Đại Đường

Song Long Truyện

ĐẠI ĐƯỜNG SONG LONG TRUYỆN

Huỳnh Dị

Kiếm Hiệp, Quân Sự, Lịch Sử

Đại Đường Song Long Truyện là một tác phẩm võ hiệp kinh điển của nhà văn Huỳnh Dị.
Câu chuyện bắt đầu từ thời Tùy mạt, Hoàng đế đương trị lúc bấy giờ là Dương Quảng lộ rõ thói xấu, cai quản bất công, ăn chơi sa đọa nên nghĩa quân khắp nơi nổi dậy chống đối triều đình.

Từ Tử Lăng, Khấu Trọng, hai đứa trẻ mồ côi xuất xứ Dương Châu, tron một lần vô tình có được Trường Sinh Quyết và nhờ sự chỉ điểm cơ bản về võ công tâm pháp của người mẹ nuôi Phó Quân Sước mà hai gã đã dần dần bước vào võ đạo, trở thành Đại Đường Song Long, giúp đỡ Lý Thế Dân thống nhất Trung Nguyên, lập nên triều Đường.

Mục lục

Chương 1: Nương tựa lẫn nhau
Chương 2: Đại họa lâm đầu
Chương 3: Rời khỏi dương châu
Chương 4: Rời khỏi dương châu
Chương 5: Sấm động giữa trời hoang
Chương 6: Cửu huyền đại pháp
Chương 7: Hòa thị chi bích
Chương 8: Thống bất dục sinh
Chương 9: Tiếp tục lên đường
Chương 10: Phấn đấu quên mình
Chương 11: Truy binh đuổi tới
Chương 12: Lão Yêu cự hoạt
Chương 13: Nghi kỵ lẫn nhau
Chương 14: Vô ý cứu người
Chương 15: Phát tài đại kế
Chương 16: Đông minh phu nhân
Chương 17: Lợi kỷ lợi nhân
Chương 18: Cá nằm trong lưới
Chương 19: Hồng phấn bang chủ
Chương 20: Hé mở bí mật
Chương 21: Sổ sách cơ mật
Chương 22: Độc như xà hiết
Chương 23: Trá tử thoát thân
Chương 24: Sinh linh đồ Thán
Chương 25: Âm mưu ngụy kế
Chương 26: Mỹ nữ đổ ước
Chương 27: Trúng kế bị bắt
Chương 28: Một vụ giao dịch
Chương 29: Tuyệt địa đào sinh
Chương 30: Phiếu Đỗ Hợp Nhất (Đánh Bạc và Chơi Gái)
Chương 31: Đỗ trường phong vân

Chương 32: Đông minh công chúa
Chương 33: Vi hồ Hoả chiến
Chương 34: Chí cao hơn trời
Chương 35: Bên giếng ngộ đạo
Chương 36: Tuệ tinh bắc lai
Chương 37: Kỳ nữ thanh tuyền
Chương 38: Vũ văn vô địch
Chương 39: Gặp lại tố tố
Chương 40: Chạy nạn học nghệ
Chương 41: Cá chậu chim lồng
Chương 42: Chân thành hợp tác
Chương 43: Lấy oán báo đức
Chương 44: Dạ viếng thanh lâu
Chương 45: Đại hoạ tới nơi
Chương 46: Lối thoát nhỏ hẹp
Chương 47: Đại ẩn vu thị
Chương 48: Ảnh tử thích khách
Chương 49: Du long hoán phượng
Chương 50: Nợ tình vướng mắc
Chương 51: Tranh giành sổ sách
Chương 52: Khắc địch trên đồng tuyết
Chương 53: Mới gặp như quen
Chương 54: Bắt tay giảng hòa
Chương 55: Vũ văn thành đô
Chương 56: Mạt lộ hoàng triều
Chương 57: Lưỡng phiệt tương tranh
Chương 58: Bồ Sơn công lệnh
Chương 59: Mèo già cháy râu
Chương 60: Tùy đế dương quảng
Chương 61: Sự cơ bất mật
Chương 62: Hôn quân mạt lộ
Chương 63: Sát xuất hoàng thành
Chương 64: Phụ tử trùng phùng

Chương 65: Phóng tay làm lớn
Chương 66: Đại hiếu thân thủ
Chương 67: Biểu bạch tâm tích
Chương 68: Tống thượng môn lai
Chương 69: Hình thành vây cánh
Chương 70: Trường giang nhị quân
Chương 71: Diêm thuyền kinh biến
Chương 72: Trúc lâm đại hội
Chương 73: Oan gia ngõ hẹp
Chương 74: Lấy đồ Trong túi
Chương 75: Mỹ nữ động tình
Chương 76: Tử cảnh đào sinh
Chương 77: Diệu kế thoát thân
Chương 78: Tỷ đệ tình thâm
Chương 79: Ám sát trên phố
Chương 80: Thâm nhập hổ huyệt
Chương 81: Đại náo thanh lâu
Chương 82: Binh hành hiểm trá
Chương 83: Kế hoạch chu đáo
Chương 84: Cá nằm trong lưới
Chương 85: Chuyển bại thành thắng
Chương 86: Địa đao tống trí
Chương 87: Trường giang da thoại
Chương 88: Yêu hận khó phân
Chương 89: Chiếc thuyền thần bí
Chương 90: Diệu kế phá địch
Chương 91: Tỉnh nguyệt đắc chủ
Chương 92: Yêu nữ thánh nữ
Chương 93: Nàng tên loan loan
Chương 94: Thiên lý cứu mỹ
Chương 95: Âm quý diễm mỵ
Chương 96: Hoang thôn kỳ ngộ
Chương 97: Nhờ họa đắc phúc

Chương 98: Phi mã mục trường
Chương 99: Trù phòng tranh hùng
Chương 100: Mỹ nhân Như Ngọc
Chương 101: Hậu sơn kỳ phùng
Chương 102: Oan gia ngõ hẹp
Chương 103: Số một huyền bí
Chương 104: Ân oán hai đời
Chương 105: Cảm kích chân thành
Chương 106: Kho tàng dưới đất
Chương 107: Chia nhau hành động
Chương 108: Thử nghiệm thần công
Chương 109: Người gian ta trá
Chương 110: Đại hiển thần thông
Chương 111: Đại hiển thần thông (2)
Chương 112: Giọt lệ đầu tiên
Chương 113: Xuôi tay về trời
Chương 114: Khê biên đạ thoại
Chương 115: Oan gia ngỏ hẹp
Chương 116: Kỳ chiêu khắc địch
Chương 117: Trọng thưởng chi hạ
Chương 118: Thần dũng quá quan
Chương 119: Nội ngoại giao kích
Chương 120: Yêu nữ ra oai
Chương 121: Trục trung vô tướng
Chương 122: Tử thủ cô thành
Chương 123: Lần đầu bại trận
Chương 124: Liên thủ khu độc
Chương 125: Lộ kiến bất bình
Chương 126: Mười ngày trong núi
Chương 127: Huyết chiến tương dương
Chương 128: Đầm hoang ngộ đạo
Chương 129: Xảo ngộ lý mật
Chương 130: Ngồi luận đại thế

Chương 131: Theo thuyền ngược bắc
Chương 132: Thiết lặc phi ưng
Chương 133: Đông tây đột quyết
Chương 134: Trận chiến cách bàn
Chương 135: Khổ đấu trên núi
Chương 136: Xảo ngộ tuyệt sắc
Chương 137: Đến yển sư thành
Chương 138: Diệu kế thoát thân
Chương 139: Bày mưu tính kế
Chương 140: Cố đô ngàn năm
Chương 141: Cố đô ngàn năm (2)
Chương 142: Chuyện cũ như mây
Chương 143: Ai là minh quân
Chương 144: Đạo làm quân chủ
Chương 145: Nhàn tình đông đô
Chương 146: Minh thâu ám đoạt
Chương 147: Sách lượt tâm lý
Chương 148: Cứu nhân như cứu hỏa
Chương 149: Thiền tự tàng bảo
Chương 150: Trường bạch vương bạc
Chương 151: Quyết chẳng hối hận
Chương 152: Thanh lâu khẩu chiến
Chương 153: Nguyên hình bại lộ
Chương 154: Ma công cái thế
Chương 155: Tịnh niệm thiền viện
Chương 156: Phương ngoại cao nhân
Chương 157: Thiên cổ dị bảo
Chương 158: Cải huyệt hoán mạch
Chương 159: Khí thế hung hăng
Chương 160: Bốn mặt thọ địch
Chương 161: Trong lúc nguy nan
Chương 162: Võ hầu tái thế
Chương 163: Phệ phong trượng pháp

Chương 164: Cửu biệt trùng phùng
Chương 165: Kẻ địch rình rập
Chương 166: Công tử đa tình
Chương 167: Từ trên nhảy xuống
Chương 168: Tìm sống trong chết
Chương 169: Lạc thần bên sông
Chương 170: Đại địch lâm đầu
Chương 171: Nhiêm khách đông lai
Chương 172: Yên vũ mông mông
Chương 173: Ái hận tình thù
Chương 174: Tình hình nguy ngập
Chương 175: Ân đền oán trả
Chương 176: Thâm nhập hổ huyệt
Chương 177: Lần theo dấu vết
Chương 178: Lần theo dấu vết (2)
Chương 179: Nghĩa bạc vân thiên
Chương 180: Trên thiên tân kiều
Chương 181: Cục trung hữu cục
Chương 182: Thiên la địa võng
Chương 183: Ba người đồng lòng
Chương 184: Phong hổ long vân
Chương 185: Quan hệ rạn nứt
Chương 186: Trái tim mỹ nữ
Chương 187: Ngự đạo chi chiến
Chương 188: Dư âm chưa dứt
Chương 189: Dư âm chưa dứt (2)
Chương 190: Tham sống sợ chết
Chương 191: Sự việc định sẵn
Chương 192: Mãnh tướng như mây
Chương 193: Đổng gia tửu lâu
Chương 194: Danh lâu phong vân
Chương 195: Danh lâu phong vân (2)
Chương 196: Nhất quyền dương uy

Chương 197: Ngụy dị đa biến
Chương 198: Tuyệt thế danh kỹ
Chương 199: Giảng đạo trên cầu
Chương 200: Tương kế tựu kế
Chương 201: Hội sư Trung Nguyên
Chương 202: Thọ yên vinh phú
Chương 203: Tiên đạo tranh hùng
Chương 204: Ngũ kinh tứ tòa
Chương 205: Không thể liệu trước
Chương 206: Cờ sai một nước
Chương 207: Họa haii sinh án đức
Chương 208: Quân tình đệ nhất
Chương 209: Doanh trung học pháp
Chương 210: Ám độ trần thương
Chương 211: Tiền hậu hiệp kích
Chương 212: Bại như núi đổ
Chương 213: Đại phong thân tộc
Chương 214: Sẵn sàng đại chiến
Chương 215: Nhẫn nhịn trả giá
Chương 216: Rơi vào hiểm cảnh
Chương 217: Tắm máu đô thành
Chương 218: Tiếp thu chiến quả
Chương 219: Ân oán tình cừu
Chương 220: Sự việc bất ngờ
Chương 221: Trao đổi con tin
Chương 222: Giao dịch không thành
Chương 223: Quá hải thần tiên
Chương 224: Lại bắt huyền ứng
Chương 225: Bám mãi không rời
Chương 226: Hào tình cái thế
Chương 227: Huyết chiến thành quan
Chương 228: Nhiệm vụ nặng nề
Chương 229: Chiến tất công thành

Chương 230: Đàm tiếu dụng binh
Chương 231: Trò chơi chiến tranh
Chương 232: Kỳ binh chế thắng
Chương 233: Khác biệt thân sơ
Chương 234: Chiêu binh mãi mã
Chương 235: Người gian ta trá
Chương 236: Biệt hữu động thiên
Chương 237: Cùng hung cực ác
Chương 238: Tà đế âm hậu
Chương 239: Mỹ nhân đồng hành
Chương 240: Cơ duyên tấu xảo
Chương 241: Kiếm canh đồng lưu
Chương 242: Thời vận luân chuyển
Chương 243: Vừa hay gặp dịp
Chương 244: Tạo hóa trêu người
Chương 245: Lấy đồ Trong túi
Chương 246: Một nửa mối thù
Chương 247: Kịch chiến sông hồ
Chương 248: Lòng đau quặn thắt
Chương 249: Khéo thi xảo kế
Chương 250: Trở lại dương châu
Chương 251: Ý đồ Xấu xa
Chương 252: Phi luân đấu hạm
Chương 253: Cố nhân tây lai
Chương 254: Bộ bộ kinh tâm
Chương 255: Chân tình trong mưa
Chương 256: Long du biến địa
Chương 257: Dựng chuyện thị phi
Chương 258: Thiên tâm liên hoàn
Chương 259: Nhân duyên xảo hợp
Chương 260: Kỳ binh ám độ
Chương 261: Kỳ kế khắc địch
Chương 262: Dọa nạt dụ dỗ

Chương 263: Thừa cơ truy kích
Chương 264: Hoa gián tà phái
Chương 265: Trận chiến chương thủy
Chương 266: Điều kiện tha mạng
Chương 267: Bí mật động trời
Chương 268: Chia nhau hành sự
Chương 269: Chính tà chi chiến
Chương 270: Nhặt lại tính mạng
Chương 271: Tứ đại thánh tăng
Chương 272: Sạn đạo tranh hùng
Chương 273: Giá họa đông đô
Chương 274: Không thể ngờ trước
Chương 275: Hồi thiên hữu thuật
Chương 276: Thành Đô đăng hội
Chương 277: Giai nhân có hẹn
Chương 278: Tình thế thiên hạ
Chương 279: Mềm mỏng thỉnh cầu
Chương 280: Ác mộng bắt đầu
Chương 281: Cứu nhân như cứu hỏa
Chương 282: Phá thiên bát đạo
Chương 283: Nữ lang ba tư
Chương 284: Địch bạn nan phân
Chương 285: Không thể không đi
Chương 286: Gặp lại người ngọc
Chương 287: Tranh giành ấn quyển
Chương 288: Dị biến liên miên
Chương 289: Hươu chết tay ai
Chương 290: Bình phân xuất sắc
Chương 291: Luận bàn thiên hạ
Chương 292: Độc tôn cổ bảo
Chương 293: Nguyệt dạ thâm đàm
Chương 294: Hoán nhật đại pháp
Chương 295: Nộ hải quyết chiến

Chương 296: Cửu tự chân ngôn
Chương 297: Âm mưu hải tặc
Chương 298: Thí binh vận khí
Chương 299: Cao nhân thần bí
Chương 300: Thâm nhập hang hùm
Chương 301: Thiên quân tịch ứng
Chương 302: Chấn động uy thanh
Chương 303: Du ngoạn Tam Hiệp
Chương 304: Hữu duyên tương ngộ
Chương 305: Danh thích đao thạch
Chương 306: Thông thiên mỗ mỗ
Chương 307: Nội hữu ẩn trung
Chương 308: Tống gia sơn thành
Chương 309: Thiên đao tống khuyết
Chương 310: Càng bại càng đánh
Chương 311: Hữu ý vô ý
Chương 312: Vĩ nhĩ chi hậu
Chương 313: Thử địa nhất biệt
Chương 314: Dị địa trùng phùng
Chương 315: Nhân Như đổ phường
Chương 316: Đổ trường phong vân
Chương 317: Thập đổ cửu phiến
Chương 318: Ác giả ác báo
Chương 319: Phụ tử tình thâm
Chương 320: Nhất tràng hư kinh
Chương 321: Tĩnh trung bát pháp
Chương 322: Biểu lộ tâm tình
Chương 323: Kì biến đột sinh
Chương 324: Quan kiện đột phá
Chương 325: Hán Thuỷ chiến vân
Chương 326: Sát cơ ám tàng
Chương 327: Dĩ chiến dưỡng chiến
Chương 328: Hản khách vi chủ

Chương 329: Đột biến quá nhanh
Chương 330: Huyết nhuộm đất hoang
Chương 331: Mỹ nữ diêu ưng
Chương 332: Khinh công cái thế
Chương 333: Già lâu la vương
Chương 334: Cường hàng bá đạo
Chương 335: Tề vương nguyên cát
Chương 336: Đồng sinh cộng tử
Chương 337: Trượng nghĩa xuất thủ
Chương 338: Phong vũ nam dương
Chương 339: Đại họa lâm đầu
Chương 340: Nan điền chi hận
Chương 341: Đánh phá Nam Dương
Chương 342: Hải Sa bang chủ
Chương 343: Trùng thi cố kĩ
Chương 344: Chắp cánh khó thoát
Chương 345: Ma truông đạo tiêu
Chương 346: Bất tử ấn pháp
Chương 347: Giải trừ oán cũ
Chương 348: Cừu nhân kiến diện
Chương 349: Ỳ môn nhược thị
Chương 350: Can đảm tương chiếu
Chương 351: Hành động thích sát
Chương 352: Kì soa nhất trứ
Chương 353: Ôi ỷ toàn tâm
Chương 354: Anh trầm hàn thủy
Chương 355: Vô vi nhi vi
Chương 356: Đột vi nhi khứ
Chương 357: Minh tu ám độ
Chương 358: Nhất triều bạch tuyết
Chương 359: Chí thiện chi chiến
Chương 360: Nan huynh nan đệ
Chương 361: Tuyến trung mạn hành

Chương 362: Tình địch tương phùng
Chương 363: Thương cổ chi tranh
Chương 364: Nhất chỉ đầu thiện
Chương 365: Phản kích chi chiến
Chương 366: Thiên cổ đế đô
Chương 367: Dược mã kiều đầu
Chương 368: Lạc Dương thủ phủ
Chương 369: Nạn thành thần y
Chương 370: Cận kiến Đường Hoàng
Chương 371: Đường hoàng lý uyên
Chương 372: Kỳ chứng quái tật
Chương 373: Phần kinh độc tán
Chương 374: Hoán nhân đại pháp
Chương 375: Diệu thủ hồi xuân
Chương 376: Thanh lâu đổ quán
Chương 377: Bảo tung hà xử
Chương 378: Đăng môn tầm cừu
Chương 379: Dược Mã chi chiến
Chương 380: Chuyện xưa như khói
Chương 381: Oan gia lộ hẹp
Chương 382: Bang phái chi tranh
Chương 383: Âm mưu động trời
Chương 384: Dữ địa phùng cố
Chương 385: Tề Vương hồi kinh
Chương 386: Đối mặt khiêu chiến
Chương 387: Hiểm lộ phá trán
Chương 388: Người ấy trong xe
Chương 389: Vận thế nghịch chuyển
Chương 390: Tà vương âm hậu
Chương 391: Trường An ngộ tiên
Chương 392: Trực trần kì sự
Chương 393: Phong môn đoạn lộ
Chương 394: Chữa bệnh cho địch

Chương 395: Có duyên sẽ gặp
Chương 396: Uy bách hiếp yếu
Chương 397: Tử tâm bất tức
Chương 398: Hoành quán quảng trường
Chương 399: Chứng thật nội gian
Chương 400: Thái Cực dạ yến
Chương 401: Đình yến phong vân
Chương 402: Tả thương độn ly
Chương 403: Bối rối tay chân
Chương 404: Hạnh trung phó xa
Chương 405: Diệu thủ không không
Chương 406: Tình nghiệt cù triền
Chương 407: Ngộ hãm địch tình
Chương 408: Hồ Tự kịch chiến
Chương 409: Tình nan tự dĩ
Chương 410: Cựu tình nan đoạn
Chương 411: Vô tâm tháp liễu
Chương 412: Liên sấm hiểm quan
Chương 413: Điệu bạo chi mê
Chương 414: Ngạc vận tề chí
Chương 415: Lấy nhu khắc cương
Chương 416: Lộ chuyển phong hồi
Chương 417: Thất châm chế
Chương 418: Kích chưởng lập thệ
Chương 419: Thủy lạc Thạch xuất
Chương 420: Ánh dương le lói
Chương 421: Ma Môn Tà soái
Chương 422: Xảo kỳ bố cục
Chương 423: Vạn sự cụ bị
Chương 424: Tâm chiến chi học
Chương 425: Chân giả bảo khố
Chương 426: Dương công bảo khố
Chương 427: Nhĩ tranh ngã đoạt

Chương 428: Bảo khố phong vân
Chương 429: Dữ tranh quyết liệt
Chương 430: Chân giả nan phân
Chương 431: Nhân vi tài tử
Chương 432: Tương kiến thì nan
Chương 433: Song trọng tính cách
Chương 434
Chương 435: Tá thủy độn thân
Chương 436: Biến sanh bất trắc
Chương 437: Tà hung nội hồng
Chương 438: Xảo đắc nguyên tính
Chương 439: Tị nạn đào nguyên
Chương 440: Cam bái hạ phong
Chương 441: Đào xuất trường an
Chương 442: Thủy năng phúc chu
Chương 443: Thần công đại thành
Chương 444: Thiên kim nhất nặc
Chương 445: Không ti đắc ngư
Chương 446: Điều kiện xuất thủ
Chương 447: Dữ hổ mưu bì
Chương 448: Lão tương giao tâm
Chương 449: Sơ cụ qui mô
Chương 450: Tồn vong chi đạo
Chương 451: Phi long tại thiên
Chương 452: Ái khuyển chi nhân
Chương 453: Mỹ lệ sư muội
Chương 454: Ngụy cung huyết chiến
Chương 455: Chúng bạn phân li
Chương 456
Chương 457: Nan giải tứ kết
Chương 458: Khách xuyên bảo phiêu
Chương 459: Dục xả nan ly
Chương 460: Gian nhân chi kế

Chương 461: Mệnh trung hữu số
Chương 462: Lập uy thiên hạ
Chương 463: Thích nhật xạ nguyệt
Chương 464
Chương 465: An nhạc thảm án
Chương 466: Ầm mã dịch lữ
Chương 467: Vô kiêm độc hành
Chương 468: Thủy thị họa thủ
Chương 469: Ấm mã chi binh
Chương 470: Tam hùng trọng ngộ
Chương 471: Tiên tung tái hiện
Chương 472: Đao kiếm luận giao
Chương 473: Địch ngã nan phân
Chương 474: Thần thương thiệt kiếm
Chương 475: Sơ để quý cảnh
Chương 476: Thiên lý truy tung
Chương 477: Yến tập can qua
Chương 478: Khí bảo chi minh
Chương 479: Thần cung thị uy
Chương 480: Tà vương tái hiện
Chương 481: Mỹ nhân như ngọc
Chương 482: Dĩ quả kích chúng
Chương 483: Cổ bảo chi chiến
Chương 484: Nghĩa bạc vân thiên
Chương 485
Chương 486: Tạc xuyên chi chiến
Chương 487: Thủy năng tại hà
Chương 488: Vũ tôn tất huyền
Chương 489: Thâu thiên hoán nhật
Chương 490: Kết minh thảo nguyên
Chương 491: Xả thân cứu hữu
Chương 492: Hỏa thiêu trường xà
Chương 493: Tùng hoa giang bạn

Chương 494: Thủ lĩnh Minh tử
Chương 495: Bất chiến khuất địch
Chương 496: Từ lý cầu sinh
Chương 497: Thiên lý truy địch
Chương 498: Kinh đô Long Tuyền
Chương 499: Bức chiến thư sống
Chương 500: Một chuyện làm ăn
Chương 501: Cách tường có tai
Chương 502: Bộc lộ chân tình
Chương 503: Muốn đùa với lửa
Chương 504: Tập tành yêu đương
Chương 505: Hữu duyên tương hội
Chương 506: Hiến lễ trên đường
Chương 507: Đạp cóc đạp cà
Chương 508: Hoàn mỹ vô hà
Chương 509: Tiêu diêu sách khí
Chương 510: Côn trùng rả rích
Chương 511: Thu hoạch ngoài dự kiến
Chương 512: Cùng chung mối hận
Chương 513: Tự nhiên chi đạo
Chương 514: Vật quy nguyên chủ
Chương 515: Ai là kẻ gian
Chương 516: Đê tiện thích sát
Chương 517: Hư hư thực thực
Chương 518: Long Tuyền chi chủ
Chương 519: Địch cũng là bạn
Chương 520: Mê đồ Bất phản
Chương 521: Thống nhất thảo nguyên
Chương 522: Nhân tâm hiểm trá
Chương 523: Oan gia lộ hẹp
Chương 524: Cực kỳ rắc rối
Chương 525: Long Tuyền nhai thượng
Chương 526: Vong thú tương đầu

Chương 527: Thiên trúc cuồng tăng
Chương 528: Sinh tử chi đạo
Chương 529: Phạm Ngã như nhất (1)
Chương 530: Phạm Ngã như nhất (2)
Chương 531: Thiên Trúc ma công
Chương 532: Các triển kỳ mưu
Chương 533: Phá phủ trầm châu
Chương 534: Liệu thương kỳ pháp
Chương 535: Tà Vương bản sắc
Chương 536: Bát đao chi ước
Chương 537: Ngọc thạch câu phần
Chương 538: Người đã đi xa
Chương 539: Ước hẹn ái tình
Chương 540: Nan phản liệt thế
Chương 541: Đường ra pháp trường
Chương 542: Huyết chiến trong mưa
Chương 543: Công hãm Bột Hải
Chương 544: Qua cơn mưa trời chưa sáng
Chương 545: Đánh cược sinh tử
Chương 546: Quyết chiến ma tăng
Chương 547: Binh pháp nhập đao
Chương 548: Chân tướng bộc lộ
Chương 549: Phóng lao phải theo lao
Chương 550: Sát nhân diệt khẩu
Chương 551: Còn giúp đối phương
Chương 552: Hành động cướp ngục
Chương 553: Ranh giới sinh tử
Chương 554: Kiêu hùng mạt lộ
Chương 555: Thương tâm cố sự
Chương 556: Đột Quyết hùng sư
Chương 557: Lưỡng toàn kỳ mỹ
Chương 558: Thập chiêu cứu thành
Chương 559: Thông linh liệp ưng

Chương 560: Trọng phản trung thổ
Chương 561: Kế hoạch chu toàn
Chương 562: Định mưu hành động
Chương 563: Trọng phản Trường An
Chương 564: Kỳ hạ công thành
Chương 565: Tái ngộ giai nhân
Chương 566: Nhân nghĩa chi phong
Chương 567: Cáo biệt ác mộng
Chương 568: Cùng chung chăn gối
Chương 569: Một đời một kiếp
Chương 570: Mộ cổ Thần Chung
Chương 571: Miệng lưỡi dao kiếm
Chương 572: Kết minh với ma vương
Chương 573: Hàn lâm thanh viễn
Chương 574: Tự chui vào lưới
Chương 575: Binh pháp nhập đao
Chương 576: Biến thiên đại kế
Chương 577: Kề vai tác chiến
Chương 578: Muốn đi cũng khó
Chương 579: Bất tử thất huyễn
Chương 580: Tử trung cầu sinh
Chương 581: Bạn thù khó phân
Chương 582: Nhổ cỏ tận gốc
Chương 583: Kỳ khai đắc thắng
Chương 584: Chuyện trò trong đêm chiến trường
Chương 585: Lâm trận sợ sệt
Chương 586: Việc sắp thành thì hỏng
Chương 587: Từ Giản hội chiến
Chương 588: Ly gián cao chiêu
Chương 589: Chỉ thượng đàm binh
Chương 590: Hy vọng cuối cùng
Chương 591: Khéo léo chiếm đoạt
Chương 592: Trâu chậm uống nước đục

Chương 593: Nghi vấn nan giải
Chương 594: Thiên nhất huyền công
Chương 595: Hiểu lầm khó giải
Chương 596: Ngộ trung phó xa
Chương 597: Cam tâm làm trộm
Chương 598: Tỉnh mộng Bất Tử
Chương 599: Trái tim ngọc nữ
Chương 600: Lạt thủ vô tình
Chương 601: Thu hoạch ngoài ý liệu
Chương 602: Lần thám thính đầu tiên gặp bất lợi
Chương 603: Ý của kẻ say
Chương 604: Kế hoạch tương lai
Chương 605: Mâu thuẫn chi tranh
Chương 606: Cuộc gặp trong Thượng Lâm Uyển
Chương 607: Kinh doanh tiền bạc
Chương 608: Kiêu hùng mạt lộ
Chương 609: Tiếu lí tàng đao
Chương 610: Tiêu quy Tào tùy
Chương 611: Bão táp Đường cung
Chương 612: Một nước cờ cao
Chương 613: Tranh thật tranh giả
Chương 614: Thần hồn điên đảo
Chương 615: Mua chuộc lòng người
Chương 616: Lòng tin suy sụp
Chương 617: Thi đấu mã cầu
Chương 618: Đổi sân đổi người
Chương 619: Tranh tài thể thao
Chương 620: Phân thân pháp thuật
Chương 621: Lún sâu xuống bùn
Chương 622: Thay rồng đổi phượng
Chương 623: Trường An giới nghiêm
Chương 624: Cắn lại một miếng
Chương 625: Chân tâm đối thoại

Chương 626: Thiếu Soái tinh binh
Chương 627: Tin xấu truyền đến
Chương 628: Cùng đường tất biến
Chương 629: U lâm tiểu trúc
Chương 630: Biến cố trong U cốc
Chương 631: Đại ngộ dưới suối
Chương 632: Hối thì đã muộn
Chương 633: Tiêu oán ca bi
Chương 634: Bí mật trong lòng
Chương 635: Binh bất yếm trá
Chương 636: Nắm hết tiên cơ
Chương 637: Phi Luân trổ oai
Chương 638: Khách đến từ Lạc Dương
Chương 639: Ám độ Trần Thương
Chương 640: Cuộc chiến bên sông
Chương 641: Không còn đường lùi
Chương 642: Tìm đường sống trên dòng Lạc Thủy
Chương 643: Đánh đuổi ngàn dặm
Chương 644: Cuộc chiến trong vòng vây
Chương 645: Vượt qua Đại Hà
Chương 646: Lòng người hiểm ác
Chương 647: Giờ khắc trước mắt
Chương 648: Hộ Pháp cửa Phật
Chương 649: Tìm kiếm nội gian
Chương 650: Ký ức đau buồn
Chương 651: Cuộc chiến Lạc Nam
Chương 652: Đao pháp nhập binh
Chương 653: Phụ tử tình thâm
Chương 654: Cùng đồ Mạt lộ
Chương 655: Mật dụ tử vong
Chương 656: Đại thế đã mất
Chương 657: Kiến Đức quy tiên
Chương 658: Tuyệt xử cầu sinh

Chương 659: Tình thế ác liệt
Chương 660: Đột vây huyết chiến
Chương 661: Giữa cái sống và cái chết
Chương 662: Máu nhuộm chiến bào
Chương 663: Sơn cùng thủy tận
Chương 664: Dương Công về trời
Chương 665: Kiên định không chuyển
Chương 666: Tranh đọat Ma quyết
Chương 667: Hoang thôn phong vân
Chương 668: Nằm ngoài dự liệu
Chương 669: Khổ hải vô biên
Chương 670: Truy đuổi tới cùng
Chương 671: Kỳ pháp khắc địch
Chương 672: Gặp lại cố nhân
Chương 673: Nhân quả huyền diệu
Chương 674: Thánh nhân cửa thiền
Chương 675: Linh đan diệu dược
Chương 676: Điểm yếu duy nhất
Chương 677: Hữu tình vô tình
Chương 678: Không còn điểm yếu
Chương 679: Lang thang đầu đường
Chương 680: Phát hiện bất ngờ
Chương 681: Không thể cùng tồn tại
Chương 682: Trời diệt ta rồi
Chương 683: Tuyệt xử phùng sinh
Chương 684: Bày mưu tính kế
Chương 685: Bí quyết chiến thắng
Chương 686: Bất ngoại như thị
Chương 687: Ba vấn đề khó
Chương 688: Không thể quay lại
Chương 689: Sứ mệnh hòa bình
Chương 690: Đòn tâm lý
Chương 691: Cưỡi hổ khó xuống

Chương 692: Thế sự khó lường
Chương 693: Không tốn một giọt máu
Chương 694: Ngõ hẹp gặp nhau
Chương 695: Trận chiến bước ngoặt
Chương 696: Lòng tin tất thắng
Chương 697: Lịch sử đẫm máu
Chương 698: Tư tưởng khác biệt
Chương 699: Nam bắc chi tranh
Chương 700: Nghĩa thích kim cương
Chương 701: Hiểu dĩ đại nghĩa
Chương 702: Tội ác tày trời
Chương 703: Cuộc chiến ở Thiền viện
Chương 704: Ước hẹn chín đao
Chương 705: Tơ tình chưa dứt
Chương 706: Kể lại từ đầu
Chương 707: Thiên hạ làm đầu
Chương 708: Ba yêu cầu để trị quốc
Chương 709: Đại nghĩa làm đầu
Chương 710: Đi mòn giày sắt
Chương 711: Chúng chí thành thành
Chương 712: Ba điều kiện
Chương 713: Ba người đồng lòng
Chương 714: Đối xử bình đẳng
Chương 715: Một bắt đầu mới
Chương 716: Tình hoa ái quả
Chương 717: Một khởi đầu mới
Chương 718: Bản đồ Trường An
Chương 719: Trời sinh một đôi
Chương 720: Lần thứ ba đến Trường An
Chương 721: Phân hóa ly gián
Chương 722: Tình cảm chốn lầu xanh
Chương 723: Thống nhất ma đạo
Chương 724: Trăm vạn lượng vàng

Chương 725: Tấm lòng của công chúa
Chương 726: Kỳ phùng địch thủ
Chương 727: Quan trường đắc ý
Chương 728: Ơn thành ra oán
Chương 729: Vũ khí bí mật
Chương 730: Hối hận thì đã muộn
Chương 731: Nguy hiểm như mũi tên trên dây cung
Chương 732: Mùa đông sắp qua
Chương 733: Một nguyện vọng
Chương 734: Dựa vào đêm nay
Chương 735: Tương thác tựu thác
Chương 736: Bắn phát pháo đầu
Chương 737: Trời xui đất khiến
Chương 738: Vị thế rối ren
Chương 739: Một đá hai chim
Chương 740: Niêm hoa vi tiếu
Chương 741: Một trận tranh thắng bại
Chương 742: Vọng thiên đả quái
Chương 743: Lựa chọn cuối cùng
Chương 744: Kiếm tâm thông minh
Chương 745: Một vùng ánh sáng
Chương 746: Biết bao giờ về
Chương 747: Cất bước lên đường
Chương 748: Hành trình quyết tử
Chương 749: Lấy đêm làm ngày
Chương 750: Hoa ngạc song huy
Chương 751: Một đêm ân tình
Chương 752: Bi quan ly hợp
Chương 753: Gặp lại người ấy
Chương 754: Mất hết ưu thế
Chương 755: Tính cách mâu thuẫn
Chương 756: Ăn miếng trả miếng
Chương 757: Biện pháp cuối cùng

Chương 758: Lay chuyển Tà vương
Chương 759: Ý nghĩa thật sự của tình yêu
Chương 760: Dịch kiếm đại sư
Chương 761: Sinh mệnh là gì
Chương 762: Bả tâm nhất hoành
Chương 763: Chờ đợi một bình minh
Chương 764: Sóng yên bể lặng
Chương 765: Gian tặc bỉ ổi
Chương 766: Nguy hiểm suýt chết
Chương 767: Của hồi môn của Tà Vương
Chương 768: Khuynh hướng tự huỷ
Chương 769: Phóng tên truyền thư
Chương 770: Phất tay áo rời thành
Chương 771: Nắm lại chủ động
Chương 772: Đặt hết một ván
Chương 773: Ước hẹn năm đao
Chương 774: Ân uy gồm đủ
Chương 775: Lời hẹn giờ Tý
Chương 776: Thu hoạch ngoài ý muốn
Chương 777: Nước cờ hay khác
Chương 778: Kiếm cũng như cờ
Chương 779: Tuyệt xứ phùng sinh
Chương 780: Phải xem bảo khố
Chương 781: Cơ hội đến muộn
Chương 782: Chuyện ngoài ý liệu
Chương 783: Kế hoạch đại loạn
Chương 784: Long phù hổ phù
Chương 785: Ôm cây đợi thỏ
Chương 786: Kẻ thắng làm vua
Chương 787: Giao dịch ở trận tiền
Chương 788: Hết cả oán cừu
Chương 789: Biến cố Huyền Vũ môn
Chương 790: Tiệc trưa ở lầu phúc tụ

Chương 791: Xuân phong đắc ý
Chương 792: Kế hư và thực
Chương 793: Trận tiền quyết chiến
Chương 794: Ác quán mãn doanh
Chương 795: Tình nghĩa huynh đệ
Chương 796: Niên hiệu Trinh Quán
Chương 797: Nhất kiến bất nghi
Chương 798: Bạch mã chi minh
Chương 799: Nhất thống thiên hạ
Chương 800: Hậu ký

Chương 1: Nương tựa lẫn nhau

Vũ Văn Hóa Cập đứng trên đài chỉ huy của chiến thuyền, phóng mắt nhìn sang hai bờ của Đại Vận Hà.

Lúc này trời còn chưa sáng, dưới ánh sáng của những chiếc đèn trên năm chiến thuyền lớn, tinh nguyệt trên trời ảm đạm thất sắc tựa hồ như đang biểu thị thế lực của Vũ Văn phiệt của y đang ngày càng hưng vượng, khiến cho các sĩ tộc ở phương Nam cũng mất đi cả sự huy hoàng trong quá khứ.

Vũ Văn Hóa Cập niên kỷ ước chừng ba mươi, thân hình cao gầy, tay chân đều dài, diện dung khắc khổ, thần sắc lạnh lùng, đôi nhãn thần thâm sâu mạt trắc, đem lại cho người ta ấn tượng y là kẻ lãnh tâm vô tình, song cũng có một thứ bá khí trấn nhiếp lòng người.

Năm chiếc chiến thuyền này là do đích thân khai quốc công thần đã quá cố của Đại Tùy Dương Tố tự tay thiết kế, giám sát thi công, được mệnh danh là Ngũ Nha Đại Hạm, trên sàn thuyền có năm tầng lầu, cao tới mười hai trượng, mỗi chiếc có thể chứa được tám trăm quân sĩ.

Năm cánh buồm đều được căng hết cỡ, đoàn thuyền lướt xuống hạ lưu Đại Vận Hà với tốc độ còn nhanh hơn cả khoái mã bôn hành.

Mục quang của Vũ Văn Hóa Cập dừng lại trên đỉnh tòa cung điện ló ra sau những rặng cây hai bên bờ sông, đó là một trong hơn bốn mươi tòa hành cung mà Tùy Dạng Đế Dương Quảng đã cho xây dựng dọc hai bên bờ Vận Hà năm ngoái. Truyện Đại đường song

long truyện

Tùy Dạng Đế Dương Quảng sau khi kế vị đã hạ lệnh thiên hạ khai thông Đại Vận Hà, nối liền giao thông hai miền nam bắc, đáp ứng được nhu cầu cấp thiết về quân sự và kinh tế của thời đại. Nhưng việc xây dựng hành cung và trồng dương liễu dọc hai bên bờ sông thì quả thật là một chuyện hết sức vô bổ, hao tài tốn của, tổn hại sức dân.

Thủ hạ tâm phúc của Vũ Văn Hóa Cập, Trương Sĩ Hòa đứng sau lưng y cung kính nói:

– Trước khi trời sáng chúng ta có thể đến được Giang Đô, tổng quản đại nhân chuyến này có thể đoạt được Trường Sinh Quyết hiến cho hoàng thượng, quả là công đức vô lượng!

Vũ Văn Hóa Cập nhếch mép nở một nụ cười khó hiểu, nhạt giọng nói:

– Thánh thượng say đắm thuật trường sinh bất tử của đạo gia, quả thực khiến người ta thấy buồn cười. Nếu như thực sự có thuật này, vậy thì sớm đã có người trường sinh bất tử rồi, thế nhưng bao nhiêu bậc tiên hiền của đạo gia có ai thoát khỏi được cái chết đâu?

Nếu chẳng phải sách này được kết bằng huyền y kim tuyến, thủy hỏa bất xâm thì chúng ta chỉ cần tìm người làm giả một quyển là đã có thể che mắt được rồi.

Trương Sĩ Hòa cũng cười bồi theo:

– Thánh thượng cho người minh tra ám xét hơn mười năm mới phát hiện ra sách này rơi vào tay kẻ được xưng là Dương Châu đệ nhất cao thủ, Thôi Sơn Thủ Thạch Long.

Đáng cười là Thạch Long mong mỏi có sách này để bất tử, thật không ngờ bất tử chưa thấy đâu đã lại vì sách mà vong mạng, quả thật là châm biếm vô cùng.

Vũ Văn Hóa Cập hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nhắc lại hai chữ:

– Thạch Long!

Huyết dịch toàn thân y phảng phất như sôi lên sùng sục.

Những năm gần đây, bởi vì chức cao quyền trọng nên y rất ít khi giao thủ với người khác.

Cơ hội cuối cùng đã tới.

Đại tướng dưới trướng Mãn Thiên Vương Vương Tu Bạt, Tiêu Tà dẫn đầu hơn mười tay thủ hạ võ nghệ cao cường, thúc ngựa chạy như bay dọc theo dòng Trường Giang, phá vỡ sự yên tĩnh của cảnh vật bên bờ sông.

Vương Tu Bạt là một trong những thủ lĩnh phiến quân muốn tranh thiên hạ với Tùy Đế, thanh thế cực lớn.

Sau khi kế thừa đế vị, Dương Quảng bởi tham công háo tích nên đã nhiều lần viễn chinh vực ngoại, lại xa hoa vô độ, đắm chìm sắc dục, xây dựng không biết bao nhiêu hành cung biệt quán, tuần du bốn phương, đánh thuế nặng nề khiến nhân dân bá tính khổ đau trăm bề, cướp bóc nổi lên khắp nơi, hào kiệt các phương cũng lần lượt dựng cờ khởi nghĩa, tự lập thành vương. Tùy thất không còn có được sự hưng vượng như thuở khai quốc nữa.

Dương Châu, tòa thành được Tùy thất đặt là Giang Đô quận sừng

sững đỉnh lập ở thượng lưu dòng Đại Giang...

Trong bóng tối u ám của giờ khắc trước bình minh, bến tầu bên ngoài thành Dương Châu đậu đầy thuyền lớn thuyền nhỏ, ánh đèn le lói khiến người ta có một cảm giác thê lương tịch mịch giữa chốn phồn hoa đô hội nhưng chẳng thể nói nên lời. Truyện Đại đường song long truyện

Nhưng tinh thần của Tiêu Tà đều đặt hết lên miếng cổ ngọc có khắc hai chữ "Vạn Tuế" mà y đang mang trong người.

Đó là bảo ngọc tùy thân của khai quốc đại tướng quân Tùy triều, Sử Vạn Tuế. Năm xưa Tùy Văn Đế Dương Kiên vì nghe lời xàm tấu, đã phế bỏ thái tử Dương Dũng, lập Dương Quảng kế vị, Sử Vạn Tuế cũng bị liên lụy mà chết oan. Tương truyền thì người đến tịch thu gia sản của ông ta chính là đại thần Dương Tố.

Dương Tố khi đó là quyền thần có ảnh hưởng lớn nhất trong triều. Ông ta đã từng nam chinh bắc thảo, bách chiến bách thắng, công cao lấn chủ nên bị Văn Đế hết sức nghi kỵ.

Dương Tố cũng chẳng phải loại người dễ dàng thúc thủ chờ chết. Ông ta cũng mật mưu làm phản, tích trữ binh khí, lương thảo và tài vật chuẩn bị khởi sự. Không ngờ chẳng lâu sau thì Dương Tố lại mắc bệnh mà chết, Văn Đế trong một đêm đã quét sạch hết bè đảng của ông ta, thế nhưng thủy chung vẫn không tìm ra được bảo khố của Dương Tố giấu ở đâu.

Từ đó, liền xuất hiện một truyền ngôn rằng, kẻ nào có được Dương Công Bảo Khố, kẻ ấy sẽ có thể thống nhất thiên hạ.

Hiện nay bảo ngọc đã xuất thế, manh mối để truy tìm nơi hạ lạc của bảo khố cũng đã xuất hiện.

Bảy ngày trước, có người cầm ngọc này đến một tiệm cầm đồ ở Đơn Dương. Vương Tu Bạt hay tin, lập tức phái nhân thủ đến tra xét hơn trăm dặm vuông, mới tìm ra được nhân vật mục tiêu này.

Điểm duy nhất khiến người ta không hiểu là nếu như người cầm đồ này có được bảo khố, hoàn toàn có thể đem cầm những vật phẩm khác, tại sao lại phải lấy miếng ngọc nổi tiếng, dễ tiết lộ bí mật về bảo khố này đem đi cầm đồ? Truyện Đại đường song long truyện

Chính vào lúc này, Tiêu Tà chợt sinh lòng cảnh giác, dõi mắt nhìn về phía dòng Đại Vận Hà nối liền với Đại Giang, vừa hay nhìn thấy cánh buồm đen ngòm của năm chiếc Ngũ Nha Đại Hạm đang lừ lừ tiến đến, ánh lửa chiếu rực sáng cả một góc sông.

Tiêu Tà kinh hãi trong lòng, vội vàng giơ tay phát lệnh, dẫn theo thủ hạ rời khỏi bờ sông, ẩn nấp vào trong một cánh rừng cách đó không xa.

Trong một tòa trang viện phế tích, cỏ dại mọc đầy ở phía Đông thành Dương Châu, đại bộ phận kiến trúc đã bị năm tháng bào mòn, mưa gió dập vùi, kiến trùng đục khoét mà hư hỏng hoàn toàn, đổ xiêu đổ vẹo, duy nhất chỉ có một căn nhà đá nhỏ nằm trơ trọi ở một góc vườn là miễn cưỡng có thể làm nơi trú thân được, bởi những lỗ thủng lớn nhỏ trên mái đều đã có người dùng ván gỗ che đậy hết lại.

Trong căn nhà đá tối om như mực, phát ra một tiếng ho húng hắng, tiếp đó là tiếng thân thể ma sát vào nhau.

Một giọng nói vẫn còn trẻ con vang lên:

– Tiểu Lăng! Tiểu Lăng! Còn đau không?

Lại có tiếng ho khục khặc. Một giọng thiếu niên khác đáp lời:

– Ngôn lão đại khốn kiếp, quyền nào quyền nấy đều như muốn lấy mạng người ta!

Ôi da! Lần sau nếu có hàng nữa thì chớ đến chỗ chó chết ấy mà đổi tiền nữa, vừa khắc bạc lại vừa ép giá mà lại còn phải báo cáo cho tên tặc tử Ngôn lão đại ấy nữa, muốn giấu đi một phân một hào cũng bị hắn đánh cho bán sống bán chết thế này đây.

Đang nói chuyện bên trong căn nhà đá là hai cô nhi không cha không mẹ, cha mẹ và người nhà chúng đều bị cường đạo giết chết trong khi chạy loạn.

Hai tên tiểu tử tình cờ gặp nhau, ý hợp tâm đầu, liền dựa vào nhau để sinh tồn, tình như huynh đệ.

Một đứa tên Khấu Trọng, niên kỷ ước chừng mười bảy. Đứa kia nhỏ hơn một chút, vừa tròn mười sáu tuổi, tên gọi Từ Tử Lăng.

Trong bóng tối, Khấu Trọng cố bò đến bên cạnh Từ Tử Lăng, lên tiếng an ủi:

– Chỉ cần không bị hắn đánh cho tàn phế là được rồi. Sau này tên Ngôn lão đại đó... thế nào cũng phải... cũng phải uống... hắc... uống nước rửa chân của Dương Châu Song Long chúng ta, chỉ cần để giành được vài lượng nữa là chúng ta có thể bỏ ám đầu minh, gia nhập nghĩa quân được rồi.

Từ Tử Lăng nằm ngửa dưới đất, đưa tay xoa xoa quai hàm vẫn còn đau như bị lửa đốt, cất tiếng hỏi:

– Rốt cuộc là còn thiếu bao nhiêu? Ta thật không muốn nhìn thấy cái

mặt tên Ngôn lão đại đó nữa rồi!

Khấu Trọng do dự nói:

– Ờ... còn thiếu hai lượng rưỡi và hai mươi lăm đồng nữa.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên chỏi tay ngồi dậy, thất thanh nói:

– Không phải ngươi đã nói chỉ còn thiếu hai lượng sao? Tại sao đột nhiên biến thành hai lượng rưỡi vậy?

Khấu Trọng thở ngắn than dài nói: Truyện Đại đường song long truyện

– Kỳ thực ngân lượng thiếu bao nhiêu cũng không quan trọng. Quan trọng nhất là tên Bành Hiếu đó không có chí tiến thủ, e rằng chỉ hai ba trận là sẽ bị quan binh thu thập mất.

Nói đến dây, dường như Khấu Trọng bắt đầu hưng phấn, hắn bóp chặt vai Từ Tử Lăng nói:

– Nhưng ngươi không cần lo lắng. Tối hôm qua, khi ta đến Xuân Phong Lầu trộm đồ ăn có nghe người ta nói hiện nay thế lực mạnh nhất chính là Lý Tử Thông. Dưới trướng ông ta mãnh tướng như vân tập, đặc biệt còn có hai cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm là Bạch Tín và Tần Siêu Văn trợ giúp. Gần đây, nghe nói Lý Tử Thông còn thu phục được thêm một đạo nghĩa quân do Tả Hiếu Hữu thống lãnh nữa, thanh thế lại càng thêm lớn mạnh.

Từ Tử Lăng hoài nghi nói:

– Trước đây không phải ngươi nói Bành Hiếu là lợi hại nhất sao? Sau đó chẳng phải lại luận đến người đã từng đột kích quân đội của

Dương Quảng, Dương Công Khanh sao?

Bây giờ sao lại đột nhiên lôi ra thêm một Lý Tử Thông nữa? Thế còn những Lý Hoằng Chi, Hồ Lưu Miêu, Vương Đức Nhân... mà ngươi nói lúc trước thì sao? Bọn họ là thứ gì?

Khấu Trọng hiển nhiên không thể trả lời được câu hỏi này, sau một hồi đắn đo, liền cười trừ nói:

– Trên đời chỉ có hai huynh đệ, ngươi không tin ta thì tin ai? Chẳng lẽ ta lại chỉ con đường tối cho ngươi đi vào? Với nhãn quang của ta, chắc chắn có thể tìm ra được một đạo nghĩa quân có tiền đồ nhất, sau này đoạt được thiên hạ rồi, với công đức tài cán của hai anh em chúng ta, Khấu Trọng này ít nhất cũng phải làm đến thừa tướng, còn Từ Tử Lăng ngươi thì chắc chắn phải là đại tướng quân, tay nắm quyền binh rồi.

Từ Tử Lăng cười thảm:

– Chỉ một tên Ngôn lão đại cũng đánh cho chúng ta không bò dậy nổi rồi, lấy đâu ra tài cán công đức mà làm đại tướng quân với thừa tướng chứ?

Khấu Trọng hưng phấn nói:

– Vì vậy ta mới bảo ngươi mỗi ngày phải đến nghe trộm Bạch lão phu tử giảng bài, lại phải đến rừng cây bên cạnh tập võ trường của Thạch Long lén học công phu. Đức vọng tài cán phải bồi dưỡng mới có được chứ! Ngươi cứ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ có ngày nở mày nở mặt, ít nhất cũng phải về Dương Châu làm châu quan, lúc đó thì tên Ngôn lão đại kia thảm rồi!

Từ Tử Lăng chau mày nói:

– Ta đang bị thương nặng thế này, bài học buồn chán của Bạch lão phu tử ngày mai có thể miễn được không?

Khấu Trọng ậm ừ hai tiếng rồi nhượng bộ nói:

– Được rồi, ngày mai tha cho ngươi, nhưng bữa sáng mai ngươi phải lo liệu, ta muốn ăn bánh bao rau do đôi tay của Trinh tẩu làm ra.

Từ Tử Lăng ậm ừ hai tiếng rồi nằm trở lại xuống đất.

Bởi thiên hạ loạn lạc, trộm cướp nổi lên khắp nơi, ai ai cũng muốn tự bảo vệ mình, vì vậy nên mười mấy ngôi võ quán và đạo trường trong thành đều rất hưng vượng.

Nếu luận về quy mô và uy vọng thì Thạch Long võ trường do Dương Châu đệ nhất cao thủ Thôi Sơn Thủ Thạch Long sáng lập là đứng đầu.

Gần mười năm nay, Thạch Long hầu như không đến võ trường xử lý công việc, tất cả sự vụ đều do đệ tử của y quản lý, nhưng vì bảng hiệu võ trường có tên của y nên những người mộ danh từ phương xa đến vẫn nhiều không kể xiết.

Nội ngoại công phu của Thạch Long đều đã đạt đến cảnh giới của đệ nhất lưu cao thủ, bằng không làm sao giữ được thịnh danh mấy chục năm mà không hề suy vi.

Người này thiên tính háo đạo, không vợ không con, sống một mình trong một tòa tiểu trang viện ở ngoại thành, không hề bước chân ra khỏi cửa, tất cả vật phẩm cần thiết cho cuộc sống đều do đồ đệ của y mang vào. Mấy năm nay, Thạch Long ngày đêm đều vùi đầu nghiên cứu bảo điển cao thâm của đạo gia, Trường Sinh Quyết.

Theo khẩu truyền từ nhiều đời nay, sách này là do thầy của Hoàng Đế thời thượng, Quảng Thành Tử dùng giáp cốt văn viết thành, thâm ảo khó hiểu, những bậc tiên hiền đã đọc qua sách này quả cũng không ít bậc trí giả thông thiên triệt địa, nhưng trước giờ vẫn không ai có thể quán thông được toàn bộ những gì viết trong sách. Trường Sinh Quyết tổng cộng có bảy ngàn bốn trăm chữ, nhưng chỉ có hơn ba ngàn chữ là đã được xem như giải nghĩa được rồi mà thôi.
Truyện Đại đường song long truyện

Trong sách còn chi chít những chú giải của những người đã từng đọc sách này trước đó, song so với nguyên văn thì những chú giải này còn khiến người ta nhức đầu hoa mắt hơn nhiều.

Cũng may là trong sách còn có bảy bức đồ hình, tư thái hoàn toàn khác nhau, đồng thời lại có các dấu hiệu như là chấm đỏ, mũi tên để chỉ dẫn, tựa hồ như đang miêu tả cách luyện một loại pháp môn gì đó, song nếu không hiểu ý nghĩa của những gì viết trong sách thì cũng không thể luyện theo đồ hình này được, giả như miễn cưỡng thúc động nội khí chạy theo một ký hiệu nào đó trong đồ hình, lập tức huyết khí dâng trào, tẩu hỏa nhập ma, nguy hiểm vô cùng.

Thạch Long ngày đêm vùi đầu vào sách này đã được ba năm ròng, nhưng kết quả thu về vẫn chẳng có gì, giống như bảo tàng bày ngay trước mắt mà lại không có chìa khóa để mở vậy.

Ngày hôm nay sau khi đả toạ xong, Thạch Long chợt cảm thấy tim đập mạnh hơn mọi ngày, trong lòng nảy sinh một dự cảm chẳng lành, không thể nào tập trung tinh thần vào trong bảo điển được. Y đang trầm ngâm thì một tiếng ho khan chợt từ bên ngoài cổng truyền lại.
Truyện Đại đường song long truyện

Thạch Long vội cất bảo điển vào trong ngực áo, trong đầu hiện ra vô

số ý nghĩ, sau cùng y thở dài một hơi nói:

– Quý khách đại giá quang lâm, xin mời vào trong uống một ly trà nóng!

Chỉ là từ lúc đối phương vào đến tận cửa, y mới sinh ra cảm ứng, biết được võ công người này đã đạt đến cảnh giới của cao thủ tuyệt đỉnh rồi.

Tiêu Tà lúc này đã đến một khu rừng ngoại thành Dương Châu, cùng thuộc hạ nhảy xuống ngựa, triển khai thân pháp xuyên qua rừng cây, lên trên một gò đất nhỏ. Từ đây có thể quan sát hết mọi động tịnh trong một tòa miếu tự rách nát ở bên dưới.

Hai gã thủ hạ hiện thân cúi mình chào Tiêu Tà, một trong hai thấp giọng nói vào tai y:

– Mục tiêu đang ở trong miếu, đến giờ vẫn chưa thấy ra khỏi, tựa hồ nhưng đang đợi ai đó.

Tiêu Tà trầm ngâm giây lát, rồi phát lệnh xuống dưới.

Chúng thủ hạ liền tản ra, ẩn nấp xung quanh tòa phá miếu, hình thành nên một vòng vây khép kín.

Tiêu Tà giờ mới phóng mình lao xuống trước cửa miếu cao giọng nói:

– Thủ hạ dưới trướng Mãn Thiên Vương, Đoạt Mệnh Đao Tiêu Tà phụng mệnh Thiên Vương đến thỉnh giáo cô nương một việc.

"Rầm!" Toà miếu tự vốn đã rách nát, giờ hóa thành gạch vụn bắn tung toé ra bốn phương tám hướng, cùng lúc, một nữ tử hiện thân ở

chỗ cửa miếu.

Tiêu Tà không ngờ đối phương lại phản ứng tấn tốc và kịch liệt đến thế, trong lòng cũng hơi hoảng, đưa tay lên đặt chuôi thanh Đoạt Mệnh đao đã cùng bản thân vào sinh ra tử, sát địch vô số.

Nữ tử kia vận võ phục trắng như tuyết, phong tư diễm lệ tuyệt thế, tay chấp trường kiếm tựa tiên nữ giáng phàm.

Trên đầu nàng đội một chiếc mũ tre, phủ một tấm sa mỏng che đi phần mặt từ miệng trở lên, nhưng chỉ để lộ ra phần dưới cằm cũng đủ để người ta khẳng định được rằng nàng là một mỹ nữ hiếm có trên đời rồi.

Thân hình nữ tử này tương đối cao, có một vẻ kiều tư ngạo thái như hạc đứng giữa bầy gà vậy, thể thái đẹp đến nỗi khó có thể hình dung bằng lời.

Khiến cho người ta có ấn tượng đặc biệt sâu sắc là một nốt ruồi nhỏ nơi góc miệng, làm cho vẻ đẹp thần bí của nàng lại tăng lên mấy phần.

Tiêu Tà trợn mắt há miệng hồi lâu mới hồi phục được thần thái ban đầu, đang định lên tiếng thì nghe thấy một âm thanh còn hay hơn cả nhạc tiên trên trời từ cặp môi anh đào của nữ tử kia phát ra:

– Cuối cùng các ngươi cũng đã đến!

Tiêu Tà giật thót mình, nhất thời quên cả chuyện Dương Công Bảo Khố, kinh hãi nói:

– Cô nương đang đợi chúng ta?

Bạch y nữ tử nở một nụ cười khó hiểu, ôn nhu nói:

– Ta đợi người đến để cho ta thử kiếm!

"Soạt!" Nữ tử rút kiếm khỏi bao, một đạo kiếm khí thâm hàn cuồn cuộn về phía Tiêu Tà.

TIêu Tà đã lăn lộn giang hồ một nửa đời người, kinh nghiệm lão luyện phong phú vô cùng, từ tư thế bạt kiếm của đối phương, y biết lần này mình đã gặp phải một kiếm thủ đáng sợ nhất từ trước tới nay nên nào dám coi thường, hét lớn một tiếng, thoái bộ xuất đao, cùng lúc phát hiệu lệnh cho bọn thủ hạ cùng tiến lên vây công.

Hai bên vô oán vô cừu, nhưng vừa gặp mặt đã tàn sát lẫn nhau, đây là lần đầu tiên y gặp phải chuyện như vậy.

Y phục nữ tử kia phất phơ trong gió, kiếm quang mãnh liệt bạo phát. Truyện Đại đường song long truyện

Một cỗ sát khí kịch liệt vô song bao trùm toàn trường.

Tiêu Tà biết rõ tuyệt đối không thể để đối phương chiếm được tiên cơ, gầm lên một tiếng, cả người lẫn đao hóa thành một vùng đao ảnh sáng loáng xông về phía đối phương.

Lúc này đám thủ hạ của y cũng đã lần lượt lao lên trợ trận.

Bạch y nữ tử hét lên một tiếng lanh lãnh, nghiêng người bay lên, vọt qua đầu Tiêu Tà, trường kiếm bổ xuống như thiểm điện.

"Đang!" Đao kiếm giao kích.

Một luồng kình lực không thể kháng cự nổi truyền qua thân đao, lồng

ngực Tiêu Tà như bị một trận lôi kích, đau đớn khôn tả, loạng choạng ngã phịch về phía sau.

Nửa đời lăn lộn trên giang hồ, đây là lần đầu tiên Tiêu Tà nếm trải mùi vị vừa đối chiêu đã thảm bại, như vậy có thể thấy kiếm kình của bạch y nữ tử bá đạo đến độ nào.

Bạch y nữ tử lăng không nhào lộn một vòng, hạ thân xuống giữa hai đại hán vừa xông tới chiến trường, người múa kiếm bay, hai đại hán lập tức bay ra xa, không bò dậy nổi nữa.

Chúng đại hán đều là kẻ sống trên đầu đao mũi kiếm, dũng cảm hiếu chiến, đồng bọn thảm tử chẳng những không làm họ sợ hãi mà còn kích phát hung tính, khiến họ quên cả thân mình bổ đến như những con mãnh thú.

Bạch y nữ tử hừ lạnh một tiếng, hóa ra muôn ngàn đạo kiếm ảnh, ung dung luồn lách như quỷ mỵ giữa công thế hung mãnh vô song của chúng đại hán, kiếm đi đến đâu là có kẻ táng mạng đến đó.

Những kẻ trúng kiếm vô luận là bị thương ở chỗ nào, đều lập tức mạng vong, chết do bị kiếm khí chấn nát ngũ tạng.

Lúc Tiêu Tà hồi phục được thần khí thì chỉ còn bốn đại hán đang vất vả tri trì, máu nóng bất giác sôi lên sùng sục, bổ người lao tới.

Gã thủ hạ cuối cùng đã ngã gục xuống đất.

Kiếm quang sáng rực, quấn lấy Đoạt Mệnh đao của Tiêu Tà.

Tiêu Tà tận hết công lực toàn thân đỡ được sáu kiếm thì thanh Đoạt Mệnh đao được đúc bằng tinh cương đột nhiên gãy đoạn.

Tiêu Tà kinh hãi khôn tả, vội dùng luôn đoạn đao gãy còn lại làm ám khí ném về phía đối phương, cùng lúc đề khí tháo lui.

Nữ tử cất tiếng cười lanh lãnh, tung mình lên không, chẳng những né tránh được đoạn đao gãy phi tới, mà còn thoát thủ ném trường kiếm bay ra.

Tiêu Tà rõ ràng nhìn thấy trường kiếm đang bay về phía mình, còn nghĩ ra các loại phương pháp để tránh né, song đến lúc trường kiếm đâm vào thân thể, y vẫn vô phương thực hiện bất cứ phản ứng nào để tự cứu.

Bạch y nữ tử bước tới rút kiếm ra khỏi thi thể Tiêu Tà, tựa như vừa làm xong một chuyện hết sức vô vị, lạnh lùng bỏ đi.

– Đạt tắc kiêm tế thiên hạ, cùng tắc tự lập kỳ thân. Thạch huynh viết quả thật rất hay, tiến có thể công, thoái có thể thủ, thế nào cũng có thể giải thích một cách hợp lý cho hành vi của mình, Vũ Văn Hóa Cập này bội phục vô cùng, bội phục vô cùng.

Thạch Long biết đối phương mượn đôi liễn mình treo ở khách sảnh để châm chọc.

Nhưng tu dưỡng của y cực cao, hoàn toàn không hề động dung, ngồi yên trên ghế, nhạt nhẽo nói:

– Thì ra là cao thủ xuất quần của Vũ Văn phiệt trong tứ đại thế phiệt đương kim, Vũ Văn huynh không phải đang bận hầu bên cạnh thánh thượng hay sao? Tại sao lại có thời gian nhàn rỗi đến nơi hoang dã này của tại hạ như vậy?

Vũ Văn Hóa Cập chắp tay sau lưng, lững thững bước vào sảnh đường, đưa mắt quan sát khắp nơi một lượt rồi mới nhìn đến Thạch

Long đang ngồi vững tựa một trái núi trên ghế, thở dài than:

– Cũng là do Thạch huynh liên lụy ta không ít, huynh có được bảo điển mà những người tu đạo đều ngày đêm mong mỏi, nhưng lại không hiến tặng cho Thánh Thượng, khiến cho long tâm không được vui vẻ. Vũ Văn Hóa Cập ta ăn lộc của người, tự nhiên phải làm việc cho người, hôm nay đến đây để xem Thạch huynh có phải là người tri tình hiểu lý hay không thôi.

Thạch Long thầm kêu lợi hại.

Đây là lần đầu tiên y tiếp xúc với người của Vũ Văn phiệt.

Thanh danh uy vọng nhất trong Vũ Văn gia là Phiệt chủ Vũ Văn Thương, sau đó là đến tứ đại cao thủ, trong đó người được nhân sĩ giang hồ biết đến nhiều nhất chính là đương kim tổng quản cấm vệ quân của Tùy Dạng Đế, Vũ Văn Hóa Cập. Nghe nói y là người đầu tiên sau Vũ Văn Thương luyện thành mật công gia truyền Băng Huyền Kình, không ngờ niên kỷ lại trẻ như vậy, nhìn thế nào cũng chỉ chưa quá tam thập.

Từ Bắc Ngụy Nam Bắc Triều trở đi, có một đặc điểm là các thế tộc do các gia tộc hiển quý nhiều đời phát triển mà thành đều được gọi là cao môn hoặc môn phiệt, kinh vĩ phân minh với thường dân bá tánh thông thường trong dân gian.

Vì thế nên mới có câu:

Thượng phẩm vô hàn gia, hạ phẩm vô thế tộc.

Vô luận là trên phương diện kinh tế hay là chính trị, sĩ tộc đều được hưởng đặc quyền đặc lợi so với dân thường. Cho đến khi khai quốc hoàng đế của đại Tùy Dương Kiên thống nhất thiên hạ, thực hiện chế

độ khoa cử thì cục diện môn phiệt lũng đoạn tất cả mới bị phá bỏ.

Kinh vĩ phân minh:

“kinh vĩ” có nghĩa là nguồn gốc, ngọn ngành. “Kinh vĩ phân minh” chỉ hai phe nguồn gốc phân biệt khác nhau rành rành.

Tuy vậy, nhưng dư thế của môn phiệt vẫn chưa tiêu tán. Tứ đại môn phiệt danh chấn thiên hạ chính là chỉ bốn đại thế tộc họ Vũ Văn, họ Lý, họ Độc Cô và họ Tống, đối với chính trị, kinh tế và cả võ lâm đều rất có ảnh hưởng.

Trong bốn gia tộc đó, chỉ có Tống thị môn phiệt là thuộc về vọng tộc phương Nam, kiên trì huyết thống chính tông của người Hán. Kỳ dư ba nhà còn lại, bởi vì sống ở phương Bắc nên ít nhiều cũng đã bị Hồ hóa. Họ Vũ Văn vốn là người Hồ, nhưng đã dung hòa vào văn hóa trung thổ nên cũng không bị coi là ngoại nhân.

Tâm niệm Thạch Long chuyển động không ngừng, nhưng bề ngoài vẫn làm như hết sức nhàn rỗi, nhẹ giọng nói:

– Thạch mỗ trước giờ quen sống nơi hoang dã, không hiểu được thế nào là đạo phụng nghênh, lại là người thích mềm không thích cứng, nói không chừng tại hạ nhất thời tức giận, sẽ liều mạng để ngọc thạch câu phần, đem sách này hủy đi, lúc đó không phải là Vũ Văn huynh vô phương ăn nói lại với chủ nhân hay sao?

Hai người vừa gặp mặt đã khẩu chiến một chập, không ai nhường ai, không khí khẩn trương đến đỗi tựa hồ như ngưng đọng lại.

Vũ Văn Hóa Cập chú nhãn nhìn Thạch Long một hồi, lạnh giọng nói:

– Nếu Thạch huynh có thể hủy đi bảo thư, như vậy thì sách này

quyết chẳng phải Trường Sinh Quyết mà Quảng Thành Tử lưu lại nhân gian, hủy đi cũng chẳng có gì đáng tiếc. Bất quá thái độ này của Thạch huynh đối với chư đệ tử trong đạo trường Thạch Long chỉ hại mà không lợi, nói không chừng sẽ còn liên lụy đến cả cha mẹ vợ con của họ nữa. Hai nhà Phật đạo không phải đều cầu tích đức hành thiện hay sao? Thạch huynh lẽ nào lại muốn nghịch ý Thánh Thượng để liên lụy bao người?

Thạch Long nghe ngữ khí uy hiếp của Vũ Văn Hóa Cập, biết rõ lời của y không hề giả dối. Cuối cùng sắc mặt cũng hơi biến động, chính vào sát na mà y phân thần đó, Vũ Văn Hóa Cập lập tức xuất thủ, cách không kích ra một quyền.

Mấy ngày trước vừa có một trận hạn, thời tiết nóng bức, nhưng Vũ Văn Hóa Cập vừa mới xuất thủ, không khí trong khách sảnh lập tức trở nên lạnh lẽo vô tỷ, nếu không phải Thạch Long nội công tinh thuần, sợ rằng hai hàm răng đã va vào nhau lập cập rồi.

Bất quá, y cũng tuyệt đối chẳng phải hạng người dễ bị uy hiếp.

Nếu đổi lại là một cao thủ khác phát xuất quyền kình, tất sẽ hiển lộ một cỗ quyền phong rõ rệt, công kích địch nhân. Nhưng hàn kình mà Vũ Văn Hóa Cập đánh ra, tựa hồ như có lại như không, cơ hồ như không khí trong khách sảnh đã bị y dẫn động vậy, từ trên dưới trái phải, đông tây nam bắc nhất tề ép về phía Thạch Long, cái cảm giác không biết phản kích về đâu ấy mới chính là yếu mạng.

Thạch Long vẫn ngồi an nhiên trên ghế, toàn thân y phục căng phồng.

"Bùng!" Khí kình giao kích, hình thành nên một trận gió lốc, lấy Thạch Long làm trung tâm tràn ra tứ phía, những bàn ghế gia cụ gần đó đều bị gió quét bay ra xa như những chiếc lá mỏng manh, cuối cùng chỉ

còn lại một mình Thạch Long, ngồi vững như bàn thạch trên chiếc ghế đặt giữa gian khách sảnh.

Vũ Văn Hóa Cập thoáng lộ vẻ kinh ngạc, thu quyền trở về.

Khuôn mặt già nua của Thạch Long như bị một áng mây hồng phủ lên, nhưng chỉ trong nháy mắt đã nghiêm nghị trở lại.

Vũ Văn Hóa Cập cười ha hả nói:

– Thật không hổ là Dương Châu đệ nhất nhân, chỉ dựa vào chân khí hộ thể đã có thể đỡ được một quyền của Vũ Văn mỗ. Chỉ dựa vào điểm này thôi, đã có thể khiến Vũ Văn Hóa Cập nể trọng rồi. Nếu Thạch huynh sảng khoái giao ra bảo điển, rồi từ nay mai danh ẩn tích, ta có thể niệm chút tình giang hồ đồng đạo mà để cho Thạch huynh một con đường lui, đây là là hảo ý của ta, tuyệt đối không hề có chút ác ý nào. Sinh tử vinh nhục, tất cả đều do một lời của Thạch huynh quyết định.

Trong lòng Thạch Long trào dâng một cảm giác hoang mang vô cùng.

Sau khi có được đạo gia chí bảo Trường Sinh Quyết, y đã suy nghĩ đến nát óc mà vẫn không có sở đắc gì nhưng tâm tính ngược lại trở nên bình hòa tự tại hơn trước. Hiện giờ y vì Trường Sinh Quyết mà đắc tội với đương kim hoàng đế, thậm chí còn khiến Dương Quảng có thể thừa cơ giết hết đệ tử của mình, sau đó giải tán những võ quán trong vùng để tiêu diệt toàn bộ lực lượng vũ trang ở địa phương này, đây liệu có phải là “hoài bảo chi nghiệt” hay không? Truyện Đại đường song long truyện

Y đương nhiên không tin rằng Vũ Văn Hóa Cập sẽ vì y chịu giao Trường Sinh Quyết ra mà tha cho y một con đường sống, Dương Quảng bạo tàn như vậy, lẽ nào lại chịu buông tha cho y.

Vừa giao thủ một chiêu với Vũ Văn Hóa Cập, y đã đoán ra được Băng Huyền Kình của đối phương thực ra là một loại khí kình hồi chuyển vô cùng đặc dị, so với những khí kình đi thẳng thì khó ứng phó hơn nhiều lần. Song biết thì biết như vậy, chứ Thạch Long vẫn chưa có cách nào để phá giải hồi kình này cả. Truyện Đại đường song long truyện

Dù sao thì Thạch Long cũng là nhân vật có tiếng trên giang hồ, vào giờ khắc sinh tử tồn vong này, y quyết tâm dù có phải liều mạng cũng không để bảo thư rơi vào tay Dương Quảng.

Bằng không, với sự trợ giúp của không biết bao nhiêu nhân tài dưới trướng, tên hôn quân ấy nói không chừng thật sự có thể giải được tất cả giáp cốt văn trong sách, nắm được yếu quyết trường sinh, trở thành một bạo quân vĩnh viễn bất tử thì dù Thạch Long y có chết một ngàn lần, một vạn lần cũng không đủ đền tội.

Thạch Long ngửa mặt cười dài, nói liền hai tiếng "hảo hảo", lắc đầu than rằng:

– Sách này nếu không phải người có duyên thì chỉ hữu hại mà bất lợi, nếu Vũ Văn huynh có bản lĩnh thì cứ đến lấy về cho tên hôn quân đó xem. Bất quá nếu y đọc xong lăn ra chết thì đừng trách Thạch Long này không có lời cảnh báo trước. Truyện Đại đường song long truyện

Vừa nói chuyện, Thạch Long vừa vận tập toàn thân công lực.

Bên tai lập tức truyền đến những tiếng động nhỏ nhất trong khuôn viên mười trượng, ngay cả tiếng bước chân rất khẽ của lũ côn trùng, rắn rết cũng không giấu được y.

Vừa vận công lực, Thạch Long tức thời nghe thấy tiếng hô hấp rất nhẹ của hơn mười người, hiển nhiên những kẻ đang bao vây y đều là hảo thủ kiêm thông cả nội ngoại công phu.

Vũ Văn Hóa Cập ngửa mặt nhìn cây xà nhà ở giữa sảnh, thở dài một tiếng:

– Thạch huynh chẳng những không tri tình hiểu lý, mà còn ngoan cố cứng đầu nữa.

Có điều vì niệm tình Thạch huynh thành danh không dễ, Vũ Văn Hóa Cập ta để cho huynh đề tụ công lực, toàn lực tấn công một kích, sau chết rồi cũng có thể nhắm mắt.

Thạch Long bất đồ tung người bay lên khỏi chiếc ghế, chân không chạm đất, vọt qua khoảng cách hơn trượng, trong nháy mắt đã đến trước mặt Vũ Văn Hóa Cập, song quyền nhất tề đẩy ra, kình khí cuồn cuộn tuôn ra như cuồng phong bão táp.

Cùng lúc đó, chiếc ghế y vừa ngồi cũng vỡ thành năm sáu mảnh đổ rầm xuống đất, hiển nhiên vừa nãy hai người quá chiêu, Thạch Long sớm đã chịu thiệt thòi, ngăn cản không nổi Băng Huyền Kình của Vũ Văn Hóa Cập, nên phải dồn xuống dưới ghế.

Song mục Vũ Văn Hóa Cập sáng rực lên như điện, cùng lúc cũng lấy làm kinh ngạc, Thạch Long rõ ràng biết là khí kình của mình không địch nổi Băng Huyền Kình của y, tại sao lại xuất thủ không hề lưu lại chút dư địa để rút lui, lại dùng chiêu số lấy cứng chọi cứng tấn công chính diện như vậy?

Nhưng lúc này y không còn thời gian để suy nghĩ nhiều nữa, cao thủ quá chiêu, thắng bại chỉ định trong một sát na ngắn ngủi. Tuy rằng Vũ Văn Hóa Cập tự tin có thể dễ dàng thắng được Thạch Long, nhưng

nếu để mất tiên cơ, muốn phản hồi trở lại cũng chẳng phải chuyện dễ, lại còn có nguy cơ lạc bại thân vong chứ chẳng nghi. Bởi vậy nên y nào dám chần chờ, nhanh chóng thoái lui ba bộ rồi lại xông lên, song quyền phân biệt kích đúng vào chưởng tâm tả hữu của Thạch Long.

"Ầm!" Khí kình giao kích, dội lên mái nhà, khiến cả một mảng ngói lớn bị bắn bay lên trời, tạo thành một lỗ hổng lớn.

Với công lực hãn thế của Vũ Văn Hóa Cập mà cũng phải thối lui mấy bước mới có thể hóa giải nổi áp lực kinh người mà Thôi Sơn Chưởng của Thạch Long tạo ra.

Thạch Long lại càng thảm hơn, loạng choạng thoái lui về phía sau, người lảo đảo như muốn ngã xuống.

Vũ Văn Hóa Cập chân không chạm đất, ngưng tụ công lực tạo thành một luồng xoáy nhỏ, sau rồi đột nhiên gia tăng vận tốc, hướng về phía bức tường sau lưng lăng không vỗ nhẹ.

Một cỗ xoáy kình cuốn quanh thân thể Thạch Long, vòng ra sau lưng kích vào bối tâm của y, góc độ tinh diệu, chuẩn xác vô song.

Thạch Long há miệng phun mạnh ra một đạo huyết tiễn, huyết tiễn bắn thẳng tới trước ngực Vũ Văn Hóa Cập.

Cùng lúc cong lưng xuống, chấp nhận một kích Băng Huyền Kình của Vũ Văn Hóa Cập.

Vũ Văn Hóa Cập không ngờ Thạch Long có kỳ chiêu này, vội vàng đứng sững người lại, ngửa thân trên phía sau, tránh khỏi một kích hiểm hóc của Thạch Long.

Thạch Long thầm kêu đáng tiếc, toàn thân chấn động, chân khí hộ thể bị phá vỡ, mười mấy đạo Băng Huyền Kình chí hàn chí âm từ bối tâm xâm nhập đi khắp cơ thể.

Thạch Long biết có thể giữ được Trường Sinh Quyết hay không đều quyết định trong giờ khắc này, y cố nén đau, thi triển kỳ công kích phát toàn bộ tiềm lực của cơ thể, rống lên một tiếng điên cuồng, trụ vững sau một kích của Vũ Văn Hóa Cập, gia tăng tốc độ lao ngược về phía bức tường đằng sau.

Vũ Văn Hóa Cập là hạng người nào, nhìn tình thế biết ngay có chuyện không hay, thân hình lại bốc cao, ngưng tụ mười thành công lực, cách không đánh ra một quyền.

Nhưng y đã chậm mất một bước.

Thạch Long vừa chạm lưng vào tường thì lập tức có một cánh cửa bí mật mở ra cho y chui vào.

"Ầm!" Cánh cửa vỡ thành bốn năm mảnh bay tứ tán, một căn phòng nhỏ khác hiện ra.

Thạch Long đã biến mất như chưa từng tồn tại.

Vũ Văn Hóa Cập không hề hoảng hốt, cúi người xuống sát đất, áp tai xuống sàn.

Tiếng động do Thạch Long chạy trong địa đạo gây ra lập tức truyền vào tai y không sót một tiếng.

Chương 2: Đại họa lâm đầu

Dương Châu thành bắt đầu nhiệt náo.

Thành môn bắt đầu mở từ giờ mão, thương nhân, lữ khách, nông dân ra vào thành môn như mắc cửi. Truyện Đại đường song long truyện

Hàng hóa những chiếc thuyền tối qua cập bến chở tới đều xếp trên bến tàu, nhân lúc này cũng được chuyển vào trong thành, nhất thời tiếng xe ngựa ồn ào, huyên náo cả một góc thành.

Từ Dương Châu đông hạ trường gia có thể ra biển đến Oa Quốc, Lưu Cầu và Nam Dương, vì vậy mà Dương Châu trở thành một trong những trạm trung chuyển hàng hóa giữa trong nước với nước ngoài quan trọng nhất cả nước, so với cuộc sống ở bất kỳ thành thị nào cũng phồn hoa đô hộ và khẩn trương hơn nhiều.

Bất quá hôm nay không khí có chút dị dạng, trong thành ngoài thành đều có thêm rất nhiều quan binh, việc kiểm tra khi xuất nhập thành cũng hết sức kỹ càng, nghiêm cẩn chứ không qua loa đại khái như trước, vì vậy nên những người ra vào thành đã xếp thành một hàng dài. Có điều tuy ai ai cũng nôn nóng quá quan, nhưng không ai dám mở miệng oán thán nửa lời, bởi những người thường qua lại trên giang hồ đều có thể nhận ra trong đám quan binh địa phương kia có không ít đại hán vận y phục của cấm vệ quân.

Trừ phi không cần mạng nữa, bằng không thì chẳng ai dám đắc tội với lũ ngự lâm quân bá đạo nhất chốn kinh thành này cả.

Trong thành tổng cộng có năm thị tập, trong đó thì thị tập cửa Nam nằm đối diện với bờ nam sông Trường Giang là hưng vượng nhất, những sạp hàng cung cấp đủ loại thức ăn ít ra cũng phải đến mấy chục, có lớn có nhỏ, đây là địa điểm dừng chân lý tưởng cho những lữ khách muốn đi thuyền nghỉ ngơi ăn uống.

Dương Châu ngoại trừ là đầu mối giao thông quan trọng, còn là chốn yên hoa nổi tiếng thiên hạ từ xưa tới nay. Bất luận là phú gia công tử vung tiền như rác hay văn nhân Oa quốc: Truyện Đại đường song long truyện

Nhật Bản Lưu Cầu:

là phiên âm Hán Việt của Ryukyu (tiếng Nhật). Đây là tên vương quốc mà hiện giờ chính là vùng Okinawa của Nhật Bản.

Nam Dương:

Indonesia danh sĩ phong lưu tài tử, hoặc những lãng tử mang kiếm tự xưng hiệp khách, nếu như không đến đây một lần, thì đều không thể coi là hảo hán chốn phong nguyệt đường.

Vì vậy khung cảnh nơi đây thịnh vượng phồn hoa thế nào, không cần phải nói cũng có thể tưởng tượng ra được.

Trong các quán ăn ở Nam môn này thì bánh bao nhân rau thịt của lão Phùng là nổi tiếng nhất, thêm vào người tiểu thiếp hoa dung nguyệt mạo của lão là Trinh tẩu làm chiêu bài sống, chuyên lo việc bán bánh bao nên sanh ý ngày càng thuận lợi.

Khi lão Phùng mang ***g bánh bao rau thịt bốc khói nghi nghút từ trong bếp ra cho Trinh tẩu ở trước quầy bán thì những người khách đang đứng đợi trước cửa cũng lần lượt lấy tiền ra, tranh nhau đưa

cho thị.

Trinh tẩu đang bận đến toát hết mồ hôi, có một cái đầu thò ra, nheo mắt cười cười nói:

– Chào Trinh tẩu, cho tám cái bánh bao rau thịt!

Người này chính thị là Từ Tử Lăng, vì hắn sợ bị lão Phùng phát hiện nên đã khom lưng xuống hết cỡ, thấp hơn một nửa so với những người khác, dáng vẻ vô cùng buồn cười.

Cũng may là tướng mạo hắn lại thập phần đáng yêu, hai mắt dài mà linh lợi, mũi thẳng mà cao, vầng trán rộng mở, mép miệng lúc nào cũng nở một nụ cười ấm áp tựa ánh dương quang. Nếu không phải trên mặt y đầy bùn đất, quần áo lại rách nát, thêm vào khuôn mặt bị Ngôn lão đại đánh cho tím bầm, sưng vù hai môi lên thì quả thật tướng mạo cũng bất phàm lắm. Còn bây giờ, quả thật là khiến cho người ta không thể không cười lên ha hả! Truyện Đại đường song long truyện

Trinh tẩu nhìn thấy hắn, liền lo lắng quay đầu vào trong nhìn lão Phùng và mụ vợ cả đang bận bịu trong bếp một cái, thấy họ không để ý tới tình cảnh bên này, trong lòng mới có chút yên tâm.

Thị vừa ứng phó với những khách nhân khác, một mặt quay lại gắt giọng nói với Từ Tử Lăng:

– Không có tiền cũng học người ta mua bánh bao à?

Từ Tử Lăng cười nịnh:

– Cho nợ đi mà, ngày mai nhất định trả cho tẩu.

Phong nguyệt đường:

chỉ chốn phong lưu, yên hoa.

Trinh tẩu dùng thủ pháp nhanh nhất nhặt lấy bốn chiếc bánh bao, lưỡng lự giây lát rồi lấy thêm hai chiếc nữa, dùng giấy gói lại giúi vào tay hắn, thấp giọng mắng:

– Đây là lần cuối cùng đấy nhé! Ồ, xem ngươi lại bị người đánh thành cái thứ gì rồi này!

Từ Tử Lăng vui vẻ reo lên, lùi ra khỏi đám người đang chen chúc, vươn vai đứng thẳng người dậy, dáng vẻ liền trở nên oai phong lên rất nhiều.

Thì ra tuy tuổi y còn nhỏ, song đã cao lớn như hán tử thành niên, vai rộng eo nhỏ, chỉ là do dinh dưỡng không đủ nên thân hình có chút gầy gò mà thôi.

Khấu Trọng thò tay lấy ra một chiếc bánh bao đút vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói:

– Có phải lại là lần cuối cùng không?

Khấu Trọng lớn hơn Từ Tử Lăng một tuổi nhưng lại thấp hơn hắn nửa tấc, vai rộng cơ dày, thân hình tương đối tráng kiện.

Tuy hắn không có vẻ anh tuấn ôn nhu của Từ Tử Lăng, nhưng lại có mặt vuông tai lớn, thân hình tràn đầy khí khái của nam tử hán, và thần thái tựa như không hề để ý đến hết thảy mọi sự trên đời, quả thật hấp dẫn phi thường. Đôi nhãn thần sâu xa, linh động, quyết chẳng kém gì Từ Tử Lăng, khiến cho người ta cảm thấy hắn không phải là kẻ tầm thường. Truyện Đại đường song long truyện

Bất quá y phục của hắn trên rách dưới vá, trái thủng phải mục, so với Tử Tử Lăng còn rách nát hơn mấy phần, còn so với mấy tên ăn mày thì cũng chẳng hơn được bao nhiêu.

Từ Tử Lăng đã ăn đến chiếc bánh bao thứ ba, hắn chau mày nói:

– Đừng nói Trinh tẩu nữa được không? Bây giờ ở Dương Châu còn có mấy người tốt bụng như tẩu ấy nữa đâu? Chỉ tiếc là cha mẹ tẩu ấy thiếu ngân lượng, người cha lại ham tài như mệnh nên mới bán tẩu ấy cho tên lão Phùng xấu xí làm tiểu thiếp, ông trời thật không có mắt mà!

Hai người ra khỏi thị tập đến con đường lớn, chen vào dòng người đang tấp nập đi về phía Nam môn.

Khấu Trọng ăn đã no bụng, khoác vai Từ Tử Lăng, đưa mắt nhìn quanh nói khẽ:

– Hôm nay cừu béo nhiều lắm, tốt nhất tìm loại lão hồ đồ cao tuổi một chút, y phục phải hoa lệ, đơn thân một mình, lại có vẻ như đang tràn đầy tâm sự, có mất túi tiền cũng chẳng hay.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

– Lần trước Khấu Trọng ngươi đã hạ thủ với một ông già, sau thấy ông ta khóc gào thê thảm quá lại đem túi tiền trả lại cho người ta, liên lụy đến ta bị Ngôn lão đại đánh cho một trận.

Khấu Trọng vặn lại:

– Đừng quên hôm ấy ta chỉ định trả lại cho ông già đó một nửa tiền, nhưng tên khốn nhà ngươi muốn lão đầu đó vui vẻ, cứ nằng nặc bắt

ta phải trả hết số tiền đó, vậy mà bây giờ còn nói ta nữa! Hừ, có điều chúng ta làm cường đạo cũng phải có đạo đức, như vậy mới là hảo hán chân chính! Ô, ngươi nhìn kìa...

Từ Tử Lăng nhìn theo ánh mắt Khấu Trọng, trông thấy một lão nho sinh tuổi chừng hơn năm mươi, đang đi về phía thành môn.

Người này ăn mặc hoa lệ, thần sắc vội vã, chỉ cúi đầu bước đi, hoàn toàn phù hợp với những điều kiện mà Khấu Trọng vừa đưa ra. Truyện Đại đường song long truyện

Thật là xảo hợp.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, mục quang chuyển dần sang chỗ phồng lên sau lưng lão nho sinh. Hiển nhiên là ông ta đã giấu túi tiền ra sau lưng rồi.

Khấu Trọng ghé sát miệng vào tai Từ Tử Lăng nói:

– Chúng ta có may mắn được hay không thì phải dựa vào lão này đây!

Từ Tử Lăng cũng nôn nóng:

– Ta cũng phải trả món tiền đó cho Trinh tẩu.

Hai người liền rảo bước đuổi theo, đột nhiên có một đội quan binh đi từ trước mặt lại. Khấu Trọng với Từ Tử Lăng cả kinh, vội cúi đầu quay người lách vào một ngách đường, đi sang một phố lớn khác ở Nam thành.

Hai đứa ngồi phịch xuống dựa lưng vào tường.

Khấu Trọng than ngắn thở dài một hồi, sau lại mơ mộng nói:

– Hay là chúng ta đi thi khoa cử nhỉ. Kiến thức của chúng ta tuy là nghe trộm ở chỗ Bạch lão phu tử, nhưng ít nhất cũng hơn mấy tên có tiền đi học ở đó. Nếu như được kim bảng đề danh, vừa không phải lang thang khắp nơi, lại chẳng chút nguy hiểm mà vẫn có thể làm quan lớn...

Từ Tử Lăng xen miệng vào:

– Đi làm nghĩa quân cũng là ngươi nói, bây giờ lại đổi thành đi thi khoa cử, nói dễ như là đi xem trộm mấy cô nương ở Xuân Phong Lầu tắm vậy, rốt...

Khấu Trọng thúc vào mạng sườn của hắn, nháy mắt một cái.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn ra đường, chỉ thấy lão nho sinh lúc nãy cũng học theo chúng đi vào đường ngách, đi qua mặt chúng vào con đường lớn.

Cả hai vui sướng nhìn theo, rồi nhảy dựng người lên đuổi theo lão nho sinh.

Giờ khắc hành động đã tới.

Lão nho sinh vội vội vội vàng vàng đi trên đường, không hề hay biết y phục sau lưng đã bị rạch một đường dài.

Vừa nãy lão đi về phía Nam môn, định xuất thành nhưng thấy quan binh canh phòng nghiêm ngặt nên lại quay về, biết lúc này không dễ rời khỏi Dương Châu, lại không dám quay về nhà, tìm bằng hữu thì sợ liên lụy người khác, đầu óc đang rối bung, thì chợt thấy bóng người thấp thoáng chặn ngay trước mặt.

Lão nho sinh còn đang kinh hãi, thì hai bên tả hữu đã bị người kẹp chặt, không thể động đậy.

Người cản đường lão là Vũ Văn Hóa Cập và một đám thủ hạ. Vị cao thủ của Vũ Văn phiệt này vừa cười vừa bước đến trước mặt lão nho sinh, nhìn lão với ánh mắt dò xét rồi nhạt giọng nói:

– Vị này là Điền Văn lão sư, văn thơ nức tiếng Giang Đô đấy phải không? Nghe nói lão sư và Thạch Long sư phó là tri giao với nhau. Vừa rồi chúng ta mạo muội đến quý phủ bái phỏng Điền lão sư, vô ý đã phát hiện thi thể của Thạch sư phó dưới giếng, bây giờ Điền lão sư lại vội vội vàng vàng bỏ đi, không biết là đang có chuyện gì?

Sắc mặt Điền Văn trắng bệch như tờ giấy, nói chẳng nên lời.

Lúc này người đi đường đều đã phát hiện có dị sự, chỉ là trong đám người đang làm khó Điền Văn có cả thủ bị đại nhân của Dương Châu thành nên không ai dám lên tiếng can thiệp cả.

Hai gã đại hán kẹp chặt Điền Văn, cánh tay còn lại rà soát khắp người, nhưng tìm mãi cũng không thấy cuốn sách đáng lẽ phải đang ở trên mình lão.

Trương Sĩ Hòa đành đích thân ra tay, chắc chốc y đã phát hiện y phục sau lưng Điền Văn đã bị người dùng lợi khí rạch rách, biến sắc nói:

– Không xong! Sách bị ăn cắp rồi! Truyện Đại đường song long truyện

Song mục Vũ Văn Hóa Cập ánh lên sắc hàn, trầm giọng nói:

– Trần thủ bị!

Trần thủ bị vội bước lên phía trước. Bình nhật y hoành hành bá đạo, nhưng vừa mới tiếp xúc với ánh mắt của Vũ Văn Hóa Cập thì hai chân đã mềm nhũn, quỳ xuống run rẩy:

– Có bỉ chức!

Vũ Văn Hóa Cập lạnh lùng nói:

– Lập tức cho đóng cổng thành, đồng thời bắt tất cả bọn lưu manh, kẻ trộm về đây cho ta. Nếu không lấy được món đồ Thánh Thượng cần, thì không kẻ nào được sống cả.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng ngồi sánh vai trong một góc phố yên tĩnh ở Đông thành, ngẩn người mở cuốn sách vừa ăn cắp được ra xem.

Từ Tử Lăng thất vọng nói:

– Lần sau đi móc túi, chớ bao giờ tìm những kẻ trông giống như thư sinh mọt sách này. Quyển sách quỷ quái toàn những phù hiệu lạ lùng này còn khó hiểu hơn là thiên thư nữa. Trọng thiếu gia ngươi không phải thường hay khoe kiến thức chất đầy năm xe hay sao, thử đọc xem trên này viết thứ quái quỷ gì vậy?

Khấu Trọng đắc ý nói:

– Ta nào giống tên tiểu tử bất học vô thuật như ngươi. Quyển sách này nhất định là võ học mật kíp từ đời tam hoàng ngũ đế lưu truyền lai, chỉ cần luyện thành sẽ có thể thiên hạ vô địch, ngay cả Thạch sư phó cũng phải cam bái hạ phong. Chỉ cần nhìn mấy đồ hình người này cũng biết đó là bí quyết vận hành nội khí rồi. Ha! Lần này được bảo vật rồi. Này! Ngươi đã thấy loại giấy quái dị thế này bao giờ

chưa?

Từ Tử Lăng cười cười nói:

– Không cần khoa trương đến vậy đâu, đọc thử hai ba chữ cho ta nghe, xem ngươi học nhi hữu thuật thế nào thì được rồi!

Khấu Trọng dương dương tự đắc, hai mắt sáng ngời:

– Có người viết được, tất sẽ có người hiểu được. Ta sẽ tìm một lão học cứu có học vấn nhất, nhờ lão giải nghĩa những văn tự này ra, còn Dương Châu Song Long chúng ta thì chuyên trách luyện công, thế gọi là phân công hợp tác, ai làm việc nấy, đã hiểu chưa?

Từ Tử Lăng bực mình nói:

Học cứu:

học giả – Ngươi làm tổng quản Dương Châu chắc? Làm gì có ai điên mà chịu nghe ngươi phân phó, bây giờ Dương Châu Song Xà chúng ta ngay cả cơm ăn ba bữa còn lo không nổi, xem ra đành phải lấy lộ phí để giành ra đổi vài cái bánh bao ăn dằn bụng vậy!

Khấu Trọng cười hì hì, đứng dậy cẩn thận bọc cuốn sách vào trong một lớp áo rồi vươn vai lười nhác nói:

– Cơm trưa để Trọng thiếu gia ta phụ trách! Đi! Chúng ta về nhà lấy ngân lượng, rồi đến bến tàu làm mấy vụ buôn bán không cần vốn rồi lập tức cao chạy xa bay, bằng không để tên Ngôn lão đại xấu xa đó phát hiện chúng ta có đồ quý thì thật là hỏng bét!

Từ Tử Lăng nghĩ đến trận đòn hôm qua, giờ vẫn còn đau liền đứng dậy cùng Khấu Trọng lén lén lút lút đi về "nhà" của chúng.

Vũ Văn Hóa Cập ngồi trong đại đường của phủ tổng quản Dương Châu, uống trà với tổng quản Dương Châu Uất Trì Thắng.

Hai người không những có cựu giao, mà quan hệ còn chẳng tầm thường.

Trước khi Dương Kiên kiến lập đại Tùy là đại thần của Bắc Chu. Sau khi Tuyên Đế nhà Bắc Chu Vũ Văn Vân bệnh chết, y cấu kết với nội sử thượng đại phu Trịnh Dịch và Ngự Chính đại phu Lưu Phưởng, lấy cớ là Vũ Văn Đơn kế vị khi tuổi còn nhỏ, đặc biệt lấy kiệu mời Dương Kiên vào triều chấp chính. Một năm sau thì Dương Kiên bức Tĩnh Đế thoái vị, tự lập làm vua. Truyện Đại đường song long truyện

Thiên hạ Bắc Chu của nhà Vũ Văn từ đó do rơi vào tay họ Dương. Truyện Đại đường song long truyện

Nhưng thế lực họ Vũ Văn thân căn cố đế, dù Dương Kiên giành được đế vị, nhưng vẫn không thể trảm thảo trừ căn, tiêu diệt được Vũ Văn phiệt, đến khi nhi tử của y Dương Quang kế vị thì họ Vũ Văn lại trùng trấn thanh uy, dần dần mạnh lên như thuở trước.

Nghiêm khắc mà nói, nhìn bề ngoài thì họ Vũ Văn có vẻ trung thành với nhà Tùy, nhưng kỳ thực chỉ là đem cừu hận giấu sâu trong lòng mà thôi.

Sau khi Dương Kiên soán ngôi đoạt vị, lần lượt đã có ba vị đại thần ủng hộ Bắc Chu dấy binh làm loạn, là Tương Châu tổng quản Uất Trì Chu, Trịnh Châu tổng quản Tư Mã Tiêu Nan và Ích Châu tổng quản Vương Khiêm, những người này không phải là có quan hệ mật thiết với Vũ Văn gia thì là trung thần nghĩa sĩ trung thành với Bắc Chu vương thất. Trong đó Uất Trì Chu chính là đường thúc của Uất Trì Thắng, vì vậy có thể thấy quan hệ của hai người mật thiết thế nào.

Vì vậy hai người nói những chuyện bí mật không hề phải cố kị điều gì.

Vũ Văn Hóa Cập thở dài:

– Quyển sách này quả thật vô cùng quan trọng, ta đã dự bị năng thủ, chỉ cần lấy được bảo thư, lập tức giải dịch ra một bản giả mạo, đưa cho hôn quân đó tham luyện, bảo đảm chưa đầy ba tháng thì y sẽ luyện đến tẩu hỏa nhập ma mà chết. Thật không ngờ đồ vật đã nắm trong tay rồi lại sinh ra lắm chuyện như vậy. Giờ có muốn giả mạo một quyển cũng không được nữa!

Uất Trì Thắng hừ lạnh nói:

– Dù không có bảo thư thì bảo tòa của Dương gia cũng khó giữ được lâu nữa. Trời cao phò hộ cho đại Chu chúng ta, từ sau khi tên hôn quân này kế vị thì hoành hoành bạo ngược, đại hưng thổ mộc, xây dựng cung điện khắp nơi, lại lao sư động chúng, viễn chinh Cao Lệ, ba lần đều thất bại thảm hại. Giờ đây phiến quân nổi lên khắp nơi, chúng ta chỉ cần nắm chắc cơ hội, chắc chắn sẽ có thể khôi phục được những ngày tháng huy hoàng của đại Chu.

Vũ Văn Hóa Cập mắt lộ hàn quang, trầm giọng nói:

– Những ngày tháng còn lại của Dương Quảng có thể đếm trên đầu ngón tay. Đáng lo nhất nhà ba thế phiệt còn lại, trong đó thì Lý phiệt là đáng ngại nhất. Phiệt chủ Lý Uyên lại là cháu của Độc Cô thái hậu, được Dương gia tín trọng còn hơn cả Vũ Văn gia chúng ta. Một ngày còn chưa bình định được tam đại thế phiệt này thì con đường phục quốc của chúng ta còn gặp trở ngại lớn.

Y ngừng lại giây lát rồi nói:

– Còn về ngoại tộc thì mối họa lớn nhất chính là bọn Đột Quyết.Hiện nay bọn loạn dân đều lần lượt liên lạc với Đột Quyết ở phương Bắc, tính dựa vào thế lực của chúng nên càng khiến bọn chúng tự cao tự đại. Mà tứ đại cao thủ của Đột Quyết võ công đều xuất thần nhập hóa, càng nghĩ lại càng khiến người ta lo lắng.

Uất Trì Thắng nói:

– Ta cho rằng Hóa Cập huynh không khỏi quá e sợ bọn Lý gia rồi. Lý Uyên tuy là anh em họ với Dương Quảng, nhưng vì người này quảng thi ân đức, kết nạp hào kiệt bốn phương nên Dương Quảng rất nghi kỵ. Bây giờ Lý Uyên tự bảo còn khó, đâu thể ngăn trở Cao Lệ:

Hàn quốc ngày nay chúng ta được. Chỉ cần chúng ta có thể sắp đặt xảo kế, làm gia tăng nghi kỵ của Dương Quảng với Lý Uyên, nói không chừng có thể mượn đao giết người, còn mình thì ở giữa làm ngư ông hưởng lợi.

Trong mắt Vũ Văn Hóa Cập thoáng lộ tiếu ý, gật đầu tán thưởng. Chợt Trương Sĩ Hòa chạy vào báo cáo:

– Đại nhân, có manh mối rồi!

Vũ Văn Hóa Cập và Uất Trí Thắng đều lộ sắc vui.

Trương Sĩ Hòa nói:

– Theo khẩu cung của Điền Văn, trước khi lão bị bắt đã bị hai tên tiểu lưu manh khoảng mười lăm, mười sáu tuổi **ng trúng, có lẽ bảo thư đã bị hai tên tiểu tử này lấy cắp.

Vũ Văn Hóa Cập gật đầu nói:

– Sĩ Hòa tất đã điều tra rõ được hai tên lưu manh đó là người thế nào nên mới đến đây báo hỉ, đúng không?

Trương Sĩ Hòa cười đáp:

– Chính là như vậy, hai tên tiểu tử này một tên Khấu Trọng, một tên Từ Tử Lăng, là hai tên trộm vặt nổi tiếng nhất thành Dương Châu, lão đại của chúng tên là Ngôn Khoan, bây giờ đang đi tìm hai tên tiểu tử đó giải về đây.

Uất Trì Thắng cười lớn:

– Vậy thì dễ rồi, trừ phi chúng mọc thêm hai cánh, bằng không chỉ cần ở chúng trong nội thành, thì đừng hòng thoát khỏi bàn tay của chúng ta.

Vũ Văn Hóa Cập thở phào, dựa lưng vào thành ghế, cơ hồ như đã nắm chắc bảo thư trong tay.

Hai tên tiểu lưu manh còn chưa kịp lấy hơn mười xâu tiền trong chỗ cất giấu ra thì đứa phụ trách canh gác là Từ Tử Lăng chợt phát hiện Ngôn lão đại đang ủ rũ cúi đầu dẫn theo mười mấy gã đại hán lạ mặt tiến về phía phế viên.

Từ Tử Lăng cực kỳ tinh linh, tuy bị kinh hãi một chập, song vẫn biết khom người chạy đến hội họp với Khấu Trọng, rồi cả hai chui tọt vào một căn phòng nhỏ chỉ còn lại ba mặt tường, nấp vào trong địa huyệt đã đào từ trước, chuyên dùng để trốn Ngôn lão đại. Bên trên còn ngụy trang rất nhiêu gạch đá, và ván gỗ che hết cửa hầm, chỉ để lại một lỗ nhỏ để thông khí mà thôi.

"Ầm ầm... rầm... rầm!" Tiếng đồ vật bị đập vỡ, đạp đổ không ngừng

truyền từ lỗ nhỏ vào trong hầm.

Không lâu sau thì Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe được tiếng kêu thảm thiết của Ngôn lão đại, hiển nhiên là đang bị người hành hạ.

Bọn chúng tuy hận không có người đánh chết Ngôn lão đại, nhưng nghe thấy tiếng kêu của y thảm thiết như vậy, trong lòng cũng không khỏi có chút bất nhẫn.

Đồng thời cũng hết sức kinh ngạc, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Ngôn lão đại ở Dương Châu cũng có thể xem là nhân vật có chút tiếng tăm, dưới tay có hơn hai chục huynh đệ, gần đây lại bái Đường Chủ của Trúc Hoa Bang là Thường Thứ làm á phụ, nhưng ở trước mặt đám đại hán này lại chẳng bằng con chó. Truyện Đại đường song long truyện

Một giọng nói âm trầm lạnh lẽo vang lên:

– Lục soát cho ta!

Lời này vừa xuất, Dương Châu Song Long lập tức biến thành song xà, nép mình vào một góc hầm, không dám thở mạnh.

Tiếng nói của Ngôn lão đại run rẩy truyền lại:

– Các vị đại gia, xin hãy cho tiểu nhân một chút thời gian, nhất định sẽ lấy được sách đó mang về, tiểu nhân có thể lấy đầu ra bảo đảm... ôi!

Hiển nhiên là lại bị người khác cho ăn quyền nếm cước.

Tiếng bước chân lại gần địa huyệt, tiếp đó có người quát lớn:

– Vẫn không tìm thấy à?

Ngôn lão đại đau đớn khản giọng cầu xin:

– Xin các vị đại gia cho tiểu nhân thêm một cơ hội, nhất định là hai tên trời đánh đó đến Thạch Long võ trường xem trộm người ta luyện công phu, ôi da!

Giọng nói âm trầm lại vang lên:

– Thạch Long võ trường sớm đã bị bọn ta niêm phong rồi, còn có gì đâu mà xem.

Y ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:

– Bốn người các ngươi ở lại đây, phòng hờ bọn chúng quay về. Còn tên phế vật nhà ngươi dẫn ta đi đến những chỗ hai tên tiểu tử kia hay đến tìm thử xem. Mau, đỡ hắn dậy!

Tiếng bước chân đi xa dần.

Ở dưới địa huyệt, Khấu Trọng và Tử Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, thấy đối phương sợ đến mức mặt trắng bệch như tờ giấy.

Cả hai cùng nghĩ đến con ngòi thông ra ngoại thành ở bên cạnh đông môn.

Bây giờ đó là hy vọng duy nhất của chúng.

Chương 3: Rời khỏi dương châu

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trần truồng như nhộng, giặt sạch sẽ y phục rồi treo lên một cành cây cạnh bờ suối, để ánh mặt trời buổi chiều sưởi khô. Còn Trường Sinh Quyết thì được đặt trên một tảng đá.

Sau đó hai gã hú vang, trầm mình vào dòng nước, rửa sạch hết những đất bẩn dính vào người khi ở dưới cống ngầm.

Hai gã còn tâm tính thiếu niên, vừa vong mạng trốn đến khu rừng cách Dương Châu thành được bảy tám dặm đã mệt tới mức không thể đi được nữa, lại ngỡ rằng đã rời khỏi hiểm địa, tâm tình lập tức chuyển từ sợ hãi, lo lắng sang vui vẻ như trước.

Cả hai đang đùa giỡn dưới nước thì chợt nghe trên bờ có người hừ nhẹ.

Hai gã thoáng kinh hãi, đưa mắt nhìn về phía vừa phát ra thanh âm.

Chỉ thấy một bạch y nữ tử đầu đội mũ tre đang đứng trên bờ, đôi mắt đẹp tuyệt trần nhìn xuyên qua lớp sa mỏng, lạnh lùng dò xét hai thanh niên đang trần như nhộng mà không chút úy kỵ.

Hai tên tiểu tử kêu lên một tiếng, rùn thấp người, đưa tay che phần thân dưới.

Từ Tử Lăng lên tiếng quở rằng:

– Phi lễ chớ nhìn, xin đại tỷ nâng cao quý mục, tha cho chúng tôi đi!

Khấu Trọng cũng mồm năm miệng mười nói:

– Nhìn một cái thu một văn tiền, cô nương vừa rồi ít nhất cũng đã nhìn hơn một trăm cái, số lẻ ta không tính, chỉ cần lưu lại một trăm đồng tiền là có thể đi!

Bạch y nữ nhếch mép cười lạnh lùng, nhẹ nhàng thốt:

– Tiểu quỷ muốn ăn đòn?

Nói đoạn đưa cánh tay trắng nõn nà lên, khẽ búng ra hai chỉ.

"Bụp bụp".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc kêu thảm, ngã nhào xuống nước, một hồi lâu sau mới bò lên được, nếm đủ khổ đầu.

Bạch y nữ nhạt giọng nói:

– Bản cô nương hỏi các ngươi một câu, thì phải thành thật trả lời một câu, bằng không thì hai tên tiểu tử các ngươi đừng trách ta ra tay độc ác.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lúc này đã lùi đến một chỗ sát bờ suối, song lại không dám để người trần như nhộng bò lên bờ, tiến thoái lưỡng nan, trông tội nghiệp hết sức.

Khấu Trọng rất biết thuận gió đẩy thuyền, cười nịnh nói:

– Tiểu sinh tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận. Tiểu thư xin cứ thoải mái mà hỏi, không phải sợ gì hết!

Bạch y nữ thấy hắn ăn nói xằng bậy, hừ lạnh một tiếng:

– Hỏi xem tên tiểu tử ngươi có bao nhiêu đảm lượng.

Từ Tử Lăng kinh hãi, vội nói:

– Người huynh đệ này của tôi không biết nói chuyện, đại tiểu thư muốn hỏi gì xin cứ tuỳ tiện.

Khuôn mặt Bạch y nữ không chút biểu tình, tịnh như nước hồ thu:

– Các ngươi có phải sống ở gần đây?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, sau đó một gã gật đầu, một gã lắc đầu.

Chỉ phong lại đến, hai người bị đánh trúng huyệt đạo, đầu gối mềm nhũn, ngã cắm đầu xuống nước, một hồi lâu sau mới bò dậy được, dáng vẻ thảm hại vô cùng.

Bạch y nữ nói như không có chuyện gì xảy ra:

– Nếu ta còn nghe thấy nửa câu nói dối thì các ngươi không bò dậy nổi nữa đâu.

Hai tên tiểu tử này đối với thủ pháp dứt khoát của bạch y nữ rất sợ hãi, nhưng những ngày tháng bị Ngôn Khoan áp bức, ăn hiếp đã khiến cho chúng trở nên cứng đầu cứng cổ vô cùng.

Khấu Trọng cười cười nói:

– Đại sĩ đã hiểu lầm rồi. Tôi gật đầu là bởi vì đích thực tôi sống ở

Khưu gia thôn cách đây không xa, hắn lắc đầu là vì hắn sống trong nội thành, Hôm nay tên huynh đệ này của tôi ra ngoài thành rủ tôi đi chơi, vì thế mới có chuyện bị đại sĩ nhìn thấy tấm thân thanh bạch này...

Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận:

Biết thì sẽ nói, nói sẽ nói hết.

Từ Tử Lăng nghe mà chỉ muốn ôm bụng cười một trận, song vì sợ chọc giận đến ác la sát trước mặt nên đành phải cố nén lại.

Bạch y nữ không hề động sắc, lạnh lùng nói:

– Nếu còn nói những lời bần tiện đó nữa, coi chừng ta cắt lưỡi. Tại sao ngươi lại gọi ta là đại sĩ?

Từ Tử Lăng sợ Khấu Trọng lại nói năng hàm hồ, vội tranh nói trước:

– Chỉ tại hắn thấy tiểu thư đẹp giống như Quan Âm đại sĩ vậy nên mới tôn kính gọi là đại sĩ, chỉ hoàn toàn là do tấm lòng thành kính, tuyệt đối không có ý gì khác.

Tình cảnh lúc này quái đị dến cùng cực, một bạch y nữ tử thần bí phi thường, cao thâm mạt trắc mà lãnh tựa băng sơn đối diện với hai tên tiểu tử mình trần như nhộng đứng dưới nước. Nếu có người nhìn thấy, chắc chắn nghĩ đến nát óc cũng không thể đoán được quan hệ giữa bọn họ là gì.

Bạch y nữ tử lướt mắt nhìn vào cuốn Trường Sinh Quyết đặt trên phiến đá, nói:

– Đó là thứ gì vậy?

Khấu Trọng không để lộ chút tâm ý, cung kính nói:

– Đó là sách thánh hiền mà Bạch lão phu tử bắt chúng tôi đọc, đại sĩ có muốn lấy xem không?

Bạch y nữ tử hiển nhiên không biết quyển sách này quan trọng, mà trên thực tế, nhìn bề ngoài cuốn sách này cũng không khác gì mấy so với các sách khác, vì vậy nàng chỉ nhìn một hai cái rồi lại chuyển động mục quang, lên hai gã tiểu tử:

– Các ngươi có biết ai là Thạch Long hay không?

Hai gã thấy nàng ta không để ý đến "Mật Quyết" của chúng, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc lên tiếng đáp:

– Đương nhiên là biết!

Bạch y nữ liền nói:

– Vậy hãy nói cho ta biết, tại sao quan binh lại đóng đầy trong nhà ông ta, thành môn của Dương Châu thành lại bị đóng kín?

Khấu Trọng cố làm ra vẻ ngạc nhiên nói:

– Có chuyện này sao? Sáng sớm chúng tôi đã đi câu cá rồi! Ê, Tiểu Lăng ngươi chuyến này thảm rồi, làm sao mà về được nhà bây giờ?

Từ Tử Lăng rõ ràng biết hắn đang nói dối, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, suýt nữa thì tin lời, cũng làm ra vẻ khổ não, sợ hãi nói:

– Lần này thì mẹ ta đánh chết mất!

Đột nhiên cảm thấy Khấu Trọng đang đá khẽ vào người hắn, Từ Tử Lăng chợt tỉnh ngộ nói:

– Không được! Ta phải lập tức về thành! À, đại sĩ có thể tạm thời quay mặt lại để chúng tôi lên bờ mặc y phục vào được không?

Bạch y nữ không chút biểu tình, nhìn hai gã dò xét thêm một hồi, đoạn hừ lạnh một tiếng, cũng không thấy nàng có bất cứ động tác gì, người đã bay vào trong khu rừng rồi biến mất.

Hai người trầm mình xuống nước, sau đó nổi lên. Khấu Trọng thở dài than:

– Mụ xú bà nương này thật lợi hại, sau này chúng ta luyện thành công phu cái thế, nhất định phải bắt mụ ta lột sạch ra mới được.

Từ Tử Lăng sợ nữ tử kia lại quay trở lại, liền đẩy Khấu Trọng một cái, bò lên bờ cười khổ nói:

– Nói không chừng cô ta xấu như xú bát quái thì sao? Ngươi tự đi xem một mình là đủ rồi.

Hai người mặc xong y phục, Khấu Trọng liền giấu quyển sách vào chỗ kín đáo, sau đó chau mày nói:

– Không biết Thạch Long đã phạm tội gì nhỉ? Chẳng những võ đường bị niêm phong mà cả nhà cửa cũng bị tịch thu.

Từ Tử Lăng thở dài:

– Xem ra biết võ công cũng chẳng làm được gì! Mau đi thôi! Chỉ cần nghĩ đến đám người đánh Ngôn lão đại kia là ta đã phát run lên rồi!

Khấu Trọng cười ha hả nói:

– Võ công có gì không hay, xem lục địa đề tung thuật của ta đây. Ai da...!

Hắn vừa nhảy lên được hai bước thì đã vấp phải một hòn đá, ngã chổng cả tứ chi lên trời.

Từ Tử Lăng cười đến gập của người lại, không đứng dậy nổi.

Hai tên tiểu tử nấp trong một bụi cây trên gò đất nhỏ, tròn mắt nhìn ba chiếc quân hạm lớn và hơn trăm chiếc khoái thuyền ở đoạn sông Trường Giang gần thành Dương Châu, đang kiểm tra chuẩn bị khai thuyền.

Khấu Trọng hít một hơi khí lạnh, nói:

– Ối mẹ ơi! Cuốn sách này đúng là thiên thư rồi!

Từ Tử Lăng ghé vào tai hắn nói:

– Xin Trọng thiếu gia thấp giọng một chút cho ta nhờ, cẩn thận làm phiền người khác! Nói không chừng có nghĩa quân trà trộn vào thành nên mới dàn trận lớn như vậy!

Khấu Trọng xoa xoa chiếc bụng trống không, sợ hãi nói:

– Trên sông đã thế này, trên đất liền chỉ sợ cũng không thể đi được, chi bằng đi tìm một chỗ nào để ẩn nấp trước đã. Ồ! Ông trời của tôi ơi, đây không phải tiếng chó sủa đấy chứ?

Hai gã tiểu tử nghiêng tai lắng nghe, cùng lúc biến sắc, tiếng chó sủa đang từ phía bờ suối truyền lại, tiếp đó là tiếng vó ngựa dồn dập

chạy theo.

Thì ra đám người kia đã cho chó săn ngửi mùi của bọn chúng rồi truy theo đến tận đây.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rùng mình một cái, hét lớn một tiếng, rồi chạy thục mạng vào trong rừng.

Hai tên tiểu tử lại trèo lên một mô đất cao, khi xuống dốc, Từ Tử Lăng không cẩn thận trượt chân, khẽ hự một tiếng, ngã lăn lông lốc xuống dốc.

Khấu Trọng vội chạy tới đỡ hắn dậy:

– Chạy mau!

Từ Tử Lăng thê lương nói:

– Ta không đi nổi rồi, ngươi mau đem bảo thư chạy đi! Sau này luyện được thần công cái thế rồi thì trở lại báo thù cho ta. Chúng ta thế nào cũng không thể chạy được với chó săn và ngựa đâu, bây giờ chỉ dựa vào ta dẫn dụ bọn chúng, thì ngươi mới có cơ hội chạy thoát thôi...

Khấu Trọng không hề nghĩ ngợi, nằng nặc đỡ Từ Tử Lăng chạy vào khu rừng phía trước:

– Có chết thì cùng chết chung, bằng không không phải là huynh đệ.

Tâm niệm chuyển động, thay đổi phương hướng, chạy về phía bờ sông. Lúc này tiếng vó ngựa và chó sủa đã nghe hết sức rõ ràng rồi.

Từ Tử Lăng kinh hãi nói:

– Không phải chúng ta sẽ nhảy sông tự tử chứ?

Khấu Trọng thở hổn hển nói:

– Đó là sinh lộ duy nhất của chúng ta. Sau khi xuống nước, thế nào ngươi cũng phải ôm chặt lấy ta, bằng không nếu để nước cuốn ngươi trở lại Dương Châu thì chẳng khác gì đem dê vào miệng hổ.

Từ Tử Lăng nghĩ đến đám đại hán hung ác đánh đập Ngôn lão đại, thầm nhủ thà chết chìm còn hơn là bị đánh chết, bèn không nói gì nữa, tận hết chút khí lực còn lại ôm chặt Khấu Trọng, cả hai cùng tiến về phía bờ sông.

Khấu Trọng hét lớn một tiếng, nắm chặt tay Từ Tử Lăng, phấn chấn hô lớn:

– Không cần nhìn, chỉ cần liều mạng nhảy là được rồi!

Tiếng nước sông cuồn cuộn chảy bên dưới truyền lên, thật khiến người ta phải rùng mình.

"A...".

Hai kẻ liều mạng trốn chạy nhảy từ bên trên bờ cao xuống dòng sông cuồn cuộn dưới đó hơn mười trượng.

Gió rít bên tai vù vù.

"Tủm tủm!" Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lần lượt rơi xuống làm hoa nước bắn tung toé, sau đó chìm vào trong nước.

Nước sông chảy cuồn cuộn, hai gã tiểu tử dãy dụa chìm chìm nổi nổi trên mặt nước.

Từ Tử Lăng mắt hoa đầu váng, vất vưỡng bám trên vai Khấu Trọng. Khấu Trọng cũng chẳng hơn hắn là bao nhiêu, chìm chìm nổi nổi uống một ngụm nước lớn, bị nước sông cuốn trôi về hạ lưu hơn mười trượng. Đừng nói là qua sông, mà ngay cả giữ cho bản thân hắn và Từ Tử Lăng không bị chìm xuống cũng đã khó lắm rồi.

Mắt thấy tiểu mệnh sắp không giữ nổi, thì đột nhiên xuất hiện một chiếc ngư thuyền, cùng lúc một sợi dây thừng bay ra, quấn chặt vào cổ Khấu Trọng.

Khấu Trọng vốn đã bị Từ Tử Lăng ôm đến khó thở, lại bị nước sông ọc vào mũi miệng, bây giờ lại bị dây thừng quấn cổ lại càng khó thở hơn, tưởng rằng quan binh đến bắt, trong lòng đang thầm kêu khổ thì bên tai chợt vang lên tiếng nói của bạch y nữ tử hồi nãy:

– Đồ ngu! Còn không mau nắm lấy dây thừng!

Khấu Trọng cả mừng, vội vươn tay cố gắng nắm chặt sợi dây.

Một luồng sức mạnh kỳ dị truyền qua, hai người bốc lên khỏi mặt nước như có kỳ tích, tà tà bay đến chỗ chiếc ngư thuyền.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lăn lông lốc như hai trái hồ lô trên sàn thuyền, chỉ còn lại nửa tính mạng.

Bạch y nữ một tay điều khiển cánh buồm, ngồi trợn mắt nhìn hai tên tiểu tử ướt như chuột lột.

Khấu Trọng bò dậy trước, thấy Từ Tử Lăng vẫn còn sống, rên rỉ một tiếng, rồi cất giọng cầu xin:

– Quan âm đại sĩ nữ bồ tát của tôi ơi, làm ơn cứu người thì cứu cho

trót, mau mau khai thuyền đi! Ác nhân sắp đến rồi!

Bạch y nữ nghiêng tai lắng nghe tiếng vó ngựa và chó sủa, cười lạnh nói:

– Các ngươi có tư cách gì mà khiến lũ cẩu binh của nhà Tùy đuổi theo? Bọn chúng đến đây là vì bản cô nương đó thôi!

Khấu Trọng nhớ đến một chuyện, hốt hoảng nói:

– Trời ơi! Bảo thư của ta!

Nói đoạn đưa tay sờ ra sau lưng.

Nữ tử biết hắn lo lắng quyển sách "thánh hiền" bị nước làm hỏng, đối với hai chữ "bảo thư" hoàn toàn không để ý, chỉ thúc động cánh buồm, hướng về phía thượng du.

Từ Tử Lăng thổ ra hai miếng ngụm nước, bò dậy kinh hãi nói:

– Sách làm sao?

Chỉ thấy Khấu Trọng thò tay ra sau lưng sờ mó một hồi, trên mặt lộ ra thần tình thập phần cổ quái, quay sang nháy mắt với hắn một cái, rồi ngồi dậy nói:

– Sách ướt hết rồi, lần này chắc bị Bạch lão phu tử đánh cho trăm tát tay ra mất thôi!

Bạch y nữ hừ một tiếng nói:

– Còn muốn lừa gạt ta nữa sao? Có muốn ta ném hai tên tiểu quỷ ngươi xuống nước không?

Khấu Trọng cả kinh, ngỡ rằng đối phương đã nhìn ra bí mật của bảo thư, vội quay người lại nói:

– Thật sự không dám lừa cô nương! Quyển sách đó hỏng rồi!

Bạch y nữ cười khảy nói:

– Ta không nói quyển sách đó, mà nói hai tên tiểu quỷ ngươi. Các ngươi đang làm trò gì vậy, không phải nói là về thành sao? Tại sao càng đi lại càng xa thế?

Cả hai đang không biết đối đáp thế nào thì trên bờ chợt truyền đến tiếng chửi mắng.

Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy hơn mười kỵ sĩ đang chạy dọc theo bờ sông, miệng quát lớn:

– Dừng thuyền!

Bạch y nữ không hề động đậy, ngoảnh mặt làm ngơ, không thèm ngẩng mặt lên nhìn.

Đột nhiên có tiếng hú dài từ xa lại gần, tốc độ nhanh đến kinh người.

Bạch y nữ ngạc nhiên nói:

– Không ngờ ở trung thổ cũng có nhân vật cao minh thế này!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe xong thì ngẩn người, lẽ nào bạch y nữ tử này lại là người dị tộc ở vực ngoại.

Bạch y nữ chợt đứng phắt dậy, tay nắm chuôi kiếm, trầm giọng nói:

– Hai tên tiểu tử ngươi lái thuyền cho ta.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

– Chúng tôi không biết...

Bạch y nữ mất kiên nhẫn nói:

– Không biết cũng phải biết, đến đây!

Hai gã tiểu tử kinh hãi nhìn lên trên, chỉ thấy một đạo nhân ảnh, từ nhỏ hóa to, giống như một cánh chim khổng lồ bổ xuống chiếc ngư thuyền, thanh thế như muốn bao trùm tất cả!

Cả hai vội bổ nhào đến giữ bánh lái, người kia đã chỉ còn cách chiếc thuyền nhỏ khoảng hơn trượng, kình khí cương mãnh áp thẳng xuống.

Không khí xung quanh lạnh đến mức ngưng kết thành băng, hàn khí tràn ngập khắp nơi, hai hàm răng của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng va vào nhau lập cập, người cũng đổ nghiêng đổ ngửa.

Tấm sa che mặt khiến người ta không nhìn được biểu tình trên mặt của bạch y nữ tử, nhưng dáng vẻ của nàng đã không còn tự nhiên tiêu sái như lúc đối đầu với bọn Tiêu Tà nữa, toàn thân y phục phất phơ phiêu phiêu, nhưng vẫn không hề ngẩng đầu lên nhìn Vũ Văn Hóa Cập đang phi thân lao tới như ưng thần giáng hạ kia.

Chiếc thuyền nhỏ bị nước sông dồn ép, cánh buồm lại bị mất đi khống chế, thêm vào khí kình kỳ dị Băng Huyền Kình của Vũ Văn Hóa Cập, nên nghiêng nghiêng ngã ngã, lúc nào cũng có thể bị lật úp.

"Cheng!" Bạch y nữ tử rút kiếm khỏi bao, tung người nhảy lên không.

Muôn vạn đạo kiếm quang lao vọt lên trời, nghênh tiếp thế công của Vũ Văn Hóa Cập.

Hàn khí lập tức tiêu tán quá nửa, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng như kẻ sắp chết cóng được khôi phục thần thức, hai đại cao thủ đã bắt đầu giao phong chính diện.

Vũ Văn Hóa Cập biết nếu một kích bất thành, chiếc ngư thuyền sẽ lập tức rời khỏi, vì vậy y đã đem hết bản lĩnh ra đánh một kích này.

Y là đệ nhất cao thủ dưới tay Vũ Văn Thương phiệt chủ của Vũ Văn phiệt trong tứ đại môn phiệt, ngay cả Dương Châu đệ nhất cao thủ Thạch Long cũng phải táng mạng trong tay, lần này toàn lực xuất thủ, uy lực thế nào ắt hẳn không cần nói cũng rõ.

"Ầm!" Kiếm chưởng giao kích.

Trong nháy mắt, bạch y nữ đã đâm y mười hai kiếm, y cũng phản kích mười hai chưởng.

Hai người hợp lại rồi phân ra trong nháy mắt.

Vũ Văn Hóa Cập hú dài một tiếng, mượn lực tung người về phía dải đất bên bờ sông.

Bạch y nữ rơi trở lại vào trong thuyền, trường kiếm rung rung chỉ về phía Vũ Văn Hóa Cập.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm thấy lúc hai người này giao thủ, cả chiếc thuyền nhỏ như bị dìm xuống, một lúc sau mới nổi lên lại, vậy

mới biết chưởng lực của Vũ Văn Hóa Cập lợi hại thế nào.

Lúc này những kẻ truy đuổi trên bờ đã lần lượt tung mình lao ra, Khấu, Từ hai người mới sực tỉnh, phát hiện ngư thuyền đang bị dòng nước đẩy về phía hạ du, vội vàng bổ người đến chỗ bánh lái, chân tay lúng túng điều khiển chiếc bánh lái.

Bạch y nữ tựa như hoàn toàn không biết chuyện gì khác, chỉ ngưng thần chuyên chú nhìn vào Vũ Văn Hóa Cập đang hạ thân bên cạnh một tảng đá lớn.

Ngư thuyền đột nhiên khôi phục cân bằng, vừa hay có một trận gió mạnh thổi đến, ngư thuyền tà tà lướt trên mặt nước, tiến về phía bờ bên kia. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang vui mừng hoan hô ầm ĩ, đắc ý dương dương thì chợt nghe tiếng Vũ Văn Hóa Cập truyền tới:

– Kiếm thuật như vậy quả là thế gian hiếm thấy! Cô nương và Dịch Kiếm Đại Sư Phó Thái Lâm ở Cao Lệ có quan hệ gì?

Khấu Trọng để mặc bánh lái, chiếc ngư thuyền được sức gió trợ giúp, lao ngược dòng sông như một mũi tên.

Bạch y nữ không đáp trả câu hỏi của Vũ Văn Hóa Cập, khiến người ta có một cảm giác cao thâm mạt trắc, thâm sâu khó dò.

Thanh âm Vũ Văn Hóa Cập lại truyền đến một lần nữa:

– Nếu cô nương bảo vệ hai tên tiểu tử này, Vũ Văn Hóa Cập ta nhất định sẽ thỉnh giáo cao chiêu lần nữa!

Ngư thuyền càng lướt càng nhanh, trong nháy mắt đã bỏ địch nhân ở tít đằng sau.

Bạch y nữ vẫn đứng thẳng trên đầu thuyền, y phục phất phơ, tựa hồ như một nữ thần đến từ tiên giới.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng sớm đã kính nàng như thần minh, chút nữa thì quỳ xuống bái lạy.

Chính vào lúc này, chiếc mũ tre của bạch y nữ tử vỡ ra làm bốn năm mảnh, rơi xuống sàn thuyền, để lộ khuôn mặt tuyệt mỹ vô bì mà nhợt nhạt xanh trắng của nàng.

Nàng hự nhẹ một tiếng, há miệng thổ ra một búng máu, ngồi phịch xuống sàn thuyền.

Khấu, Từ cả kinh, vội song song lao đến đỡ lấy nàng.

Khấu Trọng hét lớn:

– Ngươi giữ thuyền! Ta phụ trách cứu cô ta!

"Bịch!" Nữ tử đột nhiên ngồi bật dậy, đánh một chưởng đẩy Khấu Trọng bật về phía bánh lái, lạnh giọng nói:

– Không được chạm vào ta!

Tiếp đó thì nhắm mắt lại điều tức.

Hai gã ngây người nhìn bạch y nữ tử, cùng biết nàng tuy đã đánh lui được Vũ Văn Hóa Cập nhưng cũng đã trọng thương, nhất thời không biết làm sao mới phải.

Chiếc ngư thuyền càng lúc càng rời xa Dương Châu.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4: Rời khỏi dương châu

Khấu Trọng ghé sát tai Từ Tử Lăng thấp giọng nói:

– Bà nương này còn đẹp hơn cả các cô nương ở Xuân Phong Lầu nữa.

Từ Tử Lăng ngây ngất nhìn khuôn mặt trang nghiêm mà đẹp tựa tiên nữ của bạch y nữ, gật đầu đồng ý thì bạch y nữ tử đang ngồi đả tọa chợt trợn trừng hai mắt, tức giận nhìn hai gã một cái.

Cả hai kinh hãi, vội thu mình vào một góc.

Thân hình thon thả của bạch y nữ run rẩy, sau lại nhắm nghiền hai mắt, một hồi lâu sau mới mở mắt ra, lừ mắt nhìn hai gã một cái rồi thở hắt ra một hơi hỏi:

– Đây là nơi nào?

Hai gã cùng lúc ngó nghiêng sang hai bờ, sau đó cùng lúc lắc đầu.

Bạch y nữ ngẩng đầu lên nhìn trời, thấy vầng thái dương đã hạ sơn, cảnh vật hai bên bờ sông đắm chìm trong những tia nắng cuối ngày, biết mình đã đả tọa hơn hai canh giờ, trầm ngâm giây lát rồi nhẹ giọng nói:

– Tại sao Vũ Văn Hóa Cập lại truy đuổi các ngươi?

Khấu Trọng trao đổi ánh mắt với Từ Tử Lăng rồi lắc đầu trả lời:

– Không biết!

Bạch y nữ mắt lộ hàn quang, nghiêm khắc nhìn hai gã một hồi lâu, đột nhiên cười khúc khích nói:

– Hai tên tiểu tử các ngươi lập tức nhảy xuống sông cho ta!

Hai gã sớm đã đói đến mềm nhũn người, nghe nàng nói vậy thì cả kinh thất sắc, không biết làm sao mới phải.

Bạch y nữ lại thở dài một tiếng, nhạt nhẽo nói:

– Ta phải nghỉ ngơi ba canh giờ, hai tên tiểu tử các ngươi lái thuyền cho ta, nếu để thuyền lật thì coi chừng cái mạng đấy!

Sao sáng đầy trời, ánh trăng chiếu rọi xuống dòng sông tĩnh lặng.

Dưới ánh trăng ảm đạm, hai gã bằng hữu nương tựa lẫn nhau từ khi ở Dương Châu, đứng sát bên nhau, cố nhịn đói khát và cánh lạnh về đêm cẩn thận điều khiển chiếc thuyền nhỏ.

Bạch y nữ ngồi quay lưng về phía chúng, mặt hướng về mũi thuyền, tĩnh tọa liệu thương, trông giống như một bức tượng nữ thần được tạc bằng ngọc thạch.

Lọn tóc mai của nàng bị gió thổi tung bay phấp phới tựa như những áng mây tự do thoải mái bay lượn trên bầu trời.

Khấu Trọng hạ giọng đến mức không thể thấp hơn, ghét sát miệng vào tai Từ Tử Lăng nói:

– Ngươi đoán xem cô ta có nghe thấy chúng ta nói gì không?

Từ Tử Lăng đang ngơ ngẩn tâm thần, nhất thời không nghe rõ, giật mình nói:

– Ngươi nói gì thế?

Khấu Trọng tức đến nỗi cấu vào đùi hắn một cái, than rằng:

– Tên Vũ Văn Hóa Cập đó không biết là loại gì, xem ra còn... còn lợi hại hơn cả ác bà nương này nữa.

Từ Tử Lăng kinh hãi nhìn tấm lưng thon nhỏ bạch y nữ, hồi lâu sau mới thở phào một hơi.

Khấu Trọng dùng khuỷu tay húc nhẹ vào bụng Từ Tử Lăng, cả mừng nói:

– Quả nhiên là không nghe thấy!

Từ Tử Lăng liền hỏi đến thứ mà cả hai cùng quan tâm nhất:

– Bảo thư kia thật không làm sao chứ?

Khấu Trọng vòng tay lấy Trường Sinh Quyết ra, mở to ra đưa cho hắn:

– Ngươi tự xem đi! Ta sớm đã nói thứ này là dị bảo tuyệt thế mà, bằng không tại sao tên Vũ Văn Hóa Cốt đó lại nôn nóng đến vậy... ha... thật buồn cười, đúng là Hóa Cốt nghe hay hơn Hóa Cập một chút.

Từ Tử Lăng mở sách ra xem một bận, rồi trầm ngâm nói:

– Nếu đã vào nước không sao, chắc là bỏ nó vào lửa cũng không bị hủy... a!

Khấu Trọng giật lấy cuốn sách về, cẩn thận cất vào trong mình rồi càu nhàu nói:

– Đừng hòng bảo ta thử, ha! Cuối cùng thì chúng ta đã rời khỏi Dương Châu thành buồn chán đó rồi! Hôm nay tất cả đều rất tốt, ngoại trừ cái bụng của chúng ta ra!

Từ Tử Lăng nghe hắn nhắc đến, trong bụng cũng lập tức sôi lên sùng sục, thở dài than:

– Ngươi đoán xem ác bà nương xinh đẹp này có chịu cho chúng ta mượn ít lộ phí đi kiếm cái gì ăn không, dù sao thì cặp mắt của cô ta cũng chiếm phần tiện nghi với chúng ta rồi.

Ánh mắt của Khấu Trọng sáng rực, nhìn chăm chăm vào chiếc gói nhỏ bên cạnh bạch y nữ, hắn đưa mắt liếc nhìn Từ Tử Lăng một cái rồi nhẹ nhàng bò đến gần chiếc tay nải.

Từ Tử Lăng nào không biết hắn lại định giở trò trộm cắp, đưa tay nắm chặt gót chân của Khấu Trọng, cật lực lắc đầu, thần sắc kiên định vô cùng.

Khấu Trọng dùng giằng hai cái, nhưng đều không giằng ra được, bực mình quay lại ngồi xuống bên cạnh Từ Tử Lăng, càu nhàu nói:

– Nếu để Trọng thiếu gia ta biến thành quỷ đói, nhất định sẽ tìm con quỷ đói khác là ngươi tính sổ!

Từ Tử Lăng nói:

– Đừng quên chúng ta là anh hùng hảo hán, hiện giờ đang đi trên con đường tiến tới vinh quang danh vọng, công hầu khanh tướng quyền cao chức trọng đang chờ chúng ta đến lấy, ra tay với một cô gái yếu đuối thế này quả thực làm tổn hại đến thanh danh tốt của Dương Châu Song Long, huống hồ cô ta cũng coi như là ân nhân cứu mạng của hai chúng ta.

Khấu Trọng thất thanh nói:

– Lão bà nương này thân thủ cũng không tồi, nhưng đích thực cũng giống nữ tử yếu đuối lắm. Ồ! Sao lại giống như là sắp mưa thế này!

Hai gã ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mây đen đầy trời, trăng sao thất sắc, cơn mưa đang ùn ùn kéo đến.

Mặt sông đang tĩnh lặng phút chốc bỗng biến thành dòng chảy cuồng loạn, không gian tối sầm tối sịt, đưa tay lên cũng khó nhìn rõ năm ngón.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngay cả bạch y nữ còn nhìn không rõ, càng không cần nói đến chuyện điều khiển thuyền trong hoàn cảnh như thế này.

Chiếc ngư thuyền bị mặt nước quăng quật không ngừng, bốn bề chỉ là một vùng đen tối.

Mưa đổ xuống ào ào như ngàn vạn mũi tên bắn từ trên trời xuống, y phục ướt đẫm làm cho hai gã thiếu niên vừa lạnh vừa khó chịu, tay chân luống cuống.

"Rầm!" Chiếc ngư thuyền không biết đã **ng phải vật gì, lập tức lật nghiêng chìm xuống.

Hai gã kêu lên một tiếng kinh hoảng, cùng lúc bổ về phía bạch y nữ.

Nước sông tràn vào khoang thuyền, ba người kết thành một khối, chìm xuống nổi lên trong dòng nước đang cuồng nộ.

Trong dòng nước xiết tối đen như mực, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng vừa đói vừa mệt, bị sóng nước dồn lên dập xuống, vừa mới chòi lên khỏi mặt nước đã bị lớp lớp sóng cuồn cuộn dìm xuống.

Hai gã lúc đầu vốn đều muốn cứu bạch y nữ, nhưng về sau lại biến thành Từ Tử Lăng ôm chặt lấy cổ nàng, còn Khấu Trọng thì ôm chặt hai chân.

Bạch y nữ vẫn như chìm trong giấc ngủ, nhưng thân thể nàng lại vẫn thẳng tắp, vô luận sóng gió có nhồi nhét thế nào, nàng thủy chung vẫn nổi dập dềnh trên mặt nước, biến thành chiếc phao cứu mạng cho hai tên tiểu quỷ.

Ba người đứng trên biên giới giữa làm người và làm quỷ nước không biết đã bao lâu, mưa cũng ngớt dần.

Mặt trăng ló ra một chút đằng sau những đám mây mờ.

Hai gã thiếu niên vừa bị sóng đánh lên sát bờ, mừng vui không xiết, không biết lấy khí lực từ đâu ra, kéo bạch y nữ tử lên trên bờ.

Vừa đặt chân lên bờ đất ven sông, hai gã liền lảo đảo ngã phịch xuống hai bên cạnh bạch y nữ tử.

Sóng nước vẫn dồn dập vỗ vào bờ, song đã không còn mãnh liệt như vừa nãy nữa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thở hổn hển, còn bạch y nữ thì vẫn thở

ra nhè nhẹ, tựa như đang say ngủ vậy.

Mặt trăng lại bị một đám mây đen bay qua che khuất, bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và bạch y nữ lại chìm vào bóng tối.

Phía hạ du đột nhiên sáng rực ánh lửa.

Hai gã miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn ra, kinh hãi khôn tả. Thì ra có sáu chiếc thuyền lớn năm cột buồm, đèn đuốc rợp trời đang căng buồm lướt sóng tiến về phía họ.

Cả hai sợ đến tóc gáy dựng ngược, vội áp sát người xuống đất. Lúc này lại thầm oán trách ông trời, tại sao không cho sóng lớn thêm một chút nữa.

Thời khắc này dài tựa ngàn vạn thế kỷ.

Hai gã Khấu, Từ trong bụng đang thầm cầu khấn tất cả các thần Phật mà chúng biết cũng như không biết, thì sáu chiếc thuyền lớn cuối cùng cũng đi xa dần. Cũng may mà thân thuyền quá cao, ba người lại nằm ở góc mà ánh lửa không chiếu tới được, thêm vào đó, lúc này trời đang mưa phùn, thị tuyến cũng bị ảnh hưởng không ít, ánh sáng của đèn đuốc cũng không thể chiếu xa được, nên mới khiến cho ba người thoát được đại nạn này.

Hai người nắm chân nắm tay kéo bạch y nữ lên một bãi cỏ, sau đó lại ngã uỵch xuống vì hết sức.

Từ Tử Lăng cảm thấy mơ mơ hồ hồ, cuối cùng cũng chịu không nổi, hai mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Khấu Trọng lay gọi hắn hai tiếng, đưa tay sờ vào "bảo thư" sau lưng một cái, thở vào nhẹ nhõm, sau cũng chìm vào giấc ngủ.

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, Khấu Trọng tỉnh dậy đầu tiên, chỉ thấy ánh mặt trời rực rỡ khắp nơi, thân thể cảm thấy ấm áp vô cùng, nhiệt khí như thấm vào cả hồn phách. Hắn thoải mái ngáp dài một cái, trong nhất thời còn ngỡ rằng mình đang ở cái ổ nhỏ trong phế viên, cho đến khi nghe thấy tiếng nước sông vỗ ì oạp vào chân, Khấu Trọng mới giật mình nhớ ra những chuyện xảy ra ngày hôm qua. Hắn vội mở bừng hai mắt, ngồi bật dậy.

Tứ bề đều là núi non trùng điệp, mặt trời đã lên quá đỉnh, con sông từ phương nam về đang chảy qua bên cạnh hắn.

Nhìn kỹ thêm một chút, Khấu Trọng không khỏi hít sâu một hơi thanh khí.

Thì ra đoạn sông này nước sâu, dòng chảy lại xiết, lại có cả bãi đã ngầm, là nơi vô cùng nguy hiểm, chẳng trách chiếc ngư thuyền đột nhiên bị chìm xuống.

Nhưng trong rủi cũng có may, nếu không phải bị lật thuyền, nói không chừng đã bị chiến hạm của Vũ Văn "Hóa Cốt" đuổi kịp rồi.

Từ Tử Lăng vẫn đang ngủ say như chết.

Trời!

Sao không thấy Bạch y nữ tử kia nữa?

Khấu Trọng ngẩn ngơ một hồi, sau lại ngưng thần suy nghĩ, sợ nàng bị trượt xuống nước, nên vội bò đến bên cạnh Từ Tử Lăng, tát mạnh vào mặt hắn mạnh nói:

– Tiểu Lăng! Tiểu Lăng! Ác bà nương đó biến mất rồi!

Từ Tử Lăng khó khăn lắm mở mở được đôi mắt ra, vừa gặp phải ánh mặt trời chói trang đã nhắm ngay lại, làu bàu nói:

– Ừm... ta đang nằm mơ ăn bánh bao nhân rau thịt của Trinh Tẩu mà! Cái gì! Bà nương đó bị nước cuốn rồi à?

Đoạn hắn lập tức ngồi dậy, đưa mắt hoang mang nhìn quanh quất, thần tình thập phần thất vọng.

Khấu Trọng cười lớn nói:

– Tiểu Lăng! Không phải ngươi đã yêu bà nương đó rồi chứ? Cẩn thận cô ta lấy mạng ngươi đó! Nhìn ta đây này! Hắc! Ha ha ha! Ái... ôi!

Bụng rỗng thì cười cũng khó nữa!

Từ Tử Lăng nổi cáu nói:

– Ta chỉ sợ cô ta bỏ chạy một mình, lấy đi bảo thư của chúng ta mà thôi.

Khấu Trọng kinh hãi đưa tay ra sau lưng, sắc mặt lập tức biến đổi nói:

– Xú bà nương khốn kiếp! Đúng là đã ăn cắp bảo thư của chúng ta rồi!

Từ Tử Lăng còn ngỡ rằng hắn nói đùa, đưa tay mò ra sau lưng Khấu Trọng, kêu thảm một tiếng rồi nằm phịch xuống duỗi thẳng tứ chi, chán nản nói:

– Hết rồi! Người không có, tiền không có, bảo thư cũng không có nốt. Giờ lại trở thành đào phạm nữa! Ông trời à! Cái gì cũng hết rồi!

Khấu Trọng nghiến răng đứng dậy, nắm chặt tay ngửa mặt lên trời hét lớn:

– Không! Thế nào ta cũng phải đoạt lại cuốn bảo thư đó! A...

Đột nhiên có một thứ đồ vật bay tới đập vào mặt hắn, Khấu Trọng kêu lên một tiếng, ngã uych xuống đất.

Từ Tử Lăng kinh hãi ngồi dậy, chỉ thấy trên một tảng đá cách đó hơn trượng, bạch y nữ như phủ một làn sương mỏng lên khuôn mặt xinh đẹp, hai mắt trợn trừng nghiêm khắc nhìn bọn chúng.

Khấu Trọng vùng vẫy người bò dậy mới phát giác thứ vừa ném trúng mặt hắn chính là cuốn sách bảo bối của hắn và Từ Tử Lăng, reo lên một tiếng, rồi vội vàng giấu ra sau lưng, dáng vẻ coi sách như mạng quả thật buồn cười vô cùng.

Bạch y nữ hừ lạnh một tiếng:

– Võ công mật quyết cái gì chứ! Thật đúng là làm người ta chết cười! Chỉ nhìn mấy cái đồ hình cũng biết là trò luyện tiên, trường sinh bất lão lừa bịp của đạo gia rồi. Những dấu hiệu đó lại càng cố làm ra vẻ huyền hoặc, chứ chẳng có ý nghĩa gì, chỉ có Vũ Văn Hóa Cập và hai tên tiểu tử vô tri các ngươi mới cho là bảo bối mà thôi.

Khấu Trọng cả mừng nói:

– Đại sĩ chịu nghĩ như vậy thì thật là hay quá! Hì, tối qua cũng coi như là chúng tôi đã cứu đại sĩ một mạng. Tuy rằng thi ân bất cầu báo, nhưng có một chút thù lao thì cũng là hợp lý. Đại sĩ có thể cho

chúng tôi một ít tiền, sau đó mọi người vui vẻ chia tay, như vậy chẳng phải tốt lắm sao!

Bốp!

Khấu Trọng lại ngã phịch xuống đất, trên mặt hiện ra năm dấu tay rõ như in, hiển nhiên là bạch y nữ đã cách không tát hắn một cái.

Bạch y nữ không để ý đến Khấu Trọng đang rên rỉ dưới đất, mục quang chuyển sang nhìn vào Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng vội xua tay nói:

– Tôi đâu có nói gì, đừng nhìn tôi như vậy nữa được không?

Bạch y nữ cười nhạt nói:

– Ngươi không nói gì sao? Vậy vừa nãy kẻ nào nói ta ăn cắp cuốn sách vứt đi đó của các ngươi?

Từ Tử Lăng lê người giật lùi về phía sau mấy thước, mỉm cười cầu hòa nói:

– Đó chỉ là hiểu lầm mà thôi! Bây giờ hiểu lầm đã được giải, hiềm khích đã tan biến rồi!

Khấu Trọng lúc này cũng đã bò dậy. đưa tay xoa xoa bên má bị ăn tát, không ngừng gật đầu nói:

– Đúng vậy! Đúng vậy! Bây giờ chuyện gì cũng xong rồi! Mọi người vẫn là bạn tốt!

Bạch y nữ lừ mắt nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói:

– Hai tên tiểu quỷ các ngươi dựa vào các gì để làm bạn với bản cô nương? Chỉ là ta thấy chất liệu cuốn sách đó kỳ quái nên mới lấy ra xem mà thôi. Được rồi, bây giờ mỗi tên tự bạt tay mình mười cái cho ta, để xem sau này còn dám gọi ta là bà nương nữa hay không?

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, Từ Tử Lăng chợt đứng vọt dậy, mặt lộ thần sắc phẫn nộ, kiên quyết nói:

– Sĩ khả sát, bất khả nhục! Cô nương giết ta đi!

Khấu Trọng giật mình đành thót, vội nói:

– Tiểu Lăng! Có gì từ từ thương lượng mà!

Nói đoạn quay đầu sang nói với nữ tử:

– Đại sĩ cô nương của tôi ơi, có phải sau khi tự tát tay mười cái thì chúng ta ai đi đường nấy, từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn liên can đến nhau nữa hay không?

Bạch y nữ song mục loé lên hai tia nhìn lạnh lẽo, tràn đầy sát cơ:

– Giờ ta lại đổi chủ ý rồi, một trong hai tên các ngươi sẽ phải rửa kiếm cho ta. Các ngươi tự quyết định xem kẻ nào chịu chết đi!

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh nói:

– Để tôi!

"Cheng!" Bảo kiếm rời vỏ.

Hai gã trao đổi ánh mắt, đồng thanh hét lớn, cắm đầu lao xuống

sông.

Mới chạy được hai bước đi sau lưng đã bị nắm chặt, bạch y nữ xách lưng hai gã như sách hai con gà, tiếp đó là tiếng gió lướt bên tai, cả ba bốc người lên khỏi bờ sông, lao về phía khu rừng rậm.

"Bịch bịch!" Hai gã lần lượt rơi từ độ cao hơn trượng xuống, dường như là đã rơi xuống mộ triền dốc nên không trụ vững được thân hình, lăn lông lốc bảy tám vòng, thất hôn bát đảo, bốn vó chổng ngược lên trời.

Cả hai đã đói khát một ngày một đêm, tay chân sớm đã mất hết sức lực, khó khăn lắm mới bò dậy nổi, đưa mắt nhìn quanh, thì ra là đã đến lối vào của một thị trấn, người đi kẻ lại thập phần nhiệt nào, còn bạch y nữ tử kia thì không biết đã đi đâu mất.

Khấu Trọng cả mừng nói:

– Bà nương... hà... đại sĩ đi rồi!

Từ Tử Lăng liếm môi nói:

– Làm sao kiếm thứ gì ăn bây giờ?

Khấu Trọng vỗ ngực, ưỡn người ra phía trước, tiến về phía cổ đạo đi vào thị trấn.

Từ Tử Lăng vội chạy theo sau lưng hắn, thấy trên cổng vào thị trấn có tấm biển viết ba chữ lớn "Bắc Ba Huyện", liền lẩm bẩm ước ao:

– Không biết ở đây có nghĩa quân hay không nhỉ?

Khấu Trọng làu bàu nói:

– Bụng đang sôi lên sùng sục thế này, dù là hoàng đế lão tử cũng phải chờ ta ăn xong đã.

Lúc này hai gã đã tiến vào con phố lớn của thị trấn, hai bên nhà cửa như nấm, còn có cả tửu điếm, khách sạn nữa. Hành khách thấy hai gã y phục bẩn thỉu rách nát, đầu tóc rối bời thì đều liếc mắt nhìn với ánh mắt khinh thường.

Nhưng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã quen với ánh mắt này từ khi còn ở Dương Châu nên cũng không lấy gì làm lạ.

Đi được hơn mười trượng, thì hai gã chợt ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức mũi xộc đến, cả hai mất đi tự chủ, cứ theo mùi hương mà bước đi.

Chỉ thấy trong một ngõ nhỏ ở bên trái, khói bếp lượn lờ bốc lên, không biết là nhà nào đang đốt lửa nấu cơm.

Hai gã đang định tiến vào ngõ nhỏ thì chợt nghe một tiếng quát lớn từ phía sau truyền lại:

– Đứng yên!

Cả hai kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy hai tên đại hán ăn mặc như công sai, dáng điệu như hung thần ác sát chạy đến, thần sắc bất thiện.

Khấu Trọng thấy không phải là Vũ Văn Hóa Cập và thủ hạ của y, liền thở phào một hơi, chủ động bước lên, vái một vái dài nói:

– Cuối cùng cũng gặp được quan sai thúc thúc, thật là tốt quá!

Hai tên công sai ngây người, một tên niên kỷ tương đối lớn lên tiếng hỏi:

– Gặp chúng ta thì có gì tốt chứ?

Khấu Trọng hai mắt đỏ hồng, bi thương nói:

– Huynh đệ chúng tôi đến từ Đại Hưng, tôi tên Vũ Văn Trọng, hắn tên Vũ Văn Lăng, hai chúng tôi vốn ngồi thuyền đến Dương Châu, ai ngờ giữa đường bị loạn dân tập kích, thuyền chìm người chết, hơn ngàn tùy tùng đều xuống sông làm mồi cho cá, chỉ có huynh đệ chúng tôi là may mắn trốn thoát, nhưng đã lạc mất đường. Chuyến này chúng tôi đến Dương Châu vốn là để thăm Dương Châu tổng quản Uất Trì thúc thúc... ôi!

Hai tên công sai nghe xong đưa mắt nhìn nhau như trao đổi ý kiến, một tên hoài nghi nói:

– Các người xảy ra chuyện ở chỗ nào, tại sao lại đến được nơi này?

Từ Tử Lăng nhanh miệng đáp:

– Chúng tôi gặp chuyện ở Đại Vận Hà, vì tránh sự truy đuổi của tặc nhân nên đã cắt đường chạy xuyên qua rừng cây, đi hơn một ngày trời mới đến được đây. Hai vị quý tính đại danh là gì? Nếu có thể đưa chúng tôi về đến Dương Châu, Uất Trì thúc thúc nhất định sẽ trọng thưởng.

Gã công sai lớn tuổi hơn nói:

– Ta tên Châu Bình còn hắn tên Trần Vọng.

Khâu Trọng thấy hai gã đang nhìn bộ y phục rách nát trên người

mình và Từ Tử Lăng, liền vội vàng bổ cứu:

– Chúng lúc chúng tôi băng rừng thì y phục đã bị rách nát hết cả, cũng may tìm được một ngôi tiểu thôn trang, dùng ngọc phối tuỳ thân đổi lấy hai bộ y phục, lại được người ta chỉ đường nên mới đến được chỗ này, xin hỏi hai vị đại thúc nơi đây cách Dương Châu bao xa?

Châu Bình và Trần Vọng đưa mắt nhìn nhau, bốn còn mắt đồng thời sáng lên.

Châu Bình đằng hắng một tiếng, thấp giọng hỏi:

– Xin hỏi hai vị công tử, lệnh tôn là...?

Khấu Trọng mặt không đổi sắc nói:

– Gia phụ là Vũ Văn Hóa Cốt, gia thúc Vũ Văn Hóa Cập! Ôi! Chỉ tại gia phụ trước giờ không thích võ công nên cứ bắt hai huynh đệ chúng tôi phải học sách thánh hiền, hiểu đạo Khổng Mạnh, mỗi ngày đọc cái gì mà phải lo trước nỗi lo của thiên hạ, vui sau niềm vui của thiên hạ gì gì đó, bằng không chỉ cần học hai ba phần võ công của gia thúc thì hôm nay đâu đễn nỗi thảm như vậy.

Châu Bình, Trần Vọng cũng chỉ là hai gã thảo mãng, nghe hắn xuất khẩu thành văn, tuy không hiểu gì nhưng danh tiếng Vũ Văn Hóa Cập thì chấn động thiên hạ, nên vội hoảng hốt quỳ xuống, không ngừng nói:

"Thất kính, thất kính!" Khấu Trọng cả mừng, cười nói:

– Hai vị đại thúc không cần đa lễ, không biết gần đây có quán ăn nào ngon một chút không?

Châu Bình cung kính nói:

– Xin hai vị công tử đi theo tiểu nhân! Cao Minh Hiên ở bản trấn tuy chỉ là một tiệm ăn nhỏ, nhưng rất là nổi tiếng!

Đoạn quay sang Trần Vọng nói:

– Còn không mau lập tức đi thông báo với huyện quan đại nhân, bảo với ngài là có hai người cháu của Vũ Văn đại nhân đến.

Hai gã giật mình đánh thót, song vì bụng đã sôi lên ùng ục, nên cũng không lo lắng quá nhiều nữa.

Chương 5: Sấm động giữa trời hoang

Khấu Trọng tỉnh lại lúc trời còn chưa sáng.

Nghĩ lại chuyện hôm qua, hắn mồm miệng liền thoắng, lừa ăn lừa uống, đến cả huyện lão gia cũng phải coi hai gã là quý khách, cảm thấy đắc ý vô cùng.

Khi hắn mở mắt ra, mới phát hiện Từ Tử Lăng đã dậy từ lúc nào, đang nửa nằm nửa ngồi, đặt hai tay lên trán, hai mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà, không biết nghĩ gì mà đến xuất thần.

Khấu Trọng đang rầu vì không có ai chia sẻ sự đắc ý với mình, cả mừng ngồi dậy nói:

– Tiểu Lăng, ngươi nhìn xem! Ở Dương Châu chúng ta là ăn mày, lưu manh, nhưng vừa rời khỏi Dương Châu, chúng ta liền trở thành đại thiếu gia, từ khi sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên hai huynh đệ chúng ta được ngủ trên cái giường thoải mái thế này, lại đắp chăn bông thơm nức mà nằm mộng nữa, thay áo mặc áo đều có tiểu mỹ nhân thị hầu. A! Lúc cánh tay nhỏ xinh của tiểu Quyên tỷ đó sờ lên người ta, quả thật ta đã cảm thấy như mình đã làm đến thừa tướng rồi.

Từ Tử Lăng không chút hứng thú nói:

– Nếu ngươi không nghĩ được cách thoát thân, để người ta đưa về Dương Châu thì mới hay đấy!

Khấu Trọng cười hì hì nói:

– Ngươi cứ yên một trăm hai mươi cái tâm đi, đợi lát nữa ăn uống no say, chúng ta về đây lấy vài thứ tinh phẩm, sau đó tùy tiện tìm một lý do nào đó, chẳng hạn như là muốn đi xem phong cảnh chẳng hạn, ra khỏi trấn rồi thì không phải dễ dàng hơn sao?

Từ Tử Lăng biết hắn ngụy kế đa đoan, đối với chuyện này hoàn toàn không hề lo lắng, nên chỉ thở dài một tiếng, không nói gì nữa.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

– Tối qua ngươi ngủ không ngon à? Tại sao lại dậy sớm vậy?

Từ Tử Lăng càu nhàu nói:

– Chúng ta ăn xong bữa tối liền lên giường, ngủ như thế là đủ lắm rồi!

Khấu Trọng liền tiến thêm một bước:

– Vậy ngươi đang nghĩ gì thế? Hắc! Không phải đang nhớ ác bà nương kia đấy chứ?

Từ Tử Lăng bị gã nhìn ra tâm sự, không nói tiếng nào.

Khấu Trọng dịch người đến sát bên cạnh Từ Tử Lăng, vỗ vai hắn nói:

– Cả đời này chỉ có hai huynh đệ, tiểu Lăng ngươi mau nói xem có phải ngươi đã yêu bà nương kia rồi không?

Từ Tử Lăng xẵng giọng nói:

– Yêu mẹ ngươi thì có! Tuổi cô ta ít nhất cũng đủ làm một nửa mẹ ta rồi, hơn nữa ngươi không nghe cô ta nói à? Ngay cả tư cách kết bạn với cô ta chúng ta còn không có nữa. Chỉ là ta cảm thấy hơi kỳ quái, tên tiểu tử hư đốn như ngươi trước giờ không phải rất thích các cô em xinh đẹp hay sao, bà nương này đẹp hơn tất cả những cô nương mà chúng ta đã gặp, vậy mà tại sao ngươi cứ nghĩ cách tránh xa cô ta thế nhỉ? Bề ngoài thì cô ta có vẻ hung dữ, nhưng đối với chúng ta cũng không đến nỗi tồi, bằng không cũng không đưa chúng ta đến tiểu trấn này.

Khấu Trọng thở dài nói:

– Ta chỉ là nghĩ cho tiền đồ của chúng ta mà thôi, chính vì ác bà nương đó đẹp quá, chúng ta lại đã từng va chạm tiếp xúc thân thể với cô ta, chính vì vậy mới phải đặc biệt đề phòng. Đại trượng phu lấy sự nghiệp làm trọng, đặc biệt là chúng ta công danh chưa thành, nên càng phải tránh xa mỹ sắc, bằng không để tráng chí tiêu tan... Hắc! Ta giống như là... cái gì... ha ha...

Hai người cười nói một hồi thì trời đã tảng sáng, bên ngoài âm ỉ truyền lại tiếng nữ tỳ, gia nhân quét dọn sân vườn.

Khấu Trọng duỗi duỗi cặp chân vẫn còn mỏi nhừ nói:

– Đợi lát nữa ta lừa tên quan họ Trầm đó lấy ngựa đi chơi, chạy trốn cũng nhanh hơn một chút, lại không mệt đến chân quý của thừa tướng và đại tướng quân này.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

– Ngươi biết cưỡi ngựa à?

Khấu Trọng ngạo mạn nói:

– Có gì khó đâu, chỉ cần trèo lên yên cương, điều khiển đầu ngựa, vỗ vào mông nó hai cái là được chứ gì?

Từ Tử Lăng đang định nói hắn thì ngoài cửa vang lên tiếng cốc cốc cốc.

Khấu Trọng ngỡ rằng đó là nữ tỳ tiểu Quyên nhan sắc bất tục liền đằng hắng một tiếng nói:

– Vào đi!

Cửa phòng bật mở, lão huyện thừa họ Trầm vừa béo vừa lùn, lướt vào như một cơn gió đến trước giường của hai gã, tay chân luống cuống, hành lễ:

– Hai vị đại thiếu gia tỉnh lại rồi thì thật tốt quá, đêm qua hạ quan nghe được tin tức, thì ra quý thúc Vũ Văn đại nhân đang huy động nhân thủ đi khắp nơi tìm hai vị đại thiếu gia. Hạ quan đã phái người đi thông báo, lệnh thúc bất cứ lúc nào cũng có thể đến đây. Khi hai vị thiếu gia gặp lại lệnh thúc, mong hai vị có thể nói tốt cho hạ quan vài lời.

Khấu Trọng và Từ Tử lăng như bị rơi từ tiên cảnh xuống mười tám tầng địa ngục, tay chân lạnh toát, hồn phi phách tán.

Trầm huyện thừa tưởng rằng hai gã vui mừng quá đỗi đến ngẩn cả người, liền cúi đầu thi lễ nói:

– Hạ quan đã phân phó hạ nhân thị hầu hai vị công tử mục dục canh y, hạ quan sẽ ở đại sảnh đợi hai vị cùng dùng bữa sáng. Bây giờ xin được cáo lui.

Trầm huyện thừa vừa ra khỏi, thì bốn tỳ nữ xinh đẹp, trong đó có cả tiểu Quyên tiến vào, cẩn thận thị hầu hai gã tắm rửa thay đồ, so với hôm qua còn long trọng chu đáo hơn nhiều.

Điểm trí mạng là Châu Bình và Trần Vọng cũng đến, niềm nở đứng hầu một bên, khiến hai gã không thể nào thoát thân được.

Đến lúc cùng dùng cơm với Trầm huyện thừa, khí thế còn càng thêm long trọng, hơn mười tên sai dịch đứng hai bên thị hầu, khiến cho hai gã tâm kinh đảm khiếp, khổ không nói được nên lời.

Khấu Trọng đá nhẹ vào chân Từ Tử Lăng một cái, cười ha hả nói:

– Không biết gần huyện thành này có danh thắng cổ tích gì không, nhân lúc gia thúc phụ còn chưa đến, huynh đệ chúng tôi đi du lãm ngoạn cảnh một chuyến cũng rất hay.

Ngũ quan Trầm huyện thừa co lại một chỗ, để lộ ra một nụ cười hết sức khó coi:

– Gầy đây thổ phỉ cướp bóc nổi lên khắp nơi, hai vị đại thiếu gia tốt nhất không nên ra khỏi trấn, bằng không nếu xảy ra chuyện, bản huyện làm sao gánh vác nổi.

Khấu Trọng chỉ hận không thể nhảy lên bóp chết lão, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra vui vẻ nói:

– Huyện đại nhân nghĩ thật chu đáo! Hắc! Điểm tốt của huyện đại nhân, hai huynh đệ chúng tôi nhất định sẽ nói lại với thúc phụ, để người luận công ban thưởng.

Bất quá, huynh đệ chúng tôi đây sợ nhất là buồn bực trong phòng. Hay là thế này đi, trong huyện có thanh lâu kỹ viện hay chỗ tầm lạc gì

không, ai da... từ khi rời khỏi Đại Đô, thì chưa được... Hắc! Huyện đại nhân cũng biết không đựơc cái gì rồi, chúng tôi vốn định đến Dương Châu khoái hoạt một phen, bây giờ ngủ đến tinh thần sảng khoái rồi, thế nào cũng phải đi... ha... chuyện nhỏ này, tự nhiên không làm khó nổi huyện đại nhân rồi.

Châu Bình đứng phía sau nói:

– Nhưng giờ này các cô nương còn chưa ngủ dậy.

Trầm huyện thừa quát lớn:

– Chưa ngủ dậy cũng bắt chúng phải dậy.

Đoạn quay mặt lại nở một nụ cười với hai gã:

– Chỉ là một chuyện nhỏ, hạ quan sẽ lập tức an bài.

Lão lại quay sang phía Châu Bình gắt:

– Còn không đi sắp xếp.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, thầm nhủ nếu như không thể lợi dụng lúc ở thanh lâu trốn thoát, vậy thì tiền đồ vĩ đại và sinh mạng bảo bối của cả hai coi như chấm dứt từ đây.

Hai gã ngồi trong xe ngựa, do đích thân Trầm huyện thừa dẫn đường, hướng về phía thanh lâu lớn nhất trong huyện thành.

Bắc Pha huyện là một huyện thuộc loại lớn nhất ở vùng phụ cận Dương Châu, so với Dương Châu thì cũng không kém nhiệt náo là bao, bởi vì trực thuộc Giang Đô quận nên có đường lớn dẫn thẳng ra ngoài, thủ công nghiệp đặc biệt hưng vượng.

Đáng tiếc cả hai đang lo lắng cho tiểu mệnh, cho dù Trầm huyện thừa có mồm năm miệng mười khoe khoang công đức của mình đối với nhân dân trong huyện, dọc đường cứ chỉ chỉ trỏ trỏ không ngừng, hai gã cũng chỉ tùy tiện ậm ừ mấy câu mà thôi.

Đặc biệt là hơn mười tên sai dịch đi theo bảo vệ trước sau, cảm giác so với bị nhốt trong tù xa giải về Dương Châu thật chẳng khác là bao.

Kỳ thực Khấu Trọng đã nghĩ rất kỹ, định sau khi cùng các cô nương ở thanh lâu vào trong phòng, tránh khỏi thị tuyến của người khác, thì mới từ từ chạy trốn. Nhưng có thể chạy thoát thành công hay không vẫn còn là chuyện chưa biết, vì vậy nên trong lòng cứ thầm sốt ruột.

Uy hiếp lớn nhất là Vũ Văn Hóa Cập bất cứ lúc nào cũng có thể đến đây, bóc trần nguyên hình của hai gã, chẳng những bị mất mặt lại còn mất cả mạng, cảm giác bất lực ấy không cần nói cũng biết rồi.

Mỗi lần Trầm huyện thừa quay mặt ra ngoài, hai gã lại thầm ra dấu tay, dùng phương thức quen thuộc thương lượng đại kế thoát thân.

Xe ngựa oai phong tiến vào trong kỹ viện.

Khi hai gã cùng với Trầm huyện thừa xuống xe, chỉ có vài ả kỹ nữ nhan sắc tầm thường, mắt nhắm mắt mở đi theo một mụ tú bà ra hành lễ với hai vị thiếu gia giả mạo.

Hai gã đang nhìn nhau cười khổ, thì từ phía đằng xa có tiếng vó ngựa dồn dập truyền lại.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng lập tức biết chuyện chẳng lành, đang định liều mạng trốn chạy thì kình phong cuồng khởi, từ trên ép thẳng xuống.

Trầm huyện thừa và đám nha dịch còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã ngã xuống như rạ, trong hỗn loạn cơ hồ như thấy một đạo bạch ảnh từ trên không giáng hạ.

Đến lúc chúng bò dậy thì Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã không cánh mà bay, chỉ có bụi đất bị gió lốc cuốn bay mù mịt.

Bạch y nữ chộp lấy eo lưng hai gã, vượt qua mái nhà, trong nháy mắt đã rời khỏi Bắc Pha huyện, lướt đi trên đường núi mà như chẳng tốn mảy may sức lực.

Hai gã tuyệt cảnh phùng sinh, chút nữa thì nhịn không được hét lên sung sướng, nhưng lại sợ chọc giận bạch y nữ nên đành phải dồn nén lại.

Chưa đến nửa khắc, hai gã đã đến bờ sông, chỉ thấy chỗ bến sông có vài chiếc ngư thuyền nhỏ đang đậu, hai bên bờ có vài ngư phu đang sửa sang lưới và dây câu.

Bạch y nữ không hề nghĩ ngợi, tung mình nhảy lên một chiếc thuyền, ném bịch hai gã vào bên trong, vung kiếm chặt đứt dây buộc thuyền, nắm lấy mái chèo, vận kình chèo mạnh. Hoa nước bắn tung toé, chiếc thuyền như một mũi tên lướt ngược dòng mà đi, để lại lão ngư phu tức giận hò hét ở đằng sau.

Hai gã tiểu tử bị nàng ném đến toàn thân đau nhức, lẩm bẩm ngồi dậy, bốn mắt nhìn nhau, thấy mặt bạch y nữ như phủ một lớp sương lạnh, không dám lên tiếng, không khí nặng nề vô cùng.

Chiếc ngư thuyền nhỏ đi được ít nhất hai ba chục dặm thủy lộ, bạch y nữ mới hừ lạnh một tiếng, chầm chậm giảm tốc độ.

Khấu Trọng lấy hết dũng khí, lên tiếng rụt rè hỏi:

– Đại sĩ có phải luôn theo dõi chúng tôi hay không, bằng không tại sao lại xảo hợp như vậy?

Bạch y nữ không thèm nhìn hai gã, khẽ động nộ nói:

– Ai thèm đi theo hai tên tiểu quỷ trộm gà bắt chó như các ngươi chứ, chỉ là ta thấy Vũ Văn Hóa Cập phái người đi lục soát các huyện thành gần đây nên mới quay lại tìm các ngươi mà thôi.

Từ Tử Lăng cung kính nói:

– Đa tạ ân cứu mạng của đại sĩ, sau này có cơ hội huynh đệ chúng tôi nhất định báo đáp!

Bạch y nữ lạnh lùng nói:

– Ta không hề muốn làm chuyện tốt, chỉ là bất kỳ chuyện gì làm Vũ Văn Hóa Cập không vui thì ta đều phải làm, vì thế các ngươi không cần cảm kích ta. Khi nào đến Đơn Dương, thì ai đi đường nấy, sau này không cho phép các ngươi nhắc đến ta nữa, bằng không ta sẽ lấy mạng chó của các ngươi đấy!

Khấu Trọng cười ha hả nói:

– Ai đi đường nấy thì ai đi đường nấy, sau này nếu chúng tôi học thành thần công cái thế, xem có dám gọi ta là chó này chó kia nữa không?

Bạch y nữ song mục lộ ánh hàn quang, nhưng lập tức thu lại, nhạt giọng nói:

– Cho dù ngươi có bái làm môn hạ của Võ Tôn Đột Quyết tộc Tất Huyền đi nữa cũng chẳng thể học được được bản lĩnh gì cả, vì thế theo ta thì tốt nhất hãy bỏ ý định đó đi, tìm một nghề gì đó có thể kiếm tiền mà học, lấy vợ sinh con, sống một cuộc đời an an lạc lạc mới là bình thường.

Hai gã nghe vậy thì cảm thấy bị xúc phạm rất lớn, trợn mắt nhìn nàng một hồi lâu, cuối cùng Từ Tử Lăng nhịn không được liền lên tiếng hỏi:

– Lẽ nào tư chất của chúng tôi lại tệ đến thế?

Bạch y nữ thở dài, nhìn hai người một hồi lâu, đột nhiên cất giọng ôn hòa nói:

– Các ngươi nên biết các ngươi không đủ tư cách để ta phải nói dối các ngươi. Tư chất của các ngươi đích thực tốt hơn bất cứ người nào mà ta đã từng gặp trước đây, bị dày vò như vậy mà cũng không hề sinh bệnh, đích thực là hiếm gặp trên đời, chỉ là các ngươi thiếu một phần duyên số.

Hai gã được nàng tán thưởng, một chút tự tin và tự tôn được hồi phục trở lại, đồng thanh nói:

– Duyên số gì?

Bạch y nữ lắc đầu nói:

– Duyên số luyện võ, phàm là những người muốn trở thành cao thủ xuất quần bạt tụy đều phải luyện tập từ khi còn nhỏ. Theo sư phụ ta nói, một người muốn học bất kỳ thứ gì đến mức đắc tâm ứng thủ thì đoạn thời gian quan trọng nhất chính là từ lúc năm đến mười tuổi. Cũng giống như là học nói vậy, qua khỏi đoạn thời gian này mới học

thì học ra sao ngữ âm cũng không chuẩn, võ công cũng như vậy. Nếu như bây giờ các ngươi mới bắt đầu học, vô luận là cần cù chịu khó thế nào, cũng chỉ là tốn công vô ích mà thôi.

Nếu như chỉ làm một tên tiểu tốt thì sớm muộn cũng bị người ta giết đi mà thôi, như vậy chi bằng không học thì hơn. Đã hiểu chưa?

Hai gã ngây người, cảm thấy chân tay lạnh cóng, cuộc sống như mất đi ý nghĩa và mục tiêu.

Khấu Trọng tâm tính quật cường, đưa tay sờ vào cuốn bảo thư sau lưng, gào lớn:

– Lỡ chúng tôi là ngoại lệ thì sao? Hơn nữa chúng tôi còn có bảo thư trong tay, tại sao không có điểm khác mọi người chứ?

Bạch y nữ lộ ra vẻ thương hại, lắc đầu nói:

– Lời thực thường khiến người ta khó chịu, ta đã xem qua cuốn sách của các ngươi rồi, nó tên là Trường Sinh Quyết, là bảo điển của đạo gia, nhưng không hề có một chút liên quan gì đến võ học. Tốt nhất các ngươi nên tìm một chỗ nào đó mà ném nó đi, bằng không nói không chừng sẽ vì nó mà mang họa vào thân đó... Theo ta thì đó chỉ là trò lừa bịp mà thôi, con người làm sao mà trường sinh bất tử chứ?

Gương mặt hai gã lập tức trắng bệch, không còn chút huyết sắc, nói không nên lời.

Không khí trầm mặc bao trùm cả con thuyền.

Đơn Dương thành là thành thị lớn nhất ở thượng du Dương Châu thành, là nơi buộc phải đi qua nếu muốn từ trong lục địa đến Dương Châu thành để ra biển, tính quan trọng về mặt kinh tế, chính trị chỉ

kém sau Dương Châu mà thôi.

Cảnh sắc trong thành hết sức thú vị, thành thị được xây dựng bên Đại Vận Hà, với hơn trăm chiếc cầu lớn nhỏ làm đường, nhà xây sát nước, những căn nhà san sát nối tiếp nhau không ngớt. Phố trên mặt nước, đường trên mặt nước, chợ trên mặt nước, nước, đường, cầu hợp thành một thể, tạo nên một vẻ nhu tình tự thủy, xúc động lòng người.Sáng sớm ngày hôm sau, khi thành môn mở cửa, bạch y nữ và Khấu, Từ ba người trà trộn với những người nông dân vào thành.

Hai tên tiểu tử vì giấc mộng không thành mà con tim tan nát, thất tha thất thểu lê bước theo bạch y nữ vào trong thành.

Sau khi nhập thành, ba người dọc theo con phố chính tiến sâu vào thành nội, hai bên đường đều là cửa hàng cửa tiệm, bày bán đủ thứ hàng hóa thủ công, sanh ý vô cùng hưng vượng, khách khứa ra vào cũng không ít.

Bạch y nữ đến đâu thì nam nam nữ nữ ở đó đều trố mắt ra nhìn, nhưng nàng không hề để ý, tựa như không lấy gì làm lạ, coi như nhìn mà không thấy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã nửa ngày không ăn uống gì. Tâm tình xấu cũng không thể thắng được cảm giác cái bụng trống không. Nhưng bạch y nữ dường như không hề nhìn thấy các phạn điếm tửu quán, mà cứ đi thẳng một mạch, Khấu Trọng nhịn không nổi, đằng hắng một tiếng nói:

– Chúng ta có phải nên dừng lại ăn chút gì đó không?

Bạch y nữ dừng lại trước một ngôi nhà lớn tường đỏ, ngói xanh, lạnh lùng nói:

– Ngươi có tiền à?

Từ Tử Lăng đứng bên cạnh liền cười cầu tài nói:

– Chúng tôi đương nhiên không có tiền, bất quá nếu đại sĩ có tiền thì không phải cũng vậy sao?

Bạch y nữ cười lạnh nói:

– Ta có tiền thì cũng như ngươi có tiền à? Thật không biết xấu hổ. Hơn nữa tiền của ta sớm đã bị hai tên tiểu tử các ngươi cúng hết cho hà bá lúc lật thuyền rồi. Ngày hôm qua các ngươi còn được người ta cung phụng ăn uống, cơm no áo ấm, còn ta đây đến nửa cái bánh bao cũng không có mà ăn, bây giờ lại còn đòi ta dẫn đi ăn đi uống nữa hả?

Khấu Trọng phẫn nộ nói:

– Đại sĩ chỉ biết mắng người hay sao? Nếu không phải chúng ta chìm thuyền thì sớm đã bị Vũ Văn Hóa Cốt đuổi kịp rồi, chúng tôi thì bị hắn hóa cốt, còn đại sĩ hoa nhường nguyệt thẹn thế kia, ắt hẳn sẽ bị hắn lấy làm tiểu thiếp đấy.

Bạch y nữ đột nhiên sững người lại.

Hai gã ngỡ rằng nàng sắp phát tác, lập tức phân làm hai hướng bỏ chạy. Bạch y nữ thoáng cảm thấy ngạc nhiên, thấy biểu tình lo lắng của hai gã, nhịn không nổi hé nở một nụ cười, khiến hai gã nhìn đến ngẩn ngơ.

– Hai tên tiểu quỷ các ngươi ở đây đợi ta đi kiếm một ít ngân lượng về, mời các ngươi ăn uống một bữa rồi từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, không liên can gì đến nhau nữa.

Nói đến đây nàng lại tủm tỉm cười rồi chuyển hướng bước vào một căn tiệm ở phía bên trái.

Khấu Trọng thấy đó là một tiệm cầm đồ, liền bước lên chặn nàng lại, nghiêm mặt nói:

– Cầm đồ hả? Chuyện này tôi là rành nhất đấy!

Bạch y nữ lạnh lùng nói:

– Ta làm sao biết ngươi không tư lợi chứ?

Khấu Trọng bị nàng nói trúng tim đen, thở dài một tiếng, lủi thủi lùi lại đứng bên cạnh Từ Tử Lăng.

Hai gã dùng ánh mắt tiễn nàng vào tiệm cầm đồ, Từ Tử Lăng thở dài than:

– Giấc mộng làm thiên hạ đệ nhất cao thủ của chúng ta đã vỡ rồi, xem ra đành phải chuyên tâm đọc sách thôi, ta làm tả thừa tướng, ngươi làm hữu thừa tướng vậy.

Khấu Trọng cười khẩy nói:

– Trong thời loạn thế này thì thư sinh là đồ vô tích sự nhất, bất quá ta vẫn không tin là Trường Sinh Quyết khỉ gió này hoàn toàn không liên quan gì đến võ công, tuy không có đạo sĩ nào trường sinh bất tử, nhưng đạo sĩ võ công cao thì nhiều không kể xiết, từ đây có thể suy ra luyện không thành trường sinh bất tử cũng có thể luyện thành võ công tuyệt thế.

Từ Tử Lăng thoáng hưng phấn, nhưng sau lại lập tức thở dài nói:

– Thế nhưng bà nương đó không phải đã nói chúng ta đã mất đi thời gian luyện công quý giá nhất rồi hay sao?

Khấu Trọng nói:

– Có thể bà nương đó thấy căn cốt của chúng ta tốt hơn mình, sợ chúng ta sau này sẽ vượt qua cô ta, nên mới cố ý nói những lời đó khiến chúng ta nản lòng, lãnh ý... ôi...

Hiển nhiên gã cũng cảm thấy cách nghĩ này chỉ là tự mình an ủi mình, nên không nói tiếp nữa.

Bạch y nữ thần sắc phấn khởi bước ra khỏi tiệm cầm đồ, hai gã vội vàng chạy đến cạnh nàng.

Bạch y nữ thấp giọng nói:

– Hai tên tiểu quỷ ngươi nghe đây, nếu để ta nghe các ngươi ở sau lưng ta nói bà nương này, bà nương nọ lần nữa thì đừng trách ta thủ đoạn độc ác đấy!

Hai gã cảm thấy ngượng ngùng vô kể, vội vã vâng vâng dạ dạ rối rít.

Ba người lên lầu hai của một gian tửu lầu lớn, ngồi xuống một chiếc bàn cạnh cửa sổ, gọi thức ăn lên.

Mười chiếc bàn đã kín khách quá nửa, trong đó một bàn có một vị y phục hoa lệ, xem ra có vẻ là một công tử thế gia có thân phận địa vị, cứ không ngừng nhìn về phía bạch y nữ, dường như đã bị nhan sắc của nàng nhiếp hồn đoạt phách.

Từ Tử Lăng đằng hắng một tiếng nói:

– Dám hỏi đại sĩ cao danh quý tánh, để sau này chúng tôi tiện bề xưng hô.

Bạch y nữ tay nâng chiếc cằm nhỏ nhắn, làm vẻ ngạc nhiên nói:

– Hai tên tiểu quỷ các ngươi bất quá chỉ là hai tên lưu manh ở Dương Châu mà thôi, cớ gì phải cố làm ra vẻ văn nhã như mấy tên hủ nho, thật chẳng hợp chút nào.

Khấu Trọng ngạo mạn nói:

– Đây gọi là người nghèo nhưng chí không đoản, sau này nhất định chúng tôi sẽ có ngày danh lừng thiên hạ, xem lúc đó đại sĩ có còn dám coi chúng tôi là hai tên tiểu lưu manh nữa không?

Bạch y nữ bất thần lộ vẻ quan tâm, nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi:

– Sau khi ta đi rồi, các ngươi định làm gì? Lừa ăn lừa uống cũng không phải là một biện pháp...

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lần đầu tiên cảm nhận được sự quan hoài của bạch y nữ, bất quá lúc này đồ ăn đã được mang lên, hai gã chẳng nghĩ ngợi nhiều nữa, phục người xuống bàn mà ăn lấy ăn để, dáng vẻ khó coi vô cùng.

Bạch y nữ ăn hai chiếc bánh bao rồi quay mặt ra ngoài cửa sổ trầm ngâm không nói tiếng nào.

Đến lúc hai gã ăn không nổi nữa thì cả bàn thức ăn đã sạch bách, cả hai xoa xoa bụng, ngẩng đầu lên nhìn về phía bạch y nữ.

Bạch y nữ thở dài một tiếng, lấy ra hơn mười đĩnh bạc, đặt lên trước

mặt hai gã, nhẹ giọng nói:

– Niệm tình đã cùng chung hoạn nạn, số tiền này ta tặng cho hai ngươi. Lúc này thiên hạ bốn bề loạn lạc, chiến hỏa liên miên, nhưng phương nam vẫn thái bình hơn một chút, nơi này vẫn là hiểm địa, không thể ở lâu, các ngươi tự lo lấy thân đi!

Nói đoạn không để ý đến ánh mắt của hai gã đang chằm chằm nhìn vào đống bạc trên bà, vẫy tay gọi tiểu nhị đến thanh toán. Tên tiểu nhị liền cung kính nói:

– Tiền bàn ăn của cô nương đã được vị công tử ngồi ở bàn kia trả rồi, bọn họ vừa mới đi xong.

– Cạch!

Bạch y nữ ném năm thù tiền lên bàn, lạnh lùng nói:

– Ta không cần kẻ khác trả tiền hộ, mau cầm lấy!

Nói đoạn dài người phóng qua lan can xuống lầu.

Hai gã thấy nàng bỏ đi đầu không ngoái lại, liền đưa mắt nhìn nhau một cái như hội ý. Khấu Trọng vơ đống bạc trên bàn vào túi, chán nản nói:

– Chúng ta cũng đi thôi!

Từ Tử Lăng cũng muốn sớm rời khỏi nơi thương tâm này, liền bước theo Khấu Trọng xuống dưới lầu. Bước ra ngoài phố, chỉ thấy mặt trời rực rỡ, ngoài đường kẻ đi người lại náo nhiệât vô cùng, nhưng lòng hai gã lại chẳng cảm thấy một chút ấm áp.

Trước đây ở Dương Châu, cuộc sống tuy có khó khăn, lại thường xuyên bị người ta đánh chửi, nhưng tương lai đối với hai gã vẫn tràn đầy hy vọng.

Còn bây giờ tuy tự do tự tại, trong túi lại có một món tiền, nhưng lại hư hư đãng đãng, trời đất rộng lớn, nhưng không chỗ nào có thể đi.

Hai gã định tìm bóng hình của bạch y nữ, nhìn thêm một chút cũng tốt, nhưng người đã đi khuất, chỉ làm tăng thêm nỗi thương cảm bồi hồi.

Đầu vai hai gã khẽ chạm vào nhau, tiu nghỉu cất bước đi về phía cổng thành.

Thù:

đơn vị đo lường thời cổ đại, một thù bằng / lạng.

Đột nhiên cảm thấy sự lạ, một làn gió thơm ngát thổi tới, bạch y nữ từ phía sau chen lên, đi song song với hai gã.

Cả hai mừng thầm, nhưng lại không dám biểu lộ ra ngoài, càng không dám lên tiếng hỏi han.

Khi nhìn thấy cổng thành, bạch y nữ mới lạnh lùng nói:

– Hai ngươi đừng có nghĩ ngợi lung tung, ta chỉ là sợ Vũ Văn Hóa Cập đuổi đến, cướp lấy Trường Sinh Quyết của các ngươi hiến cho bạo quân để tâng công, nên mới quay lại đưa các ngươi một đoạn đường mà thôi. Đây là để đối phó Vũ Văn Hóa Cập chứ không phải là ta có hảo cảm gì với hai tên tiểu quỷ các ngươi cả.

Từ Tử Lăng dường như rất khó chịu với kiểu nói này của bạch y nữ,

lập tức dừng bước, phẫn nộ nói:

– Nếu đã như vậy, chúng tôi cũng không cần đại sĩ nhọc công nữa. Chúng tôi có chân có tay, cũng tự biết đi biết đứng. Tiền của đại sĩ chúng tôi cũng không cần đâu!

Khấu Trọng, trả lại tiền cho người ta!

Khấu Trọng định nói gì xong lại thôi, thở dài một tiếng, cho tay vào trong bọc.

Bạch y nữ cười khúc khích, đưa tay thộp cổ hai gã, kéo chạy thẳng một mạch ra khỏi thành môn, đến tận bờ sông mới bỏ ra.

– Tại sao phải tức giận như vậy, ta trước giờ không biết làm người khác vui vẻ, tính tình cô độc, lần này coi như là đã đắc tội với hai ngươi vậy.

Từ Tử Lăng lần đầu tiên thấy nàng hạ giọng như vậy, gã thiên tính vốn độ lượng nên trong lòng ngược lại cảm thấy ngại ngùng, thoáng đỏ mặt nói:

– Tôi cũng không phải chưa từng bị người khác coi thường, chỉ là khi bị đại sĩ coi thường không hiểu vì sao lại cảm thấy rất bất bình và phẫn nộ mà thôi.

Khấu Trọng ghé sát miệng vào tai bạch y nữ thấp giọng nói:

– Đại sĩ của tôi à! Tên tiểu tử này đã yêu người mất rồi!

Bạch y nữ thúc mạch cùi trỏ vào be sườn Khấu Trọng khiến gã ngã lăn ra đất, đau đớn rên rỉ một hồi.

– Nếu ngươi còn dám nói với bản cô nương những lời như vậy nữa, ta sẽ... ta sẽ vả miệng ngươi...

Nàng vốn định nói sẽ giết Khấu Trọng, nhưng tự biết mình không nỡ làm vậy, nên đành đổi thành một thứ hình phạt nhẹ hơn rất nhiều là vả miệng.

Từ Tử Lăng mơ mơ hồ hồ hỏi:

– Hắn nói cái gì vậy?

Bạch y nữ trừng mắt nhìn gã, không nói tiếng nào.

Nhất thời cả ba đều không biết nói gì mới phải, không khí im lặng bao trùm.

Mục quang của bạch y nữ hướng về phía những chiếc thuyền đậu ở bến tàu ngoài thành, lẩm bẩm nói một mình:

– Tại sao có nhiều thuyền từ phía tây về đây mà không thấy chiếc nào đi về phía tây nhỉ?

Hai gã Khấu, Từ cũng định thần quan sát, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Những người đợi thuyền đứng trên bến tàu cũng đang bàn luận rôm rả.

Chợt một thanh âm ôn hòa nhã nhặn vang lên bên cạnh ba người:

– Dám hỏi cô nương và hai vị tiểu huynh đệ đây có phải đang đợi thuyền hay không?

Khấu Trọng lúc này đã bò dậy, cùng Tử Tử Lăng quay sang nhìn về

phía người vừa lên tiếng, thì ra chính là vị công tử lúc nãy ở trên lầu đã nhìn chăm chăm vào bạch y nữ, lại còn thanh toán tiền bữa ăn cho họ nữa.

Người này dáng vẻ thập phần anh tuấn tiêu sái, phong độ phi phàm, so với Từ Tử Lăng còn cao hơn nửa cái đầu, nhưng không hề có vẻ văn nhược yếu đuối, lưng thẳng vai rộng, tuy rằng y ăn mặc như một văn sĩ, nhưng lại gây cho người ta ấn tượng là một người thông hiểu võ công.

Bạch y nữ không quay đầu lại, lạnh lùng nói:

– Chuyện của chúng ta không cần ngươi quan tâm!

Vị công tử kia không hề lấy đó làm giận, cúi người vái dài nói:

– Đường đột giai nhân, Tống Sư Đạo xin được tạ tội ở đây! Tại hạ vốn cũng không dám mạo muội làm phiền, chỉ là thấy cô nương dường như có vẻ không hiểu vì sao các thuyền lớn thuyền nhỏ đều lần lượt quay lại, nên mới lấy hết dũng khí mà qua đây xin được giải thích, tuyệt không có ý gì khác.

Bạch y nữ quay người lại như một cơn gió, quan sát đánh giá ý một hồi, rồi cất giọng lạnh lùng:

– Nói đi!

Tống Sư Đạo thấy mỹ nhân chịu khai khẩu, cả mừng nói:

– Đó là bởi vì nghĩa quân của Lý Tử Thông ở Đông Hải vừa vượt qua sông Hoài, kết minh với Đỗ Phục Uy, đại phá quân Tùy, đồng thời phái quân đến tấn công Lịch Dương.

Nếu Lịch Dương bị phá, thủy lộ Trường Giang sẽ bị cắt đứt, vì vậy bây giờ mọi người đều giữ thái độ chờ đợi, xem xem tình hình thế nào rồi mới dám đi về phía Tây.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy bạch y nữ lưu tâm lắng nghe, còn Tống Sư Đạo thì bất cứ mặt nào cũng hơn hai gã, trong lòng đều cảm thấy khó chịu vô cùng, nhưng cũng chẳng có cách gì.

Bạch y nữ trầm ngâm không nói gì, Tống Sư Đạo lại nói:

– Nếu cô nương không ngại, có thể ngồi thuyền của tại hạ, bảo đảm dù có gặp phải tặc binh, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Bạch y nữ lạnh lùng nhìn Tống Sư Đạo, hờ hững nói:

– Khẩu khí lớn thật, xem ra cũng có chút bản lãnh!

Tống Sư Đạo ung dung nói:

– Tại hạ đâu dám múa búa qua cửa Lỗ Ban, chỉ là hàn gia đích thực có chút thanh danh, chỉ cần treo gia kỳ lên thì bằng hữu trên đường đều nể mặt mà cho đi qua.

Nghe đến đây, cả hai gã Khấu, Từ cũng không thể không thầm tán thưởng tên tiểu tử này nói năng đúng mực, không kiêu ngạo cũng không tự ti, toàn phô ra chỗ tốt.

Bạch y nữ quét mắt nhìn hai người, trầm ngâm không nói, hiển nhiên là đã có chút động tâm.

Nếu như dẫn theo hai tên tiểu tử này đi đường bộ, tất sẽ tốn rất nhiều thời gian, nhưng nếu đi đường thủy, chỉ cần qua khỏi Lịch Dương thì sẽ không sợ Vũ Văn Hóa Cập đuổi kịp nữa.

Khấu Trọng không nhịn được nói:

– Tôi tình nguyện đi đường bộ.

Bạch y nữ còn chưa trả lời thì Tống Sư Đạo đã lên tiếng trước:

– Xin hỏi cô nương, hai vị tiểu huynh đệ này là...

Bạch y nữ bực mình ngắt lời:

– Chẳng là gì cả, không cần hỏi nữa. Thuyền của các người ở đâu?

Lúc Tống Sư Đạo cả mừng chỉ tay thì Từ Tử Lăng giật giật áo Khấu Trọng nói:

– Đã đến lúc ai đi đường nấy rồi, đại sĩ ngồi thuyền của cô ta, chúng ta đi đường bộ của chúng ta!

Khấu Trọng cũng hiển lộ khí khái, cười ha hả, vỗ vai Từ Tử Lăng tán thưởng:

– Được lắm!

Đoạn dắt tay gã cùng đi về hướng Tây.

Bạch y nữ tức giận quát vang:

– Hai ngươi đứng lại cho ta!

Khấu trọng quay đầu lại vẫy tay nói:

– Tạm biệt!

Bạch y nữ dẫm mạnh chân xuống đất, quay đầu lại nói với Tống Sư Đạo:

– Mời Tống huynh về thuyền trước, ta lập tức sẽ đến ngay!

Đoạn tung người lên phía trước, nháy mắt đã đến sau lưng hai gã Khấu, Từ, nhấc bổng lên như nhấc hai con gà con.

Tống Sư Đạo cảm thấy hết sức mơ hồ, có điều nghĩ đến chuyện giai nhân chịu lên thuyền của mình tự nhiên sẽ không thiếu cơ hội để niềm nở, nên không hề để ý đến chuyện khác, hớn hở quay trở về thuyền.

Chương 6: Cửu huyền đại pháp

Bốn chiếc chiến thuyền lớn nhổ neo xuất phát, ngược dòng Trường Giang tiến về phía Tây.

Khẩu khí của Tống Sư Đạo lớn vậy, tự nhiên y cũng không phải hạng đơn giản.

Thì ra trên giang hồ, tứ đại môn phiệt đều danh động thiên hạ, nhưng được lòng người nhất chính là môn phiệt họ Tống.

Tống tộc là sĩ tộc thế lực lớn nhất ở phương Nam, phiệt chủ Thiên Đao Tống Khuyết là cao thủ dụng đao đệ nhất thiên hạ.

Năm xưa Dương Kiên thống nhất thiên hạ, kiến lập nên đại Tùy, bởi cố kỵ thế lực của Tống tộc, nên đã dùng chính sách vỗ về, chiêu an, phong Tống Khuyết làm Trấn Nam Công, còn Tống Khuyết thì cũng biết thế lực Nam Triều đã mất, nên cũng giả cúi đầu xưng thần để bảo toàn gia tộc.

Trong tứ đại môn phiệt, ba nhà khác đều có hỗn tạp huyết thống của người Hồ, còn gia tộc thanh uy lớn nhất phương Nam này lại kiên trì bảo vệ truyền thống, nghiêm cấm người trong tộc thông hôn với người dị tộc không phải người Hán, vì vậy nên trên giang hồ được gọi là Hán tộc chính thống.

Khi Văn Đế Dương Kiên còn tại vị, Tống Khuyết tuy hùng tài đại lược, nhưng cũng không dám khinh cử vọng động, còn giấu tài giấu nghệ, tiềm tâm tu ẩn để tránh khỏi đại họa lâm đầu.

Đến lúc Dương Quảng kế vị, nội loạn ngoại ưu, triều chính hủ bại, phiến loạn nổi lên khắp nơi, Tống phiệt mới thực sự sống lại lần nữa.

Đệ đệ của Tống Khuyết Địa Kiếm Tống Trí cũng là cao thủ dụng kiếm hàng đầu trong thiên hạ, lại là tay cơ trí nổi danh trên giang hồ, biết được khí thế nhà Tùy vẫn còn đang thịnh, nếu cử binh quá sớm tất sẽ trở thành mục tiêu bị công kích đầu tiên, nên đã khuyên huynh trưởng tạm hoãn phản Tùy, mà chuyên làm những vụ mua bán với lời lãi khổng lồ.

Một trong những lãnh vực kiếm nhiều tiền nhất chính là vận chuyển muối lậu từ các quận huyện ven biển dọc theo Trường Giang vào nội địa, lời lãi cực lớn.

Bốn chiếc chiến thuyền lớn này của Tống Sư Đạo chính là thuyền vận chuyển muối lậu về lục địa.

Lúc này triều chính hủ bại, Tống gia dựa vào thế lực lớn của mình ở phương Nam, dễ dàng thông qua mọi quan tiết, công nhiên vận chuyển muối biển.

Nếu như có quan lại địa phương nào dám tra xét bắt bớ, thì liền dùng các thủ đoạn doạ dẫm, uy hiếp để đối phó, nếu không được thì cho người bí mật ám sát.

Các lộ nghĩa quân thấy kỳ hiệu của Tống gia cũng không ai dám mạo phạm để khỏi chuốc thêm một cường địch. Vì vậy mấy năm gần đây thế lực của Tống gia không ngừng âm thầm phát triển, thậm chí còn dùng cả tài lực hỗ trợ cho một số đạo nghĩa quân, làm tiêu hao lực lượng của nhà Tuỳ.

Tống Khuyết có bốn con trai, hai con gái. Tống Sư Đạo là con trai út,

chuyên phụ trách kinh doanh vận chuyển muối biển, được phụ thân vô cùng sủng ái. Hai người con gái là Ngọc Hoa và Ngọc Trí, đều là mỹ nhân bế nguyệt tu hoa, đứng hàng thứ năm và thứ sáu.

Tống Ngọc Hoa ba năm trước đã gả cho Giải Văn Long, con trai của Tứ Xuyên Đại Hào Giải Huy ở Thành Đô.

Giải Huy có ngoại hiệu là Võ Lâm Phán Quan, là cao thủ tuyệt đỉnh tề danh cùng với Tống Khuyết, Tống Trí, ngoài tứ đại môn phiệt gia thì Độc Tôn Bảo của y cũng là một trong những thế lực mới nổi lên gần đây.

Hôn nhân giữa hai nhà Tống, Giải tràn đầy mùi vị chính trị, biểu thị hai đại thế lực kết minh, khiến Dương Quảng càng không dám khinh cử vọng động với họ.

Điểm đến lần này của Tống Sư Đạo chính là Tứ Xuyên, muối sẽ do Độc Tôn Bảo phân phát lại cho bọn diêm thương.

Lúc này trong một gian phòng rộng rãi trên tầng hai của một chiếc thuyền trong đoàn, Khấu Trọng để cả giày nằm bò ra giường, vùi đầu vào nghiên cứu một bức đồ hình trong Trường Sinh Quyết.

Từ Tử Lăng thì có ghế chẳng ngồi mà ngồi dưới đất, hai tay bó gối, dựa lưng vào vách thuyền, trong lòng mờ mịt, ngỡ ngàng.

Tại sao khi gã nhìn thấy Tống Sư Đạo và bạch y nữ nói chuyện lại sinh ra cảm giác ghen tỵ?

Gã đối với chuyện nam nữ tuy có chút hiếu kỳ, nhưng trước giờ chưa từng có cuồng vọng mà mơ ước hão huyền.

Ở mọi phương diện, bạch y nữ và gã đều chênh lệch quá xa, niên kỷ

ít nhất cũng phải hơn gã bảy tám tuổi, lẽ nào đúng như Khấu Trọng nói, gã đã thầm yêu nàng ta rồi?

Nhưng khi nghĩ kỹ thì lại không giống.

Mỗi khi gã nhìn trộm các cô nương trong Xuân Phong Lầu, toàn thân đều cảm thấy như nóng bừng, chỉ muốn chạy lại ôm lấy họ, nhưng đối với bạch y nữ thì gã chưa bao giờ có cách nghĩ như vậy. Thậm chí là lúc tiếp xúc khá thân mật với nàng, trong lòng gã vẫn chỉ là kính ý, chỉ có sự ấm áp thân thiết, tuyệt không có chút dục vọng quan hệ nam nữ nào.

Cuối cùng gã không nhịn được lên tiếng gọi:

– Trọng thiếu gia, ngươi nói xem có phải ta đã yêu... nữ nhân đó rồi không?

Khấu Trọng làu bàu nói:

– Đừng làm ồn, ta đang nghiên cứu thứ võ công không phải võ công lợi hại nhất thiên hạ đây!

Không khí trong phòng trở nên yên tịnh và trầm mặc.

Qua một hồi lâu, Khấu Trọng bỏ Trường Sinh Quyết xuống, ngóc đầu dậy đến ngồi xuống bên cạnh Từ Tử Lăng, đặt tay lên vai gã nói:

– Xin lỗi, tâm tình ta không được tốt, cuốn sách quỷ đó chỉ sợ Quỷ Cốc Tử sống lại cũng đọc không hiểu! Hê... vừa nãy ngươi nói cái gì nhỉ?

Thấy Từ Tử Lăng vẫn không lên tiếng, gã vội nói:

– Đúng rồi, ta nhớ ra rồi. Ha, đại trượng phu nào sợ không có vợ, bà... hà, nữ nhân đó thế nào cũng không đến lượt huynh đệ chúng ta đâu. Cái tên Tống Thí Đạo đó trói nửa người lại cũng đủ thắng hai chúng ta rồi, chi bằng giữ chút tinh thần khí lực mà nghiên cứu bảo thư, ăn cơm, đi ngoài, ngủ nghê, ha...

Từ Tử Lăng khổ não hỏi:

– Vậy có phải ta đã yêu nữ nhân đó rồi không?

Khấu Trọng vỗ vỗ trán, thản nhiên nói:

– Trên thực tế, ta cũng giống như ngươi thấy ganh tỵ bỏ mẹ, nhưng ta không hề cho rằng mình đã yêu nàng ta. Hắc! Đối với nàng ta, ta có chút giống như đối với Trinh Tẩu vậy, giống như là chuyện Trinh Tẩu phải làm thiếp cho lão Phùng vậy, rất không đáng nhưng chẳng thể nào khác được! A! Ta hiểu rồi. Tiểu Lăng ngươi đã coi nàng ta là mẹ của ngươi, chẳng ai hy vọng mẹ của mình đi cải giá của đúng không? Đặc biệt là là lại gả cho cái tên miệng còn hôi sữa mà khẩu khí lớn bằng trời Xú Thí Đạo đó. Ha! Xú Thí Đạo, cái tên này đổi lại còn hay hơn cả Vũ Văn Hóa Cốt nữa.

Từ Tử Lăng vẫn nhăn mặt, nhưng chỉ giây lát sau thì đã há miệng cười, cười đến chảy cả nước mắt.

Cửa phòng đột nhiên bật mở.

Cả hai kinh hãi nhìn ra, thấy bạch y nữ mặt phủ một lớp sương mỏng bước vào, sau khi đóng cửa thì nghiêm khắc nhìn hai gã một hồi lâu, rồi mới đến trước mặt hai gã, gõ lên vách tường sau lưng hai gã nói:

– Đừng quên ta ở phòng bên cạnh các ngươi, trừ phi vách tường này được làm bằng thiết bản, bằng không mỗi câu nói xấu xa của các

ngươi ta đều nghe rất rõ ràng.

Khấu Trọng ương ngạnh cãi lại:

– Chúng tôi đâu có gọi đại sĩ là bà nương, tại sao lại tìm chúng tôi trút giận nữa?

Bạch y nữ quỳ một chân xuống, nghiêm giọng nói:

– Cái gì mà nữ nhân này, nữ nhân kia? Hai tên tiểu quỷ chết, tiểu quỷ thối các ngươi!

Nói đến cuối cùng, khoé miệng của nàng khẽ hé nở một nụ cười.

Hai gã lúc đó vẫn chưa nhìn ra là nàng kỳ thực không hề phát nộ, Từ Tử Lăng liền lên tiếng trước:

– Nhưng chúng tôi thật sự không biết đại sĩ tên gọi là gì mà!

Bạch y nữ trầm giọng:

– Vậy các ngươi đã nói tên họ của mình cho ta chưa?

Khấu Trọng gật gù như muốn nói "thì ra là vậy", đưa tay tự giới thiệu:

– Tiểu đệ thượng Khấu, hạ Trọng, hắn tên Từ Tử Lăng, ngoại hiệu của chúng tôi là Dương Châu Song Long, dám hỏi đại sĩ cao danh quý tánh? Ngoại hiệu là gì? Là thần thánh phương nào? Đã gả cho người ta hay chưa?

Bạch y nữ khúc khích cười, thấp giọng mắng một tiếng:

– Tiểu quỷ chết bầm!

Thần thái kiều mị diễm lệ tuyệt luân đó, khiến hai gã nhìn như muốn rơi cả tròng mắt ra ngoài.

Bạch y nữ lập tức khôi phục vẻ lạnh lùng nghiêm khắc:

– Gả hay chưa gả liên quan gì đến tên tiểu tử thối nhà ngươi, nếu còn nói xấu sau lưng ta nữa, ta sẽ... ta sẽ...

Khấu Trọng quan tâm nói:

– Lần này lại là hình phạt gì nữa đây, tốt nhất là đứng vả miệng rạch mặt, để người khác nhìn thấy thì thật không hay, tiểu quỷ thì cũng phải có thể diện của tiểu quỷ chứ!

Bạch y nữ hết cách, tức giận nói:

– Đến lúc đó ta tự có cách khiến các ngươi phải hối hận, lát nữa ăn cơm không cho phép các ngươi được hồ ngôn loạn ngữ, có biết chưa?

Khấu Trọng cười hì hì nói:

– Chi bằng từ rày chúng tôi không gọi là đại sĩ nữa mà gọi là mẹ, sau này tiêu tiền của mẹ cũng không cảm thấy ngại ngùng nữa!

Bạch y nữ thoáng đỏ mặt, khiến cho khuôn mặt nàng càng thêm diễm lệ thoát tục, đặc biệt là đôi mắt long lanh kia có thể thâu hồn nhiếp phách bất cứ nam nhân nào trên thế gian này.

Khấu Trọng nháy mắt với Từ Tử Lăng một cái, hai gã lập tức đồng thanh gọi:

– Mẹ!

Bạch y nữ cuối cùng cũng không nhịn nổi, bật cười khúc khích rồi ngồi xuống thở gấp nói:

– Nếu ta thật có hai tên bất hiếu tử hư đốn như các ngươi, đảm bảo sẽ mắc chứng đau đầu kinh niên mất.

Khấu Trọng thấy nàng không cương quyết cự tuyệt, lại cười vui vẻ như vậy, trước giờ chưa từng thấy, liền tiến thêm một bước nói:

– Mẹ của con à! Con thấy võ công của mẹ cũng không phải tầm thường, bị Vũ Văn Hóa Cập đánh trọng thương mà chỉ vài canh giờ đã hồi phục lại, chi bằng truyền cho hai con vài chiêu võ công, để sau này chúng con dùng tuyệt học gia truyền quang môn diệu tổ, ít nhất cũng không làm mất mặt của mẹ!

Sức mạnh của tiếng cười quả thật không gì bì nổi, bạch y nữ rõ ràng biết Khấu Trọng đang trêu trọc làm cho mình cười, nhưng vẫn không nhịn được, cuối cùng phải lấy tay che miệng, thở hổn hển mắng:

– Ngươi là tên đại đầu quỷ, Từ tiểu quỷ xem ra thật thà hơn người nhiều, thật đúng là miệng chó không thể mọc ngà voi mà!

Khấu Trọng như bị oan uổng gì to lớn lắm, thất thanh nói:

– Tiểu Lăng thật thà? Trời ơi! Hắn giảo hoạt hơn con nhiều, chỉ là hắn đã yêu mẹ nên mới biến thành ngây ngây dại dại thế thôi!

Từ Tử Lăng tức giận nói:

– Ta giảo hoạt thế nào? Tất cả chủ ý đều do ngươi đưa ra, còn tên ngốc như ta chỉ phụ trách đi làm, còn muốn đổ hết tội danh lên đầu

của ta nữa ư?

Bạch y nữ cố nhịn cười, đưa mắt nhìn mặt trời đang ngả về tây bên ngoài cửa sổ, thở dài nói:

– Chắc kiếp trước ta đã tạo nghiệt nên kiếp này mới gặp phải hai tên tiểu tử các ngươi. Thôi được, tuy biết rằng không có chỗ dùng, nhưng ta vẫn truyền cho các ngươi một pháp môn luyện công, nếu thật sự có thành tích, ta sẽ nghĩ xem có nên truyền kiếm thuật cho các ngươi hay không. Bất quá các ngươi không phải là con ta, càng không phải là đồ đệ của ta.

Cả hai phấn chấn tinh thần, đồng thanh hỏi:

– Vậy rốt cục người là gì của chúng tôi?

Bạch y nữ ngẫm nghĩ giây lát, khổ não nói:

– Đừng hỏi ta!

Tâm hồn thiếu nữ bất chợt tràn dâng cảm giác ấm áp.

Chính nàng cũng không hiểu nổi bản thân tại sao lại nảy sinh tình cảm với hai tên tiểu quỷ này, thậm chí lúc chúng gọi nàng là mẹ, nàng cũng không nỡ trách mắng.

Nàng vốn là một cô nhi sinh ra trong thời chiến loạn, được đại tông sư võ học Cao Lệ là Phó Dịch Lâm thu dưỡng, từ nhỏ đã bồi dưỡng thành một sát thủ bậc nhất, còn dạy nàng cả văn hóa và ngôn ngữ của người Hán. Chuyến Nam hành lần này, chính là một phần trong quá trình tu luyện.

Khấu Trọng cười cợt nhả nói:

– Gọi là mẹ vẫn hợp nhất nhỉ! Rèn sắt phải khi còn nóng, mẹ của con à! Có tuyệt kỹ gì mau truyền hết cho chúng con đi!

Bạch y nữ trừng mắt nhìn gã một cái, đột nhiên thấp giọng nói:

– Ta tên Phó Quân Sước, các ngươi thích thì cứ gọi là Sước tỷ cũng được! Thật không ngờ chuyến này lại gặp phải hai tên tiểu quỷ nghịch ngợm các ngươi!

Khấu Trọng thấy thái độ nàng thay đổi, cười tít mắt nói:

– Gọi bằng mẹ vẫn thích hơn, phải không Tiểu Lăng?

Phó Quân Sước nhẹ nhàng nói:

– Miệng mọc ở trên miệng ngươi, ngươi thích gọi là gì thì gọi.

Từ Tử Lăng như muốn khóc, hai mắt đỏ lựng, cúi đầu gọi lớn:

– Mẹ ơi!

Phó Quân Sước vẫn thoáng kích động, một hồi lâu sau mới dồn nén được thứ cảm xúc chưa từng có bao giờ này xuống, lạnh lùng nói:

– Ngươi gọi gì thì gọi, nhưng chớ mộng tưởng rằng ta chịu nhận các ngươi làm con của ta, càng đừng mơ rằng ta sẽ dẫn các ngươi theo. Được rồi, bây giờ ta sẽ dạy các ngươi các đả tọa luyện khí cơ bản, đây là bí quyết thượng thừa do gia sư truyền lại, nếu không được ta cho phép, không được truyền cho kẻ khác, bằng không dù ta có không nỡ, cũng sẽ phải theo môn quy mà giết các ngươi đi!

Hai gã không ngừng gật đầu.

Phó Quân Sước nghiêm mặt nói:

– Gia sư là Phó Dịch Lâm, võ công tập trung tinh hoa của Trung Thổ, Tây Vực, Cao Lệ, cùng với Võ Tôn của Tây Vực là Tất Huyền, đệ nhất cao thủ đạo gia Trung Thổ là Tán Chân Nhân Ninh Đạo Kỳ được xưng là đương thế tam đại tông sư. Người thường nói:

“Tất cả biến hóa đều từ thân mình mà ra”. Có nghĩa là trong mỗi người đều có một bảo tàng ẩn giấu, tiềm lực vô cùng, chỉ là bị các loại chấp nê che mất đi mà thôi.

– Chẳng trách mẹ nói luyện công phải bắt đầu từ lúc nhỏ, bởi vì lúc nhỏ là ít chấp nê nhất, vì vậy dễ phá mê tỉnh ngộ nhất.

Phó Quân Sước ngây người nói:

– Ta chưa từng nghĩ đến chuyện này! Ô! Tên tiểu tử này thật có chút ngộ tính đấy!

Khấu Trọng đắc ý nói:

– Tên tiểu tử Tiểu Lăng này được con đây không ngừng chỉ điểm, tự nhiên không kém đến mức đó rồi!

Phó Quân Sước nghiêm khắc nhìn gã nói:

– Tên tiểu tử ngươi thích nhất là cố làm ra vẻ thông minh. Chớ vội đắc ý, người thông minh thường có nhiều tạp niệm, mà tạp niệm chính là chướng ngại lớn nhất để luyện nội công cơ bản, chỉ có thủ tâm như nhất, mới có thể phá bỏ chấp nê. Linh cảm thiên cơ sẽ từ từ mà đến, sau đó dụng công pháp thông kỳ kinh bát mạch, điều động khí huyết, nghịch thuận xuất nhập. Vì vậy pháp môn này thiên biến

vạn hóa, nhưng tóm lại chỉ có một chữ "nhất" mà thôi.

Khấu Trọng gãi đầu nói:

– Nói như mẹ lẽ nào người võ công cao nhất lại là người ngu ngốc nhất hay sao?

Vậy thì sư phụ của mẹ phải vừa ngốc vừa ngu rồi?

Phó Quân Sước tức đến ngẹn lời, rõ ràng biết sự thật không phải như vậy, nhưng lại không biết chửi mắng gã thế nào, nếu đổi là trước đây, nàng đã vung tay đánh cho gã một trận rồi, nhưng bây giờ đối diện với tên tiểu tử gọi nàng bằng mẹ này, nàng lại có chút không nỡ, đang phiền não không biết giải thích thế nào thì Từ Tử Lăng đã trượng nghĩa lên tiếng:

– Đương nhiên không phải như vậy rồi, người có võ công có thể khai tông lập phái tất phải là bậc đại trí, tính sáng tạo rất cao vậy mới có thể vượt qua những trở ngại tầm thường khác để vươn lên, tạo ra cái mới. Vì vậy, những kẻ mà mẹ nói là những kẻ thông minh vặt chứ không phải bậc đại trí đại huệ, cái này gọi là tẩm ngẩm tầm ngầm mà đấm chết voi. Sư phụ của mẹ chính là loại nhân tài đại trí giả ngu này.

Khấu Trọng và Phó Quân Sước nhìn từ đầu đến chân Từ Tử Lăng một lượt, như là mới biết hắn vậy, cùng lúc động dung.

Phó Quân Sước gật đầu nói:

– Từ tiểu quỷ quả nhiên có chút đạo hạnh.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

– Huynh đệ của con sao chỉ có chút đạo hành được, con thấy bình thường hắn ngẩn ngẩn ngơ ngơ, thì ra chỉ là đại trí giả ngu, thâm tàng bất lộ, làm cho lão tử này phải biểu thị trí năng đáng lẽ phải ẩn tàng đi, biến thành kẻ thông minh vặt rồi.

Phó Quân Sước không nhịn nổi gõ nhẹ lên trán Khấu Trọng một cái, quở mắng:

– Nếu ngươi còn chọc phá, ta sẽ không truyền võ công cho ngươi nữa.

Khấu Trọng xoa đầu le lưỡi nói:

– Mẹ của con à, lần sau đánh vào mông có được không, gõ như vậy nhỡ hỏng đầu của con thì làm sao luyện được võ công thượng thừa đây?

Phó Quân Sước lườm gã một cái, tiếp tục nói:

– Môn võ ta dạy các ngươi gọi là Cửu Huyền Đại Pháp, bắt đầu từ tầng thứ nhất đến tầng thứ chín. Ngoại trừ sư phụ ta ra, trên đời chưa có ai luyện được đệ cửu tầng cả, mẹ cũng... à, ta cũng chỉ luyện đến tầng thứ sáu.

Phó Quân Sước lỡ miệng tự xưng là mẹ, xấu hổ đến mặt đỏ hồng lên, vẻ kiều diễm càng thêm mê người, thấy hai tên tiểu tử đang cười trộm, liền gắt giọng nói:

– Không được cười, đều là tại các ngươi cả. Bây giờ có muốn học hay không nào?

Hay gã vội gật đầu nói muốn học.

Một hồi sau Phó Quân Sước mới khôi phục được trạng thái bình thường, hắng giọng nói:

– Hạ giả thủ hình, thượng giả thủ thần, thần hồ thần, cơ triệu hồ động. Cơ chi động, bất ly kỳ không, thử không phi thường không, nãi bất không chi không. Thanh tĩnh nhi vi, kỳ lai bất khả phùng, kỳ vãng bất khả truy. Nghênh chi thuỳ chi, dĩ vô ý chi ý hòa chi, huyền đạo sơ thành thị đệ nhất trùng cảnh giới.* Nàng ngừng lại giây lát rồi lại nói tiếp:

– Chớ coi thường tầng đầu tiên này, rất nhiều người tốn cả đời cũng không thể cơ khí giao cảm, được hình thì lại mất thần, nửa đường bỏ lỡ, chẳng được tích sự gì cả.

Phó Quân Sước thấy hai gã rung đùi đắc ý, cơ hồ như rất có sở đắc, liền kinh ngạc hỏi:

– Các ngươi hiểu ta nói gì không?

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

– Đơn giản như vậy có gì mà không hiểu?

Phó Quân Sước thầm nhủ:

"Sư phụ từng khen mình là kỳ tài luyện võ, nhưng đến giờ luyện tới đệ lục tầng cảnh giới, mới có thể nắm được pháp quyết một cách chân chính. Hai tên tiểu tử này làm sao mà vừa nghe đã hiểu được!", nghĩ đoạn liền chỉ tay vào Khấu Trọng nói:

– Ngươi thử nói cho ta nghe xem nào!

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ nhạt dần, căn phòng dung hòa với thứ

ánh sáng nhàn nhạt ấy, mang một vẻ hoang vu, nhạt nhòa của thời gian.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

– Đoạn này nói rất hay, rất khó tìm từ ngữ khác để thay thế. Miễn cưỡng mà nói, cần phải có hữu hình chi pháp nhập vô hình chi pháp, vọng khứ thần động, tùy cơ duyên mà tiếp xúc với cái mà mẹ gọi là kho tàng vô hình trong bản thể, thần cơ phát động, sau đó dùng vô tâm chi ý mà điều khiển, luyện ra cái khỉ mốc... à... không, chỉ là luyện ra chân khí. Trời, con có thể lập tức luyện không?

Phó Quân Sước nghe mà trợn mắt há mồm, lời giải thích này so với sư phụ Phó Dịch Lâm của nàng còn rõ ràng minh bạch hơn, tên tiểu tử này thiên tư cao đến mức khó thể tưởng tượng, nhất thời không nói nên lời.

Từ Tử Lăng nói:

– Trọng thiếu gia ngươi nếu nóng nảy luyện công, nói không chừng lại có hại. Cái gọi là vô ý chi ý, chính là chỉ cảnh giới giữa vô ý và hữu ý, như không mà lại có, như có mà lại không, thanh tịnh vô vi, đến không thể gặp, đi không thể đuổi.

Phó Quân Sước càng nghe càng thấy rởn cả gai gốc, hai tên tiểu tử này quả là hai viên ngọc đẹp chưa mài dũa, vừa được nàng dẫn dắt sơ sơ, đã hiển lộ ra muôn vạn đạo hào quang rồi.

Khấu Trọng lưỡng lự nói:

– Ta chỉ nói vậy thôi! Có điều xin mẹ mau truyền thụ cho hữu hình chi pháp, sau này dù là lúc ăn cơm, đi ỉa con cũng có thể bất thần luyện công được...

Phó Quân Sước tức giận quát:

– Không được nói nói những lời bẩn thỉu như vậy nữa. Bây giờ ta sẽ truyền cho các ngươi pháp môn vận khí đả tọa, chỉ nói một lần, sau này sẽ không nhắc lại nữa.

Hai gã phấn chấn tinh thần, chuẩn bị lắng nghe thì chợt có tiếng gõ cửa từ bên căn phòng của Phó Quân Sước truyền lại.

Phó Quân Sước thở dài nói:

– Để sau bữa cơm tiếp tục vậy!

Thấy thần sắc thất vọng của hai gã, chút nữa thì nàng bỏ qua luôn cả lời hẹn với Tống Sư Đạo.

Tự dưng, nàng thật sự có cảm giác ấm áp khi có thêm hai gã con trai nghịch ngợm.

Chương 7: Hòa thị chi bích

Tống Sư Đạo thiết yến trong phòng lớn của chiếc chiến thuyền, giản đơn mà long trọng, chủ tọa là một đôi nam nữ.

Nam tuổi ước chừng bốn mươi, nhưng đầu tóc bạc trắng, trên mặt để một bộ râu dài màu ngân bạch, nhưng không hề có vẻ già cỗi, mà thập phần anh tuấn, có hào khí của nhất phái đại gia, hơn nữa thần thái cũng khiêm cung khách khí phi thường.

Nữ nhân tuổi chừng hai lăm hai sáu, dáng vẻ yêu mị phi thường, thái độ với nam nhân thập phần thân thiết, hơn nữa thần tình dáng điệu vô cùng khiêu khích, gây cho người ta một cảm giác không chính phái. Còn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì lại liên tưởng đến các cô nương trong Xuân Phong lầu, bất quá nhan sắc của nữ nhân này vượt xa bất kỳ hồng cô nào trong kỹ viện đó mà thôi.

Sau khi Tống Sư Đạo giới thiệu, mới biết nam nhân chính là cao thủ trứ danh của Tống phiệt, Ngân Tu Tống Lỗ, nổi tiếng khắp vùng Giang Nam với một bộ Ngân Long quải pháp tự sáng tạo. Tống Lỗ là tộc thúc của Tống Sư Đạo, cũng là một trong các nhân vật chủ chốt của Tống phiệt.

Nữ nhân tên gọi Liễu Thanh, là tiểu thiếp Tống Lỗ mới thu nạp, còn về lai lịch thế nào thì cũng không nói kỹ càng.

Lúc Tống Sư Đạo định giới thiệu ba người mới chợt nhớ ra là y không biết danh tính, đang ngần ngừ không biết phải làm sao thì Phó Quân Sước đã lên tiếng nói tên ba người ra, không hề giấu diếm.

Tống Lỗ mỉm cười nói:

- Cô nương tinh hoa nội liễm, hẳn là người có võ công thượng thừa, bội kiếm cũng khắc biểu tượng của dị quốc, không biết lệnh sư là cao nhân phương nào mà có thể đào tạo ra được một nhân vật cao minh như cô nương đây?

Hai gã Khấu, Từ nhìn nhau le lưỡi, đúng là thành danh không phải may mắn, hai gã tuy chưa từng nghe qua danh tiếng của của Tống Lỗ, nhưng cũng biết y là nhân vật nổi danh, bởi vậy nên nhãn lực mới cao minh như vậy, nói chuyện mới đắc thể như vậy, từ đó không khỏi sinh lòng ngưỡng mộ.

Ánh mắt của hai gã còn có hiệu lực hơn tất cả mọi lời nịnh hót, Tống Lỗ cũng vì vậy mà nảy sinh hảo cảm với hai gã.

Phó Quân Sước chậm rãi đáp lời:

- Xin Tống tiên sinh thứ lỗi, Quân Sước có nghiêm lệnh của gia sư, không thể tiết lộ thân phận lai lịch.

Liễu Thanh lúng liếng liếc mắt nhìn hai gã tiểu tử một cái, mỉm cười nói:

- Hai vị tiểu huynh đệ này thật anh tuấn hiên ngang, tại sao lại không cùng Phó cô nương tham luyện võ công, không biết là người thế nào với Phó cô nương?

Khấu Trọng ưỡn ngực đằng hằng nói:

- Hai huynh đệ chúng tôi đang chuẩn bị theo mẹ của chúng tôi học võ công thượng thừa, đa tạ Tống phu nhân đã tán thưởng!

Tống Sư Đạo nghe thấy gã nói “mẹ của chúng tôi” thì giật thót mình, liếc mắt nhìn thân hình diễm lệ vô song của Phó Quân Sước, biến sắc nói:

- Mẹ của hai người?

Phó Quân Sước thoáng đỏ mặt, nghiêm khắc trừng mắt nhìn Khấu Trọng một cái rồi lên tiếng chữa lời:

- Đừng nghe hai tên tiểu quỷ này hồ ngôn loạn ngữ, tại chúng cứ đòi nhận ta làm mẹ...

Từ Tử Lăng cố ý xoa bụng rầy rà nói:

- Mẹ! Con đói rồi!

Liễu Thanh không nén nổi, khúc khích che miệng cười.

Hai chú cháu Tống Sư Đạo và Tống Lỗ cảm thấy đầu óc mơ hồ, không thể nào hiểu nổi quan hệ giữa mỹ nữ tuyệt sắc với hai tên tiểu quỷ này.

Phó Quân Sước thấy hai tên tiểu quỷ nhìn Liễu Thanh si si dại dại, bất giác sinh ra một cảm giác đố kỵ quái lạ, hừ lạnh một tiếng nói:

- Còn dám hồ ngôn loạn ngữ, ta sẽ... ta sẽ...

Tống Sư Đạo vui vẻ nói:

- Xin mời Phó cô nương và hai vị tiểu huynh đệ nhập tiệc, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tâm tính thiếu niên, thấy Tống Sư Đạo

tôn trọng mình, bao nhiêu ghen tuông lúc nãy đã giảm đi quá nửa, lại thấy trên bàn toàn là sơn trân hải vị, nên lập tức ngồi xuống, chẳng hề để ý đến lễ giáo giang hồ.

Bọn Tống Sư Đạo cũng đã phần nào đoán được gốc gác của hai gã nên cũng chẳng để vào lòng, chỉ khẩn khoản mời Phó Quân Sước ngồi xuống, Tống Sư Đạo và Tống Lỗ ngồi hai bên tả hữu, Liễu Thanh thì ngồi xuống bên cạnh Tống Lỗ, bồi tiếp Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ăn uống.

Hai đại hán đứng hầu lập tức bước lên rót rượu cho mọi người.

Phó Quân Sước nói:

- Trước giờ tôi không uống rượu, hai tên tiểu tử này cũng không tiện uống, ba vị xin cứ tự tiện.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang muốn thử mùi vị của mỹ tửu xem thế nào, nghe thấy nàng nói vậy lập tức lộ vẻ thất vọng ra mặt.

Phó Quân Sước thầm cảm thấy vui vẻ, cuối cùng thì nàng đã trị được hai tên tiểu quỷ này một mẻ.

Tống Lỗ mỉm cười nói:

- Vậy mọi người không ai uống rượu nữa? Tiểu Thanh có vấn đề gì không?

Liễu Thanh nhoẻn cười nói:

- Thiếp thân làm sao có vấn đề chứ? Chỉ sợ là hai vị tiểu huynh đệ đây có vấn đề thôi!

Khấu Trọng ưỡn ngực nói:

- Đại trượng phu có thể co có thể duỗi, có thể uống cũng có thể không uống, làm sao có vấn đề được chứ?

Ba người Tống gia đều đã lăn lộn giang hồ không ít, biết đủ mọi hạng người, hiểu rõ gã đang nói cứng, nhưng cũng không lên tiếng chọc phá mà chuyển sang nói chủ đề khác.

Tống Lỗ hiển nhiên là người rất sành sỏi ẩm thực, thuận miệng giới thiệu các mỹ thực trên bàn, lại nói cả cách nấu nướng, chọn nguyên liệu, khiến hai gã Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã đói đến mềm người nghe mà tròn mắt há miệng, hai tay liên tục càn quét thức ăn trên bàn.

Phó Quân Sước lại không hề hứng thú với thức ăn trên bàn, chỉ ăn hai ba miếng rau xanh rồi dừng đũa, ngọc dung tịnh như nước hồ thu, đẹp tựa Quan Âm Đại Sĩ giáng thế vậy.

Tống Sư Đạo càng nhìn nàng càng ái mộ, nhưng bởi Tống Lỗ vừa rồi đã chỉ ra là nàng đến từ dị quốc, thật chẳng khác gì một tảng đá đè lên tim y, bởi vì họ Tống nhà y nghiêm cấm việc thông hôn với dị tộc, nếu chẳng may mỹ nữ tuyệt sắc này là người dị tộc, thì trừ phi y ra khỏi gia môn, bằng không chỉ có thể hữu duyên vô phận mà thôi.

Liễu Thanh lại rất có hứng thú với hai tên tiểu tử không biết trời đất là gì này, mỉm cười nhìn hai gã ăn uống như phong quyển tàn vân, thỉnh thoảng còn giúp đỡ hai gã gắp thức ăn, tiếp đãi rất chu đáo.

Đợi cho hạ nhân dọn dẹp hết bát đĩa, Tống Lỗ liền tự tay đun trà đãi khách.

Y thấy Phó Quân Sước không có hứng thú với chuyện ăn uống liền

chuyển chủ đề:

- Phó cô nương đến Trung thổ của chúng tôi không biết có quen thuộc hay không?

Tống Sư Đạo lập tức để lộ thần sắc khẩn trương, biết rõ Tống Lỗ đã nhìn ra tấm lòng ái mộ của y với Phó Quân Sước, cố ý dò hỏi để chứng minh thân phận dị tộc của nàng, dập tắt hy vọng của y.

Phó Quân Sước nhạt giọng hỏi lại:

- Tống tiên sinh làm sao chỉ dựa vào bội kiếm của tiểu nữ mà đã đoán định Quân Sước là người đến từ ngoại vực?

Hai mắt Tống Sư Đạo lập tức sáng rực lên.

Tống Lỗ ra vẻ áy náy nói:

- Xin thứ cho Tống mỗ mạo muội, không biết cô nương đã nghe qua câu chuyện về Hòa Thị Bích hay chưa?

Khấu Trọng giơ tay lên như học sinh trả lời thầy giáo:

- Ta đã nghe qua rồi. Tần Chiêu Tương Vương lấy mười lăm tòa thành trì để đổi lấy trấn quốc chi bảo của Thang Huệ Văn Vương là Hòa Thị Bích. Triệu Vương phái Lạn Tương Như hộ tống Hòa Thị Bích đến bái kiến Tần Vương, Lão Lạn này ngu đần mang ngọc bỏ trốn, cũng may là Tần Vương càng ngu hơn, để cho lão và Hòa Thị Bích trở về nước, câu chuyện này gọi là “hoàn bích quy Triệu” hay cái con khỉ mốc gì đó.

Chúng nhân đều bật cười phát lên, Liễu Thanh cười dữ dội nhất, chỉ tay hỏi Khấu Trọng:

- Vậy Hòa Thị Bích đó sau này thế nào?

Phó Quân Sước cũng thầm cảm kích, biết Khấu Trọng sợ nàng không trả lời nổi câu hỏi của Tống Lỗ mà tiết lộ thân phận nên mới tranh trả lời trước, đồng thời nàng cũng thầm kinh ngạc trước sự cơ trí của "đứa con" này.

Khấu Trọng chỉ vì đã nghe qua Bạch lão phu tử kể chuyện hoàn bích quy Triệu nên mới có lời mà nói, còn về chuyện sau khi "quy Triệu" thì làm sao mà gã biết được, đành phải gượng cười nói:

- Chuyện này e chỉ có trời mới biết.

Liễu Thanh cười tươi như hoa nở, dựa cả người vào Tống Lỗ, dáng vẻ yêu kiều khôn tả.

Tống Lỗ thấy tên tiểu tử này làm ái thiếp vui vẻ như vậy, trong lòng cũng rất vui thích, nhất thời quên cả chuyện thăm dò Phó Quân Sước, chậm rãi giải thích:

- Hòa Thị Bích về sau rơi vào tay Tần Thủy Hoàng, Tần Thủy Hoàng đã lệnh cho Lý Tư khắc lên trên ngọc tám chữ triện: "thọ mệnh ư thiên, ký thọ vĩnh xương", từ đó Hòa Thị Bích liền trở thành ngọc tỷ của Hoàng đế.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liền gật gù, biểu tình như kiểu "thì ra là thế".

Tống Sư Đạo sợ rằng Tống Lỗ sẽ tiếp trục truy vấn Phó Quân Sước liền tiếp lời:

- Sau khi Hán Cao Tổ Lưu Bang lật đổ đại Tần, Tần Vương Tử Anh

liền đem Hòa Thị Bích hiến cho Lưu Bang, Lưu Bang liền gọi là “truyền quốc tỷ”, kể từ đó Hòa Thị Bích trở thành tượng trưng cho chuyện được mất thiên hạ. Về sau Vương Mãng có ý đồ soán vị nên đã sai đệ đệ là Vương Vũ vào Trường Lạc cung đánh cắp Hòa Thị Bích trong tay Lý Nguyên thái hậu, không ngờ bị Lý Nguyên thái hậu ném xuống đất làm vỡ mất một mảnh. Vương Mãng liền sai người dùng hoàng kim vá vào, khiến Hòa Thị Bích lại có thêm nhã danh Ngọc Thể Kim Giác.

Khấu Trọng cười hì hì nói:

- Câu chuyện này nhất định là giả rồi, ném mạnh như vậy Hòa Thị Bích chẳng lẽ không vỡ vụn thành bao nhiêu mảnh rồi.

Tống Lỗ động dung nói:

- Khấu tiểu huynh đệ quả là cơ trí tinh minh, nhưng chuyện này đích thực là chính xác vô cùng, bởi vì ngọc này chẳng phải ngọc thường. Năm xưa người Sở là Biện Hòa đi chặt củi trong rừng, thấy một con phượng hoàng vô cùng xinh đẹp đậu trên một tảng đá xanh, nghĩ đến câu nói: “Phượng Hoàng bất lạc vô bảo địa” [1], đoán định bên trong tảng đá nhất định có bảo vật, liền đem về hiến tặng cho Sở Lịch Vương, chẳng ngờ bọn thợ ngọc trong cung đều bảo tảng đá Biện Hòa hiến tặng chỉ là một tảng đá thường, Sở Vương tức giận liền chặt đi chân trái của y rồi đuổi đi. Biện Hòa không hề ôm hận, đợi cho Vũ Vương đoạn vị, lại đem hiến bảo lần nữa, kết quả là bị chặt nốt chân phải. Đến khi con trai của Vũ Vương là Văn Vương lên ngôi, biết được chuyện này mới cho người mang tảng đá đó vào cung, ra lệnh cho công tượng cẩn thận mài dũa, cuối cùng từ bên trong tảng đá lấy ra được một viên kỳ thế bảo ngọc long lanh tinh khiết, để tưởng niệm Biện Hòa nên đã đặt tên là Hòa Thị Bích.

Tống Sư Đạo tiếp lời:

- Nếu là bảo thạch bình thường, bọn công tượng trong cung của Sở Vương không thể không hiểu được, đâu đến nỗi hiểu lầm là một tảng đá bình thường. Nội một việc phải mài vỡ lớp vỏ đá mới lộ ra bảo thạch cũng biết Hòa Thị Bích không giống với những bảo thạch bình thường khác rồi, đập mạnh xuống đất như vậy mà chỉ sứt một góc nhỏ, đủ thấy chỗ không tầm thường của Hòa Thị Bích rồi.

Lần này thì đến Phó Quân Sước cũng cảm thấy hứng thú:

- Vậy rốt cuộc Hòa Thị Bích là thứ đồ gì vậy?

Tống Sư Đạo lần đầu tiên được giai nhân hỏi đến, trong lòng thầm vui sướng, hưng phấn nói tiếp:

- Theo cổ thư của Tống gia thì ngọc này là kỳ thạch của tiên giới, bên trong ẩn tàng một bí mật kinh thiên động địa, còn chuyện đó là bí mật gì thì không ai biết được.

Từ Tử Lăng hiếu kỳ hỏi:

- Sau khi Vương Mãng chết, Hòa Thị Bích lại rơi vào tay ai nữa?

Liễu Thanh cười cười nói:

1 Phượng hoàng không đậu xuống những nơi không có bảo vật.

- Truyền đến đời Hán Thiếu Đế, Hòa Thị Bích lại thất tung lần nữa. Đến thời Tam Quốc, Trường Hà thái thú Tôn Kiên khi tấn công vào Lạc Dương chợt thấy một miệng giếng hào quang tứ phía liền sai người xuống xem. Kết quả tìm được một thi thể cung tần, tay ôm chặt một cái hộp đỏ. Tôn Kiên liền thử mở ra xem, thì ra bên trong chính là Hòa Thị Bích. Về sau Tôn Kiên chết trận, Hòa Thị Bích lại rơi

vào tay Tào Tháo, truyền đến đời sau. Đến khi nhà Tùy diệt Nam Trần, Dương Kiên cho người tìm khắp hoàng cung nhà Trần nhưng cũng không tìm được nơi Trần chủ giấu Hòa Thị Bích, đây chính là chuyện mà bình sinh Dương Kiên cảm thấy đáng tiếc nhất.

Phó Quân Sước không cầm được liền hỏi:

- Tại sao đột nhiên chư vị lại nhắc đến chuyện Hòa Thị Bích này?

Tống Sư Đạo biến sắc:

- Xem ra cô nương thân tại giang hồ mà không biết giang hồ đang phát sinh chuyện lớn.

Tống Lỗ vuốt râu cười nói:

- Hòa Thị Ngọc Bích, Dương Công Bảo Khố, chỉ cần có một có thể an định thiên hạ. Giờ đây chiến hỏa liên miên, thiên hạ đại loạn, những ai có khả năng đều muốn làm Hoàng đế. Vì vậy hai thứ này trở thành thứ mà cả thiên hạ đều muốn tranh giành. Gần đây nghe giang hồ truyền ngôn, Hòa Thị Bích đã xuất hiện ở Lạc Dương, những kẻ tự cho mình có chút bản lĩnh đều đến Lạc Dương để tìm chút vận khí, chuyến này chúng ta đưa hàng đến Tứ Xuyên xong cũng đến Lạc Dương một chuyến, xem xem khí số Tống gia thế nào?

Tống Lỗ quả thực phong độ bất phàm, không hổ là xuất thân sĩ tộc, bất luận là khẩu khí lớn thế nào nhưng cũng làm người nghe cảm thấy thoải mái.

Khấu Trọng hai mắt sáng lên nói:

- Nếu có được Hòa Thị Bích thì có thể đoạt được thiên hạ, hà, tôi và Tiểu Lăng nhất định phải đi thử một phen mới được.

Phó Quân Sước lạnh lùng nhìn gã nói:

- Dựa vào bản lĩnh của tên tiểu quỷ ngươi liệu có xứng không? Ta tuyệt không để cho các ngươi đi Lạc Dương, nếu còn nghĩ lung tung nữa, sau này ta quyết không... không để ý đến ngươi nữa.

Nàng vốn định nói không truyền pháp quyết, song lời ra đến miệng lại chữa lại, uy lực tự nhiên giảm đi rất nhiều.

Bọn Tống Lỗ ba người tuy vẫn không rõ ràng quan hệ của ba người thế nào, nhưng cũng có thể cảm nhận được Phó Quân Sước bề ngoài lạnh lùng, lời nói khắc bạc nhưng kỳ thực lại vô cùng quan tâm đến hai tên tiểu tử đáng yêu này.

Tống Sư đạo ôn hòa nói:

- Phó cô nương nói rất đúng, loại nhiệt náo này tốt nhất không nên tham gia thì hơn, đặc biệt là Hòa Thị Bích lại liên can đến một môn phái thần bí nhất trong võ lâm. Môn phái này cứ cách một thời gian lại phái người nhập thế tu hành, võ công cao thâm khó dò.

Phó Quân Sước tò mò hỏi:

- Đó là môn phái gì vậy?

Tống Lỗ nói:

- Phó cô nương hỏi đúng người rồi, nếu như là người khác, có thể ngay cả tên môn phái ấy cũng chưa từng nghe qua nữa.

Hai gã Khấu, Từ cũng vô cùng hiếu kỳ, lưu tâm lắng nghe.

Tống Sư Đạo nói:

- Môn phái này tên là Từ Hàng tĩnh trai, hơn trăm năm nay đã chiếm vị trí tối cao vô thượng ở trong huyền môn, nhưng những người biết về Tĩnh trai đều không chịu tiết lộ bất cứ chuyện gì liên quan đến môn phái này. Vì vậy chúng tôi đã phái đi rất nhiều người để điều tra về Hòa Thị Bích và Từ Hàng tĩnh trai nhưng cũng hiểu biết không nhiều, chỉ biết là trong trai toàn những nữ tử tu luyện thiên đạo. Nghe đồn đạo gia đệ nhất cao thủ Tán chân nhân Ninh Đạo Kỳ đã từng đến Tĩnh trai, tìm trụ trì luận võ, chẳng ngờ Trai chủ lại cho ông ta xem trấn trai chi bảo là Từ Hàng Kiếm Điển, Ninh Đạo Kỳ còn chưa xem hết đã hộc máu thọ thương, biết khó mà lui, những người biết chuyện này cũng không nhiều, vì vậy mà không hề lưu truyền trên giang hồ.

Khấu Trọng vỗ vai Từ Tử Lăng, thở dài nói:

- Đây mới đúng là bí kíp chân chính.

Trong chúng nhân, đương nhiên chỉ có hai người mới hiểu được ý tứ của gã.

Tống Lỗ thở dài than:

- Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, càng hiểu biết nhiều càng thấy mình nhỏ bé, không dám tự kiêu nữa.

Từ Tử Lăng khâm phục nói:

- Tống đại gia mới là nhân vật chân chính.

Gã ở Dương Châu quen gọi người khác là đại gia, nên tự nhiên cũng gọi Tống Lỗ như vậy.

Tống Lỗ cười cười nói:

- Hai vị huynh đệ gân cốt cực tốt, nếu Tống mỗ gặp hai người sớm vài năm, e rằng quyết chẳng thể bỏ qua.

Hai gã Khấu, Từ cùng lúc biến sắc, lòng như chùn hẳn xuống.

Mẹ đã nói như vậy, Tống Lỗ cũng nói như vậy, xem ra cả đời này hai gã cũng đừng hòng trở thành cao thủ được.

Phó Quân Sước cũng cảm thấy khó chịu, lòng thầm hạ quyết tâm: “Thế nào cũng phải thử bồi dưỡng hai gã”.

Trong lòng đã quyết, liền nói:

- Muộn rồi, tiểu nữ muốn đi ngủ sớm một chút.

Tống Sư Đạo tuy rằng không muốn, song vẫn đành phải theo lời nàng, kết thúc buổi yến tiệc.

Khấu Trọng vốn muốn tìm hiểu xem Hòa Thị Bích và Từ Hàng tịnh trai rốt cuộc có quan hệ gì, nhưng lại sợ làm Phó Quân Sước không vui, lại muốn học Cửu Huyền đại pháp nên cố nén lại không hỏi, cùng Từ Tử Lăng theo Phó Quân Sước về phòng.

Trong phòng của Phó Quân Sước, ba người ngồi xếp bằng tròn ở ba góc, ánh trăng xuyên qua cửa sổ vừa hay chiếu đúng vào người của Phó Quân Sước, khiến nàng càng giống như Quan Âm Đại Sĩ hạ phàm.

Phó Quân Sước thần tình nghiêm túc, nhẹ giọng hỏi:

- Các ngươi có biết tại sao ta đi rồi lại quay lại cứu các ngươi khỏi tay tên huyện lệnh béo đó không? Sau đó ở bến thuyền tại sao lại không nỡ để các ngươi rời khỏi không?

Khấu Trọng thấy thần tình nàng nghiêm túc như vậy, không dám đùa cợt, nghiêm giọng trả lời:

- Có phải là vì mẹ yêu quý chúng con không?

Phó Quân Sước thở dài nói:

- Cũng có thể nói như vậy, trong số tuỳ tùng của Vũ Văn Hóa Cập có một người là do Cao Lệ Vương phái đến, vì vậy sau khi đưa các ngươi đến Bắc Pha huyện, ta liền dùng ám hiệu đặc biệt liên lạc với y, thăm dò thương thế của Vũ Văn Hóa Cập.

Từ Tử Lăng cả mừng nói:

- Thì ra Vũ Văn Hóa Cập cũng bị thương?

Phó Quân Sước đắc ý nói:

- Đương nhiên rồi. Cửu Huyền đại pháp của ta đâu phải tầm thường, không trả giá thì làm sao đả thương nổi ta, có điều hắn cũng không phải hạng vừa, chỉ ngồi hai canh giờ đã hồi phục hoàn toàn, chỉ nội một điểm này cũng có thể thấy hắn cao hơn ta một bậc. Đồng thời ta cũng biết được hắn vì Trường Sinh quyết mà bất chấp tất cả truy bắt hai ngươi, vì thế nên ta mới quay lại cứu hai tên tiểu quỷ các ngươi, ta làm sao để tên bạo quân vạn ác đó diên niên ích thọ được chứ?

Khấu Trọng khó khăn nói:

- Mẹ hoàn toàn có thể đoạt Trường Sinh quyết của chúng con, tùy

tiện tìm một chỗ nào đó chôn xuống là có thể sạch sẽ tay chân, đỡ phải vướng víu hai tên tiểu tử như chúng con nữa rồi.

Phó Quân Sước ngắt lời gã nói:

- Ta không thích làm những chuyện vô nghĩa như thế.

Từ Tử Lăng kích động hỏi:

- Vậy tại sao mẹ lại bỏ chúng con lại ở Đan Dương?

Phó Quân Sước thở dài nói:

- Cuối cùng không phải là ta cũng không bỏ các ngươi được sao? Ta cũng không biết tại sao lại đối tốt với hai tên tiểu quỷ các ngươi như vậy. Vốn ta chỉ muốn đưa các ngươi đến Đan Dương sau đó để các ngươi có chân tự đi, tự sinh tự diệt là xong, nhưng nghĩ lại thấy Vũ Văn Hóa Cập có thể động dụng quan phủ toàn thiên hạ, các ngươi có mọc cánh cũng khó thoát khỏi ma trảo của hắn nên mới không cầm lòng được mà quay lại tìm hai ngươi. Ngươi tưởng rằng ta đã nhìn trúng Tống Sư Đạo rồi à? Đương nhiên không phải vậy, ta sớm đã quyết chết vì đất nước, làm sao còn để ý nam nữ tư tình nữa, chỉ là muốn mượn thuyền của y đưa hai người các ngươi đi xa hiểm cảnh một chút mà thôi. Khi thuyền đậu lại lần nữa, hai ngươi phải lập tức lên bờ, chạy đến phạm vi thế lực của nghĩa quân, như vậy Vũ Văn Hóa Cập mới không có cách bắt các ngươi được nữa.

Khấu Trọng ngắt lời nàng:

- Chúng con tính đem Trường Sinh quyết hủy đi, như vậy thì dù Vũ Văn Hóa Cốt kia có đuổi kịp cũng không lấy được bảo thư nữa.

Phó Quân Sước và Từ Tử Lăng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, không

ngờ tên tiểu tử luôn tham tài tham lợi này lại chịu hy sinh như vậy.

Phó Quân Sước gật đầu nói:

- Nghe tiểu Trọng nói vậy, ta thật sự rất vui, nhưng tạm thời vẫn chưa đến bước đó. Bây giờ ta sẽ truyền cho các ngươi công phu đả tọa. Chỉ là hai ngươi phải lập thệ, nếu chưa đạt được đệ nhất trùng cảnh giới khí cơ triêu động thì không được ra giang hồ, chỉ có thể tìm một tiểu trấn yên tĩnh, tránh đi chiến hỏa, sống một cách an an lạc lạc.

Từ Tử Lăng hai mắt đỏ lựng:

- Mẹ! Mẹ đối với chúng con thật là tốt.

Khấu Trọng cũng cảm động nói:

- Dù là mẹ ruột của chúng con còn sống cũng quyết chẳng thể tốt hơn mẹ được!

Hai gã liền lập tức lập thệ.

Phó Quân Sước dạy hai người hợp chưởng trước ngực, nghiêm mặt nói:

- Trước khi luyện công phải luyện tính đã, đầu tiên phải tiêu trừ tất cả tạp niệm, sau đó ngồi xếp bằng tròn tĩnh tọa, chân trái hướng ra ngoài, trân phải hướng vào trong, lấy dương bao âm, ngón cái bàn tay trái niết ngón giữa, ngón cái bàn tay phải ấn vào lòng bàn tay trái bắt quyết, tay phải bên ngoài, lấy âm bao dương. Đây gọi là Liên Hoàn quyết trong Cửu Huyền đại pháp, còn gọi là Thủ cước hòa hợp khấu liên hoàn, tứ môn khẩn bế thủ chính trung.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

- Mẹ không phải đã nói Cửu Huyền đại pháp trọng thần khinh hình hay sao?

Tại sao giờ lại để ý đến hình thức như vậy?

Phó Quân Sước trầm mặc giây lát, thở dài than:

- Nếu như các ngươi thật sự luyện thành thần công, tất sẽ là nhân vật tuyệt thế có thể khai tông lập phái, tạo dựng thế cục. Ta trước giờ chưa từng suy nghĩ đến điểm này, có điều ta chỉ có thể y pháp mà dạy cho các ngươi, các ngươi nếu có thể nghĩ ra phương pháp khác thì cứ tùy tiện mà thử, nhưng tâm pháp nhất quyết phải tôn trọng pháp quyết, bằng không sẽ dẫn đến họa hoạn bất ngờ.

Khấu Trọng tán thưởng nói:

- Mẹ thật là sáng suốt, các sư phó ở trong võ trường dạy đồ đệ chẳng bao giờ nói như vậy.

Tiếp đó Phó Quân Sước lại giảng giải cặn kẽ về kỳ kinh bát mạch và vị trí các yếu huyệt cho hai gã, đến lúc hai gã nhớ hết được thì đã quá canh ba rồi.

Lúc này thuyền lớn đột nhiên chậm lại, bên bờ truyền lại tiếng bước chân dồn dập.

Ba người cùng lúc biến sắc.

Chương 8: Thống bất dục sinh

Thanh âm hùng hồn của Vũ Văn Hóa Cập vang lên ở bên hữu ngạn:

- Không biết là vị cao nhân nào của Tống Phiệt chủ trì hạm đội, xin hãy lại gần bờ cho Vũ Văn Hóa Cập lên thuyền hỏi thăm.

Phó Quân Sước và hai tên tiểu tử ngồi trong thuyền đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai ngờ Vũ Văn Hóa Cốt lại đuổi đến nhanh như vậy.

Lúc này, bốn chiếc thuyền lớn đều chuyển hướng lại gần tả ngạn, hiển nhiên là e sợ Vũ Văn Hóa Cập sẽ phi thân lên thuyền, hoặc giả dùng cung tiễn tấn công từ xa.

Tiếng cười của Tống Lỗ vút cao đáp lại:

- Đã lâu không gặp, Vũ Văn đại nhân vẫn khoẻ chứ? Tống Lỗ này xin được thỉnh an đại nhân!

Vũ Văn Hóa Cập thúc ngựa chạy dọc theo bờ sông, cười lớn ứng đáp:

- Thì ra là Ngân Tu Thiết Long Quải Tống huynh, như vậy thì sự việc dễ làm rồi, xin Tống huynh cho thuyền cập bờ, để huynh đệ được nói rõ sự tình.

Tống Lỗ cười cười nói:

- Vũ Văn huynh quá đề cao tiểu đệ rồi. Nếu đổi lại Vũ Văn đại nhân là tiểu đệ, đột nhiên thấy cao thủ kinh sư nửa đêm đuổi tới, chạy dọc

theo bờ sông kêu dừng thuyền, mà trên thuyền lại có tài sản hàng hoá, vì sự an toàn của mình, liệu đại nhân có thấy cần phải hỏi ý đồ của đối phương cho rõ ràng rồi mới tính không?

Vũ Văn Hóa Cập tính nết thâm trầm, nghe họ Tống nói vậy mà không hề tức giận, chỉ vui vẻ nói:

- Việc này chẳng khó khăn gì, bản quan lần này phụng mệnh Thánh Thượng đi bắt ba tên khâm phạm, nghe nói tứ công tử đã từng thanh toán tiền cho ba tên khâm phạm này trên Đơn Dương Tửu Lầu, về sau còn mời chúng lên thuyền, không biết chuyện này có thực hay không?

Tống Lỗ chẳng cần nghĩ ngợi mà đáp ngay:

- Chuyện này đương nhiên là có kẻ đặt điều vu hãm, xin Vũ Văn đại nhân trở về báo với Thánh Thượng rằng nếu Tống Lỗ ta nhìn thấy lũ khâm phạm này, sẽ lập tức bắt về quy án, giải tới kinh sư. Đêm đã khuya! Tống mỗ xin phép về thuyền đi ngủ!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không ngờ Tống Lỗ lại nghĩa khí như vậy, biểu thị thái độ không chịu giao người mà chẳng hề do dự, chỉ nghe y ngay cả khâm phạm là nam hay là nữ cũng chẳng thèm hỏi mà đã mời Vũ Văn Hóa Cập hồi kinh là biết họ Tống này hoàn toàn không có ý bán đứng ba người bọn gã. Nhân vật thế này, đích thực xứng đáng với cái danh anh hùng hảo hán.

Vũ Văn Hóa Cập ngửa mặt cười một tràng dài:

- Tống huynh thật là mau mắn, đã vậy thì tiểu đệ cũng chẳng giấu giếm gì nữa. Tống huynh tuy nhất thời thống khoái, nhưng sau này lại họa hoạn vô cùng, huống hồ bản quan có thể đem tất cả mọi chuyện đổ lên đầu Tống Gia các vị, Thánh Thượng long tâm chấn nộ,

chỉ sợ lúc ấy Tống Gia các vị cũng chẳng dễ chịu gì đâu.

Tống Lỗ đáp:

- Vũ Văn đại nhân cứ hay khoa trương mà quên mất trên mặt người khác cũng có miệng. Nghe đại nhân vu oan giá họa như vậy cho Tống Gia, giang hồ tự nhiên sẽ có cách nói khác, hình như Vũ Văn đại nhân đã suy nghĩ thiếu phần chu mật thì phải?

Vũ Văn Hóa Cập nghe vậy thì cười ha hả nói:

- Nếu đã như vậy, bản quan cũng không cần gấp gáp về kinh làm gì. Ta sẽ đến Quỷ Đề Hiệp ở phía trước cung hầu đại giá của Tống huynh. Nơi đó hà đạo nhỏ hẹp, nói chuyện cũng tiện hơn ở đây, hai huynh đệ chúng ta không cần phải tốn sức hét to như vậy nữa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biến sắc, đưa mắt nhìn Phó Quân Sước. Nàng lập tức đứng dậy nói:

- Phó Quân Sước này đã nhận đủ ân huệ của người Hán rồi, không thể liên lụy đến người khác nữa. Đứng dậy! Chúng ta đi!

Chưa kịp nghe Tống Lỗ đáp trả Vũ Văn Hóa Cập thế nào, hai gã đã bị Phó Quân Sước tóm lấy thắt lưng, bay ra ngoài cửa sổ như một con đại bàng vượt qua khoảng cách bốn trượng hơn, hạ thân xuống dải đất ven sông.

Khi tiếng kêu kinh ngạc của Tống Lỗ và tiếng gầm tức giận của Vũ Văn Hóa Cập cùng lúc vang lên, ba người đã ẩn thân vào trong cánh rừng ven bờ.

Hai gã Khấu, Từ nghe thấy tiếng gió rít bên tai, thân mình bị Phó Quân Sước xách lao đi như đằng vân giá vũ.

Chưa đầy nửa khắc, ba người đã chạy được hơn chục dặm đường, cảm thấy địa thế càng lúc càng dốc, gió lướt qua mặt càng lúc càng lạnh, đến lúc được Phó Quân Sước đặt xuống thì hai gã mới biết mình đã lên một đỉnh núi cao, sơn phong thổi tới làm hai gã lạnh run, hàm răng va vào nhau kêu lập cập.

Phó Quân Sước chuyển mình, dẫn hai gã đến một động huyệt được che khuất bởi sơn thạch và cây cỏ, ẩn mình vào trong tránh gió lạnh.

Khấu Trọng thở phào một hơi:

- Nguy hiểm quá! Cũng may là cách một con sông, Vũ Văn Hóa Cập không thể đuổi theo.

Phó Quân Sước thở dài một hơi than:

- Người khác có thể không làm được, nhưng Vũ Văn Hóa Cập thì chỉ cần một cành cây khô cũng có thể vượt được sông lớn, tên tiểu tử ngươi thật không hiểu chuyện gì cả.

Thiết Thủ kinh hãi nói:

- Vậy tại sao chúng ta còn không mau chạy?

Phó Quân Sước ngồi xếp bằng xuống, cười khổ nói:

- Nếu ta luyện tới đệ cửu tầng cảnh giới thì nhất định có thể mang theo các ngươi chạy tiếp, nhưng năng lực của ta giờ chỉ có thể đưa các ngươi tới đây mà thôi.

Khấu Trọng thử dò hỏi:

- Dù là tên Vũ Văn Hóa Cốt đó có thể qua sông, nhưng chắc y cũng không biết chúng ta chạy tới đâu chứ?

Phó Quân Sước nhạt giọng nói:

- Người có võ công cao như Vũ Văn Hóa Cập, cảm giác nhạy bén phi thường, chỉ dựa vào mùi hơi và vết tích chúng ta lưu lại dọc đường là y có thể truy theo được rồi. Thôi không nói nhiều nữa, ta phải vận công hành khí, trước khi y đến may ra có thể khôi phục công lực, quyết tử chiến một phen.

Nói đoạn nhắm nghiền hai mắt, ngồi xếp bằng tròn, không nói gì nữa.

Hai gã cũng thất vọng ngồi xuống cạnh nhau, nhưng đều không dám lên tiếng nói chuyện, sợ làm kinh động đến Phó Quân Sước.

Thời gian cứ dần dần trôi đi.

Đột nhiên Phó Quân Sước đứng dậy, thấp giọng nói:

- Đến rồi! Chỉ có mình hắn!

Hai tên tiểu tử cũng đứng dậy cùng với nàng.

Khấu Trọng run giọng nói:

- Chi bằng đem bảo thư giao cho hắn là xong!

Phó Quân Sước quay người lại, nghiêm giọng mắng:

- Lời như vậy mà ngươi cũng nói ra được sao?

Từ Tử Lăng mềm mỏng nói:

- Hắn cũng chỉ nghĩ cho mẹ thôi!

Dưới ánh trăng sáng, Phó Quân Sước thở dài một hơi, bật cười nói:

- Tiểu Trọng đứng trách mẹ, ta đã quen mắng ngươi như vậy rồi!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng toàn thân chấn động, nếu phải lúc bình thường Phó Quân Sước mà chịu nhận hai gã làm con, hai gã tất sẽ hoan thiên hỉ địa, nhưng lúc này cả hai lại cảm thấy vô cùng không thỏa đáng.

Phó Quân Sước lại thấp giọng nói:

- Vô luận là xảy ra chuyện gì, hai ngươi đều không được ra khỏi đây, mẹ nhất định sẽ dẫn hai ngươi đi khỏi đây được.

Tiếng cười của Vũ Văn Hóa Cập đã từ xa truyền lại:

- Cô nương vì hai tên tiểu tử này mà đã bại lộ hình tích, đích thực là một hành động bất trí vô cùng. Mấy năm nay, cô nương đã hai lần giả dạng cung nga nhập cung hành thích Thánh Thượng, vậy mà ngay cả cái bóng của cô nương chúng ta cũng không bắt được. Thật không ngờ lần này vì một cuốn quỷ thư, lại có thể khiến cô nương bại lộ hành tung. Nói ra cũng phải cảm ơn hai tên tiểu tử này, nếu không phải vì chúng, Vũ Văn Hóa Cập ta làm sao đấu lại khinh công của cô nương chứ.

Hai gã Khấu Từ đưa mắt nhìn nhau, mặt cúi gằm, thì ra mẹ của hai gã đã từng nhập cung hành thích Dương Quảng, càng không ngờ hơn là mẹ đã vì hai gã mà hy sinh lớn như vậy.

Bằng không dựa vào khinh công mà ngay cả Vũ Văn Hóa Cập cũng

tự thẹn không bằng của mẹ, làm sao Vũ Văn Hóa Cập có thể đuổi kịp được?

Phó Quân Sước đặt tay lên đốc kiếm, dưới ánh trăng mênh mang, sắc mặt nàng trở nên nghiêm nghị lạnh lùng:

- Vũ Văn Hóa Cập ngươi một đơn thân độc mã đến đây, không sợ địch không lại thanh kiếm trong tay ta hay sao?

Vũ Văn Hóa Cập cười khẩy nói:

- Kiếm trong tay cô nương tuy lợi hại, nhưng liệu có bao nhiên cân lượng?

Chỉ sợ trong lòng cô nương đã biết thắng phụ thế nào rồi. Nếu muốn hạ Vũ Văn Hóa Cập này, thì hãy lập tức động thủ, bằng không để thủ hạ của bản nhân đuổi tới thì cô nương sẽ mất đi thời cơ tốt này đó!

Phó Quân Sước cười nhạt nói:

- Vũ Văn Hóa Cập đã thiết tha muốn chết như vậy thì ta đây cũng chẳng tiếc gì mà không thành toàn cho ngươi!

Nhân ảnh chuyển động, Phó Quân Sước tung người bay tới, tiếp đó là tiếng khí công giao kích vang lên liên miên bất tuyệt.

Hai gã lo lắng đến suýt nữa thì tự tận, thò đầu ra ngoài, chỉ thấy dưới ánh trăng sáng, Vũ Văn Hóa Cập đang đứng trên một tảng đá lớn, còn Phó Quân Sước thì lại hóa thành một làn khói mỏng như loài quỷ mị, từ bát phương tám hướng tấn công như chớp giật, bảo kiếm trong tay hóa thành muôn vạn đạo hàn quang, từng đợt công kích nối tiếp nhau như triều dâng, đây hoàn toàn là cách đánh liều mạng.

Khuôn mặt dài của Vũ Văn Hóa Cập thần tình nghiêm túc, song thủ hoặc quyền hoặc trảo hoặc chưởng, thi thoảng còn tung chân cấp thoái, tựa như đang thi triển ma pháp ứng phó thế công cường mãnh vô song của Phó Quân Sước.

Hai gã Khấu Từ nhìn như say như mê, thầm phát thệ cả đời sẽ không bao giờ quên hình tượng tướng mạo của y. Tuy đã cách một khoảng xa tới bảy tám trượng, nhưng kình phong của trận kịch chiến vẫn khiến hai gã rát hết cả mặt, hai mắt không mở ra được. Hai gã cùng chịu không nổi, rụt đầu trở lại vào trong hang đá. Đợi đến lúc hai gã thò đầu ra trở lại, tình thế đã lại biến đổi.

Phó Quân Sước bay lên khoảng không phía trên Vũ Văn Hóa Cập, kiếm pháp ngày càng hung ác hiểm độc, chỉ công không thủ, còn Vũ Văn Hóa Cập lại chỉ thủ không công, rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong.

Lần này hai gã càng không thể chịu đựng nổi áp lực của cuộc chiến, chỉ trong nháy mắt đã phải rụt đầu trở lại, hai mắt đỏ lựng, đau nhức khôn tả, nước mắt chảy ràng rụa.

Đúng vào lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gầm vang tức giận của Vũ Văn Hóa Cập và tiếng "hự" nhẹ của Phó Quân Sước.

Hai gã liền bất chấp tất cả, thò đầu ra xem diễn biến thế nào, mơ hồ chỉ thấy bạch ảnh bay tới, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị Phó Quân Sước nhấc bổng lên, thân hình lại một lần nữa lao đi như đằng vân giá vũ.

Hai gã vui mừng như điên, thì ra Vũ Văn Hóa Cập lại bị bà mẹ vô cùng lợi hại của mình đánh lui một lần nữa.

Lần này Phó Quân Sước mang theo hai gã chạy như điên vào trong rừng sâu, dọc đường không nói một lời, cho đến tận khi trời sáng,

mới đặt hai gã xuống bên trong một sơn cốc.

Lúc hai gã lồm cồm bò dậy, Phó Quân Sước đã lảo đảo ngồi phệt xuống đất, sắc mặt xanh nhợt như người chết, mặt chẳng còn chút huyết sắc. Hai gã hồn phi phách tán, vội bổ người đến bên cạnh nàng, đau xót kêu lên:

- Mẹ, người bị thương rồi!

Phó Quân Sước nở một nụ cười ấm áp, đưa tay ra kéo hai gã lại, chẳng chút tị hiềm nam nữ, ôm hai gã vào lòng, để đầu hai gã gục lên ngực mình, nhẹ nhàng nói:

- Hai con ngoan của ta hãy nghe đây, Vũ Văn Hóa Cập đã thụ trọng thương, y tất phải tìm chỗ nào đó để liệu thương, cũng phải mất đến nửa năm hay một năm mới hồi phục được nguyên khí, vì vậy coi như là mẹ đã cứu được các con rồi!

Hai gã vội đồng thanh kêu lên:

- Mẹ còn không mau liệu thương đi!

Phó Quân Sước lắc đầu nói:

- Mẹ chỉ hận không có thêm chút thời gian để bồi dưỡng hai con thành tài, thấy các con lấy vợ sinh con, thật không ngờ mẹ đây trước giờ luôn hận người Hán, vậy mà khi nhìn thấy hai con lại quên hết cả quốc cừu gia hận, còn cam tâm tình nguyện nhận các con làm con nuôi. Mẹ vừa liều chết đâm Vũ Văn Hóa Cập một kiếm, nhưng cũng bị hắn toàn lực phản kích một quyền. Huyền Băng Kình Khí của hắn đích thực danh bất hư truyền, mà Vũ Văn Hóa Cập lại là cao thủ kiệt xuất nhất sau Vũ Văn Thương trong gia tộc Vũ Văn. Mẹ đây sinh cơ đã tuyệt, cho dù sư phụ của ta đến đây cũng không cứu nổi đâu. Sau

khi ta chết, các con hãy chôn ta ở đây cũng được. Mẹ của các con thiên tính cô độc, sau này hai con cũng không cần bái tế làm gì.

Hai gã không nén nổi xúc động, khóc oà lên, ôm chặt lấy Phó Quân Sước không chịu buông, nước mắt làm ướt cả vạt áo phía trước của nàng.

Phó Quân Sước bình tĩnh, nhu hòa nói:

- Lần này mẹ vượt đường xa từ Cao Lệ tới đây, thực ra cũng chẳng có ý tốt đẹp gì. Mẹ tới Trung Thổ là để hành thích Dương Quảng, làm cho hắn không thể dụng binh với Cao Lệ lần nữa. Nào ngờ nội cung của hắn cao thủ như mây, hai lần hành thích đều chỉ có thể dựa vào chút công phu khinh công mà thoát thân.

Thế nên mẹ mới làm cho chuyện có người lấy được Dương Công Bảo Khố đồn đại khắp trong giang hồ, để cho người Hán tàn sát lẫn nhau, không ngờ lại xảo hợp gặp được hai con.

Hai gã lúc này chỉ quan tâm đến sinh tử của Phó Quân Sước, đối với chuyện Dương Công Bảo Khố, chẳng hề hứng thú chút nào!

Phó Quân Sước nhẹ nhàng xoa đầu hai gã, tiếp tục nói:

- Mẹ đến Dương Châu tìm Thạch Long, chính là vì người của chúng ta bố trí bên cạnh Vũ Văn Hóa Cập cho biết Dương Quảng đã phái hắn đi tìm Thạch Long.

Vì vậy mẹ mới đi tìm y để thăm dò kỹ hơn, bởi thế nên mới gặp được hai bảo bối ngoan này của mẹ. Được rồi, mẹ không thể chịu đựng được nữa đâu. Mẹ còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng nghĩ lại tạo hóa trêu ngươi, nói ra cũng bằng như không nói mà thôi. Không biết có phải người sắp chết thì linh cảm đặc biệt chính xác hay không...

mẹ đột nhiên cảm thấy hai con nhất định sẽ trở thành bậc phi phàm trong nhân thế, hai con chớ làm mẹ thất vọng đó!

Hai gã buồn bã ngẩng đầu, lòng đau như cắt:

- Mẹ à! Mẹ làm sao bỏ rơi chúng con như vậy được!

Phó Quân Sước đột nhiên thốt lên:

- À, bảo khố đó ở Dược Mã Kiều trong Kinh Đô...

Thanh âm đột nhiên đứt đoạn, Phó Quân Sước đã ngọc nát hương tan, nhắm mắt ra đi trong thời kỳ thanh xuân tươi trẻ nhất của cuộc đời.

Hai gã ôm chặt người thân duy nhất trên đời của mình, khóc lóc thảm thiết vô cùng. Sau khi khóc lóc một hồi, hai gã liền dùng di kiếm của Phó Quân Sước đẽo cây làm thành một chiếc quan tài đơn giản, đặt thi thể của nàng và thanh kiếm vào trong sau đó chôn ở ven rừng.

Hai gã kính ái Phó Quân Sước vô cùng, nhưng cũng biết mối thâm thù này không thể báo nổi, trong lòng đau thương đến cực độ, không chịu đi đâu mà cứ ở lại bên mộ của nàng. Đối với công danh lợi lộc của thế giới bên ngoài chẳng còn chút hứng thú, ngay cả Khấu Trọng thường ngày thích nói chuyện là thế, giờ đây cũng biến thành trầm mặc ít nói. Hai gã chế tạo ra cung tên và xiên cá, để bắt cá và bắn chim, săn thú sống qua ngày, đồng thời còn cất hết y phục ngân lượng đi, chỉ mặc quần đùi ngắn, sống một cuộc sống nguyên thủy hoang dã.

Cũng may lúc đó đang là lúc hai mùa xuân hạ giao nhau, khí hậu phương nam nóng bức, thể chất hai gã lại tốt, nên không phải lo lắng vấn đề bị cảm nhiễm phong hàn. Đêm đến hai gã lại nằm ngủ bên

mộ, cuốn "Trường Sinh Quyết" được chèn chặt dưới tảng đá gối đầu, cả hai gã chẳng ai còn hứng thú động đến nó nữa.

Cái đêm Phó Quân Sước dạy "Cửu Huyền Đại Pháp" cho hai gã, nàng còn chưa nói hết phương pháp hành công thì Vũ Văn Hóa Cập đã đuổi tới, vì vậy hai gã chỉ hiểu tâm pháp, vị trí huyệt đạo và cách thức đả tọa, còn luyện công thế nào thì chẳng hề hay biết, thêm vào tâm trạng buồn chán nên cả hai cũng chẳng còn tha thiết luyện công, mỗi ngày đều sống một cách tạm bợ, nắng chiếu mưa sa cũng chẳng hề cảm giác.

Đêm nay, trời đột nhiên đổ cơn mưa rào, gió lạnh thấu xương. Hai gã nằm rúc vào một góc, trong lòng tràn đầy vẻ thê lương, nghĩ đến Phó Quân Sước ở bên cạnh, bốn con mắt lại long lanh ngấn lệ.

Đến lúc lạnh không thể chịu nổi được nữa, Khấu Trọng liền đẩy Từ Tử Lăng ngồi dậy, hai hàm răng va vào nhau kêu lập cập:

- Cứ thế này chúng ta sớm muộn gì cũng sinh bệnh mất thôi, làm sao xứng đáng với kỳ vọng mà mẹ dành cho chúng ta được?

Hơn mười ngày qua, đây là lần đầu tiên gã mở miệng nói chuyện.

Từ Tử Lăng cũng không chịu được cái lạnh đang xâm nhập vào người, run run nói:

- Ngươi lại có ý nghĩ quỉ quái gì nữa?

Khấu Trọng cười khổ:

- Nếu như không chôn thanh kiếm của mẹ theo, có phải bây giờ ít nhất cũng có một mái nhà gỗ che thân rồi không?

Từ Tử Lăng nói:

- Cho dù có chết cóng, cũng không thể làm phiền sự yên tĩnh của mẹ được.

Khấu Trọng gật đầu đồng tình:

- Đương nhiên là như vậy, chi bằng chúng ta thử luyện công theo phương pháp của mẹ xem sao, nghe nói cao thủ trên giang hồ ai ai cũng hàn nhiệt bất xâm cả đó.

Từ Tử Lăng thất vọng nói:

- Làm sao luyện được đây?

Khấu Trọng cũng á khẩu không nói gì, đưa tay ôm chặt lấy Từ Tử Lăng, cứ thế chịu đựng cho tới tận lúc trời sáng.

Tới lúc mặt trời lên cao, hai gã mới khôi phục sinh cơ, chẳng ngờ họa bất đơn hành, những con cá lớn trong khe suối đã bị hai gã bắt sạch chẳng còn một con, chim chóc dã thú dường như cũng biết hai gã là nhân vật nguy hiểm, nên không còn lưu lại trong cốc nữa, không còn cách nào khác, hai gã đành phải ra khỏi cốc để kiếm thức ăn.

Hai gã mang theo cung tiễn, đi ra khỏi sơn cốc, chỉ thấy cỏ mọc um tùm, cây cối tốt tươi, gò thấp bình nguyên đều hoang dã tịch mịch, phóng mắt nhìn khắp nơi cũng không thấy dấu tích gì của con người, bốn bề đều có những rặng núi cao màu thúy ngọc bao quanh, trong lòng cũng không khỏi phấn chấn, bao nhiêu bi thương dồn nén trong ***g ngực cũng bớt đi ít nhiều.

Hai gã đi dọc theo chân núi tìm chim, thú, chẳng mấy chốc đã săn

được một con thỏ rừng, vui vẻ quay trở về cốc.

Bởi khí trời nóng bức, nên Từ Tử Lăng bỏ ra suối ngâm mình một lát, khi trở về đã thấy Khấu Trọng lôi "Trường Sinh Quyết" ra, vùi đầu đọc ngấu nghiến, trong lòng không khỏi tức giận.

Nói cho cùng, nếu không phải vì "Trường Sinh Quyết" này, Phó Quân Sước chưa chắc đã thảm tử trong thay Vũ Văn Hóa Cập.

Khấu Trọng vẫy tay gọi gã:

- Đừng trách ta, ta chỉ là nghe theo di mệnh của mẹ, tiếp tục sống cho tốt mà thôi. Những đồ hình này tuy chẳng phải là phương pháp luyện thần công gì, nhưng ít nhất cũng có thể giúp chúng ta kéo dài sinh mạng. Hai chúng ta tuy chẳng hiểu những văn tự giống như quỷ họa này. Nhưng ít nhất cũng có thể thử vận khí theo các đường chỉ dẫn trong đồ hình, sau đó lại luyện công theo tâm pháp của mẹ, có thể sẽ có được thu hoạch gì đó, ít nhất thì cũng không bị chết cóng.

Từ Tử Lăng đang định phản đối thì Khấu Trọng đã vung tay ném vèo quyển sách tới, Từ Tử Lăng theo phản xạ tự nhiên giơ tay bắt lấy, vừa hay mở ra đúng một trang có đồ hình người đang nằm. Lúc trước, vì không biết kỳ kinh bát mạch là gì, nhìn những đồ hình này thật chẳng khác nhìn vào mê cung, nhưng lần này xem lại, gã lập tức đã hiểu ra nhiều điều, liền dần dần bị cuốn hút vào trong đồ hình.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Bức thứ sáu là hữu dụng nhất, tốt nhất đừng nên xem các bức kia vội.

Từ Tử Lăng lật ra xem thử, mới biết mình đang xem trang cuối cùng của "Trường Sinh Quyết", lại lật trang thứ sáu ra xem thử, cảm thấy

không dễ hiểu như là tấm đồ hình thứ bảy mà mình đang xem, liền không để ý đến Khấu Trọng nữa, ngồi xuống tiếp tục nghiên cứu bức đồ hình cuối cùng.

Từ ngày hôm đó, ngoại trừ săn bắn và ngủ nghỉ ra, hai gã Khấu – Từ đều y theo các đồ hình mà luyện công, sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ, triệt để trở về thời nguyên thủy trong sơn cốc.

Nỗi đau trong lòng không biết có phải vì chuyên tâm luyện công mà cũng dần dần nhạt bớt.

Chẳng mấy chốc, hai gã đã tiến nhập cảnh giới vạn niệm cụ giảm mà "Cửu Huyền Đại Pháp" yêu cầu.

Chương 9: Tiếp tục lên đường

Tám ngày sau đó, hai gã mỗi người luyện theo đồ hình mà mình đã chọn, có lúc quên cả đi săn bắn mà chỉ tuỳ tiện hái quả rừng ăn cho qua bữa.

Khấu Trọng luyện theo bức đồ hình người đang đi, kinh mạch huyệt vị dựa vào các điểm đỏ để làm tiêu điểm, mặt này không khác với đồ hình của Từ Tử Lăng là mấy, nhưng phương pháp hành công lại hoàn toàn ngược nhau. Theo đồ hình của Khấu Trọng, mũi tên màu đen biểu thị hành khí bắt đầu từ huyệt Thiên Linh trên đỉnh đầu, sau đó dùng các mũi tên bảy màu đỏ, vàng, cam, lục, lam, chàm, tím để biểu thị con đường vận khí, mỗi màu lại như một bộ công pháp hoàn toàn khác nhau, chẳng những lộ trình vận khí dị biệt, mà các huyệt vị kinh mạch đi qua cũng chẳng tương đồng. Trong đó có rất nhiều huyệt mạnh mà Phó

Quân Sước chưa từng nhắc đến, hoặc giả có nhắc đến nhưng cũng nói rõ là không hề liên quan tới tâm pháp võ công.

Bức đồ hình mà Từ Tử Lăng đang luyện là bức đồ hình người đang nằm, mũi tên đen lại bắt đầu từ huyệt Dũng Tuyền dưới lòng bàn chân phải, còn điểm cuối cùng của các mũi tên bảy sắc lại là huyệt Dũng Tuyền dưới lòng bàn chân trái, không giống như Khấu Trọng, các mũi tên đều quay về Thiên Linh huyệt trên đỉnh đầu, nhưng độ phức tạp của các mũi tên thì cũng chẳng khác nhau là mấy.

Hai gã chẳng mong cầu điều gì, đằng nào cũng chẳng có việc gì làm, nên cứ theo tâm pháp mà Phó Quân Sước truyền lại, bảo tâm thủ nhất, ý niệm tự nhiên mà hành công theo các bộ vị huyệt đạo trong

cơ thể,cứ thế mà dần dần tiến vào cảnh giới cao hơn của "Cửu Huyền Đại Pháp". Có lúc hai gã lại luyện công theo đồ hình trong "Trường Sinh Quyết", lúc thì vận khí theo mũi tên màu đỏ, lúc thì theo mũi tên màu lam hoặc vàng... tuy rằng chưa có công hiệu gì đặc biệt, song hai gã cũng chẳng để ý nhiều đến vậy.

Về sau, Khấu Trọng đột nhiên ngộ ra, bắt đầu theo tư thế trong đồ hình, nhắm mắt đi lại khắp nơi trong sơn cốc, còn Từ Tử Lăng thì lại nằm xuống mới có sáng ý luyện công. Hai gã cứ một động một tĩnh, ai làm việc nấy.

Đến đêm hôm thứ chín, đột nhiên trời đổ mưa to, sầm chớp đùng đùng, hai gã không ngủ được, đành thức luyện công cho qua một đêm dài.

Khấu Trọng chầm chậm bước đi trong sơn cốc như thường ngày, còn Từ Tử Lăng lại đến bên bờ suối ngâm mình, chỉ để lộ khuôn mặt lên khỏi mặt nước, mỗi người luyện công theo một đường lối mà bản thân đã chọn.

Không bao lâu sau, hai gã dần dần quên đi bản thân, tiến nhập vào một cảnh giới như ngủ mà không ngủ, như tỉnh mà cũng không tỉnh.

Trong đầu hai gã ẩn ẩn hiện hiện các đồ hình quen thuộc trong "Trường Sinh Quyết", nhưng cũng chẳng thèm để ý xem là mũi tên màu gì, chỉ theo hướng nào, mà chỉ hư hư ảo ảo, tinh thần cố định trong một cảnh giới chẳng thể hình dung.

Chuyện kỳ diệu bắt đầu xảy ra.

Đầu tiên là hai lòng bàn chân của Từ Tử Lăng bắt đầu nóng lên, tựa hồ như có lửa đốt bên dưới, tiếp đó là khí nóng tràn khắp toàn thân, như muôn ngàn sợi tơ nhỏ li ti tràn ngập khắp kỳ kinh bát mạnh, cảm

giác này quả thực khó chịu đến cùng cực, Từ Tử Lăng chút nữa thì tự tận để khỏi phải đau đớn, cũng may là nước suối và nước mưa mát dịu đã làm giảm bớt phần nào nỗi đau của gã.

Từ Tử Lăng cũng là kẻ cơ trí thông minh, biết rằng đây là giờ phút quan trọng, nên gã cố không để ý đến nỗi đau của nhục thể, cũng mặc kệ chân khí đang loạn động trong cơ thể mà tịnh tâm vận công, bảo nguyên thủ nhất.

Cũng may Phó Quân Sước còn chưa kịp nói cho gã biết về tình hình khi khí cơ phát động. Nếu đổi lại là "Cửu Huyền Đại Pháp", khi gặp phải tình hình xương sống phát nhiệt, khí lưu nghịch chuyển từ Đốc mạch thì phải xung phá Ngọc Chẩm quan, thông qua Nê Cửu, sau đó trở lại Nhâm mạch, cứ thế vận hành không ngừng nghỉ, khi nào đủ ba mươi sáu vòng chu thiên là đã đạt thành công pháp cơ bản.

Đối với người luyện võ bình thường, đây đã là cảnh giới mơ ước, bởi từ đây có thể bước lên con đường của một nội gia cao thủ rồi. Còn Từ Tử Lăng lúc này căn bản không biết phải làm sao, bởi đây là chuyện gã chưa từng nghe nói hay gặp qua bao giờ, nếu phải người bình thường, chắc chắn sẽ cho rằng mình sắp tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì bại liệt, nặng thì kinh mạch vỡ nát mà chết.

Thạch Long ngày ấy luyện công theo đồ hình cũng vậy, bởi lão sớm đã có thành kiến, nên khi cảm thấy không thỏa đáng, liền không dám luyện tiếp nữa.

Từ Tử Lăng chẳng biết trời cao đất dày, cứ một mực tâm niệm rằng chỉ cần tâm vô tạp niệm thì ngựa chết cũng có thể chữa thành ngựa sống, vì vậy không ngờ lại đạt được những điều mà đồ hình muốn hướng người luyện tới.

Cảnh ngộ của Khấu Trọng lại hoàn toàn khác biệt, một cỗ chân khí

chí âm chí hàn xuyên qua đỉnh đầu, chạy khắp các đại mạch tiểu mạch, làm cho gã chút nữa thì đông cứng người lại, cuối cùng không tự chủ được mà gia tăng tốc độ chạy như điên cuồng để khí huyết được lưu thông, không bị ngưng trệ.

Hai gã cứ chịu đựng như vậy hai canh giờ, đến lúc trời sáng thì Khấu Trọng không trụ nổi nữa, mềm nhũn người ngã lăn ra đất.

Chính vào thời khắc trí mạng này, kinh mạch toàn thân gã như muốn nổ tung, con người mất dần tri giác, chìm vào trạng thái hôn mê sâu.

Từ Tử Lăng lại phát giác cỗ khí nóng như đang thiêu đốt kinh mạch toàn thân mình đột nhiên triệt thoái, nhất thời không kịp phản ứng, cũng mất đi tri giác.

Đến chính ngọ, mưa cũng ngớt dần, bầu trời trong xanh trở lại, mặt trời lộ ra sau những đám mây, Khấu Trọng tỉnh lại đầu tiên, chỉ cảm thấy thân thể mát rượi, chẳng hề cảm thấy mặt trời nóng bức, tinh thần sảng khoái, thoải mái vô cùng.

Khấu Trọng vẫn còn chưa hiểu rõ là chuyện gì đã xảy ra, nghĩ lại tình hình tối qua mà vẫn chưa hết sợ, hoang mang ngồi dậy.

Thế giới dường như biến đổi hoàn toàn trong mắt gã.

Chỉ thấy cả trời đất như rõ ràng hơn rất nhiều, không chỉ màu sắc phong phú hơn, mà cả những tình tiết lúc bình thường gã không lưu ý, giờ cũng vẫn cảm nhận được, thậm chí đến cả sự biến đổi của tiếng gió cũng không lọt ra khỏi tri giác linh mẫn của gã.

Kỳ quái nhất là vô luận trời hay đất, một tảng đá hay một ngọn cỏ... tất cả điều như hòa nhập vào cùng sống với gã vậy, còn gã lại như biến thành một phần tử trong đó, chứ không phải là những sự vật

không liên quan gì tới nhau như trước nữa.

Khấu Trọng vô cùng ngạc nhiên, thầm nhủ thì ra sau khi khí cơ phát động, thế giới quan của ta lại biến đổi mới hoàn toàn như vậy. Lúc này, một niềm vui không tên trào dâng trong ***g ngực gã, khiến gã không cầm được mà nhảy dựng lên reo vang.

Chợt gã nghĩ đến Từ Tử Lăng, liền lớn tiếng gọi:

- Tiểu Lăng, ta luyện thành đệ nhất trùng rồi, xem này, thân thể ta giờ nhẹ như bông, có thể nhào lộn được rồi này.

Gã nói đoạn nhào lộn liền hai cái rồi mới chạy như bay đi tìm hảo huynh đệ của mình.

Trên thực tế, cho dù có mời vị đại tông sư võ học kiến văn quảng bác nhất đương đại đến đây, e rằng cũng không biết hai gã rốt cuộc đã luyện thành thứ gì, thậm chí là người trước tác ra "Trường Sinh Quyết", chỉ sợ cũng phải trợn mắt há miệng khi thấy tình hình hiện tại của hai gã.

Bất quá, đích thực là hai gã đã vì vậy mà biến đổi thể chất, nhưng nếu phải động thủ động cước, chỉ cần gặp phải một người bình thường biết chút võ công là đã có thể đánh cho hai gã phải quỳ xuống khóc lóc xin tha rồi. Nhưng cứ tiếp tục thế này, nội công của hai gã sẽ đạt tới cảnh giới nào, chỉ sợ rằng không ai nói ra được.

Từ Tử Lăng nghe Khấu Trọng gọi tên mình vang động cả sơn cốc cũng dần dần tỉnh lại, người vẫn ngâm mình dưới dòng suối, toàn thân ướt nhẹp, nhưng gã lại chẳng hề cảm thấy lạnh giá, chỉ vội vã đứng dậy bò lên bờ.

Từ ngày hôm đó trở đi, hai gã cứ tưởng rằng mình đã luyện thành đệ

nhất trùng cảnh giới của "Cửu Huyền Đại Pháp", đồng thời ký ức về sự đau đớn của buổi đêm hôm trước cũng in sâu vào trong não, nên tạm thời cũng không dám tiếp tục luyện công. Nhưng tính tình hiếu động hoạt bát không thể nào kềm nén nổi lâu hơn, cứ sáng sớm là hai gã thức dậy ra ngoài cốc săn bắn, cho tới khi mặt trời khuất núi thì mới trở về sơn cốc, vô luận là mệt mỏi thế nào, nhưng chỉ cần thức dậy là hai gã lập tức vác cung vác tên đi săn.

Ngày hôm nay, vừa mới tỉnh dậy, Khấu Trọng đã dẫn Từ Tử Lăng đi tới trước mộ Phó Quân Sước nói:

- Nếu chúng ta tiếp tục thế này mẹ nhất định sẽ không vui, huống hồ mẹ còn mong chúng ta lấy vợ sinh con, kiến công lập nghiệp, trở thành nhân vật bất phàm.

Từ Tử Lăng trầm mặc giây lát, gật đầy nói:

- Ta cũng muốn ra ngoài tìm hiểu một phen, có điều tuy rằng chúng ta luyện công đã có chút ít thành tích, nhưng so với cao thủ chân chính e rằng vẫn còn kém tới một vạn tám ngàn dặm, nếu chỉ làm một tên tiểu tốt chạy cờ thì lại không cam tâm, mẹ của chúng ta lợi hại như vậy, chúng ta làm sao để cho người mất mặt được.

Khấu Trọng cười hì hì nói:

- Chuyện này đương nhiên rồi, đúng như mẹ nói, Vũ Văn Hóa Cập đã quyết ý lấy cho bằng được "Trường Sinh Quyết", hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Nói không chừng đã cho người họa hình, truy nã toàn quốc rồi chứ chẳng chơi, vì vậy hai chúng ta tốt nhất vẫn nên tránh mặt thì hơn. Nơi ẩn tránh tốt nhất vẫn là nơi này nhưng có điều nếu cứ tiếp tục sống như vậy, ta chỉ sợ chẳng bao lâu nữa thì chúng ta trở thành dã nhân mất.

Từ Tử Lăng nói:

- Vậy ngươi có kế hoạch gì không?

Khấu Trọng vỗ ngực nói:

- Đầu tiên chúng ta tìm một nơi chôn giấu "Trường Sinh Quyết" đã, sau đó sẽ đi về hướng Nam, gặp phải huyện thành nào thì nghĩ cách ở lại đó, xem xem có thể tìm được công việc gì đó hay không, đợi sau khi tìm hiểu rõ tình thế rồi thì mới tiếp tục tiến hành đại kế đi theo nghĩa quân của chúng ta.

Từ Tử Lăng không biết thế nào nhưng cũng rất muốn ra ngoài một chuyến.

Hai gã liền bái tế Phó Quân Sước, chôn giấu "Trường Sinh Quyết" trong sơn cốc rồi lấy y phục mặc vào, gói ghém tiền bạc, rời khỏi tiểu sơn cốc mỹ lệ đã khiến hai gã đau lòng đứt ruột, suốt đời không quên.

Lúc này trời đã vào thu, thời tiết mát mẻ.

Hai gã rốt cục vẫn là thiếu niên, dần dần cũng khôi phục lại sau sự đả kích của cái chết của Phó Quân Sước, bắt đầu cười cười nói nói, đồng thời sau khi sơ ngộ được một chút "Trường Sinh Quyết", lòng tin đối với bản thân cũng tăng lên rất nhiều.

Đi về hướng Nam được bảy ngày, hai gã gặp phải một thôn làng nhỏ, chỉ có hơn mười hộ dân, trong đó còn ánh đèn lại chỉ có hai ba nhà mà thôi, có lẽ tại nơi này chiến loạn liên miên nên đời sống nhân dân thập phần khó khăn, ai ai cũng phải sống tằn tiện.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm thấy như vừa từ cõi khác trở lại

nhân gian, sãi bước chạy như bay về phía thôn trang, chợt có tiếng chó sủa húng hoắng vang lên, tiếp đó là quần khuyển tương ứng, mấy con chó lớn gầm gừ, hầm hè dần dần tiến lại gần hai gã.

Hai gã thầm kinh hãi đề phòng, may sao lúc này có người chạy ra, quát đuổi bầy chó, còn nhiệt tình mời hai gã vào nghỉ qua đêm.

Sáng sớm hôm sau, hai gã để lại tiền phòng, hỏi rõ ràng đường đến trấn huyện lớn nhất ở vùng phụ cận, sau đó lại tiếp tục lên đường.

Đi thêm hơn chục ngày nữa, hai gã đến được một trấn lớn tên gọi Thúy Sơn ở phía Quận Tân An, phía Tây sông Chiết, ước chừng có khoảng hai ba ngàn hộ.

Thúy Sơn Trấn nằm phía đông Phàn Dương Hồ, nơi đây cuộc sống tương đối hưng vượng, nhà ngói cầu đá nhiều vô số kể, là một thị trấn phồn thịnh của vùng Giang Nam, quy mô tuy chỉ bằng một phần tư của Đơn Dương, cũng chẳng có thành cao hào sâu hay cửa thành gì cả, nhưng hai gã vừa nhìn thấy nơi đây đã lập tức nảy ra ý định muốn lưu lại rồi.

Điều hấp dẫn hai gã nhất là phụ nữ trong trấn rất coi trọng việc ăn mặc, vô luận là kiểu dáng cắt may hay chất vải đều biểu hiện ra vẻ đẹp lung linh, yêu kiều của nữ nhi vùng sông nước.

Đặc biệt là giờ đây trong đầu hai gã đã có thêm vài chữ, không còn vẻ du đãng như ngày xưa nữa, tâm tính cũng biến đổi gần hết, ngực cũng ưỡn lên thẳng hơn trước rất nhiều.

Hai gã tìm một khách điếm nhỏ trông có vẻ không sang trọng lắm, thuê một căn phòng nghỉ ngơi, sau đó mới lấy hết can đảm lần mò đến trấn công sở, nếu chẳng may gặp phải tôn dung của mình ở trên bảng treo thưởng thì đành phải lập tức cao bay xa chạy đến một nơi

khác vậy.

Các thương điếm trong trấn đa phần là tiền điếm hậu phường, người thì ở trên lầu, tác phường và kho hàng đều nằm gần bên sông, triệt để lợi dụng sự thuận tiện của con đường sông nước để vận chuyển hàng hoá.

Đến trấn công sở, hai gã chỉ thấy trên bảng dán đầy thông cáo trưng binh mộ tốt chứ chẳng có bảng văn truy nã nào cả.

Khấu, Từ lòng như hoa nở, ôm nhau hoan hô, tung tăng dạo khắp nơi trên phố.

Một đám nữ tử trẻ tuổi cười nói vui vẻ đang đi về phía này, nhìn thấy hai gã mỗi người một vẻ, tướng mạo hiên ngang liền đưa mày đánh mắt, khiến cho hai tên tiểu tử sướng như lên tiên.

Từ cha sinh mẹ đẻ đến nay, lần đầu tiên hai gã được người khác, đặc biệt là người khác giới thưởng thức như vậy, tự nhiên lòng tin cũng tăng thêm rất nhiều.

Trên thực tế, sau một mùa hè ẩn cư trong sơn cốc, bởi vận động nhiều và tham luyện tâm pháp thượng thừa nên hai gã gần như đã thay da đổi cốt, biến thành hai thiếu niên thân hình tráng kiện, hiển lộ thần khí ra ngoài, tạo nên một thứ mị lực thiếu niên khó mà miêu tả được bằng lời.

Chẳng mấy chốc hai gã đã bị phong tục tập quán, tình quê nồng hậu nơi đây chinh phục, thầm nhủ cho dù lưu lại nơi này, lấy vợ sinh con cũng không phải là chuyện tồi lắm.

Ngày ấy ở Dương Châu hai gã suốt ngày mơ mộng cũng bởi vì bất mãn mới hiện tại, lại thường bị người ta ức hiếp, bây giờ đến nơi thế

ngoại đào viên này, dân tình nồng hậu, cảm giác hoàn toàn mới mẻ, thế nên lập tức thay tâm đổi ý, không muốn đầu nhập nghĩa quân làm gì nữa.

Khấu Trọng liếc nhìn thấy một tấm bảng lớn viết "Lưu Xuân Viện", kéo tay Từ Tử Lăng, nháy nhó nói:

- Tiểu Lăng, còn chút nữa là ngươi mười sáu tuổi rồi, còn ta cũng sắp mười bảy, người ta mười bốn mười lăm đã lấy vợ nạp thiếp, vậy mà hai người chúng ta đến giờ vẫn còn là thân đồng tử...

Từ Tử Lăng mất kiên nhẫn ngắt lời:

- Ta hiểu ý của ngươi rồi, có ngân lượng rồi, tên tiểu tử ngươi lại ngứa ngáy đúng không? Ta không phản đối bỏ ra một phần làm phí mở mắt, nhưng ít nhất cũng phải đợi chúng ta tìm được việc làm, bố trí thu xếp nơi ăn chốn ở cho ổn thỏa xong đã, lúc ấy mới nghiên cứu việc tầm hoan tác lạc cũng chưa muộn, hơn nữa đây là vốn mà mẹ để lại cho chúng ta, chúng ta có thể xây một căn nhà tương đối, còn có thể kinh doanh một cửa hàng nho nhỏ, nhưng tuyệt đối không thể tiêu xài hoang phí được.

Khấu Trọng thấy gã cũng không phản đối, cười hì hì nói:

- Đương nhiên, đương nhiên, giờ chúng ta đi ăn một bữa no đã, sau đó đi thăm dò xem có công việc gì đang thiếu người làm hay không?

Hai gã đi đến trước cửa một tiệm ăn, đang định bước vào thì một hán tử cao lớn tráng kiện eo kẹp gói đồ xông ra như một cơn gió, y ra khỏi tiệm ăn, liền rẽ luôn sang bên phải, cứ thế mà đi. Một lão hán vừa gầy vừa lùn đuổi theo, lớn tiếng gọi tên hán tử kia, nhưng y chẳng thèm quay đầu, cứ tiếp tục lầm lủi bỏ đi.

Lão hán vừa lùn vừa gầy kia ngồi phệt xuống đất, dựa vào cửa, miệng không ngớt trù úm chửi rủa.

Hai gã chẳng hiểu gì cả, đang định bước vào trong thì lão hán đã gắt lên:

- Hôm nay không mở cửa, từ nay cũng không mở cửa nữa!

Giờ hai gã mới biết đây là ông chủ của tiệm ăn, người ông ta toàn mùi dầu mỡ, hiển nhiên cũng kiêm luôn cả chức hỏa đầu quân.

Khấu Trọng trời sinh đã hiếu kỳ, liền lên tiếng hỏi:

- Tại sao sau này không buôn bán nữa?

Lão hán liếc nhìn hai gã một cái, "hừ" nhẹ rồi nói:

- Tên phá gia chi tử đó bỏ đi rồi, nữ nhân của ta cũng bỏ đi từ tháng trước, ta chỉ có một mình làm sao liệu lí được cả căn tiệm to thế này?

Nói đoạn lại cúi đầu thở dài:

- Nói về tài nghệ trong bếp, nếu lão Trương ta nhận mình là đệ nhị, thử hỏi có ai dám nhận là đệ nhất không? Nào là cơm chiên dầu, cơm thanh phong, cơm ngọc cảnh, có thứ nào mà lão Trương ta không làm được? Chẳng ngờ tên phá gia chi tử kia lại không muốn kế thừa tuyệt kỹ, cả ngày chỉ đòi tham gia nghĩa quân kiến công lập nghiệp, ngươi xem, ngày sau nó mà mang bộ dạng ăn mày trở về đây, ta quyết không nuôi nó nữa! Hừ, ta sẽ bỏ về quê, để nó muốn tìm ta cũng tìm không được.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc ngồi xổm xuống. Khấu Trọng nói:

- Vậy thì thật đáng tiếc, căn tiệm lớn như vậy phải đóng cửa thì phí quá, chi bằng hãy nhận chúng tôi vào làm việc cho lão, đồng thời cũng làm đồ đệ luôn, như vậy thì tuyệt kỹ của Trương công sẽ không bị thất truyền. Cùng lắm thì chúng tôi nhận lương ít một chút, mỗi tháng cứ đưa chúng tôi hai trăm tiền là được.

Lão Trương ngạc nhiên đưa mắt quan sát hai gã một hồi lâu rồi tò mò hỏi:

- Hai ngươi là người ở đâu?

Nghe Khấu Trọng huyên thuyên một hồi, lão lại hỏi tiếp:

- Có phải cả hai người là hai mươi quán tiền không?

Mỗi quán mười tiền, hai mươi quán tức là hai trăm tiền, đối với một người thì đây đã là số tiền công vô cùng rẻ mạt rồi, vậy mà ở đây những hai người, lão cũng chỉ trả có hai trăm tiền, quả thật lại càng rẻ mạt hơn, chẳng trách ngay cả con lão cũng chịu không nổi mà bỏ đi.

Khấu Trọng chỉ muốn học nghề nấu ăn của lão, để sau này mở tiệm kinh doanh, có điều gã cũng là tay tính toán lợi hại, không nghĩ ngợi gì nói luôn:

- Vậy phải bao ăn, bao ở!

Lão Trương nheo mắt nhìn hai gã, nói giọng hết sức khó nghe:

- Bao ăn bao ở cũng được, nhưng tất cả công việc quét dọn tạp vụ hai người đều phải làm hết!

Khấu Trọng cười cười nói:

- Xong rồi! Bây giờ chúng tôi đang đói gần chết, bữa cơm này đương nhiên phải tính cho sổ của Trương lão bản rồi!

Hai gã liền dọn đến ở trên căn phòng mà nhi tử của lão Trương bỏ lại, hàng ngày trời chưa sáng đã phải thức dậy làm việc, sau bữa trưa lão Trương đi ngủ một giấc thì hai gã phải đi mua bán vật thực, đến tối dọn cửa hàng, lão Trương đi tắm rửa nghỉ ngơi thì hai gã lại phải rửa bát quét nhà, mệt đến thở không ra hơi, đừng nói đến thanh lâu mở mắt, ngay cả ngủ một giấc hai gã cũng chẳng còn thời gian.

Có điều, quả thực lão Trương có bản lĩnh, danh tiếng như cồn, những thương khách qua đường đều ghé vào đây thưởng thức.

Tiệm ăn này chỉ bán có ba loại cơm, đó là "cơm chiên dầu", "cơm Thanh Phong" và "cơm Ngọc Cảnh", nhưng tài nghệ của lão Trương không chỉ dừng lại ở đó.

Từ khi có Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, lão cũng bất thời làm thêm những món mà thực khách yêu cầu.

Hai gã có tâm học nghệ, lão Trương lại tuổi già sức yếu nên cũng ngày càng tín nhiệm hai gã, dần dần truyền hết tuyệt kỹ của mình.

Ba tháng sau, hai gã đã tràn đầy lòng tin có thể tự mở động quyền động cước rồi, nhưng mặt khác, cả hai cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi cái nghề nấu nướng này. Đồng thời hai gã cũng sợ sẽ nếu mình bỏ đi, lão Trương sẽ chịu đựng không nổi.

Tối hôm ấy, sau khi đóng cửa, nhân lúc lão Trương đã lên lầu, hai gã liền ngồi xuống thương nghị.

Khấu Trọng nói:

- Chúng ta đã quyết định không gia nhập nghĩa quân hay là làm võ lâm cao thủ gì đó rồi đúng không?

Từ Tử Lăng dựa lưng vào ghế, thở dài nói:

- Bận đến tối mắt tối mũi, chẳng còn chút thời gian rỗi thế này xem ra cũng chẳng hứng thú gì!

Khấu Trọng nói:

- Nếu khổ như vậy, chi bằng chúng ta ở đây thêm ba tháng nữa đến hết năm, mùa xuân tiết trời ấm lại, chúng ta sẽ rời khỏi chỗ này.

Từ Tử Lăng khổ não nói:

- Nhưng ta có chút không nỡ!

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Ta cũng có chút không nỡ, nhưng ta nghĩ thế này, đã gọi là nam nhi chí tại bốn phương, chúng ta tại sao không đến phương Nam đầu nhập Tống Gia, cái người Tống Lỗ kia đối với chúng ta cũng không tồi, nếu có thể bái ông ta làm thầy, nói không chừng chúng ta lại có thể đạt thành ước nguyện chứ chẳng chơi.

Nói đoạn nghiến răng kèn kẹt:

- Nếu luyện thành võ công, ta nhất định sẽ giết chết tên gian tặc Vũ Văn Hóa Cập đó!

Từ Tử Lăng thê lương nói:

- Đêm qua ta nằm mơ thấy mẹ, mẹ mắng ta không có chí khí, không dám báo cừu rửa hận cho mẹ!

Khấu Trọng thở dài, buồn bã nói:

- Quả thật là chúng ta đã quá nhát gan, không đáng là nam tử hán đại trượng phu, đánh không xong thì chết là cùng chứ gì. Những ngày này chúng ta hết sợ luyện công gian khổ thì lại sợ tẩu hỏa nhập ma, không dám tiếp tục vậy thì làm sao xứng đáng với mẹ được, ta quyết định sẽ thay đổi, kể từ ngày mai sẽ tiếp tục luyện công, luyện đến khi nào giết được tên Vũ Văn Hóa Cập đó mới thôi.

Trong mắt Từ Tử Lăng lóe lên một vẻ tinh anh trước giờ chưa từng thấy, nắm chặt tay gã nói:

- Ngươi nói như vậy ta thật là mừng quá, trước đây chúng ta ở Dương Châu chí còn cao hơn cả trời, bây giờ làm sao có thể biến thành loài rùa rút đầu được?

Chi bằng ngày mai lập tức lên đường đi!

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Tại sao lúc nãy nhãn thần của ngươi lại đột nhiên sáng rực lên giống như mẹ ngày trước vậy?

Từ Tử Lăng ngần ngừ giây lát rồi trầm ngâm nói:

- Nói thật, tuy ta không có ý luyện công, nhưng mỗi đêm nằm xuống thì trong đầu lại hiện lên đồ hình trong sách, chân khí cứ thế mà tự động chuyển lưu đi khắp cơ thể.

Khấu Trọng hối hận nói:

- Sớm biết thế này ta cũng cần cù luyện công như ngươi có phải hay không, sau này tuyệt đối không thể lười biếng thế này nữa. Được rồi! Sáng mai chúng ta lập tức lên đường!

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Vậy ai sẽ lên nói với lão Trương đây?

Khấu Trọng cười khổ:

- Cùng lên đi, lão quỷ keo kiệt này cũng cần phải được giáo huấn một chút!

Chương 10: Phấn đấu quên mình

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng hai gã đã xách hành lý lên đường.

Chính quyết định đột biến này đã thay đổi cuộc đời hai gã, cũng thay đổi cả vận mệnh của thiên hạ và võ lâm.

Đích đến là Lạc Dương, vùng đất phía Đông của Đại Tùy.

Ngày ấy Tống Lỗ từng nói sau khi đến Tứ Xuyên làm công chuyện, y sẽ đến Lạc Dương thử vận may tìm Hòa Thị Bích trong truyền thuyết, bởi đây không phải là chuyện dăm bữa nửa tháng có thể làm xong, nên mặc dù đã cách nửa năm, nhưng hai gã vẫn muốn thử đến Lạc Dương một chuyến, xem xem có thể gặp được Tống Lỗ không.

Càng đến gần Trường Giang, hai gã càng cảm nhận được sự áp bức của chiến loạn tới gần kề, trên đường bất thời đều gặp phải người đang chạy loạn, khi được hỏi đến thì chẳng ai biết mình đang chạy trốn người nào nữa, ngay cả Tùy Quân hay Nghĩa quân cũng không phân biệt được.

Ngày hôm đó, hai gã đến một huyện thành nhỏ, tìm khách điếm trọ qua đêm. Nửa đêm, đột nhiên nghe thấy tiếng rầm rập trên phố, quang cảnh hỗn loạn phi thường.

Hai gã biết có chuyện chẳng lành, vội thu xếp hành lý, chạy ngay xuống lầu, kéo áo một trong những khách trọ đang định bỏ chạy lại hỏi thăm.

Người kia nói:

- Đỗ Phục Uy đã đại phá quân Tùy ở Đông Lăng, tiến chiếm Lịch Dương, thật không ngờ quân mã của y lại đến nhanh như vậy!

Nói đoạn lại hoảng hốt bỏ đi.

Hai gã cũng không ngờ Lịch Dương lại thất thủ nhanh đến vậy, làm hỏng cả kế hoạch đến Lịch Dương ngồi thuyền lên Bắc của chúng. Ra đến ngoài phố, chỉ thấy người xe tranh đường, giẫm đạp lên nhau mà trốn chạy xuống hướng Nam, dọc đường tiếng trẻ kêu góc gọi mẹ vang động cả trời xanh. Hai gã tuy đảm lượng hơn trời, nhưng dù sao cũng vẫn chỉ hai hai đứa trẻ to đầu, nhất thời bị không khí thê lương, thảm đạm cực độ đó làm cho cảm nhiễm, lòng dạ rối như tơ vò, vội vội vàng vàng đi theo dòng người rời khỏi huyện thành.

Trên đường vứt đầy những thứ người dân chạy loạn bỏ lại, gia cụ, y phục, mũ mão, giầy dép, có thể thấy tình hình hỗn loạn thế nào.

Hai gã cố sống cố chết nắm chặt tay đối phương, sợ bị dòng người xô đẩy làm lạc mất nhau.

Ra đến thành ngoại, thấy khắp nơi đều là người dân chạy nạn đang cầm đèn cầm đuốc dáo dác bỏ chạy, thật không ngờ một huyện thành nhỏ bé, ngày thường trên phố vắng teo, vậy mà lại có nhiều người đến vậy.

Khấu Trọng kéo tay Từ Tử Lăng thay đổi phương hướng, rẽ theo đường nhánh rời khỏi đoàn người, trầm giọng nói:

- Chúng ta vẫn phải lên phía Bắc, cùng lắm thì không đến Lịch Dương nữa.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Như thế được lắm, chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút là được.

Hai gã thương thảo một hồi, sau liền quay ngược trở lại, tiếp tục ngược lên mạn Bắc.

Từ sau khi rời khỏi Thúy Sơn, đây là lần đầu tiên hai gã đi đường trong đêm, bất ngờ lại phát hiện ra mặc dù chỉ có chút ánh sáng mờ nhạt của mấy vì sao, nhưng hai gã vẫn nhìn đường sáng rõ như ban ngày.

Đi được khoảng hơn một canh giờ, chợt thấy phía trước lửa bốc ngụt trời, cùng với đó là tiếng hò hét vang dội, hai gã sợ đến hồn bay phách lạc, vội vội vàng vàng chuyển hướng bỏ chạy, chính vì vậy, mà cả hai đã mất hết cả cảm giác về phương hướng.

Đến sáng ngày hôm sau, hai gã đến được một thôn làng nhỏ, đang định tìm người hỏi đường thì bất chợt có tiếng vó ngựa rầm rập vang lên, một đội nhân mã lao từ trên triền núi xuống như gió. Hai gã cả kinh, vội vàng nấp vào một bụi cỏ gần đó.

Đội nhân mã này ước chừng hơn sáu chục người, chỉ cần nhìn võ phục hỗn loạn trên mình chúng cũng biết đây là nhân mã của nghĩa quân, trên tay kẻ nào cũng buộc một dải khăn xanh. Toán quân xông thẳng vào thôn làng, phóng tiễn hạ sát mấy con chó đang lao ra cản chân ngựa, tiếp đó xông vào từng nhà một lục soát, dồn hết hơn trăm nam nữ lão ấu trong làng ra ngoài, nhất thời gà bay chó chạy, tiếng kêu than khóc lóc vang trời, khiến hai gã cảm thấy vô cùng bất nhẫn.

Nếu như hai gã có võ công cái thế, lúc này đã xông ra chủ trì chính nghĩa rồi.

Nhưng hai gã cũng biết được một điều, dù là võ nghệ cái thế như Sở Bá

Vương Hạng Vũ thì cũng cần phải có đủ thứ điều kiện khác nữa, bằng không thì cũng đâu có kết cục phải tự vẫn bên dòng Ô Giang như vậy.

Ở trong cái thời đại loạn lạc này, lực lượng của một người nhỏ đến mức căn bản không đáng nhắc đến.

Quân khăn xanh bắt nam nữ trong thôn xếp thành hai hàng riêng biệt, sau đó triển khai vòng vây, đề phòng có ai trốn thoát.

Hai gã giờ mới hiểu tại sao khi nghe tin nghĩa quân sắp tới, cả huyện thành lại bỏ chạy sạch sẽ như vậy.

Đáng thương cho đám người ở thôn làng này tin tức không linh, quân binh vào tận trong thôn rồi mà vẫn chưa biết là chuyện gì xảy ra.

Hai gã nào đã từng thấy qua cảnh tượng như thế này, nhìn thấy đám nghĩa binh, tay cầm đao cầm kiếm, kẻ nào cũng là hạng hung đồ giết người không nháy mắt, nên chẳng dám thở mạnh lấy một hơi. Đặc biệt bọn gã chỉ cách tên nghĩa binh gần nhất có hơn mười bước, quả thật là nguy hiểm vô cùng.

Một tên trong bọn xem ra có vẻ là thủ lĩnh của đám nghĩa quân này dẫn theo bốn gã tùy tùng, thúc ngựa đi chầm chậm xung quanh, chọn ra những thanh niên trai tráng đẩy ra một bên, một tên khác lấy dây thừng ra trói họ lại thành một sâu, thái độ ngang ngược vô đạo phi thường. Người nào dám phản kháng, roi ngựa lập tức quất xuống như điên cuồng, đánh cho thừa sống thiếu chết.

Hai gã nhìn cảnh tượng này mà xanh mặt tím mày, nhưng chỉ có thể nén phẫn hận lại trong lòng mà không dám nói ra.

Những người phụ nữ thấy nhi tử, trượng phu của mình bị bắt đi làm phu dịch, gào khóc thảm thương, nỗi thống hận thấu tận trời xanh.

Nhưng đám người được gọi là nghĩa quân này kẻ nào kẻ nấy đều hung hãn tàn ác, tuyệt chẳng có chút lòng trắc ẩn.

Tên thủ lĩnh đám quân binh sau khi chọn xong nam đinh, đi dạo một vòng xung quanh đám phụ nữ hài nhi, đột nhiên dừng ngựa lại, chỉ roi vào một nữ nhân quát:

- Ngươi ra đây!

Đám thôn dân lập tức làm loạn lên, nhưng nhanh chóng đã bị lũ "nghĩa quân" quát dẹp, đương nhiên cũng không tránh khỏi mấy người bị đánh đến trọng thương, bán sống bán chết.

Hai gã Khấu, Từ nhìn mà ***g ngực như muốn nổ tung, nhưng hai gã cũng biết, dù mình có ưỡn ngực xông ra cũng chẳng được tác dụng gì, ngược lại chỉ chuốc họa vào thân mà thôi. Đến giờ cả hai thấy cái cách nghĩ dựa vào nghĩa quân, gia nhập nghĩa quân của mình trước đây sao mà ngu muội, sao mà ngây thơ đến thế.

Thôn nữ kia bị kéo ra ngoài, quả nhiên là một tiểu mỹ nhân, thân hình đầy đặn, khuôn mặt thanh tú chẳng trách đã làm cho tên đầu lĩnh kia phải động tâm.

Tên đầu lĩnh cười lên một tràng dâm dật, chợt một gã thanh niên nghĩa binh lạnh lùng lên tiếng:

- Kỳ lão đại, Đỗ Tổng quản không phải đã có lệnh là không được gian

dâm phụ nữ hay sao? Bây giờ Kỳ lão đại ngươi dừng ngựa trước vực thẳm có lẽ vẫn còn kịp đấy!

Người này mặt đầy chính khí, lại dám dĩ hạ phạm thượng, Khấu Trọng với Từ Tử Lăng không ngờ trong đám nghĩa quân ô hợp lại có nhân vật thế này, trong lòng cũng thầm khâm phục.

Kỳ lão đại "hừ" lạnh nói:

- Lý Tịnh ngươi hãy bớt quản chuyện không phải của mình đi, bây giờ ta đã gian dâm phụ nữ chưa? Ta chỉ muốn dẫn mỹ nữ này về nhà, mai mối cưới hỏi đàng hoàng, nạp làm thê thiếp, như vậy chẳng lẽ không được? Lẽ nào Đỗ gia lại quản cả chuyện hôn nhân của thuộc hạ?

Lý Tịnh đang định lên tiếng thì thôn nữ kia đột nhiên há miệng cắn mạnh vào tay tên quân lính đang giữ chặt mình, tên quân khăn xanh nhất thời đau quá liền buông tay. Cô thôn nữ không biết lấy đâu ra sức lực, lao như điên cuồng ra khỏi trùng vây, chạy thẳng về phía hai gã Khấu, Từ đang ẩn nấp.

Bốn tên quân khăn xanh khác lập tức quát mắng, thúc ngựa đuổi theo.

Hai gã Khấu, Từ thấy vẻ mặt khiếp sợ kinh hãi của cô thôn nữ, tức thì một bầu nhiệt huyết trào lên trong ngực, chẳng kể đến sự an nguy của bản thân, cúi xuống nhặt đá, xông ra ném về phía mấy tên quân khăn xanh đang đuổi theo.

Trước đây ở Dương Châu, công phu lợi hại nhất của hai gã chính là ném đá, có thể nói là công đa nghệ thục, viên đá bay một đường thẳng như kẻ chỉ lao tới mấy tên quân binh. Bọn chúng bởi không phòng bị, nên đã có hai tên trúng đá vào giữa ngực, ngã lăn xuống

ngựa.

Lúc này cô thôn nữ cũng sức cùng lực kiệt, ngã nhào xuống đất.

Khấu Trọng chợt cảm thấy toàn thân bừng bừng, nội kình chân khí lan tỏa khắp cơ thể, tựa hồ như có hổ dữ tới đây gã cũng có thể đánh chết hai ba con vậy, những hòn đá ném ra cũng có lực đạo hơn gấp bội phần, trong lòng cao hứng khôn tả, gã quay sang phía Từ Tử Lăng hét lớn:

- Tiểu Lăng, mau cứu người cướp ngựa!

Những hòn đá ném ra liên tiếp, hai tên quân khăn xanh còn lại đang định giương cung nạp tiễn thì đã ăn phải hai hòn đá vào mặt, kêu thảm lên một tiếng rồi ngã lăn xuống đất.

Tiếng vó ngựa rầm rập vang lên, đám quân khăn xanh thấy đồng bọn bị ngã liền lập tức trào lên như nước lũ.

Lúc này Từ Tử Lăng đã đỡ thôn nữ kia dậy, đang không biết làm sao lên ngựa thì thấy truy binh đuổi tới nhất thời hoảng hốt mà quên đi rằng mình không biết võ công, cứ thế đuổi theo một con chiến mã vừa chạy vọt qua, còn đỡ cả thiếu nữ kia nhẹ nhàng bay lên mình ngựa một cách hết sức dễ dàng.

Lúc này Khấu Trọng cũng đã nhảy lên một con chiến mã khác, nhưng chiến mã đã lập tức dựng đứng người lên, hất gã rơi xuống đất.

Từ Tử Lăng cũng bị con ngựa ***g lên, quay mòng mòng mà không có cách nào điều khiển nó lao về phía trước.

Đám quân khăn xanh chỉ còn cách hai gã chừng vài chục bước, mấy tên đi đầu đã giương cung nạp tiễn, song vì sợ đả thương ngựa nên

còn chưa tên nào buông tên.

Từ Tử Lăng kêu lớn:

- Trọng thiếu gia mau lên!

Khấu Trọng lúc này không biết làm thế nào, chỉ hét lên một tiếng rồi tung mình lên không, hạ thân xuống lưng ngựa của Từ Tử Lăng, ôm chặt eo gã hét lên:

- Chạy mau!

Chính vào lúc tình thế gấp gáp đến độ có thể khiến người tóc đen biến thành bạc trắng này, thôn nữ đột nhiên nắm lấy dây cương, hô lên một tiếng, đôi chân nhỏ thúc mạnh vào hông con ngựa.

Chiến mã hí lên một tiếng dài, lao về phía trước như một mũi tên, mắt thấy sắp lao vào cây rừng thì đột nhiên trước mặt hiện ra một con đường đất, sau vài lượt rẽ trái ngoặt phải, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và cô thôn nữ đã bỏ lũ tặc binh không quen đường lại phía sau.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc hoan hô vang dội, cùng lúc Từ Tử Lăng cũng giật mình nhận ra mình đang ôm chặt thân thể mềm mại của một vị cô nương hoàn toàn xa lạ.

Cô thôn nữ này chẳng những kỵ thuật tinh thâm, mà đối với địa hình nơi đây cũng nắm rõ như lòng bàn tay, chỉ thấy cô điều khiển ngựa xuyên qua rừng sâu, lên đồi xuống dốc, qua suối vượt đèo, chẳng mấy chốc tiếng hò hét truy đuổi của địch nhân đã hoàn toàn biến mất.

Ba người đang cao hứng thì bỗng nhiên chiến mã sút móng, hất tung cả ba người vào một bãi cỏ, rồi ngã gục xuống đất.

Khi cả ba vừa bò dậy, cô thôn nữ xinh đẹp kia chợt kinh hãi kêu lên một tiếng, dùng hai tay ôm chặt trước ngực. Thì ra trong lúc chạy trốn, y phục của nàng ta đã bị móc rách cả, để lộ ra hai gò ngực trắng như tuyết.

Hai gã vội quay người không dám nhìn.

Khấu Trọng thấy nàng ta chỉ thấp hơn mình chừng ba bốn thốn, liền ném bao phục về phía sau rồi nói:

- Y phục đều sạch sẽ cả đấy, lấy tạm một bộ mà thay đi, chúng tôi sẽ không nhìn lén đâu.

Sau một hồi sột soạt, thôn nữ cất giọng hổ thẹn nói:

- Thay xong rồi!

Hai gã quay người lại, nhất thời đều ngây người ra, trong lòng thầm nhủ:

“Không ngờ nàng ta lại xinh đẹp như vậy!”.

Thôn nữ này tuổi chừng đôi mươi, hai mắt đen láy, da trắng như bạch ngọc, mặc y phục của đàn ông vào lại có một vẻ phong vận khác thường.

Chỉ thấy nàng ta đưa tay vẫy vẫy hai gã lại, thấp giọng nói:

- Đi theo tôi!

Hai gã quay đầu lại nhìn con chiến mã đã sùi bọt mép, thoi thóp nằm dưới đất, thở dài một tiếng rồi đi theo nàng thôn nữ.

Đi chừng hơn nửa canh giờ, ba người đến được một thạch động kín đáo trên núi, thiếu nữ đợi cho hai gã ngồi xuống rồi cúi đầu nói:

- Đa tạ hai vị hảo hán trượng nghĩa cứu giúp, tiểu nữ tử vô cùng cảm kích!

Hai gã lần đầu tiên được tôn xưng làm hảo hán, trong lòng sung sướng đến tận mây xanh, nhưng trong lòng cùng lúc dấy lên một mối nghi ngờ. Nữ tử này dáng vẻ không giống như thôn nữ bình thường, hơn nữa cách ăn nói cũng khác hẳn với những cô gái lớn lên trong cảnh nghèo khó ở một thôn làng nhỏ bé hẻo lánh như nơi này.

Nữ tử thấy hai gã tròn mắt nhìn mình, có vẻ như đang hoài nghi gì đó, đồng thời cũng phát giác hai gã này tuy thân hình khôi vĩ, nhưng thực tế vẫn chỉ là hai tên tiểu tử to đầu kém mình vài tuổi, khuôn mặt ngây thơ vô tà, bất giác cảm giác xấu hổ và sợ hãi giảm đi gần hết, nhẹ giọng nói:

- Nô gia tên Tố Tố, không phải là người của Phổ Gia Thôn, chỉ vì bị thất tán với chủ nhân nên mới chạy loạn đến đây, được người của Phổ Gia Thôn hảo tâm lưu lại cho ăn cho uống!

Khấu Trọng làm ra vẻ hiểu biết nói:

- Tố Tố tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, dù là có hảo tâm hay không hảo tâm thì cũng có rất nhiều người muốn tranh giành để lưu giữ tỷ lại, đây là chuyện hết sức tự nhiên!

Tố Tố đỏ mặt nói:

- Không phải như vậy đâu!

Từ Tử Lăng thấy gã bắt đầu ba hoa, liền lừ mắt một cái rồi hỏi:

- Tỷ tỷ đã ở đây bao lâu, tại sao lại thông thuộc hoàn cảnh đến vậy?

Khấu Trọng cũng cười hì hì nói:

- Kỵ thuật của tỷ tỷ đúng thật là lợi hại vô song!

Hai gã trước giờ luôn bị người khác khinh khi ăn hiếp, vì vậy khi được người khác đối xử tốt mới mình một chút, cả hai đều vô cùng cảm động. Hiện giờ tự dưng lại có một vị tỷ tỷ xinh đẹp gọi chúng là anh hùng hảo hán, cái thứ cảm giác mới mẻ mà hưng phấn này thiết nghĩ không cần phải nói cũng có thể hiểu được.

Tố Tố không biết vì sao mà hai má bỗng đỏ hồng, nhẹ giọng nói:

- Tôi sống ở Phổ Gia Thôn mới được một tháng thôi, nhưng đã từng ba lần theo dân làng đến đây săn bắn rồi nên mới biết ở đây có một hang động, còn về kỵ thuật thì... đều là tiểu thư nhà tôi dạy cả đấy. Hình như hai người chưa từng cưỡi ngựa thì phải?

Hai gã ngần ngại, thầm nhủ: “Làm gì có anh hùng hảo hán nào lại không biết cưỡi ngựa chứ?”.

Khấu Trọng khẽ đằng hắng một tiếng, lảng tránh sang chủ đề khác:

- Tiểu thư của tỷ tỷ không biết là người ở đâu?

Tố Tố thấy hai gã trước sau gọi mình là tỷ tỷ thân thiết như vậy, trong lòng cũng cảm thấy vui thích, liền nhu hòa nói:

- Tiểu thư nhà tối vốn là độc nữ của Trác lão gia Trác Vô Hà, ngày hôm đó, đội ngũ của chúng tôi bị tập kích, mọi người đều chạy toán loạn. Nhưng tiểu thư của tôi võ nghệ cao cường, có lẽ sẽ vô sự, giờ

chắc tiểu thư đã đến Vinh Dương rồi.

Trong ba tháng làm tạp vụ nấu bếp trong tiệm ăn của lão Trương, mỗi ngày bọn thương khách qua lại đều bàn tán xôn xao các tin tức, lời đồn từ khắp nơi truyền về, trong đó được nhắc đến nhiều nhất chính là Trác Nhượng và đại tướng của lão Lý Mật.

Năm trước, Lý Mật đầu quân cho Trác Nhượng, khiến thực lực của Trác Nhượng gia tăng đáng kể. Họ Lý này đã đại phá Tùy quân ở Đại Hải Tự, Vinh Dương, đuổi giết Trương Tu Đà. Quân Ngõa Cương từ đó thanh thế đại thịnh, oai trấn bát phương, trở thành đại long đầu của nhiều lộ binh mã, đích thực thế lực không thể xem thường. Chẳng ngờ vị tỷ tỷ xinh đẹp ngồi trước mắt hai gã lại là a hoàn của nữ nhi của Trác Nhượng.

Khấu Trọng kinh ngạc nói:

- Vinh Dương không phải là chỗ ở cách Lạc Dương có gần trăm dặm sao?

Tại sao tỷ tỷ lại lưu lạc đến tận đây như vậy?

Tố Tố đáp:

- Tiểu thư muốn đến Lịch Dương nghe Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Nữ Thượng T úPhương hát xướng, nào ngờ tin tức bị tiết lộ, chưa đến nơi thì đã xảy ra chuyện.

Nếu không phải vì ngựa của tỷ tỷ đây chạy nhanh, e rằng đã không có duyên gặp phải các đệ rồi.

Không biết từ lúc nào, nàng đã tự nhận làm tỷ tỷ của hai gã.

Chính vào lúc này, một tiếng ho nhẹ từ ngoài cửa động truyền vào.

Ba người nghe tiếng kinh hãi khôn tả, vội quay đầu ra quan sát. Chỉ thấy một người thân hình cao lớn, tuổi chừng hai hai, hai ba đang bước vào bên trong động. Khấu Trọng tròn mắt nhìn y, thất thanh kêu lên:

- Ngươi không phải là kẻ tên Lý Tịnh ấy hay sao?

Người này chính là gã thanh niên Lý Tịnh đã lên tiếng cảnh cáo tên thủ lĩnh Kỳ lão đại, y tuy không anh tuấn lắm, tướng mạo lại thô hào, nhưng mũi thẳng trán cao, khuôn mặt rộng mở, song mục sáng ngời, làm cho người ta có cảm giác rằng y là một nhân vật vừa trầm tĩnh ổn định, lại túc trí đa mưu.

Lý Tịnh mỉm cười, lộ ra hai hàm răng trắng như tuyết, hoàn toàn tương phản với làn da đen bóng, thô rám của y, gật đầu nói:

- Ta chính là Lý Tịnh, vị tiểu huynh đệ này nhãn lực thật là lợi hại, lúc ấy ta và hai người cách nhau ít nhất cũng phải mười lăm bước chân, vậy mà tiểu huynh đệ vẫn có thể nhận ra tướng mạo của Lý mỗ, vừa liếc thấy đã gọi ra tên. Nhưng thân thủ của các ngươi lại không giống người đã từng luyện qua võ công lắm, điều này mới thật là kỳ quái!

Hai gã đều chấn động trong lòng, Lý Tịnh này chỉ dựa vào một câu nói của Khấu Trọng mà có thể suy luận ra bao điều như vậy, quả thật trí mưu và kiến thức không phải hạng tầm thường.

Tố Tố run run nói:

- Cùng lắm ta cùng với hảo hán quay trở lại, xin chớ làm hại hai đứa nó!

Lý Tịnh cười lên ha hả:

- Chỉ bằng một câu nói có tình có nghĩa này của tiểu thư, Lý Tịnh này dù cóp hải liều mạng cũng phải bảo vệ các vị. Ba người yên tâm, chỉ có một mình ta đến đây thôi, tên Kỳ lão đại kia đã bị ta bắn chết rồi, cái thứ dâm đồ đó có lưu lại trên thế gian cũng chỉ hại thêm nhiều người nữa mà thôi.

Khấu Trọng thấy y khí độ hơn người, dáng vẻ cũng thập phần dũng mãnh, biết rằng dù hai gã có hợp lực lại cũng không phải đối thủ của y, huống hồ trên người Lý Tịnh còn có trường đao cung tiễn. Có điều y nói đã bắn chết Kỳ lão đại, lại nói sẽ liều mạng bảo vệ ba người, trong lòng nghĩ mãi cũng nghĩ không ra lý do để y lừa gạt mình, tinh thần giới bị cũng giảm đi ít nhiều:

- Lý đại ca, mời ngồi!

Lý Tịnh cởi cung tiễn, đặt đao xuống đất, ngồi xuống bên cạnh ba người.

Đợi mọi người ngồi xuống hết mới mỉm cười nói:

- Đáng lẽ ta đến từ lâu rồi, nhưng vì phải quét dọn vết tích của ba người lưu lại nên mới đến trễ một chút!

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu nói:

- Chúng ta không nghĩ đến điểm này!

Lý Tịnh cười vui vẻ vỗ vào lưng gã một cái, tay kia giơ ngón cái lên nói:

- Kiến nghĩa hữu vi, không sợ cường bạo, là hành vi của hảo hán.

Càng khó hơn là hai người còn chưa thành niên đã có đảm lượng, mưu trí và thân thủ như vậy, tương lai nhất định sẽ trở thành nhân vật siêu phàm xuất chúng.

Tiếp đó lại quay sang nói với Tố Tố:

- Kỵ thuật của tiểu thư cũng cao siêu lắm!

Ba người được y tán thưởng, mặt đỏ hồng lên, đồng thời cũng sinh hảo cảm với hán tử này.

Tố Tố nói:

- Đám quân khăn xanh đó liệu có trút giận lên người của Phổ Gia Thôn không?

Lý Tịnh làm như không có chuyện gì nói:

- Đây là nguyên nhân thứ hai khiến ta phải đến muộn, chính là phải phóng thích cho dân làng vô tội, chứ giết Kỳ lão đại và mấy tên chó theo đuôi hắn bất quá cũng chỉ mất nửa tuần trà mà thôi.

Tố Tố tuy hoan hỉ trong lòng, nhưng cũng có chút sợ hãi vì Lý Tịnh hoàn toàn chẳng coi chuyện giết người là quan trọng.

Lý Tịnh cười nhạt nói:

- Giết người có thể đoạt ngựa, nhưng bởi vì ta không đoán được tiểu thư là người nơi khác, nên chỉ dẫn có hai con ngựa tới đây, đến giờ gặp được tiểu thư, mới biết mình đã mang thiếu một con ngựa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng bội phục vô cùng, Lý Tịnh này quả đúng là nhân vật trí dũng song toàn. Nhưng cả hai cũng không

cầm được mà nảy sinh chút cảm giác sợ hãi với con người này.

Lý Tịnh quan sát hai gã hồi lâu rồi thành khẩn nói:

- Đây là thời đại mà thiên hạ đại loạn, gặp nhau nói chuyện phải bằng binh đao, người không tử thì ta ắt vong, con người mà không tâm lang thủ lạt tất sẽ bị đào thải. Vì vậy, chúng ta phải nhận định rõ mục tiêu, định ra nguyên tắc của mình, phân rõ hắc bạch thị phi, bạn bè bằng hữu hay oan gia, kẻ thù, như vậy là đã có thể không hổ thẹn với lương tâm của mình rồi.

Tố Tố nói:

- Còn những kẻ mà hảo hán chưa giết, bọn chúng liệu có tìm đến đây không?

Lý Tịnh mỉm cười nói:

- Chủ yếu là chúng sẽ tìm ta để tính nợ, Đỗ Phục Uy danh tiếng tuy lớn, nhưng lại không có đảm lược và tài trí để tranh thiên hạ, lại dung túng thủ hạ, tham cái lợi trước mắt mà cưỡng bức trai tráng gia nhập đội ngũ, làm cho thiên oán nhân nộ, thôn trấn hoang tàn... trước đây ta còn coi y như một nhân vật đáng trọng, bây giờ thì đã nhìn rõ rồi.

Khấu Trọng thích nhất là nói chuyện nghĩa quân, chỉ vì Từ Tử Lăng không hứng thú lắm nên mới không có đối tượng để nói chuyện, nay gặp được Lý Tịnh, thật chẳng khác gì người trong nghề gặp nhau, vui mừng khôn xiết nói:

- Lý đại ca cho rằng đạo nghĩa quân nào là có tiền đồ nhất?

Từ Tử Lăng nghĩ ngợi giây lát, chợt nhớ tới Tố Tố cũng có thể coi là người của Trác Nhượng, liền nhắc nhở gã:

- Trọng thiếu gia, không được nói lung tung.

Lý Tịnh thấy Từ Tử Lăng không ngừng nhìn Tố Tố, sau lại đánh mắt với Khấu Trọng, liền ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu thư là người ở vùng nào?

Tố Tố vội nói ra thân thế, sau đó tiếp:

- Tiểu tỳ chẳng biết gì về chuyện đại thế thiên hạ cả đâu, các vị cũng không cần phải vì tôi mà phải úy kỵ điều gì.

Lý Tịnh hiển nhiên rất coi trọng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, nghiêm mặt nói:

- Theo tình thế hiện tại, tuy rằng nghĩa quân ở khắp nơi, nhưng người có thể xem là nhân vật xuất sắc thì lại chẳng có bao nhiêu. Thanh thế thịnh nhất có lẽ là Đại Long Đầu Trác Nhượng, bất quá thủ hạ đại tướng của Trác gia là Lý Mật thanh thế xem chừng còn lớn hơn cả chủ, lại là người thâm mưu viễn lự, am tường binh pháp, nắm giữ trọng quyền, nếu cứ chủ tớ bất phân như vậy, tương lai nhất định sẽ có chuyện.

Tố Tố biến sắc nói:

- Vậy phải làm sao đây?

Lý Tịnh trầm giọng nói:

- Tiểu thư nếu tin lời Lý mỗ thì từ nay hãy rời khỏi Trác Gia, tránh được cái họa thuyền chìm người chết sau này!

Tố Tố thê lương nói:

- Tiểu tỳ từ nhỏ đã được bán vào Trác Gia, lúc ấy lão gia còn đang làm quan ở Đông Quận, về sau vì lão gia giết chết con nhà quyền quý, bị phán tử hình nên mới khởi binh tự lập, còn tiểu thư thì luôn coi tôi như tỷ muội, tôi làm sao có thể rời khỏi tiểu thư cho đành chứ?

Khấu Trọng le lưỡi nói:

- Thì ra Trác Nhượng vẫn còn chưa được coi là lợi hại nhất, vậy thì tên Lý

Mật đó có phải có tiền đồ nhất không?

Lý Tịnh cười khanh khách nói:

- Bốn chữ "có tiền đồ nhất" này rất là hay. Có thể thấy tiểu huynh đệ ngày sau nhất định sẽ là nhân vật hùng tài đại lược. Huynh đệ nói chẳng sai, Lý Mật chẳng những là võ lâm cao thủ thuộc hàng nhất lưu trong thiên hạ, mà còn là một nhà binh pháp dụng binh như thần nữa, hơn nữa hắn cũng rất có mị lực, là một nhân vật đỉnh thiên lập địa. Vấn đề là đối thủ của hắn quá nhiều, trước tiên là Tứ

Đại Môn Phiệt, nhân tài nhiều như vân tập, bọn họ quyết không để thiên hạ của nhà Tùy rơi vào tay người của gia tộc khác đâu. Hơn nữa Tứ Phiệt hùng cứ một phương, lại biết trị quốc an dân, khí độ hơn người, những điều này các đạo nghĩa quân nông dân làm sao bì được, Đỗ Phục Uy chính là một ví dụ điển hình, võ công cao cường thì sao chứ? Dù y có võ công cao hơn nữa e rằng cũng khó mà thành được đại nghiệp.

Hai gã cùng lúc nghĩ tới Vũ Văn Hóa Cập, trên mặt lộ ra vẻ phẫn hận khôn tả.

Lý Tịnh kinh ngạc nói:

- Lý mỗ còn chưa thỉnh giáo cao danh quý tánh của hai vị tiểu huynh đệ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết đã bị y nhìn thấu tâm sự, cố ý muốn dựa vào thân phận lai lịch của hai gã để suy đoán. Từ Tử Lăng nói tên hai gã ra, rồi thẳng thắn nói:

- Vũ Văn Hóa Cập đã giết mẹ chúng tôi, vì vậy chúng tôi muốn tìm hắn báo cừu.

Lý Tịnh nghĩ tới khúc chiết bên trong, còn tưởng Vũ Văn Hóa Cập đã thật sự hại chết mẹ hai gã, cũng giống như rất nhiều người khác đã bị Dương Quảng hại cho gia phá nhân vong vậy, về sau nghe Từ Tử Lăng giải thích rõ ràng, mới biết được tình hình bên trong. Y liền nghiêm mặt nói:

- Hai vị huynh đệ hiển nhiên là mới nhập giang hồ, còn chưa thông hiểu nhân tình thế thái. Hành tẩu giang hồ cần biết một câu này: "gặp người chỉ nói ba phần thật", rất nhiều kẻ bề ngoài thì đáng tin cậy, nhưng nói không chừng, vào một tình thế nào đó, kẻ ấy sẽ trở thành địch nhân đáng sợ nhất của ta. Vì vậy mỗi câu nói của chúng ta trước đó, đều có thể trở thành yếu điểm để địch nhân khai thác.

Lý Tịnh vui vẻ nói:

- Những người khiến Lý mỗ vừa gặp đã thấy hợp ý như hai vị tiểu huynh đệ đây thật ít lại càng ít, còn vừa gặp đã thấy hết hy vọng lại nhiều không kể xiết.

Trên thế gian này có rất nhiều chuyện xem như tuyệt đối không có

khả năng, đều do những người có chí khí một tay làm nên, kẻ bố y cũng có thể được phong hầu bái tướng, thậm chí đăng lên bảo tọa cửu ngũ chí tôn, người nghèo rớt mùng tơi cũng có thể trở thành phú gia địch quốc, những chuyện này sớm đã có tiền lệ, vì vậy hai người phải luôn luôn nỗ lực vươn lên.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe mà hai mắt sáng rực lên.

Được nói chuyện với Lý Tịnh, thật chẳng khác gì đang trong màn đêm tối tăm mà gặp được ánh đèn, khiến hai gã nhìn thấy được hi vọng và mục tiêu, làm phấn chấn lại chí khí đã bị đả kích nặng nề bởi cái chết bi thảm của Phó Quân Sước.

Lý Tịnh tiếp tục nói:

- Ngoài Trác Nhượng, Lý Mật, hiện giờ có thanh thế lớn nhất là Vương Bạc, Đậu Kiến Đức và Đỗ Phục Uy, ba thế lực này xem ra... là có tiền đồ nhất.

Khấu Trọng thấy một nhân vật kiến đa thức quảng, tài giỏi hơn người như Lý

Tịnh mà cũng sử dụng câu nói này của gã, trong lòng đắc ý vô song, nói:

- Đỗ Phục Uy thì huynh đã nói qua rồi, còn hai thằng cha Vương Bạc và Đậu Kiến Đức thì có lợi hại không?

Tố Tố cười hì hì nói:

- Sao gọi người ta là thằng cha?

Lý Tịnh mỉm cười nói:

- Khấu tiểu huynh đệ vẫn còn trẻ con mà! Vương Bạc là đệ nhất cao thủ

Trường Bạch Phái, được xưng tụng là "Tiên Vương" trong võ lâm, y tự xưng là Tri Thế Lang, bài Vô Hướng Liêu Đông Lãng Tử Ca do y sáng tác đã đi sâu vào lòng người, nhờ vậy mà y nắm được lòng dân, được dân chúng vùng Sơn Đông rất ủng hộ, so với Đỗ Phục Uy thì mạnh hơn rất nhiều.

Lý Tịnh ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Nếu Trác Nhượng và Lý Mật trở mặt, vậy thì kẻ trở thành long đầu thay thế nhất định là Đậu Kiến Đức ở Thanh Hà chứ chẳng nghi, người này là Bá chủ hắc đạo vùng Hà Bắc, trước đây đã từng làm Lý trưởng, về sau do gia tộc thân hữu của y bị Dương Quảng giết sạch, nên mới phẫn hận mà gia nhập quân khởi nghĩa của Cao Sĩ Đạt. Sau khi Cao Sĩ Đạt tử chiến sa trường, quyền bính liền rơi vào tay y. Người này võ công đã tới mức xuất thần nhập hoá, thủ hạ tới hơn mười vạn, hùng cứ nơi Cảo Kê Bạc, thế lực xuyên suốt Hoàng Hà, tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Khấu Trọng thở dài than:

- Nghe Lý đại ca một hồi còn hơn cả nghe trộm trong tiệm ăn con bà nó kia ba tháng, cái gì mà Dương Huyền Cảm, Tống Tử Hiền, Vương Tu Bạt, Ngụy Đao Nhi, Lý Tử Thông, Lư Minh Nguyệt, Lưu Vũ Châu chứ, tên thì nghe rõ là hay, khiến cho đầu đệ ong hết cả, thì ra lợi hại nhất lại là mấy người này.

Lý Tịnh lấy lương khô chia cho mọi người rồi nói:

- Chúng ta phải qua đêm ở đây rồi mới đi được, lúc ấy truy binh đã

người mệt ngựa mỏi, cho dù chúng ta có gặp phải chúng cũng không có gì phải sợ.

Hai gã sớm đã kính Lý Tịnh như bậc thần minh, nghe y nói mà gật đầu lia lịa.

Tố Tố chợt hỏi:

- Lý đại ca rời khỏi Đỗ Phục Uy, sau này có dự liệu gì hay không?

Lý Tịnh không đáp mà hỏi ngược lại:

- Ba người định đi đâu?

Tố Tố cúi đầu đáp:

- Tôi muốn đến Vinh Dương tìm tiểu thư để xin tiểu thư nhắc nhở lão gia đềp hòng Lý Mật.

Khấu Trọng cũng đáp:

- Chúng tôi phải đến Lạc Dương tìm một vị bằng hữu.

Lý Tịnh gật đầu nói:

- Ta lại muốn đến Đại Đô xem khí số của người Tùy thế nào, dù sao cũng phải ngược lên mạn Bắc, để ta tiễn ba người một đoạn vậy! Dọc đường có thể tiện thể truyền cho hai vị tiểu huynh đệ một ít kỵ thuật, xạ tiễn và võ công căn bản.

Hai gã Khấu, Từ cả mừng thốt:

- Sư phụ!

Lý Tịnh vội nói:

- Ngàn vạn lần không được gọi ta là sư phụ, chúng ta chỉ dùng bối phận ngang hàng mà nói chuyện thôi, huống hồ mẹ hai người đã truyền cho hai người căn bản nội công vững chắc, có thể nói là cao thâm khó dò, thêm vào hai người có căn cốt tuyệt thế, con người lại linh hoạt cơ trí, tương lai nhất định sẽ trở thành cao thủ tuyệt đỉnh, xưng hùng vũ nội, hiện giờ hai người có thể chưa tin vào bàn thân mình, song sự thực trong tương lai sẽ chứng minh rằng ta tuyệt đối không sai.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, chưa biết nói gì thì Lý Tịnh đã dài người đứng dậy nói:

- Để ta dậy cho hai người kỵ mã trước, sau đó sẽ truyền đao pháp. Đao pháp của ta tính đi tính lại cũng chỉ có hơn mười thức, rất thích hợp để xung sát trong chốn thiên quân vạn mã, còn để tranh hùng trong giang hồ thì e rằng không đủ, nhưng khi xung phong trên chốn sa trường thì uy lực vô cùng, đặc biệt là khi đối phương nhân số đông hơn gấp bội. Còn tiễn thuật của Lý mỗ là ngộ được từ thuật xạ kỵ của người Hồ, về mặt này ta cũng có mấy phần tự tin.

Hai gã không ngờ gặp được kỳ ngộ như vậy, vội vàng quỳ xuống bái tạ.

Lý Tịnh cười lên ha hả, dẫn theo hai gã bước ra khỏi thạch động.

Chương 11: Truy binh đuổi tới

Đêm hôm ấy, bởi kỵ thuật hai gã còn chưa tinh thông, nên bốn người phân thành cưỡi hai con ngựa, lưu lại một con để thay đổi, nhân lúc trời tối mà đào tẩu.

Lý Tịnh và Từ Tử Lăng một ngựa, Khấu Trọng thì ngồi cùng Tố Tố.

Khấu Trọng ôm chặt lấy eo lưng thon nhỏ của Tố Tố, mặt áp vào lưng nàng, mũi ngửi mùi hương dìu dịu ở tóc nàng, chỉ mong được mãi mãi thế này.

Tố Tố phần vì vẫn còn kinh hoảng, phần vì đã coi Khấu Trọng như tiểu đệ đệ, tuy có chút cảm giác với sự **ng chạm thân thiết này nhưng không mãnh liệt lắm, đâu ngờ tên tiểu tử Khấu Trọng này lại đang thừa cơ hưởng thụ.

Lý Tịnh đích thực là hạng bất phàm, thỉnh thoảng lại xuống ngựa nghe ngóng, quan sát, xem có phục binh phía trước hay không, lại biết tận dụng địa thế để che dấu hành tung, tuyệt không vì gấp gáp mà nôn nóng hành sự.

Khi trời sáng, bốn người đã thoát khỏi hiểm cảnh, tiến vào khu vực ngoại vi của quận Đơn Dương.

Giang Đô Đảo Châu Thành là toà thành lớn cuối cùng trước khi Trường Giang đổ ra biển, vì vậy ở phía Tây chính là Đơn Dương và Lịch Dương- hai trọng trấn ven sông.

Bởi Lịch Dương đã rơi vào tay bọn Đỗ Phục Uy, nên giao thông trên

Trường Giang đã bị cắt đứt, người ở Đơn Dương thành là lo lắng nhất.

Nhưng Lý Tịnh chỉ ra rằng Đỗ Phục Uy thu phục Lịch Dương Thành cũng không phải dễ dàng gì, giờ chỉ còn dư lực tấn công mấy hương trấn không có sức kháng cự gần đó, ngay cả việc cố thủ Lịch Dương trong một thời gian ngắn cũng là chuyện khó, nói gì đến chuyện tấn công Đơn Dương.

Kế đó là Dương Quảng vẫn còn khống chế kinh sư Đại Hưng, Đông Đô Lạc Dương và Giang Đô - ba trọng trấn trọng yếu mang tính chiến lược của toàn quốc.

Từ khi ba con kênh lớn là Quảng Thông, Thông Tế, Vĩnh Tế được khai dòng, nam bắc liền thành một khối, thuỷ vận đã nối liền ba trọng trấn này làm một, khiến cho quân lực Tuỳ Quốc có thể tấn tốc điều phối nam hạ trấn áp phiến loạn.

Nếu Lạc Dương là Đông Đô của Dạng Đế, vậy thì Giang Đô - Dương Châu chính là Nam Đô của y, đều là những vùng đất quần hùng tranh xé, cũng là vùng đất mà Dạng Đế phải thủ cho vững nếu muốn giữ chặt ngai vàng.

Vì thế Tuỳ quân sẽ không tiếc tất cả mà bảo vệ Đơn Dương, để tránh chiến hoạ lan tới Giang Đô.

Từ đây có thể thấy việc Đỗ Phục Uy chiếm cứ Lịch Dương là một điểm chuyển ngoặt quan trọng của cuộc chiến giữa nghĩa quân và Tuỳ quân.

Càng gần Đơn Dương, càng cảm thấy tình thế khẩn trương.

Chỉ thấy chiến thuyền từ Giang Đô không ngớt tiến về Lạc Dương,

quân lính còn bày trạm gác, cấm chỉ nhân vật võ lâm tiếp cận Đơn Dương, vì vậy không ít người muốn đến Đơn Dương đều phải quay đầu lại, còn truyền ngôn rằng Đơn Dương thành đã đóng cửa rồi.

Cũng may bọn họ căn bản không dự định đến Đơn Dương thành nên ở vùng phụ cận đã bán hết ba con chiến mã, thu được một món lợi nho nhỏ.

Lý Tịnh chia bạc ra làm bốn phần, chia đều cho bốn người cất giữ rồi nói:

- Thời buổi binh mã loạn lạc, bất cứ chuyện gì có thể xảy ra, hiện giờ ba cỗ thế lực lớn nhất của nghĩa quân là Đậu Kiến Đức ở Hà Bắc, Đỗ Phục Uy ở Giang Hoài, Trác Nhượng ở Trung Nguyên, tình thế sẽ dần phân minh, thế nào cũng có thể đại phá Tuỳ quân, nhưng bọn cuồng đồ thảo khấu bốn phương cũng sẽ mượn thế nghĩa quân mà cướp bóc cũng đầy rẫy khắp nơi, nếu như chẳng may có người gặp chuyện, chúng ta sẽ hội họp với nhau ở Cao Bưu, sau đó ngồi thuyền từ đó theo Vận Hà mà đến Lạc Dương.

Nói đoạn Lý Tịnh đưa mắt nhìn Tố Tố, thấy nàng đang lạnh run lên vì y phục quá mỏng, liền nói với bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng:

- Tối nay chúng ta sẽ tìm một lữ quán ở đây nghỉ cân, hai người và Tố Tố hãy đi mua một ít y phục ngự hán tránh để gió tuyết làm lạnh cơ thể, lát nữa chúng ta sẽ gặp nhau tại đây.

Khấu Trọng tò mò hỏi:

- Lý đại ca định đi đâu?

Lý Tịnh phóng mắt nhìn các cửa tiệm hai bên đường phố như đang tìm kiếm gì đó rồi đáp:

- Ta tìm xem có tiệm nào bán binh khí hay không, mua cho mỗi người một cây đao để phòng thân, hi vọng là không bị đắt quá! Thời gian này sinh ý của mấy tiệm binh khí đó rất là hưng vượng!

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Vậy chúng ta chia nhau hành sự đi.

Sau khi chia tay Lý Tịnh, hai gã Khấu, Từ đi hai bên tả hữu Tố Tố, dọc theo con phố đông người tìm tiệm bán y phục.

Huyện thành này ở phụ cận Đơn Dương, buôn bán vô cùng hưng vượng, bởi có thêm nhiều người từ Lịch Dương chạy loạn đến đây nên không khí càng thêm nhiệt náo, nhưng lúc nào cũng ẩn ẩn ước ước một thứ khẩn trương và sợ hãi xung quanh cái không khí ồn ào náo nhiệt ấy.

Hầu hết các cửa tiệm đều đã đóng cửa, Từ Tử Lăng nói:

- Hay là chúng ta đến thị tập xem có sạp hàng nào không?

Ba người liền quay bước đi về phía thị tập.

Bởi người quá đông nên Tố Tố phải nắm chặt hai cổ tay hai gã tiểu tử để tránh thất lạc và thêm ấm áp, khiến cho hai gã như hồn bay phách tán, tâm hồn phơi phới mê ly.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Tố Tố nói:

- Chi bằng tỷ tỷ hãy mặc y phục nam nhân, sau đó đội mũ lên che đi bộ tóc dài đẹp của tỷ, người khác nhìn sẽ tưởng tỷ là nam nhân, không còn bị vẻ đẹp của tỷ thu hút nữa.

Tố Tố được gã khen đẹp, sung sướng gật đầu.

Lúc này ba người đã chen được vào thị tập, quả nhiên có rất nhiều sạp hàng, bán đủ mọi thứ hàng hóa trên đời, đặc biệt là y phục ngự hàn.

Từ Tử Lăng cũng ghé miệng nói với Tố Tố:

- Nếu như tỷ cắt ngắn một chút, sau đó búi tóc giống kiểu hai đứa đệ, vậy thì càng vạn vô nhất thất hơn nữa.

Tố Tố hoan hỉ nói:

- Hai người giúp ta nhé?

Hai gã đồng thanh lớn giọng đáp:

- Đương nhiên rồi!

Tố Tố kéo tay hai gã ngồi thụp xuống bên cạnh một sạp hàng, hăng hái chọn y phục ngự hàn và giầy ống cao, vẻ mặt hưng phấn phi thường.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy ý vị vô cùng, tràn đầy cảm giác sung sướng.

Đột nhiên, cả hai gã nhìn thấy mấy tên hán tử trông có vẻ như bọn lưu manh du thủ du thực, đang nheo mắt nhìn Tố Tố quỳ trên đất, rồi lại chụm đầu vào nhau nói gì đó.

Cả hai cảm thấy chướng mắt vô cùng, trong lòng thầm mắng chửi mấy tên hán tử là đồ vô sỉ.

Khấu Trọng vội cúi người xuống, nhanh nhẹn giúp Tố Tố lựa đồ, sau đó không thèm mặc cả trả giá, cố nhẫn nhịn mà trả giá đắt gấp đôi, đoạn quay người bỏ đi.

Ra khỏi thị tập, hai gã mới thở phào một hơi.

Bất chợt.

“Bịch!”.

Vừa mới đi vào phố lớn, một người chạy tạt ngang qua, đầu vai **ng mạnh vào vai Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng nhất thời không kịp phòng bị, đầu vai tự nhiên thu về sau một chút, sau đó phát lực hất ngược lại, cùng lúc đó, từ dưới gan bàn chân gã, cơ hồ như có một đạo nhiệt khí chuyển động, tuôn ra cuồn cuộn từ đầu vai.

“Á!”.

Người kia kêu thảm một tiếng, lảo đảo thoái lui, chút nữa thì té ngồi xuống đất.

Ba người ngạc nhiên dừng bước, lúc này có sáu người khác bổ ra đứng chắn giữa đường, miệng hô lớn:

- Đánh người rồi!

Hai gã đưa mắt quan sát một lượt, phát hiện bốn người trong đó chính là mấy tên lưu manh lúc nãy nhìn Tố Tố, lập tức liền hiểu ra mọi chuyện.

Những người đi đường sợ vạ lây liền vội vàng tránh dạt sang hai bên.

Tố Tố hoa dung thất sắc, Từ Tử Lăng liền kéo nàng lùi lại hai bộ, còn Khấu Trọng thì cười ha hả nói:

- Ngũ hồ tứ hải đều huynh đệ, thiên sơn vạn thủy cũng một nhà. Dương Châu Trúc Hoa Bang Đường Thứ đường chủ chính là A Công của bọn ta, không biết mấy vị đại ca này xưng hô thế nào?

Nói xong liền giơ tay làm mấy dấu hiệu chào hỏi của Trúc Hoa Bang.

Bảy tên lưu manh đưa mắt nhìn nhau, cơ hồ có chút hoang mang.

Trúc Hoa Bang ở vùng Dương Châu có thế lực rất lớn, bằng không thì sao Khấu Trọng lại tự nhận là người của Trúc Hoa Bang chứ?

Một tên trông có vẻ như là đầu lĩnh liền bước lên một bước, gằn giọng nói:

- Ta mặc kệ các ngươi là ai, vừa rồi các ngươi **ng trúng huynh đệ ta, giờ tính bồi thường thế nào đây?

Khấu Trọng từ nhỏ đã lớn lên nơi xó chợ, làm sao mà gã không biết tình chuyện này khó mà hòa giải, tuy trong lòng có hơi sợ nhưng cũng biết chuyện khó tránh khỏi, liền lấy hết dũng khí, cười ha hả nói:

- Tiền thì không có, chỉ có hai tính mạng này, các ngươi giỏi thì đến lấy đi!

Tiếng gió nổi lên, một tên lưu manh đứng bên trái quét chân đá tới.

Khấu Trọng trong lòng cảm thấy kỳ quái vô cùng, không hiểu sao

cước của tên này lại chậm đến vậy?

Một tên khác ở bên phải cũng xông lên, vung quyền đấm thẳng vào mặt gã.

Ở Dương Châu, có thể nói hai gã đã lớn lên trong các cuộc ẩu đả, kinh nghiệm vô cùng phong phú, lại hợp tác ăn ý phi thường, đối phương vừa mới động thủ, Từ Tử Lăng đã kéo Tố Tố lui lại hai bước nữa. Gã chuẩn bị bước lên trợ giúp cho Khấu Trọng thì gã này đã tựa như mọc thêm mắt sau lưng nói:

- Ngươi coi chừng tỷ tỷ.

Khấu Trọng nghiêng người tránh khỏi một cước quét tới của gã bên trái, cùng lúc rùn người vung tay, đấm mạnh vào tiểu phúc của gã đang vung quyền đấm tới, động tác linh mẫn, nhanh nhẹn đến độ cả Từ Tử Lăng cũng ngây cả người.

Chuyện càng kỳ quái hơn nữa lại xảy ra, chính vào lúc Khấu Trọng vung tay lên, toàn thân cảm thấy sung mãn phi thường, cùng lúc từ trên đỉnh đầu gã chợt xuất hiện một cỗ lãnh khí, thông qua các kinh mạch trên tay, ào ạt tuôn ra ngoài theo quyền đầu.

“Bình!”.

Gã trúng quyền của Khấu Trọng kêu thảm một tiếng, cả người bay lên khỏi mặt đất, **ng trúng một gã khác, cả hai lăn lộn dưới đất, kêu la không ngớt.

Khấu Trọng không dám tin vào sự việc vừa xảy ra trước mắt, ngớ người nhìn quyền đầu của mình, chợt nghe tiếng kêu kinh hãi của Từ Tử Lăng và Tố Tố, trong lòng biết ngay có chuyện không hay, lúc này, một gã hán tử khác đã húc mạnh cùi chỏ vào hậu tâm gã.

Khấu Trọng lảo đảo bổ người về phía trước.

Tên lưu manh đánh trộm Khấu Trọng đang định thừa cơ truy kích thì đột nhiên cảm thấy một cỗ hàn khí cuồn cuộn tràn vào từ nơi cùi chỏ, toàn thân lập tức như đóng băng, đầu óc ì ùng như có sấm nổ bên tai, y còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã cảm thấy mình đổ gục xuống đất, muốn bò dậy cũng không được nữa.

Khấu Trọng vừa bị đẩy về phía trước, liền sau đó lăn một vòng sang bên cạnh, tránh hai cước đang đạp tới. Lạ một điều là chỗ đau nơi bối tâm đã không thuốc mà khỏi luôn.

Vừa mới tung người nhảy lên, gã đã phát hiện Từ Tử Lăng đã bất chấp hiểm nguy tung mình lao tới, tiếng “bịch... bịch.”. vang lên liên tiếp, năm tên ác hán còn lại cung quyền vung cước, hò hét lao tới.

Tên trúng quyền và tên đánh trộm khi nãy vẫn chưa bò dậy được.

Từ Tử Lăng tựa như điên cuồng lao tới, hoàn toàn không để ý đến quyền cước đang đánh tới, nhưng thực ra là gã tránh né hết sức dễ dàng, tiếp đó lanh lẹ hoàn kích, những kẻ bị gã đánh trúng đều hộc cả máu mồm, ngã lăn ra đất.

Khấu Trọng còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Lúc này hơn trăm người đứng vây quanh đó đều vỗ tay hoan hô vang dội, cùng lúc đó, Khấu Trọng liếc thấy có mấy tên nha sai đang quát tháo om sòm tiến lại, liền gấp giọng gọi Từ Tử Lăng:

- Tiểu Lăng, thối tử* đến rồi, dừng tay đi!

Từ Tử Lăng giật mình, tung chân đá bay tên địch thủ cuối cùng, rồi

vội vàng cùng Khấu Trọng kéo tay Tố Tố chạy đi.

Cả ba chạy được một đoạn liền tìm chỗ kín đáo, mặc y phục ngự hàn lên.

Khi ra đến phố lớn, thoạt nhìn không khác gì ba thanh niên nam tử bình thường là mấy.

Tố Tố tuy vẫn còn hơi sợ, nhưng thần tình vui vẻ vì nàng biết rằng hai gã vì nàng nên mới đánh nhau với người ta.

Trên đường ba người quay lại chỗ hẹn với Lý Tịnh, Tố Tố miệng cười tươi như hoa nở, hưng phấn hồi thuật lại tình hình lúc đó, Khấu Trọng đắc ý nói:

- Lúc tên khốn đó đánh lén vào bối tâm, lúc đầu thì đau đến sém chút thổ huyết, nhưng chỉ nháy mắt thì toàn thân đều mát rượi, dễ chịu vô cùng, chẳng còn đau đớn gì nữa. Tên tiểu tử đó cũng bị chân khí hộ thân của lão tử phản chấn cho bay ra xa, chút nữa thì rơi cả trứng ra ngoài...ha ha...!

Tốt Tố nghe gã nói lời thô tục, chẳng những không cảm thấy khó chịu mà ngược lại cảm thấy thân thiết, thoải mái phi thường, hai bàn tay càng nắm chặt cánh tay của hai gã hơn.

Từ Tử Lăng cười ha hả nói:

- Ngươi lạnh ta nóng, từ trước tới giờ chưa từng đánh đã như lần này... hắn đánh ta thì không sao, ta đánh hắn thì hắn hộc cả máu mồm. Cửu Huyền Thần Công đệ nhất trùng đã lợi hại như vậy rồi, ngươi thử nói xem nếu chúng ta luyện được đệ cửu trùng lo gì không đánh vỡ trứng tên Vũ Văn Hóa Cốt đó!

Khấu Trọng ghé đầu vào tóc Tố Tố hít một hơi, lắc đầu thở dài than:

- Hảo tỷ tỷ của chúng ta thơm thật, chẳng trách bao nhiêu là cuồng phong* lãng điệp bám theo.

Tố Tố khẽ rụt cổ lại, nhìn quanh quất rồi mắng:

- Tiểu Trọng ngươi còn hư thế nữa, ta sẽ mách với Lý đại ca đó.

Từ Tử Lăng cũng nghiêng đầu qua hít mạnh vào một hơi, cười cười nói:

- Mỗi người ngửi một cái, vậy mới công bằng.

Tố Tố cũng cười đến nghiêng ngả người, kéo hai gã lúc trái lúc phải, đi thành hình chữ chi trên đường, khiến khách bộ hành đều đưa mắt nhìn theo.

Chợt nàng kéo hai gã dừng lại thốt lên:

- Đến rồi!

Ba người vẫn không buông tay nhau ra, đứng tụm vào một nơi, nói cười không ngớt, tuy nhiên tuyệt đối không có chút tà niệm nam nữ tư tình nào cả, chỉ có cái tình tỷ đệ cùng chung hoạn nạn thiên chân vô tà mà thôi.

Đợi một hồi lâu vẫn chưa thấy Lý Tịnh quay lại, ba người liền đứng lui vào một góc phố, tiếp tục trò chuyện nói cười.

Khấu Trọng nửa đùa nửa thật nói:

- Tỷ tỷ đâu cần quay lại tìm tiểu thư Trác gia đó làm gì nữa, tỳ nữ

thủy chung cũng phải chịu lép vế với người ta, huống hồ chẳng may lão gia nhà tỷ đấu không lại được Lý Mật, lúc ấy chẳng phải tỷ sẽ thảm lắm sao? Trong đám nghĩa quân ô hợp đó, loại cầm thú thì nhiều chứ người như Lý đại ca thì chẳng có bao nhiêu đâu.

Tố Tố cười khổ nói:

- Tỷ tỷ vô thân vô thích, không về Trác gia thì còn biết đi đâu?

Từ Tử Lăng hưng phấn nói:

- Vậy thì cùng bọn đệ và Lý đại ca lảng tích thiên nhai đi! Thiên hạ rộng lớn thế này, đi đến đâu thì bọn đệ kiếm tiền nuôi tỷ tỷ đến đó, sống như vậy mới vui vẻ chứ!

Tố Tố cũng vui vẻ nói:

- Được đấy! Tỷ có thể giặt y phục cho hai đệ và Lý đại ca, chăm lo chỗ ăn chỗ ở cho ba người. Ôi! Nhưng Lý đại ca là người có chí lớn, huynh ấy sẽ không chịu ở cùng chúng ta đâu, chỉ cần nhìn ánh mắt lúc nào cũng trầm tư của huynh ấy là biết rồi!

Khấu Trọng cười ha ha nói:

- Vậy thì tỷ đi cùng hai hảo đệ đệ này đi, vĩnh viễn không phân ly. Bọn đệ nhất định sẽ hiếu thuận với tỷ tỷ mà.

Tố Tố hoan hỉ nói:

- Chúng ta chắc sẽ vui lắm! Ôi! Có điều như vậy cũng không được, sau này hai đệ lấy vợ sinh con, lúc ấy không phải là ta khó xử lắm sao?

Từ Tử Lăng vỗ ngực nói:

- Vì tỷ tỷ, cùng lắm là cả đời này bọn đệ không lấy vợ nữa.

Tố Tố lắc đầu nói:

- Làm sao như vậy được. Thiên chức của nam nhi là truyền tông tiếp đại, chi bằng để tỷ tỷ gả cho hai người là xong!

Cùng lúc, hai gã đều thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Tố Tố làm ra vẻ hết sức tự nhiên nói:

- Trong Phổ gia thôn có rất nhiều huynh đệ lấy chung một vợ, buổi tối còn nằm ngủ cùng nhau nữa.

Khấu Trọng hai mắt sáng lên:

- Như vậy chắc sẽ vui lắm!

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Chuyện này không được đâu, hay là hai chúng ta bắt thăm xem ai được lấy tỷ tỷ, người nào thua phải tự tìm cách khác để lấy vợ.

Tố Tố lắc đầu cười cười nói:

- Không đúng rồi! Phải là ai bắt thăm thua phải lấy tỷ mới đúng, hai đệ tương lai đều sẽ là đại anh hùng, đi tìm một người vợ khác sẽ tốt hơn tỷ đây nhiều lắm.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, rồi ôm nhau cười ngất, tiếng cười tràn đầy sự thuấn khiết của những trái tim mới lớn, tuyệt đối không chút tà niệm.

Khấu Trọng thở hổn hển nói:

- Tỷ tỷ thật biết dỗ dành, khiến bọn đệ vui thật là vui. Kỳ thực đệ biết trong lòng tỷ chỉ muốn gả cho Lý đại ca mà thôi!

Tố Tố đỏ bừng mặt, giận dỗi mắng:

- Không được nói bậy!

Từ Tử Lăng cố nhịn cười, đến nỗi nước mắt trào ra. Đúng lúc này, gã chợt nhìn thấy khoảng hơn chục nên đại hán đang đi qua đường, tên nào tên nấy nhìn trái nhìn phải, ngó ngó nghiêng nghiêng, trong đó còn có hai tên mặt mày sưng húp, chính là hai trong mấy tên lưu manh vừa bị bọn gã giáo huấn.

Từ Tử Lăng vội kéo Khấu Trọng và Tố Tố quay một bên, nấp vào sau lưng một gốc cây lớn.

Lúc này Khấu Trọng và Tố Tố đều đã nhìn thấy, sợ đến cơ hồ nín thở.

Tố Tố nói:

- Sao giờ Lý đại ca còn chưa quay lại, có huynh ấy ở đây thì không cần sợ gì nữa cả.

Hai gã cũng cảm thấy kỳ quái, Lý Tịnh chỉ đi mua đao, đâu có lý nào lại đi lâu như vậy.

Từ Tử Lăng sợ hãi nói:

- Đám lưu manh này xem ra cũng có vài tên biết võ công, trên mình còn có binh khí nữa, chỉ sợ không dễ đối phó như vừa nãy đâu.

Khấu Trọng thấp giọng nói:

- Có đao rồi thì không sợ bọn chúng nữa. Nhưng tuyệt đối không nên dùng thân mình để đỡ đao, võ công của chúng ta tuy cao, nhưng đệ nhất trùng Cửu Huyền Công sợ rằng vẫn chưa ngăn cản nổi binh khí, đặc biệt là chỗ yếu hại như là cổ này.

Tố Tố gắt giọng nói:

- Đừng nói nữa! Ôi, không biết Lý đại ca đã đi đâu rồi?

Chính vào lúc này, trên phố chợt xuất hiện một người lảo đảo bước về phía ba người, chính thị là Lý Tịnh.

Cả ba hồn phi phách tán, vội chạy ra đó.

Lý Tịnh vừa thấy ba người, hai chân liền run lên, ngã huỵch xuống đất.

Hai gã Khấu, Từ vội lao đến như tên bắn, hai bên tả hữu đỡ y dậy.

Tố Tố bổ người vào lòng Lý Tịnh, hai tay mò vào trong y phục, phát hiện ra hai tay mình đều là máu tơi.

Lý Tịnh mặt không còn sắc máu, khó khăn thấp giọng nói:

- Có năm tên trong Chấp Pháp Đoàn của Đỗ Phục Uy đuổi đến, ta đã giết được bốn tên nhưng một tên đã chạy thoát mất rồi. Các người

không cần để ý đến ta, lập tức chạy mau đi, bằng không thì không kịp đâu!

Tố Tố hoảng hốt nói:

- Chỉ huyết tán ở đâu, chúng tôi phải cầm máu cho đại ca trước đã!

Khấu Trọng biết tình hình nguy cấp, vội đưa tay chỉ cửa sau của một toà trạch viện, rồi cùng Từ Tử Lăng dìu Lý Tịnh tông cửa ra, lẻn vào hậu viên.

Tố Tố vội vàng theo sau đóng cửa lại.

Hậu viên cỏ dại mọc đầy, hiển nhiên là người ở đây sớm đã bỏ đi từ lâu.

Lý Tịnh lúc này đã rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, cả ba chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, vội vàng đỡ y vào trong nhà, đặt lên một chiếc trường kỷ, rồi cởi y phục bên ngoài ra, kinh hãi phát hiện trên người y ít nhất cũng có bảy chỗ bị thương, sâu thì có thể thấy xương cốt, nông thì cũng rách gia toác thịt. Cũng may là trừ một đao trí mạng ở ngực ra thì những vết thương khác đều ở đùi hoặc cánh tay, từ những vết thương này có thể thấy trận chiến mà y vừa trải qua hung hiểm ác liệt chừng nào.

Khấu Trọng lâm nguy bất loạn, bình tĩnh nói:

- Tiểu Lăng mau đi tìm thuốc chỉ huyết, ta sẽ tìm cách đưa xe ngựa đến đây, lừa gạt, trộm cắp hay mua bán gì cũng được, trời tối là chúng ta lập tức lên đường.

Tố Tố lúc này vừa khóc vừa lau các vết thương cho Lý Tịnh.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, cùng hạ quyết tâm, thế nào cũng phải bảo vệ cho được tính mạng Lý Tịnh.

Đoạn hai gã chia nhau ra hành sự.

Từ Tử Lăng khó khăn lắm mới tìm được một tiệm thuốc, mua được một ít chỉ huyết tán, vội vội vàng vàng đi về chỗ Lý Tịnh. Chẳng ngờ lại gặp phải đám lưu manh lúc nãy đi về phía gã, Từ Tử Lăng thấy bọn chúng mang đao mang kiếm, thanh thế thập phần hung hãn, liền kéo cổ áo lên che kín mặt, cúi đầu rảo bước nhanh qua mặt chúng. Chợt một tên trong bọn nhận ra gã liền kêu lên:

- Là hắn đó!

Tiếng “choeng choeng!” vang lên không ngớt, bọn ác hán lần lượt rút binh khí bao vây lấy Từ Tử Lăng, làm người đi trên phố sợ hãi dạt sang một bên, gà bay chó chạy, hỗn loạn phi thường.

Từ Tử Lăng tay không tấc sắt, cũng không dám một lúc đối đầu với nhiều người như vậy, bèn hét lớn một tiếng, tung mình chạy như bay.

Bọn ác hán cũng hò hét đuổi theo.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng có thể xem như chuyên gia lẩn trốn, trước đây ở Dương Châu, mỗi khi đánh nhau thua người ta, hai gã đều phải dựa vào đôi chân mà trốn thoát, lần này cũng vậy, Từ Tử Lăng luồn tả luồn hữu, lợi dụng người đi đường làm chướng ngại, càng chạy càng nhanh, chỉ thấy cỗ khí nóng trong người không ngừng luân chuyển, gan bàn chân tả thì nóng rực, còn gan bàn chân hữu lại mát lạnh, càng chạy càng thấy dễ chịu, tâm tịnh như kính, sém chút nữa thì gã quên cả lũ ác hán đang đuổi phía sau.

Một lát sau, thì đám ác hán không biết đã bị bỏ lại ở chỗ nào rồi.

Từ Tử Lăng đảo một vòng, quay trở lại hậu viên, Tố Tố lúc này lòng đang như lửa đốt, đứng ngồi không yên.

Hai người cùng ngồi xuống giúp Lý Tịnh bôi chỉ huyết tán, băng vết thương lại, làm đến tận hoàng hôn mới xong, sau đó lại mặc cho y bộ y phục mới.

Lý Tịnh tuy đã hôn mê bất tỉnh nhưng hô hấp vẫn đều, khiến cho cả hai yên tâm được đôi chút.

Tố Tố nói:

- Cũng may các vết thương của Lý đại ca tự khép miệng lại, bằng không còn nguy hơn nữa. Ôi! Sao tiểu Trọng vẫn chưa quay lại nhỉ?

Từ Tử Lăng không nói lời nào, rút bảo đao tuỳ thân của Lý Tịnh đi ra giữa phòng, y theo đao pháp Huyết Chiến Thập Thức mà Lý Tịnh truyền dậy luyện tập.

Ngày hôm đó, khi Lý Tịnh truyền đao pháp, gã không hề có lĩnh ngộ và cảm thụ gì, nhưng giờ đây khi Lý Tịnh thân thọ trọng thương, cường địch vây ráp khắp nơi, trong lòng gã liền nổi lên một cảm giác bi phẫn, tráng liệt, chỉ thấy mỗi đao chém xuống đều như muốn lấy mạng đổi mạng, nhất thời rơi vào cảnh giới vong ngã.

Từ chiêu thứ nhất Lưỡng Quân Đối Lũy, tiếp đó là Phong Mang Tất Lộ, Khinh Kỵ Đột Xuất, Thám Nang Thủ Vật, Nhất Chiến Công Thành, Phê Kháng Đảo Hư, Binh Vô Thường Thế, Tử Sinh Tồn Vong, Cường Nhi Tỵ Chi đến chiêu thứ mười Quân Lâm Thiên Hạ, chiêu nào chiêu nấy đều hết sức tuỳ tâm ứng thủ.

Sau đó gã lại luyện lại một lượt từ chiêu thứ mười đến chiêu thứ nhất, chợt nghe Tố Tố kêu lên:

- Tiểu Lăng dừng tay.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên dừng lại. Chỉ thấy Tố Tố đứng chắn trước người Lý

Tịnh, mặt xanh nhợt, hai môi trắng bệnh:

- Thanh đao của đệ sao phát ra luồng gió nóng như vậy? Thật là đáng sợ!

Từ Tử Lăng thoáng ngạc nhiên, thầm nhủ: "sao ta lại không cảm giác được?

Xem ra Cửu Huyền Đại Pháp của ta cũng có chút đạo hạnh rồi, chỉ là không biết khi gặp địch nhân thực sự có thể dùng được hay không mà thôi?”.

“Bình!”.

Khấu Trọng tông cửa chạy vào, kêu lớn:

- Xe ngựa đến rồi, mau lên!

Hai người cả mừng, cũng chẳng kịp truy vấn gã xem xe ngựa ở đâu ra, mau mắn ôm Lý Tịnh đặt lên tấm nệm cỏ sau xe.

Khấu Trọng điều khiển xe ngựa chạy thẳng ra phố lớn.

Vừa hay ba người gặp phải một đội xe chừng hơn chục chiếc có cả nam nữ lão ấu đang chạy về hướng cửa thành, Khấu Trọng cả

mừng, vội cho xe chạy theo đoàn xe đó, hi vọng sẽ nhân lúc hỗn loạn mà thoát ra khỏi thành.

Từ Tử Lăng đặt bảo đao của Lý Tịnh lên đùi, thấp giọng nói:

- Vừa nãy ta luyện Huyết Chiến Thập Thức của Lý đại ca, quả thật thống khoái phi thường, tỷ tỷ còn nói đao của ta có thể phát ra nhiệt phong nữa đó!

Khấu Trọng chắt lưỡi nói:

- Xem ra Cửu Huyền Đại Pháp của mẹ dạy cho chúng ta và mấy tấm đồ hình quỷ quái trong Trường Sinh Quyết hợp lại đã trở thành võ công lợi hại rồi!

Chà! Đáng tiếc chỉ có một thanh đao, bằng không hai chúng ta song đao hợp bích, không phải là thiên hạ vô địch hay sao?”.

Từ Tử Lăng cười cười nói:

- Đi tìm mẹ ngươi mà bốc phét! À... không, mẹ ngươi cũng là mẹ ta mà! Cái tên tiểu tử nhà ngươi chỉ giỏi khoa trương tự khen mình, so với mẹ và Vũ Văn Hóa Cập, thân thủ của chúng ta còn kém xa lắm, đối phó với mấy tên lưu manh du thủ du thực thì còn được, chứ...

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Đấy là ngươi nói mà! Nhìn kìa, lũ lưu manh du thủ du thực đến kìa, đi hay không đi đây?

Từ Tử Lăng nhìn theo ánh mắt của gã, chỉ thấy trước cửa thành tụ tập hơn hai chục gã lưu manh và quan sai, đang kiểm tra xe ngựa và khách bộ hành, dường như còn chưa nhìn thấy bọn gã.

Sắc mặt của hai gã đều trở nên hết sức khó coi.

Từ Tử Lăng nghiến răng:

- Để ta dụ bọn chúng đi!

Khấu Trọng ngăn lại nói:

- Nếu ngươi chết bảo ta phải làm sao đây?

Song mục Từ Tử Lăng chợt phát xạ hàn quang, nói với vẻ chắc chắn:

- Ta nhất định không chết được đâu, ngươi đợi ta ở ngoài thành nửa dặm là được.

Khấu Trọng biết đây là cách duy nhất, đành trầm giọng nói:

- Không gặp không đi, nếu không thấy ngươi đến, ta sẽ quay lại liều mạng với chúng.

Lúc này Tố Tố cũng phát giác có chuyện xảy ra, vội kinh hãi nói:

- Không được! Hay là chúng ta tìm nơi nào đó ẩn tránh trước đã!

Từ Tử Lăng kiên quyết lắc đầu nói:

- Đám lưu manh quan sai này còn dễ đối phó một chút, nếu như để Chấp Pháp Đoàn của Đỗ Phục Uy tìm đến, e rằng chúng ta không ai toàn mạng. Vì thế đây là cơ hội duy nhất.

Khấu Trọng chỉ nói:

- Cẩn thận!

Từ Tử Lăng rút bảo đao ra, để lại vỏ đao trên xe rồi tung người nhảy xuống.

Khấu Trọng và Tố Tố thấy Từ Tử Lăng một người một đao đối mặt phía đám đông địch nhân, hai quả tim cơ hồ như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực.

Đám ác hán trông thấy Từ Tử Lăng liền quát tháo ầm ĩ, cùng lúc bạt xuất binh khí, chạy đuổi theo gã.

Từ Tử Lăng tay cầm bảo đao, chạy thẳng về phía con đường lớn cạnh cổng thành.

Đoàn xe ngựa lập tức tăng tống, chạy ra khỏi thành môn.

Khấu Trọng và Tố Tố cố nén lòng, thúc ngựa ra khỏi thành.

Ngoảnh mặt nhìn lại thấy hơn hai chục tên công sai và ác hán đang điên cuồng đuổi theo Từ Tử Lăng, Khấu Trọng và Tố Tố cuối cùng cũng không nén nổi hai hàng lệ nóng.

Vào sát na vừa ra khỏi thành, hai người nhìn thấy Từ Tử Lăng quay người trở lại, vung đao lao thẳng vào đám truy binh.

Khi Tố Tố thất thanh rú lên, thì chiếc xe ngựa đã chạy ra khỏi thành rồi.

Chương 12: Lão Yêu cự hoạt

Trong nháy mắt, tinh thần và nhục thể của Từ Tử Lăng đều rơi vào một trạng thái trước giờ chưa từng có.

Gã cảm thấy thân thể và tinh thần như hòa nhập làm một, hóa thành một sức mạnh tuôn trào mãnh liệt.

Nhãn thần gã chợt sáng rực, xông thẳng vào giữa hơn mười tên lưu manh ác hán. Trong mắt gã giờ đây dường như bọn chúng không còn đáng sợ nữa, thậm chí gã còn cảm thấy mình như đã thăng lên một cảnh giới khác, động tác nhanh hơn bọn kia gấp bội, hơn nữa còn nắm rõ góc độ và thời gian của mỗi thứ binh khí, cách khống chế và phá giải, nhận định xem ai mạnh ai yếu.

Nhưng đáng tiếc một điều là gã không biết làm sao để lợi dụng bản lĩnh đột nhiên xuất hiện này.

Nhiệt lưu từ lòng bàn chân trái dẫn đi khắp cơ thể.

Tên ác hán đầu tiên cũng là tên có võ công khá nhất, tay cầm một cây đại phủ vung lên, thoắt tả thoắt hữu, phủ còn chưa đến, khí kình và phá phong sắc lạnh đã vù vù bên tai, làm mặt gã rát ràn rạt.

Tất cả cảm giác đều tăng lên theo cấp số nhân.

Trong một sát na ngắn ngủi, đầu gã chợt hiện ra Huyết Chiến Thập Thức mà Lý Tịnh đã truyền dạy, hết sức tự nhiên sử ra một chiêu Phong Mang Tất Lộ, bảo đao vạch ra một đường chém tới.

“Đinh!”.

Đao phủ giao kích!

Từ Tử Lăng không ngờ mình thật sự có thể cản đỡ được đại phủ của địch nhân, trong lòng đang vui sướng thì tên kia đột nhiên vặn tay, một cỗ lực lớn khủng khiếp truyền qua, bảo đao của gã liền thoát thủ bay đi.

Từ Tử Lăng hồn phi phách tán, không liệu được rằng bản thân rõ ràng biết được biến hóa tiếp sau của đối phương, nhưng lại không biết ứng phó thế nào, vừa mới tiếp một chiêu đầu tiên đã bị mất binh khí.

Đại phủ lại chém tới.

Hai tên khác cũng chia hai bên tả hữu xông lên, một đao một thiết luyện(1), hùng hổ lao tới tấn công Từ Tử Lăng, tuyệt không vì hắn niên kỷ còn nhỏ mà lưu lại chút tình.

Trong lúc sinh tử quan đầu, Từ Tử Lăng vội ngắm chuẩn bộ vị, không tiến mà thoái, lăn mình xuống đất, luồn qua khoảng trống giữa hai tên địch, lộn vào giữa trùng vây của đám địch.

Ba kẻ kia đều đánh vào khoảng không, hụt bước lao lên phía trước hai bộ rồi mới thu thế quay đầu lại được.

Những tên khác liền vung đao vung kiếm khép chặt vòng vây lại.

Từ Tử Lăng nhảy lên phía trước, chỉ thấy trái, phải, giữa đều là đao quang kiếm ảnh, liền vội vàng thoái hậu.

“Bịch!”.

Lưng gã đập mạnh vào một bức tường dầy. Từ Tử Lăng thấy không thể thoái lui được nữa, bèn buông xuôi, ngồi phệt xuống đất.

Đầu tiên gã nghĩ đến Khấu Trọng, sau đó là mẹ của gã và Tố Tố, Lý Tịnh.

Khi gã đang thầm than mạng mình thôi đã ô hô ai tai thì chợt thấy trước mắt hoa lên.

Một người đầu đội mũ cao, niên kỷ ước chừng năm mươi, gương mặt cổ sơ(2), lại có vẻ hơi cứng nhắc, tựa như từ trên trời rơi xuống đứng chắn giữa bọn ác hán đang điên cuồng lao lên vào Từ Tử Lăng. Y còn đủ thời gian quỳ xuống, đối mặt với gã, lộ ra một nụ cười ôn hoà, hoàn toàn tương phản với vẻ mặt khắc khổ, lạnh lùng của y. Lúc này hai đao, một kiếm, một xích sắt bởi không kịp thu thế nên toàn bộ đều đánh thẳng vào lưng của người mới đến.

Cả bốn gã ác hán đồng thanh kêu thảm, miệng hộc máu tươi, bay lộn vềp hía sau, còn binh khí thì toàn bộ rơi cả vào tay quái nhân mới xuất hiện.

Những tên ác hán còn lại đâu từng thấy qua thứ võ công nào thần kỳ như vậy, sợ hãi thối lui liên tiếp, tuy vậy nhưng trận thế vây công của bọn chúng vẫn chưa hoàn toàn bị phá giải.

Người kia khẽ vỗ vai Từ Tử Lăng, đỡ gã dậy, còn phủ bụi trên vai cho gã nữa, thái độ vô cùng ôn nhu tỉ mỉ.

Bốn gã ác hán vừa bị chấn bay ra xa kia đều nằm bất động dưới đất, chẳng hề động đậy cái nào. Xem ra thì cũng hung đa cát thiểu.

Người kia khẽ mỉm cười, cất giọng ôn hòa hỏi:

- Ngươi tên Từ Tử Lăng đúng không?

Từ Tử Lăng giờ đây đầu óc trống rỗng, chỉ biết hoang mang gật đầu.

Một tên ác hán đứng sau chợt lớn tiếng hỏi:

- Dám hỏi, bằng hữu là người ở dây nào vậy?

Khoé miệng người kia hiện lên một nụ cười lạnh lùng, bởi vì y đứng quay lưng vào lũ ác hán nên chỉ có mình Từ Tử Lăng nhìn thấy, gã thầm cảm giác được rằng cái người "trượng nghĩa xuất thủ" trước mặt mình đây cũng không phải người tốt thật sự gì cả.

Chỉ thấy y phản thủ gạt ra một cái, những binh khí kia đều lọt hết cả vào bàn tay to bè của y tựa như đao kiếm sắc bén chẳng hề hấn gì đến y vậy. Chỉ nghe y nói với vẻ hết sức bình thường:

- Bản nhân Đỗ Phục Uy, các người đi gặp Diêm Vương thì nhớ đừng quên cái tên này.

Từ Tử Lăng nghe mà như sét đánh ngang tai.

Đỗ Phục Uy không phải là đại đầu lĩnh của nghĩa quân Giang Hoài, chủ nhân cũ của Lý Tịnh hay sao? Y vừa dẫn quân đánh hạ Lịch Dương khiến người người phải hốt hoảng đào vong, tại sao đột nhiên lại đơn thân độc mã xuất hiện ở chốn này? Chẳng những cứu gã mà còn biết cả tên gã nữa?

Lúc gã đang nghĩ vẩn vơ thì Đỗ Phục Uy đã lùi lại nhanh như điện chớp, **ng mạnh vào một hán tử đứng cách đó chừng hơn trượng.

Hán tử đó lập tức thổ huyết, người bắn văng lên không, toàn thân

vang lên tiếng xương cốt gãy vụn.

Đám ác hán lúc này chỉ hận sao mình không có thêm một cặp chân nữa, hoảng hốt chạy tứ tán hòng thoát mạng.

Đỗ Phục Uy vung tả thủ lên, bốn thứ binh khí trong tay liền thoát thủ bay đi, phân biệt cắm vào lưng bốn tên ác hán phía bên trái, xuyên từ phía sau ra phía trước, thủ đoạn tàn độc vô song nhưng cũng thập phần chuẩn xác, khiến người ta phải le lưỡi thán phục.

Từ Tử Lăng thẩm nhủ lúc này mà không đi thì còn đợi lúc nào nữa, nghĩ đoạn liền đứng dậy phóng bước chạy ra cửa thành.

Tiếng kêu thảm vang lên không ngớt sau lưng gã.

Trận đồ sát tàn nhẫn của Đỗ Phục Uy làm Từ Tử Lăng mất hết cả can đảm, ngay cả quay đầu lại nhìn gã cũng không dám, chớp mắt gã đã chạy vào giữa đám nạn dân đang tranh nhau tiến về phía thành môn, chen chúc một hồi, cuối cùng gã cũng đến được quan đạo để ra thành.

Giờ đây hy vọng duy nhất của gã chính là tìm được Khấu Trọng, sau đó chạy được bao xa thì chạy, vĩnh viễn không gặp lại tên đại ma đầu đó nữa.

Đột nhiên bên tai gã vang lên thanh âm dễ sợ của Đỗ Phục Uy:

- Cước trình của tiểu huynh đệ cũng nhanh quá!

Từ Tử Lăng dừng lại, lại nhìn quanh quất, nhưng không hề thấy Đỗ Phục Uy đâu.

Đột nhiên gã phát hiện những người xung quanh đều đang kinh hãi

nhìn lên đỉnh đầu mình, Từ Tử Lăng sực tỉnh, hồn phi phách tán chưa kịp có bất kỳ hành động gì thì Đỗ Phục Uy đã nhảy xuống, vươn tay chộp lấy bối tâm gã.

Năm đạo khí kình tuôn trào vào cơ thể gã.

Đầu tiên, Từ Tử Lăng cảm thấy như mất hết khí lực, sau rồi gan bàn trân trái nóng rực lên, tiếp đó là gan bàn chân phải mát rượi, rồi gã lại thấy mình tràn trề khí lực, giãy giụa dữ dội hòng thoát ra khỏi bàn tay của họ Đỗ.

Đỗ Phục Uy “hừ” một tiếng, tiếp tục dồn chân khí vào nội thể gã.

***

Khấu Trọng điều khiển xe ngựa đi vào một bìa rừng rồi nhảy xuống.

Tố Tố kinh hãi hỏi:

- Đệ muốn đi đâu?

Khấu Trọng bước lại gần Tố Tố, cúi đầu nhìn Lý Tịnh vẫn hôn mê nằm trong lòng nàng một cái rồi ngẩng đầu lên nghiêm mặt nói:

- Đệ thấy Tiểu Lăng lần này hung đa cát thiểu rồi, giờ đệ phải quay lại báo cừu cho hắn, tỷ tỷ hãy cho xe chạy vào sâu trong rừng, đợi Lý đại ca tỉnh lại rồi nghĩ cách chạy trốn sau.

Gã cho tay vào bọc lấy ra hai thỏi ngân lượng ném lên thùng xe rồi quay đầu bỏ đi, không lý đến tiếng kêu thảng thốt của Tố Tố nữa.

Gã quay lại quan lộ, chạy ngược dòng người, hướng về phía thành môn.

Nhiệt lệ không ngừng tuôn rơi.

Đôi chân càng chạy càng nhanh.

Bốn bề đều là người xe đang tranh nhau đường đi, nhưng tựa hồ không có chút can hệ gì đến gã, song phương tựa như đang sống trong hai thế giới hoàn toàn khác nhau vậy.

Không ai có thể hiểu được tình cảm sâu đậm của gã và Từ Tử Lăng.

Khi gã vừa chạy tránh một chiếc xe, nhảy xuống bìa rừng thì một cánh tay từ trong rừng thò ra, giữ chặt gã lại.

Tiếp đó là cả người gã bị kẹp chặt, toàn thân mềm nhũn.

Gã ngẩng đưa mắt nhìn sang, còn chưa kịp nhìn rõ dáng vẻ người đang cầm giữ mình thế nào thì đã thấy cái đầu Từ Tử Lăng thò ra dưới nách kẻ ấy, liên tục nháy mắt biểu thị ý có nguy hiểm.

“Bịch! Bịch!”.

Cả hai gã bị ném xuống một bãi cỏ ở bìa rừng, ngã lăn lộn đến đầu váng mắt hoa, khó khăn lắm mới bò dậy được.

Hai gã đưa mắt nhìn quanh khắp bốn bề, không thấy Đỗ Phục Uy đâu, vội hét lớn một tiếng, quay người chạy trối chết.

Chợt Khấu Trọng ngã huỵch xuống đất.

Từ Tử Lăng đã chạy được hơn mười trượng, thấy vậy lại quay đầu chạy ngược lại, lúc gã đỡ Khấu Trọng dậy mới biết họ Khấu đã mất đi tri giác.

Từ Tử Lăng chán nản ngồi phệt xuống đất.

Đôi chân của Đỗ Phục Uy hiện ra trước mắt gã.

Từ Tử Lăng thở hổn hển nói:

- Ngươi muốn gì?

Đỗ Phục Uy nhạt giọng nói:

- Ngươi có thể đi rồi!

Từ Tử Lăng sửng người, ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt lạnh băng của họ Đỗ, thử hỏi lại một lần nữa:

- Ta có thể đi sao?

Đỗ Phục Uy gật đầu:

- Đúng vậy! Ngươi có thể đi, nhưng chỉ một mình ngươi mà thôi.

Từ Tử Lăng kiên quyết nói:

- Ta tuyệt đối không bán bạn cầu vinh đâu.

Đỗ Phục Uy ngồi xuống, mỉm cười nói:

- Kinh nghiệm giang hồ của ngươi quá ít ỏi rồi, chỉ một chiêu là đã khiến ngươi nói tuột ra quan hệ của ngươi với tên họ Khấu này. Được rồi! Bây giờ ta hỏi một câu, ngươi đáp một câu, không được ngần ngừ do dự, bằng không ta sẽ chặt chân chặt tay của bạn ngươi, khiến hắn trở nên tàn phế suốt đời.

Từ Tử Lăng sợ hãi nói:

- Ta nói sai thì liên can gì tới hắn? Chuyện này không phải quá bất công hay sao?

Đỗ Phục Uy làm như không có gì nói:

- Trước giờ thế gian này đâu có chuyện gì là công bằng chứ? Bằng không lấy đâu ra người làm hoàng đế, lấy đâu ra kẻ ăn mày? Ngươi đừng tưởng mình có thể tuỳ tiện trả lời là được, đợi lát nữa ta làm cho Khấu Trọng tỉnh lại, chỉ cần đối chiếu khẩu cung là biết ngay ngươi có hồ ngôn loạn ngữ hay không. Chỉ cần phát hiện ngươi nói dối một câu, ta sẽ móc một con mắt của hắn, nói dối hai câu thì chân và tay hảo bằng hữu của ngươi sẽ lìa cơ thể hắn.

Từ Tử Lăng nghe mà tóc gáy dựng ngược, so về sự tàn ác vô tình với kẻ này, e rằng những kẻ trước đây ở Dương Châu được gọi là nhân vật bá đạo đều biến thành đại thiện nhân hết cả.

Đỗ Phục Uy thầm nhủ: “Tên tiểu tử ngươi đâu dám không nghe lời?”.

Y vốn không muốn hạ sát đám lưu manh ác bá truy sát Từ Tử Lăng lúc nãy, nhưng chỉ vì muốn Từ Tử Lăng nhận định y là kẻ sát nhân tàn nhẫn, gia tăng áp lực lên gã nên y mới đánh phải làm vậy. Hai gã bị Vũ Văn Hóa Cập truy bắt, rồi lại được Cao Lệ La Sát Nữ Phó Quân Sước cứu thoát, chuyện này đã chấn động cả giang hồ, đặc biệt là nó còn liên can đến cả Dương Công Bảo Khố, nên khiến Đỗ Phục Uy rất quan tâm. Vì thế sau khi nghe thủ hạ tả lại dung mạo hai gã, liền đích thân đuổi tới, vừa hay gặp phải bọn Từ Tử Lăng, Khấu Trọng đang đưa Lý

Tịnh nằm hôn mê bất tỉnh ra khỏi thành.

Lúc này, thấy Từ Tử Lăng đang sợ hãi co mình lại, Đỗ Phục Uy cố nén sự hưng phấn trong lòng lại, cất giọng đều đều hỏi:

- Tại sao Vũ Văn Hóa Cập lại truy bắt hai ngươi?

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn Khấu Trọng, chán nản nói:

- Vì một cuốn sách quỷ quái!

Đỗ Phục Y cố ý để lộ ra một cánh tay, biểu thị vẻ ta đây không gì là không biết, ra vẻ không quan tâm gì nói:

- Chính là Trường Sinh Quyết mà tên bạo quân muốn có phải không? Tên bạo quân này chẳng những tàn bạo vô lương mà còn ngu muội phi thường nữa?

Trường sinh bất tử ư? Thật là hết sức hồ đồ!

Rồi y lại hỏi tiếp:

- Chân khí nội gia của ngươi là do ai truyền cho?

Chỉ dựa vào những câu hỏi này của Đỗ Phục Uy đã biết y không phải là kẻ đơn giản. Y không hỏi một cách tuần tự mà sử dụng phương pháp đột kích, khiến đối phương không thể dự đoán ra câu hỏi tiếp sau mà chuẩn bị đáp án từ trước.

Từ Tử Lăng quả nhiên ngây người ra, nhưng vừa thấy ánh mắt lạnh lùng của họ Đỗ, gã vội xua tay nói:

- Đừng! Để ta nói! Là mẹ ta truyền cho ta!

Lần này thì đến lượt Đỗ Phục Uy ngẩn người:

- Mẹ của ngươi?

Từ Tử Lăng biết cuối cùng cũng không giấu diếm được tên ma vương này, bèn thở dài, kể hết quá trình gặp gỡ Phó Quân Sước thế nào cho y nghe, nói đến đoạn Phó Quân Sước qua đời, hai mắt gã đỏ lựng lên, chút nữa thì nước mắt tuôn trào. Gã xúc động đến độ quên rằng Đỗ Phục Uy tuyệt đối không phải là đối tượng để mình thổ lộ tâm tình.

Nào ngờ Đỗ Phục Uy lại vươn tay về phía hai mắt Khấu Trọng, lắc đầu nói:

- Ngươi đang nói dối!

Từ Tử Lăng cả kinh, vội chỉ tay lên trời nói:

- Nếu ta nói dối nửa lời, chết không toàn thây.

Đỗ Phục Uy không phải không tin lời gã nói, chẳng qua chỉ là muốn giở chút thủ đoạn, uy hiếp Từ Tử Lăng để moi ra được những vấn đề quan trọng. Y nghe gã nói vậy liền chậm rãi hỏi:

- Chân khí trong nội thể ngươi mà Cửu Huyền Chân Khí của Cao Lệ Dịch Kiếm Đại Sư Phó Thái Lâm hoàn toàn không có quan hệ, làm sao mà do La Sát Nữ truyền được?

Từ Tử Lăng thở phào nhẹ nhõm, thầm nhủ: “thì ra là vậy?”, nghĩ đoạn thở dài một hơi, nói:

- Mẹ truyền dạy cho chúng ta Cửu Huyền Tâm Pháp nhưng chưa nói cho chúng ta phương pháp luyện công, vì không có manh mối nên

đành phải luyện theo các đường tuyến chỉ thị của đồ hình bên trong Trường Sinh Quyết. Thật tình chính là như vậy, ngươi không tin thì ta cũng chẳng có cách nào cả.

Đỗ Phục Uy hai mắt sáng rực lên, nhưng vẫn ra vẻ không quan tâm nói:

- Thật đúng là truyện lạ trong thiên hạ, thì ra Trường Sinh Quyết lại là bí kíp võ công, chỉ tiếc một điều dù ta có được nó cũng chẳng có thể sử dụng, trừ phi là ta chịu phế bỏ toàn bộ võ công hiện giờ. Hừ! La Sát Nữ có đề cập đến chuyện Dương Công Bảo Khố với hai ngươi không? Cho dù không nói cũng không sao, ta có thể đào mộ của ả ta lên, thế nào cũng có thể tìm ra được manh mối gì đó.

Từ Tử Lăng kinh hãi thốt:

- Ngươi sao có thể làm vậy?

Đúng vào lúc này, gã chợt thấy Khấu Trọng khẽ run lên, dường như là đã tỉnh lại.

Đỗ Phục Uy đứng quay lưng về phía Khấu Trọng, tự nhiên là không nhìn thấy, y vẫn ra vẻ nhàn nhã nói:

- Vậy thì ngươi hãy nói ra đi! Nhập thổ vi an, đương nhiên không làm phiền đến mẹ ngươi là tốt nhất rồi!

Từ Tử Lăng cúi đầu thở dài than:

- Ta đầu hàng! Có điều ngươi phải thả bọn ta ra đấy. Dương Công Bảo Khố chính là ở Quan Đế Miếu trong Dương Châu thành, chỉ cần dịch tượng thần sang một bên là có thể thấy địa đạo đi vào Bảo Khố. Mẹ đang trên đường đi tới đó lấy bảo vật nên mới gặp phải chúng ta.

Không tin, ngươi cứ đánh thức Khấu Trọng dậy đối chứng khẩu cung xem? Ngươi làm hắn bất tỉnh lâu vậy, liệu có xảy ra chuyện gì không?

Đỗ Phục Uy ngẩn người:

- Dương Châu thành? Chuyện này thật khó mà tưởng tượng được, hà!

Nói đoạn liền bật ngón tay bắn ra một đạo kình phong, Từ Tử Lăng lập tức hôn mê bất tỉnh. Cũng không biết trôi qua bao lâu, Từ Tử Lăng lại tỉnh dậy, chỉ thấy Khấu Trọng đang ngồi gục đầu bên cạnh, còn Đỗ Phục Uy thì đang ngửa mặt nhìn trời, không biết là đang nghĩ ngợi điều gì.

Khấu Trọng thở dài nói:

- Tiểu Lăng! Ta xin lỗi! Vì cái mạng nhỏ của ngươi mà ta đã đem cái bí mật ở Quan Đế miếu nói ra rồi.

Đỗ Phục Uy chợt quát lớn:

- Câm miệng! Nếu ta còn nghe thấy hai ngươi nói tới ba chữ đó, ta sẽ giết ngay lập tức!

Đoạn lại gắt giọng quát:

- Đứng dậy cho ta!

Hai gã thấp thỏm đứng dậy, không biết y có định sát nhân diệt khẩu hay không.

Đỗ Phục Uy song mục phát xạ hàn quang, lạnh lùng nhìn hai gã mấy

lượt, thấy hai gã run lên vì sợ mới nhẹ giọng nói:

- Hai tên tiểu tử các ngươi dẫn ta đi lấy Trường Sinh Quyết rồi có thể khôi phục tự do.

Từ Tử Lăng thốt lên:

- Không phải ngươi nói là Trường Sinh Quyết không có ích gì cho ngươi sao?

Đỗ Phục Uy mỉm cười nói:

- Xem một chút cũng tốt mà. Từ bây giờ trở đi, các ngươi hãy gọi ta là cha, ta bảo gì các ngươi phải làm nấy, có hiểu chưa? Nào, gọi mấy tiếng cha cho ta nghe xem!

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, thầm nhủ kẻ thức thời mới là hào kiệt, bèn miễn cưỡng gọi một tiếng “cha”, nhưng trong lòng đều không khỏi sinh lên cảm giác nhận giặc làm cha.

Đỗ Phục Uy cảm thấy mãn ý vô cùng, cười ha hả nói:

- Ngoan lắm, để cha dẫn hai con tới tửu quán ăn cho no bụng rồi mới lên đường! Ồ, trời cũng sắp sáng rồi kìa! Trước khi mặt trời lên chúng ta còn phải đi hơn trăm dặm đường nữa đó!

Chương 13: Nghi kỵ lẫn nhau

Hai gã đích thực bị Đỗ Phục Uy ép chạy hơn trăm dặm đường, khi trời sang thì đã đến được Tây An quận.

Quận này cũng là một trong những thành lớn bên dòng Trường Giang, bởi chưa gặp phải chiến hoả phong ba, nên cư dân đông đúc hơn những nơi khác rất nhiều, thêm vào đó là số nạn dân từ khắp nơi đổ về đây lánh nạn, nên không khí nhiệt náo vô cùng.

Đỗ Phục Uy hai tay chắp sau lưng, mặt không lộ chút biểu tình đi phía trước, không biết y cảm thấy ngại ngùng hay vinh dự về bộ mặt như ôn thần khiến người người đều phải tránh xa của mình.

Khấu Trọng đánh mắt cho Từ Tử Lăng, thị ý phải nhẫn nại, đoạn bước lên phía trước hỏi Đỗ Phục Uy:

- Cha! Người không phải về Lịch Dương làm đại vương sao? Nói không chừng có người lợi dụng lúc người vắng mặt sẽ làm phản đấy!

Đỗ Phục Uy cười nhạt nói:

- Hảo hài tử! Tốt nhất con nên nói ít đi một chút, bằng không để người khác nghe thấy, cha của con lại phải sát nhân diệt khẩu mất!

Khấu Trọng le lưỡi ra, giả bộ kinh hãi lùi lại bên cạnh Từ Tử Lăng, nhún vai thấp giọng nói:

- Lý đại ca nói rất đúng, người cha này của chúng ta quả nhiên không phải kẻ có thể đoạt được thiên hạ, hơi động một chút là đòi sát nhân,

thật không biết thu phục lòng người chút nào.

Đỗ Phục Uy quay đầu lại trợn mắt nhìn gã một cái, ánh mắt sắc bén lạnh lùng tràn ngập sát cơ khiến Khấu Trọng sợ hãi không dám nói thêm gì nữa.

Thân hình Đỗ Phục Uy vốn cao còn hơn hai gã tầm hai thốn, thêm vào đầu đội mũ cao, đi giữa đám đông thật chẳng khác gì hạc giữa bầy gà, khiến người trên đường đều để ý.

Ba người bước lên một tửu lầu lớn nhất trong thành, chỉ thấy người ngồi chật kín, muốn tìm một chiếc bàn trống e rằng còn khó hơn lên trời.

Đỗ Phục Uy kéo giật một gã tiểu nhị lại, lấy ra hai xâu tiền đặt vào tay hắn.

Tên tiểu nhị liền không biết từ đâu lấy ra một chiếc bàn xếp vào cạnh cửa sổ rồi cung cung kính kính thỉnh ba “phụ tử” ngồi xuống.

Sau khi trà, bánh được đưa lên, Đỗ Phục Uy nhấp một ngụm rồi dừng lại nhìn hai gã đang ăn uống ừng ực, nhạt giọng nói:

- Kẻ nào nói ta không biết thu phục nhân tâm?

Khấu Trọng thấp giọng nói:

- Nếu cha biết thu phục nhân tâm vậy thì đâu cần phải sai người đi khắp nơi bắt phu, bắt người ta phải nhập ngũ, khiến ai ai nhìn thấy cũng phải sợ hãi?

Đỗ Phục Uy không cho là vậy nói:

- Tiểu tử ngươi thì biết gì chứ? Tục ngữ có câu: “Phát tài mới có thể lập phẩm”, giờ đây cha chỉ là một kẻ cùng đinh, không cẩn thận ngay cả tính mạng và gia nghiệp cũng mất như chơi, lấy đâu ra tiền là thu phục nhân tâm chứ?

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Nếu cha biết thu phục nhân tâm, thì đã tỏ vẻ anh hùng hào kiệt trước mặt hai đứa con rồi, bịa đại ra mấy câu chuyện cứu thế tế dân cái con mẹ gì đó, để hai huynh đệ chúng con cam tâm tình nguyện mà đi theo cha, trợ giúp cha giành lấy thiên hạ, chứ đâu hơi một tí là doạ nạt cưỡng bức như bây giờ, như vậy tổn thương tình cảm cha con lắm.

Từ Tử Lăng cố nhịn cười nhưng không được, chút nữa thì phun cả bánh đang ăn trong miệng ra, nhưng thoạt nhìn thấy thần sắc Đỗ Phục Uy bất thiện, vội vàng che miệng cúi thấp đầu xuống.

Khấu Trọng chẳng chút để ý đến nhãn thần lạnh lùng hung hãn của Đỗ

Phục Uy, cười hì hì nói:

- Cha! Lão nhân gia người chớ vội động khí! Trung ngôn thường hay nghịch nhĩ mà. Tên hôn quân kia bị gọi là hôn quân chính bởi vì hắn không chịu nghe những lời trung ngôn nghịch nhỉ. Nếu cha chỉ muốn làm một tên đầu lĩnh thổ phỉ thì đương nhiên không thành vấn đề, nhưng nếu muốn thống nhất thiên hạ, bước lên ngôi cửu ngũ chí tôn thì vô luận thế nào cũng phải nghe người khác phê bình, đồng thời phải chiêu hiền đãi sĩ, tạo điều kiện để mọi người được nói lên ý của mình, như vậy người ta mới không nói cha là một hôn quân thứ hai sau Dương Quảng.

Đỗ Phục Uy nghe xong thì ngẩn người ra.

Trước đây y từ một tên thảo mãng bình thường, trở thành bá chủ hắc đạo một phương, sau rồi dẫn theo thuộc hạ đến đầu nhập dưới trường Vương Bạc ở Trường Bạch Sơn, về sau lại thoát ly Vương Bạc, tự lập làm tướng quân, tung hoành khắp vùng Giang Hoài, chưa từng biết bại là gì. Giờ đây ngay cả Lịch Dương thành cũng nằm trong tay y, uy danh đã chấn động khắp thiên hạ. Trước giờ chưa từng có kẻ nào dám giáo huấn y như vậy, hơn nữa là một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa mẹ. Có điều sau khi y nghe xong lại cảm thấy vô cùng mới mẻ, đặc biệt là Khấu Trọng câu nào cũng gọi y bằng cha, nếu vì vậy mà tức giận với gã, quả thật là hơi mất phong độ, nhất thời cũng không biết phản bác lại thế nào.

Khấu Trọng còn chưa hết ý, vừa ăn nhồm nhoàm vừa nói tiếp:

- Võ công của cha thật là lợi hạ, xem ra Vũ Văn Hóa Cập cũng không phải là đối thủ của cha. Trên giang hồ, cái gì mà Võ Tôn Tất Huyền, Tán Nhân Vũ

Đạo Kỳ, ngay cả ni cô của Từ Hàng Tịnh Trai e rằng cũng phải sợ cha nữa.

Đoạn gã đưa mắt nhìn nét mặt Đỗ Phục Uy, “ô” lên một tiếng rồi tiếp tục nói:

- Lẽ nào hài tử đã vỗ lầm mông ngựa rồi? Tại sao sắc mặt cha lại trở nên khó coi như vậy! Ôi! Dù sao thì sau khi lấy được Trường Sinh Quyết, cha cũng sẽ giết hài tử để diệt khẩu cố nhịn thêm chút nữa cũng đâu có gì phải không? Hay là cha điểm á huyệt của chúng con đi, để chúng con khỏi phải nói chuyện nữa. Hì!

Không biết cái á huyệt đó có thật hay không nhỉ?

Đỗ Phục Uy quét mắt một lượt, thấy Khấu Trọng không ngừng nâng cao âm lượng, bèn lắc đầu cười khổ nói:

- Nếu tên tiểu tử ngươi muốn dẫn dụ người đến cứu mình vậy thì đã phí tâm cơ rồi đó, e rằng chỉ có thêm mấy tên nữa xuống địa phủ kiện hai ngươi mà thôi!

Đột nhiên y vòng tay xuống bàn bóp mạnh vào đùi Từ Tử Lăng, năm ngón tay như năm gọng kềm cứng ngắt khiến gã đau đến nỗi phun cả mỹ thực đang nhai trong miệng ra ngoài.

Khấu Trọng giơ tay biểu thị ý đầu hàng nói:

- Vẫn là cha lợi hại hơn hài tử, một chiêu vây Nguỵ cứu Triệu, dương Đông kích Tây này hài nhi đây không chống đỡ nổi, mong cha hãy giơ cao đánh khẽ!

Hài nhi giờ đã hiểu cái gì gọi là cường quyền không có công lý rồi, cha giáo huấn thật là hay!

Đỗ Phục Uy đích thực có chút cảm giác hết cách đối phó với tên tiểu tử này, nhưng vấn đề lớn nhất là bây giờ vẫn chưa phải lúc sát nhân diệt khẩu, y bèn thu tay lại, nhạt giọng đe dọa:

- Từ nay không cho hai ngươi nói chuyện nữa.

Khấu Trọng cười hì hì một lúc, sau đó lại ngửa mặt cười ha ha, cười một hồi lâu rồi mới cúi đầu xuống cắm cúi ăn.

Đỗ Phục Uy tức đến suýt chút nữa thì nổ cả phổi, nhưng bởi vừa nãy y chỉ nói không cho hai gã nói, chứ không cấm hai gã cười, nên cũng không tiện trừng trị hai gã được.

Hai tên tiểu quỷ đưa mắt nhìn nhau, để lộ nụ cười thắng lợi trên môi.

Sau khi rời khỏi tửu quán, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng miệng ngậm tăm, người đung đưa đi theo sau Đỗ Phục Uy, thỉnh thoảng lại **ng vai vào nhau đùa nghịch, tựa hồ như không hề để ý đến khốn cảnh đang đợi mình ở trước mắt.

Đỗ Phục Uy không nói tiếng nào, đi đến chợ mua hai con ngựa, để hai gã cưỡi một con rồi cảnh cáo:

- Nếu vọng tưởng dùng ngựa chạy trốn, ta sẽ móc của mỗi tên một con mắt, đã rõ chưa?

Hai gã cung kính gật đầu, dáng vẻ khiến cho người ta phải bật cười.

Đỗ Phục Uy cùng hai gã tính toán một hồi, rồi ra lệnh cho hai gã đi trước dẫn đường, còn mình đi sát theo sau, đề phòng hai gã chạy trốn.

Trong nháy mắt, họ đã ở trên con đường quan đạo bên ngoài thành, Từ Tử Lăng để ngựa thả bước chạy, chẳng mấy chốc đã khống chế hết sức tự nhiên.

Khấu Trọng thấy Đỗ Phục Uy đã bị bỏ lại đằng sau ít nhất là năm trượng, liền ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng nói:

- Lần này thì thảm rồi, nếu để tên ác nhân này lấy được bảo khố dưới tượng Quan Đế ở Dương Châu, mẹ sẽ trách chúng ta mất!

Đồng thời lại dùng tay viết vào lưng Từ Tử Lăng:

- Vừa nãy ở tửu lầu đã có người chú ý đến chúng ta rồi, nếu lát nữa

có kẻ nào chặn đường, chúng ta sẽ thừa cơ ấy mà chạy trốn.

Từ Tử Lăng cũng thở dài than:

- Y lợi hại như vậy, chúng ta đành phải ngoan ngoãn nghe lời mà thôi. Theo ta thấy y tuy hung hãn bạo ngược, nhưng kỳ thực cũng là một người tốt, ít nhất là đến giờ y còn chưa đánh đập gì chúng ta. Chi bằng cứ giao Trường Sinh Quyết cho y trước, sau đó xem y có chịu nhận mình làm con thật hay không đã. Sau này y làm hoàng đế rồi thì chúng ta không phải thành thái tử hay sao? Nghĩa phụ sẽ chắc sẽ không giết nghĩa tử đâu!

Hai gã đã có kinh nghiệm khi đi với Phó Quân Sước, tự nhiên biết khoảng cách vài trượng như vậy, tuyệt đối không thể giấu được đôi tai linh mẫn của một người có võ công cao như Đỗ Phục Uy.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Ô! Ngày ấy trước khi mẹ chết có nói cách mở bảo khố, tả tam hữu lục, tiền thất hậu bát, tam chuyển lưỡng hoàn cái gì đó... ngươi còn nhớ rõ không? Hình như còn có hai câu gì nữa, nhưng lúc đó mẹ chết thảm quá, ta khóc đến hai tai ù đặc, chẳng nghe thấy gì cả? Hình như mẹ có nói nếu không biết cách mở bảo khố, cho dù là có vào trong miếu cũng không tìm được cửa vào bảo khố đúng không?

Từ Tử Lăng thầm khen Khấu Trọng cơ trí, nói theo:

- Ta đương nhiên là nhớ rõ, có điều là trừ phi y chịu thâu nhận chúng ta làm nghĩa tử, bằng không dù sao cũng bị y giết người diệt khẩu, nói ra làm gì nữa.

Cũng may là mẹ đã dạy chúng ta pháp môn để tự đoạn tâm mạch, cùng lắm là lập tức tự tận, kết thúc cái cuộc sống khổ sở này đi là

xong!

Khấu Trọng vội giả vẻ kinh hãi nói:

- Chớ nên làm vậy, ta thấy Đỗ lão quỷ này cũng là một nhân tài, chỉ cần y chưa có nhi tử thì y sẽ phải tìm một hai người thiên tài giống như là chúng ta đây làm người kế thừa, ít nhất cũng có thể làm một gián quan cho y. Nếu y mà để cho chúng ta bỏ đi thì y mới đúng là đồ đại ngốc chân chính đấy.

Đoạn gã ngừng lại giây lát để lấy hơi rồi thở dài nói tiếp:

- Ôi! Có điều ngươi nói cũng rất đúng. Nếu y lang tâm đối phó với chúng ta, chỉ cần là tát tai một cái hay làm gì khác, chúng ta cũng lập tức tự tận, để cho tên cha nuôi ác bá này chẳng những không lấy được bảo khố mà còn bị cơ quan trong Quan Đế Miếu đè chết nữa.

Từ Tử Lăng nghe gã nói càng lúc càng xa, sợ rằng bị Đỗ Phục Uy nghe ra điều gì sơ hở, vội vàng nói:

- Đừng nói nữa, cẩn thận y nghe được thì khốn!

Khấu Trọng giả vờ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Đỗ Phục Uy đang cúi đầu suy nghĩ, biết rằng diệu kế đã thành một nửa, vội vàng ngậm miệng lại, sự đắc ý trong lòng thật khó mà hình dung cho được.

Đến buổi hoàng hôn, ba người đến một trấn lớn tên gọi Nam Trực, Đỗ Phục Uy tìm một gian khách sạn nhỏ, thuê một một gian phòng rồi dẫn hai gã đi sang quán ăn gần đó ăn cơm tối, thần thái “từ bi” hơn rất nhiều.

Quán ăn có chừng hơn mười chiếc bàn, chỉ có chừng một nửa là có người ngồi, xem ra đều là những “phú hộ” ở vùng này.

Ba người tìm một góc tương đối sạch sẽ ngồi xuống, gọi một chút thức ăn và rượu. Đỗ Phục Uy nhẹ nhàng nói:

- Xem các ngươi ngoan ngoãn như vậy, ta cho các ngươi nói chuyện đó.

Khấu Trọng đã nhẹ vào chân Từ Tử Lăng, thở phào một hơi nói:

- Những gì cha không muốn nghe xin cứ dứt khoát nói ra hết một lượt đi, tránh để hài nhi nhỡ mồm phạm phải cấm kỵ, rồi lại bị cấm nói chuyện nữa.

Đỗ Phục Uy tuy là bậc điểu hung trong hắc đạo, sát nhân không chớp mắt nhưng đối với Khấu Trọng cũng chẳng có cách nào, đành phải cố làm ra vẻ rộng lượng, bật cười khanh khách nói:

- Chỉ cần ngươi không cố ý tự tìm lấy phiền phức, lẽ nào ta lại sợ ngươi nói mấy câu đó? Ta đây ăn muối còn nhiều hơn các ngươi ăn cơm, đi qua cầu còn nhiều hơn các ngươi đi đường đó!

Khấu Trọng làm ra vẻ miễn cưỡng cười hùa theo, nhưng không hề lên tiếng phản bác.

Từ Tử Lăng thấp giọng nói:

- Hai huynh đệ chúng tôi chịu nhận mạng rồi. Đỗ tổng quản ông sau khi lấy được Trường Sinh Quyết rồi thì cho chúng tôi một cái chết êm ái cho rồi, đừng để chúng tôi sống mà chịu khổ sở thế này nữa. Ôi! Từ khi mẹ mất đi, chúng tôi chỉ muốn cùng theo bà xuống hoàng tuyền nhưng chỉ có điều là không có dũng khí tự tận mà thôi!

Khấu Trọng chen miệng vào nói:

- Tốt nhất là sau khi chúng con chết, cha hãy sai sử thuộc hạ binh tốt đốt nhiều nhiều giấy tiền vàng bạc một chút, để cho ba mẹ con ở dưới hoàng tuyền cũng được phong quang một chút.

Đỗ Phục Uy bị hai gã làm cho dở khóc dở cười, khổ não nói:

- Ai nói là ta sẽ giết các ngươi?

Khấu Trọng nghiêm mặt nói:

- Quân vô hí ngôn, ngay cả làm bị thương chúng tôi cũng không được nhé!

Đỗ Phục Uy vốn là một lão yêu tinh gian hoạt, mỉm cười nói:

- Nếu như các ngươi không có gì giấu diếm ta, Đỗ Phục Uy này nhất ngôn cửu đỉnh, nhất định sẽ không bạc đãi các ngươi đâu.

Hai gã biết y đã trúng kế, liền đưa mắt nhìn nhau đắc ý. Khấu Trọng thở dài nói:

- Có câu nói này của cha thì tốt rồi, Tiểu Lăng nói ra đi!

Từ Tử Lăng nói:

- Lối vào của bảo khố nhất định phải dùng phương pháp đặc biệt mới mở được, nếu như cha chịu thề độc, bảo đảm sẽ không dùng bất cứ cách nào thương hại đến chúng con dù chỉ một sợi tóc, đồng thời nhận chúng con làm nghĩa tử thật sự, vậy thì hài tử sẽ đem mật quyết đó nói ra.

Đỗ Phục Uy thấy một đám nam nữ bước vào quán ăn, trong đó có

một lão giả khí độ bất phàm, hiển nhiên là cao thủ, gật đầu nói:

- Chuyện này nói sau cũng được, ăn cơm đi!

Hai gã Khấu, Từ liền nhìn theo ánh mắt của y, cả bốn con mắt liền sáng rực lên.

Đám người bước vào cả già lẫn trẻ tổng cộng năm người. Trên người đều đeo đao hoặc kiếm, người khiến hai gã cùng sang mắt lên là một vị nữ lang tuổi chừng mười sáu, mười bảy, dáng vẻ xinh đẹp phi thường, tựa như một nụ hoa tràn trề sức sống vậy.

Lão giả đó thân hình vừa mập vừa thấp, thần thái uy mãnh, vừa bước vào cửa đã đưa mắt nhìn Đỗ Phục Uy.

Ba người còn lại đều là thanh niên tuổi chừng hai mươi, hai mốt, thân hình tráng kiện, một trong ba người đó dáng vẻ anh tuấn phi phàm, so với hai người còn lại thì hơn về mọi mặt. Người này cùng nữ lang sánh vai bước vào, thái độ thân thiết vô cùng.

Thiếu nữ thấy hai gã dùng ánh mắt của bọn vô lại nơi đầu đường xó chợ, hai tròng mắt đảo không ngừng, mặt hoa khẽ lộ vẻ tức giận, quay mặt đi nép sát người vào bên chàng thanh niên cao lớn tuấn tú kia, tiếp tục bước vào bàn.

Hai gã thấy mình được nàng thiếu nữ kia chú ý, trong lòng cảm thấy cao hứng phi thường, nhìn nhau cười hì hì.

Đỗ Phục Uy thấy vậy, trong lòng bất chợt trào dâng cảm giác thân thiết.

Y vốn xuất thân cùng đinh, từ nhỏ đã phải trộm cắp, cướp giật mà sống qua ngày, chính y cũng không nhớ mình đã vì trêu chọc mỹ nữ

mà bị đánh đến thừa sống thiếu chết bao nhiêu bận. Về sau luyện thành võ công thì mới đến lượt y đi áp bức kẻ khác. Gần hai mươi năm nay bởi tham tập võ công thượng thừa nên đã cố kìm nén sắc tâm, không còn gian dâm phụ nữ nữa. Hôm nay y lại thấy hai gã như vậy, bất chợt nhớ lại chuyện ngày xưa, liền thấp giọng nói:

- Có muốn cha bắt tiểu cô nương kia làm vợ vài ngày không?

Hai gã giật mình đánh thót, nhất tề lắc đầu cự tuyệt.

Từ Tử Lăng trịnh trọng nói:

- Thứ cưỡng bức được thì chẳng có ý nghĩa gì nữa, chúng con chỉ thích nhìn chứ không thích động thủ.

Đỗ Phục Uy đột nhiên phát giác mình bắt đầu thích hai tên tiểu tử này, y giơ ngón tay cái lên nói:

- Hảo hài tử!

Hai gã thầm nhủ: “ngươi chỉ muốn nịnh chúng ta, chỉ là muốn có được cái phương pháp mở bảo khố chẳng hề tồn tại kia mà thôi!”, vì vậy tự nhiên là không nhận lĩnh tình cảm này, nhưng ngoài mặt vẫn lộ vẻ cao hứng say mê vô cùng.

Khấu Trọng thấy thiếu nữ kia “danh hoa hữu chủ”, lại sợ nàng ta vì bọn chúng rồi **ng chạm với Đỗ Phục Uy mà rước hoạ vào thân, liền cố nén sự xung động nhất thời lại, quay sang Đỗ Phục Uy hiếu kỳ hỏi:

- Cha! Võ công của người so với Vũ Văn Hóa Cốt rốt cục thì ai giỏi hơn ai?

Đỗ Phục Uy lần thứ hai nghe thấy bọn chúng tự ý đổi tên Vũ Văn Hóa Cập thành Vũ Văn Hóa Cốt, mỉm cười nói:

- Ở với hai ngươi có một thời gian ngắn mà ta còn cười nhiều hơn cả mười năm cộng lại đấy. Sau này cũng không cần hỏi những câu hỏi ấu trĩ như thế nữa.

Chưa từng gặp nhau giao thủ, làm sao biết được ai cao ai thấp?

Vì bảo khố, mà y cũng phải nửa thật nữa giả dỗ dành hai gã.

Từ Tử Lăng nói:

- Vậy thì cũng phải có một chuẩn mực nào đó chứ? Giống như cái gì mà Võ Tôn Tất Huyền, Tán Nhân Vũ Đạo Kỳ vậy, có bao nhiêu người chưa từng động thủ với họ, vậy tại sao địa vị của họ trong võ lâm vẫn cao cao tại thượng như vậy?

Đỗ Phục Uy cười lạnh nói:

- Bọn họ đích thực là cao thủ xuất sắc của đời trước, nhưng giang sơn đời nào cũng có nhân tài xuất hiện, đâu đến lượt bọn họ vĩnh viễn ngồi ở vị trí ấy?

Khấu Trọng gật đầu hùa theo:

- Lời này của cha rất là có kiến thức, không biết trên giang hồ còn có những cao thủ nào nữa?

Đỗ Phục Uy thấy gã làm ra vẻ người lớn, liền bực mình nói:

- Ăn cơm đi!

Hai gã đang cao hứng nghe truyện giang hồ, bị Đỗ Phục Uy mắng như vậy đều cảm thấy cụt hứng vô cùng, tiu nghỉu cúi đầu xuống ăn cơm.

Đỗ Phục Uy ở trước mặt thủ hạ thì uy quyền cực lớn, có thể nói không ai là không vừa kính vừa sợ y, chẳng ngờ hai tên tiểu tử này lại coi y như là cha ruột vậy, làm cho y không biết phải đối phó thế nào, trong nhất thời lại mềm lòng. Chỉ nghe y nói:

- Nếu luận về nguồn gốc các lưu phái trong võ lâm, đại để có thể phân ra làm hai hệ thống lớn là Nam và Bắc, được gọi là “nam nhân ước giản, đắc kỳ tinh hoa, bắc nhân thâm vu, cùng kỳ chi diệp”. Gọi là Nam Bắc chính là chỉ Nam và Bắc của dòng Đại Giang. Võ lâm phương Nam trước giờ luôn thiên về huyền học lý nghĩa, kế thừa cái gọi là võ học trung nguyên chính thống từ đời Ngụy Tấn truyền tới nay. Phương Bắc lại tiếp thu rất nhiều ảnh hưởng của võ lâm ngoại vực, các loại võ công cũng thiên hình vạn trạng, nhiều vô cùng tận, có thể nói tương đối có khí thế và mị lực. Nhưng nếu luận về cảnh giới tối cao thì bên nào cũng có đặc sắc riêng, khó phân được cao hạ.

Nói đến đây, y chợt thấy hai tai của lão nhân ngồi ở đó cách ba bàn khẽ động, hiển nhiên là đang lắng nghe ba “phụ tử” y nói chuyện, trong lòng liền thầm cảnh giác. Nên biết rằng y đã sử dụng nội công ngưng tụ thanh âm lại không cho tán ra ngoài, nếu đối phương vẫn còn nghe được, vậy thì người này cũng có thể liệt vào hạng cao thủ nhất lưu trên giang hồ rồi.

Nếu đổi lại lúc bình thường, nói không chừng y sẽ xuất thủ thăm dò, nhưng lúc này y đang có yếu sự bên mình, đâu còn hứng thú quan tâm đến những chuyện khác nữa, nên liền ngưng lại không nói tiếp nữa, đợi hai gã “con nuôi” ăn xong rồi thanh toán tiền, rời khỏi quán ăn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vỗ vỗ bụng, đứng dậy đi theo y.

Khi hai gã đi qua bàn của thiếu nữ kia, nàng ta liền đột nhiên thò chân ra, ngáng vào giữa hai chân Từ Tử Lăng, động tác chuẩn xác vô cùng, sau đó vận lực hất nhẹ.

Từ Tử Lăng kêu lên một tiếng kinh hãi, cả người ngã bổ về phía trước, lao thẳng vào lưng Khấu Trọng làm cả hai ngã lăn lông lốc dưới đất.

Cả hai bên đều không ai ngờ tới chuyện này xảy ra, lão giả vội quát lớn:

- Vô Song!

Đỗ Phục Uy cả đời hoành hoàng bá ngược, y không **ng đến người nào thì đã là phúc trạch mấy đời của kẻ đó rồi, giờ đây không ngờ lại có người trước mặt y dám làm nhục người mà y đang bảo hộ, chuyện này y làm sao mà nhịn cho nổi.

Chỉ thấy y bất chợt xoay người lại, hai mắt sáng rực hàn quang, sát cơ trùng trùng.

Thiếu nữ tên gọi Vô Song bị Đỗ Phục Uy nhìn cũng hơi sợ hãi, nhưng hiển nhiên là thường ngày được nuông chiều nên đã kiêu ngạo thành tính, ra vẻ chẳng để ý gì đến họ Đỗ nói:

- Ai bảo bọn chúng dùng cặp mắt chó nhìn người ta?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lồm cồm bò dậy, kinh hãi chạy tới kéo tay Đỗ

Phục Uy ra khỏi tiệm ăn.

Nào ngờ Đỗ Phục Uy chẳng hề di chuyển, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào thiếu nữ kia.

Khấu Trọng biết y sắp xuất thủ, vội van cầu nói:

- Cha! Chúng ta đi thôi! Đích thực là bọn hài tử không đúng mà!

Lão giả kia cũng vội đứng dậy ôm quyền nói:

- Chuyện này là do điệt nữ của lão không đúng, mong hai vị tiểu huynh đệ bỏ quá, nếu có thương tổn gì, chúng tôi xin được bồi thường tiền thang thuốc.

Đỗ Phục Uy lạnh lùng nói:

- Báo ra môn phái lai lịch đi, để xem bản nhân có **ng tới các ngươi được hay không?

Ba gã thanh niên liền đứng bật dậy, tay đặt lên cán binh khí, làm cho những thực khách khác đều sợ hãi chạy nép hết vào một góc nhà.

Gã thanh niên dung mạo tuấn tú cất giọng kiêu ngạo nói:

- Gia phụ Sóc Phương Lương Sư Đô, vãn bối Lương Vũ Minh, còn việc có chọc đến được hay không, chuyện này phải do các hạ tự quyết định lấy thôi!

Hai gã thanh niên còn lại và thiếu nữ kia liền lộ vẻ đắc ý cùng một nụ cười giễu cợt trên môi, hiển nhiên là rất tự hào về danh tiếng của Lương Sư Đô.

Đỗ Phục Uy thần tình vẫn như cũ, như chẳng hề để ý đến Lương Sư Đô là ai vậy:

- Thì ra là ái tử của Ưng Dương Lang Tướng, Ưng Dương phái trước giờ đều cam nguyện làm con chó cho triều đình, gần đây mới thấy gió đổi chiều, liền quay sang dựa vào lũ Đột Quyết, Ưng Dương Song Hùng Lương Sư Đô và Lưu Võ Chu lại biến thành Đột Quyết Song Cẩu, các người dựa vào cái gì mà dám chọc đến bọn ta chứ?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng từng nghe qua danh tiếng của Ưng Dương Phái, biết được đây là một đại môn phái rất có danh tiếng ở Phương Bắc, đều thầm đoán Lương Vũ Minh chắc cũng có chút bản lãnh, nói không chừng có thể tạo cơ hội cho bọn gã thừa cơ chạy trốn, nên cũng không ngăn cản Đỗ Phục Uy nữa mà lùi dần ra cửa.

Lão giả đưa tay ngăn bọn Lương Vũ Minh lại không cho rút binh khí ra, trầm giọng nói:

- Bằng hữu kiến đa thức quảng, hiển nhiên không phải hạng tầm thường, dám hỏi tôn tính đại danh của để còn tiện xưng hô?

Đỗ Phục Uy nhạt nhẽo nói:

- Tên tiểu tử này là nhi tử của Lương Sư Đô, các hạ hẳn phải là người có quan hệ với huynh đệ kết bái Lư Lăng Trầm Thiên Quần của y, dựa theo niên kỷ mà đoán, có lẽ các hạ là huynh trưởng của Trầm Thiên Quần, Trầm Nãi Đường, không biết bản nhân có nhìn lầm hay không?

Lão giả đột nhiên đứng thẳng người dậy, râu tóc dựng ngược, thần thái uy mãnh vô song. Chỉ nghe lão cười lên ha hả nói:

- Bằng hữu biết chuyện giang hồ rõ như lòng bàn tay vậy, tất cũng

chẳng phải nhân vật vô danh tiểu tốt, hà cớ gì mà không báo danh ra? Nói không chừng chúng ta lại có chút quan hệ thì sao?

“Có chút quan hệ” là tiếng lóng trên giang hồ, có thể chỉ địch nhân mà cũng có thể chỉ bằng hữu.

Đỗ Phục Uy ngửa mặt cười dài, rồi đột nhiên ngưng bặt, hai mắt bắn ra những tia nhìn lạnh lẽo tràn đầy sát cơ, lạnh lùng nói:

- Hi vọng Lương Sư Đô không chỉ có mình hắn là nhi tử, bằng không e rằng sẽ phải đoạn tử tuyệt tôn mất!

Trầm Nãi Đường biến sắc, ngay cả hai tay đại cao thủ danh chấn võ lâm là Lương Sư Đô với Trầm Thiên Quần cũng không làm cho kẻ đứng trước mặt y tơ hào rung động, vậy lai lịch của y nhất định là rất lớn. Lão chẳng kịp suy tính nhiều, vội thoái lui một bộ, bạt xuất đại đao, cao giọng quát:

- Được lắm! Để Trầm Nãi Đường ta lãnh giáo bản lĩnh chân chính của bằng hữu!

Lương Vũ Minh cậy vào một chút võ học gia truyền, trước giờ luôn cao ngạo tự thị, không coi ai vào đâu, lại thêm có tiểu tình nhân bên cạnh, y làm sao mà nhịn nổi thái độ cao ngạo của Đỗ Phục Uy. Chỉ thấy y bổ người lên phía trước Trầm Nãi Đường, sử ra kiếm pháp trứ danh của Ưng Dương Phái, Phiên Ưng Kiếm Pháp, kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp nhằm ngực Đỗ Phục Uy mà công tới, đích thực không phải hạng tầm thường.

Trầm Nãi Đường cũng có lòng tin với y, nên liền dịch người sang một bên, giúp y trợ trận.

Đỗ Phục Uy không ngờ lại quay đầu lại phía hai gã Khấu, Từ cười

cười rồi nói:

- Ưng Dương Phái ở phía Bắc, vì vậy chịu ảnh hưởng rất nhiều từ võ thuật Đột Quyết, lấy lang độc làm chủ, trọng công không trọng thủ, vì thế chỉ cần không đánh ngã được địch nhân, bản thân nhất định sẽ phải thiệt thòi.

Lúc này kiếm của Lương Vũ Minh chỉ còn cách ngực Đỗ Phục Uy chưa đầy ba thốn, đột nhiên biến chiêu, hóa hư thành thực, mũi kiếm chếch lên cổ họng họ Đỗ, quả nhiên chiêu thức độc ác phi thường.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trợn mắt ra nhìn, vừa muốn Lương Vũ Minh một kiếm giết chết Đỗ Phục Uy cho xong, nhưng lại vừa không muốn y chết ở đây, trong lòng mâu thuẫn vô cùng.

Đỗ Phục Uy lúc này mới có phản ứng, chỉ thấy y khẽ lùi lại một chút, hai ống tay áo phất lên.

“Đinh!”.

Một tiếng như kim loại va chạm nhau vang lên.

Chúng nhân đang cảm thấy kỳ lạ thì toàn thân Lương Vũ Minh đột nhiên run rẩy không ngừng, trường kiếm thì đã oằn lại từ lúc nào không hay, không môn để trống hoàn toàn.

Đỗ Phục Uy dấn người lên trước một bước, tung cước đá bay Lương Vũ Minh lên không, rồi rơi bịch xuống đất, quả nhiên là muốn y phải đoạn tử tuyệt tôn.

Trầm Nãi Đường thấy sự tình xảy ra, liền đoán ngay ra được đối phương chính là hắc đạo bá chủ danh chấn võ lâm, Tụ Lý Càn Khôn Đỗ Phục Uy.

Nguyên lai Đỗ Phục Uy thường đeo một đôi bảo hộ cánh tay, giấu trong tay áo, vừa có thể đả thương người, đồng thời thu thập binh khí cũng rất có hiệu quả.

Y vừa ra tay đã dụng đến binh khí thành danh, hiển nhiên là đã có ý định giết người diệt khẩu từ trước.

Trầm Nãi Đường biết được đối thủ là Đỗ Phục Uy, nào dám khinh xuất, vội hét lớn một tiếng, đại đao vung lên, cùng lúc thân người cũng lao tới, đao hoành ngang chém vào vai trái Đỗ Phục Uy.

Đỗ Phục Uy chỉ hừ lạnh một tiếng, miếng hộ giáp từ trong ống tay áo bắn vọt ra, đập trúng vào lưỡi đao của Trầm Nãi Đường, cước thế vẫn không hề thay đổi.

Lương Vũ Minh biết chuyện chẳng lành, vội giở hết bản lĩnh, tả chưởng đánh mạnh xuống đỡ cước, đồng thời lùi nhanh về phía sau.

“Bình!”.

Lương Vũ Minh hự lên một tiếng, tuy y đã ngăn được một cước của Đỗ Phục Uy, nhưng lại không ngăn được luồng khí kình khủng khiếp truyền sang người, miệng thổ ra một búng máu tươi, cả người bay ngược về phía sau.

Trầm Nãi Đường sau khi quá chiêu với Đỗ Phục Uy cũng bị thoái lui nửa bước, chỉ nghe lão quát lớn:

- Các người mau đưa Lương công tử chạy đi!

Nào ngờ Vô Song và huynh đệ Mạnh Xương, Mạnh Nhiên ba người, thấy Lương Vũ Minh bị đánh bay ngược về sau, liền không hẹn mà

cùng đưa tay ra đỡ lấy, cả ba chỉ thấy Lương Vũ Minh nặng tựa ngàn cân, tuy đã đỡ được y, nhưng luồn lực đạo khủng khiếp kia vẫn đẩy cả bốn ngã nhào, làm chiếc bàn phía sau vỡ ra làm bốn năm mảnh, người và thức ăn thức uống trên bàn đổ ụp vào nhau, trông thật nhếch nhác vô cùng.

Đỗ Phục Uy cười gằn một tiếng, hai ống tay áo phất lên, tấm hộ vệ bên trong thoắt ẩn thoắt hiện, đánh cho Trầm Nãi Đường không còn đủ khí lực đẩp hản công.

Cũng may là Trầm Nãi Đường công lực thâm hậu, võ công cũng chẳng phải hạng thường, nên vẫn chi trì được một khoảng thời gian.

Lúc này Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã lùi ra đến cửa tiệm, hai gã đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc quay người bỏ chạy.

Đỗ Phục Uy đâu thể ngờ hai gã nhi tử ngoan ngoãn vừa gọi y là cha này lại thừa cơ chạy trốn, vừa tức giận vừa nóng ruột sợ hai gã chạy mất, công thế nhất thời cũng giảm đi đáng kể, khiến cho Trầm Nãi Đường tranh lại được không ít tiên cơ.

Y thấy Trầm Nãi Đường công lực trầm ổn, ít nhất cũng phải mười chiêu nữa mới giết được đối phương, lại cân nhắc thiệt hơn, dự định bắt hai gã tiểu tử về trước rồi mới quay lại sát nhân diệt khẩu. Nghĩ đoạn liền hét lớn một tiếng, gia tăng công thế đẩy Trầm Nãi Đường thoái lui hai bước, tung mình bay ra ngoài cửa.

Lúc này bọn Trầm Vô Song đã đỡ Lương Vũ Minh đứng dậy, còn tưởng rằng Trầm Nãi Đường vừa đại triển thần uy đẩy lui địch nhân, nào ngờ Trầm Nãi Đường vừa ổn định thân hình thì lại lảo đảo thoái lui thêm ba bộ nữa, miệng thổ ra một búng máu tươi lớn.

Trầm Vô Song vội để Lương Vũ Minh cho hai gã sư huynh dìu đỡ, bổ

người lao đến nắm lấy cánh tay Trầm Nãi Đường kinh hãi nói:

- Đại bá, người sao rồi?

Trầm Nãi Đường hít sâu một hơi thanh khí, dùng tay áo lau máu dính trên khóe miệng, trầm giọng nói:

- Người này chính là Tụ Lý Càn Khôn Đỗ Phục Uy, cho dù là cha con có đến đây, e rằng cũng không phải đối thủ của y đâu, chúng ta mau chạy thôi.

Chương 14: Vô ý cứu người

Đỗ Phục Uy chạy ra ngoài quán, thấy dưới ánh đèn, con phố dài hôn ám vẫn náo nhiệt như thường mới sực nhớ ra đây là phố hoa, mấy toà thanh lâu lớn đều tập trung cả ở đây, người xe đi lại không ngớt.

Y chẳng buồn nghĩ ngợi, lách mình vào một ngõ nhỏ, rồi tung người bay lên mái nhà, ngưng tụ nhĩ mục, toàn thần quan sát, đồng thời triển khai thân pháp, chạy như bay trên mái nhà, chưa đầy nửa khắc đã đảo được một vòng lớn quanh mấy dãy phố, thế nhưng vẫn không nhìn thấy hai gã tiểu quỷ, cũng không thấy tiếng bước chân đào tẩu gấp gáp của chúng.

Đỗ Phục Uy tài cán hơn người, vậy mà cũng cảm thấy đau đầu.

Y đã quyết đoán kịp thời, bỏ địch nhân lại mà vẫn không kịp chặn hai gã lại, sự cơ trí tinh linh của chúng, thiết tưởng không cần phải nghĩ cũng biết được, không ngờ cũng biết ẩn nấp ở nơi phụ cận, trừ phi y có thể lục soát khắp nơi trong khuôn viên một trăm trượng, bằng không thì đừng hòng tìm được hai gã.

Trong lúc truy đuổi, trong lòng không khỏi tự mắng chửi mình ngu ngốc, nếu sớm dùng thủ pháp chế trụ huyệt đạo của hai gã, vậy thì bất kể hai gã có làm trò gì đi nữa, cũng sẽ không xảy ra chuyện ngu ngốc như vậy.

Không biết có phải y đã mắc chứng thất tâm phong hay không mà lại để thất thố như vậy, hoàn toàn không giống với tác phong trước đây của y.

Đỗ Phục Uy thở dài một hơi, nhảy xuống đất, rồi tiếp tục tìm kiếm hai gã

Khấu, Từ.

Lúc này, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vừa bước vào một toà kỹ viện cách đó chừng mười căn tiệm.

Đây đương nhiên là ngụy kế do Khấu Trọng nghĩ ra. Bởi lẽ theo lý thường, bọn gã nhất định sẽ chạy được xa bao nhiêu thì chạy xa bấy nhiêu, nhưng Đỗ

Phục Uy chỉ cần tiện tay bắt lấy một người hỏi vài câu là lập tức biết được hai tên tiểu tử bọn gã chạy như điên như cuồng theo hướng nào. Hơn nữa Phó Quân Sước cũng từng nói qua, võ lâm cao thủ đều là cao thủ truy tung, vì thế nên hai gã mới cố ý làm ngược lại lẽ thường, tìm chỗ đông người nhất lẩn trốn, tự nhiên bước vào toà Phiêu Hương Lầu này.

Có điều, y phục và dáng vẻ lôi thôi của bọn gã khiến cho người ta không thể không coi thường. Cả hai vừa mới đi vào cửa lớn liền có bốn tên trông giống hộ viện tiêu sư bước ra ngăn lại. Một tên nói:

- Khách đông rồi! Đi nơi khác đi!

Khấu Trọng cười hì hì, cho tay vào bọc, mới sực nhớ ra trong lúc nhất thời tráng trí hùng tâm bốc cao đã khẳng khái đem hết ngân lượng tặng cho Tố Tố, vội vàng huých nhẹ vào tay Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng chỉ kém chút nữa là đã có thể tâm linh tương thông với gã, đương nhiên hiểu được nhã ý của họ Khấu, mỉm cười lấy ra vài mẩu bạc vụn đặt vào tay một tên hán tử, tươi cười nói:

- Phụ thân và năm vị thúc thúc của chúng ta đều làm quan ở Dương Châu, lần này theo đường thúc đến đây mua hàng, cứ phục vụ cho tốt rồi tự nhiên sẽ có trọng thưởng.

Tên hán tử vừa nhìn thấy ngân lượng, mắt đã sáng lên, lập tức cười cầu tài nói:

- Mời hai vị thiếu gia theo tiểu nhân!

Hai gã vui vẻ cất bước tiến vào đại sảnh, một mụ tú bà ăn mặc giống như lão yêu quái liền chạy ra đón tiếp, hai gã vừa nhìn thấy mụ đã thầm nhủ: "Chỉ cần nhìn mụ tú bà này đã biết trình độ so với Tuý Phong Lâu ở Dương Châu thì còn kém xa!" Có điều, bây giờ đang lúc nguy cấp, cần phải trốn chạy họ Đỗ nên cũng không để ý nhiều.

Mụ tú bà vừa nhìn thấy hai gã, đã lập tức chau mặt nhíu mày.

Tuyệt chẳng phải vì trông hai gã miệng còn hôi sữa, bởi khách chơi hoa còn nhỏ tuổi hơn hai gã mụ cũng đã gặp nhiều rồi, nhưng khách nhân đến đây mà ăn mặc lôi thôi, bẩn thỉu giống như cả năm không tắm rửa, đầu tóc rối bù như hai gã, thì mụ mới gặp lần đầu tiên.

Mụ tú bà trợn mắt nhìn đại hán, chẳng chút khách khí gì nói:

- A Viễn, tại sao lại để lũ này vào đây?

Từ Tử Lăng lại cười hì hì lấy ngân lượng ra, chẳng ngờ mụ tú bà chẳng thèm liếc mắt, khinh thường nói:

- Quy củ vẫn là quy củ, các người không thấy bản hiệu ngoài kia viết "Không tiếp người y phục không chỉnh tề" hay sao? Muốn các cô nương ở Phiêu Hương Viện này tiếp đãi thì hãy về nhà tắm rửa thay quần áo cho lão nương rồi hãy tới đây!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau thầm nhủ: "Vậy không phải là muốn lấy mạng chúng ta hay sao?".

Khấu Trọng lại cười hì hì nói:

- Chúng ta tới đây trừ việc tiêu tiền ra, thì chủ yếu là muốn tìm một nơi để tắm rửa thay đồ đây.

Tú bà ngạc nhiên hỏi:

- Bao phục các người cũng không có lấy một cái, lấy đâu ra quần áo mà thay?

Khấu Trọng chẳng hề lúng túng, quay sang nói với Từ Tử Lăng:

- Huynh đệ, lấy vàng cho vị đại ca này đi mua hai bộ y phục mới về đây.

Từ Tử Lăng cố nén lòng lấy ra một đĩnh bạc lớn, đưa cho gã đại hán.

Cả gã đại hán và mụ tú bà đều thoáng biến sắc mặt.

Gã đại hán vừa đi, mụ tú bà đã cười toe toét, chắp tay cung kính nói:

- Mời hai vị thiếu gia đi theo nô gia!

Hai gã thấy cái miệng đỏ loét như chậu máu của mụ nói ra hai chữ "nô gia" ngọt xớt, toàn thân không khỏi nổi đầy gai ốc, đưa mắt nhìn nhau cười khổ, đang định cất bước thì phía sau chợt vang lên tiếng người thánh thót:

- Trần đại nương! Hai vị tiểu công tử này đến tìm vị cô nương nào vậy?

Ba người ngạc nhiên dừng lại.

Chỉ thấy một vị nữ tử xinh đẹp đang đứng sau lưng ba người, phía sau còn có một nữ tỳ và hai gã tráng hán, nữ tử mở to đôi mắt đẹp long lanh nhìn hai gã, phong thái thập phần phong lưu diễm lệ.

Nữ từ này da trắng như tuyết, thân thể thon nhỏ, thanh tú mỹ lệ. Dương Châu tuy là chốn yên hoa thắng địa, song cũng khó mà tìm ra được một vị cô nương thanh xuân phơi phới, lại không hề có chút cảm giác tàn hoa bại liễu như thế này.

Hai gã nhìn ngắm đến ngây người.

Trần đại nương lập tức cười tít mắt bước lại cạnh nữ tử đó nói:

- Thì ra con gái ngoan Thanh Thanh của ta đã về rồi, mấy người bọn Lư đại gia đã đợi con cả buổi tối rồi kìa!

Thanh Thanh đưa mắt quan sát hai gã Khấu, Từ một lượt, nhoẻn miệng cười nói:

- Mặt trời vừa mới lặn, làm sao mà đợi được cả buổi tối chứ? Có điều, nếu bọn họ muốn đợi tiếp, vậy thì chắc phải đợi cả buổi tối thật đó!

Vừa nói, nàng vừa bước tới bên cạnh hai gã, đi một vòng xung quanh rồi cao hứng nói:

- Đây là lần đầu tiên hai vị tiểu ca tới đây đúng không? Vừa nãy ở bên ngoài nô gia đã trông thấy hai vị, có điều nô gia ở trong xe ngựa

nên hai vị không nhìn thấy mà thôi!

Trần đại nương cố rặn ra một nụ cười, bước lên nói xen vào:

- Hai vị tiểu công tử đây muốn đi tắm rửa trước đã, Thanh Thanh của ta ngoan, hãy nghe lời ta đi bồi tiếp Lư đại gia có được không?

Thanh Thanh hứ nhẹ một tiếng nói:

- Bản tiểu thư hôm nay chỉ bồi tiếp hai vị tiểu công tử này thôi.

Nói đoạn đưa tay nắm cổ tay hai gã:

- Nào! Chúng ta đi!

Nói xong lại phân phó tên tiểu tỳ đi chuẩn bị đồ dùng tắm rửa cho hai gã, bỏ lại mụ tú bà đứng ngẩn người trong khách sảnh.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy rất có hứng thú với vị cô nương nhan sắc diễm tuyệt này, thầm nhủ: "Thân đồng nam của ta mà có mất trong tay một vị tỷ tỷ thế này cũng coi như là xứng đáng!".

Vừa rời khỏi khách sảnh, nụ cười trên môi Thanh Thanh đột nhiên biết mất vô tăm vô tích, nàng ta đẩy hai gã bước qua hành lang, đi tới một nhà tắm bốc hơi nghi ngút, thì ra là một phòng tắm suối nước nóng.

Thanh Thanh đẩy hai gã vào trong, lạnh lùng nói:

- Tắm rửa đi!

Hai gã còn chưa hết ngạc nhiên thì tên tiểu tỳ kia đã mang các đồ dùng đến, Thanh Thanh đón lấy đặt vào tay Từ Tử Lăng, mặt không

lộ chút biểu tình gì nói:

- Tắm từ từ thôi, không cần gấp!

Nói đoạn quay người bỏ đi, trước khi đi còn tiện tay đóng cửa lại.

Hai gã ngây người không hiểu, nhìn theo cánh cửa khép lại. Bên ngoài chợt vang lên thanh âm lo lắng của Thanh Thanh:

- Hoàng công tử đã tới chưa?

Tiếp đó là tiếng bước chân đi xa dần.

Hai gã giờ mới biết mình đã bị lợi dụng, Khấu Trọng phẫn nộ ném hết những thứ trên tay Từ Tử Lăng xuống đất.

Đoạn lại đối nhãn nhìn nhau, ôm bụng cười bò lăn ra đất, cười đến độ sắc mặt tái nhợt, nước mắt, nước mũi trào ra mới thôi.

Chốc lát sau, hai gã đã ngâm mình trong bể nước ấm, tắm rửa sạch sẽ bụi trần. Khấu Trọng cười cười nói:

- Tối nay đúng là đã phạm phải đào hoa sát, đầu tiên là bị nữ tử điêu ngoa đó cho ngã nhào, bây giờ lại bị ả hồ ly này mượn chúng ta qua cầu, thật đúng là đen đủi mà, chỉ an ủi một điều là hai chúng ta đã lấy lại được tự do, giữ được tính mạng nhỏ này thôi.

Từ Tử Lăng cũng lắc đầu cười nói:

- Với cước trình của lão Đỗ, giờ này chỉ sợ đã ở ngoài xa trăm dặm rồi, hắn không tìm thấy chúng ta, không chừng còn tưởng rằng khinh công của chúng ta lợi hại nữa ấy chứ! Chết... không được rồi!

Hai gã cùng lúc biến sắc, nghĩ tới lúc Đỗ Phục Uy tìm không được bọn chúng, sẽ quay lại đây để kiểm tra.

- Cốc, cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Hai gã lập tức trườn người, nấp xuống đáy hồ.

- Công tử, y phục mang đến rồi!

Cả hai cả mừng nhảy lên bờ, mở cửa ra đón lấy y phục, mặc vội vào rồi chạy ra hướng hậu viên Bốn bề đều vang lên tiếng ca nhộn nhàn, tiếng cười khanh khách lả lơi, thêm vào tiếng người đánh bạc, cãi nhau, huyên náo vô cùng. Đáng tiếc hai gã lại giống như đang sống trong một thế giới băng lạnh và không có sự sống vậy, chẳng hề cảm nhận được không khí hoan lạc của cái thế giới trước mắt mình.

Có điều, hai gã vẫn chưa biết: Đỗ Phục Uy vừa mới bước vào đại môn của toà thanh lâu này.

Hai gã luồn lách qua dòng người một hồi mới đến được hoa viên phía sau, đến nơi rồi lại cảm thấy thất vọng tràn trề. Thì ra cả hậu viên được bao bọc bởi tường rào cao hơn hai trượng, lối da duy nhất chỉ có một cánh cửa sắt. Lúc này, đối với hai gã mà nói, nơi đây thật chẳng khác gì một nhà ngục lớn.

Khấu Trọng lao đến bên cửa sắt, mò mò chỗ ổ khoá, ngạc nhiên nói:

- Mẹ ơi! Có ai cắt đứt khóa rồi?

Từ Tử Lăng vui mừng nói:

- Mặc kệ là ai, còn không mau ra ngoài?

Khấu Trọng tiện tay giật đứt khoá, dụng lực đẩy cửa sắt mở ra.

Hai gã lách người qua, khe cửa, sau đó lại đóng lại như cũ.

Không biết từ đâu, tiếng vó ngựa vang lên, một chiếc xe ngựa chạy tới. Hán tử trên xe gọi lớn:

- Thanh Thanh! Mau lên xe!

Hai gã ngây người, sau đó cùng hiểu ra, thì ra Thanh Thanh muốn cùng chạy trốn với ý trung nhân của ả nên mới bày ra trò này.

Lúc này, người kia cũng đã nhận ra hai gã không phải là Thanh Thanh và tiểu tỳ, liền ngạc nhiên dừng lại.

Khấu Trọng vẫy tay chào hán tử, vừa cười vừa kéo tay Từ Tử Lăng chạy sang con ngõ đối diện, vừa mới đi được hai bước, gã lại kéo Từ Tử Lăng đứng lại, thấp giọng nói:

- Ta có một chủ ý.

Từ Tử Lăng cũng hưng phấn nói:

- Gầm xe!

Hai gã nắm chặt tay nhau, gật đầu một cái rồi quay đầu chạy lại.

Cửa sắt lại mở ra lần nữa, Thanh Thanh và tiểu tỳ ăn vận nam trang lách người bước ra, nhảy lên chiếc xe ngựa.

Hoàng công tử vội quất mạnh roi vào mông ngựa, chiếc xe rung lên,

lao vút đi, không ngừng tăng tốc.

Lúc này Đỗ Phục Uy cũng vừa bay qua tường rào hậu viên, liếc mắt nhìn thấy chiếc xe ngựa đang chạy như bay, liền hít vào một hơi chân khí, ngự không lướt đi như lưu tinh, trong nháy mắt đã đuổi đến gần.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trông thấy đôi chân đáng sợ của Đỗ Phục Uy đang đuổi đến gần, sợ đến nỗi không dám thở mạnh.

Đỗ Phục Uy lại gia tăng tốc độ, chạy song song với cỗ xe, ngưng tụ nội lực vào song mục, nhìn xuyên qua tấm vải mỏng che cửa sổ xe.

Y không thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong xe, liền tung mình lộn nhào một cái, hạ thân xuống nóc một căn nhà bên đường, phóng mắt nhìn khắp nơi lần nữa, trong lòng thầm nhủ: "Có lẽ bọn chúng đã chạy xa rồi!".

Hai gã vừa mới trấn định lại được tinh thần thì chiếc xe cũng đi qua cánh cổng lớn của thị trấn, chạy vào quan đạo.

Xe ngựa dừng lại.

Thanh Thanh chui ra ngoài, ngồi bên cạnh Hoàng công tử, tiếp đó là tiếng hôn nhau.

Hai gã nằm dưới gầm xe cực kỳ hâm hộ.

Hai người âu yếm một hồi, Hoàng công tử liền nói:

- Có mang đồ theo không?

Thanh Thanh đắc ý nói:

- Đương nhiên là có rồi. Những thứ châu bảo ngân lượng này do muội kiếm về, tự nhiên phải do muội mang đi mới đúng!

Khấu Trọng ở bên dưới nghe vậy liền ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng nói:

- Thì ra là một tên dâm đãng lừa tài lừa sắc, chúng ta có nên thuận tay dắt dê không?

Từ Tử Lăng kiên quyết lắc đầu nói:

- Thứ tiền dơ bẩn này lấy làm gì, đừng quên kỳ vọng của mẹ đối với chúng ta!

Thanh Thanh có vẻ kinh hoảng nói:

- Có nên chạy nhanh một chút không, bọn thủ hạ của Tạ lão đại có lẽ sắp đuổi tới nơi rồi.

Xe ngựa đột nhiên rời khỏi quan đạo, rẽ vào vùng đồng ruộng bên đường.

Khấu Trọng với Từ Tử Lăng hoàn toàn dựa vào chân tay bám chặt càng xe, xe ngựa chạy vào vùng đồng ruộng mấp mô, xóc lên xóc xuống, khiến hai gã cảm thấy khó chịu vô cùng.

Thanh Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Huynh định đi đâu thế?

Hoàng công tử đáp:

- Không hiểu sao xe ngựa hôm nay chạy chậm quá, chi bằng chúng ta vào khu rừng phía trước ẩn trốn, đợi truy binh qua rồi thì mới đi tiếp.

Thanh Thanh không hiểu hỏi:

- Không phải chúng ta đã chuẩn bị thuyền rồi, phải lập tức ngồi thuyền đi Phàn Dương sao? Làm sao có thể tuỳ tiện thay đổi kế hoạch như thế?

Lúc này xe ngựa đã chầm chậm tiến vào một rừng, Hoàng công tử bảo Thanh Thanh đốt lên hai ngọn đèn nhỏ, đi thêm một đoạn nữa rồi dừng xe lại.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không chịu nổi, thả người rơi phịch xuống thảm cỏ.

Hoàng công tử cất tiếng cười dâm đãng nói:

- Nào! Dù sao thì cũng không có việc gì làm, chúng ta vào trong xe ân ái đi!

Thanh Thanh ra vẻ giận dỗi nói:

- Người ta còn chưa hết sợ, đâu còn tâm tình làm chuyện đó nữa, huống hồ còn có Hỉ Nhi ở đây nữa.

Hoàng công tử nói:

- Sợ gì chứ! Hỉ Nhi không phải là người của chúng ta hay sao?

Đợi cho hai người chui vào trong xe, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới bò ra, đang định bỏ đi thì chợt nghe trong xe truyền ra tiếng người

giẫy giụa. Cùng với đó là tiếng hét sợ hãi của Hỉ Nhi:

- Mau buông tiểu thư ra!

Hai gã cả kinh, thật không ngờ tên Hoàng công tử này chẳng những lừa sắc lừa tài mà còn muốn hại mạng người ta nữa. Cả hai liền tung mình tới, mở bật cửa xe ra.

Chỉ thấy Hoàng công tử đang bóp chặt cổ họng Thanh Thanh, còn Hỉ Nhi thì bị đẩy vào một góc xe.

Khấu Trọng nhảy vào trong xe, vung quyền đánh mạnh vào bối tâm gã họ Hoàng.

Hoàng công tử kêu hự lên một tiếng đau đớn, buông tay khỏi cổ Thanh Thanh.

Từ Tử Lăng tức giận nắm lấy tóc hắn, không biết lấy thần lực từ đâu, vung tay ném mạnh ra bên ngoài.

Người này đương nhiên không biết võ công, bị hai gã tay đấm chân đạp một hồi đã không bò dậy nổi, run run giọng cầu xin:

- Hảo hán tha mạng!

Thanh Thanh ôm cổ họng, không ngừng khò khè, thét lên:

- Đừng đánh nữa!

Hai gã ngạc nhiên vô cùng.

Khấu Trọng quay đầu lại hỏi - Lẽ nào cô nương không biết hắn muốn giết cô nương vì số ngân lượng châu báu đó?

Thanh Thanh gật đầu, bước tới đá vào khuôn mặt anh tuấn của Hoàng công tử mấy cước, sau đó ngồi phịch xuống đất, phẫn nộ quát:

- Cút!

Hoàng công tử máu me đầy mặt, nghe nàng nói mà như được hoàng ân đại xá, vội vàng bò dậy chạy thẳng vào trong rừng sâu.

Tỳ nữ Hỉ Nhi chạy tới đỡ Thanh Thanh dậy, bốn người đứng nhìn nhau, không biết nói gì.

Hai gò bồng đảo của Thanh Thanh không ngừng nhấp nhô, có lẽ vẫn còn chưa hết sợ. Không hiểu sao, lại trợn mắt nhìn hai gã nói:

- Lại là các ngươi!

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Cô nương đối đãi với ân nhân cứu mạng như vậy sao?

Thanh Thanh dậm chân nói:

- Dù ta bị người ta giết chết cũng không liên quan đến hai tên tiểu quỷ các ngươi.

Hỉ Nhi cũng thấy tiểu thư của mình hơi quá, liền nắm tay nàng nói:

- Tiểu thư! Bọn họ là người tốt mà!

Thanh Thanh nước mắt dàn giụa, tức giận nói:

- Ta mặc kệ! Mau cút đi cho ta!

Hai gã cảm thấy mất hứng vô cùng, nhưng Từ Tử Lăng vẫn tận tình nói:

- Nếu hai người biết cưỡi ngựa thì hãy bỏ xe ở lại, như vậy chạy sẽ nhanh hơn.

Nói đoạn vỗ vai Khấu Trọng, quay người bỏ đi.

Thanh Thanh giận dỗi ngồi phịch xuống đất, vừa khóc lóc vừa nói:

- Ta không cần hai tên tiểu quỷ các ngươi quan tâm! Ta hận các ngươi!

Hỉ Nhi nhìn theo hướng hai gã đi. Trong lòng thầm nhủ: "Thì ra hai người này tắm rửa sạch sẽ còn anh tuấn hơn cả Hoàng công tử, chẳng trách mà tiểu thư không muốn họ nhìn thấy tình cảnh bây giờ".

Chương 15: Phát tài đại kế

Đi về hướng Đông Nam được hơn hai mươi ngày, đôi huynh đệ đồng cam cộng khổ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đến được Dư Hàng, một quận lớn bên sát bờ biển.

Sau khi ăn lưng lửng bụng, Khấu Trọng mới nói:

- Bây giờ chúng ta đã trở thành người nổi danh rồi, ai ai cũng muốn cướp đoạt bảo khố của chúng ta, nếu như chưa luyện thành võ công tuyệt thế mà đã đi hành tẩu giang hồ, chỉ sợ kết cục sẽ không lấy làm tốt đẹp gì đâu. Nhưng nếu như tìm một nơi nào đó lẩn trốn làm con rùa rút đầu thì chẳng những phụ tấm lòng kỳ vọng của mẹ, lại càng không thể giết chết tên Vũ Văn Hóa Cốt kia báo thù cho mẹ, ngươi thấy chúng ta nên làm gì bây giờ?

Từ Tử Lăng thở dài than:

- Ta rất muốn gặp lại Lý đại ca và Tố Tố tỷ tỷ, nhưng Cao Bưu ở gần Dương Châu như vậy, mà cái lão ngốc Đỗ Phục Uy kia thì nhất định sẽ đến Dương Châu tầm bảo, nếu đến Cao Bưu sẽ rất dễ gặp phải hắn đó!

Sau đó gã lại thở dài nói tiếp:

- Hiện giờ chúng ta chẳng còn nhiều ngân lượng nữa, ta lại chán ngán không muốn đi ăn cắp tiền của người khác nữa. Ngay cả cuộc sống còn chưa ổn định, ngươi bảo ta nên làm gì bây giờ?

Hai mắt Khấu Trọng chợt sáng lên:

- Lý đại ca tưởng rằng chúng ta đã chết lâu rồi, làm sao còn đợi chúng ta ở Cao Bưu nữa. Ngươi nói rất đúng, hiện giờ cần phải kiếm ít tiền đã, bằng không làm sao đến Lạc Dương đi tìm Hòa Thị Bích được.

Từ Tử Lăng hớn hở hỏi:

- Ngươi có kế hoạch gì rồi?

Khấu Trọng vỗ ngực nói:

- Tất cả kế hoạch phát tài, đều là mua vào giá thấp, bán ra giá cao. Nơi này là vùng làm muối, chỉ cần chúng ta mua một xe muối, con bà nó... sau đó chở đến nơi thiếu muối nhất trong lục địa, là có thể đổi muối thành hoàng kim rồi. Lúc đó, có thể tìm một chỗ an thân để luyện Huyết Chiến Thập Thức của Lý đại ca, cũng không cần phải dùng cái cành cây buồn cười đó nữa.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Ngươi biết chỗ nào thiếu muối nhất sao?

Khấu Trọng đưa mắt liếc nhìn về phía một chiếc bàn phía tả, thấp giọng nói:

- Ngươi xem con bé kia có đẹp không kìa!

Từ Tử Lăng đang lo âu phiền muộn, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn, chỉ thúc giục:

- Mau nói đi!

Khấu Trọng mỉm cười, đắc ý chỉ tay vào đầu mình nói:

- Trên đời này, thứ nên dùng nhiều nhất chính là cái đầu của ngươi, hiện giờ lão Đỗ đã chặn đứng giao thông thuỷ lộ ở Đại giang, trừ phi là có uy thế như Tống gia, bằng không còn ai có đủ bản lĩnh chở muối đến Lịch Dương và các huyện thành ở phía Tây nữa? Vì vậy, nếu chúng ta đem một xe muối đến đó, muốn đổi một bát muối lấy một bát bạc cũng được nữa là! Đến đây nào! Muốn phát tài thì đến đây nào!

Sau khi thanh toán, hai gã rời khỏi tửu lầu, hỏi đường đến nơi bán muối, rồi lập tức lên đường.

Từ Tử Lăng vẫn lo lắng nói:

- Tiền mua muối thì chúng ta còn có chứ lấy tiền đâu ra mà mua xe lừa bây giờ?

Khấu Trọng bật cười ha hả nói:

- Ngươi hình như không biết trên đời này còn có một thứ công cụ vận chuyển gọi là xe đẩy tay thì phải?

Hai gã đi được nửa thời thần thì đến được một bến cảng ngoài thành, chỉ thấy biển cả mênh mông, trải dài như vô hạn trước mắt.

Cả hai lần đầu tiên nhìn thấy biển lớn, há miệng trợn mắt, ngạc nhiên vô cùng.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi nói:

- Chi bằng chúng ta trộm một con thuyền, đến bên bờ bên kia xem thử.

Bằng vào thủ đoạn của chúng ta, biết đâu lại có thể trở thành một vị hoàng đế, nạp một lúc mười vị quý phi, lúc ấy có phải là vui chết đi được hay không?

Từ Tử Lăng phóng tầm mắt nhìn ra xa, chỉ thấy thuyền lớn thuyền nhỏ nhiều vô số kể, cột buồm san sát như rừng, hàng ngàn trạo phu đang gồng mình vận chuyển hàng hóa lên xuống, thương nhân lữ khách đi lại liên miên bất tuyệt, khung cảnh thập phần nhiệt náo và bận rộn.

Đoạn gã đưa mắt nhìn Khấu Trọng đang mê mẩn trước cảnh tượng trên bến tàu, nói:

- Phát tài quan trọng hơn! Mau lên nào!

Hai gã chen vào dòng người như nước, không chỉ gặp được các nhân vật giang hồ mà còn thấy cả công sai trà trộn bên trong.

Hai gã không biết nơi đây đã có bảng vàng truy nã hai gã hay chưa, nên nhìn thấy công sai liền len lén tránh mặt.

Một lát sau thì hai gã tìm đến được con phố bán muối sầm uất nhất, hơn mười gian tiệm lớn xếp dọc theo con đường sát bờ biển, sau lưng các tiệm là bến cảng, thuyền bè san sát chở muối lên xuống.

Cả mười gian tiệm đều chật cứng người, bên trong các bao muối chất cao như núi, rẻ đến nỗi bán mà như cho không, thậm chí chẳng cần tiền cũng có thể vào lấy một bao nửa bao vác đi.

Hai gã thấy "trận thế" ác liệt như vậy, bất giác cảm thấy hơi run. Sau một hồi tranh luận, cuối cùng Từ Tử Lăng bị đẩy lên "đánh trận đầu". Sau một hồi vất vả, gã mới chen vào trước mặt một vị tiên sinh cầm

bàn toán đứng sau bàn tính tiền.

Từ Tử Lăng ho khan mấy tiếng rồi hỏi:

- Lão bản! Tôi muốn mua hàng!

Lão tiên sinh không thèm ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói:

- Hàng của ba tháng này đều đã có người đặt cả, các ngươi là người của tiệm nào?

Từ Tử Lăng á khẩu không nói tiếng nào, Khấu Trọng liền từ phía sau chen lên gọi:

- Đến nhà khác thôi!

Lão tiên sinh tựa như không hề biết đến sự tồn tại của hai gã, toàn thần chú ý vào chiếc bàn toán trên tay.

Một gã đại hán đứng dựa vào bàn tính tiền, lạnh lùng nhìn hai gã hỏi:

- Hai vị tiểu huynh đệ này nhìn rất lạ, có phải là người từ xa đến hay không?

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Chúng tôi là người ở nơi khác đến!

Vị lão tiên sinh kia liền húng hắng nói:

- Lão Lưu ngươi muốn nói chuyện thì ra ngoài tiệm mà nói, đừng đứng đây cản trở công việc của ta!

Lão Lưu nháy mắt với hai gã một cái rồi chen ra bên ngoài. Ra đến ngoài phố, mới nhìn kỹ hai gã một lượt rồi nói với vẻ hơi châm chọc:

- Xem ra hai người cũng lại đến đây mua hàng để chuyển vào trong lục địa hòng phát tài đúng không? Ở đây cũng nhiều rồi, nhưng tuổi trẻ như hai người đây thì chưa thấy bao giờ. Các người có bao nhiêu tiền?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng từ nhỏ đã trưởng thành nơi đầu đường xó chợ, lẽ nào không biết mình gặp phải hạng người nào? Hai gã chỉ lắc đầu, chực bỏ đi.

Lão Lưu liền đổi sắc mặt, bước lên chặn đường lại, gằn giọng nói:

- Đi dễ như vậy sao?

"Bình!".

Khấu Trọng đánh luôn một quyền vào giữa bụng hắn.

Lão Lưu lập tức cong người xuống như một con tôm, tiếp đó ôm bụng quỳ gục xuống đất, sau đó thì cả người ngã lăn ra, ngay cả rên la cũng không thành tiếng nữa.

Những người đứng gần đều lần lượt tránh ra xa.

Từ Tử Lăng nhìn nắm tay Khấu Trọng, thở hắt ra một hơi hỏi:

- Quyền của ngươi lợi hại như vậy từ lúc nào thế?

Khấu Trọng cũng ngây người nhìn nắm tay của mình, ngạc nhiên nói:

- Lẽ nào ta đã luyện thành Cửu Huyền Đại Pháp Đệ Nhất Trùng Cảnh

Giới, lợi hại bằng một phần sáu của mẹ rồi?

Từ Tử Lăng thấy ít nhất cũng có hơn một trăm cặp mắt đang nhìn vào bọn gã, mà lão Lưu đang nằm dưới đất sinh tử còn chưa rõ, vội kéo tay Khấu Trọng chen vào đám người tự động tránh ra nhường đường.

Hai gã đang định đến một cửa tiệm khác tìm vận may thì chợt nghe sau lưng có người gọi:

- Hai vị huynh đệ, xin dừng bước!

Hai gã biết phiền phức đã đến, đành quay đầu lại.

Chỉ thấy ba gã thanh y đại hán đang bước tới theo hình chữ phẩm, hán tử đi đầu niên kỷ ước chừng ba mươi, tướng mạo thô hào, thần thái động tác đều lộ ra vẻ đã quen hoành hành bá đạo.

Có điều lúc này trên mặt y lại nở một nụ cười rất tươi, ôm quyền nói:

- Bản nhân Đàm Dũng, là phó đà chủ phân đà Dư Hàng của Hải Sa Bang, hôm nay bắt gặp hai vị huynh đệ thân thủ phi phàm, chợt nảy ý muốn kết giao.

Chi bằng chúng ta tìm một nơi nào đó để lão ca này làm trọn cái nghĩa chủ nhà có được không?

Hai gã nghe vậy đều cảm thấy rất có thể diện, nhưng cũng đều biết rằng nếu dây dưa với người trong Hắc Đạo, sau này tất sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Chúng tôi còn phải đi buôn bán!

Đàm Dũng bước lên một bước nói:

- Nếu hai vị tiểu huynh đệ định mua muối vậy thì không cần phí tâm cơ làm gì nữa. Đừng nói muối ở nơi đây đều đã do mười mấy nhà buôn lớn mua hết cả rồi, cho dù có người chịu bán cho hai người, nhưng bang hội đòi chia một phần, công sai một phần, quan phủ một phần, lại thêm vào thuế muối nữa... cuối cùng, coi như đã phí một trường công sức vất cả mà chẳng được gì, tiền kiếm được e rằng cũng không đủ cho hai người vào kỹ viện tiêu ba ngày, dù đó là kỹ viện rẻ mạt nhất ở vùng quê hẻo lánh!

Hai gã nghe mà tim như trùng xuống, Đại kế phát tài lẽ nào lại như mỹ mộng thành không?

Đàm Dũng cười cười nói:

- Đi nào!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng đi theo gã đến một quán nhỏ gần đó Đàm Dũng giới thiệu cho hai gã hai tên thủ hại theo bên mình, một người tên Tạ Phong, một người tên Trần Quý, sau đó mới chậm rãi hỏi xuất thân lai lịch của hai gã.

Y hỏi câu nào, Khấu Trọng liền nhất nhất đáp câu ấy, đương nhiên là thuận miệng mà sáng tạo ra, hoàn toàn không phải sự thật. Nếu luận võ công, gã e rằng còn chưa xứng gọi là võ lâm cao thủ, song nếu luận nói dối thì ngay cả võ lâm cao thủ như Đỗ Phục Uy cũng đã từng bị gã gạt qua, tên Đàm Dũng này là hạng người nào? Ngờ nghệch tin rằng hai gã là huynh đệ, tên gọi Phó Trọng và Phó Lăng, võ công đều là gia truyền, hiện giờ đang là hai tên tiểu lưu manh không sợ trời đất, đi khắp nơi tìm cơ hội phát tài.

Đàm Dũng vừa ý hỏi tiếp:

- Hai người ngoại trừ công phu quyền cước ra còn biết sử dụng binh khí gì nữa?

Từ Tử Lăng vỗ ngực nói:

- Chúng tôi đều dùng đao, có đao trong tay, mười người chưa chắc đã địch nổi hai chúng tôi đâu!

Đàm Dũng hoài nghi nói:

- Có thể cho ta thử đao pháp của tiểu huynh đệ không?

Khấu Trọng kiêu ngạo đáp:

- Vàng thật không sợ lửa, có điều Đàm gia tốt nhất nên nói trước có gì... con người sống ở đời không ngoài truyện cầu tài, Đàm gia là người tinh minh hiểu lý... ha ha...

Đàm Dũng bật cười ha hả nói:

- Ta vừa gặp hai vị tiểu huynh đệ mà như đã quen biết từ lâu vậy, tiền tài là vật ngoại thân...huynh đệ cần tiền thì có tiền, cần nữ nhân thì có nữ nhân. Đợi lát nữa chúng ta về chào hỏi đà chủ, trở thành huynh đệ thực sự vậy thì có gì khó thương lượng nữa đâu?

Đối với tác phong hành sự của nhân vật trong hắc đạo, Khấu Trọng còn rõ hơn mười ngón tay của chính bản thân mình. Chỉ thấy gã cười hì hì, ghé miệng vào tai Đàm Dũng thấp giọng nói:

- Đàm Gia có phải đã nhìn trúng hai gã tiểu tử miệng còn hôi sữa đến

từ nơi khác như chúng tôi rồi không? Vì vậy mà muốn lợi dụng chúng tôi thay Hải Sa Bang các vị đi giết người của bang hội khác, sau khi sự thành thì có thể phủi tay một cái là sạch sẽ..! Hắc hắc! Loại việc này dây vào là chết người như chơi đấy!

Đàm Dũng ngây người ra như khúc gỗ, lão giang hồ như y trong tình cảnh này cũng không biết nói gì, bởi vì đây chính là nguyên nhân chủ yếu mà y muốn lôi kéo bọn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Không ngờ lại bị Khấu Trọng nói toẹt ra như vậy.

Khấu Trọng nói rồi đứng dậy vỗ vai Từ Tử Lăng:

- Huynh đệ, chúng ta đi thôi!

Đàm Dũng chợt sực tỉnh, gọi giật lại:

- Chậm đã!

Hai gã còn tưởng y thẹn quá hóa giận, nên lập tức phòng bị cẩn thận.

Tạ Phong và Trần Quý cũng mắt lộ hung quang nhìn hai gã, chuẩn bị động thủ.

Đàm Dũng thở dài một hơi, cười khổ nói:

- Phó tiểu huynh đệ thật lợi hại, vậy thì ta sẽ nói thẳng...

Khấu Trọng chợt ngắt lời y:

- Phó đà chủ xin chớ nói ra, nếu như nói ra rồi, theo đúng quy luật giang hồ, chúng tôi khó mà rời khỏi đây cho được.

Từ Tử Lăng cười lên ha hả nói:

- Hai huynh đệ chúng tôi hành tẩu giang hồ đều chỉ dựa vào một thân công phu, không hề có ý định dựa dẫm hay nhờ vả bất kỳ ai cả.

Bọn ba người Đàm Dũng nghe xong đều ngẩn người, sự giảo hoạt lão luyện không tương xứng với tuổi tác của hai tên tiểu tử này đích thực làm người ta kinh ngạc.

Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng đứng dậy, ôm quyền hành lễ rồi không để ý đến bọn Đàm Dũng nữa, quay người bước ra ngoài.

Ra đến ngoài phố, cả hai gã đều cảm thấy buồn bã trong lòng, bất giác lại đi về phía bến tàu.

Lúc này trên biển chợt xuất hiện một chiếc thuyền lớn tiến tới. Từ trong bến tàu, hai chiếc quan thuyền từ từ tiến ra như để nghênh đón chiếc thuyền lớn kia vậy.

Cự thuyền làm hai gã chú ý bởi ngoại hình và kỳ hiệu của nói đều tràn đầy phong vị của dị quốc.

Chiếc thuyền từ từ cập bến, có thể thấy trên thuyền người đi kẻ lại tấp nập vô cùng, nhưng vì khoảng cách khá xa, nên hai gã cũng không nhìn rõ lắm.

Đợi đến lúc một viên quan huyện dẫn theo bốn gã công sai tiến lên thuyền, hai gã mới thu hồi mục quang.

Khấu Trọng vỗ vai Từ Tử Lăng than:

- Muốn làm chút việc tử tế kiếm tiền cũng chẳng dễ chút nào. Từ trước đến nay, thường chỉ có bọn gian thương coi thường đạo nghĩa

mới phát tài, chứ đâu có người tốt?

A... ta có diệu kế rồi! Đêm nay chúng ta sẽ mò tới đây, ăn trộm một xe muối.

Con bà nó chứ...

Từ Tử Lăng cũng động tâm nói:

- Nhiều muối như vậy, lấy đi vài mươi bao tuyệt đối không làm cho người ta gia phá nhân vong gì đâu! Hay cứ lấy ở tiệm vừa nãy đi! Nghĩ đến lão chưởng quầy đó là ta lại tức!

Khấu Trọng thấy gã cũng đồng ý, cả mừng nói:

- Ngươi đúng là hảo huynh đệ của ta. Có điều làm ăn trộm cũng phải có đồ nghề của ăn trộm chứ, ví như cương ty để mở cửa, binh khí phòng thân, dây cột đồ..., sau này chúng ta ăn cháo hay ăn cơm, đều phải dựa cả vào chuyến này đấy.

Từ Tử Lăng nói:

- Làm ăn trộm là chủ ý của ngươi đề ra, những thứ này đương nhiên là do ngươi đi thu xếp rồi!

Khấu Trọng cười hì hì nói:

- Hợp lại thì mạnh, phân ra thì yếu. Cả đời chỉ có hai huynh đệ với nhau, ngươi cũng không muốn ta một mình bôn ba vất vả, mệt đến nỗi đêm nay chân tay không động đậy nổi, đành phải để một mình Từ Tử Lăng ngươi đi làm trộm đúng không?

Từ Tử Lăng sớm đã quen với trò này của gã, nói ra chẳng qua chỉ là

để đùa vui mà thôi. Khấu Trọng đối với gã luôn luôn ái hộ, chăm lo hết lòng, nhưng lúc nào cũng muốn chiếm chút tiện nghi, đang định mở miệng thì chợt thấy Khấu Trọng tròn mắt nhìn về phía tả, sắc mặt đại biến.

Từ Tử Lăng vội vàng nhìn theo, chỉ thấy bộn đám chừng bốn năm mươi tên lưu manh ác hán, tay cầm đủ thứ vũ khí, đang tiến về phía hai gã. Kẻ dẫn đầu không ngờ chính là tên họ Lưu khi nãy, chặn đứng hoàn toàn đường thoát của hai gã Khấu, Từ.

Bến tàu lập tức hỗn loạn, gà bay chó chạy khắp nơi, còn có cả mấy tên công sai cũng chạy nháo nhác, tình cảnh tựa như không hề có chút vương pháp nào vậy.

Khấu Trọng thở dài nói:

- Tiểu Lăng? Mẹ đã dạy chúng ta Không Thủ Nhập Bạch Nhẫn chưa?

Từ Tử Lăng chưa từng gặp phải trận trượng như vậy bao giờ, nhất thời ngây người ra, chỉ lắc lắc đầu không nói.

Tiếp đó là một tiếng hét lớn vang lên, hai tên tiểu tử quay đầu chạy thẳng vềp hía biển.

Đám đại hán cũng hò hét vang dội, đuổi theo sát phía sau, tình thế đã hỗn loạn lại càng thêm hỗn loạn.

Hai gã hiển nhiên là chạy nhanh hơn lũ đại hán, lướt qua đống hàng hóa chất cao và cả rừng người đang chen chúc tựa hồ điệp xuyên hoa, trong nháy mắt đã đến được bờ biển.

Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng đứng lại, đổi hướng chạy về phía chiếc cự thuyền, nếu như là sứ tiết của nước khác đến thăm, tự nhiên sẽ

có nhân vật có máu mặt xuất hiện, đám ác hán này sẽ không dám đuổi theo tới đó.

Chớp mắt, hai gã đã chạy được chừng hơn trăm trượng, đến trước chân cầu thang lên chiếc tàu lớn. Tình hình nguy cấp, cả hai gã không còn nghĩ ngợi gì nữa, liều mạng nhảy lên thuyền.

Chiếc thang này cao chừng năm trượng, khi sắp lên đến khoang tàu thì chợt có bốn năm thanh trường kiếm chĩa ra, cùng với đó là một tiếng quát lớn:

- Cút xuống!

Hai gã quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đám ác hán kia đã đuổi đến sát chân cầu thang.

Tình cảnh hai gã lúc này thật đúng là tiền vô lộ tẩu, hậu hữu truy binh, biện pháp duy nhất chỉ có nhảy xuống biển mà thôi.

Đang lo lắng chưa biết phải làm sao thì chợt một giọng nữ dịu dàng hòa nhã vang lên:

- Để hai người đó lên đi!

Có người ứng đáp:

- Vâng thưa phu nhân!

Trường kiếm liền thu về.

Hai gã như được hưởng hoàng ân mưa móc, vội vội vàng vàng chạy lên.

Vừa đặt chân lên thuyền thì mấy người vừa nãy đã động thủ. Bốn bạch y võ sĩ cao lớn đã tiến lên chộp mấy tên lưu manh đi đầu ném bay xuống biển.

Những tên khác sợ hãi, vội quay đầu chạy trối chết về phía bến tàu, không dám đuổi theo lên thuyền nữa.

Trên sàn thuyền ngoại trừ bốn bạch y võ sĩ ra thì không còn ai nữa, cũng không thấy vị phu nhân vừa lên tiếng lúc nãy đâu.

Hai gã thở phào một tiếng, rồi quay xuống nhìn bọn lão Lưu vẫy tay châm chọc.

Chợt một giọng nữ vang lên từ phía sau:

- Mời hai vị tiểu công tử đi theo tôi!

Cả hai giật mình đánh thót, quay người lại nhìn, bốn con mắt lập tức sáng lên. Thì ra đó là một cô tỳ nữ xinh đẹp vô cùng, đang mỉm cười nhìn bọn gã.

Người ta đã cứu mình, bản thân tự nhiên là nên nghe đối phương phân phó.

Khấu Trọng giả vẻ văn nhã thư sinh, phủi phủi tay áo, khom người nói:

- Tỷ tỷ! Xin dẫn đường!

Tỳ nữ bật cười, nhẹ nhàng chuyển mình đi phía trước hai gã.

Hai gã đùn đẩy nhau đi theo sau nàng, nhìn theo bóng người ngọc mà thầm cảm thấy đúng là trời không tuyệt đường con người. Lão

thiên gia đúng là rất hậu ái bọn gã.

Bước vào khoang thuyền, hai gã thấy một hành lang nhỏ dẫn thẳng về phía trước. Hai bên có ba cánh cửa, nhưng tuyệt không thấy một bóng người. Không khí thần bí bao trùm khắp nơi.

Tỳ nữ dẫn bọn gã đến gần cánh cửa cuối cùng phía bên trái, nếu đi thì chính là cầu thang để dẫn xuống tầng dưới.

Hai gã đang hiếu kỳ nhìn ngó xung quanh thì tiểu tỳ đẩy cửa, lễ phép nói:

- Mời hai vị công tử!

Hai gã vội cử bộ bước vào trong. Vừa bước qua cánh cửa, cả hai đã ngây người ra trong giây lát.

Thì ra căn phòng này rộng rãi phi thường, nhưng ở giữa lại có một tấm màn phân ra làm hai. Phía gần cửa ra vào bốn góc đều có đèn dầu, đặt một bộ trường kỷ, trên tường còn có mấy bức tranh. Nhìn cách bày bố cũng biết chủ nhân đã bỏ ra không ít tâm tư vào đây.

Bởi bên này tấm màn sáng hơn bên kia rất nhiều, nên trừ phi bỏ tấm màn đó đi, bằng không thì không thể nhìn rõ được những gì đằng sau tấm màn đó.

Nhưng nếu từ bên kia nhìn ra, thì chắc chắn là có thể thấy hết mọi động tịnh ở bên ngoài tấm màn này.

Tỳ nữ khách khí nói:

- Hai vị công tử, mời ngồi!

Đợi hai gã ngồi xuống, tỳ nữ mới quay người bước ra ngoài, tiện tay đóng luôn cửa lại.

Hai gã ngồi đối diện với tấm màn, ngửi thấy một mùi u hương thoang thoảng từ phía bên kia truyền lại, trong lòng đều hơi cảm thấy lâng lâng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang đưa mắt nhìn nhau không hiểu chuyện gì thì một giọng nữ thanh thoát vang lên:

- Hai vi tiểu công tử tại sao lại bị đám lưu manh nơi bến tàu đó đuổi đánh vậy?

Khấu Trọng nhận ra đây chính là thanh âm của vị phu nhân lúc nãy, liền cung kính đáp:

- Thì ra là phu nhân! Hai huynh đệ chúng tôi xin được cảm tạ ân cứu mạng!

Từ Tử Lăng sợ hắn hồ ngôn loạn ngữ, vội tiếp lời:

- Chúng tôi đã động thủ với một người trong bọn chúng, hắn ta liền gọi người đến đuổi đánh chúng tôi!

Vị phu nhân kia nhẹ nhàng hỏi tiếp:

- Hai vị tiểu công tử đây nói năng bất tục, thân thủ cũng không tệ, nhưng dường như lại không biết võ công, đây rốt cuộc là chuyện như thế nào?

Khấu Trọng cười hì hì nói:

- Thân thủ của chúng tôi là do mẹ truyền thụ, đọc sách biết chữ cũng

do mẹ một tay dạy hết, sau khi mẹ qua đời, hai chúng tôi lưu lạc bốn phương, tìm kiếm cơ hội để phát tài...

Một tiếng "hừ" nhẹ vang lên từ bên trong tấm màn, ngắt lời của gã. Đây rõ ràng không phải là thanh âm của vị phu nhân kia.

Hai gã cảm thấy rất ngạc nhiên, đến giờ mới biết ngoài bị phu nhân đó ra, bên trong màn còn có một vị nữ tử khác, hơn nữa thân phận tuyệt đối không kém so với vị phu nhân đó.

Nhưng tại sao người đó lại không vừa ý với câu trả lời của Khấu Trọng?

Thanh âm của phu nhân lại cất lên:

- Còn một vị tiểu công tử nữa, không biết chí hướng như thế nào?

Từ Tử Lăng biết bà ta đang hỏi mình, liền nhún vai nói:

- Chúng tôi cùng tiến cùng thoái, y muốn phát tài, tôi tự nhiên cũng muốn phát tài rồi!

Vị phu nhân kia thở dài một tiếng nói:

- Ngoại trừ ngân lượng, hai người còn muốn gì nữa?

Khấu Trọng nói:

- Phu nhân hỏi rất hay, sau khi phát tài rồi thì đương nhiên phải cần vị thế, tốt nhất là có thể làm quan, như vậy thì có thể quang tông diệu tổ, oai phong vô cùng rồi!

Ngữ khí của vị phu nhân chuyển từ nhẹ nhàng mềm mỏng sang lạnh

băng:

- Ngoài kia có bao nhiêu người đang phải chịu khổ đau, thê ly tử tán, gia đình tan nát vì chiến loạn, hai người lẽ nào chưa từng nghĩ đến chuyện cứu thế tế dân, vì thiên hạ thương sinh mà tận chút sức lực sao?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Chúng tôi người nhỏ lực yếu, ba bữa ăn còn lo không đủ, làm sao mà nghĩ đến những chuyện này được.

Khấu Trọng chợt nghĩ đến Lý Tịnh, cười hì hì nói:

- Những chuyện đại sự này, tự nhiên sẽ có đại anh hùng đi gánh vác, đâu đến lượt chúng tôi!

Vị phu nhân liền nhạt giọng nói:

- Mỗi người một chí! Mời hai vị công tử xuống thuyền đi!

Hai gã ngạc nhiên thốt lên:

- Làm sao như vậy được?

Cửa phòng bật mở, tỳ nữ lúc nãy bước vào, mặt chẳng có chút biểu tình, lạnh lùng nói:

- Hai vị, mời!

Hai gã thấy nàng ta như biến thành một con người khác, biết rằng có cầu tình cũng chỉ bị người ta mắng cho mà thôi, đành phải ưỡn ngực đi theo ra ngoài.

Bên cạnh chiếc thang lên xuống thuyền, bốn bạch y võ sĩ chống kiếm đứng thẳng, mặt mũi hầm hầm như muốn đuổi khách.

Trên bến tàu, bọn lão Lưu vẫn đứng đó cung hầu đại giá của hai gã, nhưng không dám mắng chửi như lúc nãy, hiển nhiên là sợ mấy võ sĩ kia sẽ ra tay.

Nơi đây dường như còn không có vương pháp hơn cả Dương Châu.

Khấu Trọng kéo kéo gấu áo Từ Tử Lăng, thấp giọng nói:

- Nhảy xuống!

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý. Hai gã liền hét lên một tiếng, quay người chạy như bay sang phía mạn thuyền bên kia, tung người nhảy thẳng xuống biển.

Tỳ nữ nhìn theo bóng hai gã khuất dần dưới làn nước, trên khóe miệng khẽ lộ một nụ cười, tựa hồ như sớm đã biết hai gã sẽ làm vậy, chỉ là không lên tiếng cản trở mà thôi.

Chương 16: Đông minh phu nhân

Ùm! ùm!

Hai gã trước sau nhảy xuống mặt biển.

Trước khoảnh khắc rơi xuống biển, hai gã nhìn thấy ba chiếc khoái thuyền đang lao về phía mình.

Trên mỗi chiếc thuyền đều có mấy tên lưu manh, tên nào tên nấy đều cầm một chiếc gậy tre dài, có móc sắt nhọn hoắt, miệng thì chửi bới không ngừng.

Khi cả người chìm ngập trong mặt nước, Khấu Trọng biết thuỷ tính của Từ Tử Lăng không bằng mình, nên cố gắng liều mạng kéo gã nấp xuống dưới đáy chiếc thuyền lớn, chỉ có lợi dụng sự yểm hộ của thuyền lớn, hai gã mới có cơ hội tránh khỏi những chiếc gậy có móc sắt của kẻ địch, còn về chuyện đổi khí thế nào, lúc này gã cũng chưa nghĩ tới.

Hai gã lặn một mạch xuống chỗ sâu nhất dưới đáy thuyền, một hơi khí trong lồng ngực đã tận, đang định nổi lên để đổi khí thì lại đụng phải đáy thuyền. Cả hai đang luống cuống chân tay, sắp chết ngạt đến nơi thì đột nhiên lại thở được. Cả hai vui mừng nhìn nhau, gật đầu rồi bơi về phía đuôi thuyền.

Đến đây thì hơi khí trong lồng ngực lại hết, một hơi khác lại tự động sinh ra trong nội thể hai gã.

Lần này cả hai gã đều để ý đến hơi khí kỳ lạ này, biết được nó không phải từ trên trời rơi xuống, mà là nội thể chân khí trong người hai gã, sinh sinh bất tức, khiến cho cả hai dễ chịu vô cùng.

Giờ đây thì cả kẻ địch muốn đối phó hai gã thế nào, hai gã cũng đều quên hết cả.

Từ Tử Lăng cảm thấy gan bàn chân phải nóng bức lạ thường, gan bàn chân trái lại hàn khí xâm xâm, chân khí trong nội thể tuôn trào như thác đổ, không ngừng lưu chuyển, khiến cho gã tự nhiên vận động chân khí đúng theo đồ hình trong Trường Sinh Quyết. Cùng lúc hai mắt gã cũng sáng rực lên, rõ đến độ có thể nhìn thấy cả những chiếc đáy thuyền đen ngòm bên trên mặt nước, có chiếc lớn chiếc nhỏ, dường như còn nhìn rõ cả những hoa văn vẽ trên đó nữa.

Tình hình của Khấu Trọng cũng đại đồng tiểu dị với gã, có điều chân khí lại bắt nguồn từ huyệt Thiên Linh trên đỉnh đầu.

Hai gã một trước một sau chầm chậm bơi lặn dưới độ sâu bốn trượng dưới mặt nước biển.

Mỗi một lần cử động tứ chi, chân khí trong nội thể lại lưu chuyển một lần, phối hợp vô cùng chặt chẽ.

Chân khí liên miên bất tuyệt, không hề có cảm giác bế tắc.

Cũng không biết bơi được bao lâu. Hai gã lên bờ ở một bãi biển cách xa bến cảng.

Lúc này mặt trời đã sắp xuống núi, hai gã nằm dài trên bờ biển, cùng bật cười lên ha hả.

Khấu Trọng thở hổn hển nói: "Thì ra nội công của chúng ta lại lợi hại

như vậy, không cần đổi hơi cũng có thể bơi được lâu như thế, nói không chừng có thể bơi đến bờ biển bên kia mà không cần thuyền bè gì cả đấy!".

Từ Tử Lăng nằm dài hưởng thụ ánh nắng chiều, vươn vai lười nhác nói:

"Hiện giờ ta cảm thấy toàn thân đều là lực khí, đã đến thời gian tốt để đi trộm đồ rồi!".

Khấu Trọng hưng phấn ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy bến cảng cách chỗ hai gã đang ngồi ít nhất cũng phải đến bốn năm dặm, xa xa những cột buồm đang nhấp nhô, ẩn ẩn hiện hiện. Còn nơi đây là một vùng hoang sơn dã lãnh, không người lui tới. Gã mỉm cười nói: "Đêm nay chúng ta bơi trở lại bến cảng, tìm cách xâm nhập vào trong kho muối ăn trộm, sau đó dùng thuyền chở đi. Nếu như bị người ta phát hiện đuổi theo, chỉ cần nhảy ùm xuống nước, ẩn trốn chờ bọn họ đi là xong".

Từ Tử Lăng cũng ngồi dậy, thoải mái duỗi chân duỗi tay nói: "Lúc này mà có gặp hổ ta cũng có thể đánh chết vài con. Phu nhân kia thật là kỳ quái, đang nói chuyện tử tế, đột nhiên lại đuổi chúng ta đi. Hừm! Lẽ nào chúng ta lại quá xấu xí hay sao? Tại sao ngoại trừ Tố Tố tỷ tỷ ra, những nữ nhân khác đều như là nhìn thấy chúng ta thì không thuận mắt vậy?".

Khấu Trọng vỗ vai gã cười cười nói: "Đạo lý rất đơn giản. Đó là bởi vì bọn họ sẽ không cầm lòng được mà yêu chúng ta, sau này sẽ không thể nào rút ra được. Ha ha!".

Hai gã tự cười an ủi một hồi thì mặt trời cũng khuất dần sau rặng núi phía trời Tây.

Chỉ là sau lần chạy trốn này, quần áo hai gã đã ướt sạch cả.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy y phục đầu tóc của đối phương rối bù, bẩn thỉu, giống như là một tên tiểu khất cái vậy.

Đột nhiên cả hai gã đều không muốn xuống nước nữa.

Khấu Trọng nhanh chóng tìm ra được lý do: "Ngày mai chúng ta tìm hiểu rõ thuỷ lộ rồi mới đi trộm muối. Bây giờ tốt nhất nên nhân lúc thành môn chưa đóng, ta với ngươi nhập thành tìm một khách điếm nào tương đối một chút, sau đó ăn một bữa cơm thật ngon, rồi mới từ từ nghiên cứu công việc phát tài đầu tiên của chúng ta.

Từ Tử Lăng cũng chẳng muốn nhảy xuống nước lần nữa, gật đầu đồng ý.

Hai gã đi về phía thành môn, cảm thấy thân hình mình nhẹ đi quá nửa so với bình thường, tốc độ cũng nhanh lên gấp đôi, tai mắt cũng linh mẫn hơn rất nhiều, dù trời tối đen nhưng hai gã cũng không cảm thấy khác biệt với ban ngày là mấy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đương nhiên không thể nào hiểu nổi, vừa rồi khi ở dưới nước, hai gã đã tiến nhập vào cảnh giới nội khí tuần hoàn bất tức của đạo gia, sơ bộ tiếp cận với sự thâm ảo của thượng thừa khí công.

Các nhân sĩ tu đạo trên giang hồ có thể nói là nhiều không kể xiết, nhưng đạt tới cảnh giới nội tức lại không có bao người.

Cái đó gọi là ngoại khí bất kiệt, nội tức bất sinh.

Nếu như không phải là ở trong hoàn cảnh đặc biệt như dưới đáy nước không ngoi lên được như vậy, hai tên tiểu tử không có minh sư

chỉ điểm như bọn gã e rằng phải mất cả đời cũng không thể đột phát được cửa ải này. Nhưng không ngờ cơ duyên xảo hợp, bọn gã không ngờ đã bước được một bước dài vô cùng quan trọng trong võ đạo, từ đá cứng biến thành mỹ ngọc, vượt qua được giới hạn về mặt tuổi tác.

Hai gã vào một khách sạn tắm rửa, rồi đi ra phố. Ra đến ngoài phố, bọn gã mới biết buổi tối ở đây còn náo nhiệt hơn cả Dương Châu thành, dọc đường ngựa xe như nước, hưng vượng phi thường.

Các cô gái trên đường thì đúng là hoa bay phấp phới, ánh mắt chẳng hề sợ hãi nam nhân chút nào. Hai gã vừa đi vừa ngắm nhìn, cao hứng vô cùng.

Sau khi dằn bụng, hai gã bất chợt nổi hứng cố len vào chỗ đông người.

Khấu Trọng đang thò đầu vào quan sát bên trong một thanh lâu thì Từ Tử Lăng đột nhiên kéo gã vào một ngách đường, chỉ tay sang phía đối diện nói: "Là lão Lưu! Bên cạnh hắn không phải là phó phân đà chủ Đàm Dũng của Hải Sa Bang cái gì đó hay sao?".

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn theo tay Từ Tử Lăng, quả nhiên nhìn thấy trong căn phạn điếm đối diện có một nhóm người đang tụ tập, kẻ nào kẻ nấy đều mang theo binh khí, trong đó có hai người là Đàm Dũng và lão Lưu đang đứng cạnh nhau, họ Đàm đang dặn dò gì đó, còn lão Lưu thì không ngừng gật đầu. Tạ Phong và Trần Quý đứng ngay sau lưng hai người này.

Từ Tử Lăng nói: "Bọn chúng đang nói gì nhỉ?".

Hai gã không dằn được, dỏng tai lên lắng nghe. Đột nhiên thấy tiếng của Đàm Dũng ẩn ẩn ước ước vang lên bên tai: "Canh ba đêm nay

Long Đầu sẽ đến đây. Thật là kỳ quái! Tại sao lại không mò được thi thể hai tên tiểu tử đó nhỉ?".

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng cùng lúc giật mình đánh thót, không ngờ thật sự có thể nghe được bọn Đàm Dũng nói chuyện.

Song phương cách nhau chừng hơn ba trượng, đường phố lại ồn ào náo nhiệt phi thường, vậy mà hai gã lại chỉ nghe thấy tiếng nói của mình Đàm Dũng.

Cả hai thấy hưng phấn vô cùng, muốn nghe tiếp nhưng không còn nghe thấy gì nữa.

Khấu Trọng vui mừng nói: "Xem ra công phu của chúng ta có tiến bộ rất lớn.

Thật kỳ lạ.! Lão Lưu và Đàm Dũng thông đồng với nhau để hãm hại chúng ta, không cần nói cũng biết bọn lão Lưu giả làm người xấu, còn bọn Đàm Dũng thì đóng vai kẻ tốt đến giải vây. Về sau lại là Đàm Dũng sai lão Lưu đi trừ khử chúng ta".

Từ Tử Lăng tâm tư cẩn mật, suy nghĩ giây lát rồi mới nói: "Lúc đó bọn hắn vẫn còn chưa biết chúng ta là võ lâm cao thủ, có thể đánh cho lão Lưu không bò dậy nổi, vậy rốt cuộc là hắn đã nhìn trúng điểm gì của hai chúng ta vậy?".

Khấu Trọng tuy mẫn tiệp hơn người, nhưng cũng nghi nghi hoặc hoặc, không tài nào hiểu nổi, chỉ thấy gã thấp giọng nói: "Không cần biết bọn chúng muốn gì, tóm lại là muốn hại chúng ta. Hảo hán giang hồ có thù phải báo. Đàm Dũng có thể khó xơi, nhưng lão Lưu thì không phải đối thủ của chúng ta. Chúng ta cứ đi theo hắn, chỉ cần đợi hắn ở một mình, thì sẽ xuất thủ giáo huấn một trận, tiện thể cướp luôn túi tiền con bà nó của hắn, vừa hay chúng ta cũng cần mua lấy

hai thanh đao, như vậy thì không cần sợ gặp bọn lưu manh kia nữa rồi".

Từ Tử Lăng chẳng những không sợ hãi, mà còn cảm thấy vô cùng thích thú, luôn mồm khen hay. Lão lưu đã ra khỏi phạn điếm đi về tả, phía sau còn có hai người nữa đi theo.

Ánh mắt của hai gã tập trung vào hai thanh đại đao của hai người đi sau lưng lão Lưu, cảm thấy hấp dẫn vô cùng. Đảm lượng bỗng chốc lớn hẳn lên. Hai gã nhìn nhau nghiến răng, đi sát theo sau.

Bọn ba người Lão Lưu nghênh ngang đi lại giữa phố, những người trên đường đều nép sang hai bên nhường đường cho bọn chúng, có thể thấy bọn chúng ở đây đều là những kẻ hoành hoành ngang ngược, ai nấy đều phải sợ.

Trên đường gặp phải một đội quan sai năm sáu người, hai bên còn đứng lại chụm đầu nói chuyện một hồi, sau đó bọn lão Lưu mới chuyển hướng đi vào một ngõ nhỏ tối om.

Hai gã nhìn nhau như để tăng thêm sự can đảm, rồi đi vào trong ngõ.

Đặt chân vào trong ngõ, hai gã mới phát giác ba người kia đã biến mất.

Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng đi đến một cánh cửa gỗ thông tới hậu viên của một trang viện, thấp giọng nói: "Nhất định là bọn chúng đã vào hậu viên này rồi, bằng không làm sao có thể biến mất nhanh như vậy được. Ngươi có muốn vào xem thế nào không?".

Từ Tử Lăng cả kinh nói: "Bên trong nhỡ có người của Hải Sa Bang thì sao?".

Khấu Trọng thở dài nói: "Vậy thì coi như tối nay họ Lưu đó may mắn đi!".

Từ Tử Lăng nói: "Dù sao thì về khách sạn cũng chỉ để ngủ, hay là chúng ta cứ đợi ở đây thêm một lát nữa?".

Khấu Trọng ngồi xuống dựa lưng vào tường, cười cười nói: "Thật giống như được trở lại Dương Châu thành vậy, không có việc gì làm thì ngồi nói chuyện mộng mơ. Ha, cuối cùng thì chúng ta cũng được xông pha giang hồ rồi".

Từ Tử Lăng cũng ngồi xuống dựa vào gã, thấp giọng nói: "Xem ra ở vùng này, Hải Sa Bang rất có thế lực, những tên trạo phu ngoài bến tàu đều nghe theo lệnh của bọn chúng cả. Hải Sa không phải chính là muối biển hay sao? Ở đây, có thể khống chế muối đích thực là phải có thế lực và rất nhiều tiền bạc, vậy thì tại sao lại nhìn trúng hai tên tiểu tử nghèo như chúng ta?".

Lần này thì Khấu Trọng thay đổi triệt để cách nhìn của gã với Từ Tử Lăng:

"Ta vốn chưa từng nghĩ xa đến như vậy, cũng may chúng ta sớm đã vạch ra đại kế trộm muối, bằng không e rằng một hạt muối cũng chẳng có đâu".

Sau đó lại hưng phấn nói tiếp: "Vấn đề cấp bách bây giờ là phải phát tài, có tiền rồi chúng ta sẽ đi tìm Tố Tố tỷ tỷ, nếu như tỷ ấy chưa gả cho Lý đại ca thì gả cho chúng ta là xong. Tỷ tỷ vừa đẹp, tâm địa lại tốt, có được người vợ như vậy, chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc".

Từ Tử Lăng vừa cười vừa mắng: "Nói bậy cũng không nên hoang đường quá như vậy. Tỷ tỷ làm sao mà cùng lúc gả cho hai người được? Lẽ nào đến tối cả ba cùng nhau lên giường ngủ à?".

Khấu Trọng thở dài nói: "Con người quan trọng nhất là phải biết tự an ủi mình, ngay cả ngực của nữ nhân thế nào chúng ta còn chưa được chạm vào, làm đàn ông có ai kém cỏi như chúng ta không? Hì... hì! Nếu như có thể lấy được túi tiền của lão Lưu và hai tên đi theo hắn, chúng ta có nên đến Thanh Lâu phong lưu khoái hoạt một phen không?

Từ Tử Lăng chẳng chút hứng thú nói: "Lúc đó nếu chúng ta không lập tức trốn ra ngoài thành, nói không chừng sẽ bị bọn Hải Sa Bang đó phân thây thành muôn ngàn mảnh, còn phong lưu khoái hoạt nỗi gì nữa?".

Khấu Trọng giật mình thốt: "Có người ra kìa!".

Từ Tử Lăng nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên là có tiếng bước chân người đằng sau cánh cửa gỗ.

Hai gã nhảy dựng lên, ép người sát vào hai bên cánh cửa, tim đập như trống trận.

Thanh âm của lão Lưu vang lên phía sau cánh cửa: "Tiểu Hoa Hoa thật đúng là đẹp đến hồn siêu phách lạc, chẳng trách dù nhị gia có bận đến thất khiếu bốc khói cũng phải dặn chúng ta mang tổ yến đến dỗ dành nàng ta".

Một người khác nói: "Ta nhìn nàng ta mà toàn thân phát ngứa, nếu không phải là Đông Minh Phái có người đến, thì ta thật chỉ muốn lập tức đi tìm cô nương để giải cơn khát này".

Lão Lưu cười dâm đãng nói: "Nghe nói Đông Minh Phu Nhân người đẹp như thiên tiên, hi vọng là công phu trên giường của ả ta không kém hơn võ công là được rồi".

Tiếng của đại hán còn lại vang lên: "Công phu trên giường của ả ta có giỏi thế nào đi chăng nữa, liệu có đến lượt chúng ta hay không? Sau Long Đầu còn có

Nhị Long Đầu, dù có xếp hàng thì cũng không đến lượt lão Lưu nhà ngươi đâu".

Ba người lại cất tiếng cười vang, giọng cười dâm đãng khôn tả.

"Kẹt Kẹt!".

Cánh cửa bị kéo ra.

Lão Lưu không hề phòng bị bước ra.

"Bịch!".

Hai gã đại hán phía sau trúng chưởng, kêu hự lên một tiếng thảm thiết, bay ngược về phía sau.

Khi họ Lưu vừa kịp quay người lại thì ngực và bụng đã trúng liên tiếp hai quyền, đau đến nỗi lăn lộn dưới đất.

Hai gã không ngờ ba tên này lại dễ đối phó đến vậy, trong lòng đều vô cùng ngạc nhiên. Khấu Trọng thò đầu vào xem, chỉ thấy bên trong là một hoa viên nhỏ không có người, không xa lắm là một toà lầu nhỏ, ẩn ước có ánh đèn chiếu ra. Gã liền vẫy tay, ra hiệu cho Từ Tử Lăng kéo ba người vào bên trong.

Ngoại trừ lão Lưu ra, hai tên còn lại đều máu me đầy mặt, hôn mê bất tỉnh.

Hai gã thuần thục tháo thắt lưng bọn lão Lưu ra, trói cho thật chặt, rồi lấy hai thanh đại đao và túi tiền giắt vào người, sau đó mới xốc lão Lưu lên hỏi cung.

Khấu Trọng cười nói: "Có nhận ra chúng ta không?".

Lão Lưu vẫn đau đến mặt nhăn mày nhó, cả người run rẩy, luôn miệng nói:

"Đại gia tha mạng!".

Khấu Trọng bực mình rút đại đao ra kề vào cổ hắn, dùng đủ thứ lời lẽ thô tục mắng chửi một hồi, rồi mới nói: "Ta hỏi ngươi một câu, ngươi phải thực thà đáp một câu. Bằng không ta sẽ cắt cổ họng của ngươi. Nhưng chỉ cắt một chút thôi, để cho ngươi từ từ chảy máu mà chết".

Lão Lưu lúc này mới nhìn rõ hai gã, kinh hãi thốt: "Các người là quỷ có đúng không?".

Từ Tử Lăng vung tay tát bốp một cái vào mặt gã, dọa nạt: "Chỉ được trả lời, không cho phép ngươi được hỏi. Kho muối của Hải Sa Bang ở chỗ nào? Đừng hòng mà trả lời bừa bãi, đợt lát nữa ta hỏi lại huynh đệ của ngươi là sẽ biết ngươi có nói dối hay không ngay lập tức".

Khấu Trọng thầm khen hay, đây chính là thủ pháp Đỗ Phục Uy dùng để đối phó hai gã. Gã vội vàng kề thanh đao sát vào cổ lão Lưu hơn nữa, đồng thời quát lớn: "Mau nói!".

Lão Lưu cứ run lẩy bẩy, ậm ừ một hồi, nhưng không nói được lời nào.

Từ Tử Lăng bực bội nói: "Đao của ngươi để sát vào cổ hắn thế kia,

hắn làm sao mà nói được?".

Khấu Trọng ngần ngừ rồi thu đao lại một chút.

Lão Lưu khinh thường hai gã còn nhỏ tuổi, liền lên tiếng dọa nạt: "Nếu như giết ta, đảm bảo hai người đừng hòng sống mà rời khỏi đây".

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Các người không phải đi đối phó với Đông Minh Phái hay sao? Bây giờ những người trong bang không ai có thời gian để ý đến các người nữa, đến lúc phát hiện ra ba cỗ thi thể, thì chúng ta sớm đã cao chạy xa bay từ lâu rồi".

Khấu Trọng cũng bật cười nói: "Không cần phải lớn giọng như vậy, hôm nay không phải là chúng ta đã đắc tội với các ngươi rồi hay sao? Tại sao bây giờ vẫn còn sống nhăn đây này? Được rồi! Cứ cắt một ngón tay của hắn trước đã, để xem vị thiết hán này có biết khóc hay không nào?".

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Không! Móc mù hai mắt của hắn trước, như vậy vui hơn, ngươi thấy nên móc mắt trái trước hay mắt phải trước đây?".

Lão Lưu lập tức mềm nhũn người, cất giọng van cầu: "Tiểu nhân phục rồi, chúng tôi tổng cộng có tám kho muối, thiếu gia muốn biết cái nào ạ?".

Khấu Trọng nói: "Ngươi nói một mạch tám cái kho ấy ra cho ta, chỉ cần chần chừ một chút là ta móc mắt ngay, nói cho ngươi biết, chúng ta móc mắt là quen tay nhất đấy!".

Lão Lưu sợ quá, đem tất cả tám kho muối một mạch kể ra bằng hết. Khấu Trọng lại bắt hắn nhắc lại mấy lần, sau khi khẳng định hắn

không nói dối, mới hỏi tiếp: "Kho gần đây nhất là cái nào?".

Lão Lưu không có cách nào đành phải nói ra tên kho muối gần nhất. Từ Tử Lăng lại hỏi: "Đông Minh Phái là môn phái thế nào, tại sao Long Đầu của các ngươi lại phải đến đây?".

Lão Lưu vội nói: "Nếu tôi nói ra, hai vị thiếu gia liệu có thể tha cho tôi được không?".

Khấu Trọng nói: "Nếu như ngươi thực thà, chúng ta sẽ để ngươi nằm ở đây một đêm, nhưng ta nhất định phải lấy đầu của hai người bạn này của ngươi, như vậy mới thể hiện được thủ đoạn của Dương Châu Song Long chúng ta".

Đương nhiên là gã không dám giết người thật, đây chỉ là cách nói quen dùng của bọn hắc đạo trên giang hồ, nhằm doạ nạt những kẻ yếu bóng vía mà thôi.

Lão Lưu quả nhiên sợ đến sắc mặt xanh mét, run rẩy nói: "Thiếu gia tha mạng, để tôi nói, nhưng hai người phải hứa là không làm tôi bị thương trước đã".

Từ Tử Lăng quát lên: "Mau nói!".

Lão Lưu chán nản nói: "Những điều tôi biết đều là do nhị gia nói lại cả. Đông Minh Phái là một môn phía đến từ Đảo Lưu Cầu bên kia biển lớn, trong phái chủ yếu là nữ nhân. Hờ... chiếc thuyền hôm nay hai vị thiếu gia nhảy ra, chính thuyền của bọn họ. Lẽ nào hai vị chưa từng thấy họ hay sao?

Khấu Trọng gắt giọng quát: "Bây giờ là ta hỏi chứ không phải ngươi hỏi, hơn nữa đó không phải là chiếc thuyền chúng ta nhảy xuống, mà là chiếc thuyền chúng ta bước lên. Có phải ngươi cảm thấy mười

ngón tay là quá nhiều hay không, dùng chín ngón cũng có thể sờ nữ nhân được mà?".

Lão Lưu vội vàng thành khẩn van cầu hai gã bớt nộ, tiếp tục nói: "Vào mỗi dịp xuân phân, bọn họ đều đi thuyền đến những vùng ven biển tuyển chọn thiếu nam mang đến Lưu Cầu Đảo, không hiểu vì sao mà năm nay Long Đầu lại muốn đối phó với chúng. Còn tình tiết bên trong thế nào, tôi thực sự cũng không biết".

Hai gã như bừng tỉnh giấc, giờ mới hiểu tại sao Đàm Dũng lại nhìn trúng bọn gã, cảm thấy vô cùng tự hào, sau đó lại nghĩ đến vẻ đẹp như tiên hạ phàm của Lưu Cầu Phu Nhân, nhưng lúc nghĩ đến chuyện mình bị đuổi khỏi thuyền, trong lòng lại thấy tự ti và đáng thương.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, cùng cảm thấy chẳng còn hứng thú đâu mà hỏi tiếp nữa. Liền cởi hết y phục, nhét chặt miệng ba người bọn lão Lưu, rồi dùng "Độc Môn Thủ Pháp" trói chặt lại, khiến cả người bọn chúng ngã ngửa ra phía sau, khó mà cử động được tay chân. Sau khi mọi việc ổn thỏa, hai gã mới quay người bỏ đi.

Đối với chuyện của Hải Sa Bang và Đông Minh Phái, cả hai gã hoàn toàn không có hứng thú, cũng không có năng lực để quản vào.

Hiện giờ, hai gã chỉ nghĩ làm sao để ăn trộm được muối từ kho của bọn Hải Sa Bang, sau đó phát tài. Đợi phát tài rồi thì trời cao biển rộng, không phải là để cho bọn gã bay lượn hay sao?

Chương 17: Lợi kỷ lợi nhân

Khi ra đến thành môn, mới phát hiện cửa thành chẳng những đã đóng mà dưới chân thành còn có một đám người đang tụ tập, ngoài đám binh sĩ canh cửa thành ra còn có cả một số đại hán không rõ lai lịch nữa.

Hai gã có tật giật mình, lách mình nấp vào một ngõ nhỏ không xa cổng thành, ngồi phệt xuống.

Khấu Trọng đem bao tiền vừa cướp được ra, mượn ánh lửa thấp thoáng bên cổng thành, điểm toán thu hoạch.

Từ Tử Lăng thì rút cây trường đao ra, đưa lên vuốt ve.

Khấu Trọng đếm đi đếm lại hai ba lượt, vui mừng nói: "Chuyến này phát tài lớn rồi, tổng cộng có tới hai mươi lạng bạch ngân, không những đủ lộ phí cho chúng ta tới Lạc Dương, mà còn có thể ăn uống thoải mái, vào kỹ viện con bà nó chơi hai ba ngày cũng không vấn đề gì".

Từ Tử Lăng gác đao lên đùi, không tin tưởng nhìn lại một lượt rồi mới mừng rỡ nói: "Vậy thì không cần đi trộm muối rồi bán muối làm gì nữa cho cực thân".

Khấu Trọng bực mình mắng: "Ngươi thật đúng là đồ không có chí khí, mới chỉ hai chục lượng bạc đã thoả mãn đến vậy rồi. Chúng ta sẽ trộm muối đúng theo kế hoạch đã định, hôm nay tạm thời ở lại đây một đêm, sáng mai khi cửa thành vừa mở, chúng ta lập tức ra thành! Ôi chà, hy vọng là lão Lưu không bị ai phát hiện quá sớm!".

Từ Tử Lăng cười khổ não nói: "Ước gì chúng ta biết khinh công, vậy thì có thể vượt tường thành mà đi rồi!".

Chợt hai gã cùng biến sắc mặt, tiếng vó ngựa gấp rút từ phía xa truyền lại, khiến hai gã sợ đến tóc gáy dựng ngược cả lên, một đội nhân mã chừng hơn trăm người phóng vụt qua, hướng về phía thành môn.

Giây lát sau đã nghe thấy tiếng có người hô vang: "Hải Sa dương uy!".

Một giọng khác liền đáp: "Đông Minh hữu nạn!".

Hai gã tò mò thò đâu ra ngoài quan sát, chỉ thấy thành môn đã mở một cửa nhỏ bên hông, bọn người Hải Sa Bang đều theo cửa đó mà thúc ngựa ra khỏi thành.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, rồi tiếp tục quan sát. Chưa đầy nửa khắc sau lại có thêm mấy đợt người nữa ra thành, đều là dùng một mật khẩu như vậy, trong đó có cả một số bang chúng chỉ đi bộ mà thôi.

Từ Tử Lăng nói: "Đêm nay đại khái là Hải Sa Bang sẽ tấn công chiếc thuyền lớn của Đông Minh Phái, chúng ta có nên đi thông báo cho họ một tiếng không?

Ta dám khẳng định là bọn Hải Sa Bang này chẳng có lấy nửa tên người tốt đâu!".

Khấu Trọng hai mắt sáng rực lên, thấp giọng nói: "Ngươi muốn đi Lưu Cầu à?

Hì hì, chỉ cần lấy được ả tỳ nữ kia thì cũng coi như là phúc phận

không nhỏ rồi, đi thôi!".

Từ Tử Lăng đứng lên theo gã, e ngại nói: "Cẩn thận, không chừng có người nhận ra chúng ta đấy!".

Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Không nhập hổ huyệt, làm sao bắt được cái gì tử ấy nhỉ? À, ta nhớ rồi, là nữ nhi tử (đàn bà) của lão hổ, chính là con hổ cái. Vì đám hổ cái xinh đẹp của Đông Minh Phái kia, chúng ta phải liều một phen mới được!

Ngươi xem kìa! Thành môn vẫn chưa đóng lại, chúng ta lại có đao, bị nhận ra thì đánh thẳng ra ngoài cũng được mà, chỉ cần đến được bờ biển, nhảy ùm xuống nước, dựa vào Cửu Huyền Bế Khí đại pháp của chúng ta ai có thể bắt nổi chứ? Đi nào, quỷ nhát gan!".

Nói đoạn liền sải bước tiến về phía trước.

Từ Tử Lăng hết cách, bèn miễn cưỡng đi theo sau gã.

Vừa mới ra đến đại lộ xuất thành, phía sau lại vang lên tiếng vó ngựa, bốn kỵ sĩ đang phóng đến như bay.

Khấu Trọng thấy bên cạnh thành môn không còn mấy gã đại hán mặc thường phục nữa, mà chỉ còn hơn mười tên lính canh cửa thành, đang nhìn chằm chằm vào hai gã. Lúc này có muốn quay đầu bỏ chạy cũng không kịp nữa, đành chuyển mình hướng về phía bốn kỵ sĩ kia hô lớn: "Nhị gia đã xuất thành chưa?".

Bốn kỵ sĩ kia lướt qua người hai gã, một tên trong bọn ứng đáp: "Đại gia và nhị gia đang ở phía sau!" Nói đoạn lại lao đi như một cơn lốc.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vội gia tăng cước bộ, đến gần mấy tên sĩ tốt kia thì hô vang: "Hải Sa dương uy!".

Tên đầu mục binh sĩ bật cười nói: "Hai tên tiểu tử miệng còn hôi sữa như các ngươi mà cũng học đòi đi đánh nhau à, có phải là sợ sống lâu quá hay không?".

Đám binh sĩ liền cười phá lên.

Một tên khác nói: "Các ngươi là ai? Tại sao ta chưa từng gặp các ngươi?".

Khấu Trọng vỗ vỗ vào thanh trường đao bên hông, làm ra vẻ thô lỗ hào sảng nói: "Nhị gia là A Công của chúng tôi, Tạ Phong chính là can gia của chúng tôi, vừa mới được thu nhận tháng trước".

Đám binh sĩ thấy bọn gã nói năng có lề có lối, nên cũng không cản trở nữa mà tránh ra cho hai gã xuất thành.

Hai tên tiểu tử mừng rỡ như phát cuồng, vội vàng chạy ra khỏi thành.

Nhưng vừa ra khỏi thành môn, lập tức thầm kêu khổ.

Thì ra bên ngoài thành đã tụ tập mấy đại độ nhân mã, ít nhất cũng phải có tới cả ngàn người.

Bởi họ không hề đốt đèn đuốc, người nào người nấy im lặng như tượng đá, khiến cho hai gã ra khỏi thành mới phát giác, lúc này thì có muốn thoát thân cũng đã quá muộn rồi".

Có người quát hỏi: "Hải Sa dương uy!".

Hai gã vội đồng thanh đáp: "Đông Minh hữu nạn!".

Một gã đại hán bước lên thấp giọng hỏi: "Phân đà nào?".

Khấu Trọng liều mạng đáp: "Phân đà Dư Hàng!".

Đại hán không chút nghi ngờ, chỉ tay vào một nhóm người nói: "Buộc khăn đỏ vào, đứng ở chỗ đó. Long đầu sắp đến rồi!".

Từ Tử Lăng thấy gã đưa cho hai chiếc khăn đỏ, vội vàng nhận lấy.

Đi đến chỗ của đám bang chúng thuộc phân đà Dư Hàng, hai gã cố ý cúi thấp đầu, giả như đang buộc khăn đỏ, xuống đứng ở tận cuối cùng. Cũng may là không bị ai phát hiện.

Trước mặt có mấy người quay lại nhìn hai gã, nhưng trời quá tối nên cũng chỉ thấy nhân ảnh mờ mờ, đang định chất vấn thì tiếng vó ngựa vang lên, một nhóm người khác lại từ thành môn đi ra. Mấy người kia liền quay lại, không để ý đến bọn gã nữa.

Người đi đầu là một đại hán trông như thiết tháp, hai bên tả hữu của y đều có người cầm đuốc giơ cao, vì vậy mà chúng nhân đều nhìn thấy hết sức rõ ràng.

Người này tướng mạo uy võ, sau lưng dắt song phủ, đôi mắt to tròn như chuông đồng đảo một vòng. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy như là y đang nhìn một mình mình vậy.

Những người khác ai nấy đều có nét riêng, trong đó còn có cả một vị ni cô xinh đẹp, chiếc đạo bào bị gió thổi cho dính sát vào cơ thể, để lộ ra những đường cong tuyệt mỹ.

Đàm Dũng cũng đi cùng với nhóm này, nhưng đi tít tận phía sau, xem ra những người khác đều có thân phận cao hơn y.

Đại hán kia thúc ngựa vào giữa đám bộ hạ đã xếp thành hàng lối

chỉnh tề, quay một vòng rồi dừng lại.

Hải Sa Bang chúng lần lượt rút binh khí, reo hò vang dội.

Khấu Trọng vừa rút đao ra làm dáng, vừa thừa cơ ghé miệng vào tai Từ Tử Lăng nói: "Gã Long Đầu này xem ra còn cao hơn cả hai cao thủ chúng ta nữa, có cơ hội thì hãy chuồn mau, không cần để ý gì hết nữa".

Thấy thanh thế của Hải Sa Bang như vậy, Từ Tử Lăng cũng sợ đến chết khiếp, không ngừng gật đầu đống ý.

Long Đầu của Hải Sa Bang ghìm cương ngựa lại, lớn giọng nói: "Chuyến này Hải Sa Bang chúng ta làm việc cho Vũ Văn Hóa Cập đại nhân, ngoài tiền thưởng hậu ái ra còn có những lợi ích khác nữa. Lần này chúng ta đã ở thế tất thắng, địch nhân không hề có sự phòng bị. Phải nhớ là không được lưu lại bất cứ nhân chứng sống nào. Các ngươi hãy tận tận lực theo đà chủ của mình đi làm việc, kẻ nào lâm trận thoái lui sẽ bị trừng trị theo gia pháp. Sau khi sự thành, ai ai cũng được trọng thưởng, có biết hay chưa?".

Chúng nhân đồng thanh hô vang.

"Tuân lệnh!".

Nơi này cách bến cảng rất xa, lại có một vịnh biển chắn ngang, cho dù có hét to cỡ nào đi nữa, những người Đông Minh Phái ở trên chiếc thuyền lớn kia cũng không nghe thấy được.

Khấu Trọng đang định kéo Từ Tử Lăng giật lùi lẩn ra sau, phát giác ra sau một quả đồi nhỏ đằng sau lưng hai gã cũng có người ứng thanh hô vang, liền lập tức ngừng lại.

Lúc này Đàm Dũng và một gã đại hán thấp lùn đã đến trước mặt tổ nhân mã của phân đà Dư Hàng, thấp giọng nói với nhau mấy câu rồi hạ lệnh xuất phát.

Người nào có ngựa thì cưỡi ngựa, không có ngựa thì chạy bộ phía sau. Chỉ hận một điều là họ Đàm kia lại cưỡi ngựa áp trận phía sau, khiến hai gã không tài nào lẩn đi được, đành phải theo đại đội nhân mã xuất phát.

Đi được nửa thời thần, thì đến bờ biển, sớm đã có ba chiếc thuyền buồm hai cột đợi sẵn từ lâu. Chỗ này ít nhất cũng phải cách chiếc thuyền lớn của Đông Minh phái đến ba bốn dặm.

Hai gã Khấu, Từ bị Đàm Dũng giám thị, không dám khinh cử vọng động, đành phải đi lên một trong ba chiếc thuyền đó.

Sau khi lên thuyền ai nấy đều có công việc của mình, có người đi chuẩn bị máy bắn đá, có kẻ đi làm sắp hoả tiễn hoặc đi kéo buồm, cởi dây, chỉ có hai gã là không biết làm gì, đứng ngơ ngẩn, nhìn chướng mắt vô cùng.

Hai gã đang lo lắng thì Đàm Dũng cũng lên thuyền, cũng may là lúc đó đèn đuốc trên thuyền đều tắt cả, bằng không hai gã sớm đã bị phát hiện từ lâu rồi.

Hai gã hoảng hốt vô cùng, đang định nhảy xuống biển chạy trốn thì chợt một gã đại hán quát lên: "Còn không mau xuống dưới lấy đục và dùi lên đây!"

Cả hai giật mình đánh thót, cúi đầu chui thẳng vào trong khoang thuyền.

Bên trong sớm đã có hơn mười người đang bê các rương đồ, một

người liền nói: "Còn lại một rương, để hai ngươi phụ trách!".

Hai gã ngơ ngơ ngẩn ngẩn bước vào bên trong, dưới ánh đèn tù mù, giữa một đống tạp vật bừa bộn có một chiếc rương gỗ lớn.

Khấu Trọng cả mừng, bổ lên phía trước, hé ra xem thử, chỉ thấy bên trong có một chiếc dùi hình xoắn ốc sắc nhọn, ít nhất cũng phải nặng tới năm sáu chục cân(1).

Thuyền buồm khẽ lay động, có lẽ là đang rời bến.

Từ Tử Lăng vội giúp gã lấy chiếc dùi bên trong rương ra, không hẹn mà cùng ấn mạnh đầu nhọn xuống đáy thuyền, bắt đầu quay tròn.

Khấu Trọng cười cười nói: "Chỉ cần đánh chìm chiếc thuyền này, vậy thì thù nào cũng báo hết rồi!".

Từ Tử Lăng nói: "Chuyện này đã có liên quan đến Vũ Văn Hóa Cốt, vậy chúng ta làm sao mà toạ thị bàng quan được? Đợi lát nữa thuyền sắp chìm, ta với ngươi chạy ra bên ngoài hò hét thật lớn, phá cái kế hoạch công kỳ vô bị cái con bà nó gì của bọn Hải Sa Bang này. Sau đó mới nhảy xuống biển chạy trốn, rồi lập tức đi cướp muối! Ha...!".

Hai gã càng nói càng cao hứng, mũi dùi chuyển động càng lúc càng nhanh, chẳng mấy chốc đã nghe thấy một tiếng "cách!", đáy thuyền bị thủng một lỗ lớn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vội vội vàng vàng rút mũi khoan lên, khi bọn gã định cất mũi khoan vào rương trở lại thì nước biển đã lan đến gần gót chân.

Chiếc thuyền lớn của Đông Minh Phái trông giống như một con quái

thú đang nằm phục nơi bến cảng, bốn bề tối om không một ánh đèn. Chỉ có ở đuôi thuyền là đốt lên bốn ngọn phong đăng nhỏ, chiếu ra những quầng sáng yếu ớt, lạnh lẽo, chập chờn bất định.

Trên bến cảng, có hơn trăm chiếc thuyền lớn nhỏ, chỉ có một số nhỏ là đậu sát bờ, còn lại đều thả neo đậu ở trong vịnh.

Ba chiếc thuyền buồm của Hải Sa Bang chầm chậm tiến vào bến cảng, khi còn cách chiếc cự thuyền chừng hơn mười trượng thì dừng lại.

Chiếc thuyền bị Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đục đáy đã chìm xuống chừng hai thước, chỉ còn khoảng hơn thước nữa là nước tràn vào sàn thuyền, nhưng tất cả mọi người đều tập trung chú ý vào chiếc cự thuyền nên vẫn chưa ai phát giác ra cả.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nấp vào một chỗ tối nhất trên thuyền, tay cầm cung tiễn đã tẩm sẵn dầu được phát cho, thấp thỏm chờ đợi.

Đàm Dũng hạ lệnh: "Xuống nước!".

Lập tức có tám gã đại hán mặc áo chẽn, mang theo Phá Sơn Tạc lao thẳng xuống nước một cách vô thanh vô tức.

Đột nhiên có người thấp giọng kêu lên: "Tại sao nước lại cao như vậy?".

Khấu Trọng biết thời cơ đã đến, liền thúc nhẹ Từ Tử Lăng, bật hoả tiễn lên, bắn thẳng về phía chiếc thuyền lớn, vẽ nên hai đạo cầu vồng lửa, mỹ lệ tuyệt trần.

Đàm Dũng kinh hãi quát: "Các ngươi điên rồi sao?".

Hai gã liền đồng thanh hô vang: "Hải Sa dương uy, Bắc Minh hữu nạn, Hải Sa Bang công kỳ bất bị!".

Đàm Dũng kinh hoảng lao tới, miệng gầm lên: "Lại là hai tên tiểu quỷ các ngươi!".

Hai gã Khấu, Từ liền dùng cung lớn làm ám khí, ném thẳng về phía Đàm Dũng, đồng thời tung mình nhảy xuống biển.

Trên bến cảng vang dội tiếng hò hét, chiếc thuyền lớn dần dần rời khỏi bến, chạy về phía bắc, vừa hay chạy qua sau lưng hai tên tiểu tử mới vừa bò lên bờ.

Hai gã vừa cười vừa chạy về phía kho muối. Khấu Trọng nhìn chiếc khóa lớn trên cánh cửa kho, cười hì hì nói: "Xem nội công của ta đây!".

"Cạch!".

Chiếc khóa vẫn không hề suy tổn.

Khấu Trọng bực mình thả sợi xích sắt ra, kêu lên: "Mang đao ra đây!".

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Gãy đao của ta thì sao?".

Khấu Trọng tức giận nói: "Đao gãy rồi thì mua cây khác, nếu không phát tài nổi thì cả đời này chúng ta cũng chỉ là những kẻ khố rách áo ôm. Có phải ngày nào Hải Sa bang cũng huy động toàn quân xuất chiến thế này đâu chứ?".

Từ Tử Lăng cười hì hì, rút thanh đao của Khấu Trọng ra, vận hết toàn thân công lực chém mạnh xuống.

"Cheng!".

Sợi xích lập tức đứt lìa.

Hai gã cùng lúc ngây người, có điều cũng không nghĩ ngợi gì nhiều. Khấu Trọng lập tức chỉ tay về phía chiếc thuyền buồm lớn nhất neo trên cảng nói: "Mau lái chiếc thuyền đó qua đây! Ta đi chuyển hàng!".

***

Hai gã đã sống mười bảy mười tám năm trên đời, nhưng chưa có lúc nào lại phong quang như lúc này cả.

Khấu Trọng nằm lên đống bao muối chất đầy trên thuyền như một quả núi nhỏ, hưởng thụ ánh sáng của buổi bình minh, miệng huýt sáo một bài tiểu điệu lưu hành nhất ở Dương Châu, nhìn dáng vẻ nhàn nhã như một con mèo lười đang nằm ngủ vậy.

Từ Tử Lăng nhìn đường bờ biển kéo dài bất tận, rồi quay đầu lại nhìn mực nước sắp tràn vào sàn thuyền, chau mày nói: "Ta đã bảo ngươi không cần lấy nhiều như vậy rồi, bây giờ đến cả chỗ ngủ cũng chất đầy muối, thuyền cũng sắp chìm rồi, chi bằng ném xuống biển vài bao đi!".

Khấu Trọng giật nảy người, ôm chặt lấy một bao muối, lắc đầu nguầy nguậy nói: "Đây đều là bạc trắng cả đấy! Bảo ta ném ngân lượng xuống biển thì thà chết còn hơn!".

Gã thấy Từ Tử Lăng không nói gì, lại ngồi xuống cười hì hì nói: "Tiểu Lăng không cần phải tức giận, thế này đi, đợi lát nữa cập bờ mua lương thực và y phục, ta sẽ tìm xem có ai trả giá cao không, bán đi vài bao là được".

Từ Tử Lăng tức giận nói: "Đến vùng ven biển bán muối, có hoạ là kẻ điên như ngươi mới chịu trả giá cao để mua muối, khác nhau chỉ là một kẻ thì thừa tiền vung vãi, còn một kẻ thì ái tài như mạng mà thôi".

Khấu Trọng bật cười ha hả, đi đến đuôi thuyền vỗ vai Từ Tử Lăng nói: "Cả đời chỉ có hai huynh đệ với nhau, việc gì mà ngươi phải tức giận như vậy chứ! Ha!

Ta đúng là có tham lam một chút, nhưng cũng đều là vì tương lai của chúng ta mà thôi. Kiếm thêm một chút, sau này có thể sống thoải mái khoái lạc hơn một chút.

Nói không chừng còn có thể tổ chức một đạo nghĩa quân đánh thẳng vào kinh thành, làm hoàng đế ấy chứ. Lúc đó, không phải có thể đem Vũ Văn Hóa Cốt ra ngọ môn xử trảm để báo thù cho mẹ chúng ta hay sao?".

Sau đó lại cười khan một tiếng nói tiếp: "Nhìn xem! Chiếc thuyền này vững chắc như vậy, thật đúng là thuận buồm xuôi gió mà!".

Từ Tử Lăng cầm đao lên, thoát khỏi "vòng tay" của Khấu Trọng, đứng dậy đi tới bên cột buồm, chống đao xuống cười khổ nói: "Trọng thiếu gia ngươi có biết lái thuyền không? Bây giờ trời trong gió mát, sóng lặng gió êm, đương nhiên là không có vấn đề gì. Nhưng giả như sóng gió nổi lên, thì chẳng mấy chốc chiếc thuyền này sẽ chìm ngay, lúc ấy ngươi không kêu giời kêu đất với ta mới là lạ đấy!".

Khấu Trọng vỗ vỗ trán, chỉ tay vào bờ biển, mỉm cười nói: "Tưởng ngươi lo lắng chuyện gì chứ, chuyện này thì ta đã nghĩ tới lâu rồi. Nếu như sắc trời có thay đổi, chúng ta lập tức cho thuyền cập vào bờ! Chuyện nhỏ như vậy mà ngươi cũng phải lo lắng làm gì?".

Từ Tử Lăng dùng đao chỉ vào mặt Khấu Trọng, lạnh lùng nói: " Đột nhiên cho thuyền cập vào bờ, nếu chẳng phải vỡ ra thành muôn mảnh thì cũng không thể nào trở ra được nữa, ngươi bảo ta không lo lắng sao được?".

Khấu Trọng hiển nhiên là đuối lý, đành gượng cười khổ sở nói: "Ngươi muốn ném xuống bao nhiêu bao?".

Từ Tử Lăng chán nản thở dài nói: "Đây cũng chưa phải là vấn đề lớn nhất.

Theo lộ tuyến hiện giờ của chúng ta, cuối cùng thế nào cũng phải dọc theo dòng Đại Giang mà tiến sâu vào lục địa. Muốn vậy thì buộc phải đi qua Dương Châu, ngươi cũng biết là chúng ta có thể gặp ai rồi chứ?".

Khấu Trọng làm ra vẻ sực nhớ ra chuyện gì đó, cười ha hả nói: "Bộ óc siêu việt của ta làm sao mà không nghĩ đến chuyện này chứ. Đến lúc ấy, chúng ta sẽ đi thâu đêm để qua Dương Châu, vừa có thể tránh được quan binh, lại vừa có thể tránh chạm mặt vị can gia hờ kia. Khi đến Lịch Dương, chúng ta sẽ xuống thuyền sớm một chút, bán bớt một số hàng hoá, còn đâu thì dùng xe lừa chở đi được bao xa thì đi, hoàn thành đại kế phát tài của chúng ta. Ngươi xem! Kế hoạch này có hoàn mỹ hay không?".

Từ Tử Lăng không cãi nổi gã, đành đứng dậy luyện đao một mình.

Khấu Trọng ngừng thần nhìn một hồi, rồi rút đao ra nói: "Nhìn ngươi hoa chân múa tay như thằng điên vậy, để Trọng thiếu gia ta chơi với ngươi vài ba chiêu xem sao!".

Từ Tử Lăng nhạt giọng nói: "Ta sợ lỡ tay đả thương ngươi mất!".

Khấu Trọng gầm gừ nói: "Ngươi đả thương nổi ta sao? Xem chiêu!".

Thanh đao trong tay gã liền hóa thành một đạo hàn quang, đao phong sắc bén đến độ chính bản thân gã cũng không dám tin. Đao quang chém thẳng vèp hía Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng không ngờ gã lại lợi hại như vậy, vội thi triển chiêu Cường Nhi Tị Chi trong Huyết Chiến Thập Thức mà Lý Tịnh truyền dạy, né người sang một bên, sau đó dụng đao chống đỡ.

Hai gã cứ vậy mà đánh nhau, một lát sau thì không còn ra chiêu thức gì nữa, mà chỉ dựa vào cảm giác để tránh né và ra đòn.

Cũng quên không để ý xem mặt trời đã bị ô vân che khuất, gió biển dần dần mạnh lên, tưởng rằng đó là kình phong của đao thức.

Chuyện mà Từ Tử Lăng lo lắng rốt cuộc cũng đã xảy ra.Chú thích:

(1) Cân Trung Quốc cổ bằng 0.5 kg

Chương 18: Cá nằm trong lưới

Bủm!

Khấu Trọng làm vẻ mặt xót xa cùng với Từ Tử Lăng ném bao muối thứ hai mươi xuống biển, nước biển mới không tràn vào sàn thuyền nữa.

Cũng may chỉ là một trận mưa rào nhỏ, bằng không chiếc thuyền sớm đã lật chìm từ lâu rồi.

Hai gã sức cùng lực liệt ngồi phệt xuống bao muối, ngay cả sức lực để khóc hay cười cũng chẳng có nữa.

Mặt trời lại lộ ra sau những đám mây, đột nhiên Khấu Trọng ôm bụng cười như điên khùng, Từ Tử Lăng cũng rất tự nhiên bật cười theo gã, cười đến độ chảy cả nước mắt.

Khấu Trọng thở dài nói: "Ít nhất chúng ta cũng vừa ném đi số tiền đủ để vào kỹ viện hai mươi lần, lão thiên gia thật là tàn nhẫn mà!".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Bạch lão phu tử không phải thường dạy chúng ta an cư thiên mệnh hay sao? Trọng thiếu gia à, mỗi sự việc xảy ra trên đời này đều đã có tiền định, thượng thiên đã chủ định bắt chúng ta mất đi hai chục bao muối, vậy thì sẽ không lưu lại cho chúng ta thêm nửa bao đâu".

Khấu Trọng đột nhiên run rẩy toàn thân, chỉ tay về phía sau rên rỉ: "Ngươi nói không sai chút nào, có thể thượng thiên đã chủ định chúng ta là kẻ nghèo mạt rệp, ngay cả năm sáu chục bao còn lại e

rằng cũng hỏng hết cả mất!".

Từ Tử Lăng kinh hãi nhìn qua, chỉ thấy năm chiếc thuyền lớn ba buồm đang từ từ hiện ra ở chỗ rẽ ngoặt của vịnh biển này, hơn nữa thuật truy tung của đối phương hiển nhiên cũng cao minh phi thường, khi xuất hiện chỉ cách thuyền của hai gã chưa đầy hai dặm.

Với tốc độ hiện thời, nhiều nhất chỉ cần một tuần hương là bọn chúng có thể đuổi tới nơi.

Hai gã quay đầu lại ngẩng lên nhìn hoa văn hình cá ký hiệu của Hải Sa Bang thêu trên cánh buồm của thuyền mình, rồi lại quay sang nhìn năm chiếc thuyền đang đuổi theo, cùng lúc rên lên một tiếng, bởi vì kỳ hiệu trên năm chiếc thuyền kia hoàn toàn giống hệt như vậy.

Khấu Trọng ngồi phệt xuống bao muối, kêu lên thảm thiết: "Hết rồi! Muối của ta hết cả rồi!".

Từ Tử Lăng kéo gã đứng dậy, nói: "Mau chạy! Chậm chân là không kịp đâu!".

Đột nhiên một giọng cười lảnh lót truyền đến, chỉ thấy một chiếc khoái thuyền lao vọt lên phía trước, trên đầu thuyền chính là vị ni cô xinh đẹp đã từng xuất hiện bên cạnh long đầu tối hôm trước, chèo thuyền là mười tên đại hán khoẻ mạnh đã được huấn luyện thành thục. Chiếc thuyền lướt đi trên mặt biển như một mũi tên.

Vị ni cô kia nói: "Đến giờ mới nghĩ đến chuyện đào tẩu đúng là đã quá trễ rồi!".

Hai gã thấy thị thân vận áo bơi bó chẽn, dường như đang chuẩn bị nhảy xuống nước thì hồn phi phách tán, không còn để ý đến muối biển hay hải sa gì nữa, vội lao mình xuống nước, đến cả thân hình

nảy nở hấp dẫn có thể khiến bất cứ gã đàn ông nào cũng phải trố mắt ra nhìn của ni cô cũng chẳng thèm lý tới nữa.

Ni cô xinh đẹp bật cười như hoa nở đón gió xuân, nói: "Mỹ Nhân Ngư Du Thu Phong ta nếu như để hai tên tiểu tử các ngươi lọt lưới thì sau này sẽ không bao giờ xuống nước nữa!".

Nói xong mới dùng một tư thế hết sức diệu mỹ lao thẳng xuống nước, so với kiểu nhảy ùm ùm như Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thật đúng là khác xa một trời một vực.

Mặt trời chiếu muôn vạn đạo hào quang lấp lánh xuống dưới nước, biến cả thế giới dưới đáy biển thành một đài gương rộng lớn vô hạn.

Ni cô Du Thu Phong vận công tụ vào song mục, lập tức nhìn thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang cố hết sức bơi vào phía bờ biển ở khoảng cách hơn trăm trượng phía trước, còn chiếc thuyền buồm thì giống như một đám ô vân kỳ lạ đang trôi nổi ở phía trên, rõ ràng như ở trên bờ vậy.

Du Thu Phong khẽ uốn mình, lướt đi dưới nước như một làn khói, đuổi theo hai gã.

Ở trong một bang phái lấy biển làm địa bàn hoạt động như Hải Sa Bang này, công phu dưới nước của thị không có ai bì kịp, từ điểm đó có thể thấy thị lợi hại thế nào rồi.

Thị không hiểu nổi tại sao hai tên tiểu quỷ này có thể bế khí dưới nước được.

Không có nội công thượng thừa, thì tuyệt đối không thể làm được điều này.

Nhưng lúc này thị đã không còn thời gian để nghĩ nhiều như vậy.

Bang chủ Long Vương Hàn Cái Thiên đã hạ nghiêm lệnh, dù thế nào cũng phải bắt sống hai gã về.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lúc này đã nhìn thấy ni cô đang đuổi sát phía sau, nhưng cũng không tìm được cách nào để thoát thân.

Khấu Trọng vốn bơi trước Từ Tử Lăng hai trượng có dư, nhưng mắt thấy tốc độ đuổi tới của địch nhân, liền biết ngay chẳng mấy chốc nữa thì sẽ đuổi kịp được Từ Tử Lăng, liền nghiến răng, vẫy tay ra hiệu cho Từ Tử Lăng đi trước, còn bản thân gã thì rút trường đao ra, quay ngược lại đối phó với ni cô.

Từ Tử Lăng làm sao để gã đơn độc đối phó địch nhân, cũng hoành đao quay ngược lại, cùng quay lại chiến đấu với Khấu Trọng.

Song phương nhanh chóng tiếp cận.

Khi sắp tiếp xúc với nhau, Du Thu Phong lộ ra một nụ cười hết sức nguỵ dị, vòng tay ra phía sau, đoạn vung lên, một tấm lưới liền bay ra, chụp xuống đầu hai gã.

Hai gã nhìn thấy tấm lưới như một đám ô vân khổng lồ chụp xuống, còn chưa kịp phản ứng thì cả người lẫn đao đã thành cá nằm trong lưới.

Chiếc thuyền chở muối ăn trộm của hai gã cũng giống như chủ nhân của nó vậy, trở thành tù binh của Hải Sa Bang, bị một sợi dây thừng lớn kéo về, buồm cũng bị thu lại.

Long Vương Hàn Cái Thiên, long đầu của Hải Sa Bang ngồi oai vệ trên chiếc long kỷ được đặc chế, phía sau là bảy hộ pháp đã từng

theo y nam chinh bắc chiến nhiều năm, địa vị còn cao hơn cả mười tám đà chủ của mười tám phân đà khắp một dải các vùng duyên hải.

Long toà của y được thiết kế trên đoạn thuyền phía sau bên trên cánh cửa đi xuống hầm thuyền.

Hải Sa Bang là một trong ba bang phái lớn ở vùng duyên hải Đông Nam này, tề danh với Thuỷ Long Bang và Cự Kình Bang.

Tam đại bang phái này thường xuyên nghi kỵ lẫn nhau, trước đây còn có thểp hân chia địa bàn và phạm vi thế lực, giữ được hòa bình một cách đại thể. Nhưng kể từ khi triều đình nhà Tuỳ chấp chính bại hoại, thiên hạ quần hùng cùng đứng lên quật khởi, thì tam đại bang hội này cũng rục rịch chuẩn bị, ý đồ muốn mở rộng thế lực, nên cuộc minh tranh ám đấu ngày càng trở nên kịch liệt.

Thuỷ Long Bang thì dựa vào Tống thị môn phiệt ở phía Nam, còn Hải Sa Bang để sinh tồn cũng phải đầu nhập làm môn hạ của Vũ Văn phiệt, trở thành nha trảo của Vũ Văn Hóa Cập.

Cự Kình Bang độc lập tự chủ, thanh thế không hề kém hai bang phái kia chút nào, nhưng điều mà người ta đàm luận nhiều nhất chính là chuyện sau khi bang chủ Cự Kình Bang Vân Quảng Lăng bị người ta ám sát, nữ nhi Vân Ngọc Chân của lão tiếp nhận vị trí này, đã làm cho thanh thế của Cự Kình Bang ngày càng lớn mạnh. Vị mỹ nữ được xưng danh Hồng Phấn Bang Chủ này võ nghệ cao thâm hơn cả người cha, tiếng tăm vang dội, được mọi người xưng tụng là Đông Nam Đệ Nhất Anh Thư.***

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hai tay bị trói ngược ra phía sau, giải đến trước mặt Hàn Cái Thiên, sau đó lại bị bốn gã tráng hán phục thị bên cạnh y đá cho quỳ gục xuống sàn thuyền, cúi đầu rên rỉ.

Một tên thủ hạ cung kính bẩm báo: "Bẩm bang chủ! Đã lục soát người bọn chúng rồi! Ngoài hơn hai chục lượng bạc ra thì không có gì nữa!".

Hàn Cái Thiên trợn trừng mắt quát: "Báo tên!".

Khấu Trọng vội nói: "Tôi tên Phó Trọng, hắn tên Phó Lăng".

"Tét! Tét!".

Hai sợi trường tiên từ phía sau quật mạnh vào sau lưng, khiến y phục hai gã rách bươm, lộ cả thịt ra ngoài, mặt mày nhăn nhó vì đau đớn.

Hàn Cái Thiên cười ha hả nói: "Còn dám lừa ta nữa sao. Các ngươi một đứa tên Khấu Trọng, một đứa tên Từ Tử Lăng, đều là khâm phạm mà Vũ Văn tổng quản phát lệnh truy nã toàn quốc. Chỉ cần mang các người đến Dương Châu giao cho Uất Trì tổng quản là có thể lấy được hai ngàn lượng hoàng kim rồi".

Đứng bên hữu của y chính là thủ tòa hộ pháp Bàn Thích Khách Long Quý, thân thể người này béo tròn như quả cầu thịt, hai mắt ti hí âm hiểm như độc xà.

Nghe họ Hàn nói vậy cũng cười hùa theo nói: "Người chết vì tài, chim chết vì miếng, nếu không phải hai tên tiểu tử các ngươi tham lam, trộm cả một thuyền muối lớn, chúng ta cũng không dễ dàng có được hai ngàn lượng hoàng kim như vậy đâu".

Khấu Trọng cố nhịn đau, quay sang Từ Tử Lăng cười khổ như để xin lỗi. Gã này mỉm cười đáp lại như không có chuyện gì xảy ra: "Không ngờ chúng ta lại đáng tiền như vậy, đem bán mình đi không phải cũng đủ để phát tài rồi hay sao?".

Hàn Cái thiên lớn giọng quát: "Câm miệng!".

Hai gã giật mình, sợ đến run rẩy cả người. Ni Cô xinh đẹp Du Thu Phong cười khanh khách đi từ trong khoang thuyền ra. Lúc này thị đã thay y phục khô, trên đầu còn đội thêm một bộ tóc giả, trên đó có cắm bảy cây ngân châm, cây ngang cây dọc, trông độc đáo phi thường. Thị ta ưỡn ẹo đi tới bên cạnh Hàn Cái Thiên, đoạn luôn vào lòng y, vòng tay ôm lấy chiếc cổ lớn, nũng nịu nói: "Mất cái này thì lại được cái kia. Chuyến này tuy để bọn Đông Minh Phái thoát khỏi đại nhạn, nhưng lại bắt được hai tên tiểu tử đáng tiền này, bang chủ coi như cũng có mặt mũi đi gặp Vũ Văn đại nhân rồi!".

Hàn Cái Thiên đưa tay vỗ vỗ lên đôi mông đồ sộ của thị hai cái, trầm giọng hỏi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng: "Nói mau! Tại sao hai tên tiểu tử miệng còn hôi sữa như các ngươi lại đáng tiền đến vậy?".

Hai gã lúc này đang thầm hối hận, rõ ràng đã biết Hải Sa Bang có liên hệ với Vũ Văn Hóa Cốt, nhưng lại không biết đã mật lệnh cho các bang hội trong thiên hạ truy bắt bọn gã, nếu biết được điểm này, có lẽ đã không thất thủ bị bắt như hiện giờ.

Khấu Trọng thở dài nói: "Nếu bang chủ không giao chúng tôi cho Vũ Văn Hóa Cập, chúng tôi nhất định sẽ nói bí mật này cho ông biết".

Hàn Cái Thiên ngửa mặt cười một tràng dài đến nỗi thở không ra hơi nói:

"Các ngươi xem! Tên tiểu tử này lại còn dám nói điều kiện với ta nữa!".

Đám hộ pháp đứng sau lưng liền bật cười phụ hoạ.

Một gã hộ pháp khác là Song Thương Sấm Tướng Lăng Chí Cao nói: "Nghe Du muội tử nói, hai tên tiểu tử này biết thuật hoán khí dưới nước, nhưng công phu lại kém cỏi vô cùng, chuyện này thật vô cùng kỳ lạ".

Ni cô xinh đẹp cười duyên dáng nói: "Người đâu! Đánh chúng mỗi tên ba roi cho ta! Xem nội công của chúng thâm hậu đến mức nào!".

Thị vừa dứt lời thì một cơn mưa roi lập tức đổ xuống lưng hai gã, làm cho y phục sau lưng nát bươm, rách tả tơi, máu và thịt hòa lẫn vào nhau, người đổ gục xuống sàn thuyền.

Nhưng hai gã không hề rên lên lấy nửa tiếng.

Hàn Cái Thiên động dung ra lệnh cho ngưng lại, rồi chậm rãi nói: "Hai tên tiểu tử này thật cứng đầu, những chiếc roi này đều đã được ngâm qua nước thuốc, người bình thường e rằng chịu không nổi hai ba roi đâu. Chỉ cần hai ngươi chịu nói thực, không chừng bổn ban chủ sẽ có an bài khác với các ngươi đó!".

Khấu Trọng đau đớn nghiến chặt hai hàm răng lại, rên rỉ nói: "Chúng tôi đáng tiền như vậy đương nhiên là có nguyên nhân bên trong. Đó chính là vì chúng tôi biết được bí mật của Dương Công Bảo Khố".

Cả thuyền lập tức tĩnh lặng như tờ, nhưng mắt kẻ nào cũng sáng rực lên.

Hàn Cái Thiên đưa tay ngăn không cho thủ hạ lên tiếng, đẩy ni cô xinh đẹp ra, đứng dậy quát lớn: "Để cho chúng đứng lên, cởi trói ra!".

Hai gã liền được đỡ dậy, dây trói cũng được cắt hết.

Y phục của bọn gã sớm đã bị roi ngâm thuốc đánh cho rách nát, trên

cánh tay toàn là những vết thương đang nhỏ máu, đến bản thân hai gã nhìn mà cũng phải kinh tâm động phách, nhưng kỳ lạ một điều là sau lúc đau đớn ban đầu, thì hai gã không còn cảm thấy gì nữa.

Thân hình thiết tháp của Hàn Cái Thiên còn cao hơn cả hai tên tiểu tử Khấu, Từ đến cả hai ba thốn. Chỉ thấy y chậm rãi bước tới trước mặt hai gã, nhẹ giọng nói: "Làm sao các ngươi biết được Dương Công Bảo Khố ở đâu?".

Từ Tử Lăng nhanh miệng đáp: "Là mẹ nói cho chúng tôi biết!".

Hàn Cái Thiên gật đầu nói: "Ta cũng biết chuyện này, lần đó là do La Sát Nữ đã cứu các ngươi đi, nhưng tại sao ả ta không đi cùng các ngươi nữa?".

Khấu Trọng buồn bã nói: "Mẹ đã bị Vũ Văn Hóa Cập hại chết rồi, vì thế chúng tôi tuyệt đối không nói bí mật của Dương Công Bảo Khố cho hắn ta biết".

Ni cô xinh đẹp ưỡn ẹo đi đến trước mặt hai gã, đưa ta vuốt lên má Từ Tử Lăng, nheo mắt nói: "Bang chủ à! Xem ra hai vị tiểu huynh đệ anh tuấn này không hề hồ ngôn loạn ngữ đâu. Mãn Thiên Vương đã từng toàn lực truy tung Cao Lệ La Sát Nữ, theo truyền ngôn thì là vì một miếng cổ ngọc mà ả ta đã đem cầm, lúc ấy chúng ta còn nghi hoặc không hiểu, hiện giờ có thể đoán được miếng cổ ngọc ấy mười phần có đến tám chín là lấy từ Dương Công Bảo Khố ra rồi".

Bàn Thích Khách Long Quý nói: "Giờ đây hai vị tiểu huynh đệ đã đến đây, điểm này chứng minh rằng bang chủ chính là chân chủ của thời đại mới này rồi".

Hàn Cái Thiên trầm giọng hỏi: "Bảo Khố ở đâu?".

Khấu Trọng đã bình tĩnh trở lại, liếc mắt đưa tình với ni cô xinh đẹp, làm thị bật cười "hì hì", mới nói: "Bảo khố được dấu ở vùng phụ cận Quan Đế Miếu, Dương Châu thành, nhưng phải dùng thủ pháp độc môn mới cửa được, bằng không thì vĩnh viễn cũng không thể nào lấy được bảo khố đâu".

Ni cô xinh đẹp ưỡn ẹo thân hình nóng bỏng, để đôi gò bồng đảo áp sát vào ngực Khấu Trọng, ra vẻ thân mật nói: "Vậy còn không mau nói ra đi, bang chủ nhất định sẽ không bạc đãi hai vị tiểu huynh đệ đâu".

Khấu Trọng hiển nhiên rất biết hưởng thụ diễm phục, nhắm hờ hai mắt lại, lẩm bẩm nói: "Nếu bang chủ cho chúng tôi mười lượng hoàng kim, chúng tôi sẽ giúp ngài tìm bảo khố".

Hàn Cái Thiên cười ha hả nói: "Mười lạng hoàng kim chỉ là chuyện nhỏ, mau nói đi!".

Ni cô xinh đẹp cũng đưa tay ôm cổ Khấu Trọng, hôn một cái lên má gã, cười tươi như hoa nói: "Nghe lời tỷ tỷ, mau nói ra đi nào!".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Mọi người đều là người hành tẩu giang hồ, chỉ cần bang chủ dẫn chúng tôi đến Dương Châu thành, thề độc là không giết chúng tôi, rồi tặng hoàng kim, chúng tôi sẽ mở bảo khố, bằng không thì thà chết chúng tôi cũng không nói ra đâu".

Từ Tử Lăng chen miệng vào nói: "Bên trong bảo khố cơ quan chằng chịt, lại nằm sâu hơn hai mươi trượng dưới lòng đất, trừ phi bang chủ bang chủ có được phê chuẩn của Dương Châu tổng quản, đuổi hết toàn bộ thôn dân trong phương viên năm dặm đi, sau đó lật tung chỗ đó lên, bằng không thì đừng mong vào được bảo khố.

Khấu Trọng lại tiếp lời: "Dù là chúng tôi có để lộ một hai câu, bang

chủ cũng không thể biết được đâu, chi bằng mọi người đều là hảo bằng hữu của nhau, làm một vụ giao dịch trên cơ sở hai bên tình nguyện nhỉ?".

Hàn Cái Thiên bị hai gã ngươi một câu, ta một câu, làm cho long cả đầu, đành cười khổ, lắc đầu thở dài nói: "Hai tên tiểu quỷ các ngươi không đi buôn bán thật đúng là lãng phí tài năng. Được rồi! Ta dẫn các ngươi đi Dương Châu, nhưng chớ nên lừa gạt ta, bằng không các ngươi tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt đâu".

Sau đó lại quát: Người đâu! Đem chúng nhốt vào thiết lao của hình thất.

Khấu Trọng vừa nghe thấy hai chữ thiết lao, liền lập tức ngẩng đầu lên, ghé miệng hôn vào môi ni cô xinh đẹp kia, thuận thế đưa tay lên vuốt tóc rồi rút luôn một cây ngân châm trên đầu ả, giấu vào lòng bàn tay.

Ả ni cô tức giận quát: "Tên tiểu tử miệng thối!" Đoản đẩy mạnh gã ra.

Lúc này đám thủ hạ đã bước lên giữ chặt lấy hai gã.

Hàn Cái Thiên vẫn không yên tâm, đích thân đưa hai gã vào tận trong khoang thuyền, sau khi nhìn thấy thủ hạ đem hai gã ném vào một góc thiết lao, khóa chặt cửa lại, rồi giao chìa khóa cho mình sau đó mới rời khỏi.

Từ Tử Lăng đang nhìn những chấn song thiết lao to như cánh tay trẻ con mà ngẩn người thì Khấu Trọng chợt xoè tay ra, để gã nhìn thấy chiếc ngân châm trong lòng bàn tay, ngoài miệng lại nói: "Ta thấy Hàn bang chủ này cũng là một hảo hán tử đó, hay là chúng ta hợp tác với ông ta thì hơn!".

Từ Tử Lăng hiểu ý nói: "Mong là khi về đến Dương Châu không bị Vũ Văn Hóa Cốt bắt được là tốt lắm rồi! Ôi, rõ ràng là chúng ta biết bảo tàng nằm ở đâu, nhưng lại không có gan đi lấy!".

Hai gã đều là những kẻ tinh linh tuyệt đỉnh, thấy bọn người Hàn Cái Thiên đi hết cả, thật quá vô lý, nên mới đoán định rằng bọn chúng nhất định đang nấp ở đâu đó để nghe hai gã nói chuyện, không ngờ sự thực lại đúng là như vậy.

Khấu Trọng nói: "Ngươi còn nhớ rõ phương pháp mở cửa mà mẹ nói chứ!

Thật là phức tạp quá đi, cũng may mà trí nhớ của ngươi tốt hơn ta đấy!".

Từ Tử Lăng nói: "Ta chỉ nhớ rõ phần sau mà thôi! Ôi! Lúc đó mẹ đang hấp hối, ta khóc đến độ hồ đồ mất rồi, chẳng nhớ gì nữa!".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Nửa phần trên thì ta nhớ rõ, cái gì mà tả tam hữu thất, đảm bảo không sai chút nào, chỉ cần người ta trả giá cao, chúng ta sẽ bán hàng tốt".

Từ Tử Lăng mệt mỏi nằm phịch xuống, vươn vai lười nhác nói: "ngủ đi!".

Khấu Trọng cũng nằm phục xuống bên cạnh gã, dần dần thiếp đi.

Chiếc thuyền lớn mở toàn bộ tốc lực, lướt về cửa sông Trường Giang ở phía Bắc.

Bất chợt thuyền chậm dần.

Biến hóa này đã khiến hai gã tỉnh ngủ.

Bốn ngọn phong đăng treo ở bốn góc không biết đã tắt ngúm từ khi nào, trong bóng tối mờ mịt, xoè tay không nhìn thấy năm ngón, nhưng hai gã vẫn cảm thấy bức tường trước mặt dường như có một luồng ánh sáng mờ mờ, có thể ẩn ước nhìn thấy cảnh vật xung quanh.

Cả hai đều cảm thấy rất kỳ lạ.

Theo lý, Hàn Cái Thiên đáng lẽ phải hận không thể lập tức đến ngay được Dương Châu mới đúng, làm sao y lại chịu giảm tốc độ xuống như vậy?

Sau khi ngồi dậy, Khấu Trọng đưa tay sờ gáy của mình, lại sờ gáy Từ Tử Lăng, sau đó dương dương đắc ý nói: "Quả nhiên là chúng ta đã luyện thành nội công thượng thừa, vừa mới bị chúng đánh cho tét da tét thịt mà bây giờ đã lành lặn lại rồi".

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Có khi nào bọn chúng vẫn đang giám sát chúng ta hay không?".

Khấu Trọng ghé miệng vào tai gã nói: "Nếu như có người có thể giúp ngươi làm hoàng đế mà bản thân ngươi lại không phải cực nhọc gì, liệu ngươi có phái người canh chừng hắn cho kỹ lưỡng không?".

Từ Tử Lăng sợ hãi nói: "Nếu như đến Dương Châu mà chúng ta vẫn chưa thể thoát thân, vậy chẳng phải Hàn Xú Thiên đó sẽ đem chúng ta ra băm thành thịt vụn hay sao?".

Khấu Trọng lấy cây ngân châm giấu trong người ra, thấp giọng nói: "Để xem ta có thể mở khóa không đã, ngươi nhìn kìa! Trong hình thất này có bao nhiêu là công cụ lợi khí, dựa vào nội công xuất thần nhập hóa của chúng ta, muốn đục một hai cái lỗ cũng không phải

chuyện khó khăn gì đâu!".

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Ta cũng biết vậy, nhưng làm thế nào để tiếng ồn không truyền ra ngoài bây giờ?".

Khấu Trọng đến bên cánh cửa nhỏ của Thiết Lao, bẻ ngân trâm thành một cái móc nhỏ, cẩn thận chọc vào lỗ khoá, một lát sau đã nghe thấy tiếng kêu "lách cách".

Từ Tử Lăng không chút ngạc nhiên, thuần thục giật mạnh dây khóa ra, đặt xuống một góc.

Sau khi nhấc cánh cửa lên, hai gã nhẹ nhàng chui ra như hai con mèo con vậy.

Lúc này chiếc thuyền càng đi càng chậm, bên trên vang lên những tiếng bước chân gấp gáp chạy đi chạy lại.

Hai gã cả mừng, chia nhau tìm kiếm công cụ đục đáy thuyền, Từ Tử Lăng vẫy ta gọi Khấu Trọng lại, chỉ vào một lò lửa để tra tấn phạm nhân ở góc tường nói: "Chúng ta đốt lửa, nung cho mũi dùi nóng đỏ lên, nói không chừng có thể đục một lỗ nhỏ ở đáy thuyền mà không gây ra tiếng động. Lúc ấy có thể nhân lúc nước biển tràn vào mà dùng cưa và đục mở rộng lỗ ấy để chui ra".

Khấu Trọng vỗ vỗ vào vai gã biểu thị tán thưởng, rồi bắt tay vào nhóm lửa.

Trong lúc Từ Tử Lăng loay hoay đút đốt lửa lên thì gã cởi chiếc áo ngoài đã rách nát, nhét vào khe cửa đề ngăn không cho nước biển thẩm thấu ra ngoài.

Lúc này, thuyền lại tăng nhanh tốc độ, còn rẽ ngoặt một đường rất

gấp, tựa hồ như đang tránh một thứ gì đó vậy.

Tiếng bước chân gấp gáp bên trên cũng đã ngừng lại, nhưng ở hành lang lại vang lên tiếng người đi tới.

Lúc này Từ Tử Lăng đã để mười cây dùi sắt vào trong lò lửa, nghe thấy tiếng động thì cả kinh thất sắc, vội nấp người vào cánh cửa.

Khấu Trọng cũng nấp vào một bên cửa khác, chém mạnh vào khoảng không một cái, ra hiệu cho Từ Tử Lăng hạ thủ không được lưu tình.

Bên ngoài có tiếng nam nhân vang lên: "Có động tĩnh gì không?".

Thanh âm của hai người khác cùng lúc đáp lời: "Không có!".

Nam nhân kia lại nói: "Có chiến thuyền của Cự Kình Bang tới, không biết cóp hải nữ nhân đó đã ăn gan hùm rồi hay không mà dám dẫn quân đột kích chúng ta. Bang chủ phân phó hai ngươi phải canh giữ hai tên tiểu tử đó cho thật kỹ, tuyệt đối không được sơ thất, bằng không sẽ xử lý các ngươi theo bang quy đó".

Hai tên canh cửa vội vàng vâng dạ lia lịa.

Tiếng bước chân đi xa dần.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vội vàng bỏ hết những y phục chèn dưới khe cửa ra.

Tiếng khóa cửa lách cách vang lên, cánh cửa gỗ dầy bị mở ra, nhưng ánh đèn hôn ám không chiếu được tới tận góc của Thiết Lao.

Hai tên canh cửa hoàn toàn hề giới bị bước vào trong, một tên còn

nói: "Đốt đèn lên đã!".

Một tên khác nhìn thấy lò lửa đã được đốt lên, đang nghi hoặc không hiểu thì đã bị Từ Tử Lăng đập cho một quyền, ngã lăn ra bất tỉnh nhân sự, trước khi tiếp đất thì Từ Tử Lăng đã đưa tay ôm lấy.

Cùng lúc ấy, Khấu Trọng cũng ra tay, đập ngất tên thứ hai. Gã lại thò đầu ra ngoài quan sát, thì thấy ngoài hành lang còn có ba người nữa đang tiến về phía hai gã.

Khấu Trọng lâm nguy bất loạn, lập tức giơ tay chào hỏi, sau đó lập tức đóng cửa khoang thuyền, cũng may là ánh đèn không đủ sáng, động tác của gã lại nhanh nhẹn nên những người đang đi tới không ai nhìn rõ được diện mạo.

Hai gã cởi hết y phục của đối phương, sau đó dùng dây trói chặt lại, dùng giẻ nhét chặt miệng, lúc này mới định thần lại được.

Túi tiền của hai tên canh cửa sớm đã chui hết vào túi Khấu Trọng, Từ Tử Lăng thì cầm trường kiếm và đoản kích của đối phương, tuy không quen dùng như là đao, nhưng ít nhất cũng đỡ hụt hẫng hơn là tay không tấc sắt.

Từ Tử Lăng lấy ra một chiếc dùi sắt, đặt xuống sàn thuyền.

Tiếng "xèo xèo" vang lên không ngớt cùng với mùi gỗ cháy khét lẹt, khói trắng nghi ngút bốc lên.

Sau khi nhấc chiếc dùi ra, sàn thuyền quả nhiên xuất hiện một chỗ hõm nhỏ, đỏ hồng.

Khấu Trọng lại dùng y phục rách nhét cửa lại.

Từ Tử Lăng lần này dùng đến ba cây cùng áp vào chiếc lỗ trên sàn thuyền, khói bốc lên càng lúc càng nhiều, làm cho chỗ bị áp vào đỏ hồng lên như muốn bốc cháy.

Chiếc thuyền lại chuyển gấp một lần nữa, xem ra chiến thuyền của Cự Kình Bang đã đuổi đến rất sát rồi.

Tiếp đó là tiếng kêu gào la hét, tiếng bước chân gấp gáp, tình thế xem ra càng lúc càng khẩn trương.

"Cạch!".

Cuối cùng dùi sắt đã xuyên qua đáy thuyền, nước biển bắt đầu tràn vào.

Hai gã reo lên mừng rỡ, dùng cưa và đục đã chuẩn bị sẵn từ trước, liều mạng cố mở rộng lỗ thủng.

Nước biển tràn vào càng lúc càng nhiều, chẳng mấy chốc đã ngập đến mắt cá chân hai gã, hai tên canh cửa lúc này cũng đã tỉnh lại.

Khấu Trọng dùng chiếc cưa nhỏ cắt nốt một mẩu gỗ thừa rồi đạp mạnh, đáy thuyền lập tức lộ ra một lỗ thủng lớn hình tam giác.

Hai gã không chút chần chừ, cắt dây trói ở tay cho hai gã tù binh, để chúng tự cởi trói, rồi nhảy luôn xuống lỗ thủng nơi đáy thuyền.

Chiếc thuyền của Hải Sa Bang tiến nhanh về phía trước, chiếc thuyền chở muối ăn trộm của hai gã cũng theo sát phía sau. Trên mặt biển lấp lánh ánh trăng nhàn nhạn, lúc này hai gã mới biết trời đã về đêm.

Khấu Trọng không để ý đến Từ Tử Lăng có đồng ý hay không, kéo

tay gã bơi lên phía trên.

Nào ngờ thuyền đi quá nhanh, khi hai gã bơi lên đến nơi, đã đi một quãng khá xa rồi.

Lúc thò đầu lên khỏi mặt nước, cả hai không khỏi ngẩn người.

Thì ra năm chiếc thuyền lớn của Hải Sa Bang đang bị hơn mười chiếc thuyền buồm nhỏ vây công. Hai bên thi nhau bắn đá, bắn tên lửa, cuộc chiến càng lúc càng trở nên khốc liệt, hoả tiễn chiếu sáng rực cả một góc trời.

Khấu Trọng nhìn chiếc thuyền chở muối đi càng lúc càng xa, đang muốn khóc vì tiếc của thì đột nhiên chiếc thuyền muối tách khỏi thuyền lớn, tốc độ cũng dần dần giảm lại. Hiển nhiên là có người sợ thuyền muối làm chậm tốc độ thuyền lớn nên đã cắt dây buộc.

Hai gã mặt mày hớn hở, vội vàng liều mạng bơi về phía thuyền muối.

Chương 19: Hồng phấn bang chủ

Hai gã đang lúng ta lúng túng kéo buồm lên thì hai bên giao chiến đã đi một quãng xa, biến thành mười mấy điểm nhỏ trên mặt biển bao la, dưới ánh trăng mờ mờ ảo ảo.

Một trận gió biển thổi tới. Chiếc thuyền buồm lướt đi như bay về phía bờ biển.

Khấu Trọng ôm lấy những bao muối vừa lấy lại được, miệng lẩm bẩm một mình, vui mừng như phát cuồng lên vậy.

Từ Tử Lăng vừa điều khiển bánh lái, vừa gọi: "Sắp đến bờ rồi!".

Khấu Trọng nhảy dựng người lên, chỉ thấy bờ biển đã trải dài phía trước mắt, vội kinh hãi nói: "Có thể giảm bớt tốc độ không?".

Từ Tử Lăng kêu lên: "Không được!".

Lúc này vừa hay đúng lúc nước triều lên, thêm vào làn gió đêm thổi mạnh, khiến cho chiếc thuyền buồm lao thẳng đi như một con ngựa hoang đứt cương, không thể nào khống chế.

Khấu Trọng chỉ về phía một nơi có vẻ như là bãi cát, gào lên: "Hướng vềp hía đó!".

Từ Tử Lăng vội quay mạnh bánh lái, chiếc thuyền liền thay đổi phương hướng, lao về phía bãi nước cạn.

Khấu Trọng đang định hoan hô, bất chợt lại biến sắc nói: "Không xong rồi!".

Từ Tử Lăng cũng trợn mắt há hốc miệng, thì ra, nhờ ánh trăng mờ mờ, hai gã đã phát hiện xung quanh toàn là đá ngầm, nổi lên khỏi mặt nước. Cho đến bây giờ mà chiếc thuyền vẫn còn chưa chìm đã là một kỳ tích rồi.

"Rầm rầm!".

Ở dưới đáy thuyền vang lên tiếng ma sát vô cùng khó nghe, tiếp đó là cả chiếc thuyền nghiêng hẳn về phía phải, hai gã bị mất thăng bằng, liền rơi tõm cả xuống biển.

"Ầm!".

Thuyền buồm đụng phải một tảng đá ngầm lớn, lập tức vỡ ra làm năm sáu mảnh, tất cả các bao muối đều chìm cả xuống đáy biển.

Hai gã tận hết sức lực bơi đến chỗ nước cạn, nửa phần thân dưới vẫn còn ngâm dưới làn nước biển đang không ngừng tiến vào bờ.

Cả Khấu Trọng lẫn Từ Tử Lăng đều cạn kiệt sức lực, nằm ngả người trên cát, há miệng thở hổn hển.

Sự va chạm với đá ngầm khiến cho miệng mũi hai gã đều rỉ máu, thương tích khắp người, binh khí cũng không biết đã rơi đâu mất.

Có điều nỗi đau nhục thể đó còn thua xa nỗi đau để mất muối.

Số muối này tuy là đồ ăn trộm, nhưng nó đã từng trở thành mục tiêu phấn đấu của hai gã, đối với hai gã, có ý nghĩa rất lớn, thậm chí có rất nhiều tình cảm.

Nhưng cuối cùng tất cả đều mất hết.

Muối gặp phải nước, lẽ nào không biến thành hư không?

Từ Tử Lăng nhổ ra một búng cả nước biển lẫn máu, rên rỉ nói: "Những người chưa từng đến biển, tuyệt đối không nghĩ rằng nước biển lại đắng như vậy".

Khấu Trọng vừa cười vừa ho sù sụ, khó khăn lắm mới nói thành tiếng được:

"Ai bảo ngươi uống chứ! Ha! Cũng may chúng ta còn được hai túi tiền! Ôi...!

Từ Tử Lăng rên rỉ nói: "Đừng nói với ta là ngươi đã đánh rơi tiền rồi nhé!".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Đúng là như vậy đấy. Đừng trách ta nữa, lần sau để ngươi bảo quản là được rồi".

Từ Tử Lăng quay đầu lại nhìn gã rồi thở dài nói: "Trọng thiếu gia, ngươi có đói không? Xem ra công phu của chúng ta tiến bộ rất nhiều, hai ngày một đêm chưa ăn gì mà vẫn chỉ đói như vậy thôi".

Khấu Trọng khổ sở nói: "Đừng nhắc đến chữ "đói" này nữa! Ôi! Ta sắp mệt chết rồi!".

Nói xong, gã liền úp cả mặt xuống cát thiếp đi.

Thần trí Từ Tử Lăng cũng dần dần mơ hồ, cuối cùng cũng không chi trì nổi, ngủ đi lúc nào mà không hay.

Đột nhiên có người vỗ mạnh vào mặt gã, cùng với đó là tiếng kêu của Khấu Trọng vang lên bên tai: "Tiểu Lăng! Mau dậy đi! Lần này có thần tiên tới cứu chúng ta rồi!".

Từ Tử Lăng mở to hai mắt, lúc này trời đã sáng rõ.

Gã ngờ nghệch ngồi dậy, vừa đưa mắt nhìn cũng ngây người ra.

Chỉ thấy nước triều đã rút ra xa hơn trăm trượng, để lộ ra một bãi đá rộng mênh mông.

Mấy chục bao muối và những mảnh vỡ của chiếc thuyền buồm nằm vương vãi trên bãi đá, khung cảnh hùng tráng phi thường.

Khấu Trọng chạy đến một bao muối gần nhất.

Từ Tử Lăng vui mừng như phát cuồng, nhảy lên reo hò. Đến giờ gã mới phát giác những vết thương trên người đã lành đến quá nửa, trừ cái bụng rỗng không ra thì cả người đều tràn đầy khí lực, vội vàng chạy về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng hưng phấn như bắt được vàng, hò hét vang dội: "Mẹ ơi! Những bao muối này đều kết tinh lại, chứ không bị tan ra, lần này đúng là ông trời đã hiển linh rồi!".

Từ Tử Lăng thấy ở khe đá có vật gì lấp lánh dưới ánh nắng sớm, liền cả mừng bổ tới, quả nhiên gã đã tìm thấy thanh trường kiếm kia, không bao lâu sau thì lại tìm thấy cây đoản kích của Khấu Trọng cách đó không xa. Cái cảm giác hân thưởng khi mất đi rồi có lại đó, e rằng không có ngòi bút nào có thể hình dung được.

Khấu Trọng lại đi tìm hai gói tiền, nhưng vất vả hồi lâu, mới tìm được một gói, gói kia thì không tài nào tìm ra nổi, mở ra thấy bên trong có

tới năm thỏi bạc lớn, trong lòng vui mừng khôn xiết, không ngớt cảm tạ ông trời.

Hai gã sợ thuỷ triều lại lên nữa, nên vội vã ôm các bao muối chuyển lên bờ, đến tận hoàng hôn, cả hai mới tập trung được bốn mươi tám bao muối lên bờ biển, bị mất mất hai bao, có lẽ là đã vỡ nát cùng với chiếc thuyền rồi.

Giờ này hai gã đã đói đến mức không còn cảm giác, sau khi an bài ổn thoả số muối, lập tức đi đến khu rừng cạnh bờ biển kiếm chút dã quả ăn lót dạ.

Lúc về đến bờ biển thì nước triều đã lại dâng lên, hai gã nhìn thấy sóng biển đập vào những tảng đá ngầm tung bọt trắng xoá, bất giác trong lòng nảy sinh cảm giác sống sót sau cơn đại kiếp.

Hai gã đối mặt với biển lớn, không hiểu sao lại có cảm giác địch nhân lúc nào cũng có thể xuất hiện, bèn tìm một nơi an toàn trong khu rừng phụ cận, đem hết số muối giấu vào đó, sau lại dùng lá cây che kín, rồi mới an tâm đi ngủ.

Bất giác, hai gã dường như trở về với sơn cốc nhỏ mà Phó Quân Sước đã táng thân, vận công kháng cự lại đêm lạnh.

Đến quá nửa đêm, tiếng động lạ vang lên ở phía bờ biển đã đánh thức hai gã.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cả kinh, vội lấy binh khí, bò ra sau một tảng đá lớn, thò đầu ra xem trộm.

Chỉ thấy trên bờ biển có neo hai chiếc thuyền nhỏ, hơn mười đại hán tay cầm đuốc, đang kiểm tra những mảnh còn lại của chiếc thuyền vỡ nát còn lưu lại trên bờ biển.

Ngoài xa xa còn có tám chiếc thuyền hai cột buồm cỡ trung đang neo đậu, những chiếc thuyền này đều không giống như thuyền của Hải Sa Bang.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Ngươi xem nữ nhi tử kia kìa, đẹp gần bằng mẹ chúng ta đó!".

Từ Tử Lăng cũng nhìn thấy nữ tử đó, nàng vận một bộ đồ võ sĩ màu xanh nước biển, bên ngoài choàng một tấm áo choàng trắng tinh khiết, đẹp đến độ người ta phải nín thở.

Lần đầu tiên gã nhìn thấy một nữ nhi có khí chất như vậy.

Khấu Trọng nuốt nước miếng đánh "ực" một cái, thèm thuồng nói: "Nếu có thể cùng nàng ta đêm xuân một khắc cái gì đó, dù phải giảm thọ ba ngày ta cũng cam lòng".

Từ Tử Lăng bật cười "ha". một tiếng, rồi vội đưa tay lên bịt miệng, nào ngờ nữ tử kia hiển nhiên là cao thủ trong các cao thủ, cách xa tới gần hai chục trượng mà vẫn không thể giấu khỏi tai nàng ta. Chỉ thấy nàng ta quay ngoắt đầu lại, khiến cho hai gã kinh hãi thất sắc, vội vội vàng vàng rút đầu vào sau tảng đá.

Một hồi lâu sau, ngoài bờ biển vẫn không có động tĩnh gì. Hai gã thờ phào nhẹ nhõm, đâu còn dám nghĩ ngợi gì lung tung nữa.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Mỹ bà nương này cả võ công cũng có thể bì được với mẹ của chúng ta, có điều vẫn bị Dương Châu Song Long này qua mặt...!".

Gã nói chưa dứt lời thì đột nhiên một giọng nữ thấp trầm nhưng rất êm tai vang lên ở phía trên: "Thật sự bị các ngươi qua mặt ư?".

Hai gã hồn phi phách tán, kinh hãi đến suýt ngã xuống cỏ, vội nhảy dựng người lên, cầm kích dương kiếm, hư trương thanh thế, kỳ thực trong lòng thì sợ hãi vô cùng.

Từ khi học được Huyết Chiến Thập Thức của Lý Tịnh đến nay, chỉ có Từ Tử Lăng là từng thử qua một lần dùng binh khí đối địch, có điều lần đó quả thực ê mặt vô cùng, ngay cả bảo đao của Lý Tịnh cũng bị đánh mất.

Vì vậy thứ hai gã thiếu nhất chính là kinh nghiệm thực chiến, khi lâm trận mà không sợ hãi mới là chuyện lạ.

Mỹ nữ tuyệt sắc kia an nhàn ngồi trên tảng đá lớn, bên cạnh còn đặt một ngọn phong đăng, ánh sáng chiếu ra làm nửa phần thân bên cạnh chiếc đèn của nàng sáng lên rực rỡ như đang phát quang vậy, khiến cho vẻ đẹp của nàng lại tăng thêm mấy phần huyền bí và thánh khiết.

Chiếc áo bào trắng phủ lên bộ võ phục xanh, càng tăng thêm vẻ đẹp thiên kiều bá mị của nàng.

Nữ tử lạnh lùng nhìn hai gã, nhạt giọng nói: "Thật không hiểu hai tên tiểu lưu manh vô đức vô năng như các ngươi dựa vào cái gì mà có thể lấy đi Trường Sinh Quyết ngay trước mắt Vũ Văn Hóa Cập, lại làm cho Đỗ Phục Uy chạy đi chạy lại, giờ ngay cả Hải Sa Bang cũng bị các ngươi khiến cho trên dưới nháo nhào. Nói cho ta biết, có phải các ngươi có mang theo hộ thân phù gì đó hay không?".

Hai tên tiểu tử đưa mắt nhìn nhau, há hốc miệng không nói được lời nào.

Nữ tử này làm sao biết chuyện của bọn gã rõ như vậy?

Khấu Trọng ngại ngùng hạ đoản kích xuống, nghiêm trang nói: "Dám hỏi tiểu thư cao danh quý tánh? là nhân sĩ phương nào? Tại sao lại hiểu rõ chuyện hai huynh đệ tại hạ như lòng bàn tay vậy?".

Mỹ nữ hừ lạnh một tiếng nói: "Không phải gọi ta là mỹ bà nương hay sao?

Tại sao lại biến thành tiểu thư rồi, tiền hậu bất nhất, chỉ dựa vào điểm này đã có thể thấy tên tiểu tử ngươi là kẻ bỉ ổi, ti tiện thế nào rồi".

Khấu Trọng thất thanh nói: "Đây mà gọi là bỉ ổi sao? Dù là trong lòng tiểu thư chỉ hận không thể giết chết đối phương, bên ngoài không phải vẫn tỏ vẻ hòa nhã, bình đạm hay sao? Người trên đời này ai mà chẳng khẩu bất đối tâm, tiểu thư...hì...! Không biết tiểu thư cao thượng hơn tại hạ được bao nhiêu phần?".

Từ Tử Lăng rất ít khi thấy Khấu Trọng lên cơn như vậy, đứng ngây người ra không biết nói gì.

Mỹ nữ kia bình tĩnh nhìn Khấu Trọng một hồi lâu rồi mới nhoẻn miệng cười nói: "Không ngờ tên tiểu quỷ nhà ngươi cũng có chút tính cách, có điều đừng trách bổn cô nương không cảnh cáo trước, giết người đối với ta cũng giống như là thái dưa hay hái rau vậy, chưa hề do dự bao giờ".

Từ Tử Lăng nhịn không nổi, sẵng giọng nói: "Muốn động thủ thì động thủ đi!

Cớ gì phải nhiều lời thế!".

Khấu Trọng ưỡn ngực nói: "Có gan thì đừng gọi người khác đến giúp đỡ, một mình cô nương đấu với hai chúng ta!".

Mỹ nữ không nhịn được cười, gập cả người xuống nói: "Nhìn bộ dạng hai tên tiểu tử các ngươi, quần áo rách rưới, toàn thân thương tích, lại còn bày ra trò hai người đánh một nữa! Ha ha...hai tên tiểu tử đáng chết! Làm ta cười mệt quá!

Từ Tử Lăng phẫn nộ quát: "Rốt cuộc là ngươi đánh hay không đánh, không đánh thì chúng ta về đi ngủ đây!".

Mỹ nữ tự nhiên nhìn ra hai tên tiểu tử này bên ngoài thì tỏ vẻ ngoan cường, nhưng bên trong lại đang sợ hãi. Chỉ thấy nàng ta chậm rãi rút ra từ phía sau một cây tiêu sắc vàng trong veo, dài độ bốn xích, đặt ngang miệng, thổi lên một âm cao vút, tiếng tiêu thánh thót tựa như một làn gió mát đập vào màng nhĩ hai gã vậy. Sau đó nàng đặt cây tiêu lên giữa hai đùi, cúi đầu nhìn ngọn lửa đang bập bùng trong ngọn đèn, nhẹ giọng nói: "Đừng tràn đầy địch ý như vậy nữa có được không? Ta không tiếc khai chiến với Hải Sa Bang, chính là muốn xem chúng ta có khả năng hợp tác hay không đó".

Hai gã mắt ta nhìn mắt ngươi, trong ánh mắt đều lộ vẻ được sủng ái quá mà đâm sợ hãi.

Vẫn là Khấu Trọng phản ứng nhanh hơn, gã cười hì hì ngồi xuống một tảng đá, gật đầu nói: "Mời cô nương ra điều kiện, xem chúng ta có thể nói chuyện được hay không?".

Mỹ nữ không thèm liếc mắt nhìn gã, lẩm bẩm tự nói một mình: "Ta có nên dạy dỗ hai tên này một bài học để chúng biết quy củ một chút không nhỉ?".

Khấu Trọng giật mình nhảy dựng người lên, lập tức thủ thế, bày ra thức đầu tiên của Huyết Chiến Thập Thức, Lưỡng Quân Đối Luỹ.

Nàng ta lúc cứng lúc mềm, khiến cho hai tên tiểu tử lanh lợi giảo hoạt cũng phải cảm thấy nhức đầu.

Mỹ nữ đột nhiên quay mặt về phía hai gã, mắt phụng thoáng lộ hàn quang, định thần đánh giá tư thái thần khí của hai gã, lạnh lùng nói: "Biết vậy ta không nói nhiều như vậy với các ngươi nữa. Nói cho các ngươi biết, bản bang chủ rất coi trọng các ngươi, vì vậy muốn mời các ngươi gia nhập Cự Kình Bang chúng ta, làm hai đồ đệ khai môn, đồng thời cũng là quan môn của ta".

Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau, dị khẩu đồng thanh thốt: "Mẹ ơi!".

Chuyện này quả thật hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hai gã. Dù có giàu trí tưởng tượng đến đâu, bọn gã cũng không thể nào ngờ một cô nương xinh đẹp cùng lắm chỉ hơn hai gã ba bốn tuổi lại đòi nhận bọn gã làm đồ đệ?".

Hồng Phấn Bang Chủ Vân Ngọc Chân chẳng chút ngại ngùng nói: "Có gì mà phải kinh ngạc thế, người ta thường nói, học vô tiền hậu, đạt giả vi sư, ai bảo bản lĩnh của các ngươi kém cỏi, ngay cả cách cầm binh khí cũng không biết nữa!".

Từ Tử Lăng thất thanh nói: "Cầm binh khí cũng có phương pháp sao?".

Vân Ngọc Chân bực dọc nói: "Đương nhiên là có! Chỉ cần nhìn ngươi dụng lực quá độ như muốn bẻ gãy cả chuôi kiếm như thế kia là biết ngươi chưa từng nghe qua khẩu quyết cầm kiếm "khinh tắc phiêu, thực tắc khẩn" rồi, hăng quá hóa dở, không có minh sư chỉ điểm, tên tiểu tử như ngươi làm sao mà hiểu nổi".

Khấu Trọng vỗ nhẹ vào khuôn mặt đang thất thần của Từ Tử Lăng, cười hì hì nói: "Không phải cô nương vừa nói chúng ta vô đức vô

năng hay sao? Tại sao đột nhiên lại tiền hậu bất nhất, biến thành coi trọng chúng ta thế kia? Có phải là vì Dương Công Bảo Khố và Trường Sinh Quyết hay không? Sau khi chúng tôi thành đồ đệ của cô nương, chẳng phải là sư mệnh nan vi, thân làm đồ đệ phải biết làm sư phụ vui lòng, cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn mà hiến dâng bảo vật hay sao?".

Vân Ngọc Chân nhìn gã một hồi, trong mắt lộ ra tiếu ý, đột nhiên lại ôn nhu nói: "Nếu Vân Ngọc Chân ta muốn lấy hai thứ đó của các ngươi thì chết không được yên thân!".

Sau đó lại mím môi cười nói: "Hoặc giả các ngươi không biết chuyện sau khi Đỗ Phục Uy không tìm được hai ngươi. Sau khi để mất hai ngươi, họ Đỗ liền trở lại Lịch Dương, một ngày kia không hiểu sao lại đột nhiên cười lớn lên. Những người bên cạnh hỏi tại sao hắn cười, hắn liền nhắc đến hai tên tiểu tử các ngươi, nói hai người là thiên sinh võ học kỳ tài, tuy rằng hắn ta đã gặp rất nhiều người, nhưng chưa từng gặp được hai có tư chất tốt như hai ngươi, khiến cho hắn cũng nảy sinh tâm niệm ái tài, chỉ hận là các ngươi đã chạy thoát, nên giờ hắn chỉ muốn giết các ngươi mà thôi".

Hai gã bất giác nóng bừng mặt lên.

Những lời tán thưởng này, được nói ra từ miệng một mỹ nữ như Vân Ngọc Chân, giá trị càng tăng thêm mấy phần.

Từ Tử Lăng ngại ngùng nói: "Làm sao mà cô nương biết được Đỗ Phục Uy nói những gì?".

Vân Ngọc Chân nhạt giọng nói: "Chuyện này ngươi không cần biết, đương kim thế cục ngoại trừ Đậu Kiến Đức và Lý Mật ra, e rằng khó có ai bì được với Đỗ

Phục Uy, vì thế bản bang chủ mới nảy sinh ý định thu các ngươi làm đồ đệ. Thế nào, có muốn bái ta làm sư phụ hay không? Bằng không lúc Hải Sa Bang tìm ra các ngươi đừng trách trời trách đất là tại sao không có ai đến cứu". Nói đoạn hai mắt phát xạ hàn quang nói: "Trường Sinh Quyết chỉ là thứ đồ lừa gạt của bọn đạo gia mà thôi, còn Dương Công Bảo Khố chỉ có sức hấp dẫn với những kẻ nào ôm mộng làm hoàng đế mà thôi, ta không có thời gian nhàn rỗi mà nhảy vào vũng nước đục đó".

Khấu Trọng cũng bực bội nói: "Cô nương muốn làm sư phụ của Dương Châu Song Long chúng ta, cũng nên có chút biểu hiện mới được chứ. Nếu mà kiếm kích hợp bích của chúng ta cũng không thắng nổi thì làm sao nhận được tiền học phí của chúng ta đây?".

Vân Ngọc Chân đồng ý nói: "Nói nhiều như vậy, chỉ có câu này là hợp lý nhất!".

Hai gã biết nàng ta sẽ lập tức xuất thủ, liền toàn thần giới bị.

Hai gã đã lớn lên nơi chợ búa, nên hiểu rất rõ định luật muôn đời, của rẻ là của ôi.

Một mỹ nữ thiên kiều bách mị, thân phận cao quý lại muốn thu hai gã làm đồ đệ, bên trong nhất định có âm mưu gì đó, chỉ là bọn gã chưa thể đoán ra được mà thôi.

Tả thủ Vân Ngọc Chân cầm đèn, hữu thủ cầm tiêu, chầm chậm lướt mình rời khỏi tảng đá, áo bào phất phơ bất định phía sau lưng, tựa như một đàn đom đóm hóa thành mỹ nữ đến trên đầu hai gã tiểu tử.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không ngờ nàng ta lại có chiêu thức như vậy, lại sợ rằng sẽ làm thương tổn đến đôi chân ngọc, nên vội vàng tránh sang hai bên, chẳng ngờ vẫn bị nàng tống cho mỗi gã một

cước vào đỉnh đầu.

Vân Ngọc Chân hạ mình xuống sau lưng hai gã, bật cười khanh khách nói:

"Đồ nhi đã phục chưa?".

Hai gã đỏ bừng mặt, liếc mắt với nhau một cái, rồi phân hai đường tả hữu xông lên.

Lúc này hai gã đã biết nàng ta võ nghệ cao cường, không còn lưu tình nữa mà toàn lực xuất chiêu.

Từ Tử Lăng vốn sử chiêu thứ ba trong Huyết Chiến Thập Thức, Kinh Kị Đột Xuất, nếu như dụng đao thì sẽ xuất đao từ phía eo lưng, giả đâm vào ngực đối phương, nếu đối phương lùi tránh, thì sẽ biến chiêu thành chém ngang, nhưng khi dụng kiếm sử ra, lại hoàn toàn không thể làm được như vậy, bộ pháp thì vẫn như cũ, nhưng mục tiêu không phải là ngực mà là bả vai của Vân Ngọc Chân, trường kiếm đâm ra như điện chớp.

Khấu Trọng càng không biết dùng đao khác xa với đoản kích, sử ra chiêu thứ hai Phong Mang Tất Lộ, biến hóa đi đôi chút, uốn người quét mạnh vào mạng sườn của Vân Ngọc Chân.

Vân Ngọc Chân cười khúc khích, tả thủ nhấc phong đăng lên cao, làm cho Từ Tử Lăng bên trái hoàn toàn lộ ra, hữu thủ khẽ vươn ra điểm nhẹ một cái như vô lực vào đầu mũi kiếm của gã, đồng thời áo bào phía sau lưng cũng tốc lên, nghênh tiếp đoản kích của Khấu Trọng.

"Đinh!".

"Phụp!".

Hai gã chỉ thấy một cỗ lực đạo nhu hòa nhưng khó thể kháng cự truyền vào trong binh khí của mình, từ chưởng tâm tán phát đi khắp các kinh mạch nơi tay, tựa như chạm phải điện, suýt chút nữa thì đánh rơi cả binh khí, lảo đảo lùi lại mấy bước.

Vân Ngọc Chân xem ra còn kinh ngạc hơn cả hai gã.

Thì ra nàng đã dùng nội kình bức nhập tấn công vào huyệt đạo trên cơ thể đối phương, chẳng ngờ khi đến bờ vai thì nội kình truyền vào người Từ Tử Lăng không hiểu sao lại tiêu thất vô tông vô ảnh như hóa tán vào hư không vậy, còn phía Khấu Trọng thì bị bức ngược trở lại, bá đạo vô cùng.

Ba người bật ra, ngạc nhiên nhìn nhau.

Vân Ngọc Chân chau mày nói: "Nếu La Sát Nữ đã truyền cho các ngươi phương pháp luyện công thì đáng lẽ phải có cùng một loại nội công chứ, tại sao lại khác biệt nhau đến vậy? Mau nói cho ta!".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Biết công lực chúng ta thâm hậu rồi chứ hả? Mỹ nhân sư phụ?".

Từ Tử Lăng cũng cười ha hả nói: "Chúng ta là kỳ tài luyện công, đương nhiên là có nhiều hoa dạng rồi!".

Hai gã thấy nàng có võ nghệ cao cường, lại lộ rõ không muốn làm hại đến mình, trong lòng cảm thấy hứng thú phi thường, đồng thời cũng bắt đầu tự tin dần lên.

Chỉ cần nhìn tư thái diễm tuyệt của nàng lúc động thủ, cũng là một chuyện vô cùng đáng thưởng thức rồi.

Vân Ngọc Chân thấy hai gã "bất tôn sư trưởng", mắt ngọc thoáng lộ vẻ tức giận, đột nhiên lướt mình tới bên hữu của Khấu Trọng, đồng tiêu điểm thẳng vào mặt.

Khấu Trọng nhìn thấy rất rõ ràng động tác của nàng, nhưng lại không biết phải ứng phó thế nào, nên thân thể di động cũng chậm hơn rất nhiều, vừa kịp hoành ngang đoản kích thì đã bị đối phương điểm một cái vào giữa mũi, đồng thời bị vị nữ bang chủ ngày gạt mạnh chân, làm cho ngã nhào xuống đất, bộ dạng càng thêm lôi thôi lếch thếch.

Từ Tử Lăng vội xông đến cứu huynh đệ, trường kiếm múa lượn vù vù, bảo hộ trước mặt. Chẳng ngờ Vân Ngọc Chân chỉ điểm ra một tiêu, đã xuyên qua làn kiếm quang tựa hồ gió cũng khó lọt của gã, điểm trúng ngay giữa trán.

Từ Tử Lăng như bị sét đánh trúng, lập tức ngã bổ người ra, bốn vó chổng lên trời.

Vân Ngọc Chân đưa mắt nhìn hai tên tiểu tử đang lồm cồm dưới đất, ôn tồn nói: "Không biết các ngươi đã học ở đâu ra mấy chiêu thức chỉ biết tấn công đó, lẽ nào không biết đó là cách đánh lấy mạng đổi mạng, nếu không có quyết tâm đồng quy ư tận cùng với địch nhân thì tuyệt đối không thể phát huy được uy lực sao?".

Hai gã vừa rên hừ hừ vừa bò dậy, toàn thân bị kình khí của nàng làm cho êm ẩm, vô lực động thủ. Nghe nàng nói vậy, trong lòng đều cảm thấy khâm phục, bởi vì Lý Tịnh cũng từng nói như vậy. Nhãn lực của nữ nhân này cao minh thế nào, thiết tưởng không cần nói cũng biết.

Vân Ngọc Chân thấy mình đã gia tăng nội kình mà hai gã này vẫn có thể đứng dậy nhanh như vậy, trong lòng cũng kinh dị khôn tả.

Nàng đương nhiên là không muốn thu nhận hai gã làm đồ đệ, chỉ là muốn lợi dụng bọn gã đi làm một chuyện vô cùng quan trọng cho nàng mà thôi. Mà chuyện này phải do bọn chúng cam tâm tình nguyện đi làm mới được, vì vậy nên nàng mới giở đủ thủ đoạn, hòng đạt được mục đích. Nhưng lúc này, không hiểu sao nàng lại nảy ra ý muốn thâu nhận đồ đệ.

Giả sử chuyện này thành sự thật, trong tương lai, hai tên tiểu tử này nhất định sẽ thành trợ thủ đắc lực của nàng.

Khấu Trọng thở dài nói: "Chúng ta tôn trọng nhất chính là nữ nhi, vì vậy làm sao có thể thương tổn cô nương được".

Vân Ngọc Chân giận dữ quát: "Câm miệng! Còn dám nói những lời khinh bạc như vậy hay sao? Có muốn ăn đòn nữa không?".

Từ Tử Lăng vội nói: "Có gì từ từ thương lượng, cô nương muốn thu đồ đệ cũng phải để người ta tâm phục khẩu phục mới được. Hiện giờ chúng tôi vẫn chưa có ý muốn bái sư, có thể đợi chúng tôi làm xong một vụ buôn bán rồi mọi người mới nghiên cứu lại vấn đề này được không?".

Vân Ngọc Chân thoáng lạnh mặt, sau đó lại nhoẻn cười, nhạt giọng nói:

"Được rồi! Các ngươi cứ từ từ mà nghĩ cho kỹ!".

Nói đoạn lắc nhẹ mình, bay lên trên tảng đá lớn, nói vọng xuống: "Hải Sa bang sẽ bất chấp tất cả để bắt được hai ngươi, hãy tự lo cho mình đi!".

Nói đoạn bật cười khanh khách, tung mình lao đi.

Hai gã nhìn nhau, lộ ra vẻ không nỡ để nàng ta đi khỏi.

Đột nhiên Vân Ngọc Chân lại quay lại, hai gã đang vui mừng hớn hở thì nàng ta đã dùng giọng của sư phụ dạy dỗ đồ nhi nói: "Tốt nhất các ngươi nên dọn hết những tàn tích còn lưu lại trên bãi biển, sau đó bày bố ra nghi trận ở chỗ nào xa xa một chút, rồi ngoan ngoãn mà nằm yên một hai tháng, bằng không e rằng khó thoát khỏi thiên la địa võng của Hải Sa Bang đó".

Nói xong liền quay người bỏ đi.

Chương 20: Hé mở bí mật

Sau khi Vân Ngọc Chân đi khỏi, trời vẫn còn chưa sáng nên hai gã lại lết tấm thân đầy thương tích về chỗ trống giữa những bao muối, ngủ một giấc say như chết.

Đến quá ngọ, trên bờ biển chợt có tiếng người truyền đến, làm hai gã thức giấc.

Hai gã vội bò dậy quan sát, chỉ thấy trên biển có hơn chục chiếc khoái thuyền đang đậu, đập vào mắt hai gã là Hàn Cái Thiên và ni cô xinh đẹp Du Thu Phong, khiến cho hai gã sợ đến hồn phi phách tán, vội vàng rúc người, quay vào trong rừng sâu.

Cũng may Vân Ngọc Chân sớm đã nhắc nhở, bằng không thì lần này hai gã có mọc cánh cũng khó thoát.

Ngay cả một chút can đảm để ra ngoài nhặt quả cây về lót dạ hai gã cũng không có, dù cho không còn nghe thấy tiếng động gì nữa, cả hai vẫn cứ nằm yên trong ổ an lạc, không dám ra ngoài.

Đến hoàng hôn, trời bất chợt đổ mưa lớn, cũng may bọn gã sớm đã dùng lá cây và bùn đất để đắp thành mái che, chống đỡ phần lớn nước mua, vì thế nên vẫn còn có thể chịu đựng được.

Khấu Trọng vui vẻ nói: "trận mưa này đến thật đúng lúc, có thể xoá bỏ mọi dấu tích trên đất, như vậy thì tên Hàn Bổ Địa kia lại càng tưởng rằng chúng ta đã cao chạy xa bay từ lâu rồi".

Từ Tử Lăng cũng bật cười nói: "Cái Thiên Bổ Địa, cái tên này cũng

hay lắm đó, giống như là Vũ Văn Hóa Cốt vậy".

Khấu Trọng đưa tay sờ sờ mấy sợi râu vừa nhú ra trên cằm Từ Tử Lăng, cười cười nói: "Tiểu Lăng ngươi bắt đầu có chút khí khái nam tử hán rồi đó! Râu của ngươi chỉ ngắn hơn của ta có chút ít thôi, có cần ta đôi diệu thủ của ta cạo sạch đi, trả lại khuôn mặt trắng trẻo cho ngươi không?".

Từ Tử Lăng đẩy tay gã ra nói: "Đến khi nào râu chúng ta mọc dài đến độ ngay cả bản thân mình cũng không nhận ra mình là ai, thì chúng ta có thể vận chuyển muối đi được rồi, ngươi đã hiểu chưa?".

Khấu Trọng vỗ đùi đánh đét biểu thị tán thưởng, xong lại lập tức khổ não nói:

"Võ công của chúng ta thật sự kém như vậy sao? Tại sao rõ ràng là cảm thấy có thể đỡ được chiêu số của sư phụ mỹ nữ kia, nhưng tay chân thì lại không nghe lời?".

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: "Ta cũng từng nghĩ qua vấn đề này rồi, theo ta thấy thì chúng ta nhờ có Trường Sinh Quyết nên đã học được tuyệt thế kỳ công, nhưng vẫn chưa thể vận dụng để xuất chiêu cự địch, hơn nữa mỗi một loại binh khí đều có những đặc thù riêng biệt, chúng ta không nắm vững điểm này nên tự nhiên là không thể tâm đắc ứng thủ được rồi".

Khấu Trọng giơ ngón tay cái lên khen: "Tiểu tử được lắm, không ngờ cũng nghĩ giống như ta vậy, rõ ràng là thiên tư của ngươi cũng tốt chẳng kém gì ta!".

Ngoài miệng cười cười nói nói như vậy, nhưng phải đến khi màn đêm che phủ, hai gã mới dám ra ngoài, sau khi quan sát cẩn thận trên bờ biển không còn bóng người, mới dám đi tìm dã quả về lót dạ.

Ăn no, hai gã lại ra bãi biển đánh nhau một hồi, đánh chán rồi thì cởi hết quần áo, chỉ chừa lại chiếc quần đùi nhảy xuống biển tắm táp thỏa thê, đến khi Từ Tử Lăng lỡ tay đập phải vết thương trên vai Khấu Trọng, hai gã mới dừng lại.

Cả hai nằm duỗi dài trên bãi cát, cảm thấy chán nản vô cùng, bởi vì vô luận dụng tâm thế nào, chân khí trong nội thể và chiêu thức cũng không thể hòa hợp làm một được, ngoại trừ sử binh khí quen tay được một chút ra, có thể nói là chẳng được lợi ích gì.

Chẳng bao lâu sau thì cả hai ngủ thiếp đi.

Khi Từ Tử Lăng tỉnh dậy, bên tai gã liền tràn ngập tiếng chim kêu.

Gã mở to hai mắt, vừa hay nhìn thấy một con hải âu đang lướt trên mặt nước, chộp lấy một chú cá tinh nghịch nhảy múa trên mặt nước.

Từ Tử Lăng tâm thần chấn động, đưa tay lắc mạnh Khấu Trọng đang nằm bên cạnh, thất thanh nói: "Ta hiểu ra rồi!".

Nào ngờ tay gã lại chạm vào khoảng không, đưa mắt nhìn quanh, Khấu Trọng đã biến đi đâu mất từ lúc nào.

Từ Tử Lăng kinh hãi nhảy dựng lên, lớn tiếng kêu: "Khấu Trọng!".

Đột nhiên trên biển có một thứ gì đó trồi lên, thì ra là Khấu Trọng, chỉ thấy một tay gã cầm kiếm, tay kia xách một con cá lớn, dương dương đắc ý nói: "Hôm nay không phải gặm cái thứ quả nhạt nhẽo, chim ăn cũng nhổ ra đó nữa rồi!".

Từ Tử Lăng không nói tiếng nào, cầm lấy đoản kích, lao thẳng về phía Khấu Trọng đang đi ngược lại, miệng hô vang: "Tiểu tử xem

chiêu!".

Khấu Trọng cười ha hả, huy kiếm nghênh tiếp, miệng quát: "Tiểu tặc muốn chết!".

Trong đầu Từ Tử Lăng lúc này toàn là hình ảnh con hải âu bắt cá khi nãy, tâm thần hội nhất, ý thủ đồng quy, trong nháy mắt đã nắm được bộ pháp và tốc độ của đường kiếm Khấu Trọng, hú dài một tiếng, đoản kích vung ra theo quỹ đạo hải âu phi hành, vạch nát không gian.

Chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Lòng bàn chân tả của gã nóng bừng lên, còn lòng bàn chân trái lại lạnh ngắt, ngược hẳn với lúc bình thường luyện công.

Kỳ sự chưa dừng ở đó, trước đây thường là nhiệt trước hàn sau, lần này hàn nhiệt lại cùng phát sinh một lượt.

Tiếp đó, hai cỗ chân khí hàn nhiệt từ huyệt Dũng Tuyền nơi gan bàn chân xông thẳng lên trên, đi qua Âm Khiêu mạch, lên đến Sinh Tử Khiếu ở ngang hông, thông qua xung mạch ở lồng ngực, quy về Giáng Quan ở dưới tim, ở đây hai luồng chân khí hợp nhất làm một, chuyển xuống đới mạch, vòng hai đường tả hữu ra sau lưng, rồi lại lên Đốc Mạch, đi qua Dương Thú Mạch ở hai tay, chân khí lưu động tự nhiên, không cần phải nghĩ ngợi gì nhiều.

"Chang!".

Khấu Trọng hự lên một tiếng, hồ khẩu tóe máu, trường kiếm bay vọt ra phía sau.

Cả hai gã cùng lúc đứng ngây người ra.

Lúc này chân khí trong người Từ Tử Lăng lại chạy đến Âm Thú mạch nơi khủy tay, trở về Giáng Quan, xuống Sinh Tử Khiếu, đi qua Âm Khiêu Mạch, trở về huyệt Dũng Tuyền sau đó mới tiêu thất.

Khấu Trọng ném con cá vừa bắt được xuống đất, ôm cánh tay bị đau quỳ, hai chân khuỵu xuống bãi cát thốt lên: "Đây là chuyện quái gì vậy?".

Từ Tử Lăng ngồi phệt xuống bên cạnh gã, cười hì hì nói: "Ta hiểu rồi! Mẹ, Đỗ Phục Uy, mỹ nhân bang chủ của chúng ta đều nói không sai, Trường Sinh Quyết căn bản không hề liên quan gì đến võ công, nhưng nó lại ẩn tàng khẩu quyết dung hợp thiên địa tự nhiên với con người. Trước đây ta từng nghe người ta nói, cơ thể người chính là một tiểu vũ trụ, nguyên lai là bên ngoài chúng ta lại là một vũ trụ khác, vì vậy chỉ cần nắm vững được nguyên lý tự nhiên của hai vũ trụ này, nội ngoại hợp nhất thành một thể, thì sẽ giống như một chiêu vừa nãy ta sử ra đó".

Mấy câu này nói này của gã, sợ rằng chỉ có Quảng Thành Tử phục sinh mới có thể hiểu một cách tường tận.

Nếu đổi lại là một cao thủ tuyệt đỉnh nào đó trên giang hồ, e rằng không thể hiểu nổi.

Trên thực tế, đây chính là lý tưởng tối cao Thiên Nhân Hợp Nhất của võ đạo, Từ Tử Lăng nhất thời phúc chí tâm linh, thuận miệng nói ra mấy câu này mà không hề biết đây chính khởi điểm cho tương lai trở thành cao thủ xuất thể của hai gã sau này.

Từ cổ đến kim, chưa từng có ai lĩnh ngộ được như vậy, đương nhiên, một trong những nguyên nhân quan trọng là không phải ai cũng luyện thành Trường Sinh Quyết như hai gã.

Từ Tử Lăng lại đem câu chuyện hải âu bắt cá kể cho Khấu Trọng nghe.

Khấu Trọng cũng vui mừng hớn hở, nhặt lấy trường kiếm quát lớn: "Thử lần nữa xem! Chỉ cần ngươi có để đánh văng kiếm của bản cao thủ là thắng rồi!".

Từ Tử Lăng gật đầu, cầm đoản kích lên, sử ra một chiêu như vừa nãy.

"Đinh!".

Khấu Trọng toàn lực chống đỡ.

Từ Tử Lăng cười khổ não nói: "Lẽ nào lần này lại không linh nữa!".

Khấu Trọng nói: "Ngươi quay lên bãi cát, lao tới như vừa nãy, có thể vấn đề ở chỗ ngươi chưa làm nóng thân thể chăng?".

Từ Tử Lăng thấy gã nói cũng có lý, bèn y theo lời gã mà làm, nào ngờ vẫn hoàn toàn không thấy hiện tượng như lần trước xảy ra nữa.

Sau đó vô luận là luyện tập thế nào, cũng không thể sử ra được chiêu pháp có uy lực như vừa nãy.

Cuối cùng hai gã chán nản nằm vật xuống bãi biển, lòng tràn trề thất vọng.

Khấu Trọng quay người nằm sấp lại, chống tay xuống đất nói: "Vấn đề cuối cùng nằm ở chỗ nào nhỉ?".

Từ Tử Lăng tâm niệm chuyển động: "Hôm Lý đại ca thọ thương hôn mê, ngươi ra ngoài tìm xe ngựa, trong lúc nhàn rỗi, ta đã luyện Huyết

Chiến Thập Thức của Lý đại ca, lúc ấy Tố Tố tỷ tỷ sợ hãi kêu ta dừng lại vì đao của ta phát ra nhiệt phong và đao khí. Nhưng về sau, khi ta phải đối địch, vận dụng đao pháp đó lại không hề thấy nhiệt phong hay đao khí gì cả, chẳng những vậy còn bị đối phương đánh bay cả đao đi nữa. Nếu có thể giải thích được tại sao lại như vậy, nói không chừng có thể giải quyết được nan đề này đó".

Khấu Trọng chấn động tinh thần, ngồi dậy nói: "Khi ngươi luyện đao, trong lòng đang nghĩ cái gì?".

Từ Tử Lăng nhớ lại tình hình lúc đó, rồi chậm rãi nói: "Chẳng nghĩ gì cả, chỉ là muốn luyện đao pháp cho thành thục một chút để bảo hộ Lý đại ca và tỷ tỷ, không để bọn họ phải chịu bất kỳ thương tổn nào mà thôi".

Khấu Trọng bất chợt reo lên: "Ta hiểu rồi. Đây chính là cảnh giới nội ngoại câu vong, vô nhân vô ngã, hữu ý vô ý mà mẹ đã nói. Vừa nãy khi ngươi tấn công ta, căn bản không hề nghĩ rằng nó lợi hại đến vậy, nên mới đạt được cảnh giới nội vũ trụ và ngoại vũ trụ hợp nhất làm một. Đây chính là "nội ngoại câu vong(1) " mà mẹ đã nói, mấy lần sau là do cố ý, nên mới không linh nghiệm như vậy".

Nói thì như vậy, nhưng hơn mười ngày sau đó, hai gã luyện từ sáng tới tối, thuỷ chung vẫn không thể đạt được hiệu quả như mong muốn, trùng hiện lại một kích như có thần lực trợ giúp kia.

Dù sao thì hai gã vẫn đang còn tuổi thiếu niên, ở Dương Châu thành lại quen thói lười nhác, nên cuối cùng cũng bỏ bê luyện công, cả ngày chỉ xuống biển, lấy bắt cá làm vui, cảm thấy tiêu diêu tự tại, khoái hoạt vô cùng.

Ngày hôm đó, khi đi từ dưới biển lên bãi cát, Khấu Trọng nói: "Ngươi có để ý cách lũ cá nhảy lên khỏi mặt nước không, đầu tiên chúng đều

phải toàn lực quá chú vào thân mình, sau đó vẫy đuôi thật mạnh, vừa có thể bay lên theo một góc độ mà chúng ta không thể tưởng tượng, lại có thể lợi dụng triệt để đặc tính của dòng nước. Nếu như chúng ta cũng học được vài phần công phu này của chúng, vậy thì dù vị sư phụ mỹ nhân kia có đến, cũng không sợ bị đánh ngã nháo ngã nhào một cách dễ dàng như lần trước nữa".

Từ Tử Lăng phấn chấn tinh thần nói: "Ta chưa từng nghĩ đến điểm này!

Được lắm! Chúng ta đi đi tìm cá để học lén công phu nào!".

Ngày tháng cứ như vậy mà trôi đi, hai gã cứ vừa vui chơi vừa luyện công, rồi lại nghỉ ngơi.

Dần dần, tình cảnh lúc ở trong sơn cốc lại diễn ra.

Khi Khấu Trọng luyện nội khí thì cứ chạy đi chạy lại trên bãi cát, còn Từ Tử Lăng thì nằm yên bất động.

Một động, một tĩnh, kỳ dị vô cùng.

Hai tháng sau.

Một hôm hai gã đang đuổi theo một con cá lớn ngoài biển, Khấu Trọng đâm ra một kiếm, rõ ràng là đâm trượt, nhưng chẳng ngờ con cá như bị sét đánh, ngửa bụng nổi lềnh bềnh, bên ngoài hoàn toàn không có lấy một vết thương nhỏ. Hai gã ngạc nhiên vô cùng, liền bắt lấy về mổ ra xem xét, thì ra nội tạng bên trong của con cá đã vỡ nát hết.

Hai gã thoạt đầu thì kinh hãi, sau lại vui mừng khôn xiết, từ đó càng thêm chăm chỉ luyện công.

Có điều, Từ Tử Lăng chỉ thích mô phỏng các loài chim nhiều hơn, gã thích nhất là quan sát chim ưng truy bắt hải âu, còn học cách theo tư thái bay lượn của chúng để xuất chiêu nữa.

Khấu Trọng thì lại bái các loại cá làm sư phụ, lại thích quan sát thuật ẩn nấp và chiến thuật tấn công phòng ngự của loài cua, cứ như vậy, hai gã bước vào một giai đoạn trầm mê trong võ học.

Lúc ăn uống, chính là lúc hai gã trao đổi những điều tâm đắc, sau đó lại xuất chiêu tỷ thí, từ Huyết Chiến Thập Thức của Lý Tịnh đã biến hóa ra thành rất nhiều chiêu thức phù hợp với bản thân, có điều thuỷ chung vẫn chưa đạt đến được trình độ lôi đình nhất kích như lần trước Từ Tử Lăng sử ra. Tuy vậy nhưng hai gã vẫn vô cùng cao hứng, càng ngày càng có cảm giác đắc tâm ứng thủ.***

Ngày hôm đó, khi ra đến bờ biển, hai gã phát hiện có hai chiếc giỏ đặt sẵn từ bao giờ, bên trong có hai bộ y phục, còn là áo dày để ngự hàn nữa.

Chỉ thấy trên cát có viết mấy hàng: "Đêm nay khi trăng lên, tương kiến tại đây, chớ quên là phải mặc y phục mới. Sư phụ viết".

Hai gã giờ mới phát giác y phục trên người mình đã rách nát gần hết, nhất thời đưa mắt nhìn nhau, vừa thấy vui mừng, vừa cảm thấy phiền phức.

Rốt cuộc thì nàng ta có mục đích gì?

Đêm đó Vân Ngọc Chân lại đến, thân vận võ phục trắng viền vàng, đầu búi tóc kiểu nam nhi, buộc một chiếc khăn võ sĩ màu hoàng kim, vừa có vẻ anh hùng tiêu sái, lại vừa đẹp đến khiến người ta phải trầm mê đắm đuối.

Cũng giống như lần trước, nàng tay xách phong đăng, lưng đeo đồng tiêu, ngồi xuống trước mặt hai gã, thuận tay đặt ngọn phong đăng vào giữa, cẩn thận quan sát hai gã hồi lâu, rồi kinh ngạc nói: "Tại sao chỉ có hai tháng mà các ngươi lại cao lớn hẳn lên, dường như có chút khí khái hiên ngang của nam tử hán rồi?

Ngạc nhiên nhất là khí độ bất đồng, chỉ nhìn nhãn thần các ngươi đã biết nội công đã có tiến cảnh rất lớn rồi".

Khấu Trọng đưa tay vuốt mấy cọng râu mới mọc, cười hì hì nói: "Toàn dựa vào mấy thứ này, xem ra tự nhiên oai mãnh hơn rất nhiều rồi".

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng ngày nào cũng nhìn thấy nhau, tự nhiên không cảm thấy sự biến đổi của đối phương, nhưng trong mắt Vân Ngọc Chân, hai gã đích thực khiến nàng phải nhìn bằng con mắt khác.

Bởi khí chất và phong độ của hai gã đều có biến đổi rõ rệt.

Luận thân hình, Khấu Trọng tuy thấp hơn Từ Tử Lăng một thốn, nhưng gã lại vai rộng, lưng dày, thể hình khôi vĩ, khí thế còn hào mãnh hơn Từ Tử Lăng một phần.

Kỳ thực, một nguyên nhân nữa là do Từ Tử Lăng mi thanh mục tú, giống với một văn sĩ nhiều hơn, còn Khấu Trọng lại mày thô mắt rậm, mặt vuông tai lớn khác biệt hẳn với khuôn mặt gầy nhưng anh tuấn tiêu sái của Từ Tử Lăng, khiến gã có thêm chút cuồng dã, thô hào.

Cả hai đều có điểm đặc biệt, có chỗ hấp dẫn riêng.

Vân Ngọc Chân ngạc nhiên khôn tả, tại sao lần trước nàng không hề

lưu tâm đến hình tướng của hai gã, nhưng lần này lại không tự chủ được mà chú ý đến tướng mạo của chúng vậy?

Nghĩ đến dây, mặt nàng hơi cảm thấy nóng bừng, vội vàng che đậy: "Ta từng phái người đến đây quan sát các ngươi mấy lần, họ đều nói các ngươi cả ngày chỉ chơi đùa trên bãi cát hoặc xuống biển bắt cá, tại sao nội công lại có thể tiến bộ như vậy?".

Từ Tử Lăng nhún vai nói: "Chúng ta vui chơi nhưng không quên luyện công, có điều chơi cả hai tháng cũng chán rồi, đang định ra ngoài rèn luyện một chuyến, mỹ nhân sư phụ có gì chỉ giáo không?".

Vân Ngọc Chân dở khóc dở cười, nhưng trong lòng lại thầm cảm thấy vui vẻ:

"Cuối cùng cũng chịu nhận ta làm sư phụ rồi à?".

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Vân bang chủ chớ có hiểu lầm, sư phụ thì là sưp hụ, nhưng mỹ nhân sư phụ chỉ bất quá là một cách gọi mà chúng ta đặt cho cô nương mà thôi, cũng giống như Vũ Văn Hóa Cốt với Hàn Bổ Địa vậy, là một cách xưng hô mà chúng ta phải vắt óc mới nghĩ ra được đó".

Vân Ngọc Chân không biết nên tức giận hay nên vui vẻ, định làm mặt lạnh dọa dẫm hai gã mấy câu, nhưng không hiểu sao lại bật cười "ha ha" nói: "Hai tên quỷ đầu to, tưởng ta thật lòng muốn thu nhận hai tên tiểu quỷ các ngươi làm đồ đệ sao? Chỉ là thấy các ngươi có chỗ tốt, nên mới quan tâm đến vậy mà thôi".

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, mỉm cười ra vẻ ta đây sớm đã biết từ lâu rồi.

Vân Ngọc Chân tức giận quát: "Có tin ta sẽ phế võ công của hai

ngươi, đánh cho một trận bất thành nhân dạng không?".

Khấu Trọng cười hì hì lại gần nói: "Mỹ nhân sư phụ sẽ không tàn nhẫn như vậy đâu! Hì! Niệm tình cô nương đối với chúng ta cũng không tồi, hãy nói ra yêu cầu và khó khăn của cô nương đi! Chỉ cần thù lao thoả đáng, lại là chuyện nhỏ dễ như trở bàn tay, nói không chừng chúng ta sẽ đồng ý giúp đỡ đó!".

Vân Ngọc Chân không ghìm nổi cơn tức, đưa mắt lườm gã một cái, thở dài nói: "Hai tên tiểu quỷ các ngươi đúng là không thấy quan tài không đổ lệ. Hiện giờ các ngươi đã trở thành đối tượng tranh giành của các thế lực trong giang hồ, chỉ cần để người bắt được, các ngươi muốn thoát thân e rằng còn khó hơn lên trời.

Nếu biết thức thời vụ thì tốt nhất hãy nghe theo bản bang chủ sắp đặt!".

Sau đó lại nói: "Ta muốn hại các ngươi thật dễ như trở bàn tay, chỉ cần truyền tin tức ra giang hồ, đảm bảo các ngươi không còn chốn dung thân nữa".

Từ Tử Lăng không hiểu nói: "Võ công của cô nương cao hơn chúng ta gấp bội, lại có vô số thủ hạ, có chuyện gì mà phải yêu cầu chúng ta xuất mã vậy?".

Vân Ngọc Chân nhạt giọng nói: "Các ngươi đã nghe đến Đông Minh Phái chưa?".

Hai gã thoáng ngạc nhiên rồi cùng gật đầu.

Vân Ngọc Chân cười cười nói: "Ta muốn thăm dò bọn các ngươi một phen, xem các ngươi có thực thà hay không mà thôi. Thực tế các ngươi đã từng tiếp xúc với bọn họ rồi, sau đó lại nhảy từ thuyền của

họ xuống biển. Đêm đó, lại phá hoại âm mưu tập kích họ của Hải Sa Bang, tin tức của ta không sai lệch gì chứ?".

Hai gã nghe mà trợn mắt há miệng.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi nói: "Xem ra bên trong Hải Sa Bang cũng có gian tế của cô nương rồi!".

Vân Ngọc Chân nhẹ giọng nói: "Lời thực nói thẳng, mỗi một bang hội trong giang hồ muốn tồn tại đều phải cần kinh phí rất lớn, giống như Hải Sa Bang và Thuỷ Long Bang dựa vào buôn muối lậu để kiếm thu nhập nên mới có thể cùng Cự Kình Bang của ta liệt vào Bát Bang Thập Hội. Mà trong Bát Bang thì bỉ ổi vô lương nhất chính là Ba Lăng Bang ở Động Đình Hồ, bọn chúng chuyên nghề buôn bán phụ nữ, cung ứng kỹ nữ cho các kỹ viện trong thiên hạ, kiếm lợi cũng là nhiều nhất".

Từ Tử Lăng thất thanh kêu lên: "Võ lâm lẽ nào đã hết người rồi? Tại sao lại để loại bang phái đó tồn tại?".

Vân Ngọc Chân bực bội nói: "Hiện giờ thiên hạ đại loạn, mỗi một bang phái đều có thế lực đằng sau nâng đỡ, bằng không sớm đã bị người khác tiêu diệt từ lâu rồi. Đằng sau Hải Sa Bang là Vũ Văn Phiệt, Thuỷ Long Bang lại có Tống Phiệt chống lưng, chủ nhân phía sau của Ba Lăng Bang lại càng có thế lực hơn nữa, bởi vì đó chính là đương kim hoàng đế lão tử".

Hai gã á khẩu không nói tiếng tiếng nào, chẳng trách mà người người đều muốn thảo phạt hoàng đế cả.

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi nói: "Vậy thì phía sau mỹ nhân sư phụ lại là nhân vật thế nào đây?".

Vân Ngọc Chân thoáng lộ một nụ cười kiêu ngạo, lạnh lùng nói: "Ta chính là ta, đâu cần phải dựa vào người khác để sinh tồn. Những tin tức ta bán đi đều là tin tức hàng đầu. Nhưng các ngươi đừng tưởng rằng ta chỉ nhận tiền không nhận người, nếu không phải Vân Ngọc Chân ta nhìn vừa mắt, thì dù bao nhiêu tiền cũng đừng hòng mua được nửa câu nửa chữ của bản bang chủ".

Từ Tử Lăng thất thanh thốt: "Tin tức cũng có thể bán lấy tiền được sao?".

Khấu Trọng thở dài nói: "Chẳng trách mà cô nương lại biết rõ chuyện của chúng ta đến vậy, thì ra là người trong ngành!".

Vân Ngọc Chân không kiên nhẫn nói: "Tri kỷ tri bỉ mới là bách chiến bất đãi (không nguy hiểm, không thua). Hiện giờ thiên hạ đại loạn, ai có thể nắm được quân tình, thực lực mạnh yếu của đối phương trước, kẻ ấy sẽ có cơ hội xưng bá thiên hạ, vì vậy mà nghề này của ta mới tồn tại và phát triển được, nếu không phải như vậy, e rằng chúng ta sớm đã bị người ta nuốt chửng từ lâu rồi".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Nếu là như vậy, Mỹ nhân sư phụ hẳn phải rất muốn biết chuyện Dương Công Bảo Khố và Trường Sinh Quyết mới đúng".

Vân Ngọc Chân chậm rãi nói: "Chuyện này phải tách ra mà nói, Trường Sinh Quyết tuy là bảo điển của đạo gia, là thiên thư mà những kẻ tu đạo ngày đêm mơ tưởng, nhưng nó hoàn toàn không hề liên quan trực tiếp đến chuyện tranh đoạt thiên hạ. Còn về Dương Công Bảo Khố, La Sát Nữ căn bản không nói cho hai người biết, bằng không thì hai tên tiểu tử muốn phát tài các ngươi đâu cần phải đi ăn trộm muối làm gì! Hê! Dương Công Bảo Khố ở Dương Châu Thành?

Chỉ có tên ngu ngốc Hàn Bổ Địa mới tin các ngươi mà thôi!".

Khấu Trọng le lưỡi nói: "Mỹ nhân sư phụ quả thật lợi hại! Chi bằng gả cho chúng ta... a!".

Vân Ngọc Chân thu hồi ngọc chưởng trên mặt gã, lạnh lùng nói: "Cho dù ta không có ý trung nhân cũng không để mắt đến hai tên tiểu tử miệng còn hôi sữa các ngươi".

Khấu Trọng xoa mặt cười hì hì nói: "Nói như vậy thì mỹ nhân sư phụ đã có ý trung nhân rồi?".

Vân Ngọc Chân không hề khách khí nói: "Liên can gì đến ngươi?".

Từ Tử Lăng đột nhiên nói: "Cô nương như vậy là ỷ mạnh hiếp yếu, sau này chúng ta luyện thành võ công, nhất định sẽ giáo huấn lại cô nương một phen!".

Vân Ngọc Chân mỉm cười nói: "Ta đợi các ngươi đấy! Được rồi! Bây giờ mua bán sòng phẳng! Các ngươi làm cho ta một chuyện, bản bang chủ sẽ bỏ qua cho các ngươi. Nếu không, vô luận là các ngươi có chạy đến đâu, ta cũng sẽ lan truyền tin tức ra giang hồ, thử xem các ngươi trốn được khỏi tay mấy tên Vũ Văn Hóa Cốt, Hàn Bổ Địa, Đỗ Phục Uy gì đó không?".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Đây là uy hiếp đó".

Vân Ngọc Chân nhẹ giọng nói: "Ngoại trừ cưỡng bức, còn có cả dụ dỗ nữa, đảm bảo các ngươi không thể cự tuyệt. Trước tiên ta sẽ truyền cho các ngươi một bộ khinh công trước, để sau này khi các ngươi lưu lãng giang hồ, nếu gặp phải nguy hiểm còn có cơ hội chạy trốn. Ôi! Có lẽ kiếp trước Vân Ngọc Chân này mắc nợ hai ngươi chuyện gì, nên giờ mới cam tâm tình nguyện đem công phu xuất sắc

nhất của mình truyền cho các ngươi".

Hai gã vô cùng phấn khích, nếu có thể bay qua bay lại trên mái nhà như chim, dù cho phải đoản mệnh ba năm hai gã cũng chịu.

Khấu Trọng vội vàng cười cầu tài nói: "hì hì coi như chúng ta đã nhận cô nương làm mỹ nhân sư phụ rồi!".

Từ Tử Lăng cũng có chút nguyên tắc, nên thăm dò trước: "Những chuyện thương thiên hại lý chúng ta không thể làm, giết người phóng hoả lại càng không!".

Vân Ngọc Chân bực dọc nói: "Các ngươi có năng lực làm những chuyện đó sao? Tiểu tặc thì vẫn là tiểu tặc, không phải muốn các ngươi đi ăn trộm thì còn nhờ được các ngươi chuyện gì nữa?".

Hai gã ngạc nhiên vô cùng, nếu chỉ là trộm đồ, nàng ta tự đi trộm không phải là càng nhanh hơn hay sao.

Vân Ngọc Chân đưa mắt nhìn thiên sắc, chậm rãi nói: "Không cần hỏi nhiều nữa, bên trong tự có đạo lý của nó. Sau khi lấy trộm được đồ vật đó, ta sẽ cho mỗi người các ngươi mười lạng hoàng kim, nếu sợ chết, thì số đó cũng đủ cho hai ngươi sống nốt kiếp tàn này. Bây giờ ta lập tức truyền thụ khinh công tâm pháp cho hai ngươi, một tháng sau ta sẽ đến gặp các ngươi ở đây. Lúc ấy sẽ nói cho các ngươi biết đi trộm đồ vật gì".

Đứng trước sự dụ dỗ và uy hiếp lợi hại như vậy, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đành phải vui vẻ gật đầu đáp ứng.

Gương mặt thanh lệ của Vân Ngọc Chân nở ra hiện một nụ cười ngọt lịm, nheo mắt nhìn hai gã mấy lượt, rồi mới nghiêm mặt nói: "Bộ khinh công này là do ta tự sáng tạo ra sau khi tập hợp sở trường của

các nhà khác nhau, được gọi là Ô

Độ Thuật, ở trong võ lâm cũng được tôn xưng là một trong các kỳ công tuyệt nghệ, vô cùng nổi danh, vì vậy đừng có nghĩ rằng ta chỉ truyền mấy thứ công phu hạ đẳng để dỗ dành các ngươi đấy!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Kỳ công tuyệt nghệ gồm những gì?".

Vân Ngọc Chân nói: "không còn thời gian nói nhiều với ngươi nữa đâu. Có điều, Tụ Lý Càn Khôn của Đỗ Phục Uy và Băng Huyền Kình của Vũ Văn Hóa Cập cũng là hai trong số đó".

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Cái gọi là khinh công cũng giống như là cá bơi lội trong nước vậy, chỉ có điều thay nước bằng không khí và gió mà thôi.

Điều quan trọng nhất là đổi khí thế nào trong không trung. Ô Độ Thuật của ta coi trọng nhất chính là quỹ đạo bay lượn trong không trung. Vì các ngươi đã có căn bản nội công rất tốt, nên chỉ cần một tháng thời gian để luyện tập là có thể đạt được tiểu thành rồi".

Hai gã không dám nói leo, ngưng thần lắng nghe, trong lòng vô cùng hưng phấn và hứng thú.

Trước tiên, Vân Ngọc Chân hỏi phương pháp hành công của hai gã, nghe xong thì trầm ngâm hồi lâu, rồi lắc đầu nói: "Nội công của các ngươi quá đặc biệt, e rằng ta cũng không biết phải chỉ điểm các ngươi thế nào nữa".

Hai gã liền lộ vẻ lo lắng.

Từ Tử Lăng nói: "Cô nương cứ nói khẩu quyết ra trước, sau đó chúng ta nghĩ cách luyện tập là xong".

Vân Ngọc Chân thở dài: "Dường như các ngươi chưa từng nghe qua chuyện tẩu hoả nhập ma thì phải?".

Khấu Trọng khẳng khái nói: "Nội công của chúng ta có thể làm chuyện người ta không thể làm nổi. Mỹ nhân sư phụ cứ nói ra đi! Cùng lắm là khi nào ý trung nhân của cô nương không cần cô nữa, để ta thay thế cho là được!".

Vân Ngọc Chân tức giận trừng mắt nhìn gã, khiến cho Khấu Trọng sợ đến lăn tròn một vòng. Nàng thấy vậy thì bật cười rồi trầm giọng nói: "Các ngươi mà gặp phải chuyện gì thì đừng trách ta không cảnh cáo trước đấy! Bước đầu tiên của Ô Độ Thuật chính là hiểu được cái gì gọi là Chính Phản Chi Khí, Chính Chi Khí cũng giống như khi ném một vật thể lên không, khi đến tận cùng nó sẽ rơi xuống. Còn Phản Chi Khí tức là khi lực tận sẽ sinh ra phản kình, khiến vật thể có thể tiếp tục nẩy lên. Chuyện này chỉ có những người có chân khí mới làm được".

Tiếp đó lại nói một tràng khẩu quyết bảo hai gã nhỡ kỹ, rồi chỉ dạy cho hai gã pháp môn hoán khí trong không trung, cuối cùng thì thở dài nói: "Khi luyện công nếu cảm thấy khó chịu trong người thì đừng quá miễn cưỡng! Thôi! Ta phải đi đây!".

Nói đoạn đưa tay cầm lấy ngọn phong đăng, vận nội lực truyền vào. Ngọn phong đăng lập tức chập chờn như muốn tắt phụt. Một lát sau, ngoài biển cũng có

ánh đèn nhấp nháy đáp lại. Hai gã giờ mới biết thì ra ngọn phong đăng này dùng để truyền tín hiệu.

Hai gã nhìn nàng như không nỡ rời xa vậy.

Vân Ngọc Chân khẽ thở dài nói: "Mong rằng lần sau ta đến đây, các ngươi vẫn sinh long hoạt hổ như vậy!".Chú thích:

(1) Vong: nghĩa là quên

Chương 21: Sổ sách cơ mật

Từ một tảng đá lớn cao chừng ba trượng, Khấu Trọng phi thân bay xuống.

"Bịch!".

Gã ngã huych xuống mặt cát, lăn bảy tám vòng, đầu váng mắt hoa, không còn phân biệt được đông tây nam bắc gì nữa.

Từ Tử Lăng cúi xuống bên cạnh gã, cười khổ nói: "Mỹ nhân sư phụ của chúng ta nói đúng lắm, Ô Độ Thuật của nàng ta vô luận là về vận khí, đổi khí hay phương pháp phát lực đều hoàn toàn tuyệt nhiên chẳng hề liên quan đến cái mà chúng ta vẫn gọi là tuyệt thế thần công gì cả, có lẽ mãi mãi cũng không thể hòa hợp lại với nhau được, xem ra giấc mộng khinh công này đành phải gác lại một bên thôi".

Khấu Trọng quay người lại, ngẩng mặt lên nhìn gã nói: "Đừng nhận thua sớm như vậy có được không? Ngươi còn nhớ lý luận vĩ đại của chúng ta không?

Chỉ cần nội ngoại hợp nhất, chúng ta sẽ có thể phát động chân khí trong nội thể, mà phương pháp duy nhất để làm được nội ngoại hợp nhất chính là vật ngã đồng vong(1), ngươi có còn nhớ không?"

Từ Tử Lăng khổ não nói: "Vấn đề là chúng ta chỉ là phàm phu tục tử, không thể nào lần nào cũng trèo lên cao rồi nhảy xuống như vậy! Hê... ta có một phương pháp rất ngu ngốc!".

Khấu Trọng ngồi dậy nói: "Vấn đề khó như vậy mà cũng nghĩ ra

được một phương pháp giải quyết, vậy thì đó tuyệt đối không phải là một phương pháp ngu ngốc".

Từ Tử Lăng nói: "Ngươi còn nhớ lần chúng ta nhảy xuống từ chiếc thuyền lớn của Đông Minh Phái không?".

Khấu Trọng gật đầu: "Nằm mơ ta cũng không quên nổi! Chút nữa thì chết ngộp rồi còn gì?".

Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói: "Chúng ta không những không chết, mà tự nhiên còn học được phương pháp dùng nội tức hô hấp dưới nước sâu. Có thể thấy mỗi khi chúng ta lâm vào tuyệt cảnh, tự nhiên sẽ phát huy được cái mà mẹ gọi là bảo tàng trong nội thể. Bảo tàng của chúng ta sớm đã được công năng kỳ dị của Trường Sinh Quyết mở cửa ra rồi, mỗi lần gặp phải chuyện nguy hiểm, bảo tàng mới có thể phát huy tác dụng một cách triệt để".

Khấu Trọng đưa mắt nhìn tảng đá lớn mà gã vừa ngã xuống, biến sắc nói:

"Không phải ngươi đề nghị chúng ta nhảy xuống từ vách đá cao trăm trượng đấy chứ?".

Từ Tử Lăng nhún vai nói: "Sợ cái gì! Bên dưới là mặt biển, dù thế nào cũng không ngã chết được đâu".

Khấu Trọng lắc đầu phản đối: "Như thế cũng không được. Chỉ khi gặp nguy hiểm, nếu ngã sẽ tan xương nát thịt, chân khí của chúng ta mới có thể phát huy được tác dụng".

Lần này đến lượt Từ Tử Lăng biến sắc: "Ngươi không nghiêm túc như vậy chứ?".

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: "Vách đá trăm trượng thì hơi khoa trương một chút, e rằng cả mỹ nhân sư phụ cũng ngã đến ngọc nát hương tan mất. Theo ta thấy thì khoảng hơn mười trượng là đủ rồi! Hê... Tiểu Lăng! Để lão ca này đi thử xem sao! Nếu ta mà ngã chết, thì hãy hoả táng thi thể cho ta, rồi đem đến sơn cốc nhỏ đó an táng cạnh mộ của mẹ chúng ta nhé. Còn ngươi thì cũng nên quên đi giấc mộng làm võ lâm cao thủ, trở về làm một đầu bếp bình thường, sau này lấy vợ sinh con, đặt cho nó cái tên Từ Trọng để kỷ niệm người huynh đệ vĩ đại này là được rồi".

Từ Tử Lăng thất thanh nói: "Nói cho ta biết là ngươi chỉ nói đùa thôi đi!".

Khấu Trọng lắc đầu: "Một khi ngươi đã gặp loại người như Vũ Văn Hóa Cốt, Đỗ Phục Uy, thì ngươi vĩnh viễn sẽ không chịu sống một cuộc sống bình lặng.

Cũng một lý lẽ như vậy, một khi ngươi đã gặp những mỹ nhân như mẹ hay mỹ nhân sư phụ, thì e rằng rất khó tình nguyện lấy một nữ tử tầm thường làm thê tử.

Vì vậy, thế nào ta cũng phải đánh một ván này. Thắng thì có thể luyện được tuyệt thế khinh công, thua thì có thể xuống hoàng tuyền báo hiếu cho mẹ chúng ta?

Hảo huynh đệ, ngươi đã hiểu chưa?".

Từ Tử Lăng chán nản ngồi xuống, thở dài nói: "Lời ngươi nói lúc nào cũng rất có sức thuyết phục. Được rồi, nếu chết thì cùng chết chung cho xong!".

Hai gã đứng trên mép bờ đá, cúi đầu nhìn những bụi cỏ và loạn thạch bên dưới, do dự không quyết.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Hình như hơi cao một chút thì phải. Chúng ta thật ngốc, quyên mất không hỏi mỹ nhân sư phụ xem cao thủ bình thường khi mới luyện thì có thể nhảy từ độ cao bao nhiêu trượng xuống?".

Từ Tử Lăng ngẩng mặt lên nhìn bầu trời sao tráng lệ, cười khổ nói: "Có phải nên về đi ngủ hay không?".

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi, nhắm chặt mắt lại nói: "Ta đếm ba tiếng, sau đó thì cùng nhảy xuống. Nhớ kỹ phải... là không được nghĩ gì hết, tất cả thuận theo tự nhiên là được!".

Từ Tử Lăng cao giọng đếm: "Một!".

Khấu Trọng tiếp lời: "Hai!".

Sau đó hai gã cùng hét thật lớn: "Ba!".

Đoạn vận lực vào hai chân, nhảy khỏi vách đá.

Trong sát na ngắn ngủi, những hồi ức khó quên trong quá khứ như gặp gỡ

Phó Quân Sước bên bờ suối, cái chết của nàng, bị Đỗ Phục Uy kiềm giữ, gặp gỡ với Tố Tố và Lý Tịnh, bị Thanh Thanh lạnh nhạt trong kỹ viện, vẻ đẹp của Vân Ngọc Chân buổi sơ kiến... tất cả đều hiện lên trong khoảnh khắc rồi lập tức biến mất, tiếp đó, đầu óc hai gã trống rỗng.

Rồi bắt đầu cảm thấy thân thể mình đang rơi xuống nhanh chóng.

Chính vào sát na sinh tử tồn vong này, đột nhiên hai gã hoàn toàn

không hô hấp bằng ngoại khí, mà nội tức như được một đốm lửa đốt cho bốc cháy lên phừng phừng.

Tựa như mộng cảnh.

Trong nháy mắt, hai gã đã hiểu ra phương pháp thúc đẩy chân khí vận hành trong nội thể.

Chính là phải đoạn tuyệt hô hấp với bên ngoài trước, như thế mới có thểp hát động được sự hô hấp nội tại bên trong cơ thể. Đây cũng chính là hô hấp tiên thiên mà đạo gia vẫn thường hay nói tới.

Toàn thân hai gã như có kiến bò, chân khí không ngừng dịch chuyển khắp các đường kinh lạc.

Chân khí của Từ Tử Lăng từ huyệt Dũng Tuyền chạy lên. Còn của Khấu Trọng lại từ Thiên Linh Cái đổ xuống.

Hai gã cùng lúc nhớ lại khẩu quyết Ô Độ Thuật của Vân Ngọc Chân đã truyền dạy, lập tức đề khí, ấn mạnh song chưởng xuống dưới theo nguyên lý

"phản kình". Một luồng lực đạo theo chiều ngược lại lập tức nảy sinh, chẳng những làm giảm bớt tốc độ rơi của hai gã mà còn đẩy cả hai lên cao thêm nửa thước, lộn một vòng trên không, rồi rơi "bịch" xuống một bụi cỏ rậm rạp, bốn vó chổng lên trời, đầu óc choáng váng.

Khấu Trọng bò dậy trước, vui mừng hét lớn: "Mẹ! Chúng con thành công rồi!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cuối cùng cũng đã tiến một bước dài trong võ đạo, đột phá được một cửa ải vô cùng quan trọng đối với

người luyện võ. Tuy rằng vẫn còn một khoảng cách lớn với các cao thủ chân chính, nhưng tin rằng không lâu nữa, hai gã sẽ đạt được trình độ đó.

Một hôm, Từ Tử Lăng đột nhiên nảy ra ý nghĩ quái lạ, kéo Khấu Trọng xuống đáy biển luyện công, nhưng hai gã làm thể nào cũng không thể đứng vững được, thế là hai gã đem hai tảng đá lớn buộc vào chân mình, như vậy tình hình mới được cải thiện đôi chút.

Dần dần hai gã cảm thấy có thể vận khí ngưng tụ chân lực vào hai chân, thậm chí có thể đối kháng với dòng hải lưu ngầm dưới biển mà không cần dùng tảng đá lớn để trụ vững thân mình nữa.

Từ sau khi phát hiện ra điều này, hai gã bắt đầu thử nghiệm nhảy lên cao từ dưới biển, càng luyện càng cảm thấy hứng thú.

Khi lên trên bờ, do đã có kinh nghiệm khi ở dưới nước nên việc luyện Ô Độ Thuật của hai gã càng thêm thuận lợi, càng luyện càng cảm thấy đắc tâm ứng thủ, bọn gã đã có thể dễ dàng tung mình nhảy lên những cây cao hơn hai chục trượng, lúc nhảy xuống thì càng giở đủ thứ tư thế ra để chơi đùa.

Vừa luyện khinh công, hai gã vừa lấy binh khí ra tập luyện với nhau, dần dần từng bước cũng nắm được pháp môn vận kình.

Đêm nay là đêm mà Vân Ngọc Chân hẹn ước. Hai gã ăn mặc chỉnh tế đi ra bãi biển chờ đợi.

Khấu Trọng ngồi xuống nghĩ ngợi hồi lâu rồi trầm ngâm nói: "Phòng nhân chi tâm bất khả vô, ta quên mất câu này là mẹ nói hay là Đỗ Phục Uy nói rồi".

Từ Tử Lăng nói: "Hình như là mẹ chúng ta nói thì phải. Có phải

ngươi không tin mỹ nhân sư phụ không?".

Khấu Trọng nói: "Võ lâm cao thủ người nào người nấy đều cao thâm khó dò, không thể để người khác biết chúng ta có bao nhiêu bản lĩnh được. Ta thấy tốt nhất chúng ta nên dấu diếm thực lực đi, không để cho mỹ nhân sư phụ biết được chúng ta đã học được Ô Độ Thuật, đề phòng lúc nàng ta có ý định hại chúng ta, cũng còn có chút vốn mà đào tẩu".

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, đoạn đưa mắt nhìn ra biển nói: "Nhìn kìa!".

Một ánh đèn xuất hiện trên mặt biển, nhanh chóng lại gần hai gã.

Một chiếc khoái thuyền luồn lách giữa đám loạn thạch, đi đến chỗ nước nông.

Hai gã liền tụ công lực vào song mục, tình hình trên thuyền nhỏ lập tức hiện ra rõ như ban ngày. Chỉ thấy lái thuyền là bốn gã đại hán thân hình vạm vỡ, đầu thuyền có một nữ tử trẻ tuổi vận kình trang màu trắng, nhưng không phải là Vân Ngọc Chân.

Thiếu nữ tung mình nhảy lên, chỉ nhấp nhô hai cái đến trước mặt hai gã, cung kính nói: "Tiểu tỳ Vân Chi, phụng lệnh bang chủ Vân Ngọc Chân tiểu tử, đặc biệt đến đây đón tiếp hai vị công tử lên thuyền".

Hai gã không ngờ Vân Ngọc Chân lại có chiêu này, đưa mắt nhìn nhau một cái rồi theo Vân Chi lên thuyền.

Sau khi lên thuyền nhỏ, Vân Chi đưa hai gã đến thuyền lớn đậu ở ngoài xa.

Lúc này, Vân Ngọc Chân đang ngồi trên một chiếc thái sư ỷ đợi sẵn.

Đợi hai gã ngồi xuống hai bên tả hữu của nàng, Vân Chi liền xin phép thoái lui. Trong phòng chỉ còn lại ba người, hai gã và Vân Ngọc Chân.

Vân Ngọc Chân mỉm cười nói: "Luyện thế nào rồi?".

Khấu Trọng giả vẻ xấu hổ, khẽ lắc đầu.

Từ Tử Lăng cũng phối hợp nhịp nhàng với gã, thở dài nói: "Hễ luyện là huyết khí đảo lộn, nên chúng tôi không dám luyện tiếp nữa".

Vân Ngọc Chân không che dấu được vẻ thất vọng trên nét mặt, cúi đầu trầm ngâm, sau cùng mới miễn cưỡng nói: "Chưa luyện thành thì bàn tính kế sách trước vậy!".

Hai gã lập tức hiểu ra, tuy Vân Ngọc Chân nói thật hay ho, nhưng kỳ thực nàng ta truyền khinh công cho hai gã cũng chỉ vì muốn hai gã hoàn thành nhiệm vụ đó mà thôi, trong lòng bất giác cảm thấy may mắn vì đã không đem sự thực nói ra cho nàng biết.

Vân Ngọc Chân thở dài một tiếng nói: "Các ngươi có biết hôm đó tại sao Đông Minh Phái lại cho các ngươi lên thuyền không?".

Khấu Trọng nói: "Mỗi năm bọn họ đều đến Trung Thổ, chọn một số thiếu nam có tư chất, không cần nói cũng biết là để về làm chồng đám nữ nhân ấy rồi, đúng không?".

Vân Ngọc Chân nói: "Các ngươi hãy đem những việc mình đã gặp trên thuyền kể hết ra, không được để sót chi tiết nào!".

Khấu Trọng chỉ nói vài câu đã kể hết chuyện ra, bởi vì lúc ấy quá trình sự việc diễn tiến cũng chỉ chưa đến nửa tuần trà.

Vân Ngọc Chân nghe xong thì nhíu mày lại, một hồi lâu sau mới nói: "Thật là kỳ quái, tại sao Đông Minh Phu Nhân lại hỏi các ngươi những câu hỏi kỳ quái như vậy?".

Từ Tử Lăng nói: "Còn phải hỏi nữa sao? Đã chọn nữ tế thì phải chọn những kẻ có hoài bão một chút, nên khi bà ta phát giác hai chúng tôi chỉ là những kẻ tham tài hám lợi, liền động nộ mà đuổi xuống thuyền".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Không phải cô nương muốn chúng tôi đến đó trộm đồ chứ? Vậy chi bằng cô nương tự xuất thủ còn hơn, chỉ cần bọn họ thu thang dây lên thuyền, là chúng tôi không trèo lên được rồi".

Vân Ngọc Chân mỉm cười chậm rãi nói: "Nếu không phải không còn sự lựa chọn nào khác, ai thèm nhờ đến hai tên tiểu quỷ các ngươi chứ. Hiện giờ chỉ có hai ngươi là có thể đường đường chính chính lên Phiêu Hương Hiệu của Đông Minh Phái mà thôi".

Hai gã ngạc nhiên vô cùng.

Khấu Trọng không hiểu hỏi: "Mỹ nhân sư phụ có lầm không vậy, chúng tôi e rằng cũng giống như cô nương, đều là nhân vật mà Đông Minh Phu Nhân không hoan nghênh lắm đâu".

Vân Ngọc Chân nói: "Lúc này khác, lúc ấy khác, làm sao mà giống nhau được. Hiện giờ các ngươi vừa mới lập đại công cho Đông Minh Phái, Đông Minh Phu Nhân còn phái đi tứ đại hộ pháp tiên tử tìm kiếm các ngươi khắp nơi, chỉ có điều là không tìm thấy mà thôi".

Hai tên tiểu tử lập tức lộ vẻ đắc ý, nghĩ đến tiểu tì nữ xinh đẹp kia, bất giác lại cảm thấy mặt nóng bừng lên.

Vân Ngọc Chân mỉm cười nói: "Giờ các ngươi đã hiểu ra chưa? Ta sẽ sắp xếp để các ngươi gặp gỡ họ một cách tình cờ, vậy thì các ngươi có cơ hội để lên Phiêu Hương Hiệu rồi".

Từ Tử Lăng nói: "Cô nương còn chưa nói chúng tôi phải trộm thứ đồ gì?".

Vân Ngọc Chân nhạt giọng nói: "Còn nhớ ta nói mỗi một bang phái trên giang hồ đều có phương pháp kiếm tiền riêng của họ không? Đông Minh Phái giỏi nhất chính là chế tạo binh khí chất lượng cao, rất nổi tiếng trên giang hồ. Trong hơn mười thứ thần binh lợi khí nổi danh nhất hiện nay thì đã có ba thứ là xuất xứ từ xưởng đúc vũ khí của họ ở Lưu Cầu rồi".

Từ Tử Lăng hiểu ra nói: "Thì ra cô nương muốn chúng tôi đi trộm binh khí!".

Vân Ngọc Chân lắc đầu nói: "Trừ phi là thần binh lợi khí như Can Tướng Mạc Tà, bằng không thì có gì đáng để trộm đâu. Thứ mà ta muốn các ngươi trộm là một quyển sổ có liên quan rất trọng đại".

Hai gã ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Vân Ngọc Chân mắt lộ thần quang, nói: "Cuốn sổ này ghi lại những vụ buôn bán vũ khí mấy năm gần đây của Đông Minh Phái, bên mua và bên bàn đều phải đóng ấn triện vào đó. Trong sổ này có ghi rõ các chủng loại binh khí được mua bán và số lượng của chúng. Vũ Văn Hóa Cập ra lệnh cho Hải Sa Bang tấn công Phiêu Hương Hiệu cũng chính là vì cuốn sổ này".

Hai gã càng nghe càng không hiểu, nghi hoặc nhìn Vân Ngọc Chân.

Vân Ngọc Chân lại giải thích tiếp: "Đây là chuyện minh tranh ám đấu trong nội bộ triều đình. Ví như một vị đại thần nào đó âm thầm mua binh khí của Đông Minh Phái với số lượng lớn, vậy thì cuốn sổ này trở thành thiết chứng như sơn, Vũ

Văn Hóa Cập có thể dựa vào nó để tấu lên hôn quân, tiêu diệt đối thủ của y, các ngươi đã hiểu chưa?".

Khấu Trọng nói: "Mỹ nhân sư phụ không phải là Vũ Văn Hóa Cập, tại sao lại cần cuốn sổ đó làm gì?".

Vân Ngọc Chân bực mình gắt: "Ngươi không cần biết chuyện của ta làm gì, tóm lại là chỉ cần trộm cuốn sổ đó về đây, ta sẽ trả tự do và tặng hoàng kim cho các ngươi, nếu không có việc gì nữa, thì các ngươi hãy tận dụng thời gian hơn mười ngày này, ta sẽ sai người dạy cho các ngươi thuật ăn trộm thượng thừa nhất.

Đã rõ cả chưa?".

Tiếng gõ cửa vang lên, Vân Chi bước vào nói: "Có một chiếc thuyền nhỏ đuổi tới, có lẽ là Lý công tử!".

Vân Ngọc Chân má phấn thoáng hồng: "Kẻ này đúng là phiền phức mà, cứ để y lên thuyền cho xong!".

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Dẫn hai tên tiểu quỷ này đi gặp Trần Công".

Hai gã thấy nàng có vẻ yêu thức Lý công tử nào đó, trong lòng đã thầm bất mãn. Giờ lại bị nàng gọi là hai tên tiểu quỷ, lòng tự tôn càng bị tổn thương nhiều hơn, tức giận theo Vân Chi ra ngoài.

Vân Chi nhận lệnh của Vân Ngọc Chân, dẫn hai gã lên hành lang

tầng trên, đến trước cửa một căn phòng, gõ cửa nói: "Trần Công! Hai vị công tử đến rồi!".

Một giọng nói già nua vang lên đáp lại: "Đưa bọn họ vào đây!".

Vân Chi liền đẩy cửa ra, để hai gã tự vào.

Hai gã bước vào trong phòng mới phát hiện gian phòng này rất lớn, bên trong bày đủ các loại khoá, mô hình nhà cửa khác nhau, lại có cả một số công cụ không biết dùng để làm gì nữa. Trên tường có treo rất nhiều bức tranh kiến trúc, hình như đây là một công trường lớn được thiết kế trên con thuyền này vậy.

Trong phòng có một lão nhân gù lưng, râu dài đang dựa lưng vào cửa sổ chăm chú quan sát một chiếc khoá. Lão nhân không thèm liếc mắt nhìn hai gã, chỉ cất giọng khan khan nói: "Đóng cửa lại!".

Từ Tử Lăng liền đưa tay đóng cửa lại.

Lão nhân đặt chiếc khóa xuống, bước về phía hai gã. Vì lão thấp hơn hai gã cả cái đầu nên phải ngẩng mặt lên mới nhìn rõ được mặt mũi hai gã. Chỉ nghe lão cười khan một tiếng rồi nói: "Nghe nói từ nhỏ các ngươi đã sống nhờ nghề ăn trộm! Ha! Đưa tay ra cho lão xem nào!".

Lão nhân lật đi lật lại bốn bàn tay của hai gã lên xem xét, một hồi lâu sau mới lộ vẻ kinh ngạc nói: "Lão đây chưa từng thấy đôi tay nào tốt như các ngươi cả.

Không ngờ một lần lại được thấy cả hai đôi nữa. Ha! Trần Lão Mưu này có truyền nhân rồi!".

Tiếp đó lão chắp tay bước đến cửa sổ rồi dừng lại, dõi mắt nhìn ra

bên ngoài nói: "Muốn ăm trộm đồ, ngoại trừ đôi tay linh hoạt ra, còn cần phải có cơ trí tuỳ cơ ứng biến và một học vấn nhất định về kiến trúc cơ quan nữa".

Nói đoạn, lão lại quay người lại, bảo hai người đến trước một mô hình kiến trúc rồi nói: "Toà kiến trúc này do mười toà tứ hợp viện tổ thành, giả như các ngươi muốn trộm một viên bảo ngọc, các ngươi sẽ tìm nó như thế nào?".

Thấy hai gã không nói gì, lão lại đắc ý dương dương chỉ một toà kiến trúc khác, nói: "Các ngươi nhận ra nó không?".

Khấu Trọng thất thanh nói: "Đây không phải là phủ đệ của Dương Châu tổng quản sao?".

Trần Lão Mưu nói: "Chính là cái ổ chó của Uất Trì Thắng. Kỳ thực, ăn trộm đồ cũng không phải quá khó, giả dụ như lão muốn các ngươi trộm một cuốn sổ cơ mật, xem xong phải nhớ hết những gì ký tải trong đó, rồi lại đặt cuốn sổ về chỗ cũ, khiến cho không ai biết nó đã bị ngươi xem qua, như vậy thì không những cần có bản lĩnh cao cường, còn phải có trí nhớ rất tốt nữa. Ồ! Hai ngươi có biết chữ không?".

Khấu Trọng vốn đã có nghi tâm với Vân Ngọc Chân, đương nhiên không chịu nói thật, ra vẻ xấu hổ nói: "Chúng tôi có cơ hội đến trường học hay sao?".

Trần Lão Mưu đồng tình nói: "Cũng chẳng trách các ngươi được. Cũng may nhiệm vụ lần này, căn bản không cần các ngươi biết chữ".

Nói đoạn lão dẫn hai gã đến trước một tấm bản đồ treo trên vách tường bên phải rồi nói: "Đây chính là Phiêu Hương Hiệu mà các ngươi đã từng lên rồi, những chỗ bôi đen là chỗ chúng ta còn chưa

tình hình".

Trên tường là một bức tranh lập thể của con thuyền Phiêu Hương Hiệu, nhưng phần lớn đều đã bị bôi đen.

Trần Lão Mưu thao thao bất tuyệt giảng giải, hai gã cũng cảm thấy có hứng lên chú tâm lắng nghe, thỉnh thoảng còn đưa ra câu hỏi. Đến khi trời sáng, Vân Chi mới đến dẫn bọn gã đến một căn phòng ở cuối hành lang gần đuôi thuyền nghỉ ngơi, hai gã đặt lưng xuống là ngủ luôn, đến tận hoàng hôn mới tỉnh giấc.

Hai tên tì nữ đến thị hầu hai gã tắm rửa thay đồ, lại cạo râu, chải tóc cho cả hai. Đến khi Vân Chi đến dẫn hai gã đi ra phòng khách, phải ngạc nhiên thốt lên:

"Thì ra hai vị công tử đều là nhất biểu nhân tài, thật là thất kính, thất kính!".

Khấu Trọng thấy nàng tú lệ đáng yêu, liền cúi đầu nói: "Tỷ tỷ năm nay bao nhiêu tuổi? Xem ra cũng tương đương với chúng ta nhỉ?".

Vân Chi không hiểu sao lại bực dọc nói: "Nhiều hơn hai người là được. Đi thôi!".

Nói đoạn, quay người bỏ đi trước.

Hai gã biết nàng ta coi thường mình, đưa mắt nhìn nhau chán nản rồi vội cất bước đi theo phía sau.

Ở phòng khách đã bày sẵn một bàn tiệc rượu, chỉ có ba chỗ ngồi, ở giữa là một đại hán cẩm bào, dáng vẻ thô lỗ xấu xí, má bên phải còn có một vết sẹo dài chừng hai thốn, khiến người ta có cảm giác y là một kẻ hung dữ, tàn bạo, nhưng hai mắt lại sáng rực có thần, vừa

nhìn đã biết là nội công cao thủ.

Người này không ngờ lại rất khách khí, đứng dậy nghênh tiếp hai gã, đoạn nói: "Bản nhân Bốc Thiên Chí, phó bang chủ Cự Kình Bang. Vân bang chủ có chuyện phải lên bờ, nên đã giao phó trọng trách tiếp đãi hai vị tiểu huynh đệ cho Bốc mỗ".

Hai gã không thấy mỹ nhân sư phụ, lại đoán nhất định nàng đã đi cùng với Lý công tử gì đó kia rồi, trong lòng cảm thấy hụt hẫng vô cùng, có điều thức ăn trên bàn quá hấp dẫn nên hai gã cũng mau chóng quên đi nỗi buồn thoáng qua ấy. Hai gã trả lời mấy câu xã giao rồi ngồi xuống ăn uống thả cửa.

Bốc Thiên Chí câu được câu mất hỏi chuyện của hai gã. Khấu Trọng thuận miệng đáp bừa, bịa đến nỗi chính gã cũng cảm thấy vừa ý.

Trước khi tiệc tàn, Bốc Thiên Chí sai người mang đến một chiếc hộp gấm, mở ra hộp ra cho hai gã xem. Bên trong là một cuốn sổ hết sức tinh kỳ, bên trên có hình biểu tượng của Đông Minh Phái giống như biểu tượng được thêu trên buồm của Phiêu Hương Hiệu vậy".

Hai gã ngạc nhiên nhìn Bốc Thiên Chí.

Bốc Thiên Chí không nói gì, lật trang đầu tiên ra, chỉ thấy bên trong chi chít những chữ được viết bằng hai màu đen, đỏ. Những chữ đen là tên binh khí và số mục, còn chữ màu đỏ bên cạnh là viết số tiền, tất cả đều dùng hoàng kim để tính toán, món lớn nhất lên tới ba ngàn lượng hoàng kim, đủ để cho một người bình thường sống sung túc cả đời. Ngoài ra còn có cả ngày giờ và địa điểm giao hàng nữa.

Điểm nổi bật nhất là sáu chữ "Lũng Tây Lý Phiệt Đệ Nhất" ở trên cùng, nhưng nhìn thấy con dấu hay chữ ký hoặc thứ gì đó tương tự như vậy.

Khấu Trọng cố làm ra vẻ hồ đồ nói: "Nó nhận ta tôi, nhưng tôi lại không nhận ra nó. Bên trên viết những gì vậy?".

Bốc Thiên Chí lại giở trang thứ hai ra, bên trong hoàn toàn không có gì.

Bốc Thiên Chí lật lại trang đầu tiên rồi nói: "Thứ mà chúng tôi nhờ hai vị tiểu huynh đệ đi trộm chính là cuốn sổ như thế này, mở ra trang đầu tiên thì là như vậy.

Hai người phải lưu tâm nhớ cho thật kỹ, đến lúc đó không thể lầm lẫn được".

Từ Tử Lăng thử thăm dò, chỉ tay vào chữ nhất trong dòng "Lũng Tây Lý Phiệt Đệ Nhất" nói: "Chữ này thì tôi biết, đó là chữ nhất. Những chữ khác thì không biết, rốt cuộc là bên trên này viết những gì vậy?".

Bốc Thiên Chí nói: "Viết những gì hai người không cần quan tâm đến làm gì.

Chữ nhất này là chỉ trang thứ nhất. Đến khi nào hai người rời thuyền, Bốc mỗ sẽ cho xem một lần nữa".

Hai gã càng thêm hoài nghi, có điều ngay sau đó hai gã lại phải đi học "kỹ thuật ăn trộm vĩ đại" của Trần Lão Mưu nên không có thời gian để nghĩ nhiều, những lúc nhàn rỗi thì lại ở trong phòng lén lút luyện công.

Năm ngày sau thì thuyền đi vào Trường Giang, dừng lại bên bờ bốn ngày, nhưng lại không cho hai gã lên bờ. Tiếp đó lại khởi trình lên phía Bắc, đến giờ cơm tối, hai gã mới biết Vân Ngọc Chân đã trở lại, nhưng Bốc Thiên Chí lại không thấy đâu.

Vân Ngọc Chân thần thái hào hứng, đẹp đến độ như làm cả căn phòng sáng bừng lên. Có điều hai gã tiểu tử sớm đã biết nàng không có ý gì với mình, nên cảm giác với nàng cũng không được như lúc đầu nữa. Bởi vì nàng tuyệt đối không phải là một Phó Quân Sước hoặc Tố Tố thứ hai.

Khấu Trọng nói: "Rốt cuộc là chúng ta đang đi đâu?".

Vân Ngọc Chân đáp: "Giờ chúng ta đang Bắc thượng lên sông Hoài, sau đó đi về Chung Dương ở phía Tây, đến lúc đó ta sẽ sắp xếp cho các ngươi gặp người của Đông Minh Phái".

Nói đoạn, nàng đưa mắt ngắm hai gã một lượt, cười cười nói: "Hai năm nữa thì các ngươi nhất định sẽ trở thành hai bậc nam nhi anh tuấn khôi ngô, hiện giờ cạo râu, cắt tóc đi, so với trước đây đã có thần khí hơn rất nhiều rồi, năm nay các ngươi bao nhiêu tuổi rồi?".

Khấu Trọng nói: "Tôi vừa qua mười tám, hắn nhỏ hơn tôi một tuổi".

Vân Ngọc Chân lại hân hoan nói: "Nghe Trần Công nói, hai người học gì hiểu đấy, thật không uổng kỳ vọng của ta".

Từ Tử Lăng nói: "Sau khi chúng tôi lấy được cuốn sổ đó thì làm sao mà rời khỏi Phiêu Hương Hiệu?".

Vân Ngọc Chân đáp: "Chuyện này các ngươi không cần phải lo lắng, ta sẽ bảo người dạy các ngươi cách sử dụng đèn tín hiệu để liên lạc với chúng ta, đến lúc đó ta sẽ đích thân lên thuyền đưa các ngươi đi, bảo đảm an toàn cho cả hai".

Khấu Trọng nói: "Tại sao Đông Minh Phái lần này lại ở Trung Nguyên lâu như vậy?".

Vân Ngọc Chân nói: "Cứ ba năm một lần, họ lại đến Trung Nguyên một thời gian để nhận đơn đặt hàng mới và kết toán sổ sách, còn binh khí thì do một thuyền khác chuyên trách vận chuyển, những chuyện này các ngươi không cần để ý".

Từ Tử Lăng nói: "Tình hình bên ngoài có biến hóa gì không?".

Vân Ngọc Chân nhạt giọng kể: "Đỗ Phục Uy vẫn trấn thủ ở Lịch Dương, nhiều lần đánh bại quân Tuỳ. Bốn tháng trước, Đậu Kiến Đức đã tự xưng Trường Lạc Vương, thanh thế đã vượt quá Đỗ Phục Uy. Gần đây lại nổi lên mấy người nữa, một là Từ Viên Lãng, một người khác là Lư Minh Nguyệt. Hai người này đều là nhân vật có ảnh hưởng trong võ lâm Trung Nguyên, nhưng nếu luận về náo động thì hai người này lại không bằng Lương Sư Đô và Lưu Vũ Châu của Ưng Dương Phái đồng loạt khởi binh phản Tuỳ. Bọn họ vốn là tướng quân của triều đình, vì vậy nên lần này lực lượng của Tuỳ thất đã giảm đi một phần đáng kể".

Nói đến đây nàng lại thở dài một tiếng: "Hai người này có quan hệ rất thân thiết với lũ Đột Quyết, gần đây Lương Sư Đô còn bái Võ Tôn Tất Huyền của Đột Quyết làm sư phụ, được người Đột Quyết chống lưng. Tàn cục này thật không biết phải thu dọn thế nào đây".

Hai gã nhớ lại nhi tử của Lương Sư Đô là Lương Thuấn Minh với Trầm Vô Song, nữ nhi của Trầm Thiên Quần, nhất thời ngây người.

Từ Tử Lăng quan tâm đến Tố Tố, liền hỏi đến Trác Nhượng, chủ nhân của nàng.

Vân Ngọc Chân đích thực là nắm rõ tình hình đương cục như lòng bàn tay, ung dung đáp: "Trác Nhượng và Lý Mật tập trung binh lực, chuẩn bị tấn công Lạc Thương, nếu như thành công, thì Tuỳ thất sẽ

nguy to. Nếu luận về đức, thì Đại Long Đầu Trác Nhượng là người có thanh thế nhất trong đám nghĩa quân, nhưng thanh thế của y đều nhờ vào Lý Mật mới có được, như vậy sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề thôi".

Tiếp đó lại nói: "Hình như các ngươi cũng có chút kiến thức về mặt này thìp hải?".

Khấu Trọng nói: "Đều là do Đỗ Phục Uy nói cho chúng tôi cả".

Hai gã đều lo lắng cho Tố Tố, ăn vội ăn vàng rồi lại đi học nghệ với Trần Lão Mưu, đến khi về phòng thì đã quá canh ba.

Hai gã giả vẻ đã ngủ say, nằm trên giường thương lượng.

Khấu Trọng nói: "Mỹ nhân sư phụ của chúng ta đẹp thì có đẹp thật đấy, nhưng tâm địa lại chẳng tốt chút nào. Rõ ràng là muốn lợi dụng chúng ta đi ăn cắp đồ để hại người".

Từ Tử Lăng nói: "Phải nói là uy hiếp chúng ta đi uy hiếp Lý Phiệt mới đúng.

Chúng ta quyết không thể trợ giúp nàng ta hại người được, chi bằng chạy trốn đi cho xong".

Khấu Trọng thở dài nói: "Ngươi tưởng rằng ta không muốn đào tẩu hay sao?

Vấn đề là nếu như mỹ nhân sư phụ thực sự thủ lạt tâm lang, đem hành tung của chúng ta công cáo thiên hạ, thậm chí còn vẽ tôn dung của chúng ta đem treo khắp nơi nữa, vậy thì e rằng chúng ta khó mà sống được. Vì vậy, ta và ngươi phải nghĩ một kế sách thoả đáng để thoát thân mới được".

Từ Tử Lăng nói: "Ta thật muốn khi gặp Đông Minh Phu Nhân sẽ nói hết tất cả ra, sau đó nhờ bà ta dẫn chúng ta đi Lưu Cầu, nhưng làm vậy lại không thể báo thù được cho mẹ của chúng ta rồi".

Khấu Trọng cũng tiếp lời: "Cũng không thể gặp được Lý đại ca và Tố Tố tỷ".

Hai gã trầm ngâm một hồi, cuối cùng Khấu Trọng cũng lên tiếng nói: "Ngươi có phát giác mấy ngày nay tình hình trên thuyền có chút dị dạng không?".

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Từ khi mỹ nhân sư phụ trở về, không khí trên thuyền đột nhiên trở nên khẩn trương, hướng đi cũng bất thời thay đổi, xem ra là đang phòng bị địch nhân nào đó".

Khấu Trọng vỗ đùi nói: "Có rồi! Những người này không chừng là vì chúng ta mà đến đó. Có thể là Hải Sa Bang hoặc người cha hờ Đỗ Phục Uy, ngươi có thể sắp xếp gian tế ở trong đám bộ hạ của người khác, người ta cũng có thể làm như vậy với ngươi đúng không?

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Đó thì gọi là phương pháp khỉ mốc gì chứ? Nếu để cha hờ hay Hàn Bổ Địa bắt được, thì thà ở đây còn hơn, chí ít thì cũng được đối xử khách khí một chút".

Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Bản sơn nhân tất có diệu kế. Chúng ta còn một chiêu "Tá Tử Độn" mà, cứ giả như bị giết rồi lén trốn đi sau là được".

Từ Tử Lăng chán nản nói: "Nói thì dễ nhưng liệu có làm được không?".

Khấu Trọng nói: "Nếu ở chỗ khác, hoặc giả công phu chúng ta kém

cỏi như lúc trước tự nhiên là không thể làm được, nhưng hiện giờ đang ở trên thuyền, chúng ta chỉ cần giả vờ trúng chiêu bay xuống biển, thuận tiện thì phun ra chút máu, sau đó lẩn đi dưới đáy nước, lúc đó ai cũng nghĩ chúng ta đã tang thân dưới lòng nước rồi. Như vậy không phải chúng ta đã được tự do rồi hay sao?".

Từ Tử Lăng lại hỏi: "Lấy đâu ra máu bây giờ?".

Khấu Trọng ra hiệu bảo đi ăn trộm, cười cười nói: "Ngày nào chúng ta cũng ăn thịt gà, như vậy có thể thấy trong nhà bếp nhất định là nuôi không ít gà...hì hì... người đã hiểu chưa?".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Vấn đề là chúng ta không biết địch nhân đến lúc nào, nếu như trộm máu quá sớm thì sẽ bị đông lại thành cục. Đến khi đó, chúng ta phun ra một cục máu gà đã đông cứng, không phải là khiến người ta cười đến nhe cả răng hay sao?".

Khấu Trọng nói: "Chúng ta có thể bắt gà về đây, rồi giấu dưới gầm giường, nếu gà chết mà địch nhân vẫn chưa tới thì lại tìm một đôi khác, cách này nhất định có thể được".

Từ Tử Lăng còn đang do dự thì Khấu Trọng đã ngồi dậy nói: "Đã đến lúc chúng ta thử khinh công thân pháp và thâu thuật của Trần Lão Mưu dạy rồi".Chú thích:

(1) Nghĩa là quên

Chương 22: Độc như xà hiết

Khấu Trọng áp sát tai vào cánh cửa gỗ, vận công lắng nghe, sau khi khẳng định ngoài hành lang không có người mới đẩy cửa thò đầu ra ngoài quan sát, rồi lách người bước ra.

Từ Tử Lăng đi sát theo phía sau, nếu như nói hai gã không khẩn trương thì chính là đang dối mình dối người.

Nhà bếp ở phía cuối thuyền, phải đi qua một đoạn hành lang dài, đi lên cầu thang rồi đi qua khoang tàu mới tới được đó.

Chỉ có đầu và cuối hành lang là treo hai ngọn đèn nhỏ, ở giữa thì tối âm u.

Giờ này chỉ có những người phải canh gác là đang thức, còn đâu đa phần đều đã chìm vào giấc ngủ.

Hai gã đề khí khinh thân, lướt về phía đuôi thuyền như loài quỷ mị.

Nào ngờ khi đến gần cầu thang lên khoang thuyền, chợt nghe tiếng người vang đến, chẳng những vậy, lại còn là tiếng cười của Vân Ngọc Chân nữa.

Hai gã sợ đến hồn phi phách tán, khoảng cách này khiến hai gã khó mà có cơ hội trở về phòng của mình, trong lúc hoảng hốt, hai gã đành đẩy cửa núp vào căn phòng lớn của Trần Lão Mưu.

Chỉ có ở đây, hai gã mới có thể tạm thời ẩn trốn.

Hai gã đã quen thuộc đường đi nước bước nên dễ dàng tìm được một chiếc tủ lớn trong góc để chui vào, trong lòng thầm mong cho Vân Ngọc Chân không đến tìm mình.

"Cạch!"

Cánh cửa công xưởng của Trần Lão Mưu bị đẩy ra.

Hai gã vừa mừng vừa sợ.

Mừng là vì Vân Ngọc Chân không đến tìm hai gã, còn sợ vì nói không chừng Vân Ngọc Chân có thể phát hiện ra hai gã đang ở đây. Cả hai vội vàng bế khí vận công, sử dụng phương pháp nội tức, không để một âm thanh nhỏ nào lọt ra ngoài.

Nếu đổi là người khác, dù cho nội công có tinh thuần hơn hai gã đi chăng nữa, cũng khó lòng giấu nổi hạng cao thủ tuyệt đỉnh như Vân Ngọc Chân.

Nhưng Trường Sinh Quyết vốn là tâm pháp tối cao của Đạo gia, chuyên về đạo dưỡng sinh thâm tàng, khi vận công cơ năng toàn thân liền rơi vào trạng thái như động vật ngủ đông, hô hấp có mà như không, tinh khí thu liễm, thêm vào đó, Vân Ngọc Chân lại không chú tâm để ý, nên hoàn toàn không phát hiện trong phòng đã có người.

Thoạt nghe như chỉ có tiếng bước chân nhẹ như mèo của Vân Ngọc Chân, nhưng hai gã lại cảm thấy dường như có hai người đã vào, bởi vì khi Vân Ngọc Chân vào đến giữa phòng, phía sau mới vang lên tiếng cánh cửa đóng lại.

Vân Ngọc Chân nhoẻn miệng cười tươi nói: "Sách ca! Đến đây nhanh lên!

Đây là đồ hình của Phiêu Hương Hiệu, chúng ta phải tốn mất ba tay hảo thủ mới có được những tư liệu này đó! Huynh xem phải thưởng người ta thế nào đi!" Thanh âm vừa nũng nịu lại vừa quyến rũ vô cùng.

Tiếp đó lại nghe Vân Ngọc Chân hứ lên một tiếng, rồi tiếng y phục sột soạt, tiếng rên ư ử của nàng.

Hai gã cảm thấy mất hứng vô cùng, không ngờ một người thường ngày nghiêm khắc lạnh lùng đến độ bất khả xâm phạm như Vân Ngọc Chân lại lẳng lơ lả lơi đến vậy.

Mặt khác, cả hai cũng cảm thấy kinh hãi phi thường, người đàn ông này bước chân không tiếng động, xem ra võ công còn cao hơn Vân Ngọc Chân mấy phần.

Một giọng nam trẻ vui vẻ cất lên: "Ngọc Chân muội càng thêm đầy đặn đó nhé! Xem kìa! Sao mà đàn hồi dữ vậy".

Vân Ngọc Chân nũng nịu nói: "Bàn xong chuyện chính mới nói tiếp được không? Đêm nay chàng còn sợ người ta bay mất hay sao?".

Hai gã càng nghe càng cảm thấy chán ghét, hình tượng của mỹ nhân sưp hụ trong lòng giờ đây trở nên sa sút vô cùng.

Người kia hình như đã buông Vân Ngọc Chân ra, chỉ nghe nàng ra vẻ giận dỗi nói: "Còn không đốt đèn lên!".

Đèn lập tức sáng lên.

Vân Ngọc Chân nói: "Công lực của Đông Minh Phu Nhân Đơn Mỹ Tiên đã đạt đến hóa cảnh, cũng may là bảy ngày sau, mụ ta sẽ đến

Bành Thành để gặp Lý Uyên, đi đi về về ít nhất cũng mất mười ngày, đó là cơ hội duy nhất để chúng ta lấy trộm cuốn sổ ấy".

Nam tử kia nói: "Hai tên tiểu quỷ đó có được không? Trên thuyền còn có Tiểu Công Chúa của Đông Minh Phái và các hộ pháp tiên tử nữa, tất cả đều là nhất lưu cao thủ đó".

Vân Ngọc Chân cười cười nói: "Hai tên tiểu tử đó cơ linh giảo hoạt, vấn đề duy nhất là chúng không luyện được Ô Độ Thuật của Ngọc Chân, bằng không theo tính toán của muội, chuyện này ít nhất phải thành đến chín phần. Đến lúc đó, chúng ta sẽ tấn công Phiêu Hương Hiệu, dẫn dụ các cao thủ của chúng ra ngoài, để cho chúng thoát thân, theo lý thì không có vấn đề gì".

Nam tử cười cười nói: "Mỗi lần ả tiểu hồ ly nhu muội nhắc đến hai tên tiểu tử đó đều nhướng mày như muốn cười, có phải là muốn thưởng thức đồng tử công của chúng rồi không?".

Vân Ngọc Chân cười dâm đãng, nhõng nhẽo nói: "Có gã đại đầu quỷ như huynh ở đây, người ta còn để mắt đến hai tên tiểu lưu manh miệng còn hôi sữa ấy hay sao? Có điều bọn chúng đích thực cũng làm người ta cảm thấy yêu thích.

Chuyện này quan hệ trọng đại nên mới khiến cho cao thủ mới của Độc Cô môn phiệt như huynh phải xuất mã... đến lúc ấy thuận tay sát nhân diệt khẩu là xong.

Người ta vì huynh mà tận tâm tận lực, không ngờ huynh lại nói người ta...a... hứ.".

Hai người lại quấn lấy nhau.

Trong đầu Khấu Trọng và Từ Tử Lăng như có sấm động giữa trời

quang, cảm thấy đau lòng khôn tả, thì ra Vân Ngọc Chân lại tàn độc đến vậy. Những lời ngon ngọt của nàng với hai gã trước đây thì ra toàn là giả dối cả.

Cùng lúc, hai gã như tỉnh ngộ.

Người đứng phía sau Cự Kình Bang chính là Độc Cô Phiệt, một trong Tứ Đại Môn Phiệt, còn chuyện này chính là một âm mưu của Độc Cô Phiệt nhằm đối phó với Lý Phiệt hoặc Vũ Văn Phiệt.

Tiếp đó lại nghe Vân Ngọc Chân nói: "Chúng ta về phòng thôi! Định làm người ta chết đấy à? Hai đêm nay có lẽ sẽ bình an vô sự, nhưng sau khi vào sông Hoài thì muội không dám đảm bảo nữa. Không biết vì sao mà Đỗ Phục Uy nghe được phong thanh, biết hai tên tiểu quỷ này ở trên thuyền của chúng ta, đến lúc đó phải dựa vào Bích Lạc Kiếm Pháp của Độc Cô Sách huynh để ứng phó với Tụ Lý Càn Khôn của họ Đỗ đó rồi".

Độc Cô Sách kiêu ngạo nói: "Yên tâm đi! Nhị ca đã đích thân suất lãnh cao thủ đi tiếp ứng chúng ta rồi, thuận tay giết chết Đỗ Phục Uy, lúc đó Giang Hoài Quân chỉ còn lại một mình Phụ Công Hữu đâu còn gì đáng lo nữa?".

Vân Ngọc Chân nhoẻn cười nói: "Tương lai Độc Cô Gia nhà huynh lấy được thiên hạ, xin chớ quên Vân Ngọc Chân này đấy!".

Độc Cô Sách trầm giọng nói: "Muội khẳng định hai tên tiểu tử đó không biết bí mật của Dương Công Bảo Khố chứ?".

Vân Ngọc Chân đáp: "Đương nhiên là khẳng định. Muội đã cố ý rễu cợt bọn chúng không biết địa điểm của bảo tàng ở đâu, chỉ cần nhìn phản ứng và biểu tình của chúng là biết Phó Quân Sước không hề nói cho chúng biết về Bảo Khố rồi. Dù sao thì Phó Quân Sước vẫn là

người Cao Lệ, làm sao lại đem chuyện này tiết lộ cho người Hán biết được? Đi nào!".

Cửa đóng lại.

Tiếng bước chân xa dần.

Hai gã thở phào một hơi nhẹ nhõm, trong lòng cảm thấy hụt hẫng phi thường.

Khất Trọng ghé miệng vào tai Từ Tử Lăng nói: "Thế nào cũng có ngày chúng ta xả được cơn tức này!".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Xem ra khi thuyền vào Hoài thuỷ rồi đi trộm gà cũng chưa muộn đâu!".

Khấu Trọng thở dài nói: "Về phòng ngủ thôi!".

Đêm đó cả hai đều không ngủ được, sáng sớm đã tỉnh dậy ra ngoài khoang thuyền ngắm cảnh biển, tâm tình mới thoải mái được đôi chút.

Một đàn hải âu đang bay lượn ở phía sau thuyền, hai gã ngưng thần quan sát quỹ đạo bay lượn của chúng, trong lòng như ngộ ra được điều gì đó, nhất thời ngây người ra.

Thanh âm của Vân Ngọc Chân vang lên ở phía sau: "Hôm nay sao mà dậy sớm vậy?".

Hai gã cố ý không quay đầu lại nhìn nàng, chỉ nghe thấy Khấu Trọng ừ nhẹ một tiếng đáp lại.

Vân Ngọc Chân đến bên cạnh Từ Tử Lăng, ngạc nhiên nói: "Hai

ngươi chưa từng thấy hải âu bao giờ sao? Tại sao lại nhìn đến ngây ra như vậy?".

Từ Tử Lăng lạnh lùng liếc nhìn nàng ta một cái, nghĩ đến chuyện đêm qua chính miệng nàng đã dặn dò Độc Cô Sách sát nhân diệt khẩu, lại còn lộ ra bản chất dâm đãng của mình nữa, trong lòng càng thêm chán ghét, lại đưa mắt nhìn bầy hải âu đang bay lượn, trầm giọng nói: "Hải Âu đương nhiên là rất tốt rồi, ít nhất bọn chúng cũng có thể tự do khoái hoạt, không cần lo lắng sẽ bị đồng loại sát hại".

Khấu Trọng sợ Vân Ngọc Chân nghi ngờ, vội cười hì hì nói: "Tiểu Lăng lúc nào cũng đa sầu đa cảm, mỹ nhân sư phụ xin chớ trách hắn".

Vân Ngọc Chân đâu ngờ hai gã đã biết bí mật của mình, bật cười khanh khách nói: "Thanh niên nhân thường hay tràn đầy ảo tưởng. Cứ xem một lúc nữa đi rồi xuống ăn sáng cùng ta, ta sẽ nói cho các ngươi biết một số chi tiết cần biết khi hành sự".

Nói đoạn liền quay người bỏ đi.

Ba ngày sau, thuyền bắt đầu chuyển hướng vào sông Hoài.

Những người trên thuyền càng trở nên khẩn trương. Vân Ngọc Chân hạ lệnh nghiêm cấm không cho hai gã rời khỏi phòng.

Đến tối, Khấu Trọng thừa cơ mọi người đang chú ý đến việc ứng phó ngoại địch, đến nhà bếp ăn trộm ba con gà về, nhẫn nại chờ đợi.

Hai gã mặc sẵn y phục, dắt binh khí sau lưng, chia nhau đứng ở cửa sổ và cửa ra vào lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Đến canh ba, ngoài hành lang chợt vang lên tiếng bước chân dồn

dập chạy về phía phòng hai gã.

Cả hai kinh hãi nhảy lên giường giả như đang ngủ.

Tiếng gõ cửa vang lên, tiếp đó Vân Chi nhảy xổ vào gấp giọng nói: "Hai người mau mặc y phục vào, đợi lát nữa tôi sẽ dẫn hai người đi chỗ khác".

Nói rồi không đợi bọn gã lên tiếng, đã đóng cửa chạy đi.

Hai gã giật mình đánh thót, vội nhảy dựng người lên, cuống cuồng giết gà lấy máu, đổ đầy bốn năm chiếc bình mới ăn trộm được rồi chia nhau giấu trong người. Đúng lúc này thì Vân Chi lại chạy đến, bảo hai gã đi theo nàng ta.

Lúc này chiếc thuyền lớn rung động dữ dội, tựa như đang chuyển hướng rất gấp vậy.

Khấu Trọng Và Từ Tử Lăng trong lòng thầm nghĩ, xem ra chẳng những địch nhân đã đến mà thế đến còn hung hãn vô cùng, khiến cho cả Cự Kình Bang phải hoảng loạn vô cùng, chỉ là không biết là thần thánh phương nào mà thôi.

Trên thuyền người đi kẻ lại tấp nập, có rất nhiều người mà hai gã chưa từng gặp bao giờ cũng đều hiện thân chuẩn bị xuất chiến, không khí khẩn trương phi thường.

Khấu Trọng chạy lên phía trước vài bước hỏi Vân Chi: "Kẻ nào đến vậy ".

Vân Chi không còn sự bình tĩnh như bình thời nữa, chẳng khách khí nể nang gì nói: "Ít lời thôi!".

Khấu trọng lại lùi xuống bên cạnh Từ Tử Lăng, thấp giọng nói: "Tiểu lưu manh thế nào cũng vẫn là tiểu lưu manh!".

Từ Tử Lăng đương nhiên hiểu được ý gã, nếu như không phải hai gã cơ duyên hảo hợp, biết được bí mật của Trường Sinh Quyết và Dương Công Bảo Khố thì người trong giang hồ căn bản đâu thèm để ý đến hai gã.

Vân Chi cũng đường đường là tiểu tỳ thân cận của nhất bang chi chủ, tự nhiên cũng chẳng coi hai gã là cái thá gì. Bình thường do có lệnh của Vân Ngọc Chân nên mới trước một câu công tử, sau một câu công tử với hai gã, nhưng khi gặp tình hình khẩn cấp, mấy phần nhẫn nại này cũng biến đi đâu không biết, lộ rõ ra sự coi thường của nàng với hai gã.

Vân Chi dẫn hai gã lên trên khoang thuyền.

Hai gã nhân cơ hội này ngoái đầu lại quan sát, chỉ thấy năm chiếc thuyền lớn đang từ thượng du đuổi tới, khoảng cách chỉ ước chừng hai dặm, xem ra chỉ trong chốc lát là đuổi tới nơi.

Trên khoang thuyền đứng đầy những chiến sĩ của Cự Kình Bang, ai nấy đều nghiêm cẩn chờ đợi, chuẩn bị ứng chiến với địch nhân.

Vân Chi dẫn hai gã chạy lên đầu thuyền, chỗ ấy tập trung chừng hai chục người, có cả Vân Ngọc Chân và phó bang chủ Bốc Thiên Trí từ lâu đã không xuất hiện.

Còn có bảy tám nữ tử xinh đẹp như hoa, như ngọc, khiến cho hai gã nhìn đến trố cả mắt.

Trên thuyền lúc này tuy không đèn không đuốc, nhưng chẳng thể làm khó được cặp mắt của hai gã.

Bên cạnh Vân Ngọc Chân là một nam tử cao khoảng như Khấu Trọng, ước chừng hai lăm, hai sáu tuổi, tướng mạo anh tuấn, khí độ phi phàm, thân vận kình trang võ sĩ, đứng bên cạnh Vân Ngọc Chân vô cùng xứng đôi. Chỉ là nét mặt của y còn gầy hơn cả Từ Tử Lăng, còn mang theo chút xanh xao yếu đuối của kẻ tửu sắc quá độ. Y không được tự nhiên tiêu sái như Từ Tử Lăng, song lại có mấy phần thành thục kinh lịch mà họ Từ không có.

Giả dụ y chính là Độc Cô Sách thì luận thân phận địa vị hay võ công, hai gã đều kém xa.

Vân Ngọc Chân bước lên nói: "Thế địch rất mạnh, chúng ta phải lập tức lên bờ!".

Bốc Thiên Trí và nam nhân có lẽ là Độc Cô Sách kia bước lên bên cạnh Vân Ngọc Chân đưa mắt dò xét hai gã.

Khấu Trọng cố làm ra vẻ kinh ngạc, trừng mắt nhìn Độc Cô Sách.

Vân Ngọc Chân ho khan một tiếng, đoạn giới thiệu: "Đây là hộ pháp cao thủ của bản bang chủ, đợi lát nữa y và Bốc phó bang chủ sẽ hộ tống hai người".

Độc Cô Sách mỉm cười nói: "Hai vị tiểu huynh đệ không cần sợ hãi, rời thuyền chỉ là vấn đề về sách lược, tuyệt đối không phải là chúng ta hãi sợ đối phương".

Y vừa khai khẩu, hai gã đã lập tức nhận ra y chính là Độc Cô Sách.

Từ Tử Lăng hỏi: "Kẻ nào đến vậy?".

Vân Ngọc Chân nói: "Đỗ Phục Uy vừa chiếm được hai toà thành ven

sông ởp hía trước, khóa chặt đường đến Chung Dương, vì vậy bọn ta mới phải đổi hướng".

Khấu Trọng nhìn Vân Chi đang đứng nép vào một bên, cười cười nói: "Xem kìa! Bang chủ còn khách khí với chúng ta hơn là cô nương rất nhiều".

Vân Chi trừng mắt nhìn gã, cúi đầu không dám nói gì.

Vân Ngọc Chân lừ mắt nhìn Vân Chi, lúc này chợt có người báo lên: "Bang chủ! Sắp đến Lôi Công Hiệp rồi!".

Hai gã đưa mắt nhìn ra phía trước, chỉ thấy thuỷ đạo hẹp lại, hai bờ là vách đá cao ngút, địa thể hiểm ác phi thường.

Vân Ngọc Chân hạ lệnh xuống: "Chuẩn bị rời thuyền!".

Hơn hai mươi người liền dịch về phía mạn trái.

Bốc Thiên Chí và Độc Cô Sách chia nhau đỡ Từ Tử Lăng và Khấu Trọng, dẫn hai gã đến bên mạn thuyền.

Khoảng cách với thuyền địch lúc này chỉ còn chưa đến một dặm.

Chiến thuyền của Cự Kình Bang dịch dần vào tả ngạn, đến khi còn cách bờ chừng ba trượng thì hơn hai mươi người đằng không lao vút lên, băng qua dòng sông cuộn chảy bay về vách núi cao ngất.

Bốc Thiên Chí và Độc Cô Sách nắm lấy eo hai gã, tung người vọt lên, rồi hạ thân xuống cạnh bờ nước.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tự hỏi nếu phát lực trên mặt đất, tung người vọt lên bay ra ngoài xa ba trượng thì đã là chuyện không dễ

làm rồi, nhưng những người ở đây, bao gồm cả Vân Chi, kẻ nào kẻ nầy đều dễ dàng làm được, chỉ cần điểm này là võ công của những người này đều cao hơn hai gã một bậc, chi ít là trên phương diện khinh công.

Bốc Thiên Chí và Độc Cô Sách mỗi người phải kẹp một người vậy mà vẫn dễ dàng như không, tự nhiên là càng không thể so bì với hai gã.

Vì vậy, nếu ở trong hoàn cảnh bình thường, hai gã căn bản không có hi vọng đào tẩu.

Vừa đặt chân lên mặt đất, bọn Vân Ngọc Chân đã nhanh chóng lao lên phía trên núi.

Đi được khoảng một tuần hương, đột nhiên Độc Cô Sách lên tiếng: "Dừng lại!".

Chúng nhân đều ngạc nhiên nhìn gã.

Chỉ nghe phía trước vang lên tiếng chim chóc đập cánh tán loạn, hiển nhiên là địch nhân đang từ phía đó tiến đến đây nên mới làm chim chóc kinh hãi mà bay lên như vậy.

Vân Ngọc Chân kinh hãi nói: "Chạy bên này!".

Nói đoạn dẫn đầu chạy về phía hữu.

Chạy qua một dốc núi là dựng đứng, đoàn người Cự Kình Bang đến được một ngọn núi lớn, chúng nhân thi triển thân pháp, vượt núi mà đi.

Lúc này, trời đã sáng dần, bốn bề đều là hoang sơn dã lãnh, không

dấu chân người.

Sau khi vượt qua rừng rậm, phía trước bất ngờ sáng rực lên, thì ra đã đến một vực thẳm, phía xa xa chỉ có núi với núi, khiến người ta nhìn mà kinh tâm.

Độc Cô Sách kẹp ngang hông Khấu Trọng, đến bên vách núi, thò đầu xuống quan sát rồi nói: "Đây là tuyệt lộ!".

Khấu Trọng cũng thử đưa mắt nhìn, chỉ thấy vách núi này cao tới cả trăm trượng, có điều trên vách núi mọc rất nhiều cây bụi, khiến cảm giác nguy hiểm giảm đi rất nhiều, bên dưới là một cánh rừng lớn, trải dài đến tận mấy rặng núi ở xa xa.

Vân Ngọc Chân đang định tìm đường xuống núi thì chợt nghe một tràng cười dài vang lên từ phía sau: "Hồng phấn bang chủ dừng bước, Giang Hoài Đỗ Phục Uy xin được thỉnh an!".

Chúng nhân biết được khó mà tránh khỏi ác chiến, liền dừng cả lại, lần lượt rút vũ khí ra.

Bốc Thiên Chí và Độc Cô Sách bỏ hai gã xuống, bước lên chắn trước mặt.

Để đối phó cường địch, những người bên phe Vân Ngọc Chân đứng thành trân thế hình bán nguyệt bảo hộ hai gã, phía sau là vực thẳm sâu vạn trượng, ai sẩy chân rơi xuống thì khó mà tránh khỏi cảnh thịt nát xương tan.

Khấu Trọng nắm chặt tay Từ Tử Lăng, nhân lúc bọn Vân Ngọc Chân đang toàn thần ứng phó địch nhân, không để ý đến bọn gã, thấp giọng nói: "Chúng ta tìm cơ hội thích đáng rồi cùng nhảy xuống vực. Vách núi có rất nhiều bụi cây, có thể giảm bớt lực đạo của chúng ta

khi rơi xuống, thêm vào đó bên dưới lại là rừng cây rất rậm rạp, đảm bảo có ngã cũng không chết đâu".

Từ Tử Lăng nghiến răng, khẽ gật đầu.

Lúc này thân hình cao gầy của Đỗ Phục Uy đã hiện ra trước mặt, y dừng lại cách bọn Vân Ngọc Chân chừng hơn trượng, xung quanh có khoảng hơn ba bốn chục người đứng sẵn, hình thành thế bao vây.

Đỗ Phục Uy đầu đội mũ cao, thần thái tự nhiên, mục quang sắc bén nhìn chằm chằm vào hai gã, trên khuôn mặt cá chết lộ ra một nụ cười hết sức khó coi, đoạn nhẹ giọng nói: "Hài tử gặp vi phụ, còn không mau thỉnh an nhận lỗi đi?".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Lão nhân gia người vẫn khoẻ chứ? Hài nhi giờ đã bội phản gia môn, quan hệ phụ tử cũng nhất đao lưỡng đoạn từ đây, tốt nhất là cha nên về nhà hưởng phúc đi, đừng vì hài tử mà phải chạy lao lực như vậy nữa".

Vân Ngọc Chân thấy Khấu Trọng chẳng hề sợ hãi kẻ tàn ác thành danh như

Đỗ Phục Uy, trong lòng không khỏi kinh ngạc không thôi.

Ngay cả đến như nàng, cũng vì sợ hãi danh khí của Đỗ Phục Uy mà không dám đắc tội với y.

Nào ngờ Đỗ Phục Uy sớm đã quen với kiểu nói cợt nhả của Khấu Trọng, còn cảm thấy thân thiết vô cùng, chỉ mỉm cười nói: "Đây là do phụ tử chúng ta giao lưu tình cảm quá ít nên mới như vậy, đợi cha đánh cho cuồng đồ lừa gạt này một trận, rồi cha con chúng ta sẽ ngồi xuống từ từ tâm sự nhé!".

Độc Cô Sách và Vân Ngọc Chân cùng lúc hừ nhẹ một tiếng.

Đỗ Phục Uy chẳng thèm đưa mắt nhìn hai người lấy một cái, mục quang lướt trên người đám mỹ nữ bên cạnh Vân Ngọc Chân, mỉm cười nói tiếp: "Thường nghe Cự Kình Bang quen dùng nữ sắc mê hoặc người khác, chuyện này quả nhiên không giả. Chuyến này Đỗ Phục Uy ta đã có chuẩn bị từ trước, nếu như động thủ, chỉ sợ những người ở đây có chạy lên trời cũng khó thoát. Nam thì tự nhiên sẽ chết ngay ở đây, nữ thì khó mà tránh khỏi cảnh bị làm nhục, Vân bang chủ vẫn muốn kiên trì hay sao?".

Độc Cô Sách hừ lạnh nói: "Người ta nói Đỗ Phục Uy mục hạ vô nhân quả nhiên không sai. Ai manh ai yếu phải khi động thủ mới biết được, ngươi nói nhiều lời thừa như vậy làm gì?".

Đỗ Phục Uy liếc mắt nhìn Độc Cô Sách, song mục phát xạ hàn quang, lạnh lùng nói: "Không biết cao tính đại danh của vị bằng hữu này là gì? Dường như khẩu khí còn lớn hơn cả Vân bang chủ nữa?".

Vân Ngọc Chân bật cười nói: "Đỗ tổng quản đã nghe Ngọc Chân nói câu nào chưa? Làm sao ngài biết được khẩu khí ai lớn khẩu khí ai nhỏ?".

Đỗ Phục Uy lắc đầu nói: "Chỉ cần dựa vào chuyện trước tình hình như vậy mà y vẫn có thể cướp lời đối đáp với ta, là ta biết y không phải thuộc hạ của cô nương, Vân Bang chủ đâu cần phải che giấu cho y làm gì?".

Vân Ngọc Chân á khẩu không nói được gì.

Đỗ Phục Uy nhạt giọng nói: "Ta và Cự Kình Bang trước giờ vô oán vô cừu, chỉ là muốn bắt về hai đứa con trai hư hỏng này mà thôi, động thủ tất sẽ tổn thương hòa khí, nhưng không động thủ lại khó mà

khiến các người tâm phục được!

Như vậy đi! Bản nhân có một đề nghị, không biết các vị có muốn nghe hay không?".

Vân Ngọc Chân lạnh lùng nói: "Bản bang chủ xin được rửa tai lắng nghe".

Lúc này thì ngay cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng cảm nhận được Đỗ

Phục Uy đã nằm quyền chủ động, còn phía Vân Ngọc Chân thì liên tiếp đã rơi vào thế hạ phong.

Lúc trước, Độc Cô Sách vốn chẳng coi Đỗ Phục Uy vào đâu, nhưng khi chân chính gặp phải y, lập tức từ anh hùng liền biến thành cẩu hung, chẳng ra thể thống gì hết.

Đỗ Phục Uy chỉ tay vào Độc Cô Sách nói: "Để vị bằng hữu thần bí này đấu mười chiêu với Đỗ mỗ, nếu bản nhân không thắng, sẽ lập tức bỏ đi, coi như là không có hai đứa con hư đốn này. Nếu Đỗ mỗ may mắn thắng được, vậy mong Vân bang chủ giao chúng cho ta dẫn về nhà, từ từ dạy dỗ lại, không biết Vân bang chủ có ý kiến gì không?".

Tiếp đó lại lạnh giọng nói: "Nếu bang chủ không đồng ý, phía bản nhân sẽ toàn lực xuất thủ, lúc đó thì chớ trách Đỗ mỗ tâm tang thủ lạt, không để ý gì đến đạo nghĩ giang hồ gì hết".

Vân Ngọc Chân sợ hãi khôn cùng, biết được Đỗ Phục Uy nhãn lực cao minh, đã nhìn ra Độc Cô Sách là người có võ công cao nhất bên phía mình mà vẫn còn dám đặt hạn định mười chiêu, có thể thấy y nắm chắc phần thắng thế nào.

Trong chớp mắt, nàng biết mình đã rơi vào thế hạ phong tuyệt đối, không còn bất kỳ lựa chọn nào khác.

Chương 23: Trá tử thoát thân

Tuy Độc Cô Sách trước giờ rất tự cao, nhưng cũng thầm cảm thấy khâm phục Đỗ Phục Uy.

Nếu bản thân y ngay cả mười chiêu cũng tiếp không nổi, vậy thì bên y nhất định đại bại chứ chẳng nghi, vì vậy cách giải quyết này có thể nói là tuyệt đối có lợi cho bọn y và Vân Ngọc Chân.

Có điều, y cũng biết Đỗ Phục Uy sợ nhất là bọn gã dùng một chiêu ngọc thạch câu phần, ra tay hạ sát hai tên tiểu tử trước, lúc ấy thì dù Đỗ Phục Uy có giết sạch bọn y, cũng không chẳng đạt được mục đích của mình.

Y đưa mắt nhìn Vân Ngọc Chân một cái, đoạn bước lên phía trước ôm quyền nói: "Đỗ tổng quản! Mời!".

Vì hiện nay Đỗ Phục Uy đang chiếm cứ Lịch Dương nên ai ai cũng gọi y là tổng quản.

Đỗ Phục Uy chắp tay sau lưng, mỉm cười nói: "Người dùng kiếm trên giang hồ nhiều không kể xiết, nhưng những người biết cách dùng kiếm chân chính lại chẳng có mấy người, thịnh danh nhất có lẽ không ngoài hai đại môn phiệt Tống thị và Độc Cô thị. Tống phiệt hiện đang phải lo ứng phó với hôn quân, tự lo cho bản thân mình còn không xong, nên đâu còn thời gian lo chuyện bao đồng nữa.

Nếu bản nhân nhìn không lầm, cước bộ của huynh đài có ẩn hàm kỳ môn độn pháp, rất giống với Bích Lạc Hồng Trần nổi danh trên Kỳ Công Tuyệt Nghệ Bảng của Độc Cô gia, không hiểu Đỗ mỗ có nói sai

gì không?".

Bọn người Vân Ngọc Chân thoáng động dung, không ngờ nhãn lực của Đỗ

Phục Uy lại cao minh đến vậy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chửi thầm trong bụng, chỉ hận vị can gia hờ này không giáo huấn cho tên Độc Cô Sách đáng ghét kia một trận, đồng thời cũng ngăn trở Vân Ngọc Chân, tạo cơ hội cho hai gã thoát thân.

Độc Cô Sách bình tĩnh đáp: "Tiền bối quả nhiên nhãn lực cao minh, vãn bối đích thực là Độc Cô Sách, hôm nay đành dựa vào mấy thức kiếm của gia phụ

Độc Cô Phong chỉ điểm để lãnh giáo cao chiêu!".

Đỗ Phục Uy cười ha hả nói: "Thì ra là con cháu cố nhân, không biết bệnh suyễn của lão thái thái đã có khởi sắc chưa vậy?".

Gương mặt anh tuấn của Độc Cô Sách thoáng lộ sắc giận, lạnh lùng đáp:

"Lão lão sức khoẻ rất tốt, đa tạ Đỗ tổng quản đã quan hoài".

Thì ra tuy gia chủ Độc Cô phiệt là Độc Cô Phong, phụ thân của Độc Cô Sách, nhưng nếu luận võ công thì Vu Sở Hồng, mẫu thân của Độc Cô Phong mới là đệ nhất cao thủ của Đôc Cô gia.

Vu Sở Hồng năm nay niên kỷ đã gần trăm, vì năm sáu mươi tuổi bỏ kiếm dùng trượng, tự sáng lập ra một bộ Phi Phong Trượng Pháp, không may suýt chút nữa bị tẩu hoả nhập ma, tuy rằng đã kịp thời tự

cứu nhưng vẫn lưu lại di chừng về sau, mỗi khi tái phát lại lên cơn hen suyễn, thở khò khè. Do đó Đỗ Phục Uy mới cố ý hỏi câu này.

Đỗ Phục Uy có ý kích nộ Độc Cô Sách, thấy mục đích đã đạt được, liền lớn giọng nói: "Để ta xem Bích Lạc Hồng Trần Độc Cô gia có gì mới không?".

Cả hai bên đều nín thở chờ đợi Độc Cô Sách xuất thủ.

"Cheng!".

Trường kiếm rời bao.

Độc Cô Sách hoành kiếm trước ngực, đứng yên bất động, khí thế bức nhân, quả nhiên có phong thái của bậc cao thủ.

Khấu Trọng đang đứng bên vách núi, ghé miệng vào sát tai Từ Tử Lăng nói:

"Cơ hội học tập đến rồi!".

Từ Tử Lăng cũng hưng phấn gật đầu.

Thứ bọn gã thiếu sót nhất chính là kinh nghiệm thực chiến, được xem cao thủ đối chiêu đương nhiên là có rất nhiều điều bổ ích.

Độc Cô Sách hừ lạnh một tiếng nói: "Đắc tội!".

Nói chưa dứt lời, đã đạp chân bước lên, kiếm cũng theo đó mà kích ra.

Kiếm khí thâm hàn lập tức bao phủ toàn trường.

Chỉ thấy trước ngực y hiện ra một vầng kiếm ảnh trùng trùng, chiêu số ngụy dị nghiêm mật, lúc công lúc thủ, khiến đối phương hoàn toàn không thể đoán biết được.

Đỗ Phục Uy lộ ra thần sắc ngưng trọng, khẽ lắc mình một cái đã di chuyển sang bên phải Độc Cô Sách.

Độc Cô Sách người lướt theo kiếm, hét vang một tiếng, muôn vạn đạo kiếm quang như từng cơn song lớn dâng trào kích thẳng tới Đỗ Phục Uy, Đỗ Phục Uy bật cười khanh khách, hữu thủ phất ra một chiêu.

"Phật!".

Ống tay áo của y đã vây lấy trùng trùng kiếm ảnh.

Khí kình giao kích, phát ra những tiếng đì đùng như sấm, khiến những người quan chiến nghe mà kinh tâm đảm khiếp.

Độc Cô Sách giật lùi nửa bước như bị điện giật, hai ống tay áo cùng lúc phất lên, thừa thế công kích, thân hình như quỷ mị lướt tới bên cạnh họ Độc Cô.

Hiện giờ thì mọi người đều biết nội công của Độc Cô Sách không bằng Đỗ Phục Uy, nhưng liệu y có tiếp được mười chiêu của họ Đỗ hay không thì không ai dám khẳng định, huống hồ Tụ Lý Càn Khôn của Đỗ Phục Uy vẫn còn chưa được sử ra.

Bảo kiếm của Độc Cô Sách vung lên đâm thẳng vào diện môn Đỗ Phục Uy, hoàn toàn không lý gì đến hai ống tay áo rộng thùng thình của đối phương, dường như y đã quyết định chọn đấu pháp lưỡng bại câu thương.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chăm chú quan sát, tập trung tinh thần, cố nắm vững kiếm pháp và chiến lược của Độc Cô Sách.

Nên biết rằng Đỗ Phục Uy dù sao cũng là thân phận tiền bối, nếu để cho một tên tiểu bối như Độc Cô Sách đả thương, thì cho dù có giết chết đối phương cũng khó mà mặt dày mày dạn tự xưng là kẻ thắng cuộc.

Nhưng muốn chiến thắng một đối thủ đang liều mạng trong vòng mười chiêu, đích thực không phải chuyện dễ dàng.

Đỗ Phục Uy thấy Độc Cô Sách nhắm chuẩn bộ vị dịch chuyển của mình mà tuỳ cơ ứng biến xuất ra một kiếm, lực đạo cân bằng, tinh vi ảo diệu vô song liền thốt lên một tiếng: "Hảo!" Hai ống tay áo lập tức hợp lại, kẹp chặt lưỡi kiếm vào giữa.

Một kiếm hung mãnh vô bì của Độc Cô Sách lập tức không thể tiến dù chỉ nửa phân.

Độc Cô Sách cảm thấy sự việc bất diệu, đang định thu kiếm thoái lui thì Đỗ Phục Uy đã búng mạnh tay vào thân kiếm.

Lồng ngực Độc Cô Sách như bị lôi đình giáng kích, xém chút nữa thì thổ huyết tại chỗ, cũng may là y từ nhỏ đã được tham luyện nội công thượng thừa, căn bản vững chắc, nên mới miễn cưỡng vận kình hóa giải được nội lực của đối phương truyền qua thân kiếm, nhưng cũng bị bức lui hai bước, nhiều hơn một bước rưỡi so với chiêu trước.

Bọn Vân Ngọc Chân tất thảy đều cả kinh thất sắc.

Hai chiếc bao tay trong ống tay áo rộng thùng thình của Đỗ Phục Uy còn chưa xuất động vậy mà Độc Cô Sách đã rơi vào thế hạ phong, kết quả trận chiến này thế nào thiết tưởng không cần suy nghĩ cũng

có thể đoán ra được.

Đỗ Phục Uy không ngờ lại chẳng thừa thế truy kích, chỉ chắp tay sau lưng cười lạnh nói: "Nếu Độc Cô Phong đích thân đến đây, may ra có thể khiến ta tốn chút sức lực, nhưng thế điệt còn kém phụ thân nhiều lắm. Hãy còn tám chiêu nữa, nếu thế điệt vẫn còn muốn liều mạng xuất thủ, Đỗ mỗ bảo đảm thế điệt sẽ khó mà toàn mạng. Chuyện này nên suy nghĩ cho kỹ thì hơn".

Lồng ngực Độc Cô Sách không ngừng phập phồng, gương mặt anh tuấn lúc trắng lúc đỏ, đến giờ mới biết những kẻ thịnh danh trong thiên hạ đều chẳng phải chỉ có hư danh. Đỗ Phục Uy tung hoành thiên hạ mấy chục năm, tề danh cùng các cao thủ Tứ Phiệt và bọn Trác Nhượng, Lý Mật, Đậu Kiến Đức, Vương Bạc, đích thực là có chân tài thực học, tuyệt đối chẳng phải hạng cáo mượn oai hùm.

Có điều bảo y nhận thua như vậy, y làm sao cam tâm cho đành?

Vân Ngọc Chân mặt cắt không còn giọt máu, vội bước lên phía trước thi lễ nói: "Vãn bối đã lĩnh giáo rồi! Đỗ tổng quản có thể dẫn hai tên tiểu tử đi được rồi.

Ngọc Chân thay mặt cho Cự Kình Bang tuyên thệ từ nay sẽ không nhúng tay vào chuyện này nữa".

Đỗ Phục Uy chẳng lộ vẻ vui mừng hay ngạc nhiên, chỉ đưa mắt nhìn hai gã

Khấu, Từ, nhẹ giọng nói: "Hài tử! Về nhà thôi!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đồng thanh cười vang, trong tiếng cười tràn đầy vẻ bi phẫn, hào hùng.

Từ Tử Lăng hét lớn: "Sĩ khả sát bất khả nhục, Dương Châu Song Long chúng ta đâu phải thứ hàng hóa để các người trao đi đổi lại như vậy?".

Khấu Trọng cũng nghiêm sắc mặt nói: "Cha! Thứ cho hài nhi bất hiếu!".

Vân Ngọc Chân và Đỗ Phục Uy cùng lúc hét vang: "Chớ nên!".

Hai người không chút do dự, tung mình đến bên bờ vực.

Cả hai cùng đưa tay ra tóm lấy hai gã, song đều chỉ chộp vào khoảng không.

Chỉ thấy thân hình hai gã nhanh chóng nhỏ dần, nhìn tốc độ rơi xuống cả hai gã, ai cũng có thể đoán định chắc chắn hai gã không biết khinh công. Thực tế thì khinh công thân pháp của hai gã hoàn toàn khác biệt với những loại khinh công thông thường, Đỗ Phục Uy và Vân Ngọc Chân tự nhiên không thể nhìn ra được.

"Bịch!".

Hai gã tay nắm tay, đụng gãy một cành cây thò ra ngoài, làm cành lá bay lả tả, chìm khuất khỏi thị tuyến của hai người bên trên vách núi.

Đỗ Phục Uy ngửa mặt hú lên một tràng dài, trong tiếng hú bao hàm vẻ thương tiếc và bi thống vô hạn!

Vân Ngọc Chân ngây người ra như khúc gỗ, ngơ ngẩn xuất thần, trầm mặc không nói tiếng nào. Trong lòng thầm tự trách bản thân đã lợi dụng hai gã, nếu không phải vậy, hai tên tiểu quỷ này vẫn sống một cách vui vẻ khoái lạc bên bờ biển tĩnh lặng. Đến giờ nàng mới phát hiện ra mình đã nảy sinh một thứ tình cảm hết sức vi diệu với

hai gã.

Đỗ Phục Uy đột nhiên quay người lại, tựa như không nỡ nhìn xuống vách núi nữa, lạnh lùng nói: "Các ngươi cũng chết theo chúng đi!".

Vân Ngọc Chân sực tỉnh, vội tung mình nhảy về phía đám thuộc hạ Cự Kình Bang.

Đám người của Đỗ Phục Uy liền ào ra, vây lấy họ vào giữa.

Đột nhiên dưới đáy vực vang lên tiếng sói tru, Đỗ Phục Uy biến sắc nói:

"Thôi bỏ đi! Các ngươi mau cút cho ta!".

Nói đoạn lập tức tung mình lao xuống đáy vực.

Lúc này Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã hạ thân xuống khu rừng bên dưới, không cần động thủ động cước, bốn bình máu gà đã vỡ tung ra, bắn tung toé lên lá cây, bụi cỏ xung quanh.

Hai gã đau đớn khôn tả, nhưng cũng biết đây là thời khắc quan trọng, nên không dám chậm trễ, vội lồm cồm bò dậy, chọn đại một phương hướng rồi chạy như điên cuồng, vạch nên một con "đường máu", cả binh khí, bao tiền đều rơi hết mà hai gã cũng không thèm nhặt lại.

Hai gã có thể rơi xuống mà không chết, đương nhiên những người khác cũng có thể nhảy xuống kiểm tra xem hai gã sinh tử ra sao?

Đột nhiên có tiếng sói rú lên, hai gã hồn phi phách tán, vội thi triển Ô Độ Thuật tung người nhảy lên một ngọn cây, mấy con ác lang liền vây lấy bên dưới, mõm không ngừng hít hít mấy giọt máu đang chảy xuống.

Khấu Trọng đưa tay vẫy vẫy, tung mình bay sang một ngọn cây khác, Từ Tử Lăng vội vàng theo sát sau lưng gã, chẳng mấy chốc đã đi được khá xa.

Đỗ Phục Uy lúc này cũng đã xuống tới đáy vực, thấy mấy chục con sói đang cắn xé lẫn nhau trên bãi cỏ vương đầy huyết tích, nộ hoả bốc lên, liền bổ người lao tới, trút giận lên đám ác lang xấu số.

Coi như là hai gã may mắn, nếu không phải bầy sói đánh nhau làm thu hút sự chú ý của Đỗ Phục Uy, đảm bảo tiếng động do hai gã gây ra lúc rời khỏi không thoát khỏi tai một tay cao thủ tuyệt đỉnh như y.

Hoàng hôn, hai gã đã đi được hơn năm chục dặm đường, mệt mỏi vô cùng, bèn tìm một con suối ở gần đó, tắm rửa và giặt sạch những vết máu gà trên y phục.

Trăng lên đến đỉnh đầu, hai gã vẫn ngâm mình trong làn nước, bất giác nhớ lại những ký ức vui vẻ khi mới gặp Phó Quân Sước, mọi sự hư hư ảo ảo như một giấc mộng, nhưng lại chân thực hơn bao giờ hết.

Từ Tử Lăng nói: "Đây là nơi nào vậy?".

Khấu Trọng nghĩ ngợi giây lát rồi đáp: "Chúng ta dọc theo sông Hoài mà đi lên phía Tây, sau đó lại chuyển hướng đi lên phía Bắc, đây có lẽ là vùng ở giữa hai quận Đông Hải và Bành Thành. Ha! Ngươi còn nhớ Vân bà nương đã nói rằng Đông Minh Phu Nhân Đơn Mỹ Tiên mấy ngày nữa sẽ gặp phiệt chủ Lý Phiệt Lý

Uyên ở Bành Thành không? Nếu muốn lấy tiểu công chúa mỹ nhân của Đông Minh Phái, thì chúng ta phải đến Bành Thành ngay". Tên tiểu tử này từ lâu đã ôm chí lớn nên đã nghiên cứu rất kỹ về địa lý

Trung Nguyên.

Từ Tử Lăng lặn xuống đáy nước, một hồi lâu sau mới thò đầu lên nói: "Ngươi còn chưa chán à? Bây giờ ai ai cũng nghĩ là chúng ta đã chết, chi bằng đến chỗ lão Trác tìm Tố Tố tỷ xem tình hình Lý đại ca thế nào đã?".

Khấu Trọng làu bàu nói: "Tên tiểu tử nhà ngươi đúng là không có chí khí, chẳng lẽ chúng ta không phải báo cừu cho mẹ sao? Trước mắt nếu đi tìm Vũ Văn Hóa Cốt, thật chẳng khác gì làm trò cười cho hắn, nhưng bản sơn nhân đã có diệu kết hại chết tên Vũ Văn Hóa Cốt đáng ghét đó".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Diệu kế gì vậy?".

Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Chính là quyển sổ bí mật đó, nói không chừng Vũ

Văn phiệt cũng đặt mua binh khí của Đông Minh Phái hòng tạo phản, bằng không hắn đâu cần chỉ thị cho Hải Sa Bang tấn công Phiêu Hương Hiệu như vậy, rõ ràng là muốn tiêu huỷ bằng chứng còn gì nữa?".

Hai mắt Từ Tử Lăng lập tức sáng bừng lên.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Nào! Chúng ta thi tài một phen!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Thi tài cái gì?".

Khấu Trọng nói: "Thi xem ai mặc quần áo nhanh hơn, sau đó lại thi xem ai khinh công cao hơn, ai đặt chân đến Bành Thành trước là người thắng cuộc".

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, sau đó đồng thanh hú vang, tung mình lao vềp hía bọc quần áo để trên bờ.

Trải qua bao khó khăn trắc trở, cặp hảo hữu tình như huynh đệ này cuối cùng cũng lấy lại được tự do, bước chân lên một chặng đường mới trong cuộc đời của hai gã.

Chương 24: Sinh linh đồ Thán

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mặc nguyên y phục ướt đẫm, vừa cười nói nô đùa vừa chạy như bay trong khu rừng rậm theo hướng mà hai gã đoán là Bành Thành.

Trên người hai gã hiện giờ không có lấy một xu, cả binh khí cũng rơi mất, nhưng trong lòng lại thoải mái lạ thường, tràn đầy cảm giác sung sướng: "Trời đất bao la, mặc ta tung hoành!".

Hai gã càng đi càng nhanh.

Tuy thường cảm thấy hô hấp ở mũi miệng không được liên tục, nhưng nội tức thì vận hành không ngừng nghỉ.

Khấu Trọng nhảy lên một tảng đá lớn, lăng không lộn nhào xuống sườn dốc bên dưới, chẳng ngờ hai chân không vững liền ngã lăn nhào vào trong đám bụi cây bên dưới triền dốc, tay áo bên phải cũng bị cành cây làm rách toạc, để lộ ra cánh tay cường tráng.

Từ Tử Lăng cũng nổi tính trẻ con, tung mình lao lên làm y như gã, cả người va rầm vào người Khấu Trọng, hai gã ôm đầu cười lớn, khoái chí vô cùng.

Khấu Trọng đột nhiên "ý" một tiếng, chỉ lên trời ngạc nhiên nói: "Kia là gì vậy?".

Từ Tử Lăng ngẩng đầu lên nhìn, thấy ánh đỏ lấp lánh, kinh hãi nói: "Lửa!"

Khấu Trọng dựng người lên nói: "Chúng ta mau đi xem thử!".

Thì ra đó là một tiểu trấn bị huỷ diệt, tất cả các căn nhà đều đang bốc lửa phừng phừng. Khắp trong ngoài trấn rải đầy thi thể của người và súc vật, tất cả đều đã cháy đen như than.

Ngoại trừ những căn nhà đang cháy phát ra những tiếng nổ lép bép và những đám khói đang bốc lên nghi ngút, thị trấn vốn rất phồn vinh này đã hoàn toàn biến thành một quỷ vực tịch mịch, những người may mắn sống sót có lẽ đã đi chạy nạn từ lâu lắm rồi.

Có một số thi thể vẫn còn chưa khô hết huyết dịch, máu chảy ra nhuộm đỏ cả một vùng xung quanh, những kẻ sát nhân chẳng hề phân biệt nam nữ lão ấu, nhất loạt đối xử tàn khốc như nhau. Hai gã nhìn thảm cảnh trước mắt mà nhiệt lệ trào dâng, trong lòng lại như phủ một lớp băng giá.

Đây có phải là do thuộc hạ của Đỗ Phục Uy làm ra? Tại sao bọn chúng lại làm ra những chuyện không bằng cầm thú như vậy?

Ở phía Tây trấn ẩn ước có tiếng xe tiếng ngựa, nhưng đang đi xa dần.

Hai gã nghiến răng, tung mình đuổi theo.

Sau khi đi qua một khoảng rừng, cả hai lập tức ngây người.

Chỉ thấy trên quan đạo hướng về phía Bắc có rất nhiều Tuỳ binh, kẻ nào kẻ nấy khôi giáp không chỉnh tề, kỳ hiệu xiêu vẹo, hiển nhiên là một đám bại binh tàn tướng. Ở phía cuối đội Tuỳ binh là vô số xe lừa, bởi tải trọng quá nặng nên bị lọt tít tận ở phía sau, giống như một lão nhân cao tuổi đang khổ sở lê bước trên chặng đường dài vậy.

Hai gã đang hoài nghi không biết có phải chính đám bại binh này đã làm nên tội ác tày trời kia không, thì ở chiếc xe lừa sau cùng chợt vang lên tiếng cười dâm dật của một nam nhân, sau đó là một thi thể trần truồng đẫm máu của một nữ tử bị ném xuống đường đất, không hề động đậy, hiển nhiên là đã chết.

Tên Tuỳ binh đang điều khiển xe bật cười ha hả nói: "Lão Trương, ngươi giỏi thật đấy! Đã là đứa thứ ba rồi!" Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nộ hoả xung thiên, không thể kìm nén được nữa, tung mình lao tới.

Gã Tuỳ binh vừa dâm sát dân nữ vô tội ngẩng đầu lên, liếc thấy hai gã lao tới liền rút bội đao ra, cười lớn nói: "Còn hai tên sống sót, có phải mẹ chúng mày vừa bị ta làm không?" Hai gã đang trong cơn phẫn uất, đâu còn nhớ trong tay mình không còn binh khí, tung mình nhảy lên không, bổ về phía tên tặc binh.

Gã Tuỳ binh thấy hai gã cũng biết chút võ nghệ thì giật mình sợ hãi, vội kêu lên báo cho tên đồng bọn đang điều khiển xe quay lại trợ giúp, đồng thời hoành đao quét tới, ngăn cản không cho hai gã nhảy lên xe.

Khấu Trọng lao tới trước xe mới phát giác trên tay mình không có binh khí để ngăn cản thế công của đối phương, chẳng thèm nghĩ ngợi, hít mạnh một hơi chân khí, lần đầu tiên tung mình nhảy lên cao khi người vẫn còn lơ lửng trên không, thân hình khẽ lướt qua thân đao của địch nhân, rồi lộn thêm một vòng ra phía sau tên Tuỳ binh.

Tên đang điều khiển xe lúc này đã cầm trường mâu lên, nhằm ngực Khấu Trọng đâm mạnh tới.

Vừa hay lúc này Khấu Trọng phát giác ra mình vừa có đột phá trong

khinh công, trong lòng vui mừng khôn xiết nên xao lãng tập trung, chân khí bị ô trọc, cả người rơi bịch xuống đống hàng hóa trên xe.

Lúc này Từ Tử Lăng đã đặt chân lên thành xe, thấy đại đao quét tới, liền dùng chân trước làm trụ, chân phải vung lên như điện, đá mạnh vào tai phải của đối phương.

Khí kình từ chân cuồn cuộn truyền qua.

Tên Tuỳ binh vừa làm chuyện cầm thú kia không kịp kêu lên một tiếng, xương gáy gẫy đoạn, cả người bay thẳng xuống đất, lập tức táng mạng đương trường.

Từ Tử Lăng lần đầu tiên sát nhân, kinh hãi đến độ chân khí tán loạn, lăn người vào trong đống hàng hoá.

Khấu Trọng lúc này đã vươn tay ra chộp lấy thân cây trường mâu của đối phương, vận kình giật mạnh. Tên Tuỳ binh điều khiển xe bộ vị không ổn định, ngã nhào xuống giữa chỗ ghế ngồi và xe kéo, phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Những tên Tuỳ binh phía trước phát giác đằng sau có chuyện, liền quay đầu ngựa lại quan sát.

Khấu Trọng kêu lên: "Mau chạy!".

Hai gã vội vàng xuống xe, lướt mình vào khu rừng ven đường như hai làn khói.

Hai gã chạy một mạch hơn chục dặm đường mới dám dừng lại nghỉ ngơi.

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Ta vừa giết chết một người rồi! Làm sao

biết được chỉ một cước đã đá chết hắn rồi chứ?" Khấu Trọng vỗ nhẹ lên vai gã nói: "Loại gian đồ giết người phóng hoả, gian dâm phụ nữ như vậy chết cũng không tiếc, ngươi đâu cần lo lắng bất an làm gì". Nói đoạn, gã ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:

"Đám cẩu binh ở Dương Châu thành có tên nào là không hoành hoành vô pháp, áp bức lương dân đâu, ta chỉ không ngờ là cả giết người phóng hoả bọn chúng cũng dám làm, chẳng trách mà có nhiều người tạo phản đến vậy. Đem so sánh thì đám thuộc hạ của người cha hờ kia vẫn còn là người tốt đấy. Ý! Ngươi có nghe thấy tiếng gì không?".

Từ Tử Lăng thu nhiếp tâm thần, chú ý lắng nghe, quả nhiên có tiếng đánh giết lẫn nhau theo gió truyền tới, hơn nữa phạm vi còn rất rộng, dường như là hai bang phái lớn đang quyết chiến sinh tử vậy.

Hai gã lại nghĩ đến những lương dân bách tính vừa bị Tuỳ binh đồ sát, bỗng chốc nhiệt huyết trào dâng, nhảy dựng người dậy.

Khấu Trọng hối hận nói: "Sớm biết như vậy thì đã nhặt luôn cây trường mâu kia, có vũ khí trong tay đi tìm mấy tên cẩu binh kia liều mạng cũng dễ dàng hơn".

Từ Tử Lăng sát khí trào dâng trong ngực, hừ lạnh một tiếng nói: "Chúng ta đi xem tình hình thế nào đã, lúc ấy muốn cướp một hai thanh đao cũng không phải truyện khó. Dù sao thì chúng ta cũng thiếu kinh nghiệm thực chiến, lấy mấy tên binh lính cầm thú không bằng đó ra thử đao cũng được". Hai gã vừa thử qua thân thủ, thành tích đạt được thập phần mãn ý, tự nhiên là cũng tự tin lên rất nhiều.

Khấu Trọng gật đầu nói: "Xem ra chúng ta cũng có chút thành tích, chỉ là không có cơ hội thực tế để diễn luyện mà thôi. Huynh đệ! Đi thôi! Hôm nay là ngày đầu tiên trong quãng đời tung hoành giang hồ

của chúng ta!" Hai gã kêu lên một tiếng, lao người về phía có tiếng hò hét xung sát.

Sau khi bơi qua một con suối, hai gã tiếp tục triển khai thân pháp vượt qua một ngọn núi nhỏ, chạy lên đến đỉnh núi, không gian bỗng chốc rộng mở vô cùng.

Chỉ thấy ở bình nguyên phía dưới có hai nhóm người đang ác chiến.

Một bên là hơn vạn Tuỳ binh, bên còn lại là những đại hán vận thanh y kình trang, nhân số chỉ bằng một phần tư số Tuỳ binh, nhưng người nào người nấy võ công đều không tầm thường, đội hình hoàn chỉnh, tấn công liên tục làm đội hình của Tuỳ binh bị phá nát, không thể phát huy ưu thế của số đông.

Ở phía đối diện hai gã có một ngọn đồi nhỏ, có lẽ là đài chỉ huy của những thanh y võ sĩ, bên trên có mấy đội nhân mã đang dùng đăng hiệu với ba màu đỏ, lam, vàng chỉ huy các thanh y võ sĩ di động tiến thoái.

Hai gã mới lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng bi tráng hào hùng khi hai quân huyết chiến, nhất thời há miệng trợn mắt, quên cả mục đích đến đây.

Một hồi lâu sau, Khấu Trọng mới hồi phục tinh thần, chỉ tay vào mấy ánh đèn lửa thấp thoáng nơi xa xa nói: "Đằng kia có thể là một thôn làng hay thị trấn khác, nói không chừng những thanh y võ sĩ này đang ngăn cản Tuỳ binh đến đó sát nhân phóng hoả, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy nhỉ?" Từ Tử Lăng thở hắt ra một hơi nói: "Nếu như là người của "cha" chúng ta, vậy thì chúng ta không tiện nhúng tay vào, bằng không không phải tự đưa dê vào miệng hổ hay sao?" Khấu Trọng nghĩ ngợi giây lát rồi nói: "Thủ hạ của lão gia đâu có y phục chỉnh tề như vậy, xem ra là một đạo nghĩa quân khác. Hì! Tiểu Lăng!

Có phải ngươi sợ rồi không?" Từ Tử Lăng cười ha hả, lại gần một cái gốc cây vận kình bẻ hai cành lớn chừng cánh tay trẻ em, dài hơn gần trượng, rồi ném cho Khấu Trọng một cành, vừa cười vừa nói: "Hành hiệp trượng nghĩa, thăng quan phát tài, toàn dựa vào mấy thứ này cả đấy!".

Khấu Trọng tuốt hết lá cây, gác lên vai, cúi người lễ mạo nói: "Từ tráng sĩ, mời!" Từ Tử Lăng vung vẩy cây gỗ mấy lượt, rồi hát vang: "Phong tiêu tiêu hề nghịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề định yếu hoàn. Ha! Lão tử đến đây!".

Nói đoạn hai gã cười vang, một trước một sau lao xuống dốc.

Hai gã đang định lao xuống bình nguyên thì bất chợt có tiếng rít gió lao tới, một loạt tiễn từ bụi cỏ xạ tới trước mặt.

Hai gã trước giờ chưa từng ứng phó với tên bắn, lại không nghĩ ra phía trước có phục binh, trong lòng kinh hãi khôn tả, vội lăng mình xuống đất, bộ dạng thảm hại vô cùng. Loạt tên lướt qua trên người, tình thế nguy hiểm vạn phần.

Nhuệ khí hai gã tiêu thất hoàn toàn, vừa bò vừa chạy, nấp vào một đám loạn thạch cách đó hơn mười trượng, không dám động đậy.

Bất chợt có tiếng bước chân dồn dập xông về phía hai gã ẩn nấp, cả hai bên tả hữu toàn là Tuỳ binh, tên nào tên nấy tay cầm trường mâu lao tới, cũng không biết là có bao nhiêu người nữa.

Giờ mới biết bên thanh y võ sĩ đang bị bao vây, còn đám Tuỳ binh đang tập kích hai gã chính là để ngăn ngừa viện binh của đối phương đến tiếp cứu.

Hai gã nếu được lựa chọn, nhất định sẽ chạy mất tăm mất tích, quyết

không cố ý làm vẻ anh hùng nữa, nhưng lúc này muốn tránh cũng không được nữa, đành nhảy người lên, huy động cành cây trong tay, vận tập toàn thân công lực, cuồng mãnh quét tới, bốn cây trường mâu liền lập tức bị đánh bay ra xa, hai gã binh sĩ bị đánh cho chảy cả máu đầu, tung người lên khỏi mặt đất rồi rơi bịch xuống.

Trước sau hai phía đều có địch nhân, ở vòng ngoài còn có người giơ cao mấy ngọn đốc lên, chiếu sáng cả vùng bên trong.

Một đội lính cầm búa liền xông vào vòng vây, cứ nhằm hai khúc cây trong tay bọn gã mà tấn công, tiếng hò hét vang trời, lúc hai gã đẩy lui được một đợt tấn công nữa thì hai khúc cây trong tay chỉ còn lại một nửa, địch nhân thì chẳng bị thương lấy nửa tên.

Khấu Trọng biết tình hình bất diệu, liền lớn tiếng quát: "Lên phía trên tảng đá!" Từ Tử Lăng lộn nhào người bay lên theo gã rồi hạ thân xuống một tảng đá lớn.

Địch nhân gầm lên hung dữ, hơn mười cây trường mâu bay thẳng về phía hai gã.

Trong giờ phút sinh tử quan đầu này, hai gã lại trở nên bình tĩnh lạ thường, tựa như không hề nghe thấy bất cứ thanh âm nào, lại tựa như không hề có bất kỳ thanh âm nào lọt khỏi hai đôi tai tinh nhạy của hai gã vậy.

Chân khí trong nội thể vận hành so với lúc bình thường thì nhanh hơn bốn năm lần, thế công của địch nhân theo đó cũng chậm lại như trẻ con đang chơi đùa vậy.

Hai gã nắm rõ được góc độ và thời gian mỗi cây thương bay tới, cảm giác đó bình thường hai gã có nằm mơ cũng không thể có được.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dựa lưng vào nhau, vung vẩy cây côn gỗ chỉ còn khoảng bốn thước trong tay tả xung hữu đột, đánh trước cản sau, tự nhiên như lưu thuỷ hành vân, phòng thủ không một kẽ hở.

Địch nhân thấy trường mâu thất bại, năm sáu tên cầm búa và đao liền xông lên trên tảng đá, định tấn công ở cự lý gần, đẩy hai gã vào tử địa.

Khấu Trọng rùn người tránh khỏi đại đao, cành cây quét mạnh vào gót chân một tên lính cầm đao, tên ngày lập tức ngã nhào ra đất, Khấu Trọng liền thuận tay cướp luôn cây trường đao của đối phương, đâm vào bụng một tên Tuỳ binh cầm búa đang lao tới.

Từ Tử Lăng lúc này cũng đã đoạt được một thanh trường đao, tinh thần phấn chấn, ném cây côn gỗ trong tay vào một tên Tuỳ binh, làm hắn ngã nhào xuống dưới tảng đá, đoạn bổ người lao đến bên cạnh Khấu Trọng nói: "Chúng ta xông ra!" Hai gã đồng thanh hét vang, rời khỏi tảng đá lớn, xông thẳng vào đám địch nhân.

Từ Tử Lăng thi triển Huyết Chiến Thập Thức của Lý Tịnh, sải bước nhảy xuống, trường đao như hóa thành một luồng quang điện, một thế công tưởng chừng như không có gì đặc biệt, nhưng địch nhân đang lao tới lại không thể tránh né, hơn nữa cây trường mâu trong tay còn hoàn toàn mất đi tác dụng, bị Từ Tử Lăng tiến sát lại gần, kích trúng chỗ yếu hại trên ngực, cả người bay ngược về phía sau, thổ ra một búng máu rồi tuyệt khí.

Khấu Trọng cũng vung đao quét mạnh, đánh bật hai cây trường mâu đang đâm tới, đoạn vận đao chém tạt ngang một đường, cắt đứt cổ họng một tên Tuỳ binh, khiến hắn kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống.

Hai gã không ngờ Huyết Chiến Thập Thức lại lợi hại nhường ấy,

dũng khí liền tăng lên mấy phần.

Chỉ thấy địch nhân tuy đông, nhưng bọn gã lại như thấy rõ từng sơ hở trong thế công và những biến hóa vi diệu nhất của đối phương, thậm chí còn có thể dựa vào áp lực của địch nhân mà đoán biết được sự phân bố của vòng vây bên ngoài, thứ cảm giác này thật khó mà hình dung cho được.

Trong sát na ngắn ngủi, hai gã đã quên đi cả cảm giác sinh tử, tung hoành giữa chiến trường hỗn loạn bằng bản năng cầu sinh của con người, tuy phải đối mặt với cả trăm địch nhân và những đao thương kiếm kích sáng ngời nhưng vẫn chẳng hề sợ hãi.

Càng đánh hai gã càng phối hợp chặt chẽ hơn, di chuyển nhanh chóng giữa vòng vây, ngươi thủ ta công, ngươi công ta thủ.

Nếu như phải lúc bình thường, hai gã e rằng có nghĩ nát óc ra cũng không nghĩ được cách phối hợp tuyệt diệu đến vậy, nhưng trong giờ khắc sinh tử tồn vong này, tựa hồ như được lão thiên phù hộ, hai gã phối hợp vô cùng ăn khớp, chẳng có chút cứng nhắc.

Từ Tử Lăng huy đao chém mạnh, chân khí trong nội thể như trường giang đại hải tuôn ra ào ào, đối phương ngay cả đưa kiếm lên đón đỡ cũng không kịp, chỉ biết trợn mắt chừng chừng nhìn đao của gã bổ xuống như thiểm điện kinh lôi, rồi ngã gục xuống.

Đao thế của Khấu Trọng lại mạnh tựa Thái Sơn, chân khí vô cùng vô tận trong nội thể truyền ra thân đao, đối phương tuy đã vận toàn lực đón đỡ, song cũng không thể làm đường đao của gã lệch đi nửa phân, cả người lẫn đao ngã lăn xuống đất chết tốt.

Cuối cùng thì hai gã cũng đã kết hợp được Cửu Huyền Đại Pháp của Phó

Quân Sước truyền dạy với kỳ thư đạo gia Trường Sinh Quyết, Huyết Chiến Thập Thức của Lý Tịnh và Ô Độ Thuật của mỹ nhân bang chủ Vân Ngọc Chân, tự sáng tạo ra một chiến pháp độc nhất vô nhị của riêng hai gã.

Lúc này hai gã đã lọt vào mâu trận, chỉ cảm thấy sơ hở đầy rẫy, chỉ cần thuận tay là hất được trường mâu của đối phương lệch ra. Hai gã lách người né tránh thế công, đoạn thừa thế xông lên tiếp cận đối phương, địch nhân lúc này liền trở thành mồi ngon cho hai gã thử đao. Hai gã càng đánh càng hăng, còn đối phương thì cứ từng tên từng tên ngã xuống.

Do bên địch thấy chỉ có mình hai gã lên chỉ phái một đội binh mã nhỏ chừng gần trăm người ra truy kích, trước mắt đã bị hai gã tả xung hữu đột sát thương gần nửa, thêm vào đó, bọn Tuỳ binh lại thấy đao pháp hai gã lợi hại, nên kẻ nào kẻ nấy đều sợ hãi tản hết ra nhường đường cho hai gã.

Kỳ thực thì lúc này hai gã cũng đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, thấy vậy liền lập tức vận toàn lực xông ra, trong nháy ắt đã thoát khỏi trùng vây, đào thoát thành công.

Chạy được chừng hơn trăm trượng, hai gã chuyển hướng đi vào một khu rừng, ngồi phịch xuống dựa lưng vào nhau thở hổn hển.

Khấu Trọng vừa thở vừa nói: "Ha! Thành công rồi! Cả đại trận trượng như vậy mà cũng giết không nổi chúng ta, chuyện này trước đây ngươi từng nghĩ qua chưa?".

Từ Tử Lăng cắm phập thanh đao xuống đất, tay vẫn nắm chặt chuôi đao, thở hào hển nói: "Cách đánh khi nãy của chúng ta quá tốn sức, kỳ thực trong tình hình đó chúng ta vẫn có thể lưu lại một chút lực khí

nữa, như vậy thì bây giờ đâu đến nỗi mệt mỏi thế này". Khấu Trọng nói: "Ngươi có bị thương không? Sau lưng ta bị chém hai đao, cũng may là ta tránh né nhanh nhẹn". Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

"Chỉ là chân phải bị trường mâu đâm rách quần mà thôi, không sao cả". Khấu Trọng chờ hơi thở ổn định lại, đoạn hỏi: "Còn muốn đánh nữa không? Đám nghĩa quân kia hình như cũng không được như vẻ bề ngoài đâu!".

Từ Tử Lăng ngồi thẳng dậy nói: "Đương nhiên là phải đánh! Nếu để đám Tuỳ binh không bằng cầm thú kia tấn công vào thôn làng, e rằng chuyện đáng sợ kia sẽ lại xảy ra lần nữa mất". Khấu Trọng cả mừng nhổm dậy nói: "Thế mới là hảo huynh đệ của ta chứ, lần này chúng ta cần phải thông minh hơn một chút, đừng để chúng tấn công bất ngờ như vậy nữa". Hai gã nói rồi nhảy lên ngọn cây, cẩn thận quan sát địa thế và chiến cuộc, rồi mới nhảy xuống lao về phía chiến trường.

Trong nháy mắt, hai gã đều cảm thấy mình đã trưởng thành, không còn là hai tên tiểu tử vô học vô thuật hồ đồ nữa rồi.

Chương 25: Âm mưu ngụy kế

Hai gã ép sát người xuống đất, cẩn thận tiền về phía chiến trường.

Đi qua một rặng rừng thưa, đến được góc đông bắc của chiến trường thì hai gã bị phát hiện, từ trong bụi cỏ xông ra sáu bảy tên Tuỳ binh, tay cầm trường kiếm, miệng hò hét ầm ĩ, bổ người lao tới như hổ đói vồ mồi.

Một bên khác sớm đã hình thành trận thế, một đội kỵ binh chừng năm mươi người cũng nghe tiếng mà vung mâu phi tới.

Sau trận chiến vừa rồi, sự sợ hãi của hai gã với địch nhân đã giảm đi rất nhiều, thấy thế địch như núi nhưng cũng chẳng nói một lời, xông lên huy đao chém mạnh.

Nghĩ đến thôn làng bình yên bị dìm trong khói lửa, những con người vô tội bị tắm máu kia, sát cơ lại trào dâng trong lồng ngực hai gã, đao đi tới đâu là Tuỳ binh ngã xuống tới đó, khí thế bốc cao ngút trời.

Lúc này quân kỵ của địch nhân đã tới, hai gã liền triển khai khinh công, lẩn vào đám cây thấp giữa đồng cỏ, khiến cho chúng không thể truy theo. Đợi cho đám kỵ binh kia lui lại, hai gã lại xông ra thảo nguyên. Một đội cung tiễn thủ và đao phủ binh không ngờ địch nhân lại bất ngờ xông ra một cách vô thanh vô tức như vậy, bị hai gã đánh ngã mấy người dễ như chặt rau chém chuối, vậy mà còn tưởng rằng viện binh của đối phương đã đến, cả đội hình rối loạn như mớ bồng bong.

Mấy cây đuốc rơi xuống đồng cỏ, lập tức bốc cháy phừng phừng, lửa

lan dần ra bốn phía xung quanh.

Hai gã vẫn còn chưa biết trận lửa này chính là ân nhân cứu mạng của mình.

Nguyên lai, số lượng Tuỳ binh ở khu vực này lên tới gần ba ngàn, trong đó cũng không ít hảo thủ có võ công cao cường, phải lúc bình thường, thì dù là kẻ võ công cao cường như Đỗ Phục Uy cũng phải lực chiến thân vong, huống hồ là hai tên tiểu tử không có kinh nghiệm như hai gã.

Khấu Trọng lớn giọng gào lên: "Chạy hướng này!" Năm tên Tuỳ binh lao lên ngăn lại, Từ Tử Lăng hậu phát tiên chế, bổ người lên phía trước, trường đao khẽ rung lên, thi triển chiêu Sinh Tử Tồn Vong trong Huyết Chiến Thập Thức, đao pháp như cự lãng cuồng phong, kình khí tung hoành. Một tên Tuỳ binh lập tức táng mạng đương trường. Một tên khác bị kình phong của gã quét cho bay ra xa, ba tên còn lại thấy vậy thì hét lên một tiếng, quay người tháo chạy.

Hai gã trước giờ đâu từng nếm qua mùi vị oai phong nhường này, cao hứng kêu lên mấy tiếng, xông thẳng đến vùng trung tâm của chiến trường.

"Đang!".

Đột nhiên một người lướt tới trước mặt Khấu Trọng, song kiếm tả hữu vung lên chặn đứng gã lại.

Cả Từ Tử Lăng cũng bị đối phương đẩy lui.

Từ lúc giao chiến đến giờ, đây là lần đầu tiên hai gã gặp phải địch nhân mạnh đến vậy.

Vô số Tuỳ binh ùn lên ở phía sau hai gã, miệng hò hét vang trời.

Người vừa bức lui hai gã là một viên tướng lĩnh của quân Tuỳ, chỉ thấy y tức giận gầm lên: "Băm vằm hai tên tiểu tử này thành thịt vụn cho ta!" Lúc này ở trên ngọn đồi nhỏ ở phía bên kia đồng cỏ, gần hai trăm thanh y đại hán đang dùng cung tiễn bảo vệ một bạch y mỹ nữ tóc dài quá vai.

Mỗi lần mỹ nữ phát ra một đạo mệnh lệnh là ba tay thủ hạ phụ trách đăng hiệu lại huy động ba ngọn đèn lồng được treo trên cành tre, chỉ huy các võ sĩ thanh y trên chiến trường công thủ tiến thoái.

Phía sau mỹ nữ có bốn người đang đứng, chỉ cần nhìn thần thái khí độ của họ cũng biết đều là hạng cao thủ, một người lùn mập râu rậm, một đại hán cao như thiết tháp, một nam tử thân vận nho phục và một trung niên phụ nhân thân hình to lớn, mặt mũi xấu xí.

Mỹ nhân tóc dài ngạc nhiên thốt: "Thật kỳ quái! Tại sao phía Đông Nam của địch nhân lại có hiện tượng rối loạn? Là người nào đến cứu viện chúng ta vậy?"

Cả bốn người liền dõi mắt nhìn sang phía ấy, nhưng không hề cảm thấy có điều gì dị dạng.

Mỹ nhân tóc dài chăm chú nhìn về phía Đông Nam rồi nói: "Nhìn bề ngoài thì không thể thấy được, ta cũng chỉ là nhìn kỳ hiệu đối phương huy động mà đoán ra phần nào thôi. Nếu rồi loạn này lớn thêm chút nữa, chúng ta sẽ có thể lợi dụng để đột phá trùng vây, nói không chừng còn có thể dành phần thắng nữa đó!" Nho phục nam tử lộ ra thần sắc khâm phục, cung kính nói: "Tiểu thư học cứu thiên nhân, tinh thông binh pháp, hơn nữa còn có tầm nhìn sâu rộng, đích thực không ai có thể so bì". Xú phụ lúc này cũng cất tiếng: "Theo tôi thấy nếu thực sự có viện binh tiếp cứu, chúng ta nên đột phá vòng

vây trước, sau đó mới tính kếp hản kích sau, tiểu thư là thiên kim chi thể, tuyệt đối không thể làm chuyện mạo hiểm". Vừa mới mở miệng, những người khác đã phải nhíu mày vì giọng nói the thé giống như loài chim ăn đêm, vô cùng khó nghe của mụ.

Nhưng người lùn râu rậm lại rất tán đồng ý kiến của mụ: "Lúc Lý công phái chúng tôi đến bảo vệ tiểu thư, đã từng dặn dò rằng vạn sự đều lấy sự an nguy của tiểu thư làm trọng". Ngọc dung thanh lệ vô bì của mỹ nữ tóc dài thoáng hiện vẻ không vui, nhưng ngữ khí vẫn ôn nhu uyển chuyển, nhạt giọng nói: "Ta thân làm thống soái, lúc lâm nguy làm sao có thể chỉ lo cho bản thân mình được?

Huống hồ binh bại như núi đổ, nếu chúng ta không thể ngăn cản đạo quân tinh nhuệ này của Tần Thúc Bảo, để y công nhập Phù Xuân, muốn đoạt lại e rằng còn khó hơn lên trời nữa". Lời còn chưa dứt thì phía Đông Nam đã có ánh lửa bốc lên.

Mỹ nữ tóc dài lập tức cảm nhận được sự hỗn loạn thông qua những biến hóa rất nhỏ trong thế trận của quân địch.

Nên biết mặt Đông Nam chính là bộ chỉ huy chiến trường của tướng soái quân địch, nhất cử nhất động đều có thể ảnh hưởng đến toàn quân, không giống như những nơi khác, dù có xảy ra đột biến cũng không ảnh hưởng toàn cục.

Bốn người phía sau mỹ nữ tóc dài lần lượt rút binh khí ra, bảo vệ nàng lên chiến mã, hơn hai trăm người bên dưới ngọn đồi nhỏ và hai đội chiến binh gần ngàn người cùng lúc xông vào giữa chiến trận, triển khai một trận quyết chiến toàn diện với quân địch.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lúc này đang lâm vào cảnh khổ chiến, muốn tiến chẳng được, mà muốn thoái cũng chẳng xong, đột nhiên lại thấy Tuỳ binh giãn ra bốn phía, thì ra một đội thanh y võ sĩ đã thúc

ngựa lao tới, đẩy dạt đám binh lính đang vây chặt hai gã.

Cả hai mừng như phát cuồng, cộng thêm sức đã cùng lực đã kiệt, nên vội vàng tung mình lao vào giữa đám lửa phừng phừng, nín thở tả xung hữu đột một hồi, chạy ra khỏi chiến trường đẫm máu.

Chạy đến một chóp núi thấp thì cả hai cũng không còn sức để chạy tiếp nữa.

Tiếng hò hét chém giết lẫn nhau trên chiến trường vẫn liên tiếp truyền lại như sóng xô bờ, liên miên bất tuyệt.

Khấu Trọng thở dài nói: "Từ sau trở đi không làm chuyện ngu ngốc như vậy nữa, hảo hán không đánh lại đông người, chúng ta tuy là hảo hán chính hiệu, nhưng đối phương đông quá, ngươi có hiểu không?" Từ Tử Lăng nói: "Tên tướng quân kia không biết là nhân vật phương nào mà lợi hại vậy, cũng may chúng ta nhanh nhẹn, bằng không bị y cho một kiếm táng mạng đương trường rồi". Khấu Trọng hừ lạnh nói: "Hắn ta thì là cái thá gì chứ, chúng ta đánh thêm vài trận nữa, đảm bảo có thể thắng được hắn cho xem!" Từ Tử Lăng thấy toàn thân gã cũng toàn máu giống như mình, liền hỏi: "Có bị thương chỗ nào yếu hại không?"

Khấu Trọng lắc đầu đáp: "Bị thương chỗ yếu hại mà còn chạy được đến đây ư? Những câu nói mâu thuẫn như vậy đúng là chỉ có tên tiểu tử ngươi mới nói ra được thôi! Đúng rồi! Hay là để ta xem vết thương của ngươi trước". Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Có gì hay đâu mà xem! Xem rồi thì làm sao cứu? Cũng may là chúng ta có thần công đại pháp tự trị liệu thương thế, chi bằng ngủ mẹ nó một giấc, sáng mai rồi tính sau!" Khấu Trọng gật đầu đồng ý rồi mệt mỏi ngã phịch người xuống đất, chẳng bao lâu sau thì cả hai gã cùng tự động khởi vận nội tức, tiến nhập cảnh giới vật ngã lưỡng vong.

Từ Tử Lăng như có cảm giác gì đó, mở bừng hai mắt, còn Khấu Trọng vẫn nằm trong bãi cỏ, ngủ say như chết.

Gã duỗi dài tứ chi, giờ mới cảm thấy trên mình có tới bảy tám vết thương, chỗ nào cũng đau rát như bị xát muối.

Mặt trời đã lên đến lưng chừng trời, bốn bề hoa cỏ ngát hương, chim chóc hát ca, vùng núi trở nên thanh bình và yên ả hơn bao giờ hết. Trận chiến tối qua dường như chỉ là một cơn ác mộng không có thật, nếu như không phải khắp mình mẩy vẫn còn đau ê ẩm, nhất định gã sẽ cho rằng chưa từng xảy ra chuyện chém giết gì ở đây.

Trong sát na ngắn ngủi, Từ Tử Lăng dường như đã nắm bắt được một nguyên lý thâm ảo vĩnh hằng nào đó của đại tự nhiên, chỉ là gã không thể nào dùng lời để miêu tả ra được mà thôi.

Gã cảm thấy tâm bình khí hoà, tinh thần sảng khoái vô cùng.

Trải qua trận chiến tối qua, không ngừng vật lộn với tử thần bên bờ vực của cái chết và sự sống, gã cảm nhận được mình đã bước vào một giai đoạn mới của đời người. Tất cả những nguy hiểm và khổ nạn chỉ là những quá trình và giai đoạn cần phải trải qua để rèn luyện, để trưởng thành.

Khấu Trọng thúc mạnh cùi chỏ vào gã một cái, cười hì hì nói: "Ngươi ngẩn người ra nghĩ cái gì thế?" Từ Tử Lăng ngồi dậy, chau mày nhìn những vết máu trên thân thể mình và bộ y phục rách nát nhem nhuốc tro bụi, cười khổ nói: "Ta đang nghĩ đến một bộ y phục sạch sẽ và một bữa cơm thật ngon, những cái khác thì có thể bỏ qua cũng được". Khấu Trọng lồm cồm bò dậy, đưa mắt nhìn trái phải trước sau một hồi, chán nản nói: "Tiểu đệ! Chúng ta hoàn toàn mất phương hướng rồi, Bành Thành không biết là ở hướng Đông hay hướng Tây nữa? Phải làm sao bây giờ? Có nên đi bừa một hướng để thử vận

khí không?" Từ Tử Lăng nói:

"Trọng thiếu gia, tại sao ngươi đột nhiên lại hồ đồ vậy? Bành Thành lớn như vậy, tất nhiên là phải có đường quan đạo thông đến đó rồi, chỉ cần chúng ta quay lại con đường lớn tối qua, gặp người thì hỏi đường, thế nào chẳng tìm được con đường chính xác chứ?" Khấu Trọng cười cười nói: "Nói đúng lắm! Đi thôi!" Hai gã tìm một đoạn mây rừng tuỳ tiện buộc trường đao vào sau lưng, rồi dựa vào ký ức quay lại thị trấn vừa trở thành đống gạch vụn hoang tàn tối hôm qua.

Chạy như điên chừng bảy tám dặm, hai gã mới từ từ chậm bước, quan sát địa hình xung quanh.

Khấu Trọng cười khổ nói: "Xem ra chúng ta lạc đường thật rồi, bằng không bây giờ đã phải thấy thị trấn đổ nát đó rồi chứ, nơi này trước không thấy người, sau chẳng thấy thôn làng, muốn tìm ai để hỏi đường cũng không được! Ồ! Đó là cái gì vậy?" Từ Tử Lăng sớm đã để ý thấy có khói bốc lên ở phía chân núi, vui mừng nói: "Mặc kệ là cái gì, chúng ta đến đó xem cho rõ rồi tính sau". Nói đoạn, hai gã liền chạy xuống núi, nhìn thì tưởng không xa lắm, ngờ đâu hai gã đi đến tận hoàng hôn mới tới nơi, thì ra đó là một ngôi làng nhỏ.

Khói lượn lờ bốc lên từ một căn nhà ngói trong làng, chắc hẳn là có người đang nhóm bếp nấu cơm.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm thấy lo lắng cho người trong làng, khu vực này cách chiến trường không xa lắm, nếu như để mấy tên Tuỳ binh cầm thú không bằng đó đến dây, chẳng phải người trong thôn sẽ đại nạn lâm đầu hay sao?

Chẳng mấy chốc, hai gã đã đến cổng làng, chỉ thấy nơi đây chỉ có ba mươi hộ gia đình, nhà cửa lưa thưa, không khí yên ắng lạ thường, chẳng hề có tiếng gà kêu chó sủa như những thôn làng bình thường

khác.

Hai gã cảm thấy rất bất bình thường.

Khấu Trọng nói: "Thôn làng này nhà nào nhà nấy đều đóng cửa kín mít, xem ra người dân sớm đã bỏ đi chạy nạn từ lâu rồi, căn nhà đang đốt lò kia có thể là do người qua đường mượn tạm để nấu cơm, chúng ta có nên đến thử vận khí không? Nếu gặp chuyện bất ổn, có thể bỏ chạy mà, dựa vào khinh công của chúng ta, ta nghĩ không có vấn đề gì đâu!" Từ Tử Lăng vỗ vỗ cây trường đao sau lưng, cười ha hả nói: "Thiên quân vạn mã chúng ta còn không sợ, còn sợ mấy người qua đường này sao? Nếu như là thương lái, chúng ta còn có thể xin một bát cơm ngon lành mà ăn, hoặc tạm thời làm bảo tiêu kiếm chút vốn đi tìm Tố Tố tỷ cũng được mà". Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Hà...chút nữa thì ta quên mất chúng ta cũng là nhất lưu cao thủ! Nào! Đi thôi!" Nói đoạn nhấc chân bước vào thôn làng.

Căn nhà có khói bốc lên là căn nhà lớn nhất trong thôn, trước nhà còn có một khoảng sân rộng nữa, nhưng các cửa sổ và cửa chính đều đóng kín như bưng.

Cả căn nhà toát lên một vẻ thần bí kỳ lạ, lạ một điều là không hề nghe thấy tiếng động gì cả.

Khấu Trọng lớn giọng gọi: "Có người không?" Gã gọi mấy tiếng liền, nhưng đều không có ai đáp lời.

Từ Tử Lăng cảm thấy không rét mà run, huých nhẹ Khấu Trọng nói: "Hay là bỏ đi thì hơn". Khấu Trọng mỉm cười nói: "Ngươi quên thân phận chúng ta là võ lâm cao thủ rồi hay sao? Chúng ta thử vào xem sao, nói không chừng người đã đi rồi, nhưng vẫn còn để lại hai bát cơm trắng cho chúng ta ăn đấy". Nói đoạn liền đi thẳng tới phía

trước, giơ chân đạp mạnh, làm cánh cửa bật mở.

Hai gã nhảy vào trong nhà, thấy khách sảnh còn đủ thứ gia cụ, chỉ là bụi đất phủ lên một lớp dầy, góc tường còn giăng đầy mạng nhện, hiển nhiên là đã bỏ hoang lâu ngày.

Hai gã không khỏi cảm thấy kỳ lạ, đi xuyên qua khoảng sân rộng, tiến vào khu nhà sau mới phát hiện ra bên trong không có lấy một bóng người, chỉ không biết ai đã đốt lò trong bếp, làm cho khói lửa bốc cao dẫn dụ hai gã đến đây, lúc này thì lửa đã nhỏ dần, sắp tàn đến nơi.

Từ Tử Lăng đang cẩn thận quan sát các dấu vết, thì có tiếng Khấu Trọng ở sau lưng vang lên: "Tiểu Lăng mau ra đây! Ngươi tìm thấy nửa mộng tưởng của mình rồi này!" Từ Tử Lăng đâu có thời gian nghĩ ngợi ý tứ sâu xa trong lời nói của gã, vội vàng chạy ra, vừa mới đặt chân vào cửa phòng đã thấy một đám mây đen bay tới, gã vội đưa tay ra bắt lấy, thì ra là một bộ y phục đen bằng vải đay.

Chỉ thấy Khấu Trọng đã kéo ra một chiếc rương lớn ở dưới gầm giường, bên trong có một đống y phục. Gã lấy hết ra rải đầy lên giường, chọn cái này nhặt cái kia lên thử ướm vào người.

Hai gã vui mừng mặc y phục mới vào, cảm giác hoàn toàn mới lạ, chỉ là dạ dầy lại kêu lục bục mới biết chỉ đẹp không thì chưa đủ. Lúc này trời đã tối dần, hai gã lục tung cả căn nhà lên cũng không tìm thấy nửa hạt gạo hay lúa mì gì cả.

Khấu Trọng nói: "Thôn trang nào cũng có vườn quả, ngươi ở đây lau dọn giường chiếu, ta đi tìm chút quả về ăn lót dạ vậy. Nơi đây có đầy đủ vật dụng, chúng ta tạm tá túc một đêm, đợi mai trời sáng rồi mới lên đường". Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, rồi chia nhau ra hành sự.

Chừng nửa khắc sau, Khấu Trọng quay lại mang theo một con gà

trống lớn, hớn hở nói: "Thì ra vẫn còn một số gia súc ở đây! Hì! Phía sau còn có một bãi tha ma lớn, quá nửa đều là mộ mới, xem ra những người ở đây không hề bỏ đi, có lẽ là bị nhiễm bệnh dịch chết cả rồi!" Từ Tử Lăng thở hắt ra một hơi nói: "Vậy thì quần áo chúng ta đang mặc cũng là.". Khấu Trọng xách con gà vào trong sân, ngoái lại nói: "Ít nhất cũng còn một người chưa chết, không thì lấy đâu ra người chôn cất cho họ, nói không chừng chính người đó đã nhóm lò lên đấy!" Vẻ bề ngoài Khấu Trọng tỏ vẻ không hề sợ hãi, coi trời bằng vung nhưng kỳ thực bên trong cũng thầm run sợ, lập tức đồng ý với đề nghị của Từ Tử Lăng, di chuyển sang một căn phòng khác nhỏ hơn. Đợi hai gã ăn no bụng thì đột nhiên có một trận gió nổi lên, hai gã không dám chạm vào giường chiếu, đành đóng hết cửa lại, nằm dựa lưng vào góc tường nghỉ ngơi, nỗi sợ hãi trong lòng tuy lớn, nhưng cuối cùng cũng không địch lại cơn buồn ngủ và mệt mỏi, hai gã dần dần chìm vào giấc ngủ.

Đến nửa đêm, hai gã bất chợt tỉnh dậy.

Cả hai đang kinh hãi ngồi dậy thì tiếng vó ngựa dồn dập vang lên bên ngoài.

Hai gã vội lồm cồm bò dậy, dịch người ra sát cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy một đám người đang cưỡi kiện mã tiến vào trong thôn, kình trang võ phục, chỉnh tề, lưng đeo cung tiễn, dáng vẻ thô hào hoang dã, không giống như người Trung Thổ.

Đám người này ước chừng hơn ba chục người, trong đó có một người thân hình đặc biệt hùng vĩ, lưng đao một chiếc rương lớn hình chữ nhật dài chừng ba thước, nhưng bước chân vẫn nhẹ nhàng như không.

Khi vào đến giữa thôn, đại hán đeo rương kia liền nhẹ nhàng tung

mình xuống ngựa, đặt ngang chiếc rương xuống giữa đường, người khác cũng lần lượt xuống ngựa.

Một hán tử cao gầy có vẻ như là thủ lĩnh vẫn ngồi yên trên yên, đưa tay ra hiệu cho những người khác đi xung quanh lục soát, ngoại trừ đại hán đeo rương, những người còn lại liền nhanh chóng tả ra, chia nhau đạp cửa các căn nhà trong thôn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy đám người này thân thủ nhanh nhẹn, hành động dứt khoát, xem ra đều là hạng võ nghệ cao cường, sợ đến thất hồn, quên mất bản thân hai gã cũng là võ lâm cao thủ, vội vàng nhảy lên xà nhà, nấp vào khoảng trống giữa mái ngói và xà nhà.

Tiếng bước chân bên dưới đến rồi lại đi, đi rồi lại đến, tiếp đó là một thanh âm của vật nặng rơi bịch xuống đất, hai gã không nén nổi tò mò, liền thò đầu ra quan sát, thì ra đám người kia đã vác rương vào trong nhà, đặt ngay bên dưới chân hai gã, lúc này mới phát hiện trên nắp rương có đục hơn chục chiếc lỗ nhỏ, không biết để làm gì.

Bốn gã đại hán chia nhau canh gác bốn phía tiền hậu tả hữu, thần sắc khẩn trương lạ thường.

Tiếp đó lại có một người khác bước vào phòng, hai gã vội vàng rụt đầu lại, bế mọi hô hấp bằng mũi và miệng, vận dụng nội tức, không dám phát ra bất kỳ tiếng động nhỏ nào.

Những người bên dưới dùng một thứ ngôn ngữ mà hai gã chưa từng nghe bao giờ nói nhanh mấy câu, khiến hai gã thêm một lý do nữa để khẳng định đám người này nhất định đến từ bên ngoài Trung Thổ, cũng càng cảm thấy nghi hoặc khó hiểu.

Những người bên dưới đột nhiên ngưng nói chuyện.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đợi thêm một hồi lâu mới nghe thấy bên ngoài thôn vang lên tiếng vó ngựa lại càng thêm đề tâm cảnh giác, không dám lộ ra cứ hình tích thanh âm nào, bởi thính giác của mấy người đến từ ngoại vực này rõ ràng là cao hơn hai gã đến mấy bậc.

Đám người lạ lại nói thêm mấy câu nữa, rồi cùng nhau bước ra ngoài.

Khấu Trọng đưa tay viết lên lưng Từ Tử Lăng: "Bên trong rương kia nhất định là có người, nếu không đâu cần đục lỗ thông khí làm gì?" Từ Tử Lăng khẽ gật đầu đồng ý.

Lúc này lại có thêm một đội nhân mã khác vào thôn, nghe tiếng vó ngựa, có lẽ số lượng cũng tương đương với đám người trước.

Tiếng vó ngựa đột ngột dừng lại.

Một giọng nam nhân vang lên: "Tổ Quân Ngạn, thuộc hạ Bồ Sơn Công, kính chúc Thuỷ Tất Khả Hãn của quý quốc long thể khang an". Thủy Tất Khả Hãn chính là đại hãn của Đột Quyết.

Một tràng cười dài vang lên: "Thì ra là Tổ Quân Ngạn tiên sinh nức tiếng văn võ song toàn trong đám thuộc hạ của Mật Công, không biết thứ mà đại hãn chúng ta cần, tiên sinh đã mang đến hay chưa?" Tổ Quân Ngạn ung dung đáp:

"Dám hỏi tại hạ nên xưng hô với tướng quân thế nào?" Một thanh âm mạnh mẽ vang lên từ phía người Đột Quyết: "Người ta thường nói Tổ Quân Ngạn biết nhiều hiểu rộng, trí nhớ siêu phàm, là nhân vật kiến đa thức quảng, dưới trướng Mật Công chỉ đứng sau có mình Tiếu Quân Sư Trầm Lạc Nhạn, làm sao mà ngay cả Nhan tướng quân của chúng ta cũng không nhận ra vậy?" Tổ Quân Ngạn mỉm

cười nói: "Thì ra là Song Thương Tướng Nhan Lý Hồi tướng quân, vậy thì vị bằng hữu này tất phải là Hãn Sư Thiết Hùng rồi, tại hạ thất kính, thất kính!" Nhan Lý

Hồi hừ lạnh nói: "Bớt những lời thừa đi, đồ vật ở đâu?" Tổ Quân Ngạn vẫn điềm nhiêm nói: "Tại hạ muốn thấy tiểu thư trước, rồi mới đưa ra bảo vật, đây là lệnh của Mật Công, mong tướng quân nể mặt!:

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ở trên xà nhà nghe mà chấn động trong lòng, tiểu thư mà Tổ Quân Ngạn nói liệu có phải là chủ nhân của Tố Tố? Bởi vì Tố Tố chính là bị người ta tập kích bất ngờ nên mới bị thất tán với chủ nhân, lưu lạc xuống tận vùng Giang Nam.

Hai gã nghĩ đến chiếc rương lớn phía dưới.

Hòn ngọc trên tay Đại Long Đầu Trác Nhượng lẽ nào đang ở trong đó?

Khấu Trọng lại viết lên lưng Từ Tử Lăng: "Tìm cơ hội cứu người!"

Chỉ nghe Nhan Lý Hồi cười lạnh nói: "Bảo vật đến tay, ta tự nhiên sẽ thả người. Nếu tiên sinh còn không đưa bảo vật ra, thứ Đại Long Đầu nhận được e rằng chỉ là thi thể của ái nữ mà thôi, trách nhiệm sẽ đổ cả lên đầu Tổ tiên sinh đó!" Tổ Quân Ngạn cười dài nói: "Hòa Thị Bích đang nằm trong bao phục sau lưng Tổ mỗ, chúng ta một tay giao đồ một tay giao người, chuyện này chúng ta đã nói từ trước, nếu như giữa chừng có thay đổi, trách niệm này nên thuộc về Nhan tướng quân mới đúng". Khấu Trọng và Từ Tử Lăng như được vén màn mây mờ che mắt, giờ mới biết bảo vật trao đổi chính là Hòa Thị Bích danh truyền thiên cổ.

Chính vào lúc này, bên dưới đột nhiên có dị biến.

Cánh cửa sau đột nhiên vỡ vụn ra thành từng hạt nhỏ, hai gã cao thủ Đột Quyết đang canh phòng chưa kịp xuất chiêu thì người đã bị bốc lên khỏi mặt đất, khí tuyệt đương trường. Khi hai gã còn lại phát giác thì một bóng đen đã bay lướt qua đầu, vung tay chộp thẳng vào thiên linh cái. Điều đáng sợ nhất là vô luận cửa vỡ, thi thể bay lên rồi hạ xuống, tay không giết người tất cả đều diễn ra một cách vô thanh vô tức, tựa hồ như những quy luật thông thường không thể ảnh hưởng đến con người này vậy. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết võ công người bên dưới đã nhập hóa cảnh, hơn nữa còn thuộc loại cực âm cực nhu, hành động nhanh như loài quỷ mị, chỉ trong nháy mắt trước khi những mảnh vụn của cánh cửa rơi xuống đất đã giết chết bốn cao thủ Đột Quyết canh giữ chiếc rương.

Đầu óc hai gã trống rỗng, không dám nhìn thêm nữa, ngay cả vận hành nội tức dường như cũng bị chậm lại.

Nếu không phải huyền công độc nhất vô nhị của Trường Sinh Quyết khi vận hành có thể làm những thứ làm cao thủ cảnh giác như hô hấp, mạch đập và tiếng tim đập chậm lại thậm chí dừng hẳn lại giống như rơi vào trạng thái tử vong thì e rằng hai gã đã sớm bị người ta phát hiện từ lâu rồi.

Võ công của người mới đến tuyệt đối không kém Đỗ Phục Uy.

"Kẹt!".

Nắp rương được mở bật lên.

Người kia khẽ kêu lên một tiếng kinh ngạc, tiếp đó là tiếng giao kích của khí kình, sau đó là một loạt những tiếng nổ ầm ầm như sấm.

"Ầm!".

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, bức tường bên tả gạch đá bắn tung toé, thì ra đã bị người kia đánh vỡ để xông ra, chỉ thấy y hú lên một tiếng kinh thiên động địa, nhanh chóng lao ra, khí thế kinh người, cả gian phòng run lên bần bật như sắp sập.

Sa thạch bắn tung toé lên người hai gã Khấu, Từ, tuy rằng cả hai đều có chân khí hộ thể, nhưng vẫn đau đớn khó chịu vô cùng.

Hai gã cuối cùng vẫn không nén nổi tò mò, thò đầu xuống tiếp tục quan sát.

Chỉ thấy chiếc tương giờ đã thành một đống những mảnh vụn, những đồ gia cụ trong nhà cũng biến cả thành gỗ vụn, Một nam tử dáng vẻ hùng vĩ như trái núi đứng giữa phòng, thân vận hắc bào đen kịt, mặt hướng về phía lỗ hổng trên tường, đang nhắm mắt ngưng thần điều tức.

Từ góc độ của hai gã nhìn xuống, tuy không thể thấy rõ được đôi mắt hắn, nhưng lại có thể nhìn rất rõ tấm mặt nạ quỷ kinh hồn đáng sợ mà hắn đang đeo.

Tiếng gió nổi lên, mấy người khác lần lượt từ các phía trước sau xông tới, khiến hai gã sợ đến nỗi vội vàng rút đầu lại.

Thanh âm Tổ Quân Ngạn vang lên đầu tiên: "Y thọ thương rồi!" Con người này bất chợt khiến hai gã cảm thấy quái dị và hoang đường. Chiếu lý mà nói, người được cứu là tiểu thư của Đại Long Đầu, đáng lẽ Tổ Quân Ngạn phải đứng về phía người kia mới đúng, còn nam tử thần bí nấp trong nương này mới là địch nhân của y, tại sao ngữ khí trong câu nói của Tổ Quân Ngạn lại tỏ ra quan tâm người này đến vậy? Dường như là đó mới là người của y vậy?

Chuyện càng lạ hơn lại tiếp tục xảy ra, chỉ nghe cao thủ Đột Quyết

Nhan Lý

Hồi nói: "Từ khi xuất đạo đến nay, có lẽ lần này là lần đầu tiên Trác Nhượng thọ thương, vết thương tuy không trí mạng nhưng lại khiến cho toàn bộ sự nghiệp mà y dày công gầy dựng trôi cả theo dòng nước". Thiết Hùng hừ lạnh nói: "Đây là kết cuộc của kẻ không biết thức thời vụ". Đến giờ hai gã mới hiểu ra, thì ra Tổ Quân Ngạn đã phản bội Trác Nhượng và Lý Mật, tư thông với đám người Đột Quyết diễn kịch, chẳng trách mà đám Đột Quyết này có thể nắm được hành tung của hai chủ tỳ Tố Tố, bắt cóc nàng ta đi uy hiếp Trác Nhượng.

Một thanh âm nhu hòa mà thấp trầm vang lên: "Tuy không giết được hắn, nhưng thành quả có được cũng là lý tưởng rồi. Chỗ này không tiện ở lâu, chúng ta cứ y kế hành sự là được". Tổ Quân Ngạn và Nhan Lý Hồi vội vàng dẫn người đi khỏi.

Chẳng bao lâu sau thì tất cả đã bỏ đi gần hết, nhưng hai gã vẫn sợ hãi, đến tận trời sáng mới dám bò ra ngoài, lén lút rời khỏi.

Chương 26: Mỹ nữ đổ ước

Hai gã chạy một mạch chừng hơn chục dặm, đến một vùng núi hoang vu hẻo lánh mới dám dừng lại, ngắt tạm một ít dã quả ăn cho đỡ đói lòng.

Khấu Trọng thở dài một hơi nói: "Kẻ vừa đột kích Đại Long Đầu Trác Nhượng kia khẳng định không phải là người Đột Quyết, nếu không tại sao lại không có khẩu âm Đột Quyết như bọn Nhan Lý Hồi chứ? Người này là ai nhỉ?".

Từ Tử Lăng ngồi bên cạnh gã, dường như vẫn còn hơi khiếp sợ nói: "Tên Tổ

Quân Ngạn này thật bỉ ổi, cấu kết với người ngoài ám toán chủ nhân của mình, chúng ta nhất định phải vạch trần y mới được!".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Ai sẽ tin chúng ta chứ? Những chuyện thế này chúng ta không thể quản nổi đâu. Nhiệm vụ trước mắt là phải tìm được Tố Tố tỷ của chúng ta trước, sau đó lập tức dẫn tỷ ấy thoát ly hiểm cảnh, tránh khỏi trận tai ương này đã. Có cần ta làm chủ hôn tác hành hảo sự cho người và Tố Tố tỷ tỷ không?".

Từ Tử Lăng buồn bực nói: "Lúc này mà ngươi còn nói đùa được à? Mau tìm đường đến Bành Thành, làm mấy vụ buôn bán không vốn của chúng ta rồi mua hai con ngựa, đi ngay đến Vinh Dương, đó mới là chuyện thiết yếu".

Khấu Trọng nhảy dựng lên, vỗ ngực bảo đảm: "Chuyện này để ta lo, vừa rồi ở trên đỉnh núi, ta đã quan sát thấy đằng xa có một toà thần

miếu, đến đó tìm miếu chúc hỏi đường là được! Lên đường thôi!".

Hai gã lại tiếp tục khởi trình.

Đến khi nhìn thấy toà thần miếu, cả hai lại cùng cảm thấy thất vọng ê chề.

Thì ra nơi này địa thế hoang lương, con đường dẫn đến thần miếu cỏ dại mọc đầy, hiển nhiên là đã lâu không có người qua lại, cả ngôi miếu cũng hoang phế, rõ ràng là không có người chăm sóc.

Trong cái thời đại chiến hoả liên miên này, đừng nói một gian miếu, ngay cả một thôn trấn cũng biến thành quỷ vực, thành bãi gạch vụn.

Cuối cùng hai gã cũng đến được bức tường bên ngoài ngôi miếu hoang, quả nhiên là đã sứt mẻ rêu phong, tường bị bong ra từng mảng lớn, tử khí trầm trầm.

Khấu Trọng cười khổ nói: "Cũng coi như là có nơi che đầu, đêm nay chúng ta ở đây nghỉ ngơi vậy!".

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Ta thật nhớ con gà quay tối qua quá! Ngươi thần thông quảng đại như thế, chi bằng biến ra một con nữa cho ta xem đi!".

Khấu Trọng kéo tay gã đi vào trong miếu, vừa bước vào bên trong đã giật mình đánh thót một cái. Thì ra bên trong miếu đường có đặt hai cỗ quan tài lớn, mạng nhện phủ đầy, âm khí bao trùm.

Hai gã cùng khẽ run lên một lượt.

Một hồi lâu sau Khấu Trọng mới nói: "Ngươi dám ngủ trong này không?".

Từ Tử Lăng lắc đầu quầy quậy nói: "Bên trong có gì hay đâu, ta thà ngủ ngoài kia, lấy trời làm mền, lấy đất làm giường còn hơn".

Khấu Trọng cũng gật đầu đồng ý nói: "Được! Vậy đi thôi!".

Đang định rời khỏi thì chợt nghe một tiếng "Bình!", một chiếc nắp quan tài bay vọt lên, lao mạnh về phía hai gã.

Cả hai hồn xiêu phách tán, đồng thanh hét lớn: "Có ma!" đoạn quay người bỏ chạy như điên cuồng.

Bất chợt phía sau có tiếng người tức giận quát lên: "Tiểu tử! Muốn chạy đâu!".

Hai gã giật mình quay lại, chỉ thấy viên tuỳ tướng dùng song giản trên chiến trường tối qua đang lao tới, y đã cởi bỏ khôi giáp, trên người chỉ vận một bộ võ sĩp hục thông thường.

Chỉ cần là người, không phải ma, vậy thì mọi chuyện dễ dàng hơn rất nhiều cho hai gã.

Khấu Trọng rút trường đao sau lưng ra, đứng cười ha hả nói: "Thì ra là lão bằng hữu!".

Viên tướng Tuỳ lắc mình lao tới như một tia chớp, song giản cùng vung lên đập mạnh xuống đầu Khấu Trọng.

Khấu Trọng thấy chiêu số đối phương thập phần lăng lệ, không dám ngạnh tiếp, vội triển khai Ô Độ Thuật, tung mình lướt ra xa hơn trượng.

Từ Tử Lăng lại không chịu nhường bước, vung đao lên đón thẳng.

"Đang! Đang!"

Từ Tử Lăng lảo đảo thoái lui hai bước.

Lúc này Khấu Trọng lướt mình lao tới, đao kình như sóng tràn dâng cuồn cuộn cuốn tới.

Viên tướng Tuỳ không hoảng không loạn, song giản liên hoàn xuất kích, chia nhau đón đỡ trường đao của hai gã, chiêu thức biến hóa vô cùng. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhất thời cũng không làm gì được y.

Nhưng võ công lợi hại của y không ngờ lại kích thích đấu chí của hai gã, cả hai liền lấy luôn y ra làm đối tượng luyện đao, càng đánh càng dũng mãnh, càng đánh càng thuần thục, bức cho đối phương liên tiếp thoái hậu.

Người kia vung giản đánh nhầu một chiêu, đoạn tung người lướt về phía sau.

Hai gã cũng dừng lại, đồng thanh hỏi: "Tại sao không đánh nữa?".

Người kia bực tức nói: "Đánh không lại các ngươi, còn đánh làm gì nữa?".

Hai gã thấy y thẳng thắn như vậy, liền sinh lòng cảm mến.

Từ Tử Lăng nói: "Quân đội của ngươi đâu cả rồi?".

Người kia giắt song giản ra sau lưng, song mục thoáng lộ hàn quang lấp lánh: "Nếu không phải hai tên tiểu tử các ngươi xông vào làm loạn trận thế của Tần Thúc Bảo này, thì ta đâu đến nỗi bị bại trong

tay xú bà nương Trầm Lạc Nhạn kia chứ, hôm nay ta không giết được các ngươi, nhưng món nợ này ta sẽ ghi nhớ mãi". Khấu Trọng xì một tiếng rồi nói: "Đây cũng gọi là đại cừu ư? Tuỳ quân các người đều là loại không bằng cầm thú, chuyện thiêu cháy cả một thị trấn coi như bỏ qua, nhưng tại sao còn giết sạch tất cả mọi người, gian dâm phụ nữ?

Huyết hải thâm cừu này phải tính thế nào đây? Tại sao Trầm bà nương kia không giết luôn cả ngươi đi cho xong nhỉ?".

Tần Thúc Bảo ngạc nhiên nói: "Có chuyện như vậy sao?".

Từ Tử Lăng liền đem thảm trạng nhìn thấy hôm trước nói ra cho y, Tần Thúc Bảo càng nghe càng cúi gằm mặt xuống, lắc đầu thở dài, chán nản nói: "Cứ đem những món nợ đó tính hết lên Tần mỗ là được, dù sao thì lần này Tần mỗ trở về cũng khó tránh khỏi tội chém đầu, đâu cần tính toán chuyện gì nữa".

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Biết rõ là sẽ bị chém đầu, ngươi còn quay về làm gì nữa?".

Tần Thúc Bảo bực mình nói: "Tên tiểu tử như ngươi thì hiểu gì chứ, mau cút đi cho lão tử, nếu chọc ta tức lên, nói không chừng sẽ lôi theo tên tiểu tử ngươi xuống dưới đó để bầu bạn đó!".

Khấu Trọng tâm cơ nhất động, cười hì hì nói: "Người chết có ngân lượng cũng chẳng làm gì, dù sao thì ngươi cũng về để chịu chết, chi bằng lấy hết ngân lượng trên người cho huynh đệ chúng ta để hành thiện tích đức thì hơn, lấy đức báo oán, ta thấy chuyện này cũng rất đáng làm đó!".

Tần Thúc Bảo ngưng thần quan sát hai gã một hồi, bật cười sảng khoái nói:

"Hai tên tiểu tử các ngươi võ nghệ cũng không tồi, hơn nữa càng đánh càng lợi hại, không ngờ lại là hai kẻ cùng đinh. Thế này vậy! Số tiền trên người ta chỉ vừa đủ để ăn một bữa no nê, trước khi Tần Thúc Bảo này chết để ta làm chủ một lần, mời các ngươi ăn một bữa no thấy mẹ luôn, sau đó thì ai đi đường kẻ nấy!".

Từ Tử Lăng hoài nghi nói: "Ngươi không thừa cơ ám hại chúng ta đấy chứ?".

Tần Thúc Bảo nhổ ra một bãi nước miếng, tức giận nói: "Hai tên tiểu tử các ngươi là cái thứ gì chứ? Lúc Tần Thúc Bảo ta nam chinh bắc chiến, không biết các ngươi còn đang rúc ở xó xỉnh nào nữa. Không biết tốt xấu thì thôi đi, đứng hòng lấy của ta nửa đồng nửa hào nào nữa!".

Khấu Trọng vội đỡ lời: "Ngươi quả nhiên có thành ý, vậy chúng ta đến tửu lầu sang trọng nhất Bành Thành đi, tiền ăn thì tất nhiên do lão ca ngươi xử lý rồi!".

Tần Thúc Bảo bật cười ha hả, gật đầu bước đi luôn.

Ba người vừa đi vừa cười nói vui vẻ, được một đoạn đường thì phía trước hiện ra một con sông, mặt nước phản chiếu ánh tinh quang lấp lánh.

Tần Thúc Bảo chỉ rặng núi ở phía xa xa nói: " Đó là Lữ Lương Sơn, ở phía đông bức chừng ba mươi dặm chính là Bành Thành, trước mặt chúng ta là dòng Tứ Thuỷ. Bây giờ ở tạm thời ở lại đây nghỉ qua đêm, sáng mai sẽ tìm thuyền đi Bành Thành, như vậy cũng đỡ tốn mấy phần sức lực".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Ngươi dùng ngân lượng để thuê

thuyền, vậy chúng ta còn đủ tiền để ăn uống nữa hay không?".

Tần Thúc Bảo vỗ nhẹ cặp giản trên lưng nói: "Ngồi thuyền cũng mất tiền sao? Kẻ nào dám đòi tiền của Tần mỗ?".

Khấu Trọng le lưỡi nói: "Trong quân các ngươi toàn là ác nhân không à!".

Tần Thúc Bảo có lẽ đang nghĩ đến tương lai mờ mịt của mình, chán nản nói:

"Đừng nói ta nữa!" Đoạn cởi song giản ra, nằm duỗi dài lên bãi cỏ ven bờ sông, đầu gối lên song giản.

Hai gã cũng cởi bỏ trường đao, nằm xuống theo họ Tần, ngẩng đầu lên nhìn những vì sao đang mờ dần như sắp rụng xuống mới biết trời đã sắp sáng rồi.

Tần Thúc Bảo nói: "Ta còn chưa biết hai tên tiểu tử các ngươi tên gọi là gì?".

Khấu Trọng liền nói ra tên họ của hai gã, sau đó lại nói thêm: "Chúng ta coi lão ca ngươi là bằng hữu chân chính, lại thấy ngươi sắp bị chặt đầu nên mới nói thật danh tính cho ngươi biết, nhưng xin ngươi chớ nên nói với người khác, bằng không chúng ta quyết chẳng sống lâu hơn ngươi được mấy ngày đâu".

Tần Thúc Bảo ngạc nhiên hỏi: "Các ngươi là khâm phạm à? Thời thế loạn lạc này, ai có thời gian để ý đến các ngươi chứ?".

Từ Tử Lăng nói: "Chuyện này một lời khó mà nói hết, nhưng sự tình chính là như vậy đấy".

Tần Thúc Bảo vui vẻ nói: "Các ngươi coi Tần mỗ là bằng hữu, ta đương nhiên không bao giờ bán đứng các ngươi, cũng không cần biết thêm lai lịch các ngươi làm gì nữa. Nhưng nói thật lòng, đao pháp của các ngươi thật là lợi hại, có thể nói là đã liệt vào hàng cao thủ hiếm gặp rồi, hiếm thấy hơn nữa là các ngươi còn rất trẻ, tương lai sau này nhất định trở thành nhất đại tôn sư. Điểm lợi hại nhất là các ngươi không ngừng sáng tạo ra các chiêu thức mới, tuỳ cơ ứng biến, trong lần giao thủ thứ hai, ta cảm thấy khó ứng phó hơn rất nhiều, cứ như là các ngươi đã gặp kỳ tích gì vậy".

Hai gã được khen ngợi, đầu óc lâng lâng không biết đã trôi dạt đến phương trời nào. Bỗng Tần Thúc Bảo ngồi thẳng dậy, dõi mắt nhìn về phía Lữ Lương Sơn, thở dài một tiếng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm thấy ngạc nhiên, liền nhổm người ngồi dậy.

Khấu Trọng lên tiếng hỏi: "Ngọn núi đó có gì đáng nhìn đâu?".

Tần Thúc Bảo buồn bã nói: "Ngọn núi đó chẳng có gì đáng nhìn cả, nhưng trên núi lại có một nữ tử rất đẹp. Nhiều năm nay ta rất ít khi nhớ tới nàng, nhưng bây giờ ngày tháng của ta không còn nhiều nữa, trong lòng không khỏi có chút bồi hồi".

Từ Tử Lăng đồng tình nói: "Hay là Tần lão ca đi gặp mặt nàng ta một lần rồi tính sau, có thể sau khi gặp nàng rồi, ngươi sẽ không ngu đến nỗi đi đưa đầu cho người ta chém nữa".

Khấu Trọng nói: "Hay là ngươi cứ coi như mình táng mạng trên chiến trường rồi đi, từ nay mai danh ẩn tánh sống một cuộc sống bình thường với nàng?".

Tần Thúc Bảo cười khổ nói: "Các ngươi làm sao hiểu được? Nếu

bảo ta làm một gã tiểu dân bình thường, ta thà chết đi còn hơn. Hiện giờ đang là lúc triều đình cần người, nói không chừng ta còn có thể đoái công chuộc tội. Nếu như trở về chết chắc, liệu ta có ngu đến nỗi về chịu chết hay không? Từ Tử Lăng thởp hào nhẹ nhõm nói: "Thì ra là vậy, thế thì ngươi càng phải đi tìm tình nhân của mình mới đúng".

Tần Thúc Bảo cười ha hả nói: "Đó chỉ là cách nghĩ của ta mà thôi, nàng ấy là thiên kim của chưởng môn Lữ Lương Phái, còn ta chỉ là một tên nghèo mạt rệp, ta chỉ đủ tư cách đứng từ xa nhìn nàng mà thôi. Có điều, từ sau khi gặp nàng, mỗi khi ta ở cùng với nữ nhân, đều coi nữ nhân đó là nàng! Ôi! Năm nay có lẽ nàng cũng hai mươi tuổi rồi, e rằng sớm đã gả cho người ta, sinh mấy đứa con rồi cũng nên!" Lời nói vô vàn cảm khái.

Hai gã lưu tâm quan sát diện mạo của họ Tần, thấy y dáng người cao lớn, nhưng mặt lại đen như chảo sắt, phong sương phủ đầy, hai gò má cao làm đôi mắt sáng ngời bị nhỏ đi không ít, quả thực là không được anh tuấn cho lắm, tuyệt đối không phải hạng nam nhân có thể khiến nữ nhân nảy sinh tình cảm dễ dàng.

Tần Thúc Bảo thấy trời đã sáng rõ, liền đứng dậy nói: "Không hiểu tại sao lại nói hết tâm sự cho hai tên tiểu tử các ngươi! Nhìn kìa! Thuyền đến rồi!".

Hai gã vội đứng dậy chạy theo y ra bến thuyền.

Một chiếc thuyền buồm nhỏ rẽ nước đi tới, ba người dõi mắt nhìn ra thì thấy trên thuyền chỉ có một người vận trường bào, đầu đội nón tre đang đứng ở cuối thuyền, trên thuyền có rải một tấm lưới cá, phía đầu thuyền còn treo mấy chiếc rổ tre.

Tần Thúc Bảo vẫy tay gọi: "Lão huynh! Có thể cho bọn ta đi nhờ không?".

Người kia không thèm để ý, điều khiển thuyền sang hướng bờ bên kia để tránh ba người.

Tần Thúc Bảo ngoắc tay với hai gã một cái, đoạn tung mình nhảy vọt qua quãng sông hơn bốn trượng để lên thuyền.

Hai gã trước giờ nhiều lắm cũng chỉ nhảy qua khoảng cách chừng ba trượng, nhưng lúc này không còn cách nào khác, đành phải liều mạng dùng toàn bộ sức lực nhún mình lao vọt qua.

Ba người một trước hai sau lần lượt nhẹ nhàng hạ thân xuống tấm lướt đặt trên thuyền. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mừng rỡ nhìn nhau, cảm thấy khinh công lại tiến bộ không ít.

Ngư phu kia khẽ kêu lên một tiếng, cất giọng thánh thót nói: "Dẫm hỏng lưới cá của người ta rồi!".

Ba người nghi hoặc đưa mắt nhìn nhau, không ngờ người lái thuyền lại là một nữ tử có giọng nói dễ nghe đến vậy.

Đúng lúc này, nữ tử kia khẽ giật nhẹ tay một cái, tấm lưới dưới chân ba người lập tức kéo ngược lên, treo lơ lửng trên cột buồm, tình cảnh trông vô cùng thảm hại.

Lúc này ba người mới phát hiện ra bốn góc tấm lưới đều dùng dây tơ mảnh buộc lên cột buồm, dưới ánh nắng mặt trời hầu như không nhìn thấy gì, cả ba không để ý nên mới nhất thời bị trúng bẫy, điều kỳ lạ là mấy sợi tơ mảnh chịu sức nặng gần hai trăm cân của ba người mà không hề bị đứt.

Ba người các giẫy giụa, tấm lưới càng không ngừng đong đưa, mỗi lần lung lay tấm lưới lại thít chặt vào một chút, cuối cùng thì bó chặt

cả ba lại như mấy khúc giò, ngay cả đầu cũng không cựa quậy được nữa.

Nữ tử bật cười khach khách, đưa tay bỏ chiếc mũ tre xuống.

Mái tóc dài như áng mây huyền đổ xuống.

Tần Thúc Bảo thất thanh thốt lên: "Trầm Lạc Nhạn!" Lời chưa dứt thì mặt đã bị tấm lưới thít vào hằn lên một vết đỏ.

Mỹ nữ cởi bỏ chiếc trường bào, lộ ra bộ quần áo vàng bó chẽn sát thân mình, đưa mắt nheo nheo nhìn ba gã thủ hạ bại tướng đang bị bó chặt trong lưới.

Khấu Trọng kêu lên: "Ta sắp hết hơi rồi! Sắp chết rồi! Còn không mau thả chúng ta xuống! A! Đừng giẫy nữa!".

Trầm Lạc Nhạn người đúng như tên, đích thực là nhan sắc như trầm lạc nhạn, đôi mắt sáng long lanh như nước hồ thu với làn mi dài như mỏng, làn da trắng như bạch ngọc, tư thái yểu điệu thướt tha, đích thực là một mỹ nhân hiếm có, so với Vân Ngọc Chân tuyệt đối không hề thua kém. Điều hiếm thấy nhất là nàng có một khí chất cao quý làm người khác phải rung động, có thể khiến bất kỳ nam tử nào vừa nhìn thấy đã ái mộ.

Nàng đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài, để lộ khuôn mặt đẹp mê hồn, nhạt giọng nói: "Các vị chớ nên loạn động, đợi tiểu nữ tử nói vài câu rồi sẽ thả các vị xuống!".

Nói đoạn nàng lại mỉm cười, nhẹ giọng nói tiếp: "Tần Thúc Bảo! Ngươi đãp hục hay chưa! Đây là Bộ Tiên Võng của thiên hạ đệ nhất xảo thủ Lỗ Diệu Tử, ngay cả thần tiên cũng khó mà thoát nổi".

Lúc này mái tóc dài của nàng đã xoã ra, tung bay trong gió, thân hình yểu điệu càng lộ vẻ kiều mị, khiến người ta cứ ngỡ như là tiên tử hạ phàm.

Hai gã tiểu tử thì nhìn đến ngây người, còn Tần Thúc Bảo lại tức giận quát:

"Nếu không phải hai tên tiểu tử này làm loạn trận thế bên ta, thì bây giờ người bị bắt chính là xú bà nương nhà ngươi đó! Ngươi chẳng qua là thắng ta ở chút vận khí mà thôi!".

Từ Tử Lăng cũng tức giận nói theo: "Đã nghe chưa hả? Chúng ta chính là đại ân công của cô nương, làm sao lại có thể đối đãi với ân nhân cứu mạng của mình như vậy chứ?".

Trầm Lạc Nhạn cười lớn nói: "Đương nhiên là không thể!".

Nói đoạn vẫy nhẹ hữu thủ, tấm lưới liền rơi bịch xuống. Ba người nộ hoảp hừng phừng, vừa xấu hổ vừa nhục nhã, đồng thanh hét lớn, huy động binh khí lao lên tấn công Trầm Lạc Nhạn. Trầm Lạc Nhạn rút ra một thanh bội kiếm dắt ở đuôi thuyền, khẽ rung lên tạo thành ba đoá kiếm hoa, chia ra tiếp mỗi người một chiêu.

"Đinh đinh đang đang!

Cả ba sau khi tiếp xúc với kiếm của nàng đều cảm thấy trong kiếm còn ẩn tàng biến hóa vô cùng, không những phong bế tất cả các chiêu số tấn công của đối thủ, còn cảm thấy nếu tiếp tục tấn công, nhất định sẽ để sơ hở cho nàng phản kích, vội vàng lui lại phía sau, trở lại phía đầu thuyền.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, thoáng lộ vẻ kinh hãi trước kiếm pháp tinh diệu tuyệt luân của nàng. Trầm Lạc Nhạn nhàn nhã ngồi xuống

chiếc ghế dài nhỏ đặt ở cuối thuyền, đặt kiếm lên đùi mỉm cười nói: "Ba vị nam tử hán đại trượng phu các người có đủ đảm lượng nghe ta nói mấy câu hay không?".

Tần Thúc Bảo lạnh lùng nói: "Tần mỗ đã là bại quân chi tướng, muốn lấy đầu ta thì cứ đến mà lấy, nhưng muốn ta bội phản triều đình đầu nhập quân Ngoã

Cương thì Tần mỗ khuyên ngươi nên bỏ ý định đó đi!".

Trầm Lạc Nhạn để mặc cho gió thổi tung bay làn tóc mây tha thướt, ánh mắt cấu hồn nhiếp phách lướt qua trên mặt ba người, cuối cùng dừng lại trên mặt Tần Thúc Bảo, cười khanh khách nói: "Thì ra đường đường danh tướng lại không dám nghe một phụ nữ yếu nhược nói mấy lời! Được thôi! Ngươi có thể đi rồi! Nhưng hai vị huynh đệ này xin hãy ở lại để Trầm Lạc Nhạn tỏ lòng biết ơn!".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Lưu lại thì không cần thiết. Hiện giờ hai huynh đệ chúng ta thiếu thốn nhất chính là ngân lượng, trên người mỹ nhân quân sư có bao nhiêu tiền thì đưa hết ra đây là được".

Trầm Lạc Nhạn phì cười, che miệng nói: "Chẳng ngờ hai người lại tham tiền đến vậy, muốn có tiền thì về nhà ta, ta sẽ lấy cho!".

Vô luận là nàng nhấc chân hay cử tay, đều có một vẻ quyến rũ lạ thường, chỉ có mình Tần Thúc Bảo là coi như không thấy gì, còn hai tên tiểu tử thì cứ trố mắt ra nhìn, không dịch nổi đầu ra hướng khác. Ánh mắt Trầm Lạc Nhạn lại di động về phía Tần Thúc Bảo, cố làm ra vẻ ngạc nhiên nói: "Sao Tần tướng quân vẫn còn lưu luyến chưa chịu bỏ đi vậy?".

Tần Thúc Bảo tức giận nói: "Hai tên tiểu tử này với Tần mỗ hoàn toàn không có chút quan hệ, nếu tính toán ra, bọn chúng còn là cừu

gia của ta nữa. Nếu Trầm Lạc Nhạn ngươi muốn lấy chúng ra uy hiếp ta, vậy thì sai lại càng thêm sai rồi".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Cho dù nàng ta muốn lưu chúng ta lại thì chắc gì đã có bản lĩnh đó, làm sao mà lấy chúng ta ra uy hiếp lão ca được chứ?".

Tần Thúc Bảo lắc đầu nói: "Chớ nên coi thường mụ bà nương này, ngoại trừ danh hiệu Tiếu Quân Sư ra, y thị còn có một biệt hiệu khác là Xà Hiết Mỹ Nhân, thiên hạ của quân Ngoã Cương ít nhất có một phần tư là nhờ y thị mới đoạt được, Hà Nam Đạo Thập Nhị Quận Chiêu Thảo Đại Sứ Trương Tu Đà đại soái của chúng ta cũng bị trúng nguỵ kế của y thị mà trúng mai phục mới tử trận đó".

Trầm Lạc Nhạn tỏ vẻ không vui nói: "Ta với hai vị tiểu huynh đệ đây chỉ có hoan hỉ chi tâm chứ đâu có lòng dạ nào khác. Tần Thúc Bảo ngươi cũng được coi là một nhân vật, chớ lên dùng lời làm thương tổn người ta nữa được hay không?

Trầm Lạc Nhạn không gánh nổi đâu. Lạc Nhạn xét cho cùng cũng chỉ là một tiểu tốt dưới trướng của Bồ Sơn Công mà thôi, nếu luận điều binh trong màn trướng, quyết thắng ngàn dặm, đương kim thiên hạ khó có người hơn nổi Mật công".

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Trước trận chiến Đại Hải Tự, Mật công đã có lời thế này: "Tu Đà hữu dũng mà vô mưu, binh lại háo thắng, vừa kiêu vừa độc, có thể bắt sống được dễ dàng. Nhưng dưới trướng y có ba tướng Tần Thúc Bảo, La Sĩ Tín và Trình Giảo Kim đều là tướng tài hiếm thấy, nếu không thể thu dụng thì phải giết ngay". Chính vì được Mật công phân phó như vậy nên Lạc Nhạn mới không tiếc công khuyên nhủ tướng quân bỏ ám đầu minh Lương tướng cũng phải cần có minh chủ mới có thể kiến công lập nghiệp, hiện giờ thiên mệnh đã định, Tuỳ tất sẽ bại vong trong nay mai, thiên

hạ vạn dân không một ai là không mong chờ minh chủ xuất thế. Tần tướng quân nếu vẫn còn trợ trụ vi ngược, thì có thể lập tức rời khỏi đây nhưng hai vị tiểu huynh đệ thì nhất thiết phải theo Lạc Nhạn hồi gia".

Nói đoạn quay sang nhìn hai gã cười ngọt ngào nói: "Hồi gia rồi Lạc Nhạn sẽ lấy ngân lượng đưa cho hai vị tiểu huynh đệ nhé!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy da đầu ngứa ngáy như bị chấy cắn, xem ra Tần Thúc Bảo nói chẳng sai chút nào, nữ nhân này e rằng còn lợi hại hơn cả mỹ nhân sư phụ của hai gã đến mấy bậc.

Tần Thúc Bảo đưa mắt nhìn quanh, nhưng vẫn không nhìn ra nàng đã bố trí thủ đoạn gì, đành trầm giọng nói: "Tần mỗ trước giờ chưa từng bị ai uy hiếp cả!".

Trầm Lạc Nhạn bật cười nói: "Tướng quân không phải định tự tận ở Tứ Thuỷ này đấy chứ? Chi bằng chúng ta đánh cuộc một ván, bây giờ Lạc Nhạn sẽ để tướng quân và hai vị tiểu huynh đệ tuỳ ý rời khỏi đây, trong vòng sáu canh giờ các vị có thể đi bất cứ chỗ nào, rồi trong hai ngày tiếp đó, ta sẽ bắt các vị trở lại ba lần, nhưng đảm bảo sẽ không làm tổn tương đến một cọng tóc của bất cứ ai. Nếu như các vị thua cuộc, vậy thì hãy ngoan ngoãn gia nhập dưới trướng Mật công, không được có dị tâm".

Từ Tử Lăng kháng nghị: "Chúng ta là ân nhân của cô nương, tại sao lại lôi kéo cả chúng ta vào làm gì?".

Trầm Lạc Nhạn nhướng mày nói: "người ta chỉ vì hai người mà thôi! Sao này Mật công đoạt được thiên hạ, hai người không cần phải đi lang thang khắp nơi kiếm tiền như là mấy tên khất cái nữa!".

Tần Thúc Bảo ngửa mặt cười dài nói: "Được! Chúng ta nhất ngôn vị định!

Vừa rồi coi như là một lần đi, nếu ngươi có bản lĩnh bắt được Tần mỗ hai lần nữa, Tần mỗ sẽ tâm phục khẩu phục".

Trầm Lạc Nhạn cười cười nói: "Tần Thúc Bảo đích thực là bậc anh hùng hảo hán".

Nói đoạn đưa mắt nhìn hai gã tiểu tử nói: "Hai người học được một nửa hào khí như của Tần huynh là tốt rồi!".

Tần Thúc Bảo lớn giọng nói: "Đâu đến lượt ngươi bình phẩm hai vị tiểu huynh đệ này của ta! Chúng ta đi!".

Ba người đồng thanh hú vang, tung mình nhảy khỏi thuyền buồm, lướt vèp hía bờ sông, trong nháy mắt đã biến mất. Trầm Lạc Nhạn nhìn theo bóng ba người, khéo miệng lộ ra một nụ cười bí hiểm.

Chương 27: Trúng kế bị bắt

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng đi theo Tần Thúc Bảo lên trên một đỉnh núi nhỏ, phía sau là dãy núi nối dài liên tiếp, trước mặt là bình nguyên trải rộng mênh mông, dòng Tứ Thuỷ lững lờ chảy cách đó chừng bốn năm dặm. Đây có thể nói là một nơi cùng sơn hoang dã, không thấy dấu chân người.

Tần Thúc Bảo ngồi xuống nói: "Nghỉ ngơi một lát định thần lại đã!".

Hai gã cùng ngồi phệt xuống bãi cỏ. Khấu Trọng nói: "Lỗ Diệu Tử là người thế nào mà có thể chế tạo ra thứ lưới lợi hại như vậy?".

Tần Thúc Bảo lắc đầu nói: "Ta cũng không rõ lắm! Ôi! Bây giờ mà ngươi còn thời gian nghĩ những chuyện đó nữa hay sao?

Y trầm ngâm giây lát rồi quay sang nói với hai gã: "Hai ngươi đã giúp y thị đối phó quân đại Tuỳ chúng ta, tại sao có cơ hội tốt như vậy mà lại không chịu gia nhập quân Ngoã Cương vậy?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, nghĩ lại chuyện Tổ Quân Ngạn bắt tay với ngoại nhân ám toán Đại Long Đầu Trác Nhượng, trong lòng vẫn còn căm phẫn. Chỉ nghe Từ Tử Lăng đáp: "Gần đây chúng ta thấy được một số sự tình của quân Ngoã Cương nên giờ không còn hứng thú gia nhập nữa".

Tần Thúc Bảo không truy vấn thêm, chỉ ưu tư nói: "Trầm Lạc Nhạn là đệ nhất mưu sĩ của Lý Mật, cơ trí hơn người, y thị đã chắc chắn bắt được chúng ta như vậy, bên trong ắt hẳn có huyền cơ. Vậy thì chúng ta chơi đùa với y thị một phen, bây giờ tạm thời chia ra, làm loạn trận

thế của y thị trước đã".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Ta và Tiểu Lăng chết cũng không rời nhau, từ nhỏ đã là như vậy rồi".

Tần Thúc Bảo gật đầu nói: "Vậy chúng ta chia thành hai tổ đi!".

Nói đoạn chỉ tay về phía bình nguyên nói: "Muốn bắt sống chúng ta, đầu tiên phải theo dõi chúng ta trước, đợt lát nữa ta chạy xuống bình nguyên, hai người ở đây lưu tâm quan sát, xem thử mụ xú bà nương kia dùng phương pháp gì để theo dõi ta, chỉ cần biết được phương pháp của y thị, vậy thì chúng ta có thể biết đường mà tránh né".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Nhưng lão ca ngươi đi mất rồi, chúng ta phải thông tri bằng cách nào?".

Tần Thúc Bảo lấy ra một chiếc kính đồng nhỏ đưa cho hai gã, đoạn nói:

"Đây là phương pháp dùng ánh sáng phản chiếu để liên lạc, cũng giống như đăng hiệu buổi đêm vậy". Tiếp đó lại bảo cho hai gã phương thức truyền tin, cuối cùng mỉm cười nói: "Ba ngày sau chúng ta gặp nhau tại cửa đông Bành Thành, nếu như thắng mụ bà nương thối ấy, ba huynh đệ chúng ta sẽ ăn một bữa cho no thấy bà nội nó luôn, không say không về!".

Nói dứt lời, ngửa mặt cười ha hả, tung mình lao xuống núi.

Hai gã tập trung tinh thần, nhìn theo bóng Tần Thúc Bảo, đồng thời đưa mắt nhìn quanh quất, quan sát xem có bóng dáng kẻ nào theo dõi hay không.

Chẳng ngờ đến lúc Tần Thúc Bảo biến thành một điểm nhỏ xíu trên

bình nguyên bao la hai gã cũng vẫn chẳng thấy bóng dáng địch nhân ở đâu.

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Thì ra bà nương xinh đẹp đó chỉ hư trương thanh thế mà thôi!".

Từ Tử Lăng cũng thoải mái đôi phần, tiếp lời: "Còn không mau báo tin cho y!".

Khấu Trọng đắc ý dương dương lấy tấm kính ra hướng về phía mặt trời, truyền tín hiệu đi.

Tần Thúc Bảo ở phía xa xa thoáng ngây người ra giây lát rồi lại tiếp tục bôn hành, dần dần khuất hẳn khỏi tầm mắt của hai gã.

Khấu Trọng nói: "Còn ba canh giờ nữa trời mới tối, chi bằng chúng ta cứ đi đường thuỷ đến Bành Thành trước, thế này ắt hẳn Trầm bà nương không thể nào ngờ được đâu!".

Từ Tử Lăng nói: "Theo ta thấy! Chúng ta cứ tìm một ngọn núi cao nhất, trốn bà nó ở đấy ba này ba đêm, thấy người đến thì lại đào tẩu, thế mới là thượng sách".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Chớ quên rằng tuyệt thế khinh công của chúng ta vẫn còn chưa luyện thành, làm sao mà chạy thoát khỏi bà nương đó chứ. Vì vậy mới cần phải đến những nơi như Bành Thành, nếu như bà nương đó tìm đến, chúng ta sẽ lớn tiếng gào lên ở giữa phố là quân Ngoã Cương giết người! Lúc đó tự nhiên sẽ có quan binh đến can thiệp, vậy thì chúng ta có thể ung dung thoát thân rồi!".

Từ Tử Lăng cảm thấy gã nói có lý nên không lên tiếng nữa, đi theo Khấu Trọng về phía sông Tứ Thuỷ.

Hai gã hụp lên hụp xuống, chuyên chọn những chỗ hoang sơn dã lãnh không có dấu chân người mà đi, thẳng tiến đến vùng thượng du sông Tứ Thuỷ, cách chỗ gặp Trầm Lạc Nhạn chừng ba chục dặm.

Không biết có phải vì chiến loạn hay không mà trên sông rất lâu mới thấy có thuyền đi qua, nhưng vô luận hai gã "uy hiếp cám dỗ" thế nào, cũng chẳng có ai chịu dừng thuyền lại, hai gã lại không quen cưỡng bức người khác, đành phải đứng bên bờ sông nhìn ra mà thở dài não nuột.

Đi dọc theo bờ sông chừng vài canh giờ thì phía trước hiện ra một bến đò nhỏ, trên bến còn có một chiếc thuyền cá, nhưng không thấy bóng người.

Hai gã cả mừng, vội vàng chạy như bay tới.

Vừa đến gần thuyền, cả hai đã nghe thấy tiếng ngáy đều đều từ bên trong truyền ra, hai gã thò đầu vào xem, chỉ thấy một lão ngư phủ đang nằm ngủ say xưa, không biết trời đất gì.

Khấu Trọng nói: "Nếu như đây là cạm bẫy, thì chúng ta dù thua cũng cam tâm tình nguyện!".

Từ Tử Lăng rút trường đao sau lưng, lạnh lùng nói: "Ta không dễ tin người vậy đâu, đây nhất định là người của bà nương đó!".

Nói đoạn nháy mắt với Khấu Trọng một cái.

Khấu Trọng gật đầu biểu thị hiểu ý, rồi cũng rút trường đao ra, cười lạnh nói:

"Thà mình phụ người chứ quyết chẳng để người phụ mình". Đoạn nhảy xuống thuyền, vung đao lên chém thẳng vào bối tâm lão ngư

phủ.

Trường đao đi đúng đến lưng thì dừng lại.

Khấu Trọng bật cười ha hả, thu hồi trường đao, quay sang vẫy tay gọi Từ Tử Lăng.

Lúc này tiếng ngáy đột nhiên ngưng lại, lão ngư phủ bị tiếng động làm tỉnh dậy, hai mắt nhập nhèm ngồi dậy, Khấu Trọng còn chưa kịp chào hỏi thì lão đã nhảy dựng lên, hét lớn: "Có cướp! Có cướp!" Sau đó khoa tay múa chân bò lên bờ, chạy như ma đuổi.

Hai gã ngớ người nhìn theo bóng lão ngư phủ xa dần. Khấu Trọng áy náy nói: "Lão nhân đó chắc đã bị bọn cướp viếng thăm rồi nên phản ứng mới mạnh như vậy!".

Từ Tử Lăng nhún vai nói: "Chiếc thuyền nhỏ này có thể là tài sản duy nhất của người ta, nếu như chúng ta lấy mất, vậy sau này ông ấy sẽ sống ra sao?".

Khấu Trọng đưa mắt nhìn chiếc ngư thuyền mấy lượt như không nỡ, đoạn nhảy lên bờ cười khổ nói: "Vậy thì dùng khinh công uy chấn võ lâm của chúng ta cũng được".

Hai gã nhìn chiếc thuyền thêm một lượt nữa rồi cúi đầu bỏ đi, nhưng mới đi được chừng mười trượng đã thấy bóng lão ngư phủ từ trong rừng len lén chạy ra.

Hai gã cả mừng, vội vàng quay đầu lại. Khấu Trọng lớn giọng nói: "Lão trượng! Chúng cháu không phải cường đạo đâu!".

Lão ngư phủ giật mình đánh thót, vội vàng ba chân bốn cẳng chạy nhanh đến chỗ chiếc thuyền, cố sống cố chết tháo sợi dây thừng

buộc liền chiếc thuyền với chiếc cột ở bến đò.

Lúc hai gã đến nơi, lão ngư phủ vẫn đang luống cuống cởi dây thừng, nhưng càng cởi sợi dây lại càng thít chặt vào hơn.

Khấu Trọng ngồi thụp xuống, vừa giúp lão cởi dây vừa lễ độ nói: "Lão trượng! Lão xem chúng cháu có giống cường đạo không?".

Lão ngư phủ có lẽ đã bớt sợ, thở hổn hển khan giọng nói: "Hai vị đại gia có việc gì tìm lão vậy?".

Từ Tử Lăng khách khí nói: "Lão trượng muốn đi đâu? Nếu như lão trượng đi ngược dòng, không hiểu có thể cho chúng cháu đi nhờ một đoạn không?" Lão ngư phủ lúc này đã bớt sợ hơn, ngẩng đầu lên nói: "Ngồi thuyền thì phải trả tiền đó!".

Khấu Trọng làm vẻ khó xử nói: "Trên người chúng cháu cả nửa phân tiền cũng không có nữa, lão trượng có thể làm chuyện tốt một lần không?".

Lão ngư phủ khẽ chau mày nói: "Hai người muốn đi đâu?".

Từ Tử Lăng thăm dò: "Tốt nhất là có thể đến Bành Thành, nhưng phải xem lão trượng có tiện đường không đã!".

Lão ngư phủ nói: "Như vậy không được đâu, đến Bành Thành phải mất cả một ngày trời, đưa hai người đến đó thì ta làm sao mà đi đánh cá được? Không có tiền thì ta không làm đâu".

Nói đoạn nheo mắt nhìn hai gã một lượt, mỉm cười nói: "Hay là như vậy đi!

Hai thanh đao đó xem ra cũng có thể bán được mấy lạng bạc, hai

người đưa cho lão làm tiền công cũng được".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Làm sao chỉ bán được mấy lượng chứ? Đao của chúng cháu đều là hàng thượng phẩm".

Lão ngư phủ bực mình nói: "Không chịu thì thôi, lão phải khai thuyền đây!".

Từ Tử Lăng vội kéo Khấu Trọng sang một bên, thấp giọng nói: "Ta cảm thấy có điều gì đó không thoả đáng ở đây, nói không chừng lão đầu này chính là người của Trầm Lạc Nhạn đó, nếu không sao lão chẳng hề sợ chúng ta nổi nóng hành hung, cướp luôn thuyền của lão đi, chẳng những vậy còn đòi cả binh khí của chúng ta nữa?".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Để thử lão một lần nữa xem, nếu không có vấn đề gì thì đưa đao cho lão cũng được, lần sau chúng ta lại cướp lấy hai thanh khác, ta nghĩ không phải là chuyện khó gì đâu".

Dứt lời, gã quay sang phía lão ngư phủ xua tay nói: "Chúng cháu không ngồi thuyền nữa! Lão trượng cứ tự nhiên!".

Lão ngư phủ làu bàu mấy tiếng, đoạn không thèm để ý tới hai gã nữa, điều khiển chiếc thuyền từ từ rời bến.

Sự hoài nghi trong hai gã đã hết, liền vội tung mình nhảy lên thuyền khiến lão ngư phủ sợ đến xanh mặt, không nói được tiếng nào.

Khấu Trọng cười cười nói: "Lão trượng xin chớ hiểu lầm, chỉ là đột nhiên chúng cháu lại muốn giao dịch với lão trượng thôi, sau khi đến Bành Thành, hai thanh đao này sẽ là của lão đó".

Lão ngư phủ thở phào một hơi nói: "Lão không dám lấy đao của hai người nữa đâu. Đợi lát nữa đến bãi Thanh Long, hai người giúp lão

một tay giăng lưới đánh cá, sau đó thì đến Bành Thành giao hàng với lão là được".

Chiếc thuyền dần dần chậm lại, lão ngư phủ bảo Từ Tử Lăng ra sau khua mái chèo, lại chỉ Khấu Trọng chống sào tre, lo lắng nói: "Chỗ ngoặt phía trước chính là Quỷ Thạch Hiệp, thủy lưu rất xiết, mỗi lần đi qua đây lão cũng đều sợ đến run cả người, vì vậy dù biết rõ bãi Thanh Long nhiều cá nhưng bình thường cũng có dám đi tới đó đâu".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn ra phía trước, chỉ thấy hai bên bờ bắt đầu hẹp dần lại, hình thế hiểm ác, cùng lúc nghĩ tới nếu trên bờ có người mai phục, e rằng hai gã khó mà thoát thân, vội vàng tập trung tinh thần, vừa điều khiển thuyền vừa lưu ý quan sát động tịnh hai bên bờ.

Chiếc thuyền ngược dòng mà tiến lên, chuyển qua chỗ rẽ, chỉ thấy bên hai bên bờ đột nhiên hẹp lại, nước chảy rất xiết, gần bờ lại có hàng trăm tảng đá lớn thò lên mặt nước, hình dáng kỳ dị, khiến cho nước chảy giống như một con ngựa hoang được tháo bỏ dây cương đang lồng lộn lên vậy. Chiếc thuyền nhỏ lắc lư, như muốn lật úp, sóng nước không ngừng vỗ mạnh vào mạn thuyền càng làm cho hai gã thêm kinh hồn bạt vía.

Ba người đồng tâm hiệp lực, Từ Tử Lăng không ngừng khua động mái chèo, Khấu Trọng dùng sào tre chống vào các tảng đá ngăn không cho chiếc thuyền đụng phải chúng, còn lão ngư phủ thì điều khiển buồm, giữ cho thuyền luôn đi đúng hướng.

Chiếc thuyền khó nhọc tiến lên.

Lại qua một chỗ ngoặt nữa, chiếc thuyền nhỏ đột nhiên đâm thẳng vào một tảng đá lớn bên tả ngạn.

Khấu Trọng cười lớn: "Xem ta đây!".

Nói xong nhảy lên đầu thuyền, cây sào tre trong tay đâm ra, điểm mạnh lên tảng đá.

Không biết có phải là Khấu Trọng dụng lực quá mạnh hay là gặp phải dòng nước xoáy mà con thuyền lảo đảo đổi hướng ra giữa sông, sau đó thì nghiêng hẳn sang bên hữu.

Nước sông lập tức tràn vào khoang, con thuyền từ từ chìm xuống.

Cả ba chỉ kịp kêu lên một tiếng kinh hãi, người đã rơi xuống nước.

Hai gã tiểu tử cả biển lớn còn chẳng sợ, nào xá gì dòng sông Tứ Thuỷ nhỏ bé này. Khi hai gã trồi đầu lên khỏi mặt nước, chỉ thấy lão ngư phủ đã ngất xỉu, thân thể đang dập dờ trôi theo dòng nước xuống dưới phía hạ du.

Hai gã cả kinh vội vàng liều mạng bơi về phía lão.

Chẳng mấy chốc hai gã đã đuổi kịp, chia làm hai bên tả hữu đỡ lấy lão ngưp hủ già.

Đang thở phào nhẹ nhõm thì lão ngư phủ đột nhiên mở trừng hai mắt, xạ ra những tia hàn quang sắc bén, hai gã lập tức biết ngay có chuyện chẳng lành, chưa kịp phản ứng gì thì toàn thân đã cứng đờ, yếu huyệt ở mạng sườn đã bị lão ngư phủ chế trụ.

Lão ngư phủ cười ha hả, tóm lấy hai gã rồi bơi vào bờ.

Sau khi ném hai gã lên bãi cỏ, lão ngư phủ mới ưỡn thẳng thân hình bị gù, vươn mình thành một lão già cao lớn, vênh mặt nói: "Bản nhân Dã Tẩu Mạc Thành, phụng lệnh tiểu thư bắt sống hai vị tiểu công tử,

xin mời! Lần này các vị chỉ có ba canh giờ để đào tẩu thôi đấy!".

Nói đoạn cười lớn bỏ đi.

Hai gã khôi phục khí lực, ngồi dậy, nhìn nhau cười khổ.

Khấu Trọng buồn bực nói: "Đây đúng là chẳng có đạo lý gì cả, tại sao bọn họ có thể biết rõ hành tung của chúng ta như vậy?".

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Lão già đóng giả thật là giống đấy".

Khấu Trọng lo lắng nói: "Nếu như chúng ta không nhìn ra được thủ đoạn theo dõi của chúng, sớm muộn gì cũng bị bắt lại lần nữa, vậy thì sau này Dương Châu Song Long làm sao mà ngẩng đầu làm người được nữa chứ?".

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn quanh, thấp giọng nói: "Không biết Tần Thúc Bảo có bị lừa giống như chúng ta không nhỉ?".

Khấu Trọng buồn bực nói: "Mục đích chủ yếu của Trầm Lạc Nhạn chính là y, tự nhiên nàng ta sẽ đích thân xuất thủ đối phó, e rằng họ Tần khó mà thoát nổi.

Ôi! Hãy động não một chút đi! Trời sắp sáng rồi đó!".

Từ Tử Lăng nhìn vầng thái dương đang từ từ dịch chuyển về trời Tây, chau mày nói: "Nhất định nàng ta đã làm gì đó trên người chúng ta nên mới có thể dễ dàng theo dõi như vậy".

Hai gã cùng lúc chấn động, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Khấu Trọng vỗ đùi nói: "Nhất định là tấm lưới của Lỗ Diệu Tử gì đó có vấn đề". Tiếp đó cẩn thận quan sát chân tay và y phục của mình,

quả nhiên phát hiện vô số hạt phấn nhỏ như hạt bụi, nếu không để ý quan sát, tuyệt đối không thểp hát hiện được. Lúc này nước sông đã làm trôi đi quá nửa số bụi phấn trên da hai gã, nhưng trên y phục thì vẫn còn lưu lại không ít.

Từ Tử Lăng chợt nhắc nhở: "Đừng xem thêm nữa! Nói không chừng có người đang âm thầm giám sát chúng ta đấy!".

Khấu Trọng kinh hãi nói: "Đây là thứ gì vậy? Giũ cũng giũ không hết! Đã vô sắc lại vô vị. Tiểu mỹ nhân này thật lợi hại, có thể thấy nàng ta sớm đã có âm mưu từ trước, bày trò đánh cuộc bắt sống chúng ta hòng bắt chúng ta phải tâm phục khẩu phục mà đi theo nàng ta đây mà".

Từ Tử Lăng ghé miệng sát tai gã nói: " Y phục bị dính thì còn có thể cởi ra, nhưng đầu tóc và chân tay thì không thể chặt đi được, lần này phải làm sao đây?

Nói không chừng địch nhân đã đến rồi đó!".

Khấu Trọng giơ tay lên thử ngửi ngửi, đoạn thấp giọng nói: "Thứ phấn này có lẽ không có mùi gì đâu, ta thấy cho dù đối phương có dựa vào mùi vị để truy tung thì cũng chỉ có thể đi theo sau chúng ta mà thôi, chứ đâu thể như vừa rồi, ngồi đợi chúng ta tự sa vào bẫy?".

Từ Tử Lăng khổ não nói: "Quả thật chúng ta quá sơ ý, bị người ta động thủ động cước trên mình mà chẳng hề hay biết, có điều dù bọn họ có phái người canh giữ ở tất cả những cao điểm trong khuôn viên trăm dặm này, lại phái cao thủ đặc biệt theo dõi chúng ta dựa vào thứ phấn này đi chăng nữa, thì nếu muốn đặt bẫy sớm một bước để chúng ta tự sa chân vào như vừa rồi, tất phải có một phương pháp truyền tin vô cùng nhanh nhạy, ban đêm tự nhiên sẽ phải dùng đăng hiệu, nhưng như thế thì làm sao dấu được chúng ta nhỉ?".

Khấu Trọng chán nản nằm xuống bãi cỏ, ngửa mặt nhìn những đám mây tía nơi chân trời, trầm ngâm nói: "Chắc hẳn chúng ta đã nhầm lẫn gì đó rồi. Còn nhớ lúc Tần Thúc Bảo rời khỏi, chúng ta đã từng từ trên cao giám sát một lúc, nhưng không hề phát giác trên người y có bột phần. Nếu như những thứ phấn này phát quang vào buổi tối, thì ngươi và ta đều có thể nhìn thấy bột phấn trên người nhau, hơn nữa bọn họ còn phải giám sát từ xa, như vậy vừa không dễ dàng gì, lại vừa không thiết thực. Giả chúng ta nấp vào trong rừng sâu, vậy thì phương pháp này lại càng vô dụng hơn nữa. Thêm vào đó nếu chúng ta làm theo cách của ngươi, trèo lên một đỉnh núi cao nhất để ẩn nấp, bọn họ sẽ không thể nào ra tay được nữa, vì vậy ta thấy mỹ nhân quân sư kia nhất định còn có diệu pháp khác, bằng không thì đâu xứng với cái danh cơ trí của nàng ta".

Dưới áp lực của Trầm Lạc Nhạn, hai gã bị ép buộc phải phát huy cơ trí, thề sẽ đấu với nàng tới cùng.

Trên thực tế, từ khi có được Trường Sinh Quyết, số phận của hai gã đã có những biến đổi tưởng chừng như phiên thiên phúc địa, không ngừng phải ứng phó với bao lời khiêu chiến của vận mệnh, giống như hai viên ngọc thô không ngừng được mài giũa trạm trổ, để lộ ra bản chất tốt đẹp của chúng.

Từ Tử Lăng nằm bên cạnh Khấu Trọng, vừa hay nhìn thấy một con chim nhỏ màu lam bay lượn trên đầu hai gã mấy vòng, rồi chuyển hướng lao vút vào một khu rừng gần đó, tâm niệm chợt động nói: "Hay là thứ bụi phần này không phải để cho người nhìn thấy mà là cho lũ chim đã được huấn luyện nhận ra, giống như là chim ưng giúp thợ săn truy bắt vật săn vậy, vì thế cho dù chúng ta có dùng thứ gì che hết cả người hay là nấp vào trong sơn động, thì cũng không thể thoát khỏi lũ chim đó, chính vì vậy mà mỹ nhân quân sư đó mới biết được chúng ta đang ở đâu".

Khấu Trọng ngồi bật dậy, đưa mắt nhìn quanh, đoạn thốt: "Ngươi nói đúng lắm! Đây có lẽ là cách giải thích hợp tình hợp lý nhất, vừa rồi cũng có một con quái điểu bay lượn trên đầu chúng ta nữa. Con bà nó! Ta sẽ bắn nó xuống nhắm rượu!".

Từ Tử Lăng cười khanh khách: "Bây giờ có bắt được nó cũng chẳng có tác dụng gì nữa rồi. Với cơ trí như Trầm Lạc Nhạn, nhất định sẽ đoán được chúng ta đã phát hiện ra thủ đoạn của nàng ta, chớ quên rằng vừa rồi lão già kia cũng có chạm vào chúng ta nữa, nói không chừng đã động thủ động cước gì đó rồi, nếu chúng ta còn ngu ngốc đi đối phó với mấy con mao súc đó, e rằng chỉ làm trò cười cho mỹ bà nương đó mà thôi". Khấu Trọng định thần quan sát Từ Tử Lăng một hồi, gãi đầu nói: "Bình thường nếu luận những trò ma mãnh, tên tiểu tử nhà ngươi có cưỡi ngựa cũng không theo kịp lão tử, thật không ngờ bây giờ ngươi còn suy nghĩ cẩn mật hơn cả Trọng thiếu gia này nữa. Từ quân sư đại nhân, bây gờ chúng ta phải làm sao đây?".

Từ Tử Lăng ngồi dậy, ghé sát tai gã nói: "Lần này chúng ta tuyệt đối không thể thua bà nương đó được. Nói đến truy tung cũng không ngoài hai loại người và thú. Nhưng vô luận xú bà nương đó lợi hại đến đâu, còn cả đám thủ hạ khinh công cao hơn chúng ta gấp mấy chục lần nữa, cũng không thể nào biết được chúng ta có thể ở dưới nước như trên bờ mà không cần trồi lên để đổi khí".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Nếu như chúng ta nấp dưới đáy nước, trừ phi lũ chim kia có thể bay xuống nước, bằng không thì chúng ta biến thành vô ảnh vô tung rồi. Ôi! Có điều từ đây đến Bành Thành còn tới hơn ba chục dặm đường sông, nếu bơi đến đó, e rằng mệt chết ta mất".

Từ Tử Lăng cười hì hì nói: "Tại sao Trọng thiếu gia ngươi lại trở nên

ngu ngốc thế chứ, cứ nấp dưới nước, chỉ cần có thuyền đi qua là chúng ta bám vào như vậy thì không cần tốn chút sức lực cũng có thể đến nơi rồi".

Khấu Trọng vỗ đùi khen hay. Lúc này trời đã tối hẳn, hai gã kêu lên một tiếng quái dị, nhảy dựng người lên, chạy như dọc theo mép nước, tới một đoạn có cây cối um tùm thì chuyển hướng lao xuống nước, sau đó thì để mặc dòng nước đẩy đi về phía hạ du, càng lúc càng xa rời Bành Thành.

Quả nhiên con quái điểu không biết từ đâu bay ra, bay lượn trên mặt sông mấy vòng, phát ra mấy tiếng kêu quái lạ, sau đó bay vọt lên không, biến mất trong bóng tối.

Lúc này có ba chiếc thuyền buồm lớn từ dưới hạ du đi lên, hai gã cả mừng, vội bơi tới bám vào đáy thuyền.

Hai gã rời khỏi chưa được bao lâu thì từ bên trong khu rừng sâu chợt xuất hiện ba người, trong đó có cả Dã Tẩu Mạc Thành, cả ba đến bên bờ sông, đưa mắt nhìn quanh quất một hồi, đương nhiên không thể nào biết hai gã đã dùng cách nào để thoát thân.

Nên biết rằng dù là cao thủ tinh thông thuỷ tính, biết thuật hoán khí dưới đáy nước, nhưng cũng tuyệt đối không thể duy trì quá lâu. Có thể dùng tiên thiên thai tức thở dưới nước như hai gã, e rằng ngay cả nhân vật nhất lưu như Đỗ Phục Uy, Vũ Văn Hóa Cập, Trác Nhượng cũng khó thể so bì.

Đây chính là đặc điểm của Trường Sinh Quyết, một là luyện tới tẩu hoả nhập ma, nhưng nếu luyện thành công, sẽ sở hữu được thổ nạp dưỡng sinh pháp thượng thừa nhất, so với huyền công nhất lưu cũng không khác nhau là mấy.

Vì vậy mà mặc dù võ công và khinh công của hai gã chỉ mới đạt được chút thành tựu, nhưng tâm pháp thì đã đến cảnh giới của tông sư, tạo ra một cơ sở vững chắc cho sự phát triển sau này của hai gã.

Trầm Lạc Nhạn lần này thất bại, kỳ thực không phải do nàng ta kém tài hai gã, mà là do sự tình quả thật quá hoang đường.

Bọn Mạc Thành tìm kiếm bên bờ sông một hồi, thấy ba chiếc thuyền buồm lớn đang ngược dòng tiến lên, vội vàng chạy theo quan sát.

Mạc Thành thần sắc ngưng trọng, thấp giọng nói với hai người còn lại: "Ba chiếc thuyền này có treo kỳ hiệu của Lý phiệt, nếu trên thuyền mà có phiệt chủ

Lý Uyên nữa thì Bành Thành nhất định sẽ có chuyện lớn, chúng ta phải lập tức trở về bẩm cáo với tiểu thư".

Lời vừa dứt, ba người đã biến mất trong màn đêm.

Chương 28: Một vụ giao dịch

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng lần lượt trồi đầu lên khỏi mặt nước, hít thở không khí trong lành của vùng Tứ Thuỷ về đêm.

Kình khí của hai gã tuỳ tâm như phát, từ chưởng tâm sinh ra hấp lực, dính chặt vào vách thuyền, ngay cả bản thân hai gã cũng không hiểu làm sao mà mình làm được.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng đắc ý nói: "Lần này thì cho Trầm bà nương đó tìm muốn lộn nhào con bà nó lên! Ha ha! Bà của Trầm bà nương!".

Từ Tử Lăng nói: "Chớ nên tự mãn quá sớm như thế. Còn nửa ngày nữa thì mới xem là chúng ta thắng cơ, quá trớn đắc ý rất có thể sẽ bách mật nhất sơ, tất cả lại xôi hỏng bỏng không thì hết".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Ta rất có chừng mực mà! Hì! Chúng ta thật là ngốc, lúc đánh cược chỉ nói nếu nàng ta thắng sẽ thế nào, mà quên mất không nói chúng ta thắng sẽ thế nào, nếu không được sờ mó một hai cái cũng không phải chuyện không hay đâu".

Từ Tử Lăng bật cười nói: "Bớt si tâm vọng tưởng đi! Bà nương này toàn thân đều là gai độc, tuyệt đối không thể chạm vào đâu! Hì! Ta chỉ lo Tần lão ca đấu không lại nàng ta!".

Khấu Trọng nói: "Đấu không lại mới hay chứ, nếu không để y quay về cho tên hôn quân đó chém đầu à! Hắc! Ba chiếc thuyền này xem ra cũng có chút lai lịch, ngươi có hứng thú lên mượn tạm hai bộ y phục và chút tiền vốn không, tốt hơn là mặc quần áo rách rưới, trong

tay lại không có đồng nào như bây giờ".

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Cẩn thận một chút! Người có ba chiếc thuyền lớn như vậy, nếu không phải danh gia vọng tộc, ắt phải là đại quan quý nhân, hoặc là hào môn bá chủ, vạn nhất không cẩn thận, hai cái mạng nhỏ này của chúng ta e rằng khó giữ".

Khấu Trọng chau mày nói: "Vậy đi hay không đây?".

Từ Tử Lăng thấp giọng đáp: "Cả cha hờ mà chúng ta còn chẳng sợ, còn sợ kẻ nào nữa chứ, dù sao thì ta với ngươi cũng là võ lâm cao thủ tương lai cơ mà!".

Nói đoạn chầm chậm di chuyển lên phía trên.

Trên sàn thuyền và cột buồm đều có treo phong đăng, nhưng hơn hai chục chiếc cửa sổ bên phía hai gã thì chỉ có khoảng hơn một nửa là có ánh sáng truyền ra ngoài.

Từ Tử Lăng chọn một ô cửa sổ đen ngòm trên tầng thứ hai bò tới, khi bò qua một ô cửa sổ có đèn, bất chợt nghe thấy một giọng nữ tử hết sức nhu mì truyền ra.

Hai gã vẫn còn đang tâm tính thiếu niên, không nén nổi tò mò liền dừng lại, áp tai lắng nghe.

Chỉ nghe giọng nữ kia vang lên sát bên tai hai gã: "Tốt nhất nhị ca hãy khuyên cha đi. Cha chúng ta lúc nào cũng trung thành cẩn cẩn với triều đình như vậy thật không nên đâu, Đoan thúc đã khuyên nhiều lần rồi, nhưng cha chẳng chịu nghe lấy nửa lời".

Cả hai giật mình đánh thót, mới biết nữ tử có giọng nói thánh thót kia đã lại gần cửa sổ, vội vàng bế hết hô hấp, không dám tơ hào cử

động.

Một giọng thanh niên nam tử khác phiền não nói: "Thứ mà cha không nỡ dứt bỏ nhất chính là quan hệ với Độc Cô gia, nhưng mà người đâu có biết lão yêu tinh Độc Cô Phong từ lâu sớm đã coi chúng ta là cái gai trong mắt rồi. Hiện giờ thiên hạ đại loạn, vạn dân kêu than, người Đột Quyết lại như sài lang hổ báo đang rình mò bên ngoài, triều đình lại không thể làm gì. Còn chúng ta trấn thủ Thái Nguyên, binh lực đầy đủ, lương thảo đầy kho đủ để ăn mười năm hay tám năm. Bây giờ bọn Lưu Vũ Châu và Lương Sư Đô của Ưng Dương Phái lại liên minh với người Đột Quyết khởi binh phản Tuỳ, trước sau đã công hãm Lâu Lan và Định Tương, chỉ cần phá thêm Nhạn Môn nữa thì Thái Nguyên của chúng ta sẽ bị uy hiếp trực tiếp, nếu như cha chúng ta vẫn cử kỳ bất định như vậy, cuối cùng cũng sẽ bị tên hôn quân đó liên luỵ đến gia phá nhân vong cho xem".

Hai gã bên ngoài nghe mà rùng mình, đôi nam nữ bên trong rốt cuộc là con cái nhà nào mà có quan hệ trực tiếp với Độc Cô phiệt và Tuỳ Dạng Đế như vậy?

Trong thanh âm của nam tử có ẩn hàm khí kình, không cần nói cũng biết y là một nhất lưu cao thủ.

Nữ tử nhẹ nhàng nói: "Huynh đã thương lượng với đại ca chưa?".

Nam tử nói: "Cũng không biết đã nói bao nhiêu lần rồi. Huynh ấy cũng hết cách, Tú Ninh cũng biết cha chúng ta khi ngoan cố lên thì đáng sợ thế nào rồi đấy".

Tú Ninh nói: "Hay là chúng ta nhờ Đông Minh Phu Nhân nhúng tay vào, cha nghe lời của bà ta nhất đó! Ôi! Nếu không phải mẹ chúng ta đã qua đời thì nhờ bà ấy khuyên bảo cha là tốt nhất!".

Hai gã bên ngoài nghe mà suýt chút nữa rơi xuống sông.

Cuối cùng bọn gã cũng đã đoán ra đây là thuyền của Lý phiệt, đâu còn dám nghe tiếp nữa, vội vàng len lén bò lên phía trên.

Lúc này tiếng nói trong phòng đột nhiên ngưng bặt, nhưng hai gã không lưu thần để ý.

Hai gã mở cửa sổ ra, quan sát kỹ bên trong không có người mới bò vào, lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Hai gã đảo mắt một vòng, thấy đây là một căn ngọa thất đặc biệt lớn, bài trí hoa lệ, ngoại trừ các vật dụng thường thấy như giường và ghế, còn có một chiếc rương gỗ lớn, bên trong có lẽ là để y phục.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng nói: "Chúng ta trộm cắp cũng phải có đạo nghĩa, mỗi người chỉ lấy một bộ y phục thôi, nếu như tìm thấy ngân lượng, cũng chỉ lấy đủ để chúng ta sống vài ngày và đi kỹ viện một lần thôi".

Lúc này, một cái đầu nam nhân thò vào cửa sổ, nghe thấy Khấu Trọng nói vậy, không hiểu sao lại rụt lại.

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Không ngờ chúng ta lại lấy trộm đồ của Lý

Uyên, tên Độc Cô tiểu tử đó không phải muốn hại Lý Uyên hay sao? Hay là chúng ta hại ngược lại hắn một phen, để lại tờ giấy cảnh báo cho người của Lýp hiệt coi như là đền bù việc ăn trộm này?".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Ngươi trở nên độc ác như vậy từ lúc nào đấy? Hà!

Thiên hạ này e rằng chỉ có ta với ngươi mới đủ năng lực buộc Lý Uyên phải tạo phản thôi, nhưng không biết y là người tốt hay người xấu nhỉ...?

Từ Tử Lăng ngắt lời gã nói: "Bớt nói những lời thừa đi, có người tới thì hỏng bét đó, mau lấy đồ đi!".

Hai gã lại gần chiếc rương, đang định mở nắp rương ra lục lọi thì bên ngoài cửa sổ chở vang lên một tiếng "cạch" như muốn cảnh báo hai gã chớ nên làm càn vậy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hồn phi phách tán, lập tức đưa mắt nhìn ra phía cửa sổ.

Chỉ thấy một bóng đen tuồn vào một cách vô thanh vô tức, đứng ngay trước mặt hai gã.

Cả hai định thần nhìn lại, thì ra là một thanh niên tuổi tác không lớn hơn hai gã là mấy, tai to mặt lớn, hình tướng uy võ, mắt như điểm sơn, lấp lánh có thần, khí độ phi phàm khiến người ta phải sinh lòng cảm mến.

Hai gã Khấu Từ đang ngây người ra như tượng gỗ thì thanh niên kia thấp giọng nói: "Tại hạ Lý Thế Dân, nhi tử của Lý Uyên ở Thái Nguyên, hai vị huynh đài tướng cách tinh kỳ, không biết cao danh quý tính?".

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, tinh thần đã trấn định lại đôi chút, đồng thời cũng cảm thấy nghi hoặc khó hiểu, tại sao y lại lễ độ với hai tên tiểu tặc như hai gã như với quý khách vậy?".

Hai gã đứng dậy.

Khấu Trọng ôm quyền làm lễ, cười hì hì nói: "Thế Dân! Cái tên này rất hay!

Hà! Cứu thế tế dân! Sau này nói không chừng sẽ do huynh làm hoàng đế đó!".

Lý Thế Dân cười nhạt nói: "Huynh đài ngàn lần không nên coi trọng tại hạ như vậy, có điều cái tên này đích thực cũng có một đoạn cố sự. À... mời hai vị ngồi xuống nói chuyện có được không?".

Lúc này bên trên vang lên giọng nói của Lý Tú Ninh: "Nhị ca! Có chuyện gì vậy?"

Lý Thế Dân đi ra phía cửa sổ, cao giọng nói: "Lát nữa ta nói với muội!".

Nói đoạn quay người lại đưa tay mời hai gã ngồi xuống, thái độ thập phần thành khẩn khách khí.

Hai gã ngầm ngầm đoán ra được tâm ý của y, lại tự biết khó thoát khỏi cửa sổ do y trấn thủ, đành ngồi phịch xuống hai chiếc thái sư ỷ dựa sát vào vách tường. Toàn thân hai gã còn đang sũng nước nên chẳng thấy thoải mái chút nào.

Lý Thế Dân cười cười, đoạn chậm rãi ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh cửa sổ: "Năm tại hạ bốn tuổi, trong nhà có một vị rất giỏi về tướng thuật đã xem tướng cho rồi phán, "niên giới nhị thập, tất năng tế thế an dân". Gia mẫu thương tại hạ nhất, nên đã đổi tên cho thành Thế Dân".

Vừa nói, y vừa thuận tay lấy hoả tập đốt mấy ngọn đèn nhỏ bên cạnh lên.

Từ Tử Lăng thấy y nhắc đến mẹ, ánh mắt lộ ra thần sắc ngưỡng mộ, không khỏi nhớ đến Phó Quân Sước, liền thở dài nói: "Huynh đài nhất định rất nhớ mẹ của mình!".

Lý Thế Dân khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn những giọt nước chảy tong tỏng từ trên người hai gã xuống sàn thuyền, trầm giọng nói: "Hai vị huynh đệ và Lưu Cầu Đông Minh Phu Nhân Đơn Mỹ Tiên có quan hệ gì? Tại sao khi nghe đến tên bà ta tim lại đập mạnh hẳn lên, bằng không tại hạ làm sao có thể phát hiện được hai vị đang lén lên thuyền chứ?".

Hai gã giờ mới biết mình sai sót ở đâu, đồng thời cũng cảm thấy kinh ngạc trước tâm cơ cẩn mật của Lý Thế Dân, chỉ dựa vào một chút đầu mối đó mà đã suy ra được bọn gã và Đông Minh Phu Nhân có quan hệ.

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Tự nhiên là có quan hệ rồi! Chi bằng chúng ta làm một chuyến giao dịch đi, nếu như chúng ta có thể khiến quý lão gia khởi binh tạo phản, huynh đài phải cho chúng ta quần áo mới và... hà... hai không ba mươi lạng bạc! Thế nào?"

Lần này đến lượt Lý Thế Dân trợn mắt lên, chỉ nghe y thất thanh thốt: "Ba mươi lạng bạc?".

Từ Tử Lăng giật mình, vội vàng bổ cứu: "Nếu nhiều quá thì hai mươi lăm lạng cũng được!".

Lý Thế Dân không dám tin vào tai mình, trố mắt nhìn hai người, đoạn đưa tay vào bọc lấy ra một gói bạc, chẳng thèm nhìn đã thảy luôn cho Khấu Trọng:

"Tiểu huynh đệ thử coi xem bên trong có bao nhiêu ngân lượng?".

Khấu Trọng đưa tay tiếp lấy gói bạc, không chút khách khí mở ra xem luôn, vừa nhìn đã kinh ngạc thốt lên: "Ông bà nội ngoại của tôi ơi, con bà nó chứ! Toàn bộ đều là hoàng kim cả!".

Từ Tử Lăng vội vàng thò đầu vào xem, đoạn le lưỡi nói: "Chỗ này ít nhất cũng phải năm trăm lạng bạc!".

Hai mắt Khấu Trọng sáng rực lên, đưa tay nhét túi bạc vào bọc, hít sâu vào một hơi nói: "Lấy tiền của người thì phải xả thân vì người, chuyện này cứ để huynh đệ tại hạ lo là được".

Từ Tử Lăng vẫn có lương tâm hơn một chút, ngại ngùng nói: "Trọng thiếu gia, ngươi hãy trả tiền cho người ta trước đã, đợi làm xong chuyện rồi mới thu tiền sau cũng được".

Lý Thế Dân khẳng khái nói: "Cứ lấy dùng đi! Vô luận thành hay bại mọi người cũng là bằng hữu cả, chỗ này đủ cho hai người đi kỹ viện một trăm lần rồi đấy!".

Hai gã cùng lúc động dung.

Khấu Trọng giơ ngón tay cái lên nói: "Được chúng ta kết bạn với huynh!".

Lý Thế Dân thấp giọng nói: "Chớ nên lớn tiếng như vậy, ta không muốn người khác biết hai vị tiểu huynh đệ đang ở đây".

Khấu Trọng thoáng đỏ mặt, hạ thấp giọng nói: "Nói cho huynh biết một bí mật kinh người nhé! Ở chỗ Đông Minh Phu Nhân có một quyển sổ ghi chép chuyện lão gia nhà huynh âm thầm mua vũ khí của bà ta, bên trên còn có dấu ấn của ông ta nữa, thử nghĩ nếu quyển sổ bảo bối ấy bị mất cắp tình hình sẽ ra sao?".

Lý Thế Dân phấn chấn tinh thần hẳn lên, y biết hai gã tiểu tử này không phải đang thuận khẩu bịa chuyện, bởi vì nhiệm vụ lần này của y đến Bành Thành chính là mua thêm một đợt vũ khí nữa của Đông Minh Phu Nhân.

Hai năm trước phụ thân y được điều nhậm trấn thủ Hoằng Hóa và Quan Hữu Thập Tam Quận. Để ứng phó với đại quân của Dương Huyền Cảm cuối cùng ông ta cũng phải chấp nhận lời đề nghị của y, mua một số lượng lớn vũ khí của Đông Minh Phu Nhân. Chuyện này Tuỳ Dạng Đế hoàn toàn không hay biết, nếu để tiết lộ ra ngoài, lại có chân bằng thực cớ, kẻ đa nghi như Tùy Dạng Đế không cho rằng Lý Uyên âm mưu làm phản mới là chuyện lạ trong thiên hạ.

Lý Thế Dân ngây người ra giây lát rồi chau mày nói: "Đông Minh Phu Nhân là cao thủ tuyệt đỉnh trong thiên hạ, tứ vị hộ pháp tiên tử người nào cũng thân hoài tuyệt nghệ, ngoại trừ Tán Nhân Ninh Đạo Kỳ xuất mã, trên đời này còn có ai trộm được thứ đồ vật quan trọng như vậy trên thuyền của họ chứ?".

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Thấy huynh hào sảng như vậy, tại hạ lại nói cho huynh một bí mật nữa, nhưng huynh không được hại chúng tôi, hoặc giở trò bỉ ổi sau khi thành công đâu nhé!".

Lý Thế Dân nghiêm mặt nói: "Nếu Lý Thế Dân này có hành vi bỉ ổi như vậy, sẽ chết không toàn thây! Hừ! Không ngờ tiểu huynh đệ lại nghĩ ta như vậy!".

Khấu Trọng coi như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười nói: "Đây gọi là một lần bị rắn cắn, cả đời sợ sợi dây. Chúng ta cần phải xây dựng được lòng tin với nhau trước đã, sau đó thì đại kế mới có thể thi hành được".

Hiển nhiên là Lý Thế Dân đã nhìn ra Khấu Trọng không được thật thà

lắm, nên quay sang nhìn Từ Tử Lăng nói: "Tiểu huynh đệ nói đi!".

Lúc này, chợt có người đi qua bên ngoài, đợi tiếng bước chân đi xa dần, Từ Tử Lăng mới hỏi: "Đây là phòng của ai?".

Lý Thế Dân cười đáp: "Chính là phòng của tại hạ, tầng dưới là của nữ quyến, hai người muốn trộm y phục, vừa hay đến đúng nơi đúng chỗ. Thân hình của ba chúng ta cũng tương đương với nhau đấy!".

Cả hai gã đều cảm thấy buồn cười.

Từ Tử Lăng bắt đầu kể từ chuyện Hải Sa bang muốn tấn công Phiêu Hương Hiệu, khi Lý Thế Dân nghe đến đoạn cả Vũ Văn Hóa Cập và Độc Cô Sách đều liên quan đến chuyện này, hai mắt liền phát xạ hàn quang, dáng vẻ tức giận vô cùng.

Khấu Trọng tổng kết lại: "Vì vậy hiện giờ chỉ có hai huynh đệ chúng tôi có cách trà trộn lên Phiêu Hương Hiệu, hơn nữa bọn họ còn cho rằng võ công của chúng tôi kém cỏi, nên không có sự phòng bị. Đương nhiên, chúng tôi chỉ là thâm tàng bất lộ, tuyệt đối không phụ lòng ngân lượng của lão huynh đâu". Lý Thế Dân đã quen với cách nói chuyện của gã, nên cũng không so đo xem có phải hai gã thật sự thâm tàng bất lộ hay không, chỉ trầm ngâm nói: "Có cách gì để dẫn dụ

Đông Minh Phu Nhân rời khỏi nhỉ? Chuyện này chúng ta phải nghĩ kỹ mới được!".

Tiếp đó, y đứng thẳng người dậy, mở rương lấy ra hai bộ y phục đưa cho hai người nói: "Hai người thay y phục rồi ngủ một giấc trước, khi đến Bành Thành ta sẽ gọi dậy. Bây giờ ta phải xuống gặp xá muội bàn bạc thêm mới được".

Khấu Trọng nói: "Chúng tôi ngủ dưới sàn là được rồi!".

Lý Thế Dân cười cười nói: "Cả chiếc giường lớn như vậy đủ cho cả ba cùng ngủ mà, tại sao sao phải ngủ dưới sàn chứ? Chúng ta không chỉ là giao dịch với nhau, mà còn là bằng hữu nữa! Hà! Những tao ngộ của hai người thật là ly kỳ, thật là khó tin đấy!".

Nói dứt lời, người đã bay ra ngoài cửa sổ.***

Hai gã đặt chân vào Bành Thành, trong lòng có chút do dự, hồi hộp.

Trên người hai gã mặc võ phục mới tinh, eo lưng đeo thanh cương đao thượng phẩm của Lý Thế Dân tặng, trong túi đầy ắp ngân lượng, có lẽ từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, hai gã chưa từng cảm thấy oai phong như lúc này.

Từ Tử Lăng thân hình cao lớn, nho nhã tuấn tú, Khấu Trọng lại tráng kiện uy mãnh, khí phái hào hùng.

Hai gã sánh vai bước đi, thỉnh thoảng lại gặp phải những ánh mắt ngưỡng mộ.

Khấu Trọng cười ha hả, khoác tay Từ Tử Lăng nói: "Chúng ta còn thiếu hai con tuấn mã và mười tên tùy tùng, bằng không thì đến kỹ viện thử làm cậu ấm trước cũng được!".

Từ Tử Lăng hân hoan nói: "Đến kỹ viện là tiết mục không thể thiếu được, nhưng bây giờ phải đến tửu quán ăn một bữa cho thống khoái trước đã! Tiện thể bàn bạc xem vụ mua bán này nên tiến hành thế nào, đã nhân tiền của người ta, tự nhiên phải thay người ta làm việc mới được!".

Khấu Trọng đưa mắt nhìn quanh, quan sát các tửu lầu san sát hai

bên đường nói: "Thật không ngờ Bành Thành lại nhiệt náo đến vậy, kỳ quái nhất là nơi đây dường như không có người chạy nạn thì phải! Ngươi xem kìa! Mấy cô nương kia thật xinh đẹp... hà!".

Từ Tử Lăng thấy một nhóm các thiếu nữ đang đi tới, liền nở một nụ cười mà gã cho rằng là hấp dẫn nhất ra, hai mắt nhìn trân trối, còn đám thiếu nữ kia thì không hề né tránh ánh mắt của hai gã, thậm chí còn mỉm cười khúc khích nữa.

Hai gã từ thuở lọt lòng mới là lần đầu tiên được người ta xem trọng như vậy, cứ đứng ngây người ra như phỗng đá. Lúc đám thiếu nữ đi xa hẳn, mới kêu lên một tiếng quái dị, chậm rãi bước vào một tửu lâu lớn ở bên đường.

Người oai nhờ y phục, khi hai gã lên tới lầu hai của toà tửu lâu đám tiểu nhị đều công tử này, công tử nọ mời hai gã vào một chiếc bàn bên cạnh cửa sổ. Lúc này, hơn hai chục chiếc bàn trên lầu hai đã quá nửa là có khách ngồi.

Khấu Trọng tiện tay thưởng cho tên tiểu nhị mấy đồng, đoạn gọi mấy món rượu thịt, hưng phấn nói: "Mấy cô nương khi nãy mũi rất cao, mắt lại vừa to vừa xanh nữa, có lẽ là người Hồ, nghe nói bọn họ rất là lãng mạn, rất dễ...hì hì...!

Chuyến này có khi không cần đi kỹ viện nữa rồi".

Từ Tử Lăng lo lắng nói: "Tại sao ngươi gọi nhiều rượu như vậy chứ? Ngươi biết uống rượu sao? Ta chỉ uống một chút thôi đấy nhé!".

Khấu Trọng vươn tay vỗ vai gã nói: "Đối tửu đương ca, nhân sinh kỷ hà! Nghĩ lại khi xưa chúng ta ở Dương Châu làm hai tên tiểu lưu manh, chẳng ngờ đến giờ lại biến thành võ lâm cao thủ, cơ duyên hảo hợp như vậy thì còn gì để oán hận lão thiên gia nữa chứ, tại sao

không tận tình mà hưởng thụ hoan lạc đi?".

Nói đoạn lại đưa tay ra hiệu cho Từ Tử Lăng nhìn xuống dãy phố đông người bên dưới, thở hắt ra nói: "Ngươi xem! Nhân gian thật là đẹp! Chúng ta hãy cùng uống để chúc mừng cuộc sống bình yên ở đây nào! Ngươi một cân, ta một cân, không uống say thì không phải hảo hán!".

Từ Tử Lăng ngây người nhìn xuống phố đông, bất chợt lại nghĩ đến Phó

Quân Sước, nghĩ đến Lý Tịnh và Tố Tố, trong lòng trào dâng một cảm xúc không thể nói thành lời. Chỉ thấy gã gật đầu nói: "Được rồi! Một cân thì một cân!".

Khấu Trọng đột nhiên thấp giọng nói: "Ở chiếc bàn bên hữu có một tên tiểu tử tuấn tú đang nhìn người chằm chằm kìa, ta thấy nhất định là một tên háo nam sắc rồi!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên quay lại, quả nhiên thấy ở chiếc bàn lớn cạnh cầu thang cách đó chừng ba bốn bàn có ba nam nhân đang ngồi, một trong ba người vận thanh y nho phục, đặc biệt tuấn tú nho nhã. Người này đang chăm chú quan sát hai gã, khi thấy Từ Tử Lăng quay lại, y còn gật đầu mỉm cười với gã nữa.

Từ Tử Lăng nghĩ đến lời Khấu Trọng vừa nói, cả kinh biến sắc, vội quay mặt đi né tránh ánh mắt của y, thấp giọng nói: "Hình như y nhận ra chúng ta thì phải, không biết có phải là cạm bẫy của Trầm Lạc Nhạn hay không? Ngươi đừng quên là đến tối nay đổ ước ba ngày đó mới hết tác dụng".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Suýt chút nữa thì ta quên mất! Ngươi thử quay lại xem tên đó có yết hầu hay không?".

Từ Tử Lăng ngớ người: "Có gì mà đáng xem chứ?".

Khấu Trọng đưa tay sờ sờ yết hầu của mình, cười hì hì nói: "Tên tiểu tử đó tuấn tú quá cỡ, nếu lại không có cái thứ này như chúng ta, vậy ngươi nói xem hắn là thứ gì?".

Từ Tử Lăng kinh hãi thốt: "Không phải Trầm Lạc Nhạn giả trang chứ?".

Khấu Trọng nói: "Nhìn thì không giống lắm! Hỏng bét! Ả ta đến kìa!".

Từ Tử Lăng cả kinh quay lại, thư sinh nữ cải nam trang kia đã đến trước mặt, điều đặc biệt ấn tượng của nàng là ngoài khuôn mặt tuấn tú và cặp mắt sáng long lanh ra, nàng còn có một đôi chân rất dài, khiến cho khi giả dạng nam trang rất có thần khí.

Hai gã đang ngạc nhiên ngơ ngác, thì nàng đã nhoẻn miệng cười, ôm quyền trầm giọng nói: "Ngũ hồ tứ hải đều là huynh đệ, hai vị huynh đài tướng cách bất phàm, dám hỏi hai vị cao danh quý tánh, không biết có thể kết giao bằng hữu với Lý Chí này được không?".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Ta tên là Trương Tam, hắn tên là Lý Tứ, nếu như ngũ hồ tứ hải đều là huynh đệ thì đâu cần phải chạy nạn khắp bốn phương như vậy, huynh đài hãy về chỗ ngồi đi!".

Gã sớm đã hoài nghi đây là cạm bẫy thứ hai của Trầm Lạc Nhạn, nên ngay từ đầu đã cự tuyệt luôn.

Từ Tử Lăng thừa cơ đưa mắt liếc nhìn hai người đi cùng Lý Chí, chỉ thấy đó là hai nam nhân lưng hùm beo gấu, mục quang sáng ngời, lưng đeo trường kiếm, có vẻ như là tuỳ tùng hay bảo tiêu gì đó.

Lý Chí hiển nhiên không thể ngờ Khấu Trọng lại từ chối mình một cách không khách khí như vậy, gương mặt tuấn tú thoáng hồng lên, mắt phụng thoáng lộ hàn quang, định quay đầu bỏ đi, nhưng lại giống như không nuốt được cơn tức, đưa mắt lườm Khấu Trọng một cái, đoạn đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng: "Huynh là Lý

Tứ? Ta".

Từ Tử Lăng ngắt lời nói: "Ta đương nhiên là Lý Tứ, cô nương công nhiên câu dẫn nam nhân ở trước mặt mọi người như vậy không cảm thấy xấu hổ à?".

Thân hình Lý Chí khẽ rung lên, ánh mắt thoáng hiện ra sát cơ, nhưng gương mặt ngọc lại lộ vẻ bình tĩnh không ngờ.

Hai gã thầm kêu: "Đến rồi!", đoạn đặt tay lên chuôi đao.

Lúc này bọn gã đã nhận định chắc chắn đây chính là người của Trầm Lạc Nhạn.

Lý Chí đột nhiên thu liễm hàn quang trong mắt, thấp giọng nói: "Các ngươi nhớ kỹ những lời vừa nói với ta đấy!".

Dứt lời phủi tay áo đi xuống lầu, hai trung niên nam tử kia cũng vội vội vàng vàng thanh toán rồi chạy theo. Ba người vừa đi khỏi thì rượu thịt của hai gã cũng được đưa lên, cả hai không nghĩ ngợi gì nữa, cúi đầu ăn như rồng cuốn.

Cụng đi cụng lại, chẳng mấy chốc hai gã đã đi vào trời đất của những kẻ tửu đồ.

Khấu Trọng cầm chén rượu cười ngây ngô nói: "Ly đầu tiên đúng là vừa cay vừa khó uống, nhưng đến ly thứ hai thì đã biến thành quỳnh

tương ngọc dịch! Ha!

Thì ra rượu lại ngon như vậy!".

Từ Tử Lăng nhìn chén rượu vẫn còn quá nửa, vung tay ném đi nói: "Có chút tửu ý là đủ rồi, nói không chừng vừa ra khỏi tửu lâu đã bị Trầm Lạc Nhạn ám toán đó! Ôi! Bây giờ ta rất buồn ngủ, đêm qua tên tiểu tử Lý Thế Dân đó gác chân lên người ta, làm ta không thể nào ngủ được".

Khấu Trọng ấn tay lên trán Từ Tử Lăng, ghé miệng phả ra hơi thở đầy mùi rượu vào sát tai gã nói: "Hay là ta với ngươi đến thanh lâu lớn nhất ở đây, tìm hai cô nương xinh đẹp nhất ngủ chung nhỉ? Cái này gọi là hôm nay có rượu, hôm nay say! Nào! Mau gọi tiểu nhị đến, bảo hắn nói tường tận về tình hình các thanh lâu ở đây cho chúng ta nghe!".

Từ Tử Lăng hân hoan gật đầu đồng ý, đang định gọi tiểu nhị thì một trong hai hán tử ở bàn bên cạnh chợt cao giọng nói: "Trương huynh, huynh đến Bành Thành của chúng ta mà không đi Ỷ Hồng Viện, chưa gặp hai vị cô nương Bạch Vân và Thu Yến thì chưa tính là đến Bành Thành đâu".

Hai gã thầm kêu thật khéo, vội vàng ngưng thần lưu tâm lắng nghe.

Một người khác nói: "Trần huynh nói là Ỷ Hồng Viện ở cuối phố này chứ gì?

Làm sao mà ta lại không đi chứ? Có điều bây giờ trời vẫn còn sáng, các cô nương e rằng còn chưa ai dậy cả, đêm nay hãy nói đi! Ha! Mấy cô nương đó đúng là đẹp đến chảy cả nước miếng!".

Họ Trần cười ha hả nói: "Bây giờ đã là giờ ngọ rồi, Ỷ Hồng Viện đến

giờ mùi sẽ bắt đầu tiếp khách, chúng ta uống thêm vài ly nữa rồi đến đó là vừa!".

Hai gã nghe họ nói chuyện mà mừng thầm trong bụng, đưa chân đá khẽ vào chân đối phương, hạ quyết tâm chuyến này thể nào cũng phải đi thử mùi vị nữ nhân một lần.

Đối với những thanh niên nhân như hai gã, có thứ gì hấp dẫn hơn, có thể khiến hai gã động tâm hơn là quan hệ dị tính chứ?

Chương 29: Tuyệt địa đào sinh

Hai gã đi ra khỏi tửu lâu, thu phong thổi tới, tửu ý lại tăng thêm hai ba phần, Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng đi về phía Ỷ Hồng Viện, được chừng mười bước thì thấp giọng nói: "Hình như có gì đó không thoả đáng, ngươi có để ý hai gã đó đối đáp không? Dường như là sợ chúng ta không biết Ỷ Hồng Viện ở đâu vậy. Theo ta thấy, hai tên này nhất định là người của Trầm Lạc Nhạn, thấy kế trước không thành, lại bày ra kế khác".

Từ Tử Lăng đang hờ hững nhìn đường phố đông vui tấp nập, nghe vậy thì giật mình nói: "Ngươi nói chẳng sai! Nếu tên Lý Chí kia là người của Trầm Lạc Nhạn thì hai tên kia cũng rất có thể là người của nàng ta! Ồ! Bây giờ chúng ta phải đi đâu nhỉ? Ta thấy tốt nhất là nên đi tìm chỗ ẩn núp thì hơn".

Khấu Trọng ngứa ngáy nói: "Không đi Ỷ Hồng thì đi Ỷ Lục cũng được mà!".

Hai gã chặn một người qua đường lại, Khấu Trọng cung kính hỏi: "Dám hỏi vị đại thúc này, gần đây ngoại trừ Ỷ Hồng Viện ra còn có thanh lâu nào là quy mô nhất, các cô nương đẹp nhất không?".

Người bị hai gã cản lại là một trung niên thư sinh, nghe vậy liền lộ vẻ khinh bỉ, nhổ một bãi nước miếng rồi bỏ đi thẳng.

Từ Tử Lăng cười ha hả nói: "Ngươi định hỏi đường đi thi khoa cử à? Muốn tìm thanh lâu phải hỏi những người trông giống như nhị thế tổ, tửu sắc quá độ mới được, nhìn ta đây này!".

Nói đoạn đưa mắt nhìn quanh, vừa hay thấy một chiếc xe ngựa hoa lệ dừng lại, một vị công tử cao quý bước ra, phía sau còn có hai tên tuỳ tùng. Vị công tử kia tuổi chừng hai mươi ba, hai mươi bốn, tướng mạo tuấn tú, nhưng sắc mặt nhợt nhạt, mong manh yếu ớt như ngọn đèn dầu leo lét, rất phù hợp với điều kiện của Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng đẩy mạnh Từ Tử Lăng một cái, khiến gã lảo đảo bước lên hai bước đến trước mặt vị quý công tử kia.

Hai gã tuỳ tùng lập tức đặt tay lên chuôi kiếm, lộ ra thần sắc giới bị.

Từ Tử Lăng cúi người cung kính nói: "Vị công tử này, tại hạ có một chuyện muốn hỏi, xin công tử chớ trách tại hạ đường đột!".

Vị công tử kia nhìn gã với vẻ hứng thú, mỉm cười nói: "Nhân huynh xin cứ nói!".

Từ Tử Lăng ngại ngùng hạ thấp giọng như sợ người khác nghe thấy: "Hai huynh đệ tại hạ muốn biết ở đây ngoại trừ Ỷ Hồng Viện ra còn có thanh lâu nào nổi tiếng nhất nữa?".

Vị công tử kia lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng lập tức nở ra nụ cười của kẻ "chí đồng đạo hợp", nói: "Nhân huynh hỏi đúng người rồi đó. Cha ta chính là người mở kỹ viện đây, chính là Thuý Bích Lâu ở phố Hồng Viên bên cạnh đây này, luận quy mô và cô nương, Ỷ Hồng Viện có quất ngựa cũng khó mà theo kịp. Có điều bây giờ vẫn còn quá sớm, hai vị cứ đi dạo quanh một vòng, đến giờ dậu hãy tới. Chỉ cần nói là bằng hữu của Hương Ngọc Sơn này, đảm bảo không kẻ nào dám hầu hạ không chu đáo. Xin mời nhân huynh! Tại hạ còn có việc phải làm!".

Sau khi Hương Ngọc Sơn đi khỏi, hai gã lòng vui như mở hội, đi rong đuổi khắp phố, chỉ thiếu chút nữa là cất tiếng hát vang.

Dọc theo hai bên đường có đủ các loại hàng quán, nào là quán thịt, quán bánh, quán đồ thổ sản, tiệm vải, tiệm phấn son...

Bởi mấy chén rượu trong bụng nên cả hai cảm thấy cả trời đất như hư hư ảo ảo, dưới ánh mắt trời mùa thu, con đường đá trắng dưới chân hai gã hắt lên những tia sáng kỳ dị.

Đường phố, nhà cửa, người đi đường, xe ngựa... tất cả như hợp thành một chỉnh thể không thể tách rời, không còn ranh giới phân định rõ rệt.

Khấu Trọng bật cười khanh khách một cách vô ý thức, cả nửa người dựa vào Từ Tử Lăng, kéo tay gã thoả mãn nói: "Bây giờ ta chẳng muốn làm nghĩa quân hay quan quân gì nữa, sau khi giết Vũ Văn Hóa Cập, ta sẽ chuyên tâm kiếm tiền, làm buôn bán, khi nào rảnh rỗi sẽ đến thanh lâu tuý sinh mộng tử, sống một cuộc đời khoái lạc thanh bình".

Từ Tử Lăng uống ít hơn gã, đầu óc cũng tỉnh táo hơn mấy phần, ngạc nhiên nói: "Không phải ngươi muốn kiến công lập nghiệp hay sao? Tại sao đột nhiên lại muốn làm một tên gian thương vậy?".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Cho dù là gian thương, Trọng thiếu gia này cũng phải làm loại gian thương tốt nhất. Lẽ nào thấy người khác chịu khổ chịu nạn, hạng hiệp nghĩa như chúng ta lại làm chuyện dậu đổ bìm leo nữa? Có điều, nói thực lòng, mỹ nhân sư phụ nói rất đúng, hiện giờ chúng ta hà đức hà năng, dựa vào cái gì để quản chuyện người khác chứ? Hắc! Đợi võ công chúng ta đại thành, luyện đến tầng một trăm lẻ tám của Cửu Huyền Đại Pháp gì đó, lúc ấy thì nhìn kẻ nào không thuận nhãn, ta giết luôn kẻ ấy. Cái này gọi là trừ hại cho dân đấy!".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Trên đời làm gì có chuyện đơn giản như vậy chứ, nhưng bất kể thế nào, cũng phải giết tên gian tặc Vũ Văn Hóa Cốt kia trước đã".

Đột nhiên có người đột ngột xuất hiện trước mắt, mùi phần son nồng nặc xộc vào mũi hai gã.

Hai gã định thần nhìn lại, thì ra là một bà tuổi sồn sồn đang đứng chặn trước mặt, cười tít mắt nói: "Hai vị công tử có phải đi lộn đường rồi không? Bên này mới là cửa lớn của Ỷ Hồng Viện cơ mà? Chúng tôi vừa mới bắt đầu kinh doanh, hai vị công tử là những vị khách đầu tiên, các cô nương của chúng tôi nhất định sẽ hết lòng hầu hạ!".

Hai gã đưa mắt nhìn theo cánh tay chỉ của mụ tú bà, nhìn thấy tấm biển lớn đề ba chữ Ỷ Hồng Viện, bỗng nhiên tỉnh ngộ, nguyên lai là hai gã đã vô ý đi qua cửa Ỷ Hồng Viện nên mụ tú bà vốn đợi ở đây để dẫn dụ hai gã đã hoảng lên, vội vàng chạy ra kéo "khách" lại.

Khấu Trọng mượn chút tửu ý, nghiêng đầu nhìn hai gò ngực cao vút của mụ vài cái, đoạn nheo mắt cười cười nói: "Tiểu nương tử đi nói cho mụ yêu bà gian giảo Trầm Lạc Nhạn kia rằng chúng ta chỉ mắc bẫy một lần thôi, tuyệt đối không có lần thứ hai đâu. Có giỏi thì đến đây mà bắt chúng ta này, có điều chớ quên rằng nàng ta là trọng phạm của triều đình đấy!".

Mụ tú bà kia nghe mà trợn mắt há miệng, ngớ người ra, còn hai gã thì lại nghênh ngang bỏ đi.***

Khấu Trọng lay Từ Tử Lăng dậy, hưng phấn đến độ khan cả giọng, khẩn trương nói: "Sắp tới giờ dậu rồi, chúng ta mau đến Thuý Bích Lâu làm khách nhân đầu tiên đi. Nói không chừng còn có thể được ưu đãi nửa giá đó".

Từ Tử Lăng vỗ vỗ đầu bò ra khỏi giường, làu bàu nói: "Không ngờ uống rượu xong lại mệt như vậy, nếu ngươi là người của Trầm bà nương phái đến thì ta coi như xong rồi!".

Khấu Trọng cười cười nói: "Ta là người có trách nhiệm nhất trên thế gian này, bằng không thì ai đến đây gọi ngươi dậy chứ. Vừa rồi có tên tiểu nhị đến đây hỏi nọ hỏi kia, nhưng ta đã đuổi đi rồi. Hà! Còn vài canh giờ nữa là đến thời hạn Trầm bà nương thua chúng ta rồi, không biết số mạng của Tần lão ca thế nào nhỉ?".

Từ Tử Lăng lấy thanh bội đao dưới gối ra nói: "Để lát nữa thử ra Đông môn xem có ám ký của y lưu lại hay không?".

Sau đó lại nói: "Chớ quên chuyện chúng ta đã hứa với tiểu tử Lý Thế Dân đó!".

Khấu Trọng sốt ruột nói: "Làm sao mà ta quên được, tên tiểu tử có tiền đó không phải đã nói Đông Minh Phu Nhân đến mai mới từ Lạc Dương trở lại đây hay sao? Chúng ta phải nhân lúc này tận hưởng hành lạc một phen chứ!".

Từ Tử Lăng cảm thấy nóng lên: "Nói ra thật tức cười, trước đây ở Dương Châu chúng ta đến cửa kỹ viện xem một chút cũng bị người ta đuổi đi như ăn mày vậy, bây giờ thì ngay cả con trai của ông chủ kỹ viện cũng mời chúng ta nữa. Có điều ta phải nói trước, đêm đầu tiên của chúng ta không thể tuỳ tiện được, ít nhất cũng phải giống như ả Thanh Thanh lấy oán báo ân ở Phiêu Hương Viện kia mới được".

Khấu Trọng vỗ vỗ vào túi tiền, cười cười nói: "Có tiền tự nhiên sẽ có thể diện, có thế lực, thêm vào cái tên Hương Ngọc Sơn kia nữa, Lăng thiếu gia ngươi thích loại nào sẽ có loại ấy, đảm bảo vừa ý, còn không mau nhấc mông lên đi!".

Từ Tử Lăng đề khí khinh thân, vốn định vươn mình đứng dậy, chẳng ngờ cả người lại bay vọt lên, thuận thế lộn một vòng, rồi hạ xuống đất không một tiếng động.

Hai gã cùng lúc ngớ cả người ra, không dám tin vào mắt mình, nghi nghi hoặc hoặc nhìn nhau mà không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Khấu Trọng le lưỡi nói: "Mẹ ơi! Làm sao mà ngươi làm được vậy? Làm lại một lần nữa được không? Tại sao đang ngồi mà ngươi cũng đề khí được thế?".

Từ Tử Lăng gãi đầu nói: "Thử lần nữa ta sợ không linh đâu, hay là ngươi thử đi!".

Hai gã trước đây mỗi lần phát kình đều phải vận lực vọt lên sau đó mới mượn thế phát công được, nhưng ngồi yên một chỗ mà cũng có thể đề khí được như bây giờ thì mới là lần đầu tiên.

Khấu Trọng ngồi yên bất động, thần tình cổ quái vô song.

Từ Tử Lăng thúc giục: "Chúng ta còn phải đi kỹ viện nữa đó, còn không mau thử đi?".

Khấu Trọng thoáng đỏ mặt, ngần ngừ nói: "Ta thử cả chục lần rồi, nhưng ngay cả ngón chân cũng không hề động đậy chút nào cả!".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Bái sư cũng chẳng có tác dụng khỉ gì cả, cái chúng ta học là công phu cổ quái của Trường Sinh Quyết, thiên hạ không người nào hiểu được, chỉ có thể dựa vào bản thân mình tự mò mẫm mà thôi, hoặc giả có thể vấn đề của chúng ta nằm ở tấm thân đồng nam này, sau khi "phá thân" nhất định võ công sẽ đại thành. Hà! Nhất định là như vậy".

Từ Tử Lăng vừa cười vừa mắng: "Bớt nói lời thừa đi, còn không cút đi cho mau!".

Khấu Trọng vỗ vỗ bụng nói: "Ta cút! Ta cút!".

Nào ngờ vừa mới mở cửa ra, một điểm hàn quang đã bắn thẳng tới trước mặt.

Khấu Trọng chẳng cần nghĩ ngợi, không ngờ lại giống như Từ Tử Lăng lúc nãy, đề khí khinh thân, bay ngược về phía sau.

Kẻ tập kích kia hiển nhiên không ngờ mình lại thất thủ, cả người lao vụt vào trong phòng.

Từ Tử Lăng cũng giống như Khấu Trọng, chẳng cần nghĩ ngợi, đạp bộ bạt đao, chém thẳng xuống đầu địch nhân, động tác liền mạch, chẳng hề có chút do dự hay đình trệ, thi triển ra một đao đắc ý nhất từ trước tới nay.

"Đinh!".

Người mới đến dùng cây trâm vàng trên tay đỡ thẳng đường đao hung mãnh lăng lệ vô tỉ của Từ Tử Lăng.

Nhất thời cả song phương cùng không thể sử ra biến hóa tiếp theo của chiêu thức.

"Bịch!".

Khấu Trọng ngã lăn trên giường, sau đó lập tức nhảy dựng người lên, lớn giọng thốt: "Mẹ ơi! ta thành công rồi!".

Lúc này người kia đã tung mình lướt ra khỏi phòng, y phục phiêu phiêu, đẹp tựa thiên tiên, không phải Tiếu Quân Sư Trầm Lạc Nhạn của Lý Mật thì còn ai vào đây được nữa?

Từ Tử Lăng vừa bị nàng ta vận công chấn lui hai bước, Trầm Lạc Nhạn thấy cửa ra vào để trống liền lập tức thoái lui, sau đó lại tiến lên ngay, vốn đang định truy kích Từ Tử Lăng, nhưng chỉ thấy Khấu Trọng lao tới, đao quang như cuồn cuộn như sóng, đao phong ào ào như thác đổ.

Trầm Lạc Nhạn thét lên một tiếng lanh lảnh, lao thẳng vào vùng đao ảnh trùng trùng, thi triển những chiêu số cận chiến chống đỡ mười mấy chiêu liên tiếp của Khấu Trọng. Mỗi chiêu của nàng ta đều hung hãn vô tỉ, nhưng cũng không thể bức lui được Khấu Trọng, đang hoang mang thì lại thấy Từ Tử Lăng vung đao lao tới, nên đành phải lao ra khỏi phòng lần thứ hai.

Hai gã thủ trước cửa phòng, trong lòng như có muôn ngàn con sóng trào dâng, không ngờ trong tình huống bất ngờ như vậy lại có thể phát huy được toàn bộ tinh hoa của Huyết Chiến Thập Thức, ngay cả bản thân hai gã cũng không biết mình dã sử ra những chiêu thức gì, chỉ cảm thấy ứng tâm đắc thủ, kình lực tự nhiên theo đao phát ra, thống khoái vô cùng mà thôi.

Trầm Lạc Nhạn tâm thần chấn động, Đoạt Mệnh Trâm của nàng là tuyệt học gia truyền, được liệt danh trên Kỳ Công Tuyệt Nghệ Bảng danh chấn võ lâm, bình thường rất ít khi sử dụng, lần này xuất thủ chính là vì muốn nhất cử cầm địch.

Chẳng ngờ hai tên tiểu tử này lại như được thoát thai hoán cốt, hai lần bức lui nàng ra khỏi phòng, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, hai gã từ nay nhất định sẽ danh động giang hồ rồi.

Khấu Trọng vung đao lên, cười lớn nói: "Mỹ nhân quân sư! Mau vào đây!".

Từ Tử Lăng cũng oai vệ nói: "Nên nhớ không được làm tổn thương chúng ta dù chỉ là một cọng tóc nhé, nếu không là cô nương thua chắc đấy!".

Trầm Lạc Nhạn tức giận đến suýt chút nữa thì phát điên, nhưng ngoài mặt vẫn vui vẻ nói: "Bên ngoài này rộng hơn, các ngươi ra đây thử vài chiêu xem!".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Định gọi thủ hạ đến vây công chúng ta hả? Ha... cô nương có biết rằng ta biết Sư Tử Hống không hả? Chỉ cần kêu lên một tiếng, đảm bảo Bành Thành tổng quản đại nhân sẽ nghe thấy rõ như là chúng ta đang nói chuyện với nhau vậy".

Nét mặt Trầm Lạc Nhạn sa sầm lại, nhưng lập tức lại nở ra một nụ cười mê hồn, nhẹ giọng nói: "Hay là thế này được không? Nếu như ta có thể vượt qua hai người vào phòng thì coi như là ta thắng, hai người phải ngoan ngoãn đầu hàng?".

Từ Tử Lăng nhạt giọng nói: "Như vậy có nghĩa là cô nương không còn chắc chắn sẽ bắt sống được chúng ta nữa, vì vậy cô nương đã thua rồi!".

Khấu Trọng càng đánh càng dũng mãnh, lòng tự tin tăng lên gấp bội, đắc ý dương dương nói: "Sợ gì chứ, nhưng cũng phải có quy định thời gian, ta đếm mười tiếng nếu như cô nương vẫn còn chưa vào được, tức là cô nương thua đấy!".

Trầm Lạc Nhạn gài lại chiếc trâm vàng lên mái tóc đen huyền, mỉm cười nói:

"Nhất ngôn vi định, ngươi đếm đi!".

Lời còn chưa dứt thì đã sải bước lao vọt vào trong.

Hai gã đang lúng túng thì nàng đã chui tọt vào trong phòng mà không hề gặp phải bất kỳ sự cản trở nào. Trầm Lạc Nhạn đến bên cạnh giường mới quay người lại, chậm rãi ngồi xuống, mỉm cười nhìn hai gã.

Cả hai vẫn giơ cao thanh đao trong tay, nhưng không thể nào chém xuống, cho đến tận lúc nàng quay người lại, cả hai vẫn trợn mắt há miệng.

Trầm Lạc Nhạn thấy hai gã thần tình cổ quái liền bật cười khúc khích, vỗ tay nói: "Được rồi! Ta thắng rồi!".

Từ Tử Lăng chán nản cho đao vào vỏ, thở dài nói: "Thua như vậy ta thật không phục chút nào, bởi vì cô nương cũng vẫn giống như lần trước lợi dụng bản tính thiện lương của chúng ta".

Trầm Lạc Nhạn ngạc nhiên nói: "Ngoại trừ việc dùng đao chém người, hai ngươi không biết thủ pháp chế địch nào khác sao?".

Khấu Trọng chúc đao xuống, cười hì hì nói: "Chúng ta đâu có thua, bởi vì cô nương tuy đã vào phòng, nhưng không hề vượt qua chúng ta, chữ vượt này bao hàm cả ý động thủ nữa đó!".

Trầm Lạc Nhạn lườm gã một cái, bật cười nói: "Mọi người ngồi xuống nói chuyện được không? Hà! Bây giờ hai ngươi nhìn thuận mắt hơn nhiều rồi đấy!".

Hai gã ngồi xuống hai chiếc ghế bên phải nàng. Khấu Trọng nhìn chằm chằm vào cặp mắt long lanh như nước hồ thu của Trầm Lạc

Nhạn nói: "Có gì thì mau nói đi! Chúng ta còn phải đi kỹ viện nữa!".

Trầm Lạc Nhạn trừng mắt nhìn gã một cái, tỏ vẻ không vui nói: "Các ngươi có biết những cô nương trong kỹ viện người nào người nấy đều có thân thế đáng thương cả hay chăng? Các ngươi tưởng rằng có mấy đồng bạc thối đó thì có thể tuỳ tiện khinh bạc người ta hay sao? Các ngươi không cảm thấy xấu hổ à?".

Từ Tử Lăng ngây người nói: "Chúng ta chưa hề nghĩ tới điểm này, nhưng nếu không có ai đi chiếu cố bọn họ, vậy bọn họ sẽ không kiếm đủ tiền để chuộc thân, như thế không phải lại càng thê lương hơn hay sao?".

Khấu Trọng cười gằn nói: "Cái thứ gọi là Ỷ Hồng Viện đó không phải do quân Ngoã Cương của các người mở ra hay sao? Tại sao còn trách mắng chúng ta?".

Nói đoạn lại hừ lạnh một tiếng: "Bất kỳ thứ gì cũng sinh ra theo nhu cầu của con người, nếu không phải vậy không ta đảm bảo không có kẻ nào chịu ra chiến trường để giết người hoặc bị người giết đâu!".

Trầm Lạc Nhạn chau mày nói: "Ngươi đang nói gì vậy? Ỷ Hồng Viện trước giờ vẫn là tai mắt của Đỗ Phục Uy ở vùng này, liên quan gì đến quân Ngoã

Cương của chúng ta?".

Hai gã cùng lúc biến sắc mặt.

Trầm Lạc Nhạn mỉm cười nói: "Hai ngươi thích đến thanh lâu ăn chơi trác táng thì cứ việc đi, có điều bây giờ Tần Thúc Bảo đã đầu nhập quân ta rồi, hai tên tiểu tử các ngươi có dự định gì không?".

Khấu Trọng nhảy bất chợt nhảy dựng lên, dịch người ra gần cửa phòng, thò đầu ra ngoài quan sát, ngạc nhiên nói: "Tại sao chúng ta đánh nhau ầm ĩ như vậy mà không có ai đến vậy nhỉ?".

Trầm Lạc Nhạn nhạt giọng nói: "Hình như các ngươi quên rằng ta đã nói phải bắt sống hai ngươi mà? Bên ngoài đã bố trí thiên la địa võng, hai tên tiểu tử các ngươi cho dù mọc cánh cũng khó thoát khỏi đây được".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Cô nương có biết đây gọi là lấy oán báo ân hay không?".

Trầm Lạc Nhạn nói một cách hết sức tự nhiên: "Ta cũng chỉ vì tốt cho các ngươi mà thôi. Hiện giờ thiên hạ đại loạn, người có thể bình định thiên hạ chỉ có một mình Mật Công mà thôi. Nếu không phải ta niệm tình các ngươi đã giúp ta một việc lớn, thì cũng không rảnh rỗi để đến đây khuyên nhủ hai tên tiểu tử vô danh như các ngươi đâu".

Tiếp đó ngữ khí dường như đã mất kiên nhẫn: "Mau quyết định đi! Ta không còn thời gian nữa đâu!".

Hai gã nghe ngữ khí của nàng ta, lòng tự ái bị tổn thương nặng nề. Từ Tử Lăng hừ lạnh nói: "Không có thời gian thì xin cứ tự tiện! Hai huynh đệ chúng ta thích hải khoát thiên không, tự do tự tại".

Trầm Lạc Nhạn song mục thoáng hiện sát cơ, bật người đứng dậy, lắc mình lao ra khỏi phòng, trước khi đi còn lạnh lùng ném lại một câu: "Nếu ta không thể dùng vậy thì các ngươi phải chết, hôm nay đừng hòng thoát khỏi nơi này".

Nói đoạn lắc mình thêm một cái nữa rồi biến mất.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, giờ mới hiểu ra tại sao mỹ nữ đẹp tợ

thiên tiên này lại có hiệu xưng là Xà Hiết Mỹ Nhân.

Hai gã ngồi đợi một hồi lâu mà vẫn không thấy bên ngoài có động tĩnh gì.

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi nói: "Thế nào? Cứ như vậy xông ra hả?".

Từ Tử Lăng bình tĩnh lắc đầu nói: "Xông ra như vậy chỉ có chết mà thôi! Nói không chừng vừa ra khỏi cửa đã có một tấm lưới chụp xuống rồi! Ta thấy y thị vẫn còn muốn bắt sống chúng ta đấy".

Sau đó gã lại thấp giọng nói: "Vừa rồi khi chúng ta nghe thấy tên của cha hờ, sắc mặt đã thoáng biến đổi, với tài trí và nhãn lực của y thị, làm sao mà không nhận ra được chứ, vậy mà y thị nửa câu cũng không hỏi tới, hiển nhiên là đã biết lai lịch của chúng ta rồi, vì vậy mới tốn công tốn sức thu phục chúng ta về đầu nhập quân Ngoã Cương mục đích chỉ hòng buộc chúng ta phải cam tâm tình nguyện hiến ra Dương Công Bảo Khố mà thôi".

Khấu Trọng kinh ngạc nói: "Tiểu Lăng ngươi được lắm! Chỉ dựa vào một chút phản ứng của y thị mà suy ra được bao nhiêu chuyện. Hà! Ta có cách rồi!

Ngươi còn nhớ Lão Mưu ở Cự Kình Bang đã dạy chúng ta kiến trúc học hay không?

Quán trọ này do tám toà tứ hợp viện tổ thành, chúng ta ở tây sương của Đông Viện, cửa hướng về hoa viên của bản viện, sau bức tường đối diện với cửa là hoa viên chính do tám viện vây quanh, có rất nhiều cây to, vì thế chỉ cần chúng ta đến được đó, cơ hội trốn thoát sẽ tăng thêm rất nhiều".

Từ Tử Lăng nhìn bức tường dày, cười khổ nói: "Chúng ta không phải là Trác Nhượng, làm sao mà phá tường trốn thoát được?" Sau đó lại ngửa mặt lên nhìn trần nhà, thở dài: "Nếu ta đoán không lầm, bên trên nhất định có địch nhân".

Khấu Trọng lại tỏ vẻ hết sức chắc chắn, chỉ thấy gã bước ra đóng cửa lại, rồi quay sang nói với Từ Tử Lăng: "Ngươi canh gác cho ta, ta lên làm lỏng mấy viên ngói ra trước đã". Nói xong liền rút đao ra, nhảy lên giường.

Từ Tử Lăng di động lại gần cửa sổ, liếc mắt ra ngoài quan sát, vừa hay nhìn thấy hơn mười đại hán đang nhảy từ trên mái nhà đối diện xuống tiểu viên, sau đó tản ra vây lấy căn phòng của hai gã.

Đang định lên tiếng cảnh báo thì bất chợt một tiếng "ầm" vang lên, gạch ngói rơi xuống như mưa, một gã đại hán thân hình cao to như thiết tháp, tay cầm song chuỳ nhảy xuống.

Trong sát na ngắn ngủi ấy, Từ Tử Lăng hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ Trầm Lạc Nhạn chỉ muốn bắt sống hai gã. Thì ra Xà Hiết Mỹ Nhân đích thực muốn sát tử bọn gã để phòng hậu hoạn.

Gã lại nhớ cảnh bị đám lưu manh đuổi đánh lúc trước.

Tất cả đều hết sức rõ ràng.

Gã nhìn rõ tốc độ rơi xuống của gã đại hán, thậm chí còn có thể đoán ra được biến hóa phía sau nữa.

Điểm khác biệt chỉ là lần này gã có tự tin đi ứng phó mà thôi.

Gã hiểu rõ nếu để đối phương triển khai tấn công, hai quả thiết chuỳ nặng cả trăm cân ấy có thể dễ dàng bức lui bản thân ra ngoài phòng,

còn Khấu Trọng đang đứng sát tường lại càng nguy ngập hơn gấp bội.

Chính vào giây phút sinh tử quan đầu này, tinh thần gã chợt trở nên tinh minh sáng suốt hơn bao giờ hết, gã hoàn toàn quên đi mọi sinh tử tồn vong, tập trung toàn bộ ý chí và sức mạnh, nhắm chuẩn xác na đối phương tiếp đất, tung mình lao tới, hàn quang loé lên, đao phong cuồn cuộn như nước triều dâng.

Quả đúng như Từ Tử Lăng liệu định, gã đại hán kia đã có sẵn chủ ý, chỉ cần hai chân chạm đất là lập tức tao tới dùng thế công như lôi đình của song chuỳ bức Từ Tử Lăng ra ngoài để đồng đảng loạn đao phân thây, sau đó sẽ toàn lực tấn công Khấu Trọng, nào ngờ đúng lúc y định phát lực, đao khí đã bao trùm toàn thân, khiến cho y cảm thấy vô luận là mình tránh né thế nào, chống đỡ thế nào cũng không thể thoát nổi một đao này.

Lúc phá ngói nhảy xuống, trong lòng y đích thực có ý khinh địch, thầm nhủ chỉ là hai tên tiểu tử, chỉ cần đưa tay ra là có thể lấy mạng dễ như trở bàn tay, đâu ngờ rằng một đao này của Từ Tử Lăng cho dù luận lực đạo hay là góc độ đều đã đạt đến cảnh giới của nhất lưu cao thủ. Lúc này y đã không còn thời gian để suy nghĩ, vội vàng vung tay ném mạng song chùy về phía Từ Tử Lăng và đồng thời ấn mạnh song thủ xuống, phát xuất kình phong sinh ra phản lực, lao ngược lên phía trên. Đúng như câu người đến từ đâu thì cút ra từ đó.

Khấu Trọng đang đứng trên giường, định quay lại trợ giúp cho Từ Tử Lăng, thấy quả chuỳ lớn bay tới liền hô to: "Hay lắm!".

Nói đoạn hụp người xuống né tránh.

"Ầm!" Thiết chuỳ đập mạnh vào tường làm gạch đá bay tứ tán.

Từ Tử Lăng cũng dễ dàng tránh khỏi quả thiết chuỳ, để nói đập vỡ nát cánh cửa gỗ, bay ra ngoài vườn. Đồng thời hét lớn một tiếng, tung mình lao ra lỗ hổng trên tường.

Khấu Trọng lập tức hiểu ý, vận kình đụng mạnh vào bức tường đã vỡ quá nửa.

"Ầm!".

Hai gã lao vọt sang phòng bên cạnh, ngoài cửa chính là hoa viên lớn do tám toà tứ hợp viện quây lại mà thành.

Cả hai tung mình vọt lên, phá cửa xông ra.

Chuyện này hiển nhiên nằm ngoài sở liệu của địch nhân nên cả hai không hề gặp phải người nào ngăn cản.

Cả hai nào dám chần chờ, vội sử hết Ô Độ Thuật mà Vân Ngọc Chân đã truyền dậy, người lao vào hoa viên như hai mũi tên, người nhấp nhô vài cái đã biến mất sau các tàn cây.

Chương 30: Phiếu Đỗ Hợp Nhất (Đánh Bạc và Chơi Gái)

Khi hai gã chạy đến một tường chắn ngang, từ đây nhìn ra ngoài, chính là đại môn của toà kỹ viện Thuý Bích Lâu mà lão gia của gã công tử ăn chơi Hương Ngọc Sơn kia mở, bên trong đình đài lầu các trùng trùng, quy mô đích thực hơn hẳn so với Ỷ Hồng Viện.

Sắc trời tối dần theo vầng thái dương đang khuất lẩn sau rặng núi phía Tây, Thuý Bích Lâu đèn đuốc sáng rực, nhưng trong mắt hai gã, nơi này chỉ có một cảm giác đẹp mà thê lương. Điều này phản ánh tâm trạng bất an của hai gã lúc này.

Hai gã ngồi dựa lưng vào tường thở dốc, ngây người ra một hồi lâu. Chợt Khấu Trọng nghiến răng nói: "Mụ bà nương đó thật độc ác, không ngờ lại muốn lấy mạng chúng ta... hừ, chúng ta dù sao cũng có thể coi là ân nhân của mụ ta chứ!".

Từ Tử Lăng nói: "Có lẽ nàng ta không muốn chúng ta rơi vào tay cha hờ, lần này phải làm sao đây? Chúng ta đã hứa với tên tiểu tử Lý Thế Dân là sẽ đợi Đông Minh Phu Nhân đến, nhưng bây giờ thủ hạ của cha hờ đã bám theo chúng ta rồi, lúc này không chạy thì còn đợi bao giờ nữa?".

Khấu Trọng nói: "Tính mạng nhỏ này quan trọng hơn, Lý tiểu tử kia không trách chúng ta được đâu. Bây giờ chúng ta lập tức xuất thành, chạy được bao xa thì chạy, sau đó đến Huỳnh Dương tìm Tố Tố tỷ, dù sao thì tiểu thơ của tỷ ấy cũng bị người ta bắt cóc rồi. Ta với ngươi sẽ dẫn tỷ ấy về phương Nam, an tâm mà làm chuyện buôn bán muối của Song Long Bang chúng ta".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Chúng ta cứ như vậy mà xuất thành, nếu không bị người của xú bà nương nhìn thấy thì cũng tự động đem cái thân dê này hiến vào miệng cọp của cha hờ. Thượng thượng sách chính là phải tìm một nơi nào đó để ẩn nấp đã, đến nửa đêm mới tìm cách leo thành mà đào tẩu. Với thân thủ hiện nay của chúng ta, nếu như có dây thừng và móc, chắc chắn sẽ làm được".

Khấu Trọng tán thưởng nói: "Cáng ngày ta càng thấy tên tiểu tử ngươi có đầu óc! Nào! Chúng ta trong túi đang có ngân lượng, nhân lúc trời còn chưa tối mau đi tìm một tiệm thợ rèn nào để mua móc đi, còn dây thừng thì đến lúc đó ăn trộm một sợi cũng không phải chuyện khó khăn gì".

Hai gã sau khi đã có chủ định, tinh thần phấn chấn, lén lén lút lút đi ra phố, đi được một đoạn dài mới phát hiện ngoại trừ các tửu quán kỹ viện, tất cả các hàng quán đều đã đóng cửa.

Khấu Trọng tâm cơ máy động nói: "Chi bằng chúng ta tìm Hương Ngọc Sơn giúp đỡ, tên tiểu tử này xem ra cũng là hạng có nghĩa khí, hiện giờ bằng hữu gặp nạn, hắn tự nhiên sẽ nghĩa bất dung từ thôi".

Từ Tử Lăng hoài nghi hỏi: "Hắn ta là loại người này sao?".

Khấu Trọng vỗ vỗ vào vai, kéo gã đi về phía Thuý Bích Lâu, khổ não nói:

"Đây gọi là cùng đường mạt lộ đó, giờ chúng ta đành phải mặc xác hắn là thần thánh phương nào. Thảm nhất là chúng ta là khâm phạm của triều đình, báo quan chẳng khác nào tự sát, hơn nữa ai biết được trong đám quan lại đó không có người của xú bà nương hay cha hờ chứ? Bây giờ chúng ta không thể tin vào bất cứ ai được nữa".

Từ Tử Lăng chán nản nói: "Bị xú bà nương đó nói mấy câu, ta thật sự không muốn đi thanh lâu nữa, rốt cuộc thì có cách nào khác để xuất thành không nhỉ?".

Khấu Trọng nói: "Còn một cách khác chính là đào địa đạo ra ngoài, cách này thì xin thứ cho lão tử không bồi tiếp ngươi được. Ngươi đừng có dễ bị người khác ảnh hưởng thế được không? Chớ quên rằng ở Dương Châu của chúng ta, tất cả các cô nương đó đều vì kiếm tiền nên mới tự nguyện bán thân đó. Ngươi biết cái gì gọi là làm quan không bằng bán thân làm nô tài của hoàng đế chưa? Làm kỹ nữ ít nhất cũng không dễ dàng bị người ta chém đầu! Ha...! Đến rồi!".

Hai gã đi qua con đường xe ngựa tấp nập, dưới ánh đèn sáng rực, người đi kẻ lại, thật nhiệt náo vô cùng. Nhưng hai gã đã từng chính mắt mục kích thảm trạng của chiến tranh, nên trong lòng không khỏi cảm thấy bồi hồi, cảm thấy khung cảnh phồn hoa nhiệt náo trước mắt có thể biến đi bất cứ lúc nào.

Đi đến trước cổng, hai gã đợi một chiếc xe ngựa hoa lệ đi vào mới lách mình bước theo.

Sáu bảy gã đại hán canh cửa đứng thành hai hàng bước lên nghênh tiếp.

Bọn chúng thấy hai gã y phục hoa lệ, thần thái hơn người nên không dám sơ suất.

Một tên trong bọn cung kính nói: "Hoan nghênh hai vị công tử đại giá quang lâm, không biết".

Khấu Trọng rất biết tiêu tiền, tiện tay móc ra một xâu tiền đặt vào tay hắn, ra vẻ đại thiếu gia của nhà giàu có, vênh mặt lên nói: "Chúng ta

là bằng hữu của quý công tử Hương Ngọc Sơn, Ngọc Sơn huynh đã đến chưa?".

Đám đại hán lại càng thêm kính nể hai gã, tên vừa lên tiếng vội vàng cúi người kính cẩn nói: "Tiểu nhân là Hà Tiêu, xin mời hai vị công tử đi theo tiểu nhân".

Khấu Trọng ưỡn ngực lên nói: "Dẫn đường đi!".

Hà Tiêu vội chắp tay thi lễ, đi trước dẫn đường.

Hai gã đi theo gã đi qua một sân rộng có chừng hơn chục chiếc xe, đi vềp hía chủ lâu.

Lúc bước lên bậc cấp của chủ lâu, một mụ tú bà diêm dúa liền bước ra đón hai gã.

Hà Tiêu bước lên phía trước, ghé miệng vào tai mụ nói mấy câu, rồi cúi mình thi lễ thoái lui.

Trung niên mỹ phụ nheo mắt cười cười bước đến giữa hai gã, quay người khoác tay hai gã, ỏn ẻn nói: "Thì ra là hảo bằng hữu của Hương thiếu gia, không biết hai vị quý tính đại danh là gì? Ồ! Chút nữa thì quên mất, cứ gọi tôi là Phượng nương được rồi!".

Khấu Trọng hưởng thụ diễm phúc từ đôi gò ngực đầy đặn của Phượng nương, vừa bước theo mụ vào trong lầu, vừa nói: "Ta tên Trương Thế, hắn tên Lý

Dân! Hà! Phượng nương bà thật là đẹp! Thế này thì chết chúng ta mất thôi!".

Phượng nương cười rung rinh cả người: "Thì ra Trương công tử còn

trẻ như vậy mà đã là bậc lão làng, xin chờ tuỳ tiện khen người ta như vậy nữa! Bằng không nô gia lại cứ bám theo ngài cả đêm thì chớ có hối hận đấy!".

Nói đoạn đánh mắt liếc nhìn Từ Tử Lăng nói: "Lý công tử xem ra thực thà hơn ngài nhiều!".

Khấu Trọng lúc này đã quên hết cả xú bà nương lẫn cha hờ là ai, miệng cười toe toét nói: "Tên tiểu tử này chỉ giả bộ vậy thôi, Phượng nương không tin thì có thể thử mà xem".

Từ Tử Lăng lúng túng nói: "Chớ nghe lời hắn, ta... hắc... ta".

Lúc này, Phượng nương đã dẫn hai gã tới một chiếc bàn ở góc sảnh đường, mỉm cười nói: "Không cần nói nữa, Phượng nương này làm sao nhìn lầm người được".

Hai tiểu nô tì tuổi chừng mười lăm mười sáu bước tới, cung kính dâng khăn cho hai gã lau mặt, thị hầu thập phần chu đáo.

Hai gã quét mắt một vòng, chỉ thấy trong sảnh đường có chừng hơn chục nhóm khách, nhiệt náo vô cùng.

Phượng nương phân phó người đi báo cho Hương Ngọc Sơn, đoạn nhoẻn miệng cười nói: "Hai vị công tử đây là nhân tài xuất chúng, có vị cô nương nào mà không tranh giành được hầu hạ hai vị chứ?".

Từ Tử Lăng giờ cũng đã cảm thấy thoải mái đôi phần, đang định lên tiếng thì Phượng nương đã đứng dậy cáo lỗi, bước ra ngoài nghênh tiếp mấy người khách khác, xem ra thì là một đám thương gia lắm tiền nhiều của.

Khấu Trọng nói với hai thị nữ đứng bên cạnh: "Hai người không cần

bồi tiếp chúng ta nữa, huynh đệ chúng ta có chuyện riêng muốn nói với nhau". Hai tỳ nữ liền lập tức cúi người rời khỏi.

Khấu Trọng hưng phấn nói: "Ngươi đã thử oai phong thế này bao giờ chưa?

Chi bằng chúng ta cứ ở lại đây đêm nay? Thử hỏi, có ai nghĩ ra là chúng ta nấp ở chỗ này chứ? Huống hồ những oai phong này đều là tên tiểu tử Lý Thế Dân đó cho chúng ta, ta với ngươi cứ ở đây tính cách tối mai trà trộn lên Phiêu Hương Hiệu, như vậy cũng coi là tận tâm tận lực rồi".

Từ Tử Lăng ngập ngừng nói: "Chẳng biết thế nào, giờ đây lòng ta vừa hoảng vừa loạn, không biết nên làm thế nào mới tốt nữa!".

Khấu Trọng thở dài than: "Thực tế ta cũng có chút hơi sợ, có điều chuyện gì cũng phải có lần đầu tiên, nếu không làm sao coi là nam nhân đại trượng phu được. Đợt lát nữa bảo lão bằng hữu Nghĩa Khí Sơn sẽ giúp chúng ta chọn hai vị cô nương đẹp nhất, rồi nhờ hắn "chỉ đạo" cho mấy chiêu! Hà...! Nhưng nói ra như vậy, không phải mặt mũi chúng ta mất hết rồi hay sao?".

Hai gã đang lo lắng thì Hương Ngọc Sơn bước vào, không biết tại sao mà ở trong "ngôi nhà" này, tên tiểu tử bạc nhược bỗng chốc trở nên hồng hào khoẻ mạnh, tuyệt đối không giống cái vẻ mà hai gã đã gặp ở trên phố.Đặc biệt là sau lưng hắn còn có bốn gã đại hán to lớn, khí thế ngất trời.

Hương Ngọc Sơn vừa cười lớn vừa nói: "Cái gì mà Trương công tử, Lý công tử, thì ra là hai vị nhân huynh, thất kính, thất kính!".

Hai gã thấy thái độ của gã nhiệt tình như vậy, quả không hổ đại hiệu Nghĩa Khí Sơn mà hai gã đã nghĩ ra, liền cảm thấy yên tâm, đứng

dậy hoàn lễ.

Đợi cả ba cùng ngồi an vị, Hương Ngọc Sơn mới hỏi: "Hai vị nhân huynh lần này đến Bành Thành không biết là có chuyện phải làm hay là chỉ đến du sơn ngoạn thuỷ, quan thưởng danh thắng?".

Khấu Trọng biết hắn muốn biết gốc gác lai lịch của hai gã, bèn cười cười nói:

"Tục ngữ có câu đi vạn dặm đường còn hơn đọc vạn quyển sách, huynh đệ chúng tôi lãng tích thiên nhai đi khắp thiên hạ, chính là để mở rộng kiến thức".

Tiếp đó lại hạ thấp giọng nói: "Nói thực với huynh, chúng tôi đến thanh lâu cũng chính là để mở rộng kiến thức đó. Bởi vì đây là lần đầu tiên đến thanh lâu, nên mong Hương huynh hết lòng chỉ điểm và chiếu cố! Hà... Hương huynh là người thông minh, đại khái cũng không cần tôi phải nói lại nhiều lần đúng không?".

Từ Tử Lăng thầm khen trong bụng, Khấu Trọng đích thực có tài ăn nói, ngay cả chuyện mất mặt như vậy mà cũng có thể nói ra một cách hết sức tự nhiên như không.

Hương Ngọc Sơn bật cười sảng khoái, gật đầu nói: "Chuyện này không có vấn đề gì, cứ để Hương Ngọc Sơn này lo".

Hắn trầm ngâm giây lát rồi mới nghiêm mặt hỏi: "Trương huynh và Lý huynh xin thứ cho tiểu đệ nhiều lời, thứ mà nam nhân chúng ta muốn có nói thực ra thì cũng không ngoài tiền tài và nữ nhân. Hương mỗ thấy hai vị nhân huynh đều là nhất biểu nhân tài, trên người lại có binh khí, tuyệt đối không phải là hạng tầm thường, không biết hai vị đã có dự định gì cho tương lai chưa?".

Khấu Trọng cười cười nói: "Chúng tôi là những kẻ hôm nay có rượu hôm nay say, hiện giờ chỉ có dự định là tối nay sẽ uống rượu, chuyện của ngày mai, ha ha... để thức dậy rồi mới tính đi... ha ha".

Hương Ngọc Sơn cũng cười theo gã mấy tiếng rồi nói: "Thì ra là hai vị công tử tiền tiêu không hết nên mới không hề lo lắng đến chuyện ngày mai, tiểu đệ thật là vô cùng hâm mộ".

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Hương huynh tuyệt đối giàu hơn chúng tôi rất nhiều, hai chúng tôi chẳng qua là vừa làm xong một vụ buôn bán, tiền bạc trong tay cũng tương đối đầy đủ, nhưng đợi sau khi tiêu hết ngân lượng, thì lại phải bắt đầu nghĩ cách kiếm lại từ đầu đó".

Hương Ngọc Sơn để lộ một nụ cười cao thâm khó dò, chậm rãi nói: "Không biết hai vị huynh đệ thường làm những vụ buôn bán thế nào?".

Hai gã thoáng ngẩn người, Khấu Trọng liền thấp giọng đắc ý nói: "Thực tình không dám giấu, chúng tôi đi buôn muối, chính là cái loại mà không cần đóng thuế ấy!".

Hương Ngọc Sơn hân hoan nói: "Thì ra là vậy, chẳng trách Hương mỗ và hai vị vừa gặp mà như đã thân quen, nói không chừng sau này còn có cơ hội hợp tác nữa đó!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Hương huynh cũng vận chuyển muối lậu sao?".

Hương Ngọc Sơn ung dung nói: "Còn có lời hơn cả muối ấy chứ, có điều xin thứ cho tiểu đệ chưa thể nói được. Đợi hai vị hưởng thụ hết lạc thú của Thuý Bích Lâu này rồi chúng ta mới cùng nhau nghiên cứu đại kế phát tài sau".

Khấu Trọng vui vẻ nói: "Có thứ nào lợi nhuận còn nhiều hơn cả hải sa ư?

Tiểu đệ nhất định phải rửa tai lắng nghe mới được".

Hương Ngọc Sơn chậm rãi nói: "Tiểu đệ còn có một chuyện muốn hỏi, sau đó sẽ dẫn hai vị đi "mở rộng kiến thức".

Hai gã cả mừng, cùng lúc gật đầu đợi hắn lên tiếng hỏi.

Hương Ngọc Sơn này tuổi tác chỉ lớn hơn hai gã chừng ba bốn tuổi, song kỳ thực còn lão luyện hơn cả người lớn, tìm hiểu những tư liệu về hai gã một cách hết sức khéo léo, uyển chuyển.

Hương Ngọc Sơn mỉm cười nói: "Hiện giờ thiên hạ đại loạn, quần hùng người người đứng lên khởi nghĩa, hai vị cũng là người trong võ lâm, tất cũng biết quy củ của võ lâm. Giờ tiểu đệ rất khát khao được cùng hai vị kết giao, vì thế mong hai vị có thể nói rõ gia môn lai lịch để mọi người có thể thẳng thắn chân thành với nhau".

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng một cái, đoạn nói: "Võ công của chúng tôi đều là gia truyền, cha của tiểu Dân và tôi đều là tiêu sư của Hộ Viễn Tiêu Cục ở Dương Châu, cũng là huynh đệ kết bái của nhau. Hà... có điều cả hai người đều đã bị tặc tử giết chết trong một chuyến bảo tiêu, vì vậy huynh đệ chúng tôi mới phải lưu lạc lênh đênh như vậy".

Hương Ngọc Sơn đâu ngờ Khấu Trọng đầy một bụng những lời bịa đặt như thế, ngửa mặt cười ha ha, đứng dậy nói: "Hai vị xin mới đi theo tiểu đệ!".

Hai gã nghĩ đến chuyện sắp được học bài học quan trọng nhất của đời người, cả mừng bước theo sau lưng họ Hương.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng đi theo Hương Ngọc Sơn ra khỏi chủ lâu, mới thấy thì sau hậu viên có mấy dãy nhà với rất nhiều phòng, một con đường đá xanh từ của sau chủ lâu dẫn thẳng đến một cánh cổng lớn, hai bên là hoa viên được cắt tỉa rất cẩn thận, lúc này người đi kẻ lại hết sức náo nhiệt.

Khấu Trọng nghe thấy tiếng huyên náo truyền đến, tựa hồ như đang có cả trăm người cùng nhau hò hét, ngạc nhiên hỏi: "Đó là nơi nào vậy?".

Hương Ngọc Sơn đắc ý dương dương nói: "Đó là đổ trường lớn nhất Bành Thành này".

Từ Tử Lăng giật mình nói: "Chúng tôi đâu có muốn đánh bạc".

Hương Ngọc Sơn cười cười nói: "Tiểu đệ đương nhiên hiểu được điều này, có điều trong lịch sử của chúng ta, chơi gái và đánh bạc là hai thứ không thể tách rời. Một địa phương không có kỹ viện và đổ trường, tuyệt đối không thể gọi là hưng vượng được. Thuý Bích Lâu của chúng tôi có thể xưng hùng ở Bành Thành cũng chính là vì có thể kết hợp được hai thứ này với nhau, đem hưng vượng đến cho cả đất Bành Thành này. Hai vị không phải muốn mở mang kiến thức hay sao?

Cứ yên tâm mà đi theo tiểu đệ là được!".

Hai gã đánh mắt nhìn nhau, bắt đầu cảm thấy gã "Nghĩa Khí Sơn" này không đơn giản như vẻ ngoài của gã.

Cũng giống như ở Dương Châu vậy, đổ trường lớn nhất là do Trúc Hoa Bang mở, không có chống lưng vững chắc, có kẻ nào dám nhúng tay vào thứ sinh ý đại phát tài này cơ chứ?

Lúc ba gã bước vào đại môn của đổ trường, Hương Ngọc Sơn lớn tiếng quát:

"Hai vị này là bằng hữu của ta, các ngươi mau chào hỏi đi!".

Mấy tên đại hán canh cửa lập tức cung kính cúi chào.

Bước vào bên trong, một gã béo lùn toàn thân đầy mùi tiền bước ra nghênh tiếp ba gã: "Có cần tiểu nhân chuẩn bị tân phòng đặc biệt cho tam thiếu gia không ạ?".

Hương Ngọc Sơn khoát tay nói: "Chúng ta chỉ tuỳ tiện nhìn một lúc thôi, ngươi cứ đi tiếp khách khác đi". Gã béo nghe vậy liền cúi người vái chào, lui ra chỗ khác.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì ngây người ra. Hai gã lần đầu tiên có tư cách bước vào đổ trường lớn như vậy, chỉ thấy từ gia tư bày biện đến các bàn đánh bạc, không chỗ nào là không được coi trọng, bày biện vô cùng hoa lệ.

Hơn nữa nơi này còn rất rộng rãi, phân thành ba cấp, ở hai bên tả hữu của mỗi cấp lại là các sảnh đường nối liền nhau, vì thế có thể chứa tới bốn năm trăm người mà không hề có cảm giác chật chội.

Khiến người ta chú ý nhất chính là những người làm cái ở mỗi một bàn đổ đều là một nữ tử sắc nước hương trời, dung mạo như hoa như ngọc, y phục lại hết sức gợi cảm, toàn thân hồng y để lộ gò ngực vươn cao, chiếc áo chén ngắn màu xanh nhạt bên ngoài không thể che giấu được đôi cánh tay và cặp đùi trắng muốt như ngó sen, khi các nàng ngả người xuống bàn đổ, thì lại càng quyền rũ, dáng vẻ thướt tha yểu điệu khiến hai gã ngây người, há miệng trợn mắt không nói tiếng nào.

Nhưng Hương Ngọc Sơn và những con bạc khác lại hầu như không để họ vào trong mắt.

Lúc này có hai tỳ nữ miệng cười tươi như hoa nở bước đến, dâng lên trà thơm và bánh ngọt, sau đó lại giúp hai gã Khấu Từ cởi bỏ ngoại y. Chẳng những quan tâm hết sức chu đáo, mà tấm thân nõn nà của hai ả tỳ nữ cứ không ngừng chạm vào người hai gã.

Hương Ngọc Sơn thấy hai gã cởi bỏ ngoại y, lộ ra dáng vẻ lưng hùm eo gấu, khí khái bất phàm hai mắt liền sáng lên, cất tiếng tán thưởng: "Hai vị thật là anh tuấn, tiểu đệ vô cùng ngưỡng mộ!".

Hai ả nữ tì kia cũng ngẩn người ra, thái độ phục vụ càng thêm nhiệt tình.

Một cô ả còn ôm chặt sau lưng Từ Tử Lăng một cái, sau đó mới cùng ả kia cầm ngoại y của hai gã bước đi.

Hai gã lần đầu tiên được hậu đãi như vậy, nhất thời hồn tiêu ý loạn, không biết mình đang ở đâu.

Hương Ngọc Sơn đưa tay sờ tấm bối tâm của Khấu Trọng, kinh ngạc nói:

"Đây là da gấu thượng đẳng, chỉ có ở vùng Bắc Hàn, giá còn đắt hơn vàng, tiểu đệ khó khăn lắm mới mua được một tấm, không biết Trương huynh mua được ở chỗ nào vậy?

Khấu Trọng làm sao có thể nói được là do Lý Thế Dân tặng, đành đặt chuyện nói: "Hương huynh đúng là người biết hàng, hai tấm bối tâm này là do chúng tôi dùng cả một chuyến hàng đổi với một lão lái buôn đấy, đích thực là còn đắt hơn cả vàng nữa".

Lúc này hai ả thị nữ lại bước tới, mỗi người nắm lấy một cánh tay của hai gã, để chúng ép chặt vào gò ngực căng tròn, thái độ vô cùng nhiệt liệt.

Hương Ngọc Sơn lên tiếng giới thiệu hai ả, một tên là Thuý Hương, một tên Thuý Ngọc, sau đó nói: "Trương công tử và Lý công tử tạm thời không cần các ngươi hầu hạ, khi nào cần ta sẽ gọi".

Hai ả thất vọng nhìn nhau, đoạn đứng dậy đi làm việc của mình.

Khấu Trọng vui vẻ nói: "Bây giờ thì tiểu đệ hiểu cái gì gọi là phiếu đổ hợp nhất rồi, lão gia của Hương huynh đúng là có đầu óc kinh doanh".

Hương Ngọc Sơn mỉm cười ngạo mạn.

Từ Tử Lăng hỏi: "Những mỹ nữ này có phải đều có chữ Thuý ở đầu tên hay không? Không biết hai chữ Thuý Bích trong Thuý Bích lâu có lai lịch gì?".

Song mục Hương Ngọc Sơn lộ ra thần sắc hâm mộ, chậm rãi nói: "Đó làp hương danh của một mỹ nữ thiên kiều bách mị, có điều nàng ta đã là danh hoa hữu chủ, chính là ái thiếp được sủng ái nhất của long đầu lão đại của bổn bang".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Thì ra Hương huynh là người trong bang hội, không biết quý bang đại hiệu".

Hương Ngọc Sơn ngắt lời nói: "Chuyện này lát nữa hãy nói! Nào! Chúng ta sao không đánh vài ván nhỉ, thắng thì của các huynh, thua thì tính vào sổ của tiểu đệ! Nào, xin mời!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy kinh ngạc trước thái độ nghĩa khí quá đáng của Hương Ngọc Sơn, liền nảy sinh nghi tâm.

Hai gã tuy lúc nào cũng muốn phát tài, nhưng đây chỉ là do nhu cầu của cuộc sống chứ tuyệt đối không phải hạng tham tài hám vật.

Hai gã sinh ra và lớn lên nơi chợ búa, rất hiểu đạo lý hàng rẻ thì không tốt, huống hồ chuyện bị mỹ nhân sư phụ của hai gã vẫn còn ám ảnh trong đầu, làm sao dễ dàng tin một người vừa mới kết giao như Hương Ngọc Sơn cho được?

Từ Tử Lăng ho khan một tiếng nói: "Chúng tôi không thích đánh bạc cho lắm... chi bằng tìm hai vị cô nương lúc nãy... hắc.. làm chuyện gì đó... được không?".

Hương Ngọc Sơn mỉm cười nói: "Nếu luận sắc đẹp hai con tiểu a đầu đó đâu xứng với hai vị, hai vị cô nương đẹp nhất ở đây là Thuý Ngưng và Thúy Chỉ, có điều chỉ có thể gặp họ trong phòng quý khách mà thôi. Bây giờ chúng ta cứ đi dạo ngoài này một lát đã, sau đó tiểu đệ dẽ dẫn hai vị đi tìm họ uống rượu hành lạc! Đảm bảo hai vị sẽ không uổng chuyến đi này!".

Hai gã thấy Hương Ngọc Sơn không ép đánh bạc, trong lòng cũng yên tâm đôi phần, vui vẻ đi theo gã ra giữa trung tâm đổ trường.

Hương Ngọc Sơn vừa đi vừa giới thiệu: "Đổ trường này do chúng tôi mời một cao thủ tinh thâm ngũ hành độn pháp tới thiết kế, một đổ đường lớn lớn tám đổ đường nhỏ hợp thành cửu cung trận pháp, ở giữa là đổ đường lớn nhất, trấn áp bát phương, vì thế màu sắc lấy minh hoàng làm chủ, ám hoàng thì quá mờ nhạt.

Số bàn là hai mươi lăm bàn, bởi vì năm là thổ số, còn hai mươi lăm lại là bội số của năm, có hàm ý là lời càng sinh lời".

Hai gã giờ mới biết mở đổ trường cũng phải có học vấn, không thể tuỳ tiện mở lung tung được.

Hai gã đều là thiếu niên hiếu kỳ, càng nghe càng cảm thấy thú vị, không ngừng hỏi nọ hỏi kia, quên cả những mỹ nữ đang không ngừng liếc mắt đưa tình với hai gã.

Hương Ngọc Sơn dẫn hai gã đến một bàn đổ có chừng hai ba chục người đang chen lấn, xem một mỹ nữ đang tung một hạt súc sắc làm bằng xương vào một chiếc bát, đậy lại rồi giơ cao lên, lắc mạnh rồi đập xuống, cao giọng nói: "Mời các vị quý khách đặt!".

Đám đổ khách liền lần lượt đặt tiền vào cửa của mình.

Hương Ngọc Sơn nói: "Đây gọi là đặt cửa, dựa vào con số trên súc sắc, có thể ăn gấp ba lần".

Khấu Trọng tán thưởng: "Sáu phần mới có một phần thắng, còn đổ trường các vị lại có tới năm phần ăn, chẳng trách mà mở đổ trường lại phát tài như vậy".

Hương Ngọc Sơn cười cười nói: "Khách cũng có thể chọn màu của súc sắc, đó gọi là một chọi một, rất là công bằng".

Từ Tử Lăng định thần quan sát, đa số con bạc đều chọn đặt cửa, có thể thấy ai cũng mong một ăn được ba, vì thế tuy là có thể chọn màu, nhưng rất ít người chọn".

Hương Ngọc Sơn lên tiếng xúi giục: "Có muốn thử một hai ván không?".

Hai gã đều lắc đầu.

Hương Ngọc Sơn không lấy thế làm giận, lại tiếp tục dẫn hai gã đi về phía trung tâm đổ trường.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc sáng rực hai mắt, chỉ thấy ở bàn đổ bên trái hai gã, một mỹ nữ tựa như một bông hoa đỏ giữa muôn ngàn đám cỏ xanh đang đứng làm cái.

Nàng ta không chỉ mỹ mạo như hoa, điều đáng chú ý nhất chính là vạt áo của nàng kéo xuống rất thấp, để lộ tới nửa gò ngực trắng như sữa, hấp dẫn phi thường.

Hai gã đã từng nghe nói người phương Bắc có huyết thống Hồ, tính tình rất phóng túng, nhưng đây là lần đầu tiên thấy một nữ nhân dám công nhiên kéo vạt áo thấp xuống như vậy trước công chúng như nàng ta, không khỏi ngây người ra nhìn ngắm.

Hương Ngọc Sơn cười khổ nói: "Nữ nhân này tuyệt đối không thể chạm vào đâu, chớ nhìn nàng ta phong tư diễm lệ mê hồn mà mê mẩn, kỳ thực nàng ta chính là Tam Đương Gia của Bành Lương Hội, người đời gọi là Tao Nương Nhậm Mi Mi, võ nghệ cao cường, thích nhất là trêu đùa nam nhân, toàn thân nàng ta đều là vũ khí, nam nhân nào gặp phải nàng ta đều xúi quẩy cả, ngay cả tiểu đệ đây cũng không dám đụng vào đâu".

Khấu Trọng le lưỡi thấp giọng nói: "Bành Lương Hội là gì?".

Hương Ngọc Sơn ngạc nhiên nói: "Không ngờ ngay cả Bành Lương Hội mà hai người cũng chưa từng nghe qua. Bành chính là Bành Thành, Lương là chỉ

Lương Quận cách bành thành sáu mươi dặm về phía Tây Bắc, Bành Lương Hội liệt danh vào trong Bát Bang Thập Hội, khách giang hồ

đến vùng này đều phải nể mặt họ ba phần".

Nói đoạn liền kéo tay hai gã đi khỏi, chẳng ngờ Nhậm Mi Mi lại rời khỏi bàn đổ, đi về phía bọn gã. Vừa nhìn thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, ánh mắt nàng đã sáng bừng lên, mỉm cười tươi như hoa nói: "Ngọc Sơn ngươi ngây người ra nhìn gì đó, còn không lại đây với nô gia nào?".

Hương Ngọc Sơn vừa vỗ tay hưởng ứng vừa hạ giọng nói: "Vô luận nàng ta bảo hai người làm gì thì cũng cứ đổ hết cho ta là được".

Nói đoạn bước tới nghênh tiếp Nhậm Mi Mi.

Hai gã nghe thấy lại là người trong bang hội, lập tức cảm thấy đau đầu, miễn cưỡng bước theo Hương Ngọc Sơn.

Nhậm Mi Mi bước tới.

Chương 31: Đỗ trường phong vân

Nhậm Mi Mi rời khỏi bàn đổ, bước về phía hai gã.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phát hiện y phục của nàng ta bó rất chặt vào mình, làm những đường cong mềm mại của cơ thể được bộc lộ ra hết vẻ đẹp ma mị quyến rũ, nhất thời tim đập thình thịch.

Nữ nhân yểu điệu thướt tha dịch chuyển thân hình tràn đầy sức sống đến trước mặt ba gã đàn ông, đưa mắt nhìn Khấu Trọng với Từ Tử Lăng một lượt rồi mới cười cười nói với Hương Ngọc Sơn: "Hai vị công tử này ta chưa gặp bao giờ, là bằng hữu của huynh à?".

Hương Ngọc Sơn cười khổ nói: "Mi cô tốt nhất đừng động vào bọn họ".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không ngờ Hương Ngọc Sơn lại nói thẳng ra như vậy, giật mình đánh thót.

Nhậm Mi Mi không ngờ chẳng hề tức giận, lướt mình tới sau lưng hai gã, nhoẻn miệng cười quyến rũ nói: "Hương tam thiếu nhất định nói xấu sau lưng ta rất là nhiều, hai vị chớ nên tin lời y, nếu như y mà là người tốt, thì nô gia đây đã là quan âm bồ tát cứu khổ cứu nạn rồi".

Hương Ngọc Sơn ho khan một tiếng nói: "Mi cô chớ nên phá hoại tình bằng hữu của chúng ta, đừng quên rằng Bành Lương Hội của các người và Ba Lăng Bang của chúng ta trước giờ cùng sống yên ổn với nhau".

Nhậm Mi Mi lại chuyển mình ra trước mặt hai gã, khoé miệng lộ ra chút tiếu ý nói: "Hai vị xem đấy! Hương tam thiếu gia động chút đã lấy Ba Lăng Bang ra để chèn ép nữ tử yếu nhược này rồi, còn gọi gì là anh hùng hảo hán nữa? Ôi! Hai vị tiểu ca thật anh tuấn, chẳng trách mà đã để tam thiếu gia nhìn trúng, không biết hai vị tên gọi là gì nhỉ?".

Hai gã cảm thấy cái tên Ba Lăng Bang rất quen tai, nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra là đã từng nghe ai nhắc tới.

Hương Ngọc Sơn không vui nói: "Có phải Mi cô đánh bạc thua tiền hay không? Để tại hạ đền cho cô nương là được, đừng ở đây hồ ngôn loạn ngữ nữa".

Nhậm Mi Mi hiển nhiên không hề sợ hắn, ánh mắt đong đưa nhìn Hương Ngọc Sơn nói: "Nhậm Mi Mi này có phải hạng người không có phẩm cách đó hay không? Có ngươi hồ ngôn loạn ngữ thì có!".

Đột nhiên nàng vươn tay ra chộp lấy Hương Ngọc Sơn.

Hương Ngọc Sơn hừ lạnh một tiếng, hữu hủ nhấc lên, phất mạnh vào mạch môn của nàng.

Nhậm Mi Mi cười cười nói: "Người ta đâu có muốn động thủ mà!".

Miệng nói vậy, nhưng ngọc chưởng vẫn lật lên, trầm xuống phía dưới hữu thủ của đối phương, cong ngón tay búng mạnh vào mạch môn của hắn.

Hương Ngọc Sơn liền thu tay thành đao, uống cong thủ chưởng, dùng nắm đấm gõ mạnh vào ngón tay của nàng.

Mấy chiêu vừa rồi hoàn toàn diễn ra trong khoảng cách rất hẹp, vừa

nhanh nhẹn lại vừa hợp với công thủ chi đạo, khiến cho hai gã Khấu Từ được một phen đại khai nhãn giới, cảm thấy hứng thú phi thường.

Nhậm Mi Mi nhoẻn miệng cười nói: "Không gặp mấy tháng, thì ra là ngươi trốn trong nhà luyện công, chẳng trách mà khí thế ngất trời đến vậy".

Vừa nói chuyện, nàng vừa khẽ đung đưa ngọc thủ, tựa như công mà không công, như thủ mà không thủ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tập trung tinh thần quan sát, nắm rõ hết mọi chiến lược và chiêu số của nàng.

Hương Ngọc Sơn hiển nhiên là không hiểu được thủ pháp kỳ dị của Nhậm Mi Mi, vội vàng hoảng hốt thoái hậu. Hai gã đang thầm kêu hỏng bét thì Nhậm Mi Mi đã bật cười khanh khách, ngọc chỉ đâm mạnh vào nắm tay Hương Ngọc Sơn như điện chớp.

Hương Ngọc Sơn giật mình chấn động như bị điện giật, Nhậm Mi Mi kéo giật tay áo hắn, khiến hắn lảo đảo bước lệch sang một bên theo nàng, đoạn quay đầu lại mỉm cười nói với hai gã: "Nô gia và Ngọc Sơn có mấy câu muốn nói riêng với nhau, lát nữa mới quay lại bồi tiếp hai vị".

Mắt thấy hai người đi vào một góc khuất trong sảnh rì rầm nói chuyện, Từ Tử Lăng đột nhiên biến sắc, thất thanh thốt lên: "Ta nhớ ra rồi, mỹ nhân sư phụ không phải đã từng nói Ba Lăng Bang chính là chó săn của hoàng đế, chuyên nghề buôn bán phụ nữ hay sao?".

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi nói: "Vậy thì hắn nhìn trúng hai chúng ta chắc hẳn là có ý đồ xấu xa gì đó rồi? Mau! Chúng ta lập tức rời khỏi đây!".

Từ Tử Lăng kéo gã lại nói: "Chậm đã! Bọn họ quay lại rồi! Chúng ta phải tuỳ cơ ứng biến thôi! Ồ! Thật không thể tưởng tượng được tên Nhân Phản Sơn (Sơn buôn người) này lại cũng là một hảo thủ. Chẳng ngờ chúng ta tuỳ tiện chọn lấy một người trên phố cũng chọn ra được một cao thủ kiêm tên khốn nạn".

Lúc này Nhậm Mi Mi và Hương Ngọc Sơn đã song song bước tới, chỉ thấy hai người có vẻ tâm đầu ý hợp là biết ngay đã âm thầm bàn tính chuyện gì đó.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tóc gáy dựng ngược, cảm thấy bản thân mình đã biến thành món hàng trong tay hai kẻ này.

Từ xa Nhậm Mi Mi đã cười lớn nói: "Nguyên lai hai vị tiểu ca đến đây là để thưởng thức mùi vị ôn nhu, chuyện này cứ để tỷ tỷ này lo là được".

Hương Ngọc Sơn cũng thay đổi khẩu khí nói: "Hiếm khi Mi cô coi trọng người khác đến vậy, đợi tiểu đệ bảo thuộc hạ dọn một căn phòng thượng hạng, mọi người uống rượu đàm luận, cùng hưởng phong hoa tuyết nguyệt".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Chuyện này đâu cần phải gấp chứ. Đột nhiên ta lại muốn đánh vài ván, thứ ta thích nhất chính là bài cửu đó".

Hương Ngọc Sơn cười cười nói: "Nếu đã như vậy thì càng phải đến phòng khách quý, Mi cô cũng thích chơi bài cửu nhất, nếu hai người chịu bồi tiếp thì quá tốt rồi".

Khấu Trọng tắc tịt không biết nói gì.

Từ Tử Lăng tự nhiên nhún vai nhìn Khấu Trọng nói: "Ngươi muốn

đánh bạc đáng lẽ phải hỏi ta trước mới đúng, ta chẳng biết gì về bài cửu cả, nhưng cũng muốn đi vòng quanh đổ trường này mở mang kiến thức một phen".

Nhậm Mi Mi nhích động thân hình kiều mị lên phía trước, nắm lấy hai cánh tay của hai gã, đưa mắt nhìn Hương Ngọc Sơn một cái, mỉm cười nói:" Để nô gia tiếp hai người là được".

Hương Ngọc Sơn cười cười đáp lại, đoạn quay người bỏ đi.

Nhậm Mi Mi thân thiết nắm tay hai gã, kéo về phía đổ đường lớn nhất, vừa đi vừa nói: "Hai người chớ nên nghe lời nói xấu nô gia của cái tên Hương Ngọc Sơn đáng ghét đó".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang định mở miệng, chợt thấy gò ngực của nàng ta cứ rung động theo nhịp bước, không ngừng nhún nhảy, hấp dẫn vô cùng, không khỏi cảm thấy tim đập mạnh lên gấp mấy lần, quên cả nói chuyện.

Trong chốc lát, hai gã không còn cảm thấy nàng đáng sợ nữa, đặc biệt là thần thái dáng vẻ của nàng, không gì là không hiển hiện ra một vẻ đẹp khiến người khác phải động lòng, cho dù phải chết vì nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Nhậm Mi Mi trong lòng cảm thấy đắc ý phi thường.

Nàng đã tiếp xúc với đủ mọi hạng người, chỉ vừa nhìn đã biết hai gã vẫn còn thân đồng nam. Những kẻ như vậy đối với người tinh thiện thuật thái bổ như

Nhậm Mi Mi, không chỉ là quỳnh tương cam lộ, mà còn có thể giúp nguyên khí đại tăng, ích lợi phi thường, vì thế nên mới tìm mọi thủ đoạn để đoạt lại hai gã từ trong tay Hương Ngọc Sơn.

Lúc này nàng đang lợi dụng thân thể của mình để thi triển mị thuật thượng thừa, câu dẫn lửa dục trong lòng hai gã.

Từ Tử Lăng định lực cao hơn Khấu Trọng một chút, sau một hồi mơ hồ đã bắt đầu tỉnh lại, thấy Khấu Trọng vẫn đang ngây ngây ngô ngô liếm mép không ngừng, dáng vẻ thờ thẫn, còn cố ý cọ tay vào gò ngực căng tròn của Nhậm Mi Mi liền biết ngay có điều bất diệu, vội vàng hét lớn: "Lão gia đến rồi!".

Khấu Trọng cả kinh, giật mình tỉnh lại, hoảng hốt nói: "Ở đâu? Ở đâu?".

Nhậm Mi Mi cũng ngạc nhiên nói: "Lão gia của hai người không phải đã qua đời rồi sao?".

Từ Tử Lăng thở phào một hơi nhẹ nhõm, vội lấp liếm: "Chỉ là trò đùa của chúng tôi thôi mà, ý của ta chính là có ma! Tự nhiên là không có ai đến cả!".

Khấu Trọng liền cố tự kiềm chế, không còn dám nhìn vào ngực nữ nhân này nữa.

Nhậm Mi Mi lấy làm tức giận, tấm thân kiều mị khẽ ưỡn lên phía trước, khiến hai gã cảm thấy thân hình nóng bỏng của nàng đang áp chặt vào người mình, tâm thần dao động không ít.

Có điều hai gã đã sinh lòng cảnh giác nên vội cố nén dục niệm đang dâng lên trong lòng, đồng thời cũng thầm kêu khổ, không biết làm sao mới có thể thoát thân.

Nếu cứ để nàng ta "câu dụ" thế này, nhất thời không kềm nén được, hậu quả đáng sợ thế nào thiết tưởng không cần nghĩ cũng có thể

đoán ra được, lời cảnh cáo của Hương Ngọc Sơn vẫn còn văng vẳng bên tai hai gã.

Khấu Trọng liếc mắt nhìn thấy một bàn đổ bên trái chỉ có năm sáu khách nhân, còn trống tới bảy tám chỗ, tâm niệm chuyển động nói: "Chúng ta chơi vài ván ở đây trước đi!".

Nói đoạn liền giật tay khỏi vòng tay của Nhậm Mi Mi, ngồi xuống một ghế trống.

Nhậm Mi Mi chẳng hề để ý, nở nụ cười tươi như hoa ngồi xuống bên cạnh gã, Từ Tử Lăng cũng bước tới ngồi xuống phía bên kia.

Mỹ nữ vừa mới ngồi xuống, mục quang của đám nam nhân lập tức bị thu hút vào gồ ngực đầy đặn của nàng. Ánh mắt Nhậm Mi Mi quét một vòng, năm gã nam nhân lập tức hồn phi phách tán, có kẻ còn chảy cả nước miếng ra ngoài, dáng vẻ thèm thuồng như kẻ đói lâu ngày gặp được miếng ăn.

Nhà cái của bàn ngày là một nữ tử tuổi ước chừng hai mươi tuổi, cũng là hạng có chút tư sắc nhưng so với Nhậm Mi Mi, thì chẳng khác đoá hoa dại ven đường với đoá mẫu đơn cao sang quyền quý, không còn lại chút phong quang nào nữa.

Bàn đổ này chính là đang chơi bài cửu, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tuy chưa từng đánh bạc bao giờ nhưng hai gã lăn lộn ở nơi đầu đường xó chợ, xem người ta đánh bạc cũng đã nhiều, tự nhiên cũng thông thuộc cách đánh thế nào.

Nhậm Mi Mi hứng thú cười khanh khách, nhìn nữ tử kia nói: "Để ta làm nhà cái!".

Nữ tử kia đương nhiên biết nàng là người thế nào, chưa kịp đáp ứng

đã đứng lui sang một bên nhường chỗ cho nàng.

Nhậm Mi Mi ngồi xuống vị trí của nhà cái, bật cười nói: "Còn không đặt cửa đi!".

Chúng nhân vội vàng đặt tiền xuống, thái độ nhiệt tình hơn khi nãy rất nhiều.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu khổ trong lòng, muốn hai gã bỏ số ngân lượng phải cực khổ mới kiếm được ra đánh bạc, thật là đau còn hơn bị dao cắt.

Nhậm Mi Mi đưa mắt nhìn hai gã, thúc giục: "Không phải hai người muốn đánh mấy ván sao? Mau đặt đi!".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Chúng ta muốn án binh bất động, xem nhà cái mới là cô nương khí số thế nào rồi mới đặt cửa được chứ?".

Nhậm Mi Mi chỉ cười mà không nói gì, dùng thủ pháp hết sức lão luyện thành thục dàn bài ra, xếp thành từng đống nhỏ, sau đó quăng súc sắc để phát bài.

Không biết có phải nàng ta đã cố ý sử dụng thủ pháp gì hay không mà thua liên tiếp ba ván, tiếng hoan hô và tán thưởng của đám đổ khách lập tức làm thu hút đám khách nhân ở các bàn bên cạnh, trong nháy mắt, bàn đổ của hai gã đã đông kín người.

Nhậm Mi Mi nheo mắt cười cười nói với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng: "Hôm nay tỷ tỷ vận khí không được tốt lắm, muốn thắng tiền thì mau đặt cửa". Phía sau cũng có người quát: "Nếu không đặt cửa, thì đứng dậy nhường chỗ cho người khác".

Nhậm Mi Mi trợn mắt nhìn kẻ kia, đoạn quát:: "Ai dám bảo hai vị tiểu

ca này nhường chỗ, ta chặt tay kẻ ấy xuống".

Kẻ kia hiển nhiên biết nàng lợi hại thế nào, lập tức ngậm miệng lại, không dám hé răng nửa lời.

Khấu Trọng không biết làm sao, đành phải lấy ra một lượng bạc đặt xuống bàn.

Nhậm Mi Mi bật cười khanh khách, quét mắt nhìn hai gã một lượt rồi lại liếc qua hơn mười đôi mắt hau háu nhìn vào ngực mình, đang định vuốt bài thì chợt nghe một giọng nói ôn nhu vang lên từ sau lưng hai gã tiểu tử: "Chậm đã, tiếp đó là một cánh tay trắng như bạch ngọc vươn ra từ khe hở giữa hai gã, đặt xuống ngay bên cạnh đính bạc nhỏ đến mức đáng thương của Khấu Trọng một đĩnh hoàng kim, ít nhất cũng phải có tới mười lạng.

Đám đổ khách ồ lên kinh ngạc, đĩnh hoàng kim này ít nhất cũng phải đáng giá tới mấy trăm lạng bạc, có thể nói là một ván bài giá trị lớn ở đổ trường này rồi.

Song mục Nhậm Mi Mi lấp lánh hàn quang, lạnh lùng nhìn mỹ nữ mới đến đang bị mấy người khác chen lấn xô đẩy đến xiêu vẹo.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên ngẩng mặt lên nhìn thì một đôi ngọc thủ đã đặt lên đầu vai hai gã, thì ra chính là Xà Hiết Mỹ Nhân Trầm Lạc Nhạn.

Trầm Lạc Nhạn cúi đầu nhìn hai gã cười ngọt ngào nói: "Đã bảo hai tiểu hài tử các ngươi chớ nên đi lung tung mà! Nhìn xem! Xém chút là bị người ta lừa tiền lừa sắc rồi!".

Cặp mắt đẹp của Nhậm Mi Mi thoáng hiện lên sát cơ, lạnh lùng nói: "Người mới đến là ai?".

Trầm Lạc Nhạn đối nhãn cùng nàng ta một hồi, mỉm cười nói: "Làm nhà cái đâu cần phải để ý xem người đánh bạc là ai chứ, tam đương gia đã đứng làm cái, vậy thì cũng phải tuân thủ quy củ của nhà cái, nếu như không dám chơi, vậy thì dứt khoát đứng dậy thua đi cho rồi".

Nhậm Mi Mi thấy đối phương biết rõ mình là ai mà vẫn tỏ thái độ quật cường, trong lòng thầm cảnh giác, nét mặt lập tức biến đổi, nở nụ cười tươi như hoa, tràn đầy xuân ý nói: "Một đĩnh hoàng kim này Bành Lương Hội của ta vẫn có thể ứng phó được". Đám khách đứng xung quanh, có hơn chục kẻ sợ chuyện vừa nghe thấy tên Bành Lương Hội đã lén lún rời khỏi, cả tiền đặt trên bàn cũng không dám lấy lại.

Bàn đổ lập tức trở nên thưa thớt như lúc đầu, còn có cả mấy chiếc ghế trống nữa.

Khấu Trọng lúc này đã định thần lại, vỗ vỗ vào bàn tay trắng muốt nhưng cũng ẩn chứa đầy uy hiếp của Trầm Lạc Nhạn nói: "Mỹ nhân à! Bên cạnh ta vẫn còn chỗ ngồi này, việc gì mà phải đứng thế cho khổ!".

Trầm Lạc Nhạn khẽ mỉm cười, cúi đầu hôn lên má hai gã một cái rồi y theo lời Khấu Trọng ngồi xuống ghế bên cạnh gã.

Khấu Trọng thấy nàng ta có vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống mình và Từ Tử Lăng, lại được đôi môi anh đào mềm mại kia lướt qua trên má làm hồn siêu phách lạc, không biết nên kinh hãi hay nên vui mừng nữa.

Nhậm Mi Mi không nói tiếng nào, chỉ tự ý tráo bài.

Bên bàn đổ lại có thêm mấy người nữa, đều là người của đổ trường, trong đó có cả Hương Ngọc Sơn, bên cạnh hắn còn có một người béo lùn, mặt rộng mắt híp, thần quang lấp lánh, khiến người ta vừa nhìn đã biết y tuyệt đối không phải là nhân vật dễ đụng vào. Y và Hương Ngọc Sơn đang chăm chú nhìn Trầm Lạc Nhạn như muốn dò xét điều gì đó.

Trầm Lạc Nhạn lại dường như không biết có người đang chú ý đến mình, cúi đầu ghét miệng vào sát tai Khấu Trọng nói: "Lần này người ta cứu các ngươi một lần, đại ân đại đức gì đó của các ngươi coi như là hòa nhé".

Nhậm Mi Mi tráo bài xong, quay sang nhìn người béo mập kia nheo nheo mắt nói: "Hương gia cũng đến à! Có muốn chơi một ván không?".

Hương gia bật cười ha hả, ngồi phịch xuống chiếc ghế trống đối diện với bọn Trầm Lạc Nhạn ba người nói: "Hiếm khi tam đương gia chịu làm nhà cái, Ngõa Cương Trại Tiếu Quân Sư Trầm cô nương chịu bồi tiếp, Hương Quý này làm sao dám không phụng bồi chứ?".

Thân hình nõn nà của Nhậm Mi Mi khẽ rung lên, ánh mắt chuyển qua phía Trầm Lạc Nhạn, lạnh giọng nói: "Nguyên lai là Tiếu Quân Sư Trầm Lạc Nhạn, chẳng trách khẩu khí lại lớn như vậy, có điều Nhậm Mi Mi này thua thắng thế nào cũng có thể phụng bồi được ngọc giá".

Trầm Lạc Nhạn khẽ khúc khích cười, cặp mắt xinh đẹp khẽ lướt qua trên mặt Hương Quý và Nhậm Mi Mi, thản nhiên nói: "Hai vị quá đề cao tiểu nữ rồi.

Trầm Lạc Nhạn chỉ là kẻ chạy đi chạy lại cho Mật công mà thôi, có khẩu khí gì đâu mà lớn với nhỏ. Lần này đến Bành Thành chính là để tìm lại hai tiểu hài tử nghịch ngợm của Mật công đã trốn nhà bỏ đi

chơi, mong hai vị lượng thứ, tránh để sau này quân Ngõa Cương có công hạ Bành Thành, mọi người lại khó nói chuyện với nhau".

Hơn mười người còn lại nghe thấy tên của quân Ngõa Cương, đâu còn kẻ nào dám lưu lại, lúc này đã đi hết sạch sẽ, ngay cả hơn trăm con bạc ở các bàn đổ xung quanh cũng đã rời đi hết cả.

Người không liên can đã đi hết, nhưng vẫn còn một người đứng lại. Người này đầu đội mũ cao, mặt mũ trông như xác chết khô, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nhậm Mi Mi, cất giọng như từ cõi âm gọi về: "Còn không mau đổ súc sắc phát bài!".

Kỳ lạ nhất là người này cao hơn người bình thường rất nhiều, dáng vẻ lại kiêu ngạo khinh đời, vậy mà chúng nhân phải đợi đám đổ khách đi hết, đợi đến khi y lên tiếng mới chú ý đến y.

Lúc này bên bàn đổ chỉ còn ba nhóm người, chính là nhà cái Nhậm Mi Mi, Trầm Lạc Nhạn và hai gã tiểu tử Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, cuối cùng là Hương Quý và nhi tử Hương Ngọc Sơn của lão cùng với mấy tên thủ hạ. Người kia vừa cất tiếng, cả ba nhóm người cùng lúc biến sắc nhìn qua.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hồn phi phách tán, thất thanh thốt lên: "Lão gia đến rồi!".

Người đến chính là Đỗ Phục Uy, cũng chỉ có y mới có thủ đoạn lai vô tung, khứ vô ảnh đó mà thôi.

Y mỉm cười ôn hoà, nhẹ giọng nói: "Hai đứa con ngoan ngày của ta đúng là có bản sự, sém chút nữa thì cả lão gia này cũng bị hai đứa bây gạt rồi. Bây giờ thấy các ngươi còn chưa bị ác lang ăn thịt, vui đến độ quên cả mấy trò nghịch ngợm đó rồi".

Trầm Lạc Nhạn trước giờ rất để ý đến các lãnh tụ nghĩa quân, là người đầu tiên nhận ra y, kinh hãi thốt lên: "Giang Hoài Đỗ Phục Uy".

Bọn Nhậm Mi Mi và Hương Quý cùng lúc chấn động, càng không hiểu được quan hệ của Đỗ Phục Uy và hai tên tiểu tử này thế nào.

Đỗ Phục Uy vẫn nhìn chằm chằm vào Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, khoé mắt khẽ liếc sang phía Trầm Lạc Nhạn nói: "Trác Nhượng vẫn chưa bị Lý Mật hại chết chứ?".

Thân hình Trầm Lạc Nhạn khẽ rung lên nhè nhẹ, thấp giọng nói: "Đỗ tổng quản thật biết nói đùa".

Đỗ Phục Uy khệnh khạng ngồi xuống, ánh mắt di động dần về phía Nhậm Mi Mi, nhạt giọng nói: "Đỗ mỗ không gặp Quỷ Trảo Nhiếp Kính cũng đã mấy năm, mỗi đêm hắn ta vẫn vô nữ vô hoan chứ?".

Từ lúc biết đối phương chính là Đỗ Phục Uy, Nhậm Mi Mi như từ lão hổ biến thành một con mèo nhỏ nhu thuận, ngần ngừ nói: "Đại đương gia vẫn như vậy".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy Đỗ Phục Uy vừa đến đã áp chế quần hùng, trong lòng vừa vui mừng vừa thầm kêu khổ, lại không nghĩ ra phương pháp nào để chạy trốn. Vô luận là tỷ võ đấu trí, bọn gã đều không phải là đối thủ của lão hồ ly này. Trước đây là do tình thế có lợi cho hai gã, lại thêm Đỗ Phục Uy chủ quan khinh địch nên bọn gã mới có cơ hội để chạy thoát. Hiện giờ tình thế đại biến, Đỗ

Phục Uy tuyệt đối sẽ không khinh dị trúng kế của hai gã nữa.

Đỗ Phục Uy quay sang nhìn Hương Quý nói: "Nghe nói ngươi vẫn là một trong tứ đại cao thủ tọa hạ của Yên Can Lục Kháng, quyên phụ trách giúp hắn ta tìm tuấn nam mỹ nữ, không phải đã nhìn trúng hai

đứa con này của ta chứ?".

Hương Quý giật mình đánh thót, vội vàng nói: "Đỗ tổng quản hiểu lầm rồi, lệnh lang chỉ là quý khách của bản đổ trường, mọi người không hề có chút quan hệ gì cả!".

Đỗ Phục Uy gật đầu nói: "Thế là tốt nhất!".

Chúng nhân ai nấy đều biết y tâm lang thủ lạt, động chút là giết người, đâu còn ai dám lên tiếng nữa.

Ngày trước Vân Ngọc Chân là nhất bang chi chủ, lại có thêm Độc Cô Sách trợ giúp vậy mà khi đối mặt với Đỗ Phục Uy cũng phải thúc thủ vô sách. Hiện giờ ngoại trừ Lý Mật đích thân đến đây, những kẻ khác e rằng ngay cả tư cách ngồi với y cũng không đủ nữa.

Đỗ Phục Uy lừ mắt nhìn Nhậm Mi Mi, nhẹ nhàng nói: "Còn không đổ súc sắc đi!".

Nhậm Mi Mi nào dám nói không, vội tung ba con súc sắc xuống bàn.

Ba con súc sắc đầu tiên quay tròn, rồi dần dần chậm lại, đột nhiên như lại bị lực đạo gì đó kích phải, bất ngờ dừng lại, ngửa hết mặt nhất lên trên.

Chúng nhân để ý thấy bàn tay Đỗ Phục Uy đang đặt trên bàn đổ, không cần nói cũng biết y đã dùng nội kình mượn mặt bàn làm nơi truyền lực đến súc sắc, khống chế điểm số, chỉ là chiêu này những người khác không ai làm được mà thôi.

Đỗ Phục Uy vừa lộ một chiêu này, ngay cả Trầm Lạc Nhạn đang do dự không biết có nên xuất thủ hay không cũng lập tức bỏ đi ý định đó.

Lần này nàng đến đây, không chỉ dẫn theo cả hơn mười cao thủ, mà còn có cả Tổ Quân Ngạn người có cùng địa vị với nàng trong Ngõa Cương Trại nữa, tuyệt đối không phải không có thực lực để liều một phen.

Đỗ Phục Uy cười cười nói: "Đỗ mỗ lấy bài trước rồi!".

Lời còn chưa dứt, thì một cặp bài đã như bị cánh tay vô hình của ai đó kéo lê trượt trên mặt bàn, di động về phía trước mặt y, đồng thời lật lên, không ngờ một là Thiên, lá bài khác là Chí Tôn, một cặp bài thắng được toàn cục.

Chúng nhân đều cảm thấy kinh hãi, khồng chỉ sợ hãi trước nội công xuất thần nhập hóa của y, mà còn cả chuyện y nhìn ra được thủ đoạn của Nhậm Mi Mi đã giở ra trên mấy con bài.

Khấu Trọng thở dài nói: "Đáng tiếc lão gia không đặt cược, đặt con bà nó mấy chục lượng hoàng kim, rồi chia cho hài tử một ít như vậy có phải mọi người cùng phát đạt rồi không".

Đỗ Phục Uy cười cười nói: "Ta sớm đã đặt cược rồi, thắng được chính là hai đứa bất hiếu tử các ngươi! Nào! Đến giờ về nhà rồi!".

Từ Tử Lăng cười ha hả nói: "Thứ cho hài nhi bất hiếu, đã bước chân ra khỏi gia môn là quyết không quay đầu trở lại, cùng lắm là dùng công phu tự đoạn tâm mạch của mẹ đã dạy, dứt khoát chết đi cho xong, đỡ phải về nhà để nghe lão gia người mắng chửi đánh đập".

Trầm Lạc Nhạn nghe hai gã nói hết cha lại đến mẹ, đầu óc như bị phủ một làn sương vụ, không hiểu gì hết, nhưng cũng biết hai gã tiểu tử này tuyệt đối không phải là nhi tử thật sự của Đỗ Phục Uy, trong lòng không khỏi thầm cảm phục dũng khí dám cãi thẳng với Đỗ Phục

Uy của hai gã.

Chẳng ngờ Đỗ Phục Uy chẳng hề tức giận, chỉ thở dài một tiếng nói: "Đừng nói cha sẽ không để hai đứa con tự đoạn tâm mạch, lại càng không tin lời nói của các ngươi nữa. Nhưng từ khi các ngươi rời khỏi, cha thực sự rất nhớ nhung hai con, chẳng những không nỡ trách phạt mà còn chuẩn bị nhận các con làm con thật để sau này kế thừa hương hoả Đỗ gia nữa".

Hai gã nào dám tin lời y, nhưng động thủ cũng không được, chạy trốn cũng không xong, nhất thời không biết làm sao mới được, đành thúc thủ chịu trói, vô kế khả thi.

Chính vào lúc này, chợt nghe một tràng cười dài truyền từ bên ngoài vào:

"Đỗ tổng quản à! Nếu hài tử của ngài không chịu nghe lời, chi bằng giao cho chúng ta quản giáo đi!".

Chúng nhân đều kinh ngạc vô cùng, không biết ai mà dám bắt rận trên đầu lão hổ Đỗ Phục Uy này?

Hai nữ tử một cao một thấp hiện thân ở phía sau Đỗ Phục Uy, một người lên tiếng nói: "Lưu Cầu Đông Minh Phái hộ Pháp Đơn Nhu, Đơn Ngọc Điệp tham kiến Đỗ tổng quản!".

Đỗ Phục Uy kinh ngạc nói: "Đông Minh Phái trước giờ chỉ chuyên làm chuyện buôn bán binh khí, không hề trực tiếp tham gia vào phân tranh của người Trung Thổ, không biết có chuyện gì mà lại quan tâm đến hai dứa hài tử của Đỗ mỗ vậy?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, vừa vui mừng vừa lo lắng. Vui mừng đương nhiên là vì cuối cùng cũng gặp

được hộ pháp tiên tử của Đông Minh Phái, lo lắng là vì sợ họ không địch nổi vị lão gia đáng sợ này của bọn gã.

Hai nữ tử này vô luận là về tướng mạo, màu da hay thân thể đều không thể làm cho người ta có bất kỳ liên tưởng gì đến hai chữ tiên tử được, nhưng dù bọn họ không phải là tiên tử đi chăng nữa, thì tuyệt đối cũng không phải hạng bình phàm.

Đơn Nhu gầy còm như khúc củi, gầy đến độ chỉ có một lớp da bọc xương, nhưng người lại cao giống như Đỗ Phục Uy vậy, thêm vào mái tóc dài rủ xuống, ánh mắt như vô thần lại như hữu thần, chiếc trường bào rộng thùng thình, nếu như nửa đêm gặp phải không cho rằng nàng ta là dã quỷ cô hồn mới lạ.

Đơn Ngọc Điệp lại giống như một con bươm bướm béo phì, thấp hơn Đơn Nhu cả cái đầu, niên kỷ xem chừng cũng trẻ hơn Đơn Nhu chừng chục tuổi, mặt tròn như trăng mười sáu, hòa khí dương dương, khiến người ta khó mà tưởng tượng được đây là một cao thủ hàng đầu của Đông Minh Phái.

Thứ làm người khác chú ý nhất chính là sợi xích thép mềm quấn trên eo lưng của họ.

Đây là loại kỳ môn binh khí cực kỳ khó sử dụng.

Đông Minh Phái lừng danh thiên hạ về chế tạo binh khí, hai ngọn nhuyễn cương tiên này do hộ pháp tiên tử của họ sử dụng, đương nhiên cũng không thể là vật bình thường.

Những người trong đổ sảnh đều là lần đầu tiên gặp được hộ pháp cao thủ của Đông Minh Phái, ai nấy đều sinh ra một cảm giác kỳ dị khó tả, không thể nói nên lời.

Đơn Nhu nhạt giọng nói: "Hai người này có ân thị cảnh với Đông Minh Phái, giúp cho tệ phái tránh được hoạ bị Vũ Văn Hóa Cập tập kích, nếu như Đỗ tổng quản chịu giơ cao quý thủ, bổn phái nhất định sẽ có hồi báo".

Lời nói này hết sức khách khí, hết sức giữ thể diện cho Đỗ Phục Uy.

Đỗ Phục Uy không hề nghĩ ngợi, thở hắt ra một hơi nói: "Thứ cho Đỗ mỗ làm không được, xin mời hai vị tiên tử về cho!".

Bọn Nhậm Mi Mi và Hương Quý đều không khỏi cảm thấy khó hiểu. Nên biết rằng Đông Minh Phái đứng đầu các nguồn cung cấp vũ khí trong thiên hạ, nếu như được họ ra sức giúp đỡ, sự nghiệp tranh bá thiên hạ của Đỗ Phục Uy sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, vậy mà y lại vì hai tên tiểu tử vô danh này một mực cự tuyệt đề nghị của hộ pháp tiên tử Đông Minh Phái. Điều này làm cho họ càng nghĩ càng cảm thấy lạ.

Cùng lúc này, bên tai Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chợt vang lên giọng nói thân thuộc của Đông Minh Phu Nhân.

Đơn Nhu thở nhẹ ra một hơi nói: "Vậy chúng tôi đành phải lĩnh giáo cao chiêu của Đỗ tổng quản vậy!".

Chính vào lúc này, Đỗ Phục Uy đã xuất thủ trước.

Mục tiêu không ngờ lại là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Sau lần thất thủ trước đây, y làm sao sơ sót lần nữa được chứ.

Khi chiếc bàn đổ làm bằng gỗ quý vỡ vụn ra như sa thạch thì y đã tóm lấy hai gã bay ra ngoài.

Đột nhiên từ trong tay Trầm Lạc Nhạn bắn ra muôn vạn đạo kiếm quang tấn công về phía Đỗ Phục Uy.

Trong những người ở đây, chỉ mình nàng biết được gốc gác thực sự của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Trước đây khi nàng không thu phục được hai gã, đã quyết tâm trừ bỏ chính là vì muốn loại bỏ bí mật Dương Công Bảo Khố mà hai gã đang nắm giữ.

Luận tình thế thiên hạ hiện nay, Ngõa Cương Trại là đạo nghĩa quân có uy thế đỉnh thịnh nhất, nhưng nếu như bất kỳ một bên nào khác đoạt được Dương Công Bảo Khố thì tình thế nói không chừng sẽ thay đổi khó lường, vì vậy nàng mới quyết tâm giết chết hai gã, để bí mật này chìm sâu vào đáy biển.

Giờ đây đã có trợ giúp từ phía Đông Minh Phái, lại có thêm Tổ Quân Ngạn và các cao thủ khác, lẽ nào nàng chịu để Đỗ Phục Uy mang hai gã đi.

Bọn Nhậm Mi Mi lại quay người chạy ra khỏi phòng.

Đỗ Phục Uy dường như sớm đã đoán được Trầm Lạc Nhạn sẽ ra tay ngăn trở, tả thủ phất mạnh lên quét thẳng vào vùng kiếm quang của nàng.

Kiếm quang của Trầm Lạc Nhạn lập tức tiêu thất, biến trở lại thành một thanh trường kiếm bay vọt ra ngoài như một tia chớp.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lăn nhào xuống đất, cả người lẫn ghế lăn vềp hía góc tường, nhanh đến độ cả Đỗ Phục Uy cũng cảm thấy không ngờ.

Đơn Nhu và Đơn Ngọc Điệp tung mình phi thân bay tới, nhuyễn cương tiên mười tám đốt liên hoàn dài hơn trượng cùng lúc vung ra, tấn công vào bối tâm Đỗ

Phục Uy.

Đỗ Phục Uy như có mắt phía sau, ống tay áo lập tức phất ngược lại vào đầu nhuyễn cương tiên.

"Đinh đinh!".

Đơn Nhu và Đơn Ngọc Điệp cùng lúc bị khí kình kinh hồn từ ống tay áo của y chấn lui mấy bước.

Đỗ Phục Uy ung dung đẩy lui ba đại cao thủ, lập tức gia tăng tốc độ, trong sát na ngắn ngủi đã bay lên phía trên đầu hai tên tiểu tử.

Mắt thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng sắp rơi vào ma trảo của y lần nữa thì bất chợt một tiếng "rầm" vang lên, bức tường bị đổ ra một mảng lớn, cát đá bay vèo vèo về phía Đỗ Phục Uy.

Đỗ Phục Uy lần đầu lộ ra thần sắc ngưng trọng, bỏ qua không chộp lấy hai gã tiểu tử nữa, song thủ huy lên tạo ra muôn ngàn bóng ảnh, đẩy tất cả đám cát đá bay ngược trở lại.

Cùng lúc há miệng hú lên một tiếng chấn động cả đại sảnh, ra lệnh cho thập đại cận vệ của y xuất thủ trợ giúp.

Mái ngói lập tức vỡ ra một lỗ lớn, kiếm quang loé lên như chớp giật ngang trời, từ trên cao hóa thành một đạo cầu vồng đâm thẳng vào thiên linh huyệt của Đỗ Phục Uy.

Kiếm khí lạnh thấu xương bao trùm hết cả đường lui của Đỗ Phục

Uy, thanh thế kinh người đến cực hạn.

Với võ công của Đỗ Phục Uy, cũng đành phải bỏ qua cho hai đứa con hờ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng để tập trung toàn lực ứng phó một kiếm đáng sợ này.

"Ầm!".

Tụ kiếm tương giao, phát ra tiếng nổ ầm ẩm như sấm động.

Một đoá bạch vân lăng không lướt ra ngoài xa hơn trượng, đoạn nhẹ nhàng hạ thân xuống dưới sảnh, hiện ra một vị tuyệt sắc mỹ nữ đang cầm kiếm chỉ vềp hía Đỗ Phục Uy.

Chỉ thấy nàng mặt sáng như ngọc, môi đỏ như son, vừa kiều lệ lại vừa tràn đầy sức sống.

Mái tóc dài đen mượt của nàng càng làm tôn thêm vẻ ngọc cốt băng cơ, làm người khác không khỏi xao động.

Chỉ là trên đầu nàng lại búi tóc kiều nam nhân, buộc anh hùng cân làm giảm bớt đi vẻ yếu điệu của nữ nhi, nhưng nếu so về dung nhan tư thái, e rằng ngay cả Trầm Lạc Nhạn cũng khó mà bì nổi.

Đỗ Phục Uy vốn nghĩ rằng người vừa xuất thủ nhất định là Đông Minh Phu Nhân, lúc này vừa nhìn thấy nàng đã ngây người ra, ngạc nhiên hỏi: "Cô nương là ai?".

Tiếng đả đấu từ bên ngoài lại truyền vào, hiển nhiên là do người của y xông vào bị cản lại gây ra. Còn hai tên tiểu tử ranh mãnh kia đã chạy thoát theo lỗ hồng trên tường từ lúc nào không biết. Trầm Lạc Nhạn và hai hộ pháp tiên tử Đông Minh Phái đang đứng cách đó ba trượng toạ thị bàng quan.

Mỹ nữ kia đưa mắt nhìn Đỗ Phục Uy một lượt, cặp lông mày thanh tú khẽ cau lại, biển lộ ra một vẻ không vui khiến người khác không dám mạo phạm, nhẹ giọng nói: "Vãn bối Đơn Uyển Tinh tham kiến Đỗ tổng quản!".

Hai mắt Đỗ Phục Uy thoáng hiện lên sát cơ, gật đầu lạnh lùng nói: "Nguyên lai là Đông Minh Công Chúa, chẳng trách thân thủ cao cường đến vậy".

Tiếp đó lại đưa mắt nhìn lỗ hổng trên tường, trầm giọng nói: "Từ lâu đã nghe danh Thuỷ Vân Thần Pháp của Đông Minh Phu Nhân, hôm nay đã đến đây tại sao không xuất hiện để Đỗ mỗ được mở mang kiến thức một phen, bằng không Đỗ mỗ sẽ toàn lực xuất thủ, mạo phạm đến lệnh thiên kim đó".

Chỉ một câu nói này thôi, Đơn Uyển Tinh đã có thể cảm thấy tự hào rồi, thử hỏi đương kim giang hồ, có mấy người đủ tư cách cho Đỗ Phục Uy toàn lực xuất thủ chứ?

Thanh âm nhu hòa dễ nghe của Đông Minh Phu Nhân vang lên từ phía sau lỗ hổng: "Đỗ tổng quản tức giận rồi! Đâu cần phải như vậy chứ? Đông Minh Phái chúng ta trọng nhất chính là ân oán, hữu ân tất báo, hữu oán tất hoàn, kết thù với bản phái đối với đại nghiệp sau này của tổng quản chỉ có hại mà không có lợi.

Hơn nữa hôm nay tổng quản đã một lần thất thế, nhuệ khí tiêu thất không ít, vậy tại sao chúng ta không biến can qua thành ngọc bạch, mọi người cùng rút lui trong hòa khí nhỉ?".

Đỗ Phục Uy đích thực có cảm thấy đôi phần bất an, huống hồ hiện giờ y đã để lộ hành tung trong phạm vi thế lực của triều đình, vô luận thế nào cũng không nên ở lâu, nhưng lại không thể nuốt trôi được

cơn giận này. Chỉ thấy y trầm ngâm một hồi, rồi ngửa mặt cười dài nói: "Được lắm! Đỗ Phục Uy này là người ân oán phân minh, chuyện này nhất định sẽ có hồi báo! Xin mời phu nhân!".

Nói đoạn thân hình lắc mạnh, lướt ra ngoài trung đường, một loạt tiếng kêu thảm vang lên, sau đó không gian lại chìm vào tịch mịch.

Trầm Lạc Nhạn đang lo lắng biến sắc thì ba người của Đông Minh Phái đã bỏ đi theo đường mái nhà. Tổ Quân Ngạn chạy tới than: "Bị hắn giết mất năm người rồi!".

Trầm Lạc Nhạn sớm đã biết có kết quả này, chỉ thấp giọng nói: "Lập tức thông báo với Mật công, nếu có thể nhân lúc hắn chưa về Giang Hoài mà ra tay ám sát, vậy thì ít nhất chúng ta cũng có được một phần tư thiên hạ".

Nói đoạn, cặp mắt đẹp long lanh lại ngước ra phía hậu viên nơi hai gã Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vừa chạy ra, trong lòng bất chợt nảy sinh một thứ cảm giác chẳng thể nói nên lời.

Tuy nàng từng hạ quyết tâm phải giết chết hai gã, nhưng đó chỉ là vì nghĩ cho đại cục, kỳ thực trong lòng nàng không biết từ lúc nào đã nảy sinh một thứ tình cảm hết sức vi diệu với hai gã.

Hai tên tiểu tử này đích thực là những kẻ hết sức kỳ diệu.

Chương 32: Đông minh công chúa

Khoái thuyền rời bờ lướt về phía chiếc Đông Minh Hiệu đang ở giữa sông.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi trên đầu thuyền, người chèo thuyền là một hộ pháp tiên tử khác của Đông Minh Phái, tên gọi Đơn Thanh, nàng ta đang mỉm cười nhìn hai gã không nói gì.

Đi qua một vùng nước sát bờ, thuyền bè qua lại như mắc cửi, ánh sáng từ Đông Minh Hiệu đã chiếu đến chiếc khoái thuyền.

Dưới ánh đèn, Đơn Thanh y phục phất phơ trong gió, tuy nàng ta cũng chỉ có ba phần tư sắc nhưng trong không khí này, bất chợt có thêm mấy phần huyền bí, phong thái cũng không kém phần kiều mị.

Khấu Trọng lên tiếng nịnh nọt: "Tiên tử tỷ tỷ, tỷ thật là đẹp đấy!".

Đơn Thanh đương nhiên biết gã đang vuốt đuôi ngựa, mỉm cười nói: "Không cần phải ba hoa như vậy, phu nhân ghét nhất là những kẻ hay hồ ngôn loạn ngữ, nếu làm bà ấy tức giận, các ngươi sẽ chẳng dễ chịu gì đâu".

Từ Tử Lăng làm vẻ không vui nói: "Đừng tưởng rằng cứu chúng ta một lần là có thể tuỳ tiện muốn làm gì... á".

Bị Khấu Trọng thúc mạnh cùi chỏ vào bụng, gã lập tức nhớ đến nhiệm vụ đã hứa với Lý Thế Dân, nên vội vàng ngậm miệng.

Đơn Thanh nào biết trong lòng hai gã đang thầm tính toán điều gì, chậm rãi điều khiển thuyền tiến về phía Đông Minh Hiệu. Sau khi dẫn hai gã lên thuyền, lập tức hạ lệnh cho kẻ dưới căng buồm chuẩn bị khởi hành.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Đã muộn như vậy rồi còn định đi đâu nữa?".

Lúc này một bạch y thanh niên anh tuấn dẫn theo hai trung niên đại hán đến bên cạnh ba người.

Đơn Thanh nói: "Đông Minh Phái chúng ta phân thành nam nữ lưỡng hệ, nữ lấy họ Đơn, nam lấy họ Thượng, nếu sau này các người gia nhập bản phái, cũng phải đổi thành họ Thượng".

Bạch y thanh niên nhạt giọng nói: "Tại hạ Thượng Minh". Nói đoạn lại chỉ tay vào hai trung niên đại hán tướng mạo đường đường, giới thiệu: "Vị này là Thượng Bang, còn vị này là Thượng Khuê Thái".

Đơn Thanh tiếp lời:" Nữ hệ chúng ta có tứ đại hộ pháp tiên tử, nam hệ cũng có hộ phái tứ tướng, hai vị còn lại là Thượng Nhân và Thượng Vạn Niên, hiện giờ không có ở đây".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rất muốn hỏi thân phận của Thượng Minh, nhưng thấy dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo của hắn, đành nuốt lại lời vào trong bụng.

Đơn Thanh quay sang nói với hai gã: "Hai người tốt nhất nên ở lại trong phòng. Cao thủ của Vũ Văn phiệt đã nghe phong thanh mà tới đây rồi, tình thế hiểm ác dị thường".

Hai gã nghĩ tới đại cừu nhân Vũ Văn Hóa Cập, giật mình đánh thót, ngoan ngoãn đi theo một bạch y đại hán vào trong khoang thuyền.

Hai gã đi theo đại hán vào trong, con đường thân thuộc liền hiện ra trước mắt, đang thầm mong đại hán dẫn mình xuống tầng dưới thì y đã dừng lại trước một căn phòng ở cuối thông đạo, đẩy cửa ra nói: "Hai vị công tử đã cảm thấy đói chưa?".

Y vừa nhắc tới, hai gã lập tức cảm thấy bụng như đánh trống, liền vội vàng gật đầu lia lịa.

Đại hán cười cười nói: "Mời hai vị công tử nghỉ ngơi một lát, tại hạ lập tức sẽ mang hai lồng bánh bao đến!".

Từ Tử Lăng cảm kích nói: "Không biết phải gọi đại thúc thế nào?".

Đại hán nói: "Cứ gọi là Liễu thúc được rồi!".

Đợi cho đại hán đi khỏi, hai gã đóng kín cửa phòng, bước đến bên cửa sổ, trong lòng cũng không biết là mình đang có cảm giác gì.

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Đông Minh Phái này thật là cổ quái, nam thì một họ, nữ lại nhất loạt một họ, có thể thấy tổ chức rất nghiêm mật, hình như còn định lôi kéo chúng ta vào nữa thì phải? Thật là khó hiểu".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Nghĩ mấy chuyện đó làm quái gì, chỉ cần có được cuốn sổ ghi chép ấy, chúng ta lập tức nhảy xuống sông. Lúc ấy thì ai đi đường nấy, có điều phải nhớ không được để nước làm hỏng cuốn sổ, nó còn có thể dùng để hại Vũ Văn Hóa Cốt nữa, nhất cử lưỡng tiện, tại sao mà không làm chứ?".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Ngươi nói sao dễ vậy? Ở đây chỉ cần tuỳ tiện chọn ra một người cũng có thể đánh cho chúng ta đến hoa rơi nước chảy rồi".

Khấu Trọng nhếch mép cười nói: "Bây giờ bảo ngươi đi ăn trộm chứ có phải đi đánh đi cướp đâu mà phải sợ?".

Lúc này, một tỳ nữ mang thức ăn đến cho hai gã, nhưng không phải là tỳ nữ xinh đẹp mà hai gã đã gặp lần trước, dung nhan kém tới ba bốn bậc.

Tỳ nữ vừa đi khỏi, hai gã đã lao vào ăn uống như rồng cuốn, ăn xong còn chưa kịp lau miệng thì cự thuyền đã rung lên, bắt đầu chuyển động.

Khấu Trọng thò đầu ra cửa sổ, thấy thuyền lớn đi về thuỷ đạo hướng bắc, ngạc nhiên thốt: "Ồ! Tại sao không đi về phía tây mà lại đi về phía bắc nhỉ? Như vậy thì sẽ đến Vi Sơn Hồ đó!".

Từ Tử Lăng kéo gã lại nói: "Đừng có mà lớn tiếng như vậy được không?

Đông Minh Phu Nhân đó lợi hại lắm đó, ngay cả lão gia mà cũng bị bà ta cản lại".

Khấu Trọng ngồi xuống một chiếc ghế sát cửa sổ, nhấp một ngụm trà nói, gật đầu đồng ý với gã: "Có thể khai thuyền chứng tỏ bà ấy đã an nhiên vô dạng trở về rồi".

Chợt thấy Từ Tử Lăng đang chau mày suy nghĩ gì đó, gã liền hỏi: "Ngươi đang nghĩ gì vậy?".

Từ Tử Lăng chán nản nói: "Chúng ta múa kiếm tuy rất có hình thức, nhưng kỳ thực đạo hành vẫn còn rất thấp. Ngươi có nhớ lúc ở đổ trường không, lúc Trầm bà nương đó đặt tay lên đầu vai, hai tên ngốc chúng ta mới biết nàng ta đã đến, chân chính cao thủ liệu có

bất lực như vậy không?".

Khấu Trọng gật đầu đồng ý: "Đích thực là chúng ta chưa đủ đạo hành, càng không đủ kinh nghiệm giang hồ... hà! Không phải kinh nghiệm giang hồ... mà là kinh nghiệm làm cao thủ, ngày tháng huynh đệ chúng ta làm cao thủ thực ngắn quá đi, nhiều khi còn quên cả mình là cao thủ nữa".

Từ Tử Lăng đang bật cười thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

Hai gã cảm thấy ngần ngừ do dự vô cùng, vì không để ý nên có người đến tận cửa phòng mà cũng không hay biết.

Khấu Trọng ho khan một tiếng nói: "Xin mời vào!".

Cửa bật mở, một nữ tì dung mạo như hoa bước vào nói: "Chào hai vị công tử!", sau đó mới dịch thân vào hẳn bên trong, thì ra chính là nữ tì xinh đẹp của Đông Minh Phu Nhân.

Hai gã vội đứng dậy thi lễ.

Hai mắt nữ tì sáng bừng lên, hân hoan nói: "Hai người lại cao thêm rồi, so với lần trước thì có thần khí hơn nhiều!".

Khấu Trọng bất chợt nảy sinh cảm giác thân thiết, cười hì hì nói: "Có phải vì chúng tôi mặc lên mấy bộ y phục đẹp, vì thế nên tỷ tỷ cảm thấy cao hơn một chút, chính vì cao hơn một chút nên người cũng có thần khí hơn đúng không?".

Mỹ tỳ nhoẻn miệng cười nói: "Khấu công tử thật thích nói đùa, Từ công tử thì nghiêm chỉnh hơn một chút".

Khấu Trọng le lưỡi nói: "Chỉ là hắn chưa để lộ bộ mặt thật đó thôi".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Ngay cả danh tính thật của chúng ta mà tỷ tỷ cũng biết ư?".

Mỹ tỳ dường như cảm thấy mình đã nói hơi nhiều với hai gã, nên thôi không cười nữa, nghiêm mặt nói: "Bây giờ cả quan lẫn dân đều bị hai người làm rối loạn cả lên, trừ phi là kẻ điếc mới không biết thân thế lai lịch của hai người! Được rồi!

Ta còn phải dẫn hai người đi gặp phu nhân nữa!".

Tiếp đó lại cười hích hích nói: "Chớ nên biểu lộ bản tính tham tài tham lợi của các người trước mặt phu nhân đó nhé!".

Khấu Trọng dịch người lên sát người nàng, ghé mặt vào sát mặt nàng nói:

"Tỷ tỷ, tên tỷ tỷ là gì vậy? Chắc hẳn phải hay lắm!".

Mỹ tỳ thấy hắn quá thân thiết, liền lộ vẻ tức giận dễ thương vô cùng, thấp giọng nói: "Nói chuyện với ta có thể ba hoa tuỳ tiện được, nhưng chớ nên nói cái kiểu lưu manh đó với phu nhân nhé! Ôi! Làm người ta lo lắng nhất chính là tiểu thư, nàng ta từ lâu đã có ấn tượng không tốt với hai người rồi!".

Từ Tử Lăng nhướng mày hỏi: "Chúng ta đâu cần cầu cạnh gì đến bọn họ, tại sao phải để ý đến việc họ thích hay không thích chứ?".

Mỹ tỳ thở dài một tiếng nói: "Chính vì ta biết hai người tính tình chân thật nên mới nói mấy lời này. Có rất nhiều chuyện mà vì quy củ của bản phái, ta không thể nói ra được, nhưng chỉ cần hai người cẩn thận, tất cả sẽ không có gì nguy hiểm đâu".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Rốt cuộc thì có gì nguy hiểm chứ? Hắc! Lần này phu nhân cứu chúng tôi về, có phải là để chọn nữ tế cho nữ nhi của bà ta không?".

Mỹ tỳ tròn mắt thốt: "Khấu công tử nghĩ tới đâu vậy? Công chúa sớm đã có nhân tuyển từ lâu rồi!".

Khấu Trọng cười hích hích nói: "Vậy thì nhất định là chọn phu quân cho tỷ tỷ rồi!".

Mỹ tỳ mặt đỏ bừng lên, cáu kỉnh gắt lên: "Ngươi còn hồ ngôn loạn ngữ nữa, ta sẽ mặc kệ đấy!".

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy Khấu Trọng hơi quá đáng, chau mày nói: "Khấu Trọng ngươi nên giữ khẩu đức một chút!".

Khấu Trọng nhún vai nói: "Cái này gọi là lòng hiếu kỳ thôi, tỷ tỷ đẹp như vậy, ta lại chưa có vợ, muốn hỏi thử xem cũng không được à?".

Mỹ tỳ đỏ bừng cả hai tai, đưa mắt lườm Khấu Trọng một cái, cúi đầu xuống nói: "Ta đâu có trách gì hắn, nhưng ta sớm đã có phu quân rồi, chỉ là y chưa xuất giá mà thôi".

Hai gã thất thanh thốt lên: "Y chưa xuất giá ư?".

Mỹ tỳ hiển nhiên không muốn kéo dài chuyện hỏi đáp vô vị này, chỉ thấp giọng nói: "Nào! Chúng ta đi gặp phu nhân thôi!".

Nói đoạn dẫn hai gã bước ra khỏi phòng.

Đi đến trước cửa, mỹ tỳ liền chậm bước, quay đầu lại hạ giọng nói: "Nhớ kỹ nhé, ta tên Đơn Như Nhân".

Hai gã lại được dẫn đến căn phòng lớn của Đông Minh Phu Nhân, Đơn Như

Nhân đợi hai gã ngồi xuống trước tấm màn, rồi cúi người đi khỏi.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau đợi một hồi lâu, bên trong bóng tối mới vang lên thanh âm nhu hòa của Đông Minh Phu Nhân: "Lại gặp hai ngươi nữa rồi!".

Hai gã cung kính nói: "Tham kiến phu nhân!".

Đông Minh Phu Nhân trầm ngâm giây lát mới lên tiếng: "Hôm ấy ta cũng nhìn lầm, thì ra công phu của các ngươi cũng không đến nỗi tệ lắm".

Khấu Trọng ra vẻ khiêm tốn nói: "Phu nhân quá khen rồi, công phu của chúng tôi chỉ e tự bảo vệ mình cũng không đủ, có đáng là gì đâu chứ?".

Đông Minh Phu Nhân nhạt giọng nói: "Đối diện với Đỗ Phục Uy có bao nhiêu kẻ dám nói là mình có thể tự bảo vệ chứ? Ta cũng chỉ là lợi dụng tình thế, người hữu tâm chống lại kẻ vô tâm, tính toán đủ đường mới may mắn cứu được các ngươi từ trong tay hắn. Nhưng các ngươi lại nhiều lần đào thoát khỏi hắn, chỉ dựa vào điểm này các ngươi đã có thể xưng danh trong thiên hạ được rồi đó".

Tuy là những lời tán thưởng, nhưng hai gã lại không hề cảm thấy chút vinh dự nào, bởi hai lần đào thoát khỏi tay Đỗ Phục Uy đều dựa vào ngụy kế và vận khí, chẳng hề có chút liên quan đến chân tài thực học gì cả.

Đông Minh Phu Nhân chợt thở ra một hơi nhè nhẹ nói: "Ta có một vấn đề muốn hỏi, các ngươi cần phải thành thật trả lời".

Hai gã vội gật đầu đáp ứng.

Đông Minh Phu Nhân nói: "Đêm hôm đó có người ám toán chúng ta, tại sao các ngươi lại mạo hiểm cảnh báo vậy?".

Từ Tử Lăng đáp như không hề có chuyện gì xảy ra: "Chỉ là nhìn không thuận mắt nên muốn phá hại mấy tên khốn đó mà thôi! Sớm biết phu nhân có bản lãnh như vậy thì cứ để bọn Hải Sa Bang đó bị đánh tơi bời hoa lá cho xong!".

Đông Minh Phu nhân chậm rãi nói: "Hải Sa Bang thì có tư cách gì mà đụng đến chúng ta chứ, nhưng người đứng sau lưng chúng thì rất có lai lịch. Đêm hôm đó tình thế đối với chúng ta thật vô cùng bất lợi, nhân vật số ba của Vũ Văn phiệt là Vũ Văn Sĩ cũng đích thân xuất lãnh cao thủ đến trà trộn trong đám người Hải Sa Bang, nếu để bọn chúng đánh chìm thuyền, quả thật không biết hậu quả sẽ thế nào nữa, vì vậy mà ta thực sự rất cảm kích hai ngươi".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cả kinh, không ngờ có cả cao thủ Vũ Văn phiệt trà trộn vào trong đám Hải Sa Bang.

Đông Minh Phu Nhân nói với giọng hết sức bình hòa từ ái: "Trước đây có một vấn đề làm ta nghĩ mãi cũng không thông, đó lại các ngươi chỉ cầu tài cầu danh lợi, tại sao lại làm chuyện mạo hiểm đắc tội với người của Vũ Văn phiệt đến vậy? Giờ đây Tử Lăng đã cho ta một đáp án chân thành nhất, đó chính là vì các ngươi nhìn không thuận mắt, quả thật là ta rất vui mừng".

Khấu Trọng hơi đỏ mặt nói: "Phu nhân quá đề cao chúng vãn bối rồi, kỳ thực bên trong vẫn còn một nguyên khác, chính là vì chúng tôi nghe thấy tên Lam Phốc Địa đó nói phụng mệnh của Vũ Văn Hóa Cốt, mà Vũ Văn Hóa Cốt lại là đại cừu nhân của chúng tôi, có cơ hội

tốt như vậy tại sao lại không phá hại hắn chứ?".

Đông Minh Phu Nhân lần đầu tiên bật cười nói: "Lam Phốc Địa, Vũ Văn Hóa Cốt, thật đúng là chỉ có các ngươi mới nghĩ ra được thôi, tiện đây ta cũng nhắc nhở các ngươi luôn, từ sau khi Vũ Văn Hóa Cập bị La Sát Nữ đả thương, đã bế quan tu luyện cả năm, nghe đồn võ công đã có đột phá mới, đuổi kịp cả phiệt chủ

Vũ Văn Thương, vì vậy nếu chưa nắm chắc, các ngươi tuyệt đối không nên đụng đến hắn".

Hai gã không ngừng gật đầu lia lịa, nhưng cũng chẳng để tâm đến lời nói của Đông Minh Phu Nhân lắm, bởi cho dù võ công của Vũ Văn Hóa Cập vẫn như cũ, hai gã vẫn còn kém xa lắm lắm.

Đông Minh Phu Nhân lại nói tiếp: "Ta rất thích tính tình thẳng thắn của hai ngươi. Ngày đó, khi hai người bị truy sát ở bến cảng Dư Hàng ta đã nhận ra hai ngươi có căn cơ tuyệt thế, thế gian hiếm có, ngoại trừ một người ở Lý gia ra, e rằng khó có người nào so sánh được, bởi vậy nên mới động lòng ái tài, để các ngươi lên thuyền tương kiến".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Nhưng cuối cùng vẫn bị phu nhân đuổi đi".

Đông Minh Phu Nhân nói: " Người muốn đuổi các ngươi đi không phải là ta, mà là nữ nhi Uyển Tinh, nó hận nhất chính là mấy kẻ tham tài háo danh. Hiện giờ mọi việc trong bổn phái dần dần đều giao cho nó tiếp quản, ta chỉ phụ trách chỉ đạo mà thôi, vì vậy tất cả mọi việc ta đều cho nó quyết định".

Hai gã như bừng tỉnh, giờ mới hiểu ra tại sao Đơn Như Nhân lại nói ấn tượng của Đông Minh Công Chúa với hai gã rất xấu.

Đông Minh Phu Nhân thở dài nói: "Nữ nhi này của ta thiên tính rất cố chấp, một khi đã nhận định rồi thì rất khó thay đổi chủ kiến, nhưng không ngờ lần này nó lại tìm thấy các người, còn xuất thủ trợ giúp nữa".

Bà ta đã không hiểu, hai gã tự nhiên càng không thể hiểu, chỉ biết ngồi yên lắng nghe mà thôi.

Đông Minh Phu Nhân chuyển chủ đề nói: "Vô luận là Đỗ Phục Uy, Lý Mật hay là Vũ Văn Hóa Cập thậm chí tất cả những bang hội biết được hành tung của các ngươi đều sẽ không chịu bỏ qua đâu, sau này các ngươi có dự định gì không?".

Hai gã hoang mang lắc đầu, biểu thị không biết.

Thanh âm của Đông Minh Phu Nhân có thêm chút cảm tình, nhẹ nhàng cất lên: "Trước khi biết các ngươi có liên quan đến Trường Sinh Quyết và Dương Công Bảo Khố, ta đích thực có ý thu nhận các ngươi vào bản phái để tăng cường cho nam hệ, nhưng hiện giờ đã thay đổi chủ ý đó rồi. Các ngươi đừng tưởng rằng chúng ta sợ bị cuốn vào chuyện này, chẳng qua ta chỉ sợ lãng phí nhân tài như các ngươi mà thôi. Không biết có phải là thiên ý hay không, mỗi lần khổ nạn của các ngươi chính là cơ hội để các ngươi rèn luyện. Chỉ có điều không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà các ngươi đã thoát thai hoán cốt thành hai con người hoàn toàn khác. Kỳ quái nhất chính là các ngươi có thể thần khí nội liễm, đây là cảnh giới mà chỉ có cao thủ chân chính mới đạt được, vậy mà nội công của các ngươi lại không cao chút nào. Theo ta thấy, chỉ trong thời gian ngắn nữa, thành tựu của các ngươi sẽ khó mà tưởng tượng được".

Hai gã giật mình đánh thót, thầm nhủ nếu không thể ở lại, làm sao có cơ hội thi triển mấy chiêu trộm gà bắt chó, hoàn thành nhiệm vụ mà Lý Thế Dân giao phó chứ?

Đông Minh Phu Nhân lại nói tiếp: "Quá ngọ ngày mai chúng ta sẽ đến Vi Sơn Hồ, đợi ta làm xong một số việc sẽ đưa các ngươi bắc thượng Đại Vận Hà đến Cự Dã Trạch, đầm nước này trăm dặm yên ba, chúng ta có thể lợi dụng sương khói ở đây để thoát khỏi sự truy tung của địch nhân, sau đó ta sẽ an bài cho các ngươi lên bờ, từ đó trở đi thì cần phải xem tạo hóa của các ngươi thế nào rồi".

Hai gã nghe vậy mới cảm thấy yên tâm, có tám đến mười ngày, cả hai có thừa đủ thời gian để hoàn thành trọng nhiệm của Lý Thế Dân.***

Từ Tử Lăng từ từ tỉnh lại sau giấc ngủ sâu.

Giống như là nổi lên mặt nước từ một nơi tối tăm nhất dưới đáy nước vậy, khi chạm đến mặt nước, gã mới khôi phục tri giác đối với thế giới bên ngoài.

Khi ngủ chính là lúc tốt nhất để gã tham luyện Trường Sinh Quyết.

"Bịch!".

Khấu Trọng nằm bên cạnh cho chân đạp mạnh vào đùi gã.

Từ Tử Lăng đã quá quen với chuyện này rồi.

Mỗi khi Khấu Trọng đạp chân vào gã, một cỗ chân khí lập tức truyền qua kinh mạch, đồng thời nội thể gã cũng tự nhiên sản sinh ra một đạo chân khí đẩy ngược lại.

Cảm giác đó thật sự dễ chịu vô cùng.

Lúc Khấu Trọng ngủ không ngừng đạp chân vung tay, còn gã thì lại

tịnh như thâm hải.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ qua cửa sổ làm sáng rực cả căn phòng, tất cả đều thật yên tĩnh và thanh bình.

Từ Tử Lăng tâm tình thư thái, giống như một hồ nước trong suốt, phản chiếu mọi hết mọi sự vật trước mắt.

Gã ngẩng đầu lên nhìn tấm màn ngủ.

Tấm màn được kết từ những sợi tơ hết sức mỏng manh, bên trong lại hàm chứa một đạo lý nào đó mà bản thân gã không thể nào nói ra được, phong phú đa dạng, những lỗ nhỏ tưởng chừng như giống hệt như nhau, nhưng mỗi lỗ nhỏ lại có những khác biệt hết sức vi diệu, ánh sáng chiếu vào cũng không giống nhau, đồng thời những lỗ nhỏ này lại liên kết thành một thể thống nhất không thể tách rời, vừa tồn tại độc lập lại vừa ảnh hưởng lẫn nhau.

Gã trước giờ chưa từng nghĩ tấm màn mắc khi ngủ lại có sức hấp dẫn đến vậy.

Có tiếng "Vù vù". vang lên ở góc màn.

Một con muỗi nhỏ định xông vào trong, nhưng lại bị tấm màn cản lại.

Thử mấy lần đều không thành công, con mỗi lại bay đi một góc khác.

Nó lập tức bị một con thạch sùng đã phục sẵn trên trần phòng chú ý, con thạch sùng nhanh chóng di động lại gần, sau đó lại nằm yên bất động.

Động tác của thạch sùng vừa trầm ổn vừa linh hoạt, trong động có tĩnh, trong tĩnh lại ẩn chứa động.

Từ Tử Lăng bất chợt nảy sinh một cảm giác không thể nói nên thành lời, dần dần nắm được chân nghĩa của động và tĩnh.

Chính vào giờ khắc vô cùng vi diệu này, chợt có tiếng bước chân rất nhẹ đi ngoài hành lang, khi đến trước cửa phòng của hai gã thì dừng lại, tiếp đó là tiếng cánh cửa bị đẩy ra.

Khấu Trọng lập tức sinh cảm ứng, mở bừng hai mắt.

Hai gã đưa mắt nhìn ra, người đến thì ra một nữ tì có thân hình cao to tráng kiện.

Ả ta không những cực kỳ xấu xí mà còn có biểu tình cực kỳ khó chịu, trơ như gỗ đá, tựa hồ cả thế gian này đều thiếu nợ ả vậy. Sau khi liếc mắt nhìn hai gã đang nằm trong màn một lượt, liền không thèm đoái hoài gì nữa. Chỉ thấy ả đặt một chậu nước và mấy thứ để rửa mặt như khăn bông và lược xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh cửa sổ, rồi chẳng chút khách khí, thô lỗ quát: "mau dậy đi! Minh soái đang đợi các người ăn sáng!".

Hai gã trao đổi ánh mắt, không biết "Minh soái" là thần thánh phương nào?

Khấu Trọng chui ra khỏi màn, đến trước mặt xú tỳ nữ cung kính chắp tay hỏi:

"Phải xưng hô vị tỷ tỷ này thế nào vậy?".

Xú tỳ chẳng thèm để ý, cao ngạo nói: "Ta không phải tỷ tỷ của các ngươi, các ngươi cũng không cần biết ta tên là gì".

Từ Tử Lăng lúc này vừa ngồi dậy bên mép giường, đang cúi đầu tìm

giày, nghe vậy liền lên tiếng nói: "Nếu chúng tôi có làm sai chuyện gì, tỷ tỷ cứ việc mắng mỏ là được rồi, như vậy chúng tôi còn biết sai mà sửa chữa".

Xú tỳ không ngờ hai gã bị bạc đãi như vậy mà vẫn khiêm cung hữu lễ, ngẩn người ra giây lát rồi bước ra ngoài phòng, nói: "Ta đợi ở bên ngoài". Ngữ khí đã hòa dịu đi rất nhiều.

Hai gã vội vàng thay y phục và rửa mặt, lúc ra khỏi phòng đã nghe xú tỳ giục giã bên tai: "Mau đi theo ta!".

Khấu Trọng cười hì hì đi theo sau ả, khom người cung kính hỏi: "Dám hỏi tỷ tỷ, Minh soái là ai vậy?".

Xú tỳ dẫn hai gã đến đầu hàng lang nơi có thông đạo lên tầng trên, cơ hồ như không định trả lời, nhưng lại đột nhiên cất giọng lạnh lùng hỏi: "Không phải hai ngươi đã gặp y rồi hay sao?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, biết được Minh soái mà ả ta nói chính là Thượng Minh, đã có tướng tất nhiên phải có soái. Xem ra địa vị của tên tiểu tử anh tuấn này trong Đông Minh Phái tuyệt đối không thấp.

Đi lên tầng trên, thì ra là một khoang rộng như đại sảnh, Thượng Minh và hai người bọn Thượng Bang, Thượng Khuê Thái đang ngồi quanh một chiếc bàn tròn bày đầy thức ăn, thấp giọng nói chuyện gì đó.

Thấy hai gã, Thượng Minh cũng không hề có động tác đứng dậy chào đón gì hết, chỉ nhạt giọng nói: "Mời hai vị tiểu huynh đệ ngồi!".

Đợi hai gã ngồi xuống, xú tỳ cũng quay người thoái lui.

Dọc hai bên khoang thuyền là hơn mười chiếc cửa sổ lớn, cửa nào cũng có rèm che, song không hề ảnh hưởng đến thị tuyến, cảnh sắc hai bên bờ vẫn thu cả vào trong tầm mắt.

Thượng Bang cất tiếng hỏi: "Đêm qua hai vị ngủ có ngon không?".

Hai gã sớm đã nhét đầy miệng thức ăn, nghe hỏi chỉ biết gật đầu thay lời đáp.

Thượng Khuê Thái nói: "Cón hai canh giờ nữa chúng ta sẽ đến Vi Sơn Hồ, ở đó không sợ bị người ta theo dõi nữa".

Thượng Minh nói: "Binh khí hai người dùng mua ở đâu vậy? Nguyên liệu và thủ công đều rất khá!".

Khấu Trọng đương nhiên không thể nói ra chân tướng, đành thuận miệng đáp: "Là bà nương Trầm Lạc Nhạn đó đưa cho chúng tôi!".

Thượng Minh đâu thể phân biệt được những gì gã nói là thật hay giả, chỉ cười cười nói: "Trên giang hồ những người dám gọi Trầm Lạc Nhạn là bà nương cũng không nhiều đâu, các ngươi cũng coi như là có chút bản sự, bị bao nhiêu nhân vật oai chấn giang hồ truy bắt mà vẫn có thể nhiều lần trốn thoát,... có thể xem như là chuyện hiếm có trên giang hồ rồi".

Từ Tử Lăng hiếu kỳ hỏi: "Lưu Cầu là địa phương như thế nào?".

Thượng Minh ngạo mạn nói: "Đó là một hòn đảo lớn nằm giữa đại dương, là nơi thần bí và mỹ lệ nhất thiên hạ, khí hậu ấm áp, quá nửa diện tích vẫn còn chưa được khai phá, kỳ cầm dị thú nhiều không kể xiết".

Ánh mắt hai gã liền sáng lên, lộ vẻ ngưỡng mộ và say mê.

Thượng Khuê Thái lên tiếng hỏi: "Võ công của hai người có phải do La Sát Nữ truyền dạy không?".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Chính là như vậy".

Thượng Bang nghiêm mặt nói: "Nếu là như vậy, có thể suy ra võ công của Dịch Kiếm Đại Sư Phó Dịch Lâm quả có chút thần xuất quỷ mạt".

Thượng Minh nói: "Người có danh, cây có bóng, Phó Dịch Lâm có thể tề danh cùng với Võ Tôn Tất Thuyền Và Tán Nhân Ninh Đạo Kỳ, thuỳ danh đã mười năm nay mà không hề suy thoái, tự nhiên phải có tuyệt nghệ kinh thiên động địa.

Chỉ dựa vào chuyện ông ta mới phái một đồ đệ đến Trung thổ mà đã làm cho cả võ lâm phiên thiên phúc địa, ngay cả Vũ Văn Hóa Cập cũng bị thọ thương là biết ông ta đích thực có chân tài thực học rồi".

Hai gã nghĩ đến Phó Quân Sước, lập tức không thể nuốt trôi số thức ăn đang lúng búng trong miệng.

Lúc này nữ tì xấu xí kia lại bước vào, bọn Thượng Minh ba người không ai là không lộ vẻ chán ghét.

Chỉ thấy ả ta hành lễ qua loa rồi thô lỗ nói: "Công chúa muốn gặp Từ Tử Lăng".

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Còn tôi thì sao?".

Xú tỳ lạnh lùng lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Bọn ba người Thượng Minh cũng lộ vẻ ngạc nhiên, đặc biệt là

Thượng Minh, thần tình rất không tự nhiên.

Xú tỳ lên tiếng thúc giục: "Còn không mau theo ta!".

Từ Tử Lăng đành miễn cưỡng nhún vai đứng lên.

Cuối cùng thì Từ Tử Lăng cũng xuống được tầng dưới khoang thuyền, nhìn bề ngoài cũng không có gì khác biệt lắm, cũng chỉ là một dãy hành lang, hai bên có hơn chục cánh cửa, nhưng các đồ trang trí thì khảo cứu hơn rất nhiều, trên nóc treo hơn chục chiếc đèn trang trí rất tinh xảo, ánh sáng chiếu rọi những hoa văn chìm hai bên vách tường, dưới đất trải một tấm thảm dày màu xanh lục giống như thảm cỏ nhung, nhưng lạ một điều là không thấy bóng người nào ở đây cả.

Xú tỳ im lặng dẫn đường, đến trước cửa căn phòng cuối cùng mới quay người lại nói: "Ngươi đợi hầu ở đây, khi công chúa muốn gặp sẽ tự lên tiếng gọi".

Nói xong liền bỏ đi luôn.

Từ Tử Lăng thầm mắng Đông Minh Công Chúa này làm cao, nếu như không có việc gì, đợt một lát nữa gọi gã cũng đâu có sao.

Lúc này gã vẫn chưa hiểu tại sao Đông Minh Công Chúa lại chỉ gọi có một mình gã đến gặp.

Có điều đầu óc của gã lập tức hiện lên hình ảnh của cuốn sổ ghi chép.

Nếu như có cuốn sổ đó thật, nó sẽ được giấu ở trong căn phòng nào đây?

Tất cả cửa phòng đều kiên cố phi thường, muốn phá ra cũng không phải chuyện dễ dàng.

Đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì bên tai gã chợt vang lên một giọng nói hết sức êm tai nhưng cũng thập phần băng lạnh: "Vào đi!".

Từ Tử Lăng mang theo lòng hiếu kỳ đẩy cửa bước vào, hai mắt lập tức sáng bừng lên, thì ra gian phòng này rất rộng rãi, ánh sáng chan hoà, bốn bên đều là giá sách, cạnh cửa sổ còn bày một chiếc bàn sách lớn.

Một nữ lang trẻ tuổi mặc áo đỏ thẫm đang ngồi quay lưng với hắn, chăm chú làm việc gì đó.

Mái tóc dài của nàng rủ xuống sau lưng, khiến người ta có một cảm giác nàng hết sức nhu hòa và yếu ớt.

Từ Tử Lăng khom người thi lễ nói: "Từ Tử Lăng bái kiến công chúa!".

Nữ tử quay đầu lại, lạnh lùng liếc nhìn gã, sau đó lại tiếp tục viết viết gì đó.

Từ Tử Lăng toàn thân chấn động, không chỉ vì nàng ta quá đẹp, đẹp đến độ làm gã kinh tâm động phách mà còn vì nàng khiến gã cảm thấy hết sức thân quen, cơ hồ như trước đây đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải.

Ánh mắt của nàng nhìn gã lúc nãy lộ rõ vẻ chán ghét, càng làm cho Từ Tử Lăng cảm thấy không thoải mái.

Lúc này gã cứ đứng ngẩn người sau lưng nàng, nói chuyện cũng không biết nói gì, muốn lui ra cũng không lui được, ngần ngừ do dự đến độ mặt cứ nghệch ra.

Đông Minh Công Chúa lại cất tiếng nói: "Tại sao trước ngạo sau cung như vậy? Chỉ cần dựa vào điểm này ta đã biết các ngươi là hạng bỉ ổi vô sỉ rồi!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Chúng ta đã từng gặp nhau sao?".

Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh đột nhiên đứng dậy, quay người lại, cặp mắt thanh tú xạ ra những tia nhìn tràn đầy hận ý, lạnh lùng nói: "Ngươi không phải là Trương Tam Lý Tứ gì đó sao? Tại sao lại quên ta nhanh như vậy?".

Từ Tử Lăng giật mình nói: "Mẹ của tôi ơi! Thì ra là cô nương!".

Ngày hôm qua khi hai gã vừa mới đến Bành Thành nàng đã cải dạng nam trang bước tới làm quen, hai gã còn tưởng nàng là người của Trầm Lạc Nhạn đến lừa gạt mình, nên thái độ không chút khách khí, không ngờ lại chính là Đông Minh Công Chúa của Đông Minh Phái.

Ánh mắt của Từ Tử Lăng không khỏi di động xuống cặp chân dài của nàng, từ từ nhớ lại chuyện hôm qua.

Đơn Uyển Tinh tức giận quát: "Ngươi nhìn cái gì?".

Từ Tử Lăng líu lưỡi lại, ấp a ấp úng nói: "Tôi...! Hôm đó chúng tôi còn tưởng".

Đơn Uyển Tinh khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có, nhạt giọng nói: "Không cần giải thích, dù ngươi có giải thích ta cũng không muốn nghe, lần này ta gọi ngươi đến đây chính là để nói cho ngươi biết, dù các ngươi đã từng giúp cho bản phái một việc lớn, nhưng ta cũng đã cứu mạng hai tên tiểu tử các ngươi từ trong tay Đỗ

Phục Uy, hai bên coi như hòa nhau, không ai nợ ai nữa".

Từ Tử Lăng thấy nàng ta coi mình và Khấu Trọng như cừu nhân, lại không chịu nghe giải thích, thái độ bá đạo vô cùng, nhưng khi đối diện với khuôn mặt như thơ như hoạ của nàng, gã lại không tài nào nổi giận được, đành làm ra vẻ tự nhiên phóng khoáng, xua tay nói: "Như vậy là tốt nhất, chúng ta ai đi đường nấy, từ đây ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn liên can gì nữa, hà".

Tiếng "hà" cuối cùng, chính là vì gã nghĩ đến hai câu trên, không hiểu sao lúc này gã lại có giọng lưỡi hệt như tên tiểu tử Khấu Trọng vậy.

Đơn Uyển Tinh ngọc diện như phủ một màn sương mờ, tức giận nói: "Ân đã tính xong, bây giờ đến lúc tính oán rồi?".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Chúng ta có oán cừu từ bao giờ vậy?".

Đơn Uyển Tinh hít vào một hơi nói: "Ta thật không hiểu tại sao mẹ lại coi trọng hai tên tiểu tử toàn thân tục khí như là các ngươi vậy? Vừa nhìn ta đã cảm thấy các ngươi không thuận nhãn rồi!".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Nếu như lấy tục nhãn làm tiêu chuẩn nhìn người, chúng ta đích thực không đủ tư cách lọt vào nhã nhãn của công chúa, có điều nếu công chúa thích dùng nhãn tục để định ân oán như thế, sợ rằng người trên phố có quá nửa là đã từng kết oán với công chúa đó".

Ngay chính bản thân Đơn Uyển Tinh cũng không hiểu tại sao mình lại thấy gã thanh niên hiên ngang ngẩng cao đầu đứng trước mặt lại đáng ghét đến vậy, gằn giọng nói: "Không được suy diễn lung tung, ta muốn nói chính là những lời sỉ nhục mà các ngươi đã nói với ta hôm đó, người ta có hảo tâm muốn chào hỏi các ngươi, không ngờ các ngươi lại vô lễ như vậy".

Từ Tử Lăng thờ phào nhẹ nhõm nói: "Như vậy thì dễ giải quyết rồi, chuyện hiểu lầm hôm đó là thế này, chúng tôi nghĩ rằng...".

Ánh mắt gã đảo một lượt trên bàn, lập tức ngây người không nói được gì nữa.

Trời ơi!

Đó không phải cuốn sổ mà gã và Khấu Trọng muốn lấy trộm sao?

Đông Minh Công Chúa thấy gã không nói tiếp, tưởng rằng đã hết lời, không thể giải thích, mặt lạnh như nước nói: "Không còn gì để nói nữa phải không! Bây giờ ta sẽ đánh ngươi một chưởng! Nếu ngươi không tránh được thì để mạng lại đây!".

Từ Tử Lăng giật mình bừng tỉnh, kinh hãi nói: "Chúng ta trước đây vô oán, sau này vô cừu, công chúa sao lại động nộ như thế!".

Đơn Uyển Tinh chỉ cười nhạt nói: "Ta sắp động thủ đây!".

Từ Tử Lăng giật mình thoái lui hai bộ, xua tay lia lịa nói: "Có gì từ từ thương lượng được mà!".

Đơn Uyển Tinh tung mình phi thân lao tới, hữu chưởng giơ lên, khinh linh vô định đánh thẳng vào trước ngực gã.

Từ Tử Lăng không dám nghĩ ngợi nhiều, vội ngưng thần quan sát chưởng thế của nàng, chỉ thấy ngọc chưởng mềm mại như vô lực, không mang theo chút phong thanh kình khí, tựa hồ như nàng ta chỉ muốn đánh yêu gã một cái vậy, nhưng quỹ đạo của chiêu thức lại hết sức kỳ quái, biến hóa liên tục, khiến người ta không thể nào đoán biết.

Điều kỳ quái là gã dường như có thể nắm được biến hóa của nàng, thậm chí là đoán được tâm ý của nàng muốn biến chiêu thế nào nữa.

Từ Tử Lăng biết nếu để nàng ta kích trúng ngực, nói không chừng tiểu mạng của gã sẽ ô hô ai tai, kết thúc một cách âm thầm lặng lẽ trong này.

Lúc này đã là lúc sinh tử quan đầu, gã nào dám chậm trễ, đại đao lập tức rời vỏ, chém mạnh xuống ngọc chưởng, đao thế hung mãnh vô bì.

Đơn Uyển Tinh cười lạnh một tiếng, cả người lao vút lên, tả thủ vươn ra, nắm tay gõ nhẹ vào lưỡi đao đang quét tới, dùng tay không tiếp lấy đao chiêu vô cùng lăng lệ của Từ Tử Lăng.

Chẳng ngờ đao thế đột biến, Từ Tử Lăng bất ngờ rút mạnh đao về phía sau, chém vào cổ tay hữu đang công tới của nàng.

Đơn Uyển Tinh không ngờ đao pháp của gã lại linh hoạt nhường này, nếu như muốn tránh thật dễ như trở bàn tay, nhưng nàng đã nói ra ước định một chiêu, lúc này đâu thể hạ đài được, đành nghiến răng, hữu thủ biến hóa chém mạnh xuống sống đao, đồng thời co người đụng mạnh vào lòng Từ Tử Lăng, hữu thủ hóa thành muôn ngàn đạo chưởng ảnh, sử ra chân tài thực học.

Lúc đầu nàng nói hung hăng như vậy, kỳ thực chỉ muốn đánh cho gã chổng bốn vó lên trời để chế nhạo nằm trút giận mà thôi, nhưng lúc này đã toàn lực xuất thủ, không thể thu phát tự nhiên như khi nãy nữa rồi.

Từ Tử Lăng chợt nghĩ đến con thạch sùng ban sáng, dịch người né tránh một cách hết sức tự nhiên, không chỉ làm tả thủ của Đơn Uyển

Tinh đánh vào khoảng không, mà lưỡi đao còn chém thẳng vào muôn ngàn đạo chưởng ảnh trùng trùng điệp điệp của nàng nữa.

Đơn Uyển Tinh đâu thể ngờ phản ứng của gã lại cao minh nhường ấy, đành vận hết dư lực, dùng thủ pháp tinh diệu tuyệt luân vỗ một chưởng vào lưỡi đao của Từ Tử Lăng, đoạn di động theo gã như bóng với hình, ngọc chưởng phất mạnh vào ngực Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng kêu thảm một tiếng, cả người bay ngược về phía sau, đụng phải cửa phòng bay ra hành lang, đồng thời thổ ra một búng máu tươi, rơi bịch xuống tấm thảm dày dưới đất.

Đơn Uyển Tinh cả kinh thất sắc, đang định chạy ra xem tình hình gã thế nào thì tiếng nói của Đông Minh Phu Nhân đã vang lên: "Có chuyện gì vậy?".

Đơn Uyển Tinh liền dừng bước, lạnh lùng nói: "Tên này đắc tội với nữ nhi, chết cũng đáng đời!".

Đông Minh Phu Nhân xuất hiện trước cửa, thân vận một bộ hoa phục màu xanh như nước hồ thu, mái tóc búi cao, biểu hiện rõ khí chất cao nhã quý phái, nhưng trên mặt lại che một tấm sa mỏng, khiến người ta khó có thể nhìn rõ diện mạo của bà.

Từ đầu kia của hành lang cũng vang lên tiếng người, hiển nhiên là Đơn Uyển Tinh và Từ Tử Lăng động thủ đã làm kinh động đến những người khác.

Đông Minh Phu Nhân nhìn Đơn Uyển Tinh một lượt, đoạn chậm rãi cúi xuống quan sát Từ Tử Lăng.

Gã nhắm nghiền mắt một hồi, bây giờ cũng đã tỉnh lại.

Vừa rồi khi mới trúng chưởng của nàng, đích thực là toàn thân kinh mạch như bị vỡ nát, đau đến muốn xuất thế đăng thiên, nhưng sau khi thổ huyết, gan bàn chân lập tức sinh ra kình khí chảy khắp cơ thể, cơn đau đã giảm bớt đi quá nửa. Vừa thấy Đông Minh Phu Nhân, gã vội vàng bò dậy, ôm ngực cười khổ nói:

"Tại hạ không sao, công chúa quả thật lợi hại! hà".

Nói đoạn vừa cười vừa loạng choạng bỏ đi, trong đầu lại hiện lên cuốn sổ để trên bàn sách trong phòng Đơn Uyển Tinh.

Lúc đầu gã vốn rất ngại chuyện ăn cắp, nhưng bây giờ thì chướng ngại tâm lý đó đã bị một chưởng của Đông Minh Công Chúa dẹp bỏ rồi.

Chương 33: Vi hồ Hoả chiến

Khấu Trọng giúp Từ Tử Lăng xoa ngực, lo lắng hỏi: "Ngươi không sao thật chứ? Con gà mái đó thật là tàn độc, chỉ có điều ta không có hứng chơi đùa với ả ta! Thật không ngờ lại thù dai như vậy!".

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Ngươi nói nhỏ một chút được không? Để ả ta nghe thấy thì phiền phức lớn đó! Hắc! Nói cho ngươi biết một chuyện lạ, vừa nãy khi chân khí trong nội thể ta phát động, quả thật là đã bớt đau rất nhiều. Nếu như có thể vận khí sớm một chút, nói không chừng có thể đỡ được một chưởng của ả ta".

Khấu Trọng nói: "Có điều một chưởng đó xem ra cũng đáng, chỉ cần không chết là được".

Sau đó lại cười hì hì nói: "Chớ nhìn vẻ hung hăng bên ngoài của ả ta, kỳ thực ả không biết từ lúc nào đã yêu ngươi mất rồi, chỉ là vì bản thân ả ta đã có hôn phu, ngươi lại chẳng coi ả ta vào đâu nên mới nộ hoả công tâm, xuất thủ đả thương ngươi".

Từ Tử Lăng bực dọc nói: "Có mẹ ngươi yêu ngươi thì có, yêu như vậy thì thà không yêu còn hơn".

Khấu Trọng càng nghĩ càng chân thực, lên giọng phân tích nói: "Tuy ngươi từng mắng chửi ả ta là đồ câu dẫn nam nhân, không biết liêm sỉ, đắc tội với ả còn nghiêm trọng hơn ta, nhưng ta với ả cũng chẳng tốt hơn là mấy, vậy mà ả lại chỉ tìm mình ngươi để tiết hận, loại tâm sự nữ nhi này rất là vi diệu, ngươi không hiểu được đâu. Lúc ngươi đi gặp ả ta, tên tiểu tử Thượng Minh đó cứ thấp thỏm không yên, lòng dạ không biết rối bời thế nào".

Từ Tử Lăng thừa cơ chuyển chủ đề: "Nói như vậy thì tên Thượng Minh đó ắt hẳn là phu tế chưa quá môn của ác bà nương công chúa đó rồi! Hứ! Dù là tất cả Đông Minh Phái có đến quỳ trước mặt cầu khẩn ta cũng không thèm gia nhập đâu, nam nhân lại biến thành vợ người ta, ai mà chịu được chứ".

Khấu Trọng cười hi hi nói: "Ngươi đừng quên chúng ta là do nữ nhân nuôi lớn đấy nhé". Tiếp đó lại nghiêm mặt nói: "Đêm nay sau khi đến Vi Sơn Hồ, Đông Minh Phu Nhân và ác bà nương công chúa đó sẽ đi gặp lão gia của Lý Thế Dân, đó chính là lúc chúng ta ra tay trộm đồ, từ đây leo cửa sổ xuống thật dễ như trở bàn tay thôi mà".

Lúc này cảnh sắc bên cửa sổ đã thay đổi, không còn là vách núi dựng đứng nữa mà là nước sông trong veo, mây trắng lững lờ, xa xa bên bờ là đồng ruộng nối tiếp thẳng cánh cò bay, thì ra là thuyền đã tiến vào địa phận Vi Sơn Hồ.

Cửa phòng lại bật mở, xú tỳ nữ ban nãy nhẹ nhàng bước vào, đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, thô lỗ hỏi: "Còn đau không?".

Từ Tử Lăng thấy được quan tâm quá đâm ra kinh hãi, đang định bảo không có gì đáng ngại thì Khấu Trọng đột nhiên hích gã một cái, cướp lời nói: "Nghỉ ngơi hai ba ngày là không sao rồi, đa tạ tỷ tỷ quan tâm".

Xú tỳ lạnh lùng nói: "Ai quan tâm các ngươi, chỉ là phu nhân muốn ăn cơm cùng các ngươi, bảo ta đến hỏi thăm mà thôi. Nếu không sao thì tốt rồi!".

Nói đoạn quay đầu bỏ đi thẳng.

Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau, lúc này tiếng gõ cửa lại vang lên, mỹ tỳ

Đơn Như Nhân ở bên ngoài nói vọng vào: "Có thể vào trong được không?".

Khấu Trọng nhảy dựng lên, chạy ra mở cửa, cúi người chào nói: "Tỷ tỷ xinh đẹp! Mời vào!".

Đơn Như Nhân bật cười hích hích, lườm gã một cái, thướt tha bước vào trong, thấy Từ Tử Lăng đang ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, thần sắc như thường thì ngạc nhiên nói: "Phu nhân nói thật chẳng sai chút nào, nhìn bên ngoài ngươi có vẻ bị thương nặng, kỳ thực không hề nghiêm trọng".

Từ Tử Lăng không nỡ lừa nàng, gật đầu nói: "Chỉ là vẫn còn hơi đau thôi".

Đơn Như Nhân bước đến bên cạnh gã, nhẹ nhàng đặt tay lên trán để thăm nhiệt độ, sau đó thu tay lại nói: "Nội công của ngươi thật kỳ quái, lúc hư lúc thật, lúc có lúc không, khiến người ta khó mà biết cao thấp thế nào".

Khấu Trọng bước đến bên cạnh, thừa cơ dựa sát vào người nàng, khịt khịt mũi hít mùi hương thoang thoảng trên người nàng, rồi ghé miệng vào tai nàng thì thầm: "Đây gọi là cao thâm mạt trắc đó!".

Đơn Như Nhân bực bội nói: "Ngươi nghiêm chỉnh một chút được không? Nói thực lòng, ấn tượng của ta với các ngươi cũng không tốt hơn công chúa là bao nhiêu đâu, các ngươi đi chung với đám người Ba Lăng Bang táng tận lương tâm đó làm gì? Định học nghề buôn người à?".

Khấu Trọng ngần ngừ nói: "Chúng tôi đâu có biết Hương Ngọc Sơn là người của Ba Lăng Bang đâu!".

Đơn Như Nhân càng nói càng có vẻ tức giận, chống tay nói: "Vậy tại sao lại cùng gã đi vào đổ trường làm gì? Đừng nói là các ngươi không biết đó là đổ trường đấy nhé!".

Khấu Trọng thấy nàng ta mắt hạnh trợn tròn, vội hoảng hốt nói: "Đích thực là chúng tôi không biết đó là đổ trường, lúc đầu còn tưởng đó là kỹ viện nữa?".

Đơn Như Nhân thất thanh thốt lên: "Cái gì?".

Khấu Trọng biết đã lỡ lời, đành hít sâu vào một hơi nói: "Ôi! Tỷ tỷ làm sao mà biết được hoàn cảnh của chúng tôi lúc đó chứ, bởi không còn đường nào chạy trốn nên mới phải tìm một chỗ nào để ẩn nấp mà thôi".

Đơn Như Nhân tức giận đến đỏ cả mặt gắt: "Các ngươi chỉ kiếm cớ mà thôi, muốn đến chỗ hạ lưu đó để chơi bời phóng đãng mới thật thì có. Nhìn các ngươi tướng mạo đường đường, không ngờ lại là kẻ bại hoại đến vậy, từ nay ta mặc kệ không để ý đến các ngươi nữa". Nói đoạn giẫm chân bỏ đi.

Khấu Trọng vội vươn tay kéo nàng lại.

Đơn Như Nhân lách người né tránh, quắc mắt nhìn gã, tức giận quát: "Tay thối của ngươi dám đụng vào ta? Công chúa nói rất đúng, đàn ông trên đời này chẳng có mấy người tốt cả!".

Hai gã chẳng ngờ Đơn Như Nhân vốn ôn hòa thùy mị lại trở nên kích động nhường này, không biết nói gì, chỉ há hốc miệng trơ mắt ra nhìn.

Gò ngực đầy đặn của Đơn Như Nhân phập phồng một hồi mới bình hòa trở lại, thấy dáng vẻ hai gã tội nghiệp như vậy lại mềm lòng, nhẹ

giọng nói: "Ta rất ít khi tức giận như vậy, tất cả đều do các ngươi không tốt! Thế này đi! Nếu các ngươi hứa từ nay không đến chỗ đó nữa, ta sẽ tha thứ cho các ngươi!".

Từ Tử Lăng đang định đáp ứng thì Khấu Trọng đã cướp lời nói: "Vậy thì lẽ nào chúng tôi phải đổi sang luyện Đồng Tử Công à?".

Đơn Như Nhân ngây người, gương mặt xinh đẹp đỏ ửng lên, trừng mắt nhìn gã, rồi phẫn nộ bỏ đi.

Nhìn cánh cửa đóng lại đánh "rầm" một tiếng, Khấu Trọng mới nhún vai thở hào nhẹ nhõm nói: "Cũng may không để ngươi lên tiếng đáp ứng, bằng không sau này còn gì là khoái lạc nữa".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Lại đắc tội thêm một người nữa. Hiện giờ trên thuyền ngoại trừ Đông Minh Phu Nhân ra, e rằng ai cũng cảm thấy chúng ta ngứa mắt rồi đó".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Trên thuyền này toàn là quái nhân, cũng may chúng ta sắp đi rồi, bằng không sớm muộn gì cũng trở nên giống như họ thôi. Lưu Cầu tốt nhất không nên đi thì hơn, ta dám khẳng định ở đó chẳng có chỗ nào để vui chơi đâu".

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Vui chơi cái khỉ gì, lần nào đến thanh lâu cũng gặp toàn chuyện đen đủi, xem ra hai chúng ta thiếu chút "thanh lâu vận" rồi".

Khấu Trọng cười cười nói: "Ta không tin! Nào! Chúng ta luyện tuyệt thế thần công đã! Chỉ cần tai nghe được bốn phương tám hướng vậy là có thể tiến hành đại kế được rồi!".

Nói xong liền bước đi bước lại vòng quanh trong phòng.

Dưới ánh hoàng hôn, Đông Minh Hiệu căng buồm lướt đi trên sóng nước Vi Sơn Hồ, mở toàn bộ tốc lực tiến về một mục tiêu nào đó.

Trong phòng ăn lớn của cự thuyền có bày một bàn rượu thịt, Đông Minh Phu Nhân vẫn dùng sa mỏng che mặt, phong thái thần bí lạ thường.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phân biệt ngồi hai bên tả hữu.

Ba vị hộ pháp tiên tử cũng tham gia bữa tiệc.

Đơn Nhu và Đơn Ngọc Điệp mặt vô biểu tình, còn Đơn Thanh thì tỏ vẻ ôn hòa hơn đôi chút, có điểu cả ba đều rất ngạc nhiên trước việc Đông Minh Phu Nhân khoản đãi trọng thể hai gã tiểu tử không chính chuyên này.

Ngoài ra còn có Thượng Minh và một lão già lụ khụ nữa.

Người này được Đông Minh Phu Nhân gọi là Thượng Công, thân hình cao lớn nhưng bị gù, đôi mắt ẩn dưới những nếp nhăn chằng chịt thi thoảng lại ánh lên những tia sáng tím kỳ lạ, nhưng có thần mà lại như vô thần, gây cho người ta một cảm giác khiếp sợ mà không thể nói thành lời.

Những người của Đông Minh Phái đều hết sức tôn kính lão giả.

Ngoại trừ lúc giới thiệu lão có đưa mắt nhìn hai gã một lượt, còn đâu lão đều chỉ ôm lấy bình rượu duy nhất trên bàn tự rót tự uống, không hề để ý đến những đồ ăn ngon lành trên bàn tiệc.

Hai gã nhanh chóng quên đi sự tồn tại của lão.

Đơn Uyển Tinh xem ra vẫn còn đang bực tức, không tham gia bữa

ăn tối nay.

Không biết có phải vì Đơn Uyển Tinh hay không mà ánh mắt Thượng Minh nhìn hai gã tràn đầy địch ý.

Đơn Như Nhân có lẽ là nữ tì thân cận của Đông Minh Phu Nhân, đích thân đứng thị mọi người, dáng vẻ cứng nhắc, có lẽ là cơn giận vẫn còn chưa tiêu hết.

Tóm lại là một bữa cơm không hề vui vẻ.

Lúc bắt đầu Đông Minh Phu Nhân thay nữ nhi nói vài câu xin lỗi với Từ Tử Lăng, sau đó thì quay sang nhàn đàm với bọn Thượng Minh, bỏ mặc hai gã không quan tâm đến nữa.

Hai gã sớm đã quen bị đối đãi kiểu này, đâu thèm để ý đến thái độ của người xung quanh, toàn lực càn quét thức ăn trên bàn. Hai gã đã quen ăn thịt, trên bàn lại toàn rau xanh nên vô luận là ăn bao nhiêu cũng không thể khiến hai gã cảm thấy thoả mãn.

Nhìn cách ăn của hai gã, ngoại trừ Đông Minh Phu Nhân và Thượng Công, những người khác đều tỏ vẻ khinh bỉ.

Thượng Minh lúc này nói đến sự thay đổi trong các lực lượng nghĩa quân:

"Đáng lo ngại nhất chính là phía người Đột Quyết, hiện giờ Lương Sư Đô và Lưu Vũ Chu ở Ưng Dương Phái đã đầu hàng Đột Quyết, được chúng sắc phong cho làm Độ Tỳ Gia Khả Hãn và Định Dương Khả Hãn, hai tên phản tặc này đã phụng lệnh của Đột Quyết Khả Hãn tấn công Thái Nguyên. Nếu Lý Uyên không giữ được Thái Nguyên, người Đột Quyết tất sẽ thừa cơ xâm phạm, lúc đó thì Trung Nguyên e khó giữ".

Chúng nhân đều lộ thần sắc chú ý, Đơn Nhu nói: "Lý phiệt hiện giờ trước sau đều có địch. Trước thì có Đột Quyết, sau lưng thì có Độc Cô phiệt và Vũ Văn phiệt hận không thể khiến cho họ toàn quân tan rã. Nhưng chuyện này không ai giúp được họ cả, chỉ có thể xem tạo hóa của họ Lý mà thôi".

Đơn Ngọc Điệp tiếp lời: "Cũng may Lý Uyên có mấy nhi tử tốt, Thái Nguyên lại nằm ở thượng du sông Phần, giữa Thái Hành Sơn và Hoàng Sơn, địa thế hiểm trở, chỉ cần lấy Hà Đông làm gốc, binh tinh lương nhiều, thêm vào phụ tử Lý Uyên lại quảng thi ân đức, kết nạp hào kiệt thiên hạ, thế lực không ngừng mở rộng, xem ra không phải là không có thực lực".

Thượng Minh lắc đầu phản đối nói: "Có điều Lý Uyên vẫn quá do dự, lúc nào cũng nghĩ đến quan hệ biểu huynh biểu đệ với tên hôn quân đó, khẳng định sẽ có một ngày lão bị tên hôn quân hại chết chứ chẳng nghi. Nếu như ta mà là Lý

Uyên, ta sẽ nhân lúc hôn quân điều động quân đội Quan Trung đi đánh Đỗ Phục Uy ở Giang Đô, còn quân Ngõa Cương thì đang cầm chân chủ lực quân Tuỳ ở Lạc Dương, khởi binh tạo phản, đánh thẳng vào kinh sư.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe xong mà lòng như lửa đốt, thầm nhủ thì ra tình thế là vậy, chẳng trách Lý Thế Dân lại muốn lão gia của gã tạo phản như vậy.

Đơn Thanh nói: "Đáng tiếc chúng ta bị tổ huấn hạn chế, không thể nhúng tay vào chuyện ở Trung Nguyên, bằng không khi gặp Thế Dân có thể phân trần lợi hại với y".

Đông Minh Phu Nhân nhạt nhẽo nói: "Chuyện chúng ta nhìn ra,

người khác lẽ nào lại không nghĩ ra? Chuyện này không cần nói nữa".

Chúng nhân thấy vậy thì không ai dám lên tiếng nữa.

Trầm mặc hồi lâu, bất chợt Thượng Công đưa mắt liếc nhìn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng làm hai gã dựng hết tóc gáy, thức ăn trong miệng cũng nuốt không trôi. Chỉ thấy giọng nói khan khan khó nghe của lão vang lên: "Công phu của các ngươi là do ai truyền dạy?".

Khấu Trọng mạnh dạn trả lời: "Do mẹ dạy".

Đông Minh Phu Nhân ngạc nhiên hỏi: "Ai là mẹ ngươi?".

Từ Tử Lăng giải thích: "Mẹ của hắn cũng là mẹ của tôi, người ta thường gọi là La Sát Nữ".

Đông Minh Phu Nhân nói: "La Sát Nữ Phó Quân Sước nổi danh tâm lang thủ lạt, thật không ngờ chẳng những nhận hai ngươi làm nghĩa tử mà còn chịu hy sinh tính mạng vì các ngươi nữa".

Trên mặt hai gã đều lộ vẻ đau thương.

Thượng Công lắc đầu nói: "Không đúng! Các người luyện công được bao lâu rồi?".

Khấu Trọng đếm đếm ngón tay, thành thực trả lời: "Hơn một năm rồi!".

Bọn Đơn Thanh đều lộ vẻ kinh ngạc, võ công của hai gã tuy chưa đâu vào đâu, nhưng chỉ mới hơn một năm mà đã có thể ngạnh tiếp một chưởng của Đơn Uyển Tinh, đích thực là vô cùng hiếm thấy.

Thượng Công trầm ngâm hồi lâu, thở dài nói: "Nếu như các ngươi có thể tránh được cái họa tẩu hoả nhập ma, thành tựu sau này e rằng không ai có thể tưởng tượng nổi".

Đông Minh Phu Nhân nói: "Mỹ tiên cũng từng xem qua pháp môn hành khí của chúng, nhưng không có đầu mối gì cả, nên không biết bắt đầu từ đâu, do vậy nên mới bỏ ý định thu nhận hai đứa nó vào bản phái. Thượng Công nếu có biện pháp gì, hà cớ không chỉ điểm cho hai đứa nó mấy điều".

Thượng Công chỉ lắc đầu không nói thêm gì nữa.

Khi trở về đến phòng của mình, hai gã mới cảm thấy nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Trên đời này thật lắm ân oán. Ngươi nhìn tên Thượng Minh đó xem, đúng là chó mượn oai chủ, ra vẻ cao cao tại thượng với chúng ta thật là đáng ghét! Hà! Cũng may là bản thiếu gia đây rộng lượng, không thèm tính toán với hắn".

Từ Tử Lăng bật cười nói: "Nếu ngươi không tính toán thì cũng không cần nhắc đến làm gì nữa".

Khấu Trọng vỗ trán nói: "Ngươi nói đúng lắm! Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta không nhắc đến tên tiểu tử này nữa".

Từ Tử Lăng khổ não nói: "Làm sao mới biết được bao giờ phu nhân rời thuyền đi gặp Lý tiểu tử đây?".

Khấu Trọng cười nói: "Đơn giản lắm! Khi thuyền dừng chính là lúc bà ấy rời khỏi thuyền đó".

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Nếu như phu nhân hẹn Lý tiểu tử lên

thuyền gặp mặt thì chúng ta không phải hảo mộng thành không hay sao?".

Khấu Trọng thoáng ngẩn người, sau liền thấp giọng nói: "Không cần nghĩ nhiều vậy, chỉ cần bọn họ đều tập trung trong khách sảnh là chúng ta lập tức động thủ vậy thì mạng của Lý tiểu tử và lão gia của hắn đều nằm trong tay chúng ta rồi.

Từ Tử Lăng thò đầu ra ngoài, quan sát một hồi, rồi quay lại nói: "Không phải họ đã nói người của Vũ Văn phiệt muốn tấn công Đông Minh Hiệu hay sao? Tại sao không thấy tông ảnh đâu cả?".

Khấu Trọng nói: "Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai bây giờ?".

Tiếng thuyền chạy đột nhiên thay đổi, dường như đã giảm dần tốc độ.

Hai gã bắt đầu cảm thấy khẩn trương, nhẫn nại ngồi yên chờ đợi.

Đêm nay trời trong gió mát, vầng bán nguyệt lơ lửng treo giữa trời, cảnh sắc trên sông nước đẹp mê hồn người.

Dưới ánh sáng mờ ảo của trăng sao, chiếc Đông Minh Hiệu chậm rãi cập vào một cô đảo trên hồ, cạnh đó sớm đã đậu một chiếc thuyền lớn khác.

Hai gã thò đầu ra ngoài cửa sổ quan sát, nhận ra đó là chiến thuyền của Lý

Thế Dân, trong lòng càng thêm thấp thỏm không yên. Đến khi Đông Minh Hiệu hoàn toàn dừng lại, hai gã đã phục xuống sàn thuyền, tai áp xuống ván, vận công lắng nghe.

Tầng dưới vẫn lặng yên không tiếng động, tựa hồ như một quỷ vực không người.

Chính vào lúc này, một tiếng thở dài vang lên bên tai hai gã.

Cả hai kinh hãi ngồi dậy, mặt cắt không còn giọt máu.

Khấu Trọng sợ hãi nói: "Đó là tiếng của Thượng Công, có đốt thành tro ta cũng nhận ra được".

Từ Tử Lăng nói: "Lão già này tại sao lại thở dài lớn tiếng thế? Giống như là đang ghé miệng vào sát tai chúng ta vậy".

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi nói: "Mặc kệ đi! Nửa tuần hương nữa chúng ta sẽ trèo cửa sổ xuống trộm đồ, sau đó sẽ mượn đường nước bỏ chạy".

Hai gã ngồi xuống ghế, cố nén nỗi sợ hãi và sự hồi hộp chờ đợi.

Bên ngoài hành lang chợt vang lên tiếng bước chân, cả hai đang thầm kêu khổ thì tiếng bước chân đã đi xa dần, trong chốc lát đã không còn nghe thấy gì nữa.

Khấu Trọng đứng dậy nói: "Đến lúc rồi!".

Chính vào thời khắc quan trọng này, tiếng gõ cửa đột nhiên lại vang lên.

Tiếng xú tỳ vang lên ở bên ngoài: "Mau ra đây! Công chúa muốn gặp các ngươi!".

Hai gã chán nản bước theo xú tỳ xuống thư phòng của Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh ở tầng dưới. Đến trước cửa phòng, xú tỳ

lạnh lùng đẩy ra, đoạn đưa tay nói: "Vào đi!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đành miễn cưỡng bước vào.

Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh đã khôi phục nam trang, dáng vẻ nghiêm chỉnh ngồi trên một chiếc ghế cạnh bàn sách, thần sắc bình tĩnh đối diện với hai gã.

Dưới ánh mắt khắt khe của nàng, dưới như hai gã đã lùn đi mất một nửa, trong lòng không khỏi nảy sinh cảm giác mắc cỡ.

Từ Tử Lăng hé mắt nhìn trộm, cuốn sổ kia sớm đã không thấy đâu nữa.

Sự chán nản trong lòng hai gã giờ này quả thật là không thể dùng ngôn ngữ mà nói lên được.

Đơn Uyển Tinh nhạt nhẽo nói: "Hôm trước tâm tình ta không được tốt nên mới lỡ tay đả thương Từ công tử, giờ coi như chính thức xin lỗi ngươi".

Biểu hiện của nàng tuy khách khách khí khí, hơn nữa lại xin lỗi ngay trước mặt hai gã, nhưng cả hai cùng biết rõ nàng thực ra vẫn chẳng coi hai gã vào đâu, ngay cả ghế cũng không có để ngồi, có lẽ trong mắt nàng, hai gã cũng giống như đám thủ hạ kia, chỉ có thể đứng cung kính đợi lệnh của nàng mà thôi.

Đơn Uyển Tinh lạnh lùng quan sát hai gã rồi nói tiếp: "Tại sao hai ngươi không nói gì?".

Khấu Trọng tức giận làu bàu: "Có gì đáng nói chứ, cô nương muốn nói gì thì cứ nói hết đi!".

Đơn Uyển Tinh khẽ nhếch môi cười, liếc mắt nhìn Từ Tử Lăng một cái, đoạn nhẹ giọng nói: "Ta đối với ngươi đích thực là không được tốt lắm, nhưng tất cả đều do các ngươi mà ra cả. Cũng may là tất cả sẽ lập tức kết thúc ở đây, ta đã an bài nơi đi chốn ở cho các ngươi rồi".

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đồng thanh thốt: "Cái gì?".

Đơn Uyển Tinh nhạt giọng nói: "Không cần kinh hãi như vậy, trên giang hồ hiện giờ có đủ năng lực bảo hộ các ngươi cũng không có nhiều lắm đâu, Lý phiệt chính là một trong số đó. Dựa vào quan hệ của chúng ta và Lý phiệt, chỉ cần chúng ta chịu mở miệng, bọn họ tự nhiên sẽ chiếu cố các ngươi".

Hai gã chửi thầm trong bụng, nếu cứ theo nàng lên thuyền của Lý Thế Dân, hai gã liệu có còn mặt mũi nào gặp tên tiểu tử đó nữa?

Khấu Trọng vội nói: "Làm phiền công chúa phải lao tâm, chúng ta đã quen tự do tự tại như vậy rồi, sợ nhất là phải gửi thân vào làm thuộc hạ người ta, làm gì cũng phải nhìn sắc mặt, nếu công chúa cảm thấy chúng tôi không thuận mắt, chúng ta sẽ lập tức nhảy xuống hồ bỏ đi, như vậy mọi người đều vui vẻ, hai nhà cùng cao hứng".

Cặp mắt xinh đẹp của Đơn Uyển Tinh sáng rực hàn quang, tức giận nói:

"Ngươi vừa nói gì?".

Từ Tử Lăng cũng sớm đã ôm một bụng tức khí, liền ra vẻ ngạc nhiên nói:

"Trọng thiếu gia miệng mồm lanh lợi phát âm rõ ràng vậy mà công chúa còn nghe không rõ sao? Chúng ta tuyệt đối không cần người ta

thương hại thu nhận, càng không cần cái thứ mà công chúa gọi là ân hụê đó, bây giờ chúng tôi về phòng lấy đồ sau đó sẽ tự động bỏ đi!".

Kỳ thực hai gã làm gì có đồ đạc để thu dọn, chỉ là muốn kéo dài thời gian, đợi Đông Minh Phu Nhân và ác bà nương trước mắt này rời thuyền để quay lại tìm cuốn sổ bí mật kia.

Đơn Uyển Tinh tức giận quát lớn: "Đứng lại cho ta!".

Hai gã giật mình, lập tức trợn mắt lên nhìn nàng.

Đơn Uyển Tinh tức giận thở dốc, gò ngực phập phồng, thực tế chính bản thân nàng cũng không hiểu tại sao nàng lại dễ bị kích động vì Từ Tử Lăng như thế, thật không giống nàng trước đây luôn bình tĩnh lạnh lùng chút nào.

Sau một hồi trầm mặc đến khó chịu, Đơn Uyển Tinh khôi phục lại bình tĩnh, thở ra một hơi, thanh âm nhu hòa trở lại: "Như vậy được không? Chúng ta chỉ nhờ người của Lý phiệt đưa các ngươi một đoạn đường, khi nào đến nơi an toàn, các ngươi có thể tuỳ tiện bỏ đi. Có lẽ các ngươi còn chưa biết, hôn quân kia đã hạ lệnh thiên hạ, dù thế nào cũng phải đoạt lại Trường Sinh Quyết trong tay hai ngươi về đó".

Lần đầu tiên trong ngữ khí của nàng tỏ chút quan hoài đến hai gã.

Có điều do sớm đã có thành kiến, hai gã tự nhiên không hề có chút cảm giác, hơn nữa còn cảm thấy không thể chấp nhận được. Khấu Trọng cười ha hả nói: "Nếu đã như vậy, chúng ta càng không thể lên thuyền của Lý phiệt được, nói cho cùng Lý phiệt cũng là một trong đám chó săn của cẩu hoàng đế đó mà thôi, làm sao biết họ không thấy lợi quên nghĩa, bán đứng hai huynh đệ chúng ta chứ?".

Đối với Khấu Trọng, dường như vị công chúa xinh đẹp này khoan dung hơn rất nhiều, chỉ thấy nàng mỉm cười nói: "Chớ nên nghĩ người khác xấu như vậy, khi ngươi gặp Lý Thế Dân sẽ biết thế nào là nhân vật anh hùng chân chính khiến người ta tâm phục khẩu phục. Không cần phải quá lo lắng, ta có thể lấy danh dự của Đông Minh Phái ra bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện đó đâu".

Khi nàng nói đến Lý Thế Dân, không ngừng đong đưa cặp mắt trong sáng như pha lê nhìn Từ Tử Lăng, tựa hồ như muốn nói nếu như đem so sánh với Lý

Thế Dân, ngươi vẫn còn kém xa lắm.

Từ Tử Lăng không hề tơ hào cảm giác, vô tư nhún vai nói: "Mặc kệ hắn ta là anh hùng thật hay anh hùng giả, chúng ta tự do tự tại đã quen rồi, không hề có hứng thú đi bợ đít nhân vật anh hùng trong mắt công chúa".

Khấu Trọng chợt nhớ Đông Minh Phu Nhân đã từng nói hai gã cần phải lịch duyệt giang hồ nhiều hơn, tâm niệm chuyển động nói: "Đề nghị này của công chúa e rằng chưa được phu nhân đồng ý đúng không?".

Đơn Uyển Tinh ngọc dung như phủ một lớp sương lạnh, phất tay áo nói: "Cút đi cho ta! Đợi lát nữa trở về đứng để ta thấy mặt các ngươi nữa! Các ngươi thích chết thì đi mà chết đi!".

Hai gã như nhận được hoàng ân, vui mừng hớn hở đi ra ngoài.***

Hai gã nhẹ nhàng bám theo cửa sổ đến bên ngoài thư phòng.

Trong phòng đèn lửa tối om, im lặng không tiếng động.

Hai gã đâu dám do dự, thò đầu vào quan sát, sau khi khẳng định không có người, mới dám lách người vào.

Hai gã y theo thủ pháp của Trần lão mưu, bình tĩnh chia nhau lục soát thưp hòng.

Tìm cả nửa canh giờ, tìm kỹ từng tấc một khắp phòng, nhưng hai gã vẫn tìm không ra cuốn sổ đó.

Hai gã chán nản ngồi phịch xuống đất, thất vọng đến nỗi suýt chút nữa thì bật khóc.

Nếu như có được cuốn sổ đó, chẳng những có thể giúp được cho Lý tiểu tử, nói không chừng còn có thể hại cả nhà Vũ Văn Hóa Cốt bị hoạ tru di.

Nhưng tất cả đều không có nữa.

Cuốn sổ đó căn bản không có trong thư phòng này.

Khấu Trọng khổ sở nói: "Bà nương đó nhất định đã mang theo cuốn sổ đó đi gặp Lý tiểu tử rồi, lần này coi như hết rồi. Khổ nhất là chúng ta phải lập tức rời khỏi đây, bằng không sẽ bị ác bà nương đó đá bay xuống biển như là phế vật vậy".

Từ Tử Lăng buồn nản nói: "Muốn đi thì thừa cơ đi sớm một chút đi!".

Thanh âm độc đáo rất dễ nhận ra của Thượng Công lại vang lên bên tai hai gã.

Hai gã nào không biết đại hoạ đã lâm đầu, nhảy dựng lên, đang định nhảy ra ngoài cửa sổ xuống nước, Thượng Công đã lướt người tới cửa sổ như một con linh miêu, không hề còn dáng vẻ lọm khọm như

trước nữa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bị lão chặn đứng đường thoát duy nhất, tiến thoái lưỡng nan, tình hình hung hiểm vô cùng.

Thượng Công giương cao tả thủ, thấp giọng cười nói: "Các ngươi muốn tìm cuốn sổ đó phải không? Có bản lĩnh thì đến mà lấy!".

Hai gã lập tức ngẩn người, tròn mắt nhìn cuốn sổ bảo bối trên tay trái lão, đương nhiên là không dám ra tay cướp lấy.

Thượng Công nhạt giọng nói: "Phu nhân đã giao trách nhiệm bảo vệ cho ta, lão phu làm sao có thể khiến người thất vọng được chứ. Mấy ngày nay ta đều để ý đến các ngươi, nghe các ngươi nói chuyện, lại từng lên tiếng cảnh cáo nhưng các ngươi vẫn là tặc tính khó đổi, khiến lão phu vô cùng thất vọng".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Chúng ta nhận sự uỷ thác của bằng hữu".

Thượng Công lạnh lùng ngắt lời: "Lão phu không cần biết các ngươi có lý do gì, chỉ biết cuốn sổ này có quan hệ đến danh dự của Đông Minh Phái chúng ta.

Có điều nếu không có hai tên tiểu tử các ngươi, chúng ta cũng không biết cuốn sổ này lại là căn nguyên của tai hoạ. Khi phu nhân trở lại lão phu sẽ xin phu nhân huỷ nó đi, tránh để sau này có người lợi dụng nó làm công cụ để đấu đá lẫn nhau nữa".

Hai gã lúc này không còn quan tâm đến cuốn sổ nữa, mà chỉ quan tâm đến vận mệnh của mình.

Nói đến đây, Thượng Công chợt hạ thấp giọng, dường như sợ kẻ khác nghe được, khiến cho hai gã lại cảm thấy có hi vọng.

Thượng Công đặt cuốn sổ lên bàn, mỉm cười nói: "Bản chất của các ngươi không xấu, còn chưa mất đi sự hồn nhiên, có lúc nghe các ngươi nói chuyện, ta cũng không nhịn được phải bật cười".

Khấu Trọng thuận thế thấp giọng hỏi: "Thượng Công có phải định tha cho huynh đệ chúng tôi một lần hay không?".

Thượng Công lắc đầu nói: "Công ra công, tư ra tư, Đông Minh Phái chúng ta trọng nhất chính là pháp quy, Thượng Bình cả đời chưa từng sai sót, lẽ nào lại để hai tên tiểu tử các ngươi làm mất chút khí tiết tuổi già chứ. Nhưng sau khi phu nhân trở về, ta sẽ nói giúp các ngươi vài câu. Bây giờ thì quỳ xuống cho lão phu!".

Hai gã nghĩ đến Đông Minh Công Chúa, thầm nhủ sĩ khả sát bất khả nhục, đưa tay đặt lên cán đao.

Thượng Công lắc đầu thở dài nói: "Nếu như đổi lại là mười năm sau, lão phu thật không dám đảm bảo tấm thân già này có thể đỡ nổi một chiêu hợp kích của hai ngươi, nhưng hiện giờ hai ngươi còn kém lắm! Nào lên đi!".

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, biết sự tình không thể vãn hồi, cùng lúc bạt đao công tới.

Thượng Công lộ vẻ kinh ngạc, không hoảng không loạn, hai ống tay áo phất lên, phát ra hai đạo kình khí, nghênh tiếp hay thanh trường đao chém tới như điện.

Với thân phận địa vị của lão, tự nhiên cần thắng một cách sạch sẽ nhanh gọn, nếu như kinh động đến những người khác, thể diện của lão tự nhiên bị tổn hại rất nhiều.

" Bùng bùng!" Hai tiếng nổ lớn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hồ khẩu toé máu, trường đao thoát thủ bay đi, cả người bay ngược về phía sau, ngực đau như bị búa tạ bổ vào.

Hai gã tưởng rằng không xong rồi thì Thượng Công chợt rên lên một tiếng, lảo đảo ngã xuống.

Cả hai đang cảm thấy khó hiểu thì một hắc y nhân từ ngoài cửa sổ đã lăng không bay vào truy kích Thượng Công, hai tay cầm hai thanh đoản kiếm dài chừng một thước, chiêu chiêu đều nhằm vào chỗ yếu hại của Thượng Công, thủ đoạn lang độc vô cùng.

Trong sát na ngắn ngủi, Thượng Công đã trao đổi với kẻ ám toán hơn chục chiêu, lúc này hai gã mới lảo đảo ngồi dậy, hồn kinh vẫn còn chưa định.

Chỉ thấy trong thư trai rộng rãi, hắc y nhân giống như loài quỷ mị di hình hoán ảnh xung quanh Thượng Công, triển khai thế công kinh người như trường giang đại hải, không để cho đối phương nửa cơ hội lấy hơi.

Nhãn lực của hai gã đã tốt hơn rất nhiều so với lúc trước, cảm thấy thân thủ hắc y nhân này cũng không kém hơn Đỗ Phục Uy là mấy.

Hai gã đang không biết có nên gọi người đến tiếp cứu hay không thì Thượng Công đã rống lên một tiếng kinh thiên động địa, tung người nhảy ra khỏi lưới kiếm của địch nhân, "Ầm" một tiếng phá vách ra ngoài.

Người kia hiển nhiên không để ý đến Thượng Công nữa, lướt mình tới bên cạnh bàn nhặt lấy cuốn sổ, đoạn tung mình bay ra ngoài cửa sổ.

Lúc này tiếng bước chân dồn dập đã vang lên bên ngoài, hai gã vội hét lên một tiếng nhảy dựng lên toàn lực bổ ra ngoài cửa sổ, nhảy thẳng xuống nước.

"Ùm ùm!"

Hai gã chìm sâu xuống lòng nước lạnh, đang cố sức bơi xa khỏi Đông Minh Hiệu thì đột nhiên cảm thấy có gì không ổn, thì ra bối tâm đã bị người khác chộp cứng, đồng thời chân khí thông qua đó truyền khắp cơ thể, liên tiếp phong bế mười mấy chỗ huyệt đạo trên người.

Người kia hiển nhiên cho rằng đã phong bế hết huyệt đạo của hai gã nên chuyển sang nắm vào cánh tay, lướt đi dưới mặt nước với một tốc độ kinh người, được chừng hơn chục trượng mới nhô đầu lên khỏi mặt nước.

Bên phía Đông Minh Hiệu không ngừng vang lên tiếng hò hét, tình thế hỗn loạn vô cùng.

Người kia cười lạnh một tiếng nắm lấy cổ áo hai gã, hai chân đạp nước, tấn tốc bơi đi. Lúc này luồng chân khí kỳ dị trong nội thể hai gã đã trước sau tự phát xông phá các huyệt đạo bị chế trụ, cả hai đang không biết có nên động thủ hay không thì người kia đã tức giận mắng: "Lũ cuồng đồ không biết chết sống!".

Hai gã hé mắt xem trộm, chỉ thấy hơn mười chiếc khoái thuyền đang đuổi theo ba người như đạn pháo.

Người kia lại kéo hai gã chìm xuống mặt nước. Khấu Trọng thấy cơ hội đã đến liền hích vào Từ Tử Lăng một cái, cùng lúc tập trung toàn thân kình lực, vận công thúc mạnh vào tiểu phúc và eo hông của người kia.

Người kia đau đớn cong người lại, buông tay đang nắm hai gã ra, đồng thời thổ ra một búng máu tươi. Khấu Trọng sớm biết y đã dùng giấy dầu bọc cuốn sổ kia lại giắt ở thắt lưng nên thừa cơ thi triển diệu thủ không không, giắt luôn vào trong người.

Từ Tử Lăng tiếp tục vung quyền đấm thẳng vào mặt địch nhân, song đối phương quả nhiên công lực cao tuyệt, cố nhịn đau dịch người qua một bên, tránh né khỏi một quyền như búa bổ.

Hai gã không dám truy kích, vội cố sức lặn sâu xuống đáy hồ, triển khai toàn lực bơi về phía cô đảo.

Đây chính là chỗ thông minh của hai gã, bởi muốn tránh khỏi sự truy kích của cao thủ này tuyệt đối không phải là một chuyện dễ. Nhưng vô luận là y ngang ngược thế nào cũng không dám quay lại chỗ của Lý phiệt và Đông Minh Phái.

Chỗ tinh diệu nhất chính là người của Đông Minh Phái sẽ tìm kiếm ở các vùng lân cận, chứ tuyệt không nghi ngờ bọn gã sẽ quay ngược lại.

Hai gã giờ như cá trong nước, trong chốc lát đã trở lại bên dưới đáy thuyền của Lý Thế Dân, sau khi nổi nên mặt nước, chỉ thấy Đông Minh Hiệu đèn đuốc sáng rực, còn chiếc thuyền của Lý Thế Dân thì không có ánh đèn, im lặng như tờ.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Mong rằng đám người của Lý tiểu tử không xem chúng ta là tặc tử".

Từ Tử Lăng nói: "Lên đi thôi! Lúc nãy sém chút nữa thì lão già đó đánh gãy tay ta rồi!".

Trải qua thiên gian vạn khổ cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ, có

thể không áy náy mà cầm ngân lượng của Lý Thế Dân, trong lòng hai gã hưng phấn đến độ khó thể hình dung.

Hơn nữa bọn gã đã "anh dũng" đoạt được cuốn sổ từ trong tay cao thủ thần bí chứ không phải ăn trộm nên cũng bớt phần áy náy, lương tâm cũng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Bọn gã theo đường cũ bò lên, khi đi qua căn phòng muội tử của Lý Thế Dân, Khấu Trọng nhớ đến thanh âm ôn nhu hòa dịu đó, không nén nổi tò mò, bèn thò đầu vào quan sát.

Trong lúc gã hoàn toàn không có phòng bị, một thanh trủy thủ phóng vọt ra như thiểm điện, đâm thẳng vào cổ họng gã. Khấu Trọng suýt chút nữa thì rơi xuống, ngón tay cũng không dám động đậy, đờ người ra bám trên cửa sổ.

Một gương mặt thanh tú diễm lệ tuyệt trần thò ra lạnh lùng nhìn gã với ánh mắt dò xét.

Lúc này Từ Tử Lăng đã bò lên bên cạnh gã, đưa tay đẩy nhẹ, nhắc nhở Khấu Trọng không nên dừng lại quá lâu, bằng không mạng nhỏ sẽ khó bảo toàn.

Mỹ nữ này hoàn toàn có thể so bì được với Đông Minh Công Chúa. Chỉ nghe nàng thấp giọng hỏi: "Ngươi là ai?".

Khấu Trọng khó khăn nói: "Ta là Khấu Trọng, là Lý".

Mỹ nữ vội thu truỷ thủ lại nói: "Còn không mau vào đi! Để người ta nhìn thấy thì chết đấy!".

Khấu Trọng cả mừng, vội ngoắc tay gọi Từ Tử Lăng, cả hai gã để người ướt đẫm, nước chảy tong tỏng chui vào trong khuê phòng của

thiếu nữ kia.

Chuyện đầu tiên Khấu Trọng làm sau khi vào phòng chính là lấy gói đồ kia ra, mở lớp vải dầu.

Cuốn sổ hiện ra trước mắt.

Hai gã reo lên mừng rỡ.

Mỹ nữ kia hiển nhiên biết rõ cuộc giao dịch giữa Lý Thế Dân và hai gã.

Nàng cầm cuốn sổ lên, mở ra một trang rồi hân hoan nói: "Quả nhiên không sai, hai người cũng đi theo đến đây. Để ta lên coi nhị ca đã về hay chưa".

Nói đoạn nhoẻn miệng cười, quay người đi ra khỏi phòng. Hai gã ngồi dựa vào vách phòng, cảm giác như vừa được tái thế làm người. Khấu Trọng thở dài nói: "Tiểu cô nương đó thật đẹp, sớm biết vậy thì không cần ngân lượng nữa, lấy người được rồi". Từ Tử Lăng cười cười nói: "Lần này ta nhường cho ngươi, lần sau gặp được một mỹ nữ đẹp hơn gấp bội thì đến lượt ta nhé".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Của ngươi của ta cái gì, ngươi thử nghĩ xem chúng ta là thứ gì, người ta làm tiểu thư thiên kim, gia thế hiển hách, lúc nào mới đến lượt chúng ta chứ?" Từ Tử Lăng thất thanh nói: "Trọng thiếu gia biến thành kẻ khiêm cung từ lúc nào vậy, ngươi không phải thường nói chúng ta là võ lâm cao thủ hay sao? Lại nói có thể phong hầu bái tướng, tại sao lại đột nhiên mất khí thế như vậy?".

Khấu Trọng thở dài nói: "Nói thì nói vậy thôi. Công phu của chúng ta so với cao thủ không may vừa nãy còn kém rất xa. Y bị chúng ta đánh lén lúc không hềp hòng bị vậy mà chỉ thổ ra một búng huyết là

hết chuyện. Còn lão già họ Thượng đó nữa, lão nói phải tám mười năm nữa công phu của chúng ta mới có thể đạt đến hoả hầu. Đúng rồi, lát nữa nhớ phải bảo Lý tiểu tử cho hai thanh đao nữa, không có đao thì đánh nhau cũng không đánh nổi đâu".

Từ Tử Lăng nói: "Không nên không nên, bằng không cả đời chúng ta cũng không học được công phu quyền cước đâu. Không có đao thì dùng song thủ vẫn có thể sử ra được Huyết Chiến Thập Thức của Lý đại ca mà".

Đợi chờ chừng hơn một tuần hương, muội tử của Lý Thế Dân mới quay lại, lúc này hai gã mới nhìn rõ nàng đang mặc một bộ hoa phục màu xanh nhạt, thân hình yểu điệu, phong thái cao nhã, khiến người ta không thể tìm ra khuyết điểm nào.

Mỹ nhân thấy hai gã ngồi bịch xuống sàn như hai tên khất cái, bèn gắt gỏng nói: "Tại sao lại ngồi xuống đất? Còn không mau đứng dậy?".

Hai ngã ngây ngô đứng dậy, cửa phòng lại bật mở, Lý Thế Dân chạy vào như một cơn gió, ôm chặt lấy hai gã, mặc cho toàn thân ướt đẫm. Chỉ nghe y kích động nói: "Thành công rồi! Vừa rồi Đông Minh Phu Nhân còn viết một bức thư bảo ta phải lập tức trở về Thái Nguyên giao cho gia phụ nữa. Sau này Lý gia có được thiên hạ, quyết sẽ chẳng bạc đãi hai vị đâu".

Chương 34: Chí cao hơn trời

Từ Tử Lăng tỉnh lại thì trời đã tảng sáng, thấy lần đầu tiên Khấu Trọng dậy sớm hơn mình, đang ngây người đứng bên cửa sổ ngơ ngẩn nhìn ra ngoài.

Đây là căn phòng mà Lý Thế Dân đã an bài cho hai gã, ngay bên cạnh là phòng của muội tử Lý Tú Ninh của y.

Từ Tử Lăng bước đến bên cạnh, chỉ nghe gã thở dài nói: "Tiểu Lăng! Ta có ý trung nhân rồi!".

Từ Tử Lăng thất thanh thốt lên: "Cái gì?".

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Ngươi không cảm thấy muội tử của của tiểu tử họ Lý đó thật duyên dáng hay sao? Vừa hào phóng lại vừa ôn nhu, cặp mắt long lanh quyến rũ, ngực thì nhỏ nhắn dễ thương, hai cặp đùi nữa... ôi! Thật hấp dẫn chết đi được! Gương mặt trắng như trứng gà bóc vậy, ta dám khẳng định đó là gương mặt khả ái nhất trên đời này. Da nàng ta mềm mại như gấm đoạn vậy, trắng hồng lên nữa. Trời ơi! Nếu đêm nào cũng được ôm tấm thân đó ngủ thì ta thật không dám nghĩ gì hơn nữa, bởi vì trên đời này làm gì có chuyện nào thoả mãn hơn thế nữa đâu? Giọng nói của nàng ta thật khiến người ta say mê, thi thoảng lại nhoẻn miệng mỉm cười... lại còn cái liếc mắt nữa... tiểu Lăng à! Ta sắp yêu đến chết rồi!".

Từ Tử Lăng chộp lấy vai gã, cười đến gập của người lại, thở hổn hển nói:

"Đó gọi là yêu hay sao? Là tên vô lại nhà ngươi thấy sắc khởi tà tâm

thì có".

Sau đó lại ngạc nhiên nói: "Không phải ngươi thường nói càng nhiều vợ các tốt hay sao? Tại sao lần này lại thoả mãn sớm như vậy?".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Đừng lôi chuyện cũ của ta ra nữa được không?

Ta chẳng qua là vì chưa có ý trung nhân nên mới nói vậy để an ủi mình mà thôi.

Hiện giờ đã có nàng, tự nhiên ta phải chuyên tâm nhất chí, ngươi đã hiểu chưa?".

Từ Tử Lăng ôm lấy bờ vai rộng của gã, ngạc nhiên nói: "Xem ra lần này ngươi đã thật lòng rồi".

Khấu Trọng phẫn nộ nói: "Đương nhiên là thật lòng rồi. Hiện giờ Lý tiểu tử đang vội đi Thái Nguyên để ép lão tử nhà hắn tạo phản. Với thanh uy của Lýp hiệt, lại có cả Thái Nguyên làm căn cứ địa, binh tinh lương nhiều, rất có cơ hội làm hoàng đế. Chúng ta dù sao đi nữa cũng phải đầu nhập nghĩa quân, chi bằng cứ đầu quân về với Lý tiểu tử là được. Y thế nào chẳng niệm tình chúng ta đã từng lập đại công, ta nghĩ chức quan cũng không đến nỗi thấp quá đâu".

Từ Tử Lăng thoáng ngẩn người, thấp giọng nói: "Không phải ngươi đã chán đầu nhập nghĩa quân rồi hay sao? Chi bằng chúng ta chuyên tâm nhất chí đi buôn muối kiếm chút tiền tài, có tiền rồi lại đi giúp kẻ khác, như vậy không phải tốt hơn đi đánh sống đánh chết cho người ta sao?".

Khấu Trọng cười bồi nói: "Lúc này khác lúc đó khác... hắc... ta thấy Lý tiểu tử đó có vẻ cũng là chính nhân quân tử, so mặt nào cũng hơn

bọn nửa người nửa quỷ như Đỗ Phục Uy, Lý Mật".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Không cần nói nữa. Nói cho cùng cũng chỉ là ngươi muốn gần gũi Lý Tú Ninh mà thôi. Chớ trách ta dội cho ngươi một gáo nước lạnh nhé. Cô nương này bên ngoài có vẻ khách khí với chúng ta, nhưng ta cứ có cảm giác xa cách thế nào đó. Những nữ nhi xuất thân cao môn quyền quý như nàng ta, tuyệt đối không coi hai tên tiểu lưu manh chúng ta vào mắt đâu".

Lần này đến lượt Khấu Trọng đặt tay lên vai gã, cười hì hì nói: "Người ta lần đầu tiên gặp được chúng ta, vẫn còn là người lạ, lẽ nào ngươi muốn nàng ta phải ôm ngươi vào lòng sao? Trên đời này không chuyện gì là không thể xảy ra cả.

Muốn có vợ tự nhiên phải tốn chút tâm cơ và công phu, đợi lát nữa Lý tiểu tử nhất định sẽ mở lời mời hai kẻ hữu dụng như chúng ta gia nhập Lý phiệt, lúc ấy hãy để ta nói hết cho".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Vậy ai đi cứu Tố Tố tỷ?".

Khấu Trọng hiển nhiên chưa nghĩ đến điểm này, ngây người ra không nói gì.

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Vậy thì ngươi cứ đi theo đuổi Lý Tú Ninh tiểu thư của ngươi đi! Tố Tố tỷ giao cho ta phụ trách được rồi! Nhưng ta tuyệt đối không muốn gia nhập bất kỳ phe cánh nào cả, nếu ngươi muốn gia nhập Lý phiệt thì tùy, có điều phải lấy lại cuốn sổ đó để ta đi báo thù cho mẹ".

Khấu Trọng đang ngây người ra như khúc gỗ thì tiếng gõ cửa chợt vang lên.

Hai gã đi theo tỳ nữ đến một phòng lớn ở tầng trên, Lý Thế Dân đã

bày tiệc đợi sẵn, bên cạnh y còn một thanh niên tuấn tú và một nho sinh cao gầy tuổi chừng tứ thập.

Lý Thế Dân đứng dậy hân hoan nói: "Khấu huynh, Từ huynh mời ngồi!

Chúng ta đều là người nhà cả!".

Hai người kia cũng khách khí đứng dậy thi lễ, khiến hai gã hơi có cảm giác ngại ngùng.

Lý Thế Dân đưa tay giới thiệu vị nho sinh: "Vị này là Bùi Tịch tiên sinh, tuyệt nghệ Vong Hình Phiến danh chấn thiên hạ anh hào, cũng là phó tổng giám của Tấn Dương, kỳ hữu của gia phụ". Bùi Tịch đưa mắt nhìn hai gã một lượt, chắp tay khiêm tốn nói: "Thế Dân điệt quá lời rồi, mấy thứ công phu bắt gà bắt vịt làm sao dám xưng danh thiên hạ chứ, càng không dám nói là anh hùng hào kiệt gì cả".

Tiếp đó lại chỉ tay về phía thanh niên cao lớn kia nói: "Luận công phu thìp hải nói tới Sài Chiêu thế điệt mới đúng". Gã Sài Chiêu kia vội vàng đứng dậy nói mấy lời khiêm nhượng.

Khấu Trọng thấy Sài Chiêu kiếm hoa lệ phục, khí phái cao nhã, so với Lý

Thế Dân chỉ kém phần khí phách phong độ và một tác phong đại tướng mà thôi trong lòng liền nảy sinh hảo cảm, cũng nói thêm mấy lời tâng bốc.

Nhưng thần thái Sài Chiêu lại cao ngạo như không để ý đến hai gã.

Bùi Tịch lại càng coi thường, chỉ coi hai gã như hai tên tiểu tử gặp may lập đại công, sau khi ngồi xuống, chỉ nói chuyện với Lý Thế Dân

và Sài Chiêu, không thèm để ý tới hai gã nữa.

Hai gã đã quá quen chuyện này, nên cũng không chú ý, chỉ chuyên tâm đối phó những mỹ thực bày đầy trên bàn.

Trong lòng Lý Thế Dân, Bùi Tịch và Sài Chiêu hiển nhiên quan trọng hơi hai gã. Có điều y vẫn không quên đạo đãi khách, tự thân gắp bánh cho hai gã, cười cười nói: "Đây là bánh chưng hồ, bên trong có thịt dê và hành trắng, vừng và muối, mùi vị độc đáo vô cùng".

Hai gã lần đầu tiên được ăn món ăn phương bắc, nước miếng cứ trào ra.

Lúc này Sài Chiêu lên tiếng nói: "Lần này thế thúc không thể không khởi binh, nếu khởi binh tất phải lấy Quan Trung trước. Nhưng còn hai đạo tinh binh của Khuất Đột Thông và Tống Lão Sinh thủ ở Bồ Quan và Hoắc Ấp nữa, xem ra thế thúc không phải không có điều cố kỵ".

Bùi Tịch nói: "Khuất Đột Thông và Tống Lão Sinh cố nhiên là đáng lo, nhưng điều ta lo nhất chính là người Đột Quyết, thế lực của bọn chúng càng ngày càng lớn thêm, đông từ Khiết Đan, Thất Vi, Tây tới Thổ Dục Hồn, Cao Xương đều cúi đầu xưng thần, còn những kẻ khởi binh ở phương bắc như Lương Sư Đô, Lưu Vũ Châu, Quách Tử Hòa không kẻ nào là không dựa vào bọn chúng. Khi chúng ta tiến quân Quan Trung, sợ nhất chính bị người Đột Quyết và bọn Lưu Vũ Châu cắn trộm ở phía sau đó".

Lý Thế Dân nói: "Chuyện này thì không cần phải ngại, lực không đủ thì có thể dùng kế. Hiện giờ chuyện tại hạ lo nhất chính là gia phụ vẫn còn do dự bất quyết, chỉ sợ lỡ mất thời cơ tốt này mà thôi".

Bùi Tịch vỗ ngực đảm bảo: "Chuyện này để Bùi Tịch ta lo, chỉ cần ta

và Văn Tịnh nói thêm vài câu cộng với tình thế nguy cấp trước mắt, lệnh tôn liệu còn lựa chọn nào khác chăng?".

Lý Thế Dân hân hoan gật đầu, quay sang nói với hai gã: "Chuyến này tất cả nhờ vào hai vị, nếu không phải cuốn sổ bị mất trộm, sợ rằng khó mà tạo nên đươc tình thế này. Tuyệt diệu nhất chính là hôn quân kia đang bị Đỗ Phục Uy cầm chân ở Giang Đô, đây đúng là thời cơ ngàn năm có một".

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, giờ mới biết thì ra hoàng đế tiểu tử đã đến Giang Đô Dương Châu của cha hờ hai gã.

Lúc này có tiếng ngọc phối va vào nhau lanh canh vui tai vang lên, hai gã quay đầu lại nhìn thì ra là Lý Tú Ninh, nhất thời cả hai đều ngẩn người thất thần.

Chỉ thấy đầu nàng đội mũ Hồ hình tròn như chiếc chén, bốn phía có lưới rủ xuống, trên mũ đính vô số ngọc châu, kiểu dáng đặc biệt, vừa hoa lệ lại vừa có vẻ thần bí.

Y phục nàng mặc cũng khác xa so với y phục ở Trung Nguyên và phương Nam, áo cổ bẻ, tay chẽn, rất giống kiểu áo của các Hồ nữ mà hai gã đã gặp ở Bành Thành, nhưng chất liệu thì tốt hơn nhiều.

Loại y phục này không những làm nổi bật lên những đường cong tuyệt mỹ của nữ nhi, mà hành động cũng tiện lợi hơn rất nhiều.

Người đầu tiên đứng dậy là Sài Chiêu, chỉ thấy hai mắt tên tiểu tử này sáng rực lên, nhiệt tình như lửa, hân hoan nói: "Ninh muội cuối cùng cũng đến rồi, ngu huynh đợi đến suýt chút nữa nóng ruột cháy thành than rồi!".

Lý Tú Ninh cơ hồ như chẳng nhìn thấy ai khác, nở nụ cười tươi như

hoa đáp lại, dịch thân đến bên cạnh Sài Chiêu, để cho y khoác nhẹ lên vai, đến lúc ngồi xuống mới quay sang chào hỏi huynh trưởng và Bùi Tịch, cuối cùng mới đến lượt Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng như bị đạp phải địa lôi, ngơ ngẩn nhìn Sài Chiêu và Lý Tú Ninh thân thân thiết thiết, sắc mặt trắng bệt như người chết.

Từ Tử Lăng tuy cảm thấy khó chịu, nhưng cũng không có cách nào giúp gã.

Lý Thế Dân thấy thần sắc Khấu Trọng có vẻ khác lạ liền thấp giọng hỏi:

"Có phải Khấu huynh không được khoẻ không?".

Lý Tú Ninh mỉm cười nói: "Nhất định là đêm qua bị nước hồ làm cảm lạnh rồi".

Sau đó lại quay sang giải thích với Sài Chiêu: "Đêm qua lúc Tú Ninh thấy bọn họ, còn tưởng là hai con quỷ nước từ dưới hồ bò lên hại người nữa đó!".

Nhìn nàng liếc mắt đưa tình với Sài Chiêu, khóe miệng cười tươi như trăm hoa đua nở, khuôn mặt tú lệ ẩn ẩn hiện hiện sau màn lưới mỏng, cảm giác khó chịu của Từ Tử Lăng bất chợt biến mất. Gã nhận ra Lý Tú Ninh chỉ coi gã với Khấu Trọng là hai tên tiểu tốt chạy việc mà thôi, còn bọn Bùi Tịch Sài Chiêu đương nhiên cũng có cùng cách nghĩ với nàng.

Khấu Trọng cúi đầu, ấp úng nói: "Không có gì, chỉ có điều chúng ta không chỉ là quỷ nước mà còn là quỷ đói nữa, do ăn quá no thôi!".

Lý Tú Ninh băng tuyết thông minh, nghe ra ngữ khí của gã có vẻ

không vui, liền lên tiếng xin lỗi: "Ta chỉ làm ví dụ thôi mà, Khấu huynh xin chớ để bụng".

Nói như vậy, ngược lại làm người khác cảm thấy Khấu Trọng là kẻ bụng dạ hẹp hòi, Bùi Tịch và Sài Chiêu đều tỏ vẻ khinh bỉ coi thường.

Lý Thế Dân đích thực vô cùng cảm kích hai gã, cũng chỉ có y mới hiểu được tài trí cao tuyệt của hai gã. Y thấy tình hình có vẻ hơi quá đà liền mỉm cười nói mấy câu giảm bớt căng thẳng: "Khấu huynh lại nói đùa rồi! Hắc! Không biết kẻ tối qua lên Đông Minh Hiệu cướp cuốn sổ đó là thần thánh phương nào vậy?".

Sài Chiêu muốn tỏ oai phong trước mặt người ngọc liền hừ lạnh một tiếng nói: "Xem ra cũng chẳng phải là kẻ lợi hại gì, bằng không Khấu huynh và Từ huynh làm gì có cơ hội chứ".

Lời này vừa nói ra, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy mất tự nhiên, bởi như thế thật chẳng khác gì nhổ thẳng vào mặt hai gã.

Lý Tú Ninh suy nghĩ chu đáo hơn Sài Chiêu gấp bội, chỉ thấy mày liễu khẽ chau lại nói: "Người đó dám đơn thân độc mã lên trên Đông Minh Hiệu cao thủ như mây trộm đồ, ắt hẳn cũng phải có đôi chút cân lượng".

Sài Chiêu mỉm cười nói: "Hắn ta thừa cơ Đông Minh Phu Nhân và Đông Minh Công Chúa rời thuyền đến gặp chúng ta mới dám hạ thủ mà thôi".

Lý Tú Ninh đưa mắt liếc trộm Lý Thế Dân, nhỏ nhẹ nói: "Nếu không phải Uyển Tinh tỉ muốn gặp nhị ca thì vẫn còn lưu lại trên thuyền, tỷ ấy tuyệt đối sẽ không để tên tặc tử đó đắc thủ đâu. Chẳng ngờ hắn ta còn đả thương cả Thượng Công nữa".

Lý Thế Dân thoáng lộ vẻ ngại ngùng, lên tiếng quở trách: "Tú Ninh chớ quên ta là người đã có gia thất, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải hắn ta đả thương Thượng Công, chúng ta cũng đừng mong có được phong thư quan trọng kia của phu nhân".

Bùi Tịch trầm giọng nói: "Chiêu hiền điệt chớ nên coi thường người này, chỉ xem việc y đánh cho Thượng Công không thể hoàn thủ đã có thể thấy tuy rằng hai vị tiểu huynh đệ đây đoạt được cuốn sổ từ tay y, nhưng có lẽ cũng chỉ là may mắn nhân lúc y chủ quan khinh địch mà thôi".

Lý Thế Dân gật đầu nói: "Người này chắc hẳn là người của Vũ Văn phiệt, luận thủy tính, trong Vũ Văn phiệt chỉ có Vũ Văn Thành là đứng hàng đầu, có điều chắc không phải là y đích thân tới đây, bằng không thì Khấu huynh và Từ huynh e rằng khó có thể giải khai được huyệt đạo rồi".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy ngay cả Lý Thế Dân cũng coi thường thân thủ của mình, trong lòng cảm thấy thập phần chua chát.

Khấu Trọng đánh mắt liếc nhìn Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng với gã tâm ý tương thông, hiểu được ý bằng hữu, khẽ gật đầu đồng ý rồi nghiêm mặt nói: "Huynh đệ chúng tôi hi vọng có thể lấy lại cuốn sổ đó để làm một chuyện lớn".

Bọn Lý Thế Dân đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Bùi Tịch ra vẻ bề trên nói: "Cuốn sổ này quan hệ rất lớn đến việc buôn bán vũ khí của Đông Minh Phái với các lộ quần hùng, để nó trong tay chúng ta thì thích hợp hơn".

Lý Tú Ninh hình như cũng rất có hảo cảm với hai gã, lên tiếng

khuyên giải:

"Nếu như để người khác biết cuốn sổ đó trong tay hai người, chỉ sợ Đông Minh Phái sẽ không bỏ qua đâu".

Sài Chiêu lại tỏ vẻ bực mình ngồi yên không nói tiếng nào.

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Đây là chuyện của hai huynh đệ chúng tôi, không biết Lý huynh thế nào?".

Lý Thế Dân chau mày nói: "Tại hạ và hai vị huynh đệ vừa gặp mà như đã quen nhau từ lâu, nếu hai vị không có việc gì quan trọng thì xin hãy lưu lại cùng Lý Thế Dân đồng tâm hiệp lực giành thiên hạ, tương lai Lý gia thành đại nghiệp, hai vị cũng sẽ được hưởng tận phú quý vinh hoa".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Hảo ý của Lý huynh chúng tôi xin tâm lãnh, nhưng huynh đệ còn có việc khác phải làm, chỉ mong Lý huynh có thể hoàn trả lại cuốn sổ đó cho chúng tôi, sau đó tuỳ tiện tìm một chỗ đưa chúng tôi lên bờ là được".

Sài Chiêu không vui nói: "Làm sao.".

Lý Thế Dân đưa ta ngăn y lại, chăm chú nhìn hai gã hồi lâu mới thở dài nói:

"Nếu ta nói không được vậy thì thật không có nghĩa khí. Vậy thì cứ theo ý hai vị mà làm đi. Nhưng chớ quên sau này nếu như có thay đổi chủ ý, bất cứ lúc nào cũng có thể đến Thái Nguyên tìm Lý Thế Dân".

Cự Cung Trạch trải dài ra trước mắt hai gã, mặt hồ sương khói mêng mông, biến hóa vô thường. Khấu Trọng dõi mắt nhìn theo chiếc chiến

thuyền của Lýp hiệt khuất dần sau màn sương, hai mắt mơ mơ hồ hồ, trầm mặc một cách bất thường.

Từ Tử Lăng ngồi bên cạnh gã, nhất thời cũng không biết nói gì. Một hồi lâu sau mới thử lên tiếng thăm dò: "Trọng thiếu gia, ngươi không sao chứ?".

Khấu Trọng nhạt nhẽo nói: "Ta có thể có gì chứ?".

Từ Tử Lăng nghe ngữ khí của gã, liền biết vẫn còn bực tức chuyện khi nãy, đành an ủi nói: "Đại trượng phu nào sợ vô thê vô thiếp, huống hồ Trọng thiếu gia ngươi lần này chưa chiến đã bại, lẽ nào lại để tên Sài tiểu tử đó nhanh chân đoạt mất người ngọc?".

Trong mắt Khấu Trọng hiện lên thần sắc phức tạp, một hồi lâu sau mới trầm giọng nói: "Ta tình nguyện để nàng ấy hận ta".

Từ Tử Lăng thất thanh nói: "Cái gì?".

Khấu Trọng xoay người lại như gió lốc, nắm chặt tay nói: "Giống như là Đông Minh Công Chúa hận ngươi vậy, như vậy ít nhất ta còn có một chút địa vị trong lòng nàng. Nhưng hiện giờ nàng thấy ta bỏ đi mà không hề để mắt, căn bản chỉ coi chúng ta là hai tên tiểu lâu la của Lý phiệt, ngay cả tư cách để cho nàng ghét cũng không có nữa".

Từ Tử Lăng thấy gã nói mà hai mắt đỏ lựng lên, hàm răng nghiến chặt, bất giác lại nhớ đến Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh, chán nản nói: "Ta cũng đâu hơn gì ngươi chứ, những người như nàng ta chỉ nhìn thấy những kẻ có thân phận địa vị như Lý tiểu tử mà thôi".

Khấu Trọng thoáng ngẩn người, quay đầu lại nhìn làn sương thu đang dần dần tan biến, đột nhiên cười phá lên.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: "Đáng cười lắm sao?".

Khấu Trọng cười đến gập cả người quỳ gục xuống, thở hổn hển nói: "Ta nghĩ thông rồi nên mới thấy buồn cười".

Từ Tử Lăng cũng bắt chước gã quỳ xuống, hân hoan nói: "Mau nói ra xem nào".

Khấu Trọng ngẩng đầu lên nhìn gã hồi lâu mới chậm rãi nói: "Nếu luận tài mạo, ta không tin chúng ta kém Lý tiểu tử hay Sài tiểu tử là mấy, nhưng tại sao bọn họ đều chẳng coi chúng ta ra gì vậy? Chính là bởi vì chúng ta thiếu thành tựu.

Vô luận là trong giang hồ hay trong xã hội, người không có thành tựu sẽ không bao giờ được coi trọng".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Nhưng nếu chỉ vì kẻ khác mà đi tranh đoạt danh lợi địa vị, như vậy không phải là để cho người ta dắt mũi hay sao?".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Nói cho cùng thì vẫn là vì bản thân mình thôi, được người ta kính trọng chỉ là hệ quả tất yếu sau này. Đại trượng phu sinh ra trên đời nếu không thể tạo dựng sự nghiệp, để cuộc sống quý giá trôi đi vô ích không phải là đáng tiếc lắm hay sao?".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Lần này ngươi lại có chủ ý quỷ quái gì nữa đây?

Không phải là đi buôn muối nữa chứ?".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Ta muốn làm hoàng đế!".

Từ Tử Lăng cả kinh thất sắc thốt lên: "Cái gì?".

Khấu Trọng ngồi thẳng dậy, dơ cao hai tay lên hét vang: "Khấu Trọng ta muốn tranh bá thiên hạ, xây dựng sự nghiệp truyền mãi đến muôn đời".

Từ Tử Lăng nhảy dựng người dậy, đưa tay đặt lên trán gã.

Khấu Trọng tức giận gạt mạnh tay gã ra, rồi đặt hai tay lên vai gã, hai mắt thần quang sáng ngời: "Đã lập chí thì phải lập cho lớn một chút, không làm được thì chiết khấu đi cũng còn vài cân lượng. Bây giờ không còn như ngày xưa nữa, luận tài trí chúng ta không kém bất kỳ kẻ nào, luận võ công, chúng ta chỉ còn thiếu hoả hầu và kinh nghiệm mà thôi. Bây giờ chúng ta đi Vinh Dương tìm Tố Tố tỷ trước, nếu gặp được Lý đại ca nữa thì càng tốt. Cả đời chỉ có hai huynh đệ, rốt cuộc là ngươi có chịu giúp ta hay không đây?".

Từ Tử Lăng cảm thấy hơi sợ hãi trước quyết tâm của Khấu Trọng, song trong tình hình trước mắt, gã làm sao mà nói lời cự tuyệt với Khấu Trọng cho được, đành phải gật đầu đáp ứng.

Khấu Trọng reo lên một tiếng mừng vui, lộn nhào một vòng hạ thân xuống một tảng đá lớn, cười lớn nói: "Nào! Chúng ta thử thi cước lực! Luyện tập một ít công phu quyền cước, dù sao thì cả dao chặt thịt chúng ta cũng chẳng có, đành phải dựa vào đôi tay này vậy".

Từ Tử Lăng hùng tâm phấn chấn, tung mình đuổi theo gã.

Chương 35: Bên giếng ngộ đạo

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi trên lầu hai một quán rượu giữa phố xá đông đúc của Đông Bình quận cách bờ hồ chừng hơn chục dặm, hai gã gọi đầy một bàn rượu thịt ra ăn uống thỏa sức.

Lúc rời thuyền, Lý Thế Dân đã tặng hai gã một món tiền kha khá, Khấu Trọng đương nhiên là không khách khí với "vị bằng hữu" này, nên giờ đây đã biến thành một vị công tử tiêu tiền hết sức hào phóng.

Từ Tử Lăng đặt tay lên hồ rượu khuyên giải: "Đừng uống nữa, ta thấy ngươi sắp say rồi đó!".

Khấu Trọng đẩy tay gã ra, tự rót cho mình rồi nói: "Cứ để ta say mẹ nó một lần đi! Đảm bảo sau này sẽ không bao giờ uống rượu nữa".

Từ Tử Lăng tức giận gắt: "Không phải ngươi nói đã nhìn thông rồi hay sao?

Bây giờ cớ gì lại mượn rượu giải sầu thế này? Như vậy còn gì là anh hùng hảo hán nữa chứ?".

Khấu Trọng nheo nheo mắt nhìn gã, bật cười nói: "Đây gọi là mượn rượu để chúc mừng, chúc mừng Trọng thiếu gia ta lần đầu tiên biết yêu đã yêu phải một ông phật đầu to. Hà! Hôm nay ta sẽ say một trận thấy con bà nó luôn! Sau này nhất dịnh sẽ khiến cho nàng phải hối hận vì đã không gả cho ta. Sài tiểu tử là cái thá gì mà dám coi thường ta chứ! Nào! Cạn ly!".

Từ Tử Lăng cũng hết cách, thấy các khách nhân khác đều tò mò nhìn, đành phải nhấc chén lên, ngậm miệng không nói lời nào.

Khấu Trọng lúc này đã say mèm, gục mặt xuống bàn lẩm bẩm một mình:

"Đủ rồi, bây giờ ta muốn đến cái thanh lâu bên cạnh kia, tìm một nữ nhân đẹp hơn nàng gấp trăm, gấp nghìn lần, xem coi có phải không có nàng ta thì ta không sống được hay không?".

Từ Tử Lăng thừa cơ trả tiền, kéo gã đứng dậy, thuận miệng nói: "Đi! Chúng ta đi thanh lâu!".

Khấu Trọng tỉnh lại đôi phần, làu bàu nói: "Không được gạt ta, cả đời này chỉ có hai huynh đệ, ngươi nhất định phải dẫn ta đi kỹ viện, còn phải giúp ta chọn một cô nương khả ái nhất nữa".

Lúc này chính là lúc đèn hoa mới lên, con phố vốn ồn ào náo nhiệt trở nên tĩnh lặng như quỷ vực, gió nhẹ thổi hiu hắt, thi thoảng có một hai bóng người chạy vọt qua đường, cảnh tượng tiêu điều khôn tả.

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Xem ra ngươi vẫn còn tỉnh táo lắm".

Khấu Trọng biến sắc nói: "Thì ra ngươi không định dẫn ta đi kỹ viện, thế còn gọi gì là huynh đệ nữa?".

Từ Tử Lăng cãi lại: "Ta đã nói qua sao?".

Khấu Trọng dằn mạnh ra khỏi Từ Tử Lăng, lảo đảo chạy qua đường, quỳp hục xuống, móc họng nôn thốc nôn tháo.

Từ Tử Lăng bổ người lao tới, một tay đỡ lấy vai gã, một tay vuốt

lưng, trong lòng buồn bã chỉ muốn khóc.

Trước giờ gã chưa từng thấy Khấu Trọng buồn như vậy.

Khấu Trọng nôn hết mật xanh mật vàng, cúi đầu thở hổn hển nói: "Tiểu Lăng! Ta đau khổ lắm!".

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Đại nghiệp ái tình của ngươi còn chưa bắt đầu đã khổ thế này rồi, giả như Lý Tú Ninh đã thệ hải minh sơn với ngươi rồi lại di tình đổi ý, lẽ nào ngươi phải đi tự tận?".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Ngươi không hiểu được đâu, tối qua lúc ngươi và Lý tiểu tử nghiên cứu cuốn sổ đó, ta với nàng nói chuyện rất hợp ý, nàng còn tỏ vẻ rất quan tâm tới ta nữa".

Gã quay người lại nói tiếp: "Bây giờ nhớ lại mới biết thì ra nàng chỉ muốn hỏi xuất thân lai lịch của chúng ta cho Lý tiểu tử mà thôi, từ đầu đến cuối nàng không hề quan tâm đến Khấu Trọng này chút nào".

Từ Tử Lăng chán nản nói: "Sớm đã biết những người trong cao môn đại tộc như nàng sẽ không để ý tới hai tên tiểu tử vô danh như chúng ta mà. Lần này cóp hải ngươi tự tìm lấy phiền não không?".

Khấu Trọng hiển nhiên đã tỉnh rượu, mắt hổ sáng rực lên, trầm giọng nói:

"Hảo huynh đệ yên tâm! Qua lần này, Khấu Trọng ta quyết sẽ không dễ dàng động tình với nữ nhân nữa".

Từ Tử Lăng mỉm cười hỏi: "Còn muốn đi kỹ viện nữa không?".

Khấu Trọng chán nản lắc đầu, để Từ Tử Lăng đỡ đứng dậy rồi nói:

"Tìm khách điếm ngủ qua đêm đã, sáng mai lập tức khởi trình đi Vinh Dương, sau khi tìm được Tố Tố tỷ, chúng ta sẽ... hà!".

Từ Tử Lăng đỡ gã đi chầm chậm trên đường, ngạc nhiên hỏi: "Có gì buồn cười sao?".

Khấu Trọng vỗ vai gã, cười hà hà nói: "Thực ra thì lão thiên gia đối với chúng ta cũng không bạc, ít nhất chúng ta cũng có thể đặt chân vào cảnh giới thượng thừa của võ học, luyện thành đệ nhất trùng cảnh giới của Cửu Huyền Đại Pháp, trong bọc lại có đầy ngân lượng... hà hà còn nữa, ít nhất chúng ta cũng biết được Dương Công Bảo Khố ở Dược Mã Kiều nào đó ở kinh đô... hà hà... quan trọng nhất là đã lấy được cuốn sổ có thể hại được tên Vũ Văn Hóa Cốt khốn kiếp đó... vậy mà ta lại đi chán nản buồn bã vì một nữ nhân, thật đúng là vô dụng".

Từ Tử Lăng vui mừng nói: "Đây mới là hảo huynh đệ của ta, nhưng ngươi còn muốn làm hoàng đế không vậy?".

Khấu Trọng trầm mặc hồi lâu, bước chậm lại rồi dừng hẳn, nghiêm túc nói:

"Chúng ta từ lúc hiểu chuyện đền nay lúc nào cũng phải nhìn sắc diện của người khác mà hành sự, như vậy thật chẳng còn gì là lạc thú nữa, có muốn làm hoàng đế hay không giờ ta cũng không dám nói, nhưng tóm lại ta quyết không muốn khuất phục ở dưới kẻ khác nữa, chúng ta có gì kém cỏi đâu chứ?".

Từ Tử Lăng đồng ý nói: "Chúng ta đích thực không thua kém bất kỳ ai".

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Chúng ta sẽ tạo dựng sự nghiệp kinh thiên động địa để mẹ ở trên trời cao cũng được an ủi đôi phần, sau

này sẽ không có kẻ nào dám coi thường chúng ta nữa".

Từ Tử Lăng nghe mà hào khí xung thiên, cất cao giọng hát vang một khúc nhạc đang lưu hành: "Bản vi quý công tử, bình sinh thực ái tài".

Khấu Trọng cũng hát theo: "Cảm thời ân báo quốc, bạt kiếm khởi khao lai".

Hai gã bước đi trên đường, đồng thanh hát vang: "Tây trì đinh linh tắc, bắc thượng đơn dư đài, đăng sơn kiến thiên lý, hoài cổ tâm du tai, thùy ngôn vị vong hoạ, ma diệt thành trần ai".

Tiếng ca cất vang lên trên đường phố vắng lạnh tối om.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng từ nay tạm thời bỏ cuộc sống nay trốn mai ẩn lãng tích thiên nhai để phóng tay làm chuyện mà mình thích.

Hai gã đi đến một miệng giếng thì ngồi phịch xuống bên cạnh để nghỉ mệt.

Khấu Trọng thò đầu nhìn vào trong giếng, thấy ánh trăng phản chiếu bên trong liền cười cười nói: "Cái này gọi là cảnh để càn khôn so với tụ lý càn khôn của lão gia tử còn cao thâm hơn nhiều".

Từ Tử Lăng cũng học theo gã thò đầu xuống giếng, cười khổ nói: "Đông Bình quận này không biết đã xảy ra chuyện gì, tất cả các khách sạn khách điếm đều đã chật ních nhưng trên phố lại vắng tanh. Lạ thật, lạ thật".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Ngươi không phải đang nhìn trăng trong giếng sao? Có gì mà phải ngạc nhiên vậy?" Từ Tử Lăng lộ vẻ trầm tư, mắt hổ sáng lên nói: "Dường như ta đã nắm được điều gì đó, nhưng không thể nào nói ra được".

Khấu Trọng thoáng ngây người, cúi đầu nhìn ảnh phản chiếu dưới giếng, vừa đúng lúc có một áng mây bay qua, bóng trăng thoạt ẩn thoạt hiện, trong đầu đích thực hiện ra một hình ảnh gì đó rất khó hình dung.

Từ Tử Lăng mơ hồ nói: "Không phải mẹ nói sư phụ của người bảo mỗi người đều tự cụ tự túc hay sao? Cái giếng này cũng đang tự cụ tự túc đó. Nước trong giếng cũng như một bảo khố vô tận trong người chúng ta, có thể dung hòa và biến thành bất cứ thứ gì, ngươi nói xem có đúng không? Sự thực là chân giả rất khó phân biệt, chỉ cần cảm thấy như vậy, vậy thì chính là như vậy đó".

Khấu Trọng hai mắt sáng bừng lên, đập mạnh tay vào thành giếng nói: "Nói hay lắm! Nhìn này!" Nói đoạn vung tay ném một hòn đá xuống giếng.

"Ùm!" Ánh trăng lập tức biến thành những làn ánh sáng dập dềnh, một hồi lâu sau mới khôi phục nguyên trạng.

Từ Tử Lăng hớn hở nói: "Ta hiểu rồi, đây thực ra là một loại tâm pháp vô cùng lợi hại. Trước đây khi chúng ta đối đầu với địch nhân, lúc đầu thì vẫn bình tâm tịnh khí giống như nước trong giếng có thể phản chiếu sự vật bên ngoài vậy, nhưng càng đánh lại càng hứng thú, càng trở nên liều mạng, quên hết mọi thứ".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Ngươi vẫn chưa nói được thấu triệt. Cũng như mỗi khi chúng ta gặp lão gia là giống như chuột thấy mèo vậy, lần trước khi đối đầu với Thượng Công cũng thế, nếu như chúng ta có thể bỏ hết nỗi sợ trong lòng, cứ coi như là đang luyện công bình thường, tự nhiên sẽ trở thành nước trong giếng, có thể phản chiếu tất cả mọi sự vật, khác nhau rất nhiều so với trước đây".

Từ Tử Lăng áp má vào thành giếng đá mát lạnh nói: "Ta vui quá! Nếu có thể đạt đến cảnh giới vô thắng vô bại, vô cầu vô dục, không bao giờ động tâm như trăng trong nước thì dù đoản mệnh mười năm ta cũng cam lòng".

Khấu Trọng đang định lên tiếng thì chợt có tiếng bước chân vang lên phía sau. Hai gã vội quay người lại nhìn, thấy hai đại hán lưng đeo trường kiếm đang bước về phía mình, một người mặc áo xám lên tiếng quát: "Tiểu tử mau tránh ra, lão tử muốn uống nước".

Khấu Trọng cười nói: "Để tiểu tử giúp đại gia nhé!".

Nói rồi cúi người múc lên một gàu nước đưa cho hai đại hán.

Hai đại hán không chút khách khí, tiếp lấy uống cạn.

Đại hán còn lại nói: "Tiểu tử thật dễ dạy, đêm khuya như vậy hai ngươi còn ở đây làm gì?".

Từ Tử Lăng nói: "Nhàn rỗi không có việc gì làm thì ra đây nói chuyện chơi thôi, dám hỏi hai vị đại thúc đang định đi đâu vậy?".

Đại hán áo xám lạnh lùng trợn mắt nhìn gã, cười lạnh một tiếng nói: "Nói cho ngươi biết thì sao chứ, ngươi đủ tư cách đi hay sao?" Dứt lời, liền cùng đồng bạn quay người bỏ đi.

Hai gã nhìn nhau một chặp, cảm thấy không hiểu gì hết.

Khấu Trọng nói: "Dù gì cũng chẳng có việc gì làm, chi bằng theo đuôi xem bọn chúng đang làm trò gì? Tiện thể tìm chỗ ngủ qua đêm cũng tốt".

Từ Tử Lăng vui vẻ đồng ý.

Tính trẻ con nổi lên, hai gã liền thi triển khinh công, phi thiềm tẩu bích như lướt trên đất bằng, thật đắc tâm ứng thủ vô cùng.

Trong khoảnh khắc, hai gã đã tiến nhập một cảnh giới trước đây cả hai nằm mộng cũng không thể nào tới được, cảnh giới mà chỉ có những cao thủ khinh công tuyệt đỉnh mới đạt tới được, trong lòng cảm thấy tràn đầy một thứ cảm giác thần bí phi thường.

Lòng hai gã hóa thành nước trong giếng, vô tư vô ngại, chỉ phản ứng những mặt thần bí mất của đại vũ trụ một cách khách quan mà thôi.

Khi hai gã vừa thò đầu lên khỏi một mái nhà, hai đại hán kia cũng rẽ sang một con phố lớn.

Chỉ thấy bên ngoài một toà nhà lớn ở nam thành ngựa xe như nước, nhiệt náo phi thường, nội môn ngoại môn đều treo đèn kết hoa, người đi kẻ lại cười nói râm ran.

Khấu Trọng ghé sát tai Từ Tử Lăng nói: "Nguyên lai tất cả mọi người đều đến đây cả, nhất định là tiệc thọ tiệc hôn gì đó rồi, chúng ta cũng xuống tham gia nhé?".

Từ Tử Lăng nói: "Chẳng trách mà hai tên khốn kia cười chúng ta không đủ tư cách đi, chỉ nhìn khí phái nhà này, cũng biết chủ nhân của nó không phải nhân vật tầm thường, không có thiệp mời làm sao chúng ta vào được?".

Khấu Trọng như đã khôi phục lại sau cơn chấn động do Lý Tú Ninh gây ra, hứng thú nói: "Cửa trước không vào được thì chúng ta đi bà nó cửa sau, y phục chúng ta hoa lệ thế này, chỉ cần trà trộn vào bên trong thì không còn ai nghi ngờ nữa đâu".

Khấu Trọng không đợi Từ Tử Lăng đáp ứng đã tung mình nhảy xuống một ngõ hẻm, cất bước đi ra phố lớn.

Từ Tử Lăng lắc đầu ngao ngán nhảy xuống theo gã.

Hai gã song song bước về phía toà trang viện, giờ mới phát giác một đám người không được vào trong đang chen lấn ở ngoài cửa xem nhiệt náo mà ở góc độ lúc nãy không nhìn thấy, đám người này ít ra cũng phải có tới cả trăm người.

Hơn ba chục đại hán vận thanh y võ phục đang đứng giữ gìn trật tự, không để những kẻ nhàn rỗi đứng làm tắc đường ngăn trở xe ngựa của khách nhân ra vào đại môn của trang viện.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Mẹ ơi! Đây là chuyện quái gì vậy? Dù là hoàng đế lão tử bày tiệc đãi khách cũng đâu đến nỗi hấp dẫn nhiều người đến xem như vậy?".

Từ Tử Lăng thấy mấy người vừa bị đám đại hán thanh y ngăn trở đang quay ngược trở lại, vội vàng chặn một người lại hỏi: "Đằng kia đang có chuyện gì vậy?".

Người kia hai mắt sáng bừng lên, đem hết khí tức ra trút lên đầu hai gã:

"Ngay cả Thạch Thanh Tuyền danh truyền thiên hạ đến mà cũng không biết, mau cút về bú tí mẹ đi!"

Nói xong thì liền hậm hực bỏ đi.

Hai gã nghe mà ngẩn người ra.

Nên biết Thạch Thanh Tuyền là kỳ nữ tử danh trấn toàn quốc, tiêu kỹ

nổi danh đương thời. Từ khi còn ở Dương Châu, hai gã đã được nghe đến danh tiếng của nàng, chỉ là không biết nhân vật nào có thể mời nàng đến đây biểu diễn.

Nghe nói trước giờ nàng sống ẩn cư, không mấy ai từng được thưởng thức âm điệu ngọn tiêu của nàng, nhưng những người đã từng được nghe qua, không có ai là không phục đến sát đất cả".

Khấu Trọng huých cùi chỏ vào hông Từ Tử Lăng, cười hì hì nói: "Đêm nay không lo buồn chán nữa rồi, vừa có kịch xem lại vừa có rượu uống nữa".

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy nóng người, cười theo nói: "Nếu như ngươi muốn uống rượu nữa thì thứ cho ta không tiếp được".

Khấu Trọng vội nói: "Không uống rượu nữa, không uống rượu nữa! Vào thôi!".

Gã thấy cửa trước đã bị chặn, liền dẫn Từ Tử Lăng đi vòng một vòng lớn, đến tường sau của toà trang viện rộng hơn trăm mẫu.

Hai gã nhẹ nhàng nhảy qua tường cao, hạ thân xuống hậu viên không một bóng người rồi đi ra phía trước, thấy đại hoa viên phía trước đèn hoa sáng ngời, ánh nến rực rỡ như ban ngày, tỳ nữ gia bộc và tân khách đi đi lại lại nườm nượp như hội.

Hai gã vuốt vuốt lại y phục cho phẳng, lần lần hòa vào đám đông, trong lòng hứng thú phi thường.

Khấu Trọng đưa mắt dò xét đám nữ khách cố ý ăn mặc trang điểm diêm dúa, không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ, bình phẩm nọ kia, dường như thật sự đã quên hẳn Lý Tú Ninh.

Khi hai gã chen được vào đại sảnh, không khí càng thêm nóng bức, ai nấy đều hưng phấn bàn luận về tiêu nghệ của Thạch Thanh Tuyền, vừa nói vừa hoa chân múa tay như mình là chuyên gia nghiên cứu về nàng ta vậy.

Sát tường đại sảnh có kê hơn chục chiếc bàn, bày đầy các loại điểm tâm ngon lành để mọi người tùy ý hưởng dụng.

Khấu Trọng kéo tay Từ Tử Lăng chen lấn giữa đám đông, thở dài nói: "Sớm biết có chỗ tốt thế này, vừa rồi không cần phải ăn tối nữa rồi".

Từ Tử Lăng đột nhiên khẽ hô lên một tiếng, kéo Khấu Trọng nấp vào sau một trụ đá như muốn tránh mặt ai đó.

Khấu Trọng không hiểu chuyện gì, ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì vậy?".

Từ Tử Lăng chỉ tay nói: "Ngươi nhìn đi!".

Khấu Trọng thò đầu ra nhìn, chỉ thấy sáu bảy gã công tử quý phái đang vây quanh hai thiếu nữ tuyệt sắc nói nói cười cười là tương đối bắt mắt. Tinh thần phấn chấn lên nói: "Hai tiểu cô nương kia thật là xinh đẹp".

Từ Tử Lăng tức giận nói: "Ta không phải nói bọn họ, nhìn xa một chút có được không? Còn nói là sẽ không dễ động tâm với nữ nhân nữa".

Khấu Trọng lưu luyến dịch ánh mắt ra khỏi hai thiếu nữ tuyệt sắc, giờ mới thấy ba người đang ngồi trên ghế, còn những người khác đều đứng bên cạnh, hiển nhiên là địa vị cao quý hơn rất nhiều.

Người ngồi giữa râu tóc bạc trắng, khí độ uy mãnh, nhưng y phục lại rách rưới tả tơi. Tuy đang ngồi nhưng hai gã vẫn có thể cảm nhận được khí khái và thân hình hùng vĩ như sơn của lão.

Một người nữa thân vận trường bào, hai mai tóc lấm tấm bạc, gây cho người ta cảm giác tuổi tác y đã lớn, nhưng tướng mạo lại chỉ như một trung niên, khíp hái phong lưu thoát tục, thần thái phiêu dật.

Ngồi tiếp chuyện hai lão là một trung niên dáng vẻ như đại quan, khí phái phi thường, cũng đem cho người khác một ấn tượng tinh minh mẫn cán.

Khấu Trọng ngạc nhiên trong lòng, thầm nhủ ba kẻ này tuy cũng có chút khíp hái, nhưng không thể khiến Từ Tử Lăng kinh hãi như vậy.

Lúc này thanh âm của Từ Tử Lăng vang lên bên tai gã: "Đó không phải là Trầm Nãi Đường mà chúng ta đã gặp sao?".

Khấu Trọng giật mình, vội lia mắt một vòng, tìm ra Trầm Nãi Đường đang đứng cách đó chừng hơn chục bước.

Ngày đó hai người bị Đỗ Phục Uy bắt đi, trên đường đã gặp phải Trầm Nãi Đường và nhi tử của Lương Sư Đô là Lương Vũ Minh, hai bên đã phát sinh xung đột nên hai gã mới có cơ hội chạy thoát. Chuyện này hai gã đã sớm quên từ lâu, giờ thấy Trầm Nãi Đường, lập tức nhớ lại đứa cháu gái xinh đẹp Trầm Vô Song của lão.

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Còn không mau chạy?".

Khấu Trọng cười lạnh nói: "Tại sao phải chạy? Không nghe tiếng tiêu của Thạch Thanh Tuyền làm sao bỏ đi được? Huống hồ Trầm lão đầu kia có thấy chúng ta đâu?".

Sau đó lại nói: "Lão quan kia hình như là chủ nhân chỗ này, không biết hai người kia là nhân vật thế nào?".

Từ Tử Lăng tạm thời bỏ qua Trầm Nãi Đường, gật đầu nói: "Chỉ nhìn thái độ cung kính của những người khác với họ là biết không phải là hạng tầm thường rồi.

Hắc! Tuyệt đỉnh cao thủ cần phải có khí thế như vậy!".

Chính vào lúc này, lão giả uy mãnh và nho sinh kia đều hình như đã phát giác ra có người đang nhìn mình, nhãn thần không hẹn cùng liếc qua mặt hai gã.

Hai gã giật mình đánh thót, vội thu mình vào sau thạch trụ.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Mẹ ơi! Cao thủ đúng là cao thủ! Không phải trò đùa đâu".

Tâm thần đang hoảng loạn, nhưng Từ Tử Lăng vẫn cảm nhận được sau lưng đang có người bước tới, còn tưởng rằng đó là một khách nhân khác đang đi qua, nhưng gã lại cảm nhận được cánh tay của đối phương đang chuẩn bị đặt lên vai mình.

Đó là một thứ cảm ứng hết sức vi diệu, gã không hề nhìn thấy động tác của đối phương, song lại hết sức rõ ràng.

Trong sát na ngắn ngủi, tinh thần gã tiến nhập vào cảnh giới thanh tịnh vô vi như làn nước giếng phẳng lặng không gợn sóng, có thể phản chiếu được ánh trăng trên trời cao, cũng chính trong sát na ngắn ngủi ấy, gã cảm nhận được đối phương không có ý hại mình.

Cánh tay đặt lên vai gã mềm mại lạ thường.

Khấu Trọng cũng cảm thấy có gì lạ, cùng lúc quay đầu lại nhìn với Từ Tử Lăng.

Vừa quay lại, hai gã đã hồn phi phách tán.

Đối phương chính là người mà hai gã không muốn gặp nhất, Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh.

Chương 36: Tuệ tinh bắc lai

Trong chớp mắt, hai gã đã rơi vào trùng vây.

Thiếu sóai Thượng Minh và hai đại tướng Thượng bang, Thượng Khuê Thái của Đông Minh Phái cùng lúc đi ra từ đám tân khách, cùng Đơn Uyển Tinh sát khí đằng đằng dồn hai gã vào sát chân cột, chặn đứng mọi đường tháo lui.

Khấu Trọng miễn cưỡng gượng cười nói: "Chư vị vẫn khoẻ cả chứ? Đến xem biểu diễn à?"

Thượng Minh hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Tiểu nhân bỉ ổi!"

Mặt ngọc của Đơn Uyển Tinh như phủ một lớp băng mỏng, lừ mắt nhìn Từ Tử Lăng lạnh lùng nói: "Còn tưởng rằng các ngươi đã bị bắt đi, bây giờ thấy hai ngươi sinh long hoạt hổ thế này mới biết thì ra là các ngươi đã cấu kết với Vũ Văn Thành Đô để ám đối phó chúng ta, hừ! lần này đúng là thiên võng khôi khôi, sơ nhi bất lậu...

Từ Tử Lăng xua tay nói: "Công chúa chớ hiểu lầm, chúng tôi không những không quen biết Vũ Văn Thành Đô mà Vũ Văn phiệt của hắn còn là đại cừu nhân của chúng tôi nữa."

Thượng Bang tức giận gằng giọng: "Hiếm khi thấy phu nhân coi trọng người nào như các ngươi, nhưng không ngờ các ngươi làm cho người phải thương tâm. Hắc... dù cho các ngươi không quen biết Vũ Văn Thành Đô, nhưng các ngươi đã trộm đồ, đó là chuyện không thể thay đổi."

Thượng Khuê Thái mắt lộ sát khí nói: "Rốt cuộc là kẻ nào đứng sau lưng chỉ đạo các ngươi?"

Khấu Trọng cười xòa nói: "Có gì thì từ từ nói nào, làm gì có ai chỉ đạo chúng tôi chứ?"

Bởi song phương đều thấp giọng đàm thọai nên những tân khách khác đều tưởng bọn họ là bằng hữu đang hàn huyên, nào ai có biết tình thế đã đến mức kiếm bạt cung trương, hung hiểm thập phần, kết cục mạng vọng có thể đến bất cứ lúc nào.

Đơn Uyển Tinh như muốn ăn tươi nuốt sống hai gã, nhạt giọng nói: "Nếu không có người chỉ điểm, các ngươi làm sao biết cuốn sổ đó?"

Thượng Minh tiếp lời: "Nói nhiều với lọai người vô sỉ này làm gì cho phí thời gian, mau bắt chúng về!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức loé lên một tia hy vọng, đoán được bọn họ ngại kinh động đến chủ nhân, không dám công nhiên động thủ làm phá hại không khí buổi tiệc này.

Khấu Trọng nheo mắt cười cười nói: Nếu các người ra tay, bản cao thủ lập tức sẽ kêu lớn lên, vì vậy trươc khi động thủ phải suy nghĩ cho kỹ."

Lời còn chưa dứt, Đơn Uyển Tinh và Thượng Minh đã cùng lúc xuất thủ.

Ngọc thủ của Đơn Uyển Tinh ẩn ẩn hiện hiện trong ống ta áo, tấn tốc chộp vào eo hông của Từ Tử Lăng, kình khí rít lên "phụt" một tiếng.

Thượng Minh cũng xoè rộng ngũ chỉ, chộp thẳng vào đầu vai Khấu Trọng.

Hai người đồng tâm nhất ý, muốn chế ngự Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trước khi hai ngã kịp lên tiếng kêu cứu.

Động tác của Đơn Uyển Tinh và Thượng Minh lăng lệ vô song, nhưng hai vai không hề động đậy, cùng lúc đó Thượng Bằng và Thượng Khuê Thái bước lên ngăn cản tầm nhìn của những người khác, nên tuy rằng trong sảnh có không ít võ lâm hảo thủ, nhưng không ai phát giác ra điều gì dị dạng.

Khẩu Trọng và Từ Từ Lăng biết đây là giây phút sinh tử quan đầu, nếu như để người của Đông Minh Phái phát giác cuốn sổ trong người, e rằng có nhảy xuống Hòang Hà cũng không thể rửa sạch được nỗi oan này.

Trong sát na ngắn ngủi, hai gã tiến nhập vào cảnh giới tinh thần tĩnh lặng như nươc giếng không một gợn sóng.

Tất cả động tác trở nên chậm chạp, thời gian như ngưng đọng lại.

Từ Tử Lăng nắm rõ hết mọi biến hóa cũng như tốc độ xuất thủ, góc độ và lực đạo của Đơn Uyển Tinh, càng biết rõ hơn nếu như muốn tỷ đấu tốc độ với nàng, gã chắc chắn sẽ thất bại chứ chẳng nghi.

Cách duy nhất của gã hiện giờ chính là lợi dụng sự chủ quan khinh địch của đối phương.

Ý nghĩ này lướt qua trong đầu gã như điện quang hỏa thạch, cũng trong thời gian ngắn ngủi ấy, y đã nghĩ ra đối sách.

Khi chưa chạm đến người, chân khí đã từ ngón tay Đơn Uyển Tinh dồn vào cơ thể gã, công kích các huyệt đạo ở eo hông.

Chân khí đi theo các huyệt mạch dồn vào đại huyệt nơi cột sống.

Từ Từ Lăng vận tập nội lực, dĩ ý ngự khí, đón thẳng luồng chân khí đang xâm nhập huyệt mạch.

Tiếp đó gã thóp bụng lại, không để đối phương chọc ngón tay vào.

Đơn Uyển Tinh đang thầm mừng đắc thủ, chợt cảm thấy chỗ đầu ngón tay tiếp xúc không những mềm nhũn mà đối phương còn phát ra một cỗ kình lực khiến ngón tay của nàng truợt đi.

Đang cả kinh thất sắc thì Từ Tử Lăng đã vươn tay lướt qua gương mặt trắng như trứng gà bóc của nàng.

Khấu Trọng lúc này cũng nghiến răng nghênh tiếp một kích của Thượng Minh, hòanh chưởng chặt thẳng vào tay Thượng Minh đang từ trảo hóa thành quyền.

"Bình!"

Thân hình Thượng Minh khẽ rung lên, thóat lui nửa bộ, còn Khấu Trọng cũng bị chấn ngược lại đập mạnh lưng vào thạch trụ rên lên một tiếng đau đớn.

Đơn Uyển Tinh và Thượng Minh đâu ngờ hai gã lại ngoan cố kháng cự như vậy, chỉ thấy Đơn Uyển Tinh khẽ hô lên một tiếng, lách người tránh khỏi thế công của Từ Tử Lăng, còn chưa kịp triển khai công thế thì Từ Tử Lăng đã kéo Khấu Trọng lách người chạy ra phía sau một trụ nhà khác.

Nếu như thực sự động thủ, với thân thủ có thể ngăn cản Đỗ Phục Uy của Đơn Uyển Tinh, sợ rằng hai gã cộng lại cũng không đỡ mười chiêu tòan lực công kích của nàng. Nhưng do nàng không muốn kinh

động người khác, chỉ dùng hai ba thành công lực, lại nhầm lẫn về bản lĩnh của Từ Tử Lăng nên mới sơ ý để hai gã chạy thóat như vậy.

Lúc Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lách người qua một trụ nhà khác, vừa hay đối mặt với lão giả uy mãnh và nho sinh tiêu sái kia.

Mục quang hai người một lần nữa quét lên mặt hai gã, cùng lúc ánh lên một tia nhìn kỳ dị.

Khổ nhất là Trầm Nãi Đường cũng đã nhìn thấy hai gã, nét mặt tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giờ này đâu còn thời gian nghĩ nhiều, vội chạy lách người qua đám nam nữ tân khách đang huyên náo vang trời, chạy ra đại môn.

Còn vài bước nữa thì chợt thấy nhân ảnh chuyển động, hai nam một nữ tung mình chặn ngay trước mặt, nữ nhân cao giọng nói: "Tiểu cẩu! muốn chạy ư?"

Hai gã vội vàng dừng bước, ngẩng mặt lên nhìn, nguyên lai là Trầm Vô Song đang trừng mắt nhìn hai gã, hai bên tả hữu là huynh đệ Mạnh Xương và Mạnh Nhiên, nét mặt cũng như gặp phải cừu nhân, mắt đỏ hừng hực như có lửa.

Lúc này bọn bốn người Đơn Uyển Tinh đã đến sau lưng hai gã, nhưng vì không rõ quan hệ của hai gã với bọn Trầm Vô Song nên cũng dừng lại, đứng yên quan sát.

Trầm Vô Song hiển nhiên không quen biết Đơn Uyển Tinh, sắc mặt khẽ biến đổi nói: "Thì ra còn có đồng đảng, chẳng trách các ngươi lại oai phong như vậy."

Khấu Trọng rất biết dùng thủ đọan, thấy vậy liền thừa cơ nói: "Vô Song muội hiểu lầm rồi, bọn ta chỉ muốn chúng ta cùng ra ngòai cùng nhau nghiên cứu vài chiêu quyền cước công phu thôi mà."

Trầm Vô Song lanh lảnh quát: "Ai là Vô Song muội của các ngươi?"

Từ Tử Lăng chen miệng vào nói: "Người một nhà đừng cãi nhau nữa được không? chúng ta đến đây làm khách chứ không phải đến đánh nhau hay cãi nhau đâu."

Đơn Uyển Tinh mất kiên nhẫn nói: "Mau tránh đường cho ta!"

Trầm Vô Song đang bị Khấu Trọng làm cho tức đến thất khiếu bốc khói, nghe vậy liền trút hết lửa giận lên đầu Đơn Uyển Tinh, gắt gỏng quát: "Ngươi cút đi cho ta! Ta trừng trị hai tên tiểu cẩu này rồi mới tính sổ với các ngươi."

Thượng Minh thấy nàng ta làm nhục công chúa, cười lạnh một tiếng nói: "Xú a đầu ngươi có tư cách gì mà tính sổ với chúng ta chứ?"

Lần này thì hai gã Mạnh Xương, Mạnh Nhiên bước lên phía trước đồng thanh quát: "Tiểu tử thối!"

Song phương càng mắng chửi càng không thể kiềm chế, khiến cho đám tân khách xung quanh cũng bu lại xem náo nhiệt.

Trầm Nãi Đường bước tới trách mắng: "Các ngươi làm gì vậy? Có biết đây là nơi nào không?"

Lão cậy mình già cả, vừa xuất khẩu đã lên tiếng trách mắng tất cả mọi người có mặt tại hiện trường.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lén đưa mắt nhìn trộm, thấy đám tân

khách bất chợt lui lại sang hai bên để cho thị tuyến của ba người đang ngồi không bị cản trở.

Chỉ dựa vào cử động mang tính tự phát này của đám tân khách cũng biết ba người này thân phận không phải tầm thường, người người đều tôn kính.

Khấu Trọng bật cười ha ha, ôm quyền thi lễ nói: "Không phải do huynh đệ chúng tôi, là bọn họ tự gây lọan lên với nhau đấy chứ."

Trầm Vô Song tức đến xanh cả mặt, đang định phản bác thì Trầm Nãi Đường đã đưa tay ngăn lại.

Ánh mắt của chúng nhân tập trung vào đám người của Đơn Uyển Tinh.

Đơn Uyển Tinh lần này là vì mộ danh Thạch Thanh Tuyền nên mới cải dạng nam trang đến đây, giấy mời cũng dùng của Lý Thế Dân. Nàng không muốn tỏ rõ thân phận, càng không muốn đắc tội với chủ nhân nơi này, vì vậy mà dù tức hai tên tiểu tử đến thất khiếu bốc khói, chỉ hận không thể lập tức giết chết hai gã, nhưng ngòai mặt vẫn mỉm cười, quay người lại vái chào vị nho sinh kia nói: "Kinh động tới Thông lão tử rồi! Hà...không có chuyện gì đâu."

Nói đọan liền dịch người bước sang một bên.

Một trường phong ba như đã bình tịnh trở lại.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng than thầm trong bụng, muốn đi cũng không được, muốn ở cũng chẳng xong.

Người ăn mặc như đại quan chợt lên tiếng nói: "Hai vị tiểu huynh đệ, có thể đến đây được không?"

Hơn trăm tân khách trong đại sảnh đang định tiếp tục truy vấn chân tướng sự tình, nghe thấy vậy đều tỏ vẻ ngạc nhiên, không hiểu tại sao y lại có hứng thú với hai tên tiểu tử này đến vậy.

Nguyên lại vị đại quan này không phải là chủ nhân tòa trang viện này như Khấu Trọng đã đóan định, mà cũng chỉ là một trong những khách nhân ở đây mà thôi, hơn nữa còn là nhân vật quan trọng của Tùy Đế Dương Quảng nữa, cũng là một trong số ít các cao thủ đang phục vụ cho triều đình.

Người này tên gọi Vương Thế Sung, phụng mệnh Dạng Đế lãnh quân đi đối phó quân Ngõa Cương của Trác Nhượng và Lý Mật, vì mộ danh Thạch Thanh Tuyền nên mới tranh thủ thời gian mà đến đây.

Y cũng có nghe qua truyện Vũ Văn Hóa Cập truy nã hai tên tiểu tử này, vì vậy lúc này mới động lòng ngờ vực.

Còn lão già uy mãnh quần áo rách nát và trung niên nho sinh tướng mạo tiêu sái kia cũng không phải nhân vật tầm thường.

Người đầu tiên chính là Hòang Sơn Dật Dân Âu Dương Hi Di, cao thủ đỉnh thịnh đã thành danh hơn bốn chục năm, là nhân vật cùng bối phận với huyền môn đệ nhất cao thủ Tân Nhân Ninh Đạo Kỳ, từ lâu đã thóai ẩn giang hồ, lần này vì có việc đến thăm chủ nhân trang viện này nên mới ngẫu nhiên mà tham gia trường thịnh hội.

Còn lão nho sinh mới chính là chủ nhân của nơi này. Vương Thông, là bậc đại nho đương thời. Nếu xét về học lực, thiên hạ ít có người bì kịp với y, nếu luận về võ công, y cũng có thể tề danh cùng với Trác Nhượng, Đậu Kiến Đức, Đỗ Phục Uy, Âu Dương Hi Di, hay những cao thủ nhất đẳng như phiệt chủ Tứ Phiệt Vũ Văn Hóa Cập...

Vương Thông thiên tính kỳ lạ, sau ba mươi tuổi thì không còn động thủ với người khác nữa mà bỏ võ theo văn, không truyền võ nghệ chỉ dạy đồ đệ văn thơ, trước tác cũng rất phong phú. Nghe đồn y đã phỏng theo Xuân Thu mà viết nên Nguyên Kinh, phỏng theo Luận Ngữ viết ra Trung Thuyết, tự nói lên ý chí và quan điểm của mình: "Ngô du thiên hạ khứ dã, vô tùng dã, duy đạo chi tùng." (Ta đi khắp thiên hạ không theo bất cứ ai, chỉ tuân theo đạo mà thôi.)

Cũng chỉ có y mới có thể mời được Thạch Thanh Tuyền, kỳ nữ trước giờ chỉ thích ẩn cư nơi thanh nhã, trước giờ không nể mặt ai tới đây mà thôi.

Vì vậy Đơn Uyển Tinh tuy rất tự phụ những cũng không dám vì hai tên tiểu tử mà đắc tội với nhân vật siêu nhiên mà không kẻ nào dám trêu ghẹo tới này.

Tới tham dự cuộc thịnh hội này đều là những nhân vật có máu mặt ở các châu huyện phụ cận, không phải nhất phái chi chủ cũng là phú thương giàu có hay quý nhân quyền cao chức trọng, dù là kẻ kiêu ngạo nhất cũng không dám vọng động làm lọan chốn này.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liếc mắt nhìn nhau, trong lòng thầm than bất diệu, đang lúc tiến thóai lưỡng nan thì bên ngòai chợt có tiếng người la hét huyên náo.

Tiếp đó là hai người lăng không bay vào, rồi rơi xuống đánh bịch một cái, bốn vó chổng ngược lên trời.

Đám tân khách liền vội tránh ra, tạo thành một không gian trống rộng lớn.

Nhìn hai gã đại hán đang bò lăn bò càng dưới đất, ai nấy đều nghi

hoặc nhìn nhau, không hiểu nhân vật nào lại gan to bằng trời dám đến đây sinh sự?

Nhân lúc mọi người đang ngơ ngác nhìn nhau, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lẩn ngay vào trong đám đông.

Trong sảnh vốn đã chật chội, lúc này mọi người lại dồn vào để hở một khỏang rộng, nên chật lại càng thêm chật, khiến cho đám người Đông Minh Công Chúa nhất thời cũng khó tìm ra được hai gã.

Chỉ trong nháy mắt đã có người chạy ra đỡ lấy hai người vừa bị đánh ngã, tiếng gió thổi phần phật, một lam y đại hán tung mình nhảy ra, đỡ lấy hai người, tức giận quát lên: "Kẻ nào dám làm lọan!"

Một tiếng hừ lạnh vang lên ngoài cửa lớn.

Một nam một nữ chậm rãi bước vào.

Nam nhân anh tuấn khôi vĩ, tuy gương mặt hơi dài nhưng đường nét rất rõ ràng, hòan mỹ như một thạch tượng đá đại lý, da còn trắng mịn hơn cả nữ hài tử, nhưng không hề gây cảm giác ủy mị, ngược lại đôi mắt lăng lê sắc bén khiến cho y tràn đầy vẻ quyến rũ bá đạo của nam nhân.

Trên trán y buộc một chiếc khăn đỏ, bên trong áo chòang xanh nhạt là bộ võ phục màu vàng, thêm một tấm bối tâm da gấu khiến cho vai y trở nên rộng hơn, hai bên tả hữu dắt một đao một kiếm, niên ký ước chừng khỏang hai lăm, hai sáu, thần thái oai phong phi thường.

Tại trường đa số đều là nhân vật lịch duyệt giang hồ, vừa nhìn thấy người này thần định khí nhàn, chắp tay sau lưng bước vào đã biết y không đơn giản. Ngòai ra, y còn có gò má cao và đôi mắt rất sâu, nếu không phải người Hồ thì cũng có huyết thống Hồ trong người,

khiến không ai là không cảm thấy kỳ quái.

Nữ nhân tướng mạo cũng không giống nữ nhân trung thổ, nhưng hiển nhiên cũng không phải cùng một tộc người với nam nhân, nhưng vô luận là tướng mạo thân hình hay mặt mũi làn da, nàng đều đẹp tới độ khiến người ta phải động sắc tâm, nếu so về phong thái, nàng cũng tuyệt đối không thua những tuyệt sắc mỹ nữ như là Đơn Uyển Tinh hay Lý Tú Ninh nửa phần, chỉ có điều thần tình lại lạnh tựa băng sương. Thái độ hành sử của nàng cũng hết sức kỳ lạ, khi qua cửa còn cố ý lưu lại phía sau nửa trượng, như muốn giữ một khỏang cách với nam nhân kia vậy.

Âu Dương Hi Di ngửa mặt cười dài cất giọng sang sảng nói: "Hảo! Anh hùng xuất thiếu niên, người mới đến và Võ Tôn Tất Huyền của Đột Quyết rốt cục có quan hệ gì?"

Đám đông đang bàn tán xôn xao lập tức im bặt, ngay cả lam y đại hán đang định xuất thủ cũng lập tức động dung, không dám khinh cử vọng động, từ đây có thể thấy thanh danh của Tất Huyền trong võ lâm trung thổ và ngoại vực thế nào.

Thanh niên cao thủ kia thóang lộ sắc ngạc nhiên, song mục lấp lánh hàn quang, đưa mắt dò xét Âu Dương Hi Di một hồi, đọan chậm rãi nói: "Nguyên lai là Hòang Sơn Dật Dân Âu Dương Hi Di, chẳng trách nhãn lực lại cao minh như vậy, có điều tại hạ chẳng những không có quan hệ với Tất Huyền, mà còn là người y không giết được thì không cam tâm nữa."

Chúng nhân vừa nghe y nói vậy, quá nửa đều kinh ngạc đến há hốc mồm. Thanh niên nhân này có thể nhận ra Âu Duong Hi Di cũng không phải chuyện ly kỳ gì, bởi những lão nhân uy mãnh như Âu Dương Hi Di quả thực không có nhiều trên giang hồ, thêm vào chiêu bài đặc dị của lão là bộ áo quần rách nát đang mặc trên người, chỉ

cần có chút kiến thức giang hồ, muốn nhận ra lão cũng không phải chuyện khó.

Điều làm bọn họ kinh ngạc chính là thanh niên này đã biết đối phương là Âu Dương Hi Di vậy mà vẫn dám trực tiếp gọi tên lão, lại dường như chẳng hề coi một trong ba đại cao thủ đương thế là Tất Huyền vào đâu, đây mới là chỗ khiến người ta phải kinh ngạc.

Khấu Trọng ghé miệng vào tai Từ Tử Lăng nói: "Mỹ nhân kia hơi giống mẹ chúng ta."

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, biết gã không phải đang nói vị bạch y nữ tử không mời mà đến này có tướng mạo giống Phó Quân Sước mà là chỉ y phục và thần thái của nàng, chỉ là trẻ hơn Phó Quân Sước chừng bảy tám tuổi mà thôi.

Khấu Trọng lại nói: "Tên tiểu tử này xem ra rất lợi hại, bằng không nhãn thần của y đâu có sáng rực lên thế kia."

Từ Tử Lăng còn chưa kịp trả lời thì Âu Dương Hi Di đã đứng dậy, lập tức có một khí thế vạn phu nan địch áp chế quần hùng khiến tòan trường đều như nín thở.

Một thanh âm nhu hòa cất lên: "Tiểu tử có tư cách gì mà ngay cả Tất Huyền cũng muốn lấy mạng nhỏ của ngươi vậy?"

Thanh niên không thèm đưa mắt nhìn người vừa phát thọai, chỉ cười khẩy nói: "Chuyện này xem ra ta không cần phải giải thích?"

Vương Thông vẫn ngồi yên bất động, ánh mắt nhìn như đóng đinh vào thanh niên, nhạt giọng nói: "Các hạ vừa vào cửa nhà ta đã đả thương người, Vương mỗ tuy không thích múa đao múa côn nhưng lần này thì không thể không xuất thủ, mau báo danh cho ta."

Lúc này ai cũng biết Vương Thông đã động nộ.

Vương Thế Sung cũng đưa mắt nhìn thanh niên cao lớn, mắt lộ thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói: "Có Vương lão và Âu Dương lão làm chủ ở đây rồi, Trần dương gia xin hãy về chỗ!"

Lời này vừa dứt, cả đại sảnh liền im bặt như tờ.

Lời này nói ra hết sức khách khí, nhưng cũng ngầm ám chỉ rằng người được gọi là Trần dương gia kia không phải là đối thủ của thanh niên mới đến.

Vương Thế Sung được giang hồ công nhận là cao thủ bậc nhất, nhãn lực tự nhiên là cao minh phi thường, nếu như y đã nói như vậy, võ công của thanh niên anh tuấn này hẳn đã đạt đến địa bộ kinh thế hãi tục rồi.

Nên biết vị Trần đương gia này chính là đại đương gia Trần Nguyên Chí của Đông Bình quận đệ nhất đại phái, Thanh Sương Phái, một bộ Thanh Sương Kiếm Pháp xa gần đều nức tiếng, cũng có thể được liệt vào hạng cao thủ trên giang hồ.

Trần Nguyên Chí thóang biến sắc mặt, do dự giây lát rồi chậm rãi bước sang một bên.

Thanh niên anh tuấn khẽ nhếch mép cười, chậm rãi nói: "Tại hạ Bạt Phong Hàn, lần này đến đây cùng với vị tiểu thư này là.."

Bạch y mỹ nữ lạnh lùng nói: "Ngươi là ngươi, ta là ta, ai đến đây cùng ngươi chứ? Hừ, có phải là ngươi sợ rồi không?"

Chúng nhân đang ngạc nhiên, Bạt Phong Hàn thì dở khóc dở cười

nhưng dáng vẻ vẫn hết sức tiêu sái tuấn dật, tất cả nam nữ tại trường đều bị y hấp dẫn, ngay cả người tâm cao khí ngạo như Đơn Uyển Tinh cũng thóang xao động tâm hồn.

Khấu Trọng lại kề miệng sái tai Từ Tử Lăng nói: "Tiểu tử này quả thực bất tục! Ôi! Chạy mau!"

Từ Tử Lăng cười khổ: "Làm sao chạy được?"

Khấu Trọng đảo mắt một vòng, chán nản cúi đầu bỏ đi ý định, lúc này những người ngòai vườn đã chen cả vào trong sảnh để coi nhiệt náo nên người ở bên trong khó mà di động nửa bước, thêm vào đó đám người Đơn Uyển Tinh đứng ở phía đối diện vẫn nhìn chằm chằm vào hai gã, lúc này mà rời khỏi đây cũng chẳng khác tự chui đầu vào rọ là mấy.

Âu Dương Hi Di chậm rãi đặt tay lên đốc kiếm, trong nháy mắt, gần bảy trăm con người trong đại sảnh lập tức cảm thấy nhiệt độ không khí như giảm xuống, sát khí thâm hàn bao trùm tòan trường.

Chúng nhân biết vị cao thủ tiền bối mấy chục năm chưa động kiếm này sắp xuất thủ, không ai bảo ai liền lùi lại mấy buớc để nhường lại không gian.

Bạt Phong Hàn mắt hồ sáng ngời, ngọai y phất phơ phát ra những tiếng phần phật, uy thế không hề sút kém đối thủ, tựa như tự tin bản thân mình chính là võ lâm đệ nhất cao thủ, không hề thua kém bất kỳ ai.

Vương Thông và Vương Thế Sung đều tỏ vẻ nghiêm trọng.

Những người tinh mắt đều nhận ra từ lúc Âu Dương Hi Di đứng lên, hai người lão thiếu này đã bắt đầu tỷ đấu về khí thế.

Điều làm người ta khinh ngạc nhất chính là thanh niên đến từ ngọai bang này lại có thể chống cự với khí thế của đại cao thủ ngạnh công Âu Dương Hi Di lâu đến như vậy, chỉ cần việc này truyền ra giang hồ lập tức có thể khiến một kẻ vô danh như y trở nên danh động thiên hạ rồi.

Bạch y mỹ nữ đứng yên bất động, ánh mắt đảo quanh tìm kiếm trong đám người đang chen chúc, dường như không hề quan tâm đến trận đại chiến sắp xảy ra. Những người còn lại đều nín thở chờ đợi thời khắc hai người giao phong.

Chương 37: Kỳ nữ thanh tuyền

Âu Dương Hi Di bước lên trước ba bộ, rút ngắn khoảng cách giữa lão với Bạt Phong Hàn lại còn hai trượng.

Khí thế khi lão bước chân, thêm vào thân hình khôi vĩ như sơn, ánh mắt sắc bén mạnh mẽ, tự nhiên bày ra một khí độ khiến người ta không thể kháng cự.

Khoé miệng Bạt Phong Hàn vẫn hé nở nụ cười, hai tay chắp sau lưng từ từ đưa lên đặt lên chuôi đao và chuôi kiếm. Chúng nhân đều không biết y sẽ sử đao hay sử kiếm, hoặc giả là dùng cả hai, đao lẫn kiếm.

Âu Dương Hi Di đột nhiên đứng lại, ngửa mặt cườii một tràng dài, lập tức cả đại sảnh rộng lớn như muốn rung lên.

"Cheng!"

Hữu thủ Bạt Phong Hàn đã kéo đao ra khỏi vỏ, đao khí lăng lệ vô tỉ đã tràn ngập không gian.

Trong sát na ngắn ngủi đó, đao của Bạt Phong Hà đã rời vỏ, hóa thành một đạo cầu vồng chủ động tấn công đối thủ.

Âu Dương Hi Di cũng bạt kiếm xuất kích.

Hai cỗ đao khí kiếm khí vô hình giao kích với nhau trước khi đao kiếm tương tiếp, sau đó mới vang lên tiếng va chạm chói tai.

Bạt Phong Hàn nhẹ nhàng thoái bộ, hoành đạo đỉnh lập.

Chỉ thấy y vẫn nhàn nhã như thường, khoé miệng vẫn nở nụ cười ngạo mạn, tựa hồ như không hề thua kém trước vị cao thủ võ lâm tiền bối này vậy, càng không để người khác cảm thấy y bị đối phương bức lui.

Âu Dương Hi Di vẫn đứng yên chỗ cũ, chỉ có thân hình hơi khẽ lay động. Đám tân khách đang có mặt tại trường không ai dám tin vào mắt mình, không ai là không động dung.

Không ai ngờ được một thanh niên tuổi chừng hai mươi như Bạt Phong Hàn lại có thể nghênh tiếp một chiêu của Âu Dương Hi Di.

Bạt Phong Hàn thấy toàn trường đang chú mục vào mình, ngửa mặt cười dài nói: "Hảo kiếm, không ngờ Bạt Phong Hàn lần này đến Trung Nguyên đã được gặp ngay cao thủ, tại hạ xin được lĩnh giáo!"

Lời vừa dứt, y đã tiếp tục chủ động tấn công.

Vương Thế Sung và Vương Thông đưa mắt nhìn nhau, không những nhìn ra được sự kinh hãi trong mắt đối phương, mà còn nhìn thấy sát cơ hiển hiện.

Nếu không trừ ngay kẻ này, nói không chừng mười năm nữa sẽ có thêm một Tất Huyền thứ hai.

Âu Dương Hi Di cũng có tâm ý như hai bọn họ, hơn nữa còn hiểu rõ, Bạt Phong Hàn đích thực sẽ là kẻ kế thừa Tất Huyền trở thành nhân vật lợi hại nhất của Đột Quyết, niên kỷ chỉ mới đôi mươi mà võ công đã đạt tới địa bộ cao thâm mạt trắc thế này rồi, thử hỏi thêm mười, hai mươi năm nữa, người này sẽ tiến tới đâu?

Mà theo sự quan sát của lão, tên này là loại thiên sinh lãnh khốc vô tình, loại người này nếu như làm việc ác, e rằng chúng sinh khó tránh khỏi đại họa.

Tâm niệm chuyển động, Âu Dương Hi Di hừ lạnh một tiếng, vung kiếm đón thẳng lấy chiêu đao hoành ngang từ phía tả sang của đối phương.

Một chiêu kiếm này xem ra có vẻ hết sức bình phàm, nhưng thực ra lại hàm chứa công lực tu vi cả đời của Âu Dương Hi Di, đạt tới cảnh giới hóa thô thành xảo, đại xảo ẩn trong tiểu chuyết.

Cho dù Võ Tôn Tất Huyền có đích thân đến đây cũng không dám coi thường một chiêu kiếm này của lão. Trâm Sa Kiếm pháp của Âu Dương Hi Di khí thế hung mãnh, chiêu nào chiêu nấy đều đặt đối phương vào tử địa, thắng bại chỉ quyết trong vài chiêu. Giờ đây lão đã động sát cơ, kiếm chiêu lăng lệ khác thường, so với một kiếm vừa rồi hoàn toàn khác biệt.

Bạt Phong Hàn song mục thần quang lấp lánh, hai chân di chuyển theo một bộ pháp kỳ dị, chỉ di động trong một khoảng không gian chừng hơn trượng, khiến chúng nhân cảm thấy y không hề trực tiếp tấn công mà là không ngừng thay đổi góc độ phương hướng, nhưng lại giống như là đang trực tiếp tấn công. Những người đứng bên ngoài quan chiến đã cảm thấy đau đầu trước bộ pháp kỳ ảo của y, thiết tưởng không cần nghĩ cũng biết cảm giác của Âu Dương Hi Di lúc này thế nào.

Bạch y nữ đến cùng Bạt Phong Hàn lần đầu tiên lộ ra vẻ ngưng trọng, toàn thần chú ý vào hai đại cao thủ đang giao chiến.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì cứ đứng ngây ra nhìn Bạt Phong Hàn di chuyển, tâm lĩnh thần hội, trong lòng thầm nhủ, thì ra bộ pháp lại

có diệu dụng như vậy.

Âu Dương Hi Di gầm lên một tiếng, dịch người nhanh như thiểm điện, không đỡ một đao của Bạt Phong Hàn đang chém tới trước ngực mà lách người né tránh, lui ra gần trượng.

Không ai hiểu nổi tại sao Âu Dương Hi Di trước giờ nổi danh chỉ luôn nghênh tiếp lại lựa chọn chiến pháp này. Họa may chỉ có những bậc cao thủ như Vương Thông, Vương Thế Sung, Đơn Uyển Tinh mới hiểu được thực ra lão không nhìn rõ bộ pháp của đối thủ nên mới không dám mạo hiểm tấn công, thiết nghĩ sự kinh hãi của những người này không cần phải nói cũng biết là thế nào rồi.

Có điều lão tránh né cũng hết sức tuyệt diệu, vừa hay chọn đúng chỗ nhược nhất trong đao chiêu của Bạt Phong Hàn, vì vậy tuyệt đối không rơi vào thế hạ phong.

Bạt Phong Hàn thốt lên một tiếng: "Hảo!" Đoạn tung người nhảy về phía sau.

Trong nháy mắt, cổ kiếm trong tay Âu Dương Hi Di hóa thành muôn đạo kiếm ảnh như thủy triều, cuồn cuộn dâng lên tấn công truy kích.

Bạt Phong Hàn dường như sớm đã dự liệu trước tình thế lành, bình tĩnh như mặt nước hồ không gợn sóng, gương mặt anh tuấn không hề biến sắc, nhanh chóng lướt mình ra phía sau gần trượng, sau đó lại tung người bay tới, hoành đao phản kích.

Y một tiến một thoái hết sức tự nhiên, khiến chúng nhân đều nảy sinh một cảm giác kỳ dị không thể nói ra thành lời.

Bọn Vương Thông đều không còn giữ được vẻ bình tĩnh như ban đầu.

Từ lúc Bạt Phong Hàn vào trong đại môn đến nay, hai lão đã nhân ra tiểu tử này là kẻ bất phàm, nhưng nằm mộng hai lão cũng không thể ngờ y lại lợi hại như vậy.

"Đang đang đang!"

Trong khoảng khắc điện chớp lửa xẹt, hai đối thủ đã trao đổi ba chiêu.

Đạo quang xạ khắp tứ phía, kiếm khí hoành không bay lượn.

Kiếm ảnh đao quang bao trùm cả khuôn viên ba trượng, những người đứng xung quanh cố gắng lùi xa chiến trường kinh tâm động phách này một chút.

Đao thế của Bạt Phong Hàn dần dần thu hẹp lại, chỉ thủ trong khoảng không gian chừng hơn thước vuông. Chỉ thấy y dùng bộ pháp kỳ dị của mình di động như loài quỷ mị trong kiếm ảnh trùng trùng của Âu Dương Hi Di.

Thoạt nhìn thì có vẻ như y đang rơi vào thế hạ phong, nhưng bọn Vương Thông, Vương Thế Sung đều biết đó mới là sách lược cao minh nhất để đối phó với Âu Dương Hi Di.

Nên biết rằng phàm là những chiêu số lấy công làm chủ hao tổn chân khí vô cùng, nếu như Bạt Phong Hàn có thể kéo dài tình trạng trước mắt đến lúc Âu Dương Hi Di sức cùng lực kiệt, vậy thì thời khắc phản công của y cũng chính là lúc Âu Dương Hi Di đại bại chứ chẳng nghi.

Đương nhiên Âu Dương Hi Di có công lực hơn bảy mươi năm, có thể Bạt Phong Hàn chưa đợi được đến lúc đó thì đã mạng vong, nhưng nhìn y tiến thoái tự do tung hoành ngang dọc như hiện giờ,

không ai dám nói người trước giờ luôn phân thắng bại trong ba chiêu như Âu Dương Hi Di có thể hạ sát gã trước lúc chính lão kiệt sức.

Vương Thông và Vương Thế Sung cùng lúc đứng dậy, nhưng cũng chỉ biết nhìn nhau mà không thể nhúng tay.

Âu Dương Hi Di liên tiếp công ra ba kiếm, lực đạo thoắt khinh thoắt trọng, góc độ cũng hoàn toàn khác nhau, những người bàng quan đều nảy sinh cảm giác khó thể chống đỡ, nhưng trường đao trong tay Bạt Phong Hàn vẫn như lưu thủy hành vân, nhất nhất hóa giải, chẳng những vậy đao thể còn đột nhiên mở rộng, lấy lại thế chủ động, tiếp tục trì thế cân bằng với Âu Dương Hi Di.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liếc mắt nhìn trộm Đơn Uyển Tinh, chỉ thấy cặp mắt đẹp của nàng ánh lên dị quang, nhìn chăm chăm vào Bạt Phong Hàn đang đại triển thần oai, uy mãnh như thiên thần, tựa hồ như đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của hai gã. Bọn Thượng Minh cũng lộ vẻ kinh hãi, toàn thần chú ý vào trường ác đấu.

Lúc này không chạy thì còn đợi lúc nào nữa?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tuy có chút không nỡ bỏ cơ hội hiếm hoi được xem hai đại cao thủ phân thắng phụ, xong mạng sống quan trọng, nên đành quay người lẩn ra cửa lớn.

Nhưng người bị hai gã chen lấn đều không hề cảm giác, tự động lui lại nhường đường cho hai gã rồi tiếp tục quan chiến.

Một hồi sau hai gã mới chen ra ngoài cửa lớn, lúc này, một tiếng tiêu bất chợt nổi lên.

Hai gã hiếu kỳ quay lại nhìn, không hiểu ai lại nhàn rỗi thổi tiêu vào lúc này?

Tiếng tiêu này kỳ diệu vô cùng, ngừng ngắt vô thường, thoắt ẩn thoắt hiện giữa tiếng đao kiếm chạm nhau, dường như không hề theo một điệu nhạc nhất định nào đó, mà tùy theo đao chiêu kiếm thức của hai cao thủ mà thổi nên. Nhưng điều làm người ta khó có thể tin tưởng là trong tiếng đao kiếm giao kích leng keng, tiếng nhạc thoạt ngưng thoạt hiện, tuy có gián đoạn nhưng người nghe lại cảm thấy như kéo dài liên tục không ngừng nghỉ. Hỏa hầu này quả thật đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực trên tiêu đạo.

Tiếng tiêu thoắt lên thoắt xuống, chuyển hóa vô cùng, nhất thời khiến chúng nhân nghe như si như dại.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng như bị ma xui quỷ khiến, quên cả chạy trốn.

Hai người đang ác chiến cũng tiêu tan sát ý, đánh nhau một chiêu rồi tự động thoái lui, đứng yên bất động.

Ngọc dung lạnh tựa tảng băng của bạch y nữ cũng lần đầu tiên thoáng biến sắc, tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó.

Tiếng tiêu vẫn không ngừng vang lên, nhưng đột nhiên chuyển thành nhu dịu, tuy vậy vẫn lan truyền đại sảnh tĩnh lặng tựa như được cất lên từ một chốn vĩnh hằng huyền bí nào đó, tiếng tiêu diệu kỳ cất lên mang theo cả những thống khổ và hoan lạc của cõi người, khiến chúng nhân tất thảy đều quên hết tất cả, ngây người lắng nghe.

Tiếng tiêu lại đổi thay lần nữa, mang theo một sự nhiệt tình trong âm vực, phảng phất như muốn kể cho mỗi người nghe câu chuyện trong lòng.

...

Tiếng tiêu đã ngưng hẳn.

Nhưng đại sảnh vẫn im lặng như tờ.

Vương Thông lúc này cũng đã quên mất sự tồn tại của Bạt Phong Hàn, sát cơ trong lòng hoàn toàn tiêu tán, ngửa mặt thở dài, cất giọng thê lương nói: "Được rồi! Được rồi! Được nghe khúc nhạc của Thạch tiểu thư, sau này e rằng khó có gia âm nào lọt vào lỗ tai già này được nữa, tiêu nghệ của tiểu thư chẳng những đạt hết chân truyền của lệnh đường mà còn thanh xuất ư lam nữa, Vương Thông bái phục, bái phục."

Chúng nhân giờ mới biết thì ra Vương Thông và Thạch Thanh Tuyền có uyên nguyên sâu xa. Lại thấy lão nhắc tới mẫu thân của nàng mà song mục lấp lánh ánh lệ, ai nấy đều đoán rằng chắc hẳn đã có một chuyện tình không có kết quả đã từng xảy ra.

Ánh mắt oai vệ uy phong của Âu Dương Hi Di cũng trở nên nhu hòa, cao giọng nói: "Thanh Tuyền tiên giá tới đây, hà có gì không vào đây tương kiến, để bá bá xem con xinh đẹp thế nào rồi?"

Chúng nhân vô cùng kinh ngạc, giờ mới biết chẳng trách không thấy bóng nử tử thần bí này đâu, nguyên lai đến giờ này nàng mới đại giá quang lâm, dùng tiếng tiêu tuyệt nghệ để hóa giải một trường ác đấu.

Bạt Phong Hàn cũng cất giọng nói: "Nếu hân hạnh được tương kiến phương dung của tiểu thư, Bạt Phong Hàn có chết cũng không hối hận."

Lúc này giá trị con người y đã tăng lên gấp bội, không còn ai dám lên tiếng trách y khẩu xuất cuồng ngôn nữa.

Chỉ nghe một tiếng thở dài rất nhẹ, sau đó từ mái hiên vọng xuống một thanh âm nử tử ôn nhu hòa dịu đến độ không một từ ngữ nào có thể hình dung: "Tương kiến chi bằng bất kiến, Thanh Tuyền phụng di mệnh của gia mẫu đến thổi tặng hai vị thế bá một khúc nhạc, việc đã làm rồi, Thanh Tuyền xin được cáo lui."

Trong sảnh lập tức ồn ào náo động, ai nấy đều lên tiếng lưu giữ nàng ở lại.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng giật mình bừng tỉnh, vội vàng chạy ra khỏi đại môn.

Hai gã tiểu tử này có thể nói đã trở thành cao thủ đào vong, nhân lúc đang hỗn loạn đã nhanh chóng rời khỏi Vương phủ, nhưng không chạy đi xa, mà chỉ nấp vào một phòng củi của một trang viên gần đó.

Hai gã thư thái nằm lên một đống cỏ, đều cảm thấy chuyến đi đến Vương phủ quả không uổng phí.

Khấu Trọng than: "Tuy bị ả ác công chúa kia phát giác chúng ta vẫn còn sống mạnh khoẻ, nhưng được xem tỷ võ giữa gã Phong Thấp Hàn và Âu Dương lão đấu, lại được nghe tiếng tiêu tuyệt nghệ của giang hồ kỳ nữ, thế coi như cũng đáng."

Từ Tử Lăng ngưỡng một nói: "Gã Phong Thấp Hàn đó không lớn hơn chúng ta bao nhiêu vậy mà thân thủ thật phi thường, không biết lúc nào chúng ta mới được như vậy nhỉ?"

Khấu Trọng hừ lạnh một tiếng nói: "Tên này xem ra không phải người tốt, hơn nữa còn rất giỏi nghề câu dẫn nữ nhân, nữ nhân nào bị hắn nhìn phải đều hồn siêu phách tán cả, xem ra công chúa của ngươi bị hắn câu mất hồn phách rồi."

Từ Tử Lăng bật cười: "Cái gì mà của ngươi của ta chứ. Có ma mới thích loại nữ nhân kiêu ngạo tự phụ mục hạ vô nhân đó. Mặc kệ ả ta là công chúa rắm thối gì đi nữa."

Khấu Trọng ngồi dậy giơ ngón tay cái lên khen: "Khá lắm! Ta cũng gần như quên Tú Ninh muội muội của ta rồi đó!"

Từ Tử Lăng lắc đầu vỗ trán nói: "Thì ra đối trận phải nói khí thế trước! Mẹ ơi! Làm sao mới có thể tạo ra được khí thế nhỉ? Tuyệt đối không thể tự tung tự tác, ngang ngạnh nổi cáu mà thành được. Ta thấy dụng binh trong lúc nói cười thế mới là thượng thừa chi đạo."

Khấu Trọng trầm ngâm giây lát, nghiêm mặt nói: "Đó có lẽ là hiệu quả của tinh thần và nội công hợp lại. Cần một quá trình tu luyện lâu dài, không thể miễn cưỡng được đâu."

Gã ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Ngươi đoán xem gã Phong Thấp Hàn đó có đuổi kịp được Thạch Thanh Tuyền không? Nếu để gã câu dẫn được, sau này chúng ta làm sao còn cơ hội nữa chứ?"

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Ngươi bớt si tâm vọng tưởng đi một chút được không? Bài học Lý Tú Ninh trước mắt vẫn còn chưa quên à?"

Khấu Trọng nằm phịch xuống nệm cỏ, nhắm mắt hít sâu vào một hơi, chán nản nói: "Được rồi! Sáng mai chúng ta lập tức khởi trình đi Vinh Dương tìm Tố Tố tỷ, không nghĩ ngợi gì nhiều nữa."

Từ Tử Lăng đột nhiên nói: "Ngươi có xem với khinh công của chúng ta hiện nay có thể vượt qua tường thành không?"

Khấu Trọng giật mình nói: "Ngươi sợ tên quan kia nhận ra chúng ta à?"

Tử Tử Lăng gật đầu nói: "Những nhân tài siêu phàm trác tuyệt như chúng ta! Hà... quả thật rất dễ bị nhận ra! Nếu như ngươi là hắn, ngươi sẽ làm thế nào?"

Khấu Trọng biến sắc nói: "Sẽ lập tức báo cho Vũ Văn Hóa Cốt."

Từ Tử Lăng nói: "Nếu như chúng ta cứ chạy như vậy, e rằng hắn ta sẽ lập tức động thủ bắt người, chỉ nhìn nhãn thần của hắn ta với khẩu khí lúc hắn bảo tên Trần dương gia gì đó lùi lại cũng biết hai chúng ta hợp lại cũng không phải là đối thủ rồi. Vì vậy người đáng sợ nhất hiện giờ không phải ả công chú rắm thối kia mà chính là hắn đấy."

Khấu Trọng nói: "Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Ta đang muốn ngươi nghĩ cách đây, không ngờ ngươi lại hỏi ngược lại ta."

Khấu Trọng cúi đầu suy nghĩ rồi vỗ trán nói: "Chỉ cần chúng ta nấp trong nhà củi này năm ba ngày, đến nửa đêm mới mò ra ngoài trộm đồ ăn, đợi cho tất cả mọi người đều cho rằng chúng ta đã chạy thật xa, không còn để ý đến nữa chúng ta mới động thân rời khỏi, ngươi thấy diệu kế của ta đã đủ diệu chưa?"

Từ Tử Lăng phấn khích nói: "Hảo! Vậy chúng ta cứ ở đây bà nó năm ba ngày, nhân thể đem những kinh nghiệm mấy ngày nay dung hợp lại, nếu như thành công thì có lẽ sẽ không cần lần nào cũng bị người ta đuổi giết như bây giờ nữa đâu."

Khấu Trọng lại nói: "Nhưng giải quyết được vấn đề này lại xuất hiện một vấn đề khác, đó chính là sau khi an trí cho Tố Tố tỷ, chúng ta rốt cược là nên đi Dương Châu tìm hoàng đế lão tử cáo giác tội trạng của Vũ Văn Hóa Cập hay là đi Đông Đô thử vận khí với Hoà Thị Bích,

còn cả Dương Công Bảo Khố ở kinh sư nữa, bao giờ thì chúng ta mới đến đào nó lên?"

Từ Tử Lăng nói: "Ngươi nghĩ thế nào?"

Khấu Trọng làu bàu: "Ta tôn trọng ngươi mới hỏi ngươi mà?"

Từ Tử Lăng bực mình nói: "Nếu ngươi hỏi ta, ta đương nhiên nói lấy việc báo thù cho mẹ làm trọng rồi."

Khấu Trọng không vui nói: "Chẳng lẽ ta lại không nghĩ như vậy à? Được rồi, chúng ta đi Giang Đô trước."

Từ Tử Lăng bật cười nói: "Ngươi giận ta rồi à? Được rồi! Coi như ta hiểu lầm ngươi!"

Khấu Trọng nằm yên không nói, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Ngươi là hảo huynh đệ của ta, là người thân duy nhất của ta, dù ngươi có nói ta thế nào ta cũng không giận ngươi đâu."

Khấu Trọng lại ngồi dậy, ôm đầu suy nghĩ hồi lâu rồi nói: "Trước giờ ngươi đều tùy ngô nhi an hơn ta, dễ dàng cảm thấy thỏa mãn, nhưng ta lại hay vọng tưởng lung tung! Ôi! Con người sống ở trên đời mà không làm nên sự nghiệp thì thật là vô vị."

Từ Tử Lăng nói: "Ta tuyệt đối đồng ý với ngươi. Nói thật lòng, ta chỉ là không đa tâm với các tỷ muội như ngươi mà thôi, trừ phi gặp phải người khiến cho ta không thể kiềm chế được, bằng không ta tuyệt đối không dễ động lòng như ngươi đâu. Nhưng nếu như ta thực sự thích người đó, vậy thì vĩnh viễn sẽ không thay đổi, vĩnh viễn sẽ không thay lòng đổi dạ."

Khấu Trọng ngồi ôm chân, đặt cằm lên đầu gối trầm ngâm nói: "Ta dễ

động lòng trước các nữ nhân như vậy hay sao? Lý Tú Ninh, Ác công chúa, mỹ nhân sư phụ, hay ác bà nương Trầm Lạc Nhạn, người nào ta cũng cảm thấy rất tốt, nhưng ta cũng biết bản thân không thể chung tình với bất kỳ một ai. Rốt cuộc là ta đa tình hơn ngươi hay vô tình hơn ngươi đây?"

Từ Tử Lăng im lặng hồi lâu sau mới lên tiếng đáp lời: "Ta nghĩ có lẽ vì nữ nhân không phải là mục tiêu lớn nhất của ngươi, từ nhỏ ta đã nhận thấy Trọng thiếu gia ngươi là loại người sinh ra để làm lãnh tụ, thích nhất là xuất đầu làm chủ. Ta cũng rất thích kiểu cách đó của ngươi! Thôi! đêm rồi! chúng ta luyện công đi!"

Nghe tiếng thở đều đều của Từ Tử Lăng, trong đầu Khấu Trọng bất giác hiện ra từng chiêu từng thức của Bạt Phong Hàn và Âu Dương Hi Di vừa giao thủ với nhau, nhất thời tâm thần như mê đi, hoàn toàn không còn cảm giác về thời gian nữa.

Lúc Từ Tử Lăng tỉnh lại, trời đã sáng bảnh.

Chương 38: Vũ văn vô địch

Ba ngày trôi qua thật nhanh, nhưng hai gã vẫn có chút lưu luyến chưa muốn động thân.

Trong ba ngày này, hai gã giống như trở về nơi Phó Quân Sước đã chôn thân, tâm trạng trở nên hỗn hỗn mang mang, không phân biệt ngày đêm, chỉ vùi đầu luyện công, chỉ khi nghe thấy tiếng người mới lánh mình nấp đi.

Được mục kích trận ác chiến kinh tâm động phách giữa Bạt Phong Hàn và Âu Dương Hi Di là một chuyện hết sức có ích với hai gã.

Trước giờ hai gã luyện công thiếu người chỉ điểm nên cứ giống như người mù cưỡi ngựa mù, không biết mục tiêu của mình là gì.

Nhưng sau lần này, cả hai đã có được mục tiêu và chỉ dẫn hết sức rõ ràng, hiểu được rằng chỉ khi tinh thần, chân khí và chiến lược hợp nhất làm một, hai gã mới có thể trở thành cao thủ chân chính.

Ngay cả bản thân hai gã cũng không biết đạo luyện khí mà mình đã học được trong Trường Sinh Quyết vốn đã là diệu pháp vô thượng để luyện tinh, khí, thần. Trong mấy ngày này, hai gã không ngờ đã vô ý mà nắm được tinh túy bên trong của diệu pháp, vì vậy chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, nhưng quả thật hai gã đã tiến một bước dài trên võ đạo, có được những đột phá ích lợi suốt đời.

Hai gã thương lượng một hồi, quyết định ở lại thêm bảy ngày nữa.

Chính nhờ quyết định này mà hai gã đã tránh được một trường đại

họa.

Thì ra đêm hôm đó Vương Thế Sung đã nảy sinh lòng nghi ngờ với hai ngã, tìm đến Trầm Nãi Đường nói chuyện, biết hai gã đã từng đi cùng với Đỗ Phục Uy, liền đoán ra ngay đó chính là hai gã tiểu tử bảo bối mà Vũ Văn Hóa Cập đang truy tìm, vội vàng phát tán nhân thủ, tìm kiếm khắp nơi. Đồng thời thông tri cho một nhân vật khác của Vũ Văn phiệt đang ở vùng phụ cận là Vũ Văn Sĩ đích thân đến chủ trì, suýt chút nữa thì đã lật tung cả quận Đông Bình này lên, sau một thời gian tìm kiếm không có kết quả họ Vương mới nhận định hai gã đã chạy xa mất rồi.

Nếu như đổi lại để Đỗ Phục Uy chỉ huy cuộc tìm kiếm này, nhất định nhìn ra hai gã vẫn còn lưu lại trong thành.

Nhưng Vũ Văn Sĩ đâu thể ngờ hai gã lại có thể trầm khí đến vậy, sau năm ngày đã dẫn người đi lùng sục các châu huyện phụ cận, không còn chú ý đến Đông Bình nữa.

Sáng ngày thứ sáu, hai gã chợt nhớ đến Tố Tố, lại cảm thấy luyện công bắt đầu có chút buồn chán. Khấu Trọng nói: "Không phải mẹ đã nói thời khắc luyện công tốt nhất chính là lúc nửa có ý thức nửa vô ý thức hay sao? Hai ngày nay không hiểu có phải quá tận lực hay không mà ta cảm thấy cứ thấp thỏm không yên."

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý: "Ta cũng vừa nghĩ đến vấn đề này, mẹ đã từng nói luyện nội công cần để ý nhất là điều tiết hỏa hầu, hàn nhiệt tương ứng, chúng ta cứ cắm đầu luyện công thế này xem ra đã hơi quá lửa rồi, có lẽ tạm thời nên chậm lại một chút."

Khấu Trọng nói: "Vậy chi bằng chúng ta lập tức khởi trình đi Vinh Dương thôi, ta rất sợ Tố Tố tỷ xảy ra chuyện."

Tử Tử Lăng nói: "Không thể cứ như vậy mà xuất thành được. Nói không chừng tên quan đó đã ra lệnh truy nã chúng ta. Ngươi chơ quên là lão Trầm Nãi Đường đó là người biết lai lịch của chúng ta."

Khấu Trọng hừ lạnh nói: "Trong mắt đám quan triều đình, Trầm lão đầu đó không phải cũng là kẻ cấu kết với phản tặc Lương Sư Đô làm loạn hay sao? Chỉ là người khác không biết đó thôi."

Gã nói tới đây thì ngưng lại giây lát lấy hơi rồi tiếp tục: "Hiện giờ thời tiết càng lúc càng lạnh, chúng ta cũng nên sắm thêm một ít y phục ngự hàn, thuận tiện thì mua thêm mấy thứ thiết câu và dây thừng nữa, đến tối sẽ trèo tường xuất thành, như vậy thì sẽ không lo vạn vô nhất thất nữa rồi."

Chủ ý đã định, hai gã lưu luyến nhìn căn phòng củi như không nỡ rời xa, bắt đầu triển khai hành động tiếp theo.

Đêm hôm đó, hai gã rời khỏi thành mà không gặp phải bất kỳ trở ngại nào, liền giống như hai con chim nhỏ mới sổ lồng, nhằm hướng Vinh Dương thẳng tiến, chạy một mạch qua đêm đến lúc trời sáng mới cảm thấy sức cùng lực kiệt.

Vừa mới ngồi xuống, Khấu Trọng đã bật cười nói: "Chúng ta thật ngốc, quên mất giá trị con người của mình đã được tăng cao, đợi lát nữa nhớ phải mua lấy hai con ngựa để đỡ phải bôn ba dặm trường thế này cho khổ."

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Cưỡi ngựa chi bằng ngồi thuyền, cứ mua một con thuyền cá nhỏ, ta và ngươi thay phiên nhau luyện công và chèo thuyền, như vậy vui hơn."

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Ngươi tưởng chúng ta đi du sơn ngoạn thủy sao? Nơi chúng ta sắp đến là sào huyệt của quân Ngõa Cương, nếu

ngươi là quan binh, ngươi có để người ta tùy tiện ra ra vào vào đó không? Ta thấy đi đường bộ thì dễ hơn một chút. Hà... ngươi nhắc ta mới nghĩ ra, chúng ta cứ mua một cỗ xe ngựa đi, như vậy cũng có thể luân phiên nhau đánh xe và nghỉ ngơi. Hà, vừa tiết kiệm thời gian vừa tiết kiệm sức lực. Ta với ngươi đúng là giỏi thật."

Hai gã cười nói râm ran tiến vào thành trấn lớn nhất ở vùng phụ cận, mua một cỗ xe ngựa đơn giản do hai con kiện mã kéo, tiếp tục lên đường.

Hai gã lần đầu tiên có được một thứ công cụ giao thông quý trọng và hữu dụng như cỗ xe này, thích thú vô cùng, đối với hai con ngựa cũng thập phần sủng ái, đặt tên cho con màu trắng là Bạch nhi, con màu xám là Hôi nhi.

Bốn ngày sau, hai gã đã đến được Ngoã Cương thành mà Trác Nhượng khởi nghĩa, có điều giờ đây nơi này đã rơi vào tay quan binh của triều đình rồi.

Hai gã vào trong thành, cảm thấy không khí vô cùng khẩn trương, không những gia tăng phòng bị mà trên phố thi thoảng lại bất thần xuất hiện một đội binh mã không biết đi từ chỗ nào tới tuần hành trên đường.

Sau khi tìm được khách sạn, Khấu Trọng thưởng cho tên tiểu nhị vài đồng bạc, bảo hắn chăm sóc đôi ngựa cho kỹ càng, tiện thể hỏi han tình hình địa phương.

Lúc hai gã sang dùng cơm ở quán ăn bên cạnh, gã mới thấp giọng nói: "Thì ra Lý Mật vốn tấn công Đông Đô Lạc Dương, không biết vì sao lại bị tiết lộ quân tình, hiện giờ đang chuyển hướng đánh về Hưng Lạc. Còn Việt Vương Dương Động trấn thủ ở Đông Đô đã phái Lưu Trưởng Cung đi chặn đánh, còn có Bùi Nhân Cơ ở Huỳnh

Dương cũng đang chuẩn bị tập hậu bọn Lý Mật, xem ra tình thế của quân Ngõa Cương không được lạc quan cho lắm."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Đại long đầu của quân Ngõa Cương không phải là chủ nhân Trác Nhượng của Tố Tố tỷ sao? Tại sao ngươi cứ mở miệng ra là nói Lý Mật, Lý Mật vậy?"

Khấu Trọng nhún vai: "Tên tiểu nhị đó nói như vậy, có thể là do Trác Nhượng bị tên quái nhân đó đánh trọng thương nên đã bế quan tu luyện, hoặc là... hà... hi vọng lão ta chưa bị Lý Mật giết chết." Nói tới đây, hai gã chợt thấy lòng nóng như lửa đốt, chỉ hận không thể mọc cánh để lập tức bay đến Huỳnh Dương.

Khấu Trọng cười khổ nói: "Vừa rồi ta đã hỏi đường đến Huỳnh Dương, tên tiểu nhị đó cứ khuyên chúng ta không nên đi, còn nói chỉ cần đi qua Dương Võ là bắt đầu vào đất loạn lạc, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng. Hà... hắn ta còn nói nếu gặp phải quân Ngõa Cương thì không sao, nhưng sợ nhất là gặp phải mấy tên đào binh hoặc bại tướng tàn quân, lúc đó thì còn thảm hơn là gặp phải hổ báo sài lang trong rừng nữa."

Từ Tử Lăng nghĩ đến đám tàn quân giết người phóng hỏa ở thôn trấn lần trước, thở dài một hơi không nói gì.

Khấu Trọng đột nhiên hưng phấn lên, hạ giọng nói: "Hiện giờ thiên hạ càng lúc càng loạn rồi. Nghe nói Kim Thành Phủ có một giáo vệ tên là Tiết Cử đã hưng binh tạo phản, tự xưng là Tây Tần Bá Vương muốn học theo Tần Thủy Hoàng nhất thống thiên hạ, hiện giờ đã lấy được Thiên Thủy và đóng đô ở đó. Ta thấy tên Tiết Cử này cũng chẳng phải là nhân vật gì, nếu như đổi lại là ta, ta đâu ngu đến nỗi tự xưng đế như vậy, rõ ràng là coi thường các lô nghĩa quân khác mà! Tên ngu ngốc đó giờ tự nhiên đã trở thành cái bia cho vạn người ngắm rồi."

Từ Tử Lăng nói: "Thiên Thủy ở đâu vậy?"

Khấu Trọng đắc ý dương dương nói: "Thiên Thủy nằm bên ngoài dãy Tần Lĩnh, ở phía tây Kinh Sư, chẳng trách mà ngươi không biết."

Tiếp đó gã lại phân tích: "Nếu không phải quân Ngoã Cương đã cầm chân quân chủ lực triều đình ở Kinh Sư và Đông Đô, sợ rằng tên Tiết Cử đó cũng không dám tạo phản. Ngoài ra còn có một tên gọi là Lý Xa khởi binh ở Võ Uy, tự phong làm Đại Lương Vương. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã có thêm hai đạo nghĩa quân, xem ra khí số nhà Tùy đã tận rồi." Gã ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Theo ta thấy, đúng như Lý đại ca đã nói, ngoại trừ Đậu Kiến Đức, Lý Mật, Vương Bạc và lão gia tử của chúng ta ra, những kẻ khác sợ rằng đều không thể làm nên việc lớn."

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Ngươi quên Lý tiểu tử rồi sao?"

Khấu Trọng thoáng đỏ bừng mặt: "Nói thực lòng, ta đích thực không muốn nhớ đến Lý tiểu tử đó."

Lúc này tên giữ ngựa hoảng hốt chạy đến trước mặt hai gã, thở hồng hộc nói: "Không xong rồi hai vị thiếu gia, có người muốn cướp ngựa của hai vị."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc biến sắc.

Lúc cả hai chạy đến chuồng ngựa thì Bạch nhi, Hôi nhi và mười mấy con ngựa khác đã bị hơn chục tên quan binh trong dây vào cổ, đang chuẩn bị rời khỏi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bổ người tới, chặn ngay giữa đường, quát chúng dừng lại.

Đám quan binh hiển nhiên không ngờ có người lại dám cản đường, liền quát tháo ầm ĩ, có hai tên còn rút sẵn bội đao cầm trong tay.

Khấu Trọng ghé miệng vào tai Từ Tử Lăng nói: "Ngươi cướp ngựa, ta đối phó người! xem khí thế của lão tử đây!"

Đao quang loé lên, một gã quan binh đã vung đao chém tới.

Khấu Trọng song mục sáng rực, sắc mặt trở nên lạnh lùng tàn khốc khôn tả, tựa như Bạt Phong Hàn lúc ác đẩu với Âu Dương Hi Di vậy, nhìn chuẩn thế lao tới của đối phương, hữu thủ vọt lên như điện chớp, nắm lấy cán dao, tiếp đó tung chân đá ra một cước vào hạ bàn địch nhân.

Tên quan binh kêu thảm một tiếng, lập tức bay ra xa hơn trượng, đụng vào một tên quan binh khác, ngã lăn lông lốc dưới đất.

Những tên khác đều ngớ người, biết lần này đã gặp phải cao thủ.

Hai gã tiểu tử lại ngạc nhiên nhìn nhau, không ngờ rằng một cước của Khấu Trọng lại lợi hại đến nhường ấy.

Khấu Trọng ném đao lên không rồi bắt lại, học theo Bạt Phong Hàn hoành đao đỉnh lập, dùng ánh mắt khinh khỉnh nhìn lũ quan binh, lạnh lùng nói: "Các ngươi thân làm quan binh vậy mà lại công nhiên cưỡng đoạt ngựa của dân, có phải đã chán sống rồi không?"

Đám quan binh dường như bị khí thế của gã trấn nhiếp, không tên nào dám xuất thủ.

Một gã có vẻ như là đầu mục bước lên một bước, tức giận nói: "Chúng ta phụng lệnh của tướng quân trưng thu dân mã, tiểu tử nhà

ngươi dám kháng lại lệnh triều đình, ngươi mới thật chán sống đó. Còn không mau cút cho ta!"

Khấu Trọng vốn đã là khâm phạm nên đâu coi mấy thứ vương pháp ức hiếp lương dân này vào đâu, lại vừa xuất thủ đại thắng, đang hứng đánh nhau liền bước lên hai bước, rút ngắn khỏag cách với tên đầu mục kia lại còn khoảng một trượng, toàn bộ tinh thần tập trung lên lưỡi đao, đồng thời thúc đẩy chân khí trong nội thể lưu chuyển.

Một cỗ đao khí lạnh thấu xương toát ra từ thân đao, kỳ lạ nhất là cả thanh đao cũng sáng bừng lên.

Đám quan binh đồng loạt biến sắc, gã đầu mục cũng bị đao khí bức thoái lui hai bộ.

Khấu Trọng cũng không ngờ rằng mình có công lực như vậy, trong lòng mừng rỡ, lập tức trở về nguyên trạng, đao khí tiêu tán.

Đám quan binh còn tưởng rằng vừa rồi chỉ là ảo giác, lại thấy bọn gã còn trẻ nên quát lớn mấy tiếng, bổ người lao tới phía hai gã.

Khấu Trọng sợ Từ Tử Lăng không có binh khí bị thiệt thòi, liền hét lớn một tiếng, hoành đao vẽ nên một đường bán nguyệt, đao kiếm của đám quan binh đụng phải đao của gã có sáu thanh thì bốn thanh thoát thủ bay đi, hai tên còn lại có uyển lực tương đối mạnh, nhưng cũng chấn động hổ khẩu, lảo đảo thoái lui.

Từ Tử Lăng lúc này đã chạy đến bên Bạch nhi và Hôi nhi, đánh cho hai tên quan binh giữ ngựa lăn lông lốc dưới đất như hai quả hồ lô, còn thuận tay đoạt luôn một thanh đao nữa.

Khấu Trọng vung đao chém ra như thiểm điện, lập tức có một tên khác trúng đao lăn ra đất, cười lớn nói: "Ngày này năm sau chính là

kỵ thần của đám bại binh các ngươi, gặp phải chúng ta coi như các ngươi đen đủi rồi."

Chúng quan binh nghe thấy gã muốn sát nhân, những tên chưa thọ thương lập tức quay người bỏ chạy, những tên thọ thương cũng cố lết người, bò lăn bò càng chạy đi.

Khấu Trọng buông đao thở dài nói: "Quan binh hèn yếu như loài chuột nhắt, chỉ biết bức hiếp lương dân, chẳng trách có nhiều người bị bức tạo phản."

Từ Tử Lăng dắt ngựa tới, cười khổ nói: "Nếu chúng ta còn không chạy cho mau trước khi bọn quan binh đó dẫn người quay lại thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ của chúng ta đó."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tay cầm trường đao, thúc ngựa chạy qua cổng thành.

Đám binh sĩ thủ thành hiển nhiên vẫn chưa nhận được tin tức, nên không kịp ứng phó, bị hai gã đụng ngã năm sáu người, muốn đuổi theo thì hai gã đã chạy được một quãng xa rồi.

Hai gã cảm thấy vô cùng sảng khoái, tuy rằng cảm thấy hơi tiếc đồ vật trong thùng xe, nhưng cảm giác được oai phong đã tạm thời làm hai gã quên đi tất cả.

Thúc ngựa đi được chừng hai chục dặm thì trời cũng về chiều, hai gã dừng lại ở một vùng sơn dã để qua đêm.

Khấu Trọng bắt về được một con chim rừng còn Từ Tử Lăng cũng nhặt đủ cành cây và củi để đốt lửa nướng thịt.

Hai gã hít hà mùi thơm của thịt nướng, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Khấu Trọng quan tâm nhìn hai con ngựa đang ăn cỏ bên triền dốc, thở dài nói: "Thật không ngờ hai tên nghèo kiết xác như chúng ta cũng có được hai con ngựa ngoan như vậy. Ta lúc nào cũng nói sẽ có một ngày chúng ta được xuất đầu lộ diện mà."

Từ Tử Lăng nói: "Tên tiểu tử nhà ngươi thật đúng là đầu voi đuôi chuột, lúc đầu thì giống như cao thủ tuyệt thế, dùng đao khí bức cho đám quan binh đó mặt trắng bệt không còn giọt máu, nhưng sau đó hậu kinh lại không đủ, thật là xấu mặt cao thủ."

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Lần sau sẽ không như thế nữa, cần biết rằng tâm pháp là quan trọng nhất. Lúc tác chiến cần phải tuyệt đối bình tĩnh, giống như ánh trăng trong đáy giếng vậy, nếu như để rơi vào thế bị động thì cao thủ nào cũng thành thấp thủ hết."

Từ Tử Lăng nói: "Nói như ngươi thì dễ, nhưng làm thì mới khó, ví như ngươi thấy ta bị thương rồi, còn có thể giữ tinh khí thần ở hợp nhất như trăng trong đáy giếng nữa không?"

Khấu Trọng tự thấy mình làm không được, bèn cười khổ nói: "Tên tiểu tử Bạt Phong Hàn đó hình như trời sinh đã là loại người như vậy rồi, còn chúng ta tình cảm phong phú, có lẽ không thể làm được. Rốt cuộc là có biện pháp gì để luyện được tinh thần vững như thiết thạch không nhỉ?"

Từ Tử Lăng chau mày nghĩ ngợi hồi lâu, trầm giọng nói: "Xem ra điều này chỉ có thể lĩnh hội qua các cuộc sinh tử quyết chiến mà thôi, nếu chưa đạt tới cảnh giới đó, chúng ta vẫn chưa thể tự xưng là cao thủ được."

Khấu Trọng hưng phấn nói: "Nhưng chúng ta đã biết đó là thứ gì rồi, ở trong phòng củi luyện công mấy ngày, chân khí trong nội thể ta đã

nhiều hơn trước rất nhiều, chỉ.. hí... hí..!"

Hai gã cùng lúc nhảy dựng lên, nhìn về phía Bạch nhi và Hôi nhi, lập tức khoé mắt như bốc lửa, bạt đao xông tới.

Chỉ thấy một cự hán hoàng y thân hình khôi vĩ như sơn cước, tóc xõa ngang vai đang nắm lấy đầu hai ái mã của bọn gã bóp mạnh. Bạch nhi và Hôi nhi kêu lên một tiếng thảm thiết, đầu óc vỡ nát, gục người xuống đất.

Khấu Trọng gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, đang định bổ người lao tới thì Từ Tử Lăng đã hét lên: "Thủy trung nguyệt!"

Khấu Trọng chấn động thân hình, lập tức dừng lại.

Người kia chân không chạm đất lướt mình trên triền dốc, đến trước mặt hai gã, hiên ngang đỉnh lập.

Người này mặt như tượng đồng, mày thô mắt lớn, giữa trán có một bướu thịt lớn, giống như một quái vật có sừng, hung ác vô song.

Chân tay gã đều to hơn người thường, khiến cho người khác có cảm giác gã là người có sức mạnh vô cùng.

Y trợn đôi mắt to, lấp lánh hàn quanh nhìn hai gã một hồi, cuối cùng ánh mắt di động đến hai thanh đao đang chỉ vào mặt mình, hừ lạnh một tiếng nói: "Hai tên tiểu tử các ngươi mà cũng xứng để Vũ Văn Vô Địch ta động thủ sao?"

Khấu Trọng được Từ Tử Lăng nhắc nhở, càng biết đây là lúc sinh tử quan đầu, từ từ bình tĩnh lại, trầm giọng nói: "Xứng hay không xứng, động thủ tỉ thí thì mới biết được."

Từ Tử Lăng cũng dùng một ngữ khí bình tĩnh đến độ ngay cả Khấu Trọng cũng phải kinh ngạc, nhạt giọng nói: "Có phải cha mẹ ngươi không biết liêm sỉ nên mới chọn cho ngươi cái tên khoác lác như vậy đúng không?"

Ánh mắt Vũ Văn Vô Địch thoáng hiện thần sắc cuồng nộ, đưa tay ra phía sau rút thanh trường mâu, sát khí lạnh thấu xương lập tức tràn ngập không gian, tung người lao tới.

Chính vào lúc này, hai gã cũng tiến nhập vào cảnh giới thủy trung nguyệt, cùng lúc thúc đẩy đao khí, liên thủ đối phó với đối thủ đáng sợ trước mắt.

Vũ Văn Vô Địch thoáng lộ sắc kinh ngạc, trường mâu vung lên, chân dậm mạnh tiến lên ba bước, triển khai công thế, hóa thành muôn vạn mâu ảnh như trường giang đại hải công tới.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vận hành chân khí kỳ dị trong nội thể lên tới cực hạn, cảm quan tăng lên gấp bội, nhận rõ được toàn bộ các mâu ảnh chỉ là hư chiêu, duy chỉ có một mâu công tới yết hầu Từ Tử Lăng là thực mà thôi.

Khấu Trọng hét lên một tiếng, nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng như băng, lao lên phía trước, vung đao chém mạnh vào tả thủ Vũ Văn Vô Địch, chân khí quán thông vào lưỡi đao, phát ra tiếng rít rợn người, thanh thế hung hãn vô cùng.

Đầu óc Từ Tử Lăng cũng trở nên trong sáng như minh châu, so với lúc bình thường luyện công thì sáng suốt hơn gấp bội, hoàn toàn nắm rõ tốc độ và góc độ của đường mâu đối phương, không hề để sót điểm nào, trầm người tọa mã, vung đao chém tới.

Chỉ thấy đối phương dịch người như thiểm điện, chẳng những tránh

được một đao của Khấu Trọng, còn thay đổi góc độ và tốc độ của trường mâu, đâm ngược về phía eo phải của gã.

Từ Tử Lăng vẫn giữ nguyên thế công, chỉ khẽ thay đổi góc độ, hất thẳng đao vào mũi mâu.

Kình khí giao kích.

Từ Tử Lăng hự lên một tiếng, bị kình lực nặng tựa ngàn cân truyền từ mũi mâu vào làm chấn động, lảo đảo lui lại.

Vũ Văn Vô Địch cũng không dễ chịu hơn gã là mấy, chỉ cảm thấy từ trên lưỡi đao truyền vào thân mâu một cỗ chân khí vô cùng quái dị, như có mà như không, lại nóng bỏng như lửa, khi gặp phải chân khí của y, lập tức hóa thành muôn vạn đạo tơ nhỏ, đâm thẳng vào các kinh mạch, miễn cưỡng y có thể hóa giải được nhưng cũng phải thoái lui về sau nửa bước.

Y dù sao cũng là cao thủ của Vũ Văn phiệt ngoại trừ phiệt chủ Vũ Văn Thương, nếu luận võ công, y chỉ kém hơn Vũ Văn Hóa Cập, Vũ Văn Thành Đô và Vũ Văn Sĩ mà thôi, nào ngờ đã toàn lực xuất thủ mà không thể giết được Từ Tử Lăng, lại bị gã đẩy lui nửa bước. Chuyện này nếu như truyền ra giang hồ, lập tức uy danh tiêu tán, thân bại danh liệt, trong lòng bất giác trào dâng sát cơ.

Thì ra y được thủ hạ báo cáo hai gã tiểu tử Khấu, Từ xuất hiện ở thành Ngõa Cương, tự thị võ công cao cường nên một mình đuổi tới, chỉ nói là sổ sách đã bị hai gã lấy đi từ trước, khiến cho Vũ Văn Vô Địch coi thường địch thủ, đến lúc này mới phát giác hai gã không hề đơn giản.

Trực giác Khấu Trọng cho Khấu Trọng biết Từ Tử Lăng không thể chết được, nhưng cũng biết nếu như gã không thể cầm chân Vũ Văn

Vô Địch thì Từ Tử Lăng sẽ chét chắc. Tâm ý đã quyết, gã nào dám do dự, liền sử ra chiêu thức lăng lệ nhất trong Huyết Chiến Thập Thức, Quân Lâm Thiên Hạ, người đao hợp nhất, lao thẳng vào trong làn mâu ảnh trùng trùng của Vũ Văn Vô Địch.

Từ Tử Lăng nhảy lùi về phía sau, lập tức vận hành luồng chân khí nóng bỏng trong nội thể, khi hạ thân xuống đất, liền bật người lao nhảy vút lên như hỏa tiễn, chỉ thấy Khấu Trọng đang bị vây trong mâu ảnh trùng trùng, tiếng đao mâu giao kích vang lên không ngớt, vội tung mình lao tới như bay.

Vũ Văn Vô Địch thầm kêu khổ không ngớt.

Thì ra y đã lầm lẫn, tưởng rằng một đao của Khấu Trọng cũng cùng một đường lối với Từ Tử Lăng, quyết định ngạnh tiếp, vận đủ mười thành công lực, ứng phó luồng chân khí của Khấu Trọng.

Chẳng ngờ khi mâu đao tương kích, một cỗ chân khí lạnh lẽo vô kể truyền qua thân mâu đi thẳng vào nội thể của y.

Âm dương thiên tính tương khắc, Vũ Văn Vô Địch lại không hề phòng bị, lập tức bị tổn thương mấy đạo kinh mạch, cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng hóa giải nhưng công lực đã giảm đi mấy phần, thêm vào chiêu thức của Khấu Trọng chiêu nào chiêu nấy đều như liều mạng, nhất thời khiến y không thể nào thoái khỏi được.

Lúc này Từ Tử Lăng cũng đã lao tới.

Lòng tin của Vũ Văn Vô Địch bị tổn thương nghiêm trọng, bởi y vốn tưởng rằng Từ Tử Lăng không chết cũng bị thương, chẳng ngờ đối phương lại an nhiên vô dạng lao tới, bảo sao mà gã không kinh hãi cho được. Nhưng dù sao thì y cũng là nhất lưu cao thủ, tâm thần không thể loạn động. Chỉ nghe y rống lên một tiếng, mâu thế mở

rộng, dồn cả Từ Tử Lăng vào trong vòng mâu ảnh. Y thi triển toàn bộ công lực, quyết tâm giết chết hai gã, còn việc đoạt được cuốn sổ hay không bây giờ không còn quan trọng nữa.

Mỗi lần đao mâu chạm nhau lại phát ra những tiếng đinh tai nhức óc, làm cho cuộc chiến càng trở nên ác liệt.

Càng đánh Vũ Văn Vô Địch càng cảm thấy mệt nhọc, chỉ thấy đối phương một hàn một nhiệt, một âm một dương khiến y khó có thể ứng phó. Hơn nữa chân khí hai gã bác đại tinh thâm, huyền ảo mạc trắc, tựa như tiềm lực vô cùng, không bao giờ cạn kiệt vậy.

Thực ra Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng đã đến mức sơn cùng thuỷ tận, còn trường mâu của địch thủ vẫn tiếp tục thế công điên loạn như vô cùng vô tận, khiến cho hai gã như phải chịu áp lực ngàn cân, dần dần bào mòn ý chí của hai gã.

Đối với hai gã mà nói, đây quả thực là một sự khiêu chiến và rèn luyện lớn nhất từ trước đến nay, nếu như hai gã có thể vượt qua được cửa ải này mà không chết, lập tức có thể liệt vào hàng nhất lưu cao thủ được rồi. Trong tình hình này, Vũ Văn Vô Địch trong lúc vô tri vô giác đã trở thành người hướng dẫn của hai gã, lấy cái chết ra để ép hai gã làm một cuộc tổng kết tất cả những gì cả hai đã học được từ khi xuất đạo tới giờ.

Chính vào lúc hai gã sắp ngã xuống thì mâu thế cũng đột nhiên chậm lại.

Vũ Văn Vô Địch tâm thần đại chấn, biết thương thế nơi các kinh mạch đã phát tác, cuối cùng cũng xuất hiện khe hở, đang thầm kêu bất diệu thì thanh thế của Khấu Trọng và Từ Tử Lang đột nhiên tăng lên mấy lần.

Vũ Văn Vô Địch tuy không muốn, nhưng cũng biết nếu lúc này không chạy thì đừng hòng toàn mạng trở về, nên vội vàng dồn hết chân khí vào trường mâu, chân đạp theo kỳ môn bộ pháp, nhằm thẳng vào đường đao của hai gã đâm mạnh, mượn thế tung người vọt ra phía sau bỏ chạy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phấn khích vô cùng, đao hóa thành một đạo cầu vồng, truy kích sát theo phía sau. Tên cao thủ của Vũ Văn phiệt rống lên một tiếng đau đớn, mang the hai dòng máu tươi chạy biến vào trong khu rừng đen tối.

Cả Khấu Trọng lẫn Từ Tử Lăng cùng lúc ngã gục xuống, cắm đao xuống đất. Trận này quả thật là kinh hiểm vô cùng, nhưng cũng coi như là đã thắng được hai cái mạng nhỏ của hai gã.

Chương 39: Gặp lại tố tố

Huỳnh Dương bị chiếm đóng quả thật là một điểm ngoặc quan trọng đến sự hưng vong của nhà Tùy, cũng là một bước quan trọng trong sự nghiệp tranh bá thiên hạ của Lý Mật.

Lý Mật gia nhập quân Ngõa Cương vào năm đại nghiệp thứ mười hai, người này mưu lược trùm đời, bụng ôm chí lớn, lợi dụng khí thế và thanh danh như mặt trời chính ngọ của Trác Nhượng và quân Ngõa Cương, thêm vào một thân võ công tuyệt thế đã thâu phục không it các đạo nghĩa quân nhỏ ở xung quanh và các thế lực khác, gia tăng lực lượng của quân Ngoã Cương lên mấy lần, đồng thời cũng nhìn ra được nhược điểm chí mạng của quân Ngõa Cương chính là phải dựa vào đường thủy để vận chuyển quân nhu. Vì vậy y đã đề nghị với Trác Nhượng: "Lấy Huỳnh Dương trước rồi cho binh sĩ nghỉ ngơi, đợi cho binh khoẻ ngựa béo rồi mới tranh thiên hạ với người."

Chỉ dựa vào điểm này cũng có thể biết Lý Mật là kẻ hùng tài đại lược, hơn xa Trác Nhượng. Chỉ cần khống chế được Huỳnh Dương, quân Ngoã Cương có thể giải quyết được vấn đề cung ứng lương thực lâu dài, mở rộng thêm thế lực, uy hiếp trực tiếp đến Đông Đô Lạc Dương, thậm chí là ảnh hưởng đến cả liên hệ giữa ba trung tâm quân sự lớn là Đông Đô Lạc Dương, Kinh Sư, và Giang Đô.

Sau khi Trác Nhượng đồng ý, tháng mười năm đó, quân Ngõa Cương bắt đầu tấn công các huyện xung quanh Huỳnh Dương, rồi thừa thế xông thẳng tới Huỳnh Dương thành.

Dương Quang rất coi trọng truyện này, liền phái một mãnh tướng của

mình là Hà Nam Đạo Thập Nhị Quận Thảo Bộ Đại Sứ Trương Tu Đà trấn thủ Huỳnh Dương, xuất lĩnh hai vạn tinh binh nghênh chiến.

Người này vô luận là trong triều đình hay trong võ lâm đều rất nổi danh, một bộ Cuồng Phong thương pháp oai chấn thiên hạ, được người đời xưng tụng là thiên hạ đệ nhất thương thủ, thiên tính kiêu ngạo tự phụ, lúc đó đương nhiên không hề coi một kẻ mới nổi lên như Lý Mật vào đâu cả.

Trước đây mỗi lần quân Ngõa Cương gặp phải Trương Tu Đà đều bị y đánh cho không còn manh giáp, vì vậy mà Trác Nhượng sợ y như sợ hổ. Nghe phong thanh được người ra nghênh chiến là khắc tinh này, họ Trác liền tỏ ý ngập ngừng muốn lui binh, nói: "Người này tinh thông binh pháp, thương thuật cái thế, thủ hạ La Sĩ Tín, Tần Thúc Bảo cũng là dũng tướng thiện chiến, chi bằng tạm thời rút lui ngõ hầu tính kế sách khác."

Những thuộc hạ khác cũng đều đảm khiếp kinh tâm, không người nào là không gật đầu đồng ý. Duy chỉ có Lý Mật kịch liệt phản đối, kiên quyết thỉnh cầu Trác Nhượng thống lĩnh quân chủ lực chính diện giao phong, còn bản thân y thì dẫn theo bốn thủ hạ đắc lực Tổ Quân Ngạn, Trầm Lạc Nhạn, Vương Bá Đang, Từ Thế Tích đem theo hơn ngàn hảo thủ, mai phục ở khu rừng phía bắc Đại Hải Tự.

Khi chủ lực của song phương giao chiến, đại quân của Trác Nhượng quả nhiên thất thế liên tục, bị Trương Tu Đà truy kích hơn mười dặm, đến tận Đại Hải Tự. Lý Mật lập tức suất lĩnh thủ hạ tấn công mặt sau của Trương quân. Đại quân của Trác Nhượng cũng cùng lúc phối hợp đánh ngược lại. Bị tấn công cả hai mặt, quân Trương Tu Đà thảm bại, thương vong vô số.

Lý Mật cũng đích thân xuất thủ, lấy mạng Trương Tu Đà.

Sau trận chiến này, Lý Mật dương danh thiên hạ, trở thành nhân vật oai vọng nhất trong quân Ngõa Cương, uy thế vượt quá cả đại long đầu Trác Nhượng.

Đoạt được Huỳnh Dương, Lý Mật đã xác lập cơ sở vững chắc cho quân Ngõa Cương, đồng thời làm uy vọng của Tùy quân bị thương tổn nặng nề

Trong tình hình như vậy, Trác Nhượng đành phải để cho Lý Mật tự soái lĩnh một đạo quân, hiệu xưng là Bồ Sơn Công Doanh. Thì ra Lý Mật xuất thân quý tộc, đời đời đều được thụ phong, vì vậy nên y cũng được kế thừa tước hiệu Bồ Sơn Công, bèn lấy luôn đó làm tên đạo quân của mình. Dã tâm của người này cực lớn, sau khi lấy được Huỳnh Dương lại có ý muốn đoạt cả Hưng Lạc thương. (thương: đơn vị hành chính nhà Tùy).

Vùng này là vựa lúa lớn nhất của Tùy thất, vì vậy nên Dương Quảng coi trọng vô cùng, phái Hổ Bôn Lang Tướng Lưu Văn Cung soái lĩnh kỵ binh, bộ binh hai vạn năm ngàn người, từ Đông Đô Lạc Dương đồng tiến, ý đồ muốn vãn hồi tàn cục, đồng thời lại sai Bùi Nhân Cơ tập kích sau lưng quân Ngõa Cương, hi vọng với hai lực lượng này có thể ngăn chặn được Lý Mật.

Cùng lú đó, Dương Quảng cho thủ hạ đắc lực Vương Thế Sung dẫn quân chính diện giao phong với Lý Mật.

Lúc Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đến Huỳnh Dương, đại quân hai bên vẫn đang giằng co quyết liệt, tình thế căng như dây đàn.

Kể tử sau khi đánh lui được Vũ Văn Vô Địch, lòng tin của hai gã đã tăng lên gấp bội, sau cơn kinh hiểm lại có được rất nhiều kinh nghiệm thực chiến quý báu, nên khi luyện công không còn mù mờ như trước nữa. Sau hơn hai mươi ngày đi đường, cả cả gã đều có

những đột phá về cả công lực lẫn tinh thần. Nếu như những người quen thuộc hai gã ở Dương Châu mà gặp phải hai gã của hiện giờ, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc trước sự thay đổi của bọn gã.

Từ Tử Lăng càng lúc càng trở nên nho nhã tiêu sái. Vai rộng chân dài, thân người vươn thẳng cùng với cặp mắt hổ linh quanh lấp lánh dưới vầng trán rộng khiến gã có một mị lực mà người khác không thể cưỡng lại, tuy chỉ mới vừa tròn mười chín tuổi, song đã gây cho người ta ấn tượng gã đã trưởng thành từ lâu lắm rồi.

Khấu Trọng thì lại tràn đấy bá khí. Tuy gã thấp hơn Từ Tử Lăng đôi chút, nhưng cũng cao hơn người thường đến nửa cái đầu. Vì lưng gã đặc biệt lớn, nên thân hình càng trở nên khôi vĩ. Nếu nói Từ Tử Lăng là biểu tượng của phiêu dật, thì có thể hình dung Khấu Trọng bằng hai chữ "hào hùng". Hiếm thấy là lúc nào Khấu Trọng cũng vui đùa cợt nhả, hòa lẫn với bá khí oai hùng của gã, tạo nên một tác dụng trung hòa, hình thành phong cách đặc biệt mà chỉ mình gã mới có.

Có điều hai gã vẫn chưa nhận ra được mình đã bước chân vào hàng cao thủ võ lâm, khi qua thành quá quan vẫn cứ nhìn trước ngó sau, định sẵn chủ ý, chỉ cần thấy có dị động là lập tức đào tẩu, chạy càng xa càng tốt.

Trong thời gian này, phòng thủ ở Huỳnh Dương tự nhiên phải nghiêm mật vô cùng, hai gã vừa bước qua cổng thành đã có mấy tên lính Ngoã Cương tới hỏi chuyện. Tên đi đầu thấy hai gã lưng dắt trường đao, khí phái bất phàm, liền hỏi về lai lịch, mục đích tới đây của hai gã.

Khấu Trọng bịa đặt một hồi nhưng tên đầu mục kia chừng như vẫn chưa vừa ý: "Người nào ra vào thành đều phải có giấy thông hành của tổ quân sư. Ta thấy hai ngươi cũng không phải là kẻ đáng nghi,

song quân lệnh như núi, thứ cho ta không thể để hai người vào thành được."

Hai gã thấy tên đầu mục này khách khí hữu lễ cũng nảy sinh hảo cảm. Từ Tử Lăng thẳng thắn nói: "Thực không giấu gì huynh, lần này tới đây chính là muốn tìm vị tỷ tỷ kết nghĩa kim lan Tố Tố cô nương, tỷ ấy là... hà! là tỳ nữ của ái nữ đã thất tung của đại long đầu các vị, nếu như vẫn không tin, các vị có thể tìm tỷ ấy để hỏi cho kỹ càng."

Tên đầu mục chau mày nói: "Không thể nói bừa! Tháng trước tiểu thư vừa mới trở về, làm sao mà thất tung được?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức tròn mắt ngạc nhiên, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Ngày hôm đó, hai gã đã tận mắt chứng kiến Trác Nhượng bị Tổ Quân Ngạn cấu kết với quái nhân đánh cho bị thương, tại sao đột nhiên tiểu thư của Tố Tố lại có thể trở về an nhiên vô dạng chứ?

Có điều tên đầu mục kia cũng không hoài nghi hai ngã, chỉ nói: "Ta cũng biết Tố Tố tỷ, sau khi nàng ta bị lạc với tiểu thư ở Giang Bắc trở về, chính ta đã dẫn nàng đến phủ của đại long đầu. Như vậy đi! hai người hãy cỡi bỏ đao để lại đây rồi đợi ta đi thông báo cho Tố Tố tỷ là được."

Y ngưng lại giây lát rồi hỏi: "Hai người tên gọi là gì vậy?"

Khấu Trọng cảm kích nói: "Nhờ huynh nói với tỷ là có tiểu Trọng và tiểu Lăng đến tìm là được rồi." Nói đoạn đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, lộ ra vẻ vui mừng vì Tố Tố vẫn bình an vô sự.

Tên đầu mục dẫn hai gã đến một dịch trạm gần cổng thành để đợi, sau đó lập tức cho người chạy đi báo cho Tố Tố biết tin. Hai gã bị giam trong một gian thạch thất nhỏ, cửa khóa chặt bằng dây xích lớn,

xem chừng như đây là một ngục thất nhỏ.

Khấu Trọng không hiểu nói: "Rõ ràng là Trác Nhượng đã bị quái nhân đó đánh bị thương, tại sao nữ nhi của lão lại được cứu về nhỉ?"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Ngươi cho rằng ta có thể nghĩ ra đáp án ư? Hà... tòa thành này phòng thủ thật nghiêm, Ngõa Cương quân cũng không phải tầm thường đâu. Ta thấy dù Tố Tố tỷ có chịu đi cùng chúng ta, e rằng chúng ta cũng không có bản lĩnh dẫn tỷ ấy rời khỏi đây."

Khấu Trọng cười cười nói: "Ngươi đừng có bi quan như vậy nữa, thế nào chả có cách. Tỷ như tìm cách ăn trộm bà nó vài tấm giấy thông hành là được rồi! Hắc! Ai mà ngờ được cái tên Tổ Quân Ngạn có trọng trách cấp phát giấy thông hành đó lại là một tên phản tặc chứ, ngươi thấy chúng ta có nên vạch trần hắn trước mặt Trác Nhượng hay không?"

Từ Tử Lăng nói: "Ngươi nghĩ đi đâu mà xa vậy? Hiện giờ ta sợ nhất chính là gặp phải bà nương thối Trầm Lạc Nhạn và đám thủ hạ của nàng ta, như vậy thì lộ hết hành tung."

Khấu Trọng lạc quan vô cùng, chỉ nghe gã đắc ý nói: "Trầm bà nương đó là tiểu quân sư của Lý Mật, tự nhiên là phải theo quân đi đánh trận rồi. Chủ tử có chuyện, hồ quần đảng ở dưới tất nhiên phải ở bên thị hầu. Ngươi đúng là lo lắng hão huyền."

Sau đó gã lại nói: "Xem ra quân Ngõa Cương có uy cũ hơn quân Giang Hoài của lão gia tử rất nhiều, nếu không phải ta đã có chủ ý khác thì gia nhập quân Ngõa Cương cũng không phải chuyện tồi lắm đâu."

Từ Tử Lăng ậm ừ một tiếng, không trả lời gã, bắt đầu nhắm mắt

hành công.

Những ngày gần đây, bất luận là ngồi hay nằm hai gã đều rất tích cực luyện công.

Khấu Trọng vốn cũng chẳng phải người siêng năng, nhưng sau trận chiến với Vũ Văn Vô Địch, gã cũng nhận ra con đường duy nhát để giữ mạng nhỏ của mình chính là luyện công cho thật giỏi, vì vậy nên ra sức luyện công, sự tích cực và dụng tâm so với Từ Tử Lăng chỉ hơn chứ không kém.

Hai gã nhanh chóng tiến nhập cảnh giới chí tịnh mà những người luyện võ bình thường nằm mơ cũng mong đạt được, chân khí nội thể dâng trào, vận hành không ngưng nghỉ.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Đột nhiên cánh cửa phòng bật mở.

Hai gã sinh ra cảm ứng, cùng lúc mở mắt nhìn về phía cửa.

Tố Tố mang theo một làn hương thoang thoảng chạy tới, ôm chặt lấy hai gã. Nàng đã hao gầy đi không ít, nhưng vẫn yêu kiều tuyệt mỹ như xưa. Cả ba vừa khóc vừa cười, mừng mừng tủi tủi, không nói được câu nào nên lời.

Vì có ngoại nhân bên cạnh, nên cuối cùng Tố Tố cũng phải lưu luyến rời hai gã ra, mặt ràn rụa nước mắt nói: "Ta còn tưởng rằng mình đã vĩnh viễn không được gặp hai người nữa rồi chứ. Ôi!"

Nàng lại ôm chặt hai gã vào lòng, khóc lên rưng rức. Đám binh sĩ bên ngoài thấy ba người tỷ đệ tình thâm, trong lòng lấy làm cảm động, liền khẽ khép cửa lại để ba người hàn huyên tâm sự.

Khấu Trọng nâng cằm Tố Tố lên, thấy lệ tuôn như suối, đau lòng nói: "Tố Tố tỷ đừng khóc nữa, tỷ nên cười mới đúng."

Từ Tử Lăng đỡ lấy vai nàng: "Tố Tố tỷ, có phải tỷ có điều gì tủi thân không?"

Tố Tố nuốt nước mắt, lắc đầu nói: "Không! tiểu thư đối với ta rất tốt! Ôi! Hai người giờ đây vừa cao to vừa khoẻ mạnh, nhất định là đã làm cho nhiều cô gái phải xiêu lòng."

Khấu Trọng ngần ngừ nói: "Ngược lại thì có. Những mỹ nữ mà bọn đệ gặp phải, ngoại trừ tỷ ra thì người nào người nấy đều muốn đánh muốn giết, vì thế bọn đệ mới đến đây tìm tỷ đây này."

Tố Tố đã quen với kiểu nói đùa của hai gã, bật cười hích hích nói: "Vẫn là cái thói đó! Ôi! Đệ không biết người ta đã vì hai huynh đệ các người mà chảy bao nhiêu lệ đâu."

Từ Tử Lăng muốn làm nàng vui, liền cố ý tỏ vẻ ngạc nhiên nói: "Vậy thì thật kỳ lạ, tại sao đôi mắt của tỷ lại có thể càng khóc càng đẹp vậy nhỉ?"

Tố Tố ôm bụng cười, ôm chặt lấy hai gã.

Ba người tỷ đệ tình thân, tuy không hề tị hiềm thân thiết, nhưng chẳng có chút cảm giác nhục dục giữa nam và nữ.

Khấu Trọng ghé miệng vào sát vành tai nhỏ nhắn của nàng nói: "Lý đại cao đâu?"

Tố Tố khẽ rung người lên, ngẩng khuôn mặt vẫn còn long lanh ngấn lệ lên nói: "Huynh ấy đưa ta về đây, sau đó đi Đông Đô rồi."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn thần sắc nàng liền biết ngay vị hảo tỷ tỷ này đã có tình cảm sâu đậm với Lý Tịnh rồi.

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Huynh ấy không bảo tỷ cùng đi sao?"

Tố Tố cúi đầu nhẹ giọng đáp: "Là ta không chịu đi cùng huynh ấy, huynh ấy là nam tử hán, là anh hùng trong thời loạn thế này, tự nhiên phải nhân lúc tuổi trẻ mà đi sáng lập sự nghiệp cho riêng mình."

Hai gã nghe nàng nói vậy đều cảm thấy kính nể.

Khấu Trọng thừa cơ nói: "Hai người bọn đệ tuy là nam tử hán nhưng không phải là anh hùng gì cả, Tố Tố tỷ hãy đi theo bọn đệ đi." Tố Tố giật mình nói: "Ta phải hỏi tiểu thư đã." Từ Tử Lăng vội nói: "Tỷ mà lưu lại đây e rằng khó toàn mạng. Bọn đệ đã tận mắt chứng kiến Tổ Quân Ngạn cấu kết với người ngoài đánh bị thương lão gia nhà tỷ đó." Tố Tố ngạc nhiên nói: "Nói nhảm! lão gia vẫn đang khoẻ mạnh, làm sao mà bị thương được."

Khấu Trọng ngây người nói: "Vậy tiểu thư của tỷ có phải đã bị người ta bắt cóc không?"

Tố Tố lắc đầu nói: "Đương nhiên không có chuyện đó rồi."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hoang mang nhìn nhau, cảm thấy khó hiểu vô cùng. Từ Tử Lăng liền thử thăm dò: "Vậy tiểu thư của tỷ có phải đột nhiên biến mất trong một khoảng thời gian, sau đó đột nhiên trở lại đúng không?"

Tố Tố đáp: "Khi ta trở về, tiểu thư vẫn còn đi du ngoạn bên ngoài, tháng trước thì mới về tới đây, còn do Tổ quân sư đích thân đưa về nữa."

Khấu Trọng vỗ đùi đánh đét nói: "Tên Tổ Quân Ngạn này thật là giảo hoạt, người tốt người xấu đều do hắn đóng cả."

Từ Tử Lăng liền đem chuyện hôm đó Trác Nhượng bị thương kể lại. Tố Tố nghe mà sắc mặt đại biến, cuối cùng kiên quyết nói: "Dù thế nào ta cũng phải nói với tiểu thư để nàng báo cho lão gia biết! Ôi! Hai người nói vậy ta mới sực nhớ ra, sau khi tiểu thư trở về đã gầy ốm đi không ít, hơn nữa còn rất ít mắng nhiếc chúng ta như trước nữa."

Khấu Trọng thất thanh nói: "Cái gì? nàng ta thích mắng nhiếc người dưới sao? tại sao tỷ nói nàng ta rất tốt với tỷ vậy?"

Tố Tố thực thà nói: "Tính tình của nàng không được tốt lắm, nhưng tâm địa thì rất tốt. Ta đã theo tiểu thư bao năm làm sao mà không hiểu chứ."

Tiếp đó lại cầm tay hai gã cầu khẩn: "Hai người nể mặt tỷ tỷ này giúp tiểu thư và lão gia một lần có được không? Nếu để loại người như Tổ Quân Ngạn trong quân, sớm muộn gì rồi cũng sẽ xảy ra đại họa. Nếu hai đệ nói đúng sự thật, lão gia nhất định sẽ tin tưởng."

Khấu Trọng nói: "Làm sao mà lão không tin cho được? Nếu không ở đó làm sao chúng ta biết rõ mọi tình tiết như vậy?"

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: "Chuyện này ta thấy nên trực tiếp hỏi Trác lão gia thì ổn thỏa hơn."

Tố Tố thấy hai gã đã đồng ý, liền vui mừng nói: "Có thể gặp được lão gia hay không toàn do tiểu thư quyết định, các đệ phải thuyết phục được nàng ta trước đã."

Khấu Trọng nói: "Chuyện không thể chậm trễ, chúng ta lập tức đi gặp

tiểu thư của tỷ thôi."

Tố Tố thoáng đỏ mặt nói: "Chuyện này cũng phải do tiểu thư quyết định, các đệ chịu khó đợi ở đây một lát, vì dù cho tiểu thư chịu gật đầu rồi thì cũng phải đợi có phê văn chính thức, hai đệ mới được lưu lại trong thành."

Hai gã chỉ đành nhìn nhau cười khổ. Chẳng ngờ đợi đến nửa đêm vẫn không thấy có tin tức gì. Cũng may là cơm canh trà nước đều được chuẩn bị đầy đủ, hai gã ăn no liền nằm xuống luyện công để quên đi cái cảm giác bị cầm tù.

Sáng hôm sau khi Từ Tử Lăng tỉnh lại đã thấy Khấu Trọng ngồi ngây ra như tượng đá, ngạc nhiên nói: "Có chuyện gì vậy?"

Khấu Trọng mếu máo nói: "Không biết có phải luyện công quá lửa hay không mà ta không thể ngưng tụ chân khí ở Thiên Linh huyệt nữa."

Từ Tử Lăng kinh hãi kiểm tra thử rồi biến sắc nói: "Ta cũng vậy, e rằng đã có người hạ độc trong thức ăn rồi."

Khấu Trọng trầm ngâm nói: "Xem ra là loại giống như là Tán Công Hoàn, không biết kẻ nào muốn hại chúng ta nhỉ?"

Từ Tử Lăng nhắm mắt vận khí, đột nhiên cảm thấy đan điền nóng lên, chân khí lại dần dần tụ hợp. Gã vội mở mắt vui mừng nói: "Ngươi thử xem, ta dường như lại ngưng tụ được chân khí rồi."

Cả hai vội ngồi thẳng dậy, nhắm mắt vận công, trong chốc lát toàn thân đã đầm đìa mồ hôi, mùi thuốc thoang thoảng bốc lên xung quanh. Chính bản thân hai gã cũng không ngờ rằng mình lại lợi hại đến vậy, ngay cả chất độc trong cơ thể mà cũng có thể ép được ra

ngoài, đang thầm hoan hỉ thì cửa sắt chợt mở ra.

Hai gã nghe thấy tiếng xích sắt, liền lập tức lau hết mồ hôi trên mặt, ra vẻ chán nản ngồi gục xuống, bên trong lại âm thầm vận công giới bị.

Người bước vào chính là mỹ nữ đẹp tựa thiên tiên nhưng lòng dạ thì độc như xà thiết, Trầm Lạc Nhạn, chỉ thấy nàng ta cười khanh khách bước đến trước mặt hai gã, khom người thi lễ nói: "Chào hai vị công tử!"

Khấu Trọng hé mắt nhìn trộm sau lưng nàng, thấy chỉ có một tên thủ vệ canh giữ thiết môn, liền yên tâm, giả vẻ phẩn hận hỏi: "Tại sao cô nương lại muốn hại chúng ta? Nếu là anh hùng thì thả chúng ta ra quyết một trận công bằng xem nào?"

Trầm Lạc Nhạn cười tươi như hoa, nhu mì nói: "Người ta muốn các ngươi yên tĩnh một chút thôi mà! Có điều nếu không có thuốc giải, hai vị công tử đừng hòng được hoạt bát như xưa. Nhưng hai vị tuyệt đối không nên trách người ta, tỷ tỷ đây chỉ phụng mệnh mật công hành sự, đề phòng tất cả những nhân vật khả nghi mà thôi."

Từ Tử Lăng tức giận nói: "Ngươi có biết chúng ta là khách quý của nữ nhi bảo bối của đại long đầu các ngươi không?"

Trầm Lạc Nhạn nhàn nhã nói: "Đương nhiên là ta biết. Hiện giờ tất cả thành Huỳnh Dương này đều nằm trong sự quản hạt của nữ nhân xấu xa ta đây. Nếu như không phải ta nhìn thấy văn kiện xin hộ tịch của Trác Kiều viết cho các ngươi, thì ta cũng đâu biết hai vị công tử đã đại giá quang lâm chứ?"

Khấu Trọng chán nản nói: "Có phải ngươi thèm chồng lắm rồi không? Ta có thể nể mặt mà nhận đỡ ngươi làm vợ mà!"

Song mục Trầm Lạc Nhạn thoáng hiện sát cơ, chậm rãi quan sát Khấu Trọng một hồi, sau đó lại nhìn Từ Tử Lăng, mỉm cười nói: "Không gặp mấy ngày mà các ngươi đã trở nên anh tuấn hơn rất nhiều, có điều như vậy vẫn chưa đủ để lọt vào mắt Trầm Lạc Nhạn này đâu. Các ngươi đều là kẻ thức thời vụ, nếu như chịu ngoan ngoãn nói ra hạ lạc của Dương Công Bảo Khố ta sẽ tha mạng, bằng không ta sẽ giết chết các ngươi, như vậy thì không ai có thể chiếm được phần lợi này nữa."

Từ Tử Lăng bật cười nói: "Ta còn tưởng ngươi đặc biệt hơn kẻ khác, chẳng ngờ nói cho cùng cũng là hạng tham tài hám vật."

Trầm Lạc Nhạn thở dài một tiếng. Hai gã biết nàng sắp xuất thủ, vội vận tập công lực, toàn thần giới bị. Chính vào lúc này, có tiếng quát lớn vang lên: "Kẻ nào dám cản Trác Kiều này?"

Trầm Lạc Nhạn thoáng biến sắc, như rất muốn định lập tức xuất thủ kết liễu hai gã, nhưng đưa tay lên rồi lại thu về, đứng nép sang một bên.

Nhân ảnh thoạt hiện, một nữ nhân dáng người to lớn như nam nhân, khác xa so với hình tượng đại tiểu thư trong đầu hai gã bước vào, phía sau là Tố Tố mặt đầy phẫn nộ.

Trầm Lạc Nhạn cúi mình thi lễ: "Kính chào công chúa!"

Trác Kiều trợn tròn đôi mắt to như chuông đồng lên: "Trầm quân sư có còn coi ta là tiểu thư nữa không? Tại sao hôm qua ta đã nói muốn gặp hai tên tiểu tử này mà đến giờ vẫn chưa chịu thả người?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngây ra những phỗng nhìn chằm chằm vào vị tiểu thư mà không có chút dáng vẻ "tiểu thư" này.

Kỳ thực nàng ta cũng có thể coi là người ngũ quan đoan chính, có điều gò má còn cao hơn cả Cao Viên tóc rậm mày thô, thân hình to lớn, lại đánh phấn bôi son quá nhiều nên không ra loại gì hết, khiến cho bất kỳ nam nhân nào mới nhìn cũng phải buồn nôn.

Nhìn bề ngoài, Trầm Lạc Nhạn dường như không dám kháng cự lại vị tiểu thư này, chỉ thấy nàng cười cầu hòa nói: "Lạc Nhạn chỉ muốn hỏi họ theo quan lệ mà thôi! Hiện giờ tiểu thư có thể mang người đi được rồi. Còn phê văn thì lát nữa sẽ có người mang tới."

Lần này đến lượt hai gã cảm thấy kinh hãi. Trầm Lạc Nhạn làm sao dễ bỏ qua cho hai gã như vậy? Trác Kiều thấy này ta nhún nhường như vậy nên cũng không truy cứu gì thêm nữa. Chỉ nghe nàng quát lớn: "Hai tên nô tài các ngươi còn không bò dậy đi với ta, định ngồi đó cả đời chắc."

Hai gã đưa mắt nhìn Trầm Lạc Nhạc đang mỉm cười và dáng vẻ lo lắng của Tố Tố, không biết nói gì, đành khổ sở bò dậy. Trong tai chợt vang lên tiếng truyền âm cảnh cáo của Trầm Lạc Nhạn: "Không được nói ta đã hạ độc các ngươi, ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận mà còn giết chết các ngươi nữa."

Chương 40: Chạy nạn học nghệ

Phủ đại long đầu tọa lạc ở trung tâm thành Huỳnh Dương, chính là phủ thái thú trước đây, sau khi Trác Nhượng lấy được nơi này, gia công mở rộng, tòa phủ đệ vốn đã hùng vĩ, giờ lại càng thêm khí thế vạn phần.

Huỳnh Dương nằm ở phía Nam Đại Vận Hà, thông với Tế Cử, dọc theo Vận Hà ngược lên phía tây, chỉ cần qua hai thành Hổ Lao, Yển Sử là có thể tới được Đông Đô Lạc Dương. Vì vậy quân Ngõa Cương chiếm cứ nơi này gây cho Tùy thất rất nhiều uy hiếp.

Nếu Đông Đô thất thủ, chẳng những cắt đứt liên hệ đường thủy giữa Kinh Sư ở phía tây và miền đông, đồng thời kẻ thắng cũng có thể lập tức đăng lên bảo tọa của bá chủ nghĩa quân thiên hạ.

Địa thế Huỳnh Dương nằm ngay ở nơi giao nhau giữa Hoàng Hà, Đại Vận Hà, và những giòng sông khác, lại là nơi buộc phải đi qua nếu muốn vận chuyển hàng hóa từ tây sang đông và ngược lại, vì vậy nên từ đời Xuân Thu Chiến Quốc đã hết sức hưng vượng, chỉ thua sút Lạc Dương một hai phần mà thôi.

Bởi thế nên tuy rằng đang thời chiến loạn, trong thành Huỳnh Dương vẫn rất phồn vinh, trên đoạn đường từ nam thành môn đến phủ đại long đầu các tiệm tạp hóa, ngân hiệu, phường dầu nối nhau san sát. Đường phố đều rất rộng rãi, có thể cho mười chiếc xe ngựa cùng chạy song song, rất có khí thế của đại thành đại ấp.

Huỳnh Dương và Huỳnh Trạch của Đại Vận Hà một chủ một phó,

thực tế tuy hai mà một. Huỳnh Trạch chính là cửa ngõ vào của Huỳnh Dương, là nơi thuyển bè tụ tập, còn Huỳnh Dương lại là nơi nam thuyền bắc mã chuyển vận, cũng là nơi giao chuyển hàng hóa giữa sông Vĩ và Đại Vận Hà.

Hai nơi này đều nằm trên đường giao thông chủ yếu, ở giữa hình thành nên một đoạn quan đạo dài, cư dân hai bên đường đông đúc vô cùng, cửa hiệu, nhà hàng mọc lên san sát.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dọc đường thỉnh thoảng lại nhìn thấy những tòa tự miếu, phật tháp nguy nga, trang viện rộng lớn, thầm nhủ chẳng trách mà quân Ngõa Cương lại lấy thành này làm căn cứ địa.

Đến đại long đầu phủ, Tố Tố dẫn hai gã đi tắm rửa thay đồ, lại dặn dò quy củ nơi này, rồi mới dẫn hai gã đi đến khuê viện của Trác Kiều để gặp vị đại tiểu thư kiêu ngạo hung hăng này.

Hai gã nể mặt Tố Tố, cung cung kính kính hành lễ rồi cúi đầu đứng trước mặt vị đại tiểu thư Trác gia, giống như phạm nhân đang chờ thẩm vấn vậy. Trác Kiều đuổi cả Tố Tố lẫn bọn tỳ nữ ra ngoài, lạnh lùng nhìn hai gã một hồi, nhưng không hề có ý định mời hai gã ngồi xuống.

Hai gã đang chửi thầm trong bụng thì Trác Kiều nói: "Ngươi nói lại một lần cho ta nghe xem nào."

Khấu Trọng thầm thở dài, đem chuyện đã gặp phải nói ra một lượt, sau đó lại nói: "Không biết khi đó tiểu thư có ở tại trường không vậy?"

Trác Kiều thô lỗ nói: "Bây giờ ta hỏi ngươi hay là ngươi hỏi ta vậy?"

Khấu Trọng lập tức á khẩu vô ngôn.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm tức giận nói: "Dám hỏi tiểu thư, đại long đầu có trong phủ không vậy?"

Trác Kiều đập mạnh tay xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh, quát lớn: "Nô tài to gan, ngươi điếc hay sao vậy? Toàn nói những lời thừa, có phải muốn ta đánh cho một trận mới chịu tuân theo quy củ hay không?"

Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau. Bọn gã mang đến một tin tức quan trọng như vậy, chẳng ngờ đổi lại chỉ là nhữn lời quát mắng, đòi đánh đòi giết, còn bị người ta coi là nô tài nữa.

Trác Kiều thấy hai gã câm thít như ve sầu mùa đông, hơi cảm thấy thoả mãn, chỉ tay vào Từ Tử Lăng nói: "Ngươi có vẻ thành thật hơn một chút, ngươi nói đi."

Từ Tử Lăng cố nuốt giận nói: "Xin tiểu thư cứ hỏi."

Trác Kiều chậm rãi gật đầu nói: "Các ngươi làm sao mà trèo lên được xà nhà? Với công phu của cha ta, làm sao không biết các ngươi ẩn nấp ở đó chứ? Huống hồ với võ công của cha ta, cho dù có người nấp trong rương tập kích cũng không dễ đắc thủ. Ta thấy cha ta không hề bị thương chút nào, kẻ bị sập bẫy đó nhất định không phải cha ta."

Khấu Trọng ngây ngườii nói: "Chuyện này rất dễ! Chỉ cần tiểu thư đi hỏi đại long đầu, không phải mọi sự đều rõ ràng ngay hay sao?"

Trác Kiều tức giận quát: "Câm miệng, ai cho phép ngươi lên tiếng?"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Ý của tôi chính là như vậy, chỉ cần tìm đại long đầu hỏi là biết ngay chân tướng sự việc thế nào."

Bộ ngực to lớn của Trác Kiều rung lên mấy lượt, đôi mắt to trợn tròn lên nói: "Ta tự biết chừng mực, các ngươi cứ đợi ở đây."

Từ Tử Lăng nhíu mày nói: "Phải đợi bao lâu vậy?"

Trác Kiều có vẻ ôn hòa với gã hơn Khấu Trọng một chút, đáp: "Mười ngày tám ngày gì đó, ai mà biết được. Các ngươi thì hiểu gì chứ, nhưng ta không nuôi không các ngươi đâu."

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nhún vai nhìn nhau, không ngờ vị tiểu thư tính khí xấu nhưng tâm địa tốt của Tố Tố này lại coi hai gã là nô tài thật sự của nàng.

Khấu Trọng thử thăm dò: "Dám hỏi tiểu thư, bây giờ tại hạ đã có thể lên tiếng chưa vậy?"

Trác Kiều dường như rất ghét Khấu Trọng, bực mình nói: "Mau nói đi!"

Khấu Trọng mỉm cười: "Chúng tôi có thể nghỉ ngơi thêm mấy ngày, đợi đại long đầu trở về mới quyết định làm chuyện gì được không?"

Trác Kiều không vui nói: "Ta sớm biết các ngươi là lũ lười biếng rồi, đêm qua nghỉ ngơi còn chưa đủ hay sao? Vừa hay thực phòng đang thiếu người, các ngươi tới đó giúp việc đi. Nên nhớ, ta cấm các ngươi nói chuyện này với kẻ khác, bằng không mạng nhỏ sẽ không còn đâu."

Hai gã giở khóc giở cười, thầm nhủ dù thế nào cũng phải thuyết phục Tố Tố rời khỏi nơi này.

Hai gã xuống thực phòng bưng bê gánh nước, chặt rau thái thịt, rửa

bát dọn nhà, bận bịu đến tận tối mới về căn phòng nhỏ dành cho hạ nhân nghỉ ngơi.

Đang thở dài mỏi mệt thì Tố Tố chạy đến, cúi đầu nói vẻ ngại ngùng: "Ta cũng không hiểu tại sao tiểu thư lại đối đãi hai đệ như vậy, nhưng hai người cứ cố chịu đựng thêm mấy ngày nữa, khi nào đại long đầu trở về, tất cả sẽ khác ngay."

Khấu Trọng lên tiếng: "Đệ thấy là do nàng ta tức giận bọn đệ đã vạch trần chuyện nàng ta bị bắt cóc, tiểu thư của tỷ là người thích thể diện, tự nhiên là không vui rồi."

Tố Tố không hài lòng nói: "Đừng nói tiểu thư của ta như vậy có được không?"

Từ Tử Lăng nhún vai nói: "Hiện giờ tiểu thư của tỷ đã rõ hết sự tình, tỷ tỷ cũng đã làm hết trách nhiệm, chi bằng chúng ta lập tức rời khỏi đây đi Lạc Dương tìm Lý đại ca."

Tố Tố thoáng biến sắc mặt, lắc đầu một cách vô lực.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Lẽ nào tỷ không nhớ Lý đại ca sao?"

Tố Tố khẽ thở hắt ra một hơi nói: "Nhớ thì làm được gì chứ?"

Hai gã nghe mà lòng như trầm xuống, lẽ nào lại là thần nữ hữu tâm mà tương vương lại vô mộng hay sao?

Tố Tố buồn bã nhìn hai gã, gượng cười nói: "Lý đại ca của hai đệ chí cao hơn trời, tình nhi nữ huynh ấy đâu có để trong lòng, ta xin các đệ từ nay đừng kéo ta và huynh ấy vào với nhau có được không? Huống hồ, ta căn bản không xứng với huynh ấy."

Hai gã không biết nói gì, cảm thấy buồn thay cho nàng, nhưng không hề nghĩ lại xem tại sao nàng cảm thấy không xứng với Lý Tình.

Tố Tố mỉm cười nói: "Các đệ còn chưa có cơ hội kể cho ta nghe các tao ngộ sau khi chúng ta chia tay, còn không mau nói đi!"

Hai gã giống như gặp được người thân duy nhất trên đời này vậy, nói nói cười cười kể ra những chuyện đã gặp phải gần đây, Tố Tố thoáng đỏ mặt nói: "Hai người thật hư đốn, cả ngày chỉ muốn đi chơi kỷ viện."

Từ Tử Lăng không ngờ nói bao nhiêu chuyện như vậy mà Tố Tố chỉ chú ý đến việc này, kêu oan động trời nói: "Đều là chủ ý của Khấu Trọng, đệ chỉ bị hắn bức đi mà thôi."

Khấu Trọng cười bí hiểm nói: "Tên tiểu tử này chỉ biết đổ tội cho ta, lẽ nào ngươi không muốn chuyện đó chứ?"

Tố Tố càng đỏ mặt thêm, làm mặt giận nói: "Không được nói nữa, nam nhân các ngươi đều như vậy cả."

Hai gã tròn mắt ngạc nhiên nhìn Tố Tố.

Tố Tố cúi mặt, đột nhiên cất giọng nhỏ như tiếng muỗi: "Hai người có muốn tỷ tỷ hầu hạ không?"

Từ Tử Lăng giật mình nói: "Tố Tố tỷ?"

Tố Tố buồn thảm nói: "Tỷ tỷ đã có thể hầu hạ nam nhân khác, các đệ lại không phải thân đệ đệ của ta, có quan hệ gì đâu chứ?"

Khấu Trọng biến sắc nói: "Tỷ tỷ làm sao có thể cùng với nam nhân khác? Lý đại ca... hà."

Tố Tố lệ châu lã chã, cúi đầu nói: "Tỷ tỷ chỉ là thân phận nô tì, chỉ biết phục tùng chủ tử, đâu thể tự làm chủ chứ."

Hai gã bừng tỉnh ngộ, lập tức phẫn nộ trào dâng.

Khấu Trọng đứng bật dậy, quát lớn: "Đi tìm bà nương thối đó liều mạng!"

Tố Tố kinh hãi kéo tay gã lại nói: "Không liên quan đến tiểu thư."

Từ Tử Lăng hai mắt sáng rực, lửa giận ngùn ngụt bốc cao: "Vậy liên quan đến ai?"

Tố Tố kéo Khấu Trọng ngồi lại xuống, mới nước mắt ròng ròng nói: "Lúc đó tiểu thư còn chưa quay về, lão gia mở tiệc khoảng đãi thủ hạ trong phủ, Mật công cũng tới nữa. Đêm đó ta cũng ra ngoài giúp việc, có người muốn ta, lão gia cũng đáp ứng." Nói đến đây thì đã nghẹn ngào không thể nói thành tiếng được nữa. Hai gã nộ hỏa xung thiên, truy vấn tên họ kẻ đó, nhưng Tố Tố nhất quyết không chịu nói ra. Một hồi lâu sau hai gã mới bình tĩnh lại đôi chút.

Khấu Trọng căm hận nói: "Nhất định là tên khốn Lý Mật, bọn đệ sẽ đi liều mạng với hắn!"

Tố Tố biến sắc nói: "Không phải ông ta."

Từ Tử Lăng quát lên: "Tỷ không nói ra, đệ sẽ coi là hắn làm. Trác lão đầu cũng không phải người tốt, từ từ sẽ tính sổ với lão sau."

Tố Tố vội nói: "Lão gia cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, từ sau đại thắng Huỳnh Dương, người người đều nói công lao thuộc về Mật công, người trong Bồ Sơn Công Doanh ai ai cũng dương dương tự

đắc, ôi... ta không nên nói với các đệ chuyện này thì hơn."

Khấu Trọng nghiến răng nói: "Đệ sớm đã bảo tỷ đừng trở về mà."

Tố Tố lấy tay áo lau lệ, miễn cưỡng nở một nụ cười, thấp giọng nói: "Hiện giờ các đệ cũng biết tại sao tỷ không muốn gặp Lý đại ca rồi. Huống hồ huynh ấy chỉ coi tỷ là một tiểu muội tử mà thôi. Sau khi chuyện xảy ra, tỷ đã không muốn sống nữa, nhưng tỷ biết các đệ cát nhân thiên tướng nên mới cố nuốt hờn mà trộm sống, hi vọng có thể đợi đến ngày gặp lại hai đệ, giờ thì tâm nguyện đó đã thành rồi."

Từ Tử Lăng vội hoảng hốt nói: "Tố Tố tỷ chớ nên có ý nghĩ đó. Đêm nay bọn đệ sẽ rời khỏi đây, chỉ cần có thể tìm được dây thừng và móc câu, hai đệ chắc chắn có thể mang theo tỷ đi, từ nay chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nữa."

Tố Tố chỉ lắc đầu không nói. Khấu Trọng thở dài than: "Tỷ tỷ còn lưu luyến gì nữa? Có phải... hà."

Tố Tố nghiến răng nói: "Đệ chớ nên đoán lung tung, ta hận không thể băm vằm tên đso ra làm muôn ngàn mảnh, chỉ là ta nhớ ân tình của tiểu thư mà thôi... ôi, hay là như vậy, đợi lão gia trở về nói hết mọi chuyện cho rõ ràng, sau đó tỷ tỷ sẽ nghe theo chủ ý của hai đệ được không?"

Từ Tử Lăng đâu còn tâm trạng đợi chờ nữa, ngắt lời nàng nói: "Trác Nhượng nghe tiểu thư của tỷ nói lại là biết ngay sự tình là chân hay giả, bọn đệ lưu lại ở đây cũng chẳng có ý nghĩa gì, nếu tỷ tỷ hạ quyết tâm đi cùng bọn đệ, thì mai bọn đệ sẽ ra ngoài thu xếp đồ đạc, trời tối sẽ bỏ đi."

Khấu Trọng nói: "Quan trọng nhất là phải tránh tai mắt của Trầm bà nương đó."

Nhìn ánh mắt chờ đợi của hai gã, cuối cùng Tố Tố cũng phải gật đầu.

Tì bộc, gia đình thủ vệ trong Trác phủ có tới hơn ba trăm người.

Trác Nhượng chỉ có một nữ nhi là Trác Kiều, thê tử nguyên phối đã qua đời từ hai năm trước, vì vậy lúc lão không có ở nhà, Trác Kiều là người quyết định mọi chuyện. Ngoài ra Trác Nhượng còn có ba người thiếp, song cả ba đều không dám động tới vị nữ bá vương này, dần dần thành thế Trác Kiều nắm mọi quyền hành trong phủ đại long đầu này. Trong Trác phủ, vì Tố Tố là tỳ tử thân thiết của Trác Kiều, nên đa số đều ít nhiều nể mặt nàng mà đối đãi rất tốt với hai gã. Trên thực tế, hai gã lúc này đã cao lớn hơn cả những gia đình thủ vệ trong phủ, hai mắt lấp lánh hữu thần, dám nô bộc trong phủ đã quen luồn cúi đâu dám động tới.

Trời còn chưa sáng hai gã đã bị gọi tới thực phòng chuẩn bị đồ ăn sáng. Bận rộn cả hai canh giờ, hai gã mới tìm được cơ hội ra khỏi nhà bếp.

Khấu Trọng cười cười nói: "Ta thật không ngờ vừa rửa bát vừa luyện công lại dễ chịu như vậy."

Từ Tử Lăng cũng mỉm cười nói: "Mấy ngày nay ta phát hiện ra chân khí trong nội thể càng lúc lại càng dễ sai sử. Ngươi thử dồn chân khí vào huyệt Cổ Nhĩ xem, ngay cả người khác đứng ở xa thấp giọng nói gì cũng nghe thấy hết."

Khấu Trọng cả mừng nói: "Lát nữa nhất định ta sẽ thử, bây giờ phải đi mua đồ trước đã, đại long đầu phủ này tử khí trầm trầm, không nên ở lại lâu."

Từ Tử Lăng khoác vai gã đi ra sân trước thở dài than: "Chỉ cần nghĩ

đến đại tiểu thư kia là ta muốn bỏ đi ngay lập tức rồi."

Hai gã vẫn đang mặc bộ đồ của gia bộc trong Trác phủ, chẳng những dính đầy dầu mỡ, ngay cả đầu tóc cũng bù xù như hai tên tiểu khất cái, chẳng khác so với bộ dạng của hai gã lúc còn ở Dương Châu là mấy.

Khấu Trọng đắc ý nói: "Cái tên Quản thúc đó còn xưng là đại ti trù cái gì nữa chứ, chỉ nhìn thủ pháp xào rau của hắn chỉ có vài chiêu làm đi làm lại là biết món ăn làm ra cũng chẳng ngon lành gì. Hừ, nếu để huynh đệ chúng ta làm cho vài món con bà nó gì đó, đảm bảo đám phu nhân tiểu thư kia phải chảy nước miếng mà thèm cho coi."

Hai gã đang nói cười huyên thuyên thì chợt nghe một tiếng hừ lạnh ở phía trước. Lúc này hai gã đang men theo hành lang đi ra sân rộng phía trước, ba gã gia tướng của Trác phủ không hiểu từ đâu xuất hiện chặng ngay trước mặt.

Kẻ đi đầu tiên tên là Trương Lịch, Tố Tố đã từng giới thiệu qua với hai gã, lúc đó thần thái của hắn cũng rất ngạo mạn.

Hai gã dừng lại, ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì vậy?

Trương Lịch khoanh tay trước ngực, đưa mắt liếc nhìn hai gã nói: "Không phải đã nói với các ngươi rồi sao, nô tài trong nội phủ không được ra tiền phủ, chưa gì đã bất tuân quy củ như vậy rồi."

Khấu Trọng cười cười nói: "Chúng tôi không phải muốn ra tiền phủ, mà chỉ muốn ra phố thôi."

Một tên gia tướng khác nói: "Ai cho các ngươi ra ngoài?"

Khấu Trọng chỉ tay vào mũi nói: "Tự ta muốn ra thôi."

Trương Lịch tức giận nói: "Mau quay lại, tiểu thư đã có lệnh, không được phép của người, các ngươi không được ra khỏi phủ môn nửa bước."

Từ Tử Lăng bật cười ha hả nói: "Đúng là truyện đùa, chúng ta đâu phải là phạm nhân, cùng lắm là không làm nữa, chúng ta cứ đi đấy!"

Bọn Trương Lịch ba người tức giận tràn hông, một tên lớn tiếng quát: "Tiểu tử to gan, không muốn sống nữa hả?"

Khấu Trọng cười hì hì: "Vị huynh đệ này của ta tính tình hơi nóng một chút, ba vị đại thúc đại nhân đại lượng xin chớ trách phạt."

Tiếp đó kéo tay Từ Tử Lăng quay lại, thấp giọng nói: "Hảo hán không tranh cái lợi trước mắt, nếu như chọc giận tới tất cả gia tướng trong Trác phủ, hai cao thủ mới nổi như chúng ta e rằng đi đứt từ đây mất."

Tiếp đó lại nói: "Vừa rồi ta cũng học ngươi ngưng tụ nội lực vào hai tai, lập tức nghe thấy tiếng hô hấp nhẹ như tơ nhưng lại đều đặn lúc có lúc không ở trong đại sảnh, người này lợi hại hơn bọn hạ cửu lưu như Trương Lịch nhiều, ta thấy đây mới chính là cao thủ chân chính trong phủ này."

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Lão Trác sợ ái nữ lại bị bắt cóc lần nữa, đương nhiên tăng cường cao thủ bảo vệ, chẳng lẽ bây giờ chúng ta về phòng ngủ tiếp à?"

Khấu Trọng đắc ý nói: "Cửa trước không thông thì ta đi cửa hậu, còn phải lập tức đi ngay nữa. Loại tiểu nhân như Trương Lịch đó không đi báo cáo cho mụ bà nương thối kia để gây chuyện thị phi mới lạ đó. Vì thế sau khi mua đồ về, phải giấu đồ cho kỹ, tránh để bà nương kiêu ngạo kia lấy đi luyện trò khỉ leo cây. Hà hà.."

Hai gã đang đi trên con đường đá vụn thông tới hậu viên thì gặp một đám nữ tỳ chừng năm sáu người. Vừa thấy hai gã, đám tỳ nữ liền sáng rực hai mắt, miệng cười tươi như hoa, không ngừng liếc mắt đưa tình với hai gã. Tuy rằng bọn họ kém phần tư sắc, nhưng cũng đã khiến lòng tin của hai gã với sức hấp dẫn của bản thân tăng lên rất nhiều, tinh thần cứ lâng lâng như được bay trên mây.

Khấu Trọng thở dài nói: "Đáng tiếc là đêm nay chúng ta phải đi, bằng không chưa chắc đã phải đi kỷ viện đâu!"

Từ Tử Lăng lừ mắt nhìn gã nói: "Người ta là nữ nhi con nhà lành, động vào là phiền phức lắm đấy."

Khấu Trọng giật mình nói: "Ta chưa nghĩ đến điểm này, nghĩ lại thì đi thanh lâu vẫn là hay nhất. Ôi! có điều sau này có Tố Tố tỷ ở bên cạnh chúng ta, e rằng sẽ phải kiêng kỵ rất nhiều thứ đó."

Lúc này hai gã đã đi tới hoa viên lớn phía sau phủ, suối nhỏ róc rách, hoa cỏ thơm ngát, cảnh sắc u nhã phi thường. Hai tỳ nữ xinh đẹp đang dùng kéo cắt hoa tỉa cây, thấy hai gã đến liền chụm đầu vào nhau nói cười rúc rích, thi thoảng lại ngẩng mặt lên nhìn trộm hai gã, trong ánh mắt dạt dào xuân ý.

Hai gã chỉ nghiêng mắt lại nhìn một chút rồi lập tức ưỡn người đi thẳng.

Trong chiếc đình nhỏ ở gần cửa hậu có một trung niên đại hán mặc áo xám đang ngồi nhàn tản hút thuốc, hai mắt nhắm nghiền, dường như không hề lưu ý đến hai gã.

Hai gã cũng không chú ý đến y, đang định đẩy cửa ra ngoài thì đại hán áo xám ấy lên tiếng gọi: "Hai vị huynh đệ, có thể đến đây nói vài

câu được không?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngớ người nhìn nhau, thầm biết có điều bất diệu, song không có cách nào khác đành phải miễn cưỡng quay lại.

Đại hán áo xám dung mạo bình phàm, nhưng tay chân to lớn, sắc mặt có một sắc tím kỳ dị, song lục lúc như hữu thần lúc lại vô thần, dáng vẻ cao thâm mạt trắc vô cùng. Hai gã nhớ ra đã từng gặp người này mấy lần trong phủ, những người khác gặp y đều hết sức cung kính, chỉ không biết thân phận thế nào mà thôi. Y dùng tẩu thuốc chỉ vào hai chiếc thạch đôn trước mặt nói: "Mời ngồi!"

Hai gã đành phải ngồi xuống đối diện với y.

Chỉ thấy đại hán mỉm cười nói: "Ta là Đồ Thúc Phương, là nội phủ tống quân của phủ đại long đầu, chuyên trách lo việc an toàn trong phủ nội, không biết hai vị tiểu huynh đệ đang định đi đâu vậy?"

Khấu Trọng nhún vai nói: "Chỉ muốn ra phố chơi một vòng thôi! đến Huỳnh Dương mấy ngày rồi mà chúng tôi vẫn chưa có cơ hội đi thăm các nơi, thật là đáng tiếc mà!"

Đồ Thúc Phương gật đầu nói: "Đây cũng là chuyện thường tình. Có điều tiểu thư đã phân phó, nếu hai vị tiểu huynh đệ không có việc gì cần kíp, tốt nhất là không nên ra khỏi phủ, tất cả phải đợi đại long đầu lão đại trở về rồi mới nói."

Từ Tử Lăng lửa giận bốc cao nói: "Vậy thật chẳng khác nào coi chúng tôi là khâm phạm!"

Đồ Thúc Phương thở hắt ra một hơi nói: "Chúng tôi cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Không biết hai vị tiểu huynh đệ đây đã có khúc mắc gì

với Trầm Lạc Nhạn vậy?"

Hai gã giật mình thầm trách bản thân đã quá hồ đồ quên mất Trầm Lạc Nhạn đang rình mò bên ngoài, thậm chí có thể nói đại long đầu phủ chính là nơi an toàn duy nhất của hai gã ở thành Huỳnh Dương này.

Khấu Trọng không trả lời câu hỏi của Đồ Thúc Phương mà hỏi ngược lại: "Tiểu thư có nói với tổng quản tại sao chúng tôi lại đến đây không?"

Song mục Đồ Thúc Phương sáng rực lên, chăm chú nhìn Khấu Trọng một hồi lâu, mới trầm giọng nói: "Tiểu thư có dặn Đồ mỗ không được hỏi chuyện của hai vị tiểu huynh đệ, chỉ cần toàn lực bảo vệ hai vị là được rồi. Đồ mỗ đương nhiên chỉ biết y mệnh hành sự."

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Tổng quản đã theo đại long đầu bao nhiêu năm rồi?"

Đồ Thúc Phương cũng thấp giọng đáp: "Hai người cứ yên tâm nói thẳng, ngay cả đại long đầu có tâm sự gì cũng không giấu Đồ mỗ đâu."

Khấu Trọng vẫn chưa yên tâm, hỏi lại: "Gần đây tiểu thư có xảy ra chút chuyện, tổng quản có biết rõ hay không?"

Gương mặt Đồ Thúc Phương thoáng hiện vẻ kinh hãi, giây lát sau mới nói: "Đương nhiên biết rõ, nhưng không biết hai vị muốn nói đến chuyện nào vậy?"

Từ Tử Lăng nói: "Đương nhiên là chuyện đi ra ngoài tuần du của nàng ta. Tiểu thư có dặn dò chúng ta không được nói cho ai biết, tổng quả có dám nghe hay không?"

Đồ Thúc Phương ngửa mặt cười dài, khí thế hào hùng khôn tả, đoạn thản nhiên nói: "Hai người có gan nói ra, ta đương nhiên có gan nghe!"

Hai người thấy y không có vẻ khúm núm của nô tài, liền sinh hảo cảm không còn để ý tới lời cảnh cáo của Trác Kiều, đem tất cả mọi chuyện kể lại một lượt. Nghe xong, sắc mặt Đồ Thúc Phương biến đổi đến độ khó coi vô cùng.

Một lúc lâu sau y mới khôi phục lại vẻ bình tĩnh ban đầu, chậm rãi nói: "Nói như vậy thì ra hai vị tiểu huynh đệ đây thân hoài thần công tuyệt kỹ, bằng không làm sao có thể ẩn nấp trên xà nhà mà không ai biết được. Có điều nhìn bên ngoài, hai người tuy thân thể cao lớn, cước bộ trầm ổn, thần định khí nhàn nhưng song mục không hiện nội quang, lẽ nào đã đạt tới cảnh giới phản phác quy chân rồi hay sao?"

Khấu Trọng biết y vẫn còn hoài nghi tính chân thực của câu chuyện, thản nhiên nói: "Đó là do nội công của chúng tôi hết sức đặc biệt, khác biệt rất nhiều so với các loại nội công khác, không tin đại thúc có thể lập tức thử tại đây."

Đồ Thúc Phương đưa tay ra, mỉm cười nói: "Vậy chúng ta thử nắm tay xem sao!"

Khấu Trọng khẽ giật mình, tuy vẫn chịu đưa tay ra, song miệng vẫn nói: "Chớ nên nặng tay quá đó!"

Đồ Thúc Phương mỉm cười nói: "Chuyện này đương nhiên!" Nói chưa dứt lời thì đã phát kình.

Đầu tiên Khấu Trọng cảm thấy cánh tay của đối phương như biến thành một gọng kềm sắt đang kẹp chặt các ngón tay của mình,

xương cốt như muốn gãy vụn ra, đúng lúc này luồng chân khí trong nội thể liền chạy tới cổ ta, tuy vẫn còn cảm thấy đau đớn, song vẫn giờ đã có thể miễn cưỡng chịu đựng nổi.

Đồ Thúc Phương giật bắn mình nói: "Nội công của tiểu huynh đệ quả nhiên kỳ dị phi thường, như có mà lại như không, thâm bất khả trắc."

Hai gã lần đầu tiên được cao thủ bình phẩm, cảm thấy cao hứng vô cùng.

Đồ Thúc Phương dồn chân khí sang ba lần, nhưng đều bị Khấu Trọng hóa giải hết, liền buông tay nói: "Đồ mỗ tin rồi!"

Đoạn nhướng mày nói: "Với thân thủ của hai người, hà cớ gì mà lại chịu ở trong phòng bếp làm việc như vậy?"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Có cách gì chứ, tiểu thư đã phân phó như vậy mà."

Đồ Thúc Phương trầm ngâm giây lát rồi lắc đầu nói: "Nhưng đại long đầu đích thực không có vẻ gì như bị nội thương cả. Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?"

Khấu Trọng nói: "Tiểu thư có phải đã thật sự bị bắt cóc đi hay không, sau đó có phải do Tổng Quân Ngạn cứu về hay không?"

Đồ Thúc Phương gật đầu nói: "Đích thực có chuyện này, nhưng trong phủ ngoài trừ Đồ mỗ ra thì không ai biết cả. Chuyện này không phải chuyện nhỏ, nhưng trước mắt ta cũng chỉ có thể giả như không biết, tất cả đợi đại long đầu trở về mới định đoạt được."

Từ Tử Lăng thấy y thấu tình đạt lý, thở phào nhẹ nhõm nói: "Vậy chúng tôi có thể ra ngoài đi dạo được chưa?"

Đồ Thúc Phương lắc đầu: "Càng không thể ra ngoài. Hiện giờ Trầm Lạc Nhạn đã bố trí thủ hạ bên ngoài giám sát ngày đêm. Chuyện này ta cũng chưa dám báo cáo cho tiểu thư hay, sợ rằng nàng ta lại gây thêm chuyện, vì vậy nên mới hi vọng đại long đầu về sớm ngày nào hay ngày ấy."

Hai gã nhớ tới sự độc ác vô tình của Trầm Lạc Nhạn, nào dám nghênh ngang ra ngoài mua dây móc để chạy trốn nữa. Khấu Trọng thuận miệng nói: "Đại long đầu đi đâu vậy?"

Đồ Thúc Phương thấy hai gã đã từ bỏ ý định ra ngoài, lại cảm thấy bọ gã vẫn còn ngây thơ, chân thành khả ái, trong lòng chợt nảy sinh một cảm giác không thể nói thành lời: "Đại long đầu và Mật công đang toàn lực tấn công Hưng Lạc Thương, trận này mà thắng, hôn quân kia sẽ chẳng còn mấy ngày được yên nữa đâu."

Khấu Trọng gãi đầu hỏi: "Hưng Lạc Thương rốt cuộc là cái kho nào vậy? Tại sao lại quan trọng thế?"

Đồ Thúc Phương mỉm cười giải thích: "Hưng Lạc Thương nằm ở phía đông Lạc Dương, phía tây Huỳnh Dương, là nơi giao hội giữa Tế Thủy và Hoàng Hà. Trong phạm vi hơn hai mươi dặm vuông xung quanh thành có hơn ba ngàn kho lớn, mỗi kho có tám ngàn thạch lương thực, nếu có được thành này, quân Ngõa Cương chúng ta có thể đủ lương thảo dùng trong mười năm."

Từ Tử Lăng vẫn không hiểu nói: "Triều đình sắp xếp như vậy không phải là quá ngu ngốc hay sao? Rõ ràng là làm mục tiêu cho người ta công kích."

Đồ Thúc Phương cười nói: "Lúc xây dựng thành, có ai nghĩ sẽ có ngày hôm nay đâu. Năm xưa khi xây dựng thành đó, mục đích chủ

yếu là để tích trữ tô thuế cho triều đình sử dụng. Nến biết Văn Đế kiến đô tại Trường An, sản lượng lương thực ở Quan Trung không thể đáp ứng được nhu cầu của kinh thành, vận chuyển tử phía đông về thì đường sá hiểm trở, tốn tiền tốn sức. Từ khi có kho lương này, kinh thành mới có thể duy trì được ổn định về mặt lương thực."

Khấu Trọng cười khổ nói: "Nói như thế không ai biết được lúc nào đại long đầu mới trở về đúng không? Chúng tôi lẽ nào cứ phải tiếp tục rửa bát bưng bê mãi thế này?"

Đồ Thúc Phương cười cười nói: "Chuyện này thì dễ, ta sẽ đi thương lượng với tiểu thư."

Hai gã đành miễn cưỡng cười trừ. Nghĩ kỹ hơn một chút, ở đây có Tố Tố bên cạnh, lại có thể thừa cơ tiềm tu, đại long đầu phủ này cũng có thể xem là một nơi thích hợp để tránh nạn. Khấu Trọng liền thuận thế nói: "Ngoại trừ một chút nội công ra, quyền cước công phu của chúng tôi đều rất tầm thường, tổng quản có thể chỉ điểm cho một chút được không?"

Đồ Thúc Phương vui vẻ nói: "Lần này thì hai người tìm đúng người rồi. Chỉ nội chuyện hai người trượng nghĩa không ngại hiểm nguy vượt đường xa tới báo tin, lại đã từng cứu Tố Tố, ta quyết sẽ không giữ lại chút gì. Để ta truyền cho tai người Thập Nhị Thủ Cầm Nã Tiệt Mạch pháp mà bản thân cảm thấy đắc ý nhất. Có lẽ sau này sẽ hữu dụng cho hai người."

Hai gã cả mừng bái tạ. Lúc này thì dù có người đuổi đi, hai gã cũng không chịu rời khỏi đây nữa.

Chương 41: Cá chậu chim lồng

Đồ Thúc Phương quả nhiên là người có ảnh hưởng lớn nhất sau Trác Kiều trong phủ đại long đầu.

Ngày hôm đó hai gã được miễn không phải làm các công việc tạp dịch trong nhà bếp, chỗ ở cũng được chuyển tới khi dành riêng cho các gia tướng, mỗi gã còn được hẳn một căn ngọa thất rộng rãi. Hai gã nhiều năm nay đã ngủ chung với nhau không rời nửa bước, nhất thời cũng cảm thấy không quen, nhưng cũng cảm thấy rất mới lạ.

Khi rảnh rỗi Tố Tố cũng thường đến thăm hai gã, còn may áo mới cho hai gã, tình cảm tỷ đệ càng thêm nồng hậu và ấm áp.

Đồ Thúc Phương cũng rất có cảm tình với hai gã, đem cả pho Cầm Nã Tiệt Mạch Thủ mà y tinh thiện nhất truyền cho hai gã, ngoài ra còn chỉ điểm thêm các loại võ công khác nữa. Y có thể làm tổng quản của phủ đại long đầu, tự nhiên khong không phải vì may mắn. Trên giang hồ y cũng được coi là nhân vật phong vân, ở trong quân Ngoã Cương, luận về võ công y chỉ kém sút so với Trác Nhượng, Lý Mật và Vương Bá, hai gã được cao thủ như vậy chỉ điểm, tự nhiên là tiến bộ thần tốc, đột phi mãnh tiến.

Khi dạy thuật điểm huyệt cho hai gã, Đồ Thúc Phương đã nói: "Mạch khí của mỗi người cũng giống như các đường vân trên ngón tay, không ai giống ai, lại chuyển lưu biến đổi theo thời tiết khí hậu, vì vậy cần phải biết chớp thời cơ, linh hoạt biến hoá, bằng không khó mà đạt được hiệu quả như mong muốn."

Khấu Trọng vui vẻ nói: "Chuyện này thì dễ, chỉ cần đẩy vào một đạo chân khí, sau đó để nó tùy ý lưu chuyển, vậy thì có thể biết được thực hư rồi."

Đồ Thúc Phương giật mình chấn động nói: "Tùy ý lưu chuyển? Có phải Khấu huynh đệ muốn nói sau khi đẩy chân khí vào nội thể người khác, vẫn có thể cảm ứng được tình trạng của luồng chân khí đó sao?"

Từ Tử Lăng gật gật đầu: "Chính là như vậy, chúng tôi thường hay làm vậy mà! vui lắm!"

Đồ Thúc Phương lộ vẻ không dám tin vào điều mình vừa nghe được: "Cảnh giới này e rằng ngay cả đại long đầu cũng không làm được. Lẽ nào Trường Sinh Quyết lại lợi hại như vậy?"

Nhiều ngày sớm tối bên nhau, kẻ dạy người học, hai gã Khấu, Từ đã đem hết mọi chuyện cũ kể cho Đồ Thúc Phương nghe, vì vậy y mới biết rõ nguồn gốc võ công của hai gã. Khấu Trọng nhảy lên nói: "Chẳng trách mà Vũ Văn Vô Địch cũng bị chúng ta đánh cho ôm đầu chạy như chuột nhắt, thì ra nội công của chúng ta đặc biệt như vậy."

Đồ Thúc Phương thất thanh thốt: "Tiểu huynh đệ nói có phải Vũ Văn Vô Địch của Vũ Văn phiệt hay không?"

Chuyện này hai gã còn chưa nói với Đồ Thúc Phương, thấy y ngạc nhiên như vậy liền ngồi xuống kể lại. Đồ Thúc Phương lắc đầu nói: "Thêm một thời gian nữa, e rằng ngoại trừ Ninh Đạo Kỳ ra phải thêm hai vị tiểu huynh đệ vào nữa mất. Trước đay khi ta học Cầm Nã Tiệt Mạch Thủ với ân sư, luyện cả ba năm trời mới đạt được chút tiểu thành. Hai người chỉ học ba ngày đã thông thạo tự nhiên, chỉ là thiếu chút hỏa hầu, nói ra thật không biết có người tin hay không nữa."

Khấu Trọng đang định lên tiếng thì có người chạy tới báo cáo, Trầm Lạc Nhạn đã đến. Đồ Thúc Phương sớm đã biết chuyện giữa hai gã và Trầm Lạc Nhạn, bèn nói: "Cho ả ta ăn gan hùm cũng không dám ngông cuồng vọng động ở nơi đây. Để ta đi cùng hia tiểu huynh đệ xem ả định làm trò hoa dạng gì?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau cười khổ, bởi hai gã vẫn giấu Đồ Thúc Phương chuyện liên quan đến Dương Công Bảo Khố, đương nhiên sợ Trầm Lạc Nhạn sẽ vạch trần ra trước mặt y. Khấu Trọng mỉm cười từ chối: "Chúng tôi phải sợ ả ta sao? Để chúng tôi tự đi ứng phóng được rồi."

Đồ Thúc Phương còn tưởng gã đang khoe tài, cũng không kiên quyết đòi theo nữa. Hai gã ra đến đại đường, thấy Trầm Lạc Nhạn đang đứng ngắm một chậu hoa cảnh. Đây là lần đầu tien hai gã đặt chân vào Nghị Chính Điện của quân Ngõa Cương, tòa đại sảnh này rộng rãi vô cùng, toạ bắt triều nam, kiến trúc nguy nga kỳ vĩ, phong cách cổ kính phi thường.

Trong sảnh toàn là các đồ gỗ đỏ, bốn vách treo đầy danh họa, mỗi thanh xà nhà lại treo sáu chiếc đèn bát giác, tạo nên một không khí vừa u nhã vừa cao quý. Điều làm người ta cảm thấy đặc biệt nhất chính là những ô cửa sổ hoa văn ở bốn phía, bên ngoài là những cây cổ thụ trăm năm và những rặng trúc mềm mại, ánh mặt trời êm dịu của mùa thu chiếu qua kẽ lá vào phòng, khiến cho cả căn phòng như được giao hòa với thiên nhiên.

Trong khung cảnh đẹp tuyệt trần ấy, lại có mỹ nữ đang đội một chiếc mũ kiểu Thiển Ẩn đang thịnh hành thời bấy giờ đứng ngắm hoa. Từ góc độ của hai gã, chỉ thấy chiếc giải mũ rủ xuống tận eo lưng, thi thoảng lại tung lên, làm cho các đường nét phía sau lưng nàng càng thêm nổi bật, khiến cho hai gã ngây người ra ngắm mãi không biết chán. Trầm Lạc Nhạn chậm rãi quay người lại, nhoẻn miệng cười

tươi nói: "Người ta đến đây để giảng hòa với hai người đây."

Hai gã nghe vậy thì ngạc nhiên nhìn nhau, nếu như nữ nhân này chịu giảng hòa, e rằng mặt trời phải mọc ở đằng tây mất. Khấu Trọng mỉm cười hỏi lại: "Có điều kiện hay không có điều kiện vậy?"

Trầm Lạc Nhạn khẽ nhấc chân ngọc, yểu điệu bước tới trước mặt hai gã, giờ hai gã mới phát hiện hôm nay nàng ăn mặc rất hở hang, bên ngoài khoác hờ một tấm điệp bào, để lộ cả phần ngực trắng muốt như tuyết. Thấy hai gã cứ ngơ ngẩn nhìn chằm chằm vào đôi trái đào tiên của mình, Trầm Lạc Nhạn ra vẻ tức giận nói: "Sao lại vô lễ như vậy, cứ nhìn chỗ ấy của người ta không à!"

Khấu Trọng nuốt nước miếng đánh ực, thở hắt ra nói: "Rõ ràng là cô nương bày ra để câu dẫn chúng ta mà. Coi như chúng ta đầu hàng là được, hay là cứ vậy mà làm nhất dạ phu thê đi?"

Trầm Lạc Nhạn lườm gã một cái nói: "Một nữ sao thể có hai chồng, ta biết gả cho người nào đây?"

Từ Tử Lăng tỉnh táo hơn Khấu Trọng một chút, cảnh giác nói: "Cô nương muốn ly gián tình cảm huynh đệ chúng ta sao?"

Trầm Lạc Nhạn cười khẩy nói: "Tình cảm huynh đệ các người mỏng manh như vậy thôi à? Thôi, ta không nói lung tung với các ngươi nữa, trở về chuyện chính. Không biết hai người có cần hai viên thuốc giải này hay không vậy?"

Nói đoạn liền xoè ngọc thủ ra, để lộ hai viên dược hoàn nhỏ màu xanh lục. Khấu Trọng nhớ lại những lần bị nàng ám toán, thầm cảnh giác, mỉm cười nói: "Làm sao biết đây không phải là độc dược đoạn trường chứ, chúng ta uống vào xuống hoàng tuyền rồi không phải sẽ bị lũ quỷ sai cười vào mũi hay sao?"

Trầm Lạc Nhạn cất dược hoàn vào trong túi như không hề có chuyện gì xảy ra, nhạt giọng nói: "Không cần thì thôi, nhưng đừng trách Trầm Lạc Nhạn ta không nhắc nhở các ngươi. Kẻ nào uống tán công dược trong mười ngày mà không uống thuốc giải, sẽ vĩnh viênc biến thành phế nhân, không thể luyện công được nữa. Lúc đó thì đừng có hối hận nhé!"

Từ Tử Lăng thấy nàng cười tươi như hoa, thần thái kiều mị, nhưng miệng lại nói toàn lời độc ác vô tỉ, trong lfong tức giận nói: "Dù cho chúng ta chết cũng không cần long thương hại đó của cô nương."

Trầm Lạc Nhạn cố ý ra vẻ kinh ngạc nói: "Tại sao lại giống như có thù mười kiếp với người ta vậy? Những chuyện Lạc Nhạn làm điều vì quân Ngõa Cương cả, nếu như các người thành tâm muốn đầu nhập dưới trướng đại long đầu vậy thì mọi người đều là người nhà cả, tự nhiên phải giải hòa thôi."

Khấu Trọng cười cười nói: "Cô nương chỉ vì Bồ Sơn Bật cái gì công của mình mà thôi! Hà! Còn muốn chúng ta có hảo cảm với cô nương nữa sao? Nghĩ lại khi đó chúng ta chẳng những đã giúp cô giải được trùng vây của Tần Thúc Bảo, còn khiến cô phản bại thành thắng, ân đức lớn lao như vậy mà chỉ đổi lại là những lần cô nương gia hại chúng ta. Hừ, bây giờ ta đã nghĩ kỹ rồi, dù bà nương thối ngươi có muốn bồi tiếp một đêm ta cũng không thèm nữa."

Trầm Lạc Nhạn không hề tức giận, chỉ ra vẻ hơi khó chịu nói: "Để các ngươi xuất khẩu vũ nhục mà ta còn chưa lấy đầu hai tên tiểu quỷ các ngươi xuống, đó không phải là niệm tình rồi hay sao? Được rồi! xem chiêu!"

Hai gã cả kinh thất sắc, quên hết cả tâm phátp thủy trung chi nguyệt, vội vàng hoảng hồn thoái lui. Trầm Lạc Nhạn căn bản không có ý

định động thủ với hai gã, chỉ đứng cười khanh khách nói: "Thì ra đã có người giải độc cho hai tên tiểu quỷ các ngươi, chẳng trách các ngươi lại cứng đầu như vậy. Chỉ tiếc là kinh nghiệm khuyết thiếu, chỉ một câu đã bị người ta thử ra rồi!"

Hai gã cảm thấy mất mặt vô cùng, nhưng cũng chỉ biết tự mắng bản thân vô dụng, đồng thời cũng hiểu ra nếu không phải bị nhan sắc diễm lệ tuyệt trần của nàng ta làm phân tâm, hai gã tuyệt đối có thể nhìn ra đó chỉ là hư chiêu. Từ đó, suy ra, cao thủ chân chính tuyệt đối không bị mỹ sắc làm mê hoặc được.

Trầm Lạc Nhạn quay người ngồi xuống một chiếc hồng mộc ỷ ở góc phòng, đặt nhẹ tay lên bàn, dịu dàng nói: "Ngồi xuống đi hai tiểu đệ đệ đáng yêu! Chúng ta bắt đầu bàn điều kiện nào!"

Từ Tử Lăng không vui nói: "Cô nương dựa vào cái gì để nói điều kiện với chúng ta chứ?"

Trầm Lạc Nhạn chậm rãi nói: "Dựa vào bốn chữ "bảo khố gì đó", đã đủ phân lượng hay chưa?"

Hai gã cùng lúc biến sắc. Chỉ một câu nói này đã biết Trầm Lạc Nhạn nhất định đã bố trí thủ hạ bên trong phủ đại long đầu, hơn nữa thân phận người này tuyệt đối không thấp, vì thế mới biết được hai gã vẫn còn giấu diếm chuyện liên quan tới Dương Công Bảo Khố. Nếu như chuyện này bị vạch trần sẽ bất lợi với hai gã vô cùng, hơn nữa còn không biết Trác Nhượng sẽ giở thủ đoạn gì với hai gã nữa. Bất đắc dĩ, hai gã đành phải ngồi xuống đối mặt với nàng.

Đôi mắt đẹp của Trầm Lạc Nhạn đảo tròn, nhìn hai gã một hồi, đoạn mỉm cười nói: "Nếu như cho ta chọn, ta sẽ chọn tiểu Lăng làm phu quân, tiểu Trọng làm tình lang, như vậy thì hai tên tiểu quỷ các người có thể cùng hưởng thụ rồi!"

Khấu Trọng chán nản nói: "Mỹ nhân có gì cần chúng ta có thể nói trực tiếp hơn một chút được không?"

Thực ra chính bản thân Trầm Lạc Nhạn cũng không hiểu tại sao nàng lại thích trêu chọc hai gã tiểu tử này đến vậy. Từ trước tới nay, nàng luôn luôn tâm cao khí ngạo, làm vẻ lạnh lùng với nam nhân, nhưng không hiểu sao khi gặp hai gã tiểu tử này, tự nhiên lại lấy chuyện quan hệ nam nữ ra để trêu đùa với bọn gã.

Trầm Lạc Nhạn thở dài một tiếng nói: "Các ngươi có biết hoàn cảnh bây giờ của mình như thế nào không? Đầu tiên là người trong phủ đại long đầu không cho các ngươi ra ngoài nửa bước, kế đó là ta toàn lực ngăn cản các ngươi đào thoát khỏi Huỳnh Dương, vì thế các ngươi xem ra có vẻ tự do tự tại, nhưng thực ra chỉ là cá chậu chim lồng mà thôi, tuyệt đối không có năng lực tự chủ."

Từ Tử Lăng lạnh lùng nói: "Chuyện này không cần cô nương quan tâm."

Trầm Lạc Nhạn chợt hạ thấp giọng nói: "Hiện giờ trong quân Ngoã Cương chỉ có mình ta biết các người có bí mật Dương Công Bảo Khố, nhưng nếu chuyện này bị vạch trần, ngay cả nô gia đây cũng không biết diễn biến sẽ thế nào nữa. Tiện đây ta cũng nhắc nhở các ngươi luôn, trong quân Ngoã Cương có cao thủ hình đường chuyên bức cung phạm nhân, y thì không khách khí như ta bây giờ đâu."

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Nếu đã như vậy, cô nương còn lải nhải lắm lời làm gì?"

Trầm Lạc Nhạn nói: "Bởi vì ta hảo cảm với hai ngươi mà! Ta không muốn thấy các ngươi bị người ta hủy hoại thành phế nhân, hơn nữa còn liên lụy đến Tố Tố tỷ của các ngươi nữa. nàng ta tuy có thể coi là

nữ nhân của Vương Bá, song tình hình như vậy, e rằng cả Vương Bá cũng không dám đứng ra bảo vệ đâu."

Hai gã chấn động tâm thần, một mặt là vì bị nàng nói trúng chỗ yếu hại, một mặt là vì đã biết được tên họ của gã tặc tử đã dâm nhục Tố Tố. Nhìn thần sắc của hai gã, Trầm Lạc Nhạn hài lòng nói: "Vì vậy tốt nhất chúng ta nên làm một cuộc giao dịch công bằng, hai vị tiểu đệ của ta thấy thế nào?"

Khấu Trọng cảm thấy mình đã rơi vào thế hạ phong tuyệt đối, bị mỹ nữ tiếu lý tàng đao này tùy ý dắt mũi, cười khổ nói: "Nếu chúng ta biết bảo tàng ở đâu thì sớm đã đi đào lên hưởng dụng rồi, đâu cần phải lưu lạc thiên nhai thế này?"

Trầm Lạc Nhạn nhún vai nhạt giọng nói: "Được rồi! Vậy để ta lập tức đi gặp tiểu thư xem nàng ta sẽ xử lý hai tên tiểu quỷ các ngươi thế nào?"

Khấu Trọng vội cười cầu hòa nói: "Vạn sự đều có thể thương lượng mà. Nếu như cô nương muốn biết chỗ giấu bảo tàng, chúng ta có thể tùy tiện nói ra một nơi để thỏa mãn tình hiếu kỳ cho cô nương."

Trầm Lạc Nhạn giận dữ nói: "Các ngươi xem ra chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ! Được rồi! Cứ coi như các ngươi không biết địa điểm bảo tàng ở đâu đi! Vậy mua nói cho ta biết tại sao tiểu thư lại chịu bảo hộ các ngươi? Đừng nói là vì các ngươi đã cứu tỳ nữ của nàng ta đấy nhé!"

Hai gã lập tức cảm thấy ngần ngại, không ai dám khẳng định Trầm Lạc Nhạn không phải đồng đảng của Tổ Quân Ngạn. Trầm Lạc Nhạn ngồi thẳng người lên, song mục hàn quang lấp lánh: "Từ khi các ngươi đến đây, tiểu thư đã điều từ thành ngoại về một sư đoàn đích hệ của đại long đầu, nhân số lên tới trên năm trăm người, đây rốt

cuộc là chuyện gì vậy?"

Hai gã lúc này không còn để ý đến vẻ tức giận của nàng nữa, vò đầu suy nghĩ. Khấu Trọng đảo tròn mắt, đang định bịa chuyện thì Trầm Lạc Nhạn đã cười khẩy nói: "Lại muốn hồ ngôn loạn ngữ nữa phải không?"

Đúng lúc này thì một thủ hạ của Trầm Lạc Nhạn chạy vào báo cáo: "Quân ta đã chiếm được Hưng Lạc Thương, Mật Công có lệnh lập tức phái người đến tăng viện, xin tiểu thư định đoạt."

Trầm Lạc Nhạn cả mừng đứng dậy, lừ mắt nhìn hai người nói: "Ta không có thời gian lằng nhằng với các ngươi nữa. Dù sao thì các ngươi cũng không thể chạy thoát, để hôm khác mới tính sổ với hai tên tiểu tử các ngươi vậy."

Nói đoạn vội vàng bỏ đi. Hai gã nghĩ đến chuyện đại long đầu Trác Nhượng sắp trở về, trong lòng không khỏi thấp thỏm không yên. Tổ Quân Ngạn là tâm phúc của Lý Mật, như thế không biết có gây nên xung đột giữa hai người bọn họ hay không?"

Hoàng hôn hôm ấy, Trầm Lạc Nhạn dẫn binh rời thành. Cùng thời gian đó, Trác Kiều cũng rời khỏi thành Huỳnh Dương. Đồ Thúc Phương thì không chịu tiết lộ nàng muốn đi đâu, tất cả đều hết sức thần bí. Không có Trác Kiều, cả tòa đại long đầu phủ như sống dậy, người người đều trở nên thư thái thoải mái.

Từ Tử Lăng, Khấu Trọng và Tố Tố ngồi ăn tối với nhau, không lâu sao đó thì Đồ Thúc Phương cũng đến ngồi chung với ba người, hỏi chuyện của Trầm Lạc Nhạn. Khấu Trọng chỉ nói đến đoạn nàng đưa thuốc giải, còn những chuyện liên quan đến bảo tàng thì không hề nhắc tới, chân chân giả giả khiến cho Đồ Thúc Phương không thể nghi ngờ hai gã. Nhưng họ Đồ cũng rất kinh ngạc trước nội công có

thể bức tán công độc ra ngoài của hai gã.

Nói đến chuyện chiếm được Hưng Lạc Thương, Đồ Thúc Phương lại tỏ vẻ ưu tư, thở dài nói: "Chuyến này có thể vây hãm Hưng Lạc Thương, tất cả đều nhờ vào tài điều binh khiển tướng của Mật Công. Hiện giờ trên danh nghĩa là lão gia vẫn là đại long đầu, nhưng thực ra thì Mật Công đã nắm hết thực quyền trong tay rồi."

Ba người chợt nhớ tới lời phân tích của Lý Tịnh khi trước, hiểu ra nguyên nhân tại sao y lo lắng như vậy.

Đồ Thúc Phương nói: "Lạc Khẩu bị mất, ắt hẳn triều đình sẽ chấn động, hiện giờ Dương Quảng đang muốn toàn lực đoạt lại Lạc Khẩu để lấy lại ưu thế. Ra lệnh cho Lưu Trường Cung và Bùi Nhân Cơ hai người từ Lạc Dương, Hổ Lao dẫn đại quân tấn công quân ta ở Lạc Khẩu, nếu như thắng được trận này thì mới có thể coi là đoạt được Hưng Lạc Thương, bằng không e rằng chúng ta phải mất cả vốn lẫn lời."

Sau khi Đồ Thúc Phương đi khỏi, Khấu Trọng phấn chấn nói: "Trầm bà nương đi đánh trận, tiểu thư của Tố tỷ lại không biết đi đâu, lúc này không chạy thì còn đợi đến bao giờ nữa?"

Tố Tố buồn bã nói: "Các đệ đi một mình có được không?"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Loại chủ nhân tùy tiện tặng tỷ cho kẻ khác làm lễ vật như vậy mà tỷ còn lưu luyến làm gì nữa?"

Tố Tố nước mắt ràn rụa nói: "Đừng nói nữa. Ta chỉ vì tiểu thư thôi, trong tỉnh cảnh này, ta làm sao bỏ nàng mà đi được chứ?"

Hai gã vội cuống quít lấy ống tay áo lau lệ cho nàng. Khấu Trọng nhún nhường nói: "Hảo tỷ tỷ của đệ đừng khóc nữa, vậy bọn đệ ở lại

là được rồi. Ôi! nhưng mà lưu lại cũng có tác dụng gì đâu chứ?"

Tố Tố nói: "Đợi lão gia trở về, tỷ tỷ sẽ đi theo các đệ!"

Hai gã không biết nói gì, đành phải gật đầu đáp ứng với nàng.

Sáng sớm hôm sau, hai gã vừa tỉnh dậy đã ra hậu hoa viên luyện võ, nhưng không thấy Đồ Thúc Phương xuất hiện. Do Đồ Thúc Phương đã có dặn dò từ trước, nên hai gã có thể tùy ý lấy các loại binh khí trong kho ra luyện tập. Lúc này càng đánh càng hăng, bèn lấy hết các loại đao thương kiếm kích, trường tiễn đoản thương ra thử dùng, thống khoái vô cùng. Tố Tố thì đứng bên cạnh hò hét trợ uy.

Lúc này mấy nữ tì khác chợt từ xa chạy tới. Hai gã không muốn khoa trương, lại có chút hơi sợ ánh mắt đa tình của đám tỳ nữ này nên vội vàng thu binh. Sau khi tắm rửa liền mặc y phục do Tố Tố mới tặng, nhất thời hưng phấn liền nghĩ ra chuyện ra phố dạo chơi.

Ba người lén lút từ cửa sau đi ra phố, chỉ thấy lá rụng đầy đường, cảnh tàn thu thê lương khôn tả. Nghĩ lại từ lúc gặp nhau lần đầu tới giờ, thấm thoắt mà đã gần hai năm, bây giờ Lý Tịnh ở đâu cũng không biết, trong lòng không khỏi bồi hồi cảm xúc. Ba người nắm tay nhau sánh vai đi men theo phố dài trong cơn gió thu hiu hắt. Thành Huỳnh Dương hưng vượng phi thường, theo Tố Tố nói thì đây là do Lý Mật rất biết thu phục nhân tâm, vì thế mà người ở các huyện thành phụ cận đều chạy cả đến đây để được nương nhờ thế lực quân Ngõa Cương. Đi được nửa con đường, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chợt phát giác có người đang bám đuôi. Người duy nhất mà bọn gã úy kỵ chỉ có Trầm Lạc Nhạn, huống hồ còn tự phụ nếu không rời thành sẽ không có ai đối phó bọn gã, vì thế mà không để ý trong lòng, chỉ cười nói vui vẻ với Tố Tố. Người phương bắc bị ảnh hưởng rất nhiều của người Hồ nên nam nữ hết sức thoải mái, mặc dù bọn gã với Tố Tố nắm tay đi lại trên đường hết sức thân thiết, nhưng

người qua lại không hề để ý.

Ba người tìm một hàng bán bánh treo, ngồi xuống gọi đồ ăn uống. Khấu Trọng cười cười nói: "Đợi lát nữa tìm hàng bán phấn son để Tố Tố tỷ mua đồ trang điểm." Từ Tử Lăng cũng hưng phấn tiếp lời: "Sau đó đến tiệm tơ lụa, để tỷ tỷ mua vải may cho mình một bộ y phục mới mặc tết."

Tố Tố khẽ gật đầu, nhưng thần sắc lại buồn bã nặng nề. Khấu Trọng nghiến răng nói: "Tố Tố tỷ cứ yên tâm, ngày sau nhất định bọn đệ sẽ giết chết tên dâm đồ Vương Bá đó, rửa sạch mối hận này cho tỷ."

Tố Tố hoa dung thất sắc nói: "Các đệ làm sao biết y? Chuyện này tuyệt đối không được. Trong quân Ngoã Cương, ngoại trừ lão gia và Mật Công ra thì y là người có võ công cao nhất đó." Sau đó lại buồn bã nói: "Đây là số mạng của nô tì, tỷ tỷ chỉ biết nhận mệnh mà thôi. Từ nay, các đệ không được nhắc tới chuyện này nữa."

Hai gã cúi đầu không nói tiếng nào. Đúng vào lúc này, hai gã đột nhiên cảm thấy có người bước tới từ phía sau. Hai gã quay lại nhìn, cùng lúc lộ vẻ ngạc nhiên. Thì ra đó là người mà hai gã đã cho rằng rất có nghĩa khí, thiếu chủ nhân của Thúy Bích Lâu ở Bành Thành, Hương Ngọc Sơn.

Chương 42: Chân thành hợp tác

Hương Ngọc Sơn vẫn là dáng vẻ nửa thức nửa tỉnh, gương mặt vẫn xanh xao yếu ớt như một tên phá gia bại tử, nhưng dáng cùi vẫn thập phần thân thiết. Y chẳng hề khách khí ngồi xuống bàn, hân hoan nói: "Tha hương ngộ cố tri, thật đúng là chuyện vui trong đời người, vị này là.."

Khấu Trọng đành giới thiệu: "là tỷ tỷ của chúng ta."

Từ khi biết y là người của Ba Lăng Bang chuyên buôn bán phụ nữ, Từ Tử Lăng đã không thích con người này, gã thấy y ngồi xuống liền hừ lạnh nói: "Hương huynh đã là người của Ba Lăng Bang vậy thì chúng ta đạo bất đồng bất tương vi mưu, hiện giờ chúng ta cũng không phải bằng hữu nữa, xin Hương huynh cứ tự tiện."

Lời này của gã khiến Tố Tố như người đi trong sương mù, không tài nào đoán được quan hệ của hai gã và Hương Ngọc Sơn. Khấu Trọng lại cười hì hì nói: "Làm sao mà khéo vậy? Có phải Hương huynh lại nhận ân huệ của Bành Lương Hội gì đó, muốn đem chúng ta sang nhượng lần nữa hay không?"

Hương Ngọc Sơn cũng vô cùng giảo hoạt, thấy hai gã nói vậy liền giơ tay đầu hàng nói: "Từ huynh, Khấu huynh, hiểu lầm rồi, những chỗ hiểu sai của hai vị với bản bang, xin cho tiểu đệ một..."

Từ Tử Lăng mất kiên nhẫn ngắt lời: "Lẽ nào Ba Lăng Bang không phải buôn người mà buôn heo sao?"

Khấu Trọng vỗ vai Hương Ngọc Sơn, nheo mắt cười cười nói: "Nghe nói quý bang là chó săn cho hôn quân Dương Quảng, nơi này lại là địa bàn của quân Ngõa Cương, nếu như Hương huynh còn không mau cút, e rằng lần này chúng ta phải bán đứng huynh mất."

Hương Ngọc Sơn cười khổ nói: "Mọi người đều quen biết cả, ngoại trừ chút hiểu lầm ra chúng ta cũng chưa có oán cừu sâu đậm, hai vị huynh đệ lẽ nào không cho huynh đệ một cơ hội biện bạch chứ?"

Tố Tố thấy người này bị hai gã lăng nhục nhưng vẫn chỉ thấp giọng, uyển chuyển cầu hòa, cảm thấy bất nhẫn nói: "Cho Hương công tử một cơ hội biện bạch đi."

Hương Ngọc Sơn cảm kích nói: "Tỷ tỷ tâm địa thật tốt."

Từ Tử Lăng bực dọc nói: "Không phải tỷ tỷ của ngươi."

Khấu Trọng cũng sưng sỉa lên nói: "Có rắm gì thì mau đánh đi."

Hương Ngọc Sơn đích thực có khả năng nhẫn nhịn kinh người, bị hai ngã nói vậy mà vẫn không hề động khí, chỉ hạ thấp giọng nói: "Trong bát bang thập hội, Ba Lăng Bang của tại hạ đứng thứ hai trong Ba Lăng Bang, danh vọng cực lớn, chỉ là bị một số kẻ xấu xa hám lợi muốn nịnh nọt hôn quân phá hại thôi."

Khấu Trọng ghé miệng vào sát tay y, cười hích hích nói: "Nhưng nhìn dáng vẻ Hương huynh rất giống với loại người xấu xa bỉ ổi đó."

Hương Ngọc Sơn dở khóc dở cười nói: "Khấu huynh chớ nên làm tổn thương huynh đệ vậy chớ."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Lễ hạ dư nhân, tất hữu sở cầu. Hương huynh nhẫn nhịn như vậy, hiển nhiên là đang có âm mưu gì đó rồi?"

Tố Tố lúc này càng cảm thấy không thuận mắt, khẽ quở mắng: "Phạm nhân còn có quyền được lên tiếng, các đệ để y nói hết chuyện có được không?"

Hương Ngọc Sơn vui mừng nói: "Cô nương đúng là thấu tình đạt lý. Hương Ngọc Sơn này xin thề, ngoại trừ mở đổ trường và kỷ viện ra, trước giờ ta chưa từng làm những chuyện thương thiên hại lý mà hai vị huynh đài đây ám chỉ."

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Vậy thì đám mỹ nữ trong đổ trường của ngươi ở đâu ra vậy?"

Hương Ngọc Sơn nói: "Nếu như có một người trong số họ là do Hương gia lừa gạt bắt về làm kỷ nữ, Hương Ngọc Sơn này sẽ chết không toàn thây."

Hai gã cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Hương Ngọc Sơn thở dài nói: "Thực ra thì chúng tôi cũng chỉ là nạn nhân của hôn quân đó. Bởi trước giờ bảng bang có quan hệ rất mật thiết với triều đình, trong bang lại có người làm quan trong triều. Lúc đầu cũng chỉ là thay hôn quân tìm kiếm mỹ nữ trong thiên hạ cho y hành dâm tác lạc. Chẳng ngờ, hôn quân đó lòng tham không đáy, chỉ vì muốn tuần du bên ngoài mà đã cho xây dựng hành cung tùy tiện, chỉ nói đoạn đường từ Dương Châu tới Lạc Dương đã có hơn bốn mươi tòa hành cung rồi. Mỗi tòa hành cung lại có hàng trăm mỹ nữ thị hầu, thêm vào cả ngàn cung tần phi tử của y nữa, hai vị thử nghĩ xem là bao nhiêu người? Vì thế nên chúng tôi mới càng lúc càng lún sâu vào vũng bùn này."

Hai gã đâu nghĩ Ba Lăng Bang lại có nỗi khổ như vậy, ác cảm với Hương Ngọc Sơn cũng giảm đi mấy phần.

Hương Ngọc Sơn lại cười thảm nói tiếp: "Dương Quảng chẳng những háo nữ sắc mà còn thích cả nam sắc nữa. Nhưng như vậy vẫn còn chưa hết, đáng sợ nhất chính là mỗi ngày y lại nghĩ ra những trò hoa dạng mới. Tỷ như y muốn dùng lông vũ của cầm thú làm nghi phục, thế là các loại cầm thú có lông có thể làm được nghi phục cơ hồ như bị bắt sạch không còn một mống. Hay chuyện năm Đại Nghiệp thứ hai, khi Khải Dân Khả Hãn của Đột Quyết vào triều, để khoa trương thanh thế, y đã hạ lệnh trưng tập toàn bộ nhạc gia tử đệ của cựu triều, nhất loạt bắt làm kỷ nữ. Cuối cùng đã bắt hơn ba vạn người vào triều, quan binh làm không nổi liền bắt bản bang đi làm, kỳ thực chúng tôi cũng chỉ là người bị hại thôi mà."

Tiếp đó lại hừ lạnh nói: "Nhưng hiện giờ thời thế đã thay đổi, chúng tôi không cần nghe lệnh của y nữa."

Khấu Trọng nhướng mày nói: "Nên không nghe từ sớm mới phải."

Hương Ngọc Sơn làm vẻ khó xử nói: "Nếu chúng tôi không làm, tự nhiên cũng sẽ có kẻ khác làm thay, kết quả cũng chẳng phân biệt gì, nhưng Ba Lăng Bang thì nhất định không thể tồn tại cho đế ngày hôm nay được."

Từ Tử Lăng chợt hỏi: "Vậy ngươi đến tìm chúng ta có việc gi?"

Hương Ngọc Sơn cười cười nói: "Hôm đó tiểu đệ có mắt mà không biết thái sơn, thì ra hai vị là nhân vật mới nổi danh trên giang hồ gần đây. Hiện giờ đệ phụng mệnh nhị dương gia Tiêu Tiễn đặc biệt tới đây tìm hai vị nghiên cứu khả năng hợp tác của hai bên."

Khấu Trọng cố nín cười nói: Hương huynh khách khí như vậy thì ra là vì có âm mưu mướn biết về cái bí mật bảo tàng mà chúng ta căn bản không hề hay biết."

Từ Tử Lăng cười gằn nói: "Giải thích làm gì cho tốn lời, hiện giờ lời đồn đã truyền khắp thiên hạ, giả cũng thành chân cả rồi, có ai tin rằng chúng ta không biết bảo tàng ở chỗ nào chứa?"

Hương Ngọc Sơn nghiêm mặt nói: "Hai vị nhầm rồi, Tiêu nhị dương gia từ đầu đã cho rằng hai vị không biết địa điểm chôn dấu bảo tàng?"

Cả ba lập tức ngây người. Tố Tố chau mày hỏi: "Vậy tại sao công tử chịu mạo hiểm đến tìm hai vị đệ đệ của ta vậy?"

Hương Ngọc Sơn hạ thấp giọng nói: "Đương nhiên là vì cuốn sổ bí mật đó rồi."

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng lập tức đảo mắt nhìn nhau, ngoại trừ người của Lý phiệt và Vũ Văn phiệt ra, còn kẻ nào biết được cuốn sổ đó đang ở trong tay hai gã?

Hương Ngọc Sơn mỉm cười nói: "Chỉ nhìn thần sắc hai vị đã biết nhị dương gia đoán chẳng sai, Hương Ngọc Sơn này quả thật ngưỡng mộ sát đất. Hiện giờ cả thiên hạ đều bị hai vị huynh đệ dắt mũi rồi."

Khấu Trọng cảnh giác đảo mắt một vòng, gằn giọng hỏi: "Ngươi muốn đoạt cuốn sổ trong tay chúng ta?"

Hương Ngọc Sơn vội hoảng hốt xua tay nói: "Tiểu đệ nào dám, Khấu huynh, Từ huynh đã có thể đoạt được cuốn sổ từ tay Vũ Văn Thành Đô, lại có thể trốn thoát khỏi sự truy đuổi của Vũ Văn phiệt, còn đả thương cả Vũ Văn Vô Địch, tiểu đệ có ăn gan trời cũng đâu dám mạo phạm hổ uy chứ. Lần này tiểu đệ đích thực là đại biểu cho Ba Lăng Lang tới đây tìm hai vị huynh đài để hợp tác chân thành."

Sau đó lại ra vẻ thần bí nói: "Hai vị huynh đệ không phải muốn lật đổ Vũ Văn Hóa Cập hay sao? Vừa hay hắn ta cũng là tử địch hàng đầu của bản bang."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tròn mắt ngạc nhiên, một hồi lâu sau mới thở hắt ra nói: "Tin tức của ngươi thật nhanh nhạy."

Hương Ngọc Sơn mỉm cười nói: "Những năm gần đây chúng tôi đã dùng các loại danh nghĩa để xây dựng lên hơn hai trăm thanh lâu và ba trăm tiểu đổ trường, cũng tương đương với xây dựng lên một mạng lưới tình báo vô cùng rộng lớn, muốn tìm kiếm thông tin tự nhiên là thuận tiện hơn một chút."

Từ Tử Lăng nói: "Nhưng tin tức ở phía Vũ Văn phiệt sợ rằng không thể thăm dò từ những nơi như kỷ viện hay đổ trường được."

Hương Ngọc Sơn gật đầu nói: "Chuyện này đương nhiên."

Khấu Trọng biết y sẽ không chịu nói ra, cảm thấy hứng thú nói: "Tại sao các người lại muốn đối phó với Vũ Văn Hóa Cập?"

Hương Ngọc Sơn lộ thần sắc bi phẫn, cúi đầu nói: "Mười lăm năm trước, đại đương gia bản bang Lục Kháng Thủ đã bị Ảnh Tử thích khách ám sát, theo điều tra của chúng tôi, nghi căn lớn nhất chính là người của Vũ Văn phiệt, mối cừu hận này làm sao mà không báo cho được?"

Hai gã như bừng tỉnh, chẳng trách mà y mở miệng ra là nói nhị dương gia Tiêu Tiễn. Nguyên nhân bên trong chuyện này chắc hẳn là do các cuộc minh tranh ám đấu trong triều đình, còn Hương Ngọc Sơn tự nhiên cũng không chịu tùy tiện nói ra cho hai gã. Hương Ngọc Sơn thấp giọng nói: "Tam dương gia của chúng tôi là kẻ dựa dẫm vào Vũ Văn phiệt. Sau khi chuyện xảy ra, y đã bị nhị dương gia

dùng gia pháp xử lý, đồng thời cũng truy bức được thì ra cả Vũ Văn Hóa Cập lẫn hôn quan đều liên quan đến chuyện này."

Từ Tử Lăng nói: "Tên Vũ Văn Hóa Cập đó thật đúng là thất sách! Đáng lẽ phải trừ cả nhị dương gia của quý bang mới đúng."

Hương Ngọc Sơn hừ lạnh một tiếng nói: "Lẽ nào bọn chúng không muốn sao? Chỉ là công phu của nhị dương gia sớm đã vượt quá đại dương gia từ lâu, nhưng không ai biết điều đó mà thôi. Ảnh Tử thích khách tuy có lợi hại nhưng cũng không thể lấy được mạng của nhị dương gia. Chính nhờ nhị dương gia trá tử nên mới có thể dẫn dụ được tam dương gia lộ bộ mặt thật, bằng không Ba Lăng Lang sớm đã rơi vào tay Vũ Văn tặc và tam dương gia rồi."

Tố Tố ngạc nhiên nói: "Ảnh Tử thích khách là người nào vậy?"

Hương Ngọc Sơn nsoi: "Người này thân phận thần bí, nghe đồn tuổi tác rất trẻ dường như còn có huyết thống hoàng tộc, chuyên giúp hôn quân hành thích những người chống đối. Hắn ta thích nhất là động thủ sát nhân vào lúc trăng tròn, ngay cả Đỗ Phục Uy cũng suýt chút nữa táng mạng trong tay hắn."

Hai gã thở hắt ra một tiếng, chỉ dựa vào đảm lượng dám hành thích Đỗ Phục Uy cũng biết gã Ảnh Tử thích khách này lợi hại đến mức nào rồi. Hương Ngọc Sơn lấy trong bọc ra một phong thư nói: "Để biểu thị thành ý hợp tác của bản bang, Tiêu nhị dương gia có viết một phong thư, trong thư đã lập thể độc, tuyệt đối không lợi dụng hai vị như những kẻ khác, sau khi sự thành lại gia hại. Hai vị xem xong tự nhiên sẽ hiểu rõ, nhưng sau khi xem rồi xin lập tức hủy ngay."

Khấu Trọng tiếp lấy phong thư, quả nhiên Tiêu Tiễn đã lập thề độc, bên dưới còn có ấn ký. Gã đưa bức thư cho Từ Tử Lăng rồi thở dài than: "Nhị dương gia của các ngươi quả là nhân vật hùng tài đại

lược! Hiện giờ y cũng nên làm đại dương gia rồi!"

Hương Ngọc Sơn nói: "Không! Ngài vẫn là nhị dương gia! Trừ phi hôn quân kia chết đi, ngài mới chịu ngồi lên vị trí đại dương gia đó!"

Từ Tử Lăng đưa bức thư cho Tố Tố, thấp giọng nói: "Ngươi muốn chúng ta hợp tác thế nào? Đưa cuốn sổ cho các người ư? Chuyện này tuyệt đối không thể được."

Hương Ngọc Sơn tiếp lại bức thư từ tay Tố Tố, vận công bóp nát thành bột phấn, cười cười nói: "Đương nhiên không phải như vậy. Chúng tôi sẽ để hai vị đích thân tham gia vào chuyện này, hưởng thụ lạc thú tiêu diệt hôn quân và Vũ Văn phiệt. Chỉ cần hai vị gật đầu, chúng tôi sẽ lập tức an bài cho ai vị, ồ... phải nói là ba vị rời khỏi Huỳnh Dương một cách thần bất tri quỷ bất kiến." Sau đó lại mỉm cười nói: "Hai vị và Trầm Lạc Nhạn xem ra không hợp nhau lắm!"

Tố Tố kinh hãi nói: "Hiện giờ chưa được, còn phải đợi lão gia trở về đã."

Hương Ngọc Sơn không hỏi lý do, chỉ gật đầu nói: "Cứ quyết định như vậy đi. Khi nào muốn đi, chỉ cần đến Đại Thanh Viện tìm Phối Phối, tự nhiên sẽ có người giúp các vị an bài mọi thứ." Tiếp đó lại cười ha hả đứng dậy, hân hoan nói: "Tiểu đệ và hai vị vừa gặp như đã quen từ lâu, giờ đây không ngờ lại có cơ hội hợp tác nữa." Sau đó lại quay người sang thi lễ với Tố Tố nói: "Hi vọng sớm được gặp lại cô nương."

Nói đoạn liền quay người bỏ đi. Ba người đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tuy giữ cuốn sổ trong tay, song dùng thế nào để hại Vũ Văn Hóa Cập thì hai gã vẫn còn chưa nghĩ ra, giờ có người đề nghị hợp tác, tự nhiên là cao hứng vô cùng, nhưng lại thấy lo lắng sợ sự tình không đơn giản như

là Hương Ngọc Sơn nói.

Từ Tử Lăng thấy Tố Tố thoáng đỏ mặt như đang suy nghĩ điều gì, liền ngạc nhiên hỏi: "Tỷ tỷ không phải thích tên tiểu tử đó rồi chứ?"

Tố Tố tức giận mắng: "Không được nói bậy."

Khấu Trọng nói: "Tên tiểu tử này là cao thủ vuốt đuôi ngựa, những lời hắn nói ra quá nửa là để làm cho người khác cao hứng, lại biết lựa thế nói chuyện, uyển chuyển vô cùng. Thuật dụ dỗ nữ nhi của hắn lại càng lợi hại hơn nữa, Tố Tố tỷ tuyệt đối không nên mắc lừa hắn."

Tố Tố lúng túng đứng dậy nói: "Các đệ còn muốn đi dạo phố nữa không?"

Vô luận hai người tới đâu cũng đều có người thầm giám sát, khiến cho hai gã không khỏi lo lắng cho Hương Ngọc Sơn. Có điều trong tình hình này mà y cũng có thể tìm được hai gã, tự nhiên cũng phải có đôi chút bản lĩnh.

Sau khi về tới phủ đại long đầu, sau khi bị Đồ Thúc Phương mắng cho mấy câu, trách móc bọn gã ra ngoài mà không thông báo một câu, hai gã bèn hứa qua hứa quýt, nói từ nay sẽ không để chuyện này xảy ra nữa. Hai gã về phòng liền lấy cuốn sổ bí mật đó ra nghiên cứu tỉ mỉ, phát giác những điều ghi chép bên trong đều là giao dịch mua bán vũ khí của Lý phiệt và Vũ Văn phiệt, từ số lượng đến địa điểm giao dịch đều rất đầy đủ, không sót chút nào, hơn nữa đều là những vụ giao dịch trong khoảng hai năm gần đây, nếu như để nó rơi vào tay Dương Quảng, y không hoài nghi nhị phiệt mới là lạ.

Sau khi ăn cơm tối, hai gã liền trở về phòng Từ Tử Lăng để thương nghị. Khấu Trọng thoải mái nói: "Đi sớm đi muộn không thành vấn đề,

người hữu duyên ắt sẽ có bảo vật. Sau khi có Hòa Thị Bích, chúng ta sẽ thuận đường tới Kinh Sư Trường An thử xem mình có duyên với bảo khố hay không. Nếu như có thể đắc thủ, vậy thì có chúng sẽ chiêu binh mãi mã, thử xem thiên hạ có thuộc về Dương Châu Song Long chúng ta hay không?"

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Ngươi cứ hay nghĩ vẩn vơ, hiện giờ ta lo lắng nhất là Tố Tố tỷ. Điều đáng sợ nhất là Ba Lăng Lang lấy tỷ ấy ra để uy hiếp chúng ta. Đừng tưởng rằng tên Hương tiểu tử đó cứ cười cười nói nói nghe chúng ta mắng chửi mà tưởng hắn thật tâm hợp tác, thử hỏi từ khi chúng ta ra giang hồ đến nay đã gặp được bao nhiêu người tốt rồi?"

Khấu Trọng cũng chau mày suy nghĩ. Hiện giờ Tố Tố có thể xem là người thân duy nhất của hai gã, dù thế nào hai gã cũng không thể để nàng bị bất cứ tổn hại nào.

Từ Tử Lăng nói: "Chúng ta đành phải cẩn thận thôi. Sau khi báo thù cho mẹ, chúng ta sẽ dẫn Tố Tố tỷ xuống phương nam an bài cho thỏa đáng rồi mới nghĩ xem nên phát triển sự nghiệp hay kinh doanh cái gì gì đó cũng được."

Chợt có tiếng gõ cửa, sau đó Tố Tố đẩy cửa bước vào, hoảng hốt nói: "Tiểu thư trở về rồi, nàng bảo hai đệ phải lập tức đến gặp."

Hai gã thầm kêu khổ, hiện giờ chuyện hai gã ngại làm nhất chính là phải gặp mặt vị Trác đại tiểu thứ xấu xí về cả tướng mạo lẫn tính khí này. Trác Kiều tức giận hằm hằm, song phục hàn quang lấp lánh, chỉ cánh tay to như bắp chuối vào mặt hai gã quát: "Ta mới rời phủ có năm ngày mà các ngươi đã tạo phản rồi hả? Lại dám trốn ra ngoài dạo chơi cả ngày mới trở về, nếu xảy ra chuyện gì, ta làm sao ăn nói được với cha đây? Hiện giờ ta đã báo hết sự tình cho cha biết, người nói vô luận thế nào cũng không để các ngươi rời phủ nửa

bước, tất cả đợi người trở về mới tính tiếp."

Khấu Trọng thầm nhủ lão tử muốn đi đâu liên quan gì đến bà nương thối người, nhưng ngoài miệng vẫn cười cầu tài nói: "Là hai tên nô tài chúng tôi không đúng, xin tiểu thư bớt nộ."

Trác Kiều thu tay lại, nghiêm giọng nói: "Trừ Tố Tố ra, các ngươi còn cho ai biết chuyện này nữa?"

Khấu Trọng mặt không đổi sắc, khẳng định một cách chắc chắn: "Đương nhiên là không có ai."

Từ Tử Lăng nói: "Tiểu thư đã gặp đại long đầu, có lẽ đã biết chúng tôi không nói dối."

Trác Kiều sừng sộ lên nói: "Cha ta không nói gì cả, chỉ nói sẽ lập tức trở về, đồng thời dặn ta phải giữ bí mật. Ta đã cảnh cáo Tố Tố, hiện giờ cảnh cáo cả hai tên tiểu nô tài các ngươi nữa."

Hai gã sớm đã quen với kiểu ăn nói vô lối của nàng, chỉ đứng yên nghe mắng mỏ. Trác Kiều mắng nhiếc một hồi, đột nhiên đổi giọng nói: "Các người có muốn nữ nhân ngủ cùng không?"

Cả hai thất thanh thốt lên: "Cái gì?"

Trác Kiều bất ngờ trở nên ôn hòa, nhẹ giọng nói: "Cha ta có dặn dò, các người có thể tùy ý chọn lựa lấy người nào vừa ý trong đám tỳ tử để qua đêm, sau khi người trở về sẽ thưởng thêm nữa."

Khấu Trọng vốn đã động tâm, nhưng nghĩ lại nếu gã làm thế, vậy thì bản thân và Vương Bá nào có phân biệt gì?

Từ Tử Lăng vội vàng cự tuyệt: "Đa tạ hảo ý của đại long đầu, nhưng

huynh đệ chúng tôi đều không thể tiếp thụ."

Trác Kiều thở phào như vừa bỏ được gánh nặng: "Không cần là tốt nhất, ai mà chịu bồi tiếp hai tên tiểu tử các ngươi chứ?"

Hai gã tức giận vô cùng, nhưng vì nể mặt Tố Tố nên chỉ hừ nhẹ một tiếng. Trác Kiều trợn mắt nhìn hai gã một hồi, mới bảo hai gã cút đi. Hai gã như được hoàng ân đại xá, vội vàng quay người ra ngoài.

Chương 43: Lấy oán báo đức

Nghĩ đến lúc phải đến Giang Đô tìm Vũ Văn Hóa Cập báo thù, hai gã càng toàn tâm toàn ý luyện võ.

Thời tiết ngày một lạnh dần, trận tuyết đầu tiên rơi xuống cũng là lúc tin đại thắng truyền về.

Tùy tướng Lưu Trường Cung dẫn hai vạn năm ngàn quân bộ kỵ từ Lạc Dương đông tiến, hội sư với Bùi Nhân Cơ từ Hổ Lao ở phía nam Lạc Khẩu, chuẩn bị nhất cử tiêu diệt quân Ngõa Cương. Chẳng ngờ Lý Mật sớm đã do thám được quân tình, mở kho cứu tế bách tích, thu phục nhân tâm, chờ cho các châu huyện xung quanh quy thuận hết mới cùng Trác Nhượng dẫn quân ứng chiến.

Lý Mật chia quân tinh nhuệ thành mười đội, tự ình suất lĩnh bốn đội mai phục ở Hoành Lĩnh, còn Trác Nhượng thì dẫn theo sáu đợi còn lại dàn quân ở bờ đông Thạch Tử Hà, một chỉ lưu của Lạc Thủy.

Đại quân của Lưu Trường Cung tới nơi, thấy quân Ngoã Cương người ít, còn tưởng rằng đối phương đã bị tổn thất nặng nề sau trận đánh Hưng Lạc Thương, vậy là không cần đợi sĩ tốt nghỉ ngơi đã vượt sông tấn công, quên cả cái hẹn hội sư với Bùi Nhân Cơ.

Sau khi tiếp chiến, quân Trác Nhượng giả bộ thất lợi, liên tiếp lui binh.

Lưu Trưởng Cung thấy vậy liền thừa thế xông lên, tiếp tục truy kích bị phục binh của Lý Mật đánh ngang hông, đoàn quân vốn đã đói khát của y lập tức tan rã, tử thương vô số, Lưu Trường Cung dẫn

theo tàn binh chạy về Lạc Dương.

Bùi Nhân Cơ nhận được tin Lưu Trường Cung đã lạc bại, nào dám tiếp tục tiến công, vội lui về Bách Hoa Cốc cố thủ, không dám xuất chiến.

Thanh uy của quân Ngoã Cương càng thêm vang dội.

Uy thế của Lý Mật càng như mặt trời chính ngọ.

Thành Huỳnh Dương vui vẻ náo nhiệt như kỳ lễ hội, tiếng pháo không ngừng nổ vang.

Mấy ngày sau đó trời đều đổ tuyết lớn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tính vẫn còn trẻ con, thường ra vườn đắp người tuyết vui đùa, mấy tỳ nữ thấy hai gã chơi đùa vui vẻ cũng chạy ra tham gia cùng.

Hai gã từ nhỏ chưa từng có nữ hài tử chơi cùng nên càng thêm cao hứng, quên hết mọi sự.

Khấu Trọng càng có dịp phô diễn khẩu tài, khiến cho đám nữ tì cười như nắc nẻ.

Một tỳ nữ trong bọn tên Sở Sở, dáng người đặc biệt thanh lệ, so về nhan sắc có lẽ không kém hơn Tố Tố là mấy, nhưng tính tình thích trêu chọc người khác, lại phong tình lẳng lơ, thường cười nói lả lơi với Khấu Trọng, khiến gã không thể kìm nén nổi, nháy mắt nói tới Từ Tử Lăng: "Ả này khiến ta không nhịn nổi nữa rồi, dù sao thì Trác Kiều cũng bảo chúng ta có thể tùy ý chọn lựa trong đám tỳ tử của nàng ta mà! Nếu ta cùng ả... nhất dạ chí tình, ngươi có phản đối không?"

Từ Tử Lăng biết tính cách của gã, những thứ gì gã muốn, nếu không đoạt được trong tay thì nhất quyết không can tâm, bèn thấp giọng

nói: "Nếu ả có con thì làm thế nào?"

Khấu Trọng ngây người: "Làm sao dễ dàng như vậy được? Người ta thành thân bao năm mà nhiều người còn chưa có con đó."

Từ Tử Lăng nói: "Ngươi tự nghĩ đi! nhưng đối phương là con nhà tử tế, ngươi quyết không thể trước làm sau bỏ đâu."

"Bịch!"

Một quả tuyết cầu bay thẳng đến, khiến cho mặt Khấu Trọng toàn bộ đều là tuyết.

Sở Sở và năm nữ tì khác reo lên: "Trúng rồi! trúng rồi!"

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng thì thầm: "Huynh đệ ngươi nói rất đúng, nhưng sờ sờ mó mó hôn hít một chút thì cũng được đấy chứ nhỉ?"

Nói đoạn giơ hai tay ra nói: "Ta bắt được ai, người ấy sẽ bị phạt một cái hôn nhé!"

Đám tỳ nữ lập tức chạy tứ tán.

Khấu Trọng ngắm đúng Sở Sở rồi tung chân đuổi theo.

Nhìn Khấu Trọng chơi đùa vui vẻ với đám nữ tì, Từ Tử Lăng bất giác bồi hồi cảm xúc.

Ngày trước ở Dương Châu hai gã lo ăn ba bữa còn chưa hết, đâu dám nghĩ tới có thể chơi đùa với những nữ tì xinh đẹp trong phủ của đại long đầu Trác Nhượng này.

"Bịch!"

Sau gáy Từ Tử Lăng trúng một quả cầu tuyết lớn, tuyết rơi vào khe cổ lạnh buốt cả lưng.

Với tai mắt hiện giờ của gã, muốn tránh né thật dễ như trở bàn tay, nhưng như vậy thì chẳng còn chút hứng thú gì nữa.

Nghĩ đến mấy câu "sờ sờ mó mó" Khấu Trọng vừa nói, trong lòng bất giác nóng bừng, quay người đuổi theo một nữ tì khác.

Nữ tì này cũng khá xinh đẹp, má đỏ hồng như ráng chiều, dường như cố ý chạy sâu vào trong khu vườn rộng.

Từ Tử Lăng nào không hiểu ý của ả, đang định đuổi theo bắt chước Khấu Trọng lợi dụng một chút, thì chợt thấy bóng người nhấp nhoáng. Đồ Thúc Phương đã chặn ngay trước mặt, nghiêm giọng nói: "Đại long đầu trở về rồi, ngài muốn gặp hai người ngay lập tức."

Hai gã thấp thỏm không yên đi theo Đồ Trúc Phương đến nội viện nơi Trác Nhượng cư trú, chỉ thấy đám hộ vệ canh cửa đều là người mới, huyệt thái dương người nào cũng gồ cao, vừa nhìn đã biết ngay là cao thủ.

Đây là lần đầu tien hai gã đặt chân tới chỗ này, còn đang ngơ ngác nhìn quanh thì một văn sĩ trung niên chừng hơn bốn mươi tuổi bước ra, khác khí nói: "Tại hạ Vương Nho Tín, nhậm chức Tư Mã, hai vị tiểu huynh đệ xin mời đi theo Vương mỗ, Đồ tổng quản có thể quay về được rồi."

Đồ Thúc Phương thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, Vương Nho Tín không để ý đến y, quay người dẫn hai gã đi vào nội thất của Trác Nhượng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giờ đã không còn là hai tên tiểu tử khuyết thiếu kinh nghiệm giang hồ như trước đây nữa, hai gã vận dụng tai mắt, phát giác bốn bề đều giới bị thập phần sum nghiêm, trên lầu trong rừng đều có võ sĩ mai phục, tựa hồ như sắp lâm đại dịch đến nơi, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Vương Nho Tín dẫn hai gã tới trước hai cánh cửa đã mở rộng, dừng lại nói: "Đại long đầu đang đợi, hai vị hãy tự đi vào trong."

Hai gã thầm nhủ những chuyện bí mật như vậy chắc không tiện để người ngoài nghe, nên cũng không chú ý, cất bước đi thẳng vào trong.

Đại hán giữ cửa lập tức đóng cánh cửa lại sau lưng hai gã.

"Rầm!"

Vừa nghe tiếng cửa đóng lại vang lên sau lưng thì hai gã nhìn thấy một trung niên hán tử thân hình cao gầy, chắp tay sau lưng đang đi lại trong phòng. Y nghe thấy tiếng cửa đóng lại liền dừng bước, quay đầu lại nhìn hai gã, song mục hàn quang lấp lánh như điện, không hề có dáng vẻ của người bị nội thương.

Người này tướng mạo đường đường, chỉ có điều chiếc mũi ưng khoằm khoằm lại khiến y có vẻ âm hiểm, đồng thời gây cho người khác cảm giác y là kẻ tự phụ và tự tư tự lợi.

Hai bên tóc mai của y đã điểm bạc, trên mặt ẩn hiện vài nếp nhăn, giống như dấu vết của những ngày tháng đấu tranh gian khổ.

Đợi cho hai gã hành lễ bái kiến, Trác Nhượng mới nói: "Các ngươi đã gặp ta bao giờ chưa?"

Khấu Trọng vội nói: "Lúc đó chúng tôi ẩn nấp trên xà nhà, không dám nhìn kỹ, thêm nữa đại long đầu đến đi đều như cơn gió, vì vậy nên không nhìn rõ mặt ngài."

Trác Nhượng di chuyển mục quang ra phía cửa sổ, ngắm nhìn tuyết rơi ngoài vườn, nhạt giọng nói: "Vậy làm sao các ngươi có thể khẳng định đó là ta?"

Từ Tử Lăng nói: "Đó là do Tổ Quân Ngạn và quái nhân ẩn mình trong rương kia nói ra."

Trác Nhượng bình tĩnh nói: "Các ngươi có nhìn thấy quái nhân đó không?"

Khấu Trọng lắc đầu: "Chỉ nhìn lướt qua một lượt, thân hình y khôi vĩ, ít nhất phải cao hơn Tổ Quân Ngạn tới nửa cái đầu, có điều vì y đã đeo diện cụ nên không biết mặt mũi thế nào."

Trác Nhượng khẽ rung người lên, lạnh lùng nói: "Thanh âm y thế nào?"

Khấu Trọng đáp: "Rất dễ nghe, rất nhu hòa, nói hết rồi mà vẫn còn lưu lại dư âm."

Lồng ngực Trác Nhượng khẽ phập phồng, trầm mặc hồi lâu, mới hừ nhẹ một tiếng nói: "Hai người rốt cuộc là thân thế lai lịch thế nào? Tại sao nội công lại quái dị như vậy, giấu được cả tai mắt của ta lẫn quái nhân kia?"

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Nguyên lai người hôm đó đích thực là đại long đầu. Ngài thật là lợi hại, quái nhân đó nói đã đả thương được ngài, thì ra chỉ là bịa đặt."

Trác Nhượng lạnh lùng nói: "Các ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta?"

Từ Tử Lăng nói: "Võ công của chúng tôi do mẹ truyền dạy, có điều mẹ của chúng tôi đã chết rồi."

Trác Nhượng trầm giọng: "Được lắm!"

Hai gã cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, y nghe thấy mẹ của hai gã đã chết, tại sao lại nói là được lắm?

Chính vào lúc này thì Trác Nhượng động thủ, chỉ trong nháy mắt y đã tới sát trước mặt hai gã, hai ống tay áo cùng lúc phất lên.

Hai gã đâu ngờ thân phận như y cũng ra tay tập kích, khi thấy song thủ của y từ trong ống tay áo thò ra, cùng với đó là một luồng khí kình kinh hồn đẩy tới thì đã không còn kịp né tránh nữa.

Hai gã đồng thanh hét lớn, nhảy về phía sau.

"Bịch! Bịch!"

Song chưởng Trác Nhượng đập mạnh vào ngực hai gã.

Bị một cỗ khí kình mãnh liệt không thể kháng cự đẩy mạnh vào trong các đường kinh mạch, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc oẹ ra máu tươi, cả người bay vọt lên khỏi mặt đất, đập mạnh vào bức tường sau lưng rồi rơi bịch xuống đất.

Hai gã ôm ngực rên lên đau đớn, ngũ tạng như muốn đảo vị, huyết khí nhộn nhạo, không còn sức lực phản kháng.

Chẳng ngờ Trác Nhượng còn ngạc nhiên hơn cả hai gã, y vốn tưởng

rằng một chưởng vừa rồi có thể tiễn đưa hai gã về tây thiên, chẳng ngờ khi kích trúng lồng ngực đối phương, chỉ thấy hai luồng lực đạo một hàn một nhiệt phản chấn trở lại, chẳng những hóa giải quá nửa kình lực của y, mà còn xâm nhập nội thể, khiến y buộc phải dừng tay vận công hóa giải.

Khấu Trọng toàn thân vô lực, nhưng vẫn có thể mở miệng: "Ngươi... ngươi làm gì vậy?"

Song mục Trác Nhượng sáng rực hung quang: "Câm miệng! tất cả chỉ trách các ngươi biết những chuyện không nên biết mà thôi."

Nói đoạn cất bước chậm rãi đi về phía gã.

Từ Tử Lăng lăn người tới, ôm lấy Khấu Trọng nói: "Muốn chết thì chết chung đi!"

Khấu Trọng căm hận nhìn Trác Nhượng, ôm chặt Từ Tử lăng, thì thầm: "Mau vận công! ta sẽ thu hút chú ý của hắn!"

Trác Nhượng lúc này đã tới trước mặt hai gã, đột nhiên ho lên mấy tiếng, cười lạnh nói: "Để Trác mỗ hoàn thành tâm nguyện cho các ngươi vậy!"

Hai gã đang thầm kêu mạng ta hết rồi, bất lục nhìn song chưởng của Trác Nhượng đặt lên thiên linh cái của mình. Bất chợt lồng ngục đau lên dữ dội, hai mắt tối ngòm, không biết bao lâu sau thì hai gã tỉnh lại.

Cả hai đang hoài nghi không biết có phải đã đến địa phủ hay chưa thì phát hiện mình vẫn đang ngồi ở căn phòng đó, còn Trác Nhượng thì phủ phục dưới đất, mặt mày tím tái, môi thâm xì, toàn thân run lên từng đợt.

Hai gã đều là kẻ cơ trí tinh linh, lập tức đoán được thì ra Trác Nhượng quả thật đã bị trọng thương, chỉ là cố vận công áp chế, giả vẻ không sao mà thôi. Nhưng vửa rồi vì muốn giết chết hai gã, nên đã vọng động chân khí, khiến nội thương bộc phát. Khấu Trọng tức giận đá cho y một cái, ôm ngực lẩm bẩm: "Chưởng lực của tên này thật lợi hại, tiểu Lăng ngươi không sao chứ?"

Từ Tử Lăng vẫn ngồi dựa lưng vào tường, ôm ngục thở hổn hển: "Trên đời này lẽ nào chỉ toàn người lấy oán báo đức hay sao? Cả hai phụ tử y đều là như vậy cả."

Khấu Trọng nói: "Bây giờ thoát thân là quan trọng nhất, ta với ngươi phải vận công liệu thương trước đã."

"Ồ!"

Tiếp đó gã run lên mấy cái vì lạnh.

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Ngươi thì lạnh run cầm cập, ta lại nóng như lửa thiêu, lục phủ ngũ tạng đều như sắp bốc cháy tới nơi rồi."

Đột nhiên hai gã nhìn nhau mừng rỡ như vừa ngộ ra được điều gì đó.

Khấu Trọng quay người lại, giơ song chưởng lên nói: "Ngươi dồn chân khí vào người ta từ hữu chưởng của ngươi, ta lưu chuyển chân khí đó thông qua hữu chưởng của ta dồn lại vào cơ thể ngươi. Hà! đây là phương pháp liệu thương đặc biệt chỉ có chúng ta mới nghĩ ra được!"

Từ Tử Lăng không chút do dự, vội y theo lời gã, vận công hành khí, lúc bắt đầu thì cảm thấy đau đớn vô cùng, khoé miệng không ngừng rỉ máu, nhưng chỉ trong chốc lát hàn nhiệt đã tương lưu, tuần hoàn

lưu chuyển trong nội thể hai gã, không hề gián đoạn.

Hai gã cứ làm vậy mà không hề biết chính sự điều hòa hàn nhiệt này đã cứu hai cái mạng nhỏ của bọn gã.

Thì ra hai gã vô tình đã tự luyện thành hai pháp môn hành khí trong hai bức đồ hình Trường Sinh Quyết, nhưng lại mất đi sự điều hòa âm dương trong cơ thể mà đi vào con đường thiên khích.

Trong giai đoạn đầu thì còn chưa có vấn đề gì, song khi chân khí mạnh dần lên, sẽ càng lúc càng nguy hiểm, kết cụ cuối cùng tất nhiên là tẩu hỏa nhập ma. Khấu Trọng đi theo con đường chí âm chí hàn, toàn thân máu huyết sẽ đông cứng lại mà chết, còn Từ Tử Lăng luyện chí cương, mạch máu toàn thân sẽ vỡ nát mà thân vong.

Vì vậy lần này đối với hai gã vô cùng quan trọng, bởi chân khí hai gã đến từ cùng một nguồn gốc, cũng giống như một người lần lượt luyện hai loại tâm pháp khác nhau, sau đó hợp lại thành một vậy, chẳng những có thể giúp đối phương liệu thương mà còn gia tăng tốc độ luyện công, luyện được một loại thần công mới mà ngay cả người viết ra Trường Sinh Quyết là Quảng Thành Tử nằm mơ cũng không thể nghĩ tới.

Nếu đổi lại là người khác, cho dù thiên tư có cao hơn hai gã đi nữa, nhưng muốn luyện thành pháp môn vận khí trong hai bức đồ hình này e rằng cũng phải mất tám đến mười năm.

Không ngờ hai gã chia nhau ra luyện, lại không biết điều phối hàn nhiệt nên chân khí hết sức tinh thuần, bây giờ giúp nhau dung hòa hợp nhất hàn nhiệt, cũng bằng như mỗi gã có thêm hai năm hoa hậu nữa.

Đến giờ khắc này, thần công Trường Sinh Quyết của hai gã mới có

thể coi là đạt tới mức độ tiểu thành một cách chân chính, không còn thiên khích nữa.

Cũng không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, hai gã cảm thấy đã hết đau, tuy vẫn còn cảm thấy chóng mặt khó chịu vì mất máu nhưng tinh thần đã phấn chấn lên rất nhiều, cảm quan cũng trở nên nhanh nhạy hơn trước gấp bội.

Trác Nhượng vẫn nằm dưới đất, có điều đã hết run rẩy, sắc mặt cũng bớt khó coi hơn.

Khấu Trọng thu hồi song chưởng, thấp giọng nói: "Có nên giết chết cái tên vong ân phụ nghĩa này không?"

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Như vậy Tố tỷ nhất định sẽ không tha thứ cho chúng ta đâu! chân khí của ngươi khiến ta thật dễ chịu. Kỳ quái! tại sao thiên linh cái của ta cứ như được mở rộng ra vậy, không ngừng có lãnh khí tràn vào, đầu lưỡi lại thấy ngọt ngọt nữa."

Khấu Trọng cười nói: "Dũng tuyền huyệt của ta cũng nóng phừng phừng đây này! nào! mau đứng dậy! chúng ta đi tìm Tố tỷ!"

Từ Tử Lăng đứng dậy theo gã, cảnh giác nhìn Trác Nhượng đang nằm dưới đất, thấp giọng hỏi: "Bên ngoài nhiều người như vậy, làm sao giải thích bây giờ?"

Khấu Trọng nói: "Xem ra bọn họ cũng không biết trong này có chuyện gì xảy ra đâu, chúng ta tùy cơ ứng biến là được."

Từ Tử Lăng đành phải gật đầu, đi theo gã bước ra ngoài.

Vương Nho Tín đang đứng ngoài cửa chờ đợi, thấy hai gã đi ra liền lộ thần sắc vô cùng cổ quái, há hốc miệng không nói được nên lời.

Hai gã thấy thần sắc của y, biết ngay họ Vương sớm đã biết chuyện Trác Nhượng muốn sát nhân diệt khẩu. Bởi thế nên bây giờ thấy hai gã vẫn sống nhởn nhơ ra ngoài mới lộ vẻ ngạc nhiên đáng cười đến vậy.

Khấu Trọng cười cười, chỉ tay vào ngực mình nói: "Đại long đầu nghe chúng tôi kể lại mọi chuyện mới biết tất cả chỉ là hiểu lầm, nhưng ngài lại có phiền não mới nên mới bảo chúng tôi ra ngoài để tịnh tâm suy nghĩ. Ngoài ra còn hạ lệnh không cho ai vào trong làm phiền nữa."

Đây chính là chỗ thông mình của Khấu Trọng, tương kế tựu kế dùng lời áp chế không cho kẻ đã biết sự tình là Vương Nho Tí mở miệng.

Từ Tử Lăng khẽ khép cửa lại, rồi đi sát sau lưng Khấu Trọng.

Ra khỏi nội viện, hai gã vội vàng chạy về phía khuê phòng của Trác Kiều.

Khấu Trọng nói: "Tốt nhất là có thể lén lút rời khỏi chỗ này, sau đó lập tức đến Đại Thanh Viện tìm Phối Phối mà tên nghĩa khí Sơn kia đã nói, bằng không chúng ta chạy chưa được nửa đường đã bị người ta phân thây thành muôn mảnh rồi."

Từ Tử Lăng trở nên bình tĩnh một cách bất ngờ, hạ giọng nói: "Ta cảm thấy công lực đại tiến, nói không chừng có thể nhảy qua tường thành, có điều chúng ta phải mang theo Tố Tố tỷ, lại không có gì chắc chắn nên... nói thực lòng, bây giờ ta vẫn chưa tin tên nghĩa khí Sơn đó thật sự có nghĩa khí."

Khấu Trọng nói: "Sự tình gấp rút, chúng ta cứ mượn tạm cây cầu của nghĩa khí Sơn trước đã, qua cầu rồi có rút ván hay không thì nghĩ

sau vậy."

Hai gã lúc này đã chạy đến trước cửa tiểu viện của Trác Kiều, một trong bốn gã gia tướng canh cửa liền quát: "Tiểu thư gọi các ngươi đến đây hả?"

Khấu Trọng cười khổ thấp giọng nói: "Nếu không phải nàng ta có lệnh, chúng tôi lẽ nào chịu tự nguyện đến đây chứ!"

Mấy tên gia tướng liền nhìn nhau cười phá lên.

Hai gã giả bộ chậm rãi đi vào trong, không ngờ lại gặp ngay Sở Sở đang đi ra ngoài. Khấu Trọng kéo tay áo nàng, mỉm cười nói: "Xin chào mỹ nhân, Tố tỷ đang ở đâu vậy?"

Sở Sở thoáng đỏ mặt, nguýt một cái rồi nói: "Không đếm tìm người ta, người ta làm sao mà biết được?"

Nói đoạn giật mạnh tay áo, đánh ánh mắt sắc như dao lườm gã một cái rồi nói: "Tố tỷ đang thị hầu tiểu thư chứ còn ở đâu nữa, đồ ngốc!" Dứt lời liền lấy tay che miệng khúc khích cười, yểu điệu quay mình đi tiếp.

Từ Tử Lăng thấy đến giờ này mà Khấu Trọng vẫn còn tâm tình trêu chọc cô nương, vội hích mạnh cùi chỏ vào hông gã để nhắc nhở, Khấu Trọng thấy vậy mới sực tỉnh, chạy theo gã về phía cửa.

Còn chưa thấy người thì thanh âm tức giận của Trác Kiều đã vang ra: "Cha làm gì vậy, nói chưa đầy hai câu đã muốn gặp hai tên tiểu quỷ khốn kiếp đó, không phải ta đã nói hết mọi sự cho người rồi hay sao? Cần gì phải nghe hai tên đó nói lại nữa chứ?"

Khấu Trọng đảo mắt một vòng, chạy vào trong sảnh, cúi người hành

lễ nói: "Đại long đầu mời tiểu thư đến gặp, còn nói có lễ vật tặng cho người nữa."

Giờ thì ngay cả Từ Tử Lăng cũng phải khâm phục cơ trí của Khấu Trọng.

Trác Kiều đang ngồi trút giận lên Tố Tố, nghe gã nói thế thì liền nhổm người đứng vọt dậy, tung mình chạy ra ngoài cửa.

Hai gã cả mừng chạy tới phía trước, chia hai bên tả hữu kẹp lấy Tố Tố.

Khấu Trọng gấp rút nói: "Đừng hỏi gì, nếu bây giờ không rời khỏi chỗ này, e rằng vĩnh viễn cũng không còn cơ hội nữa."

Sắc mặt Tố Tố chợt trở nên kinh hãi vô cùng, ngây người nhìn ra cửa.

Hai gã hoảng hồn quay đầu lại, lập tức hồn phi phách tán, trong lòng thầm kêu mẹ gọi cha không ngớt.

Chương 44: Dạ viếng thanh lâu

Trách Nhượng đứng giữa cửa, lạnh lùng nhìn ba người.

Tố Tố cũng cảm thấy Trác Nhượng có gì đó không bình thường, run giọng thốt: "Lão gia!"

Hai gã buông Tố Tố ra, đứng ngăn trước mặt nàng, chuẩn bị liều mạng.

Trác Nhượng sắc mặt đã khôi phục vẻ bình thường, nhưng dường như đã già đi đến cả chục tuổi, tay chắp sau lưng, chậm rãi bước đến môt chiếc ghế ngồi xuống dịu giọng nói: "Tố Tố hãy vào bên trong, ta có vài lời muốn nói với hai vị tiểu huynh đệ."

Khấu Trọng kéo Tố Tố lại, trầm giọng nói: "Làm sao ta biết ngươi không phái người ở phía sau chặn đường Tố tỷ?"

Tố Tố thấy Khấu Trọng không hề khách khí với Trác Nhượng như vậy, sợ đến mặt mũi tái mét.

Trác Nhượng mỉm cười nói: "Ngươi nghĩ nếu ta hạ lệnh một tiếng thì liệu các ngươi có còn mạng không chứ? đâu cần phải tính toán như các ngươi?"

Tố Tố thấp giọng cầu xin hai gã: "Hãy nghe lời lão gia đi!"

Nói đoạn giật mạnh cánh tay Khấu Trọng, quay người bỏ chạy vào bên trong.

Trác Nhượng nhìn hai gã một hồi, chợt lên tiếng nói: "Mẹ của các ngươi là ai?"

Từ Tử Lăng hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: "Đây là bí mật của chúng ta."

Trác Nhượng thoáng lộ sắc nộ, song lập tức trở lại bình tĩnh như thường: "Bỏ đi! vừa rồi các ngươi có cơ hội mà không hạ sát ta, Trác Nhượng này có mặt dày vô sĩ đến đâu cũng không thể hạ thủ lần thứ hai với các ngươi nữa! Ta sớm đã muốn sát nhân diệt khẩu thực ra cũng có chỗ khổ tâm! Thôi được rồi! Tất cả đã kết thúc! Ta vì muốn giết các ngươi mà làm cho vết thương bộc phát, âu cũng là ông trời trừng phạt ta lấy oán báo đức, giờ chỉ biết tự trách mình mà thôi."

Nhìn tình cảnh cùng đường mạt lộ của một nhân vật đã từng phong vân nhất thế, hai gã đều cảm thấy khó hiểu.

Từ Tử Lăng nói: "Đại long đâu đại thắng trở về, dù Tổ Quân Ngạn có cấu kết với ngoại nhân, nhưng đại long đầu chỉ cần hạ lệnh xuống là vẫn có thể khiến tên tặc nhân bại họa đó đầu lìa khỏi cổ cơ mà?"

Trác Nhượng lắc đầu thở dài, chậm rãi nói: "Tình hình bên trong người ngoài như hai ngươi đâu thể hiểu hết được. Hiện giờ Trác mỗ chỉ có một thỉnh cầu, hy vọng hai ngươi có thể ở lại đây thêm mười ngày. Mười ngày sau, ta sẽ phái người đưa Tố Tố và hai ngươi rời khỏi đây."

Thanh âm Trác Kiều vang lên ngoài cửa: "Cha! Cha lại đùa cợt với nữ nhi nữa rồi? Tại sao lại trốn đến đây chứ?"

Trác Nhượng đưa mắt nhìn Vương Nho Tín đang đi sau lưng Trác Kiều ra lệnh: "Lập tức thông báo với Mật công nói ta có chuyện khẩn

yếu muốn thương nghị."

Chúng nhân đều thấy ngạc nhiên.

0O0

Từ Tử Lăng nằm duỗi dài trên giường, Khấu Trọng thì đi đi lại lại trong phòng hai gã đều đang nhíu mày suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi cũng không ra tại sao Trác Nhượng lại muốn giết hai gã diệt khẩu?

Chiếu lý thì y phải cảm kích hai gã đã nói cho y nhiều tin tức quan trọng mới đúng.

Từ Tử Lăng vỗ giường nói: "Nhất định là như vậy. Kẻ chủ sử sau lưng Tổ Quân Ngạn chính là Lý Mật, vì thế nên Trác Nhượng mới đau đầu như vậy."

Khấu Trọng ngồi xuống cạnh giường, trầm ngâm nói: "Nhưng y cũng đâu cần giết chết chúng ta. Tên bí mật ám toán lão Trác đó đã đeo diện cụ, lại nấp trong rương tất nhiên là do y sợ lão Trác nhận ra mình. Với thân thủ như lão Trác, những kẻ đủ tư cách để ám toán lão cũng không nhiều đâu, là kẻ nào đây nhỉ?"

Hai gã cùng lúc giật mình, tròn mắt nhìn nhau.

Khấu Trọng khẽ nhún vai hỏi: "Có phải ngươi đang nghĩ đến người mà ta đang nghĩ không?"

Từ Tử Lăng ngồi dậy, ánh mắt lộ thần sắc kinh hãi, thấp giọng nói: "Nhất định là Lý Mật."

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi, lo lắng nói: "Lần này thì hỏng rồi. Lão Trác triệu Lý Mật đến nhất định là muốn chơi bài ngửa, như vậy

thế nào cũng liên lụy tới chúng ta và Tố tỷ. Luận âm mưu bản lãnh lão Trác đều không phải đối thủ của Lý Mật, huống hồ hiện giờ y đã bị thương đến nỗi giết chúng ta còn không nổi nữa."

Từ Tử Lăng nói: "Tốt nhất là thừa cơ chạy trước, nhưng ta biết Tố tỷ nhất định sẽ khăng khăng đòi đợi mười ngày nữa mới chịu đi."

Khấu Trọng nói: "Chi bằng chúng ta đến Đại Thanh Viện gì đó thăm dò trước, đến lúc muốn chạy trốn cũng thuận tiện hơn nhiều, ở đây đợi mười ngày không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa."

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Hiện giờ có thêm đám cao thủ mới theo lão Trác trở về, muốn ra vào cũng rất khó khăn."

Khấu Trọng nói: "Lão Trác đâu có nói chúng ta không được ra ngoài dạo phố đâu, chúng ta cứ đường đường chính chính theo cửa lớn mà đi, tiện thể thử phản ứng của y xem thế nào."

Từ Tử Lăng nhảy xuống giường, đang định đi ra thì cửa phòng Khấu Trọng chợt vang lên tiếng gõ.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Ai đến tìm ta nhỉ? Đã muộn như vậy rồi!"

Giây lát sau thì đến lượt phòng Từ Tử Lăng được gõ cửa, tiếp đó có tiếng nữ nhi gọi: "Khấu Trọng! Khấu Trọng!"

Khấu Trọng ngây người nói: "Là Sở Sở! Thật hỏng bét!"

Sở Sở vừa tháy Khấu Trọng lập tức cười tươi như hoa, đưa mắt nhìn trộm Từ Tử Lăng một cái, sau đó nắm lấy tay áo họ Khấu, kéo gã ra ngoài.

Một hồi lâu sau Khấu Trọng mới đỏ mặt quay vào, le lưỡi nói: "Thật

là nhiệt tình quá đi, muốn kéo ta vào phòng nữa chứ! nhất định đây không phải lần đầu tiên của nàng ta, bằng không làm sao mà thành thực như vậy được."

Từ Tử Lăng kinh hãi hỏi: "Ngươi đã làm chuyện đó thật sao?"

Khấu Trọng bực tức nói: "Làm cái đầu ngươi ấy! chúng ta đi thôi!"

Hai gã sánh vai bước ra khỏi khu tiểu viện đi về phía đại môn.

Bầu trời vẫn còn những hạt tuyết nhỏ nhè nhẹ rơi như những sợi lông vũ phất phơ trong gió, tinh nguyệt vô quang gây cho người ta một cảm giác tịch mịch đến độ buồn thảm. Dọc đường tuy có gặp mấy gã gia tướng, nhưng không ai chặn đường hai gã.

Đi ra tới gần cửa lớn thì Đồ Thúc Phương chạy từ phía sau lên hỏi: "Hai người muốn đi đâu vậy?"

Khấu Trọng mỉm cười đáp: "Ở trong này buồn chán quá, muốn ra bên ngoài dạo chơi một lát."

Đồ Thúc Phương thân thiết khoác vai hai gã đi theo ra tận cửa lớn, khi ra đến phố y mới thấp giọng hỏi: "Hôm nay lúc gặp đại long đầu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Hai gã đều không biết nên trả lời y thế nào, nhất thời đều không mở miệng.

Trên đường người đi lại còn rất ít, chủ yếu là những người qua đường đang vội vội vàng vàng chạy tới lui trong gió rét, khiến bước đi nặng nề của ba người càng thêm lộ rõ. Cảm giác ấy như khiến lòng người phải trầm xuống.

Đồ Thúc Phương thở dài nói: "Đại long đầu đã bị thương đúng không?"

Hai gã khẽ gật đầu.

Đồ Thúc Phương lại nói: "Đại long đầu có nói người tập kích mình là ai không?"

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Y không nói, nhưng chúng tôi đoán là Lý Mật."

Thân hình Đồ Thúc Phương khẽ rung lên, trầm ngâm không nói.

Từ Tử Lăng đang đảo mắt nhìn quanh quất thì Đồ Thúc Phương vỗ vai gã nói: "Không cần nhìn nữa, đảm bảo không có ai theo dõi chúng ta đâu. Trầm Lạc Nhạn còn chưa có cái gan đó."

Khấu Trọng cả kinh hỏi: "Trầm bà nương quay về từ lúc nào?"

Đồ Thúc Phương nói: "Mới về hôm qua."

Sau đó lại nói: "Ta sớm đã nghi ngờ là do Lý Mật làm rồi. Hắn ta úy kỵ nhất chính là võ công của đại long đầu mà. Nửa năm nay nhất định đại long đầu không dễ chịu gì, vừa phải giả như không hề bị thương, vừa phải nam chính bắc thảo, nhưng nếu không làm vậy, Lý Mật làm phản thì đại long đầu cũng khó mà bảo toàn tính mạng."

Khấu Trọng thừa cơ hỏi: "Giờ đại long đầu đã khẳng định người đả thương y chính là Lý Mật, lại gọi hắn đến bàn chuyện có phải là muốn giết chết họ Lý không?"

Đồ Thúc Phương lắc đầu: "Từ khi đánh bại Trương Tu Đà, hai người bọn họ đều có phòng bị lẫn nhau, Lý Mật nhất định sẽ không cho đại

long đầu cơ hội lật ngược thế cờ đâu. Ôi! Mỗi lần hắn ta đánh thắng một trận là mỗi lần địa vị của đại long đầu bị hạ thấp, khiến cho chúng ta hoàn toàn rơi vào thế bị động. Giờ đây, đại bộ phận tướng lĩnh đều đã ngấm ngầm biểu thị lòng trung thành với Lý Mật, đại long đầu lại đã bị thương, e rằng chúng ta đã chẳng còn gì để đối kháng với hắn nữa rồi."

Từ Tử Lăng nói: "Vậy tại sao không khuyên đại long đầu bỏ đi, tìm nơi khác trùng kiến cơ nghiệp, như vậy không hơn ở đây chờ người ta tới giết hay sao?"

Đồ Thúc Phương dừng lại cười khổ nói: "Chuyện này phải do đại long đầu quyết định, chúng ta chỉ biết y mệnh hành sự mà thôi. Ta phải quay về đây, hai người đừng đi quá khuya đó!"

Nói đoạn vẫy ta quay đi.

Hai gã cảm thấy tâm trạng nặng nề, hoang mang đi về phía Đại Thanh Viện.

Khấu Trọng ngửa mặt để những bông hoa tuyết khẽ rơi trên má, cảm nhận cái lạnh giá của mùa đông, thở dài nói: "Đại nghiệp tranh bá thiên hạ vừa mới bước đầu mà đã có nội loạn, xem ra quân Ngoã Cương khó thể đoạt được thiên hạ từ tay hôn quân được."

Từ Tử Lăng cảm khái nói: "Đã nói là tranh bá thiên hạ mà, tự nhiên là phải ngươi tranh ta đoạt, lớn có tranh lớn, nhỏ có đấu nhỏ, Trọng thiếu gia ngươi có hứng thú tranh đoạt cùng họ không?"

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần nói: "Nếu để loại người xấu xa như Lý Mật hay lão gia tử đoạt được thiên hạ, e rằng vạn dân bách tính sẽ phải chịu tai ương, chẳng thà để chúng ta làm hoàng đế còn hơn."

Từ Tử Lăng mìm cười: "Hoàng đế chỉ có một mà thôi, ngươi làm được rồi, ta không có hứng thú."

Khấu Trọng cười ha hả, ngẩng đầu nhìn tấm biển vàng của Đại Thanh Viện, vui vẻ nói: "Đến rồi!"

Từ Tử Lăng ngăn gã lại nói: "Có phải đi vào là nói tìm Phối Phối luông không?"

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn gã: "Không tìm Phối Phối thì tìm ai?"

Từ Tử Lăng nói: "Đây là hang ổ của Trầm Lạc Nhạn, tuy bà nương đó không dám phái người theo dõi chúng ta, nhưng cũng không để cho chúng ta đi khắp nơi mà không hề hay biết vậy đâu. Sau khi chuyện xảy ra, nếu nàng ta phái người đến tra xét, phát giác chúng ta vừa tới đây lần đầu đã đi tìm Phối Phối, nhất định sẽ sinh lòng ngờ vực."

Khấu Trọng vỗ trán nói: "Ngươi đúng là chu đáo! Vậy chúng ta phải làm sao? Có phải không vào nữa không?"

Từ Tử Lăng nói: "Vào thì vẫn vào, có điều phải đế mấy tên tú bà, quy nô giới thiệu trước đã, sau đó thì hãy tùy cơ ứng biến."

Khấu Trọng hưng phấn nói: "Chớ có hồ đồ mà để thất thân đó nghe!"

Nói đoạn bật cười khanh khách, cùng Từ Tử Lăng nghênh ngang bước vào Đại Thanh Viện.

Tên đại hán canh cửa thấy trên áo hai gã có thêu ký hiệu của phủ đại long đầu, nào dám chậm trễ, vội vàng khom người cúi chào, đưa hai gã vào trong khách sảnh, rồi lại lớn tiếng gọi tú bà ra tiếp đãi.

Hai gã tuy chưa từng được hưởng cái thú ôn nhu trong thanh lâu kỷ viện, nhưng mấy bước đầu này thì đã quen thuộc làu làu, liền lấy tiền ra thưởng cho gã đại hán rồi ngồi xuống ghế.

Trong đại sảnh náo nhiệt phi thường, các cô nữ tì xinh đẹp đi lại cười nói râm ran, cợt nhả lả lơi với đám khách nhân nhwung vẫn thị hầu hết sức chu đáo.

Ra tiếp hai gã là một ả tú bà tên gọi Lan Di, tuổi đã quá niên nhưng vẫn còn rất phong vận, chỉ cần nhìn phong tư của ả là biết những kỷ viện Ba Lăng Bang mở ra đều là hàng nhất lưu.

Lan Di thấy hai gã thân hình tuấn vĩ, Từ Tử Lăng thì nho nhã tiêu sái, Khấu Trọng lại khí vũ hiên ngang, ánh mắt liền lộ vẻ khát khao thèm muốn, cười tươi như hoa nói: "Hai vị công tử có phải mới cùng đại long đấu chiến thắng trở về, bằng không thì sao đến tận bây giờ mới tới đây lần đầu thế?"

Khấu Trọng đón lấy chén trà thơm từ tay một nữ tì, cười mỉm nói: "Chuyện gì cũng có lần đầu tiên cả, lần này vừa mới tới đã gặp được mỹ nhân như là Lan Di đây, thật là may mắn. Nói không chừng kiếp trước chúng ta còn là phu thê nữa đó."

Lan Di đưa tay che miệng cười khúc khích nói: "Công tử thật biết trêu đùa người khác, cẩn thận nô gia sẽ mặc kệ nữ nhi trong thiên hạ tức giận mà bám chặt lấy công tử không rời đấy!"

Từ Tử Lăng thấy Khấu Trọng giả bộ như là tay ăn chơi sành sỏi chốn lầu hoa, chỉ cười thầm trong bụng, ngồi yên không nói tiếng nào.

Lan Di nào chịu buông tha cho gã, ánh mắt không ngừng liếc lại, tình ý dạt dào: "Từ công tử văn nhã hơn ngài nhiều, có điều dáng vẻ sao mà cứ khiến nô gia phải ý loạn tình mê!"

Khấu Trọng ngả người trên ghế, mỉm cười ngây ngất nói: "Tình mê cũng phải thôi, nếu tên tiểu tử này lên giường của Lan Di, Lan Di xem hắn có còn giữ được cái vẻ đạo mạo an nhiên này nữa không?"

Lan Di thấy Từ Tử Lăng đỏ mặt thì bật cười khúc khích, đưa tay vuốt vuốt lên đùi Khấu Trọng, dịu dàng nói: "Khấu công tử giờ đã như vậy, lên đến giường lẽ nào làm người ta mệt chết hay sao?"

Khấu Trọng thầm cười khổ, nếu như lên giường thật gã căn bản không biết nên động thủ thế nào nữa, nhưng bên ngoài vẫn phải ra vẻ là cao thủ trong tình trường, đưa tay vuốt ve bàn tay thon dài của Lan Di nói: "Ở đây cô nương nào đẹp nhất vậy?"

Lan Di hân hoan nói: "Thực ra thì đã có người đặt trước rồi, nhưng thấy hai vị công tử đây nhất biểu nhân tài, nô gia phá lện gọi họ tới cho hai vị xem mặt, sau đó hẹn lần sau có được không?"

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Thử nói tên họ ra nghe trước xem nào?"

Lan Di thuận miệng nói ra năm sáu cái tên, nào là Thúy Nhi, Liễu Nhi,... nhưng không hề có tên Phối Phối.

Khấu Trọng đảo mắt một vòng, cười cười nói: "Vậy ngòai Lan Di ra, ở đây còn có ai có thể chơi với chúng ta đêm nay?"

Lan Di lườm gã một cái, nũng nịu nói: "Khấu công tử đừng có trêu nô gia, xem đêm nay người ta có chịu bỏ qua cho ngài không?" Sau đó lại nói ra một loạt tên nữa, nhưng vẫn không có tên Phối Phối.

Khấu Trọng hoang mang đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, giờ mới cảm thấy hối hận vì đã không hỏi Hương Ngọc Sơn cho kỹ càng. Nhưng lúc này hai gã đã leo lên lưng hổ, đâu thể dễ dàng nhảy xuống.

Ngày trước đúng là hai gã lúc nào cũng muốn đi kỷ viện, nhưng giờ đây là lúc nguy cơ tứ bề, trong lòng lại lo lắng cho Tố Tố, đâu còn tâm tình mà ôi hồng ỷ thúy nữa.

Nhưng nếu cứ vậy quay đầu bỏ đi thì thật không hợp lý chút nào, còn nếu tiếp tục hỏi nữa thì nhất định sẽ gây nghi ngờ. Chiếu theo thường lý, tất cả mọi người trong thanh lâu này đều là người của Ba Lăng Bang, chỉ cần một người không cẩn thận, bí mật sẽ lập tức bị tiết lộ ra ngoài.

Đột nhiên có người đến bên cạnh Lan tỷ, ghé miệng vào sát tai ả nói mấy câu.

Người kia đi khỏi, thần sắc của Lan Di liền trở nên mất tự nhiên, chỉ thấy ả gượng cười nói: "Vừa hay có một phòng trống, chi bằng nô gia dẫn hai vị vào đó trước, tội gì phải ngồi chen chúc ngoài này."

Hai gã đều biết bên trong nhất định có sự tình, thầm nhủ có lẽ Phối Phối đã biết mình tới đây liền hân hoan đứng dậy theo Lan Di lên lầu.

Cửa phòng bật mở, Trầm Lạc Nhạn cười tươi như hoa đứng dậy đón hai gã.

Lan Di thấp giọng nói: "Nô gia chỉ là phụng mệnh hành sự, xin hai vị công tử lượng thứ!"

Hai gã như bị dội gáo nước lạnh vào đầu, thầm kêu xui quảy không ngớt.

Khấu Trọng cẩn thận quan sát thấy ngoại trừ một nữ tì thị hầu thì không có phục binh, mới ưỡn ngực hiên ngang bước vào, ngồi xuống phía đối diện với nàng. Từ Tử Lăng thấy vậy cũng đành phải

đi vào ngồi xuống cạnh gã.

Đợi cho ả nữ tì đi khỏi, Khấu Trọng mới nheo nheo mắt nhìn nàng, cười khẩy nói: "Đêm nay muốn bồi tiếp ta hay bồi tiếp hắn?"

Trầm Lạc Nhạn nhạt giọng nói: "Cả hai người, nhưng chỉ uống rượu nói chuyện mà thôi."

Đêm nay nàng vận toàn thân bạch y, cửa sổ phía sau tuyết bay phất phới, khiến cho hai gã có một cảm giác thuần khiết không tả, không thể nào nảy sinh địch ý với nàng, nhưng cũng biết chỉ cần bản thân hơi khinh cử vọng động là đại họa lập tức sẽ lâm đầu. Hai cảm giác này trộn lẫn lại khiến Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mâu thuẫn vô cùng.

Từ Tử Lăng nhếch mép cười nói: "Có gì nói mau đi, thiếu gia còn phải về đi ngủ!"

Trầm Lạc Nhạn nâng chén lên, vui vẻ nói: "Đêm dài đằng đẳng có người uống rượu tâm tình không phải là truyện khoái lạc trong đời hay sao? Để Lạc Nhạn kính hai vị một ly trước!"

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Làm sao ta biết trong rượu không có độc chứ?"

Trầm Lạc Nhạn đặt chén rượu xuống, cười cười đáp lại: "Nếu như muốn hạ độc, ta đâu cần phải hiện thân chứ? Thật không có chút tiến bộ gì cả! Đám nữ tì xinh đẹp trong phủ đại long đầu đều lấy tử các hành cung của Dương Quảng thì hai người bỏ qua, lại đến đây để vung tiền mua vui, nam nhân các người có phải đều xấu xa như thế không?"

Khấu Trọng liền hỏi ngược lại: "Có người chịu ơn của người ta mà không báo đáp, chỉ nghĩ cách mưu hại ân nhân của mình, những kẻ

đó có phải là trời sinh đã lang tâm cẩu phế rồi hay chăng?"

Trầm Lạc Nhạn bật cười nói: "Mắng hay lắm! Có điều giờ ta đang muốn báo ân đây. Không biết Lạc Nhạn sẽ phải gả cho vị thiếu gia nào đây?"

Từ Tử Lăng không vui nói: "Lại vậy nữa! Nếu cô nương còn nói kiểu đó, chúng ta sẽ lập tức đứng dậy bỏ về."

Trầm Lạc Nhạn nói: "Từ thiếu gia đừng nên tức giận, gần đây giang hồ truyền ngôn nói Vũ Văn Vô Địch cũng bị hai người đánh cho ôm đầu bỏ chạy. Cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng có ngày thanh thế hai ngươi còn vượt quá cả Bạt Phong Hàn và Ảnh Tử thích khách Dương Hư Ngạn nữa đó."

Hai gã nghe thấy tên Bạt Phong Hàn, lại biết được tên thật của Ảnh Tử thích khách, trong lòng đều cảm thấy rúng động, ngấm ngầm cảm thấy hai người này nhất định sẽ có một ngày trở thành đối thủ của hai gã.

Trầm Lạc Nhạn quan sát thần sắc hai gã, ngạc nhiên nói: "Thì ra truyền ngôn không sai! Xem ra đích thực hai người đã vận công bức độc ra ngoài, chẳng trách mà lúc đó trên trán đều có mồ hôi!"

Khấu Trọng cười cười nói: "Có liên quan gì tới cô nương đâu, có gì thì nói cho nhanh, thiếu gia còn phải đi tầm hoan tác lạc."

Trầm Lạc Nhạn mỉm cười: "Vậy hai người hãy trả lời một câu hỏi của Lạc Nhạn trước đã. Đương kim quần hùng thiên hạ, ai có thể bì kịp Mật công?"

Từ Tử Lăng thuận miệng hỏi: "Lý phiệt thế nào?"

Trầm Lạc Nhạn mặt không đổi sắc đáp: "Trong tứ đại phiệt chủ, luận võ công Lý Uyên chỉ có thể đứng ở bên lề mà nhìn ba người còn lại thi triển, luận tài lược y cũng là người kém nhất. Con người lại nhát gan sợ chuyện, nhu nhược do dự, hơn nữa còn tham luyến mỹ sắc giống như hai người vậy, rõ ràng biết là đại tội rơi đầu, nhưng y vẫn thu nhận hai tuyệt sắc mỹ nữ của cung giám Tấn Dương Cung Bùi Tịch hiến tặng. Người như vậy sao có thể thành đại sự được chứ, chẳng lẽ nhãn quan của hai người lại hạn hẹp vậy sao?"

Hai gã nào biết Lý Uyên là người thế nào, có điều chỉ xem Lý Thế Dân phải tìm thiên phương bách kế bức phụ thân mình tạo phản là biết những lời Trầm Lạc Nhạn nói là không sai.

Trầm Lạc Nhạn đắc ý nói tiếp: "Còn về lão gia tử Đỗ Phục Uy của hai người, y cũng có thể coi là nhân vật kiệt xuất trong hắc đạo, tranh danh đoạt lợi trên giang hồ thì còn được, chứ muốn tranh bá thiên hạ, e rằng còn lâu lắm mới tới lượt y."

Ngưng lại giây lát rồi nàng nói tiếp: "Hiện giờ Mật công mở kho tế dân, lại truyền hịch thiên hạ, kể ra mười tội trạng lớn của Dương Quảng, thiên hạ nhân tâm hết thảy đều đã quy phục. Những người thức thời vụ, không ai không biết chỉ có Mật công mới là chân mệnh thiên tử."

Từ Tử Lăng cười lạnh nói: "Cô nương mở miệng là nói tới Lý Mật, vậy rốt cuộc đặt đại long đầu ở chỗ nào vậy?

Trầm Lạc Nhạn chậm rãi nói: "Vậy chỉ có thể trách bản thân ngươi hồ đồ mà thôi. Hôm nay Trác công đã chính thức báo cho ta biết ông ta sẽ thoái vị nhượng hiền. Khi vào tập trung đầy đủ tướng lĩnh sẽ công cáo chuyện này ra. Vì thế ta mở miệng khép miệng đều nói Mật công, như vậy thì có vấn đề gì chứ?"

Hai gã ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau, tới giờ mới biết thì ra Trác Nhượng đã công khai nhận thua, nhường lại chức vị đại long đầu cho Lý Mật.

Một trường can qua đã được ngăn chặn.

Song mục Trầm Lạc Nhạn sáng bùng, ánh lên vẻ bí hiểm.

Khấu Trọng vẫn chưa phục hẳn, lên tiếng hỏi tiếp: "Tam phiệt còn lại thì sao? Họ lẽ nào ngồi yên để thiên hạ lọt vào tay quân Ngõa Cương các người?"

Trầm Lạc Nhạn tự nhiên nói: "Thế lực Tống phiệt thiên về phương nam, chỉ có thể dựa vào tình thế phương bắc mà hành sự, có thể loại ra không luận. Độc Cô phiệt và hoàng thất có quan hệ sâu sắc như môi với răng, cũng không thể tranh bá thiên hạ. Chỉ có Vũ Văn phiệt nhân tài như mây, có thể coi là một đối thủ đáng nể. Đáng tiếc chúng làm chó săn cho Dương Quảng nhiều năm, cừu nhân quá nhiều, nếu Dương Quảng bại vong, Vũ Văn phiệt lập tức sẽ trở thành chúng nhân chi địch, dù cho có ba đầu sáu tay cũng không thể nào ứng phó hết được. Hì! Các ngươi cũng đâu chịu bỏ qua cho Vũ Văn Hóa Cập chứ? Lạc Nhạn nói vậy không biết có đúng hay không?"

Hai gã nghe nàng nói mà á khẩu vô ngôn, không biết trả lời thế nào.

Nữ nhân này dường như nắm rõ tình thế thiên hạ như lòng bàn tay, chẳng trách mà nàng lại được Lý Mật trọng dụng đến vậy.

Từ Tử Lăng nói: "Còn Quách Tử Hòa, Lưu Vũ Châu, Lương Sư Đô ba người thì sao? Bọn họ đều có người Đột Quyết chống lưng, e rằng Mật công của cô nương vẫn chưa phải đối thủ của Tất Huyền đâu."

Trầm Lạc Nhạn ung dung đáp: "Đó cũng chính là nhược điểm lớn nhất của họ. Nói thực lòng, các ngươi có muốn ma trảo của người Đột Quyết nắm lấy Trung Nguyên hay không? Mật công thường nói, nghịch nhân tâm giả tất bại, Dương Quảng chính là ví dụ tốt nhất đó."

Khấu Trọng định nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng nuốt lại không lên tiếng.

Trầm Lạc Nhạn cười cười hỏi: "Có phải ngươi muốn nói Đậu Kiến Đức, Vương Bạc, hay Trầm Pháp Hưng, Lý Tử Thông, Từ Viên Lãng hay không? Trong quần hùng thì chỉ có mình quân Ngõa Cương ta nắm được yết hầu giao lộ của Hoàng Hà và Đại Vận Hà, phía tây bức tới Đông Đô, phía đông uy hiếp Giang Đô, chỉ cần nhìn địa thế là đã thấy không ai có thể tranh bá thiên hạ với Mật công nữa rồi."

Khấu Trọng biết không thể cãi lại nàng, thở dài nói: "Nói cho cùng cô nương cũng chỉ muốn chúng ta nói ra bí mật Dương Công Bảo Khố thôi chứ gì. Như vậy được rồi, cô nương cứ gả cho một trong hai chúng ta đi, bảo khố đó sẽ hiến tặng cho Mật công của cô nương."

Trầm Lạc Nhạn thấy phí lời từ nãy mà vẫn không thuyết phục được hai gã, tức giận nói: "Hai tên tiểu quỷ khốn kiếp, xem ta cắt lưỡi các ngươi bây giờ."

Hai gã không ngờ một người trước giờ luôn ôn nhu văn nhã như nàng cũng học theo mình nói những lời thô lỗ, lập tức bật cười khanh khách.

Trầm Lạc Nhạn nóng nẩy vẫy tay nói: "Đây gọi là rượu mời không uống, uống rượu phạt. Nếu các ngươi có thể bình yên rời khỏi Huỳnh Dương thành, Trầm Lạc Nhạn ta sẽ..."

Hai gã nháy mắt với nhau, lớn tiếng tiếp lời: "sẽ cùng lúc gả cho hai

tên tiểu quỷ các ngươi."

Trầm Lạc Nhạn thoáng ngây người, song lập tức khôi phục lại vẻ bình thường, cười tươi như hoa nói: "Cứ như vậy đi!"

Nghe tiếng bước chân chậm rãi của nàng xa dần mà hai gã đều cảm thấy ngứa ngáy râm ran.

Tại sao nàng ta không lập tức đối phó với hai gã? Liệu có phải đang có một âm mưu lớn hơn đang được chuẩn bị?

Chương 45: Đại hoạ tới nơi

Sáng ngày hôm sau, Trác Nhượng mời hai gã đến ăn cơm sáng, cùng ăn còn có Vương Nho Tín và Đỗ Thúc Phương, nhưng không thấy Trác Kiều đâu.

Trác Nhượng rõ ràng có vẻ không vui, hỏi hai gã vài câu bâng quơ rồi ngồi im lặng uống trà.

Cả bốn người còn lại cũng đành im lặng theo y.

Đột nheien Trác Nhượng lên tiếng hỏi một cách không đầu không đuôi: "Tình hình bên đó thế nào rồi?"

Vương Nho Tín hiểu y đang hỏi chuyện gì, liền đáp lời: "Hôm qua thuộc hạ có gặp Từ Thế Tích, y nói Mật công muốn tiếp tục tấn công Lê Dương Thương, từ sau khi chiếm được Lạc Khẩu, nghĩa quân các vùng phụ cận lần lượt về quy phục khiến thanh thế quân ta ngày một lớn mạnh."

Trác Nhượng hừ nhẹ một tiếng nói: "Phía Dương Quảng có động tĩnh gì không?"

Vương Nho Tín nói: "Vương Thế Sung hiện giờ đã đến Lạc Dương, âm mưu phản công. Người ngày là cao thủ hiếm thấy, lại tinh thông binh pháp, chuyến này Mật công e rằng đã gặp phải kình địch rồi."

Khấu Trọng hạ giọng hỏi Đổ Thúc Phương: "Từ Thế Tích là kẻ nào vậy?"

Đổ Thúc Phương mỉm cười nói: "Y và Tổ Quân Ngạn cùng tề danh Ngoã Cương Song Kiệt, cũng là tình lang của Trầm Lạc Nhạn. Có điều đến giờ Trầm Lạc Nhạn vẫn chưa chịu gả cho y."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên vô cùng, thì ra Trầm Lạc Nhạn đã là danh hoa hữu chủ, trong lòng không khỏi có cảm giác chua chát.

Vương Nho Tín lại nói: "Nghe đồn ba ngày trước có một Tuỳ tướng tên gọi Ngụy Trưng đã đem Thừa Nguyên Bảo Tảng Điển ở Vũ Dương Quận hiến cho Lý Mật, khiến cho uy vọng của y trong quân càng thêm tăng cao."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy Vương Nho Tín không ngừng khích bác Trác Nhượng, trong lòng lấy làm kỳ quái.

Lúc này, Trác Nhượng đột nhiên đứng dậy, đưa mắt nhìn hai gã nhẹ giọng nói: "Hai người cùng ta ra hoa viên đi dạo một lát."

Hai gã không hiểu chuyện gì, đành đứng dậy theo y đi ra ngoài vườn.

Trác Nhượng chắp tay đi trước, thần tinh trầm tư u uất.

Tuyết đã ngưng từ sớm, nhưng trên đất vẫn còn đọng lại vô số ụ tuyết. Mấy bộc nhân đang quét tuyết thấy Trác Nhượng tới vội vàng quỳ xuống cúi đầu.

Trác Nhượng bước vào một tiểu đình bên ở giữa hoa viên, ngẩn đầu ngắm trời, quay lưng lại hai gã nói: "Ngồi xuống!"

Hai gã ngỡ ngàng ngồi xuống.

Trác Nhượng trầm giọng nói: "Từ khi nghe chuyện liên quan đến hai

ngươi, ta đã phái người đi điều tra. Đêm qua mới có hồi báo, thật không ngờ các ngươi lại nổi danh giang hồ từ sớm như vậy. Xem ra Lý Mật còn có rất nhiều chuyện giấu ta."

Tiếp đó lại quay người lại, song mục sáng rực lên nhìn hai gã nói: "Các ngươi thực sự biết Dương Công Bảo Khố ở đâu sao?"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Nếu mà biết, chúng tôi sớm đã đi lấy bảo tàng rồi, còn ở đây làm gì."

Trác Nhượng gật đầu nói: "Như vậy mới hợp lý. Vô luận là La Sát Nữ có yêu quý các ngươi thế nào, nhưng nàng ta rốt cuộc vẫn là người Cao Lệ, sẽ không đem chuyện quốc gia hưng vong giao cho hai tên tiểu tử Trung Nguyên như các ngươi đâu."

Hai gã thầm reo may mắn, thầm nhủ cứ để Trác Nhượng như vậy là tốt nhất. Chợt Trác Nhượng thở dài một hơi nói: "Nếu ta còn trẻ như các ngươi, nhất định sẽ rời khỏi chỗ này, đợi cho nội thương hồi phục sẽ quay lại tái đoạt giang sơn. Nhưng hiện giờ niên kỷ ta đã lớn, không còn dũng khí làm lại từ đầu nữa rồi."

Tiếp đó lại hừ lạnh nói: "Nếu không phải Lý Mật dùng độc kế ám toán ta, hôm nay hươu chết về tay ai vẫn còn là điều chưa biết."

Thấy hai gã hoàn toàn không lộ vẻ ngạc nhiên, y lại gật đầu nói: "Thì ra các ngươi sớm đã đoán ra kẻ ẩn nấp trong rương ám toán ta chính là Lý Mật."

Hai gã khẽ gật đầu.

Trác Nhượng thở hắt ra một hơi nói: "Ta tuyệt đối không để bất cứ kẻ nào đối địch biết ta đã bị nội thương, ngay cả bọn Vương Nho Tín cũng cho rằng Lý Mật ám toán ta bất thành, vì thế mới khích xuất thủ

giết chết Lý Mật, lấy lại đại quyền về tay."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Vậy tại sao ông còn thông tri cho Trầm Lạc Nhạn, bảo sẽ thoái vị nhượng hiền? Thế không phải là tự nhận ông đã bị thương rồi hay sao?"

Trác Nhượng biến sắc hỏi: "Đêm qua các người đã gặp Trầm Lạc Nhạn?"

Hai gã liền đem sự tình kể lại một lượt.

Sắc mặt Trác Nhượng trở nên khó coi vô cùng, chỉ nghe lão thở dài nói: "Các ngươi trúng kế rồi, căn bản không hề có chuyện đó. Ả ta cố y nói vậy, chính là muốn thử phản ứng của hai ngươi mà thôi. Nếu như các ngươi không hề cảm thấy ngạc nhiên, tức là đã chứng minh được ta đang bị nội thương."

Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau, trong lòng cảm thấy khó chịu khôn tả.

Trác Nhượng khôi phục vẻ bình tĩnh, nhạt giọng nói: "Không cần tự trách mình. Các ngươi còn thiếu kinh nghiệm giang hồm, hơn nữa Trầm Lạc Nhạn lại giảo hoạt đa đoan, giờ thì chúng ta chỉ có thể nghĩ cách bổ cứu mà thôi."

Từ Tử Lăng áy náy nói: "Chúng tôi đã làm liên lụy đến đại long đầu."

Khấu Trọng cũng cảm thấy buồn bực, vỗ mạnh vào thạch bàn nói: "Chúng ta căn bản không nên ra ngoài."

Trác Nhượng ngồi xuống đối diện với hai gã, sắc mặt nghiêm trọng nói: "Chúng ta phải tương kế tựu kế, đem bảo toạ nhượng lại cho y, may ra có thể kéo dài được thêm chút thời gian."

Y ngưng lại giây lát rồi hỏi tiếp: "Hiện giờ Trác mổ có chuyện nhờ vả hai người. Chính là nhờ hai ngươi đem Kiều nhi tới một nơi an toàn, như vậy ta mới có thể không lo nghĩ gì mà phóng tay đối phó với Lý Mật."

Hai gã cảm thấy đau đầu vô cùng, phải ở cùng vị tiểu thư khó phục thị này một giờ nửa khắc đã thấy khó chịu rồi, huống hồ là cả một thời gian dài.

Khấu Trọng thở dài than: "Trầm Lạc Nhạn hận hai chúng tôi nhất, đêm qua còn nói sẽ không để cho chúng tôi rời thành yên ổn. Sợ rằng đại long đầu đã tìm lầm người rồi."

Trác Nhượng ngây người ra trong giây lát, trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: "Giờ đây thiên hạ có ai mà không muốn bắt giữ các ngươi chứ, vậy mà các ngươi vẫn có thể tự do tự tại, có thể thấy các ngươi cũng có bản lĩnh hơn người."

Từ Tử Lăng vội khiên nhượng nói: "Đó là vì đối phương không có ý muốn giết chúng tôi, hơn nữa lúc đó cũng chỉ có hai người, muốn đào tẩu tự nhiên cũng dễ hơn."

Trác Nhượng gật đầu đồng ý: "Vậy ta sẽ có an bài khác cho Kiều nhi. Có cần đưa cả Tố Tố đi theo không?"

Hai gã vội nói: "Có lẽ không cần đâu."

Trác Nhượng cười khổ nói: "Là ta đã làm hư nó. Tử nhỏ nó đã được nuông chiều nên ai ai cũng sợ, có điều nó lại rất tốt với Tố Tố."

Hai gã từ khi biết y bắt Tố Tố phải bồi tiếp Vương Bá đã không còn chút cảm giác đồng tình với vẻ sụt sùi này của y.

Trác Nhượng bồi hồi cảm xúc nói tiếp: "Đến lúc ngồi lên vị trí của ta, các ngươi sẽ thấy có nhiều lúc chúng ta phải làm những chuyện trái với lương tâm. Chính vì ta không đủ tàn độc như Lý Mật nên mới rơi vào cảnh ngộ hôm nay."

Hai gã đều không biết nên an ủi lão thế nào.

Trác Nhượng đột nhiên tháo chiếc nhẫn hoa văn rồng trên tay trái, ấn vào tay Khấu Trọng nói: "Hôm nay Kiều nhi sẽ đi, sáng mai đến lượt các ngươi. Lý Mật còn chưa về thì thành Huỳnh Dương còn nằm trong tay ta."

Khấu Trọng cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trong tay, không hiểu hỏi: "Đây là.."

Trác Nhượng trầm giọng nói: "Ta vốn không còn mặt mũi nào nhờ vả các ngươi giúp đỡ, nhưng vì muốn thuộc hạ không hoài nghi nên đành phải nhờ hai người ngoài như các ngươi đi làm chuyện này vậy."

Từ Tử Lăng nói: "Đại long đầu có chuyện gì phân phó xin cứ nói ra!"

Trác Nhượng nói: "Nếu như kế trì hoãn của ta thành công, các ngươi hãy cầm chiếc nhẫn này đến Lạc Thọ tìm Đậu Kiến Đức. Người này tài trí võ công đều cao hơn ta, lại từng có giao tình thân thiết, các ngươi cứ đem hết sự tình nói cho y biết, những chuyện sau này cứ để y lo liệu."

Khấu Trọng nhận lấy chiếc nhẫn, gật đầu nói: "Chuyện nhỏ này chúng tôi nhất định sẽ làm được."

Trác Nhượng đột nhiên lộ vẻ lạnh lùng, thấp giọng nói: "Hắn bất nhân, ta bất nghĩa. Chỉ cần ta tiết lộ bí mật hành quân của hắn cho

Vương Thế Sung, đảm bảo sẽ khiến Lý Mật đại bại, lúc đó thì thần thoại bách chiến bách thắng của y sẽ sụp đổ thôi."

Hai gã nghe mà cảm thấy lạnh người.

Hiện giờ hai gã đang đứng cùng phe với Trác Nhượng, nhưng thủ đoạn của y thì hai gã không thể nào chấp nhận.

Trác Nhượng dường như cũng biết mình đã lỡ lời, liền mỉm cười nói: "Các ngươi có thể lui được rồi. Ta muốn ngồi đây thêm một lát nữa. Sau khi sắp xếp kế hoạch để các ngươi rời khỏi đây, ta sẽ cho người thông tri."

Hai gã thở phào nhẹ nhõm, vội vàng thoái lui.

Nghĩ đến Lý Mật lúc nào cũng có thể xuất hiện, hai gã vội đi tìm Đổ Thúc Phương, để lấy một thanh trường đao cho Khấu Trọng, một cây đoản kích cho Từ Tử Lăng, thầm nhủ từ nay dù có đi ngủ cũng phải ôm chặt binh khí mới được.

Sau đó cả hai lại chạy đi tìm Tố Tố, nói cho nàng biết tối mai sẽ rời khỏi đây, rồi mới quay ra hoa viên luyện công.

Một ngày trôi đi như vậy, sau bữa tối, hai gã quay trở về phòng nói chuyện.

Khấu Trọng nói: "Dù sao ác bà Trác Kiều đó đêm nay cũng đi rồi, chi bằng chúng ta bảo Tố Tố đến đây ngủ chung, nếu như có chuyện gì xảy ra cũng dễ chạy thoát hơn."

Từ Tử Lăng đồng ý nói: "Lão Trác giờ đang có việc cầu chúng ta nên sẽ không phải đối đầu. Chúng ta làm gì y cũng chỉ mắt nhắm mắt mở coi như không thấy mà thôi."

Hai gã còn đang do dự chưa biết nên nói thế nào với Tố Tố thì tiếng gõ cửa đã vang lên: "Các đệ có trong đó không?"

Hai gã cả mừng, vội chạy ra kéo Tố Tố vào phòng.

Chẳng ngờ vừa đóng cửa lại, nàng đã ôm lấy hai gã khóc rưng rức: "Tiểu thư đi rồi!"

Sau một hồi an ủi, Tố Tố mới bình tĩnh trở lại, nhưng đôi mắt đẹp thì đã đỏ lựng lên.

Chỉ nghe nàng buồn bã nói: "Bây giờ các đệ là người thân duy nhất của tỷ rồi, các đệ liệu có rời bỏ tỷ mà đi hay không?"

Khấu Trọng vỗ vai nàng dỗ dành: "Đương nhiên là không rồi, trừ khi tỷ tỷ thật sự yêu tên Nghĩa Khí Sơn đó rồi gả cho hắn, lúc đó thì đâu đến lượt bọn đệ yêu thương tỷ tỷ chứ."

Tố Tố bật cười trong nước mắt, hờn dỗi trách mắng gã mấy câu.

Hai gã vội giở đủ trò trêu chọc, đến lúc nàng quên hẳn Trác Kiều, mới nói ra đề nghị bảo nàng ở lại ngủ chung.

Tố Tố liếc mắt nhìn hai gã nói: "Giường rộng như vậy, chỉ bằng ba chúng ta cùng ngủ chung, như vậy thì an toàn hơn."

Từ Tử Lăng giật mình nói: "Như vậy làm sao được?"

Tố Tố giận dỗi nói: "Đệ chớ có nghĩ bậy, tình cảm tỷ đệ chúng ta trong sáng như nhật nguyệt, bây giờ chỉ là thân thiết hơn bình thường một chút mà thôi."

Khấu Trọng ngập ngừng nói: "Nếu để người khác biết thì phải làm thế nào?"

Tố Tố thoáng đỏ mặt, kiên quyết nói: "Ai biết được chứ? Lẽ nào hai đệ cảm thấy khó chịu?"

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Tỷ tỷ còn không sợ thì bọn đệ còn sợ gì chứ. Đêm nay ba chúng ta sẽ cùng ngủ chung một giường, Trọng thiếu gia ngươi chớ nên làm bậy đó."

Khấu Trọng làu bàu nói: "Trọng thiếu gia ta là người thế nào chứ? Huống hồ ta lúc nào cũng kính mến tỷ tỷ như là tiên tử, đâu thể mạo phạm. Tiểu Lăng ngươi còn không mau xin lỗi ta đi!"

Tố Tố hân hoan nói: "Có ta tin tưởng hai đệ là được."

Từ Tử Lăng mỉm cười nhắc nhở: "Tên tiểu tử Khấu Trọng này lúc ngủ thích nhất là quơ chân múa tay, nhiều năm nay không biết đệ đã bị hắn đá bao nhiêu cái rồi đó."

Khấu Trọng cười khổ nói: "Cùng lắm thì tỷ tỷ nằm cạnh ngươi là được chứ gì."

Tố Tố lắc đầu nói: "Không ta muốn nằm giữa hai đệ, hai người đều là đệ đệ của ta mà!"

Hai gã đều cảm động muốn bật khóc.

Từ Tử Lăng nhắc nhở Khấu Trọng: "Cẩn thận Sở Sở đến tìm ngươi thì hỏng bét đại kế của chúng ta đấy."

Tố Tố "a" lên một tiếng, lấy từ trong người ra một sợi dây ngọc ra, nghiêm mặt nói: "Ta đến đây là vì Sở Sở nhờ đưa vòng ngọc này cho

đệ, nó còn dặn dò ta phải tận mắt thấy đệ đeo lên cổ mới được về đó."

Khấu Trọng giật mình nói: "Có phải Sở Sở đã đi cùng tiểu thư?"

Tố Tố lại bồi hồi tâm sự, hai mắt đỏ ửng lên, cúi đầu không nói.

Khấu Trọng cầm sợi dây ngọc mân mê, sau đó thở dài nói: "Tại sao tình cảm nam nữ lại khiến người ta đau khổ như vậy chứ?"

Từ Tử Lăng bước lên nói: "Đáng lẽ ngươi phải bảo lão Trác lưu nàng ta lại mới đúng."

Khấu Trọng cười khổ nói; "Lúc đó ta căn bản không nghĩ đến nàng ta. Nhưng bây giờ lại cảm thấy rất khó chịu, giống như vừa mất đi một thứ gì đó rất quý giá vậy."

Từ Tử Lăng quay sang hỏi Tố Tố: "Tỷ có biết tiểu thư đi đâu không?"

Tố Tố lắc đầu nói: "Chính bản thân tiểu thư còn không biết, cả phủ có lẽ chỉ có mình Đổ Thúc Phương là rõ chuyện này."

Từ Tử Lăng nói: "Sáng mai hỏi lão Trác là được."

Khấu Trọng sau một hồi cảm xúc đã trở lại bình thường, nhìn Tố Tố cười hì hì nói: "Tỷ tỷ! có thể đi ngủ được chưa?"

Tố Tố bật cười, cúi xuống cởi hài và áo dài, để lộ ra những đường cong đầy đặn.

Từ Tử Lăng vội nói: "Đừng cởi nữa! có chuyện gì còn chạy nhanh một chút!"

Tố Tố giậm chân nói: "Tiểu Lăng đệ thật là! ai định cởi tiếp nữa chứ?"

Ba người mở miệng khép miệng đều nó như là đêm nay Lý Mật sẽ tấn công phủ đại long đầu, nhưng thực ra cả ba đều không cho rằng đêm nay Lý Mật sẽ quay lại.

Khấu Trọng lấy từ trong rương y phục ra một sợi dây lưng, nếm cho Từ Tử Lăng nói: "Cái đồ cứu mạng này giao cho ngươi bảo quản, có chuyện gì xảy ra, ngươi sẽ cõng Tố Tố tỷ trên lưng, ta phụ trách mở đường, đột phá trùng vây."

Tố Tố khẽ run người nói: "Đừng nói chuyện đáng sợ như vậy có được không?"

Từ Tử Lăng vén màn lên cung kính nói: "Tỷ tỷ, mời!"

Tố Tố cười tươi như hoa cúi đầu bước vào màn, nằm xuống giữa giường.

Hai gã vội vàng thổ tắt đèn, cởi áo ngoài nhảy lên giường.

Hai gã nằm xuống cạnh Tố Tố, nhưng đều không dám nằm sát quá.

Trong bóng tối, ba quả tim đều có vẻ thấp thỏm không yên.

Tố Tố chợt bật cười hinh hích nói: "Đêm nay các đệ không rơi xuống đất mới lạ đấy, sao không nằm xích lại một chút."

Hai gã cười hì hì, nhích người lại sát cạnh nàng, trong lòng trào dâng cảm xúc ấm áp.

Tố Tố lấy chăn đắp cho hai gã, thở dài nói: "Dù đêm nay có phải chết, tỷ tỷ cũng cam lòng."

Sau đó lại nói: "Ồ! tại sao hai đệ không cởi giầy ra?"

Hai gã cùng lúc ôm bụng cười sằng sặc.

Khấu Trọng thở hổn hển nói: "Lúc đào tẩu sẽ tiện hơn một chút."

Tố Tố bật cười, nhỏm người dậy định cởi giầy cho hai gã, thì chợt nghe có tiếng "ầm ầm!" tiếp đó là tiếng kêu la vang dội.

Khấu Trọng nhảy dựng lên, đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy ngoài vườn lửa cháy rực trời, hỗn loạn vô cùng.

Lúc này Từ Tử Lăng và Tố Tố đã chạy tới cạnh gã, thấy tình hình trước mắt đều ngây người ra như phỗng đá.

Khấu Trọng nói: "Nhất định là có nội gián rồi!"

Lời còn chưa dứt thì tiếng chém giết đã vang lên khắp bốn bề.

Từ Tử Lăng bình tĩnh quỳ xuống nói: "Tố Tố tỷ may lên lưng đệ!"

Tố Tố sợ hãi mềm nhũn cả người, Khấu Trọng phải đưa tay đỡ mới giúp nàng ôm chặt lấy cổ Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng tuy cảm thấy nóng bừng vì da thịt tiếp xúc, song cũng may là lòng gã trong sáng thuần khiết, đã kịp thu nhiếp tinh thần, không nghĩ về chuyện đó nữa.

Tố Tố chỉ thấy tấm lưng của đề đệ rộng rãi ấm áp, thêm vào sợ hãi đến thất hồn lạc phách, nhất thời cũng không nghĩ đến chuyện gì khác.

Tiếng binh khí giao nhau không ngừng truyền tới.

Khấu Trọng buộc chặt Tố Tố vào lưng Từ Tử Lăng, rồi đưa đoản kích cho gã, tự mình cũng cầm lấy trường đao, lạnh lùng nói: "Ngươi đi sát sau lưng ta, nếu bị lạc nhau thì đến Đại Thanh Viện tụ họp, tuyệt đối không được liều mạng rời thành, Lý Mật quyết sẽ không để bất cứ ai ra khỏi thành đâu."

Nói đoạn tung mình lướt qua cửa sổ.

Từ Tử Lăng thu nhiếp tâm thần, theo sát phía sau.

Khấu Trọng nhảy lên chỗ cao, chỉ thấy khắp nơi trong đại long đầu phủ toàn là các võ sĩ đầu chít khăn đỏ đang triển khai đổ sát đám gia tướng vệ sĩ trong phủ, ngay cả lũ nha đầu, tỳ nữ chúng cũng không tha, nhất thời tiếng khóc, tiếng hò hét vang dội cả góc trời.

Chợt nghe Trác Nhượng gầm lên: "Phản tặc Lý Mật có dám đơn đả độc đấu với ta không?"

Thanh âm nhu hòa dễ nghe của Lý Mật vang lên đáp lại: "Đại long đẩu đã mời, Lý Mật nào dám không phụng bồi?"

Từ Tử Lăng lúc này đã chạy đến bên cạnh gã, kêu lên: "Đây là cơ hội duy nhất để đào thoát đó!"

Khấu Trọng trong lòng cũng hiểu rõ, nếu không nhân cơ hội Trác Nhượng cầm chân chủ lực của Lý Mật thoát đi, e rằng vĩnh viễn ba người cũng không rời khỏi Trác phủ này được.

Gã hét lên một tiếng, ôm đao bay về phía mái hiên bên hữu.

Chương 46: Lối thoát nhỏ hẹp

Phủ đại long đầu của Trác Nhượng lửa cháy khắp nơi, hơn nữa còn không ngừng lan tràn, ánh lửa bốc cao ngút trời, chiếu sáng những đám ô vân giống như những tảng đá lớn đè nặng lên tim mỗi người. Thế lửa càng lúc càng mãnh liệt, song không một ai lo dập lửa, trong phủ chỉ có tiếng hò hét chém giết vang trời, thi thể nằm la liệt khắp nơi. Những người phía Lý Mật đều mặc y phục dạ hành đen tuyền, rất dễ phân biệt.

Khấu Trọng vung đao mở đường, Từ Tử Lăng cõng Tố Tố theo sát phía sau. Hai gã vừa nhảy lên một mái ngói đã có bốn tên đại hán hắc y bổ người lao tới. Bọn chúng thấy hai gã không vận toàn thân hắc y, liền lập tức vung kiếm chém tới.

Khấu Trọng nhảy vọt lên, chân khí trong nội thể tự nhiên quán thông khắp người, một luồng kình khí cực hàn ẩn ước một chút noãn ý truyền qua đại đao, phát ra tiếng rít phá không, chém mjanh về phía địch nhân.

Người kia đâu ngờ đao thế của ga lại lăng lệ nhường ấy, đáng sợ nhất là lưỡi đao của đối phương mang theo một luồng đao khí lạnh thấu xương, khiến y lập tức cảm thấy buốt giá, khí mạch không thể lưu thông.

Khi kẻ ấy đang vận ít nhất nửa phần công lực để kháng cự với đao khí, thì trường đao của Khấu Trọng đả kích mạnh vào trường kiếm vốn đã chuyển từ thế công sang thế thủ của y.

"Đang!"

Chỉ thấy y kêu lên một tiếng thảm thiết, cả người lẫn kiếm bị Khấu Trọng hất bay khỏi mái ngói. Khấu Trọng cũng cảm thấy lực phản chấn làm tay gã tê rần, nhưng vừa mới vận khí, cảm giác tê đã lập tức biến mất.

Lúc này mắt, tai, mũi của gã đều trở nên thông linh dị thường, ngay cả da cũng có thể cảm nhận được sự biến đổi của các luồng khí lưu xung quanh người. Lúc này vì kinh nghiệm còn thiếu không thể được như "nhìn tậm mắt", song trong tương lại không xa, ắt hẳn dù hai gã bị bịt mắt cũng vẫn có thể đoán ra được chiêu thức tấn công của đối phương.

Sau khi tên địch đầu tiên bị đánh bại, ba tên còn lại đều cả kinh thất sắc, đứng ngớ người ra, để lộ khoảng trống sơ hở.

Khấu Trọng không cần nghĩ ngợi, lướt người chạy trên mái ngói nghiêng nghiêng, lách người vào giữa ba tên địch đang đứng thành hình chữ phẩm, trường đao vung lên quét một vòng vào ba thanh trường kiếm. Những người theo Lý Mật đến tấn công phủ đại long đầu lần này toàn là thủ hạ tinh nhuệ được tuyển lựa kỹ càng, tên nào tên nấy đều thân thủ cao cường dũng mãnh, nhưng khi gặp phải Khấu Trọng còn dũng mãnh hơn thì lập tức nhuệ khí tiêu tán. Hai tên đầu tiên bị gã đánh trúng kiếm hự lên một tiếng, lảo đảo thoái lui mấy bước.

Khấu Trọng loại bỏ được sự uy hiếp của hai thanh kiếm, liền hứng khởi gầm lên một tiếng uy mãnh, kình lực gia tăng, toàn lực chém mạnh vào thanh kiếm cuối cùng.

Tên kia vội vung kiếm kháng cự, nhưng đao kình của đối phương đã đổ xuống như núi, rồi tiếp đó cảm thấy như rơi vào băng động, kêu lên một tiếng thảm thiết, bị Khấu Trọng đá cho một đá lăn xuống dưới

đất.

Khấu Trọng đang thầm hỏi tại sao mình lại trở nên lợi hại như vậy thì Từ Tử Lăng đã lướt qua cạnh gã, đánh bay một tên hắc y khác xuống đất.

Người này vốn đã bị Khấu Trọng bức cho huyết khí nhộn nhạo, lại bị đao khí thâm hàn xâm nhập huyệt mạnh khiến toàn thân khó chịu vô cùng, đột nhiên lại thấy một bóng người vọt tới trước mặt, tiếp đó là một luồng khí nóng bỏng như hỏa diệm kích thẳng vào ngực, cả người bay lên rồi rơi bịch xuống, không kịp kêu lên một tiếng đã táng mạng dương trường.

Tên còn lại vội vàng tung người nhảy lên một mái ngói khác, đồng thời ngửa mặt hú vang gọi đồng bọn tới cứu viện. Hai gã liếc mắt nhìn nhau, không dám tiếp tục đi trên chỗ cao mà nhảy xuống mặt đất, chạy ra phía Đông viên cách đó ba gian nhà về phía trái.

Chỉ cần vượt qua Đông viên, nhảy qua tường cao là có thể ra khỏi phủ đại long đầu.

Thủ hạ của Lý Mật rất có tổ chức, tập trung thành từng nhóm ba tới năm người lục soát khắp nơi, hễ nhìn thấy người nào không mặc hắc y là lập tức xuất thủ hạ sát, không chút lưu tình.

Ngược lại đám gia tướng của Trác Nhượng lại chỉ như một nắm cát khô, hơn nữa kẻ nào kẻ nấy đều chỉ muốn thoát khỏi vòng vây, vô tâm ứng chiến, tương quan lực lượng hai bên thế nào có lẽ không cần nghĩ cũng biết.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới chạy được hơn chục bước thì đã gặp một tổ hơn mười địch nhân, đang xông ra từ một căn nhà đang cháy.

Hai gã giật mình đánh thót, vội gia tăng tốc độ, trong nháy mắt đã kéo dài khoảng cách với địch nhân.

Khấu Trọng sợ đối phương dùng ám khí làm tổn thương Tố Tố, liền lùi lại phía sau chặn hậu, ba người lao như tên bắn ra phía Đông viên.

Phía trước lại có thêm một đám hắc y đại hán đang vây lấy hơn mười tên gia tướng Trác phủ ác đấu kịch liệt, Từ Tử Lăng vốn muốn nhảy lên mái nhà, nhưng lại thấy một thân người đẫm máu rơi từ trên đó xuống, liền nghiến răng, đề khí gia tăng tốc độ vận kình quét mạnh chân về phía hai đại hán đang quay lưng lại với gã.

Hai tên đại hán đều cảm thấy có kình khí bức tới, vội bỏ địch thủ, hồi kiếm chống đỡ.

Từ Tử Lăng gầm lên một tiếng, đoản kích va mạnh vào kiếm của tên bên phải, khiến cho hắn phải ngã nhào ra đất, tiếp đó lại biến đổi chiêu số, đoản kích thò ra rồi thụt vào như chớp, khi tên đại hán còn lại quơ kiếm đến thì kích đã đâm vào ngực hắn rồi.

Tên đại hán vừa ngã xuống, Từ Tử Lăng đã cõng Tố Tố xông vào giữa trận.

Khấu Trọng theo sát như bóng với hình, đại đao múa lên chặn đứng một thanh trường đao đâm tới sau lưng Từ Tử Lăng, sau đó hất tung một gã địch nhân khác ra khỏi vòng chiến.

Đám gia tướng Trác phủ đang khổ chiến thấy áp lực giảm bớt, liền vội vàng bỏ chạy tứ tán, tình thế hỗn loạn vô cùng.

Khấu Trọng quay mắt liếc nhìn phía sau, chỉ thấy hơn mười tên đại

hán hắc y vừa bị hai gã bỏ lại phía sau đã chạy gần tới nơi, vội kinh hãi nói: "Chạy mau!"

Từ Tử Lăng cũng biết sự thể nguy cấp, chỉ cần hai gã bị chặn lại, kết cụ táng mạng dương trường e rằng sẽ khó tránh khỏi. Chợt gã cảm nhận được thân thể Tố Tố đang run lên nhè nhẹ trên lưng mình, hào khí bất giác nổi lên cuồn cuộn. Chỉ thấy gã dậm mạnh mũi chân xuống đất, đoản kích trong tay hóa thành muôn vạn đạo hào quang sáng rực, khiến bốn tên địch nhân trước mặt phải hoảng hồn tháo lui, mở một con đường cho gã chạy ra. Hai gã liền thừa cơ chạy thẳng vào Đông viên.

Nhưng ở ngoài đó, tình thế càng hiểm ác vạn phần.

Lý Mật chắc chắn đã bố trí trọng binh, phòng ngừa Trác phủ có người thoát ra bên ngoài.

Chỉ thấy nhân ảnh trùng trùng, người chém ta giết, tiếng hò hét, tiếng kêu thảm, máu, thi thể la liệt khắp nơi làm cho tinh nguyệt trở nên ảm đạm vô quang.

Ba người tả xung hữu đột, đã mấy lần xông ra được tới mép tường nhưng đều bị địch nhân đẩy lui trở lại, không bao lâu thì cả Khấu Trọng lẫn Từ Tử Lăng đều trúng mấy vết thương nhẹ, ngay Tố Tố cũng bị mấy đao sướt qua làm rách mấy đường trên áo.

Cũng may là đám gia tướng trong phủ chạy ra đây cũng nhiều, mấy chục người cùng nhau liều mạng kiếm chế địch nhân, bằng không hai gã và Tố Tố đã sớm mất mạng từ lâu rồi.

Đối phương ít nhất đã đánh ngã thêm mười người phía Trác phủ nữa.

Hai gã đẩy lui thêm năm tên địch nhân, thì thấy ánh lửa phừng phừng chiếu tới, địch nhân đã hoàn toàn khống chế được cục diện, vây chặt hơn ba mươi người bên phía Trác Nhượng lại đồ sát, không còn hỗn loạn người chém ta giết như vừa rồi nữa.

Lúc này ba người bọn Khấu Trọng đã lui vào một đám cây rậm rạp ánh lửa không chiếu tới, cơ hồ địch nhân tạm thời đã bỏ quên bọn gã.

Dõi mắt nhìn về phía tây, phần lớn các phòng xá trong Trác phủ đã ngập chìm trong biển lửa, tiếng chém giết vẫn vang lên không ngớt.

Tố Tố khóc ròng nói: "Lão gia e rằng đã."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy đối phương đã sức cùng lực kiệt, không còn dũng khí cũng như sức lực để tiếp tục tiến lên nữa.

Khấu Trọng hỏi: "Tố tỷ có biết chỗ nào có thể ẩn nấp không?"

Tố Tố vừa bị một tiếng kêu thảm làm giật mình đến co người lại, nghe gã hỏi vậy thì ngây người ra giây lát rồi chỉ tay về phía ngọng giả sơn ở giữa hồ nước phía bắc Đông viên nói: "Mau đến chỗ đó!" Từ Tử Lăng không cần nghĩ ngợi, lập tức cõng nàng tung mình lao vút về phía hồ nước lớn cách đó chừng hơn chục trượng.

Khấu Trọng đi sát bên cạnh hai người hỏi: "Trong hồ có chỗ ẩn nấp sao?"

Tố Tố vội đáp: "Bên trong hòn giả sơn có một thủy trì nhỏ để nuôi cá, sau khi khô cạn biến thành một chiếc giếng nhỏ, vô cùng bí mật."

Hai gã cả mừng, vội cẩn thận quan sát, vận cong lắng nghe bốn

phương tám hướng, cúi người xuống tránh hai tốp địch nhân, rồi nhằm lúc không người chú ý, lướt qua mặt hồ, hạ thân xuống hòn giả sơn rộng hơi hai trượng.

Ba người chen chúc nấp vào trong một chiếc giếng nhỏ sâu chừng năm thước, rộng bộn thước, trừ phi có người chen vào giữa khe hở của giả sơn chui vào bên trong, bằng không thì khó mà có thể phát hiện được ba người.

Ba người cùng ngồi lặng nghe tiếng tim đối phương đập thình thịch, một hồi lâu sau thì mới dần ngưng lại, tiếng hò hét chém giết bên ngoài cũng lắng dần, rồi im hẳn.

Khấu Trọng thấp giọng hỏi: "Trác Nhượng chết rồi?"

Từ Tử Lăng đang định trả lời thì chợt thấy trên đầu mình có nước nhỏ xuống, thì ra là Tố Tố đang cúi đầu khóc rấm rức.

Tuy gã không nhìn thấy biểu tình trên mặt nàng, nhưng gã biết cảm giác nghẹn ngào của nàng vô cùng thống khổ, lòng cũng trầm xuống nói: "Đừng khóc nữa! năm xưa lão giao của tỷ lãnh binh khởi nghĩa, sớm đã phải liệu đến ngày này rồi. Thời thế hiện nay, không phải người giết ta thì tức ta giết người mà."

Khấu Trọng cũng khẽ vuốt vuốt bờ lưng thon của Tố Tố, ghé miệng vào sát tai nàng thì thầm khuyên nhủ: "Sau này bọn đệ sẽ chăm sóc cho tỷ tỷ thật tốt." Bên ngoài đột nhiên trở nên tịch mịch vô biên, ngay cả tiếng lửa nổ lép bép cũng hoàn toàn biến mất, chỉ có tiếng y phục phất gió phần phật thi hoảng vang lên, hiển nhiên là người của Lý Mật đang lục soát khắp nơi hòng tìm ra những kẻ còn lọt lưới.

Ba người biết đây là lúc sinh tử quan đầu, sợ hãi không dám thở mạnh. Bỗng chốc lại có người giơ cao đuốc lên chiếu về phía giả

sơn, nhưng đương nhiên không ai ngờ rằng bên trong hòn giả sơn giữa hồ lại có một miệng giếng nhỏ nữa.

Không biết bao lâu sau, đột nhiên một thanh âm nhu hòa dễ nghe vang lên bên bờ hồ: "Vẫn chưa tìm thấy hai tên tiểu tử đó ư?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhận ra đó là giọng nói của Lý Mật, trong lòng không ngừng kêu mẹ phù hộ.

Cũng may là đối phương cách xa hai gã tới bốn năm trượng, ba người lại nấp dưới giếng trong hòn giả sơn, bằng không tuyệt đối không thể giấu mình trước tay cao thủ danh chân thiên hạ này.

Giọng nói của Tổ Quân Ngạn vang lên: "Có người nhìn thấy chúng đến chỗ này, tên tiểu tử họ Từ còn cõng trên người ả tỳ nữ xinh đẹp Tố Tố, sau một trận hỗn loạn thì không biết bọn chúng đã chạy đi đâu mất tiêu."

Một giọng nam tử âm vang trầm ấm nói: "Chiếu lý thì bọn chúng vẫn còn ở trong phủ, nhưng tất cả các phòng ốc đều bị đốt cháy sạch, địa đạo cũng bị chúng ta bít kín, bọn chúng có thể ẩn nấp ở chỗ nào được nữa?"

Tiếng nói thánh thót của Trầm Lạc Nhạn vang lên: "Dù chúng có ra được bên ngoài cũng đừng hòng rời thành."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang thầm mắng chửi nàng là bà nương thối thì Lý Mật nhạt giọng nói: "Vô luận thế nào cũng không thể để hai tên tiểu tử này chạy thoát. Nếu không thể thu phục được thì dứt khoát một đao giết đi cho rồi, tránh để sau này có thêm phiền phức. Các ngươi đã hiểu cả chứa?"

Bọn Tổ Quân Ngạn đều gật đầu vâng dạ. Tiếng bước chân xa dần.

Ba người vừa thở phào một hơi nhẹ nhõm thì thanh âm của Trầm Lạc Nhạn lại cất lên: "Thế Tích, lòng muội có chút lo lắng không yên."

Ba người giờ mới biết nam nhân có giọng nói âm vang đó chính là đại tướng thứ ba của Lý Mật, Từ Thế Tích, cũng là tình lang của Trầm Lạc Nhạn. Chỉ nghe họ Từ nói: "Lạc Nhạn muội trước giờ luôn túc trí đa mưu, chuyện gì cũng chắc chắn, tại sao đột nhiên lại mất hết nhuệ khí như vậy."

Trầm Lạc Nhạn u uất thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: "Công lực của hai tên tiểu tử này dường như tiến bộ theo từng ngày, mỗi lúc lại lợi hại hơn. Ngay cả bọn hảo thủ như Bạch lão lục, Ta Hắc cũng bị bọn chúng tiễn về Tây Thiên, hơn nữa đều là nhất kích trí mạng, bị kình khí chấn vỡ kinh mạch mà chết. Nếu làn nầy chúng ta không thể bắt chúng lại, sau này nhất định sẽ thành đại họa."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe nàng ta nói mà hào khí bốc cao, giờ mới biết trong lòng địch nhân hai gã có cân lượng như vậy.

Từ Thế Tích cười lạnh nói: "Nếu không phải chúng ta dồn sự chú ý vào Trác Nhượng lão quỷ, làm sao để chúng có cơ hội sính cường như vậy chứ. Chuyện tìm bọn chúng cứ để huynh làm cho! dù hai tên tiểu tử đó có chạy tới chân trời góc biển huynh cũng có thể mang xương cốt chúng về đây cho muội xem chơi."

Bên ngoài trở nên tĩnh lặng.

Ba người không cưỡng nổi mệt mỏi, ôm nhau ngủ thiếp đi, cuối cùng cũng xem như đã hoàn thành dự định ngủ chung hồi tối.

Ba người lần lượt bị tuyết lạnh làm tỉnh giấc, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thần công đạo gia Trường Sinh Quyết hộ thể, tự nhiên có thể

đề kháng được hàn nhiệt. Còn Tố Tố cũng đã từng tập qua một chút võ công, lại mặc áo da ấm, bên ngoài còn có áo khoác, nên cũng có thể chịu được cái rét. Nhưng có điều từ thân thể Khấu Trọng đang ôm chặt sau lưng nàng không ngừng phát ra một cỗ hàn khí vô cùng kỳ dị, khiến cho nàng cảm thấy khó chịu phi thường. Còn ngực nàng đang áp sát vào lưng Từ Tử Lăng lại cảm thấy hết sức ấm áp. Thân thể nàng dường như bị phân ra thành hai nửa, một nửa lạnh như băng tuyết, một nửa lại nóng như trưa hè, khiến cho chính bản thân nàng cũng không hiểu mình đang khoái lại hay đang thống khổ nữa.

Từ Tử Lăng là người đầu tiên phát giác ra chuyện này, lập tức đoán ra là Khấu Trọng khi ngủ đã tự động vận khí hành công trong vô thức, liền thấp giọng nói: "Trọng thiếu gia ngươi còn không mau thu liễm nội khí."

Khấu Trọng vội làm theo lời gã. Đến lúc này Tố Tố mới cảm thấy dễ chịu được đôi chút.

Lúc này tuyết đã che lấp hết cả phía trên ba người. Hai gã thì đương nhiên là không có vấn đề gì, chân khí nội thể tự động vận hành ngưng hô hấp bằng mũi, chuyển sang trạng thái thai tức. Nhưng Tố Tố thì không có bản lĩnh này, thần trí bắt đầu trở nên mê muội và muốn ngủ, lẩm bẩm nói: "Ta mệt mởi lắm rồi!" Từ Tử Lăng đang định đội tuyết đứng dậy để Tố Tố hít thở chút không khí trong lành, thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ xa đi tới. Có kẻ lên tiếng nói: "Mau tháo nước hồ, nghe nói bọng chúng rất tinh thông thuật bế khí dưới nước, nói không chừng vẫn còn ẩn nấp dưới dáy hồ đó. Mau tìm kỹ xung quanh cho ta!"

Ba người nhận ra đó là thanh âm của Từ Thế Tích, nào dám cử động.

Hai gã nghe nhịp thở gấp dần của Tố Tố mà trong lòng nôn nóng

khôn tả, cứ tiếp tục như vậy thì chỉ cần tiếng hô hấp của nàng cũng đủ để đối phương phát hiện ra chỗ nấp của ba người, huống hồ nàng cũng có thể bị chết vì thiếu dưỡng khí nữa.

Tiếng gió nổi lên, hiển nhiên là đã có người lướt qua mặt hồ, bay về phía giả sơn.

Từ Tử Lăng ngồi đối diện với Tố Tố, tuy bị tuyết che mất, không nhìn thấy biểu tình trên mặt Tố Tố, nhưng dựa vào hơi thở gấp rút và gò ngực phập phồng đang ép sát vào ngực mình, gã cũng đoán được tình trạng của nàng đang hết sức nguy hiểm, nhưng vẫn cố nhịn vì hai gã. Trong lúc nguy cấp, chợt đầu óc gã trở nên sáng lạ thường, vội ghé sát miệng vào môi nàng, truyền chân khí qua.

Tố Tố khẽ run lên một chập, tiếp đó thì bình tĩnh trở lại, môi thơm bắt đầu ấm dần lại, lặng lẽ tiếp thụ luồng chân khí khiến toàn thân nàng dễ chịu thư thái lạ thường.

Ba người cảm thấy có người đi lại bên trên, chỉ biết cầu thần khấn phật đừng để đối phương giẫm chân lên người mình, bằng không nhất định sẽ phát hiện ra dị tình.

"Ùm ùm"

Có người đã tháo đập nước, làm nước hồ theo đó chảy ra ngoài.

Giọng nói của Trầm Lạc Nhạn cất lên: "Muội thấy có lẽ bọng chúng đã đào tẩu rồi. Hồ nước đã cạn, đâu thể ẩn nấp được ai nữa."

Từ Thế Tích xem ra cũng đồng ý với nàng, lạnh lùng nói: "Có lẽ bọn chúng còn ở trong thành. Chúng ta lập tức huy động nhân thủ, lục soát từng nhà một xem bọn chúng có thể chạy tới đâu?"

Bọn Trầm Lạc Nhạn đi khỏi hồi lâu, Khấu Trọng mới nhổm người dậy mừng rỡ nói: "Đi hết cả rồi!" Lúc này Từ Tử Lăng mới rời khỏi môi Tố Tố, đỡ nàng đứng dậy.

Nguyên lai trời đã sáng hẳn, dưới làn tuyết rơi thăm thẳm, Trác phủ biến thành một đống gạch vụn thê lương khôn tả.

Tố Tố phải bó gối cả đêm, hai chân tê rần, nếu không có Từ Tử Lăng đỡ vai thì e rằng khó mà đứng nổi, gã đưa mắt nhìn thấy gương mặt thanh tú của nàng thoáng ửng hồng, dường như không dám nhìn mặt gã vậy, thì lấy làm kỳ quái. Nhưng lại chợt nhớ tới vừa rồi hai môi kề sát, trong lòng bất giác cũng nảy sinh một thứ cảm giác hết sức vi diệu.

Khấu Trọng nảo chịu buông tha cho gã, chỉ thấy gã ghé sát miệng vào tai Tố Tố thì thầm: "Tỷ tỷ để tiểu Lăng hôn một cái vào miệng rồi, vậy để hắn lấy luôn tỷ có được không?" Tố Tố tức giận quát lên; "Không được nói bậy, tiểu Lăng là vì cứu ta nên mới làm thế! đâu thể nói như đệ được."

Khấu Trọng vỗ trán tự trách: "Mắng hay lắm! chút nữa thì đệ quên mất cái gì mà tẩu tẩu chết đuối thì phải đưa tay ra cứu, lần này thì tiểu Lăng hắn đưa.. hích hích... không có gì cả."

Tố Tố quay đầu lại, khẽ lướt môi hôn lên miệng Khấu Trọng một cái, nhẹ nhàng nói: "Vậy là công bình rồi nhé, không được cười tiểu Lăng nữa."

Khấu Trọng đang ngây người ra thì Từ Tử Lăng đã nói: "Đừng đùa nghịch nữa, hiện giờ chạy trốn quan trọng hơn, chúng ta phải làm sao đây?"

Lúc này nửa dưới của ba người vẫn còn ngập trong tuyết, chỉ có

phần trên là ló ra. Khấu Trọng vừa phủ những hạt tuyết dính trên mái tóc mềm mại của Tố Tố, vừa trầm ngâm nói: "Hiện giờ hi vọng của chúng ta đều nằm ở người tên Phối Phối đó. Có điều nếu cứ như vậy mà đi tìm người e rằng sẽ bại lộ hành tung mất. Huống hồ thành Huỳnh Dương lúc này đi được mười bước cũng khó nữa là. Theo ta thấy thì tốt nhất nên tìm một nơi nào đó trốn bà nó vài ngày, đợi cho sóng yên bể lặng, bọn Trầm bà nương nghĩ rằng chúng ta sớm đã chạy thật xa thì mới đi tìm Phối Phối nhờ ả nghĩ cách đưa chúng ta rời thành, như vậy mới là vạn vô nhất thất."

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Nhưng giờ có ai dám cho chúng ta trốn chứ?"

Tố Tố cũng run giọng hỏi: "Bọn chúng vừa nói sẽ lục soát từng nhà một, chi bằng chúng ta cứ lưu lại đây là được."

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Thời tiết lạnh như vậy ở đây không lạnh chết thì cũng đói chết hà! Tỷ tỷ có biết cái ổ chó của Trầm Lạc Nhạn ở chỗ nào không?"

Tố Tố kinh hãi thốt lên: "Đệ không phải muốn trốn trong nhà nàng ta đấy chứ?"

Khấu Trọng cười nói: "Có chỗ nào an toàn hơn chỗ đó nữa chứ? Bà nương này phụng mệnh Lý Mật truy bắt chúng ta, nhất định sẽ không có thời gian về nhà nghỉ ngơi. Chúng ta sẽ thừa cơ lẻn vào, đợi đến khi bà nương đó về nhà cũng tức là cuộc tìm kiếm đã bị ngưng lại, lúc đó thì chúng ta có thể đi tìm Phối Phối được rồi."

Từ Tử Lăng cũng gật đầu nói: "Chiếu ly thì Trầm bà nương sẽ không lục soát cái ổ chó của mình đâu, cách này đích thực rất hay."

Tố Tố vẫn chưa yên tâm, lo lắng nói: "Nhưng nhà đó vẫn còn những

người khác nữa mà." Khấu Trọng đắc ý nói: "Đều là kẻ hầu người hạ cả thôi, lẽ nào nàng ta lại sắp đặt trọng binh, coi khuê phòng của mình là chiến trường sao? Hà... nhưng nếu Từ Thế Tích đến thì đệ không dám chắc."

Cuối cùng Tố Tố cũng bị hai gã thuyết phục, nói ra vị trí phủ đệ của Trầm Lạc Nhạn.

Đợi đến tối, Khấu Trọng cõng Tố Tố trên lưng, cùng với Từ Tử Lăng triển khai Điểu Độ Thuật bay trên mái nhà, nhằm hướng phủ đệ của Trầm Lạc Nhạn thẳng tiến.

Chương 47: Đại ẩn vu thị

Nếu không phải Tố Tố đã từng theo Trác Kiều đến tìm Trầm Lạc Nhạn, cho dù có cầm địa chỉ của nàng trong tay, e rằng ba người cũng phải tốn không ít công phu mới tìm được nơi ở của mỹ nữ tâm lang thủ lạt này.

Phủ đệ của Trầm Lạc Nhạn tọa lạc ở khu dân cư phía đông thành, nhà cửa tầng tầng lớp lớp như vảy lân, tất cả mấy ngàn gian nhà, bao gồm cả hương cư của Trầm Lạc Nhạn đều nhất loạt dùng ngói mùa xanh, ngõ nhỏ nối tiếp ngõ to, hình thành nên hàng trăm đường đi chằng chịt như màng nhện, đường đi dưới đất đều được lát đá xanh, hình thức đại đồng tiểu dị.

Ba người đội tuyết đến đây như đi vào một tòa mê cung bí hiểm, khó mà nhận ra đường đi lối lại. Đặc biệt là vào lúc trời xâm xẩm tối này, người đi đường chỉ có thể dựa vào ánh sáng le lói của ngọn đèn nơi đầu phố, càng giống như đi vào một quỷ vực không lối về.

Nhưng cả ba đều cảm thấy vô cùng an toàn.

Ở một nơi như thế này, muốn đánh hay muốn chạy đều hết sức thuận tiện.

Khấu Trọng lách người vào một ngõ nhỏ, cười cười nói: "Trầm bà nương nhất định có rất nhiều cừu gia nên mới phải tới cái nơi làm người ta đầu váng mắt hoa này cư trú."

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy nhẹ người, vừa đi vừa vươn vai cho giãn gân cốt: "Lúc đầu nghe gã gian phu Từ Thế Tích của Trầm bà nương

nói sẽ lật tung từng nhà một tìm kiếm khiến ta giật mình đánh nhót, thì ra chỉ là nói cho sướng miệng mà thôi. Hắn tới đây thì ta chạy tới bên kia, làm sao mà đụng tới được võ lâm cao thủ như chúng ta chứ."

Tố Tố dường như vẫn còn sợ hãi: "Các đệ đừng đắc ý mà quên đi tình hình hiện tại. Người trong Huỳnh Dương thành đều rất ủng hộ quân Ngõa Cương, chỉ cần có người nhìn thấy chúng ta, nhất định sẽ báo cáo cho họ biết... ối!.."

Nàng chưa kịp nói hết lời đã bị Khấu Trọng cắp lấy eo, nhảy lên một mái nhà bên tay trái.

Từ Tử Lăng cũng cùng lúc nhảy lên theo, ba người vội nằm phục xuống, chăm chú nhìn vào trong ngõ trước mặt, nhưng chỉ thấy gió tuyết tung bay, không một bóng người.

Tố Tố ngạc nhiên nói: "Làm gì có người nào?"

Khấu Trọng thấp giọng đáp: "Cảm giác của đệ tuyết đối không thể sai. Kỳ lạ thật! Tại sao đệ không thấy bóng người, không nghe tiếng người mà vẫn cảm thấy nguy hiểm đang tới gần nhỉ?"

Từ Tử Lăng cũng gật đầu nói: "Ta cũng cảm thấy như vậy! nhìn kìa!" chỉ thấy một đội hơn mười thanh y võ sĩ đang từ trong ngõ đi ra, tới mỗi nhà đều gõ cửa hỏi han, không cần nói cũng biết là đang tìm kiếm hành tông của ba người.

Cả ba đều cảm thấy rùng mình khiếp sợ, tên Từ Thế Tích này là loại người nói được là làm được chứ chẳng phải hạng lơ mơ.

Khi toàn thành đều biết có ba kẻ đào phạm chạy trốn, thì chỉ e bọn gã khó mà nhấc chân nửa bộ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều là người lạ mặt, tướng mạo lại hết sức dễ nhận ra, muốn giấu diếm người khác quả thật còn khó hơn lên trời.

Đợi cho đội thanh y võ sĩ đi khỏi, ba người mới thầm kêu may mắn. Nếu không phải trời đang đổ tuyết to, Từ Thế Tích chỉ cần phải người thủ ở các cao điểm, sau đó phái nhân mã đi lùng sục từng nhà một, bọn họ e rằng mọc cánh cũng khó thoát khỏi Huỳnh Dương thành.

Có điều thời tiết hiện tại lạnh như băng đá, thị tuyến lại bị tuyết lớn cả trở, khó mà nhìn xa cho được nên thủ hạ của Từ Thế Tích cũng chỉ làm qua loa đại khái mà thôi.

Khấu Trọng nghiến răng kèn kẹt nói: "Từ trước tới giờ chúng ta chỉ có chịu đòn với bỏ trốn, còn chưa kịp hoàn thủ lần nào, thật là tổn uy phong của Dương Châu Song Long. Dù sao thì cũng còn một đường thoát cuối cùng ở Đại Thanh Viện, chi bằng ta với ngươi bất chấp tất cả, liều mạng phản kích đảo lộn mẹ nó cái Huỳnh Dương thành này lên để tiết mối hận này."

Tố Tố giờ đã như kinh cung chi điểu, sợ hãi nói: "Còn uy phong gì nữa? Các đệ có đấu được với bọn họ không mà đòi liều mạng?"

Tử Tử Lăng chỉ mỉm cười bình tĩnh, thấp giọng nói: "Muốn thành danh tự nhiên phải lập uy, có điều tốt nhất chúng ta nên tìm nơi ẩn trốn rồi mới thương lượng đại kế sau."

Khấu Trọng hưng phấn nói: "Tỷ tỷ lên đi!"

Khi Tố Tố phục xuống tấm lưng phẳng của Khấu Trọng, thì gã đã tung người lao vút lên không.

Đột nhiên nàng cảm thấy mình còn chưa nhận thức hết về hai gã đệ đệ này.

Nếu như đổi lại là người khác, nếu không phải sợ như con rùa rút đầu, thì cũng tìm thiên phương bách kế để đào thoát khỏi chốn hiểm nguy này, lấy đâu ra người giống như hai gã, rõ ràng đã biết thế lực địch nhân hơn mình gấp trăm gấp vạn mà vẫn có dũng khí đi làm cái chuyện "phản công" lấy trứng chọi đá đó chứ?

Hương cư của Trầm Lạc Nhạn nhìn từ bên ngoài vào thì không khác gì những nhà xung quanh, chỉ là phần cửa có coi trọng hơn chút đỉnh, không tróc ra từng mảng như những nhà lân cận. Nhưng bên trong lại là một thế giới hoàn toàn khác, chẳng những rộng rãi u nhã, hoa viên và nhà ở hòa thành một thể thống nhất, bố cục tinh vi, kiến trúc tinh kỳ đặc sắc vô cùng. Tòa trang viện lấy tên Lạc Nhạn Trang này lấy đại sảnh của nhà chính làm chủ, lấy đá và nước làm nền, lấy hành lang và giả sơn để làm bình phong phân cách, cao thấp khúc chiết, hư thực tương sinh.

Phía bắc thủy trì có một tiểu lâu nhỏ theo kiểu Hiết Sơn Đình, năm cột hai tầng, mái ngói vểnh cao, giống như đôi hồ điệp đang cất cánh muốn bay, trông đặc biệt phi thường, khuê các của Trầm Lạc Nhạn chính là ở đó.

Sau tiểu lâu là một dòng suối nhân tạo quanh co uốn khúc. Có hai chiếc cầu nhỏ bắc qua đó để nối liền tiểu lầu với khu hậu viện và phòng thất của người hầu kẻ hạ.

Lạc Nhạn Trang tuy không rộng nhưng lại có gò, có khe, có sơn, có thủy cảnh vật tự nhiên, vừa tinh diệu vừa cổ kính, có thể nói là tràn đầy thi vị.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhảy qua bức tường bao vào trong sân, nhất thời nhìn đến ngây cả người, không ngờ Trầm Lạc Nhạn lại biết hưởng thụ cuộc sống đến như vậy, trong lòng bất chợt nảy sinh cảm giác "đại ẩn vu thị".

Trong phút chốc Khấu Trọng đã tìm hiểu được trong trang chỉ có bốn ả tiểu tỳ, một đôi phu phụ bộc nhân, tất cả đều là người không biết võ công.

Ba người nấp vào trong một căn khách phòng xem ra đã lâu không có người ở, đặc biệt là từ đây có thể dễ dàng biết được mọi động tĩnh trong trang.

Ba người không hề khách khí, vào nhà bếp trộm trà về pha uống rồi nằm lăn ra ngủ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bị tiếng động lạ bên ngoài đánh thức thì trời đã sáng bạch.

Khấu Trọng nhẹ nhàng nhấc cánh tay ngọc của Tố Tố khỏi ngực mình, bước ra cửa sổ quan sát, thì ra là nam bộc duy nhất trong trang đang quét tuyết ngoài sân.

Từ Tử Lăng cũng đã xuống khỏi giường đứng bên cạnh gã, thấp giọng hỏi: "Tuyết đã ngưng rồi hả?"

Khấu Trọng vừa nhìn vừa nói: "Ngươi có đói không?"

Từ Tử Lăng gật đầu: "Đói muốn chết đi được!" Khấu Trọng thấp giọng nói: "Chúng ta tuyệt đối không thể trộm đồ ăn ở đây được, bằng không nhất định sẽ bị người ta phát giác. Để ta đi ra ngoài thu xếp một tí đồ ăn về đã!" Từ Tử Lăng nói: "Nhưng ra bên ngoài cũng rất nguy hiểm!"

Khấu Trọng cười cười nói: "Yên tâm đi! chỉ cần chúng ta không đi cả ba người sẽ không gây chú ý đâu, tiện thể ta cũng muốn nghe ngóng xem tình thình thế nào!"

Từ Tử Lăng biết gã nguỵ kế đa đoan, lại cũng đã nhịn đói cả đêm nên cũng không tiện phản đối, chỉ dặn dò: "Đi sớm về sớm!"

Khấu Trọng gật đầu đáp "Ừ" một tiếng, đoạn tung người bay ra cửa sổ phía sau.

Từ Tử Lăng nhàn rỗi vô sự, đang định ngồi xếp bằng đả tọa thì chợt nghe Tố Tố nằm trên giường nói mớ: "Lý đại ca! Lý đại ca!" Từ Tử Lăng cả kinh, vội bổ người lao lên giường, đưa tay bịt chặt miệng nàng lại.

Tố Tố giật mình tỉnh giấc, định thần lại, cặp mắt thanh tú lập tức lộ vẻ kinh hoảng. Lúc Từ Tử Lăng buông tay, nàng mới thở hổn hể nói nhỏ: "Có phải địch nhân tới không?"

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Không! chỉ là tỷ tỷ nói mớ, đệ sợ kinh động tới người đang quét tuyết ngoài kia thôi!" Tố Tố giờ mới yên tâm, thoáng đỏ mặt nói: "Ta nói mớ những gì vậy?"

Từ Tử Lăng than thầm trong dạ, mỉm cười nói: "Cũng không có gì! đệ cũng nghe không rõ lắm."

Tố Tố ngồi dậy, nhíu mày hỏi: "Tiểu Trọng đi đâu rồi?"

Từ Tử Lăng vừa mới nói ra, Tố Tố lại bắt đầu lo lắng.

Chợt có tiếng bước chân đi tới, hai người vội vàng thu dọn lại chăn gối, nấp người xuống dưới gầm giường.

Vừa mới trốn xong thì hai ả tỳ nữ bước vào quét dọn bụi bặm, sau đó thay chăn gối mới.

Một ả lên tiếng nói: "Tiểu thư đã đi tám ngày liền không về nhà, đêm hôm trước đại long đầu phủ còn bốc cháy nữa, hiện giờ truyền ngôn bay khắp thành, ta thật rất lo lắng cho tiểu thư!"

Từ Tử Lăng ở dưới giường thầm nhủ: "Đáng lo lắng là người khác chứ tuyệt đối không thể là Trầm bà nương."

Ả còn lại cười cười nói: "Tiểu Cúc ngươi thật lo lắng hão huyền. Hôm qua Mật công mới lãnh binh xuất thành đi đánh Lê Dương Thương, chuyện ở long đầu phủ là khó tránh khỏi, ai bảo Trác lão quỷ đó thà chết không chịu nhượng vị chứ, luận tài cán lão ta làm sao có thể là đối thủ của Mật công chứ?"

Tiểu Cúc ngạc nhiên nói: "Lan tỷ làm sao biết rõ như vậy?"

Tiểu Lan đắc ý nói: "Đương nhiên là có người nói cho ta biết rồi!"

Tiểu Cúc cười hì hì nói: "Nhất định là gã Lý Kiệt đó rồi! Hì! Tỷ và hắn đã ngủ với nhau chưa đó?"

Tiếp đó hai ả nô đùa chạy đuổi nhau một hồi rồi bỏ ra ngoài.

Hai người chui từ dưới gầm giường ra, Từ Tử Lăng thở phào một hơi nói: "Lý Mật đi rồi! những người ở đây thì đệ không sợ nữa!" Tố Tố ngồi xuống chiếc trường kỷ nói: "Bọn họ người đông thế mạnh, hai người bọn đệ chỉ có một đôi quyền đầu, lại phải phân thần chiếu cố cho tỷ nữa, tuyệt đối chớ nên sính cường đó!"

Từ Tử Lăng tràn đầy thần khí nói: "Không nên khinh thường hai đệ

đệ của tỷ như thế, hai năm nay bọn đệ không biết đã trải qua bao nhiêu chuyện, mỗi lần đều là tìm sống trong cái chết, công phu càng lúc càng khá hơn! Hi! Tỷ tỷ cứ ở đây nghỉ ngơi, đệ ra ngoài quan sát tình tình một lát!"

Tố Tố vội nắm lấy tay gã, thất thanh thốt: "Để người ta phát hiện thì sao?"

Từ Tử Lăng tự tin nói: "Từ nhỏ đệ đã thạo chuyện trộm gà bắt chó, làm sao mà thất thủ được cơ chứ? tục ngữ có câu, tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng, càng rõ tình hình nơi này thì chúng ta càng dễ ứng phó tình hình."

Tố Tố không biết làm sao, đành để gã đi ra ngoài.

Nàng đợi cả nửa canh giờ, buồn bực vô liêu, trong lòng bất giác nhớ tới những người trong Trác phủ, lệ châu lã chã tuôn rơi. Vừa hay lúc đó Từ Tử Lăng hưng phấn quay về, trong tay cầm một cuốn sổ sách nhỏ, đắc ý dương dương nói: "Toàn nhờ mấy trò học được ở chỗ Trần Lão Mưu mà đệ tìm được thứ bảo bối này trong mật các của Trầm bà nương đó."

Tố Tố thấy gã quay lại, nỗi buồn trong lòng đã bay đâu mất hết, tinh thần hưng phấn trở lại hỏi: "Ai là Trần Lão Mưu?"

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh nàng, trân trọng đặt cuốn sách lên đùi nói: "Trần Lão Mưu là người của Cự Kình Bang, chuyên trách huấn luyện bang đồ ăn trộm và thu thập tin tức tình báo để bán lấy tiền. Hi! Trọng thiếu gia về rồi!"

Tố Tố nhìn theo ánh mắt của gã, thấy Khấu Trọng đang ôm hai bọc lớn đi vào từ cửa trước, cười cười nói: "Một bao là y phục, một bao là mỹ thực, đại công cáo thành. Tuyệt nhất là đám tỳ bộc gia đình đề

đã quay về hậu viên cả rồi."

Từ Tử Lăng và Tố Tố đồng thanh hoan hô, Khấu Trọng vừa ăn uống nhồm nhoàm vừa nhướng mày nói: "Tên tiểu tử Từ Thế Tích đó suýt chút nữa thì đã lật ngược cả thành Huỳnh Dương này lên rồi, mỗi đầu phố đều có trạm gác, lính tuần phòng đi lại khắp nơi, ta thấy tình thế bất diệu, bèn đi từng nhà từng nhà một để trộm đồ, hơn nữa còn phân tán ra nhiều khu khác nhau, nhất định sẽ không bị nghi ngờ đâu."

Tố Tố nói: "Tiểu Lăng cũng vừa đi trộm đồ về!"

Từ Tử Lăng giờ mới sực nhớ tới cuốn sổ giấu trong người, lấy ra đưa cho Khấu Trọng nói: "Ngươi xem có giống danh sách các tay chân bộ hạ của Trầm Lạc Nhạn ở khắp nơi không, còn có ghi cả phân chi lớn nhỏ và sổ sách tiền nong nữa."

Khấu Trọng nhét nốt chiếc màn thêu vào miệng, cầm lên đọc lướt qua, hàm hồ nói: "Hà! để pháp nhân của ta coi xem nào! đảm bảo không thể giấu được điều gì! tên tiểu tử này tên gọi thật quái dị, cái gì mà Trần Tử Áp (con vịt chết họ Trần) còn có cả địa chỉ và cách liên lạc nữa, tháng trước vừa nhận hai trăm lượng bạc. Hì... thì ra tiền dễ kiếm như vậy!"

Tố Tố liếc mắt qua nhìn mỉm cười mắng yêu: "Người ta tên Trần Thủy Giáp, không phải Trần Tử Áp, sao lại đổi tên người ta bừa bãi như thế?"

Khấu Trọng hai mắt sáng rực lên nói: "Có bảo tối này trong tay, tiểu Lăng ngươi xem có thể đòi ở chỗ Trầm bà nương một khoản lớn không/"

Từ Tử Lăng hừ lạnh nói: "Nàng ta hại chúng ta thế này, lẽ nào có thể

dùng tiền để bồi thường?"

Tố Tố kinh hãi nói: "Nếu để thứ này rơi vào tay quan phủ, nhất định sẽ có rất nhiều người bị liên lụy."

Khấu Trọng cất cuốn sổ vào trong người, mỉm cười nói: "Chúng ta đâu thể làm lợi cho tên tiểu tử hoàng đế đó chứ, còn dùng nó làm gì, để sau này nghĩ cũng được."

Đoạn quay sang nói với Từ Tử Lăng: "Không biết kẻ nào đã họa hình chúng ta hết sức giống người thật, hiện giờ tôn dung của ba người chúng ta đã dán ở khắp các đầu phố, bây giờ chúng ta muốn đến Đại Thanh Viện tìm Phối Phối e rằng cũng rất nguy hiểm đó."

Từ Tử Lăng nói: "Vừa rồi ta có vào kho ở hậu viên xem xét, phát hiện hơn mười bọc dầu lớn, chỉ cần chúng ta tìm được nơi ở của tên tiểu tử Từ Thế Tích đó, cho một mồi lửa đốt sạch là xong... hừ lấy răng trả răng. Ta quên mất chưa nói cho ngươi biết một chuyện, Lý Mật đã đi đánh trận, không ở trong thành." Khấu Trọng bật cười nói: "Từ Thế Tích chỉ là con chó chạy loạn quanh cho Lý Mật mà thôi, hừ... dù sao Lý Mật cũng không ở đây, cứ đốt trụi cái ổ chó của hắn đi cũng được! à, mà cái ổ chó của Lý Mật ở đâu nhỉ?"

Thấy ánh mắt hai gã tập trung về phía mình, Tố Tố bĩu chiếc môi xinh lên, hừ nhẹ một tiếng nói: "Đừng mơ ta sẽ nói cho các đệ biết nhé, còn nói ở đây để lẩn trốn nửa, nếu làm náo động lên như thế thì ai chẳng biết chúng ta còn trong thành chứ? Huống hồ Bồ Sơn Công phủ cao thủ như mây, hai đệ đi đến đó gây chuyện chỉ có tống tử mà thôi!" Khấu Trọng cười cười nói: "Đây chính là điểm tinh diệu nhất, rõ ràng biết chúng ta còn ở trong thành nhưng lại không thể thấy người. Hơn nữa hiện giờ quân tình đang khẩn cấp, bọn Từ Thế Tích cũng không thể vì chúng ta mà không ra chiến trường. Vì thế chỉ cần chúng ta gây loạn một chút, đảm bảo sẽ khiến chúng phải tiến thoái

lưỡng nan, thất cơ lỡ vận."

Từ Tử Lăng cũng nói; "Chi bằng sau khi phóng hỏa, chúng ta dẫn dụ bọn chúng chạy ra khỏi thành, sau đó mới quay lại đón Tố Tố tỷ, như vậy thì càng vạn vô nhất thất."

Khấu Trọng chau mày nói: "Tường thành cao như vậy, ngươi nhảy qua được không?"

Từ Tử Lăng chán nản nói: "Không nhảy qua được!"

Tố Tố bật cười khúc khích, lườm hai gã một cái rồi mắng yêu: "Hai tên tiểu tử thích gây chuyện."

Khấu Trọng ghé mặt hôn lướt lên gò má bầu bĩnh của nàng, thở dài nói: "Cặp mắt của tỷ tỷ thật biết câu hồn nhiếp phách người ta!"

Tố Tố lộ vẻ hân hoan, nhưng sau đó lập tức trầm mặc không nói gì, không biết có phải đang nghĩ đến Lý Tịnh hay không.

Từ Tử Lăng chợt nói: "Tỷ tỷ có biết người nào phụ trách công sự trong thành không?"

Tố Tố nói: "Người phụ trách chân chính thì tỷ cũng không biết, nhưng trước giờ mọi chuyện trong thành đều do Từ Thế Tích quản, vì vậy có lẽ cũng là thủ hạ của y mà thôi."

Khấu Trọng giật mình nói: "Ta hiểu rồi, tiểu Lăng ngươi có phải muốn đi theo đường thủy đạo như hồi ở Dương Châu hay không?"

Tố Tố cả kinh nói: "Tình thình hiện nay sợ rằng không ai có thể giúp chúng ta đươc nữa, hơn nữa chỉ cần chúng ta mò đến Đại Thanh Viện, lập tức sẽ bị người khác nhận ra!"

Khấu Trọng nói: "Nhận ân huệ của loại người như Hương Ngọc Sơn sẽ không có kết quả tốt đâu. Tiểu Lăng ngươi nghĩ rất tuyệt, đêm nay chúng ta sẽ đến nhà Từ Thế Tích trộm đồ thử xem có may mắn không. Trần lão mưu có nói qua rồi, bất kỳ tòa thành nào cũng có sơ đồ kiến trúc, bằng không làm sao mà tiến hành cải tạo tu bổ được chứ?"

Tố Tố miễn cưỡng nói: "Thành kiến của hai đệ với Hương công tử sâu quá rồi!" Sau đó lại đem địa chỉ của Từ Thế Tích nói cho hai gã biết, sau đó lại mỉm cười nói: "Đệ muốn thử y phục tiểu Trọng mới mang về!"

Hai gã liền đi ra khỏi phòng.

Từ Tử Lăng đóng hai cánh cửa lại, kéo Khấu Trọng ra một bên nói: "Vừa rồi ta nghe thấy Tố Tố nói mớ gọi tên Lý đại ca! tỷ tỷ của chúng ta thật thê lương, đáng tiếc là chúng ta không thể nào giúp gì được."

Khấu Trọng cúi đầu không nói, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Chi bằng chúng ta đi Lạc Dương tìm Lý đại ca trước, nói hết tình hình của tỷ tỷ cho huynh ấy nghe, xem huynh ấy có an bài thế nào?"

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Như vậy Lý đại ca sẽ rất khó xử, càng làm cho tỷ tỷ đau khổ hơn mà thôi. Hơn nữa, tỷ tỷ dường như đã bị tên cẩu tạp chủng Vương Bá đó làm cho... một lúc thì nói sẽ bồi tiếp chúng ta, một lúc lại lên tiếng cho Hương Ngọc Sơn. Nếu như chúng ta dẫn tỷ ấy đi Lạc Dương, nói không chừng sẽ khéo quá hoá vụng đó."

Khấu Trọng trước giờ luôn ngụy kế đa đoan, nhưng đối với chuyện nam nữ này cũng hoàn toàn thúc thủ vô sách. Hai gã đang thở vắng than dài thì Tố Tố đã thay xong y phục mới bước ra, cả hai vội vàng

tận lục nịnh nọt, nói toàn những lời tốt đẹp.

Tố Tố tuy cười nói vui vẻ, nhưng giữa hai hàng lông mày dường như vẫn ẩn ước một chút u uất, khiến người ta cảm thấy nàng như đang miễn cưỡng cười nói mà thôi. Khấu Trọng cuối cùng cũng phải đầu hàng nói: "Có phải tỷ tỷ vẫn muốn chúng ta đi Đại Thanh Viện tìm Phối Phối?"

Tố Tố u uất nói: "Chuyện của hai đệ, tỷ tỷ có quản được không?"

Hai gã vội vàng thề thốt, đảm bảo sẽ làm đúng theo ý của nàng. Lúc này Tố Tố mới khôi phục lại vẻ tươi vui, cùng hai gã thương lượng tìm cách tránh khỏi tai mắt của Từ Thế Tích để tìm kiếm nữ nhân có tên gọi Phối Phối kia.

Khấu Trọng nghĩ ra một kế nói: "Chi bằng chúng ta đến tiệm tơ lụa mua một cuộn vải thượng đẳng, gửi tặng cho Phối Phối, rồi âm thầm theo dõi xem người nhận lễ vật là ai, như vậy thì có thể biết được người nào là Phối Phối rồi!"

Tố Tố chau mày nói: "Nếu người bán tơ lụa nhận ra chúng ta là khâm phạm của quân Ngoã Cương thì không phải đã làm liên lụy đến Phối Phối hay sao?"

Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Trên đời này luôn có những người không quan tâm hoặc hoàn toàn không biết đến chuyện bên ngoài xảy ray. Vừa rồi khi đệ đi trộm y phục cho tỷ, có gặp phải một lão chủ tiệm đã bảy tám chục tuổi, chân chậm mắt mờ, tất cả việc buôn bán đều dựa vào hai tên giúp việc cả. Chỉ cần chúng ta tìm lúc lão ở trong tiệm một mình là có thể thực hiện đại kế rồi."

Tố Tố vui mừng hỏi: "Vậy thì để ta giả làm tiểu tỳ của Phối Phối, tiểu tỳ đi mua đồ cho tiểu thư, như vậy thì càng vạn vô nhất thất hơn

nữa."

Khấu Trọng thấy nàng đã khôi phục sinh khí, cười cười nói: "Nhưng tỷ tỷ tuyệt đối không nên mặc bộ y phục mới này đi tới đó đâu nhé!" Tố Tố sực nhớ bộ y phục mình đang mặc trên người chính là đồ Khấu Trọng ăn trộm từ tiềm đó, bật cười quay vào phòng trong thay bộ đồ khác.

Hai gã nhìn nhau cười khổ.

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Hi vọng tỷ tỷ không nhìn trúng tên Hương Ngọc Sơn đó! ngươi có thấy lúc chúng ta đồng ý đi tìm Phối Phối, tỷ ấy như biến đổi thành một con người khác không?"

Khấu Trọng tự tin nói: "Hương tiểu tử đó có gì đáng để tỷ tỷ của chúng ta để ý chứ? Theo ta thấy thì là do tỷ ấy thấy chúng ta không mạo hiểm đi đến phủ Từ Thế Tích trộm đồ phóng hỏa, lại chịu nghe theo ý kiến của mình nên mới vui mừng như vậy mà thôi!"

Chẳng bao lâu sau thì Tố Tố đã thay bộ y phục khác, cùng hai gã lẻn ra khỏi Lạc Nhạn Trang. Ba người nép mình tránh khỏi mấy đội tuần binh, đến trước cửa căn tiệm y phục mà Khấu Trọng nói.

Tố Tố y kế bước vào tiệm hỏi mua đồ, còn hai gã thì nấp vào một góc kín giám thị đồng thời bảo vệ cho nàng.

Trời lại đổ tuyết lớn, đường phố vắng tanh, im lặng và bình yên như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Nhưng Từ Tử Lăng thì hiểu được nội bộ quân Ngõa Cương đang vì việc Trác Nhượng bị giết mà có sự xáo trộng nghiêm trọng.

Chuyện này có thể suy đoán ra được, bởi dù sao Trác Nhượng cũng

là người sáng lập ra quân Ngõa Cương, vô luận Lý Mật có được lòng người thế nào đi chăng nữa, nhưng thủy chung cũng không thể trong chốc lát thu phục được tất cả thế lực đã thâm căn cố đế của Trác Nhượng ở trong lòng nghĩa quân, có một bộ phận tướng sĩ nảy sinh dị tâm cũng là chuyện hết sức bình thường.

Khấu Trọng lúc này đang nghĩ tới Lý Mật, nhớ tới lời Trác Nhượng nói khi còn sống, bảo vì y không đủ lòng độc tàn nhẫn như Lý Mật nên mới đấu không lại họ Lý. Lẽ nào điều kiện để tranh bá thiên hạ là phải tâm lang thủ lạt hay sao? Khấu Trọng nghĩ đến xuất thần thì Từ Tử Lăng bất chợt thấp giọng thốt lên: "Hỏng rồi!"

Khấu Trọng cả kinh, vội cảnh giác liếc nhìn ra phố, lập tức bị hai nữ tử thu hút, một người chính là nữ nhân phong tư trác việt Trầm Lạc Nhạn, nhưng ánh mắt của gã lập tức bị nữ tử đi bên cạnh nàng ta hút hồn.

Nữ tử này mới thoạt thì có vẻ không đẹp lắm, nguyên nhân có lẽ là do đường nét của nàng có chút cương cứng, nhưng làn da thì trắng như tuyết lại ửng lên sắc hồng khoẻ mạnh, khí chất cao quý nhã nhặn, cặp đùi dài và thon nhỏ, hàm răng trắng muốt như ngọc, tất cả những thứ đó kết hợp lại với nhau tạo nên một vẻ đẹp hoàn mỹ, tuyệt đối không hề thua sút Trầm Lạc Nhạn, hơn nữa nàng ta còn có một khí chất hết sức đặc biệt nữa.

Hai nữ nhân đều có binh lính tùy tùng đi theo, thả bộ dọc theo con phố dài, Trầm Lạc Nhạn đi trước chỉ chỉ trỏ trỏ, cười cười nói nói, dường như là đang phụ trách công việc đón tiếp.

Chỉ cần đi thêm mười bước nữa là bọn người Trầm Lạc Nhạn sẽ đến trước cửa căn tiệm mà Tố Tố đang mua hàng.

Hai gã cùng lúc nắm chặt binh khí, run run nhìn địch nhân từng bước

đi tới vị trí có thể nhìn thấy Tố Tố.

Chính vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, mỹ nữ dáng vẻ cao lớn mạnh khoẻ kia đột nhiên dừng bước, thần sắc dửng dưng nới với Trầm Lạc Nhạn hai ba câu gì đó, sau đó cất bước vào tiệm bán đồ bên cạnh tiệm vải. Trầm Lạc Nhạn cũng hân hoan bước vào theo.

Hơn mười gã tùy tùng chia làm hai nhóm, một nhóm đi vào theo, số còn lại đứng bên ngoài cảnh giới, dáng vẻ như đang bảo giá hộ tiêu cho nhân vật quan trọng vậy.

Tố Tố lúc này mới chạy ra bên ngoài, thấy cửa tiệm bên cạnh có nhiều đại hán mặc võ phục đứng cảnh giới thì giật mình sợ hãi, vội vàng cúi mặt chạy ù qua đường vào trong ngõ hẹp có hai gã Khấu, Tử đang đợi sẵn.

Cũng may đám đại hán kia không hề để ý tới nàng. Tố Tố thoát khỏi thị tuyến của chúng, hội hợp với hai gã, mới tái mét mặt mày nói: "Sợ chết đi được!" Hai gã cũng lo lắng kéo nàng vào sâu trong ngõ. Khấu Trọng thấp giọng nói: "Có thành công không?"

Tố Tố khẽ gật đầu: "Không vấn đề gì, có điều ông chủ kia nói bây giờ trời đã tối rồi, sáng sớm mai mới giao hàng được."

Từ Tử Lăng than thở: "Như vậy thì hỏng bét. Các cô nương ở thanh lâu đều ngủ ngày thức đêm, nếu như để người khác ra nhận thay, không phải chúng ta đã tốn công rồi hay sao?"

Tố Tố đắc ý nói: "Yên tâm đi! ta đã nói rõ giờ Thân ngày mai mới giao hàng! ông chủ đã đáp ứng rồi!"

Hai gã không biết nói gì hơn, đành phải dẫn Tố Tố trở về "nhà".

Chương 48: Ảnh tử thích khách

Sau khi về đến Lạc Nhạn Trang, ba người đều có cảm giác như vừa trở về từ cõi chết, nhưng lại nghĩ đến ngày mai sẽ có thể gặp được Phối Phối, không còn hoang mang không biết làm thế nào ra khỏi thành như trước, tâm tình lại vui trở lại. Hai gã cười hì hì hà hà kể cho Tố Tố nghe những chuyện gặp phải trong hai năm nay. Người nghe thì chăm chú, kẻ nói thì càng lúc càng hưng phấn, chẳng mấy chốc mà trời đã tối. Đèn đuốc trong Trầm phủ đều được đốt lên, tiền viện hậu viện sáng rực như ban ngày.

Ba người ăn nốt chỗ thức ăn còn sót lại buổi sáng, Khấu Trọng dựa lưng vào ghế khoan khoái nói: "Tỷ tỷ thật thích sạch sẽ, trong ngoài đều quét dọn cả, đổi lại là bọn đệ thì còn lâu mới làm thế này."

Tố Tố hoang mang nói: "Người ta đâu có nhàn rỗi như vậy chứ, là sáng nay có người đến quét dọn đó!"

Khấu Trọng vội bật người dậy, thất thanh nói: "Hỏng rồi!"

Từ Tử Lăng và Tố Tố đều ngạc nhiên nhìn gã.

Khấu Trọng nói: "Tối qua chúng ta đến đây, khắp phòng còn đầy bụi đất, hiển nhiên là đã lâu không có người ở. Bây giờ đột nhiên lại có người đến quét dọn, chắc chắn là sắp có khách nhân đến ở đây rồi."

Từ Tử Lăng thầm mắng bản thân sơ suất, nhảy dựng lên nói: "Nhất định là Trầm bà nương muốn khoản đãi mỹ nữ vừa rồi. Chẳng trách mà đèn đuốc lại sáng rực lên như vậy! nhanh! chúng ta mua thu dọn

đồ đạc!"

Ba người đang vội vội vàng vàng dọn dẹp thì phía tiền viện ẩn ước vang lên tiếng ngựa hí. Trầm Lạc Nhạn và khách nhân đã trở về. Bọn họ vào dám chậm trễ, thừa cơ Trầm Lạc Nhạn đang ở tiền viện, nhanh chóng nấp vào một căn phòng chứa củi. Một lát sau, quả nhiên thấy có người đi vào khách xá, thỉnh thoảng còn truyền lại tiếng người nói chuyện và đi lại. Cả bốn căn phòng trong khách xá đều sáng đèn.

Ba người không còn thấy an toàn như trước, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng luân lưu giám thị bên ngoài. Lúc này tuyết đã ngưng rơi, khách nhân hiển nhiên cũng đã an giấc, không còn ồn ào náo nhiệt như trước nữa. Khấu Trọng đang ngó ra cửa sổ quan sát tình hình bên ngoài, đột nhiên vẫy tay ra hiệu. Từ Tử Lăng và Tố Tố vội chạy tới đứng cạnh gã, cả ba cùng nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy Trầm Lạc Nhạn và nữ tử dáng người khoẻ mạnh, cùng kề vai bước ra ngoài tiểu hoa viên. Trầm Lạc Nhạn đưa tay giới thiệu: "Lạc Nhạn thích nhất là nhìn cây quả trĩu trịt, vì vậy mới trồng rất nhiều cây ăn trái."

Nữ tử kia tán thưởng: "Nhạn tỷ thật có tâm tư, ai ngờ được trong ngõ sâu này lại có nhân gian thắng địa như vậy chứ?"

Trầm Lạc Nhạn khiêm cung nói: "Ngọc Trí chớ cười ta, Hoè Viên của Tống Gia được liệt vào thiên hạ thập đại thắng cảnh, cái ổ nhỏ này của Lạc Nhạn làm sao so sánh được chứ."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giật mình kinh hãi, giờ mới biết nữ tử có phong thái đặc biệt này là người của Tống phiệt, chỉ không biết quan hệ của nàng ta với Tố Sư Đạo là thế nào? Hai nữ nhân dừng bước, đứng nhìn ngắm những đụn tuyết đóng trên cành cây.

Tống Ngọc Trí mỉm cười nói: "Lần này Ngọc Trí đến đây thăm viếng,

với tài trsi của Nhạn tỷ, hẳn cũng đoán ra được một hai phần chứ?"

Trầm Lạc Nhạn trầm ngâm nói: "Không biết có phải liên quan đến những lời bịa đặt của Vũ Văn Hóa Cập trước mặt hôn quân kia không?"

Tống Ngọc Trí cười nói: "Sớm biết không giấu được Nhạn tỷ mà, có điều đây chỉ là một trong các nguyên nhân thôi."

Trầm Lạc Nhạn tự nhiên như không nói: "Một nguyên nhân khác, có lẽ là liên quan đến Đỗ Phục Uy, nghe nói sau khi y chiếm được Lịch Dương đã cắt đoạn giao thông thủy đạo Trường Giang, tuỳ tiện cướp bóc thuyền bè đi lại, không nể mặt bất kỳ ai, theo tin tức chúng tôi biết được, gần đây bọn chúng đã kéo đi ba chiếc thuyền muối của các vị! có phải chuyện này là sự thật hay không?"

Tống Ngọc Trí hờ hững nói: "Tin tức của Nhạn tỷ thật linh thông, chẳng trách tỷ được Mật công tin dùng như vậy!"

Trầm Lạc Nhạn lắc đầu than: "Muội thật không biết trong đầu Đỗ Phục Uy là cái gì, lúc này đại quân của Dương Quảng đang ùn ùn tiến vào Giang Đông, y còn dám công nhiên đối địch với quỷ phiệt, lẽ nào y đã chán sống rồi chăng?"

Hai gã Khấu Tử giật mình sực tỉnh. Trường Giang diêm vận là sinh mạng của Tống phiệt, Đỗ Phục Uy chặn đường cướp thuyền như vậy đã gây uy hiếp rất lớn lên uy vọng và sinh kế của Tống phiệt, vì vậy nên họ mới phái Tống Ngọc Trí đến đây, hi vọng có thể liên kết với Lý Mật, hòng lợi dụng thế liên thủ nam bắc, hợp kích Đỗ Phục Uy ở Lịch Dương, tiêu diệt quân Giang Hoài do y và Phụ Công Hựu cầm đầu. Có điều, hiện giờ quân Ngoã Cương vừa xảy ra tranh chấp nội bộ, lại phải lo ứng phó với phản kích của Tùy quân, chỉ sợ Lý Mật không rảnh rỗi để lo đến phía Đỗ Phục Uy.

Tống Ngọc Trí mỉm cười nói: "Tên Đỗ Phục Uy đó cũng thật quá đáng, chúng tôi đã ba lần bốn lượt giao thiệp với hai người Đỗ, Phụ nhưng đều không có kết quả. Gia phụ vô cùng tức giận nên mới quyết định bất chấp tất cả để giáo huấn cho tên Đỗ Phục Uy này một trận, nhưng vì không biết ý Mật công thế nào nên mới phái Ngọc Trí tới đây để hỏi ý kiến."

Trầm Lạc Nhạn thở dài nói: "Ngọc Trí cũng biết chúng tôi và quân Giang Hoài trước giờ luôn kiêng dè lẫn nhau..?"

Tống Ngọc Trí ngắt lời nàng nói: "Gần đây chúng tôi biết được tin tức sau khi quân Giang Hoài chiếm được Lịch Dương liền án binh bất động, chỉ không ngừng củng cố những vùng đất đã chiếm được, quả thực dụng tâm khó lường, Nhạn tỷ không biết có nghe được tin này hay chưa?"

Trầm Lạc Nhạn nói: "Ngọc Trí có phải muốn nói Đỗ Phục Uy hi vọng Dương Quảng sẽ tạm thời ngưng đối phó với y để toàn lực đối phó với chúng tôi?"

Tống Ngọc Trí nhạt giọng nói: "Nếu chỉ như vậy, e rằng còn chưa thể khiến Dương Quảng toàn lực đối phó các vị."

Tới đây thì nàng trực tiếp chuyển chủ đề câu chuyện: "Không biết Nhạn tỷ có nghe tới một người Thiết Lặc tên là Khúc Ngạo?"

Trầm Lạc Nhạn ngạc nhiên nói: "Ngọc Trí muốn nói tới Đại Khôi Khúc Ngạo hoành hành khắp vùng Tây Cương? Người này danh vọng chỉ e không kém Võ Tôn Tất Huyền của người Đột Quyết là mấy, e rằng Đỗ Phục Uy cũng không thể thỉnh động được, không biết tại sao đột nhiên Ngọc Trí lại nhắc đến y vậy?"

Tống Ngọc Trí nghiêm mặt nói: "Thế sự vô lường, lúc này lúc khác, người Thiết Lặc trước giờ luôn đối đầu với người Đột Quyết, thấy ảnh hưởng của người Đột Quyết ngày càng lan rộng ở Trung Nguyên, nên cũng nảy sinh dã tâm. Khúc Ngạo chính là phụng mệnh của Thiết Lặc Vương, đến Trung Nguyên để liên kết với những thế lực mới nổi lên, hi vọng có thể ngoáy vũng nước đục, chiếm chút lợi ích."

Trầm Lạc Nhạn chau mày: "Khúc Ngạo đã để ý đến Đỗ Phục Uy?"

Tống Ngọc Trí thong dong nói: "Không chỉ có vậy, bọn họ còn mật mưu ám sát Mật công. Nếu như sự thành, Dương Quảng nhất định sẽ nhân cơ hội quân Ngoã Cương đang rối loạn, toàn lực tấn công. Lúc đó Đỗ Phục Uy có thể thừa thế thu nạp tàn binh bại tướng của quân Ngoã Cương, đồng thời phát triển thế lực về miền bắc. Nhạn tỷ cũng biết rằng chỉ cần quân Ngoã Cương còn tồn tại, Đỗ Phục Uy còn khó thể phát triển về phía bắc." Chỉ nhìn thần sắc của Trầm Lạc Nhạn, bọn Khấu Trọng cũng biết tên Khúc Ngạo này không phải hạng tầm thường.

Lúc này chợt có người chạy tới báo cáo Từ Thế Tích đã tới, hai nữ nhân liền quay người bước ra tiền viện. Khấu Trọng dõi mắt nhìn theo bóng hai nữ nhân khuất dần sau những tán cây phủ tuyết, thở hắt ra một hơi nói: "Chi bằng chúng ta đổi nghề làm thích khách cho rồi. Nghề này bây giờ đúng là phát tài lớn, ít nhất cũng sạch sẽ gọn gàng, không phiền phức như nghề ăn trộm của chúng ta hiện nay."

Từ Tử Lăng nhớ lại cuốn sổ bí mật của Trầm Lạc Nhạn, lo lắng nói: "Nếu Trầm bà nương phát hiện mất cuốn sổ không phải sẽ hỏng bét hay sao? lúc ấy chúng ta dừng hòng ra khỏi thành Huỳnh Dương!"

Khấu Trọng nói: "Có lẽ cũng không nên vì cái thứ quái quỷ đó mà mạo hiểm! Hà! Nhưng chắc gì bà nương đó đã đoán ra là chúng ta

làm!"

Từ Tử Lăng nghĩ cũng phải, cười cười nói: "Cái này gọi là có tật giật mình đó!"

Tố Tó lại càng lo lắng không yên: "Chi bằng chúng ta lén đem cuốn sổ trả về chỗ cũ! hiện giờ việc khẩn yếu trước mắt là phải thoát rả khỏi thành, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện!"

Lúc đầu Từ Tử Lăng trộm cuốn sổ này về cũng chỉ là do muốn chơi đùa và trả thù Trầm Lạc Nhạn, thực chất không hề có ý định lợi dụng nó để được lợi gì từ nàng ta cả. Hơn nữa, hiện giờ Trầm Lạc Nhạn và Từ Thế Tích đều ở trong đại đường ở tiền viện, Từ Tử Lăng lại thong đường thuộc lối, muốn đem cuốn sổ này về chỗ cũ cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Khấu Trọng nói: "Tỷ tỷ có lệnh, chúng đệ tự nhiên phải tuân theo!"

Tố Tố lúc này mâu thuẫn phi thường, do dự nói: "Hiện giờ có nhiều người như vậy, các đệ đi đi lại lại, nói không chừng sẽ bị người ta phát hiện ra mất!"

Từ Tử Lăng cũng không tự tin vào bản thân mình: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Cái này gọi là hữu tâm toàn vô tâm, người nhiều có cái hay của người nhiều, như vậy càng dễ khuấy nước mò cá. Tố tỷ cứ ở lại chỗ này, bọn đệ sẽ trở về trong chốc lát!"

Hai gã lách ra khỏi phòng củi, nấp sau các gốc cây, nhanh chóng tiến về khuê phòng của Trầm Lạc Nhạn. Cả hai cùng vận thể nội chân khí lên đến cực hạn, trong sát na đã nâng sự linh hoạt của cảm quan elen tới cảnh giới tối cao. Không chỉ tai mắt mũi trở nên linh mẫn hơn

trước gấp bội, hiếm có nhất là bọn gã có cả một cảm giác đặc biệt, dường như đã vượt qua cả ngưỡng cửa của cảm quan. Đây chính là chỗ cao thâm của Trường Sinh Quyết, nó đã vượt quá cả phạm trù võ học. Không chỉ tận dụng được một bảo khố vô cùng vô tận trong nội thể mà Dịch Kiếm Đại Sư Phó Dịch Lâm đã nói, còn đạt được tới cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất mà bất cứ người luyện võ nào cũng theo đuổi.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều là những kẻ có thiên tư hơn người, nhờ cơ duyên hảo hợp mà luyện thành Trường Sinh Quyết, đột phá cực hạn của võ học thượng thừa, đạt tới cảnh giới Chân Như mà chỉ có hạng cao thủ như Tất Huyền, Ninh Đạo Kỷ mới hiểu được. Chính vì vậy mà chỉ trong hai năm ngắn ngủi, hai gã đã luyện thành tâm pháp nội công hết sức độc đáo, giúp đỡ hai gã nhiều lần thoát hiểm. Giống như lúc này, dù xung quanh cao thủ như mây, nhưng với cảm quan siêu việt của mình, hai gã dường như có thể "ngửi" được nguy hiểm mà tránh né địch nhân một cách hết sức tự nhiên, không hề làm kinh động đến các cao thủ không ngừng tuần sát trong trang viện. Nhưng lúc này hai gã đương nhiên không thể hiểu được điều đó, chỉ nghĩ rằng tại khí công của mình cao siêu, nên mới không bị ai phát hiện.

Trong chốt lát, hai gã đã vượt qua hậu viên, từ khác xá nhảy vào hoa viên lớn có hương các của Trầm Lạc Nhạn. Bọn gã nằm phục xuống bãi cỏ, tập trung thính lực nghe ngóng tình hình, lập tức khẳng định được trong lầu không có người. Vì trong lầu không có tiếng thở, chỉ có ánh đèn lờ mờ ở tầng dưới.

Từ Tử Lăng nói: "Ta lên lầu trả lại cuốn sổ, ngươi ở dưới này cảnh giới."

Khấu Trọng gật đầu đáp ứng, Từ Tử Lăng cẩn thận quan sát lại một lượt, thấy xung quanh không có ai mới tung mình nhảy ra, chạy

thẳng đến trước tiểu lầu động tác nhanh như loài quỷ mị, rồi đẩy cửa bước vào. Quả nhiên như sở liệu của hai gã, bên trong không có ai, dưới ánh đèn mờ mờ, căn phòng ẩn ước một sự yên tịnh quá mức bình thường. Từ Tử Lăng nào dám chần chừ, vội vàng tung mình chạy lên lầu. Lúc này trong lòng gã trống rỗng, không nghĩ không ngợi. Đây không phải là cảnh giới cố ý mà đạt được, mà nó sản sinh hết sức tự nhiên. Vừa đặt chân lên cầu thang lên căn phòng nhỏ của Trầm Lạc Nhạn, thì một cảm giác không thể hình dung hiện ra trong đầu gã. Gã không thể nào nói ra được cảm giác hiện thời của mình, chỉ biết là cảm thấy rất khó chịu, tựa hồ như ó một áp lực rất lớn đang đè nặng, ảnh hưởng đến cảnh giới tinh thần thủy trung chi nguyệt của gã vậy.

Tinh thần Từ Tử Lăng tập trung đến cực hạn, chân khí trào dâng trong các kinh mạch, không hề do dự nắm chặt lấy đảon kích. Cả căn phòng lập tức sáng rực lên. Đó không phải là vì có người đã đốt đèn, mà do chân khí trong thể nội Từ Tử Lăng chuyển vận không ngừng, mục lực tự nhiên tăng cường, giờ đây ngay cả hạt bụi còn sót lại dưới đất cũng không thoát khỏi cặp mắt sắc bén của gã. Từ Tử Lăng chưa từng đạt tới cảnh giớ như vậy bao giờ.

Trước đây, gã đã từng nhiều lần vận công để làm cảm quan thêm linh mẫn, nhưng chưa lần nào được hiệu quả như lần này. Đây không chỉ vì gã đang ở trong một tâm cảnh cực tịnh, mà chủ yếu là vì gã cảm nhận được nguy cơ cực lớn đang chờ đợi mình. Điều đáng sợ nhất là cảm giác nguy hiểm ấy thoắt ẩn thoắt hiện, giống như bây giờ gã không cảm nhận được bất kỳ điều gì không thỏa đáng vậy. Từ Tử Lăng quét mắt một vòng, dường như đã tìm được một đầu mối gì đó, ánh mắt tập trung quan sát các dấu vết trên mặt đất. Gã lập tức giật mình kinh hãi.

Thì ra trên mặt đất có hai hạt bụi nhỏ, nhỏ đến khó có thể phát hiện ra, dường như có người dùng mũi chân điểm qua. Dấu vết kéo dài từ

trong khuê phòng của Trầm Lạc Nhạn ra đến tận cầu thang. Nghĩ tới đây, một đạo hắc ảnh chợt từ trong nội thất lao vọt ra.

Từ Tử Lăng không phải chưa từng thấy trận trượng này bao giờ, nhưng cũng chưa từng bao giờ nghĩ tới trên thế gian lại có thứ võ công đáng sợ như vậy. Gã vừa cảm giác được mình bị tập kích thì cả người đã rơi vào một luồng xoáy kinh lực không thể nào kháng cự. Đó như là hàng trăm hàng ngàn cỗ lực đạo cùng lúc giày vò gã, một phần kéo gã về phía trước, một phần ép từ trên xuống, lại có mấy cỗ lực đạo kéo ngang kéo dọc. Giống như bị rơi vào một dòng nước xoáy khổng lồ giữa biển lớn đang cuồng nộ, khiến gã không thể tự chủ được bản thân.

Cũng may Từ Tử Lăng đã cảnh giác trước, bằng không chỉ sợ gã sớm đã chẳng thể đứng vững được rồi. Gã chẳng hề nghĩ ngợi, đoản kích trong tay ngưng tụ toàn thân công lực, phủ người tọa mã, cùng lúc quay mặt lại nhìn người kia. Nhất thời gã chỉ nhận ra đó là một bóng đen.

Một ánh kiếm đang lớn dần lên trước mặt gã. Một luồng kiếm khí mạnh mẽ vô tỉ thông qua trường kiếm đẩy tới, khiến cho hô hấp của gã cơ hồ như bị đình đốn, toàn thân như bị đao cắt.

Từ lúc Từ Tử Lăng lên đến đây và phát giác có điều dị dạng đến lúc gã bị địch nhân ám toán, chỉ chưa đầy hai cái nháy mắt, nhưng đã khiến Từ Tử Lăng rơi vào hiểm cảnh mà gã chưa từng gặp phải. Mắt thấy đoản kích của mình đã chặn đứng binh khí của địch nhân, bất ngờ trường kiếm của đối phương đột nhiên biến hóa, đoản kích lập tức đánh vào khoảng không. Cảm giác dùng sai lực đạo, có sức mạnh mà không thể thi triển khiến cho Từ Tử Lăng khó chịu đến độ suýt chút nữa là thổ huyết. Trước mắt hoàn toàn không có bóng người.

Cũng may là cảm giác của gã cho gã biết đối phương đã sử dụng một loại bộ pháp kỳ dị để di chuyển đến góc chết của mắt gã. Kỳ quái nhất là vẫn có điểm điểm kiếm quang không ngừng loé lên trước mắt, khiến gã không thể nhìn thấy gì, chỉ có thể dựa vào cảm giác để phản ứng.

Một đạo kiếm khí sắc bén như muốn đâm thẳng vào mắt phải của gã. Kiếm chiêu và thân pháp lợi hại như vậy, đích thực là khiến người ta phải kinh hãi. Từ Tử Lăng nào dám nghĩ nhiều, vội thu hồi đoản kích, đồng thời lách người né tránh, cùng lúc nghiêng đầu ngưng thần chú mục nhìn xem địch nhân đáng sợ này là ai.

Nhân ảnh thoáng ẩn thoáng hiện, đoản kích của Từ Tử Lăng lần thứ hai kích vào khoảng không. Từ Tử Lăng lần này đã có kinh nghiệm, kình lực chưa vận hết, nên lập tức biến chiêu, cùng lúc nhảy lui về phía sau. Không phải gã muốn đào tẩu, mà là muốn ổn định lại cước bộ.

Tuy chỉ mới giao thủ có hai chiêu, nhưng gã đã phải tận hết sở năng để giữ lại tính mạng nhỏ bé của mình. Đột nhiên kiếm quang lan rộng, từ diện bát phương đều là kiếm ảnh hàn quang, khó phân thật giả. Nhưng Từ Tử Lăng thì có thể chắc chắn rằng đối phương chẳng những đang ở trước mặt, mà còn nhìn thấy một kiếm trí mạng đang nhằm thẳng bụng dưới của minh đâm tới. Tốc độ của đối phương hiển nhiên nhanh hơn gã gấp mấy lần, vì vậy tuy gã đã kịp thời thoái lui xong thế chủ động vẫn hoàn toàn nằm trong tay đối phương. Giờ khắc sinh tử quan đầu này, Từ Tử Lăng không dám chần chờ, vội vận dụng khả năng xoay chuyển của đoản kích, đối chọi trực tiếp với trường kiếm của đối phương.

Từ lúc tiếp chiến đến giờ, gã vẫn chưa từng tiếp xúc với binh khí của địch nhân. Kết cấu rất đặc thù của đoản kích vốn rất phù hợp để khóa chặt binh khí của kẻ thù. Chẳng ngờ kiếm kích tương giao, kết

quả hoàn toàn không như gã tưởng tượng. Đầu tiên Từ Tử Lăng cảm thấy toàn bộ chân khí quán chú trong thân kích bị thanh kiếm kia hút sạch, sau đó trên lưỡi kiếm dường như xuất hiện một lực đạo kỳ lạ hích chặt đoản kích của gã, khiến gã không thể nào thu hồi được binh khí. Từ Tử Lăng lâm nguy bất loạn, đang định buông kích đào tẩu, kiếm của đối phương đã lách tới như độc xà, mang theo cả đoản kích đâm tới vào tiểu phúc gã.

Chương 49: Du long hoán phượng

Sau khi Từ Tử Lăng đi khỏi, Khấu Trọng tập trung toàn bộ sức chú ý vào tiền viện, thầm quyết định chỉ cần có chút dị biến là lập tức giả tiếng mèo kêu báo động cho Từ Tử Lăng. Nhìn Từ Tử Lăng thập phần tự tin đẩy cửa bước vào, Khấu Trọng cũng thấy dễ dàng mà thoải mái đôi phần, thầm tính toán sáng mai lúc đào tẩu sẽ tiện tay dắt dê, lấy trộm cuốn sổ lần thứ hai, khiến cho Trầm Lạc Nhạn lo lăng một trận nữa.

"Loại nữ nhân vô tình vô nghĩa này, dù có chết ta cũng không than vãn cho ngươi nửa lời đâu." Bất giác gã lại nhớ đến Lý Tú Ninh, phát giác ấn tượng về nàng trong lòng gã đã nhạt đi rất nhiều, không còn sâu sắc quẩn quanh như trước nữa. Chính vào lúc này, từ trong tiểu lầu chợt vang lên tiếng khí kinh giao kích, Khấu Trọng cả kinh thất sắc, mặc kệ cho có bại lộ hành tung hay không, vội sách đao bổ người lao vút lên trên.

"Rầm!"

Tiếp đó là tiếng binh khí rơi xuống đất. Lưng Từ Tử Lăng đập mạnh vào cửa sổ lớn của khuê phòng Trầm Lạc Nhạn, phun ra một búng máu tươi, rơi bịch xuống đất. Trong sát na ấy, Khấu Trọng bất chợt nhớ tới lời Từ Tử Lăng từng nói với gã: "Giả sử Từ Tử Lăng bị thương, gã có thể giữ được tâm tịnh như trăng trong giếng không?"

Một đạo hắc ảnh như loài quỷ mị lao vọt ra, vung chưởng đánh một chưởng phách không truy theo Từ Tử Lăng, dường như nhất quyết muốn dồn gã vào chỗ chết. Khấu Trọng cố ép mình không nghĩ đến

bất kỳ chuyện gì liên quan tới Từ Tử Lăng nữa, thu nhiếp tâm thần, vận kình dồn vào đại đao trong tay, đồng thời gia tăng tốc độ lao về phía Thiết Thủ, miệng hô vang: "Có trộm!"

Chỉ nói một điểm này đã chứng tỏ tài trí của Khấu Trọng cao tuyệt. Nên biết đối phương có thể đánh trọng thương Từ Tử Lăng trong một thời gian ngắn ngủi như vậy thì Khấu Trọng gã cũng chẳng thể nào ngăn cản nổi y, cách duy nhất chính là kinh động đến bọn người của Trầm Lạc Nhạn, khiến cho tên địch nhân hành động kỳ bí khó lường này có chút cố kỵ.

Đương nhiên người này cũng có thể là người do Trầm Lạc Nhạn bố trí mai phục trong lầu, nhưng nhìn vẻ sợ hãi bị tiết lộ hành tung của người này, khả năng này không lớn lắm. Trong thời gian nháy mắt, Khấu Trọng đã đưa ra chiến lược nhằm đạt mục đích duy nhất là cứu mạng Từ Tử Lăng. Người kia hiển nhiên không ngờ đột nhiên lại có một Khấu Trọng nhảy ra tấn công, bởi vì với thính lực kinh người của y, bất kỳ động tĩnh nào trong hoa viên dù là nhỏ nhất cũng không thể nào che giấu được, vậy mà lần này đến tận khi Khấu Trọng bạt đao xông ra, y mới bắt đầu có cảm giác.

Đây cũng chính là nguyên nhân y manh động sát cơ với Từ Tử Lăng. Khí Từ Tử Lăng đẩy cửa bước vào, y mới nảy sinh cảm ứng, từ đó nhận ra chỉ sau một thời gian ngắn nữa, gã sẽ là một đối thủ hết sức đáng sợ. Bản thân y cũng không phải là người bụng dạ hẹp hòi hay đối kỵ tài năng gì, chỉ là do hiểu lầm Từ Tử Lăng là người của Trầm Lạc Nhạn nên mới bất chấp thủ đoạn tìm mọit cách giết chết Từ Tử Lăng.

Người này chính là kẻ mà người đời nghe danh phải biến sắc Ảnh Tử Thích Khách Dương Hư Ngạn. Lần này y nấp ở trong khuê phòng của Trầm Lạc Nhạn, mục đích chính là để ám sát Trầm Lạc Nhạn, đánh đòn phủ đầu cho Tuỳ quân công đả sào huyệt của quân Ngoã

Cương. Bây giờ y đột nhiên lại thay đổi mục tiêu thích sát sang Từ Tử Lăng, đủ thấy y đánh giá gã cao đến mức nào.

Trường đao bay nhanh vào sườn y như bổn lôi thiểm điện. Từ lưỡi đao xạ ra một luồng đao khí lạnh buốt, bao chùm lấy toàn bộ thân trước của Dương Hư Ngạn. Với võ công cao thâm của Dương Hư Ngạn cũng không thể không tạm thời hoãn lại ý đồ hạ sát Từ Tử Lăng để toàn lực ứng phó.

Chỉ tháy Dương Hư Ngạn hít mạnh một hơi chân khí, đột nhiên lăng không lộn một vòng trên không, nhẹ nhàng đỡ lấy trường đao. Lúc này Khấu Trọng đã chạy tới trước mặt Từ Tử Lăng, đỡ gã đứng dậy. Dương Hư Ngạn hừ lạnh một tiếng, ném mạnh cây trường đao vừa bắt được trong tay vào lưng Khấu Trọng. Với lực đạo mạnh như vậy, họ Dương tràn đầy lòng tin có thể đồng thời xuyên qua cả hai gã. Khấu Trọng không hề nghĩ ngợi, đầu mũi chân điểm xuống đất, ôm Từ Tử Lăng toàn thân đầy máu tươi, đã hôn mê bất tỉnh lăn vào trong bụi cỏ, tránh khỏi thanh đao Dương Hư Ngạn ném tới trong gang tấc.

Họ Dương đang định tiếp tục truy kích thì đột nhiên nghe thấy tiếng y phục phất gió nổi lên khắp bốn bề. Y tự vấn trong vòng một hai chiêu khó có thể giết chết Khấu Trọng, đành thở dài một hơi, triển khai thân pháp, bay vút lên không.

Khấu Trọng ôm Từ Tử Lăng lăn vào trong bụi cỏ, vừa mới lồm chồm bò dậy đã lập tức phải đối mặt với một quyết định khó nhất từ khi gã mới ra đời tới nay. Nếu như trở về căn phòng củi với Tố Tố, vậy thì nhất định sẽ không thoát khỏi tai mắt của chúng nhân, hơn nữa như vậy thì gã cũng không thể giúp Từ Tử Lăng trị thương được. Nhưng nếu lập tức đào tẩu, Tố Tố sẽ rơi vào cảnh thân cò thế cô, không người trợ giúp, vạn nhất để địch nhân phát hiện sẽ vô cùng nguy hiểm.

Gã phải làm sao?

Giọng nói yêu kiều của Trầm Lạc Nhạn vang lên: "Kẻ nào dám đến đây sinh sự?"

Tiếp đso là tiếng binh khí chạm nhau không ngừng, rồi những tiếng kêu thảm không ngớt vang lên! Khấu Trọng lo lắng đến sém chút bật khóc, cuối cùng cũng đành nghiến răng, ôm Từ Tử Lăng nhảy qua tường ngoài, tiếng hò hét quát tháo lập tức vang lên phía sau, nhưng gã không có nhiều thời gian để chú ý tới những chuyện đó nữa.

0O0

Khấu Trọng xé rách ngoại y của Từ Tử Lăng, đập vào mắt là một cuốn sổ khá dày bị kiếm xuyên qua.

Đây là một nhà kho trong hậu viên của một trang viện khá lớn gần với Lạc Nhạn Trang, sau khi thoát khỏi truy binh, Khấu Trọng đã đưa Từ Tử Lăng quay ngược trở lại ẩn nấp ở đây. Khấu Trọng thầm than may mắn, nếu không phải có cuốn sổ này cản lại kiếm khí lăng lệ của đối phương, chỉ sợ giờ ngày Từ Tử Lăng sớm đã ô hô ai tai rồi.

Từ Tử Lăng nằm ngửa trên bãi cõ, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt xanh xao như người chết, nhưng hô hấp của gã lại hết sức chậm rãi điều hòa, chứ không hề có hiện tượng thở gấp hay thở dốc.

Khấu Trọng đặt cuốn sổ sang một bên, vạch nội y của gã huynh đệ, cẩn thận kiểm tra, phát giác thương khẩu sớm đã khép lại, không còn xuất huyết nữa. Khấu Trọng thở phào một hơi nhẹ nhõm rồi nâng song chưởng của Từ Tử Lăng lên, chậm rãi truyền chân khí vào nội thể của gã, hi vọng có thể giúp gã liệu thương. Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, Từ Tử Lăng chợt thở hắt ra một hơi, dần dần

tỉnh lại, trên mặt cũng bắt đầu thấy có huyết sắc.

Khấu Trọng cả mừng, không nén nổi nước mắt dàn rụa, thốt lên một tiếng bi thiết; "Tiểu Lăng! Tiểu Lăng! ngươi làm ta sợ chết rồi!"

Từ Tử Lăng chầm chậm mở mắt, kinh hãi nói: "Đây là nơi nào thế?"

Khấu Trọng vội vàng giải thích cho gã, Từ Tử Lăng biến sắc nói: "Ngươi làm sao có thể để Tố Tố ở đó một mình được."

Khấu Trọng buồn bã nói: "Ta cũng không còn sự lựa chọn nào khác mà. Ngươi yên tâm! cứ ở đây nghĩ ngơi một lát, đợi ta chạy đi đón Tố tỷ về đây."

Từ Tử Lăng không vui nói: "Còn không mua đi đi! Tố tỷ nhát gan như vậy, nhất định sẽ sợ và lo lắng lắm!"

Khấu Trọng đưa tay vỗ vai gã, đưa tay ra sau lưng định rút trường đao nhưng chỉ sờ được cái vỏ không, mới nhớ ra mình đã đánh mất bảo bối hộ thân này trong lúc cứu Từ Tử Lăng khỏi tay Ảnh Tử thích khách.

Gã đang định rời khỏi thì Từ Tử Lăng chợt lên tiếng gọi ngược lại, chút huyết sắc vừa khôi phục lại trên mặt đã biến mất: "Đừng đi!"

Thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Khấu Trọng, Từ Tử Lăng liền thở dài giải thích: "Với sự tinh minh của Trầm Lạc Nhạn, tự nhiên nhận ra được cây kích ta bỏ lại trên lầu mà đoán ra kẻ gây chuyện là hai chúng ta, thêm vào đó lại chỉ thấy ta với ngươi đào tẩu, lẽ nào lại không đoán ra Tố tỷ chỉ ở xung quanh đó. Vì vậy, nếu ta đoán không lầm thì Tố tỷ đã lọt vào tay Trầm Lạc Nhạn rồi."

Khấu Trọng lo lắng nói: "Vậy phải làm sao bây giờ?" Từ Tử Lăng mệt

mỏi ngồi xuống nói: "Ngươi hãy giúp ta vận khí hành công, khi trời sáng ta với ngươi sẽ đến Lạc Nhạn Trang cứu người."

o0o

"Cạch! Cạch! Cạch!..." Chiếc vòng đồng bên ngoài đại môn Lạc Nhạn Trang không ngừng đập mạnh vào cửa.

Tiếp đó là thanh âm của Khấu Trọng: "Hiền thê Lạc Nhạn, vi phu Trọng thiếu gia đã về rồi!" Chưa đầy nửa khắc thì cánh cửa đã bật mở, không ngờ chỉ có mình Trầm Lạc Nhạn đứng chờ hai gã, ngọc dung như phủ một lớp băng mỏng, đôi mắt huyền trợn lên nhìn Khấu Trọng đang cười hì hì.

Khấu Trọng đương nhiên biết đối phương đã bầy bố thiên la địa võng, dù cho gã có mọc cánh cũng khó thoát khỏi nơi đây. Trầm Lạc Nhạn lạnh lùng nói: "Hãy giao cuốn sổ ra đây trước rồi chúng ta mới nói chuyện khác."

Chỉ một câu này, Khấu Trọng liền biết nay Tố Tố đã rơi vào tay nàng ta rồi, bằng không thì nàng đâu thể khẳng định cuốn sổ ở trong tay bọn gã chứ.

Khấu Trọng lắc đầu than: "Nếu không phải tiểu Lăng nhận một kiếm của tên tiểu tử đêm qua, mỹ nhân nàng sớm đã ngọc nhát châu trầm từ lâu, bây giờ vừa mới gặp đã không chút khách khí! Ôi! Mỹ nhân như nàng thì ở đâu cũng có, nhưng loại vô tình vô nghĩa thế này thì quả thật đúng là không tiền tuyệt hậu đó!"

Trầm Lạc Nhạn lúc này cũng đã khôi phục lại bản sắc, bật cười khúc khích nói: "Hai tên tiểu quỷ các ngươi thật hết thuốc chữa! Được rồi! Ngươi giao cuốn sổ của ta ra đây, nô gia sẽ trả Tố Tố lại cho các ngươi, lại đưa các ngươi ra khỏi thành, còn những chuyện về sau thì

phải xem tạo hóa của hai ngươi rồi!"

Khấu Trọng cười cười nói: "Trầm mỹ nhân thật biết nói đùa, cô nương đoán được tiểu Lăng đã thọ thương nên mới không lo chúng ta chạy xa được có phải chăng? Hà! Để ta nói chân tướng sự thật cho mà nghe nhé! Tiểu Lăng căn bản không có chuyện gì! xem kìa! hắn đang không phải đang đứng sau lưng cô nương đó sao?"

Trầm Lạc Nhạn than: "Không cần làm ra vẻ thế nữa. Tiểu Lăng đêm qua chảy nhiều máu như thế, đâu thể lừa bịp nổi ai chứ? Với thân thủ của Ảnh Tử thích khách Dương Hư Ngạn, bị y đâm trúng mà không chết, hắn ta là người đầu tiên đó." Khấu Trọng đang cần nàng nói câu này, lập tức lộ thần sắc bi phẫn, hai mắt trợn trừng lên, căm giận nói: "Thì ra tên khốn kiếp đó là Dương Hư Ngạn!" Trầm Lạc Nhạn khẽ rung động thân hình, trong mắt ánh lên thần sắc phức tạp phi thường, nhưng nàng cũng lập tức lấy lại vẻ bình tĩnh, trầm giọng nói: "Đừng lừa gạt ta, Từ Tử Lăng đã chết hay chưa?"

Khấu Trọng chính là muốn nàng ta có ảo giác này, vậy thì gã sẽ trở thành người duy nhất biết được bí mật về Dương Công Bảo Khố, tính mạng ắt sẽ an toàn hơn một phần. Chỉ thấy gã làm ra vẻ đang cố nén bi thương, lắc đầu nói: "Chớ nên đoán bừa, cuốn sổ đang ở trong tay hắn, nếu như ta và Tố tỷ bình yên trở về, đảm bảo hắn sẽ giao lại cuốn sổ cho cô nương, còn nếu quá thời gian hẹn ước mà ta vẫn chưa quay lại, hắn sẽ lập tức đào tẩu, rồi tìm cách giao cuốn sổ đó vào tay Dương Quảng, lúc đó thì quân Ngoã Cương các ngươi sẽ bị đoạn hết mọi nguồn tin tức tình báo, trở thành kẻ mắt mù tai điếc."

Trầm Lạc Nhạn cúi gầm mặt, vẫn tiếp tục truy vấn: "Tiểu Lăng có phải đã chết rồi không?"

Khấu Trọng cuối cùng cũng phát giác ra thần tình của nàng có chút dị dạng, thầm nhủ không biết có phải nàng ta đã yêu Từ Tử Lăng rồi

hay không? Nhưng gã nghĩ kỹ lại thì lại cảm thấy không phải như vậy, bởi từ trước tơi giờ nàng lúc nào cũng đối với hai gã hết sức tâm lang thủ bạt, dù chó sức tưởng tượng của gã có phong phú thế nào cũng không thể liên tưởng đến mặt này cho được.

Khấu Trọng giả bộ tức giận quát lên: "Đừng có hỏi nữa, rốt cuộc cô nương có chịu giao người hay không?"

Trầm Lạc Nhạn chậm rãi ngẩng gương mặt xinh đẹp lên, trong mắt xạ ra những tia nhìn lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run, nhưng ngữ khí của nàng lại hết sức bình tĩnh, nhẹ nhàng: "Không cần lừa ta nữa, tiểu Lăng đã chết rồi. Bây giờ nếu ta bắt ngươi lại, đảm bảo sẽ tìm thấy cuốn sổ đó mà thôi."

Khấu Trọng ngửa mặt cười bi thống, lấy từ trong bọc ra một cuốn sổ dính đầy máu tươi, giơ ra trước mặt nói: "Có giỏi thì tới đây mà lấy, nếu ngươi lấy lại được cuốn sổ lành lặn, tên của ta từ nay sẽ đổi ngược lại thành Trọng Khấu!"

Ánh mắt Trầm Lạc Nhạn tập trung vào cuốn sổ dính máu thân hình khẽ run lên nhè nhẹ, thấp giọng nói: "Thi thể của hắn ở chỗ nào?"

Khấu Trọng không nén nỗi kinh ngạc: "Lúc hắn còn sống thì không quan tâm hắn, chết rồi lại hỏi nọ hỏi kia, đây là chuyện gì vậy?"

Mắt phụng của Trầm Lạc Nhạn xạ ra những tia nhìn lạnh lẽo, chỉ nghe nàng hừ nhẹ một tiếng, gắt giọng nói: "Chuyện này không liên quan tới ngươi. Lập tức giao cuốn sổ ra đây, ta sẽ để ngươi và Tố Tố rời khỏi, đảm bảo không ho người truy cản, còn về việc qua khỏi cửa ải của Từ Thế Tích bằng cách nào, thì thứ cho nô gia đây vô năng vô lực."

Khấu Trọng nói: "Người ở đâu?"

Trầm Lạc Nhạn khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nhạt giọng nói: "Giao sổ sách trước, ta sẽ thả người sau. Hừ! chớ quên một điều rằng dù ngươi có hủy cuốn sổ đó đi, chúng ta cũng chỉ cần tốn chút công phu, là có thể tái tạo lại một cuốn sổ mới đó!"

Khấu Trọng thản nhiên nói: "Nếu như cô nương đã không sợ mất đi tất cả những ghi chép trong này, lại không sợ lỡ mất thời cơ vậy thì ta dứt khoát hủy cuốn sổ này đi cho xong, roiof cùng các người liều mạng một phen, dù sao thì tiểu Lăng cũng đã chết, ta và Tố tỷ cũng không muốn sống nữa."

Đây chính là điểm quan tọng nhất trong kế hoạch mà Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đã vạch ra, chính là muốn Trầm Lạc Nhạn tưởng rằng Từ Tử Lăng đã chết, Khấu Trọng manh nha ý niệm liều mạng, hình thành nên một áp lực vô hình với Trầm Lạc Nhạn, đồng thời cũng có thể khiến đối phương có phán đoán sai lầm về thực lực của hai gã. Điều duy nhất hai gã không ngờ tới là phản ứng của Trầm Lạc Nhạn trước cái chết của Từ Tử Lăng.

Trầm Lạc Nhạn vốn định dùng Tố Tố để ép Khấu Trọng đầu hàng, nhưng giờ nghe gã nói vậy, liền lập tức bỏ ngay ý định đó đi, chỉ nghe nàng thở dài não ruột nói: "Thôi, bỏ đi! nhưng có một số chuyện bản thân ta cũng khó làm chủ được!"

Sau đó nàng cao giọng ra lệnh: "Dẫn Tố Tố ra đây!"

Chưa đầy nửa khắc sau đã thấy người đã từng dùng diệu kế sinh cầm Khấu Trọng, Dã Tẩu Mạc Thành đã giải Tố Tố đến bên cạnh Trầm Lạc Nhạn. Tố Tố sớm đã nước mắt đầm đìa, kêu lên thảm thiết: "Tiểu Lăng có phải đã chết rồi không?"

Khấu Trọng có miệng mà không thể nói, lại cũng không dám nháy

mắt lung tung, chỉ có thể cúi gầm mặt xuống không dám nhìn thẳng vào mắt nàng. Trầm Lạc Nhạn thần sắc buồn bã nói: "Một tay giao sổ, một tay giao người, ta đảm bảo không truy kích các người. Nhưng chỉ cần một chữ "không" là ta sẽ lập tức khiến Tố Tố táng mạng tại đây, sau đó sẽ dùng toàn lực để đưa ngươi vào chỗ chết."

Khấu Trọng giả vẻ đã đầu hàng, đặt cuốn sổ xuống đất, một chân giẫm lên nói: "Thả người đi!"

Trầm Lạc Nhạn khẽ gật đầu, Mạc Thành liền nhấc bổng cả người Tố Tố lên, ném mạnh về phía Khấu Trọng, khiến gã nếu muốn đón nàng thì buộc phải nhấc chân khỏi cuốn sổ. Khấu Trọng quả nhiên nghe lời, tung mình lên cao đón lấy Tố Tố rồi lướt đi như một cơn gió. Mạc Thành chạy tới nhặt cuốn sổ lên, cẩn thận ở ra xem, gương mặt lập tức biến sắc: "Tiểu thư không xong rồi! không ngờ tên tiểu tử này dám gạt chúng ta!"

Trầm Lạc Nhạn vội đón lấy cuốn sổ từ tay họ Mạc, thấy chỉ có hai trang bìa là thật, còn bên trong thì là sách luận ngữ của Khổng lão phu tử, gương mặt xinh đẹp liền lập tức tái xanh lại vì tức giận, song mục ẩn hiện sát cơ: "Để xem bọn chúng có thể chạy đi đâu?"

Sau đó lại chau mày, lẩm bẩm khẽ nói một mình: "Lẽ nào hắn vẫn chưa chết?"

Nghĩ tới đây, gương mặt nàng không khỏi đỏ bừng lên, không biết trong lòng đang cảm thấy thế nào? Lẽ nào trong lòng nàng, tên tiểu quỷ đó lại có vị trí quan trọng như vậy? Từ Tử Lăng ôm chặt lấy Tố Tố đang vừa khóc vừa cười, cả mừng nói: "Thật không ngờ Trầm bà nương đó cũng có lúc mắc bẫy!"

Khấu Trọng dựa lưng vào tường ngồi phịch xuống nói: "Kế sách của ngươi thật lợi hại, đúng là Trầm bà nương đã chờ sẵn ở đó để đợi

chúng ta tới cứu người, còn tình nguyện giao Tố Tố tỷ lại cho chúng ta hòng làm chúng ta khó đào tẩu thêm, chỉ có điều ngươi đã tính sót một chuyện."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Chuyện gì?"

Tố Tố thấp giọng nói: "Xem ra nàng ta rất lo lắng cho đệ đó!"

Từ Tử Lăng khịt mũi nói: "Mặc kệ nàng ta có lo lắng hay không, loại nữ nhân đó dù cho không đệ cũng chẳng thèm!"

Nói đoạn gã liền quay sang hỏi lại Tố Tố: "Trầm bà nương đó có làm gì tỷ tỷ không?"

Tố Tố lắc đầu nói: "Nàng ta lừa tỷ nói đã bắt được tiểu Trọng, bắt tỷ nói ra những chuyện trong mấy ngày nay, tỷ tỷ đành phải nói hết."

Khấu Trọng biến sắc nói: "Tố tỷ không nhắc tới chuyện Đại Thanh Viện chứ?"

Tố Tố ngồi thẳng dậy, gật đầu nói: "Đương nhiên là không, tỷ tỷ đâu phải là người không biết nặng nhẹ chứ!"

Khấu Trọng dịch người lại, đặt tay lên vai Từ Tử Lăng nói: "Mạng ngươi cũng lớn lắm đó! thì ra tên tiểu tử đả thương ngươi chính là kẻ mà ngay cả lão gia của chúng ta hắn cũng dám hành thích Ảnh tử thích khách Dương Hư Ngạn."

Từ Tử Lăng căm giận nói: "Nếu không phải ta kịp thời vận công hóa giải luồng chân khí của hắn thì một cuốn sổ nhỏ nhoi đó đâu thể cứu được cái mạng nhỏ này chứ? Hừ, lần này mà thoát khỏi đây, ta nhất định sẽ tìm hắn tính sổ."

Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Kẻ nào đắc tội với Dương Châu Song Long chúng ta, nhất định sẽ không có kết cục tốt, giống như Trầm bà nương kia vậy, đảm bảo mấy ngày tới, nàng ta khó mà yên giấc được!"

Từ Tử Lăng đỡ Tố Tố đứng dậy, cười khổ nói: "Ít nhất trong mầy ngày tới ta không thể động thủ với người khác, giả như Phối Phối không thể giúp chúng ta được, vậy thì đành phải dùng cuốn sổ thật để đổi lấy tự do mà thôi."

Khấu Trọng thờ dài một tiếng. Chợt có tiếng chó sủa từ xa truyền lại. Ba người đưa mắt nhìn nhau, đều ngầm hiểu rõ nếu không lập tức đào tẩu, e rằng vĩnh viễn họ cũng không thể chạy được nữa.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 50: Nợ tình vướng mắc

Huỳnh Dương thành tuyết lớn. Đại Thanh lầu vẫn chưa mở cửa đón khách. Ba người bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Tố Tố nấp trong một gian sương phòng không người trên một tiểu lầu ở tiền viện, đợi gã giúp việc của tiệm tơ lụa. Phối Phối hiện giờ là hy vọng trốn thoát duy nhất của ba người.

Từ Tử Lăng đang thọ trọng thương, chỉ với sức của một mình Khấu Trọng quả thật không có cách nào để đưa hai người ra khỏi thành được. Trầm Lạc Nhạn mất đi cuốn sổ, nhất định sẽ tìm đủ biện pháp để truy tìm ba người, bởi cuốn sổ đó có liên quan trực tiếp đến sự hưng suy của quân Ngoã Cương. Khấu Trọng dựa tay đứng ngó ra ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: "Thật không giấu ngươi, lúc bà nương Trầm Lạc Nhạn đó ngỡ rằng ngươi đã chết, thần thái biến đổi rất dị thường, tuyệt đối không phải giả tạo đâu!"

Từ Tử Lăng đang ngồi xếp bằng điều tiết, nghe gã nói vậy liền mở bừng hai mắt, làu bàu nói: "Đừng có nói bậy! ta nghĩ đến bà nương đó là lại phát hỏa trong lòng!"

Khấu Trọng quay đầu lại cảnh cáo: "Chớ nóng giận! cẩn thận tẩu hỏa nhập ma!"

Từ Tử Lăng cả kinh, biết rõ vì mình đã trọng thương, công lực giảm sút, tình cảm vì thế cũng dễ bị kích động, vội vàng ngưng thần tụ khí, hồi phục trạng thái bình tĩnh, trong lòng không một gợn sóng nhỏ.

Tố Tố thoáng đỏ mặt nói: "Trầm Lạc Nhạn cũng từng truy vấn qua

quan hệ của tỷ tỷ với hai người, sau khi ta nói ra, dường như nàng ta có vẻ không tin lắm. Bây giờ nghĩ lại, nói không chừng là nàng ta ghen thật đó!"

Khấu Trọng quay ra nhìn bầu trời và mặt đất đang phủ trắng tuyết, gật đầu nói: "Trước đây Trầm bà nương đã nói qua, nếu như phải gả cho người ta, thì nàng ta sẽ gả cho tiểu Lăng, còn đệ thì chỉ có thể làm tình lang mà thôi. Lúc đó, còn tưởng là nàng ta nói đùa, giờ nghĩ kỹ lại cũng thấy có ba bốn phần chân ý đó! Hà! Nếu mà có thể khiến bà nương có khổ não một phen vậy thì thù hận gì cũng báo cả rồi!" Tiếp đó lại hưng phấn nói: "Ồ, tới rồi!"

"Cạch! Cạnh!"

Tiếng gõ cửa vang lên, gã giúp việc lạnh run cầm cập mang theo một bọc vải đã nói kỹ tới: "Đoạn cẩm đã mang tới rồi!"

Một tên đại hán từ trong đại đường chạy ra sân trước, hé cửa ra hỏi: "Có chuyện gì?"

Gã giúp việc đưa bọc vải cho đại hán, run giọng nói: "Đương nhiên là tơ lụa thượng đẳng, đây là đồ của Phối Phối cô nương."

Dứt lời liền lập tức quay người đội tuyết bỏ đi. Đại hán ngạc nhiên ngẩn người giây lát, sau đó mới mang bọc vải vào trong. Khấu Trọng vội phục người xuống sàn, áp sát tai nghe động tĩnh dưới lầu.

Chỉ nghe một giọng nữ cất lên: "Hà Phúc! có chuyện gì?"

Hà Phúc đáp: "Thật kỳ lạ! có người mang đến một cuộn tơ lụa thượng đẳng, chỉ đích danh phải đưa cho bà chủ!"

Nữ nhân nói: "Chuyện này thật là kỳ lạ! bà chủ đã lâu không còn xuất

hiện tiếp khách nữa rồi, thật không ngờ còn có người muốn lấy lòng bà ấy. Cứ mang đến chỗ đó đi, đợi bà chủ về rồi tính sau! Khấu Trọng nghe vậy liền lập tức lướt người ra khỏi sương phòng, chưa đầy nửa khắc sau đã quay lại nói: "Thì ra Phối Phối là lão bản nương ở đây, trú trong một căn phong u tĩnh ở hậu viên, có điều hiện giờ không biết ả ta đã đi đâu rồi."

Từ Tử Lăng nói: "Nơi này cũng không phải nơi ẩn thân tốt, chi bằng chúng ta cứ tới khuê phòng của ả ẩn nấp thì hơn!" Khấu Trọng thầm kêu hảo kế, vội bế Tố Tố lên, đi trước dẫn đường.

Từ Tử Lăng đi sát phía sau gã, không hề khó khăn hay có vẻ mệt mỏi gì. Nếu như Dương Hư Ngạn tận mắt trông thấy tình hình lúc này, nhất định sẽ cả kinh thất sắc, không dám tin vào mắt mình nữa. Nên biét rằng Trường Sinh Quyết là mật kíp thiên cổ bất truyền của đạo gia, có khả năng đoạt quyền tạo hoá, quỷ thần mạt trắc, vượt qua sức tưởng tượng của con người. Lúc đó Dương Hư Ngạn đâm một kiếm vào tiểu phúc của Từ Tử Lăng, đã bị cuốn sổ cản lại, nên chậm mất một nhịp. Chính một sát na ngắn ngủi đó đã giúp Từ Tử Lăng kịp thời hóa giải luồng chân khí chết người của gã. Khí hải huyệt ở bụng dưới nếu như thọ thương, vốn cực kỳ khó khôi phục, đặc biệt là đối với những người luyện khí như Từ Tử Lăng. Nhưng nhờ có công năng đặc dị bảo mệnh trường sinh của Trường Sinh Quyết, lại có Khấu Trọng dùng chân khí đồng nguyên trị liệu, vì vậy chỉ cần một đêm công phu, Từ Tử Lăng đã khôi phục quá nửa công lực, tạo nên một kỳ tích khiến người ta không thể tin được.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và cả Tố Tố đương nhiên đều cho rằng đây là chuyện hết sức bình thường, không có gì là đặc biệt. Nhưng Trầm Lạc Nhạn thì không cho là vậy, nên đã tính toán nhầm lẫn, chỉ tìm kiếm trong khuôn viên hai dặm kể từ nhà nàng ta, cho người lục khắp hang cùng ngõ hẻm, không ngờ lại khiến ba người càng dễ trốn chạy hơn.

Lúc này các cô nương trong Đại Thanh lâu đều vừa mới thức dậy, người nào người nấy đều bận rộn mục dục canh y, chưa ai ra khỏi phòng, vì vậy hành lang trong viện chỉ thi thoảng mới có bóng nữ tì chạy qua chạy lại.

Ba người tìm đến phòng xá của lão bản nương Phối Phối mà không gặp bất kỳ trở ngại nào, sau khi tránh khỏi hai ả tỳ nữ ở tiền sảnh, liền nấp vào trong khuê phòng của ả ta. Khấu Trọng chẳng chút khách khí, lôi chăn lôi đệm ra cho Tố Tố lúc này đã lạnh tới phát run đắp, sau đó đỡ Từ Tử Lăng chui vào một bên, tự mình thì ngồi ở góc giường mỉm cười nói: "Quân Ngoã Cương xem ra cũng không lợi hại lắm, ít nhất bây giò cũng chưa làm gì được chúng ta!"

Tố Tố liền quở mắng: "Tiểu Trọng xấu nhất là hay tự mãn, đợi ra khỏi thành rồi hãy đắc ý cũng chưa muộn mà!" Từ Tử Lăng nói: "Từ khi rời khỏi Dương Châu tới nay, chúng ta ngày ngày đêm đêm đều phải sống một cuộc sống của kẻ chạy trốn, ta ước gì có thể tìm được một địa phương sơn minh thủy tú để an định lại, hưởng thụ một chút cuộc sống yên bình."

Tố Tố hưng phấn cùng gã thảo luận xem nơi nào mới là địa phương ý tưởng. Một lúc sau thì Khấu Trọng lại hỏi về võ công của Dương Hư Ngạn, Từ Tử Lăng kể lại tường tận, đoạn lo âu nói: "Nội công của người này đã đạt tới cảnh giới tùy tâm sở dục, không chỉ có thể dồn khí kình ra đầu mũi kiếm, mà còn có thể hóa thành muôn ngàn đạo chân khí, sinh ra trăm ngàn lực đạo kéo đẩy khác nhau, khiến ta hoàn toàn không thể phát huy được trình độ lúc bình thường luyện công."

Khấu Trọng trầm ngâm nói: "Chuyện này đích thực rất hứng thú đấy, hắn mà làm được thì chúng ta cũng có thể làm được."

Tố Tố hiếu kỳ nói: "Tiểu Lăng không nhìn rõ hình dáng hắn thế nào sao?"

Từ Tử Lăng nói: "Chuyện này càng kỳ quái hơn, nơi đệ và hắn động thủ vốn tối đen như mực, nhưng đệ lại thấy kiếm quang loang loáng trước mắt, thêm vào đó hắn ta di chuyển tấn tốc như loài quỷ mị, khiến ngay cả hắn ta cao gần thấp béo thế nào đệ cũng không nhìn rõ nữa."

Khấu Trọng vỗ đùi nói: "Ta hiểu rồi! ngươi thử dùng ngón tay ấn vào mắt xem, có phải thấy mắt bị hoa lên không. Dương Hư Ngạn nhất định đã lợi dụng đạo lý này, dùng kiếm khí sinh ra áp lực lên mắt, khiến đối thủ sinh ra ảo giác. Ồ! tên tiểu tử này thật là lợi hại!"

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Có lẽ đúng như ngươi nói. Nhưng thanh kiếm của hắn lại càng đáng sợ hơn, rõ ràng là kích trúng rồi, không ngờ lại là khoảng không, còn khi chân chính kích trúng rồi thì binh khí của ta lại bị trượt đi, không thể nào cản nổi đường kiếm của hắn, chẳng trách mà bao nhiêu nhân vật bá chủ nhất phương đều phải nuốt hận dưới kiếm của hắn."

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi: "Tên tiểu tử này quả có chút đạo hành! Suỵt!" Ba người liền lập tức im lặng không nói. Tiếng bước chân từ xa lại gần, cả Tố Tố cũng ẩn ước nghe thấy, tiếp đó là tiếng hai ả tỳ nữ bên ngoài đồng thanh vang lên: "Phu nhân đã về!"

Một giọng nữ mang theo vẻ lãnh mạc, thâm trầm cất lên: "Đay là thứ gì vậy?"

Một ả tỳ nữ đáp: "Không biết ai đã mua một cuộn tơ lụa của lão tự hiệu ở phố tây cho người đem tới đây, chỉ đích danh tặng cho phu nhân. Chuyện này đã báo cho Vân nương biết rồi."

Phối Phối im lặng hồi lâu, sau đó mới chậm rãi nói: "Các ngươi đi gọi Vân nương đến đây cho ta."

Hai ả tỳ nữ liền lập tức vâng lệnh chạy đi. Khấu Trọng vểnh tai lên nghe thấy thanh âm Phối Phối ngồi xuống, liền thấp giọng nói: "Để nghe xem bọn họ nói gì trước đã!"

Từ Tử Lăng nói: "Vân nương không phải là người đã đón tiếp chúng ta tối hôm đó hay sao?"

Khấu Trọng khẽ gật đầu. Trong giây lát, ba người đều cảm thấy có chút khẩn trương. Hiện giờ Phối Phối có thể nói là hi vọng cuối cùng của họ. Giả dụ đường này không thông, ba người đành phải dựa vào sức của mình để đào tẩu.

Trước đây Từ Tử Lăng còn chưa bị thương, chuyện này đã khó thể làm được, hiện giờ muốn tự mình đào tẩu khỏi Huỳnh Dương thành, e rằng khó càng thêm khó. Chẳng bao lâu sau thì Vân nương đã tới. Phối Phối bảo hai ả tỳ nữ ra ngoài rồi nói: "Điều tra ra là chuyện gì chưa?"

Vân nương cung kính nói: "Đã hỏi rồi, người mua vải có lẽ là Tố Tố, thời gian là sau giờ ngọ ngày hôm qua. Xem ra là hai tên tiểu tử kia dùng thủ pháp ném đá dò đường để tìm phu nhân đó."

Ba người trong phòng nghe xong mà giật mình kinh hãi, bởi khi nhắc tới họ, Vân nương không hề khách khí chút nào. Phối Phối trầm ngâm giây lát rồi nói: "Nên là như vậy. Có điều, ta e bọn chúng không thể tới đây được. Hiện giờ Từ Tử Lăng đã bị Dương Hư Ngạn đánh trọng thương, sinh tử còn chưa biết thế nào. Trầm Lạc Nhạn lại đang toàn lực tìm kiếm tung tích bọn chúng. Vừa rồi ả ta có gọi ta đến, nói rõ nếu Ba Lăng Bang chúng ta can thiệp vào chuyện này, thì ả nhất định sẽ không khách khí. Vì thế chúng ta tuyệt đối không thể nhúng

tay vào được."

Bọn ba người Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau lo lắng, lòng như trầm hẳn xuống. Vân nương ở bên ngoài tức giận nói: "Lần này bị Hương thiếu gia hại chết rồi! đắc tội với quân Ngõa Cương, chúng ta làm sao có thể đứng chân ở Huỳnh Dương thành này nữa?"

Phối Phối nói: "Cách duy nhất bây giờ là phải ngoan ngoãn hợp tác với Trầm Lạc Nhạn. Vừa rồi ta cố ý ở đây một mình, xem xem Khấu Trọng có hiện thân kiến diện hay không, hiện giờ đã chứng minh được hắn còn chưa tìm tới đây. Bây giờ ta sẽ đi báo cáo chuyện này với Trầm Lạc Nhạn, nếu như bọn chúng tới đây, ngươi phải tìm cách cầm chân bọn chúng càng lâu càng tốt, tất cả đợi ta về rồi mới nói."

Nói đoạn liền đẩy cửa bước ra ngoài. Ngay cả hi vọng cuối cùng đã bị dập tắt, ba người liền thu dọn lại căn phòng của Phối Phối cho đúng với nguyên trạng lúc đầu, rồi lén lút rời khỏi. Mượn tuyết lớn che thân, Khấu Trọng cõng Tố Tố cùng Từ Tử Lăng tấn tốc vượt qua mấy dãy nhà, chạy vào đại hoa viên phủ đệ của Từ Thế Tích. Khấu Trọng cẩn thận quan sát một hồi, đoạn nói: "Nếu đúng như Trần Lão Mưu đã dạy thì nơi làm việc của Từ Thế Tích hẳn là một trong hai sương phòng ở phía tây và phía đông của đại sảnh, địa đồ của Huỳnh Dương thành chắc cũng ở đó thôi."

Từ Tử Lăng nói: "Chuyện này kiểm tra là biết liền, chúng ta đi mau thôi!"

Ba người liền chạy qua hoa viên, nấp vào một chỗ khuất trong tiền viện. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giờ đã có kinh nghiệm đột nhập hết sức phong phú, tiến thoái có độ, dừng bước đúng chỗ, đúng lúc, sau khi tránh khỏi thị tuyến của mấy tên gia bộc, đã dễ dàng lẻn vào thư phòng chứa đầy giấy tờ sách vở của Từ Thế Tích. Hai gã làm theo đúng những gì được Trần Lão Mưu chỉ dạy, nhanh nhẹn tìm kiếm

trong đống văn kiện giấy tở, đọc lướt qua tất cả các văn kiện rồi đặt chúng trở lại chỗ cũ, tuyệt đối không để có người phát hiện ra bọn gã đã động thủ động cước vào đây. Số văn kiện trong thư phòng lên tới cả ngàn, vì vậy công việc này hết sức tốn thời gian và công sức. Cả Từ phủ yên lặng và lạnh lẽo, không biết các cao thủ trong phủ có phải đều đã tham gia hành động tìm kiếm bọn gã rồi hay không?

Hai gã vận hết nhãn lực, tìm kiếm trong bóng tối của căn phòng rộng. Đến tận canh một, Khấu Trọng mới có thu hoạch. Ba người tụ lại một chỗ, chăm chú quan sát bức địa đồ đã được mở rộng. Tố Tố điểm ngọn đèn dấu trên bàn lên, Khấu Trọng cởi bỏ ngoại y trùm ra ngoài, đề phòng ánh sáng lộ ra ngoài. Từ Tử Lăng mở ra đến trang thứ ba mới vui mừng nói: "Chính là trang này rồi!"

Đó là một tấm bản đồ của hệ thống cống ngầm dưới lòng thành Huỳnh Dương, họa công hết sức tỉ mỉ, còn có cả văn tự giải thích cặn kẽ nữa. Khấu Trọng chỉ tay vào một thủy đạo ở nam thành nói: "Thủy đạo này nối liền với hào nước xung quanh thành, rộng tới năm thước, chúng ta có thể đi qua được."

Từ Tử Lăng chỉ tay vào chỗ giao tiếp giữa hào nước và kênh nói: "Cửa kênh này nhất định có thứ gì đó chặn lại như là cửa sắt chẳng hạn, chúng ta phải có công cụ như cưa sắt hay thứ gì đó tương tự mới có thể phá hàng rào mà ra được."

Khấu Trọng cười cười nói: "Chuyện này thì dễ, để ta lo là được. Bây giờ ta đi dò đường trước, hai người cứ ẩn nấp ở đây, đợi ta trở về."

Ba người lại nghiên cứu thêm một hồi nữa, chỉ nghe Tố Tố buồn bã nói: "Chúng ta đều không thể đi được đâu! Thủy đạo dài như vậy, chúng ta sẽ chết ngạt mất thôi."

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Có tiểu Trọng này ở đây, tỷ tỷ làm sao có

vấn đề được chứ? Lần trước tiểu Lăng đã hôn miệng tỷ tỷ rồi, lần này thì tới lượt đệ nhé!" Tố Tố trừng mắt nhìn gã một cái, gương mặt xinh đẹp đỏ hồng lên.

Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói: "Trọng thiếu gia ngươi sao có thể khinh bạc tỷ tỷ như thế? Tỷ đệ chúng ta thanh thanh bạch bạch, lúc đó chỉ là kế quyến nghi mà thôi!" Khấu Trọng vội vàng xin lỗi rối rít, đảo mắt một vòng nói: "Hai người tốt nhất nên nấp vào trong cái tủ lớn kia, chỉ cần ta mang các đồ bên trong đi, thì sẽ đủ chỗ cho hai người dung thân. Tiểu Lăng có thể thừa cơ liệu thương, Tố tỷ cũng có thể ngủ một giấc cho lại sức."

Khi Từ Tử Lăng tỉnh giấc, Tố Tố đang rúc vào lòng gã ngủ vùi. Gã vội đánh thức nàng dậy, thấp giọng nói: "Có người tới!" Tố Tố sợ hãi rúc sâu hơn vào người gã, đến thở cũng không dám thở mạnh. Cửa phòng bật mở. Giọng nói thánh thót của Trầm Lạc Nhạn vang lên bên ngoài: "Thế Tích! địa đồ của Huỳnh Dương thành ở đâu?"

Một vài tiếng động khẽ, sau đó là tiếng mở địa đồ, Từ Thế Tích nói: "Chúng ta đã tìm hết cả khu nam, nhưng vẫn chưa tìm thấy hai tên tiểu tử đó, theo ta thấy nên mở rộng phạm vi, đồng thời phong tỏa các khu vực đã được tìm kiếm, để tránh bọn chúng có thể chạy ngược lại những chỗ đã tìm kiếm rồi."

Từ Tử Lăng thầm kêu khổ. Dựa vào chân khí kỳ dị của gã, muốn tránh khỏi tai mắt của hai người này tuyệt đối không phải chuyện khó. Nhưng Tố Tố chỉ tinh thông vài chiêu quyền cước phổ thông, không biết chút tâm phát thượng thừa nào, chỉ cần Trầm Lạc Nhạn và Từ Thế Tích định thần lại, nhất định sẽ phát giác ra trong tủ có người. Nghĩ tới đây, tâm niệm gã chợt máy động, vội chầm chầm dồn chân khí qua miệng Tố Tố, quả nhiên Tố Tố đã đình chỉ hô hấp, chuyển từ hô hấp bằng mũi sang hô hấp nội tức.

Trầm Lạc Nhạn và Từ Thế Tích lại tiếp tục thương lượng phương pháp phân bố thời gian trực ban, tìm kiếm toàn thành, phong tỏa phân khu. Chợt nghe tiếng Trầm Lạc Nhạn kêu lên khe khẽ, sau đó là tiếng hôn hít thân thiết. Trầm Lạc Nhạn quát khẽ: "Đừng làm vậy, người ta chẳng có tâm tình làm chuyện này."

Từ Thế Tích hừ lạnh nói: "Chẳng có tâm tình? thế lúc nào nàng mới có tâm tình? chúng ta đã bao lâu không thân thiết rồi?"

Trầm Lạc Nhạn không vui nói: "Bản cô nương không có tâm tình thì không có tâm tình, lẽ nào phải báo cáo lại với Từ gia sao?"

Ngữ khí của Từ Thế Tích trở nên mềm mỏng, cơ hồ như cầu xin: "Lạc Nhạn! nàng biết trước giờ ta luôn một lòng một dạ với nàng mà! xin nàng chớ nên để người khác ảnh hưởng đến cảm tình của hai ta!"

Tố Tố trong tủ khẽ huých tay vào bụng Từ Tử Lăng, thị ý người ảnh hưởng đến quan hệ của hai người chính là Từ Tử Lăng. Trầm Lạc Nhạn làm mặt lạnh nói: "Không được nói bừa, làm gì có người ngoài người trong ở đây chứ? Từ gia trước giờ luôn luôn phong lưu đa tình, nhiều một người hay bớt một người có can hệ gì chứ? Huynh một lòng một dạ với ta ư, xin chớ nói đùa nữa!"

Từ Thế Tích dường như xấu hổ quá hóa giận nói: "Ta vốn không định nói ra, nàng đã biết chuyện đó là đóng kịch rồi, tại sao bây giờ mới tính sổ với ta?" Ngưng lại giây lát, y lại nói tiếp: "Từ khi nàng gặp phati tên tiểu tử Bạt Phong Hàn đó, bị điểm ngôn mật ngữ của gã dụ dỗ đi chơi cả ngày, lúc trở về thì đã hoàn toàn biến đổi. Cả Mật công cũng hỏi ta về chuyện này, nàng bảo ta phải nói lại với Mật công thế nào đây?"

Lần này đến lượt Từ Tử Lăng cảm thấy lúng túng và ngại ngùng. Thì

ra Trầm Lạc Nhạn đã gặp Bạt Phong Hàn, nói không chừng đã từng lên giường với nhau, bằng không Từ Thế Tích đâu có ghen đến vậy. Tố Tố cũng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, vì Trầm Lạc Nhạn đích thực đã biến sắc khi nghe tin Từ Tử Lăng chết, làm sao đột nhiên lại xuất hiện một gã Bạt Phong Hàn ở đây vậy?

Chỉ nghe Trầm Lạc Nhạn đại nộ nói: "Chuyện của huynh tôi không quản, chuyện của tôi huynh cũng không cần quản làm gì."

Từ Thế Tích lại nhũn nhặn thở dài nói: "Bạt Phong Hàn không chỉ là người ngoại vực, mà lần này hắn đến Trung Nguyên rõ ràng là để làm mưa làm gió. Nghe nói hắn đã dùng kiếm lập danh, trước sau đánh bại hơn mười danh gia ở các nơi, kết quan hệ với hạng người này tuyệt đối không phải chuyện tốt đâu."

Trầm Lạc Nhạn trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói: "Hiện giờ trong lòng tôi chỉ nghĩ đến làm sao lấy được cuốn sổ đó về thôi, nếu để nó rơi vào tay quan phủ, hậu quả thật khó mà lường nổi. Chúng ta mau đi thôi!"

Đợi cho hai người đi khỏi, Từ Tử Lăng và Tố Tố mới thở phào nhẹ nhõm. Tố Tố ngẩn mặt lên, hơi thở như lan như huệ phả vào mặt Từ Tử Lăng: "E rằng Từ Thế Tích đã nhầm mất rồi!"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Tỷ tỷ chưa từng gặp gã Bạt Phong Hàn đó nên mới nói vậy, người này chẳng những võ nghệ cao tuyệt, mà cón có một mị lục hết sức đặc biệt, chỉ cần y tùy tiện đứng lên cũng có thể khiến tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung lên mình y. Đệ quả thực còn kém xa so với y."

Tố Tố có vẻ không vui: "Thế nào ta cũng không tin, đệ và tiểu Trọng niên kỷ còn nhỏ, nhưng thời gian trôi dần, tỷ tỷ không tin có kẻ nào có thể che mờ ánh sáng của hai đệ đâu, chỉ có điều là hiện giờ hai đệ

còn chưa biết được mình hấp dẫn thế nào đó thôi! Sự thật là mỗi một ngày các đệ đều có sự tahy đổi mới, đặc biệt là khí chất đặc thù mà chỉ mình hai đệ mới có, khiến cho cả tỷ tỷ đây cũng phải động tâm nữa!"

Hai người tuy đứng trong tủ chật hẹp, thân thể tiếp xúc hết sức gần gũi, song hoàn toàn tâm vô tạp niệm, tất cả chỉ là tình cảm tỷ đệ thuần khiết và trong sáng.

Từ Tử Lăng ngượng ngùng nói: "Tố tỷ đừng nói đùa nữa, hãy ngủ thêm một lúc nữa có được không?"

Tố Tố nhu thuận gật đầu, gục đầu vào lòng ngã như một con cừu non ngoan ngoãn, nhắm nghiền đôi mắt xinh đẹp, ngủ thêm một lát. Ôm chặt thân hình nóng bỏng của Tố Tố trong lòng, Từ Tử Lăng bắt đầu suy nghĩ liên miên. Đột nhiên, gã chợt có cảm giác không biết phải làm như thế nào, phải đi con đường nào tiếp theo. Chuyện gã suy nghĩ đầu tiên, không phải là tìm Vũ Văn Hóa Cập báo cừu cho Phó Quân Sước, mà là nên an bài cho vị hảo tỷ tỷ trong lòng này như thế nào cho thỏa đáng. Vấn đề chính là gã và Khấu Trọng không rõ quan hệ của Tố Tố và Lý Tịnh. Cho dù có thể tìm được Lý Tịnh, cũng rất có thể chỉ làm cho sự tình thêm rắc rối. Giờ đây là lúc binh hoảng mã loạn, bọn gã cũng không thể yên tâm để Tố Tố ở một mình ở bất kỳ nơi nào. Hai gã đã trở thành mục tiêu của muôn người, nên mang nàng bên cạnh mình cũng là việc hết sức nguy hiểm.

Gã nghĩ được một lúc, đầu óc như muốn nổ tung ra. Đúng lúc này thì Khấu Trọng quay lại. Lúc này trời đã gần sáng, Khấu Trọng chui vào trong tủ, chán nản nói: "Lần này hỏng rồi, thì ra ở lối ra của thủy đạo lại chia thành mười mấy thủy đạo nhỏ khác, đến chó cũng không chui lọt, chúng ta đúng là tốn công tốn sức, vui mừng vô ích."

Tố Tố nói: "Đệ đã xuống đó xem rồi sao?"

Khấu Trọng gật đầu: "Đương nhiên đã tới đó. Đệ vừa mới trộm một bộ y phục mới để thay đó! ôi mệt quá!"

Từ Tử Lăng nói: "Chẳng trách người ngươi có mùi lạ!"

Khấu Trọng nói: "Ta cũng tiện để xem xét tình hình phòng vệ ngoài thành rồi, đâu đâu cũng là quân Ngõa Cương, những chỗ tương đối cao trong thành đều có quân canh gác, muốn rời khỏi đây e rằng còn khó hơn lên trời! Tiểu Lăng ngươi đã đỡ chút nào chưa?"

Từ Tử Lăng nói: "Chỉ cần ba ngày thời gian là ta có thể hoàn toàn hồi phục." Sau đó lại nói: "Ta có một cách!"

Khấu Trọng thoáng ngạc nhiên: "Ngươi thật có bản lĩnh, ta đã kế cùng lực kiệt rồi đó, mau nói ra xem nào."

Từ Tử Lăng nói: "Vẫn là cuốn sổ đó thôi. Đối với quân Ngõa Cương, cuốn sổ này còn quan trọng hơn cả Dương Công Bảo Khố gì đó nhiều, chúng ta lấy nó ra làm điều kiện đàm phán, người nói xem có được không?"

Khấu Trọng trầm ngâm giây lát, gật đầu đồng ý nói: "Đây đích thực là biện pháp duy nhất trong lúc không còn biện pháp. Có điều tốt nhất nên đợi ngươi hoàn toàn hồi phục rồi chúng ta mới đi tìm Trầm bà nương giao dịch, như vậy sẽ chắc chắn hơn một chút."

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Không cần phải động thủ, sớm hay muộn một chút cũng chẳng can hệ gì. Theo tin tức mà ta mới nghe trộm được, Trầm Lạc Nhạn sớm nay đã bắt đầu tìm kiếm khu vực này, nếu như để người ta tìm thấy mới bắt đầu nói chuyện giao dịch, vậy thì chúng ta sẽ thiệt đó."

Khấu Trọng nói: "Được! Vậy để ta đi kiếm Trầm bà nương!"

Tố Tố đưa tay cản gã lại nói: "Tiểu Trọng! Tỷ tỷ sợ lắm!"

Khấu Trọng ghé môi lướt trên má phấn của nàng, cười hì hì nói: "Tỷ tỷ yên tâm! kẻ nào muốn đối phó với Dương Châu Song Long, đều không có kết quả tốt đâu!"

Lần này thì đến lượt Từ Tử Lăng kéo tay gã lại, nhắc lại từng chữ từng chữ một cuộc trò chuyện vừa rồi của Trầm Lạc Nhạn và Từ Thế Tích.

Khấu Trọng cả mừng nói: "Tạ thiên tạ địa, lần này thì bọn chúng đừng hòng chạm đến nửa cái gấu áo của ta!"

Lúc này thì Từ Tử Lăng và Tố Tố mới để gã đi.

Chương 51: Tranh giành sổ sách

Trong đêm tuyết, Khấu Trọng lướt mình phóng vọt qua các gian phòng trong Lạc Nhạn Trang, chưa đầy nửa khắc đã có thể khẳng định Trầm Lạc Nhạn lúc này không có nhà.

Tuy rằng Trầm Lạc Nhạn cũng như những người khác đang tìm mọi thủ đoạn để tìm ra hai gã, nhưng Khấu Trọng vẫn cứ cảm thấy giữa bọn gã và nàng Tiểu Quân Sư này có một thứ quan hệ vô cùng vi diệu, khó nói thành lời, nhưng ít nhất là có thể thương lượng được. Vì thế cuộc giao dịch này gã không lo sẽ không khuất phục được nàng. Vấn đề là làm thế nào mới liên lạc được với Trầm Lạc Nhạn.

Khuê phòng của nàng ta tối om om, trong trang viện cũng không thấy tăng cường thêm vệ sĩ. Khấu Trọng tuy đột nhập vào chỗ không người, nhưng trong lòng lại tràn đầy cảm giác lo lắng và bất an. Đợi một hồi lâu, vẫn không thấy Trầm Lạc Nhạn quay lại, Khấu Trọng đành phải quay về tìm Từ Tử Lăng nghiên cứu kế hoạch khác. Khi gã vừa tung mình vượt qua tường hạ thân xuống một mái nhà bên cạnh, trong lòng bất chợt sinh cảm giác nguy hiểm đang đến gần.

Khấu Trọng cơ cảnh phi thường, lập tức dịch người sang bên, chẳng ngờ chân trái cảm thấy như bị vật gì đó giống như dây thường thít chặt lại. Khấu Trọng cả kinh thất sắc, lúc gã định dùng thủ pháp nhanh nhất để bạt xuất đại đao sau lưng, mới chợt nhớ ra là đại đao đã bị gã ném đi lúc cứu Từ Tử Lăng đêm trước rồi. Khi gã nhớ ra điều này thì đã bị sợi dây quấn chặt, ngã ngửa người xuống khỏi mái nhà. Một luồng chỉ phong từ trên bắn xuống, điểm vào các yếu huyệt nơi bối tâm của gã. Khấu Trọng lâm nguy bất loạn, lập tức chuyển

vận chân khí, song chưởng vỗ mạnh về phía địch nhân.

Người kia không ngờ Khấu Trọng lợi hại như vậy, lập tức thoái lui vào một ngõ hẻm, tránh khỏi chưởng phong của Khấu Trọng. Khấu Trọng đập mạnh lưng xuống đất nghe "bịch" một tiếng, vừa mới bật người dậy thì một cỗ kinh lực kỳ quái đã từ sợi dây đang quấn chặt cổ chân gã truyền đi khắp nội thể, trong chốc lát đã tràn đầy các kinh mạch toàn thân. Thân hình Khấu Trọng run lên bần bật, chân tay lập tức tê dại, ngã bịch xuống đất. Một đao hắc ảnh tung mình lao tới, chân khẽ dậm lên ngực phải gã. Lồng ngực Khấu Trọng lập tức đau đớn như muốn vỡ tung, có điều chân khí trong nội thể gã cũng nhanh chóng sinh cảm ứng, đổ dồn xuống ào ạt từ Thiên Linh Cái, không những hóa giải hết cảm giác tê dại, còn ngăn cản hết luồng khí kình từ đầu mũi chân đối phương dồn vào qua ngực phải.

Gã đang định phản kích thì người kia đã cúi người xuống, tóm lấy ngực ngã kéo lên. Khấu Trọng giờ mới nhìn rõ đối phương toàn thân vận dạ hành y, đầu đội mũ che kín mặt, chỉ để lộ đôi mắt và lỗ mũi. Khấu Trọng thầm kêu tuyệt, lập tức thi triển Tiệt Mạch Thủ Pháp mà Đổ Thúc Phương đã dạy, đầu ngón tay lướt trên uyển mạch đối phương rồi dùng thủ pháp đặc biệt tóm chặt lấy.

Người kia hiển nhiên không ngờ Khấu Trọng vẫn còn khả năng phản kháng, thân hình mềm nhũn, bị Khấu Trọng kéo ngược vào trong lòng gã. Khấu Trọng nào dám chần chừ, nhân lúc đối phương còn chưa kịp hóa giải luồng chân khí phong tỏa huyệt mạch của gã, ngả người đè đối phương xuống đất.

Người kia kêu lên một tiếng thảng thốt, nhưng cả tứ chi đã bị Khấu Trọng nắm chặt, không thể cựa quậy. Khấu Trọng đắc ý vô cùng, thầm nhủ thì ra là một vị cô nương, những chỗ chạm tay vào đều hết sức đầy đặn. Gã liền điểm nhanh lên hai huyệt đạo bên tả hữu cột sống, đoạn giật mạnh chiếc mũ trùm đầu của nàng ta. Hai người

cùng lúc kêu lên một tiếng "A!"

Một mái tóc đen huyền dài như mây xõa ra trên nền tuyết trắng, dưới ánh phản chiếu của tuyết, đôi mắt nàng sáng lên trong bóng đêm như hai hòn bảo thạch, thì ra chính là mỹ nhân ban sáng đã đi cùng với Trầm Lạc Nhạn, Tống Ngọc Trí. Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Thì ra là cô nương" Tống Ngọc Trí không những không hề sợ hãi hay xấu hổ, còn lạnh lùng nói: "Chúng ta hãy giao dịch đi!"

Khấu Trọng chợt nảy ra ý định muốn lợi dụng nàng, tỷ như hôn lên môi một cái chẳng hạn, nhưng thấy nàng vẫn nằm im bất động, lại bị thần thái bình tĩnh lạnh lùng của nàng làm ngẩn người, không dám mạo phạm nữa, mà chỉ cười hì hì nói: "Nếu như cô nương định dùng thân thể xinh đẹp này để giao dịch với ta thì không cần nói nữa! Bởi vì Trọng thiếu gia đây là hạng cao thủ không bị nữ sắc hấp dẫn đâu! Hà! Thì ra thứ quấn vào chân quý của bản thiếu gia chính là nhuyễn tiên của mỹ nhân, thật lợi hại! Bình thường có phải quấn ở eo không vậy?"

Nghĩ lại thì nàng ta cũng là nữ nhi của Tống phiệt phiệt chủ Thiên Đao Tống Khuyết, thân phận tôn quý vô cùng, giờ đây gã lại được tiếp xúc một cách "toàn diện" với nhục thể của nàng, trong lòng không khỏi cảm thấy kích thích.

Tống Ngọc Trí khẽ chau mày lại: "Đừng nên đắc ý như vậy! Công phu của ngươi vẫn chưa đủ để thắng ta đâu, chỉ là ta khinh địch, không ngờ ngươi cũng có chút căn cơ nên mới thất thủ mà thôi! Nếu ngươi còn nói những lời khinh bạc đó, hoặc giả có những hành động bất chính với ta nữa, trừ phi sau chuyện này ngươi giết ta, bằng không thì nhất định ta sẽ khiến ngươi đau khổ vô cùng."

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Hì... cô nương nói như là muốn cổ vũ ta tiếp tục nằm lên người mình vậy? Loại tiểu thơ con nhà cao môn

vọng tộc như cô nương bị một tên tiểu tử ngay cả hàn môn cũng không xứng như ta chiếm phần tiện nghi, đáng lý phải đi tự tận rồi mới đúng."

Tống Ngọc Trí nhạt nhẽo nói: "Dù sao thì cũng đã bị ngươi đè lên rồi, đè thêm một lát nữa cũng không có quan hệ gì! Được rồi! Có thể nói chính sự được chưa vậy?"

Khấu Trọng đưa tay đặt lên huyệt kiên tỉnh trên vai nàng, mỉm cười nói: "Mỹ nhân thật biết ra vẻ làm bộ, thì ra đã sắp xung phá được các huyệt đạo bị phong tỏa nên mới cố ý dùng lời lẽ huyền hoặc dụ dỗ ta. Hi! Ta đi đây!"

Tống Ngọc Trí hai mắt lấp lánh hàn quang, nhẹ giọng nói: "Đừng đi! Ngươi đi rồi lấy ai che mưa tuyết cho ta!"

Khấu Trọng lần đầu tiên nảy sinh cảm giác cao thâm mạt trắc với mỹ nữ có phong tư đặc biệt này, từ đầu tới giờ tuy gã đã chiếm phần tiện nghi, song kỳ thực quyền chủ động thao túng lại nằm cả trong tay đối phương.

Tống Ngọc Trí nói: "Ngươi nên biết ta không hề có ý định muốn làm tổn thương ngươi. Chỉ cần dựa vào điểm này là chúng ta đã có thể hợp tác giao dịch được rồi! Không phải ngoi muốn tìm Trầm Lạc Nhạn giao dịch hay sao?"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Không ngờ cô nương lại thấu triệt tin tức nhanh đến như vậy. Được rồi, coi như ta sợ cô nương vậy! Tống Sư Đạo có phải là lệnh huynh không? Nhất định là cô nương đã biết ta và y có chút giao tình, nên mới đoán định ta tuyệt đối không dám động tới nàng?"

Tống Ngọc Trí nhạt giọng đáp: "Các ngươi là nhân vật nổi danh khắp

đầu đường ngõ chợ, ai mà không biết chuyện của các ngươi chứ? Nếu không phải ba tháng trước đại ca nói cho ta biết bản lĩnh hai ngươi, lại đánh giá thấp tiến cảnh của các ngươi, thì đêm nay ta đâu có khinh địch mà bị ngươi khinh bạc thế này. Có điều cảm giác cũng không sai lầm, ngươi cũng không khiến ta thấy ghét! A! Sao ngươi dám..."

Khấu Trọng lật mình sang một bên, ngồi dậy lúng túng nói: "Đây là phản ứng hết sức bình thường của một nam nhân bình thường, mong Tống tiểu thư thứ lỗi!"

Tống Ngọc Trí lập tức xung phá huyệt đạo, ngồi dậy, nhẹ giọng mắng: "Xem ra ngươi cũng không có tà tâm làm bậy, ta bỏ qua cho ngươi một lần! Nhưng ngươi phải quên ngay chuyện này đi, nếu để ta nghe thấy có người nhắc tới thì hãy coi chừng cái mạng của mình đó."

Nói đoạn cúi xuông cởi sợi nhuyễn tiên quấn ở chân gã ra. Nhìn mái tóc dài rủ xuống của nàng, Khấu Trọng có chút mơ hồ không biết quan hệ của gã với nàng là thế nào, liền thử lên tiếng hỏi: "Vừa rồi cô nương hung hăng là thế, tại sao đột nhiên lại trở nên nhu thuận và quan tâm tới ta vậy?"

Tống Ngọc Trí quấn lại sợi nhuyễn tiên dài tới năm trượng vào lưng, lạnh lùng nói: "Ai quan tâm tới ngươi chứ? Ta đâu có nói lần sau sẽ không động thủ với ngươi nữa, chỉ có là thấy ngươi vẫn còn chưa mất đi bản tính thiện lương nên mới khách khí một chút mà thôi!" Khấu Trọng ngây người hồi lâu, gãi gãi đầu nói: "Ta thật không hiểu nỗi cô nương!"

Tống Ngọc Trí khẽ dịch chuyển thân mình, cặp mắt trắng đen rõ ràng nhìn chằm chằm vào gã, thản nhiên nói: "Ai cần ngươi hiểu chứ. Hãy nghe cho rõ đây! Tình thế hiện nay sớm muộn gì các ngươi cũng bị

quân Ngõa Cương tìm ra, đừng cho rằng ta đặt chuyện đe dọa, Trầm Lạc Nhạn đã phái người phi báo cho Lý Mật, xin y phái Trịnh Tông trở về trợ giúp hàng động tập nã các ngươi. Người này có ngoại hiệu Phi Vũ, rất giỏi thuật truy tung tìm người, còn nuôi cả linh điểu biết truy tìm tung tích con người nữa, chỉ cần y về đến, các ngươi nhất định không thể thoát khỏi?"

Khấu Trọng kinh hãi vô cùng, đồng thời cũng chợt hiểu ra tại sao ngày đó Trầm Lạc Nhạn dám tự tin khẳng định sẽ bắt được bọn gã ba lần, thì ra là có người này ở trong bóng tối ngầm trợ giúp.

Chỉ nghe gã cười hì hì nói: "Không cần trừng mắt lên như thế! Hãy nhìn xem, chúng ta tương ngộ trong một trường hợp thật là kỳ quái. Trong một ngõ hẻm tối om của Huỳnh Dương thành, trời lại đổ tuyết lớn, hai kẻ địch hữu chưa phân lại ngồi nói chuyện giao dịch với nhau! Hà! Thật là buồn cười!"

Tống Ngọc Trí lộ vẻ trầm tư, rồi không vui nói: "Ngươi tưởng ta bịa chuyện để doạ ngươi à?"

Khấu Trọng chồm người lên phía trước, đôi mắt hổ xạ ra những tia sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào mắt nàng nói: "Cho đến bây giờ cô nương vẫn xem thường ta! Hừ! Hai huynh đệ chúng ta trước giờ đều không cần người khác thương hại. Chẳng qua cô nương cũng muốn cuốn sổ của Trầm Lạc Nhạn mà thôi, có bản lĩnh thì tới mà trộm mà cướp! Khấu Trọng ta không có hứng thú nói chuyện giao dịch gì hết!"

Nói đoạn liền dài người đứng dậy, lấy tay phủi phủi những đóa hoa tuyết dính trên y phục rồi cười mỉm bỏ đi. Tống Ngọc Trí đứng trên mặt tuyết lạnh lùng nói: "Không được đi!"

Khấu Trọng quay lại nhìn sợi nhuyễn tiên quấn ở eo hông nàng, hừ nhẹ một tiếng; "Ta biết pháp bảo của cô nương rồi, thử lần nữa thì

không linh đâu!" Tống Ngọc Trí tức giận nói: "Ngươi coi Tống gia chúng ta là hạng người gì? Đã không cầm giữ nổi ngươi, ta còn mặt dầy xuất thủ lần nữa sao? Nếu ngươi không muốn rời khỏi Huỳnh Dương thì hãy cút đi càng xa càng tốt, đừng để ta thấy mặt ngươi lần nữa, lúc đó thì có muốn hối hận cũng không kịp đâu."

Khấu Trọng chẳng chút khách khí, cười hì hì nói: "Mỹ nhân hãy bớt giận, nếu cô nương có tâm địa tốt vậy thì đừng bảo ta giao cuốn sổ đó ra, hoặc giả yêu cầu ta nói ra địa điểm của cái bảo tàng bảo khố gì đó mà ngay cả bản thiếu gia cũng không biết ở đâu kia, vậy thì mọi chuyện đều có thể thương lượng."

Tống Ngọc Trí tức giận nói: "Ngươi tưởng rằng ngươi là cái thứ gì? Không nguyên không cớ tại sao ta phải mạo hiểm đắc tội với quân Ngoã Cương để giúp đỡ các ngươi? Hơn nữa hiện giờ tiểu mạng của các ngươi cũng khó mà giữ nổi, còn ôm chặt cuốn sổ không có chút tác dụng kia làm gì?"

Khấu Trọng bật cười ha hả, tung mình lướt vào bóng tối. Tống Ngọc Trí tức giận dâm mạnh chân xuống đất, chỉ biết nhìn theo bóng gã đi xa dần.

Trong thư phòng của Từ Thết Tích, Tố Tố và Từ Tử Lăng chăm chú nghe Khấu Tọng kể lại chuyện xảy ra với Tống Ngọc Trí. Nghe xong, Tố Tố liền lo lắng hỏi: "Chúng ta phải làm sao đây? Nếu luận về thuật truy trung, Phi Vũ Trịnh Tông có thể nói là đệ nhất cao thủ trong quân Ngoã Cương đó, dù cho chúng ta có thể chạy ra khỏi thành đi nữa, thì sớm muộn gì cũng bị y đuổi kịp mà thôi!"

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Sớm đã giao thủ rồi. Lợi hại nhất chính là con quái điểu thông linh của y, nhưng tỷ nên yên tâm, bọn đệ không sợ đâu."

Tố Tố khẽ trách: "Đệ đừng tự mãn quá thế được không?"

Khấu Trọng trầm ngâm giây lát, rồi bật cười nói: "Chi bằng chúng ta đường hoàng mà đi ra, như vậy thế nào cũng gặp được Trầm Lạc Nhạn."

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Vậy sẽ khiến Trầm Lạc Nhạn không thể xuống nước, hơn nữa nàng ta sợ nhất là nội dung cuốn sổ bị tiết lộ ra ngoài, lẽ nào lại không tìm mọi cách hủy nói đi chứ?"

Tố Tố cúi đầu nói: "Nếu không có tỷ tỷ liên lụy, hai đệ giờ chắc không phải tốn công tốn sức thế này."

Hai gã vội vàng dỗ dành an ủi nàng.

Từ Tử Lăng gãi đầu nói: "Chúng ta nghĩ ra thiên phương bách kế, nhưng đều không phù hợp với tình hình hiện giờ, vậy tại sao không thử liều mạng xông ra khỏi thành, chỉ cần một người có thể thoát ra là thúng ta có thể nói chuyện điều kiện với Trầm Lạc Nhạn được rồi."

Khấu Trọng nghe vậy liền động tâm hỏi: "Thương thế của ngươi thế nào rồi?"

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Nói ra sợ ngươi không tin, cảm giác của ta còn tốt hơn cả lúc trước khi bị thương."

Khấu Trọng hưng phấn nói: "Vậy thì khác rồi. Chi bằng chúng ta phóng tay làm lớn một lần, lật tung cả cái thành Huỳnh Dương này lên. Ngươi còn nhớ số dầu hoả ở nhà Trầm Lạc Nhạn hay không?"

Hai mắt Từ Tử Lăng lập tức sáng rực lên. Chuồng ngựa của phủ Từ Thế Tích là nơi bắt lửa đầu tiên, hơn bốn mươi con ngựa điên cuồng chạy ào từ trong cổng ra ngoài phố. Tiếp đó là các dãy nhà ngang

cũng bắt đầu bốc lửa.

Đại bộ phận nhân thủ trong thủ đã được điều đi tham gia hành động tầm nã hai gã, đám nô tỳ và gia bộc hoảng loạn nhao nhao chạy trốn, lửa bắt đầu lan rộng, cũng may là có tường cao ngăn cản, trời lại đổ tuyết lớn nên các nhà bên cạnh mới không bị bốc lửa.

Khi đội tìm kiếm bàng hoàng quay lại thì căn nhà của Trầm Lạc Nhạn cũng bắt đầu bốc lửa, khiến quân Ngoã Cương lại phải cấp tốc chạy tới đó. Lúc này Trầm Lạc Nhạn đang đứng trên một mái nhà, bên cạnh ngoại trừ Dã Tẩu Mạc Thành ra còn có một đội cao thủ tinh tuyển của quân Ngoã Cương. Tin tức không ngờ truyền đến giống như những bông tuyết đang không ngừng rơi, nhưng Trầm Lạc Nhạn vẫn trầm mặc đừng nhìn hai đám lửa cháy, hiển nhiên thế lửa đã bị khống chế.

Mạc Thành bước lên trước một bước đến sau lưng Trầm Lạc Nhạn, cung kinh nói: "Xem ra đây là trò quỷ của hai tên tiểu tử đó. Lão nô thật không hiểu tại sao Từ Tử Lăng đã bị Dương Hư Ngạn đâm một kiếm, chẳng những không chết mà vẫn còn có thể làm mưa làm gió."

Trầm Lạc Nhạn khẽ nhếch mép cười khổ, nhạt giọng nói: "Ta không hề đánh giá thấp bọn chúng, nhưng không ngờ vẫn thất sách liên tục. Bây giờ bình tĩnh nghĩ lại, có lẽ là vì bọn gã đang không ngừng tiến bộ, chẳng những về mặt võ công mà cả tài trí cũng tăng lên theo kinh nghiệm, trở thành những kẻ hết sức khó đối phó rồi!"

Mạc Thành hừ lạnh nói: "Vô luận bọn chúng trở thành thứ gì, đêm nay cũng phải táng mạng trong thành Huỳnh Dương này. Trịnh Tông đã trở về rồi, hiện giờ đang cùng Từ gia bày bố thiên la địa võng, đảm bảo bọn chúng không thể trốn được bao nhiêu lâu nữa đâu."

Trầm Lạc Nhạn khẽ quát: "Thành thúc! Ông lại động khí rồi!"

Mạc Thành ngạc nhiên nhìn nàng. Trầm Lạc Nhạn bình tĩnh nói: "Những người muốn biết được bí mật Dương Công Bảo Khố mà hai gã nắm giữ nhiều không kể xiết, vậy mà đến giờ vẫn chưa có ai bắt được hai gã đó. Giả như chúng ta vẫn còn khinh địch, cuối cùng chỉ có thất bại mà thôi. Cuốn sổ đó có quan hệ vô cùng trọng đại, nếu để bọn chúng mang theo, e rằng ta có chết cũng không thể đền tội."

Lúc này chợt có người tới báo đã chặn được đám cuồng mã phóng ra từ phủ Từ Thế Tích, nhưng không hề thấy bóng ba người đâu.

Mạc Thành than: "Huỳnh Dương thành rộng lớn như vậy, chỉ cần bọn chúng tùy tiện tìm một nơi nào đó ẩn nấp thì cũng khiến chúng ta tốn rất nhiều công phu."

Trầm Lạc Nhạn lắc đầu nói: "Không! Ta quá rõ tính cách của bọn chúng! Đặc biệt là tên tiểu tử Khấu Trọng đó, hắn không có nhẫn nại như Thành thúc nói đâu. Đêm nay nhất định bọn chúng sẽ thừa cơ hỗn loạn mà toàn lực xông ra khỏi thành đào tẩu."

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Điều kỳ lạ nhất là tại sao bọn chúng có thể biết được kế hoạch tìm kiếm của chúng ta một cách rõ ràng đến vậy, đi lại trong thành giống như chỗ không người, cứ như là đã tận tai nghe thấy ta và Từ Thế Tích bàn bạc vậy."

Đúng vào lúc này, thanh âm của Từ Tử Lăng vang lên phía sau lưng nàng: "Trầm Lạc Nhạn! Có thời gian nói vài câu hay không?"

Đám người Trầm Lạc Nhạn lập tức biến sắc, quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy Từ Tử Lăng đứng hiên ngang trên một nóc nhà gần đó, trên nên tuyết trắng mênh mông, gã có một vẻ trấn định trung dung, tiêu sái phong lưu đặc biệt, khó có thể tả thành lời. Trong lòng Trầm Lạc Nhạn chợt sinh ra một cảm giác kỳ lạ mà chính nàng cũng không thể

hình dung. Nàng cảm nhận được Từ Tử Lăng đã trưởng thành rất nhiều, gã đã không còn là gã tiểu tử ranh mãnh trong ấn tượng của nàng nữa rồi. Không chỉ là ngoại hình của gã trở nên cao lớn hơn, mà quan trọng nhất là khí độ và phong thái được bồi dưỡng từ những lần kinh hiểm và những ngụy kế trùng trùng. Nó tạo thành sức hấp dẫn đặc biệt mà chỉ riêng mình Từ Tử Lăng mới có. Chưa đợi nàng lên tiếng, đám thủ hạ đã tung mình lao tới, vây lấy gã vào giữa. Trầm Lạc Nhạn thu nhiếp tâm thần, khẽ nhún mình lao vút lên, trong nháy mắt đã đến trước mặt Từ Tử Lăng. Hai người nhìn chằm chằm vào nhau, trong đầu đều không biết đối phương đang nghĩ gì.

Từ Tử Lăng khẽ gật đầu, nhạt giọng nói: "Chúng ta đang nói nói cười cười vui vẻ với nhau, chẳng ngờ lại biến thành kẻ thù sinh tử. Mỗi lần nghĩ đến chuyện này ta đều không nén khỏi bi thương."

Cảm giác trong lòng Trầm Lạc Nhạn càng không thể hình dung. Gương mặt Từ Tử Lăng nhợt nhạt như vừa mất máu, nhưng điều này không thể tổn hại tới khí chất văn nhã của gã ngược lại còn làm tăng vẻ u uất và thành thục của những người đã từng kinh qua khổ nạn.

Trong đời nàng, đích thực đã từng động tình với mấy nam nhân, nhưng vì trợ giúp Lý Mật đánh lấy thiên hạ, nên nàng đã gạt tình nhi nữ sang một bên, thậm chí là còn nghĩ cách để biến bản thân mình thành một người lãnh khốc vô tình, chuyện gì cũng nghĩ đến lợi ích của toàn quân Ngoã Cương trước tiên. Nhưng kể từ sau khi gặp Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, mỗi lần phải đối phó với hai gã, trong lòng nàng đều không khỏi cảm thấy rối loạn, nhưng lúc đó nàng chỉ cho rằng đó là do mình có tâm ái tài nên mới có cảm giác đó.

Nàng biết rõ bản thân thực ra rất thích gặp gỡ hai gã, những lúc tranh cãi với hai gã khiến nàng cảm thấy thực sự vui vẻ, nhưng đích thực nàng chưa từng nghĩ đến sẽ nảy sinh tình cảm nam nữ với bất

cứ một gã nào trong hai gã. Đến lúc nàng biết được Từ Tử Lăng bị Dương Hư Ngạn đánh trọng thương, sinh tử chưa rõ, nàng mới dần dần phát hiện ra, không ngờ cái chết của Từ Tử Lăng đối với nàng lại là một đả kích lớn như vậy. Giống như là vừa mất đi một thứ đồ vật gì đó rất quý giá.

Hiện giờ nàng sẽ phải đối đầu trực tiếp với gã cao thủ thanh niên kém mình ba bốn tuổi này, tâm tình phức tạp và mâu thuẫn thế nào, thiết tưởng không cần nghĩ cũng biết. Trầm Lạc Nhạn hít sâu một hơi để lấy lại sự bình tĩnh: "Có phải đã hết đường chạy rồi hay không?"

Song mục Từ Tử Lăng sáng quắc lên, đảo mắt một vòng nhìn địch nhân, rồi bình tĩnh như không nói: "Bảo bọn chúng đứng lùi ra một chút, bằng không ta sẽ lập tức xuất thủ giết người đấy!"

Trầm Lạc Nhạn cười lạnh nói: "Ngươi đánh giá mình quá cao đấy, ta có thể bảo thuộc hạ lùi lại, nhưng tuyệt đối không phải vì sợ ngươi uy hiếp đâu nhé."

Từ Tử Lăng nhạt giọng nói: "Uy hiếp của ta còn bao gồm cả cuốn sổ mà cô nương rất muốn lấy về nữa. Có thể cô nương không tin, nhưng lần này ta đến là để hoàn trả lại cuốn sổ cho nàng, tránh để nàng phải gánh tội với Lý Mật. Có điều cô nương đã quen lấy oán báo đức, vì vậy bất luận là có nghĩ thế nào, ta cũng không lấy làm ngạc nhiên đâu."

Trầm Lạc Nhạn trầm mặc giây lát, rồi vẫy tay bảo thủ hạ lùi xuống than: "Ở đây người nào cũng bất chấp thủ đoạn để tranh bá thiên hạ, ân ân oán oán gì cũng chỉ là lãng phí mà thôi. Như vậy đi! Nếu ngươi giao cuốn sổ ra, ta có thể đảm bảo cho các ngươi an toàn rời thành."

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Như vậy mà đủ sao? Ta còn muốn cô nương đảm bảo sau này bất luận là vì nguyên nhân gì, nếu không phải

chúng ta khơi ra thì cô nương không được tìm đến gây phiền phức."

Trầm Lạc Nhạn mỉm cười nói: "Người làm chủ thực sự của quân Ngoã Cương là Mật công chứ không phải Trầm Lạc Nhạn này, dù ta có đứng ra bảo đảm cũng phí công mà thôi."

Từ Tử Lăng nhún vai cười khổ: "Lẽ nào ta phải đợi Lý Mật quay lại chứ? Cô nương là người tác chủ ở đây, hiện giờ ta chỉ có thể tìm đến nàng thương lượng. Giả như sau này Lý Mật có phủ định lời hứa của cô nương, ta tuyệt đối không trách cứ gì đâu."

Trầm Lạc Nhạn khẽ rung động trong lòng, giờ mới hiểu ra tại sao trong hai gã nàng lại có hảo cảm với Từ Tử Lăng hơn, tất cả đều là vì khí độ nhún nhường ôn hòa, chân thành mà tràn đầy chính khí của gã, không giống như Khấu Trọng lúc nào cũng giảo hoạt đa đoan. Nàng vốn cũng là người đa trí giảo hoạt, hành sự bất chấp thủ đoạn, không ngờ lại động tâm với người như Từ Tử Lăng, quả thật là chuyện hiếm có. Từ Tử Lăng đang không ngừng lưu ý đến biến hoá xung quanh, lúc này liếc nhìn thấy Từ Thế Tích đang dẫn một đám thủ hạ chạy tới, nhưng không rõ có phải có cả Phi Vũ Trịnh Tông đi theo hay không.

Trầm Lạc Nhạn đưa tay ra hiệu cho Từ Thế Tích, bảo tất cả để nàng xử lý, đoạn chăm chú nhìn Từ Tử Lăng giây lát, rồi nhẹn giọng nói: "Được rồi! Ta đáp ứng điều kiện của ngươi, cuốn sổ của ta đâu?"

Từ Tử Lăng cố nén nỗi mừng vui trong lòng, thấp giọng nói: "Cô nương lập tức ra lệnh cho thủ hạ ở Đông thành môn lui lại, mở cửa thành ra, để Khấu Trọng rời khỏi trước, sau đó thì một mình đưa ta ra thành, lúc đó ta sẽ giao lại cuốn sổ."

Trầm Lạc Nhạn than: "Tiểu Lăng ngươi đúng là chưa đủ kinh nghiệm, nói như vậy thì cuốn sổ đó nhất định ở trong tay ngươi, bởi vì Khấu

Trọng còn phải đưa Tố Tố đến nơi an toàn trước đã.."

Từ Tử Lăng ngắt lời: "Cô nương định nuốt lời?"

Trầm Lạc Nhạn biết Từ Tử Lăng đã đoán ra ý trong lời nói của mình, mìm cười nói: "Đương nhiên không phải! Bảo trọng nhé! Tiểu tình lang!"

Từ Tử Lăng đang ngẩn người vì một câu "tiểu tình lang" của nàng thì Trầm Lạc Nhạn đã phi thân bay tới bên cạnh Từ Tử Lăng, ghé đầu nói mấy câu. Từ Tử Lăng đến lúc này mới phát giác mình đã đầm đìa mồ hôi.

Sau mấy lần trắc trở, cuối cùng gã, Khấu Trọng và Tố Tố cũng ra được bên ngoài.

Chương 52: Khắc địch trên đồng tuyết

Từ Tử Lăng và Trầm Lạc Nhạn đi song song với nhau ra khỏi thành. Từ Tử Lăng nhìn tiêu ký Khấu Trọng lưu lại thành môn, biết gã và Tố Tố đã rời khỏi an toàn, trong lòng vui vẻ, nhất thời địch ý với Trầm Lạc Nhạn cũng giảm đi quá nửa. Gã và nàng im lặng cất bước, không lâu sau thì đã bỏ lại Huỳnh Dương thành phía sau một vùng tuyết trắng mêng mang.

Khi lên đỉnh một ngọn đồi nhỏ, Từ Tử Lăng thả bộ chậm lại rồi dừng hẳn, lấy từ trong người ra một cuốn sổ, dúi vào tay nàng mà không hề do dự. Trầm Lạc Nhạn mở ra xem thử, kiểm tra thấy không có gì giả trá mới cho vào trong bọc, khẽ thở dài than: "Nếu ta đoán không lầm thì Từ Thế Tích sẽ không vì lời hứa của ta mà bỏ qua cho ngươi đâu. Vì vậy nếu không chắc chắn thoát khỏi sự truy tung của Trịnh Tông thì tuyệt đối không nên hội hợp với bọn Khấu Trọng và Tố Tố, bằng không thì khi ấy chính là lúc ba người táng mạng đó."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Tại sao cô nương lại nói ra? Ta và Khấu Trọng sớm đã dự liệu quân Ngoã Cương các người sẽ lật lọng rồi, nhưng thật không ngờ là cô nương lại có ý bỏ qua cho chúng ta."

Trầm Lạc Nhạn hơi đỏ mặt, nhẹ giọng nói: "Ta nợ các ngươi nhiều như vậy, làm người tốt một lần cũng là chuyên nên mà. Có điều lạ là ngươi đã nghe danh Trịnh Tông mà không hề cảm thấy kinh dịnh hay sợ hãi, chắc hẳn là đã có người nhắc nhở từ trước, chẳng trách ngươi lại tự tin đến vậy."

Từ Tử Lăng thầm kinh hãi, biết trí tuệ của nữ nhân này không phải

hạng tầm thường, càng nói nhiều, càng dễ bị nàng ta nắm hết thực hư.

Gã đang định nói không tiện lưu lại đây lâu thì Trầm Lạc Nhạn đã nhìn gã một cái đầy ẩn ý, nhẹ giọng nói: "Hậu hội hữu kỳ!"

Từ Tử Lăng thầm nhủ ai hậu hội hữu kỳ với bà nương thối ngươi, nhưng miệng vẫn ngậm chặt, không nói một lời, tung mình chạy xuống triền dốc. Vừa chjay vào khu rừng dưới chân dốc, quay đầu nhìn lại đã không thấy Trầm Lạc Nhạn đâu. Từ Tử Lăng liền chạy ngược lên chỗ vừa chia tay với Trầm Lạc Nhạn. Không lâu sau thì gã tìm thấy ám ký mà Khấu Trọng lưu lại, đó là một càng cây nhỏ chỉ về hướng gã đào tẩu, bên cjanh lại có bảy hòn đá nhỏ, biểu thị sẽ gặp nhau ở nơi cách đó bảy dặm.

Từ Tử Lăng đưa chân xóa dấu vết, rồi ngẩng đầu quan sát bầu trời, quả nhiên đúng như sở liệu của gã, không thấy con linh điểu của Trịnh Tông đâu. Lúc này trời đang đổ tuyết lớn, họ Trịnh không thể nào mượn sức loài chim mà truy tầm tung tích của bọn gã được. Đang định rời khỏi thì chợt nghe cách đó chừng nửa dặm về phía tây dường như có tiếng hét của Trầm Lạc Nhạn. Từ Tử Lăng không cần nghĩ ngợi, toàn lực chạy về hướng đó. Chân khí trong nội thể gã được vận hành tới mức cực hạn, cả người vọt đi như một ánh sao băng giữa trời đất đầy tuyết trắng.

Từ khi được Vân Ngọc Chân truyền thụ cho Điểu Độ Thuật, hai gã đã không ngừng cải tiến, sau nhiều lần thử nghiệm và thất bại, cuối cùng cũng kết hợp thành công luồng chân khí kỳ dị của Trường Sinh Quyết vào khinh công, tự sáng tạo ra một loại thân pháp kỳ diệu tuyệt luân. Công phu của hai gã theo hứng mà luyện thành nên cũng có điểm khác nhau.

Khi Khấu Trọng mới luyện Điểu Độ Thuật, gã thích nhất là quan sát

các loài cá bơi lội dưới nước, rồi dần dần mô phỏng các động tác đó, nên khinh công có vẻ hoạt bát lanh lợi, tịnh thì như xử nữ, động thì như cá về với nước, linh hoạt vô song.

Từ Tử Lăng lại thích quan sát quỹ đạo chuyển động của các loài chim, từ đó thoái thai ra một loại thân pháp mới, đương nhiên là tràn đầy vẻ tự do tiêu dao khoái hoạt của loài chim khi bay trên bầu trời, giờ đây chỉ thấy y lướt đi như thiên mã hành không, khó mà tìm được tung ảnh.

Hai gã có thể luyện được thân pháp lý tưởng cho mình như vậy, chính là nhờ vào chân khí liên miên bất tuyệt có được do khổ luyện Trường Sinh Quyết. Loại thân pháp mà hai gã chọn vừa hay cũng rất thích hợp với chân khí trong nội thể.

Luận theo ngũ hành, cá thuộc thủy, chim thuộc hỏa.

Chân khí của Khấu Trọng thiên về hàn, còn của Từ Tử Lăng lại thiên về nhiệt, vừa đúng kết hợp với thân pháp mô phỏng theo cá, theo chim của hai gã như áo trời không vết thủng. Sau khi bị Trác Nhượng đả thương, hai gã lại giúp nhau trị liệu thương thế, trong lúc vô ý đã giúp cho chân khí của đối phương trong nhiệt có hàn, trong hàn có nhiệt, âm dương tương hỗ, không còn có hiện tượng suy kiệt vì thoát lực như trước nữa, mà chân khí cứ tuần hoàn không ngừng, không nghỉ. Sự thay đổi này thể hiện rất rõ trên khinh công.

Vì vậy lần này khi Từ Tử Lăng triển khai thân pháp, chỉ cảm thấy chân khí chuyển động không ngừng, càng chạy càng mau, đến chính bản thân gã cũng phải thầm kinh ngạc. Tiếng người đánh nhau lại bặt vô âm tín.

Từ Tử Lăng cả kinh thất sắc, thầm nhủ với võ công của Trầm Lạc Nhạn, trừ phi gặp phải hạng cao thủ như Đỗ Phục Uy, bằng không thì

tự bảo vệ mình hoặc thoát thân đối với nàng đâu phải vấn đề khó khăn? Tại sao chỉ trong mười chiêu ngắn ngủi đã như bị người khác thu thập đó?

Dựa vào đây suy đoán, đối phương hẳn phải có võ công ít nhất là tương đương với lão gia Đỗ Phục Uy của gã. Lẽ nào chính là Ảnh tử thích khách Dương Hư Ngạn?

Nghĩ tới đây, bất giác cảm thấy lạnh người, chân khí trong nội thể lập tức từ thanh chuyển trọc, từ thuần biếp tạp, từ tụ biến thành không. Gã vội hít mạnh một hơi chân khí, xóa bỏ hết mọi lo lắng về Dương Hư Ngạn ra khỏi đầu, thi triển nội tức, tâm hợp với thần, tinh thần lập tức chìm vào cảnh giới cảnh trung chi nguyệt, tất cả ngũ quan đều phát huy hết năng lực, không để sót bất kỳ một thứ gì dù là nhỏ nhất.

Gã không chỉ cảm nhận được mỗi một bông hoa tuyết chạm đến mình, còn nghe thấy cả những tiếng chạm nhau rất khẽ của những bông hoa tuyết trong tiếng gió, tất cả đều không lọt khỏi cảm giác của gã.

Cảm giác kỳ diệu trước nay chưa từng có này chỉ duy trì được trong giây lát, rồi biến mất một cách đột ngột như lúc nó xuất hiện. Từ Tử Lăng chấn động quỳ gục xuống mặt tuyết, đầu óc như có linh quang chiếu rọi. Gã cũng lập tức hiểu được, thì ra chính nỗi sợ đối với Dương Hư Ngạn đã kích thích gã khai mở kho tàng vô tận trong nội thể, trong lúc vô ý đã đạt tới một cảnh giới mới của võ đạo. Gã đang vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, thì chợt phát hiện một đồ vật lấp lánh trên mặt tuyết. Từ Tử Lăng vội thu nhiếp tâm thần, búng mình đứng dậy, bước tới cúi xuống nhặt lên xem kỹ, không ngờ chính là cây Đoạt Mệnh Trâm của Trầm Lạc Nhạn.

Gã không khỏi kinh hãi trong lòng. Quả nhiên Trầm Lạc Nhạn đã gặp chuyện hung hiểm, cả kim thoa cũng để rớt lại ở đây. Từ Tử Lăng vội

thúc động nội tức loại bỏ hết lo lắng và sợ hãi ra khỏi đầu, triển khai thân pháp, bắt đầu tiến hành lục soát trên mặt tuyết, không lâu sau thì tìm được những vết chân sắp bị tuyết phủ kín. Những dấu chân này nối tiếp nhau đi thẳng về khu rừng rậm phía đông nam, mỗi bước chân đều cách nhau đúng tám trượng, khoảng cách đều đến một cách đáng kinh ngạc. Chỉ nhìn khoảng cách của các bước chân đã có thể đoán được võ công người này cao tới khó mà tưởng tượng được.

Từ Tử Lăng tự vấn nếu mình toàn lực nhảy một cái trên nền đất cứng, có lẽ có thể miễn cưỡng vượt qua được khoảng cách này, nhưng tuyệt đối không thể làm vậy trên nên tuyết mềm xốp này, càng không cần nói đến chuyện phải vác thêm một người nữa. Những gã đương nhiên không vì chuyện này mà bỏ ý định cứu Trầm Lạc Nhạn, chỉ thấy gã hít một hơi chân khí, tung mình lao vút đi trên mặt tuyết.

Gió tuyết thốc thẳng vào mặt gã.

Ánh đèn đuốc trong thành Huỳnh Dương ở phía xa xa chiếu rọi những ánh sáng yếu ớt, càng làm tăng thêm vẻ cô liêu tịch mịch của đồng tuyết bao la. Từ Tử Lăng vừa tới bìa rừng, thì đôi tai linh mẫn đã nghe thấy một thanh âm kỳ quái. Đó là tiếng nữ nhân thở gấp và rên rỉ.

Từ Tử Lăng lập tức biết đó là chuyện gì, trong lòng tràn ngập nộ hỏa chính nghĩa, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo lạ thường, cẩn thận lướt mình tới chỗ phát ra âm thanh. Người này nhất định là đã tiềm phục trong thành Huỳnh Dương từ trước, âm thầm theo dõi cuộc đối đầu của hai gã với quân Ngoã Cương, sau đó thừa cơ Trầm Lạc Nhạn xuất thần sau khi chia tay với gã, xuất thủ đột kích. Người này sau khi đã cướp đi cuốn sổ hãy còn chưa thỏa mãn, còn muốn làm những chuyện cầm thú với Trầm Lạc Nhạn.

Gã lướt đi trong rừng như loài quỷ mị, chân điểm khẽ trên mặt tuyết, không phát ra bất kỳ tiếng động nào, hô hấp hoàn toàn đoạn tuyệt, chỉ còn luồng nội khí không ngừng lưu chuyển trong nội thể. Hai mắt gã sáng bừng lên, cảm nhận được một luồng quang tuyến mà người thường không thể phát hiện, khiến khu rừng tối đen như mực, không nhìn rõ năm ngón tay này thành một thế giới kỳ dị mờ mờ ảo ảo, mang theo chút ánh sáng xanh nhàn nhạt.

Tiếng thở gấp càng lúc càng rõ. Trong chốc lát, gã đã vào sâu trong rừng, một thân hình cao to hùng vĩ lọt vào mắt gã, người này có đôi vai hết sức dầy và rộng, phần eo lưng lại rất nhỏ, tóc dài ngang lưng, khiến người ta vừa nhìn đã có ấn tượng sâu sắc. Người này ấn người Trầm Lạc Nhạn vào một thân cây, đoi tay không ngừng sờ mó, nắn bóp phần thân trên đã lõa lồ của nàng.

Từ Tử Lăng vận hết nhãn lực, thấy sắc mặt Trầm Lạc Nhạn đỏ bừng, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi anh đào mím chặt, biểu tình đầy vẻ thống khổ và mâu thuẩn, nước mắt ràn rụa khắp mặt. Mỗi lần người kia sờ mó nắm bóp, thân hình nàng đều rung lên, rên rỉ không ngớt. Chỉ nghe người kia cất một tràng cười dâm đãng khó nghe: "Dưới thủ pháp của Độc Cô Bá này liệt nữ cũng trở thành dâm phụ, huống hồ là hạng lẳng lơ như nàng. Sau khi thử mùi vị của ta xong, đảm bảo Tiểu Quân Sư nàng sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi ta, ngoan ngoãn mà nghe lời."

Trầm Lạc Nhạn rên rỉ nói: "Ngươi giết ta đi!"

Độc Cô Bá cười lên khùng khục: "Thân thể nàng đẫy đà thế này, da dẽ lại mịn màng trắng muốt, ta làm sao nỡ làm hại nàng chứ? Sau khi trở thành người của ta, nàng sẽ cam tâm tình nguyện hành sự cho Độc Cô gia thôi."

Trầm Lạc Nhạn chợt rên lên một tiếng dữ dội, hiển nhiên là sự sờ mó

của Độc Cô Bá khiến nàng khó chịu vô cùng. Từ Tử Lăng lẹ làng chạy sau những gốc cây, chậm rãi tiến về phía Độc Cô Bá. Gã có thể khẳng định mình không phải là đối thủ của Độc Cô Bá, cách duy nhất chính là nhân lúc đối phương đang tập trung tinh thần dâm tác lạc, thi triển ám kích. Kim thoa đã đưa lên cao, nhắm chuẩn vào bối tâm của Độc Cô Bá.

Trầm Lạc Nhạn run giọng nói: "Dù ngươi có đoạt được thân thể ta, cũng đừng hòng lấy được tâm của ta!"

Độc Cô Bá hiển nhiên đắc ý vô cùng, cười hềnh hệch nói: "Có phải nàng đã yêu tên tiểu tử miệng còn hôi sữa kia không? Nếu không phải nàng thất hồn lạc phách sau khi chia ta với hắn e rằng ta cũng không dễ gì mà được hưởng thụ nữ nhân của Lý Mật thế này."

Khoảng cách giữa Từ Tử Lăng với Độc Cô Bá chỉ còn hơn trượng, nghe y nói vậy mà tinh thần khẽ chấn động, cước bộ lập tức trở nên nặng nề đôi chút.

Độc Cô Bá lập tức phát sinh cảm ứng, thân hình khôi vĩ khẽ rung lên, dường như chuẩn bị có động tác gì đó. Từ Tử Lăng nào dám chần chừ, kim thoa lập tức rời tay bắn đi, đồng thời toàn lực phóng tới, ngưng tụ công lực vào ngón giữa tay hữu, đâm thẳng vào bối tâm Độc Cô Bá.

Độc Cô Bá tuy tài cao nghệ cả, song trước giờ cũng chưa từng nghĩ tới có cao thủ nào có thể ẩn giấu tất cả các dấu hiệu của sự sống như hô hấp, hơi ấm của cơ thể, tiếng tim đập, trên một mức độ nào đó có thể nói là đã trở nên vô hình. Thêm vào đó, toàn bộ chú ý của y đã tập trung cả vào nhục thể của Trầm Lạc Nhạn, vì vậy nên mới phải chịu thiệt thòi. Nhưng dù trong tình thế khó khăn này, y vẫn có thể kịp thời dịch người, tránh khỏi một kích vào đại huyệt bối tâm.

Mắt thấy kim thoa đã đâm vào eo hông bên phải của y, đột nhiên lại chuyển hướng ngược lại, còn y thì dịch người sang ba thước. Từ Tử Lăng như bóng với hình, vung chỉ đâm theo vào một đại huyệt khác trên sườn Độc Cô Bá. Ngón tay chưa tới, chỉ phong nóng như lửa đã xâm nhập nội thể đối phương.

Một thoa tràn đầy chân khí vừa rồi sớm đã đả thương kinh mạch của Độc Cô Bá, phá vỡ chân khí hộ thể của y rồi. Chỉ phong này khiến y càng không thể chịu đựng, thổ ra một búng máu tươi, gầm lên một tiếng ghê rợn, vung chưởng vỗ thẳng vào mặt Từ Tử Lăng. Hai người lần đầu tiên đối mặt với nhau.

Độc Cô Bá niên kỷ ước chừng trên ba mươi, mặt dài như ngựa, song mục âm trầm, mũi như mỏ ưng, hai môi mỏng dính, khiến người ta có ấn tượng y là một kẻ bạc tình bạc nghĩa. Từ Tử Lăng hoá chỉ thành chưởng, ngạnh tiếp một kích này của y.

"Ầm!"

Độc Cô Bá lại thổ huyết, kêu thảm một tiếng, tung mình bỏ chạy. Từ Tử Lăng cũng bị chấn động thoái lui ba bước, huyết khí nhộn nhạo, trong bụng thầm khen đối phương lợi hại. Người này sau khi trọng thương mà chưởng kinh vẫn lăng lệ nhường ấy, nếu lúc bình thường, bản thân gã quả thực không phải đối thủ của y. Gã đợi cho khí huyết khôi phục nguyên trạng mới đi tới trước mặt Trầm Lạc Nhạn, cúi đầu quan sát.

Y phục Trầm Lạc Nhạn vẫn nửa kín nửa hở, có thể lờ mờ nhìn thấy đôi gò bồng đào căng tròn, cặp đùi trắng muốt như bạch ngọc của nàng. Nhưng thần sắc của nàng lại hết sức bình tĩnh, đôi mắt sáng rỡ không ngừng chớp chớp nhìn gã.

Từ Tử Lăng hơi luống cuống chân tay nói: "Cô nương làm sao vậy?"

Trầm Lạc Nhạn bật cười một tiếng nói: "Chỉ bất quá bị hắn chiếm chút tiện nghi thôi, có chuyện gì lớn lao đâu? Nếu ngươi có hứng thú, đảm bảo người ta không kháng cự đâu."

Từ Tử Lăng giờ mới yên tâm hỏi: "Cuốn sổ đâu?"

Trầm Lạc Nhạn nhấc ngọc thủ lên cao, để gã nhìn thấy cuốn sổ, mìm cười nói: "Đừng cho rằng ta là dâm tặc, đó là ta cố ý rên rỉ thật to để ngươi chú ý mà đến đó. Nhưng thật không ngờ ngươi lại đến nhanh như vậy, khi ngươi mới hiện thân, ta đã cố ý kêu to để làm phân tán sự chú ý của hắn, đồng thời ngầm trộm lấy cuốn sổ, khi hắn ta lách người né tránh một kích của ngươi, cuốn sổ đã nằm trong tay người ta rồi."

Từ Tử Lăng quan tâm hỏi: "Có phải huyệt đạo của cô nương đã bị khống chế hay không, tại sao không mặc y phục lại?"

Trầm Lạc Nhạn bật cười như không có chuyện gì xảy ra nói: "Để cho ngươi xem đó! Tay của y vừa nhấc lên, ta đã khôi phục công lực rồi! Hì... thì ra ngươi chẳng có chút hứng thú gì cả, người ta bị hắn làm cho thèm muốn nam nhân lắm rồi đó!"

Từ Tử Lăng tức giận nói: "Cô nương về mà tìm Từ Thế Tích ấy! Ta phải đi đây!"

Trầm Lạc Nhạn mỉm cười ngọt như đường, đứng thẳng người dậy, trong giây lát đã mặc lại y phục, gương mặt ngọc cũng khôi phục lại vẻ lạnh lùng bình tĩnh như thường. Từ Tử Lăng nhặt cây kim thoa lên đưa cho nàng nói: "Lần sau cẩn thận hơn! Tên Độc Cô Bá này có phải người của Độc Cô phiệt hay không? Võ công của y thật là lợi hại."

Song mục Trầm Lạc Nhạn thoáng hiện sát cơ, gằn giọng nói: "Hắn là

thân đệ duy nhất của Độc Cô Phong, niên kỷ kém y tới hai chục tuổi, nổi danh là kẻ háo sắc, nhưng võ công chỉ thua kém Độc Cô Phong và Vu Sở Hồng mà thôi. Lần sau ngươi gặp hắn, phải hết sức cẩn thận."

Từ Tử Lăng nói: "Để ta đưa cô nương trở về!"

Trầm Lạc Nhạn lườm gã một cái nói: "Tưởng người ta là nữ tử đáng thương trói gà không chặt chắc? Vừa rồi nếu không phải hắn nhân lúc ta tâm thần rối loạn ra tay tập kích, ta ít nhất cũng có thể vừa kháng cự vừa phóng pháo hoa gọi viện binh tới giúp. Ồ! Ta thật không nỡ chia tay với ngươi chút nào, nhưng chớ tưởng rằng ta đã yêu ngươi rồi đó nhé!"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Ta làm sao nghĩ vậy được chứ? Ta thấy người đó alf Bạt Phong Hàn mới đúng, có phải vậy không?"

Trầm Lạc Nhạn khẽ run người, trợn mắt nhìn gã, nhưng Từ Tử Lăng đã tung mình biến mất trong màn đêm. Lúc này ở một khu rừng khác cách chỗ Trầm Lạc Nhạn bị làm nhục chừng mười dặm, Khấu Trọng và Tố Tố đang lo lắng chờ đợi Từ Tử Lăng. Tố Tố thấp giọng nói: "Liệu tiểu Lăng có chuyện gì không?"

Khấu Trọng đáp: "Đương nhiên là không. Nếu đổi lại là đệ đi thì thật khó nói! Đệ dám khẳng định Trầm Lạc Nhạn đã nảy sinh một cảm tình đặc biệt với hắn rồi. Huống hồ chúng ta với nàng ta cũng không có thâm cừu đại hận gì, Từ Thế Tích càng không ngờ tiểu Lăng mới là tình địch chân chính của y. Đệ đảm bảo tiểu Lăng có thể thoát thân, nhưng mà cũng thật kỳ quái!"

Tố Tố ngạc nhiên hỏi: "Cái gì kỳ quái?"

Khấu Trọng nói: "Tại sao không thấy ai theo dõi chúng ta, như vậy dễ

hơn theo dõi tiểu Lăng nhiều!"

Tố Tố nói: "Vừa rồi không phải đệ đã nói dưới trời mưa tuyết lớn thế này, linh điểu của Trịnh Tông sẽ biến thành mộc điểu hay sao?"

Khấu Trọng nói: "Nếu như trời cứ đổ tuyết thì Trịnh Tông không thể thi triển thủ đoạn truy tung thì quân Ngoã Cương cũng không cần dùng đến y làm gì nữa. Vì thế nói không chừng hắn ta còn có linh thú gì khác đảm nhận việc truy tung nữa. Hiện giờ có lẽ đang đợi chúng ta hội họp với tiểu Lăng là tung lưới bắt gọn."

Tố Tố sợ hãi nói: "Vậy chúng ta phải làm sao?"

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Đầu tiên hãy tìm mấy con súc sinh theo dõi chúng ta làm thịt ăn đã! Hắc, gan của tỷ tỷ có lớn không?"

Tố Tố cười khổ nói: "Đệ nói đi! Đệ bảo làm gì thì tỷ làm nấy!"

Sau khi nghe Khấu Trọng nói kế hoạch, Tố Tố liền bò dậy di động vào rừng. Khấu Trọng áp tai xuống nền tuyết lạnh, vận công lắng nghe.

Tiếng bước chân của Tố Tố lọt vào tai gã không sót một bước, nhưng kỳ lạ là gã không hề nghe thấy bất kỳ thanh âm nào khác.

"Á!"

Tố Tố kêu lên một tiếng kinh hãi, khiến gã hoảng hốt tung mình chạy tới, thì ra là Tố Tố bị vấp phải một cành cây khô trên mặt đất. Khấu Trọng đỡ nàng dậy, ghé miệng vào sát tai nàng thì thầm: "Là Trịnh Tông đích thân tới đây, người này có hiệu xưng Phi Vũ, khinh công hiển nhiên cao minh vô cùng."

Tố Tố nói; "Vậy phải làm sao?"

Khấu Trọng đang định lên tiếng thì chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập từ phía tây bắc truyền lại. Hai người cùng lúc biến sắc, nếu lúc này bỏ chạy thì không phải sẽ mất liên lạc với Từ Tử Lăng hay sao?

Chương 53: Mới gặp như quen

Từ Tử Lăng toàn lực bôn hành, nhắm thẳng hướng khu rừng mà Khấu Trọng đã lưu lại tiêu ký chỉ thị. Sau khi rời khỏi Trầm Lạc Nhạn, gã liền gạt bỏ hết mọi chuyện liên quan đến nàng khỏi đầu óc.

Tuy gã đã từng gặp qua không ít mỹ nữ, nhưng sự thực là cho đến tận lúc này, vẫn chưa có người nào có thể chiếm được vị trí trong trái tim gã. Từ khi luyện được thần công trong Trường Sinh Quyết, tâm thần của gã hoàn toàn tập trung vào tu luyện võ đạo, đó khôg phải vì danh hay vì lợi, mà chỉ một nhu cầu của con người, muốn không ngừng đột phá để vượt qua bản thân mình.

Mỗi tối khi lên giường đi ngủ, gã liền tiến nhập vào cảnh giới ngưng thần luyện khí, ngã vật lưỡng vong. Khi tỉnh lại, thi thoảng cũng có nhớ đến Đơn Uyển Tinh, Vân Ngọc Chân hay Trầm Lạc Nhạn, nhưng trong lòng chỉ cảm thấy chán nản chứ không hề có cảm giác nhớ nhung. Chỉ có tu hành võ đạo gã mới cảm thấy được thỏa mãn, tất cả đều tự túc tự cấp, không có nhu cầu gì khác.

Nhưng dã tâm của Khấu Trọng lại lớn hơn gã rất nhiều, điều này khiến cho gã có cảm giác khoảng cách của gã với Khấu Trọng ngày một xa dần, đương nhiên về phương diện cảm tình, hai gã vẫn là hảo huynh đệ, hảo bằng hữu.

Chính vào lúc này, phía trước về bên tả vang lên tiếng bước chân. Đó là tiếng vó ngựa hất vào những đống tuyết. Từ Tử Lăng cả kinh, đồng thời cũng cảm thấy kỳ quái. Tại sao tiếng vó ngựa đột nhiên vang lên như vậy? Chỉ có duy nhất một cách giải thích mà thôi. Đó là đối phương đã ẩn nấp ở đó từ trước, đến bây giờ mới hiện thân.

Nghe tiếng vó ngựa thì nhân số đối phương ít nhất cũng phải ba chục kỵ mã. Thêm nữa, trước khi có tiếng chân ngựa, gã hoàn toàn không hề nghe thấy tiếng ngựa hí, từ đây có thể thấy toàn bộ đều là chiến mã đã được huấn luyện cẩn thận.

Gã nhanh chóng bỏ ý nghĩ đối phương là quân Ngoã Cương, bởi vì Từ Thế Tích căn bản không có thời gian bố trí như vậy. Có phải là người liên quan đến Độc Cô Bá?

Tiếng vó ngựa bất ngờ dừng lại, cũng đột ngột như lúc nó xuất hiện vậy. Từ Tử Lăng bất chợt nảy sinh một cảm giác khó dò với mã đội thần bí này, gã vội dồn chân khí lưu chuyển đến mức cực hạn, tiến về phía khu rừng rậm.

Thanh âm Khấu Trọng vang lên: "Nhanh lên! Có người đến đó!"

Từ Tử Lăng biết Khấu Trọng và Tố Tố vẫn còn an toàn, trong lòng cũng yên tâm đôi phần, tiếp tục bước về phía tiếng động phát ra. Khấu Trọng cõng Tố Tố nhảy xuống từ một cành cây lớn, đi song song bên cạnh gã nói: "Chúng ta thử so tài với bọn chúng xem ai hơn ai?"

Từ Tử Lăng cảm thấy nhẹ nhỏm cả người. Nên biết rằng trong khu rừng rộng cả trăm dặm này, dù có kiện mã cũng không thể nào đi nhanh được. Nói về khinh công cước lực, có thể đuổi kịp bọn gã trong khoảng cách ngắn thì trên giang hồ cũng không thiếu gì người, nhưng trừ phi là hạng cao thủ như Đỗ Phục Uy, ai có thể luyện được nội lực liên miên bất tuyệt, không bị thoát lực như hai gã chứ?

Hai gã nói với nhau vài câu, rồi không nói chuyện nữa, chuyển từ ngoại hô hấp sang nội hô hấp, dồn toàn bộ tinh thần tập trung vào hai chân, luồn tả luồn hữu, lướt đi như hai ánh sao băng trong khu rừng tối, trong đầu chỉ tâm niệm chạy được càng xa càng tốt.

Tố Tố nằm trên lừng Khấu Trọng, cảm thấy vô cùng an toàn và ấm áp, thật không ngờ họ chỉ là những kẻ bình thủy tương phùng, giờ đây lại trở thành tỷ đệ thân thiết hơn cả ruột thịt. Chuyện gì bọn gã cũng đặt nàng lên hàng đầu, vô luận là tình thế ác liệt thế nào, cũng không hề do dự, càng không chịu cúi đầu hay thoái lui. Hiện giờ nàng lại cùng hai gã chia sẻ hoạn nạn, sự cảm động trong lòng, thiết tưởng không cần nói cũng biết. Bọn họ chạy cả đêm, đến tận khi trời sáng mới vượt qua được khu rừng, mưa tuyết cũng đã ngưng, cả trời đất tràn ngập một màu trắng thuần khiết. Đối diện với cánh đồng vắng lặng trắng tinh này, ba người bất chợt nổi lên cảm giác thất lạc, không biết nên đi về phương nào.

Nội tức của hai gã tuy vẫn rất dồi dào, song tứ chi đều do huyết nhục tạo thành nên đã mệt rã rời, liền chạy đến một ngọn đồi mọc đầy cây sam nghỉ ngơi. Khấu Trọng cười ha hả nói: "Cuối cùng cũng thoát được!"

Tố Tố mỉm cười hỏi: "Không biết những người tối qua là ai vậy?"

Từ Tử Lăng nói: "Mặc kệ chúng là thần thánh phương nào, đều không phải là người tốt đâu. Rất có thể là thủ hạ của tên Độc Cô Bá đó."

Khấu Trọng và Tố Tố ngạc nhiên nhìn gã. Sau khi nghe Từ Tử Lăng kể lại chuyện tối qua, Khấu Trọng mới chau mày nói: "Nếu không phải tên tiểu tử đó háo sắc, nói không chừng chúng ta đã gặp phải tai ương rồi. Thật không ngờ Độc Cố phiệt lại có người lợi hại đến vậy, ta còn tưởng bọn chúng kẻ nào cũng bất lực như tên Độc Cô Sách đó nữa chứ."

Từ Tử Lăng nói: "Nếu không có chút bản lãnh, Độc Cô phiệt làm sao có thể tề danh giang hồ cùng tam phiệt còn lại chứ? Được rồi! Nói đi!

Bây giờ chúng ta nên đến Lạc Dương hay trở về Dương Châu?"

Tố Tố cúi đầu kiên quyết nói: "Hãy về Dương Châu đi!"

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng đoạn thấp giọng nói với Tố Tố: "Mục đích chúng ta tới Đông Đô chỉ là thử xem vận khí với Hòa Thị Bích thế nào thôi, chưa chắc đã gặp được Lý đại ca đâu!"

Tố Tố lắc đầu nói: "Vậy hai đệ hãy đi một mình đi!"

Từ Tử Lăng đành lên tiếng ủng hộ nàng: "Bọn đệ đương nhiên nghe lời Tố tỷ rồi!"

Nói xong lại quay sang trách Khấu Trọng: "Có gì quan trọng hơn việc báo thù Vũ Văn Hóa Cập chứ? Đêm dài lắm mộng, nếu để lỡ thời cơ, ngươi có gánh vác được không?"

Khấu Trọng đành đầu hàng: "Là ta không đúng! Hà... nhưng mà rốt cuộc đi hướng nào mới về được Dương Châu đây?"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Không phải ngươi đã tính toán phương hướng trước rồi mới đi hay sao? Làm sao có thể hồ đồ như vậy được, còn nói là tinh thông sơn xuyên địa lý nữa."

Tố Tố nói: "Đừng cãi nhau nữa! Từ đây đi về phía đông bắc, sớm muộn gì cũng đến được kênh Thông Tế, lúc đó chỉ cần ngồi thuyền nam hạ, đi qua Tuấn Nghĩa, Trần Lưu, Ung Khâu, Tương Ấp, Tống Thành, Vĩnh Thành, Hạ Khâu là có thể đến được Dư Đài, sau đó đi về phía đông là có thể đến được San Câu, rồi nam hạ là đến Giang Đô, chỉ đơn giản vậy thôi."

Khấu Trọng đỏ mặt nói: "Thì ra Tố tỷ mới là người lợi hại nhất."

Tố Tố bật cười hích hích nói: "Tỷ tỷ đâu có lợi hại như vậy, chỉ là do lần trước đã cùng tiểu thư nam hành mà thôi."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Sao tự nhiên Tố tỷ lại trở nên lòng hoa nở rộ như vậy?"

Hai má Tố Tố ửng hồng: "Đừng nói bừa bãi! Ta có gì mà phải vui mừng chứ?"

Cả hai gã đều nghi hoặc khó hiểu.

Khấu Trọng xoa bụng đứng dậy nói: "Trước tiên phải tìm một thôn trấn nào đó chữa cái bệnh đói này của ta đã, đây mới là thượng sách."

Từ Tử Lăng đỡ Tố Tố dậy, hân hoan nói: "Lần này để tiểu đệ làm ngựa cho Tố Tố tỷ cưỡi."

Khấu Trọng kháng nghị: "Ngươi thật biết tranh giành đấy!"

Tố Tố đỏ mặt nói: "Thì ra hai tên đệ đệ này của ta hư đốn đến vậy!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cười nghiêng ngả, dáng vẻ đắc ý nhưng tràn đầy vẻ thân thiết chân thành. Đến lúc này, ba người mới cảm nhận được niềm hân hoan của tự do tự tại. Tố Tố đang định lên tiếng, thì hai người đột nhiên dừng lại tất cả mọi động tác, đưa mắt nhìn về phía tây. Chỉ thấy có ba người đang lao đến phía họ như ba mũi tên, khoảng cách chỉ còn chưa đầy hai dặm.

Tố Tố giật thót mình nói: "Còn không mau chạy!"

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi nói: "Không kịp đâu!"

Ba người kia không biết là thần thánh phương nào, trong nháy mắt đã chạy lên ngọn đồi nhỏ, dừng lại trước mặt ba người bọn Khấu Trọng, ôm quyền thi lễ, thái độ khách khí vô cùng.

Người đứng giữa là một đại hán áo xám tuổi chừng hai bảy hai tám, lưng đeo đơn quải, dáng vẻ uy vũ như không mất đi khí độ văn nhã, lưng hổ eo gấu, chỉ riêng ngoại hình cũng đủ khiến người ta phải chú ý tới. Hai người còn lại một alf hán tử lùn thấp nhưng cường tráng, tuổi chừng trên dưới bốn mươi và một trung niên nho sinh, dáng vẻ bất phàm, chỉ xem việc họ toàn lực chạy như bay tới đây mà vẫn thần định khí nhàn, là có thể biết cả ba đều là nhất lưu cao thủ.

Đại hán áo xám cười ha hả nói: "Cuối cùng cũng thể tìm được hai vị huynh đệ, thực khiến chúng ta mừng vui khôn tả, bản nhân Lưu Hắc Thát, là Kiêu Kỵ tướng quân dưới cờ Hạ Vương."

Tiếp đó lại giới thiệu nho sinh đứng bên trái: "Đây là Gia Cát Đức Uy tiên sinh, được giang hồ xưng tụng là Thiết Phiến Tử, là huynh đệ kết bái với Lưu mỗ."

Lưu Hắc Thát lại chỉ tay vào đại hán lùn thấp nói: "Đông thúc được người đời gọi là Môn Thần, song giản trong tay tề danh với Tần Thúc Bảo gần đây mới gia nhập quân Ngoã Cương, dũng mãnh vô địch."

Vị Môn Thần này không ngờ lại khiêm nhượng nói: "Công tử đừng dát vàng lên mặt ta nữa. Bản nhân Thôi Đông, chỉ là một tên thủ hạ tầm thường của công tử mà thôi!"

Khấu Trọng không hiểu gì hết, ngạc nhiên hỏi: "Hạ Vương là ai?"

Lưu Hắc Thát nói: "Chẳng trách ba vị không biết! Chuyện chủ nhân Đậu Kiến Đức của chúng ta kiến lập Hạ Quốc còn chưa công cáo thiên hạ!"

Ba người đưa mắt nhìn nhau, giờ mới biết ba người này là thủ hạ của Đậu Kiến Đức. Lưu Hắc Thát đột nhiên nói: "Vị tiểu thư đây không biết có thể quay người lại chăng, vì Lưu mỗ có một phần lễ kiến diện muốn tặng cho hai vị huynh đài đây, chỉ sợ sẽ làm tiểu thư bị kinh hãi."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt: "Lễ kiến diện?"

Tố Tố kinh hãi quay lưng lại. Lưu Hắc Thát ung dung mỉm cười, đưa tay ra hiệu. Môn Thần Thôi Đông liền cởi chiếc bao không biết đựng thứ gì ở bên hông xuống, thuận tay ném qua cho Khấu Trọng. Khấu Trọng hoang mang tiếp lấy, lập tức sắc mặt đại biến, ném bao vải lại cho Lưu Hắc Thát, kinh hãi nói: "Mẹ ơi! đây là đầu của ai vậy?"

Tố Tố thét lên một tiếng kinh hãi. Lưu Hắc Thát mỉm cười, thần thái trung dung cho tay vào bao vải, nắm tóc của đầu người lôi ra, giơ lên trước mặt hai gã: "Để Lưu mỗ giới thiệu, người này họ Trịnh tên Tông, ngoại hiệu Phi Vũ, nếu không phải y đã mất đầu nên không thể đi được, e rằng ba vị đã lọt vào trong tay của quân Ngoã Cương rồi."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn đầu người đầy máu me mà tim như muốn nhảy vọt ra ngoài, nhưng thấy thần sắc đối phương vẫn bình thường như không, vội cố áp chế nỗi sợ trong lòng. Chỉ nghe Khấu Trọng ho khan một tiếng nói: "Hắc! Lưu huynh làm ơn cất thứ này đi, tránh để tỷ tỷ của bọn ta bị kinh hãi!"

Lưu Hắc Thát không lộ vẻ gì, nhưng trên mặt Gia Cát Đức Uy và Thôi Đông đều lộ thần sắc giễu cợt, hiển nhiên là coi thường hai gã nhát gan nhỏ mật.

Lưu Hắc Thát giao đầu người lại cho Thôi Đông nói: "Đem đầu lâu này treo lên một nơi bắt mắt, tiện thể hỏi thăm Từ Thế Tích một

phen."

Thôi Đông lập tức lĩnh mệnh chạy đi. Lưu Hắc Thát thần sắc như thường, cung tay nói: "Hiện giờ hai vị hung đài đã trở thành nhân vật cả thiên hạ muốn bắt được, không biết hai vị đã có dự định gì cho tương lai hay chưa?"

Khấu Trọng đảo mắt nhìn Từ Tử Lăng một cái, ho khan nói: "Không hiểu số hai huynh đệ bọn ta thế nào mà ai ai cũng nghĩ chúng ta biết được hạ lạc của Dương Công Bảo Khố, kỳ thực..."

Lưu Hắc Thát ngắt lời gã, tỏ vẻ không vui nói: "Lẽ nào Khấu huynh nghĩ Lưu mỗ cũng vì Dương Công Bảo Khố mà tìm đến các vị sao? Vậy thì huynh đã sai rồi!"

Y ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Chuyến này Lưu mỗ vâng mệnh Hạ Vương tơi đây, trước là để tìm Trác đại long đầu thương nghị, khuyên y tiên phát chế nhân, sớm ngày trừ đi Lý Mật, chẳng ngờ đã đến chậm một bước, Trác phủ đã trở thành một đống gạch vụn. Chúng tôi điều tra nhiều ngày mới biết được ba vị đã đại nạn không chết còn làm cho cả thành Huỳnh Dương rối loạn từ trên xuống dưới, Lưu mỗ quả thật khâm phục vô cùng."

Tố Tố vẫn chưa quay mặt lại, run giọng hỏi: "Đã mang cái đầu người đó đi chưa vậy?"

Lưu Hắc Thát khiêm nhượng nói: "Tố Tố cô nương yên tâm, đầu người đã không ở đây nữa rồi!"

Tố Tố chầm chậm quay người lại, thần tình vẫn còn chưa hết sợ hãi. Lưu Hắc Thát nhìn thấy nàng hồn kinh chưa định, biểu tình đáng thương khiến người ta không thể không động lòng, nhất thời ngây người không nói.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều không để ý đến biểu tình của y. Chỉ nghe Tố Tố nói: "Tiểu thư sớm đã được lão gia đưa đi rồi, còn có cả Đổ tổng quản hộ tống, không biết Lưu tướng quân có nghe thấy tin tức của nàng hay không?"

Lưu Hắc Thát nói: "Nếu đã có cao thủ như Đỗ Thúc Phương bảo vệ Trác Kiều tiểu thư, có lẽ sẽ không có vấn đề gì. Lưu mỗ sẽ lập tức phái người đi thăm dò tin tức của họ."

Tố Tố hân hoan nói: "Có câu nói này của công tử, Tố Tố yên tâm rồi!"

Lưu Hắc Thát lại bị nụ cười như hoa xuân nở rộ của nàng làm ngây ngất, lần này thì Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng phát giác ra thần tình dị dạng của y, đều đưa mắt liếc nhìn.

Gia Cát Thành Đức ho khan một tiếng: "Nhị đệ, lần này nguy cơ tứ bề, chúng ta tốt nhất nên đến Dương Vũ trước, lúc đó vừa uống rượu vừa nói chuyện sẽ thoải mái hơn nhiều."

Lưu Hắc Thát như người tỉnh mộng, thấy hai gã Khấu, Từ đang nhìn mình với ánh mắt kỳ quái, vội đỏ mặt lúng túng nói: "Đợi Đông thúc làm xong việc chúng ta sẽ lập tức khởi trình. Thực không dám giấu, tại hạ quả thực rất trân trọng tài năng của hai vị, đây là thời đại quần hùng cùng khởi nghĩa, kẻ có tài xưng vương xưng bá. Tại hạ thật sự thành tâm mời hai vị gia nhập nghĩa quân, tương lai sẽ cùng hưởng vinh hoa phú quý, nếu như có một chữ giả dối, Lưu Hắc Thát này sẽ không được chết toàn thây."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều có hảo cảm với gã cao thủ thanh niên tràn đầy khí khái anh hùng này, nhưng nhập bọn với y lại là một chuyện khác.

Khấu Trọng ho khan một tiếng: "Tôi cũng không dám dấu huynh, hiện giờ chúng tôi có chuyện quan trọng bên mình, chuyện gia nhập với quý quân, có thể để sau này mới nói được không?"

Lưu Hắc Thát thoáng lộ thần sắc thất vọng, gượng cười nói: "Hi vọng hai vị đích thực có yếu sự bên mình, chứ không phải chỉ mượn cớ để sự tuyệt Lưu mỗ!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không ngờ y lại nói thẳng ra như thế, nhất thời cũng cảm thấy lúng túng. Tố Tố chen miệng vào nói: "Bọn họ thực không hề giấu diếm Lưu công tử, tiểu nữ có thể làm chứng."

Lưu Hắc Thát cười ha hả nói: "Lời của cô nương, Lưu mỗ đương nhiên không dám hoài nghi, chỉ là không biết Lưu mỗ có thể giúp đỡ được gì trong chuyện này hay không?"

Khấu Trọng cười cười nói: "Lưu huynh dường như rất nhàn rỗi. Nhưng thịnh tình này, chúng tôi xin được tâm lĩnh, chuyện này vô cùng vi diệu, liên quan tới thâm cừu đại hận giữa bọn ta và Vũ Văn Hóa Cập, vì vậy tuyệt đối không thể để người khác nhúng ta vào."

Lưu Hắc Thát mỉm cười nói: "Thì ra chuyện giang hồ đồn đãi các vị nắm trong tay chứng cứ tạo phản của Lý phiệt và Vũ Văn phiệt quả nhiên là sự thật."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau. Nên nhớ rằng số người biết chuyện đó không quá vài người, rốt cuộc là ai đã để tin tức lọt ra ngoài? Khi Hương Ngọc Sơn tìm ra bọn gã, hai gã vẫn chưa để ý đến, cho đến tận lúc Lưu Hắc Thát nói ra, hai gã mới cảm thấy sợ hãi. Chỉ là một Dương Công Bảo Khố đã hại cho hai gã ngứa ngáy khắp người, hiện giờ thêm chuyện cuốn sổ đó nữa, những ngày an lạc của hai gã liệu có còn không? Chỉ riêng một mình Vũ Văn phiệt đã đủ để khiến hai gã đau đầu mà chết rồi.

Lúc này Thôi Đông đã quay lại, Lưu Hắc Thát không nói gì nữa, lập tức thúc giục mọi người lên đường. Bọn Khấu Trọng cũng biết không tiện lưu lại đây lâu, thêm vào đó lại rất có hảo cảm với Lưu Hắc Thát nên cũng đồng hành với gã, khởi hành tiến về phía Dương Vũ.

Chương 54: Bắt tay giảng hòa

Hoàng hôn, trời lại bắt đầu đổ tuyết, đám sáu người bọn Khấu Trọng đã đi hơn bốn chục dặm đường, lại sợ Tố Tố không chịu đựng nổi hàn phong, nên đã ghé vào một trang viên bị bỏ hoang vì chiến loạn trên đường. Chúng nhân dọn dẹp một căn phòng trống, đốt một đống lửa rồi ngồi xung quanh sưởi ấm.

Lưu Hắc Thát lấy lương khô và nước đưa cho Tố Tố đang ngồi co ro giữa hai gã Khấu, Từ. Ánh mắt của y nhìn nàng đầy vẻ ngây ngất say mê, nhưng Tố Tố lại như không hề có cảm giác gì vậy.

Khấu Trọng nhớ lại tiếng vó ngựa tối hôm trước, liền hỏi: "Đêm hôm trước có phải Lưu huynh luôn theo sát chúng tôi hay không?"

Lưu Hắc Thát gật đầu: "Cũng có thể nói như vậy, bọn người của Lý Mật hành sự luôn bất chấp thủ đoạn, không kẻ nào chịu tuân theo quy củ giang hồ, vì vậy chúng tôi sớm đã dự liệu bọn chúng quyết không chịu buông ta cho ba vị..."

Từ Tử Lăng ngưng mục nhìn đống lửa bập bùng, cất tiếng hỏi: "Mã đội đuổi theo đó rốt cuộc là ai vậy? Xem ra không phải là quân Ngõa Cương!"

Thôi Đông đáp: "Chúng tôi cũng không rõ, cước trình của hai vị thật nhanh. Phải cõng Tố Tố cô nương trên lưng mà vẫn đi được một đoạn đường dài như vậy."

Khấu Trọng cười cười đáp: "Vì cái mạng nhỏ này, tự nhiên phải ra sức chạy nhanh một chút!"

Gia Cát Đức Uy nói; "Sáng mai chúng ta có thể đến được Dương Vũ, ba vị sắp tới sẽ đi đâu?"

Tố Tố nhẹ giọng đáp: "Chúng tôi muốn về Dương Châu trước, sau đó mới quyết định tiếp."

Lưu Hắc Thát khẽ chau mày: "Dương Quảng và Vũ Văn Hóa Cập đều ở tại Giang Đô, nếu ba vị để bại lộ hành tung, e rằng đại họa sẽ lập tức giáng xuống."

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Chúng tôi sẽ hết sức cẩn thận."

Lưu Hắc Thát thấy vẻ kiên định trên mặt gã, đành ngậm miệng không nói thêm gì nữa. Khấu Trọng thấy vẻ ngượng ngập của Lưu Hắc Thát liền chuyển chủ đề: "Quý quân chiếm cứ Lạc Thọ, khống chế một vùng phía bắc, không biết gần đây có tình thế gì mới phát triển hay không?"

Gia Cát Đức Uy nói: "Gần đây có ba chuyện chấn động, chính là Thổ Dục Hồn phục hưng, Lý phiệt ở Thái Nguyên tạo phản, và Lý Mật ra lệnh cho Tổ Quân Ngạn công cáo thiên hạ thập đại tội danh của Dương Quảng."

Khấu Trọng vui mừng nói: "Lý Uyên cuối cùng cũng chịu tạo phải rồi!"

Thôi Đông khinh thường nói: "Lý Uyên là cái thá gì? Mặt dày vô sỉ đến nỗi cúi đầu xưng thần với Thủy Tất Khả Hãn của Đột Quyết, đáp ứng sẽ đem tât cả gái đẹp và ngọc ngà đoạt được tặng cho người Đột Quyết, thật khiến người ta phải khinh bỉ chê cười."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hoang mang nhìn nhau, không biết nói gì.

Gia Cát Đức Uy lại nói: "Theo tin tức chúng tôi nhận được, Lý Uyên đã tự lập làm đại tướng quân, phong cho Bùi Tịch làm trưởng sử, Lưu Văn Tịnh làm Tư Mã, con trai lớn Kiến Thành, con trai thứ Thế Dân làm chính phó thống soái của tam quân, chuẩn bị tiến vào Quan Trung."

Lưu Hắc Thát mỉm cười nói: "Lý phiệt đúng là chỉ biết nghĩ đến mặt tốt, nhưng như vậy không ngờ lại đúng ý của Lưu Vũ Châu. Thái Nguyên để trống, Lưu Vũ Châu không thừa cơ công hạ Thái Nguyên mới lạ đó, thêm vào đường vào Quan Trung lại có hai viên mãnh tướng của Tùy quân là Tống Lão Sinh và Khuất Đột Thông suất lĩnh đại quan kiên thủ. Tình hình của Lý phiệt sau này, e rằng không ai dám lạc quan cả."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy chán nản, thì ra tình hình thực tế lại khiến người ta nản lòng đến vậy.

Tố Tố không hiểu nói: "Lẽ nào Lý phiệt không biết xưng thần với người Đột Quyết là dẫn sói vào nhà hay sao?"

Lưu Hắc Thát mỉm cười đáp: "Bản thân bọn chúng đã là sói, dẫn sói vào nhà cũng đâu thành vấn đề. Phu nhân của Lý Uyên chính là Hồ nữ của tộc Tiên Ty, tuy không giống như Vũ Văn phiệt bản thân đã là người Hồ, nhưng cũng chẳng hơn được bao nhiêu. Thêm nữa người của Lý phiệt bị tiêm nhiễm các phong tục tập quán của người Hồ rất sâu nặng, thực tế không hề khác người Hồ là mấy."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhớ lại lần đó Lý Tú Ninh cũng mặc Hồ phục ra tiếp khách, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải. Một lúc lâu ssau Khấu Trọng mới hỏi chuyện Thổ Dục Hồn phục hưng.

Lưu Hắc Thát nói: "Thổ Dục Hồn là tử địch của Thiết Lặc, Thổ Dục

Hồn Vương là Phục Doãn dã tâm rất lớn, đã nhiều lần phái xuất cao thủ đến Trung Nguyên thăm dò tin tức. Dương Quảng từng phái hai đại tướng Vương Dương Hùng, Vũ Văn Thuật truy sát Phục Doãn, giết chết hơn nghìn người, bắt bớ vô số. Phục Doãn nhờ võ công cao cường nên đã soái lĩnh tàn binh đột phá trùng vây, đào tẩu đến Đảng Hạng. Hai năm nay y đã thừa lúc Trung Nguyên đại loạn, trùng trấn lại quân đội, thu phục những vùng đất bị mất, chỉnh lý triều chính mưu đồ quật khởi, trở thành đại họa lớn nhất bên ngoài Trung thổ sau người Đột Quyết và Thiết Lặc."

Gia Cát Đức Uy tiếp lời: "Điều khiến người ta lo lắng nhất chính là Phục Khiên con trai của Phục Doãn, người này là kỳ tài tuyệt thế, không những võ công đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, còn mưu lược hơn người, dã tâm còn hơn cả phụ thân hắn nữa."

Thôi Đông cười khẩy nói: "Nghe nói người này từ khi mới ra đời đã có râu quai nón rồi. Hừ, chuyện hoang đường như vậy, chỉ có bọn Hồ cẩu mới có thể nghĩ ra được thôi!"

Tố Tố bật cười hích hích, lẩm bẩm nói: "Trẻ sơ sinh mọc râu quai nón, dáng vẻ chắc buồn cười chết mất!"

Lưu Hắc Thát thấy thần tình nàng nhu mì khả ái, ngữ khí lại ngây thơ chân thật, không dấu nổi vẻ si mê ngây dại trong ánh mắt.

Gia Cát Đức Uy càng nói càng có hứng: "Các vị có muốn nghe thập đại tội trạng Lý Mật đã gán cho Dương Quảng không?"

Khấu Trọng hân hoan nói: "Xin tiên sinh hãy nói đi!"

Gia Cát Đức Uy nói một mạch như đếm đồ gia bảo trong nhà: "Chính là sát phụ, loạn luân, mê đắm tửu sắc, xây dựng cung điện lầu các xa xỉ lãng phí, thuế khóa hà khắc áp bức bách tính, tuần du thiên hạ

kiến tạo trường thành, chinh phạt Cao Lệ hiếu chiến hiếu sát, không nghe lời can gián giết hại bậc trung lương, hối lộ thành phong trào, người quân tử thì không được trọng dụng, kẻ tiểu nhân lại đắc thế, cuối cùng là bất tín bất nghĩa. Hà!"

Từ Tử Lăng lắc đầu than: "Thật đúng là đếm hoài cũng không hết tội trạng của tên hôn quân này! Nếu luận về gây họa cho nước nhà, tên tiểu tử Dương Quảng này cũng có thể coi là không tiền khoáng hậu."

Khấu Trọng nói: "Người trong nhà đánh nhau thì sớm muộn gì cũng có thể đạt được đại cục thống nhất, nhưng điều đáng sợ nhất chính là dẫn dụ bọn ngoại tộc vào xâm lăng, khiến cho quốc thổ bị chia năm xẻ bảy, sinh linh đồ thán. Nếu điều này xảy ra, Dương Quảng chính là tên tội nhân lớn nhất đó."

Lưu Hắc Thát vỗ đùi nói: "Nói hay lắm! Đương kim thiên hạ, ngoài Kiến Đức công ra, có ai mà không cấu kết với ngoại tộc chứ? Hai vị có chí tế thế kinh bang, nếu không gia nhập với chúng tôi, lẽ nào lại còn có lựa chọn khác được sao?"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Lưu huynh dường như rất xem trọng hai huynh đệ chúng tôi!"

Gia Cát Đức Uy mỉm cười nói: "Trước giờ giang hồ chưa từng náo nhiệt như hiện nay, có lẽ thiên vận đã chuyển dời, thời đại của các anh hùng thiếu niên đã bắt đầu. Ngoại trừ Hắc Thát ra, gần đây những nhân vật nổi bật nhất còn có Dương Hư Ngạn, Bạt Phong Hàn, hai vị huynh đệ và một người tự xưng là Đa Tình Công Tử Hầu Hi Bạch, nhưng nếu luận về gây náo động thì phải luận đến hai vị đầu tiên."

Tố Tố hân hoan nói: "Thì ra hai gã đệ đệ này của ta đã trở thành danh nhân rồi!"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Bản lĩnh lợi hại nhất của bọn đệ chính là chạy trốn, thật không ngờ lại vì vậy mà được thành danh với đời!"

Lưu Hắc Thát bật cười khanh khách nói: "Khấu huynh quá tự khiêm rồi, không có chân tài thực học thì lấy đâu ra tư cách chạy trốn chứ? Hai vị huynh đệ không những có thể đoạt được cuốn sổ của Đông Minh Phái trong tay Vũ Văn Thành Đô, lại đánh cho tên kiêu căng Vũ Văn Vô Địch hoảng loạn ôm đầu bỏ chạy, lẽ nào lại là hạng hư danh chứ?"

Từ Tử Lăng nói: "Vừa rồi những người Gia Cát tiên sinh dẫn ra đều là nam nhân, không biết nữ nhân thì thế nào?"

Lưu Hắc Thát đang định lên tiếng thì Khấu Trọng biến sắc nói: "Có người!"

Mọi người vừa dập tắt lửa thì Thông Đông vừa chạy ra ngoài quan sát động tĩnh cũng trở về, trầm giọng nói: "Muộn rồi! Địch nhân đã vây kín nơi này mất rồi!"

Gia Cát Đức Uy nói: "Có bao nhiêu người? Là những kẻ nào?"

Thôi Đông hạ giọng nói: "Có lẽ có chừng mười người, trời quá tối nên không thể nhìn rõ."

Lúc này một thanh âm thâm trầm, bất nam bất nữ vang lên phía bên ngoài: "Bản nhân Tháp Bạt Ngọc, phụng mệnh gia sư Tất Huyền, đặc biệt tới thỉnh an Khấu công tử và Từ công tử."

Chúng nhân cùng lúc biến sắc, không ngờ kẻ đến lại là cao thủ Đột Quyết, lại còn do đồ đệ của Tất Huyền dẫn đầu nữa

Lưu Hắc Thát thấp giọng nói: "Dường như hắn không biết chúng ta đều ở đây cả, đã có ai nghe về tên này chưa?"

Gia Cát Đức Uy và Thôi Đông đều hoang mang lắc đầu.

Khấu Trọng cố kéo dài thời gian để Từ Tử Lăng buộc chặt Tố Tố lên lưng, lớn tiếng ứng đáp: "Hai huynh đệ chúng ta vẫn sinh long hoạt hổ, đa tạ huynh đã quan tâm! Đã muộn như vậy rồi huynh còn cho người bao vây chúng ta, nếu không phải sợ chúng ta đào tẩu thì còn nguyên nhân gì khác vậy?"

Thôi Đông thấy Khấu Trọng không có vũ khí, bèn đưa nhường một cây giản trong tay cho gã.

Lưu Hắc Thát vốn dùng đơn quải, nhưng trong áo ngoài cũng dắt một thanh đoản kiếm sắc bén dài chừng hơn thước, thấy Thôi Đông làm vậy cũng lấy ra đưa cho Từ Tử Lăng.

Bạt Tháp Ngọc cười ha hả nói: "Quý quốc có một câu nói goi là vô sự không lên tam bảo diện, tiểu đệ lần này vượt ngàn dặm đến đây chính là phụng mệnh gia sư mượn bí điển đạo gia Trường Sinh Quyết của hai vị huynh đài. Đường xa gian khổ, mong hai vị đừng để tiểu đệ phải thất vọng."

Y ngưng lại giây lát để lấy hơi rồi nói tiếp: "Còn chưa biết ba vị nhân huynh này là hảo hán phương nào, không biết có thể cho tiểu đệ mở rộng kiến thức một phen được không?"

Chúng nhân đều thầm kinh hãi, chỉ dựa vào tai mắt linh mẫn này của y, đã có thể biết đối phương nhất định là cao thủ nhất đẳng.

Lưu Hắc Thát đáp lời: "Chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, nói ra e chỉ làm bẩn tai Tháp Bạt huynh mà thôi."

Tháp Bạt Ngọc cười lên ba tiếng. Tiếng đầu tiên vẫn còn ở ngoài xa, tiếng thứ hai đã đến ngay ngoài cửa, đến khi tiếng thứ ba vang lên thì Tháp Bạt Ngọc đã nhấc chân chậm rãi bước vào trong nhà, tự nhiên thoải mái ung dung tự tại như đến thăm bằng hữu vậy, trên tay còn sách một chiếc đèn lồng nữa.

Người này niên kỷ ước chừng hai lăm, hai sáu, đầu búi tóc anh hùng, thân vận võ phục, bên ngoài đeo một tấm bối tâm, tướng mạo tuấn tú bất phàm, trên vai đeo một đôi phi quả, thoạt nhìn trông giống như một gã công tử yếu nhược, gió thổi cũng ngả nghiêng.

Ánh mắt của bọn Khấu Trọng đều tập trung cả vào đôi phi qua trên vai y, loại kỳ môn binh khí này trên giang hồ rất ít người sử dụng, hai cây qua này hình dạng giống như ưng trảo, ở giữa có một sợi dây nhỏ dài hơn trượng, vừa nhìn đã biết là cự khó sử dụng. Khi bị ánh mắt của Tháp Bạt Ngọc quét qua, bọn Khấu Trọng không ai là không dâng lên một cảm giác kỳ dị, dường như ánh mắt của đối phương có một dị lực vô hình hữu chất nào đó vậy.

Lưu Hắc Thát tiến lên một bước, cười ha hả nói: "Để tại hạ thân thiết với Tháp Bạt huynh trước đã!"

Nói đoạn cho tay ra sau, thiết quải bay vọt lên, hàn quang lập tức bắn ra bốn phía tỏa ra khí lạnh kinh người, đâm thẳng vào ngực Tháp Bạt Ngọc, khí thế lăng lệ uy mãnh phi thường.

Bọn Khấu Trọng không ngờ Lưu Hắc Thát vừa thấy đối phương đã lập tức xuất thủ, trong lòng cảm thấy thống khoái vô cùng. Tố Tố kinh hãi kêu lên một tiếng, nhắm nghiền đôi mắt xinh đẹp lại. Tháp Bạt Ngọc bật cười khanh khách, lách người né tránh nhanh như thiểm điện, đồng thời tả chưởng cũng lập tức chém ra.

"Cạch!"

Cạnh bàn tay của Tháp Bạt Ngọc chém trung đầu quải, một chiêu kinh thiên động địa của Lưu Hắc That lập tức bị triệt tiêu hoàn toàn, uy thế giảm sút, dường như còn chịu không ít thiệt thòi nữa, y vội biến chiêu đổi thức, lướt người lùi về phía sau nhanh như ánh chớp. Gương mặt tuấn tú của Tháp Bạt Ngọc như phủ một lớp sương mỏng, chỉ nghe y cười lạnh nói: "Chúng ta còn chưa thân thiết với nhau mà!"

Trong lúc nói chuyện, người y đã bắt đầu lướt tới góc chết bên tay tả Lưu Hắc Thát như một cơn gió, cũng không biết y đã dùng thủ tháp gì, một đầu ưng trảo của phi qua đã bay vút ra, phát ra tiếng rít gió vèo vèo, đảo một vòng nhanh như điện chớp chụp vào hạ âm của Lưu Hắc Thát, thủ đoạn âm độc phi thường.

Hai lần giao thủ này song phương đều nhanh tựa sao băng chớp tắt trên bầu trời, khiến người ngoài nhìn mà cảm thấy mắt hoa đầu váng. Lưu Hắc Thát cũng không phải hạng tầm thường, lâm nguy bất loạn, biết đối phương không thể cho mình có cơ hội điều tức, vội tung mình lùi ra phía cửa, rồi mới vung quải kích trúng ngọn phi qua đang đuổi theo như bóng với hình.

"Đang!"

Lưu Hắc Thát hự lên một tiếng, lảo đảo thoái lui nửa bước, đập mạnh vào bức tường vỡ bên cạnh cửa. Tháp Bạt Ngọc hư lạnh một tiếng, hữu thủ dịch tới đoạn giữa của sợ dây điều khiển phi qua, khẽ rung lên một cái, hai đầu ưng trảo lập tức hóa thành muôn ngàn quang ảnh trùm lên Lưu Hắc Thát, đồng thời tay trái cũng ném bay ngọn đèn lồng lên xà nhà, một phân cũng không sai sót.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều ngây người.

Quải pháp của Lưu Hắc Thát quả thật cao minh hơn người, vô luận là pháp độ, khí thế, hỏa hầu đều đã đạt tới cảnh giới nhất lưu, hiếm có nhất là khí độ hào hùng dũng mãnh, khí phách bất kể sinh tử, khiến quải pháp của y vừa xuất ra đã có khí thể hoành tỏa thiên quân. Chẳng ngờ tên đồ đệ của Tất Huyền này lại có thể dĩ công phá công, chỉ một chiêu đã có thể bức y xuống thế hạ phong, quả thực là kinh hãi vô cùng. Từ đây có thể thấy, thanh danh của Tất Huyền được liệt danh vào tam đại cao thủ đương thế quả thật không phải hư truyền.

Lưu Hắc Thát hét lên một tiếng, đơn quải hóa thành một đạo hào quang, hộ vệ những chỗ yếu hại trên mình, lưng vẫn ép sát vào tường, người nương theo bóng quải, định tiếp tục triển khai công thế. Chợt thấy bóng quải biến mất, thì ra thiết quải của y đã bị ưng trảo của Tháp Bạt Ngọc chộp trúng, một đầu ưng trảo khác thì đang chộp về phía Lưu Hắc Thát.

Chúng nhân đều không ngờ ưng trảo của đối phương hoạt bát như vật sống, ngụy dị khôn cùng. Tố Tố kêu lên một tiến kinh hãi, Thôi Đông và Gia Cát Đức Uy một giản một phiến, lao tới tấn công Tháp Bạt Ngọc như cuồng phong bạo vũ. Bọn họ thấy tình hình nguy cấp, bất chấp cả quy cũ giang hồ, gia nhập trận chiến.

Tháp Bạt Ngọc cười lạnh một tiếng, tả thủ giơ cao, một đầu ưng trảo còn lại lập tức hóa thành điểm điểm hào quang, trùm lên hai người, phía dưới lại tung chân đá ra một cước vào hạ bàn Lưu Hắc Thát, khi biến chiêu hết sức ung dung tự nhiên, khiến người ta không khỏi than thầm. Lưu Hắc Thát buộc phải thi triển rả bản lĩnh cuối cùng, bên dưới tung cước liên tục đỡ chiêu của địch thủ, bên trên mượn kình lực của Tháp Bạt Ngọc ở đầu ưng trảo giật mạnh, khiến Gia Cát Đức Uy và Thôi Đông có cơ hội tấn công.

Tiếng động của khí kinh giao kích và đoản binh tương tiếp không ngớt vang lên, Tháp Bạt Ngọc không hề do dự buông thiết quải của Lưu Hắc Thát, triển khai uy lực của phi qua lên đến cực hạn, hóa thành muôn đạo hào quang, chiêu chiêu thức thức đều tinh diệu tuyệt luân.

Trong phòng tuy diễn ra ác đẩu, nhưng địch nhân bên ngoài lại hoàn toàn vô thanh vô tức, khiến cho bọn Khấu Trọng không thể hiểu nổi. Khấu Trọng hữu thủ nắm chặt cây giản, bước lại gần nơi bốn đại cao thủ đang quyết chiến, tinh thần tập trung toàn bộ vào qua pháp của Tháp Bạt Ngọc. Từ Tử Lăng cũng ngưng thần quan sát bốn người, trong lòng dâng lên một nỗi kinh hãi khó thể hình dung.

Nếu luận võ công, Lưu Hắc Thát khẳng định cao hơn sao với hạng cao thủ như Trầm Lạc Nhạn, dù là gặp phải Đỗ Phục Uy cũng có thể liều mạng một phen. Còn Gia Cát Đức Uy và Thôi Đông cũng đều là cao thủ nhất lưu, nhưng hiện giờ ba người liên thủ hợp lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ được Tháp Bạt Ngọc, có thể thấy Tất Huyền tùy tiện phái ra một tên đồ đệ đã là hạng cao thủ như Đỗ Phục Uy rồi, làm sao không khiến người ta kinh hãi cho được?

Chính vào lúc này, Tháp Bạt Ngọc cất tiếng cười dài, ưng trảo thu hồi, chuyển về thủ thế, nhưng ba người tham chiến còn lại đều cảm thấy bên trong ẩn tàng một sát cơ khủng khiếp, không hẹn mà cùng nhảy lui lại, chỉ dựa vào bản lĩnh có thể khiến ba người cùng lúc cảm nhận được uy hiếp của phi qua này, có thể biết được y đã đạt tới cảnh giới dĩ chiêu chuyển ý, chỉ dựa vào khí thế đã có thể chế ngự được tâm thần của đối phương.

Song mục Tháp Bạt Ngọc lấp lánh hàn quang, phi qua giao nhau điểm ra, hóa thành một đạo tinh quang, tập trung toàn lực đây bắn về phía Lưu Hắc Thát. Gia Cát Đức Uy và Thôi Đông kêu lên thất thanh, nhưng vì khoảng cách quá xa, lại đang ở thế lùi, nên muốn cứu

người cũng không thể kịp. Tháp Bạt Ngọc chiến thuật cao minh, chiêu thức lăng lệ tàn độc, thủ pháp kỳ ảo, thật khiến người ta phải tròn mắt há miệng.

Mắt thấy Lưu Hắc Thát sắp bị một kích toàn lực của y đả thương, Khấu Trọng gầm lên một tiếng, tung người lao tới, húc mạnh vào bên phải của Tháp Bạt Ngọc. Tháp Bạt Ngọc lần đầu tiên lộ vẻ kinh ngạc, bỏ qua Lưu Hắc Thát, phi qua thu lại, rồi lập tức bắn ra, chuyển đối tượng công kích sang Khấu Trọng. Khấu Trọng vượt qua tất cả sở liệu của mọi người, lướt người qua ba thước, linh hoạt như cá trong nước, đến trước mặt Tháp Bạt Ngọc, chặn giữa y với Lưu Hắc Thát, thiết giản đâm ra một chiêu vào ngực Tháp Bạt Ngọc. Tháp Bạt Ngọc lộ vẻ ngưng trọng, hóa ra muôn ngàn đạo qua ảnh, chặn đứng một chiêu hết sức bình phàm đơn giản của Khấu Trọng.

"Cách!"

Qua ảnh lập tức biến mất, Khấu Trọng hự nhẹ một tiếng, lui lại ba bước. Tháp Bạt Ngọc toàn thân chấn động, lảo đảo lui ra sau nửa bước, trong mắt thoáng hiện lộ vẻ tàn độc, nhìn chằm chằm Khấu Trọng như một con mãnh hổ đang nhìn một con mãnh hổ khác là Khấu Trọng. Chúng nhân đều dừng cả lại, không phát ra bất kỳ thanh âm nào, toàn trường chỉ còn lại tiếng thở gấp của Tố Tố. Trong những người ở đây, chỉ có mình Từ Tử Lăng là hiểu Khấu Trọng đã bị Tháp Bạt Ngọc kích phát đấu chí, quên đi cả sinh tử, chìm vào cảnh giới trăng trong đáy nước, sử ra những chiêu thức vượt quá trình độ thường ngày của gã, kết hợp thân pháp học được từ loài cá với nội công kỳ dị trong Trường Sinh Quyết, một chiêu đã chế ngự được khí thế hung hãn của Tháp Bạt Ngọc.

Tháp Bạt Ngọc trầm giọng hỏi: "Đây là võ công của Trường Sinh Quyết đúng không?"

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Mùi vị không tồi chứ?"

Từ Tử Lăng chen miệng vào nói: "Trường Sinh Quyết không có bên mình chúng ta, nếu như Tháp Bạt huynh muốn cướp đoạt, chúng ta thà chết cũng không chịu khuất phục đâu, lúc đó thì Tháp Bạt huynh chẳng những không có được Trường Sinh Quyết, mà nói không chừng còn bị tổn thương nữa đó, mong Tháp Bạt huynh hãy nghĩ lại cho kỹ!"

Mấy lời này của Từ Tử Lăng lợi hại vô cùng, nói rõ quyết tâm thà làm ngọc nát cũng không làm ngói lành của hai gã, lại tỏ rõ sẽ liên thủ với Khấu Trọng để đối phó với Tháp Bạt Ngọc, khí thế quả thật kinh người. Bọn Lưu Hắc Thát lúc này đang toàn lực vận khí, chuẩn bị khi xuất thủ sẽ toàn lực phản kích.

Một tràng cười lanh lảnh vang lên, từ cửa sổ bên tả chợt thấy một thiếu nữ đầu đội mũ ngọc châu, thân vận áo dài thùng thình, dưới váy lộ ra một đôi chân trần. Nàng chậm rãi ngồi lên khung cửa sổ, một chân gác lên, chân còn lại buông thõng, lắc lư lắc lư, dáng vẻ thoải mái vô cùng. Nữ tử này yêu kiều vô cùng, miệng hạt dưa, lưỡng quyền đỏ ửng, khiến người ta có một cảm giác nàng hết sức hoạt bát. Lông mi nàng dài mượt, đôi mắt đen láy tràn đầy vẻ hoang dã, đang nhìn chằm chằm vào Khấu Trọng, cơ hồ như những người khác không hề tồn tại vậy. Ánh mắt của mọi người đều tập trung cả vào cây đao kỳ dị trên tay nàng.

Đây là loại đao rất phổ biến ở Đột Quyết, rất lợi hại khi chiến đấu trên lưng ngựa, thân đao hơi cong, phía trước sắc bén, phía sau hơi nghiêng, không có hộ thủ, chuôi đao bọc vải, thân đao được mài phẳng, không có rãnh, do thân đao chỉ rộng chừng hơn thước, nên vô cùng sắc bén. Thanh đao của nữ tử này thuộc vào hàng cực phẩm, dưới ánh đèn mờ mờ trên xà nhà, phát ra hàng quang lấp lánh. Chỉ cần thấy nàng ta xuất hiện đột ngột như vậy cũng biết võ

công tuyệt đối không kém so với Tháp Bạt Ngọc.

Nữ tử xinh đẹp kia khẽ tru môi lên, đảo mắt nhìn Từ Tử Lăng, ra vẻ coi thường nói: "Thì ra ở Trung thổ chỉ toàn loại kiêu căng tự đại, chẳng trách Dương Quảng lại không biết tự lượng sức mình viễn chinh Cao Lệ, Thuần Vu Vi này rất muốn thưởng thức xem cái gì gọi là thà chết không chịu khuất phục đó!"

Tháp Bạt Ngọc cười ha ha nói: "Sư muội của ta thường ngày luôn được sư tôn sủng ái, các vị chớ nên để bụng. Lần này tiểu đệ phụng mệnh đến cầu Trường Sinh Quyết, không hề có ý cưỡng đoạt. Sư tôn dã có lời nói trước, chỉ cần mượn Trường Sinh Quyết xem qua một lượt, sau đó sẽ lập tức quy hoàn, đồng thời sẽ truyền cho hai vị huynh đệ mỗi người một pho tuyệt học để báo đáp, mong hai vị chớ hiểu lầm ý tốt của gia sư!"

Chúng nhân đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy Tất Huyền quả nhiên không mất phong độ của một bậc nhất đại tôn sư.

Thuần Vu Vi nhoẻn miệng cười với Khấu Trọng: "Công phu của ngươi cũng không tồi đâu! Có điều lần này ngoại trừ sư huynh muội chúng ta ra, còn có Đa Bắc Tái Thập Bát Phiêu Kỵ, ai nấy đều dũng mãnh không sợ chết, nếu để động thủ, e rằng khả năng sống sót của các ngươi không nhiều lắm đâu."

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Người ta còn quên chưa nói với ngươi, chỉ cần các ngươi còn một hơi thở, chúng ta cũng có cách khiến ngươi kéo dài được mạng sống, lúc đó không phải Trường Sinh Quyết đã vào tay rồi hay sao?"

Thanh âm của nàng mềm mại dễ nghe lại mang chút khẩu âm của tái ngoại, cảm giác hết sức kỳ lạ. Tháp Bạt Ngọc chau mày nói: "Sư muội khách khí một chút được không? Sư phụ đã dặn, có thể không

động thủ là tốt nhất."

Hai sư huynh muội này một cứng một mềm, đặc biệt là Tháp Bạt Ngọc đã hiển lộ thân thủ lực áp quần hùng, đích thực đã tạo nên một áp lực rất lớn lên bọn Khấu Trọng. Huống hồ bên ngoài còn có mười tám cao thủ do đích thân Tất Huyền huấn luyện, ai mạnh ai yếu, thiết tưởng không cần phải nghĩ cũng biết được. Chúng nhân lúc này đã đứng thành một vòng tròn nhỏ, bảo vệ cho Tố Tố trên lưng Từ Tử Lăng, đồng thời cũng tạo nên một thế đối đầu rõ rệt.

Lưu Hắc Thát bật cười ha hả: "Binh tướng khó tránh khỏi chết trước trận tiền, nếu thương thiên đã quyết định Lưu Hắc Thát này phải chết ở nơi đây, lão tử quyết chẳng chau mày. Nói nhiều cũng vô ích, muốn động thủ thì cứ ra tay đi."

Người này thiên tính hào sảng, lập tức đã kích thích được đấu chí của mọi người. Tháp Bạt Ngọc bước lên một bước, kinh ngạc nói: "Thì ra các hạ chính là mãnh tướng của Đậu Kiến Đức, Lưu Hắc Thát, chẳng tránh thân thủ lại cao cường đến vậy. Nhưng tiểu đệ vẫn còn một điều không hiểu, mong Lưu huynh chỉ giáo? Rõ ràng mọi người có thể hoá can qua thành bạch ngọc, tại sao Lưu huynh lại một mực chủ chiến như vậy?"

Lưu Hắc Thát biết ý đồ muốn chia rẽ nhân tâm của y, thầm kêu lợi hại, nhưng ngoài miệng vẫn không hề do dự đáp: "Nếu như Tháp Bạt huynh muốn thương lượng mượn sách thì đâu cần phải xuất động nhiều nhân thủ đến vậy, đây rõ ràng là muốn cưỡng ép người ta phải giao sách ra mà, sau lại thấy có thêm ba người chúng ta, thân thủ của Khấu huynh đệ lại cao minh ngoài dự liệu của các vị nên mới chuyển cướp thành mượn. Không hiểu bản nhân nói vậy có đúng không?"

Thuần Vu Vi mỉm cười nói: "Đương nhiên là sai rồi. Lần này chúng ta

đến phương nam, mượn Trường Sinhg Quyết chỉ là một trong các nhiệm vụ, một nhiệm vụ khác chính là truy sát ác đồ Bạt Phong Hàn, cắt cái đầu thối của hắn về giao cho sư tôn. Tên tiểu tử ngươi đã hiểu chưa?"

Tố Tố từ đầu đến giờ chưa lên tiếng, chợt mở miệng nói: "Nếu giao sách cho các ngươi, các ngươi có thể bảo đảm không đến tìm chúng ta làm phiền nữa không?"

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều định lên tiếng, nhưng thấy nàng nói vậy liền nuốt lại lời vào trong bụng, vì cả hai gã cùng nghĩ dù có đưa Trường Sinh Quyết cho Tất Huyền xem, vị tất y đã hiểu được. Nếu đã như vậy, thật không có lý do gì để vì cuốn sách đó mà mọi người phải mất mạng.

Tháp Bạt Ngọc vui mừng nói: "Tiểu thư thấu tình đại lý như vậy thật là tốt, những lời gia sư nói ra chưa bao giờ không thực hiện cả. Thực ra, tại hạ rất muốn được giao kết với Lưu huynh, Khấu huynh và Từ huynh, nếu mọi người có thể bắt tay hòa giải, vậy thì quả thật là lý tưởng vô cùng."

Khấu Trọng nói: "Nói thật lòng, tay ta hiện giờ rất ngứa ngáy, rất muốn đánh một trận, thắng ít thua nhiều cũng không có can hệ gì. Nhưng không đánh cũng có chỗ tốt của không đánh. Chỉ là chúng ta đã cất giấu Trường Sinh Quyết ở một nơi bí mật, phải tốn chút công phu mới giao cho các vị được. Vấn đề ở đây là chúng ta phải đi giải quyết một số chuyện trước rồi mới có thể làm chuyện này được. Tháp Bạt huynh có ý kiến gì không?"

Thuần Vu Vi chen miệng vào nói: "Con người ngươi thật là thú vị, người ta rất thích đó!"

Chúng nhân nghe nàng nói vậy đều tròn mắt há hốc miệng, không

ngờ thiếu nữ xinh đẹp này lại công nhiên biểu lộ tình cảm trước mặt một nam nhân lạ mặt như vậy. Tháp Bạt Ngọc cười cười nói: "Sư muội của tại hạ trước giờ đều thẳng thắn như vậy, có điều những người nàng ta thích quả thật nhiều không kể xiết, Khấu huynh chớ nên tưởng thật!"

Thuần Vu Vi tức giận nói: "Sư huynh sao có thể nói người ta như vậy chứ, lần này thì không giống mà!"

Khấu Trọng hóm hỉnh nói: "Có phải mỗi lần đều khác nhau không?"

Lưu Hắc Thát không nén nổi cười, thật không ngờ hai bên vốn đã kiếm bạt cung cương, đột nhiên lại tranh chấp vì một vấn đề nhỏ nhặt này. Thuần Vu Vi còn định lên tiếng thì Tháp Bạt Ngọc đã chặn lại nói: "Dù sao chúng tôi cũng phải truy sát Bạt Phong Hàn, không biết trong nửa năm hai vị đã có thể lấy được Trường Sinh Quyết về tay chưa?"

Chúng nhân lần đầu tiên nảy sinh hảo cảm với gã Tháp Bạt Ngọc âm dương quái khí, thủ đoạn lang độc này, có lẽ cũng vì khí động trọng tín nghĩa này của gã, chỉ có những người trọng lời hứa, mới có thể tin tưởng lời hứa của kẻ khác.

Khấu Trọng nói: "Có lẽ là đủ. Nửa năm sau chúng ta gặp nhau ở Lạc Dương, lúc đó dù chúng ta không có Trường Sinh Quyết trong tay, cũng nhất định sẽ dẫn Tháp Bạt huynh đi lấy."

Tháp Bạt Ngọc cúi chào sát đất, cao giọng nói: "Nhất ngôn vi định, tiểu đệ xin được cáo từ ở đây!"

Nói đoạn, khẽ nhún mình, bay vút ra ngoài cửa. Chúng nhân nhìn sang phía Thuần Vu Vi, nhưng nàng ta cũng đã biến mất vô tung vô ảnh.

Một hồi lâu sau, Lưu Hắc Thát mới thở hắt ra một hơi nói: "Chuyến này thì tiểu mạng của Bạt Phong Hàn khó giữ rồi!"

Những người khác cũng đều có cảm giác này, chỉ là hai đồ đệ của Tất Huyền mà đã lợi hại như vậy, vậy thì võ công của Tất Huyền lẽ nào đã đạt tới cảnh giới mà người ta không thể tưởng tượng nổi?

Chương 55: Vũ văn thành đô

Càng đi về phía bắc, thời tiết càng lạnh, tuyết ngập đến tận đầu gối, sáu người giở toàn bộ tốc lực đi qua những cánh rừng, cánh đồng phủ đầy tuyết trắng. Tố Tố thì được Từ Tử Lăng và Khấu Trọng luân phiên nhau cõng. Sau trận chiến với Tháp Bạt Ngọc, bọn họ đều cẩn thận hơn, không còn dám sơ ý đại khái như trước nữa.

Tuyết đã ngưng, trời đất cô tịch âm u, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng lang gầm sói hú, khiến người ta nghe mà rởn tóc gáy. Hoàng hôn của hai ngày sau, họ đã đến được khu rừng rậm bên nam kênh Thông Tế, khu rừng xanh thăm thẳm như tường như lũy, tầng tầng lớp lớp, nếu không cẩn thận sẽ lạc đường như chơi.

Dù là thân thể đúc bằng sắt thép nhưng liên tục bôn hành thế này, ai ai cũng cảm thấy mệt mỏi. Không biết là ai chậm bước lại đầu tiên, nhưng chỉ trong nháy mắt, cả bọn sáu người đã bắt đầu đi chậm lại, lê từng bước một trên đường, vừa đi vừa để ý tìm chỗ để tránh gió tuyết và nghĩ mệt.

Khu rừng im phăng phắc không một tiếng động, chỉ có tiếng chân người nhẹ nhàng giẫm trên tuyết loạt xoạt. Thi thoảng một cơn gió nhẹ thổi qua khiến tuyết đậu trên những cành cây thi nhau rơi xuống, hoa tuyết bay lượn trên đầu mọi người. Cuối cùng đoàn người cũng dừng lại ở một khoảng đất rộng. Lưu Hắc Thát nói: "Xem ra đêm nay chúng ta khó tìm được nhà hoang hay sơn động nào để trú thân, chi bằng đốt một đống lửa ở đây, nghỉ ngơi đến sáng mai lại tiếp tục lên đường, theo ta thấy, đến trưa ngày mai là chúng ta có thể đến được Dương Vũ rồi."

Tố Tố lúc này nhảy từ trên lưng Từ Tử Lăng xuống mặt tuyết, tuy thân vận cẩm bào vừa dày, nhưng nàng vẫn run lên vì lạnh. Lưu Hắc Thát không chút do dự cởi áo ngoài ra, nhẹ nhàng đắp lên vai nàng, nhẹ giọng nói: "Đốt lửa lên thì sẽ không thấy lạnh nữa."

Gã thiết hán này không ngờ lại có hành động tỷ mỉ quan tâm đến người khác như vậy, quả thật khiến người ta phải cảm động.

Tố Tố cảm kích nói: "Lưu đại ca không sợ lạnh sao?"

Lưu Hắc Thát cười nói: "Đánh trận nhiều năm, có khổ cực gì mà chưa từng chịu qua chứ, Tố tỷ yên tâm đi!"

Từ Tử Lăng cởi bỏ áo bào, trải trên nên tuyết nói: "Đệ thật sự không sợ lạnh chứ không vĩ đại như Lưu đại ca đâu. Tố tỷ ngồi xuống đi!"

Tố Tố biết nội khí Trường Sinh Quyết của gã có thể kháng cự cái lạnh, nên cũng không nói gì, hân hoan ngồi xuống, Khấu Trọng đặt tay lên vai Lưu Hắc Thát cười hì hì nói: "Để ta cho Lưu huynh một chút ấm áp nhé! Hắc! Tên tiểu tử như huynh thật chẳng biết trên dưới gì cả, sau lại học theo chúng ta gọi Tố tỷ, phải gọi là Tố muội mới đúng chứ!"

Ở bên nhau nhiều ngày, mọi người đã trở thành nên thân thiết, hai gã và Tố Tố cũng sinh lòng quí mến viên mãnh tướng tuổi trẻ, tính khí hào sảng lại đa mưu túc trí này. Thông Đông không thích nói chuyện, nhưng lại là hán tử tâm huyết cương trực, ngược lại, bái huynh Gia Cát Đức Uy của Lưu Hắc Thát bên ngoài thì khéo đưa đẩy, nhưng tính cạc lại âm trầm, hai gã đều rất không thích.

Từ Tử Lăng thấy Lưu Hắc Thát có ý với Tố Tố, trong lòng cũng có ý vun đắp cho hai người, cũng là để Tố Tố quên đi Lý Tịnh, liền quay sang nói với nàng: "Chân của Tố tỷ cả ngày nay đã phải co lên rồi,

bây giờ vừa tê vừa mỏi, bọn đệ phải đi lấy củi, tỷ để Lưu huynh xoa bóp có được không?"

Tố Tố giật mình đánh thót, kinh hãi thốt lên: "Ta không sao cả, không cần xoa bóp đâu!"

Lưu Hắc Thát cũng đỏ mặt nói: "Để ta đi lấy củi được rồi!" Nói đoạn liền kéo Thôi Đông và Gia Cát Đức Uy cùng đi.

Tố Tố nói: "Các đệ cũng đi giúp họ một tay đi!"

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh nàng, lắc đầu nói: "Bọn đệ đi rồi, nếu như có ác lang đến đây, ai sẽ bảo vệ tỷ tỷ?"

Tố Tố khẽ rùng mình, không dám nói tiếp nữa. Khấu Trọng cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, trầm ngâm nói: "Không biết tiểu Lăng có cùng cảm giác như ta không, từ trưa hôm qua, ta cứ có cảm giác tim đập mạnh lạ thường, cảm giác kỳ lạ này lúc mạnh lúc yếu, dường như là có người đang theo dõi chúng ta vậy."

Tố Tố kinh hãi nói: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Từ Tử Lăng cũng lộ thần sắc kinh hãi, thở hắt ra một hơi nói: "Ta còn tưởng mình nghĩ thần nghĩ quỷ nữa, thì ra ngươi cũng có cảm ứng này. Kẻ theo dõi chúng ta nhất định là cao thủ nhất đẳng, chỉ là nhìn thấy chúng ta đông người nên mới phải nhẫn nhịn chờ thời cơ hạ thủ mà thôi."

Khấu Trọng nói: "Nếu như mục tiêu của hắn là cuốn sổ bí mật trong tay chúng ta, vậy thì đối tượng chúng nhắm tới nhất định là Tố tỷ, chỉ cần bắt được Tố tỷ là chúng có thể uy hiếp buộc chúng ta phải giao sổ đó ra, vì vậy vô luận là có chuyện gì xảy ra, ta với ngươi cũng phải có một người ở bên cạnh Tố tỷ."

Từ Tử Lăng nói: "Địch ám ta minh, chịu thiệt thòi chỉ có chúng ta thôi, chi bằng chúng ta bày ra nghi trận, dẫn dụ hắn ra đây!"

Khấu Trọng vui mừng nói: "Ngươi nghĩ ra cách gì rồi?"

Từ Tử Lăng nói: "Độc Cô Bá ngày hôm đó ám toán Trầm Lạc Nhạn đã ẩn mình dưới tuyết, đợi nàng ta đi qua liền vọt lên hạ thủ, chúng ta có thể làm theo cách này của hắn."

Lúc này ở phía xa xa vang lên tiếng dã thú kêu gào, Tố Tố giật mình sợ hãi, co rúm người lại nấp sau lưng Khấu Trọng. Khấu Trọng nói: "Người này theo dõi chúng ta một ngày một đem mà vẫn chưa bị phát giác, có thể thấy thân thủ y cao minh nhường nào, hơn nữa y sẽ không đi qua trước mặt ngươi khéo như vậy đâu, vì vậy muốn đối phó y, cả hai chúng ta phải liên thủ mới được."

Sau đó lại cười khổ nói: "Làm thế nào mới chôn mình dưới tuyết được chứ?"

Từ Tử Lăng đắc ý nói: "Ta sớm đã nghiên cứu vấn đề này rồi! Ngươi nhìn xem!" Nói đoạn dịch người ra một chút, nằm xuống mặt tuyết, nhắm mắt vận công, một lát sau thì tuyết ở chỗ gã nằm bắt đầu tan chảy, cả người chìm dần xuống, chưa đầy nửa khắc, thì Từ Tử Lăng đã biến mất dưới lớp tuyết.

Khấu Trọng biết gã dùng nội công dồn nhiệt khí ra ngoài, trong lòng thầm khen hay. Lúc này bọn Lưu Hắc Thát và Gia Cát Đức Uy đã mang cành khô củi khô về, Gia Cát Đức Uy ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Lăng đi đâu rồi?"

Khấu Trọng và Tố Tố đắc ý dương dương mỉm cười, Khấu Trọng còn ra vẻ bí hiểm nói: "Bị chó sói tha đi rồi!"

Lưu Hắc Thát ném đống củi không xuống trước mặt hai người, mỉm cười nói: "Còn không mau bảo hắn về đây chặt đống củi này ra, kẻo Tố... Tố muội bị lạnh bây giờ!"

Tố Tố chợt hỏi: "Đông thúc đi đâu rồi?"

Gia Cát Đức Uy nói: "Y sợ Tố cô nương ăn lương không đủ ngự hàn, lại nghe có tiếng dã thú gần đây, nên đã đi săn rồi!"

Lưu Hắc Thát ngồi phịch xuống chỗ Từ Tử Lăng vừa tự chôn mình, hoàn toàn không có cảm giác gì: "Ta giỏi nhất chính là món nướng, lát nữa ăn xong đảm bảo Tố muội sẽ không còn thấy lạnh nữa!" Khấu Trọng chợt nhớ ra một chuyện, vội nhảy dựng lên nói: "Không xong! mau gọi Đông thúc quay lại, không thể để y một mình đươc."

Lời còn chưa dứt, thì một tiếng hét khàn khàn đã vang lên ở phía đông nam.

Đống cành cây trên ta Gia Cát Đức Uy lập tức rơi xuống đất: "Là Đông thúc!"

Lưu Hắc Thát bật người đứng dậy, kéo tay Khấu Trọng lại nói: "Huynh đệ bảo vệ Tố muội, tiểu Lăng đâu?"

Khấu Trọng không có thời gian giải thích, chỉ kêu lên: "Hắn không sao! chúng ta mau đi thôi!" Bọn Lưu Hắc Thát, Gia Cát Đức Uy đều như có lửa đốt trong lòng, không nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức phóng mình lao đi như tên bắn.

Khấu Trọng chợt giật bắn người, quay lại nói với Từ Tử Lăng đang ẩn mình dưới tuyết: "Ngàn vạn lần không được chui lên đấy, đây nhất định là kế điệu hổ ly sơn!"

Gã vừa mới dứt lời thì một bóng đen đã từ trên không lao xuống, chưởng kình kinh người áp thẳng xuống đầu Khấu Trọng. Khấu Trọng định ôm Tố Tố lăn sang một bên, nhưng kình phong đã tới sát đầu, gã đành phải giớ cao song chưởng hất mạnh lên trời, ngạnh tiếp chưởng lực uy mãnh của địch nhân.

"Ầm!"

Hai tay Khấu Trọng như muốn gãy rời, đầu óc ong ong, bị đối phương chấn động bay dạt ra xa. Kinh nghiệm chiến đấu của gã bây giờ đã rất phong phú, khi vừa gã xuống thì chân khí trong nội thể đã chuyển vận mấy vòng chu thiên, hóa giải toàn bộ kình khí của địch nhân xâm nhập vào nội thể. Khi gã miễn cưỡng đứng dậy được, thì Tố Tố đã kêu lên thất thanh, rơi vào tay người mới đến. Võ công như vậy, đích thực là kinh thế hãi tục.

Người này một tay ôm chặt Tố Tố, một tay đặt lên thiên linh cái của nàng, cười ha hả nói: "Tiểu tử đứng yên đó cho ta, chỉ cần ngươi động đậy một ngón tay, tỷ tỷ này của ngươi sẽ không cần sống nữa!"

Lúc này Khấu Trọng mới nhìn rõ đối phương là một trung niên nam tử tướng mạo anh tuấn, tiêu sái, nhưng mũi lại đặc biệt lớn, khiến cho cặp mắt của y như híp lại, từ cặp mắt híp đó xạ ra những tia nhìn lạnh lẽo âm trầm, khiến người đối diện phải không rét mà run.

Khấu Trọng rút cây thiết giản Thôi Đông đưa cho gã để phòng thân, tức giận quát: "Ngươi dám động đến tỷ ấy?"

Trong lòng gã lúc này chỉ cầu khấn sao cho Từ Tử Lăng ở dưới mặt tuyết đừng trồi lên, bằng không sẽ hại đến tính mạng của Tố Tố. Chợt gã nghĩ ra một kế, liền lớn giọng quát: "Tiểu tử ngươi cũng không được động!"

Người kia làm sao ngờ được là y đang báo hiệu cho Từ Tử Lăng, cười lạnh nói: "Chắc là ngươi đã sợ đến phát điên rồi, đâu đến lượt ngươi nói chuyện ở đây chứ! Mau giao cuốn sổ của Đông Minh Phái ra đây, bằng không nữ tử này sẽ lập tức mất mạng!"

Khấu Trọng nháy mắt với Tố Tố, tỏ ý bảo nàng không cần kinh hoàng, đang định lên tiếng đối đáp với kẻ kia thì Lưu Hắc Thát và Gia Cát Đức Uy đã quay lại, thấy Tố Tố bị lọt vào tay địch nhân, đều gầm lên một tiếng tức giận, vây lấy y vào giữa.

Khấu Trọng vội hỏi: "Đông thúc đâu?"

Lưu Hắc Thát song mục hàn quang lấp lánh, thần tình trầm tĩnh lạ thường, chậm rãi nói: "Đã trúng phải độc thủ của tặc tử rồi!"

Khấu Trọng bi phẫn nói: "Ngươi là ai? Chúng ta và ngươi có oán cừu gì?"

Người kia ung dung nói: "Ta chính là Vũ Văn Thành Đô, tại sao lại không có oán cừu gì với các ngươi chứ? Đừng nhiều lời nữa, ta đếm từ một đến mười mà các ngươi còn chưa giao cuốn sổ đó ra, vậy thì thủ cấp của tỷ tỷ các ngươi sẽ nở hoa đó!"

Y ngưng lại giây lát rồi hừ một tiếng nói: "Từ tiểu tử đi đâu rồi?"

Chúng nhân đều thầm kinh hãi, nên biết trong tứ đại cao thủ của Vũ Văn phiệt, Vũ Văn Thành Đô đứng sau Vũ Văn HÓa Cập, tuy vị tất đã có thắng được bọn Khấu Trọng liên thủ, nhưng muống ngăn cản y, quả thật là một chuyện khó vô cùng. Khấu Trọng sợ y nảy sinh nghi ngờ về Từ Tử Lăng, vội móc cuốn sổ trong người ra, giơ lên cao nói: "Ngươi thả Tố tỷ ra, ta sẽ ném cuốn sổ qua đó!"

Vũ Văn Thành Đô trông thấy cuốn sổ, hai mắt lập tức sáng rực, tròng mắt chuyển động, hừ lạnh nói: "Nếu ta thả ả ta ra, ngươi lại không ném cuốn sổ qua, vậy không phải là thiệt thòi lắm sao?"

Khấu Trọng giễu cợt nói: "Đầu của ngươi toàn là bã đậu hay sao vậy, chuyện đơn giản là thế mà cũng nghĩ không thông. Bây giờ ta sẽ lùi lại hai trượng, đặt cuốn sổ trên mặt đất, sau đó ngươi bảo tỷ tỷ của ta đi đến nhặt lên ném cho ngươi, nhưng phải nhớ trước khi tỷ tỷ ta cầm được cuốn sổ, ngươi không được động thân nửa bước, bằng không hai người bạn của ta sẽ lập tức xuất thủ."

Vũ Văn Thành Đô thầm tính toán nếu vậy dù bọn Khấu Trọng có lòng khác thì bất cứ lúc nào y cũng vẫn có thể hạ độc thủ với Tố Tố được, liền gật đầu nói: "Được! Cứ quyết định như vậy! Nhưng ta phải nhắc nhở các ngươi ngàn vạn lần không nên giở trò, bằng không một chưởng cách không của ta cũng đủ đưa tỷ tỷ của các ngươi hồn du địa phủ đấy!"

Trong lòng đã có sẵn chủ ý, đợi Tố Tố giao cuốn sổ lại, y sẽ thuận tay bồi thêm một chưởng khiến bọn Khấu Trọng phải thương tâm hoảng loạn. Khấu Trọng kêu lớn: "Ngươi phải hành sự theo lời ta nói!" Câu nói này của gã tự nhiên là dành cho Từ Tử Lăng.

Vũ Văn Thành Đô đâu còn tâm trí để ý đến ngữ khí của gã, thấy Khấu Trọng thật sự bỏ cuốn sổ xuống rồi lùi lại, liền lập tức đẩy Tố Tố ra và ra lệnh: "Đi nhặt cuốn sổ đó lên!" Tố Tố đương nhiên biết được mưu kế của Khấu Trọng, hai chân lảo đảo đi tới phía cuốn sổ.

Khấu Trọng lưi lại nửa trường liền dừng lại, thủ thế chờ đợi. Tố Tố bước tới phía trước cuốn sổ thì hai chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống mặt tuyết.

Vũ Văn Thành Đô vội quát lớn: "Muốn sống thì mau ném cuốn sổ qua

đây!"

Tố Tố hoang mang không biết nên làm gì, chỉ ngơ nhẩn nhìn cuốn sổ trước mắt. Khấu Trọng liền hô vang: "Mau lên!" Vũ Văn Thành Đô còn tưởng rằng Khấu Trọng nhắc Tố Tố nhặt cuốn sổ lên, chợt thấy một bức tường tuyết dựng ngược lên mang theo nhiệt khí mãnh liệt ập vào lưng mình, mới biết đã trúng phải ám toán, thổ một búng huyết, chúi người ra phía trước. Nhưng y cũng không phải hạng thường, lập tức vung chưởng ra phía sau phản kích, chẳng ngờ lại đánh vào khoảng không, lòng thầm than không hay, vội vàng tung mình nhảy lên.

Khấu Trọng lúc này đã xông tới chỗ Tố Tố, Lưu Hắc Thát và Gia Cát Đức Uy cũng nhảy vọt lên không, một quải một phiến sử ra những chiêu thức hung mãnh nhất tấn công vào Vũ Văn Thành Đô đang lơ lửng trên không.

Từ Tử Lăng chiêu đầu tiên đắc thủ, nhưng chiêu thứ hai thì đã đánh vào chỗ trống. Đối phương quả không hổ là nhất đẳng cao thủ, tuy y không phòng bị để Từ Tử Lăng từ phía sau đánh cho một chưởng đến thổ huyết, nhưng chân khí hộ thân cũng phản chấn ngược lại không ít kình lực, khiến Từ Tử Lăng phải huyết khí nhộn nhạo, khó có thể thừa cơ truy kích.

Ba người ở trên không giao thủ một chiêu, Vũ Văn Thành Đô kêu thảm một tiếng, tuy cản được thiết phiến của Gia Cát Đức Uy, nhưng lại bị một quải mang đầy phẫn nộ của Lưu Hắc Thát quét trúng vai trái, xương cốt vỡ nát. Nhưng người này cũng hết sức tài giỏi, vẫn có thể đề khí hạ thân trên một cành cây lớn, mượn lực bật mạnh, bay vút vào khu rừng sâu như một con quái điểu khổng lồ, trong chớp mắt đã không còn thấy tăm tích đâu nữa.

Thôi Đông bị trúng một chưởng vào ngực, lồng ngực vỡ nát mà chết.

Chúng nhân không ai là không tiếc thương, thề sẽ báo mối đại cừu này. Đêm hôm đó Lưu Hắc Thát tìm một nơi có địa thế khá cao, đào một hố sâu, lót đá ở dưới rồi an táng cho Thôi Đông, tránh để loài lang sói ngửi thấy, đào thi thể lên ăn mất. Tố Tố nghĩ lại Thôi Đông vì nàng nên mới đi tìm dã vị để ngự hàn, đến nỗi bị Vũ Văn Thành Đô hạ độc thủ, lệ châu lã chã tuôn rơi như mưa mùa hạ. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng không ngờ Thôi Đông lại chết vì chuyện cuốn sổ của hai gã, trong lòng thầm cảm thấy bất an, trong lòng cũng như phủ một đám mây đen u uất.

Lưu Hắt Thát thiên tính khoáng đạt, chỉ quỳ trước mộ Thôi Đông khấu đầu cao giọng nói: "Đông thúc đi trước một bước, đợi tiểu Hắc nhân lúc thiên hạ đại loạn chơi đùa thêm một thời gian nữa, rồi sẽ xuống đó tìm thúc uống rượu!"

Tiếp đó lại đến trước mặt Tố Tố, mỉm cười buồn bã nói: "Tố muội chớ nên bi thương, hạ khứ đông lai, sinh lão bệnh tử, đời người cũng chỉ có vậy mà thôi."

Nói đoạn quay mình bước đi trước. Gia Cát Đức Uy thần tình đờ đẫn nói: "Lên đường thôi! Không phải người giết ta, tức là ta giết người, đánh mấy trận rồi thì tự nhiên sẽ nhìn thấu thôi!" Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy trong lòng cũng thoải mái đôi phần, đỡ Tố Tố đi theo hai người bọn Lưu Hắc Thát tiếp tục tiến về Dương Vũ. Đến khoảng chính ngọ thì bọn họ rời khỏi khu sơn dã, đặt chân lên quan đạo dẫn đến Dương Vũ, chỉ thấy trên đường đều là người chạy nạn đang rời khỏi Dương Vũ, người người tranh nhau đi trước, tiếng khóc tiếng la hét rợp trời, thật khiến người ta cảm thấy vừa thê lương vừa hoảng loạn.

Lưu Hắc Thát và Gia Cát Đức Uy chẳng hề thấ lạ, biểu tình không hề thay đổi, chỉ tìm người hỏi nguyên cớ, mới biết Lý Mật đã công hạ Lê Dương Thương, Vương Thế Sung suất lĩnh đại quân tới cứu bị Lý

mật đánh bại. Lý Mật đã chiêu hàng một số lớn Tùy quana, thanh thế đại thịnh, đang định tiến công vào Dương Vũ, vì vậy các dân cư ở vùng phụ cận đều sợ hãi bỏ nhà tháo chạy.

Tố Tố kinh hãi nói: "Lý Mật đến rồi! Chúng ta mau chạy thôi!"

Dường như hai chữ Lý Mật đã thành hai chữ khủng bố nhất với nàng. Lưu Hắc Thát dẫn mọi người tạm tránh vào một rừng cây ven đường, mỉm cười nói: "Mọi người nếu tưởng đám người này muốn chạy trốn Lý Mật vậy thì nhầm to, nhầm to rồi. Đây đều là thôn dân ở các hương huyện phụ cậy Dương Vũ, bọn họ sợ quan binh sau khi bị đánh bại sẽ đến thôn làng cướp phá, thành Dương Vũ lại đóng cửa không cho người vào, nên mới phải tháo chạy mà thôi."

Gia Cát Đức Uy nói: "Lý Mật giỏi nhất là thu phục nhân tâm, y chẳng những sẽ không cướp bóc, mà còn mở kho phát lương cứu tế nữa, lão bách tính đâu cần phải sợ y?"

Khấu Trọng chau mày nói: "Nếu vậy, lẽ nào chúng ta không cũng thể vào thành?"

Lưu Hắc Thát vỗ ngực: "Chuyện này cứ để cho ta, ở Dương Vũ chúng ta cũng có qua lại với một số quan lại, thêm vào ta có giấy thông hành chính thức, chỉ cần bỏ thêm một chút ngân lượng, muốn dẫn thêm hai ba người nữa vào thành chắc không thành vấn đề."

Gia Cát Đức Uy cũng nói: "Giao tình của chúng ta với bang hội ở đó cũng rất tốt, nếu ba vị vẫn kiên quyết muốn đi Giang Đô, chúng ta cũng có thể an bài được, để các vị đi thuyền dù sao cũng tốt hơn là đi đường bộ!"

Từ Tử Lăng lo lắng: "Đệ sợ rằng Vũ Văn Thành Đô đang đợi chúng ta ở đó, nói cho cùng nơi đó cũng vẫn là phạm vi thế lự của Vũ Văn

phiệt."

Lưu Hắc Thát nói: "Trước khi vào thành, ta sẽ hóa trang cho ba người, giả thành dáng vẻ công công bà bà chắc không thành vấn đề, chúng ta cũng phải cải trang, thế mới không bị người khác chú ý."

Gia Cát Đức Uy đề nghị: "Tốt nhất chia làm hai tốp vào thành, như vậy sẽ càng không có sơ hở."

Khấu Trọng vỗ đùi khen hay: "Sớm nghe giang hồ đồn đãi là có thuật dịch dung, thì ra hai vị đây là đại hành gia, không biết có thể truyền cho tỷ đệ chúng tôi một hai chiêu để sau này chạy trốn có chút tuyệt nghệ phòng thân hay không?"

Lưu Hắc Thát hân hoan nói: "Ta chỉ hiểu chút võ ngoài mà thôi, đại ca đây mới là cao thủ chân chính, hai vị huynh đệ muốn học thì phải cầu đến huynh ấy mới được!"

Gia Cát Đức Uy khẽ cười: "Mấy trò vụn vặt này đâu cần phải nói cầu xin nặng nề như vậy, mọi người cùng chung hoạn nạn, có thể được hai vị hân thưởng, ta đã vô cùng vinh hạnh rồi."

Hảm cảm của ba người với Gia Cát Đức Uy tăng lên đáng kể, vừa nói vừa vui vẻ vừa đi ngược lại với đoàn người chạy nạn, thẳng tiến về Dương Vũ. Bởi vậy, năm người cũng dần quên đi nỗi buồn về cái chết của Thôi Đông, khôi phục lại sinh cơ.

Chương 56: Mạt lộ hoàng triều

Khấu Trọng bỏ những hóa trang trên mặt, thở phào nhẹ nhõm: "Thì ra dịch dung lại khiến người ta khó chịu như vậy, nhìn này! Da của ta đỏ hết cả lên rồi!"

Từ Tử Lăng ngồi chồm hổm bên bếp lửa, sách ấm nước vừa mới đun sôi đổ và hào với nước lạnh rửa mặt, đồng cảm nói: "Cứ thứ hồ đắp mặt này của Uy ca đúng là trò bịp hạng nhất, nhưng cũng là thứ hành hạ bản thân thuộc hàng nhất lưu."

Đây là một căn tứ hợp viện hết sức bình thường bên trong thành Dương Vũ, lời đảm bảo của Lưu Hắc Thát quả nhiên ứng nghiệm, năm người đã chia thành hai nhóm thuận lợi vào thành. Sau khi đến được cơ sở bí mật này, Lưu Hắc Thát an trí cho hai gã và Tố Tố nghỉ ngơi rồi cùng Gia Cát Đức Uy ra ngoài thăm dò tin tức. Khấu Trọng đến bên cạnh Từ Tử Lăng, thấp giọng nói: "Ngươi có thấy lão Lưu rất có ý tứ với Tố tỷ hay không?"

Từ Tử Lăng xao mẩu hồ cuối cùng còn sót lại trên mặt, bắt đầu gõ tóc ra, mỉm cười nói: "Khong phải rất có ý tứ, mà là cực kỳ có ý tứ. Lúc y nhìn Tố tỷ, hai mắt cứ sáng rỡ lên!" Sau đó lại than: "Nhưng xem ra Tố tỷ vẫn còn đang lẩn tránh y!" Khấu Trọng ra vẻ chuyên gia tình cảm, lắc đầu thở dài: "Nữ nhân đều là như vậy cả, càng có ý với ngươi thì lại càng ra vẻ không có gì, điều kiện của lão Lưu không hề thua kém Lý đại ca điểm nào, lại biết nịnh nọt, dỗ dành, ta không tin Tố tỷ không động tâm." Vừa nói gã vừa thuận tay đưa chiếc khăn cho Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng cầm lấy, đưa lên lau tóc, hạ giọng nói: "Ngươi định vun

vào cho bọn họ à? Có điều lão Lưu một năm phải đi đánh trận tới ba trăm ngày, nếu Tố tỷ gả cho y, lẽ nào vừa phải phòng không chiếc bóng, lại vừa phải lo lắng y không quay về nữa sao?"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Ta cũng đã nghĩ đến vấn đề này, nhưng nếu tỷ ấy gả cho Lý đại ca, không phải cũng thế hay sao? Quan trọng nhất vẫn là tâm ý của Tố tỷ, để ta thử thăm dò tỷ ấy đã."

Nói đoạn gã mặc kệ lời khuyên giải của Từ Tử Lăng, bước ra cửa đi đến trước căn ngọa thất của Tố Tố ở đông sương, gõ cửa rồi gọi: "Tố tỷ!"

Tố Tố lên tiếng đáp: "Vào đi!"

Khấu Trọng đẩy cửa bước vào, Tố Tố đang dựa cửa sổ nhìn ra ngoài, dường như đang ngắm cảnh tuyết rơi ngoài khu vườn nhỏ. Gã đến sau lưng nàng, nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ dường như có tâm sự?"

Thân hình nhỏ nhắn của Tố Tố khẽ run lên: "Không! Không có chuyện gì cả!"

Khấu Trọng cười cười nói: "Có phải đang nghĩ đến tên tiểu tử Lưu Hắc Thát đó không?"

Tố Tố quay người lại, mắt hạnh trợn tròn nhìn gã, ra vẻ không vui nói: "Đệ nói gì vậy! Ôi! Sao đệ lại có ý nghĩ ấy cơ chứ?"

Khấu Trọng nói: "Tỷ không thấy y đối với tỷ đặc biệt tốt sao?"

Tố Tố lườm y một cái: "Không cho đệ lắm chuyện nữa. Con người đệ thích nhất là nghĩ ngợi lung tung, có phải không thích tỷ tỷ đi cùng các đẹ nữa hay không?"

Khấu Trọng kêu oan rầm trời: "Sao Tố tỷ có thể nghĩ như vậy chứ? Bọn đệ rất quan tâm tỷ mà!" Tố Tố nhìn gã hồi lâu, thở dài một tiếng, khẽ dựa người vào cửa sổ, u uất nói: "Lưu đại ca là một vị anh hùng hảo hán mười phân vẹn mười, nhưng mà... chao ôi... tỷ tỷ cũng không biết phải nói thế nào nữa!" Khấu Trọng vui mừng nói: "Nếu ấn tượng của Tố tỷ với y đã tốt vậy thế thì còn gì khó nói nữa chứ?"

Tố Tố buồn bã lắc đầu, đưa tay vuốt lên má Khấu Trọng, ngửa đầu nói khẽ: "Đệ không hiểu được tâm sự của tỷ tỷ đâu."

Khấu Trọng khổ não nói: "Tố tỷ có chuyện cứ giấu ở trong lòng không chịu nói ra, đệ sao có thể hiểu nổi chứ? Nhìn dáng vẻ Tố tỷ như vậy, đệ đau lòng lắm!"

Tố Tố trầm ngâm hồi lâu rồi cười khổ: "Mỗi lần ta nhìn thấy Lưu Hắc Thát đều giống như nhìn thấy Lý đại ca vậy, bọn họ đều là cùng một loại người, trong lòng tỷ rất là sợ hãi, nói như vậy đệ có hiểu hay không?"

Khấu Trọng không ngờ nàng lại có cảm xúc như vậy, ngạc nhiên vô cùng, nhất thời không nói nên lời. Tố Tố miễn cưỡng ra vẻ hưng phấn nói: "Tỷ tỷ quyết định rồi, từ giờ trở đi, tỷ tỷ chỉ chăm sóc cho hai tên tiểu tử hư hỏng các người, cả đời này không gả cho ai hết, sau này các đệ cũng không cần phải hao tâm tổn sức vì tỷ nữa."

Khấu Trọng muốn khuyên giải mà không biết mở lời thế nào, đành phải nói "Tỷ tỷ chớ nên nói vậy, sau này nếu gặp phải người hợp tâm ý, cũng đừng vì những lời này mà để lỡ mất dịp."

Tố Tố hơi giận dỗi nói: "Tỷ tỷ tự biết lo cho mình, không cần đệ phải giáo huấn"

Lúc này chợt nghe thấy thanh âm của Lưu Hắc Thát vang lên ngoài

sảnh, hai người vội vàng đi ra, thấy Lưu Hắc Thát đã mua rượu thịt về, Từ Tử Lăng đang ngồi nhai nhồm nhoàm không chút khách khí. Tố Tố nhìn ba người nhiệt tình gặp thức ăn cho mình, mỉm cười hỏi: "Uy đại ca đi đâu rồi?"

Lưu Hắc Thát nói: "Hiện giờ giao thông thủy lộ ở Dương Vũ rất khó khăn, chỉ có tiền cũng không làm được gì, còn phải có cả thế lực nữa. Đại ca hiện giờ đang đi tìm Ba Lăng Bang thương lượng, chỉ có bọn họ mới có thể giúp được, những bang hội khác đều không thể làm được gì cả." Bọn Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, thật không ngờ vẫn cuối cùng vẫn phải quan hệ với người của Ba Lăng Bang. Lưu Hắc Thát thấy thần sắc dị thường của bọn họ, ngạc nhiên hỏi: "Ba người có oán cừu gì với họ sao?"

Khấu Trọng nói: "Không phải có oán cừu gì, mà là có chút quan hệ thôi. Lưu huynh có biết một tên tiểu tử gọi Hương Ngọc Sơn hay không?"

Lưu Hắc Thát ồ lên một tiếng: "Không chỉ đã từng nghe qua, còn có duyên gặp mặt một lần nữa. Người này là nhân vật mới nổi tiếng của Ba Lăng Bang, rất biết làm ăn, trong hắc bạch lưỡng đạo cũng có chút tiếng tăm, nhân duyên cũng rất tốt."

Khấu Trọng nghe y nói mà ngẩn người, không ngờ rằng tên Hương Ngọc Sơn dáng vẻ ăn chơi sa đọa đó lại có địa vị giang hồ đến vậy. Lưu Hắc Thát lại hạ thấp giọng: "Người này võ công tuy tầm thường, song lại rất có mưu lược. Nghe đồn Chu Quý Nhi, người cùng với Tiêu phu nhân là hai phi tử được Dương Quảng sủng ái nhất chính là do Hương Ngọc Sơn hiến tặng đó."

Từ Tử Lăng nói: "Nếu đã như vậy, tại sao Dương Quảng lại phái người đến ám sát lão đại của Ba Lăng Bang làm gì?"

Lưu Hắc Thát lắc đầu: "Những chuyện này, người ngoài cuộc như chúng ta không thể hiểu được."

Tố Tố nói: "Lưu đại ca có nghe được tin tức gì không?"

Được mỹ nhân hỏi tới, Lưu Hắc Thát đặc biệt có thần khí, hưng phấn nói: "Tự nhiên là tình thế rất có lợi, tháng trước Lý Uyên đã khởi binh tạo phản ở Thái Nguyên, Lý Mật lại liên tiếp đại thắng, hai người Đỗ Phục Uy, Phụ Công Hựu cũng diễu võ dương oai ở Giang Hoài, quân ta cũng xưng hùng đất Yên Triệu, hiện giờ Tùy thất chỉ còn Tây Kinh Trường An, Đông Đô Lạc Dương và Dương Châu nơi tên rùa rút đầu Dương Quảng đó đang ở là có thể giữ vững mà thôi. Những nơi khác đều giống như Dương Vũ thành này cả, căn bản không có năng lực phòng ngự, tướng lĩnh thủ thành chỉ là chưa biết nên đầu hàng bên nào mà thôi."

Từ Tử Lăng hưng phấn hỏi: "Tình hình Lý phiệt thế nào rồi?"

Lưu Hắc Thát mỉm cười: "Đám ưng khuyển của người Đột Khuyết đó thì có gì đáng nói chứ?"

Từ Tử Lăng mất hết hứng thú, cũng không nói thêm nữa. Lưu Hắc Thát lại kể: "Có một chuyện thật khiến người ta không thể hiểu nổi, đó là giang hồ đều đồn đãi hai người biết bí mật của Dương Công Bảo Khố, rốt cuộc thì đó là sự thật hay chỉ là những lời đồn đãi mà thôi? Bởi ta và Hạ Vương đã từng nghiên cứu nhiều lần, kết luận cuối cùng vẫn là bảo tàng đó chỉ là truyền thuyết mà thôi."

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Tại sao lại cho rằng bảo tàng ấy không tồn tại?"

Lưu Hắc Thát nói: "Năm xưa Dương Quảng sát phụ tự lập, hạ chết thân huynh Dương Dũng, Dương Tố đã giúp y rất nhiều. Khi đó

Dương Quảng còn có võ học minh quân, đối với Dương Tố cũng sủng ái vô cùng, tuy nhiều lần muốn hại chết Dương Tố, nhưng bề ngoài thì không để lại chút dấu tích gì, đây là chuyện trước khi Dương Tố chết một năm. Chiếu theo lý thì Dương Tố không thể có tâm mưu phản mà ngầm chuẩn bị sẵn bảo tàng."

Từ Tử Lăng chen miệng vào nói: "Bảo tàng có thể đã được chuẩn bị từ thời Tùy Vân Đế Dương Kiên, lão hồ y như Dương Tố nhất định hiểu được đạo lý công cao át chủ sẽ không có kết cục tốt."

Lưu Hắc Thát nói: "Cách nói này cũng rất có lý, nhưng sau này nhi tử của Dương Tố là Dương Huyền Cảm khởi binh tạo phản, thủ hạ dưới trướng y ngay cả một thanh binh khí ra hồn cũng không có, lại thường xuyên thiếu thốn quân lương, đây là đạo lý gì? lẽ nào Dương Tố lại không nói bí mật bảo tàng cho cả nhi tử của mình chứ?"

Khấu Trọng không nén nổi nói: "Nơi Dương Huyền Cảm khởi binh tạo phản là Lê Dương, từ đó đến Tây Kinh sơn trường địa viễn, nói không chừng là không kịp đào bảo tàng lên thôi!"

Lưu Hắc Thát vỗ bàn cười nói: "Hai vị huynh đệ đúng là vẫn còn thiếu thốn kinh nghiệm giang hồ, chỉ mấy câu mà đã cho ta biết vị trí của bảo tàng là ở Trường An rồi."

Từ Tử Lăng phẫn nộ nói: "Ai ngờ được Lưu huynh lại lừa gạt chúng ta chứ?"

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Lưu huynh chỉ là rèn luyện cho chúng ta một chút thôi. Có điều chúng tôi cũng chỉ biết bảo tàng nằm ở Quan Trung, mẹ chưa kịp nói địa điểm cụ thể thì đã qua đời rồi, bằng không có khi chúng ta lại đem bảo tàng ấy tặng cho huynh cũng nên."

Lưu Hắc Thát vui vẻ đáp: "Có câu nói này của huynh đệ là đủ rồi. Nói

thật lòng, ta không tin một bảo tàng gì đó có thể lật ngược được tình thế hiện nay."

Lúc này Gia Cát Đức Uy cũng quay lại, ngồi xuống nói: "Đêm nay Ba Lăng Bang có một chiếc thuyền lớn đi Giang Đô để dâng tơ lụa lên cho tên hôn quân, để hắn sai người cắt thành hoa lá, dán lên các cành cây, khiến hắn có thể thấy được cảnh sắc mùa xuân, mùa hạ giữa mùa đông giá rét. Ta đã thương lượng cho ba người quá giang rồi, lần này đúng là Ba Lăng Bang đã nể mặt chúng ta rồi."

Lưu Hắc Thát thở dài than: "Tên hôn quân này đúng là đến chết cũng không biết hối cải!"

Sau đó lại ra vẻ lưu luyến nói: "Chúng ta phải chia tay rồi!" Tố Tố cúi gầm mặt, không dám tiếp xúc với ánh mắt của y. Khấu Trọng nhiệt huyết trào dâng, đứng dậy nói: "Lưu huynh, ta có vài lời muốn thỉnh giáo riêng, không biết có thể dành chút thời gian không?"

Lưu Hắc Thát hơi bất ngờ, đứng dậy đi theo gã ra ngoài hoa viên, thấp giọng hỏi: "Có chuyện gì vậy, có phải là thiếu ngân lượng không?"

Khấu Trọng vỗ túi ra vẻ oai phong nói: "Tiền của ta đủ để rải rác khắp nơi, Lưu huynh yên tâm."

Tiếp đó hạ giọng hỏi: "Ta thấy huynh rất có ý với Tố tỷ của chúng ta đúng không?"

Lưu Hắc Thát đỏ mặt nói: "Chuyện này đương nhiên không thể giấu được pháp nhãn của các người. Thật kỳ lạ, mỹ nữ ta gặp qua cũng không ít, nhưng vừa thấy tỷ tỷ của hai ngươi đã không thể tự kiềm chế! Ôi!..."

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Chuyện tốt như vậy, cớ gì Lưu huynh lại thở dài?"

Lưu Hắc Thát chán nản nói: "Năm năm trước có người xem tướng cho ta, nói sơn căn ta thấp quá, sát khí giữa hai chân mày lại quá nặng, sợ rằng không sống quá bốn mươi mốt tuổi, vì thế ta đã có sẵn chủ ý, sống một cách vui vẻ khoái hoạt cho hết bốn mươi mốt năm của cuộc đời này là hết, những chuyện khác đều không dám nghĩ tới nữa."

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Lời của giang hồ thuật sĩ đâu đáng tin cậy chứ?"

Lưu Hắc Thát cười khổ nói: "Vấn đề là người này không phải là giang hồ thuật sĩ bình thường, mà là Trung Nguyên đệ nhất cao thủ Ninh Đạo Kỳ, hơn nữa ta còn phải tỏ rõ không sợ sự thật, van nài cầu xin mãi ông ta mới chịu nói ra đó."

Khấu Trọng kinh hãi nói: "Huynh đã gặp ông ta rồi?"

Lưu Hắc Thát lộ vẻ ngưỡng mộ, gật đầu nói: "Chỉ là thoáng qua mà thôi, nhưng thần thái khí độ đạm bạc ung dung ấy của ông ta, đến chết ta cũng không thể nào quên được."

Nói đoạn đưa tay vỗ vai Khấu Trọng: "Tình cảm của ta với lệnh tỷ chỉ có thể chôn dấu sâu trong lòng thôi, không dám làm liên lụy đến nàng. Huống hồ lần này quay về, ta còn phải cùng Đậu công đánh dẹp thiên hạ, sinh tử còn chưa biết thế nào, sau này cũng không biết có còn được gặp lại ba vị hay không nữa. Mỹ ý của Khấu huynh đệ, Lưu mỗ cảm kích vô cùng."

Khấu Trọng còn gì để nói nữa?"

Tuyết lại bắt đầu rơi. Hoàng hôn hôm ấy, Ba Lăng Bang phái một chiếc xe ngựa đến đón ba người. Bọn Lưu Hắc Thát và ba người lưu luyến không rời, nghĩ đến sau này có thể không còn gặp lại, trong lòng mỗi người đều không nén nổi cảm xúc trào dâng. Sau khi lên xe, trong lòng Tố Tố như cảm nhận được điều gì đó, cúi đầu khóc thầm khiến cho Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không dám lên tiếng, chỉ lặng lẽ vén màn xe quan sát hoa tuyết rơi lả tả.

Người lái xe của Ba Lăng Bang rất khách khí hữu lễ, điều khiển xe đi thẳng ra ngoài thành, đến bến cảng lớn bên bờ kênh Thông Tế, rồi dẫn ba người lên thuyền nhỏ, không lâu sau thì đã lên được một con thuyền lớn năm cột buồm neo ở giữa sông. Ba người mới lên sàn thuyền, thì một người đã bước tới tươi cười hớn hở nói: "Khấu huynh, Từ huynh, Tố Tố cô nương, các vị đều khoẻ chứ?"

Tố Tố vừa kinh hãi vừa mừng vui thốt lên một tiếng: "A! thì ra là Hương công tử!"

Người đến đúng là Hương Ngọc Sơn, thấy hai gã Khấu, Từ đang lừ mắt nhìn mình, liền vội vàng chắp tay thi lễ: "Hai vị đại ca xin chớ trách tiểu đệ, đệ đã điểu hết nhân thủ đi nghe ngóng hạ lạc của ba vị, nhưng đều không nghe được gì, cũng may đoán được Dương Vũ là nơi buộc phải đi qua nếu muốn đến Giang Đô, vì vậy nên mới cố ý ở đây chờ tin tức, đúng là hoàng thiên bất phụ hữu tâm nhân cuối cùng cũng có thể gặp lại ba vị lần nữa rồi!"

Khấu Trọng châm biếm: "Cũng may chúng ta không đi tìm ả Phối Phối gì đó kia, bằng không sớm đã rơi vào tay quân Ngõa Cương từ lâu rồi."

Từ Tử Lăng cười lạnh: "Hương huynh thật biết giới thiệu."

Hương Ngọc Sơn ngạc nhiên nói: "Sao lại có chuyện như vậy? Nếu

như chuyện này là thật, huynh đệ nhất định sẽ dùng bang quy xử lý phản đồ."

Khấu Trọng nói: "Sau này lỡ gặp chuyện, chúng ta làm sao biết huynh không bán đứng chúng ta như Phối Phối chứ?"

Hương Ngọc Sơn nhẫn nhịn chịu đựng, kêu oan vang trời: "Khấu huynh sao có thê coi thường Hương Ngọc Sơn này thế chứ, nếu như ta có tâm địa này, sau này nhất định sẽ không có kết cục tốt!"

Tố Tố bất nhẫn nói: "Hương công tử cũng không thể ngờ có chuyện này mà, các đệ đừng làm khó người ta nữa."

Từ Tử Lăng đảo mắt một vòng, thấy thủy thủ đang chuẩn bị khởi hành, liền nói với Hương Ngọc Sơn: "Được rồi, nhưng nếu để chúng ta phát giác huynh có thủ đoạn gì, chúng ta sẽ lập tức giải tán."

Hương Ngọc Sơn ra vẻ đầy nghĩa khí nói: "Ba vị tuyệt đối yên tâm, Hương Ngọc Sơn quyết chẳng phải hạng bỉ ổi vô sỉ đó đâu!"

Y ngưng lại giây lát như để lấy hơi, rồi cung kính nói tiếp: "Tiểu đệ đã chuẩn bị một bàn tiệc trong thuyền để ba vị tẩy trần. Tố Tố cô nương, xin mời!"

Tố Tố liếc mắt nhìn Hương Ngọc Sơn một cái rồi vui vẻ cất bước. Hương Ngọc Sơn cả mừng dẫn đường đi trước, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy Tố Tố đã đi vào khoang thuyền, đành phải đi theo phía sau. Trong thuyền đèn đuốc sáng ngời, còn đốt một lò sưởi lớn, không khí ấm áp như mùa xuân, giữa phòng bày một bàn đầy rượu thịt, bên cạnh có một bạch y mỹ nhân, dẫn theo bốn nữ tì xinh xắn khom người nghênh tiếp.

Hương Ngọc Sơn đưa tay giới thiệu: "Tiêu đại tỷ đây là muội tử của

phó bang chủ Tiêu Tiển của tệ bang, trước giờ đều phụ trách các vật dùng hàng ngàn cho phi tần trong hoàng cung, đối với tình thế trong cung rõ như lòng bàn tay, có Tiêu đại tỷ tham mưu, chuyến này Vũ Văn phiệt e rằng lành ít dữ nhiều."

Tiêu đại tỷ này ước chừng hơn hai mươi tuổi, luận mỹ mạo thì không bằng Trầm Lạc Nhạn, Đơn Uyển Tinh nhưng dáng điệu vung vẩy, thân hình đầy đặn, đầy vẻ phong tình, có một vẻ hấp dẫn rất riêng. Chỉ nghe nàng ta phát ra tiếng cười trong như chuông bạc, không chút kiêng nể dùng ánh mắt dò xét nhìn hai gã Khấu, Từ một hồi lâu rồi mới nói: "Quả nhiên đúng là nhất biểu nhân tài, chẳng trách mà Ngọc Sơn vừa nhìn thấy đã thích các vị rồi."

Hương Ngọc Sơn lúng túng đằng hắng một tiếng nói: "Xin mời ba vị!"

Chúng nhân liền lần lượt ngồi xuống, mấy ả nữ tì rót rượu ra chén, sau đó lui vào trong. Tố Tố không biết uống rượu nên uống trà thơm, Hương Ngọc Sơn thì ngồi bên cạnh nàng ân cần niềm nở. Tiêu đại tỷ lả lơi rót rượu cho hai gã Khấu, Từ, thái độ cũng thập phần nồng nhiệt.

Rượu được độ ba tuần, Hương Ngọc Sơn mới nói: "Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bất bại, không biết hai vị đại ca đây có biết gì về chuyện Vũ Văn phiệt không?"

Khấu Trọng đối với Hương Ngọc Sơn đặc biệt khách khí, khẽ chau mày lại: "Huynh không nói cho ta, ta làm sao biết được?"

Tiêu đại tỷ bật cười khanh khách nói: "Đều là Ngọc Sơn không tốt cả, mới bắt đầu đã gây ấn tượng bất lương cho hai vị công tử rồi. Chén này để ta thay Ngọc Sơn tạ tội với hai vị vậy!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bị nàn ta nói trúng tim đen, cảm thấy

ngần ngại, vội vàng dốc chén uống cạn. Tiêu đại tỷ cười tươi như hoa nói với Tố Tố: "Nếu ta có hai vị đệ đệ tốt như Tố Tố cô nương đây, nhất định vui đến chết mất!"

Tố Tố vốn đã không thích nữ tử phong trần này liếc mắt lả lơi với hai gã Khấu, Từ nhưng được nàng ta tâng bốc như vậy, ác cảm cũg giảm đi quá nửa, mỉm cười đáp lễ. Hương Ngọc Sơn nhìn vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của nàng với anh mắt si mê, cất tiếng than rằng: "Nếu ta có thể giống như Khấu huynh với Từ huynh có một vị tỷ tỷ như Tố Tố cô nương thì thật hay!"

Tố Tố đưa mắt lườm gã một cái, đỏ mặt cúi đầu, lí nhí nói: "Tố Tố làm sao dám chứ, tôi chỉ là một nô tì nhỏ của Trác phủ mà thôi!"

Hương Ngọc Sơn nghiêm mặt nói: "Vô luận thân phận xuất thân của Tố Tố cô nương thế nào, trong lòng Hương Ngọc Sơn này, cô nương vẫn là tiên tử trên trời."

Gương mặt Tố Tố càng thêm đỏ bừng, nhưng thần tình lại thập phần hoan hỉ. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy không hay. Ngay từ lần gặp đầu tiên, Tố Tố đã lên tiếng giúp cho Hương Ngọc Sơn, nếu để tên tiểu tử ăn chơi đàng điếm này tiếp tục giở thủ đoạn ái tình với nàng, đoạt mất trái tim ngây thơ trong trắng thì quả thật vô cùng tai hại.

Hai gã đang thầm tính toán đối sách thì Tiêu đại tỷ nói: "Chi bằng để ta nói chuyện của Vũ Văn phiệt vậy! Hai nhân vậy lợi hại nhất của Vũ Văn gia là Vũ Văn Thương và Vũ Văn Thuật. Vũ Văn Thương chỉ chuyên tâm vào võ đạo, cùng với Thiên Đao Tống Khuyết của Tống gia tề danh lưỡng đại cao thủ, danh tiếng chỉ thua kém cho Ninh Đạo Kỳ, võ công cái thế, nhưng chưa từng dính dáng đến quan trường, y có hai người con là Vũ Văn Thành Đô và Vũ Văn Vô Địch."

Khấu Trọng ngây người nói: "Ta còn tưởng rằng Vũ Văn Hóa Cốt là nhi tử của y, hóa ra không phải!"

Tiêu đại tỷ cười rung cả người: "Vũ Văn Hóa Cốt? Thật chỉ có Khấu huynh đệ mới nghĩ ra được!"

Ánh mắt của Khấu Trọng không khỏi lạc vào hai gò bồn đảo đang rung lên của nàng ta, một cảm giác kích thích lạ thường chảy khắp người.

Hương Ngọc Sơn xen vào nói: "Vũ Văn Thuật thì nhiều lần đảm nhiệm trọng trách trong triều, tước đến Hứa Quốc Công, cực kỳ hiển quý, sinh được ba người con. Vũ Văn Hóa Cập là trưởng tử, tiếp đó là Vũ Văn Sĩ Cập, Vũ Văn Trí Cập. Vũ Văn Trí Cập tuy không được liệt danh vào tứ đại cao thủ của Vũ Văn phiệt, nhưng lại là người cao thâm khó dò nhất, chúng ta tuyệt đối không thể coi thường."

Tiêu đại tỷ nói tiếp: "Phía nhà Vũ Văn Thương đều không nhận quan chức, chỉ chuyên phụ trách chuyện giang hồ, còn ba nhi tử của Vũ Văn Thuận đều làm quan trong triều. Vũ Văn Hóa Cập được kế thừa vị Hứa Quốc Công của phụ thân, nhậm chức tả đô vệ tướng quân kiêm nhiệm tổng quản kinh thành. Thứ tử Vũ Văn Sĩ Cập lấy con gái Dương Quảng là Nam Dương công chúa, là phò mã gia của Tùy thất."

Hương Ngọc Sơn lại chen miệng vào: "Vũ Văn Trí Cập tinh thông thổ mộc kiến trúc, vì vậy làm chức thiếu giám, Quy Nhạn Cung. Hồi Lưu Cung, Tùng Lâm Cung ở Giang Đô trong Thục Cương Thập Cung đều do y giám sát thi công cả.

Từ Tử Lăng thở ra một hơi nói: "Quan hệ của Vũ Văn phiệt với hoàng thất chặt chẽ như vậy, liệu một cuốn sổ nhỏ bé này có tác dùng gì không?"

Hương Ngọc Sơn nói: "Vì vậy chúng ta phải cẩn thận nghiên cứu đối sách, bằng không chẳng những hại không được chúng, mà còn rước hoạ vào thân nữa."

Đến đây thì Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới biết chuyến đi này vô cùng hung hiểm, tuyệt đối không phải dễ dàng như trong tưởng tượng của hai gã. Có điều giờ đây bọn gã đã ngồi lên lưng hổ, muốn rút lui cũng đã quá muộn.

Chương 57: Lưỡng phiệt tương tranh

Hương Ngọc Sơn sắp xếp cho ba người ở trên tầng hai của khoang thuyền, ba gian phòng đối diện là tẩm thất của Tiêu đại tỷ, Hương Ngọc Sơn và một nhân vật thần bí mà Hương Ngọc Sơn không nói cho họ biết. Tố Tố đã phải chịu cực nhọc nhiều ngày nay, sớm đã không cưỡng lại sự mệt mỏi, sau khi dùng cơm xong, lập tức về phòng đi nghỉ. Khấu Trọng thì sang bên phòng Từ Tử Lang nói chuyện.

"Lần này hỏng bét rồi, xem ra Tố tỷ rất có hảo cảm với tên Hương tiểu tử đó, thật không hiểu sao Lưu Hắc Thát thì tỷ ấy không thấy hợp nhãn, mà lại đi thích cái tên tiểu tử cả năm môi xanh mặt trắng như kẻ chết đói này chứ?"

Từ Tử Lăng quả quyết nói: "Ý trung nhân chân chính của Tố tỷ chắc chắn vẫn là Lý đại ca. Chỉ có điều không hiểu giữa hai người đã xảy ra chuyện gì nên mới khiến Tố tỷ nguội lạnh với huynh ấy. Không được! Chúng ta tuyệt đối không thể để Tố tỷ yêu thích cái tên tiểu tử thân thế không trong sạch này."

Khấu Trọng nói: "Trừ phi lập tức rời khỏi đây, bằng không những chuyện như thế này rất khó nhúng tay vào, có điều muốn đi cũng không phải chuyện dễ. Tạm thời không nói tới chuyện Tố tỷ có chịu đi hay không, chỉ xét tới tình tới lý, chúng ta cũng không thể bỏ đi rồi, huống hồ ta với ngươi đâu thể bỏ lỡ cơ hội báo thù cho mẹ chứ? Lẽ nào chúng ta lại tự cầm cuốn sổ đó đi chặn đường Dương Quảng để kêu oan hay sao? Lúc đó thì e rằng bị Vũ Văn Hóa Cốt một đao tiễn về địa phủ rồi."

Từ Tử Lăng nói: "Ngươi có tin được tên Hương tiểu tử đó không? Nếu có thể tin được hắn, cứ dứt khoát đem cuốn sổ giao cho hắn, mặc cho hắn xử lý chuyện này là được. Vậy thì chúng ta có thể dứt khỏi chuyện này để đến Lạc Dương tìm Lý đại ca, ta thấy vậy còn tốt hơn là phải thấy Tố tỷ cứ sầu muộn cả ngày thế này."

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Cái gì mà sầu muộn cả ngày, ngươi không thấy vừa rồi tên Hương tiểu tử đó làm tỷ ấy vui vẻ thế hay sao? Có điều đề nghị của ngươi cũng có thể nghiên cứu, nếu gặp phải Vũ Văn Hóa Cốt ở Giang Đô, e rằng mạng nhỏ này của chúng ta khó mà giữ được."

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Vẫn không xong. Mỗi thâm cừu đại hận của mẹ phải do đích thân chúng ta báo mới được, nếu chỉ vì một chút khó khăn mà đã phải mượn tay kẻ khác, sau này làm sao có thể đối diện với lương tâm của mình chứ?"

Khấu Trọng tức giận nói: "Thẳng cũng là ngươi, ngang cũng là ngươi. Ta chỉ thuận theo ý ngươi mà thôi, không ngờ ngươi lại trở mặt trách ngược lại."

Từ Tử Lăng cười cầu hòa nói: "Coi như ta đuối lý đi! Hì! Đại tỷ lả lơi kia dường như rất có ý với tiểu tử ngươi, nói không chừng đêm nay sẽ mò vào giường ngươi nữa đó!"

Khấu Trọng giật mình nhảy dựng lên: "Đừng nói lăng nhăng nhé, nếu ả ta mà phát hiện ta vẫn còn trong trắng, sau khi hành sự phát cho ta một cái bao đỏ là lễ khai quan thì ta còn mặt mũi nào nữa? Ha... lần này chúng ta áo gấm hồi hương, nhất đính phải đến Thiên Tiên Lầu, tìm Ngọc Linh tiểu thư uống rượu mới được, với nhân phẩm cao vòi của ta với ngươi, nói không chừng sẽ được..."

Từ Tử Lăng chẳng chút hứng thú ngắt lời gã: "Ngươi thích đi thì cứ đi một mình! Nhưng để ý đừng để Vũ Văn Hóa Cập gặp phải là được."

Khấu Trọng kinh ngạc hỏi: "Ngươi đổi tính từ khi nào vậy, trước đây không phải ngươi muốn đi thanh lâu bừa bãi còn hơn cả ta hay sao?"

Trong mắt Từ Tử Lăng dường như vẫn còn vẻ sợ hãi: "Lần nào chúng ta đến thanh lâu cũng đâu có chuyện gì tốt, ngươi muốn tìm người đi cùng thì cứ tìm Hương tiểu tử ấy, nói không chừng Thiên Tiên Lâu cũng là do nhà hắn mở đó!"

Khấu Trọng tròn mắt nhìn gã hồi lâu, rồi vỗ đùi nói: "Hà! Ta hiểu rồi, ngươi có ý với Trinh tẩu bán bánh bao có phải không? Tiểu tử này thật là hư hỏng."

Từ Tử Lăng tức tới sém chút thì động thủ giáo huấn Khấu Trọng một trận: "Ta là loại người đó sao? Trinh tẩu đã là thê thiếp của lão Phùng, nếu còn nói bậy, ta sẽ không thèm nói chuyện với ngươi nữa."

Khấu Trọng cười cười nói: "Đại gia bớt giận, chỉ là thấy ngươi hơi không có nghĩa khí nên mới cố ý chọc tức mà thôi. Rõ ráng ngươi biết thanh lâu là nơi hung hiểm mà vẫn để ta một mình đi tới đó mạo hiểm, ngươi có phải huynh đệ hay không vậy?"

Từ Tử Lăng không vặn vẹo được gã, đành phải nói: "Ngươi muốn thế nào thì thế ấy vậy! Nhưng ngàn vạn lần không được để Tố tỷ biết đó!"

Khấu Trọng cả mừng, cười hì hì nói: "Dù sao chúng ta cũng đã học được chút dị dung thuật, đến lúc ấy hóa trang cho già đi một chút, Vũ Văn Hóa Cốt đã nhiều năm không gặp chúng ta, cho dù có đối diện

với nhau chưa chắc y đã nhận ra đâu."

Lúc này chợt có tiếng gõ cửa vang lên cùng với thanh âm của Hương Ngọc Sơn: "Hai vị đại ca vẫn chưa ngủ sao? Tiểu đệ có thể vào nói vài câu không?"

Hai gã nhíu mặt chau mày, nhất thời không tìm được lời cự tuyệt, đành phải để y bước vào. Hương Ngọc Sơn thoải mái ngồi xuống đối diện với hai gã, cười cười nói: "Ta đã quen ngủ muộn, không đến canh ba quyết chẳng thể nào yên giấc, thật ngưỡng mộ những người dễ ngủ như là Tố Tố cô nương vậy."

Khấu Trọng xuống giường, ngồi xuống một trong hai chiếc ghế dựa sát tường, liếc mắt nhìn Hương Ngọc Sơn nói: "Chẳng trách lúc nào cũng mặt xanh môi trắng, hai mắt đỏ như thiếu ngủ."

Hương Ngọc Sơn cười khổ: "Sắc mặt ta không tốt, không phải là do thiếu ngủ, mà là do hai năm trước luyện công bị sai đường, Khấu huynh hiểu lầm rồi!"

Từ Tử Lăng kinh ngạc nói: "Thì ra là vậy, rốt cuộc là luyện loại công phu gì mà có vấn đề thế?"

Hương Ngọc Sơn nghiêm mặt nói: "Hai vị đã nghe nói đến một người gọi là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên hay chưa?"

Hai gã hoang mang lắc đầu.

Hương Ngọc Sơn nói: "Chẳng trách hai người chưa nghe qua. Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên là môn chủ của Âm Quỷ Môn, môn phái này có thể nói là bang phái thần bí nhất trong võ lâm, tà môn phi thường, là tử địch đối đầu với Từ Hàng Tịnh Trai. Mỗi một khoảng thời gian, hai môn phái này lại phái ra những đệ tử kiệt xuất nhất để quyết

chiến sinh tử với nhau. Nghe đồn, nếu bên nào bại trận thì trong vòng hai mươi năm sẽ không được đặt chân ra giang hồ nửa bước. Cũng may trong vfong trăm năm nay, lần nào Từ Hàng Tịnh Trai cũng đều thắng trận, bằng không nếu để Âm Quỷ Môn xuất thế tàn ác, thật không biết giang hồ sẽ còn có chuyện gì nữa."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tròn mắt nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ trong giang hồ đúng là không chuyện gì là không có.

Từ Tử Lăng nói: "Chúc Ngọc Nghiên này nhất định là rất lợi hại đúng không?"

Hương Ngọc Sơn thở hắt ra một hơi nói: "Điều này còn phải nói nữa sao? Những cao thủ đời trước đều cho rằng bà ta là tà môn đệ nhất cao thủ. Theo tin tức của chúng ta, Âm Quỷ Môn đã phát xuất ra cao thủ kiệt xuất nhất trong vòng gần trăm năm nay, rất có khả năng chiến thắng đại biểu của Từ Hàng Tịnh Trai, nếu như thật sự như vậy, giang hồ vốn đã đầy mưa gió này sẽ có rất nhiều biến hóa mà hiện giờ vẫn chưa có thể nào lường trước được."

Khấu Trọng hiếu kỳ nói: "Người này là nam hay nữ, niên kỷ độ bao nhiêu?"

Hương Ngọc Sơn nói: "Chuyện này thì chưa được biết! Gia phụ có chút uyên nguyên với một vị trưởng lão trong Âm Quỷ Môn nên mới biết được tin tức này, nhưng cũng chỉ biết được tới đó mà thôi. Phàm là người của Âm Quỷ Môn, khi gia nhập môn phái đều phải lập thệ, không được tiết lộ bất cứ chuyện gì trong môn phái. Vị trưởng lão kia vì nhất thời say rượu nên mới thất ngôn, sau chuyện thì vô cùng hối hận, đã nhiều lần dặn dò gia phụ không được nói cho bất cứ ai."

Khấu Trọng tỏ vẻ ngạc nhiên: "Nếu đã như vậy, tại sao huynh lại nói

với hai chúng ta làm gì?"

Hương Ngọc Sơn phẫn nộ nói: "Chính vì bị hắn ta hại nên ta mới ra nông nỗi này. Trước khi đi, hắn ta đã viết lại một bản bí kíp luyện công giao cho gia phụ, bảo gia phụ theo đó mà luyện tập. Gia phụ tự vấn mình không có khả năng luyện công, nên đã đưa cho ta luyện tập. Không ngờ trên đời lại có loại công phu hại người như thế, nếu người luyện công không kiêng sắc dục, kinh mạch sẽ vỡ nát mà chết. Hơn nữa, nếu đã bắt đầu luyện, sẽ phải tiếp tục luyện mãi đến khi nào tẩu hỏa nhập ma thì thôi. Cũng may ta trước nay đều không phải kẻ chăm chỉ luyện công, lại không dính đến nữ sắc, sau khi tẩu hỏa nhập ma lại được bang chủ hao tâm tổn lực giải cứu, nên mới không trở thành phế nhân đó. Hai vị nói ta có nên giữ bí mật cho hạng người này không?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngẩn người, giờ mới biết trên đời này lại có hạng người bỉ ổi thâm độc đến thế, trong lòng không khỏi nảy sinh sự đồng cảm với y.

Khấu Trọng húng hắng ho: "Thì ra huynh không thích nữ sắc, thật không ngờ!"

Hương Ngọc Sơn lúng túng nói: "Không phải không thích nữ sắc, mà là không thích trêu hoa ghẹo cỏ mà thôi, trừ phi gặp được người mình thật sự yêu thích. Sau lần đó, công lực của ta bị giảm sút gần hết, bằng không thành tựu đâu chỉ có vậy."

Từ Tử Lăng nói: "Hiện giờ có phải đã hoàn toàn phục nguyên rồi hay không?"

Hương Ngọc Sơn chán nản nói: "Nếu đã phục nguyên rồi, sắc mặt của ta có khó coi như vậy không? Mỗi lần có gió có mưa, thời tiết thay đổi là toàn thân ta lại đau nhức, khó chịu đến chỉ muốn tự tận!

Lão tặc đó thật đáng chết!"

Khấu Trọng nói: "Không trị được sao?"

Hương Ngọc Sơn thở dài: "Ta cũng không nhớ đã có bao nhiêu người xem bệnh cho mình rồi nữa. Kết luận cuối cùng là trừ phi có người cùng lúc dùng hai luồng tiên thiên chân khí chí hàn và chí nhiệt đả thông kỳ kinh bát mạch, bằng không cả đời này cũng không thể phục nguyên được."

Khấu Trọng giật mình hỏi: "Hai người có được không?"

Hương Ngọc Sơn nói: "Không phải là không được, nhưng hàn nhiệt buộc phải đồng nguyên mới được. Ôi! Phàm là người luyện công đều là thiên về hàn hoặc thiên về nhiệt, rất hiếm người luyện được cả hai thứ chân khí này cùng một lúc, mà điều quan trọng nhất là đó phải là tiên thiên chân khí mới được. Cao thủ như vậy muốn tìm một người còn khó, huống hồ là tìm được người nào cùng lúc luyện được cả hàn nhiệt nhị khí? Ta sớm đã tuyệt vọng từ lâu rồi!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh cười cười nói: "Tiểu tử! huynh được cứu rồi."

Sáng sớm hôm sau thuyền đã đi qua Trần Lưu. Lúc bốn người bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Tố Tố và Hương Ngọc Sơn cùng ngồi trong khoang thuyền dùng bữa. Tố Tố ngạc nhiên hỏi: "Đêm qua nhất định Hương công tử đã ngủ rất ngon, xem ra tinh thần đã tốt hơn rất nhiều!" Hương Ngọc Sơn phấn chấn nói: "Không liên quan đến chuyện ngủ ngon hay không, mà là căn bệnh đã làm khổ ta hơn hai năm nay đã được hai vị đại ca đây chữa khỏi trong quá nửa, chỉ cần một đêm công phu nữa là có thể hoàn toàn khang phục. Khấu huynh và Từ huynh đúng là tái sinh phụ mẫu của ta."

Khấu Trọng mệt mỏi nói: "Ta không những không phải là tái sinh phụ mẫu gì gì đó, lại càng không phải là đại ca của tên lão tiểu tử như huynh. Con người huynh đúng là chỉ nghĩ đến chuyện có lợi cho mình, đêm qua đã khiến chúng ta mệt đến gần chết, đêm nay lại muốn nữa sao?"

Từ Tử Lăng cũng ủ rũ nói: "Thì ra nội thương của Hương huynh nghiêm trọng như vậy, ít nhất ta phải nghỉ ngơi hai ba ngày nữa mới được."

Tố Tố hỏi rõ xem là chuyện gì rồi vui vẻ nói: "Cứu người thì hãy cứu cho chót đi! Hôm nay hai đệ hãy đả tọa luyện công, nếu khôi phục được tinh thần thì hãy trị khỏi thương thế cho Hương công tử luôn."

Hương Ngọc Sơn nhìn nàng với ánh mắt vừa say mê vừa cảm kích: "Nghỉ ngơi hai ba ngày cũng là chuyện rất nên."

Khấu Trọng bực bội nói: "Đến lúc ấy hãy hay! Đêm qua ta quên mất không hỏi huynh tại sao Độc Cô phiệt và Vũ Văn phiệt lại đấu đá nhau kịch liệt đến thế? Chiếu lý Độc Cô phiệt là người trong họ với mẫu thân Độc Cô Thị của Dương Quảng, quan hệ với Tùy thất phải mật thiết hơn cả với Vũ Văn phiệt mới đúng, tại sao lại đẻ Vũ Văn phiệt chiếm thế thượng phong như vậy?"

Hương Ngọc Sơn cung kính đáp: "Chuyện này nói ra thì dài lắm. Dương Kiên có năm người con trai, đều là do hoàng hậu Độc Cô Thị sinh ra cả. Khi đó Dương Kiên còn vui mừng tự nhủ, cho rằng năm đứa con này cùng một mẹ sinh ra, huynh đệ thân thiết, sẽ không có chuyện tranh quyền đoạt lợi. Chẳng ngờ lão nhị Dương Quảng lại sát huynh diệt phụ, lại cưỡng hiếp cả sủng phi của Dương Kiên là Trần phu nhân, dâm loạn khắp chốn cung đình. Chuyện này người của Độc Cô phiệt biết rõ nhất, vì vậy Dương Quảng vô cùng úy kỵ, nên đã không ngừng bồi dưỡng cho Vũ Văn phiệt để khống chế Độc Cô

phiệt, trong đó đương nhiên còn có rất nhiều tình tiết mà người ngoài như chúng ta không thể nào biết được!"

Từ Tử Lăng nói: "Hiện giờ Độc Cô phiệt có những người nào làm quan trong triều?"

Hương Ngọc Sơn nói: "Người được Dương Quảng tín nhiệm nhất chính là nhân vật số hai trong Độc Cô phiệt, Độc Cô Thịnh, y là cao thủ hộ giá của Dương Quảng, nơi nào có mặt Dương Quảng đều có thể thấy mặt y."

Khấu Trọng thừa cơ hỏi tiếp: "Võ công của người này so với Đôc Cố Bá thế nào?"

Hương Ngọc Sơn nói: "Nếu luận võ công, đương nhiên là Vu Sở Hồng là nhân vật đệ nhất trong Độc Cô gia, tiếp đó thì đến nhi tử phiệt chủ Độc Cô Phong của bà ta, rồi tới Độc Cô Thịnh và Độc Cô Bá. Theo ta thấy thì có lẽ Độc Cô Thịnh lợi hại hơn Độc Cô Bá một chút."

Từ Tử Lăng hỏi; "Hiện giờ rốt cuộc là bên cạnh Dương Quảng còn những nhân vật nào nữa?"

Hương Ngọc Sơn đáp: "Hiện giờ hai nhân vật được sủng ái nhất bên cạnh Dương Quảng chính là hai tên gian tặc tiểu nhân, nội sử thị lang Ngu Thế Cơ và ngự sử đại phu Phỉ Uẩn. Điểm khiến Dương Quảng thích nhất ở hai tên này chính là chúng chỉ báo hỉ không báo ưu, đem tất cả những văn thư hỏa tốc gì đó bỏ hết đi."

Y than dài một tiếng rồi lại nói tiếp: "Lần này Dương Quảng tránh tới Giang Đô, quân lính đi theo cũng có tới mười lăm vạn, nếu có thể hạ được một đạo thánh chỉ ra hồn, cổ vũ sĩ khí, cũng chưa chắc là không làm được gì. Đáng tiếc là y vẫn cả ngày hoang dâm vô độ, làm

con rùa rút đầu, thật khiến người ta khó mà hiểu nổi."

Khấu Trọng nói: "Ngu Thế Cơ và Phỉ Uẩn chắc đều là văn quan, không biết có nhân vật nào võ công lợi hại không vậy?"

Hương Ngọc Sơn đáp: "Độc Cô phiệt thì có Độc Cô Thịnh ta vừa nói, Vũ Văn phiệt thì có hai huynh đệ Vũ Văn Hóa Cập và Vũ Văn Trí, sau đó đến lượt người cùng tề danh với Vương Thế Sung, thống lĩnh cấm vệ Tư Mã Kham, nếu không có bốn người này bảo vệ, e rằng hôn quân đã sớm bị người ta giết không biết bao nhiêu lần rồi."

Từ Tử Lăng nói: "Ta vẫn còn một chuyện chưa hiểu, nhìn bề ngoài, bọn chúng và Ba Lăng Bang của huynh vẫn có quan hệ rất tốt, tại sao Ảnh tử thích khách Dương Hư Ngạn lại nghe lời của Vũ Văn phiệt ám sát quý bang chủ chứ? Dù sao thì y cũng là người của hoàng tộc mà?"

Hương Ngọc Sơn thở dài một tiếng: "Thực không dám dấu, trong cuộc đấu tranh giữa Vũ Văn phiệt và Độc Cô phiệt, tiền bang chủ thiên về phía Độc Cô phiệt, vì vậy nên mới bị Vũ Văn phiệt thống hận, mà giết đi để trừ hậu hoạn."

Khấu Trọng càng thêm hồ đồ, chau mày nói: "Nhưng sao Dương Hư Ngạn lại tham gai vào cuộc đấu tranh này?"

Hương Ngọc Sơn nói: "Dương Hư Ngạn tại sao cấu kết với Vũ Văn phiệt, đây vẫn còn là một câu hỏi chưa có lời đáp. Theo tin tức mà ta biết được, Dương Quảng không hề biết chuyện tiền bang chủ bị Dương Hư Ngạn ám sát."

Tố Tố nói: "Sau khi đến Dương Châu, tiểu Trọng và tiểu Lăng rốt cuộc có thể giúp gì cho các người để đối phó Vũ Văn phiệt?"

Hương Ngọc Sơn tinh thần phấn chấn nói: "Hỏi hay lắm, ta chuẩn bị sắp xếp cho Khấu huynh và Từ huynh đi bái kiến hôn quân đó."

Ba người cả kinh, thất thanh thốt lên: "Cái gì?"

Tiếng cười của Tiêu đại tỷ vang lên bên ngoài: "Đây chính là điểm hay nhất của kế hoạch này."

Mỹ nữ có cặp mắt lả lơi, thân hình yểu điệu này mang theo một mùi hương thoang thoảng, nhẹ nahfng cất bước vào trong sảnh, đến sau lưng Khấu Trọng và Từ Tử lăng, đặt tay lên hai vai gã, cúi đầu ghé sát tai hai gã nói: "Hiện giờ Vũ Văn Hóa Cập đã đổ hết chuyện Trường Sinh Quyết lên đầu hai người rồi, chúng ta định tương kế tựu kế, để cho hai người đến trước mặt hôn quân tố cáo Vũ Văn Hóa Cập đã giấu Trường Sinh Quyết đi, thêm vào chuyện cuốn sổ của Đông Minh phái, lúc đó hôn quân kia không hoài nghi Vũ Văn phiệt mới là lạ đó."

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi nói: "Dương Quảng nổi tiếng giết người không chớp mắt, nếu nhỡ hắn tức giận, chém đầu hai chúng ta thì làm thế nào?"

Từ Tử Lăng cũng nói: "Ngàn vạn lần không thể để hôn quân gặp được Tố tỷ, bằng không hậu quả e rằng khó tưởng tượng."

Hương Ngọc Sơn vội nói: "Hai vị yên tâm, chúng ta đã có kế hoạch chu đáo, Chu phi trong hai phi tử được Dương Quảng sủng ái nhất là người của chúng tôi, sớm đã dỗ mê hồn thang cho Dương Quảng, chỉ ra bên trong chuyện Trường Sinh Quyết nhất định có điều gì lẩn khuất rồi. Vì vậy bây giờ hôn quân đó đã hạ chỉ muốn gặp hai người để hỏi rõ chân tướng sự tình. Không vào hang hổ làm sao bắt được hổ con chứ? Mạo hiểm này cũng rất đáng làm đó!"

Tiêu đại tỷ buông hai người ra, ngồi xuống bên cạnh Khấu Trọng, vui vẻ nói: "Có Độc Cô Thịnh đứng bên cạnh nói giúp, làm sao mà Dương Quảng không tin chứ? Ta có thể đảm bảo lần này hai vị công tử vô kinh vô hiểm!

Khấu Trọng ngập ngừng nói: "Nhưng quan hệ của chúng ta và Độc Cô phiệt không tốt lắm, mấy ngày trước tiểu Lăng còn đánh bị thương Độc Cô Bá nữa."

Hương Ngọc Sơn và Tiêu đại tỷ tròn mắt nhìn Từ Tử Lăng, có vẻ như không dám tin vào mắt mình. Từ Tử Lăng liền đem chuyện hôm đó kể ra. Tiêu đại tỷ nói: "Chuyện này có lẽ không thành vấn đề, huống hồ Độc Cố Bá hiện giờ không có mặt ở Dương Châu, dù là y có ở đó, đại địch ở trước mắt, không ai ngu mà đi tính toán ân oán cá nhân."

Từ Tử Lăng tóc gáy dựng ngược nói: "Sau khi chúng ta vào cung, không phải sẽ mất đi tự do chứ?"

Hương Ngọc Sơn nói: "Hai vị có gì không tiện à?"

Tiêu đại tỷ nói: "Chuyện này phải tùy theo tình thế phát triển mà ứng biến, chúng ta đã thương lượng với Độc Cô Thịnh rồi, đến lúc ấy y sẽ giả bộ ái tài, thu nhận hai vị làm đồ đệ, hai vị công tử có thân phận rồi, cục diện sẽ hoàn toàn không giống nữa." Khấu Trọng gật đầu: "Xem ra cũng rất có hứng thú, chuyến này nhất định là cho Vũ Văn Hóa Cập phải bẽ mặt một phen."

Tố Tố lo lắng nói: "Tên hôn quân đó hỉ nộ vô thường, sẽ không có chuyện gì chứ?"

Hương Ngọc Sơn nói: "Không người nào hiểu rõ tính cách của tên hôn quân đó hơn là Chu quý phi, vì vậy ta đã chuẩn bị sẵn một số lời

để Khấu huynh và Từ huynh nói với hôn quân, chỉ cần khiến cho hắn vui vẻ, nói không chừng có thể được một chức quan nữa đó, Tố Tố cô nương xin cứ yên tâm."

Khấu Trọng trừng mắt nhìn gã nói: "Chẳng trách tên tiểu tử huynh thành tâm hợp tác như thế, thì ra là có chiêu này nữa."

Hương Ngọc Sơn kêu oan nói: "Hai vị là đại ân nhân, là tái sinh phụ mẫu của ta, ta làm sao có thể làm hại được chứ? Nếu hai vị mà có chuyện gì, Hương Ngọc Sơn này xin lập tức tự tận để tạ tội. Chuyện này có trời cao làm chứng, nếu như ta có sai lời, sau này sẽ không được chết một cách tử tế."

Tiêu đại tỷ lúc này mới để ý thấy sắc diện của Hương Ngọc Sơn đã hồng hào hơn trước, liền hỏi xem chuyện gì đã xảy ra, sau đó kinh ngạc thốt: "Không ngờ Trường Sinh Quyết lại là võ công bí kíp, chuyện này thật khiến cho người ta khó mà tin nổi!"

Khấu Trọng đề phòng hỏi: "Đại tỷ không phải đã động lòng với Trường Sinh Quyết đấy chứ?"

Tiêu đại tỷ lắc đầu cười cười nói: "Trừ phi ta chịu phế bỏ toàn bộ công phu đã luyện từ trước tới giờ, bằng không dù có được Trường Sinh Quyết cũng chỉ luyện đến tẩu hỏa nhập ma mà thôi. Thật không ngờ hai vị lại coi thường người ta như thế, còn không mau xin lỗi đi!"

Khấu Trọng cười hì hì: "Chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, đại tỷ hà tất phải tưởng thật, xin lỗi thì xin lỗi!"

Tiêu đại tỷ liếc mắt đưa tình với gã, thấp giọng mắng: "Không có chút thành thật nào cả, không biết sau này sẽ có bao nhiêu thiếu nữ phải khổ vì Khấu công tử đây!"

Từ Tử Lăng lúc này đã ăn no uống say, đứng dậy nói: "Các vị cứ nói chuyện đi! Cả đêm qua ta không ngủ được, bây giờ muốn về phong nghỉ ngơi!"

Khấu Trọng cũng thừa cơ đứng dậy, cùng với Từ Tử Lăng đi về phòng. Trên đường, Khấu Trọng nói: "Nếu nói một cách khó nghe, chúng ta đã biến thành con cờ của Ba Lăng Bang và Độc Cô phiệt rồi, dù rằng chúng ta tự nguyện để chúng lợi dung. Chuyến đi này là phúc hay là hoạ, hiện giờ vẫn khó mà liệu định được."

Từ Tử Lăng nói: "Thế nào chúng ta cũng phải mang theo Tố tỷ bên mình, đặc biệt là không thể để tên hôn quân đó nhìn thấy, bằng không khi có chuyện, e rằng muốn chạy cũng không được. Chuyện này phải bắt Ba Lăng Bang đáp ứng trước mới được."

Khấu Trọng gật đầu: "Hiện giờ bọn chúng đang cầu ở chúng ta, tự nhiên sẽ đáp ứng thôi. Tên Hương tiểu tử đó sau khi sắc mặt đỡ nhợt nhạt cũng có vẻ chính khí lắm. Công phu của Âm Quỷ Môn thật là tà ác, không ngờ có thể khiến người luyện tà khí xâm phạm như vậy."

Lúc này hai gã đã đi đến hành lang, chợt nghe thấy một tiếng "kẹt kẹt", cánh cửa của căn phòng không biết là của ai kia mở ra và đóng lại trong nháy mắt, dường như là có người vừa lẻn vào đó vậy. Hai gã đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cảm thấy kỳ dị.

Khấu Trọng thấp giọng hỏi: "Có nhìn ra là ai không?"

Từ Tử Lăng gia tăng cước bộ, đến trước của căn phòng đó, gõ cửa nói: "Chúng ta nhìn thấy rồi! Mau mở cửa ra!" Thực ra, hai gã căn bản không rõ đó là ai, nhưng đối phương lén lút như vậy, tự nhiên là sợ bọn gã nhận ra người quen, nên gã mới cố ý ra vẻ biết rồi để lừa gạt y."

Trong phòng im lặng như tờ, một lát sau mới nghe "kẹt kẹt" một tiếng, cửa phòng bật mở. Hai gã vừa nhìn thấy đối phương, cùng đồng thanh thốt lên một tiếng kinh ngạc. Người trong phòng không ngờ lại là mỹ nhân sư phụ Vân Ngọc Chân, người đã truyền thụ Điểu Độ Thuật cho hai gã.

Mỹ nhân này giờ đã hơi gầy so với trước, nhưng gương mặt vẫn tươi tắn, so bề phong vận có khi còn vượt quá lúc xưa nữa. Lúc này nàng đang cười tươi như hoa nhìn chằm chằm vào hai gã, đôi mắt long lanh chớp chớp nói: "Hai đồ đệ của ta cuối cùng đã thành nhân rồi, nhìn thấy dáng vẻ uy vũ oai phong của hai người, trong lòng vị sư cũng được an ủi!"

Sự việc quá bất ngờ, nhất thời hai gã cũng không biết làm gì. Hồi lâu sau, Khấu Trọng mới khôi phục tinh thần, cười hì hì nói: "Thiên hạ làm gì có loại sư phụ sợ gặp đồ đệ chứ? Lại càng không có loại sư phụ hai đồ đệ!"

Tiếp đó gã lại thò đầu vào phòng nàng, cố ý ra vẻ kinh ngạc nói: "Sao không thấy tình lang Độc Cô Sắc của mỹ nhân sư phụ đâu vậy?"

Vân Ngọc Chân thở dài nói: "Coi như ta sai đi! Sau chuyện đó người ta đã hối hận muốn tự tuyệt cho rồi, còn vì các ngươi mà khóc mấy trận nữa, đừng tính sổ nữa có được không?"

Từ Tử Lăng nói: "Vậy tại sao bây giờ lại phải lén lén lút lút không dám gặp chúng ta như vậy?"

Vân Ngọc Chân nắm tay hai gã kéo vào phòng, đóng cửa lại rồi ngồi nhắm nghiến đôi mắt đẹp, nhu thuận nói "Trong lfong xấu hổ, tự nhiên không dám đối mặt với hai người, bây giờ thì tốt rồi! Không phải ẩn ẩn nấp nấp nữa!"

Hai gã cũng không biết nên làm gì với nàng, nên cũng đành bỏ qua. Khấu Trọng nói: "Những chuyện trước đây không tính toán nữa, bây giờ cô nương lại định bày trò gì nữa đây?"

Từ Tử Lăng tức giận nói: "Không ngờ Hương tiểu tử lại dám lừa gạt chúng ta, phải lập tức rời khỏi đây ngay!"

Vân Ngọc Chân mở mắt, cười khổ nói: "Đừng trách Hương công tử, là ta bảo hắn giấu hai người chuyện này, vừa rồi ta cũng định đi gặp hai người, nhưng không hiểu sao khi nghe thấy tiếng bước chân lại cảm thấy sợ hãi trong lòng, không dám gặp mặt nữa."

Khấu Trọng duỗi tay ra nói: "Được rồi! Nói cho cùng cô nương cũng là mỹ nhân sư phụ của bọn ta, chuyện trước đây không tính toán nữa, chỉ cần hôn một cái là coi như xong chuyện."

Vân Ngọc Chân mắt hạnh trợn tròn, giận dữ quát: "Ngươi nói cái gì? Đồ đệ sao có thể hôn sư phụ chứ?"

Khấu Trọng xắn tay áo lên, bước tới trước mặt nàng nói: "Cô nương tưởng mình là sư phụ của bọn ta thật sao? Đó chỉ là cái biệt danh mà chúng ta đặt ra cho nàng mà thôi."

Vân Ngọc Chân giờ đã trở lại bình thường, bật cười nói: "Hôn thì hôn đi! Hảo đồ đệ! Chẳng lẽ vi sư phải sợ ngươi sao?"

Nói đoạn dang tay, định ôm Khấu Trọng vào lòng. Khấu Trọng sợ hãi thoái lui ba bốn bước liền. Vân Ngọc Châu liền bật cười khanh khách, đẩy cửa bước ra ngoài. Hai gã đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Không ngờ cuộc sống lại thú vị đến vậy.

Chương 58: Bồ Sơn công lệnh

Cửa phòng vang lên tiếng gõ, Từ Tử Lăng đang nằm trên giường mở bừng mắt: "Ai?" Khấu Trọng lén lút đẩy cửa bước vào, sau khi đóng cửa, gã còn áp sát tai vào tường, cẩn thận lắng nghe hồi lâu, mới thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống cạnh giường, đắc ý nói: "Ta vừa thăm dò tình hình của địch nhân."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Địch nhân ở đâu ra vậy?"

Khấu Trọng hưng phấn nói: "Đối với chúng ta mà nói, trên thế gian này chỉ có hai loại người, chính là người chúng ta quen và người chúng ta không quen. Trong số những người chúng ta quen lại có thể phân thành hai loại, đó là bằng hữu và địch nhân, phàm những người nào không phải là bằng hữu thì đều là địch nhân cả. Ngươi nói xem, Nghĩa Khí Sơn có phải là bằng hữu của chúng ta không? Mỹ nhân sư phụ có phải bằng hữu không? Đương nhiên không phải. Vì vậy, trước khi làm rõ mọi chuyện, chúng ta tạm thời coi họ là địch nhân đã, vậy thăm dò tình hình của họ, không phải là nghe ngóng địch nhân hay sao?"

Từ Tử Lăng suýt chút nữa thì cười đến vỡ bụng, cố nhịn nói: "Nếu ngươi không phải uống nhầm thuốc thì cũng mắc chứng thất tâm phong rồi. Chỉ có điều nghe trộm người ta nói chuyện cũng đâu cần hưng phấn tới độ nói năng lộn xộn như thế?"

Sau đó lại vỗ vai gã, thấp giọng nói: "Ngươi nghe được những gì thì mau sủa ra hết đi! Để xem có đáng châm chước hay không?"

Khấu Trọng ra vẻ thần bí nói: "Ta nghe trộm được tiếng thở hổn hển

của nữ địch nhân."

Từ Tử Lăng mơ mơ hồ hồ hỏi: "Tiếng thở hổn hển của nữ địch nhân? Là Vân Ngọc Chân hay Tiêu đại tỷ? Cả hai người bọn họ đều rất giống loại nữ nhân thích thở hổn hển cả."

Khấu Trọng vỗ đùi khen tuyệt, có điều đó là đùi của Từ Tử Lăng chứ không phải của gã, sau đó ôm bụng cười đến xém chút nữa ngã ngửa người ra sau: "Loại nữ nhân thích thở hổn hển, đúng là chỉ có tên sắc quỷ đóng giả chính nhân quân tử như ngươi mới nghĩ ra được thôi, thật khiến người nghe không khỏi nghĩ đến những cảnh mây bay nước chảy đó."

Chân mày của Từ Tử Lăng khẽ chau lại, càu nhàu nói: "Tên tiểu tử này hôm nay phát điên thật rồi!"

Khấu Trọng dịch người đến bên cạnh gã, đưa ta vỗ vai nói: "Vừa rồi ta đã sờ mỹ nhân sư phụ."

Từ Tử Lăng giật mình: "Sờ cái gì?"

Khấu Trọng hiên ngang nói: "Sờ bàn tay mềm mềm của nàng ta."

Từ Tử Lăng khịt khịt mũi nói: "Uổng công ta còn cho rằng đó là vị trí quan trọng nào chứ, lúc nàng ta dạy chúng ta Điểu Độ Thuật không phải cũng đã sờ tay rồi hay sao? Lúc nãy nàng ta còn nói để cho ngươi hôn, tại sao ngươi lại bỏ chạy thế?"

Khấu Trọng bật cười ha hả nói: "Cái đó gọi là người ta có lúc này lúc khác. Lần này là bản thiếu gia chủ động, tự nhiên không thể giống như lần trước, sau khi bị ta rờ xong, nàng ta còn giả bộ như không có chuyện gì, nấp vào trong phòng. Ta liền vận công vào hai tai, lập tức nghe thấy tiếng thở hổn hển của nữ địch nhân này... hà hà, từ đó

có thể thấy sức hấp dẫn của ta với mỹ nhân sư phụ lợi hại thế nào?"

Từ Tử Lăng thoáng tức giận nói: "Sức hấp dẫn cái con khỉ ấy, nữ nhân này có phải người tốt hay không? Bài học của Lý Tú Ninh còn chưa đủ cho ngươi à? Hiện giờ chúng ta còn phải báo cừu cho mẹ nữa..."

Khấu Trọng cười híp mắt, vỗ tay vào lưng gã nói: "Chớ nên tức giận, vì ngươi kiến thức hạn hẹp nên bản thiếu gia cũng không trách đâu, bởi vậy nên ngươi mới không biết tới cảnh giới tối cao của binh gia đó chính là nói cười mà luận binh. Các nữ nhân hư hỏng có gì mà không tốt chứ? Ít nhất cũng có kinh nghiệm phong phú với những chuyện kia, có thể hướng dẫn cho những người chưa biết gì như là chúng ta vậy. Bởi vì thế, ngày đó chúng ta gọi nàng là mỹ nhân sư phụ, có thể nói là vô cùng sáng suốt."

Tiếp đó lại thở dài nói: "Kỳ thực, ta không phải vui vì phản ứng của Vân Ngọc Chân, mà là vui vì hai huynh đệ chúng ta mà thôi. Nghĩ lại ngày đó chúng ta gặp phải nàng ta, thật tự ti và thất vọng biết bao, nhưng hiện giờ không những có thể sờ mó mà không bị mắng, lại còn có thể khiến nàng ta cảm thấy ta là nam nhân có đủ tư cách để sờ mó nàng ta, có thể thấy hiện giờ chúng ta cũng có được một chút địa vị giang hồ rồi đó."

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: "Ngươi khiến ta nghĩ đến mấy tên tiểu nhân nhà giàu mới nổi, lại bất chấp thủ đoạn để cầu công danh lợi lộc, quan cao tước hậu."

Khấu Trọng vỗ vai gã, cao giọng nói: "Nói đúng lắm! Nhất là bốn chữ "bất chấp thủ đoạn" này. Nếu không bất chấp thủ đoạn vậy thì sẽ vướng tay vướng chân lắm, không thể đấu với người khác. Lý Mật chính vì bất chấp thủ đoạn nên mới ngồi lên được bảo toạ đại long đầu của quân Ngoã Cương. Đương nhiên! Ta chỉ bất chấp thủ đoạn

để đối phó địch nhân mà thôi!"

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Xin lỗi! Lý giải của ta về bốn chữ chân ngôn này có chút khác với Trọng thiếu gia. Nếu như để bảo vệ mình và bằng hữu thì đó không phải là bất chấp thủ đoạn! Trác Nhượng chẳng những là thượng cấp mà còn là chiến hữu và ân nhân của Lý Mật, vậy mà y vẫn đối phó với họ Trác, đó mới gọi là bất chấp thủ đoạn."

Khấu Trọng cười khổ nói: "Ngươi tức giận cũng chỉ vì ta cấu kết với nữ địch nhân xinh đẹp kia thôi đúng không? Hà... cả đời chỉ có hai huynh đệ, nói thế nào cũng được! Cùng lắm là tiểu đệ đi tìm một mỹ nhân sư phụ khác đặt khuê phòng ở Thiên Hương Lầu vậy. Hi vọng lần này dự kiến của chúng ta linh nghiệm hơn một chút."

Từ Tử Lăng đấm mạnh vào đùi gã, bật cười nói: "Ngươi cố ý làm ta cười hả?"

Khấu Trọng thở phào nói: "Khấu Trọng này chẳng sợ gì hết, chỉ sợ nhất chính là Lăng thiếu gia ngươi tức giận, không vui! Hà! Ta có một chuyện muốn hỏi người từ lâu rồi, Lý đại ca có thể xem là huynh đệ của chúng ta không?"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Ta chưa nghĩ đến vấn đề này bao giờ, tại sao ngươi lại hỏi như vậy?"

Khấu Trọng trầm ngâm nói: "Chúng ta quen biết Tố tỷ ít nhất cũng trước khi quen biết Lý đại ca một canh giờ, vì thế có lẽ thân thiết với Tố tỷ hơn một chút. Bỏ rơi một nữ tử tốt như Tố tỷ, Lý Tịnh thật không biết thế nào là bảo vệ và chăm sóc, trong lòng ta cảm thấy rất khó chịu."

Từ Tử Lăng đanh định mở miệng thì nghe thấy tiếng gọi của Tiêu đại

tỷ: "Mau ra ngoài này, có chuyện khẩn cấp!"

0O0

Trong khoang thuyền, chúng nhân ngồi xung quanh một chiếc bàn, ngoại trừ Tiêu đại tỷ, Hương Ngọc Sơn và Tố Tố còn có cả Vân Ngọc Chân nữa. Hương Ngọc Sơn và Tố Tố ngồi cạnh nhau, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn đối phương, thần thái thân thiết.

Tiêu đại tỷ nghiêm mặt nói: "Vừa rồi mới nhận được tin tức mới, Lý Mật đã tuyên bố thiên hạ rằng hai người đã giết chết ái tướng Phi Vũ Trịnh Tông của y, vì vậy đã phát ra Bồ Sơn Công Lệnh, thề sẽ phải lấy mạng hai vị. Phàm là kẻ nào có thể dụng kế để bắt sông hai người, sẽ lập tức thưởng hai ngàn lượng hoàng kim, đồng thời sẽ được Lý Mật dùng làm quân sư, còn người nào chặt đầu hai người mang về, sẽ được phong làm đại tướng."

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau. Trịnh Tông là do Lưu Hắc Thát giết chết, không ngờ lại đổ món nợ này lên đầu hai gã, nói cho cùng cũng chỉ là mượn cớ giết người mà thôi. Tố Tố sợ nhất là Lý Mật, biến sắc nói: "Vậy phải làm sao?"

Khấu Trọng cười gằn một tiếng: "Đệ phải sợ hắn sao? Đệ không tính sổ với hắn là đã may cho hắn lắm rồi, còn định tìm đến huynh đệ chúng tôi nữa!"

Hương Ngọc Sơn vội nói: "Khấu huynh chớ nên động khí, Lý Mật hiện giờ thanh thế bao trùm thiên hạ, vạn chúng quy tâm. Y công nhiên phát lệnh truy sát như vậy, hiển nhiên là đã biểu thị quyết tâm bất chấp tất cả để đối phó hai người. Sau chuyện ở Dương Châu, tiểu đệ sẽ lập tức an bài cho hai vị đại ca tạm thời ẩn náu một thời gian, tuyệt đối không nên dùng tình cảm để hành sự."

Tiêu đại tỷ cũng nói: "Hiện giờ Lý Mật là kẻ có cơ hội trở thành hoàng đế nhất, lại biết thu phục nhân tâm, vì vậy thiên hạ hào kiệt không ai là không muốn theo y. Y trọng thưởng như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều kẻ mù quáng tìm đến hai người gây phiền phức, thức thời vụ giả vi tuấn kiệt, hai người tránh đi một thời gian, đảm bảo tuyệt đối không có người dám nói hai người nhát gan."

Nhìn thấy dáng vẻ phẫn nộ của hai gã, người tương đối hiểu tính cách hai gã là Vân Ngọc Chân, liền nói: "Lý Mật đã phát ra Bồ Sơn Công Lệnh, thật là một hành động bất trí, bởi vì chỉ cần một ngày các ngươi còn sống, y sẽ không hạ đài được. Thời gian càng lâu, thanh danh của y càng bị tổn hại. Tốt nhất là các ngươi có thể lúc thì xuất hiện chỗ này, lúc lại xuất hiện chỗ khác, như thế càng khiến y đâm lao phải theo lao, không thể nào dừng lại được."

Những lời này có tác dụng hơn nhiều, chỉ thấy Khấu Trọng gật đầu nói: "Được! hắn muốn đuổi tận giết tuyệt thì chúng ta xin thề sẽ đấu với hắn đến cùng, khiến cho hắn phải ăn không ngon, ngủ không yên."

Hương Ngọc Sơn cười cười nói: "Chuyện này sẽ khiến thanh danh của hai vị đại ca càng thêm vang dội, hiện giờ đã có người xếp hai vị vào cùng với Bạt Phong Hàn, Dương Hư Ngạn, Đa Tình Công Tử Hầu Hi Bạch rồi đó, còn cho rằng ngoại trừ con cháu tứ phiệt ra, các người là những nhân vật trẻ tuổi kiệt xuất nhất trong gian hồ."

Khấu Trọng cả mừng nói: "Hương đại ca nghe ai nói vậy? Huynh đã lên bờ đi nghe lén người ta nói chuyện à?"

Tố Tố liền khẽ trách móc: "Tiểu Trọng! Đệ nói chuyện giữ ý một chút có được không?"

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Tên tiểu tử này hôm nay quá hưng phấn

rồi!"

Khấu Trọng liếc xéo Vân Ngọc Chân một cái, cười hì hì nói: "Mỹ nhân sư phụ đối tốt với chúng ta như vậy, kẻ làm đồ đệ tự nhiên phải vui chứ."

Vân Ngọc Chân thoáng đỏ mặt, trợn mắt lườm gã một cái. Tiêu đại tỷ nói: "Còn một lát nữa mới tời giờ cơm tối, chi bằng chúng ta thương lượng thêm về đối sách ứng phó với hôn quân vậy."

Khấu Trọng lảnh tránh nói: "Hầu Hi Bạch là nhân vật thế nào? Tại sao lại có ngoại hiệu cổ quái như vậy?"

Hương Ngọc Sơn cười cười nói: "Chuyện này thì Vân bang chủ rõ nhất! nàng ta đã từng gặp mặt họ Hầu đó một lần."

Trong maast Vân Ngọc Chân hiện lên thần sắc phức tạp, nhẹ giọng nói: "Ta không muốn nhắc đến con người này."

Tiêu đại tỷ hừ lạnh nói: "Cái gì mà đa tình? Chỉ là lưu tình khắp nơi mà thôi! Kỳ lạ là hắn ta sớm Sở tối Tần nhưng chưa từng có ai nghe hắn ta có gì với nữ nhân cả. Lai lịch của con người này còn thần bí hơn cả Dương Hư Ngạn hay Bạt Phong Hàn nữa."

Nói đoạn quay sang Khấu Trọng mỉm cười nói: "Có thể nói chuyện chính được chưa?"

Từ Tử Lăng đáp thay gã: "Tiêu đại tỷ cứ nói."

Tiêu đại tỷ mỉm cười lườm Khấu Trọng một cái rồi nói: "Muốn Dương Quảng tin hai người, đầu tiên phải làm cho hắn ta cao hứng, báo những tin tức tốt lành."

Hương Ngọc Sơn tiếp lời: "Hứng thú của Dương Quảng rất không ổn định, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành oán quỷ đòi mạng. Dù là lúc đang nói cười vui vẻ, cũng không thể chấp nhận sự kích thích nào, người bên dưới chỉ cần nói nửa câu không lọt lỗ tai y sẽ lập tức đại nạn lâm đầu, nặng thì đánh mấy chục trượng, nhẹ thì trảm thủ thị chúng, vì vậy người người đều phải thuận theo ngữ khí và hỉ nộ của y để nói chuyện."

Tố Tố hỏi: "Võ công của y lợi hại không?"

Vân Ngọc Chân cười cười nói: "Võ công của y đươnc Dương Kiên chân truyền, đương nhiên cũng có một hai chiêu. Có điều nhiều năm đắm chìm trong sắc dục đã khiến một thân võ công đó giảm sút đi không ít, hiện giờ còn được bao nhiêu thì rất khó nói."

Tiêu đại tỷ lại cẩn thận dạy cho hai gã lễ nghĩa trong cung đình, phương pháp nịnh nọt Dương Quảng, đến lúc nữ tì mang cơm và thức ăn lên thì mới dừng lại. Khấu Trọng le lưỡi nói: "Tên hôn quân này thật khó hầu hạ."

Tố Tố chợt lên tiếng nhắc nhở: "Giúp người thì giúp cho trót, lát nữa hai đệ nhớ phải giúp Hương công tử chữa dứt chứng bệnh cũ đó đi nhé."

Khấu Trọng có vẻ không tình nguyện nhưng cũng chẳng biết nói với nàng thế nào. Từ Tử Lăng thì sảng khoái đáp ứng. Hương Ngọc Sơn lại cảm ơn không ngớt. Sau bữa cơm, hai gã ra ngoài tản bộ, Khấu Trọng tức giận nói: "Tại sao ngươi đáp ứng dễ dàng vậy? Ta vốn muốn dùng chuyện này để làm khó Hương tiểu tử, khiến hắn không dám làm bậy với Tố tỷ nữa."

Từ Tử Lăng thở dài: "Ta cũng chỉ vì Tố tỷ..."

Khấu Trọng bất mãn nói: "Lẽ nào ngươi không thấy tên tiểu tử đó vì muốn chúng ta trị thương cho nên mới cố ý lấy lòng Tố tỷ hay sao?"

Từ Tử Lăng đến đầu thuyền, tựa tay vào lan can, hít sâu một hơi không khí trong lành, trầm giọng nói: "Nếu Hương Ngọc Sơn dám phụ Tố tỷ, Từ Tử Lăng này là người đầu tiên không tha co hắn."

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng nói như chém đinh chặt sắt, biết chuyện này không thể thảo luận nữa liền đổi chủ đề nói: "Chúng ta phải đối phó tên cẩu tặc Lý Mật đó thế nào?"

Từ Tử Lăng nói: "Trừ phi trong tay ngươi có thiên quân vạn mã, bằng không có thể làm gì được hắn chứ? Chỉ là một tên Vương Bá chúng ta đã không làm gì được rồi, huống hồ là Lý Mật."

Khấu Trọng cười gằn: "Lời này rất hợp ý ta, hiện giờ hắn là ép người quá đáng, vì vậy chúng ta phải tự xây dựng cơ sở cho mình, sau đó chiêu binh mãi mã, vạn sự đều phải có tiền bạc, ta dự định trước khi đào Dương Công Bảo Khố, phải đòi của tên Hương tiểu tử đó một mớ tiền, có tiền thì làm gì cũng dễ hơn."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Chúng ta vì báo thù cho mẹ nên mới làm chuyện này, làm sao có thể đòi tiền của người ta?"

Khấu Trọng tỏ vẻ cụt hứng, cười khổ nói: "Hà! Tại sao những chủ ý của ta đưa ta gần đây ngươi đều phản đối cả thế?" Từ Tử Lăng vỗ vai gã nói: "Muốn kiếm tiền thì phải kiếm bằng đôi tay của chính mình. Dù sao những ngày tới chúng ta cũng phải tiềm tông ẩn tích, chi bằng lấy số muối lậu chúng ta dấu ở bãi học nghệ ra, vận chuyển về phía tây bắc bán kiếm lời, có tiền rồi thì mua một gian nhà lớn làm căn cứ địa, lúc đó ngươi muốn khai tông lập phái, xưng vương xưng bá hay làm gì thì làm cũng được."

Khấu Trọng lập tức sáng rỡ hai mắt, hưng phấn nói: "Chuyện này nên làm càng sớm càng tốt, nhân lúc lão gia cắt đứt con đường vận chuyển của Tống phiệt, giá muối lên cao, chúng ta kiếm một khoản lớn! Hà hà! Lần này thì phát đạt rồi!"

Tiếng bước chân của Tố Tố vang lên sau lưng gã. Nàng đi vào giữa, đưa tay ôm lấy lưng hai gã, thấp giọng nói: "Có phải phiền chuyện của tỷ tỷ không?"

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Tỷ tỷ có chuyện gì sao?"

Tố Tố cúi đầu nói: "Phiền chuyện tỷ tỷ ép hai đệ trị bệnh cho Hương công tử. Ôi! Nhân phẩm của y cũng không xấu như hai đệ nghĩ đâu. Y vừa kể cho ta nghe chuyện thuở nhỏ dấu dế, thì ra dế lại có linh tinh như vậy."

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng liếc mắt nhìn nhau. Từ Tử Lăng thừa cơ hỏi: "Có phải tỷ tỷ thích y rồi không?"

Tố Tố xấu hổ đỏ bừng cả hai tai, lớn giọng quát: "Chỉ là nói chuyện hợp mà thôi! Tỷ tỷ đã nói là không gả cho ai nữa mà!"

Khấu Trọng chợt giật mình: "Có hoạ rồi!"

Hai người vội nhìn theo ánh mắt của gã, chỉ thấy dưới ánh trăng, hai con thuyền lớn từ một nhánh sông khác đang lướt sóng đi tới, thế đến hung hãn phi thường. Hương Ngọc Sơn, Vân Ngọc Chân, Tiêu đại tỷ và hơn mười tay hảo thủ của Ba Lăng Bang đều chạy ra khỏi khoang thuyền, đưa mắt nhìn hai con thuyền lớn đang mỗi lúc một lại gần. Hương Ngọc Sơn chau mày nói: "Là thuyền của Lý Tử Thông, nếu lần này y đích thân tới đây thì chúng ta phiền phức lớn đấy!"

Khấu Trọng mỉm cười: "Không phải Hương công tử có rất nhiều

bằng hữu trong hắc bạch lưỡng đạo hay sao?"

Tố Tố trách móc: "Tiểu Trọng, lúc này mà đệ còn nói vậy được sao?"

Hương Ngọc Sơn cười khổ: "Những chuyện tranh bá thiên hạ đó, cha con còn có thể trở mặt thành thù, huống hồ là Ba Lăng Bang và Lý Tử Thông xưa nay lại không hề có qua lại!"

Từ Tử Lăng nói: "Chúng ta cũng đã nghe nói về người này, nhưng không biết tận tường lắm!"

Vân Ngọc Chân nói: "Lý Tử Thông là bá chủ hắc đạo Đông Hải, tâm lang thủ lạt, trước đây khởi nghĩa ở Trường Bạch Sơn đã từng tôn Đỗ Phục Uy làm lãnh tụ, sau này không biết vì nguyên nhân gì mà lại bất hòa với Đỗ Phục Uy, dẫn quân đi chiếm cứ Hải Lăng, tự xưng làm Thượng Tướng Quân, thanh thế rất lớn."

Tiêu đại tỷ tiếp lời: "Trúc Tiết Đồng Tiên của y hình dáng giống như trường bổng, cũng được liệt danh vào Kỳ Công Tuyệt Nghệ Bảng, có thể thoắt cứng thoắt mềm, chuyên phá nội gia chân khí, lợi hại phi thường."

Sau đó, lại nhẹ giọng nói: "Chi bằng vị công tử và Tố Tố cô nương hãy vào trong khoang thuyền tạm lánh, để chúng ta ứng phó với bọn chúng được rồi."

Khấu Trọng đảo mắt một vòng, nhìn thấy những bang đồ Ba Lăng Bang trên thuyền đã bày bố trận thế nghiêm cẩn, hào khí bốc cao nói: "Tạm lánh cũng chẳng có lợi ích gì, có thể cho ta mượn một thanh đao không? Tiểu Lăng ngươi phụ trách bảo vệ Tố tỷ!"

Một tên thủ hạ của Hương Ngọc Sơn cung kính hỏi: "Từ gia dùng binh khí gì?"

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Ta không dùng binh khí!"

Người kia ngạc nhiên ngây người ra giây lát rồi mới lui xuống.

Vân Ngọc Chân cũng hỏi: "Tiểu Lăng không dùng binh khí sao?"

Từ Tử Lăng chẳng hề có chút hảo cảm với nàng, lạnh lùng nói: "Tay của ta chính là binh khí!"

Lúc này hai chiếc thuyền lạ chỉ còn cách họ hơn mười trượng, đối phương đã đánh đăng hiệu, thị ý yêu cầu họ hạ buồm dừng thuyền. Chỉ thấy trên hai chiếc thuyền đều đầy chật người, thanh thế hung hãn, khiến người ta phải lo lắng. Chiếc thuyền của họ tuy rằng lớn gấp rưỡi hơn thuyền đối phương, nhưng chỉ là thuyền vận chuyển, lúc chiến đấu không thể linh hoạt như thuyền đối phương, lại còn dễ trở thành mục tiêu của hỏa tiễn và máy bắn đá, vì thuyền vừa lớn thì càng khó phòng thủ. Đối phương tuy mạnh, nhưng nếu dễ dàng khuất phục thì lại là một hành động bất trí vô cùng. Hương Ngọc Sơn lẩm bẩm nói: "Không ngờ Lý Tử Thông lại mở rộng đến tận đây rồi!"

Tiếp đó lại cao giọng ra lệnh: "Chuẩn bị đột vây!"

Bang đồ Ba Lăng Bang lập tức dạ ran, chuẩn bị ứng chiến. Chợt nghe một tiếng hừ lạnh lấn át tiếng hô vàng của gần trăm con người. Một thanh âm nam giới mạnh mẽ vang lên từ phía thuyền địch: "Dám hỏi có phải nhị đương gia Tiêu thiết huynh ở trên thuyền chủ trì đại cục hay không?"

Tiêu đại tỷ bật cười khanh khách nói: "Thì ra là Lý long đầu đại giá quang lâm, Tiêu Hoàn thật thất kính!"

Chúng nhân chứng thực quả nhiên là Lý Tử Thông đã đến, trong

lòng đều thầm kêu khổ. Lý Tử Thông cười ha hả nói: "Thì ra là Tao Nương Tử Tiêu đại tỷ, lần này Lý mỗ hành sự theo quy củ giang hồ, mọi người nên để lại chút tình cảm, sau này còn có thể gặp nhau."

Hương Ngọc Sơn biết y sẽ qua thuyền mình, vội dặn dò thủ hạ không được động thủ. Lời còn chưa dứt, một bạch y nhân đã từ thuyền địch đằng không vọt lên, vượt qua khoảng cách mười trượng, nhẹ nhàng hạ thân xuống sàn thuyền. Chúng nhân định thần nhìn kỹ, thấy Lý Tử Thông này ước chừng ba lăm ba sáu tuổi, tướng mạo anh tuấn dễ nhìn, hai hàng tóc mai thoáng điểm bạc. Gió sông thổi tới, khiến bạch y của y tung bay nhè nhẹ, dáng vẻ tiêu sái xuất trần, oai phong phi thường. Điều đáng tiếc nhất là hai mắt của y vừa dài vừa nhỏ, khiến người có cảm giác không tương xứng, làm hỏng mất sự hoàn mỹ của khuôn mặt. Bọn họ không ngờ Lý Tử Thông lại tư văn nho nhã như vậy, nhất thời đều cảm thấy kỳ lạ. Lý Tử Thông chắp tay sau lưng, ánh mắt sáng rực quét quanh một vòng, cuối cùng thì dừng lại ở chỗ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, nói như xung quanh chẳng hề có người: "Hai người các ngươi mau ngoan ngoãn đi theo Lý mỗ, đảm bảo sẽ phú quý vinh hoa, hưởng cả đời cũng không hết!"

Lúc này hai chiếc thuyền của đối phương đã linh hoạt quay đầu, một trước một sau kẹp thuyền của họ vào giữa. Vân Ngọc Chân bước lên thi lễ nói: "Cự Kinh bang bang chủ Vân Ngọc Chân xin chào Lý tướng quân, không biết..."

Lý Tử Thông chậm rãi ngắt lời nàng: "Thì ra là Vân bang chủ, thật không ngờ lại xinh đẹp đến vậy, chẳng trách có thể khiến bao nhiêu hảo hán giang hồ phải ý loạn tình mê."

Những lời này của y nhìn bề ngoài thì dễ nghe, nhưng kỳ thực khắc bạc vô cùng, ngầm ám chỉ Vân Ngọc Chân là dâm phụ, chẳng chút khách khí, cũng biểu lộ chẳng coi Cự Kình Bang vào đâu. Chúng nhân thấy vậy không ai là không biến sắc. Gương mặt xinh đẹp của

Vân Ngọc Chân sa sầm lại, đang định trở mặt làm khó y thì Hương Ngọc Sơn đã bước lên một bước, ngăn trước mặt nàng: "Vãn bối Hương Ngọc Sơn, gia phụ Hương Quý, dám hỏi Lý tướng quân có chuyện gì mà phải dẫn hai huynh đệ của vãn bối đi vậy?"

Lý Tử Thông liếc nhìn Hương Ngọc Sơn với vẻ khinh bỉnh, chế giễu: "Dù cho phụ thân ngươi ở đây thì sao, lẽ nào ta phải thỉnh thị với lão ta?"

Khấu Trọng nháy mắt với Từ Tử Lăng, lớn giọng quát: "Mặc kệ ngươi là Lý Tử Thông hay Lý Bất Thông, muốn chúng ta nghe theo thì hãy giở công phu thật ra đi! Huynh đệ ta đâu có sợ ai chứ?"

Lý Tử Thông thấy gã lấy tên mình ra làm trò cười, không ngờ lại chẳng hề tức giận, cười ha hả nói: "Anh hùng xuất thiếu niên, chẳng trách mà lão Đỗ lại nhìn ngươi với con mắt khác. Chỉ bằng chúng ta đánh cuộc một phen, chỉ cần bản nhân phá được thế liên thủ của hai người trong vòng trăm chiêu, thì từ sau này các ngươi phải ngoan ngoãn đi theo ta, nghe theo lệnh của Lý mỗ, thế nào?"

Khấu Trọng cầm lấy cây cương đao, sải bước đi tới, cười khẩy một tiếng: "Phá không được thì sao? Ta đâu có cần một con chó như ngươi đi theo?"

Lý Tử Thông cuối cùng cũng nhịn không nổi, song mục ẩn hiện sát cơ, đột nhiên xông lên phía trước. Khấu Trọng chẳng hề sợ hãi, vận đao chém xuống như điện.

Chương 59: Mèo già cháy râu

Ngoại trừ Từ Tử Lăng và Tố Tố, chúng nhân không ai ngờ rằng đối diện với một nhân vật nhất phương bá chủ như Lý Tử Thông, Khấu Trọng vẫn dũng mãnh không hề biết sợ, khi muốn ngăn cản thì đã quá muộn rồi. Lý Tử Thông mừng thầm trong bụng, nên biết rằng hai gã từng liên thủ đánh bại Vũ Văn Vô Địch, chuyện này không biết do ai mà đã truyền đi khắp giang hồ, thiên hạ không ai là không biết. Lý Tử Thông tuy tự vẫn võ công minh cao hơn Vũ Văn Vô Địch một bậc, nhưng vẫn không phải là không có điều cố kỵ. Giờ thấy chỉ có mình Khấu Trọng xông lên, thầm nhủ chỉ cần chế trụ tên tiểu tử này, tên còn lại tự nhiên sẽ phải ngoan ngoãn đầu hàng. Chính vào lúc này, một luồng đao khí lăng lệ kinh hồn công tới trước mặt y. Khấu Trọng chẳng hề để ý tới hai ống tay áo của đối phương, vận đao chém tới như chớp giật, đao thế vừa đơn giản vừa trực tiếp, nhưng lại lăng lệ vô cùng. Những người đứng xung quanh quan chiến đều dâng lên một cảm giác sợ hãi ghê gớm trước một đao này của Khấu Trọng.

Đại danh của Lý Tử Thông cũng không phải là ngẫu nhiên hay may mắn mà có được, cả đời y đã trải qua không biết nhiêu trận chiến lớn nhỏ, đao pháp lăng lệ thế nào cũng đã từng thấy qua, nhưng chẳng ngờ một đao này của Khấu Trọng lại có thể khoá cứng được tâm thần y, khiến y có một cảm giác hung hiểm xưa nay chưa từng có. Có điều, dù sao thì y cũng vẫn là võ học đại sư, tâm niệm chuyển động, đã lập tức hiểu ra nguyên cơ. Đồng thời trong lòng cũng càng thêm kinh hãi. Bởi y biết Khấu Trọng đã có thể hợp nhất tinh khí thần làm một thể, hòa nhập vào đao pháp, đạt tới cảnh giới tiên thiên đao khí. Chỉ có vậy, đao thế của gã mới uy lực nhường này. Chỉ thấy Lý Tử Thông hừ lạnh một tiếng, thu hồi song mục, đề một hơi chân khí, cấp tốc xoay người ra sau. Khấu Trọng một đao chém thẳng tới,

nhưng Lý Tử Thông đã lắc người né sang bên tả, đồng thời vung hữu thủ lên chộp mạnh vào cổ tay gã như một tia điện, chiêu thức tinh diệu tuyệt luân. Chúng nhân thấy Khấu Trọng bức Lý Tử Thông phải biến ứng phó đều không nén được cất tiếng hô vang. Tố Tố đẩy nhẹ Từ Tử Lăng một cái, run giọng nói: "Còn không tới giúp tiểu Trọng đi?"

Từ Tử Lăng khẽ nhếch mép cười, đi lên ba bước, đứng ngoài lược trận cho gã huynh đệ thân thiết. Khấu Trọng không hề sợ sệt, tả thủ lập tức sử ra Đoạn Mạch Thủ Pháp của Đỗ Thúc Phương, chỉ hóa thành trảo, hất ngược lại chộp về phía Lý Tử Thông như mãnh ưng vô mồ.

"Ầm!"

Khấu Trọng và Lý Tử Thông đã thực quyền thực cước giao thủ một chiêu. Khấu Trọng hự nhẹ một tiếng, lảo đảo ngã xuống sàn thuyền. Lý Tử Thông cũng lướt người lùi lại, đến sát lan can mới mượn lực nhảy vọt lên không, rồi lao lút xuống đầu Khấu Trọng như chim ưng bắt gà, hai bàn tay thò ra khỏi ống tay áo rộng thùng thình, thập chỉ xoè rộng, chộp thẳng xuống thiên linh cái của gã. Bọn Hương Ngọc Sơn đều định bổ người tới xuất thủ cứu viện, song Từ Tử Lăng đã đưa tay ngăn cản, bình tĩnh nói: "Không cần lo lắng!"

Chỉ có mình gã mới nhìn ra Khấu Tọng đã dùng chân khí âm hàn bên trong ẩn chứa dương cương của gã hóa giải nội kinh hùng hậu của Lý Tử Thông một cách triệt để. Võ công Lý Tử Thông theo đường dương cương, vừa hay bị chân khí âm nhu của Khấu Trọng khắc chế, vì vậy dù nội lực của y có thâm hậu hơn Khấu Trọng, nhưng vẫn không thể làm gã bị tổn thương đến kinh mạch. Từ Tử Lăng bước lên thêm ba bước nữa, giữa khoảng cách với hai đấu thủ không đổi, nhưng vẫn chưa xuất thủ. Chỉ có người trong cuộc là Lý Tử Thông mới cảm nhận được sự uy hiếp đáng sợ từ phía Từ Tử Lăng, uy

hiếp này khiến cho y luôn cảm thấy thấp thỏm không yên, không dám dốc toàn lực để đối phó Khấu Trọng. Đó là một cảm giác hết sức kỳ quái, cơ hồ như nhất cử nhất động của y đều không thể lọt khỏi cặp mắt hổ đang nhìn trừng trừng của kẻ quan chiến này. Chỉ cần bản thân nhất thời sơ suất, đối phương sẽ lập tức ra tay như sấm đánh không kịp bưng tay, nhằm trúng chỗ nhược khiến y trở tay không kịp. Biết vậy, nhưng y lại không thể mở miệng kháng nghị buộc Từ Tử Lăng không được đứng quá gần bởi vì từ đầu y đã nói không sợ hai gã liên thủ ứng chiến.

Mắt thấy Lý Tử Thông sắp chộp trúng Khấu Trọng, chẳng ngờ chân tên tiểu tử này bỗng chốc trơn tuột, trượt mạnh về phía sau ba thước, linh hoạt phi thường, chẳng khác gì cá bơi trong nước, chẳng những tránh được một kích của y, còn lăng không lộn nhào một vòng, còn cao hơn chừng hơn thước so với độ cao của Lý Tử Thông hiện giờ, thanh đao trong tay lập tức hóa thành một đường vòng cung, quét mạnh vào mạng sườn y. Từ Tử Lăng mừng rỡ nhủ thầm, cuối cùng thì Khấu Trọng cũng đã có thể hòa nhập bản lĩnh khinh công học được từ loài cá dưới biển vào trong chiến đấu. Bọn Hương Ngọc Sơn thấy Khấu Trọng chẳng những có thể tránh được công thế của Lý Tử Thông, còn tung đòn phản công, đao pháp lại không theo bất cứ quy luật nào, chỉ như thuận tay chém ra mà uy lực tuyệt luân cùng với đó là thân pháp kỳ quái xưa nay chưa từng thấy, nhất thời đều trợn mắt há miệng, không dám tin vào những gì mình đang tậm mắt nhìn thấy. Lý Tử Thông than thầm trong dạ, cực chẳng đã phải rút ngọn Cửu Tiết Đồng Tiên dài ba thước hai thốn, vận công vẫy mạnh, cửu tiết tiên co lại rồi bắn vụt ra.

"Cheng!"

Khấu Trọng cả người lẫn đao bị bắn lên như bánh xe gió, bay ngược về phía sau, nhưng Lý Tử Thông cũng không hơn gì gã, bị lực phản chấn đẩy lùi lại, sém chút nữa thì ngã lăn ra. Chỉ thấy y điểm chân

lên lan can, lại bổ người lao về phía Khấu Trọng. Từ Tử Lăng hét vang một tiếng, tung mình nhảy vọt tới, vung quyền đánh mạnh vào tiểu phúc Lý Tử Thông, kình phng nóng như hỏa diệm sơn, uy thế hung hãn phi thường. Lý Tử Thông thấy Từ Tử Lăng dùng tay không đối phó với ngọn cửu tiết đồng tiên đã tung hoành giang hồ nhiều năm của mình, cười lạnh một tiếng, vận công hộ về tiểu phúc, từ trên cao vung tiên quật xuống gáy gã. Tố Tố thét lên một tiếng kinh hãi.

"Ầm!"

"Cạch!"

Từ Tử Lăng đánh trúng một quyền vào tiểu phúc Lý Tử Thông, lập tức lượn tròn một vòng như loài phi ưng chao lượn trên không, tả chưởng quét qua đầu nhọn của đồng tiên, hất thứ binh khí được liệt danh vào Kỳ Công Tuyệt Nghệ Bảng này ra xa. Lúc này, Khấu Trọng từ trên không hạ thân xuống, vung đao chém tới. Lý Tử Thông hự lên một tiếng, phát giác bản thân chỉ có thể hóa giải được một nửa quyền kình nóng như lửa của Từ Tử Lăng, ít nhất cũng đã có một phần tư kình lực xâm nhập nội thể, trong lòng kinh hãi vô cùng, tuy y kịp thời vận công kháng cự nhưng cũng đã bị thương nhẹ. Giờ đây, Khấu Trọng lại xông tới, một vùng đao quang sáng lấp lánh cuộn về phía y. Lý Tử Thông nằm mộng cũng không ngờ Khấu Trọng có thể quay lại nhanh như vậy.

Vừa rồi vì giữ sĩ diện nên y đã toàn lực xuất thủ, hi vọng nhất cũng có thể khiến Khấu Trọng thổ vài ngụm máu, nên mới để Từ Tử Lăng có cơ hội tấn công y một quyền, hiện giờ Khấu Trọng dũng mãnh như chưa hề thọ thương hùng hổ bổ tới, trong lòng không khỏi thầm sợ hãi. Y lần đầu tiên cảm thấy mình không thể tiếp tục khinh địch, thầm nhủ sau này hai tên tiểu tử này nói không chừng còn lợi hại hơn cả Ninh Đạo Kỳ nữa. Ít nhất thì y cũng biết, ở tuổi của hai gã, Ninh Đạo Kỳ tuyệt đối không thể lợi hại như vậy được. Điểm lợi hại

nhất của hai gã chính là không có đấu pháp nhất định, chiến thuật liên thủ linh hoạt như thế này, e rằng chưa từng có ai được nghe qua hay thấy qua cả. Lý Tử Thông vốn là một kẻ vô sinh, thích nhất là đàm luận về chiến pháp trong thực chiến, cũng chưa từng nghe có người nào nhắc tới tình huống tương tự như hiện giờ.

"Đang!"

Lý Tử Thông buộc phải giở bảnh lĩnh cuối cùng, vung tiên quấn lấy đại đao đang chém xuống của Khấu Tọng, chính trong một sát na ngắn ngủi ấy, y đã liên tiếp đẩy ra chín đạo kinh khí, có thể thấy tốc độc vận kình nhanh tới nhường nào. Hai người lao vụt qua đối phương, dùng khủy tay húc mạnh vào nhau.

"Rắc!"

Khấu Trọng vừa hạ thân xuống thì toàn thân đã chấn động, đầu gối khuỵu xuống, cả người lăn lông lốc xuống đuôi thuyền, kéo theo một vệt máu dài khiến người ta phải kinh tâm đảm khiếp. Tố Tố rú lên sợ hãi, bất chấp tất cả chạy vọt theo Khấu Trọng. Những người có mặt tại trường, không ai là không nghĩ rằng Khấu Trọng đã thọ thương. Lý Tử Thông lúc này mới hạ thân xuống, lưng hướng về phía Khấu Trọng, đối mặt với Tố Tố đang chạy tới, nhưng cũng không ra tay ngăn cản. Y là nhất phương bá chủ, tự nhiên cần phải giữ chút phong độ cho mình. Từ Tử Lăng từ trên không bổ người xuống, khuôn mặt bình thản như nước hồ thu, vô kinh vô hỉ, song chưởng cùng lúc đẩy ra. Lý Tử Thông lúc này đang cố nuốt búng máu vừa ra tới miệng lại để giữ sĩ diện, đồng thời trong lòng dâng lên cảm giác hối hận vì đã đơn thân độc mã nhảy lên thuyền đối phương. Giả như y có thủ hạ bên mình, vị tất đã rơi vào tình cảnh hung hiểm thế này. Vừa rồi là lần thứ hai y toàn lực xuất thủ, dùng độc môn khí kinh Cửu Tiết Đăng đánh trọng thương Khấu Trọng, nhưng lại bị Từ Tử Lăng thừa cơ tấn công. Y cũng đã mờ mờ đoán ra được nội công của hai

gã hoàn toàn bất đồng, nhưng trong đó dường như lại có một thứ liên kết gì đó hết sức vi diệu. Trong lòng hiểu rõ vừa rồi đã dùng dương kình miễn cưỡng hóa giải âm kình của Khấu Trọng, lúc này khó mà lập tức chuyển dương thành âm để ứng phó với chân khí dương cương của Từ Tử Lăng. Y đang định né tránh thì chợt phát hiện trong chưởng phong của Từ Tử Lăng có ẩn hàm một đạo niêm kình kỳ dị, nếu như né tránh, đối phương sẽ được khí kình lôi kéo chẳng những gia tăng thanh thế mà còn bám dính không dời, cho đến khi nào tìm được đối tượng phát tiết mới thôi. Sự kinh hãi trong lòng y, thiết tưởng không cần nói cũng biết. Cực chẳng đã, Lý Tử Thông đành hét vang một tiếng: "Giỏi lắm!"

Đoạn phản thủ đánh ra hai tiên, trước sau điểm vào chưởng tâm của Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng kêu thảm một tiếng, miệng phun ra một vòi máu, bay ngược về phía sau như một con diều đứt dây. Gã bay vọt ra đầu Tố Tố, rơi bịch xuống bên cạnh Khấu Trọng. Lý Tử Thông cũng loạng choạng thoái lui nửa bước, đưa tay lên che miệng, để bọn Hương Ngọc Sơn đứng cách đó hơn mười bước không nhìn thấy y thổ ra một búng máu nhỏ. Ba người giao thủ chưa tới mười chiêu nhưng những người quan chiến đều có cảm giác như họ đã đấu một trận kinh thiên động địa, nhật nguyệt vô quang vậy. Mắt thấy Khấu Trọng sắp lăn vào đám bang đồ Bang Lăng Bang, không ngờ lại bật người dậy, đưa tay đỡ lấy Từ Tử Lăng. Chỉ trong thời gian điện quang hỏa thạch, chân khí trong người hai gã đã nhanh chóng trao đổi, nội thương lập tức giảm tới bảy tám phần. Lý Tử Phong buông thõng tay áo xuống, người khẽ lắc lư nhè nhẹ. Lúc này Tố Tố cũng đã chạy tới chỗ hai gã, gương mặt xinh đẹp đầm đìa nước mắt.

Hương Ngọc Sơn, Tiêu đại tỷ và Vân Ngọc Chân thì nhìn chằm chằm vào Lý Tử Thông không chớp mắt, chuẩn bị tấn công, bởi cả ba đều nhận ra Lý Tử Thông đã phải trả một cái giá khá đắt để đánh ngã hai gã Khấu, Từ. Lý Tử Thông đang do dự không biết có nên bất chấp sĩ diện, phát tín hiệu gọi thủ hạ tới trợ trận hay không thì Khấu Trọng và

Từ Tử Lăng đã đỡ Tố Tố hiên ngang đứng dậy.

Khấu Trọng giơ cao đại đao trong tay, miệng quát lớn: "Lý Tử Thông quả nhiên có chút đạo hành, chúng ta tiếp tục đánh thêm trăm hiệp nữa!"

Lý Tử Thông thấy trung khí của gã vẫn đầy đặn, trong lòng thầm kinh hãi, dịch người dần về phía tả, ánh mắt xạ ra những tia nhìn khiếp người, rồi bật cười ha hả nói: "Chẳng trách lão Đỗ lại ca ngợi các ngươi như vậy, quả nhiên là có chân tài thực học, khiến Lý mỗ không khỏi sinh lòng luyến tiếc nhân tài. Chuyện này nên dừng ở đây, chúc các vị thuận buồm xuôi gió."

Y là kẻ lăn lộn nhiều năm trong hắc đạo, lên thang được thì cũng xuống thang được, tự thấy mình khó có thể sinh cầm hai gã, lại biết được Lý Mật đã hạ lệnh truy sát toàn thiên hạ với bọn gã, trong lòng thầm nhủ các ngươi cũng không sống được bao lâu nữa, lúc này để lại chút nhân tình, sau này cũng dễ gặp nhau. Hơn nữa, cũng có thể tránh kết oán thù với Ba Lăng bang, một trong những đại bang hội có uy thế trên giang hồ hiện nay. Ngoài ra, y cũng còn có một suy nghĩ khác. Đó là giá như hai gã tiểu tử này không chết, e rằng chỉ vài năm sau sẽ trở thành tuyệt thế cao thủ, loại địch nhân như vậy, chỉ một đã là quá nhiều, huống hồ đây có tận hai, vì vậy nên y mới bỏ ý định tiếp tục tấn công của mình.

Bọn Hương Ngọc Sơn đều cảm thấy ngạc nhiên khôn tả, đây dường như không phải là tác phong hành sự xưa nay của Lý Tử Thông. Lý Tử Thông ôm quyền thi lễ với bọn Vân Ngọc Chân, Hương Ngọc Sơn, Tiêu đại tỷ rồi tung mình lên cao, nhẹ nhàng hạ thân xuống thuyền của mình. Nhìn hai chiếc thuyền đi xa dần, chúng nhân mới dám tin những chuyện vừa xảy ra là sự thật. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ôm lấy Tố Tố, mừng rỡ reo vang: "Đánh thắng rồi! Đánh thắng rồi!"

0O0

Khi Vân Ngọc Chân và Tiêu đại tỷ vào phòng hai gã, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đang nằm trên giường, Tố Tố thì ngồi bên cạnh chuyện trò với hai gã, thái độ thân thiết vô cùng. Hai nữ nhân mới vào ngồi xuống hai chiếc ghế dựa sát tường. Tiêu đại tỷ nở nụ cười quyến rủ nói: "Thì ra các vị lợi hại như vậy, cả Lý Tử Thông cũng bị đuổi đi rồi!"

Khấu Trọng giả bộ khiêm tốn nói: "Hắn ta chỉ là biết khó mà lui thôi!"

Từ Tử Lăng không hiểu nói: "Làm sao Lý Tử Thông biết được chúng ta có mặt trên thuyền?"

Vân Ngọc Chân đáp: "Ngọc Sơn đang điều tra chuyện này. Rất có thể chúng ta có nội gián."

Tiêu đại tỷ nói: "Sự tình không dễ giải quyết như vậy đâu, con người Lý Tử Thông nầy bên ngoài nói thì tốt đẹp, nhưng nói không chừng y đã ngầm báo cho Lý Mật để mượn đao giết người rồi đó."

Tố Tố sợ hãi nói: "Thật là sợ chết người ta mất! Tiểu Trọng thổ ra nhiều máu quá!"

Sau đó lại quay sang nhìn gương mặt vẫn còn nhợt nhạt của Khấu Trọng hỏi: "Đệ thật sự không sao chứ?"

Khấu Trọng ngồi thẳng lưng dậy, mỉm cười nói: "Thật sự không sao, có điều đêm nay không thể liệu thương cho Sơn tiểu ca được rồi."

Tố Tố vội nói: "Khi nào đệ hoàn toàn hồi phục rồi hãy nói chuyện đó."

Tiêu đại tỷ nói: "Sáng sớm mai chúng ta sẽ đến Giang Đô, hi vọng đêm nay sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa."

Khấu Trọng cười hì hì nhìn Vân Ngọc Chân nói: "Ta phải về phòng đi ngủ thôi!"

Vân Ngọc Chân thoáng đỏ mắt, ra vẻ giận dỗi nói: "Ngươi đi ngủ liên quan gì đến ta?" Trong lòng không khỏi nhớ lại dáng vẻ anh hùng dũng mãnh và chiến thuật cao minh của gã lúc đối phó với Lý Tử Thông, so với hình ảnh khiếp nhược bất lực của Độc Cô Sách, quả thật khác nhau một trời một vực. Khấu Trọng nhảy xuống giường nói với Tố Tố: "Để đệ đưa Tố tỷ về phòng nghỉ ngơi."

Tiêu đại tỷ lườm Khấu Trọng một cái, ánh mắt đung đưa nói: "Người ta vừa mới đến, Khấu huynh đệ muốn đi ngủ sao?"

Khấu Trọng cười thầm trong bụng, biết biểu hiện ban nãy của mình đã khiến nữ nhân xinh đẹp lẳng lơ này phải nhìn bằng con mắt khác, đến cả thần thái điệu bộ cũng khác hẳn. Chỉ nghe gã cười hì hì nói: "Đợi ta chăm sóc Tố tỷ xong sẽ về ngoạ thất tâm sự với đại tỷ được không?"

Vân Ngọc Chân thầm ghen tị, nhưng vừa rồi đã nói quá cứng nên lúc này không thể mở miệng lên tiếng. Tiêu đại tỷ bật cười khanh khách, ôm bụng nói: "Để bản cô nương dạy cho tên tiểu tử không biết sống chết này một bài học, người bị nội thương kỵ nhất là tửu và sắc đó, tiểu huynh đệ còn phải đối phó với Vũ Văn Hóa Cập, ta không muốn hại ngươi đâu!"

Hai má Tố Tố lập tức đỏ bừng, nhìn Khấu Trọng với ánh mắt trách móc. Khấu Trọng lúng túng cười khổ nói: "Đại tỷ thật thẳng thắn!"

Tố Tố không nói gì, chỉ kéo tay Khấu Trọng đi ra khỏi phòng. Trong

phòng chỉ còn lại Từ Tử Lăng, Tiêu đại tỷ và Vân Ngọc Chân, không khí nhất thời trở nên trầm lắng. Tiêu đại tỷ nhìn gương mặt tuấn tú khôi ngô của Từ Tử Lăng, bất chợt thầm nghĩ gã cao thủ trẻ tuổi này nếu như thành thực hơn một chút, thêm vào khí chất cô độc, kiêu ngạo, tiêu sái mà phong lưu và thân hình cao to hùng vĩ của gã nhất định sẽ trở thành nam nhân lý tưởng trong lòng các thiếu nữ. Chỉ là dường như gã không có hứng thú với nữ nhân như là Khấu Trọng mà thôi, có điều, chính điểm này lại khiến gã trở nên đặc biệt hấp dẫn. Cuối cùng, nàng cũng không nén nổi mà lên tiếng hỏi: "Tính cách của Từ công tử và Khấu công tử thiếu gia hình như rất khác nhau, tại sao có thể ở với nhau hòa thuận như vậy?"

Từ Tử Lăng đang nằm trên giường vận công trị thương, chỉ hận không thể đuổi hai nữ nhân này ra ngoài, bực mình đáp: "Có thể là do từ nhỏ đã ở bên nhau, đã quen nhường nhịn lẫn nhau rồi."

Vân Ngọc Chân hiếu kỳ hỏi: "Các ngươi chưa từng cãi nhau bao giờ sao?"

Từ Tử Lăng càng thêm bực bội: "Đương nhiên là có cãi nhau, có điều hết giận thì hết chuyện thôi."

Hai nữ nhân nghe khẩu khí của gã liền đứng dậy chào rồi bỏ ra ngoài. Từ Tử Lăng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ lại những ngày gần đây khoảng cách giữa mình và Khấu Trọng về cả cách hành sự và tư tưởng càng lúc càng lớn, buông một tiếng thở dài. Nếu như Khấu Trọng thật sự muốn chiêu binh mãi mã, tranh đoạt thiên hạ để làm hoàng đế, mình sẽ giúp hay không giúp hắn? Không một ai hiểu được thực lực kinh người của Khấu Trọng hơn gã, không chỉ cơ trí hơn người, mưu lược xuất chúng, mà khẩu khí cũng rất lớn, thủ đoạn giảo hoạt. Vô luận là bản thân có châm chọc trách móc gã thế nào, tên tiểu tử này cũng không hề động khí mà vẫn hùng biện thao thao bất tuyệt, lại càng biết thuận gió đẩy thuyền, khiến người ta

không thể nào tức giận gã được. Khấu Trọng là loại người thiên sinh đã có khí độ và mị lực của lãnh tụ. Sau này, nói không chừng Lý Mật, Đỗ Phục Uy cũng đều không bằng gã. Nhưng càng luyện Trường Sinh Quyết, mong muốn tranh danh đoạt lợi, thậm chí là tình cảm với nữ nhân của gã càng trở nên đạm bạc. Gã chỉ hi vọng tìm được một nơi thắng địa không ngươi lui tới, toàn tâm toàn ý nghiên cứu võ đạo, xem cuối cùng có thể đạt tới cảnh giới gì. Lúc này chợt có tiếng gõ cửa. Vân Ngọc Chân ở bên ngoài nói vọng vào: "Có thể nói vài câu được không?"

Từ Tử Lăng tuy không tình nguyện, nhưng cũng cảm thấy không thể vô lễ như vậy, đành phải lên tiếng đồng ý. Vân Ngọc Chân đóng cửa lại, ngồi bên cạnh giường, chăm chú quan sát gương mặt càng lúc càng có khí khái nam tử của gã, nhẹ giọng nói: "Có phải ngươi rất ghét vị mỹ nhân sư phụ này không?"

Từ Tử Lăng nhìn nàng hồi lâu, cười khổ nói: "Nếu cô nương bị người ta lừa gạt, trong lòng sẽ có cảm giác thế nào? Đêm đó khi Vân bang chủ và Độc Cô Sách âu yếm và nói chuyện, ta và Khấu Trọng đang nấp ở một góc tối, do vậy mới quyết định chạy trốn!"

Vân Ngọc Chân "A!" lên một tiếng, hai má và đôi tai đều đỏ bừng lên vì xấu hổ, lúng túng nói: "Thì ra là vậy, chẳng trách Khấu Trọng lại cư xử với ta như thế, còn ngươi thì khinh bỉ ta. Có điều người ta cũng có nỗi khổ mà, một bang hội lớn như vậy mà không có chỗ dựa vững chắc chỉ e sớm đã bị kẻ khác thôn tính rồi."

Tiếp đó lại tha thiết nói: "Sau chuyện ở Giang Đô, ta sẽ an bài cho hai người một chỗ ẩn thân, đảm bảo sẽ an toàn."

Từ Tử Lăng cảm thấy nàng đang có ý chiêu nạp hai gã để mở rộng Cự Kình bang, tâm niệm chuyển động, thầm đoán nguyên nhân Khấu Trọng không tính đến hiềm khích xưa mà dụ dỗ Vân Ngọc Chân rất

có thể là gã muốn thu phục Cự Kình bang trở thành một phần của cái mà gã gọi là "căn cơ", bằng không lúc trước khi nói đến Vân Ngọc Chân cũng không nhắc đến tứ tự chân ngôn "bất chấp thủ đoạn" làm gì.

Khấu Trọng càng lúc càng trở nên lợi hại. Vân Ngọc Chân đưa bàn tay ngọc lên vuốt khuôn mặt anh tuấn của gã, ôn nhu nói: "Hãy nghĩ cho kỹ!"

Từ Tử Lăng đợi nàng ra đến cửa mới lên tiếng hỏi: "Khấu Trọng cư xử với cô nương thế nào?"

Vân Ngọc Chân đỏ bừng hai má, còn tưởng rằng Từ Tử Lăng ghen tuông, ra vẻ giận dỗi nói: "Hắn xấu như vậy, bảo người ta làm sao có thể nói ra chứ?" Nói đoạn vội vã bỏ ra ngoài. Từ Tử Lăng nhắm nghiền hai mắt, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Khấu Trọng đã nói dối. Gã nói là sờ tay Vân Ngọc Chân, chỉ là để thăm dò phản ứng của mình. Nếu như gã tính toán không lầm, Khấu Trọng sẽ thi triển thủ đoạn, khiến Vân Ngọc Chân phải cúi đầu thần phục. Người Khấu Trọng yêu là Lý Tú Ninh, tuyệt đối không phải Vân Ngọc Chân. Đây chính là cái mà gã gọi là bất chấp thủ đoạn với địch nhân. Đột nhiên, gã cảm thấy khoảng cách của mình và Khấu Trọng càng lúc càng rộng thêm.

Chương 60: Tùy đế dương quảng

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lên một chiếc xe ngựa do Tiêu đại tỷ, Hương Ngọc Sơn dẫn vào thành, còn Tố Tố thì được sắp xếp ngồi cùng một xe với Vân Ngọc Chân. Độc Cô Thịnh sợ Vũ Văn phiệt biết được phong thanh, ngăn cản hai gã tiến cung nên đã đích thân ra đón. Vị cao thủ của Độc Cô phiệt này có tướng mạo hết sức bình thường, trông giống như một tiểu lão đầu ước chừng năm mươi tuổi, dáng người vừa gầy vừa thấp, không khác với một con khỉ lớn là mấy, nhưng đôi mắt nửa đóng nửa mở kia lại sâu và sáng vô cùng, hai bên thái dương gồ cao, khiến người ta biết được y không phải hạng tầm thường.

Y đối với hai gã Khấu, Từ rất khách khí nhưng cũng rất giữ khoảng cách, ngược lại đối với bọn Tiêu Hoàn và Hương Ngọc Sơn thì tương đối thân thiết hơn một chút, hiển nhiên không hề coi trọng hai gã. Cuối cùng bọn Khấu Trọng cũng tiến vào Dương Châu thành dưới sự hộ vệ của Độc Cô Thịnh và hơn trăm cấm vệ quân. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trở về cựu địa, lập tức cảm thấy ngứa ngáy chân tay, chỉ hận không thể lập tức nhảy xuống xe tìm lại bạn cũ chào hỏi, hoặc giả đi xem Ngôn lão đại còn sống khoẻ mạnh hay không?

Hương Ngọc Sơn ghé miệng vào tai hai gã nói: "Hai người thật may mắn, Dương Quảng hôm nay có ở trong cung. Hai vị không biết đấy thôi! Từ khi xưng đế, hắn ta chưa từng nghỉ ngơi một ngày, nếu không phải là xuất tuần thì là viễn chinh, khiến cho thiên oán nhân nộ, thần não quỷ sầu, bằng không đâu đến nỗi người người tạo phản, khởi nghĩa khắp nơi như hiện nay."

Tiêu đại tỷ thở dài than: "Hiện giờ hắn giao Tây Kinh Trường An cho tôn tử là Đại Vương Dương Hựu, giao Đông Đô Lạc Dương cho Việt Vương Dương Động quản chế, tự mình thì ẩn nấp ở đây, sợ đến độ thập lục viện phu nhân ở Lạc Dương cũng bỏ lại. Hừ, hôn quân đó đâu có biết rằng nếu Đỗ Phục Uy đánh tới Lịch Dương, Lý Tử Thông đánh tới Giang Đô, thiên hạ này còn có lạc thổ cho hắn ẩn nấp nữa hay sao?"

Hương Ngọc Sơn bực dọc tiếp lời: "Đại Vương, Việt Vương một kẻ mười hai, một đứa mười một vậy mà phải chưởng quản Đông Tây lưỡng kinh, quyền thế đều lọt cả vào tay bọn quyền thần như Dương Thế Sung cả. Nếu Dương Quảng có chuyện, thiên hạ này chắc chắn sẽ còn loạn hơn bây giờ gấp mười lần."

Từ Tử Lăng phát hiện hai mắt Khấu Trọng sáng rực lên. Độc Cô Thịnh ở bên ngoài nói: "Thánh thượng vừa tới Lâm Giang Cung, chúng ta phải thay đổi lộ trình!"

0O0

Từ khi xưng đế, Dương Quảng đã hạ chỉ xây dưng lại Dương Châu thành nơi y đã từng làm tổng quản, đổi tên thành Giang Đô. Không những mở rộng quy mô, xây dựng cung điện, tu bổ viên lâm, lại xây dựng các cung Hồi Nhạn, Hồi Lưu, Tùng Lâm ở thành bắc.

Có điều so vềy quy mô và sự hùng vĩ thì phải kể đến Lâm Giang cung bên bờ Trường Giang, chỉ cần Dương Quảng có hứng thú thì bất kể sớm hay muộn đều đến đây quan thưởng mỹ cảnh của dòng Trường Giang. Khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đến bái kiến tên hôn quân phá hủy cơ nghiệp của mình nhanh nhất trong lịch sử thì hắn đang cùng với hai sủng phi là Tiêu Ngọc và Chu Quý Nhi vui đùa uống rượu trên đài quan sát hướng ra mặt sông, quên hết mọi phong

phong vũ vũ họa kiếp trùng trùng ở bên ngoài.

Bọn Khấu Trọng xuống xe trước quảng trường, chỉ thấy phòng thủ sum nghiêm phi thường, Độc Cô Thịnh tự tay kiểm tra người hai gã, sau khi chắc chắn cả hai đều không mang theo binh khí mới dẫn hai gã vào cung. Hương Ngọc sơn và Tiêu đại tỷ đều đứng chờ bên ngoài. Độc Cô Thịnh dẫn hai gã đi vào một dãy hành lang dài, sông Trường Giang nổi sóng ầm ầm dưới chân, tiếng nhạc từ nơi cung khuyết phía trước ẩn ẩn ước ước truyền lại. Hai gã mới lần đầu tiên nhìn thấy khung cảnh xa hoa mỹ lệ thế này, nhất thời cứ tròn mắt ra ngắm nhìn. Khấu Trọng thấp giọng nói: "Đây mới gọi là vinh hoa phú quý chứ!"

Độc Cô Thịnh đi phía trước lạnh giọng quát: "Không được nói chuyện!"

Khấu Trọng giật mình đánh thót, vội vàng im như thóc. Từ Tử Lăng lòng nhủ thầm: "Chỉ có quỷ mới muốn ở cái nơi ồn ào, tràn đầy tục khí thế này, ta chỉ muốn nương thân trong một căn nhà nhỏ nơi thâm sơn cùng cốc, làm bạn với phong nguyệt chim thú, như vậy là đã mãn nguyện lắm rồi."

Trong cung chỗ nào cũng có quân cấm vệ, mỗi một lầu cao đều có người đứng cảnh giới, nếu như không có Độc Cô Thịnh dẫn đường, e rằng hai gã khó mà bước thêm được một bước. Khi Vọng Giang Đài ở trong tầm mắt thì có một viên quan bước ra cản ba người lại. Người này dáng vẻ ôn nhu nho nhã, niên kỷ ước chừng ba lăm, ba sáu. Độc Cô Thịnh liền giới thiệu với hai gã, thì ra chính là một trong những thị thần được Dương Quảng sủng ái nhất hiện nay, nội thị lang Ngu Thế Cơ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy cước bộ của y phập phù không ổn định, biết được kẻ này chẳng những không biết võ công, mà thân thể

còn bị suy nhược nặng nề do tửu sắc quá độ, nên dáng vẻ mới yếu ớt như gió thổi cũng bay như vậy. Theo lý thì nội thị lang phải do thái giám làm mới đúng, nhưng nhìn bề ngoài con người này lại tuyệt không có vẻ âm dương quái khí như lũ thái giám, điều này thật khiến người ta khó hiểu. Ngu Thế Cơ nhìn hai gã dò xét một hồi, đoạn quay sang Độc Cô Thịnh nói: "Đúng là bọn họ rồi!"

Độc Cô Thịnh gật đầu. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giờ mới biết có Ngu Thế Cơ tham dự vào chuyện này, xem ra một sủng thần khác của Dương Quảng là ngự sử đại phu Phỉ Uẩn cũng là phần tử trung kiên trong hành động đối phó với Vũ Văn phiệt lần này. Ngu Thế Cơ lại cẩn thận quan sát hai người một lượt nữa, nói: "Hãy đưa cuốn sổ cho ta trước, hai người sẽ đợi ở trong điện, khi thời cơ đến bản quan sẽ tự ra dẫn hai người vào triều kiến thánh thượng."

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, dùng dằng một lát rồi lấy cuốn sổ ra, đặt vào tay Ngu Thế Cơ. Ngu Thế Cơ lập tức mở ra xem, được một nửa thì bật cười ha hả nói: "Thịnh tướng quân, lần này chúng ta thật sự đắc bảo rồi, lần này xem Vũ Văn phiệt còn phong quang được bao lâu nữa?" Độc Cô Thịnh nghe vậy cũng vuốt râu mỉm cười.

0O0

Hai gã đợi ở một gian điện bên cạnh Vọng Giang Đài cả hai canh giờ, đến khi mặt trời xuống núi vẫn không thấy Ngu Thế Cơ hay Độc Cô Thịnh tới dẫn hai gã đi gặp Dương Quảng. Bốn bề đều có quân cấm vệ canh giữ, bọn gã thì giống như phạm quân bị nhốt trong nhà tù là gian điện hoa lệ này. Từ Tử Lăng ngồi yên lặng ở một góc, nhìn điệu bộ bất an đi đi lại lại trong phòng của Khấu Trọng, chau mày nói: "Ngươi nhẫn nại một chút được không?"

Khấu Trọng dừng lại trước mặt gã, thở dài than: "Có thể chúng ta

đến đây là một sai lầm, hiện giờ cả cuốn sổ cũng bị người ta lấy mất rồi, còn không biết làm sao để rời khỏi đây nữa?"

Từ Tử Lăng nói: "Yên tâm đi! Chỉ cần chúng ta chưa mất đi giá trị lợi dụng, bọn chúng còn phải dựa vào chúng ta. Đám người này đúng là những kẻ ngược đời, bên ngoài đánh nhua đến phiên thiên phúc địa thì không ai quản, lại chỉ muốn đấu đá với những người bên cạnh mình, chẳng trách mà thanh thế của nghĩa quân càng lúc càng lớn mạnh."

Gã ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Điều ta lo nhất chính là Tố tỷ, đợi sau khi gặp hôn quân kia rồi, chúng ta phải tìm cách rời khỏi đây hội họp với Tố tỷ, lập tức chạy càng xa càng tốt. Bất luận là Vũ Văn phiệt có bị lật đổ hay không, nơi này đều không thể ở lâu."

Khấu Trọng ngồi xuống bên cạnh gã nói: "Ngươi nói đúng lắm, nếu Vũ Văn phiệt bị hôn quân hạ chỉ tru di, nhất định sẽ gây sóng to gió lớn, bọn Vũ Văn Hóa Cập tất sẽ toàn lực phản kích, lúc đó Giang Đô không loạn mới là lạ đó!"

Từ Tử Lăng nói: "Chớ quên rằng lão gia của chúng ta và tên Lý Tử Thông kia đều đang thèm thuồng nhìn ngó Giang Đô, chỉ cần hai kẻ đó biết Giang Đô đại loạn, tất sẽ xua quân đánh tới, ôi! càng nghĩ ta càng thấy sợ hãi!"

Khấu Trọng không biết đã nghĩ tới đâu, trầm ngâm không nói gì. Lúc này Ngu Thế Cơ bước vào, cùng đi với y còn có một viên quan béo mập, mắt híp mặt to, trên mặt lại có một chiếc mũi bã hèm, dáng vẻ gian xảo phi thường. Ngu Thế Cơ hưng phấn nói: "Hai vị tiểu huynh đệ mau đến tham kiến ngự sử đại nhân."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy y gọi mình là tiểu huynh đệ, đều cảm thấy hơi sờ sợ, nhớ ra đây chính là người cùng với Ngu Thế Cơ

được Dương Quảng sủng ái, ngự sử đại phu Phỉ Uẩn, vội vàng hành lễ theo như Tiêu đại tỷ đã dạy.

Phỉ Uẩn tỏ ra từ ái hoà nhã, cười ha ha nói: "Hai vị tiểu huynh đệ đã lập đại công, ngày sau bản quan nhất định sẽ tấu lên thánh thượng để trọng thưởng cho hai người."

Ngu Thế Cơ nói: "Rèn sắt phải nhân lúc nóng, thánh thượng có lẽ đã xem qua cuốn sổ đó rồi, hiện giờ ta sẽ dẫn hai vị huynh đệ đến khấu kiến thánh thượng, nhưng ngàn vạn lần không nên nhắc tới chuyện cuốn sổ ấy, dù là thánh thượng có hỏi tới, cũng cứ giả bộ không biết là được."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngơ ngác nhìn nhau, cùng lúc hiểu ra công lao lấy cuốn sổ về đã bị hai tên gian thần tiểu nhân này nuốt trọn. Phỉ Uẩn cười cười nói: "Hai vị tiểu huynh đệ là người hiểu tình hiểu lý, sau này cứ theo bọn ta, đảm bảo sẽ được hưởng vinh hoa phú quý cả đời không hết. Đi thôi!"

Hai gã nhìn nhau cười khổ, đành phải đi theo sau bọn Phỉ, Ngu. Hai tên tham quan đi trước một đoạn, vừa đi vừa thấp giọng thì thầm gì đó. Hai gã liền vận công vào song nhĩ, lập tức nghe không sót một chữ. Chỉ nghe tên họ Phỉ nói: "Lạc Dương một ngày liên tiếp nhận ba bản văn thư khẩn cấp. Tên Vương Thế Sung đó thật khốn kiếp, muốn chém đầu hai chúng ta chắc? Hừ! Ta đã đem mấy thứ văn thư đó đốt cả đi rồi!"

Ngu Thế Cơ nói: "Còn có chuyện khác đau đầu hơn nữa đây. Vừa rồi cầm quân thống lĩnh Tư Mã Đức Kham đã mặc kệ sự cản trở của ta, xông lên Vọng Giang Đài, nói cái gì mà lương thực của cấm vệ quân bị cắt giảm, sĩ tốt bữa đói bữa no, thêm vào đa phần bọn họ đều đến từ Quan Trung, biết được Lý phiệt khởi binh tạo phản, nên lo lắng chuyện nhà, lần lượt đào ngũ trốn khỏi Giang Đô, còn đòi thánh

thượng hạ chỉ an ủi quân tâm cái gì nữa..."

Phỉ Uẩn cười khẩy nói: "Cũng may người cắt giảm quân lương chính là thánh thượng, còn chúng ta chỉ là kẻ chấp hành mà thôi. Hì! Thánh thượng có phải đã sai người lấy côn trượng rra đuổi tên không thức thời vụ Tư Mã Đức Kham ấy ra ngoài hay không?"

Ngu Thế Cơ nói: "Không biết có phải thánh thượng đã đổi tính rồi hay không? Hay là đã biết cấm vệ quân trung lang tướng Đậu Hiền cũng đã dẫn bộ hạ đào ngũ, biết sự tình đã đến mức nghiêm trọng, chỉ mắng Tư Mã Đức Kham một hồi, bắt y phải lập tức bắt Đậu Hiền trở lại, bằng không sẽ phải lấy cái đầu của y thay vào! Ta thật mong tên Đậu Hiền đó chạy nhanh một chút!"

Lúc này đã đi tới bậc thang lên Vọng Giang Đài, Phi Uẩn và Ngu Thế Cơ cũng thôi không nói chuyện nữa. Hai gã Khấu, Từ ở phía sau nghe hai tên gian thần nói chuyện mà thầm kinh hãi, Dương Quảng đích thực là hôn quân, bằng không làm sao lại xuất hiện loại gian thần như hai tên trước mặt này.

"Tiểu dân Khấu Trọng, Từ Tử Lăng kiến giá!"

Hai gã đi theo Ngu Thế Cơ và Phỉ Uẩn bước lên bậc cấp lại gần long tọa của Dương Quảng trong tiếng hô vang của viên quan canh cửa, tam quỳ cửu khấu, sau khi hoàn tất lễ nghi, lại nghe có tiếng hô vang: "Bình thân!"

Hai gã liền đứng lên theo Ngu Thế Cơ và Phỉ Uẩn, định thần nhìn lên, lập tức ngẩn người như trời trồng. Chỉ thấy trên long đài rộng hơn hai chục trượng toàn là các cơ thiếp cung nga xinh đẹp, ít nhất cũng phải tới năm sáu chục người, vây quanh một long tọa ở trên cao như quần tinh củng nguyệt, trên đó Tuỳ Dạng Đế Dương Quảng đang mải mê ăn hoa quả do các phi tử dâng lên tận miệng. Độc Cô

Thịnh ngẩng cao đầu đứng bên dưới bậc cấp, tiếp đó là từng lớp từng lớp cấm vệ quân, đứng ngăn cách Dương Quảng với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Dương Quảng sờ mó gò ngực của ả cơ thiếp bên cạnh một hồi, rồi đưa mắt nhìn xuống phía dưới, tựa như chẳng hề nhìn thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, chỉ cười vang nói với Phỉ Uẩn: "Phỉ khanh gia đến rồi à! Mau giúp trẫm giải quyết vấn đề này đã!"

Ngu Thế Cơ khom người cười nịnh nói: "Thánh thượng, hai vị này..."

Dương Quảng không kiên nhẫn ngắt lời y: "Trẫm biết rồi, những chuyện khác để sau hãy nói!"

Dưới ánh cung đăng chiếu rọi, sắc mặt Dương Quảng còn khó coi hơn cả Hương Ngọc Sơn lúc trước khi được hai gã chữa bệnh, trắng xanh nhợt nhạt như người chết, niên kyẻ ước chừng khoảng hơn năm mươi tuổi, đầu vai nhô cao, tuy rằng thân vận cửu long bào rực rỡ, đầu đội ngọc quan sáng ngời, nhưng hai gã cảm thấy giống như y đang mặc áo thọ vậy. Bất kỳ ai cũng nhận ra được hôn quân này khí số đã tận, sự tồn tại của Tùy thất e rằng cũng không còn được lâu nữa.

Phỉ Uẩn vội cung kính nói: "Xin thánh thượng tứ ngôn!"

Dương Quảng than: "Trẫm thật không thể hiểu nổi, Giang Đô có gì không tốt? Nam giáp Trường Giang, núi non thấp nhô, phong cảnh mê người, tự cổ đã là Giang Hoài đệ nhất thắng địa, vậy mà quân sĩ đào ngũ càng lúc càng nhiều, ngay cả Đậu Hiền cũng đã lén bỏ trốn, khanh gia thử nói xem đó là đạo lý gì vậy?"

Lần này cả Phỉ Uẩn và Ngu Thế Cơ đều không biết nói gì, những kẻ khác thì vì sợ tai bay vạ gió nên càng câm như hến. Phỉ Uẩn không thể không trả lời, đành ho khan một tiếng đáp: "Chuyện này nhất định

là có người đã tung tin đồn nhảm làm dao động lòng quân, vị thần nhất định sẽ tra xét rõ ràng."

Dương Quảng cười lạnh nói: "Kẻ nào có thể kinh động, xúi giục quân đội của trẫm. Trẫm đây nam chinh bắc thảo, bình định thiên hạ, còn ba lần xuất chinh Cao Lệ, quân công cái thế, tướng sĩ nhất loạt từ trên xuống dưới đều kính phục như thần minh, làm gì có chuyện bọn họ nghe những lời xàm ngôn của lũ tiểu nhân đó chứ? Mau đi tra xét chuyện này cho ta!"

Khấu Trọng không nhịn nổi, đưa tay hích nhẹ vào hông Từ Tử Lăng, nhăn mặt tỏ vẻ không muốn nghe tiếp nữa. Không ngờ Dương Quảng đã nhìn thấy nét mặt của gã, tức giận quát: "Tên tiểu tử kia tại sao dám bất kính với trẫm?"

Độc Cô Thịnh và bọn Ngu Thế Cơ, Phỉ Uẩn lập tức hồn phí phách tán, chỉ sợ hai gã không kịp làm chứng đã bị Dương Quảng lôi ra ngoài trảm thủ thị chúng. Khấu Trọng dùng tay ra hiệu cho Từ Tử Lăng, bảo gã chuẩn bị xông ra ngoài chạy trốn, sau đó bước lên phía trước, chẳng thèm khấn đầu cái nào, cười hì hì nói: "Có thể là bản thân thánh thượng quá cao thâm rồi nên chỉ nghĩ đến những vấn đề cao thâm mà thôi, còn bọn tiểu dân chỉ là thân phận trùn kiến, cách nghĩ tự nhiên cũng đơn giản hơn rất nhiều. Vừa rồi tiểu dân chính là nghĩ không thông những điều cao thâm mạt trắc trong lời của thánh thượng nên mới chau chau cái khuôn mặt nhỏ này của mình ạ."

Chúng nhân đều thầm kêu hỏng bét, nên biết Dương Quảng ghét nhất là bị người khác dùng lời châm chọc, lần này Khấu Trọng thật sự là lành ít dữ nhiều, tự tìm cái chết. Chu Quý Nhi đang hầu hạ Dương Quảng ăn hoa quả cũng không dám lên tiếng giúp gã. Độc Cô Thịnh than thầm trong dạ, nếu y phải đích thân chém đầu hai gã tiểu tử này, thật không biết nên ăn nói với Ba Lăng Bang thế nào nữa. Dương Quảng nghe xong quả nhiên sa sầm mặt, lạnh lùng hỏi: "Cái

gì mà cao thâm và đơn giản, ý của tiểu tử ngươi là gì?"

Khấu Trọng ngoài mặt chẳng hề sợ hãi, nhưng bên trong đã ngầm vận huyền công, thản nhiên nói: "Tiểu tử nghĩ nếu như kẻ nào cũng có thể trái ôm phải ấp như thánh thượng hiện giờ mà vẫn muốn làm đào binh, kẻ ấy nhất định không phải làm nam nhân chân chính."

Lúc này không ai là không dùng ánh mắt thương hại đối với một kẻ sắp chết để nhìn Khấu Trọng, bởi vì gã đã làm một chuyện tuyệt đối không nên làm trước mặt Dương Quảng, đó chính là nói thật. Dương Quảng thoáng ngạc nhiên, tiếp đó vỗ mạnh long tọa, cười nghiêng ngả giống như một đứa trẻ: "Quả nhiên đơn giản! Quả nhiên đơn giản!"

Chúng nhân đều thấp thỏm theo điệu cười của Dương Quảng, bởi ai ai cũng biết trước khi giết người, y đều cười lên như vậy. Từ Tử Lăng khẽ gật đầu với Khấu Trọng, đề khí dồn vào hai chân, chuẩn bị đào tẩu. Tiếng cười đột nhiên ngưng bặt. Dương Quảng ho khan thêm hai ba tiếng nữa, Chu Quý Nhi và Tiêu phu nhân lập tức lấy khăn lụa lau nước mắt cho y.

Lúc này y mới nhìn xuống nói với Khấu Trọng: "Trẫm đây là hoàng đế, mỗi ngày đều phải lo trăm công ngàn việc, vì vậy đầu óc chỉ cần chậm chạp một chút thôi là dễ dẫn đến hoạ quốc dân ngay. Tên tiểu tử ngươi vừa nói ra nguyên nhân là trẫm lập tức nghĩ ra đối sách ngay! người đâu!"

Đám phi tử, cung nga đều bật cười khúc khích để xum xoe nịnh hót. Độc Cô Thịnh còn tưởng rằng chuyện mà y sợ đã xảy ra, khom người đáp: "Có hạ thần!"

Dương Quảng ngạc nhiên nói: "Chuyện này khanh gia làm không được đâu, người đâu!"

Chúng nhân hoang mang nhìn nhau, đều không hiểu tại sao một người uy danh hiển hách trong cả triều đình lẫn giang hồ như là Độc Cô Thịnh lại không thể làm một chuyện đơn giản là xử tử hai gã miệng còn hôi sữa. Phỉ Uẩn và Ngu Thế Cơ vội đánh liều bước lên đồng thanh ứng đáp: "Xin thánh thượng tứ ngôn!"

Dương Quảng hân hoan nói: "Lập tức phái người đi các vùng quanh chiêu nạp các quả phụ, các nữ nhân đã đính hôn nhưng chưa gã cho người, hoặc giả ni cô đạo sĩ gì đó cũng được về phân chia cho binh sĩ của trẫm, hòng an định lòng quân."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc biến sắc, như vậy không phải sẽ hại chết rất nhiều người sao? Chẳng ngờ Phỉ Uẩn và Ngu Thế Cơ lập tức xum xoe khen tuyệ, tán tụng thánh trí cao minh, khiến cho Dương Quảng cao hứng vuốt râu cười vang. Từ Tử Lăng nhịn không nổi, bước lên trước một bước nói: "Thánh thượng!"

Dương Quảng hừ lạnh một tiếng, nói: "Đủ rồi! Hôm nay trẫm đã tốn quá nhiều thời gian xử lý quốc sự rồi, mau lui xuống hết cho trẫm!"

Lại có người hô vang: "Bãi triều!"

Ngu Thế Cơ lầm rầm tại thiên tạ địa, cùng với Phỉ Uẩn kéo Từ Tử Lăng và Khấu Trọng ra khỏi cung. Rời khỏi Vọng Giang Đài, Khấu Trọng giằng tay ra khỏi Ngu Thế Cơ nói: "Chuyện của chúng ta còn chưa nói, làm sao đã bãi triều như vậy được?"

Phỉ Uẩn đưa tay lau mồ hôi trên trán, tức giận nói: "Hừ! Chút nữa thì bị tên nô tài ngươi hại chết rồi!"

Khấu Trọng trợn mắt nói: "Ngươi vừa gọi ta là cái gì?"

Phỉ Uẩn bừng bừng tức giận định phát tác với Khấu Trọng, nhưng Ngu Thế Cơ đã ngăn lại nói: "Đều là người nhà cả, hà tất phải canh chấp chuyện nhỏ như vậy chứ?"

Nói đoạn quay sang nhìn Khấu Trọng: "Đầu của ngươi vẫn còn trên cổ, chỉ riêng chuyện này đã phải tạ ơn trời đất rồi, còn muốn lắm mồm nhiều chuyện nữa hay sao? Bây giờ bản quan sẽ an bài chỗ nghĩ ngơi cho các ngươi, khi nào có cơ hội, chúng ta sẽ sắp xếp để các ngươi kiến giá lần nữa."

Từ Tử Lăng rất có ác cảm với hai tên gian thân vô sỉ này, trầm giọng nói: "Chỉ cần cuốn sổ đó với ba tấc lưỡi của hai vị đây là đã quá đủ để hại chết Vũ Văn Hóa Cập rồi, hai chúng ta lưu lại nơi này cũng không có tác dụng gì, vì vậy chúng ta quyết định sẽ rời khỏi nơi này."

Phỉ Uẩn vẫn tức giận hằm hằm nhìn Khấu Trọng, dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sông gã vậy, chỉ cần nhìn cái bụng lớn của y, cũng biết có thể ăn được một nửa gã Khấu Trọng mà không thấy no.

Ngu Thế Cơ đứng chắn giữa Khấu Trọng và Phỉ Uẩn, lên tiếng giàn hòa: "Chỉ là một chút hiểu lầm, hai vị huynh đệ ngàn vạn lần không nên xử sự theo tình cảm."

Khấu Trọng lạnh lùg nhìn Phỉ Uẩn, bình tĩnh nói: "Tiểu Lăng nói đúng lắm, chúngta cũng nên rời khỏi đây thôi! Nếu cứ muốn giữ hai huynh đệ chúng ta ở đây, chính ta cũng không biết lần sau sẽ nói những lời gì với thánh thượng nữa!"

Phỉ Uẩn cười lạnh nói: "Ngươi dám uy hiếp chúng ta?"

Ngu Thế Cơ trừng mắt nhìn Phỉ Uẩn, thị ý bảo y không nên nóng nảy, sau này mới nghĩ cách đối phó hai gã này, đoạn lại mỉm cười niềm nở nói: "Hai vị tiểu huynh đệ không biết đó thôi, cuốn sổ đã giao

cho thánh thượng, nhưng lúc nào người mới mở ra xem thì e rằng ngay cả chính thánh thượng cũng không biết nữa."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Ngu đại nhân không tấu trình lên thánh thượng hay sao?"

Ngu Thế Cơ nói: "Đương nhiên có nói rồi, nhưng thánh thượng mãi đùa vui cùng đám Tiêu phi nên dường như không nghe thấy, chỉ bảo ta đặt ở đó, khi nào rảnh rỗi người sẽ xem. Vì vậy chúng ta vẫn phải dựa vào hai người. Ôi! nghe Ngọc Sơn nói, Vũ Văn Hóa Cập là đại cừu của các ngươi, chúng ta đều có chung một kẻ thù, không nên để ý đến những hiềm khích nhỏ nhặt này nữa."

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng hỏi: "Tất cả đều theo ý của ngươi."

Từ Tử Lăng biết rõ trừ phi là trở mặt động thủ, bằng không hai gã tuyệt đối không thể rời khỏi nơi đáng sợ này. Nếu chỉ có mình hai gã, còn có thể liều mạng một phen, nhưng hai gã còn phải lo cho an toàn của Tố Tố, nên đành cố nhịn cơn tức trong lòng, miễn cưỡng nói: "Được rồi! Có điều chúng ta chỉ muốn nghỉ ngơi. Không cần cung nữ hầu hạ."

Ngu Thế Cơ thở hắt ra một hơi nói: "Hoàn toàn không có vấn đề, tất cả đều nghe theo yêu cầu của tiểu huynh đệ."

0O0

Khấu Trọng nằm trên chiếc trường kỷ sát cửa sổ, lắng nghe tiếng nước chảy ì oạp bên dưới, khoan khoái nói: "Tên hoàng đế này cũng thật biết hưởng thụ."

Từ Tử Lăng đang ngồi bên cạnh ngắm sao qua cửa sổ, thất thanh thốt: "Thấy dáng vẻ Dương Quảng như thế mà ngươi còn hứng thú

làm hoàng đế sao?"

Khấu Trọng bật người dậy, ngồi bên cạnh Từ Tử Lăng, dõi mắt lên nhìn trời nói: "Ngươi có thể nghe mấy lời tâm sự của Khấu Trọng ta không?"

Từ Tử Lăng cảnh giác nói: "Không được nói dối!"

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Ta đã từng nói dối ngươi sao?"

Từ Tử Lăng thở dài: "Ít nhất đây là lần thứ hai rồi. Lần đầu tiên ngươi nói ngươi chỉ sờ tay của mỹ nhân sư phụ thôi."

Khấu Trọng đỏ mặt nói: "Ngươi không phải đã đi hỏi bà nương đó xem lão tử đã sờ chỗ nào đấy chứ?"

Từ Tử Lăng không nhượng bộ, cười lạnh nói: "Cuối cùng thì ngươi cũng thừa nhận minh nói dối rồi?"

Khấu Trọng ra vẻ không hài lòng nói: "Những chuyện nam hoan nữ ai đó, ta tự nhiên không thể kể hết tình tiết cụ thể bên trong cho ngươi được."

Từ Tử Lăng nhạt giọng hỏi: "Dường như ta chưa từng nghe Trọng thiếu gia ngươi nói là yêu nàng ta bao giờ cả?"

Khấu Trọng cười khổ: "Coi như ta sợ ngươi đi! Được! Ta có chút không thành thực! Hì, trước giờ ta đâu phải là kẻ thật thà, Lăng thiếu gia ngươi là người rõ hơn ai hết mà?"

Từ Tử Lăng biết Khấu Trọng đã đoán được mình đã nhìn thấu dụng tâm của gã, thầm nhủ như vậy là đã đủ, liền đổi chủ đề nói: "Ngươi có tâm sự gì thì cứ nói đi?"

Khấu Trọng bật cười đứng dậy, ngồi lên thành ghế, đưa tay vỗ vai Từ Tử Lăng, mắt hổ tinh quanh sáng ngờ, nghiêm mặt nói: "Nói thì nói như vậy, nhưng thật sự ta cũng không muốn làm hoàng đế, mà chỉ muốn tham gia vào cuộc chơi tranh bá thiên hạ của quần hùng này thôi. Đây là một cuộc chơi không có quy tắc, nhân nghĩa đạo đức chỉ có thể nói bằng miệng chứ không thể hiện bằng hành động, thế lực của kẻ nào đủ mạnh, nắm đấm của kẻ nào đủ cứng, kẻ ấy có thể xưng vương."

Từ Tử Lăng trầm ngâm giây lát, chậm rãi nói: "Ta hiểu ý của ngươi, từ nhỏ ngươi đã không thể chịu nổi tịch mịch, thứ ngươi cần chính là kích thích và sự khiêu chiến, ngươi muốn người khác tôn trọng ngươi, lấy lòng ngươi, trước giờ ngươi không sợ bất kỳ kẻ nào..."

Khấu Trọng ngắt lời gã: "Sai rồi! Ta không sợ trời, không sợ đất, nhưng chỉ sợ một mình ngươi mà thôi! Nếu ngươi mà trở thành kẻ thù của ta, e rằng ta không thể nào ngủ yên được."

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Lúc đó liệu ngươi có bất chấp thủ đoạn để đối phó ta không?"

Khấu Trọng cười sặc sụa, thở hổn hển nói: "Đầu tiên là ngươi tuyệt đối sẽ không thành kẻ thù của ta, cùng lắm là ngươi chỉ không để ý đến ta nữa thôi! Dù Khấu Trọng này có thể vô tình với bất kỳ ai, nhưng khó mà nhẫn tâm đối phó với ngươi được. Hảo huynh đệ, không nên nghĩ vẩn nghĩ vơ nữa, hãy nghĩ cách thoát thân khỏi đây trước đã! Nhìn thần tình của tên béo khốn kiếp đó, e rằng sau khi chúng ta gặp Dương Quảng, bước ra khỏi điện sẽ có mấy trăm tên đao phủ xông ra để bằm chúng ta thành thịt vụn đó."

Từ Tử Lăng nháy mắt với gã một cái, vươn vai lười nhát nói: "Ta mệt chết đi được, ngủ đi đã!"

Chương 61: Sự cơ bất mật

Khấu Trọng nhảy vào qua cửa sổ, chán nản nói: "Hai tên cẩu tạp chủng đó cũng nham hiểm lắm, cấm vệ quân phòng thủ nghiêm mật đến cả con ruồi cũng khó bay lọt nữa."

Chỗ hai gã đang ở nằm ở góc hoa viên phía tây nam Lâm Giang Cung, phía tây và phía nam là cùng đất trống không có gì che chở, tường cao và lầu gác, phía đông là một hoa viên lớn, phía bắc là rừng trúc dày đặc không có lối đi, vì vậy lối thoát duy nhất chính là hoa viên kia. Từ Tử Lăng quay trở lại sớm hơn gã một bước, cũng đã quan sát rõ tình hình xung quanh, thở dài than: "Cách duy nhất chính là liều mạng vượt qua tường cao, qua ải chém tướng, có điều từ tiểu viện này đến tường cao còn cách tới ba trượng, sợ rằng chưa tới chân tường đã bị cấm vệ quân đứng trên vọng gác dùng loạn tiễn bắn chết, hoặc bị hảo thủ của đối phương chặn lại, lúc ấy thì muốn thoát thân còn khó hơn lên trời. Còn người, tình hình ở hoa viên thế nào?"

Khấu Trọng cười khổ: "Nhìn thấn tình của ta thì không cần hỏi cũng biết tình hình thế nào rồi. Trong hoa viên có bốn chỗ gác ngầm, đèn đuốc sáng như ban ngày, muốn thoát khỏi đây mà không ai biết chỉ là si nhân nằm mộng mà thôi. Đây nhất định là do Độc Cô Thịnh đích thân bố trí để phòng ngừa chúng ta đào tẩu."

Gã ngưng lại giây lát để lấy hơi rồi nói tiếp: "Nếu như chỉ thế này mà đã không thể nào đào tẩu, quả thực là tổn hại đến uy danh của Dương Châu Song Long chúng ta, càng bị hai tên cẩu tạp chủng đó khinh thường."

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: "Ngươi đã nghĩ qua chưa, dù chúng ta có chạy thoát khỏi đây, chúng ta còn phải vào trong thành nữa. Hơn nữa, dù có vào trong thành được, cũng không biết có thể tìm thấy Tố tỷ hay không nữa?"

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Yên tâm đi! Mỹ nhân sư phụ không dám lừa ta đâu, ta sớm đã hẹn ước với nàng ta lưu lại ám ký để chúng ta có thể dễ dàng tìm thấy nơi ở của nàng ta và Tố tỷ rồi. Đây chính là chỗ tốt của bất chấp thủ đoạn đó."

Từ Tử Lăng á khẩu vô ngôn, không biết nói gì. Khấu Trọng phân tích: "Phong thủ ở đây vô cùng thâm nghiêm, nhưng chúng ta đều biết rất rõ lòng quân hầu như đã tản mạn, kẻ nào kẻ nấy đều muốn sống an nhàn hoặc đào tẩu. Hắc! Thử nghĩ xem, nếu chúng ta đột nhien thất tung, những tên cấm vệ quân đó sẽ phải làm sao đây?"

Hai mắt Từ Tử Lăng sáng rực lên: "Bọn chúng sẽ cho rằng Dương Quảng ra lệnh cho Độc Cô Thịnh coi chừng chúng ta, nếu như thất chức thế này, Dương Quảng không chém đầu cả bọn mới là chuyện lạ đó. Tự nhiên bọn chúng sẽ đào ngũ tập thể hết cả thôi."

Khấu Trọng nói: "Kế sách này của ta có thể không hữu dụng trong lúc bình thường, nhưng lúc này nhân tâm hoảng loạn, ai nấy đều kiêng dè lẫn nhau nên không ai dám khinh cử vọng động cả! Dù sao thì cũng còn mấy canh giờ nữa trời mới sáng, chúng ta cứ đợi con bà nó hai canh giờ nữa, đợi đám cấm vệ đó vừa lạnh vừa mệt hãy tiến hành đại kế!"

0O0

Cuối giờ dần, đầu giờ mão. "Vụt! vụt!"

Hai đạo hắc ảnh vọt ra từ gian phòng hai gã Khấu, Từ đang ở, phóng

về phía trúc lâm, mấy ngọn phong đăng gần đó đều cùng lúc tắt phụt. Tiếp đó là tiếng sột soạt, tiếng trúc bị chặt gã làm kinh động tất cả đám cấm vệ. Trong số cấm vệ quân mà Độc Cô Thịnh phái đi giám sát hai gã lần này không thiếu gì hảo thủ, lập tức đã nhảy vụt tới rừng trúc, chia hai mặt trước sau truy bắt hai gã, nhưng không ngờ ngay cả một cái bóng cũng không tìm thấy. Đám cấm vệ quân này không ai là không biết tính tình của Dương Quảng, không dám đánh chuông báo hiệu, chỉ chia nhau tìm kiếm trong yên lặng, cũng có kẻ vào lục soát phòng hai gã, nhưng chỉ xem xét qua loa, ssau khi khẳng định không có người thì lại chạy ra ngoài tìm kiếm. Nửa canh giờ sau, mấy cái đầu chụm lại thương nghị, có kẻ nói: "Lần này thì không xong rồi, các vị có dự định gì không?"

Một kẻ khác nói: "Lưu lại đây tất chết hết cả đám chứ chẳng nghi, đào tẩu may ra còn có một chút sinh cơ, thứ cho tiểu đệ không bồi tiếp được nữa!"

Thực sự thì kẻ nào cũng có ý này nên y vừa nói ra, hơn trăm cấm vệ quân lập tức ồn ào tản ra, trong chốt lát đã không còn kẻ nào đứng canh gác nữa. Lúc này Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới chui ra từ gầm giường. Khấu Trọng mỉm cười nói: "Còn kịp đi ăn bánh bao của Trinh tẩu làm đó!"

Lúc Từ Tử Lăng và Khấu Trọng vào thành thông qua thủy đạo ngày trước thì trời đã hửng sáng. Hai gã trở về đất xưa, tất cả đều hết sức quen thuộc, nhưng lại cũng hết sức lạ lẫm, trong lòng bất giác trào dâng một niềm phấn chấn không thể gọi tên. Khấu Trọng băn khoăn nói: "Ngày ấy đám chó săn của Vũ Văn Hóa Cập đuổi theo chúng ta, có lẽ cũng tìm ra lối đi bí mật này, tại sao bọn chúng lại không lấp đi nhỉ?"

Từ Tử Lăng đang vận công làm khô quần áo, thuận miệng đáp: "Có thể bọn chúng lưu lại để sau này dùng đến."

Khấu Trọng đẩy gã một cái, bật cười nói: "Vận công làm gì chứ? Chúng ta đến tiệm y phục ngày xưa trộm lấy vài bộ đồ mới cho xong, tiện thể khiến tên quỷ bủn xỉn đó đau lòng một phen!"

Hai gã đắc ý cười vang, nhân lúc trời còn chưa sáng hẳn, nhảy vọt lên nóc nhà nhằm thẳng hướng tiệm y phục ở thành đông lướt đi. Bọn gã không ngờ đã uổng công một chuyến. Khi đến nơi, mới biết thì ra tiệm y phục và hơn mười gian tiệm gần đó đã bị trưng dụng làm nơi ở cho Tùy binh hết cả. Khấu Trọng thở dài nói: "Đám tàn binh bại tướng nhiều như châu chấu này đã đục khoét, cắn phá Dương Châu tới độ thủng chi thủng chít rồi! Ôi! Trinh tẩu xinh đẹp như vậy, không biết có bị bọn chúng nhìn trúng không nữa?"

Từ Tử Lăng không nói tiếng nào, lách mình vào ngõ nhỏ, chạy về phía thị tập.

0O0

Sạp hành của Trịnh tẩu quả nhiên không còn nữa, thay vào đó là một sạp bán rau quả. Thị tập vẫn nhiệt náo như xưa, nhưng đều là những gương mặt lạ lẫm và giọng nói của vùng khác. Từ Tử Lăng chộp lấy ông chủ sạp rau quả hỏi: "Vị đại tẩu bán bánh bao ở đây đã đi đâu rồi?" Ông chủ thở dài khổ não nói: "Đương nhiên là đã đi rồi! Chỉ có những người không có nơi nào để đi như ta mới ở đây chờ chết mà thôi. Có điều nếu các đám lính kia còn cướp nốt số hàng này nữa, sáng mai ta cũng phải thử liều ra khỏi thành một phen xem sao."

Một lão đầu đang đứng bán hàng bên cạnh chợt hỏi: "Có phải khách quan muốn hỏi lão Phùng? Hai người có phải là thân thích của họ không?"

Khấu Trọng vội đáp: "Tôi là cháu của ông ấy."

Lão đầu thở dài than: "Bọn họ cũng vì làm bánh bao quá nổi tiếng mà mắc vạ vào thân, thánh thượng vừa tới Giang Đô đã triệu vào cung làm trù sư rồi, từ đó trở đi thì không còn nghe tin tức gì nữa."

Từ Tử Lăng nắm chặt hai tay lại, quay đầu bỏ đi. Khấu Trọng chạy theo bên cạnh gã, chen chúc giữa dòng người hối hả, miệng hỏi: "Ngươi định đi đâu vậy?" Từ Tử Lăng giận dữ nói: "Ta phải đi cứu Trinh tẩu!"

Khấu Trọng chộp lấy cánh ta gã, nói như hét vào mặt: "Bình tĩnh! Ngươi quên cảnh trung minh nguyệt rồi hay sao?"

Từ Tử Lăng giật mình dừng lại, lập tức có người phía sau đẩy hai gã lên, đồng thời có tiếng quát mắng: "Đừng có cản đường!"

Hai gã vội vàng chen ra khỏi thị tập. Rời khỏi chỗ chật chội chen chúc ấy, bọn gã đều cảm thấy đầu óc tỉnh táo ra đôi phần. Khấu Trọng đề nghị đi kiếm thứ gì dằn bụng trước. Trên một căn tửu lầu gần đó. Sau khi nhét bừa vài chiếc bánh bao vào hai chiếc bụng rỗng không, Khấu Trọng mới nói: "Bất luận là ngươi làm gì, ta cũng đều ủng hộ ngươi cả. Có điều tuyệt đối không thể hành sự lỗ mãng, đầu tiên chúng ta phải giải quyết vấn đề của Tố tỷ đã, sau đó thì mới có thể phóng tay làm mạnh được."

Nói đoạn lại thở dài than: "Đại Tùy quả thật đã hết rồi, thiên hạ sẽ trở thành một mớ hỗn độn bầy nhầy, nếu không có người đứng ra thống nhất thiên hạ, lão bách tính không biết sẽ khổ sở đến nhường nào. Nếu không may để bọn người Đột Quyết đánh vào Trung Nguyên, người Hán chúng ta sẽ rơi vào cảnh bị ngoại tộc thống trị, nước mất nhà tan. Chỉ cần ngươi chịu giúp ta, chúng ta sẽ đứng dậy giành lấy giang sơn, tận hết sức lực làm một số chuyện tốt cho những bá tánh vô tội."

Từ Tử Lăng nói: "Dường như ngươi đã nghĩ quá xa rồi, hiện giờ không phải là lúc thảo luận chuyện này. Ngươi nghĩ rằng Độc Cô Thịnh sẽ buông tha cho chúng ta sao? Bây giờ phải đi tìm Tố tỷ trước đã!"

Khấu Trọng cầm lấy hai cái bánh bao thịt, đứng dậy nói: "Ngươi phụ trách mua hai bộ y phục mới, ta đi tìm ám ký, lát nữa sẽ gặp nhau ở đầu đông cửa ngõ Ma Công."

Từ Tử Lăng ngước mắt nhìn gã nói: "Tại sao không cùng đi, có chuyện gì còn có thể tiếp ứng cho nhau?"

Khấu Trọng nói: "Hai người đi không tiện, lại dễ bị những ngươi quen cũ nhận ra, ta thấy chia nhau hành sự có lẽ ổn thỏa hơn một chút."

Từ Tử Lăng đành gật đầu để gã đi.

0O0

Khấu Trọng nghênh ngang đi trên phố, thỉnh thoảng lại gặp một đội Tùy binh, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng một phụ nữ nào, nếu có thì cũng chỉ là những người tuổi tác đã cao, tóc bạc da mồi. Chỉ nội chuyện này là cũng đã biết tại sao có nhiều người rời khỏi Dương Châu đến vậy. Trong mắt lão bách tính, Tùy binh còn đáng sợ hơn bất cứ đạo nghĩa quân nào. Đột nhiên, có người gọi tên gã: "Trọng thiếu gia!"

Khấu Trọng giật thót mình, đưa mắt nhìn về hướng phát ra tiếng gọi, chỉ thấy một người đang đứng trong gõ nhỏ vẫy ta với gã. Khấu Trọng do dự giây lát rồi bước về phía đó. Một hán tử vạm vỡ đen thui, xem ra cũng có chút võ công chộp lấy hai vai gã nói: "Thì ra đúng là ngươi, mới đầu ta còn không dám khẳng định nữa! Hắc! Xem

ra hai năm nay ngươi cũng được ăn no mặc ấm lắm!"

Người này tên gọi Quế Tích Lương, là bạn ngày xưa cùng lăn lộn nơi đầu đường góc chợ với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, hồi đó còn cùng hai gã đánh nhau với một bọn lưu manh khác, lần nào cũng thua tan tác bỏ chạy. Quan hệ giữa mấy người bọn gã cũng rất thân thiết. Khấu Trọng thấy y mặc y phục của Trúc Hoa Bang, trên mũ còn thêu ba lá trúc, ngạc nhiên nói: "Ngươi lên làm hương chủ từ hồi nào vậy? Không phải đã trèo lên đầu rất nhiều người hay sao?"

Quế Tích Lương cười cười đáp: "Toàn nhờ bang chủ coi trọng ta, nhận ta làm đồ đệ mà thôi! hà...

Khấu Trọng kéo y vào sâu trong ngõ, không hiểu hỏi: "Đây là chuyệnt tốt, hà có gì ngươi phải thở dài như vậy?"

Quế Tích Lương nói: "Chuyện lớn như vậy mà ngươi cũng không biết sao? Hai năm nay rốt cuộc ngươi đã trốn đi đâu vậy? Còn tiểu Lăng nữa?"

Khấu Trọng nói: "Ngươi trả lời câu hỏi của ta trước đã?"

Quế Tích Lương hừ nhẹ một tiếng nói: "Nói gì thì nói ta cũng là một hương chủ, ai phải trả lời trước chứ?"

Khấu Trọng cười cười nói: "Lên giọng lão đại à? Ngươi thích thì ta cho ngươi làm một lần! Hai năm nay ta và tiểu Lăng lưu lãng giang hồ, Đỗ Phục Uy, Trác Nhượng cái gì đó chúng ta đều gặp qua rồi, còn bắt tay, uống ruợ cùng họ nữa. Hà! Giờ đến lượt ngươi nói đó!"

Quế Tích Lương hiển nhiên cho rằng gã bịa đặt, bật cười khùng khục nói: "Tên tiểu quỷ nhà ngươi bây giờ còn to lớn hơn cả ta, đáng tiếc tính cũ vẫn không đổi. Chẳng trưởng thành lên được chút nào. Ôi!

Ngươi có biết hai tháng trước chỉ vì không chịu gioa Ngọc Linh của Thiên Tiên lầu ra mà còn giúp nàng ta chạy trốn nên bang chủ đã bị tên hôn quân kia sai người đánh chết."

Khấu Trọng giơ ngón tay cái lên nói: "Hảo hán tử!"

Quế Tích Lương cười khổ nói: "Chết rồi thì hảo hán cũng có ích mẹ gì. Hiện giờ người trong Trúc Hoa bang đã tứ tán khắp nơi, chỉ còn lại gần trăm người. Chúng ta đang chờ mong bọn Đỗ Phục Uy hay Lý Tử Thông đánh tới thì sẽ làm nội ứng để báo thù cho bang chủ lão nhân gia."

Hai mắt Khấu Trọng sáng bừng lên, thấp giọng hỏi nhỏ: "Đã chọn tân bang chủ chưa vậy?"

Quế Tích Lương thở dài: "Chọn bang chủ quỷ gì nữa? Hiện giờ chúng ta giống như một nắm cát khô, có điều bọn ta đã có hẹn ước, sau khi hôn quân đó chết, sẽ tụ hội tại Đơn Dương, xem xem có thể chọn ra tân bang chủ hay không."

Lúc này hai gã đã đến cuối ngõ, bên ngoài là một con phố lớn khác, Quế Tích Lương dừng bước nói: "Bây giờ ta không thể ra ngoài gặp người được. Ngươi còn nhớ nhà của tên tiểu tử Hạnh Dung không? Ta đang ẩn nấp ở đó."

Khấu Trọng thuận miệng hỏi: "Ngôn lão đại ra sao rồi?"

Quế Tích LƯơng nói: "Còn nhớ đến y à? Hai tên tiểu tử các ngươi không biết đã lấy trộm thứ gì của quan gia, liên luỵ tới cả trăm người, từ sau chuyện ấy thì không còn ai thấy bọn họ đâu nữa. Nghe nói là chuyện này có liên quan tới Vũ Văn Hóa Cập có đúng không?"

Khấu Trọng thở dài: "Yên tâm! Ta đảm bảo với ngươi Vũ Văn Hóa

Cập sẽ không sống được lâu nữa đâu! Tên hôn quân đó sắp khai đao với hắn rồi!"

Quế Tích Lương khịt mũi nói: "Ngươi đúng là chết cũng không đổi tính, Vũ Văn Hóa Cập căn bản không hề coi hôn quân đó vào đâu, trước khi chết bang chủ có quan hệ rất tốt với y, người đã từng nói với ta rằng cả nữ nhân của Dương Quảng mà y cũng dám..."

Khấu Trọng biến sắc nói: "Ngươi có biết nữ nhân đó là ai không?"

Quế Tích Lương nói: "Đương nhiên là người đẹp nhất rồi, bằng không y đâu cần mạo hiểm như vậy chứ."

Khấu Trọng thầm kêu hỏng bét, hai nữ nhân xinh đẹp nhất bên cạnh Dương Quảng là Tiêu phi và Chu phi. Chu phi là người của Ba Lăng Bang, có lẽ không có vấn đề gì. Nhưng nếu Tiêu phi là người của Vũ Văn Hóa Cập, vậy thì hắn ắt đã biết chuyện gã và Từ Tử Lăng đến Giang Đô để hại mình. Càng nghĩ càng kinh hãi, gã đâu còn tinh thần để dây dưa với tên tiểu tử này, vội vàng bỏ đi.

0O0

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng hai tay trống không thì ngạc nhiên hỏi: "Y phục đâu?"

Từ Tử Lăng phẫn nộ nói: "Mấy chỗ bán y phục nếu không bị cướp thì cũng đã đóng cửa hết cả. Người người đều nói hôn quân kia đi đến đâu thì nơi đó không có pháp kỷ, lòng dân tan tác, ta thật mướn đánh một quyền cho hắn chết tươi ngay lập tức. Ồ! sao sắc mặt ngươi khó coi thế?"

Khấu Trọng thò đầu ra ngoài nhìn ngó, đợi cho tốp Tùy binh đi qua mới hạ giọng nói: "Ngươi xem đám Tùy binh kia có gì lạ không?"

Từ Tử Lăng còn tưởng rằng gã ám chỉ bọn Độc Cô Thịnh phái người đi bắt bọn gã, trả lời: "Xem ra không có gì đặc biệt, theo ta thấy hiện giờ lòng quân đã loạn, dù là lệnh trên truyền xuống kẻ dưới chưa chắc đã dụng tâm chấp hành."

Khấu Trọng thở dài: "Không phải ta lo lắng vần đề này, mà lo lắng chuyện Vũ Văn Hóa Cập đã nghe được phong thanh chúng ta tới đây rồi. Mau! Đi tìm Tố tỷ đã, chúng ta vừa đi vừa nói!"

0O0

Hương Ngọc Sơn không hổ là nhân vật cơ trí, chọn nơi ẩn thân nằm ở vùng ngoại ô phía nam, cách Trường Giang không xa, nếu không may có chuyện, dù là bỏ trốn bằng đường thủy hay đường bộ đều rất thuận tiện. Nhìn bề ngoài, đó chỉ là một căn nhà bình thường, nhưng lại chính là sào huyệt bí mật của Ba Lăng Bang ở vùng này. Hai gã vừa vào nội viện, lập tức cảm thấy có điều khác lạ, một gã đầu mục Ba Lăng Bang chạy tới thấp giọng nói: "Độc Cô Thịnh, Phỉ Uẩn đã đến rồi!"

Khấu Trọng sớm đã đoán biết được chuyện này, bật cười ha hả, hiên ngang ngẩng cao đầu bước vào đại sảnh. Từ Tử Lăng đi sau lưng gã, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác kỳ lạ, gã hảo huynh đệ này của gã đã không còn là tên tiểu tử của ngày xưa nữa rồi, mà đã trở thành một nhân vật có thể đối diện với bất cứ cường địch nào trên đời. Độc Cô Thịnh ngồi sừng sững giữa sảnh, một bên là Hương Ngọc Sơn, Tố Tố và Tiêu đại tỷ, một bên là Phỉ Uẩn mặt mày hầm hè, còn Vân Ngọc Chân thì không biết đã đi đâu. Hai bên có năm sáu đại hán cầm đao, vừa nhìn đã biết là những cao thủ trong cấm vệ quân. Độc Cô Thịnh hai mắt phát xạ hàn quang, trầm giọng hỏi: "Các ngươi làm vậy là có ý gì?"

Khấu Trọng chậm rãi dừng bước, đảo mắt một vòng, cười hì hì nói: "Huynh đệ chúng ta cũng biết đó là ý gì? Thích mắng chúng ta là nô tài, lại cho người giám sát như là tội phạm! Hắc! Mọi người thử nói xem đó là ý gì?"

Hương Ngọc Sơn đưa mắt nhìn Tố Tố đang sợ hãi tới mặt cắt không còn giọt máu, đứng dậy nói: "Khấu huynh và Từ huynh trở về thì tốt rồi, chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi mà! Nào! Ngồi xuống đây rồi nói tiếp!"

Phỉ Uẩn đại phát quan uy, đập mạnh tay xuống thành ghế, quát lớn: "Hiểu lầm cái gì? Ngọc Sơn ngươi ngồi xuống cho bản quan! Hãy làm rõ sự tình trước đã!"

Từ Tử Lăng thấy Tố Tố sợ hãi, trong lòng không khỏi cảm thấy nhói đau, cười lạnh một tiếng nói: "Ta không hiểu tại sao đến giờ này mà các ngươi vẫn lằng nhằng ở đây mãi vậy, thông minh ra thì phải đào tẩu cho mau, kẻo để chậm trễ thì có hối hận cũng không kịp đâu."

Độc Cô Thịnh nghe ra trong lời nói của gã còn có ý khác, đưa tay ngăn cản Phỉ Uẩn phát tán, trầm giọng nói: "Từ huynh đệ có thể nói rõ hơn không?"

Khấu Trọng xen miệng vào: "Ta vừa nghe được tin tức, trong đám sủng phi của thánh thượng có người đã tư thông với Vũ Văn Hóa Cập. Vì vậy kế hoạch của chúng ta đã không còn là bí mật nữa. Nếu ngài là Vũ Văn Hóa Cập, ngài sẽ làm thế nào?"

Mọi người cùng biến sắc. Phỉ Uẩn cố dồn nộ hỏa xuống, đổi giọng ôn hòa hỏi: "Tin tức này từ đâu tới? Có biết là phi tử nào không?"

Khấu Trọng nói: "Là do người của Trúc Hoa bang nói, nghe nói trước khi chết bang chủ Trúc Hoa bang là người của Vũ Văn Hóa Cập nên mới biết được chuyện này."

Phỉ Uẩn tức giận chửi bới: "Thì ra là tên tạp chủng không biết thức thời đó."

Nghe khẩu khí của y thì biết cái chết của tiền bang chủ Trúc Hoa bang không liên quan trực tiếp thì cũng có quan hệ gián tiếp với y. Độc Cô Thịnh quay sang nói với một thủ hạ: "Gia Minh, binh tướng của Vũ Văn phiệt hôm nay có gì lạ không?"

Một hán tử cao gầy lắc đầu đáp: "Người của chúng ta vẫn nghiêm cẩn giám thị Vũ Văn Hóa Cập, Vũ Văn Trí Cập, và Uất Trí Thắng, đều không có gì khác thường."

Độc Cô Thịnh thở phào nói; "Không có lửa thì sao có khói chứ, hơn nữa Vũ Văn Hóa Cập trước giờ được tự do ra vào cung cấm, chuyện này cũng rất có thể xảy ra. Cũng may lão phu sớm đã có chuẩn bị, hai ngày nay đã không cho bất kỳ ai rời khỏi cung..."

Từ Tử Lăng ngắt lời: "Lúc này không phải là lức để tự an ủi mình, những kẻ giám sát chúng ta đêm qua không phải đã trốn hết rồi sao? Nếu trong số đó có người của Vũ Văn Hóa Cập, lại từng giúp phi tử kia truyền tin, vậy thì Vũ Văn Hoá Cập chắc chắn đã biết hoàn cảnh của mình lúc này như thế nào rồi!"

Tiêu đại tỷ chen vào hỏi: "Hiện nay quân quyền ở trong tay người nào vậy?"

Độc Cô Thịnh đáp: "Thân vệ của thánh thượng đều là người đã theo lão phu lâu năm, đại để không có vấn đề gì, còn về có hay không một số kẻ dị tâm hay bị người mua chuộc thì ngay cả lão phu cũng không thể chắc chắn."

Phỉ Uẩn tiếp lời nói: "Ngoại trừ thân vệ, còn có quân đồn trú ở Giang

Đô và cấm vệ quân đi theo thánh thượng tới đây. Quân đồn trú do Uất Trí Thắng chưởng quản, quân cấm vệ do Tư Mã Đức Kham chỉ huy. Vũ Văn Hóa Cập và Vũ Văn Trí Cập đều không có quyền trực tiếp nắm giữ quân đội!"

Ngữ khí của y giờ đây đã ôn hoà hơn rất nhiều: "Bản quan đích thực có chút không đúng, ở đây xin thành tâm xin lỗi hai vị tiểu huynh đệ. Chuyện này không thể chậm trễ, chúng ta phải nhân lúc Vũ Văn Hóa Cập chưa biết chuyện, tiên hạ thủ vi cường, nhổ sạch gốc rễ của Vũ Văn phiệt ở Giang Đô, bằng không hậu hoạ sẽ vô cùng. Mời hai vị huynh đệ lập tức theo bản quan đi yết kiến thánh thượng, thánh giá của người đã trở lại Vương thành rồi."

Hương Ngọc Sơn cũng khuyên giải: "Mục đích trở về Dương Châu chuyến này của hai vị đại ca là báo cừu cho ân sư, nhân lúc Vũ Văn Hóa Cập còn chưa biết chuyện này, hãy mau chóng hành động, bằng không để lỡ cơ hội thì vĩnh viễn không thể quay lại đâu."

Khấu Trọng nhạt giọng nói: "Thật sự không có điều động quân đội hay dấu vết gì của ý đồ tạo phản sao?"

Chúng nhân nghe ngữ khí của gã, hết thảy đều cảm thấy ngạc nhiên. Tố Tố nén không nổi, lên tiếng hỏi: "Tiểu Trọng nghĩ gì vậy? Mau nói ra đi!"

Từ Tử Lăng tài trí tương đương với Khấu Trọng, lập tức hiểu ra, lên tiếng hỏi: "Tư Mã Đức Kham dẫn theo bao nhiêu người đi bắt Đậu Hiền? Xuất phát lúc nào?"

Độc Cô Thịnh giật mình: "Từ huynh đệ nói hắn muốn tạo phản?"

Khấu Trọng nói: "Quân sĩ đào vong, trách nhiệm đương nhiên là đổ hết lên ngươi y, quan hệ của y và Vũ Văn Hóa Cập thế nào?"

Phỉ Uẩn giật mình đứng dậy, run giọng nói: "Không xong! Y không có lý do gì để dẫn hai vạn người chỉ để đi lùng bắt hơn trăm người bọn Đậu Hiền!"

Từ Tử Lăng nói: "Y truy bắt Đậu Hiền chỉ là hư trương thanh thế mà thôi, theo ta thấy muộn là đêm nay y sẽ dẫn quân trở về, cùng phối hợp với Vũ Văn Hóa Cập và Uất Trí Thắng đánh vào hoàng cung."

Sắc mặt Phỉ Uẩn trở nên khó coi vô cùng, lo lắng nói: "Chuyện này không phải tầm thường, chúng ta phải lập tức vào cung bẩm báo với thánh thượng."

Khấu Trọng quát lớn: "Chậm đã! Chúng ta có thể mạo hiểm phen này cùng với ông, nhưng phải đưa tỷ tỷ của chúng ta rời khỏi Giang Đô trước để chúng ta không phải lo lắng chuyện gì nữa đã."

Độc Cô Thịnh và Phỉ Uẩn đưa mắt nhìn nhau, lộ vẻ do dự không quyết, không có Tố Tố, nếu hai tên tiểu tử này lại trốn đi lần nữa thì bọn y biết tìm bọn gã ở đâu? Hơn nữa, thời gian cũng không cho phép bọn y làm như vậy. Tố Tố lắc đầu phản đối: "Không! Ta đợi các đệ trở lại rồi cùng đi!"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Khi xảy ra chuyện thì không ai có thể rời khỏi Dương Châu này được, sợ rằng ngôi nhà này cũng không còn là bí mật với Vũ Văn Hóa Cập nữa rồi!"

Hương Ngọc Sơn vỗ ngực bảo đảm với Độc Cô Thịnh và Phỉ Uẩn: "Hai vị đại ca của tại hạ là người dám nói dám làm, lại có thâm cừu đại hận với Vũ Văn Hóa Cập, hai vị đại nhân xin cứ yên tâm."

Độc Cô Thịnh cực chẳng đã đành gật đầu đáp ứng. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cáo biệt với Tố Tố, lại dặn dò Hương Ngọc Sơn chăm

sóc cho nàng, rồi mới mang cảm giác không vào hang cọp, sao bắt được cọp con đi theo Độc Cô Thịnh và Phỉ Uẩn yết kiến hôn quân lần nữa.

Chương 62: Hôn quân mạt lộ

Ngu Thế Cơ cản bọn Độc Cô Thịnh lại trước cửa Dưỡng Sinh Điện, tẩm cung của Dương Quảng. Chỉ thấy y cười gượng nói: "Hiện giờ không thể yết kiến được, thánh thượng đã ngủ rồi!"

Phỉ Uẩn lo lắng nói: "Tình thế khẩn cấp, có thể nhờ Chu Quý Nhi phu nhân nghĩ cách đánh thức thánh thượng hay không?"

Ngu Thế Cơ lắc đầu than: "Ta sớm đã nói với Quý Nhi phu nhân rồi, người nói cả đêm qua thánh thượng không ngủ, vừa rồi mới lên long sàng nghỉ ngơi, thử hỏi ai dám làm phiền ngài chứ?"

Độc Cô Thịnh cũng luống cuống tay chân nói: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Khấu Trọng nháy mắt với Từ Tử Lăng một cái, bình tĩnh nói: "Ngu đại nhân thử tìm cách hỏi Quý Nhi phu nhân xem tại sao cả đêm qua thánh thượng không ngủ?"

Ngu Thế Cơ hội ý với bọn Độc Cô Thịnh rồi lại quay vào trong điện. Độc Cô Thịnh ngại ngùng nói: "Xem ra lại phải phiền hai vị tiểu huynh đệ chờ đợi một phen vậy!"

Từ Tử Lăng nói: "Đừng có đem chúng ta giam lỏng như lần trước là được."

Phỉ Uẩn đang có chuyện cầu đến hai gã, vội vàng nói: "Đương nhiên không làm vậy nữa, chỉ cần hai vị huynh đệ không ra khỏi cửa cung, còn đâu muốn đi đâu hay làm gì đều được cả."

Độc Cô Thịnh vẫn chưa yên tâm, gọi một thủ hạ tuổi còn tương đối trẻ đến, giới thiệu với hai gã: "Đây là đường điệt của lão phu, Độc Cô Hùng, để hắn dẫn hai người đi tham quan một vòng."

Từ Tử Lăng sực nhớ ra một chuyện: "Chúng ta có một vị bằng hữu làm trù sư trong cung, không biết có thể nể mặt mà để ý về quê đoàn tụ với người nhà hay không?"

Lòng Phỉ Uẩn sớm đã bay đi đâu đâu, nghe gã nói vậy, lập tức gật đầu đáp ứng: "Chỉ là chuyện nhỏ, tiểu Hùng có thể an bài giúp hai người."

Nói đoạn liền cùng Độc Cô Thịnh vội vã bỏ đi. Độc Cô Hùng chỉ lớn hơn hai gã chừng vài ba tuổi, dáng vẻ bất tục, hai mắt sáng ngời. Chỉ nghe y nói: "Có phải đến trù phòng trước hay không? Có Ngu đại nhân tiếp ứng thì không có chuyện gì xảy ra đâu."

Khấu Trọng nói: "Vậy phiền Độc Cô huynh dẫn lộ!"

Độc Cô Hùng dẫn đường đi trước, dọc đường khi gặp đám cung nga tỳ nữ, không ai là không nhìn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chằm chằm. Độc Cô Hùng ngưỡng mộ cười cười nói: "Xem ra Khấu đại ca và Từ đại ca rất được các cô nương hoan nghênh đấy!"

Khấu Trọng thầm đắc ý, mỉm cười nói: "Độc Cô huynh làm thân vệ cho thánh thượng được bao lâu rồi?"

Độc Cô Hùng đáp: "Chưa được hai tháng!"

Hai gã Khấu, Từ lập tức giật mình sợ hãi, nghĩ đến chuyện Độc Cô phiệt vì lật đổ Vũ Văn phiệt mà đã xuất động hết các cao thủ đến Giang Đô, nói không chừng sau khi tiêu trừ thế lực của Vũ Văn phiệt,

mục tiêu tiếp theo sẽ chính là Dương Quảng.

Độc Cô Hùng chào hỏi với một toán binh lính đi tuần tra rồi thấp giọng hỏi: "Nghe nói hai vị đã từng đả bại Vũ Văn Vô Địch, chuyện này có phải là thật không?"

Khấu Trọng trong lòng thầm nhủ, chẳng những Vũ Văn Vô Địch bị chúng ta đánh cho tơi bời hoa lá mà ngay cả Độc Cô Bá của Độc Cô phiệt nhà ngươi cũng bị tiểu Lăng đánh cho ôm thương tích bỏ chạy mà tên tiểu tử ngươi còn dám hoài nghi nữa hay sao? Nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng gã vẫn đáp: "Chỉ là tin đồn! Chỉ là tin đồn! Sự thực là hai huynh đệ chúng tôi chỉ may mắn thoát thân mà thôi!" Độc Cô Hùng nói: "như vậy đã là tài giỏi lắm rồi!"

Từ Tử Lăng hiếm thấy Khấu Trọng khiêm tốn như vậy, thầm nhủ tên tiểu tử này đã trưởng thành không ít. Đi qua ngự hoa viên ở phía đông nam hậu cung, mùi nấu nướng bốc lên thơm nức mũi. Độc Cô Hùng nói: "Hai vị hãy đợi giây lát, đợi tiểu đệ gọi Lư công công quản lý trù sư đến, để hai vị đích thân hỏi y. Chỉ cần y biết hai vị là người của Ngu đại nhân, tất sẽ tận lực giúp đỡ."

Độc Cô Hùng đi khỏi, Khấu Trọng mỉm cười nói: "Trần lão ưu đã nói qua, tất cả hoàng cung đều có mật đạo dưới đất, tốt nhất chúng ta nên nghĩ cách tìm ra đường vào mật đạo đó, đến lúc xảy ra chuyện có muốn bỏ trốn cũng nhanh hơn."

Từ Tử Lăng nhớ lại cảnh tượng đáng sợ khi Lý Mật tấn công vào phủ đại long đầu, ưu tư nói: "Tìm thế nào đây?"

Khấu Trọng suy nghĩ giây lát rồi đáp: "Ngươi có còn nhớ không? Trần lão mưu đã từng nói địa đạo nào cũng có lỗ thông khí, các lỗ thông khí trong nhà thì dể che đậy, khó phát hiện nhưng ở vùng đất trống hay ngoài vướn thì rất dễ phát giác. Hà! Địa đạo đương nhiên

được xây cho Dương Quảng dùng, vì vậy chúng ta chỉ cần đến chỗ hoa viên lúc nãy tìm kiếm, nhất định có thể tìm được dấu vết gì đó."

Từ Tử Lăng gượng cười nói: "Suy đoán của ngươi ta rất đồng ý, vô cùng đồng ý, có điều nếu Tiêu phi đã có khả năng là nội gian, nói không chừng Vũ Văn Hóa Cập cũng sớm biết bí mật địa đạo này từ lâu rồi, nếu chúng ta chạy vào đó, chỉ cần Vũ Văn Hóa Cập hun khói vào cửa địa đạo là đã đủ khiến chúng ta ngạt chết rồi."

Khấu Trọng vỗ vỗ trán, đảo mắt nhìn cảnh tượng hùng vĩ xung quanh, hạ thấp giọng nói: "Ngươi nói đúng, phi thiên thì chúng ta không có bảnh lĩnh, độn địa thì lại rất có khả năng là con đường chết, duy chỉ có giống như lần trước, tìm một chỗ nào đó trốn bà nó tám mười ngày là còn an toàn hơn một chút. Nơi này rộng hơn phủ đại long đầu cả trăm lần, muốn ẩn trốn cũng dễ dàng hơn nhiều, có điều cần phải đề phòng Vũ Văn Hóa Cốt sẽ phóng hoả đốt cung để tiết hận."

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Trời có sập xuống chúng ta cũng có thể lấy làm chăn đắp mà. Đợi đến lúc binh hoảng mã loạn, Vũ Văn Hóa Cập nhất định sẽ đi tìm Dương Quảng trước, chúng ta thừa cơ hội đó xông ra khỏi vòng vây, ngươi đừng quên giờ đây chúng ta đều đã là cao thủ."

Khấu Trọng ôm bụng cười nói: "Hà... sém chút nữa thì ta quên mất rồi!"

Trên khoé miệng Từ Tử Lăng thoáng hiện lên một nụ cười, những ký ức của ngày xưa phảng phất như được tái hiện lên trước mắt gã. Lúc ấy trong lòng hai gã hoàn toàn không có những tương tranh giang hồ, không có thủ đoạn đối phó, có thể chỉ vì một chuyện rất nhỏ mà cãi nhau mấy ngày liền, nhưng cũng có thể ôm bụng cười lăn cười bò mà chẳng vì một lý do gì cả. Khấu Trọng chợt thấp giọng nói:

"Đến rồi!

Từ Tử Lăng sớm đã nghe thấy tiếng chân. Bộ pháp của Độc Cô Hùng trầm ổn đều đặn, võ công nền tảng chắc chắn, dường như là đi theo đường cương mãnh trầm hùng. Bước chân của Lư công công lại phập phù ẻo lả, chân trái dài hơn chân phải một chút, vì thế nên một nặng một nhẹ, trọng tâm không ổn. Nghĩ tới đây, cả Từ Tử Lăng cũng cảm thấy kỳ lạ, không hiểu tại sao bản thân lại có thể suy đoán ra nhiều thứ như thế chỉ dựa vào bước chân của người ta, nếu như công lực tăng tiến thêm chút nữa, nói không chừng gã còn có thể biết được nhiều hơn nữa. Người có thể ngụy trang bằng nhiều cách, nhưng tiếng bước chân thì luôn luôn làm lộ ra hư thực chân tướng. Khấu Trọng từ xa đã thi lễ nói: "Lư công công như ý cát tường, tiểu tử Khấu Trọng, Từ Tử Lăng xin được thỉnh an!"

Lư công công là một kẻ đầu rắn mắt chuột, trông gian giảo phi thường, chỉ thấy y cười the thé nói: "Mọi người đều là người nhà, không cần khách khí. Hai vị có gì xin cứ phân phó!"

Từ Tử Lăng vừa nhìn thấy y đã cảm thấy buồn nôn, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ thân thiết, cung kính nói: "Làm sao dám phân phó công công chứ, chỉ muốn hỏi thăm ngài về một người tên là Phùng Cường mà thôi."

Khấu Trọng thấy Lư công công có vẻ không nhớ Phùng Cường là ai liền chen miệng vào nói: "Là một hán tử lùn béo, chừng hơn bốn mươi tuổi, trước đây bán bánh báo ở thành Tây, rất có tiếng."

Lư công công thở dài nói: "Nhớ ra rồi, nhớ ra rồi. Y có một tiểu thiếp rất xinh đẹp nữa! Ôi! Đáng tiếc là đã chết rồi."

Hai gã thất thanh thốt: "Cái gì?"

Lư công công ra vẻ khó xử nói: "Tên họ Phùng này là một con bò ngốc, thường ngày hay tranh chấp với những người khác trong trù phòng nên đã bị người ta hãm hại, nhét vào trong bánh bao của y cái xương cá dài hai phân, hại ta suýt chút nữa cũng bị ăn mấy chục gậy. Chuyện này đã liên luỵ đến hơn ba trăm người bị chém đầu, có thể cả kẻ hãm hại y cũng nằm trong số đó nữa. Hà! Thật đúng là vô cùng hoang đường."

Gương mặt tuấn tú của Từ Tử Lăng trở nên trắng bệt. Khấu Trọng vội hỏi: "Còn tiểu thiếp của y?"

Lư công công ra vẻ đã nhìn thấu nhân tình thế thái nói: "Thánh thượng giết người có lần nào mà không giết cả nhà người ta đâu. Ôi! Không! Hình như ta có nghe nói tiểu thiếp xinh đẹp kia của Phùng Cường đã được người ta nhìn trúng nên đã thoát được đại nạn. Nhưng sự tình thế nào thì không được rõ lắm."

Độc Cô Hùng nói: "Liệu có ai biết rõ chuyện này không?"

Lư công công cười the thé: "Đương nhiên là kẻ phụ trách xử trảm hôm đó, Đậu Hiền."

Ba người quay mặt nhìn nhau. Đậu Hiền là đào tướng, làm sao có thể tìm y hỏi chứ?

Giờ ngọ hôm ấy, Ngu Thế Cơ mới phái người thông tri hai gã đi gặp Dương Quảng. Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng đi chậm lại, thấp giọng nói: "Tên hôn quân này lúc không vui hay cao hứng lên đều truyền dụ sát nhân, lát nữa nếu như có chuyện, chúng ta sẽ chia nhau đào tẩu, sau đó gặp nhau ở tòa phật tháp phía đông nam, lúc cần thiết sẽ nhảy từ đỉnh tháp xuống, từ đó có thể hạ thân xuống hào nước vây quanh, sau đó chạy trốn dưới đáy nước."

Từ Tử Lăng động dung nói: "Đấy đích thực là thượng thượng chi sách, tên tiểu tử nhà ngươi đã trưởng thành lên không ít rồi đó."

Khấu Trọng đắc ý cười hì hì: "Chúng ta cũng có chút may mắn, bị tên khốn Lý Tử Thông đó đánh cho bị thương nhẹ, không cần phải trị thương cho Hương tiểu tử nữa, nên hiện giờ mới có thứ để khống chế tên tiểu tử đó, bằng không ta làm sao yên tâm để hắn mang Tố tỷ đi chứ."

Từ Tử Lăng thuận miệng hỏi: "Ngươi có hỏi Vân Ngọc Chân đã đi đâu không?"

Khấu Trọng hạ giọng nói: "Theo ta đoán thì tại vì Độc Cô Sách cũng có ở đấy nên nàng ta mới đi hẹn hò với y nên sáng sớm nay không kịp quay lại. Đương nhiên! nàng ta tuyệt đối không nghĩ rằng chúng ta có thể rời khỏi Lâm Giang Cung!"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Vậy mà ngươi vẫn vui vẻ như vậy sao?"

Khấu Trọng lườm gã một cái, làu bàu nói: "Ta có phải muốn lấy nàng ta đâu, có gì ma không vui chứ? Thậm chí là ta không hề quan tâm đến chuyện đó nữa! Hà!"

Độc Cô Hùng ho khan một tiếng, quay đầu lại nhắc nhở: "Thánh thượng không thích người ta xầm xì to nhỏ, hai vị..."

Khấu Trọng cố ý ra vẻ giật mình: "Đương nhiên rồi! Ngoại trừ long thanh của thánh thượng ra, hà!"

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Chuyện chính quan trọng hơn!"

Tẩm cung đã hiện ra trong tầm mắt, Phỉ Uẩn đang đứng trước cửa

điện, vẫy tay ra hiệu gọi bọ gã chạy nhanh tới. Cả ba vội đề khí khinh thân, tung mình lao vút tới như sao băng. Phỉ Uẩn thần sắc nghiêm trọng nói; "Hai người đoán chẳng sai, Quý Nhi phu nhân nói, đêm qua thánh thượng bị Tiêu phỉ đeo bám chơi đùa, nên hưng phấn đến độ cả đêm không ngủ. Bây giờ ta mới nhớ lại, hôm qua lúc ta đem chuyện cuốn sổ bẩm tấu lên thánh thượng, ả tiện nhân đó đã cố ý khiêu khích thánh thượng hôn miệng, khiến người không thể nghe thấy ta nói gì."

Khấu Trọng nói: "Xem ra đêm nay Vũ Văn Hóa Cập sẽ phát động."

Từ Tử Lăng cũng hỏi: "Đã tìm thấy quân đội của Tư Mã Đức Kham chưa? Có phải ở gần đây không?"

Phỉ Uẩn lắc đầu đáp: "Sau khi ra khỏi thành thì không thấy đội quân của y đâu nữa, thật khiến người ta phải lo lắng! Ôi! Ta lại phải bận bịu việc tìm nữ nhân, đâu có thời gian rảnh rỗi lo việc khác nữa chứ?"

Từ Tử Lăng biến sắc nói: "Thứ việc thương thiên hại lý đó cũng có thể làm sao?"

Phỉ Uẩn vốn định phát tác, nhưng đành phải cố nén cơn giận xuống, cười gượng nói: "Ta chỉ vào đại lao tìm một số nữ phạm nhân, chuẩn bị trước để khi thánh thượng cao hứng hỏi tới thì có cái mà ăn nói thôi mà. Nếu không làm vậy thì cái đầu này của bản quan sớm đã rời khỏi thân thể từ lâu rồi."

Khấu Trọng hối hận nói: "Trí nhớ của thánh thượng không được tốt lắm, nói không chừng đã quên chuyện này từ lâu rồi."

Phỉ Uẩn gật đầu đồng ý với gã: "Đích thực ra ngài rất hay quên, nhưng ta sợ rằng khi thánh thượng nhìn thấy hai người, sẽ lại nhớ

đến chuyện đó mà hỏi tới thì hỏng bét."

Từ Tử Lăng nói: "Sao còn không vào đi? Thời gian đâu còn nữa?"

Phỉ Uẩn ra vẻ ngại ngùng nói: "Thánh thượng và các quý phi đã đến Trường Sinh Trì mục dục, vừa tắm vừa ăn uống chơi đùa, ít nhất cũng phải một canh giờ nữa mới xong, có vào cũng chỉ đợi mà thôi. Được rồi! Hai người hãy đi theo bản quan!"

Hai gã Khấu, Từ thấy thái độ của Phỉ Uẩn thân thiết hơn rất nhiều, tuy biết chỉ là giả bộ nhưng trong lòng của cảm thấy dễ chịu, cất bước đi theo y vào trong đại đường của tẩm cung. Hai gã mới lần đầu tiên nhìn thấy một căn đại sảnh hoa lệ nhường này. Dưới đất là thảm dầy mềm như nhung, các đồ bày biện đều được khảo cứu vô cùng kỹ lưỡng, trên tường treo đủ thứ đồ trang sức và danh hoạ, tất cả đều là trân phẩm trí giá liên thành. Khấu Trọng thấp giọng nói vào tai Từ Tử Lăng: "Nhất định là đem từ Quan Trung Lạc Dương tới đây."

Độc Cô Hùng nghe thấy y nói, gật đầu mỉm cười: "Khấu đại ca đoán đúng rồi đó!"

Đại sảnh không một bóng người, ánh dương quang từ phía tây chiếu qua khung cửa sổ, khung cảnh an lành và yên tĩnh vô cùng. Phía nam gian đại sảnh là một chiếc ngoạ kỷ điêu rồng khảm phượng dát vàng ngọc, tự nhiên chính là long toạ của Dương Quảng. Độc Cô Hùng cáo tội thoái lui ra ngoài, trong sảnh chỉ còn lại ba người khổ sở chờ đợi. Phỉ Uẩn đứng ngồi không yên suốt cả canh giờ, khi mặt trời bắt đầu xuống núi mới thấy Ngu Thế Cơ vội vàng chạy tới, vui mừng nói: "Được rồi! Thánh thượng đã mặc long bào! Quý Nhi phu nhân đã thuyết phục thánh thượng tiếp kiến chúng ta rồi."

Ba người bọn Khấu Trọng vừa đứng lên lại chán nản ngồi xuống.

Các cung nga đi vào đốt lên mấy chục ngọn cung đăng ở khắp trong đại sảnh, đồng thời đóng các cửa sổ, đốt lò lửa ở bốn góc. Lúc này, đội ngũ của Dương Quảng mới đi tới. Mười mấy tên cung nga thái giám bận bịu một hồi, rồi cung kính đứng thành hai hàng thị hầu. Tiếp đó là Độc Cô Thịnh dẫn theo một đội cận vệ đi vào, đứng chắn hết các cửa ra vào, sau khi an bài ổn thỏa, y mới nói với bốn người: "Tiêu phu nhân chắc chắn có vấn đề, vừa rồi còn lôi kéo thánh thượng đi Lâm Giang cung xem mặt trời lặn nữa, hừ!"

Phỉ Uẩn thấp giọng nói: "Thánh thượng đến rồi!"

Tiếng trống từ xa xa truyền lại, dưới sự dẫn lộ của đám thái giám, Dương Quảng và hơn trăm phi tần đi tới. Y và Tiêu phi, Chu phi ngồi trên ghế mềm do lực sĩ khênh.

Chúng nhân vội quỳ phục xuống cung nghênh thánh giá của hôn quân. Sau khi Dương Quảng ngả lưng lên long tọa, chúng cung nga phi tần cũng lần lượt ngồi xung quanh y. Lúc này chúng nhân mới tung hô vạn tuế. Dương Quảng chẳng thèm để mắt tới hai gã Khấu, Từ, thở dài một tiếng nói: "Trẫm biết bên ngoài có rất nhiều kẻ muốn tranh đoạt hoàng vị này của trẫm, ôi! Cùng lắm là giống như Trần hậu chủ vậy, mất nước rồi thì làm Trường Lạc Công, tiếp tục uống rượu hưởng lạc."

Chúng nhân không ai là không ngạc nhiên thất sắc, không hiểu tại sao bỗng nhiên y lại nói vậy. Tiêu phi ngồi bên phải của Dương Quảng bật cười khanh khách nói: "Thánh thượng thật biết nói đùa, có người cứ thích khoa trương cái đám ô hợp đó lên, thánh thượng chớ nên tin vào những lời xàm ngôn!"

Độc Cô Thịnh thấp giọng nói: "Vừa rồi! Nguyên Thiện phụng lệnh Việt Vương Động tới báo cáo, nói Lý Mật đã suất lĩnh trăm vạn quân kéo tới gần Đông Đô, đã chiếm được Lạc Dương Thương, cầu mong

thánh thượng mau chóng trở về, bằng không Đông Đô sẽ thất thủ mất."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giờ mới bừng tỉnh. Chẳng ngờ Ngu Thế Cơ đắc ý nói: "Cũng may bản quan phản ứng mẫn tiệp, nói nếu thế giặc thật sự lớn như vậy thì Nguyên Thiện sớm đã bị chúng giết trên đường rồi, làm sao có thể đến được Giang Đô chứ? Vì vậy đã thay thánh thượng đuổi tên đó đi rồi!"

Hai gã nghe mà chỉ biết lắc đầu thở dài, thật đúng là chỉ có loại hoàng đế như vậy mới xuất hiện loại gian thần như thế, nếu không phải Dương Quảng không chịu đối mặt với hiện thực thì làm sao có thể tin loại người dối không chớp mắt như Ngu Thế Cơ được. Chỉ nghe thanh âm của Dương Quảng vang lên: "Tình hình đạo tặc bên ngoài thế nào, Phỉ đại nhân hãy báo cáo tường tận cho trẫm nghe."

Phỉ Uẩn không hoảng không loạn, chậm rãi khom người nói: "Thánh thượng mình giám, đạo tặc càng ngày càng ít!"

Dương Quảng ngồi thẳng người dậy, chau mày nói: "Đã giảm đi bao nhiêu?"

Phỉ Uẩn thuận miệng đáp bừa: "Chỉ còn lại một phần mười trước đây!"

Dương Quảng thở hắt ra một hơi, lại như vừa nghĩ ra chuyện gì đó, hỏi: "Nguyên Thiện nói Đường Quốc Công Lý Uyên tạo phản ở Thái Nguyên, có chuyện này hay không?"

Phỉ Uẩn giật mình đánh thót, quỳ thụp xuống đất nói: "Hiện nay những kẻ bên ngoài thường xuyên bịa đặt truyền ngôn, chuyện này để vị thần tra xét rõ ràng rồi mới bẩm cáo lên thánh thượng."

Chỉ nghe một tiếng hừ lạnh từ bên ngoài truyền vào, tiếp đó có người quát lớn: "Toàn là bịa đặt!"

Chúng nhân đều giật mình, đưa mắt nhìn về phía tiếng nói phát ra, không ngờ thấy Vũ Văn Hóa Cập mặc võ phục bước vào, bên cạnh còn có một trung niên nam tử cao to anh tuấn. Trong mắt Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức lộ ra sự thù hận sâu sắc, trong lòng thầm than không hay. Bọn ba người Độc Cô Thịnh, Phỉ Uẩn và Ngu Thế Cơ thì lập tức biến sắc, bọn họ đã sớm bố trí, nếu bất cứ người nào bên phía Vũ Văn Hóa Cập nhập cung đều phải có sự cho phép của Độc Cô Thịnh mới được, vậy mà hiện giờ Vũ Văn Hóa Cập vào tới tận đây bọn họ mới biết, tình thế bất lợi thế nào, thiết tưởng không cần nghĩ cũng đoán ra được. Tên cấm vệ quân đứng ngoài cửa giờ mới cao giọng xướng: "Tả đô vệ tướng quân cùng thiếu giám xin được yết kiến thánh thượng."

Hai người mới vào không thèm nhìn đến bọn Khấu Trọng, Phỉ Uẩn, ung dung đi vào giữa điện, sau khi hành lễ khấu đầu thì đứng, bước về phía đối diện với bọn Khấu Trọng rồi dừng lại. Độc Cô Thịnh dịch thân đến trước long sàng của Dương Quảng, còn đám cận vệ bên cạnh và phía sau long tòa cũng trở nên khẩn trương lo lắng. Dương Quảng vẫn như không hề cảm thấy tình thế đã tới mức kiếm bạt cung giương, ngạc nhiên hỏi: "Vũ Văn tướng quân tại sao lại nói Phỉ khanh gia bịa đặt thế?"

Phỉ Uẩn quỳ xuống khóc ròng: "Thánh thượng, xin người hãy làm chủ cho vi thần! Vi thần trước nay chỉ một dạ trung thành với thánh thượng, nếu có một nửa lời dối trá, vi thần sẽ chết không toàn thây, thi thể phơi bày nơi hoang dã!"

Khoé miệng Vũ Văn Hóa Cập lộ một nụ cười khinh miệt, ánh mắt lần đầu tiên nhìn về phía Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, sat khí phủ mờ gương mặt gân guốc, nhạt giọng nói: "Trước đây Đỗ Phục Uy ở Sơn

Đông Trường Bạch, hiện giờ hắn đã tới Lịch Dương. Lý Mật trước đây chỉ có vùng Ngoã Cương, bây giờ đã lấy được Huỳnh Dương, cắt đoạn Lạc Khẩu. Lý Tử Thông trước đây chẳng là cái thứ gì, bây giờ đã tụ quân ở phía bắc Giang Đô, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công xuống phía nam. Thánh thượng hoàn toàn không biết đến những chuyện này chính là vì có lũ gian thần các ngươi ở bên cạnh, bốn phương báo loạn các ngươi đều ém nhẹm tấu chương, tặc nhân nhiều thì lại nói là càng ngày càng ít, thánh thượng nghe lời xàm tấu của các ngươi, tưởng rằng địch ít nên phát binh không nhiều, chẳng những không diệt trừ được tặc đảng mà còn khiến thanh thế của chúng ngày một lớn mạnh, thậm chí cả chuyện Đường Quốc Công Lý Uyên tạo phản cả thiên hạ ai ai cũng biết vậy mà các ngươi cũng dám giấu diếm thánh thượng nữa."

Ngu Thế Cơ cũng phủ phục người xuống đất, khóc rống lên nói: "Thánh thượng chớ nên tin lời bịa đặt, chính hắn mới là kẻ tạo phản!"

Dương Quảng hiển nhiên đã rối loạn, vội vàng nói: "Hai vị khanh gia hãy bình thân, trẫm tuyệt đối không để các ngươi phải chịu oan khuất đâu."

Vũ Văn Hoá Cập và Vũ Văn Trí Cập cùng cười khẩy khinh bỉ, hai gã Khấu, Từ nhìn thấy vậy thì như trầm xuống, biết được bọn y đã khống chế được đại cục mất rồi.

Hai người bọn Phỉ Uẩn vẫn không chịu đứng lên, vừa khóc hu hu vừa thê thiết rồi: "Cuốn sổ mà hôm qua vi thần hiến lên thánh thượng, chính là..."

Vũ Văn Hóa Cập cười ha hả nói: "Cuốn sổ nào? Có phải là thứ này không?"

Vừa nói, y vừa lấy từ trong người ra một vật, không ngờ chính là

cuốn sổ mà Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phải mất bao công sức mới lấy về được. Lúc này thì cả Dương Quảng cũng đoán ra được ý đồ bất thiện của hai kẻ mới đến, chỉ nghe y gầm lên: "Người đâu! bắt chúng lại cho ta!"

Một tiếng kêu thảm vang lên, chỉ thấy gã cận vệ đứng canh cửa ngã bổ nhào xuống, máu tươi bắn tung toé, một đám người xông vào tẩm cung, dẫn đầu là mấy đại hán vận khôi giáp của tướng quân. Bọn họ đến đứng bên cạnh hai huynh đệ Vũ Văn Hóa Cập, chiếm cả nửa không gian của đại điện. Đám phi tử của Dương Quảng lập tức hoa dung thất sắc, vội vàng chạy ra phía sau ẩn nấp. Độc Cô Thịnh và mấy chục tên cận vệ nhảy lên trước, đứng chắn trước mặt Dương Quảng. Phỉ Uẩn và Ngu Thế Cơ sợ hãi đến quên cả khóc, vừa bò vừa lăn về phía sau Độc Cô Thịnh. Chỉ còn lại hai gã Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đứng giữa chiến tuyến, cũng may hiện giờ tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào Dương Quảng, nên không ai để mắt tới bọn gã. Độc Cô Thịnh quát lớn: "Tư Mã Đức Kham, ngươi muốn tạo phản sao? Còn không mau buông binh khí xuống!"

Tư Mã Đức Kham ngửa mặt cười dài: "Tướng sĩ ân quy, mạt tướng chỉ muốn mời thánh thượng về kinh sư mà thôi, Độc Cô tướng quân quá lời rồi!"

Dương Quảng đứng bật dậy ngắt lời y nói: "Trẫm đối với các ngươi xưa nay không bạc, tại sao hôm nay lại bức trẫm phải làm chuyện mà trẫm không muốn làm?"

Vũ Văn Hóa Cập hừ lạnh nói: "Thánh thượng bỏ bê tông miếu, tuần sát không ngừng, bên ngoài thì liên tục chinh phạt, bên trong thì xa xỉ hoang dâm vô độ, khiến tránh đinh cạn kiệt, người già yếu đuối phải sung vào quân ngũ, bách tính mất nhà mất cửa, trộm cướp liên miên, lại trọng dụng bọn gian thần, không chịu nghe lời can gián. Nếu ngài chịu xử tử lũ gian đản, trở về kinh sư, bọn thần vẫn sẽ trung thành

với thánh thượng, tiếp tục tận tâm tận lực vì triều đình."

Dương Quảng biến sắc nói: "Tạo phản thật rồi, tạo phản thật rồi, kẻ nào chủ sử chuyện này?"

Vũ Văn Trí Cập bạt kiếm đánh "choang", hét lớn: "Thiên nhana đồng nộ, hà tất cần phải có người chủ sự?"

Dương Quảng hét lớn: "Giết hết bọn chúng cho trẫm!"

Cửa sổ đã bị hai gã phá vỡ. Lúc này trong điện vang lên tiếng la hét động trời của đám phi tử, thái giám cung nga, hỗn loạn như trời sắp sập xuống vậy. Hai gã Khấu, Từ cũng rơi vào giữa trùng vây.

Chương 63: Sát xuất hoàng thành

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chân chạm đất thì một trận mưa tên đã bắn tới, hiển nhiên là ngoại trừ tẩm cung của Dương Quảng ra, cả toàn hoàng thành này đều đã bị huynh đê nhà Vũ Văn Hóa Cập và phản đảng của y khống chế một cách vô thanh vô tức. Gần trăm mũi tên xạ tới đều được ngắm kỹ và kéo cung từ lâu, vừa chuẩn vừa độc, sợ rằng cả Ninh Đạo Kỳ có đích thân đến đây cũng phải tốn không ít sức lực mới đón đỡ nổi. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng kinh hãi không tả, đà rơi vừa dứt lập tức đề khí, bốn bàn tay đập mạnh xuống đất, tung mình vọt lên không lần nữa, chẳng những thoát khỏi loạt mưa tên mà còn bay về được phía khu rừng bên cạnh đại điện.

Tiếng la hét lập tức huyên náo rộn một góc cung, vô số phản binh đầu chít khăn trắng xông ra chặn đường hai gã. Trong nháy mắt, hai gã đã lọt vào giữa trận địch, bị chia rẽ ra làm hai ngả. Bên ngoài rừng ánh đuốc sáng ngời, tiếng hò hét động cả một góc trời. Từ Tử Lăng vung quyền đánh ngã hai tên địch, cướp một thanh trường đao, vận lực quét mạnh, một cỗ đao khí mãnh liệt xuất hiện, lập tức khiến ba tên địch khác bay vọt về phía sau, táng mạng dương trường. Nhân cơ hội ấy, gã vội nhún người lao vút lên một cây cổ thụ. Chỉ thấy bốn bề đều là cảnh tượng chém giết, có mấy nơi đã bắt đầu bốc lửa, khói đen mù mịt.

Dưới ánh lửa của hàng ngàn ngọn đuốc, hoàng thành biến thành một địa ngục nhân gian. Hai tên hào thủ trong đám phản binh nhảy lên cây đuổi theo Từ Tử Lăng, bị gã chém cho một đao, rơi xuống nằm trong vũng máu. Tiếng phi tiễn xé gió liên tiếp vang lên, Từ Tử Lăng không dám chần chờ tìm kiếm Khấu Tọng nữa, vội tung mình vọt lên

không, bay qua một khoảng cách bảy tám trượng mà xưa nay gã chưa từng làm được, hạ thân xuống bìa ngoài của khu rừng.

Hơn mười tên phản binh lập tức bổ tới, Từ Tử Lăng không muốn hãm thân khổ chiến, vội lắc mình lao vút về phía trước như một ánh chớp, trường đao trong tay liên hoàn chém ra ba đao, tấn tốc tuyệt luân, hung mãnh dị thường, lập tức lại có thêm ba tên địch nhân nữa mất mạng, lần này thì đến chính bản thân Từ Tử Lăng cũng không ngờ bản lĩnh của mình lại lợi hại đến vậy. Hai cây trường mâu từ phía sau đâm tới, Từ Tử Lăng chẳng thèm quay đầu quan sát, chỉ dựa vào cảm giác khẽ nghiêng đầu một cái đã dễ dàng tránh khỏi chiêu thức của hai kẻ đánh lén. Tiếp đó, gã lắc mình lướt đi như một ánh sao, xông ra khỏi vòng vây. Một tiếng hét lanh lảnh cất lên cách đó chừng hơn ba chục trượng. Từ Tử Lăng nhận ra đó là thanh âm của Khấu Trọng, biết gã đã ngộ hiểm, trong lòng lo lắng, không còn giữ được cảnh giới tâm lý yên tịnh như mặt trăng trong đáy nước, lập tức bị một cây trường mâu từ trong bóng tối đâm tới sát người. Chính vào sát na mũi mâu chạm tới y phục gã, Từ Tử Lăng mới giật mình bừng tỉnh, thân hình uốn mạnh, vận công phát kình, một mâu trí mạng lập tức trược đi, chỉ có thể làm rách y phục và để lại một đường máu nhỏ.

Từ Tử Lăng huy động trường đao chém trúng diện môn của tên phản binh, đồng thời hét lớn một tiếng, nhún người vượt qua hơn mười tên địch nhân, chân vừa điểm xuống đất lại tung mình vọt lên, bổ người lao về phía Khấu Trọng. Dưới ánh lửa thấp thoáng, một đám phản binh chừng hơn ba chục tên đang vây lấy Khấu Trọng vào giữa. Trong số này không ngờ lại có cả Vũ Văn Trí Cập, chỉ thấy mỗi lần y xuất kiếm là Khấu Trọng đều phải vận mâu toàn lực ứng phó, nên mới bị những kẻ khác thừa cơ tấn công. Từ Tử Lăng thấy Khấu Trọng toàn thân đầy máu, cước bộ không ổn, biết gã không thể trị trì được lâu nữa, vội gầm lên một tiếng, người đao hợp nhất, hóa thành một vùng đao ảnh lao vun vút về phía Vũ Văn Trí Cập như nộ hải

cuồng ba.

Vũ Văn Trí Cập vốn định lấy mạng Khấu Trọng trong vài kiếm nữa rồi đi kiếm Từ Tử Lăng, nay thấy gã đã tự tìm đến, cả mừng bỏ rơi Khấu Trọng, dài người phóng lên, nghênh tiếp chiêu thế của Từ Tử Lăng, Từ Tử Lăng sớm đã gạt bỏ sinh tử ra ngoài, trong lòng không hề sợ hãi.

"Đang! Đang! Đang!"

Hai người lướt qua nhau, trong nháy mắt đã giao thủ ba chiêu.

Khi bảo kiếm của Vũ Văn Trí Cập điểm trúng trường đao của Từ Tử Lăng lập tức biết ngay có điều bất ổn, chỉ thấy đổi một luồng chân khí nóng như liệt hỏa từ thân đao truyền qua, trong nháy mắt đã tấn công vào kinh mạch của y. Băng Huyền Kinh mà y luyện dường như đã gặp phải thiên sinh khắc chế, không thể nào chống đỡ được. Công lực của y tuy không bì kịp Vũ Văn Hóa Cập, nhưng vẫn thâm hậu hơn Từ Tử Lăng, liền lập tức hít vào một hơi chân khí, hóa giải ít nhất một nửa kình khí của đối phương xâm nhập vào huyết mạch, bảo kiếm trong tay hữu thi triển một thủ pháp tinh diệu tuyệt luân, đẩy bật trường đao của đối phương, thuận thế chém vào cổ gã, có điều khí thế đã không còn lăng lệ như trước. Từ Tử Lăng không hề sợ hãi, tả chưởng hất mạnh từ dưới lên trên, đánh bật bảo kiếm ra, góc độ chính xác phi thường. Vũ Văn Trí Cập khẽ rùng mình, hiểu ra tại sao Vũ Văn Thành Đô và Vũ Văn Vô Địch đều chịu thiệt dưới tay hai gã tiểu tử này, còn huynh trưởng Vũ Văn Hóa Cập thì năm lần bảy lượt dặn dò y tuyệt đối không thể để hai gã còn dư địa sinh tồn.

Tiếng gió vang lên sau lưng, do hai người lăng không giao chiến nên lúc này Từ Tử Lăng đã đến sau lưng gã. Vũ Văn Trí Cập chẳng ngờ đao pháp của Từ Tử Lăng lại lợi hại nhường ấy, trong tình huống này mà vẫn có thể phản thủ hồi đao, chém vào lưng mình, y vội quên đi

luồng chân khí vẫn đang nhộn nhạo trong nội thể, nghiến răng quay người lại, kịp thời vun kiếm lên đỡ lấy một đao của Từ Tử Lăng.

"Keng!"

Vũ Văn Trí Cập hự lên một tiếng, miệng phu ra mấy búng máu lớn, cả người lẫn kiếm bị Từ Tử Lăng đánh bật lên không, lưng đập mạnh vào một cành cây lớn rồi mới rơi bịch xuống đất. Từ Tử Lăng cũng không dễ chịu gì, gã bị lực phản chấn của Vũ Văn Trí Cập đến nỗi kinh mạch suýt chút nữa bị vỡ nát, ngũ tạng xuất huyết, cũng may gã đã nhiều lần thọ thương, sớm đã có kinh nghiệm, trong sát na ngắn ngủi trước khi chạm đất, đã miễn cưỡng chuyển vận chân khí tiên thiên tinh diệu tuyệt luân của Trường Sinh Quyết, hóa giải gần hết kình khí bá đạo của Huyền Băng Kình của Vũ Văn Trí Cập.

"Bịch!"

Từ Tử Lăng rơi bịch xuống chân Khấu Trọng. Lần này giao thủ này song phương đều đã toàn lực xuất thủ, thắng bại lập tức rõ ràng. Khấu Trọng đã lãnh giáo qua sự lợi hại của Vũ Văn Trí Cập, tưởng rằng Từ Tử Lăng đã chết, không biết lấy thần lực từ đâu, trường mâu tả xung hữu đột, đánh cho bọn địch nhân thất điên bát đảo. Một tên địch nhân muốn đánh lén sau lưng, bị Khấu Trọng xoay người đánh cho một chưởng, lập tức máu huyết đầm đìa, bay ra xa hơn trượng, chết ngay tại chỗ, những kẻ khác thấy thanh thế của gã đáng sợ như vậy, lại không có Vũ Văn Trí Cập áp trận nên đều sợ hãi thoái lui. Khấu Trọng xoay chuyển một hồi, biết mìnhd đã mất máu và thoát lực quá nhiều, giờ đây đã như ngọn đèn hết dầu, thở dài một tiếng, tưởng rằng đây là nơi táng thân của gã và Từ Tử Lăng thì không ngờ gã huynh đệ thân thiết ấy lại bật người đứng dậy, miệng hô lớn; "Lên lưng ta!"

Khấu Trọng cả mừng reo lên: "Hảo tiểu tử!" Đoạn vứt bỏ trường

mâu, bổ người lên lưng Từ Tử Lăng, vòng tay ôm chặt. Từ Tử Lăng vận khí thổ ra một búng máu đang tắc chỗ lồng ngực, tung người nhảy lên một cành cây, mượn lực đàn hồi vọt lên nóc một gian điện cách đó hơn mười trượng. Động tác của gã liền mạch như hành vân lưu thủy, lại nhanh như lưu tinh, đám phản binh muốn truy đuổi thì gã đã cõng Khấu Trọng biến mất sau mấy mái nhà. Vũ Văn Hóa Cập lăng không lao tới, miệng quát vang: "Chạy đi đâu?"

Từ Tử Lăng nghe thấy thanh âm của Vũ Văn Hóa Cập, biết được nếu để y đuổi kịp, nhất định sẽ khó tránh khỏi cái chết, vội vàng nhảy xuống một cái sân đầy những cung nga thái giám đang hoảng loạn chạy trốn, lách mình nấp vào một trong những gian phòng lớn. Vũ Văn Hóa Cập nào ngờ Từ Tử Lăng có đủ đảm lược chạy vào trong phòng, vẫn vận toàn lực truy đuổi phía trên, tìm kiếm dấu tích hai gã khắp nơi. Trong phòng tiếng khóc vang động, hơn mười tên phản binh đang đè mấy cung nữ xinh đẹp ra làm chuyện cầm thú. Từ Tử Lăng quên cả an nguy của bản thân, vận công vung đao xông tới, khi gã dẹp tan đám phản binh thì mấy cung nữ cũng chỉ còn thoi thóp thở. Lại một đám khác xông vào, Từ Tử Lăng hít một hơi chân khí, cõng Khấu Trọng xông ra cửa sổ.

Khấu Trọng thì thầm bên tai gã: "Phật tháp!

Từ Tử Lăng hiểu ý, nhằm hướng bóng tối lao vút đi. Lúc này đại bộ phận hoàng cung đã chìm trong biển lửa, những kẻ hai gã gặp phải đều là phản binh đang sục sạo tìm kiếm. Từ Tử Lăng thi triển ra bản lĩnh chạy trốn trứ danh, hụp lên hụp xuống, chạy về phía phật tháp ở phía đông nam, đám phản binh nhìn thấy hai gã, nhưng thoáng cái đã không biết bọn gã đã biến đi đâu, muốn đuổi cũng không thể đuổi được. Hơi thở Khấu Trọng lúc này trở nên yếu ớt, tay chân vô lực, Từ Tử Lăng lâm nguy bất loạn, nhanh trí vận công truyền chân lực sang cho Khấu Trọng. Phật tháp đã ở trước mặt. Chợt nghe một tiếng hừ lạnh ở phía sau. Hai gã nhận ra đó là thanh âm Vũ Văn Hóa

Cập, nhất thời hồn phi phách tán, Khấu Trọng muốn buông tay để Từ Tử Lăng dễ dàng chạy trốn, nhưng bị Từ Tử Lăng ôm ngược ra phía sau giữ chặt rồi đột ngột dịch người sang ngang, tránh khỏi một chưởng phách không của Vũ Văn Hóa Cập, sau đó phóng vụt vào trong một tòa cung điện đang bốc cháy.

Vũ Văn Hóa Cập đã đại thắng, vừa đánh chết tử địch Độc Cô Thịnh, nào chịu mạo hiểm vì hai gã, tung mình nhảy lên nóc điện, trong lòng thầm nhủ lúc nào hai tên tiểu tử các ngươi chạy ra thì chính là giờ chết của các ngươi đó, không ngờ một đốm lửa đỏ rực đã từ trong điện bay vụt ra. Vũ Văn Hóa Cập nheo mắt nhìn, thì ra Khấu Trọng đã cầm một cây gỗ đang cháy, dụng lực huơ mạnh, thoạt nhìn như một quả cầu lửa đỏ rực. Y liền hú lên một tiếng, toàn lực bổ xuống.

Khấu Trọng được Từ Tử Lăng truyền chân khí vào thể nội, hồi phục mấy phần khí lực, quay đầu cười dài nói: "Vũ Văn Hóa Cập, ngươi đến hay lắm!"

Tả thủ dương lên, vận kình bức ra, muôn ngàn tia lửa nhỏ bắn tung toé tạo thành một trận mưa lử chụp lên Vũ Văn Hóa Cập. Nếu chỉ là tàn lửa, Vũ Văn Hóa Cập tự hỏi có thể chịu đựng được, nhưng bên tỏng các tia lửa ấy lại ẩn chứa chân khí của Khấu Trọng thì lại là chuyện khác, nếu vì chuyện này mà bị hủy đi dung mạo thì dù có giết chết hai gã cũng không đủ đền bù, đành than thầm một tiếng, dịch người né tránh. Chính vào sát na dùng dằng do dự này của y, hai gã đã chạy vào khu rừng trúc bên dưới phật tháp. Chỗ nào hai gã đi qua, chỗ đó bốc lửa ngút trời.

Vũ Văn Hóa Cập tức giận tới độ thất khiếu bốc khói, biết Khấu Trọng thuận tay phóng hỏa để ngăn cản y, vội vàng vận Băng Huyền Kình, nhân lúc thế lửa chưa mạnh, xông vào trong rừng. Chẳng ngờ mấy ngày qua giớ lớn vật khô, lại thêm Khấu Trọng cố ý huy động hỏa bổng, làm các tia lửa bắn tung toé, lửa theo gió càng lúc càng mạnh,

trong nháy mắt đã biến cả khu rừng thành một biển lửa, khiến Vũ Văn Hóa Cập phải thay đổi lộ tuyến, vòng qua khu rừng trúc.

Điều làm y đau đầu nhất chính là rừng trúc cháy đã làm khói bốc lên đen kít, làm cho y nhất thời không thể biết được vị trí của hai gã. Chợt nghe một tràng cười dài từ phía trên truyền tới, Khấu Trọng cười ha hả gọi: "Vũ Văn Hóa Cốt, cái đầu thối của ngươi tạm thời gửi tạm trên cổ ngươi vậy, cẩn thận đấy! Đừng để chúng ta chưa kịp động thủ thì đã có kẻ khác đến lấy mất rồi!"

Tiếng y phục phất gió vang lên, Vũ Văn Hóa Cập đang thầm kêu hỏng bét thì đã nghe hào nước bên ngoài hoàng thành có tiếng "bủm bủm!" Lúc y nhảy lên đầu tường thì mặt nước đã yên tịnh như kính, còn hai gã thì không thấy tăm tích đâu nữa. Quay đầu lại nhìn, cả hoàng cung đã chìm trong biển lửa, khói đen che phủ kín một góc trời.

0O0

"Hôn quân chết rồi!"

Cả Giang Đô như sôi sụt, Hoàng thành bốc hỏa, nhuộm đỏ bầu trời của Dương Châu thành. Trên phố thỉnh thoảng lại có mọt đám phản binh cưỡi ngựa chạy qua, miệng hô vang: "Hôn quân chết rồi!"

Có người sợ hãi tìm nơi ẩn náo, có người lại vui mừng đốt pháo khánh chúc, những người trẻ khoẻ thì đổ về phía hoàng cung tìm thi thể của Dương Quảng, hòng băm vằm ra để tiết hận hoặc hi vọng có thể nhặt được một chút tài bảo còn dư sau khi đám phản binh vơ vét. Kho lương của quan gia cũng bị vét sạch không còn một hạt. Bọn phản binh còn thừa cơ xông vào các nhà dân để gian dâm cướp bóc, cả Dương Châu trở nên rối loạn, ngay cả bọn Vũ Văn Hóa Cập cũng không thể khống chế. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giở hết toàn lực

mới bò lên được khỏi hào nước, chạy về phía thủy đạo ra ngoài thành. Dọc đường bạo dân kết thành từng đoàn, tay cầm gập gộc đao kiếm, hễ thấy tên Tùy binh nào đi đơn lẻ là ùa lên chém giết, hoàn toàn không để ý xem bọn họ có phải là anh hùng đồ sát hôn quân hay không, đủ thấy lòng căm thù của họ với Tùy quân đã sâu sắc thế nào. Từ Tử Lăng đỡ Khấu Trọng lê bước trên đường, chen qua đám người đang đứng hai bên đường xem nhiệt náo.

Tiếng hò reo vang dội cả góc phố, thì ra là một đội Tùy binh hơn hai chục tên đã bị kéo xuống ngựa, đánh cho thừa sống thiếu chết. Khấu Trọng rên rỉ nói: "Đoạn đường sông này là khó đi nhất, chân khí của ta đã mất hết, toàn thân cứ phập phù phập phù, hoàn toàn mất hết sức lực rồi. Ôi! Tên tiểu tử nhà ngươi không thọ thương gì mà sao bước chân cũng lảo đảo vậy?"

Từ Tử Lăng gượng cười đáp: "Còn nói nữa sao, ngươi có biết mà mình nặng lắm không, ta cõng ngươi mệt chết đi được!"

Khấu Trọng biết gã đã lao lực quá sức, ho khan một tiếng: "Tên tiểu tử ngươi thật biết nói đùa! Ôi! Lần này hại không được Vũ Văn Hoá Cốt, lại xém chút thiệt mạng, đúng là đen đủi hết cỡ!"

Từ Tử Lăng nhìn quang cảnh hỗn loạn xung quanh, phát hiện ở thành tây bắt đầu bốc lửa, trầm giọng nói: "Vũ Văn Hóa Cốt cũng không được lợi lộc gì đâu, muốn thu dọn đống rác này đâu phải chuyện dễ dàng gì, đừng quên lão gia tử của chúng ta và Lý Tử Thông đang hăm he dòm ngó Dương Châu thành này đấy."

Hai chân Khấu Trọng mềm nhũn, suýt chút nữa là ngã xuống đất, phải dựa hết vào Từ Tử Lăng lúc này cũng đã sức cùng lực kiệt mới đứng vững được. Hai gã lảo đảo đi thêm mấy bước, cuối cùng cũng không chịu nổi, dịch người lại sát một bờ tường ngồi phệt xuống. Khấu Trọng thở hổn hển một hồi rồi mới nói: "Thủy đạo đó không

chắc đã được đâu, nói không chừng Vũ Văn Hóa Cốt đã giăng lưới cho chúng ta ở đó rồi."

Lúc này một đội phản binh chừng hơn trăm người chạy tới, vừa thấy những người cầm vũ khí liền lập tức động thủ, tiếng hò hét, tiếng khóc vang động khắp nơi, người người tranh nhau tìm chỗ nấp, có điều xem ra đây không phải hành động có tổ chức mà chỉ là sự trả thù tự phát của đám phản binh mà thôi. Nhìn chúng nhân bỏ chạy toán loạn, tinh thần Khấu Trọng phấn chấn lên nói: "Ta dám đảm bảo tất cả các thành môn đều đã mở rồi, ta không tin đám Tùy binh đó không thừa cơ này đào tẩu."

Từ Tử Lăng mấy lần cố gắng đề tụ chân khí nhưng đều không thành công, thầm nhủ dù là gặp phải mấy tên Tùy binh thông thường cũng đã nguy lắm rồi, thở dài nói: "Mở cửa thành thì làm gì chứ, chúng ta có sức để đi sao? Thương thế ngươi thế nào rồi?"

Khấu Trọng cười nói: "Sau khi ra khỏi thành Trọng thiếu gia ta sẽ cởi y phục cho ngươi đếm xem có bao nhiêu vết thương, đảm bảo sẽ làm ngươi kiếp vía. Cũng may lão tử đây công lực thâm hậu, vết thương có thể tự động chỉ huyết, bằng không chỉ riêng chảy máu thôi là đã đủ chết rồi. Lợi hại nhất là một kiếm của tên cẩu tạp chủng Vũ Văn Hóa Cập đó, phá vỡ cả chân khí hộ thể của ta, có điều bản thiếu gia cũng hồi kình lại hắn một cước, bằng không ngươi làm sao đánh ngã hắn nhanh như vậy chứ, còn không mau tạ ơn ta đi!"

Từ Tử Lăng ôm bụng cười: "Tên tiểu tử ngươi đúng là chết cũng không chịu nhận thua, nếu không có ta, ngươi sớm đã thành đống thịt vụn rồi!"

Khấu Trọng cười vang theo gã, đoạn đưa tay lau nước mắt nói: "Tại sao chúng ta bại trận thê thảm, hiện giờ lại chưa biết sống chết thế nào mà vẫn có thể vui vẻ vậy nhỉ?"

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn ra phố, vừa mới rồi còn hỗn loạn ồn ào, giờ đã im lặng như quỷ vực, phía xa xa không ngừng truyền lại tiếng vó ngựa. Gã thở hắt một hơi nói: "Đạo lý vô cùng đơn giản, bởi vì chúng ta vẫn còn trẻ, còn nhiều ngày tháng, chỉ cần không chết sớm hay muộn gi cũng sẽ tìm Vũ Văn Hóa Cốt tính sổ."

Khấu Trọng lộ vẻ trầm tư, chống tay vào tường lảo đảo đứng dậy, quả quyết nói: "Cho dù phải bò, chúng ta cũng phải bò ra ngoài thành, hiện giờ không đi, sợ rằng vĩnh viễn cũng không thể đi được."

Chương 64: Phụ tử trùng phùng

Ra đến con đường tiến về ngoại ô nam thành, hai gã lập tức yên tâm phần nào. Chỉ thấy ngàn ngàn vạn người đang vội vàng tranh cướp nhau đi về phía trước, tiếng khóc, tiếng la hét vang trời, không còn phân biệt được đâu là binh, đâu là tặc nữa. Ai ai cũng chỉ muốn rời khỏi Dương Châu tránh nạn.

Từ Tử Lăng đỡ Khấu Trọng chen vào giữa đám đông, từ từ dịch từng bước nhỏ tiến lên, bầu trời đen kịt, khói bốc lên từ phía hoàng cung dày đặc, thành Dương Châu phong quanh mỹ lệ chỉ trong một đêm đã biến thành chốn địa ngục khủng bố nhất trần gian. Khi hai gã sắp đi tới một lối rẽ thì chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập, rồi một người cao giọng quát vang: "Phụng mệnh tân nhiệm thống soái Vũ Văn Hóa Cập, các ngươi phải lập tức quay đầu, bằng không sẽ giết không tha!"

Chúng nhân đồng thanh hét vang, không hề để ý tới, chỉ tiếp tục tăng tốc đi vào lối rẽ, còn kẻ vừa phát ngôn kia cũng không biết đã đi đâu mất. Khấu Trọng ghét sát tai Từ Tử Lăng nói: "Đây chính là sức mạnh của quần chúng, chỉ cần biết lợi dụng, sẽ có thể phát huy công hiệu lớn tới không ngờ."

Từ Tử Lăng cười khổ đáp: "Ngươi để chút tinh thần mà đi đường có được không? Ta đỡ thế này đã mệt lắm rồi."

Lời còn chưa dứt, thì phía sau đã có một đám nam nữ chen lên, đẩy bọn gã đi lên phía trước mười mấy bước, ngẩng mặt lên nhìn thì ra đã tới vùng đồng trống rồi. Hai gã đi theo dòng người, trải qua thiên

gian vạn khổ mới rời khỏi được Giang Đô, dọc theo đường sông đi tới Đơn Dương, chỉ cần tìm thấy tòa thanh lâu lớn nhất ở đó là Ba Gian Tiểu Viện là có thể thăm dò được hành tung của Hương Ngọc Sơn, Tố Tố. Khấu Trọng nội thương trầm trọng, cũng may là dọc đường bọn gã đã ngừng lại bên rừng nghỉ ngơi hai ngày, công lực của Từ Tử Lăng hồi phục hoàn toàn, có thể giúp đỡ Khấu Trọng liệu thương.

Sau mười ngày đường, Đơn Dương đã ở ngay trước mắt. Hai gã gặp phải một đám dân chạy nạn mới biết được Đỗ Phục Uy và Phụ Công Hựu đã chiếm được Đơn Dương, cư dân trong thành đang nhao nhao chạy về các vùng quê phụ cận để tránh nạn. Cuối cùng ngay hôm đó hai gã đã tới Định Thạch Trấn ở phía Đông Bắc Đơn Dương thành, mười căn nhà trong trấn thì đã có tới chín căn trống không, không khí ảm đạm thê lương như sắp có đại nạn lâm đầu. Khấu Trọng đi tìm người hỏi han một hồi, quay lại nói: "Thì ra năm ngày sau khi Dương Quảng bị giết, Lý Tử Thông nghe tin đã suất lãnh đại quân tấn công Dương Châu, tên nhát gan Vũ Văn Hóa Cập không dám nghênh chiến đã ngồi thuyền bỏ chạy, nếu không phải về Lạc Dương thì cũng là đi Trường An rồi!"

Sau đó lại cười ha hả nói tiếp: "Tên tiểu tử này vẫn chưa dám làm hoàng đến nên đã lập cháu của Dương Quảng là Tần Vương Hạo lên làm hoàng đế. Hình như là đã đến Trường An để cầu an rồi."

Từ Tử Lăng đang ngồi bên cạnh miệng giếng mỉm cười nói: "Đường xa binh mệt, Vũ Văn Hóa Cập tiếng tăm xưa nay đều không được tốt lắm, người người đều coi hắn như là con chó của hoàng đế, hiện giờ cũng chỉ là một con chó quay lại cắn chủ của nó mà thôi, căn bản không được lòng người. Ta không tin hắn có khả năng làm được hoàng đế! Hừ! Không cần nói đi Trường An, dù là đi Lạc Dương thì Lý Mật cũng có chịu bỏ qua cho y không?"

Khấu Trọng cười cười nói: "Đương nhiên hắn không thể đến được Trường An! Nghe nói Lý phiệt đang tiếng quân tới Trường An, chỉ có điều không biết thắng bại thế nào? Tên tiểu Lý Thế Dân này không đơn giản đâu."

Từ Tử Lăng thở dài than: "Ngươi nghĩ nhiều thế để làm gì, hiện giờ ta lo lắng nhất chính là Tố tỷ. Không cần nói cũng biết hiệun giờ Đơn Dương đã rối loạn vô cùng, không hiểu bọ họ có xảy ra chuyện gì không nữa? Lão gia lại chẳng phải thiện nam tín nữ gì, nếu để ông ta phát hiện ra chúng ta ở trong thành thì cũng chẳng khác gì bị Vũ Văn Hóa Cốt bắt là mấy đâu."

Khấu Trọng cười khổ nói: "Cho dù mọi người ở Đơn Dương có biến thành lão hổ hết, chúng ta cũng phải đi tới đó, nếu không chúng ta sẽ mất liên lạc với Tố tỷ."

Chủ ý đã định, hai gã lại tiếp tục lên đường. Mấy hương trấn xung quanh Đơn Dương đều đã biến thành đống gạch vụn, có lẽ đây là kiệt tác của lũ Tùy binh vừa chạy khỏi Đơn Dương. Tâm tình hai gã như trầm hẳn xuống. Đơn Dương đã ở trong tầm mắt, hai gã liền ngồi xuống thương nghị phương pháp vào thành. Từ Tử Lăng nói: "Tường thành của Đơn Dương thấp hơn Giang Đô một chút, nhưng cũng cao tới mấy trượng, nếu như không có dây thường và móc, thì dù ta với ngươi có luyện thêm mười năm Điểu Độ Thuật cũng không nhảy lên được, phải làm thế nào đây?" Lúc này y phục của hai gã đã rách bươm, đầu tóc dơ bẩn, ở trong thời kỳ phi thường này, có bao nhiêu ngân lượng cũng không thể dùng được.

Hơn hai mươi ngày nay Khấu Trọng chỉ ăn dã quả trong rừng, miệng đã nhạt nhẽo vô vị từ lâu, trong lòng chỉ muốn vào thành, cười hì hì nói: "Không ai ngờ rằng chúng ta sẽ đến Đơn Dương đâu, thêm vào đó bây giờ chính chúng ta cũng không nhận ra được mình nữa, chi bằng cứ nghênh ngang thẳng tiến mà đi vào cổng thành đi."

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Trong thời chiến, vì đề phòng gian tế xâm nhập nên cửa thành phòng ngự nghiêm mật, chúng ta cứ đi vào như vậy chỉ sợ sẽ có vấn đề."

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Ngươi lại quên chúng ta là võ lâm cao thủ rồi hay sao? Không vào được thì chạy, sau đó lại nghĩ cách khác, bây giờ hãy vứt bỏ thanh đao quỷ của ngươi đi đã! Đi nào!"

0O0

Không ngờ sự việc lại nằm ngoài dự liệu của hai gã. Lúc vào thành, chỉ thấy người nào cũng bị quân Giang Hoài của Đỗ Phục Uy hỏi cung cẩn thận, nhưng khi đến lượt hai gã, đám binh lính gác thành chỉ hỏi một hai câu, sau khi biết bọn gã là nạn dân ở Dương Châu chạy tới thì liền để cho vào thành. sau khi vào thành, Khấu Trọng cao hứng nói: "Những ngày xui xẻo của chúng ta cuối cùng đã qua rồi, từ đến phủ Trác Nhượng, không biết có phải bị vận đen của y ảnh hưởng hay không mà chúng ta cứ đen đủi suốt, còn sém chút mất mạng ở Giang Đô nữa."

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Trác Nhượng đã chết rồi, ngươi còn nói gì nữa. Chuyện này nói đi cũng phải nói lại, cả đại kiếp như vậy mà chúng ta cũng không chết, quả thực là hồng phúc tề thiên rồi."

Nghĩ đến việc phải tìm Tố Tố, Khấu Trọng đành gật đầu nhận sai: "Đúng! Đúng! Chúng ta hồng phúc tề thiên. Chà! Nhưng hình như có gì không đúng thì phải! Hương tiểu tử đó không phải nói sau khi vào thành đi thẳng chừng ba trăm bộ là có thể nhìn thấy tiểu viện cái con bà gì của hắn hay sao? Chúng ta giờ đã đi cản ngàn bước rồi, tại sao không thấy cái chiêu bài quỷ quái gì đó nhỉ?"

Từ Tử Lăng giật mình, run giọng nói: "Hỏng rồi! Ngươi có nhớ mấy

ngôi nhà cháy ở đằng kia không, sợ rằng chính là ở đó đó!"

Hai gã ngồi xuống đầu đường như hai tên khất cái, hoang mang nhìn người qua kẻ lại thưa thớt trên đường. Thi thoảng có một tốp quân Giang Hoài đi qua nhưng cũng không chú ý đến hai gã, mấy năm gần đây khắp nơi đều là dân chạy nạn, tình cảnh như vậy sớm đã không còn là chuyện lạ mắt nữa.

Khấu Trọng thở dài: "Ta thật muốn gặp một tên Tùy binh là giết một tên, gặp hai tên thì giết hai tên quá! Đi thì đi cho xong đi! Đâu có ai lưu giữ bọn chúng, tại sao trước khi đi còn phải phóng hỏa giết người làm chi nữa? Cướp bóc nhất định phải phóng hỏa sát nhân hay sao chứ?"

Từ Tử Lăng nhạt giọng nói: "Oán trời trách đất cũng chẳng có ích lợi gì, chiếu lý thì loại người tuyệt đỉnh thông minh như tên Hương tiểu tử đó nhất định phải có cách để liên lạc với chúng ta chứ?"

Khấu Trọng khổ não nói: "Chúng ta đã ngồi đây cả nửa ngày rồi mà cũng chẳng có ai đến liên lạc gì cả, có nên tiếp tục đợi tiếp hay là đi kiếm vài bộ y phục sạch sẽ, vài thứ để lót dạ và một nơi nghỉ qua đêm?"

Từ Tử Lăng dài người đứng dậy, nói: "Sớm biết ngươi đã hết kiên nhẫn rồi mà, đi thôi!"

0O0

Từ Tử Lăng nằm trên giường luyện công, đến lúc Khấu Trọng quay về gã mới tỉnh lại. Đây không phải là lữ quán hay khách sạn gì, mà là một căn phòng trống của một căn nhà mà chủ nhân của nó đã bỏ đi. Hai tã tạm thời chiếm dụng làm nơi ẩn thân. Từ Tử Lăng ngồi dậy nói: "Có thăm dò được tin tức gì không?"

Khấu Trọng ngồi xuống bên cạnh gã nói: "Ta đã lưu lại ám ký của mỹ nhân sư phụ ở khắp nơi trong thành, nếu Hương tiểu tử nhìn thấy, chắc là sẽ biết chúng ta đã vào thành."

Từ Tử Lăng nói: "Tình hình bên ngoài thế nào rồi?"

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Ban ngày còn đỡ, đến tối thì không ai dám ra đường nữa. Cửa tiệm không phải đóng cửa thì là trống không, thủ hạ lão gia thật không biết điều, lúc nào cũng có kẻ vào dân cư làm chuyện xằng bậy, làm cho người oán trời giận, chằng trách mà mỗi khi nghe tin quân Giang Hoài xuất hiện ở đâu là dân chúng ở đó đều bỏ nhà bỏ cửa mà ra đi!"

Từ Tử Lăng nói: "Theo ta thấy thì Hương tiểu tử đã dẫn Tố Tố đi nơi khác rồi, lão gia của chúng ta có nhiều cừu nhân như vậy, nói không chừng Ba Lăng Bang cũng là một trong số đó, Hương tiểu tử tự nhiên phải tránh nơi đầu sóng ngọn gió này."

Khấu Trọng đang trầm ngâm thì chợt nghe tiếng gõ cửa vang lên. Hai gã lấy vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi, đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau. Khấu Trọng đột nhiên nhảy dựng lên: "Nói không chừng chính là Hương tiểu tử, bởi vì trong ám ký ta đã chỉ đường cho hắn tới đây."

Từ Tử Lăng cả mừng, bổ người lao ra cửa, lên tiếng hỏi: "Ai?"

Bên ngoài hoàn toàn không có tiếng đáp lại, Khấu Trọng cảm thấy không hay, lập tức đến bên Từ Tử Lăng, hạ giọng nói: "Không xong rồi! Lập tức chạy mau!"

Một tiếng thở nhẹ vang lên ở giữa phòng. Xương sống hai gã lạnh toát, lập tức quay người lại nhìn, chỉ thấy vị lão gia cao gầy của hai gã đầu đội mũ cao, chắp tay sau lưng đứng giữa nhà, mặt không

biểu tình lạnh lùng nhìn hai gã. Trong những người mà Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không muốn gặp, có elx Đỗ Phục Uy là người đứng hàng đầu, dù là Lý Mật hay là Vũ Văn Hóa Cập cũng không đến nỗi như vậy. Hai gã nghĩ đến Đỗ Phục Uy tất đã có chuẩn bị khi đến đây, nhất định đã bố trí thiên la địa võng rồi mới hiện thân nhận mặt cha con với hai gã, trong lòng thầm kêu khổ. Khấu Trọng ho khan một tiếng nói: "Nơi này là địa bàn của lão gia, không cần phải làm trò nữa, hãy gọi thủ hạ của cha ra đi!"

Đỗ Phục Uy bật cười: "Hảo tiểu tử! Ngươi vẫn giảo hoạt như vậy, định thử xem lão gia của ngươi có bố trí gì hả? Nói thật cho ngươi biết! Sáng sớm nay sau khi biết tin các ngươi vào thành, cha đã chạy một mạch hơn bốn chục dặm đường để về đây gặp hai tên tiểu tử các ngươi, hiện giờ một tên cận vệ tùy thân cũng không có nốt, muốn chạy thì cứ chạy đi."

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Cha là thiên hạ đệ nhất cao thủ, tất sẽ tự trọng thân phận, hiện giờ bọn hài nhi đều tay không tấc sắt, cha có thể khoan nhượng cho ba ngày, đợi chúng con chuẩn bị thỏa đáng rồi chúng ta mới ra ngoài thành tìm một chỗ quyết chiến bà nó một trận được không?"

Đỗ Phục Uy ngửa mặt lên nhìn trần nhà, nhạt giọng nói: "Ta muốn nói chuyện riêng với Khấu Trọng vài câu."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, thầm nhủ lẽ nào y định hạ thủ từng người một, có điều y đâu cần phải làm chuyện mất mặt như vậy, bởi dù hai gã có liên thủ đi nữa, muốn đối phó vị cao thủ nhất đẳng trong thiên hạ này cũng chẳng khác nào nằm mộng giữa ban ngày.

Từ Tử Lăng ngấm ngầm cảm thấy sự tình có cơ chuyển biến, thầm nhủ dù sao cũng chết, chi bằng liều với y một phen, gật đầu nói: "Vậy

ta sẽ đợi bên ngoài!" Dứt lời liền tung mình nhảy ra cửa sổ.

Đỗ Phục Uy thần tình nghiêm túc, ngồi xuống một chiếc ghế, nhẹ giọng nói: "Tiểu Trọng! Ngồi xuống đi!"

Khấu Trọng lo lắng hoang mang ngồi xuống một chiếc thái sư ỷ khác đặt bên phải y. Đỗ Phục Uy cúi đầu trầm tư giây lát rồi bình tĩnh nói: "Vũ Văn Hóa Cập đã theo Dương Quảng quá lâu rồi, có rất nhiều thói quen không thể sửa đổi được, sau khi đến Bành Thành, do thủy lộ bị Lý Mật phong tỏa nên đã chuyển hướng đi về Trường An theo đường bộ, hi vọng sẽ không chế được kinh sư sớm hơn Lý Uyên một bước. Nghe nói y đã ra lệnh cưỡng đoạt hơn hai ngàn chiếc xe bò của dân, còn ngu ngốc tới mức dùng những xe này để vận chuyển cung nữ và trân bảo cướp được của Dương Quảng, còn vũ khí và lương thực thì lại bắt binh sĩ vác trên lưng, khiến cho binh sĩ sinh biến, kẻ cầm đầu không ngờ chính là kẻ đã cùng y liên thủ giết chết Dương Quảng, Tư Mã Đức Kham. Tuy y đã bình định được chuyện này, nhưng nguyên khí đã thương tổn không ít. Ôi! Vũ Văn Hóa Cập trước giờ nổi danh cơ trí, thật không ngờ lại thất sách như vậy!"

Khấu Trọng không hiểu tại sao một con người cùng hung cực ác như Đỗ Phục Uy lại rảnh rỗi nói những chuyện như vậy, cực chẳng đã đành phải nhẫn nại lắng nghe. Đỗ Phục Uy lại nói tiếp: "Chỗ ngu xuẩn đó của y đã bị Lý Mật lợi dụng, họ Lý đã ra lệnh cho Từ Thế Tích và Trầm Lạc Nhạn phục binh ở Lê Dương, đả bại Vũ Văn Hóa Cập, thương vong vô số, nữ tử tài vật đều bị cướp hết. Vũ Văn Hóa Cập dựa vào võ công tuyệt thế, suất lĩnh hai vạn tàn binh chạy lên Ngụy huyện ở phía bắc, e rằng khó có lại phong quang như ngày trước nữa."

Khấu Trọng thất thanh nói: "Vậy thì thanh thế của Lý Mật không phải càng vang dội hay sao?"

Trong lòng bất giác nghĩ đến Bồ Sơn Công Lệnh truy sát gã và Từ Tử Lăng, tình hình của hai gã càng lúc càng trở nên bất lợi. Lại nghĩ đến tình cảnh trước mắt, trừ phi là có thần tiên trợ giúp, bằng không thì hôm nay hai gã khó mà thoát khỏi tay của Đỗ Phục Uy. Đỗ Phục Uy quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt gã nói: "Giữa tiểu Trọng ngươi và tiểu Lăng, ta thích tên tiểu tử ngươi hơn một chút, có muốn biết nguyên nhân không?"

Khấu Trọng tưởng rằng y nói ngược, mỉm cười nói: "Lão gia quá yêu, hài nhi thật không dám nhận!"

Khoé miệng Đỗ Phục Uy khẽ nhếch lên, lộ một nụ cười khó hiểu, nhẹ giọng nói: "Hài tử ngươi có muốn biết nguyên nhân không?"

Khấu Trọng đành nói: "Lão gia cứ nói đi! Hài nhi có không muốn nghe cũng không được mà!"

Đỗ Phục Uy không hề để ý đến lời lẽ châm chọc của gã, nhạt giọng nói: "Bởi vì tên tiểu quỷ ngươi tương đối giống ta!"

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn y, lần đầu tiên cảm thấy thành ý của Đỗ Phục Uy. Đỗ Phục Uy tránh né mục quang gã, đưa mắt nhìn ra phía trước, chậm rãi nói: "Vũ Văn Hóa Cập cũng không biết kiếm lấy cái gương mà tự soi mình. Võ công của y có thừa, nhưng danh vọng thì lại không đủ. Tin tức hôn quân bị giết vừa truyền đến Lạc Dương, Dương Thế Sung đã lập tức lập Việt Vương Dương Đông lên làm hoàng đế bù nhìn. Trong thời đại này, kẻ nào có binh quyền trong tay thì kẻ ấy có thể khống chế kỳ đại cục, còn không thì dù là võ công cái thế cũng chỉ là một võ sĩ siêu phàm trác việt hay là một thích khách mà thôi!"

Khấu Trọng thấy trong lời của y có ý khác, lần đầu tiên tập trung tinh

thần để suy đoán mục đích Đỗ Phục Uy muốn nói chuyện riêng với gã. Đỗ Phục Uy vẫn nói với vẻ chân thành: "Lý Uyên là cái thá gì chứ, có điều không ngờ khuyển phụ lại sinh hổ tử, tên tiểu tử Lý Thế Dân đó trước sau dụng kế, lừa cho cả người Đột Quyết lẫn Lưu Vũ Châu đều không tấn công Thái Nguyên, khiến cho Lý phiệt không phải lo lắng phía sau, lại dùng kỳ binh đả bại Tống Lão Sinh, công thẳng đến Trường An, lập Đại Vương Dương Hựu lên làm hoàng đế, suýt chút nữa thì làm cho Lý Mật tức chết."

Ánh mắt Đỗ Phục Uy chuyển dịch lên người Khấu Trọng, trầm giọng nói: "Hiện giờ Tùy thất chỉ còn có hư danh, mấy kẻ hậu nhân tuy đều lần lượt được lập làm hoàng đế nhưng chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi, sau một hai trận nữa chắc sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt. Đối với những kẻ có chí thống nhất thiên hạ thì đây chính là cơ hội ngàn năm có một, ngoại trừ Lý Mật ra, thử hỏi còn có ai có thể tranh phong với Đỗ Phục Uy này chứ?"

Hai mắt Khấu Trọng sáng ngời, xạ ra những tia nhìn nóng bỏng, nhưng không lên tiếng đáp lời Đỗ Phục Uy. Đỗ Phụ Uy vỗ mạnh xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh một cái, chiếc bàn làm bằng gỗ cứng lập tức vỡ nát thành từng mảnh vụn. Khấu Trọng giật mình đánh thót, đưa mắt hoang mang nhìn y, song mục Đỗ Phục Uy xạ ra hai đại thần quang xưa nay chưa từng nhìn thấy, nhìn gã chằm chằm nói: "Nếu Khấu Trọng con thành tâm thành ý nhận Đỗ Phục Uy này làm cham, đổi họ Đỗ, Đỗ Phục Uy ta sẽ coi con như con ruột, đồng thời trợ giúp con trở thành hoàng đế sáng lập ra triều đại mới."

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Lão gia không muốn là hoàng đế ư?"

Đỗ Phục Uy ngửa mặt cười dài đáp: "Lý Mật muốn làm hoàng đế, Vũ Văn Hóa Cập muốn làm hoàng đế, Đậu Kiến Đức muốn làm hoàng đế, Lý Uyên tuy nhát gan như cáy nhưng cũng muốn làm hoàng đế, người người đều muốn làm hoàng đế, nhưng còn Đỗ Phục Uy này...

ta chỉ sợ phụ một thân võ công, không chịu được cảnh tịch mịch của kẻ chí tôn vô thượng!"

Khấu Trọng nhìn y với vẻ nghi ngờ, thử dò hỏi: "Lão gia thực sự muốn nhường đế vị cho hài tử hay sao?"

Đỗ Phục Uy trầm giọng nói: "Cá và tay gấu, hai thứ ấy khó mà kiêm đắc, giả như ta chỉ muốn con giúp ta lên ngôi hoàng đế, ngày sau nhất định sẽ bị con giết chết, cả con và Từ Tử Lăng đều là loại người thiên sinh không chịu khuất phục trước bất cứ ai, ngay từ khi gặp gỡ lần đầu tiên là ta đã biết điều này rồi!"

Khấu Trọng giật thót mình, lúng túng nói: "Nếu con thật sự nhận lão gia làm cha thì lẽ nào lại hại người chứ?"

Đỗ Phục Uy thở dài: "Trong cuộc tranh đoạt đế vị luân thường đạo lý đều có thể vứt bỏ sang bên hết cả, nhân nghĩa đạo đức đâu thể làm được gì? Kẻ nào có thể làm đại sự ai mà không trọng thực tế, khinh hư ngôn, hành sự tâm lang thủ lạt chứ? Đỗ mỗ xem trọng con chính là vì con là hạng người ấy, vừa có dã tâm lại vừa có thủ đoạn. Vì vậy mà cả giang hồ đều cho rằng con và Từ Tử Lăng may mắn, duy chỉ có Đỗ mỗ mới biết được chỗ lợi hại của hai người các con. Thử hỏi ai có thể lừa gạt hay khiến cho hai đứa tiểu tử các con phải khuất phục được chứ?"

Tới đây, y ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Tiểu Lăng và con là hai loại người hoàn toàn khác nhau, cho dù ta giết nó, nó cũng tuyệt đối không chịu nhận ta làm cha."

Sau đó nghiêm mặt nhìn Khấu Trọng nói: "Bây giờ chỉ cần con quyết định thì thiên hạ này sẽ là vật trong túi hai chúng ta!"

Khấu Trọng vắt tay lên trán suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên hỏi: "Nếu hài

tử không đáp ứng, lão gia liệu có giết con không?"

Đỗ Phục Uy cười khổ nói: "Ta vốn có ý này, nhưng lại nghĩ nếu không phải con can tâm tình nguyện, sau này con phòng cha, cha phòng con thì còn có ý nghĩa gì nữa? Con nói như vậy, quả thật là ta đây không ngờ tới, xem ra có lẽ con không chịu tiếp nhận tấm lòng của Đỗ mỗ rồi!"

Song mục Khấu Trọng ánh lên những tia sáng kỳ dị, giống như đang chìm vào một thế giớ của mộng ảo, chậm rãi lên tiếng: "Nếu thiên hạ của con phải nhờ lão gia mới đoạt được thì quả thật là chẳng có ý nghĩa gì cả. Đúng vậy, đích thực con có chí hướng tranh bá thiên hạ, nhưng cái con muốn trải qua chính là quá trình tranh bá thiên hạ đó, con muốn dùng máu và mồ hôi của mình để tay trắng dựng nên đại nghiệp, cha có hiểu hay không?" Trong ngữ khí không giấu nổi vẻ khát khao vô bờ.

Đỗ Phục Uy dài người đứng dậy, ngửa mặt cười như điên dại nói: "Con có biết một tiếng gọi cha vừa rồi đã cứu hai cái mạng nhỏ của con và Từ Tử Lăng hay không? Vừa rồi ta đã chuẩn bị xuất thủ! Thôi được rồi! Hai đứa tiểu tử các con mau lập tức ra khỏi thành ngay, đảm bảo không có người nào cản trở lại đâu, nhưng lần sau gặp lại thì đừng trách người cha này trở mặt vô tình!"

Sau đó lại mỉm cười nói tiếp: "Tốt nhất hai đứa nên tìm một nơi nào kín đáo tạm lánh một thời gian, bằng không sẽ trở thành oan hồn của Bồ Sơn Công Lệnh lúc nào không biết đó."

Nói đoạn bật cười ha hả, lắc mình biến mất.

Chương 65: Phóng tay làm lớn

Hai gã vội vội vàng vàng rời khỏi Đơn Dương, chạy một mạch hơn mười dặm đường mới dừng lại dưới chân một ngọn đồi nghỉ ngơi. Đột nhiên sấm nổ đùng đùng, tiếp đó là sét giật ngang trời, mưa lớn đổ xuống như trút nước. Khấu Trọng cởi áo ngoài, để lộ tấm thân trần, ngửa mặt lên trời hét lớn: "Bây giờ phải làm sao đây? Lão thiên gia! Người bảo Khấu Trọng này phải làm sao đây?"

Từ Tử Lăng ngửa miệng, thống khoái uống mấy ngụm nước mưa, đoạn nói: "Đỗ Phục Uy xem trọng ngươi như thế, tại sao Trọng thiếu gia ngươi lại bỏ qua cơ hội ngàn năm này? Chỉ cần ngươi gọi một tiếng cha, quân Giang Hoài sẽ là của ngươi mà?"

Khấu Trọng cười cười nói: "Đây gọi là hàng rẻ chơ tham, hơn nữa sự tình đâu có đơn giản như vậy, ngươi đừng quên quân Giang Hoài còn có một Phụ Công Hựu nữa."

Từ Tử Lăng cười ha hả nói: "Ngươi đừng giấu ta nữa, nhất định còn có nguyên nhân khác nữa?"

Khấu Trọng thở dài: "Muốn dấu ngươi cũng khó thật, thực ra là vì tặc tính của quân Giang Hoài quá sâu nặng, ác tật nan cải, không thể là quân đội tranh đoạt thiên hạ được. Nhưng quan trọng nhất là Khấu Trọng ta không muốn người ta nghĩ rằng ta phải dựa vào lão Đỗ mới thành được đại nghiệp."

Tiếp đó song mục phát lộ hào quang nói: "Trên thế gian này có gì làm xúc động lòng người hơn là bản thân của sinh mệnh chứ? Mà sinh mệnh của một người có ý nghĩa chính là vì những kinh nghiệm và

lịch trình mà người đó trải qua trong đời. Thành công hay thất bại đều không quan trọng, nhưng tuyệt vời nhất chính là quá trình phấn đấu không ngừng để vươn lên đó, huynh đệ tốt của ta, ngươi có hiểu không?"

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Đương nhiên ta hiểu! Có điều Đỗ Phục Uy nói rất đúng. Ta với ngươi là hai loại người, mục tiêu chúng ta theo đuổi cũng khác nhau, có thể ngày mà ngươi khởi sự tranh bá thiên hạ cũng chính là ngày mà huynh đệ chúng ta phải chia tay."

Khấu Trọng trầm ngâm một hồi, bất chợt ngửa mặt cười lớn nói: "Chuyện của ngày sau chúng ta quản làm gì chứ, bây giờ chúng ta phải làm gì chứ? Trở về Đơn Dương là chuyện không thể được, lẽ nào cứ như vậy mà thất tan với Tố tỷ ư?"

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: "Nhân sinh ngẫu hợp, tất cả đều là một chữ duyên. Tuy ai ai cũng khuyên chúng ta làm con rùa rút đầu để tránh truy sát lệnh của Lý Mật, nhưng làm người mà như vậy thì còn hứng thú gì nữa chứ? Chi bằng chúng ta kiếm chuyện gì phóng tay làm lớn một chuyến, làm cho thiên hạ cùng biết, Hương tiểu tử biết được, tự nhiên sẽ dần Tố tỷ đến đoàn tụ với chúng ta."

"Ì đùng!"

Một tia chớp rạch ngang bầu trời, cả thiên địa như bừng sáng trong khoảnh khắc. Hai gã cùng lúc cảm thụ được uy lực của tự nhiên, nhất thời đều không nói nên lời nào. Một lúc sau, Khấu Trọng mới nói "Chúng ta sẽ làm việc gì bây giờ?"

Từ Tử Lăng cười ha hả nói: "Ngươi thật chóng quên, cả số muối lậu chúng ta cất giấu cũng quên mất rồi hay sao? Chúng ta đi lấy số hàng đó vận chuyển lên các vùng thiếu muối ở phía bắc, chỉ cần có thể khắc phục được khó khăn dọc đường, làm xong chuyện này,

chúng ta nhất định sẽ trở thành cao thủ chân chính."

Khấu Trọng giật mình nói: "Chủ ý hay lắm, dọc đường chúng ta cố ý khoa trương chuyện này lên, kẻ nào hám tài không muốn mạng, thì cứ đến tìm chúng ta!"

"ầm ầm"

Mưa gió sấm sét càng lúc càng dữ dội, mưa gió vừa ngừng, hai gã lập tức lên đường, nhằm thẳng hướng bãi biển khó quên mà hai gã đặt tên cho là Bãi Học Nghệ. Ngoài trừ tiểu cốc chôn cất Phó Quân Sước ra, nơi này có thể nói là nơi khiến hai gã bồi hồi cảm xúc nhất. Bởi vì lần này đi đường bộ, dọc đường phải đoán đường và tìm kiếm nên đi không được nhanh, nhưng hai gã không hề gấp gáp, chỉ chuyên tâm vào luyện công. Hai gã đã có rất nhiều kinh nghiệm thực chiến, lại bị áp lực đáng sợ của Bồ Công Lệnh uy hiếp, lại biết dọc đường vận chuyển muối sẽ hung hiểm vô cùng, nên đã cố gắng tránh vào hương trấn thành thị, chỉ lần theo đường núi ăn hoa quả chống đói, trong lòng không nghĩ ngợi gì hết, chuyên tâm luyện công bất kể ngày đêm, rất giống như là hai nhà tu luyện khổ hành. Hai gã đương nhiên không thể nào biết được chính những ngày này đã khiến cho hai gã có được những đột phá kinh người, đặt nền móng vững chắc để sau này trở thành cao thủ vô địch vũ nội.

0O0

Ngày hôm đó, do y phục đã quá rách nát không đủ che thân, hai gã không thể không vào một tiểu trấn nhỏ trên đường mua lấy hai bộ y phục mới để thay đổi. Tiểu trấn miền nam này dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng của chiến tranh, nhiệt náo thanh bình, vừa hay hôm nay cũng là ngày lễ ở đây, người người nhà nhà đều chăng đèn kết hoa, mặc y phục mới, đốt pháo ì đùng không ngớt.

Khấu Trọng rốt cuộc cũng không nén nổi sự hiếu kỳ, lén lút lẻn ra ngoài thăm dò, lúc trời về thì hớn hở nói với Từ Tử Lăng đang trầm tư mặc định: "Thì ra đây là phạm vi thế lực của Lâm Sĩ Hồng, tên tiểu tử này vốn là nhị long đầu của Phàn Dương Hội, đại long đầu Thao Sư Khất khởi nghĩa chưa được vài tháng đã bị người ta chém chết, y dựa vào thanh danh đánh bại mãnh tướng của Tùy quân Lưu Tử Dực đã quy tập lại các thủ hạ cũ, nhân số lên tới hơn mười vạn người. Tên tiểu tử này không ngờ cũng dám tự phong làm hoàng đế, lấy quốc hiệu là Sở, lấy Dự Chương làm kinh đô. Các quận lớn như là Cửu Giang, Lâm Xuyên đều đã lọt vào tay y cả rồi. Hắc! Còn có một tin tức khác nữa, bây giờ ra quán rượu ăn uống đã rồi ta sẽ nói cho ngươi nghe."

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Mấy tháng nay ăn toàn quả rừng với khoai sắn, dạ dày ta đã quen với các thứ thanh đạm rồi, ăn thịt uống rượu sợ rằng không thoải mái lắm."

Khấu Trọng kéo gã đứng dậy: "Chính là vì nguyên nhân này mà chúng ta mới phải trở lại với nhân thế chứ. Tên tiểu tử ngươi có khuynh hướng xuất thế như vậy, ta chỉ sợ chẳng bao lâu nữa thì ngươi sẽ đi làm hòa thượng hay đạo sĩ mất!"

Vừa nói gã vừa lấy trong người ra hai thanh chủy thủ, dúi vào tay Từ Tử Lăng một thanh, đoạn nói: "Đấy là ta dùng một số tiền lớn mua của một hán tử bên đường đó, chất thép rất tốt, hiếm có nhất là còn có cả tên nữa. Thanh của ngươi gọi là Đoạn Ngọc, của ta gọi là Huy Kim. Huy Kim Đoạn Ngọc, thật là hứng thú đấy!"

Từ Tử Lăng cẩn thận quan sát thanh chủy thủ trên tay, thấy trên chuôi dao quả nhiên có khắc hai chữ triện Đoạn Ngọc, liền nói: "Ta không thích dùng binh khí, ngươi đưa cho ta làm gì?"

Khấu Trọng vỗ vào lưng gã một cái, cười lớn nói: "Đưa cho ngươi

cạo râu chứ còn làm gì nữa, ngươi thử soi gương lại đi! Xem có nhận ra Từ Tử Lăng hay không?"

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: "Vậy thì có gì quan trọng?"

Khấu Trọng tức giận nói: "Sao ngươi trở nên ngốc vậy? Nếu không có ai nhận ra chúng ta, vậy thì lấy đâu ra người tìm chúng ta tính sổ, vậy thì làm sao mà làm lớn chuyện được, làm sao Tố tỷ biết chúng ta vẫn còn sống trên đời?"

Từ Tử Lăng thẩn thờ đưa dao lên cạo râu, vừa cạo vừa khen: "Quả nhiên là bảo vật!"

Khấu Trọng cũng vừa cạo sạch sẽ râu trên mặt, để cho gương mặt tuấn tú khôi ngô được hiện ra dưới ánh mặt trời lần nữa. Gã nhìn Từ Tử Lăng kinh ngạc thốt: "Tướng mạo của tên tiểu tử ngươi hình như thay đổi rất nhiều, nhưng ta không thể nào nói ra được sự thay đổi đó, có lẽ là do sự biến đổi của khí chất, ta thấy ngươi cứ có vẻ siêu phàm thoát tục thế nào ấy!"

Từ Tử Lăng không để ý lắm, chỉ đưa mắt nhìn gã, mỉm cười nói: "Hiện giờ ngươi cũng rất giống võ lâm cao thủ rồi! Không cần xuất thủ cũng có thể hù cho người ta sợ chết kiếp đó!"

Khấu Trọng bật cười mắng: "Cái tên đại đầu quỷ này!"

Dứt lời liền kéo gã đến tửu quán.

0O0

Tửu quán lúc này đã chật kín khách, hơn ba chục chiếc bàn lớn chỉ còn lại hai chiếc là có chỗ ngồi, chỉ cần nhìn sơ cũng biết thực khách đều là thương nhân hoặc những hào khách giang hồ ngược xuôi

khắp đại giang nam bắc. Hai gã bước vào trong quá, lập tức thu hút ánh mắt của hầu như tất cả mọi người, trong số đó còn có kẻ lộ thần sắc hoài nghi bất định.

Khấu Trọng nghênh ngang ngồi xuống một bàn trống, đập tay quát lớn: "Lấy cho Khấu mỗ hai cân hảo tửu, loại thượng đẳng nhất ấy!"

Hai chữ "Khấu mỗ" vừa ra khỏi miệng, mấy kẻ đang hoài nghi kia lập tức lộ thần sắc vui mừng. Từ Tử Lăng liếc mắt nhìn thấy, thấp giọng nói: "Cẩn thận trong rượu và thức ăn có độc!"

Khấu Trọng cười cười nói: "Ngươi quên là chúng ta là người bách độc bất xâm hay sao? Độc dược của Trầm bà nương còn không làm gì được chúng ta, mấy loại vớ vẩn này thì sợ gì chứ?"

Từ Tử Lăng không vui nói: "Dù chúng ta có thể khu độc, nhưng cũng phải tổn chút công phu, lại rất phiền phức nữa, cẩn thận một chút vẫn hơn."

Khấu Trọng nói: "Trên đời này làm gì có độc dược vô sắc vô vị chứ, chỉ cần linh nhãn của lão tử liếc qua, mũi hít một hơi là có thể lập tức phát hiện có độc hay không ngay."

Nói thì nới như vậy, nhưng tên tiểu tử này vẫn đích thân xuống nhà bếp giám thị mấy tên tiểu nhị rót rượu, lại chọn thêm mấy món ăn, chủ yếu là bánh chẻo và rau xanh, chỉ gọi một đĩa thịt kho nhỏ. Có thể thấy ngoài miệng thì nói cười huyên thuyên, nhưng sự thực thì gã vẫn rất coi trọng ý kiến của Từ Tử Lăng. Hai gã ăn uống như chỗ không người, lúc đã ngà ngà say, Khấu Trọng hạ giọng nói: "Lý Uyên nghe tin hôn quân bị giết, liền bức Đại Vương Dương Hựu nhường ngôi cho y, bên ngoài đương nhiên nói là tiểu hài tử đó tình nguyện nhường ngôi cho người hiền. Hà! Lại thêm một hoàng đế nữa rồi!"

Từ Tử Lăng nói: "Nhất định là chủ ý của Lý Thế Dân!"

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Rất khó nói, huynh trưởng của Lý Thế Dân là Lý Kiến Thành nghe nói cũng là nhân vật lợi hại, một huynh đệ khác của y là Lý Nguyên Cát cũng thần dũng cái thế, võ công còn cao hơn cả huynh trưởng. Ôi! Lý tiểu tử thật thảm, thiên hạ mà y vất vả dành được, cuối cùng đều lọt cả vào tay Lý Kiến Thành."

Từ Tử Lăng nói: "Người ta thủ túc tình thâm, cùng hưởng phú quý, ai lại tính toán những chuyện này."

Khoé miệng Khấu Trọng hiện lên một nụ cười khinh miệt, nhưng không hề lên tiếng phản bác. Từ Tử Lăng quan tâm đến Lý Thế Dân liền hỏi tiếp: "Tình hình Quan Trung thế nào rồi?"

Khấu Trọng nói: "Miếng thịt béo Quan Trung này ai chẳng muốn nuốt cho trọn chứ? Lý Mật và Dương Thế Sung đều rất có cơ hội hoành đao đoạt lại Trường An từ tay Lý phiệt, nhưng lại kềm chế lẫn nhau, nên không thể vọng động, ngươi có còn nhớ có một kẻ tên là Tiết Cử không?"

Trí nhớ của Từ Tử Lăng thuộc hàng tuyệt đỉnh, gật đầu nói: "Chính là tên ngốc muốn học theo Tần Thủy Hoàng, tự xưng Tần Bá Vương đúng không? Địa bàn của y nằm ở phía tây Trường An, có phải muốn tranh giành với Lý phiệt hay không?"

Khấu Trọng nói: "Tên tiểu tử ngươi thật lanh lợi, vừa đoán đã trúng rồi. Tên ngốc này có trong tay mười ba vạn quân, lại khinh thường Lý Uyên nên ngay cả thành Trường An kiên cố như vậy mà cũng dám liều mạng tấn công, kết quả bị Lý tiểu tử đánh cho không còn manh giáp, chạy về Kim Thành, thanh danh cũng chẳng còn gì nữa."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Nơi này cách Quan Trung xa như vậy,

tại sao ngươi lại biết rõ tường tận như là được tận mắt chứng kiến vậy chứ?"

Khấu Trọng đắc ý cười cười đáp: "ít nhất có một phần tư số người trong tiểu trấn này là nạn dân chạy nạn từ miền bắc về, chỉ cần có đầu óc tưởng tượng một chút, tự nhiên có thể nói tới hoa trôi nước chảy thôi!"

Từ Tử Lăng nói: "Vương Thế Sung và Lý Mật đại chiến là chuyện khó tránh khỏi, chỉ là không biết ai thắng ai bại thôi!"

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Thì ra ngươi vẫn chưa quên Trầm bà nương!"

Từ Tử Lăng gượng cười nói: "Đúng là ngươi đã mắc chứng hoang tưởng rồi, ta chỉ là quan tâm tình thế thiên hạ mà thôi, nếu cứ tiếp tục loạn thế này, không biết bách tính sẽ phải chịu thêm bao nhiêu khổ sở nữa."

Khấu Trọng nói: "Từ khi hôn quân chết đi, tình thế càng lúc càng hỗn loạn và phức tạp, một trong ngũ đại cao thủ của Tùy thất là Trầm Pháp Hưng làm thái thú Ngô Hưng cũng đã thừa cơ hội này, lấy danh nghĩa thảo trừ Vũ Văn Hóa Cập khởi binh, tập trung sáu vạn tinh binh chiếm cứ Côn Lăng, thanh thế rất lớn. Y tự xưng là Giang Nam Đạo đại tổng quản, uy hiếp trực tiếp đến Lý Tử Thông và lão gia, đám nghĩa quân xuất thân từ quan binh này và hai đạo nghĩa quân xuất thân thảo mãng của lão gia với Lý Tử Thông cừu hận sâu sắc, thủy hỏa khó dung."

Từ Tử Lăng nói: "Như vậy thì trận thắng của Lý phiệt trước Tiết Cử quả là vô cùng quan trọng, giờ đây bọn họ không còn phải sợ ai uy hiếp phía tây, có thể ngồi yên để xem quần hùng Trung Nguyên tàn sát lẫn nhau."

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Ta biết ngươi rất xem trọng Lý tiểu tử, có điều hắn và huynh trưởng Lý Kiến Thành đã từng nghĩ đến chuyện tấn công Lạc Dương, đến cùng thì vẫn không công mà quay lại đấy thôi? Tình thế hiện giờ khiến không ai có thể biết chắc là mình sẽ làm gì nữa rồi."

Từ Tử Lăng đưa tay ngăn Khấu Trọng nâng chén rượu lên, mỉm cười nói: "Đừng uống nhiều quá! đêm nay có thể có chuyện đó!"

Khấu Trọng đẩy tay gã ra, nâng chén uống cạn, song mục phát xạ hàn quang: "Đây là chén cuối cùng."

Từ Tử Lăng biết gã nhớ đến Lý Tú Ninh, thầm than dài một tiếng, kéo gã quay về phòng trọ. Đêm đó quả nhiên có mấy nhân vật giang hồ không biết sống chết tìm đến gây phiền phức, bị hai gã đánh cho lạc hoa lưu thủy, bỏ chạy trối chết. Hai gã đều biết đây mới chỉ là bắt đầu, quyết định không tiếp tục ẩn giấu hành tung nữa, mà nghênh ngang đi qua thành qua trấn, nhằm thẳng hướng Bãi Học Nghệ mà tiến tới.

Bọn gã đương nhiên không phải hạng sính cường làm bậy mà cố ý bộc lộ hành tung, có lúc hai gã cũng lẩn vào nơi hoang dã luyện thêm hai ba ngày công phu Trường Sinh Quyết, khiến cho những kẻ truy tung phải vất vả một phen. Một mặt Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tiềm tâm tu luyện, mặt khác lại có những kẻ thèm muốn trọng thưởng của Lý Mật mà tự tìm đến cho hai gã luyện tập, làm các công phu mà hai gã đã học được, đã được nhìn qua hay tự lĩnh ngộ được hòa nhập vào nhau một cách nhất quán, trở nên toàn diện hơn, luồng chân khí trong nội thể cũng được khống chế tự nhiên, phát huy toàn bộ năng lực vốn có.

Ngày hôm ấy, hai gã đến được Dư Hàng, sau khi nộp thuế đúng theo

quy củ vào thành, Khấu Trọng cười cười nói: "Không biết đám lưu manh Hải Sa Bang đó có còn ở đây hay không? Hiện giờ Vũ Văn phiệt đến bản thân mình cũng khó giữ, Hải Sa bang có muốn hung hăng cũng không được nữa rồi. Hay là ta với ngươi đi phá phân đà Dư Hàng của bọn chúng, buộc chúng phải hiến lên một con thuyền lớn, trăm tên thuỷ thủ, ngàn bao muối biển, thêm một vạn mỹ nữ nữa... ha ha! Càng nghĩ ta càng thấy hứng thú!"

Từ Tử Lăng đảo mắt nhìn quanh, cảnh vật trên phố không khác gì so với ngày trước, có điều đã có thêm nhiều nhân vật giang hồ, nhưng không một ai dám nhìn thẳng vào hai gã, hiển nhiên là đã biết bọn gã là ai, lại thấy có một số người còn vòng đường né tránh, liền bật cười ha hả nói: "Tiên phát chế nhân có thể tránh được rất nhiều phiền phức. Nơi này có lẽ là địa bàn của Trầm Pháp Hưng, người làm quan rồi quả nhiên có khác, quản lý nơi này rõ ràng ngay ngắn, không hỗn loạn như là lão gia của chúng ta vậy."

Khấu Trọng dừng bước, chỉ tay vào một cửa tiệm nói: "Còn nhớ không! Chính là ở đây! Nhìn kìa! Ánh mắt của mấy kẻ kia thật hung hãn, thần sắc bất thiện."

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn theo tay gã, nhớ lại tên phó phân đà chủ phân đà Dư Hàng của Hải Sa bang, Đàm Dũng, hồi ấy chính là đi ra từ chỗ đó. Cũng giống như hôm ấy, trong tiệm có hơn chục tên đồ Hải Sa bang, tên nào cũng cầm binh khí, nhìn hai gã chằm chằm, dáng vẻ như muốn động thủ đến nơi.

Khấu Trọng nói: "Tên ngốc Hàn Cái Địa kia đã đi theo Trần Pháp Hưng rồi, nếu không phải vậy thì Hải Sa bang không bị quét ra khỏi Dư Hàng mới lạ đó. Trầm Pháp Hưng rõ ràng là muốn thảo phạt Vũ Văn phiệt, từ đây có thể thấy tên Hàn Cái Địa này lái thuyền đã quen nên rất biết thuận gió quay thuyền."

Từ Tử Lăng nhằm hướng của tiệm bước tới, miệng nói: "Công kỳ vô bị mới là thượng thượng sách! Hảo huynh đệ!"

Khấu Trọng ngửa mặt cười vang, giống như là sắp chơi một trò chơi thú vị vậy. Chính vào lúc này, cả hai gã đều cảm thấy mình đã trưởng thành, không còn là hai tên tiểu lưu manh nơi đầu đường xó chợ nữa.

Chương 66: Đại hiếu thân thủ

Đám Hải Sa bang trước nay hoành hành bá đạo, hơn mười tên ác đồ trong tiệm đã xông ra bên ngoài, vung đao vung búa chém vào hai gã. Từ Tử Lăng nhảy vào giữa trận địch như hổ lạc giữa bầy dê, quyền lên cước xuống, chỉ thấy từng tên từng tên tráng hán to như bò mộng không ngừng bay lên cao rồi rơi bịch xuống, trong giây lát đã không còn tên nào bò dậy nổi. Người đi đường thấy sinh chuyện thì hoảng hốt vòng tránh, nhất thời cả con phố đều trở nên hỗn loạn.

Khấu Trọng làm mặt giận nói: "Đến một hai tên cũng không để lại cho ta sao?" Nói đoạn vung tay chộp lấy một tên, kéo vào trong nhà, một lát sau thì bước ra kéo Từ Tử Lăng đi về phía bến cảng, vừa đi vừa nói: "Phân đà thật sự ở trên phố bán muối, chính là ở cạnh kho muối mà chúng ta ăn trộm khi xưa đó, ở đó cướp thuyền thì càng thuận tiện hơn."

Từ Tử Lăng nói: "Tên đó cũng thật hợp tác!"

Khấu Trọng cười lạnh: "Không hợp tác thì được sao?"

Từ Tử Lăng cười ha ha, đi ra khỏi thành. Được nửa đường thì chợt thấy hơn trăm kỵ mã phía thành môn đuổi theo, không cần nhìn cũng biết là binh tướng của Trầm Pháp Hưng.

Khấu Trọng giật mình nói: "Hình như hơi đông một chút thì phải?"

Từ Tử Lăng nghĩ lại trận khổ chiến ở Giang Đô, trong lòng cũng cảm thấy sợ hãi, vội vàng kéo Khấu Trọng trốn vào đồng hoang.

0O0

Từ Tử Lăng nằm trên cành cây lớn trong một khu rừng ven biển, thưởng thức cảnh tượng hùng tráng của buổi hoàng hôn, cảm thấy lòng mình như rộng mở đến vô hạn, nhân thế ai ai cũng người tranh kẻ đoạt, nhưng cuối cùng tất cả cũng đều biến thành những mảnh vụn nhỏ nhặt trong vĩnh hằng vô tận. Từ sau khi thay đổi y phục, cạo râu sạch sẽ, Khấu Trọng dường như đã biến thành một con người khác, tràn đầy đấu chí, ngay cả lúc trầm tư mặc tưởng song mục thi thoảng cũng phát ra dị quang, không hiểu có phải là đang nghĩ đến những chuyện tranh hùng thiên hạ hay không. Còn gã, gã càng lúc đắm say trong võ đạo, những chuyện khác giờ đây gã hoàn toàn không nghĩ đến, duy chỉ có mình Tố Tố là gã không thể nào bỏ rơi được, còn Khấu Trọng thì đương nhiên không cần phải lo lắng.

Gã cũng nghĩ đến Trầm Lạc Nhạn, Đông Minh Công Chúa, nhưng đều chỉ như phù quang ảo ảnh, không thể nào làm gã động tâm. Đối với gã mà nói, cảm tình là thứ khó tiếp nhận nhất trong cuộc đời, mỗi lần nghĩ đến Phó Quân Sước, trong lòng gã lại dâng lên một nỗi đau không thể nói thành lời, thù hận với Vũ Văn Hóa Cập càng thêm sâu đậm. Sau khi giết chết Vũ Văn Hoá Cập, gã sẽ vân du thiên hạ, thậm chí là đến miền tái ngoại để hưởng thụ hết mọi vẻ của cuộc sống muôn màu. Chuyện lớn như là nhất thống thiên hạ tuyệt đối không phải là chuyện của những kẻ không có mục đích như gã, chuyện đó nên để những kẻ như Khấu Trọng hay Lý Thế Dân gánh vác. Mục tiêu của gã chính là tìm tòi cuộc sống quen thuộc nhưng cũng rất đỗi kỳ lạ này, tìm tòi cảnh giới tối cao nhất của võ đạo, khám phá bí mật huyền ảo của sinh mệnh, nhưng trước nay gã chưa từng cưỡng ép bản thân, tất cả đều tùy ngộ nhi an, giống như hồi trước Khấu Trọng rủ gã đi nghe lão nho giảng sách, rủ gã đi học trộm võ công, gã cũng đều gật đầu đi theo.

Cho đến lúc hiểu được bí mật cao thâm khó dò của Trường Sinh

Quyết, gã mới nắm bắt được sinh mệnh trong tay của mình, có được cách nghĩ và mục tiêu của riêng mình. Bất chợt trong lòng gã cảm thấy sợ hãi. Từ Tử Lăng nhắm nghiền hai mắt, bài trừ hết mọi tạp niệm, lập tức cảm thấy có người đang lén lút từ phía tân nam bò tới, người này là kẻ có võ công cao cường nhất trong những kẻ theo dõi gã từ lúc rời khỏi Đơn Dương tới nay, mà tuyệt đối không phải là Khấu Trọng.

Nếu Khấu Trọng muốn đùa với gã, ít nhất cũng phải trong khoảng cách mười trượng, gã mới sinh lòng cảnh giác. Nhưng người này đã bị gã phát hiện từ khoảng cách ngoài ba mươi trượng. Chính vào lúc này, ở những phía khác cũng xuất hiện tông tích địch nhân, đều cách gã chừng hai chục trượng, có thể thấy mấy tên địch nhân này võ công cao hơn hẳn những tên trước đây một bậc. Trong nháy mắt, gã đã quyết định khổ chiến đến cùng, bằng không gã sẽ thất tán với Khấu Trọng lúc này đang đi thăm dò tin tức.

Từ Tử Lăng trườn mình xuống đất như loài quỷ mị, do đã nắm rõ khoảng cách, vị trí và lộ tuyến tiến tới của địch nhân nên chỉ khẽ lắc mình hai cái là gã đã lọt vào một góc chết mà địch nhân không thể quét tới, đồng thời chui ngay vào một bụi cỏ rậm rạp.

Trời đã bắt đầu tối, những tia sáng cuối cùng của ban ngày cũng dần dần biến mất dưới làn nước biển, khu rừng rậm lại càng trở nên tối tăm, khó mà phân biết được sự vật trước mắt. Bất chợt tiếng y phục phất gió vang lên, sau đó một người kêu "A!" lên một tiếng, hiển nhiên là do quá ngạc nhiên vì không tìm thấy Từ Tử Lăng đâu. Từ Tử Lăng đoán đối phương nhất định đã nhìn thấy gã nằm trên cành cây từ xa, lúc lại gần thì bị cây rừng cản mất thị tuyến nên lại mất dấu của gã. Từ Tử Lăng nằm phục trong bãi cỏ, nheo mắt, nín thở tịnh khí nhìn ra.

Trừ phi đối phương tìm đến chỗ này, còn không thì chỉ cần dựa vào

luồng chân khí kỳ dị trong nội thể, gã đã hoàn toàn có thể yên tâm. Nhớ khi xưa, khi công lực còn non yếu, gã và Khấu Trọng nằm trên xà nhà dòm xuống mà cả hai cao thủ như Trác Nhượng lẫn Lý Mật đều không phát giác. Thử hỏi trên thế gian này có mấy người được như Trác Nhượng và Lý Mật chứ? vì vậy gã tuyệt đối không tin hành tung của mình có thể bị bại lộ.

Dưới gốc cây mà gã vừa nằm trầm tư mặc tưởng xuất hiện hai bóng hắc y nhân một cao một thấp, bởi vì hai người này quay lưng về phía Từ Tử Lăng nên gã không thể nhìn rõ tướng mạo, có điều chỉ nhìn hai người này đứng vững như thái sơn, khí thể hùng mạnh đã biết không phải là hạng tầm thường. Chợt nghe tiếng y phục phất gió, dưới gốc lại có thêm một người nữa. Chỉ nghe người mới đến nói: "Tìm hết rồi, cả cái bóng cũng không thấy nữa."

Lúc này Từ Tử Lăng chợt ngửi thấy một mùi u hương kỳ dị, tiếp đó là tiếng lướt gió hết sức nhẹ, thầm giật thót người, biết được sau lưng có người tiếp cận, hơn nữa còn là một nử tử, chính mùi hương thơm trên thân thể nàng đã bị làn gió biển thổi bay vào lỗ mũi linh mẫn vô cùng của Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng vội nằm phục người xuống. Một thanh kiếm quét qua trên đầu gã, tiếp đó là bốn kiếm liên tiếp vừa độc vừa nhanh, nếu như gã không thụp người xuống thì e rằng đã trúng kiếm rồi. Mùi u hương đã đi xa dần, hiển nhiên là nử tử kia đã đi chỗ khác tìm kiếm. Từ Tử Lăng cười thầm trong bụng, ngồi dậy, trong lòng tính toán cũng đã đến lúc Khấu Trọng quay lại. Trong chốc lát, ba tên dịch nhân đã tụ tập lại một chỗ, hai nam một nữ, thấp giọng bàn bạc. Một người khác có thể vẫn đang tìm kiếm ở xung quanh. Một giọng nói ồm ồm vang lên: "Đây có lẽ là cơ hội tốt nhất để chặn chúng lại, xem tình hình này thì có lẽ bọn chúng muốn chạy ra hải ngoại để tránh truy sát lệnh của Lý Mật."

Một thanh âm thô hào khác tức giận nói: "Tên tiểu tử đó rốt cuộc là đã đi đâu rồi?"

Người kia đáp: "Đại tổng quản và Hàn bang chủ sớm đã dựa vào lộ tuyến mà đoán ra bọng chúng nhất định sẽ tới đây. Nhất định là đại tổng quản rất coi trọng chuyện này, bằng không thì đâu cần tới đại giá của Tạ tiên tử của chúng ta chứ?" Người phát thoại là một thanh niên nam tử, trong ngữ khí hàm chứa ý nịnh nọt, dường như muốn lấy lòng nử tử kia.

Một trận cười khúc khích như chuông bạc vang lên, nử tử được gọi là Tạ tiên tử kia nói: "Theo ta thấy hắn sớm đã nghe phong thanh mà chạy trốn từ lâu rồi, chúng ta cứ ở đây mai phục, giả như tên tiểu tử Khấu Tọng kia có thể thoát khỏi thiên la địa võng của Hàn bang chủ, vậy thì sẽ đến lượt chúng ta ra tay thu phục hắn. Chỉ cần bắt sống được một trong hai tên, Dương Công Bảo Khố sẽ là vật trong túi của quân Giang Nam chúng ta!"

Từ Tử Lăng giật mình kinh hãi, giờ mới hiểu tại sao Khấu Trọng lại chưa trở lại, đâu còn tâm tình tiếp tục nghe bọn chúng nói chuyện vãn, vội vàng lén lút bỏ đi. Từ Tử Lăng vừa ra khỏi khu rừng thì đã thấy nhân ảnh chuyển động thấp thoáng, trong nháy mắt gã đã lọt vào giữa vòng vây. Chỉ nghe phía sau có người cất tiếng cười vang nói: "Tiểu tử quả nhiên vẫn còn non nớt, chúng ta vừa mới giở chút xảo kế đã chạy ra ngoài rồi!"

Một người khác nói: "Cũng không phải là lừa gạt hắn hoàn toàn, nói không chừng tên kía cũng đã bị người của chúng ta bắt rồi!"

Từ Tử Lăng không hề sợ hãi, mượn ánh trăng lành lạnh đưa mắt quan sát địch nhân, ngoại trừ bốn người lúc nãy, còn có thêm hai người khác nữa, người nào người nấy đều tướng mạo đặc dị, hiển nhiên không phải là hạng tầm thường. Đứng chặn trước mặt gã là một văn sĩ nho nhã tiêu sái, tay cầm trường kiếm rung rung chỉ về phía gã. Bên trái là một tên hói to lớn như bò mộng, mỗi tay cầm một

cây cự phủ, khiến người ta vừa nhìn đã biết y là một cao thủ ngoại công, cũng là một dũng tướng nơi trận tiền. Bên phải gã là một lão già tóc trắng như tuyết, kiếm vẫn đeo sau lưng, dáng vẻ trầm ngâm, nếu gã đoán không lầm thì lão già này mới là nhân vật có võ công cao nhất trong ba người. Phía sau chợt vang lên tiếng bước chân, hai nam một nữ vừa rồi mới dùng lời lẽ lừa gạt Tử Tử Lăng nhảy ra từ trong rừng, chặn hết tất cả đường lui của gã. Một người cười khanh khách nói: "Tiểu tử ngươi đã để mất cơ hội cuối cùng rồi! nếu như vừa rồi ngươi chạy trở lại vào rừng, nói không chừng có thể thoát đấy!"

Đám người này người một câu, ta một câu tất cả đều là công tâm chí thuật, ý đồ làm cho Từ Tử Lăng thấy bản thân mình ngu xuẩn mà rối loạn tâm thần. Bạch phát lão giả ôm quyền nói: "Lão phu Trầm Pháp Chính, là thân huynh của đại tổng quản Giang Nam Đạo, nếu Từ huynh đệ chịu theo chúng ta trở về, Trầm mỗ đảm bảo sẽ lấy lễ thượng tân để khoản đãi!"

Từ Tử Lăng đứng hiên ngang giữa trùng vây, mắt hổ xạ ra hai luồng dị quang cao thâm khó dò, sắc mặt bình tĩnh như mặt nước hồ không một gợn sóng, khiến cho người ta có cảm giác không có gì có thể lay động nổi gã.

Văn sĩ cầm kiếm thi lễ nói: "Tại hạ là Lý Hằng của Phàn Dương Phái, chúng ta đều cảm thấy trân trọng tài năng của Từ huynh đệ, vì vậy nếu có thể biến can qua thành bạch ngọc thì không còn gì tốt bằng nữa."

Tiếp đó lại đưa tay giới thiệu hán tử đầu hói: "Đồ Lực huynh là cao thủ Hoàng Sơn phái, là tả tiên phong của đại tổng quản, còn tại hạ là hữu tiên phong."

Tiếng cười từ sau lưng vang lên, mỹ nữ được gọi là Tạ tiên tử kia

nói: "Nô gia tên gọi Tạ Ngọc Thanh, sau này đừng có quên nhé."

Lão già tên gọi Trầm Pháp Chính cười cười nói: "Còn hai vị chính là hai vị Liên thị huynh đệ của Kỳ Sơn phái, Sở huynh và Phàm huynh, đều là hảo thủ dùng tiên nổi danh trên giang hồ, theo lão phu thấy Lưu Văn tiên của hai vị được liệt danh vào Kỳ Công Tuyệt Nghệ bảng chỉ là chuyện một sớm một chiều mà thôi."

Từ Tử Lăng nhạt giọng nói: "Đã nói hết chưa vậy? Nếu nói xong rồi thì động thủ đi!"

Cả sáu người đều cảm thấy ngạc nhiên. Nên biết rằng cả sáu người đều là cao thủ nổi danh trên giang hồ, chỉ cần tùy tiện một người đứng ra thì đã có rất ít người dám không nể mặt rồi, hiện giờ do Trầm Pháp Hưng nhất định muốn bắt hai gã về nên đã phái tất cả sáu người cùng đi, lúc đó sáu người này cũng đều nghĩ Trầm Pháp Hưng dùng dao mổ trâu giết gà, thật chẳng ngờ Từ Tử Lăng lại dám đại ngôn như vậy. Kỳ thực, do Từ Tử Lăng sớm đã gặp nhiều cao thủ nên ngoại trừ hạng như Đỗ Phục Uy, Đông Minh Phu Nhân, Đông Minh Công Chúa, Bạt Phong Hàn... còn không thì đâu thể làm gã để ý.

Đồ Lực gầm lên giận dữ: "Tên tiểu tử không biết xấu tốt!"

Lời còn chưa dứt, cánh tay đã xoay mạch, hai thanh cự phủ bổ thẳng vào người Từ Tử Lăng, đường búa lăng lệ vô song, nhanh như bánh xe, vừa xuất thủ đã thể hiện y không chỉ có sức mạnh, mà còn là cao thủ kiêm thông nội ngoại nửa. Cùng lúc, một điểm hàn khí đâm thẳng vào sau lưng gã. Từ Tử Lăng thấy bọn người này lợi hại như vậy, tinh thần phấn chấn, đóa định song phủ thì là hư chiêu hòng dụ gã phân thần, chỉ phong ám toán sau lưng gã mới alf thực chiêu chân chính. Đối phương bố trí chu đáo như vậy, nói cho cùng cũng là vì muốn bắt sống gã. Từ Tử Lăng đột nhiên dịch người sang ngang đến

bên phải Đồ Lực, không những tránh được ám toán phía sau, còn buộc Đồ Lực phải miễn cưỡng biến chiêu. Chúng nhân cùng lúc biến sắc. Đây gọi là hành gia xuất thủ, mới nhìn là đã biết ngay. Đồ Lực định vận lưng tiếp tục truy kích, nhưng Trầm Pháp Chính đã hét lớn: "Tạm thời dừng tay!"

Từ Tử Lăng lập tức đứng yên bất động, không hề tránh né song phủ đang bổ tới, thản nhiên như không. Đồ Lực kinh hãi thu hồi song phủ, nhớ ra mệnh lệnh phải bắt sông hai gã của Trầm Pháp Hưng. Những người khác đều toát mồ hôi lạnh, trong lòng thầm nhủ không ngờ trong thiên hạ vẫn còn có người tin tưởng địch nhân đến vậy. Trầm Pháp Chính khách khí nói: "Lão phu có chuyện muốn hỏi!"

Từ Tử Lăng không tỏ thái độ gì, chỉ nhún vai đứng yên, vô luận là thần sắc hay động tác đều tiêu sái tuấn dật phi phàm. Chúng nhân hết thảy đều động tâm, cảm nhận được vẻ thanh tú nho nhã và quyến rũ của tay cao thủ mới quật khỏi trong võ lâm, làm chấn động cả giang hồ này. Trầm Pháp Chính thấy gã không nói gì, chỉ đành tiếp tục nói: "Từ huynh đệ có muốn biết kết cục của vị huynh đệ kia thế nào hay không?"

Trầm Pháp Chính ngoại hiệu Công Tâm Đạo, chỉ cần nhìn danh hiệu này đã biết y rất giỏi thuật công tâm. Trước khi đến đây, bọn Trầm Pháp Chính đã thương lượng kỹ càng, muốn giết chết Từ Tử Lăng không khó, nhưng muốn bắt sống gã thì không phải chuyện dễ dàng, thế nên Trầm Pháp Chính mới đặt ra kế sách công tâm, phối hợp thi triển. Liên Phàm, Liên Sở và Tạ Ngọc Thanh ba người dùng lời dẫn dụ gã ra khỏi rừng cay cũng chính là mưu kế của y. Trầm Pháp Hưng có được địa vị của ngày hôm nay, công lao của vị đương huynh này cũng không phải nhỏ.

Phản ứng của Từ Tử Lăng không ngờ nằm ngoài sở liệu của tất cả người bọn y, gã chẳng những không lộ chút kinh hãi nào, khoé miệng

còn nở một nụ cười hết sức quyến rũ, tự nhiên tiêu sai siêu phàm thoát tục, khiến người ta tuyệt đối không thể nghi ngờ sự chân thành trong nụ cười ấy, làm cho ba người đối diện với gã đều dâng lên một cảm xúc kỳ dị không thể nào diễn tả nổi, dường như có thể tiếp xúc với cái đẹp nội tại bên trong người thanh niên này vậy. Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Đa tạ đã quan tâm, trừ phi ta thấy thi thể hắn, bằng không tuyệt đối ta không tin có người nào lấy được..."

Liên Sơ tính tình bạo liệt, lại không nhìn thấy nụ cười cảm động lòng người của Từ Tử Lăng, làm sao nhẫn nại cho nổi. Chỉ thấy cổ tay y vung lên, trường tiên quấn ra như độc xà xuất động, điểm vào yếu huyệt sau tay Từ Tử Lăng, nếu như điểm trùng thì dù gã có chân khí hộ thân hay thần công hộ thể cũng phải ngất xỉu tại chỗ. Tiếp pháp của Kỳ Sơn phái nổi danh giang hồ chính là vì độc môn thủ pháp Tiên Huyệt này, luyện tới trình độ cao thủ thì có thể sử tiên tấn công đối thủ từ mọi góc độ, khiến cho đối phương có muốn cũng không thể nào phòng bị được. Liên Phàm và Liên Sở huynh đệ đồng tâm, thấy đề đệ đã xuất thủ, y cũng nắm lấy phần giữa của trường tiên, rút ngắn độ dài xuống còn một nửa, rồi vung đoạn tiên dài tám thước trong tay tấn công vào sau lưng Từ Tử Lăng.

Hữu tiên phong Lý Xương Hằng của Trầm Pháp Hưng cũng phối hợp phát động, trường kiếm trong tay rung lên hóa thành mười đóa kiếm hoa loang loáng khiến người ta phải hoa mắt chóng mặt, trong đó một đóa đang đâm thẳng cổ họng Từ Tử Lăng nhanh như ánh sao sa, hung độc phi thường, hoàn toàn không để cho Từ Tử Lăng bất cứ đường lui nào.

Tả tiên phong Đồ Lực gầm gừ lên hai tiếng, song phủ giơ lên, tuy không xuất thủ nhưng cũng tạo nên sự uy hiếp rất lớn, ít nhất cũng buộc Từ Tử Lăng không dám nhảy tránh về phía y. Trầm Pháp Chính thì không hề động tịnh, nhưng càng khiến người khác có cảm giác thâm khó dò. Còn một uy hiếp nữa chính là Tạ Ngọc Thanh sở sau

lưng, không ai biết nàng ta sẽ xuất thủ thế nào? Xuất thủ vào lúc nào?

Từ Tử Lăng mới là lần đầu gặp phải nhiều cao thủ có thực lực đến vậy, có điều thế công mạnh mẽ và liền mạch của đối phương lại có một nhược điểm rất lớn, đó chính là phải bắt sống gã, vì vậy thế tấn công chân chính chỉ có một tiên tấn công vào vào sau gáy của Liên Sở mà thôi, chiêu thức của những người còn lại tất thảy đều chỉ là hư chiêu. Nếu không phải đối phương có dụng tâm này, đích thực cũng có thực lực để giết gã, song cái giá phải trả cũng rất lớn. Tâm linh Từ Tử Lăng hóa thành một mặt nước không gợn sóng phản chiếu tất cả mọi diễn biến dù là nhỏ nhất xung quanh mình, nắm rõ mọi động tác nhỏ nhặt, thủ pháp ra chiêu và thời gian động thủ của từng kẻ địch một. Gã đưa mức độ cảm giác của mắt, mũi và tai lên tới cực hạn, dường như ngay cả y phục và da thịt cũng có thể cảm ứng được sự chuyển động vi diệu của không khí, đưa gã tiến nhập cảnh giới "tri địch".

Từ Tử Lăng hừ nhẹ một tiếng, không biết làm thế nào đã nhún mình lao vút lên không như một mũi tên. Cả sáu người bọn Trầm Pháp Chính đều bất ngờ, nên biết rằng người ở trên không, khi chân khí cạn kiệt thì sẽ rơi xuống, mà lúc đó thì sự linh hoạt để biến chiêu và phòng thủ đều giảm sút rất nhiều, lại trở thành mục tiêu để đối phương công kích, nếu bị vây công, tuyệt đối không có người nào dánh hành động như Từ Tử Lăng, vì vậy cả sáu người đều thoáng ngẩn ngơ, nghi hoặc không hiểu trước hành động này của gã.

Trường tiên của Liên Sở như có mắt đuổi theo sát phía sau Từ Tử Lăng, do y đang ở thế xông lên phía trước, nhất thời không thể dừng lại nên đành phải tiếp tục truy kích bên dưới, dựa vào trường tiên của Liên Phàm cùng lúc đánh vào khoảng không. Mỹ nữ có biệt hiệu Phi Tiên Tạ Ngọc Thanh bật cười khanh khách, tung mình bay lên như một làn khói, vung kiếm vạch ra một đường cong như cầu vồng chém

vào eo lưng Từ Tử Lăng, công thế hung độc phi thường, vừa rồi Từ Tử Lăng bằng vào cảm giác linh mẫn của mình đã phát hiện được năm người bọn Trầm Pháp Chính mà cũng không phát giác được nàng đang lại gần, có thể thấy khinh công của nàng ta cao minh nhường nào, cũng may là về sau gã gửi thấy mùi u hương từ cơ thể nàng tỏa ra mới biết có người đang từ phía sau đi tới. Ngoại hiệu Phi Tiên này của nàng quả thật không phải may mắn mà có được.

Liên Sở mắt thấy đầu tiên sắp điểm trúng huyệt Dung Tuyền dưới lòng bàn chân Từ Tử lăng, dồn kình lực vào tiên hòng dùng nội kinh đả thương kinh mạch gã, chẳng ngờ Từ Tử Lăng lại sử ra một chiêu hết sức đơn giản, nhẹ nhàng dùng đầu mũi chân điểm lên đầu tiên của y.

"Bách!"

Hai đạo kinh khí va mạnh vào nhau, Liên Sở cảm thấy một luồng chân khí nóng như hỏa diệm truyền dọc theo thân trường tiên của y, hóa thành muôn vạn đạo kinh khí nhỏ li ti khiến cho chân khí hộ thể của y gần như mất hết tác dụng, hự nhẹ lên một tiếng, lảo đảo thoái bộ, xém chút nữa thì gã như ngã lăn ra đất. Từ Tử Lăng lợi dụng lực phản chấn khi va chạm với đầu tiên của Liên Sở, lăng không đổi khí, tung mình lướt ra khỏi vòng vâyh. Phi Tiên Đoản Nhẫn nổi danh thiên hạ của Tạ Ngọc Thanh hoàn toàn đánh vào khoảng không.

Liên Phàm huynh đệ tình thâm, quên cả Từ Tử Lăng, bổ người lao tới đỡ Liên Sở, hỏi: "Có sao không?"

Gương mặt gầy guộc của Liên Sở lộ vẻ khổ sở: "Mau giúp đệ hành công!"

Chúng nhân thấy Liên Sở chỉ một chiêu đã chịu thảm bại, cảm thấy kinh hãi phi thường, có điều lúc này đã không còn thời gian để cho

bọn họ nghĩ ngợi nhiều nữa, Trầm Pháp Chính, Đồ Lực, Lý Xương Hằng lập tức tung mình đuổi theo Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng lại nhào lộn thêm một vòng nữa trên không rồi hạ thân xuống một sườn đồi, lúc này Tạ Ngọc Thanh cũng đã lượn người lao tới. Khoé miệng Từ Tử Lăng nhếch lên để lộ một nụ cười tràn đầy nam tính, song thủ tề xuất, đột nhiên biến thành trăn ngàn chưởng ảnh chi ảnh, nghênh tiếp đôi Phi Tiên Đoản Nhẫn của nàng.

Hai người tới giờ mới có cơ hội nhìn mặt nhau lần đầu, chỉ thấy Tạ Ngọc Thanh tuổi chừng trên dưới hai mươi, đầu búi tóc cao, thân vận cung trang diêm dúa, trang điểm giống như là một cơ thiếp của Dương Quảng vậy, mặt ngọc như hoa, thân hình kiều mị, phong vận tràn trề, so bề nhan sắc thì tuyệt đối không kém hơn Văn Ngọc Chân. Tạ Ngọc Thanh cũng nhìn rõ mặt Từ Tử Lăng, hai mắt sáng rực lên, nhưng song kiếm trong tay không hề lưu tình, mượn thế từ trên bổ xuống, hai thanh đoản kiếm lúc trước lúc sau, bảo hộ lẫn nhau, trong sát na ngắn ngủi đã biến chiêu nhiều lần, liên hoàn công tới các chỗ yếu hại trên người Từ Tử Lăng.

"Đinh đinh đang đang!"

Song thủ của Từ Tử Lăng lúc điểm lúc quét, lúc gạt, lúc hất, hóa giải toàn bộ thế công hiểm hóc của Tạ Ngọc Thanh, điểm lợi hại nhất là mỗi chưởng mỗi chỉ của gã đều kém theo một luồng tiên thiên chân khí nóng như liệt hỏa, khiến cho mỹ nữ này phải không ngừng đảo lộn trên không, không có cách nào hạ thân xuống đất.

Lúc này trường kiếm của Trầm Pháp Chính đã đâm tới, Từ Tử Lăng hú dài một tiếng, sử ra Tiệt Mạch thủ pháp của Đồ Thúc Phương truyền dạy, nhân lúc Tạ Ngọc Thanh huyết khí còn đang nhộn nhạo, chộp lấy uyển mạch tay tả của nàng ta, ngón giữa bàn tay trái điểm vào lưỡi kiếm trên tay kia của nàng.

Tạ Ngọc Thanh kêu lên một tiếng kinh hãi, song thủ tên rần, đoản kiếm trên tay tả lập tức rơi vào tay Từ Tử Lăng, sau đó một cỗ kình khí nóng như lửa truyền từ lưỡi kiếm còn lại vào kinh mạch. Nàng ta đương nhiên có thể sinh cường liều mạng, nhưng như vậy cũng không khác tự tận là bao nhiêu, cực chẳng đã đành phải đề khí lộn nhào về phía sau hòng hóa giải chân khí lăng lệ của địch thủ.

Vì vậy khi Trầm Pháp Chính xông tới, Đồ Lực và Lý Xương Hằng vẫn còn ở ngoài xa bảy tám trượng, cục diện trở thành đơn đả độc đấu, một chọi với một. Song mục Từ Tử Lăng phát xạ hàn quanh, hừ lạnh một tiếng, xông thẳng vào lưỡi kiếm của Trầm Pháp Chính, triển khai đấu pháp cận chiến liều mạng. Lúc Đồ Lực và Lý Xương Hằng tới nơi đành phải thúc thủ đứng ngoài thở dài than thầm. Chỉ thấy hai đạo nhân ảnh quấn lấy nhau trên sườn đồi, tiếng đao kiếm giao kích vang lên liên miên bất tuyệt.

Trầm Pháp Chính đến giờ mới hiểu được tại sao Từ Tử Lăng có thể đánh bại Vũ Văn Vô Địch, đẩy lui Lý Tử Thông, lại có thể đào thoát khỏi hoàng thành dưới sự vây bắt của phản đảng Vũ Văn Hóa Cập, đó là vì chỗ lợi hại nhất của gã thanh niên cao thủ này chính là chiêu thức đánh ra không thành chương pháp nào, hoàn toàn đều là đến lúc cấp bách mới sáng tạo ra. Hai bóng ảnh lại phân khai. Trầm Pháp Chính lảo đảo thối lui. Đồ Lực và Lý Xương Hằng kinh hãi bổ người lao tới. Từ Tử Lăng nhất cao hữu thủ, Phi Tiên Đoản Nhẫn phóng thẳng vào mặt Lý Xương Hằng, còn người thì lao về phía Đồ Lực. Vô luận là Đồ Lực thay đổ góc độ thế nào, nhưng Từ Tử Lăng đều giống như đoán trước được biến hoá của song phủ, cạnh bàn tay chém mạnh vào thân búa. Đồ Lực hự lên một tiếng, lảo đảo lui về phía sau, nhất thời quên rằng đây là sườn đồi, sém chút nữa là lăn xuống bên dưới, tình cảnh thảm bại vô cùng. Lý Xương Hằng tránh được thanh đoản kiếm ném tới, đang định bổ người lao tới thì Trầm Pháp Chính đứng dậy ôm vết thương đầy máu hét lên: "Xương Hằng, lùi lại!"

Lý Xương Hằng bất bình dừng lại, tức giận nhìn chằm chằm vào Từ Tử Lăng. Những người khác cũng đã áp sát lại, nhưng đã không còn uy thế như lúc đầu. Từ Tử Lăng lạnh lùng nhìn địch nhân, khí thể kinh người, Trầm Pháp Chính nói: "Chuyện này hôm nay dừng lại ở đây, hậu hội hữu kỳ."

Bọn họ đến một cách đột nhiên, lúc đi lại càng đột nhiên hơn. Từ Tử Lăng đương nhiên biết đây mới chỉ là sự khởi đầu, thu nhiếp tâm thần, quay đầu lao về phía bến cảng.

Chương 67: Biểu bạch tâm tích

Từ Tử Lăng chạy lên một ngọn đồi nhỏ, thì liền nhìn thấy Khấu Trọng ở dưới chân đồi. Tên tiểu tử này chỉ mặc mỗi quần cộc, miệng ngậm một thanh cương đao không biết lấy ở đâu ra, gã đang ngâm mình dưới dòng suối nhỏ để rửa sạch những vết máu dính trên cơ thể.

Dưới ánh trăng, những hạt nước li ti còn đọng lại làm da gã lấp lánh kỳ lạ, thân hình hoàn mỹ như một con báo mới trưởng thành, toàn thân gã tràn đầy sức sống mãnh liệt và một vẻ đẹp siêu phàm xuất chúng nhưng cũng rất hợp với thiên đạo.

Thần tình gã rất chăm chú, cơ hồ như không hề biết Từ Tử Lăng đang bước tới. Bất chợt gã ngẩng đầu lên nhìn, khoé miệng hé lộ một nụ cười tràn đầy mị lực, thanh đao đang ngậm trên miệng rơi xuống tay, chỉ thấy gã vung tay hất nhẹ, thanh đao lập tức thoát thủ bay đi cắm vào một thân cây bên bờ suối.

Từ Tử Lăng khẽ nhún mình vài cái, nhẹ nhàng hạ thân xuống một tảng đá nổi lên giữa dòng suối, đưa mắt nhìn thanh đao đang run lên bần bậc, không nói một tiếng nào.

Khấu Trọng hụp cả đầu xuống dòng nước lạnh như băng, há miệng uống mấy ngụm, rồi đưa tay xoa mặt, thở dài nói: "Ta đã giết rất nhiều người, cũng đã thọ thương, nặng nhất là một quyền vào ngực, có điều tên tiểu tử đó đã bị ta đánh cho xương cốt vỡ nát hết cả rồi! Hừ! Muốn lấy mạng của Khấu Trọng này, tự nhiên là phải lấy mạng của hắn ta để đánh cược rồi!"

Trong lòng Từ Tử Lăng dâng lên một cảm xúc khó tả, lần đầu tiên cảm thấy gã và Khấu Trọng đều đã trở thành nhân vật có khả năng khuynh đảo thế cục.

Khấu Trọng trầm mình, để cơ thể chìm hẳn xuống dòng nước mát, rồi lại trồi lên, cười hì hì nói: "Thật may là nội công của chúng ta có công hiệu thần kỳ khôn tả, bất cứ vết thương nào cũng có thể tự động liền lại, không để lại bất cứ vết tích gì, bằng không thì lúc cởi y phục ra, toàn thân đầy là sẹo, làm sao mà gặp được người khác nữa chứ? Hắc! Đến đây ngâm mình một chút đi, có thể khiến cho đầu óc tỉnh táo đấy!"

Từ Tử Lăng lắc đầu từ chối: "Là kẻ nào phục kích ngươi hả?"

Khấu Trọng nói như chưa từng có chuyện gì xảy ra: "Là người của Hải Sa bang, do ni cô lẳng lơ đó dẫn đầu, vừa dây vừa lưới, coi ta như là dã cẩu vậy! Hơn một trăm người đánh có một mình ta, lũ người này thật không biết xấu hổ là gì! Cũng may là ta vừa đánh vừa chạy, cuối cùng nhảy xuống nước trốn đi! Du Thu Nhạn còn tưởng rằng ta vẫn là tên tiểu tử không biết sống chết như ngày xưa liền nhảy xuống đuổi theo, bị lão tử khống chế. May cho ả ta là Khấu Trọng này trước nay luôn thương hương tiếc ngọc, chỉ bóp ngực vài cái rồi thả cho đi. Lần này thì ta thực thà rồi nhé, Lăng thiếu gia ngươi đừng bảo ta lừa ngươi nữa!"

Từ Tử Lăng lắc đầu cười khổ: "Ngươi đúng là tên tiểu tử phong lưu, đạo cô kiêm địch nhân mà cũng không chịu bỏ qua."

Khấu Trọng thản nhiên nói: "Đây gọi là làm mê hoặc địch nhân, ả lẳng lơ này vừa nhìn thấy ta hai mắt đã sáng rực lên như đuốc trong đêm, nên ta cũng thuận tay vỗ về ả luôn, sau này nói không chừng sẽ có lợi cho chúng ta đó."

Từ Tử Lăng trầm mặc không nói.

Khấu Trọng đứng vụt dậy, vươn vai lười nhát nói: "Hảo huynh đệ của ta! Dường như ngươi đối với một số hành vi của ta rất không đồng tình, có phải vậy không?"

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Chiếm tiện nghi của nữ nhân là chuyện mỗi nam nhân đều muốn làm, kẻ làm huynh đệ như ta làm sao trách ngươi chứ, chỉ có điều ngươi làm vậy với họ căn bản không chỉ là vì muốn trêu đùa hay vì nhục cảm, mà mỗi hành vi, mỗi lời nói đều tính toán đến thiệt hơn lợi hại sau này, điểm này khiến ta cảm thấy không được thoải mái."

Khấu Trọng gật đầu nói: "Đây chính là chỗ khác nhau của hữu cầu và vô cầu, mục tiêu mà chúng ta theo đuổi không giống nhau, vì vậy mới xuất hiện sự bất đồng này. Đây đều là do Trường Sinh Quyết gây nên, ngươi nhiệt ta hàn, chẳng những làm khí chất của chúng ta thay đổi, mà ngay cả tính cách cũng biến đổi luôn. Giờ đây ta giết người mà trong lòng không hề xúc động gì hết, chẳng cảm thấy gì cả, chỉ cảm thấy đó là một chuyện hết sức tự nhiên và nếu ta không làm vậy thì có lẽ sớm đã bị người ta giết lâu rồi."

Từ Tử Lăng chợt hỏi: "Ngươi có dự định gì không?"

Khấu Trọng ngồi xuống bên bờ suối, cúi mặt nhìn đôi chân đang thư giãn khỏa nước, mỉm cười nói: "Không phải chúng ta đã nói sẽ làm vụ buôn bán muối này hay sao? Đến khi nào mà không còn ai dám đến làm phiền chúng ta nữa, vậy thì đã thành công rồi đó."

Từ Tử Lăng nói: "Ta không muốn hỏi chuyện này, mà là hỏi ngươi sau này sẽ tranh đoạt thiên hạ thế nào?"

Khấu Trọng nhìn về phía gã, song mục lấp lánh những tia sáng kỳ lạ,

không trả lời câu hỏi của gã, mà chỉ lơ đãng nói: "Nếu ta thật sự muốn lấy thiên hạ, trước tiên phải yêu cầu ngươi một chuyện, đồng thời phải đi giết một người."

Từ Tử Lăng giật mình nói: "Lý tiểu tử?"

Khấu Trọng ngửa mặt cười lớn, toàn thân toát lên khí phách anh hùng, vỗ đùi tán thưởng: "Đúng là anh hùng sở kiến lược đồng. Trong những người chúng ta đã gặp qua, luận khí độ và mị lực, có ai có thể hơn hắn? Hơn nữa đời trước của hắn lại làm quan, hiểu rõ đạo trị quốc an dân. Ngoài ra hắn còn có tuổi trẻ như chúng ta nữa, hừ, tên tiểu tử này quả thật là kình địch lớn nhất của Khấu Trọng ta đây."

Từ Tử Lăng nói: "Ngươi không sợ Lý Tú Ninh thương tâm sao?"

Hai mắt Khấu Trọng hàn quang lấp lánh: "Một nữ nhân làm sao có thể lay động được đại kế và đại nghiệp của ta chứ?"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Nhưng tại sao ngươi phải nhờ ta chứ?"

Khấu Trọng gượng cười nói: "Ta không sợ bất cứ thứ gì hay bất cứ ai cả, duy chỉ có mình ngươi mà thôi. Mà ta cũng biết ngươi rất có hảo cảm với tên tiểu tử họ Lý đó, vì vậy chỉ cần ngươi không ngăn cản ta, Lý tiểu tử trừ phi cúi đầu xưng thần, bằng không nhất định sẽ có một ngày hắn phải táng mạng trong tay Khấu Trọng này. Ngươi cũng biết rằng, ta có thể vô tình với cả thiên hạ, nhưng chỉ có ngươi và Tố tỷ là ngoại lệ mà!"

Song mục Từ Tử Lăng xạ ra hai đạo tinh quang, nhìn thẳng vào mặt Khấu Trọng nói: "Giả như có một ngày, để nhất thống thiên hạ, ngươi buộc phải giết chết ta, lúc đó ngươi có hạ thủ được không?"

Khấu Trọng vỗ mạnh một chưởng xuống nước tạo nên một cột nước ụp thẳng vào mặt Từ Tử Lăng, khiến gã ướt đẫm toàn thân, cười lớn nói: "Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, còn không mau xin lỗi Trọng thiếu gia ta đi!"

Từ Tử Lăng tung mình nhảy xuống, kéo Khấu Trọng xuống nước, hai gã lại nô đùa vui vẻ như hồi còn là những đứa trẻ chưa biết gì, hoàn toàn không có chút phong phạm của bậc cao thủ. Khấu Trọng kệp đầu Từ Tử Lăng vào hông mình, thở hổn hển nói: "Tiểu tử ngươi có biết trên đầu chúng ta lại có thêm một đạo truy sát lệnh nữa hay không?"

Từ Tử Lăng ngây người: "Truy sát lệnh quái quỉ gì nữa?"

Khấu Trọng nói: "Là do đạo cô lẳng lơ kia nói với ta. Kẻ phát lệnh chính là ả công chúa Đơn Uyển Tinh của ngươi. Nàng ta vì yêu quá hóa hận nên đã lấy ngàn lượng hoàng kim và một trong những thần khí trấn phái của Đông Minh phái là Đông Minh kiếm ra làm phần thưởng, hết sức hấp dẫn đấy. Ngươi có biết một ngàn lượng vàng có thể nuôi một đội quân trăm người trong hai hay ba năm không?"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Xú công chúa đó hà tất phải làm vậy chứ? Chỉ là một cuốn sổ chẳng có tác dụng gì! Hắc! Đừng có ấn đầu ta xuống nước thế!

Khấu Trọng thôi không ấn đầu gã nữa, cười hì hì nói: "Lòng ngươi khó dò, lòng dạ nữ nhân lại càng khó đoán hơn. Ha! Vì yêu thành hận đó! Ngươi đầu hàng chưa?"

Từ Tử Lăng vòng tay ôm lấy Khấu Trọng, ném về phía sau, quay đầu nhìn gã huynh đệ chổng vó lên trời, xì một tiếng, nói: "Từ yêu thành hận cái đầu ngươi thì có, từ đầu đến cuối nàng ta chỉ xem trọng Lý tiểu tử hoặc là Bạt Phong Hàn mà thôi, còn ta với ngươi nàng ta đâu

có để vào trong mắt."

Khấu Trọng cố làm vẻ thảm hại, từ từ bò dậy, đưa tay vuốt nước trên mặt nói: "Dù sao cũng ướt hết rồi, chúng ta bây giờ đi trộm thuyền luôn. Chuyện này lát nữa ta mới tính sổ với ngươi sau."

Hai gã trở lại vẻ vô tư như hồi xưa, cười hì hì hà hà đùa giỡn, đuổi nhau bơi ra ngoài biển lớn.

0O0

Lúc hai gã từ dưới biển trồi lên, chỉ thấy trên bến cảng thuyền lớn thuyền nhỏ tới gần trăm chiếc, không chiếc nào là không đèn đuốc sáng ngời, còn dùng xích sắt buộc chặt vào nhau nưa, chẳng những trên thuyền có người đi lại canh gác, mà thi thoảng còn có khoái thuyền len lỏi tuần tra, rất nhiều bang chúng Hải Sa bang còn trang bị cả các loại vũ khí tầm xa nhưng cung nỏ phục sẵn xung quanh.

Khấu Trọng cười cười nói: "Chúng ta khiến cả Hải Sa bang phải mất ngủ đêm nay rồi, thật là áy náy quá! Hà! Cái Thiên bản thân vốn đã là một tên ngốc tự cao tự đại, thủ hạ của hắn cũng chẳng ra gì, cái gì mà Bàn Thích khách Vu Quý, Sấm Tướng Lăng Chí Cao, tên nào tên nấy đều là kẻ vô dụng, ngay cả sự trận thế ngu ngốc làm khéo hóa vụng này mà cũng bố trí ra được nữa. Nếu ta mà là kẻ chủ sự ở đây, sẽ lệnh cho các thuyền đều phải rời xa bến cảng, khiến cho chúng ta không thể làm gì được." Từ Tử lăng nói: "Hơn mười bến đậu này đều là của Hải Sa bang cả ư?"

Khấu Trọng nói: "Chắc là như vậy. Vị trí Dư Hàng rất tốt, thêm vào đó Hàn Cái Thiên lại đã kết nghĩa huynh đệ với Trầm Pháp Hưng, vì thế thuyền bè của Hải Sa bang đều tập trung cả ở Dư Hàng và Côn Lăng, phụ trách vận chuyển lương thảo và quân trang cho quân Giang Nam. Nếu chúng ta cho một mồi lửa thiêu rụi hết số thuyền

này thì quân Giang Nam sẽ lập tức rơi vào hiểm cảnh. Hì, coi như chúng ta báo đáp lại sự chiếu cố của bọn họ vậy. Đi nào!"

Hai gã lại lặn xuống đáy nước, bơi về phía thuyền địch. Lúc thò đầu lên lần thứ hai, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã lọt vào giữa đám thuyền lớn nhỏ, sau khi tránh một chiếc khoái thuyền đi tuần qua, hai gã nấp vào một góc tối bên dưới chiếc thuyền lớn để nghiên cứu sách lược.

Khấu Trọng nói: "Những thuyền này đều cách nhau cả trượng, dù có đốt được một hai cái, lửa cũng sẽ không lan ra các thuyền khác đâu."

Từ Tử Lăng nói: "Chuyện này thì dễ, chỉ cần chúng ta làm chìm một hai con thuyền lớn nhất ở đây, các con thuyền còn lại tự nhiên cũng bị kéo lại thành một đống, lúc đó cho một mồi lửa thiêu rụi tất cả không phải sẽ tiện hơn hay sao?"

Khấu Trọng cười cười nói: "Quả nhiên là diệu kế. Ta đi tìm lửa, ngươi đi đục thuyền, phải nhớ là dùng thanh đạo Đoạn Ngọc ấy nhé, đừng cất trong người mãi như thế."

0O0

Quá canh ba, bến cảng của Hải Sa bang đột nhiên hỗn loạn, hai chiếc thuyền lớn nhất cùng lúc chìm xuống, kéo tất cả những chiếc khác co cụm lại. Những người sáng mắt chỉ cần nhìn tốc độc chìm xuống của thuyền là biết đáy thuyền nhất định đã bị người ta giở trò. Du Thu Nhạn, Vu Quý và Lăng Chí Cao ba người suất lĩnh một đám hảo thủ Hải Sa bang bổ người lao ra, miệng hô vang: "Mau cởi xích!"

Khấu Trọng xuất hiện trên một con thuyền, thân trên không mặc gì, hữu thủ cầm đoản đao, tả thủ giơ cao ngọn đuốc, cười khanh khách nói: "Chậm rồi!"

Bọn Du Thu Nhạn đã bị gã đánh cho một trận thất điên bát đảo, những chỗ bị thương của Vu Quý và Lăng Chí Cao vẫn còn đau nhức như bị lửa đốt, thấy khí thế ngất trời của gã, nhất thời cũng hoảng hốt luống cuống chân tay. Lửa bốc lên rợp cả một góc trời, chỉ nhìn tốc độ lan tràn của ngọn lửa cũng biết đã có người đổ dầu lên các con thuyền, vì vậy bốc lên rồi là không thể cứu chữa được. Du Thu Nhạn hét lên: "Giết chết hắn!"

Khấu Trọng cười ha hả, nhảy sang một con thuyền khác, tay hữu cầm đao,

Chương 68: Tống thượng môn lai

Hai gã chỉ tốn hơn một canh giờ công phu đã mang hết hơn bốn mươi bao muối lớn lên thuyền, nghĩ lại ngày đó mất cả một đêm mệt nhọc thở hồng hộc, hai gã mới cảm nhận được mình đã tiến bộ tới mức nào. Trời còn chưa sáng, bọn gã đã giương buồm ra biển.

Khấu Trọng nói: "Chúng ta thử ngược dòng Trường Giang, đi về phía tây vào sâu trong lục địa, nếu như không được thì mới đổi đường lên bộ!"

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Ta với ngươi đều là thấp thủ lái thuyền, cả một thuyền phu phổ thông cũng chẳng bằng, ở trên biển thì không có vấn đề gì, đương nhiên, ta nói là nói lúc sóng yên gió lặng thôi, nhưng nếu vào sông thì..."

Khấu Trọng cười cười nói: "Nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ? Nếu thuyền chìm thì chúng ta nhảy xuống mò nó lên, lúc ấy chuyển sang đi đường bộ cũng chưa muộn. Đừng quên rằng chúng ta là cao thủ cả trên bộ lẫn dưới nước đấy nhé!"

Từ Tử Lăng đặt tay gã lên bánh lái, cười khì khì nói: "Đến lượt ngươi rồi, ta vào đi ngủ đây!"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Biết vậy bắt sống vài tên tiểu lâu la Hải Sa bang, bắt chúng lái thuyền cho chúng ta thì bây giờ có phải bớt khổ không?"

0O0

Từ Tử Lăng bị tiếng trống trận làm giật mình thức giấc, nhất thời còn tưởng rằng mình đang ở giữa chiến trận, bật người tung mình lao ra ngoài. Khấu Trọng đang nheo nheo mắt nhìn ba chiếc thuyền đang tiến đến theo hình chữ phẩm, những chiếc thuyền này đều hẹp hơn so với thuyền của hai gã, chiều dài cũng dài hơn chừng một trường, về mặt cơ động thì đã chiếm thế thượng phong rõ rệt, chiếc thuyền của bọn gã đã nặng nề cồng kềnh, lại chở đầy muối, càng không thể là đối thủ. Thuyền của hai gã đang lao thẳng về phía thuyền địch. Dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ, chỉ thấy trên mỗi thuyền đều cso hơn mười người đang đứng, kẻ nào kẻ nấy đều giương cung ngắm tiễn, hoặc điều khiển máy bắn đá chuẩn bị tác xạ, hoặc cầm những công cụ giống như cần câu để móc khóa thuyền địch, thanh thế hung hãn phi thường. Trên thuyền đối phương treo một lá cờ bay phất phới, trên cờ viết một chữ "Cao" thật lớn.

Từ Tử Lăng đến bên cạnh Khấu Trọng, chau mày nói: "Là thần thánh phương nào vậy?"

Khấu Trọng nhoẻn miệng nở nụ cười tươi rói, hân hoan nói: "Chỉ nghe tiếng trống trận, có thể biết đấu chí của bọn chúng rất cao, nhưng nhìn bọn chúng hành động tán loạn vô chương như thế thì biết ngay bọn này chỉ là một lũ ô hợp mà thôi. Ta đoán bọn chúng nhất định là lũ hải tặc đi cướp bóc khắp nơi, rất thích hợp để làm thủy thủ cho chúng ta."

Từ Tử Lăng thất thanh thốt; "Cái gì?"

Khấu Trọng nói: "Tất cả để cho ta ứng phó, hiện giờ hãy vào trong tránh tên đã, đợi bọn chúng lên thuyền, chúng ta sẽ hiển lộ một chút thân thủ cho bọn tạp mao này trố mắt."

"Cạch cạch"

Hai chiếc móc câu lớn móc vào mạn thuyền, cùng lúc đó, hai con thuyền dài hẹp bắt đầu áp sát vào thuyền của hai gã. Bọn tặc nhân cùng nhảy xổ lên thuyền. Có ba tên trong bọn lao vào khoang thuyền, còn những tên khác thì lật tung những bao muối tìm kiếm tài vật. Còn một chiếc thuyền khác vẫn lững lờ đậu trước mặt, nhất thời bọn hải tặc hầu như đã khống chế được đại cục. Trong đó có ba người hình như là thủ lãnh của bọn hải tặc, đừng ở đuôi thuyền chỉ huy bọn lâu la hành động.

Đại hán cao to nhất có đôi mắt lớn như chuông đồng, tóc dài xõa ngang vai, râu ria đầy mặt, hình thế thập phần uy mãnh, hai cây thương ngắn chừng năm thước dắt sau lưng càng làm cho y thêm phần oai phong đường bệ, đến độ người ta phải cảm thấy ngạc nhiên vì không ngờ trong đám hải tặc cũng có một nhân vật như vậy. Lúc này chỉ nghe y "ừm" một tiếng nói: "Nhi Lang vào trong khoang lâu như vậy, tại sao còn chưa thấy giải hai tên tiểu tử đó ra nhỉ?"

Một trung niên hán tử thấp gầy lộ thần sắc nghiêm trọng nói: "Để tôi đi xem sao!"

Người còn lại là một thanh niên cao lớn cường tráng, so với đại hán kia chỉ thấp hơn chừng một thốn nhưng cũng đã cao hơn người bình thường rất nhiều, bên hông đeo hai chiếc thiết hoàn, có vẻ như là một loại kỳ môn binh khí. Thanh niên vỗ nhẹ tay lên thiết hoàn nói: "Đệ đi với nhị ca!"

Đại hán tóc xõa gật đầu đồng ý, thấp giọng nói: "Ta thấy có chút tà môn, phải cẩn thận đó."

Thanh niên cười lớn nói: "Đông Hải Tam Nghĩa chúng ta có phong ba gì mà chưa trải qua chứ!" Dứt lời liền cùng hán tử được gọi là nhị ca kia nhảy xuống tiến vào khoang thuyền. Đại hán tóc xõa nhìn theo

bóng hai người khuất dần sau cánh cửa khoang thuyền, chợt có một tên thủ hạ chạy đến báo cáo: "Đại gia, tất cả bao trên thuyền đều là muối cả!"

Đại hán tóc xõa càu nhàu nói: "Thật đen đủi, thứ phế vật này nếu không vận chuyển vào sâu lục địa thì bán được bao nhiêu chứ! Có điều chiếc thuyền này cũng là hàng hóa thượng đẳng đó"

Một thanh âm lạ bất ngờ vang lên bên tai y: "Ba chiếc thuyền của ngươi cũng không tệ, đại khái chúng ta cũng có thể kiếm con bà nó được một khoản."

Bọn tặc nhân không tên nào là không kinh hãi thất sắc, chỉ thấy Khấu Trọng đang ngồi thoải mái trước khoang thuyền, đại đao gác trên đùi, mặt nhơn nhởn đắc ý, bộ dạng có vẻ khoan khoái vô cùng. Trên mặt gã nwor một nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời buổi ban mai, đôi mắt hổ không ngừng xạ ra những đạo thần quang cao thâm mạt trắc, khi gã đảo mắt một vòng nhìn lũ hải tặc, không tên nào là không dâng lên trong lòng một cảm giác mình vừa bị gã nhìn thấy tâm can.

Đại hán tóc xõa giật mình kinh hãi: "Ngươi đã làm gì bọn họ rồi?"

Khấu Trọng nhàn nhã đáp: "Ngươi hãy bảo bọn thủ hạ chơ nên khinh cử vọng động trước rồi bản thiếu gia mới có hứng thú để nghiên cứu xem nên trả lời ngươi thế nào."

Đại hán tóc xõa là người quyết đoán, lập tức quát lớn: "Toàn bộ dừng tay, đến cả đây!"

Hơn hai chục tên hải tặc vội vàng dồn về đuôi thuyền, cục diện trở thành thế địch ta phân minh rõ rệt. Đại hán tóc xõa hiển nhiên là người trọng tình trọng nghĩa, song mục lấp lánh hàn quang, lạnh lùng nói: "Lần này xem như là chúng ta đã đắc tội. Chỉ cần các hạ thả

người, chúng ta sẽ lập tức quay đầu bỏ đi, quyết không nuốt lời."

Khấu Trọng biết đối phương thấy bọ gã thu thập năm người mà không gây một tiếng động nhỏ trong lòng đã sinh lòng sợ hãi, liền bật cười ha hả nói: "Làm gì có chuyện dễ như vậy, trừ phi các ngươi đồng loại nhảy xuống biển để lại ba con thuyền đó cho chúng ta, bằng không thì đừng hòng giữ mạng mà nhìn mặt trời ngày hôm sau nữa, hừ, các ngươi thị cường đi cướp bóc tất cũng biết sẽ có một ngày như vậy chứ?"

Bọn hải tặc tức giận mắng chửi liên hồi, tên nào tên nấy đều lộ vẻ muốn quyết tử chiến một phen. Đại hán tóc xõa gầm lên một tiếng như cọp rống; "Im miệng lại cho lão tử!"

Đoạn chậm rãi rút song thương trên lưng ra, trầm giọng nói: "Đây gọi là rượu mời không uống, uống rượu phạt. Tiểu tiểu ngươi máu báo danh tính!"

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Lão tiểu tử ngươi nói trước!"

Đại hán tóc xõa thoáng ngẩn người, tiếp đó mỉm cười nói: "Một tên tiểu tử, một lão tiểu tử, rất công bằng! Hãy nghe đây, lão tử chính là người đứng đầu trong Đông Hải Tam Nghĩa Song Thương Cao Chiếm Đạo."

Khấu Trọng ôm bụng cười ngất: "Cũng may là binh khí ngươi dùn đặc biệt một chút, nếu mà dùng kiếm thì lẽ nào không phải đổi thành Đơn Kiếm Cao Chiếm Đạo hay sao? Ngoại hiệu này do ngươi tự đặt lấy có đúng không?"

Cao Chiếm Đạo và đám lâu la đầu tiên gặp phải một địch nhân lâm trận vẫn cười nói như không giống như Khấu Trọng, lời nói lại hết sức hoạt kê quái dị, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ dị. Cao Chiếm

Đạo tức giận nói: "Nói nhảm, nếu ngươi không chịu thả người thì mau gọi tên còn lại ra đây, chúng ta quyết một trận phân cao hạ!"

Y vừa nói vừa nhầm ra hiệu cho thủ hạ, chỉ cần địch nhân trong khoang thuyền xuất hiện sẽ lập tức động thủ cứu người. Đây chính là chỗ cao minh của Khấu Trọng, bắt sống năm người của đối phương, bằng không nếu để bọn Cao Chiếm Đạo chạy trở về thuyền của chúng sau đó dùng cung tiễn và máy bắn đá tấn công từ xa thì con thuyền của bọn gã đảm bảo sẽ chìm sâu dưới ba thước nước. Khấu Trọng bỗng ngưng cười, ánh mắt sáng rực thần quang, nhìn chằm chằm vào Cao Chiếm Đạo, điềm nhiên nói: "Muốn thu thập mấy tên tiểu tặc các ngươi, đâu cần đến huynh đệ của ta xuất thủ, Cao Chiếm Đạo ngươi nếu có chút tặc đảm thì đến đây cùng ta đơn đả độc đấu, chỉ cần ngươi đỡ được mười chiêu, bản thiếu gia sẽ lập tức thả người."

Cao Chiếm Đạo tức giận gầm lên: "Câm miệng! Cao Chiếm Đạo ta đâu phải để cho ngươi gọi tả một câu tặc hữu một câu tặc như vậy? Cũng chẳng cần đến mười chiêu, lão tử đây sẽ cho ngươi biết thế nào là chân tài thực học."

Giọng nói của Khấu Trọng bất chợt trở nên lạnh tựa băng sương: "Các ngươi lên thuyền đánh cướp, không phải là tặc thì là cái gì? Ỷ cường hiếp nhược, chỉ dám hạ thủ với những ngư dân không có sức kháng cự, không phải là tiểu tặc thì là cái thứ chó chết gì?"

Một tên thủ hạ đứng bên cạnh Cao Chiếm Đạo ngoác miệng mắng lại: "Ngươi không phải là tặc sao? Vận chuyển muối lậu thì là loại làm ăn chân chính gì?"

Khấu Trọng bật cười khanh khách nói; "Có gì không chân chính chứ, vùng tây bắc đang cần muối, chúng ta bất từ lao khổ, bất kể cực nhọc khó khăn, vượt qua thiên sơn vạn thủy vận chuyển muối đến

đó, buôn minh bán bạch, song phương đều cam tâm tình nguyện, lẽ nào lại không hơn các ngươi đi cướp đoạt tiền hàng do người khác dùng mồ hôi nước mắt gian khổ kiếm về?"

Bọn hải tặc nghe gã nói vậy đều á khẩu vô ngôn, nhất thời không biết đối đáp ra sao, Khấu Trọng cất giọng hùng hồn nói tiếp: "Nam nhi lập thân với đời, ít nhất cũng phải nuôi chí cao xa, phónng mắt nhìn khắp thiên hạ. Lão tử đây sau khi kiếm được món tiền này, sẽ dùng nó để chiêu binh mãi mã, tranh đoạt thiên hạ, xây dựng nên đại nghiệp vạn thế bất hủ, đám tiểu tặc chỉ biết cướp hàng đoạt hóa như các ngươi làm sao mà hiểu được."

Cao Chiếm Đạo khịt mũi tỏ vẻ coi thường, sát bước tiến lên, đờng thời quát lớn: "Phí lời! Để lão tử xem ngươi có bao nhiêu phân lượng."

Bọn lâu la thủ hạ còn đang reo hò ầm ĩ thì Khấu Trọng đã bật người lao vút tới, trường đao trong tay bổ xuống đầu Cao Chiếm Đạo như một lưỡi tầm sét, Cao Chiếm Đạo nào ngờ đối phương dũng mãnh đến vậy, nói đánh là đánh, vừa xông lên đã lôi đình vạn quân, cực chẳng đã đành phải nghiến răng bắt chéo hai cây thương vào nhau chống đỡ một đao của gã. Nên biết rằng dù là nhất lưu cao thủ, nếu muốn phát huy công lực ở mức độ cao nhất cũng buộc phải có sự chuẩn bị vận công trước, chỉ có như vậy y mới có thể phóng ra toàn bộ nội kinh ở bất kỳ sát na nào. Khấu Trọng không cần trải qua quá trình này đã có thể bộc phát nội lực, lập tức khiến cho lũ hải tặc trố mắt le lưỡi, kinh hãi tuyệt luân.

"Hụ!"

Cao Chiếm Đạo lảo đảo thoái lui bảy bước rồi mới ngưng lại, sắc mặt trắng bệch như người chết. Khấu Trọng thi khen thầm trong bụng, biết võ công người này cao minh hơn nhiều so với huynh đệ của y,

không ngờ có thể đỡ được một kích đã tự lực này của gã. Bọn lâu la nhận ra đầu lĩnh không ổn, vội vàng xông lên trước mặt Cao Chiếm Đạo, nhưng không có kẻ nào dám động thủ. Khấu Trọng hoành đao đứng hiên ngang, toàn thân toát ra một hào khí vạn trượng. Gã cong tay búng nhẹ vào thân đao, phát ra tiếng kêu ong ong, mỉm cười nói: "Đã đỡ được một đao của ta thì chuyện hôm nay hãy dừng lại ở đây!"

Cao Chiếm Đạo lúc này mới cảm nhận được hàn khí từ thân đao của Khấu Trọng xâm nhập nội thể, kinh hãi run giọng nói: "Các hạ cao tính đại danh?"

Khấu Trọng thản nhiên nói: "Ta tên Khấu Trọng, huynh đệ của ta tên Từ Tử Lăng. Các ngươi không nghe qua ta cũng không lấy gì làm lạ."

Tất thảy bọn hải tặc đều động dung, Cao Chiếm Đạo giật mình thốt: "Làm sao mà không nghe qua chứ? Hai người vừa mới thiêu rụi hơn mười chiếc thuyền của Hải Sa bang, ngay cả Lý Mật cũng không làm gì được hai người."

Khấu Trọng mừng rỡ nói: "Tin tức của các ngươi thật nhanh, có phải là lúc lên bờ dạo chơi nghe được hay không?"

Bọn hải tặc đều cảm thấy hết sức ngạc nhiên, một tên lên tiếng nói: "Khấu gia làm sao cả chuyện này cũng đoán ra được vậy?"

Chiến ý của Khấu Trọng đã hoàn toàn tiêu thất, gã thấy bọn hải tặc đều nhìn mình với ánh mắt ngưỡng mộ sùng bái, liền cười lên ha hả nói: "Chúng ta hãy làm một cuộc giao dịch, ta sẽ thả năm vị huynh đệ của các ngươi, các ngươi phụ trách chuẩn bị một bữa tiệc phong phú mang tới đây cho huynh đệ chúng ta hưởng dụng. Từ nay ai đi đường nấy, không liên quan đến nhau nữa, các ngươi thấy thế nào?"

Cao Chiếm Đạo thu hồi song thương hân hoan nói: "Nhân vật trời sinh anh hùng như Khấu gia đay, Cao Chiếm Đạo ta bình sinh mới gặp lần đầu. Khấu gia đã không trách chúng tôi lỗ mãng, chúng tôi đương nhiên cung kính không bằng tuân mệnh rồi. hà! Thật thống khoái!"

0O0

Thì ra đám hải tặc này đều là Tùy binh. Tháng hai năm đại nghiệp thứ bảy, Tùy Dạng Đế hạ chiếu thảo phạt Cao Lệ, bọn chúng bị điều tới Trác huyện, theo đại quân tấn công thủ phủ Cao Lệ Bình Nhưỡng. Lần đó thắng trước bại sau, quân Tùy sĩ khí giảm sút, lại không đủ quân lương, đạo binh hơn mươi vạn quân của Cao Chiếm Đạo trúng phải mai phục, lúc về đến Liêu Đông thì chỉ còn hơn hai ngàn bảy trăm người. Lấn thứ nhất viễn chinh thất bại, nhân lực vật lực tổn thất nghiêm trọng, theo lý cần phải nghỉ ngơi để dưỡng sức dân sức nước, chẳng ngờ đến năm Đại Nghiệp Thứ Chín, Dương Quảng lại viễn chinh Cao Lệ lần thứ hai. Lễ bộ thượng thư Dương Huyền Cảm liền thừa cơ Dương Quảng viễn chinh bên ngoài, bách tính đang thống thận với quân dịch vào lao dịch, thiên hạn đại loạn mà dấy binh tạo phản. Bọn Cao Chiếm Đạo bấy giờ đã phản lại triều đình mà gia nhập vào phản quân của Dương Huyền Cảm. Dương Huyền Cảm về sau thân bại danh liệt, bọn Cao Chiếm Đạo liền chạy về Côn Lăng, chẳng ngờ người trong gia tộc đã bị vi bọn y liên lụy mà toàn bộ đều bị trảm thủ, hết đường, bọn y đành phải ra biển làm hải tặc.

Hán tử thấp lùn tên gọi Ngưu Phụng Nghĩa, người thanh niên tên là Sát Kiệt, hai người này chẳng những võ công rất khá, lại đã từng đến trường học sách, vì vậy được đồng bọn tôn lên làm đầu lĩnh cùng với Cao Chiếm Đạo. Cả một nhóm hải tặc nguyên bản vốn có năm mươi hai người, đến hiện giờ đã tăng lên hai trăm hai mươi tám người. Chuyến đành cướp này chỉ xuất động có hai trăm linh tám

người, những người khác đều lưu lại trong sào huyệt. Bốn chiếc thuyền hợp thành một đội, men theo bờ biển đi về hướng bắc.

Sắc trời tối dần, trên thuyền đèn đuốc sáng ngời. Trên thuyền của hai gã có bày một bàn tiệc lớn. Từ Tử Lăng, Khấu Trọng, Cao Chiếm Đạo, Ngưu Phụng Nghĩa, Sát Kiệt và mấy tê đầu mục ngồi xung quanh, uống rượu cười nói vui vẻ. Còn trách nhiệm điều khiển thuyền, tự nhiên là do đám tiểu lâu la chấp hành rồi. Từ Tử Lăng nghe bọn Cao Chiếm Đạo kể về nhân thế, biết được bọn họ chỉ là do quan ép dân phản nên mới đi làm hải tặc, ác cảm đã giảm đi rất nhiều, lại thấy bọn họ đều là những nam nhi nhiệt huyết, liền nói: "Cao huynh! Nếu các vị cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách hay đâu, các vị có định cải tà quy chánh hay không?"

Ngưu Phụng Nghĩa cười gượng nói: "Hiện nay thiên hạ chia làm bốn năm phần, nơi đâu mới là chỗ cho chúng tôi an cư lạc nghiệp đây? Bây giờ chúng tôi tụ tập thành đảng, không có kẻ nào dám động đến chúng tôi nữa, rất là oai phong. Cho dù chúng tôi muốn thu tay lại, nhưng các huynh đệ khác liệu có chịu đáp ứng hay không?"

Sát Kiệt nghiêm mặt nói: "Chúng tôi chỉ là bị bức ép mới phải vào rừng làm cướp, vì vậy trừ phi gặp chuyện vạn bất tắc dĩ, chúng tôi tuyệt đối không loạn sát vô tội. Lúc cướp của cũng lưu lại một phần, tuyệt đối không hạ thủ với ngư dân lao khổ, nếu Từ gia không tin có thể hỏi những người sống ở vùng phụ cận thì sẽ biết ngay tác phong hành sự của Đông Hải bang chúng tôi."

Một tên đầu mục khác nói: "Lúc đầu chúng tôi nhìn thấy thuyền của hai vị đại gia có kỳ hiệu của Hải Sa bang, còn tưởng rằng là Hải Sa bang đang vận chuyển dê béo cho bọn Trầm Pháp Hưng nên mới đánh cướp."

Cao Chiếm Đạo chợt lên tiếng hỏi Khấu Trọng đang ăn uống nhồm

nhoàm: "Khấu gia vừa rồi có chí tranh hùng thiên hạ, không biết trong lòng đã có đại kế gì chưa?"

Từ Tử Lăng trừng mắt nhìn Khấu Trọng, chỉ có gã mới hiểu được thủ đoạn chế ngự con người cao siêu của Khấu Trọng, vừa rồi gã đã dùng hết bản lĩnh để khống chế toàn bộ đám hải tặc trong lòng bàn tay, lúc cứng lúc mềm, dần dần làm cho bọn họ vừa khiếp vừa phục. Điểm lợi hại nhất của gã là đã cố ý khích lệ hùng tâm của đối phương, sau đó lại cố ý tỏ ra không có gì, khiến cho người ta phải can tâm tình nguyện mà cầu đế gã. Khấu Trọng há miệng uống một ngụm rượu lớn, đặt mạnh chén xuống bàn, đưa tay áo quẹt lên miệng, đảo mắt nhìn chúng nhân một lượt, chậm rãi nói: "Nói cho ta biết, hiện giờ ai là kẻ có tư cách và cơ hội đoạt được thiên hạ nhất?"

Cao Chiếm Đạo không do dự nói: "Tự nhiên là... hắc! Cao mỗ chỉ lấy việc luận việc... nếu luận thanh thế, đương nhiên là Lý Mật đứng đầu."

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Hắn ta chỉ là oai phong bề ngoài mà thôi. Vấn đề lớn nhất chính là Đông Đô từng cao hào sâu, lại tập trung rất nhiều quân sĩ tinh nhuệ của nhà Tùy, thêm vào lại có Dương Thế Sung văn thao võ lược suất lĩnh, trước đây Lý Mật không đánh được Lạc Dương, bây giờ lại càng không thể, chỉ cần một khắc không cẩn thận, y sẽ lập tức thân bại danh liệt ngay thôi."

Sát Kiệt không hiểu hỏi: "Nghe đồn Mật công tinh thông sử học, thuộc làu Sử Ký và Hán Thư, lại làu thông binh pháp, chuyện này có thể thấy từ chuyện ông ta bách chiến bách thắng, mà lợi hại nhất là ông ta biết thu phục nhân tâm, nếu như ông ta không thể lấy thiên hạ, thử hỏi còn ai đủ tư cách làm chuyện đó nữa?"

Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Đừng quên rằng còn có Đậu Kiến Đức ở phía đông bắc kiềm chế Lý Mật, huống hồ tên tiểu tử này đã làm một

chuyện cực kỳ không nên làm, cực kỳ xuẩn ngốc."

Ngưu Phụng Nghĩa ngạc nhiên nói: "Là chuyện gì?"

Từ Tử Lăng biết Khấu Trọng muốn nói gì, thầm nhủ với tài trái và mị lực của Khấu Trọng muốn tung lạc ba người này quả thật dễ như trở bàn tay. Khấu Trọng đợi cho mọi người yên lặng rồi mới mỉm cười chậm rãi nói: "Đó chính là y đã giết Đại Long Đầu Trách Nhượng, chuyện này đã làm cho những cựu tướng trước đây đi theo Trác Nhượng đều bất mãn với y, quân Ngoã Cương giờ đây không còn đoàn kết nhất trí như trước nữa đó."

Cao Chiếm Đạo không hiểu hỏi: "Nhưng mà hiện giờ vạn chúng quy tâm, thiên hạ quần hùng đều lần lượt đổ về Huỳnh Dương thành đầu nhập Mật Công, ý đồ cùng góp sức xây dựng đại nghiệp, thực lực đáng lẽ phải tăng không giảm mới đúng chứ?"

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Đây chính là vấn đề thứ hai. Đầu tiên là người cũ bị người mới gạt bỏ và loại trừ càng làm cho đám tướng lĩnh trước đây thân thiết với Trác Nhượng sinh lòng hoài nghi, kế đó biến quân Ngoã Cương từ một đạo quân tinh nhuệ trở thành một lũ tạp nham, đấy là ta còn chưa nói đến những gian tế của các phương lợi dụng chuyện này mà xâm nhập phá hoại. Hừ! Người ta nói Lý Mật tài trí siêu phàm, theo ta thấy y cũng chỉ là hạng tầm thường mà thôi. Nếu ta mà là y, chỉ cần giam lỏng Trác Nhượng, để cho lão làm một thủ lãnh bù nhìn là được."

Bọn Cao Chiếm Đạo đưa mắt nhìn nhau, tất thảy đều lộ vẻ kinh hãi. Từ Tử Lăng thì thầm thở dài, biết được ý định tranh đoạt thiên hạ của Khấu Trọng đã như tên lắp vào cung, không thể quay đầu. Bọn Lý Mật giờ đây sẽ có thêm một kình địch đáng sợ, mà thu phục bọn hải tặc Cao Chiếm Đạo này mới chỉ là bước đầu của gã mà thôi.

Chương 69: Hình thành vây cánh

Sao giăng đầy trời, trên mặt biển mênh mông, một đội thuyền bốn chiếc thuyền buồm đang từ từ tiến đi. Sau khi chúng nhân cạn thêm một ly nữa, Cao Chiếm Đạo mới khiêm tốn hỏi: "Vậy thì theo Khấu gia trong thiên hạ này ai là người có đủ tư cách lên bảo tạo hoàng đế đó nhất?"

Khấu Trọng quay sang nhìn Từ Tử Lăng: "Chi bằng để Từ gia nói cho các ngươi biết thì hơn!"

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Vẫn là Khấu gia của chúng ta nói thì hay hơn, ta cũng rất muốn nghe cao luận của Khấu gia đó."

Khấu Trọng mỉm cười: "Tên tiểu tử ngươi đừng làm ta tổn thọ!"

Nói đoạn ngẩng mặt lên đảo mắt một vòng, nhấn giọng từng chữ từng chữ một: "Kẻ nào đoạt được Quan Trung, kẻ ấy sẽ trở thành đế quân của triều đại mới." Tiếp đó lại khoan thai nói tiếp: "Người muốn tranh đoạt thiên hạ mà không biết thế nào là Thiên thời, Địa lợi, Nhân hòa thì cũng bằng như kẻ mù cưỡi ngựa, mò mẫm tìm đường trong đêm. Trường An nằm ở đồng bằng Quan Trung, ở phía nam sông Vị, phía bắc dãy Tần Lĩnh, từ thời thượng cổ đã là yếu địa quân sự và đầu mối giao thông. Nhà Chu, nhà Tần, nhà Hán đều lấy nơi đây làm kinh đô, không ngừng xây dựng và mở rộng. Trường An hiện nay lại đươnc Dương Kiên cho xây lại thành mới, chẳng những quy mô bậc nhất thiên hạ, lại mở kênh Quảng Thông dẫn nước. Vị thủy chảy về phía đông nhập vào Hoàng Hà. Nếu luận về giao thông, Lạc Dương có thể hơn đươcc Trường An ba phần, nhưng nếu luận về hình thế

quân sự, e rằng Đông Đô còn thua sút rất nhiều. Năm xưa Tần Thủy Hoàng có thể thống nhất sáu nước, quét sạch quần hùng, nguyên nhân chính là nhờ vào tám chữ địa ốc nhân phúc, hữu hiểm khả đoạt này."

Ngưu Phụng Nghĩa vỗ bàn than: "Được Khấu gia nhắc nhở, Phụng Nghĩa mới liên tưởng đến tình hình của ngày nay, quả thật giống như tình thế của thời chiến quốc.. Hà lịch sử không ngừng trùng diễn, thực tế hiện giờ chính là một minh chứng tốt nhất."

Khấu Trọng thở dài nói: "Tình hình ngày nay, so với chư hùng tranh bá thời Chiến Quốc e rằng còn loạn hơn gấp trăm ngàn lần."

Chúng nhân ai nấy đều gật đầu đồng ý.

Cao Chiếm Đạo hỏi: "Vậy lẽ nào Lý phiệt có cơ hội trở thành bá chủ thiên hạ như Tần Thủy Hoàng nhất?"

Khấu Trọng liếc nhìn Từ Tử Lăng, chậm rãi nói: "Nếu như không có Khấu Trọng ta, sự thực sẽ đúng là như vậy."

Bọn Cao Chiếm Đạo lúc nãy đã bội phục Khấu Trọng đến sát đất, vội vàng hỏi nguyên cớ tại sao.

Khấu Trọng phấn chấn nói: "Lý phiệt có ba vấn đề lớn, cả ba đều không dễ gì giải quyết được. Đầu tiên, đó là bọn họ xuất thân từ quan lại quý tộc của Tùy thất, mà bách tính thì đã thống hận nhà Tùy tới tận xương tủy, nên phàm là những nhân vật có liên quan đến Tùy thất, họ đều khó mà tiếp nhận cho nổi. Kế đó, Lý thị là thế phiệt danh môn, lúc này nhân tâm biến đổi, chuyện này vốn là lợi thế giờ đã biến thành gánh nặng của chính họ. Thứ ba, trưởng tử của Lý thị là Lý Kiến Thành chứ không phải Lý Thế Dân, Khấu Trọng ta dám lấy đầu ra bảo đảm, sau này tất sẽ xảy ra nội loạn chứ chẳng nghĩ."

Ngưu Phụng Nghĩa gật đầu tán đồng: "Khấu gia quả là sáng suốt, tuy Lý Kiến Thành võ công cao hơn cả phụ thân Lý Uyên của gã, được hiệu xưng là Lý phiệt đệ nhất cao thủ, song lại không được người khác ủng hộ như Lý Thế Dân, danh vọng cũng kém hơn rất nhiều. Hiện giờ y làm Đường thế tử quả thật là có vấn đề rất lớn."

Song mục Khấu Trọng sáng rực lên, phát ra hai luồng sáng khiến người ta phải run người, ngữ điệu trở nên lạnh lùng một cách bất ngờ, chậm rãi nói từng chữ từng chữ một: "Lý phiệt hiện giờ chỉ là miễn cưỡng có thể đứng vững mà thôi, còn mối họa tâm phúc của họ là hai cánh đại quân đang chiếm cứ Tây Tần của Lý Xa và Tiết Cử vẫn còn đó. Người ta nói rằng: Tây Tây định tắc Quan Trung an, Tây Tần loạn tắc Quan Trung loạn. Chính là ý này. Tần Lương thuộc về phần cao của sơn mạch Lũng Sơn, từ đây có thể giám thị cả một dãi Quan Trung rộng lớn, vì thế, nếu Lý phiệt còn chưa bình định được Tây Tần thì vẫn chưa thể xem là chiếm được Trường An một cách chân chính, càng không thể tiến về phía đông để lấy Lạc Dương, bình định thiên hạ."

Nói xong gã đập mạnh xuống mặt bàn một cái làm cho chén đũa rung lên kêu leng keng, nghiêm giọng nói: "Ai có thể đánh đuổi Lý phiệt, chiếm lấy Quan Trung, người đó có thể xưng bá thiên hạ."

Sát Kiệt gãi đầu nói: "Thế nhưng tại hạ nghe nói lúc Lý phiệt tấn công vào Quan Trung đã thu hút không ít người gia nhập, lại mộ thêm tránh đinh khắp nơi, binh lực đã lên tới ba mươi vạn người, thêm vào Trường An thành cao hào sâu, muốn công hạ đâu phải chuyện dễ, Tiết Cử không phải đã thất bại một lần đó hay sao?"

Khấu Trọng dựa lưng vào ghế, lười nhác vươn vai một cái: "Binh quý hồ tinh bất quý hồ da, nếu không phải vậy thì Cao Lệ sớm đã bị Dương Quảng diệt từ lâu rồi. Đừng quên rằng ta còn có Dương

Công Bảo Khố nữa."

Bọn Cao Chiếm Đạo lập tức động dung. Từ Tử Lăng nghĩ đến Phó Quân Sước, trong lòng cảm thấy khó chịu liền đứng dậy nói: "Thứ cho ta không thể phụng bồi, ta phải về phòng luyện công bây giờ."

Nói đoạn quay người bỏ đi, Khấu Trọng im lặng không nói, trong mắt ánh lên vẻ buồn bã.

0O0

Từ Tử Lăng đứng trước cửa sổ phòng, ngẩn người ngắm ánh trăng vàng rải trên mặt biển. Khấu Trọng nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, bước tới sau lưng gã, nhẹ giọng nói: "Ngươi không thích ta động tới Dương Công Bảo Khố à?"

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Không! Ta tuyệt đối không có ý đó. Mẹ nói cho chúng ta bảo khố nằm ở đâu, tự nhiên là có ý muốn chúng ta đến đào nói lên để sử dụng. Có điều ta chỉ sợ ngươi lỡ lời nói ra, sau này mà không tìm được bảo tàng thì chẳng phải là ngươi đã nói mà không làm hay sao?"

Khấu Trọng nói: "Vì vậy ta mới nhờ tới ngươi tương trợ. Cả đời này chỉ có hai huynh đệ, thế nào ngươi cũng phải giúp ta tìm được bảo khố rồi mới được bỏ đi."

Từ Tử Lăng quay người lại, nhìn thẳng vào cặp mắt tràn đầy lửa nhiệt huyết của gã, trong lòng thoáng hiện lên những truyện trong quá khứ, bất giác mềm lòng nói: "Rốt cuộc ngươi đã có kế hoạch gì chưa?"

Khấu Trọng mừng rỡ nói: "Đám tiểu tử Cao Chiếm Đạo đó mấy năm nay đã tích trữ rất nhiều binh khí, thuyền bè và tài vật, chỉ cần chúng

ta huấn luyện bọn y cho thật tốt thì có thể trở thành tử đệ binh của chúng ta rồi. Có bọn họ làm nòng cốt chúng ta sẽ chuyên tâm vạch ra một kế hoạch vận chuyển muối cho thật hoành tráng và vĩ đại, vừa làm hạ uy phong của tên tiểu tử Lý Mật, vừa có thể khiến danh vọng của chúng ta vang động khắp thiên hạ, dọc đường ta sẽ không ngừng chiêu binh mãi mã, kết giao hào kiệt trong thiên hạ. Chỗ lợi hại nhất của chúng ta chính là không chiếm đất, không xưng vương, mà đợi khi đến tận Quan Trung mới xuất đầu tranh bá, hắc! Ngươi thấy thế nào?"

Từ Tử Lăng gượng cười; "Ngươi đừng nói xa xôi như vậy được không? Nhiều nhất ta cũng chỉ có thể giúp ngươi lấy được Dương Công Bảo Khố mà thôi, sau đó ta sẽ lập tức bỏ đi."

Khấu Trọng ôm chặt lấy gã, cảm động nói: "Như vậy đã đủ rồi, người đúng là hảo huynh đệ của ta. Từ nay chúng ta sẽ thành lập Song Long bang, bắt đầu tham dự vào trò chơi tranh bá thiên hạ này. Đầu tiên thu thập tình báo, không ngừng thu phục nhân tâm trước, đến khi khởi sự, thử hỏi ai có thể là đối thủ của chúng ta chứ?"

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Bọn Cao Chiếm Đạo đã quen làm hải tặc, liệu có chịu nghe lệnh của ngươi không?"

Khấu Trọng buông gã ra, cười lên ha hả, sau đó lại hạ giọng nói; "Vừa rồi bọn y đã kính rượu, tôn ta lên làm bang chủ. Hiệun giờ chúng ta sẽ đến sào huyệt của bọn y. Chúng ta sẽ tìm hiểu thực lực của đám hải tặc này rồi tùy theo đó mà huấn luyện sau khi huấn luyện hoàn tất là có thể lập tức lên đường."

Tiếp đó gã lại vỗ ngực nói: "Ngươi tin ta đi! Khấu Trọng này nhất định sẽ huấn luyện ra một đạo tinh minh vô địch thiên hạ, đánh cho Lý Mật, lão gia, Vũ Văn Hóa Cập phải thất điên bát đảo, kêu mẹ khóc cha! Hà! Có điều ngươi cũng phải giúp ta luyện binh mới được."

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Sớm biết ngươi sẽ giở trò lợi dụng này mà. Nhưng sau khi tìm được bảo tàng, ngươi tuyệt đối không được dùng thủ đoạn khác để lưu ta lại đấy nhé."

Khấu Trọng đưa bàn tay to bè ra nói: "Nhất ngôn vi định."

Từ Tử Lăng cũng đưa tay ra nắm chặt lấy tay gã. Nhìn ánh mắt Khấu Trọng, trong lòng Từ Tử Lăng bất giác dâng lên một cảm giác không thể nói thành lời, gã dần cảm nhận được, kể từ giờ phút này, thời loạn thế đã quật khởi lên một vị nhất đại bá giả có thể lật tay che trời, hô mưa gọi gió.

0O0

Song Long bang lặng lẽ được thành lập, giang hồ chưa một ai hay biết.

Khấu Trọng hiển lộ thủ đoạn hơn người, khiến cho hơn hai trăm tên hải tặc hoành hành bá đạo trên biển phải phục đến sát đất. Chỉ tốn một chút thời gian, gã đã dung hợp Huyết Chiến Thập Thức của Lý Tịnh, Tiệt Mạch Pháp của Đồ Thúc Phương, thêm vào võ công bản thân tự lĩnh ngộ sáng tạo ra một bộ Thần Long Bách Kích truyền thụ cho ba người bọnn Cao Chiếm Đạo, Ngưu Phụng Nghĩa, Sát Kiệt, sau đó dặn họ truyền thụ lại cho các bang chúng khác.

Gã còn đặt ra một tổ chức và kết cấu nghiêm mặt cho Song Long bang, đại khái là có hai bang chủ. Từ Tử Lăng đương nhiên không quản đến sự vụ làm gì, mọi quyền lực thực tế đều nằm cả trong tay gã. Bên dưới bang chủ là một vị quân sư và hộ bang tứ nhân, sau đó là nội tam đường đường chủ, chia nhau quản việc nội chính, tài chính và huấn luyện, ba chức vụ này do Cao Chiếm Đạo, Ngưu Phụng Nghĩa, và Sát Kiệt đảm nhận. Ngoại tam đường phụ trách

chiến đấu, tình báo và lương thảo. Mỗi đường lại có chánh phó đường chủ và trụ sở riêng. Ngoại trừ ba vị chánh đường chủ nội tam đường ra, các chức vị khác vẫn đều để trống đợi người hiền.

Ở trong thủy trại, Khấu Trọng ngày đêm bận rộn, tự thân nghĩ ra bang quy rồi viết thành một bản. Bọn Cao Chiếm Đạo xem xong đều cảm thấy không thể sửa đổi dù chỉ một chữ, đối với gã càng thêm bội phục. Từ Tử Lăng thì bị gã ép phải huấn luyện bộ hạ, tính tình gã vốn bình dị dễ gần nên rất được lòng người, thêm vào đó đám thuộc hạ thấy đôi tay của gã còn lợi hại hơn mọi loại binh khí nên càng thêm tin phục, sĩ khí dâng trào, không hề vì gã tuổi còn trẻ mà sinh lòng coi thường. Cứ như vậy đã hai tháng trôi qua. Có một hôm, khi Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đang cùng nghiên cứu biến hóa của chiến trận thì Cao Chiếm Đạo đến báo cáo, có rất nhiều hào khách giang hồ ở vùng phụ cận nghe được phong thanh và ngưỡng mộ hai gã nên đã đến để gia minh tụ nghĩa.

Khấu Trọng trầm ngâm hồi lâu mới nói; "Hãy lựa lời cự tuyệt giúp ta, hiện giờ nội bộ chúng ta còn chưa ổn định, còn rất nhiều việc chưa vào quỹ đạo, nếu gấp gáp mở rộng, sẽ chẳng dẫn đến kết quả tốt gì đâu."

Cao Chiếm Đạo lập tức lãnh mệnh lui ra, Khấu Trọng cười lên ha hả nói: "Tiểu Lăng, chúng ta có thể khởi hành được rồi!"

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Phong thanh đã tiết lộ ra ngoài, đám người này nhất định là gian tế do Trầm Pháp Hưng phái tới. Hắn thấy chúng ta không trúng kế, hai ngày nay nhất định sẽ phái người đến tấn công, để chúng thuộc hạ đi thăm dò địch tình, trở về sẽ lập tức hồi báo với bang chủ."

Khấu Trọng ôm bụng cười ngất: "Tiểu tử đừng có đùa nữa, bang chủ cái gì hừ? Ngươi không phải cũng là bang chủ hay sao? Bang chủ

hay hoàng đế chỉ là để người khác gọi thôi, giữa huynh đệ chúng ta làm gì có chuyện đó."

Từ Tử Lăng cũng bật cười khanh khách, đoạn đứng dậy đi ra ngoài.

0O0

Tối hôm đó, sau khi Từ Tử Lăng trở về, mấy người lãnh đạo cao nhất của Song Long bang tụ tập cả trong đại đường cùng thương nghị đối sách.

Từ Tử Lăng nói: "Quả nhiên không ngoài dự đoán của bang chủ, Trầm Pháp Hưng đã điều đến một cánh quân khoảng hai ngàn người, hiện giờ đang phục trong cánh rừng ở phía đông nam cách chúng ta chừng hai ngày đường."

Bọn Cao Chiếm Đạo giờ mới biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy dáng vẻ chắc chắn của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì đều hưng phấn vô cùng, nhất thời cũng đập bàn hô vang, chiến ý cao ngất.

Khấu Trọng nói: "Lần này chúng ta phải đánh một trận thật đẹp mới được, không cần phải tận sát địch nhân chỉ cần khiến chúng thảm bại, chém chết tên chủ soái, sau đó chúng ta chia thành tốp nhỏ, tiến hành đại kế đã định trước."

Ngưu Phụg Nghĩa hỏi: "Rút lui! hay sao?"

Khấu Trọng nói: "Nếu như ta đoán không lầm, chuyến này Hải Sa bang nhất định sẽ thừa cơ báo thù chúng ta. Bọn chúng không đến thì thôi, nếu đến ắt sẽ hợp công hai đường thủy lục, hòng một trận quét sạch bọn ta."

Tiếp đó lại quay sang Từ Tử Lăng nói: "Tên Hàn Cái Thiên đó giao

cho ngươi!"

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Vậy để ta làm thích khách trên biển, một mình xâm nhập soái thuyền của Hải Sa bang, giết chết tên tiểu tử đó là được."

Sát Kiệt khâm phục nói: "Bang chủ vừa mới đến đây đã tăng cường phòng ngự cho chúng tôi, khi đó chúng tôi còn tưởng rằng chỉ là chuyện thừa, đến giờ mới biết được tầm nhìn cao xa của bang chủ."

Khấu Trọng chỉ cười không nói gì, trong lòng thầm nhủ nếu lão tử đây không có chút bản lãnh thì sao thể dẫn các ngươi tranh bá thiên hạ được chứ.

Ba ngày sau, đêm không trăng trời tối như mực. Chúng nhân đều hiểu rõ thời khắc địch nhân tấn công đã tới. Màn đêm vừa buông xuống, bảy chiếc chiến thuyền của Song Long đã lặng lẽ rời bến, còn Khấu Trọng thì xuất lãnh hơn trăm người nằm phục trong hơn chục căn hầm bên ngoài thủy trại, yên lặng chờ địch nhân đại giá quang lâm.

Gần quá canh một, hơn năm mươi chiếc thuyền chiến lớn nhỏ xuất hiện. Thuyền nhỏ được thả xuống, một đợt tấn công lơn trên biển bắt đầu triển khai. Cùng lúc ấy, trên bờ hơn trăm cây đuốc đã được đốt lên, cả ngàn tên địch nhân xông lên ào ào. Bọn địch nhân chủ yếu là kỵ binh, bộ binh làm phó, thanh thế hung hãn phi thường. Chẳng ngờ chưa đến cổng trại, chiến mã nếu không bị lọt xuống hố cắm đầy chông nhọn, thì bị gai nhọn rải đầy trên đất làm bị thương vó, nhất thời hỗn loạn như bầy ong vỡ tổ.

Lúc này hơn năm trăm chiếc khoái thuyền đã đến hàng rào gỗ bên ngoài thủy trại. Chợt không biết từ đâu có mấy chục mũi tên lửa bắn tới, cả một vùng mặt biển rộng lớn xung quanh đó và những công

trình bằng gỗ trên biển xung quanh đó liền nhanh chóng bắt lửa, chưa đầy một khắc đã dồn địch nhân vào giữa biển lửa trùng trùng. Đến giờ thì liên quân của Hải Sa bang và Trầm Pháp Hưng đã biết mình trúng kế, vội vàng thổi tù và báo hiệu thu quân. Khấu Trọng lại ra lệnh cho thủ hạ phóng tiễn, cùng lúc phóng hỏa bốn bề.

Cùng lúc với Khấu Trọng dẫn thuộc hạ chặn đường lui của địch nhân thì Từ Tử Lăng cũng đã bò lên chiếc thuyền năm cột buồm lớn của Hàn Cái Thiên. Từ mạn thuyền thò đầu lên, gã thấy Hàn Cái Thiên đang đi đi lại trên nóc thuyền như kiến bò chảo nóng, mấy tên thủ hạ bên cạnh thì run run như cầy sấy, còn những tên khác thì tấp nập ngược xuôi, tìm mọi cách để quay ngược thuyền trở lại. Chỗ lợi hại của Khấu Trọng là khiến địch nhân căn bản không có mục tiêu để công kích.

Từ Tử Lăng lấy mấy viên sỏi nhỏ đã thủ sẵn, đột nhiên tung mình nhảy lên thuyền, rồi búng người bay lên khán đài, liên tiếp búng tay, tất cả những ngọn đèn trên thuyền đều lập tức tắt ngúm, đến khi gã hạ thân xuống khán đài thì cả con tàu đã chìm trong bóng đêm. Hàn Cái Thiên chưa kịp rút binh khí thì một quyền của Từ Tử Lăng đã công tới, Bàn Thích Khách Vu Quý ở bên trái và Sấm Tướng Lăng Chí Cao kinh hãi xuất thủ ngăn cản.

"Binh!"

Hàn Cái Thiên không hổ là nhất bang chi chủ, song chưởng lập tức giao vào nhau, ngạnh tiếp một quyền của Từ Tử Lăng. Kình khí nóng bỏng lập tức hóa thành muôn vạn sợi chỉ mỏng manh, xâm nhập vào kinh mạch của Hàn Cái Thiên. Hàn Cái Thiên khó chịu tới muốn thổ huyết, vội vàng thoái lui vận công hóa giải để cho thủ hạ cầm chân gã thích khách độc hành đáng sợ này. Chẳng ngờ Từ Tử Lăng chỉ khẽ lắc người đã tung người vọt lên không bay qua đầu Hàn Cái Thiên, song cước liên tiếp đạp ra như thiên lôi giáng thế, binh khí của Vu

QUý và Lăng Chí Cao hoàn toàn đánh vàok khoảng không. Những tên khác tuy đã bổ người lao tới, nhưng do thân pháp của Từ Tử Lăng nhanh như loài quỷ mị, lại thêm trong bóng tối không thể nhìn thấy gì, nhất thời hoảng loạn tay chân, không biết nên nghênh địch thế nào, có sức lực mà không thể thi triển.

"Bịch bịch bịch!"

Mỹ nhân Ngư Thu Nhạn dịch người sang ngang, song thủ liên tiếp phóng về phía Từ Tử Lăng ba mũi ngân châm vừa rút ra trên tóc.

"Vù vù!"

Hàn Cái Thiên hít mạnh một hơi chân khí, áp chế huyết khí đang nhộn nhạo, vận chưởng miễn cưỡng ngăn cản sáu cước như phong luân chuyển động của Từ Tử Lăng. Hàn Cái Thiên kêu thảm một tiếng, loạng choạng ngã nhào, khoé miệng rỉ máu, đến giờ thì y đã cảm nhận được chỗ đáng sợ của tiên thiên chân khí của Trường Sinh Quyết.

Từ Tử Lăng như có kỳ tích dịch người về phía trước, tránh khỏi hai mũi ám khí của Du Thu Nhạn, hậu phát tiên chế, hạ thân xuống sau lưng Hàn Cái Thiên. Hàn Cái Thiên hồn phi phách tán, biết đây là giờ phút sinh tử quan đầu, chỉ có thể dựa vào bản thân để duy trì tiểu mạng, vội chuyển thân phát chường công về phía Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng nhan nhẹn xoay người, trong nháy mắt đã công ra năm chưởng bốn cước, còn kết hợp dùng khủy tay húc tới, khiến người ta cảm thấy tất cả các bộ phận trên người gã đều có thể trở thành binh khí đáng sợ.

Tiếng kình khí chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt, hai người vừa chạm nhau rồi lập tức phân khai. Từ Tử Lăng tung mình lene không, bay khỏi khán đài, rồi điểm chân lên mạn thuyền, biến mất trong màn

đêm thăm thẳm. Chúng nhân bổ tới chỗ Hàn Cái Thiên, chỉ thấy y đang ôm ngực, toàn bộ phải nhờ Du Thu Nhạn dìu đỡ mới không bị ngã ngục xuống. Chỉ thấy sắc mặt y trắng bệch như tờ giấy, run giọng nói: "Lập tức thoái lui, ta đã bị nội thương cực kỳ trầm trọng, nếu không phải đối phương hạ thủ lưu tình, chỉ e giờ này ta đã nằm đó rồi."

Đám thuộc hạ đều ngạc nhiên, không nói được tiếng nào. Ai ngờ được chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, Từ Tử Lăng đã lợi hại đến như vậy? Trận này liên quân Trầm Pháp Hưng và Hải Sa bang đại bại trở về, tổn thất hơn ngàn người mà ngay cả một cái bóng địch nhân cũng không thấy đâu.

0O0

Lúc trời sáng, bảy chiếc chiến thuyền chở Từ Tử Lăng, Khấu Trọng và bang đồ Song Long bang lặng lẽ rời khỏi thủy trại đã bị thiêu rụi, tiến thẳng ra biển lớn. Tất cả Song Long bang đều hưng phấn phi thường, đối với hai gã Khấu, Từ càng thêm tôn kính như thần minh.

Khấu Trọng biết mình đã lập được uy tín, đến tối, gã gọi ba người bọn Cao Chiếm Đạo tới phân phó: "Chúng ta sẽ chia tay nhau ở đây, các người hãy đến địa điểm đã định chiêu binh mãi mã, tiến hành đại kế của chúng ta. Ta và Từ Tử Lăng chỉ mang theo bốn người vận chuyển muối đến Quan Trung, nhớ kỹ ngàn vạn lần không được mạo hiểm, càng không thể tiết lộ quan hệ giữa chúng ta."

Ba người lĩnh mệnh, chia nhau về thuyền của mình. Khấu Trọng đi tới đuôi thuyền, đứng bên cạnh Từ Tử Lăng đang ngắm cảnh biển, thở dài nói: "Đại nghiệp của chúng ta cuối cùng cũng đã triển khai rồi, từ khi rời khỏi Dương Châu, ngươi có từng nghĩ đến ngày hôm nay chưa?"

Từ Tử Lăng nhạt giọng nói: "Nếu Tố tỷ không xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ gặp lại tỷ ấy nhanh thôi."

Khấu Trọng có chút ngần ngại nói: "Ta cũng rất nhớ tỷ ấy, chúng ta chia tay nhau lúc trời rét đậm, bây giờ đã cuối mùa xuân, không ngờ đã năm tháng rồi."

Bọn gã chuyển hướng quay thuyền, rời khỏi đội thuyền Song Long bang, hướng thẳng về phía tây bắc. Trên thuyền chỉ có bốn tên thủy thủ và số muối lậu của hai gã. Bốn người này là Đoạn Ngọc Thành, Bao Chí Hạ, Ma Quý và Thạch Giới, niên kỷ đều từ hai mươi tới hai tư, chính là do Khấu Trọng đích thân tuyển lựa, huấn luyện đặc biệt, đều là những người có thiên bẩm rất cao. Từ Tử Lăng chăm chú nhìn Khấu Trọng nói: "Chuyến vận chuyển muối lần này, chúng ta sẽ có thêm rất nhiều cừu gia, ngươi đã nghĩ đến hậu quả chưa?"

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Nhưng cũng có thể khiến chúng ta có thêm rất nhiều bằng hữu. Huynh đệ! Cuộc đời này chính là như vậy, có bằng hữu tất sẽ có kẻ thủ, đây có thể coi là một chặn đường quan trọng trong quá trình tham luyện của chúng ta, chỉ cần hai chúng ta không chết, vận chuyển số muối này đến Quan Trung an toàn, chúng ta sẽ trở thành cao thủ thiên hạ vô địch."

Trăng sáng từ từ lên cao, chiếu rọi cả một vùng không gian rộng lớn, vừa thần bí lại vừa mỹ lệ vô cùng.

Chương 70: Trường giang nhị quân

Thuyền chở muối rời khỏi biển lớn, ngược dòng Trường Giang.

"Cách cách cách!"

Tiếng gõ cửa vang lên cùng với tiếng nói của Từ Tử Lăng: "Vào đi!"

Khấu Trọng đẩy cửa bước vào, thấy Từ Tử Lăng đang ngồi xếp bằng trên một chiếc ghế cạnh cửa sổ liền mỉm cười: "Tên tiểu tử này thật cần cù!"

Từ Tử Lăng điềm nhiên nói: "Ta có một dự cảm rất bất tường, đêm nay nhất định sẽ có phiền phức."

Khấu Trọng ngồi xuống đối diện với gã, gật đầu nói: "Ta đến đây chính là để nói cho ngươi biết, chúng ta đã bị địch nhân theo dõi rồi. Có hai chiếc thuyền đang đi theo sau chúng ta, thật muốn giết bà nó đi cho thống khoái."

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Đấu lực chỉ là hạ hạ chỉ sách, ngươi có chủ ý quỷ quái gì rồi đúng không?"

Khấu Trọng lắc đầu thở dài: "Người hiểu Khấu Trọng này không ai khác ngoài Từ Tử Lăng ngươi. Chúng ta không thể ngồi trên thuyền này đợi người khác tìm đến gây chuyện, nếu gặp phải hạng vô sỉ bỉ ổi, không có gan tìm đến mà chỉ đốt thuyền hay đục thuyền vậy thì số muối của chúng ta nguy to."

Từ Tử Lăng nói: "Ngươi càng phải nên nghĩ cho bốn tên tiểu tử bọn Đoạn Ngọc Thành, nếu không về sau tất cả các chuyện khuân khuân vác vác đều sẽ do Khấu bang chủ ngươi đảm nhiệm đó."

Khấu Trọng cười khổ: "Coi như ta xin ngươi đi! Đừng có châm chọc ta nữa được không? Ta đương nhiên phải nghĩ cho bọn họ rồi. Thân làm bang chủ, nếu như không ai hộ thuộc hạ, thử hỏi ai sẽ bán mạng cho ngươi nữa chứ?"

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy mình hơi có chút quá đáng, liền khiêm nhượng nói: "Coi như ta không đúng! Ngươi đã nghĩ ra diệu kế gì chưa?"

Khấu Trọng thoải mái dựa lưng vào thành ghế, duỗi chân ra nói: "Sau khi trời tối, chúng ta sẽ diễn một trò ảo thuật, bỏ rơi hai con thuyền theo dõi phía sau đã..."

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Ngươi không phải muốn đục thuyền của người ta đấy chứ?"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Lại bị ngươi đoán trúng rồi. Nếu luận công phu dưới nước, thiên hạ này có ai bằng được chúng ta chứ? Hiện giờ mấy tên tiểu tử kia đã chuẩn bị công tác rồi. Đợi lát nữa chúng ta sẽ đốt cho khói nồng nặc ở đuôi thuyền làm che khuất thị tuyến của bọn chúng, sau đó thừa cơ xuống nước, mỗi người xử lý một chiếc thuyền. Lần này chúng ta dùng công cụ đục thuyền chuyên dụng, thêm vào công phu tuyệt thế thần công của Dương Châu Song Long chúng ta, chỉ cần một chốc là có thể... ồ...?

Chợt nghe có tiếng bước chân gấp gáp chạy lại gần, gã thuộc hạ có thân hình thấy nhỏ Bao Chí Hạ từ bên ngoài hớt hải chạy vào: "Hai vị bang chủ không xong rồi! Địch nhân đã đuổi tới nơi!"

0O0

Hai chiếc thuyền ba buồm phía sau chỉ còn cách thuyền của hai gã chừng hơn bốn mươi trượng, lại càng lúc càng gần, hiển nhiên là tốc độ trên thuyền của bọn gã rất nhiều. Phía trước là một vũng nước chảy xiết, hai bên là vách núi dựng đứng, khắp nơi đều là bãi đá ngầm nguy hiểm, hung hiểm phi thường, có thể thấy địch nhân sớm đã có âm mưu chọn đoạn sông này để phát động thế công.

Đêm nay ánh trăng thật đẹp, nước sông chảy xiết phản chiếu ánh trăng sáng như muôn ngàn con rắn bạc, đẹp một cách mê hồn người. Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đứng ở phía đuôi thuyền, vận công tụ vào song mục, thấy trên khán đài của thuyền đối phương có hơn mười người đang đứng, cũng đang chỉ tay về phía hai gã. Khi hai gã nhìn xuống phía dưới, bất giác thở hắt ra một hơi, thì ra trên mỗi thuyền đều có tới cả trăm tên cung tiễn thủ, còn có cả máy bắn đá nưa.

Trận này phải đánh thế nào đây?

Song mục Khấu Trọng hừng hực sát khí, trầm giọng nói: "Hai con thuyền này không biết là của thần thánh phương nào?"

Đoạn Ngọc Thành đang phụ trách lái thuyền nghe tiếng liền đáp: "Có lẽ là chiến thuyền của Đại Giang hội, bọn chúng có sở trường là có thể gia tăng tốc độ lúc rẽ ngoặt, những tài công khác đều không thể làm nổi chuyện này."

Đại Giang Hội là một trong bát bang thập hội, trên giang hồ sớm đã có danh tiếng từ lâu, tuyệt đối không phải hạng tầm thường, chính phó bang chủ là hai huynh đệ Long Quân Bùi Nhạc và Hổ Quân Bùi Việm, nổi danh tâm lang thủ lạt. Từ khi còn ở Dương Châu, hai gã đã nghe đến ác danh của hai huynh đệ này, thật không ngờ vừa mới

vào Trường Giang đã gặp phải đám hung nhân này.

Khấu Trọng khẽ huých Từ Tử Lăng một cái, lầm bầm nói: "Con bà nó, rõ ràng chúng ta đánh không lại, lần này làm sao bây giờ?"

Từ khi xuất phát, hai gã đã nghĩ đến chuyện địch nhân đến xâm phạm, nhưng chỉ nghĩ là một nhóm chừng năm sáu người hoặc một vài cao thủ muốn lấy lòng Lý Mật mà thôi, đâu có ngờ đối phương lại bày ra đại trận thế này, địch nhân căn bản không chó hai gã cơ hội tiếp chiến.

Từ Tử Lăng điềm nhiên nói: "Bỏ thuyền!"

Khấu Trọng trừng mắt nhìn thuyền địch cách đó hai mươi trượng, ngạc nhiên nói: "Vậy số muối đó không phải cũng bỏ hết hay sao?"

Từ Tử Lăng càng tỏ vẻ ngạc nhiên hơn: "Trí não của Trọng thiếu gia ngươi trở nên trì độn từ lúc nào vậy? Bỏ thuyền là hai chúng ta bỏ thôi. Ngươi không thấy địch nhân đã bố trí lưới và chĩa ba để cho lúc thuyền chìm động thủ bắt người hay sao. Vậy tại sao chúng ta không đi trước một bước, để tránh cho bọn chúng phải tốn đá với dầu hỏa chứ?"

Khấu Trọng vỗ trán, vận công hướng về phía thuyền địch hét lớn: "Bùi Nhạc, Bùi Viêm, một con rắn một con mèo các ngươi muốn chết à?"

Một tiếng hừ lạnh vang lên từ bên thuyền địch. Hai gã thoáng giật mình kinh hãi, tiếng hừ của đối phương lãnh lót nhưng không the thé, hiển nhiên là nội lực thâm hậu, không phải hạng tầm thường. Nếu như thêm vào các cáo thủ khác và hơn hai trăm chiến sĩ tinh thông thủy tinh phối hợp với lưới và cung tiễn, khả năng bọn gã bị bắt sông tuyệt đối không thấp. Một thanh âm thấp trầm từ chiếc thuyền địch

bên tả truyền đến: "Hai tên tiểu tử các ngươi nhất định đã chán sông rồi. Chết đến nơi rồi mà còn dám xuất khẩu cuồng ngôn. Nếu thông minh một chút thì lập tức dừng thuyền, các ngươi tưởng Đại Giang Hội chúng ta kém cỏi như bọn Hải Sa bang à?"

Hai gã vận hết mục lục, nhìn thấy kẻ phát ngôn là một người có thân hình khôi vĩ, đầu hói mặt to, cằm bạnh dày, niên kỷ ước chừng hơn bốn mươi tuổi. Toàn thân vận hắc bào, rất có khí khái, nhưng khiến hai gã chú ý hơn cả là một thanh niên áo tím đứng bên trái của đại hán đầu hói. Người này thân hình cao gầy, mũi cao, khuôn mặt vuông vắn, vốn cũng rất tuấn tú nhưng đáng tiếc là đôi mắt lại nhỏ hẹp một cách dị thường, cực kỳ không hợp với toàn bộ mặt và vẻ bề ngoài, khiến người ta cảm thấy rất khó chịu khi nhìn vào mặt y. Nguyên nhân khiến hai gã để ý đến con người này đều là vì luồng dị quang sáng rực trong mắt y, có thể thấy nội lực kẻ này còn cao hơn đại hán đầu hói vừa phát thoại một bậc, khẳng định là một tay cường địch ngoan cố.

Lúc này đại hán mặt rỗ Ma Quý đã đến bên cạnh hai gã báo cáo: "Có thể quạt khói được rồi!"

Khấu Trọng mừng rỡ nói: "Đợi ta ra hiệu!" Ma Quý lập tức lãnh mệnh chạy đi.

Từ Tử Lăng muốn làm đối phương phân thần liền cười lên ha hả nói: "Dừng thuyền để mọi người thân thiết với nhau một chút cũng chẳng có gì là không được, chỉ là không biết người vừa lên tiếng là vị đương gia nào của Đại Giang Hội vậy?"

Đại hán đầu trọc lạnh lùng quát: "Bản nhân Bùi Viêm, biết điều thì mau lập tức hạ buồm dừng thuyền, bằng không chúng ta sẽ hạ lệnh tấn công, lúc đó thì đừng trách Đại Giang Hội hạ thủ không lưu tình."

Thanh niên áo tím phát ra một tràng cười the thé, tiếp lời: "Khấu huynh và Từ huynh hiện giờ vô cùng được giá, bằng không đâu thể khiến cho Bùi nhị đương gia phải tốn mười ngày mười đêm truy theo các vị chứ. Có điều chúng ta không giống những bang hội khác muốn bắt hai vị đi làm lễ vật, mà chỉ cần hai vị hợp tác với chúng ta, cùng xây dựng đại nghiệp thiên thu vạn đại."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đánh mắt nhìn nhau, giờ mới hiểu ra đối phương đến là vì Dương Công Bảo Khố. Khấu Trọng thấy đối phương lại nhích lại gần thêm một trượng nữa, liền quát lớn: "Các hạ là ai?"

Bùi Viêm lên tiếng đáp thay: "Các ngươi thật đúng là hữu nhãn vô chaua, ngay cả công tử duy nhất của Trường Bạch đệ nhất cao thủ Lôi Đình Đao Vương Khôi Giới công tử mà cũng không nhận ra mà còn đòi hành tẩu giang hồ nữa sao?"

Khấu Trọng giả vẻ kinh ngạc: "Tất Huyền và Ninh Đạo Kỳ có nhận ra Vương công tử không? Lẽ nào bọn họ cũng không cần hành tẩu giang hồ nữa?"

Bùi Viêm đang định tâng bốc Vương Khôi Giới, bị Khấu Trọng nói vậy thì lập tức cứng họng. Vương Khôi Giới càng thêm ngượng ngùng, Khấu Trọng biết đối phương thẹn quá hóa giận, vội phát lệnh quạt khói. Quả nhiên thuyền địch vang lên tiếng trống dồn dã, người người giương cung đáp tiễn, chuẩn bị tiếp cận thêm một chút nữa thì lập tức phát tên.

"Kẹt kẹt!"

Hơn mười tảng đá to cả thước vương từ máy bắn đá bật ra, bay vút về phía thuyền của hai gã. Cùng lúc đó, từ bốn cửa sổ phía đuôi thuyền bốc ra bốn cột khói đen kịt. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập

tức tung mình nhảy lên, quyền cước tề xuất đánh bật những tảng đá đang bay tới ra xa. Địch nhân còn chưa có cơ hội bắn đợt đá thứ hai thì khói đen nồng nặc đã theo gió cuộn tới bao trùm lấy hai chiếc thuyền. Bọn Bao Chí Hạ và Thạch Giới không ngừng dùng quạt thổi khói đen, dìm đối phương trong màn khói dầy đặc, giơ năm ngón tay lên trước mặt cũng không nhìn thấy. Ở trên thuyền bốn gã thanh niên Ma Quý, Đoạn Ngọc Thành, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng reo hò ầm ĩ, hưng phấn phi thường.

Chợt nghe tiếng y phục phất gió phần phật, một bóng người bay vọt ra từ màn khói như một con chim ưng khổng lồ bổ về phía hai gã Khấu, Từ mang theo một làn đao quang sáng rực. Khấu Trọng không hề sợ hãi, gầm lên một tiếng: "Đến hay lắm!" Đoạn vung đao lên như thiểm điện, hóa thành hàn quang.

"Đinh!"

Trường đao xả thẳng vào luồng đao quang của đối phương. Người kia ngạnh tiếp một đao với Khấu Trọng, kinh hãi phát giác ra một đao của gã không những mang theo một luồng chân khí cực hàn, bức toàn bộ khí kình trên bảo đao của y chạy ngược trở lại cơ thể, hơn nữa còn có hậu thế, khóa chết đao thế của bản thân, vội cả kinh thất sắc, mượn lực búng người lên, lăng không lộn nhào một vòng trên không, hạ thân rơi xuống vọng đài trên nóc thuyền.

Khấu Trọng cũng bị kình lực của đối phương làm cho huyết khí nhộn nhạo, đang thầm kinh hãi thì Từ Tử Lăng đã nhún người lao vọt lên không như một con thần ưng, chặn đứng địch thủ đáng sợ này, giao thủ một chiêu ngay trên không trung. Vũ khí của Từ Tử Lăng chính là thân thể gã. Ngoại trừ tay chân ra, mỗi bộ phận trên người gã đều có thể dùng để công kích địch nhân.

Người kia hiển nhiên chưa từng gặp phải lối đánh như vậy bao giờ,

liên tiếp ba đao đều bị Từ Tử Lăng dùng tay gạt đỡ, lập tức hậu kình bị đứt đoạn, thay đổi phương hướng, thân hình rơi xuống một bên mạn thuyền. Từ Tử Lăng cũng cảm thấy kiệt sức lực, an nhiên hạ thân xuống vọng đài.

Giờ mới nhìn rõ đối phương chính là nhi tử của Vương Bạc, Vương Khôi Giới, Khấu Trọng sớm đã lướt người tới điểm rơi của đối phương hoành đao đợi sẵn, cười lớn nói: "Lần này thì đến thật là hay!"

Vương Khôi Giới kêu khổ trong lòng, thấy đối phương đã nghiêm trận đợi sẵn, còn mình thì vẫn chưa thể hóa giải toàn bộ kình khí nóng như liệt hỏa của Từ Tử Lăng xâm nhập vào nội thể. Cứ như vậy mà hạ thân xuống thật chẳng khác nào là tự sát.

"Vút!"

Một mũi tên không biết từ đâu bắn tới, nhằm thẳng vào lưng y.

Vương Khôi Giới cũng coi là cao thủ, chỉ thấy y hít mạnh một hơi chân khí, tung mình lộn nhào lên thêm cao hơn thước, tránh khỏi mũi tên, sau đó lại lộn thêm một vòng, vượt qua đầu Khấu Trong, nhảy tòm xuống sông. Ma Quý tay cầm đại cung bổ tới mạn thuyền, hậm hực bắn thêm một mũi tên về phía Vương Khôi Giới đang ở dưới nước. Lúc này mặt sông phía sau con thuyền của hai gã đã mù mịt khói đen. Khấu Trọng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Từ Tử Lăng hạ thân xuống bên cạnh gã nói: "Đạo pháp của tên tiểu tử này rất lăng lệ, xém chút nữa thì ta cũng phải chịu thiệt với hắn!"

Khấu Trọng gật đầu: "Khinh công của hắn cũng không tồi đâu."

Từ Tử Lăng ngưng mục nhìn vào màn khói đen phía sau, trầm giọng

nói: "Nếu đơn đả độc đấu công bằng, ngươi có nắm chắc phần thắng không?"

Khấu Trọng cười khổ: "Nhiều nhất là năm phần!"

Hai gã đều cảm thấy nặng nề, không còn tự tin như lúc mới khởi hành nữa. Khoảng thời gian sau này, sẽ tuyệt đối không dễ ứng phó.

0O0

Mặt trời từ từ hiện ra ở đằng đông, báo hiệu một ngày mới bắt đầu. Thuyền muối ghé vào một nhánh của Trường Giang, dừng lại bên một cánh rừng cây cối um tùm bên bờ sông. Cả đêm bôn tẩu trên sông, bọn bốn người Đoạn Ngọc Thành đều cần nghĩ ngơi, còn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì phụ trách canh phòng. Từ Tử Lăng thấy Khấu Trọng tìm một cây dùi nhỏ, đang cố gắng điêu khắc gì đó trên thân đao, liền quỳ xuống bên cạnh gã hỏi: "Ngươi đang làm gì đó?"

Khấu Trọng đắc ý dương dương nói: "Ta đang đặt tên cho bảo đao."

Từ Tử Lăng bật cười thốt: "Nếu như thanh đao này cũng gọi là bảo đao, e rằng mọi thanh đao trong thiên hạ ngoại trừ đồ phế thải ra thì đều là bảo đao cả."

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: "Chính vì vậy mới có thể biểu lộ uy phong của Khấu Trọng ta, đây vốn chỉ là một thanh đao hết sức bình phàm, chính vì lọt vào tay ta mà trở thành thiên hạ danh khí. Hà... ta sẽ dùng thanh đao này đánh khắp thiên hạ...!"

Từ Tử Lăng ngồi trên đầu thuyền, dựa lưng vào lan can, hít sâu một hơi không khí trong lành của buổi sớm, ngẩng đầu lên nhìn bầy chim đang bay qua trên đầu, vươn vai lười nhác nói: "Ngươi đang khắc

tên quỷ quái gì đó?"

Gương mặt Khấu Trọng thoáng hồng lên, nhẹ giọng nói: "Cảnh Trung Nguyệt!"

Từ Tử Lăng thoáng ngạc nhiên, tiếp đó thì mỉm cười nói: "Hảo tiểu tử! không ngờ dám độc hưởng cái tên này!"

Khấu Trọng cười bồi theo: "Ngươi nhường nhịn chút đi! Cả đời này có hai huynh đệ, ngươi tính toán nhiều thế làm gì!"

Từ Tử Lăng trầm ngâm giây lát: "Thiên phận của bốn tên tiểu tử bọn Đoạn Ngọc Thành cũng không tồi, sau khi kiểm tra kinh mạch của bọn chúng, ta đã nghĩ ra một bộ phương pháp hành công luyện khí dành riêng cho chúng luyện tập, ngày sau nếu như có thành tựu, nhất định sẽ trở thành những trợ thủ đắc lực của ngươi."

Khấu Trọng cảm kích nói: "Cũng may là ngươi có hứng thú làm mấy chuyện này, hiện giờ cả ngày ta đều phải tính toán chuyện của ngày sau, căn bản không có thời gian làm những công việc tỷ mỹ như ngươi."

Từ Tử Lăng nói: "Luận tài trí, trong bốn tên tiểu tử ấy thì Đoạn Ngọc Thành đứng đầu, nhưng nếu luận võ công tương lai Bao Chí Hạ nhất định sẽ có thành tựu lớn nhất, đặc biệt người này dũng mãnh vô song, đầu tâm kiên nghị, rất thích hợp luyện lập Huyết Chiến Thập Thức của Lý đại ca."

Khấu Trọng gật đầu tán đồng: "Thạch Giới sở trường các loại công phu khinh xảo, ta sẽ đặc biệt truyền thụ cho hắn một bộ thân pháp đao pháp ngộ ra từ sự chuyển động của loài cá, đảm bảo thành tựu không thua kém gì hai người kia."

Từ Tử Lăng lại nói: "Ma Quý sở trường tiễn pháp ám khí, chỉ là nội công hơi kém, nếu được bổ sung thêm về mặt này, thành tựu sau này cũng khó mà định lượng."

Những lời này của hai gã nếu như lọt vào tai những đại tông sư như Tất Huyền hay Ninh Đạo Kỳ ắt sẽ khiến họ ngạc nhiên đến độ trợn mắt há miệng ra mất. Nguyên nhân không chỉ vì bọn gã có nhãn lực độc đáo cao minh, mà còn vì bọn gã biết lượng tài thi giáo, phối hợp sáng tạo ra nội công tâm pháp thích hợp. Rõ ràng là hai gã bây giờ đã đạt tới cảnh giới có thể khai tông lập phái được rồi.

Nội công kỳ dị của hai gã trước sau được Phó Quân Sước và Trương Sinh Quyết khởi phát, thêm vào Huyết Chiến Thập Thức của Lý Tịnh, Điểu Độ Thuật của mỹ nhân bang chủ Vân Ngọc Chân và Tiệt Mạch Pháp của Đồ Thúc Phương, giờ đây đã hòa nhập vào thành một thể thống nhất, tự xác lập nên một hệ thống vô học hoàn chỉnh mới, tự thành nhất phái. Chính vì bọn gã không bị giới hạn của các lề lối cũ, toàn bộ đều dựa vào sự nỗ lực và tìm hiểu của bản thân nên mới có thể biến hóa linh hoạt, tự tìm đường đi riêng cho mình như vậy.

Khấu Trọng đột nhiên tràn đầy cảm xúc nói: "Nghe khẩu khí của ngươi giống như là sắp rời khỏi ta vậy. Ôi! Không có ngươi ta sẽ cảm thấy rất không quen đó!"

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Đại trượng phu phải giữ chữ tín. Trọng thiếu gia ngươi đã hứa với ta sau khi tìm được Dương Công Bảo Khố sẽ để ta tự do tự tại, vì vậy tuyệt đối không nên hối hận."

Khấu Trọng cực chẳng đã thở dài một tiếng. Lúc này chợt vang lên tiếng mái chèo khua nước, một đội năm chiếc ngư thuyền đang lướt tới chỗ bọn gã, dáng vẻ rất nhàn nhã, khung cảnh thanh bình đến độ khiến người ta không thể tưởng tượng đây lại là một thời loạn thế,

chiến hỏa liên miên.

Từ Tử Lăng nói: "Đem nay có phải sẽ phải vượt qua cửa ải của Lý Tử Thông hay không?"

Khấu Trọng trầm ngâm: "Lý Tử Thông cũng không thể phong bế cả dòng Trường Giang này được, vì thế chỉ có thể phái xuất chiến thuyền kiểm tra các thuyền đi lại mà thôi. Chỉ cần nắm được thời gian, chúng ta tuyệt đối có cơ hội vượt qua cửa ải này."

Từ Tử Lăng đanh định lên tiếng, bất chợt một cảm giác lạ lùng trào dâng lên trong lòng. Khấu Trọng cũng có cảm ứng, cùng gã nhìn về phía bờ sông. Trên bờ không một bóng người, hai gã đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy hết sức lạ lùng. Nếu như chỉ một người sinh cảm ứng, thì còn có thể cho là ảo giác, nhưng hiện giờ tình hình lại tà môn như vậy, ai có thể lọt vào phạm vi cảm giác của hai gã rồi lập tức ẩn tránh đi chứ?

Hoàng hôn.

Thuyền muối đã rời khỏi chỗ ngoặt của nhánh sông. Lần vận chuyển muối lậu tới Quan Trung này giờ đây đã không còn tính toán đến vấn đề lời lãi doanh thu nữa, mà nó đại biểu cho tâm nguyện của hai gã, cũng có thể coi là một đợt huấn luyện nghiêm mật trong con đường tiến lên đỉnh cao võ đạo của hai gã. Giả như có thể hoàn thành quá trình huấn luyện này, hai gã đã chứng minh với thiên hạ rằng mình có đủ lực để chống lại bất cứ địch nhân lợi hại nào.

Chương 71: Diêm thuyền kinh biến

Thuyền muối của hai gã vào Trường Giang không lâu thì thời tiết xấu đi nhanh chóng, mưa gió dầm dề. Đã có bọn Đoạn Ngọc Thành bốn người phụ trách lái thuyền nên Từ Tử Lăng đích thân xuống bếp làm cơm. Gã và Khấu Trọng đã từng làm đầu bếp trong quán ăn nên tay nghề hết sức thành thục.

Khấu Trọng đi tuần vài vòng trên mạn thuyền, rồi không hiểu tại sao gã cứ có cảm giác như đang bị người khác ngầm giám thị, nhưng trên sông lại không có con thuyền nào, cả hai bên bờ cũng vắng vẻ không một bóng người. Sau khi dặn dò bọn Ma Quý đề cao cảnh giác, gã liền đi đến trù phòng ở cuối thuyền tìm Từ Tử Lăng. Thức ăn cũng đã làm được bảy tám phần, Từ Tử Lăng thấy Khấu Trọng tới liền chau mày nói: "Ta lại có cảm giác rất bất thường rồi, thỉnh thoảng lại giật mình một cái, có làm thế nào cũng không thể bình tỉnh lại được!".

Khấu Trọng ngưng thần quan sát xung quanh một hồi, sau đó mới bước tới bên cạnh gã thấp giọng nói: " Ta hoài nghi địch nhân đã lên thuyền rồi, nói không chừng chính là tên tiểu tử Dương Hư Ngạn, ngươi còn nhớ sáng sớm nay chúng ta đã có cảm giác kỳ dị nhưng lại không thấy bóng người không?".

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, Dương Hư Ngạn được xưng tụng là Ảnh Tử Thích Khách, rất tinh thông thuật ẩn hình dấu tích, lai vô ảnh khứ vô hình, trong thiên hạ e rằng cũng chỉ có mình y có được bản lãnh này.

Khấu Trọng lại nói tiếp: " Nếu như đơn đả độc tấu, hai chúng ta đều không phải đối thủ của y, nhưng nếu liên thủ lại thì may ra có thể liều một phen. Vì vậy kể từ bây giờ, ta với ngươi tuyệt đối không thể rời xa nhau!".

Song mục Từ Tử Lăng lộ thần sắc kiên định, lắc đầu nói: "Nếu làm như vậy, chúng ta vĩnh viễn cũng không thể trở thành cao thủ chân chính được!".

Khấu Trọng thoáng ngẩn người: " Ngươi nói cũng đúng, nếu đã như vậy, chi bằng chúng ta tiên phát chế nhân, tìm cách dụ y xuất hiện quyết một trận sinh tử! Hắc! Không biết giờ đây tên tiểu tử đó đã trở thành người của phe nào rồi? Hôn quân đã chết sao y không về hưu nhỉ?".

Từ Tử Lăng tỏ vẻ bất mãn: " Chỉ nghe câu cuối cùng của ngươi đã biết ngươi vẫn còn sợ hãi trong lòng, mẹ không phải đã dạy chúng ta đặt mình vào chỗ chết để tìm cái sống hay sao? Chỉ cần quên hết sinh tử chúng ta mới có thể phát huy hết toàn bộ công lực, cứ chưa đánh đã sợ giống ngươi thì tất bại chứ chẳng nghi!".

Khấu Trọng gắng gượng chống đỡ: " Ngươi đừng quên tên tiểu tử Dương Hư Ngạn ấy dám hành thích cả lão gia tử của chúng ta. Chúng ta nếu như luyện thêm vài năm công phu thì chắc cũng có thể thử với lão gia một phen, nhưng bây giờ thì vẫn chưa được".

Từ Tử Lăng thở dài một tiếng: " Nói thực lòng, trong lòng ta cũng sợ hãi lắm. Nhưng đây mới là mục đích của chuyến buôn muối này, chính là đặt mình vào tử địa, toàn lực cầu sinh, tiến hành một cuộc tu luyện nghiêm ngặt nhất về mặt võ đạo, ngươi có hiểu không?".

Khấu Trọng hít sâu một hơi, vỗ ngực nói: " Được rồi! Ta nghe lời ngươi, nhưng ngươi cũng phải cẩn thận đấy!".

Nói đoạn gã quay đầu bỏ đi. Từ Tử Lăng làm nốt món ăn cuối cùng, đang định bưng đi thì chợt nghe một tiếng thở nhè nhẹ như của nữ nhân vang lên ngoài cửa. Từ Tử Lăng khẽ giật mình. Với tu vi hiện nay của gã, ai có thể đến gần như vậy mà vẫn không bị cảm quan linh mẫn của gã phác giác? Gã vội quay người lại tắt hết đèn lửa. Cùng lúc đó, hai bên tai gã chợt vang lên tiếng rú thê lương thảm thiết, tựa như từ âm gian văng vẳng về vậy. Từ Tử Lăng đứng yên bất động, thu nhiếp tâm thần, vận công tụ vào song mục, chung quanh lập tức rõ ràng như trước. Lập tức chấn động tâm thần. Chỉ thấy trước cửa có một nữ tử tóc dài áo trắng, tuy nàng cúi đầu không thể nhìn rõ mặt nhưng thần thái thể hình và quan trọng hơn cả là cảm giác mà nàng ta đem lại đều giống Phó Quân Sước vô cùng. Từ Tử Lăng nhất thời quên rằng Phó Quân Sước sớm đã rời khỏi thế gian này từ lâu, buột miệng thốt: "Mẹ!".

Nữ tử đó khẽ run lên, rồi đột nhiên lại biến mất. Từ Tử Lăng vội bổ người lao ra ngoài. Ngoài hành lang tối om như mực, không một bóng người. Tiếng y phục phất gió lên, Khấu Trọng tung mình lao tới, trầm giọng hỏi: "Bốn người bọn Đoạn Ngọc Thành biến mất cả rồi! Ủa? Ngươi làm sao vậy?".

Từ Tử Lăng chưa kịp trả lời.

" Tõm tõm tõm tõm!".

Bốn tiếng động lần lượt vang lên ở hai bên mạn thuyền. Hai gã biết ngay có chuyện chẳng lành, vội rảo chân chạy ra bên ngoài. Vừa ra khỏi cửa khoang thuyền, cả hai đã sững người đứng lại. Trong làn mưa lất phất, một bạch y nữ tử lưng đeo trường kiếm tóc dài phất phơ đang ngồi bó gối, cơ hồ như cả thiên địa này chỉ có một mình nàng cô độc vậy. Từ góc độ của hai gã nhìn ra, những đường nét trên thân thể nàng ít nhất có đến chín phần giống Phó Quân Sước,

đặc biệt là mái tóc dài phất phơ trước gió và thể thái an nhiên tự tại kia, càng đặc biệt hơn nữa là "cảm giác" của hai gã khi nhìn thấy nàng. Từ Tử Lăng còn đỡ hơn một chút, nhưng Khấu Trọng thì đã kêu lên thất thanh: "Mẹ!".

Nữ tử chậm rãi quay đầu lại. Đó là một gương mặt đoan trang trầm tĩnh, chiếc mũi dọc dừa nằm ngay ngắn, đôi mắt sáng long lanh của nàng như muốn nhìn xuyên qua nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn hai gã. Thì ra đó chính là mỹ nữ bạch y thần bí đã cùng Bạt Phong Hàn xuất hiện ở Vương phủ lần trước. Lúc đó hai gã đã có cảm giác nàng có gì đó rất giống Phó Quân Sước, thêm vào đêm nay nàng ăn mặc hệt như Phó Quân Sước nên trước sau mới khiến cả Từ Tử Lăng lẫn Khấu Trọng đều buột miệng thốt lên một tiếng gọi "mẹ" như vậy. Thuyền muối không có người điều khiển bánh lái, thuận gió đi ngược dòng nước, hiện giờ hà đạo vẫn thẳng nên chưa phát sinh vấn đề, nhưng đến chỗ khúc ngoặt, đảm bảo sẽ lao lên bờ chứ chẳng nghi.

Khấu Trọng giật mình bừng tĩnh, cúi người thi lễ nói: "Dám hỏi cô nương đã xử trí bốn vị huynh đệ của chúng ta thế nào rồi?".

Nữ tử thản nhiên nói: "Quăng đi rồi!".

Hai gã ngớ người đưa mắt nhìn nhau, nếu như nàng ta điểm huyệt bọn Đoạn Ngọc Thành rồi quăng xuống nước, bốn người ấy chết là cái chắc.

Nữ tử hừ lạnh nói: " Hai tên tiểu tử các ngươi còn lợi hại hơn tưởng tượng của ta nữa. Đã hại sư tỷ của ta thì chớ, lại còn trước sau kêu tỷ ấy là mẹ, thật là chướng tai!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạcnhiên vô cùng, thì ra đối phương là sư muội của Phó Quân Sước, trong lòng cùng lúc than không hay, như vậy chẳng phải hai gã không thể báo cừu cho bọn Đoạn Ngọc

Thành hay sao?

Khấu Trọng cười khổ nói: " Thì ra là sư...hì! Phải gọi thế nào mới được đây? Hay cứ gọi là dì đi vậy!".

Nữ tử sa sầm mặt ngọc, miệng quát lớn: " Câm miệng! Các ngươi có thể lừa gạt người khác chứ đừng hòng lừa được Phó Quân Du này. Sư tỷ ta hận nhất là người hán, lại là hoàng hoa khuê nữ, làm sao mà nhận các ngươi làm con được? Càng không nói đến chuyện đem bí mật của Dương Công Bảo Khố bảo cho hai tên hán cẩu các ngươi!".

Từ Tử Lăng vội nói: " Dì chớ nên hiểu lầm, trước khi chết đích thực mẹ đã nhận chúng con làm nghĩa tử, còn truyền thụ công phu cơ bản của quý phái cho chúng con nữa, nếu như dì không tin thì có thể thử ngay tại đây!".

Phó Quân Du lạnh lùng nói: " Được lắm! Vậy các ngươi nói cho ta biết cái gì gọi là Dịch Kiếm Chi Thuật? ".

Hai gã lập tức á khẩu vô ngôn.

Khấu Trọng nói: "Mẹ chỉ truyền cho chúng con đệ nhất tầng công phu của Cửu Huyền Đại Pháp thì đã trọng thương mà chết, không có nói tới Dịch Kiếm Chi Thuật!".

Phó Quân Du ngẩng mặt nhìn mưa rơi, nhạt giọng nói: "Sử kiếm như đánh cờ, mỗi lần xuất kiếm cũng giống như đặt một quân cờ, chiến trường chính là một bàn cờ sống, thiên biến vạn hóa, nếu như không thể nắm được toàn cục, dự liệu được chiêu sau của địch nhân, sẽ không thể nắm được cơ hội chiến thắng, đạo lý quan trọng này sư tỷ có dạy cho các ngươi hay không?".

Lúc này con thuyền đã ra khỏi quỹ đạo, lệch hẳn sang một phía.

Từ Tử Lăng nói: "Mẹ chỉ dạy chúng con tất cả thần thông biến hóa đều nằm trong đạo lý tự túc mà thôi!".

Thân hình kiều mị của Phó Quân Du khẽ rung lên nhè nhẹ, cúi đầu trầm tư gì đó. Thuyền muối cách bờ chỉ còn bốn trượng, may mà một trận gió thổi tới lại đẩy thuyền ra giữa lòng sông, tình cảnh thật kinh hiểm phi thường.

Mỹ nữ đến từ cao lệ đột nhiên mím đôi môi anh đào nói: " Ta phải giết các ngươi!".

Hai gã thất thanh thốt lên: "Dì vẫn chưa tin sao?".

Phó Quân Du lạnh lùng trợn mắt nhìn hai gã, thanh điệu bất ngờ trở nên nhu hòa: " Chính vì ta tin các ngươi nên mới phải giết các ngươi! Hừ! Sư tỷ, tỷ làm sao lại đem thần công dạy cho lũ hán cẩu này chứ? Hôm nay Quân Du sẽ giúp cho tỷ thanh lý môn hộ, rồi giấu giếm giùm sư tỷ chuyện này nữa!".

Câu nói cuối cùng, nàng ngẩng cao đầu như muốn nói với một người nào đó không tồn tại. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe mà tóc gáy dựng ngược. Không phải vì hai gã sợ Phó Quân Du, mà là do quan hệ của nàng với người mẹ Phó Quân Sước của hai gã, thử hỏi hai gã làm sao có thể ra tay hạ thủ với sư muội của mẹ mình chứ? Cuộc chiến này chẳng lẽ chỉ có thể thất bại mà không thể thắng hay sao?

Khấu Trọng vội nói: "Du di xin hãy yên tâm, từ giờ trở đi chúng con sẽ không nhắc tới chuyện mẹ đã dạy Cửu Huyền Đại Pháp nữa là được chứ gì?".

Phó Quân Du quát lên một tiếng: "Ai là Du di của hai tên hán cẩu các

ngươi!"

Từ Tử Lăng và Tiểu Khiếm biết nàng ta lúc nào cũng có thể động thủ, không dám coi thường, lập tức toàn thần giới bị. Chẳng ngờ Phó Quân Du lại như đang suy nghĩ gì đó, một hồi lâu sau mới chậm rãi nói: " Thôi được, nể tình sư tỷ, ta tha cho hai ngươi một mạng! Nhưng phải đáp ứng hai điều kiện!".

Hai gã thấy có cơ xoay chuyện, vội vàng hỏi xem là điều kiện gì. Phó Quân Du lạnh lùng đảo mắt quan sát hai gã một lượt, đoạn bình tĩnh nói: "Đầu tiên các ngươi phải phát thệ từ nay vĩnh viễn không được tiết lộ bí mật về Dương Công Bảo Khố cho bất cứ ai, đồng thời phải nói cho ta biết bảo tàng ở đâu".

Từ Tử Lăng không cảm thấy gì nhưng Khấu Trọng thì lập tác ngẩn người, bảo tàng này có quan hệ trọng đại đến đại kế tranh hùng thiên hạ của gã, làm sao có thể nói cho người khác được? Phó Quân Du tiếp tục nói: "Điều kiện thứ hai là ta phải thu hồi võ công của hai ngươi, tâm pháp Dịch Kiếm Phái tuyệt đối không thể lưu lại chỗ người Hán được".

Khấu Trọng thở phào nhẹ nhõm. Gã vốn sợ Từ Tử Lăng sẽ bức gã tiếp nhận điều kiện thứ nhất, nhưng hiện giờ Phó Quân Du đã lên tiếng đòi phế võ công của hai gã, tự nhiên Từ Tử Lăng không thể chấp nhận. Nghĩ đoạn bèn hừ lạnh nói: "Nếu ngươi thật sự là sư muội của mẹ làm sao lại không biết bí mật về Dương Công Bảo Khố chứ. Hừ, suýt chút nữa thì bị ngươi lừa rồi!".

Từ Tử Lăng than thầm trong dạ, biết Khấu Trọng vì đại nghiệp tranh bá thiên hạ của mình nên đã không còn để ý xem Phó Quân Du có phải là sư muội của mẹ hay không nữa rồi. Phó Quân Du chẳng ngờ lại hết sức bình tĩnh, lẩm bẩm khẽ than một mình: " Sớm biết bọn Hán cẩu là như vậy rồi, sư tỷ làm sao có thể hồ đồ như vậy được

chứ!".

"Cheng!".

Phó Quân Du đã rút bảo kiếm cầm trong tay, cùng lúc tung người lên không, bay qua đầu hai gã, hạ thân xuống trước cửa khoang thuyền, nhìn hai gã với vẻ khinh bỉ nói: "Để ta xem sư tỷ đã dạy các ngươi công phu gì!".

Động tác của nàng nhanh nhẹn tuyệt luân, lại liền mạch như lưu thủy hành vân, tư thái mỹ diệu, khinh công so với Phó Quân Sước thì còn cao hơn một bậc.

Khấu Trọng lấy "Tỉnh Trung Nguyệt" ra thủ thế, miệng hét lớn: "Mẹ! Chúng con chỉ là bị bức bách mà thôi, xin người chớ trách hài nhi mục vô tôn trưởng!".

Từ Tử Lăng biết Khấu Trọng nói câu này kỳ thực là để cho mình nghe, thuận mắt nhìn lên phía thượng du, kinh hãi phát hiện một chỗ ngoặc gấp ở phía xa xa. Lúc này Phó Quân Du đã đứng chắn mất đường ra chỗ bánh lái của gã. Thần tình Phó Quân Du tĩnh lặng như mặt hồ không một gợn sóng, nhưng sát khí trong đôi mắt đẹp thì bốc lên phừng phừng, bảo kiếm trong tay khẽ rung lên, phát ra từng đợt, từng đợt kiếm khí, bức hai gã phải vận công kháng cự.

Khấu Trọng tiến lên một bước, hoành đao thủ thế, lạnh lùng nói: "Đao kiếm vô tình, tốt nhất dì nên nghĩ lại!".

Phó Quân Du giễu cợt nói: "Ngươi không phải nói ta là đồ giả mạo hay sao? Tại sao cứ mở miệng ra là gọi ta là dì thế?".

Khấu Trọng khôi phục lại hào khí vốn có của mình, bật cười ha hả nói: "Dì hãy tự nghĩ xem! Sự thực thì mẹ chưa kịp nói bí mật bảo khố

cho chúng con thì đã đoạn khí rồi! Vì thế hiện giờ dì chỉ có thể truy hồi võ công, nhưng chúng con thì tuyệt đối không thúc thủ chờ người ta xử trí đâu. Nếu dì đã quyết ý, vậy thì để hai đứa cháu này xem bản lĩnh của dì thế nào!".

Lời còn chưa dứt, Phó Quân Du đã vọt người lao tới cách gã năm thước, vung kiếm xả thẳng vào vai trái gã, kiếm pháp vừa nhanh vừa ảo diệu như loài ma mị. Khấu Trọng trước nay chưa từng thấy người nào có thân pháp nhanh như Phó Quân Du, nhưng gã vẫn không hề hoảng loạn, lập tức vận đao chống đỡ. Thứ gã ỷ trượng vào không phải là đôi nhục nhãn, mà là cảm giác thông linh kỳ diệu mà Trường Sinh Quyết đem lại. Từ Tử Lăng cũng bị tốc độ của nàng làm giật mình đánh thót. Lúc Phó Quân Du phát động, người tựa như hóa thành một làn khói hư ảo, không có gì là thực chất nữa.

" Đinh!".

Đao kiếm giao kích! Thân hình vạm vỡ của Khấu Trọng run lên bần bật, lảo đảo dịch người sang bên hai bước mới có thể đứng vững. Phó Quân Du thì bay ngược về phía mạn thuyền, trong nháy mắt đã lao vọt trở lại, liên tiếp công ra năm kiếm. Mỗi một kiếm đều như không công vào Khấu Trọng, nhưng lại khiến gã phải khổ sở đón đỡ, Từ Tử Lăng đứng bên xem mà cũng cảm thấy khó hiểu vô cùng. Phó Quân Du đột nhiên tung ra một cước, mũi giày điểm vào đùi non của Khấu Trọng lúc này đang bị kiếm chiêu làm cho tay chân luống cuống, chiêu thức hiểm độc lại lăng lệ phi thường.

Khấu Trọng gầm lên một tiếng, lách người né tránh như một con cá quẫy mình ở một góc độ mà Phó Quân Du không thể nào tưởng tượng ra được, chẳng những tránh được một cước hiểm ác của nàng, còn phản thủ vung đao lên chém vào eo hông bên phải của Phó Quân Du. Phó Quân Du hiển nhiên kinh ngạc phi thường, lắc mình né tránh một đao của gã, đoạn lăng không đảo mình ra phía

sau Khấu Trọng. Tỉnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng luồn qua nách, tiếp tục đẩy Phó Quân Du phải bay ra xa né tránh. Phó Quân Du bất ngờ dịch người đến bên cạnh Từ Tử Lăng, vung tay rải ra mười điểm hàn quang.

Từ Tử Lăng thở dài một tiếng, biết sau khi nàng ta thử qua thực lực của Khấu Trọng, sợ rằng hai gã liên thủ, lại thấy gã không có binh khí cầm tay nên có ý đồ thu thập trước, sau đó mới toàn lực đối phó với Khấu Trọng.

Khấu Trọng tức giận hét vang: " Bà nương thối này thật tàn độc, Tiểu Lăng ngươi tuyệt đối không thể lưu tình!".

Từ Tử Lăng sớm đã tung mình vọt lên như một cánh chim khổng lồ, hóa quyền thành đao, chém mạnh vào lưới kiếm dày đặc! Kình khí chạm nhau! Phó Quân Du kinh hãi vì Từ Tử Lăng chẳng những có thể dùng tay không tiếp kiếm, lại còn từ trong kiếm ảnh trùng trùng nhận ra vị trí chính xác của bảo kiếm, xảo diệu hóa giải công thế của nàng thì gã đã hạ thân xuống phía sau lưng nàng, dùng lưng đụng mạnh. Cách đánh như vậy, cả nghe nàng cũng chưa từng nghe qua. Có điều nàng đã nhận ra nội lực của hai gã tuy kỳ dị tuyệt luân nhưng vẫn còn sút kém hai ba phần so với đệ thất trùng Cửu Huyền Đại Pháp của nàng, trong lòng thầm nhủ tự ngươi muốn chết, đoạn dồn nội lực ra phía sau lưng, ngạnh tiếp cú đụng của Từ Tử Lăng.

"Ầm!".

Từ Tử Lăng miệng phun ra một búng máu, bay ra như một con diều đứt dây. Khấu Trọng sớm đã chuẩn bị, tung người lên đón lấy gã. Phó Quân Sước cũng bị lực phản chấn làm cho lảo đảo lao về phía trước ba bước, đồng thời từng tia chân khí nhỏ mong manh xâm nhập vào nội thể, khó chịu đến độ suýt chút nữa thì thổ huyết. Có điều nàng không kinh hãi mà còn vui mừng, cố dồn nén thương thế,

quay người trở lại, trường kiếm trong tay lao vút về phía sau lưng Từ Tử Lăng như một tia chớp, ý đồ một chiêu giải quyết cả hai gã, hạ thủ quyết chẳng lưu tình!

Không ngờ Khấu Trọng sớm đã truyền chân khí vào trong nội thể Từ Tử Lăng, hóa giải phần lớn thương thế, lúc này hai gã bất chợt phân khai. Khấu Trọng hú lên một tiếng dài, Tỉnh Trung Nguyệt lập tức chém ra. Từ Tử Lăng cũng đánh ra một quyền nhắm vào vai trái nàng. Trong lúc bất phòng, Phó Quân Du chỉ kịp kêu lên một tiếng, trường kiếm trong tay phải xoắn lại với đao của Khấu Trọng, tay trái thì đưa lên đỡ quyền của Từ Tử Lăng. Cùng lúc phải ngạch tiếp thế công như bài sơn đảo hải của hai cao thủ trẻ tuổi mới quật khởi trên giang hồ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bị chấn lực đẩy ngược lại, lảo đảo muốn ngã, còn Phó Quân Du thì thổ ra một bụm máu nhỏ, tung mình vọt lên cao hạ thân xuống nóc khoang thuyền, rồi lại lộn nhào trên không hai cái nữa, bay vút vào bờ. Chỉ nghe tiếng nàng văng vẳng truyền lại: "Cái mạng của hai ngươi tạm thời để đó, ngày khác ta sẽ đến lấy!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vừa mới đứng vững.

"Ầm!".

Thuyền muối cuối cùng cũng húc phải một tảng đá ngầm khiến hai gã ngã lộn nhào.

Chương 72: Trúc lâm đại hội

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng ngồi xổm trên bãi đá, ngơ ngẩn nhìn chiếc thuyền chở đầy muối nằm kẹt giữa bãi đá ngầm, mặt nhăn nhó như muốn khóc. Cột buồm gãy đoạn, đáy thuyền còn bị những tảng đá ngầm sắc nhọn làm thủng một lỗ lớn. Dù có thể mang thuyền ra khỏi bãi đá này cũng khó mà tiếp tục được hành trình như dự tính. Lúc xuất phát, bọn gã mang trong mình một bầu hào khí và nhiệt huyết chẳng ngờ còn chưa tới Giang Đô thì thuyền đã bị huỷ, người cũng hất tung, giờ đây hai gã bị đả kích trầm trọng thế nào thiết tưởng không cần phải nói cũng biết. Hai gã đều có chút cảm giác cụt hứng, lười nhác uể oải vác từng bao muối lên bờ.

Khấu Trọng cười khổ: " Chưa gì đã bị huỷ mất thuyền, điềm báo này dường như không được tốt lắm!".

Từ Tử lăng thở dài một tiếng nói: "Đợi trời sáng chúng ta sẽ di dọc theo bờ sông tìm kiếm xem có thể tìm được thi thể bọn họ hay không, nếu tìm được thì an táng cho ổn thoả rồi tiếp tục lên đường!".

Khấu Trọng vung tay đấm mạnh ra khoảng không trước mặt hai quyền, gằn giọng nói: " Bà nương thối đó thật uổng là sư muội của mẹ chúng ta, lòng dạ thật kém xa so với mẹ! Không hiểu được người Hán cũng có kẻ tốt người xấu, chỉ biết gọi chúng ta là Hán cẩu thôi!".

Từ Tử Lăng nói: " Chuyện này cũng không thể trách ả được, ngươi thử nghĩ đến lão bách tính Cao Lệ ba lần bị giày xéo dưới gót sắt của Dương Quảng, chịu không biết bao nhiêu khổ nhục xem...ôi! ".

Khấu Trọng lạnh lùng nói: " Nghe khẩu khí của ngươi ta biết nếu lần

sau còn gặp phải ả, dù cho có cơ hội ngươi cũng sẽ hạ thủ lưu tình. Thế còn bạn Đoạn Ngọc Thành thì sao, lẽ nào ngươi để bọn họ phải chết oan uổng?".

Từ Tử Lăng cười gượng nói: " Ngươi tưởng giết ả ấy dễ lắm sao? Nếu như đơn đả độc tấu, chúng ta còn kém ả một bậc. Kình lực của bà nương này đúng là rất lợi hại!".

Khấu Trọng buồn bực hỏi: " Nội thương của ngươi thế nào rồi?".

Từ Tử Lăng đáp: " Võ công của chúng ta tuy chưa cao minh lắm, nhưng phương pháp liệu thương thì quả thật thiên hạ vô song, vừa rồi còn đau đớn toàn thân, hiện giờ đã hoàn toàn khang phục rồi!".

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần, cười hì hì nói: " Tiểu Lăng ngươi thật giỏi, nếu không phải ngươi liều mạng dùng lưng đụng mạnh vào ả, chỉ sợ chúng ta khó mà làm ả bị thương được, thậm chí còn bị đánh cho thương tích nặng nề hoặc chết ngay tại chỗ chứ không chừng. Nghĩ lại ta vẫn còn thấy rùng mình!".

Từ Tử Lăng chau mày trầm tư: " Có điều Dịch Kiếm Thuật của ả quả thật huyền ảo phi thường, xuất kiếm như hạ cờ, chiến trường như bàn cờ, không biết chiêu nào mới là Song Xa Đoạt Sĩ, chiêu nào là Thí Xa Bảo Soái nhỉ?".

Khấu Trọng cười hì hì nói: " Cờ mà bọn họ đánh là thứ cờ của người Cao Lệ, ngươi đừng tốn công nghĩ nữa!".

Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói: " Chỉ cần là đánh cờ thì tinh thần của kỳ đạo về cơ bản đều giống nhau, đầu tiên là phải phá bố cục của đối phương, sau đó định đoạt đạo tiến thoái của bản thân. Chúng ta trước đây chỉ biết thấy chiêu hoá chiêu, địch đến tướng ngăn đây thực không thể gọi là võ đạo thượng thừa được".

Khấu Trọng đang định lên tiếng thì chợt nghe có tiếng động lạ từ dưới hạ lưu truyền tới, liền ngưng thần lắng nghe, không ngờ chính là bước chân quen thuộc của bọn Đoạn Ngọc Thành. Hai gã mừng rỡ ra mặt, vội chạy lên đón, cảnh tượng gặp lại sau cơn hoạn nạn tự nhiên là hoan hỉ phi thường. Thì ra Phó Quân Du hạ thủ lưu tình, trước khi ném bọn Đoạn Ngọc Thành xuống sông đã giải khai huyệt đạo. Ác cảm của Khấu Trọng với nàng bất giác cũng giảm đi đáng kể. Bọn gã bắt đầu hưng phấn trở lại, chia nhau vận chuyển số muối từ trên thuyền lên bờ, giấu trong một khu rừng kín, sau đó lại phá cho con thuyền nát vụn, trở thành một đống gỗ nhỏ trôi theo dòng nước. Trời sáng, mặt sông lại bình tĩnh như trước, cơ hồ như chưa từng xảy ra chuyện gì ở đây vậy.

- - - - -

Bọn Đoạn Ngọc Thành sau khi lăn lộn cả đêm sức đã cùng, lực đã kiệt. Khấu Trọng bảo bốn người vào rừng nghỉ ngơi, tiện thể trông chừng số muối, còn gã và Từ Tử Lăng thì đến thị trấn gần đó xem có thể mua được xe ngựa để chở muối hay không. Hai gã ra đến quan đạo thì Từ Tử Lăng nói: " Ngươi tinh thông thiên văn địa lý, vậy hãy chỉ xem nên đi hướng nào?".

Khấu Trọng vỗ ngực cười ha hả nói: " Sớm đã biết ngươi sẽ không bỏ qua cho ta rồi. Chúng ta vừa mới rời khỏi Thường Thục, lại ẩn nấp cả một ngày trời, có lẽ còn chưa đi qua Giang Âm, nếu bản sơn nhân đoán không lầm thì từ đây đi về phía Tây không đầy một canh giờ là có thể đến được Giang Âm! Ha ha! Đã phục chưa?".

Từ Tử Lăng mỉm cười: " Bây giờ đã đến chưa mà đã đắc ý? Còn không mau nhấc cái chân của ngươi lên!".

Hai gã triển khai thân pháp, quả nhiên chưa đến một canh giờ, Giang

Âm thành đã hiện ra trước mắt. Khấu Trọng đắc ý dương dương: "Đi với ta thì không bao giờ bị lạc đường! Không biết hiện giờ Giang Âm thành nằm trong tay ai nhỉ?".

Từ Tử Lăng nhìn xuống triền núi, thấy một đội xe lừa ngựa liền mỉm cười nói: "Đuổi theo những người kia hỏi xem!".

Khấu Trọng khẽ huých gã một cái, bật cười khanh khách, tung mình chạy xuống. Từ Tử Lăng đuổi sát theo sau, hai gã nhanh chóng tiến lại gần đội xe ngựa. Đột nhiên cả đàn ngựa hí lên ầm ỉ, đứng sững lại. Bốn năm kỵ sĩ quay lại, đứng chặn trước mặt hai gã. Một lão giả có vẻ như là người dẫn đầu quát hỏi: " Người đến là ai?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm thấy ngạc nhiên khôn tả, không hiểu tại sao họn họ lại khẩn trương như đang lâm đại địch như vậy. Hai gã liền dừng lại. Khấu Trọng ôm quyền nói: " Các vị lão ca ngàn vạn lần không nên hiểu lầm, hai huynh đệ chúng tôi chỉ muốn hỏi thăm tình hình Giang Âm, xem có thể vào thành được hay không thôi!".

Một trung niên hán tử mày rậm mắt to đứng bên cạnh lão giả gật đầu nói: " Nhìn hai người cũng không giống bọn hung đồ Thiết Kỵ Hội! Hai người muốn hỏi tin tức gì vậy?".

Khấu Trọng hiểu ra nói: " Thì ra lão ca hiểu lầm chúng tôi là người của Thiết Kỵ Hội". Tiếp đó gã lấy tay đụng nhẹ Từ Tử Lăng một cái nói: " Thiết Kỵ Hội chủ tên là gì ấy nhỉ? Có phải Nhậm Tiểu Danh không?".

Mấy hán tử và lão giả đều phá lên cười, biết Khấu Trọng cố ý sửa cái tên Nhậm Thiếu Danh đi một chút, khoảng cách giữa song phương liền lập tức thu hẹp. Thiết Kỵ Hội là một trong thập bang bát hội, là một bang hội mới quật khởi mấy năm gần đây ở Giang Nam. Hội chủ là Thanh Giao Nhậm Thiếu Danh, thiện dụng lưu tinh chuỳ, cùng với

kẻ gần đây mới tự xưng làm Sở Đế là hội chủ Phàn Dương Hội Lâm Sĩ Hồng tề danh Giang Nam Song Bá, là một nhân vật rất có địa vị trong giới võ lâm ở Giang Nam. Tương truyền ngoại trừ một lần bại duy nhất trước Thiên Đao Tống Khuyết của Tống phiệt trong lúc tranh đoạt địa bàn ra, họ Nhậm này chưa từng gặp phải đối thủ, từ đây có thể thấy được y lợi hại cỡ nào.

Lão giả cười cười nói: " Tên tiểu tử này cũng có chút đảm thức, không hiểu là đệ tử của phái nào?".

Khấu Trọng tỏ vẻ kính cẩn, làm mặt nghiêm nghị nói: " Hai huynh đệ chúng tôi tên gọi là Phó Trọng, Phó Lăng, là đệ tử đời thứ bảy của Trúc Hoa Bang. Cha nuôi của chúng tôi là Ngôn Khoan".

Lão giả ngạc nhiên nói: " Có phải là Dương Châu Trung Liệt Sĩ Ngôn Khoan không?".

Lần này thì đến lượt hai gã ngơ ngác nhìn nhau. Đầu tiên là vì không ngờ lão giả biết đến một nhân vật nhỏ bé như Ngôn lão đại, kế đó là không hiểu tại sao Ngôn lão đại lại trở thành Trung Liệt Sĩ gì đó? Đại hán mày rậm dùng tay ra một dấu hiệu mà chỉ có người của Trúc Hoa Bang mới hiểu được. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vội dùng thủ thế của Trúc Hoa Bang hoàn lễ. Sáu hán tử còn lại liền đồng loạt cởi áo bào, lộ ra tiêu ký của Trúc Hoa Bang trên vạt áo. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giờ mới biết đây là "người trong nhà"! Nhưng bọn gã cũng biết Ngôn lão đại chỉ là một kẻ đầu sai nhỏ bé của Trúc Hoa Bang, ngay cả tư cách thêu một cành trúc lên vạt áo của đệ tử cấp thấp cũng không có.

Khấu Trọng ngần ngừ nói: " Vì trốn tránh quan phủ nên ba năm trước chúng tôi đã rời khỏi Dương Châu, lưu lãng khắp nơi...hà!".

Đại hán nói: " Chúng ta biết. Ngôn Khoan là vị trung liệt sĩ đầu tiên

của bản bang bị hôn quân hại chết, nếu chúng ta không đào tẩu kịp thời, chỉ e tính mạng này cũng khó mà giữ nổi!".

Lão giả tỏ vẻ hoài nghi: " Nếu đã là đệ tử Trúc Hoa Bang, tại sao lại không nhận ra lão phu?".

Khấu Trọng thấy trên áo lão có thêu tám cành phong trúc, biết là nhân vật cấp đường chủ, tâm niệm chuyển động, liền nói: " Có phải ngài là Phong Trúc đường chủ Trầm Bắc Xương Trầm gia?" Nói đoạn liền kéo tay Từ Tử Lăng quỳ xuống hành lễ tham kiến đường chủ. Lão giả đưa tay lên vút râu, cười ha hả nói: " Quả nhiên là người của mình. Có phải lần này các ngươi nghe được phong thanh mà đến tham gia Trúc Lâm đại hội của bản bang hay không?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, lòng thầm nhủ sao mà xảo hợp vậy? Trúc Hoa Bang là một bang hội có tổ chức nghiêm mật. Bên dưới bang chủ là một vị quân sư, tiếp đó là bốn đường Phong, Tinh, Vũ, Lộ thống lĩnh các đà chủ, hương chủ và bang đồ. Trúc Lâm đại hội là pháp hội tối cao của Trúc Hoa Bang, trừ phi là có tình hình khẩn cấp, nếu không thì mỗi ba năm mới tổ chức một lần. Khấu Trọng quay sang đại hán mày rậm nói: " Nếu tiểu nhân đoán không lầm thì vị đại gia này nhất định là Phong Lâm đường phó đường chủ Lạc Phụng đại gia rồi!".

Lạc Phụng dường như rất có hảo cảm với hai gã, bật cười nói: " Chúng ta vào thành rồi nói sau!".

Trên đường đi, hai gã Khấu, Từ mới biết là chuyện gì. Thì ra sau khi hôn quân bị giết, Dương Châu lọt vào tay Lý Tử Thông, Trúc Hoa Bang vốn định tổ chức bầu tân bang chủ Đơn Dương, chẳng ngờ lúc đó quân Giang Hoài lại đánh vào Đơn Dương, quân sư Thiệu Vũ Châu bèn thừa cơ dẫn quân chiếm lấy Giang Âm, thế lực tuy còn kém xa Lý Tử Thông, Trầm Pháp Hưng nhưng cũng khá là hùng

mạnh. Gần một năm nay, các phương thế lực đều ra sức lôi kéo bọn họ, trong đó có Thiết Kỵ Hội hùng cứ vùng vô tích và Tấn Lăng ở phía Nam và Tây Nam Giang Nam là tích cực nhất. Thiết Kỵ Hội hội chủ Nhậm Thiếu Danh đã lôi kéo được đường chủ của Tinh Trúc Đường, Vũ Trúc Đường và Lộ Trúc Đường, nhiều lần ngăn trở việc bầu ra tân bang chủ, ý đồ quy phục Trúc Hoa Bang trong buổi quần long vô thủ về dưới cờ Thiết Kỵ Hội. Trúc Lâm đại hội lần này chính là hành động của quân sư Thiệu Vũ Châu và Trầm Bắc Xương để chống lại Nhậm Thiếu Danh và đường chủ của ba đường còn lại, đồng thời cũng hy vọng nhân đây có thể chọn ra được một vị tân bang chủ để lãnh đạo bang chúng.Bọn Trầm Bắc Xương trên đường đến Giang Âm đã nhiều lần gặp phải phục kích của Thiết Kỵ Hội, tổn thất gần trăm người, vì vậy nên mới khẩn trương như vậy.

Khi hai gã còn ở Dương Châu, không một ai biết hai gã tên là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, chỉ biết là một gã tên tiểu Trọng và một gã tên tiểu Lăng mà thôi, đương nhiên càng không biết Ngôn Khoan vì bị hai gã liên luỵ nên mới gặp hoạ sát thân, còn tưởng rằng y là liệt sĩ phản kháng hôn quân nữa. Chỉ có Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới hiểu rõ là Ngôn lão đại và trung liệt sĩ là hai thứ không hề dính dáng đến nhau. Trong đoàn xe có hai cỗ xe che màn kín mít, được bảo vệ hết sức nghiêm mật. Khấu Trọng thử dò xét thân phận của người trong xe thì bị phó đường chủ Lạc Phụng mắng nhiếc cho một trận.

Sau khi vào thành, hai gã đi theo đám người của Phong Trúc Đường về phủ đệ của Phong Trúc Đường ở giữa thành. Nhân lúc Trầm Bắc Xương và Lạc Phụng đi tham kiến quân sư Thiệu Vũ Châu, hai gã cũng ra phố đi dạo.

Khấu Trọng cười cười nói: " Thiệu Vũ Châu này quả nhiên là một nhân tài, chẳng ngờ y có thể quản trị Giang Âm tốt như vậy, bên ngoài có hỗn loạn thế nào cũng không hề ảnh hưởng tới cuộc sống ở đây".

Từ Tử Lăng nhìn cảnh người đi kẻ lại náo nhiệt trên phố, gật đầu đồng ý nói: "Phương Nam trước giờ luôn đông đúc giàu có, thêm vào Giang Âm lại nằm trên yếu đạo nối liền Trường Giang với biển lớn, chỉ cần không phá hoại đến sản xuất thì nhân dân có thể an cư lạc nghiệp được".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã thay y phục của đệ tử cấp thấp nhất, trên vạt áo có thêu một cành trúc. Vừa thấy năm sáu đại hán ăn vận bang phục của Trúc Hoa Bang đang cười nói đi tới trước mặt, liền vội vàng giơ tay lên ra hiệu chào hỏi. Mấy người kia thấy trên áo hai gã thêu phong trúc thì chỉ hừ lạnh mấy tiếng, chẳng hề để mắt. Hai gã Khấu, Từ thoáng ngẩn người, sau mới biết thì ra mấy đại hán này không phải là người của Trúc Phong Đường, hơn nữa càng hiểu rõ hơn cuộc đấu tranh của bốn đường đã đến hồi kịch liệt.

Hai gữ bước vào một tửu quán bên đường ngồi xuống, một gã tiểu nhị liền chạy tới ân cần chiêu đãi. Đợi tên tiểu nhị đi khỏi, Từ Tử Lăng mới chau mày nói: " Trọng thiếu gia ngươi hình như đã quên mất mục đích chúng ta tới đây để làm gì rồi thì phải?".

Khấu Trọng cười xoà đáp: " Nếu ta mà nói lung tung nhất định sẽ bị ngươi mắng là không thành thật! Hì hì, nói cho cùng chúng ta cũng là người của Trúc Hoa Bang, bây giờ Trúc Hoa Bang đang nguy cơ tứ bề, chúng ta cũng nên ra một phần sức lực tương trợ mới đúng!".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: " Ngươi bất quá cũng chỉ muốn thay Thiết Kỵ Hội thôn tính Trúc Hoa Bang mà thôi!".

Khấu Trọng nói: " Làm sao mà giống nhau được, Nhậm Thiếu Danh là tên xấu xa hắc đạo, còn Khấu Trọng ta là người tốt lúc nào cũng nghĩ cho người khác. Trúc Hoa Bang được làm thủ hạ cho ta là phúc của tổ tông mười tám đời bọn họ để lại. Cả đời này chỉ có hai huynh

đệ, ngươi có chịu giúp ta không thì bảo?".

Lúc này tiểu nhị đang mang thức ăn lên, sau khi bày hết đồ ăn lên bàn, hắn vẫn chưa chịu bỏ đi, còn cung kính nói: " Hai vị đây có phải là các vị đại gia của Phong Trúc Đường?".

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì?".

Tên tiểu nhị nói: " Người của Phong Trúc Đường và Thiệu quân sư chúng tôi đều chiêu đãi miễn phí, các vị đại gia tuyệt đối không thể để tên Nhậm Thiếu Danh đó đắc thủ được!".

Nói xong mới quay người tất tả chạy đi. Từ Tử Lăng ngẩn người ra giây lát, thở dài nói: "Được rồi!".

Khấu Trọng cười hì hì: "Đêm nay sẽ cử hành Trúc Lâm đại hội, tới lúc đó chúng ta sẽ tuỳ cơ ứng biến!".

Từ Tử Lăng nghĩ đến bọn Đoạn Ngọc Thành, đanh định nhắc với Khấu Trọng thì chợt nghe có người cười ha hả nói: " Không ngờ hai tên tiểu tử các ngươi cũng ở đây!".

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng giật mình đánh thót, vội quay đầu nhìn ra. Người vừa lên tiếng chính là Quế Tích Lương, bằng hữu thuở còn đầu đường xó chợ của hai gã, giờ đã thăng lên tới chức hương chủ. Bên cạnh y còn có một bằng hữu du đãng khác tên là Hạnh Dung, thân hình gày gò, chân tay dài ngoằng, có vẻ là người mưu trí. Bốn người gặp nhau, tự nhiên là cao hứng phi thường, Quế Tích Lương không màng đến thân phận hương chủ của mình, bước tới ôm chầm lấy hai gã. Hạnh Dung chau mày nói: " Các ngươi trở thành người của Trúc Phong đường từ lúc nào vậy?".

Quế Tích Lương cũng nghi hoặc hỏi: " Không phải là lại trộm đồ của

người ta mặc vào đấy chứ?".

Vạt áo hai người bọn Quế Tích Lương đều thêu tiêu ký của Trúc Hoa Bang, chứng tỏ bọn y đều là nhân thủ trực thuộc bang chủ, hiện giờ chưa có bang chủ nên tự nhiên trở thành người của quân sư Thiệu Vũ Châu. Hạnh Dung thấy sau lưng Khấu Trọng đeo trường đao thì hân hoan nói: " Nhìn mặt mày hai ngươi sáng rỡ, lại trộm được thanh đao ở đau nữa vậy? Xem ra thì dạo này cũng không đến nỗi đâu!".

Từ Tử Lăng mỉm cười châm chọc: " Nào chỉ không đến nỗi! Còn rất phong quang nữa đó! Trọng thiếu gia hắn đã từng bắt tay, uống rượu với Trác Nhượng, Đã Phục Y nữa đó! Ngươi nói xem chúng ta oai phong không?".

Hạnh Dung bật cười hắc hắc, tỏ vẻ coi thường Từ Tử Lăng khoe khoang khoác lác. Khấu Trọng đưa tay vỗ vai Hạnh Dung, mỉm cười nói: " Ngươi không cần phải ngưỡng mộ đâu, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà!".

Hạnh Dung bật cười, gạt tay gã ra, rồi thở dài một tiếng não nuột. Quế Tích Lương nói: "Đừng ba hoa nữa,niệm tình năm xưa đã từng lăn lộn nơi xó chợ đầu đường, từ nay các ngươi đi theo ta đi! Đêm nay đợi sau khi Thiệu quân sư trở thành bang chủ, ta sẽ chính thức báo cáo lên với người!".

Khấu Trọng hàm hồ gật đầu, thuận miệng hỏi: " Thiệu quân sư nhất định sẽ trở thành bang chủ sao?".

Hạnh Dung đáp: " Dù luận thanh danh, thân phận, địa vị, võ công, Thiệu quân sư đích thực là nhân vật đứng đầu trong bang, chỉ là tình hình không đơn giản như vậy mà thôi!".

Quế Tích Lương tỏ vẻ bề trên nói: " Hiện giờ ai ai cũng muốn nhúng

tay vào Trúc Lâm đại hội này của bản bang, các ngươi cần phải biết tên gian tặc Nhậm Thiếu Danh đó hành sự thế nào chứ? Bây giờ Nhậm tặc lại còn liên kết với Lâm Sĩ Hồng nữa, tình hình xem ra không hề lạc quan một chút nào!".

Hạnh Dung nói: " Cũng may Thiệu quan sư có được sự ủng hộ của Tống phiệt, bằng không Nhậm Thiếu Danh và Lâm Sĩ Hồng đã chẳng còn uý kỵ gì nữa rồi!".

Khấu Trọng liếc mắt nhìn Từ Tử Lăng, hai mắt sáng rỡ: "Tống phiệt? Bọn họ phái người nào tới vậy?".

Quế Tích Lương nhíu mày nói: " Chuyện cơ mật đại sự như vậy đâu đến lượt các ngươi hỏi tới. Bây giờ chúng ta chuẩn bị tới quân sư phủ đây, các ngươi có đi không?".

Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng đứng dậy nói: "Đương nhiên phải theo Quế hương chủ đi mở rộng kiến thức rồi!".

Hạnh Dung tỏ vẻ bất mãn nói: "Chúng ta còn chưa ăn no mà, các ngươi vội vã làm gì?".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Chúng ta thì no rồi. Vậy để ta với hắn ra ngoài đợi hai vị đại ca vậy!".

Vừa bước ra ngoài cửa thì liền gặp phải mấy hán tử Vũ Trúc Đường khi nảy, một tên trong bọn họ còn cố ý đụng phải hai gã, thái độ khiêu khích vô cùng. Hai gã đã quen với chuyện này nên cũng không tính toán làm gì. Ra đến bên ngoài, Khấu Trọng mới hưng phấn nói: "Chuyến này càng lúc càng vui rồi! Đợi lát nữa chúng ta đi gặp Thiệu Vũ Châu rồi xem tình hình phát triển thế nào!".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Ta lại cảm thấy chuyện này rất phiền

phức, cũng không phải chuyện chúng ta có thể nhúng tay vào quản được đâu!".

Khấu Trọng giơ nắm đấm lên trước mặt gã: "Tình hình bình thường thì đích thực chúng ta không thể làm gì được, hai tên tiểu tử thì làm sao khiến bọn họ phục chứ? Nhưng hiện giờ rõ ràng là nắm đấm ai cứng, thì kẻ ấy có tiếng nói, đây không phải là cơ hội rất lớn đó sao?".

Từ Tử Lăng chán nản lườm gã một cái. Lúc này, trong quán đột nhiên vang lên tiếng bát đĩa vỡ và tiếng chửi mắng. Hai gã ngẩn người, trong lòng thầm nhủ lẽ nào đám người Vũ Trúc Đường dám công nhiên vi phạm bang quy mà động thủ với hai người bọn Quế Tích Lương?

Chương 73: Oan gia ngõ hẹp

Quế Tích Lương và Hạnh Dung bị ép vào một góc, cánh tay gã họ Hạnh đã bị thương, máu chảy đầm đìa, hiển nhiên là đã rơi vào thế hạ phong. Những khách nhân khác và đám tiểu nhị đều đã rụt cả vào gần nhà bếp, trên mặt đều lộ vẻ phẫn nộ nhưng chỉ dám giận mà không dám nói. Khấu Trọng với Từ Tử Lăng vừa mới bước qua cửa đã bị hai tên đệ tử Vũ Trúc Đường cản lại: "Hai tên tiểu lâu la các ngươi cút xéo cho ta! Ở đây không có chỗ cho các ngươi!".

Từ Tử Lăng thấy bạ cũ bị thương, hừ lạnh một tiếng, dợm bước lên phía trước. Kiếm quang loé lên, một trong hai tên kia đã vung kiếm chém xả xuống vai trái gã. Từ Tử Lăng còn chưa chủ động thì Khấu Trọng đã phi ra một cước.

"Vút!".

Trường kiếm trong tay tên kia vụt khỏi tay bay mất, cả người cũng bay lên khỏi mặt đất, rơi bịch xuống một chiếc ghế. Tiếng đồ đạc đổ vỡ lập tức vang lên. Người trong quán tất thảy đều động dung. Năm tên đẹ tử Vũ Trúc Đường còn lại bị một chiêu của Khấu Trọng làm cho hồn phi phách lạc, lùi lại một bên, rơi vào cảnh lưỡng đầu thọ địch. Quế Tích Lương và Hạnh Dung không dám tin vào mắt mình, há hốc miệng nhìn hai gã Khấu, Từ.

Khấu Trọng ôm quyền nói: " Quế hương chủ muốn xử trí mấy tên phản đồ to gan dám dĩ hạ phạm thượng này thế nào?".

Một hán tử cao lớn, xem ra có vẻ là người đứng đầu trong đám đệ tử Vỹ Trúc Đường hét lớn: "Cái gì mà dĩ hạ phạm thượng, Bạch Vinh ta

cũng là hương chủ của Vũ Trúc Đường, phụng lệnh đường chủ La Hiền đến mời Quế hương chủ đến nói chuyện, hai người các ngươi mới là dĩ hạ phạm thượng!".

Quế Tích Lương nhìn tên đệ tử Vũ Trúc Đường vẫn còn đang lăn lộn dưới đất không bò dậy nổi, trầm giọng nói: "Mời ta đến nói chuyện cũng phải dùng đến đao kiếm hay sao?".

Khấu Trọng chỉ tay vào Bạch Vinh cười cười nói: "Vậy thì Bạch hương chủ không đúng rồi! Như vậy đi! Chúng ta trói bọn họ lại đem đến trước mặt La đường chủ để xem ai đúng ai sai!".

Bạch Vinh khẽ hất hàm ra hiệu, lập tức có hai tên xông lên, vung đao chém Khấu Trọng. Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, bước lên chặn trước mặt gã, song thủ tề xuất, trước khi hai thanh đao chém xuống đã đấm cho mỗi tên một đấm vào bụng. Hai tên kia lập tức ngã nhào vào người Bạch Vinh, ba người lăn lộn dưới đất như ba trái hồ lô, trông nhếch nhác thảm hại vô cùng. Mấy tên còn lại thấy vậy đều run lên cầm cập, đứng cũng không vững chứ nói gì đến động thủ. Quế Tích Lương và Hạnh Dung cứ trố mắt ra nhìn, trong lòng dâng trào cảm giác sĩ biệt tam nhật.

Khấu Trọng chậm rãi vỗ tay nói: "Thế nào? Có cần đại náo Vũ Trúc Đường cho La đường chủ bớt oai phong không? Nếu Quế hương chủ không muốn đi thì để hai tiểu lâu la chúng tôi làm giúp!".

Quế Tích Lương không lên tiếng, đưa mắt nhìn Hạnh Dung rồi bước tới kéo hai gã ra ngoài phố rồi mới nói: "Về gặp quân sư trước đã!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết y đang sợ hãi, chỉ đành cười khổ đi theo.

Giống như đa phần các thành thị khác ở Giang Nam, đường sông là

con đường chủ yếu liên hệ giữa thành nội với các vùng nông thôn xung quanh, cũng là khung xương để tạo nên bố cục trong thành. Các nhà ven sông tường sơn vôi trắng toát, ánh nắng chiếu xuống mặt nước hắt lên những song cửa sổ tạo nên một bức tranh tươi mới của vùng sông nước.

Quân sư phủ trước đây là phủ đô đốc Giang Âm, nằm ở giữa thành. Cổng chính của phủ có thông thẳng tới một chiếc cầu lớn bắc qua sông, khiến cho cả toàn quân sư phủ có một khí thế khác thường. Phương Nam an tĩnh hơn là Phương Bắc nên có rất nhiều bách tính chạy nạn ở Phương Bắc tập trung về Giang Âm này, vì vậy mà nơi đây càng thêm phồn hoa đô hội. Người trong thời loạn đều chỉ muốn sống cảnh thái bình, thế nên lão bách tính đều không mong Trúc Hoa Bang có biến, tâm tư này ai ai cũng hiểu được. Mặc dù Từ Tử Lăng không muốn bị cuốn vào cuộc tranh đấu quyền lực và địa bàn này, nhưng gã cũng thầm cảm thấy cần phải ngăn cản không để loại cường đồ ác độc như Thiết Kỵ Hội nuốt chửng Trúc Hoa Bang. Khi Quế Tích Lương dẫn hai gả qua cầu thì gặp phải phiền phức. Người phụ trách việc phòng vệ phủ quân sư là một hương chủ khác tên gọi Mạch Vân Phi, kẻ này là đại đệ tử của quân sư Thiệu Vũ Châu, tướng mạo cao to anh tuấn. Y ngạo nghễ nhìn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, đoạn nói: "Sư phụ có lệnh, kể từ lúc này tất cả người lạ mặt đều không được vào quân sư phủ".

Quế Tích Lương lại thêm một phen mất mặt với hai gã, nhưng cũng không cách nào hơn, cuối cùng đành phải vẻ khó xử nói: " Hai người này là môn sinh của trung liệt sĩ Ngôn Khoan năm xưa đã hy sinh vì đại nghiệp của bản bang, mấy năm gần đây lưu lãng giang hồ đã học được một thân võ nghệ, vừa rồi đã đánh cho bọn Bạch Vinh thua liểng xiểng, vì thế nên tôi mới hy vọng có thể giới thiệu với quân sư".

Mạch Vân Phi khinh thường nhìn hai gã, thần sắc như muốn nói: " Thế thì đã làm sao!", lắc đầu nói: " Vậy cũng phải đợi qua đêm nay

mới được".

Quế Tích Lương đành phải kéo hai gã sang một bên nói: "Đợi ta vào phủ bái kiến Thiệu quân sư trước, lát nữa sẽ quay ra dẫn các ngươi vào!".

Hạnh Dung hừ nhẹ một tiếng: "Mạch vân Phi cậy mình là đại đệ tử của Thiệu quân sư, lại được Thiệu Lan Phương chung tình, trước nay luôn tác oai tác quái, đặc biệt là luôn bài xích những người trước đây đi theo bang chủ như chúng ta. Sớm muộn gì chúng ta cũng phải dạy cho hắn một bài học!".

Quế Tích Lương hiểu được vị trí củ bản thân mình, biết thế nào cũng đấu không lại Mạch Vân Phi, bèn kéo Hạnh Dung lại nói: "Đừng phí lời nữa, vào trong rồi tính sau. Hai người nhớ phải đợi chúng ta ở đây đấy!".

Bọn Quế Tích Lương, Hạnh Dung đi khỏi, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liền tránh sang một bên cầu, ngồi xuống đối diện với bờ sông giống như hồi còn lang thang nơi đầu đường xó chợ ở Dương Châu. Khấu Trọng ngoái nhìn Mạch Vân Phi đang đi lại canh gác ở đầu cầu, mỉm cười nói: "Vận đạo của tên tiểu tử Tích Lương này hình như không được tốt lắm, vốn có cơ hội bay lên cành cao, chẳng ngờ bang chủ lại bị hôn quân giết mất. Hiện giờ lại gặp phải tên Mạch Vân Phi luôn đối chọi với hắn, cả dẫn hai người vào trong phủ cũng bị hạch sách nọ kia, loại hương chủ này làm phỏng có tác dụng gì?".

Sau đó lại hưng phấn cười hì hì nói: "Thiệu Lan Phương là mỹ nữ nổi tiếng của Trúc Hoa Bang chúng ta, hay là ta với ngươi hoành đao đoạt ái, chọc tức tên tiểu tử Mạch Vân Phi đó chơi!".

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Nếu chỉ vì thế mà ngươi đi dụ dỗ tình nhân của người khác, ta tuyệt đối không đồng ý!".

Khấu Trọng vỗ vai gã cười xoà: "Ta chỉ nói vậy thôi mà! Tiểu Lăng ngươi hà tất phải thật lòng như vậy".

Tiếp đó lại chuyển chủ đề nói: "Tích Lương thân làm hương chủ, lại là đệ tử quan môn của tiền bang chủ, địa vị khôg thấp, thêm vào lại có một số thuộc hạ của tiền bang chủ ủng hộ, ngươi nói xem hắn có phải cũng có cơ hội làm bang chủ hay không? Bằng không đâu đến nỗi bị Mạch Vân Phi cố ý chèn ép như vậy".

Từ Tử Lăng lúc này đang chống cả hai tay ra sau lưng, ngửa mặt lên trời hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp, nghe vậy thì hơi ngẩn ra một chút rồi nói: "Đạo hạnh của Tích Lương quá kém, làm sao đủ tư cách làm bang chủ chứ? Ngươi đừng có nói vòng nói vo nữa, ngươi chẳng phải rất muốn làm bang chủ hay sao?".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Ta thật không có ý này, cũng không làm được. Hiện giờ thế lực của Lý Mật đang mạnh, nếu ta trở thành long đầu của Trúc Hoa Bang, e rằng Trúc Hoa Bang chẳng được mấy ngày thì sẽ bị giải tán mất. Nhưng nếu Tích Lương thành tân bang chủ, hắn sẽ chỉ có thể dựa vào chúng ta để chống đỡ địa vị của mình, như vậy thì ta có làm bang chủ hay không cũng chẳng phân biệt gì".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Nếu ngươi muốn Tích Lương lên làm bang chủ, chỉ sợ phải giết hết quân sư, đường chủ gì đó ở trong bang mới được, ngươi có lợi hại như vậy không?".

Khấu Trọng cúi đầu nhìn mặt nước dưới chân, trầm ngâm nói: "Chuyện này đích thực có hơi khó một chút, nhưng không phải là không có khả năng. Quan trọng nhất vẫn là tên tiểu tử Tích Lương đó là đệ tử của tiền bang chủ. Con người hắn vốn rất có đảm lượng, có điều có lẽ gần đây bị người ta chèn ép nhiều quá nên mới mất đi lòng

tin như vậy. Hà...!".

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Tên Mạch Vân Phi đó lại đến rồi!".

Khấu Trọng quay đầu lại nhìn, thấy Mạch Vân Phi đang dẫn theo bốn tên thủ hạ rời khỏi đầu cầu, men theo bờ đá đến chỗ hai gã, liền cười nói: "Có nên trút giận thay cho Tích Lương không?".

Từ Tử Lăng còn chưa kịp lên tiếng trả lời thì Mạch Vân Phi đã quát lên: "Hai tên tiểu tử kia, các ngươi nửa nằm nửa ngồi trước cửa phủ quân sư còn ra thể thống gì nữa! Mau cút ngay về sở thuộc đường cho ta!".

Từ Tử Lăng không chút phản ứng, vẫn tiếp tục nhắm mắt tắm nắng. Khấu Trọng thì nheo mắt nhìn y nói: "Mạch hương chủ có phải đã điếc rồi hay không? Ngài không nghe thấy Quế hương chủ dặn dò chúng tôi đợi ở đây hay sao? Còn không mau cút về chỗ của ngài đi!".

Mạch Vân Phi tái mặt, bốn tên thủ hạ chó săn ở phía sau lập tức bổ người lao tới, thanh thế hung hãn phi thường. Khấu Trọng cười gằn nói: "Thế nào? Muốn động thủ hả?".

Mạch Vân Phi tức giận đến xanh mặt, gằn giọng nói: "Đứng dậy cho ta!".

Khấu Trọng nhàn nhã nói: "Ngươi không phải bang chủ, lại không phải cha chúng ta, dựa vào cái gì để hò hò hét hét ở đây?".

Mạch Vân Phi kiềm nén không nổi, gầm lên: "Ném bọn chúng xuống sông!".

Bốn tên thủ hạ đang định động thủ, thì Từ Tử Lăng đã ngả người ra

phía sau, song thủ chộp ra như điện chớp, tóm lấy chân hai tên phía sau. Tiếp đó không biết gã làm động tác gì, chỉ thấy hai tên thủ hạ của Mạch Vân Phi bay vọt lên không, lao tòm xuống sông, sau một hồi giãy giụa dưới nước mới lồm cồm bò được lên bờ. Mạch Vân Phi và hai tên còn lại trợn mắt đứng ngây người ra vì kinh hãi. Tiếng hò hét vang lên ầm ỉ, hơn mười tên đệ tử Trúc Hoa Bang đang thủ ở đầu cầu vội bổ tới.

"Cheng!".

Mạch Vân Phi và hai tên thủ hạ còn lại bạt xuất trường kiếm, nhưng lại nhảy lui về sau hai bước, hiển nhiên là muốn đợi đám kia chạy tới mới dám động thủ. Khấu Trọng bật cười ha hả, tung mình đứng bật dậy, trường đao rời vỏ, chém mạnh về phía Mạch Vân Phi, Mạch Vân Phi vội hoành kiếm cản lại.

"Đang!".

Tỉnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng đã trở về trong vỏ. Mạch Vân Phi lảo đảo thoái lui năm sáu bước mới tạm có thể đứng vững, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng. Lúc này viện binh của y đã tới đứng cả sau lưng, nhưng không tên nào dám xông lên động thủ.

Từ Tử Lăng cũng bật người đứng dậy, chỉ tay về phía đầu cầu nói: "Có người đến kìa, các ngươi không để ý làm việc chính, chỉ thích chèn ép ức hiếp người của mình, đây có gọi là thất trách hay không?".

Mạch Vân Phi lúc này mới giật mình sực tỉnh, cố dồn nén huyết khí đang nhộn nhạo bởi đao kình mãnh liệt của Khấu Trọng, quay đầu lại nhìn về phía cầu, quả nhiên thấy một đội nhân mã chừng hơn mười người đang đi tới đầu cầu. Gã lừ mắt nhìn hai gã một lượt, gằn giọng nói: "Lát nữa ta mới tính sổ với hai ngươi!".

Đoạn dẫn thủ hạ chạy về đầu cầu. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau bật cười. Khấu Trọng lắc đầu thở dài than: "Trên đời này sao có lắm kẻ thích tỏ vẻ oai phong như vậy chứ?".

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần. Hai gã ngạc nhiên nhìn qua. Chỉ thấy một kỵ mã tách khỏi đội hình, đi về phía hai gã. Người ngồi trên ngựa chẳng ngờ chính là nữ tử xinh đẹp có thân hình đầy đặn, tiểu thư của Tống gia, Tống Ngọc Trí. Mỹ nữ có vẻ đẹp rất đặc biệt này dừng ngựa, lạnh lùng nhìn hai gã một lượt từ đầu đến chân, cuối cùng ánh mắt tập trung vào tiêu ký Phong Trúc Đường trên áo hai gã, chậm rãi nhướng mày hỏi: "Sao đột nhiên hai tên tiểu tử các ngươi lại thành đệ tử đơn trúc của Trúc Hoa Bang vậy, có phải ý đồ quấy rối hay không?".

Những người khác tuy không lại gần, nhưng toàn bộ sự chú ý đều dồn cả vào chỗ hai gã đang đứng. Khấu Trọng mỉm cười nói: "Nào! Để ta giới thiệu, vị này là Tống Ngọc Trí đại tiểu thư!".

Sau đó lại vỗ vai Từ Tử Lăng nói: "Đây là huynh đệ của ta Từ Tử Lăng, thấy hắn có anh tuấn không?".

Tống Ngọc Trí thấy gã nói năng lung tung, lại có vẻ trêu chọc mình, mặt ngọc sa sầm xuống, cố làm ra vẻ khinh thường, lừ mắt nhìn Từ Tử Lăng một cái,chẳng ngờ trong mắt lại thoáng hiện lên một vẻ kỳ lạ chưa từng có. Chỉ nghe nàng hứ lên một tiếng: "Niệm tình các ngươi cũng chưa làm ra chuyện gì độc ác, nên ta tha cho một lần! Mau rời khỏi Giang Âm thành cho khuất mắt ta, bằng không chỉ cần ta nói một câu, các ngươi đừng hòng toàn mạng rời khỏi đây!".

Khấu Trọng vỗ vỗ trán nói: "Tiểu đệ chút nữa thì quên mất cái đầu của hai huynh đệ chúng tôi rất đáng tiền. Tống tiểu thư thích thì cứ việc kêu tao lên, ta cũng muốn xem trước khi bị giết có bao nhiêu

người bồi táng?".

Tống Ngọc Trí chẳng ngờ lại không hề tức giận, chỉ trừng mắt lên nhìn gã một cái, đột nhiên lại quay sang Từ Tử Lăng nói: "Ngươi hãy khuyên huynh đệ của ngươi đi! Nếu để người khác biết các ngươi ở đây, các ngươi sẽ gặp phiền phức lớn lắm đó!".

Từ Tử Lăng chẳng hề có chút hảo cảm với nữ nhân kiêu ngạo xuất thân từ danh gia vọng tộc này, cảm thấy nàng ta trời sinh đã có tính khinh thường nam nhân, nên cũng chẳng lý gì đến nàng, chỉ cười nhạt nói: "Chúng ta căn bản không sợ bất kỳ kẻ nào, bằng không cũng đã chẳng đứng đây nói chuyện với Tống tiểu thư rồi!".

Tống Ngọc Trí thở dài nói: "Các ngươi tuy cũng có chút danh tiếng trên giang hồ, nhưng so với Lý Mật thì còn kém xa, hãy nghĩ lại cho kỹ đi!".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Có phải Tống tiểu thư đã nhìn trúng vị huynh đệ anh tuấn phong lưu này của ta rồi chăng? Tại sao nói với hắn thì nhỏ nhẹ ôn hoà, còn với ta thì cứ gắt gỏng cáu kỉnh vậy? Xét cho cùng thì cảm tình của ta với tiểu thư phải sâu sắc hơn một chút mới đúng chứ!".

Tống Ngọc Trí cuối cùng cũng không nhịn nổi, tức giận quát lớn: "Câm miệng!".

Khấu Trọng cười hì hì, kéo Từ Tử Lăng đứng dậy bỏ đi. Tống Ngọc Trí gắt lên: "Đứng lại cho ta!".

Lúc này đã có ba, bốn kỵ mã thúc ngựa chạy về phía hai gã. Khấu Trọng buông Từ Tử Lăng ra, quay người lại hiên ngang đối mặt với Tống Ngọc Trí, tay đặt lên cán đao, ngực ưỡn thẳng, cặp mắt hổ xạ ra những tia nhìn sắc bén đến rợn người, gương mặt cũng trở nên

lạnh lùng tàn khốc phi thường, toàn thân toát ra một khí thế mãnh liệt. Tống Ngọc Trí trong sát na ngắn ngủi cảm nhận được Khấu Trọng đã biến thành một người mà nàng hoàn toàn không quen biết, không còn là tên tiểu tử vừa cười hì hì hà hà vừa nãy nữa mà đã trở thành một vị anh hùng hào kiệt có thể đứng vững trước bất cứ cuồng phong bão vũ nào, càng không hề sợ hãi phải đối phó với bất kỳ ai.

Tiếp đó, Khấu Trọng bất ngờ nhoẻn miệng cười, một nụ cười ma mị ấm áp những tia nắng ban mai: "Không được! Đối diện với Tống tiểu thư đây Khấu Trọng ta thế nào cũng không nỡ hạ thủ!".

Nói đoạn bật cười khanh khách, kéo tay Từ Tử Lăng bỏ đi. Tống Ngọc Trí bị thần thái tràn đầy vẻ nam tử hán anh hùng cùng với nụ cười hấp dẫn của gã làm cho tim đập rộn ràng, quên cả cản trở.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tìm một con ngõ nhỏ vắng người ngồi phệt xuống đất, lưng dựa vào tường, giống như những ngày còn lưu lạc ở Dương Châu trước đây. Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Trọng thiếu gia ngươi có phải muốn lấy nàng ta thay thế cho Lý Tú Ninh không?".

Khấu Trọng nở một nụ cười tinh quái, vươn mình ngáp dài, thong thả đáp: "Nhi nữ tư tình chỉ làm tăng thêm gánh nặng tinh thần cho người hiệp sĩ, ta không ngại tìm một nữ nhân chơi đùa trong chốc lát, nhưng tuyệt đối sẽ không động tình. Chính sự quan trọng, những chuyện khác đều phải dẹp sang một bên.Trêu chọc ả Tống đại tiểu thư này một chút thì còn được, nếu bảo Khấu Trọng ta phải đi lấy lòng, đi nịnh hót ả thì đừng hòng! Ngươi có hiểu không?".

Từ Tử Lăng nói: "Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?".

Khấu Trọng đáp: "Một là lập tức rời khỏi đây, một là đợi đến đêm nay đến Trúc Lâm đại hội đó đại náo bà nó một trận, ngươi thấy thế

nào?".

Từ Tử Lăng nhún vai nói: "Chắc chắn ngươi không đồng ý cách của ta. Theo ta thấy chuyện của Trúc Hoa Bang chúng ta quản không nổi mà cũng không có tâm lực làm chuyện đó. Huống hồ bọn Đoạn Ngọc Thành vẫn còn đang đợi chúng ta trong rừng, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, ngươi chê phiền phức của chúng ta vẫn còn hơi ít hay sao vậy?".

Khấu Trọng cười hì hì nói: " Ngươi đừng thiên kiến với ta như thế được không? Khấu Trọng ta có lúc nào dám không tôn trọng ý kiến của Lăng thiếu gia đâu chứ. Vậy thì cứ theo ý ngươi, chúng ta trộm vài cỗ xe lừa rồi rời khỏi thành. Ngươi thấy hai cỗ đã đủ chưa?".

Từ Tử Lăng nghi hoặc nói: "Lấy xe ở đâu cho ngươi trộm?".

Khấu Trọng cười cười: "Đương nhiên là ở Phong Trúc Đường rồi. Bọn họ có nhiều xe nhiều ngựa nhiều lừa, mất đi hai cỗ cũng không vấn đề gì. Chúng ta tuỳ tiện tìm một lý do là có thể đánh xe đi. Chuyện này cứ để ta lo là được!".

Từ Tử Lăng tỏ vẻ không vui nói: "Trầm Bắc Xương và Lạc Phụng đối tốt với chúng ta như vậy, làm sao có thể lấy oán báo đức chứ?".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Đều là ngươi nói đúng, vậy chi bằng chúng ta đến Vũ Trúc Đường xem sao. Đằng nào thì cũng kết oán với bọn chúng, thêm một hay bớt một cũng không ảnh hưởng gì!".

Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, cười khổ nói: "Tên tiểu tử trời đánh không chết nhà ngươi nói đi nói lại cuối cùng cũng chỉ muốn gây rối để rồi xem có cơ hội đục nước béo cò hay không mà thôi!".

Khấu Trọng cười lớn nói: "Chỉ có người là hiểu ta thôi!".

Nói đoạn liền kéo Từ Tử Lăng đứng dậy, thấp giọng nói: "Vũ Trúc Đường đường chủ La Hiền sai bọn Bạch Vinh dẫn thủ hạ đi bắt Tích Lương về Vũ Trúc Đường ắt hẳn có âm mưu gì đó, sao chúng ta không đi xem thử là chuyện gì? Hắc! Ngươi dù sao cũng không thể không quan tâm tới mạng nhỏ của hai tên tiểu tử Tích Lương và Hạnh Dung mà!".

Từ Tử Lăng nói: "Ngươi biết Vũ Trúc Đường ở đâu không?".

Khấu Trọng đắc ý nói: "Thánh nhân không phải đã dạy không biết thì phải hỏi hay sao? Đừng ngần ngừ ở đây nữa, mau đi với ta!".

Từ Tử Lăng tự biết không cãi lại gã, cực chẳng đã đành phải nhấc chân bước theo.

Chương 74: Lấy đồ Trong túi

Khi hai gã đến trước cửa lớn Vũ Trúc Đường, hơn mười tên đại hán canh cửa thấy bọn gã mặc y phục Phong Trúc Đường, tên nào tên nấy đều lộ vẻ thù địch, nhưng không ai để ý trong lòng. Có lẽ là vì kẻ có cấp bậc thấp nhất trong đám đệ tử gác cửa này cũng nhiều hơn hai gã một cành trúc trên vạt áo. Cành trúc thêu trên áo dùng để phân biệt thứ phận. Bang chủ thêu mười cành, quân sư chín cành, tiếp đó là đường chủ, phó đường chủ, đà chủ, hương chủ số cành trúc dần dần giảm đi. Trước đây hai gã đi theo Ngôn Khoan, đến nửa cành trúc cũng chỉ là nằm mơ mới có, hiện giờ xem ra cũng coi như là đã được thăng cấp.

Khấu Trọng sánh vai Từ Tử Lăng bước vào cửa lớn. Một tên đại hán quát lớn: "Tiểu tử Phong Trúc Đường kia đứng lại cho lão tử!".

"Cheng!".

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt cầm tay. Từ Tử Lăng vội cản gã lại, kinh hãi thốt lên: "Tại sao phải độn đao?".

Song mục Khấu Trọng thoáng hiện hàn quang lấp lánh, ngữ khí bình tĩnh một cách đáng sợ, khiến cho người ta không rét mà run: "Không giết hết mấy tên tiểu tử phản bang này, Tích Lương làm sao có thể ngồi lên bảo tọa của bang chủ được?".

Từ Tử Lăng giật mình buông tay. Hơn mười tên đại hán canh cửa lúc này cũng đã lấy binh khí ra, hò hét xông tới. Tiếng kêu thảm lập tức vang lên chói tai, Khấu Trọng lướt qua đám đại hán như một con cá đang quẫy đạp giữa làn nước trong xanh, những kẻ trúng đao đều

máu me đầm đìa, ngã nhào xuống đất. khi Khấu Trọng nhảy lên bờ tường thì tất cả đám đại hán canh cửa đã nằm la liệt dưới đất, miệng rên la không ngớt, thương thế tuy nặng song không tên nào bị nguy đến tính mạng hay là bị tàn phế chân tay chi hết, có thể thấy gã hạ thủ rất có chừng mực. Thấy Từ Tử Lăng ngây người ra nhìn mình, Khấu Trọng chỉ nhún vai nói: "Không làm vậy thì còn ai sợ ngươi nữa! Đến đây nào Lăng thiếu gia của ta!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng một trước một sau tiến vào Vũ Trúc Đường, kẻ nào bước lên cản trở đều bị đánh ngã liểng xiểng, bỏ chạy toán loạn như lũ chuột thấy mèo. Hai gã xuất đạo tuy chưa được bao lâu, nhưng đã thân kinh bách chiến, cả những trận ác chiến có thiên quân vạn mã cũng không làm khó được hai gã, huống hồ hiện giờ chỉ là một Vũ Trúc Đường nhỏ bé của Trúc Hoa Bang, đối phương lại chẳng hề có sự phòng bị. Đến tận trước cửa dãy nhà lớn, hai gã mới gặp phải cao thủ.

"Đinh đinh đinh"

Ba tiếng kêu trong veo vang lên! Khấu Trọng không thèm dịch bộ, liên tiếp cản đỡ ba thương, cười dài nói: "Có phải là phó đường chủ của Vũ Trúc Đường Bao Bách Hữu?".

Người kia chưa kịp lên tiếng đã bị Khấu Trọng tung mình lên đá cho một cước trúng ngay tiểu phúc, người rời khỏi mặt đất rồi rơi huych xuống, máu miệng phun trào, nhất thời cũng không bò dậy nổi. Từ Tử Lăng thì song thủ đồng loạt xuất chiêu, liên tiếp hất bay bốn tên phó hương chủ đang bổ tới phía gã.

"Dừng tay!".

Bao Bách Hữu đã được người đỡ dậy, hơn trăm con người dồn cả vào một góc của đại sảnh. Hơn mười đại hán hình tướng kỳ dị chạy

ra xếp hàng đối diện với hai gã Khấu, Từ. Chỉ nhìn tiêu ký trên vạt áo cũng biết ngoại trừ Phong Trúc Đường ra, chánh phó đường chủ của Tinh Trúc Đường, Vũ Trúc Đường và Lộ Trúc Đường đều tập trung cả tại đây. Tinh Trúc Đường đường chủ Tả Khâu Bật là kẻ dễ nhận ra nhất, người này lùn thấp hơn người thường, nhưng thân hình thì thô bè như trâu, lông mày đậm như con sâu róm, khuôn mặt thì hõm vào bên trong, nhưng hai vai lại rất rộng, hoàn toàn không cân đối. Nhìn y giống như là một người khổng lồ bị thu nhỏ vậy. Lúc này sát cơ đã rừng rực trong mắt y, chỉ thấy họ Tả bước lên một bước, chỉ tay vào mặt hai gã tức giận quát lớn: "Kẻ nào dám đến địa bàn của Trúc Hoa Bang làm loạn?".

Khấu Trọng đối mặt với các nhân vật có quyền có thế trong Trúc Hoa Bang mà cũng chẳng hề sợ hãi, chỉ bật cười ha hả nói: "Cấu kết ngoại nhân, âm mưu đem tặng không cơ nghiệp bản bang cho lũ hung đồ, các ngươi lấy đâu ra tư cách nói chuyện với hai vị môn sinh của Dương Châu trung liệt sĩ Ngôn Khoan chứ?".

Tuy tình hình đã đến mức kiếm bạt cung giương, thoạt động thoạt tĩnh có thể ảnh hưởng đến sinh tử của bản thân và người khác, song Từ Tử Lăng cũng không nén nổi mà phải ôm bụng cười hắc hắc. Một trong những sở trường của Khấu Trọng chính là đem tất cả những chuyện hoang đường nhất bịa thành một chuyện thần khí như thật. Vũ Trúc Đường đường chủ La Hiền nói: "Mặc kệ các ngươi là ai, hôm nay La mỗ phải khiến các ngươi có mạng đến đây mà không có mạng về!".

Đao quang loé lên, một đại hán gầy gò lao vụt tới, lưỡi đao hoá thành mấy đoá hoa sáng chói, chém tạt vào hông trái Khấu Trọng. Khấu Trọng chẳng thèm liếc mắt, cơ hồ như chỉ thuận tay hất lên một đao.

"Đang!".

Tên kia liền bay vọt lên không rồi rơi bịch xuống bãi cỏ gần đó. Cả Vũ Trúc Đường trở nên tĩnh lặng như tờ. Khấu Trọng chậm rãi cho đao vào vỏ, thần tình khí độ so với Bạt Phong Hàn ngày trước ở phủ đệ của Vương Thông cũng không kém hơn bao nhiêu. Lộ Trúc Đường đường chủ Đổng Trường Phong hừ lạnh một tiếng nói: "Thì ra các ngươi cũng có chút bản lãnh, hãy báo danh cho bản đường chủ trước đã!".

Thì ra kẻ vừa tạp kích Khấu Trọng chính là phó đường chủ Lộ Trúc Đường Nhan Hòa, Đổng Trường Phong tự lượng công lực, biết bản thân tuyệt đối không thể làm được như Khấu Trọng mà thần thái vẫn nhàn nhã như thế, vì vậy nên mới nói năng khách khí với gã như vậy.

Khấu Trọng ngửa mặt cười dài nói: "Bản nhân đi không đổi họn, ngồi không đổi tên, Khấu Trọng chính là ta. Hắn chính là Từ Tử Lăng, ngươi đã nghe rõ chưa?".

Bọn Tả Khâu Bật đều ngơ ngác nhìn nhau, không ai là không biến sắc. Nên biết Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mấy năm nay vì chuyện Dương Công Bảo Khố mà bị Đỗ Phục Uy, Vũ Văn Phiệt, Độc Cô Phiệt, Lý Mật truy đuổi khắp nơi, nhưng đều không có cách nào bắt được hai gã, thế nên thanh danh bọn gã giờ đây vô cùng vang dội. Sau đó hai gã lại cướp thuyền ra biển, đại phá liên quân của Trầm Pháp Hưng và Hải Sa Bang, chuyện này thiên hạ ai ai cũng biết, vì vậy địa vị giang hồ của hai gã lại được nâng lên một bậc nữa. Vì thế sau khi biết hai gã chính là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, những kẻ có mặt tại trường đều động dung thất sắc.

Tả Khâu Bật dù sao cũng là giang hồ lão thủ, thấy tình hình căng thẳng liền trịnh trọng nói: "Anh hùng xuất thiếu niên, bản bang trước nay luôn kính trọng hai vị thiếu hiệp, đâu có hành động gì mạo phạm, không hiểu tại sao hôm nay hai vị lại đến đây gây chuyện vậy?".

Từ Tử Lăng bước lên một bước, lạnh lùng nói: "Chúng ta đích thực là môn sinh của trung liệt sĩ Ngôn Khoan, chuyện này Quế Tích Lương hương chủ của các người có thể làm chứng, vì thế chuyện của Trúc Hoa Bang chúng ta tuyệt đối có tư cách quản tới, cũng không thể không quản tới!".

Khấu Trọng cất giọng hào hùng nói: "Nhậm Thiếu Danh của Thiết Kỵ Hội ở đâu? Các người mau bảo hắn ra đây cho chúng ta cắt đầu làm lễ tế tiền bang chủ. Các người nếu như vẫn còn lòng bội phản thì hôm nay đừng hòng sống mà rời khỏi nơi này".

Tả Khâu Bật biến sắc nói: "Thật hiếp người quá đáng! Lên!".

Chúng nhân lần lượt rút binh khí. Từ Tử Lăng than thầm trong bụng, biết Khấu Trọng đã quyết tâm đưa Quế Tích Lương lên làm bang chủ, hòng thông qua y để khống chế Trúc Hoa Bang, mở rộng thế lực của mình, vì thế nên mới bức đối phương phải động thủ, giáng một đòn nặng vào thế lực cấu kết với Nhậm Thiếu Danh. Khấu Trọng lùi lại bên cạnh Từ Tử Lăng, nói nhanh: "Sau khi giết chết một tên đường chủ, chúng ta lập tức bỏ chạy. Sau khi thấy ám hiệu của ta thì giết không được cũng phải chạy!".

Lúc này lẽ nào gã còn lựa chọn nào khác? Từ Tử Lăng đành phải gật đầu đáp ứng. Hai cây trường mâu, ba cây trường kiếm, một thanh đao từ những góc độ khác nhau đâm tới. Khấu Trọng hét lớn một tiếng, thân hình lay động, không biết làm cách nào đã xông vào giữa đám bang chúng Tinh Trúc Đường do Tả Khâu Bật dẫn đầu, đao quang hóa thành một quả cầu ánh sánh lấp lánh, trong nháy mắt đã đánh ngã hai tên địch nhân.

Từ Tử Lăng thì nhún người vọt lên cao, song chưởng áp xuống đầu Vũ Trúc Đường đường chủ La Hiền, một đợt khí kình cương mãnh

vô song từ trên cao đè xuống làm những người đứng xung quanh họ La đều bị dạt ra xa, khiến cho y phải một mình đối diện với thế công mãnh liệt của gã.

Vô luận là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lợi hại đến đâu cũng không thể giết hết hơn trăm hảo thủ của Trúc Hoa Bang ở đây được. Hơn nữa, càng kéo dài trận chiến, càng bất lợi cho bên ít người hơn là hai gã. Vì vậy ngay từ khi bắt đầu, hai gã đã định sẵn chủ ý, phải dùng thế công mãnh liệt vũ bão như sét đánh không kịp che tai, nhân lúc mình còn đang ở trạng thái sung sức nhất, mỗi gã giết chết một tên đường chủ, lúc đó thì chỉ còn một tên đường chủ, một tay không thể vỗ kêu, nếu mà không bỏ chạy thì đúng là hai tên đại ngốc.

Khấu Trọng lúc này đã lướt tới bên cạnh Tả Khâu Bật, liên tiếp chém ra mười đao. Trong nháy mắt, Tả Khâu Bật đã phác giác những người xung quanh mình đã bị đánh bạt ra bốn phía, thậm chí ngăn cả đường xông lên của những viện thủ khác đang lao tới.

"Bình!".

La Hiền không kịp rút trường kiếm, đành phải miễn cưỡng giơ cao song chưởng tiếp một kích từ trên giáng xuống của Từ Tử Lăng. Hai tay La Hiền khẽ khuỵu xuống, cơ hồ như kình lực thua sút một bậc. Tuy nhiên nếu so về công lực thực sự, e rằng Từ Tử Lăng cũng khó mà hơn được y, nhưng vì gã từ trên áp xuống, cho nên đã chiếm được tiện nghi rất lớn. La Hiền mừng thầm trong bụng, cho rằng Từ Tử Lăng cũng chỉ có vậy, thầm nhủ chỉ cần chống đỡ được vài hiệp thì không sợ không có viện thủ xông lên giết chết gã rồi vạn đao phân thây. Chính vào lúc này, có muôn ngàn sợi khí kình nóng bức như hỏa diệm, mỏng mảnh như những sợi tơ ào ạt tràn vào kinh mạch của gã từ chỗ tiếp xúc với song chưởng của Từ Tử Lăng. La Hiền hồn phi phách tán, áp lực dồn xuống song chưởng đột nhiên tan biến như chưa từng tồn tại, nhưng trước ngực y đã liên tiếp nhói lên hai

cái, bên tai vang lên tiếng xương cốt vỡ vụn. Công phu của Tả Khâu Bật còn cao minh hơn La Hiền một bậc, tay cầm hai ngọn đồng côn, đưa lên đỡ đao của Khấu Trọng.

"Đang! Đang! Đang!".

Tả Khâu Bật gầm lên một tiếng, song côn cùng lúc đẩy ra trước ngực đâm thẳng vào ngực Khấu Trọng, chẳng ngờ rõ ràng đã đánh trúng đối phương, nhưng kết quả thì lại chỉ là đánh vào khoảng không. Chợt phía sau vang lên tiếng đao phong xé gió. Tả Khâu Bật quay người đón đỡ, kinh hãi phát giác sau lưng không hề có một bóng người.

"Đường chủ cẩn thận!".

Tả Khâu Bật cảm thấy bụng mình đau nhói, một cỗ hàn khí lạnh như băng tuyết từ lưỡi đao xâm nhập vào nội thể, khiến cho toàn thân y đông cứng, không thể cử động. Khấu Trọng rút mạnh trường đao ra khỏi bụng Tả Khâu Bật, thuận tay quét một đao đẩy lui ba tên địch nhân liều mạng xông lên, ngửa mặt hú dại một tiếng, nhún chân bay vút lên không.

"Rầm!".

Từ Tử Lăng đã phá vỡ mái ngói lao lên trước, tiếp đó Khấu Trọng cũng từ một lỗ khác bay vọt lên nóc nhà, hai gã nhìn mau một cái rồi tung mình chạy đi. Với võ công và chiến lược của hai gã, dường như không gì là không thể làm được. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng xông lên chiếc cầu tiến vào quân sư phủ như hai cơn gió, bọn Mạch Vân Phi và mấy tên đệ tử canh cửa vội vàng quát nạt chặn lại. Hai gã chẳng buồn giải thích, lạnh lùng vung quyền vung cước, người đi tới đâu là bọn bang đồ Trúc Hoa Bang bị hất văng tới đó như là một trận cuồng phong quét sạch đám lá khô còn sót lại trên mặt đất buổi cuối

thu. Trong bọn chỉ có Mạch Vân Phi là còn tàm tạm, đỡ được hai chiêu của Khấu Trọng, nhưng cuối cùng cũng bị Từ Tử Lăng đứng bên sốt ruột đá cho một cước bay xuống sông, điệu bộ thảm hại vô cùng.

Bọn gã xông thẳng vào đại sảnh của quân sư phủ nơi quân sư Thiệu Vũ Châu, Phong Trúc Đường đường chủ Trầm Bắc Xương, phó đường chủ Lạc Phụng, Tống Ngọc Trí đang thương lượng chuyện Trúc Lâm đại hội tối nay. Tất cả đều ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào hai gã. Thiệu Vũ Châu niên kỷ ước chừng ngoài bốn mươi, thân hình cao gầy, gương mặt thanh tú để râu năm chòm trông rất có vẻ tiên phong đạo cốt. Y thấy hai người xông vào như hai cơn lốc, hai mắt liền sáng rực lên, lạnh lùng hỏi: "Cuồng đồ phương nào dám đến phủ của ta làm loạn?".

Lúc này trong đại sảnh đang bày hai hàng thái sư ỷ, Tống Ngọc Trí ngồi ở ghế đầu tiên của hàng phía đông, hiển nhiên đây là sự kính trọng của Trúc Hoa Bang với nhân vật đại biểu cho Tống phiệt, tiếp đó là ba người khác, xem ra cũng đều là cao thủ của Tống phiệt. Ngồi ở chủ vị hàng phía tây không ngờ lại là một nữ tử hết sức kiều mị, chính là danh kỹ mà ngày trước ở Dương Châu, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rất thích ngắm trộm từ xa, Ngọc Linh cô nương ở Thiên Tiên Lầu. Trúc Hoa Bang Chủ Ân Khai Sơn chính vì không chịu hiến nàng cho Dương Quảng mà bị y hạ lệnh xử tử. Đến giờ thì tự nhiên hai gã đã hiểu, Ngọc Linh đã trở thành nữ nhân của Ân Khai Sơn, vì vậy nên y mới liều chết đưa nàng rời khỏi Dương Châu mà không giao nàng cho Dương Quảng. Ngồi dưới Ngọc Linh là Thiệu Vũ Châu, Trầm Bắc Xương và Lạc Phụng. Sau lưng hai nàng thái sư ỷ là hơn mười người có thân phận tương đối thấp của Trúc Hoa Bang và Tống phiệt. Đứng sau lưng Ngọc Linh chính là hai tên tiểu tử Quế Tích Lương và Hạnh Dung, lúc này cả hai đang tròn mắt ngạc nhiên nhìn hai gã đồng bạn ngày xưa ở Dương Châu, không biết nên lên tiếng bảo vệ hai gã thế nào mới phải.

Tống Ngọc Trí chen miệng vào nói: "Thiệu quân sư xin hãy bớt giận, hai kẻ này rất có lai lịch, tốt nhất hãy để bọn họ vào đây nói chuyện!".

Thiệu Vũ Châu lập tức quát lên ra lệnh: "Để bọn chúng vào đây!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bước lên mấy bước. Chỉ thấy Khấu Trọng cười lên ha hả nói: "Chúng ta đến đây là để làm một vụ giao dịch, dựa vào việc huynh đệ chúng ta vừa mới giết chết Tả Khâu Bật và La Hiền, có lẽ cũng đủ tư cách nói chuyện rồi chứ?".

Ngoại trừ Tống Ngọc Trí, những người còn lại đều động dung. Phong Trúc Đường đường chủ Trầm Bắc Xương trầm giọng nói: "Chẳng ngờ cả lão phu cũng bị các ngươi qua mặt, hai người các ngươi rốt cuộc là ai?".

Một giọng nói ôn hòa dễ nghe cất lên từ đôi môi anh đào của Ngọc Linh: "Hai người này một tên tiểu Trọng, một tên tiểu Lăng, mới chỉ có mấy năm, không ngờ đã cao lớn đến vậy, thiếp thân chút nữa thì cũng không nhận ra!".

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Năm xưa hai người này là tiểu lâu la của Dương Châu trung liệt sĩ Ngôn Khoan, thích nhất là đến nhìn trộm thiếp thân, có lần còn bị người của thiếp thân bắt được, nhưng vì niệm thấy tướng mạo hai gã cũng dễ coi nên thiếp thân đã bảo bọn chúng thả ra".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy Ngọc Linh vẫn còn nhớ đến mình, cảm thấy vừa vinh hạnh vừa ngượng ngùng, dù sao thì đây thuỷ chung cũng không phải là chuyện quang vinh gì. La Phụng thở phào nói: "Thì ra các ngươi không nói dối!".

Khấu Trọng nhìn Ngọc Linh gượng cười nói: "Ngọc Linh tỷ không cần

kể quá tường tận như vậy đâu!".

Ngọc Linh nhoẻn miệng cười nói: "Vẫn là cái vẻ vô lại như trước đây!".

Bầu không khí khẩn trương trong đại sảnh lập tức hòa dịu lại. Thiệu Vũ Châu chau mày nói: "Nếu đã là người một nhà, lại luyện được một thân võ công cao cường, chúng ta vui mừng đón tiếp còn chẳng kịp, tại sao phải động thủ xông vào bừa bãi như vậy?".

Từ Tử Lăng thi lễ nói: "Quế hương chủ từng dẫn hai huynh đệ chúng tôi vào yết kiến Thiệu quân sư, song đã bị Mạch hương chủ cản lại ở bên ngoài cầu, hiện giờ tình thế khẩn cấp nên mới buộc phải xông vào như vậy. Mong Thiệu quân sư thứ lỗi!".

Khí độ ôn hòa nho nhã của gã lập tức lấy được hảo cảm của Thiệu Vũ Châu, chỉ thấy y gật đầu tán đồng, quay sang hỏi Quế Tích Lương: "Tích Lương! Chuyện này có thật không?".

Quế Tích Lương vội nói: "Đúng là có chuyện này!".

Khấu Trọng chen miệng vào nói: "Nếu Thiệu quân sư lập tức triệu tập tinh nhuệ của bản bang, may ra sẽ đủ thời gian ngăn chặn bọn phản đồ do Lộ Trúc Đường đường chủ Đổng Trường Phong dẫn đầu, nếu không bản bang khó mà tránh khỏi kết cục chia năm xẻ bảy".

Thiệu Vũ Châu, Trầm Bắc Xương, Lạc Phụng đều giật mình kinh hãi, hiển nhiên đều động lòng trước lời đề nghị của Khấu Trọng. Tống Ngọc Trí thì quay sang nhìn biểu thúc Tống Sảng của nàng một cái, đồng thời cũng nhận ra được sự quả cảm gan dạ, và thủ đoạn tàn độc trảm thảo trừ căn của Khấu Trọng. Chỉ là một cái cất tay đơn giản, quyền chủ động của cả cục diện đã lọt cả vào tay Khấu Trọng. Con người này quả nhiên là nhân vật có thể lật tay làm mây, vẫy tay

làm mưa.

Một đà chủ đứng sau lưng Thiệu Vũ Châu tên là Diệp Bính Thần lên tiếng: "Sự việc trọng đại, làm sao chúng ta biết các ngươi không phải là gian tế của địch nhân phái tới để dụ chúng ta vào cạm bẫy!".

Tống Ngọc Trí trừng mắt nhìn Khấu Trọng một cái. mỉm cười nói: "Kẻ này tuy thích hồ ngôn loạn ngữ, nhưng tuyệt đối không nói bừa trong những lúc thế này, càng không thể là người có thể bị người khác mua chuộc được. Ta nói có đúng không hả Khấu đại hiệp?".

Chúng nhân đều cả kinh thất sắc, giờ mới biết tiểu Trọng, tiểu Lăng trước mặt chính là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng gần đây nổi danh khắp thiên hạ vì mang trên mình hai đạo truy sát lệnh của Lý Mật và Đông Minh Phái. Sự kinh ngạc của Quế Tích Lương và Hạnh Dung, thiết tưởng không cần nói cũng có thể đoán ra được. Trầm Bắc Xương vụt đứng dậy, hưng phấn nói: "Chỉ một tên Đổng Trường Phong nhỏ bé đâu đáng phải lo chứ, chuyện này để lão phu xử lý là được!".

Thiệu Vũ Châu liền lấy Trúc Hoa Lệnh trong người ra, đưa cho Trầm Bắc Xương. Họ Trầm vội cung kính tiếp lấy, dẫn theo thủ hạ đi ra ngoài. Tống Ngọc Trí đưa tay làm hiệu, hai cao thủ của Tống phiệt ngồi dưới nàng và Tống Sảng lập tức đứng dậy đi theo. Đại sảnh lại chìm trong tĩnh lặng.

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Đa tạ Tống tiểu thư lên tiếng đảm bảo, không hiểu ta có thể nói riêng với tiểu thư vài câu không?".

Tống Ngọc Trí tỏ vẻ coi thường nói: "Có gì mà không thể nói trước mặt người khác chứ?".

Tống Sảng thầm cảm thấy kỳ quái, biểu điệt nữ xinh đẹp này của lão

tuy tính tình ngang ngược háo thắng, nhưng rất ít khi dùng thái độ như vậy để nói chuyện với người khác, hơn nữa xét về lập trường của Tống phiệt, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều là nhân vật nằm trong danh sách có thể dụ dỗ mua chuộc, lôi kéo. Bởi vậy, y vội lên tiếng dàn hòa nói: "Bản thân Tống Sảng, hai vị tiểu huynh đệ hãy đến đây ngồi trước rồi nói gì cũng không muộn!".

Thiệu Vũ Châu cũng quay lại dặn dò thuộc hạ đệ tử dâng trà, thái độ khách khí phi thường. Khấu Trọng tỏ vẻ oan ức, cười khổ nói: "Nếu Tống tiểu thư đã không nể mặt, vậy không biết tiểu đệ có thể nói vài câu với Thiệu quân sư được không?".

Thiệu Vũ Châu cảm thấy ngần ngại vô cùng, đưa mắt nhìn đại biểu của Tống phiệt là Tống Ngọc Trí. Tống Ngọc Trí nhịn không được phải trừng mắt nhìn gã thanh niên nam tử cao ngạo cuồng dã này một cái, tỏ vẻ không vừa lòng nói: "Có gì mà phải giấu giấu giếm giếm vậy? Nếu là chuyện liên quan đến Trúc Hoa Bang, đương nhiên phải cùng nhau thương lượng ở đây?".

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: "Nếu như không thể nói chuyện được, huynh đệ chúng ta lập tức rời khỏi đây. Chỉ mong Thiệu quân sư tặng cho bốn cỗ xe ngựa, chúng ta sẽ cảm kích vô cùng!".

Tống Sảng thấy sự việc bắt đầu đi vào bế tắc, bèn đánh mắt ra hiệu với Tống Ngọc Trí, rồi đứng dậy nói: "Mọi người có gì thì từ từ nói cũng được mà. Nếu Khấu huynh đệ không ngại thì có thể tiết lộ chút ít, để Ngọc Trí suy nghĩ xem có nên mật đàm riêng với huynh đệ hay không, như vậy được chứ?".

Khấu Trọng làm như không có chuyện gì, mỉm cười nói: "Không có gì, ta chỉ nhầm tưởng rằng Tống tiểu thư vẫn còn hứng thú với Dương Công Bảo Khố, thì ra là hoàn toàn không có chuyện này, vậy thì chẳng có gì để nói nữa!".

Tất cả những người trong đại sảnh đều biến sắc. Tống Ngọc Trí tức giận đứng dậy, bỏ vào bên trong, lạnh lùng nói: "Còn không vào đây?".

Khấu Trọng bật cười khanh khách, quay lại nháy mắt ra hiệu cho Từ Tử Lăng, đoạn nhấc chân bước theo Tống Ngọc Trí. Trong lòng chúng nhân đều dâng lên một cảm giác kỳ dị, ngầm cảm thấy nguyên nhân Tống Ngọc Trí đối với Khấu Trọng đặc biệt không khách khí thực ra là do nàng có "cái nhìn đặc biệt với gã".

Chương 75: Mỹ nữ động tình

Tống Ngọc Trí dẫn Khấu Trọng đi xuyên qua hành lang dài nối liền đại sảnh với hậu sảnh, rồi bước vào một căn sảnh khác ở phía Tây. Nàng đang định đi đến chỗ mấy chiếc ghế gỗ xoan đào ở giữa sảnh ngồi xuống thì Khấu Trọng đã tiến lên trước một bước, kéo dịch chiếc thái sư ỷ ra khỏi chiếc bàn tròn, cố làm ra vẻ cung kính nói: "Tống đại tiểu thư, mời ngồi!".

Tống Ngọc Trí lừ mắt lườm gã một cái, ngồi xuống, gương mặt xinh đẹp ngẩng cao ngạo nghễ: "Nói đi!".

Khấu Trọng đặt một tay lên thành ghế, một tay lên lưng ghế phía sau, cúi đầu ghé sát miệng vào chiếc tai nhỏ xinh xinh của Tống Ngọc Trí, hít hít mấy hơi, trầm trồ nói: "Thơm quá!", dáng vẻ giống như một gã lãng tử đang trêu hoa ghẹo nguyệt. Tống Ngọc Trí nhăn mặt, co người như đang cố chịu đựng, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại: "Ngươi dịch ra xa một chút có được không?".

Khấu Trọng cười phá lên, đột nhiên đứng thẳng người dậy, nhảy qua bàn ngồi xuống đối diện với nàng, song mục sáng rực thần quang nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong sáng như bảo ngọc của Tống Ngọc Trí, rồi thốt lên: "Thật đẹp quá!".

Tống Ngọc Trí tức mình nói: "Ngươi lại hồ ngôn loạn ngữ gì nữa đó?".

Khấu Trọng nở một nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, hai hàm răng đều đặn sáng lấp lánh, đoạn nghiêm mặt nói: "Những nữ tử được Khấu Trọng này tán thưởng tuyệt đối không nhiều, mà Tống tiểu thư

là người đứng ở hàng đầu trong danh sách đó. Vừa rồi tiểu đệ từ phía sau đã được hân thưởng thân hình tuyệt mỹ và tư thái quyến rũ của Tống tiểu thư, quả thực là tâm thần tán loạn, tự vấn thấy cả đời này e rằng cũng khó mà quên được".

Tống Ngọc Trí vừa cảm thấy kỳ lạ không hiểu sao mình lại để tên tiểu tử này nói những lời khinh bạc như vậy, càng kỳ quái hơn là nàng không hề cảm thấy tức giận chút nào, đành phải cúi đầu né tránh ánh mắt nóng bỏng của gã, khẽ nói: "Nếu ngươi còn nói những lời khinh bạc đó nữa, ta sẽ không thèm nói chuyện với ngươi nữa!".

Khấu Trọng cười lên ha hả: "Nam hoan nữ ái là chuyện nhân luân đại thống, chỉ cần là chân tâm thành ý thì có lời gì mà không thể nói ra chứ?".

Tống Ngọc Trí thở dài một tiếng, ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt của gã, lắc đầu nói: "Khấu Trọng ngươi không cần giở thủ đoạn đó với ta nữa. Chuyện đó căn bản không có tác dụng gì đâu. Thứ nhất, ta tuyệt đối sẽ không yêu thích ngươi, hơn nữa ta cũng căn bản không tin loại người chỉ biết giở trò hoa dạng trêu hoa ghẹo nguyệt như ngươi, thứ ba...".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Có phải gia gia cô nương đã định sẵn hôn sự, cô nương đã có vị hôn phu tương lai?".

Thân hình tuyệt mỹ của Tống Ngọc Trí khẽ rung lên, mặt cúi gầm xuống, rồi khẽ gật đầu nói: "Ngươi đoán được thì tốt!".

Khấu Trọng thầm nhủ: "Chuyện ấy thì có gì mà không đoán được!".

Trong những danh gia vọng tộc như là Tống phiệt của Tống Ngọc Trí, đặc biệt nàng lại là ái nữ của phiệt chủ Thiên Đao Tống Khuyết, chuyện hôn nhân đại sự bị hạn chế rất nghiêm khắc, đầu tiên phải nói

môn đăng hộ đối, nam nhân thì còn có thể tìm người mà mình yêu thích nạp làm thê thiếp, chứ nữ nhân như nàng thì không có được tự do đó, chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của gia tộc mà kết hôn với người đã được chỉ định.

Khấu Trọng nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, thản nhiên nói: "Trèo cao không tới là một chuyện, thậm chí cả việc tiểu thư ghét ta thế nào cũng là một chuyện khác, nhưng những tâm sự dồn nén trong lòng bấy lâu, hôm nay ta phải nói ra bằng hết mới cảm thấy thoải mái được".

Sau đó gã lại thở dài, nhìn ra sân vườn tràn ngập ánh nắng bên ngoài, lắc đầu cười khổ nói: "Từ khi được ôm ấp thân hình tuyệt diệu của tiểu thư trong ngõ nhỏ bên ngoài phủ đệ của Trầm Lạc Nhạn ở Vinh Dương, ta...".

Tống Ngọc Trí lúng túng ngắt lời gã: "Không được nhắc tới chuyện đó nữa, từ nay ta cấm ngươi nói chuyện đó với người khác, đặc biệt là Từ Tử Lăng".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Xin lỗi, ta sớm không nhịn được nói với hắn chuyện này từ lâu rồi! Chuyện như vậy mà không nói ra thì chắc khó chịu đến chết mất!".

Tống Ngọc Trí tức giận quát: "Con người ngươi vĩnh viễn cũng không nghiêm túc được, rõ ràng là đang trêu cợt người ta mà! Ta ghét nhất là loại người như ngươi đó!".

Khấu Trọng thõng tay xuống, mỉm cười nói: "Tiểu thư yên tâm! Khấu Trọng này dù sao cũng rất biết lượng sức, hiểu rõ tiểu thư sẽ không để ý đến một kẻ xuất thân bần hàn như ta. Hiện giờ tiểu thư chịu nghe ta thổ lộ tâm sự, Khấu Trọng đã cảm kích lắm rồi, sau này ta sẽ không nhắc lại nữa!".

Tống Ngọc Trí buồn bã lắc đầu, khẽ liếc mắt nhìn gã. Trong lòng nàng giờ đây tràn ngập mâu thuẫn, vừa ghét Khấu Trọng nói lời khinh bạc, nhưng lại sợ gã từ nay trở mặt vô tình. Từ khi còn nhỏ, đối tượng lý tưởng trong lòng nàng phải là một nhân vật xuất thân cao quý, tướng mạo anh tuấn, đa tài bác học, ôn nhu văn nhã, còn tên tiểu tử trước mặt đây thì lại toàn thân toát lên vẻ hoang dã, hành vi và lời nói đều giống như một gã lãng tử chuyên đi câu dẫn phụ nữ nhà lành, đáng lẽ phải là người nàng rất ghét mới đúng, nhưng không hiểu sao gã lại mang đến cho nàng một cảm giác kích thích trước nay chưa từng có, cảm giác kỳ lạ ấy khiến nàng cứ thầm mong gã nói tiếp. Không phải là nàng đã yêu gã, mà chỉ là thứ cảm giác kích thích lạ lùng ấy đã làm cho nàng quên cả chính sự, can tâm tình nguyện cùng gã tiếp tục nói những chuyện không đâu.

Khấu Trọng thoải mái dựa lưng vào ghế, nhẹ giọng nói: "Sau lần này, không biết chúng ta còn có cơ hội trùng phùng hay không, nhưng ta biết cả đời này ta cũng không thể nào xóa nhòa được thần thái yêu kiều của Ngọc Trí ra khỏi tâm tưởng!".

Tống Ngọc Trí thoáng hiện sắc giận: "Không được gọi tên ta như vậy, quan hệ của chúng ta vẫn còn chưa tới mức đó!".

Khấu Trọng nhoẻn miệng cười, nheo mắt nhìn nàng nói: "Được rồi! Ta tôn trọng ý kiến của Tống tiểu thư. Bây giờ chúng ta nói chuyện giao dịch liên quan đến Trúc Hoa Bang được chưa?".

Tống Ngọc Trí cố dồn nén cảm giác hụt hẫng bất ngờ, ngẩng cao đầu nói: "Ngươi tốt nhất không nên nhúng tay tham dự vào chuyện của Tống gia chúng ta và Trúc Hoa Bang. Tống gia chúng ta cũng sẽ không đồng ý giao dịch gì với ngươi cả".

Khấu Trọng dài người đứng dậy, mỉm cười nói: "Vậy coi như đàm

phán thất bại, sau này Khấu Trọng ta với Tống gia của nàng là địch hay là bạn thì hãy để ông trời quyết định!".

Nói đoạn quay người định bỏ ra ngoài, Tống Ngọc Trí tức giận quát lên: "Khấu Trọng, đứng lại cho ta!".

Khấu Trọng lùi lại đứng sau lưng Tống Ngọc Trí, ghé sát mặt vào gò má hồng hồng đầy đặn của nàng, khẽ phả hơi thở nồng ấm tràn đầy khí chất của nam nhi lên đó, nhẹ giọng nói: "Tống tiểu thư có gì chỉ giáo?".

Tống Ngọc Trí cơ hồ như nín thở, tim đập mạnh dữ dội, gò ngực không ngừng nhấp nhô, đột nhiên nàng quay ngoắt người lại, đặt tay lên lồng ngực rộng mở của Khấu Trọng, nghiến răng nói: "Ta phải giết ngươi!".

Khấu Trọng liền dang rộng hai tay, mỉm cười nói: "Hạ thủ đi!".

Gương mặt của Tống Ngọc Trí lúc ám lúc minh, đôi mắt sáng long lanh của nàng thoáng hiện lên sát cơ mù mịt, song trong nháy mắt lại bị thần sắc lưỡng lự mâu thuẫn thay thế. Đặt tay lên ngực Khấu Trọng, nàng cảm nhận được mỗi nhịp đập của con tim gã, mỗi nhịp lại mang đến nàng những rung động không thể nào kháng cự. Cuối cùng thì nàng cũng khôi phục lại sự bình tĩnh, khẽ dồn ra một cỗ kình đạo khiến cho Khấu Trọng phải loạng choạng thoái lui ba bước: "Rốt cuộc thì ngươi muốn gì?".

Khấu Trọng nở một nụ cười đầy hàm ý, chắp tay sau lưng, quay người bước tới một ô cửa sổ lớn, ngẩng cao đầu nhìn ra ngoài nói: "Loạn thế xuất anh hùng, thiết tưởng tổ tiên Tống gia của nàng trước khi lập nên đại nghiệp có lẽ cũng chẳng có gì trong tay giống như Khấu Trọng ta đây. Trong thời đại hỗn loạn này, người nào cũng có thể trở thành công hầu khanh tướng, thậm chí là đế vương thống

nhất thiên hạ!".

Tống Ngọc Trí cảm nhận được hào tình tráng khí bên trong lời nói của Khấu Trọng, nhất thời không biết mở miệng thế nào. Khấu Trọng hít sâu một hơi thanh khí, chậm rãi nói tiếp: "Nếu ta có thể giết chết Thanh Giao Nhậm Thiếu Danh, tiểu thư có thể làm gì để đáp lại?".

Tống Ngọc Trí thoáng ngạc nhiên ngẩn người trong giây lát, rồi đứng dậy lại gần gã, lắc đầu thở dài nói: "Nếu ngươi không phải đánh giá mình quá cao thì đã đánh giá quá thấp Nhậm Thiếu Danh rồi đó. Ngươi tưởng họ Nhậm đó là loại vô dụng như Tả Khâu Bật hay La Hiền sao? Ở Giang Nam này, Nhậm Thiếu Danh cùng với Lâm Sĩ Hồng tề danh Giang Nam Song Bá, ngoại trừ cha ta ra, chưa có ai dám tạ nhận mình thắng nổi y. Chưa nói đến Thiết Kỵ Hội binh cường mã tráng, chỉ riêng hai thủ hạ Ác Tăng, Diễm Ni của y đã là cao thủ độc bá một phương rồi, e rằng một người trong bọn họ các ngươi cũng không ứng phó nổi, huống hồ là Nhậm Thiếu Danh? ".

Nàng ngưng lại một chút để lấy hơi rồi lại cười khổ nói tiếp: " Hơn nữa giờ đây người trong giang hồ không ai là không muốn có được cái mạng của ngươi và Từ Tử Lăng, các ngươi tự mình còn lo không nổi, vậy mà còn có tâm tư đi lo chuyện người khác nữa sao?".

Khấu Trọng hừ lạnh nói: "Sau này sự thực sẽ chứng minh tất cả những điều Khấu Trọng ta nói hôm nay. Bây giờ ta chỉ muốn hỏi Tống tiểu thư, nếu như ta có thể nhổ đi cái gai trong mắt Tống phiệt của nàng, nàng có thể thay mặt Tống phiệt đáp ứng giúp ta ủng hộ ái đồ của tiền bang chủ là Quế Tích Lương lên làm tân bang chủ hay không?".

Tống Ngọc Trí ngây người ra một lúc lâu, sau mới thở dài nói: "Dã tâm của ngươi thật lớn!".

Khấu Trọng ngạo mạn nói: "Không có dã tâm, làm sao có thể thành đại sự! Chỉ cần Tống tiểu thư đồng ý giúp ta theo dõi hành tung của Nhậm Thiếu Danh, Khấu Trọng này đảm bảo mạng của hắn sẽ khó giữ!".

Tống Ngọc Trí không kiềm nén nổi bước lên hai bước lại gần gã hơn, chăm chú quan sát những đường nét nam tính mạnh mẽ đầy vẻ quyến rũ của gã, trầm giọng nói: "Nếu ngươi biết chúng ta đã từng ba lần phái sĩ tử đến ám sát Nhậm Thiếu Danh thất bại, có lẽ sẽ suy xét lại cái thứ kế hoạch tự sát này!".

Khấu Trọng quay ngoắt người lại như một cơn lốc, đối mặt với Tống Ngọc Trí, khoảng cách giữa gã và nàng lúc này còn chưa đầy ba thước. Chỉ thấy song mục gã sáng ngời, giọng nói tràn đầy lòng tin và đấu chí: "Người có thể kiến lập sự nghiệp phi thường tất sẽ làm ra những chuyện phi thường. Thứ mà hai huynh đệ chúng ta còn thiếu chính là một trận đại chiến kinh động cả võ lâm, thiếu sót đáng tiếc này để cho Nhậm Thiếu Danh bù vào cũng không phải là chuyện không hay. Dù là nàng không chịu giao dịch, chuyện này cũng tất sẽ tiến hành. Hơn nữa, cứ cho là chúng ta không hạ thủ thì Nhậm Thiếu Danh liệu có buông tha cho huynh đệ chúng tôi không?".

Thần sắc Tống Ngọc Trí thoáng hiện lên vẻ hoang mang, đôi mắt đẹp ánh lên những tia nhìn kỳ dị, nhìn chăm chăm vào mắt Khấu Trọng, trầm giọng nói: "Tuy ảnh hưởng của Tống gia chúng ta với Trúc Hoa Bang không nhỏ, nhưng vị tất đã có thể thay đổi được nhân tuyển bang chủ mới!".

Khấu Trọng nói: "Đừng có lừa ta nữa. Hôm nay nếu như không có Tống phiệt ủng hộ, chỉ e ngày mai Trúc Hoa Bang sẽ giải tán mất. Ta giết Nhậm Thiếu Danh, nàng và Tống gia của nàng sẽ đưa Quế Tích Lương lên làm tân bang chủ. Việc đầu tiên cần phải làm bây giờ chính là trì hoãn thời gian cử hành Trúc Lâm đại hội lại, trong thời

gian đó tất cả đều phải nhờ vào Tống phiệt của nàng chống đỡ".

Tống Ngọc Trí cười khổ nói: "Con người ngươi sao vừa bá đạo lại vừa thích ép người ta vào chỗ khó xử thế!".

Khấu Trọng nhìn nàng đầy ngụ ý: "Ta phải đi đây, Tống tiểu thư hãy suy nghĩ cho kỹ! Khi nào tiểu thư giao tin tức về hành tung của Nhậm Thiếu Danh cho ta thì giao dịch sẽ bắt đầu!".

Tống Ngọc Trí hoàn toàn khôi phục lại sự bình tĩnh, không hề nhân nhượng đáp: "Không phải ngươi còn chuyện về Dương Công Bảo Khố muốn nói với ta hay sao?".

Khấu Trọng khẽ cười nói: "Nàng hãy về nói với lệnh tôn nếu ông ta chịu gả ái nữ cho Khấu Trọng này, Dương Công Bảo Khố sẽ chính là sính lễ. Giả như lệnh tôn có thể thu nhận Quế Tích Lương làm đồ đệ thì mọi chuyện càng thêm lý tưởng. Ngọc Trí chắc đã hiểu ý của ta chứ?".

Nói đoạn cười lên khanh khách, ung dung tự tại bước ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Tống Ngọc Trí đang lòng dạ rối bời.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi ở phía trước điều khiển bốn chiếc xe lừa được buộc vào với nhau. Quế Tích Lương và Hạnh Dung cưỡi ngựa bên cạnh tiễn hai gã ra thành. Công việc phòng thủ trong thành đã được tăng cường rõ rệt, quân thủ thành với lực lượng là bang chúng Trúc Hoa Bang và dân chúng trong thành đang mải miết xây dựng các loại công sự phòng ngự.

Khấu Trọng cười cười quay sang Quế Tích Lương nói: "Tiểu tử ngươi hãy hăng hái lên một chút, có huynh đệ chúng ta giúp ngươi tranh đoạt bảo tọa bang chủ kia mà!".

Hạnh Dung giật mình kinh hãi nói: "Ngươi đang nói lung tung gì vậy?".

Quế Tích Lương giật mình chấn động: "Ngươi đang nói nhảm gì đó?".

Khấu Trọng mỉm cười: "Nói nhảm? Chuyện này còn thật hơn cả trân châu nữa! Có ta và tiểu Lăng ủng hộ, thêm vào Tống phiệt, tên tiểu tử ngươi là người có cơ hội làm tân bang chủ nhất hiện giờ đó!".

Hạnh Dung đứng bên cạnh sợ xanh cả mặt nói: "Có phải ngươi muốn hại chết hai bọn ta không? Thiệu quân sư làm sao chịu để Tích Lương làm bang chủ chứ?".

Từ Tử Lăng im lặng không nói, nhưng thần sắc xem ra có vẻ bất mãn với Khấu Trọng. Khấu Trọng ung dung nói: "Mọi người đều là huynh đệ, ta làm sao hại các ngươi được chứ. Sự thực sẽ chứng minh tất cả! Các ngươi về đi!". Nói đoạn vung roi quất xuống, xe lừa liền tăng tốc chạy vọt ra khỏi thành môn, để lại một đám bụi mù mịt.

Khấu Trọng nhìn sang Từ Tử Lăng, thở dài nói: "Tiểu Lăng, coi như ta cầu xin người được hay không? Đừng nhìn ta với ánh mắt đó nữa, ngươi còn làm vậy, trong lòng ta cảm thấy rất bất an".

Từ Tử Lăng gượng cười nói: "Ngươi và Tống Ngọc Trí đã nói những gì? Hại ta phải đợi cả nửa canh giờ!".

Khấu Trọng mỉm cười nói như không: "Tự nhiên là nói điều kiện giao dịch, thuận tiện trêu chọc nàng ta mấy câu. Dáng vẻ nửa muốn cự tuyệt nửa muốn đón nhận của nàng lúc đó thật là hấp dẫn, ngươi không cảm thấy cô nàng rất đẹp hay sao?".

Từ Tử Lăng khẽ đằng hắng: "Nàng ta có quyến rũ hấp dẫn tới đâu

cũng chẳng có tác dụng gì, bởi vì thứ ngươi cần đâu phải là con người nàng ta, mà là thế lực hùng hậu cả Tống gia sau lưng nàng. Có được sự ủng hộ của Tống gia, coi như ngươi đã có được nửa vùng Đông Nam, hiện giờ thì ta đã thực sự tin rằng ngươi sẽ vì đại nghiệp tranh bá thiên hạ của mình mà bất chấp thủ đoạn rồi!".

Khấu Trọng cười khổ não: "Tiểu Lăng ngươi lại thế rồi. Thật không giấu gì ngươi, ta đích thực rất ái mộ nàng ta, có điều đây chỉ là vọng tưởng mà thôi. Người ta sớm đã định hôn sự rồi. Ôi! Lúc này sự nghiệp của ta chỉ vừa mới bắt đầu, ngươi nhất thiết phải giúp đỡ ta mới được. Đừng quên rằng nếu chúng ta không mở rộng thế lực thì sớm muộn gì cũng bị nàng công chúa bảo bối kia của ngươi hay là Lý Mật tìm đến tận nơi mà lấy mạng!".

Từ Tử Lăng nghe gã nói vậy cũng thấy mềm lòng, thở dài một tiếng, không nói gì nữa. Đến buổi hoàng hôn, cánh rừng mà bọn gã cất giấu muối đã hiện ra trước mắt. Trường giang vẫn cuồn cuộn chảy, dưới ánh sáng vàng rực của buổi hoàng hôn, cảnh tượng càng thêm tráng lệ. Khấu Trọng phát ra ám hiệu. Đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy bọn Đoạn Ngọc Thành trả lời. Hai gã nhìn nhau thị ý, đều cảm thấy có chuyện không ổn. Khấu Trọng liền nhảy xuống, tháo lừa ra khỏi xe cho chúng được tự do nghỉ ngơi, gặm cỏ. Từ Tử Lăng cũng nhảy xuống theo cùng gã đi vào sâu trong rừng.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Nếu có chuyện gì, chúng ta sẽ nháy xuống sông đào tẩu rồi tính sau. Ngươi xem liệu có phải là người của Nhậm Thiếu Danh không?".

Từ Tử Lăng nói: "Ta không biết!".

Hai gã toàn thần giới bị tiến vào nơi giấu muối ở sâu trong rừng, vận công dồn vào song mục, quan sát cẩn thận xem có bẫy rập gì hay không. Khi đến khoảng đất trống để những bao muối, hai gã lập tức

trợn mắt há miệng ngạc nhiên. Thì ra bốn người bọn Đoạn Ngọc Thành đã bị trói lại thành một đống, cả miệng cũng bị người ta nhét giẻ bịt chặt. Một tiếng hừ lạnh từ sau lưng truyền lại. Hai gã kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Phó Quân Du đã đứng ở sau lưng từ lúc nào, gương mặt ngọc như phủ một lớp sương mỏng, đôi mắt tràn đầy hận ý và sát cơ. Trong lòng hai gã đều cảm thấy nguy hiểm đang gần kề.

Lúc này chợt thấy một người khác xuất hiện sau những bao muối. Người này anh tuấn lãnh ngạo, cả người toát ra khí thế bức nhân, giống như một thanh bảo đao ngàn năm băng giá vừa mới ra khỏi vỏ vậy. Y không phải ai khác mà chính là Bạt Phong Hàn. Hai gã bất giác cảm thấy sống lưng lạnh toát, thầm kêu khổ trong lòng. Chỉ cần một Phó Quân Du đã đủ để hai gã phải vất vả đối phó rồi, huống hồ giờ đây lại có thêm một Bạt Phong Hàn cùng liên thủ với nàng.

Bạt Phong Hàn như đã nắm chắc quyền sinh sát hai gã trong tay, chậm rãi nói: "Khấu huynh, Từ huynh hiện giờ đã trở thành nhân vật danh mãn thiên hạ, tại hạ từ lâu đã có lòng muốn kết giao, đáng tiếc là hai vị lại làm cho Quân Du tức giận, khiến cho tại hạ khó xử vô cùng".

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Nếu như hai người đồng ý đơn đả độc đấu với Quân Du một trận, dựa vào bản lĩnh của mình để định đoạt sinh tử, tại hạ hứa sẽ không nhúng tay vào chuyện này. Không biết ý kiến của hai vị huynh đài thế nào? ".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc phá lên cười ha hả. Trong tiếng cười tràn đầy đấu chí và hào khí vạn trượng.

Chương 76: Tử cảnh đào sinh

Khấu Trọng cao giọng nói: "Tiểu Lăng ra chào hỏi dì của chúng ta đi, còn ta sẽ chơi đùa với Bạt huynh vài chiêu!".

Phó Quân Du hừ lạnh nói: "Tên tiểu tử không biết trời cao đất dày. Chỉ dựa vào mấy chiêu võ công mèo quào của các ngươi có tư cách gì mà khiêu chiến với Phong Hàn? Ta cấm các ngươi không được gọi ta là dì, chúng ta không hề có quan hệ gì hết!".

Bạt Phong Hàn cũng bật cười khanh khách nói: "Hai tên tiểu tử các ngươi tuy rằng võ công cũng không tệ, nhưng muốn chơi đùa với Bạt mỗ thì chưa đủ đâu. Tốt nhất hãy ngoan ngoãn giở hết bản lĩnh, sở trường ra xem có thể qua được cửa của Quân Du hay không! Con người ta mà động thủ thì tuyệt đối không biết lưu tình đâu!".

Biểu tình, thần thái của y lúc nói chuyện luôn có một phong độ của bậc đại gia, thêm vào bộ mặt anh tuấn khôi ngô, đích thực là có thể khiến người khác phải nể phục. Chẳng trách mà Phó Quân Du cũng bị y chinh phục.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Bạt huynh quá tự phụ rồi, ta chỉ e huynh nói chuyện quá tự mãn, đến lúc thua rồi thì chẳng còn mặt mũi gì nữa!".

Phó Quân Du tức giận bước lên, gằn giọng quát: "Đừng phí lời nữa, kẻ nào xuất thủ trước đây?".

Bạt Phong Hàn xem ra chẳng có vẻ gì là tức giận, chỉ lạnh lùng nhìn hai gã, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác kỳ lạ mà trước nay

chưa từng có. Từ năm mười tám tuổi đại thành võ thuật đến nay, y đã chuyên tâm nhất trí nghiên cứu võ đạo trong vòng bảy năm, khiêu chiến khắp thiên hạ, dùng chiến đấu để rèn luyện tinh, khí, thần đến cảnh giới trước nay hiếm người đạt được. Bảy năm chiến đấu không ngừng nghỉ đã giúp y có được một khí thế bức nhân, có thể nói là xưa nay chưa từng gặp phải địch thủ. Sau khi Bạt Phong Hàn vào Trung Nguyên, những cao thủ bại dưới tay y ít nhất cũng phải có tới bốn năm chục người, nhưng chưa từng có một người nào có thể đối mặt với y mà vẫn nói nói cười cười tự nhiên như là hai gã tiểu tử ở trước mắt này, cơ hồ như bọn gã không hề để ý đến y vậy. Chỉ riêng sự bình tĩnh này đã đủ khiến y phải nhìn hai gã bằng con mắt khác. Huống hồ vẻ bá khí dũng mãnh hào hùng của Khấu Trọng, vẻ tiêu sái nhàn nhã của Từ Tử Lăng đều là những phẩm chất xưa nay hãn kiến, khiến cho y cũng không khỏi cảm thấy ngứa ngáy trong lòng. Chỉ hận một điều là y đã hứa với Phó Quân Du chỉ đứng áp trận bàng quan, bằng không thì đã sớm xuất thủ từ lâu rồi. Lần này y đến Trung thổ, nhìn bề ngoài có vẻ như là để trốn tránh Tất Huyền, kỳ thực là do y muốn đối kháng Tất Huyền một cách tích cực và hiệu quả hơn nên mới vào Trung Nguyên. So với Tất Huyền, y tự vấn mình còn kém xa mấy bậc, bởi thế nên mới cố ý Đông lai, thu thập kinh nghiệm thực chiến, sau này mới tìm đến Tất Huyền quyết chiến một phen sinh tử, bởi thế giờ đây khi gặp phải đối tượng tốt để thử kiếm như là hai gã Khấu, Từ làm sao y tránh khỏi không động tâm cho được.

Lúc này Khấu Trọng cười lên ha hả nói: "Dì đâu cần phải nóng vội như vậy, động thủ thì động thủ!".

"Cheng!".

Tỉnh Trung Nguyệt rời khỏi vỏ, hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng đến chỗ Bạt Phong Hàn đang đứng. Cùng lúc đó, Từ Tử Lăng cũng lao vút lên cao, song quyền xoay tròn như bánh xe liên tiếp

công thẳng vào diện môn Bạt Phong Hàn. Hành động của hai gã hoàn toàn vượt xa tầm tưởng tượng của Phó Quân Du và Bạt Phong Hàn, cả hai đều không thể ngờ hai gã lại dũng mãnh đến vậy, dám phát động thế công với Bạt Phong Hàn, kẻ được xem là mạnh nhất tại trường.

Bạt Phong Hàn hừ lạnh một tiếng. Không ai nhìn thấy y làm thế nào, chỉ trong nháy mắt đã vọt lên trên không trung, tả thủ bạt đao, hữu thủ rút kiếm, hai đạo ánh sáng chói lòa phân biệt xả về phía hai gã. Hai gã gầm lên như sấm động, ba đạo nhân ảnh thoạt hợp rồi lập tức phân ly. Bạt Phong Hàn tuy công lực siêu quần, nhưng trong lúc không hề phòng bị phải chống đỡ hai luồng chân khí một hàn một nhiệt toàn lực công kích của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, cũng không khỏi thầm kêu khổ, cả người bay về phía sau, vượt qua đống bao muối, hạ thân xuống đất, phải vất vả lắm mới hóa giải được hai luồng chân khí hàn nhiệt xâm nhập nội thể.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng càng thảm hơn. Lực phản chấn tả đao kiếm của Bạt Phong Hàn đích thực mạnh đến không thể tưởng tượng, kình lực sắc bén như đao xuyên qua da thịt đi vào nội thể, lập tức khiến hai gã bị nội thương không nhẹ. Tuy ba người chỉ giao thủ trong một sát na ngắn ngủi, nhưng cả ba đã sử ra hết công phu thực sự của mình, không hề có chút tiểu xảo gì cả. Khi Tỉnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng chém vào trường kiếm của Bạt Phong Hàn, gã chỉ cảm thấy trường kiếm của đối phương sinh ra hai cỗ lực đạo khinh trọng khác nhau, khiến cho hai gã không thể đoán biết mà ứng phó, cả người như bị điện giật, chấn động ngã nhào về phía sau.

Từ Tử Lăng vung quyền lên nghênh đoán một đao của địch nhân, trong sát na ngắn ngủi trước khi quyền đầu tiếp xúc với lưỡi dao, chân khí của hai người đã đụng mạnh vào nhau. Chẳng ngờ kình khí của địch nhân lại truyền dọc theo thân đao, xâm nhập vào nội thể. Khi kình lực vào đến tâm mạch gã mới miễn cưỡng hóa giải được,

nhưng huyết khí cũng bị nhộn nhạo đảo lộn, người lảo đảo thoái lui liên tiếp mấy bộ.

Hai gã vừa ngã xuống, Phó Quân Du đã vung kiếm lướt tới như loài quỷ mị. Hai gã vừa mới tiếp đất, đã thấy ánh kiếm sáng ngời, biết ngay đây là giây phút sinh tử quan đầu, vội vàng lăn tròn về phía đối phương.

"Bịch!".

Khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lăn vào một chỗ, bảo kiếm trong tay Phó Quân Du đã hóa thành một tấm màn dày đặc chụp xuống đầu hai gã. Chẳng ngờ trúng ngay phải kế của hai gã. Chính vào giây phút mà thân thể hai gã chạm nhau, bọn gã đã lập tức truyền chân khí vào nội thể đối phương, chẳng những trị được nội thương mà còn tăng cường cả chân khí nữa. Chiến thuật và phương pháp liệu thương kỳ dị như vậy, e rằng chỉ có hai gã mới làm nổi.

Tỉnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng bay vọt lên không, lao thẳng vào lưới kiếm của Phó Quân Du. Từ Tử Lăng thì nhân lúc Phó Quân Du bị Khấu Trọng cản trở trong giây lát, bật người đứng dậy, lách sang bên trái đối thủ, cách không phát quyền!

"Đinh!".

Phó Quân Du cũng đã từng tính đến chuyện hai gã sẽ phản kích, nhưng nàng cũng không thể ngờ hai gã vẫn còn có thể toàn lực hoàn kích. Trong lúc kinh hãi, nàng vẫn có thể miễn cưỡng đỡ được một đao sấm sét của Khấu Trọng, song còn quyền phong của Từ Tử Lăng thì nàng không kịp xuất chiêu ứng phó. Có điều dù sao nàng cũng là cao thủ, trong một sát na trước khi quyền phong tới người, cả người đã khẽ dịch sang ngang, tuy vậy vẫn bị chưởng phong quét trúng, hự lên một tiếng, lảo đảo ngã về phía sau.

Bạt Phong Hàn đứng ngoài còn kinh hãi hơn cả Phó Quân Du vừa bị trúng chiêu. Y có nhãn lực cao minh, trước khi hai gã động thủ đã nhìn ra công lực hai gã cao thấp ra sao, khẳng định cả hai đều không phải đối thủ của mình và Phó Quân Du, không ngờ y đã dùng hai luồng kình khí khác nhau đặc biệt đối phó hai gã mà cũng không làm hai gã bị thương, thử hỏi làm sao mà y không kinh hãi cho được?

Lúc này y vẫn chưa hóa giải được hết hai luồng chân khí hàn nhiệt của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, nhưng cũng biết mình không thể chần chừ, đành miễn cưỡng đề khí, nhún mình lăng không bay tới. Bạt Phong Hàn tra kiếm vào vỏ, chuyển đao sang tay phải, bổ người xuống chỗ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng bật cười ha hả nói: "Bạt huynh đã quay lại rồi à?".

Miệng gã tuy cười nói huyên thuyên, song chân tay thì tuyệt đối không chậm trễ, lập tức vung đao nghênh tiếp. Từ Tử Lăng lúc này đã lướt đến chỗ bọn Đoạn Ngọc Thành, song thủ vỗ ra như điện chớp. Dây trói lập tức đứt đoạn, đồng thời huyệt đạo của bốn người cũng được giải khai.

Bạt Phong Hàn ở trên không nhìn thấy mà bất giác lạnh người. Nên biết rằng y đã dùng thủ pháp độc môn chế trụ huyệt đạo của bốn người bọn Đoạn Ngọc Thành, dù là cao thủ giải huyệt cũng phải tốn không ít công phu, vậy mà Từ Tử Lăng chỉ tùy tiện vỗ mấy cái đã phá giải được thủ pháp của gã, tự nhiên là khiến gã kinh hãi phi thường rồi. Kỳ thực Từ Tử Lăng căn bản không biết giải huyệt, mà chỉ là truyền chân khí vào nội thể của họ, giúp cho chân khí của bọn Đoạn Ngọc Thành được lưu chuyển một cách tự nhiên trong kinh mạch, hóa giải thủ pháp độc môn của Bạt Phong Hàn một cách hết sức tự nhiên. Cùng lúc đó, bên tai bọn bốn người Đoạn Ngọc Thành vang lên tiếng dặn dò của Từ Tử Lăng, vội vàng quay người bỏ chạy.

Lúc này Khấu Trọng đã đỡ được ba đao lăng lệ kinh hồn của Bạt Phong Hàn, tiếng thép chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt. Từ Tử Lăng thấy Khấu Trọng bị Bạt Phong Hàn từ trên không ép xuống đến luống cuống tay chân, tình thế kinh hiểm phi thường, vội vàng giậm chân lao vọt lên, song thủ hóa thành muôn ngàn đạo quyền ảnh tấn công Bạt Phong Hàn như cuồng phong bão vũ.

Phó Quân Du lúc này cũng đã hồi phục, chấp kiếm lao lên. Hai gã biết tình thế trước mắt vô cùng nguy hiểm, nếu để Phó Quân Du giam chân bất cứ một ai trong hai gã, gã còn lại e rằng chỉ chưa đến mười chiêu đã chết dưới tay Bạt Phong Hàn rồi, nên lập tức toàn lực xuất thủ với Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn cũng biết rõ chỉ cần giữ mình thêm một khắc là lập tức có thể thu thập hai gã, song một hơi chân khí đã cạn, mà hai luồng chân khí hàn nhiệt của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại cực khó ứng phó, cực chẳng đã đành phải chếch người lao xuống. Hai gã nào dám tiếp tục kéo dài, vội tung người vọt lên, lao vút về phía Trường Giang đang cuộn chảy. Dù là Tất Huyền, Ninh Đạo Kỳ đích thân tới đây, cũng khó mà đuổi kịp được bọn gã trong khoảng cách mười trượng ngắn ngủi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thò đầu lên giữa đám đá ngầm lổn ngổn, nhìn theo bóng Bạt Phong Hàn và Phó Quân Du bên bờ đối diện, dần dần khuất trong bóng tối. Từ Tử Lăng le lưỡi nói: "Tên Phong Thấp Hàn này có lẽ còn lợi hại hơn cả lão gia và Vũ Văn Hóa Cốt nữa đó!".

Trong những người mà hai gã đã gặp, Đỗ Phục Uy và Vũ Văn Hóa Cập là võ công cao nhất. Gã nói vậy chẳng khác nào đã khẳng định Bạt Phong Hàn là kẻ đáng sợ nhất trong những cao thủ mà hai gã đã từng gặp phải.

Khấu Trọng dường như vẫn chưa hết sợ nói: "Ngươi quên Dương Hư Ngạn rồi sao? Ít nhất đến giờ chúng ta vẫn chưa thọ thương. Ngươi thử đoán xem bọn họn có quay lại hay không?".

Từ Tử Lăng nói: "Nếu ta là bọn họ, ta sẽ tìm một nơi nào đó nhẫn nại chờ đợi, lúc họ phát hiện hai tên ngốc chúng ta quay lại lấy hàng, thì giờ phút cáo chung của chúng ta cũng đến rồi đó".

Khấu Trọng đắc ý dương dương nói: "Cái này gọi là anh hùng sở kiến lược đồng, Phong Thấp Hàn và dì của chúng ta hiện giờ e rằng đang tức đến nổ đom đóm mắt, ta thấy bọn họ có chết cũng không chịu buông tha chúng ta đâu! Hà hà! Nếu chúng ta dẫn dụ đôi uyên ương đó chạy theo mấy trăm dặm thì có phải bọn tiểu Đoạn có thừa thời gian quay lại lấy hàng đi hay sao?".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Có thể chạy nhanh hơn Phong Thấp Hàn hay không thì ta không chắc, nhưng dì của chúng ta thì nhất định không thể, ngươi đã nghĩ kỹ hay chưa?".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Dẫn dụ chính là vừa chạy vừa lẩn trốn, không phải là tỉ thí khinh công. Hì hì, nếu luận công phu chạy trốn, bọn họ nào thể bì kịp với Trung Nguyên Song Long chúng ta chứ?".

Từ Tử Lăng nổi tính trẻ con, cười hắc hắc nói: "Ai cho ngươi thăng cấp từ Dương Châu Song Long thành Trung Nguyên Song Long thế?".

Khấu Trọng vừa hắt nước vào mặt gã, vừa cười nói: "Đây gọi là tiến bộ đó! Đúng rồi! Rốt cuộc là ngươi đã hẹn bọn tiểu Đoạn gặp nhau ở đâu vậy?".

Từ Tử Lăng nói: "Dù sao chỗ này cũng không xa Ba Lăng Bang lắm nên ta cũng muốn đến đó tìm Tố tỷ, tránh để tỷ ấy lo lắng".

Khấu Trọng vỗ tay nói: "Diệu kế! Chúng ta đi tìm bốn tên tiểu tử kia thương nghị cẩn thận trước đã! Đi thôi!".

Nói đoạn hai gã lại lặn xuống mặt nước bơi đi.

Hai gã đi dọc theo bờ sông, đến một nơi có địa thế tương đối cao, rồi nhảy lên một tảng đá, toàn thần quan sát động tĩnh dưới hạ du. Khấu Trọng nói: "Tại sao vẫn chưa thấy người, lẽ nào chúng ta đã đánh giá bọn chúng quá cao? Sớm biết vậy thì đã cùng đi với bọn tiểu Đoạn áp giải số muối bảo bối kia rồi!".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Ta có cảm giác rất lạ, có thể bọn họ đã đi đường vòng lên phía trước đợi chúng ta rồi".

Khấu Trọng kinh hãi quay đầu, vừa đúng lúc nhìn thấy trong khu rừng phía trước có một đàn chim kinh hãi bay lên, gã vội huých nhẹ Từ Tử Lăng một cái, thấp giọng nói: "Ngươi nói không sai, bây giờ phải làm sao đây?".

Từ Tử Lăng khẽ cười: "Bây giờ chúng ta tĩnh tọa điều tức, tập trung công lực, đợi đến lúc bọn họ không nhịn được mà xông ra, chúng ta mới chạy!".

Khấu Trọng cố nhịn cười, ngửa mặt lên nhìn trời, thư thái nói: "Trên trời không biết có bao nhiêu vì sao nhỉ?".

Từ Tử Lăng cũng nằm xuống theo gã, dõi mắt nhìn lên bầu trời đầy sao tuyệt đẹp, thở dài nói: "Tất cả những chuyện diễn ra trước mắt con người đều hết sức kỳ lạ, từ khi có thiên địa đến nay, những ngôi sao ấy đã tồn tại vĩnh hằng rồi, không ngừng tuần hoàn biến hóa qua lại, trong sự biến hóa vô hạn lại ẩn chứa định luật bất biến. Nếu võ công của chúng ta cũng có thể giống như những vì sao kia, trong

biến hóa có ẩn hàm bất biến, như vậy chẳng phải đã biến thành vĩnh hằng bất tức rồi hay sao?".

Khấu Trọng động dung nói: "Đạo lý này xem ra còn thâm ảo hơn cả Tỉnh Trung Nguyệt nữa, ngươi thấy đặt tên là Tinh Biến có được không? Nhưng làm sao có thể ứng dụng vào võ đạo đây?".

Từ Tử Lăng lúc này đã hoàn toàn quên hết Bạt Phong Hàn và Phó Quân Du đang truy sát sau lưng, nghiêm mặt nói: "Đây có lẽ chính là đạo lý thủ nhất thiên trung mà mẹ đã nói. Khi chúng ta động thủ với người, lúc nào cũng tìm đủ mọi cách giành phần thắng, biến hóa đa đoan, nhưng còn chưa nắm được cái bất biến ảo diệu trong vạn biến đó, vì vậy mà thủy chung vẫn không thể đạt được cảnh giới thượng thừa".

Khấu Trọng giật mình nói: "Ta hiểu ra rồi. Hàm ý của Thủ nhất thiên trung chính là tâm pháp, cũng giống như là Tỉnh trung thủy nguyệt vậy, theo ta thấy thì nó cũng giống như dịch kiếm chi đạo mà dì đã nói. Hư không chính là bàn cờ, ngàn sao chính là những quân cờ, nước cờ tuy thiên biến vạn hóa, nhưng cũng phải vận hành theo một quy tắc nhất định nào đó,vì vậy chỉ cần chúng ta nắm được nguyên lý cơ bản đó, thiên biến vạn hóa tự khắc sẽ liên sinh bất tuyệt, muốn khắc địch giành thắng cũng không phải chuyện khó".

Từ Tử Lăng nhổm người ngồi dậy, trầm ngâm nói: "Nếu như mỗi nước cờ của chúng ta đều bức cho đối phương không thể không phản ứng, tự nhiên sẽ có thể khống chế toàn cục. Nhưng nếu gặp phải hạng cao thủ như Bạt Phong Hàn, Dương Hư Ngạn hay lão gia, chúng ta đều bị đối phương bức vào thế bị động ứng phó, chỉ có thể kiến chiêu chiết chiêu, cái gì mà bất biến vạn biến cũng đều không có tác dụng".

Khấu Trọng cũng ngồi dậy bên cạnh gã, gõ đầu nói: "Nói thực lòng,

ta càng nghĩ càng thấy hồ đồ, nhưng có thể nói ngược lại mà. Giả như chúng ta có thể nắm được chỗ bất biến trong cái vạn biến của đối thủ, vậy thì không phải đã biết hết bố cục hạ cờ của y thế nào rồi sao? Như vậy không phải đã chiếm một nửa phần thắng rồi hay sao?".

Từ Tử Lăng liếc mắt nhìn về phía khu rừng mà Bạt Phong Hàn và Phó Quân Du có thể ẩn thân, lắc đầu nói: "Thân ở trong cuộc, chỉ biết đánh bại địch nhân để giữ mạng, làm sao có thể nắm được cái bất biến trong khi địch nhân không ngừng biến hóa chứ, trừ phi là nước cờ của ngươi hơn hẳn...".

Nói tới đây, hai gã cùng giật mình chấn động, mắt nọ nhìn mắt kia.

Khấu Trọng run giọng thốt: "Con bà nó!".

Chương 77: Diệu kế thoát thân

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng một trước một sau chạy thục mạng giữa núi rừng, lúc này hai gã đã gần như cạn kiệt sức lực, gân cốt mỏi nhừ, nhưng cường địch ở sát sau lưng, đành phải cố gượng chạy tiếp về phía núi cao có địa thế hiểm trở.

Từ ba hôm trước, sau khi hai gã bị Phó Quân Du và Bạt Phong Hàn theo dấu ở Trường Giang, bọn gã đã từ Giang Âm chạy về phía đông hơn trăm dặm, dọc đường đi qua hai huyện thành lớn là Nghĩa Hưng. Vĩnh Thế, tuy đã giở mọi thủ đoạn ngụy mưu diệu kế, song thủy chung vẫn không thẻ thoát khỏi sự đeo bám của Phó Quân Du và Bạt Phong Hàn. Lúc này hai gã mới nhận ra, trong hai người bọn họ nhất định phải có một alf cao thủ truy tung, trong lòng kêu khổ không ngớt.

Đêm nay hai người bọn Bạt Phong Hàn càng đuổi càng đến gần, thậm chí đã có lúc hai người chỉ còn cách hai gã chừng trăm trượng, cũng may là có một dòng sông chảy qua chốn thâm sơn cùng cốc này, thêm vào một trận mưa lớn, hai gã mới có thể thuận dòng chạy thêm được mười dặm, kéo dài thời khắc đại nạn lâm đầu ra thêm chút ít. Hai gã lóp ngóp bò dưới sông lên, gân cốt mỏi rã rời, y phục thì bị đá ngầm dưới sông chà cho rách tả tơi, khắp người toàn là thương tích, trông thảm hại vô cùng, cả Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng cũng rơi đâu không biết. Hai gã trèo lên một vách đá cao, sau đó mệt mỏi nằm lăn xuống đất.

Khấu Trọng thở hổn hển nói: "Đã bỏ rơi được tên Phong Thấp Hàn ấy chưa? Mưa lớn như vậy, mùi vị vết tích gì cũng bị cuốn trôi hết cả rồi!"

Từ Tử Lăng ngửa người để những hạt nước mưa lớn đập xuống mắt, thở dài nói: "Mong thì mong như vậy, tên tiểu tử này hình như đang tỷ đấy ý chí với chúng ta vậy, kẻ nào gục xuống trước thì kẻ ấy thua cuộc."

Khấu Trọng cực nhọc nói: "Giả như lần này có thể thoát được, khinh công của chúng ta tất sẽ có tiến bộ vượt bậc. Hà! Nhớ khi chúng ta khởi trình thật hào hùng tráng khí biết bao, chẳng ngờ lại bị mụ ác a di thiện ác bất phân và tên Phong Thấp Hàn đó làm cho thảm hại giống như lũ chó nhà có tang thế này."

Từ Tử Lăng phục người xuống đất, gương mặt anh tuấn dính đầy bùn đất, chỉ nghe gã rên rỉ: "Thiên tương giáng đại nhậm dư tư nhân dã, tất tiên lao kỳ cân cốt, khổ kỳ tâm trí, không phá kỳ thân, theo ta thấy lần này có lẽ đã thoát khỏi hiểm cảnh rồi, cứ coi như tu luyện ba ngày là được!"

Khấu Trọng thò đầu nhìn xuống, thấy một dòng thác đang cuồn cuộn chảy xuống một cái hồ nhỏ ở giữa một khu rừng rậm lớn, không biết kéo dài đến tận đâu. Gã lại thò đầu ra thêm chút nữa, phát hiện bên dưới vách đá chừng mười trượng, có một cây lão tùng chìa ra, cành lá sum xuê, to lớn dị thường.

Khấu Trọng tâm cơ máy động, cười hì hì nói: "Tiểu Lăng, ngươi lại mà xem. Dưới này tự dưng lại có một gốc cây lớn, chắc là phải có điều gì kỳ lạ. chi bằng chúng ta xuống đó xem thử, nói không chừng lại có động huyệt gì đó cho chúng ta ẩn thân nghỉ ngơi máy ngày, vừa hay khiến có ác a di đó và Phong Thấp Hàn đi đến què chân cũng không tìm được chúng ta."

Từ Tử Lăng miễn cưỡng chống người bò dậy, lết đến bên bờ vách đá, còn chưa kịp thò đầu nhìn xuống thì đã giật mình kinh hãi thốt

lên: "Chết!"

Khấu Tọng cả kinh thất sắc, vội đảo mắt nhìn về phía thâm cốc đối diện và ngọn núi nhỏ thấp hơn vách đá hai gã đang nằm chừng năm chục trượng, nhưng không hề cảm nhận được điều gì dị dạng, liền quay sang hỏi Từ Tử Lăng: "Có chuyện gì vậy?"

Lúc này mưa càng lúc càng dữ dội, chẳng những tầm nhìn bị cản trở mà cả nói chuyện cũng hầu như phải hét lên thì đối phương mới nghe thấy.

Từ Tử Lăng ghé sát tai gã thấp giọng nói: "Bọn họ đuổi tới rồi, vừa rồi có một trận cuồng phong thổi tới mang theo tiếng động của cành cây gẫy. Trời! Làm sao mà bọn họ làm được nhỉ?"

Khấu Trọng khẽ rùng mình, trong hoàn cảnh như vậy, địch nhân làm thế nào mà có thể theo sát được hai gã? Chỉ nghe gã trầm giọng nói: "Ngươi còn khí lực không?"

Từ Tử Lăng lắc đầu cười khổ, hỏi ngược lại: "Còn ngươi?"

Khấu Trọng thở dài: "Hai huynh đệ chúng ta là cùng một loại hàng, ngươi không được ta tự nhiên cũng không được. Có điều theo ta thấy ác bà nương và Phong Thấp Hàn cũng không hơn chúng ta là bao nhiêu đâu, bằng không cũng chẳng đến nỗi giẫm gẫy cành cây cho ngươi nghe thấy. Hiện giờ sinh lộ duy nhất của chúng ta là bên dưới có một huyệt động, ngươi thấy thế nào? Có muốn liều thử một phen không?"

Từ Tử Lăng nói: "Theo mấy ngày kinh nghiệm chạy trốn của ta, vô luận là chúng ta trốn tới đâu bọn họ cũng có cách tìm ra. Nhưng đêm nay hiển nhiên là cả bọn họ cũng bị tiếng mưa làm rối loạn thính giác nên hai chúng ta mới lần đầu tiên được nghỉ ngơi cả nửa canh giờ

thế này. Giả như ta với ngươi có thể lợi dụng địa thế này, nói không chừng có thể thoát được đó!"

Khấu Trọng nhớ tới nơi cái hồ nhỏ nơi dòng thác đổ xuống ở giữa cánh rừng, tâm niệm chuyển động nói: "Hiện giờ thì ngay cả Ninh Đạo Kỳ, Phó Dịch Lâm cũng như kẻ mù mà thôi... nếu mà chúng ta... hà... có cách rồi!"

0O0

Hai gã khệ nệ bưng hai hòn đá lớn có bọn y phục ở ngoài đến sát bờ vực. Lúc này tiếng y phục phất gió đã mỗi lúc một gần, Khấu Trọng nháy mắt với Từ Tử Lăng ra hiệu, rồi hét vang một tiếng. Hai gã đồng loạt ném hai tảng đá trong tay xuống, sau đó tung người nhảy theo. Khi hai gã nhẹ nhàng hạ thân xuống cây lão tùng thì hai tảng đá mang theo tiếng y phục phần phật vẫn tiếp tục rơi xuống, nếu dựa vào thính giác thì không thể phân biệt được đó là đá hay là người. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không dám thở mạnh, phục người trên cành cây, nằm yên bất động.

Hai tiếng "ủm ủm!" ẩn ước truyền lên từ khoảng cách trăm trượng phía dưới. Thanh âm tức tối của Phó Quân Du vang lên: "Hảo tiểu tử! Lại để bọn chúng thoát rồi!"

Bạt Phong Hàn thở dài nói: "Hai tên tiểu tử trời đất này quả thực dẻo dai hơn người, đảm lượng lại càng lớn hơn. Quân Du còn muốn tiếp tục đuổi theo không?"

Phó Quân Du gằn giọng nói: "Đuổi đến chân trời góc biển cũng phải giết cho được bọn chúng!"

Ở bên dưới, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng tròn mắt nhìn nhau, không thể nào hiểu nổi tại sao Phó Quân Du lại căm hận bọn gã như vậy.

Bạt Phong Hàn chợt nói: "Mưa dường như càng lúc càng lớn!"

Song phương đều trầm mặc hồi lâu. Chợt nghe Bạt Phong Hàn nhẹ giọng nói: "Có thể đợi ta làm xong một chuyện rồi mới cùng Quân Du tiếp tục tìm hai tên tiểu tử đó tính sổ được không?"

Phó Quân Du lạnh lùng nói: "Ai cần ngươi đi cùng? Nếu muốn thì cút đi tìm ả nha đầu Đông Minh Phái của ngươi đi!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều hết sức ngạc nhiên. Nha đầu Đông Minh Phái chắc chắn mười mươi là Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh. Lẽ nào nàng ta đã bị Phong Thấp Hàn câu dẫn nhanh như vậy?

Bạt Phong Hàn ra vẻ khổ sở, gượng cười nói: "Quân Du, chúng ta không phải đã nói trước là chỉ làm một đôi bằng hữu tri kỷ hay sao? Tại sao giờ đây ngữ khí của nàng giống như là tình nhân đang ghen tuông vậy?"

Phó Quân Du trầm giọng nói: "Ngươi cho ta là hảo bằng hữu sao? Lần này Bạt Phong Hàn ngươi tự động đến giúp ta đối phó hai tên tiểu tử đó, nói cho cùng cũng chỉ là vì muốn lấy lòng con nha đầu đó mà thôi. Lẽ nào ngươi làm vậy vì người hảo bằng hữu này chứ?"

Bạt Phong Hàn bật cười ha hả nói: "Quân Du muốn nghĩ như vậy thì ta cũng không có cách nào biện minh cả. Đại trượng phu lập thân ở đời, cần phải phóng tay làm tới, không để bất cứ người nào thao túng, như vậy mới có thể thống khoái mà sống hết một đời này được. Vô luận Quân Du nghĩ về ta thế nào, nàng cũng mãi mãi là hồng nhan tri kỷ đầu tiên mà ta kết giao từ khi tiến vào Trung Thổ."

Phó Quân Du nhạt nhẽo nói: "Ngươi thích nói thế nào thì nói! Phó Quân Du ta từ đầu đã biết ngươi là loại người gì rồi. Sau khi giết chết

hai tên tiểu tử đó, ta sẽ lập tức trở về Cao Lệ, vĩnh viễn không quay lại đây nữa!"

trong tiếng gió gầm gù, tiếng mưa thét gào, Phó Quân Du tức giận bỏ đi, để lại một mình Bạt Phong Hàn bên bờ đá.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng hỏi: "Tên tiểu tử này giờ chỉ có một mình, có nên thừa cơ đột kích không?"

Từ Tử Lăng đáp: "Ngươi còn lực khí à?"

Khấu Trọng chán nản lắc đầu. Bạt Phong Hàn chợt thở dài một tiếng, tiếp đó cười khẩy nói một mình: "Phó Quân Du nàng là ai mà có thể điều khiển được Bạt Phong Hàn này chứ?"

Nói đoạn quay người bỏ đi. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ở bên dưới nghe y nói mà bất giác lạnh người. Hai gã không tìm được sơn động ở bên dưới, đành phải bò trở lại lên trên, đợi cho mưa ngớt rồi mới cẩn thận rời khỏi vùng núi. Hai gã đi về phía đông bắc, vượt qua một ngọn núi cao, nghỉ ngơi một đêm trong sơn cốc cho thể lực hoàn toàn khôi phục rồi mới tiếp tục khởi trình. Sau ba ngày trốn chạy liên tục, hai gã đều có cảm giác vừa thoát khỏi đại kiếp, trùng kiến nhân sinh.

Hai ngày sau khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đến được một thôn trang nhỏ, sau khi hỏi đường biết được Ba Lăng chỉ cách đó hơn năm chục dặm về phía đông nam, thì liền vui mừng khôn xiết. Hai gã mua của thôn dân hai bộ y phục vải thô, nghĩ lại một đêm, trời vừa bảnh sáng đã lên đường đi tới Ba Lăng. Do biết chắc thế nào sau này cũng gặp phải những kình địch đáng sợ như là Bạt Phong Hàn hay Phó Quân Du, hai gã càng thêm chuyên tâm nghiên cứu võ đạo, đặc biệt là Dịch Kiếm Chi Đạo vừa mới lĩnh ngộ được.

Lúc hai gã dừng chân nghỉ ngơi dọc đường, Khấu Trọng nói: "Ngươi còn nhớ hai đệ tử của Tất Huyền không? Xem ra bọn họ không có cơ hội làm khó được Bạt Phong Hàn."

Từ Tử Lăng gượng cười nói: "Ngươi nói tới Tháp Bạt Ngọc và sư muội xinh đẹp của y? Đương nhiên là ta còn nhớ rõ, chúng ta còn có cái hẹn Lạc Dương với họ nữa đó, nhưng có lẽ chúng ta phải lỡ hẹn mất rồi."

Khấu Trọng nói: "Đây gọi là tình thế bức bách, chẳng ai có thể trách cứ gì được. Chà! Bị mụ dì xấu xa và tên Phong Thấp Hàn đó đuổi cho một trận, xem ra hiệp ước giữa ta và Tống Ngọc Trí cũng phải bỏ lỡ rồi!"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Hiệp ước gì vậy?"

Khấu Trọng chán nản nói: "Tống gia của nàng giúp Quế Tích Lương làm bang chủ Trúc Hoa Bang, còn ta giúp Tống gia giết Nhậm Thiếu Danh của Thiết Kỵ Hội."

Từ Tử Lăng kinh hãi nói: "Ngươi giống như là không biết Nhậm Thiếu Danh là ai vậy? Nếu y mà là ngọn đèn sắp tắt thì sớm đã bị Tống gia đập rồi, đâu cần nhọc công đến ngươi hả Trọng thiếu gia?"

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần nói: "Ngươi còn nhớ ta đã từng nói, mục tiêu thì phải xa một chút, lớn một chút không? Giả như chúng ta có thể lập kế giết được Nhậm Thiếu Danh, Thiết Kỵ Hội sẽ bị đả kích trầm trọng, Lâm Sĩ Hồng cũng như mất đi một cánh tay, lúc ấy thì thế lực của Trúc Hoa Bang và Tống phiệt có thể khuếch trương, vậy thì sẽ hứng thú hơn bây giờ nhiều."

Tiếp đó gã lại cúi đầu rầu rĩ: "Nhưng bây giờ ta đã mất liên lạc với Tống Ngọc Trí, chúng ta còn làm được gì nữa chứ?"

Từ Tử Lăng nói: "Ta không phản đối giết Nhậm Thiếu Danh, kẻ này trước giờ ác danh truyền khắp thiên hạ, có chết cũng không đền hết tội. Những chuyện tồn như vậy nên làm nhiều một chút!"

Khấu Trọng sáng rực hai mắt, hưng phấn nói: "Được Lăng thiếu gia ủng hộ thì không có gì là không làm được cả! Nào, chúng ta đến Ba Lăng tìm Tố tỷ trước đã!"

Quá buổi hoàng hôn thì hai gã đã đến được Ba Lăng. Hai gã từ đường nhỏ đi vào đại lộ, không đầy nửa khắc đã tới trước cửa thành. Chỉ thấy trên cửa thành treo một lá cờ thêu chữ "Lương" lớn, phòng vệ sum nghiêm, người rra vào đều phải có giấy thông hành. Khi đến lượt hai gã, Khấu Trọng mới gãi đầu nói: "Chúng tôi là người ở xa mới đến thăm bằng hữu!"

Tên binh mục canh cửa thành đảo mắt dò xét hai gã một lượt rồi nói: "Hiện giờ tình thế đang khẩn trương, tất cả những người khả nghi đều không được vào thành, mau cút đi cho ta!"

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Vị bằng hữu mà chúng tôi muốn tìm là người của Ba Lăng Bang, quan gia có thể..."

Sau đó gã ghé miệng vào tai tên binh mục nói: "Mười lạng có đủ không?"

Tên binh mục lạnh lùng nhìn hai gã, thấy bọn gã mặc như người ở nông thôn, liền quát lớn: "Người đâu! bắt hai tên gian tế này cho ta!"

Hơn mười tên lính giữ thành liền xông lên, vây lấy hai gã vào giữa. Khấu Trọng vội xua tay nói: "Chúng tôi đến tìm Hương Ngọc Sơn, nếu các vị không tin thì có thể tìm y để hỏi là rõ ngay!"

Tên binh mục ngạc nhiên nói: "Các ngươi mà là bằng hữu của Hương tướng quân sao?"

Lần này thì đến lượt hai gã ngớ người ngạc nhiên nhìn nhau, tên tiểu tử Hương Ngọc Sơn đó tại sao đột nhiên lại biến thành Hương tướng quân vậy?

Từ Tử Lăng vội vàng nói: "Đích thực là vậy, phiền quan gia thông truyền một tiếng, nói là huynh đệ của Tố tỷ đến thăm y!"

Gã không dám nói ra danh tính vì sợ gặp phải những phiền phức không cần thiết. Tên binh mục ngây người ra giây lát, rồi nói: "Thì ra là thân thích của Tố Tố phu nhân! Các ngươi còn không mau lập tức thông báo cho Hương tướng quân?"

Hai gã thất thanh thốt lên: "Tố Tố phu nhân?"

Tên binh mục tỏ vẻ bất ngờ hỏi: "Lẽ nào hai vị không biết lệnh tỷ đã gả cho Hương tướng quân rồi?"

Hai gã tròn mắt nhìn nhau, không nói thêm câu nào nữa.

0O0

Hương Ngọc Sơn vận quân phục oai vệ, phi thân xuống ngựa chạy đến trước mặt hai gã, mừng rỡ nói: "Tạ thiên tạ địa, cuối cùng cũng gặp được hai vị đại ca rồi!"

Đám binh lính thấy Hương Ngọc Sơn tôn kính hai tên tiểu tử ăn mặc tuềnh toàng như vậy, lại gọi hai gã là đại ca, đều ngạc nhiên há hốc mồm ra. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau cười khổ, không biết nên dùng thái độ gì đối phó với vị tỷ phu này. Có điều chuyện xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài, Khấu Trọng đành bước lên

khoác vai y tỏ vẻ thân thiết, đoạn hừ lạnh thấp giọng nói: "Tố tỷ làm sao lại chịu gả cho ngươi vậy? Không phải đã dùng những thủ đoạn xấu xa gì đó chứ?"

Từ Tử Lăng không nói tiếng nào đi bên cạnh, kẹp họ Hương vào giữa. Hương Ngọc Sơn vội cuống quít nói: "Hương Ngọc Sơn này đâu thể là loại người đó chứ, có thể là lệnh tỷ phát hiện được một tấm tình si của ta, nên mới chịu khuất thân hạ giá. Ôi! Hai người không biết mỗi lần phu nhân nhớ đến hai ngươi, lệ châu đều lã chã tuôn rơi làm cho ta đau lòng khôn xiết! Hai người đến đây thật là tốt!"

Khấu Trọng đưa tay lên cười khổ nói: "Đã thấy chưa, ngươi nói một tấm tình si làm lão tử nổi hết cả da gà đây này!"

Hương Ngọc Sơn lúng túng vô cùng, đành cười gượng nói: "Nếu Hương Ngọc Sơn ta có nửa lời nói dối thì sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh, chết không toàn thây!"

Khấu Trọng lừ mắt nhìn y nói: "Nếu ngươi dám bạc đãi Tố tỷ, thì dù ngươi có làm hoàng đế ta cũng đến lấy mạng, hiểu chưa?"

Hương Ngọc Sơn vội cuống quít nói: "Làm sao có chuyện đó chứ! Hai vị đại ca xin cứ yên tâm! Xin cứ yên tâm!"

Ba người sánh vai đi trên phố, phía sau lại có hơn chục tên thân binh tùy hành của Hương Ngọc Sơn, khiến người đi đường đều tò mò nhìn theo.

Từ Tử Lăng thấy vậy chau mày hỏi: "Tại sao ngươi lại thành tướng quân vậy?"

Hương Ngọc Sơn kinh ngạc thốt: "Hai vị không biết tin gì hay sao? sau khi hôn quân bị giết, Tiêu nhị đương gia đã xưng đế ở Ba Lăng,

lấy quốc hiệu là Đại Lương."

Tiếp đó lại thấp giọng nói: "Nhị đương gia vốn là hậu nhân của Nam Triều Lương Vũ Đế Tiêu Diễn, hiện giờ chỉ là khôi phục lại danh hiệu của ngày trước mà thôi."

Khấu Trọng gật đầu nói: "Y cũng coi trọng ngươi lắm, chẳng trách mà giờ đây ngươi oai phong như vậy!"

Hương Ngọc Sơn thẹn thùng nói: "Đây đều nhờ hai vị đại ca ban cho, thêm vào tiểu đệ đây cũng có chút nỗ lực, hiện giờ đã hoàn toàn phục nguyên rồi!"

Khấu Trọng bỏ cánh tay đặt trên vai Hương Ngọc Sơn xuống, mỉm cười nói: "Coi như ngươi cũng biết tự trọng, nhận mình là tiểu đệ. Ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng vọng tưởng chúng ta sẽ gọi ngươi là tỷ phu nhé, đúng không hả Lăng thiếu gia?"

Từ Tử Lăng xuôi tay cười khổ: "Ta có thể nói gì nữa đây?"

Khấu Trọng vỗ mạnh vào vai Hương Ngọc Sơn một cái như để trút giận, miệng hô vang: "Nào! Để chúng ta thử khinh công của Hương tướng quân sau khi hồi phục một chút! Cứ đi sên bò thế này đến lúc trời sáng cũng không gặp được Tố tỷ đâu!"

Hương Ngọc Sơn liền bước lên hai bước, nhún chân phóng lên một nóc nhà bên đường. Hai gã cũng vội phóng người đuổi theo.

Chương 78: Tỷ đệ tình thâm

Thanh âm nhu hòa dịu của Tố Tố từ trong nội sảnh truyền ra, dường như là đang nói chuyện với ai đó.

Cho đến tận giờ, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn không thể chấp nhận sự thật là Tố Tố trở thành dâu nhà họ Hương, đặc biệt khi trượng phu của nàng lại là tên tiểu tử Hương Ngọc Sơn.

Hai gã nghĩ nát cả óc cũng không nghĩ ra Hương Ngọc Sơn có gì hấp dẫn, khiến cho Tố Tố phải xiêu lòng.

Người nàng yêu phải là Lý Tịnh mới đúng.

Hương Ngọc Sơn lao vào nội sảnh như một cơn lốc, miệng gọi vang: "Phu nhân, bang chủ các người xem ai đến này?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới bước đến cửa, nghe thấy y gọi như vậy đều cảm thấy ngạc nhiên, bang chủ mà Hương Ngọc Sơn vừa gọi rốt cục lại là ai nữa?

Tố Tố "A" lên một tiếng, tiếp đó lại có một thanh âm nữ tử khác vang lên: "Để tôi xem giúp Tố tỷ!"

Không ngờ chính là bang chủ Cự Kình Bang, mỹ nhân sư phụ Vân Ngọc Chân của hai gã.

Khi nàng ra đến cửa, nhìn thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, cặp mắt đẹp lập tức sáng bừng lên, gương mặt thanh tú lộ rõ vẻ kinh ngạc mừng rỡ reo lên: "Trời đất! Cuối cùng thì các ngươi cũng đến rồi!"

Khấu Trọng cười lên ha hả, bước tới một bộ, đưa tay vuốt nhẹ lên má nàng: "Mỹ nhân sư phụ gầy đi nhiều quá, có phải vì nhớ nhung đồ nhi này không?"

Gương mặt Vân Ngọc Chân lộ thần tình phức tạp, vừa vui mừng vừa tức giận nhìn gã đồ nhi khinh bạc này một cái. Lúc này Từ Tử Lăng đã lướt qua hai người, lao thẳng vào nội đường.

Tố Tố vừa được Hương Ngọc Sơn đỡ đứng dậy, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ như không tin vào mắt mình, run run giọng nói: "Tiểu Trọng! Tiểu Lăng!"

Ánh mắt của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc tập trung vào phần bụng hơi nhô lên của nàng.

Tất cả đều trở nên không thật, không có khả năng, lung linh biến ảo, giống như hai gã vừa bước ra từ một giấc mơ kỳ lạ vậy.

0O0

Tố Tố khóc rồi lại cười, cười rồi lại khóc, tình cảm kích động, Khấu Trọng với Từ Tử Lăng phải hết lời khuyên giải nàng mới dần dần bình tĩnh lại.

Hương Ngọc Sơn sai người mang lên một bàn tiệc phong phú, hai gã đã đói ngấu nghiến, lại lâu ngày không được ăn uống tử tế, liền bò ra ăn như rồng cuốn. Tố Tố, Hương Ngọc Sơn, Vân Ngọc Chân ba người cũng ngồi ăn chung với hai gã một chút.

Chuyện sau khi chia tay, đúng là nói hoài cũng không hết.

Hương Ngọc Sơn thở dài kể: "Trước khi Phụ Công Hựu đánh vào

Đơn Dương, chúng tôi đã bỏ chạy trong đêm, phu nhân dù chết cũng không chịu đi, bang chủ đành phải điểm vào thùy huyệt của nàng. Trước nay Đỗ Phục Uy với chúng ta như lửa với nước, nếu để y bắt được cả bọn tất sẽ khó mà toàn mạng. Chúng tôi đã lưu lại tiêu ký ở ngoài cửa thanh lâu, hai người không nhìn thấy sao?"

Khấu Trọng cười khổ: "Tiêu ký gì chứ? Cả tòa lầu đã bị cháy rụi rồi còn đâu!"

Vân Ngọc Chân nói: "Chúng ta đợi các ngươi ở Vĩnh Thế cả tháng trời, cuối cùng mới biết các ngươi ở Dưn Hàng và Thường Thục trước sau đã đại phá Hải Sa Bang và Trầm Pháp Hưng, nhưng khi phái người đến tìm thì hai tên tiểu tử các ngươi đã không biết bỏ đi đâu rồi."

Hai mắt Tố Tố đỏ ửng, tỏ vẻ trách móc: "Các đệ không biết đén tìm người ta sớm một chút à?"

Từ Tử Lăng vội vàng nhận tội nói: "Là bọn đệ không đúng, nhất thời không nghĩ ra mọi người sẽ trở về Ba Lăng quận."

Khấu Trọng chuyển chủ đề hỏi Hương Ngọc Sơn: "Tình hình hiện tại ở đây thế nào?"

Hương Ngọc Sơn hứng phấn nói: "Tình thế cũng tương đối ổn định, vừa mới công chiếm được Úc Lâm và Thương Ngô, hiện giờ hữu lộ nguyên soái của quân ta Đổng Cảnh Trân đanh tranh đoạt Phiên Ngu với Thiết Kỵ Hội, bên nào thắng bên ấy sẽ trở thành bá chủ nam phương."

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần nói: "Chúng ta đang muốn tìm Nhậm Thiếu Danh để thử đao, tên tiểu tử đó hiện ở nơi nào?"

Hương Ngọc Sơn và Vân Ngọc Chân cùng lúc giật mình kinh hãi, tròn mắt nhìn gã.

Tố Tố có vẻ không vui nói: "Tiểu Trọng lúc nào cũng thích làm những chuyện nguy hiểm. Nhậm Thiếu Danh cùng với Lâm Sĩ Hồng được xưng là Giang Nam Song Bá, ở Giang Nam này chỉ kém sút Thiên Đao Tống Khuyết mà thôi, lẽ nào là nhân vật dễ đụng tới chứ? Tỷ tỷ thế nào cũng phải bắt hai người ở đây với ta! Ôi! Các người không biết phải mang cái bụng bầu này vất vả thế nào đâu!"

Khấu Trọng chỉ cười cười không đáp, bên dưới khẽ đá vào chân Từ Tử Lăng một cái.

Từ Tử Lăng mỉm cười lắc đầu, không chịu nói giúp cho gã.

Khấu Trọng cực chẳng đã đành quay sang thăm dò Hương Ngọc Sơn: "Nếu giết chết Nhậm Thiếu Danh, không phải Phiên Ngu sẽ là của các người hay sao?"

Hương Ngọc Sơn chau mày nói: "Đừng nói là Nhậm Thiếu Danh, chỉ cần tả hữu hộ pháp Ác Tăng Pháp Nạn và Diễm Ni Thường Chân đã là nhất đẳng cao thủ rồi. Thêm vào hiện giờ người người đều sợ bị ám sát nên phòng vệ đều rất nghiêm mặt, dù là Ninh Đạo Kỳ chịu làm thích khách, cơ hội thành công cũng rất nhỏ."

Y ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Ngày mai ta sẽ vào triều kiến thánh thượng, trước nay người luôn hân thưởng hai vị đại ca, tất sẽ trọng dụng, phu nhân không cần lo chi hai vị đại ca nữa!"

Khấu Trọng nhạt giọng nói: "Không cần phiền vậy! Huynh đệ chúng ta đã quen cuộc sống tự do tự tại, không quen bị người khác ra lệnh!"

Tiếp đó gã không thèm để ý tới gương mặt thất vọng của Hương Ngọc Sơn, quay sang hỏi Vân Ngọc Chân: "Mỹ nhân sư phụ hiện giờ đang buôn bán gì vậy?"

Vân Ngọc Chân lườm gã một cái: "Lúc nào cũng ăn nói thô lỗ như vậy, Cự Kình Bang giờ đây thế lực đại tăng, hiện đang phụ trách vận chuyển hàng hóa vật tư cho hoàng thượng."

Khấu Trọng bật cười ha hả: "Thật khéo quá! Hiện giờ huynh đệ cùng ta cũng đang làm nghề đó! Hà! Chút nữa thì quên không nói cho Hương tiểu... hắc! Hương tướng quân."

Rồi gã liền kể chuyện bọn Đoạn Ngọc Thành sẽ chuyển hàng đến Ba Lăng cho Hương Ngọc Sơn nghe.

Vân Ngọc Chân ngạc nhiên nói: "Tại sao các ngươi không đi cùng với nhau?"

Khấu Trọng mỉm cười nói như không; "Hai chúng ta bị tên tiểu tử Bạt Phong Hàn truy sát hơn trăm dặm, làm sao đi cùng với họ được?"

Hương Ngọc Sơn và Vân Ngọc Chân cả kinh thất sắc, đồng loạt thất thanh thốt lên: "Bạt Phong Hàn?"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi" "Có vấn đề gì sao?"

Tố Tố hoa dung thất sắc nói: "Hai đệ thật không biết trời cao đất dày, từ khi xâm nhập Trung Thổ, Bạt Phong Hàn đã liên tiếp đánh bại mấy chục cao thủ danh gia, bách chiến bách thắng, danh tiếng vang dội khắp thiên hạ, thậm chí còn có phần vượt quá cả tứ đại phiệt chủ. Mấy đại môn phái đã từng nhiều lần phái người liên thủ vây công y, nhưng cuối cùng y vẫn ung dung thoát khỏi, còn giết chết rất nhiều người nữa. Các đệ làm sao mà lại gây với hắn vậy?"

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Bọn đệ làm gì mà sợ gã chứ? Nếu không phải có nữ nhân đến từ Cao Lệ Phó Quân Du liên thủ, đệ và tiểu Lăng đã khiến cho hắn tả tơi không còn manh giáp rồi!"

Bọn Hương Ngọc Sơn nghe gã nói mà ngây người kinh hãi.

Vân Ngọc Chân tỏ vẻ không tin tưởng nói: "Cao Lệ Nữ Phó Quân Du võ công còn vượt trên cả La Sát Nữ Phó Quân Sước, nàng ta và Bạt Phong Hàn liên thủ mà hai người cũng thoát thân được sao?"

Khấu Trọng thò tay xuống bàn véo đùi nàng một cái, khiến cho cả người nàng run lên nhè nhẹ, rồi mới nhún vai nói: "Có gì mà kỳ lạ chứ? Bị người khác truy sát cũng đâu phải chuyện vinh dự gì mà ta phải khoác lác?"

Hương Ngọc Sơn vẫn tỏ vẻ không tin hỏi lại: "Hai vị đã giao thủ chính diện với bọn họ chưa?"

Khấu Trọng nói: "Đương nhiên là đã động thủ, bằng không đâu cần phải chạy cả trăm dặm chứ! Con bà nó! Cuối cùng mới chạy đến đây!"

Hương Ngọc Sơn và Vân Ngọc Chân đưa mắt nhìn nhau không nói gì. Tố Tố lên tiếng trách móc; "Tiểu Trọng! Đệ nói năng văn nhã một chút được không? Thật mãi mà vẫn không đổi được kiểu ăn nói thô lỗ đó!"

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Đệ cố ý nói vậy để nghe giọng trách móc đáng yêu của tỷ mà! Hì hì!"

Tố Tố lườm gã một cái nói: "Lúc nào cũng là tiểu Lăng ngoan hơn!"

Nhất thời tình cảm tỷ đệ thân thiết tràn ngập, những khung cảnh ba người bên nhau ngày trước lại dồn dập hiện về.

0O0

Từ Tử Lăng tỉnh lại, toàn thân khí lực tràn trề.

Thấy được Tố Tố bình yên vô sự, lại có được sự lựa chọn của nàng, gánh nặng trong lòng gã đã được vứt bỏ. Đêm qua khi nằm trên giường luyện công, tinh khí thần của gã đã hòa nhập thành một thể thống nhất, tiến nhập cảnh giới trước nay chưa từng đạt được.

Gã ngẩng mặt nhìn lên tấm màn, tâm thần chuyên nhất suy nghxi về đạo lý Dịch Kiếm Chí Thuật mà Phó Quân Du đã nhắc tới.

Đó là cảnh giới lý tưởng có thể cùng lúc nắm được những biến hóa và bất biến của toàn cục trong lúc chiến đấu.

Điều đó chỉ có thể bồi dưỡng và rèn luyện từ trong kinh nghiệm thực chiến, đồng thời cần phối hợp với thực lực của bản thân. Cũng giống như mấy chiêu kiếm xem ra không thể uy hiếp Khấu Trọng của Phó Quân Du ngày đó vậy, tưởng chừng như đơn giản, vậy mà lại khiến cho gã phải luống cuống tay chân, hoàn toàn là do nàng ta thấy được tiên cơ, giống như mỗi nước cơ đều bức cho đối phương phải tận lực ứng phó vậy.

Gã đang nghĩ đến xuất thần thì thanh âm của Tố Tố đã vang lên bên ngoài: "Tiểu Lăng, đệ đã dậy chưa?"

Từ Tử Lăng vội nhảy xuống giường, khoác áo ngoài lên, chạy ra mở cửa cho Tố Tố.

Sau khi ngồi xuống, Tố Tố thở dài một tiếng nói: "Các đệ trách ta gả

cho Ngọc Sơn phải không? Ta cũng không hiểu tại sao mình lại làm vậy nữa, nhưng ta cũng biết các đệ không thích y, nhưng mà tâm địa của y đích thực rất tốt."

Từ Tử Lăng mỉm cười nói; "Tỷ tỷ đa tâm quá rồi, lúc đầu bọn đệ đúng là không thích y thật, nhưng đó chỉ là một chút hiểu lầm mà thôi. Bây giờ thì đệ đã hiểu rồi, sau cơn mưa trời lại sáng, hiện giờ đệ chỉ mừng cho tỷ vì đã gả được cho lang quân như ý thôi."

Đã đến nước này, gã còn nói được gì nữa?

Gã và Khấu Trọng không giống nhau.

Khấu Trọng không thích Hương Ngọc Sơn là vì y không thuận mắt. Còn gã thì không có hảo cảm với Hương Ngọc Sơn vì y quá lõi đời giảo hoạt. Tố Tố u uất nói: "Ngoại trừ Ngọc Sơn ra thì tỷ tỷ chỉ còn có mình hai đệ là người thân. Nhưng tỷ tỷ biết hai đệ đều có chí ngoài ngàn dặm, chẳng mấy chốc sẽ rời xa tỷ tỷ! Ôi! Có phải thật như vậy không? Tại sao đệ và tiểu Trọng không ở lại đây phát triển chứ?"

Từ Tử Lăng làm sao có thể nói cho nàng là Khấu Trọng muốn tranh bá thiên hạ làm hoàng đế, còn gã thì đã nhìn thấu tất cả, chỉ hy vọng có thể giống như nhàn vân dã hạc lãng du thiên hạ, nghiên cứu võ đạo.

Gã đang không biết nên trả lời thế nào, Tố Tố đã nói tiếp: "Hiện giờ ngoại trừ Lý Mật và Đông Minh Phái ra, những người muốn đoạt được bí mật của Dương Công Bảo Khố quả thật nhiều không kể xiết, nhưng các đệ lại không hề nghĩ đến an nguy của bản thân chút nào, đệ bảo tỷ tỷ làm sao yên tâm cho được chứ?"

Từ Tử Lăng không biết phải làm sao, chỉ cười khổ nói: "Người muốn giết Bạt Phong Hàn chỉ e cũng không ít hơn số muốn giết bọn đệ

đâu, nhưng không phải y vẫn sống rất thoải mái phong quang đó sao? Tỷ tỷ hãy yên tâm dạy con chăm chồng, đừng quá lao tâm vì bọn đệ nữa được không? Khi nào rảnh rỗi, bọn đệ sẽ tới đây thăm tỷ, còn hài tử, tỷ đã nghĩ sẽ đặt tên gì chưa?"

Hai mắt Tố Tố lập tức sáng long lanh, mỉm cười nói: "Đệ mau nghĩ giúp tỷ tỷ đi. Nghĩ xem nên đặt tên gì mới tốt."

Tới đây, nàng chợt như nhớ ra chuyện gì, thấp giọng nói: "Có phải tiểu Trọng thích Vân Ngọc Chân hay không?"

Từ Tử Lăng phát giác mình càng lúc càng khó nói thật với Tố Tố, bởi vì sự thực là Khấu Trọng chỉ muốn đùa giỡn với Vân Ngọc Chân, giống như trước đây Vân Ngọc Chân đùa giỡn và lợi dụng tình cảm của hai gã vậy. Ngươi lừa ta, ta lừa lại ngươi, rốt cuộc là ai lừa ai, đến giờ vẫn còn chưa biết được.

Thế nên gã đành hàm hồ đáp qua loa: "Chuyện của hai người đó đệ cũng không được rõ lắm!"

Tố Tố nhướng mày lo lắng nói: "Vân bang chủ tuy rất tài giỏi, nhưng lại không phải là nữ nhân đoan trang, trước đây nàng ta đã từng có quan hệ bất minh với một vị công tử của Độc Cô phiệt, ngoài ra còn có lai vãng cả với Hầu Hi Bạch nữa. Lúc nào đó đệ hãy tìm cơ hội nói với tiểu Trọng đi! tiểu Trọng nghe lời đệ nhất mà."

Từ Tử Lăng đành ậm ừ cho qua chuyện, trong lòng lại thầm cười khổ. Vị tỷ tỷ này của gã tâm địa rất tốt, nhưng cách nghĩ thì quá đơn thuần ngây ngô, vẫn coi Khấu Trọng là một đứa trẻ. Còn Khấu Trọng thì giờ đây đã biến thành một kẻ không thể nào bị người khác lung lay, xoay chuyển, ngay cả Từ Tử Lăng gã cũng vậy.

Lúc này Khấu Trọng vừa đẩy cửa bước vào, thấy hai người đang

cười nói huyên thuyên, liền vui vẻ nói: "Ta còn tưởng rằng tiểu Lăng ngươi đang nằm lười nhác trên giường, thì ra sớm đã dậy nói chuyện với Tố tỷ rồi, không phải đang nói xấu ta đấy chứ?"

Tố Tố hơi đỏ mặt, cúi đầu không nói gì.

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt lên: "Thì ra là đang nói xấu đệ thật!

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Nói ngươi làm sao chứ? Tố tỷ chỉ quan tâm ngươi, sợ ngươi bị người khác hãm hại mà thôi."

Khấu Trọng hiểu ra chuyện gì, chỉ cười cười kéo ghế ngồi xuống, thở dài nói: "Ba tỷ đệ chúng ta lại được trùng phùng rồi!"

Tố Tố khẽ run run nói: "Hai người ở đây thêm một thời gian nữa được không? Coi như tỷ tỷ cầu xin các đệ cũng được!"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Đêm nay bọn đệ phải ngồi thuyền đến Cửu Giang, nếu như mọi chuyện đều ổn thỏa thì mấy ngày nữa sẽ quay lại."

Tố Tố ngạc nhiên nói: "Đến Cửu Giang làm gì? Ngọc Sơn có biết không?"

Cửu Giang là trọng trấn nơi Phàn Dương Hổ và Trường Giang giao nhau, nằm trong phạm vi thế lực của Lâm Sĩ Hồng. Từ Ba Lăng dọc theo dòng nước, hai ngày sau là có thể tới nơi.

Từ Tử Lăng tự nhiên đoán ra gã muốn nhân lúc số muối bảo bối kia còn chưa chuyển đến, hoàn thành cái nhiệm vụ ám sát Nhậm Thiếu Danh cơ hồ như không thể thực hiện nổi kia, thế nên chỉ im lặng không nói.

Giả như hai gã có thể giết chết Nhậm Thiếu Danh, sau đó an toàn thoát thân, chuyện ấy chắc sẽ kinh động toàn thiên hạ.

Có danh tiếng rồi, muốn làm chuyện gì tự nhiên cũng đắc tâm ứng thủ hơn. Hơn nữa lại có thể phá vỡ thế liên thủ lũng đoạn phương nam của Nhậm Thiếu Danh và Lâm Sĩ Hồng. Lần này có thể nói là Khấu Trọng đã tính toán hết sức kỹ lưỡng.

Nếu như phương nam lọt vào tay Khấu Trọng, gã sẽ tiến quân đoạt lấy Quan Trung, lúc ấy thì chư hùng phương bắc chỉ có thể đứng nhìn mà thôi.

Khấu Trọng nở một nụ cười tràn đầy lòng tin, nhẹ nhàng nói; "Nói cho cùng thì đều là vì hạnh phúc của Tố tỷ. Lâm Sĩ Hồng và Nhậm Thiếu Danh sẽ hội ước ở Cửu Giang để thương thảo chuyện kết minh chính thức. Chuyện này mà thành, mục tiêu đầu tiên của bọn chúng sẽ là Ba Lăng này, vì vậy cần phải đi trước một bước, phá hoại kế hoạch kết minh của chúng. Chuyện này là do phu quân của tỷ tỷ cho đệ biết, còn thay đệ an bài mọi thứ, tỷ nói xem y có biệt chuyện này hay không?"

Tố Tố biến sắc nói: "Ngọc Sơn sao lại để các đệ đi làm chuyện mạo hiểm như vậy? Không! Ta phải đi nói chuyện với y!"

Từ Tử Lăng nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, thành khẩn nói: "Tỷ tỷ yên tâm, tiểu Trọng nói đúng lắm, nếu như không sớm phá hoại liên minh của hai kẻ đó, cục diện phương nam sẽ bị lật ngược, ngay cả Tống phiệt ở Lĩnh Nam cũng khó mà còn đất dung thân chứ đừng nói đến Ba Lăng bang của trượng phu tỷ tỷ."

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng ủng hộ mình, tuy biết chủ yếu là vì Tố Tố, nhưng vẫn vui mừng nói: "Tiểu Lăng nói đúng đó! Tỷ hãy tin bọn đệ, sau khi lấy cái đầu thối của Nhậm Thiếu Danh, bọn đệ sẽ về đây

với tỷ mấy ngày rồi mới tiếp tục lên phía bắc."

Tiếng gõ cửa vang lên.

Hương Ngọc Sơn bước vào nói: "Ăn sáng xong, chúng ta sẽ nhập cung yết kiến thánh thượng. Ý hai vị đại ca thế nào?"

0O0

Dưới sự tiền hô hậu ủng của hơn mười tên thân vệ của Hương Ngọc Sơn, Khấu Trọng và Vân Ngọc Chân, Hương Ngọc Sơn và Từ Tử Lăng chia làm hai hàng, thúc ngựa ra khỏi tướng quân phủ, chậm rãi tiến về phía Hoàng Cung, trước đây vốn là phủ tổng quản được Lương Đế Tiêu Tiễn cho sửa sang lại.

Hôm qua Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều nôn nóng muốn gặp Tố Tố, thêm vào lúc đó trời đã tối nên không lưu ý đến cảnh quan trong thành, đến giờ mới phát giác ra chỗ đặc sắc.

Thành này phía bắc dựa vào Trường Giang, phía tây có Động Đình Hồ, quy mô rất lớn. Thành hình chữ nhật, có bốn con phố chính cắt thành hình chữ thập làm khung, đường phố đông đúc nhưng có trật tự, những nhà ở ngoài phố đều có mái hiên chìa ra ngoài, trời nằng có thể tránh nóng, trời mưa có thể trú tạm cho khỏi ướt người, vừa thuận tiện lại vừa có cảm giác hữu hảo thân thiện.

Chỉ cần nhìn hoa văn điêu khắc trước của mỗi căn nhà là ta biết dân cư nơi đây đều rất no đủ sung túc, an cư lạc nghiệp.

Bởi Ba Lăng Bang trước giờ luôn có quan hệ mật thiết với triều đình nhà Tùy, vì vậy mà trở thành bang hộ tộc độc bá ở quận này, thêm vào đó Tiêu Tiễn vốn cũng là quan lại địa phương, trước nay luôn được các phú thương ủng hộ. Bởi vậy mà khi Dạng Đế vị Vũ Văn

Hóa Cập giết hại, Ba Lăng Bang đã thuận lý thành chương tiếp nhận luôn địa bàn này, những người sống ở đây cũng chỉ biết gật đầu khánh chúc, không dám phản kháng, thế nên nơi đây không hề bị chiến hỏa xâm phạm, toàn bộ vẫn bảo tồn được nguyên khí, đây cũng là điều kiện đảm bảo nhất cho công cuộc tranh bá thiên hạ của vị hoàng đế đại Lương kiêm Ba Lăng Bang bang chủ Tiêu Tiễn này.

Hiện giờ ở phương nam tổng cộng có sáu thế lực lớn.

Thanh thế lớn nhất tự nhiên là quân Giang Hoài của Đỗ Phục Uy và Phụ Công Hữu, hiện giờ đang chiếm cứ hai đại trọng trấn là Lịch Dương và Đơn Dương. Nhưng vì bọn họ đang phải đối phó với chư hùng phương bắc, nên hiện giờ tạm thời chưa thể mở rộng được địa bàn.

Lý Tử Thông tuy chiếm được Giang Đô, nhưng nơi này đã bị Dương Quảng và Tùy quan vơ vét cạn kiệt, nguyên khí hao tổn, nên họ Lý cũng chỉ mạnh bề ngoài mà yếu bề trong.

Quân Giang Nam của Trầm Pháp Hưng nằm ở phía đông nam, phía tây bắc có Lý Tử Thông, Đỗ Phục Uy cản trở, phía nam lại bị Tống phiệt khắc chế, nhất thời cũng không thể làm gì.

Vì vậy mà vũ đài chiến tranh ở phương nam này, biến thành cục diện tranh giành của hai thế lực Lâm Sĩ Hồng và Tiêu Tiễn.

Trước mắt vẫn là Lâm Sĩ Hồng đang chiếm ưu thế, nhưng đó toàn là nhờ sự tương trợ của Thiết Kỵ Hội, từ đây có thể biết được địa vị của Thanh Giao Nhậm Thiếu Danh với chiến trường phương nam quan trọng đến nhường nào.

Khấu Trọng chính là đã nhìn thấu điểm này, nên mới tìm đến Tống Ngọc Trí giao dịch.

Nếu đổi là một điều kiện khác, Tống phiệt tuyệt đối sẽ không động tâm.

Lúc này chúng nhân đã đi qua một chiếc cầu có mái che bắc ngang qua phố lớn, Từ Tử Lăng ngửa mặt lên, nhìn thấy những hoa văn chạm trổ đẹp ắmt trên mái hêin, cảm nhận được không khí nhiệt náo của nơi đô thị, bất chợt một cảm giác không thể hình dung nhưng lại hết sức quen thuộc trào dâng lên trong tâm thức.

Giống như cảm giác trước khi gã bị Ảnh Tử Thích Khách Dương Hư Ngạn ấm tập lần trước vậy.

Trong một sát na ngắn ngủi ấy, gã biết Dương Hư Ngạn đã đến đây rồi.

Chương 79: Ám sát trên phố

Khấu Trọng ra vẻ phong độ đỡ Vân Ngọc Chân lên ngựa, tự mình cũng nhún chân nhảy lên một con khác, đi song song với nàng ra khỏi đại môn tướng quân phủ, mỉm cười nói: "Mỹ nhân sư phụ hình như càng lúc càng xinh đẹp thì phải!"

Vân Ngọc Chân khẽ kẹp chân vào bụng ngựa, lườm gã một cái nói: "Bao giờ ngươi mới đổi được cái tật mồm mép huyên thuyên đó?"

Khấu Trọng cười khì khì, lắc đầu thở dài, dõi mắt nhìn đường phố đông đúc trước mặt, nhạt giọng nói: "Người ta thường nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà. Cũng may là trong mắt mỹ nhân sư phụ, khuyết điểm của đồ nhi cũng có thể chính là ưu điểm. Bên ngoài thì sư phụ tỏ vẻ không thích, nhưng thực ra bên trong lòng lại thích mê, nếu không ánh mắt lườm tiểu đồ nhi sao mà nũng nịu nhõng nhẽo thế được?" Vân Ngọc Chân bật cười khúc khích, tỏ vẻ không quan tâm nối: "Ta nào có loại đồ nhi hư hỏng chỉ biết có một chiêu vọng tưởng hổ ngôn như ngươi chứ, từ nay đuổi ngươi ra khỏi sư môn, vĩnh viễn không thu dụng lại nữa!"

Khấu Trọng quay đầu gào lên với Từ Tử Lăng: "Tiểu Lăng! Chúng ta bị mỹ nhân sư phụ đuổi khỏi sư môn rồi! sau này có thể tự do muốn làm gì cũng được rồi!"

Từ Tử Lăng bật cười nói: "Đừng làm phiền ta thưởng thức cảnh đẹp của nơi này!"

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng không chịu về hùa với gã, quay đầu lại nhìn Vân Ngọc Chân hạ giọng nói: "Ta có thể làm gì tùy ý rồi, Vân

bang chủ có sợ không?"

Vân Ngọc Chân ngẩng mặt đón nhận ánh mắt của gã, nheo mắt nói: "Sợ thì đã không đi Cửu Giang với ngươi rồi. Trong mắt Vân Ngọc Chân này, ngươi và tiểu Lăng vĩnh viễn cũng chỉ là hai đứa trẻ lớn vĩnh viễn không thể trưởng thành."

Khấu Trọng cố làm ra vẻ kinh ngạc: "Mỹ nhân sư phụ quên rằng đã từng bị ta thơm vào miệng, lại còn động chân động tay rồi thì phải?"

Gương mặt xinh đẹp của Vân Ngọc Chân lập tức đỏ bừng, ra vẻ trách mắng nhưng lại hạ giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Ngươi quên đây là đường lớn hay sao? Trước sau trái phải đều có người, ta cấm ngươi nói những lời vô lại như thế nữa!"

Khấu Trọng thấy vẻ lo lắng của nàng, hân hoan nói: "Đủ kích thích chưa? Đã có nam nhân nào có thể khiến mỹ nhân sư phụ phản ứng mãnh liệt như vậy chưa?" Vân Ngọc Chân đang không biết trả lời gã thế nào thì hai người đã đi đến cây cầu bắc qua phố lớn, trong lòng Khấu Trọng chợt sinh một thứ dấu hiệu cảnh giác kỳ lạ.

Dị biến đột ngột phát sinh.

0O0

Từ một cánh cửa điêu khắc tinh kỳ trên chiếc cầu bắc qua phố cao chừng hai trượng ấy, đột nhiên có một đóa hoa nở bừng ra, hóa thành muôn vạn mảnh gỗ nhỏ mang theo khí kình sắc bén, bắn xuống mã đội đi bên dưới.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng sớm đã cảnh giác, nên phản ứng đầu tiên.

Đây hiển nhiên là hành động đã được tính toán hết sức tỷ mỉ, tuyệt đối không hề hấp tấp vội vàng, bởi vì tới tận đêm qua hai gã mới tới Ba Lăng, trừ phi Dương Hư Ngạn là thần tiên giáng hạ, bằng không làm sao có thể biết mà đến đây trước chờ đợi hai gã dâng dê vào miệng cọp.

Tầm quan trọng của Hương Ngọc Sơn với Ba Lăng Bang cũng giống như Trầm Lạc Nhạn với quân Ngoã Cương vậy, chuyên trách công tác tình báo.

Từ khi lập bang tới nay, Ba Lăng Bang đã chuyên kinh doanh thanh lâu, kỹ viện rải khắp toàn quốc, vì vậy tin tức thông linh phi thường, có thể nói là thế lực nào cũng không bì kịp về mặt này. Sở dĩ Hương Ngọc Sơn có thể được để bạt làm tướng quân, chính là vì y phụ trách nhiệm vụ quan trọng này.

Giả như y bị ám sát, Ba Lăng Bang sẽ bị ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng.

Từ Tử Lăng nào dám chần chừ, rút ngay trủy thủ đoạn ngọc trong ống chân, khi gã tung mình bay vọt lên không, trường kiếm của Dương Hư Ngạn đã loé lên như một tia chớp, đâm thẳng tới phía trước Hương Ngọc Sơn dưới sự trợ uy của muôn ngàn mảnh gỗ nhỏ.

Khi Khấu Trọng ngẩng đầu lên thì đã thấy một luồng sáng chói mắt ở trên đầu.

Trong sát na ấy, gã nhận thức được những gì Từ Tử Lăng đã trải qua lần trước, hai mắt bị kiếm khí ép tới làm cho không còn mình thấy gì nữa.

Nếu không biết trước đây chỉ là ảo ảnh huyễn hoặc, đổi lại là một

người khác, lúc này ắt đã hoảng loạn lúng túng, nhưng Khấu Trọng vẫn bình tĩnh như trăng trong đáy nước, roi ngựa trong tay múa lên muôn ngàn bóng ảnh, mang theo tiếng rít gió rợn người, quất mạnh vào kiếm khí hung mãnh của đối phương.

Hương Ngọc Sơn, Vân Ngọc Chân và đám thân bình đi theo đều luống cuống chân tay, trước tiên là bị hàng trăm mảnh gỗ nhỏ mang theo khí kình sắc bén bắn tới, mấy tên thân vệ công lực hơi yếu, chân khí hộ thể lập tức bị phá vỡ, người ngã nhào xuống ngựa.

Hương Ngọc Sơn và Vân Ngọc Chân công lực tương đối cao cường, song vì hai con ngựa đang cưỡi trúng phải mảnh gỗ, đau đớn nhảy lồng lộ, cả hai phải vất vả lắm mới giữ yên được, càng không nói gì đến phản kích nữa.

"Đình!"

Đoạn ngọc trủy thủ của Từ Tử Lăng điểm trúng vào trường kiếm mang theo lực đạo như sấm sét của Dương Hư Ngạn.

Một luồng lực kéo kỳ dị truyền từ trường kiếm của Dương Hư Ngạn chẳng những làm cho Từ Tử Lăng không thể dụng được kình lực, mà chút nữa còn đánh bay cả Đoạn Ngọc trủy thủ ra khỏi tay gã.

Gã thích khách danh lừng thiên hạ này hiển nhiên cũng không ngờ lại có người có thể kịp thời đón đỡ một kích tất sát của mình, đang định tiếp tục thi triển sát thủ thì roi ngựa của Khấu Trọng đã từ phía sau quất tới.

Với công lực của Dương Hư Ngạn, trong tình thế hiện tại cũng không có cách nào tiếp tực xuất chiêu công kích Từ Tử Lăng. Y thầm kêu khổ trong lòng, tung mình nhảy lên cao, tránh khỏi sát chiêu của Khấu Trọng.

"Đinh đinh đinh!"

Từ Tử Lăng đột nhiên công ra ba đao.

Dương Hư Ngạn vung kiếm cản lại ba kích của Từ Tử Lăng, đồng thời mượn lực tung mình bay ngược trở lại ô cửa vỡ mà y đã xông ra. Khấu Trọng lúc này từ dưới phóng lên, trường tiên trong tay quấn vào hai chân họ Dương, nào ngờ Dương Hư Ngạn không biết đã dùng thủ pháp gì, trường bào trên người đột nhiên tuột ra chụp xuống đầu Khấu Trọng như một phiến hắc vân.

Từ Tử Lăng bị y bức lùi trở lại, Khấu Trọng cũng phải dịch ngang người tránh né quái chiêu ngoài sức tưởng tượng của đối thủ đáng sợ này. Nhân cơ hội đó, Dương Hư Ngạn đã tung mình lao vút ra khỏi lỗ hổng.

Giao thủ đến giờ, chúng nhân mới chỉ thấy cái bóng thấp thoáng của Dương Hư Ngạn, chứ chưa từng thấy chân tướng diện mạo của y thế nào.

Hương Ngọc Sơn lúc này mới rút trường kiếm ra, quát lớn: "Đuổi theo!" Có điều bản thân y cũng rõ hơn ai hết, với khinh công kinh người của Dương Hư Ngạn, y sớm đã chạy thoát thân từ lâu rồi.

0O0

Tiêu Tiễn vận hoàng phục dẫn theo đám thân binh ra tận cửa cung tiếp kiến hai gã, sau khi dẫn hai gã vào đại sảnh, vừa đi vừa nghe kể chuyện Dương Hư Ngạn hành thích Hương Ngọc Sơn, đoạn thở dài nói: "Ngọc Sơn đúng là hồng phúc tề thiên, nếu hôm nay không có hai vị huynh đệ ở bên cạnh, chỉ e giờ đây đã hung đa cát thiểu rồi. Từ đây có thể thấy rằng Đại Lương chúng ta được hoàng thiên bảo

hộ, tuyệt đối có thể làm nên nghiệp lớn, không kẻ nào có thể thay đổi được thiên mệnh này!"

Vị hoàng đế Đại Lương này có thân thể cường tráng, ngoại hình uy vũ, chiều cao cũng gần bằng với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, niên kỷ chỉ ước chừng ba lăm, ba sáu. Không biết có phải là y đang gặp thời vận hay không, mà cả người giống như đang phát quang vậy, thần thái rực rỡ. Từ đây có thể thấy khí công của y đã đạt trình độ của cao thủ nhất lưu, muốn tranh tài cao thấp với hạng cao thủ như Đỗ Phục Uy cũng không phải là không có khả năng.

Gương mặt y dường như lúc nào cũng nở một nụ cười mỉm cố định, có lẽ là do cái miệng của y lúc nào cũng vui vẻ nhếch lên nên mới vậy. Nhưng nếu quan sát kỹ lưỡng sẽ phát hiện trong mắt y thi thoảng lại hiện lên một tia nhìn lạnh tựa băng giá, khiến người đối diện phải rùng mình ớn lạnh.

Đây tuyệt đối không đơn giản chỉ là một kẻ kiêu hùng trong hắc đạo.

Vân Ngọc Chân ở phía sau không hiểu hỏi: "Trước kia khi Dạng Đế vẫn còn sống, Dương Hư Ngạn có thể nói là kẻ hành sự theo lệnh của hôn quân, nhưng hiện giờ Dương Quảng đã mệnh chung, không biết rốt cuộc là hắn làm việc cho ai nữa?"

Hương Ngọc Sơn nói: "Khả năng lớn nhất là Vương Thế Sung, nghe nói nữ nhi của họ Vương là bậc quốc sắc thiên hương, cũng là mỹ nữ trong lòng của Dương Hư Ngạn."

Lúc này chúng nhân đã vào đến đại đường, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn tháy quang cảnh bên trong thì ngạc nhiên vô cùng.

Bọn gã vốn tưởng rằng nơi đây phải có văn thần võ tướng xếp thành hai hàng, ngự lâm cận vệ tầng tầng lớp lớp phòng vệ sung nghiêm,

chẳng ngờ bên trong đến nửa tên thủ vệ cũng không có. Kỳ lạ là Tiêu Tiễn lại dẫn bọn gã đi xuyên qua đại đường, đến một gian khác sảnh nhỏ bày biện sang trọng nhưng đơn giản, thanh nhã.

Hai gã càng ngạc nhiên hơn khi Tiêu Tiễn dừng lại, thở dài nói: "Bộ long bào này thật phiền toái, mặc nó lên người ta cảm thấy rất khó chịu!"

Tiếp đó lập tức có hai tên nội thị bước tới giúp y cởi bỏ long bào, lộ ra một bộ trang phục văn sĩ, khiến cho họ Tiêu càng thêm mấy phần nho nhã, tiêu sái.

Tiêu Tiễn thấy hai gã tròn mắt ngạc nhiên nhìn mình thì cười cười nói: "Ta xưng đế cũng chỉ vì tình thế bức bách mà thôi, ngươi không xưng đế, người khác sẽ cho là ngươi không có chí khí, chẳng những không chịu về với ngươi mà còn không sợ ngươi, coi thường ngươi nữa. Vì vậy ta ở trước mặt người ngoài cứ phải khổ sở làm ra vẻ như vậy, nhưng hai vị tiểu huynh đệ đây đều là người nhà, không cần phải làm những chuyện thừa thãi này."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đánh mắt nhìn nhau, trong khoảnh khắc đều nhận ra được sự sợ hãi trong lòng đối phương.

Tiêu Tiễn quả nhiên không đơn giản, thủ đoạn lung lạc người khác quả nhiên cao minh đến độ không còn tỳ vết, thân thiết tự nhiên, khiến người ta không thể không sinh hảo cảm. Tiêu Tiễn lại thong dong mỉm cười nói tiếp: "Nào! cùng đến đây ngồi xuống đi!"

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Vân Ngọc Chân và Hương Ngọc Sơn liền lần lượt ngồi xuống xung quanh chiếc bàn tròn.

Tiêu Tiễn ngồi xoay lưng lại với hoa viên tràn ngập ánh nắng, lắc đầu than thở: "Thật là đáng tiếc, Ngọc Sơn cho ta biết hai vị tiểu huynh đệ

không có ý gia nhập với chúng ta. Nhưng mỗi người mỗi chí, Tiêu Tiễn ta tự nhiên sẽ tôn trọng quyết định của hai vị tiểu huynh đệ. Huống hồ giờ đây chúng ta đã trở thành hào hữu, như vậy là Tiêu mỗ đã hân hoan vô cùng rồi!"

Khấu Trọng vỗ bàn nói: "Chẳng trách mà Ba Lăng Bang ngày càng mở rộng thế lực, thanh thế vượt xa ngày trước, giờ đây gặp được nhị đương gia, Khấu Trọng mới lĩnh ngộ được nguyên nhân bên trong."

Tiêu Tiễn bật cười ha hả nói: "Khấu tiểu huynh đệ thật biết lấy lòng người khác! Khách sáo như vậy đủ rồi, giờ chúng ta có thể nói chuyện chính được chứ? Không hiểu hai vị tiểu huynh đệ tại sao lại nắm chắc có thể ám sát Nhậm Thiếu Danh như vậy?"

Y ngưng lại giây lát rồi trầm ngâm nói tiếp: "Lưu Tinh Chùy của hắn được liệt vào Kỳ Công Tuyệt Nghệ Bảng, chiêu chiêu thức thức đều xuất thần nhập hóa, gần xa đều tiện dụng, bình sinh ngoại trừ bại dưới tay Thiên Đao Tống Khuyết một lần ở Lĩnh Nam thì hắn ta chưa từng gặp phải đối thủ."

Khấu Trọng nở nụ cười tràn trề lòng tin, thản nhiên nói: "Nếu không mạo hiểm thì sao thành đại sự được?"

Vân Ngọc Chân nghe giọng nói tràn đầy hào tình tráng trí, nhìn nụ cười tràn đầy mị lực của gã, song mục thoáng hiện lên thần sắc mê đắm.

Khấu Trọng như đã phát giác, quay lại phía nàng nheo mắt cười cười. Vị bang chủ xinh đẹp của Cự Kình Bang này lập tức đỏ ửng hai má, xấu hổ cúi đầu mân mê vạt áo, dáng vẻ hấp dẫn vô cùng.

Từ Tử lăng cũng hơi có chút động lòng, cảm giác đối với nàng cũng

được cải thiện đôi phần.

Tiêu Tiễn tựa như không hề phát giác vẻ kỳ lạ trên nét mặt ba người, chuyển ánh mắt về phía Từ Tử Lăng, ôn hòa nói: "Từ tiểu huynh đệ hình như rất kiệm lời thì phải?"

Từ Tử Lăng ung dung nhún vai đáp: "Tiêu đương gia hiểu lầm rồi, tôi chỉ là không biết nói gì mà thôi."

Tiêu Tiễn bật cười ha hả nói: "Nói hay lắm! Ta đây thích nhất là kết giao bằng hữu với những người chân tình chân tính, mà hai vị đều là người chí tình chí tính, điều này ta có thể nhận ra từ tình cảm sâu đậm giữa hai vị đây và Tố Tố phu nhân. Hà... trước mắt phán đoán hai vị có thể giết chết Nhậm Thiếu Danh hay không chỉ e còn hơi sớm, nhưng nếu sự tình quá nguy hiểm, ta vẫn mong Khấu Trọng huynh đệ và Từ tiểu huynh đệ cố nhẫn nhịn hắn mà tạm thời bỏ qua chuyện này."

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại, gật đầu nói: "Những lời chân tình của nhị đương gia, huynh đệ chúng tôi sẽ khắc ghi trong lòng."

Tiêu Tiễn nói: "Lần này Ngọc Sơn cũng sẽ tùy hành với hai vị, đồng thời ta sẽ huy động tất cả nhân lực vật lực để hiệp trợ. Hai vị phải cẩn thận với Nhậm Thiếu Danh, nhưng cũng càng phải đề phòng Lâm Sĩ Hồng, con người này chẳng những võ công cao cường, mà tâm cơ cũng giảo hoạt, thủ đoạn lại tàn độc kinh nhân, thủ hạ của y thì cao thủ nhiều như vân tập, đặc biệt là kẻ được y phong làm quốc sư, Thôi Tuyệt Tú. Kẻ này văn võ song toàn, cơ trí hơn người, cần phải đặc biệt lưu ý."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Hương tướng quân thực không cần phải đi mạo hiểm với chúng ta như vậy!"

Hương Ngọc Sơn xen miệng vào nói: "Chỉ có ta mới nắm rõ được tình hình Cửu Giang, để đưa ra sự sắp xếp hợp lý nhất cho hai vị đại ca, nếu đổi lại là người khác, e rằng khó mà đảm đương nổi trọng trách này..."

Tiêu Tiễn ngắt lời y nói: "Tiến được thì tiến, cần thoái tắc thoái. Không có Ngọc Sơn cùng đi, làm sao yên tâm cho được. Hai vị ngàn vạn lần không nên chối từ ý tốt này của ta!"

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nhìn nhau cười khổ, trong lòng thầm nhủ chẳng may Hương Ngọc Sơn gặp chuyện chẳng lành, hai gã làm sao có thể ăn nói với Tố Tố được đây?

0O0

Quá buổi hoàng hôn, một chiếc thuyền hạng trung của Cự Kình Bang rời khỏi Ba Lăng, thuận theo dòng nước đi về phía đông.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đứng ở cuối thuyền, ngắm nhìn những gợn sóng lăn tăn khi thuyền đi qua để lại trên mặt sông, trong đầu ẩn ước hiện lên dáng vẻ đau khổ của Tố tố khi tiễn biệt hai gã và Hương Ngọc Sơn lên thuyền. Hai gã càng nghĩ càng cảm thấy bứt rứt không yên, chút nữa thì đã bỏ hết tất cả để quay lại an ủi nàng, nói cho nàng biết bọn gã sẽ mãi mãi ở bên cạnh nàng.

Hai gã đều cảm thấy an nguy của Hương Ngọc Sơn trở thành hòn đá đè nặng lên vai mình.

Khấu Trọng thở dài thốt: "Thật không ngờ Tiêu Tiễn lại lợi hại đến vậy, không hề nhắc đến Dương Công Bảo Khố dù chỉ là nửa câu, tuân thủ đúng như những điều trong bức thư kia đã viết."

Từ Tử Lăng nói: "Người này có vẻ cao thâm mạt trắc, rất khó đoán

biết được y đang nghĩ gì, nhưng ta có thể khẳng định một điều rằng võ công và mưu trí của y đều thuộc hàng nhất đẳng, so với lão gia, chỉ sợ họ Tiêu này còn giảo hoạt hơn mấy phần."

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Đúng là chủ nào tớ nấy, đến giờ thì ta mới biết thì ra tên Hương tiểu tử đó đã học lén từ họ Tiêu."

Từ Tử Lăng ngẩng mặt lên trời, ngắm nhìn những áng mấy tuyệt đẹp được ánh tà dương nhuộm màu rực rỡ và những ngọn núi xa xa, trầm mặc hồi lâu rồi thấp giọng nói: "Tại sao chúng ta lại ghét Hương Ngọc Sơn đến vậy nhỉ? Có phải là một loại thiên kiến? Hay là chúng ta ghen tỵ y đã cướp đoạt đi Tố tỷ?"

Khấu Trọng hơi ngạc nhiên, suy nghĩ giây lát rồi nói: "Hoặc giả là ấn tượng ban đầu rất quan trọng. Đầu tiên, y là kẻ kinh doanh kỹ viện và sòng bạc, thông thường loại người này rất hiếm kẻ là chính nhân quân tử, kế đó y lại khuất phục trước thế lực, lần đó đã bán đứng chúng ta cho Diễm Nương Tử Nhậm Mi Mi của Bàng Lương Hội, vì thế mà trong lòng chúng ta sớm đã nhận định y là người không đáng tin cậy. Ôi! Hiện giờ chỉ mong hắn ta thực lòng với Tố tỷ, chứ không phải lợi dụng tỷ ấy để khống chế chúng ta."

Sau đó gã lại cười cười nói: "Đừng nói những chuyện phiền phức này nữa được không? Trước mắt chúng ta có một cơ hội thoát thân khỏi hàng ngũ đồng nam, cả đời này chỉ có hai huynh đệ, ta sẽ nhường ngươi trước, vậy đã đủ nghĩa khí chưa?"

Từ Tử Lăng ngây người, một lúc sau mới hiểu ra, chau mày nói: "Ngươi nên biết đáp án rồi mới đúng, ta thà cùng ngươi đến thanh lâu tìm cô nương cũng không muốn ngươi và Vân Ngọc Chân dây dưa với nhau."

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Điều khác biệt duy nhất giữa mỹ nhân sư

phụ và cô nương thanh lâu chính là nàng ta có thể chọn lựa đối tượng lên giường với mình, hơn nữa một nữ nhân mỹ lệ như nàng, ở thanh lâu đâu thể kiếm ra được chứ. Tiểu Lăng ngươi thực ra chẳng có lý do gì để phản đối." Từ Tử Lăng nhạt giọng nói: "Còn có một điểm khác biệt nữa là các cô nương thanh lâu dùng tiền để giao dịch, còn ngươi và Vân Ngọc Chân thì lại dùng tình cảm để giao dịch, xem cuối cùng ai mới là người trả giá nhiều hơn. Nếu ngươi muốn lợi dụng nàng ta để khống chế Cự Kình Bang, trong lòng ta rất là khó chịu."

Khấu Trọng trầm mặc một hồi, thấp giọng nói: "Nếu như ta thật sự yêu thích nàng ta thì sao?"

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Nếu ngươi thật sự thích nàng ta thì sẽ không lấy nữ tử ở thanh lâu ra để so sánh."

Khấu Trọng cười khổ: "Tranh bá thiên hạ là chuyện không thể nhân nhượng bất kỳ ai dù chỉ một nửa bước, nếu ta làm chuyện gì cũng có nguyên tắc, bó chân bó tay giống như ngươi mà muốn đi tranh hùng tranh bá với hạng người gian xảo hung ác, tâm lang thủ lạt như Lý Mật, vương Thế Sung thì đúng là không khác gì tự đâm đầu vào chỗ chết."

Từ Tử Lăng đặt tay lên vai gã, mỉm cười nói: "Chuyện này ta cũng rất hiểu, vì thế ta mới khuyên ngươi không nên khuấy vũng nước đục đó lên nữa. Có điều ngươi đã lập chí lớn, ta cũng không tiện ngăn cản làm gì. Nhưng nếu ngươi hỏi ý kiến ta, ta đương nhiên sẽ không dối lòng mà nói những điều ngươi thích nghe."

Một cơn gió thổi tới, y phục hai gã kêu lên phần phật.

Khấu Trọng ngẩn người nhìn dòng sông phía dưới, lẩm bẩm nói: "Có những lúc ta cũng không biết mình đang làm gì nữa, thậm chí từng

có lúc muốn vứt bỏ tất cả mà đi theo ngươi nhàn du khắp nơi, sống những ngày nhà nhã tự do, nhưng ta lại cảm thấy sống như vậy thì thật sẽ bỏ qua rất nhiều thứ quý giá của cuộc sống. Hơn nữa, ta thật sự muốn tận một chút sức lực của mình cho thời loạn thế này, giúp cho vạn dân được sống một cuộc sông an cư lạc nghiệp. Lẽ nào ngươi đã quên cảnh tượng đáng sợ mà chiến hỏa mang đến rồi hay sao?"

Từ Tử Lăng nói: "Đây gọi là mỗi người một chí. Có điều nếu ngươi muốn làm vạn dân dạnh phúc sao không chọn một người có đức có năng để khuông phò, như vậy cũng có thể hoàn thành tâm nguyện mà."

Khấu Trọng khịt mũi nói: "Có vết xe đổ của hôn quân Dạng Đế đó mà ngươi vẫn chưa sáng mắt hay sao? Từ giờ ta sẽ không dễ dàng tin tưởng bất cứ ai nữa, đặc biệt là những kẻ quyền quý danh gia vọng tộc, căn bản coi thường những người xuất thân đầu đường xó chợ như chúng ta! Hà... Muộn rồi! Chúng ta cũng nên vào đi ngủ một giấc cho khoẻ thôi!

Từ Tử Lăng thầm thở dài trong bụng, tự nhủ đây là lần cuối cùng mình khuyên nhủ Khấu Trọng từ bỏ ý định tranh bá thiên hạ, sau này sẽ không nói lại chuyện này với gã nữa.

Khấu Trọng trở về phòng, tinh thần đặc biệt sa sút, trong lòng biết vì lý tưởng không giống nhau mà được khoảng cách giữa mình và hảo huynh đệ Từ Tử Lăng càng lúc càng xa.

Vấn đề là cả hai đều không muốn thay đổi.

Y đi lại không ngừng trong gian phòng chật hẹp, không lâu sau thì đã chìm vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong.

Cách luyện công của Từ Tử Lăng và gã tương phản hoàn toàn với nhau, một động một tĩnh.

Đây cũng chính là sự phân biệt giữa gã và Từ Tử Lăng, một gã cầu động, một gã cầu tĩnh, cuối cùng thì trở thành Khấu Trọng muốn tranh bá thiên hạ, còn Từ Tử Lăng thì chỉ muốn thoát ẩn thâm sơn.

"Cốc! cốc!"

Tiếng gõ cửa đánh thức Khấu Trọng khỏi cảnh giới vong ngã, gã bước ra hé cửa nhìn thì thấy Vân Ngọc Chân đang mỉm cười lặng lẽ đứng bên ngoài.

Nếu như không có mấy câu của Từ Tử Lăng vừa nói khi nãy, Khấu Trọng đối với món mồi ngon đưa đến tận miệng này mừng rỡ còn không kịp, nhưng hiện giờ thì gã chẳng có cảm giác sắc dục nam nữ gì nữa, chỉ nhạt giọng nói: "Còn chưa ngủ sao?"

Vân Ngọc Chân nhẹ nhàng nói: "Ta vừa thương lượng ở chỗ Ngọc Sơn xong, có thể vào trong nói chuyện một lác được không?"

Khấu Trọng làm như không quan tâm, mở cửa cho nàng vào trong. Vân Ngọc Chân ngồi xuống một chiếc ghế rồi nói: "Theo tin tức mới nhận được, Lâm Sĩ Hồng hiện tại vẫn ở Phàn Dương, Nhậm Thiếu Danh thì ngày kia sẽ đến Cửu Giang trước, bởi vì hắn ta đã mê luyến Hoắc Kỷ, kỳ nữ đẹp nhất của Xuân Tại Lầu ở Cửu Giang."

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần nói: "Xuân Tại Lầu có phải là cơ sở của Ba Lăng Bang không?"

Vân Ngọc Chân nói: "Làm gì có chuyện lý tưởng như vậy, bốn đồ trường lớn nhỏ và hai tòa thanh lâu của Ba Lăng Bang trong ngày đầu tiên đại quân Phàn Dương nhập thành đã bị san thành bình địa

rồi. Hiện giờ người của Ba Lăng Bang ở đó đều phải sống lén lút lẩn trốn, nếu để kẻ khác phát hiện ra thân phận, lập tức sẽ mất mạng."

Khấu Trọng nhíu mày nói: "Vậy chúng ta làm sao vào thành?"

Vân Ngọc Chân nói: "Chuyện này thì đơn giản. Ở Phiên Ngu chúng ta đã cầm chân được chủ lực của Thiết Kỵ Hội, ngoài ra quân Giang Hoài của Đỗ Phục Uy cũng ép tới khiến Lâm Sĩ Hùng phải tập trung binh lực ứng phó ở quận Tân An phía nam Lịch Dương, vì thế nên binh lực của Cửu Giang không mạnh, phòng thủ trong thành cũng lơi lỏng phần nào, hơn nữa Lâm Sĩ Hồng dùng chính sách thống trị khắc nghiệt, lại dung túng cho bọn cường đồ Thiết Kỵ Hội gian dâm phụ nữ nên rất không được lòng bách tính, đến ngay cả dân binh đoàn mới trưng dụng phụ trách thủ thành cũng buông lơi kỷ luật, không ai chịu thực tâm bán mạng cho Lâm Sĩ Hồng, thậm chí có cả một số bộ quận quan lại đã bị chúng ta mua chuộc rồi."

Khấu Trọng trầm ngâm giây lát rồi nói: "Vậy chúng ta phải nhân lúc Lâm Sĩ Hồng chưa đến để giết chết Nhậm Thiếu Danh, có biết được bên cạnh y có những cao thủ nào không?"

Vân Ngọc Chân nói: "Nhậm Thiếu Danh vô cùng tự phụ với võ công của mình, vì vậy trước giờ chỉ luôn dùng khinh xa, tùy tùng cũng chỉ có bốn năm tên, nhưng đều là nhất lưu cao thủ, thêm nữa giả như lúc ấy có bất kỳ ai trong hai tên Ác Tăng Pháp Nạn và Diễm Ni Thường Chân bên cạnh hắn, hành động sẽ càng thêm nguy hiểm bội phần."

Khấu Trọng hỏi: "Hai kẻ ấy rốt cuộc là thần thánh phương nào mà lợi hại như vậy?"

Vân Ngọc Chân đáp: "Hai kẻ này đều là công thần giúp Nhậm Thiếu Danh dựng nên Thiết Kỵ Hội, nghe đồn họ Nhậm đó có huyết thống

của người Thiết Lặc, thậm chí có thể là người của Thiết Lặc Vương phái đến Trung Nguyên ẩn tàng thân phận để gây mưa tạo gió, vì vậy nên hắn hết sức tàn bạo với người Hán chúng ta. Ác Tăng Pháp Nạn vốn là cường khấu ở Giang Nam, giết người phóng hỏa, gian dâm cưỡng hiếp không gì là không làm, về sau do quá nhiều người tức giận truy sát nên mới về dựa dẫm Nhậm Thiếu Danh. Được họ Nhậm dung túng, Pháp Nạn lại tiếp tục hoành hành bạo ngược, cho đến tận bây giờ, vẫn chưa có ai làm gì được hắn."

Khấu Trọng hiếu kỳ hỏi: "Hắn thật đã xuất gia sao?"

Vân Ngọc Chân nhún vai thốt: "Chuyện này thì không ai biết được, lại càng không có môn phái nào chịu thừa nhận hắn là đệ tử, chỉ biết hắn thích nhất là mặc áo cà sa đại hồng, đầu lại trọc lông lốc, mở miệng ra là xưng bần tăng, vì thế nên người đời mới gọi y là Ác Tăng."

Khấu Trọng hứng thú hỏi tiếp: "Diễm Ni có phải là đẹp như hoa ngọc, độc như xà hiết hay không?"

Vân Ngọc Chân lườm gã một cái nói: "Nam nhân các người thật là hết thuốc chữa, nói đến nữ nhân xinh đẹp là mắt cứ sáng rực lên, rõ là đồ háo sắc!"

Khấu Trọng lúc này đã quên gần hết nỗi buồn bực sau cuộc nói chuyện với Từ Tử Lăng, cười hì hì nói: "Có mỹ nhân sư phụ ở đây ta làm gì có thời gian nghĩ đến nữ nhân khác nữa chứ!"

Vân Ngọc Chân lừ mắt nhìn gã một cái, tiếp tục nói: "Diễm Ni là nữ nhân của Ác Tăng, có điều ả thường hay ra ngoài câu dẫn các nam nhân khác, làm những chuyện ô uế đồi phong bại tục, thế nhưng Pháp Nạn lại chẳng hề hỏi tới, cứ coi như không. Chúng ta ngoài nghi Diễm Ni Thường Chân chính là môn nhân của gia tộc thần bí và

tà ác nhất thiên hạ, Âm Quý Phái, thậm chí là Pháp Nạn cũng có cùng xuất thân với ả, chỉ có điều đến giờ vẫn chưa thể chứng minh."

Khấu Trọng ngạc nhiên vô cùng.

Vân Ngọc Chân nói tiếp: "Đôi ác tăng ni này là hộ pháp của Thiết Kỵ Hội, cũng là cánh tay tả hữu của Nhậm Thiết Danh, năm xưa nếu không phải có bọn chúng liều chết bảo vệ, e rằng Nhậm Thiết Danh sớm đã chết trong tay Thiên Đao Tống Khuyết từ lâu rồi."

Khấu Trọng trầm giọng nói: "Vậy thì nhân thể diệt trừ chúng luôn cho tiện!"

Vân Ngọc Chân gắt gỏng nói: "Cừu gia của Ác Tăng Diễm Ni trải khắp thiên hạ, nhưng đến giờ bọn chúng vẫn sống hết sức thoải mái, ngươi tưởng rằng đó chỉ là do bọn chúng may mắn hay sao?"

Khấu Trọng vươn người ngáp dài, đứng dậy nói: "Muộn rồi! Chi bằng ngủ một giấc cho xong!"

Vân Ngọc Chân cũng đứng dậy nói: "Ngủ sớm một chút cũng được! Đến Cửu Giang rồi e rằng không có lúc nào thoải mái thế này đâu!"

Khấu Trọng nghênh ngang đi đến cài then cửa lại, rồi khẽ vẫy nhẹ tay làm ngọn đèn tắt phụt, căn phòng lập tức chìm vào bóng tối.

Vân Ngọc Chân giật thót mình, thấp giọng kêu lên: "Ngươi đang làm gì vậy?"

Khấu Trọng dịch người ra sau lưng nàng, vươn tay ra ôm lấy nàng, đôi tay xoa nhẹ lên chiếc bụng nhỏ nhắn phẳng lỳ, ghé miệng cắn nhẹ vào tai nàng: "Sư phụ mời quá chiêu!"

Vân Ngọc Chân bị gã làm cho toàn thân mềm nhũn, thần trí mơ hồ, để gã bế bổng lên đặt xuống gường, nửa câu phản kháng cũng không nói ra lời.

Chương 80: Thâm nhập hổ huyệt

Sáng hôm sau, Từ Tử Lăng cự tuyệt xuống dưới ăn sáng cùng Hương Ngọc Sơn, một mình ngồi đả tọa trong phòng.

Mỗi lần luyện công hoàn tất, gã đều cảm thấy có một cảm giác thỏa mãn vô cùng.

Kỳ lạ là trước đây gã cũng thích ăn uống như là Khấu Trọng, nhưng càng luyện công, cảm giác thèm ăn ấy càng mất dần đi, gã không thích ăn mặn mà ngược lại thích các món chay, hoa quả, thậm chí hai ba ngày chẳng cần ăn gì cũng không thành vấn đề.

Sỡ dĩ hôm nay gã muốn ở lại một mình trong phòng hoàn toàn là vì gã phát giác thân thể mình xuất hiện những biến hóa kỳ dị, từng lớp da cứ tróc xuống như là rắn lột da vậy.

Lớp da mới vừa trơn vừa mướt như da của hài nhi, khiến cho gã càng thêm anh tuấn bội phần.

Từ Tử Lăng không hề để ý đến biến hóa đó, chỉ giơ tay lên, múa lên những động tác khác nhau, đồng thời vận chân khí dồn vào song thủ.

Càng lúc gã càng có lòng tin với đôi bàn tay tinh kỳ của mình, mỗi khi dồn chân khí vào, song thủ của gã có thể chống đỡ với bất kỳ thần binh lợi khí nào mà không hề tổn thương, nhưng lại uyển chuyển mềm mại, tuỳ tâm sở dục hơn bất cứ loại thần binh lợi khí nào.

Hôm qua khi giao phong chính diện với Dương Hư Ngạn, gã đã cảm

nhận sâu sắc được sự tiến bộ trên con đường võ đạo của mình.

Kiếm pháp phiêu hốt như thần của Dương Hư Ngạn đã không còn khó nắm bắt như trước đây nữa, chính vì vậy mà gã và Khấu Trọng mới có thể giữ được cái mạng của Hương Ngọc Sơn.

Từ Tử Lăng tuy không hiếu chiến nhưng gã biết rõ quy luật kẻ mạnh làm vua trên giang hồ. Ngươi không giết người, ắt sẽ bị người giết, đặc biệt là trong một thời đại căn bản không có đạo lý gì như hiện giờ.

Lúc này Khấu Trọng thần thái hào hứng bước vào. Gã định thần nhìn kỹ, ồ lên một tiếng kinh ngạc nói: "Tại sao cả người ngươi lại như sáng bừng lên thế?"

Từ Tử Lăng nhạt giọng nói: "Không phải ngươi cũng thay đổi hay sao? Dáng vẻ dương dương tự đắc, có điều đừng nói với ta chuyện xảy ra đêm hôm qua đấy."

Khấu Trọng biết rõ không thể giấu được đôi tai tinh nhạy của gã, lúng túng ngồi xuống cạnh giường, cười gượng nói: "Có những chuyện sớm muộn gì cũng phải xảy ra mà."

Sau đó lại nhfin quanh quất rồi mới nói tiếp: "Nghe Hương tiểu tử đó nói võ công Nhậm Thiếu Danh cũng không kém hơn lão gia là mấy, nhiều nhất cũng chỉ thua sút nửa phần, sự tình xem ra không hề đơn giản chút nào."

Từ Tử Lăng nói: "Ngươi nói xem Bạt Phong Hàn có lợi hại không? Hay vẫn là lão gia lợi hại hơn một chút?"

Khấu Trọng chau mày nói: "Chuyện này thật sự rất khó phán đoán, theo ta đoán thì có lẽ Bạt Phong Hàn lợi hại hơn một chút, bởi vì y

còn rất trẻ, mỗi ngày đều có tiến bộ."

Từ Tử Lăng nói: "Giả như chúng ta liên thủ đối phó Bạt Phong Hàn, ngươi thử nghĩ xem có bao nhiêu phần thắng?"

Khấu Trọng trầm tư giây lát, cười khổ nói: "Tuy khả năng chiến thắng của chúng ta tương đối cao, nhưng ta e tất sẽ có một trong hai chúng ta tùy táng theo y. Tên tiểu tử này thật khó đối phó. Ngày trước nếu không phải công kỳ vô bị, hai huynh đệ chúng ta có lẽ đã vĩnh viễn nằm lại trong khu rừng đó rồi."

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Lần này thứ cho ta không thể tán đồng phá đoán của Trọng thiếu gia ngươi. Theo ta thấy, nếu chúng ta tái đấu với Bạt Phong Hàn, y tất bại chứ chẳng nghi, bởi vì ta đã nghĩ thông được Dịch Kiếm Thuật, đồng thời cũng nghĩ ra được chiến thuật để cắt cái đầu thối của Nhậm Thiếu Danh xuống."

Khấu Trọng mừng rỡ thốt lên: "Đây đúng là ý kiến bất đồng mà khiến ta hưng phấn nhất, mau nói ra xem nào!"

Từ Tử Lăng quay đầu nhìn ra cửa sổ, ngắm nhìn khung cảnh không ngừng thay đổi hai bên bờ, gương mặt lộ ra thần sắc hồi ức, chậm rãi nói: "Kể từ khi đánh lui Lý Tử Thông, ta đã phát giác võ công của ta với ngươi khi phối hợp thì uy lực sẽ tăng lên gấp bội, nhưng nghĩ mãi cũnag không hiểu nên thực hiện thế nào."

Gã hít sâu một hơi, nhấn giọng nói từng chữ một: "Nhưng đêm qua ta đã nghĩ ra rồi."

Khấu Trọng trừng mắt lên nói: "Ta biết rồi, là Dịch Kiếm Thuật phải không?"

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Chính là Dịch Kiếm Thuật, thử nghĩ nếu

chúng ta có thể nắm được toàn cục, coi chiến trường như một bàn cờ, rồi dựa vào sự hiểu ngầm từ nhỏ của chúng ta, liên thủ toàn lực đối phó một người thì kết quả sẽ ra sao? Những cao thủ hãn thế như Ninh Đạo Kỳ, Tất Huyền thì ta không dám nói, nhưng có thể đảm bảo hạng như Bạt Phong Hàn, lão gia đều khó mà toàn mạng, nói gì đến tên tiểu tử Nhậm Thiếu Danh kia."

Khấu Trọng vỗ đùi nói: "Ta hiểu rồi! Chỗ lợi hại nhất của chiến thuật liên thủ này chính là thiên biến vạn hóa, không thành quy tắc, ta thì như cá lội, ngươi thì như chim bay, vừa hàn vừa nhiệt, kẻ nào có thể chống đỡ được chứ? Hà! Cuối cùng chúng ta cũng chút nữa vô địch thiên hạ rồi, đáng tiếc là phải lấy đông hiếp ít!"

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Không cần biết đối phương có bao nhiêu người, chúng ta cũng chỉ cần hai người ứng phó. Đúng rồi, Tỉnh Trung Nguyệt của ngươi mất rồi, ngươi định dùng cái gì để thay thế?"

Khấu Trọng gãi đầu nói: "Ta chơi đao mãi cũng chán rồi, giờ cũng không biết dùng thứ gì nữa?"

Từ Tử Lăng nói: "Hôm trước ta thấy ngươi dùng roi ngựa cũng rất thuận tay, dùng nhuyễn tiên phá lưu tinh chùy xem ra cũng rất hứng thú đấy!"

0O0

"Vù!"

Dưới sự quan sát của Hương Ngọc Sơn, Vân Ngọc Chân và đám bang chúng Cự Kình Bang, ngọn trường tiên vượt qua không gian hai trượng, lượn ngoằn ngoèo như một con linh xà trên sàn thuyền, khi đến cách chân Từ Tử Lăng chừng ba trượng thì đột nhiên ngóc

lên, vút tới tiểu phúc của Từ Tử Lăng như một mũi tên. Chúng nhân thấy vậy đều trầm trồ khen ngợi, sợi trường tiên bằng da lọt vào tay Khấu Trọng dường như được truyền cho mạng sống vậy.

Từ Tử Lăng không thèm nhìn tới, ngón cái tay phải nhẹ nhàng ấn xuống đúng vào đầu roi.

Hai gã cùng lúc chấn động thoái lui về sau một bước.

Trường tiên vẫn chưa hết dư lực, bay trở lại trên đỉnh đầu Khấu Trọng, lượn tròn năm sáu vfong, đẹp mắt phi thường.

Tử Tử Lăng lắc đầu nói: "Không được! không có được uy lực và cảm gáic như chiêu ngươi quất vào Dương Hư Ngạn hôm đó!"

Khấu Trọng cười cười nói: "Là vì trước khi ta vận công đã liếc mắt nhìn mỹ nhân sư phụ một cái, thế nên mới không thể chuyên tâm nhất trí được."

Vân Ngọc Chân đứng bên cạnh lên tiéng trách móc: "Tự mình không được lại đổ hết lên người ta."

Từ Tử Lăng nói: "Không phải là vấn đề chuyên tâm hay không, mà là vẫn còn quá cứng nhắc. Binh khí mềm như nhuyễn tiên có đặc tính riêng của binh khí mềm, không giống như đao, kiếm bị hạn chế góc độ và phương vị. Ngươi có cánh nào khiến cho trường tiên giống như có mắt vậy, có thể tự động chuyển hướng, tấn công vào những vị trí mà địch nhân không thể nghĩ tới hay không?"

Khấu Trọng ngẩn người ra một hồi, đột nhiên vung roi quất thẳng vào mặt Từ Tử Lăng, mắt thấy Từ Tử Lăng đã trúng chiêu của gã, thì Từ Tử Lăng đã nhanh chóng dịch người sang bên, chẳng ngờ chỗ cách đầu roi chừng sáu thước đột nhiên gấp khúc lại như có kỳ tích, vòng

ra sau quất vào hậu não của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng hét lớn: "Gần được rồi!"

Nói đoạn lắc người nhé tránh, ngọn roi lại quất vào khoảng không, tựa như muốn quay trở lại phía Khấu Trọng, đột nhiên lại rung lên như sóng, tiếp đó hóa thành mười vòng tiên ảnh, công thẳng vào điện môn Từ Tử Lăng, chiêu thức lăng lệ phi thường."

Hương Ngọc Sơn và Vân Ngọc Chân đều tròn mắt há hốc miệng ra nhìn.

Bọn họ đều biết Khấu Trọng lần đầu tiên luyện tập tiên pháp, vậy mà giống như đã cả đời dùng trường tiên vậy, chẳng hề có chút cảm giác lạ lẫm gì cả.

Chỗ lợi hại nhất là gã chẳng những có thể dồn chân khí vào mũi roi, mà còn có thể dùng chân khí khống chế trường tiên tùy ý đổi hướng, tấn công vào những chỗ địch nhân không phòng bị.

"Tách!"

Từ Tử Lăng liên tiếp vỗ ba chưởng vào vòng roi, sau đó phải tung mình bay ngược về phía sau mới tránh được một chiêu này của Khấu Trọng.

Khấu Trọng vẫy nhẹ tay thu roi về quấn vào hông, giơ cao hai tay nói: "Không thấy đau nữa rồi!"

Hương Ngọc Sơn giật mình kinh hãi nói: "Giả như Khấu đại ca có thể dùng thứ binh khí khác để làm mê hoặc địch nhân, sau đó mới đột nhiên xuất trường tiên, như vậy thì càng khó đối phó."

Khấu Trọng thoáng ngây người, đoạn giơ ngón tay cái lên nói: "Hương tướng quân đích thực rất tinh minh, vậy cứ theo lời người mà làm đi. Có điều phiền ngươi tìm giúp ta một thanh đao tốt, ta sẽ tả đao hữu liên, khiến cho tên Nhậm Thiếu Danh đó hồn du địa phủ."

Một tên bang đồ Cự Kình Bang vội cởi đao dâng lên: "Đao đến rồi!"

Chúng nhân hoan hô vang dội, sinh khí bốc cao ngút trời.

Khấu Trọng tiếp lấy đại đao, liên tiếp chém vào khoảng không ba nhát, đao khí mãnh liệt, lạnh như băng giá lập tức tràn ngập.

"Vù! Vù! vù!"

Đao thế hốt nhiên dừng lại, mũi đao chỉ về phía Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng lướt tới như điện, song thủ háo thành một lưỡi chưởng ảnh bổ xuống đầu Khấu Trọng.

Thanh đao trong tay trái Khấu Trọng vội liên tiếp chém ra mấy đao. Đao chưởng giao kích, nhất thời kình lực tán phát khắp nơi đẩy lui chúng nhân về phía sau.

Đột nhiên Khấu Trọng nhảy lên rồi lại nhảy ngược lại, cho tay xuống dưới eo, trường tiên lập tức phóng ra như độc xà xuất động, điểm thẳng tới trước ngực Từ Tử Lăng, rồi đột nhiên lại ngóc lên trên như muốn quấn cổ gã, biến hóa xảo diệu phi thường, khiến cho bọn Hương Ngọc Sơn đứng bên cạnh chỉ biết trố mắt lên nhìn.

Từ Tử Lăng đưa tay búng vào đầu roi, chẳng ngờ Khấu Trọng đột nhiên xoay mạnh người, chẳng những tả thủ đao chém xuống, trường tiên cũng đảo một vòng, đổi hướng xuống quất vào đùi gã.

Từ Tử Lăng vội nhún chân bay lên cao, vung tay chặt xuống lưỡi đao, đồng thời tay kia đánh một chưởng vào mặt Khấu Trọng, động tác thong dong đẹp mắt lạ thường.

Chúng nhân đều vỗ tay vang dội.

Khấu Trọng trượt người như cá lượn dưới nước né tránh chiêu công của Từ Tử Lăng, cười lên ha hả nói: "Tiếc là ta dùng roi quá sớm, giả như có thể dùng đao khiến ngươi quên cả lão tử có roi, vậy thì đã có cơ hội thu thập tiểu tử ngươi rồi."

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng hạ thân xuống sàn thuyền, nghiêm mặt nói: "Đây chính là chỗ quan trọng nhất. Nếu như ngươi có thể dùng đao khiến Nhậm Thiếu Danh toàn lực ứng phó, vậy thì trường tiên sẽ có cơ hội ra tay, bởi vì hắn ta có nằm mơ cũng không ngờ ngươi còn sát chiêu khác."

Hương Ngọc Sơn gãi đầu nói: "Ta có chết cũng không thể tin Khấu đại ca trước đây chưa từng dùng tả thủ đao, càng không tin huynh chưa từng dùng trường tiên động thủ với ai bao giờ."

Khấu Trọng trả đao về cho tên đệ tử Cự Kình Bang, cười hì hì bước tới nói: "Hương tướng quân đoán rất đúng. Mỹ nhân bang chủ có lẽ là người biết rõ nhất chuyện này. Năm đó ở trên bờ biển, ta và tiểu Lăng ngày đêm luyện tập, vừa luyện tả thủ lại vừa luyện hữu thủ, chỉ cần cao hứng thì cả dây rừng cũng lấy ra làm trường tiên, vì thế hiện giờ tự nhiên là dễ dàng đắc tâm ứng thủ."

Từ Tử Lăng nói: "Ta nghĩ rằng nguyên nhân chủ yếu là nhờ vào chân khí kỳ dị của Trường Sinh Quyết không ngừng giúp chúng ta thông kinh hoạt lạc, vì thế mỗi một bộ phận của cơ thể đều có thể khống chế hết sức tự nhiên, luyện thứ gì cũng dễ dàng hơn người khác rất nhiều."

Vân Ngọc Chân nhìn hai gã với ánh mắt ngưỡng mộ: "Ta vẫn cảm thấy rất khó tin. Các ngươi chắc đều không nhớ khi đó mình thảm hại bất lực thế nào đâu. Lúc ấy, ta có trói một tay vào cũng có thể đánh cho hai ngươi đến nước chảy hoa rơi!"

Khấu Trọng chợt chuyển chủ đề hỏi: "Còn bao lâu nữa mới đến Cửu Giang, ta không đợi được nữa rồi!"

Hương Ngọc Sơn đáp: "Hai vị đại ca tại thượng, tiểu đệ thấy chừng năm canh giờ nữa là có thể tới nơi."

Vân Ngọc Chân cười cười nói: "Một kẻ gọi Hương tướng quân, một kẻ lại xưng đại ca tiểu đệ, người ngoài mà nghe thấy thật không thể nào hiểu được quan hệ của mấy người."

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Vậy ta và nàng thì thế nào? Một người thì gọi là mỹ nhân sư phụ, một người thì gọi Khấu tiểu tử hay Khấu công tử, quan hệ của chúng ta rốt cục thế nào?"

Vân Ngọc Chân trừng mắt nhìn gã, tức tối nói: "Ai có quan hệ với ngươi?"

Nói đoạn lại liếc nhìn gã với Từ Tử Lăng một cái rồi mới yểu điệu đi vào trong khoang thuyền.

Lúc này mặt trời đã ngã về tây, không gian rộng lớn của Trường Giang dần dần chìm vào bóng tối.

Chiếc thuyền của hai gã thuận theo dòng nước lướt về phía đông.

Về đến cửa phfong, Từ Tử Lăng định vào luyện công thì bị Khấu Trọng kéo sang phòng của gã ở bên cạnh.

Gã kéo Từ Tử Lăng đi đến trước cửa sổ rồi nói: "Tiểu Lăng, ngươi thấy thế giớ bên ngoài kia có đẹp không? Ta thấy hấp dẫn nhất chính là vô số thách thức và những biến hóa không thể biết trước của nó."

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Có gì thì nói đi! Đối với ta mà ngươi cũng phải vòng vo nữa sao!

Khấu Trọng nói: "Ta chỉ là nhất thời cảm xúc nên mới thốt lên như vậy thôi. Sau đêm hôm qua, ta mới cảm tháy mình đã trưởng thành một cách chân chính, đủ tư cách sở hữu bất cứ mỹ nữ nào trong thiên hạ. Tuyệt diệu nhất là cảm giác chinh phục đó, dù là mỹ nhân bang chủ bình thường lúc nào cũng tỏ vẻ nghiêm nghị cao sang, không thể xâm phạm, vậy mà đến lúc đó vẫn là Trọng thiếu gia ta bảo sống thì sống, bảo chết thì chết..."

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Đối với chuyện nam nữ ta hoàn toàn không có ý niệm chinh phục đối phương, chỉ cảm thấy nếu như hai người thực sự tương ái, cùng nhau vui vầy cá nước thì cũng chỉ là cùng nắm tay nhau đi kiếm tìm một cảnh giới vô cùng vô tận nào đó mà thôi. Vì vậy ta chỉ có thể cùng kiếm tìm mộng đẹp với nữ tử mà ta yêu thích thật sự."

Khấu Trọng trầm ngâm nói: "Về mặt lý luận thì ta có thể chấp nhận cách nói lý tưởng hoá của ngươi, nhưng trên thực tế thì không thể nào từ bỏ được khoái ý có được khi đại triển hùng phong, có lẽ đây chính là sự khác nhau giữa ta và ngươi. Không phải ngươi hay nói ta là kẻ trời sinh ra để làm lãnh tụ hay sao?"

Gã ngưng lại giây lát rồi vỗ vai Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Có lúc ta thật lo lắng sợ ngươi sẽ biến thành hòa thượng ăn chay mất."

Từ Tử Lăng bật cười mắng: "Có ngươi thành hòa thượng ấy! Ta chỉ

là chưa gặp phải nữ tử có thể khiến trái tim ta rung động mà thôi."

Khấu Trọng mỉm cười: "Trầm Lạc Nhạn, Đơn Uyển Tinh đều là mỹ nữ tài sắc kiêm toàn vậy mà ngươi đều không chút động tâm, ngươi thử nghĩ xem ngoại trừ nói ngươi căn bản không có hứng thú với nữ nhân ra, có còn cách giải thích nào khác nữa chăng?"

Từ Tử Lăng thúc mạnh cùi trỏ vào sườn Khấu Trọng, khiến gã kêu lên oai oái rồi mới chậm rãi nói: "Nữ nhân hấp dẫn nam nhân không chỉ ở diện mạo bên ngoài mà quan trọng hơn cả chính là nội hàm và khí chất. Trầm Lạc Nhạn dã tâm quá lớn, lại gian giảo như hồ ly, nàng ta dựa vào cái gì để Từ Tử Lăng ta động tâm chứ? Còn Đơn Uyển Tinh với chúng ta hiện giờ như nước với lửa, càng không cần nhắc đến làm gì. Ngươi lấy hai người này ra làm tỷ dụ có phải đáng đánh lắm không?"

Khấu Trọng ôm bụng nhăn mặt nói: "Ta quên chưa nói với ngươi, hành động ám sát Nhậm Thiếu Danh lần này có thể còn khiến chúng ta có thêm một cường địch cao thâm khó dò khác nữa. Bởi đôi Ác Tăng, Diễm Ni thủ hạ của họ Nhậm đó rất có thể là môn nhân của Âm Quý Phái xuất thế tác loạn."

Từ Tử Lăng thần người ra giây lát, thờ dài nói: "Đây chính là cái giá phải trả khi tranh bá thiên hạ đấy, càng hãm càng sâu, đến cuối cùng thì những người xung quanh đều nếu không phải là bằng hữu thì đều là địch nhân của ngươi cả."

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi, từ từ nói: "Nhậm Thiếu Danh cũng rất có thể là gian tế của Thiết Lặc Vương phái vào Trung Thổ làm loạn, vì thế chúng ta lần này e rằng sẽ đắc tội thêm hai đại thế lực trong và ngoài Trung Nguyên, ngươi có sợ không?"

Từ Tử Lăng mỉm cười lắc đầu, thản nhiên nói: "Nếu không có những

thách thức và áp lực đó, e rằng cả đời này chúng ta cũng khó mà tiến đến cảnh giới tối cao của võ đạo. Chúng ta có được thành tựu của ngày hôm nay, ta thấy trước tiên cần phải cảm tạ những kẻ muốn giết chúng ta một tiếng mới được."

0O0

Giờ sửu đêm hôm ấy, chiếc thuyền rẽ vào một nhánh sông cách Cửu Giang chừng mười dặm, cập vào một bờ sông cây cối rậm rạp. Nơi đó có một chiếc thuyền chở đầy lương thực đã chờ sẵn, còn có phó bang chủ Cự Kình Bang Bốc Thiên Chí và lão xảo tượng Trần Lão Mưu nữa.

Bọn Khấu Trọng liền chuyển lên thuyền hàng. Sau khi đổi thuyền, Trần Lão Mưu lập tức động thủ dịch dung cho bốn người.

Đầu tiên là Khấu Trọng biến thành một thương gia tràn đầy tục khí.

Trần Lão Mưu đắc ý nói: "Thuật cải trang quan trọng nhất chính là dựa vào hình dáng của đối tượng mà thi triển, khiến cho người khác hoàn toàn không thể tưởng tượng hay liên tưởng đến người trước khi cải trang, như vậy mới có thể qua mặt được cả người quen biết."

Lão liếc thấy Vân Ngọc Chân, Bốc Thiên Chí, Hương Ngọc Sơn và Từ Tử Lăng đều có vẻ tán thưởng, lại càng thêm hưng phấn nói tiếp: "Thể hình cao lớn giống như tiểu Trọng đây, đóng giả thế nào cũng sẽ có sơ hở, nhưng chỉ cần biến thành một tên béo, hành động chậm chạp lờ đờ thì lại không khó che mắt được người khác."

Vân Ngọc Chân nói: "Khấu Trọng phải nhờ ngươi là người ở Nguyên Lăng quận, xuôi theo Nguyên Thủy, rồi đi theo dòng Trường Giang đi tới đây giao hàng đến lão tự hiệu Hưng Phát Long ở Cửu Giang. Do quân đội đang cần lương thực nên Sở quân của Lâm Sĩ Hồng tuyệt

đối sẽ không làm khó ngươi đâu. Huống hồ chúng ta còn có cả đơn đặt hàng và giấy thông hành chính thức của Hưng Phát Long nữa."

Khấu Trọng giơ tấm gương soi lên, liếc nhìn bóng ảnh của Vân Ngọc Chân bên trong, mỉm cười hỏi: "Ta tên là gì vậy?"

Bốc Thiên Chí đứng bên liền lên tiếng; "Khấu công tử tên Cố An, rất thích lai vãng đến chốn thanh lâu tửu quán, nhưng con người lại keo kiệt bủn xỉn, tuyệt đối không được các nữ nhân hám tiền yêu thích."

Khấu Trọng cười khổ nói: "Có phải các người sợ ta tiêu xài hoang phí nên mới làm ta trở thành đáng ghét thế này không?"

Vân Ngọc Chân che miệng cười khúc khích, còn Hương Ngọc Sơn thì lúng túng nói: "Đây là ý của Vân bang chủ, bang chủ sợ Khấu đại ca lưu luyến thanh lâu mà làm lỡ mất chính sự..."

Bốc Thiên Chí lại nói: "Từ công tử thì hóa trang thành người đệ đệ bị Khấu công tử đối xử khắc bạc, tên gọi Cố Tướng, lúc nào cũng bị ngài chỉ đông chi tây, tùy ý mắng mỏ đánh đập, nhưng vì tính tình nhu nhược, nên chỉ dám giận mà không dám nói."

Hương Ngọc Sơn nói tiếp: "Còn ta thì làm tổng quản cho Cố gia huynh đệ, tất cả các công việc rườm rà đều đổ hết cả lên đầu ta. À, tên ta là Cố Ninh, là đường đệ của hai người."

Vân Ngọc Chân đỏ mặt nói: "Ta là tiểu thiếp mới nạp của ngươi, thế có được không?"

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Vậy thì nhất định là ta sợ nàng lén lút có nhân tình nên khi đi ra ngoài làm ăn mới mang theo nàng bên mình. Hà! Đừng quên là chúng ta phải ngủ chung với nhau để người khác khỏi nghi ngờ đấy!"

Lúc này Trần Lão Mưu đã nhuộm tóc gã bạc đi đôi chút, làm gã trở thành một trung niên nhân chừng bốn mươi tuổi.

Từ Tử Lăng thở dài: "Trần công thật có bản lĩnh, nếu Trọng thiếu gia ngươi biết thu liễm thần quang trong mắt nữa thì chẳng ai có thể nhận ra được hắn đâu!"

Chiếc thuyền hơi rung lên, nhổ neo tiến về phía trước.

Sáng sớm ngày hôm sau, lương thuyền đã đến Cửu Giang.

Dưới sự đôn đốc của "gã thương gia béo ù" Khấu Trọng, các bang chúng Cự Kình bang giả làm trạo phu vận chuyển hàng hoá lên các xe lửa của Hưng Phát Long đã chuẩn bị trước. Hương Ngọc Sơn giả alfm toán phòng tiên sinh, cùng người của Hưng Phát Long phái đến ra làm thủ tục và giao văn kiện với thủy vận quan. Đến quá ngọ thì bốn người mới vào hàng cùng đám lương thực.

Trong thành người đông một cách khác thường, nhưng chỉ thoạt nhìn bề ngoài đã biết họ đều là khách giang hồ hoặc là thương lái.

Bốc Thiên Chí rất quen thuộc tình hình ở đây, thấp giọng nói với mọi người: "Mấy năm nay Thiết Kỵ Hội đã bằng thủ đoạn cướp đoạt tích trữ được rất nhiều hàng hóa, vì thế những người ở nơi khác đến đây nếu không phải muốn buôn bán làm ăn thì cũng là vì gia nhập Sở quan, rõ ràng là có rất nhiều người đã thấy được liên minh giữa Lâm Sĩ Hồng và Nhậm Thiếu Danh."

Từ Tử Lăng ngó quanh quát nói: "Những người này xem ra đều rất quy củ mà."

Bốc Thiên Chí cười cười nói: "Đây chỉ là tình hình lúc ban ngày thôi,

đến tối thì các nhân vật giang hồ lại vì ân oán cá nhân mà liều mạng đánh nhau, tử thương vô số. Chỉ cần là không ảnh hưởng đến cuộc sống của bách tính thì Thiết Kỵ Hội và quân Sơ đều không tỏ rõ thái độ gì, mà trên thực tế thì muốn quản cũng rất khó, đặc biệt là các nơi như thanh lâu, sòng bạc, tửu quán, người nào không có chút cân lượng thì đừng hòng dám mà ra khỏi nhà vào buổi tối tầm hoan tác lạc gì nữa."

Khấu Trọng chau mày nói: "Lâm Sĩ Hồng hoàn toàn có thể không cho người ngoài vào thành mà."

Hương Ngọc Sơn nói: "Như vậy sẽ khiến Lâm Sĩ Hồng mất đi một khoản thuế lớn, thêm vào đó các cao thủ võ lâm đến đây đều là nhân vật có ít nhiều quan hệ với Thiết Kỵ Hội, hoặc giả là quen biết một người nào đó trong thành. Huống hồ Thiết Kỵ Hội cũng quyết không bỏ qua cơ hội hút máu bách tính này, thế nên Cửu Giang mới trở nên náo nhiệt như vậy."

Giống như các thành thị lớn khác ở vùng Giang Nam này, thành giao thông chủ yếu ở Cửu Giang là hà đạo, bố cục chủ yếu là hai con đường sông giao nhau thành hình chữ thập thông ra bốn cửa thành, những con phố chính là những cây cầu đá lớn rộng tới tám làn xe ngựa.

Khu phố Cam Bích nơi đặt trụ sở của Hưng Phát Long thuộc khu dân cư giàu cơ, hai bên dường trạch viện san sát, đại môn lầu các đều trạm trổ điêu khắc đẹp mắt, trong sân vườn đều có vườn hoa cây cảnh, giả sơn, khí thế u nhã, không hề có chút vết tích của chiến hỏa.

Khung cảnh miền sông nước với những dòng kênh chằng chịt, hai bên bờ cây cối xum xuê, liễu rủ um tùm mang một vẻ đẹp đặc biệt lạ thường.

Khi xe chở hàng vào đến kho lương của Hưng Phát Long, chúng nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ thì trời đã về chiều, chúng nhân tụ tập trong một gian khách sảnh nhỏ ở hạ viện. Ông chủ của Hưng Phát Long là Ngưu Phương Tài, một thủ hạ đắc lực của Hương Ngọc Sơn phái đến tiềm phục ở đây, thừa cơ thu thập tin tức tình báo của Cửu Giang.

Biết được Nhậm Thiếu Danh sáng sớm mai mới đến Cửu Giang, Hương Ngọc Sơn nói: "Lần này Lâm Sĩ Hồng và Nhậm Thiếu Danh sẽ cử hành đại điển kết minh ở Cửu Giang hết sức long trọng, hiển nhiên là muốn thị uy với thiên hạ, tỏ rõ thực lực. Ta không tin chư hùng phương bắc không quan tâm gì đến chuyện này, kẻ đến lung lạc đảm bảo có, kẻ đến phá hoại chắc cũng không ít. Cửu Giang hiện giờ long xà hỗn tạp, chúng ta hành sự phải hết sức cẩn thận."

Khấu Trọng nói: "Có lúc cẩn thận cũng không làm được gì, đêm nay chúng ta sẽ đến Xuân Tại Lầu thăm dò trước, xem có thể lợi dụng hoàn cảnh nơi đó động thủ với Nhậm Thiếu Danh hay không?"

Ngưu Phương Tài lấy ra một tấm vải, đợi cho Bốc Thiên Chí dọn dẹp bát đữa trên bàn rồi trải xuống, thì ra chính là bản đồ nhìn từ trên cao xuống của Xuân Tại Lầu, tỷ mỉ đến từng chi tiết nhỏ.

Ngưu Phương Tài nói: "Xuân Tại Lầu chia alfm hai viện, tiền viện và hậu viện. Tiền viện có ba tòa lầu ca hai tầng, phân cách bằng các hành lang và giả sơn, hồ cá, chủ yếu dùng để tiếp đãi các khách thường."

Vân Ngọc Chân nói: "Nếu bọn Khấu Trọng công tử tới đó, có phải chỉ được tiếp đãi ở đây không?"

Ngưu Phương Tài gật đầu nói: "Đúng là như vậy. Hậu viện rộng gấp đôi tiền viện, khắp nơi trồng đủ thứ kỳ hoa dị thảo, là một trong thập đại thắng địa ở Cửu Giang, được gọi là Xuân Viên, gồm mười tòa lầu cao hai tầng đối xứng, chỉ có khách nhân có quyền thế hoặc chịu chi tiền thì mới được vào đây. Trong đó có một gian phòng là để dành riêng cho Nhậm Thiếu Danh chuyên dụng, cũng là nơi ở của hắn khi đến Cửu Giang này."

Khấu Trọng thở dài nói: "Mẹ ơi! Chính là chỗ này rồi!"

Từ Tử Lăng nói: "Ngưu thúc thật tài giỏi! Chuyện ở Xuân Tại Lầu mà rõ như lòng bàn tay vậy!"

Khấu Trọng nói: "Với thế lực của Nhậm Thiếu Danh ở đây, hoàn toàn có thể thu nạp nữ nhân mà mình yêu thích làm tiểu thiếp, tại sao hắn tại để nàng ta ở đây cho người khác cùng hưởng dụng vậy?"

Hương Ngọc Sơn nói: "Đây là đặc điểm của Nhậm Thiếu Danh, chính là không muốn bất cứ nữ nhân nào quấn lấy y, tránh để ảnh hưởng đến đại nghiệp tranh bá thiên hạ."

Khấu Trọng lại hỏi: "Các người có cơ sở ngầm ở đó không? Nếu không làm sao biết được tình hình ở Xuân Tại Lầu như lòng bàn tay thế?"

Hương Ngọc Sơn gật đầu nói: "Chuyện này đương nhiên. Chúng ta sớm đã có ý giết Nhậm Thiếu Danh, chỉ có điều là hoàn toàn không có cơ hội hạ thủ mà thôi."

Từ Tử Lăng nói: "Có phải ai ai cũng biết chuyện Nhậm Thiếu Danh mê luyến Hoắc Kỷ hay không?"

Vân Ngọc Chân lắc đầu nói: "Hoàn toàn ngược lại, đây là một bí mật.

Ngoại trừ một số người ở Xuân Tại Lầu, thì không ai biết được."

Khấu Trọng mừng rỡ nói: "Vậy thì càng lý tưởng hơn, ở đây ai có thể dẫn chúng ta đi Xuân Tại Lầu?"

Hương Ngọc Sơn vội nói: "Đương nhiên là tiểu đệ rồi!"

Từ Tử Lăng nói: "Hương tướng quana hãy ở lại đây! Chúng ta chỉ cần người dẫn đường là được."

Chương 81: Đại náo thanh lâu

Khi Khấu Trọng, Từ Tử Lăng đến Xuân Tại Lầu thì tướng mạo đã sửa lại hoàn toàn, chỉ giống như hai nhân vật võ lâm bình thường. Đây là đề nghị của Vân Ngọc Chân, nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy thì chỉ cần giả dạng làm thương nhân buôn gạo, vậy thì có thể che giấu thân phận được rồi.

Dưới tài diệu thủ của Trần lão mưu, Khấu Trọng biến thành một tên râu ria chừng ba lăm ba sáu tuổi, còn Từ Tử Lăng thì được tô lông mày cho đậm, bôi thuốc cho da đen đi để che giấu khí chất văn nhã xuất chúng, sau đó lại dán thêm một bộ râu giả năm chòm, dù là người quen gặp gã cũng khó mà nhận ra nổi. Những võ sĩ tướng mạo tầm thường như hai gã, mỗi ngày ra vào thanh lâu đều nhiều không kể xiết, vì vậy lúc đầu tên quy nô canh cửa chẳng hề chú ý đến hai gã, tới khi Khấu Trọng nhét vào tay hắn một đĩnh vàng thì hắn mới biết đây là khách lớn, vội vàng khom người đon đả mời hai gã vào trong đại sảnh.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng nói: "Hy vọng lần này may mắn một chút".

Từ Tử Lăng khẽ thở dài một tiếng, nghĩ lại những lần đến thanh lâu trước đây, chưa lần nào có kết quả tốt cả trong lòng không khỏi cảm thấy hơi lo lo. Tên quy nô lúc này đã kéo một mụ tú bà tên gọi là Bạch nương, cười tươi như hoa ra tiếp đón hai gã, lần này Khấu Trọng ra tay hào phóng, dúi ngay vào tay mụ hai đĩnh vàng lớn, mỉm cười nói: "Lần này chúng ta nghe danh Hoắc Kỳ cô nương mà tới, mong rằng Bạch nương không làm chúng ta thất vọng!".

Bạch nương hân hoan nói: "Hai vị đại gia xuất thủ hào phóng như vậy, nô gia đương nhiên là biết phải làm sao! Có điều Kỳ Kỳ đêm nào cũng bận tới không thể phân thân. Nhưng xin hai vị yên tâm nô gia đây dù có phải nghĩ hết cách cũng phải bảo nàng ta đến hát một khúc, giúp hai vị đây toại nguyện".

Khấu Trọng lẽ nào lại không hiểu ý mụ, liền dúi thêm một đĩnh vàng nữa, cười hì hì nói: "Nếu chỉ vội vàng đến rồi lại đi thì quả thực chẳng còn thú vị gì nữa, chi bằng Bạch nương cho chúng ta hẹn với Kỳ Kỳ tiểu thơ đêm mai...".

Bạch nương "ai da" một tiếng, ngắt lời hai gã nói: "Đêm mai thì càng không được, cả nô gia cũng hết cách! Ôi! Hai vị đại gia không biết Kỳ Kỳ được hâm mộ thế nào đâu, nếu không phải nô gia thấy hai vị đại gia là người tốt, làm sao chịu để người ta mắng chửi mà sắp xếp giúp hai vị chứ?" Tiếp đó lại nói: "Xin hai vị đại gia tạm thời ngồi đây uống chung trà, đợi nô gia vào hậu viện tìm một gian biệt viện thật đẹp, lại chọn ra mấy vị cô nương có đủ cả thanh, sắc, nghệ để hầu rượu, rồi sẽ quay lại dẫn các vị vào trong!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi xuống một chiếc bàn giữa khách sảnh ồn ào náo nhiệt, đón lấy hai chung trà thơm từ tay ả nô tỳ phục vụ, hứng thú dõi mắt nhìn xung quanh. Trong khách sảnh có bày hơn chục bộ bàn ghế, khách nhân cũng đã ngồi kín gần hết, người nào người nấy dường như đều sợ thanh âm của mình không đủ lớn, nên nơi này ồn ào huyên náo vô cùng, chẳng khác gì một cái chợ vậy. Khấu Trọng nhấp mấy ngụm trà nóng, thở dài nói: "Ở chốn này, ai có thể ngờ Trung Thổ đang chiến hỏa liên miên, sinh linh đồ thán chứ?".

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Ngươi phải cẩn thận, hai tên ở gần cửa kia đang nhìn chúng ta đấy".

Khấu Trọng chau mày lẩm bẩm: "Chiếu lý thì chúng ta đâu có lộ ra sơ

hở. Hừ, có gì mà đáng nhìn đâu? Chúng ta đâu phải cô nương trong thanh lâu, bọn chúng nhìn làm gì nhỉ?".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Sắp biết ngay thôi, một trong hai tên đó đang đi về phía chúng ta kìa".

Hai gã vội giả như không biết, đợi đến khi người kia bước đến ngồi xuống đối diện mới tỏ vẻ giật mình nhìn lên, vừa nhìn thấy đối phương thì cả hai lập tức hồn phi phách tán, suýt chút nữa thì đứng bật dậy. Đối phương chính là Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh giả dạng nam trang. Lúc này gương mặt ngọc của nàng như phủ một lớp sương lạnh, đôi mắt đẹp đang trợn tròn lên nhìn hai gã, nghiến răng nói: "Dù cho hóa thành tro bụi ta cũng nhận ra được hai tên tiểu tặc các ngươi!".

Khấu Trọng hồn kinh chưa định, nghĩ lại mình đích thực đã trộm đồ của nàng ta, bị mắng là tiểu tặc cũng không oan, nhất thời không tiện phản bác, chỉ gượng gạo nói: "Công chúa, đã lâu không gặp! Thật không ngờ cô nương chẳng những đẹp ra mà còn thành thục hơn rất nhiều nữa".

Song mục Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh tràn đầy sát khí, trầm giọng nói: "Chết đến nơi rồi vẫn còn dám ba hoa, chỉ cần ta kêu lên một tiếng Khấu Trọng hay Từ Tử Lăng, đảm bảo các ngươi vĩnh viễn không thể rời khỏi cái kỹ viện này". Tiếp đó ánh mắt của nàng lại chuyển sang Từ Tử Lăng, nhếch mép cười giễu cợt: "Thật không ngờ Từ công tử cao ngạo tự phụ chẳng những là tặc, mà còn là dâm tặc nữa".

Từ Tử Lăng ngưng thần nhìn thẳng vào gương mặt trái xoan của nàng, khóe miệng thoáng hiện một nụ cười gượng, nhún vai nói: "Công chúa muốn nghĩ ta là thứ gì cũng được".

Khấu Trọng cười cười nói: "Công chúa dường như đặc biệt chú ý đến vị huynh đệ của ta thì phải, thế nên mới mắng lây cả tiểu đệ đây". Đơn Uyển Tinh thoáng ngạc nhiên, trong cặp mắt đẹp hiện lên thần sắc phức tạp, sau đó thì trầm mặt xuống nói: "Đích thực là ta rất chú ý đến hai ngươi, có điều chỉ là hai cái mạng chó của các ngươi mà thôi. Giờ ta cho các ngươi hai con đường để lựa chọn, một là bị ta bóc trần thân phận ở đây, hai là theo ta đi giải quyết tất cả các vấn đề giữa chúng ta".

Khấu Trọng giờ đã định thần, khôi phục lại bản sắc vô lại của mình, cười hì hì nói: "Công chúa có bao nhiêu tùy tùng vậy?".

Đơn Uyển Tinh cười lạnh nói: "Muốn thu thập hai tên tiểu tặc các ngươi mà cũng cần phải có trở thủ sao?".

Khấu Trọng lười nhác vươn vai, mỉm cười nói: "Công chúa tự vấn xem mình so với Bạt tình lang thì thế nào?".

Đơn Uyển Tinh ngẩn người ra hỏi: "Cái gì mà Bạt tình lang, hả... các ngươi...".

Từ Tử Lăng điềm nhiên nói: "Chúng ta đích thực đã giao thủ với Bạt huynh. Dám hỏi công chúa lần này đến Cửu Giang là có mục đích gì?".

Đơn Uyển Tinh tức giận đến độ thất khiếu như muốn xịt khói, gằn giọng nói: "Chuyện của ta liên quan gì đến các ngươi? Ngươi nghĩ mình có tư cách hỏi hay sao?".

Tiếp đó nàng lại trừng mắt nhìn Khấu Trọng, lạnh lùng nói: "Bạt Phong Hàn với ta chỉ là một bằng hữu nói chuyện hợp khẩu mà thôi, không hề có chuyện nam nữ tư tình, các ngươi đừng có ngậm máu phun người".

Khấu Trọng thõng tay xuống nói: "Vậy tên tiểu tử họ Lý có phải cũng là một bằng hữu nói chuyện hợp khẩu khác của công chúa hay không? Vấn đề này ta chỉ hỏi thay Tiểu Lăng thôi, muốn giận thì cô nương cứ giận hắn là được".

Từ Tử Lăng tự nhiên biết rõ Khấu Trọng đang lợi dụng quan hệ vi diệu giữa mình và Đơn Uyển Tinh hòng vượt qua cửa ải khó khăn này, thế nên cũng không lên tiếng phân biện gì mà chỉ trầm mặc cúi đầu.

Thân hình Đơn Uyển Tinh khẽ run lên, gương mặt ngọc xanh xám, nghiến răng nói: "Toàn là hồ ngôn loạn ngữ, hôm nay ta mà không giết chết hai ngươi, thề không làm người".

Khấu Trọng cười xòa nói: "Công chúa bớt giận, chúng ta làm chuyện gì cũng phải nghĩ đến hậu quả chứ. Ví dụ đánh nhau vậy, đánh nhau vốn không phải chuyện tốt lành, nhưng nếu có thể hóa địch thành bạn, thì liền trở thành chuyện tốt ngay. Ta thừa nhận trộm đồ vốn không phải là chuyện tốt, nhưng nếu kết quả của việc trộm đồ ấy có thể làm hôn quân bị giết, một vị hảo bằng hữu khác của công chúa có được cơ hội tranh bá thiên hạ, vậy thì không phải chuyện xấu đã biến thành chuyện tốt rồi hay sao! Hì! Công chúa đại nhân đại lượng, ta và Tiểu Lăng ở đây nhận lỗi với cô nương là được chứ gì?".

Đơn Uyển Tinh im lặng giây lát rồi nhẹ giọng nói: "Đừng tưởng dựa vào cái lưỡi giảo hoạt đó mà có thể thoát thân khỏi đây, ta đếm từ một tới mười mà các ngươi vẫn không chịu đứng dậy theo ta rời khỏi đây, thì ta sẽ lập tức kêu lớn lên rằng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang ở đây, ta cũng đang muốn thử xem các ngươi sẽ gặp phải kết quả tốt gì?".

Hai gã lập tức cảm thấy sống lưng lạnh toát, nhưng một biện pháp

khả dĩ cũng không thể nào nghĩ ra được. Nếu nói đường đường là một vị Đông Minh Công Chúa mà không có tùy tùng đi theo, có giết chết hai gã cũng chẳng tin. Nhưng đây không phải là nguyên nhân khiến hai gã lo lắng, chuyện hai gã đau đầu nhất chính là trận này chỉ có thể ôm đầu chịu đòn chứ không thể phản kích, lẽ nào hai gã lại là hạng ân tương cừu báo, đả thương của người Đông Minh Phái chứ?

"Bảy... tám...".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trao đổi với nhau bằng ánh mắt, quyết định liều một trận!

"Chín... mười!".

Đơn Uyển Tinh song mục lấp lánh hàn quang, đột nhiên cao giọng hét lớn: "Khấu Trọng, Từ Tử Lăng ở đây!".

Câu này nàng đã vận công phát ra nên tiếng nói vang động khắp đại sảnh, truyền đến tai từng người một. Gian khách sảnh trở nên im lặng như tờ, đến một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng động. Hơn trăm cặp mắt trong sảnh đều tập trung cả lên ba người. Khấu Trọng không ngờ lại cười lên ha hả, đứng thẳng người dậy nói: "Thì ra hai tên tiểu tử Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã từng qua đây, nhưng huynh đài cũng hà tất phải cao giọng đọc lên như vậy làm gì?".

Lời còn chưa dứt, Đơn Uyển Tinh đã xuất chưởng đánh ra, một luồng khí kình mãnh liệt cuồn cuộn đẩy tới trước ngực Khấu Trọng. Khấu Trọng vì bảo vệ tính mạng, đành phải không tính đến chuyện giữ gìn thân phận, xoay người lướt ra sau lưng Từ Tử Lăng như một con cá quẫy nước.

Đại sảnh vẫn tĩnh lặng như tờ. Hiện giờ chỉ cần là người có đi lại

trên giang hồ, ai ai cũng ít nhiều nghe qua chuyện của hai gã, một là vì trên đầu hai gã có hai đạo truy sát lệnh, hai là vì bí mật Dương Công Bảo Khố mà ai ai cũng thèm muốn. Song mục Từ Tử Lăng xạ ra hai đạo thần quang trước nay chưa từng thấy, trừng mắt nhìn Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh, chậm rãi nói từng chữ một: "Cô nương có biết mình đã làm chuyện gì không?".

Nói đoạn vỗ mạnh xuống bàn một cái, cả chiếc bàn gỗ kiên cố lập tức vỡ tan nát, bụi gỗ bay tung tóe. Từ Tử Lăng gầm lên một tiếng: "Khấu Trọng, Từ Tử Lăng ở đây, kẻ nào muốn lấy đầu huynh đệ chúng ta thì tới đây động thủ, bằng không thì mời ra ngoài, tránh để huynh đệ chúng ta đả thương người vô tội".

Khi chiếc bàn vỡ ra thành từng mảnh vụn, cả ba người, bao gồm cả Từ Tử Lăng đều ngây người ra. Từ Tử Lăng cả kinh ngây người ra là vì gã vốn chỉ định vỗ một chưởng xuống bàn để tiết nỗi phẫn nộ trong lòng ra mà thôi. Bởi một câu nói vừa rồi của Đơn Uyển Tinh đã khiến bọn gã rơi vào hiểm cảnh, đáng ghét nhất là coi như đã phá hoại hết cả đại kế thích sát của hai gã, mà hai gã lại không thể hạ thủ giáo huấn Đơn Uyển Tinh được. Nào ngờ một chưởng của gã lại lợi hại đến vậy, làm cho chiếc bàn gỗ cứng vỡ nát thành mảnh vụn.

Nguyên nhân Khấu Trọng cả kinh thất sắc có hai, một là vì chưởng kình bất ngờ của Từ Tử Lăng, hai là vì trước giờ gã chưa từng thấy Từ Tử Lăng tức giận đến vậy, nhất thời quên hết cả những vấn đề do chuyện bại lộ thân phận gây nên, trong lòng chợt nhớ đến cảnh tượng khi xưa Đỗ Phục Uy một chưởng đập vỡ chiếc ghế gỗ xoan trước mặt mọi người.

Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh giật mình chấn động, ngoại trừ vì không ngờ công lực của Từ Tử Lăng đã đạt tới cảnh giới cao như vậy, còn vì khí thế uy mãnh hào hùng của Từ Tử Lăng làm cho rung động. Làm cho Từ Tử Lăng phản ứng kịch liệt như vậy, trong

lòng nàng cũng không khỏi cảm thấy có chút hối hận.

Nhất thời ba người đều ngẩn người ra nhìn những mảnh gỗ vụn, Từ Tử Lăng và Đơn Uyển Tinh ngồi đối diện với nhau, cách nhau một đống gỗ vụn, tình cảnh quái dị vô cùng. Quá nửa số người trong đại sảnh là các nhân vật võ lâm đến từ các nơi khác nhau, ban đầu còn có kẻ có ý định bắt giết hai gã, nhưng đến khi thấy một chưởng thạch phá thiên kinh của Từ Tử Lăng, lập tức kẻ nào kẻ nấy câm như ve sầu mùa đông, những người ngồi gần bàn của ba gã cũng lần lượt tránh ra chỗ khác.

Khấu Trọng là người đầu tiên sực tỉnh, gã chỉ tay vào Đơn Uyển Tinh cười lên ha hả: "Các vị! Vị này chính là Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh đóng giả nam trang, lần này nàng ta đến Cửu Giang chính là để giết chết Thanh Giao Nhậm Thiếu Danh đó!".

Đơn Uyển Tinh đại nộ đứng vọt dậy, chỉ tay quát lớn: "Ngươi nói lăng nhăng gì vậy?".

Khấu Trọng nháy mắt thấp giọng nói: "Công chúa có thể hồ ngôn loạn ngữ, chúng ta tự nhiên cũng có thể hồ ngôn loạn ngữ. Đây vốn là chuyện hết sức công bằng! Ha! Không khéo cô nương vào đống phiền phức này thì mới là kẻ ngu!".

Lúc này chúng nhân trong đại sảnh nghe thấy mấy chữ giết chết Nhậm Thiếu Danh, không ai là không biến sắc. Đám thương nhân nhát gan và đám tỳ bộc phục vụ khách sợ hãi hoảng loạn chạy ra đầu tiên, tiếp đó là đám nhân vật giang hồ kia, ai ai cũng biết tiếp đó sẽ xảy ra những chuyện thế nào, không muốn dính vào chuyện rắc rối này.

Gian đại sảnh loạn lên như cảnh gà bay chó chạy, chẳng mấy chốc đã không một bóng người. Chỉ còn lại một người duy nhất ngồi ở

chiếc bàn cạnh đó. Người này thân hình cao lớn như sơn, dung mạo tuấn tú tiêu sái, bên ngoài kình trang màu xanh còn khoác thêm tấm áo choàng, toàn thân y toát ra một mị lực không thể diễn tả thành lời. Người này chính là cao thủ thanh niên đến từ Đột Quyết gần đây đã làm chấn động cả võ lâm Trung Thổ - Bạt Phong Hàn. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giờ mới nhớ ra ngày đó Phó Quân Du đã nói Bạt Phong Hàn có hẹn ước với Đơn Uyển Tinh, thì ra nơi họ gặp mặt chính là thành Cửu Giang phong phong vũ vũ này.

Bạt Phong Hàn dài người đứng dậy, cười lớn nói: "Sĩ biệt tam nhật đã phải nhìn bằng con mắt khác, không ngờ chưởng lực của Từ huynh đệ lại mạnh mẽ như vậy, tối nay có duyên được gặp lại hai vị ở đây, Bạt mỗ quả thật hân hoan vô cùng".

"Cheng!".

Khấu Trọng rút thanh trường đao bằng thép luyện Vân Ngọc Chân mới tặng ra, dùng mũi đao chỉ vào Bạt Phong Hàn, cất giọng hào hùng nói: "Tương thỉnh không bằng tương ngộ, hiếm khi thấy Bạt huynh hứng thú như vậy, chi bằng để hai huynh đệ chúng ta tiễn huynh thượng lộ vậy!" song mục Đơn Uyển Tinh thoáng hiện thần sắc kỳ dị, miệng quát lớn: "Khấu tiểu tặc ngươi tưởng rằng ta đây không tồn tại hay sao? Giỏi thì thắng ta trước rồi hãy nói!".

Bạt Phong Hàn sát cơ bốc cao ngùn ngụt nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười, điềm nhiên nói: "Hiện giờ không chỉ có mình Uyển Tinh muốn giết chết hai người, đến cả Bạt mỗ cũng không nén nổi sát cơ nữa rồi, Uyển Tinh, hãy để tại hạ đánh trận đầu có được không?".

Từ Tử Lăng đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói: "Chuyện của công chúa lát nữa chúng ta sẽ có lời giải thích sau, nhưng Bạt huynh quả là hiếp người quá đáng...".

Đơn Uyển Tinh mỉm cười nói: "Y hiếp người quá đáng? Các ngươi lấy đông hiếp ít, chẳng lẽ vậy là anh hùng hảo hán hay sao?".

Khấu Trọng thầm kêu khổ trong lòng, nên biết rằng phương pháp duy nhất để hai gã đối phó với Bạt Phong Hàn chính là liên thủ hợp kích, giả như Đơn Uyển Tinh cứ khăng khăng đòi xen vào giữa chuyện này, thì trước tiên không nói bản thân nàng vốn đã là một cao thủ đệ nhất lưu, chỉ tính riêng chuyện hai gã không thể hạ sát thủ với nàng đã là một nhược điểm chí mạng đủ để dồn hai gã vào tử địa rồi. Từ Tử Lăng hoàn toàn bình tĩnh, thản nhiên nói: "Nếu đã như vậy thì để ta và Bạt huynh đơn đả độc đấu một trận, xem xem là ai bức hiếp ai?".

Đơn Uyển Tinh hoàn toàn không thể che giấu được sự kinh ngạc trên gương mặt ngọc, hờn dỗi quát: "Ngươi muốn chết hay sao?".

Khấu Trọng bị nàng ta phá hoại giấc mộng đẹp giết chết Nhậm Thiếu Danh, sớm đã hận không thể đập cho nàng một trận, gặp được cơ hội hiếm có này nào dễ bỏ qua. Gã lập tức cố tỏ vẻ ngạc nhiên thốt lên: "Đây không phải là hợp với tâm ý của công chúa hay sao?" Tiếp đó gã lại quay sang nói với Từ Tử Lăng: "Tiểu Lăng! Ta lúc nào cũng nói công chúa bề ngoài thì hận ngươi, kỳ thực trong lòng thì lúc nào cũng nhớ đến ngươi mà! Hà!".

"Cheng!".

Trường kiếm của Đơn Uyển Tinh rời vỏ, vòng qua Từ Tử Lăng, hóa thành điểm hàn quang chụp xuống đầu Khấu Trọng. Khấu Trọng biết kiếm pháp của nàng tinh diệu tuyệt luân lại ác liệt phi thường, nào dám lơ là, vội vàng thoái lui. Đơn Uyển Tinh đứng sau lưng Từ Tử Lăng, dồn Khấu Trọng vào một góc đại sảnh, miệng quát vang: "Từ tiểu tặc ngươi đã không biết trời cao đất dày thì cứ đi mà tìm chết đi!".

"Cheng!".

Bạt Phong Hàn rút trường kiếm ra, lập tức sinh ra một luồng kình khí mạnh mẽ vô song bắn mạnh về phía Từ Tử Lăng đang đứng cách đó hai trượng, bao trùm gã trong màn kiếm kình dày đặc, khiến cho gã dù muốn tránh cũng không có đường thoái lui. Từ Tử Lăng lòng tịnh như trăng trong giếng nước, không còn suy nghĩ đến sinh tử thành bại, đầu không một chút tạp niệm, dồn chân khí lên đến cực hạn, đối khách với khí thế kinh người của Bạt Phong Hàn. Hai đại cao thủ thanh niên cuối cùng đã đi tới cục diện quyết chiến sinh tử.

Đơn Uyển Tinh nghiến chặt răng, cố nhịn khôn quay đầu lại, chỉ mong tình cảnh này nhanh nhanh kết thúc, sau đó nàng sẽ cố gắng quên hết mọi chuyện này một cách triệt để. Chính bản thân nàng cũng không hiểu nổi địa vị của Từ Tử Lăng trong tim nàng là thế nào?

Khấu Trọng lúc này thì không ngừng tính toán xem nên lợi dụng sợi trường tiên ở eo hông của mình thế nào để một chiêu khống chế Đơn Uyển Tinh, như vậy thì gã sẽ có cơ hội hợp lực với Từ Tử Lăng trừ diệt đi tên cường địch Bạt Phong Hàn này rồi.

Toàn bộ tinh thần của Bạt Phong Hàn đều tập trung cả lên người Từ Tử Lăng, không hề động đậy, trên tay không ngừng đẩy ra kiếm khí, lợi dụng mọi dịp để tìm ra nhược điểm của đối phương. Nhưng trước áp lực to lớn của y, đối phương vẫn đứng vững như núi Thái Sơn, tự nhiên lộ ra một khí thế vô hạn như muốn nuốt cả nhật nguyệt, nhất thời cũng không dám vọng động xuất thủ.

Y không xuất thủ, Khấu Trọng lại càng không dám động thủ, nhất thời cả bốn người chia thành hai đôi, hình thành một cục thế song song đối đầu. Đột nhiên tiếng áo bào phất gió vang lên khắp bốn bề, hiển

nhiên là đang có một số lượng lớn các cao thủ đang tiến tới nơi này.

Bạt Phong Hàn đang định lợi dụng thời cơ này toàn lực xuất thủ lấy mạng Từ Tử Lăng, thì Đơn Uyển Tinh đột nhiên lại bỏ qua Khấu Trọng, lướt đến bên cạnh y, khẽ nói: "Chúng ta đi!".

Khấu Trọng cả mừng, chạy tới cạnh Từ Tử Lăng, kêu lớn: "Chúng ta cũng chạy thôi!".

Bạt Phong Hàn đành phải thu hồi kình khí, do y nắm được chủ động, nên thu phát hết sức tự nhiên. Ngoài cửa sổ có bóng người xuất hiện, cao thủ Thiết Kỵ Hội ùn ùn lao tới. Bốn người chia làm hai nhóm, cùng lúc tung mình vọt lên cao, phá vỡ nóc nhà, nhảy lên trên mái ngói.

Khấu Trọng cười lớn nói: "Công chúa và Bạt tình lang, hậu hội hữu kỳ!" Nói dứt lời gã quay sang nháy mắt với Từ Tử Lăng một cái, hai gã một trước một sau nhảy về phía hậu viện. Đối với hình thế của Xuận Tại Lầu, hai gã sớm đã nắm rõ như lòng bàn tay, muốn chạy trốn ở đây đương nhiên là vô cùng dễ dàng.

Còn lại Bạt Phong Hàn và Đơn Uyển Tinh, cũng biết được nếu không nhân cơ hội đối phương chưa hoàn thành vòng vây, trận thế còn chưa ổn định mà đào tẩu, thì chỉ có kết quả toàn lực quyết chiến đến chết mà thôi. Hai người nào dám chậm trễ, tung mình lao theo hướng ngược lại, đi tới đâu là giết tới đó, mở một con đường thoát khỏi kỹ viện Xuân Tại Lầu. Tiếng binh khí chạm nhau vang lên liên tiếp, tiếp đó là tiếng người la hét truy đuổi, Xuân Tại Lầu cuối cùng cũng dần dần im lặng trở lại.

Chương 82: Binh hành hiểm trá

Đêm hôm đó Thiết Kỵ Hội và Sở quân giữ thành đã triển khai hành động, lục soát từng căn nhà trong thành. Bọn Khấu Trọng náu mình ở Hưng Phát Long cũng không thể miễn. Cũng may mọi người đều có giấy thông hành chính thức, thêm vào có Ngưu Phương Tài lo lót chạy chọt, nên cuối cùng cũng bình an qua ải.

Sau khi địch nhân đi khỏi, Hương Ngọc Sơn quả quyết nói: "Lần này sự tình bại lộ, Nhậm Thiếu Danh đã có phòng bị, quan trọng nhất là y đã nhìn ra ý đồ hạ thủ ở Xuân Tại Lầu của chúng ta rồi, thế nên chúng ta không còn cơ hội nào nữa đâu".

Chúng nhân trong lòng đều hiểu rõ, trừ phi là ở nơi tập trung đông đúc như là Xuân Tại Lầu, lại có thể nắm rõ địa điểm và thời gian, bằng không thì đừng hòng nghĩ đến chuyện ám sát họ Nhậm này. Vân Ngọc Chân thở dài nói: "Sáng sớm mai chúng ta lập tức rời thành, nơi nay ở lâu thêm một khắc là thêm một phần nguy hiểm".

Trần lão mưu đang giúp Khấu Trọng băng bó cánh tay phải bị thương lúc chạy trốn, gật đầu nói: "Có thể an toàn rời khỏi đây đã là may mắn lắm rồi!".

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Sáng sớm mai các ngươi đi, nhưng ta và Khấu Trọng thiếu gia sẽ ở lại".

Bốc Thiên Chí ngạc nhiên thốt: "Đây tuyệt đối không phải là cách hay".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Tóm lại là một ngày chúng ta còn chưa chết thì cơ hội thành công vẫn còn".

Hương Ngọc Sơn đành cười khổ nói: "Vậy thì mọi người cùng không đi nữa vậy, dù sao thì tạm thời thân phận chúng ta cũng không có vấn đề gì".

Từ Tử Lăng kiên quyết nói: "Không! Sáng sớm mai các người phải rời khỏi đây, chúng ta sẽ giả bộ ở lại đây để bàn chuyện làm ăn. Nếu các người không đi, việc chúng ta lưu lại sẽ có rất nhiều điểm đáng nghi".

Vân Ngọc Chân tái mặt, giọng nói cũng trầm xuống: "Có đáng phải mạo hiểm như vậy không? Chuyện này chẳng khác gì tự lao đầu vào chỗ chết!".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Mỹ nhân sư phụ xem ta có giống loại ngu ngốc tự đâm đầu vào chỗ chết hay không? Hãy ngoan ngoãn quay về Ba Lăng đợi tin mừng của chúng ta đi!".

Vân Ngọc Chân cắn môi kiên quyết nói: "Ngươi không đi, ta cũng không đi!".

Bốc Thiên Chí lộ ra thần sắc kỳ quái, liếc nhìn vị bang chủ của mình một cái rồi mới nói: "Chi bằng hai vi công tử nói ra kế hoạch của mình, giả như bang chủ cảm thấy có thể thực hiên, lại biết được nếu rời khỏi đây sẽ có lợi cho hành động của hai vị, nói không chừng sẽ chịu đi trước một bước cũng nên".

Lời này quả hợp tình hợp lý, Khấu Trọng cũng không có cớ phản đối, đành thở dài một tiếng nói: "Nguyên nhân rất đơn giản, chính là vì Nhậm Thiếu Danh căn bản không coi chúng ta vào đâu".

Từ Tử Lăng tiếp lời nói: "Dù là hắn thật sự đố kỵ chúng ta, cũng tuyệt đối không để cho người khác biết, thậm chí kể cả là thủ hạ của hắn nữa. Vì vậy Nhậm Thiếu Danh nhất định sẽ giả như không hề để ý chuyện ở Xuân Tại Lầu hôm trước, mà vẫn đến đó để tìm Hoắc Kỳ".

Khấu Trọng cười cười nói tiếp: "Đương nhiên là dù cho hắn có lên giường với Hoắc Kỳ thì cũng đem đôi lưu tinh chùy kia giấu ở dưới gối, hà! Cái gối như vậy thì làm sao mà ngủ được nhỉ?".

Từ Tử Lăng không thèm lý tới phản ứng của mọi người, tiếp tục nói: "Trước khi hành động ám sát thực hiện, toàn bộ người của Ngưu thúc ở đây phải rời khỏi Cửu Giang, bởi vì chúng ta phải sử dụng thân phận hiện tại để hành sự".

Hương Ngọc Sơn chau mày nói: "Nhưng trong tình hình này, Ác Tăng Diễm Ni tất sẽ ở sát bên mình Nhậm Thiếu Danh để bảo vệ, cho dù là có cơ hội hạ thủ, hai người cũng tuyệt đối không thể chạm đến nửa cọng tóc của họ Nhậm".

Ngưu Phương Tài cũng gật đầu nói: "Thủ hạ của Nhậm Thiếu Danh cũng sẽ tăng cường phòng vệ. Trong tình hình này, chỉ e cả cơ hội tiếp cận hắn hai người cũng không có đâu".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Nếu không phải sự tình hung hiểm nhường ấy, ta và Tiểu Lăng liệu có phải tốn nước bọt khuyên bảo các người đi trước một bước hay không?" Từ Tử Lăng cũng nói: "Chỉ có không còn lo lắng cho mọi người, sau khi đắc thủ chúng ta mới có cơ hội rời khỏi đây".

Khấu Trọng lại cùng gã xướng họa tiếp: "Đừng quên rằng chúng ta là cao thủ tuyệt đỉnh trong chuyện chạy trốn, nếu không phải vậy, chỉ e giờ đây đã không thể ngồi khuyên các người được nữa rồi. Hãy chịu khó hợp tác đi!".

Bốc Thiên Chí gật đầu đồng ý nói: "Chúng tôi hiểu rồi!" Đoạn quay sang nhìn Hương Ngọc Sơn và Vân Ngọc Chân nói: "Chi bằng chúng ta tiến lên thượng du đợi hai vị công tử, chỉ cần bọn họ có thể trở về thuyền là tất cả có thể an toàn rời khỏi đây được rồi".

Vân Ngọc Chân đành phải gật đầu nói hờn dỗi: "Các ngươi căn bản không có cơ hội thành công". Nói đoạn liền vùng vằng bỏ về phòng của mình.

Hương Ngọc Sơn không còn sự ủng hộ của Vân Ngọc Chân, cũng đành phải khuất phục. Sauk hi thương lượng hết các tình tiết nhỏ của kế hoạch, mọi người liền trở về phòng riêng nghỉ ngơi. Khấu Trọng đi theo vào phòng của Từ Tử Lăng, vỗ vai gã nói: "Một chưởng vừa rồi của ngươi làm sao mà đánh ra được như vậy, làm cho cả đám người trong đại sảnh sợ chết khiếp, cong đuôi chạy hết".

Từ Tử Lăng ưu tư nói: "Chuyện này cũng thật kỳ quái, giống như một kích vô ý ở bãi học nghệ hồi đó vậy, trước khi xảy ra thì không nghĩ đến, xảy ra rồi thì làm sao cũng thể lặp lại được. Có thể là chúng ta vẫn còn tiềm lực chưa được phát huy hết giới hạn".

Khấu Trọng lại khen: "Lúc ngươi đối đầu với tên Phong Thấp Hàn đó cũng hết sức đặc sắc! Hừ! Xem ả xú công chúa và tên Bạt tiểu tử đó có còn dám khinh thường huynh đệ chúng ta nữa không?".

Từ Tử Lăng hưng phấn nói: "Thế nào cũng có một ngày ta sẽ đánh bại tên Phong Thấp Hàn đó".

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Ngươi rất ít khi trọng việc thắng bại cơ mà, tại sao đối với Bạt Phong Hàn lại hiếu thắng đến vậy?".

Từ Tử Lăng ngồi xuống, trầm ngâm nói: "Có thể là vì ta cảm thấy hắn

ta đang đùa cợt với tình cảm của dì Du chăng?".

Khấu Trọng ngồi xuống đối diện với gã, chồm tới hạ thấp giọng nói: "Thật sự không liên quan gì đến Đơn Uyển Tinh chứ?".

Từ Tử Lăng bực tức nói: "Đương nhiên là không có quan hệ, từ trước tới nay ta chưa hề để ý tới nàng ta".

Khấu Trọng dựa người vào thành ghế, vỗ trán nói: "Xú công chúa nếu nghe được câu này của ngươi, ắt hẳn sẽ đau lòng mà chết mất. Tình cảm của nàng ta với ngươi có thể nói là yêu hận khó phân, bằng không cũng đâu có nhảy vào giữa ngươi với Bạt Phong Hàn, ép hắn phải thu quân chứ?".

Từ Tử Lăng cảm thấy hơi phiền phức liền nói: "Muộn rồi! Chúng ta đều cần phải nghỉ ngơi!".

Khấu Trọng đành phải đứng dậy, ra đến cửa thì gã chợt quay đầu lại nói: "Tiểu Lăng! Ta thật sự cảm kích ngươi, nếu ngươi không chịu lưu lại đối phó Nhậm Thiếu Danh, e rằng ta cũng chỉ có thể theo bọn họ trở về mà thôi, như vậy có lẽ đây sẽ là một chuyện hối tiếc mà vĩnh viễn cũng không thể bù đắp được của đời ta". Nói xong mới đẩy cửa đi thẳng ra ngoài.

Từ Tử Lăng thổi tắt đèn, cả gian phòng lập tức chìm vào bóng tối. Tiếng vó ngựa không ngừng vang lên bên ngoài. Vào giờ này đêm mai, hai gã liệu có còn sống hay không?

Chương 83: Kế hoạch chu đáo

Ngày hôm sau, không khí trong nội thành vẫn hết sức khẩn trương, trên phố, các thuộc hạ Thiết Kỵ Hội và quân lính của Lâm Sĩ Hồng không ngừng đi lại tuần tra. May mà Ngưu Phương Tài và đám tướng lĩnh giữ cửa thành có quan hệ rất tốt, nên bọn Hương Ngọc Sơn, Vân Ngọc Chân mới có thể ra khỏi thành lên thuyền một cách an toàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Ngưu Phương Tài trở lại thì lấy ra một tấm họa đồ Cửu Giang thành, chỉ rõ tận tường cho hai gã: "Cửu Giang nằm ở yếu đạo giao thông nối liền hai miền Nam Bắc, những người đi từ miền Nam về miền Bắc đa phần đều đi đường thủy đến đây rồi bỏ thuyền lên bộ, vì thế bến đò ở thành Bắc có thuyền Nam, ngựa Bắc qua lại luôn luôn, hưng vượng phi thường".

Khấu Trọng nói: "Lần này Lâm Sĩ Hồng và Nhậm Thiếu Danh rêu rao chuyện kết minh ở Cửu Giang thành, chính là có ý cùng lúc diễu võ dương oai với Nam Bắc chư hùng đây mà! Hừ, trên đời này làm gì có chuyện đơn giản như vậy chứ?".

Ngưu Phương Tài nói tiếp: "Cửu Giang nam nối Động Đình, bắc liền Đại Giang, thủy đạo tung hoành ngang dọc, bộ phận chủ yếu là khu thành cũ, tường thành cao mười lăm trượng, có bốn thành môn và ba thủy môn. Hưng Phát Long của chúng ta và Xuân Tại Lầu đều nằm ở khu thành cũ, chỉ có điều một Nam, một Bắc, ở hai phố Bắc Môn và Nam Môn mà thôi, hai phố này được ngăn cách bởi Trấn Giang Lầu ở giữa thành.

Từ Tử Lăng nói: "Tường thành cao tới mười lăm trượng, vậy thì cần

phải có dây và móc câu mới có thể vượt qua được".

Khấu Trọng nói: "Thử tính cách chạy theo đường thủy xem?".

Ngưu Phương Tài nói: "Ở cửa thủy đạo có hai tấm chắn bằng sắt vô cùng kiên cố, thêm nữa cả ba đường đó đều có chòi canh bí mật và quân lính tuần tra đặc biệt giám thị, muốn phá hoại những cửa sắt này trước cũng cực kỳ khó khăn".

Từ Tử Lăng hỏi: "Ngưu thúc có biết thời gian tuần tra và thời gian đổi ca trực của lính trong chòi canh hay không?".

Ngưu Phương Tài vui vẻ nói: "Đây chính là công tác chủ yếu của chúng ta, toàn bộ đều đã có ghi chép cẩn thận. Bọn chúng tổng cộng có mười thời gian biểu khác nhau, mỗi năm ngày lại đổi một lần, hết một vòng thì lặp lại".

Hai mắt Khấu Trọng sáng bừng lên: "Chỉ cần chúng ta nắm được chính xác thời gian đổi ca trực và tuần tra của chúng để tiến hành ám sát, như vậy có thể phá cửa sắt ở thủy đạo thoát ra trước khi bọn chúng phát hiện, nhưng đương nhiên cũng cần phải có công cụ đặc biệt nữa".

Ngưu Phương Tài chau mày nói: "Nhưng như vậy nhất định sẽ kinh động đến đám quân lính ở các chòi canh".

Khấu Trọng nói: "Thì thuận tay giết hết bọn chúng là được rồi".

Ngưu Phương Tài cười khổ nói: "Các chòi canh đặt ở trên tường thành, nếu có thể lên tới được đó, vậy thì chi bằng vượt tường thành bỏ trốn đi cho xong. Nhưng khoảng cách giữa tường thành và ngôi nhà gần nhất cũng phải tới hai mươi trượng hơn, hai vị công tử nếu như hiện thân trong phạm vi ấy, lập tức sẽ bị đối phương phát giác,

chỉ cần bọn chúng ở trên cao xạ tiễn xuống đầu hai vị thì đã đủ khó ứng phó rồi".

Từ Tử Lăng nói: "Chuyện này không thành vấn đề, chúng ta có thể nín thở rất lâu dưới nước mà không cần đổi khí, cứ quyết định theo thủy đạo phá cửa sắt là được!".

Ngưu Phương Tài gật đầu đồng ý nói: "Nếu hai vị công tử có tài tiềm thủy như vậy, thì đây đích thực là một kế hay, bởi vì địch nhân nằm mơ cũng không thể ngờ được hai vị lại có thể ẩn nấp dưới nước trong thời gian dài". Sau đó lại thở dài nói: "Nhưng vấn đề lớn nhất chính là chúng ta căn bản không thể tiếp cận Xuân Viên nơi Nhậm Thiếu Danh ở mà không bị phát giác. Đây đương nhiên chỉ là giả định nếu như đêm nay hắn ta có đến đó để tìm Hoắc Kỳ".

Khấu Trọng trầm giọng nói: "Chúng ta hạ thủ trên đường hắn đến Xuân Tại Lầu là được rồi!".

Ngưu Phương Tài lắc đầu: "Nhậm Thiếu Danh tàn nhẫn háo sát, cừu gia rất nhiều, vì vậy mới trước giờ chưa đi theo một con đường cố định để đến một địa điểm nào đó, cách này tuyệt đối không thể thực hiện".

Khấu Trọng sực tỉnh nói: "Bên ngoài Xuân Tại Lầu không phải có mấy cây đa lớn hay sao? Chúng ta cứ làm một cái ná lớn, mượn lực đàn hồi của cành cây vượt qua khoảng cách hơn ba chục trượng bay lên mái ngói Xuân Viên. Hừ! Có điều muốn đào tẩu thì không dễ như vậy!".

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: "Trên đời này làm gì có chuyện lưỡng toàn kỳ mỹ chứ?".

Khấu Trọng lấy tấm bản đồ Xuân Tại Lầu trải ra trên bàn, chỉ tay vào

một cây lớn ở phía Tây Nam Xuân Viên, sau đó dịch tay đến một cây khác cách đó năm trượng, hưng phấn nói: "Giả như chúng ta có thể buộc giữa hai cây này một sợi dây thừng vừa lớn vừa có sức đàn hồi, lúc đào tẩu có thể mượn lực phóng ra! Hắc! Mẹ ơi, nếu như chúng ta có thể đặt mấy sợi dây như thế ở trên không, như vậy chẳng phải là có thể bay rồi hay sao? Chỉ có điều ta lo lắng nhất chính là bị đối phương phát giác trước một bước thôi".

Ngưu Phương Tài động dung nói: "Đây đích thực là một cách hoang đường nhưng lại có thể thực hiện được, dây thừng ta sẽ lo liệu, chỉ cần hai đầu có thêm móc sắt bọc vải, lại nhuộm màu đen, lại buộc ở cách xa mặt đất, có lẽ cũng không dễ phát hiện đâu. Vấn đề còn lại chính là làm sao mới có thể qua mắt địch nhân mà bày bố những thứ này. Còn nữa, hai vị công tử không biết có thể nhận chuẩn được điểm tiếp đất trong bóng tối hay không?".

Khấu Trọng nói: "Hai vấn đề này cứ để chúng ta lo".

Nói đoạn đột nhiên đứng vọt dậy, cười lớn nói: "Chúng ta đi thám sát hiện trường trước đã. Trừ phi đêm nay Nhậm Thiếu Danh không đến Xuân Tại Lầu bằng không hắn quyết không có mạng trở về".

o0o

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi bên một chiếc bàn đặt cạnh cửa sổ trên lầu hai của tửu lầu, dõi mắt nhìn ra bên ngoài. Lọt vào mắt hai gã đầu tiên là con đường rộng đủ năm chiếc xe ngựa cùng đi một lúc, sau đó là một dãy cửa tiệm đối diện với tửu lầu, có tới năm gian là tiệm thuốc, có thể thấy dân chúng Cửu Giang trước nay giàu có, thế nên động một chút là đã dùng đến thuốc men dược vật. Ngoài ra còn có tiệm gạo, phường dầu, tiệm vải, tiệm tạp hóa... Bên đường cứ cách mỗi bảy tám trượng lại có một cây lớn, bóng mát che phủ cả con đường.

Nhìn về phía nam, là tường cao phía đông của hậu viện Xuân Tại Lầu, đằng sau bức tường là những mái ngói xanh thấp thoáng sau tàn cây rậm rạp, hình thế hùng vĩ, rất có khí thế. Trong viện trồng đầy những cây du, cây hòe, cây đa xanh ngắt, tán lá rậm rạp rì rào trong gió xuân như chẳng hề biết đêm nay sẽ diễn ra một trận chiến sinh tử có liên quan đến cả tình thế thiên hạ vậy.

Khấu Trọng hít sâu một hơi, hạ thấp giọng nói: "Chúng ta sẽ sắp đặt một sợi dây mượn lực ở phía bên phố này, sau khi đến phố bên kia, thì sẽ chăng sợi dây thứ hai để chúng ta nhảy vào hậu viện, như vậy chỉ cần mấy nhảy là chúng ta có thể vào được Xuân Viên, lúc thoát thân cũng đi theo đường cũ là được".

Lúc này tên tiểu nhị đã mang thức ăn tới, Khấu Trọng vội vàng nói sang chuyện khác. Sau khi tiểu nhị đi khỏi, Từ Tử Lăng vừa ăn mì vừa nói: "Tốt nhất là có thể mai phục trong Xuân Viên trước khi Nhậm Thiếu Danh đến một bước, cũng không cần phải vào tận trong phòng động thủ cho phiền phức, lúc chạy cũng dễ dàng hơn một chút".

Khấu Trọng gật đầu đồng ý nói, cúi đầu chuyên tâm ăn mì, cả nước mì cũng húp một hơi cạn sạch, đang cười cười đột nhiên lại trầm giọng xuống nói: "Nhậm Thiếu Danh không chết thì chúng ta phải chết, không thành công thì không đi, ngươi có hiểu không?".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Hoàn toàn minh bạch. Nếu không lập ý chí quyết tử, chúng ta tuyệt đối không thể thành công".

Khấu Trọng thở dài một tiếng: "Kỳ thực đây chỉ là chuyện của ta, không nên kéo ngươi cùng can dự vào làm gì".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Sao ngươi đột nhiên lại trở nên lắm lời

như đàn bà vậy? Muốn thành công thì phải trả giá, muốn khiêu chiến tự nhiên phải có áp lực, trước đây ngươi chưa từng bị mâu thuẫn như vậy bao giờ hay sao?".

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi dài, hơi nhích người lên trước nói: "Đây có thể là điểm chuyển ngoặt quan trọng nhất trong đời huynh đệ chúng ta, nếu thành công, lập tức có thể xoay chuyển cả tình thế phương Nam, cùng lúc hai chúng ta cũng có thể danh chấn thiên hạ. Hà...! Nhưng ta biết ngươi đối với những thứ đó căn bản không hề hứng thú, mà chỉ vì giúp ta nên mới cam tâm mạo hiểm tính mạng, ngươi nói ta có thể không mâu thuẫn hay sao?" Sau đó gã lại ngả người ra sau ghế với vẻ mệt nhọc, nhẹ giọng nói: "Chỉ cần một câu nói của ngươi, hành động đêm nay có thể hủy bỏ lập tức".

Từ Tử Lăng điềm nhiên nói: "Tất cả cứ tiến hành theo kế hoạch đi! Đến sáng mai, một là Nhậm Thiếu Danh sẽ hoành thây nơi Xuân Viên, hai là Song Long Bang sẽ giải tán từ đây, còn khả năng thứ ba chỉ có thể là Nhậm Thiếu Danh căn bản không xuất hiện mà thôi".

Hai gã rời khỏi tửu lầu, đi dọc theo phố tiến về phía Xuân Tại Lầu, không hề cảm thấy có điều gì kỳ lạ hết. Khấu Trọng trở lại vẻ thoải mái như trước, kéo tay Từ Tử Lăng cười cười nói: "Ta không nói sai đâu! Xú công chúa đó rất có tâm tư với ngươi đấy!".

Từ Tử Lăng nhún vai mỉm cười nói: "Ngươi quên rằng nàng ta đã cùng Phong Thấp Hàn đến đây hẹn hò lén lút hay sao? Tâm tư của nàng với ta chính là làm sao để giết được ta càng nhanh càng tốt, thứ tâm tư này, tốt nhất không có thì hơn".

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Tâm tư của nữ nhân chính là thứ khó đoán biết nhất trên đời này. Biết đâu nàng ta đi với Bạt tiểu tử chẳng qua chỉ là muốn mượn hắn để quên đi ngươi, nhưng khi nhìn thấy ngươi thì bao nhiêu phong phong hàn hàn cái gì lại đều quên hết

sạch sẽ cả".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Ngươi thật biết nghĩ thay người khác. Ồ! Hình như có người theo dõi chúng ta thì phải?".

Khấu Trọng cũng cảm giác thấy, thấp giọng nói: "Có phải ngươi nói tên tiểu tử mặc thanh y, ở bên ngoài tửu lầu cứ nhìn chằm chằm vào chúng ta hay không? Hắc! Rẽ trái!".

Hai gã rẽ ngoặt vào một con phố cắt ngang con đường lớn, đây là phố thuộc hàng nhất đẳng, chỉ để cho người đi bộ, tường cao viện sâu, ngõ nhỏ thâm u, không khí tĩnh lặng hoàn toàn khác biệt với con phố lớn ồn ã bên ngoài.

Khấu Trọng nói: "Không đi theo!".

Từ Tử Lăng nháy mắt một cái, hai gã lập tức tung người lao vút đi, nấp vào hai góc tường của hai trang viện đối diện nhau. Không bao lâu sau thì thanh y thanh niên kia phóng tới. Bất chợt tiếng y phục phất gió vang lên. Hai đường tiến thoái đều bị Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chặn đứng. Khấu Trọng đứng sau lưng y cười cười nói: "Vị huynh đài này...".

Người kia đột nhiên quay mình, thấp giọng nói: "Cuối cùng cũng tìm được hai tên tiểu tử không biết viết chữ "chết" thế nào!".

Không ngờ đối phương chính là đại mỹ nhân Tống gia, Tống Ngọc Trí đóng giả nam trang.

o0o

Ba người bước ra khỏi phố nhỏ, lên một chiếc cầu hình vòm bắc ngang qua sông, chỉ thấy nước sông cuồn cuộn chảy như rắn lượn

về phía Xuân Tại Lầu. Hai bên bờ là khu dân cư đông đúc như vảy lân, nhà nhà sát với mặt nước, cảnh sắc vô cùng đặc biệt.

Tống Ngọc Trí lúc này đã dán thêm hai hàng râu cho thêm phần khí khái nam tử, sắc mặt lạnh tựa hàn sương, dừng lại trên cầu, trầm giọng nói: "Các ngươi đến đây làm gì vậy? Vô duyên vô cớ làm cho cả thành biết được các ngươi tới đây để giết Nhậm Thiếu Danh, làm cho kế hoạch đã sắp đặt chu đáo của chúng ta bị phá hoại hết".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Không biết ước địch của chúng ta có còn hiệu lực hay không? Trong tình hình bây giờ, chẳng ai còn cơ hội giết chết họ Nhậm nữa rồi".

Từ Tử Lăng dịch người đến chỗ lan can, cúi đầu xuống nhìn nước sông đang cuộn chảy, lặng lẽ nghe hai người nói chuyện. Khấu Trọng nhàn nhã đáp: "Chỉ cần ước địch đó vẫn còn hiệu lực thì được rồi. Tiểu thư xin hãy lập tức rời thành, sáng sớm mai đảm bảo sẽ có tin tức".

Tống Ngọc Trí bực tức nói: "Ngươi điên rồi, muốn chết thì nhảy sông tự tận cho sạch sẽ!".

Khấu Trọng cười hì hì, ghé mặt sát mặt nàng, ngúng nguẩy gương mặt giả thô tục kinh hoàng nói: "Chi bằng chúng ta đánh cược thêm một ván nữa, nếu như trong tình hình khó khăn như vậy ta vẫn có thể thành công, tiểu thư sẽ chịu khuất thân gả cho Khấu Trọng này có được không?".

Tống Ngọc Trí trợn trừng mắt lên nhìn gã mắng: "Cái bụng giả của ngươi đụng phải người ta rồi!".

Khấu Trọng cố ý dùng bụng giả huých thêm một cái nữa, rồi mới dịch người ra chút xíu, cười hích hích nói: "Tiểu thư vẫn còn chưa trả lời

câu hỏi liên quan đến chung thân đại sự của ta".

Tống Ngọc Trí nhăn mặt nói: "Con người ngươi tại sao cứ thích lẳng nhẳng đeo theo như vậy chứ? Người ta không phải đã nói với ngươi là cha ta đã hứa gả ta cho người khác rồi hay sao? Hơn nữa ta mới nhìn thấy ngươi đã thấy vừa phiền phức vừa tức giận rồi, không có người gả, ta cũng quyết chẳng gả cho ngươi. Thật không biết xấu hổ! Về mà tự soi lại mình trong gương đi!" Nói xong nàng lại quay sang nhìn Từ Tử Lăng trách mắng: "Từ Tử Lăng, ngươi cũng điên theo hắn rồi hay sao?".

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp: "Hôm nay chính là ngày giỗ của Nhậm Thiếu Danh, xin mời Tống tiểu thư lập tức rời thành".

Tống Ngọc Trí còn chưa hết ngạc nhiên trước phản ứng của Từ Tử Lăng thì Khấu Trọng đã làm ra vẻ khổ sở nói: "Thì ra Tống tiểu thư đã dịch chuyển ý sang Tiểu Lăng, Khấu Trọng ta chỉ đành tuyên bố rời khỏi tranh chấp này, chỉ cầu giết được Nhậm Thiếu Danh...".

"Chát!".

Trên má Khấu Trọng lập tức có thêm năm đầu ngón tay nhỏ nhắn của Tống Ngọc Trí, cả phấn hóa trang trên mặt cũng bị cái tát của nàng làm rơi lả tả. Tống Ngọc Trí thất kinh thốt lên: "Tại sao ngươi không tránh?".

Khấu Trọng xoa xoa chỗ đau, cười gượng gạo: "Ta muốn ăn tát cho tỉnh người, về sau sẽ không cần phải ôm mối tình si tự dằn vặt mình nữa".

Tống Ngọc Trí định nói gì nhưng rồi lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì nữa, quay đầu nhìn sang phía Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng vẫn đứng yên bất động, chăm chú nhìn một hán tử đang buông câu ở chỗ

ngoặt của dòng sông, dường như đang suy tư điều gì đó. Khấu Trọng thấy có mấy người đang tiến về phía mình, liền kéo ống tay áo Tống Ngọc Trí nói: "Về nhà rồi nói tiếp!".

Từ Tử Lăng đột nhiên khẽ run lên: "Mẹ ơi! Trọng thiếu gia! Dây câu!".

Khấu Trọng lập tức quên cả Tống Ngọc Trí, bước đến bên cạnh Từ Tử Lăng, mừng rỡ nói: "Chúng ta thật là ngốc! Trên đời này làm gì có thứ khỉ mẹ nào có độ đàn hồi mà dễ che mắt người ta như là dây câu chứ? Lần đó Trầm bà nương cũng đã dùng dây câu cực nhỏ ám toán chúng ta, lúc ấy còn là vào ban ngày ban mặt nữa".

Lúc này chợt có người đi đường ngang qua, cả ba vội vàng ngậm miệng không nói nữa. Sau khi người đi khỏi, Tống Ngọc Trí cảm thấy khó hiểu vô cùng, ngạc nhiên hỏi: "Các người đang nói gì vậy, có phải là đã điên rồi hay không?".

Khấu Trọng lúc này nào có tâm tình cùng nàng đùa bỡn, bởi vì dùng dây câu, thì vô luận là trời tối hay trời sáng, ở trong khoảng cách ngoài mười trượng, cao thủ thông thường nếu như không để tâm tìm kiếm thì tuyệt đối không thể phát giác, vậy thì hai gã có thể sắp đặt trước một bước rồi, nghĩ tới đây gã chợt tủm tỉm cười nói với Tống Ngọc Trí: "Tống tiểu thư xin hãy dời ngọc giá ra khỏi thành, đến mai là có thể nhận được tin thắng trận của chúng ta được rồi".

Tống Ngọc Trí cuối cùng cũng không nhịn nổi, gắt lên: "Không! Hai tên tiểu tử các ngươi theo ta xuất thành!".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Thì ra tiểu thư quan tâm chúng ta như vậy?".

Tống Ngọc Trí đột nhiên trở lại thần thái lạnh lùng thường thấy của mình, chậm rãi nói: "Đương nhiên là ta phải quan tâm rồi! Nếu

Dương Công Bảo Khố vào tay Nhậm Thiếu Danh và Lâm Sĩ Hồng, cả thiên hạ này sẽ phải gặp tai ương mất".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Thì ra cô nương đối tốt với ta vậy đấy! Thôi bỏ đi! Giờ đây ai đi đường nấy, nhưng chớ quên hiệp ước giữa chúng ta đó, bằng không sau này ta và Tống gia của cô nương sẽ chẳng còn cơ hội hợp tác nữa đâu".

Tống Ngọc Trí nhìn gã với ánh mắt lạnh lùng như băng: "Ngươi thật sự muốn đi chết à?".

Cặp mắt hổ của Khấu Trọng lấp lánh tinh quang, kiên quyết nói: "Chính là như vậy đấy!".

Tống Ngọc Trí thản nhiên đáp: "Vậy thì các ngươi đi chết đi!".

Nói đoạn phất tay bỏ đi luôn.

Chương 84: Cá nằm trong lưới

Quá hoàng hôn, trời bắt đầu dần dần tối. Bên trong tường cao của Xuân Tại Lầu truyền ra mấy tiếng chim kêu lanh lảnh, Khấu Trọng nhìn xung quanh trái phải thấy không có ai, vội dùng tiếng chim kêu để ứng đáp.

Từ Tử Lăng bay vọt qua tường, kéo Khấu Trọng chạy vào một ngõ nhỏ cắt ngang đường rồi mới dừng bước nói: "Tất cả đã bố trí ổn thỏa, ta đã căng năm sợi dây câu bằng tơ thiên tằm ở trên các cây được chỉ định, còn phía ngươi thế nào rồi?".

Khấu Trọng đắc ý dương dương nói: "Đương nhiên không vấn đề gì, chúng ta đến cái quán sáng nay ngồi nghỉ ngơi ăn thứ gì đó, rồi y kế hành sự".

Quán rượu ồn áo náo nhiệt, quá nửa khách nhân đều là nhân vật giang hồ, chủ đề nói chuyện cũng không ngoài sự kiện Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Đông Minh Công Chúa đại náo Xuân Tại Lầu tối qua.

Khấu Trọng vểnh tai lắng nghe một hồi, nhướng mày nói: "Thì ra trên giang hồ chúng ta cũng có chút thanh danh đấy chứ!".

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Để qua đêm nay rồi hãy nói chuyện đó!".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Con người ta xấu nhất chính là tật này, chưa gì mà đã đắc ý quên hết cả chuyện chính! Đúng rồi! Không biết Phong Thấp Hàn và xú công chúa đã trốn ở đâu rồi nhỉ? Nếu như trốn trong một gian phòng nhỏ, ta e trinh tiết của xú công chúa khó mà bảo toàn được".

Từ Tử Lăng coi như không có chuyện gì, chậm rãi nói: "Giờ này mà ngươi vẫn còn tâm tình đi nghĩ những chuyện đó hay sao, ta thì đang lo Tống Ngọc Trí không biết thời cơ mà không chịu rời khỏi đây".

Khấu Trọng trầm ngâm giây lát rồi thở dài nói: "Xem ra ngươi chẳng hề để ý đến Đơn Uyển Tinh cả, bằng không nghe ta nói vậy, thần tình thế nào cũng phải có chút mất tự nhiên".

Từ Tử Lăng cười cười mắng: "Hảo tiểu tử! Cả ta mà ngươi cũng động tâm cơ để thăm dò sao? Thời gian đến rồi, đi thôi!".

Hai gã thanh toán rồi đi xuống dưới lầu, bước ra khỏi cửa, rồi đồng loạt tái mặt. Chỉ thấy mặt trăng vừa tròn vừa sáng lộ ra nơi chân trời phía Đông, bầu trời đêm không gợn một bóng mây, ánh trăng chiếu rọi khắp Cửu Giang thành, so với đêm trước mây đen giăng khắp trời thật là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Khấu Trọng thất thanh thốt: "Hỏng rồi! Trăng sáng đẹp thế này, chỉ cần có người ngẩng đầu thưởng nguyệt là kế hoạch của chúng ta hỏng hết!".

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Ở đây nhiều tai vách mạch rừng, đến chỗ khác rồi nói sau".

Giây lát sau hai gã đã nhảy vào trong hậu viên của một ngôi đại trạch viện, cởi bỏ y phục bên ngoài và xóa lớp hóa trang, để lộ chân diện mục, trên người chỉ còn một bộ dạ hành y bó sát thân.

Khấu Trọng bước tới một bụi cây lấy ra thanh đại đao và sợi trường tiên đã dấu sẵn, đeo lên mình, rồi cười khổ nói: "Đây gọi là người tính không bằng trời tính, ai ngờ được tự nhiên trăng lại sáng đẹp như vậy chứ?".

Từ Tử Lăng nói: "Có oán trời oán đất cũng chẳng có tác dụng gì cả, chúng ta hãy đi xem thử tình thế rồi tính sau, nếu là không thể làm, thì đành phải ngoan ngoãn trốn đi theo thủy đạo vậy".

Hai gã nhún người lướt đi, chẳng mấy chốc thì đã lên đến mái ngói của tòa tửu lầu vừa mới ngồi uống rượu, dõi mắt quan sát Xuân Tại Lầu.

Khấu Trọng kinh ngạc nói: "Kỳ quá! Tại sao hoàn toàn không thấy vọng gác hay chòi canh gì nhỉ? Lẽ nào Nhậm Thiếu Danh đó sợ chết không dám đến rồi. Tiểu Lăng ngươi có cảm ứng gì không?".

Hậu viện chuyên dùng để khoản đãi khách quý của Xuân Tại Lầu đèn đuốc sáng trưng, tiếng đàn tiếng ca dìu dặt truyền tới, do bây giờ vẫn hãy còn sớm nên chỉ thỉnh thoảng mới thấy có tỳ nữ bộc nhân đi lại trong hậu viên.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi nói: "Ta có cảm giác không tường".

Khấu Trọng ngẩn người ra, thấp giọng nói: "Có nên đánh trống thu quân hay không?".

Từ Tử Lăng chầm chậm lắc đầu, đôi mắt hổ xạ ra hai luồng tinh quang mà trước nay Khấu Trọng chưa từng thấy, bình tĩnh nói: "Nếu như chúng ta chưa biết thực hư mà đã lâm trận thoái lui, chuyện này sẽ để lại trong tâm lý chúng ta một sự khuyết thiếu không thể nào bù đắp được! Nó sẽ khiến chúng ta vĩnh viễn cũng không thể đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực trong võ đạo, cũng biểu hiện là chúng ta vẫn còn sợ hãi cái chết!".

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi, hào tình tráng chí trào dâng trong lồng ngực, hưng phấn nói: "Ngươi nói hay lắm! Dù địch nhân có

giăng thiên la địa võng cung hầu hai huynh đệ chúng ta, chúng ta cũng quyết xông vào hổ huyệt để nhổ râu con hổ Nhậm Thiếu Danh đó, đây gọi là đặt mình vào chỗ chết để tìm sự sống!".

Từ Tử Lăng nhìn xuống dòng sông nhỏ chảy qua hậu viên Xuân Tại Lầu nói: "Dòng sông này chảy qua hậu viên của Xuân Tại Lầu, người nào mắt sáng đều có thể nhận ra đây là phương pháp đột nhập vào Xuân Tại Lầu nhanh nhất, dễ dàng nhất, vì thế chúng ta tuyệt đối không thể đi dưới nước được".

Khấu Trọng thở dài nói: "Vấn đề là Nhậm Thiếu Danh đến hay không đến? Nếu như hắn đến, xung quanh Xuân Viên nhất định sẽ có bố trí cao thủ, chúng ta đã không thể đi trên không, vậy thì chỉ còn cách đi dưới đất mà thôi, nhưng thế e rằng khó tránh khỏi kết cục rơi vào trùng vây, lực chiến thân vong".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Ngươi có nhìn thấy sợi dây câu chăng giữa hai cây kia không?".

Khấu Trọng hướng mắt nhìn về phía hai cây đa lớn bên ngoài Xuân Tại Lầu hậu viên cách đó chừng hai mươi trượng, do tán lá rậm rạp che khuất ánh trăng, nên dù gã có vận hết mục lực cũng khó mà nhìn thấy được sợi dây câu cho chính mình giăng ra, bèn khẽ lắc đầu nhè nhẹ.

Từ Tử Lăng nói: "Ta đã từng thử qua rồi, khi ngươi nhảy lên trên, đến gần khoảng sợi dây đó chừng một trượng thì sẽ cảm giác được ánh sáng phản quang rất yếu ớt của nó, như vậy mới có thể nắm được vị trí chính xác của dây câu".

Khấu Trọng hân hoan nói: "Nếu như dùng dây thừng sơn đen, dưới ánh trăng sáng như đêm nay, e rằng khó mà giấu được ai".

Từ Tử Lăng bình tĩnh nói: "Chúng ta cần phải thay đổi kế hoạch. Chính là khi nào khẳng định Nhậm Thiếu Danh đến Xuân Viên, chúng ta mới dùng thế công bất ngờ như thiên lôi giáng sét, xông thẳng vào hậu viên, một kích không trúng thì phải lập tức mượn lực đàn hồi của dây câu thoát đi. Như vậy sẽ hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của địch nhân, khiến cho chúng cả chéo áo của chúng ta cũng không chạm tới được".

Hai gã lại chụm đầu nghiên cứu lộ tuyến và phương pháp xông vào Xuân Viên một hồi, sau đó tìm một chỗ ẩn thân, thay nhau giám thị tình hình ở Xuân Viên, "cung hầu" đại giá của Thanh Giao Nhậm Thiếu Danh. Khấu Trọng vừa quan sát Xuân Tại Lầu đang dần dần náo nhiệt, vừa thì thầm: "Từ đầu chúng ta đã muốn đi Lạc Dương vậy mà đến bây giờ vẫn chưa đến được đó, chuyến này sau khi về Ba Lăng, ta với ngươi sẽ lập tức lên phía Bắc, dọc đường có nên đi qua Lạc Dương một chuyến hay không?".

Từ Tử Lăng đang nằm ngửa mặt trên mái ngói, ngắm nhìn bầu trời sao dày đặc, nghe gã nói vậy thì thở dài một tiếng: "Ngươi đừng đánh giá quá cao vận may của mình như vậy, Hòa Thị Bích còn liên quan đến cả ni cô cao thủ của Từ Hàng Tịnh Trai, cẩn thận ăn không được lại vạ đến miệng, liên lụy cả đến tiểu đệ đây nữa".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Lại bị ngươi đoán trúng rồi, lần sau ngươi có thể giả ngu một chút được không?". Sau đó lại thở dài than: "Theo ta thấy thì ấn tượng của Tống Ngọc Trí với ngươi tốt hơn với ta nhiều lắm! Hắc! Ngươi có hứng không, nàng ta tuyệt đối không thua kém gì Đơn Uyển Tinh hay Trầm Lạc Nhạn đâu?".

Từ Tử Lăng tỏ vẻ không vui nói: "Ngươi không biết nàng ta đã được hứa gả cho người khác rồi sao?".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Lão tử không tin chuyện này. Thiên hạ

cũng có thể đổi chủ, huống hồ là hôn ước nói bằng miệng? Có điều thật kỳ lạ, nàng ta có lẽ cũng quá mười tám tuổi rồi, tại sao vẫn chưa quá môn vậy nhỉ? Bên trong nhất định có vấn đề gì đây!".

Từ Tử Lăng nhạt nhẽo nói: "Ngươi muốn thế nào thì cứ làm thế ấy đi, đâu cần phải mượn nhiều cớ như vậy?".

Khấu Trọng đột nhiên thấp giọng nói: "Mẹ ơi! Nhậm Thiếu Danh đến rồi!".

Từ Tử Lăng vội lật người qua, bò đến bên cạnh Khấu Trọng, thò đầu ra ngoài mái ngói, nhìn về phía Xuân Viên của Xuân Tại Lầu. Chỉ thấy nhân ảnh trùng trùng, tuy nhìn không rõ người đến là ai, nhưng cũng có thể đoán được là một đại nhân vật, bằng không thì đâu có nhiều tùy tùng đến thế. Hơn mười người đều vào cả trong Xuân Viên, chỉ để lại bốn hán tử dáng vẻ như là bảo tiêu đứng bên ngoài canh cửa. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau. Lẽ nào Nhậm Thiếu Danh không hề sợ có người ám sát?

Khấu Trọng nói: "Liệu có phải là cạm bẫy không? Có điều nói không chừng hắn thật sự tưởng rằng chúng ta sớm đã chạy mất từ lâu rồi".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Hiện giờ chỉ có thể cầu lão thiên gia bảo hộ thôi, chúng ta đi thôi!".

Hai gã nhanh chóng bật dậy, lướt sang một mái nhà khác như loài quỷ mị, dọc theo những bụi cỏ ven sông áp sát tường ngoài của Xuân Tại Lầu, bỏ đường thủy không đi, mà nhảy qua tường vào hậu viên của Xuân Tại Lầu, không hề dừng bước mà tiếp tục nhảy nhanh lên một tán cây rậm rạp, từ trên cao quan sát tình thế diễn biến. Cả mười tòa biệt viện đều có tiếng đàn sáo cười đùa, Xuân Viên ở cách đó một tòa biệt viện lại càng huyên náo gấp bội. Ngoại trừ bốn đại hán đứng canh ngoài cửa, bốn phía Xuân Viên đều không có bóng

dáng hộ vệ bảo tiêu.

Từ Tử Lăng đặc biệt quan sát vị trí buộc dây câu một lần nữa, rồi nói: "Chúng ta chia nhau tìm kiếm, thử xem Nhậm Thiếu Danh có phải người mai phục ở đây hay không? Sau đó gặp nhau ở trên cây lớn trong Xuân Viên kia, đến lúc ấy sẽ quyết định hạ thủ thế nào?".

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, rồi lập tức cùng Từ Tử Lăng chia nhau hành sự.

o0o

Một khắc sau, hai gã cùng có mặt trên một cây du lớn cao hơn các tòa biệt viện chừng hơn trượng ở phía sau Xuân Viên. Từ Tử Lăng thở dài nói: "Thật là bất bình thường, cho dù Nhậm Thiếu Danh không lo lắng, nhưng thủ hạ của hắn cũng không thể sơ suất như vậy được".

Khấu Trọng nhìn về phía mái ngói của Xuân Viên, cười khổ nói: "Ta cũng cảm thấy có gì đó không thỏa đáng, có điều cũng có thể là Nhậm Thiếu Danh căn bản không coi chúng ta hoặc bất cứ kẻ nào khác vào đâu. Nếu chúng ta cứ thế này mà thu binh, nói không chừng sẽ mất đi cơ hội ngàn năm có một này mất? Thật muốn đi xem trộm trước một lượt, nhưng nhất định khó mà giấu được tai mắt của Nhậm Thiếu Danh".

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Chúng ta chia hai đường tả hữu tiến vào trong, khi nào thấy một đại hán mặt rỗ trên trán có xăm hình thanh long là lập tức hạ thủ, nếu như là cạm bẫy thì sẽ đột phá ra phía cửa trước. Nhớ kỹ sợi dây câu cứu mạng thứ bảy ở giữa hai cây đại thụ cách đại môn mười lăm trượng".

Nói xong hai gã hạ quyết tâm, nhún mình lao vút đi, hạ thân xuống

mái ngói một cách vô thanh vô thức, sau đó chia hai hướng tả hữu, biến mất trong màn đêm.

"Bịch! Bịch!".

Hai gã phá cửa sổ xông vào đại đường của Xuân Viên. Trong sát na ngắn ngủi, hai gã đã quét mắt đảo khắp đại sảnh, lập tức biết mình trúng kế. Phía đối diện với đại sảnh có kê hai chiếc bàn lớn, có hơn mười đại hán đang ngồi đó, chẳng những không thấy người nào có hình dáng giống Thanh Giao Nhậm Thiếu Danh, mà các cô nương thanh lâu và nô tỳ cũng không có lấy nửa người. Trên bàn không có rượu thịt, mà là các loại vũ khí khác nhau. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vừa chạm đất đã nhún mình vọt lên cao, địch nhân lập tức xông tới.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đứng sát nhau ở giữa đại sảnh, đang định xông ra cửa chính trước khi địch nhân tạo thành thế bao vây, thì tiếng gió đã nổi lên một đám mây màu đã từ trên cao chụp xuống đầu hai gã, khiến cho hai gã dù có muốn nhảy lên cao cũng không thể thực hiện. Cùng lúc đó, bên ngoài Xuân Viên đèn đuốc lập tức sáng rực như ban ngày, nhưng lại không hề nghe thấy tiếng hò hét huyên náo. Chỉ trong nháy mắt, hai gã đã từ hai thích khách thần xuất quỷ mạt biến thành hai con cá nằm trong lưới, hãm thân giữa trùng trùng nguy khốn.

Khí kình âm hàn sắc bén từ trên cao chụp xuống. Khấu Trọng hét lớn một tiếng, vung đại đao quét lên phía trên đầu. Từ Tử Lăng cũng vội đẩy song chưởng lên trên, hữu chưởng thì như đang cử một khối đá nặng ngàn cân, tả chưởng lại phe phẩy phiêu hốt bất định, khiến người ta có một cảm giác hết sức kỳ dị. Giữa đám mây màu xuất hiện một mỹ nữ đầu trọc, chính là Diễm Ni Thường Chân. Đôi mắt câu hồn nhiếp phách của y thị vừa đen vừa sáng, gương mặt kiều mỵ đỏ hây hây như táo chín, khóe mắt xinh đẹp khẽ nhếch lên, chiếc

mũi cao mà thẳng, cặp môi anh đào đỏ hồng hé lộ ra hàm răng trắng như tuyết, một vẻ đẹp tuyệt mỹ chói lọi giống như vầng mặt trời đang chiếu rọi hai gã.

"Bình!".

Ngọc diện biến mất, thay vào đó là vầng mây chụp xuống! Khấu Trọng cảm thấy trường đao của mình như đâm phải một thứ gì đó mềm nhũn vô lực, vội kinh hãi thu đao nhảy về phía đại môn. Hữu chưởng mang theo chưởng kình trầm hùng của Từ Tử Lăng cũng bị trường y dài thượt sặc sỡ như đám mây màu của đối phương hóa giải, nhưng chưởng kình âm nhu bên tay tả thì lại đụng thẳng vào kình lực của đối phương. Hai luồng khí kình âm nhu chạm nhau tựa hồ như gió nhẹ thoảng qua, vậy mà Từ Tử Lăng cảm thấy một luồng chân khí tà dị có thể đoạt hồn thu phách đang từ từ xâm nhập qua chưởng tâm, vội vàng lăn xuống đất, mượn thế lăn hóa giải khí kình kỳ dị của đối phương.

Diễm Ni Thường Chân cũng không khá hơn bao nhiêu. Ả ta căn bản không coi hai gã vào đâu, định một chiêu chế ngự cả hai, chẳng ngờ hai gã tiểu tử này một hàn một nhiệt, chân khí kỳ dị vô song, làm cho ả ta hóa giải vô cùng khó khăn. Cũng may là ả còn có Tiêu Hồn Thể Y là tuyệt kỹ sư môn, chẳng những có thể thiên biến vạn hóa mà còn có thể hóa giải nội gia chân khí, nên mới không bị thọ thương. Nhưng chưởng kình âm nhu của Từ Tử Lăng thì Tiêu Hồn Thể Y không thể hóa giải, nên ả đành phải ngạnh tiếp một chiêu này. Thường Chân hừ nhẹ một tiếng, cả người bay vọt lên cao.

Khấu Trọng lúc này đã xông ra cửa chính đóng kín, tung cước đá mạnh.

"Rầm!".

Cửa gỗ lập tức vỡ tan, bốn cây trường mâu tử cũng theo đó mà đâm thẳng tới trước mặt gã. Bên ngoài nhân ảnh trùng trùng điệp điệp, nhưng vì ánh đuốc rợp trời nên nhất thời cũng không nhìn rõ được là tổng cộng có bao nhiêu người. Sống lưng Khấu Trọng chợt cảm thấy lạnh toát. Đó là tiếng rít gió của thứ ám khí cực nhỏ. Trong khoảnh khắc này, Khấu Trọng chỉ có thể chọn một trong hai, xông ra ngoài đại môn hay là ứng phó ám khí từ phía sau xạ tới. Chỉ cần gã lách người né tránh, bốn người sử dụng trường mâu kia lập tức sẽ có cơ hội dâng lên, như vậy có thể gã sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội duy nhất để đến được sợi dây cứu mạng số bảy kia. Chính vào lúc này, gã chẳng những quên đi giấc mộng tranh bá thiên hạ, mà cả tính mạng của mình gã cũng không để ý, thầm nhủ dù có bị ám khí bắn chết cũng phải mở ra một con đường máu, để hảo huynh đệ Từ Tử Lăng có một cơ hội đào thoát.

Khấu Trọng gầm lên một tiếng, trường đao trong tay hóa thành muôn ngàn đao ảnh, người và đao hợp nhất thành một thể, tốc độ tăng lên gấp bội, lao thẳng vào bốn hán tử cầm thương đang xông lên bậc cấp.

Từ Tử Lăng lúc này đã lăn tới sau lưng Khấu Trọng, từ góc độ của gã nhìn ra, vừa hay thấy được Diễm Ni Thường Chân ở trên không vung tay bắn ra một chum độc châm nhỏ như lông bò vào gáy Khấu Trọng, trông thấy như một bầy ong bị kích nộ. Mười ba gã đại hán lúc đầu ngồi ở sau bàn lúc này cũng đã bổ tới cách Khấu Trọng và gã chưa đầy hai trượng, hai gã chỉ cần hơi khựng lại một chút là sẽ lập tức bị đối phương bao vây, rơi vào kết cục khổ chiến mà chết.

Diễn biến ác liệt còn chưa dừng lại ở đó. Hai bên cửa sổ cùng lúc có người nhảy vào, nếu tiếp tục lưu lại trong đại sảnh này, hai gã tất tử vô táng địa chứ chẳng nghi. Đây căn bản là một cạm bẫy được thiết kế thập phần hoàn hảo, địch nhân dường như đã nắm rõ mọi hành động của hai gã như lòng bàn tay, đóng giả thành các loại khách

nhân khác nhau để tiềm phục trong các biệt viện Xuân Tại Lầu, vì thế tứ bề Xuân Viên tưởng chừng như không có phục binh, kỳ thực lại là khắp nơi đều có phục binh, khi có chuyện chỉ trong nháy mắt đã có thể bao vây kẻ thù vào giữa.

Từ Tử Lăng bật người đứng dậy, song chưởng huơ trọn một vòng, cuốn tất cả số độc châm nhỏ li ti như lông bò của Thường Chân bắn ra vào trong luồng khí kình, sau đó lại huơ thêm một vòng nữa, đẩy mạnh về phía trước. Ngưu mao châm lập tức hóa thành một đám mây đen, chụp thẳng xuống đầu mười hai tên đại hán đang bổ tới. Tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp, chúng đại hán vội vàng né tránh, tình cảm thảm hại phi thường. Dù kịp thời né tránh song chúng vẫn có năm tên trúng phải độc châm ngã xuống.

Từ Tử Lăng cũng không hiểu tại sao mình lại lợi hại như thế, nhưng gã cũng không có thời gian nghĩ nhiều hơn, vội vàng tung mình về phía sau, áp sát lưng vào lưng Khấu Trọng đang xông ra ngoài, tả chưởng vung lên như thiểm điện, nắm lấy một đao một kiếm đang chém vào lưng Khấu Trọng. Nội kình thổ ra như sóng cuộn, hai kẻ đánh lén lập tức thổ huyết bay ngược về phía sau. Gã nhanh nhẹn hất tay phất mạnh, đao kiếm liền bay vút đi, đâm vào lồng ngực hai tên địch nhân khác đang lao tới.

Hai gã cuối cùng cũng xông ra được khoảng trống trước cửa lớn của Xuân Viên, chỉ còn cách sợi dây câu thứ bảy mười ba trượng. Nhưng giờ đây khoảng cách ấy dường như dài hơn cả thiên sơn vạn thủy. Địch nhân ùa ra từ trong đại sảnh như bầy ong vỡ tổ, khiến hai gã không còn đường lui. Dưới ánh đuốc rợp trời, hàng trăm địch nhân vây gã vào giữa tầng tầng lớp lớp trùng vây, muốn dịch chuyển một bước cũng phải tốn một lực lượng tựa như di sơn đảo hải.

Mỗi một đao của Khấu Trọng đều vận đủ kình lực, đao đi tới đâu địch nhân ngã xuống hay bị đẩy lùi tới đó. Đột nhiên có một đao một

thương từ hai bên tả hữu công tới, công lực sung mãn, hiển nhiên là cao thủ xuất chúng trong quân địch.

Khấu Trọng lúc này đã quên hết sinh tử, tâm linh chìm vào cảnh giới tỉnh trung chi nguyệt, có thể phản ứng với mọi biến hóa dù nhỏ nhất nơi chiến trường thảm liệt này. Gã nhanh chóng phán đoán ra, trong thời gian trước khi đao thương đâm tới, gã tuyệt đối không thể gạt đỡ hai thứ binh khí cùng lúc công tới từ hai góc độ khác nhau như vậy được. Nếu đổi lại là lúc bình thường, gã vẫn có thể thay đổi vị trí để ứng phó, song giờ đây mỗi bước đều áp lực trùng trùng, thêm nữa, chỉ cần gã lách mình né tránh thì Từ Tử Lăng ở phía sau sẽ lập tức gặp phải tai ương. Gã hừ lạnh một tiếng, trường đao quét ra một đường nhanh như điện về phía tên địch cầm đao, đồng thời vai phải hất lên, đẩy ra một đạo kình lực, một thu một phát.

"Cheng!".

Tên địch cầm đao lập tức phun máu bay ngược ra, cùng lúc vai Khấu Trọng cũng bị trúng một vết thương. Tên địch nhân cầm thương bị kình lực của gã làm cho đầu thương bị lệch, còn chưa kịp biến chiêu thì đã bị gã tung cước đá bay ra xa. Địch trận lập tức loạn lên như kiến vỡ tổ, Khấu Trọng thấy thời cơ đã đến, người đao hợp nhất, xông thẳng lên phía trước.

Từ Tử Lăng tiếp đỡ mọi thế công đến sau lưng Khấu Trọng, khiến gã có thể hoàn toàn không lo lắng phía sau. Chỗ lợi hại nhất của hai gã chính là mỗi lần đánh bật địch nhân, khí huyết bị phản chấn nhộn nhạo, hoặc giả hậu lực đứt đoạn, chỉ cần gã chạm lưng với Khấu Trọng một cái, chân khí của hai gã liền lập tức bổ trợ cho nhau, giữ được thực lực hùng hậu vô song. Gã dồn chân khí vào tứ chi, mỗi lần chạm phải binh khí của địch nhân là mượn vật truyền lực, đẩy bật bọn chúng về phía sau, những kẻ công lực hơi yếu thì lập tức ngã nhào xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Lúc này lại có hai cây trường mâu công tới, mang theo tiếng rít gió ghê người, khí kình tỏa ra khiến không khí như ngưng kết lại, có thể thấy đối phương tuyệt đối không phải là hạng cao thủ tầm thường. Từ Tử Lăng không hề sợ hãi, cũng chẳng hề để ý đến những vết thương trên người, tả thủ phất lên, hữu thủ đẩy ra, chọc thẳng vào luồng mâu quang dày đặc của địch nhân, thủ pháp tinh diệu tuyệt luân.

"Chát!".

Hữu thủ của Từ Tử Lăng vỗ mạnh vào lưỡi mâu, đối phương lập tức ngã nhào về phía trái, đụng luôn phải một tên khác đang xông tới. Từ Tử Lăng sớm đã chộp lấy trường mâu của kẻ này, cùng lúc tung cước đá lên tiểu phúc hắn.

Hai tên địch cùng kêu lên thảm thiết, lúc này Từ Tử Lăng đã cầm mâu trong tay, một mặt đi sát theo Khấu Trọng, một mặt vung mâu hóa thành muôn ngàn ảo ảnh, bức địch nhân phái thoái lui, lộ ra một khoảng trống. Lúc này sợi dây câu cứu mạng chỉ còn cách hai gã chừng mười trượng.

"Đang!".

Một tiếng động vang lên chấn động cả toàn trường. Cùng lúc này, Từ Tử Lăng cảm thấy Khấu Trọng đụng mạnh vào lưng mình, nội khí lập tức truyền qua người gã hảo huynh đệ.

Địch nhân lập tức tản ra bốn phía.

Từ Tử Lăng vận công thay Khấu Trọng hóa giải luồng chân khí của đối phương, sau đó lại quay người vận dụng trường mâu, đâm thẳng về phía tên địch nhân đã bức lui Khấu Trọng.

"Đang!".

Người kia quét trượng gạt ra, đánh bật trường mâu của Từ Tử Lăng ra xa, thuận thế hóa thành trùng trùng trượng ảnh, bức hai gã cùng lúc phải thoái lui nửa bước. Hai gã đang kinh hãi thì tên địch nhân đáng sợ kia cũng không thừa thế xông lên mà ngược lại lại thoái lui ba bước, hoành trượng đứng yên, thì ra là một hòa thượng mặc hồng bào, trên trán buộc một vòng thép, hình dáng cao lớn hung ác.

Ác Tăng Pháp Nạn.

Có hắn giữ con đường thoát này, hai gã đừng hòng nghĩ đến sợi dây cứu mạng thứ bảy kia nữa. Lúc này lại có thêm địch nhân xông tới, vây thành một vòng lớn, còn hai gã thì biến thành chim trong lồng, cá trong lưới, hoàn toàn không có cách gì thoát thân.

Tiếng hừ lạnh và tiếng cười khúc khích vang lên phía sau. Một thanh âm yêu mị của nữ tử vang lên: "Pháp Nạn ca ca à! Làm sao huynh cứ nhìn đăm đăm như muốn ăn tươi nuốt sống hai vị tiểu ca này thế! Bảo họ làm sao còn dám quay đầu lại hân thưởng nhan sắc của nô gia nữa?".

Trong đôi mắt to tròn của Pháp Nạn thoáng hiện lên tiếu ý, dậm mạnh cây thiết trượng xuống đất, nhún người bay qua đầu Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đến bên kia. Hai gã từ từ quay lại, chưa kịp nhìn Diễm Ni Thường Chân thì đã đối mặt với mục tiêu ám sát lần này của bọn gã, kẻ oai chấn phương Nam, võ công chỉ sút kém Thiên Đao Tống Khuyết, tề danh cùng với Lâm Sĩ Hồng trong Giang Nam Song Bá, Thanh Giao Nhậm Thiếu Danh.

Chương 85: Chuyển bại thành thắng

Vô luận bên cạnh Nhậm Thiếu Danh có bao nhiêu người, chỉ cần liếc nhìn là hai gã có thể nhận ra ngay. Không chỉ là vì trên trán y có xăm hình một con thang long đang nhe nanh múa vuốt, mà chủ yếu là vì hình tướng kỳ dị và đôi nhãn thần rực lửa của y. Làn da Nhậm Thiếu Danh lấp lánh một màu cổ đồng hết sức đặc biệt, cả người y bóng lưỡng lên giống như một đồng nhân vậy. Chiều cao người này cũng tương đương với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, bộ hắc y kình trang bó sát người và áo bào màu trắng phối hợp với nhau, càng làm hiển lộ vẻ uy vũ hơn người. Gương mặt Nhậm Thiếu Danh chằng chịt những vết rỗ nhỏ, hốc mắt sâu, vùng lông mày nhô lên cao, dưới hai hàng lông mày rậm như sâu róm, là cặp mắt nhỏ ti hí, lúc nào cũng xạ ra hai luồng tinh quang khiếp người, khiến người ta không lạnh mà run, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Đôi tay to bè của y buông thõng hai bên, mỗi tay xách một trái lưu tinh chùy vừa lớn vừa nặng.

Bên trái y là Diễm Ni Thường Chân, nhan sắc diễm lệ tuyệt trần, bên phải là một văn sĩ vừa cao vừa gầy, mặt chuột tai dơi, thêm vào hàng râu dê ở dưới cằm, trông rất giống một con sơn dương, nhưng cặp mắt người này thì lại hết sức lạnh lùng. Khi Ác Tăng Pháp Nhạn đến bên cạnh Diễm Ni, văn sĩ cao gầy kia liền mỉm cười nói: "Tại hạ Thôi Kỷ Tú, hân hạnh được biết Khấu huynh, Từ huynh!".

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy e sợ. Thôi Kỷ Tú này chính là đệ nhất mưu thần dưới trướng Lâm Sĩ Hồng, được họ Lâm phong làm quốc sư Đại Sở, là một trong những mưu sĩ nổi danh nhất thiên hạ bấy giờ, cạm bẫy đêm nay rất

có khả năng là do một tay y bày ra. Quả nhiên Thôi Kỷ Tú mỉm cười nói: "Đúng là nghé non thì không sợ hổ, thế nên khi mọi người đều cho rằng hai vị biết khó thoái lui, còn tại hạ thì lại quả quyết rằng hai vị nhất định sẽ liều thử một phen, không ngờ đã bị tại hạ đoán đúng rồi".

Diễm Ni Thường Chân phát ra một tràng cười lanh lảnh như chuông bạc, song mục xạ ra hai luồng lam quang quái dị nhìn hai gã một lượt: "Hai vị tiểu ca thân thủ bất phàm, nếu chịu quy phục hội chủ, hội chủ nhất định không bạc đãi đâu".

Nhậm Thiếu Danh hừ lạnh một tiếng, chậm rãi nói: "Nếu chịu quy thuận thì phải có chút thành ý, không cần ta phải bảo các ngươi làm gì đấy chứ?".

Khấu Trọng nói: "Có thể để huynh đệ chúng ta thương lượng một lúc không?".

Nhậm Thiếu Danh gật đầu nói: "Tùy tiện!".

Khấu Trọng đặt bàn tay lên vai Từ Tử Lăng, ghé miệng sát tai gã nói: "Lần này không đầu hàng, tất sẽ không còn mạng trở về!". Miệng thì nói vậy, nhưng tay gã thì lại khẽ véo lên vai Từ Tử Lăng một cái, ngầm ra hiệu mình chỉ nói dối để gạt Nhậm Thiếu Danh.

Khấu Trọng gẽ gật đầu, nhích người ra, cười lên ha hả nói: "Nếu hội chủ muốn huynh đệ chúng ta quy thuận thì hãy đánh bại chúng ta trước đó, vậy thì chúng ta sẽ lập tức dâng bí mật của Dương Công Bảo Khố lên ngay".

Toàn trường cả mấy trăm người yên lặng không một tiếng động nhỏ, chỉ có tiếng đuốc cháy "lách tách" thi thoảng vang lên. Khóe miệng Nhậm Thiếu Danh lộ ra một nụ cười khinh bạc, nhìn dáng vẻ thì định

đáp ứng yêu cầu của hai gã thì Thôi Kỷ Tú đã chen miệng vào nói: "Giả như hội chủ lần lượt đánh bại hai vị, có phải là vẫn tính hay không?".

Khấu Trọng hận không thể đấm cho gã hai quyền, cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: "Hai tên tiểu tử chúng ta chỉ là hạng hậu sinh tiểu bối, thêm nữa lại đang toàn thân thương tích, nếu cùng hội chủ đơn đả độc đấu, có phải là có một chút hơi bất kính với lão nhân gia hay không?".

Ác Tăng Pháp Nạn khẽ dậm cây pháp trượng dài trượng tám của mình xuống đất, hừ lạnh một tiếng, ngửa mặt cười dài nói: "Vậy để bần tăng tiếp đãi hai vị tiểu ca được rồi! Cần gì phải phiền đến hội chủ chứ?".

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: "Nếu như đại sư thua, vậy thì cũng như hội chủ thua đúng không?".

Pháp Nạn ngẩn người, song mục hung quang lấp lánh. Nhậm Thiếu Danh hừ nhẹ một tiếng: "Nếu ta không đích thân xuất thủ cũng khó làm hai tên tiểu tử này tâm phục, đến đi!".

Dứt lời thì bước lên trước một bước. Y vừa bước lên một bước, không khí xung quanh lập tức biến thành sát khí trùng trùng, đến bước thứ hai thì một khí thế mãnh liệt đã bức về phía Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, nếu đổi là kẻ khác, sớm đã vỡ tim mà chết hay quay người bỏ chạy từ lâu rồi. Lúc này Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới hiểu được sâu sắc uy thế của vị bá chủ phương Nam này.

Đám nhân mã Thiết Kỵ Hội đang vây khốn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tự nhiên cũng lui lại, để lộ một khoảng trống rộng cho ba người quyết chiến. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết người này tính tình nóng như liệt hỏa, khi bước lên bước thứ ba sẽ lập tức phát ra thế

công cuồng mãnh vô song, bèn thừa lúc khí thế của y chưa hoàn toàn bức tới, nhảy về phía sau, một đao một thương đưa lên làm thế. Những kẻ phía sau làm sao biết bên ngoài bảy trượng sau lưng bọn gã là sợi dây câu cứu mạng, càng sợ liên lụy đến mình, vội lùi ra thêm ba trượng nữa. Chỉ cần lùi thêm bốn trượng, là có thể đến bên dưới sợi dây câu rồi. Lúc này hai gã chỉ muốn đào thoát càng nhanh càng tốt.

Lúc này Nhậm Thiếu Danh đã tụ đủ khí lực, cổ tay khẽ hất nhẹ lên, hai quả lưu tinh chùy hóa thành vô số đạo hồng quang phản chiếu ánh sáng của ánh đuốc, nhẹ nhàng như phong phi điệp vũ, trấn nhiếp toàn trường.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy công phu của Nhậm Thiếu Danh mới hiểu tại sao Tống Ngọc Trí nói bọn gã không biết trời cao đất dày, có thể múa lưu tinh chùy trầm trọng như chim bay bướm lượn đến độ xuất thần nhập hóa như vậy vẫn là chuyện mà trước đây hai gã chưa tưởng tượng tới. Áp lực kinh người không chỉ từ phía Nhậm Thiếu Danh ập tới, mà là từ cả bốn phương tám hướng cuồn cuộn dồn về. Càng đáng sợ hơn là Nhậm Thiếu Danh đã mượn ánh phản chiếu của ngọn đuốc, tự mình thì thoắt ẩn thoắt hiện, nấp vào giữa làn chùy ảnh.

Hai gã tiến thoái lưỡng nan, càng không cần nói đến Dịch Kiếm Chi Thuật khống chế toàn cục gì nữa, thêm vào lúc này vừa mới lực chiến ác liệt, công lực chỉ còn lại chưa đầy một nửa.

Đột nhiên giữa màn chùy ảnh, một luồng kình phong lạnh lẽo bắn mạnh về phía vai trái Khấu Trọng. Lúc này Khấu Trọng mới giật mình tỉnh ngộ, gầm lên một tiếng, hoành đao chém tới.

"Đang!".

Khấu Trọng lảo đảo đổ người vào Từ Tử Lăng đứng bên cạnh. Chùy ảnh biến mất, lộ ra Nhậm Thiếu Danh oai dũng tựa ma thần, hai quả lưu tinh chùy lại bay về phía Khấu Trọng vừa mới hụt chân. Khí lưu cương mãnh bức đám thuộc hạ đứng cách đó mấy trượng cũng phải tản ra phía sau, huống hồ là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng là đối tượng công kích, tình cảnh thế nào thiết tưởng không cần nói cũng biết.

Nhậm Thiếu Danh không tiếc tổn hao chân lực, dùng khí kình áp chế hai gã không thể động đậy, chính là muốn dùng chiến thuật tốc chiến tốc quyết, vừa có thể lập uy trước mặt thủ hạ lại vừa có thể khiến hai gã sợ hãi mà ngoan ngoãn giao ra bí mật Dương Công Bảo Khố. Nhưng điều làm y ngạc nhiên chính là hai gã sau khi lực chiến với đám thuộc hạ, vẫn có thể chống đỡ được khí kình của mình ép tới, giờ thấy Khấu Trọng bại thế đã thành, nào chịu bỏ qua cơ hội tốt, lập tức dùng thế công nhanh như thiểm điện, tựa sét đánh không kịp bưng tai, chuẩn bị một chiêu chế ngự cả hai gã. Song chùy của y xuất kích, thoạt nhìn thì tưởng muốn cùng lúc giết chết hai gã, thực sự thì lại rất có phân lượng, cương trung hữu nhu, có thể điểm huyệt đối phương.

Khấu Trọng đụng mạnh vào Từ Tử Lăng, gã này lập tức làm một chuyện mà khiến tất cả mọi người có mặt tại trường bao gồm cả Nhậm Thiếu Danh đều kinh hãi, đó là vươn mạnh người dậy, hất Khấu Trọng ngược về phía song chùy của họ Nhậm.

Nhậm Thiếu Danh đang kinh ngạc thì Khấu Trọng đã được Từ Tử Lăng bổ sung chân khí, chẳng những khí huyết lưu thông, mà còn thuận thế nhân lúc Nhậm Thiếu Danh thoáng lộ sơ hở, vung đao chém tới, nhanh đến độ không ai nhìn rõ gã đã xuất đao thế nào.

Nhậm Thiếu Danh lùi lại nửa bước, hừ nhẹ một tiếng, lưu tinh chùy từ hai bên tả hữu kẹp lại, chuẩn bị kẹp cứng trường đao của Khấu Trọng vào giữa, phản ứng thần tốc phi thường.

"Bách!".

Trường đao lập tức gãy đoạn. Khấu Trọng còn đang kinh hãi giơ cây đao gãy lên nhìn thì lưu tinh chùy đã hóa thành muôn ngàn bóng ảnh, chụp xuống đầu gã. Khấu Trọng đang thầm kêu mẹ ơi thì trường mâu của Từ Tử Lăng đã từ dưới nách gã đâm ra, nhằm thẳng vào trung tâm của màn chùy quang lấp loáng. Bóng ảnh lập tức biến mất. Dù là Nhậm Thiếu Danh cũng bị kỳ chiêu này của gã bức lùi hai bước, phải triệt thoái thế công đang như bài sơn đảo hải đang đánh ra giữa chừng.

"Đang!".

Đầu thương bị lưu tinh chùy bên phải chấn động bay ra xa. Từ Tử Lăng cũng bị kình lực của y làm cho cánh tay tê rần, lúc này Khấu Trọng đã vứt bỏ đoạn đao, nhảy lên bắt lấy trường thương, gầm lên một tiếng, hoá thành muôn ngàn đạo quang ảnh, chụp xuống đầu Nhậm Thiếu Danh, khí thế không khác hoành tảo thiên quân là mấy.

Vị Thiết Kỵ Hội hội chủ này có nghĩ nát cả óc cũng không hiểu tại sao Khấu Trọng vừa tiếp một kích toàn lực của y, chẳng những không ngã xuống mà còn dũng mãnh hơn vừa rồi, phát động ra thế công kịch liệt tới vậy. Khí thế của Nhậm Thiếu Danh không khỏi giảm sút mấy phần, đành phải lắc mình xông vào giữa làn thương ảnh, lưu tinh chùy dùng nhanh đánh nhanh, chặn đứng đầu mũi thương của Khấu Trọng. Thương pháp của Khấu Trọng lập tức không thể triển khai, gã liền chuyển sang cầm giữa cán thương, dùng mũi thương và đuôi thương ngăn cản cặp lưu tinh chùy càng lúc càng lăng lệ đáng sợ của đối phương.

Hai người càng lúc càng nhanh, chỉ thấy giữa màn thương ảnh chùy ảnh loang loáng không ngừng, hai bóng nhân ảnh thoắt ẩn thoắt hiện

như hai bóng ma, hòa mình vào trong một trận quyết chiến mà sinh tử tồn vong chỉ được quyết định trong một sát na ngắn ngủi.

Từ Tử Lăng lúc này đã nhảy lên phía trên đầu Nhậm Thiếu Danh, gã hiểu rõ lúc này Khấu Trọng đã như cây cung kéo hết cỡ, nếu còn tiếp tục sẽ gãy đoạn lập tức, nên nào dám chần chờ, vứt bỏ mọi ý niệm đào tẩu ra sau, song chưởng đẩy ra chộp xuống đầu Nhậm Thiếu Danh. Mấy trăm người quan chiến lúc này tưởng chừng như đều nín thở, đừng nói đến hoan hô vang dội, ngay cả một tiếng rì rào cũng không có, toàn trường tĩnh lặng một cách bất thường.

"Đang!".

Trường thương trong tay Khấu Trọng gãy làm hai đoạn, còn bản thân gã thì phun ra một búng máu, nhưng trước khi lưu tinh chùy chạm đến người, gã đã kịp thời lách mình tránh đi như một con cá quẫy nước, khiến cho một chùy tưởng chừng như vạn vô nhất thất của Nhậm Thiếu Danh rơi vào khoảng không. Nhậm Thiếu Danh lúc này lập tức xuống tấn, song chùy hất lên trên đỡ song chưởng của Từ Tử Lăng.

"Bình! Bình!".

Cả người Từ Tử Lăng bị bắn lên không trung. Khấu Trọng nhảy về phía sau ba trượng, khiến đám người quan chiến lại dạt ra xa. Nhưng chân vừa mới chạm đất gã đã đột nhiên phóng vọt lên không, song chưởng tiếp lấy Từ Tử Lăng đang lơ lửng trên không, miệng gầm lên: "Tiểu Lăng mau chạy!".

Nhậm Thiếu Danh cười dài, nhún chân lao lên không, nhanh chóng bổ về phía hai gã. Từ Tử Lăng lật tay nắm lấy cổ áo Khấu Trọng giật mạnh làm cả hai lăng không thêm hai trượng nữa, rồi quăng mạnh gã huynh đệ ra ngoài. Đám thuộc hạ của Nhậm Thiếu Danh thấy hai

gã bại cục đã định, muốn đào tẩu thì hò hét quát tháo, chửi rủa không ngớt.

Sau đó vòng vây lại mở rộng, bọn chúng như muốn chơi trò mèo vờn chuột, xem xem Nhậm Thiếu Danh sẽ làm gì với hai gã. Chuyện mà không ai nghĩ tới đã xảy ra. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang ở trên không đột nhiên tách rời, còn dừng lại giữa không trung trong một nháy mắt.

Nhậm Thiếu Danh không khỏi kinh hãi trong lòng, bản thân y cũng thấy mình không thể dừng lại và phát lực giữa không trung, vậy mà đối phương cơ hồ như có thể lăng không ổn định thân hình, còn có thể mượn lực bật ngược trở lại nữa. Khi y còn đang hồn phi phách tán trước quang cảnh kỳ dị trước mắt thì hai gã đã bắn người trở lại như hai mũi tên.

Đám thuộc hạ của Nhậm Thiếu Danh ở bên dưới đồng loạt kêu lên kinh hãi, nhưng đã không còn kịp ngăn cản chuyện sắp diễn ra. Lúc này Nhậm Thiếu Danh đã cạn một hơi chân khí, không thể biến chiêu kháng cự, còn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì lại có thể toàn lực xuất kích, so sánh lực lượng thế nào, có lẽ không cần phải tính toán cũng biết.

"Bình! Bình!".

Nhậm Thiếu Danh lần lượt trúng hai chưởng của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, đang định mượn lực thoái hậu thì một sợi nhuyễn tiên đã quấn chặt lấy cổ y, rồi kết thành một nút ở phía sau, muốn lùi lại e rằng cũng khó. Sau đó đỉnh đầu của y nhói lên một cái, đại huyệt thiên linh cái đã bị Từ Tử Lăng chọc ngón tay vào.

"Bình!".

Khấu Trọng đảo người trên không, tung cước đá vào giữa ngực Nhậm Thiếu Danh khiến xương cốt y vỡ nát, phun ra một búng máu tươi. Khi Pháp Nạn, Thường Chân, Thôi Kỷ Tú kinh hãi lao tới, hai gã đã mượn sức phản chấn của Nhậm Thiếu Danh, nhún người vọt lên không lần nữa, đạp chân lên một sợi dây khác ở cách đó tám trượng bay ra ngoài.

"Rầm!".

Thi thể của Nhậm Thiếu Danh rơi bịch xuống đất.

o0o

Khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bò lên từ dưới sông thì đã ở một chỗ cách Cửu Giang chừng mười dặm. Lúc này trời còn chưa sáng, nhưng hai gã đều đã mệt mỏi rã rời, nằm phịch xuống bờ sông đầy bùn đất, không hề động đậy.

Khấu Trọng thở phì phò nói: "Cuối cùng cũng giết được Nhậm tiểu tử rồi! Hắc! Hắn thật là lợi hại, chỉ sợ cả Phong Thấp Hàn cũng không giết nổi đâu! Không ngờ lại bị... ái...!".

Từ Tử Lăng miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn gã, rồi lại vục mặt xuống bùn, khó nhọc nói: "Ngươi cũng không biết hiện giờ mình thảm hại thế nào đâu? Có đau không?".

Khấu Trọng thở hổn hển: "Không cười thì không sao, thật không ngờ trong tình hình như vậy mà chúng ta cũng giết được con giao long đó! Hắc... ối...!".

Khấu Trọng nghỉ ngơi một hồi rồi lại nói tiếp: "Đằng nào cũng đến Lạc Dương một chuyến, hay là chúng ta tiện tay giết luôn Vũ Văn Hóa Cốt, báo thù cho mẹ".

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Ngàn vạn lần không nên vọng tưởng, lần này có thể giết được Nhậm Thiếu Danh cũng là do năm phần may mắn. Có thể là do hắn ta làm nhiều chuyện bất nghĩa nên mới bị trời phạt. Còn Vũ Văn Hóa Cốt lúc này tuy thời vận không được tốt lắm, nhưng thế nào cũng có Vũ Văn phiệt chống lưng ở phía sau. Vũ Văn Thương và Thiên Đao Tống Khuyết cùng tề danh là đại tông sư võ học chỉ thua kém có mấy người Ninh Đạo Kỳ, Tất Huyền với Phó Dịch Lâm, Trọng thiếu gia ngươi tốt nhất hãy chuyên tâm lo chuyện tranh bá thiên hạ của mình đi!".

Khấu Trọng trầm mặc hồi lâu, rồi trầm giọng nói: "Nhưng ta làm sao để ngươi đi mạo hiểm một mình cho được?".

Từ Tử Lăng nói: "Tất cả đều phải đợi tìm được Dương Công Bảo Khố rồi hãy nói! Này! Có thuyền đến kìa!".

Một chiếc thuyền buồm xuất hiện ở chỗ rẽ nơi hạ du, nhanh chóng lướt sóng đi tới. Khấu Trọng dõi mắt nhìn về phía Từ Tử Lăng vừa nói, vui mừng thốt lên: "Thấy gì không? Trên thuyền có kí hiệu của Tống phiệt, nhất định là Tống Ngọc Trí đến tìm chúng ta".

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Công lực chúng ta chưa hồi phục, không tiện gặp bất cứ ai".

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, cố gắng hết sức bò lên một đám loạn thạch, trơ mắt nhìn chiếc thuyền của Tống phiệt đi xa dần.

Đến lúc trời sáng thì hai gã đã dựa vào kỳ công hỗ trợ chân khí giúp nhau khôi phục được tám chín thành công lực, sau đó xuống bờ sông tắm rửa, tuy y phục đã rách nát, song không hề ảnh hưởng đến phong thái tướng mạo của cả hai. Bọn gã tìm một số quả rừng gần đó ăn cho đỡ đói lòng rồi triển khai thân pháp, chạy đến khúc sông

đã hẹn trước với Hương Ngọc Sơn. Khi chạy lên đỉnh một quả đồi nhỏ, hai gã lập tức bị mỹ cảnh xung quanh đó thu hút, dừng lại ngắm nhìn.

Trời cao mây trắng, mềm mại như bông, bên dưới phía trái là dòng sông uốn khúc, nước trong vắt, bên bờ đối diện là rừng cây soi bóng, bên phải là một bình nguyên rộng bao la, điểm xuyến một thôn làng nhỏ, thi thoảng lại có làn khói mỏng bốc lên từ những mái nhà, ruộng đồng xanh ngắt một màu, thanh bình khôn tả. Không gian lặng yên chỉ còn tiếng nước sông cuồn cuộn chảy, tiếng sóng va bờ ì oạp. Trong lòng Khấu Trọng chợt dâng lên một khối hào tình tráng khí ngất trời xanh, há miệng hét lớn: "Khấu Trọng đến rồi!".

Tiếng vang on gong đập đi đập lại giữa những vách núi, không ngừng không ngớt. Từ Tử Lăng cũng cảm thấy lòng mình như rộng mở, từ lúc hôn quân bị giết, hai gã đào thoát khỏi Giang Đô, đây mới là lần đầu tiên có được cảm giác trời cao biển rộng, mặc ta bay lượn thế này.

Khấu Trọng hít sâu một hơi, để không khí căng phồng lồng ngực, sảng khoái nói: "Kể từ ngày hôm nay, thiên hạ sẽ không còn ai dám khinh thường hai huynh đệ chúng ta nữa, kẻ nào dám làm vậy, kẻ đó sẽ phải trả giá, một cái giá đau đớn và thê thảm".

Tâm tình Từ Tử Lăng hôm nay cũng đặc biệt tốt, cười cười nói: "Lời này nói ra dường như vẫn còn hơi sớm. Chúng ta vẫn phải liên thủ, lại vì sớm đã có bố trí nên mới may mắn giết được Nhậm Thiếu Danh mà thôi, phải nói là lần sau nếu có người muốn đối phó chúng ta, thì chắc chắn là lai giả bất thiện, thiện giả bất lai, ắt hẳn sẽ càng khó đối phó hơn".

Khấu Trọng vươn mình lười nhác nói: "Điều ta sợ nhất bây giờ là không có người đến để cho chúng ta rèn luyện! Hắc...! Ngươi đang

nhìn gì thế?".

Từ Tử Lăng quay đầu lại nhìn về hướng Cửu Giang thành: "Ngươi không thấy bụi cát mù mịt hay sao? Nói không chừng là truy binh đuổi tới đó".

Khấu Trọng kêu lên một tiếng kinh ngạc, lao vọt xuống dốc núi.

Chương 86: Địa đao tống trí

Khấu Trọng nhìn về phía chiếc thuyền buồm đang đi từ phía thượng du xuống, kéo tay Từ Tử Lăng hỏi: "Ngươi xem có giống chiếc thuyền lúc nãy treo cờ của Tống phiệt không? Có khác thì chỉ khác mỗi chiếc cờ hiệu đã được hạ xuống rồi thôi".

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Muốn biết cũng không phải chuyện khó gì". Nói đoạn đột nhiên nhảy lên một tảng đá lớn, vận khí hét lớn: "Dám hỏi Tống tiểu thư có trên thuyền không?".

Thanh âm của gã vang động truyền ra phía chiếc thuyền buồm đang từ từ tiến lại gần. Khấu Trọng ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn Từ Tử Lăng với vẻ không tin tưởng, không hiểu hỏi: "Không phải ngươi phản đối ta tiếp cận Tống Ngọc Trí hay sao? Tại sao hôm nay lại biến đổi, trở nên tích cực tới mức khó tin như vậy?".

Từ Tử Lăng nhoẻn miệng cười chân thành, thản nhiên nói: "Ngươi từ sớm đã nhận ra đó là chiếc thuyền tối qua rồi, nhưng vẫn làm ra vẻ không rõ, thế nên có thể thấy rằng dù ta nói thế nào, ngươi cũng tìm đủ mọi cách để làm cái chuyện mà ta vừa làm, vì vậy để ta thành toàn giúp ngươi cho xong! Thấy ta đã đủ nghĩa khí chưa?".

Khấu Trọng ôm bụng cười nói: "Ngươi thật là... trêu ta như vậy không thấy ngại hay sao? Ha ha... buồn cười chết ta mất!".

o0o

Hai gã trước sau lên đến sàn thuyền, Tống Ngọc Trí lạnh lùng nhìn một lượt, rồi cao giọng nói: "Quay thuyền trở lại!".

Tống Sảng đứng sau lưng nàng vội vàng chạy đi phát hiệu lệnh. Thủy thủ trên thuyền lập tức chạy đi chạy lại, hành động mau lẹ phi thường. Khấu Trọng khom người thi lễ nói: "Tống tiểu thư bôn ba vòng đi vòng lại trên sông, không biết có phải vì hai huynh đệ chúng ta không vậy?".

Tống Ngọc Trí lạnh lùng trừng mắt nhìn gã, đột nhiên lắc đầu thở dài nói: "Các ngươi làm sao mà giết được hắn?".

Từ Tử Lăng bình thản nói: "Tin tức của tiểu thư thật nhanh nhạy!".

Tống Ngọc Trí hừ nhẹ một tiếng nói: "Trừ phi là vừa mù vừa điếc mới không biết chuyện này. Cái chết của Nhậm Thiếu Danh đã làm cho cả Cửu Giang thành loạn như kiến vỡ tổ, không ai có thể khống chế nổi nữa. Thiết Kỵ Hội đã đem nộ hỏa trút cả lên đầu các nhân vật võ lâm trong thành, rất nhiều người đã chết, nghe nói cả quân Sở cũng trở mặt xung đột với Thiết Kỵ Hội rồi!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe xong thì tròn mắt nhìn nhau, thầm nhủ như vậy chẳng phải sẽ liên lụy đến rất nhiều người hay sao. Tống Ngọc Trí thấy thuyền đã quay đầu đi ngược dòng, thì nhẹ giọng nói: "Hai vị công tử có nể mặt ta mà dùng chút rượu thịt tẩy trần hay không?".

Hai gã bước vào một gian phòng nhỏ hẹp chỉ đủ kê một chiếc bàn tròn và hơn mười chiếc ghế, lập tức ngạc nhiên ngây người. Đối diện cửa phòng có bảy tám người đã chờ sẵn, trong đó có một đang ngồi hết sức oai vệ, thoạt nhìn cũng có thể đoán ra y là người có thân phận nhất ở đây. Người này ước chừng bốn mươi tuổi, thân hình cao gầy, da trắng như tuyết, trên gương mặt dài nhỏ có một đôi mắt đầy vẻ u uất suy tư, thêm vào chiếc miệng vừa phải và bộ râu năm chòm trông rất thiện cảm, y ăn mặc như một văn sĩ, phong độ bất

phàm, thật không khác Gia Cát Võ Hầu tái sinh là mấy. Thấy hai gã bước vào, y liền đứng dậy, mỉm cười nói: "Tại hạ Tống Trí, hoan nghênh hai vị công tử đại giá quang lâm! Mời ngồi!".

Thì ra đây chính là nhân vật số hai trong Tống phiệt, Địa Đao Tống Trí! Khấu Trọng giật mình sực tỉnh, vội cúi người thi lễ nói: "Thì ra là Tống nhị gia! Thất kính, thất kính!".

Tống Trí vui vẻ nói: "Hai vị công tử ngồi xuống rồi hãy nói!".

Sau khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi yên vị, Tống Trí mới từ từ ngồi xuống, những cao thủ khác của Tống phiệt đều đứng sau lưng y, chỉ có Tống Ngọc Trí và Tống Sảng là đứng ở phía hai gã.

Từ Tử Lăng ngần ngại hỏi: "Sao Tống tiểu thư không cùng ngồi xuống luôn?".

Tống Trí cười cười, chậm rãi nói: "Có lão phu ngồi thay cho bọn họ rồi! Hai vị công tử lần này ở giữa trùng trùng vây khốn của hàng trăm cao thủ Thiết Kỵ Hội, thi triển diệu kế, đấu trí đấu lực, giết chết Nhậm Thiếu Danh, trận chiến này quả thật đã chấn động khắp thiên hạ. Có điều càng nổi danh thì phiền não sẽ càng nhiều, không biết hai vị công tử đã có dự định gì cho sau này hay chưa?".

Hai gã thấy Tống Trí nắm rõ tình hình lúc đó như được mục kích tận nơi, trong lòng thầm cảm thấy sợ hãi, thầm đoán y nhất định đã cài nội tuyến trong Thiết Kỵ Hội. Tống Trí lại nói tiếp: "Có một chuyện không biết hai vị đã biết hay chưa, Nhậm Thiếu Danh chính là nhi tử của Thiết Lặc Đại Đạo Khúc Ngạo, kẻ này hoành hành khắp một miền Tây Cương, không người khống chế, luận võ công uy phong thì y chịu kém Võ Tôn Tất Huyền, nhưng nếu luận về tàn nhẫn náo sát, chỉ e Tất Huyền cũng phải thua y một bậc".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giật mình kinh hãi. Danh tiếng của Khúc Ngạo, hai gã đã từng nghe Tống Ngọc Trí và Trầm Lạc Nhạn nói tới. Tống Ngọc Trí còn nhắc nhở với Trầm Lạc Nhạn rằng Khúc Ngạo và Đỗ Phục Uy đã ngầm cấu kết để đối phó Lý Mật, thật không ngờ y lại có quan hệ phụ tử với Nhậm Thiếu Danh. Có điều hai gã chẳng hề mảy may sợ hãi.

Khấu Trọng nhún vai nói: "Dự định thì không phải là chưa có, nhưng Tống nhị gia có lẽ sẽ nghe không lọt tai, bởi vì huynh đệ tại hạ chỉ dự định đem một số muối chuyển đến vùng thiếu muối, kiếm bà nó một khoản tiền lớn mà thôi!".

Nghe Khấu Trọng nói năng thô lỗ, Tống Ngọc Trí liền nhăn mặt lại, nhưng trong lòng không hiểu tại sao lại dâng lên cảm giác thân thiết và một sự kích thích không thể nào dùng từ để hình dung nổi. Tống Trí im lặng một hồi, đột nhiên ngửa mặt cười một tràng dài, nhìn ra phía bờ sông tràn ngập ánh nắng bên ngoài cửa sổ. Y cứ tủm tỉm cười một lúc lâu, sau đó mới quay sang nhìn hai gã nói: "Không biết hai vị công tử thật sự có ý làm bằng hữu với Tống gia hay không?".

Tống Ngọc Trí đứng sau lưng Khấu Trọng tỏ vẻ bực bội nói: "Điệt nữ sớm đã nói kẻ này chẳng có câu nào đáng tin cả mà!".

Tống Trí ngạc nhiên liếc nhìn điệt nữ của mình một cái, sau đó mới thong dong nói: "Nếu chí nguyện của hai vị công tử chỉ dừng ở đó thì đã không giết Nhậm Thiếu Danh làm gì, càng không cần lấy đó làm điều kiện để Tống gia ủng hộ Quế Tích Lương lên làm bang chủ Trúc Hoa Bang. Lão phu có nói sai không vậy?".

Khấu Trọng làm như không có chuyện gì, mỉm cười đáp: "Tống nhị gia làm sao mà sai được, có điều ta vừa rồi cũng nói rất thật đó".

Từ Tử Lăng tiếp lời nói: "Lần vận chuyển muối tới Quan Trung này

thực ra là một tâm nguyện từ lâu của hai huynh đệ chúng tôi, cũng là một cơ hội để rèn luyện bản thân".

Tống Trí nở một nụ cười khó hiểu, nhẹ giọng nói: "Dương Công Bảo Khố có phải ở Quan Trung hay không?".

Hai gã thầm giật mình kinh hãi, Tống Trí này quả không hổ danh là trí năng của Tống phiệt, chỉ dựa vào mấy câu của hai gã mà đã đoán ra bảy tám phần sự thực. Khấu Trọng thở dài than: "Tống nhị gia thật lợi hại!".

Tống Trí thản nhiên nói: "Tại sao không dứt khoát làm lớn một chút?".

Khấu Trọng không hiểu hỏi: "Làm sao mới có thể làm lớn một chút đây?".

Tống Trí mỉm cười nói: "Bất luận là hai vị cần bao nhiêu muối, chúng ta đều có thể cung ứng!".

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng thị ý, sau đó lắc đầu nói: "Huynh đệ chúng ta sợ nhất là bị quản thúc!".

Tống Trí ngắt lời gã nói: "Hai vị không phải sợ bị người khác quản thúc, mà là không muốn khuất phục trước người khác, Tống Trí ta nếu không hiểu điểm này, thì hôm nay cũng không nói ra những lời như vậy".

Tống Ngọc Trí tiếp lời nói: "Nhị thúc à! Ngọc Trí sớm đã nói bọn chúng không biết trời cao đất dày mà!".

Tống Trí cười cười nói: "Ngọc Trí không nên nói vậy, ai có thể giết chết Nhậm Thiếu Danh thì người đó có đủ tư cách nói chuyện như

Khấu tiểu huynh và Từ tiểu huynh bây giờ".

Sau đó y lại quay sang nhìn Khấu Trọng, vuốt râu mỉm cười nói tiếp: "Hiện nay tình thế phương Nam đã vì cái chết của Nhậm Thiếu Danh mà xoay chuyển, đảo mắt khắp quần hùng cũng chỉ có Lâm Sĩ Hồng và Tiêu Tiễn là có khả năng tranh hùng với Tống gia chúng ta, hai vị nếu có chí an định thiên hạ, tại sao không nghĩ đến khả năng hợp tác nhỉ?".

Trong lòng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều dâng lên một cảm giác kỳ lạ, bắt đầu cảm nhận được sự phong quang sau khi giết chết Nhậm Thiếu Danh, bằng không thì dựa vào cái gì mà nhân vật thứ hai của Tống gia chỉ sau phiệt chủ Tống Khuyết lại chịu ngồi ngang hàng với hai gã, nói gì đến chuyện hợp tác nữa?

Khấu Trọng trầm ngâm hồi lâu, rồi gật đầu nói: "Chỉ có một khả năng duy nhất để chúng ta bắt tay hợp tác một cách thật lòng, đó chính là quý phiệt chủ gả Ngọc Trí tiểu thư cho Khấu Trọng này!".

Những cao thủ Tống phiệt từ đầu đến giờ vẫn chưa lên tiếng đều trố mắt ngạc nhiên nhìn gã, Tống Ngọc Trí thì khẽ "a" lên một tiếng, hai má đỏ bừng, hỉ nộ khó phân. Chỉ có Tống Trí vẫn trầm tĩnh như lúc đầu, y chăm chú nhìn Khấu Trọng một lúc lâu, sau đó gượng cười nói: "Dã tâm của Khấu tiểu huynh quả thật không nhỏ, lại chỉ tính lợi cho mình!".

Từ Tử Lăng bình tĩnh như mặt nước hồ không gợn sóng, khiến người khác không thể nào đoán biết được nội tâm gã đang nghĩ gì. Khấu Trọng thì chẳng hề ngượng ngùng, thản nhiên nói: "Sinh lễ là Dương Công Bảo Khố!".

Tống Ngọc Trí suýt chút nữa thì xông tới đá cho Khấu Trọng một cái, rít giọng nói: "Không! Con không gả cho hắn!".

Tống Sảng là người thương yêu Tống Ngọc Trí nhất, không nhịn được cũng phải chen miệng vào nói: "Ngọc Trí đã sớm định hôn sự từ lâu rồi!".

Tống Trí đưa tay ngăn cản hai người nói tiếp, đảo mắt nhìn Khấu Trọng sau đó lại nhìn sang Từ Tử Lăng, gật đầu nói: "Khấu tiểu huynh quả là nhân tài hiếm có trong thời loạn thế này, nếu Tống phiệt bỏ qua như vậy thì thật là đáng tiếc, gia huynh nhất định cũng sẽ trách ta!".

Tống Ngọc Trí kinh hãi kêu lên: "Nhị thúc!".

Tống Trí mỉm cười với nàng nói: "Dương Công Bảo Khố vẫn còn là chuyện xa vời, huống hồ chuyện này còn phải thỉnh ý phụ thân con nữa, Ngọc Trí việc gì phải kinh hoảng như vậy?".

Khấu Trọng hân hoan nói: "Tống tiểu thư xin cứ yên tâm. Sau này nếu chỉ cần tiểu thư đích thân nói ra một chữ không, Khấu Trọng này làm sao đủ mặt dầy để cưỡng ép chứ?".

Những người khác nghe vậy đều gật đầu tán thưởng Khấu Trọng phong độ rộng rãi. Chỉ có Tống Ngọc Trí là cắn chặt môi, lừ mắt nhìn gã, nhưng cũng không nói gì phản đối thêm nữa. Tống Trí cười cười nói: "Sự tình đại thể quyết định như vậy đi, hai vị có cần chúng ta giúp đỡ gì không?".

Khấu Trọng lắc đầu cự tuyệt, hạ thấp giọng nói: "Nhị gia có thể suy nghĩ về khả năng kết minh với Tiêu Tiễn, như vậy Lâm Sĩ Hồng sẽ trước sau đều thọ địch, chẳng thể làm gì được nữa. Những người bên phía Tống phiệt đều động dung biến sắc. Song mục Tống Trí lấp lánh tinh quang, một lúc lâu sau mới nói: "Trước nay chúng ta và Ba Lăng Bang nước sông không phạm nước giếng, nhưng cũng không

có giao tình gì, như vậy...".

Khấu Trọng cười nói: "Chuyện này để cho hai huynh đệ chúng tôi lo liệu. Bây giờ chúng tôi sẽ lập tức trở về Ba Lăng, bất luận ý Tiêu đương gia thế nào, chúng tôi cũng sẽ thông báo cho nhị gia biết".

Tống Trí cười khà khà nói: "Nói chuyện với hai vị tiểu huynh thật là thống khoái vô cùng, chi bằng để Ngọc Trí trở về với hai vị xem ý của Tiêu đương gia thế nào là được".

Tống Ngọc Trí giậm chân nói: "Nhị thúc!".

Tống Trí mỉm cười nói: "Chuyện này quan hệ trọng đại, Ngọc Trí con là người thích hợp nhất, lại có thể biểu thị được thành ý hợp tác của Tống gia chúng ta".

Tống Ngọc Trí trừng mắt lườm Khấu Trọng một cái, rồi đành gật đầu thở dài nói: "Ngọc Trí tuân mệnh!".

o0o

Ba người lên bờ, tiến về nơi đã hẹn ước với bọn Hương Ngọc Sơn. Tống Ngọc Trí cố ý tụt lại phía sau, không đi cùng cũng không nói chuyện với hai gã, nửa canh giờ sau, hai chiếc thuyền của Cự Kình Bang đã hiện ra bên dưới dốc núi.

Khấu Trọng đột nhiên đứng sững người lại làm Tống Ngọc Trí sém chút nữa thì đụng phải tấm lưng rộng của gã. Từ Tử Lăng thì vẫn tiến lên phía trước. Tống Ngọc Trí chau mày hỏi Khấu Trọng: "Sao ngươi tự dưng đứng sững lại như thế?".

Khấu Trọng nhìn xuống phía dưới, trầm giọng nói: "Cô nương có thấy trên thuyền đang treo cờ trắng đỏ hay không? Như vậy có nghĩa

là đang có địch nhân ở trên thuyền, nhưng người trên thuyền sao vẫn an nhiên đi lại thế kia?".

Tống Ngọc Trí nhìn xuống thấy quả nhiên có một lá cờ trắng đỏ đang tung bay trên cột buồm, biến sắc nói: "Vậy tại sao ngươi lại để Từ Tử Lăng đi mạo hiểm một mình thế kia?".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Trước tiên Tiểu Lăng có thể một mình ứng phó bất kỳ hiểm nguy nào, thứ hai là người phía chúng ta vẫn có thể tự do đi lại, chứng tỏ sự tình vẫn chưa phải là thập phần hung hiểm".

Tống Ngọc Trí tỏ vẻ không vui nói: "Vậy chúng ta đứng ở đây không phải là lãng phí thời gian hay sao?".

Khấu Trọng quay đầu lại cười hì hì nói: "Chỉ cần Tống tiểu thư ở bên cạnh ta thì lam sao mà lãng phí thời gian cho được".

Tống Ngọc Trí thoáng đỏ mặt, tức giận nói: "Khấu Trọng ngươi nhớ cho kỹ, dù cha và nhị thúc ta có đồng ý, Tống Ngọc Trí ta cũng tuyệt đối không gả cho ngươi! Con người ngươi căn bản chẳng hề có chút thành ý nào!".

Khấu Trọng thản nhiên nói: "Giả như ta có thành ý, tiểu thư có chịu hồi tâm chuyển ý không?".

Tống Ngọc Trí ngoảnh mặt đi chỗ khác không thèm nhìn gã, dáng vẻ đáng yêu vô cùng: "Nếu loại người như ngươi mà cũng có thành ý, thái dương cũng mọc ở đằng tây mất!".

Khấu Trọng lúc này đã nghe thấy ba tiếng hú liên tiếp của Từ Tử Lăng, liền nói nhanh: "Đi thôi! Tống tiểu thư sau này thể nào cũng phải theo Khấu mỗ mà thôi!".

Nói đoạn không đợi nàng nói gì, đã tung người lướt xuống dốc núi.

o0o

Trên chiến thuyền, một bên là bọn Vân Ngọc Chân, Hương Ngọc Sơn, Bốc Thiên Chí, Trần lão mưu, bên kia là cao thủ thanh niên trác tuyệt nhất của Đột Khuyết Bạt Phong Hàn và tân chủ nhân của Đông Phái Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh. Nhìn thần thái của song phương, hiển nhiên vẫn còn chưa động thủ.

Võ công hai người bọn Bạt Phong Hàn cao hơn hẳn mấy người phía Hương Ngọc Sơn, song phía Hương Ngọc Sơn lại người đông thế mạnh, cũng không dễ đối phó. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dẫn theo Tống Ngọc Trí nhảy lên thuyền, đứng về phía bọn Hương Ngọc Sơn, Bạt Phong Hàn và Đơn Uyển Tinh lập tức lâm vào thế yếu, song hai người không hề lộ chút thần sắc bất an.

Bạt Phong Hàn nhìn mỹ nữ phong tư tú lệ Tống Ngọc Trí, song mục sáng bừng lên, mỉm cười hỏi: "Vị cô nương này là...".

Đơn Uyển Tinh tiếp lời gã nói: "Thì ra là Tống gia tiểu thư Tống Ngọc Trí, không biết tại sao tiểu thư lại đi cùng hai tên tiểu tặc này vậy?".

Tống Ngọc Trí hiển nhiên đã biết Đơn Uyển Tinh, thản nhiên nói: "Công chúa nếu muốn động thủ với hai tên tiểu tiểu... hà... tiểu tử này thì cứ tự nhiên, Tống gia chúng ta tuyệt đối không quản chuyện của bọn gã!".

Hương Ngọc Sơn và Vân Ngọc Chân đều cảm thấy khó hiểu, không biết quan hệ giữa Tống Ngọc Trí và hai gã là thế nào. Vân Ngọc Chân không biết có phải vì đố kỵ hay không mà có ý áp sát người vào Khấu Trọng, thân thiết ghé miệng sát tai gã nói: "Không ngờ các

ngươi đã giết được Nhậm Thiếu Danh, thật khiến người ta không thể nào tin nổi! Đôi cẩu nam nữ này đã đến đây được nửa canh giờ, kiên quyết đòi đợi bằng được các ngươi!".

Khấu Trọng khẽ gật đầu, cười lên ha hả nói với Bạt Phong Hàn: "Võ công Bạt huynh so với Nhậm Thiếu Danh thế nào?".

Bạt Phong Hàn cười khẩy đáp: "Vẫn chưa động thủ làm sao biết cao thấp thế nào. Lần này tại hạ có thành ý cung hầu hai vị đại giá hai vị quay lại. chính là muốn làm rõ vấn đề ai cao ai thấp này?".

Tống Ngọc Trí giờ mới biết y là Bạt Phong Hàn, không khỏi đưa mắt dò xét một lượt, chỉ thấy vô luận là về ngoại hình hay phong độ, y đều không kém sút so với Khấu Trọng hay Từ Tử Lăng, vẻ sắc sảo lộ rõ ra ngoài chẳng những không làm người ta cảm thấy chán ghét mà lại càng tăng thêm mấy phần mị lực mê người.

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Chúng ta và Bạt huynh thực ra chưa từng có ân oán chân chính gì, đâu cần phải động thủ liều mạng chứ? Có điều chúng ta tuyệt đối không sợ huynh, chẳng qua là động lòng kính trọng trước bậc anh tài mà thôi!".

Bạt Phong Hàn không ngờ gã nói năng khéo léo đến vậy, ngây người ra giây lát rồi cười gượng nói: "Tuy ta và Khấu huynh, Từ huynh không có ân oán gì, song đáng tiếc là hai vị hồng nhan tri kỷ của Bạt mỗ đều muốn giết hai vị mới cam tâm, Bạt mỗ làm sao có thể tự thủ bàng quan được chứ?".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Nếu Bạt huynh thật sự có thể tự thủ bàng quan, sự tình tự nhiên có thể giải quyết êm đẹp. Không tin sao? Vậy để ta làm một thử nghiệm nhỏ cho huynh xem nhé! Tiểu Lăng! Ngươi đứng yên đó cho công chúa tới giết đi, tuyệt đối không được hoàn thủ!".

Đơn Uyển Tinh vẫn đứng yên không nói từ nãy giờ, thấy vậy liền đại nộ quát lớn: "Khấu Trọng ngươi có giỏi thì bước ra đây xem ta có dám giết ngươi không?".

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Các vị xem đấy! Công chúa nếu không phải không nỡ giết Tiểu Lăng thì đâu cần tìm Trọng thiếu gia ta ra mượn cớ chứ?".

"Cheng!".

Đơn Uyển Tinh rút bội kiếm ra, bước lên hai bộ, mặt lạnh như băng chỉ kiếm vào hai gã quát: "Cút ra đây cho ta, ta giết hai tên tiểu tặc các ngươi đâu cần phải nhờ đến viện thủ chứ?".

Hương Ngọc Sơn động dung nói: "Công chúa xin hãy nghĩ lại, một khi có người lưu huyết, sẽ gây nên cừu hận không thể hóa giải, triền miên không dứt đó".

Đơn Uyển Tinh lạnh lùng nói: "Đây là chuyện giữa ta và hai tên tiểu tặc bọn chúng, người ngoài tốt nhất không nên nhúng tay vào".

Vân Ngọc Chân cười khúc khích nói: "Vậy Bạt Phong Hàn là người trong nhà cô nương sao?".

Đơn Uyển Tinh kiên quyết nói như chém đinh chặt sắt: "Y cũng không nhúng tay vào chuyện này".

Bạt Phong Hàn ung dung ngồi lên mạn thuyền, nhàn nhã nói: "Vẫn là một câu nói cũ, nếu như tỷ đấu công bình một đối một, Bạt mỗ tuyệt đối không can thiệp".

Khấu Trọng cười gượng nói: "Công chúa biết rõ chúng ta không

muốn đả thương nàng mà, đây rõ là chẳng công bằng chút nào! Tiểu Lăng! Ngươi đánh trận đầu đi!".

Từ Tử Lăng bước lên, đứng cách Đơn Uyển Tinh chừng nửa trượng, bình tình nói: "Công chúa, mời!".

Cặp mắt long lanh của Đơn Uyển Tinh hiện ra thần sắc phức tạp, nhìn chằm chằm vào mặt Từ Tử Lăng một hồi lâu, giống như đang hạ quyết tâm vậy, đột nhiên ngọc thủ giương lên, trường kiếm trong tay hóa thành muôn ngàn quang ảnh, kiếm khí ngất trời bao trùm cả Từ Tử Lăng vào bên trong. Chúng nhân sớm đã biết kiếm pháp nàng cao minh, nhưng vẫn không ngờ lại kinh thế hãi tục đến vậy.

Từ Tử Lăng thấy mũi kiếm của nàng hóa thành một điểm hàn tinh, đâm thẳng tới trước ngực, nhưng vẫn không hề có bất kỳ động tác phản ứng nào. Khấu Trọng nhướng cao đôi mày, song mục xạ ra những tia thần quang sáng rực, không nhìn về phía Từ Tử Lăng, mà chỉ chăm chăm nhìn thẳng vào cặp mắt bình tĩnh đến ghê người của Đơn Uyển Tinh. Chỉ có gã mới hiểu Từ Tử Lăng đang dùng sinh mạng để đánh cược, hòng hóa giải mối ân oán kéo dài không dứt này với Đông Minh Phái.

Bạt Phong Hàn cũng lộ ra thần sắc ngạc nhiên, tay đặt lên cán đao, chỉ không biết là y muốn ngăn cản chuyện này xảy ra hay là phòng bị bọn Khấu Trọng xuất thủ tương cứu Từ Tử Lăng mà thôi.

Hương Ngọc Sơn, Vân Ngọc Chân, Bốc Thiên Chí, Tống Ngọc Trí đều cùng lúc biến sắc, nhưng sự tình quả thật diễn biến quá nhanh, chưa ai kịp kêu lên thì kiếm của Đơn Uyển Tinh đã chỉ còn cách ngực Từ Tử Lăng chưa đầy nửa thốn.

Khấu Trọng khẽ dịch lên phía trước, song mục lấp lánh hàn quang, chỉ cần một kiếm này của Đơn Uyển Tinh đâm vào ngực Từ Tử

Lăng, gã sẽ bất chấp tất cả mà xông ra giết chết nàng ta bằng thủ đoạn độc ác nhất.

Ánh mắt của Bạt Phong Hàn tập trung lên người Khấu Trọng, cũng giữ thế tự lực, tưởng chừng như bất cứ lúc nào cũng có thể vọt ra.

Kiếm khí làm y phục đã rách nát của Từ Tử Lăng tung bay phần phật, nhưng gã vẫn đứng lặng như một trái núi sừng sững, đôi mắt hổ lấp lánh tinh quang, vừa sắc bén nhưng cũng lại rất hiền hòa, sắc mặt thì tịnh như nước hồ không gợn sóng, chẳng hề để y đến một kiếm quyết định sinh mạng này của Đơn Uyển Tinh, cả nháy mắt cũng không nháy lấy một cái. Chính vào giây phút quyết định sinh tử này, nhãn thần của Đơn Uyển Tinh cuối cùng cũng xuất hiện biến hóa. Đó là biểu tình vừa khổ não lại vừa phẫn nộ. Kiếm khí thu về, mũi kiếm cũng chệch xuống ba thốn. Kiếm đã đâm vào eo trái của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng cảm thấy lưỡi kiếm đi sát qua xương sườn mình, sau đó Đơn Uyển Tinh rút mạnh kiếm về. Máu tươi bắn vọt qua, nhưng Từ Tử Lăng vẫn đứng vững như Thái sơn. Đến lúc này vẫn chưa có ai thốt lên tiếng nào, hơn trăm con người trên hai con thuyền đều trở nên câm lặng.

Khấu Trọng thở phào nhẹ nhõm. Ánh mắt của Bạt Phong Hàn quay trở lại người Từ Tử Lăng, trong mắt hiện lên vẻ hân thưởng, tiếp đó là một quầng sát khí thoáng hiện qua rồi biến mất.

Đơn Uyển Tinh lui lại phía sau mấy bước, cúi đầu nhìn thanh kiếm nhuốm máu Từ Tử Lăng, run run giọng nói: "Từ Tử Lăng, tại sao ngươi không hoàn thủ?".

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, vận công cầm máu ở vết thương, nhẹ nhàng nói: "Công chúa đã bớt giận chút nào chưa?".

Gò ngực Đơn Uyển Tinh không ngừng phập phồng, ngẩng đầu lên nhìn Từ Tử Lăng, chậm rãi lắc đầu nói: "Vĩnh viễn ta cũng không hết giận ngươi, nhưng chuyện cuốn sổ đó có thể bỏ qua được rồi!".

Nói đoạn liền tung mình bay vút lên, trong nháy mắt đã biến mất sau khu rừng bên bờ sông, bất ngờ nhất là nàng không hề lên tiếng gọi Bạt Phong Hàn đi cùng. Ánh mắt của chúng nhân đều tập trung lên người Bạt Phong Hàn.

Vân Ngọc Chân vẫn còn chưa hết sợ, ôm ngực ra vẻ nũng nịu nói: "Công chúa đã đi rồi, Bạt công tử còn không mau đuổi theo?".

Bạt Phong Hàn lắc đầu cười khổ nói: "Nữ nhân đã thay lòng, đuổi theo phỏng có ích gì?". Nói đoạn lắc mình lao vút đi, chỉ nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

Chương 87: Trường giang da thoại

Quá buổi hoàng hôn, chiến thuyền mới đi ra khỏi khúc ngoặt, tiến vào Trường Giang, ngược dòng đi về Ba Lăng, còn thuyền hàng thì lại đi dọc sông ngược lên phía Bắc.

Khấu Trọng đẩy cửa bước vào phòng Từ Tử Lăng, thấy gã huynh đệ đang ngồi điều tức, ngoại trừ sắc mặt hơi nhợt nhạt vì mất máu ra, chẳng hề có vẻ như vừa mới trúng một kiếm chút nào. Hai gã ngồi xuống hai chiếc ghế cạnh cửa sổ.

Khấu Trọng thở dài than: "Tiểu Lăng ngươi thật quá to gan, lúc đó ta thật sợ ả xú công chúa không kịp thu kiếm, lấy mạng của ngươi, sau khi mọi sự kết thúc mới thấy toát hết cả mồ hôi lạnh".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Đây là phương pháp duy nhất để giải quyết chuyện này, nếu không nàng ta làm sao mà xuống nước được? Nếu liều mạng đánh nhau, ai bị thương cũng không hay cả".

Khấu Trọng lộ thần sắc suy tư, chậm rãi nói: "Cái chết của Nhậm Thiếu Danh không những đã làm thay đổi tình thế của phương Nam, mà còn biến đổi cả vận mệnh của chúng ta nữa, giờ đây chúng ta đã là đích nhắm của vạn người rồi. Tuy rằng nói trước đây lúc nào chẳng vậy, nhưng cũng phải thừa nhận rằng tình thế của ta với ngươi giờ đây hung hiểm hơn trước rất nhiều". Gã ngừng giây lát rồi nói tiếp: "Có hai kẻ mà chúng ta đặc biệt phải đề phòng, ngươi có đoán được ra là ai không?".

Từ Tử Lăng trầm ngâm: "Một trong hai kẻ ấy có phải là Bạt Phong

Hàn không? Lúc Đơn Uyển Tinh bỏ qua cho ta, ta cảm nhận được y đã động sát cơ với chúng ta. Một người nữa có phải là Thiết Lặc Đại Đạo Khúc Ngạo không?".

Khấu Trọng nói: "Nếu là Khúc Ngạo thì ta cần gì ngươi đoán nữa. Kẻ mà ta nghĩ tới là Dương Hư Ngạn, hắn muốn giết Hương tiểu tử, rõ ràng là đang giúp cho Lâm Sĩ Hồng và Nhậm Thiếu Danh, giờ đây chúng ta giết chết họ Nhậm, hắn không đến tìm chúng ta tiết hận mới là lạ đấy".

Từ Tử Lăng ngó ra ngoài ngắm ánh trăng hiền hòa, thở dài một tiếng, rồi lại lắc đầu như muốn rũ bỏ hết mọi phiền não.

Khấu Trọng thử thăm dò gã: "Ngay cả Bạt Phong Hàn cũng nhìn ra ác công chúa đó có ý với ngươi rồi!".

Từ Tử Lăng chẳng hề để ý, chậm rãi nói: "Có ý thì sao chứ, Đông Minh phái đó có rất nhiều quy củ quái dị, công chúa sớm đã có phò mã gia từ lâu rồi. Quan trọng hơn là ta căn bản không muốn lấy vợ sinh con, chỉ mong có thể tự do tự tại sống hết cuộc sống này là tốt rồi, cũng không hoài đại chí giống như ngươi, tế thế cứu dân cái gì chứ...?".

Khấu Trọng gượng gạo nói: "Ngươi lại chọc ta rồi!".

Từ Tử Lăng chợt nghiêm mặt nói: "Ta chỉ nói sự thật, xét về mặt sách lược, nếu ngươi cưới được Tống Ngọc Trí thì đúng là thượng sách chi sách".

Khấu Trọng ngửa mặt lên nhìn trần nhà, để lộ ánh mắt khát khao thèm muốn, nhưng lại tràn đầy hoang mang, mơ mơ màng màng nói: "Không thể phủ nhận rằng nàng ta cũng có chỗ hấp dẫn với ta, nhưng thế nào ta cũng không thể đối đãi với nàng giống như đối với

Lý Tú Ninh được. Đó là một cảm giác hết sức kỳ lạ, khiến ta không thể nào ngủ yên, nó vừa thống khổ lại vừa khoái lạc! Ôi! Có phải do ta đã bị tổn thương sau bài học với Lý Tú Ninh nên không thể can đảm mà đi mở gút thắt tình cảm này ra hay không?".

Từ Tử Lăng quả quyết lắc đầu, mỉm cười nói: "Lý Tú Ninh chỉ đại diện cho một bước chuyển ngoặt trong cuộc đời Trọng thiếu gia ngươi mà thôi. Kể từ lúc đó trở đi, ngươi đã chuyển tất cả sự khao khát đối với những sự vật tốt đẹp của mình lên sự nghiệp và thiên hạ cả rồi. Vì thế dù ngươi chưa rõ mình có thật sự yêu Tống Ngọc Trí hay không, ngươi vẫn không chút do dự mà quyết định lấy nàng làm vợ. Thế nên, ta có thể khẳng định, hiện giờ đối với ngươi mà nói, không có chuyện gì quan trọng hơn là tranh bá thiên hạ, bởi thế nên bất cứ chuyện gì ngươi cũng sẽ xét đoán dựa theo sự lợi hay hại trên mặt này để quyết định. Ta nói như vậy có đúng hay không?".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Như vậy chẳng phải ta vĩnh viễn mất đi khả năng yêu một nữ nhân thật sự sao?".

Từ Tử Lăng đồng tình nói: "Đây gọi là có được tất sẽ có mất, lựa chọn chính là chọn lựa, chọn được cái này, tự nhiên sẽ mất đi cái kia".

Khấu Trọng gãi đầu nói: "Ta có thể cùng lúc chọn cả hai được không?".

Từ Tử Lăng bật cười nói: "Giả như Lý Tú Ninh đến tìm ngươi, nói cho ngươi biết cuối cùng nàng ta cũng phát hiện ra là đã yêu ngươi, mong được cùng ngươi bạch đầu giai lão, lúc đó, ngươi có chịu rời bỏ Tống Ngọc Trí hay không?".

Khấu Trọng lập tức á khẩu vô ngôn. Lúc này Vân Ngọc Chân chợt đẩy cửa bước vào, cười duyên dáng nói: "Hai vị đại anh hùng đang

nói gì đó? Có thể cho ta tham dự vói không?".

Khấu Trọng vỗ đùi cười cười nói: "Mỹ nhân sự phụ, có hứng thú ngồi lên chiếc ghế thịt làm người ta thoải mái nhất thế gian này không?".

Vân Ngọc Chân liếc mắt đưa tình với gã một cái, đoạn yểu điệu bước tới bên giường ngồi xuống, nhìn Từ Tử Lăng nói: "Còn đau không? Ả công chúa kia đối với ngươi xem ra cũng...".

Thấy Khấu Trọng không ngừng đưa tay làm hiệu, Vân Ngọc Chân vội vàng đổi chủ đề: "Ồ! Quên mất không nói cho hai ngươi tin tức mới nhất, Hòa Thị Bích xuất hiện rồi!".

Khấu Trọng động dung nói: "Tường tận thế nào?".

Vân Ngọc Chân nói: "Nghe giang hồ đồn đại trước ngày tết Đoan Ngọ năm nay, Ninh Đạo Kỳ sẽ giao lại Hòa Thị Bích cho Sư Phi Huyên ở Lạc Dương".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe mà hoang mang không hiểu. Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: "Hòa Thị Bích thật sự nằm trong tay Ninh Đạo Kỳ sao?".

Khấu Trọng lại hứng thú với chuyện khác, tò mò hỏi: "Sư Phi Huyên là ai? Nghe tên thì có lẽ là nữ nhi hả?".

Vân Ngọc Chân thấy hai gã hứng thú, thì cũng vui vẻ nói tiếp: "Tin tức này vẫn còn nằm trong nghi vấn. Hai người trong cuộc này tự nhiên sẽ không tiết lộ ra tin tức sẽ khiến mình chuốc phải những sự phiền phức không đáng có này, còn kẻ loan tin này ra ngoài khẳng định phải rất có sức tưởng tượng, lại càng biết nằm bắt tâm lý của người khác".

Khấu Trọng chau mày nói: "Mỹ nhân sư phụ vẫn còn chưa nói Sư Phi Huyên là ai?".

Vân Ngọc Chân lườm gã một cái nói: "Có phải ngươi thấy người ta là nữ nhân nên mới hứng thú vậy không?".

Khấu Trọng cười khì khì nói: "Mỹ nhân sư phụ của ta ơi, cho dù là nàng nói Ninh Đạo Kỳ sẽ giao Hòa Thị Bích cho một kẻ tên là Khấu Lão Ngưu ta cũng thấy hứng thú với tên đó như thường. Cái này gọi là nhằm vào việc mà luận người, chứ không phải là vì đó là nam nhân hay nữ nhân".

Vân Ngọc Chân cười tủm tỉm nói: "Coi như sư phụ trách lầm ngươi đi! Các ngươi có từng nghe đến Từ Hàng Tịnh Trai chưa? Môn phái này và Âm Quý Phái rất giống nhau, đều có địa vị chí cao vô thượng, nhưng lại thần bí vô song, điểm khác biệt duy nhất chỉ là một chính một tà mà thôi.

Đôi mắt hổ của Từ Tử Lăng phát xạ tinh quang lấp lánh: "Như vậy thì Sư Phi Huyên chính là truyền nhân của trận đại chiến giữa Từ Hàng Tịnh Trai và Âm Quý Phái lần này rồi".

Vân Ngọc Chân gật đầu nói: "Thì ra hai ngươi cũng biết chuyện hai đại phái chính tà này, lần này các ngươi giết chết Nhậm Thiếu Danh, Âm Quý Phái khẳng định sẽ không bỏ qua đâu".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Nếu không có loại địch nhân như Âm Quý Phái, ta vĩnh viễn cũng không thể đạt được cảnh giới cao thủ như là Ninh Đạo Kỳ hay Tất Huyền".

Vân Ngọc Chân ngây người ra, cơ hồ như không thể kiềm chế được lòng mình, chồm lên phía trước hỏi: "Rốt cuộc là ngươi muốn làm hoàng đế hay là làm võ lâm cao thủ chân chính vậy?".

Từ Tử Lăng cười nhạt xen vào: "Mỹ nhân sư phụ nói hai chuyện đó ra dễ như là hỏi hắn muốn làm lái buôn hay làm đầu bếp vậy. Đối với Trọng thiếu gia mà nói, hai mục tiêu này cũng như cá với bàn tay gấu, cả hai đều muốn nên vẫn do dự chưa quyết".

Vân Ngọc Chân vui vẻ nói: "Tiểu Lăng rất lâu rồi không còn gọi ta là mỹ nhân sư phụ nữa, hôm nay sao lại đột nhiên thay đổi vậy?".

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Tối nay mỗi một cử động, một nét cười của mỹ nhân sư phụ đều rất có thành ý, khiến ta đột nhiên nảy sinh cảm xúc bồi hồi, nhớ lại những ngày tháng tươi đẹp khi chúng ta mới gặp nhau".

Thân hình Vân Ngọc Chân khẽ run lên, nàng nhìn Từ Tử Lăng, rồi lại quay ra nhìn Khấu Trọng, sau đó cúi đầu mân mê tà áo nói: "Khi ta mới biết các ngươi, các ngươi vẫn còn là hai đứa trẻ chưa trưởng thành, còn hiện giờ các ngươi vừa mới giết chết nhân vật xưng bá phương Nam đã mười mấy năm, ta đột nhiên có cảm giác hai ngươi cuối cùng cũng đã trở thành các võ lâm cao thủ đủ sức chống đỡ một phương rồi".

Nàng ngưng lại đôi chút rồi nói tiếp: "Tuy ta từng có tính toán với các ngươi, song sự thực thì lúc đó trong lòng ta vô cùng mâu thuẫn và đau khổ. Không biết vì nguyên nhân gì mà ta cảm thấy rất có duyên với các ngươi, hoàn toàn tín nhiệm các ngươi, nguyện ra sức làm việc vì các ngươi. Nói thật lòng, ta cũng không tín nhiệm Tiêu đương gia lắm đâu". Câu nói cuối cùng nghe nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Song mục Khấu Trọng lấp lánh thần quang, thấp giọng nói: "Nếu mỹ nhân sư phụ chịu giúp ta, ta đảm bảo sẽ đối đãi thật tốt với nàng".

Vân Ngọc Chân có chút không đành lòng nói: "Hi vọng ngươi sẽ

không quên lời hứa hôm nay, Tiểu Lăng hãy làm người chứng cho ta". Từ Tử Lăng lộ ra một nụ cười gượng gạo.

Khấu Trọng đang từng bước hoàn thành kế hoạch của gã, xây dựng thế lực và uy danh của mình, mà ám sát thành công Nhậm Thiếu Danh chính là bước ngoặt quan trọng nhất, bằng không thì hạng bang chủ có kinh nghiệm giang hồ phong phú như là Vân Ngọc Chân chịu cúi đầu thần phục gã chứ, bên trong lại có chuyện tình cảm nam nữ cho nên càng thêm phức tạp. Giả như Khấu Trọng làm những chuyện có lỗi với Vân Ngọc Chân, gã sẽ phải làm thế nào?

Khấu Trọng nhìn Vân Ngọc Chân nhoẻn miệng nở ra một nụ cười hết sức chân thành, nhẹ nhàng nói: "Mỹ nhân sư phụ cứ yên tâm đi! Ta đây rất biết tôn sư trọng đạo mà! À, phải rồi, Sư Phi Huyên đó rốt cuộc là người như thế nào? Võ công ra sao?".

Vân Ngọc Chân bị nụ cười đầy mị lực của gã làm cảm động, cười khúc khích nói: "Sư Phi Huyên cũng giống như Thạch Thanh Tuyền, là một nữ tử vô cùng thần bí, những người nhìn thấy nàng ta tuyệt đối không nhiều, nhưng những người đó đều bị khí chất siêu phàm thoát tục của nàng làm cho hồn phách ngơ ngẩn, nàng giống như đại biểu của những gì đẹp nhất, tốt nhất trên thế gian này, khiến người ta phải sinh lòng ngưỡng mộ, nhưng lại tuyệt đối không thể động được tà tâm, hơn nữa bất luận là nam hay nữ, trước mặt nàng đều nảy sinh một cảm giác xấu hổ ngượng ngùng".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe thấy đều ngẩn người ra, chẳng lẽ thế gian này có nhân vật như vậy hay sao?

Từ Tử Lăng hiếu kỳ hỏi: "Nàng ta không phải ni cô hay sao? Tại sao lại dùng tên họ tục gia vậy?".

Vân Ngọc Chân đáp: "Điều này thì không ai hiểu nổi, nàng ta tuy có

mái tóc dài đẹp như mây, lại dùng tên họ tục gia, nhưng hành vi chẳng khác gì người xuất gia là mấy, cuộc sống hết sức khắc khổ bình đạm".

Khấu Trọng hứng thú hỏi: "Nàng ta dùng thứ binh khí gì?".

Vân Ngọc Chân lắc đầu nói: "Nhìn bề ngoài thì nàng ta không mang theo bất kỳ binh khí gì, lại càng chưa từng nghe nói đến nàng ta động thủ với ai. Theo ta biết thì những người gặp được nàng, kính ngưỡng còn chẳng kịp, nói gì đến động sát cơ chứ?".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Mỹ nhân sư phụ tại sao lại biết rõ như vậy? Nghe ngữ khí của nàng thì dường như cũng chưa từng gặp nàng ta đúng không?".

Cặp mắt Vân Ngọc Chân lộ ra thần sắc ưu tư và phiền muộn, chán nản cúi đầu nói: "Là Hầu Hy Bạch trước khi chia tay với ta đã nói y chính là một trong những người Sư Phi Huyên xem trọng, từng cùng nàng ta du lãm Tam Hiệp, thán cổ luận kim! Ôi!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, cùng cảm thấy Vân Ngọc Chân vẫn còn lưu luyến và đau khổ về Hầu Hy Bạch. Lần trước khi nhắc tới Hầu Hy Bạch, nàng đã cự tuyệt trả lời, lần này lại thẳng thắn nói ra, hiển nhiên là đang biểu bạch tâm tình với Khấu Trọng, không muốn sau này có hiểu lầm. Nàng hướng về Khấu Trọng, có lẽ là do muốn mượn gã để quên đi tình cảm với Hầu Hy Bạch.

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Lẽ nào ở trước mặt nàng ta, Hầu Hy Bạch không hề cảm thấy xấu hổ hay sao?".

Ánh mắt Vân Ngọc Chân hiện lên những tia ấm áp, thấp giọng nói: "Y là một người rất đặc biệt, tự nhiên tiêu sáu, văn nhã phong lưu, đối với mọi sự vật đều có kiến giải rất sâu sắc, có lẽ chỉ có y mới xứng

đáng làm bạn với Sư Phi Huyên".

Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau, đến giờ mới hiểu ra vị trí của Hầu Hy Bạch trong lòng Vân Ngọc Chân, dù đã chia tay, song nàng vẫn không thể dứt bỏ hình bóng ấy đi được.

Từ Tử Lăng nói: "Hầu Hy Bạch không phải muốn theo đuổi Sư Phi Huyên đấy chứ? Y là người thế nào? Xuất thân bối cảnh ra sao?".

Vân Ngọc Chân đáp: "Y là một nhân vật hết sức thần bí, không ai biết xuất thân lai lịch của y thế nào, chỉ biết trong túi y lúc nào cũng có ngân lượng tiêu xài không hết, lập chí đi khắp thiên hạ tìm danh kỹ, bản thân tinh thông cầm nghệ, lại biết sáng tác khúc phổ, đa tài đa nghệ, vì thế mới được xưng danh là Đa Tình Công Tử. Ta chính vì có lòng hiếu kỳ với y, nên mới cố ý mở ra một thanh lâu ở Ngọc Sơn để đón y, chẳng ngờ... ôi... ta không muốn nói nữa".

Khấu Trọng thản nhiên nói: "Đừng nói những chuyện này thì hơn, võ công của y thế nào? Dùng vũ khí gì vậy?".

Vân Ngọc Chân nói: "Võ công của y chỉ có thể dùng bốn chữ cao thâm mạt trắc để hình dung, xuất đạo chưa đầy năm năm, đám hái hoa dâm tặc chết trong tay y đã lên qua trăm người, vũ khí y dùng là một chiếc phiến có vẽ hình mỹ nữ, là do y đích thân vẽ lên. Mỗi lần y gặp được một mỹ nữ mà y cảm thấy ngưỡng mộ thì trên quạt lại có thêm một hình mỹ nhân".

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Tên tiểu tử này thật đúng là phong lưu đa tình!".

Vân Ngọc Chân thở dài, buồn bã nói: "Có thể không nói chuyện hắn nữa được không?".

Tiếng gõ cửa vang lên. Khấu Trọng hỏi: "Ai đó?".

Thanh âm của Tống Ngọc Trí vang lên bên ngoài: "Từ công tử có rảnh không? Ta muốn nói với y mấy câu?".

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn nhau. Nàng ta rốt cuộc có lời gì muốn nói riêng với Từ Tử Lăng vậy?

o0o

Từ Tử Lăng đi theo phía sau Tống Ngọc Trí, bước ra khỏi khoang thuyền, gió thổi vào mặt, làm tinh thần gã cảm thấy phấn chấn. Những bang chúng Cự Kình Bang trên mặt thuyền thấy gã đi ra, đều vội vàng cung kính gọi Từ gia, đây có lẽ là uy thế có được sau khi giết chết Nhậm Thiếu Danh. Tống Ngọc Trí sải bước về phía đuôi thuyền, bộ pháp của nàng không yểu điệu như Trầm Lạc Nhạn hay Vân Ngọc Chân, nhưng lại có một vẻ sảng khoái mạnh mẽ làm người ta yêu thích. Khi nàng dừng bước ở đuôi thuyền, Từ Tử Lăng bước tới bên cạnh, trầm mặc không nói.

Tống Ngọc Trí để mái tóc bay bay trong gió, tay đặt lên mạn thuyền, thở khẽ ra một hơi rồi nói: "Ngươi có phải là một người không thích nói chuyện hay không? Hay là không muốn nói chuyện với ta? Cũng không hỏi tại sao người ta lại không ngại hiềm nghi mà gọi ngươi ra đây".

Từ Tử Lăng dõi mắt nhìn xuống dòng sông lấp lánh ánh trăng, xa xa nơi tả ngạn có hơn chục chiếc ngư thuyền đang neo đậu, ánh đèn vàng vọt thấp thoáng chiếu ra. Khi gã nghĩ tới mỗi một ngọn đèn ấy là đại biểu cho một gia đình hạnh phúc, trong lòng không khỏi cảm thấy bồi hồi cảm xúc. Từ nhỏ đến lớn gã đều thiếu một ngôi nhà thật sự, sau này có lẽ cũng không có, mà gã cũng đã quen với cảm giác không nhà từ lâu lắm rồi. Từ Tử Lăng hít sâu một luồng không khí

mát lạnh vào phổi, chậm rãi nói: "Tống tiểu thư có gì xin cứ nói!".

Tống Ngọc Trí quay gương mặt xinh đẹp lại nhìn gã, khẽ cười nói: "Ngươi và Khấu Trọng làm sao lại trở thành bằng hữu thân thiết hơn cả huynh đệ vậy? Hai người các ngươi tính cách hoàn toàn khác biệt nhau mà?".

Đôi mắt đẹp và sáng long lanh của Tống Ngọc Trí trông giống như hai vì sao lấp lánh trên trời đêm, lộ ra biểu tình như đang hồi ức, thản nhiên nói: "Từ nhỏ ta đã không giống các đứa bé gái khác, lúc nào cũng thích chơi đùa với những đứa bé trai trong nhà, thậm chí còn coi mình là một đứa bé trai nữa. Ta còn nhớ lúc đó mình rất tò mò, tò mò hơn những đứa bé khác rất nhiều, nhìn thấy một ngọn núi, ta sẽ hỏi xem sau núi là cái gì, khi thấy một con sông, thì liền muốn biết con sông ấy sẽ chảy về đâu".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Thật không ngờ, tại sao Tống tiểu thư lại nghĩ về chuyện ngày xưa vậy?".

Tống Ngọc Trí chau mày lắc đầu nói: "Ta cũng không rõ nữa, có lẽ là vì ta tín nhiệm ngươi, lúc ở với ngươi, tâm tình của ta đặc biệt thoải mái hơn".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Chuyện này thì ta lại càng không thể ngờ được. Tống tiểu thư và ta chỉ mới vừa quen biết, tại sao lại tín nhiệm ta như vậy? Đừng quên rằng ta và Trọng thiếu gia là cùng một bọn, vì thế những người khác đều gọi chúng ta là hai tên tiểu tử hay hai tên tiểu tặc gì đó".

Tống Ngọc Trí bật cười khúc khích, lườm gã một cái nói: "Ngươi nói những lời điêu ngoa kỳ thực chẳng hề thua kém Khấu Trọng chút nào, chỉ có điều luôn luôn ẩn giấu đi, khiến người ta không nhận ra sở trường của ngươi trên phương diện này mà thôi. Nhưng ta chỉ

cần thoạt nhìn qua đã biết ngay, ngươi là loại người thiên sinh nghĩa hiệp, chuyện gì cũng nghĩ cho người khác, vì thế ta mới tín nhiệm ngươi, biết ngươi sẽ không lừa ta".

Từ Tử Lăng mới lần đầu tiên cảm nhận được vẻ nữ tính của nàng, thoáng ngây người ra trong chốc lát, rồi cười khổ nói: "Có thể không hỏi câu hỏi vừa rồi nữa được không?".

Tống Ngọc Trí ngửa mặt nhìn sao đêm lấp lánh, từ từ nói: "Ngươi đoán ra ta đang muốn hỏi gì sao?".

Từ Tử Lăng khẽ gật đầu, cười khổ nói: "Vô luận Khấu Trọng thế nào, hắn cũng là hảo huynh đệ của ta, cô nương muốn hỏi những chuyện liên quan đến hắn, ta làm sao trả lời được?.

Tống Ngọc Trí vươn người ra trước ngắm bóng trăng loang loáng dưới sông, trầm giọng nói: "Ta chỉ muốn hỏi rõ chân tướng, Từ Tử Lăng! Hãy dùng trái tim hiệp nghĩa của ngươi để nghĩ cho ta đi! Hãy nói cho Tống Ngọc Trí ta biết Khấu Trọng có phải chỉ đang lợi dụng ta hay không?".

Từ Tử Lăng nhìn nàng chăm chú, thấy trong ánh mắt của nàng có cả oán ghét lẫn hờn dỗi và yêu thương, chỉ đành cười gượng nói: "Muộn thế này rồi mà Tống tiểu thư còn gọi ta ra hỏi những chuyện thế này, rõ ràng là đã bị tên tiểu tử Khấu Trọng đó làm cho rối loạn rồi, sau này hẳn tất sẽ từ cô nương mà đoán ra được là ta đã nói về hắn với cô nương".

Tống Ngọc Trí bình tĩnh đáp: "Biết được thì đã sao? Y sớm đã nhận ra tâm trạng ta đang rối bời, vì thế ta mới buộc phải biết rõ chân tướng, mà ngươi cũng đã cho ta đáp án rồi".

Từ Tử Lăng im lặng không nói, hồi lâu sau mới nhẹ giọng hỏi: "Ta

đâu có nói đáp án gì với Tống tiểu thư?".

Tống Ngọc Trí nhạt giọng nói: "Miệng ngươi thì không nói ra, nhưng ngươi không chịu giúp y đối phó ta, Tống Ngọc Trí này chẳng lẽ còn không hiểu tâm ý của ngươi hay sao?".

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Lần này thảm rồi, tên tiểu tử đó nhất định sẽ oán giận ta lắm!".

Tống Ngọc Trí bật cười nói: "Ngươi đúng là quá thật thà! Ôi! Thật không ngờ trong tình cảnh này mà ta vẫn không nhịn được cười, đây có phải là khoái lạc trong đau khổ không nhỉ?".

Từ Tử Lăng cảm thấy vẻ ôn hòa khả ái của nàng, bất giác sinh lòng thương cảm, nhẹ nhàng nói: "Khấu Trọng có lẽ là một người tinh minh lợi hại, chỉ cầu lợi ích, nhưng tâm địa lại rất tốt, cảm tình lại càng phong phú, chỉ có điều hiện giờ hắn đang tập trung toàn bộ tinh thần vào mộng tưởng tranh hùng thiên hạ, còn những chuyện khác đều đặt sang một bên hết! Ôi! Ta nói như vậy có phải là đang giúp hắn hay không?".

Hai mắt Tống Ngọc Trí lộ ra những tia nhìn phức tạp, lắc đầu nói: "Không, ngươi chỉ nói ra sự thật mà thôi. Khấu Trọng tuyệt đối không phải là người xấu, lại càng biết phấn đấu vươn lên, xét về mặt nào thì y cũng là phu quân lý tưởng trong lòng Tống Ngọc Trí ta. Nhưng ta cũng biết y không thể toàn tâm toàn y với ta, ngay từ đầu ta đã biết rồi. Ôi! Rõ ràng đã biết như vậy, tại sao ta vẫn chịu cùng y trở về Ba Lăng? Nếu ta kiên quyết cự tuyệt, nhị thúc cũng đâu thể làm khó ta được".

Từ Tử Lăng gượng cười nói: "Xem ra Tống tiểu thư đối với gã huynh đệ này của ta đã khó thể tự thoát khỏi rồi".

Tống Ngọc Trí đột nhiên lộ ra một nụ cười tràn đầy tự tin, lắc đầu đáp: "Sai rồi, ta không phải không thể tự thoát khỏi, mà chỉ là chọn lựa đối mặt với sự thách thức này, đây là tính cách của Tống Ngọc Trí ta, mãi mãi cũng không thể đổi thay được. Lần này ta theo các ngươi về Ba Lăng, chính là muốn xem tên tiểu tử đáng ghét Khấu Trọng đó có bao nhiêu bản lĩnh và thủ đoạn".

Từ Tử Lăng nghi hoặc không hiểu hỏi: "Tống tiểu thư đã có ý này, lại sớm nhìn ra ý đồ của Khấu Trọng, tại sao vẫn còn tìm ta nói những lời này chứ?".

Tống Ngọc Trí miễn cưỡng cười gượng gạo, khẽ cúi đầu nói: "Bởi vì ta sợ nhị thúc vì Dương Công Bảo Khố mà thuyết phục cha ta hi sinh hạnh phúc của nữ nhi mình".

Từ Tử Lăng thầm nghĩ khả năng này rất lớn, Tống Trí là lão hồ ly, Khấu Trọng tính toán với y, y cũng tính toán lại với Khấu Trọng, còn Tống Ngọc Trí thì biến thành một con cờ trong tay hai người. Nghĩ đoạn gã liền trầm giọng hỏi: "Cô nương thật sự không hề thích Khấu Trọng một chút nào chứ?".

Tống Ngọc Trí thở dài, thản nhiên nói: "Nếu ta không có chút hảo cảm với y thì hiện giờ đâu cần phải phiền não như vậy? Giả như ta không có cảm tình với y,,vì lợi ích của gia tộc, ta cũng sẽ không phản đối cuộc hôn nhân này, bởi vì ta biết rằng vô luận thế nào, y cũng không thể làm ta thương tâm được. Nhưng hiện giờ ta đang rất sợ hãi, ngươi có hiểu được cảm xúc của ta lúc này không?".

Từ Tử Lăng hiểu sâu sắc tâm tình mâu thuẫn của nàng lúc này, vừa yêu vừa hận, lại vừa không phục trong lòng. Bất luận thế nào, ở một mức độ nào đó, Khấu Trọng đã làm tổn thương đến nàng. Tống Ngọc Trí đột nhiên vươn người mệt mỏi, mỉm cười nói: "Nói hết rồi, tâm tình cũng thoải mái hơn rất nhiều! Từ Tử Lăng ngươi quả nhiên

không khiến ta thất vọng, có lẽ sau này ngươi sẽ trở thành vị cứu tinh của ta không chừng". Nói đoạn nở một nụ cười ngọt lịm, quay người bỏ đi.

Còn lại mình Từ Tử Lăng đứng ngây người ở phía đuôi thuyền, thầm suy nghĩ về ẩn ý trong câu nói cuối cùng của nàng.

o0o

Từ Tử Lăng khẽ gõ nhẹ lên cửa phòng Khấu Trọng, Khấu Trọng ở bên trong liền lên tiếng: "Tiểu Lăng à? Vào đây đi!".

Từ Tử Lăng biết Vân Ngọc Chân không ở trong phòng liền yên tâm đẩy cửa bước vào. Khấu Trọng sớm đã bổ tới, cười tươi hớn hở vỗ vai gã nói: "Ngươi biết ta đợi ngươi đến khổ sở thế nào không? Đi hỏi ngươi thì lại sợ ngươi làm mặt giận! Hì! Cuối cùng thì có phải nàng ta đã di tình chuyển ý, để ngươi lọt vào mặt xanh rồi hay không? Hà! Cả đời này chỉ có hai huynh đệ, nếu như ta bất hạnh đoán trúng, Trọng thiếu gia này sẽ nhịn đau mà nhượng ái, sau này mới tìm cách bổ khuyết lại vết sẹo trong tâm hồn này".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Tống Ngọc Trí quả thực lợi hại, sớm đã nhìn ra tên tiểu tử nhà ngươi chỉ muốn lợi dụng chứ không hề yêu nàng ta thật lòng".

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: "Nàng ta lợi hại hơn trong tưởng tượng của ta, xem ra lần này ta thắng ít thua nhiều rồi. Sớm biết vậy cứ dứt khoát giữ mỹ nhân sư phụ ở lại thì đêm nay có phải đỡ tĩnh mịch không. Ôi! Đừng nghiêm túc như thế, ta chỉ nói đùa để giảm bớt nỗi đau trong lòng mà thôi!".

Từ Tử Lăng bực tức nói: "Ngươi thật giỏi phất cờ theo gió đấy, thực ra ngươi căn bản không có cảm giác gì hết. Người khổ sở nhất là ta

đây, một bên là hảo huynh đệ, một bên là một hảo nữ tử, mà ta thì chỉ có thể đứng ở xa thầm cổ vũ cho nữ tử ấy không bị hảo huynh đệ của mình lừa gạt mà thôi".

Khấu Trọng buông thõng cánh tay đang nắm chặt bờ vai gã, thất thanh thốt lên: "Như vậy chẳng phải ta vẫn chưa thất tình sao? Mau lấy rượu ra đây!".

Từ Tử Lăng buồn bã ngồi xuống, lắc đầu thở dài than: "Đừng làm ra vẻ như vậy nữa. Nếu ngươi còn dùng thủ đoạn tổn thương đến người khác như vậy để tranh đoạt thiên hạ, ta sẽ rời khỏi ngươi ngay lập tức".

Khấu Trọng cũng ngồi xuống bên cạnh gã, cười xòa nói: "Tình cảm có thể bồi đắp dần dần mà, ta đảm bảo sẽ không làm tổn thương đến nàng, có điều nói cũng vô dụng, kể từ nay ta sẽ không nhắc tới chuyện này nữa, ngươi đã vừa lòng chưa?".

Từ Tử Lăng trầm ngâm hồi lâu rồi chậm rãi nói: "Chuyện giữa nam và nữ, một khi đã có mở đầu, thì không ai có thể khẳng định sẽ có kết thúc thế nào. Ta là hảo bằng hữu kiêm hảo huynh đệ của ngươi, thế nào cũng phải nói với ngươi một câu thực lòng, tình cảm còn sắc bén hơn cả kiếm, hơn nữa còn là một con dao hai lưỡi, ngươi phải cẩn thận giữ mình thì hơn".

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: "Ta sẽ nhớ kỹ lời khuyên này của ngươi, tuyệt đối không phạm phải sai lầm trên phương diện tình cảm. Bây giờ ta sẽ đi gặp Tống Ngọc Trí, tuyên bố hủy bỏ hôn ước để nàng ta không phải lo lắng nữa".

Nói đoạn lập tức đẩy cửa đi ra, để lại Từ Tử Lăng một mình cười khổ trong phòng.

Chương 88: Yêu hận khó phân

Khấu Trọng vỗ vỗ lên cửa phòng Tống Ngọc Trí: "Có thể vào nói một hai câu không?".

Tống Ngọc Trí đáp: "Nếu chỉ là một hai câu thì được".

Khấu Trọng thở dài, đẩy cửa bước vào. Trong phòng tối mờ mờ, không có đèn lửa gì cả, duy chỉ có ánh trăng nhàn nhạt soi vào khung cửa sổ nhỏ, vừa hay lại chiếu rọi lên đúng chiếc ghế mà Tống Ngọc Trí đang ngồi. Mái tóc dài như mây của mỹ nữ để xõa xuống bờ vai thon nhỏ, đôi mắt sáng như hai viên bảo thạch đang nhìn gã không chớp. Khấu Trọng chấn động cả người, lần đầu tiên phát giác ra sự quyến rũ đến mê người có vẻ nữ tính của nàng, tuyệt đối không hề thua kém Lý Tú Ninh.

Tống Ngọc Trí dường như hơi bực mình, gắt giọng nói: "Ngươi không phải chỉ có một hai câu muốn nói thôi sao? Nói mau lên rồi cút ra ngoài cho ta!".

Khấu Trọng cười gượng nói: "Lần này ta đến là để nhận lỗi với Tống tiểu thư và hủy bỏ hôn ước kia đi. Sau này Khấu Trọng không dám vọng tưởng với Tống tiểu thư nữa". Nói xong liền quay người bước đi.

Tống Ngọc Trí ngây người ra, rồi quát lên: "Đứng lại cho ta!".

Khấu Trọng đã đặt tay lên cánh cửa, nghe thấy vậy thì liền đứng sững lại, giữ nguyên tư thế đó gượng gạo nói: "Là ta không tốt, không nên đem Dương Công Bảo Khố và chung thân đại sự của tiểu

thư nói gộp với nhau, làm cho giống như một vụ giao dịch vậy".

Tống Ngọc Trí im lặng hồi lâu rồi mới nhẹ giọng nói: "Ngồi xuống rồi mới nói tiếp được không?".

Khấu Trọng lắc đầu thở dài nói: "Hiện giờ ta chỉ muốn ở một mình để suy nghĩ lại. Những ngày qua ta lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện tranh đấu với hùng bá thiên hạ, những chuyện khác đều rất sơ suất, nên giờ cũng muốn phản tỉnh lại một chút".

Tống Ngọc Trí khẽ nhướng mày, như có vẻ không kiềm chế được, gắt lên: "Tên tiểu tử này ngồi xuống cho bản cô nương, nếu bây giờ ngươi ra khỏi phòng, ngươi ta sẽ hận ngươi suốt đời!".

Khấu Trọng quay vụt người lại, ngạc nhiên hỏi: "Không phải cô nương sớm đã ghét hận ta rồi hay sao? Lẽ nào chỉ là giả thôi?".

Tống Ngọc Trí cúi mặt né tránh ánh mắt sắc bén của gã, thấp giọng nói: "Vừa rồi khi ngươi bước vào, tại sao lại ngây người ra nhìn người ta như vậy?".

Khấu Trọng dịch người đến trước mặt nàng, thở dài nói: "Bởi vì ta đột nhiên phát giác không ngờ Ngọc Trí lại có thể khiến tâm hồn ta rung động đến vậy, làm cho ta không thể nào tự chủ được mà nảy sinh sự ái mộ trong tâm, thế nên mới cảm thấy mình đối với nàng ta như vậy là không đúng".

Lần này thì Tống Ngọc Trí không thể tránh né được ánh mắt sắc bén của gã nữa, trong lòng chợt nhớ đến tình cảnh ngày hôm đó gã nằm đè lên người mình, trong lòng dâng lên cảm xúc bồi hồi khó tả: "Ngươi ngồi xuống trước rồi mới nói tiếp được không?".

Khấu Trọng mỉm cười rồi ngồi xuống. Sau khi gã đã yên vị, Tống

Ngọc Trí mới thấp giọng hỏi: "Rốt cuộc là ngươi muốn gì vậy?".

Khấu Trọng gãi đầu nói: "Tống tiểu thư muốn hỏi về phương diện nào?".

Tống Ngọc Trí khôi phục lại vẻ bình tĩnh, thản nhiên nói: "Đương nhiên là chỉ chuyện tranh bá thiên hạ, rốt cuộc là ngươi vì cái gì?".

Hai mắt Khấu Trọng lập tức sáng bừng lên, gật đầu nói: "Tống tiểu thư là người đầu tiên hỏi ta câu hỏi này, ngay cả Tiểu Lăng cũng không có hứng thú muốn biết xem ta tranh đoạt thiên hạ là vì cái gì".

Gã ngưng lại một chút rồi nghiêm mặt nói: "Ta xuất thân nơi đầu đường xó chợ nên rất hiểu cái gì gọi là nhân nghĩa đạo đức, thương dân như con của những kẻ cầm quyền, cuộc sống của lão bách tính thật là khổ sở, thê thảm! Hừ! Lúc đầu ta cũng chỉ muốn gia nhập một đạo nghĩa quân có lý tưởng và tiền đồ nhất, góp một phần sức an định thiên hạ, chẳng ngờ gặp phải đều là loại như Đỗ Phục Uy, Lý Mật, không kẻ nào là không nghĩ đến lợi ích của riêng mình, tâm lang thủ lạt, nếu để bọn chúng lên làm hoàng đế, tuyệt đối không phải là một hảo sự đối với lương dân bá tánh. Hơn nữa, bọn chúng có thể tranh thiên hạ, tại sao Khấu Trọng ta không thể chứ? Con người cần nhất chính là chí khí mà!".

Nói tới đây thì gã lại thở dài não ruột: "Vấn đề chính là ta phát hiện ra rằng nếu muốn tranh thiên hạ thì tuyệt đối không thể chỉ nói chuyện nhân nghĩa, nhân nghĩa chính là sợi dây trói buộc hành động của ta, đưa ta đến thất bại. Thế nên trong mắt Tống tiểu thư, ta mới biến thành một kẻ chỉ cầu tư lợi, bất chấp thủ đoạn. Hà! Kỳ thực thì ta cũng chỉ muốn nhất cử lưỡng đắc mà thôi!".

Tống Ngọc Trí trầm ngâm không nói gì.

Khấu Trọng dài người đứng dậy, vươn mình tỏ vẻ mệt mỏi nói: "Ta về phòng đây! Hà! Nói được hết những lời trong lòng, cả người đều cảm thấy dễ chịu".

Tống Ngọc Trí nhẹ giọng nói: "Khấu Trọng ngươi có biết rằng cha ta và nhị thúc tuyệt đối sẽ không gả con gái mình cho một người có xuất thân như ngươi không? Ngươi biết dùng thủ đoạn, bọn họ cũng biết dùng thủ đoạn chứ".

Khấu Trọng thất thanh thốt: "Cái gì?".

Tống Ngọc Trí uyển chuyển đứng dậy, bước tới trước mặt gã, cặp mắt đẹp mở to tròn nhìn thẳng vào mắt gã nói: "Tại sao ngươi không hỏi xem cha ta đã hứa gả ta cho ai? Có phải là ngươi thấy không đáng để hỏi, hay là ngươi không hề để ý chuyện này?".

Khấu Trọng ngập ngừng đáp: "Là ta không dám hỏi!".

Tống Ngọc Trí chậm rãi nói: "Dù ngươi có hỏi, nhị thúc ta cũng không nói ra đâu. Vị hôn phu tương lai của ta chính là độc tử của Lý Mật, Lý Thiên Phàm. Hôn ước này đã định từ năm ngoái, chỉ cần Lý Mật công vào Lạc Dương, ta sẽ lập tức gả cho Lý gia, ngươi đã hiểu chưa?".

Khấu Trọng nghe mà ngớ người ra, không nói tiếng nào. Tống Ngọc Trí đột nhiên vươn ngọc thủ ra vuốt nhẹ lên má gã, mỉm cười nói: "Khấu công tử hãy về phòng nghỉ ngơi đi! Tranh thiên hạ không phải là chuyện đơn giản, nhưng ta hi vọng ngươi sẽ thành công!".

o0o

Từ Tử Lăng tắt đèn, mở cửa phòng định rời khỏi, trong lòng đang suy nghĩ về lời nói ban nãy của Khấu Trọng, không biết gã có thật sự

phản tỉnh và hối hận hay không, hỷ ưu lẫn lộn thì chợt một luồng gió thơm nức cuốn tới. Khi gã tự động lùi lại phía sau theo phản xạ thì một thân hình nóng bỏng ôm chầm lấy, cánh tay mềm mại quấn chặt lấy cổ, một đôi môi thơm bịt kín lấy miệng gã. Từ Tử Lăng giờ mới sực tỉnh, nắm lấy bờ vai đối phương nhẹ nhàng đẩy ra, gương mặt tuấn tú thoáng ửng hồng: "Là ai!".

Vân Ngọc Chân giật mình kinh hãi, vội vàng nhảy lui về sau, mặt ngọc đỏ bừng như trái táo chín. Từ Tử Lăng khôi phục lại vẻ tiêu sái tự nhiên, mỉm cười nói: "Đây sẽ là một đoạn hồi ức đẹp của ta!" Nói xong liền quay người trở về phòng của mình.

o0o

Khi thuyền về đến Ba Lăng, Tiêu Tiễn đích thân xuất thành đón tiếp, cùng đi với y còn có một vị đại tướng khác, là Tả Lộ Nguyên Soái Trương Tú. Người này thân hình lùn mập, cái đầu đặc biệt to lớn hơn người, đầu tóc bù xù, nhưng ánh mắt thì lại sắc bén như muốn nhìn thấu tâm can người khác, ai bị y nhìn chăm chú đều có cảm giác như đang bị thẩm vấn bằng ánh mắt vậy. Nghe Hương Ngọc Sơn nói thì võ công của y còn cao hơn cả Hữu Lộ Nguyên Soái Đồng Cảnh Trân, trong Ba Lăng Bang chỉ thua kém có mình Tiêu Tiễn. Trong đội ngũ ra đón bọn gã đương nhiên không thể thiếu Tố Tố, nàng thấy phu quân và hai gã đệ đệ đều bình yên trở về, lại lập được đại công, tự nhiên là hỉ sắc tràn trề, hoa dung nở rộ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng còn vui hơn nữa khi biết cả bọn Đoạn Ngọc Thành, Bao Chí Hạ, Thạch Giới và Ma Quý cũng đã đến được Ba Lăng. Bốn tên tiểu tử này toàn thân đều là thương tích, thì ra trên đường đã bị mao tặc tập kích, nhưng lúc này kẻ nào kẻ nấy đều tinh thần phấn chấn, sắc mặt hồng hào, hiển nhiên là võ công đã được rèn luyện trong thực chiến, tiến bộ không ít.

Tiêu Tiễn tỏ vẻ hết sức cảm kích với hai gã, còn đối với Tống Ngọc Trí thì lại càng lễ độ, hiển nhiên là do nghĩ đến đủ thứ lợi ích khi bắt tay liên thủ với Tống gia. Khi Tiêu Tiễn thiết yến mừng công cho hai gã, những lời chúc tụng lại càng liên miên bất tuyệt. Sau bữa tiệc, Tống Ngọc Trí ở lại mật đàm với Tiêu Tiễn, còn bọn gã thì trở về tướng quân phủ của Hương Ngọc Sơn.

Trên đường Tố Tố nhắc nhở hai gã phải giữ lời hứa, ở lại đây mấy ngày cùng nàng du sơn ngoạn thủy. Tình cảm của hai gã với nàng vô cùng sâu sắc, coi nàng như là Phó Quân Sước, tự nhiên là vui vẻ đáp ứng. Trở về tướng quân phủ, ba tỷ đệ đang vui vẻ nói cười trong hoa viên thì Hương Ngọc Sơn thần sắc hấp tấp chạy tới: "Thiết Kỵ Hội đã chia thành ba phe, một phe đầu nhập Lâm Sĩ Hồng, một phe về với Trầm Pháp Hưng, số còn lại thì thề sẽ báo cừu cho Nhậm Thiếu Danh, do Ác Tăng Pháp Nạn và Diễm Ni Thường Chân dẫn đầu".

Tố Tố hoa dung thất sắc, ôm ngực thốt lên: "Vậy phải làm sao đây?" Từ Tử Lăng tỏ vẻ không vui trừng mắt nhìn Hương Ngọc Sơn, trách y làm Tố Tố phải sợ hãi. Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Tại sao lại như vậy?".

Hương Ngọc Sơn nhìn Từ Tử Lăng cười xòa tỏ ý xin lỗi, rồi an ủi Tố Tố mấy câu, sau đó mới nói: "Thiết Kỵ Hội thành phần phức tạp, tốt xấu đều có, trước giờ đối với chuyện kết minh với người khác cũng đã có rất nhiều ý kiến khác nhau, nhưng chỉ vì khuất phục trước uy thế của Nhậm Thiếu Danh nên mới giống như vạn người nhất tâm nhất trí mà thôi. Cây đại thụ Nhậm Thiếu Danh đổ xuống, bên dưới tự nhiên sẽ phân tán ngay".

Khấu Trọng hân hoan nói: "Đây có lẽ là một chuyện tốt đối với phương Nam, Thiết Kỵ Hội chỉ là một đám đại tặc có tổ chức mà thôi, nếu để bọn chúng đắc thế, những người đầu tiên phải chịu tai ương

sẽ là những bình dân bá tánh lương thiện".

Từ Tử Lăng ít khi thấy gã mở miệng vì nước, đóng miệng vì dân như thế này, liền liếc nhìn sang với ánh mắt kỳ quái. Hương Ngọc Sơn nói: "Tin tức về cái chết của Nhậm Thiếu Danh, hiện giờ vẫn còn chỉ giới hạn ở phương Nam, nhưng đã gây nên hỗn loạn rất lớn rồi, đợi khi tin tức này truyền tới phương Bắc, không ai biết sẽ gây nên hậu quả thế nào nữa?".

Khấu Trọng chợt hỏi: "Quan hệ giữa Ba Lăng Bang các người và Lý Mật thế nào?".

Hương Ngọc Sơn đáp: "Trước đây do chúng ta làm việc cho Dương Quảng nên có thể nói là đối lập với Lý Mật, quan hệ đương nhiên là không tốt, nhưng cũng chưa xung đột chính diện bao giờ, vì thế hiện giờ quan hệ này đang ở trong một tình trạng hết sức vi diệu. Tại sao đột nhiên Khấu đại ca lại hỏi chuyện này?".

Lúc này Vân Ngọc Chân cũng đã đến. Khấu Trọng liền đánh trống lảng sang chủ đề khác mà không trả lời câu hỏi của Hương Ngọc Sơn.

o0o

Đêm hôm đó Tống Ngọc Trí trở về rất muộn, mọi người đã ngủ hết cả rồi. Sáng hôm sau khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa Tố Tố đi dạo phố, nàng vẫn còn chưa tỉnh giấc. Khi ba người trở về tướng quân phủ mới biết nàng đã lặng lẽ bỏ đi lúc nào không biết. Sau bữa tối, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và bốn người bọn Đoạn Ngọc Thành cùng nhau thương lượng lộ tuyến đi lên phía Bắc một lúc rồi trở về phòng nghỉ.

Khấu Trọng đi theo Từ Tử Lăng về phòng, cười hì hì như trẻ con

giành công, nói: "Lăng thiếu gia! Lần này xem như ta nghe lời ngươi nhé! Đêm qua ta đã đích thân nói chuyện với Tống Ngọc Trí, hủy bỏ hôn sự đó rồi, thế nên sáng nay nàng ta mới không từ mà biệt như vậy!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Nàng ta bỏ đi mà ngươi dường như vẫn rất vui vẻ?".

Khấu Trọng chán nản ngồi phịch xuống ghế, nhìn Từ Tử Lăng đang chuẩn bị lên giường đi ngủ, cười khổ nói: "Nếu nói ta không bị đả kích thì là gạt ngươi thôi. Có điều trước mắt còn bao nhiêu chuyện đau đầu, ta nào có thời gian tự đi tìm phiền não nữa. Nữ nhân cũng giống như hồ điệp vậy, muốn bay thì để cho nó bay đi! Hà! Chúng ta chẳng những không có may mắn ở thanh lâu, mà cả chút duyên với mỹ nữ cũng không có nốt. Người nào người nấy đều giống như có oán thù mười đời chín kiếp với chúng ta vậy".

Từ Tử Lăng vén màn lên, ngồi xuống cạnh giường, nghe gã nói vậy mà trong lòng chợt nhói lên, nghĩ đến Phó Quân Sước và Trinh tẩu, một người hương hồn đã tiêu tán, một người thì không biết tung tích, bất giác không nén nổi một tiếng thở dài cảm khái. Hiện giờ chỉ còn Tố Tố là người thân duy nhất của hai gã, còn hạnh phúc của nàng thì lại do Hương Ngọc Sơn quyết định, cuộc đời lẽ nào thật sự phải như vậy hay sao?

Khấu Trọng trầm ngâm nói: "Lần đi lên phía Bắc này sẽ là một đoạn đường vô cùng hung hiểm, địch nhân của chúng ta sẽ nhiều đến mức không thể nào đếm hết được đó".

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi nói tiếp: "Kể từ ngày mai, chúng ta phải tiến hành huấn luyện nghiêm khắc với bọn Đoạn Ngọc Thành, ít nhất cũng phải làm cho bọn y có năng lực tự bảo vệ".

Khấu Trọng gật đầu đồng tình: "Chúng ta nên ở lại đây bao nhiêu ngày nữa? Nếu như rời khỏi quá sớm, Tố tỷ nhất định sẽ trách chúng ta mất".

Từ Tử Lăng nói: "Vậy thì ở lại với tỷ ấy mười ngày đi! Tiện thể huấn luyện bọn Đoạn Ngọc Thành luôn!".

Khấu Trọng đồng ý nói: "Vậy cứ theo lời ngươi nói đi!".

Từ Tử Lăng chợt hỏi: "Còn mỹ nhân sư phụ thì thế nào?".

Khấu Trọng cười cười: "Nàng ta đương nhiên muốn cùng chúng ta Bắc thượng, nhưng bản thân nàng ta cũng có việc mà không ai có thể làm thay được". Sau đó gã hạ thấp giọng nói: "Hương tiểu tử vừa cho ta biết nàng ta đã hẹn với Độc Cô Sách, thế nên mới không chịu rời khỏi Ba Lăng. Hừ, muốn nữ nhân này chuyên tâm với một nam nhân, chỉ sợ còn khó hơn hái sao trên trời".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Tại sao Hương tiểu tử lại nói chuyện này cho ngươi? Đây đâu phải là tác phong của hắn?".

Khấu Trọng hừ lạnh nói: "Đương nhiên là hắn phụng lệnh của lão hồ ly Tiêu Tiễn kia rồi, hắn muốn phá hoại quan hệ giữa chúng ta và mỹ nhân sư phụ. Hiện giờ Hải Sa Bang đã tổn hại trầm trọng, chỉ còn lại có Cự Kình Bang, Thủy Long Bang và Đại Giang Bang, đối với Tiêu Tiễn mà nói, mỹ nhân sư phụ còn quan trọng hơn chúng ta nhiều".

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Vừa rồi ta mới cảnh cáo Hương tiểu tử, nếu như Tố tỷ có chút gì không vui, ta sẽ tìm hắn hỏi tội".

Khấu Trọng cười cười nói: "Cho ăn gan trời hắn cũng không dám ức hiếp Tố tỷ! Hừ! Đến giờ ta vẫn không hiểu tại sao Tố tỷ lại chịu gả cho hắn?".

Từ Tử Lăng thở hắt ra một hơi: "Hiện giờ nói chuyện này phỏng có ích gì nữa?" Gã ngưng lại một chút rồi nói tiếp: "Ngươi có biết tại sao phải lưu lại mười ngày không? Tuy ngươi đáp ứng, nhưng ta nhận ra ngươi chỉ miễn cưỡng thôi".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Chuyện này thì ta chưa từng nghĩ tới, chỉ cảm thấy hiện giờ bầu bạn với Tố tỷ là chuyện quan trọng nhất thôi, chỉ cần ở cùng với tỷ ấy, cả người ta cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm hẳn".

Từ Tử Lăng cúi người nói: "Là ta đã nghĩ xấu về ngươi, theo ta thấy thì Ác Tăng Diễm Ni nhất định sẽ đến đây tìm chúng ta trả hận, nếu có thể đánh đuổi bọn chúng trước khi thượng lộ, thì quãng đường sau này của chúng ta sẽ thuận lợi hơn nhiều".

Khấu Trọng chau mày nói: "Nơi đây là địa bàn của Ba Lăng Bang, bọn chúng có dám không?".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Chúng ta giết chết Nhậm Thiếu Danh ở địa bàn của chúng, bọn chúng tự nhiên dám đến địa bàn của chúng ta để trả thù, hòng tỏ rõ uy phong. Vì thế trừ phi bọn chúng không đến, bằng không nhất định sẽ đến như sấm đánh không kịp bưng tai, hòng dùng thời gian ngắn nhất để gây ra sát thương và phá hoại lớn nhất".

Mày kiếm Khấu Trọng nhướng cao, gã cười lạnh nói: "Bởi thế bọn chúng nhất định sẽ phái người đến đây thăm dò tin tức, giả như chúng ta phát hiện ra đám người này, thì sẽ có thể cho bọn chúng một đòn thật đau trước khi bọn chúng kịp phát động. Hừ!".

Từ Tử Lăng cười nhạt nói: "Nếu ta là bọn chúng, ta sẽ nhân cơ hội chúng ta cùng Tố tỷ đi du ngoạn sơn thủy để hạ thủ, ngươi thấy có

đúng không?".

Đôi mắt hổ của Khấu Trọng lập tức sáng bừng lên. Từ Tử Lăng nói tiếp: "Khi chúng ta lên đường Bắc thượng, thì sẽ lâm vào cảnh địch ám ta minh, khiến cho chúng ta rơi vào thế bị động tuyệt đối, về mặt chiến thuật thì là một hành động vô cùng bất trí. Nếu không thể nắm được thế chủ động trong tay, ta dám nói rằng chúng ta mãi mãi không thể đến được Quan Trung".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Hôm nay ngươi không sao chứ? Dường như trước nay ta chưa từng thấy ngươi nhiệt tình và tích cực với những chuyện này như thế".

Từ Tử Lăng dịch người ra cửa sổ, chắp tay ra sau, ngửa mặt ngắm nhìn bầu trời, chậm rãi nói: "Vào giây phút giết chết Nhậm Thiếu Danh đó, ta đột nhiên cảm thấy mình đã bước lên một chặng đường khác của cuộc đời, đồng thời cũng hiểu rõ rằng chúng ta đã kết oán với mấy thế lực hung ác, cùng bị cuốn vào cơn lốc của thời loạn thế, muốn tránh cũng không được, một là chọn lựa tự tận, hai là chọn lựa đối mặt với thử thách, tuyệt đối không còn con đường thứ ba nào khác". Nói đoạn gã quay lại nhìn Khấu Trọng, thấy gã huynh đệ đang tròn mắt kinh ngạc nhìn lại mình, thì ngạc nhiên hỏi: "Tại sao lại nhìn ta như thế?".

Khấu Trọng đột nhiên đứng dậy, nghiêm mặt nói: "Bởi vì vừa rồi ngươi đã biểu lộ ra khí thế và phong phạm của một nhất đại cao thủ, hiếm có nhất chính là sự trôi chảy tự nhiên như lưu thủy hành vân đó".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Đừng có vỗ mông ngựa của tiểu đệ nữa, ngươi không thấy gần đây thái độ của mình có sự thay đổi hơi quá đáng hay sao? Lúc thì giả như cung kính nghe lời, lúc lại nói những lời nghiêm túc đường hoàng, thi thoảng lại giở thủ đoạn với cả ta!".

Khấu Trọng vỗ mạnh lên vai gã, cười ha hả nói: "Làm người không nên lúc nào cũng thẳng thắn quá. Ta quên mất không nói với ngươi một chuyện, ngươi có biết vị hôn phu tương lai của Tống Ngọc Trí là ai không? Mẹ ơi! Không ngờ chính là độc tử của Lý Mật!".

Từ Tử Lăng biết rõ gã đang cố ý nói tránh sang chuyện khác, nhưng vẫn không nén nổi thốt lên: "Cái gì?".

Khấu Trọng nhấc tay khỏi vai Từ Tử Lăng, đặt lên lan can cửa, ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng sáng, song mục lấp lánh tinh quang: "Đây là một cuộc giao dịch chính trị giữa quân Ngõa Cương và Tống gia, Nam Bắc hợp tung để đối phó với Lý phiệt ở Tây Bắc, thế nên nếu không tìm cách phá hoại liên minh Nam Bắc này, chỉ e thiên hạ sớm muộn gì cũng lọt vào tay Lý Mật".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Có phải là ngươi muốn thuyết phục ta đồng ý ngươi lợi dụng Tống Ngọc Trí không?".

Khấu Trọng mỉm cười lắc đầu nói: "Ngươi quá coi thường Khấu Trọng ta rồi. Chỉ cần chúng ta có thể khiến Lý Mật không công hạ Lạc Dương, hôn ước tự nhiên sẽ vô hiệu, lúc đó thì Tống gia tiểu thư đó muốn gả cho ai ta cũng không phá hoại hạnh phúc của nàng ta. Có điều nếu nàng ta phát giác rằng mình không thể rời khỏi Khấu mỗ, vậy thì đó chính là phúc phần của ta. Nói như vậy, ngươi thấy đủ thẳng thắn chưa?".

Từ Tử Lăng nhún vai nói: "Được rồi! Mọi người đều là người trưởng thành cả, có những chuyện chỉ có thể để cho ông trời quyết định thôi. Hiện giờ việc phải làm là tập trung tinh thần đối phó địch nhân, những chuyện khác, nếu chúng ta còn sống sẽ nói tiếp!".

Khấu Trọng chau mày nói: "Có phải ngươi ám thị rằng đã đến lúc lên

giường đi ngủ hay không? Chúng ta đã lâu lắm không nói chuyện vui vẻ và hợp ý như thế này mà! Hà! Hai chữ hợp ý này thật là hay!".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Cuộc nói chuyện hợp ý của chúng ta bây giờ mới chính thức bắt đầu thôi. Trong lòng ta có một dự cảm, đó chính là Ác Tăng Diễm Ni và đồng bọn của chúng có lẽ đang ở gần Ba Lăng này, hòng đợi chờ cơ hội giết chết chúng ta".

Khấu Trọng ngồi xuống trầm ngâm nói: "Nói không chừng bọn chúng đã ở trong thành rồi, có cách gì để dụ chúng xuất đầu lộ diện không nhỉ?".

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai, nếu đợi bọn chúng xuất thủ, chúng ta sẽ khó tránh khỏi tử thương, vì thế thượng sách chính là có thể tiên phát chế nhân".

Khóe miệng Khấu Trọng lộ ra một nụ cười đầy tự tin, từ từ nói: "Lần này chúng ta đối địch tuyệt đối không được mượn lực lượng của Tiêu Tiễn, như vậy mới có thể đạt được mục đích rèn luyện của chuyến đi này". Gã suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: "Theo ta thấy vì Ác Tăng Diễm Ni hình dáng đặc biệt nên quyết không dám mạo hiểm vào thành, mà chỉ phái thuộc hạ vào đây thăm dò và giám thị chúng ta, hơn nữa nhất định bọn chúng sẽ rình rập ở bên ngoài tướng quân phủ của Hương tiểu tử để nắm rõ hành tung xuất nhập của chúng ta, chỉ cần tìm được bọn thuộc hạ đó, chúng ta sẽ có thể lần theo dấu vết, hạ thủ trước một bước".

Từ Tử Lăng nói: "Từ khi Dương Hư Ngạn hành thích Hương tiểu tử bất thành, phủ tướng quân của hắn đã tăng cường phòng vệ, trong phủ ngoài phủ đều có chòi canh ngầm, thế nên kẻ đối phương phái đến nhất định phải là cao thủ khinh công, lại biết tiềm tông ẩn tích, không thể nào dễ dàng bị chúng ta phát hiện đâu. Vì vậy nếu chúng ta không có chút thủ đoạn, chỉ sợ khó mà tìm được kẻ này là ai".

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Yên tâm đi! Chuyện này cứ để ta lo, nếu cả Ác Tăng Diễm Ni mà cũng không đối phó nổi, còn nói gì đến chuyện tranh bá thiên hạ nữa?".

Má phấn của Vân Ngọc Chân càng thêm đỏ ửng, giậm chân giận dỗi nói: "Người ta ngủ ngon đến độ không biết trời đất là gì cả! Tại sao nam nhân các người lúc nào cũng vọng tưởng rằng nữ nhân không có nam nhân thì không được nhỉ?".

Khấu Trọng thở phào nói: "Vậy thì tốt rồi, ta còn tưởng mỹ nhân sư phụ không có ta thì không được. Vậy thì mấy ngày nữa sau khi ta rời khỏi đây, cũng không cần phải lo lắng vội vã trở về nữa".

Vân Ngọc Chân biết rõ gã đang đùa cợt với mình, nhưng vẫn không kiềm nén nổi tâm trạng, tức giận nói: "Khấu Trọng! Ngươi rõ ràng là đang ức hiếp người ta!".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Cuối cùng ta cũng thử ra được tâm ý của Vân bang chủ rồi! Hì! Tố tỷ đến rồi, nàng có muốn đi chơi với chúng ta không?".

Vân Ngọc Chân lườm gã một cái nói: "Có ma mới đi cùng với ngươi!". Sau đó lại nở một nụ cười tươi như hoa với gã, quay mình bỏ đi.

o0o

Xe ngựa rời khỏi tướng quân phủ, tám người cưỡi ngựa đi trước mở đường, tám người đi sau đoạn hậu, còn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì cưỡi ngựa đi hai bên xe ngựa của Tố Tố. Tố Tố lòng hoa nở rộ, vén cửa sổ ra nói cười vui vẻ với hai gã tiểu đệ. Đoàn xe đi ra từ Bắc thành môn, điểm đến là Lâm Giang đình ở thượng du, là một thắng

địa nổi tiếng ở ngoài thành Ba Lăng, có thể quan thưởng mỹ cảnh của Trường Giang. Sau khi ra khỏi thành, Tố Tố nghe lời hai gã, dừng xe nghỉ ngơi ở ven đường. Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng như đang suy nghĩ điều gì, sắc mặt lại trắng bệch, liền hỏi: "Ngươi đang nghĩ gì vậy?".

Từ Tử Lăng do dự hồi lâu mới đáp: "Ta chợt nghĩ đến Dương Hư Ngạn, rốt cuộc là hắn xuất lực cho phe nào vậy nhỉ?".

Khấu Trọng chau mày nói: "Không phải có người từng nói hắn đang theo đuổi nữ nhi xinh đẹp của Dương Thế Sung hay sao? Cả hai đều họ Dương, tự nhiên sẽ dễ thân thiết hơn".

Từ Tử Lăng quay đầu lại nhìn về phía bến cảng ngoài thành, chậm rãi nói: "Ta đương nhiên là nhớ chuyện này, chỉ là vẫn cảm thấy không hợp tình hợp lý chút nào. Hiện giờ người Dương Thế Sung sợ nhất phải là Lý Mật mới đúng, đâu đến lượt Tiêu Tiễn lọt vào mắt y chứ?".

Khấu Trọng trầm ngâm nói: "Nhưng hắn ta lại càng không có lý do xuất tục cho Lâm Sĩ Hồng. Dương Hư Ngạn là người xuất thân hoàng tộc, làm sao có thể kết bè với kẻ xuất thân từ chốn lục lâm thảo khấu như là Lâm Sĩ Hồng được. Có điều ngươi nói cũng rất đúng, nếu ta là Dương Thế Sung thì đâu có nhàn rỗi mà đi quản chuyện ở phương Nam xa xôi làm gì".

Từ Tử Lăng nói: "Nếu Dương Hư Ngạn không phải là người của Dương Thế Sung, vậy thì nhất định có liên quan đến tứ phiệt. Tống phiệt trước nay luôn bất hòa với hoàng thất, lại nằm ở phương Nam, có thể loại trừ. Còn lại chỉ có Lý phiệt, Độc Cô phiệt và Vũ Văn phiệt".

Khấu Trọng phân tích tiếp: "Độc Cô phiệt trước nay luôn là minh hữu của Ba Lăng Bang, có thể loại trừ được. Còn lại chỉ có Vũ Văn phiệt

và Lý phiệt thôi. Xem ra khả năng là Vũ Văn phiệt cao hơn một chút. Ồ! Nhưng Vũ Văn phiệt cũng giống như Dương Thế Sung, tự lo cho mình còn không nổi, nào có nhàn rỗi đi lo chuyện phương Nam? Mẹ ơi, lẽ nào là tên tiểu tử Lý Thế Dân đó?".

Từ Tử Lăng động dung nói: "Khả năng này xem ra rất lớn, Lý tiểu tử là người nhìn xa trông rộng, hùng tài đại lược, chỉ có hắn mới có thể nhìn ra được tầm quan trọng của Hương tiểu tử sớm như vậy. Giết chết họ Hương rồi, Tiêu Tiễn coi như mù một con mắt, từ đó có thể thấy Lý tiểu tử này rất coi trọng Tiêu Tiễn".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Tôn tử binh pháp có nói, tri kỷ tri bỉ, bách bất bại, nếu luận về mạng lưới tình báo, e rằng thiên hạ này không gì hơn mạng lưới thanh lâu và đổ trường phủ khắp toàn quốc nằm trong tay Hương tiểu tử. Hắc! Lý tiểu tử lại thêm cả Dương Hư Ngạn, không phải càng lúc càng hứng thú sao?".

Lúc này Tố Tố đã vén màn xe lên, thò đầu ra nói: "Người ta buồn chết đi được! Hai đệ đến đây nói chuyện với tỷ tỷ được không?".

o0o

Quá buổi hoàng hôn, Đoạn Ngọc Thành về phủ báo cáo với hai gã: "Thuộc hạ theo lệnh của hai vị bang chủ, từ lúc xe ngựa rời khỏi tướng quân phủ đã toàn thần giám sát động tĩnh xung quanh, nhưng không phát hiện bất cứ người nào theo dõi, hay bất cứ hiện tượng lạ nào khác".

Hai gã trở về phòng, vừa nghi hoặc không hiểu, lại vừa thất vọng phi thường. Lẽ nào bọn gã đã đoán sai, hoặc giả địch nhân cao minh tới mức có thể giấu được tai mắt của bốn người bọn gã Đoạn Ngọc Thành?

Khấu Trọng vỗ bàn nói: "Không có lý do nào cả, vị trí mà bọn Ngọc Thành ẩn thân giám sát đều do chúng ta cẩn thận lựa chọn, chỉ cần có người theo dõi, nhất định sẽ không giấu được bọn chúng, trừ phi... hà...!".

Từ Tử Lăng tiếp lời nói: "Ta cũng không tin nổi Ác Tăng Diễm Ni đó có thể nuốt trôi được mối hận này, tên Ác Tăng Pháp Nạn đó lại càng không thể nhẫn nại lâu như vậy được, trừ phi...".

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, đồng thời cảm thấy trong não lóe lên một luồng sáng. Trừ phi bọn chúng đang chờ đợi viện thủ, bằng không thì không có lý do gì để bỏ qua một cơ hội tốt như vậy. Nếu như Ác Tăng Diễm Ni đích thực là người của Âm Quý Phái, vậy thì viện binh ắt hẳn là người của Âm Quý Phái hoặc cao thủ của Khúc Ngạo, chuyện này tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi, nói: "Ngàn vạn lần không nên dẫn theo Tố tỷ ra khỏi thành nữa, lần sau cứ dùng xe không thôi!".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Chúng ta nhất định phải nghĩ cách xoay chuyển tình thế bị động này lại, tốt nhất là có thể hạ được Ác Tăng Diễm Ni trước khi cao thủ của bọn chúng kịp tới nơi, bằng không chúng ta sẽ gặp họa lớn đó".

Khấu Trọng gãi đầu nói: "Ngươi đã từng thử nghĩ qua chưa, kỳ thực chuyện này tương đối kỳ quái, nếu xét bề ngoài, Ác Tăng Diễm Ni căn bản không thể biết được quan hệ giữa chúng ta và Ba Lăng Bang, càng không thể biết chúng ta sẽ chạy đến Ba Lăng, tại sao bọn chúng ta lại nhận định rằng bọn chúng nắm rõ được hành tung của chúng ta, còn chuẩn bị phục kích bất cứ lúc nào nữa?".

Từ Tử Lăng nói: "Đây đơn thuần chỉ là một thứ cảm giác kỳ lạ, không thể nào giải thích được".

Khấu Trọng cúi đầu suy nghĩ đôi chút rồi than: "Từ đây có thể thấy Trường Sinh Quyết đúng là báu vật của đạo gia, mà về mặt này thì ngươi thông tuệ hơn ta nhiều, có lẽ là vì tâm linh của ngươi gần với những người tu đạo hơn là ta. Không! Phải nói ngươi đích thực đã trở thành Tử Lăng Chân Nhân rồi mới đúng! Hì, chỉ thiếu mỗi nước mặc đạo bào lên nữa thôi! Ngươi với Sư Phi Huyên có lẽ là trời sinh một cặp đó, sao không cướp nàng ta trong tay Hầu Hy Bạch cho hắn tức tối nhỉ?".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Lúc này mà ngươi còn tâm trạng nói những lời đó sao?".

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: "Đây tuyệt đối không phải chuyện đùa. Nếu ngươi thật sự có thứ linh cảm đó, chúng ta có thể lợi dụng được ưu thế này, tỷ như ngươi có thể cảm giác được vị trí đại khái của địch nhân hay không?".

Từ Tử Lăng trầm mặc hồi lâu rồi chậm chạp lắc đầu đáp: "Không! Chỉ là trong lòng ta có chút dự cảm bất thường thôi, chỉ có vậy mà thôi!".

Khấu Trọng dài người đứng dậy nói: "Chi bằng chúng ta làm một cuộc thử nghiệm. Bây giờ thử đi dạo vài vòng trong thành đã, nếu không được thì sẽ ra ngoài thành xem sao, nếu như cảm giác nguy cơ trong lòng ngươi tăng lên, như vậy biểu thị chúng ta càng đến gần địch nhân hơn. Hì hì, thuật thăm dò như chúng ta đây đảm báo là khoáng cổ tuyệt kim, không ai có thể tưởng tượng ra được, có thể giết cho địch nhân trở tay không kịp... hà hà...".

Từ Tử Lăng giật mình nói: "Đâu cần phải đi vài vòng làm gì, ngươi còn nhớ sáng nay lúc ra khỏi thành, ngươi hỏi ta đang nghĩ chuyện gì không? Ta trả lời rằng nghĩ đến Dương Hư Ngạn, kỳ thực là

chuyện sau này, lúc đó cảm giác nguy hiểm trong ta đột nhiên tăng mạnh, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, giống như trước khi Dương Hư Ngạn tấn công chúng ta ngày hôm đó vậy, vì thế ta mới sực nhớ tới Dương Hư Ngạn, nhưng sau khi đi về phía Tây, cảm giác quái dị đó lại từ từ biến mất.

Khấu Trọng cả mừng thốt lên: "Như vậy thì được rồi. Ở bến cảng bên ngoài thành môn có rất nhiều thuyền lớn thuyền nhỏ, trong đó nhất định có một chiếc là nơi ẩn thân của địch nhân. Còn lúc đó thì bọn chúng đang ở trong bóng tối rình mò chúng ta, hòng suy tính xem có nên đi theo hạ thủ hay không nên ngươi mới nảy sinh cảm ứng như vậy, giống như hôm ấy Dương Hư Ngạn muốn hành thích Hương tiểu tử vậy! Hà! Lần này thì lợi lớn rồi!".

Những thứ dư thừa chưa kịp vận chuyển vào thành. Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nấp trong một đống hàng hóa sát mép nước, chăm chú quan sát mấy trăm chiếc thuyền đã lên đèn, hoàn toàn không biết phải làm sao mới tìm được địch nhân.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Ngươi có cảm giác gì không?".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Hoàn toàn không có! Hà! Chúng ta có nên quay về đi ngủ không nhỉ?".

Khấu Trọng lắc đầu biểu thị không đồng ý, trầm ngâm nói: "Nếu như chúng ta áp tai vào sát đáy thuyền, vận công nghe trộm, ngươi bảo có thể nghe được người trên thuyền nói gì không?".

Từ Tử Lăng bực bội nói: "Nghe được thì sao chứ? Nếu như người trên thuyền đều đã ngủ hết, hoặc giả không nói chuyện, chúng ta có phải lần lượt nghe trộm hết từng thuyền một hay không? Đừng quên rằng chỗ này có tới vài trăm chiếc thuyền lớn nhỏ đấy, nếu như mỗi chiếc chúng ta chỉ tốn một khắc thời gian, nghe chưa hết một phần

mười thì trời đã sáng bảnh rồi!".

Khấu Trọng cuối cùng cũng đành bỏ cuộc, chán nản nói: "Vậy thì đành để sáng mai quay lại vậy, hi vọng lúc ấy cảm giác của ngươi sẽ linh hơn hôm nay! Kìa!".

Từ Tử Lăng vội nhìn theo ánh mắt của gã, chỉ thấy một chiếc khoái thuyền không có ánh đèn đang lướt đi giữa những thuyền khác về phía gần bờ, chỉ xem tốc độ của khoái thuyền đã biết người điều khiển nó ắt hẳn phải là cao thủ. Hai gã vội vận công vào song mục, không bỏ qua bất cứ động tĩnh nào của mục tiêu.

Trên khoái thuyền có một nam một nữ đang đứng, nữ tử kia đứng ở đầu thuyền, y phục giống như một ả nô tỳ, dung mạo dễ nhìn nhưng lại mang đôi phần phóng đãng. Nam nhân thân hình cao lớn, nhưng nét mặt thì đầy vẻ thô tục, nhìn dáng vẻ thì cũng chỉ là hạng nô bộc giống như nữ tử kia. Khoái thuyền nhanh chóng đến gần bờ, còn chưa cập bến thì nữ tỳ kia đã tung người lao vút lên, sau mấy cái nhấp nhô đã biến mất trong màn đêm, nam bộc nhân kia thì ngồi dưới thuyền chờ đợi.

Hai gã mừng rỡ ra mặt, tuy không dám khẳng định bọn họ có phải là người của Ác Tăng Diễm Ni hay không, nhưng so với không có đầu mối thì tự nhiên là tốt hơn nhiều. Sau khi đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, hai gã nhẹ nhàng đảo một vòng, len lén xuống nước ở nơi khuất tầm mắt tên nam bộc, trong chốc lát đã đến dưới đáy chiếc khoái thuyền, vận công dán chặt người vào bên dưới. Bọn gã cũng nhân cơ hội này ngưng tụ nội lực, hòng ứng phó với trận ác chiến sắp tới. Chừng nửa canh giờ sau thì nữ tỳ kia quay lại. Nam bộc nhân hỏi: "Có lấy được chưa?" Nữ tỳ "ừm" một tiếng, đưa tay lên biểu thị đã lấy được thứ đồ gì đó.

Chiếc thuyền lại rời khỏi bờ. Một tỳ một bộc trên thuyền đều không

lên tiếng nói gì. Một lát sau thì chiếc khoái thuyền đến bên cạnh một chiếc thuyền lớn rồi dừng lại. Hai gã rời khỏi thuyền nhỏ, nấp dưới đáy chiếc thuyền lớn, áp sát tai vào vận công lắng nghe, cơ hồ như ẩn ước có tiếng người nói chuyện, đáng tiếc là thính giác của hai gã bị tiếng sóng vỗ ì oạp vào mạn thuyền làm nhiễu loạn nên không thể nghe được rõ ràng.

Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng lên khỏi mặt nước, thấp giọng nói: "Không vào hang hổ, sao bắt được hổ con, ngươi thấy thế nào?".

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Nói những lời thừa thế để làm gì, đi thôi!".

Hai gã nhìn nhau bật cười, rồi cùng lúc bò lên trên, khi lên đến sàn thuyền thì thò đầu lên quan sát hai bên. Ở dưới đáy nước nhìn lên, chiếc thuyền này đã lớn lắm rồi, hiện giờ nhìn từ trên xuống lại càng gây cảm giác hùng vĩ to lớn, thuyền dài tới hơn hai trăm thước, khoang thuyền tổng cộng có ba tầng, trong hơn ba mươi chiếc cửa sổ chìa ra phía ngoài, chỉ thấy chừng bốn năm chiếc là còn sáng đèn và vang lên tiếng người nói chuyện. Trên sàn thuyền tịnh không một bóng người.

Từ Tử Lăng ghé miệng sát tai Khấu Trọng nói: "Ta phát hiện hai chòi canh kín, đều ở trên tầng thứ ba, có thể thấy bọn chúng chủ yếu chỉ giám thị động tĩnh của các thuyền khác trên sông chứ không thể chú ý đến tình hình trên sàn thuyền".

Khấu Trọng nhàn nhã nói: "Thế nào cũng phải đánh bà nó một trận cho thống khoái, đánh không lại thì nhảy xuống nước chạy trốn! Lên nào!".

Hai gã tung mình lên sàn thuyền, thân người ép sát xuống dưới, nhanh nhẹn trườn tới góc tối ở cuối thuyền, chẳng những tốc độ

nhanh như loài quỷ mị, mà động tác cũng thống nhất vô cùng, giống như hai gã đã từng rèn luyện cả trăm ngàn lần rồi vậy. Bọn gã không dám mạo hiểm xông vào trong, chỉ ngưng tụ nội lực vào song nhĩ, cẩn thận lắng nghe. Trong khoang thuyền vang lên một giọng nói của nam nhân. Người đó nói: "Hai tên tiểu tử này khi hợp lại thì lợi hại phi thường, cả Nhậm Thiếu Danh cũng bị bọn chúng làm cho nuốt hận mà chết, thế nên khi chúng ta động thủ, phải tập trung lực lượng giết chết một tên trước đã, sau đó mới bắt sống tên thứ hai kia, nghiêm hình bức cung, sợ gì hắn không đem bí mật Dương Công Bảo Khố nói ra chứ?".

Hai gã nghe mà ngạc nhiên nhìn nhau, đây không phải là thanh âm của nhị đương gia Đại Giang Hội Hổ Quân Bùi Viêm đã từng truy kích hai gã ở cửa sông khi mới rời khỏi Thường Thục hay sao? Lúc đó còn có cả một tên Vương Khôi Giới võ công lợi hại phi phàm nữa. Thật không ngờ lần này không kiếm được Ác Tăng Diễm Ni, nhưng lại gặp phải một món hời khác.

Một thanh âm lạ vang lên: "Chúng ta đợi tám ngày sau khi bọn chúng vượt sông Bắc thượng, sẽ dùng thế công thần tốc như sét đánh không kịp bưng tai tấn công bọn chúng, giết chết một tên, bắt sống một tên. Hừ, với thực lực của chúng ta, đối phó bọn chúng thực dễ như là giết chết mấy con kiến vậy".

Giọng nói của người này biến hóa đa đoan, lúc thì thấp trầm, lúc lại vút cao sắc nhọn, ngừng ngắt không liên tục, nghe mà cảm thấy khó chịu vô cùng. Nếu vì luyện công mà biến thành thế này, vậy thì võ công của hắn phải ngụy dị khôn lường, khiến người ta không thể nào đoán biết. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc biến sắc, không phải là vì thanh âm quái dị của người kia, mà là vì đối phương lại nắm rõ hành tung của hai gã như lòng bàn tay vậy. Không cần nói cũng biết là đã có người ngầm báo tin tức, chẳng trách bọn chúng không cần phái người đến thăm dò động tĩnh của hai gã.

Một giọng nữ thấp trầm khác phẫn nỗ nói: "Kẻ chúng ta phải giết chết trước là Từ Tử Lăng, sau đó mới bắt sống tên tiểu tử trời đánh không chết là Khấu Trọng kia, ta phải khiến hắn chịu đủ mọi sự đau khổ trên đời rồi mới được chết".

Chỉ thoáng nghe thanh âm tràn đầy cừu hận này cũng biết người vừa phát thoại đã hận Khấu Trọng đến nhập tâm nhập cốt. Hai gã đều cảm thấy thanh âm này rất quen, nhưng nhất thời cũng không nhận ra nữ nhân này là ai.

Một giọng nữ ngọt ngào, nhẹ nhàng mềm mại như những áng mây trên trời, chậm rãi nói: "Tâm nguyện của Du tiên cô tất sẽ đạt được, hai tên tiểu tử này đều có thể tự hào là đã tác thành cho cha và Trầm đương gia hợp tác với nhau, sau này chúng ta vạch đất xưng vương, còn phải đa tạ bọn chúng nữa đấy!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, nữ nhân hận bọn gã đến nhập xương thấu cốt kia chính là ni cô xinh đẹp của Hải Sa Bang, Dtn, là một Diễm Ni khác. Trầm đương gia kia tự nhiên chính là Trầm Pháp Hưng, Hải Sa Bang gần đây đã về làm chó săn cho y, liên quân này đã bị hai gã đánh bại thảm hại, chẳng trách mà lại nóng ruột phục cừu đến thế. Cha của nữ tử kia là ai? Xem ra thì cả Đại Giang Hội cũng phải nghe lệnh của y.

Thanh âm củaTrầm Pháp Hưng vang lên: "Lần này được Mi công chúa chủ trì đại cục, Trầm mỗ khẳng định hai tên tiểu tử kia tất sẽ không thể thoát thân, có được Dương Công Bảo Khố, thêm vào lực lượng của liên minh quân Giang Nam và quân Già Lâu La chúng ta, thiên hạ chẳng phải đã là vật trong túi rồi hay sao?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc lạnh người, cuối cùng cũng đã biết được cha của Mi công chúa này là ai. Trong các đạo quân khởi

nghĩa hiện nay, nếu luận hung tàn thành tích, e rằng không ai qua được kẻ tự xưng là Già Lâu La vương Chu Xán. Nghe đồn khi quân của Già Lâu La thiếu lương thực đã nếu cả người chết lên để ăn, chuyện này tuy có lẽ là khoa trương lên, nhưng cũng có thể thấy thanh danh của họ Chu xấu thế nào rồi.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng nói: "Làm sao đây? Chi bằng lấy đao khắc lên mấy chữ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã từng đến đây du ngoạn, dọa bọn chúng giật mình một phen chơi!".

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Không! Như vậy chúng ta mãi mãi cũng không thể trở thành cao thủ chân chính được, chi bằng dứt khoát đánh con bà nó một trận oanh liệt, tránh để sau này khỏi vướng chân vướng tay!".

Khấu Trọng bóp mạnh vai gã, mắt hổ sáng ngời: "Được! Chúng ta tùy cơ ứng biến! Xem quyền đấu của kẻ nào cứng hơn!".

Chương 89: Chiếc thuyền thần bí

Sáng sớm hôm sau, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng cùng đốc thúc bốn người bọn Đoạn Ngọc Thành động thủ quá chiêu. Khấu Trọng đang dùng một sợi nhuyễn tiên ép cho Bao Chí Hạ và Thạch Giới luống cuống tay chân thì Vân Ngọc Chân bước đến bên cạnh Từ Tử Lăng đang đứng xem, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt, đoạn thốt lên: "Võ công của hai người bọn họ thật khá lắm, các ngươi thu nạp được ở đâu thế?"

"Đang!"

Đại đao của Bao Chí Hạ bị trường tiên của Khấu Trọng quấn phải, thoát thủ bay đi. Từ Tử Lăng liếc nhìn Vân Ngọc Chân một cái, ánh mắt chuyển về phía Đoạn Ngọc Thành đang huy vũ hai cây đoản thương xông lên lấp vào vị trí của Bao Chí Hạ, hét lên một tiếng: "Ma Quý động thủ!"

Ma Quý nghe thấy mệnh lệnh, hai tay lần lượt phóng ra ba miếng thiết đạn tử, nhằm thẳng vào những chỗ yếu hại trên đầu gối và ngực của Khấu Trọng. Vân Ngọc Chân lập tức giật thót mình, trong lòng thầm nhủ làm gì có kiểu luyện công giống như liều mạng như vậy. Khấu Trọng phá lên cười ha hả, thân người khẽ lắc nhẹ, ám khí của Ma Quý liền rơi vào khoảng không.

Từ Tử Lăng giờ mới mỉm cười nói: "Mỹ nhân sư phụ sao dậy sớm vậy?"

Vân Ngọc Chân nguýt dài một cái nói: "Tại nhớ các ngươi mà!"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Mỹ nhân sư phụ dường như lại coi ta là Khấu Trọng rồi!"

Vân Ngọc Chân đỏ bừng mặt, lúng túng lừ mắt nhìn gã nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi không nhắc tới chuyện đó nữa kia đấy!"

Từ Tử Lăng cười nhạt, bước lên mấy bước, cao giọng nói: "Đến lượt ta rồi!"

Khấu Trọng thu hồi trường tiên, lúc gã nhảy về bên cạnh Vân Ngọc Chân thì Từ Tử Lăng tay không đối phó với bốn người.

Khấu Trọng cười cười nói: "Bốn tên tiểu tử này càng lúc càng lợi hại, hà hà, bọn chúng đã chứng minh rằng chúng ta vừa có nhãn quan độc đáo lại có phương pháp chỉ đạo tài tình. Hắc! Đêm qua không có ta bên cạnh, mỹ nhân sư phụ đương nhiên là trằn trọc không yên, không thể ngủ ngon rồi đúng không?"

Má phấn của Vân Ngọc Chân càng thêm đỏ ửng, giậm chân giận dỗi nói: "Người ta ngủ ngon đến độ không biết trời đất là gì cả! Tại sao nam nhân các người lúc nào cũng vọng tưởng rằng nữ nhân không có nam nhân thì không được nhỉ?".

Khấu Trọng thở phào nói: "Vậy thì tốt rồi, ta còn tưởng mỹ nhân sư phụ không có ta thì không được. Vậy thì mấy ngày nữa sau khi ta rời khỏi đây, cũng không cần phải lo lắng vội vã trở về nữa".

Vân Ngọc Chân biết rõ gã đang đùa cợt với mình, nhưng vẫn không kiềm nén nổi tâm trạng, tức giận nói: "Khấu Trọng! Ngươi rõ ràng là đang ức hiếp người ta!".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Cuối cùng ta cũng thử ra được tâm ý của

Vân bang chủ rồi! Hì! Tố tỷ đến rồi, nàng có muốn đi chơi với chúng ta không?".

Vân Ngọc Chân lườm gã một cái nói: "Có ma mới đi cùng với ngươi!". Sau đó lại nở một nụ cười tươi như hoa với gã, quay mình bỏ đi.

o0o

Xe ngựa rời khỏi tướng quân phủ, tám người cưỡi ngựa đi trước mở đường, tám người đi sau đoạn hậu, còn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì cưỡi ngựa đi hai bên xe ngựa của Tố Tố. Tố Tố lòng hoa nở rộ, vén cửa sổ ra nói cười vui vẻ với hai gã tiểu đệ. Đoàn xe đi ra từ Bắc thành môn, điểm đến là Lâm Giang đình ở thượng du, là một thắng địa nổi tiếng ở ngoài thành Ba Lăng, có thể quan thưởng mỹ cảnh của Trường Giang. Sau khi ra khỏi thành, Tố Tố nghe lời hai gã, dừng xe nghỉ ngơi ở ven đường. Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng như đang suy nghĩ điều gì, sắc mặt lại trắng bệch, liền hỏi: "Ngươi đang nghĩ gì vậy?".

Từ Tử Lăng do dự hồi lâu mới đáp: "Ta chợt nghĩ đến Dương Hư Ngạn, rốt cuộc là hắn xuất lực cho phe nào vậy nhỉ?".

Khấu Trọng chau mày nói: "Không phải có người từng nói hắn đang theo đuổi nữ nhi xinh đẹp của Dương Thế Sung hay sao? Cả hai đều họ Dương, tự nhiên sẽ dễ thân thiết hơn".

Từ Tử Lăng quay đầu lại nhìn về phía bến cảng ngoài thành, chậm rãi nói: "Ta đương nhiên là nhớ chuyện này, chỉ là vẫn cảm thấy không hợp tình hợp lý chút nào. Hiện giờ người Dương Thế Sung sợ nhất phải là Lý Mật mới đúng, đâu đến lượt Tiêu Tiễn lọt vào mắt y chứ?".

Khấu Trọng trầm ngâm nói: "Nhưng hắn ta lại càng không có lý do xuất tục cho Lâm Sĩ Hồng. Dương Hư Ngạn là người xuất thân hoàng tộc, làm sao có thể kết bè với kẻ xuất thân từ chốn lục lâm thảo khấu như là Lâm Sĩ Hồng được. Có điều ngươi nói cũng rất đúng, nếu ta là Dương Thế Sung thì đâu có nhàn rỗi mà đi quản chuyện ở phương Nam xa xôi làm gì".

Từ Tử Lăng nói: "Nếu Dương Hư Ngạn không phải là người của Dương Thế Sung, vậy thì nhất định có liên quan đến tứ phiệt. Tống phiệt trước nay luôn bất hòa với hoàng thất, lại nằm ở phương Nam, có thể loại trừ. Còn lại chỉ có Lý phiệt, Độc Cô phiệt và Vũ Văn phiệt".

Khấu Trọng phân tích tiếp: "Độc Cô phiệt trước nay luôn là minh hữu của Ba Lăng Bang, có thể loại trừ được. Còn lại chỉ có Vũ Văn phiệt và Lý phiệt thôi. Xem ra khả năng là Vũ Văn phiệt cao hơn một chút. Ồ! Nhưng Vũ Văn phiệt cũng giống như Dương Thế Sung, tự lo cho mình còn không nổi, nào có nhàn rỗi đi lo chuyện phương Nam? Mẹ ơi, lẽ nào là tên tiểu tử Lý Thế Dân đó?".

Từ Tử Lăng động dung nói: "Khả năng này xem ra rất lớn, Lý tiểu tử là người nhìn xa trông rộng, hùng tài đại lược, chỉ có hắn mới có thể nhìn ra được tầm quan trọng của Hương tiểu tử sớm như vậy. Giết chết họ Hương rồi, Tiêu Tiễn coi như mù một con mắt, từ đó có thể thấy Lý tiểu tử này rất coi trọng Tiêu Tiễn".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Tôn tử binh pháp có nói, tri kỷ tri bỉ, bách bất bại, nếu luận về mạng lưới tình báo, e rằng thiên hạ này không gì hơn mạng lưới thanh lâu và đổ trường phủ khắp toàn quốc nằm trong tay Hương tiểu tử. Hắc! Lý tiểu tử lại thêm cả Dương Hư Ngạn, không phải càng lúc càng hứng thú sao?".

Lúc này Tố Tố đã vén màn xe lên, thò đầu ra nói: "Người ta buồn chết đi được! Hai đệ đến đây nói chuyện với tỷ tỷ được không?".

o0o

Quá buổi hoàng hôn, Đoạn Ngọc Thành về phủ báo cáo với hai gã: "Thuộc hạ theo lệnh của hai vị bang chủ, từ lúc xe ngựa rời khỏi tướng quân phủ đã toàn thần giám sát động tĩnh xung quanh, nhưng không phát hiện bất cứ người nào theo dõi, hay bất cứ hiện tượng lạ nào khác".

Hai gã trở về phòng, vừa nghi hoặc không hiểu, lại vừa thất vọng phi thường. Lẽ nào bọn gã đã đoán sai, hoặc giả địch nhân cao minh tới mức có thể giấu được tai mắt của bốn người bọn gã Đoạn Ngọc Thành?

Khấu Trọng vỗ bàn nói: "Không có lý do nào cả, vị trí mà bọn Ngọc Thành ẩn thân giám sát đều do chúng ta cẩn thận lựa chọn, chỉ cần có người theo dõi, nhất định sẽ không giấu được bọn chúng, trừ phi... hà...!".

Từ Tử Lăng tiếp lời nói: "Ta cũng không tin nổi Ác Tăng Diễm Ni đó có thể nuốt trôi được mối hận này, tên Ác Tăng Pháp Nạn đó lại càng không thể nhẫn nại lâu như vậy được, trừ phi...".

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, đồng thời cảm thấy trong não lóe lên một luồng sáng. Trừ phi bọn chúng đang chờ đợi viện thủ, bằng không thì không có lý do gì để bỏ qua một cơ hội tốt như vậy. Nếu như Ác Tăng Diễm Ni đích thực là người của Âm Quý Phái, vậy thì viện binh ắt hẳn là người của Âm Quý Phái hoặc cao thủ của Khúc Ngạo, chuyện này tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi, nói: "Ngàn vạn lần không nên dẫn theo Tố tỷ ra khỏi thành nữa, lần sau cứ dùng xe không thôi!".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Chúng ta nhất định phải nghĩ cách xoay chuyển tình thế bị động này lại, tốt nhất là có thể hạ được Ác Tăng Diễm Ni trước khi cao thủ của bọn chúng kịp tới nơi, bằng không chúng ta sẽ gặp họa lớn đó".

Khấu Trọng gãi đầu nói: "Ngươi đã từng thử nghĩ qua chưa, kỳ thực chuyện này tương đối kỳ quái, nếu xét bề ngoài, Ác Tăng Diễm Ni căn bản không thể biết được quan hệ giữa chúng ta và Ba Lăng Bang, càng không thể biết chúng ta sẽ chạy đến Ba Lăng, tại sao bọn chúng ta lại nhận định rằng bọn chúng nắm rõ được hành tung của chúng ta, còn chuẩn bị phục kích bất cứ lúc nào nữa?".

Từ Tử Lăng nói: "Đây đơn thuần chỉ là một thứ cảm giác kỳ lạ, không thể nào giải thích được".

Khấu Trọng cúi đầu suy nghĩ đôi chút rồi than: "Từ đây có thể thấy Trường Sinh Quyết đúng là báu vật của đạo gia, mà về mặt này thì ngươi thông tuệ hơn ta nhiều, có lẽ là vì tâm linh của ngươi gần với những người tu đạo hơn là ta. Không! Phải nói ngươi đích thực đã trở thành Tử Lăng Chân Nhân rồi mới đúng! Hì, chỉ thiếu mỗi nước mặc đạo bào lên nữa thôi! Ngươi với Sư Phi Huyên có lẽ là trời sinh một cặp đó, sao không cướp nàng ta trong tay Hầu Hy Bạch cho hắn tức tối nhỉ?".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Lúc này mà ngươi còn tâm trạng nói những lời đó sao?".

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: "Đây tuyệt đối không phải chuyện đùa. Nếu ngươi thật sự có thứ linh cảm đó, chúng ta có thể lợi dụng được ưu thế này, tỷ như ngươi có thể cảm giác được vị trí đại khái của địch nhân hay không?".

Từ Tử Lăng trầm mặc hồi lâu rồi chậm chạp lắc đầu đáp: "Không!

Chỉ là trong lòng ta có chút dự cảm bất thường thôi, chỉ có vậy mà thôi!".

Khấu Trọng dài người đứng dậy nói: "Chi bằng chúng ta làm một cuộc thử nghiệm. Bây giờ thử đi dạo vài vòng trong thành đã, nếu không được thì sẽ ra ngoài thành xem sao, nếu như cảm giác nguy cơ trong lòng ngươi tăng lên, như vậy biểu thị chúng ta càng đến gần địch nhân hơn. Hì hì, thuật thăm dò như chúng ta đây đảm báo là khoáng cổ tuyệt kim, không ai có thể tưởng tượng ra được, có thể giết cho địch nhân trở tay không kịp... hà hà...".

Từ Tử Lăng giật mình nói: "Đâu cần phải đi vài vòng làm gì, ngươi còn nhớ sáng nay lúc ra khỏi thành, ngươi hỏi ta đang nghĩ chuyện gì không? Ta trả lời rằng nghĩ đến Dương Hư Ngạn, kỳ thực là chuyện sau này, lúc đó cảm giác nguy hiểm trong ta đột nhiên tăng mạnh, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, giống như trước khi Dương Hư Ngạn tấn công chúng ta ngày hôm đó vậy, vì thế ta mới sực nhớ tới Dương Hư Ngạn, nhưng sau khi đi về phía Tây, cảm giác quái dị đó lại từ từ biến mất.

Khấu Trọng cả mừng thốt lên: "Như vậy thì được rồi. Ở bến cảng bên ngoài thành môn có rất nhiều thuyền lớn thuyền nhỏ, trong đó nhất định có một chiếc là nơi ẩn thân của địch nhân. Còn lúc đó thì bọn chúng đang ở trong bóng tối rình mò chúng ta, hòng suy tính xem có nên đi theo hạ thủ hay không nên ngươi mới nảy sinh cảm ứng như vậy, giống như hôm ấy Dương Hư Ngạn muốn hành thích Hương tiểu tử vậy! Hà! Lần này thì lợi lớn rồi!".

Những thứ dư thừa chưa kịp vận chuyển vào thành. Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nấp trong một đống hàng hóa sát mép nước, chăm chú quan sát mấy trăm chiếc thuyền đã lên đèn, hoàn toàn không biết phải làm sao mới tìm được địch nhân.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Ngươi có cảm giác gì không?".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Hoàn toàn không có! Hà! Chúng ta có nên quay về đi ngủ không nhỉ?".

Khấu Trọng lắc đầu biểu thị không đồng ý, trầm ngâm nói: "Nếu như chúng ta áp tai vào sát đáy thuyền, vận công nghe trộm, ngươi bảo có thể nghe được người trên thuyền nói gì không?".

Từ Tử Lăng bực bội nói: "Nghe được thì sao chứ? Nếu như người trên thuyền đều đã ngủ hết, hoặc giả không nói chuyện, chúng ta có phải lần lượt nghe trộm hết từng thuyền một hay không? Đừng quên rằng chỗ này có tới vài trăm chiếc thuyền lớn nhỏ đấy, nếu như mỗi chiếc chúng ta chỉ tốn một khắc thời gian, nghe chưa hết một phần mười thì trời đã sáng bảnh rồi!".

Khấu Trọng cuối cùng cũng đành bỏ cuộc, chán nản nói: "Vậy thì đành để sáng mai quay lại vậy, hi vọng lúc ấy cảm giác của ngươi sẽ linh hơn hôm nay! Kìa!".

Từ Tử Lăng vội nhìn theo ánh mắt của gã, chỉ thấy một chiếc khoái thuyền không có ánh đèn đang lướt đi giữa những thuyền khác về phía gần bờ, chỉ xem tốc độ của khoái thuyền đã biết người điều khiển nó ắt hẳn phải là cao thủ. Hai gã vội vận công vào song mục, không bỏ qua bất cứ động tĩnh nào của mục tiêu.

Trên khoái thuyền có một nam một nữ đang đứng, nữ tử kia đứng ở đầu thuyền, y phục giống như một ả nô tỳ, dung mạo dễ nhìn nhưng lại mang đôi phần phóng đãng. Nam nhân thân hình cao lớn, nhưng nét mặt thì đầy vẻ thô tục, nhìn dáng vẻ thì cũng chỉ là hạng nô bộc giống như nữ tử kia. Khoái thuyền nhanh chóng đến gần bờ, còn chưa cập bến thì nữ tỳ kia đã tung người lao vút lên, sau mấy cái nhấp nhô đã biến mất trong màn đêm, nam bộc nhân kia thì ngồi

dưới thuyền chờ đợi.

Hai gã mừng rỡ ra mặt, tuy không dám khẳng định bọn họ có phải là người của Ác Tăng Diễm Ni hay không, nhưng so với không có đầu mối thì tự nhiên là tốt hơn nhiều. Sau khi đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, hai gã nhẹ nhàng đảo một vòng, len lén xuống nước ở nơi khuất tầm mắt tên nam bộc, trong chốc lát đã đến dưới đáy chiếc khoái thuyền, vận công dán chặt người vào bên dưới. Bọn gã cũng nhân cơ hội này ngưng tụ nội lực, hòng ứng phó với trận ác chiến sắp tới. Chừng nửa canh giờ sau thì nữ tỳ kia quay lại. Nam bộc nhân hỏi: "Có lấy được chưa?" Nữ tỳ "ừm" một tiếng, đưa tay lên biểu thị đã lấy được thứ đồ gì đó.

Chiếc thuyền lại rời khỏi bờ. Một tỳ một bộc trên thuyền đều không lên tiếng nói gì. Một lát sau thì chiếc khoái thuyền đến bên cạnh một chiếc thuyền lớn rồi dừng lại. Hai gã rời khỏi thuyền nhỏ, nấp dưới đáy chiếc thuyền lớn, áp sát tai vào vận công lắng nghe, cơ hồ như ẩn ước có tiếng người nói chuyện, đáng tiếc là thính giác của hai gã bị tiếng sóng vỗ ì oạp vào mạn thuyền làm nhiễu loạn nên không thể nghe được rõ ràng.

Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng lên khỏi mặt nước, thấp giọng nói: "Không vào hang hổ, sao bắt được hổ con, ngươi thấy thế nào?".

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Nói những lời thừa thế để làm gì, đi thôi!".

Hai gã nhìn nhau bật cười, rồi cùng lúc bò lên trên, khi lên đến sàn thuyền thì thò đầu lên quan sát hai bên. Ở dưới đáy nước nhìn lên, chiếc thuyền này đã lớn lắm rồi, hiện giờ nhìn từ trên xuống lại càng gây cảm giác hùng vĩ to lớn, thuyền dài tới hơn hai trăm thước, khoang thuyền tổng cộng có ba tầng, trong hơn ba mươi chiếc cửa sổ chìa ra phía ngoài, chỉ thấy chừng bốn năm chiếc là còn sáng đèn

và vang lên tiếng người nói chuyện. Trên sàn thuyền tịnh không một bóng người.

Từ Tử Lăng ghé miệng sát tai Khấu Trọng nói: "Ta phát hiện hai chòi canh kín, đều ở trên tầng thứ ba, có thể thấy bọn chúng chủ yếu chỉ giám thị động tĩnh của các thuyền khác trên sông chứ không thể chú ý đến tình hình trên sàn thuyền".

Khấu Trọng nhàn nhã nói: "Thế nào cũng phải đánh bà nó một trận cho thống khoái, đánh không lại thì nhảy xuống nước chạy trốn! Lên nào!".

Hai gã tung mình lên sàn thuyền, thân người ép sát xuống dưới, nhanh nhẹn trườn tới góc tối ở cuối thuyền, chẳng những tốc độ nhanh như loài quỷ mị, mà động tác cũng thống nhất vô cùng, giống như hai gã đã từng rèn luyện cả trăm ngàn lần rồi vậy. Bọn gã không dám mạo hiểm xông vào trong, chỉ ngưng tụ nội lực vào song nhĩ, cẩn thận lắng nghe. Trong khoang thuyền vang lên một giọng nói của nam nhân. Người đó nói: "Hai tên tiểu tử này khi hợp lại thì lợi hại phi thường, cả Nhậm Thiếu Danh cũng bị bọn chúng làm cho nuốt hận mà chết, thế nên khi chúng ta động thủ, phải tập trung lực lượng giết chết một tên trước đã, sau đó mới bắt sống tên thứ hai kia, nghiêm hình bức cung, sợ gì hắn không đem bí mật Dương Công Bảo Khố nói ra chứ?".

Hai gã nghe mà ngạc nhiên nhìn nhau, đây không phải là thanh âm của nhị đương gia Đại Giang Hội Hổ Quân Bùi Viêm đã từng truy kích hai gã ở cửa sông khi mới rời khỏi Thường Thục hay sao? Lúc đó còn có cả một tên Vương Khôi Giới võ công lợi hại phi phàm nữa. Thật không ngờ lần này không kiếm được Ác Tăng Diễm Ni, nhưng lại gặp phải một món hời khác.

Một thanh âm lạ vang lên: "Chúng ta đợi tám ngày sau khi bọn chúng

vượt sông Bắc thượng, sẽ dùng thế công thần tốc như sét đánh không kịp bưng tai tấn công bọn chúng, giết chết một tên, bắt sống một tên. Hừ, với thực lực của chúng ta, đối phó bọn chúng thực dễ như là giết chết mấy con kiến vậy".

Giọng nói của người này biến hóa đa đoan, lúc thì thấp trầm, lúc lại vút cao sắc nhọn, ngừng ngắt không liên tục, nghe mà cảm thấy khó chịu vô cùng. Nếu vì luyện công mà biến thành thế này, vậy thì võ công của hắn phải ngụy dị khôn lường, khiến người ta không thể nào đoán biết. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc biến sắc, không phải là vì thanh âm quái dị của người kia, mà là vì đối phương lại nắm rõ hành tung của hai gã như lòng bàn tay vậy. Không cần nói cũng biết là đã có người ngầm báo tin tức, chẳng trách bọn chúng không cần phái người đến thăm dò động tĩnh của hai gã.

Một giọng nữ thấp trầm khác phẫn nỗ nói: "Kẻ chúng ta phải giết chết trước là Từ Tử Lăng, sau đó mới bắt sống tên tiểu tử trời đánh không chết là Khấu Trọng kia, ta phải khiến hắn chịu đủ mọi sự đau khổ trên đời rồi mới được chết".

Chỉ thoáng nghe thanh âm tràn đầy cừu hận này cũng biết người vừa phát thoại đã hận Khấu Trọng đến nhập tâm nhập cốt. Hai gã đều cảm thấy thanh âm này rất quen, nhưng nhất thời cũng không nhận ra nữ nhân này là ai.

Một giọng nữ ngọt ngào, nhẹ nhàng mềm mại như những áng mây trên trời, chậm rãi nói: "Tâm nguyện của Du tiên cô tất sẽ đạt được, hai tên tiểu tử này đều có thể tự hào là đã tác thành cho cha và Trầm đương gia hợp tác với nhau, sau này chúng ta vạch đất xưng vương, còn phải đa tạ bọn chúng nữa đấy!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, nữ nhân hận bọn gã đến nhập xương thấu cốt kia chính là ni cô xinh đẹp của Hải Sa Bang,

Dtn, là một Diễm Ni khác. Trầm đương gia kia tự nhiên chính là Trầm Pháp Hưng, Hải Sa Bang gần đây đã về làm chó săn cho y, liên quân này đã bị hai gã đánh bại thảm hại, chẳng trách mà lại nóng ruột phục cừu đến thế. Cha của nữ tử kia là ai? Xem ra thì cả Đại Giang Hội cũng phải nghe lệnh của y.

Thanh âm củaTrầm Pháp Hưng vang lên: "Lần này được Mi công chúa chủ trì đại cục, Trầm mỗ khẳng định hai tên tiểu tử kia tất sẽ không thể thoát thân, có được Dương Công Bảo Khố, thêm vào lực lượng của liên minh quân Giang Nam và quân Già Lâu La chúng ta, thiên hạ chẳng phải đã là vật trong túi rồi hay sao?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc lạnh người, cuối cùng cũng đã biết được cha của Mi công chúa này là ai. Trong các đạo quân khởi nghĩa hiện nay, nếu luận hung tàn thành tích, e rằng không ai qua được kẻ tự xưng là Già Lâu La vương Chu Xán. Nghe đồn khi quân của Già Lâu La thiếu lương thực đã nếu cả người chết lên để ăn, chuyện này tuy có lẽ là khoa trương lên, nhưng cũng có thể thấy thanh danh của họ Chu xấu thế nào rồi.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng nói: "Làm sao đây? Chi bằng lấy đao khắc lên mấy chữ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã từng đến đây du ngoạn, dọa bọn chúng giật mình một phen chơi!".

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Không! Như vậy chúng ta mãi mãi cũng không thể trở thành cao thủ chân chính được, chi bằng dứt khoát đánh con bà nó một trận oanh liệt, tránh để sau này khỏi vướng chân vướng tay!".

Khấu Trọng bóp mạnh vai gã, mắt hổ sáng ngời: "Được! Chúng ta tùy cơ ứng biến! Xem quyền đấu của kẻ nào cứng hơn!".

Chương 90: Diệu kế phá địch

Khấu Trọng đang định hành động thì Từ Tử Lăng lại kéo tay gã lại. Đang ngạc nhiên thì Từ Tử Lăng đã ghé miệng nói: "Trọng thiếu gia chớ quên hiện giờ đang phải tranh hùng thiên hạ chứ không phải bắt cướp đấu lang, muốn đánh cũng phải có chút sách lược mới được!".

Khấu Trọng ngây người nói: "Ngươi có diệu kế gì chưa?"

Từ Tử Lăng hạ giọng nói: "Ngươi còn nhớ chiếc chiến thuyền chúng ta đi từ Cửu Giang về Ba Lăng không? Đầu thuyền có mũi nhọn bằng thép, nếu như tốc độ đủ nhanh, đảm bảo có thể đâm cho chiếc thuyền lớn này gãy làm đôi!"

Khấu Trọng mừng rỡ nói: "Tên tiểu tử này kỳ thực còn tâm lang thủ lạt hơn cả ta nữa, bình thường thì lại giả bộ như đạo học tiên sinh đạm bạc danh lợi! Hì! Ngươi không cảm thấy đêm nay mình rất bất bình thường ư?".

Từ Tử Lăng bực dọc nói: "Nhanh lên đi!".

o0o

Bốc Thiên Chí vẫn lưu lại trên thuyền bị hai gã đánh thức dậy, khi hiểu rõ là chuyện gì thì liền động dung nói: "Để ta bảo người lập tức thông báo cho Hương tướng quân, nếu có thể bắt sống được Chu Mi, thì thật chẳng khác nào phế đi một cánh tay của Chu Xán rồi".

Khấu Trọng vội nói: "Địch nhân không phải là tiết kiệm đèn dầu đâu, mà nhất định là đã bố trí người ngầm giám thị trên bờ. Các người

kéo thiên quân vạn mã đến đây, bọn chúng mà không chạy mới là lạ đấy. Phó bang chủ chỉ cần làm theo kế hoạch của chúng ta là được, ông phụ trách điều khiển thuyền, chúng ta phụ trách xuống nước bắt người, cái này gọi là phân công hợp tác, ông đã hiểu chưa?".

Từ Tử Lăng chợt lên tiếng hỏi: "Chu Mi rất lợi hại à?".

Bốc Thiên Chí vừa gật đầu biểu thị đồng ý với đề nghị của Khấu Trọng, đồng thời trả lời Từ Tử Lăng: "Chu Mi chính là bộ não của Chu Xán, dung mạo như hoa, lòng dạ lại độc như xà hiết, không biết đã có bao nhiêu anh hùng hảo hán phải nuốt hận mà chết dưới Lưu Vân Tụ của ả ta rồi".

Khấu Trọng cười cười nói: "Ở dưới nước thì làm gì có cái gì gọi là Lưu Vân Tụ chứ, lần này xem ả ta dung mạo như hoa thế nào, độc như xà hiết thế nào?" Bốc Thiên Chí đột nhiên thở dài than: "Hai vị công tử chẳng những hành sự ngoài dự liệu của người ta, mà phương pháp cũng thần diệu vô song, Bốc Thiên Chí này được lĩnh giáo rồi!". Nói đoạn lập tức gọi thủ hạ đến, lặng lẽ nhổ neo, cho thuyền đi về phía thượng du.

o0o

Chiến thuyền chầm chậm quay đầu, hơn trăm chiến sĩ Cự Kình Bang trên thuyền ai nấy đều thủ sẵn cung tên, chuẩn bị đánh đòn phủ đầu lên đối phương, mười hai chiếc máy bắn đá lớn cũng đã sẵn sàng xạ kích. Từ khi giết chết được Nhậm Thiếu Danh, đám bang chúng Cự Kình Bang đều tôn kính hai gã như thần minh, lúc này được hành sự cho hai gã, tự nhiên là sĩ khí bốc cao ngút trời, tinh thần phấn chấn vô song.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đứng trên đài cao, chỉ điểm vị trí của mục tiêu, Bốc Thiên Chí thì không ngừng phát ra các hiệu lệnh, điều khiển

chiến thuyền từ từ tiến lên. Trên sông yên tĩnh phi thường, chỉ có tiếng song vỗ mạn thuyền nghe ì oạp, khiến cho người ta cảm nhận được bước chân mãi không ngừng nghỉ của tự nhiên, trên trời ánh trăng chiếu rọi, dưới sông lấp lánh ánh vàng. Mấy trăm chiếc thuyền neo đậu ở đây, không hề biết được sẽ có một trận chiến lập tức diễn ra ngay bây giờ. Khi còn cách chiếc thuyền lớn đậu ngoài xa chừng hai trăm trượng, chiếc thuyền đảo một vòng rồi nhằm thẳng mục tiêu, gia tăng tốc độ lao tới.

Khấu Trọng nói với Từ Tử Lăng: "Muốn tranh bá thiên hạ, tất phải mở rộng thu nạp nhân tài, bằng không dù có đủ diệu kế thế nào, chúng ta cũng không có năng lực thi hành".

Từ Tử Lăng nhìn cánh buồm căng cứng, trầm mặc không nói gì. Khấu Trọng không nén nổi tò mò hỏi: "Sao Tiểu Lăng ngươi đêm nay lại tích cực như vậy?".

Từ Tử Lăng ngưng mục quan sát chiếc thuyền lớn trước mặt, trầm giọng nói: "Ngươi là huynh đệ tốt nhất của ta trên thế gian này, ta đã hứa sẽ giúp ngươi lấy được Dương Công Bảo Khố, làm sao không tích cực cho được?".

Khấu Trọng cảm thấy trong lòng ấm áp, không nói lên lời. Từ Tử Lăng đặt tay lên vai gã, nhẹ giọng nói: "Đồng thời cũng là vì Tố tỷ, những kẻ này đã có thể bố trí nội gián trong phủ của Hương tiểu tử, đương nhiên chúng cũng biết rõ quan hệ của tỷ ấy và chúng ta, giả như bọn chúng không thể làm gì được chúng ta, nói không chừng sẽ ra tay với Tố tỷ, thế nên ta mới nảy ra ý bắt sống, một hai tên cầm đầu bọn chúng, giao cho Hương tiểu tử dụng hình bức cung, tìm ra tên nội gián đó là ai, như vậy thì an toàn của Tố tỷ mới được đảm bảo".

Chiến thuyền mỗi lúc một tăng tốc, phá song lướt đi trên sông, lao

thẳng về phía con thuyền lớn trước mặt. Địch nhân lúc này mới biết có điều không ổn, vội vàng báo động khắp thuyền, nhân ảnh chạy đi chạy lại như mắc cửi, song giờ đã quá muộn để thay điều mà vận mệnh sắp chụp lên đầu bọn chúng. Sự yên tĩnh cơ hồ như thần thánh cũng không thể xâm phạm của dòng sông về đêm lập tức bị phá vỡ.

Bốc Thiên Chí hô vang: "Động thủ!".

Cự thạch, phi tiễn lập tức đổ xuống như mưa, nhất thời tiếng la hét làm chấn động cả một góc trời, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng xuất thủ bắn ra những mũi tên đầy kình lực. Giữa tiếng ván gỗ vỡ vụn, tiếng cột buồm gãy đoạn, tiếng địch nhân trúng tiễn kêu thảm, chợt vang lên một tiếng "ầm" chấn động cả mặt sông. Đầu mũi thuyền bịt sắt đâm thẳng vào nơi yếu nhược nhất bên mạn phải thuyền đối phương như một con bò điên húc vào đối thủ của nó. Tiếng ván gỗ vỡ nát vang lên liên tiếp, thuyền địch lập tức chuyển động quay tròn theo hướng ngược lại.

Chiến thuyền cũng đột nhiên nghiêng lệch sang một bên, tiếng ma sát giữa hai con thuyền rít lên chói tai, sau khi lướt qua đầu thuyến đối phương, chiến thuyền liền đảo một vòng quay ra, khôi phục lại sự cân bằng ban đầu. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tung mình lao vút lên, vượt qua khoảng cách giữa hai con thuyền, bổ người lao lên chiếc thuyền địch dù bị thủng một lỗ lớn vẫn đang lượn tròn kia. Địch nhân loạn như kiến vỡ tổ, đèn đuốc tắt hết, cũng không biết đã có bao nhiêu tên bị rơi xuống nước nữa.

Những người ở trên những thuyền xung quanh đều giật mình tỉnh giấc, tiếng ồn ào huyên náo vang khắp mặt sông. Khi Khấu Trọng hạ thân xuống đài cao của thuyền địch thì nó đã bắt đầu chìm nghiêng xuống, địch nhân căn bản không có tâm trạng chiến đấu, kẻ nào kẻ nấy tranh nhau nhảy xuống nước chạy trốn, tình cảnh rối loạn như

ngày tận thế đã gần đến. Trong đám người hoảng loạn cực độ đó, gã nhìn ra hai nữ tử vóc dáng yểu điệu phá cửa sổ xông ra nhảy xuống dưới sông, thân thủ đều thuộc hàng nhất đẳng.

Khấu Trọng cười lên ha hả, tung mình đuổi sát theo sau. Từ Tử Lăng thì nhảy xuống đầu thuyền, giống như mãnh hổ giữa bầy dê béo, thấy người là đánh, kẻ nào cản trở đều bị hất tung, lúc này sàn thuyền đã biến thành một dốc nghiêng, những kẻ trúng chiêu của gã đều lăn hết xuống nước, tình cảnh thảm hại hết cỡ. Chợt nghe một tiếng gầm lớn vang lên sau lưng, tiếng y phục phất gió phần phật, kình phong ào ạt từ trên cao đánh xuống. Từ Tử Lăng sát khí đại thịnh, không thèm nhìn lại, tung cước đá bay một tên địch rồi phản thủ đánh ra một chưởng.

"Bình!".

Từ Tử Lăng bị chấn động suýt chút nữa là trượt xuống dốc nghiêng, còn người kia thì cũng bị lực phản kích của gã bức cho loạng choạng ngã nhào. Những kẻ khác liền nhân lúc này, vội vàng nháo nhào chạy trốn. Bấy giờ chiến thuyền của Bốc Thiên Chí đã quay đầu trở lại, một màn tên dày đặc như mưa rải lên đám địch nhân còn đang lóp ngóp dưới nước. Từ Tử Lăng hít mạnh một hơi chân khí, quay đầu lại đối diện với địch nhân, thì ra chính là kẻ đã từng có duyên gặp mặt một lần, nhị đương gia của Đại Giang Hội, Hổ Quân Bùi Viêm.

Chỉ thấy đôi hung nhãn của y không ngừng chớp chớp, hiển nhiên là sau khi thử ra công lức Từ Tử Lăng cao tuyệt, thì đã sinh lòng khiếp sợ, không ngừng lùi lại phía sau. Chiếc thuyền lớn đã chìm xuống quá nửa, trên sàn thuyền ngoại trừ hai người ra thì không còn bất kỳ ai nữa. Từ Tử Lăng chậm rãi bước tới, song thủ hóa thành hai lưỡi đao, từ từ phát ra chân khí dồn bức đối phương, miệng cười thong dong nói: "Nhị đương gia muốn thoát thân không?".

Bùi Viêm rút đại đao cầm tay, dừng bước gầm lên một tiếng phẫn nộ: "Giết chết ngươi rồi lão tử mới đi cũng chưa muộn".

Từ Tử Lăng dịch người như thiểm điện, cách không đánh ra một chưởng. Bùi Viêm rống lên một tiếng, lảo đảo ngã nhào. Thì ra Từ Tử Lăng thay đổi vị trí trong chớp mắt, góc độ xuất chưởng cũng như tuyệt diệu phi thường, lập tức đã đánh trúng vai phải họ Bùi, chẳng những làm y đau đớn công tâm, đại đao suýt chút nữa cũng bay đi. Bình thường thì họ Bùi này cũng chẳng đến nỗi kém cỏi như thế, nhưng hiện giờ y căn bản vô tâm luyến chiến, lại đã khiếp sợ trong lòng nên Từ Tử Lăng mới có thể thừa cơ đắc thủ. Lúc này ý muốn đào tẩu của Bùi Viêm càng mãnh liệt, đang định lui lại phía sau thêm mấy bước nữa thì Từ Tử Lăng đã xuất hiện như loài quỷ mị ở ngay bên hữu, cực chẳng đã, y đành gầm lên một tiếng, chuyển đao qua tay tả, liều mạng phản kích.

Từ Tử Lăng lựa chọn chiến thuật du đấu, vô luận Bùi Tịch có tránh né thế nào, gã cũng buộc y phải hoành đao ngạnh tiếp, chấn động làm tay tả của y tê rần, không thể thi triển ra được quá năm thành công lực. Lúc này vai tả của Bùi Viêm đã trúng thêm một chỉ, đại đao lập tức rơi xuống nước. Bùi Viêm hồn phi phách tán, sử ra bản lĩnh cuối cùng, cố ý lăn xuống dốc, song cước liên hoàn đá ra, hung hãn phi thường. Từ Tử Lăng ngửa mặt cười dài, song chưởng tề xuất, đang định nhất cử chế địch thì chợt nghe một tiếng rít sắc lạnh bắn từ phía trái của gã sang.

Khi gã hiểu ra kẻ này đã nấp ở cửa khoang thuyền từ lâu thì một lưới kiếm đã từ phía trái chụp lên đầu, kiếm khí bao trùm không gian. Trong sát na ngắn ngủi ấy, Từ Tử Lăng lập tức phán đoán ra công lực kẻ đánh lén này ít nhất cũng phải cao hơn Bùi Viêm hai bậc, nếu bản thân không toàn lực ứng phó, rất có thể sẽ phải chịu thiệt thòi lớn, cực chẳng đã đành phải bỏ qua cho Bùi Viêm, quay người vung

tay lên ngạnh tiếp chiêu kiếm lăng lệ của đối phương.

"Bình!".

Chưởng kiếm giao kích! Từ Tử Lăng bị chấn động làm huyết khí nhộn nhạo, dịch người sang hai bộ. Người kia mượn thế bay ngược lên, hạ thân xuống cột buồm nghiêng nghiêng. Bùi Viêm giờ mới lăn xuống dốc nghiêng trên sàn thuyền, chìm xuống mặt nước. Kẻ đánh lén kia vận một thân hắc y, dáng người cao gầy, gương mặt anh tuấn nhưng lại có mấy phần khí chất của đàn bà, chỉ thấy y cười dài nói: "Lần này xem như hai tiểu tử ngươi thắng, nhưng thế nào cũng có một ngày Bạch Văn Nguyên ta báo đáp lại các ngươi!".

Nói đoạn nhún người nhảy lên, lao xuống dòng sông cuộn chảy. Thanh âm của y lúc khàn khàn, lúc lại sắc lạnh the thé, chính là kẻ có thanh âm quái dị ở trong thuyền lúc nãy. Nước sông đã ngập đến chân Từ Tử Lăng, chiếc thuyền lớn của bọn Bùi Viêm cuối cùng cũng chìm hẳn xuống.

o0o

Lúc này ở dưới nước, Khấu Trọng đã đuổi theo được gần một dặm, chỉ còn cách hai nữ nhân kia chừng bốn trượng, bất chợt hai nữ nhân kia liền tách ra làm hai hướng đào tẩu. Trong dòng nước tối om, Khấu Trọng nhìn chuẩn một người, phát lực truy kích. Từ tư thế bơi lội đẹp mắt của đối phương, gã có thể khẳng định mỹ nhân ngư trước mắt này chính là Du Thủ Nhạn, đặc biệt là cái đầu trơn bóng của ả ta, người khác càng không thể giả mạo được. Khấu Trọng đã giao thủ mấy lần với ả. Nếu luận công phu dưới nước, gã tuyệt đối không thể bì với chuyên gia như ả, song cả nội công lẫn quyền cước gã đều vượt xa ả mỹ nhân ngư này, thế nên tuyệt đối không sợ ả có thể thoát khỏi lòng bàn tay gã.

Du Thủ Nhạn ở phía trước dường như khí lực đã cạn kiệt, tốc độ bắt đầu chậm dần. Khấu Trọng cười thầm trong bụng, biết rằng ả ta không phải định phóng ám khí, thì cũng muốn quăng lưới, bèn giả như không biết gì, cứ tiếp tục tăng tốc, cùng lúc đưa tay xuống lấy trường tiên quấn ở eo lưng, chuẩn bị cho ả một sự bất ngờ ngoài sức tưởng tượng.

Ba trượng, hai trượng, một trượng. Du Thủ Nhạn quay ngoắt người lại, một tấm lưới vung ra trùm lên đầu Khấu Trọng. Khấu Trọng nhanh nhẹn lặn xuống, hữu thủ khẽ hất nhẹ, trường tiên lao vút ra một con rắn nước quấn lấy Du Thủ Nhạn, tả thủ đưa lên điểm vào mép lưới. Khi chân khí truyền theo tấm lưới làm toàn thân Du Thu Nhạn chấn động run lên cầm cập, trường tiên đã quấn lấy cặp đùi căng tròn của ả, phong bế huyệt đạo nơi chân. Khấu Trọng ôm lấy ả như ôm một bao hàng, tung mình lao lên khỏi mặt nước. Ở trên thượng du vẫn còn tiếng chém giết vang trời, trò chơi đuổi bắt trên sông này hiển nhiên vẫn còn chưa kết thúc.

Khấu Trọng ghé đôi môi lướt nhẹ trên cặp môi mọng của Du Thủ Nhạn, cười hì hì nói: "Du tỷ muốn thân mật trên sông hay là lên bờ cho ấm áp?".

Du Thu Nhạn vừa tức giận vừa đau khổ trừng mắt nhìn gã, rồi nhắm chặt hai mắt lại, đây có lẽ là phương pháp kháng cự duy nhất hiện giờ của ả. Khấu Trọng kéo ả lên một chỗ nước cạn, đè xuống cười khì khì nói: "Lần trước ta thả nàng, còn tưởng rằng nàng sẽ cảm kích trong lòng, thật không ngờ kẻ hung hãn nhất lại chính là nàng, quý bang chủ vẫn khỏe chứ?".

Du Thủ Nhạn trợn trừng đôi mắt đẹp, lạnh lùng nhìn gã nói: "Giết ta đi!".

Khấu Trọng ghé sát miệng vào chiếc tai nhỏ xinh xắn của ả, cắn nhẹ

vào một cái rồi nói: "Không! Ta vẫn muốn thả nàng!".

Tiếp đó thì vỗ mấy cái lên huyệt mạch của nàng, bật người đứng dậy, cười ha hả nói: "Bởi vì ta thích sắc đẹp của nàng! Ngày đó nhìn quý bang chủ ôm lấy tiếu yêu của nàng, mà thật muốn làm bang chủ lắm lắm! Hà! Có điều cuối cùng không phải ta cũng ôm nàng, hôn nàng, lại còn rờ mó khắp người nàng hay sao?".

Du Thủ Nhạn bật người đứng dậy, song mục đảo tròn mấy lượt, cuối cùng thở dài nói: "Khấu Trọng ngươi đừng có hối hận, sau này có cơ hội ta tuyệt đối không tha cho ngươi đâu".

Khấu Trọng đưa tay vuốt nhẹ lên má ả một cái, cười nhạt nói: "Kỳ thực nàng đã yêu thích ta mất rồi, thế nên mới hận ta sâu sắc như vậy, chỉ là nàng vẫn còn chưa biết điều này thôi! Chúng ta cứ đợi mà xem!".

Du Thủ Nhạn không biết là tức bản thân mình bị gã sờ mó mà không thể tránh né hay là bực tức vì không biết trong lòng mình yêu gã hay hận gã, giậm mạnh chân xuống đất, quay người bỏ đi. Nhìn bóng dáng của Du Thủ Nhạn đi xa dần, Khấu Trọng không khỏi nhớ đến quan hệ kỳ lạ giữa Đông Minh Công Chúa và Từ Tử Lăng, sau đó lại nghĩ đến Lý Tú Ninh, thở dài một tiếng, rồi quay trở về phía thượng du. Nơi chân trời đã xuất hiện tia nắng đầu tiên.

o0o

Tin tức Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phá địch đại thắng làm chấn động cả Ba Lăng Thành. Địch nhân bị bắt sống hơn ba mươi tên, trong đó có ba tên là nữ nhân, bao gồm cả nữ tỳ hôm qua lên bờ, do những kẻ tử thương đều rơi cả xuống sông, nên đến giờ vẫn chưa biết số lượng chính xác.

Tiêu Tiễn và Hương Ngọc Sơn biết được trong phủ tướng quân có nội gián, đều vô cùng khẩn trương, lập tức triển khai điều tra. Vân Ngọc Chân lại có chút không vui, trách hai gã không báo cáo cho nàng một tiếng mà đã âm thầm đối phó địch nhân, càng trách hai gã chưa được sự đồng ý của nàng đã tùy tiện chỉ huy thuộc hạ Cự Kình Bang tác chiến. Có điều dưới thủ đoạn ôn nhu của Khấu Trọng, nàng ta mau chóng đổi giận làm vui, lại cười nói vui vẻ với hai gã như thường.

Đến giờ cơm tối, Khấu Trọng hỏi lại chuyện điều tra nội gián, Hương Ngọc Sơn chỉ cúi đầu trầm giọng nói: "Sớm đã chạy trốn từ lâu rồi!".

Tố Tố tiếp lời hỏi: "Đó là một nữ tỳ thân cận của ta, từ sáng sớm nay đã không thấy tung tích. Ôi! Thật không ngờ ta coi ả như tỷ muội, mà ả lại làm ra những chuyện này!".

Hương Ngọc Sơn cười khổ nói: "Ả ta từ nhỏ đã thị hầu cho ta, nên rất được tin tưởng, chẳng ngờ đối phương cũng có thể mua chuộc được".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Ả ta có biết võ công không?". Hương Ngọc Sơn ngạc nhiên lắc đầu.

Khấu Trọng thở dài nói: "Ngươi bị gạt rồi, nếu ta đoán không lầm, ả tiểu tỳ đó đã trúng phải độc thủ của đối phương rồi. Bọn chúng làm vậy chỉ để ngươi tưởng rằng không còn nội gián nữa mà thôi".

Tố Tố kinh hãi thốt lên: "Tiểu Mai!". Nước mắt trào ra chảy trên đôi má phấn của nàng. Từ Tử Lăng trừng mắt nhìn Khấu Trọng như trách móc, rồi đỡ Tố Tố đi vào trong phòng khuyên giải.

Khấu Trọng vỗ trán hối hận nói: "Là ta không tốt!".

Vân Ngọc Chân thấp giọng nói: "Các ngươi đối với Tố tỷ thật là tốt đến không thể tốt hơn nữa".

Hương Ngọc Sơn trầm ngâm: "Làm sao mới bắt được tên nội gián này ra băm vằm thành muôn mảnh đây?".

Khấu Trọng nhìn vào trong nội sảnh, thở dài một tiếng, trầm giọng nói: "Hắn đã làm Tố tỷ phải đau lòng rơi lệ, ta quyết không thể tha. Đem tên tỳ nữ bị bắt sống đó lên đây, ta đảm bảo có thể tra ra được thân phận của tên nội gián kia".

o0o

Sau khi nữ tỳ được giải đến một gian phòng nhỏ, Khấu Trọng khẽ phất tay ra hiệu cho những người khác đi ra ngoài. Nữ tỳ này tuổi chừng hai mươi mốt, dáng người cũng rất xinh đẹp, tuy sắc mặt có hơi nhợt nhạt, nhưng thần sắc kiên quyết, xem ra cũng thuộc hạng không dễ khuất phục. Khấu Trọng ngồi xuống một chiếc thái sư ỷ, mỉm cười nói: "Cô nương, mời ngồi!".

Tiểu tỳ khẽ lắc đầu, cắn chặt môi, biểu thị quyết tâm không nói gì. Khấu Trọng nhàn nhã nói: "Chỉ cần ngươi trả lời ta mấy câu hỏi nhỏ, ta có thể lập tức thả ngươi ra, để cho ngươi hưởng thụ cuộc sống thanh xuân tươi đẹp!".

Tiểu tỳ thoáng ngây người, trong mắt hiện lên thần sắc khó tin, nhưng vẫn lắc đầu không nói. Khấu Trọng biết ả ta không chịu tin trên đời lại có chuyện dễ dàng như vậy, bèn cười nói: "Có ai không biết Khấu Trọng này là người tốt chứ, chủ nhân của ngươi muốn giết ta, không phải vì ta đã làm ra chuyện gì xấu xa mà chỉ vì lòng tham với Dương Công Bảo Khố mà thôi, thế nên chủ nhân của ngươi mới là người xấu! Hà! Đạo lý thật là đơn giản, chỉ có kẻ ngu ngốc mới không hiểu được".

Tiểu tỳ tuy vẫn không nói gì, xong sắc mặt đã không còn khẩn trương như trước nữa. Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Ta đảm bảo chỉ cần ngươi trả lời ta ba câu hỏi, ta lập tức sẽ thả ngươi!".

Thân hình nhỏ nhắn của tiểu tỳ khẽ run lên, cúi đầu thấp giọng nói: "Nếu ta trả lời ngươi, nhưng ngươi lại khăng khăng bảo đó là do ta bịa đặt, vậy...".

Khấu Trọng ngắt lời nói: "Có phải bịa đặt hay không, trong lòng mọi người đều tự biết cả. Giả như nếu ngươi có gì do dự bất quyết, lúc nói chuyện lại ngừng ngừng ngắt ngắt, vậy không phải rõ ràng là đang bịa chuyện hay sao, nếu như vậy thì không cần tiếp tục nói nữa!".

Tiểu tỳ cắn môi nói: "Thật sự chỉ hỏi ba câu thôi đúng không?".

Khấu Trọng gật đầu đáp: "Đương nhiên! Ta đâu phải là kẻ nói ra rồi lại nuốt lời!".

Tiểu tỳ bắt đầu dũng cảm nhìn thẳng vào gã, sinh cơ bắt đầu hiện lên trong khóe mắt: "Chỉ cần ta không do dự, lúc nói chuyện không ngập ngập ngừng ngừng, vậy thì ta có thể đi đúng không?".

Khấu Trọng gật đầu khẳng định: "Chính là như vậy, có điều nếu ngươi phạm phải những sai lầm đó, ta sẽ lập tức phế bỏ võ công, sau đó bán ngươi đến kỹ viện thấp hèn nhất để cho ngươi mỗi ngày phải tiếp ít nhất mười tên khách nhân, có hiểu không?".

Tiểu tỳ nghe gã nói vậy, sắc mặt đại biến, còn Khấu Trọng thì trên thực tế căn bản không biết làm sao mới có thể phế bỏ võ công của người khác, lại càng không thể bán ả ta vào thanh lâu, tất cả chỉ là những lời hăm dọa suông mà thôi. Hồi lâu sau, ả tiểu tỳ mới gật đầu

đáp ứng. Chuyện dễ dàng như vậy, nếu đổi lại là bất cứ ai cũng khó mà cự tuyệt, Khấu Trọng chính là đã nắm được tâm lý này của ả, nên không sợ ả không mắc bẫy.

Song mục gã sáng rực hào quang, nhìn chằm chằm khiến ả tiểu tỳ sợ đến phát run, trầm giọng nói: "Ngươi tên là gì?".

Tiểu tỳ ngạc nhiên đáp: "Ta tên Tiểu Thu?". Trong lòng thầm nhủ dễ dàng như vậy không biết có tính là một câu hỏi hay không.

Khấu Trọng vỗ tay lên thành ghế nói: "Câu hỏi thứ nhất đã xong!".

Tiểu tỳ không nén nổi vui mừng lộ ra nét mặt, nhẹ giọng nói: "Mời Khấu công tử hỏi tiếp câu thứ hai!".

Khấu Trọng ôn hòa hỏi tiếp: "Câu hỏi thứ hai là... hừm, chủ nhân của ngươi là ai?".

Tiểu tỳ đáp nhanh: "Mi công chúa".

Khấu Trọng vui vẻ nói: "Cung hỉ, cung hỉ! Ngươi đã qua được câu hỏi thứ hai rồi!

Chỉ cần trả lời một câu hỏi cuối cùng, ta sẽ đích thân dẫn ngươi ra thành đoàn tụ với người nhà, tốt nhất không nên trở về với Mi công chúa nữa. Đi theo một chủ nhân thanh danh xấu như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp họa sát thân như chơi, lần này cứ coi như là một bài học nhớ đời đi!".

Tiểu tỳ hạ thấp giọng nói: "Công tử xin cứ hỏi!".

Khấu Trọng cố ý trầm mặc hồi lâu, lúc tiểu tỳ cảm thấy khẩn trương đến độ toàn thân mất tự nhiên thì gã mới vỗ mạnh tay xuống thành

ghế quát lên: "Đêm qua ai đưa thư cho ngươi?".

Tiểu tỳ há hốc miệng, không nói lên lời, Khấu Trọng quát lên: "Không hợp lệ!".

Tiểu tỳ nước mắt dàn giụa, vội vàng nói: "Tôi không biết tên của y".

Khấu Trọng không để cho ả có cơ hội suy nghĩ, quát lên: "Hắn cao bao nhiêu?".

Tiểu tỳ không dám do dự, đáp nhanh: "Cao hơn tôi nửa cái đầu!".

Tiếp đó Khấu Trọng liên tiếp hỏi hơn mười câu khác nhau, cuối cùng mới đứng dậy nói: "Ta biết hắn là ai rồi, bây giờ sẽ thả ngươi đi, không cần khóc nữa".

Chương 91: Tỉnh nguyệt đắc chủ

Khấu Trọng mỉm cười bước ra ngoài đại sảnh trong ánh mắt chờ đợi của Hương Ngọc Sơn, Vân Ngọc Chân, thấy Từ Tử Lăng đang đứng ngó ra ngoài cửa sổ, thần sắc tự nhiên, vô ưu vô hỉ thì ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Lăng không muốn biết nội gián là ai sao?".

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Ả tỳ nữ non nớt đó đâu phải là đối thủ của Trọng thiếu gia ngươi, trừ phi ả ta căn bản không biết gì?".

Hương Ngọc Sơn không nén nổi buột miệng hỏi: "Có kết quả gì không?".

Khấu Trọng ngồi xuống đối diện với hai người, chậm rãi nói: "Là một trong những tên cận vệ của ngươi, hình như tên là Âu Dương Kỵ thì phải, ngươi biết phải làm gì rồi chứ?".

Song mục Hương Ngọc Sơn thoáng hiện sát cơ, không nói tiếng nào, quay người bước ra khỏi đại sảnh. Khấu Trọng nhìn Vân Ngọc Chân nheo nheo mắt nói: "Mỹ nhân sư phụ có hứng thú cùng huynh đệ chúng ta ra ngoài thành một chuyến không? Ta đã hứa sẽ tiễn tiểu cô nương đáng thương kia một đoạn!".

o0o

Mấy ngày sau đó, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chuyên tâm đốc thúc bốn người bọn Đoạn Ngọc Thành luyện võ, bốn tên tiểu tử này cũng biết đây là chuyện liên quan đến sinh tử vinh nhục của bản thân, lại được hai vị minh sư thiên tài hết lòng chỉ điểm, nên cũng nỗ lực hết

sức, tiến bộ rất nhanh. Thời gian còn lại, hai gã đều bỏ lại mọi thứ sau lưng, cùng Tố Tố vui đùa du sơn ngoại thủy, tìm đủ mọi cách để làm cho nàng vui vẻ.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu thoáng qua cửa sổ. Sáng sớm hôm sau là hai gã phải lên đường Bắc thượng. Tiêu Tiễn thiết yến để tiễn biệt hai gã. Bữa tiệc có thêm một vị khách mới, thì ra chính là Tiêu đại tỷ Tiêu Hoàn mới từ Lĩnh Nam trở về, còn Tả Lộ Nguyên Soái Trương Tú của Tiêu Tiễn thì đã lĩnh quân ra chiến trường từ sáng sớm hôm nay, nên không thể dự tiệc. Tiêu đại tỷ không ngừng liếc mắt đưa tình với hai gã.

Tiêu Tiễn kính một tuần rượu rồi nói: "Tên Bạch Văn Nguyên hôm đó ám toán Tử Lăng, cứu thoát Bùi Viêm đó thì ra là cao thủ mới nổi lên của Tịnh Kiếm Tông, cũng là đương nhiệm diện thủ của Chu Mi, tên này rất có danh khí ở vùng Tứ Xuyên, không biết có phải là vì tham luyến sắc đẹp của Chu Mi nên mới gia nhập quân Già Lâu La của Chu Xán hay không?".

Khấu Trọng cười cười nói: "Đương nhiệm diện thủ, Tiêu đương gia dung từ này thật vô cùng tuyệt diệu, một câu nói đã khiến người ta hiểu ngay trước đó Chu Mi đã có vô số đàn ông rồi... hà!".

Tiêu đại tỷ lườm gã một cái nói: "Làm đàn ông của Chu Mi tuyệt đối không phải là một chuyện tốt đẹp gì, bởi vì con người ả ta đa nghi vô cùng, chỉ cần nghi ngờ đàn ông của mình có nữ nhân khác, là ả ta lập tức động sát cơ giết chết đối phương để tiết hận, thế nên giang hồ mới gọi ả là Độc Thù, Bạch Văn Nguyên kia nhất định là đã nhận lệnh của ngươi nên mới bám dính với ả ta như vậy".

Hương Ngọc Sơn cười cười nói: "Cái loại tàn hoa bại liễu đó làm sao lọt vào mắt hai vị đại ca đây được chứ? Có điều võ công của Chu Mi này thật không phải tầm thường, nghe nói đã được chín thành chân

truyền của Chu Xán, đêm đó có lẽ chỉ vì khiếp sợ trước oai danh giết chết Nhậm Thiếu Danh của hai vị đại ca đây, lại không nắm rõ tình hình, nên ả ta mới hoảng loạn chạy trốn như vậy".

Tố Tố lo lắng hỏi: "Ả ta là người bụng dạ hẹp hòi như thế, nhất định sẽ không chịu bỏ qua chuyện này, hai đệ ngàn vạn lần không nên bất cẩn".

Vân Ngọc Chân cười cười nói: "Tố tỷ cứ yên tâm, nếu luận cơ trí và năng lực, Tiểu Trọng, Tiểu Lăng tuyệt đối không thua kém bất kỳ ai. Tỷ cứ thử nghĩ xem, từ khi bọn y xuất đạo đến nay, chỉ có người khác chịu thiệt chứ đã có lần nào đến lượt bọn y đâu?".

Tiêu đại tỷ bật cười khanh khách: "Vân bang chủ cảm khái như vậy, nhất định là đã chịu thiệt thòi trước hai vị tiểu huynh đệ đây rồi".

Vân Ngọc Chân còn đang đỏ bừng mặt, Tiêu đại tỷ nheo mắt nhìn hai gã nói tiếp: "Đại tỷ đây thì chưa lần nào được thử mùi vị thiệt thòi đó cả!".

Tố Tố thấy nàng ta công nhiên chọc ghẹo hai gã giữa buổi tiệc, trong lòng lấy làm không vui, hai hàng lông mày liễu nhíu chặt lại. Tiêu Tiễn cũng dường như không chịu nổi sự phóng đãng của muội muội mình, bèn chuyển chủ đề khác nói: "Có một chuyện đến giờ ta vẫn không nghĩ thông, không hiểu tại sao hai vị tiểu đệ lại phát hiện được bọn Trần Phong đang mai phục ở ngoài thành vậy? Bọn chúng đều là lão giang hồ, ngay cả người của chúng ta cũng bị chúng qua mặt".

Khấu Trọng tự nhiên không thể tiết lộ đó là do cảm ứng kỳ diệu của Từ Tử Lăng, chỉ hàm hồ đáp: "Đây đơn thuần chỉ là một suy đoán thôi, đáng cười là lúc đầu chúng tôi đoán không phải là bọn chúng, mà là Ác Tăng và Diễm Ni, chẳng ngờ lại tìm được bọn chúng, xem như là chúng không may vậy! Hà hà...!".

Hương Ngọc Sơn mỉm cười nói: "Vị Khấu đại ca này của chúng ta lúc nào cũng nói cười vui vẻ, thế nên nơi nào có y là nơi đó luôn luôn vui vẻ hoan lạc".

Tiêu đại tỷ không nén nổi hiếu kỳ hỏi: "Hương tướng quân tại sao vẫn tả một câu Khấu đại ca, hữu một câu Từ đại ca vậy, luận niên kỷ thì ngài cũng lớn hơn hai người bọn họ, luận quan hệ thì lại là tỷ phu mà! Tố Tố phu nhân không sửa giúp y được sao?".

Tố Tố vui vẻ đáp: "Hai vị đệ đệ này của tôi là người phi thường nên tự nhiên Ngọc Sơn cũng đặc biệt tôn trọng".

Vân Ngọc Chân cũng mỉm cười nói: "Thế nên tôi cũng không cảm thấy Ngọc Sơn xưng hô có gì sai".

Tiêu Tiễn cười ha hả nói: "Nói hay lắm, hai vị tiểu đệ đích thực là người phi thường, có tài nghiêng trời lệch đất, lật tay làm mây, úp tay làm mưa, thay đổi cả tình thế phương Nam này dễ như trở bàn tay, khiến cho Đại Lương Quốc của ta cũng đắc thế mà uy phong đại tiến, tuy hai đệ không chính thức gia nhập quân ta, nhưng Tiêu Tiễn này đã coi hai người như là người nhà rồi!". Tiếp đó lại vỗ tay goi: "Người đâu!".

Chúng nhân còn đang ngẩn người chưa hiểu chuyện gì thì hai ả mỹ tỳ dâng lên hai chiếc hộp gấm, một dài, một ngắn. Tiêu Tiễn phất tay ra hiệu, hai ả lập tức quỳ xuống dâng hộp dài cho Khấu Trọng, hộp ngắn cho Từ Tử Lăng. Sau khi hai nữ tỳ lùi xuống, Tiêu Tiễn mới vui vẻ nói: "Lễ mọn lòng thành, mong hai vị tiểu đệ nhận cho!.

Khấu Trọng y lời mở hộp gấm ra xem, thì ra là một thanh cường đao, thoạt nhìn thì có vẻ hết sức tầm thường, song khi nhìn kỹ thì mới cảm thấy vỏ đao, cán đao tuy không có hoa văn kỳ mỹ gì, nhưng lại

có một vẻ cao quý cổ xưa, khiến người ta không dám coi thường.

Tiêu Tiễn thấy Khấu Trọng cầm cây trường đao lên, trong mắt lộ ra tia nhìn khó hiểu, bèn nói: "Cây đao này vốn không có tên, nhưng nghe nói là một thượng cổ thần binh, chất thép rất kỳ quái, thân đao ẩn hiện ánh sáng vàng nhàn nhạt, hai trăm năm trước từng ở trong tay đương thời đệ nhất đao thủ Đao Bá Lăng Thượng Nhân. Về sau Lăng Thượng Nhân ôm đao thoái ẩn, thanh đao này cũng theo y mà mất tích trên giang hồ. Về sau lại qua tay nhiều người khác nữa rồi mới về đến tay ta. Tuy ta không thích dùng đao, nhưng đối với thanh đao này thì vô cùng yêu thích, nay dùng vật yêu thích này để tặng Khấu tiểu đệ, coi như là biểu lộ chút lòng thành và tạ ý vậy!".

"Cheng!". Khấu Trọng rút đao khỏi vỏ.

Chúng nhân đều dõi mắt chăm chú nhìn vào cây đao trong tay gã, rồi cùng cảm thấy thất vọng. Thân đao ảm đạm vô quang, nào thấy ánh sáng vàng như Tiêu Tiễn đã nói. Đột nhiên thân đao bắt đầu biến hóa, một luồng ánh sáng vàng mờ mờ ảo ảo bắt đầu bao bọc lấy thân đao.

Tiêu Tiễn cười lên ha hả nói: "Tiểu huynh đệ quả nhiên là chân chủ của bảo đao này, chân khí có thể khiến cho bảo đao phát ra phản ứng, ta đã thử không dưới trăm lần, vậy mà lần nào cũng không được".

Y vừa nói câu này, chúng nhân lập tức liên tưởng năm xưa khi Lăng Thượng Nhân vận đao đối địch, ắt hẳn ánh sáng vàng phải rực rỡ như ánh tà dương, còn người khác khi dùng đao này lại chẳng khác gì cục sắt vụn, không khỏi bàn tán xôn xao.

Khấu Trọng biết rõ Tiêu Tiễn đang lung lạc mình, nhưng vẫn vui vẻ trong lòng, cảm kích nói: "Từ bây giờ trở đi, đao này sẽ gọi là Tỉnh

Trung Nguyệt, tiểu tử bái tạ Tiêu đương gia tặng đao!".

Tiêu Tiễn ngạc nhiên nói: "Tỉnh Trung Nguyệt? Cái tên này dường như rất có thiển ý, không biết vì lý do gì mà tiểu huynh đệ lại đặt tên như vậy?.

Khấu Trọng đáp lấy lệ: "Chỉ là nhớ đến ánh trăng trong đáy giếng mà đặt bừa vậy thôi, không có nguyên do gì đặc biệt cả".

Tiêu Tiễn thở dài một hơi nói: "Tổ tiên Lương Vũ Đế Tiêu Diễn năm xưa thích nhất là thu thập thần binh lợi khí, thanh đao này là do người mất hơn mười năm lao tâm lao lực, phái người do la khắp thiên hạ mới tìm về được, về sau Trần binh phá thành, thanh đao này do ở sâu tận trong bảo khố, thế nên mới giữ được đến ngày nay".

Chúng nhân giờ mới hiểu tại sao y lại có vẻ không nỡ rời xa bảo đao như vậy. Tố Tố hiếu kỳ hỏi: "Tiểu Lăng sao không mở hộp ra xem Tiêu đương gia tặng đệ món bảo vật gì?".

Từ Tử Lăng mỉm cười đưa hộp lại cho Tiêu Tiễn: "Hảo ý của Tiêu đương gia, Từ Tử Lăng xin được tâm lĩnh, trong hộp ắt hẳn là hãn thế kỳ trân, có điều con người tại hạ ghét nhất chính là vướng bận, lại càng không muốn biết bên trong hộp có gì, mong Tiêu đương gia chớ trách!".

Ngoại trừ Khấu Trọng, tất cả những người khác đều ngạc nhiên trước hành động này của Từ Tử Lăng. Tiêu Tiễn kinh ngạc thở dài nói: "Từ huynh đệ độc lập quyết đoán, sau này chắc sẽ trở thành cái thế kỳ nhân, lão phu chẳng những không lấy làm buồn, mà còn động lòng kính phục nữa!".

Phong độ của Tiêu Tiễn khiến chúng nhân ai nấy đều phải động dung. Khấu Trọng cất Tỉnh Trung Nguyệt đi, nói lảng sang chủ đề

khác: "Không biết hôm trước Tiêu đương gia nói chuyện với Tống tiểu thư có hợp hay không?".

Tiêu Tiễn gật đầu nói: "Hiện giờ đang sắp xếp để gặp mặt Thiên Đao Tống Khuyết một lần, ta trước nay vẫn luôn ngưỡng mộ con người này, nếu có thể hợp tác thành công, công lao hai vị huynh đệ là lớn nhất".

Khấu Trọng biết y sẽ không chịu tiết lộ tường tận, liền chuyển sang bàn luận về quần hùng các phương. Sau bữa tiệc, Tiêu đại tỷ chẳng chút khách khí đi theo hai gã về tướng quân phủ, đối với cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều nhiệt tình như lửa, chẳng chút tị hiềm, làm cho Vân Ngọc Chân chỉ bĩu môi cười khẩy, Tố Tố thì nhíu chặt đôi mày, nhưng cả hai đều biết thiên tính nàng ta là vậy, nên cũng hết cách, không biết làm gì. Cả mấy người ngồi trong đại sảnh nói huyên thuyên hết cả canh giờ. Về sau, Tố Tố tuy không tình nguyện, nhưng vì thai nhi nên cũng đành phải trở về phòng nghỉ ngơi trước. Hương Ngọc Sơn phải bầu bạn với thê tử, nên cũng mượn cớ thoát thân. Chỉ còn lại Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Vân Ngọc Chân và người đàn bà phong vận Tiêu Hoàn, không khí lập tức trở nên gượng gạo mất tự nhiên.

Từ Tử Lăng dài người đứng dậy, dáng vẻ lạnh lùng như muốn cự tuyệt bất cứ lời đề nghị nào vậy: "Các vị thứ lỗi, ta phải về phòng luyện công, sáng mai còn phải lên đường sớm!".

Khấu Trọng cũng đứng dậy, nhưng vẫn chưa có cơ hội lên tiếng thì Tiêu đại tỷ đã kéo gã ngồi xuống, ra vẻ giận dỗi nói: "Mọi người đang nói chuyện vui vẻ, sao cả ngươi cũng đứng dậy bỏ đi vậy hả? Hì... chi bằng để đại tỷ theo ngươi về phòng uống rượu nói chuyện tiếp được không?".

Từ Tử Lăng nhìn gã với vẻ ta hiểu nỗi khổ của ngươi, nhưng thứ cho

tiểu đệ không thể bồi tiếp, đoạn vội vàng bỏ đi. Khấu Trọng thấy Vân Ngọc Chân đang hằm hằm tức giận, cúi đầu không nói gì, trong lòng chợt nảy sinh cảm giác ngưỡng mộ Từ Tử Lăng vô nữ nhất thân kinh, cười khổ nói: "Nếu ta không đi luyện công mà cả đêm ngồi uống rượu vui đùa với hai vị mỹ nữ thì e rằng ngày sau các vị sẽ vĩnh viễn không thể gặp lại ta nữa đâu".

o0o

Sáng hôm sau, đoàn xe lại tiếp tục lên đường. Hai ngày sau thì bọn Khấu Trọng bắt đầu tiến vào khu núi rừng. Dọc đường cảnh sắc tuyệt đẹp, đường núi rợp mát bóng cây, có một con đường chạy thẳng xuống sơn cốc sâu hơn trăm trượng. Dưới núi đồng ruộng trải dài mênh mông, tầm mắt được mở rộng, khi lên đến chỗ cao hơn, lại càng thấy núi non trùng điệp, nhấp nhô như sóng. Đêm đó bọn gã nghỉ ngơi ở dưới chân núi.

Từ sau cái đêm ngồi ngây ra ở bãi loạn thạch, Từ Tử Lăng trở nên trầm mặc khác thường. Đến tối bọn gã cũng không ngủ trong lều mà cứ màn trời chiếu đất như trở lại cuộc sống nguyên thuỷ ở sơn cốc nơi hai gã đã an tang Phó Quân Sước. Sau bữa cơm, Từ Tử Lăng một mình đi ra xa ngồi xuống, Khấu Trọng thì ở lại nói chuyện phiếm với bọn Đoạn Ngọc Thành.

Đoạn Ngọc Thành cung kính nói: "Bốn người chúng tôi được theo Khấu gia và Từ gia xông pha giang hồ, quả thực là phúc tu từ kiếp trước để lại, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, vậy mà bằng với mấy năm kinh lịch của người khác, thật đúng là được đại khai nhãn giới!".

Bọn Bao Chí Hạ đều gật đầu tán thưởng. Để tránh tai vách mạch rừng, cả bốn đều không gọi hai gã là bang chủ nữa.

Thạch Giới cảm khái nói: "Bất luận là tình thế ác liệt ra sao, chỉ cần

có Khấu gia và Từ gia ở đây là chúng tôi đều tràn đầy đấu chí và sinh cơ, có lòng tin ứng phó với bất cứ khó khăn hiểm nguy nào".

Ma Quý tiếp lời: "Hiếm có nhất là hai vị đại gia đều không bao giờ coi chúng tôi như kẻ hạ nhân mà khinh thị hay coi thường chúng tôi!".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Mọi người đều là huynh đệ thủ túc cùng nhau đánh dẹp thiên hạ, chẳng những là vì xây dựng một sự nghiệp thiên thu trường cửu, mà quan trọng hơn là vì một thiên hạ thái bình, người người đều được an cư lạc nghiệp. Vận mệnh là do những người có ý chí như chúng ta đi sáng tạo ra, chứ không phải do bất kỳ một thế lực nào có thể thao túng hay điều khiển được".

Bốn người nghe gã nói đều lộ ra thần sắc cảm động và hưng phấn. Thạch Giới nghiến răng nói: "Tôi hận nhất chính là lũ cẩu quan tàn binh đó, giết bao nhiêu tên cũng không thấy run tay!".

Đoạn Ngọc Thạch đột nhiên cúi đầu, hai tay run lẩy bẩy, lệ nóng tuôn trào. Nam nhi thà đổ máu không rơi lệ, từ đây có thể thấy y chắc chắn là có một quá khứ vô cùng bi thảm.

Khấu Trọng đang ngạc nhiên thì Ma Quý đã nhanh nhẹn ghé miệng sát tai gã thì thầm giải thích: "Thê tử chưa quá môn của tiểu Đoạn bị đám tàn binh kia tiền dâm hậu sát, mỗi lần nghĩ đến nàng ta, hắn đều vô cùng đau khổ".

Khấu Trọng đồng tình gật đầu, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Đoạn Ngọc Thành: "Quá khứ thì hãy để nó là quá khứ đi! Chúng ta cần đặt hi vọng vào ngày mai! Vận mệnh của chúng ta không thể do bất kỳ ai quyết định, mà phải nằm trong tay ta và ngươi. Vì điều này, cho dù có phải đổ máu hay rơi đầu, chúng ta cũng quyết không hối hận!".

o0o

Khấu Trọng bước đến ngồi bên cạnh Từ Tử Lăng đang nằm ngửa ngắm sao trời, ngửa mặt lên nhìn thì thấy ô vân đã che kín nửa bầu trời đầy sao, thở ra một hơi nói: "Hình như trời sắp mưa lớn đấy!". Từ Tử Lăng trầm ngâm không nói gì.

Khấu Trọng cúi đầu xuống nhìn gã hỏi: "Ngươi đang nghĩ gì vậy?".

Từ Tử Lăng ngồi dậy, trầm giọng nói: "Ta nhớ đến những ngày chúng ta cùng sống trong sơn cốc nhỏ đó, giả như chúng ta không ra khỏi đó, hiện giờ có phải là sẽ không có những thống khổ khiến người ta phải tiêu hồn tán phách như bây giờ không? Con người tại sao cứ tự tìm lấy phiền phức vậy nhỉ?".

Một giọt nước mưa lớn rơi trúng gáy Khấu Trọng, chảy xuống lưng, khi gã ngửa đầu nhìn lên thì thấy một tia chớp xé ngang bầu trời, tiếp đó là tiếng sấm nổ ầm vang, phá vỡ sự yên tĩnh của vùng rừng núi, tấu lên khúc nhạc của cuồng phong bạo vũ. Khấu Trọng đặt tay lên vai Từ Tử Lăng, cười khổ nói: "Vận mệnh không có hai chữ nếu như đó của ngươi, chuyện đã xảy ra thì chính là chuyện đã xảy ra, giả như chúng ta không tấu xảo có được Trường Sinh Quyết, hiện giờ thứ chúng ta phải đối diện chỉ e cũng là một sự thống khổ và phiền não khác, chúng ta càng không thể ngồi đây đợi chờ bạo vũ cuồng phong giáng lâm. Cuộc sống chính là như vậy, lão thiên gia đặt ngươi ở vị trí này, thì bất kể là ngươi có tình nguyện hay không, ngươi cũng phải tận tâm tận lực hoàn thành vai diễn của mình".

"Vù vù...!" Cuồng phong thổi tới, mang theo một cơn mưa lớn như trút nước.

Từ Tử Lăng để nước mưa thấm đẫm toàn thân, thấp giọng nói: "Ngươi trở nên tin vào vận mệnh từ bao giờ vậy?".

Khấu Trọng cười gượng gạo nói: "Ta chỉ tin vào vận mệnh của quá khứ, còn về tương lai, lão tử chỉ tin tưởng vào chính mình. Nếu không phải như vậy, làm người đâu còn có ý nghĩa và hứng thú gì nữa chứ?".

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Chính vì không biết nên mới không tồn tại. Đây chính là chỗ rung động nhất của vận mệnh. Vô luận tương lai thế nào, chúng ta cũng phải thách thức vói nó, tìm kiếm lý tưởng cho bản thân mình".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Hà! Chi bằng chúng ta cùng hát lên một bài dưới đêm mưa gió để biểu lộ hào tình tráng khí khiêu chiến với vận mệnh của chúng ta, Lăng thiếu gia thấy thế nào?".

Từ Tử Lăng cười lên ha hả, kéo gã đứng dậy. Hai gã đưa mắt nhìn nhau hội ý, không hẹn mà cùng cất cao tiếng hát: "Sơn u quan thiên vận, du du niệm quần sinh, chung cổ đại hưng mạt, hào thánh định năng tranh...".

Tiếng ca truyền đi xa mãi, cả tiếng sấm nổ ầm ầm cũng không thể nào làm tiếng ca bị chìm đi, bọn Đoạn Ngọc Thành nghe thấy hai gã ca hát, bất giác cũng thấy hào khí dâng cao, hưng phấn hát theo. Mưa rơi càng lúc càng nặng, nhưng ngọn lửa trong lòng hai gã thì vẫn cháy bừng bừng, không hề sợ gió mưa vùi dập.

o0o

Đội xe đi qua khe núi, tiến vào bình nguyên ở phía Đông Nam Cảnh Lăng thành, bỏ lại núi non trùng điệp ở sau lưng. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cưỡi ngựa đi trước dẫn đường cho bốn chiếc xe hàng. Trong mười ngày này, ai nấy đều không hề lơi lỏng, không ngừng luyện tập võ công để ứng phó với những trận ác chiến có thể tới bất cứ lúc nào.

Từ Tử Lăng chỉ tay về phía chiếc hồ nhỏ ở bên tả, nheo mắt nói: "Đêm nay chúng ta cắm trại ở bên hồ, tiện thể bơi lội một chút cho thoải mái!".

Khấu Trọng đang ngồi trên cửa cẩn thận nghiên cứu tấm địa đồ mà Hương Ngọc Sơn đã đưa cho gã, nghe vậy liền nói: "Chiều mai chúng ta sẽ đến Bách Trượng Hiệp, hẻm núi này dài chừng hai dặm, hai bên đều là vách đá dựng ngược, có những chỗ chỉ thấy được nhất tuyến thanh thiên, lại có thác nước đổ từ trên cao xuống, cực kỳ nguy hiểm, nếu như có người phục kích ở đó, xe lừa khẳng định không thể giữ được".

Từ Tử Lăng rất yêu thích mấy con lừa ngoan ngoãn này, mỉm cười nói: "Vậy thì đêm nay chúng ta tắm rửa xong sẽ đến Bách Trượng Hiệp vừa tản bộ vừa xem tình hình thế nào".

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Hảo chủ ý!".

Đoạn thúc ngựa chạy về phía hồ nhỏ. Từ Tử Lăng cũng quất ngựa đuổi theo, bọn Đoạn Ngọc Thành cũng thúc xe gia tăng tốc độ đi theo hai gã.

o0o

Từ Tử Lăng chỉ mặc quần ngắn, người ướt sũng rời khỏi làn nước ấm áp bò lên bờ, quay đầu lại nhìn Khấu Trọng vẫn nằm ngửa trong nước, ngắm nhìn bầu trời nói: "Tại sao ngươi không lấy tên Tinh Biến cho cây đao lão Tiêu tặng, mà vẫn dùng cái tên Tỉnh Trung Nguyệt vậy?".

Khấu Trọng cười cười nói: "Ta muốn để cái tên Tinh Biến này nhường cho Từ Tử Lăng công tử của chúng ta mà".

Từ Tử Lăng ngồi lên một tảng đá lớn, bắt chéo chân lại, ra vẻ không tin nói: "Đừng có đùa nữa, mau nói sự thật cho bản thiếu gia nghe!".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Quá khứ mất đi lại quay lại rồi! Đây chính là lúc mà ta không sợ bị ngươi mắng nữa! Nói cho ngươi biết cũng không ngại gì. Hà! Tỉnh Trung Nguyệt chính là Tinh Biến, Tỉnh Biến chính là Tỉnh Trung Nguyệt, bước biến hóa sau của Tỉnh Trung Nguyệt không phải là Tinh Biến hay sao? Ngươi đã hiểu chưa?".

Từ Tử Lăng động dung nói: "Quả nhiên có chút đạo lý! Được rồi! Thời gian làm thám tử đã tới, còn không xéo lên đây cho ta!".

Khấu Trọng gật đầu lĩnh mệnh, lập tức nhảy lên bờ. Bọn gã nhanh nhẹn mặc lại y phục, dặn dò bốn người bọn Đoạn Ngọc Thành, rồi toàn lực triển khai thân pháp chạy như bay về phía Bách Trượng Hiệp. Nửa canh giờ sau, hai gã đã chạy được gần hai chục dặm đường, rõ ràng là khinh công đã tiến bộ rất nhiều so với trước đây.

Lúc này trước mặt hai gã xuất hiện một cánh rừng vắt ngang, trong bóng đêm mờ mịt không trăng không sao, khu rừng mang một vẻ nguy dị khác thường. Tính trẻ con của hai gã bất chợt nổi lên, liền lao thẳng vào rừng, nhảy nhót giữa những tán cây, cười đùa vui vẻ không ngớt. Khi sắp ra khỏi rừng, hai gã chợt thấy bên ngoài ẩn hiện những điểm hỏa quang, lại còn vang lên tiếng chém giết. Cả hai đều cảm thấy ngạc nhiên, dừng lại ở ven rừng, đưa mắt nhìn ra ngoài.

Xa xa bên ngoài rừng là một dãy núi cao, ở giữa là một vùng đồi nhấp nhô và rừng thưa, lúc này hỏa quang thấp thoáng, hơn trăm ngọn đuốc rải khắp vùng đồi núi, có hai nhóm nhân mã đang quyết chiến sinh tử. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Từ Tử Lăng thở hắt ra một hơi: "Bọn họ đã chặn hết đường đến Bách Trượng Hiệp rồi, bây giờ chúng ta nên tiếp tục hành trình hay là quay về đi ngủ đây?".

Khấu Trọng vận công vào song mục, quan sát hai nhóm nhân mã đang lao vào nhau chém giết ở cách đó khá xa: "Ngươi thấy không? Ở giữa chiến trường có một ngọn đèn vàng, hình như được treo trên một cây cột gỗ trên một mộc đài cao, ở dưới chân cột còn có gì đó, hình như là có người bị trói thì phải".

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Người đó mặc hoàng y, lẽ nào hai nhóm nhân mã này đang liều mạng với nhau vì sự sinh tử tồn vong của người này?".

Khấu Trọng cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, nhìn Từ Tử Lăng nói: "Nếu không đi xem rõ sự thể, đêm nay chắc sẽ không ngủ được! Đi thôi!".

Từ Tử Lăng cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, nhìn Từ Tử Lăng nói: "Nếu không đi xem rõ sự thể, đêm nay chắc sẽ không ngủ được! Đi thôi!".

Từ Tử Lăng cũng nổi dạ hiếu kỳ, tung mình chạy theo gã về phía mộc đài. Càng lại gần, tiếng hò hét chém giết càng ồn ào, đã có thể nhìn rõ hai nhóm nhân mã đang liều mạng chém giết lẫn nhau, những ngọn đuốc cháy hừng hực được cắm ở khắp nơi, trên cây, dưới đất... càng lại gần mộc đài thì lại càng nhiều đuốc. Lúc này bọn gã đã nhìn ra một bên ăn vận theo kiểu người Hồ, hiển nhiên không phải là nhân sĩ Trung Thổ, bên còn lại thì nhất loạt mặc kình trang đen tuyền, rất dễ phân biệt.

Rất tự nhiên, hai gã đều có vẻ thiên về phía các hắc y võ sĩ. Tình hình trên mộc đài càng thêm rõ ràng, người bị trói trên đài là một

hoàng y nữ tử, mái tóc dài như mây xõa xuống che khuất mất quá nửa khuôn mặt, khiến người ta không thể nhìn rõ gương mặt của nàng. Đám võ sĩ vận hổ phục đang ngăn cản các hắc y võ sĩ xông lên đài cao, hơn nữa còn đang chiếm thế thượng phong. Hắc y võ sĩ nhân số lên thời hơn ngàn, đông hơn gấp rưỡi so với đám võ sĩ hổ phục, nhưng đám võ sĩ người Hồ kia lại võ công cao cường, thế nên trận chiến mới kéo dài như vậy.

Kiếm khí đao quang không ngừng ánh lên trong ánh lửa bập bùng của những ngọn đuốc lớn, giống như những ngọn lửa ma trơi không ngừng lập lòe vậy, cảnh tượng ấy khiến cho hai gã cảm nhận được sự đáng sợ của chiến tranh một cách sâu sắc. Chiến trường phân bố rất rông, tuy lấy đài cao làm chủ, song bốn phía đều có những nhóm người đang liều mạng tử đấu, kẻ truy người rượt, tiếng kêu gào thảm khốc không ngớt vang lên.

Hai gã vừa đến được phía rìa của chiến trường thì gặp phải một nhóm năm sáu hắc y võ sĩ bị một đám mười mấy tên võ sĩ Hồ phục vây vào giữa, dùng loạn đao chém giết. Cả hai nhìn cảnh tượng ấy mà máu nóng trào dâng, lòng hận thù đối với bọn ngoại tộc bốc cao ngùn ngụt.

"Cheng!".

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt ra cầm tay, sải chân bước tới. Từ Tử Lăng cũng không nói gì, nhấc chân đi sát sau lưng gã. Mười mấy tên võ sĩ kia cũng đã phát hiện hai kẻ mới đến, mắt lộ hung quang, cùng xông lên một lượt.

Ở góc chiến trường chỉ cách đài cao chừng trăm trượng này, đám hắc y võ sĩ đã rơi vào thế hạ phong tuyệt đối, chẳng những không thể giữ thế trận, mà còn bị đối phương xé lẻ ra thành bảy tám phần, nguy cơ thảm bại là rất cao. Địch nhân đã tới, đao, búa, kiếm, kích

cùng lúc bổ lên đầu hai gã.

Khấu Trọng nhanh nhẹn lao lên trước, Tỉnh Trung Nguyệt trong tay lập tức phát xạ ra một luồng ánh sáng vàng nhàn nhạt. Gã chẳng thèm đón đỡ, đại đao vung lên hai đao, lập tức có hai tên địch nhân ngã xuống trước khi kịp chạm vào người gã. Điều làm người ta kinh hãi nhất chính là thi thể đối phương dường như không hề đổ xuống như những người bị trúng đao trước đây, mà chỉ sững lại bất động, đầu tiên là đao, thương trong tay rơi xuống đất, hồi lâu sau mới đổ bịch người xuống như một cây cột. Cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều vô cùng ngạc nhiên, đến bây giờ mới biết thanh đao này nhìn thì có vẻ tầm thường không đáng để mắt, thực ra lại là một thứ thần binh lợi khí sắc bén vô song.

Mấy tên còn lại chỉ thấy hoàng quang lóe lên hai lượt, sau đó bên mình đã có hai người ngã xuống một cách vô cùng kỳ quái, không kẻ nào là không kinh tâm đảm khiếp, thầm nhủ thứ đao pháp mà ngay cả đối phương xuất thủ thế nào mình cũng không nhận ra thì làm sao có thể kháng cự lại cho được? Đấu chí lập tức tiêu tán, quay đầu bỏ chạy ra bốn phía xung quanh.

Khấu Trọng thu đao lại trước mặt, hiên ngang đứng giữa chiến trường, đưa tay vuốt nhẹ lên thân đao nói: "Từ nay ngoài Từ Tử Lăng ra thì ngươi sẽ trở thành bạn tốt nhất của ta, ngàn vạn lần đừng phụ lòng mong mỏi của Khấu Trọng này nhé!".

Lúc này lại có một đám người Hồ khác lao về phía bọn gã, nhưng Từ Tử Lăng lại như chẳng hề thấy gì, chậm rãi bước đến bên Khấu Trọng nói: "Ngươi có biết khí đao còn chưa chạm vào cơ thể địch nhân, luồng ánh sáng vàng đó đã xâm nhập vào nội thể, rồi chế trụ huyệt mạch của đối phương, khiến cho bọn chúng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu chết không?".

Khấu Trọng gật đầu tỏ vẻ đã biết, rồi lại gãi đầu hỏi: "Theo ngươi thấy thì rốt cuộc là do công phu của ta đại tiến hay là nhờ thanh đao này vậy?".

Ba cây thiết mâu đâm tới nhanh như ba mũi tên. Khấu Trọng chẳng thèm nhìn lại, bước lên một bước, Tỉnh Trung Nguyệt vẽ ra một đường cong đẹp mắt, đao quang lóe lên như thiểm điện kinh lôi, ánh sáng vàng rực tỏa ra từ thân đao, ba cây thiết mâu lập tức gãy đoạn, khiến cho cả ba tên này đều lảo đảo thoái lui, sắc mặt thì kinh hoảng, dáng vẻ thì thảm hại vô cùng. Lại có thêm hai tên người Hồ không biết sống chết vung song thủ xông tới, Khấu Trọng thuận tay thu đao, ánh sáng vàng lóe lên như điện, cả hai tên đều rơi búa chết ngay tại chỗ. Những kẻ khác đều kêu lên quay người bỏ chạy.

Từ Tử Lăng giống như chẳng hề phát hiện có địch nhân vừa tới tập kích, nhàn nhã nói: "Theo ta thấy thì cả hai đều đúng. Xem ngươi xuất thủ hai lần thì thấy đã có chút gì đó của Dịch Kiếm Chi Thuật, có thể chặn đứng biến hóa của địch nhân trước một bước, khiến cho chúng không thể không biến chiêu chống đỡ, làm cho nhuệ khí của chúng tiêu tán hoàn toàn, bằng không sao lại kém cỏi như thế?.

Khấu Trọng than thở: "Ôi! Nếu có loại cao thủ như Bạt Phong Hàn hay Dương Hư Ngạn ở đây cho ta thử đao thì thật thống khoái!".

Tình cảnh này thật quái dị vô song, bốn bề nhân mã hai bên vẫn chém giết ầm ầm, đao quang kiếm ảnh rợp trời, vậy mà hai gã vẫn nhàn hạ giống như đang tản bộ, vừa đi vừa đàm luận chuyện võ công. Từ Tử Lăng đột nhiên dịch người sang bên, vung tay đoạt lấy một đao một kiếm của hai kẻ đánh lén, song cước đá nhanh ra mấy cước, cùng lúc phản thủ ném đao kiếm trong tay ra, bốn tên Hồ khấu lập tức kêu lên mấy tiếng rồi tuyệt khí, nhất thời không còn kẻ nào dám xông lên tấn công hai gã nữa.

Từ Tử Lăng quay lại bên cạnh Khấu Trọng, dùng cùi chỏ huých nhẹ vào eo hông gã, cười cười nói: "Đừng quên còn đôi tay này của ta nữa, xuất chiêu đi! Ta cũng muốn xem sau khi ngươi có Tỉnh Trung Nguyệt sẽ là hổ mọc thêm cánh hay là chuột mọc thêm nhọt đây?".

Khấu Trọng suýt xoa kêu đau, xoa xoa chỗ vừa bị Từ Tử Lăng huých vào, cười quái dị nói: "Tên tiểu tử này dạo này rất hay giở mặt giáo huấn ta! Hôm nay ta sẽ có cừu báo cừu, có oán báo oán hết cả một lượt! Xem đao!".

Có điều một đao này lại chém xuống một hán tử trẻ tuổi người Hồ có gương mặt tuấn tú khôi ngô. "Cheng!" Người kia vận kiếm đỡ lấy Tỉnh Trung Nguyệt của gã, còn lập tức thi triển phản kích, kiếm pháp lăng lệ kỳ ảo, công lực thâm hậu, hiển nhiên là một cao thủ trong đám người Hồ, nghe tiếng nên mới chạy đến viện thủ. Khấu Trọng quên cả Từ Tử Lăng, dịch người lên trước, hóa ra muôn ngàn đạo hoàng quang thật giả khó phân, ào ạt bắn về phía kẻ mới đến. Người đó liên tiếp đỡ bảy đao của Khấu Trọng.

"Keng!" Trường kiếm gãy đoạn làm hai. Tỉnh Trung Nguyệt nhân đà chém thẳng tới, nhưng kẻ kia cũng thuộc hàng cao thủ, đã kịp thời rút truỷ thủ đỡ lấy một chiêu tất sát của Khấu Trọng, mượn lực bay ra xa hơn trượng.

Từ Tử Lăng lúc này cũng hãm thân giữa trùng vây, chỉ nghe gã cao giọng nói: "Ta đi xem một vòng!". Vừa nói vừa vung quyền vung cước, mở ra một con đường, tiến thẳng về phía đài cao.

Khấu Trọng gần theo kịp gã thì chợt thấy trước mắt hoa lên, đã bị ba người chặn đường, bao gồm cả tên người Hồ có võ công tương đối cao khi nãy, trên tay y lúc này đã có một thanh trường kiếm mới.

Thanh niên người Hồ đó quát hỏi: "Bằng hữu là ai? Thân thủ quả là

cao cường, không biết có quan hệ thế nào với Độc Bá Sơn Trang?".

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Cái gì mà Độc Bá Sơn Trang, ta chưa từng nghe đến cái tên này. Bản nhân đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Khấu Trọng chính là ta, các người là người ở đâu? Tại sao lại dám đến Trung Thổ chúng ta làm loạn?".

Ba người Hồ nghe thấy cái tên Khấu Trọng nói: "Bản nhân chính là đệ tam môn đồ của Thiết Lặc Phi Ưng Khúc Ngạo, Canh Ca Hô Nhi. Hôm nay Khấu Trọng ngươi đã đến đây, thì đừng hòng còn mạng trở về! Lên!".

Hai người phía sau y lập tức tách ra, vây lấy Khấu Trọng vào giữa. Khấu Trọng nhún vai cười cười nói: "Thì ra Nhậm Thiếu Danh đúng là người của các ngươi, dù sao thì ta cũng đang ngứa tay muốn chết, để lấy các ngươi ra thử đao cũng tốt!".

o0o

Từ Tử Lăng đột phá từng lớp, từng lớp địch nhân, chợt nghe trên chiến trường không ngừng vang lên những tiếng hú dài sắc lạnh, như theo một quy luật nào đó, chỉ huy đám người Hồ tiến thoái, khiến cho áp lực tăng lên gấp bội. Có điều hai gã hiển nhiên đã kiềm chế được chủ lực của đám người Thiết Lặc, nên thanh thế của phía Độc Bá Sơn Trang cũng tăng lên rõ rệt, không ngừng phát động những đợt xung kích tiến về phía đài cao.

Từ Tử Lăng chìm vào trong cảnh giới hỗn loạn thanh tĩnh như trăng trong đáy nước, dù xung quanh gã là chiến trường hỗn loạn, chém giết vang trời, gã vẫn nắm rõ hết mọi biến hóa thực hư của địch nhân, lúc nào cũng né tránh được những địch nhân lao tới ngăn trở trước một bước, khiến bọn chúng không có cách nào hình thành được thế cục bao vây. Còn đám hắc y võ sĩ thì lại tưởng rằng gã là

người phe mình, có lúc còn giúp gã cản địch nhân lại. Khi gã còn cách đài cao chừng mười trượng thì chợt nghe một tiếng sắc lạnh vang lên từ trên không.

Từ Tử Lăng lập tức nhận ra kẻ này là hảo thủ nhất lưu, hú lên một tiếng như long ngâm hổ tiếu, nhún chân lao vọt lên không. Dưới ánh lửa bập bùng, một hồng y mỹ nữ mặc áo hở ra cánh tay trần tròn lẳn, mỗi tay cầm một thanh đoản đao hóa thành hai đạo tinh quang, một trên một dưới nhắm tới trước ngực gã công tới, tốc độ nhanh mãnh tuyệt luân, hung hiểm phi thường. Nữ lang này sắc đẹp phi phàm, đôi mắt sáng long lanh như bảo thạch, hấp dẫn vô cùng. Có điều Từ Tử Lăng chẳng hề bị sắc đẹp của nàng ta làm phân thần, song chưởng cùng lúc vỗ ra.

"Bình! Bình!".

Hai người lướt qua nhau trên không trung, trong nháy mắt đã trao đổi ba chiêu. Từ Tử Lăng dùng xảo kình, chẳng những không bị rơi xuống mà còn mượn lực bay lên cao, bổ người lao về phía mộc đài như một cánh chim khổng lồ. Nữ nhân người Hồ kia hiển nhiên không ngờ Từ Tử Lăng chẳng những ngang nhiên đón đỡ chiêu thức lăng lệ đã tụ lực từ trước của mình, còn cao minh đến mức mượn lực tiếp tục bay lên, muốn truy theo thì đã muộn.

Chương 92: Yêu nữ thánh nữ

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng đánh ra một chiêu Mãn Thiên Tật Phong, hất văng hai thanh đại đao từ hai bên tả hữu công tới. Lúc này đệ tam môn đồ của Khúc Ngạo, Canh Ca Hô Nhi đã sải chân bước tới, trường kiếm trong tay chém xả xuống đầu gã. Kiếm còn chưa tới nơi, hàn khí đã bao phủ toàn bộ phần trước mặt của Khấu Trọng.

Khấu Trọng biết kiếm này đã tụ hợp toàn thân công lực của Canh Ca Hô Nhi, nhân lúc gã đang bận đối phó với hai tên thủ hạ mà tấn công vào chỗ sơ hở, lợi hại phi thường, chẳng những không hề sợ hãi mà còn hưng phấn lạ thường, đao thế chuyển nhanh như chớp, nghênh tiếp kiếm chiêu của đối phương. Hoàng quang lóe lên, phát ra những tiếng động chói tai.

Khấu Trọng vẫn đứng vững như núi, còn Canh Ca Hô Nhi thì lảo đảo thoái lui hai bộ. Hai thanh trường đao lại tiếp tục công tới, khiến Khấu Trọng không thể truy kích. Hai cao thủ người Thiết Lặc này tuy võ công cao, nhưng Khấu Trọng có thể khẳng định gã có thể thu thập bất cứ người nào trong ba chiêu, nhưng khi bọn họ liên thủ hợp kích, gã lại không thể toàn lực đối phó một trong hai người, thế nên rất có cảm giác có tiến mà không thể tiêu. Từ đây có thể thấy hai người này đang thi triển một thứ chiến thuật liên thủ hết sức huyền ảo, khi hợp lại có thể khiến họ chế trụ được đối thủ có võ công cao hơn nhiều lần.

Khấu Trọng trái lại chẳng hề úy kỵ, hào khí xung thiên, thoắt tả thoắt hữu, sử dụng thân pháp kỳ ảo như loài cá quẫy nước tránh khỏi đao thế của địch nhân.

"Sạt!".

Trường kiếm của Canh Ca Hô Nhi lại đâm tới, vẫn là chiêu kiếm lúc nãy, chém xả tới Khấu Trọng. Tuy là một kiếm hết sức đơn giản, nhưng trong lòng Khấu Trọng lại nảy sinh một cảm giác không thể tránh né, gã liền vội vung Tỉnh Trung Nguyệt lên hoàn kích.

"Đang!".

Tỉnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng sáng rực lên ánh vàng chói lọi, một lần nữa đánh bật kiếm của địch nhân. Lần này Canh Ca Hô Nhi bị chấn lui ba bước, còn Khấu Trọng cũng khẽ dịch về phía sau nửa bước. Cả hai đều kinh ngạc nhìn đối phương.

Khấu Trọng ngạc nhiên là vì một kiếm này của Canh Ca Hô Nhi đột nhiên uy lực đại tiến, so với kiếm trước thì uy mãnh hơn gấp bội, khiến cho huyết khí của gã đảo lộn một hồi, giả như uy lực kiếm tiếp theo cũng tiếp tục tăng lên như vậy thì gã không bại tẩu mới là chuyện lạ.

Canh Ca Hô Nhi càng kinh ngạc hơn gấp bội, điều làm y kinh hãi chính là sự dẻo dai của Khấu Trọng, nên biết rằng chiêu thức gã vừa sử ra chính là độc môn công phu Cuồng Lãng Thất Chuyển, là một trong tam đại kỳ công của Khúc Ngạo sáng tạo ra, mỗi một đao đều có thể hấp thụ một phần công lực của đối phương để tăng cường cho kiếm thế của bản thân, ngụy dị phi thường, chẳng ngờ chân khí của Khấu Trọng chẳng những không bị hấp thụ, mà lại lạnh giá phi thường, khiến cho y mặc dù có thể miễn cưỡng hút được đôi chút, song cũng khó chịu vô cùng, thế nên chiêu thứ hai này, y đã phải thoái lui thêm một bước nữa. Đến giờ y mới hiểu ra tại sao Nhậm Thiếu Danh lại phải ngậm hờn dưới đao của đối phương?

Lúc này sau lưng Khấu Trọng lại vang lên tiếng lưỡi đao phá không, Khấu Trọng tâm niệm chuyển động, thầm nhủ nếu tiếp tục như vậy, bản thân ắt sẽ rơi vào tình trạng bị động mãi không thể phản kích được, trong lòng đã thầm có tính toán. Khấu Trọng đảo người theo đao, tựa hồ như muốn nghênh tiếp đao chiêu của kẻ bên trái, đột nhiên lại dịch nhanh người sang bên, đối mặt với trường đao từ bên phải chém tới, Tỉnh Trung Nguyệt sáng rực ánh vàng, chỉ thẳng vào địch nhân.

Tên cao thủ Thiết Lặc kia cảm thấy quái đao trong tay đối phương sáng rực lên, đao khí cuồn cuộn đẩy tới, sát khí tựa hồ như thiên quân vạn mã cũng cùng xông tới, lập tức tiêu tán toàn bộ nhuệ khí, ngây người ra, không biết nên tiến hay là nên thoái. Thế trận liên thủ vốn liền lạc như áo trời, lập tức lộ ra một sơ hở tuyệt đối không nên để lộ.

Khấu Trọng cười dài một tiếng, ưỡn lưng thẳng ra, thần thái trở nên oai nghiêm vô cùng, dáng vẻ thập phần tự tin. Tỉnh Trung Nguyệt vẽ một đường nhanh như điện chớp chém vào tên cao thủ Thiết Lặc.

"Đang!".

Y lập tức vận đao chống đỡ. Nào ngờ ánh vàng lóe lên, khiến cả người y bay lên khỏi mặt đất, lúc rơi xuống thì đã khí tuyệt thân vong. Canh Ca Hô Nhi lúc này mới giật mình sực tỉnh, từ đây có thể thấy bốn người giao thủ nhanh tới nhường nào. Y thấy vậy thì cả kinh thất sắc, xông tới chém ra một chiêu kiếm kinh thiên động địa. Chiến trường càng lúc càng kịch liệt, ở xung quanh đài cao, không ngừng có người ngã xuống trong vũng máu, thảm liệt phi thường. Một thanh kiếm khác lại từ phía tả đâm tới.

Khấu Trọng giả như muốn ngạnh tiếp, Tỉnh Trung Nguyệt hoa lên một vòng, nhưng khi trường kiếm của địch nhân tới sát người, gã

mới dịch sang nửa bộ, để kiếm lướt qua sát mũi mình, chỉ cần sai một phân một hào là gã sẽ lập tức bị thương hoặc tang mạng dưới kiếm địch. Tỉnh Trung Nguyệt lập tức chém xả ra.

"Đang!".

Tên cao thủ mới tập kích bị kình lực của gã làm chấn động, há miệng phun ra một bụng máu, lảo đảo thoái lui, nhất thời không thể tiếp tục tấn công. Khấu Trọng thấy áp lực đã giảm, liền cười lên khanh khách, sải bước lên trước, Tỉnh Trung Nguyệt rung lên, liên tiếp công tới Canh Ca Hô Nhi như sóng biển xô bờ.

Canh Ca Hô Nhi mới lần đầu tiên gặp phải người có thể ngạnh tiếp với Cuồng Lãng Thất Chuyển, sớm đã sợ hãi trong lòng, không dám tiếp đao, vội vàng nhảy lui về phía sau tránh né.

Khấu Trọng cũng không buồn truy kích, cười lên ha hả, tung mình chạy đi tiếp ứng Từ Tử Lăng.

o0o

Từ Tử Lăng vừa chạy tới chân đài cao, hơn mười tên Thiết Lặc chia làm hai đội, một đội lao lên ngăn gã lại, một đội đứng vây quanh hoàng y nữ tử, nghiêm thủ cửa ải cuối cùng. Từ Tử Lăng biết được nếu không thể dùng thủ pháp như sét đánh không kịp bưng tai, đánh ngã phòng tuyến cuối cùng của đám người Thiết Lặc, để cho mỹ nữ Thiết Lặc kia kịp thời quay lại, thì đừng nói là cứu người, mà ngay cả bản thân gã cũng khó có thể tự bảo.

Còn đám người Thiết Lặc đang xông tới này, võ công rõ ràng cao hơn những võ sĩ vừa bị gã đánh ngã, đặc biệt là tên đại hán to lớn cầm thương ở giữa, thương chưa tới, thương khí đã ép tới, hung hãn phi thường. Từ Tử Lăng nào dám coi thường, vội tung người

nhảy lên cao ba trượng, sau đó lại tiếp tục vận khí phiên thân, đảo người bay về phía cây trụ gỗ trên đài cao.

Đám người Thiết Lặc bên dưới nào ngờ Từ Tử Lăng ở trên không vẫn có thể linh hoạt như loài chim ưng, đảo người lần nữa, nhất thời tay chân luống cuống không biết phải làm sao, đáng sợ nhất là Từ Tử Lăng có thể mượn lực khi tiếp xúc với trụ gỗ để tùy ý chọn điểm hạ thân, khiến cho bọn chúng không thể phòng vệ, không biết ứng phó thế nào. Nói thì chậm, thực chất sự việc diễn ra nhanh vô cùng.

Từ Tử Lăng vỗ nhẹ một chưởng lên trụ gỗ, cùng lúc ôm trụ trượt xuống, một luồng kình khí mãnh liệt từ trên cao ép xuống sáu tên võ sĩ Thiết Lặc thủ bên dưới. Lúc này cho dù bọn chúng có muốn giết chết hoàng y nữ tử đang trói kia cũng không thể làm được.

Một tiếng thét lảnh lảnh vang lên, mỹ nữ Thiết Lặc kia đã quay lại trên đài. Lúc này cột trụ đột nhiên gãy đoạn thành mấy khúc. Địch nhân giờ mới biết tác dụng của một chưởng vừa rồi của Từ Tử Lăng, đồng thời cũng hiểu được sự lợi hại của gã. Có điều tất cả đều đã quá muộn.

Hoàng y nữ tử không được trụ gỗ đỡ lưng, ngã nhào xuống đài gỗ, Từ Tử Lăng lập tức lướt tới đỡ nàng dậy, tung mình nhảy lên, đồng thời hú lên một tiếng, gọi Khấu Trọng cùng rời khỏi một lượt.

o0o

Khấu Trọng dẫn đường, Từ Tử Lăng kẹp hoàng y nữ tử, chạy một mạch hai mươi dặm đường, đến một ngọn núi nhỏ thì dừng lại. Từ Tử Lăng đặt hoàng y nữ tử lên thảm cỏ, chau mày nói: "Thật kỳ quái, có lẽ nàng ta bị điểm huyệt, nhưng vô luận ta giúp nàng ta thông kinh hoạt mạch thế nào, nàng ta vẫn không tỉnh lại".

Khấu Trọng ngồi xuống bên cạnh hoàng y thiếu nữ, đưa tay vén mái tóc dài sang bên. Lập tức, cả gã lẫn Từ Tử Lăng đều ngây người ra. Mẹ ơi! Trên đời này lại có mỹ nữ khí chất nhường nào sao? Nếu như trong đôi mắt nhắm nghiền kia là một ánh mắt long lanh xứng với tuyệt thế hoa dung của nàng, thì dù là những mỹ nữ tuyệt sắc như là Tống Ngọc Trí, Trầm Lạc Nhạn, Đơn Uyển Tinh cũng phải thua kém nàng ba phần.

Khấu Trọng nhìn thân thể tuyệt mỹ nhấp nhô như núi đồi của nàng, làn da căng mọng, trắng bóng như tuyết, thở hắt ra một hơi nói: "Mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành đại khái chính là như thế này, chẳng trách mà nhân mã hai bên lại vì nàng mà liều mạng với nhau".

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi nói: "Chỉ nhìn mái tóc đen của nàng, làn da trắng mịn, là biết cái gì gọi là thiên sinh lệ chất rồi, ta chưa từng thấy làn da mái tóc nào đẹp đến như vậy, đẹp đến độ gần như kỳ dị".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Ngươi nói đúng lắm, đáng lẽ thấy mỹ nữ thì phải thấy nóng lòng, tại sao vừa rồi ta lại thấy lạnh hết cả người vậy nhỉ?".

Từ Tử Lăng nhìn nàng một lượt từ đầu tới chân, không thể nào tìm ra bất kỳ một khuyết điểm nào dù nhỏ nhất trên cơ thể đều đặn của nàng. Vẻ đẹp hoàn mỹ vô khuyết của nàng khiến cho gã càng ngắm nhìn càng cảm thấy một sự huyền hoặc không thể nói lên lời.

Khấu Trọng thở dài nói: "Nàng ta có phải là người không vậy? Nhìn ngang nhìn dọc ta cũng thấy nàng ta giống tinh linh hơn là giống người, làm gì có người nào đẹp như vậy chứ?.

Thanh âm của Từ Tử Lăng chợt trở nên lành lạnh: "Hình như ngươi đã quên mất nguyên nhân mình ngồi xuống rồi thì phải?".

Khấu Trọng giờ mới nhớ ra mình phải tìm cách giải khai huyệt đao cho hoàng y mỹ nữ, ngượng ngùng nói: "Bởi vì nàng ta quá đẹp, đẹp đến nỗi kinh tâm động phách, quỷ khốc thần sầu. Ồ! Sao sắc mặt ngươi trở nên khó coi thế kia?".

Từ Tử Lăng đưa tay xoa mặt, suy nghĩ một lát rồi nói: "Có lẽ là do vừa rồi ta muốn đả thông huyệt đạo cho nàng ta mà tổn hao quá nhiều chân lực".

Khấu Trọng nháy mắt ra hiệu với Từ Tử Lăng, ngoài miệng vẫn nói: "Có lẽ là vì nguyên nhân này rồi!".

Từ Tử Lăng hiểu ý liền đứng dậy nói: "Ta đi một vòng xem có địch nhân đuổi tới hay không, ngươi ở đây nghĩ cách cứu tỉnh nàng ta".

Khấu Trọng lập tức nắm lấy thời cơ: "Hay là cùng đi một lượt thì hơn". Nói đoạn đặt tay lên vai Từ Tử Lăng, đồng thời truyền chân khí vào kinh mạch của gã.

o0o

Hai gã đi ra xa chừng ba mươi trượng, Khấu Trọng mới thấp giọng nói: "Thật kỳ lạ, trước đây dù ngươi lực chiến với kẻ thù, sắc mặt cũng không xanh xao đến vậy, giờ đây ta phải truyền chân khí vào thì mới hồng hào trở lại đó".

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Nữ nhân này chẳng những đẹp một cách tà môn, mà con người cũng hết sức tà môn, xem ra nàng ta động thủ cước trên người ta rồi. Thử hỏi thiên hạ này có thủ pháp phong huyệt nào mà chúng ta không giải khai được chứ? Lẽ nào người điểm huyệt nàng ta còn mạnh hơn cả Bạt Phong Hàn? Chuyện này tuyệt đối không có khả năng".

Khấu Trọng cười khổ: "Nếu người điểm huyệt nàng ta là Khúc Ngạo thì sao? Ngươi đừng quên rằng công lực của Khúc Ngạo cũng chỉ kém Tất Huyền có một hai phần mà thôi".

Từ Tử Lăng thất thanh thốt lên: "Ngươi gặp Khúc Ngạo rồi sao?".

Khấu Trọng bực dọc nói: "Nếu gặp phải Khúc Ngạo, ta liệu có còn mạng để ở đây cùng ngươi nghiên cứu làm sao cứu tỉnh yêu nữ đó không? Hừm, yêu nữ này thật đẹp, đẹp đến mức khiến ta cảm thấy dù bị nàng ta hại chết cũng cam tâm tình nguyện". thấy Từ Tử Lăng vẫn đang nhìn mình, gã cười xòa nói: "Đám người vừa rồi là thủ hạ của Khúc Ngạo, có một tên sử kiếm võ công cũng khá cao cường, tự xưng là đệ tam môn đồ của Khúc Ngạo, tên là Canh Ca Hô Nhi. Còn bên kia là Độc Bá Sơn Trang, hừ... chỉ nghe cái tên đã biết không phải là người tốt rồi.

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Tại sao bọn họ lại đánh nhau vì yêu nữ này vậy?".

Khấu Trọng lắc đầu tỏ ý không rõ, kéo tay Từ Tử Lăng bước xuống dốc núi, vừa đi vừa nói: "Khi vừa nhìn thấy vẻ đẹp kỳ quái của nàng ta, ta đã sinh ra cảm giác tâm kinh đảm khiếp rồi. Hồng nhan thủy họa có lẽ chính là như vậy. Nói cho ta biết, ngươi đã từng nghĩ qua là sẽ có người nào đẹp hơn cả mấy người bọn Đơn Uyển Tinh, Trầm Nhạn Lạc, Lý Tú Ninh hay không?".

Từ Tử Lăng khẽ lắc đầu biểu thị chưa từng nghĩ tới, mỉm cười gượng gạo nói: "Lựa chọn duy nhất của chúng ta chính là tẩu vi thượng sách! Ồ? Tại sao ngươi càng đi càng chậm vậy?".

Khấu Trọng ngồi phệt xuống, gãi đầu nói: "Tiểu Lăng à! Ngươi thử nói xem, nếu chúng ta coi người tốt là kẻ xấu, cô nương nhà người ta thanh thanh bạch bạch như vậy lại bị chúng ta nghi thần nghi quỷ

mà lọt vào tay người Thiết Lặc lần nữa, hoặc là bị dã thú ăn thịt, lương tâm của chúng ta có thể bình yên hay không?".

Từ Tử Lăng cũng ngồi xuống một tảng đá bên đường nói: "Nhưng ngươi thử giải thích xem tại sao sắc mặt của ta lại xanh nhợt như vậy chứ?".

Khấu Trọng hỏi: "Trước khi cứu nàng ta, ngươi có giao thủ với người nào đặc biệt lợi hại hay không?".

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Đích thực ta có giao thủ với một mỹ nữ Thiết Lặc sử song đao, nhưng nàng ta còn chưa đủ tư cách đả thương được ta".

Khấu Trọng nói: "Võ công của Khúc Ngạo thập phần cổ quái, giống như tên Canh Ca Hô Nhi kia có một phương pháp rất kỳ quái để tăng cường lực đạo vậy, có lẽ mỹ nữ Thiết Lặc đó đã ngầm đả thương ngươi cũng không chừng, xem ra rất có thể chúng ta đã trách lầm nàng ta là yêu nữ đó".

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi nói: "Có thể nàng ta là một nữ tử yếu ớt không hề biết chút võ công, bằng không thì là công lực cao minh đến nỗi cả chúng ta cũng không thể cảm nhận được trong người nàng ta có chân khí đang lưu chuyển. Ừm, ta cũng không biết phải xử lý thế nào nữa?".

Khấu Trọng trầm tư nói: "Chiếu lý thì đây không phải là một cái bẫy, bởi vì nàng ta làm sao biết được chúng ta sẽ đến cứu mình chứ?".

Từ Tử Lăng cũng cúi đầu trầm ngâm: "Nhưng tại sao chúng ta cứ có cảm giác không thỏa đáng như vậy?".

Khấu Trọng đứng dậy, dứt khoát nói: "Trở về xem nàng ta thế nào rồi

tính sau!".

o0o

Mỹ nữ thần bí đó vẫn nằm lặng lẽ trên thảm cỏ, lúc này mây đen đã qua, bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, vẻ đẹp của nàng càng thêm hấp dẫn mê người. Xa xa vang lên tiếng hú của loài dã lang văng vẳng, không biết có phải là vì ngửi thấy mùi huyết tanh của chiến trường mà kết bầy kéo tới hay không. Hai gã nấp trong một bụi cây, do dự không biết nên quyết định thế nào. Từ khi xuất đạo đến nay, đây mới là lần đầu tiên hai gã lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan thế này.

Khấu Trọng nhìn gò ngực phập phồng của mỹ nữ thần bí, thì thầm với Từ Tử Lăng: "Nhìn dáng vẻ của nàng ta, tuyệt đối không quá hai mươi tuổi, cho dù sư phụ của nàng là Tất Huyền hay Phó Dịch Lâm thì cũng khó có thể khiến công lực nàng ta cao thâm tới mức thâm tàng bất lộ, giấu được cả ta với ngươi".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Nếu như nàng ta là một người giống Sư Phi Huyên... trời...". Hai gã cùng giật mình kinh hãi, hiển nhiên là cùng nghĩ tới một khả năng có thể xảy ra.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Mẹ ơi! Nếu nàng ta là đệ tử đích truyền của Âm Quý Phái sẽ quyết đấu với Sư Phi Huyên thì mọi thứ sẽ trở thành có khả năng hết".

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Khả năng này rất lớn. Nhậm Thiếu Danh là nhi tử của Khúc Ngạo, Ác Tăng Diễm Ni lại từng là người của Âm Quý Phái, bằng không tại sao lại trói nàng ta lên cột như muốn chờ chúng ta đến cứu vậy?".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Nhất định là như vậy. Đi thôi! Xem ả ta có thể nằm đến bao giờ?".

Nói thì nói vậy, hai gã chỉ nói chứ không đi. Chợt nghe một tiếng sói hú vang lên gần đó. Toàn bộ tinh thần hai gã tập trung lên người hoàng y nữ tử, lập tức bị tiếng sói hú này làm cho giật thót mình. Mấy con ác lang lao từ trên dốc núi xuống, vừa thấy hoàng y nữ tử thì hai mắt đã sáng rực, bổ người phóng tới.

o0o

Hai gã hì hục một lúc, cuối cùng đã làm xong một cái cáng bằng cành cây và dây mây. Đây vốn là một chuyện mất công và tốn thời gian, song vì không muốn tiếp xúc với thân thể nàng ta, nên dù mất thời gian hai gã cũng đành phải làm. Hai gã hết sức cẩn thận, vừa vận công phòng bị, vừa đặt thân thể mềm mại vô cốt của nàng ta lên cáng, rồi thở phào nhẹ nhõm.

Khấu Trọng cười khổ nói: "Trở về rồi nói sau!".

Hai gã nhấc cáng lên, thi triển khinh công chạy đi như gió.

Chương 93: Nàng tên loan loan

Khấu Trọng thúc ngựa đi bên cạnh Từ Tử Lăng, nói: "Nàng ta vẫn chưa tỉnh lại, cứ hôn mê bất tỉnh, không uống giọt nước nào như vậy, chỉ e vài ngày nữa là sẽ ngọc nát hương tan".

Từ Tử Lăng quay đầu lại nhìn chiếc xe lừa được lắp thêm tấm bạt che nắng dành riêng cho hoàng y nữ tử, đột nhiên mỉm cười, chậm rãi nói: "Trọng thiếu gia ngươi có phát hiện ra rằng nhịp thở và mạch đập của nàng ta lúc nào cũng thủy chung như nhất hay không, theo ta thấy thì đây chính là truyền nhân của Âm Quý Phái sẽ quyết đấu với Sư Phi Huyên trong trận chiến sắp tới".

Khấu Trọng phiền não nói: "Tối qua nếu chúng ta cứ để nàng ta bị lũ ác lang đó cắn xé thì có phải biết được sự thật rồi không, nhưng lại sợ một khắc sai lầm thành thiên cổ hận, hại đi tính mạng người ta chỉ vì chúng ta quá nghi thần nghi quỷ thì thật là không nên".

Bốn bề tuy là nơi hoang sơ dã lạnh, song sương mờ che phủ, rừng xanh núi biếc, cảnh đẹp như thơ như họa, chỉ là cả hai gã đều đang có gánh nặng tinh thần đè nén, không có tâm trạng nào để thưởng thức.

Khấu Trọng nói tiếp: "Giả như nàng ta chính là yêu nữ Âm Quý Phái, vậy thì dứt khoát liên thủ với Khúc Ngạo tìm chúng ta tiết hận là được rồi, đâu cần phải giả thần giả quỷ tốn công như vậy làm gì?".

Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói: "Dường như ngươi đang bị vẻ đẹp của nàng ta chinh phục rồi đó, bằng không tại sao cứ biện hộ cho nàng

mãi như vậy. Đừng quên rằng thế sự luôn nằm ngoài dự tính của con người. Tỷ như nàng ta có thể dụ chúng ta giải huyệt, rồi thừa cơ dùng tà công hút hết công lực, hoặc là để điều tra pháp môn luyện công đặc dị của chúng ta để tăng cường công lực của bản thân, đánh bại Sư Phi Huyên, những khả năng này liệu có thể có hay không?".

Khấu Trọng lẩm bẩm: "Ta làm sao dễ dàng bị mê hoặc hay chinh phục như vậy chứ? Có điều bốn tên tiểu tử bọn Đoạn Ngọc Thành từ khi nhìn thấy nàng ta liền trở nên tiêu hồn lạc phách, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, đây mới là điều mà ta lo lắng!".

Từ Tử Lăng dứt khoát nói: "Nàng ta đã tìm đến tận cửa rồi, muốn trốn cũng trốn không xong, chúng ta chỉ có cách là theo đến cùng mà thôi, để xem ngoại trừ hôn mê bất tỉnh ra thì nàng ta còn pháp bảo gì nữa".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Hình như ngươi đã nhận định nàng ta là yêu nữ rồi thì phải, nếu như sau này chứng thực được nàng ta chỉ là một nữ tử đáng thương bị Khúc Ngạo dùng thủ pháp kỳ dị phong bế huyệt đạo, thì không phải là chuyện đáng buồn cười lắm sao?".

Từ Tử Lăng nhoẻn miệng nở một nụ cười tràn đầy tự tin, chậm rãi nói: "Cuộc đấu này chính là tỷ đấu lòng nhẫn nại và lòng tin, chỉ cần bức được nàng ta lộ ra nguyên hình, là chúng ta thắng rồi, ngươi hiểu không?".

Khấu Trọng gật đầu: "Cảm giác của ngươi chắc không sai đâu. Chúng ta cứ theo đến cùng đi! Ta không tin nàng ta có thể giả vờ ngủ mãi như vậy được! Hà... ta thà đối diện với Khúc Ngạo còn hơn là phải mang cái món hàng phiền phức này!".

o0o

Quá buổi hoàng hôn, bọn gã đã đi thêm được hơn mười dặm đường, vừa đi vừa quan sát hai bên, tìm chỗ hạ trại nghỉ ngơi. Lúc này Bách Trượng Hiệp chỉ còn cách chừng sáu bảy dặm lộ trình, nhưng do hai gã muốn tránh không đi qua chiến trường đêm qua, nên đã đi đường vòng làm lộ trình tăng thêm bảy, tám dặm nữa vì vậy vô luận thế nào, bọn gã cũng không thể tới được Bách Trượng Hiệp trước khi trời tối, hai gã cũng không muốn mạo hiểm đi trong đêm, nên đã cố ý chậm lại.

Lộ tuyến mà hai gã chọn đa phần đều là vùng sơn dã, khung cảnh hoang lương, cỏ bụi mọc dầy, không thấy bóng dáng của sự sống con người. Cuối cùng bọn gã cũng quyết định nghỉ lại ở một khoảng đất trống bằng phẳng.

Đoạn Ngọc Thành và Bao Chí Hạ đưa hoàng y nữ tử vào lều xong, thẫn thờ bước ra, trầm mặc không nói gì. Giới Thạch và Ma Quý lại mượn cớ đến ngắm nàng ta, cả bốn người đều thất thần ngẩn ngơ như kẻ mất hồn, khiến cho Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều lo lắng trong lòng. Hai gã đã nhiều lần cảnh cáo nhắc nhở bốn tên thuộc hạ, song chẳng những chúng không tin, mà còn căn bản không hề nghe lọt vào tai.

Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng ra một bên nói: "Bây giờ hoàn cảnh của chúng ta thật là tiến thoái lưỡng nan, giả như nữ nhân này thật sự là bảo bối mà hai bên đang tranh đoạt, chỉ cần một bên bố trí mai phục ở Bách Trượng Hiệp là chuyến hàng này của chúng ta coi như tuyên cáo sụp đổ, tính mạng của bọn Đoạn Ngọc Thành bốn người cũng khó mà giữ được".

Gã ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Nếu đêm nay chúng ta đến Bách Trượng Hiệp dò đường, chẳng may có người đến cướp nàng ta đi, chẳng những không thể giữ nổi người, mà bọn Đoạn Ngọc Thành

chắc chắn sẽ liều mạng với địch nhân vì... hừm, không biết là vì cái gì nữa... hà... ngươi thấy chúng ta phải làm sao mới tốt đây?".

Từ Tử Lăng nói: "Nhất động chỉ bằng nhất tĩnh, đêm nay chúng ta cứ thủ ở đây, sáng sớm mai đến Bách Trượng Hiệp rồi tính sau! Hà... có con đường nào khác qua Bách Trượng Hiệp không nhỉ?".

Khấu Trọng nói: "Đương nhiên là có rồi, nhưng phải tốn thêm mười ngày đường, lúc đó thì Hoà Thị Bích đã bị người ta cướp đi rồi cũng không chừng".

Từ Tử Lăng làu bàu nói: "Có Dương Công Bảo Khố rồi vậy mà vẫn còn nghĩ đến Hòa Thị Bích, ngươi trở nên tham lam từ bao giờ vậy?".

Khấu Trọng cười xòa nói: "Lăng thiếu gia bớt giận, ta chỉ lấy một ví dụ sinh động thôi mà! Lẽ nào nói đùa cũng không được nữa ư?".

Từ Tử Lăng đang định mở miệng nói gã thì chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên đằng xa. Lẽ nào vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đã đến rồi? Nếu là Khúc Ngạo đích thân xuất trận, hai gã sẽ ứng phó thế nào?

o0o

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đứng sánh vai chờ đợi địch nhân xuất hiện. Bọn Đoạn Ngọc Thành thì bận bịu thắng lừa vào xe, sau đó đặt hoàng y nữ tử lên chiếc xe có màn che dành riêng cho nàng.

Dưới ánh trăng vằng vặc, mười ba kỵ sĩ dần dần tiến đến gần chỗ bọn gã hạ trại, đi dọc theo lộ tuyến mà hai gã đã đi qua, hiển nhiên là theo dấu vết xe lừa để lại mà tìm tới. Mười ba kỵ sĩ kia hiển nhiên đã nhìn thấy bọn gã, từ từ kìm cương đi chậm lại.

Người đi đầu là một trung niên râu rậm cao lớn vận hắc y, bên ngoài khoác hồng bào. Điều làm hai gã ấn tượng nhất chính là gương mặt rỗ chằng rỗ chịt của y, nhưng trên đó lại là đôi mắt sáng ngời như hai ngọn đèn nhỏ, làm cả người y tán phát ra một thứ mị lực của loài dã thú, vừa đáng sợ lại vừa hấp dẫn phi thường. Những người sau lưng y đều vận kình trang đen tuyền, cao gầy béo lùn bất nhất, song người nào người nấy đều tinh hãn dũng mãnh, oai phong phi thường.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng nói: "Trang chủ của Độc Bá Sơn Trang đến rồi!".

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Nói lại thì đêm qua chúng ta với bọn họ cũng có thể coi là chiến hữu, có thể không động thủ thì tốt nhất không nên động thủ".

Lúc này đám người của Độc Bá Sơn Trang đã dừng lại cách bọn gã chừng mười trượng, nhất tề tung mình xuống ngựa, động tác mau lẹ tấn công phi thường. Trung niên nhân dẫn đầu kia tách khỏi hàng ngũ, bước đến trước mặt hai gã, ôm quyền nói: "Tại hạ là trang chủ Độc Bá Sơn Trang, Phương Trạch Thao, không biết hai vị đây có phải là Khấu huynh và Từ huynh gần đây danh chấn thiên hạ hay không?".

Hai gã thấy thái độ khách khí, lấy làm hảo cảm. Khấu Trọng liền hoàn lễ lại đáp: "Phương trang chủ quá khen rồi, bọn tại hạ chỉ là hai tên tiểu tử bị người ta đuổi cho chạy thục mạng từ đông sang tây mà thôi".

Phương Trạch Thao cười ha hả nói: "Đắc chí mà bất kiêu mới đúng là bậc anh hùng chân chính, hai vị nào có thể trảm sát Nhậm Thiếu Danh giữa vòng vây của thiên quân vạn mã rồi lại ung dung thoát thân, đâu thể là hạng vong mệnh chi đồ được?".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Phương trang chủ chớ nên quá khen bọn tại hạ như thế, không biết lần này đại giá quang lâm, có phải là vì hoàng y nữ tử mà hai chúng tôi mới cứu về tối hôm qua không?".

Song mục Phương Trạch Thao lộ ra thần sắc quan tâm tha thiết, khiêm tốn lễ mạo nói: "Ơn cứu viện tối qua của hai vị, Phương Trạch Thao này tuyệt đối không quên! Không biết hiện giờ Loan Loan tiểu thư đang ở nơi nào?".

Khấu Trọng thở phào một tiếng nói: "Thì ra nàng ta tên là Loan Loan, thứ cho Khấu mỗ mạo muội, không hiểu nàng và trang chủ có quan hệ thế nào?".

Phương Trạch Thao quay đầu lại nói với mười hai thủ hạ đi theo: "Các ngươi chia ra cảnh giới, không được lơ là!".

Thủ hạ Độc Bá Sơn Trang lập tức lĩnh mệnh tản ra bốn phía, lúc này Phương Trạch Thao mới thân thiết nói: "Chúng ta vừa đi vừa nói được không?".

Hai gã đều cảm thấy vừa rồi mình nghi thần nghi quỷ thật đáng buồn cười, khẽ gật đầu dẫn y đến chỗ chiếc xe lừa mà Loan Loan đang nằm. Phương Trạch Thao nói: "Thân thế của Loan Loan thật vô cùng đáng thương, khi Phương mỗ gặp nàng, mã đội của nhà nàng đang bị lũ thổ phỉ tấn công, người nhà nàng đã chết hết, may mà Phương mỗ đến kịp, tận sát hết lũ tặc đồ, cứu nàng hồi trang".

Khấu Trọng nói: "Thứ cho tiểu tử kiến thức nông cạn. Chỉ cần nhìn trận thế đối địch của quý trang đêm qua đã biết tuyệt đối không thể là hạng vô danh trên giang hồ, nhưng tại sao chúng tôi lại chưa từng nghe qua đại danh của quý trang vậy?".

Phương Trạch Thao đáp: "Đây có lẽ là do bản trang mới được kiến lập. Kỳ thực Phương mỗi vốn là Tùy tướng, sau khi Vũ Văn Hóa Cập giết chết hôn quân, thì liền chiếm luôn Cảnh Lăng, nhưng ta lại không muốn vạch đất xưng vương giống như những người khác, thế nên đã cùng với những huynh đệ đi theo mình nhiều năm nay xây dựng Độc Bá Sơn Trang, một mặt có thể phòng ngừa lũ đạo tặc, một mặt có thể đợi chờ minh chủ xuất hiện, quy thuận dưới trướng, tránh để Cảnh Lăng phải chịu cảnh binh đao loạn lạc".

Hai gã khẽ gật đầu tỏ vẻ hiểu ý. Từ Tử Lăng nói: "Có điều hai chữ Độc Bá này có vẻ hơi bá đạo, trang chủ không sợ người khác hiểu lầm ư?".

Phương Trạch Thao cười cười nói: "Không chọn cái tên bá đạo một chút, làm sao có thể trấn áp được lũ tặc đồ, hiện giờ loạn binh kết thành thế lực, đông tới hàng trăm, bọn chúng đi khắp nơi để cướp bóc và chiêu nạp thêm lũ lưu manh để tăng cường thế lực. Trong đó bốn bọn Hướng, Phòng, Mao, Tào là hung ác và lớn mạnh nhất! Ồ! Loan Loan!".

Ba người lúc này đã bước tới cỗ xe đặc biệt dành riêng cho Loan Loan, Phương Trạch Thao vừa thấy mỹ nữ tuyệt thế nằm trên tấm nệm cỏ, lập tức bỏ mặc hai gã chạy đến bên cạnh, run run giọng nói: "Nàng bị sao vậy?".

Hai gã lúc này không còn chút hoài nghi nào nữa, bước đến bên cạnh y, giải thích tình hình của nàng. Phương Trạch Thao nâng niu đưa hai ngón tay lên uyển mạch của nàng, mồ hôi không ngừng túa ra trên trán, một hồi sau thì chán nản nói: "Đây là thủ pháp phong huyệt gì vậy, kinh mạch của nàng vẫn hết sức thông suốt, không hề bị trở ngại, nhưng cũng không thể nào ngưng tụ được hơi thở, giống như bệnh nhân suy nhược lâu ngày vậy".

Từ suy đoán này của y, hai gã có thể nhận ra Phương Trạch Thao này là một đại hành gia nội gia khí công, có thể xếp vào hàng nhất lưu cao thủ, chẳng trách mà y dám chiếm cứ Cảnh Lăng để xưng bá. Từ Tử Lăng rất có hảo cảm với người này, mỉm cười nói: "Phương trang chủ đối với thủ pháp phong huyệt của Khúc Ngạo có hiểu biết gì chăng? Thủ pháp quái dị như thế này quả thực chúng tôi chưa từng nghĩ tới, có lẽ là Khúc Ngạo đích thân hạ thủ chăng?".

Cho đến lúc này, hai gã vẫn chưa rõ tại sao lại có trận chiến của tối hôm qua. Phương Trạch Thao lắc đầu nói: "Tuyệt đối không thể do Khúc Ngạo hạ thủ, bởi vì y còn chưa đặt chân đến Trung Nguyên, chỉ có ba đồ đệ của y là Trường Thúc Mưu, Hoa Linh Tử và Canh Ca Hô Nhi tới đây mà thôi. Khả năng lớn nhất là do Trường Thúc Mưu hạ thủ, nghe đồn người này đã được tám thành chân truyền của Khúc Ngạo, tam đại tuyệt kỹ của họ Khúc cũng chỉ có mình y có thể học được toàn bộ".

Khấu Trọng lẩm bẩm đọc lại cái tên Trường Thúc Mưu mấy lượt, mắt hổ sáng rực hàn quang nói: "Loan Loan tiểu thư sao lại bị bọn chúng trói lên cột vậy?".

Phương Trạch Thao liếc nhìn Loan Loan với ánh mắt quan tâm tha thiết, thở dài một tiếng nói: "Đây có thể nói là họa từ trên trời rơi xuống, nửa tháng trước, ta chợt nhận được thư của Nhậm Thiếu Danh, bắt ta phải gia nhập Thiết Kỵ Hội. Ta đương nhiên kiên quyết cự tuyệt, còn gia tăng phòng bị, sợ rằng y sẽ tấn công. Hai năm nay chúng ta không ngày nào là không chuẩn bị ứng chiến với bất kỳ thế lực nào, lại được bách tính trong thành ủng hộ, nói thì có vẻ khoa trương, nhưng dù là Nhậm Thiếu Danh có toàn lực tấn công, thế nào chúng ta cũng có thể chống đỡ được một năm, hai năm".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Nhậm Thiếu Danh đương nhiên không dám chọc đến Đỗ Phục Uy và Bồ Công Hựu, nếu như hắn đoạt được

Cảnh Lăng, tất sẽ có thể xây dựng được cứ điểm Bắc tiến ở phía Bắc Trường Giang, thế nên tự nhiên là rất xem trọng nơi này!".

Phương Trạch Thao ngạc nhiên thốt: "Không ngờ Khấu huynh lại hiểu rõ chuyện này đến vậy!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Nhậm Thiếu Danh đã chết, Thiết Kỵ Hội thì chia năm xẻ bảy, đám người Trường Thúc Mưu trở thành cô quân, tại sao lại đến gây sự với các vị?".

Phương Trạch Thao cười khổ nói: "Chuyện này thì cả ta cũng nghĩ không thông, ba ngày trước, đột nhiên có người nửa đêm xông vào bản trang, người này thân thủ cao minh phi thường, chẳng những đả thương hơn mười người, còn bắt cóc Loan Loan đi. Ôi! Nói thực lòng, Loan Loan chính là mệnh căn của Phương mỗ này. Ta không phải chưa từng thấy mỹ nữ, nhưng không hiểu tại sao vừa nhìn thấy nàng thì đã yêu mến sâu sắc, chỉ biết rằng nếu mất đi nàng, bất cứ chuyện gì trên đời này chẳng còn chút ý nghĩa gì nữa. Trường Thúc Mưu chính là đã nắm được điểm yếu này của ta, khiến ta hoàn toàn mất đi lý trí...".

Bọn Đoạn Ngọc Thành, Bao Chí Hạ, Thạch Giới, Ma Quý đứng xung quanh đó đều khe khẽ gật đầu biểu thị đồng cảm. Bất kỳ người nào nhìn thấy một mỹ nữ như vậy, không sinh lòng luyến ái mới là chuyện lạ.

Phương Trạch Thao tiếp tục nói: "Ba ngày trước ta có nhận được thư của Trường Thúc Mưu, nói Loan Loan đã rơi vào tay y, hẹn ta quyết đấu sinh tử ở Bách Trượng Hiệp để quyết định xem Loan Loan sẽ thuộc về ai. Hừ, đây là chuyện khó quyết định nhất trong đời của ta, biết rõ là kế điệu hổ ly sơn của đối phương, nhưng giữa trăm ngàn bá tánh ở Cảnh Lăng và Loan Loan, ta phải chọn ai bỏ ai đây?".

Bọn Khấu Trọng đều nhìn y với vẻ đồng tình và thông cảm. Phương Trạch Thao thở dài nói tiếp: "Cuối cùng ta quyết định án binh bất động, thủ ở Cảnh Lăng, giữa công và tư, ít nhất ta vẫn biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau ngạc nhiên, nếu đã như vậy tại sao còn có trận chiến tối hôm qua? Phương Trạch Thao lại cười khổ nói: "Chẳng trách hai vị cảm thấy khó hiểu, tất cả đều vì một mãnh tướng dưới trướng của ta, cũng là thân đệ đệ của ta, Phương Trạch Lưu đã lén dẫn binh đi giải cứu Loan Loan, đến giờ ta mới biết thì ra y cũng thầm luyến ái nàng. Đêm qua y đã bất hạnh chiến tử sa trường. sau khi nghe thuộc hạ trở về báo rằng hai vị đã cứu thoát Loan Loan, ta liền không thể tự kiềm chế, rời thành đuổi theo, cuối cùng đã tìm được hai vị".

Từ Tử Lăng thầm than hồng nhan họa thủy, nhìn y hỏi: "Phương trang chủ đã lấy Loan Loan tiểu thư làm vợ?".

Phương Trạch Thao buồn bã lắc đầu: "Đây là câu nói mà mỗi lần gặp nàng ta đều muốn nói ra, nhưng lần nào cũng đều không dám mở miệng, sợ rằng nàng sẽ cự tuyệt, thậm chí là phất áo bỏ đi. Nàng không thích nói chuyện, chỉ thích cô độc một mình, tính cách khó đoán, nhưng không hiểu sao lòng ái mộ của ta với nàng cứ mỗi ngày một tăng lên gấp bội".

Chúng nhân đều trầm mặc không nói gì. Nhìn vưu vật tuyệt thế nằm thiêm thiếp như đang say ngủ trước mặt, ai nấy đều thầm tưởng tượng ra hình ảnh tuyệt mỹ lúc nào nhoẻn miệng cười hay cất giọng thỏ thẻ oanh vàng. Chính vào lúc này, một luồng khí kình cương mãnh từ trên cao ép xuống, phá nát tấm bạt che trên đầu Loan Loan.

Chương 94: Thiên lý cứu mỹ

Bọn Đoạn Ngọc Thành công lực tương đối thấp, lập tức bị bức tới lảo đảo thoái lui, rời xa khỏi cỗ xe lừa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng thầm kinh hãi, biết võ công người mới đến này ít nhất cũng phải tương đương với Bạt Phong Hàn mới có thể hoàn toàn không kinh động thủ hạ của Phương Trạch Thao canh giữ ở xung quanh mà xông thẳng đến chỗ bọn gã, bọn gã nhất thời kinh hoàng ngớ người, trong nháy mắt đã hoàn toàn mất hết tiên cơ.

Khấu Trọng dịch ngang một bộ, Tỉnh Trung Nguyệt lập tức tuốt ra, chém ngược lên cao. Từ Tử Lăng rùn người tọa mã, song chưởng cùng lúc đẩy lên. Phương Trạch Thao cũng không phải hạng tầm thường, trường kiếm rung lên hóa thành bảy tám đóa hoa kiếm bảo vệ phía trên Loan Loan.

"Đang! Bình!".

Tỉnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng hoàng quang sáng rực rỡ, nhưng vừa chém trúng binh khí đối phương, gã đã lập tức biết ngay có điều bất diệu. Thì ra binh khí đối phương sử dụng là một chiếc thuẫn bài quái dị ánh vàng rực rỡ, dài chỉ hai thốn, trên rộng dưới hẹp, quái dị vô cùng. Thứ kỳ hình binh khí trước nay chưa từng thấy này chẳng những có thể vừa công vừa thủ, hơn nữa chỉ cần nhìn cũng biết là thứ cứng rắn vô cùng. Đao thuẫn vừa chạm nhau, một cỗ lực phản chấn mạnh mẽ vô cùng lập tức khiến Tỉnh Trung Nguyệt bắn ngược trở lại.

Khấu Trọng còn chưa có cơ hội phát ra đao thứ hai, thuẫn bài đã như một đóa lưu vân chĩa mũi nhọn đâm xuống. Khấu Trọng dũng mãnh dẻo dai, nhưng nhất thời không kịp phòng bị nên cũng không thể không nhảy lùi tránh né.

Từ Tử Lăng song chưởng vỗ ngược lên, chỉ thấy thuẫn bài của đối phương có đầy những gai nhỏ chi chit, tuy không thể xuyên qua được lớp chân khí dày bao bọc song thủ gã, nhưng cũng làm cho gã không dám vận hết toàn lực, trong nháy mắt đã bị kình khí của đối phương ép cho phải lăn tròn xuống đất, thảm hại vô cùng.

Trường kiếm của Phương Trạch Thao những tưởng rằng có thể nhân lúc đối phương ứng phó với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, xuyên qua kẽ hở giữa hai miếng thuẫn bài đả thương địch nhân, nào ngờ chỉ trong nháy mắt hai gã đã bị bức lui, song thuẫn lại hợp lại làm một.

"Đinh!".

Trường kiếm bị hai miếng thuẫn bài kẹp cứng, ép thẳng xuống dưới. Phương Trạch Thao không thể nào làm khác, đành phải lăn xuống gầm xe.

Một nam tử tuấn tú niên kỷ ước chừng ba mươi, bạch y như tuyết nhẹ nhàng hạ thân xuống cỗ xe lừa tựa thiên thần giáng thế, dáng vẻ kiêu đời ngạo thế. Đôi mắt y thi thoảng lại ánh lên sắc lam, khóe miệng cơ hồ như lúc nào cũng mang một nụ cười ôn nhu, chiếc mũi thẳng phối hợp hết sức hài hòa với miệng và các bộ phận khác trên mặt, tạo cho y một vẻ kiên nghị hơn người. Bờ vai rộng, càng khiến người khác cảm thấy giống như một toà núi cao sừng sững không dễ gì bị lật đổ. Chỉ thấy người mới đến mỉm cười khinh mạn, cúi mặt nhìn xuống Loan Loan, song thuẫn thu lại sau lưng, thở hắt ra tán thưởng: "Tuyệt sắc mỹ nhân, quả là nhân gian cực phẩm".

Lúc này Phương Trạch Thao mới lăn ra từ dưới gầm xe, cùng với mười hai thủ hạ của y mới chạy tới, cộng với bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Đoạn Ngọc Thành, thanh thế lập tức tăng lên gấp bội, nhưng lại ném chuột sợ vỡ đồ, sợ rằng y sẽ làm hại Loan Loan, không người nào dám xông lên động thủ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng hết sức kỳ quái, chỉ thấy Khấu Trọng cười hì hì bước đến trước đôi bước nói: "Ngươi có phải là Trường Thúc Mưu không? Hai miếng kim bài tử đó thật là thú vị lắm!". Từ Tử Lăng lại dịch người bước đến đầu xe, ung dung đứng yên, hoàn toàn không hề thấy vẻ lo âu hay sợ hãi trên mặt gã.

Chỉ có mình Phương Trạch Thao là không thể nén nổi tức giận, cao giọng quát: "Nếu Trường Thúc Mưu ngươi dám đụng đến một ngón tay của nàng thì đừng hòng sống rời khỏi đây".

Trường Thúc Mưu dùng đôi mắt kỳ lạ ánh lên sắc lam của mình liếc nhìn Phương Trạch Thao một cái với vẻ coi thường, đoạn quay sang nói với Khấu Trọng: "Các ngươi có biết Nhậm Thiếu Danh là ai không?".

Khấu Trọng hờ hững nói: "Nghe nói hắn là nghiệt chủng của sư phụ ngươi phải không?".

Sát cơ trong mắt Trường Thúc Mưu thoáng hiện lên rồi biến mất, ngửa mặt cười dài nói: "Quả nhiên là có khí phách, có điều ngươi nhất định sẽ hối hận vì mình đã nói những lời này". Sau đó y lại nhìn Từ Tử Lăng cười cười nói: "Công phu quyền cước của ngươi cũng khá lắm, La Sát Nữ tuyệt đối không thể dạy ra được đồ đệ xuất sắc như vậy, lẽ nào các ngươi học được từ Trường Sinh Quyết?".

Từ Tử Lăng nhàn nhã nói: "Võ công của ta chỉ là góp nhặt ở mỗi nơi

một ít, đâu thể bằng Trường Thúc huynh có minh sư chỉ điểm chứ".

Trường Thúc Mưu bất giác cảm thấy hai gã tiểu tử này cao thâm mạt trắc đến khó lường, trong lòng không khỏi lo lắng, chợt nảy ra một kế, liền cao giọng quát: "Để ta giết chết yêu nữ này rồi mới phóng tay đấu một trận, thế nào?".

Phương Trạch Thao biến sắc hét lên: "Ngươi dám sao?".

Khấu Trọng cười lên ha hả nói: "Hảo chủ ý!". Lời còn chưa dứt người đã nhảy vút lên, huy đao chém xuống đầu Trường Thúc Mưu. Cùng lúc đó, chiếc xe lừa lao vút về phía trước, thì ra Từ Tử Lăng đã ngầm xạ ra hai đạo chỉ phong, bắn trúng mông của hai chú lừa kéo xe.

Bọn Phương Trạch Thao thấy vậy đều cả kinh thất sắc, nên biết rằng chỉ cần Trường Thúc Mưu chỉ cần hất chân đá lên một cái, là Loan Loan lập tức sẽ ngọc nát hương tiêu, dù đại la kim tiên có giáng lâm cũng không thể cứu được tính mạng cho nàng.

Từ Tử Lăng nhún chân nhảy vút lên, lộn nhào mấy vòng, hạ thân xuống chỗ ngồi của người đánh xe, cách không đánh ra một quyền về phía Trường Thúc Mưu. Trường Thúc Mưu bật cười ha hả, hai miếng thuẫn bài chia ra hai bên tả hữu ngạnh tiếp một đao một quyền. Cùng lúc đó, mũi chân của y nhấc lên, đang định hất bay mỹ nhân đang nằm trên xe xuống, thì chợt thấy gót chân nhói lên, một sợi trường tiên đã quấn chặt vào mấy vòng, mới biết là mình đã trúng kế. Một cỗ kình lực cuồn cuộn truyền tới, như muốn kéo y ngã nhào, y vận nội công xuống tấn, tả cước dịch ngang nửa bước, trụ vững thân mình.

Xe lừa không ngừng gia tăng tốc độ, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng lại tiếp tục tiền hậu giáp công. Trường Thúc Mưu tuy tự phụ hơn người, cũng không dám ứng phó thế công cuồng mãnh của hai gã khi chân

trái đang bị quấn chặt, vội vàng đề khí tung mình, nhảy lên không trung, chân trái xoay liền mấy vòng, thoát khỏi sự kiềm chế của sợi trường tiên trong tay Khấu Trọng. Lúc này xe lừa đã chạy thêm được năm trượng nữa.

Phương Trạch Thao ở phía sau cũng nhún mình nhảy lên, trường kiếm hóa thành một đạo cầu vồng xả thẳng xuống lưng Trường Thúc Mưu. Trường Thúc Mưu vẫn ở trên cao ba trượng, chẳng thèm quay lại nhìn y lấy một lượt, thuẫn bài trong tay hữu đã quét ngược về sau, hất văng Phương Trạch Thao cả người lẫn kiếm xuống đất, đồng thời thuận thế đẩy ra hai cỗ kình khí, bức cho bọn Đoạn Ngọc Thành phải lăn sang một bên né tránh. Sau đó y lại để khinh thân, lướt đi trên không như một ánh sao băng đuổi theo cỗ xe lừa, song thủ công tới Khấu Trọng đang thủ ở cuối xe.

Từ Tử Lăng vận công hét lớn: "Phương trang chủ! Các ngươi không cần đuổi theo, chúng ta gặp nhau ở Cảnh Lăng!".

Hai con lừa bị kinh động chạy thục mạng về phía trước, Từ Tử Lăng nói dứt lời, cỗ xe đã lao đi được thêm mười trượng nữa. Phương Trạch Thao giờ mới nhảy bật người lên, dõi mắt nhìn theo cỗ xe lừa dần dần biến mất sau một ngọn đồi nhỏ.

o0o

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng không ngừng phát ra ánh vàng chói lọi, liên tiếp chém ra, một đao rồi lại một đao, mỗi lần chém trúng kim thuẫn của Trường Thúc Mưu lại đẩy y lùi lại cả trượng, nhưng chỉ trong nháy mắt y lại phát lực xông lên, đuổi sát tới nơi. Từ Tử Lăng thì phụ trách điều khiển xe, nhẹ nhàng tự tại vô cùng.

Trường Thúc Mưu vốn là kẻ âm trầm, nhưng giờ này cũng phải tức đến nỗi thất khiếu bốc khói, nhưng vì Khấu Trọng dĩ dật đãi lao, lại

chỉ thủ ở đuôi xe, đao pháp thì lăng lệ phi thường, dù y có tài thông thiên triệt địa, nhưng thủy chung vẫn không thể nhảy lên xe, vô phương thi triển bản lĩnh song thuẫn phá đao của mình.

Khấu Trọng nhìn Trường Thúc Mưu xông tới như một con chó điên, bật cười nói: "Tiểu tử chạy nhanh lên một chút nào! Đúng rồi! Cứ như vậy đấy!". Đột nhiên gã vung đao chém mạnh.

"Đang!".

Trường Thúc Mưu lại bị bức lui lần nữa.

Từ Tử Lăng ở phía trước cũng cười lên khanh khách: "Ngươi có cách gì phá được một miếng thuẫn bài của y, vậy thì chúng ta có thể quay đầu lại xử lý hắn rồi".

Khấu Trọng tâm niệm chuyển động, thấp giọng nói: "Gầm xe! Ngươi hiểu không?" Tiếp đó gã ngửa mặt cười dài nói: "Chuyện này thì có gì khó?" Chợt gã gầm lên một tiếng như sấm nổ giữa trời quang, hai mắt sáng rực lên như hai điểm hàn tinh trong đêm, xạ ra những tia nhìn lãnh ngạo xưa nay chưa từng thấy, khí lực đại tiến, cưỡng mãnh phi thường. Khấu Trọng nhấc mình bay lên khỏi xe lừa, Tỉnh Trung Nguyệt trong tay hóa thành một đạo cầu vồng rực rỡ ánh vàng, xả thẳng xuống đầu Trường Thúc Mưu đang xông tới cách đó nửa trượng.

Trường Thúc Mưu không ngờ Khấu Trọng lại dũng mãnh nhường này, càng không ngờ gã lai chịu rời xe bổ xuống. Có điều là dù y đã biết một chiêu này của Khấu Trọng không dễ đón đỡ, nhưng lại tự thị mình võ công cao cường, chẳng hề tơ hào sợ hãi, tả thuẫn đẩy lên đỡ đao, hữu thuẫn thì quét tới hai đùi của Khấu Trọng. Đột nhiên y cảm thấy có điều kỳ lạ, lập tức hồn phi phách tán.

Thì ra Từ Tử Lăng lúc nãy đã nhảy xuống xe ở phía trước, để cho xe ngựa chạy qua, lúc này hiện ra bên dưới Khấu Trọng, vung chưởng tấn công từ phía dưới lên. Trường Thúc Mưu cũng không hổ là cao thủ nhất đẳng, lâm nguy bất loạn, hữu thuẫn mau chóng chuyển thế quét xuống dưới đón lấy quyền kình của Từ Tử Lăng.

Song chưởng Từ Tử Lăng đập mạnh vào thuẫn bài, phát ra những tiếng ì ùng như sấm nổ. Cùng lúc đó, một kích toàn lực của Khấu Trọng cũng chém xả vào chiếc thuẫn bài còn lại. Hai luồng chân khí một hàn một nhiệt cùng lúc công vào nội thể của Trường Thúc Mưu.

"Đang!".

Kim thuẫn vỡ ra làm bốn mảnh. Trường Thúc Mưu bay ngược về sau như một cánh diều đứt dây, miệng ọe ra một búng máu tươi. Y lùi lại tới hơn mười trượng, vừa chạm đất, người đã vọt lên, lao vào khu rừng ven đường.

Khấu Trọng hạ thân xuống đất thì Từ Tử Lăng cũng bật người đứng dậy, hai gã nhìn nhau trao đổi một nụ cười thắng lợi, giờ mới sực nhớ ra mỹ nhân vẫn còn nằm trên chiếc xe lừa đang chạy như bay, vội vàng tung mình đuổi theo.

Chương 95: Âm quý diễm mỵ

Xe lừa băng rừng vượt suối lao đi vun vút, càng chạy càng nhanh. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì càng đuổi càng kinh hoảng. Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Dù là thượng đẳng lương câu kéo xe, lại có nhất lưu cao thủ điều khiển đi nữa, nhưng nơi đây không phải đường lớn, lại gập ghềnh khúc khuỷu, bọn gã phải thừa sức đuổi kịp mới đúng. Vậy mà hai con lừa này cứ như biết đường trước vậy, cứ luồn lách giữa cây đá núi rừng như cuồng mã, hoàn toàn vượt qua cực hạn tốc độ của bản thân chúng.

Hai gã biết ngay có điều không ổn, vội nhắm chuẩn có hội nhảy lên một ngọn cây từ trên cao nhìn xuống, vừa nhìn thấy cảnh tượng trên xe, sống lưng cả hai lập tức lạnh toát. Chỉ thấy một nữ nhân đầu tóc trắng như cước, thân vận áo bào rộng màu vàng chóe đang điều khiển cỗ xe. Nữ nhân này dùng một tư thế hết sức kỳ dị ưỡn người ra trước, song thủ vươn tới ấn vào hai mông của cặp lừa kéo xe. Máu không ngừng chảy ra ở mắt, mũi, miệng, song hai con lừa vẫn cứ tiếp tục chạy thục mạng.

Tuyệt thế mỹ nữ Loan Loan vẫn nằm trên xe, an tường vô dạng, dường như nàng không hề bị bất kỳ ảnh hưởng nào của thế giới bên ngoài này vậy. Thứ công phu bá đạo thúc đẩy tiềm lực của động vật phát huy đến mức độ này, hai gã chẳng những chưa từng nghe qua, mà ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới. Có điều hai con lừa này hiển nhiên cũng không thể chịu đựng được bao lâu nữa, sự việc tàn nhẫn vô lương này cuối cùng cũng sẽ kết thúc.

Hai gã liếc mắt nhìn nhau, trong lòng bốc lên ngọn lửa phẫn nộ trước hành động vô sỉ tàn độc của đối phương. Lúc này xe lừa đã húc đổ

mười mấy cây nhỏ cản đường, xông thẳng lên dốc núi, tốc độ giảm xuống rõ rệt.

Từ Tử Lăng thấy cơ hội đã đến, vội kêu lên: "Ta giúp ngươi!".

Đoạn cố ý lui lại sau chừng nửa bước chạy, Khấu Trọng đã hợp tác với gã nhiều năm, lập tức hiểu ý, đề khí nhảy vọt lên. Song chưởng Từ Tử Lăng nhanh nhẹn ấn lên lưng gã. Khấu Trọng theo đó lao vút lên không, tốc độ nhanh hơn bình thường gấp bội, khi đến độ cao cực hạn, gã mới đảo người bổ nhào xuống cỗ xe lừa đang chạy như phi ưng tróc thố. Mắt thấy sắp đuổi kịp cỗ xe thì ngân phát nữ tử kia chợt phất ngược tay áo về phía sau một cái, từ ống tay áo vàng óng ánh của thị, hơn mười điểm hắc quang bắn vọt về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng không hoảng không loạn. Tỉnh Trung Nguyệt lập tức rời vỏ, vẻ thành một vòng lớn, mười hai cây ngưu mao châm lập tức theo đó rơi xuống. có điều dù sao thì gã cũng bị ảnh hưởng đôi chút, đà lao bị chậm lại, xe ngựa lúc này đã chạy lên tới đỉnh dốc, chuẩn bị lao xuống. Từ Tử Lăng lúc này đã chạy tới nơi, lại vận lực đẩy nhẹ Khấu Trọng một cái, Khấu Trọng mượn thế người đao hợp nhất lao thẳng lên cao, vượt qua đỉnh đồi, đến khoảng không trên đầu ngân phát nữ, vung đao chém xuống.

Ngân phát nữ hất mạnh đầu về sau, mái tóc trắng như cước tung lên biến thành một ngọn trường tiên quấn lấy Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng, cả về góc độ lần thời gian đều chuẩn xác vô song. Khấu Trọng nào ngờ đến có chuyện quái dị như vậy.

Đao tóc tiếp xúc, cả hai cùng lúc bị chấn động. Khấu Trọng bị muôn ngàn đạo nhu kình uyển chuyển như ti miễn của ngân phát nữ chấn bay ngược về sau, còn ngân phát nữ cũng bị kình khí của gã làm cho bổ nhào về phía trước. Hai con lừa hí lên một tiếng thảm thiết, cùng lúc gục xuống. Đà lao của chiếc xe vẫn chưa dứt, lao thẳng xuống

dốc, cùng với hai cái xác lừa lăn lông lốc, tình thế hỗn loạn đến cực điểm.

Khấu Trọng biết ngân phát nữ đã chuyển luồng khí kình của mình lên thân thể của hai con lừa đáng thương kia, trong lòng tức giận phi thường, có điều chuyện này đã không thể vãn hồi, mắt thấy cỗ xe sắp bị vướng vào xác lừa mà lật nhào, gã vội đề khí tung mình lộn một vòng trên không, tả thủ hất mạnh trường tiên, ý đồ cuốn lấy Loan Loan đang nằm trên xe. Chẳng ngờ vì xe bị xóc mạnh, nên Loan Loan đã lăn lên phía trước xe, xe lại đang lao nhanh xuống dốc, nên trường tiên còn thiếu chút nữa mới đủ chạm tới người nàng.

Lúc này, một chiếc bánh xe đã nhấc lên khỏi mặt đất, chiếc xe sắp lật nhào tới nơi. Ngân phát nữ bay vút lên như một đóa mây vàng, quay người vung ống tay áo quấn lấy Loan Loan, mái tóc đen tuyền óng ả của Loan Loan xõa xuống, đẹp tựa thiên tiên, phiêu du như lạc diệp.

Khấu Trọng và ngân phát nữ lần đầu đối diện, lập tức cảm thấy lạnh toát cả người. Nữ nhân này sắc đẹp tuyệt trần, nhưng sắc mặt thì nhợt nhạt, không chút sinh khí, song mục lấp lánh những tia nhìn sắc bén lạnh buốt, nhìn nàng ta giống như một con diễm quỷ từ dưới địa phủ tìm đến nhân gian câu hồn đoạt phách thế nhân vậy. Cỗ xe lật nhào, hai cái xác lừa bị kéo lê sát đất, phát ra những tiếng kêu kinh hồn bạt vía.

Ngân phát nữ ôm lấy Loan Loan, lộn một vòng trên không, hạ thân xuống bãi cỏ xanh dưới chân dốc. Cách đó không xa có một con sông nhỏ chảy qua, bên bờ đối diện là một khu rừng xanh biếc, khung cảnh dưới ánh trăng đẹp một cách lung linh huyền ảo lạ kỳ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trước sau bổ tới đối mặt với ngân phát nữ nhân. Gương mặt ngân phát nữ trơ như gỗ đá, giọng nói lạnh lùng như vọng về từ cửu trùng địa ngục: "Quả nhiên có chút cân

lượng, chẳng trách Nhậm Thiếu Danh cũng chết trong tay các ngươi".

Thanh âm của thị làm người ta nghe mà cảm thấy hết sức khó chịu. Khấu Trọng cười ha hả nói: "Yêu nữ Âm Quý phái, mau báo danh cho ta!".

Ngân phát nữ mặt không đổi sắc, chậm rãi nói: "Ta nói mình là người của Âm Quý phái lúc nào vậy?".

Khấu Trọng vỗ lên Tỉnh Trung Nguyệt, bật cười thốt: "Nội công của ngươi cùng một nguồn gốc với Diễm Ni, còn muốn gạt chúng ta nữa sao?".

Ngân phát nữ vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng vô cảm: "Coi như ngươi cũng có chút nhãn lực, ta là một trong Tứ Mỵ của giáo chủ, Ngân Phát Ma Nữ Đán Mai, nữ tử này thiên sinh lệ chất, phẩm chất hiếm có, rất thích hợp gia nhập bản phái. Hai tên tiểu tử các ngươi nếu biết điều thì mau cút đi càng xa càng tốt, bằng không ta sẽ khiến các ngươi hối hận không kịp đấy!".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Ta thì không tin ngươi có bản lãnh khiến chúng ta hối hận. Sao không đặt nàng xuống để ta xem ngươi có chân tài thực học gì?".

Hàn quang thoáng hiện trong ánh mắt Đán Mai: "Cút! Bằng không ta sẽ giết chết ả trước!".

Từ Tử Lăng nãy giờ vẫn đứng chắp tay bàng quan, mỉm cười nói: "Thật là buồn cười! Ngươi vừa nói là phải thay quý giáo chủ thu nạp Loan Loan, bây giờ lại nói sẽ giết chết nàng, từ đây có thể thấy ngươi chỉ toàn nói bừa nói nhảm. Đừng phí lời nữa, Trọng thiếu gia hãy cho biết ả chút lợi hại đi!".

Khấu Trọng hét lớn: "Hay lắm!" Tiếng hét còn chưa dứt, Khấu Trọng ưỡn thẳng người lên, thần thái đột nhiên trở nên uy mãnh phi thường. Đôi mắt hổ của gã sáng rực lên như hai đốm hàn tinh, xạ ra những tia nhìn lạnh lẽo, khí thế tăng lên gấp bội, kỳ lạ nhất là dường như gã hoàn toàn không hề sợ Đán Mai sẽ lấy Loan Loan ra làm lá chắn.

Từ Tử Lăng đứng bên cạnh cũng cảm thấy Tỉnh Trung Nguyệt của gã mang theo sát khí mãnh liệt, còn cảm thụ của Đán Mai khi đối diện với gã thế nào, thiết tưởng không cần phải nghĩ cũng biết.

Gương mặt xanh nhợt Đán Mai lần đầu tiên lộ ra sắc khí kinh ngạc, quát lên: "Ngươi không quan tâm đến tính mạng của nữ tử này à?".

Khấu Trọng hét lớn: "Đúng vậy!" Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành một đạo cầu vồng chém tới, tốc độ nhanh tựa sao băng, đối tượng tấn công không ngờ lại chính là Loan Loan đang bị Đán Mai ôm trong lòng.

Từ Tử Lăng giống như đã sớm biết thế này, khoanh tay trước ngực, thần thái nhàn nhã như đang xem một vở kịch vậy. Đán Mai cuối cùng cũng phải biến sắc, lướt người bay về phía sau.

Khấu Trọng không chịu buông tha, đuổi theo như hình với bóng, Tỉnh Trung Nguyệt chém xả xuống đầu đối phương, động tác nhanh nhẹn như thiểm điện, đao khí như sơn, lăng lệ phi thường.

Đán Mai tức giận đến nỗi song mục bạo phát hung quang, nhún chân nhảy lên cao, đôi chân nhỏ dưới làn váy vàng rực liên tiếp đá ra như bánh xe, cản lại đao thế cuồng nộ ba đào của Khấu Trọng. Tiếng khí kình giao kích vang lên liên mien bất tuyệt.

Khấu Trọng thấy cước pháp của ả lăng lệ đáng sợ, càng thêm hưng phấn, ở trên không lộn nhào một cái bay vọt lên trên đầu Đán Mai, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành ngàn đạo quang chụp xuống đầu y thị. Chỗ lợi hại nhất của chiêu này chính là khiến Đán Mai không thể dùng cước để đỡ đao của gã.

Đán Mai hừ lạnh một tiếng, cuối cùng cũng ném tuyệt sắc mỹ nữ Loan Loan lên trên, cùng lúc nhanh chóng trầm người xuống, dịch người sang ngang tránh chiêu đao của Khấu Trọng. Thoạt nhìn thì tưởng Khấu Trọng chiêu nào chiêu nấy đều độc địa tàn ác, nhưng kỳ thực mỗi chiêu đều lưu lại dư địa, nay thấy kế đã thành, gã lập tức thu đao, tả chưởng phất khẽ lên người Loan Loan, còn bản thân thì lộn nhào một vòng nhảy về phía sau.

Cuối cùng, Từ Tử Lăng cũng xuất thủ. Gã lướt tới chỗ Đán Mai, toàn lực xuất kích, một chút cũng không lưu tình. Trong sát na ngắn ngủi, hai người đã trao đổi mười chiêu quyền cước.

Đán Mai chẳng những đã mất hết nhuệ khí, lại sớm bị Khấu Trọng bức cho huyết khí nhộn nhạo, lúc này sao có thể chống đỡ được xa luân chiến thuật của hai gã, bị Từ Tử Lăng chặt một quyền vào vai tả, phun ra một búng máu tươi, lảo đảo ngã xuống. Nhưng thị cũng không phải hạng thường, vừa chạm đất đã mượn thế hú dài một tiếng, tung mình bỏ chạy, vượt qua dòng sông nhỏ rồi biến mất sau những tàn cây rậm rạp.

Loan Loan như được một bàn tay vô hình đỡ lấy, chầm chậm rơi xuống bãi cỏ mềm, không hề tổn thương một chút nào. Khấu Trọng đến bên cạnh Từ Tử Lăng, ánh mắt của hai gã cùng lúc tập trung lên người mỹ nữ đẹp tới độ không như ăn cơm gạo nhân gian này.

Khấu Trọng đặt tay lên vai Từ Tử Lăng, thấp giọng nói: "Có mấy phần cơ hội?".

Nếu đổi lại là người khác, tuyệt đối sẽ không hiểu câu nói không đầu không đuôi này của gã, nhưng Từ Tử Lăng thì đương nhiên không có vấn đề gì, chỉ nghe gã điềm tĩnh nói: "Ít nhất cũng tám phần, bất luận là Trường Thúc Mưu hay Đán Mai đều muốn dẫn dụ chúng ta, để cho vị truyền nhân lợi hại nhất trong lịch sử của Âm Quý Phái này tiến hành một âm mưu gì đó, mà âm mưu này buộc phải tiếp xúc thân thể mới được".

Khấu Trọng biến sắc sờ tay nói: "Tay của ta có vấn đề gì không nhỉ?".

Từ Tử Lăng biết gã đang giả thần giả quỷ, cười hì hì nói: "Cái đầu ngươi ấy! Nếu chỉ đụng chạm như vậy cũng có chuyện thì cả Ninh Đạo Kỳ, Tất Huyền, Phó Dịch Lâm cộng thêm trại chủ của Từ Hàng Tịnh Trai cũng không phải là đối thủ của nàng ta rồi. Hà! Đáng tiếc là ta vẫn còn hai phần không dám khẳng định, bằng không bây giờ Trọng thiếu gia ngươi có thể lấy đao ra xem có thể làm cho nàng ta tỉnh lại hay không?".

Khấu Trọng thở dài: "Ta thực không thể hạ thủ. Nếu như nàng ta đúng là vị đại tỷ Âm Quý đó, thực tình muốn không kính phục cũng không được. Ngươi xem dáng vẻ động lòng người của nàng, nhìn ngang nhìn dọc đều không giống như một yêu tinh hại người, nhưng thực sự thì bất kỳ nam nhân nào gặp phải nàng, không ít thì nhiều cũng bị nàng ta hại khổ một phen".

Từ Tử Lăng cười khổ: "Không phải chúng ta chính là hai vị dụ sống sờ sờ đây hay sao?".

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng hạ giọng nói: "Chi bằng đem nàng ta trả cho tên Phương Trạch Thao đó, sau đó nhân cơ hội nói một tiếng tạm biệt là xong! Vậy không phải là sẽ thoát thân khổ ải

hay sao?".

Nhìn mái tóc dài của Loan Loan xõa ra như dòng thác cuồn cuộn chảy, gương mặt ngọc sáng bừng lên dưới ánh trăng, dù là cao tăng khổ tu lâu ngày e rằng cũng khó có thể không động phàm tâm.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Vậy mà ngươi còn dám xưng huynh gọi đệ với y được à? Giả như nàng ta đích thực là yêu nữ Âm Quý thật sự, không hại cho Phương Trạch Thao thành phá nhân vong mới lạ đấy, vừa rồi nếu không phải chúng ta đuổi Trường Thúc Mưu đi, Phương Trạch Thao chỉ sợ đã bị hắn giết mất rồi".

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi nói: "Không phải ngươi muốn đề nghị ta mang theo củ khoai lang nóng bỏng tay này lên đường, đợi khi làm rõ nàng ta là rồng hay rắn thì mới quyết định có trả lại cho vị Phương trang chủ si tình kia hay không chứ?".

Song mục Từ Tử Lăng sáng rực hàn quang, chiếu lên thân hình tuyệt đẹp dưới làn áo bó sát người của Loan Loan, khóe miệng khẽ nở một nụ cười: "Đây là một cuộc chiến hết sức đặc biệt, chỉ cần chúng ta buộc nàng ta phải lộ rõ thân phận, thì đã coi như thắng trận đầu rồi". Sau đó lại cười lên ha hả nói: "Đi nào! Chúng ta làm một cái cáng mang nàng ta trở về, xem nàng ta có thể ngủ được bao lâu nữa?".

o0o

Hai gã cắt ra một mảnh ván dài chừng tám thước rộng ba thước từ chiếc xe lừa rách nát, sau đó toàn thần giới lực nhấc Loan Loan đặt lên tấm phản, rồi một trước một sau khênh nàng chạy đi. Đường đi tuy gập ghềnh khúc khuỷu, hai gã cũng không ngừng lên cao xuống thấp song với sự phối hợp ăn ý của hai gã, tấm ván vẫn giữ được thăng bằng. Sau khi nghe Phương Trạch Thao kể về lai lịch của Loan

Loan, sự nghi ngờ của hai gã với mỹ nữ đang say ngủ này đã giảm bớt rất nhiều, nhưng bọn gã cảm thấy đối phương đang có âm mưu, thêm vào lúc đầu Từ Tử Lăng không nhiên lại bị thất thoát công lực vẫn còn chưa thể giải thích, thế nên mới hai gã sinh nghi lần nữa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chẳng những tài cao trí tuyệt mà còn tinh thông những trò gạt người ở nơi phố chợ, thêm vào sức tưởng tượng phong phú hơn người, thế nên mới có những suy nghĩ mà người thường nằm mơ cũng không thể nghĩ tới. Lúc này hai gã lại sợ gặp phải bọn người Phương Trạch Thao, thế nên mới đi theo hướng ngược lại, đi thêm mười dặm đường nữa, bắt đầu đi chậm lại.

Lúc này trăng mờ sao lặn, trời sắp chuyển sáng. Bọn gã lên trên một đỉnh đồi, dõi mắt nhìn khắp bốn phía, thấy ở hướng Tây Bắc có một ngôi làng nhỏ, nhưng cỏ bụi mọc đầy, hình như bỏ hoang đã lâu, phía sau thôn làng là những quả đồi nhỏ nhấp nhô.

Khấu Trọng liếc nhìn tuyệt thế giai nhân nằm trên tấm phản, thở dài nói: "Cư dân trong thôn nhất định đã chạy nạn đến Cảnh Lăng cả rồi. Phía sau thôn hình như có đường đi qua núi, có lẽ đây là cách nhanh nhất để đến được Cảnh Lăng thành".

Từ Tử Lăng ngẩng đầu nhìn trời, thấy ô vân tụ tập dày đặc ở hướng đông bắc, liền khẽ gật đầu nói: "Xem ra sắp có mưa lớn, chúng ta thì không có vấn đề gì, nhưng Loan Loan tiểu thư này thì không biết có sao không, chi bằng tránh mưa trước rồi nghĩ xem nên làm sao mới tốt".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông đâu. Chỗ lợi hại nhất của nàng ta chính là cao thâm mạt trắc, chỉ riêng việc đề phòng nàng ta đột ngột xuất thủ thương nhân, chúng ta đã phải hao tâm tổn sức lắm rồi, nghỉ ngơi một chút cũng là chủ ý hay".

Hai gã đã chủ ý đã định, liền nhấc Loan Loan chạy về phía thôn làng bỏ hoang. Khấu Trọng thấy bốn bề một vẻ hoang lương, nghĩ lại ngôi làng nhỏ mà bọn gã gặp phải Trác Nhượng và Lý Mật, liền nói với Từ Tử Lăng đang nâng đằng trước: "Ngươi còn nhớ ngôi làng mà Lý Mật đã dùng kế ám hại Trác Nhượng không? Lúc đó chúng ta rõ ràng nhìn thấy có người phóng hỏa trong thôn, nhưng lúc tới nơi thì cả một bóng quỷ cũng không thấy đâu, về sau kẻ đó cũng không xuất hiện nữa, không biết y là người thế nào nhỉ?".

Từ Tử Lăng nhún vai nói: "Có quỷ mới biết được! Tại sao đột nhiên ngươi lại nhớ tới chuyện đó vậy? Ta cũng gần như đã quên rồi".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Ta cũng không rõ lắm, có thể là vì thấy nơi này quỷ khí âm trầm, nên mới khơi gợi lại hồi ức của ta. Hà...! Chiến tranh thật hại người không ít, có thể tưởng tượng ngôi làng này trước đây hòa bình yên tĩnh thế nào, người người an cư lạc nghiệp, hiện giờ không ngờ lại trở nên tàn phá thế này".

Từ Tử Lăng thở dài một tiếng, nhất thời không nói lên lời, trong óc hiện lên một bức tranh thế ngoại đào viên. Lúc này nơi góc trời đã lộ ra ánh sáng bình minh, nhưng vì ô vân che kín trời, nên khung cảnh ngược lại càng thêm tối tăm mờ mịt. Chợt một tia chớp xẹt ngang qua trời, tiếp đó là tiếng sấm ì oành nổi lên, mưa bắt đầu rơi, dần dần từ nhỏ tới lớn dần, trong nháy mắt đã trở thành một trận mưa lớn. Hai gã khênh Loan Loan đi qua cổng chào, chạy vào một căn nhà gần nhất. Tường nhà bị tàn phá bong ra từng mảng một, cánh cửa gỗ chỉ cần khẽ đẩy đã bật ra. Căn nhà này chia ba phần, tiền viện, hậu viện và trung viện, ở giữa hai viện đều có sân rộng, gia tư cũng rất đầy đủ, tuy rằng đơn giản nhưng vẫn còn nguyên vẹn, chỉ là khắp nơi bụi bặm, mạng nhện giăng đầy mà thôi. Sau khi đặt Loan Loan xuống đất, Khấu Trọng bước ra đóng cửa, còn Từ Tử Lăng thì mở các cửa sổ ra, để không khí trong lành bên ngoài tràn vào phòng thay

thế cho không khí mục nát vì lâu ngày không có bóng dáng con người.

"A!".

Hai gã cùng lúc quay người lại. Mỹ nữ thần bí Loan Loan vẫn nằm yên như vậy, nhưng gương mặt đã có chút huyết sắc khiến nàng càng thêm xinh đẹp gợi tình. Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng bước về phía nàng, liền chạy tới ngăn lại, thấp giọng nói: "Đừng chạm vào người nàng ta!".

Từ Tử Lăng nhíu mày: "Thế nào cũng phải thử một phen mới được! Vô luận là nàng ta bị điểm huyệt hay tự mình làm trò quỷ, đây cũng là một sự khiêu chiến và là một nan đề trong võ học. Nếu chúng ta có thể phá giải được, nhất định sẽ học được một số thứ mà trước đây chưa từng nghe thấy hay biết đến".

Khấu Trọng hít sâu một hơi thanh khí nói: "Nếu như nàng ta dùng thiên phương bách kế mục đích cũng chỉ vì muốn chúng ta làm vậy, vậy không phải chúng ta đang tự chui đầu vào rọ ư?".

Từ Tử Lăng kéo gã sang một bên, thấp giọng nói: "Vậy thì coi như đây là một trận chiến đi! Nếu không cứ để thế này thì bao giờ mới kết liễu được!".

Khấu Trọng cuối cùng cũng phải đồng ý: "Ta có một chủ ý thế này. Bây giờ chỉ một mình ngươi tiếp xúc với thân thể nàng ta, còn ta sẽ dồn chân khí vào người ngươi, cùng lúc giám thị cả hai người, như vậy thì khi có chuyện xảy ra cũng không đến nỗi toàn thân tận diệt".

Từ Tử Lăng nói: "Được!".

Hai gã bước đến bên cạnh Loan Loan, liếc mắt nhìn nhau một cái.

Từ Tử Lăng đỡ nàng dậy, chỉ cảm thấy vừa mềm mại lại vừa đàn hồi, trong lòng không khỏi nổi sóng, vội vàng giật mình sợ hãi thu nhiếp tâm thần, áp chế dục niệm. Tiếp đó gã ngồi xếp bằng sau lưng nàng, dùng đơn chưởng áp lên bối tâm, một tay khác thì nâng đầu nàng cho khỏi gục xuống. Khấu Trọng cũng ngồi xếp bằng sau lưng gã, song chưởng áp lên lưng Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng bài trừ mọi tạp niệm, nhẹ giọng nói: "Chuẩn bị xong chưa?".

Khấu Trọng trầm giọng: "Xuất thủ đi!".

Từ Tử Lăng ngưng thần chuyển khí, đẩy một luồng chân khí ấm áp vào đốc mạch trên cột sống của nàng. Chính vào lúc này, chợt nghe tiếng vó ngựa ở xa truyền lại. Chính vào giây phút quan trọng này, thân hình Loan Loan chợt rung lên.

Chương 96: Hoang thôn kỳ ngộ

Hai gã thầm kêu khổ. Thì ra sau khi Từ Tử Lăng truyền chân khí vào nội thể Loan Loan, thì lập tức mất đi khống chế, để chân khí chảy cuồn cuộn từ đốc mạch đi khắp kỳ kinh bát mạch của nàng.

Từ Tử Lăng cả kinh thất sắc, vội vàng thu hồi chân khí đang cuồn cuộn chảy như ngựa sút cương, thế nhưng đã chậm một bước. Chân khí hóa thành hàng trăm dòng nhỏ chảy trong kỳ kinh bát mạch của Loan Loan, giống như hiện tượng nội gia cao thủ bị luyện công sai đường vậy. Những người bị tẩu hỏa nhập ma như vậy, nhẹ thì công lực mất hết, nặng thì tàn phế hoặc khí tuyệt thân vong. Dù hai gã đã đều có chuẩn bị, song cũng không biết giải cứu thế nào, nhất thời hoảng loạn luống cuống tay chân.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Yêu nữ lợi hại thật, lão tử cố không nổi nữa rồi".

Từ Tử Lăng vội ra hiệu cho gã không nên lỗ mãng. Tiếng sấm nổ ầm trời, mưa lớn không ngừng rơi trên mái ngói, hiên nhà, cửa sổ, giếng trời và đường phố phát ra đủ thứ âm thanh khác nhau, khí lạnh ùa vào gian phòng ba người đang ngồi. Trong điệu hợp tấu của tiếng mưa rơi, hai gã vẫn ẩn ước nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập. Hơn mười kỵ mã tiến vào trong thôn.

Từ Tử Lăng nào có thời gian lo lắng chuyện khác, vội tích tụ tiên thiên chân khí âm nhu của Khấu Trọng truyền cho với chân khí dương cương của bản thân, nhẹ giọng nói: "Vấn đề lớn nhất của chân khí này chính là cô dương bất trường, đồng tính tương cự, thế

nên mới làm khuấy động lẫn nhau, làm cho chân khí chạy toán loạn trong kinh mạch, bởi vậy chỉ cần chúng ta có thể khiến chân khí quy về một mối, vậy thì có thể giải quyết được rồi".

Tiếp đó gã nhổm người ghé miệng sát chiếc tai nhỏ xinh xắn như được tạc bằng ngọc của Loan Loan nói khẽ: "Đây có phải đúng ý của ngươi rồi không? Hiện giờ ta đã có thể khẳng định tới chín phần, ngươi chính là vị Âm Quý đại tỷ kia rồi, tiểu đệ thật sự bội phục, xin được cam bái hạ phong!".

Một tia chớp xẹt ngang bầu trời, tiếp đó sấm lại nổ ầm vang. Hơn mười kỵ mã kia đã thúc ngựa dừng lại, nhưng không thấy xuống ngựa, dường như đang đợi chờ một ai đó. Khấu Trọng giống như hoàn toàn không biết bên ngoài có người đến vậy, nhổm lên trước nói: "Có muốn đánh cược không, ta cược rằng ả ta chính là đồ đệ của Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, hoặc giả chính là bản thân bà ta đấy!".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Ngươi chắc được mấy phần?".

Khấu Trọng thở dài: "Chỉ có tám phần, ít hơn ngươi một phần. Loại người tà môn độc địa như Âm Quý Phái làm sao chịu tự mình hãm thân tuyệt địa như vậy? Có điều nếu như ả ta có tà pháp đặc biệt gì đó, căn bản không sợ tẩu hỏa nhập ma, vậy thì lại là một chuyện hoàn toàn khác. Ôi! Để ta động thủ đi, dù sao cũng cần có người rat ay mà".

Từ Tử Lăng kiên quyết lắc đầu: "Chúng ta không có quyền lấy tính mạng người khác ra đặt cược, trên thực tế đây là một trận quyết chiến hết sức công bằng, ả ta dùng công phu thực sự để đối phó với chúng ta đấy chứ".

Khấu Trọng chau mày: "Nhưng giả như ả ta đúng là yêu nữ đến từ

Âm Quý Phái, chúng ta chữa thương cho ả như vậy, chẳng phải là lai lịch, võ công đều bị nhìn ra hết ư, độc môn khí công của chúng ta còn gì là bí mật nữa? Nếu ả ta vì vậy mà công lực đại tiến, đánh bại được Sư Phi Huyên, vậy không phải là chúng ta đã di hại cho giang hồ hay sao?".

Tiếng vó ngựa lại vang lên từ đầu kia của thôn làng, lần này chỉ là độc nhân đơn kỵ, chậm rãi tiến về phía hơn mười kỵ mã đã đợi sẵn. Tiếng đao kiếm rời vỏ vang lên đinh tai. Người mới đến hiển nhiên không phải bằng hữu của mười mấy kỵ sĩ kia.

Từ Tử Lăng chẳng hề để ý đến chuyện bên ngoài, không ngừng tập trung chân khí Khấu Trọng truyền cho vào Đan Điền và Khí Hải, để cho nó tự biến thành một vực xoáy chân khí, khóe miệng nở một nụ cười tràn đầy tự tin: "Dù ả ta không phải yêu nữ đó đi chăng nữa, nhưng ả đã bỉ ổi lợi dụng lòng hiệp nghĩa của chúng ta, ta với ngươi cũng phải dùng chính đạo tranh đấu với ả đến cùng". Tiếp đó gã thấp giọng hỏi: "Chuẩn bị xong chưa?".

Khấu Trọng còn tưởng Từ Tử Lăng nói về chuyện trị liệu luồn du khí không ngừng tác ác trong kinh mạch Loan Loan, liếc mắt nhìn thân thể đang rung động không ngừng của nàng, miễn cưỡng nói: "Chuẩn bị rồi!".

Khi Từ Tử Lăng bất ngờ chuyển chân khí từ Đơn Điền nghịch chuyển vào đốc mạch, chạy ngược vào chưởng tâm của Khấu Trọng, thì chợt nghe tiếng quát ở bên ngoài: "Đa Tình Công Tử quả nhiên có đảm lượng hơn người, biết rõ là tử địa mà vẫn dám đến phó ước, Thanh Giang Phái chúng ta vô cùng kính phục!".

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng giờ mới biết người mới đến kia chính là Đa Tình Công Tử Hầu Hi Bạch đỉnh đỉnh đại danh, nhưng lúc này đang là lúc khẩn yếu nhất của quá trình hành công, nếu sơ suất một

chút sẽ lập tức tẩu hỏa nhập ma, nên cả hai gã đều không dám phân thần để ý đến chuyện bên ngoài.

Khấu Trọng để mặc chân khí thông qua Âm Du mạch ở chưởng tâm, chuyển đến Dương Du mạch ở ngón giữa, rồi dọc theo khuỷu tay đến Giáng Cung, qua Trùng Lâu, đi theo Xung mạch đến Đan Điền, sau đó chạy đến Dương Khiêu mạch ở chân phải, đến huyệt Dũng Tuyền ở gót chân thì dừng lại. Chỉ thấy toàn thân trở nên ấm áp điều hoà, dễ chịu vô cùng. Lúc này gã đã hiểu được dụng tâm và sách lược của Từ Tử Lăng. Thì ra sự vật trong thiên hạ tuy có trăm ngàn loại khác nhau, mỗi thứ đều có đặc tính vật lý riêng biệt, song vạn vật đều không thể rời khỏi một nguyên tắc chung.

Về mặt nội gia khí công, cũng có người mạnh kẻ yếu, có hiện tượng dị tính hấp thụ lẫn nhau. Kế hoạch của Từ Tử Lăng chính là lợi dụng sự kết hợp giữa hai luồng chân khí đặc biệt một âm một dương của hai gã, biến thành một vòng xoáy chân khí, lại do chân khí hai gã cùng một nguồn gốc, nên khi kết hợp lại có khả năng tự cụ tự túc, tự động bài xích mọi luồng chân khí dị biệt ra ngoài, đồng thời có thể dung nạp được những luồng chân khí cùng loại. Thế nên chỉ cần truyền chân khí của hai gã vào kinh mạch của Loan Loan, lập tức có thể thu hút mọi luồng chân khí tán loạn như bông hút nước, từ đó mà lợi dụng nó để đả thông kinh mạch cho Loan Loan.

Giả như Loan Loan đúng là yêu nữ hoặc thậm chí chính là Chúc Ngọc Nghiên, cũng sẽ vì công lực bất đồng mà không thể hấp thụ được chân khí của hai gã, cho dù muốn tra xét nguồn gốc võ công cũng khó mà làm được.

Từ Tử Lăng đẩy chân khí ngược về nội thể Khấu Trọng một mặt là vì muốn gia tăng sức mạnh cho vòng xoáy chân khí, quan trọng hơn là gã chợt nghĩ đến làm vậy sẽ tuyệt đối có lợi cho hai gã, khiến khí mạch chuyển lưu toàn thân kinh lạc thông suốt, hòa khí triều dương.

Hơn nữa âm dương tương hỗ có thể đạt đến cảnh giới thủy trung hỏa phát, tuyết lý hoa khai mà đạo gia vẫn thường nhắc tới.

Những nội gia cao thủ thông thường, tuy không một ai là không mong muốn khí mạch tương thông, nhưng những kẻ cao minh đều luyện theo lối âm dương song hành, trước đó chưa một ai luyện theo kiểu tạo thành dòng xoáy chân khí. Duy chỉ có mình hai gã có nội công đặc thù của Trường Sinh Quyết, lại chia làm hai người luyện nên mới xuất hiện hiện tượng như vậy. Thế nhưng nếu không phải do trị thương cho Loan Loan gây nên chân khí thất thoát, e rằng hai gã cũng không có cơ duyên này. Xét về mặt vật lý, vòng xoáy tự nhiên là mạnh hơn xông thẳng nhiều lần.

Khấu Trọng hiểu được dụng ý của Từ Tử Lăng, lập tức nắm chắc cơ hội ngàn năm hiếm có này, để khí lưu chu du khắp toàn thân, mặc cho nó dung nạp thêm chân khí trong kỳ kinh bát mạch, không ngừng lớn thêm.

Bên ngoài chợt im lặng, hiển nhiên là Hầu Hy Bạch đã dừng ngựa. Mưa gió vẫn không ngừng, giữa tiếng sấm vang chớp giật vang lên tiếng ngựa hí dài. Mỗi lần ánh chớp lóe lên trong phòng là mái tóc dài như mây của Loan Loan lại ánh lên như phát sáng, dáng vẻ thần bí mà ngụy dị khác thường.

Lúc dòng xoáy chân khí thông qua Âm Khiêu mạch quay về Giáng Cung, trở xuống Dũng Tuyền huyệt khí nơi chân trái, một giọng nam nhân du dương dễ nghe vang lên: "Đừng lắm lời nữa, Trần Bộ Vân ở đâu?".

Một người khác đáp: "Bản thiếu gia ở đây, Hầu Hy Bạch ngươi đã giết hai vị huynh đệ kết bái của ta, hôm nay ta bắt ngươi phải nợ máu trả máu!".

Hầu Hy Bạch ngửa mặt cười lớn, dù tiếng sấm sét đinh tai cũng không thể át được tiếng cười của y. Tiếng cười chợt dứt. Hầu Hy Bạch chậm rãi nói: "Nợ máu của ngươi thì bắt người khác phải trả, nhưng sự thanh bạch và tôn nghiêm của nữ nhi nhà người ta thì ai trả lại cho họ? Giết hai tên dâm tặc huynh đệ của ngươi chỉ là thế thiên hành đạo mà thôi, bây giờ thì đến lượt ngươi, kẻ nào dám ngăn ta lại, kẻ đó phải chết trước".

Tiếng vó ngựa vang lên dồn dập, hiển nhiên song phương đã lao về phía đối phương. Lúc này luồng xoáy đã đi qua Thiên Linh Cái, từ Thiên Trì huyệt ở hàm trên đi qua Thập Nhị Trùng Lâu, xuống nhâm mạch, lên Đốc Mạch, đi qua Dương Du mạch ở lòng bàn tay trái, chảy vào nội thể Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng cảm thấy kinh mạch Khấu Trọng trống rỗng, hiện tượng cũng giống như Loan Loan, trong lòng chợt động, ngầm đoán ra bí pháp mà Loan Loan sử dụng nếu nàng thực sự là yêu nữ. Có điều lúc này gã không còn thời gian để nghĩ nhiều hơn nữa, chỉ đành làm đúng kế hoạch ban đầu, đẩy luồng chân khí không biết đã mạnh lên bao nhiêu lần đi qua Thiên Linh Cái, thông thẳng xuống Dũng Tuyền huyệt, đi một vòng ngược lại với trình tự hành khí lúc này của Khấu Trọng.

Đây thực là một chuyện ngàn năm khó gặp. Đầu tiên là tìm được hai người có nội khí đồng nguyên mà lại tương dị đã là chuyện khó trên đời, huống hồ cho dù có hai người như vậy, nhưng do các nhân tố phức tạp khác như là thành kiến về công pháp, hay lòng tin nên tuyệt đối không thể dùng một phương pháp sáng tạo đặc biệt như vậy để tạo nên một thứ kỳ công cổ quái như hai gã.

Trước đây hai gã đã nhiều lần lợi dụng đặc tính chân khí đồng nguyên tương dị này để liệu thương và tăng cường công lực, nhưng chưa từng thử một cách triệt để thế này, hơn nữa lại dùng toàn bộ chân khí hóa thành một vòng xoáy, còn bản thân thì không hề lưu lại môt chút nào, khiến cho đối phương dù có tâm hoài bất trắc cũng

không thể dựa vào kinh lạc hành khí của hai gã mà đoán ra được pháp môn luyện công của Trường Sinh Quyết.

Tiếng đao kiếm chạm nhau bên ngoài vang lên liên miên bất tuyệt, tiếng kêu thảm cũng không ngớt vang lên. Người kêu thảm đó đương nhiên không phải là Hầu Hy Bạch, bằng không thì mọi chuyện sớm đã kết thúc rồi.

Chân khí trong nội thể Loan Loan càng lúc càng loạn, bất cứ lúc nào cũng có thể làm đứt đoạn kinh mạch của nàng. Tiếng bước chân hết sức nhẹ nhàng vang lên trên mái ngói. Hai gã giật thót mình, suýt chút nữa thì tẩu hỏa nhập ma.

Từ Tử Lăng cố kiềm chế sự lo lắng trong lòng, bởi vì lúc này chỉ cần có người lọt vào phòng, muốn lấy mạng của bọn gã thật dễ như trở bàn tay vậy. Vòng xoáy chân khí đi ra từ chưởng tâm gã, chạy vào Đốc mạch của Loan Loan. Hai gã cùng lúc đình chỉ hô hấp bằng mũi, sử dụng nội pháp, chỉ để lại một chút chân khí trên Linh Đài huyệt, âm thầm điều khiển luồng chân khí dịch chuyển trong nội thể Loan Loan. Quả nhiên không ngoài sở liệu của hai gã, vòng xoáy chân khí đi qua chỗ nào, những luồng chân khí đang chạy toán loạn ở chỗ đó đều bị hấp nạp, trùng quy chính đạo. Tiếng ác đấu bên ngoài đột nhiên cũng dừng lại.

Thanh âm của Hầu Hy Bạch vang lên: "Cao nhân phương nào giá lâm, sao không hiện thân tương kiến!".

Một tràng cười khanh khách vang lên trên mái nhà căn phòng của ba người đang ngồi, tiếp đó là một giọng nữ khúc khích như chuông bạc cất lên: "Hầu Hy Bạch quả nhiên bất phàm, uổng cho Giang Thanh phái tự xưng là đại phái ở Giang Nam, vậy mà không kẻ nào đỡ được một phiến của Hầu huynh, thật là đáng buồn cười!".

Hầu Hy Bạch mỉm cười đáp: "Chỉ nghe giọng nói của cô nương đã biết là bậc tuyệt sắc mỹ nữ, thiên sinh lệ chất rồi, chỉ là không biết cô nương bỏ công thiên lý truy tung tại hạ là vì cớ gì?".

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng vừa mới đẩy chân khí qua người Loan Loan, thân thể mỹ nữ này liền không còn run rẩy nữa. Giả như bọn gã lập tức thu hồi chân khí, Loan Loan sẽ trở về trạng thái ban đầu. Nhưng hai gã đều là kẻ gan to hơn trời, làm sao chịu để yên như vậy, tiếp tục di chuyển chân khí đả thông Sinh Tử Khiếu của Loan Loan.

Năm xưa Phó Quân Sước đã từng giải thích rất kỹ về yếu quyết luyện tập Cửu Huyền Đại Pháp cho hai gã, thế nên khi hai gã tu luyện Trường Sinh Quyết, tự nhiên đã kết hợp công pháp của Cửu Huyền Đại Pháp và Trường Sinh Quyết lại với nhau, hòa nhập bí pháp đơn thuần để tu thân dưỡng mệnh và võ công lại làm một. Theo những điều Phó Quân Sước đã dạy, huyệt mạch tuy là một thể, nhưng tác dụng thì lại rất khác nhau. Mạch chính là con đường nối liền các huyệt với nhau, còn huyệt vị có thể coi như là dịch trạm của chân khí khi lưu truyền trong kinh mạch.

Các huyệt vị nơi các kinh mạch giao nhau thì được coi là quan khẩu, có tác dụng rất quan trọng đối với việc sự thông suốt của kinh mạch. Nếu quan khẩu bị bế tắc, thì kinh mạch cũng như bị đóng kín, người sẽ mắc đủ thứ bệnh tật. Phàm nhân thì chỉ có huyết khí lưu chuyển, còn chân khí thì phải khổ luyện mới có được. Người luyện chân khí nếu không thể luyện đến mức "khí phát" thì dù luyện thế nào cũng chỉ là uổng công. Khí phát sẽ thành khiếu. Vì vậy nội gia cao thủ chỉ cần thám sát huyệt mạch của đối phương, là sẽ biết hỏa hầu cao thấp của đối phương thế nào, là huyệt thường hay là chân khí khiếu môn.

Nhưng nội thể Loan Loan lại trống rỗng, đừng nói là khiếu môn, mà cả huyệt đạo phổ thông của người bình thường cũng không đầy đủ,

thế nên mới khiến hai gã không biết bắt đầu từ đâu, cảm thấy khó hiểu vô cùng. Trong các khiếu môn thì Sinh Tử Khiếu là quan trọng nhất. Giả như Loan Loan muốn ẩn giấu chân khí vào một nơi nào đó, vậy thì chỉ có thể giấu ở nơi huyền bí nhất đó.

Trong cơ thể người, ở trung tâm hai mắt chính là Tổ khiếu, thông đến não và lục phủ ngũ tạng, chỗ này nếu như bị thương, nặng sẽ khí tuyệt thân vong, nhẹ thì trí lực tổn thương. Nhưng nơi này không thể là nơi tập trung chân khí, kẻ nào cố gắng cưỡng cầu, ắt sẽ mắc chứng đau đầu. Tổ khiếu là quan khẩu quan trọng nhất của Nhâm Đốc nhị mạch, chỉ cần ngưng thần nhập khiếu môn, Nhâm Đốc nhị mạch sẽ xao động không ngừng. Nhưng chỗ chân chính có thể tập trung chân khí lại là Đơn Điền ở dưới bụng. Nơi này giống như là một trạm cung ứng chân khí cho toàn thân vậy. Khí mạch của người thường là do dinh dưỡng từ các thực vật được tiêu hóa trong dạ dày hình thành. Nhưng người luyện khí thì lại đem tinh khí hóa luyện thành chân khí, biến thành năng lượng, cái gọi tên là luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần chính là như vậy.

Còn sự khác biệt lớn nhất giữa tiên thiên và hậu thiên chân khí chính là tiên thiên chân khí có được từ năng lượng hấp thụ của thiên địa, còn hậu thiên lại là tinh khí của bản thân hóa thành, cao thấp thế nào, bản thân khó mà tính toán cho được.

Đơn Điền Khí Hải lại phân ra làm tứ trùng thiên. Đệ nhất trùng gọi là Hoàng Đình, tiếp đó là Kim Lư, Sinh Tử huyệt và tầng dưới cùng là Quan Nguyên nối thẳng với tinh nang hoặc tử cung. Sinh Tử khiếu chính là chỉ Sinh Tử huyệt, nếu luyện khí thì mới trở thành Sinh Tử khiếu, bằng không thì cũng chỉ là huyệt đạo bình thường mà thôi.

Nếu Tổ khiếu là thiên thì Sinh Tử khiếu chính là địa, thượng quản tính, hạ quản mệnh. Tính mệnh phải cùng song tu, cũng giống như quan hệ giữa bánh lái và mái chèo vậy, thiếu một cũng không được.

Có câu thiên hạ địa thượng an Tổ khiếu, nhật tây nguyệt đông tụ sinh tử huyệt, chính là nói đến quan hệ mật thiết giữa hai khiếu này vậy.

Chiêu lợi hại nhất của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chính là dồn toàn bộ công lực của hai gã thành một luồng xoáy chân khí đẩy vào sinh tử huyệt của Loan Loan. Giả thiết Loan Loan chỉ giở trò vờ vĩnh, dùng phương pháp cao thâm nào đó ẩn giấu chân khí vào sinh tử huyệt, như vậy luồng xoáy chân khí của hai gã đi qua, tất sẽ kích thích chân khí của nàng trỗi dậy để kháng cự, lúc ấy thì đã lộ ra cái đuôi hồ ly rồi. Còn nếu nàng ta trong sạch, chân khí hai gã chỉ dẫn phát mạch khí của nàng, giúp nàng phục hồi tri giác. Nhờ cơ duyên xảo hợp, hai gã cuối cùng cũng tìm được phương pháp thích hợp nhất để xem Loan Loan là người thế nào. Đúng như Từ Tử Lăng đã nói, đây là một cuộc chiến hết sức đặc biệt.

Khi bọn gã đang ở giai đoạn hết sức khẩn trương thì Hầu Hy Bạch bên ngoài lại ung dung tự tại, khoan thai chậm rãi nói: "Khinh công của cô nương cao tuyệt, tại hạ bình sinh mới gặp lần đầu, thế nên mỗi lần tại hạ muốn gặp cô nương đều chậm mất một bước, thế nhưng đêm nay ở nơi hoang dã này, hoàn cảnh hết sức đặc thù, nếu tại hạ muốn gặp được phương dung của cô nương, chỉ sợ không phải là hoàn toàn không có cơ hội".

Thiêng chân khí của hãi gã chuyển vào Đan Điền của Loan Loan, tiến vào đệ nhất trùng Hoàng Đình, vẫn chưa cảm thấy bất kỳ điều gì dị dạng. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tuy không tiện phân thần, song vẫn cảm thấy kỳ lạ. Giả như khinh công của nữ tử này cao minh như Hầu Hy Bạch đã nói, vậy tại sao bọn gã vẫn cảm giác được tiếng bước chân dù rất nhỏ của nàng ta ở trên mái ngói?

Nữ tử kia đáp: "Đường đường nam tử hán đại trượng phu, sao lại bức người ta như vậy? Vừa rồi ta cố ý gây tiếng động, chính là để huynh biết người ta đã đến rồi. Hiện giờ đang suy nghĩ xem có nên

hiện thân tương kiến hay không thì huynh đã dọa người ta như vậy rồi".

Bọn Khấu Trọng giờ mới hiểu ra, trong lòng không khỏi nghĩ khác về Hầu Hy Bạch. Tiếng bước chân vừa rồi, bọn gã ở trong phòng cũng rất khó nghe được. Vậy mà Hầu Hy Bạch đang quyết chiến với địch nhân giữa trời mưa gió, cự ly lại cách xa hơn bọn gã đến mấy lần, thế nhưng tiếng bước chân rất khẽ đó vẫn không lọt khỏi tai y, chỉ dựa vào điểm này đã có thể đoán định Hầu Hy Bạch cao minh hơn hai gã rồi. Chân khí từ từ đi xuống, tiến vào tầng thứ hai Kim Lư.

Hầu Hy Bạch thản nhiên nói: "Nếu cô nương có lòng cùng tại hạ tương kiến, tại hạ tự nhiên vô cùng hoan hỉ, không biết có thể ban ân cho tại hạ biết được phương danh hay không? Như vậy xưng hộ cũng thân thiết hơn một chút".

Người này lời nói tao nhã, ngữ điệu ôn hòa, thái độ tiêu sái, chẳng trách mà khiến thiên hạ mỹ nữ đều phải mềm lòng. Nữ tử kia hiển nhiên đã bị mấy lời dỗ ngọt của Hầu Hy Bạch làm hoa tâm nở rộ, hân hoan nói: "Ta chỉ nói một lần, huynh hãy chú ý nghe mà nhớ cho kỹ".

Hầu Hy Bạch nói với ngữ điệu hết sức thành khẩn: "Hầu Hy Bạch đang rửa tai cung kính lắng nghe, sau này tuyệt đối không dám lãng quên, xin cô nương cứ yên tâm".

Khấu Trọng nghe mà trong lòng thầm cảm khái. Gã tự thấy mình thua Hầu Hy Bạch ở ngữ điệu thành khẩn làm người khác tin tưởng này, chẳng trách mà cả Sư Phi Huyên cũng xem trọng y, còn cùng y du ngoạn Tam Hiệp. Từ Tử Lăng thì lại nghĩ khác, nếu như người này là thiên sinh đã như vậy thì không còn gì để nói, bằng không thì y nhất định là một kẻ đại gian đại ác.

Nữ tử dường như đã động tâm nói: "Ta tên Độc Cô Phượng! Ồ, biểu

tình của huynh cổ quái như vậy, nhất định là đã biết lai lịch của ta rồi".

Hầu Hy Bạch tán tụng: "Độc Cô tiểu thư quả danh bất hư truyền, chỉ dựa vào ánh mắt đã có thể nhận ra được cảm thụ nội tâm của tại hạ, không hổ là truyền nhân kiêm thông tuyệt học hai nhà".

Ngữ điệu của Độc Cô Phượng bất ngờ trở nên bình tĩnh lạ thường, giống như đã biến thành con người khác vậy: "Chuyện này cũng tương đối kỳ quái, không biết những chuyện liên quan đến ta, Hầu huynh biết được từ đâu vậy?".

Hầu Hy Bạch khiêm nhường nói: "Chuyện này thứ cho tại hạ không tiện tiết lộ. Hầu mỗ còn biết Độc Cô tiểu thư chẳng những sớm đã vượt qua hai vị tiền bối Độc Cô Song Kiệt, Độc Cô Thịnh và Độc Cô Bá, mà ngay cả lệnh thúc Độc Cô Phương cũng cam bái hạ phong, công lực chỉ thua kém Vu Sở Hồng có chút ít, chẳng trách tại hạ muốn thoát khỏi sự truy lùng của tiểu thư mà không thể làm được".

Tiếp đó ngữ điệu của y cũng trở nên lạnh lùng khác lạ: "Đầu tiên tại hạ còn tưởng rằng tiểu thư chỉ là một nữ tử nghịch ngợm ngưỡng mộ cái danh Đa Tình Công Tử, bây giờ thì đã biết là không phải rồi. Dám hỏi không biết Độc Cô tiểu thư có chuyện gì mà lại chú ý đến Hầu Hy Bạch này như thế?".

Độc Cô Phượng nói: "Chuyện này thứ cho ta không thể nói. Được rồi, ta phải đi đây!".

Lúc này chân khí của hai gã đã đi qua đệ nhị trùng Kim Lư, tiến thẳng tới chỗ quan trọng nhất là đệ tam trùng Sinh Tử huyệt, tình hình đột nhiên xảy ra biến cố. Chân khí chẳng hề dừng lại mà đi thẳng xuống tầng thấp nhất của Đan Điền là Quan Nguyên, dường như muốn tán phát ra ngoài cơ thể.

Hai gã lực tức hồn phi phách tán. Nếu như chuyện này thật sự xảy ra, vậy thì chẳng khác bọn gã tự động đem công lực cực khổ tu luyện mấy năm nay tiêu tán đi hết, muốn khôi phục lại như ban đầu, e rằng không biết phải tốn thêm bao nhiêu thời gian nữa. Bọn gã không dám phân thần lắng nghe hai người bên ngoài nói chuyện nữa, vội tập trung tinh thần, dùng ý niệm cố chuyển luồng khí kình quay ngược trở lại.

Chân khí lập tức nghịch chuyển, hóa thành một cột chân khí thẳng tưng chạy ngược trở lại Đốc mạch của Loan Loan, lao về Âm Du mạch nơi chưởng tâm của Từ Tử Lăng nhanh như điện. Trong sát na ngắn ngủi, cột chân khí vươn dài, chạy khắp các huyệt mạch toàn thân hai gã.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng cảm thấy hai mắt hoa lên, cùng lúc bay ngược về sau, đập mạnh vào tường, rồi lăn xuống đất thành một đống, máu chảy ra từ mắt, mũi, tai, miệng, hô hấp đoạn tuyệt.

Mỹ nữ Loan Loan đang bất tỉnh kia cũng không vì mất đi sự chống đỡ của Từ Tử Lăng mà gục xuống. Nàng chầm chậm đứng dậy như một bóng u linh, bước tới giữa phòng. Hai mí mắt chầm chậm mở ra, để lộ một đôi mắt đen láy, phối hợp với gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn của nàng một cách tuyệt đối hoàn mỹ, có thể khiến bất kỳ nam nhân nào nhìn vào đó cũng mơ đến những giấc mơ đẹp nhất.

Loan Loan từ từ quay người lại, nhìn Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đang nằm dưới đất, thở hắt ra một tiếng. Khi nàng đang định bước về phía hai gã, cửa lớn chợt bật mở, một người mang theo mưa gió xộc vào trong nhà.

Chương 97: Nhờ họa đắc phúc

Hầu Hy Bạch dáng người cao lớn, tướng mạo anh tuấn, đầu đội mũ tre, bộ y phục nho sinh khiến y càng thêm vẻ văn nhã phong lưu, trí dũng kiêm toàn. Lúc này y đang phe phẩy chiếc chiết phiến trong tay, cả người toát ra một vẻ hào phóng xuất chúng, tiêu sái tự nhiên hơn người. Điều hấp dẫn nhất ở y không chỉ là ánh mắt ôn nhu có thể làm tan chảy bất cứ trái tim nữ nhân nào, mà còn ở hàm râu nhỏ văn nhã trên môi, khiến gương mặt đầy vẻ mỵ lực nam tính của y như lúc nào cũng đang nở một nụ cười kiêu ngạo. Thoạt nhìn y có vẻ rất dễ thân cận, nhưng lại giống như hết sức xa vời, một khoảng cách không thể nào thu hẹp được. Những thứ này kết hợp lại với nhau một cách hoàn hảo, tạo ra khí chất trác việt siêu phàm của y.

Vừa rồi Cô Độc Phượng nói đi là đi, y vốn cũng muốn đuổi theo xem dung mạo của nàng ta thế nào, chợt nghe tiếng động vang lên mới biết là trong nhà có người, vì vậy mới bước vào xem thử. Lúc này ánh mắt y lộ ra thần sắc kinh ngạc, há hốc miệng nhìn bóng lưng đẹp tuyệt trần có thế sánh ngang cùng Sư Phi Huyên của Loan Loan, cơ hồ như chẳng hề để ý đến sự tồn tại của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vậy.

Loan Loan dừng lại thôi không tiến về phía hai gã nữa, chậm rãi thở dài nói: "Ta không phải là không có ý luyến tài, chỉ vì hai ngươi quá lợi hại, ta lại hứa với người ta là sẽ đích thân lấy mạng các ngươi nên mới buộc phải hạ thủ. Nếu các ngươi có nuốt hận xuống cửu tuyền thì cứ hận ta đi!".

Hầu Hy Bạch ở phía sau run giọng nói: "Chỉ nghe thanh âm như tiên nhạc của cô nương... a...".

Loan Loan dùng một tư thế uyển chuyển tuyệt mỹ xoay người lại, đối diện với Hầu Hy Bạch. Hầu Hy Bạch toàn thân run lên, nói không nên lời, song mục lộ ra thần sắc kích động tựa như không thể tin vào những gì mình đang thấy. Hiện giờ nếu có người thứ ba đứng nhìn, tất sẽ đọc ra trong mắt y một câu: "Thiên hạ không ngờ lại có cực phẩm thế này".

Loan Loan lườm y một cái, bước ra cửa lớn. Hầu Hy Bạch lập tức nảy sinh cảm giác không thể mạo phạm đến nàng, vội lùi sang một bên nhường đường. Khi bước qua trước mặt Hầu Hy Bạch, nàng dừng lại dõi mắt nhìn ra khung cảnh mưa gió bên ngoài, thấp giọng nói: "An tang bọn chúng giúp ta, có được không?".

Hầu Hy Bạch lúc này đang ngây ra ngắm nhìn những đường nét mềm mại của nàng, cánh mũi phập phồng hít lấy hương thơm từ thân thể nàng tỏa ra. Vì Loan Loan chỉ thấp hơn gã chừng hơn một phân, thế nên gã chỉ cần hơi cúi người là cơ hồ như đã ghé miệng vào sát chiếc tai nhỏ như được tạc bằng bạch ngọc của nàng: "Cô nương! Bọn họ...".

Loan Loan khẽ thở dài một tiếng, ngắt lời gã, nhẹ giọng nói: "Hãy nhớ cho kỹ, ta sẽ nhớ đến ngươi!".

Đây chính là câu nói vừa rồi Độc Cô Phượng nói với y. Hầu Hy Bạch đang không biết nói gì, thì chợt bóng người lóe lên rồi chợt tắt, Loan Loan đã lướt ra ngoài cửa, biến mất trong màn mưa gió. Hầu Hy Bạch cả kinh thất sắc, vội đuổi theo ra cửa, nhưng đã chậm mất một bước. Một tia sét đánh xuống rặng núi gần đó, khiến cả toàn sơn trang như sáng bừng lên trong khoảnh khắc.

Không thấy bóng Loan Loan đâu nữa. Hầu Hy Bạch chán nản lao vào làn mưa, không để ý đến hai chân dính đầy bùn đất, ngửa đầu để

những giọt mưa lớn như hạt đậu rơi trên mặt, thở dài nói: "Phi Huyên à! Nàng có biết trên thế gian này không ngờ cũng có người có thể ngang hàng với nàng về cả khí chất lẫn võ công hay không? Địch thủ của nàng cuối cùng cũng xuất hiện rồi".

Rồi y chợt như nhớ ra điều gì đó, vội vội vàng vàng chạy vào trong phòng, chẳng hề để y tới Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang nằm nơi góc tường, lấy bút mực ra vẽ lên trên chiếc chiết phiến cầm trên tay. Mặt còn lại của chiếc quạt này đã vẽ hơn hai mươi mỹ nữ, nhưng mặt y đang vẽ thì lại trắng trơn. Nếu Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không phải đang không thể nói chuyện, nhất định hai gã sẽ hỏi tại sao y lại không hề vẽ hình Sư Phi Huyên lên chiết phiến này. Không lâu sau thì hình ảnh Loan Loan đã hiện ra trên mặt phiến, chẳng những giống như người thật mà cả thứ khí chất đặc biệt, như có mà lại như không của nàng cũng được Hầu Hy Bạch truyền tải không sót một chút nào, nét vẽ tràn đầy sức sống, nét sắc phi thường.

Hầu Hy Bạch đưa lên ngang tầm mắt ngắm nhìn hồi lâu, rồi mới gấp chiết phiến lại, ngỡ ngàng thất thần bước ra ngoài. Gió mưa làm y nhớ lại lời Loan Loan vừa nói, lập tức bước lùi lại, lưng đập mạnh vào bức tường cạnh cửa.

"Bình!".

Y dụng kình lực bá đạo phi thường, bức tường lập tức sụp đổ. Hầu Hy Bạch làm sụp tường nhảy vào trong nhà, sau đó liên tiếp đánh ra bốn chưởng, kích vào bốn cây cột chính. Cột nhà vừa gãy đoạn, Hầu Hy Bạch đã tung mình lao vút lên không, đụng gãy xà ngang, phá vỡ mái ngói, nhảy ra bên ngoài. Cả căn nhà sập xuống chôn vùi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong đống gạch vụn.

Hầu Hy Bạch không thèm nhìn lại, hú dài một tiếng nhún người lướt đi trong mưa. Nếu y chịu lưu tâm một chút, nhất định sẽ phát giác ra

thân thể Từ Tử Lăng và Khấu Trọng một lạnh như băng tuyết, một nóng như cát trên sa mạc, tuyệt đối không phải hai cỗ thi thể đã mất đi sinh mạng. Kể cả Loan Loan cũng không ngờ tới biến hóa này.

o0o

mưa vẫn rơi cả ngày hôm ấy. Quá buổi hoàng hôn, bầu trời mới trở lại trong sáng. Vầng minh nguyệt hé lộ tiên dung nơi trời đông. Dưới đám gạch vụn, Khấu Trọng gối đầu lên ngực Từ Tử Lăng, trên lưng là một thanh xà nhà lớn, còn có vô số gạch vụn khác nữa, cũng may là xà nhà đã đỡ không cho bức tường phía trên hai gã sập xuống, khiến đầu hai gã không bị tổn thương, đồng thời cũng còn có chút không gian để hô hấp.

Khấu Trọng run lên một chặp, nhổ ra một đống bùn đất trong miệng, lẩm bẩm nói: "Yêu nữ lợi hại thật, có điều ả đã đánh giá thấp chúng ta rồi!". Nói đoạn gã khẽ vươn mình một cái, lập tức làm cho cát đá bên trên rơi xuống ào ào, chỉ nghe gã thấp giọng nói: "Mẹ của bà nó chứ, cả người ta giống như được thoát thai hoán cốt vậy, trước đây chân khí trong nội thể chỉ giống như một bó những luồng chân khí nhỏ như sợi chỉ, thì bây giờ những sợi chỉ ấy đều xoắn lại hành tẩu qua các huyệt mạch, thật thoải mái vô cùng".

Trên thực tế cả hai gã vẫn tỉnh táo từ đầu tới cuối, chỉ là đã bế hô hấp bằng mũi miệng lại mà thôi. Khi luồng chân khí cuộn xoáy thúc thẳng vào kinh mạch, hai gã thật sự đã tưởng rằng tính mạng khó giữ, đặc biệt là cảm giác kinh mạch như muốn vỡ nát ra ấy càng làm hai gã không tài nào chịu nổi. Có điều bọn gã lại không chết, luồng chân khí ấy tuần hoàn hơn trăm vòng chu thiên trong nội thể hai gã, dần dần cũng bị hai gã thu hồi về Sinh Tử huyệt.

Kỳ quái nhất là mỗi khi cuộn xoáy chân khí tiến vào cơ thể Khấu Trọng thì lập tức biến thành lạnh đến thấu xương cốt, còn khi vào

đến cơ thể Từ Tử Lăng, thì lại từ cực hàn chuyển sang cực nhiệt. Cứ vậy một hàn một nhiệt chuyển động không ngừng, cả những kinh mạch trước đây chưa thể quan thông hay cảm nhận được, tất thảy đều được khai mở hết, giống như một mảnh đất màu mỡ lần đầu tiên được khai khẩn vậy. Cả quá trình tống cựu khí nghênh tân khí này, chẳng những Loan Loan không thể nghĩ tới, mà cho dù tập trung thiên hạ thiền đạo cao nhân, võ học đại tông sư cũng không thể nào lý giải được hiện tượng chưa từng xảy ra trong võ lâm này.

Từ Tử Lăng thở hắt ra một hơi nói: "Đám gạch đá này đè xuống thật thoải mái, cứ như có mười mấy người đang cùng xoa bóp cho chúng ta một lượt vậy". Gã ngưng lại một chút rồi lại cười khổ nói tiếp: "Rốt cuộc là chúng ta thắng hay là thua cho yêu nữ kia vậy?".

Khấu Trọng hít vào một hơi thanh khí, trầm ngâm nói: "Nhìn bề ngoài thì chúng ta đã bại một cách thảm hại, ít nhất là yêu nữ kia cũng nghĩ như vậy. Có điều ả ta giảo hoạt như thế, lại biết cả kế dục cầm tiên túng, trước tiên làm cho chúng ta tưởng rằng chân khí sẽ chạy ra bên ngoài cơ thể, đợi đến khi chúng ta vội vã thu hồi chân khí, mới thuận thủy thôi châu đẩy mạnh chân khí của chúng ta ngược trở lại, chẳng tốn chút sức lực nào, lại dùng được chân khí của chính chúng ta để đối phó với chúng ta".

Từ Tử Lăng vẫn còn hơi kinh hoảng: "Lúc đó quả thật vô cùng hung hiểm, nếu không phải có tên ngốc Hầu Hy Bạch đó xông vào, chỉ cần ả ta bước tới kiểm tra sơ sài là sẽ bổ thêm cho ta với ngươi mỗi người một chưởng, lúc đó thì hai chúng ta chắc sẽ được xuống địa phủ gặp mẹ rồi!".

Khấu Trọng chợt nghiêng tai lắng nghe, thấp giọng nói: "Đừng động đậy! Hình như có người tới!".

Từ Tử Lăng lưu thần lắng nghe, kinh hãi thốt lên: "Thính giác của

chúng ta sao lại trở nên lợi hại thế này, tiếng vó ngựa ít nhất cũng phải cách xa hơn mười dặm mà chúng ta cảm nhận được. Trước đây nhiều nhất cũng chỉ nghe được tiếng động ở bên ngoài năm sáu dặm là cùng, đó là còn phải nhờ thuận gió nữa đấy".

Khấu Trọng le lưỡi nói: "Đừng quên bây giờ chúng ta đang bị chôn dưới đống gạch vụn! Hà...! Có điều âm thanh có lẽ là từ dưới đất truyền lên, ta thậm chí còn cảm nhận được sự rung động của mặt đất nữa này!".

Từ Tử Lăng cười khì khì nói: "Con người ngươi thật thích khoa trương! Ồ, bọn họ đi rất nhanh, mười một, mười hai...! Không! Tổng cộng có mười bảy kỵ mã, đang tiến về phía chúng ta".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Cứ giả làm người chết thêm một lúc cũng không sao, nói không chừng lại có thu hoạch ngoài ý muốn đấy!".

Nhóm kỵ sĩ mới đi vào trong thôn, đã phần lập tức tung mình nhảy xuống ngựa, tản ra bốn phía cắm những ngọn đuốc lên, sau đó đi lục soát khắp các căn nhà, thái độ thập phần hoành hành bá đạo.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nằm bên dưới đống gạch ngói chỉ cần nghe tiếng bọn họ đá cửa phá tường, lục soát khắp nơi cũng biết đây không phải là nhân vật giang hồ bình thường, mà là những cao thủ được liệt vào hàng đệ nhất, đệ nhị trong võ lâm. Loại người này bình thường chỉ gặp một hai người đã khó, hiện giờ lại cùng xuất hiện một lúc mười mấy người, lại còn hung hãn lục soát khắp thôn làng, tự nhiên là khiến hai gã lấy làm tò mò.

Trong bọn có hai người không xuống ngựa, hiển nhiên là địa vị cao hơn đám còn lại. Bọn họ thúc ngựa đi đến bên đống gạch vụn nơi hai gã ẩn thân thì dừng lại. Hai người này một béo một gầy, tướng mạo hoàn toàn tương phản.

Người béo thì thân hình béo mập, nhưng không hiểu tại sao lại khiến cho người ta một cảm giác mâu thuẫn rằng y rất tráng kiện, rất vững chắc, niên kỷ ước chừng hơn ba mươi, da dẻ trắng một cách dị thường. Gương mặt của y tròn vạnh, cằm bạnh ra, nhãn thần sắc bén giống như hai đạo lửa ma trơi, vốn cũng có chút bá khí xương cuồng đáng sợ, song may mà nụ cười lúc nào cũng nở trên cặp môi mỏng đã làm giảm bớt phần nào sát khí ở song mục của y.

Người gầy thì trẻ hơn chừng mấy tuổi, thể hình cao gầy, thần thái kiêu ngạo tự phụ, liếc nhìn đống gạch vụn một hồi rồi nói: "Căn nhà này hiển nhiên mới sập xuống không lâu, những phần bên trong lại không hề bị gió cát ăn mòn, gia cụ vẫn còn đầy đủ, hai căn nhà phía trước và phía sau lại không hề làm sao, nhất định là có điều gì kỳ quái ở đây".

Thanh âm của y thấp trầm dễ nghe, khẳng định mà tự tin, khiến hai gã cảm thấy y là người rất ít khi gặp phải khó khăn trắc trở hay thất bại.

Tráng hán béo mập kia cười ha hả nói: "Lăng Phong huynh nói rất có lý, chỉ nhìn thôn làng này khắp nơi không một bóng người cũng biết cách đây không lâu đã xảy ra chuyện gì đó, lại xem cách đổ sụp xuống của căn nhà này, rõ ràng là có người đã cố ý đánh gãy xà nhà, húc đổ bốn vách tường gây nên".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ở bên dưới đống gạch vụn đều phải động dung trước khả năng quan sát của hai người.

Lăng Phong mỉm cười nói: "Kim Ba huynh cơ trí nổi danh hơn người, quả nhiên danh bất hư truyền. Chuyện này tương đối kỳ lạ, không biết kẻ nào lại phí công tốn sức đánh sập cả căn nhà xuống vậy, xem ra thì công lực của y cũng thuộc hàng nhất lưu cao thủ".

Đại hán béo lùn tên Kim Ba điềm nhiên nói: "Chỉ cần đào đống gạch này lên là sẽ biết ngay, Lăng huynh có hứng thú không?".

Lúc này một lão đầu vừa gầy vừa lùn chạy tới trước mặt hai người, thấp giọng nói: "Trong thôn tổng cộng có mười bốn cỗ thi thể, đa phần là do bị người ta dùng nội gia thủ pháp điểm trúng huyệt đạo mà chết, chỉ có ba người bị cắt đứt cổ họng, nhưng nhìn vết thương thì không giống như là bị thứ binh khí như đao kiếm gây nên".

Lăng Phong nói: "Những kẻ này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Trần lão có ý kiến gì không?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy kỳ quái, nghe cách xưng hô của những người này có thể đoán ra bọn họ chẳng những không phải cùng một môn phái, lại càng không có quan hệ thượng ty hạ cấp, nhưng lại cùng tiến cùng lùi, không biết là vì lẽ gì?

Lão giả họ Trần kia nói: "Trên binh khí của họ đều có tiêu ký giống nhau, nếu Trần Quảng này nhớ không nhầm thì có lẽ họ đều là môn nhân của Thanh Giang phái, gần đây rất có thế lực ở Giang Nam".

Kim Ba ồ lên một tiếng: "Chuyện này càng lúc càng hứng thú rồi! Chưởng môn Thanh Giang Phái Vô Định Phong Hướng Thanh Lưu rất hay bao che cho môn nhân làm bậy, hiện giờ không ngờ lại có người dám vuốt râu hổ. Bàn Sát Kim Ba tôi dám đảm bảo sau này nhất định sẽ có kịch hay liên tiếp, nhiệt náo phi thường!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe giọng lưỡi vui mừng trước tai họa của người khác của họ Kim này, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác khinh bỉ.

Lăng Phong không hiểu nói: "Đám người này nếu không phải do hai

tên tiểu tử đó hạ thủ, vậy thì là ai?".

Hai gã nằm bên dưới khẽ giật mình, ngầm đoán đám người này tới đây là vì bọn gã. Lúc này lại có người đến thông báo trong thôn không còn ai khác nữa.

Kim Ba thở dài nói: "Hiện giờ chúng ta đâu còn thời gian mà đi lo chuyện người khác nữa, từ khi tin tức hai tên tiểu tử đó rời Ba Lăng ngược Bắc đào Dương Công Bảo Khố truyền đi, khắp nơi đều đã loạn cả lên rồi, thậm chí cả Tứ Đại Khấu cũng đã phái xuất cao thủ đuổi theo rồi. Chúng ta không thể chậm trễ dù chỉ một giờ một khắc nào nữa".

Trần Quảng nói: "Trên giang hồ trước nay thật chưa từng có người nào đáng tiền như hai tên tiểu tử này. Có được bảo khố là lập tức có thể chiêu binh mãi mã, tranh hùng thiên hạ, nếu không có chí lớn thì ít nhất cũng có thể làm thiên hạ đệ nhất phú ông, huống hồ chỉ cần mang cái đầu bọn chúng về gặp Mật công là đã có thể quang tông diệu tổ rồi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc biến sắc. Nên biết chuyện bọn gã Bắc thượng vốn hết sức bí mật, chỉ có một vài nhân vật cấp cao của Ba Lăng Bang và Cự Kình Bang biết được mà thôi, vậy mà bọn gã vừa mới rời khỏi Ba Lăng, tin tức đã truyền đến tai người ngoài rồi, xem ra còn chỉ rõ cả lộ tuyến bọn gã sẽ đi nữa, bằng không những người này làm sao có thể tìm tới được đây.

Thanh âm của Lăng Phong vang lên: "Chúng ta lập tức khởi hành đuổi theo, chậm một chút là mất một phần cơ hội".

Bọn Kim Ba cũng không còn thời gian để ý xem bên dưới đống gạch vụn là thứ gì nữa, thúc ngựa lao vút đi.

o0o

"Bình!".

Gạch ngói bắn tung tóe, hai gã tung mình bật dậy, hạ thân xuống một khoảng đất trống bên cạnh gian nhà bị sập. Khấu Trọng vỗ vỗ cát bụi trên người, chau mày nói: "Bụi đất lọt vào y phục thật khó chịu, tốt nhất là tìm dòng suối nào tắm rửa cho sạch rồi mới tiếp tục lên đường".

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Chúng ta vừa đi vừa tìm, trước mắt cần nhất là phải đến Cảnh Lăng gặp bọn Đoạn Ngọc Thành, sau đó mới nghĩ cách ứng phó tình hình hiện tại".

Khấu Trọng vỗ vỗ Tỉnh Trung Nguyệt trên lưng, cười lên ha hả: "Thật không ngờ uy danh chúng ta có được sau khi giết chết Nhậm Thiếu Danh vẫn không đủ để dọa khiếp lũ người tham lam. Chi bằng chúng ta dứt khoát một trận, để cho đám người kia biết hối hận là gì cho xong!".

Từ Tử Lăng mỉm cười, gật đầu bước đi. Lúc này minh nguyệt đang treo lơ lửng giữa trời, phủ lên đại địa một làn ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Chương 98: Phi mã mục trường

Hai gã lần lượt trồi đầu lên khỏi mặt nước hồ, quần áo đã giặt sạch sẽ treo trên một cây nhỏ ven bờ. Khấu Trọng ngửa mặt nhìn vầng trăng sáng vằng vặc, thở dài nói: "Đã lâu lắm chúng ta không được tắm suối rồi! Bây giờ mà có mẹ ở đây nhìn chúng ta tắm thì thật tốt biết bao!".

Từ Tử Lăng chầm chậm khỏa nước, trong ánh mắt hiện lên vẻ thương cảm, trầm mặc không nói gì. Khấu Trọng cứ để người trần truồng bò lên nằm trên một tảng đá ven bờ: "Có thể là Tiêu Tiễn ngầm bán đứng chúng ta không? Chỉ có thông qua mạng lưới tình báo của Hương Ngọc Sơn, tin tức mới có thể truyền đi nhanh đến vậy".

Từ Tử Lăng nói: "Khả năng này rất lớn, nếu đổi là người khác, chỉ e tuyệt đối sẽ không để tin tức lộ ra khiến kẻ khác có thể nhanh chân đi trước".

Khấu Trọng đứng dậy trên tảng đá, ưỡn người như muốn nhảy xuống theo một tư thế cực kỳ hoàn mỹ, nghiêng đầu suy nghĩ: "Nhưng làm như vậy thì có lợi gì cho Tiêu Tiễn chứ? Nếu Dương Công Bảo Khố lọt vào tay kẻ khác, đối với y chỉ có trăm hại mà vô lợi".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Với loại lão hồ ly như Tiêu Tiễn này, quả thực rất khó đoán xem y đang có chủ ý quỷ quái gì, nói không chừng là y muốn chúng ta biết khó mà lui, ngoan ngoãn trở về đầu nhập làm thuộc hạ, đương nhiên cũng phải thuận tay hiến lên bí mật của

Dương Công Bảo Khố rồi".

Khấu Trọng động dung nói: "Ngươi đoán rất hợp tình hợp lý". Nói đoạn gã nhún mình nhảy vọt lên, cắm đầu xuống làn nước.

Từ Tử Lăng thấy gã thích chí như vậy, cũng học theo gã trèo lên tảng đá, cố ý nhảy cắm đầu xuống hồ làm hoa nước bắn lên tung tóe. Khấu Trọng bơi lại bên gã cười cười nói: "Tâm tình Lăng thiếu gia hình như rất tốt!".

Từ Tử Lăng vui vẻ nói: "Có gì mà phải không vui chứ? Thân phận của yêu nữ đã bị nhận ra, võ công chúng ta lại đại tiến, có thể ứng phó bất cứ cường địch nào, ngươi nói xem ta có gì phải lo lắng chứ?".

Khấu Trọng động tâm nói: "Có muốn thử xem chúng ta đã lợi hại thế nào không?".

Từ Tử Lăng như được trở lại thời thiếu niên vui vẻ, vô lo vô nghĩ, cười cười nói: "Trọng thiếu gia ngươi có đề nghị gì hay không?".

Khấu Trọng mỉm cười: "Mười bảy tên ngốc vừa rồi xem ra đều thuộc hàng cao thủ, nếu chúng ta vượt núi đuổi theo, nói không chừng có thể chặn được bọn chúng, thuận tay cướp lấy hai con ngựa tốt. Lăng thiếu gia còn có chủ ý nào hay hơn nữa không?".

Từ Tử Lăng cười ha hả nói: "Làm sao dám có ý kiến chứ? Bây giờ chúng ta thi mặc quần áo nhanh, sau đó thi cước lực, ngươi thấy thế nào?".

Khấu Trọng kêu lên một tiếng. Trong tiếng cười hì hì hà hà, hai gã tranh nhau bò lên bờ vơ lấy quần áo mặc vội vàng, hoàn toàn chẳng có chút phong phạm của bậc cao thủ.

o0o

Trời vừa hửng sáng, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã ngồi xếp bằng bên đường, dựa lưng vào một gốc cây Dương to tới mấy người ôm, thần thái vui vẻ ăn hoa quả tươi mới hái trên núi, dáng vẻ nhàn nhã vô cùng. Tiếng vó ngựa từ đầu đường xa xa truyền lại.

Khấu Trọng nhổ ra mấy hột quả rừng, đắc ý nói: "Bọn ngốc tặng ngựa cho chúng ta đến rồi, nhất định phải hỏi chúng xem từ đâu mà biết được tin tức của chúng ta".

Từ Tử Lăng tính toán: "Nhất định là bọn họ đã dừng lại nghỉ chân bên đường, bằng không thì không có lý do gì lại đi chậm như thế".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Mặc xác bọn chúng, mấy tên nhãi nhép không biết sống chết này dùng để thử đao là tốt nhất".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Ngươi biến thành kẻ sát khí bừng bừng từ lúc nào vậy, nếu không cần thiết thì tốt nhất không nên sát nhân, cái này gọi là tích ân đức đấy, ngươi hiểu không?".

Khấu Trọng cười cười nói: "Từ gia giáo huấn hay lắm, tiểu tử nào dám không tuân! Hắc, từ khi xuất đạo đến nay, thử hỏi ta đã bao giờ lạm sát vô tội chưa?".

Từ Tử Lăng làu bàu nói: "Ai có tội ai vô tội không phải do mình Khấu đại gia ngươi tự quyết định chứ?".

Khấu Trọng trầm mặc một hồi, sau đó đột nhiên sực tỉnh nói: "Mấy lời này của ngươi nói rất có ý nghĩa, nói cho cùng, tất cả phân tranh của thế gian này đều có thể xem như là một loại đấu tranh tư tưởng mà thôi".

Gã ngưng một chút rồi lại nói tiếp: "Mỗi người đều có cách nghĩ của bản thân mình, đều hy vọng người khác chấp nhận, tranh đấu từ đó mới xảy ra. Lý tiểu tử có cách nghĩ của hắn, Khấu Trọng ta có cách nghĩ của riêng ta, kẻ nào thành công, bên kia dù phục hay không phục cũng phải tiếp nhận sự áp đặt ý chí của đối phương, bằng không ắt sẽ bị tiêu diệt. Đương nhiên đây là mục tiêu tương đồng mà lập trường bất đồng mới xuất hiện tình hình này, bằng không thì sẽ giống như ta và ngươi vậy, nước sông mãi mãi cũng không phạm nước giếng".

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Đây không phải là lời thừa hay sao? Một chuyện đơn giản vô cùng lại làm cho trở nên phức tạp, chi bằng nói thẳng ra cho xong, hoàng vị chỉ có một, cũng chỉ có một người có thể ngồi lên đó, như vậy không phải rõ ràng dễ hiểu hay sao?".

Khấu Trọng nghiêm nét mặt nói: "Kỳ thực ta đang nghĩ đến một vấn đề khác, chính là nếu muốn tranh đoạt thiên hạ, trước tiên phải có một tư tưởng hoàn mỹ, khiến người khác nghe theo, điều này bao gồm cả kế hoạch, lý tưởng và cả cách thức phân chia quyền lực và thống trị sau này, đây gọi là cờ hiệu mới mẻ, bằng không thì chẳng khác gì bọn Tứ Đại Khấu kia, trên trên dưới dưới đều không biết bản thân mình đang làm gì".

Sau đó gã lại lấy cùi trỏ thúc vào bụng Từ Tử Lăng một cái, cười hì hì nói: "Giống như hồi trước Lý Mật công bố thập đại tội trạng của Dương Quảng vậy, chính là có ý muốn tuyên cáo với thiên hạ, nếu như Lý Mật hắn lên làm hoàng đế, tuyệt đối sẽ không phạm phải những tội ác như của Dương Quảng nữa, thế nên danh dự của hắn lập tức được tăng cao, quyền thế lớn mạnh không ngừng, vừa không tốn công lại vừa không mất một binh một tốt, thật là lợi hại!".

Từ Tử Lăng động dung nói: "Tên tiểu tử này quả nhiên có chút hy

vọng".

Lúc này tiếng vó ngựa đã lại gần. Khấu Trọng nhảy bật dậy đứng chắn vào giữa đường, chắp tay đợi chờ địch nhân đang chuẩn bị từ đường rẽ chạy vào. Từ Tử Lăng thì vẫn an nhiên tự tại ngồi bên gốc cây, ăn nốt quả đào cuối cùng trên tay.

Khấu Trọng nghiêng tai lắng nghe, phát giác ít nhất cũng phải có ba chục kỵ mã đang tiến tới, có thể là đối phương đã kết hợp với một toán nhân mã khác, nhân số tăng lên gấp đôi, điều duy nhất khiến gã cảm thấy khó hiểu là tiếng vó ngựa lại khinh trọng khác nhau. Tuy thực lực của địch nhân tăng lên, nhưng Khấu Trọng lại càng cảm thấy có hứng. Chân khí trong nội thể không ngừng qua lại như lưu tinh cản nguyệt giữa hai huyệt Dũng Tuyền và Thiên Linh theo đường xoáy trôn ốc, khiến cho toàn thân gã toát ra một luồng kình khí lạnh như băng tuyết ngàn năm, đầu óc cũng trở nên tỉnh táo bình tĩnh lạ thường, không hề có chút tạp niệm. Gã thậm chí còn không cảm nhận được sự tồn tại của chính bản thân mình, giống như mặt nước giếng phẳng lặng, chỉ phản chiếu thế giới khách quan bên ngoài vậy. Cảm giác này chỉ duy trì được trong vài cái nháy mắt, sau đó gã lại sực tỉnh, hồi phục cảnh giới tâm lý trước đó. Đó giống như là đang ở trên thiên đường trở về hạ giới vậy.

Khấu Trọng đang định báo tin cho Từ Tử Lăng thì hai kỵ mã đi đầu của đối phương đã xuất hiện nơi đầu đường. Khi Khấu Trọng chìm vào cảnh giới kỳ dị đó, Từ Tử Lăng cũng lập tức có cảm ứng. Trong sát na đó, Khấu Trọng rõ ràng đang đứng giữa đường, vậy mà gã lại có cảm giác kỳ quái như là Khấu Trọng đã hóa thành vô hình vô ảnh vậy.

Từ Tử Lăng không còn cảm nhận được hàn khí tỏa ra từ người Khấu Trọng nữa, thậm chí không còn cảm nhận được sự tồn tại của gã. Tiếp đó tất cả liền trở về nguyên trạng, Khấu Trọng quay sang nhìn

gã, há miệng le lưỡi, thần sắc ngạc nhiên vô cùng.

Đối phương đã tiến vào đường thẳng. Các kỵ sĩ nhất loạt đều vận kình trang màu xám, cổ áo có thêu một con ngựa mọc cánh, tổng cộng có mười hai người, còn lại đều là ngựa hoang không lắp dây cương bị buộc dây thừng vào cổ kéo đi.

Từ Tử Lăng thấy Khấu Trọng vẫn đứng ngây người ra giữa đường liền gọi lớn: "Nhận lầm người rồi! Còn không lui lại!".

Lúc này đội người ngựa kia đã chỉ còn cách Khấu Trọng chừng hai trượng, kỵ sĩ đi đầu là một trung niên chột mắt, gương mặt mộc mạc rắn rỏi, con mắt duy nhất sáng rực thần quang, thấy có người đứng chặn giữa đường liền quát lớn một tiếng, ra lệnh cho những người phía sau giảm bớt tốc độ lại. Khấu Trọng giờ mới sực tỉnh, cúi người thi lễ với đại hán chột mắt, tỏ vẻ xin lỗi, quay người chạy lại bên cạnh Từ Tử Lăng, tỏ ý chờ đối phương tiếp tục hành trình.

Trung niên tráng hán, kìm mạnh cương ngựa, con kiện mã lập tức dừng lại trước mặt hai gã chừng hơn trượng. Mười hai người hai mươi ba con mắt giống như hai mươi ba mũi tên chĩa thẳng vào hai gã, cả những con kiện mã đang thở hổn hển cũng nhìn hai gã với ánh mắt cảnh giác.

Khấu Trọng tự biết mình có lỗi, cười xòa nói: "Là chúng tôi nhận lầm người, xin các vị rộng lượng bao hàm!".

Một lão đầu gầy gò bên cạnh độc nhãn đại hán lấy trong chiếc túi treo bên yên ngựa ra một chiếc tẩu thuốc, cười khục khục nói: "Hảo tiểu tử, nhìn hai ngươi cũng cao lớn tuấn tú, không phải tầm thường, tại sao thứ tốt không học, lại đi học lũ mao tặc chặn đường cản lộ người khác như vậy. Bây giờ thấy chúng ta không dễ động vào thì lập tức rụt vòi lại, các ngươi có biết cái gì gọi là xấu hổ không?".

Ngoại trừ đại hán độc nhãn, các hán tử còn lại đều cười phá lên chế giễu hai gã. Con người Khấu Trọng đích thực rất kỳ quái, tuy bị đối phương xuất ngôn làm nhục, song biết đây chỉ là một trường hiểu lầm nên gã không hề tức giận, chỉ mỉm cười nói: "Vị lão nhân gia này hiểu lầm rồi, huynh đệ chúng ta khinh thường nhất chính là hành vi chặn đường cản lộ của lũ cường đạo, vừa rồi đích thực chỉ là hiểu lầm mà thôi".

Một hán tử khác chế giễu: "Các ngươi không làm cường đạo chỉ là vấn đề tư cách thôi, chỉ cần nhìn thanh đao cùn trên lưng ngươi là biết các ngươi chỉ là hạng tiểu mao tặc rồi... hà hà...".

Chúng nhân lại được thể cười phá lên. Đã có người rút binh khí ra, chuẩn bị động thủ. Một hán tử khác nhìn Từ Tử Lăng đang ngồi dưới gốc cây quát: "Tên tiểu tử kia còn không mau quỳ xuống xin tha mạng đi?".

Từ Tử Lăng chậm rãi đứng dậy, phẩy phẩy bụi đất trên người, chẳng thèm liếc mắt nhìn đối phương lấy một cái, chỉ vẫy tay gọi Khấu Trọng: "Đi thôi!".

Lão đầu thấp lùn kia vừa nhồi thuốc vào ống điếu vừa cười lạnh nói: "Đi dễ như vậy sao? Ở một dải Giang Bắc này có kẻ nào dám chặn đường của Phi Mã Mục Trường chúng ta chứ?".

Những người khác cũng quát lên một tiếng, tản ra vây hai gã vào giữa, hành động mau lẹ như gió cuốn mây bay. Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Lần này thì hết cách rồi!".

Có kẻ cười lên khùng khục tiếp lời: "Ngươi nói đúng lắm! Chi bằng hai tên tiểu mao tặc chúng ta quỳ xuống cầu xin, nói không chừng các vị đại gia ở Phi Mã Mục Trường đây sẽ mở lượng khai ân".

Y nhại giọng Từ Tử Lăng để trả lời, lập tức khiến chúng nhân cười òa lên một trận. Từ Tử Lăng chậm rãi quay mặt nhìn về phía người vừa phát thoại, thì ra y là người trẻ nhất trong đám người Phi Mã Mục Trường này, niên kỷ ước chừng gương mặt cũng rất dễ nhìn. Lúc này y đang vênh vênh cằm lên, nheo mắt nhìn lại gã với vẻ châm chọc, coi thường. Đột nhiên có người quát lớn: "Không được vọng động!".

Cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng và đám người của Phi Mã Mục Trường đều cảm thấy ngạc nhiên. Người vừa lên tiếng chính là đại hãn độc nhãn, lúc này y đang ngưng thần quan sát Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, trầm giọng nói với lão đầu đang hút thuốc nhả khói phì phèo: "Hứa công từng thấy tiểu mao tặc nào đứng giữa trùng vây mà thần thái vẫn ung dung tự tại như hai người này chưa?".

Lão đầu họ Hứa lộ ra thần sắc ngạc nhiên, đưa mắt dò xét hai gã một lượt, trong mắt lộ ra biểu tình suy tư. Những người khác không ai dám lên tiếng nữa, có thể thấy đại hãn độc nhãn chính là đầu lĩnh của cả toán người này. Độc nhãn đại hán cơ hồ rất hân thưởng hai gã, mỉm cười nói: "Bản nhân là nhị chấp sự của Phi Mã Mục Trường Liễu Tông Đạo, lần này trên mình mang theo trọng trách của đương gia giao phó, vì vậy mà trên đường mới phải đặc biệt cẩn thận".

Y ngưng lại một chút rồi nói tiếp: "Hai vị tuy y phục rách nát, nhưng cũng không thể che mờ khí độ cao vời, không biết đại tánh cao danh? Là nhân sĩ phương nào? Chuyến này tới đây có chuyện gì?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không khỏi nảy sinh hảo cảm với người này, có điều tất nhiên không thể tiết lộ thân phận thật sự với y, chỉ hy vọng qua chuyện rồi ai đi đường nấy. Khấu Trọng đã quen bịa đặt, chẳng cần nghĩ ngợi gì, mỉm cười đáp luôn: "Thật hiếm thấy người nào hiểu lý lẽ như Liễu nhị chấp sự đây. Hai người chúng tôi là

huynh đệ cùng thôn, là người Phó gia thôn ở Hàng Châu, hắn tên là Phó Tinh, còn tôi là Phó Ninh".

Liễu Tông Đạo động dung nói: "Hai người vượt ngàn dặm xa xôi đến đây, không biết là vì chuyện gì?".

Khấu Trọng thở dài nói: "Còn không phải vì muốn tìm một cánh nghĩa quân có tiền đồ để gia nhập thì còn vì cái gì nữa? Chúng tôi cũng chỉ hy vọng sau này có thể mở mày mở mặt, quang tông diệu tổ, khiến phụ mẫu song thân nơi quê nhà được sống những ngày an lạc là tốt lắm rồi".

Lúc này ngay cả Hứa lão đầu cũng tin lời gã, gật đầu nói: "Hậu sinh tiểu tử đúng là nên lập chí cao xa một chút, nghe các ngươi nói năng nhã nhặn, chắc cũng đã đọc qua mấy quyển sách rồi phải không?".

Khấu Trọng thuận miệng đáp luôn: "Hứa lão gia quả nhiên lợi hại, chỉ nghe chúng tôi nói mấy câu mà đã biết rõ như lòng bàn tay. Gần nhà chúng tôi đúng là có một bị Khấu lão gia tử rất giỏi thi thư, ông ấy tâm địa cũng rất tốt, chỉ cần ngày tết đem biếu một hai cân thịt là liền nhận chúng tôi học chữ đọc sách, học cái gì mà chi hồ giả giả, bất diệc lạc hồ gì gì đó...".

Hứa lão đầu được gã tán tụng mấy câu, lập tức cười khà khà nói: "Nhất định là có câu nho tử khả giáo đúng không? Ha ha...!".

Tên tiểu tử nhỏ tuổi nhất trong đám người Phi Mã Mục Trường thấy vậy cũng tự tác thông minh nói: "Vừa rồi các ngươi có phải đang đợi đạo nghĩa quân nào đó không?".

Khấu Trọng cố nhịn cười đáp: "Chính là như vậy. Chúng tôi nghe người ta nói đại quân của Lý Mật sắp hành quân qua đây, nào biết đâu lại là các vị đại gia".

Liễu Tông Đạo mỉm cười nói: "Lý Mật hiện giờ tự lo cho mình còn không xong, nào có thì giờ nhàn rỗi mà đi kinh lược phương Nam, trước đây các ngươi làm nghề gì vậy?".

Khấu Trọng kéo tay Từ Tử Lăng nói: "Huynh đệ chúng tôi đều là hỏa đầu quân xuất sắc, cơm rang, bánh nướng dầu, canh gà đều biết làm cả. Hà...!".

Liễu Tông Đạo khẽ động dung, đưa mắt nhìn Hứa lão đầu một cái rồi nói: "Thấy hai người cũng lanh lợi thông minh, lại mặt đầy chính khí, không biết có hứng thú đến mục trường chúng ta làm hỏa đầu quân kiếm tiền hay không? Trường chủ của chúng ta thích nhất là ăn bánh nướng dầu, chỉ cần các ngươi có thể làm ông ấy vừa lòng, đảm bảo chỉ mấy năm sau là có thể áo gấm về quê, như vậy không phải hơn hẳn đi ra chiến trường đánh sống đánh chết hay sao? Có điều nếu trường chủ không vừa ý tài nghệ của các ngươi, thì các ngươi phải lập tức cuốn gói ngay đấy".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc ngây người, thầm nhủ trò đùa này càng lúc càng trở nên quá lố, đang định cự tuyệt thì Hứa lão đầu đã nói: "Hiếm khi Liễu nhị chấp sự lại phá lệ dẫn tiến các ngươi như vậy, thật không biết là nhà các ngươi đã tích được bao nhiêu phúc nữa. Phi Mã Mục Trường chúng ta danh chấn khắp vùng Giang Bắc, ngay cả Lý Mật cũng phải đến mua chiến mã của chúng ta nữa đó. Các ngươi không tin có thể ra ngoài hỏi bất kỳ ai ở vùng này?".

Hai mắt Khấu Trọng lập tức sáng bừng lên, nhìn Hứa lão đầu nói: "Chiến mà?".

Một đại hãn bật cười nói: "Tiểu tử đúng là có mắt không tròng, chuyến này chúng ta phải ra tận miền biên tái để mang về hơn mười con ngựa Hồ giống tốt để về phối giống đấy, đã hiểu chưa?".

Khấu Trọng hít một hơi sâu nói: "Liễu chấp sự đã xem trọng huynh đệ chúng tôi như vậy, đại ân đại đức này chúng tôi mãi mãi không quên, có điều không biết có thể để chúng tôi thương lượng một chút được không vậy?".

Liễu Tông Đạo gật đầu nói: "Chuyện này ta hiểu, hai ngươi cứ tự tiện".

Khấu Trọng vội kéo Từ Tử Lăng ra chạy ra xa nói: "Dù gì cũng chẳng có chuyện làm, đến mục trường của bọn họ xem thử cũng tốt". Từ Tử Lăng chau mày nói: "Ngươi quên bọn Đoạn Ngọc Thành vẫn đợi chúng ta ở Cảnh Lăng sao?".

Khấu Trọng khẩn cầu nói: "Cho ta mười ngày đi, coi như là đi lầm đường bị lạc trong rừng cũng được mà".

Từ Tử Lăng cực chẳng đã đành phải gật đầu đáp ứng. Khấu Trọng lập tức phấn chấn tinh thần, sải chân đi về phía Liễu Tông Đạo, chắp tay nói: "Đa tạ Liễu chấp sự đề bạt!".

Hứa lão đầu vui vẻ đáp thay họ Liễu: "Đừng lải nhải nữa, lên ngựa đi!".

Gã tiểu tử vừa lên tiếng châm chọc hai gã nhiệt tình gọi: "Tiểu Ninh và ta chung ngựa!".

Từ Tử Lăng thầm nhủ cũng may là đám người này cũng không đến nỗi đáng ghét, bằng không thì mười ngày tới e rằng không dễ gì qua khỏi.

Chương 99: Trù phòng tranh hùng

Ở phía Tây Nam quận Cảnh Lăng, giữa hai nhánh của Trường Giang là Chương Thủy và Tứ Thủy tạo thành một vùng đất phì nhiêu hình tam giác, hai dòng sông lững lờ chảy qua tưới cho vườn ruộng nơi đây, cuối cùng mới hòa vào sông lớn đổ ra biển. Nơi này quanh năm khí hậu ôn hòa, thổ nhưỡng màu mỡ, sản vật phong phú, trong đó vùng bình nguyên có Phi Mã Mục Trường là có địa thế đẹp nhất, cỏ mọc quanh năm, xung quanh bốn bề đều là núi cao san sát bao quanh một vùng bình nguyên màu mỡ rộng mấy chục dặm vuông, chỉ có một con đường duy nhất đi ra vào, hai bên có vách núi cao ngất, hình thể hiểm yếu phi thường, là một nơi tuyệt đối thích hợp để xây dựng mục trường.

Khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đi theo toán nhân mã Phi Mã Mục Trường lên sơn đạo, từ trên cao nhìn xuống toàn cảnh bên dưới, thấy từng thửa ruộng giống như những tấm thảm mượt mà, tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ, trong lòng không khỏi bồi hồi xúc cảm.

Trên đồng cỏ rộng mênh mông, xanh mướt mắt lại điểm xuyến hơn mười chiếc hồ lớn nhỏ nước trong như gương, nước hồ xanh thẳm hòa vào màu xanh mướt của đồng cỏ tạo nên một vẻ đẹp không kỳ ảo, tràn đầy sức sống, khiến cho hai gã cứ xuýt xoa luôn miệng. Trong thế giới như đào nguyên tiên cảnh này có đủ thứ cầm thú được nuôi dưỡng, từ đàn cừu trắng, đàn bò vàng đến đàn ngựa đủ màu sắc, chúng chạy nhảy đi lại trên đồng cỏ hoặc yên lặng nằm một góc nghỉ ngơi, khiến cho bức tranh mục trường càng thêm đa dạng nhiều màu sắc. Ở góc Tây Bắc có một chỗ địa thế tương đối cao, trên đó xây một toà thành bảo to lớn, lựng dựa vào vách núi vạn

trượng, trước mặt là một con sông nhỏ lượn qua, khí phái quả thật bất phàm.

Lúc này chúng nhân đã xuống ngựa bộ hành, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đi ở giữa đoàn người, càng nhìn càng say mê, đều thầm cảm thấy đi chuyến này thật không uổng công chút nào. Khấu Trọng ngầm chú ý đến những chòi canh đặt ở những vị trí hiểm yếu. Từ Tử Lăng thì chỉ chuyên tâm ngắm nhìn cảnh đẹp như thơ như họa ở nơi đây.

Ở nơi đầu con đường hẹp đi vào có xây một tòa thành lầu, trước lầu là một đường hào rộng ba trượng, sâu năm trượng cắt ngang đường, bên dưới đầy những chông nhọn, muốn đi qua buộc phải dùng cầu treo, quả thật đúng là một người giữ ải, vạn người khó qua.

Sau khi vào mục trường, bọn Liễu Tông Đạo trở nên thư thái hơn rất nhiều, giống như vừa mới trút bỏ tảng đá đè nặng trên tim xuống, cao giọng nói cười vui vẻ, tiếp tục nhảy lên ngựa phi về phía tòa thành bảo hùng vĩ kia.

Những loại gia súc khác nhau được phân ra bởi hàng rào gỗ, mục nhân chạy đi chạy lại bên trong hàng rào, không ngừng hò hét, còn những người nông dân thì lặng lẽ cầy cấy trên cánh đồng, những con bò đang kéo cày thi thoảng lại kêu lên "ò... ò" như muốn hòa nhịp cùng với đám ngựa đang hí vang khắp mục trường.

Trên đường đi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã tìm hiểu thêm được một chút về nơi dường như không có tranh đấu gì với thế gian này. Trường chủ đời đầu tiên của Phi Mã Mục Trường là Thương Hùng, vốn là một võ tướng của nhà Tấn, sau khi Lưu Dụ diệt Tấn, đổi quốc hiệu thành Tống, thiên hạ bị chia rẽ. Thương Hùng vì muốn tránh chiến hỏa nên đã dẫn theo thủ hạ và người nhà lên đường Nam hạ, trong một cơ duyên xảo hợp đã tìm được sơn cốc ẩn mật này, từ đó liền ở đây an cư lạc nghiệp, xây dựng mục trường.

Trong một trăm sáu mươi năm kể từ khi xây dựng đến lúc Tùy thất nhất thống thiên hạ, Phi Mã Mục Trường đã qua bảy đời trường chủ, tất cả đều do người họ Thương thừa kế, uy quyền chí cao vô thượng. Các họ khác như Lương, Liễu, Đào, Ngô, Hứa, Lạc sau hơn trăm năm sinh sôi nảy nở đã không ngừng mở rộng phạm vi ra xa hơn, tạo thành những hương trấn ở xung quanh nơi này, được biết ở hai ngôi trấn lớn ở Tứ Thủy là Viễn An và Đang Dương đã có quá nửa người đang sinh sống là đến từ Phi Mã Mục Trường rồi.

Phi Mã Mục Trường cũng chính là huyết mạch kinh tế của cả vùng này, nơi đây sản sinh ra lương câu chiến mã danh trấn thiên hạ, nhưng do trường chủ nghiêm thủ tổ huấn, không giao thiệp với người ngoài, không can dự vào chuyện của giang hồ và triều đình, tác phong âm thầm, xưa nay chỉ lấy hàng đổi hàng nên hai gã mới chưa từng nghe ai nhắc tới.

Trường chủ đời đầu tiên Thương Hùng xuất thân võ tướng, hiểu rõ tác dụng của sức mạnh, thế nên rất cổ vũ thủ hạ tộc nhân nghiên cứu luyện tập võ nghệ, tuyên dương võ phong, bởi vậy người trong mục trường ai ai cũng thiện chiến dũng mãnh, không hề sợ bọn cường đạo thổ phỉ, trở thành một lực lượng bảo đảm an ninh cho cả vùng phụ cận, được dân cư ở xung quanh hết sức tôn sùng, địa vị cũng giống như Độc Bá Sơn Trang ở Cảnh Lăng vậy.

Mỗi khi Phi Mã Mục Trường cần dụng người, đều tuyển chọn trong vùng phụ cận này, rất hiếm khi phải chọn ở bên ngoài. Nhưng lần này tình hình hết sức đặc thù, một là Liễu Tông Đạo vừa nhìn thấy hai gã đã sinh hảo cảm, càng quan trọng hơn là sau khi vị sư phó làm bánh rán trong mục trường qua đời, người mới thì không ai có thể khiến vị nữ trường chủ trẻ tuổi Thương Tú Tuần vừa ý, trước sau đã đuổi đi hơn chục người, vì thế Liễu Tông Đạo mới có ý mời hai gã về thử một phen.

Nhìn từ phía chính diện, Phi Mã Sơn Thành càng khiến người ta phải thán phục. Tường thành được xây dựng theo thế núi, đá núi chồng chất ngoằn ngoèo như rắn, hình thế hiểm trở. Phía sau thành là vách đá cao vời vợi, chim bay cũng khó vượt qua. Đoàn nhân mã đi qua cầu treo vượt sông vào thành, những đại hán giữ cầu đều hết sức thân thiết, không khí hòa hợp, khiến cho người ta có một cảm giác đây giống như một đại gia đình vậy.

Sau cổng thành là một con đường dốc rộng rãi kéo dài đến tận nội bảo, nơi trường chủ cư ngụ. Hai bên nhà cửa san sát, nối liền với đường chính bằng những con đường nhỏ, mang một vẻ đặc sắc rất riêng của sơn thành. Trên đường, người xe đi lại như nước, không khác gì một thành thị hưng vượng, đám trẻ nhỏ thì nắm tay nhau chạy nhảy nô đùa vui vẻ, khiến hai gã được đại khai nhãn giới một phen, không ngớt xuýt xoa thán phục, không ngờ trên đời này vẫn còn nơi đào nguyên phúc địa như vậy.

Các kiến trúc ở đây nói chung đều mộc mạc đơn điệu, dùng đá lớn xây nên, hình dáng to lớn khoáng đạt, dọc đường lầu chuông, cổng chào đặt khắp nơi, trong cái giản dị chất phát vẫn hiển hiện lên khí phách hào hùng của người xây dựng nên nơi này.

Nội bảo lại càng hùng vĩ nguy nga, kiến trúc chủ yếu bao gồm năm tầng điện các, ngoài ra còn có hành lang ngang dọc, các phòng lớn nhỏ sắp xếp ngay ngắn, thi thoảng lại điểm xuyến bằng những vườn hoa, giả sơn, cầu nhỏ bắc qua suối nước, nhã khí phi thường.

Sau khi vào bảo, Liễu Tông Đạo và Hứa lão đầu dẫn theo Tái Bắc lương câu đi bái kiến trường chủ, còn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì được tên tiểu tử Lạc Phương dẫn đi bái kiến quản gia. Hai gã địa vị thấp kém, tự nhiên không có tư cách đi gặp đại tổng quản Thương Chấn, chỉ do phó tổng quản chuyên phụ trách nhân sự Lương Khiêm

tiếp kiến. Người này tuổi chừng tứ tuần, ăn mặc như văn sĩ, lúc đầu thì thần thái kiêu ngạo xa lạ, về sau nghe Lạc Phương nói hai gã là sư phó làm bánh rán do Liễu Tông Đạo đặc biệt giới thiệu thì thái độ mới khách khí hơn một chút.

Sau khi hỏi xuất thân lai lịch của hai gã theo lệ, Lương Khiêm nghiêm mặt nói: "Có một chuyện ta phải nói trước với hai ngươi, trừ phi trường chủ gật đầu đồng ý, bằng không hai ngươi vẫn chỉ là được thu nhận tạm thời, mà trong thời gian này, nếu không có người dẫn đi, hai người tuyệt đối không thể rời khỏi chỗ ở, đến khi các ngươi được chính thức thu dụng, ta sẽ nói thêm về quy củ của mục trường".

Khấu Trọng hưng phấn nói: "Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, chuyện này chúng tôi hiểu rõ. Không biết lúc nào chúng tôi mới có thể thi triển thân thủ, để trường chủ nếm thử những món ăn do chúng tôi làm vậy?".

Lương Khiêm nheo mắt nhìn hai gã, quay sang hỏi Lạc Phương đứng bên cạnh: "Liễu chấp sự nhận xét thế nào về món ăn do hai người này nấu?".

Lạc Phương lưỡng lự nói: "Nhị chấp sự chưa từng thử qua tay nghề của họ".

Lương Khiêm ngẩn người, biến sắc nói: "Tại sao không nói sớm với ta, nếu trường chủ trách phạt ta không làm hết chức trách, vậy thì ai thương ta đây?".

Khấu Trọng cười xòa nói: "Lương phó quản gia xin cứ yên tâm, chúng tôi...".

Lương Khiêm chau mày ngắt lời: "Nói ít lời thừa thôi, bây giờ ta sẽ

cho người dẫn hai ngươi đi nghỉ ngơi, đợi sau khi sắp xếp sẽ dẫn các ngươi đi đến nhà bếp xem có thể làm ra thứ gì? Trước tiên phải qua cửa của ta rồi mới tính sau". Y ngưng lại đôi chút rồi nói với vẻ đồng tình: "Các ngươi tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý cho kỹ, trước đây không biết có bao nhiêu sư phó làm bánh có kinh nghiệm và danh tiếng hơn các ngươi mấy chục lần đã bị trường chủ đuổi đi rồi, chuyện này tuyệt đối không thể dựa vào may mắn được đâu. Người đâu, dẫn tiểu Ninh và tiểu Tinh đi về phòng nghỉ". Đoạn lại quay sang nói với Lạc Phương: "Ở đây không còn chuyện của ngươi nữa".

Nơi ở của hai gã nằm ở phía đông hậu bảo, có hơn mười gian phòng nhỏ, bên cạnh chính là nhà bếp cung cấp thực phẩm cho cả bảo từ trên xuống dưới. Hai gã được sắp xếp cho một căn phòng nhỏ trong dãy nhà dành cho hạ nhân, đồng thời còn được phát cho mỗi gã một bộ y phục mới.

Từ Tử Lăng nằm ngửa lên giường, cằn nhằn nói: "Tên gì thì không chọn, tự dưng lại gọi ta là Phó Tinh, giờ thì cứ bị người ta gọi là Tiểu Tinh, Tiểu Tinh, thật kỳ quặc giống như là tên nữ nhân vậy, lại khiến ta nhớ đến Đông Minh Công Chúa nữa".

Khấu Trọng đang ngó nghiêng ngoài cửa sổ, đắc ý nói: "Ngươi tên Tiểu Tinh, ta tên Tiểu Ninh, cả hai đều bị buộc phải nhớ tới người mà mình không nên nhớ, như vậy là công bằng rồi nhé! Ôi, lúc đó làm sao ta nghĩ được là sẽ gây ra những cảm xúc như vậy chứ? Cứ tưởng rằng tùy tiện bịa ra hai cái tên, nói xong thì thôi". Sau đó gã lại hưng phấn nói tiếp: "Năm xưa khi chúng ta theo lão Trương học nghệ, lão thường khoe khoang mình làm cơm chiên dầu, cơm giếng ngọc thiên hạ vô song, hiện giờ chính là lúc chứng thực xem lão có khoác lác không đây".

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: "Ngươi nói đúng, lão Trương chỉ khoe khoang cơm rau của lão ngon chứ chưa từng nói bánh rán của lão có

gì đặc sắc. Hà... tên tiểu tử ngươi chỉ thích khoe khoang khoác lác, lần này thì bị ngươi làm cho phải xấu mặt rồi".

Khấu Trọng ngẩn người ra giây lát, rồi lướt tới cạnh giường ngồi xuống, lẩm bẩm nói một mình: "Chiếu lý thì bánh rán của lão Trương có lẽ không đến nỗi quá tệ, ít nhất là ta cũng cảm thấy vậy. Hà! Cũng có thể coi là ngon đấy chứ!".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Ngoài việc tự an ủi mình ra thì ngươi còn biết làm gì nữa? Đừng quên tên thư sinh quỷ quái họ Lương kia đã nói có rất nhiều sư phó làm bánh tài giỏi đều phải cuốn gói về quên hết cả đấy? Lão Trương đó cũng ưa thổi đuôi bò như ngươi vậy, món rau thì may ra còn có một hai chiêu, còn bánh rán ư? Ta thấy có thúc ngựa, chúng ta cũng không đuổi kịp danh sư ở đại thành đại trấn như bọn họ đâu".

Khấu Trọng biến sắc nói: "Vậy chúng ta phải làm sao đây?".

Từ Tử Lăng cười hì hì nói: "Nếu ngươi thật sự muốn ở đây làm hỏa đầu quân, ta có thể giúp ngươi được, nhưng chỉ sợ ngươi lại có ý đồ với mục trường của người ta, định làm một chuyến tài sắc kiêm thu, vậy thì xin thứ cho tiểu đệ không thể phụng bồi được".

Khấu Trọng thoáng đỏ mặt, lúng túng nói: "Đừng có hình dung về ta xấu như vậy được không? Thương Tú Tuần kia xem ra cũng chỉ là một Trác Kiều khác mà thôi, ta chỉ muốn có quan hệ tốt với nàng ta một chút, sau này có mua chiến mã ở đây cũng có thể chiết khấu được phần nào mà".

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: "Nói gì cũng vô dụng thôi, sáng mai là chúng ta phải cuốn gói khỏi đây rồi, ngươi muốn gặp nàng ta e rằng cũng khó đấy".

"Bốp!" Khấu Trọng vỗ mạnh một chưởng lên đùi Từ Tử Lăng: "Ngươi mau nghĩ cách cho ta!".

Từ Tử Lăng đau quá kêu ối lên một tiếng, xoa xoa chỗ đau lẩm bẩm nói: "Ngươi muốn lấy mạng ta sao?".

Khấu Trọng tỏ vẻ hoài nghi nói: "Với công lực ngày nay của Lăng thiếu gia ngươi, chỉ một chưởng nhẹ như vậy mà đã đau đớn nhăn nhó thế sao?".

Từ Tử Lăng tức giận nói: "Nhẹ cái đầu ngươi ấy, chưởng vừa rồi mang theo kình đạo xoáy trôn ốc, sém chút nữa thì cả chân khí hộ thân của ta cũng bị ngươi đánh tan rồi".

Khấu Trọng cả mừng, đang định nói gì thì một thanh âm nữ tử đã vang lên: "Kẻ nào làm ồn ở trong phòng vậy, mau cút ra đây cho ta!" Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau, nữ tử kia lại quát lên lanh lảnh: "Nếu không chịu ra, ta sẽ vào phòng bắt người đấy!".

Khấu Trọng vội lên tiếng: "Đến đây, đến đây! Cô nương xin bớt giận, chúng tôi chỉ đùa vui một chút thôi mà".

Nữ tử kia trầm giọng nói: "Hai tên tân đinh mới ở nơi khác đến các ngươi tưởng Phi Mã Mục Trường này là nơi vui đùa chắc? Còn lôi thôi lắm lời nữa ta sẽ chiếu theo gia quy phạt mỗi tên mười trượng bây giờ?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe mà tròn mắt nhìn nhau, vội vàng bật dậy chạy ra ngoài. Dưới ánh mặt trời, một nữ nhân vừa cao vừa gầy, tuy ngũ quan đoan chính nhưng lại gầy gò tới độ hai má hóp lại, xem ra cũng sắp bước vào tuổi trung niên, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai gã. Bộ quần áo tơ lụa hoa lệ cũng không thể nào che lấp hết những khuyết điểm của thị, không khác gì đang treo trên một

cái giá vậy. Đứng sau lưng thị là một tiểu tỳ nhỏ nhắn khả ái, đang liếc mắt nhìn trộm hai gã, trong mắt lộ ra thần sắc bất đồng.

Khấu Trọng thi lễ nói: "Vị này là...".

Nữ nhân cao gầy kia sẵn giọng ngắt lời: "Các ngươi chính là Phó Tinh và Phó Ninh phải không, nhìn các ngươi miệng còn hôi sữa thế này thì được mấy ngày kinh nghiệm chứ, nhị chấp sự thật là cả đời tinh minh mà lại hồ đồ nhất thời, mang hai tên phế vật các ngươi về đây làm lãng phí thời gian bảo bối của ta".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều là người tâm địa quảng đại, tự nhiên không thèm cãi vã với nữ nhân tầm thường này, chỉ ngậm miệng không nói gì, để mặc cho thị làm nhục. Nữ nhân càng mắng chửi càng hưng phấn, lẩm bẩm nói một mình: "Hôm qua ta đã phái người đi Di Lăng dùng hậu lễ mời sư phó làm bánh nổi tiếng nhất ở đó về cho trường chủ, bây giờ không ngờ lại bị hai tên tiểu tử không biết trời cao đất dày các ngươi tranh vào phá rối, thật đúng là tức chết đi được".

Hai gã giờ mới hiểu ra, phụ nhân này tỏ ra không thân thiện như vậy, thì ra là vì muốn tranh giành sự sủng ái của chủ nhân. Có thể đoán được thị là người chuyên phụ trách tìm người cho nhà bếp, nhưng những người trước đây do thị mời về đều không được trường chủ vừa ý, làm thị mất mặt nhiều phen. Lần này nếu nhị chấp sự Liễu Tông Đạo tiến cử hai gã thành công, chẳng phải là thị càng thêm thất thế hay sao? Xem ra thì con người Liễu Tông Đạo này cũng không hề đơn giản như hai gã nghĩ lúc đầu.

Ở hành lang phía bên kia có ba bốn gã nam bộc đang nhìn bọn gã chỉ chỉ trỏ trỏ, tỏ vẻ vui mừng trên sự đau khổ của người khác. Có điều dù bị ác phụ này mắng chửi đến mức không còn dư địa, hai gã vẫn thần định khí nhàn, giống như là dù thị có mắng thêm ba ngày ba

đêm nữa thì hai gã cũng không lấy làm tức giận vậy. Những người nghe tiếng chạy đến càng lúc càng nhiều, đứng chật cả hành lang nội viện, cả đám trẻ con đang chơi đùa bên ngoài cũng chen vào, quang cảnh náo nhiệt lạ thường. Từ Tử Lăng thấy một tiểu nữ hài đang tròn mắt hiếu kỳ nhìn mình, không nén nổi quay sang nhìn nó nở một nụ cười rạng rỡ.

Phụ nhân kia tức giận quát lên: "Rốt cuộc ngươi có nghe ta nói không vậy?".

Lúc tiểu nữ hài kia xấu hổ nấp sau lưng đồng bạn, hai mắt Từ Tử Lăng chợt sáng rực hàn quang, nhìn thẳng vào mắt ác phụ kia, chậm rãi nói: "Chúng tôi được mời đến đây để làm bánh chứ không phải để các người lăng nhục. Nói nhiều lời thừa thãi như vậy làm gì, cứ kiểm tra tay nghề là xong chứ gì? Huống hồ chúng tôi còn chưa biết đại thẩm là ai? Nếu như thấy chúng tôi không được, tại sao không đi nói thẳng với Liễu chấp sự ấy?".

Phụ nhân kia bị ánh mắt sắc bén của Từ Tử Lăng chiếu phải, lập tức có cảm giác như vừa đi qua biển lửa, toàn thân nóng bừng bừng, lại thêm đối phương nói năng hữu tình hữu lý, không kháng cự cũng không khuất phục, nhất thời không biết nói gì mới phải. Khấu Trọng cười lên ha hả nói: "Còn chưa biết phải xưng hô vị đại thẩm này thế nào?".

Ác phụ giật mình sực tỉnh, hừ lạnh nói: "Ta là tổng vụ phụ trách ở nhà bếp, ở đây ai ai cũng gọi ta là Lan Cô. Hắc! Đi theo ta! Để ta xem các ngươi có bản lĩnh gì kinh người!".

Nói đoạn hằm hằm quay người bỏ đi. Khấu Trọng giả bộ khom người cúi chào chúng nhân ở xung quanh, tỏ vẻ đa tạ mọi người đã tới đây cổ vũ, lập tức làm tất cả cười ồ lên một trận, Lan Cô không quay đầu lại, nhưng gương mặt đã không còn chút huyết sắc của thị giờ đây lại

càng thêm trắng bạch ra như tờ giấy.

Trù lầu là tên gọi chung của một kiến trúc gồm mười hai căn bếp, các đầu bếp và hạ nhân làm việc ở đây tổng cộng lên tới hơn sáu mươi người, sư phụ, phó thủ, học việc, người làm công đẳng cấp phân minh, toàn bộ đều do Lan Cô phụ trách. Trong mười hai căn bếp này có một căn được gọi là Trù phòng, chuyên dùng làm thức ăn cho các nhân vật quan trọng như trường chủ, quản gia, chấp sự. Trong Trù phòng này lại chia ra làm bốn gian Đông, Tây, Nam, Bắc.

Nam Phòng chính là nơi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng làm bánh. Lan Cô hằm hằm dẫn hai gã vào trong, đanh mặt nói: "Các ngươi còn một ngày chưa được nhận vào chính thức, thì không được tùy tiện đi lung tung, bằng không sẽ phạm đến quy củ của mục trường, lúc ấy thì cả nhị chấp sự cũng không cứu được các ngươi đâu".

Khấu Trọng thấy trong phòng ngoại trừ các đồ như lồng hấp bánh, dao, lò lửa ra thì trên bàn không có thứ gì liền hỏi: "Các thứ nguyên liệu làm bánh thì lấy ở đâu?".

Lan Cô cố dằn cơn tức, quay sang nói với nữ tỳ xinh xắn đứng bên cạnh: "Tiểu Quyên! Ngươi xem bọn chúng cần thứ gì thì báo cho Cổ thúc, có biết không?".

Tiểu Quyên cúi đầu vâng lệnh, lại liếc mắt nhìn trộm hai gã một cái, khóe miệng nở ra một nụ cười thích thú. Lan Cô lẩm bẩm nói: "Để xem các ngươi diễn được trò gì?" Nói đoạn liền quay đầu bỏ đi.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, Tiểu Quyên bật cười khúc khích nói: "Người ta đang đợi hai vị sự phụ phân phó đây!".

Khấu Trọng nhảy lên ngồi trên bếp lò, chăm chú quan sát Tiểu Quyên một lúc rồi mới mỉm cười nói: "Tiểu Quyên tỷ thật xinh đẹp!".

Hai má Tiểu Quyên đỏ bừng, lườm gã một cái rồi nói: "Sớm biết ngươi là người không tử tế mà".

Từ Tử Lăng chắp tay trước ngực, bước tới trước cửa ngó đầu ra ngoài quan sát rồi cười khổ nói: "Chúng ta nhân cơ hội này đi sớm một chút thì hơn! Lan Cô đó làm sao chịu cho chúng ta nguyên liệu thượng đẳng chứ, cái này gọi là khéo tay mấy cũng không thể nấu cơm mà không có gạo được".

Tiểu Quyên nghiêm mặt nói: "Hai vị tiểu sư phụ cứ yên tâm! Các người có nhị chấp sự đứng sau chống lưng, Lan Cô làm sao dám giở thủ đoạn đó chứ. Huống hồ bà ta căn bản không tin hai người có thể làm ra thứ bánh khiến trường chủ vừa ý".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Vậy Tiểu Quyên tỷ tin không?".

Tiểu Quyên cúi đầu cười nhạt, khe khẽ lắc đầu, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Các ngươi dường như không hề lo lắng một chút gì vậy, lẽ nào thật sự tự tin cả mười phần hay sao?".

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi nói: "Khẩu vị của mỗi người đều khác nhau, cho dù có tìm ngự trù trước đây đã thị hầu hôn quân tới đây, chắc gì quý trường chủ đã vừa ý chứ?".

Tiểu Quyên liếc mắt nhìn Từ Tử Lăng đang dựa cửa nhìn ra ngoài một cái, tỏ vẻ không hiểu nói: "Tiểu sư phụ đang nhìn gì vậy?".

Từ Tử Lăng đang vận công vào hai tai lắng nghe những người ở các phòng khác nói chuyện, nghe nàng hỏi vậy thì mỉm cười đáp: "Không có gì, ta chỉ tùy tiện nhìn lung tung thôi, chỉ cần cô nương chịu dụng tâm nhìn kỹ, thì sẽ phát hiện bất cứ sự vật gì cũng có điểm đặc sắc

riêng của nó".

Tiểu Quyên gật đầu như đã hiểu, đoạn bước tới ngồi xuống một chiếc ghế gần đó, nhướng mày nói: "Tôi đang đợi hai vị tiểu sư phụ phân phó đây. Hì! Có điều hai người thật chẳng giống sư phụ làm bánh chút nào, ngược lại trông giống anh hùng hào kiệt hành hiệp trượng nghĩa hơn". Nói xong nàng lại nhìn sang Khấu Trọng hỏi: "Thanh đao trên lưng tiểu Ninh sư phó có phải chỉ để làm dáng hay không? Tại sao không tìm thanh đao nào tốt tốt một chút?".

Khấu Trọng cười hì hì nói tránh sang chủ đề khác: "Tiểu Quyên tỷ không phải là tâm phúc của Lan Cô hay sao? Cớ gì lại tình nguyện giúp đỡ chúng tôi như vậy?".

Tiểu Quyên bĩu môi lên: "Ai là tâm phúc của bà ta chứ, người ta là người của Phức đại tỷ, nếu không phải Phức đại tỷ bảo ta đến chỗ Lan Cô lấy bánh do hai người làm về, thì bà ta nhất định đã xếp xó hai người rồi tìm cách đuổi đi rồi!".

Khấu Trọng hiếu kỳ hỏi: "Phức đại tỷ là ai?".

Tiểu Quyên kiêu ngạo nói: "Là người tiểu thư tín nhiệm nhất, cũng là người đứng đầu của tất cả nô tỳ trong phủ này".

Sau đó ả lại hạ giọng nói tiếp: "Tỷ ấy và hảo bằng hữu Lạc Phương của hai người có quan hệ rất tốt, không cần nói hai người cũng biết tại sao tỷ ấy lại chiếu cố như vậy rồi chứ".

Khấu Trọng giờ mới hiểu ra. Từ Tử Lăng lúc này mới vui vẻ nói: "Chúng tôi cần ba cân long tinh phấn, một bình sữa bò, mười miếng ngó sen, tám lạng tân liên tử...", một mạch nói ra mấy chục thứ nguyên liệu.

Tiểu Quyên lấy giấy bút ghi lại, nhoẻn miệng cười ngọt ngào với hai gã rồi mới vui vẻ đi ra. Khấu Trọng tròn mắt nhìn Từ Tử Lăng nói: "Đây không phải là nguyên liệu làm cơm Thanh Phong với cơm Ngọc Cảnh hay sao?".

Từ Tử Lăng an nhiên ngồi xuống nói: "Cùng tắc biến, biến tắc thông. Vừa rồi ta nghe trộm biết được thì ra Thương Tú Tuần này chẳng những thèm ăn ngon, mà còn thích những thứ mới lạ nữa. Giờ ta với ngươi sẽ làm một món bánh mà cả chúng ta chưa từng thấy qua cho nàng ta ăn, đảm bảo sẽ mới lạ vô cùng. Ninh sự phụ, ngươi thấy thế nào?".

Chương 100: Mỹ nhân Như Ngọc

Mùi bánh bốc lên thơm ngào ngạt. Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng, rồi lại nhìn loại bánh quái dị mới sáng tạo ra đang cháy xèo xèo trong chảo, hai hàng lông mày nhướng lên đắc ý, thế nhưng khi gã dùng xẻng xúc lên thì chiếc bánh đang bốc hơi ngào ngạt ấy lập tức vỡ tan ra làm bốn năm mảnh. Hai gã chỉ biết nhìn nhau cười khổ, dở khóc dở cười. Hai gã đã tốn công cả một buổi chiều, đến giờ mặt trời đã khuất sau rặng núi xa xa ở phía trời tây, vậy mà một cái bánh cũng không làm ra. Khổ nhất là Lương Khiêm, Phức tỷ và Lan Cô đều đã mấy lần phái người tới nhắc nhở bọn gã, khiến hai gã càng thêm khẩn trương lo lắng. Vấn đề làm bánh này xem ra còn khiến bọn gã đau đầu hơn cả câu đố về Loan Loan.

Khấu Trọng nói: "Chi bằng dứt khoát lấy cái này làm nhân bánh, rồi lấy mì thay cho bột đậu bọc bên ngoài, sau đó thêm vừng và trứng gà phết lên trên, cho vào chảo nướng, đảm bảo vừa thơm vừa ngon".

Từ Tử Lăng làu bàu nói: "Vậy thì có khác gì Tô Nhi Ấn bình thường chứ? Hay là chưng lên? Như vậy vừa thơm vừa không tổn hại mùi vị".

Lúc này Lan Cô lại đến, thì cố làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi: "Trong đó là gì vậy? Rốt cuộc là các người làm bánh hay là nấu cháo đấy?".

Khấu Trọng đang đầy một bụng tức, liền quay sang trừng mắt nhìn Lan Cô một cái, khiến thị cảm thấy ớn lạnh toàn thân, khẽ run lên một cái, ngoan ngoãn cúi đầu đi ra ngoài như một con gà bại trận. Khấu

Trọng thu nhiếp tâm thần nói: "Hay là chúng ta lần lượt dùng bốn cách hấp, rán, trần, luộc làm bốn loại bánh khác nhau, chỉ cần có một loại khiến bà nương quỷ đó thấy ngon, là chúng ta có thể vãn hồi lại thể diện rồi? Cứ nghĩ đến bà nương Lan Cô đó là ta lại cảm thấy trận này tuyệt đối không được phép thua".

Từ Tử Lăng đồng tình nói: "Vậy để ta làm ra một loại bánh rán độc đáo đặc sắc mùi vị thơm ngon trước, ba loại kia thì ngươi tự nghĩ cách lấy đi".

Lúc này Tiểu Quyên lại đến, hai gã vội vàng chạy tới nhờ ả đi thu xếp nguyên liệu.

o0o

Hai gã mệt nhọc ngồi phệt xuống, bốn loại bánh mới cuối cùng cũng xuất thế. Tiểu Quyên vỗ tay hoan hô, cầm khay bánh bưng đi: "Ta mang đi cho Phức đại tỷ. Ôi! Thơm quá! Chỉ nhìn đã biết là rất ngon rồi".

Hai gã vội nhảy dựng lên, một tả một hữu đi sát bên Tiểu Quyên ra ngoài. Tiểu Quyên dừng bước ngạc nhiên hỏi: "Các người làm gì vậy?".

Khấu Trọng cười cười nói: "Thứ chân quý thế này, không có chúng tôi hộ tống làm sao được. Không may giữa đường bị người khác cho thêm thứ khác vào, không phải chúng tôi hết đời hay sao?".

Tiểu Quyên cười khúc khích nói: "Có lồng che lại rồi mà, người khác làm sao giở trò được chứ, mới lại làm gì có kẻ nào có gan đó? Có điều, nếu hai người muốn đi chơi khắp nơi một phen thì cứ đi theo người ta cũng được".

Chợt một bóng người loáng lên hiện ra trước mặt, Lương Khiêm đứng chặn ngay trước mặt ba người, tỏ vẻ không vui nói: "Ta còn chưa thử qua làm sao có thể dâng lên được?".

Tiểu Quyên ưỡn ngực nói: "Đây là do Phức đại tỷ phân phó, bánh làm xong phải dâng lên cho trường chủ nếm thử ngay lúc còn nóng, không liên quan đến Lương phó tổng quản ngài".

Lương Khiêm hiển nhiên rất úy kỵ Phức đại tỷ, nghe vậy liền ngây người ra. Thanh âm của Lan Cô chợt vang lên bên cạnh: "Hai tên tiểu tử các ngươi đã quên quy củ rồi sao? Ai cho các ngươi đi lại lung tung như vậy?".

Từ Tử Lăng điềm nhiên nói: "Chúng tôi chính là những người tôn trọng quy định nhất, hiện giờ có Tiểu Quyên tỷ dẫn đường, đâu thể xem là đi bừa được chứ?".

Ba người hiên ngang ngẩng đầu bước đi, để lại Lan Cô và Lương Khiêm sắc mặt hằm hằm tức tối ở phía sau. Nơi ở của trường chủ Thương Tú Tuần là Phi Điểu Viên, nằm ở trung tâm của toà nội bảo này, do hơn ba mươi gian phòng khác nhau hợp lại mà thành, bốn phía đều có tường cao và chòi canh, kiến trúc rất kiên cố vững chắc. Hai gã đi theo Tiểu Quyên vào từ cửa sau, đi qua một đạo hành lang ngoắt ngoéo, dọc đường cây cối tầng tầng lớp lớp, bài trí hài hoà, khiến cho nơi này không những không mất đi vẻ hùng vĩ mà còn thêm phần phong nhã. Điểm đặc biệt nhất là trang viên này được xây trên vùng đất cao, dõi mắt nhìn ra có thể thấy được toàn bộ cảnh quan của Phi Mã Mục Trường trải dài ra trước mắt, dưới ánh sáng của vầng trăng mới mọc, khung cảnh an tịnh một cách lạ thường.

Những tì nữ gia bộc gặp ba người bọn Khấu Trọng, đều đưa mắt nhìn hai gã với vẻ ngạc nhiên, nhưng thấy có nữ tỳ thân cận của trường chủ là Tiểu Quyên dẫn đường, trên người hai gã lại đang

mặc trang phục của sư phụ trong nhà bếp, biết là người mới đến, nên cũng không ai can thiệp.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không phải là chưa từng thấy qua đình đài lầu các hoa lệ, nhưng kiến trúc nơi này quả thật hết sức tân kỳ, những phù điêu tinh mỹ khắc trên xà nhà và cột cộng với những hình vẽ hoa lệ trên tường hành lang, tạo nên cảm giác sâu thẳm, kết hợp vói khu viên lâm bên ngoài, khiến cho người ta cảm thấy hết sức u tĩnh. Ba người đi qua cửa lớn, cửa nhỏ, rồi lại đi vào hành lang, qua sân, cuối cùng Tiểu Quyên dẫn hai gã đến một căn phòng khách nhỏ xinh đẹp, đặt khay bánh lên bàn rồi nói: "Hai người ngồi đây một lát, ta đi thông báo cho Phức đại tỷ".

Sau khi Tiểu Quyên đi ra, Từ Tử Lăng thật thà ngồi xuống, còn Khấu Trọng thì đi xung quanh nhìn dáo dác, thấy ở cửa sổ phía tây có một căn nhà, liền bước tới quan sát, thì ra là một gian thư phòng. Gia cụ trong phòng đều đóng bằng hồng mộc, trên bàn có đặt văn phong tứ bảo, giá sách cạnh tường bày đủ thứ đồ cổ, dưới ánh sáng của ngọn cung đăng, có thể nhìn thấy trên tường còn treo một đôi liễn, bên trên có viết: "Ngũ luân chi trung tự hữu lạc thú, lục kinh dĩ ngoại biệt vô văn chương". Trong phòng sáng đèn nhưng lại không thấy có người nào.

Khấu Trọng quay lại ngồi xuống bên cạnh Từ Từ Lăng: "Vị trường chủ này chẳng những là một người tao nhã, mà cơ hồ còn có chút học thức nữa, có điều lại có vẻ là người chỉ biết cô độc tự thưởng một mình, hy vọng nàng ta không xấu xí giống như Trác Kiều hung dữ kia!".

Từ Tử Lăng tỏ vẻ bực mình nói: "Trời sinh tướng mạo xấu đâu phải là tội ác, tao ngộ của Trác Kiều rất đáng thương, tốt nhất là ngươi đừng lấy nàng ta ra làm trò đùa nữa".

Khấu Trọng gật đầu tỏ vẻ ăn năn. "Đúng vậy! Là ta không đúng!".

Từ Tử Lăng động dung nói: "Đây có lẽ là một điểm mạnh của ngươi, chính là biết nhận lỗi sửa sai, hơn thế nữa còn có thể học tập từ trong những sai lầm đó của mình, gần đây ngươi thích nói nhân nghĩa đạo đức, có phải chính là vì hay bị ta chỉ trích ngươi quá tư lợi hay không?".

Khấu Trọng lưỡng lự nói: "Tên tiểu tử này lại chọc ta rồi?".

Từ Tử Lăng nhìn khu vườn tràn ngập ánh trăng ngoài cửa sổ, mỉm cười nói: "Ngươi nói đúng lắm, Thương Tú Tuần này tuyệt đối không phải là một nữ tử tầm thường, chỉ nhìn cách sắp xếp giả sơn kỳ thạch, mai vàng, ba tiêu, tử đằng, quế hoa vô cùng xảo diệu, giống như một bức tranh lập thể bày ra trước mặt, khiến cho người ta phải trầm trồ thán phục là biết nàng ta cao minh nhường nào rồi".

Khấu Trọng cười cười nói: "Nàng ta còn rất biết ăn ngon nữa". Sau đó gã ngả người ra trước, cười khì khì nói: "Nếu nàng ta đẹp như Đơn Uyển Tinh, Từ gia ngươi liệu có nghĩ lại không, với nhân phẩm võ công của ngươi, có lẽ không khác gì lấy đồ trong túi đâu? Hắc...".

Tử Tử Lăng cười khổ nói: "Tốt nhất là ta lấy cả Đơn Uyển Tinh lẫn Thương Tú Tuấn một lượt, như vậy thì lúc ngươi đánh dẹp thiên hạ, muốn binh khí có binh khí, muốn chiến mã có chiến mã rồi".

Khấu Trọng bị Từ Tủ Lăng nói trúng tim đen, đuôi cáo lộ ra, hai mắt sáng rỡ: "Hảo chủ ý! Ôi da!".

Từ Tử Lăng đấm mạnh lên đùi gã một cái, cười hắc hắc nói: "Giờ thì ngươi biết cái gì gọi là Loa Hoàn Kình rồi chứ? Hà, lẽ nào ta lại vô đạo đức như là tên tiểu tử ngươi chứ?".

Tiếng bước chân vang lên bên tai hai gã. Cả hai liếc mắt nhìn nhau, đều nhận ra vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương. Thì ra lúc tiếng bước chân vang lên, người kia đã ở bên ngoài hành lang của gian sảnh nhỏ này rồi, khoảng cách chỉ còn không đầy hai trượng. Như vậy có nghĩa là, người kia đến gần trong phạm vi hai trượng, bọn gã mới bắt đầu nảy sinh cảm giác. Đương nhiên đây không phải tiếng bước chân thân thuộc của Tiểu Quyên, ả tỳ nữ khả ái này hôm nay đến căn phòng làm bánh của hai gã không dưới hai mươi lần, tiếng bước chân tự nhiên đã ăn sâu vào tiềm thức của hai gã. Khinh công của người này tuyệt đối không thua Phó Quân Du.

Hai gã tóc gáy dựng ngược nhìn ra cửa, thầm nhủ nếu là Phó Quân Du đến đây thì hỏng bét. Tiếp đó bốn con mắt của cả hai cùng lúc sáng bừng lên. Một nữ lang thần thái cao ngạo, nàng đẹp tới mức dị thường, hầu như có thể so bì với Loan Loan bước vào trong phòng, dáng vẻ dường như chẳng hề quan tâm đến sự tồn tại của hai gã. Phong cách trang điểm thanh nhã nhẹ nhàng càng làm gương mặt xuất chúng và làn da phơi nắng ánh lên màu đồng của nàng thêm nổi bật, tràn đầy vẻ khỏe mạnh và sức sống thanh xuân. Đôi mắt của nàng đẹp mà sâu thẳm, hai hàng lông mày rậm càng làm đôi phụng nhãn ấy thêm phần thần bí.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cứ ngây người ra nhìn, nàng không lý gì đến hai gã, tự nhiên bước tới bên bàn ngồi xuống, đưa cánh tay ngọc ngà ra nhấc chiếc lồng che lên, liếc nhìn một cái chun cái mũi nhỏ hít một hơi rồi nói: "Hương vị tầm thường, nhưng hình dáng thì rất đặc biệt, bởi vì trước nay ta chưa từng thấy món bánh nào xấu xí như vậy".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau, sau đó luống cuống đứng dậy, cúi mình thi lễ nói: "Trường chủ! Xin thứ tội vô lễ!".

Thương Tú Tuần không thèm liếc nhìn hai gã lấy một cái, chậm rãi

nhón tay lấy một miếng bánh đưa lên chiếc miệng nhỏ xinh, cẩn thận dùng hàm răng trắng như bạch ngọc cắn nhẹ một miếng, từ từ thưởng thức. Hai gã khẩn trương nhìn cử động nhè nhẹ của quai hàm nàng, thế nhưng một lúc lâu sau khi nàng đã hoàn toàn ngừng nhai, vị tuyệt sắc giai nhân này vẫn không lên tiếng, cũng không thèm ngẩng mặt lên nhìn bọn gã.

Nàng không nói chuyện, hai gã nào dám lên tiếng hỏi. Không phải vì hai gã không có đảm lượng, mà là bọn gã sợ biết được đáp án, đặc biệt là khi nghĩ đến bản mặt đáng ghét của Lan Cô. Trong giây phút tựa như sinh tử đại chiến ấy, nàng chợt lộ ra một nụ cười như trăng sáng vén mây mờ, đảo đôi mắt long lanh nhìn hai gã, gật đầu nói: "Cũng coi như có thể ăn được, tuy không phải thượng phẩm, nhưng rất có sáng tạo, hơn xa lũ người chỉ biết giữ quy củ tự xưng là thần bếp kia. Ngồi xuống cho ta!".

Hai gã thầm kêu may mắn, vui vẻ ngồi xuống đối diện với nàng. Thương Tú Tuần đảo mắt nhìn hai gã một lượt, ánh mắt sắc bén không hề đơn giản của nàng cứ nhìn chằm chằm khiến cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy có chút không tự nhiên cho lắm. Bọn gã đều đã thu liễm chân khí vào trong nội thể, khiến thần quang không xạ ra ở song mục gây bại lộ thân phận.

Thương Tú Tuần hơi nhíu mày, khiến vầng trán thanh tao hiện lên một nếp nhăn mờ mờ, tỏ vẻ không hiểu hỏi: "Các ngươi tuyệt đối không phải hạng người làm công việc này đúng không?".

Khấu Trọng giật mình sực tỉnh, thầm than "tiên nữ lợi hại", gật đầu đáp: "Trường chủ thật lợi hại, làm bánh đúng thật chỉ là nghề tay trái, còn buôn muối mới là nghề nghiệp chính của chúng tôi".

Thương Tú Tuần che miệng cười khúc khích, một lát sau mới hạ tay xuống, giống như lần đầu tiên nhìn thấy Khấu Trọng vậy, vừa cười

vừa nhìn gã một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói: "Con người ngươi thật dí dỏm, làm cho ta cũng phải thất lễ nữa, chỉ cần dựa vào điểm này, mỗi tháng ta có thể trả cho hai ngươi mỗi người nửa lạng hoàng kim rồi, thế nào? Không có vấn đề gì chứ? Như vậy cũng không kém lợi nhuận đi buôn muối là bao nhiêu, đúng không?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy bất ngờ, vừa không ngờ Thương Tú Tuần lại sảng khoái như vậy, càng không đoán được làm sư phó trong nhà bếp lại có thu nhập cao đến vậy, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác ly kỳ cổ quái".

ttt không đợi bọn gã trả lời, lại nói tiếp: "Mấy ngày tới đây ta sẽ có rất nhiều khách nhân, hai người các ngươi cũng giống như mấy cái bánh này vậy, ngoại mạo cũng tạm được, chỉ là thiếu chút thần quang mà thôi, có điều ta cũng không để ý điều này, khi có yến tiệc các ngươi sẽ ra chiêu đãi khách nhân cho ta, hoặc giả ta sẽ gọi các ngươi ra giải thích cách làm thứ bánh quái dị này".

Hai gã chỉ đành gật đầu đáp ứng. ttt vươn người lười nhác đứng dậy. Hai gã vội vàng cung kính cúi người tiễn hành. Ttt quay người bước ra cửa, chậm rãi nói: "Mục trường có quy củ của mục trường, kẻ nào phạm lỗi sẽ bị trừng trị nghiêm khắc, cả nhị chấp sự cũng không bảo vệ được các ngươi đâu. Chuyện này đại quản gia sẽ nói rõ hơn với các ngươi". Nói đoạn không quay đầu lại mà bước đi luôn.

Hai gã tròn mắt nhìn nhau. Sau khi khẳng định nàng đã đi khỏi, Khấu Trọng mới thở hắt ra một hơi nói: "Mỹ nhân này vừa đẹp vừa lợi hại, ngươi thấy nàng ta có nhìn ra chúng ta không?".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Chuyện này khó nói lắm, nhưng bà nương này đích thực có thể làm cho bất cứ nam nhân nào cũng phải chết mê chết mệt".

Khấu Trọng gật đầu đồng cảm: "Nàng ta đúng là được trời cao ưu đãi, chẳng những có dung mạo tuyệt thế, phong thái quyến rũ mà không lộ vẻ lẳng lơ, lại còn cả tài phú, quyền lực, võ công, không thứ gì là không có nữa! Hắc! Ngươi có hứng thú không?".

Từ Tử Lăng bực tức nói: "Ngươi tự mình động tâm thì kệ ngươi, nói ra những lời này làm gì, có tin là ta đánh ngươi một trận hay không?".

Khấu Trọng chán nản ngồi xuống: "Vì Tống Ngọc Trí mà ta đã mất tư cách theo đuổi nàng ta rồi. Đây có lẽ chính là cái giá rất đắt mà ta buộc phải trả ra để tranh lấy thiên hạ này đấy!".

Tiếng bước chân quen thuộc lại vang lên ở phía đầu hành lang, Tiểu Quyên vui vẻ lướt vào mang theo một làn gió thơm mát, mừng rỡ nói: "Trường chủ đồng ý nhận hai ngươi rồi! Bây giờ ta sẽ dẫn các ngươi đi gặp đại quản gia!".

o0o

Tiểu quyên dẫn hai gã đến cửa lớn của phủ quản gia, ra hiệu cho hai gã dừng lại, rồi một mình bước vào bên trong, cung kính nói với người ngồi trong đại sảnh: "Đại quản gia, hai vị sư phụ đến rồi!".

Hai gã liếc mắt nhìn trộm vào trong, chỉ thấy khói bay mù mịt, chẳng những có khói từ ống điếu thổi ra, còn có cả khói từ mấy chiếc lò trầm hương đặt ở các góc phòng, tạo thành một thứ mùi vị đặc biệt tràn ngập khắp gian đại sảnh. Một vị nam tử đầu hói thân hình khôi vĩ đang dựa người thoải mái trên chiếc thái sư ỷ, sau lưng là hai nữ tỳ xinh đẹp đang giúp y đấm bóp. Vị đại tổng quản của Phi Mã Mục Trường này tay cầm ống điếu nhả khói mù mịt, dáng vẻ tự đắc dương dương, đầu ngẩng cao nhìn lên trần nhà, nhàn tản nói: "Tuổi còn trẻ mà đã có tay nghề khiến trường chủ vừa ý rồi, thật là hiếm

có!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chỉ đành cúi đầu lắng nghe, thầm nhủ người này còn biết làm dáng hơn cả trường chủ ttt nữa. Nhìn từ bên cạnh, vị đại tổng quản này niên kỷ có lẽ chừng trên năm mươi, mũi thẳng, môi trên hơi cong, còn môi dưới lại hơi vểnh một chút, khiến cho khuôn mặt y trở nên rất có mỵ lực, tỏ rõ y là một người có cá tính mạnh và rất tự tin.

Thương Chấn lẩm bẩm như đang nói với chính bản thân mình: "Vào mục trường này làm việc thì phải tuân theo quy định của mục trường, kẻ nào phạm quy, sẽ tùy theo mức độ mà trừng phạt, hai người đã hiểu chưa?".

Hai gã vội vàng gật đầu lia lịa. Thương Chấn đưa mắt nhìn hai gã một lượt, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, ho khan một tiếng nói: "Chúng ta rất ít sử dụng người ngoài, có điều lần này tình hình tương đối đặc biệt, lại có Liễu nhị chấp sự giới thiệu các ngươi, ta cũng không có gì để nói cả". Y ngưng lại một chút rồi quay sang trừng mắt nhìn hai gã, song mục sáng rực hàn quang: "Hiện giờ tuy các ngươi đang mặc y phục có thêu biểu tượng của Phi Mã Mục Trường chúng ta, nhưng vẫn không được xem là người của mục trường, trừ phi trong ba năm liền các ngươi không vi phạm quy củ, lại có người ở cấp chấp sự giới thiệu, và được trường chủ phê chuẩn, bằng không thì vẫn là người ngoài, đã hiểu chưa?".

Chỉ cần nhìn ánh mắt sắc bén của y cũng biết nội công của họ Thương này đã đạt cảnh giới của nhất lưu cao thủ, chẳng trách mà Phi Mã Mục Trường đến giờ vẫn có thể an nhiên đứng ngoài những phân tranh của thiên hạ. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chỉ biết gật đầu, vâng dạ.

Thương Chấn lại ngẩng mặt lên trần nhà, hút một hơi thuốc rồi từ từ

nhả ra một làn khói nhạt: "Ngoại nhân thì phải giữ quy tắc của ngoại nhân, đầu tiên là không được tư thông với bất cứ nữ tử nào trong mục trường. Nếu cần nữ nhân, thì những ngày nghỉ các ngươi có thể đến các kỹ viện ở thôn trấn phụ cận giải quyết, bằng không thì ta sẽ thiến. Đã nhớ chưa?".

Tiểu Quyên đứng cách hai gã không xa, cúi đầu im lặng, hai tai đỏ bừng lên. Hai gã thì hết sức lúng túng. Thương Chấn chẳng hề để ý, chậm rãi nói tiếp: "Trừ phi là có phê chuẩn đặc biệt không thì bình thường các ngươi không được rời khỏi nội bảo, còn những quy định khác Lương Khiêm sẽ nói kỹ hơn sau. Giờ thì lui đi!".

Sau khi bái kiến Lương Khiêm, trở về phòng của hai gã thì cũng đã là đầu canh một, Tiểu Quyên giờ mới vui vẻ tạm biệt hai gã, trở về phủ trường chủ. Khấu Trọng đưa tay lên ngửi ngửi, rồi lại dí mũi vào ngửi người Từ Tử Lăng. Sau đó đề nghị: "Chúng ta toàn là mùi dầu mỡ, lại còn phải ngủ chung một giường nữa, làm sao mà ngủ được chứ. Hay là đi tắm bà một trận cho mát, dù sao thì trong gia pháp cũng không có điều lệ nào cấm ngủ dậy muộn cả, tắm xong thì ngủ bà nó đến giữa trưa cho bõ".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Nhưng nhà tắm ở đâu chứ? Bây giờ thì mọi người đều đã yên giấc cả rồi, muốn tìm người để hỏi cũng khó nữa".

Khấu Trọng nói: "Ta vừa thấy một số căn phòng vẫn còn ánh đèn, hơn nữa nhà tắm chắc cũng không xa đây lắm đâu, chúng ta cứ vừa đi vừa hỏi là được. Hắc, cứ coi như là luyện tập tìm kiếm Dương Công Bảo Khố đi!".

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng phải đồng ý, hai gã tìm lấy mấy bộ quần áo sạch rồi mò mẫm ra khỏi phòng. Cả khu nhà vắng lặng không người, trừ căn phòng của hai gã thì các gian khác đều đã tắt đèn tối

om, có một số gian còn vang lên tiếng ngáy đều đều nữa. Cũng may là ở các góc hành lang và chỗ ra vào đều có đèn lồng chiếu sáng. Trên trời sao sáng lấp lánh, nhưng vẫn chưa thấy vầng nguyệt xuất hiện. Ở phía mục trường vang lên tiếng ngựa, tiếng cừu, thi thoảng lại có tiếng chó sủa oắc oắc, tạo nên một không khí rất đặc sắc mà chỉ riêng sơn thành mới có.

Khấu Trọng lại vận dụng tài năng địa lý thiên bẩm của mình tính toán: "Phía tả chính là Phi Mã Viên của trường chủ, sau lưng là Trù Lầu, bên hữu là hậu sơn, chỉ có lối ra trước mặt chúng ta đây là không biết dẫn đi đâu, muốn thử thì phải thử phía này trước".

Từ Tử Lăng nghiêng tai lắng nghe rồi nói: "Nhưng phía hậu sơn lại có tiếng nước chảy róc rách, ít ra thì cũng có suối nước hay ao hồ nhỏ gì đó, theo ta thế tốt hơn là cứ đi mò mẫm mà không biết gì, chẳng may phạm phải những điều cấm kỵ ở đây, phải ăn côn trượng hay roi da thì lỗ vốn lắm".

Khấu Trọng gật đầu đồng ý: "Xem ra ngươi thích hợp làm nô tài hơn ta, ta thì chưa từng nghĩ qua sẽ bị ăn côn trượng hay là roi da gì cả, hà...".

Hai gã lẩm bẩm đùa giỡn, vừa rón rén bước về phía hậu sơn. Sau khi đi qua cánh cửa hình bán nguyệt, hai gã mới biết nơi này có một hoa viên, tuyệt nhất là có một con đường có mái che nối thẳng vào trong vườn, tạo thành một cảnh đẹp hết sức đặc sắc, bên trái còn có một hồ sen, giữa hồ có một tòa lục giác đình, nối với bờ bằng một chiếc cầu nhỏ. Mặt trăng hiện ra nơi góc trời bên phải, rải xuống nhân gian u tĩnh những tấm màn ánh sáng nhàn nhạt lấp lánh ánh bạc, khiến cho cảnh sắc càng thêm mê người.

Hai gã quên cả đi tắm, đứng ngây người ra ngắm cảnh. Khấu Trọng ngửa mặt nhìn vách núi dựng đứng phía sau hoa viên, trên đó những

cây tùng lâu năm mọc trên vách đá không ngừng rung rinh như đang khiêu vũ với gió, không khỏi thở dài tán mỹ: "Từ khi xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên ta có cảm giác muốn ẩn thế lánh đời. Hà... sức ảnh hưởng của nơi này thật lớn".

Từ Tử Lăng đồng cảm nói: "Người xây dựng ngự hoa viên này nhất định phải là cao thủ trong nghề, ta thấy dù là ngự hoa viên của Dương Quảng cũng không có thứ cảm giác khiến người ta phải tâm mê thần loạn như nơi này.

Khấu Trọng thúc nhẹ một cái vào người gã, cười cười nói: "Ngươi nhìn dòng suối nhỏ kia xem, ta thấy nhất định là được khơi nguồn từ trong núi ra đó. Hay là chúng ta thử đi tìm đến đầu nguồn, sau khi tắm rửa sạch sẽ rồi thì lên Lục Giác Đình ngắm trăng. Hà... thật là sảng khoái!".

Tâm tình Từ Tử Lăng cũng rất tốt, nghe gã nói vậy liền lập tức bước đi. Bọn gã cứ nhàn tản đi trên hành lang, hai bên đường cây cối sum suê, vượt qua một rừng trúc thì liền nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. Thì ra nơi tận cùng của đường hành lang này là một tòa phương đình nhỏ, đối diện với vách đá trăm trượng, gần đó là một thác nước đổ từ trên cao xuống, khí thế bức nhân. Nếu không phải có rừng trúc cách biệt, ở trong viện nhất định cũng có thể nghe được tiếng thác đổ ầm ầm.

Hai gã ngẩn người ngắm nhìn khung cảnh hùng tráng trước mắt. Bên trái có một con đường lát đá trắng, nối thẳng đến phương đình, dọc theo bên đường là hai hàng cây rậm rạp mọc ven theo vách núi, gây cho người ta một cảm giác chỉ muốn đi sâu vào thám hiểm. Hai gã vừa đi, vừa ngắm cảnh, rẽ tả ngoặt hữu, đột nhiên không gian trước mắt mở rộng, sát bờ đá có một căn tiểu lâu hai tầng, hình thế hiểm yếu phi thường. Lúc này trên lầu hai vẫn còn sáng đèn, hiển nhiên trên lầu chẳng những có người sống, mà giờ này người đó vẫn còn

chưa đi nằm.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đâu ngờ ở cuối đường lại có một căn lầu thế này, đang định quay đầu đi về thì chợt nghe một giọng nam nhân già nua vang lên bên tai: "Quý khách đã tới, sao không lên đây gặp lão phu một lần!".

Chương 101: Hậu sơn kỳ phùng

Nhã Thất không cần lớn, hoa thơm không cần nhiều. Hai gã bước tới trước cánh cửa bên trên có treo tấm biển đề ba chữ "An Lạc Ổ", trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác an tĩnh, yên bình. Trên cây cột đối diện với cửa ra vào có treo đỗi liễn, bên trên viết "Chiêu nghi điệu cầm, mộ nghi cổ sắt, cựu vũ thích chí, tân vũ sơ lai". Tự thể phóng khoáng xuất trần, đường bút mạnh mẽ có lực. Gian đại sảnh bên dưới được bài trí theo kiểu tứ diện sảnh, thông qua cách bài trí các bồn hoa và cửa sổ che lấp đi vẻ nguy hiểm của vách núi phía sau, đi vào bên trong sảnh có thể thấy trần thiết không hề hoa lệ, nhưng lại hết sức u nhã tự nhiên. Ở góc phòng có một cầu thang bằng gỗ lim thông lên tầng trên.

Thanh âm lúc nãy lại vang lên: "Hai vị mời lên đây!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liếc mắt nhìn nhau, đoạn bước lên bậc thang đi lên. Tầng trên dùng làm bình phong chia làm hai gian nhỏ, một bên bày bàn ghế, bên kia có lẽ là nơi chủ nhân nghỉ ngơi. Lúc này đang có một người đứng trước cửa sổ, mặt hướng ra ngoài. Chỉ nghe người đó nhẹ nhàng nói: "Hai vị tiểu huynh đệ, mời ngồi xuống nếm thử Lục Quả Dịch của lão phu ngâm xem sao".

Hai gã giờ mới phát giác trên bàn có bày bình nhỏ và mấy chén rượu, mùi hương thoang thoảng bay lên. Dưới ánh sáng của hai ngọn cung đăng, ngoại trừ bàn ghế ra thì cũng chỉ có mấy thứ gia cụ cần thiết, tất cả đều được đóng bằng gỗ soan, khí phái cổ nhã cao quý. Lão nhân này rất cao, tuy hai gã không nhìn thấy dung nhan của lão, song thân hình còn cao hơn cả Từ Tử Lăng, thêm vào bộ trường

bào rộng thùng thình, khiến cho lão có một khí thế trầm ổn nha một trái núi sừng sững. Hai gã nghĩ đến thân phận của mình, đưa mắt nhìn mỹ tửu trên bàn, đang chưa biết phải làm sao thì lão nhân đã thở dài não nuột: "Uống đi! Có rượu mà say, đời người có được mấy độ chứ?".

Ngữ khí của lão mang thưo một vẻ u uất âm trầm, khiến người ta cảm thấy lão nhất định đã từng có một đoạn quá khứ đau thương. Khấu Trọng đẩy nhẹ Từ Tử Lăng một cái, bước tới ngồi xuống trước. Cả hai gã đều hết sức cẩn thận, động tác nhẹ nhàn như sợ bất cứ tiếng động nào mình gây ra cũng sẽ phá vỡ sự yên lặng thánh khiết của nơi đây. Tiếng thác đổ ào ào vẫn ẩn ước vang lên đằng xa. Khấu Trọng nhấc bình rượu lên, rót đầy ba chénm rồi đưa cho Từ Tử Lăng một chén. Rượu vào đến cổ họng, mùi vị đậm đà, êm dịu, hiếm có nhất là mùi hương tuy nồng nhưng rất hài hòa, khiến cho dư vị kéo dài mãi không dứt.

Lão nhân chậm rãi nói: "Rượu này dùng sáu loại quả tươi là thạch lựu, nho, hạnh tử, sơn trà, thanh mai, dứa ủ thành, phải qua các công đoạn như chọn quả, rửa sạch, ngâm nước, cắt nhỏ, bỏ hạt, tẩm ướp, lọc nước, lên men, điều vị, lọc lại, sau đó cô đọng mới thành. Nhưng muốn uống được thì còn phải cho vào thùng gỗ, chôn sâu dưới đất thêm ba năm nữa, mùi vị chắc là không đến nỗi chứ?".

Khấu Trọng gật đầu tán thưởng: "Lão trượng đúng là bậc hành gia trong nghề nấu rượu, cách làm lại rất có sáng ý!".

Lão nhân trầm mặc hồi lâu mới nhẹ nhàng nói: "Lão phu cư ngụ ở đây gần ba mươi năm, ngoại trừ Thương Tú Tuần ra, trước giờ chưa có người nào dám đến chỗ này cả. Hai người nhất đinh là người mới đến rồi!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe lão nói vậy lập tức biết mình đã vi

phạm cấm kỵ, liền vội vàng nói: "Lương phó quản gia không hề nói với chúng tôi về nơi này, làm phiền đến sự thanh tu của tiền bối, tôi...".

Lão nhân ngắt lười gã nói: "Các người có khẩu âm Dương Châu, chuyện này thật lạ, mục trường xưa nay rất ít khi dùng người ngoài, các người tới đây làm gì vậy?".

Từ Tử Lăng liền giải thích một lượt. Tới giờ bọn gã vẫn chưa hiểu rõ được thân phận của lão nhân và quan hệ của lão với mục trường này, song có thể khẳng định một điều rằng lão là một cao thủ tiền bối cao thâm khó dò. Khấu Trọng không nén nổi tò mò buột miệng thốt: "Tiền bối thật sự ba mươi năm nay chưa từng rời khỏi đây sao?".

Lão nhân cười ha hả nói: "Đương nhiên là không phải vậy, ba mươi năm nay, tuy nói là ta cư trú ở An Lạc Ổ này, nhưng thời gian ở bên ngoài thì nhiều, thời gian ở đây thì ít, lần này gặp được hai người, cũng có thể nói là một duyên phận hiếm có, mọi người gặp nhau không dễ!".

Nói dứt lời thì từ từ quay người lại, đối diện với hai gã. Đó là một gương mặt hết sức đặc biệt với hai hàng lông mày vừa đen vừa rậm kéo dài đến tận mang tai, bên dưới là cặp mắt ưng sáng rực, khóe miệng và dưới mắt đầy những nếp nhăn, khiến cho hai gã cảm thấy lão có một vẻ không màng thế sự, mệt mỏi và thương cảm lạ thường. Lão có một chiếc mũi thẳng, cao, thêm vào cặp môi tự nhiên toát lên ngạo khí, gương mặt thon dài thanh tú, giống như một vị vương hầu quý tộc đã từng được hưởng mọi phú quý vinh hoa trên đời, nhưng giờ tâm đã nguội lạnh như tro tàn, không còn muốn liên quan gì đến chuyện đời nữa vậy.

Mục quang lão chậm rãi quét lên người hai gã, mỉm cười nói: "Có biết tại sao một người không lý sự đời như ta lại gọi hai người lên

đây gặp mặt hay không?".

Hai gã hoang mang lắc đầu. Lão nhân lộ ra biểu tình như vừa lao lực quá độ, chậm rãi ngồi xuống, nhấc chen Lục Quả Dịch lên uống cạn, cười khổ nói: "Nếu không có thứ này kéo dài tính mạng, hôm nay e rằng không gặp được hai người rồi".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe mà tròn mắt nhìn nhau không hiểu. Từ Tử Lăng buột miệng hỏi: "Tiền bối đã thọ thương?".

Lão nhân gật đầu: "Là vết thương cảu ba mươi năm về trước, Thiên Ma Công của yêu phụ đó tuy tà công nổi tiếng trong thiên hạ, nhưng cũng không lấy nổi mạng ta, bị ta lợi dụng địa hình chạy xa ngàn dặm, ẩn trốn ở nơi này.".

Lão thở dài một tiếng rồi nói tiếp: "Ba mươi năm nay, ta đã dồn hết cả tinh thần vào nơi đây, kiến tạo viên lâm này, nếu không có sự ký thác về mặt tinh thần này, chỉ sợ sớm đã về nơi chín suối từ lâu rồi. Thế nhưng mấy ngày nay ta cứ không ngừng nhớ đến những chuyện đã qua, thương thế bắt đầu có dấu hiệu tái phát, chỉ sợ lão phu không sống được mấy ngày nữa."

Khấu Trọng thở hắt ra một tiếng: "Yêu phụ kia là ai thế?".

Lão nhân ngưng thần nhìn gã hồi lâu, rồi lại đảo mắt qua nhìn Từ Tử Lăng, nói lảng sang chuyện khác: "Kỳ thực ta sớm đã thấy hai ngươi rồi, thậm chí còn nghe trộm hai ngươi nói chuyện nữa, đúng là hai đứa trẻ rất đáng yêu".

Hai gã nghe mà trợn mắt há miệng. Từ Tử Lăng hỏi: "Tiền bối đã gặp chúng rôi ở đâu vậy?".

Lão nhân điềm tĩnh nói: "Còn nhớ thôn làng bỏ hoang đó không?

Chính là nơi mà Trác Nhượng bị ám toán đến nỗi thua mất cả mạng đó."

Hai gã nhớ đến làn khói bếp kỳ lạ ấy, cùng lúc biến sắc thốt lên: "Thì ra là người!".

Lão nhân tuy đã vạch trần thân phận của hai gã, song thần thái vẫn từ hòa như cũ, mỉm cười nói: "Đây chính là nguyên nhân mà ta mời hai người lên đây, chỉ cần xem việc các ngươi có thể thu liễm toàn bộ thần khí, thậm chí có thể giấu được cả Tú Tuần, là ta đã biết công lực của các người đã tiến bộ rất nhiều so với trước đây. Khấy tiểu huynh đệ, hai ngươi có thể nói cho ta biết tại sao lại chịu khuất thân đến đây làm đầu bếp vậy?".

Hai gã đều cảm thấy lúng túng, cũng may mà thấy thần thái của lão thân thiện dễ gần, cũng không tiện giấu giếm, bèn đem chuyện hiểu lầm kể ra cho lão, đương nhiên là không nói tới chuyện Khấu Trọng vì để ý tới tác dụng của mục trường trong đại nghiệp tranh bá thiên hạ của gã nên mới tới đây, chỉ nói là vì tránh né cừu gia đuổi theo mà thôi.

Lão nhân cũng không hề tỏ vẻ tin hay không tini, chỉ trầm ngâm một lúc rồi nói: "Trong tứ đại chập sự của Phi Mã Mục Trường, tài trí của Liễu Tông Đạo đều có thể xếp vào hàng đệ nhất, chiếu lý thì y tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện sắp xếp nhân sự trong trù phòng, có khả năng là y đã nhìn thấy thứ khác của các ngươi, theo ta thấy chắc là ngoại hình và tư chất hơn người của các ngươi đấy!"

Khóe miệng lão nhân nở một nụ cười kiêu ngạo, chậm rãi nói: "Dù là Ninh Đạo Kỳ gặp lão phu cũng phải cung kính gọi một tiếng Lỗ sư phụ! Ôi! Như vậy thì đã làm sao chứ? Cuối cùng không phải vẫn phải nuốt hận trong tay yêu phụ đó hay sao?"

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng chau mày suy nghĩ, không thể nào nhớ ra có nhân vật tiền bối nào họ Lỗ. Khấu Trọng không tiện hỏi thẳng, bèn hỏi lảng sang chuyện khác: "Yêu phụ đó rốt cuộc là ai vậy?"

Lão nhân ưỡn thẳng lưng lên, nhướng cao đôi mày, ánh mắt sắc bén lộ ra sát khí lạnh lùng, gằn giọng nói: "Hai người có từng nghe đến Âm Quý Phái chưa?". Hai gã cùng lúc buột miệng thốt: "Âm hậu Chúc Ngọc Nghiên!"

Lần này thì đến lượt lão nhân ngạc nhiên thốt lên: "Các người thật không đơn giản, không ngờ biết được yêu nữ này! Hừ, bình sinh ta đã làm ra hai chuyện hối hận cả đời, một trong hai chuyện đó chính là đã yêu phải nữ nhận đó. Thật không ngờ Lỗ Diệu Tử này tự phụ bình sinh, lại liên tiếp sai lầm. Tạo hóa trêu ngươi, hừ ta còn lời gì để nói nữa chứ?"

Hai gã chỉ thấy cái tên Lỗ Diệu Tử hết sức quen thuộc, nghĩ ngợi hồi lâu mới sực nhớ ra là Trầm Lạc Nhạn đã từng nhắc đến ông ta, còn nói ông ta chính là thiên hạ đề nhất xảo công, tấm lưới quái dị của nàng chính là món đồ chơi của của lão tạo ra. Chẳng trách mà mỗi ngọn cây, mỗi hòn đá đều được bố trí hết sức xảo diệu, thì ra là đằng sau có bàn tay của lão sắp đặt. Song mục Lỗ DIệu Tử lấp lánh lệ, cúi đầu không nói gì. CHợt thấy lão lắc đầu trầm ngâm, thấp giọng nói: "Các ngươi về ngủ đi! Ngày mai nếu rảnh rỗi thì đến đây, ta còn chuyện muốn nói với các ngươi!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngủ chưa được hai canh giờ, thì đã bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Tiểu Quyên ở bên ngoài gọi vọng vào: "Hai vị tiểu sư phụ mau dậy đi! Trời sáng bảnh rồi!"

Hai gã bực tức bò dậy, Từ Tử Lăng bị Khấu Trọng đẩy ra mở cửa.

Tiểu Quyên nhảy vào nhướng mày hỏi: "Hai người làm sao vậy, mặc nguyên y phục giơ lên giường đi ngủ, mau thay để người ta đem đi giặt được không? Hai vị đại tướng quân?"

Khấu Trọng chớp chớp mắt, lim dim mắt ngồi xuống nói: "Ngủ thêm một chút không được sao?"

Tiểu Quyên chống nạnh quát: "Trường chủ muốn gặp hai người, còn không mau đi tắm rửa thay đồ đi."

Từ Tử Lăng ngồi xuống một góc, gượng cười: "Không tắm có phải cũng phạm gia quy hay không?"

Tiểu Quyên giẫm chân nói: "Các ngươi còn như vậy, người ta sẽ mặc kệ đấy."

Khấu Trọng nhảy dựng lên, hai tay đặt hờ lên vai ả, cười xòa nói: "Tiểu Quyên tỷ xin bớt giận, không biết nhà tắm ở hướng nào vậy? Đông, tây, năm hay là bắc Phải đi bao nhiêu đường thì mới tới được? Chúng tôi lập tức đi nhanh về nhanh là được rồi!"

Tiểu Quyên vốn định vênh mặt lên, nhưng cuối cùng cũng không nhịn được bật cười khúc khích, đảo cặp mắt xinh xắn mấy lượt rồi nhăn mũi nói: "Đừng đứng gần thế, người hôi lắm!"

Khấu Trọng cười phá lên, lùi lại một bước, thuận tay đón lấy bộ y phục Từ Tử Lăng đưa cho, lẩm bẩm biện bạch: "Hôi thì cũng có nhiều loại hôi, ta đây là loại hôi tốt nhất đó!"

Tiểu Quyên bật cười bước ra ngoài, còn hai gã thì vội vội vàng vàng chạy theo sau. Hôm nay thời tiết rất đẹp, ngoài sân đang có một vị lão bộc đang quét lá rụng, khắp nơi đều có thể thấy người qua kẻ lại. Ba nữ tỳ trẻ tuổi đang hái hoa cắt cỏ dừng tay dùng ánh mắt tò mò

ngước nhìn hai gã.

Khấu Trọng ghé miệng vào tai Tiểu Quyên hỏi: "Có biết tại sao trường chủ lại muốn gặp chúng tôi không?"

Tiểu Quyên lắc đầu đáp: "Người ta làm sao biết được, là Phức đại tỷ bảo ta tới tìm hai người mà."

Khấu Trọng lùi lalị bên cạnh Từ Tử Lăng, cười hì hì nói: "Có lẽ vì ngươi anh tú quá đấy."

Tiểu Quyên đột nhiên dừng bước, quay đầu lại lườm hai gã, dẩu môi lên nói: "Các ngươi đang nói gì đó? Nhất định là nói xấu trường chủ rồi đúng không?"

Hai gã không ngờ ả lại phản ứng mạnh liệt như vậy, giật mình đánh thót. Từ Tử Lăng vội nói: "Tiểu Quyên tỷ hiểu lầm rồi, Tiểu Ninh chỉ nói có lẽ là trường chủ cảm thấy hôm qua giáo huấn chúng tôi còn chưa đủ, thế nên hôm nay mới gọi đến để tiếp tục dạy bảo thôi."

Tiểu Quyên tỏ vẻ bán tín bán nghi, nghiêm mặt nói: "Nhớ cho kỹ, hai ngươi không được nói bất cứ điều gì bất kính với trường chủ, bằng không thì không ai cứu nổi các ngươi đâu."

Hai gã vội vàng gật đầu vâng dạ. Tiểu Quyên lại hạ giọng nói tiếp: "Nếu các người mà dám nói xấu sau lưng trường chủ, sau này người ta sẽ không thèm để ý các ngươi nữa."

o0o

khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đến bên ngoài Phi Mã Hiên nơi Thương Tú Tuấn xử lý sự cụ, vị trương chủ xinh đẹp này đang nói chuyện với đại quản gia Thương Chấn và tứ đại tuần sức bao gồm

cả Liễu Tông Đạo. Bên ngoài hiên còn có hơn mười người khác đang đứng hầu, phó quản gia Lương Khiêm và Lan Cô cũng ở trong số này. Chúng nhân thấy Tiểu Quyên dẫn theo hai gã tới, đều lộ ra thần sắc chú ý. Lan Cô và một hán tử khác ghé đầu sát nhau, rõ ràng là đang nói về hai gã.

Một nữ nhân thân hình đầy đặn, dung mạo đoan chính, tư thái mỹ lệ bước tới đón ba người, chau mày nói: "Tại sao đến muộn vậy? Lúc trường chủ hỏi đến, ta thật không biết phải làm sao nữa."

Tiểu Quyên vội giải thích nguyên nhân, đoạn giới thiệu với hai gã: "Vị này chính là Phức đại tỷ!"

Hai gã vội vàng hành lễ, thầm khen tên tiểu tử Lạc Phương này quả thật diễm phúc không nhỏ, càng không ngờ nàng ta còn trẻ mà đã có địa vị cao ở trong Phi Mã Mục Trường này như vậy. Phức đại tỷ đưa mắt nhìn hai gã dò xét một lượt, trong mắt lộ thần sắc ngạc nhiên, đang định nói gì thì một hán tử canh cửa đã xướng lên: "Truyền hai vị tiểu sư phụ!"

Phức đại tỷ vội thấp giọng dặn dò: "Đi theo ta, nói năng phải cẩn thận đấy!"

Hai gã không khỏi cảm thấy hơi khẩn trương, lật đật theo nàng đi vào bên trong. Bên trong đại sảnh bài trí toàn là những thứ gia cụ được điêu khắc tinh tế, ở giữa có đặt ba chiếc ghế lớn có khảm vân thạch, hai bên đông tây đặt hai chiếc ghế lớn, lưng ghế cũng được khảm vân thạch, phối hợp với trà kỷ, bình hoa tạo nên một khí thế trang nghiêm vô cùng.

Thương Tú Tuấn nửa nằm nửa ngồi trên ghế, ăn mặc như nam nhi, còn đội một chiếc mũ che mái tóc dài mượt mà, có điều thế nào cũng không thể che mờ được dung mại thiên sinh lệ chất của nàng. Đại

quản gia Thương Chấn ngồi trên chiếc ghế đầu tiên bên tay phải của nàng, người ngồi thứ hai là Liễu Tông Đạo, hai vị chấp sự còn lại thì ngồi ở bên phía đối diện.

Ba người lùi lại nhường đường cho một vị lão đầu đi từ bên trong ra rồi Phức đại tỷ mới cúi mình thi lễ nói: "Hai vị tiểu sư phụ đã tới!" Tiếp đó lại thấp giọng nói với hai gã: "Hai người là người mới, không được bước qua cánh cửa này!"

Hai gã đành đứng bên ngoài hành lễ, cảm thấy vô cùng khó chịu. Thương Tú Tuần đang cúi đầu uống trà, Thương Chấn thì đang ngửa mặt nhả khói thuốc, Liễu Tông Đạo nghe Phức đại tỷ nói thì mỉm cười, còn ánh mắt của ba vị chấp sự còn lại thì đều nhìn chằm chằm vào hai gã.

Con mắt duy nhất của Liễu Tông Đạo sáng bừng lên, mỉm cười nói: "Có phải đi đường mệt mỏi, không dậy nổi hai không?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều là kẻ cơ trí, biết y đang nói giúp cho mình, vội vàng gật đầu đáp phải. Liễu Tông Đạo nhân lúc Thương Tú Tuần đang uống trà, giới thiệu ba vị chấp sự khác cho hai gã. Đại chấp sự Lương Trị thân hình ngũ đoản, tuổi ước chừng ngoài bốn mươi, trên cằm có một bộ râu đen nhánh rất đẹp, song mục lấp lánh hữu thần, thái dương huyệt gồ cao, chỉ nhìn bề ngoài đã biết ngay là một hảo thủ kiêm luyện nội ngoại công phu. Tam chấp sự Đào Thúc Thịnh là một trung niên tráng hán cao lớn, nhưng đôi mắt lại không khác gì mắt sơn dương, khiến cho tướng mạo của y trở nên đáng ghét. Ngược lại tứ chấp sự Ngô Triệu Nhữ lại hết sức anh tuấn, làn da trắng ngần như nữ nhi, nhưng khi so sánh với khí chất đặc biệt của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, thì y lapạ tức trở nên tục khí phi thường. Phản ứng của cả ba người đều rất lãnh đạm, cơ hồ chỉ vì nể mặt Liễu Tông Đạo nên mới miễn cưỡng gật đầu đáp lễ với hai gã vậy.

Thương Tú Tuần đặt chén trà xuống, thuận tay cầm một vật giống như quyển sổ mở ra đọc lướt, hỏi bâng quơ: "Ngoài việc làm bánh ra, các ngươi còn biết làm thứ gì nữa?"

Tất cả mọi người bao gồm cả Phức đại tỷ và Liễu Tông Đạo đều ngớ người ngạc nhiên, không ngờ vị trường chủ trước nay luôn tinh minh hơn người lại với hai gã đến chỉ để hỏi chuyện vụn vặt như thế.

Khấu Trọng cung kính đáp: "Thứ gì cũng biết một chút."

Tam chấp sự Đào Thúc Thịnh tức giận quát: "Xuẩn tài! Trường chủ muốn hỏi ngoại trừ làm bánh ra, các ngươi còn có tuyệt nghệ gì khác nữa không?"

Ngô Triệu Nhữ cũng cười cười chế giễu: "Biết đâu bọn chúng thứ gì cũng có chút tuyệt nghệ thì sao?"

Từ Tử Lăng thì không sao, chứ Khấu Trọng thì chỉ hận không thể nhảy lên kéo hai kẻ này ra tẩn cho một trận, nhưng trước mắt gã chỉ có thể cố nuốt cơn giận này xuống mà thôi. Thương Tú Tuần vẫn chuyên chú vào quyển sổ, cơ hồ không hề nghe thấy những người khác nói gì, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: "Hôm nay có quý khách đến từ miền Bắc, người phương Bắc thích nhất là ăn thịt nướng, thịt hun, các ngươi có biết làm không?"

Khấu Trọng gật đầu nói: "Thịt nướng thịt hun đều không có vấn đề, xin trường chủ cho biết nên làm loại thịt nào?"

Thương Tú Tuần thuận miệng đáp: "Làm thịt hun đi!"

Đại chấp sự Lương Trị ho khan một tiếng: "Không phải ta không tin các ngươi, mà là thân phận của khách nhân lần này không phải tầm

thường, lại là quý tộc thượng lưu, tự nhiên cũng rất chú trọng đến chuyện ẩm thực, chỉ cần đạo hành của các ngươi trong mặt này kém một chút là sẽ trở thành múa búa trước cửa Lỗ Ban ngay, thế nên tốt nhất các ngươi nên nói trước cho chúng ta nghe thủ pháp làm thịt hun thế nào đã."

Thương Tú Tuần cũng ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn hai gã gật đầu nói: "Nói đúng lắm! Các ngươi nói thử xem nào!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết rõ bọn Lương Trị đang hoài nghi thân phận của mình, cũng may bọn gã là hàng thật giá thật, đích thực đã từng đi theo lão Trương đầu bếp học nghề. Chỉ nghe Từ Tử Lăng ung dung đáp: "Thịt hun khói quan trọng nhất là gia vị tẩm ướp, cần dùng lửa lớn nấu các thứ như hoa tiêu, quế, đinh hương, sa nhân, đậu khấu, đại táo, tỏi, gừng tươi, tương đậu phụ và tương ngọt để ướp, món ăn mới vừa có màu sắt đẹp, hương vị lại nồng đậm".

Khấu Trọng tiếp lời: "Kế đó là thủ pháp hun thịt, đầu tiên phải chọn thứ thịt tươi ngon, cho vào trong chảo trộn với các thứ gia vị, sau đó dùng khói gỗ tùng hun chín, đảm bảo da giòn thịt mềm, trong ngoài như một, béo mà không ngấy, nạc mà không giắt răng, mùi vị độc đáo lạ thường."

Hai gã đều có khẩu tài, dùng từ lại linh hoạt sinh động, một xướng một họa, sinh động như đang có một đĩa thức ăn đang bốc khói nghi ngút bày trên bàn vậy. Đại quản gia Thương Chấn buông ống điều xuống, động dung nói: "Quả nhiên là có chân tài thực học, không phải là hạng lừa đảo bịp bợm." Hai gã cười thầm trong bụng, đồng thanh thốt: "Đa tạ đại quản gia tán thưởng."

Thương Tú Tuần không tỏ thái độ gì, lại cúi đầu đọc cuốn sổ cầm trên tay, thờ ơ nói: "Tối nay ngoại trừ phụ trách món đó, hai ngươi còn phải làm thêm mấy món điểm tâm ngọt nữa. Thôi, lui đi!"

o0o

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trở về nhà bếp, trong lòng đều cảm thấy dở khóc dở cười, thật chẳng ngờ Thương Tú Tuần tìm hai gã đến chỉ vì một chuyện nhỏ như chiếc lông gà như thế. Có điều việc này lại có tác dụng phụ không ngờ, Lan Cô vì rõ thái độ của Thương Tú Tuần với hai gã, nên đã trở nên thân thiện hơn rất nhiều, sau khi hỏi rõ các thứ nguyên liện mà hai gã cần, lập tức tất cả chạy đi thu xếp.

Khấu Trọng vò đầu suy nghĩ: "Người đến từ phương Bắc có gia thế hiển hách là ai nhỉ?"

Từ Tử Lăng làu bàu tỏ vẻ không vừa ý: "Tốt nhất người để ý ứng phó mấy món ăn tối nay đi. Tuy chúng ta biết cách làm thịt hun khói, nhưng dù có đem cả lão Trương đến đây cũng chưa chắc đã làm ra được thứ gì ăn được, nếu là người chưa từng ăn thịt hun khói bao giờ thì còn được, chứ muốn đám người quý tộc phương Bắc kia khen ngon, chỉ e là mơ mộng hão huyền mà thôi". Sau đó lại như vẫn còn sợ hãi rùng mình nói: "Nghĩ lại mấy món bánh hôm qua là ta lại thấy đau đầu, ngươi mau nghĩ cách đi!"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Ta cũng đang chờ ngươi nghĩ cách đây!"

Hai gã mắt ngươi nhìn mắt ta, mắt ta nhìn mắt ngươi, cùng lúc sáng rực lên. Khấu Trọng chỉ Từ Tử Lăng nói: "Có phải ngươi nghĩ đến ông ấy không?"

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Ông ấy là thiên hạ đệ nhất xảo tượng, lại kiến đa thức quảng, ít nhất cũng là đại hành gia ủ rượu, làm bánh, nấu ăn chắc cũng không kém đâu."

Hai gã cùng lúc nhảy dựng lên vì mừng rỡ. Từ Tử Lăng kéo tay Khấu

Trọng cười cười nói: "Ngươi ở đây ứng phó với Lan Cô, ta đi tìm lão nhân gia đó thỉnh giáo, có được không?"

Từ Tử Lăng vừa mới đi khỏi, Lan Cô đã bước vào, chau mày hỏi: "Tiểu Tinh đi đâu rồi?"

Khấu Trọng xoa xoa bụng, chỉ tay ra ngoài.

Lan Cô hiểu ý nói: "Các thức gia vị đã chuẩn bị đủ, nhưng thịt thì phải do hai ngươi tự chọn lấy, có cần tìm thêm người giúp hay đổi một gian bếp rộng hơn không?"

Khấu Trọng lập tức giở kế hoãn binh: "Huynh đệ chúng tôi trước giờ luôn cùng tiến cùng lùi, chuyện gì cũng thương lượng với nhau, để đợi hắn giải quyết xong trở lại rồi mới quyết định sau cũng được. Hì! Nếu cần người giúp hay đổi phòng chúng tôi sẽ báo sau!"

Lan Cô trừng mắt nhìn hắn một cái, vốn định phát tác, nhưng lập tức nén được cơn giận, lẩm bẩm hai ba câu rồi bỏ đi. Không lâu sau thì có hai nam bộc nhân khênh vào một sọt các thứ gia vị hai gã cần, Khấu Trọng lập tức bận rộn luống cuống tay chân. Lúc này Lạc Phương lại đến tìm gã, hai người nói chuyện phiếm vài câu rồi Khấu Trọng hỏi: "Huynh có biết khách quý hôm nay là ai không?"

Lạc Phương đáp: "Ta cũng không rõ lắm, có điều người này hiển nhiên có lai lịch rất lớn, nếu không trường chủ cũng không đích thân dẫn người đi đón thuyền đâu. Hai năm nay lúc nào cũng có người tới đây kết giao, song trường chủ chưa bao giờ trọng thị đối phương như lần này".

Khấu Trọng thuận miệng hỏi tiếp: "Hiện giờ thiên hạ đại loạn, mục trường chúng ta lại có chiến mã để bán, tự nhiên người người đều muốn lấy lòng rồi."

Lạc Phương kiêu ngạo nói: "Đúng là như vậy. Nhưng cũng có một số kẻ không biết sống chết, muốn đến đây trộm cắp cướp đoạt, có điều bách tính sống ở trăm dặm gần đây đều là tử đệ của mục trường chúng ta, không có chuyện gì là giấu được chúng ta cả".

Khấu Trọng lại thuận theo khẩu khí của y hỏi tiếp: "Có kẻ nào mà to gan vậy chứ?"

Lạc Phương gật đầu nói: "Ngươi có nghe qua dân gian gần đây truyền khẩu một bài vè thế này không?" Nói đoạn y đằng hắng một tiếng rồi đọc: "Thốn thảo bất sinh Hướng Bá Thiên, kê khuyển bất lưu Phòng Kiến ĐỈnh, tiêu thổ thiên lý ngộ Mao Táo, quỷ khốc thần hiệu Tào Ứng Long".

Khấu Trọng hiểu ra nói: "Chính là tứ đại khấu gì đó phải không?"

Lạc Phương oán hận nói: "Chính là bốn tên quỷ hận thần ghét đó, bọn chúng đi khắp nơi cướp bóc, đi qua chỗ nào là chỗ ấy tan hoang thảm hại như có dịch châu chấu vừa tràn qua, gian dâm, giết người, cướp của, không gì là không dám làm".

Y ngưng lại một chút rồi nói tiếp: "Chúng ta và Độc Bá Sơn Trang ở Cảnh Lăng trước nay luôn như môi với răng, tương trợ lẫn nhau, đã nhiều lần đánh cho chúng tan tành không còn manh giáp, từ lâu đã bị bọn chúng coi là cái gai trong mắt rồi. Nhưng gần đây bọn chúng đã bí mật kết minh, chuẩn bị dùng cách vây công cắt đứt sự liên hệ mật thiết giữa chúng ta với Cảnh Lăng, sau đó mới toàn lực tiêu diệt Độc Bá Sơn Trang...Hừ...kế này thật là thâm độc."

Khấu Trọng lập tức hiểu ngay. Lực lượng của tứ đại khấu tuy không thể ứng phó được cuộc chiến ở cả hai phía, nhưng khi hợp lại thì thừa đủ để dồn Cảnh Lăng và Phi Mã Mục Trường vào trùng vây,

sau đó thì từng bước xâm chiếm những vùng phụ cận, khi đó viễn cảnh của Độc Bá Sơn Trang và Phi Mã Mục Trường e rằng không được lạc quan lắm, cho dù có đoạt được thắng lợi cuối cùng, thì nguyên khí cũng phải thương tổn rất lớn.

Gã lại hỏi tiếp: "Thực lực của đám tặc tử này thế nào?"

Lạc Phương nói: "Trong tứ đại khấu, nếu luận võ công thì Quỷ Khốc Thần Hiệu Tào Ứng Long là cao minh nhất, thủ hạ cũng đông nhất, lên tới ba vạn người, lại không ngừng chiêu nạp thêm người mới, mỗi ngày đều bành trướng thế lực. Hiện giờ bọn chúng đã chiếm quận Ba Đông ở cách đây trăm dặm về phía Tâu Nam, thanh thế không ngừng tăng lên, ba đảng cướp kia đều coi y là thủ lãnh."

Lúc này Từ Tử Lăng đã trở lại, hưng phấn nói: "Lập tức khai công!"

Lạc Phương chào hỏi gã rồi nói: "Làm tốt vào, trường chủ trước giờ chưa từng trọng thị người nào làm ở trù phòng như các ngươi đâu. Nói không chừng sau này còn có thể trở thành huynh đệ với ta nữa đó. Thôi, ta không làm phiền các ngươi nữa!"

Đợi Lạc Phương đi khỏi, Khấu Trọng mới vui vẻ nói: "Có phải có cách rồi?"

Từ Tử Lăng cười hì hì: "Không những là có cách, mà còn là độc môn bí quyết của thiên hạ đệ nhất xảo tượng nữa, tạm thời chỉ là học hai món, một là cá hun khói, một là kim hoa hương tô tuyệt (tên bánh). Nào! Nấu ăn cần thời gian, mà thời gian của chúng ta không nhiều, vừa làm vừa nói, tối nay trung nguyên song trù chúng ta sẽ đại triển thân thủ, dùng tuyệt kỹ chấn áp quần hùng, khiến cho người người phải tâm phục khẩu phục, như thế không hơn lấy võ công ra khuất phục người khác hay sao?"

Khấu Trọng cũng cười theo nói: "Chuyện này đương nhiên rồi, tốt nhất là khiến cho Thương Tú Tuần ăn xong hiến thân cho danh trù ngươi, như vậy thì thật là mỹ mãn! Hà...!"

Từ Tử Lăng thấy gã chết cũng không chịu đổi tính thì bực dọc nói: "Mau lên! Ở đây có một loại bảo bối gọi là Trường Giang Đao Ngư, Lỗ tiên sinh nói nếu trộn trứng, tương, và bột mì phết lên rồi đem hun, đảm bảo hương vị sẽ ngon đến mức người mù ăn vào cũng sáng mắt luôn! Mau lên nào, bớt mơ mộng tranh bá thiên hạ đi!"

o0o

Sau khi mọi thứ nguyên liệu đã chuẩn bị xong, hai gã bắt đầu bận rộn chế biến. Quá buổi hoàng hôn, cá hun khói và bánh đều đã làm xong. Hai gã giờ mới nhớ ra đã cả ngày không có hạt cơm vào bụng, liền không chút khách khí, mỗi gã cầm một con cá lên gặm ngon lành.

Khấu Trọng vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói: "Không ngờ chúng ta lại làm ra món ăn ngon như vậy đấy! Chi bằng đến bái lão già đó làm sư phụ, xem xưm còn có tuyệt nghệ gì có thể học được nữa không?"

Tiểu Quyên và Phức đại tỷ lúc này đại giá quang lâm, thấy hai gã đang ăn vụng, liền trừng mắt quát: "Hai ngươi thật là to gan, dám ăn vụng cả đồ dùng để chiêu đãi khách quý!"

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Chúng tôi chỉ nếm thử thôi mà! Chà...hình như là món cá này vẫn hơi nhạt, đợi tôi them chút tương vào thử xem..."

Nói đoạn gã lại cầm thêm một con cá nữa, giả như thêm chút tương lên rồi lại nhai nhồm nhoàm, cơ hồ như chẳng hề để ý đến lời Tiểu Quyên vừa trách móc. Hai nữ nhân thấy vậy cũng chẳng biết làm sao, đành gắt lên: "Trường chủ có dặn lúc yến tiệc hai người phải

đứng ở bên cạnh để thị hầu khách nhân, lúc cần thiết sẽ gọi ra để giới thiệu mỹ thực Giang Nam, có hiểu chưa?"

Từ Tử Lăng vốn không thích chỗ náo nhiệt, huống hồ lại bị người khác coi như nô bộc sai khiến, cố làm ra vẻ mệt mỏi nói: "Chúng tôi đã bận bịu cả ngày trời, toàn thân xương cốt như rã rời, có thể miễn cho trận này được không?"

Tiểu Quyên cười cười nói: "Cái gì mà miễn mới không miễn, các ngươi đi đánh trận chắc? Trường chủ coi trọng các ngươi mới cho các ngươi mở mang kiến thức. Lời người đã nói chính là khuôn vàng thước ngọc, kẻ nào trái lệnh chém không tha! Các ngươi đã rõ chưa?"

Phức đại tỷ cười ngọt ngào nói: "Trong mục trường này chẳng có ai ly kỳ cổ quái giống như các ngươi cả, còn không mau bưng đồ theo ta đến gặp trường chủ!"

Chương 102: Oan gia ngõ hẹp

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cung kính đứng cạnh bàn, ánh mắt tập trung vào bàn tay nhỏ nhắn đang nhón miếng cá hun khói của Thương Tú Tuần. Nàng đưa lên miệng, nhẹ nhàng hé môi để lộ hàm răng trắng muốt như bạch ngọc, từ từ nhai khe khẽ, hai hàng lông mày chợt nhướng lên. Phức đại tỷ và Tiểu Quyên đứng cạnh đó cũng trở nên khẩn trương, sợ nàng không vừa ý sẽ nổi giận đuổi hai gã ra khỏi mục trường. Thương Tú Tuần liếc nhìn hai gã một cái, đột nhiên lại cầm cả con cá lên cắn một miếng lớn, dáng vẻ như một đứa trẻ đáng yêu vô cùng.

Khấu Trọng cố làm ra vẻ khiêm tốn nói: "Cũng tạm được chứ ạ?"

Thương Tú Tuần liếc mắt nhìn qua, nhưng vẫn chưa chịu ngẩng lên nhìn thẳng vào gã, gật đầu nói: "Thứ này so với thứ bánh quái dị của các ngươi thì có trình độ hơn nhiều! Không! Phải nói là hầu như không thể so sánh mới đúng... sau này các ngươi không phải làm bánh nữa!"

Từ Tử Lăng cung kính nói: "Xin trương chủ thử món bánh xốp rồi mới định đoạt được không?"

Thương Tú Tuần đảo mắt nhìn gã, khiến cho Từ Tử Lăng định lực cao như vậy àm cũng phải cảm thấy dị lực câu hồn đoạt phách của đôi thu ba của nàng. Chỉ thấy Thương Tú Tuần nhẹ nhàng đặt con cá hun khói xuống với vẻ không tình nguyện, cầm một miếng bánh lên, cho nhanh vào miệng cắn một miếng, sau đó lập tức động dung thốt lên: "Đúng là các ngươi làm chứ?"

Khấu Trọng đắc ý nói: "Hà! Hôm qua chúng tôi còn chưa quen với đồ dùng ở đây, thế nên mới hơi kém một chút, hôm nay mới là bản lĩnh chân chính của chúng tôi đó!"

Từ Tử Lăng cũng tỏ vẻ hiểu biết, tiếp lời gã nói: "Trù nghệ cũng như vẽ tranh vậy, ý động thì mới vẽ được, càng phải đi sâu nghiên cứu thì mới có những món ngon. Nếu trường chủ có thể cho chúng tôi thêm chút thời gian rảnh rỗi tự tu thì các món ăn sẽ ngày càng ngon hơn."

Thương Tú Tuần quay mặt qua, ánh mắt lướt qua người hai gã, nàng chậm rãi đặt miếng bánh xuống, dựa lưng vào ghế, rồi nhắm hờ mắt lại, thư thái nói: "Người biết vẽ tranh à?".

Mấy câu vừa rồi là do Lỗ Diệu Tử nói lúc dạy Từ Tử Lăng cách chế biến cá và bánh, lúc này gã làm soa biết trả lời thế nào, chỉ đành nói: "Tiểu nhân không biết, đây là do sư phụ của tiểu nhân nói."

Thương Tú Tuần mở mắt, gật đầu nói: "Sư phụ của ngươi nhất định không phải là người bình thường.". Rồi nàng lại nói: "Nhìn hai ngươi dáng vẻ cường tráng cao lớn, có từng học qua võ công chưa?"

Tiểu Quyên vội vàng nháy mắt với hai gã, ra hiệu phải nói năng cẩn thận. Khấu Trọng ưỡn ngực nói: "Mười tên tiểu mao tặc đến đây cũng không phải đối thủ của chúng tôi."

Đây chính là chỗ cao minh của Khấu Trọng, nên biết rằng hai gã tuy có thể thu liễm tiên thiên chân khí trong nội thể, lại có thể ẩn giấy nhân thân, song xao thủ rốt cuộc vẫn là cao thủ, khí thế và phong thái cũng không thể nào ẩn giấu đi hết được, ít nhất là da dẻ hồng hào, cơ bắp cứng rắn do luyện khí có được, tuyệt đối không thể dấu được người tinh mắt.

Khấu Trọng thẳng thắn nhận mình có biết võ công, lúc nói ra lại có vẻ như đang khoa trương khoác lác, ngược lại lại có thể khiến người khác không nghi ngờ.

Thương Tú Tuần nhạt giọng hỏi tiếp: "Ngươi dùng đao phải không?"

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Làm sao trường chủ biết được vậy?"

Phức đại tỷ hiển nhiên rất được Thương Tú Tuần sủng ái, chen miệng vào nói: "Lúc ngươi tới đây ai thẳng thấy thanh đao rỉ đó. Hì! Có phải nhặt được trên đường hay không?"

Khấu Trọng gãi đầu nói: "Bị đại tỷ đoán trúng rồi!"

Thương Tú Tuần hờ hững nói: "Sáng mai mang đao đến cho ta xem".

Đoạn lại quay sang nói với Từ Tử Lăng: "Ngươi học công phu gì? Học với ai?"

Từ Tử Lăng vội đáp: "Tiểu nhân học quyền cước công phu, cũng giống như Tiểu Ninh, học với hơn mười vị sư phụ khác nhau, cũng không biết môn phái gì nữa".

Lúc này đại quản gia Thương Chấn chạy vào báo cáo: "Khách nhân sắp tới rồi!"

Thương Tú Tuần uyển chuyển đứng dậy, quay sang nói với Phức đại tỷ: "Dạy cho hai tên tiểu tử này quy củ trong phủ, đừng để thất lễ với người ngoài."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi ở hành lang bên ngoài nhà chính, hưởng thụ ưu đãi mà Phức đại tỷ dành cho bọn gã. Khấu Trọng dựa

lưng vào tường, vươn người lười nhác nói: "Ngươi đoán được là ai tới không?"

Từ Tử Lăng ngồi dưới bậc cấp thông xuống hoa viên, chân giẫm lên thảm cỏ mượt mà, đang lắng nghe những tiếng chén đĩa chạm nhau trong đại khách sảnh, lắc đầu nói: "Phương bắc nhiều người quyền quý như vậy, ta làm sao đoán được chứ?"

Khấu Trọng nói: "Mùi vị làm nô bộc dường như cũng không đến nỗi tồi, có điều khổ nhất là không được tự do, mục trường vừa rộng, lại nhiều trò vui như vậy mà chúng ta cứ bị bó gối ở đây"

Từ Tử Lăng nói: "Ngươi chỉ muốn học cách nuôi chiến mã của người ta thôi đúng không? Thấy không vui thì có thể đi bất cứ lúc nào cũng được.

Khấu Trọng hưng phấn nói: "Không đi, đi rồi làm sao thế thiên hành đạo được?"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Hai chuyện này có liên quan gì với nhau vậy?"

Khấu Trọng hạ giọng nói chuyện tứ đại khấu kết minh, Từ Tử Lăng động dung nói: "Chuyện này đích thực không thể không quản tới, nhưng chúng ta có thể làm được gì chứ?"

Khấu Trọng nghe gã nói vậy thì cả mừng, có điều tiếng bước chân quen thuộc của Tiểu Quyên đã vang lên bên tai gã.

Ả tỳ nữ này thấy hai gã mặc kệ đất bẩn, cứ ngồi phệt xuống thì tức giận mắng mấy câu rồi nói: "Còn không mau bò dậy đi, trường chỉ bảo các ngươi lập tức tới khách sảnh thị hầu, giải thích cách làm món cá hun khói".

o0o

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hiên ngang bước ra đại sảnh, lúc đi qua tấm bình phong khẽ liếc nhìn qua khe hở một cái, lập tức biến sắc, quay đầu định lẩn vào bên trong. Phức đại tỷ thấy vậy thì giật mình, đưa tay ngăn hai gã lại, thấp giọng quát: "Các ngươi làm gì vậy? Không biết trường chủ và các vị quý khách đều đang đợi hay sao?"

Khấu Trọng cười xòa, hạ giọng đến mức không thể thấp hơn nói: "Chúng tôi vừa rồi ăn lộn đồ nên bây giờ phải lập tức đi mao xí giải quyết, huynh đệ cùng tiến cùng lùi, Phức đại tỷ làm ơn hảo tâm..."

Phức đại tỷ vừa tức vừa buồn cười lại vừa lo lắng, giẫm chân nói: "Đừng nói lung tung nữa, có gì cũng phải nhịn một lúc! Hừ, có quỷ mới tin lời ngươi. Mau cút ra cho ta! Bằng không thì gia pháp đang đợi các ngươi đó!"

Từ Tử Lăng cũng không làm nổi anh hùng, cười cầu tình nói: "Tiểu Ninh đúng là nói lăng nhăng, thực ra là chúng tôi không quen với cảnh tượng trọng thể thế này, bây giờ đã sợ đến đau cả bụng, chi bằng Phức đại tỷ nể tình đi nói với trường chủ, để tránh chúng tôi ra làm mất mặt người".

Phức đại tỷ còn chưa kịp trách mắng gì thì giọng nói trong như chuông bạc của Thương Tú Tuần đã vang lên: "Tiểu Ninh, Tiểu Tinh, hai ngươi còn đứng đó làm gì, còn không mau ra tham kiến quý khách, Tú Ninh công chúa rất thích món cá hun khói của các ngươi, còn muốn theo các ngươi học nữa đó!"

Lúc này thì cả Khấu Trọng cũng cảm thấy hối hận tại sao bao nhiêu cái tên thì không chọn, tự dưng bảo tên mình là Tiểu Ninh làm gì, nhưng giờ đây gã muốn hối hận cũng không còn kịp nữa, giờ đã

cưỡi lên lưng hổ, muốn xuống cũng không được nữa. Dưới sự thúc giục tới gần như ép buộc của Phức đại tỷ, hai gã đành lủi thủi bước ra ngoài sảnh. Ánh mắt của mọi người đều nhìn vào, khiến hai gã cảm thấy lúng túng như đang khỏa thân bước ra ngoài phố thị.

"A!"

Tiếng kêu của Lý Tú Ninh vừa vang lên, hai gã liền biết ngay là nàng đã nhận ra mình, cả dũng khí ngẩng đầu lên cũng biến mất đâu hết. Tối nay cả sáu nhân vật quan trọng nhất của Phi Mã Mục Trường đều có mặt, bởi vì khách nhân chính là ái nữ của Đương Vương Lý Uyên, muội tử của Lý Thế Dân, mối tình đầu của Khấu Trọng, Lý Tú Ninh. Cho dù phải đối mặt với thiên quan vạn mã, Khấu Trọng cũng chưa từng bất lực và nản lòng như bây giờ.

Thương Tú Tuần, Thương Chấn và bọn tứ đại chấp sự đang chú ý đến bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, nghe tiếng đều không khỏi quay sang nhìn Lý Tú Ninh với ánh mắt ngạc nhiên. Hai người đi cùng Lý Tú Ninh là Lý Cương và Đậu Uy đều không biết mặt bọn gã, thấy vị công chúa trước nay luôn ôn hòa nho nhã này vừa gặp hai tên đầu bếp trẻ tuổi đã kêu lên thất thanh, cũng hoang mang không hiểu vì sao. Vẻ kinh ngạc chỉ thoáng hiện lên trên khuôn mặt Lý Tú Ninh rồi lập tức biến mất, nàng tỏ vẻ ngượng ngùng nói: "Thứ lỗi cho Tú Ninh thất lễ, tất cả đều vì không ngờ hai vị sư phụ lại còn trẻ như vậy".

Lúc này Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã đến bên bàn tiệc, đối mặt với Lý Tú Ninh, thần sắc đờ đẫn đến ngơ ngẩn, hai tay buông thõng xuống. Lý Tú Ninh khôi phục lại thần thái ung dung cao nhã như trước, mỉm cười nói với Thương Tú Tuần ngồi bên tay phải: "Phải gọi hai vị sư phụ này thế nào đây?"

Thương Chấn ngồi bên trái nàng liền lên tiếng đáp thay: "Một người tên Phó Ninh, một người tên Phó Tinh. Là huynh đệ đồng hương."

Thương Chấn không chỉ ra gã nào là Phó Tinh, gã nào là Phó Ninh, có thể thấy y hoàn toàn không coi trọng hai gã, chỉ nói sơ sài mấy câu cho qua chuyện mà thôi. Lý Tú Ninh lẩm bẩm hai cái tên Phó Tinh, Phó Ninh mấy lượt, rồi đột nhiên hai má chợt ửng hồng lên, hiển nhiên là đã hiểu ra hàm ý của hai cái tên này, nhưng những biến hóa trên gương mặt nàng chỉ hiện ra rất nhanh rồi lại biến mất, những người khác đều không cảm thấy gì.

Thương Tú Tuần cười cười nói: "Tiểu Ninh, Tiểu Tinh, Tú Ninh công chúa và Lý Cương, Đậu Uy hai vị đại nhân đây đều khen món cá hun khói của hai người không tiếc lời, còn khen là món này thiên hạ vô song nữa, còn không mau đa tạ đi".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu khổ, cực chẳng đã đành phải cúi người hành lễ tạ ơn. Lý Cương nhìn người tinh minh, thấy hai gã nghi biểu xuất chúng, thế gian hiếm thấu, trong những người mà y đã gặp chỉ có mình Lý Thế Dân là có thể so sánh, trong lòng không khỏi ngạc nhiên kinh hãi, bèn thử dò hỏi: "Hai vị tiểu sư phụ tư chất thiên tài, vô luận là chọn nghề gì cũng có thể nổi danh thiên hạ, không hiểu vì sao lại chung tình với trù nghệ vậy?"

Khấu Trọng thản nhiên nói: "Đây gọi là thế thời phải thế, nếu phải lúc thiên hạ thái bình, huynh đệ chúng tôi có lẽ đã tìm cách thi cử lấy công danh, làm chút việc tốt cho bình dân bá tánh.".

Đậu Uy ngạc nhiên thốt lên: "Tiểu sư phó nói năng bất tục, lời mang thâm ý, nhưng tại sao ngữ điệu lại có vẻ thê lương, có phải đã từng có quá khứ bi thương hay không?"

Từ Tử Lăng sợ Khấu Trọng lộ ra sơ hở, lại thấy Thương Tú Tuần đang dõi mắt nhìn chằm chằm vào mình và Khấu Trọng, vội vàng nói: "Vừa rồi trước khi vào đây chúng tôi ngồi nói chuyện phiếm, vô tình

nhắc tới chuyện cố hương vị chiến hòa tàn phá, thế nên nhất thời mới cảm xúc bồi hồi, mong Đậu đại nhân người rộng lượng bỏ quá."

Lý Cương gật đầu nói với chúng nhân đang ngồi trong đại sảnh: "Thiên hạ đại loạn, người đầu tiên phải chịu khổ nạn chính là bình dân bá tánh, giống như bọn đúc tiền lậu đang hoành hành khắp nơi bây giờ vậy, không biết bọn chúng đã làm cho sinh kế của bách tính trở nên khó khăn tới mức nào nữa. Một ngàn đồng tiền vốn nặng hai cân, giờ đây tiền đúc lậu chỉ nặng chưa đến một cân, thậm chí cả sắt, hay giấy bìa cũng có thể coi như tiền đồng sử dụng nữa, nếu tình hình này cứ tiếp tục kéo dài, thật không biết là sẽ phải xử lý thế nào nữa".

Liễu Tông Đạo chen miệng vào nói: "Chỉ cần Đại Đường thống nhất thiên hạ, tự nhiên sẽ có thể trừ bỏ các tệ nạn, thiên hạ sẽ thái bình thịnh trị!"

Lý Cương đắc ý cười ha hả nói: "Chuyện này còn phải nhờ trường chủ trợ giúp mới thành được."

Thương Tú Tuần vẫn ngồi yên lặng không tỏ thái độ gì, cặp mắt xinh đẹp đảo sang nhìn Lý Tú Ninh đang ngồi ngây người hỏi: "Không phải công chúa muốn đích thân hỏi bọn họ cách làm cá hun khói sao?"

Lý Tú Ninh giờ mới như người tỉnh mộng nói: "Tú Ninh nghĩ kỹ rồi! Tốt nhất là để ngày mai đích thân đến trù phòng, vừa nghe vừa thực tập với hai vị sư phó một lần..."

Song mục tứ chấp sự Ngô Thiện Nhữ lộ ra thần sắc đó kỵ, lên tiếng đề nghị: "Nếu công chúa không rảnh, Ngô mỗ có thể bảo bọn chúng viết lại cách làm, như vậy cũng là một cách hay."

Lý Tú Ninh liếc nhìn Khấu Trọng đang cúi gằm mặt xuống, lắc đầu nói: "Để Tú Ninh đích thân xuống bếp thỉnh giáo thì tốt hơn!"

Thương Tú Tuần nhoẻn cười nói: "Vậy cứ theo ý công chúa đí!" Đoạn quay sang nói với hai gã: "Các người có thể lui được rồi!"

Về đến phòng riêng, Khấu Trọng chán ngán ngồi phịch xuống ghế, mấy lần mở miệng muốn nói nhưng đều ngập ngừng rồi thôi.

Từ Tử Lăng ngồi xuống đối diện với gã, chậm rãi nói: "Chỉ cần một ngày nàng ra còn chưa gả cho người khác, ngươi vẫn còn cơ hội có được nàng. Khấu Trọng của ngày hôm nay đã không còn là Khấu Trọng trước kia nữa, ta tin rằng cả thiên hạ này không ai dám khinh thường ngươi nữa đâu."

Khấu Trọng thở dài, trầm mặc hồi lâu rồi chầm chậm lắc đầu nói: "Ta đã không thể quay đầu được nữa rồi, đừng nói nàng đã có ý trung nhân, cho dù nàng chịu gả cho ra, ta cũng không vì tư tình mà dứt bỏ giấc mộng tranh bá thiên hạ đâu. Ôi! Tự mình biết chuyện của mình, ngươi cũng nên hiểu ta chứ, Khấu Trọng này tuyệt đối không phải hạng người dễ dàng an phận thủ thường như vậy!"

Từ Tử Lăng còn biết nói gì hơn, chỉ mỉm cười nói: "Ta đã hứa với Lỗ tiên sinh là tối nay sẽ đến đó, ngươi có đi không?"

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Ta muốn yên tĩnh một mình để suy nghĩ một số chuyện"

Từ Tử Lăng trầm ngâm giây lát, rồi đứng dậy bước ra ngoài.

o0o

Khi Từ Tử Lăng đến tiểu lâu của Lỗ Diệu Tử, vị thiên hạ đệ nhất sảo

tượng này đang đứng bên ngoài bờ đá, cơ hồ như đang nhớ lại những chuyện đã qua, trên gương mặt già nua lộ ra thần sắc thương cảm.

Lúc Từ Tử Lăng bước tới chào hỏi, Lỗ Diệu Tử cũng không hỏi xem tại sao Khấu Trọng không đi cùng với gã, chỉ im lặng dẫn gã cào trong tiểu lâu, sau khi cả hai đã ngồi xuống, lão mới thở dài nói: "Người trong giang hồ tôn sùng ta là thiên hạ đệ nhất xảo tượng, cho rằng ta không gì là không biết, không gì là không thể làm, đây thực ra chỉ là một sự hiểu lầm".

Từ Tử Lăng thành thật nói: "Tiên sinh là người kiến đa thức quảng nhất trong những người mà tiểu tử đã được gặp, chúng tôi đã y theo lời chỉ điểm của tiên sinh làm ra cá hun khói và bánh xốp, liền..."

Lỗ Diệu Tử ngắt lời gã nói: "Đáng hận là đây chính là khuyết điểm của ta, chuyện gì ta cũng hiếu kỳ, lấy sinh mệnh có hạn của mình đi truy cầu tri thức vô hạn. Giả như ta có thể chuyên tâm vào võ đạo, tuy vị tất đã có thể thắng được yêu nữ kia, song ít nhất cũng có thể toàn thân thoái lui, sống thêm được mười năm tám năm nữa cũng không chừng". Sau đó lão nở một nụ cười miễn cưỡng: "Nói thì nói vậy, nhưng nếu không phải ta biết nhiều thứ tạp học, thông hiểu y học và thuật dưỡng sinh, chỉ e đã chết từ ba mươi năm trước rồi, đâu thể sống đến hôm nay để nói chuyện với tiểu tử ngươi."

Từ Tử Lăng cảm nhận được tâm tình mâu thuẫn của lão, nhưng nhất thời cũng không tìm được lời gì để an ủi.

Lỗ Diệu Tử lại nói tiếp: "Ta mười hai tuổi đã rời khỏi quê hương, cho đến tận năm năm mươi tuổi, không có một ngày nào là ta không sống lưu lãng lang bạt, chỉ có không ngừng thay đổi và kích thích mới có thể khiến ta hưởng thụ được sự tươi đẹp của cuộc sống này. Cho đến ba mươi năm trước khi bại dưới tay Chúc Ngọc Nghiên, ta mới

bắt đầu an định, tuy vẫn không ngừng chu du tứ phương, nhưng tâm tình đã hoàn toàn khác trước, ta bắt đầu đi sâu nghiên cứu những kỹ nghệ mà mình cảm thấy hứng thú nhất, cuối cùng đã có được một phát hiện mà chính bản thân ta cũng không ngờ tới".

Từ Tử Lăng không nén nổi lòng hiếu kỳ, buột miệng nói: "Phát hiện này nhất định không phải tầm thường".

Ánh mắt Lỗ Diệu Tử như muốn nói "cả tên tiểu tử đạm bạc vô cầu như ngươi cũng phải động tâm rồi", nhưng lão không trực tiếp nói ra đáp án, mà chỉ lảng sang chuyện khác: "Ba mươi năm nay những thứ vẫn có thể khiến ta chuyên tâm nghiên cứu chỉ có bảy thứ là viên lâm, kiến trúc, cơ quan, binh khí, lịch sử, địa lý và thuật số".

Từ Tử Lăng hít sâu vào một hơi thanh khí nói: "Bất kỳ thứ nào trong bảy thứ tiền bối vừa nói ra cũng khiến người ta phải tốn cả đời để học tập nghiên cứu rồi, tiên sinh lại kiêm thông cả bảy thứ! Hà... thật là khiến người ta khó thể tin nổi!"

Lỗ Diệu Tử cười khổ nói: "Đây gọi là chết cũng không đổi tính, nhưng nếu không bị nội thương, có lẽ ta sẽ chuyên tâm nghiên cứu võ đạo để cùng yêu nữ kia đồng quy ư tận cũng không chừng".

Hai mắt lão lộ ra thần sắc u hoài, thở dài một tiếng rồi nói tiếp: "Có điều viên lâm và kiến trúc cũng không phải là thứ mà ta yêu thícch, chỉ vì thua Thanh Nhã một ván cờ nên mới bị bức ép mà phải thực hiện đổ ước, thiết kế lầu các, xây dựng viên lâm cho nơi này".

Lão ngưng lại lấy hơi rồi chậm rãi nói: "Nếu không phải có thể gửi tình vào đây chỉ e lão phu sớm đã hối hận mà thương phát thân vong từ lâu rồi! Thanh Nhã à! Những gì ta nợ nàng đến bao giờ mới có thể trả lại đây!"

Thấy Từ Tử Lăng nhìn mình với vẻ nghi hoặc, lão liền giải thích: "Thanh Nhã là mẫu thân của Tú Tuần. Hà...!"

Từ Tử Lăng hiểu ra, trong lòng thầm nhủ nhất định quan hệ của Lỗ Diệu Tử và mẫu thân của Thương Tú Tuần không phải tầm thường.

Lỗ Diệu Tử giống như bất chợt già đi thêm mấy chục tuổi vậy, thở dài não nuột kể tiếp: "Năm đó sau khi thọ trọng thương, Chúc Ngọc Nghiên đã đích thân truy sát lão phu, ta vốn định tìm Ninh Đạo Kỳ xuất đầu lộ diện, song chẳng ngờ y đã ra ngoài quan ngoại, nên đành phải đến nơi này để ẩn thân, lại bày ra đủ thứ nghi binh, đánh lừa yêu phụ rằng ta đã trốn ra hải ngoại, bằng không lão phu cũng sớm bị yêu nữ đó giết chết rồi".

Nói tới đây, lão đột nhiên nghiêm mặt lại: "Tà công của yêu phụ này có thể nói đã đạt tới cảnh giới chí cao của Ma môn, quỷ thần khó đoán, Ninh Đạo Kỳ cũng từng ba lần giao thủ với thị, song đều không làm gì được".

Từ Tử Lăng nghĩ tới Loan Loan, cúi mặt trầm ngâm không nói gì. Lỗ Diệu Tử cũng trầm mặc hồi lâu, rồi chợt vỗ nhự một chưởng như vô lực lên bàn, tuy không hề phát ra bất cứ thanh âm nào, song mặt bàn cứng rắn lại hiện lên một dấu chưởng ẩn sâu tới một thốn, thống khổ nói: "Thanh Nhã à! Ta nợ nàng quá nhiều rồi! Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, năm đó ta nhất định sẽ không bỏ đi, nam nhi đại nghiệp cái gì chứ, tất cả đều chỉ là phù vân ảo ảnh, tất cả đều không thể bằng thâm tình của nàng."

Từ Tử Lăng trong lòng trào dâng cảm xúc, nghĩ đến Khấu Trọng, không biết tương lai gã liệu có rơi vào cảnh hối hận và đau khổ giống Lỗ Diệu Tử hiện giờ hay không?

Khấu Trọng đứng vụt dậy, nghiến răng, cầm Tỉnh Trung Nguyệt trong

tay, lướt người phóng ra cửa sổ như một làn khói, thân ảnh tiêu biến trong màn đêm mênh mông.

Chương 103: Số một huyền bí

Lỗ Diệu Tử chẫm rãi hỏi: "Trước khi ta chết, con có thể đến đây vào mỗi tối không?"

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Chỉ cần con còn ở đây, mỗi tối nhất định sẽ đến đây nói chuyện với người!"

Lỗ Diệu Tử nói: "Nếu đổi lại là Khấu Trọng, nhất định sẽ muốn học đủ thứ tuyệt nghệ của ta, chỉ có con mới vô dục vô cầu, tùy ngộ nhi an. Nếu là ba mươi năm trước, ta sẽ chọn lấy Khấu Trọng mà bỏ qua con, nhưng hôm nay lại là chuyện khác, con mới là chọn lựa tốt nhất của ta."

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Đối với các sở học của tiên sinh, con hoàn toàn không phải là người trong nghề, chỉ sợ trong thời gian ngắn khó mà học được thứ gì, e rằng sẽ phụ kỳ vọng của người"

Lỗ Diệu Tử mỉm cười nói: "Được được mất mất, cả ta lẫn con đều không cần phải lưu tâm làm gì, cứ coi như đến đây nói chuyện phiếm cũng được. Nếu không phải gặp được con, ta cũng chưa chắc đã có ý đem những điều mà mình lĩnh hội được trong ba mươi năm qua truyền lại cho người khác đâu."

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: "Nếu Khấu Trọng hỏi con đã học được gì thì tiên sinh, con sẽ không thể không nói ra".

Lỗ Diệu Tử cười cười nói: "Con rất thẳng thắn, có điều thứ ta truyền cho con là Tự Nhiên Chi Đạo, chỉ thích hợp với những người có thái độ đạm bạc như con thôi, Khấu Trọng tuyệt đối không có hứng thú

đâu, nói cho nó biết thì có sao?"

Từ Tử Lăng thở hắt ra một hơi nói: "Vậy thì tốt rồi. Con còn tưởng tiên sinh muốn dạy con chế tạo các thứ cơ quan gì đó nữa chứ?"

Lỗ Diệu Tử bật cười, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, cơ hồ như đang suy nghĩ xem nên truyền dạy những gì mình biết cho cao thủ thanh niên có thiên tư trác việt đang ngồi trước mặt này.

o0o

Khấu Trọng tung minhg bay lên nóc một tòa lầu chuông trong phủ của trường chủ, chỉ thấy gần xa mái ngói nối tiếp nhau liên tiếp, đèn đuốc sáng ngời, tỳ bộc và cận vệ không ngừng đi lại trong các hành lang bên dưới.

Gã y theo phương phát Trần lão mưu đã dạy, nhanh chóng phán đoán ra chỗ nào là nhà chính, đâu là nhà khách dùng cho khách nhân, chỉ cần điều tra thêm một chút là nhất định có thể tìm được chỗ nghỉ của Lý Tú Ninh đêm nay.

Gã bất giác thở dài một tiếng. Nàng đã ước định sáng mai sẽ đến gặp gã nói chuyện, vậy mà đêm nay gã vẫn tự đi gặp nàng, không phải là làm chuyện thừa thãi hay sao? Có điều chỉ trong chớp mắt, lý trí của gã bị ngọn lửa khát vọng trong tim che mờ, đang định tung mình nhảy xuống một dãy nhà thì chợt thấy trên nóc nhà phía xa ca có bóng người xẹt qua. Khấu Trọng vừa ngạc nhiên vừa tò mò, tạm thời đặt chuyện Lý Tú Ninh sang một bên, phóng vút người đuổi theo.

o0o

Lỗ Diệu Tử chầm chậm đứng dậy, bước tới cửa sổ, nhìn về phía vách đá đối diện, trầm ngâm nói: "Giữa trời và đất, vạn vật đều có số

của mình, chúng biến đổi không ngừng, nhưng vạn biến cũng không rời xa căn nguyên, số từ một bắt đầu, cũng kết thúc bằng một"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt lên: "Số từ một bắt đầu, đạo lý này rất đơn giản dễ hiểu. Nhưng tại sao lại kết thúc bằng một, điều này thật khiến người ta nghĩ mãi cũng không hiểu nổi".

Lỗ Diệu Tử quay người lại, mỉm cười nói: "Vừa rồi ta không phải đã nói qua hay sao, sau ba mươi năm nghiên cứu ta đã có một phát hiện không ngờ, đó chính là đáp án cho câu hỏi của con đó".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Tiên sinh làm con cồn cào cả ruột gan rồi, có thể nói ra được chưa ạ?"

Lỗ Diệu Tử vui vẻ nói: "Ta chỉ muốn con có ấn tượng sâu sắc hơn nên mới cố ý dùng chút thủ đoạn mà thôi."

Lão trầm ngâm một hồi, rồi từ từ nói: "Đại diễn chi số ngũ thập. Kỳ dụng tứ thập hữu cửu. Đây là hai câu trong Hệ Từ trong Kinh Dịch, các nhà thuật tướng trước giờ luôn cho rằng hai câu này dạy người ta cách bói toán bằng cỏ thi, số Đại Diễn là năm mươi, nhưng theo phép diễn số, phải trừ đi một nên chỉ dùng bốn mươi chín cộng, nhưng họ đâu có biết tất cả thiên địa chi lý đều nằm cả trong hai câu này chứ?"

Tiếp đó lại hỏi: "Con đã đọc qua Kinh dịch chưa?"

Từ Tử Lăng đỏ mặt, lắc đầu biểu thị chưa từng xem qua.

Lỗ Diệu Tử thở dài một tiếng: "Cổ thánh tiên hiền mỗi lần nhắc đều chuyện liên quan tới thuật số, đều ngại chuyện tiết lộ thiên cơ, thế nên cứ dấu đầu hở đuôi. Bởi vì câu tiếp thưo của hai câu này là "phân nhi vị nhị dĩ tượng lưỡng" chính là cách khởi quẻ, khiến cho

người ta hiểu lầm mà đi vào đường rẽ, không biết rằng hai câu trên có ẩn tàng huyền cơ thâm ảo, mới thực sự là ý nghĩa sâu xa nhất của số thuật".

Từ Tử Lăng mới lần đầu tiên nghe tới Kinh Dịch nhưng đã hứng thú vô cùng: "Hai câu này nghe rất hay, nhưng không biết là bao hàm bí mật gì của thiên địa vậy?"

Lỗ Diệu Tử thản nhiên nói: "Năm mươi là con số viên mãn, khi đếm tới năm mươi, thiên hạ vạn vật đều có vị trí của mình, không còn động tác gì nữa, nhưng nếu đếm thiếu một số, thành bốn mươi chín, thì sẽ có một vị trí thừa, bốn mươi chín số còn lại sẽ lưu chuyển biến hóa, thiên biến vạn dung, vô cùng vô tận".

Từ Tử Lăng vỗ bàn khen tuyệt: "Giải thích này quả thật vô cùng đặc sắc, tinh diệu tuyệt luân".

Lỗ Diệu Tử ngạc nhiên nói: "Con hiểu những gì ta nói sao?"

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: "Có gì khó hiểu đâu chứ, giống như là năm mươi người ngồi trên năm mươi chiếc ghế vậy, giả như quy định không cho hoán vị, lại không chi đi ra, tự nhiên sẽ không có thay đổi hay biến hóa. Nhưng nếu như thiếu đi một người, một chiếc ghế bỏ trống, lúc ấy tự nhiên sẽ có rất nhiều thay đổi rồi".

Lỗ Diệu Tử ngẩn người tròn mắt nhìn gã hồi lâu, thở dài nói: "Thiên tư của con chỉ e đương kim thế gian này khó tìm được người thứ hai bì nổi. Thứ vừa rồi con lĩnh ngộ được chính là tinh hoa của thuật số đó. Cái đó gọi là độn giáp, chính là độn cái số "một" này, những thé Hà Đồ Lạc Thư nói đều không ngoài tiên hậu thiên bát quái, từ tiên thiên đến hậu thiên, thiên địa dị lập, xoay chuyển càn khôn... tất cả mới chỉ là khởi đầu của biến hóa mà thôi.". Lão ngưng lại một chút rồi ngửa mặt nói tiếp: "Trong thiên hạ này, bất luận là cảnh giới tối

cao của thứ học vấn nào, từ võ công cho đến nhân sinh cũng đều nằm ở chỗ làm thế nào để tìm ra cái số một bị mất đi đó, có được số một này, thì có thể quay lại cảnh giới trọn vẹn như lúc thiên địa còn chưa phân chia. Đây chính là phát hiện bất ngờ của ba mươi năm khổ tư của ta đó!"

Từ Tử Lăng toàn thân run lên, đôi mắt hổ xạ ra những tia điện trước nay chưa từng thấy. Trong sát na đó, gã đã nắm được một thứ huyền bí trong những thứ huyền bí, đạo lý chí cao vô thượng, bí mật của thiên địa.

o0o

Khấu Trọng nâng vận tốc của mình lên tới cực hạn. Luồng chân khí lạnh giá trong cơ thể gã chuyển động giữa các kinh mạch theo đường xoáy ốc với tốc độ kinh người, khiến cho gã dù đang ở trên không cũng có thể làm được những động tác linh hoạt như loài cá đang bơi lội trong nước, so với trước đây đúng là không thể so sánh.Chân gã đạp lên một mái ngói, nhanh nhẹn trượt xuống dưới sân, xuyên qua một cửa hình tròn đi vào hoa viên bên cạnh, rồi đột nhiên lách người vào sau gốc cây né khỏi tầm nhìn của một bộc phụ đang đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, lăng không nhảy vọt qua tường bao, nhún chân lao vút lên một nóc nhà khác, rồi lại bật người bay lên một cành cây mọc chìa ngang ra, mượn lực đàn hồi hạ thân xuống một nóc nhà khác nữa, vừa hay bắt kịp bóng đen đang từ dưới đất bay vọt qua tường bao của bội bảo.

Khấu Trọng giật mình kinh hãi, nhưng chỉ trong nháy mắt đã tỉnh ngộ, biết rằng đối phương nhất định có sự trợ lực của dây và móc câu, bằng không ngoại trừ hạng cao thủ tuyệt đỉnh như Ninh Đạo Kỳ hay Tất Huyền, còn ai có thể chỉ nhún người một cái đã vượt qua bức tường cao tới mười lăm trượng được chứ?

Người này rút cuộc là ai?

Khấu Trọng điểm chân lên một cành cây bên cạnh tường, vận khinh công toàn lực phóng đi giống như một con cá lao vút khỏi mặt nước, nhằm hướng bờ tường bay tới. Mắt thấy còn hơn một trượng nữa mới tới bờ tường thì đà bay đã hết, Khấu Trọng đang thầm kêu khổ thì chợt phát hiện chân khí băng hàn trong cơ thể vẫn không ngừng xoáy tròn, liên tục tái sinh, dư lực chưa cạn kiệt. Gã cả mừng vội vàng đề khí, bay vút lên, nhẹ nhàng hạ thân xuống bờ tường. Do địa thế hiểm yếu, nên phòng thủ của Phi Mã Mục Trường chủ yếu tập trung ở bên ngoài, bởi vậy việc canh phòng bên trong nội bảo này cũng không được coi trọng, chỉ cần biết tránh mấy căn lầu canh và thân pháp nhất lưu là có thể ra vào tự nhiên như chốn không người.

Khấu Trọng đã quen với việc ẩn nấp chạy trốn, sau khi vượt tường lập tức nằm phục xuống, thò đầu ra quan sát. Những căn nhà dưới thành kéo dài ra tận sát tường thành bên ngoài mới dừng lại. Ngoài nữa chính là mục trường rộng lớn, lều cỏ khắp nơi, thi thoảng lại vang lên tiếng dê ngựa kêu đêm. Bóng đen kia biến mất trong một trang viện nhỏ, sau đó thì không thấy xuất hiện nữa. Khấu Trọng thầm thở dài, quyết định bỏ cơ hội gặp gỡ riêng Lý Tú Ninh ngàn năm khó gặp này. Gã tung mình nhảy xuống, lao vút tới chỗ bóng đen biến mất.

o0o

Gương mặt Lỗ Diệu Tử như sáng bừng lên một một thứ ánh sáng thần thánh, nhấn giọng nói từng chữ một: "Số một bị mất này không ngừng chu du trong thiên địa, lưu chuyển không dừng, cùng lúc tồn tại bên trong vạn vật, cái Lão Tử gọi là Đạo, Thích Ca gọi là Phật, chính là sự giác ngộ này, thiên biến vạn dụng, tất cả đều ở trong đó".

Từ Tử Lăng vỗ bàn thở dài nói: "Đây quả thực là tâm pháp lợi hại

nhất của võ đạo, cũng giống như sinh tử quyết đấu vậy, số một ẩn giấu này cũng tùy theo chiêu thức mà lưu chuyển không ngừng, chỉ cần nắm vững được nó, tự nhiên có thể quyết định được sinh tử của đối phương".

Lần này thì đến lượt Lỗ Diệu Tử tỏ ra hoang mang, chau mày nói: "Ta thật không nghĩ ra đạo lý này và võ công có quan hệ thế nào".

Từ Tử Lăng nói như một lẽ hết sức tự nhiên: "Đối với bản thân kẻ quyết đấu mà nói, khí phát là ở khiếu, mà chỗ căn bản nhất của khí phát chính là Sinh Tử khiếu, nếu khiếu này bị phá thì dù là Ninh Đạo Kỳ, Tất Huyền đi chăng nữa cũng chết chắc chứ chẳng nghi. Khi chân khí lưu chuyển khắp toàn thân, khiếu này cũng không ngừng chuyển dịch, giống như là số một kia không ngừng lưu chuyển biến hóa giữa thiên đại vậy, vậy nên địch nhân mới không thể nắm được và phá giải."

Lỗ Diệu Tử ngạc nhiên trừng mắt nhìn gã, thở dài nói: "Tâm pháp này của con trước giờ chưa từng được ký tải trong kinh điển võ học nào, càng chưa từng có người nào nhắc đến. Hà! Ta thường tự phụ mình thông minh hơn người, chỉ vì sở học quá bác tạp, không thể chuyên tâm nghiên cứu võ đạo, thành tựu mới không thể vượt qua Ninh Đạo Kỳ, nào ngờ hôm nay gặp được con mới thực sự hiểu ra cái gì gọi là tuyệt thế thiên tài trong võ học".

Từ Tử Lăng ngại ngùng nói: "Con chỉ thuận miệng nói bừa, có điều đạo lý này rất hứng thú, con nhất định phải cùng Khấu Trọng nghiên cứu kỹ thêm, tiên sinh xin đừng để ý".

Lỗ Diệu Tử ngây người ra hồi lâu rồi mới nói: "Ta làm sao lại để ý chứ? Vừa rồi cơ hồ như con còn chưa nói hết, có thể nói tiếp ta nghe được không?"

Từ Tử Lăng hưng phấn nói tiếp: "Vừa rồi chỉ là luận theo khí khiếu trên thân thể người, nếu luận về chiêu thức, mỗi chiêu đều có chỗ mạnh nhất và yếu nhất, cũng tùy theo chiêu thức biến hóa lưu chuyển không ngừng, nếu như có thể tránh cường kích nhược thì đây mới chính là thủ pháp chế địch lợi hại nhất".

Lỗ Diệu Tử chau mày nói: "Phương pháp này đối phó với cao thủ tầm thường thì còn có công hiệu, nhưng nếu gặp phải Ninh Đạo Kỳ, Chúc Ngọc Nghiên thì đảm bảo tuyệt đối không có nhược điểm cho con tìm đâu".

Từ Tử Lăng lại không cho là vậy: "Bọn họ không phải là không có điểm yếu, chỉ là điểm yếu ấy và điểm mạnh nhất của họ đã hợp nhất làm một, khiến người ta không thể nào tìm được mà thôi. Giả như có thể biết trước được một bước biến hóa, từ đó đánh vào chỗ hư không trước đó thì cũng có thể bức họ lộ ra nhược điểm. Trời! Cuối cùng con cũng hiểu ra cái gì gọi là Dịch Kiếm Chi Thuật rồi, cũng giống như là đánh cờ vậy, mỗi một nước đều ép cho đối phương phải ứng phó, không thể không lộ ra sơ hở".

Lỗ Diệu Tử nghe mà tròn mắt há hốc miệng ngạc nhiên, một hồi lâu sau mới khôi phục lại tinh thần, lộ ra thần tình như đang chế giễu mình, lẩm bẩm nói: "Bây giờ con còn nắm rõ tinh yếu của đạo lý này hơn cả ta nữa, giờ htì ta có thể đem hết cách vận dụng đạo lý huyền diệu này vào trong viên lâm, kiến trúc và cơ quan rồi".

o0o

Khấu Trọng lướt qua hậu viên của trang viện, xuyên qua một đạo hành lang dài, khi đến giếng trời nối liền hai gian nhà trước sau thì nhún chân vọt lên khỏi mặt đất, dịch người nấp vào chỗ tối bên dưới cánh cửa nhà Tây, đang định thò đầu lên quan sát thì người trong phòng đã "A!" lên một tiếng.

Khấu Trọng cả kinh thất sắc, người này không ngờ lại cao minh tới độ có thể phát giác gã đã tới, có thể khẳng định võ công của y tuyệt đối cao hơn hắc y dạ hành nhân mà gã vừa theo dõi tới đây, nào dám lơ là, vội bay vọt vào nấp sau bụi cây gần đó.

Tiếng gió nổi lên, một thanh y đại hán phóng vút ra từ cửa sổ, ánh mắt sáng rực như hai ngọn đuốc đảo khắp một vòng, sau đó nhún chân bay lên nóc nhà. Hắc y nhân vừa rồi cũng bay ra ngoài từ cửa sổ bên kia, đảo một vòng đến trước cửa sổ phía Tây, kêu lên lảnh lót: "Không có người nào! Chắc là nghe lầm rồi!".

Y dùng khăn đen che kín mặt, chỉ để lộ mắt và mũi. Khấu Trọng nằm trong bóng tối thầm nhủ thì ra là một bà nương, nhưng cũng chỉ khẳng định gã chưa từng nghe qua thanh âm đó bao giờ. Đại hán nhảy xuống bên cạnh hắc y nữ nhân, vòng tay qua eo, cười cười nói: "Có thể là con chuột chạy qua thôi! Nhưng dù sao thì cẩn thận vẫn hơn mà".

Khấu Trọng thầm mắng: "Có cha ngươi mới là chuột thì có!", đoạn nheo mắt nhìn về phía đại hán kia. Người này tuổi chừng hai bốn, hai lăm, thân hình không cao, nhưng vai rộng, lưng thẳng, tuy không thể coi là tuấn tú, nhưng lại rất có khí khái của bậc nam tử hán. Y vừa cười cười nói với nữ tử kia, nhưng trên mặt lại không hề có chút tiếu ý, thần sắc nghiêm lạnh, chẳng chút biểu tình, hai con mắt không ngừng đảo đi đảo lại ngầm quan sát những chỗ tối, có điều không ngờ lại bỏ qua ra bụi cỏ rậm rạp cách y không đầy mười bước.

Nữ tử nũng nịu nói: "Người ta làm sao không dám cẩn thận chứ? Không sợ bị huynh ngươi trừng phạt như đêm hôm trước sao?"

Nam tử cười lên một tràng dâm đãng, cánh tay ôm eo dịch dần xuống mông ả: "Thời gian không còn sớm nữa, lão già đó đi dự yến

xong là sẽ về nhà, ta cũng phải đi làm báo cáo, lần này nếu như thành sự, đảm bảo nàng cả đời hưởng không hết vinh hoa phú quý".

Khấu Trọng thầm kêu đáng tiếc, không có cơ hội nghe trộm âm mưu của hai kẻ này.

Nữ tử kia tỏ vẻ không vui nói: "Lão quỷ còn phải xử lý rất nhiều chuyện, làm sao về sớm vậy được, thời gian còn nhiều mà".

Thanh âm ngữ điệu của thị đầy vẻ ám thị, cả Khấu Trọng đang nghe trộm cũng cảm thấy bị khiêu khích, không khỏi thầm cầu mong ông trời sai khiến cho nam nhân này giữ thị ở lại, như vật là gã có thể biết thêm một chút bí mật rồi.

Chẳng ngờ đại hán kia chẳng hề động tâm, hai hàng lông mày khẽ nhướng lên, rồi lập tức trở lại vẻ lạnh lùng vô tình, cười khục khục nói: "Sau này ta mới chỉnh trị yêu nữ nàng! Mau về đi!".

Nữ tử giận dỗi nói: "Huynh đúng là có tim bằng sắt mà, đã bắt người ta phải hầu hạ lão quỷ đó làm cho người ta đêm đêm đều không ngủ được, hiếm hoi lắm mới có cơ hội thì lại không chịu an ủi người ta. Hà! Nhưng nô gia yêu nhất lại chính là cái hào tình khí khái này của huynh. Thôi, ta đi đây!".

Hai người hôn nhau một cái rồi chia làm hai hướng phóng đi. Khấu Trọng không hề do dự, tung mình đuổi theo nam nhân. Chỉ cần nghe lại giọng nói của dâm phụ kia, nhất định gã có thể nhận ra thị là ai, hiện giờ chuyện mà gã cảm thấy hiếu kỳ nhất chính là kẻ này làm sao khắc phục được địa thế hiểm yếu của mục trường mà trở ra bên ngoài được? Huống hồ lúc này gã đang ngứa tay muốn được đánh một trận vô cùng.

o0o

Lỗ Diệu Tử vui vẻ nói: "Viên lâm chi đạo, thực ra chính là tự nhiên chi đạo, tất cả đều nằm trong số một đó, phải dựa theo thế mà bài trí cảnh vật, như là họa long điểm nhãn vậy, hiểu rõ đạo lý này, những thứ khác tự nhiên sẽ thông, vừa có thể tu tâm dưỡng tính, lại có thể khởi phát thiên cơ tuyệt đối không thể xem là thứ vụn vặt được".

Thấy Từ Tử Lăng không ngừng gật đầu, lão ngạc nhiên hỏi: "Tại sao những ý niệm mù mờ khó hiểu như vậy mà con nghe có vẻ rất tâm đắc thế?".

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Từ khi đặt chân vào nội bảo, trong lòng con đã có cảm giác giống như tiên sinh vừa nói, chỉ là không thể nào dùng từ ngữ mà hình dung một cách thấu đáo như người thôi, thế nên tự nhiên là càng nghe càng cảm thấy thống khoái".

Lỗ Diệu Tử ngây người ra một lúc, vừa mừng rỡ lại vừa buồn bã nói: "Ta thật muốn tìm thứ gì để con nghe không hiểu quá! Kỳ thực ta phải vui mới đúng, giống như Bá Nha gặp phải Tử Kỳ là kẻ tri âm, bằng không thì đàn gảy tai trâu, chỉ sợ ra sẽ tức tới giảm mất mấy ngày dương thọ mất".

Lỗ Diệu Tử hít sâu vào một hơi rồi nói tiếp: "Viên lâm tuy thiên biến vạn hóa, nhưng chủ yếu chỉ có chín điểm, chính là không gian, sáng tối, phân cách, lót nền, lập tượng, sắc tướng, khí hậu, mùi hương, quả cung, con đã nhớ chưa?"

Từ Tử Lăng đọc lại một lượt, một chữ cũng không sai. Lỗ Diệu Tử lại hỏi: "Có hiểu không?".

Từ Tử Lăng gãi đầu nói: "Tiên sinh giải thích rõ như vậy, nào có chỗ nào khó hiểu đâu? Huống hồ chín điểm này ngoại trừ hai điểm cuối cùng con nhất thời chưa nghĩ ra làm sao ứng dụng vào võ công, còn

đâu toàn bộ đều có chỗ sử dụng. Tới giờ thì con mới hiểu tại sao tiên sinh nói mọi thứ khi tới cảnh giới tối cao thì đều tương thông với nhau hết".

Lỗ Diệu Tử cười khổ nói: "Ta có giải thích gì sao? Dù có đánh chết ta cũng không tin chỉ bằng mấy câu nói đó mà con hiểu được yếu lĩnh ta phải mất bao công sức mới nghiên cứu ra được, con thử diễn giải yếu quyết thứ nhất xem nào".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Có phải con nên cố ý nói sai hay không?"

Lỗ Diệu Tử ngửa mặt cười lên sảng khoái, vỗ mạnh vào vai gã, vui vẻ nói: "Ba mươi năm nay ta chưa từng được thống khoái vui vẻ như đêm nay, nói không chừng có thể kéo dài thêm vài này tuổi thọ ấy chứ. Con nói đi, Lỗ Diệu Tử này đâu phải kẻ bụng dạ hẹp hòi như vậy chứ".

Từ Tử Lăng nói: "Không gian là thứ có ở khắp mọi nơi, ví như hai người đối đầu với nhau, không gian sẽ liên tục biến hóa, ai hiểu được cách nắm lấy không gian kẻ ấy sẽ nắm được phần thắng nhiều hơn. Viên lâm cũng vậy, có không gian mang tính ám thị, ví như sau tường cao sẽ có các trạch viện, có không gian sâu xa, giống như vách đá sau nhà này vậy. Ngoài ra còn có không gian xa gần, không gian cao thấp, trong nhỏ thấy lớn, trong lớn thấy nhỏ... con nói có sai không?".

Lỗ Diệu Tử trầm ngâm: "Vậy còn sáng tối thì sao?"

Từ Tử Lăng đáp: "Thực tế đây là vấn đề phương hướng, hướng dương hay ngược lại, cảnh vật sẽ đổi khác hoàn toàn. Giống như tiểu lâu này của tiên sinh, phía Tây có một khu rừng vừa cao vừa rậm, có thể hóa chuyển ánh dương quang chói gắt thành ánh sáng xanh mát. Hoặc giả như khi ánh sáng mặt trời, mặt trăng chiếu

xuống, tường di hoa ảnh, bóng cây che cửa sổ, che mái đình... tất cả chỉ là vận dụng của sáng tối nhưng đã có thể sinh ra ý cảnh vô cùng".

Lỗ Diệu Tử không để gã suy nghĩ, nhảy luôn tới yếu quyết thứ năm. Từ Tử Lăng ung dung đáp: "Đây cũng như là họa long điểm nhãn vậy, chính là ở những chỗ quan trọng của viên lâm như là đình viện, giếng trời, nguyệt đài, cửa ra vào bố trí cây leo, cây cổ thụ, lan can, hàng rào hoặc tiểu đình, giả sơn, hồ cá, cầu nhỏ... để điểm xuyết thành cảnh tượng, khiến người ta có trọng tâm thưởng thức mỹ cảnh".

Lỗ Diệu Tử vỗ bàn thở dài: "Tiểu tử này thật... thôi hôm nay coi như mãn khóa, mau cút đi cho ta. Ngày mai lại tới đây!".

Chương 104: Ân oán hai đời

Từ Tử Lăng rời khỏi tiểu lâu của Lỗ Diệu Tử, sém chút nữa thì cất giọng hát cao một khúc để phát tiết sự kích động trong lòng. "Nói chuyện với bậc trí đại một ngày, còn hơn đọc sách mười năm" có lẽ chính là chỉ chuyện vừa rồi xảy ra với gã. Rất nhiều thứ bình thường lao tâm khổ tứ cũng nghĩ không ra, những ý niệm vốn rất mơ hồ, tất cả đều được khai thông một lúc. Cũng giống như vầng thái dương chói lọi xua tan mây đen, hé lộ bầu trời trong xanh sâu thẳm vậy. Số một huyền ảo ấy, cả đời này gã cũng không thể hưởng dụng hết, so với học bất cứ tuyệt kỹ gì cũng lợi hại hơn vạn lần.

Lúc bước vào hậu viện, bất chợt tim gã đập mạnh lên. Đó là cảm giác bị người khác nhìn trong bóng tối. Từ Tử Lăng lập tức trở về với hiện thực, thu nhiếp tinh tâm thần, đồng thời thu liễm chân khí, dùng bộ pháp của người bình thường đi về phòng ngủ. Canh một đã qua, trăng sáng treo lơ lửng trên không. Gã quyết định dĩ bất biến ứng vạn biến, giả như hoàn toàn không hề giới bị, đi một vòng hành lang bao quanh dãy nhà, đến trước cửa phòng của mình và Khấu Trọng. Gã có thể khẳng định người đang rình mò gã đang nấp trong một chỗ nào đó trong phòng, còn Khấu Trọng thì đã đi tìm Lý Tú Ninh. Bất cứ người nào trong mục trường tới đây tìm hai gã, phát giác người đã đi hết, trong lòng không sinh nghi mới là chuyện lạ. Nghĩ tới đây, trong lòng gã trở nên thư thái, đẩy cửa bước vào. Kiếm bức mãnh liệt ập tới.

Trong sát na ngắn ngủi chỉ bằng một cái nháy mắt ấy, Từ Tử Lăng đã nhận ra người tập kích là vị trường chủ quốc sắc thiên hương Thương Tú Tuần, kiếm thế của nàng tuy hung hiểm vạn phần, song vẫn lưu lại dư địa, tuyệt đối không thể lấy mạng của gã.

"A!"

Mũi kiếm đã dí sát vào cổ họng Từ Tử Lăng. Thương Tú Tuần mặt lạnh như sương đứng ngay trước mặt gã, lạnh lùng hỏi: "Vừa rồi ngươi đi đâu?"

Từ Tử Lăng vận công làm cho mặt tái đi, giả bộ hồn phi phách tán run run giọng nói: "Tiểu nhân... tiểu nhân chỉ ra tiểu đình ở phía sau hóng mát thôi".

Kiếm khí của Thương Tú Tuần đẩy ra thúc vào kinh mạch của gã, cũng may là Từ Tử Lăng đã học trộm được công phu ẩn giấu chân khí của Loan Loan, dồn hết khí kình vào huyệt Dũng Tuyết nơi gan bàn chân phải, mạch khí giờ chỉ mạnh hơn người thường một chút, có điều chuyện này vốn không thể kéo dài, nhưng lúc này gã đã không còn sự lựa chọn nào khác. Quả nhiên chân khí của Thương Tú Tuần chỉ tới đến Đan Điền của gã rồi vòng trở lại, gã thu kiếm lại rồi hỏi tiếp: "Huynh đệ tốt của ngươi đi đâu rồi?"

Từ Tử Lăng thở phào nhẹ nhõm nói: "Hắn bị đau bụng, đi... đi... trường chủ chắc cũng hiểu chứ?"

Thương Tú Tuần bán tín bán nghi lườm gã một cái rồi nói: "Người đốt đèn lên rồi hãy nói".

Từ Tử Lăng thầm kêu khổ, nếu Khấu Trọng không thể trở về kịp lúc, thì dù gã có mồm năm miệng mười thế nào cũng không thể thuyết phục được mỹ nữ cơ trí hơn người trước mắt này.

o0o

Căn phòng được tắm trong ánh sáng dìu dịu của ánh đèn. Thương

Tú Tuần ra lệnh: "Ngồi xuống!"

Đợi Từ Tử Lăng ngồi xuống một chiếc ghế sát cửa sổ, Thương Tú Tuần mới chầm chậm ngồi xuống một chiếc ghế khác cạnh bàn nước, đôi mắt sáng long lanh xạ ra những tia nhìn sắc bén, trừng mắt nhìn gã hỏi: "Có phải ngươi và Lý Tú Ninh đã quen nhau từ trước rồi không?"

Từ Tử Lăng giờ mới hiểu ra nguyên nhân nàng ta đến tìm mình, cố làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi: "Lý Tú Ninh là ai vậy?".

Thương Tú Tuần cười khẩy nói: "Ngươi thật biết giả bộ, với công phu tu dưỡng và chấn định của Lý Tú Ninh, tuyệt đối không thể đột nhiên lại kêu lên giữa bàn tiệc như vậy. Ngươi còn giấu ta nữa sao, có phải chưa thấy quan tài chưa đổ lệ hay không? Đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt mà!".

Từ Tử Lăng thầm đoán đêm nay Khấu Trọng có thể không về, nếu bản thân gã tiếp tục giấu giấu giếm giếm thế này chỉ là một cách ngu xuẩn nhất mà thôi, có điều nếu để Thương Tú Tuần làm náo lên, tối mai gã sẽ không thể đến chỗ Lỗ Diệu Tử nữa đành cười gượng gạo, khổ sở nói: "Nếu trường chủ không tin chúng tôi, ngày mai chúng tôi sẽ lập tức rời khỏi nơi này, cho dù chúng tôi thật sự có quen Lý Tú Ninh cũng đâu có vi phạm gì tới quy tắc của mục trường chứ. Ôi! Thật không biết nên nói thế nào mới phải nữa!".

Trong ánh mắt Thương Tú Tuần hiện lên thần sắc phức tạp khó phân, đang định lên tiếng nói gì đó thì chợt nghe tiếng bước chân vang lên. Hai người cùng lúc quay mặt nhìn về phía cánh cửa ra vào. Khấu Trọng vội vội vàng vàng chạy vào phòng, sau đó kinh hãi kêu lên một tiếng: "Trường chủ!".

Ánh mắt của Thương Tú Tuần chuyển sang Tỉnh Trung Nguyệt trên

lưng gã, điềm đạm hỏi: "Vừa rồi ngươi đã đi đâu? Tại sao phải cầm cả đao theo?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hợp tác đã lâu, ánh mắt tự nhiên đảo về phía gã, miệng thì lắp bắp nói: "Vừa rồi tiểu nhân và Tiểu Tinh...", thấy Từ Tử Lăng dùng chân chỉ về phía hậu sơn, sau đó lại lấy tay xoa bụng liền nói: "...tiểu nhân và Tiểu Tinh đến hậu sơn học võ công của lão tiên sinh, còn ăn một số đồ ăn nữa... hà...!".

Thương Tú Tuần thất thanh thốt lên: "Cái gì?".

Khấu Trọng thầm biết không ổn, nhưng lại không biết đã sơ hở ở điểm nào. Từ Tử Lăng vội vàng bồ cứu, ra vẻ tức giận quát lên: "Ngươi nói cái gì vậy? Quên lời lão tiên sinh dặn dò hay sao?".

Khấu Trọng sực tỉnh, cười xòa nói: "Lão tiên sinh tuy có nói không được nói cho người ngoài, nhưng mà trường chủ là lão bản của chúng ta, giấu người nào cũng được nhưng người thì không nên. Tiểu Tinh ngươi thật hồ đồ, còn không mau thỉnh tội với trường chủ đi!".

Từ Tử Lăng thuận thế nói luôn: "Ta chỉ biết đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, tất cả chỉ tại ngươi ăn đò của tiên sinh rồi đau bụng."

Thương Tú Tuần quát lên: "Tất cả im miệng cho ta!".

Hai gã lập tức ngây người ra nhìn nàng. Thương Tú Tuần đứng dậy nói: "Các ngươi đi theo ta!".

o0o

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đi theo sau bóng dáng uyển chuyển đến độ làm ngây ngẩn lòng người của Thương Tú Tuần, đi thẳng tới bên

ngoài tiểu lâu của Lỗ Diệu Tử.

Tầng trên của tiểu lâu vẫn còn ánh đèn, nhưng không nghe thấy bất cứ tiếng động nào. Thương Tú Tuần ngẩng mặt nhìn lên, trầm giọng quá: "Lão đầu tử! Ông đã vi phạm lời hứa!".

Hai gã giật mình đánh thót, không ngờ Thương Tú Tuần lại bất kính với vị thiên hạ đệ nhất xảo tượng đã thiết kế toàn bộ kiến thức nơi này như vậy.

Thanh âm của Lỗ Diệu Tử vang lên: "Đã ba năm rồi trường chủ không đặt chân đến An Lạc Ổ của ta, hôm nay đã đến rồi sao không lên đây uống với lão phu một chén Lục Quả Dịch chứ?".

Gương mặt Thương Tú Tuần như được phủ một lớp sương mỏng, lạnh lùng nói: "Bản trường chủ không có hứng thú đó, chỉ biết ông đã vi phạm lời hứa, rốt cuộc là ông muốn tự mình ra đi hay là để ta phải đích thân đuổi đi đây?".

Hai gã nghe nàng nói đều cảm thấy nghi nghi hoặc hoặc, không hiểu tại sao thái độ của Thương Tú Tuần với Lỗ Diệu Tử lại như thủy hỏa bất tương dung như vậy?

Lỗ Diệu Tử thở dài nói: "Ta đã vi phạm lời hứa thế nào?".

Thương Tú Tuần trầm giọng nói: "Ba năm trước khi mẹ ta qua đời, ông đã hứa trước vong linh của người rằng sẽ không quản đến chuyện của mục trường nữa, đồng thời cũng không rời khỏi hậu sơn nửa bước, thế nên ta mới để ông lưu lại nơi này. Hiện giờ ông đem sở học của mình truyền cho người của mục trường chúng ta, vậy không phải là phản lại lời hứa thì là gì?"

Lỗ Diệu Tử cuối cùng cũng bước ra trước cửa sổ, cúi đầu ngây

người nhìn Thương Tú Tuần. Thương Tú Tuần tức giận quát lên: "Không được nhìn ta!".

Lỗ Diệu Tử thở dài một tiếng, ngước mắt lên nhìn bầu trời đêm thăm thẳm: "Con giống mẹ lắm!".

Ngữ khí Thương Tú Tuần đã trở lại bình tĩnh như trước, lạnh lùng nói: "Không được nhắc đến mẹ ta nữa. Loại người như ông không xứng đáng nhắc đến người. Đến giờ ta vẫn không hiểu tại sao mẹ ta dù chết cũng phải bảo vệ ông. Được rồi! Rút cuộc ông có chịu cút đi khỏi đây hay không?".

Lỗ Diệu Tử nhẹ nhàng hỏi: "Hai tên tiểu tử này là người của mục trường hay sao?".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Bọn họ do đích thân ta thu dụng, nếu không phải là người trong mục trường thì là gì?".

Ánh mắt Lỗ Diệu Tử lại lướt trên mặt nàng, than dài một tiếng: "Hạn kỳ ba năm chưa qua, bọn chúng vẫn là người ngoài. Ôi!". Hiển nhiên là lão không muốn tranh biện với Thương Tú Tuần, tình hình trước mắt chẳng qua là bị ép buộc mà thôi, bằng không thì lão sẽ phải rời khỏi nơi này.

Thương Tú Tuần lập tức á khẩu vô ngôn, giẫm chân tức tối nói: "Lỗ Diệu Tử, mẹ ta đã chết rồi, tại sao ông còn lưu luyến không đi chứ?". Lỗ Diệu Tử lại thở dài nói tiếp: "Có thể cho ta thêm mười ngày thời gian không? Sau mười ngày trường chủ sẽ không còn thấy ta ở đây nữa".

Thương Tú Tuần hít sâu một hơi thanh khí nói: "Bản trường chủ nể mặt mẹ, để cho lão thêm mười ngày chuẩn bị". Đoạn quay đầu lại lừ mắt nhìn hai gã, quát lên: "Còn không mau cút về đi ngủ cho ta!".

o0o

Hai gã nằm ngửa trên giường, một hồi lâu không nói câu gì. Khấu Trọng cuối cùng cũng không nén nổi, buột miệng nói: "Ta phát hiện có nội gián!".

Từ Tử Lăng điềm đạm hỏi: "Không phải ngươi đi tìm Lý Tú Ninh công chúa hay sao?".

Khấu Trọng ngồi dậy, gượng cười nói: "Vốn là định như vậy, nhưng giữa đường thì gặp nội gián". Nói đoạn liền kể chuyện gặp phải lúc nãy cho Từ Tử Lăng nghe.

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Ngươi đi theo tên đó, tại sao lại trở về sớm vậy?".

Khấu Trọng buồn bực nói: "Tên tiểu tử đó hình như có mang theo dây thừng, móc câu và các công cụ leo vách đá, có thể trèo lên vách đá dựng đứng, ta lại không dám đến quá gần, nên chỉ thấy thấp thoáng vài cái đã mất dấu hắn, thật là tức chết đi được!". Nhưng gã lập tức đổi buồn làm vui nói: "Đây gọi là họa trung đắc phúc, nếu không phải ta kịp thời quay lại, ngươi đã bị mỹ nhân trường chủ vạch trần thân phận rồi".

Từ Tử Lăng cũng ngồi dậy, trừng mắt nhìn gã nói: "Ngươi còn nói nữa, ta xoa bụng là muốn nói tới đau bụng, ngươi lại nói cái gì mà ăn đồ ở chỗ tiên sinh..."

Khấu Trọng cười xòa nói: "Ngươi không ra vẻ đau bụng thì ta làm sao biết được?"

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy buồn cười, nghĩ ngợi giây lát rồi nói:

"Lần này thì ngươi hiển nhiên đã chọn sai đối tượng rồi, nếu như đi theo ả dâm phụ kia, bây giờ có biết kẻ nào tư thông với ngoại nhân rồi không?"

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Có nhiều đầu mối như vậy mà ngươi còn sợ ả thoát khỏi bàn tay chúng ta sao?" Gã ngưng lại một chút rồi nói tiếp: "Đầu tiên dâm phụ này nhất định là tiểu thiếp của người nào đó trong mục trường, hơn nữa còn làm tiểu thiếp chưa được bao lâu nữa. Kế đó tên ngốc bị nàng ta lừa bịp nhất định là một trong những nhân vật dự yến tối qua của Phi Mã Mục Trường, hơn nữa còn có tư cách bị gọi là lão quỷ, như vậy chỉ có Thương Chấn lão đầu, Lương Trị cũng có thể miễn cưỡng đặt nửa chân lên. Dễ điều tra như vậy, ngươi còn sợ gì nữa chứ?"

Từ Tử Lăng nhớ đến hai nữ nhân xoa bóp cho Thương Chấn khi gặp hai gã lần đầu, khẽ gật đầu đồng ý nói: "Có lẽ khả năng nghiêng về phía Thương Chấn hơn, có điều chuyện này làm sao có thể tùy tiện tra vấn được chứ. Hơn nữa cho dù có biết thị là ai, trừ phi chúng ta tự tiết lộ thân phận, bằng không cũng đâu có thể làm được gì chứ".

Khấu Trọng nói: "Chúng ta sẽ bắt đầu từ tên gian phu kia, thế nào hắn cũng phải quay lại".

Từ Tử Lăng nói: "Ngày mai chúng ta sẽ tìm cách đến trang viện đó kiểm tra xem có dấu vết gì không?".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Từ thiếu gia hình như rất quan tâm tới mỹ nhân trường chủ thì phải. Hà! Ta thaýa nàng ta chỉ mượn cớ đến thân cận ngươi mà thôi!".

Từ Tử Lăng bực mình nói: "Ngươi giống như đã hoàn toàn quên Lý Tú Ninh rồi vậy, bằng không sao lại cười vui vẻ thế kia?".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Bị gian phu dâm phụ với mỹ nhân trường chủ trước sau làm phiền, khiến ta nhất thời cũng quên đi mất. Có thể thấy ta đây đúng là bậc tài giỏi hơn người, có thể cầm lên cũng có thể đặt xuống được. Đúng rồi, ta quên không hỏi ngươi Lỗ Diệu Tử đã truyền cho ngươi thứ gì vậy? Có phải rất thú vị không?".

Từ Tử Lăng liền đêm lý luận huyền ảo của Lỗ Diệu Tử nói ra cho gã, Khấu Trọng nghe xong liền động dung nói: "Đây đích thực là đạo lý còn huyền ảo hơn cả Dịch Kiếm Chi Thuật, chúng ta phải nghiên cứu thật kỹ mới được. Còn thứ gì khác không?"

Từ Tử Lăng lại đem chín yếu quyết xây dựng viên lâm của Lỗ Diệu Tử nói ra một lượt, nào ngờ mới nói tới yếu quyết thứ ba Khấu Trọng đã ngáp ngắn ngáp dài, ngắt lời gã nói: "Có một chuyện rất kỳ quái, Thương Tú Tuần không phải đã nói Lỗ Diệu Tử đáp ứng ba năm không rời khỏi hậu sơn nửa bước sao? Nhưng rõ ràng là ông ta thường xuyên ra ngoài, nhất định là có bí đạo nào đó, bằng không thế nào cũng bị người ta phát giác chứ?".

Từ Tử Lăng biết gã không hề hứng thú với viên lâm học, liền nằm xuống nói: "Thôi ngủ đi!".

o0o

"Bình! Bình! Bình!" Hai gã lồm cồm bò dậy, dáng vẻ không chút tình nguyện.

Thanh âm khó nghe của Lan Cô vang lên bên ngoài: "Đêm qua các ngươi đi ăn trộm hay sao mà bây giờ vẫn chưa dậy? Có biết giờ đã là lúc nào rồi không? Cả mục trường này chỉ còn hai ngươi là đang ngủ thôi đấy. Có tin ta vào dỡ cái giường hôi hám của các ngươi ta không?".

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng cười khổ rồi nhảy xuống giường, bước tói mở cửa: "Tối qua chúng rôi cùng trường chủ ra hậu sơn ngắm trăng, nói chuyện cả đêm, ngủ thêm một chút cũng không được sao?".

Lan Cô lập tức bị gã dọa cho giật mình, thất thanh thốt lên: "Trường chủ..."

Khấu Trọng hiên ngang nói: "Nếu không tin Lan Cô có thể hỏi trường chủ, xem có phải đêm qua chúng tôi đi với người ta hậu sơn không?".

Từ Tử Lăng thấy bên ngoài ánh sáng rực rỡ, đích thực mặt trời đã lên quá ba con sào, chỉ vì hai gã đã quen vừa ngủ vừa luyện công, với lại hai đêm vừa rồi đều ngủ quá ít, nên mới cảm thấy lo ngủ mà thôi, nghĩ đoạn gã liền gọi Khấu Trọng: "Đừng làm ồn nữa, dậy thôi!".

Khuôn mặt ngựa của Lan Cô lúc trắng lúc đỏ, những ngữ điệu đã khách khí hơn ít nhiếu: "Trường chủ và Tú Ninh công chúa đang tham quan mục trường, sau khi trở về Tú Ninh công chúa sẽ đến nhà bếp xem các ngươi làm món cá hun khói thế nào, đây là do trường chủ phân phó, các ngươi còn không mau đi chuẩn bị đi.".

Lan Cô đang định bỏ đi thì Khấu Trọng đã gọi giật lại nói: "Có một số chuyện hai huynh đệ chúng tôi chưa hiểu, mong Lan Cô chỉ giáo. Mỗi lần Lan cô đến tìm chúng tôi đều bảo chúgn tôi làm trâu làm ngựa, nhưng lại không hề chỉ cho chúng tôi đâu là nhà tắm, đâu là nhà xí, lại càng không nói một ngày ba bữa giải quyết thế nào. Tối qua trường chủ cũng thấy ngạc nhiên, hỏi tại sao hai người cao lớn khỏe mạnh như chúng tôi lại chỉ có mỗi một chiếc giường? Chuyện này rốt cuộc là do ai chịu trách nhiệm đây?".

Từ Tử Lăng bước tới sau lưng Khấu Trọng, mỉm cười nói: "Vì vậy

hôm nay chúng tôi quyết định bãi công, trừ phi cuộc sống được cải thiện, bằng không thì chúng tôi không làm nữa.".

Lan cô chống nạnh tức tối nhìn hai gã, nhưng rồi lại lập tức chán nản thõng tay xuống, yếu ớt nói: "Chỉ là mấy ngày nay ai cũng bận nên không có thời gian để ý tới hai ngươi thôi! Các ngươi đi tắm rửa thay đồ trước đi rồi sẽ nói sau".

Hai gã nghe vậy thì khóe miệng đều nở nụ cười đắc thắng.

Chương 105: Cảm kích chân thành

Từ Tử Lăng đang định lẩn ra cửa nhà bếp thì Khấu Trọng đã kéo lại, đành cười khổ nói: "Tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị thỏa đáng, khi giả thích cũng chỉ cần một mình Khấu đại danh trù là có thể ứng phó dễ dàng rồi, tại sao cứ phải giữ tiểu nhân ở lại làm gì, không thấy có chút hơi lãng phí nhân lực hay sao?"

Khấu Trọng nhăn mặt khổ sở nói: "Coi như ta cầu xin ngươi đi, không có ngươi ở đây, ta sợ ra sẽ làm sai một số chuyện. Hãy ở lại với ta đi mà!"

Từ Tử Lăng nói: "Có gì mà làm sai chứ, ngươi thử ví dụ ta xem nào".

Khấu Trọng ho khan một tiếng rồi nói: "Tỷ như ta nhất thời bất cẩn, vứt bỏ đại nghiệp mà đi theo nàng, hoặc giả ta chịu mất hết thể diện của nam nhi mà quỳ xuống cầu xin nàng gả cho ta. Ôi! Cả đời này chỉ có hai huynh đệ, ngươi hãy làm ơn ngoan ngoãn ở đây có ta chút can đảm đí!".

Từ Tử Lăng phì cười nói: "Ngươi tưởng rằng nàng ta tới đây hẹn hò bí mật với ngươi chắc? Ta có thể đảm bảo lan cô sẽ theo sau vuốt mông ngựa cho nàng, thậm chí là cả mỹ nhân trường chủ kia có khi cũng đến đây dòm ngó, xem xem giữa hai người các ngươi có bí mật gì không thể nó cho người khác".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Kinh nghiệm của ngươi với nữ nhân xem ra vẫn còn kém lão tử một chút. Tối qua ngươi có chú ý đến thần thái của nàng hay không, biểu tình đó cho thấy lòng nàng đang rối bời,

không biết làm gì, cũng có nghĩa là nàng không phải hoàn toàn không có chút tình ý gì với ta. Thế nên hôm nay nàng không đến thì thôi, nếu đến đảm bảo sẽ tìm đủ thứ lý do để tách những người khác ra".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Không ngờ ngươi chẳng những có khiếu môn trên Thiên Linh huyệt mà còn có thêm cả đôi mắt nữa, rõ ràng tối qua ta thấy ngươi cứ cúi gằm mặt sát đất, làm sao mà nhìn thấy những biểu tình vi diệu đó của nàng chứ?".

Khấu Trọng lúng túng nói: "Cao thủ như ta chỉ cần dựa vào cảm giác cũng có thể biết được rất nhất nhiều chuyện, ngươi hiểu chưa hả Từ đê thủ? Còn không trở lại vào cho ta!".

Từ Tử Lăng giơ tay tỏ vẻ đầu hàng nói: "Ta đi nhà xí cũng không được sao?".

Khấu Trọng thấy vậy liền thay đổi sách lược, ôm chặt lấy gã cười cầu tình nói: "Hảo huynh đệ của ta ơi, nhớ đi sớm về sớm nhé!".

Từ Tử Lăng đang định lẩn đi thì Khấu Trọng đã gọi với theo: "Cả đời chỉ có hai huynh đệ, có gì phải cùng tiến cùng lùi mới đúng, ngươi nhớ nhé!".

Từ Tử Lăng thấy thoát thân không được, đành cười khổ nói: "Gan nhỏ như vậy mà cũng học đòi người ta tranh bá thiên hạ cơ đấy".

"Hai ngươi định đi đâu đấy?" Hai gã ngạc nhiên quay đầu lại.

Thương Tú Tuần và Lý Tú Ninh đang dọc theo hành lang đi tới, kỳ lạ là bên cạnh không mang theo tùy tùng nào. Thương Tú Tuần vận võ phục bó sát người, đầu đội mũ loong, trong vẻ xinh đẹp uyển chuyển lại mang theo cái khí thế hào hùng của bậc anh thư cái thế.

Lý Tú Ninh thì lại giản dị khác thường, chỉ mặc một chiếc váy với áo khoác ngoài màu xanh điểm xuyết hoa vàng, ai nhìn thấy cũng phải động lòng. Mỹ nhân này cũng giống như Tống Ngọc Trí vậy, có một thứ khí chất cao quý đặc biệt của nữ tử xuất thân từ danh gia vọng tộc, có thể khiến bất cứ nam tử hán nào cũng phải dâng lên một cảm giác tự thẹn vì không xứng với nàng.

Hai nữ tử đi giữa ánh nắng rực, dung nhan càng thêm diễm lệ, giống như hai nàng tiên nữ đi dạo chốn nhân gian vậy. Hai gã nhất thời cứ ngây người ra. Hai mỹ nữ uyển chuyển bước tới trước mặt hai gã, Lý Tú Ninh nở một nụ cười rực rỡ như ánh dương, chậm rãi nói: "Xin lỗi! Khiến hai vị sư phụ phải chờ lâu!".

Hai gã vội vàng cúi mình thi lễ. Thương Tú Tuần nhạt giọng nói: "Tiểu Ninh hãy đi giảng giải cách làm cho công chúa trước, ta còn muốn nói mấy câu với Tiểu Tinh".

Khấu Trọng thấy Lý Tú Ninh, tất cả đều quên hết sạch, chỉ hận không có cơ hội cùng nàng ở một mình một chỗ, nên vội vội vàng vàng gật đấu đi theo Lý Tú Ninh đến nhà bếp.

Thương Tú Tuần dẫn theo Từ Tử Lăng đến hậu viên, khi đến một tiểu đình nàng mới dừng bước, quay lại hỏi gã: "Lão đầu tử kia đã nói gì với các ngươi?".

Từ Tử Lăng đáp: "Tiên sinh dạy chúng tôi cách bố trí viên lâm, trường chủ có cần tiểu nhân đọc lại không?".

Thương Tú Tuần quay lưng lại với gã, lắc đầu nói: "Có còn chuyện gì khác nữa không?".

Từ Tử Lăng thở dài: "Ông ấy còn nói tới chuyện của mình nữa, nói

rằng ba mươi năm trước đã bị địch nhân đả thương, mấy ngày nay thương thế tái phát, không còn sống được bao lâu nữa."

Thân hình kiều mỵ của Thương Tú Tuần chợt run lên, thất thanh thốt: "Cái gì?"

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Theo Lỗ tiên sinh dự đoán, ông ấy chỉ có thể sống thêm được chừng tám mười ngày nữa, có lẽ chính vì như vậy mà chúng tôi mới lọt vào mắt xanh của người!".

Thương Tú Tuần chầm chậm quay lại, đôi mắt đẹp nhìn gã chăm chú hồi lâu, cuối cùng nhẹ giọng hỏi: "Các ngươi có nghĩ đến tiền đồ của mình hay không? Hay là thỏa mãn làm hai tên đầu bếp như hiện tại?".

Từ Tử Lăng thấy nàng đột nhiên đổi chủ đề thì lấy làm khó hiểu, không tỏ rõ gì cả, chỉ gượng cười đáp: "Không làm đầu bếp thì chúng tôi có thể làm gì chứ?".

Thương Tú Tuần không vui nói: "Các người vốn chẳng phải là đầu bếp mà là hai tên buôn muối, hiện giờ còn dám nói những lời này trước mặt ta hay sao?".

Từ Tử Lăng giờ mới nhớ ra những lời Khấu Trọng đã bịa đặt lần trước, thong dong nói: "Vô luận là làm gì cũng không ngoài cầu tài, buôn muối thật quá nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể chết nơi đất khách quê người, làm sao bằng ở đây mỗi tháng nửa đĩnh hoàng kim, thu nhập lại ổn định chứ?".

Song mục Thương Tú Tuần xạ ra những tia dị quang, ngữ khí cũng bao hàm đầy thâm ý: "Sau khi kiếm đủ tiền, các ngươi có dự định gì?".

Từ Tử Lăng đành bịa đặt tiếp: "Cái đó thì do thời cục quyết định, nếu như thiên hạ nhất thống thái bình, chúng tôi sẽ hồi hương mở một quán ăn nhỏ, đối với hai huynh đệ chúng tôi mà nói, như vậy đã là rất giỏi giang rồi".

Thương Tú Tuần mỉm cười nói: "Đừng có gạt ta, chỉ cần nghe ngươi nói chuyện mạch lạc rõ ràng, dùng từ cao nhã thoát tục là ta biết các ngươi không phải là hạng phàm phu tục tử, bằng không thì Lỗ Diệu Tử cao ngạo tự phụ kia làm sao chịu tốn thời gian với hai ngươi. Hai người các ngươi rốt cục là ai? Đến đây có mục đích gì?".

Từ Tử Lăng thầm kêu khổ, cũng may là trong đầu gã chợt lóe lên một ý niệm, lập tức có đối sách: "Trường chủ thật là lợi hại, hai người chúng tôi kỳ thực là người ở Dương Châu, gia nương đều là thế gia vọng tộc, nhờ kinh doanh tửu lâu mà cũng có chút tiếng tăm ở địa phương, về sau hôn quân bị giết, Dương Châu đại loạn, bạo dân loạn binh cướp bóc khắp nơi, hại cho chúng tôi bị tan cửa nát nhà, phải chạy nạn đến Dư Hàng, trước thì làm công trong một tiệm ăn, sau đó thấy buôn muối có lời lớn, nên mới quyết định mạo hiểm một phen, chẳng ngờ giữa đường lại gặp phải cường đạo, cũng may là biết chút quyền cước công phu nên mới thoát thân giữ được tính mạng. Tất cả sự tình chính là như vậy đó".

Những lời này nửa thật nửa giả, trừ phi Thương Tú Tuần có tin tức tình báo chính xác về hai gã, còn không thì tuyệt đối không thể nhìn ra sơ hở. Gã không lo mỹ nữ này có thể liên tưởng đến thân phận thật sự của gã, bởi trừ Vũ Văn Hóa Cập và vài người khác nữa, thiên hạ này hầu như không ai biết hai gã vốn là hai tên tiểu lưu manh nơi đầu đường xó chợ ở Dương Châu.

Thương Tú Tuần nhìn gã một hồi, đôi mày khẽ nhướng lên hỏi: "Ngươi đã theo ai học võ công?".

Từ Tử Lăng nói: "Chúng tôi đều là đệ tử của Thạch Long Đạo Trưởng, về sau Thạch Long đắc tội với hôn quân, bị tru di cửu tộc, cũng may là ngoại công đã bỏ ra một khoản tiền lớn, hai chúng tôi mới không bị liên lụy".

Thương Tú Tuần nhìn gã như không biết hỏi thêm gì nữa, trầm mặc hồi lâu. Từ Tử Lăng giờ mới yên tâm, đoán định nàng không hề biết về quan hệ giữa Thạch Long và Trường Sinh Quyết.

Thương Tú Tuần quan sát gã một lúc rồi thản nhiên nói: "Thực lòng mà nói, khí chất và tầm vóc hình thể như hai huynh đệ các ngươi quả thật là thế gian hiếm thấy, bằng không cũng không thể lọt vào mắt của lão đầu tử kia được. Có điều các ngươi đã qua mất thời kỳ hoàng kim đê luyện võ công rồi, cho nên dù có khổ công thế nào thành tựu cũng chỉ có giới hạn mà thôi. Hừm, nhưng làm đầu bếp thì cũng quả thật là lãng phí nhân tài, vì vậy ta thấy tốt nhất các ngươi nên nhân lúc lão đầu tử còn chưa chết, cầu lão truyền cho thứ tuyệt nghệ nào đó, như vậy ta có thể cân nhắc việc thu dụng, mà các ngươi cũng không uổng kiếp này".

Từ Tử Lăng lần đầu tiên nảy sinh hảo cảm với nàng, cung kính nói: "Đa tạ trường chủ chỉ điểm".

Thương Tú Tuần không hiểu vì sao lại thở dài một tiếng, chầm chậm nói: "Về thôi! Lý Tú Ninh có lẽ cũng đã học xong cách làm cá hun khói rồi, Sài Triệu thật sự có mỵ lực đến thế sao?".

Câu nói cuối cùng của nàng tức thì khiến Từ Tử Lăng đứng ngẩn người ra như phỗng đá.

o0o

Khấu Trọng vừa bước vào bếp liền chỉ ngay vào các thứ vật liệu bày

trên bàn, ra vẻ nghiêm túc nói: "Đây là gia vị, đây là đồ ướp, đây...".

Lý Tú Ninh ngắt lời gã nói: "Ở đây không người!".

Khấu Trọng giống như bị người ta điểm vào huyệt đạo, lập tức khựng lại giây lát, sau đó mới chán nản buông thõng tay hỏi: "Công chúa có gì chỉ giáo?".

Lý Tú Ninh dịch người tới sau lưng gã, nhẹ giọng nói: "Nhị ca rất nhớ hai người, thường xuyên buồn bã vì chuyện hai người không chịu theo huynh ấy đi đánh thiên hạ. Lần này có thể gặp lại hai người thật là tốt quá. Ôi! Tại sao hai người lại đến đây làm đầu bếp vậy, có phải vì sợ Lý Mật hay chăng?".

Khấu Trọng ưỡn ngực lên, lạnh lùng nói: "Công chúa có thấy chúng tôi sợ ai bao giờ chưa?".

Lý Tú Ninh hân hoan nói: "Chẳng trách nhị ca lại tán thưởng hai người như vậy, chỉ xem hai người đi tới đâu cũng làm cho nơi đó trời long đất lở là biết hai người rất có bản lãnh rồi. Đến giờ ta mới biết đánh giá của nhị ca năm đó không phải là những lời ca ngợi quá đáng".

Khấu Trọng cảm thấy làn hương thơm tỏa ra từ người Lý Tú Ninh nhè nhẹ bay vào mũi, cười khổ lắc đầu, bước tới trước cửa sổ, ngây người ra ngắm cảnh đẹp mê hồn dưới ánh mặt trời rực rỡ, trong lòng ngổn ngang trăm mối. Cuối cùng gã cũng có thành tựu rồi, nhưng gã đã phải trả giá bằng những ngày tháng không thể quay lại. Nếu năm đó Lý Tú Ninh nói những lời này với gã, gã sẽ không cần phải cảm thấy tự ti mà rút lui không dám tranh đoạt với Sài Triệu.

Lý Tú Ninh thấy gã ngẩn ra như vậy, trong lòng thầm thở dài một tiếng. Với lan tâm huệ chất của nàng, năm đó làm gì không nhận ra

tình ý của Khấu Trọng với mình, có điều với tài mạo gia thế như vậy, những nam tử ái mộ nàng quả thật nhiều không kể xiết, thế nên lúc ấy nàng chẳng hề để tâm đến gã tiểu tử vô danh tiểu tốt như Khấu Trọng. Nhưng lần này gặp lại gã, gã chẳng những đã trở thành một bậc nam tử hán cao lớn hiên ngang, mà còn có một thứ khí chất không thể hình dung làm rung động trái tim của nàng.

Có điều chuyện của nàng và Sài Triệu đã được định đoạt, kể cả nàng hay bất cứ ai khác cũng không thể thay đổi, mà nàng cũng không muốn thay đổi. Đang tiến thoái lưỡng nan, không biết nên lại gần Khấu Trọng hay là đứng yên chỗ đó, thì thanh âm của Khấu Trọng đã vang lên bên tai: "Nàng gả cho người ta rồi à?".

Thân hình Lý Tú Ninh khẽ run lên, cúi đầu lí nhí: "Tuy chưa gả cho người ta, nhưng so ra cũng không phân biệt gì cho lắm".

Khấu Trọng ngửa mặt cười dài, quay ngoắt người lại như một cơn lốc, song mục sáng rực lên như điện: "Được lắm! Vậy cứ coi nàng như là thê tử của người khác đi, có thể nàng cảm thấy không hiểu, nhưng thực sự thì ta rất thích đáp án này. Bởi vì như vậy sau này ta có thể không còn vướng bận, chuyên tâm nhất trí phấn đấu vì lý tưởng của mình".

Lý Tú Ninh thấy Khấu Trọng biến thành một con người hoàn toàn khác lộ ra một thứ hào khí bá đạo mà trước nay nàng chưa từng nghĩ rằng sẽ xuất hiện trên người gã, nhất thời cả kinh thất sắc, không nói được nên lời.

Ánh mắt sắc bén đầy uy lực của Khấu Trọng trở nên ôn hòa, gã nở một nụ cười ấm áp rạng rỡ như ánh mặt trời đang chiếu sáng ngoài kia, để lộ hàm răng trắng như ngọc, cúi người khiêm cung nói: "Tiểu đệ nhất thời không tự kiềm chế được mình làm công chúa kinh hãi, mong công chúa thứ lỗi! Xem ra hôm nay công chúa không phải

muốn học làm cá hun khói mà là muốn chiêu nạp hai tên tiểu tử chúng ta thì phải. Có lẽ bây giờ công chúa cũng biết đáp án rồi chứ?".

Lý Tú Ninh thở dài, cố kềm nén tâm tình bị Khấu Trọng làm kích động, gật đầu nói: "Tú Ninh tuy hiểu được tâm ý của Khấu huynh, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy vô cùng luyến tiếc và thất vọng, sự tình không biết có thể vãn hồi được không?".

Khấu Trọng suýt nữa thì từ anh hùng biến thành cẩu hùng, buột miệng nói ra câu: "trừ phi nàng chịu gả cho ta!", cũng may là gã chợt nhớ đến Tống Ngọc Trí và Song Long Bang do mình sáng lập, vội vàng dìm cơn xúc động xuống, ung dung mỉm cười nói: "Cuộc sống thú vị như vậy chính là vì chúng ta tuy mất đi rất nhiều thứ, song cũng phải có những ngày tháng thần thương hồn đoạn thôi".

Tiếp đó gã bước thẳng tới trước mặt Lý Tú Ninh, cúi đầu nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của nàng, mắt thổ lộ ra một biển thâm tình sâu thẳm, nói với một ngữ điệu hết sức ôn nhu: "Tú Ninh có thể chưa từng để ý đến Khấu Trọng này, nhưng đối với Khấu Trọng mà nói, Tú Ninh là người đầu tiên có thể khiến ta cả đêm mất ngủ, lo được lo mất, nhưng lại vô cùng hưng phấn, tuy chỉ có một đêm, nhưng đã khiến ta vô cùng cảm kích. Đa tạ nàng!".

Lúc Lý Tú Ninh "a" lên một tiếng, Khấu Trọng đã sải bước đi ra ngoài. Gã không quay đầu lại dù chỉ một lần.

o0o

Thương Tú Tuần và Từ Tử Lăng một trước một sau đi đến nhà bếp, thấy Khấu Trọng mặt trơ như gỗ bước ra ngoài, đều cảm thấy hết sức ngạc nhiên. Khấu Trọng không đợi Thương Tú Tuần lên tiếng hỏi đã hiên ngang bước tới trước mặt hai người, lẩm bẩm nói: "Ta

phải đi nhà xí!".

Chương 106: Kho tàng dưới đất

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi sánh vai trên lan can đá của phương đình ở hậu sơn, đối mặt với vách đá dựng đứng, dưới chân là vực sâu trăm trượng, bên dưới nước chảy không ngừng.

Khấu Trọng nghe Từ Tử Lăng kể về những lời bịa đặt gần đây nhất với Thương Tú Tuần, đưa tay gạt mồ hôi lạnh nói: "Cũng may lúc đấy ta bảo là đi mao xí, bằng không để mỹ nhân trường chủ giữ lại thuận miệng hỏi một câu là chúng ta phải nhảy xuống dưới kia mất". Gã thò đầu nhìn dòng nước chảy cuồn cuộn bên dưới, hoài nghi hỏi: "Với công phu của chúng ta thì nhảy xuống dưới kia có chết không nhỉ?". Từ Tử Lăng mỉm cười, không nói gì, ra vẻ như đã nhìn thấu những gì trong lòng gã đang nghĩ.

Khấu Trọng đầu hàng nói: "Tại sao ngươi không hỏi vừa rồi ta và Lý Tú Ninh đã xảy ra chuyện gì?".

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Không phải ngươi đã nói võ công của Trường Sinh Quyết khiến ngươi càng lúc càng lãnh khốc vô tình sao? Lại còn nói vì tranh bá thiên hạ sẽ bất chất thủ đoạn, hi sinh tất cả, nếu đã như vậy, ta cần gì phải khẩn cầu đáp án ở ngươi nữa chứ?".

Khấu Trọng vỗ đùi thở dài than: "Lăng thiếu gia lần này ngươi lầm rồi, thực tế thì ta cảm thấy mình rất khiếp nhược. Bởi vì cuối cùng ta cũng không ngăn được lòng mình mà hỏi có phải nàng đã gả cho tên khốn Sài Triệu đó hay không? Hãy nghĩ đi! Lăng thiếu gia! Nếu như đáp án của nàng là "vẫn chưa gả cho người", ta sẽ nói gì với nàng?

Rõ ràng đã biết chỉ là tự làm kén bọc mình, nhưng tại sao ta vẫn hỏi? Ngươi nói xem đây là chuyện gì?".

Từ Tử Lăng điềm đạm hỏi: "Vậy nàng trả lời thế nào?".

Khấu Trọng cười thảm nói: "Nàng nói tuy chưa chính thức gả cho người, nhưng cũng không khác gả rồi là bao nhiêu".

Từ Tử Lăng gượng gạo nói: "Vậy tức là nàng yêu Sài Triệu rồi. Câu nói này đích thực là rất khó chịu đựng, cũng khiến ta lần đầu tiên cảm thấy ngươi đáng đồng tình. Vậy ngươi hoàn chiêu thế nào? Chiêu thức trên tình trường so với chiêu thức khi quyết đấu sinh tử còn đau đầu hơn nhiều, chỉ có điều nó làm thương tổn trái tim cả hai bên mà thôi".

Khấu Trọng bình tĩnh nói: "Thế nên ta hoá bi thương thành séc mạnh, nói cho nàng biết ta không hề để ý, còn cảm kích nàng đã ban cho ta cái mùi vị thất tình nữa, ta cố dồn nén sự xung động muốn nhảu bổ đến ôm lấy nàng, lao ra cửa, lúc quay lưng lại với nàng, lòng ta đau đớn tới độ cả người cứng đờ ra".

Từ Tử Lăng tỏ vẻ không để ý nói: "Vậy ngươi có chui vào nhà xí khóc một trận cho thoả không?".

Khấu Trọng ngạc nhiên quay đầu chằm chằm vào gã hỏi: "Ngươi không còn đồng tình và tội nghiệp ta nữa à?".

Từ Tử Lăng lạnh lùng nói: "Bởi vì người đáng được đồng tình không phải là ngươi nữa, mà là Lý Tú Ninh".

Khấu Trọng quay người lại phía bờ đá, lẩm bẩm nói một mình: "Đích thực ta có hơi quá đáng, nhưng đúng là lúc đó có một cảm giác càng làm nàng đau khổ bao nhiêu, thì ta lại càng thống khoái bấy nhiêu.

Đó là một cảm giác hoàn toàn mất đi sự khống chế, khiến ta biết rõ là sẽ tổn thương đến nàng và cả bản thân mình nữa mà vẫn không thể không làm vậy".

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Thế nên ngươi mới giở hết thủ đoạn, tìm cách trong thời gian ngắn ngủi bằng mấy cái búng tay đó khiến nàng mãi mãi không quên được ngươi đúng không? Ngươi có biết như vậy là tàn nhẫn với nàng lắm không?".

Khấu Trọng nói như đang mê sảng: "Ngươi giết ta đi! Ta bây giờ đang đau khổ chỉ muốn chết thôi!".

Từ Tử Lăng đưa tay nắm lấy vai gã, cười khổ nói: "Ta đúng là không biết nói chuyện! Chuyện nam nữ chính là như vậy, căn bản không có đạo lý gì cả, hộ thể thần công của ai mạnh hơn, người ấy sẽ ít chịu thương hại hơn một chút. Xem ra thì hộ thể thần công của ngươi còn lâu mới hợp cách".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Ngươi còn nói là không biết nói chuyện nữa, bây giờ ta chỉ muốn khóc lớn một trận thôi".

Hai gã ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó cùng ôm bụng cười ngất, lệ nóng trào ra nơi khoé mắt, nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp, cùng nhau cảm thụ được tình huynh đệ chân thành chí thiết.

Từ Tử Lăng thở hổn hển vỗ vai Khấu Trọng, khó nhọc nói: "Mỗi lần ngươi thất tình đều lấy ta ra để trút nỗi uất ức trong lòng, vì vậy ra đây mới là người bị hại chân chính".

Khấu Trọng cười gượng nói: "Tại sao sớm đã có kinh nghiệm lần đầu, vậy là lần thứ hai vẫn khó chịu như vậy chứ? Hơn nữa lại càng đau khổ hơn lần trước nữa?".

Từ Tử Lăng nhún vai: "Có gì là lạ đâu, bởi vì ngươi đã yêu nàng sâu đậm hơn trước rồi".

Khấu Trọng giống như đã hoàn toàn khôi phục lại tình trạng bình thường, gật đầu nói: "Câu nói này của ngươi không phải là không có đạo lý, thời gian trôi đi, nước cũng có thể làm mòn đã, thế nên giờ đây có lẽ tim ta đã thủng cả trăm ngàn lỗ rồi, cái này gọi là nội tâm trích lệ đại pháp, so với số một huyền ảo kia của Lỗ Diệu Tử có cùng một công hiệu, bởi vì ltn chính là số một ấy của ta, cho dù Thương Tú Tuần có nhỉnh hơn nàng về cả nhan sắc lẫn cơ trí, trong lòng ta vẫn chỉ có nàng". Rồi gã lại nói: "Gạo đã thành cơm, nhắc đến cũng chẳng ích gì. Bước tiếp theo chúng ta phải làm gì mới là phù hợp với Dịch Kiếm Chi Đạo đây?".

Từ Tử Lăng trở nên bình tĩnh, suy nghĩ giây lát rồi nói: "Tìm cách tìm ra dâm phụ kia trước đã".

Khấu Trọng thở dài nói: "Nếu có thể đi từng phòng gõ cửa được thì tốt quá!".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Với thính lực tuyệt thế của ngươi, muốn nghe trộm trong phương viên trăm dặm chắc không có gì khó khăn chứ?"

Khấu Trọng phì cười nói: "Thật quá khen rồi! Đến đây nào!".

Hai gã lần lượt nhảy xuống khỏi lan can đã, bước khỏi tiểu đình. Khi sắp đi đến dãy hành lang, bóng dáng thướt tha của Tiểu Quyên chợt hiện ra trước mắt, vui mừng thốt lên: "Cuối cùng cũng tìm ra các ngươi rồi".

o0o

Thương Tú Tuần đang ngồi trong thư trai đọc sách, cơ hồ hoàn toàn không để ý đến Phức đại tỷ dẫn theo Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đi tới trước mặt. Cách đó một tiểu hoa viên là căn tiểu khách sảnh mà hai gã đã gặp Thương Tú Tuần lần đầu tiên, lúc đó hai gã đã từng ngây ngẩn tâm thần vì thần thái làm rung động lòng nam tử hán của nàng khi ăn.

Thương Tú Tuần thầm mắng bản thân mình. Chính nàng cũng không hiểu tại sao mình lại thích gặp hai tiểu tử này như thế, có lẽ vì nàng quá cô độc! Đó không phải là vấn đề bên cạnh nàng có bao nhiêu người, mà đó là sự cô độc trong tâm hồn. Nàng là độc nữ của tiền nhiệm trường chủ, từ thuở ấu thơ đã được bồi dưỡng làm người kế thừa chức vị trường chủ, việc dùng thái độ cao cao tại thượng để tiếp xúc với người khách cũng tự nhiên như là hơi thở vậy.

Người người đều kính ngưỡng nàng như thiên thần, chỉ có hai tên tiểu tử nhìn bề ngoài có vẻ cung cung kính kính này là ngoại lệ, chỉ dựa vào ánh mắt của bọn gã, nàng đã biết hai gã chỉ coi mình như là một nữ nhân, một nữ nhân bình thường chứ không phải là một vị trường chủ thở ra khói, hét ra lửa. Chính điều đó đã làm lòng nàng gợn sóng, vừa mới mẻ lại vừa khác biệt.

Phức đại tỷ bẩm cáo: "Hai vị tiểu sư phó đến rồi!".

Khấu Trọng bước lên mấy bước, hai tay dâng đao lên nói: "Bảo đao tới rồi!".

Thấy Khấu Trọng làm ra vẻ nghiêm trang như vậy, Thương Tú Tuần bất giác bật cười khúc khích, nụ cười giống như ngàn hoa hé nở, ngay cả Phức đại tỷ ngày đêm bên nàng mà cũngngây người ra như phỗng. Thương Tú Tuần thấy ba người cứ trân mắt nhìn mình, liền cố gắng nghiêm mặt lại, thấp giọng mắng: "Thế gian này có nhiều bảo đao như vậy sao?". Rồi nàng lại nói: "Phức nhi có thể lui xuống

rồi!".

Phức đại tỷ thoáng ngạc nhiên, ngẩn người ra rồi mới lui ra bên ngoài thư trai. Thương Tú Tuần đặt sách xuống tiểu kỷ bên cạnh, cầm Tỉnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng lên, lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên nói: "Thật không ngờ lại nặng vậy!".

Khấu Trọng cười xoà nói: "Bảo đao tự nhiên không giống với thứ đao tầm thường khác".

Thương Tú Tuần chau mày nói: "Đứng gần như vậy làm gì?".

Khấu Trọng lúng túng lùi lại bên cạnh Từ Tử Lăng, chỉ có người huynh đệ này mới hiểu rằng gã có chút không nỡ rời xa Tỉnh Trung Nguyệt. Thương Tú Tuần cầm vỏ đao trên tay trái, tay phải nắm lấy cán đao, đảo mắt nhìn hai gã một lượt rồi điềm đạm nói: "Thanh đao này tuy không có gì đặc biệt, lại có phần rỉ sét, nhưng không hiểu tại sao, khi ta trở về trong đầu cứ không ngừng hiện lên hình ảnh của nó, cảm thấy nó có một vẻ gì rất khó nói ra".

Khấu Trọng thật lòng nói: "Trường chủ đúng là có nhãn quan hơn người, không giống với những kẻ phàm tục khác".

Thương Tú Tuần sớm đã quen với việc hai gã không coi mình là trường chủ, đảo mắt nhìn gã một cái rồi nói: "Ai cần người nịnh bợ chứ!".

"Cheng!" Tỉnh Trung Nguyệt được rút ra chừng một đoạn nửa thước.

Thương Tú Tuần động dung nói: "Ta chưa từng thấy thanh đao nào vừa cùn vừa ảm đạm vô quan như thanh đao này, nhưng nó lại có một vẻ rất cổ xưa, rất khó nói...". Nàng ngước mắt lên nhìn thẳng vào Khấu Trọng, trầm giọng nói: "Làm sao ngươi có được nó?".

Khấu Trọng nhún vai nói: "Là ông nội truyền cho cha, rồi cha lại truyền cho tiểu nhân".

Thương Tú Tuần cho đao vào vỏ, trầm ngâm nói: "Lão đầu kia có nói gì về thanh đao này không?".

Khấu Trọng thoáng ngạc nhiên, sau đó sực nhớ ra gã đã từng nói với nàng là mang đao đi học võ công với Lỗ Diệu Tử, kỳ thực thì Lỗ Diệu Tử căn bản chưa từng thấy qua thanh đao này. Nhưng không đáp thì cũng không được, gã đành cung kính nói: "Lỗ tiên sinh nói đây là binh khí tuỳ thân của thiên hạ đệ nhất đao Đao Bá Lăng Thượng Nhân hai trăm năm về trước, còn về việc vì sao nó lại lọt vào tay gia tổ thì tiểu nhân cũng không được biết".

"Cheng!" Tỉnh Trung Nguyệt rời vỏ nằm trong ngọc thủ của Thương Tú Tuần, hoá thành mười đóa hoa đao, song không hề xuất hiện ánh sáng vàng chói lọi như khi Khấu Trọng sử dụng. Thương Tú Tuần có chút thất vọng thu đao lại quan sát kỹ hơn, lắc đầu tỏ vẻ không hiểu nói: "Nhìn thì giống rỉ sắt, nhưng xem ra lại không phải là rỉ, mà chỉ là do chất thép này quá đặc thù mà thôi".

Khấu Trọng thấy Thương Tú Tuần cũng không thể kích phát được thần đao phát xạ ánh sáng như Tiêu Tiễn, càng lúc càng cảm thấy mình mới đúng là chân chủ của bảo đao, đắc ý nói: "Đây là một thanh bảo đao có linh tính, gia tổ từng nói có lần gặp phải tặc nhân đến tập kích, thanh đao này cứ kêu lên không ngừng như để cảnh báo vậy".

Lần này thì cả Từ Tử Lăng cũng phải chau mày, thầm mắng Khấu Trọng đã khoa trương quá đán, có điều gã cũng hiểu rằng chỉ có như vậy mới có thể khiến Thương Tú Tuần tin tưởng, bằng không thì đâu còn là bảo vật gia truyền của Khấu Trọng nữa. Thương Tú Tuần lường gã một cái nói: "Thổi đuôi bò! Ngươi đã từng nghe thấy nó kêu

lên bao giờ chưa?".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Lần trước khi gặp phải cường đạo nó đang nghỉ ngơi nên mới không kêu lên!".

Thương Tú Tuần không nhịn nổi bật cười, tiếng cười khúc khích như chuông bạc khiến hai gã thẫn thờ, nàng cho đao vào vỏ, thuận tay quăng về phía Khấu Trọng nói: "Múa mấy chiêu ta xem nào, xem ngươi học ở chỗ Thạch Long được bao nhiêu công phu".

Khấu Trọng ưỡn ngực tiếp đao, bạt đao khỏi vỏ, múa bừa mấy đao, chiêu số thủ pháp đều học y theo những "thấp thủ" ở Thạch Long Đạo Trường, bao nhiêu khuyết điểm sơ hở đều để lộ ra hiển hiện.

Thương Tú Tuần che miệng cười nói: "Vẻ ngoài của ngươi trông có vẻ giống như cao thủ, nhưng thủ pháp lại lơ lỏng tầm thường, ôi... thật phí tiền!.

Khấu Trọng giả vẻ không phục nói: "Xin trường chủ thử xem chiêu Phồng tinh điểm điểm này".

Đoạn vận đao cuồng vũ một lượt. Thương Tú Tuần thấy gã dụng lực đến mặt đỏ tía tai, bật cười nói: "Cứ như vậy không cần địch nhân tới giết, tự ngươi cũng mệt chết rồi!".

Khấu Trọng ngần ngại cho đao vào vỏ, thở hổn hển nói: "Đao là để đánh địch, không dụng lực làm sao được?".

Thương Tú Tuần không để ý đến gã nữa, quay sang nhìn Từ Tử Lăng nói: "Còn ngươi thì có bản lĩnh gì?".

Từ Tử Lăng đang hân thưởng thần thái diễm lệ tuyệt luân của nàng, nghe vậy thì như người vừa bừng tỉnh mộng, giật mình nói: "Tiểu

nhân so với Tiểu Ninh thì càng kém hơn, có thể miễn được không?".

Thương Tú Tuần không vui nói: "Hình như càng lúc ngươi càng không xem ta là trường chủ, không biết rằng lời ta nói chính là mệnh lệnh sao?". Sau đó lại cười cười nói: "Không xem thì thôi vậy! Vụng về thì giấu dốt, đây cũng là một hành động thông minh!".

Đột nhiên tiếng bước chân gấp gáp vang lên đằng xa, thanh âm của đại chấp sự Lương Trị vang lên phía ngoài: "Thuộc hẹ có cấp sự cần bẩm báo trường chủ".

Thương Tú Tuần thu liễm nụ cười, lạnh giọng nói: "Đại chấp sự mời vào!".

Hai gã vội vàng nép người lui sang một bên, Lương Trị sải bước tới trước mặt Thương Tú Tuần, khom người nói: "Báo cáo trường chủ, có chừng hai ngàn địch nhân xuất hiện ở khu vực cách cửa Tây của mục trường chừng ba dặm, có lẽ là quân tiên phong của tứ đại khấu".

Mỹ mục Thương Tú Tuần bạo phát hàn quang, bình tĩnh nói: "Cửa Đông có động tĩnh gì không?".

Lương Trị thần sắc ngưng trọng nói: "Vẫn còn chưa có báo cáo!".

Mục quang Thương Tú Tuần đảo về phía hai gã, trầm giọng nói: "Các ngươi trở về phòng nghỉ, nếu không có chuyện gì thì không được đi lung tung, hiểu chưa?".

Hai gã vội vàng vâng vâng dạ dạ, lui ra bên ngoài.

o0o

Khấu Trọng đóng cửa lại, đến ngồi bên cạnh Từ Tử Lăng: "Chuyện này thật khiến ta khó hiểu, ai cũng biết Phi Mã Mục Trường khó công phá hơn bất cứ thành trì nào, tại sao tứ đại khấu lại bỏ những nơi khác mà tấn công nơi này? Nhất định là có âm mưu nguỵ kế!".

Từ Tử Lăng trầm ngâm: "Có thể là chúng giả bộ tấn công nơi này, mục tiêu lại là Đang Dương hoặc Viễn An gần đây, thậm chí là Cảnh Lăng nữa".

Khấu Trọng nói: "Vậy thì càng không thông hơn nữa, nếu ta là quân sư của tứ đại khấu, ta sẽ tập trung toàn lực công hạ một thành để Phi Mã Mục Trường phải lao sư động chúng xuất binh cứu viện, sau đó phục kích giữa đường, đây mới là thượng sách trong thượng sách. Nếu binh lực phân tán như vậy, đến tấn công mục trường không phải toàn quân vị diệt mới là chuyện lạ đấy".

Rồi đột nhiên gã cười lên ha hả nói: "Lý luận của Lỗ Diệu Tử phát minh ra, tốt nhất là ứng dụng trên binh pháp, hiện giờ chúng ta đối với âm mưu của tứ đại khấu chính là thiếu cái số một ấy, chỉ cần tìm được bảo bối này, vậy thì mọi động tĩnh của địch nhân đều nằm trong dự đoán, tất cả đều trở nên hợp tình hợp lý! Hừ, con bà nó! Bảo bối này là cái gì nhỉ?".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Nếu tên đại hán kia và nội gián đều là người của tứ đại khấu phái tới, vậy theo lý bọn chúng phải âm thầm phá hoại, không có lý gì lại minh đao minh thương công tới như vầy. Với địa hình hiểm yếu của mục trường, có nội ứng ngoại hợp cũng chẳng tác dụng gì".

Khấu Trọng giật mình nói: "Ta hiểu rồi!".

Từ Tử Lăng mừng rỡ hỏi: "Ngươi hiểu gì cơ?".

Khấu Trọng nói: "Đây nhất định là kế điệu hổ ly sơn, ý của Tuý Ông không phải ở rượu, mà là ở ý trung nhân Lý Tú Ninh của ta".

Từ Tử Lăng mắt hổ sáng rực thần quang, gật đầu nói: "Đúng lắm! Lý Tú Ninh mới tới buổi sáng, nội gián kia đã ra báo cáo với tên gian phu kia rồi, sau đó hắn ta lại lập tức lén lút rời khỏi. Hừ, nhất định là có liên quan tới người trong mộng của ngươi rồi!".

Song mục Khấu Trọng thoáng hiện lên sát cơ, hừ lạnh nói: "Tứ đại khấu thật không biết tự lượng, dám đụng đến cả Tú Ninh của ta! Ồ, không đúng! Nếu đắc tội với Lý phiệt thì có lợi gì cho chúng chứ?".

Từ Tử Lăng liền phân tích: "Lợi thì có rất nhiều, ví như có thể phá hoại quan hệ giữa mục trường và Lý phiệt, hoặc giả cũng có thể lấy được một khoản thù lao kha khá hay lời hứa gì đó từ phía cừu nhân của Lý phiệt. Đầu óc ngươi có phải bị Lý Tú Ninh biến thành trì độn rồi không?".

Khấu Trọng lưỡng lự nói: "Đích thực có chút hoảng loạn, hiện giờ chúng ta phải làm gì?".

Từ Tử Lăng nói: "Nếu ta là người đứng sau lưng chỉ đạo tứ đại khấu thì một công chúa sống tự nhiên tốt hơn một vị công chúa đã ngọc nát hương tiêu rồi".

Khấu Trọng hạ thấp giọng: "Kẻ đứng sau lưng chủ mưu liệu có phải là Lý Mật không?".

Từ Tử Lăng nói: "Lý Mật, Dương Thế Sung và Tiết Cử đều có khả nghi, có thể thấy tứ đại khấu một mặt cầm chân chủ lực của mục trường, một mặt khác sẽ phái ra đội cao thủ mạnh nhất đột nhập từ trên vách núi, cùng phối hợp với nội gián phát động âm mưu, chúng ta có nên trực tiếp nói với Thương Tú Tuần hay không?".

Khấu Trọng nói: "Ai biết Thương Tú Tuần sẽ phản ứng thế nào? Không nói thì tốt hơn, chúng ta cứ tìm ra tên nội gián đó trước, rồi cho bọn địch nhân đột kích một đòn thua liểng xiểng là được rồi".

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Ngươi chủ nội ta chủ ngoại, đây là cơ hội ngàn năm có một để tiêu diệt tứ đại khấu đó".

Khấu Trọng giật mình đánh thót: "Đổi ngược lại được không? Để ta phụ trách phía tứ đại khấu cho!".

Từ Tử Lăng nói: "Chủ nội cần phải hợp tác chặt chẽ với Lý Tú Ninh, không phải ngươi thì ai làm được".

Khấu Trọng nhăn mặt nói: "Làm ơn thương hại tên tiểu tử thất tình này đi!".

Từ Tử Lăng phì cười nói: "Không phải ngươi muốn ta theo đuổi Thương Tú Tuần sao? Lần này nói không chừng lại là cơ hội tốt, sau này nàng biết ta đã vì nàng mà tốn không biết bao nhiêu công sức, biết đâu sẽ cảm động mà hiến thân đền đáp".

Khấu Trọng đương nhiên biết gã đang nói đùa, nhưng cũng biết không còn cơ hội thương lượng, nghiến răng kèn kẹt nói: "Còn nói là hảo huynh đệ nữa, ngươi thật là đồ bất nghĩa!".

Từ Tử Lăng ôm bụng cười nói: "Trọng thiếu gia có thể cùng lúc đại triển thần uy trên cả chiến trường lẫn tình trường, lần này phải cảm kích ta mới đúng! Đi thôi!".

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Đi đâu?".

Từ Tử Lăng mỉm cười tiêu sái: "Đương nhiên là đi gặp người đứng

sau lưng chủ trì của chúng ta rồi".

o0o

Lỗ Diệu Tử nghe hết cả câu chuyện, đưa mắt nhìn hai gã dò xét một hồi, sau đó đứng dậy, bước tới một tủ sách, thò tay vào trong, không biết đã chạm phải vật gì, chỉ thấy giữa sảnh lộ ra một cái lỗ hình vuông rộng ba thước, có cầu thang đi xuống dưới. Hai gã mới lần đầu tiên mục kích cơ quan tinh diệu như vậy, không khỏi tròn mắt há miệng ngạc nhiên.

Lỗ Diệu Tử nói: "Xuống dưới đi!".

Nói đoạn liền đi trước dẫn đường. Hai gã thích thú bước theo sau, đi xuống cầu thang dài chừng hơn hai trượng. Bên dưới là một mật thất rộng chừng ba trượng vuông, một bên đặt hai chiếc rương lớn bằng gỗ, một bên là mười chiếc hộp điêu khắc tinh xảo. Bốn phía trên tường treo bảy tám loại binh khí hình thù cổ quái. Điều lạ là không khí dưới mật thất này chỉ hơi nóng một chút so với bên trên, hiển nhiên là có một hệ thống thông khí được thiết kế rất tốt.

Lỗ Diệu Tử lấy một chiếc hộp đưa cho Khấu Trọng nói: "Nếu con muốn lấy được Dương Công Bảo Khố thì phải đọc hết quyển sách này mới được".

Khấu Trọng tiếp lấy xem thử, chỉ thấy bên trên hộp có khắc ba chữ lớn "Cơ quan học", cả mừng nói: "Tiên sinh đúng là hiểu tâm sự của tiểu tử!".

Lỗ Diệu Tử lần lượt lấy ba hộp khác đưa cho Từ Tử Lăng, cười khổ nói: "Sau khi ta chết con mới được mở ra đọc, bằng không nếu con nói cho ta biết rằng mới đọc một lượt đã hiểu hết thì ta chết cũng không nhắm được mắt đâu. Hà...!".

Từ Tử Lăng cười ngượng ngịu, cúi đầu xem thử, thì ra là ba cuốn sách "Thiên Tinh Học", "Lý Số Học" và "Kiến Trúc Học". Khấu Trọng chỉ tay vào hai chiếc hộp có khắc chữ "Binh Pháp Học" và "Địa Lý Học" nói: "Hai cuốn sách này rất hữu dụng với tiểu tử".

Lỗ Diệu Tử lơ đãng nói: "Lấy đi! Ai bảo các con có duyên với ta như vậy!".

Khấu Trọng không chút khách khí cầm hai chiếc hộp lên, nếu không phải Từ Tử Lăng đưa mắt ngăn cản thì gã đã không cầm được mà mở hộp ra xem rồi.

Lỗ Diệu Tử bước tới một chiếc rương lớn, ngồi xuống rồi vỗ tay vào phát ra hai tiếng "Bình bình!", khuôn mặt lộ vẻ hồi tưởng: "Đây là những thứ đồ chơi ta chế ra ba mươi năm trước, có rất nhiều thứ đã lưu lạc giang hồ, đem lại cho ta rất nhiều kim ngân châu báu. Những thứ còn lại trong rương này đều là những thứ mà ra không nỡ bán đi. Sau khi ta chết, các con lấy được thứ gì thì lấy, còn đâu thì cứ để đây chôn chung với ra cũng được".

Tiếp đó lại chỉ một nắm tay bằng sắt nói: "Chỉ cần các con kéo tay nắm này xuống, mật thất sẽ đóng lại trong mười cái chớp mắt, không thể nào mở ra được nữa, đồng thời sẽ chìm xuống mười trượng sâu dưới lòng đất, trở thành An Lạc Ổ sau khi chết của ta".

Khấu Trọng tán tụng: "Lỗ tiên sinh quả là danh bất hư truyền, chỉ một tuyệt nghệ chế tạo cơ quan thần xuất quỷ mạt này cũng đủ để xưng danh là thiên hạ đệ nhất xảo tượng rồi".

Lỗ Diệu Tử lắc đầu chán nản, cảm khái nói: "Nhân sinh như mộng, búng tay một cái là đã qua rồi, quay đầu lại chỉ có hối hận mà thôi. Nếu ta có cơ hội làm lại từ đầu, nhất định sẽ không hứng thú với

những thứ đồ chơi làm người ta trầm mê này nữa". Tiếp đó lại chỉ tay vào chiếc rương bên cạnh nói: "Trong rương này có mười chiếc mặt nạ tinh chế, có thể biến các con thành một người khác, lúc hành tẩu giang hồ vô cùng thuận tiện, đảm bảo không bị người phát giác, đêm nay có thể sử dụng luôn rồi đó".

Hai gã cả mừng, đồng thời cũng thấy vô cùng hứng thú. Lỗ Diệu Tử nghiêm mặt nói: "Vô luận là xảo khí tinh diệu thế nào cũng đều chỉ là tiểu đạo mà thôi, nếu ỷ trượng vào chúng để tham tập thượng thừa võ đạo thực chỉ có hại mà không có lợi, vì vậy ta không khuyến khích các con dùng chúng, nhưng mười tấm mặt nạ này thì là ngoại lệ".

Khấu Trọng động dung nói: "Tiên sinh giáo huấn rất hay, vừa rồi con còn nảy sinh tham niệm, nghĩ cách mang tất cả đồ vật ở đây đi, bây giờ thì không dám nữa rồi".

Lỗ Diệu Tử định thần nhìn gã một lúc, thở dài nói: "Bây giờ thì ta bắt đầu thích con một chút rồi đó".

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: "Thì ra trước giờ tiên sinh vốn không có hảo cảm với con?".

Lỗ Diệu Tử lắc đầu: "Cũng không thể nói vậy, chẳng qua là vì ta tin theo tướng thuật, thấy con mày rậm mắt sắc, mũi thẳng kéo dài lên tận thiên đình, hiển nhiên là người dã tâm rất lớn mà lại không ngại mạo hiểm, nếu hành thiện sẽ trở thành bậc anh hùng thiên cổ lưu danh, còn hành ác ắt sẽ là tuyệt thế ma đầu, vì vậy nên mới có ba phần cảnh giác".

Khấu Trọng cười khổ: "Tiên sinh đã tinh thông tướng thuật như vậy, lẽ nào không nhận ra con có một trái tim lương thiện hay sao?".

Từ Tử Lăng phì cười: "Những lời buồn nôn như vậy mà cũng nói ra

được, chỉ dựa vào điểm này đã biết ngươi là người tốt thế nào rồi!".

Lỗ Diệu Tử cũng phải bật cười, đứng dậy, lấy một đôi cương trảo trên tường xuống, đưa cho mỗi gã một cái: "Đôi Phi Thiên Thần Độn này là bảo bối năm xưa đã giúp ta trốn thoát khỏi sự truy dát của Chúc Ngọc Nghiên, có thể phân khai sử dụng, chụp được bất cứ thứ gì, đương nhiên cần phải có võ công cao cường mới vận dụng được tự nhiên. Cương hoàn phía sau có dây dài tới mười trượng làm bằng tơ băng tằm, với chân khí của hai con, có thể dùng tự nhiên linh hoạt như tay người vậy, tơ tằm có thể dài ngắn tuỳ ý, nhưng hôm nay ta không có tinh thần nói kỹ hơn, các con tự tìm hiểu lấy đi".

Hai gã lộ vẻ mừng rỡ, vội vàng đáp tạ.

Lỗ Diệu Tử nói: "Sách có thể để lại đây, các con mỗi người chọn lấy một tấm mặt nạ là có thể lấy Phi Thiên Thần Độn ra tham gia nhiệt náo, nhớ kỹ khi trở về phải thuật lại cho ta quá trình khác địch chiến thắng thế nào".

Lão thở dài một tiếng rồi nói tiếp: "Không biết Lý Phiệt gặp may hay là tứ đại khấu gặp hoạ nữa mà gặp phải hai tên tiểu tử các con".

Chương 107: Chia nhau hành động

Không khí trong Phi Mã Mục Trường trở nên khẩn trương. Những lầu canh trên tường thành bình thường không một bóng người, giờ đây đều phòng vệ sum nghiêm. Từng đội từng đội tráng đinh trong nội bảo được điều ra ngoài sơn thành, tụ tập ở bình nguyên dưới mục trường, chuẩn bị ra thành khai chiến.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trở về phòng, còn chưa ngồi vững thì Lan Cô đã tới phân phó: "Trường chủ nghiêm lệnh người trong nội bảo trừ phi có nhiệm vụ, bằng không không được ra khỏi bản viện, kẻ nào vi phạm sẽ bị trừng trị theo gia pháp, các ngươi đã rõ chưa?".

Khấu Trọng dựa lưng vào cửa, nhìn Lan Cô đứng bên ngoài nói: "Bất luận có đánh trận hay không mọi người đều phải ăn cơm, Lan Cô nói với chúng tôi việc này không phải hơi thừa hay sao?".

Lan Cô không ngờ Khấu Trọng không nể mặt như vậy, nào chịu được cơn tức này, sa sầm mặt lại nói: "Trang viên đã có quản sự, các ngươi phải lưu lại đây, không được ra khỏi cửa dù chỉ một bước, nếu không thì đừng trách ta không khách khí".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Lan Cô bớt giận, vừa rồi trước khi đại quản gia tới báo cáo chuyện tứ đại khấu xuất hiện ở vùng phụ cận, chúng tôi cũng vừa hay đề cập chuyện phòng ở với trường chủ xong". Đoạn gã quay đầu lại nhìn Từ Tử Lăng đang che miệng cười hỏi: "Tiểu Tinh, trí nhớ của ngươi tốt hơn ta, có nhớ lúc ấy trường chủ nói gì không?".

Từ Tử Lăng giờ mới tỏ vẻ nghiêm nghị, trầm ngâm nói: "Lúc ấy trường chủ bảo chúng ta cứ yên tâm, còn phải làm thêm nhiều bánh để chiêu đãi Tú Ninh công chúa và tùy tùng, tuyệt đối không được hoảng loạn, làm mất đi thể diện của mục trường chúng ta".

Lan Cô lập tức á khẩu, lại nhớ ra còn chưa an bài chỗ ở mới cho hai gã, cơn tức lập tức tiêu tán, ngập ngứng nói: "Nếu trường chủ đã phân phó, các ngươi còn ở đây làm gì?".

Hai gã thầm cảm ơn trời đất, vội vàng chạy về phía phòng củi.

o0o

Hoàng hôn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng làm xong bánh ngọt, cho vào hộp gấm bưng về phía Hoàn Lục Viên mà Lý Tú Ninh cư ngụ, dọc đường gặp phải mấy đội tuần phòng, nhưng sau khi hỏi han mấy câu đều không làm khó hai gã.

Hoàn Lục Viên là một tiểu viện độc lập có tường cao bao quanh, nằm ở bên phải trung đình, cây cối rậm rạp, cảnh sắc u tĩnh. Điểm đặc sắc nhất là ở lối vào có một thạch lâm rộng chừng mười trượng vuông, bên dưới có hồ nước nuôi cá vàng, còn có một cây cửa khúc kiều nối liền nơi này với trung đình nữa. Cây cửu khúc kiều quanh co khúc khủy giữa thạch lâm như một mê hồn trận, ở giữa còn có lục giác đình, bày bố vô cùng xảo diệu.

Từ Tử Lăng thấy Khấu Trọng dọc đường cứ im lặng không nói, biết gã trong lòng đang mâu thuẫn vì Lý Tú Ninh, nhưng cũng biết rằng chuyện này mình hay bất cứ ai khác cũng không thể giúp được gã nên cũng chỉ biết thở dài trong bụng.

Bên trong Lục Giác Đinh có hai đại hán đang ngồi, nhìn y phục cũng biết là vệ sỹ của Lý Tú Ninh. Một trong hai đại hán thấy bọn gã tới thì

ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì phải không?".

Khấu Trọng liền nói ra mục đích, một đại hán khác liền thở phào nói: "Giao cho chúng ta được rồi!".

Khấu Trọng sớm đã chuẩn bị, mỉm cười đáp: "Sáng nay Tú Ninh công chúa đến tham quan nhà bếp, từng dặn tiểu nhân làm xong bánh phải nói cho người cách làm nữa, xin hai vị đại gia vào thông truyền một tiếng".

Tên vệ sỹ chau mày nói: "Công chúa đang tiếp khách, đây cũng không phải chuyện gấp gì, để chúng ta vào báo trước, còn có gặp các ngươi hay không thì để công chúa định đoạt, các ngươi cứ đưa bánh cho ta được rồi".

Hai gã đành phải giao hộp bánh cho hai tên vệ sỹ, quay đầu bỏ đi. Tới chỗ khuất tầm mắt hai tên vệ sỹ, Từ Tử Lăng mới ngạc nhiên nói: "Lý Tú Ninh đang tiếp đãi ai vậy nhỉ?".

Khấu Trọng cười khổ: "Đương nhiên là người trong mục trường, đối với nàng ta thì mời là khách nhân được chứ... ồ, không xong rồi!".

Hai gã cùng lúc nghĩ tới tên nội gian. Từ Tử Lăng lập tức quyết đoán nói: "Chúng ta lập tức chia nhau hành động, nhớ về lấy Tỉnh Trung Nguyệt của ngươi đấy!".

Khấu Trọng kéo gã lại nói: "Bên ngoài có thể đánh tám mười ngày cũng không chừng, nơi này mới là nguy cấp, ngươi làm sao có thể chạy đi chơi, để ta ở đây cô đơn một mình chịu khổ chứ?".

Từ Tử Lăng đẩy gã ra nói: "Nếu chúng ta cùng nhau xuất động sẽ rất dễ gây nghi ngờ, đừng quên rằng dù có mặt nạ thì thân hình cao thấp cũng không thể thay đổi được. Hơn nữa chúng ta cũng phải luyện

tập đơn độc tác chiến để chuẩn bị cho tương lai nữa, ngươi hiểu chưa?".

o0o

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thay hai bộ dạ hành y do Lỗ Diệu Tử đưa cho, đeo mặt nạ lên, sau đó lập tức biến hình, hóa thành hai người hoàn toàn khác, xém chút nữa là không nhận ra đối phương nữa.

Từ Tử Lăng biến thành một hán tử thô lỗ tuổi chừng ba mươi, gương mặt màu đồng đỏ ửng lên, mặt rỗ như bị đậu mùa, bên má phải còn có một vết sẹo dài ba thốn nữa, trông giống hệt như một tên đại đạo giết người phóng hỏa, kết hợp với thể hình cao cao khôi vĩ của gã, có một vẻ nam nhân cuồng dã phóng túng hết sức đặc biệt.

Dáng vẻ của Khấu Trọng càng quái dị hơn, nhưng có thêm một cái mũi ưng làm người ta đáng ghét, còn râu ria đầy mặt, dáng vẻ kiêu hùng cuồng ngạo, niên kỷ ước chừng lớn hơn Từ Tử Lăng chừng mười tuổi.

Hai gã nhìn lại mình trong gương, ôm bụng cười ngất.

Khấu Trọng đặt tay lên vai Từ Tử Lăng nói: "Đêm nay để Dương Châu Song Quái chúng ta chia nhau xuất động, làm náo loạn bà nó một trận long trời lở đất luôn!".

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Nếu có người phát giác chúng ta không ở trong phòng mà tới hỏi, thì phải nói là đến chỗ Lỗ tiên sinh học nghệ đấy, ngươi nhớ kỹ chưa?".

Khấu Trọng đeo Tỉnh Trung Nguyệt lên sau lưng rồi nói: "Vậy chi bằng lúc trở về chúng ta tới đó tập hợp, vậy thì càng vạn vô nhất thất hơn nữa. Đi nào! Tên tiểu tử không có nghĩa khí!". Nói dứt lời liền

nhún mình bay ra cửa sổ.

Từ Tử Lăng đi sát sau gã, thi triển thuật dạ hành lướt đi như chim ưng trong bóng đêm, vượt qua các nóc nhà, cuối cùng hạ thân xuống một nóc căn tiểu lâu hai tầng, thấp giọng nói: "Ta không có nghĩ khí gì chứ?".

Khấu Trọng dõi mắt nhìn về phía Hoàn Lục Viên nơi Lý Tú Ninh ở, gằn giọng nói: "Còn nói có nghĩa khí nữa? Chỗ vui vẻ thì đi một mình, để lại ta ở đây hớp gió tây bắc chờ địch nhân phát động, buồn muốn chết đi được!".

Từ Tử Lăng cố nhịn nhưng vẫn phải phì cười nói: "Ai bảo ngươi đa tình như vậy chứ? Anh hùng cứu mỹ nhân tự nhiên là ta không thể can thiệp được. Nhớ rằng sáng mai tập hợp ở chỗ Lỗ tiên sinh đấy. Tự mình đi làm đi. Thứ cho tiểu đệ không thể bồi tiếp!". Tiếp đó gã liền tung mình bay lên, lướt đi như một ánh sao băng giữa trời đêm.

Nhìn theo Từ Tử Lăng khuất dần trong bóng đêm, Khấu Trọng buồn bực thở dài, trượt xuông tiểu lâu phóng về phía Hoàn Lục Viên như loài quỷ mị. Chân khí hình xoáy ốc trong cơ thể liên tục sinh sôi khiến gã có cảm giác như mình có sức mạnh vô tận, sau khi lách người tránh né mấy tốp tuần phòng, gã vọt lên thạch lâm, hạ thân xuống tường bao bên ngoài Hoàn Lục Viên.

Khấu Trọng thu nhiếp tâm thần, vận công tụ vào song nhĩ, một thế giới hòan toàn mới lập tức hiện lên trong tai gã. Tiếng cá vàng quẫy đuôi dưới hồ, tiếng gió thổi lá rung, thậm chí mỗi một tiếng hô hấp, tiếng ho khẽ trong phạm vi mười trượng vuông đều lọt hết vào tai gã. Khấu Trọng giật mình đánh thót, thầm nhủ: "Mình càng lúc càng lợi hại rồi. Giả như có thể nấp ở giữa Hoàn Lục Viên này, như vậy không phải có thể giám sát được toàn bộ các khu vực trong đây hay sao?".

Có điều này tuyệt đối không dễ dàng, Lý Tú Ninh không chỉ là cao thủ của Lý phiệt, mà còn cơ trí hơn người, trong tình hình khẩn cấp như hiện giờ, nhất định nàng đã bố trí nghiêm mật, không để bất kỳ kẻ nào xông bừa vào nơi ở của mình. Thêm nữa hai người Lý Cương và Đậu Uy đều không phải là loại dễ đối phó, nếu để gây nên hiểu lầm sẽ vô cùng phiền phức. Nghĩ tới đây, gã đồng thời cũng đã nắm được địa hình bên trong và chuẩn bị xong cách tiềm nhập.

o0o

Từ Tử Lăng phóng đi như một mũi tên về phía tường thành bên ngoài, Phi Thiên Thần Độn trong tay bắn ra, dưới sự khống chế của nội kình, vô thanh vô tức cắm vào đầu tường, gã tung mình bay vọt lên theo ở một góc chết ngoài thị tuyến của hai lầu canh, rồi thu Thần Độn lại, lướt qua đoạn tường thành dài mười lăm trượng, nhẹ nhàng trượt xuống dưới. Nhân lúc đám thủ vệ trên thành tập trung toàn bộ sự chú ý vào động tĩnh bên ngoài thành, gã áp sát bờ tường chạy đi, tìm một nơi an toàn trên hào nước vào vệ thành.

Bầu trời đầy sao chi chít, ánh trăng mông lung, trong lòng Từ Tử Lăng bất giác dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Gã cảm thấy một sự cô độc lạ thường, giống như bản thân đã tiến vào một thế giới hoàn toàn cách biệt, không còn bất cứ quan hệ nào với bất cứ một ai nữa.

Thần Độn lại bắn ra lần nữa, chụp thẳng vào một tảng đá bên bờ đối diện, chân khí từ huyệt Dũng Tuyền tản đi khắp toàn thân theo đường xoáy ốc, khiến gã lướt trên mặt nước bay sang bờ bên kia, giảm bớt đáng kể nguy cơ bị người khác phát hiện.

Từ Tử Lăng không dừng lại mà tiếp tục lao vút vào một khu rừng thưa gần đó, thi triển khinh công chạy về phía hiệp khẩu phía Đông. Gã không chắc mình có thể vượt qua được thành lâu ở hiệp khâu,

đồng thời cũng không có ý định làm chuyện đó, bởi vì giờ đây với Phi Thiên Thần Độn trong tay, gã hoàn toàn có thể dễ dàng vượt qua vách đá cao để tới chiến trường bên ngoài.

o0o

Khấu Trọng nhảy lên bờ tường, Phi Thiên Thần Độn trong tay bắn ra như điện, vượt qua không gian tám trượng, chộp trúng mái hiên của một tiểu xá, cùng lúc đó, gã cũng mượn lực bắn người lên không, hạ thân xuống chỗ khuất trên mái nhà một cách vô thanh vô tức. Gã vận dụng hết thính lực lắng nghe, sau khi đã khẳng định và nhìn rõ được địa thế xung quanh mới lẹ làng trượt xuống đất, đảo người thoắt ẩn thoắt hiện chạy vào trong một tiểu hoa viên, sau đó lại nhảy qua ba tòa lầu khác, cuối cùng hạ thân xuống ẩn nấp trong một bụi cỏ rậm rạp.

Khấu Trọng đảo mắt nhìn quanh bốn phía, phát giác mình đang ẩn nấp giữa hoa viên, cây cỏ hoa lá, ao cá cầu nhỏ, giả sơn tiểu đình u nhã phi thường. Các gian lầu ở bốn phía đều đèn đuốc sáng trưng, ẩn ước có tiếng người truyền lại. Khấu Trọng tập trung tinh thần, dựng tâm lắng nghe, lập tức bị một giọng nữ ở tòa tiểu lâu bên trái thu hút.

Chỉ vừa nghe gã đã nhận ra đấy chính là mụ dâm phụ mà tối qua mình mới theo dõi. Thị cố ý hạ thấp giọng xuống nói: "Tú Ninh công chúa hiện giờ có lẽ đã hiểu rồi chứ. Trường chủ có quen biết Lý Thiên Phàm, hơn nữa còn qua lại rất mật thiết, vì thế rất có khả năng sẽ cũng cấp chiến mã cho phía Lý Mật, đại quản gia và tứ đại chấp sự đều phản đối nhưng đều không có tác dụng".

Khấu Trọng thầm kinh hãi, ngấm ngầm đoán ra âm mưu này nhất định có liên quan tới Lý Mật. Bởi vì bất luận là Lý Tú Ninh có xảy ra chuyện gì, sau khi chuyện xảy ra, Lý phiệt tẹ nhiên cũng sẽ nghi ngờ

Thương Tú Tuần và Lý Mật có quan hệ bí mật hay âm mưu từ trước. Nếu Lý Thiên Phàm là nhi tử của Lý Mật, vậy có lẽ y cũng là vị hôn phu của Tống Ngọc Trí.

Thanh âm của Lý Cương vang lên: "Chuyện này không phải tầm thường, không biết lần này phu nhân đến đây, tôn phu có biết hay không?"

Nữ nhân kia nói với vẻ chắc chắn: "Chuyện này đương nhiên! Đây là do lão gia dặn dò Uyển Nhi nhân cơ hội này đến gặp chư vị báo tin và thương lượng, hi vọng quan hệ giữa chúng tôi và Lý phiệt sẽ không vì trường chủ nhất thời hồ đồ mà bị phá hoại".

Khấu Trọng thầm khen tuyệt, trong tình hình không thể đối chứng như hiện nay, những lời này của ả ít nhất cũng có thể làm phía Lý Tú Ninh nảy sinh nghi ngờ với Thương Tú Tuần.

Đậu Uy cất giọng trầm hùng nói: "Chuyện này đúng là kỳ quái, bởi vì theo ta được biết Lý Mật chính là kẻ đứng sau ủng hộ tứ đại khấu nhiễu loạn phương Nam, nếu Thương Tú Tuần đã có quan hệ với y, tại sao tứ đại khấu lại đến tấn công mục trường chứ?"

Uyển Nhi ung dung nói: "Chuyện này lão gia đã phân tích rất kỹ, có thể là bọn họ cố ý làm trò huyễn hoặc, thế nên người mới dặn dò Uyển Nhi phải đến thông báo cho các vị sớm một chút, bởi đây rất có khả năng là một hành vi hồ đồ của trường chủ do bị Lý Thiên Phàm xúi giục".

Đậu Uy nói: "Ninh công chúa, mặc kệ thế nào, chúng ta cũng phải gia tăng phòng ngự mới được".

Lý Tú Ninh điềm tĩnh nói: "Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai, nếu chuyện này đích thực có Tuần tỷ tham dự, thì nhất định đã biết rõ

thực lực chúng ta như lòng bàn tay rồi, muốn phòng ngự e rằng cũng không làm được gì".

Khấu Trọng nghe nàng nói mà vừa hận vừa yêu trong tình hình khẩn trương như hiện nay mà mỹ nữ này vẫn bình tĩnh như vậy, chẳng trách mà Lý phiệt giao cho nàng trọng nhiệm đến đàm phán với Thương Tú Tuần.

Lý Tú Ninh lại nói tiếp: "Uyển tỷ có thể thay ta hẹn đại tổng quản một cuộc gặp bí mật được không?".

Khấu Trọng thầm khen hay, chỉ cần Lý Tú Ninh gặp Thương Chấn, sẽ lập tức vạch trần được bộ mặt của Uyển Nhi. Chẳng ngờ Uyển Nhi gật đầu đáp ứng luôn, còn nói: "Bây giờ Uyển Nhi lập tức đi thông báo với lão gia, người phụ trách phòng vệ ở đông hiệp, trừ phi có quân tình khẩn cấp, bằng không muốn về gặp công chúa chắc cũng không vấn đề gì". Tiếp đó thì thị cáo lui, bọn ba người Lý Tú Ninh đi theo tiễn tới tận cửa.

Khấu Trọng đã có tính toán trước, thầm nhủ nhân cơ hội này nấp luôn vào khuê phòng của Lý Tú Ninh, đợi nàng trở về là có thể... nghĩ tới đây, đầu gã nóng bừng lên, bất chấp mọi thứ trước mắt, lắc mình lao đi như gió.

o0o

Từ Tử Lăng đứng trên một sườn dốc cao, nhìn xuống bình nguyên mênh mông kéo dài bên ngoài tây hiệp khẩu. Dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo của trăng sao, núi non trùng điệp, dòng sông khúc khủy hiện ra trước mắt gã. Đột nhiên, Từ Tử Lăng cảm nhận được khát khao muốn tranh bá thiên hạ của Khấu Trọng. Đó là một thứ cảm giác như mình là quân lâm thiên hạ, chúa tể của vạn vật. Với tính tình của Khấu Trọng, gã tuyệt đối không chịu khuất thân ở dưới bất kỳ một ai.

Từ Tử Lăng cũng không muốn khuất thân dưới người, song thứ gã theo đuổi chỉ là cuộc sống tự do tự tại, vô cầu vô thúc mà thôi.

Không ai có thể giữ gã lại.

Bao gồm cả Khấu Trọng.

Sau khi giúp Khấu Trọng có được Dương Công Bảo Khố, gã sẽ hòan thành trách nhiệm với người hảo huynh đệ này, gã có thể rút lui. Dõi mắt nhìn ra, trên một ngọn đồi nhỏ cách thành lâu ở hiệp khẩu ba dặm về phía Tây Nam, nhân ảnh trùng trùng điệp điệp, ít ra cũng phải trên trăm người đang đi xuống, tiến về phía mục trường.

Cách ngọn đồi nhỏ năm dặm về hướng bắc có một dòng sông chảy vắt qua, hai bên bờ là rừng rậm xum xuê, bên trong ẩn ước nghe tiếng ngựa hí lên từng chặp. Ở giữa có một thôn làng nhỏ ven sông, nhưng chỉ nhìn thấy thôn làng tối om không bóng đèn lửa, lại càng không nghe thấy tiếng gà kêu chó sủa là biết người trong thôn sớm đã chạy sạch cả rồi. Những chiến sĩ của mục trường cũng không ngừng tiến ra ngoài hiệp khẩu, khí thế ngút trời như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương. Chỉ nhìn hành động của song phương cũng biết ác chiến đêm nay là chuyện không thể tránh khỏi.

o0o

Khấu Trọng nấp trên mái nhà, nằm yên bất động.

Thanh âm của Đậu Uy truyền vào tai gã: "Công chúa nhận thấy lời của ả Uyển Nhi đó có tin được không?"

Lý Tú Ninh nói: "Thương Tú Tuần không phải là loại người bỉ ổi đó, nhưng không thể không phòng bị được, tất cả đợi khi nào gặp

Thương Chấn rồi nói tiếp. À! Có cách nào tra xét được xuất thân lai lịch của ả Uyển Nhi đó không?"

Lý Cương nói: "Nhất thời có lẽ không thể..."

Đột nhiên thanh âm đứt đoạn, Khấu Trọng đang trầm tư không hiểu vì sao thì một giọng nam nhân trầm ấm sang sảng đã vang lên phía mái nhà đối diện: "Bằng hữu nửa đêm xâm nhập Hòan Lục Viên không biết là có chuyện gì chỉ giáo?".

Khấu Trọng giật mình đánh thót, thầm nhủ bản thân tuy phải phân thần lắng nghe bọn Lý Tú Ninh nói chuyện, nhưng đối phương có thể đến gần một cách vô thanh vô tức như vậy, nhất định phải là cao thủ nhất đẳng trên giang hồ. Hơn nữa thanh âm lại rất quen thuộc. Gã liền ngẩng đầu lên nhìn, thì ra người vừa phát thoại chính là Sài Triệu, tình nhân của Lý Tú Ninh.

Chương 108: Thử nghiệm thần công

Từ Tử Lăng ra khỏi khe núi, đề khí phóng đi giữa cây rừng, thỉnh thoảng lại bắn Thần Độn ra để thay đổi góc độ và gia tăng tốc độ, lúc này trông gã có vẻ giống như một đứa trẻ vừa có được thứ đồ chơi mới, càng chơi càng không nỡ rời tay vậy. Gã cảm thấy Phi Thiên Thần Độn như đã biến thành một bộ phận trên người gã vậy, chân khí lưu chuyển không ngừng như nước chảy nối liền gã và Thần Độn với nhau, khiến cho gã sử dụng một cách hết sức đắc tâm ứng thủ. Nó giống như là một sợi trường tiên đặc biệt dài vậy, gã thậm chí có thể thay đổi góc độ đột ngột, từ bay thẳng lại ngoặc rẽ rồi móc lên trên, làm gã có thể lướt đi như gió giữa rừng cây mà không hề trở ngại.

Gã "phi hành" trong rừng cây như con mãnh ưng, chân không hề chạm đất, cảm giác thống khoái trào dâng đó, quả thực là vô cùng mới mẻ. Tuyệt diệu nhất là do chân khí của gã lưu chuyển theo đường xoáy ốc nên Thần Độn cũng xoay tròn rồi trúng mục tiêu, vừa tăng thâm tốc độ bắn đi, lực đạo cũng mạnh hơn rất nhiều. Chính vào lúc này, tiếng hò hét chém giết theo gió truyền tới, càng lúc càng kịch liệt.

Từ Tử Lăng nghĩ tới bọn tứ đại khấu đi khắp nơi giết người phóng hoả, sinh linh đồ thán, không khỏi căm phẫn dâng trào, giở toàn bộ tốc lực phóng về phía đó.

o0o

Khấu Trọng tung mình nhảy xuống đất, tiếng y phục phất gió vang lên

bốn phía, trong nháy mắt gã đã rơi vào giữa trùng vây. Đậu Uy và Lý Cương đứng chặn đường lui của gã, còn Lý Tú Ninh thì phóng tới như một tia điện chặn ngay trước mặt, ba người đứng thành hình chữ phẩm vây gã vào giữa.

Gã đang thầm kêu khổ thì Sài Triệu đã hạ thân bên cạnh Lý Tú Ninh, cười ngạo mạn nói: "Để bằng hữu đến dễ dàng, đi cũng ung dung như vậy thì Lý gia chúng ta đâu còn mặt mũi gì mà nhìn bằng hữu giang hồ nữa chứ?".

Nếu không có Sài Triệu ở đây, Khấu Trọng chỉ cần bộc lộ thân phận, nói ra mục đích đến đây của mình, thì sự tình có thể giải quyết hết sức dễ dàng. Nhưng đối mặt với tình địch, bất giác trong lòng gã dâng lên một ngọn lửa vô hinh, dù có thế nào cũng không chịu dùng phương pháp này để thoát thân. Có điềulần này gã đã sai một nước cờ, tất cả chỉ vì Sài Triệu ẩn nấp trong bóng tối ngầm bảo hộ Lý Tú Ninh. Tiếng gió nổi lên, hơn mười tuỳ tùng của Lý Tú Ninh hiện thân trên mái nhà và tàng cây, vây thành một vòng lớn xung quanh, người nào người nấy đều cầm cung tiễn trên tay.

Lý Tú Ninh cầm bảo kiếm chỉ vào trước ngực gã, từng đợt từng đợt kiếm khí băng lạnh bức tới, lạnh lùng nói: "Các hạ là người của phía nào?".

"Cheng!"

Sài Triệu lúc này đã rút ra hai chiếc hộ thủ ngân côn một dài một ngắn, cây dài thì ba xích cây ngắn thì chỉ có một xích rưỡi, kim quang sáng rực, chói mắt phi thường. Động tác của y hết sức tiêu sái đẹp mắt, khí thế bức nhân, càng làm ngọn lửa ghen tuông và hiếu thắng kỳ lạ trong lòng Khấu Trọng bốc cao.

Đậu Uy dùng một cây thiết trượng, hoành ngang trước ngực, cắt đứt

đường lui sang hai bên tả hữu của gã, khiến hco người ta cảm thấy võ công của y chắc hẳn phải hết sức cương mãnh trầm ổn.

Lý Cương thì cầm song kiếm, song mức độ lăng lệ của kiếm khí thì kém hơn Lý Tú Ninh một bậc, có thể thấy y là ngưòi võ công kém nhất trong bốn người đang bao vây Khấu Trọng.

Còn chưa giao thủ Khấu Trọng đã đoán được võ công của Sài Triệu cao hơn Lý Tú Ninh, bởi vì sau khi y xuất hiện, áp lực của lưới bao vây lập tức gia tăng lên mấy lần, khiến hco gã không dám vọng động đào tẩu.

Khấu Trọng hít sâu một hơi chân khí, cố nén lửa ghen tuông trong lòng, hồi phục lại cảnh giới tâm lý như trăng trong đáy nước, y theo phương pháp Lỗ Diệu Tử đã dạy, vận công thu hẹp thanh đới, biến giọng nói thành sắc nhọn the thé, cười lên quái dị nói: "Bản thân lần này mạo hiểm tới đây, đích thực là có chuyện muốn tương cáo, không biết Tú Ninh công chúa cso hứng thú nghe hay không?"

Lý Tú Ninh trợn mắt nhìn thẳng vào gã, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác quen thuộc, ngạc nhiên nói: "Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?"

Sài Triệu hừ lạnh nói: "Các hạ nếu chịu buông đao, thúc thủ chịu trói, người nói cái gì chúng ta cũng chịu nghe".

Khấu Trọng nhớ lại thái độ ngạo mạn và thần thái coi thường của Sài Triệu với gã và Từ Tử Lăng ngày đó, trong lòng lại không dằn nổi nỗi tức giận trào dâng. Đặc biệt là khi gã đứng sánh vai với lý tú tinh, thần thái thân mật, lại nam tài nữ mạo, hệt như một đôi người ngọc được trời tác hợp, trong lòng không thấy ghen ghét mới là chuyện lạ. Gã thậm chí còn có ý nghĩ sẽ bất chấp tất cả đột phá vòng vây, không quan tâm đến bất cứ chuyện gì liên quan đến Lý Tú Ninh nữa,

để xem tên tiểu tử họ Sài này có bản lĩnh gì mà bảo hộ người đẹp.

Lý Cương trầm giọng nói: "Bằng hữu nếu không chịu thúc thủ chịu trói thì chớ trách đao kiếm vô tình".

Khấu Trọng thở dài một tiếng, từ từ nói: "Ta chỉ nói một câu rồi sẽ đi ngay, không rõ Tú Ninh công chúa có chịu nghe không?".

Đậu Uy cười cười nói với những người khác: "Tên tiểu tử này coi chúng ta như là lũ ngốc không bằng".

Lý Tú Ninh và Sài Triệu cũng nhìn nhau bật cười. Khấu Trọng vốn định tìm cách bóc trần âm mưu của Uyển Nhi, nhưng thấy Sài Triệu và Lý Tú Ninh đầu mày cuối mắt với nhau, lập tức quên hết tất cả ý định ban đầu, thêm nữa lại thấy ánh mắt trong suốt long lanh như làn nước mùa thu của nàng nhìn Sài Triệu với vẻ thâm tình vạn trượng, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác bị lừa gạt, khó chịu vô cùng.

"Keng!".

Tỉnh Trung Nguyệt đã tuốt ra cầm trên tay. Gã cười lên ha hả: "Động thủ thì động thủ đi! Nhưng đừng có hối hận đấy!".

Bọn Lý Tú Ninh cùng lúc cảm thấy đao khí bá đạo của gã bức tới, vội vàng thúc động chân khí kháng cự lại.

Sài Triệu ngạc nhiên thốt: "Bằng hữu thân thủ bất phàm, chắc không phải là hạng vô danh tiểu tốt trên giang hồ, tại sao lại lén lút tới đây mà không dám báo danh xưng tính vậy?".

Ánh mắt sắc bén của Khấu Trọng lướt trên gương mặt xinh đẹp mà gã ngày đêm mơ tưởng của Lý Tú Ninh, điềm nhiên nói: "Vị hôn phu

này của Tú Ninh công chúa có phải hơi phí lời không? Nếu ta chịu nói ra danh tánh thì sớm đã nói từ lâu rồi, đâu cần chờ ngươi hỏi mới nói chứ".

Cả bốn người cùng lúc biến sắc. Phải biết rằng thân phận của Sài Triệu vẫn còn được giữ bí mật để giúp y thực hiện tốt trách nhiệm bảo vệ Lý Tú Ninh, nếu để Thương Tú Tuần biết được, quan hệ song phương sẽ lập tức có những biến đổi mà không ai có thể đoán trước. Có điều đây vẫn còn là vấn đề giải quyết được, đáng lo nhất là nếu Khấu Trọng cáo giác chuyện này cho phía Lý Mật, như vậy thực lực của bọn họ sẽ lập tức bị lộ ra hết.

Gương mặt mỹ lệ của Lý Tú Ninh thoáng ẩn hiện sát cơ, lạnh lùng hỏi: "Làm sao ngươi biết được thân phận của y?".

Câu nói này của nàng chẳng khác gì đã đích thân thừa nhận với Khấu Trọng rằng Sài Triệu là vị hôn phu của nàng. Khấu Trọng tuy biết rất rõ điều này, nhưng lồng ngực vẫn như bị ai đó đập mạnh một búa vào, tức đến suýt chút nữa thì thổ huyết, cười khổ nói: "Trên đời này có rất nhiều chuyện không thể giải thích được. Nhưng ta tuyệt đối không phải là người của lý mật hay của mục trường, nếu công chúa có thể thông tình đạt lý nói chuyện thành khẩn với ta một lần, ta sẽ lấy một tin tức quý giá ra trao đổi, sau đó lập tức rời khỏi đây".

Sài Triệu rung mạnh trường đoản hộ thủ ngân côn, sát khí lập tức bao trùm toàn trường. chỉ thấy ý mỉm cười tiêu sái nói: "Đi dễ như vậy sao? Nếu không mau lập tức buông đao đầu hàng, vậy thì đừng trách ra động thủ vô tình!".

Đậu Uy đứng phía sau cũng quát lên: "Đã có gan tới đây thì đừng hèn nhát chỉ muốn chạy như vậy chứ!".

Khấu Trọng thầm than khổ trong lòng, lúc này nếu gã thay đổi chủ ý

bộc lộ thân phận thì thật chẳng khác gì đã nói với mọi người rằng gã sợ Sài Triệu, chuyện này có giết gã gã cũng quyết không chịu làm, đành gật đầu nói: "Đao kiếm vô nhãn, các vị hãy cẩn thận!".

Tiếng gió vù vù vang lên bên tai, cương trượng của Đậu Uy đã từ phía sau bổ xuống đầu gã, mở đầu cho một trận chiến ác liệt.

o0o

Từ Tử Lăng vượt qua rừng cây, chỉ thấy bên ngoài lửa cháy rợp trời, một đám tặc khấu chứng hơn trăm tên đầu chít khăn đỏ đang bao vây chém giết một đội chiến sĩ mục trường chừng hơn hai mươi người, trong số đó có cả Lạc Phương mà gã quen biết.

Trên mỏm núi bên trái cách đó không xa có chừng hơn mười đại hán đang đứng quan sát, ngoại trừ một kẻ xem ra có vẻ là kẻ dẫn đầu ra, những kẻ khác đều buộc khăn đỏ trên đầu, rất dễ nhận ra.

Lạc Phương và những người phía mục trường hiển nhiên đã rơi vào thế hạ phong, kết thành một vòng tròn, dốc sức kháng cự thế công như vũ bão của bọn tặc khấu đông hơn gấp mấy lần, ở giữa trận có bảy tám người đã nằm xuống, chắc đã thọ thương mất đi năng lực chiến đấu. Bên phía bọn tặc khấu cũng có không ít thương vong, tình hình vô cùng kịch liệt.

Từ Tử Lăng lúc này không còn thời gian để tìm hiểu xem tại sao bọn Lạc Phương lại bị hãm thân vào giữa trùng vây nữa, lập tức nhún chân bay vút lên, bổ vào giữa trận tiền, trước khi chạm đất đã có hai tên trúng cước táng mạng. Kỳ binh đột nhiên xuất hiện, bọn tặc khấu còn chưa rõ chuyện gì xảy ra thì đã có thêm bốn tên nữa hồn du địa phủ dưới quyền của gã.

Bất luận là cước hay quyền của Từ Tử Lăng đánh ra đều mang theo

khí kình xoáy ốc mạnh mẽ vô song, mà kỳ quái là kẻ trúng chiêu đều không bị bay ra xa mà chỉ gục xuống, thoạt nhìn bề ngoài thì không có vẻ gì là thương tổn cả. Hai tên địch nhân từ bên trái xông tới, trường đao trong tay sáng rực lên trong ánh đuốc, miệng hét vang trời.

Từ Tử Lăng lách vào giữa như một bóng ma, thân hình khẽ lắc nhẹ một cái, đầu vai đụng vào mỗi tên một cái. Lần này gã làm ngược lại, dùng lực đạo cương mãnh phi thường, khiến xương cốt hai tên địch lập tức vỡ nát, trường đao thoát thủ bắn lên cao, cả người bọn chúng cũng bay ngược về phía sau, đụng trúng hơn mười tên tặc khấu đang lao tới, khiến thế trận lập tức trở nên hỗn loạn.

Lúc này gã chỉ còn cách bọn Lạc Phương chừng hai chục bước, bọn tặc nhân đứng gần đó đầu lần lượt bỏ rơi đám người của mục trường, xông về phía gã, hươ đao múa kiếm.

Từ Tử Lăng cách không đánh ra một quyền, một luồng kình lực hình xoáy ốc nóng như liệt hỏa cuồn cuộn lao về phía tên đại hán dẫn đầu hơn mười tên tặc khấu đang xông về phía gã.

"Bình!"

Kẻ kia như bị một cơn cuồng phong cuốn bay lên không, đụng mạnh vào hai tên đồng bọn phía sau, cả ba lập tức lăn lông lốc như hồ lô dưới đất, gân cốt đứt đoạn mà chết. Bọn tặc khấu còn lại nào đã từng thấy qua quyền kình lợi hại tới vậy, lập tức sợ hãi bỏ chạy toán loạn.

Bọn Lạc Phương được gã kiềm chế địch nhân, tinh thần phấn chấn, xông lên chém giết cho đối phương tơi bời, đồng thời cũng tiến dần về phía gã. Phía địch nhân chia ra hơn bốn mươi tên tấn công Từ Tử Lăng, khiến cho áp lực với gã tăng lên gấp bội. Nhưng gã chẳng hề

kinh sợ, tâm linh chìm trong cảnh giới vô thắng vô bại, tĩnh lặng như trăng trong đáy nước.

Một chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Đột nhiên, gã nắm rõ được hết toàn bộ tình thế trên chiến trường.

Không phải là gã có thể biết được mọi chuyện dù là nhỏ nhất xảy ra ở đây, mà là gã có thể thông qua thính giác và thị giác, nắm rõ những biến hóa hư thực ở xung quanh, từ đó định ra được con đường tiến thoái.

Đó là một cảm giác trước nay chưa từng có.

Trước đây, gã chỉ có thể ứng phó với những chuyện nguy cấp trước mắt, nhưng hiện giờ cho dù bốn phương tám hướng đều có địch nhân, gã vẫn có thể cảm nhận được nhưng nguy cơ đang đến gần, không những biết được địch nhân trên mỏm núi đang tiến về phía mình, mà còn nắm rõ bọn Lạc Phương đang bị vây hãm vào giữa thế công cuồng mãnh của bọn địch nhân nữa.

Từ Tử Lăng hú dài một tiếng, tung mình bay vút lên cao, hạ thân xuống bên cạnh Lạc Phương, cùng lúc tay hóa thành đao, chọc vào giữa màn đao ảnh lăng lệ của một tên ác khấu đang bổ tới phía sau lưng y.

Kẻ kia không có cả cơ hội tránh né, càng không phải nói tới chuyện thu đao tiếp chiêu, trợn mắt trừng trừng nhìn bàn tay gã chọc thẳng vào giữa ngực, lập tức táng mạng đương trường.

Từ Tử Lăng lại liên tiếp đá ra hơn mười cước, khiến đối phương người ngựa đảo điên, rối loạn như bầy kiến vỡ tổ. Giờ đây gã có thể nắm rõ mỗi một tên địch mạnh yếu thế nào, chiêu thức vận dụng ra

sao, thậm chí là cả trạng thái tinh thần của bọn chúng nữa.

Thật là một cảm giác hết sức kỳ diệu.

Gã giờ đây giống như mặt nước giếng trong vắt phẳng lặng, có thể phản chiếu bất cứ sự vật gì, đối thủ trước mặt, bề ngòai thì có vẻ hung hãn phi thường, song trong mắt gã thì lại sơ hở khắp nơi, căn bản không có tư cách để gã phải dùng tới Dịch Kiếm Tâm Pháp.

Lúc này lại có một thanh đại đao hoành ngang chém tới mang theo tiếng rít gió rợn người, đao khí mãnh liệt, có thể nói là một đao có uy hiếp lớn nhất với Từ Tử Lăng từ khi gia nhập tiếp chiến tới giờ.

Từ Tử Lăng thầm khen hay, mau chóng đánh ra một quyền trúng ngay vào lưỡi đao của đối thủ. Tiếp đó một luồng nhiệt khí mãnh liệt thổ ra, tên địch nhân kia lập tức kêu thảm một tiếng, miệng phun ra một búng máy, lảo đảo thoái lui. Kẻ này hiển nhiên là rất có thân phận địa vị trong đám tặc khấu, những tên còn lại thấy y cả một chiêu của Từ Tử Lăng cũng đỡ không nổi thì đều sợ hãi chạy tản ra xung quanh.

Từ Tử Lăng quên rằng mình đã dịch dung cải trang, tự nhiên bước tới bên cạnh Lạc Phương thân thiết hỏi: "Ngươi không sao chứ?".

Lạc Phương ngạc nhiên thốt: "Tại hạ không sao. Dám hỏi ân công cao danh quý tánh, ân cứu mạng mai này Phi Mã Mục Trường chúng tôi nhất định sẽ báo đáp!"

Từ Tử Lăng giờ mới sực nhớ ra mình đã đeo mặt nạ, lúc này đám tặc khấu đã lui lại một quãng xa. Những chiến sĩ của mục trường cũng đã hồi phục một chút tinh thần, ai nấy đều nhìn gã với ánh mắt ngưỡng mộ sùng bái.

Từ Tử Lăng giả bộ hào hùng sảng khoái, cười lên ha hả nói: "Loạn thần tặc khấu, người người đều có thể tru diệt, còn về việc ta tên họ gì thì không cần phải nhắc đến nữa. Các ngươi tốt nhất hãy trở về mục trường, ta còn chưa giết đã tay!".

Nói đoạn cười một tràng dài, tung mình lao về phía đám địch nhân đang tập trung đông nhất.

o0o

Đậu Uy vừa vung trượng lên, Sài Triệu cũng lập tức phát động, hai chiếc hộ thủ ngân côn chọc tới như điện chớp, mục tiêu là mặt và phần ngực của Khấu Trọng, sát khí hừng hực, uy mãnh phi thường, lại không chút lưu tình, khí kình bao trùm lấy toàn thân gã, khiến cho Khấu Trọng dù muốn phản kích hay là đào tẩu cũng phải ngạnh tiếp một chiêu này với y/

Lý Cương tuy chậm một bước, nhưng cũng tung mình công tới, hay cây kiếm trong tay liên tiếp chém vào eo hông gã, chiêu thức hung độc vô tỉ, khiến cho người ta thật khó liên tưởng tới thần thái nhàn nhã ôn hòa thường ngày của y.

Lý Tú Ninh không tấn công mà lùi lại nửa bước, trường kiếm vẫn giơ lên trước ngực phòng ngừa Khấu Trọng sẽ đột phá vòng vây từ phía nàng.

Nếu đổi lại là Khấu Trọng trước đây, lúc này ắt hẳn sẽ tay chân luống cuống, cho dù chưa chắc đã lại bại nhưng cũng không thể tránh khỏi tổn thương. Cũng may là nhờ có Loan Loan mà gã nhân họa đắc phúc, học được khí kình xoáy ốc xưa nay chưa từng có trên đời, tiến một bước dài trên con đường võ đạo, không còn là gã tiểu tử ngu muội như trước nữa.

Gã uốn mình né tránh thế công của địch nhân như phi ngư giỡn nước, tiếp đó bảo đao phát ra ánh sáng vàng chói lọi, liên tiếp chém trúng hai cây hộ thủ cương côn của Sài Triệu và thiết trượng của Đậu Uy.

Cả hai cùng lúc cảm thấy sống lưng lạnh toát. Chiêu thức tưởng rằng mười phần chắc chín của họ gặp phải thân pháp kỳ dị của Khấu Trọng, giống như đánh với một ảo ảnh vậy, hòan toàn không thể nắm bắt được vị trí của gã.

Chuyện này dẫn đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Nên biết cao thủ quá chiêu đều phải dựa vào hình thế biến hóa mà thay đổi, thoạt nhìn tưởng một chiêu hết sức đơn giản, nhưng bên trong thực ra bao hàm rất nhiều học vấn. Nhưng thân pháp quái dị mà Khấu Trọng vừa thi triển lại có thể khiến họ không thể khẳng định được vị trí của gã, nói một cách khách quan là đã hoàn toàn mất đi mục tiêu để công kích, thử hỏi làm sao không cả kinh thất sắc, cảm thấy tiến thoái lưỡng nan cho được?

Tiếp đó ánh vàng lại lóe lên, đao khí tung hoành khắp chốn, Sài Triệu và Đậu Uy chưa kịp định thần đã thất Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng chém xả tới trước mặt.

"Đang! Đang! Đang!"

Một luồng kình khí xoáy ốc mang theo cái lạnh thấu xương đi theo binh khí xâm nhập vào nội thể, công thẳng vào tạng phủ hai người. Cả hai nào ngờ Khấu Trọng lợi hại đến vậy, toàn thân run lên bần bật.

Công lực Sài Triệu cao hơn Đậu Uy hai bậc, chỉ lảo đảo hai ba cái đã trụ vững được thân mình, còn họ Đậu thì hự lên một tiếng, loạng

choạng lùi về phía sau mấy bước.

Lý Tú Ninh thấy tình thế chẳng lành, ngọc thủ vung lên, rải ra một đóa hoa kiếm chụp xuống đầu Khấu Trọng. Khấu Trọng mắt hổ sáng rực tinh quang, ung dung quay đao đâm thẳng vào giữa song kiếm của Lý Cương, sau đó từ dưới đất hất ngược lên trên.

"Đang! Đang!"

Lý Cương lập tức lảo đảo, song kiếm bị hất tung lên cao, không môn mở rộng, cùng lúc cảm thấy luồng khí kình không thể kháng cự công tới trước ngực, vội vàng hồn phi phách tán, nhún người bay ngược về phía sau.

Sài Triệu hét lớn một tiếng: "Không được qua đây!" ngăn cản đám tùy tùng của Lý Tú Ninh đang định xông vào, rồi bổ về phía vị trí Lý Cương vừa để trống, hộ thủ song côn vung ra phối hợp với thế công của Lý Tú Ninh, sắc mặt trầm trọng phi thường. Y chưa từng nghĩ mình sẽ gặp phải một đối thủ đáng sợ như vậy.

Khấu Trọng bật cười ha hả, cong người húc thẳng về phía sau, đụng trúng Đậu Uy, chẳng những kéo giãn khoảng cách với Lý Tú Ninh mà còn khiến thế công của Sài Triệu đánh vào khoảng không.

Nếu là trước khi giao chiến, Đậu Uy nhất định sẽ vung trượng bổ thẳng tới, Khấu Trọng không chết cũng bị thương, nhưng lúc này y đang phải toàn lực hóa giải luồng chân khí kỳ dị của Khấu Trọng tác quái trong cơ thể, công lực không bằng nửa phần lúc trước, thêm vào đó lại đang lùi về phía sau, cho dù miễn cưỡng xuất thủ cũng không chắc sẽ phá được chân khí hộ thể của gã, mà chỉ e sẽ bị luồng chân khí xoay chuyển không ngừng của đối phương làm cho mất mạng cũng không chừng. Bởi vậy nên y nào dám sính cường, vội vàng dịch người né tránh.

Khấu Trọng cũng không ngờ chỉ có mấy chiêu đã nắm được toàn quyền chủ động trong tay, tiến có thể công, thoái có thể bỏ đi mà không ai cản nổi, không khỏi dâng lên một cảm giác thống khoái lạ thường, cao giọng hét vang: "Dừng tay!"

Lý Tú Ninh và Sài Triệu sợ gã thừa cơ tấn công Lý Cương hoặc Đậu Uy đành y lời thu vũ khí lại.

"Xoạt!"

Khấu Trọng cho đao vào vỏ, nhưng lúc này bản thân gã lại giống như một thanh đao đã tuốt khỏi vỏ, bất kỳ ai cũng không thể xem nhẹ.

Ánh mắt gã xạ ra những tia nhìn sắc bén đảo một vòng trên mặt chúng nhân, nở một nụ cười hoàn toàn không tương xứng với nét mặt "ăn cướp", chậm rãi nói: "Các vị nên biết ta muốn làm chuyện bất lợi với công chúa, tuyệt đối không cần phải dấu đầu hở đuôi thế này, nếu đã như vậy, sao mọi người không ngồi xuống uống ly trà nóng, từ từ nói chuyện chứ?".

Bọn Lý Tú Ninh nhìn nhau ngạc nhiên không biết trả lời gã thế nào.

Chương 109: Người gian ta trá

Từ Tử Lăng ngồi xổm xuống bên dòng suối nhỏ rửa tay trước rồi vốc hai vốc nước lên, ngửa miệng uống một cách sảng khoái. Nước suối mát lạnh tuôn vào cổ họng khiến tinh thần gã phấn chấn hẳn lên, cách đó không xa vẫn còn tiếng chém giết đấu đã, một phía khác thì tiếng vó ngựa dồn dập vang lên như sấm động, nhưng tạm thời trong lúc này dường như không có gì có thể làm ảnh hưởng tới gã được.

Trên vai, cánh tay trái và đùi phải của gã có ba vết thương nhỏ vẫn còn đang đau ê ẩm, nhưng đại khái đã liền miệng, không còn chảy máy nữa. Trong đầu gã vẫn còn hiện lên rõ mồn một cảnh mình tả xung hữu đột giữa trùng vây giết địch thế nào, sau đó dùng phi thiên thần độn thoát thân ra sao.

Thực lực của bọn tặc khấu rõ ràng không chỉ có ngàn người, hơn nữa cao thủ như mây, khiến cho những chiến sĩ của mục trường ra ngoài nghên chiến lại một lần nữa phải khổ chiến giữa trùng trùng nguy hiểm. Hiện giờ cách duy nhất để giúp Phi Mã Mục Trường chính là sớm một bước tìm ra chủ lực của tứ đại khấu, sau đó đột kích hạ sát chủ soái của chúng, chỉ có như vậy mới có thể triệt để tiêu diệt sĩ khí, làm loạn trận tuyến của bọn chúng.

Chủ ý đã định, Từ Tử Lăng bắn THần Độn ra, phóng người bay lên một cây cổ thụ cao chọ trời cạnh bờ suối, quan sát tình thế trên chiến trường.

o0o

sài triệu cười lạnh nói: "Nếu các hạ không chết thì chúng ta có thể

ngồi xuống uống chén trà, nói chuyện vãn!".

Đoạn nắm lấy ngọc thủ của Lý Tú Ninh, lùi nhanh về phía sau. Khấu Trọng thấy vậy thì nộ hỏa bốc cao, ngẩn người ra trong giây lát, không biết lý cương và đậu uy đã lui ra ngoài từ lúc nào.

Sài triệu quát lớn: "Phóng tiễn!".

"Xoẹt! Xoẹt!".

Những tùy tùng của Lý Tú Ninh đứng trên mái hiên, trong hoa viên cùng lúc buông tên bắn về phía Khấu Trọng. sài triệu cũng buông tay Lý Tú Ninh ra, hai chiếc hộ thủ ngân bắn ra như hai ánh sao băng, thanh thế cực kỳ hung hãn.

Với khả năng hiện tại của Khấu Trọng cũgn khó thể dùng Tỉnh Trung Nguyệt đón đỡ toàn bộ tiễn trận được phối hợp tinh diệu của các tùy tùn họ Lý, huống hồ gã còn phải ứng phó hai cây ngân côn quán chú đầy chân khí của sài triệu nữa. Trong sát na ấy, Khấu Trọng giật mình sực tỉnh, dồn chân khí xuống chân bay vút lên không. Lý Tú Ninh hét lên một tiếng lảnh lót, người bay theo kiếm, đuổi sát theo dưới chân Khấu Trọng.

Tiếng dây cung lại vang lên ở bốn phía, hiển nhiên là đợt xạ tiễn thứ hai đã phát động. Ở trên không trung không thể mượn lực, lại không có gì che đậy, phải cùng lúc đối phó với thế công từ dưới lên của Lý Tú Ninh, lại phải tránh né làn mưa tên dầy đặc, cho dù là Ninh Đạo Kỳ hay Tất Huyền cũgn phải luống cuống tay chân chứ chẳng nghi.

Vậy mà Khấu Trọng cũng không hề sợ hãi, tả thủ vung lên bắn phi thiên thần độn về phía một ngọn cây, trước khi trường kiếm của Lý Tú Ninh chạm đến người, đột nhiên dịch người sang né tránh, rồi biến mất trong màn đêm thăm thẳm. Bọn sài triệu, lý cương, đậu uy

chỉ biết đứng trân mắt ra nhìn, không biết phải làm sao.

o0o

Từ Tử Lăng đề khí phóng vút đi, sau khi lên một ngọn đồi nhỏ thì dừng bước, đứng quan sát cảnh vật xung quanh. Dưới chân đồi cỏ bụi mọc đầy, ở giữa có một giòng sông nhỏ chạy qua, xa một chút chính là thôn làng nhỏ mà khi nãy gã đứng ở trên cao nhìn thấy.

Vừa rồi khi gã quan sát tình thế trên chiến trường, đã phát giác chủ lực của bọn tặc khấu đều từ bốn phương tám hướng tập trung về phía này, trong lòng thầm cảm thấy kỳ quái nên mới tới đây xem thử. Thôn làng tĩnh lặng như quỷ vực, không hề có bất cứ điều gì dị dạng, trầm ngâm một chút rồi tung mình chạy xuống dốc.

Khi lại gần thôn làng đó, bất giác gã cảm thấy tim mình bất giác đập mạnh, giống như là khi trước ở Ba Lăng bị người ta giám thị trên thuyền vậy, trong lòng không khỏi lấy làm kinh ngạc. Người nấp trong nhà rốt cuộc là ngươi của phe nào?

Tiếng chém giết, đao kiếm chạm nhau không ngừng theo gió truyền từ bốn phía về nhắc nhở gã rằng cuộc chiến vẫn còn chưa kết thúc. Từ Tử Lăng hít sâu một hơi thanh khí, trong lòng dâng lên lòng tin mãnh liệt, bước tới trước cửa căn nhà lớn nhất trong thôn, đưa tay gõ ba cái.

"Cách cách!"

Cửa gỗ bị đẩy vào trong, cùng lúc trường kiếm đã đâm tới trước ngực. Một kiếm này tuyệt đối không đơn giản, thoạt nhìn thì tưởng chỉ là một kiếm đâm tới, kỳ thực lại ẩn hàm biến hóa vô cùng vô tận, lợi hại nhất là mũi kiếm rung lên hóa thành bảy tám đóa hoa kiếm bao trùm lấy toàn bộ các yếu huyệt trước ngực Từ Tử Lăng, thanh

thế kinh người.

Từ Tử Lăng có cảm giác như đang phải đối đầu với Dương Hư Ngạn, nhất thời trước mặt chỉ thấy toàn là kiếm quang lóa mắt, thậm chí cả hô hấp cũng không được thông suốt.

Mắt thấy sắp bị mũi kiếm đâm trúng, bàn tay thon dài của Từ Tử Lăng đã vung lên trước ngực, mười ngón tay xòe ra như hoa nơ, mỗi một ngón tay đều có những biến hóa hết sức vi diệu, sử ra những động tác hết sức uyển chuyển từ những góc độ khác nhau, đón đỡ luồng kiếm quang trong một không gian hết sức nhỏ hẹp.

"Đinh đinh đang đang!".

Tiếng lanh canh vui tai như châu ngọc chạm nhau vang lên, Từ Tử Lăng vẫn đứng nguyên vị hóa giải toàn bộ kiếm chiêu hung hiểm của đối phương.

"Bình!".

Cánh cửa lại đóng sầm lại, nhưng Từ Tử Lăng đã kịp nhận ra người vừa phát kiếm tập kích mình chính là Thương Tú Tuần. Gã tuy ngạc nhiên không hiểu tại sao Thương Tú Tuần không ở chiến trường chủ trì đại cọc mà lại đến đây, nhưng gã cũng thầm yên tâm vì thấy vị mỹ nhân trường chủ này vẫn bình yên vô sự. Gã đang định lên tiếng thì chợt nghe tiếng vó ngựa từ hai đầu thôn truyền lại.

Từ Tử Lăng tâm niệm chuyển động, nhún chân bay ngược về phía sau, hạ thân trên một mái ngói phía đối diện với căn nhà Thương Tú Tuần ẩn nấp, phủ phục người bất động quan sát tình hình biến hóa.

o0o

Khấu Trọng rời khỏi Hoàn Lục Viên, nhảy lên nóc một tòa lầu chuông, trong lòng vừa chua vừa chát, khó chịu tới độ chỉ muốn đập đầu vào tường chết đi cho rảnh. Gã vốn tưởng rằng mình đã có thể vứt bỏ hết mọi chuyện liên quan tới Lý Tú Ninh, thế nhưng khi thấy nàng nhu thuận để cho sài triệu nắm lấy bàn tay ngọc, gã mới biết rằng nàng ở trong tim gã vẫn còn quan trọng tới nhường nào. Giờ người ngọc đã có sài triệu làm hộ hoa sứ giả, đâu cần tới một ngoại nhân như gã nhúng tay nữa?

Khấu Trọng thở dài một tiếng não ruột, quyết ý không để ý tới chuyện của Lý Tú Ninh nữa, tung mình lao về phía hiệp khẩu. Xem ra tất cả oán khí tức giận của gã đành phải trút cả lên đầu lũ tặc khấu đen đủi kia vậy.

o0o

Tiếng vó ngựa chợt dừng lại.

Hai tốp nhân mã cùng lúc tung mình nhảy xuống ngựa, canh giữ hai đầu thôn, chỉ để lại hơn hai mươi người hùng dũng tiến vào giữa thôn.

Từ Tử Lăng từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy ngoại trừ bốn người đang giơ cao đuốc là buộc khăn trắng trên đầu ra, những người khác đều ăn mặc khác nhau, đều có khí độ thần thái và khí độ của bậc cao thủ, rất có thể đây chính là những kẻ đứng đầu của đám tặc khấu.

Bốn người đi đầu hình tướng lại càng đặc dị hơn, rất có thể là tứ đại khấu hoành hoành ngang ngược khắp một dải Trường Giang này, niên kỷ đều trong tầm từ ba mươi tới bốn mươi.

Từ Tử Lăng không khỏi cảm thấy sợ hãi trong lòng, thầm nhủ chẳng trách Thương Tú Tuần lại ẩn nấp ở đây. Tất cả chỉ vì tin tức tình báo

sai lạc, tưởng rằng chỉ vài ngàn tên tặc tử bình thường, nào ngờ sự thực là lần này tứ đại khấu đã toàn lực tấn công, quyết tâm tiêu diệt Phi Mã Mục Trường. Có một điều khiến gã cảm thấy hết sức kỳ quái là tại sao trong lúc binh hoảng mã loạn này mà tứ đại khấu vẫn thần thông quảng đại tới mức biết được Thương Tú Tuần đã tới thôn làng hoang vắng này?

Lũ tặc khấu đứng lại giữa thôn, một trong bốn tên đi đầu cười lên ha hả nói: "Bản nhân Hướng Bá Thiên, những bằng hữu giang hồ thích đùa đã tặng ta một cái ngoại hiệu gọi là Thốn Thảo Bất Sinh, tất cả chỉ vì họ không hiểu con người ta mới sinh ra hiểu lầm mà thôi. Sự thực thì Hướng mỗ đây là người rất thương hoa yêu hoa, nếu Thương trường chủ không tin, chỉ cần khuất thân về ở với ta ba ngày, đảm bảo nàng sẽ đứng ra cải chính cách nghĩ sai lầm này của thiên hạ".

Những tên khác lập tức cười lên những tràng cười dâm đãng.

Ngoại hình của Hướng Bá Thiên quả thật khiến người ta không thể nịnh hót vào chỗ nào được nữa, thân hình béo lùn ngũ đoản, tay chân cũn cỡn, bụng phình to như cái trống, cái đầu nhỏ dẹp lép giống như được gắn thẳng vào thân hình béo mập, chẳng thấy cái cổ đâu. Thế nhưng đôi mắt ti hí như chuột của y lại lấp lánh một thứ ánh sáng xanh tà dị, khiến người ta vừa nhìn đã biết y chẳng những là cao thủ nội công mà còn đi theo con đường tà môn nữa.

Đôi cương hoàn răng cưa lởm chởm, ngân quang lấp lánh trên tay y càng khiến người khác cảm nhận được sự nguy hiểm và trá ngụy của y. Từ Tử Lăng ở trên mái nhà, thầm khen lợi hại, tự hỏi không biết đã có bao người đã phải nuốt hận dưới đôi Đoạt Mệnh Xỉ Hoàn này của y rồi.

o0o

Trong lòng Từ Tử Lăng dâng lên một sát cơ mãnh liệt mà chính bản thân gã cũng không thể lý giải, sau khi suy nghĩ hồi lâu mới hiểu thì ra vì tên họ Hướng này đã xúc phạm đến Thương Tú Tuần.

Đại hán cao to tráng kiện, mặt mũi xấu xí, trên trán còn mọc ra một bướu thịt to tướng, trên lưng đeo hai cây lang nha bổng vắt chéo nhau, cười lên hô hố nói: "Trường chủ lỗ mãng xuất chiến, bại cục đã thành, nhưng nếu nàng chịu khuất thân hầu hạ chúng ta, trở thành người thân một giường, tự nhiên là chuyện gì cũng có thể thương lượng được rồi". Ngữ điệu càng dâm ô hơn cả Hướng Bá Thiên lúc nãy.

Bọn tặc khấu lại ôm bụng cười, điệu bộ đắc ý phi thường. Từ Tử Lăng chợt nhớ tới vấn đề nội gián. Nếu không phải có nội gián làm trò quỷ, bọn tặc nhân này làm sao biết được hành tung của Thương Tú Tuần, mà với thực lực của Phi Mã Mục Trường, tuyệt đối cũng không rơi vào tình cảnh lạc bại chỉ trong thoáng chốc như vậy. Có điều chỉ cần phía mục trường có thể thủ vững hai chỗ hiệp khẩu, thì vẫn chưa thể xem là thua.

Một tên khác cười khùng khục nói: "Hay cho câu người thân một giường. Đề nghị của Phòng tam đệ quả là tuyệt diệu. Chỉ có điều Thương trường chủ vẫn là hoàng hoa khuê nữ, cho dù trong lòng có rất muốn rất muốn đi chăng nữa, nhưng ở đây có nhiều người như vậy, làm sao mặt dày mày dạn mà nói ra được chứ! Các người thấy Mao Tiêu ta nhận xét về tâm lý nữ nhi có thấu triệt không?".

Đại hán xấu xí vừa phát thoại bị y gọi là tam đệ, có lẽ chính là Kê Khuyển Bất Lưu Phòng Kiến Đỉnh.

Từ Tử Lăng đặc biệt lưu thần chú ý tới tên thủ lãnh khấu tặc vẫn còn chưa phát thoại, thầm đoán định đây chính là thủ lĩnh của tứ đại

khấu Quỷ Khốc Thần Hiệu Tào Ứng Long. Người này thân hình hùng vĩ, hai vành tai vừa to vừa rộng, trên trán chồng chất những nếp nhăn, hai má nhô cao, nhưng dưới cằm lại thóp lại, hai mắt he hé như đóng như mở, gây cho người đối diện ấn tượng y là một kẻ thâm trầm. Nhưng tướng mạo của y lại không hề đáng ghét như ba kẻ còn lại, thậm chí còn giống như là một lão tiên sinh kiến đa thức quảng ít nói nữa.

Tả thủ y sách một cây trượng mâu rèn bằng thép luyện, thoáng nhìn thì ít nhất cũng phải nặng tới bốn năm chục cân.

"Đinh!".

Hướng Bá Thiên đưa cao song thủ, vỗ nhẹ hai chiếc Đoạt Mệnh Xỉ Hoàn vào nhau phát ra một âm thanh vui tai. Hơn mười tên thủ hạ đứng sau lập tức bổ tới hai bên, lục soát từng căn nhà một, cũng có cả tên nhảy lên mái nhà để giám thị, nhất thời tiếng cửa sổ, cửa ra vào bị đạp phá vang lên khắp thôn.

Sát cơ trong lòng Từ Tử Lăng dâng lên mãnh liệt, gã ngầm ngưng tụ công lực vào song thủ.

o0o

Khấu Trọng nhờ vào phi tiên thần độn phóng ra khỏi nội bảo, lướt đi trên các nóc nhà phóng ra phía tường thành. Lúc đi qua trang viện mà tối qua Uyển Nhi và tên gian phu gặp nhau, bất giác tâm niệm chuyển động, tung mình nhảy vào trong. Tiếng người nói chuyện ẩn ước vang lên trong nhà chính, nhưng tuyệt nhiên không thấy ánh đèn.

Khấu Trọng phục người trong hoa viên, sau khi đấu tranh tư tưởng một lúc lâu, cuối cùng cũng nhịn không được mà trườn tới, trèo lên

một cây lớn cạnh nhà chính, nhìn qua cửa sổ vào trong.

Góc độ này vừa đủ cho gã nhìn thấy tên gian phu của Uyển Nhi và một nam nhân khác đang ngồi trên hai chiếc ghế cạnh cửa sổ đối diện với những người khác bên ngoài thị tuyến của gã, nhưng nghe tiếng thở có thể khẳng định là trong nhà có không dưới mười người.

Khấu Trọng đã có bài học lần trước, biết được tên gian phu này công lực cao tuyệt, vội vàng sử dụng phương pháp nội tức của trường sinh quyết, đồng thời thu liễm lại thần quang từ song mục phát ra.

Chỉ nghe có người nói: "Chỗ tinh diệu nhất trong kế hoạch lần này của chúng ta chính là nội ứng ngoại hợp, công kỳ vô bị, hơn nữa lại có công tử ở trong bóng tối chủ trì, muốn hạ Phi Mã Mục Trường này khác gì lấy đồ trong túi chứ?".

Tên gian phu kia cười ha hả nói: "Trần lão sư chớ nên khoa trương như vậy, Lý Thiên Phàm ta chỉ là tên tiểu lâu la đứng bên phất cờ gióng trống mà thôi, đại cuộc ở đây vẫn phải dựa cả vào Trầm quân sư mới được".

Khấu Trọng lập tức thấy ngứa ngáy râm ran, giờ mới hiểu được tính chất nghiêm trọng của sự việc. Trầm quân sư tự nhiên chính là Trầm Lạc Nhạn, Lý Thiên Phàm là nhi tử của Lý Mật, lại có hôn ước với Tống Ngọc Trí. Chỉ dựa vào hai người này đã đủ để chứng minh Lý Mật muốn bất chấp tất cả để thu phục bằng được Phi Mã Mục Trường và đối phó Lý Tú Ninh.

Quả nhiên có thanh âm lảnh lót của Trầm Lạc Nhạn vang lên trong phòng: "Công tử quá khiêm nhượng rồi! Lạc Nhạn hổ thẹn không dám nhận. Hiện giờ đã quá giờ hợi, có lẽ Thương Tú Tuần đã thành con cá trong lưới của bọn Tào minh chủ rồi, bên phía nội bảo cũng phải có động tĩnh truyền ra rồi".

Lý Thiên Phàm mỉm cười nói: "Thương Tú Tuần trước giờ luôn nhất ý cô hành, không coi thiên hạ vào đâu, nếu luận tài trí đâu thể bằng được Trầm quân sư. Trầm quân sự chi bằng nhân lúc còn chút thời gian, nói rõ cho các vị ở đây biết tường tận để lát nữa phối hợp cho chặt chẽ".

Người này nói năng đắc thể, rõ ràng là hổ phụ không sinh khuyển tử, là một nhân vật có khả năng lãnh đạo quần chúng.

Khấu Trọng đang tính toán xem có nên giết chết tên tiểu tử này hay không, nếu có thể đắc thủ, vậy hôn ước của Tống Ngọc Trí không phải sẽ lập tức bị tuyên bố hủy bỏ hay sao? Bằng không nếu để lý mật công hạ Lạc Dương, Tống Ngọc Trí ắt sẽ phải gả vào Lý gia mất. Gã đã mất Lý Tú Ninh, nếu cả Tống Ngọc Trí cũng bị gả cho người khác, để Tống phiệt và Lý Mật biến thành người nhà, về công về tư, đây đêu không phải là sự đả kích mà Khấu Trọng có thể chịu đựng được.

Nghĩ tới đây, bất giác tim gã nóng bừng lên, nhưng đầu óc thì lạnh như hàn băng vạn niên. Hiện giờ chuyện quan trọng nhất chính là nắm rõ thực lực của những người bên trong nhà. Chỉ một mình Trầm Lạc Nhạn đã không dễ ứng phó, huống hồ tên tiểu tử Lý Thiên Phàm này càng không phải là hạng tầm thường, nếu không cẩn thận, chỉ e gã sẽ phải nuốt hận ở đây chứ không chừng.

"Hừ! Nếu có Từ Tử Lăng ở đây thì tốt, hiện giờ chỉ hi vọng hắn có thể kịp thời làm anh hùng cứu mỹ nhân, thuận tay đoạt luôn trái tim nàng thì lý tưởng nhất!".

o0o

"Bình!".

Cửa gỗ vỡ tung. Một tên đại hán phá cửa xông vào căn nhà lớn nơi Thương Tú Tuần ẩn thân, Từ Tử Lăng sớm đã vận công chờ sẵn, chỉ cần tứ đại khấu có bất cứ hành động gì với nàng là gã sẽ lập tức xuất thủ.

Tứ đại khấu quả nhiên lộ ra thần sắc kinh ngạc, quay đầu lại nhìn căn nhà lớn đó, nhưng không phải là vì có thanh âm gì đặc biệt truyền ra mà là vì trong nhà hoàn toàn vô thanh vô tức, đến cả tiếng bước chân cũng không nghe thấy nốt.

Đây là chuyện hoàn toàn không hợp tình hợp lý. Kẻ mới xông vào nhà không phải là hạng đường thủ tầm thường, cho dù trong nhà toàn là cao thủ của Phi Mã Mục Trường cũng không đến nỗi chưa được một chiêu đã bị đối phương thu thập.

Từ Tử Lăng cũng kinh ngạc mà quên cả xuất thủ.

Tào Ứng Long từ nãy không nói gì lạnh lùng cất tiếng: "Người đâu! Phá nát căn nhà này cho ta!".

Bọn tặc khấu đứng sau lưng y liền dạ ran, lập tức xuất động. Những cao thủ còn lại cũng tập trung chú ý vào chỗ đó, ai nấy đều giơ cao đuốc, chiếu rọi vả một vùng xung quanh.

Phòng Kiến Đỉnh gầm lên một tiếng, nhảy lên phía trước như một trận gió, song chưởng ấn lên bức tường cạnh cánh cửa. Lúc mới đầu, bức tường hoàn toàn không có gì dị dạng, tiếp đó thì bắt đầu rung lên bần bật, sau đó thì vỡ tan ra làm bốn năm mảnh đổ sập vào trong, cảnh tượng trong nhà vừa hiện ra trươc mắ chúng tặc thì đã bị cát bụi cuốn lên che mất.

Chúng tặc nhất tề gầm vang, xông về phía căn nhà đáng thương như

bầy ác thú đang đói ngửi thấy mùi máu tươi.

Từ Tử Lăng thấy chưởng lực của Phòng Kiến Đỉnh đã lợi hại tới vậy, nếu dùng đến hai cây lang nha bổng sau lưng, nhất định sẽ có khí thế hoành tảo thiên quân, bất chợt hào khí dâng cao vạn trượng.

Lúc này chợt nghe tiếng gió vang lên trên một nóc nhà bên trái gã, thì ra một tên cao thủ đang phóng về phía gã ẩn thân. Gã thấy trong khu viên lâm nơi ánh sáng không chiếu tới cạnh đó có một căn nhà gạch nhỏ rộng chừng hai trượng vuông, xem ra là một cái kho nhỏ đựng đồ vật cũ, vội vàng trượt xuống, lách người nấp vào bên trong.

Cửa gỗ vừa mở ra, Từ Tử Lăng còn chưa nhìn rõ sự vật bên trong thì tiếng cơ quan khởi động lập tức vang lên, nhưng do tiếng đập phá bên ngoài không ngừng vang lên nên ngoài Từ Tử Lăng ra thì không ai nghe thấy cả.

Từ Tử Lăng vội vàng kéo cửa lại, căn phòng nhỏ quả nhiên chứa đầy các thứ nông cụ cũ kỹ, ở giữa phòng chậm chập thụt xuống một khoảng, để lộ ra một thông đạo đi xuống phía dưới.

Từ Tử Lăng lập tức nghĩ đến vị thiên hạ đệ nhất xảo công Lỗ Diệu Tử.

o0o

Trầm Lạc Nhạn đang định lên tiếng thì trên nóc nhà gần đó chợt vang lên tiếng chim kêu đêm. Lý Thiên Phàm lập tức đứng dậy noi: "Lý Tú Ninh trúng kế rồi, tất cả y theo kế hoạch hành sự!".

Khấu Trọng biết bọn y đã nhận được tin tức tình báo Uyển Nhi truyền ra, không nén nổi một nụ cười gượng gạo. Bản thân gã có thể không quan tâm đến an nguy của Lý Tú Ninh hay sao? Huống hồ chuyện

này còn liên quan trực tiếp tới sự nghiệp tranh bá thiên hạ của gã?

Chương 110: Đại hiển thần thông

Từ Tử Lăng nhảy lên xà nhà, nấp trong khoảng trống giữa xà ngang và mái nhà, thu liễm toàn bộ tinh khí thần vào nội thể, sự dụng nội tức phái trong Trường Sinh Quyết, im lặng quan sát tình hình bên dưới. Tiếng tường đổ không ngừng truyền lại, chỉ thấy tám người lần lượt từ địa đạo đi lên.

"Rầm!"

Nghe tiếng có thể đoán định căn nhà bên ngoài đã hoàn toàn sập xuống. Nhưng bọn tặc khấu đương nhiên không thể tìm ra bất cứ người nào, bởi vì nhóm người của Thương Tú Tuần đã đi theo địa đạo lên tới đây.

Thanh âm của tam chấp sự Đạo Thúc Thịnh vang lên phía dưới Từ Tử Lăng: "Liễu chấp sự không biết đang làm gì vậy mà giờ này còn chưa thấy dẫn người tới cứu viện?".

Thương Tú Tuần khẽ quát: "Câm miệng! Liễu chấp sự phải tránh né chủ lực của địch nhân rồi mới có thể y kế tới đây. Chiêu dụ địch này cũng là một cách trong lúc không có cách nào khác. Ai bảo các ngươi phán đoán sai thực lực của địch nhân để giờ chúng ra muốn tiến muốn thoái đều khó khăn chứ?".

Phức đại tỷ nói: "Có người tới!".

Chúng nhân vội vàng nín thở đứng yên bất động. Bên ngoài vẫn vang lên tiếng động hỗn tạp của cửa bị đạp vỡ, đồ bị ném bay.

Thương Tú Tuần và Phức đại tỷ đứng canh một góc cửa sổ, Đào Thúc Thịnh thì đứng ở một cửa sổ khác. Năm người còn lại xem ra đều là cận vệ của Thương Tú Tuần. Có thể đoán ra đội ngũ của Thương Tú Tuần đã từng gặp phải phục kích, nhóm người này đã hộ vệ nàng mở đường máu thoát khỏi trùng vây, trốn đến thôn trang đã được Lỗ Diệu Tử thiết kế sẵn từ lâu, sau đó phát tín hiệu thông tri cho Liễu Tông Đạo dẫn viện binh tới cứu viện, nào ngờ không biết vì sao mà bọn tứ đại khấu đã nắm được hành tung của bọn nàng, đích thân truy sát, dồn nàng rơi vào hiểm cảnh.

Đào Thúc Thịnh đột nhiên quay đầu nhìn chúng nhân một lượt, thấy ai nấy đều tập trung tinh thần ra ngoài cửa sổ, hữu thủ liền nhanh chóng đút vào trong bọc lấy ra một món đồ, vung tay định ném ra bên ngoài. Từ Tử Lăng thấy vậy thì bất chấp hậu quả, vội thấp giọng quát: "Dừng tay!".

Cả tám người trong gian nhà nhỏ lập tức giật mình kinh hãi, cùng lúc ngước mắt lên xà nhà. Đào Thúc Thịnh vội lén lén lút lút nhét thứ đồ vừa móc ra trở lại trong bọc. Bọn Thương Tú Tuần biết rõ là có người, song không ai dám lên tiếng.

Từ Tử Lăng thò đầu ra nói khẽ: "Ta tuyệt đối không phải là người của lũ tặc khấu, lại càng không có ác ý, bây giờ sẽ xuống dưới đó ngay đây."

Thương Tú Tuần cũng là bậc cân quắc anh thư có tài đại tướng, biết được võ công của người thần bí này quyết chẳng thể thấp hơn mình, đường lối nội công lại kỳ dị vô song, nếu động thủ với y e rằng chưa chắc đã chế phục được, mà còn làm kinh động tới lũ tặc khấu nữa, nên liền phất tay ra hiệu cho thuộc hạ lùi lại, biểu thị thành ý với đối phương.

Từ Tử Lăng trượt xuống dọc theo cột nhà, chân còn chưa chạm đất

thì Đào Thúc Thịnh đã bước lên một bước, vung chỉ chọc tới vùng ngực của gã. Chỉ phong phá không rít lên một tiếng rợn người. Thương Tú Tuần muốn hét lên ngăn cản y xuất thủ cũng không còn kịp nữa.

Từ Tử Lăng biết y sợ gã sẽ bóc trần thân phận nội gian của mình nên mới tiên hạ thủ vi cường, chỉ hừ lạnh một tiếng, để mặc đầu ngón tay y đâm vào ngực, hữu chưởng vỗ ra như một tia chớp.

Đào Thúc Thịnh cả mừng, thầm nhủ: "Dù ngươi có chân khí hộ thể cũng không thể đỡ được chỉ kình này của ta".

Chẳng ngờ đầu ngón tay vừa mới chạm phải làn da Từ Tử Lăng thì kình, kình lực còn chưa kịp thổ ra thì một cỗ chân khí kỳ dị nóng như hỏa diệm đã xâm nhập nội thể, đi qua kinh mạch ở ngón tay, chẳng những bức cho chân khí của y tản ra mà còn công thẳng vào tâm mạch. Đào Thúc Thịnh toàn thân run lên bần bật, hồn phi phách tán, chưa kịp phản ứng gì thì hữu chưởng của Từ Tử Lăng đã hóa vỗ thành phất, quét vào chỗ tiểu phúc của y.

Đào Thúc Thịnh lảo đảo gục xuống, Từ Tử Lăng liền vòng tay đỡ lấy hông y, nhẹ nhàng đặt xuống đất. Đáng lẽ y ít nhất cũng có thể tri trì được mười chiêu tám chiêu, chỉ có điều là y không ngờ được trên thế gian này lại có thứ kình lực kỳ quái như của Từ Tử Lăng nên mới lạc bại ngay từ chiêu đầu tiên như vậy.

Những người còn lại, bao gồm cả Thương Tú Tuần không ai là không trợn mắt há miệng ngạc nhiên, không ai nghĩ rằng với công lực của đào thúc thịch mà lại dễ bị người khác thu thập như vậy. Cũng may là người này dường như không có ác ý, chỉ điểm vào vài huyệt đạo của Đào Thúc Thịnh, khiến y tạm thời hôn mê mà thôi.

Thương Tú Tuần dương kiếm lên, chỉ thẳng vào nam tử hiên ngang

có dáng vẻ ngông cuồng phóng túng này, hừ lạnh nói: "Rốt cuộc các hạ là ai?".

Từ Tử Lăng vận công vào song nhĩ, lắng nghe những động tĩnh nhỏ nhất ở xung quanh, biết được tạm thời bọn khấu tặc còn đang tìm kiếm nơi khác, mới thở phào một hơi, nhìn thẳng vào ánh mắt sâu thăm thẳm của Thương Tú Tuần, giả vẻ như không hề quan tâm tới câu hỏi của nàng, mỉm cười chậm rãi nói: "Vừa rồi bỉ nhân mạo hiểm phát ngôn làm quý vị kinh hoảng, trường chủ có biết vì nguyên gì không?".

Thương Tú Tuần lạnh lùng nhìn gã một lượt, rồi liếc sang Đào Thúc Thịnh đang nằm dưới đất, điềm tĩnh nói: "Nếu bằng hữu không bộc lộ thân phận trước, tất cả đều miễn bàn".

Từ Tử Lăng lui lại vị trí ban đầu của Đào Thúc Thịnh rồi nói: "Trường chủ chỉ cần phái người lục soát trong bọc của quý thuộc hạ, tự nhiên sẽ hiểu ta vừa nói gì".

Thương Tú Tuần nhìn gã với ánh mắt ngạc nhiên, đôi mắt đẹp long lanh xạ ra những tia nhìn sắc bén, trầm giọng nói: "Ý của bằng hữu là muốn nói y là phản đồ?" Chỉ nghe ngữ điệu của Thương Tú Tuần đã biết nàng sớm đã sinh nghi, chỉ là chưa dám khẳng định Đào Thúc Thịnh thực sự là nội gián hay không mà thôi. Bởi vì tháng này vừa hay đến lượt Đào Thúc Thịnh phụ trách nhiệm vụ thu thập tin tức tình báo.

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Vừa rồi ta thấy y muốn ném ra thứ gì đó giống như hỏa pháo. Ồ! Có người tới!".

Tiếng y phục phất gió từ bốn phương tám hướng truyền tới.

o0o

Vùng đồng trống gần hiệp khẩu của mục trường.

Khấu Trọng nấp trên một cây đại thụ, toàn thần chú ý quan sát động tĩnh của bọn Lý Thiên Phàm, Trầm Lạc Nhạn và mười mấy người khách cách đó chừng năm mươi bước chân. Bọn họ đã thay y phục của người trong mục trường, trong đó còn có một lão giả hình dáng và thân hình đều rất giống với Thương Chấn, nên liền đóng giả luôn làm họ Thương, nếu không phải người quen thân thì phải đến gần quan sát thật kỹ mới có thể phân biệt thật giả, bằng không thì rất dễ bị y gạt mà coi đấy là đại quản gia của mục trường này. Lúc này chỉ thấy y đang cầm ống điếu, hút vài hơi rồi phả ra mấy làn khói mỏng, đến cả Khấu Trọng cũng phải thầm khen tuyệt. Những người khác thì đóng giả làm tùy tùng đi theo Thương Chấn. Bọn Lý Tú Ninh nhìn thấy vậy, lại có thêm Uyển Nhi ở bên cạnh che đậy, không trúng kế mới là chuyện lạ.

Điểm lợi hại nhất của kế này chính là dẫn dụ Lý Tú Ninh ra ngoài nội bảo, mà Lý Tú Ninh thì không thể dẫn theo nhiều thủ hạ tới phó hội, nếu các cao thủ như Lý Thiên Phàm, Trầm Lạc Nhạn và giả Thương Chấn cùng lúc phát động thế công bất ngờ, cơ hội thành công là vô cùng lớn. Người đóng giả Thương Chấn chính là lão nhân được Lý Thiên Phàm gọi là Trần lão sư lúc nãy, ngoại trừ Lý Thiên Phàm và Trầm Lạc Nhạn ra, có lẽ lão là người có võ công cao nhất trong đám người còn lại.

Ngoài ra còn có một đại hán họ Bạch tuổi chừng hơn ba mươi và một hán tử gày gò tên Mã Phương, xem ra cũng là hảo thủ trong đám thuộc hạ của lý mật. Người họ Bạch dùng một đôi song phủ, còn Mã Phương thì đeo trên lưng một thanh trường kiếm. Mười người còn lại niên kỷ đều khoảng chừng hai mươi tới hai mươi lăm, thái dương huyệt của người nào người nấy đều gồ cao, chỉ nhìn qua cũng biết không phải hạng đường thủ tầm thường.

Trầm Lạc Nhạn thần sắc lãnh đạm, thân hình đã gầy hơn trước, nhưng vẫn mỹ lệ vô song. Nàng đang đội một chiếc mũ lên để che mớ tóc đen óng ả, tuy ăn mặc như nam nhi nhưng cũng toát lên một vẻ quyến rũ hết sức đặc biệt.

Bốn phía thi thoảng lại vang lên tiếng ngựa hý, kỳ dư cả mục trường đều yên lặng như tờ.

Hiện giờ chiến sĩ trong mục trường đều đã tập trung cả bên ngoài hiệp khẩu và thành bảo, bên trong chỉ lưu lại hơn chục người canh gác, giống như một nơi không hề phòng vệ gì vậy, thêm vào đó nơi này lại là khu rừng thưa bên cạnh đông hiệp khẩu, lúc này lại đêm tối mù mịt, dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa cũng không ai biết được.

Cả một âm mưu này giống như áo trời không miếng vá, chỗ sơ hở duy nhất của nó chính là để Khấu Trọng quan sát từ đầu tới cuối. Trầm Lạc Nhạn vừa đi vừa giải thích phương pháp phối hợp và thời gian động thủ. lúc này Lý Tú Ninh cũng đã tới nơi.

Khấu Trọng tâm niệm chuyển động, trườn mình xuống khỏi ngọn cây.

o0o

Thương Tú Tuần biến sắc nói: "Mau vào địa đạo!" Đoạn đưa tay lên lưng Phức đại tỷ, đẩy ái tỳ đi xuống địa đạo trước. Nhưng người khác cũng vội vàng đi theo. Thương Tú Tuần chộp ngang hông Đào Thúc Thịnh, thoáng do dự rồi quay sang nhìn Từ Tử Lăng nói: "Bằng hữu! Xuống đi!".

Từ Tử Lăng mỉm cười nhìn nàng nói: "Ta ở đây đối phó địch nhân! Trường chủ nhớ phải đóng lối vào địa đạo đấy!".

Thương Tú Tuần đang nhấ Đào Thúc Thịnh lên nhảy vào địa đạo, nghe gã nói vậy thì liền ngẩng đầu lên nhìn gã với ánh mắt ngạc nhiên. Khi mục quang hai người vừa tiếp xúc với nhau, cánh cửa gian phòng đã vỡ ra làm năm mảnh, một tên địch nhân huơ đao chém tới. Từ Tử Lăng gầm lên một tiếng, vận đủ công lực cách không đánh ra một quyền.

"Bình!".

Đại hán đó cả người lẫn đao bị kình lực mạnh mẽ không thể kháng cự của gã đánh cho bay lên khỏi mặt đất như cánh diều đứt dây, đụng trúng năm sáu tên khác đang lao vào theo, kẻ thì gãy xương, tên thì dập mặt chết ngay tại trận, không tên nào may mắn thoát được, từ đây có thể thấy được quyền kình của Từ Tử Lăng giờ đây uy mãnh tới mức độ nào.

Thương Tú Tuần nhìn gã xuất quyền mà trợn mắt ngạc nhiên, phải đợi Từ Tử Lăng thúc giục mấy lượt mới chịu chui xuống địa đạo rồi phát động cơ quan đóng cửa lại. Hai bên cửa sổ cùng lúc bị phá vỡ, hai cây trường mâu đâm vào như hai tia chớp.

Từ Tử Lăng vẫn lắng nghe tiếng cửa địa đạo đóng sập lại, song thủ cùng lúc chộp vào đầu thương, vận công chấn đoạn. Hai tên tặc khấu vừa tập kích không giữ ổn được thế đứng, bị gã kéo giật về.

Từ Tử Lăng thu hồi song thủ, hai cùi tay cùng lúc huých vào ngực hai tên địch nhân. Hai tên kia lập tức thổ ra một búng máu, gục người xuống đất. Tiếp đó Từ Tử Lăng chẳng thèm nhìn lại, vung tay ném luôn đoạn thương gẫy ra trúng ngực một tên đại hán khác đang nhảy cửa sổ vào nhà. Chỉ nghe tên đại hán hự lên một tiếng, gã xuống khung cửa, nửa ngửa mặt lên trời, tử trạng vô cùng khủng khiếp.

Bên ngoài chợt tĩnh lặng như quỷ vực, chỉ có tiếng đuốc cháy nổ lách tách, còn đâu thì không còn thấy kẻ nào dám vọng động xông vào nữa.

Tào Ứng Long bên ngoài gầm lên: "Thương Tú Tuần, có gan thì ra đây đối diện với Tào mỗ".

Tên minh chủ tặc khấu này hiển nhiên đã bị thủ đoạn bá đạo của Từ Tử Lăng làm kích phát hung tính. Hào khí của Từ Tử Lăng dâng cao vạn trượng, cười lên ha hả, chắp tay sau lưng, nhàn nhã bước ra ngoài cửa.

Trước cửa có bảy tám cỗ thi thể nằm la liệt, tử tạng thiên kỳ bách quái, khó thể hình dung.

Tứ đại khấu do Tào Ứng Long dẫn đầu xếp thành hình chữ nhật đứng trước mặt gã, những tên khác thì xếp thành một đường vòng cung bao vây phía sau, đao cung kiếm kích sáng rực lên dưới ánh lửa bập bùng, sát khí dày đặc bao trùm cả không gian.

Hơn trăm đôi mắt đều tập trung cả vào Từ Tử Lăng. Chúng tặc khấu thấy người bước ra không phải Thương Tú Tuần, đều lấy làm ngạc nhiên.

Thốn Thảo Bất Sinh Hướng Bá Thiên chỉ tay gấm lên: "Ngươi là ai?".

Từ Tử Lăng ung dung đáp: "Ta là ai? Ngươi chưa đủ tư cách hỏi câu này".

Đám tặc khấu nghe gã nói vậy thì chửi bới ầm ĩ, hơn mười mũi tên lập tức bắn về phía Từ Tử Lăng.

o0o

Hai tốp nhân mã từ từ tiến lại gần. Lý Tú Ninh cũng là người cẩn thận, chầm dần cước bộ, khi còn cách toán người của giả Thương Chấn chừng ba trượng thì dừng lại, thi lễ nói: "Đại quản gia!".

Giả Thương Chấn bước lên một bước, cúi người hoàn lễ: "Đây đều là thuộc hạ tâm phúc đã theo Thương mỗ nhiều năm, Tú Ninh công chúa có thể yên tâm". Cả thanh âm già nua của Thương Chấn mà kẻ giả mạo này cũng bắt chước được bảy tám phần, thêm vào đó y lại cố ý hạ thấp giọng nói chuyện, người không quen thân đích thực rất khó phân biệt giả chân.

Lý Tú Ninh liếc nhìn Uyển Nhi một cái, thản nhiên nói: "Làm phiền đại tổng quản phải lao giá từ đông hiệp khẩu về đây, Tú Ninh cảm thấy rất ngại. Không biết vì sao các vị không dùng ngựa đi cho nhanh?"

Giả Thương Chấn làm bộ thở dài một tiếng rồi nói: "Cũng chỉ vì muốn che tai mắt của người khác mà thôi... hà!".

Chợt có tiếng bước chân từ sau lưng Lý Tú Ninh truyền tới. Cả hai nhóm người đều ngạc nhiên nhìn lại. Chỉ nghe một người nói lớn: "Công chúa! Xin lỗi! Tiểu nhân giải quyết xong rồi! Chà, thật là dễ chịu!".

Lý Tú Ninh khẽ run lên, nhận ra đó là thanh âm của Khấu Trọng. Dưới sự chú ý của chúng nhân, một hán tử mũi ưng cao lớn, mặt đầy râu ria, dáng vẻ ngông cuồng ngổ ngáo từ trong rừng bước ra, vừa đi vừa thắt lại dải quần.

Bọn sài triệu biết gã lợi hại, vội chuẩn bị lấy binh khí ra, nhưng Lý Tú Ninh kịp thời đưa tay cản lại, cất tiếng quát lanh lảnh: "Ta bảo ngươi không cần đến rồi mà, ngươi không nghe thấy hả?".

Khấu Trọng đổi giọng không ngừng gật đầu nói: "Công chúa bớt giận! Công chúa bớt giận!".

Bọn giả Thương Chấn, Lý Thiên Phàm, Trầm Lạc Nhạn đều chau mày không hiểu chuyện gì. Khấu Trọng như chẳng hề coi Lý Tú Ninh vào đâu, lách người đi giữa ánh mắt tức giận của bọn sài triệu đến khoảng trống giữa hai nhóm người, ho khan một tiếng rồi nói: "Công chúa thứ tội! Để tiểu nhân giới thiệu cho người mấy vị bằng hữu!" Tiếp đó gã chỉ tay vào Lý Thiên Phàm đang đứng sau lưng giả Thương Chấn, cao giọng nói: "Vị này Lý Thiên Phàm Lý công tử, độc tử của Mật Công ở Ngõa Cương trại".

Bọn Lý Tú Ninh cùng lúc biến sắc. Khấu Trọng khẽ đong đưa người, lướt tới bên cạnh Uyển Nhi, cười hì hì nói: "Vị phu nhân này là tiểu thiếp mới nạp của đại quản gia chân chính, thân phận trước đây là... của Lý công tử... a!".

Uyển Nhi biết thân phận bị bại lộ, nào kiềm chế nổi, phất mạnh tay đâm cây trủy thủ tẩm độc về phía Khấu Trọng và Lý Tú Ninh. Lý Tú Ninh khi biết được thân phận của Lý Thiên Phàm đã lập tức lưu tâm đến Uyển Nhi, chỉ thấy nàng hừ lạnh một tiếng, ống tay áo tung lên cuốn lấy cây trủy thủ của ả.

Khấu Trọng giả bộ như đột nhiên nhảy lùi lại, kêu lớn một tiếng: "Muốn giết người chắc!", lời còn chưa dứt thì đã giở thân pháp kỳ quái học được từ loài cá lướt tới trước mặt giả Thương Chấn.

Uyển Nhi thấy không còn Khấu Trọng chắn lối, lập tức thu hồi trủy thủ, tránh một chưởng phất tới của Lý Tú Ninh, đang đinh nhảy lui lại thì sài triệu đã vô thanh vô tức lướt tới điểm một chỉ vào sau lưng ả. Uyển Nhi lập tức gục xuống.

Khấu Trọng không để ý tới sát cơ bừng vừng trên mặt bọn giả

Thương Chấn, cười ha hả nói tiếp: "Vị đại quản gia giả mạo này được gọi là Trần lão sư, còn đại danh thì...!".

Một tên đại hán trẻ tuổi đứng bên cạnh Lý Thiên Phàm cuối cùng cũng không nhịn nổi, nhảy bổ tới vung đao chém vào vai trái Khấu Trọng, đao phát nhanh nhẹn hung mãnh, lại rất ít sơ hở.

"Cheng!".

Tỉnh Trung Nguyệt đã rời vỏ. Chúng nhân chỉ thấy ánh vàng lóe lên chói lọi, còn chưa nhìn rõ thì đã nghe "Đang!" một tiếng, tên thủ hạ vừa xông lên của Lý Thiên Phàm cả người lẫn đao bay lên khỏi mặt đất rơi bịch xuống cách đó hơn trượng, lăn lông lốc như một trái hồ lô, đụng trúng một gốc cây rồi mới dừng lại, lập tức táng mạng đương trường.

Khấu Trọng giống như vừa làm một chuyện hết sức cỏn con, thờ ơ cho đao vào vỏ, bước tới trước mặt Trầm Lạc Nhạn, chưa kịp nói gì thì nàng đã cất giọng lạnh lùng hỏi: "Không cần giả thần giả quỷ nữa, hảo huynh đệ của người đâu?".

Khấu Trọng ghé miệng sát tai nàng, thì thầm: "Bởi vì hắn sợ nàng nên đã trốn đi rồi!".

Bọn Lý Thiên Phàm không ai là không ngạc nhiên, không ngờ hai người lại có quen biết, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra trong võ lâm có nhân vật lợi hại nào có hình dáng giống như là gã.

Song mục Trầm Lạc Nhạn lộ ra thần sắc phức tạp, nhẹ giọng nói: "Bảo y ra đây giết ta đi!".

Khấu Trọng lui lại một bước, cười ha hả nói: "Ai nỡ giết chết vị quân sư nhan sắc trầm ngư lạc nhạn như nàng chứ?".

"Cheng!".

Tỉnh Trung Nguyệt lại tuốt ra. Khấu Trọng ưỡn thẳng người lên, lập tức lộ ra một thứ bá khí đáng sợ của kẻ có thể hiệu lệnh thiên hạ, coa giọng quát: "Trừ Trầm quân sư ra, không để bất cứ tên nào sống sót!".

Song mục phát xạ hai đạo tinh quang nhìn chằm chằm vào Lý Thiên Phàm, Tỉnh Trung Nguyệt bổ ra, khí thế hung mãnh tuyệt luân, nhưng lại mang cho đối phương một cảm giác đao này của gã linh động vô thường, biến hóa vô biên, không biết đường nào mà ứng phó.

Một luồng khí kình xoáy ốc bao trùm cả chiến trường. Lý Tú Ninh khẽ run lên, thầm biết cả đời này mình cũng không thể nào quên được khí khái uy phong của Khấu Trọng lúc này, liếc mắt nhìn trộm sài triệu đứng bên cạnh, thấy y đang nhìn chằm chằm Khấu Trọng với vẻ kinh hãi, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác như mình vừa phạm tội.

Chương 111: Đại hiển thần thông (2)

Về mặt sách lược bọn họ hoàn toàn chính xác, bởi vì bất cứ người nào có mặt tại trường cũng có thể thấy đao này của Khấu Trọng có một khí thế bá đạo vô song, một đi là không trở lại, tuyệt đối không nên cương cường nghạnh tiếp.

Nhóm người của Lý Tú Ninh cũng tuốt hết binh khí, xông lên phía trước, khiến địch nhân không thể hình thành trận thế vây công Khấu Trọng. Chỉ thấy gã cười lên ha hả, lắc người hai cái như kình ngư quẫy nước, đao và kiếm của Trần Thiên Việt liền lập tức chem. Vào khoảng trống. Chỉ một khoảng cách cực kỳ nhỏ ấy đã quyết định vận mệnh của hai người.

Ánh sáng vàng rực rỡ lại hiện lên Hạ tâm Tuyền công lực ít nhất cũng kém Trần Thiên Việt hai bậc, trúng đao trước tiên, loạng choạng ngã xuống, máu tươi bắn lên thành vòi, đường đao quá nhanh đến nỗi cả chính bản thân y cũng không biết mình trúng đao chỗ nào tán mạng.

Trần Thiên Việt biến thành thế đơn độc đối mặt với Khấu Trọng, lúc này bọn Lý Thiên Phàm, Trầm Lạc Nhạn đều đã nhảy lùi về phía sau. Họ Trần đang kinh hãi định nhảy lùi tránh né thì đao khí của Khấu Trọng đã bao trùm lấy y vào giữa, chỉ thấy bóng đao thoắt ẩn, thoắt hiện, biến hóa vô định đành nghiến răng ngưng tụ công lực đâm ra một kiếm. Từ khi xuất đạo tới nay đây là lần đầu tiên y xuất kiếm một cách mù quáng mà không hề nắm được biến hóa của chiêu số đối phương.

"Đang! Đang! Đang!"

Trần Thiên Việt liên tiếp biến chiêu ba lượt, đồng thời phải không ngừng thoái lui mới phá giải được một đao này của Khấu Trọng.

Khấu Trọng cũng thầm khen tuyệt, nhưng đao hạ vẫn không chút lưu tình, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành muôn ngàn đạo hòang ảnh, phát ra những tiếng gầm rú như cuồng phong bão ũ cuồn cuộn chém xả tới thân hình Trần Thiên Việt.

Lúc này bọn Lý Tú Ninh cũng đã xông lên, Trầm Lạc Nhạn và Lý Thiên Phàm đưa mắt nhìn nhau, biết âm mưu đêm nay đã hoàn toàn thất bại, hơn nữa lại đang hãm thân trong phạm vi thế lực của địch nhân, nếu không nhân cơ hội này đào tẩu thì đừng hòng còn mạng, liền hú lên một tiếng nhún mình lao vút đi.

Tiếng kêu thảm của Trần Thiên Việt vang lên ở phía sau. Lý Thiên Phàm và Trầm Lạc Nhạn quay đầu lại nhìn chỉ thấy bọn Lý Tú Ninh đang đuổi theo như gió còn Khấu Trọng thì biến mất.

oOo

Từ Tử Lăng đang từ trên cây bổ nhào về phía Thương Tú Tuần như một con chim khổng lồ thì Hướng Bá Thiên và Phòng Kiến Đỉnh cùng lúc nhảy vọt lên chặn gã lại trên không trung.

Tào Ứng Long thì người mâu hợp nhất lao vút vào Thương Tú Tuần, hóa thành một cây mâu khổng lồ, thanh thế lăng lệ cực kỳ. Y thầm tính toán chỉ cần tách hai người này ra rồi thu thập từng người một thì cho dù có mất Mao Tiêu cũng không thể coi là lỗ vốn.

Thương Tú Tuần lúc này đang bị ba thanh trường đao và hai cây trường thương vây công từ cả bốn phía, khiến nàng nhất thời phải

chuyển công thành thủ.

Lúc này nàng lại thấy Tào Ứng Long lao tới, biết chuyện chẳng lành liền vội vàng thi triển toàn bộ công lực, tả thủ sử ra một thủ pháp tinh diệu tuyệt luân, tiếp lấy một cây trường thương đang đâm tới eo lưng bên trái, đẩy ra một đạo kình lực khiến tên cầm thương bị ngã nhào ngồi bệt xuống đất, thất kiếu chảy máu ngã ngửa ra sau chết tốt.

Trường kiếm trong tay trái liên tiếp đâm ra hai kiếm sử dụng kình lực chuyển dẫn khiến một tên đại hán sử đao chem. Tới trước mặt nàng bị trường thương đâm thẳng vào ngực kêu thảm một tiếng bay ngược về phía sau.

Cùng lúc đó, nàng cũng nhún chân nhảy ngược về sau, chẳng những tránh được hai thanh đại đao chém xả tới, mà còn nhân lúc tên tặc khấu vừa nhỡ tay giết chết đồng bọn đang tâm hoảng ý loạn, dùng đốc kiếm thúc thẳng vào yếu huyệt trên ngực hắn. tên đó lập tức bay ngược về sau như một con diều đứt giây.

Tiếp đó nàng lại đổi hướng xông lên phía trước, bảo kiếm hóa thành lưới kiếm dày đặc bao trùm tòan thân, hai tên tặc khấu cầm đao cơ hồ như cùng lúc trúng kiếm, tang mạng đương trường.

Tào Ứng Long lúc này đã nhảy lên phía trên đầu Thương Tú Tuần, thấy kiếm pháp của nàng cao minh đến vậy biết rằng không thể bắt sống được nàng liền vận thiết mâu toàn lực công xuống kình khí tuôn ra ào ào như nước triều dang, đẩy bọn tặc khấu tản ra xa để lộ một khoảng trống lớn.

"Bình Bình!"

Từ Tử Lăng ở trên không trung hoàn toàn không có điểm tựa ngạnh tiếp với song hoàn và hai cây lang nha bổng của Hướng Bá Thiên và

Phòng Kiến Đỉnh. Tuy gã có lợi thế từ trên cao phòng xuống nhưng vẫn bị hợp kích của hai kẻ này chấn động làm thổ ra một bung máu tươi, đùi phải còn bị lang nha bổng trong tay phải của Phòng Kiến Đỉnh quýet trúng sớt đi một miếng da nhỏ.

Có điều hai tên thủ lĩnh khấu tặc này cũng phải nếm khổ đầu bị thủ pháp kỳ dị và chân khí xoáy ốc của Từ Tử Lăng áp đến nỗi không thể tiếp tục biến chiêu phải chuyển mình phóng sang hai bên,khi tiếp đất loạng choạng mấy cái mới đứng vững được thảm hại vô cùng.

Bên này Tào Ứng Long vẫn lăng không kích xuống, mỗi một mâu đều nhanh nhẹn vô song, mỗi một thức đều biến hóa vô củng linh hoạt phi thường lại nặng tợ ngàn cân.

Thương Tú Tuần làm trường chủ của Phi Mã Mục Trường, thân phận cao vời kinh nghiệm thực chiến thủy chung cũng không thể bì được với Tào Ứng Long, tới giờ mới biết đã trúng kế, không những phải tri chì với thể trọng từ trên cao áp xuống của Tào Ứng Long, còn phải ứng phó với ám tiễn từ bốn phương tám hướng xạ tới, tình hình hung hiểm nhường nào thiết tưởng không cần phải nói ra cũng biết. Không bao lâu sau thì nàng đã thọ thương mấy chỗ trên người.

Thương Tú Tuần đang định liều mình xông tới chem. Giết thì một luồng kình khí xoáy tròn theo đường trôn ốc bắn thẳng tới.

Tào Ứng Long thầm tiếc rẻ, vội hít một hơi chân khí, hóa thành xảo thành khuyết tung mình lao vút lên cao, huynh động trường mâu đón lấy quyền kình của Từ Tử Lăng.

Chuyện kỳ lạ liền xảy ra, thân hình Từ Tử Lăng bắt đầu xoáy tròn trên không càng lúc càng nhanh, đến lúc quyền mâu giao kích, gã đã hóa thành một con vụ quay tít khiến hơn trăm tên tặc khấu có mặt tại trường đều trợn mắt le lưỡi ngây người ra nhìn.

Tào Ứng Long không còn sự lựa chọn nào khác đành dồn hết toàn thân công lực ra đầu mũi trường mâu, đâm thẳng vào đầu quyền của Từ Tử Lăng.

"Bình"

Kình khí giao kích, tản ra bốn phía, bức cho chúng nhân đều phải dạt ra. Tào ứng Long không hề có chút cảm giác kích trúng thực thể mà giống như kích trúng phải một cơn lốc xoáy vô cùng vô tận, cuốn hết ch6an khí của y vào trong vậy. nhưng y cũng không phải hạng thường, vội vàng đảo người lộn nhào sang một bên, thổ ra một bung máu tươi, vận công hóa giải kình lực qoái dị tuyệt luân của đối phương.

Tình hình của Từ Tử Lăng cũng không hơn là mấy, thế xoay cũng ngưng lại thổ ra một bung máu tươi thứ hai, lộn nhào hai vòng trên không, hạ thân xuống bên cạnh Thương Tú Tuần, lảo đảo hai cái rồi lập tức trụ vững thân mình.

Tào Ứng Long ngồi phịch xuống đất, lăn lộn mấy vòng ra ngoài xa hơn trượng rồi mới bật người đứng dậy, tức giận gầm lên: " Đồ ngu! còn không mau động thủ" Chúng tặc mới bừng tỉnh mộng, ào ạt xông về phái Từ Tử Lăng và Thương Tú Tuần, tiếng hò hét chem. Giết vang lên chấn động cả một góc trời.

oOo

Khấu Trọng ngồi trên một tảng đá, tháo bỏ mặt nạ, ngưng thần quan sát hai đại nhân ảnh đang phóng như bay về phía vách núi. Do gã đã từng theo dõi Lý Thiên Phàm, nên mới quyết định dùng phương pháp đi tắt đón đầu, cung hầu hai đại giá hai người ở đây. Trong lòng vô kinh vô hỉ, lạnh lung bình tĩnh tới độ chính bản thân gã cũng không

hiểu. gã không lạm sát nhưng đối với địch nhân thì tuyệt đối không có dạ nhân từ.

Sau khi biết được Lý Thiên Phàm là nhi tư3 của Lý Mật gã 9ã hạ quyết tâm không để cho y trở về gặp Lý Mật lần nữa. nhưng đối với Trầm Lạc Nhạn, gã thủy chung vẫn còn mấy phần cảm tình, khó có thể hạ thủ bẻ hoa dập liễu. ngày đó ở ngoại thành Ba Lăng, cả Mỹ Nhân Ngư Du Thu Nhạn mà gã cũng có thể bỏ qua huống hồ là Trầm Lạc Nhạn.

Dưới ánh trăng, Lý Thiên Phàm và Trầm Lạc Nhạn nhanh chóng lại gần.

Chỉ nhìn bọn họ từ mười mấy người trở thành hai người là biết đã phải trải cái giá đắt như thế nào để ngăn cản sự truy kích của bọn Lý Tú Ninh, từ đây cũng có thể thấy Trầm Lạc Nhạn và Lý Thiên Phàm đều là kẻ tự tư tự lợi, chấp nhận hi sinh thủ hạ để đổi lấy cơ hội đào sinh cho mình, nếu không phải bọn họ chỉ lo đào tẩu, mấy người bọn Lý Tú Ninh, Sài Triệu muốn thu thập đám thủ hạ kia cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy. hai người cuối củng cũng nhận ra sự có mặt của gã, ngạc nhiên dừng bước.

Khấu Trọng cầm Tỉnh Trung Nguyệt lên, nhảy xuống chặn trên đỉnh dốc, cừơilạnh nói: " đi dễ như vậy sao?".

Song múc Lý Thiên Phàm ẩn hiện sát cơ, trừng trừng nhìn gã nói: " Chỉ mình ngươi thôi sao?".

Ánh mặt Trầm Lạc Nhạn thoáng hiện lên thần sắc nồng nhiệt nhưng lập tức tan biến.

Khấu Trọng mỉm cười: " thu thập tên tiểu tử ngươi chỉ cần một mình ta đã quá đủ rồi, người ta thì văn võ song toàn, còn ngươi thì trốn

tránh đều giỏi, thêm vào cái bản lãnh dễ dàng bỏ thủ hạ để thoát thân nữa, quả thật không hổ danh là nhi tử của Lý mật.

Lý Thiên Phàm cười nhạt nói: "Ngươi muốn kích nộ ta sao? Không dễ như vậy đâu, nói nhiều làm gì, có trò gì mau giở ra đi".

Khấu Trọng thấy Trầm Lạc Nhạn đã rút cây Đoạt Mệnh Trâm trên tóc ra nhưng lại không thấy Lý Thiên Phàm lấy binh khí, thoáng ngạc nhiên thầm nhủ lẽ nào y cũng giống Từ Tử Lăng chỉ dùng quyền cước.

Có điều lúc này gã cũng không có thời gian suy nghĩ quá nhiều, bước lên một bước, giơ Tĩnh Trung Nguyệt chỉ thẳng vào hai người, đẩy ra một luồng đao khí.

Lý Thiên Phàm cười lạnh một tiếng, không để gã kịp ngưng tụ công lực, hai tay hất nhẹ, để lộ ra hai thanh đảo đao dài chừng hai xích, trên đâm dưới chắt thủ pháp vô cùng hung hãn. Cùng lúc cười cười nói: "Trần Thiên Việtả Nhật, Chiếu Nguyệt có để phá kim đoạn ngọc. Khấu tiểu huynh đệ hãy cẩn thận".

Khấu Trọng thấy gã bị mình làm nhục như vậy vẫn giữ được phong độ, trong lòng cũng thầm khen ngợi, Tỉnh Trung Nguyệt lập tức quýet ngang, dựa vào ưu thế của binh khí nặng đoạt lấy thế chủ động.

Hoàng quang sáng rực rỡ, uy lực không thể cản đỡ, đao khí cuồn cuộn thổ ra khiến y phục của Lý Thiên Phàm bay lên phần phật. Lý Thiên Phàm cũng chẳng hề sợ hãi, ngả người ra trước, dùng đoản đao tiếp lấy Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng. Tiếng binh khí chạm nhau vang lên liên mien bất tuyệt.

Trầm Lạc Nhạn không ngờ lại tụ thủ bang quang, cơ hồ như rất có lòng tin với Lý Thiên Phàm.

Trong nháy mắt Khấu Trọng đã dùng thân pháp linh hoạt như kình ngư giỡn sóng, từ các góc độ khác nhau xung quanh Lý Thiên Phàm công ra hơn 10 đao, bức y buộc phải chuyển từ công về thủ, từ nghạnh tiếp sang né tránh có điều hai thanh đao Xạ Nhật Chiếu Nguyệt này của Lý Thiên Phàm cũng tinh diệu tuyệt với, phối hợp với bộ pháp kỳ dị, mỗi lần đao thế của Khấu Trọng chậm lại là lập tức y xông lên tấn công, khiến cho gã phải rất cố gắng mới bảo tòan được công thế liên tục. Đến giờ mới biết Lý Thiên Phàm quả không phải là khuyển tử.

Trầm Lạc Nhạn đứng bên cạnh cũng tạo cho gã một uy hiếp lớn.

Khấu Trọng nghĩ tới: "số một huyền ảo" mà Lỗ Diệu Tử nhắc tới, nhưng thực tế vẫn chưa biết vận dụng thế nào, đành dồn chân khí và Tỉnh Trung Nguyệt, biến thành muôn ngàn đạo hào quang chói mắt, không ngừng bổ về phía Lý Thiên Phàm như bánh xe gió.

Lý Thiên Phàm bắt đầu không ngừng lùi lại, lưới phòng thủ của song đao cũng không ngừng thu hẹp, mắt thấy sắp phải lưu huyết dưới đao của Khấu Trọng thì đột nhiên y bỏ đai không dùng, đưa hai cánh tay lên đỡ lấy Tỉnh Trung Nguyệt.

Khấu Trọng lấy làm ngạc nhiên, thầm nhủ đối phương còn chưa đến nỗi phải liều mạng như vậy, bên trong ắt hẳn có âm mưu nên vội vàng thu lại ba phần lực đạo.

Trầm Lạc Nhạn lúc này đã xuất thủ, Đọat Mệnh Trâm đâm tới eo sườn bên phải của Khấu Trọng, thân pháp nhanh như loài quỷ mị.

"Đang"

Tỉnh Trung Nguyệt chem. Vào cánh tay hữu của Lý Thiên Phàm, phát

ra tiếng kim thiết chạm nhau đinh tai nhức óc.

Khấu Trọng biết y đã đeo một thứ bảo giáp gì đó ở cánh tay, trong lòng thầm kêu khổ, hiểu ra tại sao tới giờ Trầm Lạc Nhạn mới chịu xuất thủ, vội vàng dịch người tránh né.

Lý Thiên Phàm cười lên ha hả, song đao lập tức biến thế, triển khai thế như cuồng phong bão tố, lợi dụng kẽ hở công thẳng vào đao thế của Khấu Trọng. Trầm Lạc Nhạn kêu lên một tiếng lảnh lót, đảo người xung quanh Khấu Trọng không ngừng đột kích.

Khấu Trọng mất hết lợi thế, nếu không phải đối phương phải tốn đa phần công lực hóa giải kình khí xoáy ốc của gã, chỉ e sớm lạc bại từ lâu rồi. Khấu Trọng thấy tình thế bất lợi, ngửa mặt cười dài, đột nhiên nhảy ngược về đỉnh dốc, cùng lúc chem. Ra một đao vào khoảng không.

Một đao này thật ra chính là Dịch Kiếm Chi Thuật bị bức ép mà phát ra. Lý Thiên Phàm và Trầm Lạc Nhạn đột nhiên phát giác ra thức đao này của gã đã phong bế tòan bộ không gian tấn công của hai người, tất cả biến hóa của chiêu sau đều vô phương thi triển. Cả hai vội kinh hãi lùi lại.

Khấu Trọng lộ ra một nụ cười tươi rói như ánh mặt trời rạng rỡ, cho đao vào vỏ, nói với giọng thân thiết như một vị bằng hữu lâu năm: " Hôm nay chơi thế đủ rồi, nhờ Lý huynh hỏi thăm Mật công một câu giúp tiểu đệ".

Nói đoạn cười lên ha hả, nháy mắt với Trầm Lạc Nhạn một cái rồi tung mình biến mất trong đêm. Hai người bọn Lý Thiên Phàm, Trầm Lạc Nhạn bị một đao như thiên mã hành không của gã làm chấn động đều không dám đuổi theo tái chiến.

oOo

Từ Tử Lăng và Thương Tú Tuần dựa lưng vào nhau, ứng phó từng đợt tấn công liên tiếp dồn dập từ bốn phương tám hướng, mỗi người đều dâng lên một cảm giác kỳ dị như máu huyết cốt nhục và sinh tử của mình và đối phương đã nối liền với nhau vậy. Thi thể địch nhân mỗi lúc một nhiều, nhưng những vết thương trên người họ cũng theo đó mà tăng lên.

Tào Ứng Long, Hướng Bá Thiên, Phòng Kiến Đỉnh đứng trên nóc nhà từ trên cao chỉ huy thủ hạ triển khai trận thế vây công. Chợt ở phía đông nam vang lên tiếng chem. Giết ầm ĩ. Tào Ứng Long biến sắc nói:

- bọn chúng làm gì vậy? Để địch nhân vào tới đây mới biết là sao?

Phòng Kiến Đỉnh gầm lên một tiếng, đang định bổ xuống kết liễu hai người bọn Từ Tử Lăng trước thì Tào Ứng Long đã kéo lại, qoát lên:

- Chuyện nhỏ không nhịn thì sao thành được đại nghiệp, chúng ta lập tức triệt thoái.

Chương 112: Giọt lệ đầu tiên

"Tạch tạch... đùng đùng"

tiếng pháo nổ giữa sân và tiếng hoan hô vang dội đánh thức Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dậy. Khấu Trọng nhảy xuống đất, bước tới cửa sổ nhìn ra ngoài, kêu lên:

- tiểu Lăng mau lại đây, băng pháo này phải to bằng băng pháo năm ngoái đốt ở bến cảnh Dương Châu đấy.

Từ Tử Lăng càu nhàu mấy câu, quay người vào ngủ tiếp, mặc kệ không để ý tới Khấu Trọng.

Khấu Trọng bước lại cạnh giường, thở dài nói:

- Ta sớm đã khuyên ngươi rồi, mà nếu chịu nghe lời ta, liên thủ đối phó với tên tiểu tử Lý Thiên Phàm trước rồi mới đi tìm tứ đại khấu trút giận thì ngươi không phải tòan thân thương tích như bây giờ đâu.

Từ Tử Lăng phì cười nói:

- Ngươi học được thói quen xấu vui mừng trước sự đau khổ của người khác từ bao giờ vậy?

Khấu Trọng như không có chuyện gì nói:

- Chính là từ lúc ma 2ngươi bỏ rơi tên tiểu tử đáng thương này đây, ngươi nói xem là ai hại người chứ?

Từ Tử Lăng nhỏm dậy điềm nhiên nói:

- Ngươi phải cảm kích ta mới đúng, nếu không làm sao ngươi được oai phong như bây giờ? Hừ không phải nói là oai phong đến phát cuồng mới đúng.

Hai gã lừ mắt nhìn nhau, quay ngoắt người không them nhìn đối phương, nhưng chỉ được một lúc là ôm bụng cười sặc sụa, điểm khác biệt duy nhất chỉ là trong tiếng cười của Từ Tử Lăng có cả nước mắt, bởi vì đã động đến vết thương còn chưa lành của gã.

Khấu Trọng thở hổn hển nói:

- kỳ thực là ta đã trúng kế của tên gian nhân nhà ngươi, cái gì mà Tú Ninh là của ngươi, tự nhiên phải do Trầm Lạc Nhạnọng thiếu gia ngươi anh hung cứu mỹ nhân chứ? Vậy Trầm Lạc Nhạn lẽ nào cũng tính là của ta sao? Trừ Tử sư phó ngươi ra còn ai xứng đáng đi làm anh hung cứu mỹ nhân hơn chứ?

Từ Tử Lăng thò tay sờ đầu gã nói:

- Tổ sư gia có dạy, trong trời đất này không gì là không có số của nó, Lý Tú Ninh đã được định sẵn là số một khuyết thiếu đó của ngươi, bất cứ người nào cũng không tiện xuất thủ, ta tốt với ngươi như vậy mà còn dám óan giận ta nữa sao? Đại Diễn có năm mươi số, chỉ dùng có bốn mươi chín, ngoại trừ Lý Tú Ninh là số một khuyết khiếu ra, những số khác ai bảo là nhất định không thể có mỹ nhân quân sư ở trong đó chứ, làm sao có thể không tính là của ngươi được chứ?

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Từ thiếu gia hôm nay sao lợi hại như vậy? Mới ngủ dậy đã hót

không ngừng như con chim nhỏ đang nhớ mùa xuân rồi.

Từ Tử Lăng cười khanh khách nói:

- Nếu ngươi nghĩ rằng Thương Tú Tuần có thể nhận ra được cái đại hán mặt sẹo lồi tối qua là ta đóng giả thì cứ diễn một mình đi, lúc ta đi nàng còn chưa kịp hỏi họ tên nữa.

Nói tới đây gã chợt nhớ cảm giác lúc cùng mỹ nhân lưng đối lưng cùng nhau cự địch.

Khấu Trọng cười hì hì nói:

- Bây giờ ngươi có nói gì cũng vô dụng, ta cứ chờ mà xem kịch hay, hà.

Tiếng gõ cửa vang lên. Giọng nói của Tiểu Quyên ở bên ngoài vang lên:

- Ngoại trừ hai người các ngươi, toàn bộ người trong mục trường đều dậy hết để chúc mừng chiến thắng rồi, còn không mau cút ra đây.

Chỉ nghe ả gọi hai gã dậy với ngữ điệu vui vẻ chưa từng có, là biết ả đang hưng phấn tới độ nào rồi. Hai gã đưa mắt nhìn nhau, cùng nhận ra niềm hân hoan trong mắt đối phương, chỉ cần nghĩ đến đã làm tiểu nữ tỳ khả ái này vui vẻ tới mức này bao nhiêu vất vả cực nhọc của tối hôm qua hai gã đều cảm thấy rấtđáng. Hai gã vốn xuất thân hàn vi, vì vậy thường cảm thấy rất thân thiết và có hào cảm với những tì bộc gia đình.

Tiểu Quyên không đợi hai gã trả lời, lại tiếp tục nói:

- Mau dậy đi rửa mặt, quân khải hoàn sắp trở về thành, chúng ta phải ra ngoài đón tiếp. người ta đi trước đây.

Tiểu Quyên mới đi khỏi, Khấu Trọng mới chau mày nói:

- Ta thật không dám nghĩ nữa, trận chiến đêm qua thắng thật không dễ, càng không biết đã hy sinh bao nhiêu người nữa. ngươi nói xem Thương Tú Tuần sẽ xử lý đôi gian tế Đào Thúc Thịnh và Uyển Nhi thế nào đây?

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Hai kẻe này đều là người có thân phận trong mục trường. Đào Thúc Thịnh lại càng không phải tầm thường, Thương Tú Tuần giờ này đang rất đau đầu, chuyện này nhất định cũng sẽ liên đới đến không ít người khác.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Hy vọng chuyện này có thể làm mỹ nhân trường chủ phân thân, bằng không để nàng ta nhàn rỗi nhất định sẽ nghi ngờ đến chúng ta, bởi vì chúng ta có quá nhiều điểm đáng để cho nàng phải hoài nghi mất rồi.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Kéo dài được ngày nào hay ngày ấy, vết thương của ta không có ba bốn ngày nghỉ ngơi thì đừng hòng khép miệng được.

Khấu Trọng kéo gã ra khỏi giường nói:

- Còn không mau bò dậy đi, bây giờ cần phải tranh thủ thời gian, hy vọng rằng Lý Tú Ninh sẽ nghĩ tới chút tình xưa nghĩa cũ mà giấu

giếm giúp chúng ta, để cho chúng ta có thêm thời gian học được nhiều thứ thú vị từ Lỗ Diệu Trần Tử.

oOo

Hôm đó Thương Tú Tuần và Liễu Tông Đạo đều không theo đoàn tùy tùng về thành, người dẫn đầu đòan binh khải hoàn là quản gia Thương Chấn, y hiển nhiên vẫn còn chưa biết chuyện liên quan tới Uyển Nhi, tự hào tiếp nhận sự hoan nghênh của dân hai bên đường.

Trở về lần này nhiệm vụ chủ yếu là sắp xếp cho người bị thương và an tang cho những chiến sĩ tử trận, từ đây có thể tưởng tượng chiến tranh vẫn đang tiếp diễn bên ngoài thành, dường như Thương Tú Tuần vẫn muốn tiếp tục truy kích bại binh của tứ đại khấu.

Hoàng hôn ngày hôm đó, hai gã mò tới tiểu lâu của Lỗ Diệu Tử vị thiên hạ đệ nhất xảo tượng này tinh thần phấn chấn lạ thường, chỉ tay vào đôi Phi Thiên Tần Độn đặt trên bàn nói:

- Món đồ này dùng có được không?

Hai gã gật đầu không ngớt, luôn miệng khen tuyệt.

Lỗ Diệu Tử cười ha hả nói:

- Không ngờ Tử Lăng có thể vận dụng thứ đồ chơi này lấy đầu một kẻ đại khấu tặc, cũng may là hai tên tiểu tử các con có thể giúp mục trường phản bại thành thắng, bằng không hậu quả thật khó lường. Suốt ba mươi năm trời, ta chưa lần nào được vui vẻ như ngày hôm nay.

Nói đoạn lão đưa tay nhặt đôi thần độn trên bàn lên vung tay ném ra ngoài vách đá sâu muôn trượng bên ngoài cửa sổ.

Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau.

Lỗ Diệu Tử chậm rãi nói:

- Ta không muốn các con lại dẫm lên vết xe đổ của ta ngày trước, nếu các con cứ quen dựa dẫm vào mấy thứ xảo khí này thì đừng mong khinh công tiến bộ thêm được chút nào, lúc đầu tuy có chút tiện lợi nhưng sau này được không bằng mất, các con có hiểu không?

Hai gã tuy có chút không nỡ, nhưng cũng biết Lỗ Diệu Tử chỉ là nghĩ tốt cho mình nên đều gật đầu vâng dạ.

Lỗ Diệu Tử dõi mắt nhìn ra cảnh tượng mặt trời xuống núi hung tráng mỹ lệ bên ngoài cửa sổ, tức cảnh sinh tình nói:

- Giữa thời gian và sinh mệnh có một thứ quan hệ vô cùng vi diệu không thể tách rời, giống như ngày đêm luân chuyển, lại giống như sinh mạng khiến con người không thể đóan biết mà sinh ra chán nản khó thể tự chủ. Hay cũng như thành thành bại bại vậy, chỉ là một chuyện xảy ra trong nháy mắt, nhưng lại là một khoảng cách không thể kéo dài hơn được nữa, tới tận cùng, cũng chỉ là một nắm đất vàng chon vùi tất cả. Các con vẫn còn trẻ, bây giờ có lẽ cảm thấy lời của ta hơi khó hiểu, nhưng rồi sẽ có một ngày các con có cùng cảm nhận này với ta, phía sau thắng lợi có lẽ chính là thất bại, hai thứ mà tuy hai mà một.

Hai gã nghe xong đều chau mày suy nghĩ.

Gương mặt Lỗ Diệu Tử hiện lên thần tình như đang hồi ức lại quá khứ, chậm rãi nói:

- Cả đời ta chỉ chung tình với hai nữ tử rưỡi, nói như vậy các con có cảm thấy kỳ qoái không?

Khấu Trọng nói:

- Một nửa kia nhất định là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên rồi, rốt cục tiên sinh và mụ ta có quan hệ thế nào chứ?

Lỗ Diệu Tử cười cười nói:

- Tiểu Tử này thật thực tế, có cơ hội là lập tức hỏi chuyện của Âm quý phái.

Khấu Trọng chẳng hề xấu hổ nói:

- tiểu tử chỉ muốn giúp tiên sinh đòi lại một phần công đạo.

Lỗ Diệu Tử gật đầu nói:

- đây chính là nguyên nhân chủ yếu nhất mà ta để ý tới hai tiểu tử các con, nếu không hại được ả yêu phụ khốn đốn một phen, lão phu có chết cũng không nhắm được mắt.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- tiên sinh cứ yên tâm, bọn con sớm đã kết óan với Âm quý phái từ lâu rồi.

Rồi gã và Khấu Trọng mỗi người một câu kể lại những chuyện đã xảy ra cho Lỗ Diệu Tử nghe, khi nói tới đoạn Loan Loan có thể khiến cho nội thể không còn một chút chân khí nào, thần sắc Lỗ Diệu Tử trở nên ngưng đọng.

Cuối cùng Khấu Trọng đắc ý nói:

- hiện giờ yêu nữ đó có lẽ vẫn nghĩ bọn tiểu tử đã hồn du địa phủ, người gạt ta, ta lừa người thật là thú vị.

Lỗ Diệu Tử trầm ngâm một hồi, sau đó nghiêm mặt nói:

- nghe các con nói vậy có thể khẳng định yêu nữ này đã được chân truyền của Chúc Ngọc Nghiên, trở thành người thứ hai của Âm quý phái luyện thành Thiên Ma Công.

Từ Tử Lăng hiếu kỳ hỏi:

- thiên Ma Công khó luyện đến thế sao?

Khấu Trọng nghĩ ngợi nói:

- ít nhất cũng phải có ba người đã luyện thành, bằng không thì sao truyền lại được nhỉ?

Lỗ Diệu Tử vỗ bàn nói:

- đúng lắm, có điều người viết ra Thiên Ma Bí Kíp lại không phải là người của Âm quý phái, ta cũng chỉ biết là lai lịch củ cuốn bí kíp hết sức thần bí mà thôi, không giống như Kiếm Điển của Từ Hàng Tịnh Trai là do khai sơn tổ sư Địa Ni sáng tạo ra.

Từ Tử Lăng như đã hiểu ra nói:

- vậy Thiên Ma bí kíp đó cũng có chút giống như Trường Sinh Quyết rồi, tuy rằng đời đời đều có người tu luyện, nhưng chưa từng có người nào luyện thành trường sinh bất tử, bao gồm cả hai tên tiểu tử bọn con trong đó.

Lỗ Diệu Tử hân hoan nói:

- Nói chuyện với hai con có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian, Thiên Ma bí kíp, Kiếm Điển, Trường Sinh Quyết và Chiến Thần Đồ Lục được xưng là cổ kim đại kỳ thư, mỗi cuốn đều mang trong mình bí mật về sinh mệnh và vũ trụ từ ngàn đời nay đâu có thể ddàng bị khám phá chứ.

Hai gã đồng thanh nói:

- Chiến thần Đồ Lục.

Lỗ Diệu Tử gật đầu nói: "đây có lẽ là cuốn kỳ thư hư ảo vô định nhất trong tứ đại kỳ thư, đời nào cũng có truyền ngôn về nó, song lại chưa từng có ai được xem qua, tường tận thế nào ta cũng không được rõ lắm, vì vậy các con cũng đừng mong biết gì thêm.

Khấu Trọng chau mày nói: " giả thiết là Chúc Ngọc Nghiện và Loan Loan thực sự đã luyện thành Thiên Ma Công, vậy ngoại trừ người của Từ Hàng Tịnh Trai ra còn có ai có thể đối địch với bọn họ nữa?

Lỗ Diệu Tử điềm nhiên nói:

- chính là hai tên tiểu tử các con.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng tròn mắt nhìn nhau không nói lên lời.

Hồi lâu sau Khấu Trọng mới gãi đầu nói:

- tiểu tử chỉ là tình cờ học được một chút, thực tế đâu có hiểu gì những đồ hình ký hiệu và văn tự cổ qoái trong đó, như vậy cũng có thể tính là luyện thành ư?

Lỗ Diệu Tử phì cười nói:

- Trường Sinh Quyết truyền qua không biết đã bao nhiêu đời mà không có người nào luyện thành được võ công từ nó, thế nhưng các con lại làm đựơc. Tình cờ cũng tốt, tóm lại chính là như vậy. hơn nữa chỉ xem việc Loan Loan cũng không hại chết được hai con, là ta biết võ công kỳ qoái trong Trường Sinh Quyết có thể khắc chế được Ma Thiên Công của Âm Quý phái, nếu không phải vậy ta đã khuyên các con tìm một hang động nào mà ẩn trốn, cả đời này không tái xuất giang hồ nữa rồi.

Tiếp đó lại cao hứng vỗ tay nói:

- được rồi, nói chuyện phiếm vậy thôi. Chúng ta bắt đầu việc chính, hai con có hứng thú nghe chuyện của Âm Quý phái không?

oOo

Tới gần sáng, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới về phòng, ngủ chưa đựơc ba canh giờ thì đã bị Lan Cô đánh thức, có điều lần này là hảo ý, thì ra thị đã chuẩn bị phòng mới cho hai gã.

Đó là khu dành cho đại sư phó trong nhà bếp, nằm ở phía nam Phi Mã Viên, tổng cộng có bốn căn nhà riêng biệt.

Hai gã chỉ mong mỗi gã được một gian phòng tàm tạm, chẳng ngờ nằm ngoài dự kiến, Lan Cô lại dẫn hai gã đến trước cửa một căn rồi nói:

- căn nhà này phía trước là nơi tiếp khách, phía sau là phòng ngủ, nhà tắm nhà xí đều ỡ trong hết. trong nhà đã có người quýet dọn sẵn các người có thể lập tức dọn tới.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới lần đầu tiên có được một căn nhà riêng, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Lan Cô bất ngờ dịu dàng nói:

- mấy ngày hôm nay ai ai cũng bận rộn, đợi Lương phó tổng quản rảnh rỗi, ta sẽ xin cho các ngươi một nữ tì để hầu hạ dọn dẹp.

Tiếp đó lại nheo mắt nói:

- Nhớ rằng các ngươi là người của nhà bếp, khi nào có cơ hội gặp trường chủ phải nói mấy câu giúp cho nhà bếp chúng ta đấy.

Hai gã bừng tỉnh hiểu ra nguyên nhân là vì bọn gã đã trở thành hồng nhân thường xuyên được trương chủ triệu kiến nên thị mới cố ý làm đủ thứ việc để lấy lòng.

Lan Cô lại nói:

- Ninh công chúa phái người dặn ta bảo các ngươi nếu rảnh rỗi thì đến chỗ nàng ta, hình như nàng ta rất thích bánh ngọt các ngươi làm hôm ấy thì phải.

oOo

Hoàng hôn hôm ấy hai gã mang theo hành lý và tài sản nhỏ bé của mình dọn vào mỗi gã một phòng, rồi trở ra ngồi ngoài gian phòng khách rộng rãi.

Khấu Trọng vươn vai nói:

- cái này gọi là quyền thế đấy, cho dù ở trong nhà bếp cũng vậy. Nếu

không phải Thương Tú Tuần để ý tới chúng ta, chỉ sợ lúc này ta với ngươi vẫn phải chen chúc trong gian phòng chật bằng cái lỗ mũi đó.

Từ Tử Lăng chậm rãi cười cười nói:

- Lý Tú Ninh tìm ngươi, tại sao còn không cút đi gặp nàng ta đi?

Khấu Trọng lườm gã một cái rồi nói:

- Cả đời này chỉ có hai huynh đệ với nhau,ngươi không để kẻ thất tình đáng thương này phải đi gặp nàng một mình chứ?

Từ Tử Lăng bật cười nói:

- Ngươi nghĩ Lý Tú Ninh là mãnh thú à? Người nàng ta muốn gặp là ngươi chứ không phải ta, ta đến đó phỏng có ích gì. Thứ cho tiểu đệ không thể giúp gì được.

Khấu Trọng nhảy dựng lên hát vang:

- gió thổi sông Dịch lạnh ghê, tráng sĩ ra đi không...hà! Không nói chuyện xui xẻo đó nữa! Đi thì đi, ta sợ gì mà không đi chứ.

Thấy Khấu Trọng hưng phấn như vậy, Từ Tử Lăng cũng cười thầm trong bụng, thoải mái ngả người ra sau ghế, mắt ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, trong lòng lại nghĩ đến cuộc nói chuyện tối qua với Lỗ Diệu Tử.

Vị thiên hạ đệ nhất xảo công này đích thực là kiến đa thức quảng, bác học đa tài, chẳng những đã đọc vạn quyển sách mà còn từng đi vạn dặm đường, đối với bọn gã mà nói quả là lợi ích không ít. Chính vì lão là người phi thường thế nên hành sự lúcnào cũng nằm ngoài dự liệu của người khác, làm người ta phải kỳ qoái khó hiểu.

Chợt trong lòng gã dâng lên một cảm giác kỳ lạ, sau đó thì nghe tiếng bước chân truyền tới. Trong đầu Từ Tử Lăng lập tức hiện lên gương mặt của Lạc Phương, trong lòng lấy làm kỳ qoái, không hiểu sao mình không hề chú ý phân biệt tiếng bước chân của Lạc Phương mà tự nhiên lại nhận ra được như vậy.

Lạc Phương thần thái vui vẻ hứng khởi bước vào trong sảnh khách:

- còn không chúc mừng đi, bây giờ ta đã là phó chấp sự rồi.

oOo

Khấu Trọng đi qua thạch lâm, nói rõ mục đích đến cho vệ sỹ canh cửa của Lý Tú Ninh. Không lâu sau thì gã được dẫn vào gian khách sảnh mà hôm đó Lý Tú Ninh và Uyển Nhi nói chuyện. ngoài hoa viên, một đôi hồ điệp xinh đẹp đang nô đùa với gió, tiếng bước chân của Lý Tú Ninh lớn dần, cuối cùng vang lên sau lưng gã:" Đa tạ"

Khấu Trọng thản nhiên nói: "ta có thể đi chưa?".

Lý Tú Ninh trầm mặc hồi lâu mới nghe giọng nói: " huynh có còn nhớ cái lần ta dùng trủy thủ chế ngự huynh bên ngoài cửa sổ không?".

Khấu Trọng nhớ lại những hồi ức tươi đẹp ngày trước, đó là một đêm sáng trăng, gã và Từ Tử Lăng cầm cuốn sổ bí mật của Đông Minh Phái đi gặp Lý Thế Dân lĩnh công, khi bò qua phòng của Lý Tú Ninh nghe thấy âm thanh mê người của nàng mới không nhịn được thò đầu vô ngắm, sau khi nàng phát giác liền rút trùy thủ ra chỉ ngay vào cổ họng gã. Đó là sát na mà gã nhất kiến chung tình, cũng là sát na mà gã bắt đầu cuộc tình đầu thảm bại của mình, làm sao mà gã quên cho được.

Khấu Trọng cười gượng gạo nói: "làm sao mà không nhớ chứ, muốn quen đi một lúc cũng không quên được, vì vậy bây giờ ta mới phải đi, bằng không cho dù phải biến thành cá hun khói ta cũng không chịu đi mất."

Lý Tú Ninh bật cười khúc khích nói: "nếu huynh thật sự là cá hun khói thì ta sẽ cắn ngay một miếng rồi nuốt chửng để huynh sau này không đi đâu được nữa. Hãy nói cho Tú Ninh biết, có phải chính vì nguyên nhân này mà huynh cự tuyệt lời mời của nhị ca không?."

Khấu Trọng vẫn quay lưng lại với nàng nói: "Đừng nói với ta là đến giờ này công chúa mới đoán ra được nguyên nhân này đấy." Nụ cười của gã càng lúc càng chua chat.

Lý Tú Ninh thở dài nói: "Khấu Trọng à! Tú Ninh đâu xứng đáng để cho huynh quá yêu như vậy chứ! Trên thế gian này không biết có bao nữ tử còn tốt hơn Tú Ninh gấp vạn lần đang chờ huynh đó! Khấu Trọng à, hãy nghẩnh đầu lên nhìn trời cao có được không?"

Nàng uyển chuyển bước tới bên cạnh gã, chỉ tay lên bầu trời đầy sao nói: "Mỗi ngôi sao đại biểu cho một cơ duyên, vì vậy cơ duyên là vô cùng vô tận, cũng giống như bầu trời sao hằng hà vô số kia vậy. Sự tương ngộ của Khấu Trọng và Tú Ninh cũng là một trong các cơ duyên đó, nhưng ngoài nó ra còn rất nhiều cơ duyên khác, có thống khổ cũng có hoan lạc, thậm chí có cả cơ duyên khiến người ta vừa khiến người ta vừa đau khổ vừa sung sướng. Huynh là người phàm, tự nhiên sẽ có những taongộ phi phàm, không nên vì một cơ duyên đã qua đi mà đau lòng."

Khấu Trọng làm một chuyện mà gã mong muốn nhất và cũng là một chuyện mà gã biết là ngu ngốc nhất, quay đầu lại nhìn nàng. Chỉ thấy mỹ nữ tuyệt thế này đang ngẩng đầu nhìn trời sao, song mục lộ ra thần sắc khát vọng như mộng ảo, quyến rũ đến mê người.

Khấu Trọng lẩm bẩm nói: "Vấn đề là Tú Ninh ở trong lòng Khấu Trọng ta như vầng minh nguyệt, những ngôi sao kia dù sáng tới mấy khi so với minh nguyệt cũng đều trở nên ảm đạm vô quang mà thôi."

Lý Tú Ninh quay sang nhìn gã, nhưng khi ánh mắt của nàng vừa chạm tới ánh mắt của gã, cả hai liền lập tức nhìn lảng ra chỗ khác, dường như đều không thể chịu đựng nổi cảm giác khi phải đối diện với đối phương, tình thế trở nên vi diệu hết sức.

Khấu Trọng ngẩng đầu buồn bã nói: "Những chuyện như vậy càng nói càng luẩn quẩn, tốt nhất ta nên đi sớm một chút."

Lý Tú Ninh giật mình: "nghe Tú Ninh nói thêm hai câu nữa được không?"

Khấu Trọng nhún chân bay vút ra cửa sổ, trở lại vẻ tiêu sái bất cần như trước, khóe miệng nở ra một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời buổi sớm mai, thản nhiên nói: "Nếu Ninh công chúa muốn thay lệnh huynh chiêu dụ hai chúng ta thì xin miễn đi".

Lý Tú Ninh tròn mắt nhìn gã hồi lâu, giẫm chân nói: "Huynh sắp làm Tú Ninh giận rồi đó".

Khấu Trọng đặt tay lên bậc cửa sổ, như muốn nhún mình nhảy vào trong phòng, chán nản nói: Thảm rồi, lần này ta thật không nên tới đây mới đúng, mỗi một lời nói, một động tác của nàng đều khiến bệnh tương tư của ta nặng thêm, đến giờ chỉ e đã nguy kịch lắm rồi."

Lý Tú Ninh cúi đầu thấp giọng nói: "Coi như Tú Ninh cầu xin huynh được không, Khấu Trọng hãy quên Tú Ninh đi".

Khấu Trọng quay người bỏ đi, vẫy tay lại phía sau coi như lời tạm

biệt với nàng, sau đó thì biến mất trong rừng, để lại Lý Tú Ninh đang nức nở khóc trong phòng, cuối cùng nàng cũng vì Khấu Trọng mà khóc ra giọt lệ tình đầu tiên.

Chương 113: Xuôi tay về trời

Lạc Phương hưng phấn nói: "lần này chúng ta thắng cũng thật hiểm, cả ta đây cũng sém chút nữa là mất mạng, cũng may có một vị đại hiệp mặt sẹo thần bí bạt đao tương trợ, giết cho bọn khấu tặc thất điên bát đảo, đến cả Tiêu Thổ Thiên Lý Mao Tiêu cũng bị y lấy thủ cấp giữa thiên quân vạn mã dễ dàng nhu lấy đồ trong túi vậy. Có thể nói nhờ có y mà mục trường chúng ta mới nghịch chuyển được đại cục nhanh như vậy đấy".

Sau đó lại thở phào như vẫn chưa hết sợ: "Ngươi không hiểu được tình hình lúc đó nguy hiểm thế nào đâu, lúc đầu chúng ta chỉ nghĩ rằng có hai ba ngàn tên tặc khấu đến quấy rối, nào ngờ khắp nơi đều là địch nhân, bất chợt xông ra phá vỡ đội hình của chúng ta, cũng may trương chủ và nhị chấp sự kia chia binh ra làm hai đường, dẫn dụ chủ lực của địch nhân, lại được vị đại hiệp thần bí kia tương trợ, đồng thời đại quản gia cũng dẫn binh xuất quân ứng chiến mới có thể đánh đuổi được bọn chúng. Khi trường chủ dẫn bọn địch đến thôn làng đằng kia, bên trong đông hiệp lại phái binh tiếp viện, chúng ta mới tung đòn quyết định đánh lại bọn tặc khấu, đuổi xa hơn trăm dặm, giết cho bọn chúng chạy vãi cả ra quần. Ồ, Tiểu Ninh đâu rồi?"

Từ Tử Lăng mỉm cười: "phó chấp sự mời ngồi".

Lạc Phương giống như không biết phó chấp sự là chỉ mình, thoáng ngạc nhiên một lúc mới giật mình sực tỉnh ngồi xuống chiếc ghế Từ Tử Lăng mới kéo ra, đưa mắt nhìn quanh quẩn hỏi: "Căn nhà này không tồi, Tiểu Ninh đâu rồi?"

Từ Tử Lăng ngồi xuống đối diện với y, biết rằng Khấu Trọng biết nói

những lời làm y vui nên Lạc Phương thích nói chuyện với gã chứ không phải mình, bèn mỉm cười đáp: "hắn bị Ninh công chúa gọi đi, chắc cũng sắp về rồi".

Lạc Phương lộ thần sắc thất vọng, nhưng chỉ một thoáng là trở nên hưng phấn, hạ thấp giọng như đang nói ra một điều bí mật: "lần này là cũng nhờ nhị chấp sự tiến cử cả, bởi vì ba người khác người nào cũng có tư cách hơn ta cả, với lại vị chí tam chấp sự đó lão Hứa đã ngồi rồi, cả chính phụ chấp sự đều do người của nhị chấp sự làm thỉ thật có chút không hay lắm. Cũng may mà lần này ta có chút biểu hiện, nhưng nghe nói vẫn nhờ nhị chấp sự nói cả canh giờ, thêm vào đại quản gia trợ giúp mới thuyết phục được trường chủ đồng ý đó."

Hứa lão chính là Hứa Dương, vốn là phó chấp sự của Liễu Tông Đạo, thích hút thuốc như Thương Chấn, quan hệ với bọn gã cũng rất rốt. Trong đầu Từ Tử Lăng thoáng hiện lên khuôn mặt với con mắt chột của Liễu Tông Đạo, trong lòng bất giác có cảm giác hơi khó chịu. Người này tích cực gia tăng thế lực cho mình như vậy không biết có tâm dụng gì đặc biệt hay không? Nói cho cùng thì gã và Khấu Trọng cũng được xem như là người của phe y.

Nghĩ đoạn liền chậm rãi hỏi: "Tam chấp sự có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?".

Lạc Phương hừ lạnh nói: "Y thì có bản lãnh gì chứ, bình thường thì diễu võ dương oai, đến lúc ra sa trường thì mới chỉ hai ba chiêu đã bị người ta giết rồi".

Từ Tử Lăng biết rõ Đào Thúc Thịnh đã bị xử quyết bí mật, nhưng vẫn tyên bố là y tử nạn sa trường, nếu không phải là không muốn vạch áo cho người xem lưng thì cũng là Thương Tú Tuần muốn âm thầm điều tra để tiểu trừ gian đảng. Tứ chấp sự Ngô Triệu Nhữ trước giờ luôn theo phe Đào Thúc Thịnh nói không chừng cũng bị liên lụy vào

chuyện này.

Từ Tử Lăng rất muốn hỏi rõ về thân phận của Uyển Nhi, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, chỉ hỏi: "Trường chủ đã về chưa?".

Lạc Phương trầm ngâm đáp: "có lẽ mấy ngày nữa sẽ về, tình thế bên ngòai còn rất loạn, sau khi Nhậm Thiếu Danh bị giết, chẳng những tình thế phương nam thay đổi mà phương bắc cũng có nhiều biến hóa".

Nói thêm mấy câu nữa, Lạc Phương liền lấy cớ mới nhậm chức có nhiều chuyện phải làm, đứng dậy bỏ đi. Từ Tử Lăng đang suy nghĩ về tình thế thiên hạ sau khi Nhậm Thiếu Danh bị giết thì Khấu Trọng thần sắc thẫn thờ trở về, chán nản ngồi phịch xuống hai con mắt đờ đẫn nhìn về phía trước giống như hai cái hố trống hoắc.

Từ Tử Lăng đang định hỏi thì Khấu Trọng đã thở dài nói: "ta và nàng cuối cùng đã kết thúc rồi".

Từ Tử Lăng đưa tay nắm lấy vai gã, trầm giọng nói: "trên đời này không phải chuyện gì cũng có thể hoa hảo nguyệt viên, mỹ mãn như ý. Nhân mấy ngày này không phải thị hầu mỹ nhân trường chủ, chi bằng chúng ta đến thỉnh giáo Lỗ tiên sinh nhiều một chút còn hơn là ngồi không thế này."

Khấu Trọng gật đầu nói: "việc quan trọng trước mắt là chữa lành thương thế cho ngươi đã, còn phải không để lại vết tích gì nữa, bằng không thì đại hiệp mặt sẹo sẽ bị lòi đuôi hồ ly ra đấy."

oOo

Ngày tháng cứ thế qua đi.

Lan Cô cứ như là sợ hai gã nên không dám đến làm phiền vậy, còn bọn gã thì cứ an lạc tự tại sống qua ngày, cứ đến tối lại tới chỗ Lỗ Diệu Tử nói chuyện, nghiên cứu những tác phẩm mà Lỗ Diệu Tử dành cả đời để viết ra.

Do bản tính trời sinh, nên Từ Tử Lăng rất có hứng thú với viên lâm học và thiên văn học, còn Khấu Trọng chỉ chuyên tâm với lịch sử, binh pháp và cơ quan học.

Nhìn bề ngoài, Lỗ Diệu Tử tuyệt đối không giống như người đang hấp hối, gương mặt hồng hào như thọ tinh trong miếu thờ, nhưng hai gã hiểu lão đã thời thời khắc hồi quang phản chiếu rồi.

oOo

Một buổi hoàng hôn, hai gã mới định tới chỗ của Lỗ Diệu Tử thì chợt thấy Tiểu Quyên xuất hiện, nói Thương Tú Tuần muốn tìm bọn gã, mới biết vị mỹ nhân trường chủ này đã trở về mục trường rồi. Hai gã trong lòng đều không muốn song cũng đành phải cúi đầu lầm lũi bước theo ả.

Thương Tú Tuần ngồi một mình trong thư phòng, đang bận rộn phê chuẩn các quyển văn thư trên bàn. Lúc hai gã bước tới trước bàn sách của nàng thỉnh an, nàng chỉ ậm ừ một tiếng dường như cả ngẩbg đầu lên nhìn hai gã một cái nàng cũng không muốn.

Hai gã ngây người ra một lúc nàng mới chậm rãi nói: "cởi y phục ra".

Cả hai cùng thất thanh kêu lên: "cái gì?".

Thương Tú Tuần buông bút ngẩng lên nhìn hai gã, nhấn giọng nói lại một lượt: "cởi y phục thì là cởi y phục, còn có gì khác nữa sao? Lời của ta chính là mệnh lệnh, không nghe thì chờ gia pháp trừng trị đi".

Khấu Trọng cười khổ nói: "tấm thân thanh bạch của chúng tôi ngoại trừ mẹ ra thì chưa có nữ nhân khác nào được nhìn qua, thoát y trước mặt trường chủ như vậy nếu để người khác nhìn thấy sẽ không tốt lắm đâu."

Thương Tú Tuần trừng mắt nhìn gã một cái: "ta có bảo các ngươi cởi hết tất cả đâu, còn không mau làm đi? Có phải muốn ăn đòn hay không?"

Từ Tử Lăng đang định lên tiếng phản đối nhưng Khấu Trọng sợ gã làm lộ thân phận, đã nhanh miệng nói: "cởi thì cởi chứ sao".

Từ Tử Lăng thấy Khấu Trọng dằng dằng mấy cái đã cởi hết y phục để lộ thân hình cường tráng, biết Thương Tú Tuần cố ý muốn kiểm tra xem trên người gã có vết thương hay không, đồng thời muốn gặp Lỗ Diệu Tử nên cuối cùng cũng đành phải khuất phục.

Thương Tú Tuần nhổm người đứng dậy, đi quanh hai gã mấy vòng, cuối cùng cũng không dấu nổi vẻ thất vọng quay lại phía sau bàn sách, khoát tay: " các ngươi lui đi".

Hai gã ôm y phục đang định ra ngoài thì Thương Tú Tuần đã quát lên: "mặc y phục vào rồi mới được ra chứ, như vậy còn ra thể thống gì nữa".

Hai gã vội vàng mặc y phục vào trước ánh mắt sáng qoắc của nàng, thấy nàng vẫn đang suy nghĩ gì đó, Khấu Trọng liền thử thăm dò: "trường chủ chúng tôi có thể đi được chưa?".

Thương Tú Tuần đảo mắt nhìn hai gã thêm một lượt, lạnh lung nói: "mỗi ngày các ngươi đều rèn luyện thân thể đúng không?".

Khấu Trọng biết nàng sinh ngi vì thể hình cường tráng với các cơ thịt hòan mỹ của mình, liền mở miệng nói như tép nhảy: "chuyện này đương nhiên rồi, mỗi sáng sớm chúng tôi thức dậy đều múa quyền múa cước cả canh giờ nếu không đâu có thân hình đẹp như vậy chứ?".

"Bình"

Thương Tú Tuần đập mạnh tay xuống bàn, mắt hạnh trợn trừng lên quát: "nói bậy! các ngươi là những kẻ dậy muộn nhất trong mục trường này, còn phải đợi người ta mang thanh la đến gõ vào tai mới chịu bò dậy. Hừ, còn dám nói bừa trước mặt ta nữa."

Từ Tử Lăng cười xòa nói: "dậy sớm vốn là thói quen trước đây của chúng tôi, có điều gần đây nghe chỉ thị của trường chủ nên tối nào chúng tôi cũng tới chỗ của Lỗ Diệu Tử học nghệ, thế nên ngày đêm đảo ngược, ngủ dậy muôn một chút cũng là chuyện thường tình thôi mà."

Khấu Trọng không ngờ nàng lại chú ý tới cử động của hai gã như vậy, chỉ biết cười ngượng ngịu thừa nhận: "trường chủ đại nhân đại lượng, tiểu nhân chỉ là thuận miệng nói ra thôi, quên mất sinh hoạt của mình gần đây có nhiều thay đổi".

Ánh mắt Thương Tú Tuần trở nên vừa sắc bén, chậm rãi nhàn nhã nói: "nhưng Liễu nhị chấp sự nói trong mấy ngày trên đường đi tới đây cũng chưa từng thấy các ngươi luyện công bao giờ".

Từ Tử Lăng sợ Khấu Trọng lại thổi đuôi bò làm lộ chuyện, vội vàng nói: "đều tại chúng tôi thấy đám người của nhị chấp sự ai ai cũng võ công cao cường, nào dám múa búa trước cửa Lỗ ban chứ. Trường chủ minh giám."

Thương Tú Tuần bán tín bán ngi nhìn gã một lúc rồi thở dài nói: "nếu có một ngày ta phát giác các ngươi đang dối gạt ta, ta nhất định sẽ đích thân lấy mạng các ngươi".

Khấu Trọng thầm thở phào nhẹ nhõm, biết nàng không còn hoài nghi Từ Tử Lăng là đại hiệp mặt sẹo nữa liền cung kính nói: "chúng tôi có thể đi đựơc chưa?"

Sắc mặt Thương Tú Tuần chợt trở đỏ ửng lên tức giận, xẵng giọng quát: "không đuợc đi".

Hai gã nghe vậy lấy làm ngạc nhiên, Thương Tú Tuần trầm ngâm giây lát rồi chợt vẫy tay nói: "đi đi, có điều mỗi ngày đều phải tới đây báo cáo tình hình của lão già cho ta hay".

Khấu Trọng nói: "đến gặp trường chủ vào lúc nào thì thỏa đáng hơn cả"

Thương Tú Tuần bực mình nói: "tự ta sẽ cho người đến gọi các ngươi, mau cút đi cho ta".

Hai gã như vớ được báu vật trên đường, vội vàng đi ra ngoài.

oOo

Khi hai gã đến tiểu lâu gặp Lỗ Diệu Tử đều cả kinh thất sắc, Lỗ Diệu Tử vẫn ngồi rất thẳng nhưng gương mặt đã không còn chút huyết sắc, hai mắt nhắm nghiền không nói tiếng nào. Hai gã vội bổ tới đỡ hai bên của lão, Lỗ Diệu Tử lúc này mới thở hắt ra một hơi, mở bừng mắt nói: "đỡ ta xuống dưới".

Khấu Trọng vội vàng nhảy lên thò tay vào tủ sách khởi động cơ quan mơ cửa bí đạo.

"Cách cách"

Cửa hầm đi vào căn phòng dưới đất lập tức mở ra.

Lỗ Diệu Tử nói: "những thứ để cho các con và sách vở ta đều gói lại cẩn thận cả rồi, khi ra ngoài thì thuận tay lấy đi luôn."

Hai gã đỡ lão đi xuống địa đạo, khi vào trong địa thất, giật mình phát hiện ra ở giữa phòng đã có thêm một chiếc giường đá, các thứ chăn gối đều có đầy đủ, liền y theo chỉ thị của Lỗ Diệu Tử đặt lão nằm ngay ngắn trên giường.

Lỗ Diệu Tử gối đầu lên chiếc gối gỗ, hai tay giao nhau đặt trước ngực, đợi sau khi hai gã đắp cho lão chiếc chăn đỏ rực như máu lên người thì mới thở dài nói: "con người sống ở đời chỉ như bóng câu thoáng qua cửa sổ, khi mình tưởng rằng vĩnh viễn cũng không đến tận cùng thì chỉ trong chớp mắt đã tới thời khắc hơi thở cuối cùng rồi".

Khấu Trọng chỉ muốn khóc òa lên, nhưng một giọt nước mắt cũng không chảy ra, chỉ kiên định nói: "tiên sinh yên tâm đi, chúng con sẽ tự tay trừng trị yêu phụ Âm quý phái đó để trút hận cho người."

Lỗ Diệu Tử lắc đầu cười khổ nói: "các con cứ lượng sức mà làm thôi, hiện giờ nếc các con gặp phải Chúc Ngọc Nghiên thật chẳng khác gì là tự sát cả. Huống hồ mối hận của ta với mụ đã hoàn toàn tiêu tan, nếu không phải là mụ, ta cũng không thể bầu bạn với Thanh Nhã hai mươi lăm năm, càng không thể biết thì ra trong lòng ta cuối cùng cũng chỉ có một mìnhmụ, thôi đi thôi đi".

Hai gã cứ mắt ngươi nhìn mắt ta nhất thời không biết nói gì mới tốt.

Lỗ Diệu Tử thở nhẹ nói: "các con đi đi nhớ phải làm gì rồi chứ?".

Từ Tử Lăng kinh hãi nói: "tiên sinh còn chưa chết mà".

Lỗ Diệu Tử chợt lộ sắc giận: "các con muốn xem dáng vẻ thảm hại của ta lúc đoạn khí phải không?",

Hai gã không biết làm sao thì Lỗ Diệu Tử đã dịu dàng trở lại, từ từ nói: "mỗi đứa khấu đầu ba cái rồi đi đi, ta không chịu đựng được bao lâu nữa đâu, hà, chết cũng không đáng sợ lắm, không biết sau khi chết sẽ có gì xảy ra nhỉ?".

.....

Hai gã mang theo những thứ Lỗ Diệu Tử chuẩn bị cho mình, buồn bã rời khỏi gian tiểu lâu vẳng lặng thê lương.

Hữu thủ Khấu Trọng đặt lên vai Từ Tử Lăng, thở dài rầu rĩ nói: "ông ấy có lẽ là người tốt với chúng ta nhất ngoài mẹ và Tố Tố tỉ, nhưng lại giống như mẹ vậy, mới ở cùng nhau được vài ngày thì đã đi rồi".

Từ Tử Lăng nhớ đến Tố Tố, lại thở dài một tiếng.

Khấu Trọng nói: "chúng ta đi đêm nay hay đợi đến sáng mai?".

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "không, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ, lưu lại đây cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa."

Trong lòng Khấu Trọng thoáng hiện lên hình ảnh của Lý Tú Ninh, bên tai như vang lên tiếng nói của nàng cầu xin gã quên mình đi, gật đầu nói: "được rồi, lấy Tỉnh Trung Nguyệt xong chúng ta lập tức rời khỏi mục trường".

Vừa bước vào cửa phòng thì Lan Cô đã chạy tới nói: "hai ngươi lập tức thu dọn đồ đạc, chuẩn bị cùng trường chủ ra ngoài. Thật đúng là vinh hạnh cho các ngươi đấy, không ngờ trường chủ lại chỉ định hai ngươi việc hầu hạ ăn uống cho người".

Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau.

oOo

Hoàng hôn hôm sau, một đoàn hai mươi tám người phi ngựa ra khỏi đông hiệp lao đi trên thảo nguyên rộng mênh mông.

Ngoài hai vị hỏa đầu tướng quân Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ra, Phức đại tỷ và tiểu Quyên cũng đi theo hầu để phục dịch Thương Tú Tuần trên đường đi, những người còn lại đều là của Phi Mã Mục Trường, cấp chấp sự bao gồm Lương Trị, Liễu Tông Đạo, Hứa Dương, cấp phó chấp sự thì có Lạc Phương, phó thủ của Lương Trị Ngô Ngôn, một hán tử thấp lùn chừng bốn mươi tuổi. Ngòai ra còn có hai lão đầu Thương Bằng và Thương Hạc, tất cả mọi người kể cả Thương Tú Tuần đều tôn kính gọi hai lão là Bằng công và hạc công. Hai lão nhân này rất ít nói chuyện, nhưng song mục đều lấp lánh như điện, hắc hẳn là bậc nguyên lão cao thủ trong tộc họ Thương ở Phi Mã Mục Trường.

Đi được nửa ngày, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn không biết Thương Tú Tuần muốn đi tới đâu. Hai gã phụ trách điều khiển chiếc xe duy nhất trong đòan, trên xe tự nhiên là các thứ như lều bạt và lương thực nước uống...

Khấu Trọng vung roi quất nhẹ vào mông bốn con kiện mã kéo xe, thấp giọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng nói: "làm xong cơm tối chúng ta sẽ chuồn đi, hầu hạ bọn họ bữa cơm cuối cùng rồi mới đi cũng coi là nhân nghĩa lắm rồi."

Từ Tử Lăng cười cười nói: "không phải ngươi tinh thông địa lý lắm sao? Phương hướng này hình như là đi về phía Cảnh Lăng thì phải? Trọng thiếu gia có đồng ý không?".

Khấu Trọng thoáng ngạc nhiên rồi gượng cười nói: "lần này coi như ngươi đi cùng ta nhiều, học được một chút kiến thức địa lý, có điều nấu nướng cho hai mươi tám người ăn thật không dễ chịu chút nào, đâu thể bằng chúng ta vừa đi vừa du ngoạn sơn thủy chứ."

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "vậy thì tối nay chúng ta đi".

oOo

Sauk hi mặt trời lặn, Thương Tú Tuần mới hạ lệnh cắm trại bên một dòng suối nhỏ, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì đi thổi lửa nấu cơm, bận bịu đến không ngẩng đầu lên nổi, cũng may có tiểu Quyên chạy tới giúp, hai gã mới được lơi tay phần nào. Chúng nhân ăn món cơm Đòan Du mà hai gã đắc ý nhất đều khen không ngớt lời, khiến hai gã đều cảm thấy vẻ vang.

Lạc Phương, Phúc đại tỷ và tiểu Quyên ngồi với hai gã thành một nhóm nhỏ xung quanh đống lửa, cũng cómột vẻ thú vị rất riêng.

Khấu Trọng thừa cơ hỏi: "rút cuộc là chúng ta đi đâu vậy?".

Lạc Phương ngạc nhiên nói: "không ai nói với hai ngươi sao? Chúng ta đang đi tới Cảnh Lăng đó."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Cảnh Lăng có chuyện gì vậy?",

Phúc đại tỷ thấp giọng nói: "là Phương trang chủ ở Cảnh Lăng phái người tới cầu cứu trường chủ, chúng ta chỉ là đội tiên phong, những

người khác sua khi chuẩn bị đầy đủ mới khởi trình".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy sự sợ hãi trong mắt đối phương, bởi hai gã cũng đóan ra một khả năng đáng sợ có thể xảy ra. Hai gã nào còn có tâm sự nói chuyện phiếm, sau khi nói bừa mấy câu rồi mượn cớ đi ngủ, chui vào trong căn lều nhỏ.

Khấu Trọng nằm sấp bên cạnh Từ Tử Lăng hạ giọng nói: "lần này thì hỏng rồi, chúng ta phải sớm nghĩ tới Khúc Ngạo và lão gia mới đúng chứ."

Gã dừng lại một chút rồi thở dài nói: "còn nhớ năm xưa ở trang viện của Trầm Lạc Nhạn ở Hùynh Dương, Tống Ngọc Trí đã báo tin với Trầm Lạc Nhạn rằng Khúc Ngạo và lão gia đã cấu kết với nhau định ám sát Lý Mật k? bây giờ rõ rang là lão gia đã dùng mỹ nhân kế, Loan Loan chắc chắn đã về cảnh Lăng bịa ra một câu chuyện cho Phương Trạch Thao nghe. Chỉ cần nàng khẽ vẩy vẫy ngón tay là họ Phương đó ô hô lìa đời rồi."

Từ Tử Lăng nhìn thẳng lên nóc lều cười khổ nói: "cho dù không có Loan Loan, Phương Trạch Thao cũng không phải đối thủ của lão gia. Thảm nhất là Phi Mã Mục Trường mới vừa đánh trận chưa phục hồi nguyên khí đã bảo xuất binh viện trợ, bằng không thì bây giờ không phải chỉ có hai mươi tám người này thôi mà là đại quân cả ngàn người rồi."

Khấu Trọng vén màn lều lên nhìn bọn Thương Tú Tuần đang ngồi nói chuyện bên đống lửa, thấp giọng nói: "hiện giờ tốt nhất là phải toàn lực chạy tới Cảnh Lăng trước, nhân lúc Loan Loan còn chưa động thủ ghiết chết ả trước cho xong".

Từ Tử Lăng bực mình nói: "lúc đó thì chúng ta đã sức cùng lực kiệt

rồi, lấy đâu ra khí lực mà thu phục Loan Loan, huống hồ cho dù chúng ta ở trạng thái tốt nhất, cũng vị tất dễ dàng thắng được nàng ta. Thảm nhất là không biết nàng ta đã nói xấu gì chúng ta rồi, tên Phương Trạch Thao này lại bị con hồ ly này làm mê hoặc, đến lúc đó lại hóa xảo thành vụng, đảm bảo làm cho yêu nữ có cười tới vỡ cả bụng."

Khấu Trọng khổ não nói: "thế này cũng không được, thế kia cũng không xong, vậy bây giờ phải làm sao đây?"

Từ Tử Lăng bình tĩnh phân tích: "chuyện này không gấp được, nếu ta là lão gia, giờ đã nắm chắc phần thắng rồi, tội gì không chờ Phi mã Mục Trường xuất đại binh cứu viện rồi tập kích giữa đường, như vậy không phải dễ dàng thu phục hai đại thế lực ở vùng này hay không? Lúc đó thì Bắc thượng hay Nam hạ cũng đều thuận lợi vô cùng".

Khấu Trọng giống như lần đầu tiên quen biết gã vậy, khâm phục nói: "ngươi lợi hại hơn ta nhiều rồi, không biết sao mà lúc này đầu ta trống rỗng, người cũng phập phồng bất an, không nghĩ được gì hết vậy, bây giờ phải làm sao đây?"

Từ Tử Lăng ngồi dậy, điềm tĩnh nói: "không phải ta lợi hại hơn ngươi mà là lòng ta không có trở ngại, giống như nước giếng phẳng lặng, có thể phản chiếu mọi thứ trên đời. tên tiểu tử này sau khi gặp Lý Tú Ninh thì giống như kẻ mất hồn vậy, nếu ngươi cứ tiếp tục như vậy thì chuẩn bị về quê làm ruộng hay mở quán ăn đi".

Khấu Trọng ngớ người ra một hồi cuối cùng gật đầu nói: "ngươi giáo huấn hay lắm, đích thực là ta không tiến bộ. Được rồi, kể từ lúc này ta sẽ thay đổi, quyết tâm không nghĩ đến nàng nữa."

Gã trầm ngâm thêm giây lát rồi tiếp: "vì vậy lần này Thương Tú Tuần dẫn người đi Cảnh lăng có thể sớm đã nằm trong dự đóan của lão

gia hoặc Trường Thúc Mưu rồi, như vậy thì rất nguy hiểm".

Từ Tử Lăng vui vẻ nói: "cuối cùng ngươi cũng tỉnh ra rồi đấy".

Khấu Trọng cười khổ nói: "chỉ là tỉnh ra một chút thôi, với tính cách định mưu rồi mới hành động của lão gia, hiện giờ chỉ cần khẽ động một chút là đã có thể khiến Độc Bá Sơn Trang khộng làm gì được nữa rồi, còn Phi Mã Mục Trường lại trở thành quân mệt mỏi, hừ tiểu Quyên tới rồi".

Hai gã vội vàng giả vờ ngủ. thanh âm của tiểu Quyên vang lên bên ngoài: "các ngươi ngủ rồi hả? trường chủ muốn tìm các ngươi đấy".

Chương 114: Khê biên đạ thoại

Thương Tú Tuần như một vị tiên nữ mới hạ phàm, y phục bay phất phơ trong gió đêm, chắp tay đứng ngạo nghễ, thản nhiên nói: "Món cơm hôm nay của các người làm ta rất vừa ý!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vội vàng khiêm tốn đáp tạ. Mỹ nhân ngửa mặt nhìn bầu trời sao lấp lánh, ngử đuệi trở lên lạnh lung: "Lão già đó chết rồi phải không?".

Từ Tử Lăng buồn bã gật đầu. Thương Tú Tuần quay người lại, hướng lưng về phía hai gã, giống như không muốn để bọn gã nhìn thấy biểu tình trên mặt mình vậy. Một hồi sau, mới nghe nàng nói: " Các người đi với ta một lát!".

Hai gã lấy làm ngạc nhiên, nữ tử này trước giờ vốn cao ngạo, tự phụ, cô phương tự thưởng, lời mời này quả là không hợp tình, hợp lý. Nhưng củng chỉ đành hồ hồ nghi nghi mà nhấc chân đi theo sau lưng nàng.

Thương Tú Tuần chầm chậm đi trên cánh đồng rộng, dưới ánh sáng mờ ảo của trăng sao, mái tóc nàng lấp lánh hào quang, bóng lưng u nhã của nàng toát lên một vẻ đẹp vừa thần bí lại vừa siêu phàm thoát tục. Một lúc lâu mà Thương Tú Tuần không nói tiếng nào. Khi đến một bãi đá rộng bên bờ suối, nàng mới dừng lại, khẽ thở dài nói: "Ngồi đi!"

Khấu Trọng vội nói: "Chúng tôi đứng được rồi".

Thương Tú Tuần tự mình chọn một tảng đá lớn sạch sẽ ngồi xuống, rồi lại ngói: "Ngồi đi!"

Hai gã thấy nàng đã ngồi xuống, đâu còn dám giả bộ khách khí, mỗi gã chọn lấy một tảng đá bằng phẳng ngồi xuống. Tiếng nói chuyện của bọn Liễu Tông Đạo văng vẳng truyền lại phía xa xa.

Thương Tú Tuần nhẹ giọng nói: "Có phải các ngươi cảm thấy ta rất ngang ngược không? Đã ngủ rồi còn dựng các ngươi dậy đi ra đây!"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Trương chủ là đại lão bản, chúng tôi đương nhiên phải nghe lệnh người rồi!".

Thương Tú Tuần bật cười khúc khích, nghĩ gì đó đến xuất thần một hồi lâu rồi mới mỉm cười nói: "Đây chính là nguyên nhân mà ta thích nói chuyện với hai tên tiểu tử các ngươi, bởi vì các ngươi chỉ coi ta là lão bản, mà không giống như những người khác coi ta là trương chủ chí cao vô thương. Lạ nhất là ta biết các ngươi có rất nhiều chuyện còn giấu diếm ta, nhưng ta lại không thể bắt được cái đuôi hồ ly của các ngươi".

Hai gã đều cảm thấy lúng túng. Từ Tử Lăng nói: "Trường chủ cảm thấy chúng tôi có điều gì giấu diếm người?".

Thương Tú Tuần chau mày lắc đầu hai cái, đảo mắt nhìn hai gã một lượt, rồi lại ngửa mặt lên nhìn bầu trời đêm, nhẹ nhàng nói: "Ta củng không biết nữa. Nhưng ta luôn cảm thấy các ngươi không hề đơn giản. Mẹ ta thường nói Lỗ Diệu Tử là người thông minh tuyệt đỉnh, tính tình kiêu ngạo độc đáo, trước giờ luôn luôn coi thường người khác, vì vậy nên không chịu thu nhận truyền nhân.Hà! Tình cách của con người không thể nào thay đổi được, tại sao các ngươi lại lọt vào mắt xanh của lão chứ?".

Khấu Trọng nhún vai nói: "Chuyện này chỉ e phải đợi ông ta sống lại mới biết được".

Thương Tú Tuần thản nhiên nói: "Lại là tử vô đối chứng! Rốt cuộc lão đã truyền cho hai ngươi thứ gì? Trước khi khởi trình ta có từng tới tiểu lầu đó xem thử một lượt, nhưng lão già đáng ghét đó chẳng để lại thứ gì".

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Các xảo khí của Lỗ tiên sinh chế tạo đã trở thành vật bồi tang, ở dưới lòng đất sâu cả rồi".

Thương Tú Tuần đưa mắt nhìn gã, chậm rãi hỏi: "Lão không để lại thứ gì sao?".

Khấu Trọng nói: "chỉ có mấy quyển sách ghi lại những tâm đắc bình sinh mà thôi, trường chủ có muốn quá mục không?".

Thương Tú Tuần lắc đầu nói: "Ta không muốn chạm vào đồ vật của lão".

Hai gã yên tâm thầm nhủ như vậy là tốt nhất.

Thương Tú Tuần đột nhiên nói: "Lừa gạt!".

Hai gã giật mình đánh thót, thầm nhủ nếu nàng ta muốn lục soát người, vậy thì đành phải lập tức trở mặt bỏ chạy rồi. khóe miệng Thương Tú Tuần hé lộ một nụ cười nhạt, mục quang quét lên mặt hai gã mấy lượt rồi bình tỉnh nói: "Chuyện này không hợp tình hợp lý chút nào, những đồ vật mà lão già đó phát minh ra đều là những bảo vật ngàn vàng khó kiếm trên giang hồ, nếu lão đã nhìn trúng các ngươi, thì đâu giử lại làm gì.Có điều, ta cũng không điều tra thêm chuyện này để lão già đó ở dưới cửu tuyền củng không cười ta làm gì".

Hai gã thầm thở phào nhẹ nhõm, trên mặt đương nhiên không hề lộ ra chút dấu vết nào để nàng nghi ngờ. Thương Tú Tuần đột nhiên thở hắt ra một hơi nói: "Tâm ta có chút rối loạn, các ngươi tìm chuyện gì vui vẻ nói cho ta nghe có được không?".

Mỹ nhân trường chủ đã lên tiếng tương cầu, hai gã đều có chút sợ hãi vì được quá yêu. Từ Tử Lăng chợt nói: "Chi bằng để tiểu nhân bói một quẻ cho trường chủ, xem tại sao tâm người loạn nhé!".

Khấu Trọng thầm khen tuyệt trong lòng. Thương Tú Tuần ngạc nhiên nói: "Ngươi cũng biết thuật số sao?".

Từ Tử Lăng hiên ngang nói: "Là mới học của lão tiên sinh". Gã lại sợ nàng cự tuyệt, vội vàng y như phương pháp Lỗ Diệu Tử dạy khởi quẻ, bấm ngón tay một lúc rồi nghiêm mặt nói: "Quẻ này là Mông Ách, tâm trường chủ loạn là vì cục thế bất minh, lại e cạm bẫy trên đường".

Thương Tú Tuần ngạc nhiên nói: "Hình như cũng có chút đạo hành, chỉ trong bảy tám ngày đó mà ngươi đã hiểu được thứ thâm ảo như vậy à?".

Khấu Trọng tâm niệm chuyển động nói ngay: "Tiểu Tinh là thiên tài thuật số, còn tiểu nhân là thiên tài binh pháp. Hì!".

Thương Tú Tuần tỏ vẻ coi thường nói: "Ngươi là thiên tài mặt dày thì có, về thử soi lại gương xem!".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Trường chủ đừng coi thường nhãn quang của lão tiên sinh như vậy chứ, không tin thì người có thể kiểm tra".

Thương Tú Tuần khẽ chun chun mũi, tiếp đó trầm ngâm nói: "Được rồi! Tôn Tử binh pháp có tám điều tinh yếu, ngươi thử đọc lên xem nào!".

Khấu Trọng ung dung đáp nhanh: "Binh thư là vật chết, chỉ có người mới sống, chi bằng để tiểu nhân phân tích tình thế trước mắt cho trương chủ để người không còn phải đau đầu vì chuyện này nửa".

Thương Tú Tuần ngẩn người giây lát, cuối cùng thì cũng gật đầu nói: "Được rồi, nói đi!".

Khấu Trọng cung kính nói: "Lần này trường chủ xuất lãnh thuộc hạ đi Cảnh Lăng có phải là vì Cảnh Lăng đã phái người đến cầu cứu hay không?".

Mắt phụng của Thương Tú Tuần trợn lên, thoáng tức giận nói: "Có phải Phúc nhi đã tiết lộ chuyện này cho các ngươi hay không?".

Từ Tử Lăng tỏ vẻ không vui nói: "Đại nạn đang ở trước mắt, trường chủ còn tính toán mấy thứ gia pháp trường quy đó làm gỉ?".

Thương Tú Tuần lại ngẩn người ra, trong lòng chợt tăng lên một cảm giác kỳ dị, lúc này Từ Tử Lăng không còn dáng vẻ của hạ nhân chút nào nữa, nhất thời cũng quên trách mắng gã.

Khấu Trọng chậm rãi phân tích: "Quản Giang Hoài lần này tiến về phía Tây, về mat85 thời gian đã hết sức chuẩn xác, hiển nhiên là đã định kế hoạch rồi mới hành động...".

Thương Tú Tuần ngắt lời gã nói: "Ai bảo các ngươi là quân Giang Hoài tới xâm phạm Cảnh Lăng?".

Khấu Trọng đắc ý dương dương nói: "nếu để người khác nói mới

biết thì đã không phải là thiên tài binh pháp rồi. Có rất nhiều chuyện không cần dùng tai nghe mắt nhưng cũng có thể nghĩ ra được đó". Gã ngưng lại một chút rồi lại mỉm cười nói tiếp: "từ trước tới nay, Độc Bá Sơn Trang ở Cảnh Lăng và Phi Mã Mục Trường của trường chủ đều la 2tảng thịt béo của các đại thế lực xung quanh đây, chỉ có điều miếng thịt này tương đối khó nuốt mà thôi! Hiện giờ tứ đại khấu đã tấn công mục trường của chúng ta, mà Đỗ Phục Uy thừa cơ đem quân tới uy hiếp Cảnh Lăng, có đánh chết tiểu nhân cũng không tin hai bên mà không có quan hệ vi diệu gì đó".

Trong mắt của Thương Tú Tuần, hai gã dường như giờ đây đã biến thành hai người hoàn toàn khác, mở miệng là nói năng hung hồn, khiến nàng không những nghe tới xuất thần mà còn quên cả vấn đề tư cách địa vị của hai gã, chau mày nói: "Đối với tình thế giang hồ ngươi cũng tương đối hiểu biết, nhưng tại sao ngươi lại đóan được Đỗ Phục Uy chỉ án binh bất động bên ngoài Cảnh Lăng mà không vây thành tấn công chứ?" nói tới đây, ngữ điệu của nàng chuyển sang lạnh lung, ngọc dung hiện ra thần sắc hoài nghi.

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "vây thành chỉ là hạ sách, Đỗ Phục Uy tung hoành giang hồ, lại là người am hiểu binh pháp, tại sao lại bỏ kế nhất tiễn xạ song điêu không dùng chứ, thử nghĩ khi đại quân của mục trường tới mà Cảnh Lăng đã bị phá, vậy thì trường chủ sẽ về cố thủ mục trường, đồng thời liên lạc với các huyện thành gần đây liều mạng tử chiến. lúc ấy, Đỗ Phục Uy muốn mở rộng thế lực e rằng khó còn hơn lên trời nữa".

Thương Tú Tuần khẽ giật mình, trầm ngâm không nói gì, hiển nhiên là đã động tâm vì câu nói vừa rồi của Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng trầm giọng tiếp lời: "trường chủ lần này dẫn quân tiếp cứu, nói không chừng đã trúng kế dụ rắn rời hang của Đỗ Phục Uy...".

Thương Tú Tuần chợt đứng vọt dậy, lạnh lùng nói: "các ngươi về ngủ đi".

oOo

Sáng sớm hôm sau, Thương Tú Tuần gọi hai gã vào trường, bên cạnh còn có Phúc đại tỷ và tiểu Quyên. Chỉ thấy nàng thần sắc ngưng trọng nói: "lần này coi như các ngươi đã lập được đại công, sau này ta sẽ luận công ban thưởng sau. Bây giờ chúng ta sẽ thay đổi lộ trình, hai người các ngươi và Phúc nhi, Quyên nhi hãy theo Liễu nhị chấp trở về mục trường, có hiểu không?".

Hai gã đều thầm kêu khổ trong lòng, Khấu Trọng chau mày nói: "trường chủ đuổi chúng tôi đi thực ra là một hành động rất bất trí."

Phúc đại tỷ và tiểu Quyên cùng lúc biến sắc, thầm nhủ bọn gã dám cãi lại trường chủ như vậy, không biết có phải là không muốn sống nữa không đây.

Phản ứng của Thương Tú Tuần chẳng ngờ lại không dữ dội như là họ tưởng tượng, chỉ tỏ vẻ hơi phật ý nói: "ta có chỗ nào bất trí, nếu các ngươi không nói được lý do ra đảm bảo sẽ được nếm mùi đau khổ đấy".

Khấu Trọng ung dung nói: "đừng quên chúng tôi là...Hà! Trường chủ hiểu mà, có nhân tài như vậy mà bỏ đi không dùng, đây đâu phải là quyết định thông minh".

Thương Tú Tuần không ngờ lại chẳng hề tức giận, chỉ thở dài nói: "ta không phải không muốn dẫn các ngươi bên mình, chỉ là chuyến này tới Cảnh Lăng hung hi6ểm khó đóan, nếu có chuyện xảy ra, ta làm sao chiếu cố các ngươi được chứ".

Khấu Trọng cố ý hạ giọng thì thầm: "thực không dám giấu, hai huynh đệ chúng tôi kỳ thực là cao thủ thâm tang bất lộ, khi xảy ra chuyện tự bảo vệ mình thì tuyệt đối không thành vấn đề, ủa hai người cười gì vậy?".

Phúc đại tỷ và tiểu Quyên nhịn không nổi, lúc đầu thì còn cười trộm, về sau thì che miệng cười lên khúc khích thành tiếng. Thương Tú Tuần cũng mỉm cười tỏ vẻ trách móc nói: "với mấy chiêu mèo quào chó cắn của các ngươi mà đáng gọi là thâm tàng bất lộ sao. Mau đi chuẩn bị đi, ta không có thời gian với các người nữa đâu".

Từ Tử Lăng vội nói: "trường chủ xin nghe tiểu nhân nói mấy câu. Chúng tôi thân hoài tuyệt học của Lỗ tiên sinh, khi đối đầu với dại quân của lão gia...à của lão Đỗ tất sẽ có chỗ hữu dụng...".

Thương Tú Tuần tức giận quát: "đừng phí lời nữa, đợi các ngươi đem những thứ mới học được trong mấy ngày ra ứng dụng thì người ta sớm đã thành phá nhân vong rồi.".

Khấu Trọng le lưỡi nói: "lời này của trường chủ sai rồi, những điều Lỗ Diệu Tử tiên sinh dạy chúng tôi đều là tuyệt học hãn thế, một trong các môn đó gọi là trận pháp, giống như là năm xưa Gia Cát Vũ Hầu dùng đá bày bát trận đồ vậy hãm Lục Tốn vậy, muốn học thứ này phải có thiên phú chứ không thể nói thời gian dài hay ngắn được. Tỷ như Tiểu Tinh vậy vừa nghe xong đã hiểu liền, nếu trường chủ không tin có thể bảo hắn nói vài câu là biết ngay".

Thương Tú Tuần, Phúc đại tỷ và tiểu Quyên đều nghi hoặc nhìn Từ Tử Lăng, gã đành phải thuận miệng nói bừa: "Thiên số ngũ, địa số ngũ, ngũ số tương đắc nhi các hợp. hà! Như vậy đủ chưa?".

Khấu Trọng lại thêm mắm dặm muối nói tiếp: "đây gọi là thiên địa ngũ

hợp đại trận, có thể hóa giản thành tình, sai thần khiến quỷ cho dù đối phương có thiên quân vạn mã mà lọt vào trận này cũng như là...haha...như là đi vào một vùng sương vụ vậy".

Thương Tú Tuần bán tín bán nghi nói: "hai tiểu tử các ngươi nếu mặc đạo bào lên thì sẽ trở thành hai tên tiểu yêu đạo chưa thành niên đó".

Phúc đại tỷ và tiểu Quyên thấy dáng vẻ lung túng ngượng ngập của hai gã thì đều bụm miệng cố nín cười. Khấu Trọng thấy kế bất thành, lại bấm tay nói tiếp: "trường chủ muốn đuổi chúng tôi về mục trường chỉ vì sợ mạng nhỏ của chúng tôi khó giữ, vậy để tiểu nhân lập một quẻ, quẻ này...hà...quẻ này gọi là Tất Bảo, ý nghĩa chính là chắc chắn có thể giữ được hai cái mạng nhỏ này, đảm bảo không có chuyện gì xảy ra".

Thương Tú Tuần mỉm cười: "ngươi từ thiên tài binh pháp biến thành thiên tài thuật số từ lúc nào vậy?".

Khấu Trọng mặt không đổi sắc, hiên ngang nói: "lập quẻ là công phu cơ bản bậc nhất, chủ yếu chỉ dựa vào thành tâm chính ý, lấy tâm làm gốc, thuật số chỉ là công cụ, câu số Đại Diễn có năm mươi, bắt đầu ở một, kết thúc ở năm, Tiểu Diễn nhân mười, Đại Diễn mới thành năm mươi lăm, hiểu được lý này bốc quẻ chuẩn xác như thần."

Gã là người tuyệt đỉnh thông minh, tuy không có hứng thú mấy với kỳ môn thuật số, song ngồi bên nghe Lỗ Diệu Tử và Từ Tử Lăng đàm luận cũng học được chút vỏ ngoài, thêm vào lúc này gã lại mồm năm miệng mười, nói liên tụ bất tận, nên nghe cũng rất có đạo lý.

Thương Tú Tuần trầm ngâm một lát rồi lạnh lung nói: "tại sao các ngươi lại muốn theo ta đến Cảnh Lăng tới cả đến tính mạng cũng bất chấp vậy?"

Từ Tử Lăng lập tức nghiêm nét mặt đáp: "bởi vì Lỗ tiên sinh dặn chúng tôi phải đem những thứ mình học được ra tận lực vì trường chủ".

Khấu Trọng lại nói tiếp: "trước khi lâm chung ông ấy còn nói chúng tôi không phải kẻ có tướng đoản mệnh, hơn nữa phúc duyên rất dày, vì vậy có thể phóng tay làm nên nghiệp lớn".

Hai gã đã quen một xướng một họa, nên Thương Tú Tuần nghe xong cũng phải hơi động dung hỏi: "quẻ bói của các ngươi có phải đoán được hung cát hay không?".

Khấu Trọng mặt không đổi sắc nói: "chuyện này đương nhiên rồi, trường chủ muốn biết huyện gì cứ tìm Tiểu Tinh là được".

Từ Tử Lăng chỉ hận không thể nhảy tới đâm cho Khấu Trọng một nhát, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ như mình là thiên hạ đệ nhất thần toàn, mỉm cười gật đầu khẳng định lại lời nói của gã.

Thương Tú Tuần dường như phải rất nỗ lực mới thuyết phục được bản thân, nhạt giọng nói: "được rồi, để các ngươi ở lại cũng được, tới lúc có chuyện gì thì chỉ trách lão già ấy đã nhìn lầm, các ngươi có làm quỷ thì cũng đừng oán ta không cảnh cáo trước".

oOo

chứng nhân lại tiếp tục lên đường.

Đòan người tiến về Cảnh Lăng từ hai mươi tám người rút xuống còn hai mươi, lại còn chia thành bốn tổ đi theo những lộ tuyến khác nhau, lấy cách thành trấn dọc đường làm điểm tụ hội, mục đích đươngnhiên là để che mắt người đời.

Không biết là vì xem trọng tài bốc quẻ hay thích nghe hai gã nói chuyện hay là muốn tự mình bảo vệ bọn gã mà Thương Tú Tuần cho Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng tổ với nàng, ngoài ra còn có Lương Trị và Ngô Ngôn, thêm vào hai lão đại cao thủ Thương bằng và Thương Hạc, thực lực mạnh nhất trong bốn tổ. một đoàn bảy người giả dạng làm lữ khách, Thương Tú Tuần đóng giả nam trang, ngồi trong xe ngựa với Thương Bằng và Thương hạc. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng làm người đánh xe, Lương Trị và Ngô Ngôn thì ăn mặc như võ sư hộ viện đi ngựa bên cạnh bảo vệ xa mã.

Quá trưa thì đoàn người của bọn Khấu Trọng tiến vào quan đạo, tiến về Tương Dương thành ở phía tây Cảnh Lăng.

Người xe đi trên đường cũng dần dần đông lên, các thương khách kết thành từng đoàn lớn để gia tăng thanh thế, đề phòng bọn tặc khấu, chỉ có các nhân vật giang hồ mới dám độc lai độc vãng, hoặc đi hai ba người trên đường lớn.

Lương Trị đi chậm lại đôi chút, báo cáo với Thương Tú Tuần: "thuộc hạ đã hỏi những người ở Tương Dương qua đây, nghe nói thành này hiện do đại hào bản địa là Tiền Độc Quan nắm giữ, người này thiên sử song đao, xưng bá Tương Dương, không chịu theo phe nào, về mặt quản trị cũng tương đối được, có điều là thuế nhập thành tương đối cao, các thương lái đều có lời oán than".

Thương Tú Tuần nói: "chúng ta nhất định phải vào Tương Dương trước khi đóng cửa thành, sáng sớm mai sẽ đi thuyền tới cảnh Lăng, tuy tốn thêm một ngày thời gian nhưng có thể làm cho địch nhân không đóan được hành trình cũng đáng lắm".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, biết được Thương Tú Tuần đã nghe lời khuyến cáo của hai gã, thế nên mới có sự thay đổi

trong lộ tuyến tới Cảnh Lăng.

Giọng nói của Thương Bằng vang lên: "chi bằng để lão phu đi trước một bước tới Tương Dương, lo liệu chuyện thuyền bè. Bây giờ đang là thời khắc hỗn loạn, có lúc có tiền cũng không dễ thuê thuyền lớn được đâu".

Thương Tú Tuần nói: "Bằng lão cứ yên tâm, Tú Tuần đã lệnh cho Hứa Dương và Lạc Phương kiêm trình tới Tương Dương sắp xếp mọi chuyện rồi".

Thương Bằng liền gật đầu tán thưởng: "trường chủ tâm tư thật cẩn mật".

Lương Tri đang định nói tiếp thì chợt nghe tiếng vó ngựa gấp gáp vang lên từ phía sau. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang định quay đầu lại thì họ Lương đã quát lên: "không được nhiều chuyện mau cho xe dịch sang một bên".

Một đội nhân mã chừng hơn ba chục hán tử giang hồ phóng vọt qua như bay, người nào cũng quay đầu lại nhìn hai gã.

Một hán tử thanh niên đi đầu hỏi: "có giống không?".

Một người khác béo hơn đáp: "theo lý thì không phải".

Tiếp đó cả đoàn biến mất như một cơn gió sau chỗ rẽ ngoặt của con đường. Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, thì ra hai người vừa đối thoại chính là Kim Ngân Thương Lăng Phong và Bàn Sát Kim Ba. Ngày hôm ấy bọn gã nấp dưới đống gạch vỡ đã nghe qua hai người này nói chuyện, vì vậy vừa nghe lại đã lập tức nhận ra. Về sau hai gã còn muốn đuổi theo bọn họ thử công lực, không ngờ gặp phải bọn Liễu Tông Đạo, rồi trở thành trù sư trong Phi

Mã Mục Trường, không ngờ gặp lại ở đây. Cũng may không bị bọn họ nhận ra, bằng không thì phiền phức sẽ rất lớn. bọn họ tới Tương Dương làm gì?

Lương Trị ngạc nhiên nói: "bọn họ là ai nhỉ?".

Thương Tú Tuần đột nhiên nói: "Tiểu Tinh, ngươi bói thử một quẻ xem bọn họ đang làm gì vậy?"

Từ Tử Lăng cực chẳng đã đành phải đưa tay lên bấm độn rồi nói: "bọn họ đang tìm hai người, xem ra thì rất hung hiểm".

Ngô Ngôn a lên một tiếng rồi nói: "nhất định là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rồi. hai kẻ này đã làm cho cả phương Nam bị đảo lộn, trong người lại có bí đồ dẫn tới Dương Công Bảo Khố nên cả thiên hạ này đều hy vọng có thể bắt được bọn chúng".

Lương Trị gật đầu nói: "phó chấp sự nói rất có lý. Có điều hai tên tiểu tử này giữa thiên quân vạn mã mà cũng có thể giết được Nhậm Thiếu Danh, ắt hẳn không phải loại tầm thường, những kẻ này đúng là không biết tự lượng sức".

Thương Tú Tuần trầm giọng nói: "Khấu Trọng và Từ Tử Lăng niên kỷ độ bao nhiêu, có biết hình dáng bọn chúng thế nào không?".

Ngô Ngôn đáp: "bọn chúng xuất đạo chưa được mấy năm, có lẽ cũng chưa đến ba mươi đâu! Thuộc hạ nghe người ta nói bọn chúng đều cao lớn như trâu, mặt mũi dữ tợn, vừa nhìn đã biết không phải hạng thiện lương gì".

Hai gã nghe vậy vừa chửi thầm trong bụng, vừa cảm kích Ngô Ngôn vô cùng. Thương Tú Tuần cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, sau đó mới hạ lệnh: "tiếp tục lên đường".

Hai gã biết đã qua cửa ải, thở phào nhẹ nhõm.

"Tét"! chiếc roi trong tay Khấu Trọng quất khẽ lên mông ngựa, cỗ xa mã lại tiếp tục từ từ chuyển động.

Chương 115: Oan gia ngỏ hẹp

Tương Dương nằm bên bờ Hán Thủy, nếu đi xuôi dòng một ngày sẽ tới được một tòa thành nhỏ là Hán Nam, từ đó đi thêm hai ngày nữa sẽ tới Cảnh Lăng.

Từ khi Dương Quảng bị Vũ Văn Hóa Cập khởi binh tạo phản giết chết, tình thế các nơi đều trở nên kịch liệt và gay gắt. Những kẻ vốn đã chiếm đất xưng vương đế nhân cơ hội này mở rộng đại bàn, còn quan binh nhà Tùy nếu không giữ thái độ tọa thị bàng quan thì cũng lần lượt giương cờ xưng bá, trở thành những thế lực ở địa phương, bảo vệ thành trì gia viên của mình. Tiền Độc Quan ở Tương Dương chính là một ví dụ điển hình.

"Song Đao" Tiền Độc Quan vốn là long đầu lão đại của Hán Thủy Phái, đứng giữa chính và tà, rất có thể diện với hắc bạch lưỡng đạo ở địa phương. Hiện giờ y đang buôn tơ lụa, sinh ý rất thịnh vượng.

Sau khi tin tức về cái chết của Dạng Đế được truyền tới, Tiền Độc Quan được phú hào thân sĩ và các bang hội ở Tương Dương đề cử lên làm lãnh tụ, đuổi Tương Dương thái thú ra khỏi thành, tự mình tổ chức dân binh đoàn, nắm lấy chính quyền trong tay.

Tiền Độc Quan tuy tự biết mình không có thực lực tranh bá thiên hạ, nhưng trong thời kỳ gió cuốn mây bay, thiên hạ hỗn loạn này, cũng có thể tự bảo vệ Tương Dương, không cần phải xem sắc mặt của bất cứ ai. Trong cục thế các đại thế lực như Lý Mật, Đỗ Phục Uy, Lý Tử Thông đối đầu lẫn nhau, y vẫn không hề bị lung lay theo bất cứ phía nào, thậm chí còn mở rộng sinh ý, đổi lấy những thứ mình cần, giống như là cắt đất xưng vương vậy.

Quá buổi hoàng hôn, đoàn người của Thương Tú Tuần đã kịp đến trước cổng thành Tương Dương trước khi cửa thành đóng lại. Sau khi nộp mấy đĩnh vàng sáng choé làm thuế nhập thành, bảy người mới được đi qua cổng.

Tương Dương thành cao hào rộng, lầu quan sát ở thành môn cao như núi, gác chuông, chòi canh sóng đôi rất có khí thế, chưa vào thành đã gây cho người ta một ấn tượng rất sâu sắc.

Vào trong thành, chúng nhân đi trên một con đường lớn thông xuyên hai cửa thành Nam Bắc. Lúc này, đèn đuốc vẫn còn thưa thớt, con phố dài tưởng chừng như kéo đến vô tận, hai bên dường cửa tiệm san sát, nhà cửa dày đặc như vảy lân, trên đường người đi xe lại náo nhiệt vô cùng, khiến cho bọn Khấu Trọng nhất thời cũng quên hết mọi khói lửa chiến tranh ở bên ngoài.

Trên phố thỉnh thoảng lại có một tổ ba tới năm người các lam y võ sĩ đi qua, chỉ thấy thần thái hung hăng như đi đòi nợ của bọn họ là biết ngay là thủ hạ của Tiền Độc Quan. Trên phố dường như không thấy một phụ nữ trẻ nào, ngẫu nhiên có một hai người từ nơi khác đến cũng đều cúi gằm mặt xuống đi nhanh như chạy.

Bọn Hứa Dương, Lạc Phương và những người khác sớm đã vào thành đợi từ lâu. Sau khi gặp mặt, Lạc Phương dẫn bảy người bọn Thương Tú Tuần đến một khách sạn rất có nguy mô. Khi mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liền trở về phòng của mình chờ chỉ thị từ Phương Tú Tuần.

Khấu Trọng thấp giọng cười hì hì nói: "Vừa rồi may mà chúng ta ngồi trên xe, lại mặc y phụ của mã phu, bằng không với phong độ phi phàm của chúng ta, nói không chừng đã bị hai tên vô lại Lăng Phong và Kim Ba đó nhận ra rồi!"

Từ Tử Lăng gắt gỏng nói: "Có phải ngươi tự ái đến phát cuồng rồi không? Ngày nào ngươi không tự khen mình thì không chịu được hay sao vậy?"

Khấu Trọng cười hích hích nói: "Cái gì cũng được! Ta chỉ muốn làm không khí sôi nổi lên chút thôi! Hà! Lần này tới Cảnh Lăng, chỉ một mình Loan Loan đã đủ khiến ta như có tảng đá đè nặng trên tim, phiền não tới độ chỉ muốn khóc lớn một trận rồi, huống hồ còn phải ứng phó cả lão gia nữa!"

Từ Tử Lăng ngồi ngẩn ra bên mép giường, một hồi lâu sau mới nói: "Cuối cùng thì ngươi cũng phải đối mặt với lão gia rồi, có cảm giác gì không?"

Khấu Trọng chán nản ngồi xuống chiếc ghế đặc cạnh cửa ra vào, khoé miệng nở một nụ cười ảm đạm: "Ta biết lần này lão gia sẽ không chịu bỏ quan cho chúng ta lần nữa đâu, nhưng nếu có cơ hội ta vẫn sẽ tha cho lão một lần để sau này không ai nợi ai, làm gì cũng có thể thoải mái hơn một chút."

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Đây mới là hảo hán tử! Được lắm!"

Khấu Trọng thở dài nói: "Có điều lần này chỉ e không có cơ hội làm hảo hán tử thôi. Bất luận là đơn đả độc đấu hay tranh hùng trên chiến trường, chúng ta vẫn còn kém lão gia một bậc. Quân Giang Hoài là vô địch hùng sư, đám tứ đại khấu gà chó ô hợp kia đâu thể so sánh được."

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: "Mỹ nhân trường chủ bảo Liễu Tông Đạo quya lại mục trường, rốt cuộc là có tác dụng gì nhỉ?"

Khấu Trọng cười nói: "Tử yêu đạo ngươi không phải chỉ cần bấm

độn một cái là chuyện gì cũng biết hết hay sao?"

Từ Tử Lăng bật cười nói: "Biết cái đầu ngươi ấy, có cơ hội là hãm hại ta ngay được."

Khấu Trọng ôm bụng cười ngất, chưa kịp nói thêm câu gì thì Lạc Phương đã đẩy cửa bước vào nói: "Chúg ta đã đặt hai bàn rượu thịt ở lầu hai của Gia Hương Lầu lớn nhất trong thành này, hai ngươi đi theo ta!"

Hai gã đều cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ rằng trong tình cảnh này mà Thương Tú Tuần vẫn còn không quên xem trọng thể diện, thích phô trương thanh thế.

0O0

Gia Hương Lầu chia làm ba tầng, thượng, trung, hạ. Toàn bộ lầu ba là sương phòng dùng cho khách quý, nếu không phải alf khách quen hoặc nhân vật có thế lực ở trong vùng, căn bản không thể đặt bàn ở đây.

Đoàn người của Phi Mã Mục Trường từ nơi khác tới chỉ có thể đặt bàn ở lầu hai hoặc lầu dưới, chằng những vậy mà còn phải thông qua chưởng quầy của khách sạn, nhờ y ra mặt mới có thể đặt được.

Thương Tú Tuần chằng những vận nam trang mà còn nhuộm da mặt cho đen đi một chút, lại gắn thêm hàm râu, trông giống như một vị đạo học tiên sinh, dáng vẻ tuy tức cười, nhưng dù sao cũng hơn để lộ vẻ quốc sắc thiên hương khuynh nước khuynh thành của nàng ra.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy dáng vẻ quái đản của nàng, sém chút nữa thì ngã bổ người ra, nhịn cười đến là khổ. Thương Tú Tuần chẳng ngờ lại chẳng lấy đó làm giận, chỉ mỉm cười rồi dẫn Lương Trị

đi lên phía trước. Một đoàn người chia thành mấy tổ, chầm chậm đi trên phố. Hai lão đầu Thương Bằng, Thương Hạc phụ trách áp hậu.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều hiểu rõ càng lúc sẽ càng có nhiều người nhận ra bọn gã, đành phải lấy chiếc mũ của người hầu che đội lên sùm sụp, lại phải khom lưng bó gối, vừa đi vừa thầm kêu khổ.

Lạc Phương đi bên cạnh thấy vậy thì hiếu kỳ hỏi: "Tại sao các ngươi lại trở nến khép nép như vậy?"

Khấu Trọng tránh khỏi một đám nhân vật giang hồ mặt mũi dữ tợn đi ngược lại, cúi mình thấp giọng nói: "Trường chủ cũng đóng giả như vậy, chúng ta là hạ nhân tự nhiên phải che giấu hành tung rồi, đúng không?"

Chợt ở bên trái vang lên tiếng ồn ào hỗn loạn, có hai nhóm người đang lao vào đánh nhau, vừa đánh vừa chạy dọc theo phố, đao kiếm vung lên loang loáng. Lạc Phương phân thần, vội kéo hai gã tránh vào một bên. Thương Tú Tuần cháp tay đứng lại, nhàn nhã đứng nhìn trận chiến đẫm máu.

Khấu Trọng nghi hoặc nói với Từ Tử Lăng và Lạc Phương: "Hai người nhìn xem, đó không phải là thủ hạ của Tiền Độc Quan sao? Tại sao lại tụ thủ bàng quan không can thiệp vào vậy?"

Từ Tử Lăng liếc mắt nhìn sang, quả nhiên thấy chừng bảy tám tên đại hán vận lam y kình trang đứng giữa đám người đang xem nhiệt náo, chẳng những không can thiệp mà còn đứng đó chỉ chỉ trỏ trỏ, vừa nói vừa khoa chân múa tay, nói nước bọt bắn tung toé, hưng phấn vô cùng.

Lạc Phương lại không lấy đó làm ngạc nhiên, chỉ mỉm cười nói: "Đây là quy củ của Tiền Độc Quan, chỉ cần không tổn hại đến lợi ích của y,

thì y sẽ đứng ngoài mọi tranh đoạt cửu sát trên giang hồ, cho dù y muốn quản, cũng không quãn được nhiều chuyện như vậy."

Khấu Trọng le lưỡi nói: "Vậy còn vương pháp nữa sao!"

Từ Tử Lăng gượng cười nói: "Sớm đã không có vương pháp từ lâu rồi!"

Song mục Khấu Trọng sáng rực lên, không nói thêm gì nữa. Lúc này thắng bại đã phân, bên bại chỉ để lại mấy cỗ thi thể, chạy tán loạn vào trong các ngõ nhỏ. Đám thủ hạ của Tiền Độc Quan giờ mới tràn lên kéo hết thi thể đi, trong chốt lát khu phố đã trở lại vẻ phồn hoa náo nhiệt như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy kinh hãi, còn Lạc Phương thì lại bình thản như vừa chứng kiến một chuyện hết sức bình thường vậy.

Qua một góc phố, tấm biển lớn của Gia Hương Lầu đã hiện ra ở đằng xa, ở phố đối diện văng vẳng vang lên tiếng đàn tiếng sáo, tiếng người uống rượu chúc tụng nhau. Khấu Trọng quay đầu lại nhìn, thì ra là một tòa thanh lâu, chỉ thấy chỗ cửa ra vào chật cứng người, nhiệt náo phi thường.

Không hiểu vì sao Khấu Trọng lại dừng chân quan sát, nghĩ tới mấy lần mình và Từ Tử Lăng vào thanh lâu đều không có kết quả tốt, đang cảm thấy buồn cười thì chợt có ba người đi thành hình chữ phẩm tiến về phía gã.

Gã không dám hiển lộ võ công, chỉ dùng bộ pháp hết sức bình thường của người không biết võ công dịch sang một bên, chính vào lúc này, một trong ba người kia chợt thò tay ra mò vào túi gã.

Khấu Trọng cả mừng thầm nhủ: "Cả lão tổ tông chuyên nghề nẫng túi của người ta mà ngươi cũng dám thi triển diệu thủ, thật chẳng khác gì múa búa trước cửa Lỗ Ban!" Nghĩ đoạn liền thi triển Tiệt Mạch Thủ Pháp mà Đỗ Thúc Phương, gia tướng thủ hạ của Trác Nhượng dạy cho chụp vào mạch môn đối phương.

Kẻ kia đang định giãy giụa thì bị gã tống sang một đạo chân khí, toàn thân lập tức cứng đờ. Hai tên khác thấy kế hoạch thất bại, vội vàng lẩn mất trong đám đông.

"Ngươi làm đau ta đó!"

Khấu Trọng đảo mắt nhìn kỹ, phát hiện đối phương chỉ là một thiếu niên chừng mười sáu mười bảy, lại mi thanh mục tú, không giống như hạng đầu trộm đuôi cướp. Gã chợt nhớ ljai bản thân mình năm xưa ở Dương Châu, trong lòng bất giác dâng lên một cảm xúc khó tả, đưa tay trái vào bọc lấy ra một đĩnh vàng, dúi vào tay tên trộm rồi thấp giọng nói: "Công phu của ngươi thấp quá, lần sau đừng làm vậy nữa!"

Thiếu niên ngây người ra như phỗng nhìn gã, rồi lại nhìn đĩnh vàng trong tay, trong mắt lộ ra thần sắc cảm kích. Lúc này Lạc Phương ở phía trước quay đầu lại gọi: "Tiểu Ninh nhanh lên!"

Khấu Trọng vỗ vỗ vài thiếu niên hai cái, đoạn quay người chạy theo Từ Tử Lăng và Lạc Phương.

0O0

Lúc ba người lên lầu thì bọn Thương Tú Tuần đã ngồi yên vị từ lâu, chiếm lấy hai bàn trong năm chiếc bàn lớn kê cạnh cửa sổ.

Cả lầu hai ồn ào náo nhiệt đầy chặt người, duy chỉ có chiếc bàn lớn

kê bên cạnh cửa sổ là chỉ có một người ngồi một mình. Người này thân hình khôi vĩ, chỉ nhìn lưng y người ta cũng đã cảm thấy khí thế đáng sợ mà y tỏa ra.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc biến sắc, trong lòng thầm kêu khổ, bởi dù có hóa thành tro bụi thì hai gã cũng nhận ra đó chính là Bạt Phong Hàn. Bất luận là tiểu nhị hay là những khách nhân khác, cơ hồ đều như đã quen với việc họ Bạt này độc chiếm một chiếc bàn lớn, ngay cả một ánh mắt dị thường cũng không hề có.

Hai gã đang phân vân không biết có nên lập tức lủi đi tránh để y làm bại lộ thân phận hay không thì Bạt Phong Hàn đã quay đầu lại, nhìn hai gã nở một nụ cười mập mờ đầy thâm ý. Tiếp đó y đưa mắt nhìn về phía bọn Thương Tú Tuần, trên mặt thoáng lộ vẻ ngạc nhiên.

Lạc Phương cũng tròn mắt nhìn Bạt Phong Hàn, cùng lúc kéo giật hai gã lại, thấp giọng nhắc nhở: "Đừng ở đây cản đường cản lối nữa, nếu không sẽ có chuyện đấy! Đi thôi!"

Hai gã cực chẳng đã đành phải đi theo Lạc Phương tới ngồi xuống chiếc bàn cách bàn của Bạt Phong Hàn một bàn, rồi cũng học theo y ngồi quay lưng vào lối lên cầu thang. Khấu Trọng chỉ ngồi cách Bạt Phong Hàn chưa đầy nửa trượng, đồng thời cũng chắn mất góc nhìn của y về phía bàn của bọn Thương Tú Tuần.

Trên bàn của Bạt Phong Hàn có một bình rượu và vài đĩa thức ăn nhỏ, nhưng xem ra y đều chưa động đũa tới món nào, chỉ ngồi một mình tự chuốc tự uống, dáng vẻ rất có phong thái của bậc cao thủ. Kiếm được y đặt trên cạnh bàn, nhưng lại không thấy thanh đao vẫn đeo bên ngoài đâu.

Thương Tú Tuần ngả người ra trước một chút, liếc mắt nhìn về phía Bạt Phong Hàn, gương mặt ngọc thoáng ngây ra trong giây lát, hiển

nhiên là đã bị vẻ đẹp hoang dã và thể hình cùng khuôn mặt đầy khí khái nam tử hán của y làm rung động.

Lương Trị, Ngô Ngôn, Hứa Dương, Thương Bằng, Thương Hạc ngồi cùng bàn với nàng khi bị ánh mắt sắc bén như dao của Bạt Phong Hàn quyét qua đều cảm thấy sống lưng lạnh toát, thầm khen đối phương lợi hại, tự nhủ không ngờ lại gặp được cao thủ hãn thế còn trẻ nhường này, nhưng không ai biết được y là thần thánh phương nào.

Chợt nghe có người quát lớn: "Bạt Phong Hàn mau xuống đây chịu chết!"

Cả gian tửu lầu đang náo nhiệt bỗng trở nên im ắng, thi thoảng mới nghe có người thở dài than: "Lại thêm một người nữa!" Có kẻ thích chí nói: "Lại có nhiệt náo xem rồi!" Nhưng đều cuối cùng thì cũng im lặng như tờ, thậm chí một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy được.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn qua, chỉ thấy ở phía đối diện bên dưới lầu có bốn người đang đứng, người nào người nấy đều mặt lộ hung quang, binh khí cầm tay, miệng không ngừng chửi mắng thách thức Bạt Phong Hàn.

Bọn Thương Tú Tuần không ai là không động dung.

Bạt Phong Hàn là cao thủ tới từ Tây Vực, hai năm nay đã không ngừng khiêu chiến các danh gia cao thủ, thổ hào ác bá mà chưa từng bại một lần nào, thậm chí ở giữa trùng trùng vây khốn của cừu gia mà y vẫn có thể ung dung thoát thân, những chuyên này sớm đã truyền đi khắp giang hồ từ lâu. Ngoài ra y cũng là người được đánh giá cao nhất trong đám cao thủ thanh niên được võ lâm công nhận như Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Hầu Hi Bạch, Dương Hư Ngạn...

Trong mắt của nhân sĩ võ lâm, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng sau khi hành thích Nhậm Thiếu Danh thành công, danh vọng mới miễn cưỡng đuổi kịp được ba người còn lại, nhưng khi gộp năm người lại với nhau để nói một lượt, hai gã vẫn chưa được xem là hạng cao thủ có thể độc bá một phương như là ba người

kia.

Bốn người vừa khiêu chiến với Bạt Phong Hàn đều mặc hắc y kình trang giống nhau, niên kỷ ước chừng từ ba mươi tới khoảng bốn mươi, người cao nhất hai tay cầm song câu, còn ba người kia đều dùng đao, sắc mặt hung hãn, vừa nhìn đã gây cho người ta ấn tượng bọn y không phải hạng lương thiện gì.

Lạc Phương thấp giọng nói: "Các ngươi có nhìn thấy mai hoa tiêu ký ở cổ áo bọn chúng không? Bốn tên này là đầu lĩnh của Mai Hoa Môn, cùng với lão đại Cổ Lạc tự xưng là Mai Hoa Ngũ Ác, thủ hạ chừng hơn trăm người, chuyên môn cướp của giết người, vô ác bất tác, không biết có phải lão đại của bọn chúng đã bị giết rồi hay không mà hôm nay không thấy tới."

Lúc này đại hán cao lớn lại quát: "Bạt tiểu tặc có giỏi thì cút xuống đây cho ta! Nợ máu của đại ca cần máu của ngươi mới rửa sạch được!"

Khấu Trọng giơ ngón tay cái về phía Lạc Phương, tán thưởng y vừa đoán đã trúng, khiến cho y cảm thấy sung sướng, người cứ lâng lâng xuất thần.

Bạt Phong Hàn chậm rãi cầm bầu rượu lên rót ra chén, chẳng thèm đưa mắt nhìn bọn Mai Hoa Tứ Ác lấy một cái, mỉm cười nói: "Các ngươi có tư cách gì mà bảo tay xuống đó! Lão đại của các ngươi

chưa đầy ba chiêu đã bị ta thu thập rồi, hừ... chỉ cần các ngươi đỡ được một chiêu cũng đủ để ta ngạc nhiên lắm rồi!"

Rồi như biết được Thương Tú Tuần đang chú mục nhìn mình, y quay đầu lại, nâng chén lên, nở một nụ cười với nàng. Thương Tú Tuần có chút không tự nhiên, cúi đầu tránh khỏi ánh mắt của y.

Một tiếng gầm vang như sấm sét nổ giữa trời xanh, một tên trong Mai Hoa Tứ Ác nhún chân tà tà bay lên, bổ vào trong Gia Hương Lầu.

Bạt Phong Hàn hừ lạnh một tiếng, ánh mắt vẫn chăm chú quan sát những đường nét trên gương mặt giả của Thương Tú Tuần, cánh tay trái đang nâng ly rượu khẽ hất nhẹ, rượu trong ly lập tức hóa thành một đạo tửu tiễn bắn về phía tên dịch nhân vừa nhảy lên nhanh như một mũi tên.

Tên kia chân vừa rời khỏi mặt đất, tiếng hét còn chưa tới, tia tửu tiễn đã chui tọt vào trong mồm. Toàn thân tên địch nhân xấu số của Bạt Phong Hàn run lên bần bật, thất khiếu đều xuất huyết, há hốc miệng rơi bịch xuống đất, lập tức táng mạng đương trường.

Toàn bộ người trên lầu hai đều đứng dậy, tiếng bàn tán huyên náo như sấm động. Dùng ruợ hoá làm tiễn sát nhân, đối phương lại còn là ác bá hoành hành một phương, đây là chuyện chúng nhân mới được tận mắt nhìn thấy lần đầu.

Những người của Phi Mã Mục Trương cũng bị chấn động. Chỉ có Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn coi như không có chuyện gì xảy ra, điềm nhiên nâng chén uống trà.

Ba tên ác nhân còn lại đều cả kinh thất sắc, dáng vẻ hung hãn hoàn toàn biến mất, vội vội vàng vàng vác thi thể của đồng bọn, lập tức lẩn đi như loài chuột nhắt, trông thảm hạii vô cùng, làm cho những người

bàng quan trên phố đều bật cười chế giễu.

Bạt Phong Hàn giống như vừa làm một chuyện hết sức nhỏ nhặt, tiếp tục uống trà. Chẳng bao lâu sau thì tửu lầu lại trở lại vẻ bình thường như trước, giống như hai nhóm người vừa đánh nhau trên phố khi nãy, sau khi chuyện xảy ra thì tựa hồ như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì vậy.

Lúc này, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe thấy thực khách ở chiếc bàn sau lưng thấp giọng nói: "Đây đã là bọn ngốc chán sống thứ bảy rồi đấy, coi như bọn này cũng may mắn, sáng sớm hôm nay có mấy tên còn hùng hổ hơn cả bọn chúng mà không tên nào sống sót trở về đấy!"

Rượu thịt đã được bưng lên, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nào còn hứng thú để ý tới Bạt Phong Hàn, lại thấy y không đụng đến mình thì liền thoải mái ăn uống. Còn Thương Tú Tuần trước nay vốn rất háu ăn thì dường như lại bị Bạt Phong Hàn ảnh hưởng, tỏ ra tâm sự trùng trùng, chỉ ăn hai miếng cá rán rồi dừng đũa suy nghĩ gì đó. Hai lão già Thương Bằng và Thương Hạc thì không ngừng đưa mắt quan sát Bạt Phong Hàn.

Chợt một thanh âm vang lên bên dưới: "Ta muốn hai chiếc bàn đó!"

Tên tiểu nhị ngạc nhiên thốt: "Nhưng khách nhân vẫn còn chưa đi ạ!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng kinh hãi nhìn nhau, trong lòng biết có chuyện không ổn, bởi hai gã đã nhận ra đó chính là thanh âm đáng ghét của Trường Thúc Mưu, đại đệ tử của Khúc Ngạo.

Lần này có chắc chắn là y đến đây vì bọn Thương Tú Tuần. Những người ở Phi Mã Mục Trường hiển nhiên vẫn còn chưa biết Trường Thúc Mưu là ai, ngoại trừ Thương Tú Tuần và hai lão già Bằng Hạc,

tất cả đều lộ ra thần sắc khẩn trương đề phòng.

Hai gã đương nhiên không dám quay đầu lại nhìn, trong lòng thầm nhủ đối phương đã có chuẩn bị mới tới đây, phía mục trường có thể thoái lui an toàn đã là may mắn lắm rồi.

Bạt Phong Hàn cơ hồ như đang nghĩ đến xuất thần, hoàn toàn không để ý tới chuyện xảy ra sau lưng.

Tiếng bước chân của hơn mười người vang lên sau lưng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, một giọng nữ lanh lảnh cất lên: "Chúng ta trưng dụng hai chiếc bàn này, các ngươi cút mau!"

Chính là giọng của mỹ nữ Thiết Lặc Hoa Linh Tử đã từng giao thủ với Từ Tử Lăng. Bởi hai gã quay lưng về phía cửa, nên nàng vẫn còn chưa biết hai đại cừu gia của mình cũng có mặt tại tửu lầu này.

Bạt Phong Hàn như vừa sực tỉnh, bật cười ha hả nói: "Đồ đệ của Khúc Ngạo đều hoành hành ngang ngược như vậy hay sao?"

Khách nhân ở hai chiếc bàn đó nghe thấy người đòi trưng dụng bàn của mình là đồ đệ của Khúc Ngạo, lập tức ngoan ngoãn bỏ đi như bầy dê non.

Trường Thúc Mưu bước tới chiếc bàn ở sau lưng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, cố ý ngồi quay lưng ra cửa sổ, phía sau y chưa đầy nửa trượng là chỗ ngồi của hai gã, Bạt Phong Hàn ở bên trái, Thương Tú Tuần ở bên phải cách y cũng chưa tới một trượng, hình thành nên một cục diện rất kỳ quái.

Những cao thủ khác thuộc phe Trường Thúc Mưu cũng lần lượt nhập tọa, vừa đủ hai mươi người, Canh Ca Hô Nhi và Hoa Linh Tử ngồi xuống hai chiếc ghế bên cạnh Trường Thúc Mưu.

Trường Thúc Mưu liếc nhìn tên tiểu nhị đang run lẩy bẩy dọn dẹp thức ăn thừa trên bàn, bình tĩnh nói: "Từ khi ở tệ quốc Trường mỗ đã được nghe qua đại danh của Bạt huynh, trong lòng trước giờ luôn luôn ngưỡng mộ, chỉ hận không thể có cơ hội thỉnh giáo cao minh, không biết hai ngày tới đây Bạt huynh có rảnh rỗi hay không để chúng ta tìm thời gian thân mật với nhau một chút."

Bạt Phong Hàn nâng chén uống cạn, tiện tay ném chiếc ly xuống khoảng đất trống giữa y và Trường Thúc Mưu.

"Cách!"

Chiếc ly sứ vỡ nát, mảnh vụn bắn tung toé.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đánh mắt nhìn nhau, trong lòng lấy làm ngạc nhiên, không hiểu Bạt tiểu tử này hữu tâm hay là vô ý mà lại giúp bọn gã như vậy?

Bạt Phong Hàn thản nhiên như không, nói: "Chọn ngày chi bằng lấy luôn hôm nay đi, sáng mai ta phải rời khỏi thành rồi, cứ để Bạt Phong Hàn xem thử Trường huynh học được bao nhiêu chân truyền của Khúc Ngạo luôn bây giờ cũng được."

Toàn bộ người trên lầu đều dừng đũa, mấy trăm cặp mắt đều nhìn về phía Trường Thúc Mưu, xem y phản ứng thế nào. Canh Ca Hô Nhi và Hoa Linh Tử cùng lúc biến sắc, đang định lên tiếng chất vấn thì Trường Thúc Mưu đã xua tay cản lại, phát ra một tràng cười ha hả rung động cả mái ngói.

Những người hiểu biết trên lầu không ai là không động dung, nhận ra tiếng cười của y cao mà không sắc nhọn, nhưng lại có thể khiến tai người ta đau như bị dùi chích vào, hiển nhiên là cả nội công lẫn

ngoại công của kẻ này đều đã đạt tới hóa cảnh.

Tiếng cười chợt dừng lại.

Bạch y trên người Trường Thúc Mưu bay lên phần phật như trời đang nổi gió to, một cỗ sát khí lạnh thấu xương lập tức bao trùm cả không gian, gương mặt tuấn tú nở ra một nụ cười hòa nhã, lắc đầu thở dài nói: "Thật là thống khoái, có điều hiện giờ ta đang có chuyện bên mình, Bạt huynh có thể đợi một lát được không?"

Tiếp đó quát lên với tên tiểu nhị đang run rẩy lập cập bên cạnh: "Dọn cho ta hai bàn thức ăn như của các bằng hữu Phi Mã Mục Trường kia! Đi mau!"

Tên tiểu nhị vội vàng chạy đi. Thương Tú Tuần biết địch nhân có thể xuất thủ bất cứ lúc nào, đưa tay ra hiệu cho chúng nhân vừa đánh vừa chạy. Có câu lại giả bất thiện, thiện giả bất lai. Thái độ của Trường Thúc Mưu như chắc chắn có thể ăn sống nuốt tươi bọn họ, chắc chắn là có chỗ ỷ lại, nói không chừng bên ngoài lầu hoặc bên dưới cũng có phục binh chờ sẵn.

Có điều chỉ cần ba sư huynh muội của Trường Thúc Mưu đã đủ để khiến phía nàng phải đau đầu nhức óc rồi. Bảy người còn lại cũng đều là cao thủ của Thiết Lặc, người nào người nấy thần khí nội liễm, lạnh lùng như băng, người sáng mắt đều có thể nhận ra họ tuyệt đối không phải là hạng người dễ chạm vào.

Người trong lầu im lặng như tờ, nhưng không có ai chịu bỏ qua trường nhiệt náo này mà rời khỏi đây, chỉ trân mắt ra chờ câu trả lời của Bạt Phong Hàn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liếc nhìn xuống phố, phát giác cả con phố vốn ồn ào náo nhiệt giờ trở nên tĩnh lặng như quỷ vực, các cửa

tiệm đều đã đóng cửa, không thấy một bóng người, lập tức hiểu ra hành động của Trường Thúc Mưu đối với Phi Mã Mục Trường đã được phía Tiền Độc Quan ngầm ưng thuận, trong lòng không khỏi thầm kinh hãi.

Thanh âm của Bạt Phong Hàn vang lên: "Chuyện này thật là trùng hợp, ta cũng muốn giải quyết một chút ân oán riêng với hai vị bằng hữu của Phi Mã Mục Trường, không biết Trường Thúc huynh có thể chờ giây lát hay không?"

Hai lộ nhân mã của Thương Tú Tuần, Trường Thúc Mưu đều lấy làm ngạc nhiên. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết đã đến lúc con dâu xấu phải ra mắt bố chồng rồi, đang nhìn nhau cười khổ thì Bạt Phong Hàn chợt lẩm bẩm nói một mình: "Tại sao Quân Du còn chưa tới nhỉ?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cả kinh thất sắc, thầm nhủ nếu cả Phó Quân Du cũng tới đây thì thật là hỏng bét. Ánh mắt Thương Tú Tuần quét lên người hai gã, hàn quang lấp lánh.

Khấu Trọng cuối cùng cũng khai khẩu, thở dài một tiếng nói: "Trường Thúc huynh đã mất kim thuẫn, trước mắt không biết là dùng thiết thuẫn, đồng thuẫn, mộc thuẫn, thảo thuẫn hay là thổ thuẫn vậy?"

Lời này như kỳ phong đột xuất, khiến cả bọn Trường Thúc Mưu giật mình kinh hãi, quay đầu lại nhìn về phía Khấu Trọng với vẻ không dám tin tưởng vào những gì mình nhìn và nghe thấy. Bọn Lạc Phương lại càng ngạc nhiên hơn, nhìn hai gã với ánh mắt dò xét.

Khấu Trọng quay đầu lại nhìn Trường Thúc Mưu nở ra một nụ cười rực rỡ như ánh nắng ban mai, vẫy tay thở hắt ra một tiếng rồi nói: "Ngươi trúng kế rồi! Loan Loan và chúng ta sớm đã cấu kết với nhau, bằng không thì tên ngốc nhà ngươi làm sao chịu đến tận nơi chịu tội

chứ! Hà! Thật là buồn cười!" Tiếp đó gã chỉ tay vào hai chiếc thiết thuẫn mới sau lưng y cười sặc sụa nói: "Thì ra là thiết thuẫn, hà! sao đột nhiên lại trở nên nghèo như vậy chứ?"

Nói rồi gã lại quay sang Thương Tú Tuần, song mục sáng rực lên hai đạo tinh quang: "Trường chủ đại nhân đại lượng, để huynh đệ chúng ta lấy công chuộc tội vậy!"

Ngoại trừ những người liên quan, những người khác đều như lọt vào giữa vùng sương vụ, không hiểu Khấu Trọng và Từ Tử Lăng là thần thánh phương nào?

Có điều chỉ nhìn việc bọn Trường Thúc Mưu vẫn chưa trở mặt động thủ là biết hai gã nhất định rất có lai lịch.

Hoa Linh Tử cười khanh khách nói: "Phải để chúng ta nói câu này mới đúng, để bản tiểu thư xem hai tên tiểu tử các ngươi lập công thế nào." Lời còn chưa dứt thì hai thanh đoản đao đã trượt ra từ trong ống tay áo.

Bạt Phong Hàn quát lớn: "Dừng tay!" Một câu nói lập tức áp chế không khí đã kiếm bạt cung dương xuống.

Canh Ca Hô Nhi sớm đã thấy Bạt Phong Hàn không thuận nhãn, cười lạnh nói: "Bạt huynh không phải muốn lo chuyện bao đồng đấy chứ?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Lo hay không lo thì phải xem tâm tình lúc đó của bản nhân đã. Nhưng nếu cả một chút thể diện trong lúc này mà cũng không nể mặt tại hạ thì đừng trách tại hạ phải nhúng tay vào đấy."

Trường Thúc Mưu là người rất cao ngạo tự phụ nhưng lúc này cũng

không muốn cùng lúc đối phó với cao thủ của Phi Mã Mục Trương, hai gã Khấu Từ và Bạt Phong Hàn cùng lúc, nên cũng tỏ ra là bậc kiêu hùng có thể nhấc lên cũng có thể đặt xuống, ngồi tựa lưng vào ghế, thoải mái vỗ tay lên bàn nói: "Còn không dọn rượu thịt lên đi!"

Tiếng cười khúc khích của Thương Tú Tuần vang lên làm toàn trường chú ý, tiếp đó nàng lại ung dung nói: "Từ lâu đã nghe Bạt huynh đao kiếm song tuyệt, không biết có thể cho Tú Tuần đại khai nhãn giới được không?"

Kể cả Bạt Phong Hàn, ai nấy đều lấy làm ngạc nhiên, không hiểu tại sao nàng lại tự chuốc phiền toái, đột nhiên chủ động khiêu chiến Bạt Phong Hàn như vậy. Riêng Từ Tử Lăng thì có chút hiểu tâm tình của nàng, hiện giờ đang vừa tức giận vì bị hai gã dối gạt, lại càng hận Bạt Phong Hàn tự nhiên nhúng tay vào đòi tính nợ cũ với hai gã khiến cho Trường Thúc Mưu có cơ hội đục nước béo cò. Gã quay đầu lại nhìn sang phía Bạt Phong Hàn đang ngồi. Bạt Phong Hàn cũng vừa quay mặt sang nhìn gã, ánh mắt hai người vừa chạm nhau, lập tức sáng rực lên bốn đạo tinh quanh khiếp người.

Từ Tử Lăng thẳng lưng ngồi dậy, khí thế tăng lên gấp bội, lộ ra một phong thái cao thủ tuyệt đỉnh mà ngay cả Khấu Trọng cũng chưa từng thấy, nhàn nhã nhìn Bạt Phong Hàn một cái, mỉm cười nói: "Đao của Bạt huynh có phải đã gãy rồi không?"

Bạt Phong Hàn kinh ngạc nói: "Từ huynh đoán trúng rồi, mười ngày trước tại hạ gặp phải một cao thủ đáng sợ vô cùng, thanh đao vẫn đeo bên mình đã bị gãy đoạn, Từ huynh làm sao mà đoán được vậy?"

Hai chữ "Từ huynh" vừa thốt ra khỏi miệng, lập tức làm toàn trường xôn xao một trận, lúc này thì mọi người đều đã đoán ra cặp huynh đệ này chính là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã giết chết Nhậm Thiếu

Danh, làm loạn cả tình thế phương nam rồi.

Thương Tú Tuần lộ ra thần sắc tức giận vô cùng, trừng mắt nhìn hai gã, giậm mạnh chân xuống sàn mấy cái, nhưng trong lòng lại vừa kinh ngạc vừa vui mừng, mâu thuẫn lạ thường. Bọn Lương Trị, Lạc Phương vẫn ngẩn người ra như phỗng đá nhìn hai gã, trong lòng kinh hãi vạn phần.

Khấu Trọng thấy Bạt Phong Hàn nói đã gặp phải một cường địch mạnh nhất từ trươc tới nay, trong mắt liền lộ ra thần sắc phức tạp, động tâm hỏi: "Chuyện này có gì khó đoán đâu, chúng ta còn đoán được là địch thủ Bạt huynh gặp phải đó là một mỹ nữ đẹp tựa thiên tiên trên trời giáng hạ, phương danh Loan Loan. Hà! Có đúng không?"

Bạt Phong Hàn bật cười nói: "Đúng! Hà! Có điều Khấu huynh chỉ đoán trúng một nửa, nàng đích thực đẹp tựa thiên tiên, nhưng không phải là Loan Loan, mà là nữ cao thủ xuất sắc nhất từ trước tới này của Độc Cô phiệt."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc thất thanh thốt lên: "Độc Cô Phượng?"

Lần này thì đến Bạt Phong Hàn phải ngạc nhiên: "Hai người đã giao thủ với nàng sao?"

Trường Thúc Mưu cũng hiếu kỳ hỏi: "Vậy có phải Bạt huynh đã thua một trận hay không? Tại sao tại hạ chưa từng nghe danh nữ tử này nhỉ?"

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Các hạ không nghe qua cũng đâu có gì ly kỳ, Bạt huynh không phải cũng không biết yêu nữ Loan Loan là ai hay sao?"

Trường Thúc Mưu tỏ vẻ không vui nói: "Ta đang nói chuyện với Bạt huynh, đâu tới lượt ngươi nói leo chứ!"

Khấu Trọng đang định nói lại thì Thương Tú Tuần đã quát lên: "Nói nhiều làm gì cho phí lời, tất cả câm miệng cho ta! Bạt Phong Hàn, để ta xem kiếm của ngươi có cứng hơn đao hay không?"

Toàn trường lại im lặng như tờ.

Chương 116: Kỳ chiêu khắc địch

Bạt Phong Hàn còn chưa có cơ hội lên tiếng thì thanh âm của Phó Quân Du đã vang lên ở đầu cầu thang: "Tại sao lại tĩnh lặng như vậy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Sự xuất hiện của nàng như loài u linh quỷ mỵ thoát đến thoắt đi, trên lầu tuy có không ít cao thủ, nhưng không ai nghe được tiếng bước chân lên cầu thang của nàng. Việc đã tới trước mắt, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn không hề rối loạn, mà vẫn giữ thái độ bình tĩnh tự nhiên, tuỳ cơ ứng biến.

Bạt Phong Hàn dài người đứng dậy, mỉm cười nói: "Cuối cùng Quân Du cũng đến rồi, ta đã đợi nàng năm ngày trời đó!"

Phó Quân Du vừa bước tới, vừa đảo mắt nhìn khắp toàn trường một lượt. Mỹ nữ Cao Lệ hôm nay mặc một bộ võ phục màu đỏ thẫm, bên ngoài khoác áo choàng tím làm làn da trắng như tuyết càng thêm nổi bật, đoạt mất không ít phong quang của Hoa Linh Tử. Có điều nếu Thương Tú Tuần chịu dùng chân diện mục thì dù là mỹ nữ xuất chúng như Phó Quân Du e rằng cũng phải chịu nhường một bậc. Ánh mắt của Phó Quân Du dừng lại ở chỗ Hoa Linh Tử, sau đó thì dịch sang phía Trường Thúc Mưu, ngạc nhiên nói: "Không ngờ Trường Thúc Mưu của Thiết Lặc cũng ở đây!"

Trường Thúc Mưu cũng đứng dậy thi lễ nói: "Thì ra là cao đồ của Dịch Kiếm Đại Sư Phó lão tiên sinh Quân Du tiểu thư! Gặp được tiểu thư ở đây, Trường Thúc Mưu lấy làm hân hạnh!

Trường Thúc Mưu đứng dậy chào hỏi đã làm che khuất tầm mắt của nàng nhìn về phía Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Bạt Phong Hàn nhân cơ hội này đưa tay ra hiệu cho Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, khoé miệng nở một nụ cười gượng gạo như muốn nói: "Ta sớm đã nói với các ngươi rồi vậy mà các ngươi vẫn không biết điều mà chạy trước, giờ thì chớ trách tay đấy!

Phó Quân Du dừng bước chân hoàn lễ đáp: "Thì ra là Bạch Y Kim Thuẫn Trường Thúc Mưu huynh, Quân Du thất kính!

Hai người này khách khí hữu lễ như vậy càng làm những người xung quanh không hiểu nổi quan hệ phức tạp bên trong của cuộc kỳ ngộ ngày hôm nay. Phó Quân Du hoàn lễ xong thì tiếp tục bước về phía Bạt Phong Hàn đang đứng, chợt phát hiện ra hai gã Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng có mặt, liền giật mình đứng lại.

Hai gã vội đứng dậy, đồng thanh chào: "Điệt nhi thỉnh an Du di!"

Ngoại trừ Bạt Phong Hàn vẫn đang gượng cười, những người khác đều ngớ người ra không hiểu chuyện gì.

Mắt phụng của Phó Quân Du sáng rực sát cơ, lạnh lùng nói: "Ai là Du di của các ngươi? Xem kiếm!

"Đình!"

Bảo kiếm đã rơi bao.

Lúc này Phó Quân Du chỉ cách Từ Tử Lăng chừng chưa đầy một trượng, bảo kiếm vừa rung lên đã lập tức hóa thành hơn mười đạo kiếm ảnh. Chính vào thời khắc kiếm thế còn chưa hoàn toàn hình thành, Từ Tử Lăng đã hừ nhẹ một tiếng, bước lên nửa bước, vung

quyền chặt vào khoảng không giữa hai người. Chỉ là một chiêu quyền hết sức đơn giản, nhưng lại khiến mỗi một người có mặt tại trường đều dâng lên một cảm giác đó là một chiêu thức vừa kỳ dị vừa hoàn mỹ vô song.

Đầu tiên, Từ Tử Lăng khiến chúng nhân cảm thấy một chiêu này của gã đã tập trung toàn bộ sức mạnh của thân người, nhưng thoạt nhìn thì lại như khinh phiêu vô lực, mâu thuẫn tới độ không thể giải thích nổi.

Tiếp đó, mọi người rõ ràng là đã nhìn thấy mỗi một tình tiết nhỏ từ lúc gã bắt đầu tới lúc kết thúc động tác, nhưng ai nấy đều cảm thấy cả quá trình này dường như hoàn toàn là sự chuyển vận của tự nhiên, không có khởi đầu cũng chẳng có kết thúc, giống như sự vận hành của tinh tú trên trời vậy, trước giờ chưa từng có mở đầu, lại càng không có kết thúc, tựa như bóng chim tăm cá, thiên mã hành không, liền lạc như áo trời không vết vá.

Thứ ba là khi một quyền của gã chém vào khoảng không, kiếm khí bức nhân của Phó Quân Du giống như bị bàn tay gã hút sạch, còn lại chỉ là mấy đạo kiếm ảnh hư ảo, không hề có chút uy lực sát thương.

Những đại hành gia như Bạt Phong Hàn, Trường Thúc Mưu, Thương Tú Tuần lại càng nhìn rõ Từ Tử Lăng đã phong cứng lộ tuyến tấn công mạnh nhất trong kiếm chiêu của Phó Quân Du, cả về thời gian và góc độ đều chuẩn xác vô cùng.

Những kẻ bàng quan không ai là không động dung.

Phó Quân Du hứ lên một tiếng, nhất thời vô phương biến hóa kiếm chiêu, đành phải thu kiếm lui lại nửa bước, sắc mặt trắng bệch, kinh hãi thốt lên; "Dịch Kiếm Chi Thuật?"

Chúng nhân lại càng ngạc nhiên tới độ há hốc miệng ra nhìn Từ Tử Lăng. Phải biết rằng Dịch Kiếm Chi Thuật là tuyệt kỹ tung hoành khắp trung thổ và ngoài vực của Cao Lệ Dịch Kiếm Đại Sư Phó Dịch Lâm, Phó Quân Du là đệ tử đích truyền của Phó Dịch Lâm tự nhiên là phải biết tuyệt kỹ này, vì vậy nếu câu nói này đổi lại là Từ Tử Lăng nói với Phó Quân Du thì người người đều sẽ cảm thấy hết sức bình thường, nhưng hiện giờ lại hoàn toàn ngược lại, bảo sao không khiến họ nghi hoặc khó hiểu?

Từ Tử Lăng đứng ưỡn ngực hiên ngang, hai tay buông thõng, dáng vẻ phong lưu tiêu sái khó tả, cung kính mỉm cười nói: "Còn phải nhờ Du di chỉ điểm cho nhiều!"

Sát khí trong mắt Phó Quân Du càng thêm hừng hực.

Khấu Trọng biết chuyện chẳng lành, vội vàng gầm lên một tiếng: "Trường Thúc Mưu xem đao!"

Tỉnh Trung Nguyệt rời vỏ hóa thành một đạo cầu vồng cắt về phía Trường Thúc Mưu đang đứng. Hoàng quan rực rơc, đao khí bao trùm không gian.

Thương Tú Tuần "a" lên một tiếng kinh ngạc, không ngờ thanh đao ở trong tay Khấu Trọng lại có uy lực kỳ dị nhường ấy. Trường Thúc Mưu cũng đâu ngờ Khấu Trọng lại đột nhiên sinh sự, nguy hiểm nhất là trong đao thé của đối phương lại ẩn hiện một đạo đao kình xoáy tròn theo đường trôn ốc, khiến cho y ngại trừ nhảy lên mặt bàn hoặc chui xuống gầm bàn để tránh né ra thì không còn đường lui nào khác. Có điều lúc này y đã không còn thời gian để nghiêu cứu xem tại sao công lực Khấu Trọng lại đột nhiên tăng tiến, lại có thể phát ra kình khí lạnh buốt còn cổ quái hơn cả Băng Huyền Kình của Vũ Văn phiệt này.

Chỉ nghe Trường Thúc Mưu quát lên một tiếng, song thuẫn đã cầm trong tay, trầm eo tọa mã, trong sát na ngắn ngủi đã kịp ngưng tụ toàn thân công lực vào hai tay, hữu thuẫn phía trước, hậu thuẫn phía sau, nghênh tiếp một đao khai sơn phách địa của Khấu Trọng.

Bọn Canh Ca Hô Nhi, Hoa Linh Tử và bảy cao thủ Thiết Lặc ngồi cùng bàn toàn bộ đều bị bao trùm trong đao khí của Khấu Trọng, năng lực ứng biến của bọn này đều kém hơn Trường Thúc Mưu một bậc nên trong lúc hốt hoảng chỉ đành tạm thời nhảy tránh ra ngoài. Nhất thời ghế đổ người ngã, gà bay chó chạy.

Một đao này quả nhiên đúng như Khấu Trọng đã dự đoán, cùng lúc chấn áp cả Phó Quân Du, làm nàng hiểu rằng nếu không có sự trợ giúp của Bạt Phong Hàn, nàng căn bản không thể đơn thân độc lực đối phó hai gã, vậy thì tự nhiên sẽ không lỗ mãng xuất thủ nữa.

Hai mắt Bạt Phong Hàn lập tức sáng rực lên, vừa rồi một quyền của Từ Tử Lăng cố nhiên là vô cùng lợi hại, song đơn thuần chỉ là thủ thức, không những không kích thích lòng tranh thắng của người khác mà còn có tác dụng làm người ta bình tĩnh trở lại nữa.

Nhưng một đao này của Khấu Trọng lại toàn là chiêu số tiến thủ cường công, khí thế sục sôi hừng hực, cơ hồ như không thấy máu thì tuyệt đối không thu về vậy, lập tức làm cho máu huyết trong người vị cao thủ quyết chí lên tới đỉnh cao nhất của võ đạo này sôi lên sùng sục.

"Đang!"

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng chém trúng chiếc thuẫn bên tay hữu của Trường Thúc Mưu.

Một cổ chân khí xoáy chuyển không ngừng giống như muôn ngàn

cơn lốc xoáy cùng lúc đổ dồn vào trong thiết thuẫn. Trường Thúc Mưu vội trầm người xuống, sử ra Ngưng Chân Cửu Biên được Khúc Ngạo chân truyền, trong thời gian một cái búng tay đã biến hóa chân khí liên tiếp chín lần, vất vả chống đỡ luồng chân khí xoáy ốc kỳ dị của Khấu Trọng xâm nhập vào nội thể, đồng thời cũng giữ chắc chiếc mộc thuẫn không để nó bị chân khí của Khấu Trọng làm cho xoay tròn như bánh xe gió.

Nếu đổi lại là đôi kim thuẫn được tinh chế bằng chất thép đặc biệt trước đây của y, trong cương có nhu, thì kết quả của lần giao phong này chắc sẽ là bất phân thắng phụ. Nhưng đôi thiết thuẫn hiện lại mới chỉ đúc lại mấy hôm trước, chất thép hoàn toàn không phù hợp với yêu cầu của Trường Thúc Mưu thì lại là một chuyện khác.

Chỉ có Khấu Trọng và y là hiểu rõ, chính vào thời khắc mà đao thuẫn chạm nhau ấy, chiếc thuẫn đã trở thành nơi để kình lực của hai người giao chiến.

Kình lực của Khấu Trọng muốn chấn bay chiếc thuẫn khỏi tay Trường Thúc Mưu, còn Trường Thúc Mưu thì muốn xoay chuyển chiếc thuẫn theo nhiều hướng khác nhau hòng triệt tiêu lực xoáy cuồng mãnh liệt của địch nhân. Dưới sự giằng giật cuồng bạo của hai đạo chân lực, thiết thuẫn lập tức vỡ ra làm bốn năm mảnh.

"Đang!"

Chiếc thuẫn trong tay tả của Trường Thúc Mưu đẩy ra, đánh bật Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng ra ngoài.

Khấu Trọng cho đao vào võ, cười lên ha hả nói: "Lại vỡ thêm cái nữa rồi, dạo này sinh ý của tiệm rèn binh khí tốt thật!"

Đám người bọn Canh Ca Hô Nhi và đám cao thủ Thiết Lặc ngồi ở

bàn bên cạnh đều tức giận đứng vọt dậy, binh khí tuốt ra cầm sẵn trên tay. Thương Tú Tuần cũng vẫy tay ra hiệu, toàn bộ người của Phi Mã Mục Trường cũng nhanh nhẹn rời bàn rút binh khí ra, chuẩn bị ứng chiến.

Khách nhân ở mấy chiếc bàn gần đó thấy đao pháp của Khấu Trọng lợi hại nhường ấy, ai nấy đều sợ bị liên lụy lần lượt lùi ra xa, để trống hơn mười chiếc bàn bên cạnh cửa sổ.

Trường Thúc Mưu đưa tay ngăn cản người phe mình xuất thủ, đoạn cúi xuống nhìn mẩu còn lại của chiếc thiết thuẫn, thuận tay quãng đi luôn, bật cười chế giễu: "Khấu Trọng ngươi có hiểu quy củ giang hồ không vậy? Đột nhiên xuất thủ tập kích người khác như thế thì gọi là loại hảo hán gì chứ?"

Khấu Trọng cố làm ra vẻ ngạc nhiên nói: "Ngày đó khi ta và Phương trang chủ đàm đạo, Trường Thúc huynh không phải cũng đột nhiên nhảy từ đâu tới, xuất thủ tập kích hay sao? Hà... Trường Thúc huynh là loại hảo hán gì, thì ta là loại hảo hán đó vậy."

Thương Tú Tuần biết rõ là lúc này không nên cười, nhưng cũng không thể nào nén nổi phải bật cười mấy tiếng. Tiếng cười khúc khích như chuông bạc của nàng vang lên lập tức làm cho không khí kiếm bạt cung giương giảm đi mấy phần căng thẳng.

Khấu Trọng liếc sang phía nàng ôm quyền nói: "Đa tạ trường chủ đã cổ vũ!"

Thương Tú Tuân lườm mắt nhìn gã một cái, ánh mắt đong đưa trên khuôn mặt giả râu ria quả thật quái dị vô cùng.

Trường Thúc Mưu cứng họng không biết đáp làm sao, đành ngửa mặt nói liền ba tiếng: "Hảo! Hảo! Hảo!" Chỉ thấy mục quang y sáng

rực lên hai đạo tinh quang, lạnh lùng nhìn Bạt Phong Hàn hỏi: "Không biết trận chiến giữa ta và Bạt Phong Hàn huynh có thể tạm thời hoãn lại không?"

Câu này của y vừa thốt ra, chúng nhân đều biết y đã chuẩn bị xuất thủ đến nơi nên mới cố ý làm rõ lập trường của Bạt Phong Hàn trước. Tình thế hiện giờ rất rõ ràng, chỉ cần Bạt Phong Hàn và Phó Quân Du đứng về phía nào, phía ấy coi như có thể nắm chắc phần thắng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, ám thị nếu Bạt Phong Hàn không thức thời, hai gã sẽ lập tức liên thủ giết chết y trước, chuyện này tuy không phải dễ làm, nhưng cũng không thể không thử.

Ánh mắt Bạt Phong Hàn lộ thần sắc phức tạp, cuối cùng thì quay sang nhìn Phó Quân Du chờ đợi. Phó Quân Du cũng đang đứng ngơ ngẩn như phỏng đá, một hồi lâu sau mới nói: "Có nói thế nào thì Trường Thúc huynh cũng đã thua nửa chiêu, theo quy cũ giang hồ, ân oán của Trường Thúc huynh và hai tên tiểu tử này cũng nên tạm gác lại."

Lại thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang liếc trộm mình, liền tỏ vẻ tức giận quát: "Không phải ta muốn giúp các ngươi, chỉ là không muốn các ngươi chết trong tay kẻ khác mà thôi! Còn không mau..."

Khấu Trọng sợ đến lúc nàng nói ra chữ "cút" thì mới "cút" thì thật quá mất oai phong, liền vội vàng lớn tiếng ngắt lời nàng: "Xin Du di hãy bảo trọng! Lòng hiếu thảo của huynh đệ chúng con với mẹ trời cao có thể làm chứng!" Tiếp đó gã quay sang nháy mắt với bọn Lương Trị.

Lương Trị hiểu ý, vội khom người nói với Thương Tú Tuần: "Nơi này không tiện ở lâu! Trường chủ, chúng ta hãy đi trước thì hơn!"

"Cạch!"

Thương Tú Tuần ném hai đĩnh vàng lên bàn, lạnh lùng nói: "Hôm nay để Phi Mã Mục Trường của ta mời khách!" Nói đoạn chậm rãi đi qua đám cao thủ Thiết Lặc ra cửa, bọn Thương Bằng, Thương Hạc, Lương Trị đi sát sau lưng, cứ vậy rời khỏi tửu lầu trong ánh mắt tức tối của đám người Trường Thúc Mưu.

0O0

Rời khỏi Gia Hương Lầu, chỉ thấy trên phố toàn là chiến sĩ Thiết Lặc và người của Tương Dương thành, cũng may là sau khi Trường Thúc Mưu cân nhắc lợi hại, đã quyết định không hạ lệnh động thủ tấn công. Nhưng đương nhiên bọn Khấu Trọng cũng biết địch nhân sẽ không chịu bỏ qua như vậy.

Thương Tú Tuần hạ lệnh bỏ lại cỗ xe tứ mã ở lại khách sạn, lập tức rời thành. Trên đường đi, Thương Tú Tuần không hề nói chuyện hay liếc nhìn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đến một lần, nhưng cũng không hề có ý đuổi bọn gã đi. Những người khác thấy thái độ của nàng như vậy, kể cả Lạc Phương trước có giao tình rất tốt với Khấu Trọng cũng không dám nói câu nào với hai gã.

Hứa Dương sớm đã dùng kim lượng thuê một chiếc thuyền chở hàng, lúc này lại cho thêm ba đĩnh vàng lớn, yêu cầu thuyền gia lập tức khởi trình. Đến khi thuyền ra khỏi bến cảng, chúng nhân mới thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như vừa từ cõi chết trở về.

Chiếc thuyền này khá rộng rãi chắc chắn, còn có bảy tám gian phòng dành cho người ở. Hứa Dương xếp cho hai gã ở trong gian phòng cuối cùng, rồi thấp giọng dặn dò: "Trường chủ đang giận đó, hai người tốt nhất nên nghĩ cách gì đó đi! Hà! Không ngờ nhị chấp sự

tinh minh là vậy mà cũng nhìn lầm hai người!" Nói xong lại lắc đầu thở dài, thân thiện vỗ vai hai gã rồi thở ra một làn khói, đi về phía cuối thuyền.

Khấu Trọng hạ giọng nói với Từ Tử Lăng: "Không thể không đề phòng được, ta đi kiểm tra thuyền gia và ba tên thuyền phu kia xem sao!"

Sau khi Khấu Trọng đi tìm thuyền gia nói chuyện, Lạc Phương thấy Thương Tú Tuần, Lương Trị, Thương Bằng, Thương Hạc đều đã vào trong khoang thuyền, liền bước tới bên cạnh Từ Tử Lăng hỏi: "Ai trong hai người là đại hiệp mặt sẹo vậy?"

Từ Tử Lăng đang dựa lưng vào lan can, ngắm nhìn cảnh sắc đeme trăng hai bên bờ, ngửa mặt hứng cơn gió đêm mát lạnh: "Mặt sẹo thì có, chứ đại hiệp thì không. Mọi người đều là huynh đệ, những lời thừa thãi ấy không cần nói làm gì."

Lạc Phương cảm kích nói: "Nhưng cái mạng nhỏ này của ta vẫn là do Từ Tử Lăng cứu về! Ôi! Công phu của huynh thật lợi hại, huynh biết Dịch Kiếm Thuật thật sao? Tại sao chỉ đánh một quyền vào khoảng không mà lại bức bà nương đó phải thoái lui vậy?"{

Từ Tử Lăng giải thích: "Đạo lý thực rất đơn giản, bất luận là chiêu thức gì cũng đều có một đường đi và cách biến chiêu nhất định, chỉ cần nắm chuẩn thời gian, chặt đứt lộ tuyến vận công và công kích của đối phương, sau đó thêm một bước ngăn trở hay phá hoại, đối phương sẽ không thể tiếp tục biến hóa, bó chân bó tay, nếu tiếp tục miễn cưỡng tấn công thì cũng như lấy sở đoản của mình để đấu với sở trường của đối phương vậy."

Lạc Phương le lưỡi nói: "Đạo lý nghe thì dễ, làm thì lại khó vô cùng, giống như kiếm pháp của nữ nhân Cao Lệ kia thiên biến vạn hóa,

nhìn còn nhìn chẳng rõ, mà cho dù có thể nhìn rõ cũng không thể đỡ nổi kiếm khí lăng lệ ấy. Vì vậy, cho dù ta biết đạo lý này cũng không có tác dụng gì."

Từ Tử Lăng mỉm cười an ủi: "Dù sao biết cũng tốt hơn là không biết, chỉ cần tuần tự khổ công luyện tập, cuối cùng cũng sẽ có ngày thành công."

Lạc Phương đang trầm ngâm suy nghĩ thì Khấu Trọng quay trở lại, vui vẻ nói: "Có lẽ không có vấn đề gì đâu, thì ra ở cuối thuyền còn có một nhà bếp nhỏ, chúng ta là sư phó làm bánh, tự nhiên cũng phải làm chút gì đó cho trường chủ vui lòng đúng không?"

Từ Tử Lăng hiểu ý gã, nhưng vẫn băn khoăn nói: "Nhưng lấy đâu ra nguyên liệu bây giờ?"

Khấu Trọng ghé miệng sát hai gã: "Thuyền gia có mấy cái bánh hương sen còn thừa, hương hiểu chưa? Chỉ cần không có độc là được rồi!"

0O0

"Cách! Cách! Cách!"

Thanh âm của Thương Tú Tuần vang lên: "Ai?"

Khấu Trọng đáp: "Tiểu Trọng và tiểu Lăng mang điểm tâm tới rồi!

Thương Tú Tuần nhạt giọng đáp: "Ta không đói! Đừng làm phiền ta nữa!"

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng như muốn nói: "Có hy vọng!" Đoạn cười nói: "Vừa rồi trường chủ mới chỉ ăn có chút đồ, chi bằng

để chúng tôi mang bánh vào, khi nào trường chủ muốn ăn thì có bánh thượng hạng ăn luôn!"

"Két!"

Thương Tú Tuần mở cửa, để lộ gương mặt đẹp tựa thiên tiên, lạnh lùng nhìn hai gã một lúc lâu mới quay người vào trong. Lúc hai gã đẩy cửa bước vào, Thương Tú Tuần đã quay người nhìn ra cửa sổ, tuy nàng vẫn mặc nam trang, nhưng mái tóc dài đen mượt xoã xuống sau lưng lại tràn đầy một vẻ đẹp tuyệt mỹ và quyến rũ của phái nữ.

Khấu Trọng đặt mấy chiếc bánh hương sen tầm thường lên bàn, đoạn chậm rãi ngồi xuống, còn vẫy tay ra hiệu cho Từ Tử Lăng cũng ngồi xuống theo gã.

Thương Tú Tuần nhẹ giọng hỏi: "Tại sao còn chưa đi?"

Từ Tử Lăng đóng cửa lại, cười khổ nói: "Chúng tôi đích thực không phải cố ý giấu diếm trường chủ, mà là..."

Thương Tú Tuần ngắt lời nói: "Đêm đó ai giết chết Mao Tiêu?"

Khấu Trọng mắt hổ sáng rực, cung kính đáp: "Trường chủ minh xét, người đó là tiểu Lăng."

Thương Tú Tuần chầm chậm quay người lại, giẫm chân tức giận nói: "Thật vô lý, rõ ràng ta đã thử qua nhưng đâu có phát hiện chân khí trong cơ thể các ngươi?"

Khấu Trọng cười hì hì nói; "Trường chủ trở lại bình thfuogn rồi. Kỳ thực thì phương pháp của chúng tôi rất đơn giản, chỉ cần đem chân khí ẩn giấu vào một khiếu môn mà không ai nghĩ tới là được rồi."

Thương Tú Tuần dựa lưng vào khung cửa chau mày hỏi: "Chân khí luôn tuần hoàn không ngừng trong kỳ kinh bát mạch, làm sao có thể tụ vào một khiếu môn chứ?"

Khấu Trọng gãi đầu nói: "Thì ra là vậy ư? Nhưng đích thực là chúng tôi đã làm được mà, Loan Loan yêu nữ lại còn cao minh hơn một bậc nữa."

Thương Tú Tuần hiếu kỳ hỏi: "Loan Loan là ai?"

Từ Tử Lăng nói: "Đây chính là nguyên nhân mà chúng tôi muốn nói chuyện với trường chủ, bởi vì chuyện này cực kỳ hệ trọng, thậm chí còn can hệ đến cả sự tồn vong của Cảnh Lăng nữa."

Thương Tú Tuần chầm chậm bước tới ngồi xuống chiếc ghế Từ Tử Lăng kéo sẵn ra cho nàng, nghiêm mặt nói: "Các ngươi nói đi!"

Chương 117: Trọng thưởng chi hạ

Quá ngọ ngày hôm sau, chiếc thuyền đã đến Hán Nam, một thành lớn trước khi tới Cảnh Lăng. Ở nơi đậu thuyền gần bến cảng, chỉ thấy các thuyền bè đi ngược lại mà không hề thấy một chiếc thuyền nào đi về phía Cảnh Lăng.

Thuyền gia đi nghe ngóng tin tức thì mỗi người nói một kiểu khác nhau. Có người nói có cường đạo chặn sông cướp thuyền, lại có người nói Cảnh Lăng đã bị quân Giang Hoài phá rồi, thậm chí còn nói dưới sông có quỷ nước đục thuyền, tóm lại là nhân tâm hoang mang, không ai dám đi về phía đó nữa. Thuyền gia này cũng không phải ngoại lệ, bất luận là Hứa Dương có thưởng tiền thế nào, y cũng quyết không chịu mạo hiểm. Cuối cùng thuyền gia nói: "Chi bằng tôi bán luôn chiếc thuyền này để các người tự đi đến Cảnh Lăng là được."

Bọn Hứa Dương chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không quyết định được vì không ai biết lái thuyền. Lúc này Khấu Trọng mới ưỡn ngực bước ra, vỗ ngực biểu thị tất cả để mình lo. Giao dịch cuối cùng cũng được hoàn thành.

Sau khi thuyền gia và mấy tên thuyền phu hoan hỉ cầm tiền bỏ đi, Khấu Trọng mỉm cười nói; "Hành lý của chúng ta đều bỏ cả lại Tương Dương rồi, bây giờ đã tới Hán Nam, chi bằng vào thành mua lại cho đủ, tốt nhất có thể mua mười cây cung và ngàn mũi tên để khi có chuyện xảy ra, cũng không đến nỗi phải đứng yên chịu trận."

Gã ngưng lại giây lát lấy hơi rồi nói tiếp: "Còn phải mua dầu hỏa và

vải bố nữa. Thủy chiến là chúng tôi thành thạo nhất, dùng hỏa công là thượng thượng sách, vì vậy không thể không chuẩn bị được."

Thương Tú Tuần hoài nghi hỏi: "Ngươi thành thạo thật chứ?"

Khấu Trọng đắc ý dương dương nói: "Lẽ nào trường chủ chưa từng nghe qua chiến tích đại phá Hải Sa Bang của chúng tôi? Nếu không phải có chút phân lượng về mặt này, làm sao đại phá được Hải Sa Bang chứ?"

Lương Trị cẩn thận hỏi lại lần nữa: "Vậy còn phải mua thứ gì nữa không?"

Khấu Trọng liếc thấy Từ Tử Lăng đứng bên cạnh đang nhìn mình cười cười, liền đằng hắng một tiếng quát; "Ngươi cười cái gì?" Sau đó mới đọc ra một danh sách các thứ cần mua cho bọn Lương Trị chuẩn bị.

Ngô Ngôn, Lạc Phương đứng bên cạnh lắng nghe, rồi mỗi người một hướng đi vào thành mua sắm. Khấu Trọng thấy nhàn rỗi vô sự, liền đề nghị mọi người lên quán rượu gần bến cảng ngồi nghĩ.

Lương Trị lắc đầu nói: "Hiện giờ thời thế đang loạn, nếu mất thuyền thì không dễ tìm lại được đâu, hai người đi đi, ta ở đây phụ trách bảo vệ thuyền!"

Thương Bằng và Thương Hạc cũng không chịu lên bờ, Thương Tú Tuần thấy ánh mắt mong đợi của Khấu Trọng, mềm lòng nói: "Được rồi!"

Từ Tử Lăng đang định nói về phòng nghỉ ngơi thì đã bị Khấu Trọng kéo đi luôn một lượt.

0O0

Thương Tú Tuần bước vào tửu lầu, lập tức chau mày. Thì ra bên trong đã ngồi chật đủ thứ hạng người, tam giáo cửu lưu đều có cả, hơn ba mươi chiếc bàn đã chật cứng người. Thương Tú Tuần quay đầu định bước ra.

Khấu Trọng vội kéo tay áo nàng lại nói: "Trường chủ yên tâm, thuộc hạ tự có cách an bài thỏa đáng."

Thương Tú Tuần dằng tay gã ra nói: "Ta làm sao ngồi chen chúc cùng với đám người kia được, muốn chen thì các ngươi đi mà chen một mình đi!"

Khấu Trọng cười hì hì nói; "Ta đã nói trường chủ cứ việc yên tâm mà. Tính trường chủ thế nào ta biết rõ, cho ta mượn mấy lạng bạc, ta lập tức sẽ biến nơi này thành một nhã tọa cho nàng xem!"

Thương Tú Tuần bực mình nói: "Ngươi không có tiền sao?"

Khấu Trọng cười hì hì nói; "Cũng tạm gọi là chút ít, nhưng làm sao nhiều bằng trường chủ phú gia địch quốc chứ?"

Thương Tú Tuần cố nhịn cười, lấy ra ba lạng bạc đặt vào tay gã. Khấu Trọng nhận tiền rồi lập tức hiên ngang bước vào trong.

Thương Tú Tuần lui lại đứng bên cạnh Từ Tử Lăng, nhẹ giọng nói: "Ta vẫn còn chưa có cơ hội cảm ơn ngươi!"

Từ Tử Lăng biết nàng chỉ chuyện đêm đó gã đã cùng nàng kề vai sát cánh, mỉm cười nói: "Đó là một đoạn hồi ức khó quên, nên để ta cảm ơn nàng mới đúng!"

Thương Tú Tuần bật cười khúc khích nói: "Ngươi và Khấu Trọng căn bản là hai loại người hoàn toàn khác nhau, ta thật không hiểu tại sao hai người lại đi cùng với nhau được như vậy. Hắn thì thích khoa trương chuyện nhỏ thành chuyện lớn, còn ngươi thì ngược lại chỉ thích đem chuyện lớn nói thành những chuyện nhỏ không đáng nhắc tới."

Từ Tử Lăng nói: "Bình thường thì đúng là hắn có đức tính đó, nhưng nếu khi gặp phải chuyện lớn thật sự, hắn tuyệt đối không làm bừa đâu. Có lẽ mỗi người đều có một mặt khác của mình."

Thương Tú Tuần chợt đỏ mặt, thấp giọng nói: "Ta chợt cảm thấy rất vui, ngươi có biết nguyên nhân vì sao không?"

Trong lòng Từ Tử Lăng dâng lên một cảm giác dị dạng, ngạc nhiên nói: "Rốt cuộc là vì chuyện gì mà trường chủ vui vẻ như vậy?"

Thương Tú Tuần nhún vai nói: "Căn bản không có nguyên nhân gì hết. Kể từ khi lên làm trường chủ đây mới là lần đầu tiên cảm thấy vui vì một chuyện không hề đáng vui như vậy. Chuyện này lúc nhỏ thi thoảng cũng có xảy ra nhưng đến khi lớn rồi thì không còn nữa, chẳng ngờ đến hôm nay lại có được cảm giác ấy."

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Lời này của trường chủ quả thật làm người ta tỉnh ngộ! Hà! Vậy là tại hạ thành công rồi!"

Sau khi được thưởng ngân lượng, tên tiểu nhị bị mua chuộc đặc biệt chuẩn bị cho ba người một chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ, vừa không sợ có người ngồi cùng, lại có thể ngắm cảnh ngoài bến cảng.

Sau khi chọn món, tên tiểu nhị vội khúm núm khom người chạy đi chuẩn bị.

Thương Tú Tuần hài lòng nói: "Không ngờ ngươi cũng có chút đạo hành, có điều ba lạng bạc chỉ mua được một cái bàn dường như là có hơi đắt!"

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Chỉ tốn một lạng bạc thôi!"

Thương Tú Tuần ngạc nhiên hỏi: "Vậy còn hai lạng kia đâu?"

Khấu Trọng không cần nghĩ ngợi đáp: "Đợi lát nữa thanh toán tiền ăn! Hiện giờ trường chủ đang đóng giả làm một công tử mặt trắng phong lưu, những công việc nặng nhọc này phải để hạ nhân chúng tôi làm mới đúng! Nhìn kia! Có kẻ đang nhìn trường chủ thèm nhỏ dãi kìa!"

Gương mặt xinh đẹp của Thương Tú Tuần đỏ bừng, gằn giọng nói; "Ngươi đúng là miệng chó không mọc được nanh voi mà! Có thể nói năng tử tế một chút được không?"

Từ Tử Lăng bật cười nói: "Trường chủ trúng kế rồi. Hắn đang cố ý làm trường chủ phân thần để không bức hắn nôn hai lạng bạc đã dấu riêng đó ra đấy. Số rượu thịt vừa gọi khi nãy cần tới hai lượng bạc hay sao?"

Thương Tú Tuần bật cười nói: "Hay lắm! Có tiểu Lăng giúp ta xem ngươi có còn giở thói ăn chặn được không?"

Nói đoạn nàng chìa tay ra quát lên với Khấu Trọng: "Đưa đây!"

Khấu Trọng đưa tay nắm lấy ngọc thủ của nàng, cúi đầu xem xét rồi nói: "Bàn tay ba múi, danh lợi cầu toàn!"

Thương Tú Tuần giật mình rụt tay lại, lớn tiếng mắng: "Sao ngươi dám vô lễ như vậy?"

Khấu Trọng được thể liền gào lên: "Thật không công bằng! Mới rồi trường chủ còn để tiểu Lăng nắm tay tâm sự, hiện giờ ta chỉ xem một chút cũng không được sao?"

Thương Tú Tuần lúng túng nói: "Người ta có đâu!" Ánh mắt nàng đảo qua thấy Từ Tử Lăng đang phì cười, liền sực tỉnh, giẫm chân nói: "Đừng hòng ta trúng gian kế của ngươi nữa, mau nôn hai lạng bạc ra đây!" Vừa nói nàng vừa che miệng cười khúc khích làm nhiều người trong quán đều đưa mắt nhìn sang.

Song mục Khấu Trọng sáng rực lên hàn quang, đảo một vòng khắp toàn trường, làm đám người kia vội vàng cúi đầu nhìn xuống, cắm cúi ăn.

Thương Tú Tuần vừa cười vừa thở hổn hển nói: "Nếu Khấu đại gia cần ngân lượng, nhiều thì không có, chứ tám đĩnh kim lượng thì ta tuyệt đối không thành vấn đề, sao phải đi lừa gạt để lấy hai lạng ngân lượng cỏn con đó chứ?"

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi, vươn mình lười nhác rồi mỉm cười nói: "Loại nam nhi xoè tay ra xin tiền là loại không có tiền đồ nhất, phải dùng tâm dùng lực kiếm về mới tài giỏi chứ!"

Từ Tử Lăng nghe mà động tâm. Hai câu này đã bao quát cả hùng tâm tranh bá thiên hạ của Khấu Trọng, thứ dễ dàng có được thì gã coi khi, nhưng càng gian nan, càng thách thức, càng khó khăn thì gã lại càng hứng thú, bằng không thì lần đó gã cũng đâu từ chối lời đề nghị khó cự tuyệt ấy của Đỗ Phục Uy.

Thương Tú Tuần hiển nhiên đang rất vui vẻ, không còn tính toán gì với Khấu Trọng nữa. Lúc này tiểu nhị đã mang rượu thịt lên, trong lúc hai gã đang nhai nhồm nhoàm thì nàng lại lơ đãng nhìn ra cửa sổ,

quan sát những chiếc thuyền đi lại trên dòng Hán Thủy: "Ai có thể cho ta biết ở Cảnh Lăng đã xảy ra chuyện gì?"

Trong miệng Khấu Trọng đã nhét đầy thức ăn nhưng vẫn cố nói: "Một đĩnh bạc!"

Thương Tú Tuần thất thanh thốt lên: "Cái gì? Hai lạng bạc vừa rồi ta còn chưa thèm tính toán với ngươi, bây giờ lại còn muốn đòi tiền tin tức nữa hay sao?"

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: "Chỉ cần trọng thưởng ắt sẽ có dũng phu. Trường chủ cần tin tức, người ta cần tiền, thật công bằng hợp lý vô cùng!"

Thương Tú Tuần thấy gã làm ra vẻ quái quái dị dị, đưa mắt lườm gã một cái, rồi lấy ra một đĩnh vàng: "Ngươi nói thật đơn giản, một lạng bạc mua một cái bàn không, một đĩnh vàng một tin tức vớ vẩn, còn không biết nó nói bừa hay không nữa."

Khấu Trọng nuốt hết thức ăn trong miệng, thoải mái thở hắt ra nói: "Tiền là để tiêu, không tiêu được thì ngân lượng cũng chỉ là phế vật. Đây là một xã hội lấy tiền để đổi vật, chỉ cần dùng đúng chỗ đúng lúc, không những có thể giúp mình thoải mái hưởng thụ tất cả mọi thứ, cuộc sống cũng phong phú nhiều vẻ hơn, ngoài ra còn có thể khiến mình có được danh lợi quyền thế, thậm chí là cả cái bảo tòa nhỏ của hoàng đế cũng được nữa."

Thương Tú Tuần động dung nói: "Thì ra là ngươi cũng muốn học người ta tranh làm hoàng đế, có điều hiện giờ tiền ngươi tiêu đều là của ta cả!"

Từ Tử Lăng ngồi cạnh thấy rõ Khấu Trọng đang thi triển toàn bộ thủ đoạn để làm Thương Tú Tuần vui vẻ, thu hẹp khoảng cách giữa hai

người, chính là để sau này có được sự ủng hộ của mỹ nữ này.

Khấu Trọng bất ngờ dài người đứng dậy, giơ cao đĩnh vàng lên nói lớn: "Ai nói cho ta biết Cảnh Lăng đã xảy ra chuyện gì, đĩnh vàng này sẽ thuộc về người đó!"

Gã chưa nói dứt câu thì đã bị tiếng ồn ào náo nhiệt làm che mất. Ánh mắt của chúng nhân đều nhìn về phía gã, khi thấy đĩnh vàng sáng choé trên tay gã, quá bảy phần đều nhao nhao gào lên: "Tôi biết! tôi biết!"

"Cheng!"

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt ra, huơ nhẹ một cái, bảo đao bay vút lên như điện, cắm sâu vào xà nhà. Nhân lúc phần bên ngoài lộ ra vẫn không ngừng rung lên bần bật, Khấu Trọng quát lớn: "Ta chính là Khấu Trọng đã cắt cái đầu của Nhậm Thiếu Danh xuống đây, nếu có kẻ nào dám hồ ngôn loạn ngữ gạt ta hay nói những chuyện mà ai cũng biết... hừ... ta sẽ đá vỡ trứng kẻ đó!"

Câu này vừa thốt ra, tất cả liền lập tức ngồi uống, toàn trường tĩnh lặng không một tiếng động. Chính lúc này, một người đàn ông trung niên mặc theo lối thư sinh mới chậm rãi đứng dậy, thái độ ung dung tự nhiên hết sức.

Khấu Trọng lại quát lên: "Các người tiếp tục ăn đi! Bản đại gia không thích bị người khác nhìn!"

Chúng nhân ai nấy đều run như cầy sấy, cúi đầu vào bát cơm ăn ngấu nghiến, tiếng nói cười râm ran lúc nãy giờ đã bay đi đâu hết.

Khấu Trọng chỉ tay vào trung niên nho sinh gọi: "Qua đây!" Tiếp đó thì oai vệ ngồi xuống, quay sang nhìn Thương Tú Tuần đang chúm

chím cười hỏi: "Hứng thú không! Đây chính là uy lực của kim lượng và lưỡi đao đó!"

Thương Tú Tuần lừ mắt nhìn gã, thấp giọng mắng: "Giống tên ác bá đáng chết toàn thân đầy mùi tiền thối hoắc thì đúng hơn!" Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng nàng lại dâng lên một cảm giác kỳ dị.

Từ trước tới giờ nàng ở Phi Mã Mục Trường đều là chí cao vô thượng, đừng nói là bị người ta trêu chọc, ngay cả muốn tìm người thổ lộ một câu tâm sự cũng không có, nhưng tên tiểu tử trước mặt này thì lần nào cũng có thể khiến nàng vừa vui vẻ lại vừa xấu hổ, mang lại cho nàng một cảm giác mới mẻ lạ thường. Nghĩ tới đây nàng lại không khỏi liếc nhìn Từ Tử Lăng, lúc này gã đang trầm tư suy nghĩ, cũng có một vẻ quyến rũ rất đặc biệt khiến nàng phải động lòng.

Trung niên nho sinh bước tới trước mặt ba người, tên tiểu nhị vội vàng lấy thêm ghế cho y, còn trước một câu Khấu đại gia, sau một câu Khấu đại gia, thái độ xum xoe khúm núm vô cùng.

Sau khi tên tiểu nhị lui xuống, Khấu Trọng mới đặt đĩnh vàng xuống trước mặt nho sinh, cười nhạt nói: "Để xem ngươi có tư cách nhận đĩnh vàng này không?"

Nho sinh mỉm cười nói: "Tại hạ Hư Hành Chi, là nhân sĩ ở Cảnh Lăng, trước đây vốn nhận chức văn thư dưới trướng của Tả tiên phong Phương Đạo Nguyên của Độc Bá Sơn Trang, sáng sớm nay mơi vừa ngồi thuyền tới đây, dám hỏi Khấu gia tư cách như vậy đã đủ hay chưa?"

Người này nói chuyện ung dung nhẹ nhàng, không khúm núm cũng không kiêu ngạo, ba người không khỏi phải đánh giá lại y một lượt. Hư Hành Chi niên kỷ ước chừng ba mươi, song mục thần quang bất

lộ, hiển nhiên là người biết võ công, công lực cũng không phải tầm thường. Sống mũi của y cao thẳng, mi thanh mục tú, kết hợp với bộ râu năm chòm làm cho y rất có vẻ tiên phong đạo cốt.

Khấu Trọng gật đầu nói: "Tư cách coi như không có vấn đề, nói tiếp đi!"

Hư Hành Chi ngẩng đầu lên nhìn Tỉnh Trung Nguyệt cắm trên xà nhà, chậm rãi nói: "Dụng binh chi yếu, quân tình vi tiên. Khấu gia có thể thêm một đĩnh vàng nữa không?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng còn đang ngạc nhiên nhìn nhau thì Thương Tú Tuần đã nhanh nhẹn móc ra một đĩnh vàng nữa quăng lên bàn, hừ lạnh nói: "Nếu những lời ngươi nói không đáng hai đĩnh vàng, ta sẽ cắt một bên tai của ngươi xuống đó!"

Hư Hành Chi cười lên ha hả, cầm hai đĩnh vàng cho vào trong người, ung dung nói: "Chư vị yên tâm, hai đĩnh vàng này tại hạ lấy chắc rồi!"

Khấu Trọng mất kiên nhẫn nói: "Còn không mau nói đi!"

Hư Hành Chi vẫn chậm rãi thong dong, từ từ nói: "Cảnh Lăng giờ này ngoại nguy nội loạn, bên ngoài thì có quân Giang Hoài lăm le rình mò, dùng trọng binh vây kín, cắt đứt mọi giao thông thủy lực, bên trong thì có yêu nữ sắc đẹp khuynh thành, làm cho huynh đệ xào xáo, tàn sát lẫn nhau."

Bọn Khấu Trọng lập tức biến sắc, đồng thời cũng cảm thấy hai đĩnh vàng này bỏ ra thật không uổng.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Yêu nữ đó có phải là Loan Loan không?"

Lần này thì đến lượt Hư Hành Chi ngạc nhiên thốt: "Vị này có lẽ là Từ gia đúng không? Làm sao mà ngài biết yêu nữ Loan Loan đó vậy?"

Ba người lại thêm một lần động dung, cảm thấy con người Hư Hành Chi này tuyệt đối không đơn giản. Đương nhiên là thái độ hách dịch của Thương Tú Tuần cũng đã để lộ ra thân phận quen ra lệnh cho người khác của nàng rồi, chỉ là Hư Hành Chi không tiện nói ra mà thôi.

Khấu Trọng nói: "Cảnh Lăng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ngươi biết Loan Loan là yêu nữ? Nhìn bề ngoài thì ả ta giống tiên nữ hơn mà?"

Hư Hành Chi cười khổ nói: "Từ lúc ả ta giả vờ ngủ mãi không tỉnh dậy, tại hạ sớm đã nhiều lần nhắc nhở Phương gia phải cẩn thận với nữ nhân lai lịch kỳ quái này, nhưng Phương gia lại coi những lời khuyên ấy như gió thổi bên tai, cứ trầm mê mải trong mỹ sắc của ả."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Phươn Đạo Nguyên lẽ nào không biết Loan Loan là người của Phương trang chủ sao?"

Hư Hành Chi thở dài than: "Đây chính là nguyên nhân mà tại hạ phải nhắc nhở Phương gia. Giữa Phương gia và yêu nữ đã xảy ra chuyện gì thì không ai biết, nhưng kết quả là y đã bị Phương Trạch Thao giết chết, cũng may là tại hạ sớm biết đại họa khó tránh, đã có chuẩn bị từ trước nên mới kịp thời thoát khỏi Cảnh Lăng. Hiện giờ dưới tay Phương Trạch Thao đã không còn đại tướng khả dụng, thêm vào quân tâm dao động, nếu tại hạ mà là Thương trường chủ, tại hạ sẽ lập tức trở về mục trường, chỉnh đốn quân sĩ, chuẩn bị chiến đấu, đồng thời liên hệ với các thế lức khác để chống lại sự xâm lấn của quân Giang Hoài."

Ba người nghe y nói liền một hơi thì hết sức ngạc nhiên, tròn mắt nhìn nhau, đều không ngờ tình thế Cảnh Lăng lại đến nông nỗi này. Cảnh Lăng vốn như thành đồng vách sắt, vậy mà lại bị Loan Loan làm cho rối loạn, hiện giờ chỉ như trứng mỏng đầu cành.

Khấu Trọng nói; "Tình hình bên phía Đỗ Phục Uy thế nào?"

Hư Hành Chi đáp: "Đỗ Phục Uy đích thân suất lãnh bảy vạn đại quân bao vây Cảnh Lăng, nhưng lại để lỏng con đường phía đông nam hòng làm dao động quân dân trong thành, phá hoại ý chí tử thủ của họ... Ôi! đây quả là một phương pháp vô cùng cao mình. Hiện giờ đại thế ở Cảnh Lăng đã định, việc thành bị phá chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi."

Thương Tú Tuần lạnh lùng nói; "Vàng đã là của ngươi rồi đó!"

Hư Hành Chi biết nàng có ý trục khách, đang định đứng dậy rời khỏi thì Khấu Trọng đã ngước cặp mắt sáng thần quang lên nhìn y, mỉm cười nói: "Hư tiên sinh sau này có dự định gì không?"

Hư Hành Chi gượng cười nói; "Tại hạ vốn muốn đến Quảng Đông tránh nạn, nhưng lại có chút không cam tâm nên trước mắt có lẽ vẫn chưa có quyết định cụ thể."

Khấu Trọng liền thử dò hỏi: "Nhân tài giống như tiên sinh hiện giờ các lộ nghĩa quân đều cầu mà không được, sao tiên sinh không đi khắp nơi thử thời vận một phen?"

Hư Hành Chi thở dài nói: " Nếu luận thanh thế, hiện giờ Lý Mật là lớn nhất, nhưng nếu xét bề lâu dài, có lẽ là Lý phiệt ở Quan Trung mới có lợi nhất, nhưng tại hạ vừa không thích thói phản phúc của Lý Mật, lại cũng không thích tác phong quan cách của những người thuộc

cao môn vọng tộc. Còn những nơi khác, có nói cũng vậy thôi."

Thương Tú Tuần ngạc nhiên nói; "Thứ tử của Lý Uyên là Lý Thế Dân hùng tài đại lược, lại kết giao anh hùng khắp thiên hạ, nhận người chỉ nhận tài không nhận thân phận, những thói xấu của môn phiệt đều đã hoàn toàn xóa bỏ, tại sao tiên sinh vẫn còn phê bình như vậy?"

Hư Hành Chi lắc đầu mỉm cười đáp: "Nếu Lý phiệt do Lý Thế Dân chưởng quản, thống nhất thiên hạ có lẽ chỉ là chuyện nay mai, song vấn đề lại là tên Lý Uyên hồ đồ đã bỏ Lý Thế Dân mà lập trưởng tử Kiến Thành lên làm trưởng quân. Lý Kiến Thành võ công tuy cao, nhưng con người lại bảo thủ cố chấp, đa nghi đố kỵ... thôi đi... xem ra tốt nhất là tại hạ tìm một cùng đất thanh tịnh ẩn cư, làm kẻ đứng ngoài xem nhiệt náo vậy."

Hai mắt Khấu Trọng sáng bừng lên, cười ha hả nói: "Tiên sinh đã sinh ra trong thời loạn thế, nếu không làm nên được sự nghiệp oanh liệt lẽ nào không cảm thấy đã phụ những gì mình học được hay sao? Nếu đổi lại là ta, phải mai một tài năng sở học chi bằng tự mình đi sáng lập ra cục thế mới, cho dù kết cục có phải da ngựa bọc thây cũng còn hơn là sống buồn tẻ chờ năm tháng qua đi vô vị!"

Hư Hành Chi ngạc nhiên nói: "Thì ra Khấu gia tâm hoài tráng trí, nhưng thiên hạ đại thế đã định, với sức của một hai người thì làm được gì chứ?"

Khấu Trọng cười cười nói: "Bên trong ắt có huyền cơ, nhưng chuyện này để sau hãy nói. Nếu lần này Khấu Trọng ta không mất mạng ở Cảnh Lăng thì sẽ tái kiến với tiên sinh ở Lạc Dương."

Hư Hành Chi biến sắc nói: "Các vị vẫn muốn đi Cảnh Lăng sao?"

Thương Tú Tuần nghiêm mặt nói: "Gặp khó thì lui đâu phải là tác phong của Phi Mã Mục Trường chúng ta!"

Hư Hành Chi trầm ngâm giây lát, sau đó lại quan sát Khấu Trọng một lúc lâu rồi quả quyết nói: "Bằng vào đảm thức dám giết chết Nhậm Thiếu Danh của hai vị, Hư mỗ sẽ đợi hai vị ở Lạc Dương ba tháng." Nói đoạn lại ước định ám ký để hội họp rồi mới vui vẻ cáo biệt.

Sau khi lấy lại Tỉnh Trung Nguyệt trên xà nhà, bọn Khấu Trọng vội vàng trở về thuyền, đợi đám người Lạc Phương mua đồ trở về rồi lập tức lên đường tới Cảnh Lăng.

Chương 118: Thần dũng quá quan

Dưới làn mưa lất phất, chiếc thuyền lướt nhanh về phía hạ du. Dòng Hán Thủy vắng lặng như một tòa quỷ thành, cơ hồ như cả thiên địa chỉ còn lại một mình chiếc thuyền cô độc này thôi vậy. Từ Tử Lăng, Lương Trị, Lạc Phương, Ngô Ngôn mỗi người cầm một cây sào dài chừng ba trượng, mỗi lần thuyền đi tới chỗ rẽ ngoặt hoặc sắp đâm lên bờ là cùng lúc đẩy ra, đưa thuyền quay trở lại phương hướng an toàn.

Một nhóm khác đang hợp lực quạt mái chèo, điều khiển buồn dưới sự chỉ huy của Khấu Trọng, ai nấy đều bận rộn thở không ra hơi. Hai lão già Thương Bằng, Thương Hạc cũng ra đứng cạnh mạn thuyền, đề phòng nếu thuyền có lật thì thoát thân cũng dễ dàng.

Thương Tú Tuần đứng trên đài quan sát trên cao, trừng mắt nhìn Khấu Trọng đang hoa chân múa tay, bực bội nói: "Không phải ngươi nói mình rất giỏi điều khiển thuyền sao? Cái gì mà để cho ta lo chứ! Ngươi thử nhìn xem! Nếu không phải có người chuyên trách cứu thuyền thì chỉ sợ con thuyền này sớm đã chìm tám mười lần rồi!"

Khấu Trọng cười xòa nói; "Mỹ nhân trường chủ bớt giận, ta chỉ quen đi trên biển lớn, nhất thời còn chưa thể thích ứng với dòng sông vừa nhỏ lại vừa khúc khuỷ này thôi, nhìn kìa!"

Thương Tú Tuần nhìn theo hướng Khấu Trọng chỉ, một chỗ ngoặt gấp hiện ra ngay trước mắt, Khấu Trọng vội quát lên không ngừng chỉ tay ra lệnh, thuyền buồm nhẹ nhàng vượt qua chỗ rẽ, đi vào đoạn sông thẳng, cảm giác thoải mái cơ hồ như một người sau khi vượt

qua đoạn núi gồ ghề khó đi đặt chân lên bình nguyên rộng lớn vậy.

Đoạn sông trước mắt rộng lớn mênh mông, mưa bay lất phất. Chúng nhân đưa tay gạt mồ hôi, đồng thanh hoan hô vang dội, cả Thương Bằng, Thương Hạc cũng nở ra một nụ cười hiếm thấy. Khấu Trọng thở hắt ra nói: "Cuối cùng cũng xong rồi, từ nay cho dù là biển lớn hay sông nhỏ cũng đừng hòng làm khó được ta!"

Thương Tú Tuần vẫn quay lưng lại với gã, ngửa mặt để những hạt mưa nhỏ quất khẽ lên mặt ngọc, lạnh lùng hỏi: "Vừa rồi ngươi gọi ta là gì?"

Khấu Trọng thoáng ngạc nhiên, suy nghĩ giây lát rồi mới sực tỉnh vỗ trán nói: "À! Coi như là ngoại hiệu đi! Mỹ nhân trường chủ... gọi như vậy vừa thuận miệng lại vừa thân thiết hơn nhiều!

Thương Tú Tuần thấp giọng nói; "Ngươi cảm thấy ta rất đẹp à?"

Khấu Trọng lấy làm ngạc nhiên, tròn mắt hỏi: "Lẽ nào trường chủ không biết mình đẹp tựa thiên tiên, là mỹ nữ tuyệt thế giữa nhân gian hay sao?"

Thương Tú Tuần nhún vai nói: "Có ai nói với ta đâu."

Khấu Trọng lần đầu tiên cảm nhận được sự cô độc của nàng. Tình cảnh của nàng ở trong mục trường thật ra cũng không khác gì Dương Quảng trong triều đình thuở trước, không có người nào dám nói lời thật lòng, rõ ràng là đã bại trận không còn manh giáp mà vẫn tưởng mình giỏi hơn Tần Hoàng Hán Vũ, còn Thương Tú Tuần thì lại không biết là mình xinh đẹp, bởi những người trong mục trường đều chỉ dám lén lút bình phẩm ở sau lưng nàng, chứ đâu có ai dám lên tiếng nói thẳng với nàng như là Khấu Trọng.

Thương Tú Tuần có vẻ hơi khó xử, đỏ mặt hỏi: "Ta đẹp ở chỗ nào chứ?"

Khấu Trọng thở dài nói: "Trường chủ đẹp một cách thập toàn thập mỹ, ta và tiểu Lăng thích nhất là ngắm nàng lúc đang ăn, bất luận là nhẹ nhàng nhai khẽ hay là ăn như rồng cuốn cũng đều có một vẻ hấp dẫn lạ thường, khiến cho người ta phải điên hồn đảo phách."

Thương Tú Tuần quay người lại, vui vẻ nói: "Ngươi nói dễ nghe lắm, giống như là bánh ngọt ngươi làm vậy!"

Khấu Trọng mới lần đầu được thấy thần thái này của nàng, cả nửa câu cũng không thốt lên lời.

Thương Tú Tuần đột nhiên trở lại vẻ lãnh mạc như bình thường, nhạt giọng nói: "Còn một canh giờ nữa mới tới Cảnh Lăng, nếu như địch nhân dùng dây xích phong tỏa mặt sông, vậy thì chúng ta phải làm sao?"

Khấu Trọng lần đầu tiên cảm nhận được sự tín nhiệm của nàng với mình, đồng thời cũng nhận thấy khoảng cách giữa hai người đã thu hẹp lại rất nhiều, trong lòng không khỏi có cảm giác lâng lâng.

Nếu luận nhan sắc, Thương Tú Tuần tuyệt đối hơn hẳn Lý Tú Ninh, nhưng tại sao nàng không thể làm gã động lòng giống như Lý Tú Ninh khi trước. Không thể phủ nhận rằng vị mỹ nhân trường chủ này có sức hấp dẫn rất lớn với gã, nhưng sức hấp dẫn đó vẫn chưa đủ để khiến gã bất chấp tất cả mà lao vào, quên hết mọi thứ để theo đuổi nàng, có được nàng.

Gã sẽ đứng ở góc độ cân nhắc lợi hại để điều chỉnh khoảng cách giữa mình và nàng, không để nàng trở thành nguyên nhân phá hoại quan hệ vi diệu giữa gã và Tống Ngọc Trí.

Thương Tú Tuần sốt ruột nói; "Ngươi đang nghĩ gì đó?"

Khấu Trọng giật mình sực tỉnh, ngước mắt nhìn thẳng vào diện dung như hoa như ngọc và ánh mắt chờ đợi của nàng, hào khí bốc cao vạn trượng: "Nếu Khấu Trọng ta xuất đầu tranh bá thiên hạ, trường chủ có chịu bán chiến mã cho ta không?"

Thương Tú Tuần không cần nghĩ ngợi, chau mày đáp: "Người ta đương nhiên sẽ giúp ngươi rồi! Nhưng ngươi nghèo khó đến vậy, lấy đâu ra ngân lượng mà mua chiến mã của ta chứ? Cho dù ta là trường chủ nhưng cũng phải tuân theo gia huấn của tổ tông, không thể làm chuyện buôn bán lỗ vốn, lại càng không thể bị cuốn vào chuyện giang hồ phân tranh được."

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: "Vậy mỹ nhân trường chủ có thể tạm thời đình chỉ lại mọi mua bán, đồng thời cho ta ba tháng thời gian, ta sẽ mang theo đủ vàng bạc tới gặp nàng."

Thương Tú Tuần gắt gỏng nói: "Ngươi và ta còn mạng rời khỏi Cảnh Lăng rồi hãy nói đi!"

Khấu Trọng thấy nàng không cự tuyệt, trong lòng lấy làm vui sướng.

Lúc này Thương Tú Tuần vừa quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng tiêu sái phong lưu của Từ Tử Lăng trên đầu thuyền, tâm hồn thiếu nữ chợt dâng lên một cảm giác như vừa làm sai chuyện gì đó.

0O0

Thuyền buồm không ngừng tăng tốc, lướt như bay xuống hạ du. Dưới làn mưa bụi bay lớt phớt, hai chiếc thuyền sắp hàng ngang trên sông, phía trước là một sợi dây xích sắt bắt từ bên bờ sông này sang

bên kia.

Từ Tử Lăng đã chuyển sang lái thuyền, còn Khấu Trọng thì đứng hiên ngang trên mũi thuyền, rất có khí phách của một bậc bá chủ. Bọn Thương Tú Tuần đứng tản ra phía sau gả, người người đều dương cung đợi sẵn, mũi tên đã bọc vải bố tẩm dầu, bất cứ lúc nào cũng có thể điểm hỏa ở các lò lửa đặt xung quanh để biến thành hỏa tiễn.

Thương Tú Tuần đứng gần Khấu Trọng nhất, lo lắng hỏi: "Ngươi có chắc không đó?"

Khấu Trọng dõi mắt nhìn địch nhân đang hoảng loạn chuẩn bị ứng phó với bọn gã, nở một nụ cười tràn đầy tự tin, vỗ nhẹ lên Tỉnh Trung Nguyệt nói: "Đừng quên đây là thần đao có linh tính, đảm bảo chiêu này không ai nghĩ tới đâu, cho dù chính mắt nhìn thấy cũng không dám tin vào mắt mình nữa!" Gã ngưng lại đôi chút rồi lại cười lên ha hả nói tiếp: "Nhìn bọn chúng cả buồm cũng không kịp kéo lên kia! Bây giờ chúng ta sẽ lập tức phá xích sắt, đi thẳng tới Cảnh Lăng, đánh cho chúng một trận thất điên bát đảo, như vậy mới hứng thú chứ!

Lương Trị vẫn lo âu hỏi: "Nếu không chặt đứt được xích sắt thì phải làm sao?"

Khấu Trọng lắc đầu: "Không có chuyện đó đâu! Ta nhất định có thể chặt đứt!"

Lúc này thuyền chỉ còn cách sợi xích sắt vắt ngang qua bờ sông chừng bảy trượng, chúng nhân đã có thể nhìn rõ tình hình trên hai chiếc thuyền địch cách đó xa chừng hai mươi trượng. Quân Giang Hoài trên hai thuyền đều đã vào vị trí chiến đấu, máy bắn đá, cung tên đều đã sẵn sàng, chỉ đợi có lệnh là lập tức phát xạ. Nhưng đó

không phải là điều bọn Thương Tú Tuần đang lo lắng.

Chỉ nhìn sợi xích sắt tao bằng cánh tay người, ai nấy đều cảm thấy tóc gáy dựng ngược, không dám tưởng tượng hậu quả nếu Khấu Trọng xuất thủ sẽ đáng sợ thế nào. Chỉ có Khấu Trọng vẫn bình tĩnh như thường, cơ hồ như gã không hề nghĩ đến khả năng mình sẽ thất thủ vậy.

Bốn trượng, ba trượng.

Y phục của Khấu Tọng bay lên phần phật, một cổ chân khí xoáy ốc vô hình cuồn cuộn bọc lấy toàn thân gã.

Từ Tử Lăng đứng trên đài điều khiển bánh lái, song mục thần quang sáng rực, nhìn chằm chằm vào Khấu Trọng đang đứng oai vệ như thiên thần giáng hạ ở đầu thuyền, hào khí trong lòng bất giác dâng lên cao ngất. Sợi xích sắt này có lẽ đại biểu cho một cửa ải quan trọng trên con đường tranh bá thiên hạ của Khấu Trọng. Chỉ cần phá được cửa này, đi thẳng tới Cảnh Lăng, tất sẽ có thể làm phấn chấn lòng dân, khích lệ sĩ khí. Đồng thời Từ Tử Lăng cũng ngầm hiểu được nếu lần này Khấu Trọng có thể thành công, thì chuyện gã tranh thủ được sự ủng hộ của Phi Mã Mục Trường với đại nghiệp đoạt thiên hạ của mình sẽ càng thêm chắc chắn.

Một đao này chỉ có thể thành, tuyệt đối không thể thua.

Chẳng những nó có thể hiển thị được thực lực kinh người của gã, quan trọng nhất là tỏ rõ cho chúng nhân thấy phán đoán chính xác của gã đối với bản thân mình.

Thuyền địch đã bắt đầu kéo buồm.

Ba trượng!

Khấu Trọng quát lên một tiếng, nhún mình bay vút lên cao, bổ người về phía sợi xích sắt. Một chiêu bất ngờ này đã làm địch nhân trên thuyền khiếp hãi, kẻ nào kẻ nấy trợn mắt lên nhìn, quên cả phát xạ máy bắn đá và cung tên.

Thương Tú Tuần nghiến răng quát: "Điểm hỏa!"

Khấu Trọng đảo người trên không, Tỉnh Trung Nguyệt trên lưng đã tuốt ra cầm tay, hóa thành một đạo hào quang vàng chói lọi, bổ thẳng xuống sợi xích sắt. Giờ này khắc này, Khấu Trọng dường như đã hóa thành một người hoàn toàn khác.

"Đang!"

Trong ánh mắt chờ đợi và sợ hãi của cả hai bên, Tỉnh Trung Nguyệt phát ra ánh vàng rực rỡ chém xả xuống sợi xích. Sợi xích mới đầu tưởng như không hề bị suy chuyển, đột nhiên đứt làm hai đoạn chìm xuống lòng sông.

Thương Tú Tuần lập tức hét lớn: "Phóng tiễn!"

Hỏa tiễn bay vút lên trời, chiếu sáng cả một khúc sông rồi rải xuống đầu đám địch nhân đang há hốc mồm vì ngạc nhiên trên hai con thuyền phía trước. Sĩ khí của phí Phi Mã Muc Trường bốc cao ngùn ngụt, ai nấy đều tràn đầy lòng tin. Con thuyền lao vút qua đoạn sông vừa bị xích sắt chặn mất, lướt về phía hạ du.

Đến lúc hỏa tiễn rưới xuống đầu, đám quân Giang Hoài trên thuyền mới như người tỉnh mộng, hò hét nhau phản kích.

Khấu Trọng lộn nhào trên không một vòng, nhẹ nhàng hạ thân xuống chỗ vừa đứng khi nãy, khí độ trầm ổn như Thái Sơn, cả người toát ra

một khí khái ngạo thị thiên hạ, uy mãnh phi thường.

Đao đã về võ.

Đúng lúc này có hai tảng đá lớn bắn tới, Khấu Trọng cười lên ha hả, nhanh nhẹn tung mình lên như một con dao, vung quyền đấm mạnh.

"Bình! bình!"

Hai tảng đá lớn lập tức vỡ thành trăm mảnh vụn, rơi cả xuống sông. Khấu Trọng cũng bị lực phản chấn đẩy ngược về sàn thuyền, rơi đúng vào bên cạnh chỗ Thương Tú Tuần đang đứng.

Thương Tú Tuần thấy quyền đầu gã rớm máu liền kinh hãi hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Khấu Trọng bật người đứng dậy, toàn thân rũ rượi như bị thoát lực, nhưng vẫn mỉm cười nói: "Thống khoái! Thống khoái!"

"Bình!"

Chiếc thuyền rung lên. Một tảng đá lớn đã bắn trúng sàn tàu bên trái, làm thủng một lỗ lớn. Chiếc thuyền khẽ nghiêng nghiên rồi lại trở lại cân bằng.

Từ Tử Lăng cao giọng nói: "Các vị huynh đệ, chúng ta quá quan rồi!"

Chúng nhân đều đồng thanh hoan hô vang dội cả một đoạn sông. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai chiếc thuyền địch đều đang bốc lửa, đừng nói là đuổi theo, e rằng chữa cháy cũng không kịp nữa.

Chương 119: Nội ngoại giao kích

Lúc Thương Tú Tuần và Khấu Trọng đến bên cạnh Từ Tử Lăng, gã vừa điều khiển thuyền vừa cười cười nói: "Thương trường chủ, còn năm dặm nữa là sẽ tới Cảnh Lăng, đây là một cơ hội ngàn năm khó gặp để thăm dò tình hình quân địch đó! Trường chủ hãy nhìn xem! Bên kia đồi có rất nhiều doanh trại."

Hai người liền đưa mắt nhìn theo hướng tay chỉ của Từ Tử Lăng, quả nhiên thấy trên một quả đồi bên bờ trái cách đó chừng vài dặm có ít nhất cũng phải tới bảy tám chục lều trại.

Khấu Trọng giả như kinh hãi chộp lấy tay Từ Tử Lăng, cố ý run run giọng nói: "Ngươi nên biết rằng mình mới chỉ học lái thuyền chứ, đã không tập trung tinh thần lại thích nhìn ngang ngó dọc, vạn nhất làm lật thuyền thì không phải thanh danh nhất thế của Dương Châu Song Hùng chúng ta sẽ tan thành mây khói hay sao?"

Thương Tú Tuần phì cười nói: "Lúc này mọi người đều đang khẩn trương mà ngươi vẫn còn tâm tình đùa cợt được sao? Cẩn thận không lại làm hư chuyện đó!"

Chợt có tiếng vó ngựa vang lên bên hữu ngạn, bảy tam tên kỵ binh Giang Hoài chạy dọc theo bờ sông, vừa thúc ngựa vừa quát tháo không ngừng, khiến cho không khí đã khẩn trương lại càng thêm khẩn trương gấp bội.

Từ Tử Lăng đảo mắt nhìn bọn Lương Trị, Hứa Dương rồi dịch dần mục quang sang hai bên bờ, chỉ thấy ruộng đồng bỏ hoang, thôn trấn

chỉ còn lại mấy mảnh ngói vụn, cảnh tượng hoang lương tiêu điều xơ xác trong lòng không khỏi bồi hồi thương cảm. Lúc này thuyền hàng của họ lại đi vào một khúc ngoặt, đám kỵ binh bị một khu rừng chặn đường, rơi lại phía sau.

Thuyền đi thêm một lúc nữa thì Cảnh Lăng đã hiện ra trước mắt. Cảnh tượng trước mắt khiến ngay cả Khấu Trọng đang khí thế bừng bừng cũng phải nín thở.

Bên ngoài thành có chừng hơn ba mươi chiếc thuyền hàng của họ đang đậu sẵn, trên thuyền kỳ hiệu tung bay, giáo mác sang ngời, khí thế hừng hực.

Trên bờ thì quân doanh đóng khắp nơi, vây chặt lấy Cảnh Lăng đến độ một con ruồi cũng khó bay lọt, thế trận chặt chẽ nghiên cẩn, làm cho người ta vừa nhìn thấy đã khiếp sợ.

Thương Tú Tuần hô lên; "Còn không cập bờ đi!"

Từ Tử Lăng lắc đầu nói; "Nếu như cập bờ ở đây chỉ dẫn đến kết cục khổ chiến tới chết mà thôi, tình hình trước mắt chỉ có cách mạo hiểm xuyên qua trận thế của quân địch, lao thẳng tới bến cảng bên ngoài thành, như vậy may ra mới còn chút sinh cơ."

Khấu Trọng đảo mục quang một vòng quan sát tình hình trên thuyền địch, đoạn gật đầu nói: "Đây gọi là xuất kỳ bất ý, tưởng là hung hiểm nhưng thực sự ra lại là phương pháp an toàn nhất."

Một trận cuồng phong thổi tới làm lá buồm căng lên, chiếc thuyền lao như đi phi mã lướt trên đất bằng, xông thẳng vào trận địch.

Thương Tú Tuần hét lên lanh lảnh: "Chuẩn bị phóng tiễn!"

Khấu Trọng thấy trên thuyền địch tên nào tên nấy đều đã giương cung đáp tiễn, ngắm chuẩn về phía thuyền mình, còn bọn gã thì giống như dê béo tự chui đầu vào miệng hổ, tâm niệm chuyển động, buột miệng kêu lên; "Phóng hỏa đốt thuyền!"

Chúng nhân trên thuyền nghe vậy đều ngạc nhiên khựng người lại, còn gã đã tung mình xuống khỏi đài quan sát, vung chân đá bay một chậu dầu đang cháy phừng phừng. Lạc Phương là người đầu tiên hiểu ra, vội vàng tung cước đá đổ một chậu dầu khác.

Lửa lập tức bốc cao.

"Phừng!"

Cả phía đầu thuyền biến thành một khối lửa khổng lồ, khói bay mù mịt đâm thẳng vào giữa thuyền trận của địch nhân. Bọn Lương Trị giờ mới hiểu ra, vội vàng nhặt các tạp vật ném lên phía đầu thuyền để tăng cường thế lửa, cả hai lão già Thương Bằng, Thương Hạc cũng tham gia vào hành động phóng hỏa lần này.

Trống trận vang lên khắp nơi, mưa tên bay đầy trời.

Khấu Trọng vung tay quát lớn: "Các huynh đệ! Bố thuẫn trận!"

"Bình bình bình!"

Chiếc thuyền hàng hết nghiêng tả lại ngả hữu, vụn gỗ bay tứ tán, không biết đã trúng phải bao nhiêu tảng đá của đối phương bắn tới. Chúng nhân lúc này đã nấp hết sau thuẫn trận, dùng thuẫn bài để đỡ làn mưa tên của quân địch.

"Rắc!"

Cột buồm gãy làm đôi, cả cánh buồm lớn đổ rầm xuống đám lửa lớn trên đầu thuyền. Tia lửa bắn lên tung toé, tiếp đó cánh buồm cũng bốc cháy ngùn ngụt, khói bụi càng thêm dày đặc cuồn cuộn bay về phía thuyền địch, tình hình hỗn loạn tới cực điểm.

"Ầm!"

Trong làn khói mù đen kịt, không biết đã đụng phải chiếc chiến thuyền nào của phía địch, chiếc thuyền hàng đột nhiên rẽ ngoặt, đuôi thuyền lại đụng phải một thuyền khác, sau đó tiếp tục lao thẳng vào giữa trận thế của địch nhân.

Ba chiến sĩ của mục trường bị chấn động làm ngã nhào xuống sàn thuyền, hai người khác bị loạn tiễn bắn trúng, ngã xuống dòng sông đang cuộn chảy. Trên sông khói đen mù mịt, lửa bốc cao ngất, thuyền lật người ngã, cảnh vật khó phân.

Từ Tử Lăng vẫn bình tĩnh như thường, dựa vào trí nhớ điều khiển chiếc thuyền đang bốc lửa tiến thẳng về phía hạ du.

Khấu Trọung vung Tỉnh Trung Nguyệt lên đánh bay một cây trường mâu xuyên qua làn khói bay về phía Thương Tú Tuần, đoạn lớn tiếng kêu lên: "Đuôi thuyền cũng bắt lửa rồi!"

Thương Tú Tuần nhìn về phía đuôi thuyền, quả nhiên thấy lửa bốc cao, tiếng người kêu la thảm thiết vang lên bốn phía.

"Ầm!"

Chiếc thuyền lại nghiêng lệch sang một bên, suýt chút nữa thì chìm hẳn xuống sông.

Khi thuyền trở lại thăng bằng thì đã xuyên qua được địch trận, tới

khoảng trống bên ngoài thành Cảnh Lăng.

Từ Tử Lăng điều khiển thuyền tiến vào bờ, cao giọng nói; "Chuẩn bị thoát thân!"

"Rầm!"

Đuôi thuyền lại bị một tảng đá lớn bắn trúng, vụn gỗ bay tứ tung, chiếc thuyền vốn đã thảm hại nay lại càng tan nát, từ từ chìm dần xuống mặt nước.

Thương Tú Tuần thét lên một tiếng lanh lảnh, dẫn đầu phi thân lao lên bờ, những người khác cũng không dám chậm trễ, cùng lúc nhảy vút lên, thoát khỏi thuyền hàng.

Một trận mưa tên lập tức rải xuống đầu họ, do ở trên không thân hình hoàn toàn để lộ, nên dù bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Thương Tú Tuần có võ công siêu phàm trác việt cũng chỉ có thể tự bảo vệ bản thân mình, không thể lo cho người khác được. Chỉ trong nháy mắt đã có năm chiến sĩ của mục trường trúng tiễn rơi xuống sông.

Hai nguyên lão cao thủ của mục trường là Thương Bằng, Thương Hạc giờ mới hiển lộ chân công phu, cùng với đại chấp sự Lương Trị hình thành một thế trận hình chữ phẩm, bảo vệ Thương Tú Tuần ở trung tâm, đánh bay mọi mũi tên bắn về phía nàng, an nhiên tự tại hạ thân xuống bên bờ sông.

Tính cả những chiến sĩ còn sống sót, giờ họ chỉ còn lại mười một người, sau khi chạm chân xuống đất lập tức tung mình phóng về phía cổng thành Cảnh Lăng.

Trống trận vang lên như sấm, hai nhóm quân Giang Hoài ước chừng hơn ba trăm người thúc ngựa lao ra từ hai doanh trại đặt bên bờ

sông sát thành, vây lấy họ vào giữa.

Nhất thời tiếng vó ngựa rầm rập vang trời, sát khí bao trùm cả không gian.

Quân địch còn chưa tới nơi, phi tiễn đã phá không xạ tới.

Nếu hai gã dùng chân khí xoáy ốc phát động Điểu Độ Thuật, tuy chưa chắc đã có thể hơn được Đề Tung Thân Pháp của Thương Tú Tuần, nhưng muốn thoát khỏi hiểm cảnh này tuyệt đối không phải chuyện khó. Có điều hai gã đều là bậc anh hùng nhiệt huyết, sớm đã tung mình vượt lên chúng nhân, chặt đầu hai tốp địch nhân, không để chúng cản đường bọn Thương Tú Tuần tiến về phía cổng thành.

Từ bến cảng tới cửa thành là một khoảng trống dài chừng trăm trượng.

Đỗ Phục Uy đã đặt hai doanh trại kiên cố được xây bằng gỗ ở đây, xung quanh có hàng rào gỗ, hào sâu bảo vệ, hòng cắt đoạn mọi giao thông thủy lục của Cảnh Lăng.

Quân sĩ thủ thành ở Cảnh Lăng thấy bọn họ chỉ bằng một chiếc thuyền hàng vừa rách vừa nát đã xông qua được trận thế nghiêm cẩn của địch nhân, lại có thể thành công lên bờ, lập tức reo hò vang dội, tiếng hoan hô vang động cả một góc thành, khiến huyết khí người ta phải sôi lên sùng sục.

Có điều tuy ai nấy đều đã giương cung đáp tiễn, nhưng vì địa điểm giao chiến nằm ngoài tầm tên, nên chỉ có thể hò hét trợ uy, đồng thời đốt lửa báo hiệu cho Phương Trạch Thao trong chủ soái phủ ra chủ trì đại cục.

Thương Tú Tuần thấy Khấu Trọng, Từ Tử Lăng một mình xông vào

giữa đám địch nhân cả trăm người thì định quay đầu lại trợ trận, nhưng bọn Lương Trị cứ một mực ngăn cản, ngay cả Thương Bằng xưa nay vốn rất tiết kiệm lời cũng phải hét lên: "Nếu trường chủ quay lại, chúng ta sẽ không ai sống sót được đâu!"

Thương Hạc cũng tiếp lời: "Nếu để hai vị anh hùng Khấu, Từ đoạn hậu, chúng ta may ra mới có được một chút sinh cơ."

Thương Tú Tuần biết đây là sự thực, đành phải cố nuốt nhiệt lệ, tiếp tục phóng về phía cổng thành. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lúc này đã xông qua làn mưa tên, cùng lúc chặn lấy những tên địch đầu tiên đang lao tới.

Khấu Trọng nhún chân lao vút lên không, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành một tia chớp vàng rực rỡ, chém xả vào bốn năm cây trường mâu đang đâm về phía gã.

Bảo đao phản chiếu ánh sáng mặt trời, thanh thế càng tăng lên gấp bội.

Bảy tám tên quân Giang Hoài dẫn đầu, tên nào tên nấy đều dũng mãnh như lang hổ, nhưng khi Tỉnh Trung Nguyệt bổ xuống, hai mắt đều bị ánh sáng rực rỡ làm chói loà, tiếng rít gió phá không của lưỡi đao lại bị tiếng trống trận làm át đi, nên không tên nào nắm được vị trí bổ tới của đối phương. Tiếp đó cả bọn cùng cảm thấy tay mình nhẹ bỗng, khi phát giác cây trường mâu trong tay chỉ còn lại một đoạn ngắn ngủi, kinh hãi nhảy lui lại thì đổ gục xuống trong vũng máu, đến cả mình bị chém vào chỗ nào cũng không rõ.

Nhất thời người bay ngựa ngã, quân địch vốn khí thế hừng hực giờ đây trở nên hỗn loạn như bầy kiến vỡ tổ. Mấy tên kỵ sĩ phía sau đâm phải lũ ngựa đang chạy loạn lên vì kinh sợ, có bốn năm con chiến mã đã chồm người lên, hất văng chủ nhân của mình xuống đất.

Khấu Trọng như vừa chặn đứng được một trận hồng thủy ập tới, giờ mới tung mình lùi lại.

Bên phía Từ Tử Lăng lại càng đặc sắc hơn.

Khi còn cách địch nhân chừng hơn trượng, gã đột nhiên ngả người về phía trước, hai chân đạp mạnh, cả người lập tức bắn đi như một mũi tên. Vào giữa trận địch, song chưởng của gã lập tức vỗ ra mười mấy lần nhanh như điện chớp. Mỗi một chưởng đều đánh vào bụng lũ ngựa. Nhưng chưởng kình không làm hại gì đến lũ ngựa mà lại công kích vào địch nhân trên lưng chúng, chỉ thấy gã tới chỗ nào là đám kỵ sĩ thổ huyết rơi xuống chỗ đó, đội ngũ tiên phong của chúng lập tức bị phá vỡ.

Sau khi liền một mạch đánh ngã mười mấy tên địch, một hơi chân khí của Từ Tử Lăng đã tận, cảm thấy không thể duy trì, bèn tung mình lộn ngược lại thoát ly trận địch, đuổi theo bọn Thương Tú Tuần đang chạy về phía cổng thành.

Chỉ huy thủ thành là đại tướng thủ hạ của Phương Trạch Thao, Tiền Vân, lúc này sớm đã ra lệnh hạ cầu treo xuống, để bọn Thương Tú Tuần vượt qua hào nước tiến vào trong thành.

Quân sĩ đứng trên tường thành thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thần dũng bất phàm, sĩ khí tăng lên gấp bội, người người đều hò hét trợ uy, tiếng vang chấn động cả trong ngoài thành.

Thương Tú Tuần là người đầu tiên chạy lên tường thành, vừa hay kịp nhìn thấy hai gã dũng mãnh ngăn cản thế công của địch nhân, còn giết cho chúng người bay ngựa ngã, nhất thời cũng quên thân phận chủ tôn quý, nhảy cẫng lên reo hò, trong lòng dâng lên một cảm giác quan tâm lo lắng trước nay chưa từng có.

Lúc này Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã hội họp lại ở khoảng đất trống cách cổng thành chừng trăm trượng, do vừa rồi quá hao tổn sức lực, nên cả hai gã đều thở hổn hển, tim đập thình thịch, vội vàng tung mình tiếp tục chạy về phía thành môn.

Quân địch sau khi chỉnh đốn đội ngũ lại tiếp tục đuổi tới, tiếng vó ngựa rầm rập cộng với tiếng hò hét trợ uy trong thành, nhất thời khiến thiên địa phong vân cũng phải biến sắc.

Hai gã chạm vai vào nhau, hai luồng chân khí nóng lạnh lập tức trao đổi bổ sung, chân lực lại được tái sinh, khoảng cách với địch nhân được kéo giãn từ mười trượng ra thành hai mươi trượng. Đám quân Giang Hoài phía sau thấy vậy liền dương cung đáp tiễn, hơn mười mũi tên bắn ra như mười tia chớp, nhằm thẳng vào lưng hai gã.

Khi bọn Thương Tú Tuần đứng trên tường thành kinh hãi thốt lên: "Cẩn thận!" thì Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã như có mắt sau lưng, dịch người sang hai bên, để kình tiễn bắn vào khoảng không.

Bọn địch nhân còn muốn tiếp tục đuổi tới, nhưng đã bị quân lính trên thành bắn tên và ném đá xuống làm người chết ngựa chạy tán loạn, đành phải quay đầu thoái lui. Chỉ trong nháy mắt, hai gã đã vượt qua mười mấy trượng, nhảy lên cầu treo, lao vào trong thành trong tiếng hoan hô vang dội.

Cuối cùng thì cũng đã tới được Cảnh Lăng rồi.

0O0

Chúng nhân đứng trên tường thành, cúi đầu nhìn đám quân Giang Hoài bên dưới đều trở về doanh trại, ai nấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên sông có mấy đám khói bốc lên nhưng thế lửa đã không còn như lúc nãy, hai chiếc thuyền đã lộn ngược lên trời, một chiếc khác thì đang từ từ chìm xuống.

Tiền Vân vẫn chưa biết thân phận của hai gã, chỉ nghĩ bọn gã là mãnh tướng thủ hạ của Thương Tú Tuần, nên bước tới cung kính nói với nàng: "Thật không ngờ trường chủ đột nhiên phượng giá quang lâm, ngày trước khi tứ đại khấu liên thủ tấn công mục trường, tệ trang chủ cũng muốn xuất binh cứu viện nhưng vì quân Giang Hoài đến xâm phạm, nên đành phải thúc thủ vô sách."

Bọn Thương Tú Tuần đều lấy làm ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng là Độc Bá Sơn Trang cho người tới xin cầu viện, tại sao Tiền Vân lại nói ra những lời như vậy.

Lương Trị chau mày nói: "Lẽ nào Tiền tướng quân không biết quý trang chủ đã phái một người tên là Giả Lương tới chỗ chúng ta xin viện binh sao? Y còn cầm theo bức thư do chính tay quý trang chủ viết và đóng ấn tín lên nữa mà?"

Tiền Vân biến sắc nói: "Có chuyện như vậy sao? Mạt tướng chưa từng nghe trang chủ nói qua, lại càng không biết người nào tên là Giả Lương, huống hồ chúng ta xưa nay chỉ dùng phi cáp truyền thư để trao đổi tin tức, đâu cần phải người cầu viện binh chứ!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều thầm đoán chắc là do Loan Loan giở trò.

Thương Tú Tuần điềm nhiên hỏi: "Phương trang chủ đâu?"

Tiền Vân nói: "Mạt tướng đã sai người đi báo tin, có lẽ trang chủ cũng sắp tới rồi."

Khấu Trọng chợt lên tiếng; "Chúng ta lập tức đi bái hội Phương trang chủ, xin Tiền huynh phái người dẫn đường."

Tiền Vân có chút ngại ngùng ôm quyền nói: "Còn chưa thỉnh giáo cao danh quý tính của hai vị!"

Thương Tú Tuần thấp giọng nói: "Vị này là Khấu Trọng, vị này là Từ Tử Lăng, đều là bằng hữu của Phương trang chủ."

Sắc mặt Tiền Vân đột nhiên biến đổi, lùi lại sau hai bước, bạt kiếm ra quát lớn: "Thì ra là hai người các ngươi, trang chủ có lệnh, lập tức giết không tha!"

Bọn Thương Tú Tuần lại thêm một phen ngạc nhiên. Trong hơn mười viên tùy tướng đứng bên cạnh Tiền Vân thì chỉ có một nửa là rút binh khí ra, nửa còn lại thì do dự bất quyết.

"Đinh!"

Thương Tú Tuần cũng bạt kiếm ra chỉ vào mặt Tiền Vân, quát lớn: "Kẻ nào dám động thủ, ta giết kẻ đó!"

Thương Bằng, Thương Hạc đứng hai bên nàng hộ vệ, Lương Trị, Hứa Dương cũng lần lượt rút binh khí, tạo thành một trận thế bảo vệ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ở giữa. Những binh sĩ thủ thành thấy vậy đều không hiểu chuyện gì xảy ra, càng không biết nên làm sao mới phải, Khấu Trọng ngửa mặt phát ra một tràng cười lớn làm chúng nhân đều tập trung chú ý vào gã.

Khấu Trọng một tay ôm bụng, một tay đặt lên vai Từ Tử Lăng, vừa cười ngặt nghẽo vừa nói: "Tiểu Lăng à! Thật buồn cười chết đi được! Ta đang không biết có nên đặt thêm cho Phương trang chủ cái ngoại hiệu là Hồ Đồ Trùng nữa hay không đây! Đầu tiên là để yêu nữ Loan

Loan của Âm Quý Phái thao túng tự mình giết chết thân đệ, sau đó lại giết chết mãnh tướng hàng đầu của mình, rồi còn để ả trộm lấy ấn tín viết thư bày cạm bẫy hại người, giờ đây còn coi bạn như địch, đòi giết hai đại hảo nhân chúng ta nữa, ngươi thấy có đáng cười hay không?"

Sắc mặt vốn đã khó coi của Tiền Vân lúc đỏ lúc trắng, song mục hừng hực sát khí, tức giận gầm lên: "Kẻ nào dám vu khống Loan Loan phu nhân... ta..."

Thương Tú Tuần vung kiếm đâm tới trước ngực, đồng thời quát lớn ngắt lời y: "Câm miệng! Hiện giờ đại quân của Đỗ Phục Uy đang ở ngoài thành, bên trong lại có yêu nữ làm loạn, tên quỷ hồ đồ nhà ngươi chẳng những không biết can gián chủ nhân, lại còn muốn cùng với chúng ta tàn sát lẫn nhau! Hừ! Bây giờ chúng ta sẽ phất tay bỏ đi để xem các ngươi có kết cục thế nào!"

Khấu Trọng dịch người tới sau lưng Thương Tú Tuần, nghiêng đầu nhìn qua vai nàng, mỉm cười nói: "Không phải Tiền tướng quân cũng bị yêu nữ Âm Quý Phái mê hoặc rồi chứ?"

Tiền Vân chưa kịp nói gì thì một lão tướng chừng hơn sáu mươi tuổi đứng sau lưng y đã bước lên, nghiêm mặt nói: "Khấu gia câu nào cũng nói Loan Loan phu nhân là yêu nữ Âm Quý Phái, không biết có bằng chứng gì không?"

Từ Tử Lăng ung dung đáp: "Chỉ cần để chúng tôi đối chất với Loan Loan, tự nhiên mọi sự sẽ rõ ràng, không phải ngay cả chuyện này mà Tiền tướng quân cũng không làm được chứ?"

Lương Trị cười lạnh nói; "Nếu vọng động can qua chỉ làm cho người thân đau buồn còn kẻ thù thì thống khoái, Tiền tướng quân nên suy nghĩ cho kỹ thì hơn!"

Mấy viên tùy tướng đứng bên cạnh Tiền Vân đều gật đầu tỏ ý tán đồng. Tiếng tù và ở phía xa xa không ngừng truyền lại, càng làm tăng thêm cảm giác nguy hiểm và khẩn trương.

Tiền Vân chán nản buông kiếm thở dài nói: "Đã có trường chủ ra mặt dùm hai người đó, tiểu tướng cũng khó làm chủ, đành đợi trang chủ tới rồi định đoạt vậy."

Y đang định sai người đi hối thúc Phương Trạch Thao thì Thương Tú Tuần đã không vui nói: "Tiền Vân ngươi trở thành kẻ sợ đầu sợ đuôi như vậy từ lúc nào vậy? Ngươi thử mở mắt ra mà nhìn ra bên ngoài xem, Cảnh Lăng sắp bị phá tới nơi rồi mà còn không biết quyết đoán hành động nữa, lập tức cút ra một bên cho ta, ta phải đích thân giết chết con yêu nữ đó!"

Khấu Trọng cũng vung tay lên nói: "Nếu không phải vì yêu nữ, Cảnh Lăng làm sao rơi vào tình trạng phong vũ tiêu điều như hiện giờ, sự tồn vong của Cảnh Lăng chỉ phụ thuộc vào quyết định này thôi."

Lão tướng kia liền lập tức bước lên một bước, khom người nói: "Các vị hãy đi theo lão phu!"

Tiền Vân tức giận nói: "Phùng Ca ngươi... ngươi tạo phản rồi..."

Tiền Vân còn chưa kịp nói hết lời, một thanh đao, hai thanh kiếm đã đặt lên vai y. Thương Bằng lướt tới vung chỉ điểm vào một huyệt đạo cạnh sườn y, Tiền Vân lập tức gục người xuống bất tỉnh.

Thương Tú Tuần không để ý tới họ Tiề nữa, lập tức chạy xuống bậc cấp.

Chương 120: Yêu nữ ra oai

Phùng Ca dẫn theo hơn hai mươi kỵ sĩ, phóng như bay trên phố lớn, tiến thẳng về Độc Bá Sơn Trang ở giữa thành.

Trên phố khung cảnh tiêu điều, các cửa tiệm đều đã ngưng kinh doanh, thi thoảng lắm mới thấy có người đi lại, nhưng ai nấy đều vội vội vàng vàng, hoảng hoảng hốt hốt như thành sắp bị phá tới nơi vậy.

Khấu Trọng thúc ngựa lên phía trước, chạy song song với Phùng Ca, miệng tán thưởng: "Phùng lão quả là gừng càng già càng cay, có thể quyết đoán tại chỗ, bằng không mọi người đã không tránh khỏi một trường tàn sát lẫn nhau rồi!"

Phùng Ca mặt vẫn lạnh như đá, thần sắc ngưng trọng đáp: "Từ ngày đầu tiên lão nhìn thấy Loan Loan phu nhân đã cảm tháy nàng ta là một mối hoạ tiềm ẩn rồi. Thử hỏi làm gì có thứ thủ pháp điểm huyệt nào có thể khiến nội tức của con người hoàn toàn đình trệ, ngủ mãi mà không tỉnh chứ. Lần này đột nhiên lại được Phương trang chủ dẫn về như người vô sự, lại còn vu hãm cho Khấu gia và Từ gia có ý đồ bất chính với nàng ta, sự tình lại càng khả nghi hơn. Chỉ hận là trung ngôn nghịch nhĩ, không người nào chịu nghe lão phu nói cả."

Khấu Trọng gật đầu nói: "Cái này gọi là chúng nhân đều say, chỉ mình Phùng lão tỉnh. Ta còn một chuyện muốn thỉnh giáo, không biết tình trạng của bốn người cùng đi với chúng ta thế nào rồi?"

Phùng Ca mỉm cười đáp: "Nghe nói sau khi trang chủ nghe lời vu khống của yêu nữ thì bừng bừng tức giận, lập tức vạch rõ giới tuyến với bốn vị huynh đệ của Khấu gia, đuổi họ ra đi, về sau thì không còn

nghe tin tức gì của họ nữa."

Khấu Trọng nói một tiếng "Đa tạ!" rồi lui lại phía sau đôi chút, nói lại sự tình cho Từ Tử Lăng nghe.

Thương Tú Tuần cưỡi ngựa bên cạnh chợt lên tiếng hỏi: "Các ngươi định đối phó yêu nũ thế nào? Nếu ả ta nhất mực không thừa nhận thì chúng ta phải làm gì?"

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Văn không được thì dùng võ, lẽ nào ả chịu đứng yên cho chúng ta giết chứ?"

Thương Tú Tuần vui vẻ nói: "Những chuyện mà Âm Quý Phái đã làm khiến người người đều căm phẫn, lần này nếu có thể giết chết được con yêu nữ này, đối với thiên hạ chỉ có lợi mà vô hại, vì vậy lúc hạ thủ các ngươi tuyệt đối không nên dung tình."

Bọn Lương Trị đều gật đầu đồng ý, lúc này Phùng Ca đã xông qua đại môn, đám thủ hạ canh cửa nhận ra lão, không dám cản trở, để cả bọn Khấu Trọng chạy vào theo. Liên quân giữa tướng lĩnh thủ thành Cảnh Lăng, tinh nhuệ của Phi Mã Mục Trường và hai gã Khấu, Từ phi thẳng tới trước bậc cấp lên chủ phủ thì mới dừng lại tung mình nhảy xuống ngựa, tràn lên thạch cấp xông thẳng vào cửa phủ.

Hơn mười tên vệ sĩ từ bên trong ào ra, đứng trên đầu bậc thang, viên tùy tướng dẫn đầu quát lớn: "Chưa được lệnh của trang chủ, kẻ nào dám vượt qua cửa phủ đều phải chết, các ngươi còn không mau lùi xuống!

Phùng Ca cũng lên tiếng quát lại: "Thương trường chủ của Phi Mã Mục Trương vượt qua bao nhiêu khó khăn dẫn thủ hạ tới tiếp viện, về tình về lý trang chủ đều nên lập tức tự mình ra đón tiếp để cùn bàn đại sự. Nhưng hiện giờ chẳng những nhiều lần thúc giục cũng

không ra mà còn đóng cửa đuổi khách, đây là chủ ý của trang chủ hay là Mã Quần ngươi tự tung tự tác vậy?"

Mã Quần đại nộ gầm lên: "Phùng Ca ngươi đừng cậy già mà nói bừa, trang chủ đã giao trọng trách bảo vệ sơn trang cho Mã Quần ta, ta tự nhiên phải chấp hành nghiêm lệnh của người. Nếu các ngươi muốn cầu kiến trang chủ thì hãy ngoan ngoãn đợi ở đây, để ta vào báo cáo với trang chủ xem ngài quyết định thế nào, bằng không thì đừng trách ta không niệm tình đồng liêu mà hạ thủ vô tình đó!"

Khấu Trọng đứng sau lưng Phùng Ca không nén nổi tò mò, quay sang hỏi một tướng lĩnh Cảnh Lăng đứng bên cạnh: "Tên tiểu tử này là ai vậy?"

Người kia liền tỏ vẻ khinh thường đáp: "Hắn là cái thá gì đâu, nếu không phải là Loan Loan phu nhân coi trọng hắn, thì đâu tới lượt hắn ngồi lên vị trí đó chứ!"

Hai người đang nói chuyện thì Thương Tú Tuần đã bước lên trước mấy bước, quát lên lanh lảnh: "Dù trang chủ của các ngươi gặp Thương Tú Tuần ta cũng phải cung kính nhún nhường một bậc, đâu tới lượt tên cẩu nô tài ngươi nói năng ngông cuồng ở đây, cút đi cho ta!"

Mã Quần thấy sau lưng mình lại có thêm mười tên thủ hạ nữa chạy ra, dũng khí cũng tăng lên mấy phần. Nhưng đám binh sĩ đứng canh ngoài cổng thì vẫn đứng yên tại chỗ, thúc thủ bàng quan. Có thể thấy chuyện Phương Trạch Thao mê đắm Loan Loan sớm đã làm không ít người nảy sinh phản cảm, huống hồ ở trong thành Cảnh Lăng này ai ai mà không biết quan hệ của bọn họ với Phi Mã Mục Trường, bởi vậy nên khi thấy thần thái kiêu ngạo mục hạ vô nhân của Mã Quần, trong lòng họ không có ác cảm mới là chuyện lạ.

Mã Quần hoành đao đỉnh lập, miệng quát lớn: "Mã Quần ta phụng lệnh trang chủ canh giữ ở đây, kẻ nào dám đuổi ta đi!"

Thương Tú Tuần chắp tay sau lưng ung dung nói: "Người đâu! Bắt tên này lại giải tới trước mặt Phương trang chủ rồi xử lý sau."

Mã Quần còn chưa kịp nói gì, hai nguyên lão cao thủ của Phi Mã Mục Trường là Thương Bằng, Thương Hạc đã lướt tới như điện, hai đôi tay khô gầy háo thành muôn ngàn chưởng ảnh thiên biến vạn hóa, bao trùm lấy Mã Quần vào trong. Cuồng phong nổi lên, nhưng Mã Quần lại giống như đứng trong tâm bão, không hề cảm thấy một chút uy lực nào của bạo phong, còn đám thủ hạ của y thì đều bị chưởng lực kinh người của hai lão nhân quét cho nghiêng ngã, lảo đảo ngã nhào ra sau.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng phải tròn mắt kinh hãi, còn những người khác chưa biết hư thực về hai lão thì càng không cần phải nói rồi. Ai có thể ngờ hai lão già nhìn nghiêng nhìn thẳng đều giống hai lão hồ đồ mà công lực lại lợi hại nhường này. Còn hai lão thì hiển nhiên là tinh thông một bộ võ công liên thủ cực kỳ tinh diệu, làm cho khi hợp lại thì uy lực tăng lên gấp bội. Kỳ thực thì chỉ cần dựa vào võ công đặc biệt mà hai lão tu luyện cũng đã có thể so bì được với đám cao thủ nhất đẳng như Lý Tử Thông hay Vũ Văn Trí Cập được rồi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, thầm kêu may mắn, nếu hôm đó hai gã trở mặt với Thương Tú Tuần thì cho dù có thể thoát thân nhưng e rằng cũng phải trả một cái giá rất đắt. Hiện giờ tự nhiên là cả hai đều đang phấn chấn tinh thần, bởi giờ đây khả năng thu thập được Loan Loan của hai gã đã tăng lên mấy phần hi vọng.

"Bình bình!"

Khi Mã Quần vung đao chém bừa hai đao mà chính y cũng không

biết chém vào đâu thì đã trúng phải hai chưởng của Thương Bằng, ngã ngửa người xuống đất. Bọn Phùng Ca đều cảm thấy khó chịu và xấu hổ vì Mã Quần đã làm tướng lĩnh Cảnh Lăng mất hết mặt mũi.

Lúc này hai lão không thèm lý tới Mã Quần nữa mà bổ vào giữa đám binh sĩ như hổ đói nhảy vào giữa bầy dê, chỉ thấy đám binh sĩ liên tục ngã xuống, binh khí thoát thủ bay lên không. Thương Tú Tuần hiên ngang chắp tay nhàn nhã tiến thẳng vào cửa lớn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đi sát hai bên hộ vệ.

Cả căn đại sảnh rộng lớn không có một bóng người.,

Phùng Ca hô lớn: "Đi theo lão phu!" Nói đoạn dẫn đầu đi qua cửa sau, tiến vào một đoạn hành lang nối tới hậu viên.

Hai ả tỳ nữ thấy khí thế hung hăng của họ, sợ hãi tới độ chân run lẩy bẩy, hoa dung thất sắc, nép người sang một bên, Phùng Ca chỉ tay vào một ả hỏi: "Trang chủ ở đâu?"

Ả tỳ nữ sắc mặt trắng bệch, hai chân mềm nhũn khụy xuống, run run giọng nói: "Ở... ở trong... Di Tinh Viên!"

Một viên tướng lĩnh khác quát hỏi: "Còn Loan Loan phu nhân?"

Tỳ nữ sợ hãi đáp: "Cũng... cũng ở đó ạ!"

Chúng nhân phấn chấn tinh thần, lập tức nhằm hướng Di Tinh Viên thẳng tiến. Sau khi đi qua mấy dãy nhà, đánh ngã hơn chục tên hộ viện, bọn họ tới được một hoa viên lớn cảnh sắc thập phần u mỹ.

Tiếng đàn ẩn ước truyền lại sau một tàn rừng trúc, trong tiếng trầm bổng réo rắt lại có một nỗi đau triền miên, khiến người ta phải hồn tiêu phách tán, sát khí của chúng nhân cũng không khỏi giảm đi mấy

phần.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Thương Tú Tuần nói: "Đợi lát nữa trường chủ hãy cầm chân Phương Trạch Thao, ta và tiểu Lăng sẽ đối phó yêu nữ, những người khác thì đứng xung quanh phòng ngừa ả chạy trốn."

Thương Tú Tuần nhướng mày trầm giọng nói: "Làm gì có chuyện sắp xếp như vậy, đợi lát nữa tùy cơ hành sự đi!"

Trong lúc nói chuyện, chúng nhân đã đi hết con đường nhỏ xuyên qua rừng trúc, phía trước khung cảnh đột nhiên mở rộng, thì ra lại là một hoa viên rộng lớn khác.

Trong đây không thấy bóng dáng tỳ nữ hay hộ vệ nào, chỉ có một nam một nữ đang ngồi trong tiểu đình ở giữa hoa viên mà thôi. Nam nhân đương nhiên chính là Phương Trạch Thao, chỉ thấy y đang nhắm nghiền hai mắt, hoàn toàn trầm mêm trong tiếng đàn, đối với những chuyện khác đều không nghe không thấy.

Nữ nhân kia ngồi quay lưng lại với bọn Khấu Trọng, song thủ không ngừng lướt trên dây đàn, nhưng chỉ nội bờ lưng uyển chuyển tuyệt đẹp vô ngần ấy đã đủ để khiến bất kỳ ai cũng phải động lòng rồi. Dù cho nàng ta hóa thành tro bụi, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng nhận ra đó chính là Loan Loan.

Tiếng đàn của nàng so với tiếng tiêu của Thạch Thanh Tuyền lại có một vẻ rất riêng biệt. Tiếng tiêu của Thạch Trung Tuyền như gần mà lại như xa, mang cho người ta cảm giác lánh đời ẩn thế, thánh khiết đến lạ thường. Còn tiếng đàn của Loan Loan thì lại mang đến cho người nghe sự thương cảm kéo dài không dứt, càng nghe lại càng không nỡ cắt đứt, trong lòng như có tảng đá ngàn cân đang đè nặng, khiến cho người ta phải ngửa mặt thở dài hay hét vang một tiếng mới

có thể phát tiết được hết tâm sự trong lòng.

"Cheng!"

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt cầm tay.

Tiếng đao rời vỏ làm Phương Trạch Thao giật mình quay lại. Khi y mở bừng mắt ra, ngoại trừ sáu người bọn Thương Tú Tuần, Phùng Ca, Thương Bằng, Thương Hạc, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, những người khác đều đã tản ra vây chặt lấy tiểu đình vào giữa.

"Đinh! Đinh! Đinh!"

Cây cổ cầm phát ra ba tiếng tràn đầy mùi vị sát phạt rồi đột nhiên im bặt. Phương Trạch Thao đứng vụt người dậy, đảo mắt nhìn quanh một vòng, bừng bừng tức giận.

Thương Tú Tuần cười lạnh nói: "Tướng sĩ ở bên ngoài liều mạng cự địch, đổ máu rơi đầu, còn trang chủ thì ở đây hưởng thụ ôn nhu, ngài không cảm thấy hổ thẹn sao?"

Trong mắt chúg nhân đều ít nhiều lộ ra vẻ khinh thường.

Phương Trạch Thao đỏ mặt, tỏ vẻ không vui nói: "Chuyện của Cảnh Lăng ta tự có chủ trương, không cần trường chủ tới giáo huấn."

Loan Loan vẫn ngồi yên trong đình, cơ hồ như không hề để chúng nhân vào mắt, khiến người ta không thể đoán biết nàng đang nghĩ gì.

Khấu Trọng cười lên ha hả nói: "Không ngờ Phương trang chủ vẫn còn mặt mũi gặp chúng ta nữa cơ đấy. Thử nghĩ xem... ngài chỉ nghe lời phiến diện của yêu nữ Âm Quý Phái này đã đoạt tuyệt tình nghĩa với huynh đệ chúng ta, rồi lại mặc kệ tình hình bên ngoài đang

nguy khốn chỉ rúc vào đây cùng yêu nữ hưởng lạc, học đòi theo tên hôn quân Dương Quảng khi xưa... như vậy mà còn dám nói không cần người khác giáo huấn hay sao?"

Phương Trạch Thao gầm lên tức giận: "Loan Loan tính tình hiền lành, lại không biết võ công, làm sao có thể là yêu nữ Âm Quý Phái được? Hai tên các ngươi đã làm chuyện xấu lại còn muốn ngậm máu phun người nữa hay sao?"

Phùng Ca trầm giọng nói: "Nếu Loan Loan phu nhân là một nữ tử bình thường, làm sao có thể trần định như không hề có chuyện gì xảy ra trong tình hình kiếm bạt cung giương thế này? Trang chủ một đời tinh minh, tại sao lại hồ đồ tới vậy chứ?"

Song mục Phương Trạch Thao thoáng hiện sát cơ, tay đặt lên đốc kiếm, mặt đanh lại quát; "Phùng Ca ngươi muốn tạo phản sao?"

Một tướng lĩnh khác lên tiếng; "Chúng tôi chỉ không muốn cùng làm quỷ hồ đồ với ngài mà thôi!"

Thương Tú Tuần quát lên lanh lảnh: "Phương Trạch Thao ngươi nếu còn trầm mêm bất ngộ thì đừng trách Thương Tú Tuần ta kiếm hạ vô tình!"

Từ Tử Lăng điềm tĩnh nói: "Sao Phương trang chủ không hỏi tôn phu nhân một tiếng xem nàng ta trả lời thế nào?"

Phương Trạch Thao thoáng ngẩn người ra, đưa mắt nhìn Loan Loan, nhãn thần lập tức trở nên ôn nhu vô hạn, nhẹ giọng nói: "Bọn chúng đổ oan cho nàng, đúng không?"

Chúng nhân thấy vậy đều thầm thở dài ngao ngán.

Loan Loan khẽ lắc đầu, mềm mỏng nói: "Không! Bọn họ không hề nói sai, trang chủ đích thực là một con quỷ hồ đồ!"

"Đinh!"

Một sợi dây đàn đột nhiên đứt tung, sau đó bắn lên như độc xà thổ tín, trong chớp mắt xuyên qua ngực Phương Thạch Thao. Phương Thạch Thao gầm lên một tiếng kinh thiên động địa nhảy giật về phía sau.

"Rầm!"

Cả tấm lưng đồ sộ của y đã đập trúng lan can, ngã nhào xuống bãi cỏ bên ngoài tiểu đình, sắc mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, máu tươi nhểu ra từng giọt trên thành lan can và bãi cỏ, trông đáng sợ vô cùng.

Chúng nhân thấy vậy đều lạnh toát cả người, đây mới là lần đầu tiên họ được thấy ma công lợi hại như vậy, nhất thời không ai dám bổ tới động thủ với Loan Loan.

Trong số những người có mặt tại trường thì tự nhiên là võ công của sáu người bọn Thương Tú Tuần, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Thương Bằng, Thương Hạc, Lương Trị là cao minh nhất, nhưng bọn họ cũng tự biết bản thân khó mà vận công chấn đứt dây đàn, sau đó tùy tâm điều khiển nó giết người dễ dàng như vậy.

Phương Trạch Thao một tay ôm ngực, một tay chỉ vào Loan Loan kinh hãi thốt: "Ngươi... ngươi... giỏi lắm!"

Loan Loan nhẹ nhàng nói: "Ta chưa từng ép ngươi phải yêu thích ta, lại càng không bức ngươi phải đi giết bất cứ ai, tất cả đều do ngươi cam tâm tình nguyện, chuyện này có thể trách được ai đây?"

Phương Trạch Thao tức giận phun ra một búng máu tươi, trong mắt tràn đầy vẻ hối hận, người mới nhổm lên được một chút đã gục xuống, lập tức táng mạng đương trường.

Loan Loan chầm chậm đứng dậy, tả thủ đưa lên vuốt mái tóc dài đen mượt như mây, hữu thủ không biết từ lúc nào đã có thêm một chiếc lược, nhẹ nhàng chải dọc theo mái tóc, mỗi một động tác đều toát lên vẻ ôn nhu vô hạn, khiến người ta khó kìm nổi lòng mà không sinh cảm giác tiếc ngọc thương hương.

Chúng nhân toàn thần giới bị, nín thở chờ đợi.

Khấu Trọng bước lên trước một bước, Tỉnh Trung Nguyệt chỉ thẳng vào Loan Loan, một cỗ kình khí xoáy ốc lập tức cuồn cuộn đẩy về phía ma nữ thiên kiều bách mị này.

Loan Loan khẽ quay người một cách hết sức tự nhiên, đối diện với đám người Thương Tú Tuần, đồng thời cũng sinh ra một luồng khí xoáy kỳ dị đến mức không thể hình dung, hút sạch chân khí của Khấu Trọng vào trong.

Khấu Trọng lần đầu tiên gặp phải loại võ công quái dị như vậy, khó chịu tới độ suýt chút nữa thì thổ huyết, đặc biệt là cảm giác chân khí bị hút đi, càng khiến nhuệ khí của gã hoàn toàn tiêu tán, kinh hãi lùi lại một bước.

Những người có mặt tại trường không ai là không biến sắc.

Ánh mắt Loan Loan dừng lại trên mặt Thương Tú Tuần, nhãn thần lập tức sáng rực lên, Từ Tử Lăng biết Khấu Trọng đã phải chịu thiệt thòi với Loan Loan, liền nhún mình nhảy vút lên, đánh ra một quyền cách không. Không khí lập tức trở nên nóng bỏng, sát khí tràn khắp

không gian.

Loan Loan buông lơi mái tóc, khẽ lắc đầu một cái, mái tóc lập tức bay lên.

Những người đứng xung quanh đều như muốn ngã sấp ra phía trước, có cảm giác như là chỗ nàng đứng giờ đã biến thành một hang động sâu không đáy, nếu như mạo hiểm tiến vào, e rằng khó giữ được mạng mà bò ra. Ma công lợi hại nhường này, chúng nhân có nằm mơ cũng không thể nghĩ tới.

Người trong cuộc là Từ Tử Lăng chỉ thấy kình khí của mình như đá ném xuống biển, một đi không về, lại không thể ảnh hưởng gì tới đối phương, trong lúc kinh hãi liền học theo Khấu Trọng nhảy lùi về một bước.

Loan Loan ngạc nhiên nhìn Từ Tử Lăng, chau mày nói: "Thật không ngờ hai ngươi nhân họa đắc phúc, công lực đại tiến, bằng không thì một chiêu vừa rồi đã đủ khiến ngươi bị nội thương rồi!"

Khi tới đây, tất cả vốn đã hạ quyết tâm nhìn thấy Loan Loan là lập tức hạ sát thủ, thế mà hiện giờ Loan Loan đã đứng trước mặt, nhưng ngay cả Thương Tú Tuần trước nay vốn tâm cao khí ngạo cũng không dám khinh cử vọng động.

Khấu Trọng hít sâu một hơi thanh khí, mỉm cười nói: "Yêu nữ ngươi đã không thể làm chúng ta thọ thương, như vậy có phải biểu thị ngươi đa ác quán mãn doanh, số mệnh đã tận rồi hay không?"

Loan Loan nhoẻn miệng nở một nụ cười đẹp tới độ khiến bất cứ ai cũng phải nín thở, nhưng sau đó thần tình thương cảm lại lập tức thay thế, khe khẽ thở dài nói: "Hai người các ngươi có thể thoát khỏi đại nạn, cách làm thông minh nhất chính là tìm một nơi kín đáo trốn

đi, vĩnh viễn đừng để ta tìm thấy, nhưng các ngươi lại quá ngu ngốc, hiện giờ lại tự chui đầu vào chỗ chết rồi. Ôi! Ta cũng từng có ý luyến tài, chỉ có điều đã từng hứa với người, chỉ đành tâm lấy mạng các ngươi vậy!"

Thương Tú Tuần lúc này đâu thể kiềm chế được nữa, quát lên lanh lảnh: "Động thủ!"

Trường kiếm trong tay lập tức hóa thành trăm điểm hàn quang, mang theo kiếm khí ngút trời cuồn cuộn lao về phía Loan Loan. Những người khác cũng cùng lúc phát động, nhất thời đao quang kiếm ảnh sáng ngời bao bọc lấy Loan Loan ở giữa.

Cặp mắt đẹp mê hồn của Loan Loan thoáng lộ sắc bâng khuâng, cơ hồ như không hề cảm giác mình đang đứng giữa hiểm cảnh, còn chúng nhân thì chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên, sau đó thì Loan Loan đã đứng giữa hai viên tướng lĩnh của Cảnh Lăng, binh kí của bọn họ dường như không hề có tác dụng gì với nàng vậy.

Cao thủ như Thương Tú Tuần, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều nhận ra nàng đã sử dụng một thứ thân pháp tuyệt thế phiêu hốt như quỷ my, lướt giữa màn đao kiếm dày đặc, trong lòng đều thầm khen tuyệt.

"Á!"

Hai viên tướn bay ngược người ra sau, trên ấn đường mỗi người có một nửa chiếc lược gãy. Ngay cả nàng dùng thủ pháp gì để giết người chúng nhân cũng không hay biết.

Từ Tử Lăng lửa giận bốc cao, nhún chân cao vút lên trên đầu Loan Loan, song chưởng ép xuống như Thái Sơn áp đỉnh. Đao của Ngô Ngôn, kiếm của Lương Trị, và trường mâu của một chiến sĩ Phi Mã

Mục Trường cùng lúc đâm tới sau lưng, trước ngực và eo hông nàng.

Mắt thấy tưởng nàng khó thoát đại nan, thì nàng lại quay người nhanh một vòng như tiên nữ nhảy múa, y phục bay phất phới, cùng lúc đó ngọc chỉ điểm nhẹ lên phía trên.

Đao, kiếm, mâu lập tức bị man công kỳ dị của nàng làm trượt sang một bên, đâm vảo khoảng không.

Từ Tử Lăng hóa chưởng thành chỉ, tiếp lấy chỉ công của Loan Loan. Một luồng chân khí nóng bỏng như hỏa diệm sơn lập tức chảy xuống theo đường xoáy ốc.

Thân hình yểu điệu của Loan Loan khẽ rung lên, ngửa mặt nhìn thẳng vào Từ Tử Lăng, thần sắc u oán lạ thường, đoạn chum miệng thổi ra một cỗ kình khí. Luồng chân khí xoáy ốc uy lực kinh người của Từ Tử Lăng đi vào tới huyệt Kiên Tỉnh của nàng thì liền hoá thành hư ảo, không còn gây được tổn thương gì cho kinh mạch nàng nữa.

Trí mạng nhất là hai đạo chân khí quái dị huyền ảo lúc có lúc không xạ ra từ ngọc chỉ của đối phương đã xâm nhập vào kinh mạch của gã, quái kình đi tới đâu, kinh mạch như muốn vỡ ra tới đó, khó chịu tới mức cả cánh tay lập tức cứng đơ như gỗ, đừng nói tới phản kích, ngay cả hóa giải thế nào nhất thời gã cũng chưa nghĩ ra.

Tình thế còn chưa dừng lại ở đó, đạo khí kình mà Loan Loan thổi ra khi tới trước mặt gã chừng một xích thì liền chia làm hai đường tả hữu đâm thẳng vào song mục, nếu để kích trúng, Từ Tử Lăng không thành kẻ mù mới là chuyện lạ.

Đặt thân trong tình hình ác liệt nguy cấp như vậy, nhưng Từ Tử Lăng

vẫn bình tĩnh hết sức, lòng tịnh như trăng trong đáy nước, khoé miệng nở một nụ cười tiêu sái bất quần lại cô ngạo tuyệt luân, Dũng Tuyền huyệt nơi lòng bàn chân phải sinh ra một cỗ nhiệt khí, trong nháy mắt đã đi khắp thân thể, sinh ra lực mới, không những hoá giải được hết sự tê rần và đau đớn trên cánh tay, còn tung mình bay lên cao nửa trượng, tránh khỏi hoạ mù mắt mà chỉ thổ ra nửa búng máu nhỏ.

Loan Loan tuy chiếm thượng phong, nhưng sự kinh hãi trong lòng của nàng tuyệt đối không ít hơn Từ Tử Lăng là bao nhiêu.

Thiên Ma Công của nàng đã đạt tới cảnh giới thu phát tùy tâm, cương nhu tuỳ ý, thiên biến vạn hóa, ngoại trừ ân sư Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên ra, cổ vãng kiêm lai Âm Quý Phái tuy đời nào cũng có nhân tài xuất chúng, nhưng chưa từng có người nào tham tu tới cảnh giới này ở tuổi của nàng cả. Thêm vào đó, lần trước khi tiếp xúc, nàng đại thể đã nắm được chân khí kỳ dị đến từ Trường Sinh Quyết của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, chẳng những làm công lực của nàng tăng tiến thêm mộc bậc, còn khiến nàng càng thêm chắc chắn có thể hạ sát hai gã trong một chiêu duy nhất. Chẳng ngờ Thiên Ma Chân Khí vào trong nội thể của Từ Tử Lăng lại bị Loa Hoàn Kình của gã áp chế đẩy lùi, không qua nổi Kiên Tỉnh huyệt, khiến đại kế công phá tâm mạch của nàng tan thành bọt nước, làm cho nàng phải không tiếc tổn hao chân nguyên, thổ khí tấn công song mục đối phương, ngờ đâu Từ Tử Lăng vẫn có thể kịp thời lăng không tránh khỏi, bảo sao nàng không kinh hãi cho được?

Lúc này ba người bọn Lương Trị đã nhảy lui về sau, Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng mang theo ánh vàng rực rỡ và khí kình cuồn cuộn bổ thẳng xuống đầu Loan Loan, làm y phục nàng bay lên phần phật.

Với công lực của Loan Loan, tuy tự vấn có thể đỡ được một đao

toàn lực công ra này của Khấu Trọng, song cũng không dám chắc có thể cùng lúc ứng phó với thế công tiếp sau đó của bốn người bọn Thương Tú Tuần, Thương Bằng, Thương Hạc, và Lương Trị. Lúc này trong đầu nàng lại hiện ra nụ cười lạnh lùng cô ngạo của Từ Tử Lăng khi nãy vội lắc mạnh đầu để tụ Thiên Ma Công, nhảy lui về phía Ngô Ngôn.

Hai ống tay áo cùng phát ra một lượt.

Khấu Trọng hai mắt sáng rực tinh quang, một đao bổ trúng hai ống tay áo giao nhau của Loan Loan, chỉ tháy hai ống tay như thực lại như hư, khiến gã chẳng những vô phương thúc đẩy kình khí ra, đồng thời còn cảm nhận được có một cổ chân khí quái dị khi đẩy khi kéo, giữ chặt lấy Tỉnh Trung Nguyệt, làm gã cảm thấy nếu tiếp tục miễn cưỡng tấn công, sẽ rơi vào hiểm cảnh trùng trùng, không thể đoán biết hậu quả. Tuy Khấu Trọng đảm lượng hơn người, nhưng cũng không dám mạo hiểm tiến công, vội vàng thu đao nhảy lui lại, dáng vẻ bối rối vô cùng.

Lúc này bốn người bọn Thương Tú Tuần đã từ bốn phương tám hướng công tới. Hai nguyên lão đại cao thủ Thương Bằng, Thương Hạc liên thủ công vào bên hữu của Loan Loan, giống như một người có bốn cánh tay đang cùng lúc vẫy vùng hóa thành muôn vạn bóng chưởng cuồn cuộn đẩy tới.

Thương Tú Tuần thì xông lên từ phía Khấu Trọng vừa nhảy lùi về, bảo kiếm dệt thành một tấm lưới sáng chói, chụp thẳng vào diện môn của Loan Loan, kiếm khí ngút trời, không hề thua kém so với một đao vừa rồi của Khấu Trọng.

Kiếm của Lương Trị lại công vào chân Loan Loan, tưởng vụng về mà thực ra tinh xảo vô cùng, trong chiêu thức trầm hùng lại thấy sự khinh linh, phong bế mọi đường thoái lui của nàng.

Tấm lưng kiều diễm của Loan Loan lúc này chỉ còn cách Ngô Ngô chừng nửa trượng, đột nhiên nàng đạp mạnh chân, gia tăng tốc độ.

Ngô Ngôn còn tưởng rằng mình có cơ hội chế địch, không thoái mà tiến, toàn lực chém xả một đao vào hậu não Loan Loan, mắt thấy sắp trúng mục tiêu thì Loan Loan đã khẽ lắc mình một cái, đại đao lập tức bổ xuống bờ vai thanh mảnh.

Ngô Ngôn đang cả mừng trong dạ thì chợt phát hiện lưỡi đao như chém vào khoảng không, rồi trượt theo cánh tay của đối phương, hồn phi phách tán chưa kịp phản ứng thì một mùi hương thoang thoảng đã xộc vào mũi, cả tấm thân mềm mại yêu kiều của ma nữ tuyệt sắc ấy đã lao thẳng vào lòng y.

Khi bọn Thương Tú Tuần kêu lớn: "Cẩn thận!" thì tiếng xương cốt gãy đoạn đã vang lên không ngớt, thất khiếu Ngô Ngôn đều ứa máu, lập tức hồn du địa phủ.

Loan Loan xoay người một cái ra phía sau thi thể của Ngô Ngôn, lưng vãn đỡ lấy lưng y không để ngã xuống, vừa tránh khỏi thế công từ ba phía, hai ống tay áo đã cùng lúc phất ra. Một chiến sĩ của mục trường và một tướng lĩnh Cảnh Lăng cùng lúc ngã nhào, binh khí bay lên cao, máu tươi phun ra như suối, lập tức táng mạng đương trường.

Loan Loan lại mang theo cả thi thể Ngô Ngôn nhảy lùi về sau, khi đến khoảng giữa bọn Thương Tú Tuần bốn người thì liền vận kình đẩy thi thể bay về phía Thương Tú Tuần, cùng lúc đảo người phất ống tay áo ra hai bên.

Từ lúc khai chiến tới giờ chỉ mới vài cái nháy mắt, nhưng phía Thương Tú Tuần đã bị nàng giết chết bốn người, có thể thấy võ công

của Loan Loan đã tới mức kích thế hãi tục rồi.

Thương Tú Tuần tuy hận nàng thấu xương, nhưng cũng biết thi thể Ngô Ngôn giờ đây toàn là Thiên Ma Chân Khí, lại không nhẫn tâm hạ thủ hủy đi thi thể của thủ hạ, đành thu kiếm nhảy sang một bên né tránh.

"Bình!"

Kình khí giao kích!

Lương Trị bị ống tay áo của nàng hất bay về sau, đụng trúng Phùng Ca đang lao tới. Phùng Ca hự lên một tiếng, ngã nhào xuống đất rồi không bò dậy nổi.

Một cái phất tay tưởng chừng như đơn giản của Loan Loan lại ẩn hàm Thiên Ma Chân Khí, đầu tiên hút sạch đao kình của Lương Trị, sau đó đẩy ngược về phía y kèm theo một đạo chân khí xoáy ốc, giả như vừa rồi Lương Trị không va phải Phùng Ca, đem kình khí đó đẩy vào người lão thì giờ đây ít nhất cũng đã bị nội thương không nhẹ rồi. Phùng Ca đâu ngờ một chiêu này của Loan Loan thần diệu chừng ấy, lập tức đổ gục xuống.

Hai mươi bốn người vây công Loan Loan giờ chỉ còn lại mười tám, năm chết một bị thương, nhưng vẫn chưa người nào chạm được vào một sợi tóc của nàng.

Một chiêu của Loan Loan phất về phía Thương Bằng, Thương Hạc lại càng lợi hại bội phần, khiến người ta phải thở dài thán phục. Khi ống tay áo của nàng chuẩn bị tiếp xúc với bốn bàn tay khô gầy của hai lão thì đột nhiên hóa thành trăm ngàn bóng ảnh hư ảo, thật giả khó phân.

Kình phong của hai lão như đá ném xuống biển, chỉ có thể làm dậy lên một gợn sóng lăn tăn, sau đó thì bốn cánh tay liền bị ống tay áo của nàng quấn chặt, kéo cả hai lão đập mạnh vào nhau.

Từ Tử Lăng vẫn ở trên không nên nhìn thấy rõ nhất, thoạt tiên ống tay áo Loan Loan chợt dài ra thêm nửa trượng, thì ra từ bên trong đã bay ra một dải lụa trắng, xuyên qua bóng chưởng của hai lão, sau đó quấn lấy cổ tay, làm hai lão lao thẳng vào nhau. Từ Tử Lăng biết chuyện chẳng lành, vội vận khí gia tăng tốc độ bổ xuống.

Loan Loan ngửa mặt thờ dài khe khẽ, ái oán liếc nhìn gã một cái, đoạn dịch người nhảy sang một bên, làm cho hai lão loạng choạng ngã bổ nhào về phía trước, hoàn toàn không còn chút lực phản kháng.

Thương Tú Tuần thét lên một tiếng, đề kiếm tung mình nhảy tới ứng cứu, bất chợt phát giác Loan Loan đang dùng dải lụa quãng hai lão về phía mình, vội vàng kinh hãi nhảy sang một bên né tránh.

"Bình bình!"

Lạc Phương và một chiến sĩ khác của mục trường bị nàng phất trúng, thổ huyết gục xuống không còn năng lực phản kích.

Khấu Trọng thấy tình thế nguy cấp, vội vàng lắc mình lướt tới như phi ngư quẫy nước đến sau lưng Loan Loan, hoành đao chém ngang lưng nàng.

Từng đạo từng đạo Thiên Ma Chân Khí thông qua dải lụa trắng ồ ạt đẩy về phía Thương Bằng, Thương Hạc. khiến hai lão không ngừng thổ huyết, người thì giống như con rối bị giật dây không thể tự điều khiển được bản thân, tiến lui đều do Loan Loan làm chủ, tình cảnh thảm thiết vô cùng, ai nấy thấy đều dâng lên cảm giác bất nhẫn.

"Á!"

Một chiến sĩ mục trường không kịp né tránh, bị hai lão đụng trúng, cả người lập tức bay lên không, hồn lìa khỏi xác.

Lúc này Hứa Dương đã lao tới công vào bên trái Loan Loan, tẩu thuốc miễn cưỡng đỡ được ống tay áo của nàng, nhưng bên dưới lại trúng phải một cước vào tiểu phúc, cả người lập tức bay ngược về sau. Cũng may là Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng đã bổ tới khiến Loan Loan phải lưu lại dư lực ứng phó, bằng không một cước này đã lấy mạng già của lão rồi.

Dải lụa như có linh tính cuốn ra hất bay hai lão già rồi quay ngược trở về phất vào bảo đao của Khấu Trọng.

"Bình!"

Tỉnh Trung Nguyệt bị hất văng ra ngoài.

Hai đại nguyên lão cao thủ của Phi Mã Mục Trường cũng thổ ra búng máu cuối cùng của mình, bay về hai phía, đụng trúng hai người khác đang lao tới làm cả hai ngã ngửa người xuống đát.

Dải lụa đảo một vòng trên không rồi quay lại quấn vào cổ Khấu Trọng. Từ khi xuất đạo tới nay, Khấu Trọng đã trải qua không ít trận chiến lớn nhỏ, nhưng cũng chưa từng gặp phải người nào có võ công xuất thần nhập hóa, biến ảo khôn lường như là Loan Loan vậy. Chẳng trách mà hôm ấy Lỗ Diệu Tử bảo hiện giờ nếu hai gã gặp phải Chúc Ngọc Nghiên, chẳng khác gì là tự đưa đầu vào miệng cọp.

Sự thực thì chỗ lợi hại nhất của Thiên Ma Công chính là có thể tùy tâm sở dục, trong bất cứ tình huống nào cũng có thể sát thương địch

nhân, khiến đối phương không thể phòng bị. Thử hỏi nếu hoàn toàn không biết chiêu số của nàng biến hoá thế nào, làm sao có thể xác định được phương pháp tiến công phòng thủ chứ?

Thương Bằng, Thương Hạc tinh thông chiến thuật liên thủ, bản thân cũng là cao thủ hiếm thấy trong võ lâm, nhưng vì không đoán được thủ đoạn của nàng nên chỉ một chiêu đầu tiên đã bị nàng dùng thủ pháp tinh diệu tuyệt luân quấn chặt bốn cánh tay, làm cho không thể phát huy công lực, chịu đòn tới chết.

Ý niệm này vừa nảy sinh, Khấu Trọng lập tức gầm lên một tiếng, xoay người nhảy tránh dải lụa của Loan Loan, đoạn kêu lớn một tiếng: "Tiểu Lăng!" đồng thời liên tiếp chém ra ba đao.

Cả ba đao này đều chém vào khoảng không, đây thực ra là một ván bạc, gã đem tính mạng mình ra để cược Từ Tử Lăng có thể kịp thời bổ tới trong lúc mình hạn chế không gian hoạt động của Loan Loan, tung ra một kích trí mạng.

Thương Tú Tuần thấy Thương Bằng, Thương Hạc thảm tử trong lòng bi phẫn vô cùng, song nàng cũng là nhân vật bá chủ một phương, liền sau đó đã dồn nén được tinh thần đang xao động xuống, đề khí lướt tới như điện. Chính vào lúc này Khấu Trọng vừa mới chém ra ba đao tinh diệu nhất từ trước tới giờ của gã, Loan Loan từ đầu tới giờ vẫn di chuyển tự nhiên tựa lưu thủy hành vân, phiêu hốt như quỷ mị, biến ảo vô thường nhất thời cũng phải khựng người lại. Thương Tú Tuần lập tức nắm lấy thời cơ, bảo kiếm hóa xảo thành thô, vận hết công lực đâm thẳng về phía dải lụa đang cuồn cuộn như độc xà quất vào Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng lúc này đã ở khoảng không trên đầu Loan Loan, không cần Khấu Trọng hô lớn nhắc nhở, gã cũng biết đây là cơ hội thiên tải nan phùng, song chưởng vận toàn thân công lực đẩy ra hai luồng

chân khí cuồn cuộn.

Kể từ đầu cho tới trước thời khắc này, Loan Loan vẫn còn thể thao túng toàn cục, lợi dụng sự hơn kém trong võ công của mỗi người mà từ từ đánh ngã từng người một, song tới khi Khấu Trọng chém ra ba đao mà gã mới ngộ ra từ Dịch Kiếm Chi Thuật của Dịch Kiếm Đại Sư Phó Dịch Lâm thì nàng đã phát hiện ra mình không còn muốn mưa được mưa, muốn gió được gió như trước nữa rồi.

Lúc này chúng nhân đã bị thương hoặc chết gần hết, những người còn lại thì căn bản không thể tiếp cận được Loan Loan, chỉ có mình ba người Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Thương Tú Tuần võ công cao nhất vẫn còn khả năng phản kích.

Loan Loan là người giảo hoạt đa trí, bằng không sao có thể trở thành ái đồ đích truyền của Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cho đươc. Trước tiên nàng cố ý dùng thủ pháp độc ác giết chết Phương Thạch Thao, tiếp đó lại sử dụng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai, nhất kích tất sát giết chết mấy người liền khiến nhuệ khí của địch nhân hoàn toàn tiêu tán, để mặc cho nàng khống chế đại cục, chẳng ngờ Khấu Trọng lại chém ra ba đao hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của nàng, khiến cho lần đầu tiên nàng cảm thấy mình thật sự bị rơi vào giữa trùng vây hiểm thế.

Đao đầu tiên của gã chém vào khoảng không sau lưng nàng, hình thành một cỗ cương kình xoáy tròn, chặn đứng đường thoái lui của nàng. Đao thứ hai và thứ ba lần lượt chém vào phía trước và bên hữu, hoàn toàn phong bế mọi đường nhảy tránh của nàng.

Nếu như là nàng đơn đả độc đấu với Khấu Trọng, lúc này chỉ cần dùng Hấp Nạp Pháp trong Thiên Ma Công là có thể hóa giải toàn bộ ba đạo chân khí này, nhân lúc Khấu Trọng thoát lực, giết gã dễ như lấy đồ trong túi. Mà nếu muốn né tránh, nàng cũng chỉ cần dịch

người sang bên tả hoặc tung mình lên không là được. Nhưng hiện giờ cả hai hướng đó đã bị Thương Tú Tuần và Từ Tử Lăng chặn mất, trước mắt chỉ còn một cách duy nhất là dùng chân công phu ngạch tiếp với thế công uy mãnh của ba người mà thôi.

Từ đây có thể thấy được thủ đoạn và nhãn lực Khấu Trọng cao minh tới mức nào.

Cặp mắt long lanh của Loan Loan xạ ra hai đạo thần quang kỳ dị, từ trong ống tay áo trượt ra hai thanh đoản kiếm, hóa thành hai đạo hàn quang nghênh tiếp chiêu công của Thương Tú Tuần và Từ Tử Lăng. Cuối cùng nàng cũng phải giở ra bản lĩnh cuối cùng của mình. Đôi đoản kiếm dài chừng một xích hai này tên là Thiên Ma Song Chiết, là một trong tam bảo, chấn môn của Âm Quý Phái, chuyên phá nội gia chân khí, có thể khiến Thiên Ma Công như hổ thêm cánh, uy thế không gì cản nổi.

Lúc này đao kình của Khấu Trọng đã nhanh hơn một bước so với tưởng tượng của Loan Loan, chém xả ngang lưng nàng, ánh vàng phát ra chói lọi. Áp lực kinh người đổ dồn từ ba phía lại, nếu đổi là người khác, đảm bảo đã hồn lìa khỏi xác từ lâu. Đáng tiếc đây lại là yêu nữ tinh thông thần công vô thượng Thiên Ma Công của Âm Quý Phái, Loan Loan.

Trong nháy mắt Thiên Ma Công đã nâng lên tới cực hạn, trong khuôn viên một trượng vuông nơi Loan Loan đứng cơ hồ như đột nhiên trở thành một cái đầm sâu không đáy vậy. Biến hóa này nhìn bề ngoài thì không có gì đặc biệt, đơn thuần chỉ là một sự hình thành của khí kình mà thôi.

Khí âm hàn bao trùm lấy cả ba người.

"Đinh!

Tiếp đó là một loạt tiếng đao kiếm chạm nhau dồn dập, so với tiếng mưa rào quất vào lá chuối thì còn nhanh hơn gấp bội phần.

Thương Tú Tuần là người đầu tiên chính diện giao phong với Loan Loan. Nàng sử ra kiếm pháp độc môn lăng lệ nhất của Thương gia, mỗi một chiêu một thức đều hóa thành kiếm hoa, phiêu dật vô định công vào những chỗ chí mạng trên người đối thủ, hòng khiến Loan Loan phải không ngừng ứng phó, tạo cơ hội cho hai gã có thể giết chết yêu nữ này. Nếu như để Loan Loan còn sống rời khỏi, sau này nàng ngủ cũng không thể nào yên.

Loan Loan luôn cố gắng hết sức để không giao phong chính diện với Thương Tú Tuần, vì biết kiếm pháp của nàng lăng lệ vô song, rất khó ứng phó, có điều giờ đây đã không thể tránh né được nữa, đành phải thi triển Sưu Tâm Kiếm Pháp do Chúc Ngọc Nghiên sáng tạo, liên tiếp đâm ra mười kiếm, mỗi một kiếm đều nhằm vào giữa những đóa hoa kiếm do Thương Tú Tuần dệt nên.

Kiếm khí giao kích!

Thương Tú Tuần cảm thấy mỗi lần bị đoản kiếm của đối phương kích trúng bảo kiếm của mình, đều có một đạo chân khí âm hàn cực độc theo kiếm xâm nhập vào kinh mạch, làm nàng phải ứng phó vô cùng vất vả. Đáng sợ nhất là vô luận nàng biến hóa chiêu thức thế nào, Loan Loan cũng giống như đã đọc được trước, chặn đứng mọi thế công của nàng từ trong trứng nước.

Công tới kiếm thứ mười hai thì hộ thân chân khí của nàng đã bị Loan Loan phá vỡ.

"Đinh! Đình!"

Lúc nàng song chưởng của Từ Tử Lăng đã tới.

Song chưởng của gã xoè ra như hai đóa hoa tươi, năm ngón tay bàn tay phải múa lên những động tác kỳ ảo phi thường, hoặc búng, hoặc quét, hoặc điểm chặn đứng ngọn Thiên Ma Chiết của Loan Loan. Tả thủ gã nắm lại thành quyền, đấm thẳng vào cánh tay tả đang tấn công Thương Tú Tuần của nàng.

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng cũng phối hợp hết sức chặt chẽ với Từ Tử Lăng, chém ngang một đường cắt ngang eo lưng mềm mại của nàng.

Giữa lúc sinh tử quan đầu này, đôi mắt câu hồn nhiếp phách của Loan Loan đột nhiên sáng bừng lên sắc lam quỷ dị, đột nhiên thu hồi thế công với Thương Tú Tuần.

Thương Tú Tuần vốn tưởng mình khó tránh khỏi trọng thương, thấy đối phương đột nhiên thu lại kình khí, vội vàng vận tập công lực bức dư kình đang nhộn nhạo trong kinh mạch ra ngoài, cùng lúc huy động bảo kiếm hóa thành một cơn lốc cuồn cuộn lao vào Loan Loan.

Tam đại cao thủ đã dốc toàn bộ lực lượng công ra một chiêu.

Cho dù là Ninh Đạo Kỳ ở trong tình huống này chỉ e muốn ứng phó cũng phải vô cùng vất vả, chỉ hơi sơ hở một chsut là lập tức lạc bại thân vong.

Chỉ với ba đao của Khấu Trọng, cả cục thế đã được xoay chuyển.

Những người khác chỉ biết trân mắt nhìn tình thế tiếp tục phát triển, không một ai đủ năng lực nhúng tay vào trận chiến của bốn người. Chính vào thời khắc ngạt thở, cả thân hình Loan Loan đột nhiên thu nhỏ lại, sau đó lại bất ngờ phình to ra.

Trước tiên nàng co rút thân hình lại thành một khối, kéo dài khoảng cách với ba địch nhân đáng sợ ra một chút, sau đó chiếc áo khoác ngoài trắng như tuyết đột nhiên nở to, đón lấy thế công lăng lệ đáng sợ của ba người, trên người nàng giờ chỉ còn lại một tấm áo ngắn, cánh tay và cặp đùi trắng như bạch ngọc hoàn toàn lộ ra dưới mắt chúng nhân, đẹp tới độ ai nấy đều phải nín thở.

"Bình! Bình! Bình!"

Bảo kiếm của Thương Tú Tuần, quyền chưởng của Từ Tử Lăng, Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng đều kích trúng tấm áo choàng phổ đầy chân khí của nàng.

"Ầm!"

Tấm áo trắng bị bốn luồng chân khí giằng xé, hóa thành muôn ngàn mảnh vải vụn. Ba người cùng bị Thiên Ma Chân Khí đẩy văng ra xa.

"Oẹ!"

Loan Loan thổ ra một búng máu tươi, sắc mặt xanh nhớt, từ từ lướt lên cao như một ánh mây, trong nháy mắt đã ra tới đầu tường bao của Độc Bá Sơn Trang.

Trăng sáng treo lơ lửng trên đầu nàng.

Thân hình hoàn mỹ của nàng như sáng bừng lên dưới ánh trăng vằng vặc, quay đầu lại mỉm cười nói: "Bảy ngày sau khi thiếp thân phục hồi nguyên khí, chính là ngày Khấu huynh và Từ huynh về chầu tổ tiên đó!" Nói đoạn thì thân ảnh đã biến mất trong màn đêm.

Chúng nhân đưa mắt nhìn nhau, không biết nói gì. Một binh sĩ chạy

vào hoa viên thấy tình cảnh kinh hãi, hai chân mềm nhũn quỳ gục xuống.

Phùng Ca miễn cưỡng bò dậy, khàn giọng hỏi: "Có chuyện gì?"

Tên binh sĩ vội dâng lên một lá thư, run giọng đáp: "Mục trường có phi cáp truyền thư báo tin tứ đại khấu lại tiếp tục tấn công, phối hợp với quân Giang Hoài công hạ Cảnh Lăng."

Mọi người hết thảy đều biến sắc, Lương Trị bước tới giật lấy bức thư, đưa cho Thương Tú Tuần.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng người nhìn ta, ta lại nhìn người, trong lòng thầm tính toán nếu đại quân của mục trường không kịp tiếp cứu, tướng lĩnh Cảnh Lăng thì người chết người bị thương, trận này còn có thể đánh nữa sao?

Thương Tú Tuần xem xong truyền thư, đưa cho Lương Trị, quyết đoán nói: "Chúng ta lập tức trở về, hai người các ngươi định thế nào?"

Câu sau của nàng đương nhiên là dành để hỏi hai gã Khấu, Từ.

Ánh mắt Khấu Trọng dừng lại trên thi thể Thương Bằng, Thương Hạc, thở dài một tiếng nói: "Ta thật không biết nữa, tiểu Lăng, ngươi định thế nào?"

Phùng Ca kêu lên thống thiết; "Hai vị tuyệt đối không thể đi, giờ đây sự tồn vong của Cảnh Lăng hoàn toàn phải dựa vào hai vị đấy!"

Chương 121: Trục trung vô tướng

Trống trận vang trời.

Khi ánh nắng ban mai vừa chiếu lên tường thành, quân Giang Hoài đã phát động từng đợt tấn công liên tiếp từ bốn phương tám hướng, tiếng hò hét làm chấn động cả một góc trời. Quân địch không những đã chặn nguồn nước của hào bảo vệ quanh thành, còn dùng cát và đá lấp vào đoạn hào sâu trước cổng thành.

Lúc Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và lão tướng đang thọ thương Phung Ca lên trên tường thành, chỉ thấy đại quân địch đã chầm chậm tràn lên bình nguyên rộng giữa dòng Hán Thủy và tường thành, lá đại kỳ thêu chữ "Đỗ" bay phần phật trong gió, quân dũng hừng hực, khí thế bức nhân.

Sau khi đá và tên rải xuống như mưa đẩy lui một đợt tấn công kích của quân Giang Hoài, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lo lắng nhìn xuống ba vạn đại quân đang ùn ùn tiến tới, đờ đẫn không biết nên làm gì. Hai gã tuy đều là hạng cơ trí hơn người, song đối mặt với cục diện tiến quân vạn mã này, nhất thời cũng không nghxi ra cách gì ứng phó.

Phùng Ca chán nản ngồi xuống giữa hai gã. Nếu không nhờ hai gã đích thân vận công trị liệu, chỉ e giờ này lão vẫn còn phải nằm trên giường, hiện giờ dù đã dậy được nhưng vẫn khí hư lực thoát, chỉ là miễn cưỡng chống đỡ, tất cả quyền nghi đều trao lại hết cho hai gã.

Bảy tám viên tướng lĩnh thủ thành đứng vây quanh ba người, ai nấy

đều lộ rõ vẻ nghi hoặc ra mặt. Những tướng lĩnh này đều là đầu mục ở Độc Bá Sơn Trang, bất luận kinh nghiệm hay thực lực đều thua kém so với những người đã thiệt mạng trong trận huyết chiến với Loan Loan, thế nhưng trong tình trạng Thục Trung võ tướng này đành phải lấy ra cho đủ số, cũng như là bình thường làm sao tới lượt hai gã nắm quyền tổng chỉ huy phòng thủ Cảnh Lăng như bây giờ chứ.

Xung quanh đều là binh sĩ thân tín của Phùng Ca cảnh giới, không để bí mật lọt ra ngoài. Phùng Ca trầm giọng nói: "Những lời ta sắp nói ra đây, các ngươi nghe xong tuyệt đối không được kêu la kinh hãi gì để tránh làm động lòng quân, rõ chưa?"

Chúng nhân đều gật đầu tuân lệnh. Phùng Ca vốn là tướng lĩnh thủ thành của triều đình nhà Tùy ở Cảnh Lăng, đức cao vọng trọng, rất được lòng người. Lúc này cũng chỉ mình lão mới có thể chủ trì đại cục. Phùng Ca miễn cưỡng ngồi thẳng dậy, chậm rãi nói: "Trang chủ đã bị yêu nữ Âm Quý Phái Loan Loan giết chết rồi."

Chúng nhân lập tức biến sắc.

Phùng Ca liền đem sự tình nói qua một lượt, đoạn lật tay để lộ ra tấm quân phù lấy ra từ thi thể của Phương Trạch Thao, nghiêm mặt nói: "Trước lúc lâm chung, trang chủ có giao lại lão phu chưởng quản sơn trang, nhưng lúc này hai quân đang giao chiến, tang sự của trang chủ tuyệt đối không nên tiết lộ ra để ảnh hưởng tới lòng quân."

Chúng nhân vừa bi vừa phẫn, nhưng không ai biết phải làm sao.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm nhủ cái chết của Phương Trạch Thao đầu tiên đã làm ảnh hưởng tới bảy viên tướng lĩnh này rồi.

Phùng Ca cố gắng phấn chấn tinh thần, gượng cười nói: "Vì ta đã bị

thương nhẹ, vì vậy không thể đích thân chủ trì trận chiến liên quan tới sự tồn vong của Cảnh Lăng này, chỉ có thể ở bên cạnh sắp đặt kế hoạch, tất cả mọi chuyện sẽ do Khấu huynh đệ và Từ huynh đệ đây phụ trách, mệnh lệnh của họ cũng như là mệnh lệnh của lão phu vậy, kẻ nào không tuân, lậpo tức xử trảm, các ngươi đã hiểu chưa?"

Đám tướng lĩnh giờ đã rối như tơ vò, lục thần vô chủ, lại biết hai gã cơ trí siêu quần, thần dũng cái thế, nên đều gật đầu tuân lệnh. Chợt có người lên tiếng hỏi: "Về phía Tiền tướng quân thì phải xử lý thế nào?"

Tiền Vân vốn là thượng ty của Phùng Ca, nhưng nếu luận tài trí, đức vọng y đều kém lão một bậc. Trong mắt Phùng Ca thoáng hiện lên sát cơ, nhạt giọng nói: "Chuyện này ta sẽ tự biết xử lý, các ngươi lập tức trở về cương vị, chuẩn bị tiếp chiến!"

Chúng tướng lập tức lãnh mệnh chạy đi.

Sắt mặt Phùng Ca chuyển dần từ xanh sang đen, làm hai gã kinh hãi vội vận chân khí tương trợ, một hồi lâu sau lão mới khôi phục trở lại bình thường, nhưng so với khi nãy thì càng hư nhược, yếu ớt hơn. Một trận gió sớm thổi tới khiến Phùng Ca run lên mấy cái, khiến hai gã sợ hãi vội đỡ lão vào bên trong thành lâu.

Phùng Ca gọi một người tên Phùng Hán vào trong lầu, người này là cháu ruột của lão, có thể tín nhiệm được. Sau khi vẫy tay ra hiệu cho những người khác ra ngoài, lão lại bảo Phùng Hán ra đóng cửa lại, rồi mới thở hắt ra một hơi nói với Khấu Trọng: "Chỉ cần chuyện của trang chủ truyền ra ngoài, cả Cảnh Lăng này sẽ loạn như ong vỡ tổ, người người tranh nhau chạy trốn, lúc đó thì không cần địch nhân tấn công, Cảnh Lăng cũng sẽ tự tan vỡ thôi, không biết hai vị có lương sách gì chưa?"

Khấu Trọng trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc ở đây còn bao nhiêu binh mã có thể dùng được?"

Phùng Hán lên tiếng đáp thay Phùng Ca: "Binh lực của sơn trang vốn có ba vạn người, nếu thêm vào các tránh đinh mới nhập ngũ thì cũng có khoảng năm vạn."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Vậy không phải nhiều hơn quân Giang Hoài ở bên ngoài kia tới hai vạn người hay sao?"

Phùng Ca khó khăn hít sâu vào một hơi, đoạn chầm chậm nói: "Vừa rồi chỉ là quân chủ lực của Giang Hoài mà thôi, bọn chúng còn mấy cánh quân nữa đanhg tấn công các cửa thành khác, hợp lại cũng đông tới bảy tám vạn người, hơn nữa sĩ tốt của chúng đều được huấn luyện đầy đủ, vũ khí và kinh nghiệm cũng đều vượt quá chúng ta một bậc."

Phùng Hán tiếp lời nói: "Sơn trang tổng cộng có bảy đạo quân, trong đó thân vệ đội của trang chủ là đông nhất, binh lực tới tám ngàn người, những đạo quân khác mỗi đạo có bốn ngàn người, đại thúc và tôi mỗi người chỉ huy một đạo quân, những tướng lĩnh chỉ huy khác đều đã bị yêu nữ giết chết rồi, cần phải bổ nhiệm lại mới được."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe mà càng thêm sầu muộn, phải đối mặt với Đỗ Phục Uy đã tung hoành vô địch giữa quần hùng mà bên mình thì quân tâm rối loạn, người người sợ hãi, trận này e rằng không cần đánh cũng biết là thua rồi.

Phùng Hán thở dài nói: "Nếu đại thúc không thọ thương thì may ra còn có thể ổn định đại cục, liều mình đánh mấy trận với địch nhân, nhưng hiện giờ thì... ôi!"

Phùng Ca đanh định nói gì thì đột nhiên ôm ngực ho lên sù sụ, máu

tươi bắn ra từ miệng, khiến bọn Khấu Trọng nhìn mà kinh hãi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vội đỡ lấy Phùng Ca giúp lão hành khí vận huyết, chẳng ngờ hai mắt lão chớp chớp mấy cái rồi hôn mê bất tỉnh, ngã gục xuống ghế. Cả ba đều ngây người ra, chân tay luống cuống không biết phải làm sao.

Một hồi lâu sau, Khấu Trọng mới quyết đoán nói: "Phùng huynh, ngươi lập tức cầm tướng phù này đi ra lệnh cho các tướng lĩnh vào vị trí chuẩn bị chiến đấu, sau đó quay lại đây tiếp tục thương lượng đối sách. Phùng lão cứ để chúng ta chiếu cố là được!"

Phùng Hán định nói gì nhưng lại thôi, cuối cùng cũng y mệnh chạy ra ngoài.

0O0

Khấu Trọng bắt mạch cho Phùng Ca đang nằm trên ghế rồi thở phào nhẹ nhõm nói: "Lão đã có thể tự mình vận khí, hôn mê như vậy còn đỡ hơn là tỉnh táo nữa. Hừ! Yêu nữ này thật lợi hại, nói không chừng cả Ninh Đạo Kỳ cũng chưa chắc giết nổi ả đâu!"

Từ Tử Lăng cũng bùi ngùi nói: "Bọn họ chết thật thảm!"

Khấu Trọng trầm mặc giây lát, nghiêng tai lắng nghe tiếng vó ngựa và trống trận bên ngoài, rồi thấp giọng nói: "Không biết đám người của Phi Mã Mục Trương có thể an toàn rời khỏi hay không nữa?"

Từ Tử Lăng dịch người ra chỗ cửa sổ, ngó ra ngoài quan sát rồi nói: "Có lẽ không vấn đề, bởi lão gia của chúng ta đã cố ý để một con đường cho dân trong thành chạy trốn, vừa hay lại tiện lợi cho bọn họ trở về mục trường. Hừ, trừ phi lão gia đích thân xuất thủ, bằng không với võ công của Thương trường chủ và Lương Trị, ta nghĩ thừa sức

đưa được bọn Hứa Dương với Lạc Phương rời khỏi đây."

Khấu Trọng bước tới bên cạnh gã, nhìn ra bên ngoài từ một cửa sổ khác, thấy quân Giang Hoài vẫn đang bày binh bố trận, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác lực bất tòng tâm, cười khổ nói: "Không biết có phải trước đây chúng ta thuận lợi quá hay không mà bây giờ phải gặp báo ứng như thế này nữa. Hiện giờ ta cảm thấy khó chịu đến độ vô cùng, thậm chí còn có chút hận mình vô tri vô năng nữa."

Từ Tử Lăng trầm ngâm không nói hồi lâu, đột nhiên lại phá lên cười ha hả: "Ngươi có muốn biết nguyên nhân không?"

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Ngươi muốn nói về mặt nào?"

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp: "Ta muốn nói chính là lòng tin bị mất đi của ngươi đó. Tất cả chỉ vì trước nay chúng ta chưa từng tưởng tượng ra trên đời này lại có một đối thủ giảo hoạt và lang độc như là Loan Loan vậy, chúng ta phải mở to mắt ra nhìn ả giết chết chiến hữu của mình, nhưng lại không làm được điều gì để ngăn cản lại, thế nên ngươi mới hận cả chính bản thân mình, oán bản thân mình vô năng vô lực. Nếu còn để tình trạng này tiếp tục kéo dài, không thể khôi phục lại đấu chí, ta e rằng chúng ta không thể sống mà rời khỏi đây đâu."

Khấu Trọng cười khổ nói: "Ngươi có đấu chí không?"

Từ Tử Lăng mắt hổ sáng rực lên hai luồng dị quang, gật đầu nói: "Đương nhiên là có! Cùng lắm chết là cùng chứ gì! Ngươi còn nhớ Bạch lão phu tử đã từng dậy thiên tướng giáng đại nhiệm ư kỳ nhân dã, tất tiên lao kỳ cân cốt, ngã kỳ thể phu, khổ kỳ tâm trí, không phá kỳ thân, hành phất loạn kỳ sở vi không?"

Khấu Trọng lập tức đứng thẳng người, nghiêm túc lắng nghe.

Từ Tử Lăng quay sang nhìn thẳng vào mắt gã, song mục thần quang lấp lánh: "Hiện giờ chúng ta đang đứng trên điểm chuyển ngoặc của con đường đời còn dài đằng đẳng. Trọng thiếu gia ngươi hãy thử dùng cái đầu to của mình mà nghĩ xem, chúng ta vừa mới đánh một trận long trời lở đất với thiên hạ đệ nhất yêu nữ..."

Tiếp đó gã lại chỉ vào đại quân Giang Hoài bên dưới nói: "Bên ngoài là một trong những kẻ có cơ hội nhất thống thiên hạ, lão gia Đỗ Phục Uy của chúng ta. Chúng ta có thể đối đầu với những cao thủ ngạo thị thiên hạ như vậy, không phải là tài giỏi lắm sao? Ngươi hãy nhớ rằng chúng ta không còn là hai tên tiểu lưu manh nơi phố thị hay những kẻ tầm thường vô danh vô tính trên giang hồ nữa rồi."

Hai mắt Khấu Trọng lập tức sáng rực lên, tinh thần phấn chấn nói: "Hà! Ta hiểu rồi! Chỉ xét chuyện vừa rồi với Loan Loan không giết được chúng ta, còn phải ôm thương tích đào tẩu, chúng ta đã rất cao minh rồi! Có điều lấy nhiều thắng ít, cũng không được vẻ vang cho lắm!"

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Tranh bá thiên hạ đâu có giống như tranh đấu đơn thuần trên giang hồ, đâu thể nói tới công bằng hay không? Ngược lại còn phải dùng thiên phương bách kế để tạo ra sự bất công nữa đó, ngươi tự xưng là thiên tài binh pháp, lẽ nào không hiểu điều này? Loan Loan từ nhỏ đã được thụ huấn, lại có minh sư chỉ điểm, còn chúng ta là những kẻ nửa đường xuất gia, lại còn mò mẫm tự học, đây không phải là rất không công bằng hay sao? Hiện giờ cần nhất là tranh thủ thời gian, giết chết Loan Loan trước khi ả giết được chúng ta, ngươi rõ chưa?"

Khấu Trọng phấn chấn hô vang một tiếng: "Hiểu rồi!" Sau đó lại lập tức chán nản nói: "Có điều bất luận là chúng ta tự tin tới đâu cũng chẳng có ích gì, hiện giờ rõ ràng là địch mạnh ta yếu, thêm nữa chỉ

cần tin tức về cái chết của Phương Trạch Thao bị tiết lộ ra ngoài, Cảnh Lăng sẽ lập tức vô công tự phá! Ôi! Ngươi bảo ta phải làm sao bây giờ?"

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Ngươi phải đổi cái tính dễ hưng phấn rồi lại dễ nản lòng đi thì mới mong thành được đại sự. Thân làm nam nhi sinh ra trong thời loạn thế, cùng lắm là chiến tử sa trường, da ngựa bọc thây, có gì mà phải sợ nữa chứ?"

Khấu Trọng cúi đầu trầm mặc không nói, nhưng đôi mắt hổ đã dần sáng rực lên.

Từ Tử Lăng đưa tay nắm lấy vai gã, lắc mạnh nói: "Trên chiến trường tuy có thiên quân vạn mã, nhưng mỗi một người đều rất cô độc, tử vong lại càng cô độc hơn! Ngươi thử nghĩ đến cảm giác cô độc giữa muôn vạn người đang chém giết lẫn nhau, ngươi sẽ không còn lo lắng băn khoăn vì chuyện địch nhân nhiều hay ít nữa. Trọng thiếu gia ngươi không phải muốn tranh bá thiên hạ hay sao? Trận chiến ngoài thành kia chính là tảng đá thử vàng tốt nhất cho ngươi đó. Ngươi phải vì người dân vô tội ở Cảnh Lăng, vì đại nghiệp của mình mà tiếp tục đi tới."

Khấu Trọng cười lên ha hả nói: "Quả nhiên là huynh đệ tốt của ta! Mỗi một câu đều như tiếng chuông sớm, vén màn mây mờ trong lòng ta."

Lúc này Phùng Hán lại tất tả chạy tới báo cáo: "Không xong rồi! Tiền vân đã được thủ hạ của hắn cứu thoát, tin tức về cái chết của trang chủ chỉ e không giữ được bao lâu nữa."

Khấu Trọng hoàn toàn khôi phục lại sự quyết đoán và tự tin lúc trước, lạnh lùng nói: "Chuyện ta nhờ ngươi đã làm xong chưa?"

Phùng Hán cũng bị thái độ trấn định của gã làm ảnh hưởng, bình tĩnh trở lại, gật đầu đáp: "Chuyện đó không có vấn đề gì."

Khấu Trọng ngửa mặt cười dài một trận rồi nói: "Được lắm! Để ta và lão gia quyết chiến một trận xem quyền đấu của ai cứng hơn!"

Phùng Hán ngạc nhiên hỏi: "Lão gia là ai vậy?"

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp: "Chính là Đỗ Phục Uy, Phùng huynh lập tức phái người đưa đại thúc của ngươi tới mục trường, đồng thời phái binh sơ tán phụ nữ và người già trong thành ra địa điểm an toàn bên ngoài thành, nếu không may Cảnh Lăng bị phá, thì sẽ dẫn họ tới Phi Mã Mục Trường, Thương Tú Tuấn tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu đâu."

Tiếp đó gã đưa mắt nhìn sang Khấu Trọng, Khấu Trọng lại cười lên ha hả, biểu lộ ra lòng tin và đấu chí cao ngất, dẫn đầu bước ra ngoài.

0O0

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng sánh vai nhau đứng trên tường thành.

Bên ngoài, quân Giang Hoài đã chỉnh đốn xong đội ngũ, kỳ hiệu rợp trời, nhân số tăng lên tới bốn vạn. Trung quân của Đỗ Phục Uy đặt trên một ngọn đồi nhỏ, lấy kỵ binh làm chủ, quân giáp trụ làm phó. Quân tiên phong do thuẫn bài binh, tiễn thủ, đao phủ thủ và công binh tổ thành, phối hợp với các công cụ công thành như lôi mộc, thang mây, lâu xa từ từ tiến tới. Hai cánh quân tả hữu ước chừng một vạn người, tất cả đều là kỵ binh. Phía sau trung quân còn có thêm hai cánh quân khác, vừa có thể phòng ngự phía sau, lại có thể tăng viện cho phía trước bất cứ lúc nào.

Lúc này mặt trời đã lên cao, ban phát ánh sáng khắp đại địa, làm

binh khí lấp lánh chói mắt, càng tăng thêm không khí khẩn trương của chiến trường.

Trống trận ầm ầm.

Hơn bảy mươi chiếc xe có thiết bài chuyên dùng để chắn tên từ từ chuyển động về phía tường thành, phía sau mỗi xe đều có hơn mười tay cung tiễn thủ ẩn nấp, chỉ cần đến khoảng cách thích hợp sẽ lập tức phóng tiễn yểm hộ cho những cánh quân khác xông lên. Chỉ cần nghĩ tới chuyện cả thành trì kiên cố như Lịch Dương mà quân Giang Hoài cũng có thể công phá, là biết những chiếc xe xấu xí này không phải trò đùa rồi.

Lâu xa cũng bắt đầu chuyển động, giống như những tòa tháp cao dần dần tiến lại gần bọn gã. Do lâu xa cao ngang với tường thành nên những binh sĩ trên đó không những có thể bắn tên rải xuống đầu địch nhân trong thành, khi lâu xa đến gần còn có thể trực tiếp nhảy lên tường thành đánh thẳng vào trong.

Tù và nổi lên khắp chiến trường.

Hơn trăm chiếc máy bắn đã dưới sự điều khiển của mấy trăm binh sĩ vượt lên trước lâu xa, đi sát phía sau xe chắn tên. Quân Giang Hoài ở bốn phương tám hướng cùng lúc reo hò, chiến mã nhảy dựng lên hí vang lừng, khiến cho cả phong vân cũng phải biến sắc.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, đoạn đề khí cao giọng nói: "Khấu Trọng ở đây, Đỗ Phục Uy ông có dám cùng ta đơn đả độc tấu một trận không?"

Thanh âm truyền đi xa dần, cả tiếng hò hét của mấy vạn đại quân cũng không thể lấn áp được tiếng nói của gã. Quân dân thủ thành Cảnh Lăng đang bị đại quân có tổ chức nghiêm mật của đối phương

làm cho đảm khiếp tâm kinh, nghe tiếng đều phấn chấn tinh thần, hò reo vang dội, chấn động cả một góc trời.

Từ Tử Lăng tính tình đạm bạc mà cũng cảm thấy nhiệt huyết phừng phừng.

Đỗ Phục Uy thúc ngựa phóng ra, hiện thân trên đỉnh đồi, lạnh lùng nói: "Nếu Phương trang chủ dám đảm bảo nếu Trọng nhi thua sẽ hay tay dâng Cảnh Lăng cho ta thì Đỗ mỗ cũng không ngại gì. Tiểu nhi thật vô tri, không ngờ lại coi sa trường là nơi đùa giỡn như vậy, đáng cười, thật là đáng cười!"

Thanh âm cao mà không gắt, truyền đi khắp trong ngoài thành, vang vang bên tai, có thể thấy công lực của họ Đỗ vẫn còn trên Khấu Trọng một bậc. Chỗ lợi hại nhất là y đã không bỏ qua cơ hội vận dụng chiến thuật tâm lý, nhấn mạnh cho chúng nhân thấy gừng càng già càng cay, Khấu Trọng chỉ là kẻ mới xuất đạo, kinh nghiệm và kiến thức đều nông cạn, tuyệt đối không phải là đối thủ của y.

Quân Giang Hoài được thể lại hò hét vang dội, ca ngợi chủ soái hào tình vạn trượng, lập tức áp đảo tiếng reo hò của quân dân Cảnh Lăng.

Từ Tử Lăng động tâm nói: "Loan Loan yêu nữ nhất định là thọ thương rất nặng, buộc phải tìm chỗ kín đáo liệu thương, không kịp thông báo cho Đỗ Phục Uy, nếu chúng ta có thể tìm được chỗ đó trước khi ả phục nguyên, nói không chừng có thể giết ả trừ hoạ đó."

Khấu Trọng dõi mắt nhìn Đỗ Phục Uy, dường như không nghe thấy lời Từ Tử Lăng vừa nói, thấp giọng lẩm bẩm: "Lần này hỏng rồi! tiểu Lăng ngươi mau nghĩ cách đi!"

Từ Tử Lăng thoáng ngây người, liền lập tức hiểu ra. Tiếng bước

chân vang lên dồn dập bên tai, Phùng Hán và hơn mười binh sĩ thân tín chạy tới. Chỉ nghe họ Phùng báo cáo: "Chuyện sơ tán đã làm xong rồi!"

Quả nhiên thanh âm của Đỗ Phục Uy lại truyền tới: "Phương Trạch Thao ngươi có phải đã câm rồi không?"

Từ Tử Lăng, Khấu Trọng và Phùng Hán cùng lúc biến sắc.

Chương 122: Tử thủ cô thành

Khấu Trọng hướng về phía Đỗ Phục Uy đang đứng trên đồi hét lớn: "Khi lão gia bị bắt giải đến trước mặt trang chủ, người sẽ tự động tâm sự với cha thôi!" Nói xong gã lại cười lên một chặp, không để Đỗ Phục Uy có cơ hội phản kích.

Công binh đẩy thang mây và quân thuẫn bài cũng bắt đầu dịch chuyển, phía sau là những chiếc xe lôi mộc có thể công phá cửa thành và tường thành.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, thầm nhủ với sự tinh minh lão luyện của Đỗ Phục Uy àm không sinh nghi về chuyện sống chết của Phương Trạch Thao mới là lạ.

Phùng Hán thấp giọng nói: "Hào nước quanh thành đã bị lấp bằng, địch nhân có thể trực tiếp tấn công cổng thành, chúng ta có thể qua được đêm nay đã là tốt lắm rồi!"

Khấu Trọng nói: "Cần bao lâu thì mới sơ tán được tất cả về mục trường, ta chỉ cần lưu lại những chiến sĩ tinh nhuệ nhất của sơn trang thôi!"

Phùng Hán nói: "Mục tiêu của Đỗ Phục Uy chỉ là công hạ Cảnh Lăng để làm bàn đạp tấn công các thành thị bên bờ Hán Thủy theo cả hai đường thủy lục, sau đó đánh thẳng tới Lạc Dương. Hiện giờ y đã lấp được hào nước bảo vệ thành, những đội quân khác cũng điều cả tới đây, ngày đêm luân phiên công thành nên bách tính có thể an nhiên rời khỏi từ những cổng thành khác, chỉ cần ba ngày thời gian là tất cả những người vô can sẽ được di tản tới nơi an toàn."

Khấu Trọng nói: "Vậy chúng ta sẽ cố thủ bà nó ba ngày ba đêm, ta cũng muốn xem quân Giang Hoài lợi hại đến trình độ nào!"

Phùng Hán lộ vẻ lo âu nói: "Chỉ sợ quân tâm không ổn, Tiền Vân trước nay luôn bất hòa với đại thúc, nhất định sẽ nhân cơ hội này để đoạt lấy binh quyền. Nhưng sợ nhất vẫn là chuyện tin tức về cái chết của trang chủ bị lan truyền khiến chúng binh sĩ đều vô tâm luyến chiến, lúc ấy thì muốn thủ thành một canh giờ e rằng cũng khó hơn lên trời nữa."

Khấu Trọng cương quyết nói: "Người nhìn lên cao, nước chảy xuống thấp, hiện giờ hy vọng duy nhất của bách tính trong Cảnh Lăng thành này là chạy tới Phi Mã Mục Trường, mà chỉ có chúng ta chứ không phải tên tiểu nhân Tiền Vân mới có thể đảm bảo về mặt này cho họ. Cứ để chúng ta quyết chiến với lão Đỗ một trận, tăng cường lòng tin cho tướng sĩ, giúp họ hiểu rõ lợi hại đã! Hừ, ta không tin bọn họ ngu ngốc đến nỗi không chịu đoàn kết nhất trí, chiến đầu vì sinh mạng của bản thân và gia tộc mình! Ủa, ta làm sao mới có thể ra lệnh nhỉ?"

Phùng Hán liền gọi lớn: "Phùng Thanh đâu?"

Một đại hán thanh niên chạy tới cung kính quỳ trước mặt ba người, miệng đáp vang: "Phùng Thanh có mặt!"

Phùng Hán nói: "Đây là thân đệ của tôi, Khấu đại soái có chỉ thị gì, chỉ cần nói với y là sẽ lập twusc được chấp hành!"

Khấu Trọng lần đầu tiên được người ta gọi là đại soái, đang cảm thấy lâng lâng sung sướng thì một binh sĩ khác đã hớt hải chạy tới báo cáo: "Không hay rồi! Tiền Vân tướng quân đang dẫn theo mấy trăm thân binh tiến về phía này!"

Từ Tử Lăng cười ha hả nói: "Khấu đại soái hãy lo trọng trách thủ thành của mình đi, Tiền Vân để ta xử lý được rồi."

Nói xong liền kéo Phùng Hán chạy đi.

Khấu Trọng đảo mắt nhìn xuống phía dưới, thấy xe cản tên đang tiến dần tới tầm bắn của máy bắn đá.

Phùng Thanh liền lên tiếng nhắc nhở: "Khấu đại soái, sắp bắn đá và xạ tiễn được rồi!"

Khấu Trọng lạnh lùng nói: "Để bọn chúng lại gần một chút nữa, lực đạo sẽ càng mạnh hơn!"

Phùng Thanh vội thổi tù và dùng tín hiệu thông tri cho các quân sĩ thủ thành không được kinh cử vọng động.

Khấu Trọng quát lớn ra lệnh: "Đi theo ta!" Nói đoạn sải bước dọc theo tường thành, Phùng Thanh và mấy tên thân binh vộ vàng chạy theo sau.

Khấu Trọng vừa đi vừa an ủi vỗ về những binh sĩ vừa mới reo hò cổ vũ cho gã khi nãy, chúng nhân đều biết gã thần dũng vô địch, tuy không hiểu tại sao gã đột nhiên xuất hiện thay vị trí của Phương Thạch Thao, nhưng thấy song mục gã sáng rực điện quang, thân hình cao lớn khôi ngô, bước đi như long hành hổ bộ, thanh âm tràn đầy tự tin và đấu chí, khí phái hào hùng cao ngất trời mây, thế nên ai nấy đều hoan hô vang dội, sĩ khí đại chấn.

Đi được chừng nửa dặm trên tường thành, Khấu Trọng lại ngó xuống phía dưới hét lớn: "Các ngươi nghe đây, quân Cảnh Lăng tất thắng, quân Giang Hoài tất bại!"

Chúng tướng sĩ cùng hô vang theo gã, tiếng reo hò át cả tiếng hét của địch nhân xông lên công thành.

Phùng Thanh bội phục nói: "Trang chủ trước nay chưa từnb biết khích lệ tướng sĩ như Khấu đại soái! Ồ! Có thể bắn đá bắn tên rồi!"

Khấu Trọng ung dung quay sang nhìn xuống đám quân Giang Hoài đang ào ào tiến lên như từng đợt sóng, quả nhiên thấy đội tiên phong của chúng đã tiến vào phạm vi trăm trượng, mỉm cười nói: "Đợi thêm một lúc nữa cũng không muộn!"

Phùng Thanh định nói gì thì Khấu Trọng đã dừng lại bên một chiếc máy bắn đá, đứng yên bất động.

Địch nhân tiếp tục tiến lại gần.

0O0

Tiền Vân dẫn theo ba trăm tên vệ binh ủng hộ y hung hãn đi trên đại lộ thành môn xông thẳng ra cửa thành chính. Hiện giờ chủ lực của Cảnh Lăng đã tập trung cả ở đây, chỉ cần y có thể giết được Phùng Ca, quyền khống chế đại cục sẽ lập tức lọt vào tay y, lúc đó từ từ thu thập Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chưa muộn. Y mới nghĩ tới đây, chợt cảm thấy một luồng kình khí từ trên đỉnh đầu áp xuống, chiến mã thất thanh hí lên, tung vó hất Tiền Vân về phía trước.

Tiền Vân vừa chạm đất, ngẩng mặt lên nhìn chỉ thấy Từ Tử Lăng từ trên một nóc nhà gần đó bổ xướng, chưa kịp bạt kiếm thì trước ngực đã thấy nhói lên một cái, lập tức táng mạng đương trường.

Từ Tử Lăng vừa chạm đất đã tung mình vọt lên không, xung quanh đổ ra mấy trăm tay cung tiễn thủ, bao vây đám thân binh của Tiền Vân lại.

Phùng Hán giơ cao quân phù bước ra phía trước, miệng hô vang: "Kẻ nào buông vũ khí xuống sẽ được sống, kẻ nào phản kháng phải chết!"

Từ Tử Lăng hạ thân xuống bên cạnh y, uy vũ như thiên thần giáng thế. Đám thân binh của Tiền Vân thấy y không kịp hoàn thủ đã bị gã lấy mạng, kẻ nào cũng biết đại thế đã định, lần lượt buông vũ khí quy hàng, một trường nội chiến lập tức bị hóa giải trong nháy mắt.

0O0

Khấu Trọng nhặt một tảng đá nặng chừng hơn trăm cân, miệng hô lớn: "Đỗ Phục Uy, để ta xem xe chắn tên của ông thế nào nhé!" Dứt lời thì gầm lên một tiếng, vận toàn lực ném tảng đá trong tay về phía một chiếc xe chắn tên cách tường thành chừng bảy mươi trượng. Tảng đá bay lên cao chừng vài trượng rồi từ từ xoáy tròn lao xuống, rơi thẳng vào tấm chắn thép của xe chắn tên.

Những người ở trong ngoài thành đều tròn mắt lên nhìn, nhưng nếu chỉ dùng một tảng đá như vậy mà có thể hủy được xe chắn tên, thì chẳng ai có thể tin nổi. Nhưng Khấu Trọng đích thực đã biểu lộ thần lực và sự chính xác kinh người của mình.

"Ầm!" Tảng đá rơi trúng tấm chắn, làm nó vỡ thành bốn năm mảnh.

Nằm ngoài dự liệu của mọi người, xe chắn tên không bị đẩy lui về phía sau, mà đổ vật sang một bên, đè bị thương mười mấy người cạnh đó.

"Ầm!"

Chúng nhân đều ngây người ra nhìn, tướng sĩ thủ thành hò reo vang

trời.

Khấu Trọng biết thời cơ đã tới, miệng quát lớn: "Bắn đã phóng tiễn!"

Trong tiếng hò hét, hơn trăm chiếc máy bắn đã đặt dọc tường thành cùng lúc bắn ra những tảng đá lớn, tiếp đó là vô số mũi tên rải xuống gần vạn địch nhân đang lao tới, nhất thời xe lật người ngã, tình cảnh thê thảm phi thường.

Công phòng chiến giờ đã mở ra một trang mới.

Khấu Trọng thấp giong nói với Phùng Thanh: "Được rồi! Hiện giờ cứ coi như bọn chúng đã biết trang chủ đã chết thì cũng chẳng có vấn đề gì nữa."

Song mục Phùng Thanh lộ ra thần sắc tôn kính, trân trân nhìn Khấu Trọng không nói nên lời.

0O0

Lúc Từ Tử Lăng quay lại tường thành, quân Cảnh Lăng đã đẩy lùi được đợt tấn công đầu tiên của địch nhân, trên chiến trường chỉ còn lưu lại vài trăm thi thể và hơn mười chiếc xe chắn tên, lâu xa vỡ nát và vô số cung tên, binh khí.

Quân dân trong thành không ngừng vận chuyển dầu sôi, đá, và tên lên tường thành để bù vào chỗ vừa tiêu hao khi nãy tạo nên một quang cảnh nhiệt náo lạ thường.

Mỗi một đạo mệnh lệnh mà Khấu Trọng phát ra, các tướng sĩ đều thực hiện một cách không hề do dự.

Trống trận của quân Giang Hoài vang lên như sấm, tàn binh vùa lui,

một đội quân năm ngàn binh mã khác lại tiến lên thay thế, ý đồ không cho quân thủ thành nghỉ ngơi lấy một khắc.

Từ Tử Lăng đi tới bên cạnh Khấu Trọng, đưa mắt nhìn quang cảnh bên ngoài, điềm nhiên nói: "Chuyện Tiền Vân đã giải quyết xong rồi."

Khấu Trọng giống như không nghe thấy gã nói gì vậy, đưa tay chỉ xuống hơn trăm chiếc máy bắn đá đang tiến dần về phía tường thành nói: "Mấy thứ này trông thì lờ đờ như vậy nhưng kỳ thực rất lợi hại, vừa rồi đã phá sút mấy đoạn tường thành, còn làm chết mấy trăm người của ta nữa. Nếu cứ tiếp tực như vậy, ta sợ khó trụ được tới sáng mai mất. Ngươi xem có cách gì không?"

Từ Tử Lăng nghĩ ngợi giây lát rồi nói: "Chi bằng để ta dẫn quân ra ngoài chém giết một trận!"

Khấu Trọng chau mày nói: "Vậy phỏng có ích lợi gì chứ? Nếu để bọn chúng chặn mất đường lui, ngoại trừ ngươi ra chỉ sợ không ai còn mạng trở về được, huống hồ mấy thứ khốn kiếp này đâu phải dễ bị hủy hoại chứ."

Từ Tử Lăng nói: "Chỉ cần chúng ta nắm được thời gian chuẩn xác, một đội phụ trách đẩy lui và phân tán địch nhana, một đội khác phụ trách đổ dầu lên mấy thứ lâu xa, xe chắn tên, máy bắn đá gì gì đó, còn ở trên tường thành thì bắn hỏa tiễn xuống đảm bảo lão gia chỉ còn cách trân mắt ra nhìn đám bảo bối này cháy rụi mà thôi."

Khấu Trọng vỗ tay khen tuyệt, lập tức hạ lệnh điểm lấy năm nghìn tinh binh cho Từ Tử Lăng điều động, chuẩn bị xuất thành ứng chiến.

"Ầm!"

Bụi bay mù mịt, một tảng đá lớn đã rơi xuống ngay cạnh người Khấu

Trọng. Gã vội hét lớn ra lệnh: "Phóng tiễn!"

Từ trên các lỗ phóng tên trên tường thành, hàng ngàn mũi tên bắn xuống như mưa.

Hai chiếc lâu xa xông thẳng tới sát chân thành. Xe còn chưa tới, hơn chục tên địch nhân đã tung mình bay lên tường thành.

Khấu Trọng biết đối phương đã phái xuất cao thủ, cũng may là lão gia Đỗ Phục Uy của gã còn chưa xuất chiến. Chỉ thấy gã gầm lên một tiếng như sấm, nhảy lên trước, Tỉnh Trung Nguyệt hoá thành một đạo hoàng quang chói lọi cuốn về phía địch nhân.

Hai tên địch lập tức bay lên, rơi xuống chân thành thảm tử.

Tỉnh Trung Nguyệt tả xung hữu đột chém ngang bổ dọc, lập tức có hai tên khác bị đánh bay xuống đất, máu tươi bắn tung toé. Nhưng cũng vẫn có bảy tên khác đã thành công lên được tường thành, lao vào chém giết các binh sĩ thủ thành như hổ lạc giữa bầy dê.

Khấu Trọng vội lướt mình lao tới bên cạnh Phùng Thanh, Tỉnh Trung Nguyệt sáng rực lên bổ thẳng vào song phủ của tên tráng hán thân hình ngũ đoản đang giao chiến với họ Phùng.

Khí kình cuồn cuộn.

"Đang!"

Tỉnh Trung Nguyệt bổ xuyên qua hai cây búa, rồi lập tức thu về.

Tên đại há lùn thấp lập tức đổ gục xuống, giữa trán hiện ra một vệt đỏ mảnh như sợi chỉ. Lúc này Tỉnh Trung Nguyệt đã hoành ngang chém tới một tên địch nhân cầm đao đứng gần đó.

"Đinh!"

Đại đao của tên đó liền bị Tỉnh Trung Nguyệt chém gãy như một cây củi, tên địch đang còn kinh hãi chưa kịp có phản ứng gì thì Khấu Trọng đã tung một cước đá y bay xuống chân thành. Lúc Khấu Trọng bổ tới giữa ba tên địch nhân khác thì thi thể của tên đại hán lùn sử song phủ mới gục hẳn xuống, từ đây có thể thấy gã hành động nhanh tới nhường nào.

Các tướng sĩ thủ thành thấy vậy đều phấn chấn tinh thần, kiếm mấu tề xuất, dồn năm tên địch nhân còn lại vào một góc.

Khấu Trọng càng thêm hưng phấn, mỗi đao đều như muốn lấy mạng địch nhân, máu tươi bắn tung toé. Hai tên còn lại thấy tình thế bất lợi, vội vàng tung mình bỏ chạy, dáng vẻ thảm hại vô cùng.

Khấu Trọng nhảy lên đầu tường cao, giơ đao hét vang: "Quân Cảnh Lăng tất thắng! Quân Giang Hoài tất bại!"

Chúng tướng sĩ cùng đồng thanh hét theo gã, nhất thời rung chuyển cả một góc chiến trường.

Khấu Trọng cao giọng ra lệnh: "Mở cổng thành!"

0O0

Cầu treo được hạ xuống, Từ Tử Lăng dẫn theo ba ngàn tinh binh thúc ngựa xông thẳng ra ngoài, thấy địch nhân là lao lên chém giết. Đội ngũ công thành của địcnh nhân đâu thể ngờ quân Cảnh Lăng dám mở cửa thành nghênh chiến, lập tức loạn như ong vỡ tổ, đội hình vỡ nát. Hai ngàn quân khác mang theo các túi dầu hỏa nhanh chóng tưới lên các chiến xa công thành của địch nhân, sau đó châm

lửa khiến cho khói đen bay mù mịt, chiến trường đã loạn nay lại càng loạn hơn.

Trống trận vang trời.

Hai đạo kỵ binh của quân Giang Hoài từ hai phía tả hữu lao lên tăng viện, tiếng vó ngựa sầm sập như sấm động bên tai.

Khấu Trọng đứng trên tường thành oai phong như thiên tướng giáng phàm, giao cao Tỉnh Trung Nguyệt hô vang: "Thu quân!"

Phùng Thanh vội vàng cho đám thanh la và thổi tù và ra hiệu thu binh.

Từ Tử Lăng đẩy lui một đội binh thuẫn bài chừng ngàn người, sau đó chỉ huy chúng tướng sĩ quay trở về cổng thành. Trên thành tên bắn xuống như mưa khiến kỵ binh của định chết như ngã rạ, không thể tiến lên ngăn cản đám người của Từ Tử Lăng.

"Cạch!"

Cầu treo được kéo lên.

Không cần Khấu Trọng làm hiệu, tướng sĩ trong thành đã đồng thanh hét vang: "Quân Cảnh Lăng tất thắng, quân Giang Hoài tất bại!"

Tiếng hò hét như sấm động giữa trời quang.

Khấu Trọng thấy ít nhất cũng hơn một nửa số chiến xa của đối phương chìm trong biển lửa, thoải mái thở hắt ra một hơi, đoạn ra lệnh: "Chúng ta thay phiên nhau nghỉ ngơi, thế nào cũng phải chống đỡ được qua ba ngày."

Phùng Thanh giờ nay đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục hai gã, gật đầu tuân lệnh chạy đi.

0O0

"Bình!"

Lôi mộc như một con nộ long húc thẳng đầu vào cổng thành, phát ra những tiếng ầm ầm như muốn làm thủng màng nhĩ người ta.

Địch nhân lại phát động một đợt tấn công khác.

Từ Tử Lăng đang cuộn mình ngủ ở góc tường thành sực tỉnh dậy, mở bừng hai mắt, bức tường thành vừa mới còn nguyên vẹn giờ đã lở ra một miếng lớn, ngoài thành khắp nơi đều là ánh đuốc sáng rực, tiếng hò hét chém giết vang động cả góc trời, tiếng máy bắn đá, tiếng xe nghiến xuống mặt đất, tiếng đá rơi xuống mặt đất hay bắn vào tường ầm ầm không ngớt.

"Xèo xèo!"

Từ Tử Lăng không cần liếc nhìn cũnag biết đó là tiếng dầu sôi đổi xuống dưới chân thành. Từ Tử Lăng bật người đứng dậy, tả thủ vung lên bắt lấy một mũi tên không biết từ đâu bắn tới, chạy dọc theo tường thành về phía cổng thành chính.

Quân dân thủ thành đang chạy đi chạy lại, mắt người nào cũng đỏ rực lên một màu máu, trong đầu dường như chỉ nghĩ một chuyện duy nhất, chính là dùng bất cứ thủ đoạn nào để ngăn cản và giết sạch lũ địch nhân tới xâm phạm.

Thi thể nằm la liệt mọi chỗ mọi nơi, máu tươi không ngừng chảy xuống nền đất đã có đầy những vết máu đen ngòm, nhưng không ai

có thời gian để ý tới chuyện đó nữa.

Trên trời mây đen mù mịt, tinh nguyệt vô quang.

Ánh đuốc trên tường thành sáng rực, làm màu đỏ của máu càng thêm kinh khủng, cảnh tượng không khác gì địa ngục trần gian.

Gã và Khấu Trọng không ngủ không nghỉ chỉ huy trận chiến hộ thành oanh liệt này, cho tới khi nãy mới chịu không nổi mà chợp mắt đôi chút, chẳng ngờ đã ngủ một giấc dài. Trống trận ầm ầm bên tai, giờ gã cũng khó mà phân biệt được là trống của bên nào nữa.

"Ầm!"

Lôi mộc lại húc vào tường thành, dưới chân gã như run lên.

"Rầm!"

Một chiếc lâu xa vừa tới trước tường thành thì bị đẩy ngã, cả đám quân Giang Hoài bên trên đều bị rơi xuống bãi đất ngoài thành, cũng không biết đã đề bị thương bao nhiêu tên khác nữa.

Cuối cùng thì gã cũng đã thấy Khấu Trọng. Hảo huynh đệ của gã đang đứng trên tường thành, dõi mắt quan sát tình thế bên ngoài, không ngừng phát ra các mệnh lệnh cho binh sĩ truyền đi, trông rất có khí độ của một vị đại nguyên soái. Khắp người gã nhuộm đầy máu tươi, chỉ e rằng chính bản thân gã cũng không biết đâu là máu của mình, đâu là máu của địch nhân nữa.

Tên vẫn bắn như mưa từ cả hai phía.

Từ Tử Lăng vội đến bên cạnh Khấu Trọng, Khấu Trọng thấy gã đến, liền quay sang nhìn, hai mắt đầy những gân máu đỏ ửng, đoạn kéo

Từ Tử Lăng sang một bên nói: "Lần này hỏng rồi, chỉ sợ không chống đỡ nổi qua đêm nay!"

Tiếp đó lại chỉ ra đằng xa nói: "Tường thành chỗ đó đã thủng mất một đoạn, chúng ta đã dùng sa thạch lấp kín, nhưng cũng hy sinh không ít huynh đệ, ta thấy lão gia cũng sắp đích thân xuất thủ rồi!"

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Phụ nữ trẻ em không phải đã an toàn rời khỏi thành sao? chúng ta cần gì phải cố trí trì làm gì nữa?"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Trong thành vẫn còn nhiều binh lính như vậy, ngươi bảo muốn chạy là chạy được luôn hay sao? Đừng thấy hiện giờ người người liều chết quên mình mà tưởng ai ai cũng chịu hy sinh. Chỉ cần phát lệnh thoái lui, ta đảm bảo bọn họ sẽ tranh nhau bỏ chạy, loạn còn hơn ong vỡ tổ nữa. Huống hồ chúng ta và quân Giang Hoài đã kết mối huyết cừu không thể giải được, nếu để bọn chúng thừa thắng truy kích, chúng ta chỉ có kết cục toàn quân tận diệt mà thôi. Bây giờ chỉ có thể liều mình quyết chiến, xem ai tri trì được lâu hơn thôi! Hừ, theo ta thấy thì quân ta cũng không chống đỡ được bao lâu nữa đâu."

Từ Tử Lăng đảo mắt nhìn quanh, thấy quân dân thủ thành Cảnh Lăng sau nhiều đợt công kích ngày đêm của quân địch, ai nấy đều đã mình đầy thương tích, nếu chẳng may để đối phương phá vỡ phòng tuyến, đánh vào thành nội, song phương thù sâu tợ biển, địch nhân tất sẽ gặp người giết người, tạo nên một trường đại đồ sát. Trong tình hình ấy, với tính cách của gã và Khấu Trọng, tuyệt đối không thể nào bỏ bọn họ mà đào sinh, kết cục cuối cùng chính là cùng nhau tuẫn thành. Ý của Khấu Trọng chính là như vậy.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai gã thì thầm: "Đây có phải là do vận mệnh đã an bài cho ta hay không? Lần đầu tiên thống soái ba quân đã sụp đổ hoàn toàn... hà..." Tiếp đó lại ho lên khù khụ.

Từ Tử Lăng giúp gã vuốt lưng rồi nói: "Có phải ngươi thọ nội thương rồi không?"

Khấu Trọng cười gằn nói: "Vừa rồi có mấy tên cao thủ, ta bị đánh lén một chưởng, có điều cái đầu thối của hắn ta cũng cắt xuống rồi!"

Lúc này chợt có người hoảng loạn chạy tới báo tin: "Quân chủ lực của Đỗ Phục Uy đã bắt đầu di động!"

Hai gã thầm kêu khổ, đành nghiến răng bước lên thành lâu, Phùng Hán, Phùng Thanh đều ở cả trong đấy, sắc mặt ngưng trọng, giống như đã nhìn thấy trước ngày tận thế sắp giáng lâm vậy.

Những toán quân đang công thành đều tản ra để quân chủ lực tiến lên. Bình nguyên bên ngoài thành rải đầy thi thể như muốn nói lên sự ác liệt của trận chiến công thành đã kéo dài tám ngày tám đêm này.

Ánh đuốc sáng rực một góc trời, kéo dài không dứt. Trống trận, tù và vang lên cùng với tiếng vó ngựa rầm rậm làm oanh động cả thiên địa.

Khấu Trọng thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn vào mình, thầm cười khổ, tới giờ mới hiểu ra làm thống soái ba quân không phải một chuyện dễ dàng.

Từ Tử Lăng đi theo gã ra một góc thành bị khuyết, đứng quan sát địch nhân chuẩn bị tấn công. Phùng Hán trầm giọng nói: "Đỗ Phục Uy đã tập trung tất cả binh lực về đây, ước chừng tám vạn người. Còn chúng ta hiện giờ cộng tất cả lại cũng chỉ chừng một vạn, với binh lực đông gấp tám lần của địch nhân, chỉ e chúng ta khó qua nổi đêm nay."

Chợt trên đầu nổi một trận cuồng phong, khiến y phục chúng nhân

bay lên phần phật, Khấu Trọng ngửa mặt nhìn trời, chỉ thấy ô vân dày đặc, bèn nói: "Nếu trời đổ một trận mưa lớn, không biết bên nào sẽ có lợi?"

Chúng nhân nghe vậy thì đều giật mình chấn động, ngửa mặt quan sát bầu trời.

Phùng Hán nói: "Như vậy thì chúng ta được cứu rồi!"

Lời còn chưa dứt một tia chớp đã rạch nát bầu trời, làm cả bãi chiến trường sáng bừng lên trong khoảnh khắc, tiếp đó là tiếng sấm ì ùng, làm át toàn bộ tiếng hò hét của cả hai bên. Những hạt mưa to như hạt đậu bắt đầu đổ xuống, trong chốc lát đã dập tắt hàng ngàn cây đuốc.

Khấu Trọng ngửa mặt cười dài nói: "Cảm tạ lão thiên gia! Bởi vì ngài vẫn còn chưa muốn lấy mạng Khấu Trọng! Chỉ cần chúng ta có thể thoát khỏi sự truy sát của Đỗ Phục Uy, nhất định có một ngày Khấu Trọng này sẽ lấy lại Cảnh Lăng!"

Tiếp đó gã liền hét lớn: "Trận này chúng ta đã thua rồi! Lập tức triệt thoái! Ta và Từ gia đoạn hậu, liều chết cũng phải bảo vệ các ngươi an toàn rời khỏi đây!"

Chúng tướng sĩ thấy hai gã nghĩa bạt vân thiên, không ai là không kích động.

Từ Tử Lăng hừ lạnh quát: "Còn không đi mau! Ai dám chắc mình có thể tiếp được Tụ Lý Càn Khôn của Đỗ Phục Uy thì ở lại!"

Toàn bộ tướng sĩ đều quỳ xuống, vái hai gã ba vái rồi mới lĩnh mệnh chạy đi. Dưới làn mưa như trút nước, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng y phục ướt sũng, nhưng vẫn nhìn nhau cười dài, hào tình tráng chí bốc

cao ngất trời.

Chương 123: Lần đầu bại trận

Dưới làn mưa như trút, Cảng Lăng thành giống như quỷ vực. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn theo quân sĩ Cảnh Lăng lần lượt đi ra từ cửa bắc. Khi nhóm cuối cùng gồm có Phùng Thanh, Phùng Hán và một số thân binh chuẩn bị rời thành, ai nấy đều cảm thấy lưu luyến không nỡ rời xa.

Khấu Trọng cố nén cảm xúc nói: "Đi đi! Cứ dùng dằng thế này e không theo kịp những người khác đâu!"

Phùng Hán cũng không biết rõ những giọt nước đang chảy trên mặt mình là nước mưa hay nước mắt, bi thống nói: "Chúng ta cùng đi một lượt!"

Từ Tử Lăng kiên quyết lắc đầu: "Chỉ có chúng ta mới có thể dẫn dụ được Đỗ Phục Uy đuổi theo, các ngươi mau đi đi!"

Phùng Hán đành vỗ ngực nói: "Sau này nếu nghe tin hai vị đại gia khởi nghĩa ở đâu, chỉ cần Phùng Hán này còn một hơi thở, nhất định sẽ đến đầu quân cho hai vị!" Nói đoạn liền thúc ngựa đuổi theo những người đi trước, trong nháy mắt đã biến mất trong màn mưa đêm dày đặc.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thúc ngựa đi trên phố, để mặt cho gió mưa tơi bời quất lên mặt, lên thân, lên mình ngựa. Mỗi lần có chớp loé lên là các căn tiệm trên con phố dài lại sáng bừng lên, như trong suốt, cả tòa thành toát lên một không khí kỳ dị lạ thường.

Khấu Trọng cười khổ nói: "Thật không ngờ lần đầu tiên ra chiến

trường đã đại bại, thua mất cả tòa thành Cảnh Lăng này. Hà! Thật là đáng cười! Hiện giờ cả toàn thân ta ê ẩm hết cả rồi, đã bao giờ ngươi thấy nhiều người chết như vậy chưa?"

Từ Tử Lăng ngửa đầu cho những hạt mưa rơi trên mặt, như muốn để nước mưa rửa sạch những vết máu dính trên chiến bào và những vết thương lớn nhỏ trên cơ thể, thở ra nhè nhẹ nói: "Được được mất mất, tính toán nhiều làm gì cho mệt chứ. Ta và ngươi đã tận lực hoàn thành bổn phận của mình rồi. Hôm nay nếu như ngươi giành được đại thắng, nói không chừng chính thắng lợi dễ dàng đó lại là nguyên nhân của thất bại lớn hơn sau này. Hà! Vì vậy trận này thua rất hay, rất tốt!"

Khấu Trọng ôm bụng cười sặc sụa, làm động tới vết thương, tiếng cười liền biến thành tiến rên nhè nhẹ, thở hổn hển nói: "Đối với chuyện thành bại được mất, ta lúc nào cũng không thể thoải mái như Lăng thiếu gia ngươi được, có lẽ trời sinh ta đã là kẻ phàm tục rồi! Bà nhà nó! Đau quá!"

Hai gã vội kìm cương dừng ngựa lại.

Con phố dài phía trước mù mịt dưới làn mưa, chợt một tia chớp làm cả bầu trời sáng rực lên, làm hiện rõ một bóng nhân ảnh cao lớn. Dù người này có hóa thành tro bụi, bọn gã cũng có thể nhận ra đây chính là Đỗ Phục Uy.

Cuối cùng y cũng tới rồi.

0O0

Đỗ Phục Uy phát ra một tràng cười tràn đầy sát khí, rồi đột nhiên ngưng cười, hừ lạnh nói: "Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, nhưng Đỗ Phục Uy này hôm nay lại phải xuất thủ thu thập hai tên bất

hiếu tử các ngươi, thật là tạo hóa trêu ngươi mà!"

Khấu Trọng cung kính hành lễ rồi rút Tỉnh Trung Nguyệt, giơ cao quá đầu cười lớn nói: "Vì đại nghiệp tranh bá thiên hạ, phụ tử tương tàn, huynh đệ đồng môn tru diệt lẫn nhau cũng là chuyện thường tình, lão gia không cần phải để trong lòng làm gì!"

Tiếng y phục phất gió từ phía sau ẩn ước truyền lại, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều hiểu đó là cao thủ dưới trướng Đỗ Phục Uy. Chỉ một mình Đỗ Phục Uy đã khiến hai gã khó thể ứng phó rồi, nếu để lọt vào giữa vòng vây của các cao thủ quân Giang Hoài, chỉ e hai gã không còn mạng mà thoát khỏi nơi này.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: " Lão gia thứ cho hài nhi vô lễ!" Nói dứt lời liền thúc chân vào bụng ngựa, xông thẳng về phía Đỗ Phục Uy.

Khấu Trọng cũng thúc ngựa lao lên, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành một đạo ánh sáng vàng rực rỡ, phá nát làn mưa đêm, chém bổ xuống đầu Đỗ Phục Uy. Một luồng kình khí xoáy ốc cuốn theo những hạt mưa, hóa thành muôn ngàn mũi băng tiễn, thanh thế kinh người.

Từ Tử Lăng đến trước Khấu Trọng nửa thân ngựa, khi còn cách Đỗ Phục Uy chừng gần trượng, toàn lực vung quyền đánh ra một kích, cuốn theo một cột nước mưa bắn thẳng về phía vị bá chủ tung hoành khắp một dải Giang Hoài này.

Đỗ Phục Uy đâu ngờ hai gã tiến bộ như vậy, lại là lầu đầu tiên gặp phải Loa Hoàn Kình, có điều y cũng là kẻ thân kình bách chiến, vội xoay người một cái, tránh khỏi luồng quái kình của Từ Tử Lăng, đồng thời tung mình lao vút lên không, song tụ cùng lúc phất ra. Hai ống tay áo này đã tập trung toàn bộ công lực cả đời của y, quả thực là không thể xem thường.

"Ầm!"

Một tia chớp vẽ nên một tia ngoằn ngoèo trên nền trời đen như mực, sấm nổ đùng đùng, con phố dài sáng như ban ngày.

Từ Tử Lăng kéo mạnh dây cương, chiến mã lập tức dựng ngược lên, tung cước đá về phía Đỗ Phục Uy.

Đỗ Phục Uy thoáng ngạc nhiên ngây người ra, Từ Tử Lăng đã trượt xuống bụng ngựa, hất chân lên điểm vào ống tay áo trái của y. Cùng lúc đó Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng cũng chém trúng ống tay áo phải.

Một chiêu này của Từ Tử Lăng, kỳ thực bao hàm rất nhiều đạo lý thâm ảo, nên biết rằng Đỗ Phục Uy vốn định trước tiên đánh ngã Từ Tử Lăng, sau đó mới tính tới Khấu Trọng, vì vậy song thủ tả trọng hữu khinh, ý đồ hất văng Từ Tử Lăng xuống ngựa, rồi sẽ toàn lực đối phó Khấu Trọng.

Cao thủ tương tranh, chỉ một chút chần chừ cũng đủ để quyết định mọi thứ.

Chẳng ngờ Từ Tử Lăng lại lợi dụng chiến mã, không những buộc Đỗ Phục Uy phải gấp rút thay đổi góc độ tấn công, còn chậm mất một nhịp, trong lúc bất đắc dĩ đành phải dồn một phần công lực ở tay tả sang tay hữu, để ứng phó với một đao sấm sét của Khấu Trọng, không thể thực hiện được bản tính như ý của mình.

"Bình! Bình!"

"Đinh!"

Từ Tử Lăng như chạm phải điện, cả người lẫn chiến mã bay lên khỏi

mặt đất, quanh cảnh đáng sợ vô cùng.

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng chém trúng ống tay áo của Đỗ Phục Uy, lập tức bị chấn động khiến các vết thương trên người vỡ ra, máu huyết bắn tung toé. Khi con chiến mã bên dưới bị khí kình của hai người làm dịch sang một bên, gã đã tung mình lên cao, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành trăm ngàn đạo ánh sáng vàng rực rỡ, trùm lấy Đỗ Phục Uy trong màn đao ảnh trùng trùng.

Với công lực của Đỗ Phục Uy cũng không thể không bỏ qua cho Từ Tử Lăng, vận công lực vào hai ông tay áo, toàn lực ứng phó với một kích liều mạng thần dũng vô song của Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng nhận lấy phần lớn nội kình của Đỗ Phục Uy, trước khi rơi xuống đất, thổ ra một búng máu tươi, chân khí vận hành toàn thân, nguyên khí lại phục hồi quá nửa.

Lúc này phục binh phía sau đã chỉa còn cách hai gã chừng ba chục trượng.

Từ Tử Lăng biết đây là thời khắc quan trọng, vội đề khí, ấn nhẹ lên bụng ngựa, mượn lực lăn về phía Khấu Trọng và Đỗ Phục Uy đang giao chiến. Mười ngón tay cùng lúc bắn ra mười đạo chỉ phong sắc bén vào hai đùi họ Đỗ.

Sơ suất thứ hai của Đỗ Phục Uy chính là không ngờ Từ Tử Lăng có thể phản công nhanh như vậy, nên dù nóng lòng giết chết Khấu Trọng, lúc này cũng không thể không lo đến tính mạng của mình, đành phải gầm vang một tiếng, nhún chân nhảy lên cao tránh né.

Khấu Trọng khí thế đang lên, nào chịu bỏ qua cơ hội ngàn năm khó gặp này, Tỉnh Trung Nguyệt mau chóng biến chiêu, để mặc diện môn bị hở, chém bạt ngang một đường, chiêu số liều mạng như muốn

cùng chết với địch nhân vậy.

ĐỖ Phục Uy đề khí tung lên cao lần nữa rồi lộn nhào một vòng, lao đầu xuống dưới, hữu thủ vươn ra thành trảo, chụp xuống thiên linh cái Khấu Trọng. Tay kia của y điểm ra một chỉ, kình khí bắn thẳng vào bối tâm Từ Tử Lăng.

Ba người giao thủ nhanh như điện chớp, mỗi chiêu đều tận hết tâm tư, ẩn hàm kỳ mưu diệu chước, khiến người ta chỉ biết tròn mắt thán phục.

Khấu Trọng cười lớn: "Lão gia trúng kế rồi!" Nói đoạn dịch người tới bên dưới Đỗ Phục Uy, song thủ nắm chặt chuôi đao, chém mjanh lên phía trên một đường cắt thẳng qua cổ họng Đỗ Phục Uy.

Cùng lúc ấy Từ Tử Lăng ấn mạnh song thủ xuống đất, mượn lực trượt người đi, rồi mau chóng lật người lại, song chưởng tề xuất, phát ra một cỗ kình khí xoáy tròn mãnh liệt, cuốn theo mưa gió kích thẳng vào Đỗ Phục Uy đang ở trên đầu Khấu Trọng.

Lúc này thuộc hạ của Đỗ Phục Uy đã chỉ còn cách ba người chừng mười trượng, chỉ cần Đỗ Phục Uy có thể giữ thêm giây lát, hai gã chỉ sợ không thể còn mạng rời khỏi được Cảnh Lăng này. Đỗ Phục Uy vốn là người cơ trí thâm trậm, vậy mà lần này cũng không khỏi cảm thấy có chút hối hận.

Khi y biết được tin tức quân Cảnh Lăng đã bỏ thành đào tẩu, vì nóng lòng muốn giết chết hai gã, nên chỉ dẫn theo một số ít cao thủ dùng tốc độ cao nhất đuổi theo hai gã, bỏ lại những thuộc hạ khác ở phía sau, lại chẳng ngờ được võ công hai gã đã tiến bộ nhiều như vậy, đây là sai sót thứ nhất của y. Sai sót thứ hai chính là đã nhảy lên cao tránh chiêu, khiến cho bản thân vô phương dùng xảo kình ứng phó với kình khí xoáy ốc quái dị của hai gã. Bởi vì cho dù công lực của y

cao thâm hơn nữa, e rằng cũng khó có thể cùng lúc ngạnh tiếp một kích liều mạng toàn lực của hai gã.

"Ầm!"

Điện quang loé lên nơi góc trời, sấm lại nổ lên đì đùng. Đỗ Phục Uy cực chẳng đã đành phải sử ra bản lĩnh cuối cùng của mình, tả thủ hất văng Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng, còn hữu thủ phất thẳng xuống song chưởng của Từ Tử Lăng.

Kình khí giao kích!

Đỗ Phục Uy thổ ra một búng máu tươi, cả người bay ngược lên cao.

Từ Tử Lăng thì lăn tròn dưới đất mấy vòng liền, miệng cũng ọc ra một búng máu lớn. Khấu Trọng vội lướt tới chộp lấy gã, tung mình bay vọt lên một nóc nhà gần đó.

Hai cao thủ trong quân Giang Hoài đuổi theo sát phía sau, bị Khấu Trọng phản thủ chém một đao, vội vàng nhảy ngược vế phía sau tránh né.

Ở bên kia đường, Đỗ Phục Uy vẫn đứng yên bất động.

Từ Tử Lăng lúc này được Khấu Trọng truyền chân khí cho, đã hồi phục lại gần nửa, vung tay đánh ra một quyền đẩy lùi một tên cao thủ khác rơi xuống đất bùn.

"Rẹt... Ầm!"

Trời đất như sáng bừng lên. Khi màn đêm trở lại, hai gã đã biến mất đâu không biết.

Đỗ Phục Uy hét lớn: "Không cần đuổi nữa!" Đoạn y lắc đầu thở dài nói: "Quả nhiên không hổ là con trai ngoan của ta. Các ngươi có đuổi kịp bọn chúng cũng vô dụng thôi!"

0O0

Cuối cùng thì mưa cũng tạnh trước bình minh, gió nhẹ thổi bay những đám ô vân còn sót lại trên bầu trời, để ánh sáng mát mẻ của buổi sớm chiếu lên người hai gã.

Đến lúc mặt trời lên đến đỉnh đầu, Khấu Trọng mới tỉnh dậy, gã mở bừng hai mắt nhìn quanh một lượt, mới biết mình đang nằm cạnh một bờ suối, cây cỏ tốt tươi, cảnh sắc đẹp đẽ vô cùng. Bên kia là một ngọn đồi nhỏ, sườn dốc là một thảm cỏ xanh mướt, trên đỉnh đồi cây cối um tùm, hoa quả trĩu cành.

Khấu Trọng vươn mình ngồi dậy, những chỗ đau nhắc đêm qua giờ đã hoàn toàn khang phục, những vết thương khắp người cũng đã liền sẹo. Gã cười lên ha hả, bật người dậy, thư thái duỗi dài tứ chi.

Từ Tử Lăng bị Khấu Trọng đánh thức, thấy y phục gã rách nát bẩn thỉu, khắp người đầy bùn đất và máu khô, nhưng gương mặt vẫn rạng rỡ như ánh mặt trời, liền ngồi dậy ôm gối ngạc nhiên hỏi: "Trọng thiếu gia ngươi sao lại vui vẻ vậy?"

Khấu Trọng ngồi xếp bằng đối diện với gã, thở dài nói: "Trước nay ta chưa từng cảm nhận được sinh mệnh lại quý giá tới vậy. Khi ngươi nhìn thấy nhiều người chết trước mặt mình như lúc đó, ngươi sẽ hiểu ra mình còn sống quả lả một kỳ tích. Không phải ta vui vẻ mà là đang hưởng thụ sự sung sướng khi được sống. Hà! Ngươi hiểu ý của ta không?"

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Ngươi nói hay lắm, nhất thời chúng ta vẫn

còn được mấy ngày hưởng thụ!"

Khấu Trọng mắt hổ sáng rực lên: "Yêu nữ tuy còn lợi hại hơn cả lão gia, nhưng muốn giết chúng ta cũng không phải chuyện dễ dâu. Ta chỉ sợ nhất là ả ta gọi các cao thủ Âm Quý Phái, thậm chí là cả Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tới đây, vậy thì chúng ta sẽ đi đứt đó. Ngươi có đề nghị gì không?"

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Nhìn dáng vẻ chắc chắn của ngươi chắc là đã có kế hoạch gì rồi, còn không mau nói ra đi!"

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Kế hoạch của ta chia làm hai phần, đầu tiên là phải ẩn trốn đi, khiến yêu nữ đó không thể tìm ra chúng ta."

Từ Tử Lăng hiểu ra nói: "Ngươi muốn sử dụng những tấm mặt nạ của Lỗ tiên sinh cho sao? Có điều nếu chúng ta đi cùng nhau, với sự tinh minh của Loan Loan, nói không chừng vẫn có thể nhận ra là chúng ta cải trang đấy!"

Khấu Trọng nói: "Trên đường có rất nhiều người, chúng ta tùy tiện tìm một kẻ đồng hành là sẽ không làm người ta chú ý nữa, hơn nữa cũng có thể tiện thể tìm bọn Ngọc Thành luôn, hi vọng bọn chúng không làm mất đi số muối lậu của chúng ta."

Từ Tử Lăng nói: "Phần còn lại thì thế nào?"

Song mục Khấu Trọng ẩn hiện sát cơ, gằn giọng nói: "Không phải ả tử thì chúng ta vong, vì vậy phải tận dụng tất cả thủ đoạn, giết sạch lũ người Âm Quý Phái, bằng không thì hai chữ Khấu Trọng này ta sẽ viết ngược lại. Ngươi có phản đối không?"

Từ Tử Lăng nghĩ đến cái chết thảm thương của Thương Bằng, Thương Hạc, gật đầu nói: "Hoàn toàn đồng ý!"

Khấu Trọng dịch người lên một chút, thấp giọng nói: "Loan Loan yêu nữ nhất định sẽ đoán được chúng ta sẽ đi về phía bắc để tới Lạc Dương, đồng thời tìm cách hội họp với bọn Đoạn Ngọc Thành. Vì vậy.... hà hà... ngươi hiểu ý ta chứ?"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói; "Không phải ngươi muốn dùng bọn Ngọc Thành làm mồi dẫn dụ đám người Âm Quý Phái xuất hiện đấy chứ? Như vậy không phải là lấy sinh mạng của bọn họ ra đùa giỡn hay sao?"

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Cái này gọi là đặt mình vào chỗ chết để cầu sinh. Kể từ giờ phút này, chúng ta sẽ toàn tâm nghiên cứu Dịch Kiếm Chi Đạo, bằng không dù có gặp phải yêu nữ cũng chỉ khiến ả chê cười mà thôi."

Từ Tử Lăng phá lên cười, đứng dậy nói; "Trước khi lên đường tắm một cái đã nhé!"

0O0

Trời mưa lâm thâm, trên đường đầy bùn lầy, trơn trượt khó đi vô cùng.

Hai gã mua ở một tiểu thôn trấn cách Cảnh Lăng năm mươi dặm hai bộ y phục vải thô, đeo mặt nạ lên, biến thành hai người hái thuốc một già một trẻ, đi dọc theo Hán Thủy tiến về Tương Dương.

Từ Tử Lăng trở thành một lão già hơn năm mươi tuổi, để râu dê, khoé mắt đầy nếp nhăn, gương mặt khắc khổ, gã lại còng lưng xuống nên đến cả Khấu Trọng cũng suýt chút nữa không nhận ra.

Khấu Trọng thì hóa trang một hán tử xấu xí mặt rỗ chừng ba mươi

tuổi, dáng vẻ như là người rất giỏi võ công. Gã cũng lấy vải bố gói Tỉnh Trung Nguyệt lại để tránh lộ ra tông tích.

Hai gã giở hết tốc lực đi qua vùng núi non, đến cách Tương Dương chừng ba mươi dặm thì giảm tốc lực, hòa vào đoàn người tiến về Tương Dương.

Tiếng vó ngựa rầm rậm chạy tới, hơn mười tên tráng hán thúc ngựa lao sầm sập làm chúng nhân đều sợ hãi dạt sang hai bên, đợi bọn họ đi qua rồi mới dám mở miệng mắng chửi.

Khấu Trọng nhìn theo đám bụi mù phía trước, chau mày nói: "Đám người này có lẽ là thủ hạ của Tiền Độc Quan, nhìn thần sắc hoảng hốt vội vã của chúng, nói không chừng là đã biết tin Cảnh Lăng lọt vào tay lão gia chúng ta, nên mới cuống lên chạy về báo cáo cho họ Tiền. Hừ, chỉ e mấy hôm tới lão già này khó mà ngủ yên được!"

Từ Tử Lăng nói: "Không phải Tiền Độc Quan có cấu kết với Trường Thúc Mưu hay sao? Mà Trường Thúc Mưu lại là minh hữu bí mật của lão gia, từ đây suy ra chắc gì Tiền Độc Quan đã phải sợ lão gia chứ?"

Khấu Trọng ngửa đầu hưởng thụ cảm giác dễ chịu khi những hạt mưa nhỏ li ti rơi trên mặt, mỉm cười nói: "Ta thấy Tiền Độc Quan chỉ là không muốn đắc tội với người Thiết Lặc nên mới để Trường Thúc Mưu làm bừa trong địa bàn của mình như vậy thôi! Nếu không lần đó y đã liên thủ với Trường Thúc Mưu đối phó chúng ta rồi! Lão gia hiện giờ đã đoạt được Cảnh Lăng, nhưng thương vong cũng không nhỏ, nguyên khí hao tổn không ít, tạm thời không đủ sức tiến lên phía bắc đâu. Hừ, Tiền Độc Quan ít ra cũng còn một khoảng thời gian phong lưu khoái hoạt nữa."

Lúc này hai gã đã lên đỉnh một quả đồi, thành Tương Dương hiện ra

sau làn mưa bụi mờ mịt, cô độc một cách khó tả, đặc biệt là khi nghĩ tới chuyện Cảnh Lăng vừa bị đánh phá, càng làm người ta cảm thấy thái bình an lạc không còn trường cửu nữa.

Khấu Trọng cười cười nói: "Sau khi vào thành chúng ta làm gì trước đây?"

Từ Tử Lăng nhún vai: "Đường thủy về phía nam đã bị tắc nghẽn, nhất định có rất nhiều người lưu lại Tương Dương, muốn tìm một chỗ nghỉ chân e rằng không dễ đâu. Chúng ta rà soát khắp thành nếu không thấy tiêu ký của bọn Ngọc Thành lưu lại thì lập tức khởi trình, tránh để lãng phí thời gian bảo bối."

Khấu Trọng vỗ vỗ Tỉnh Trung Nguyệt trên lưng, vươn mình nói: "Đột nhiên ta lại thấy ngứa tay, muốn làm náo động một phen!"

Từ Tử Lăng thất thanh thốt lên: "Cái gì?"

Khấu Trọng mỉm cười: "Chẳng có gì cả. Vào thành đã rồi nói sau!"

Chương 124: Liên thủ khu độc

Lúc sắp đến cửa thành mới thấy nơi này đã chật kín người, số người thất vọng rời thành lại càng nhiều hơn, thì ra kể từ ngày hôm nay, Tiền Độc Quan đã hạ lệnh không cho người ngoài vào thành. Hai gã đương nhiên không để tâm chuyện này, với Điểu Độ Thuật hiện giờ của hai gã, chỉ cần tìm một sợi dây là có thể dễ dàng vượt qua tường cao hơn mười trượng để vào thành.

Cả hai đang tìm một vị trí thuận tiện để trèo vào thì một người ăn vận như bộc nhân, tuổi chừng bốn mươi đã chạy tới chặn đường hai gã, nhìn hai gã với ánh mắt lo lăng hỏi: "Dám hỏi hai vị đây có biết trị bệnh không ạ?"

Từ Tử Lăng giả giọng khàn khàn nói: "Có chuyện gì vậy? Chúng tôi đúng là có biết chút y thuật."

Người kia vội mừng rỡ nói: "Tại hạ tên Sa Phúc, nếu lão tiên sinh biết trị bệnh thì xin đi theo nô gia chủ nhất định sẽ không bạc đãi ngài đâu."

Hai gã thấy y nói năng khách khí, nháy mắt với nhau một cái rồi Khấu Trọng thô lỗ nói: "Dẫn đường đi!"

Sa Phúc vội dẫn hai gã về phía bến cảng, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Chúng tôi vốn tưởng đến Tương Dương là có thể tìm được đại phu, nào ngờ lại không cho vào thành. Cũng may là thấy hai vị lưng đeo giỏ hái thuốc nên mới liều hỏi một phen, chẳng ngờ lại may mắn gặp đúng người. Không biết cao danh quý tánh hai vị..."

Từ Tử Lăng vuốt râu, khàn khàn giọng nói: "Ta tên Mạc Vị, y là điệt nhi, cũng là đồ đệ của ta Mạc Nhất Tâm. Chúng ta chuyên dùng thủ pháp thôi nã kết hợp với thuốc để trị bệnh, dù là các chứng nan y hay tạp bệnh thông thường, đảm bảo tay đến là bệnh tiêu."

Khấu Trọng nghe gã nói mà chút nữa thì phì cười, may mà cuối cùng cũng nén lại được.

Sa Phúc mừng rỡ nói: "Vậy thì may quá, tiểu công tử nhà chúng tôi không biết vì sao mà đột nhiên lúc nóng lúc lạnh, thần tỷ bất minh! Ôi! Thiếu phu nhân là người tâm địa tốt như vậy mà không hiểu sao cứ phải chịu giày vò!"

Hai gã giật mình đánh thót. Bọn gã vốn tưởng rằng trị bệnh cho người lớn, chỉ cần vận khí đả thông kinh mạch thì bệnh gì cũng sẽ có chút chuyển biến tốt đẹp, coi như là làm một chuyện tốt. Nhưng nếu người bệnh là trẻ nhỏ thì hai gã không dám chắc là có thể làm như vậy.

Trên bến cảng người đông nhung nhúc, cũng có không ít nạn dân đến từ Cảnh Lăng, Sa Phúc dẫn bọn gã lên một con thuyền nhỏ đậu gần bờ, mấy bộc nhân trên thuyền lập tức tháo dây, chèo thuyền về phía một con thuyền buồm cỡ trung đang đậu ở bờ bên kia.

Mưa vẫn không ngừng rơi, sắc trời dần dần hôn ám. Trên sông không ngừng có các con thuyền rời bến, nhân lúc trời chưa tối mà đi khỏi Tương Dương. Ở trong thời đại quần hùng cát cứ, ngươi tranh ta đoạt này, có thể an nhiên sở hữu một con thuyền chắc chắn không phải là người đơn giản.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giả bộ hiếu kỳ nhìn về phía con thuyền buồm, chỉ thấy trên sàn thuyền có mấy đại hán đang đứng, từ trên cao nhìn chằm chằm vào bọn gã, sắc mặt lạnh lùng như gỗ đá.

Không bao lâu sau thì thuyền nhỏ đến sát bên trái thuyền buồm. Sa Phúc là người đầu tiên nhảy lên, cao giọng nói: "Đại phu tới rồi!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn ra đối phương đang lo lắng, nếu như không trị được bệnh cho tiểu công tử, sẽ làm vim thiếu phu nhân kia thất vọng, nhưng chuyện đã tới nước này, chỉ đành làm liều một phen vậy.

Năm người ăn mặc như võ sư hộ viện bước tới, dẫn đầu là một hán tử thân hình cao lớn, chỉ thấp hơn Khấu Trọng đôi chút, nhưng cao hơn Sa Phúc tới nửa cái đầu. Người ngày mặt dài như ngựa, mắt nhỏ mũi lệch, thần thái thì ngạo mạn khinh người, chỉ liếc mắt nhìn hai gã một cái, dáng vẻ rất không thiện cảm.

Sa Phúc giới thiệu thân phận hai gã với y xong, mới nói: "Vị này là Mã Hứa Nhiên lão sư..."

Mã Hứa Nhiên nhìn Khấu Trọng dò xét, lạnh lùng ngắt lời Sa Phúc: "Vị huynh đài này phải tháo bỏ thanh đao đang đeo trên người thì mới được vào trong chẩn trị cho công tử."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau, đều cảm thấy kỳ quái, không hiểu tại sao kẻ này lại cố ý làm khó bọn gã như vậy.

Một thanh âm trầm hùng âm vang từ trong khoan thuyền chợt truyền ra: "Quy củ là vật chết, người mới sống. Mời hai vị bằng hữu vào đây, thiếu phu nhân không đợi được nữa rồi!"

Mã Hứa Nhiên thoáng biến sắc, lừ mắt nhìn sang phía hán tử vừa lên tiếng phát thoại, nhưng không nói gì thêm, rõ ràng là rất uý kỵ y. Sa Phúc vội dẫn hai gã vào trong khoan thuyền. người kia bước ra khỏi cửa khoang thuyền, hai gã lúc này mới định thần nhìn kỹ. Thì ra là một hán tử béo lùn, làn da của y trắng trẻo lạ thường, trông rất

giống như một thương gia giàu có, nhưng y lại có một đôi nhãn thần sắc bén, hơn nữa mỗi cử động đều khiến người ta cảm thấy linh hoạt nhẹ nhàng như lưu thủy hành vana, hiển nhiên cũng không phải là hạng tầm thường. Chỉ thấy y ôm quyền thi lễ với hai gã rồi nói: "Tại hạ Trần Lai Mãn, không biết lão trượng và huynh đài đây xưng hô thế nào?"

Từ Tử Lăng khàn giọng nói: "Lão phu Mạc Vi, đây là điệt nhi kiêm đồ nhi Mạc Nhất Tâm, cứu người như cứu hỏa, Trần huynh có thể lập tức đưa lão phu đi xem bệnh cho tiểu công tử được không?"

Trần Lai Mãn lừ mắt lườm Mã Hứa Nhiên một cái, rồi mới cung tay nói: "Hai vị xin đi theo Trần mỗ."

Hai gã và Sa Phúc liền đi theo y vào trong khoang thuyền, Mã Hứa Nhiên chẳng nói tiếng nào đi sát phía sau, không khí nặng nề khó tả.

"Cách! Cách!"

"Cót két!"

Cửa khoang thuyền bật mở, một gương mặt xinh xắn dễ coi ló ra.

Trần Lai Mãn nói: "Tiểu Phụng! Nói với thiếu phu nhân, đại phu tới rồi!"

Tiểu Phụg mở hẳn cửa ra, vui mừng nói: "Mời đại phu vào! Thiếu phu nhân đã nóng lòng lắm rồi!"

Trần Lai Mãn đưa mắt nhìn sáng Sa Phúc, họ Sa liền lập tức nói: "Tôi và Mã lão sư đợi ở bên ngoài này! Mạc đại phu! Xin mời vào!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tới giờ vẫn không hiểu rõ thân phận của

Mã Hứa Nhiên, nhưng có thể khẳng định quan hệ của kẻ này với thiếu phu nhân rất có vấn đề, còn Trần Lai Mãn và Sa Phúc thì đều đứng về phía của thiếu phu nhân. Nhưng điều hai gã đang lo lắng hơn cả là không biết có thể chữa được bệnh cho tiểu công tử hay không, đành phải nhắm mắt làm liều, đi theo Trần Lai Mãn vào trong.

Khoang thuyền này khá là rộng rãi, bố trí giống như một nhà quyền quý dòng dõi thư hương môn đệ, chỗ cửa vào đặt một bộ bàn ghế gỗ soan, gần cửa sổ là một chiếc giường gỗ lớn, màn trướng rủ xuống. Một nữ tử vận hoa phục đang ngồi bên giường thấy hai gã vào liền đứng dậy đón tiếp, ngoại trừ Tiểu Phụng ban nãy mở cửa ra, còn có một nữ tỳ khác cũng khá xinh đẹp, trong phòng toàn mùi thảo dược nồng nặc.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chăm chú quan sát nữ tử trước mặt, cảm thấy nử tử xinh đẹp chừng hai mươi tuổi đứng trước mặt mình này tuy không có vẻ kiều diễm ma mỵ như Loan Loan, cũng không thanh lệ cao quý như Thương Tú Tuần, nhưng lại có một phong tư điềm đạm đáng yêu rất đặc biệt, khiến người ta không khỏi động lòng.

Trần Lai Mạn tỏ ra rất cung kính với vị thiếu phu nhân này, bước tới phía trước khom người nói: "Thiếu phu nhân! Đại phu đã được mời tới! Vị này là Mạc đại phu, còn đây là đồ nhi của ông ta!"

Cặp mắt của thiếu phu nhân sáng bừng lên, lộ ra vẻ hi vọng, khẽ cúi chào rồi nói: "Làm phiền hai vị tiên sinh, tiểu nhi... ôi!" Giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe, kết hợp một cách hoàn hảo với phong tư tuyệt vời của nàng, đặc biệt là ngữ khí mang theo một chút thê lương buồn thảm khiến không ai có thể kìm nén không sinh lòng thương cảm.

Từ Tử Lăng lại nhớ tới Trinh tẩu bán bánh bao năm đó ở Dương Châu, nàng cũng thường lộ ra thần thái giống như vị thiếu phu nhân này, lúc nào cũng như muốn cáo tố sự bất công của số phận, trái tim

nam nhi chợt mềm ra nói: "Xin hỏi tiểu công tử phát bệnh thế nào vậy?"

Thiếu phu nhân ngước cặp mắt đẫm lệ lên nhìn gã, rồi cúi đầu rầu rĩ nói: "Sáng sớm hôm nay, lúc Tiểu Châu tới thị hầu Tiền nhi thì Tiền nhi đã như vậy rồi."

Ả nữ tỳ Tiểu Châu đứng bên cạnh nàng lập tức nước mắt giàn giụa, nấc lên nức nở, thần tình kích động có vẻ hơi thái quá một chút.

Trần Lai Mãn lấy tay ra hiệu cho Tiểu Phụng đỡ Tiểu Chân ra khỏi phòng, đoạn nói: "Mời Mạc đại phu tới xem bệnh cho công tử, không cần phải câu nệ lễ tiết!"

Khấu Trọng len lén đẩy Từ Tử Lăng một cái, lúc này gã mới giật mình sực tỉnh, cất chân bước tới bên cạnh giường. Một đứa trẻ chừng ba bốn tuổi đang nhắm nghiền mắt nằm yên bất động, gương mặt bầu bĩnh trắng nhợt một cách đáng sợ, hô hấp ngắn mà gấp. Đứa bé này rất dễ thương, khiến người ta vừa nhìn đã thấy yêu thích.

Từ Tử Lăng ngồi xuống cạnh giường, đưa tay vào trong màn gấm, tìm cánh tay nhỏ của đứa trẻ. Trong nháy mắt chân khí của gã đã tuần du khắp kỳ kinh bát mạch trong người tiểu hài tử, một thứ trực giác không thể nào hình dung mà chính gã cũng không thể giải thích dâng lên mãnh liệt trong đầu, khiến gã buột miệng nói: "Tiểu công tử đã trúng độc!"

Ba người đứng cạnh đó, bao gồm cả Khấu Trọng đều giật mình chấn động. Nguyên nhân Khấu Trọng kinh ngạc hoàn toàn khác với Trần Lai mãn và thiếu phu nhân, bởi vì trong ba người chỉ có gã biết được rõ nhất bản lĩnh bắt mạch chẩn bệnh của Từ Tử Lăng.

Thiếu phu nhân mặt trắng bệch như tờ giấy, suýt chút nữa thì ngất xỉu ngã nhào xuống đất, làm Trần Lai Mãn và Khấu Trọng sợ hãi luống cuống cả tay chân, đỡ thì cũng không phải mà không đỡ thì cũng không được.

Trần Lai Mãn lo âu nói: "Phu nhân cẩn thận!"

Cũng may là thiếu phu nhân khôi phục lại rất nhanh, nhưng lệ nóng thì vẫn trào ra nơi khoé mắt, chỉ nghe nàng buồn thảm nói: "Tại sao lại như vậy chứ? Mạc đại phu có cách cứu Tiền nhi không?"

Khấu Trọng vội vàng an ủi, nhanh miệng nói mà không chút suy nghĩ: "Thiếu phu nhân yên tâm, gia thúc là diệu thủ thần y hành tẩu gianh hồ mấy mươi năm đã từng gặp đủ thứ chất độc, tất có thể..."

Trần Lai Mãn bước lên trước một bước, tới bên cạnh Từ Tử Lăng, chau mày nói: "Mạc đại phu chắc chắn được mấy phần? Tại hạ cũng đã từng bắt mạch cho tiểu công tử, đích thực là kinh mạch rất loạn, nhịp tim rất yếu, song nhìn khí sắc thì không hề có biểu hiện trúng độc gì cả."

Từ Tử Lăng dịch tay xuống dưới, ấn vào lòng bàn chân phải của tiểu công tử, nhắm mắt lẩm bẩm như đang nói mê: "Đây là một thứ nhiệt độc rất kỳ quái, ẩn sâu trong tạng phủ của tiểu công tử, phá hoại sinh cơ, lão phu dám chắc mười phần như vậy?"

Thiếu phu nhân lập tức nhũn người xuống, cánh tay mềm mại phải vịn vào bờ vai Từ Tử Lăng mới có thể miễn cưỡng đứng vững, nước mắt chảy ròng ròng trên má phấn của nàng: "Đại phu có thể trị được không?"

Từ Tử Lăng mở bừng hai mắt, thần quang sáng rực, cũng may là gã đang quay lưng về phía Trần Lai Mãn, bằng không đã để lộ sơ hở rồi.

Chỉ nghe gã trầm giọng nói: "Nhất Tâm! Con ấn tay lên Thiên Linh huyệt của tiểu công tử cho ta!"

Khấu Trọng thầm nhủ làm gì có phương pháp trị bệnh nào như vậy, nhưng đương nhiên cũng hiểu đây là phương thức khu độc duy nhất của hai gã, đành bước tới đầu giường ngồi xuống ấn tay tả lên đầu tiểu công tử.

Trần Lai Mãn cảm thấy có chút không đúng, nghi hoặc hỏi: "Mạc đại phu biết vận khí khu độc ư?"

Nên biết rằng chỉ có cao thủ nội gia, có thể vận dụng chân khí như một phần cơ thể mới đủ tư cách truyền chân khí vào kinh mạch trong nội thể người khác mà không gây sự cố gì đáng tiếc. Còn việc dùng chân khí liệu thương cho người khác thì lại càng khó khăn hơn, còn phải có hiểu biết về kinh mạch lục vị nữa mới được. Dùng chân khí khu độc trong lục phủ ngũ tạng như hai ngã đây thì lại càng khó hơn gấp bội, phải là cao thủ tuyệt đỉnh mới làm được. Trần Lai Mãn tự biết mình không có bản lĩnh này nên mới nghi ngờ mà hỏi như vậy.

Chỉ là y không biết tiên thiên chân khí đến từ Trường Sinh Quyết của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chẳng những lợi hại phi thường mà bản thân còn có công năng liệu thương và khu độc, chính vì vậy mà lần đó Trầm Lạc Nhạn hạ độ bọn gã cũng không thành. Khi chân khí của mình hội họp với chân khí của Khấu Trọng ở đan điền của tiểu công tử, tinh thần của Từ Tử Lăng mới rời khỏi cánh tay nhỏ bé băng lạnh của thiếu phu nhân đặt trên vai mình, điềm đạm nói: "Đây là Khu Độc Đại Pháp mà tiên tổ truyền lại, đảm bảo có thể trừ tận gốc mọi thứ kỳ độc trên đời, xin Trần lão sư nhẫn nại một chút sẽ biết ngay kết quả."

Khấu Trọng muốn làm y phân thần, không hỏi tới lai lịch xuất thân của hai gã nữa, nên vội tiếp lời hỏi: "Rốt cuộc là ai đã hạ độc vậy?"

Thiếu phu nhân đứng thẳng người lên, nhấc cánh tay ra khỏi đầu vai Từ Tử Lăng, đưa mắt nhìn về phía Trần Lai Mãn. Khi ánh mắt hai người tiếp xúc với nhau, đều lộ ra thần sắc kinh sợ nhưng cũng đều ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi.

Khấu Trọng là người tinh minh, vừa nhìn đã biết có vấn đề, nhưng cũng không tiếp tục truy vấn. Lúc này hai cổ chân khí hàn nhiệt xoáy ốc đã được hình thành, tuần du khắp cơ thể tiểu công tử với tốc độ kinh người.

Tiểu công tử lập tức run lên một chặp, rồi kêu "A!" một tiếng, ngồi bật dậy, mở bừng cặp mắt to tròn đáng yêu.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng không ngờ thần công Khu Độc Đại Pháp của mình lại linh nghiệm tới vậy, chỉ biết ngạc nhiên trố mắt nhìn nhau.

Thiếu phu nhân mừng rỡ reo lên một tiếng, lao tới ôm chặt lấy tiểu bảo bối vừa mới tỉnh lại còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, tình mẫu tử dạt dào khiến ai nấy đều cảm động.

Từ Tử Lăng cảm thấy lòng bàn tay giống như bị muôn ngàn cây kim đâm phải, biết chất độc được hút cả vào trong chưởng tâm của mình, thầm kêu lợi hại, vội vàng vận công hóa giải đi. Hai gã dài người đứng dậy, kéo Trần Lai Mãn lúc này đã bội phục sát đất, cảm động tới độ nước mắt trào ra khoé mắt tới góc phòng gần cửa ra vào.

Khấu Trọng nói: "Rốt cuộc là ai đã hạ độc thủ vậy? Có cần chúng tôi giúp một tay điều tra không?"

Trần Lai Mãn dường như rất khó xử, do dự hồi lâu rồi mới nói: "Có thể là do thứ muỗi độc hay trùng độc gì đó cắn phải thôi, đại ân đại đức của hai vị Trần Lai Mãn này và thiếu phu nhân sẽ mãi mãi không

quên..."

Thiếu phu nhân bế tiểu công tử tới trước mặt hai gã, bảo đứa trẻ khấu tạ đại ân, đồng thời cũng làm đứt đoạn cuộc đối thoại của hai gã với Trần Lai Mãn.

Sa Phúc, Mã Hứa Nhiene, Tiểu Phụng, Tiểu Châu bốn người nghe tiếng cũng chạy cả vào phòng. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liếc mắt nhìn thấy hắn thần tình của Mã Hứa Nhiên và Tiểu Châu có chút không tự nhiên trong lòng bắt đầu hiểu ra vụ việc này nhất định là do tranh đấu trong gia đình gây ra.

Tiểu công tử nhìn thấy Tiểu Châu liền lộ ra thần sắc hoảng sợ, nép vào lòng mẹ, chỉ tay vào ả nói: "Mẹ! Tiểu Châu tỷ láy kim châm Tiền nhi!"

Ánh mắt của chúng nhân đều tập trung lên người ả. Sắc mặt Tiểu Châu lúc này trở nên trắng bệch, song mục thoáng hiện hung quang. Từ Tử Lăng và Khấu Trọng biết chuyện chẳng lành, vội dịch người tới đứng giữa ả và mẫu tử thiếu phu nhân.

Trần Lai Mãn hừ lạnh một tiếng, đang định xuất thủ thì Mã Hứa Nhiên đã làm trước một bước, bổ người về phía Tiểu Châu, vừa hay chặn luôn đường tiến lên của Trần Lai Mãn.

Lúc này Tiểu Châu đang đứng song song với Tiểu Phụng ở cửa, thấy Mã Hứa Nhiên vung tay chộp tới mà chẳng hề sợ hãi, khẽ lắc nhẹ mình phóng ra ngoài như một tia điện, biểu lộ một thân thủ khá cao minh. Mã Hứa Nhiên và Trần Lai Mãn trước sau phóng ra ngoài đuổi theo.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng tròn mắt nhìn nhau, với thân thủ của Tiểu Châu mà cũng chịu khuất thân làm nô tỳ, lại dùng độc hại một đứa

trẻ, từ điểm này có thể suy ra gia đình chồng của vị thiếu phu nhân này không phải hạng gia đình phú quý tầm thường, hơn nữa còn liên quan tới lợi ích gì đó khiến người khác phải thèm muốn mà hạ độc thủ.

Tiểu Phụng và Sa Phúc còn chưa hết sợ, vội vàng đỡ phu nhân và tiểu công tử ngồi xuống một góc phòng. Đúng lúc này thì Trần Lai Mãn và Mã Hứa Nhiên tay không trở về, hiển nhiên là đã để Tiểu Châu chạy mất.

Trần Lai Mãn lộ vẻ xấu hổ ngại ngùng nói: "Lai Mãn làm việc bất lực, xin thiếu phu nhân giáng tội!

Thiếu phu nhân lắc đầu nói: "Không ai ngờ được chuyện này sẽ xảy ra cả, Trần lão sư có lỗi gì đâu mà ta lại trách phạt chứ."

Khấu Trọng thấy Mã Hứa Nhiên không hề có chút ngượng ngùng, không nhịn nổi mà buột miệng cười lạnh nói: "Mã lão sư vừa rồi ám trợ Tiểu Châu đào tẩu, không biết nên định tội thế nào?"

Lời này vừa thốt ra, người người đều biến sắc, khó coi nhất đương nhiên chính là Mã Hứa Nhiên. Chỉ thấy song mục y thoáng hiện sát cơ, trừng to nhìn Khấu Trọng nói: "Hai câu này của ngươi là có ý gì?"

Khấu Trọng khinh khỉnh đáp: "Người ngay không làm chuyện mờ ám, chỉ có kẻ đê tiện mới làm trò giả bộ xuất thủ, nhưng thực ra lại ngầm thả ả yêu nữ hại người kia đào tẩu, Mã lão sư nên biết quy củ giang hồ chứ, có gan làm tại sao không có gan thừa nhận vậy?"

Mã Hứa Nhiên nhấc song thủ lên, ngưng tụ công lực, cười lạnh nói: "Quy củ của ta là kẻ nào xuất khẩu mắng người phải chết, kẻ nào hồ ngôn loạn ngữ tất sẽ gặp đại họa, hắc hắc... để Mã mỗ xem hai tên lang trung giang hồ các ngươi có bao nhiêu cân lượng!"

Sa Phúc và Tiểu Phụng sợ hãi nép mình vào bên cạnh phu nhân và tiểu công tử, Trần Lai Mãn thì thoáng động dung, không nói câu nào, chỉ chầm chậm lui lại hộ vệ trước mặt thiếu phu nhân.

Từ Tử Lăng cơ hồ như không hề biết Mã Hứa Nhiên muốn xuất thủ, chỉ khẽ dịch tấm thân lòm khòm ra đứng trước cửa, chặn lối thoát của Mã Hứa Nhiene.

Khấu Trọng cùng lúc bước tới hai bước, chặn lấy đường thoát ra cửa sổ của đối phương cùng với Từ Tử Lăng kẹp Mã Hứa Nhiên vào giữa, cười lạnh nói: "Quy củ của ta là nếu ngươi có thể tiếp được ba đao, lại chịu quỳ gối nhận sai thì sẽ để ngươi còn mạng mà rời khỏi đây!"

Thiếu phu nhân ôm chặt tiểu công tử vào lòng, không để đứa trẻ nhìn thấy trận ác đấu chuẩn bị diễn ra.

Mã Hứa Nhiên đảo tròn hai mắt, trong lòng thầm kêu khổ. Vừa rồi khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng di động, thân pháp bộ pháp đều khiến y có một cảm giác không có kẽ hở, nhất thời vô phương xuất thủ, trong nháy mắt đã lọt vào thế kìm kẹp của hai gã. Hơn nữa, bên ngoài còn có Trần Lai Mãn công lực tương đương với y đứng bên nhìn chằm chằm, trận này có đánh thế nào cũng chỉ thảm bại, tâm niệm chuyển động, vội buông thõng hai tay, quay về phía thiếu phu nhân nói: "Hứa Nhiên thanh thanh bạch bạch, mong thiếu phu nhân làm chủ!"

Chúng nhân đều không ngờ y lại hèn nhát tới vậy, ngạc nhiên nhìn nhau.

Thiếu phu nhân thở dài một tiếng nói: "Chuyện này đâu tới lượt một nữ tử yểu nhược như ta quản chứ!"

Mã Hứa Nhiên đang giật mình biến sắc thì Khấu Trọng đã lướt tới sau lưng y, vung tay điểm một chỉ vào bối tâm. Mã Hứa Nhiên lập tức đổ gục xuống.

Khấu Trọng cười lên ha hả nói: "Mau trói Mã lão sư lại, nghiêm hình bức cung, đảm bảo tìm ra kẻ nào đứng sau lưng tác quái! Thật hèn nhát!"

Thiếu phu nhân ôm chặt lấy ái tử, đảo mắt nhìn về phía Mã Hứa Nhiên, đang định nói gì đó thì chợt nghe những tiếng gào thét kêu la ở phía Tương Dương truyền tới.

Ai nấy đều hết sức ngạc nhiên.

Chương 125: Lộ kiến bất bình

Bờ sông bên kia loạn như kiến vỡ tổ, đã có bốn năm chiếc thuyền neo gần bờ bốc lửa, tạo nên những cột khói bốc cao. Hơn mười chiếc lều hàng lớn trên bến cảng cũng bốc cháy bùng bùng. Tiếng khóc, tiếng la hét vang cả một góc trời, dưới ánh lửa sáng rực, mấy ngàn nạn dân và lái thương hoảng loạn chạy tứ tán, không thể nào phân biệt được ai là giặc cướp, ai là người bị hại nữa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chạy ra bên ngoài đứng ngây người ra nhìn, thầm nhủ cho dù có mười Ninh Đạo Kỳ tới đây chỉ sợ cũng không thể khống chế được tình huống hỗn loạn trước mắt.

Trần Lai Mạn biến sắc nói: "Nhất định là bọn mã tặc tới cướp bóc, lập tức nhổ neo rời khỏi đây mau!"

Đám thủ hạ lập tức y lệnh thi hành.

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng nói: "Thúc thúc! Chúng ra còn phải vào thành thăm người thân nữa!"

Từ Tử Lăng sớm đã quên mất thân phận đóng giả của mình, bỗng nhiên bị Khấu Trọng gọi là thúc thúc, suýt chút nữa thì bật cười thành tiếng, may mà gã cố kiềm chế lại được, gật đầu nói: "Nhất Tâm nói đúng, Trần tiên sinh xin hãy thay ta cáo biệt phu nhân, chúng ta phải đi rồi!"

Sa Phúc đứng bên cạnh vội nói: "Chúng tôi còn chưa đưa tiền thù lao cho hai vị mà!"

Khấu Trọng đưa tay vỗ vai y, cười hì hì nói: "Cũng may có Sa quản gia nhắc nhở, không dám giấu gì, gia thúc trước giờ chỉ biết hành hiệp trượng nghĩa, thường hay quên lấy tiền công chữa bệnh! Hà! Quản giá đúng là rất hiểu lòng người!"

Trần Lai Mạn giật mình hiểu ra liền nói: "Hai vị xin đợi Trần mỗ giây lát!"

Từ Tử Lăng nhìn bóng lửa rợp trời bên bờ đối diện, trong lfong chợt dâng lên một cảm giác lực bất tòng tâm. Bất luận là bản thân có võ công cao tới đâu đi nữa, song trước tình hìn hiện tại, gã cũng căn bản không thể làm được gì. Chỉ có khi thiên hạ nhất thống, chính lệnh được thực sự chấp hành, thì mọi thứ mới có thể đi trở lại vào đương chính như trước được. bản thân gã có phải nên giúp đỡ Khấu Trọng hoàn thành mục tiêu đó không? Khấu Trọng tuyệt đối sẽ là một hoàng đế yêu dân như con chứ không phải là một Dương Quảng thứ hai.

Lúc này thiếu phu nhân đã cùng với Trần Lai Mạn bươc ra. Chỉ thấy nàng uyển chuyển đi tới trước mặt hai gã, khẽ cúi mình nói: "Hai vị tiên sinh đã có chuyện bên mình, Bích Tố cũng không tiện lưu giữ. Ngày sau nếu có cơ hội tới Lạc Dương, mong hai vị tới Sa phủ ở Thạch Hồ Phố nam thành, Bích Tố nhất định hết lòng khoản đãi."

Khi ánh mắt Từ Tử Lăng chạm phải ánh mắt nàng, trong lòng chợt trào lên một cảm giác không thể hình dung, nhưng đó tuyệt đối không phải là tình cảm nam nữ, bởi ánh mắt của thiếu phu nhân thuần khiết vô cùng, chỉ mang theo một sự ngưỡng mộ và cảm kích sùng bái, thậm chí cơ hồ như mong được sự bảo hộ và chăm lo của một bậc trưởng bối như là gã.

Từ Tử Lăng cố đè nén cảm xúc kỳ dị trong lòng, điềm đạm nói: "Thiếu phu nhân thật khách khí, nếu như sau này thúc điệt chúng tôi

có tới Lạc Dương, nhất định sẽ tìm đến quý phủ bái phỏng thiếu phu nhân."

Lúc thiếu phu nhân tiếp xúc với ánh mắt của Từ Tử Lăng, trái tim cũng khẽ run lên một nhịp, từ trước tới giờ nàng chưa từng nhìn thấy một lão nhân nào có cặp mặt giống như là Từ Tử Lăng vậy. Đó không phải là một cặp mắt sáng rực sắc bén, cũng không thâm trầm mạc trắc, mà là một cặp mắt ẩn hàm thâm tình và trí tuệ sâu xa, khiến nàng nảy sinh một cảm giác hết sức ngưỡng mộ và muốn dựa dẫm. Nàng lập tức kinh hãi cúi đầu né tránh ánh mắt hấp dẫn của gã, hai tay nâng bọc tiền lên cung kính nói: "Có một chút lễ mọn, quả thực không thể bày tỏ được sự cảm kích của Bích Tố với tiên sinh, mong người nhận cho!"

Hai mắt Khấu Trọng lập tức sáng bừng lên, khẽ huých Từ Tử Lăng một cái, Từ Tử Lăng mắng thầm trong bụng, nhưng cũng đưa tay tiếp lấy, khi ngón tay gã khẽ chạm phải bàn tay thanh mảnh của thiếu phu nhân, trong lòng cũng không khỏi rung động.

Thiếu phu nhân bị đầu ngón tay gã chạm phải, lập tức cảm thấy một cỗ nhiệt khí truyền khắp toàn thân, cảm giác kỳ lạ này nàng chưa từng tưởng tượng tới chứ đừng nói là đã trải nghiệm qua, toàn thân khẽ run nhè nhẹ, chút nữa thì kêu lên thành tiếng.

Khấu Trọng vội giật giật giấu áo Từ Tử Lăng, làm gã như bừng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp. Hai gã chắp tay cảm ơn, rồi tung mình nhảy vút lên cao, khi ra tới giữa sông thì hạ thân xuống một con thuyền khác, sau đó tiếp tục phóng vút lên bờ, biến mất trong đám lửa bốc cao.

Thiếu phu nhân chợt cảm thấy hụt hẫng như vừa mất đi thứ gì đó. Kỳ nhân dị sĩ như hai người vừa rồi đây mới là lần đầu tiên nàng được gặp. Hai người này một lão một thiếu, tướng mạo đều không dễ nhìn, nhưng họ lại là đại ân nhân cứu mạng ái tử của nàng, hơn nữa nàng

càng tiếp xúc với họ nhiều, nàng càng cảm nhận được tính cách thiện lương, khí khái anh hùng mà thâm tàng bất lộ của họ.

Tới lúc nào nàng mới được gặp lại hai vị ân nhân này đây?

0O0

Lúc Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đặt chân lên bờ thì chỉ thấy bốn bề đều là tạp vật do những người chạy nạn quảng lại, dưới đất thi thể nằm khắp nơi, cảnh tượng thê thảm khiến người ta không nỡ mở mắt ra nhìn. Những người có thể đào tẩu đã chạy hết cả, trên bến cảng chỉ còn lại mấy con thuyền đang cháy rừng rực.

Thành Tương Dương vẫn đèn đuốc sáng rực, rõ ràng là Tiền Độc Quan đang giám thị mọi động tĩnh lớn nhỏ bên ngoài thành.

Sau một tán rừng ở phía đông nam có tiếng chém giết truyền tới, hai gã liếc mắt nhìn nhau, rồi tung mình giở hết tốc lực phóng đi. Cho tới tận lúc này, hai gã vẫn chưa rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Trong chốc lát, hai gã đã chạy được gần ba dặm đường, bỏ lại ánh sáng của đèn đuốc ở Tương Dương lại phía sau, càng lúc càng tới gần với tiếng chém giết.

Hai gã đề khí tăng tốc, không lâu sau thì đã vượt qua khu rừng tới một vùng đất rộng lớn. Kiếm khí đao quang lập tức đập ngay vào mắt, dường như là hơn chục nhóm người đang ác đấu với nhau.

Định thần nhìn lại, cả hai gã lập tức tròn mắt ngớ người ra nhìn, thì ra hơn mười nhóm người này gộp lại cùng chừng ba trăm nhân vật võ lâm, tất cả đều đang vây công một người duy nhất, chính là Bạt Phong Hàn.

Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng trở lại nấp sau một gốc cây, ló đầu nhìn

ra ngoài rồi thở hắt ra một hơi nói: "Phong Thấp Hàn lần này chết chắc rồi, tại sao không thấy hồng nhan tri kỷ Du di của hắn đâu nhỉ?"

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy khó hiểu, càng không minh bạch chuyện trước mắt và trường chém giết vừa rồi ở ngoại thành Tương Dương có quan hệ gì?

Dưới ánh đuốc sáng rực, hơn mười nhóm người đứng bên ngoài kia hiển nhiên là thuộc các môn phái khác nhau, đứng riêng biệt phân ra bốn phía, vây lấy Bạt Phong Hàn vào giữa, rồi dùng xa luân chiến không ngừng phái người nhảy vào vòng chiến.

Trên người Bạt Phong Hàn đã có mấy vết máu loang lổ, thần tình tuy hơi có chút mệt mỏi, nhưng hành động vẫn như gió, tiến thoái tự nhiên giữa bảy tám địch thủ đang tấn công như vũ bão, bảo kiếm trong tay phản chiếu ánh đuốc sáng rực, kiếm bạt tới đâu là có kẻ kinh hãi thoái lui tới đó. Dưới đất đã có mười mấy cỗ thi thể nằm la liệt, đương nhiên là kiệt tác của y rồi. Có điều địch nhân không ngừng được tăng viện, nếu y không thể đột vây đào tẩu, sớm muộn gì cũng sức cùng lực kiệt mà chết thôi.

"Đang! đang! đang!

Kiếm quang của Bạt Phong Hàn sáng rực, huy kiếm tấn công, thanh thế tăng vọt, vừa xoay người một cái đã có hai tên đại hán áo xám bay người lên không rơi bịch xuống, dưới đất lại có thêm cỗ thi thể tử trạng đáng sợ vô cùng.

Một giọng nữ õng ẹo vang lên: "Mời nhị đương gia của Nghi Xuân phái phái người xuất thủ!

Một trong mười mấy nhóm người có mặt lập tức có bôn người bổ ra, hai mâu hai phủ triển khai một trận thế liên thủ hết sức liên lạc, dồn

Bạt Phong Hàn đang muốn tháo chạy trở về chỗ cũ.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nghe tiếng nhìn qua, chỉ thấy người vừa phát lệnh là một bạch y nữ tử tóc xõa ngang vai, thân hình đều đặn, phong tư thướt tha, dưới ánh lửa bập bùng, hai hàng lông mi dài nhỏ kéo tới tận gần tóc mai, da trắng như ngọc, dung nhan như hoa, xinh đẹp vô cùng. Bên cạnh nàng ta đều là nữ tướng, tám nữ trẻ tuổi xinh đẹp, anh khí lẫm liệt, đều vận kình trang màu vàng, lưng đeo trường kiếm, đứng xung quanh hộ vệ cho nàng.

Còn nàng ta hiển nhiên chính là tổng chỉ huy của chiến dịch vây công Bạt Phong Hàn lần này, chỉ nhìn nàng điều động nhân mã thỏa đáng, vừa hay chặn đứng mọi đường thoái lui của Bạt Phong Hàn là biết ngay nàng là một nhân vật lợi hại rồi.

Nữ tử lại phát lệnh tiếp: "Thanh Giang phái, Thương Ngô phái lui lại, Giang Nam hội, Minh Dương bang tiến lên."

Phần lớn số người đang vây công Bạt Phong Hàn lập tức lui lại, chỉ còn lại bốn cao thủ Nghi Xuân Phái vây chặt lấy Bạt Phong Hàn, đồng thời lại có thêm hai nhóm người khác xông vào vòng chiến, liên tục tấn công khiến Bạt Phong Hàn không kịp ngơi tay lấy một khắc ngắn ngủi.

Bạt Phong Hàn vừa rồi mới đại triển thần oai giết chết hai tên địch nên cũng hao tổn không ít nguyên khí, vô phương thừa cơ thoát khỏi vòng chiến, lại bị vây hãm trong xa luân trận của địch nhân.

"A!"

Bảo kiếm của Bạt Phong Hàn loé lên như chớp, kiếm ảnh trùng trùng, một tên cao thủ sử mâu của Nghi Xuân phái lập tức trúng kiếm ngã xuống. Có điều hảo cảnh cũng chỉ đàm hoa thoáng hiện, một

nhóm người khác đã bổ tới, kẻ nào kẻ nấy đều liều mạng tấn cong, thu hẹp vòng vây khiến không gian hoạt động của Bạt Phong Hàn càng lúc càng nhỏ hẹp, tình thế mỗi lúc một nguy hiểm.

Nữ tử lại tiếp tục phát lệnh: "Xin Trần đương gia của Ba Đông phái đích thân xuất thủ!"

Lời vừa mới dứt, một đại hán cầm trượng đã tung mình phóng tới trên đầu Bạt Phong Hàn, vung trượng bổ thẳng xuống, thời gian và góc độ đều hết sức chuẩn xác.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang le lưỡi lắc đầu trước nhãn quang cao minh của bạch y nữ tử thì Bạt Phong Hàn đã hừ lạnh một tiếng, vung tay hóa ra muôn ngàn đợt sóng kiếm, đẩy lui đám địch nhân đang vây công ra xa, tiếp đó đẩy kiếm lên cao phản kích chiêu thế của đối phương.

"Choang!"

Trần đương gia của Ba Đông phái cả người lẫn trượng bị y chấn bay ngược lại, miệng thổ ra một búng máu tươi.

Có điều Bạt Phong Hàn cũng không hơn y được bao nhiêu, đám người đang vây công thừa cơ trèo lên, sau một trận đao kiếm giao kích, hai tên địch nhân trúng kiếm đổ vật xuống, Bạt Phong Hàn cũng hơi loạng choạng, bị trúng một côn vào bờ vai.

Ba đao một kiếm chia làm bốn hướng chém xả tới Bạt Phong Hàn vừa bị lỡ bước, mỗi chiêu đều tràn đầy công lực, kinh đạo mạnh mẽ vô song.

Mắt thấy Bạt Phong Hàn sắp táng mạng đương trường thì tên tiểu tử này đã đột nhiên ưỡn thẳng người dậy, bảo kiếm vẽ thành một vòng

tròn bảo vệ xung quanh mình, binh khí của địch nhân chỉ có thể chém trúng kiếm quang của y, tên nào tên nấy đều phải lảo đảo thoái lui. Nhưng lập tức lại có thêm sáu tên khác xông tới, không để y có một giây ngơi nghỉ.

Bạch y nữ tử lại chỉ thị những người khác lùi xuống, tiếp đó điểm ra bốn cái tên, nếu không phải là nhất phái chi chủ thì cũng là long đầu đương gia, liên tục vây công khiến cho Bạt Phong Hàn cả khí lực đề gầm lên phát tiết cơn thịnh nộ cũng không có nữa.

Khấu Trọng ghé miệng bên tai Từ Tử Lăng thì thầm: "Dù gì thì cũng có thể coi hắn là bằng hữu, lần trước ở Tương Dương tên tiểu tử này đối với chúng ta cũng không tồi, ngươi tháy có nên xuất thủ tiếp cứu không?"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Trọng thiếu gia ngươi không phải luôn không có thiện cảm gì với hắn hay sao?"

Khấu Trọng gật đầu ngần ngừ nói: "Coi như làm chút việc tốt cho Du di cũng được!"

Từ Tử Lăng mỉm cười gật đầu nói: "Ngươi sợ không có Bạt Phong Hàn thì võ lâm sẽ mất đi không ít sự thú vị chứ gì! Hà! Xuất thủ cũng được! Lấy nhiều hiếp ít, cũng không phải là anh hùng hảo hán gì!"

Lúc này Bạt Phong Hàn ở bên ngoài đã thay đổi cách đánh lúc đầu, kiếm pháp trở nên biến ảo tinh diệu, tập trung phòng thủ cẩn mật, nhằm vào những kẽ hở của địch nhân mà bất ngờ xuất chiêu đột kích, trong chốc lát đã có thêm hai tên địch ngã xuống trong vũng máu, nhưng người sáng mắt đều có thể nhận ra y đã không còn sức lực để đột vây nên mới chuyển công thành thủ, hi vọng có thể kéo dài thời gian trước khi bị đánh ngã.

Khấu Trọng hạ giọng nói; "Tốt nhất chúng ta nên cởi bỏ mặt nạ, nếu không để nhiều người biết chúng ta có thể dịch dung cải dạng thì phiền lắm!" Nói đoạn hai gã liền lập tức cởi bỏ mặt nạ, rồi nhìn nhau mỉm cười, tung mình phóng vút ra.

Khấu Trọng gầm lên một tiếng, Tỉnh Trung Nguyệt cầm tay lăng không bổ tới. Đám người đang vây công Bạt Phong Hàn dường như đã sớm biết sẽ có người tới tiếp cứu y, dưới sự điều động của bạch y nữ tử lập tức có hai nhóm người xông lên chặn lấy hai gã.

Khấu Trọng lộn nhào một vòng, Tỉnh Trung Nguyệt liền hóa thành một vùng sáng vàng chói lọi, cuồn cuộn chụp xuống đầu địch nhân, khí thế hung hãn vạn phần.

Từ Tử Lăng thì hét lên một tiếng: "Tiểu đệ tới rồi!" Đoạn tung người bay chếch lên cao, lao thẳng xuống giữa vòng vây.

Bạt Phong Hàn nghe tiếng nhận ra hai gã, tinh thần phấn chấn, kiếm quang mở rộng gấp bội, bức cho đám địch nhân phải hoảng loạn nhảy về sau tránh né, rồi lập tức nhân thế xông tới chém nhàu vài kiếm, đưa một tên địch nhân khác về cõi vĩnh hằng.

Tám người lao ra chặn đường Khấu Trọng không ai là không dâng lên một cảm giác khủng bố, không thể tiến thoái trước màn đao quang dày đặc của gã. Điều làm họ kinh hãi nhất là đao khí của đối phương có một kình đạo xoáy ốc chuyển động với tốc độ nhanh không thể tưởng tượng, khiến ai nấy đều sợ hãi nhảy lui lại tránh né.

Khấu Trọng tung ra một cước, đá bay một tên địch, hạ thân xuống giữa trận.

Địch nhân lúc này đã không còn giữ được thái độ ung dung như trước nữa, tay chân hoảng loạn, lao về phía Khấu Trọng một cách

hỗn loạn.

Từ Tử Lăng lúc này đã tới được sát đám người đang vây công Bạt Phong Hàn, song quyền cùng lúc kích ra.

"Bình bình!"

Hai tên địch nhân lập tức bị Loa Hoàn Kình của gã đánh văng lên không.

Từ Tử Lăng vừa mới chạm đất, đã hất chân đá bay một cây thiết côn đang quét tới, tả chưởng nhẹ nhàng ấn lên một chiếc thuẫn bài, nhưng lại khiến cho kẻ phía sau phải thổ huyết ngã xuống.

Bạt Phong Hàn cũng đâu phải hạng thường, áp lực mới giảm xuống, liền lập tức tung mình về sau, bảo kiếm hoa lên như cuồng phong bạo vũ, đánh bay một chiếc đại phủ, rồi chọc xuyên qua màn đao quang của một tên khác, dùng mặt kiếm hất bay y ra xa hơn trượng, ngửa mặt cười dài nói: "Hai vị quả là hảo bằng hữu của Bạt Phong Hàn này!"

Vòng vây đối với y lập tức bị hóa giải.

Từ Tử Lăng vừa vung tay chống đỡ với đao thương kiếm kích từ bốn phía công tới, vừa lớn tiếng đáp: "Nơi này không tiện ở lâu, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh uống trà nói chuyện thì hơn!"

Bạt Phong Hàn cười vàng lên một tiếng, vung kiếm đánh bạt đám người xung quanh đang lao tới, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Từ Tử Lăng, cùng xông về phía Khấu Trọng.

Cả chiến trường trở nên hỗn loạn, đội ngũ tiến thoái điều độ giờ đã trwor thành đánh chém lẫn nhau, cả tiếng hô phát lệnh của bạch y nữ

tử cũng chẳng ai buồn nghe nữa.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn kề vai sát cánh trở thành một lực lượng không gì cản nổi, huống hồ giờ đây cả hai lại toàn tâm đào tẩu, thì còn ai có thể ngăn cản nữa chứ. Trong nháy mắt, hai người đã hội hợp với Khấu Trọng, thanh thế tăng lên gấp bội, chỉ chốc lát đã đột phá được vòng vây, ung dung bỏ đi.

0O0

Trong một sơn cốc cách thành Tương Dương mười lăm dặm về phía tây, Bạt Phòng Hàn, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng ngồi nghỉ ngơi bên một đầm nước trong xanh.

Bạt Phong Hàn mệt mỏi rũ rượi, chầm chậm cởi bỏ áo trên, để lộ ra tấm thân cường tráng săn chắc và ba bốn vết thương, đột nhiên lắc đầu thở dài nói: "Bà nương đó thật lợi hại, ta chỉ nhất thời phân thần một chút mà sém chút nữa đã mất mạng trong tay ả!"

Khấu Trọng đang quỳ gối bên bờ đầm vực nước rửa mặt, rồi ngửa đầu để nước chảy xuống dưới cổ, sẳng khoái vô cùng. Gã nghe Bạt Phong Hàn nói vậy liền mỉm cười tiếp lời: "Bạt huynh có phải muốn nói tới bạch y bà nương xinh đẹp đó không? Rốt cuộc ả ta là thần thánh phương nào mà lại có nhiều bang hội khác nhau nghe theo sự chỉ huy của ả như vậy?"

Bạt Phong Hàn lúc này đã cởi gần hết y phục, chỉ để lại chiếc quần ngắn, dịch dần thân thể hùng vĩ như một trái núi của mình tới gần bờ đầm, bước về phía dòng thác chảy từ trên núi xuống, chậm rãi đáp: "Bà nương ấy tên là Trịnh Thục Minh, là quả phụ của minh chủ Đại Giang Liên Minh Giang Bá, hai người đã nghe nói tới Đại Giang Liên Minh chưa? Đó là một liên minh kết hợp hơn mười môn phái lớn nhỏ phụ cận Đại Giang. Kể từ khi Giang Bá bị ta giết chết, Trịnh Thục

Minh tạm thời thay thế vị trí của hắn, kỳ thực thì trước nay mọi sự vụ lớn nhỏ ở trong Đại Giang Liên Minh cũng do bà nương thối này chưởng quản rồi."

Từ Tử Lăng đứng bên bờ đầm, nhìn chăm chăm vào Bạt Phong Hàn đang để nước xối xuống đầu, chau mày nói: "Tại sao Bạt huynh lại giết chết Giang Bá?"

Bạt Phong Hàn nhún vai nói: "Cũng chẳng có gì đặc biệt. Hắn muốn nổi danh thiên hạ nên mới tìm tới ta, nhưng võ công thấp kém nên không giữ được mạng, chỉ có vậy mà thôi."

Khấu Trọng nằm xuống, nhắm nghiền hai mắt, thoải mái thở hắt ra một hơi nói: "Cừu gia của Bạt huynh chỉ sợ còn nhiều hơn cả chúng ta nữa đó."

Bạt Phong Hàn mỉm cười nhìn gã nói: "Khấu huynh đệ tốt nhất hãy học theo Từ huynh đệ đây đứng nhiều một chút, mỗi lần sau khi lực chiến tốt nhất không nên nằm xuống nghỉ ngơi, như vậy đối với việc tu luyện chỉ có hại mà không có lợi, giống như ta hiện giờ đang mệt muốn chết mà cũng phải cố chịu đứng vậy, người luyện võ như chúng ta tuyệt đối không thể để sự mệt mỏi chinh phục được. Hà! Vừa rồi chém giết thật là thống khoái!"

Khấu Trọng giật mình nhảy bật dậy, hỏi: "Thật vậy sao?"

Bạt Phong Hàn phì cười nói: "Tiểu huynh đệ cũng thật biết nghe lời." Tiếp đó lại chỉ tay vào một vết thương dài chừng ba thốn trên cánh tay trái, thở nhẹ ra nói: "Đao này là do Phó bang chủ Minh Dương bang Tạ Hậu chém phải, đao pháp của hắn chuyên công vào chỗ hiểm, trong khi quần chiến có hiệu quả rất cao, nhưng lúc đó nếu không phải ta đang nóng lòng giết người, kiếm thế hơi quá đà thì Tạ Hậu cũng đừng hòng làm ta bị thương được, cũng không vì trúng

phải một chiêu phản kích của ta mà táng mạng đương trường. Hà... sinh tử chỉ cách nhau có một đường chỉ mỏng manh vậy đó."

Từ Tử Lăng ngửa mặt nhìn trời. Lúc này tàn tinh đã lặn hết, phương đông đã ửng hồng. Chỉ nghe gã nhạt giọng hỏi Bạt Phong Hàn: "Lần này Bạt huynh tới Trung Nguyên có phải chỉ vì muốn sinh chuyện thị phi, đại khai sát giới hay không?"

Bạt Phong Hàn ra khỏi dòng thác, đứng giữa đầm nước, khí thế như muốn áp chế cả thiên hạ: "Ha ha... Khấu Trọng sẽ không bao giờ hỏi những câu như vậy, nhưng không ngờ Từ huynh đệ khí khái anh hùng hào sảng mà lại có một trái tim nhân từ kiểu đàn bà như vậy. Điều này có lẽ sẽ làm các nữ nhi hoan hỷ, nhưng cũng không phải là hành động của bậc đại trượng phu."

Y ngừng lại đôi chút, song mục sáng rực lên nhìn thẳng vào mắt Từ Tử Lăng nói tiếp: "Đại trượng phu lập thân với đời, quan trọng nhất chính là có thể phóng tay làm tới, tiến thẳng về mục tiêu mình đã đặt ra, cho dù là võ lâm chí tôn hay thiên hoàng lão tử muốn chặn lại cũng vung kiếm dẹp tất. Bạt Phong Hàn ta lẽ nào lại vô vi tới mức đi sinh chuyện thị phi với những kẻ phàm phu tục tử chứ. Kiếm đạo chỉ có thể trưởng thành trong tôi luyện mà thôi, bởi vậy nên lần này ta tới Trung Nguyên với tinh thần dĩ võ hội hữu, thế nhưng những kẻ bại dưới kiếm ta đều không chịu tâm phục, cứ bám nhẵng không dời, bất chấp thủ đoạn báo thù, hừ... Bạt Phong Hàn này nào có sợ gì?"

"Bùm!"

Khấu Trọng cởi sạch quần áo nhảy ùm xuống đầm làm nước bắn tung toé ướt cả y phục Từ Tử Lăng, rồi trồi đầu lên bên cạnh Bạt Phong Hàn, vừa cười vừa thở hổn hển nói: "Bạt tiểu tử nói hay lắm, cái gì mà Bạt Phong Hàn ta nào có sợ gì, chớ quên rằng vừa rồi suýt chút nữa huynh đã bị người ta bằm thành thịt vụn rồi... hà vừa mới

đó mà đã nói huênh hoang rồi..."

Bạt Phong Hàn dở khóc dở cười nói: "Ngươi càng lúc càng không khách khí với ta đó! Có điều ta lại cảm thấy rất mới mẻ, bởi chưa từng có ai nói với ta bằng ngữ điệu không khách khí như vậy với ta cả!"

Tiếp đó lại hừ lạnh một tiếng nói: "Không ngại nói cho hai ngươi biết, ta còn có một bộ tâm pháp thúc đẩy công lực vô cùng bá đạo, một khi thi triển, lập tức có thể đột phá vòng vây, song sau đó ít nhất cũng phải nghỉ ngơi sáu tháng mới hoàn toàn phục nguyên được. Vì vậy ta vẫn rất cảm kích sự giúp đỡ của các ngươi, nên dù các ngươi có châm biếm thế nào ta cũng không để ý đâu."

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên bờ đầm, đưa tay vuốt những hạt nước bắn lên mặt, mỉm cười hỏi: "Võ công của huynh học được ở đâu vậy? Tại sao lại đắc tội với Tất Huyền?"

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Lăng ngươi bị người ta nói chẳng ra gì như vậy sao vẫn không hề tức giận, cũng không phản bác lấy một lời thế?"

Từ Tử Lăng nhún vai nói: "Mỗi người đều có cách nhìn riêng của mình, nhân từ kiểu phụ nữ tức là ta có thiện lương và ôn nhu, có gì không tốt đâu chứ?"

Bạt Phong Hàn nhẻo miệng cười tươi nói; "Từ Tử Lăng đúng là Từ Tử Lăng, chẳng trách mà Đơn Uyển Tinh không thể nào quên ngươi được." Tiếp đó lại chìm cả người xuống dưới làn nước, lúc thò đầu lên hai mắt chợt lộ ra vẻ hồi ức, chậm rãi kể: "Từ khi ta hiểu chuyện đã lớn lên trong một đám mã tặc rồi, lúc đó chỉ biét kẻ nào mạnh hơn sẽ được ngồi lên đầu kẻ khác! Hà... đã lâu lắm ta không nghĩ lại chuyện xưa."

Khấu Trọng dài người đứng thẳng dậy, tuy gã thấp hơn Bạt Phong Hàn một chút, song thể hình khí độ đều không hề thua kém. Chỉ nghe gã nói: "Vậy thì không nói cũng được. Đúng rồi, không phải huynh đi cùng với Du di hay sao? Tại sao lại chỉ có một mình ở đây thế?"

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: "Ta và nàng đã thất tán rồi."

Hai gã cùng thất thanh thốt lên: "Cái gì?"

Chương 126: Mười ngày trong núi

Ba người ngồi bên bờ đầm.

Bạt Phong Hàn nói: "Ngày hôm ấy, sau khi ta và Quân Du rời khỏi Tương Dương thì liền đi đường bộ tới Lạc Dương, ba ngày sau thì tới Nam Dương quận."

Khấu Trọng buột miệng hỏi: "Namg Dương quận do ai chủ sự?"

Bạt Phong Hàn dùng ống tay áo miết nhẹ trên lưỡi kiếm, mỉm cười đáp: "Nam Dương thuộc quyền quản hạt của Vương Thế Sung, do thủ hạ đại tướng của y là Vô Lượng Kiếm Hướng Ân Nhân nắm giữ, tên tiểu tử này cũng biết được vài chiêu, hình như còn có quan hệ thân thuộc với Vương Thế Sung nữa."

Từ Tử Lăng nghe vậy thì cười cười nói: "Xem ra huynh cũng nắm rõ tình hình ở Trung Nguyên lắm, chúng ta đối với mấy chuyện ai là cừu gia của ai, ai là thân thuộc của ai này hồ đồ lắm!"

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Chỉ alf ta chịu để tâm lưu ý mà thôi! Mà cũng có rất nhiều chuyện do Quân Du nói cho ta biết, nghe xong rồi thì không quên được."

Khấu Trọng xen miệng vào hỏi: "Sau đó thì đã xảy ra chuyện gì?"

Bạt Phong Hàn nói: "Vốn chỉ là chuyện nhỏ thôi. Chúng ta bị một đám cừu nhân ở tái ngoại bám theo, cuối cùng đánh một trận giết chết vài người rồi rời khỏi Nam Dương ngay trong đêm, tiếp tục đi về phía

bắc, chẳng ngờ giữa đường lại trúng phải phục kích."

Y nói với ngữ điệu hết sức bình thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra, song hai gã đã đều có thể tưởng tượng ra trận chiến lúc đó kịch liệt thế nào, bằng không thì Bạt Phong Hàn và Phó Quân Du cũng đâu tới nỗi phải thất lạc nhau như vậy, là đám người nào mà có thực lực như vậy?

Khấu Trọng sực nhớ ra một người, bèn hỏi luôn: "Có phải là tên đồ đệ âm dương quái khí Tháp Bạt Ngọc của Tất Huyền và ả sư muội phong lưu phóng đãng của hắn không?"

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên thốt: "Các ngươi làm sao biết được hắn?"

Khấu Trọng mỉm cười: "Nói ra thì dài lắm, rốt cuộc có phải là bọn chúng không?"

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên: "Khấu Trọng ngươi tối nay sao lại nôn nóng như vậy chứ?"

Khấu Trọng cũng thoáng ngẩn người, gật đầu đồng ý nói: "Đích thực ta có chút bất bình thường, rất dễ nôn nóng, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì vậy nhỉ?"

Từ Tử Lăng nói: "Có lẽ là ngươi cảm thấy một chuyện gì đó rất nghiêm trọng sẽ xảy ra, nhưng lại không thể nói ra được đúng không? Bởi vì ta cũng đang có cảm giác bất tường đây."

Bạt Phong Hàn cười cười nói: "Đừng nghi thần nghi quỷ nữa! Tóm lại một câu là khi ba chúng ta ở cùng với nhau thì cho dù Tất Huyền có muốn tới sinh chuyện thị phi cũng phải chọn ngày khác mà tới! Các ngươi cần gì lo lắng chứ!"

Khấu Trọng vỗ đùi nói: "Nói hay lắm! Lão Bạt! Huynh có cảm thấy mình là người rất khó nói chuyện hay không? Hỏi huynh chuyện nào huynh cũng cứ lấp lấp liếm liếm, không phải lẳng sang chuyện khác thì cũng hỏi nọ đáp kia, rốt cuộc làm sao mà huynh thất tán với Du di vậy, ta chỉ quan tâm tới an nguy của vị sư muội của mẹ mình thôi."

Bạt Phong Hàn mìm cười nói: "Là ngươi tự mình nói sang chuyện khác đấy chứ! Có phải đã để ý Thuần Vu Vi sư muội của Tháp Bạt Ngọc rồi hay không?"

Lần này thì tới lượt Từ Tử Lăng cũng nóng ruột nói: "Bạt huynh nói mau đi!"

Nụ cười trên miệng Bạt Phong Hàn tắt ngấm, song mục xạ ra hai đạo hàn quang sáng rực, lãnh khốc vô tình, trầm giọng nói: "Chúng ta bị nhân vật số hai của Âm Quý Phái Biên Bất Phụ tập kích trong một tòa cổ miếu, hắn ta không nói câu nào đã động thủ liền. Ta một mình ở lại cầm chân địch nhân, để Quân Du bỏ chạy trước, nhưng khi thoát thân tới chỗ hẹn thì không thấy nàng đâu. Ta sợ nàng bị người của Âm Quý Phái ám toán, nên đã tìm khắp xung quanh đó mười dặm, cuối cùng lần theo dấu vết mà tìm tới Tương Dương, chẳng ngờ lại gặp phải đám tiện nhân Đặng Thục Minh đó."

Hai gã nghe mà tròn mắt nhìn nhau.

Khấu Trọng gãi đầu nói: "Cái tên Biên Bất Phụ này chui ở đâu ra vậy, tại sao ta chưa từng nghe ai nhắc tới tên hắn vậy?"

Bạt Phong Hàn nói: "Biên Bất Phụ là sư đệ của Chúc Ngọc Nghiên, người này võ công cực cao, bình sinh ta mới gặp lần đầu. Hắn ta chỉ tùy tiện cất tay động chân mà kiếm của ta đã phải biến hóa mấy lần mới hoá giải được, khiến ta vô cùng vất vả. Có điều về cơ trí ứng biến thì hắn kém ta một bậc, bằng không thì ta đã không thể ngồi đây

chờ ngắm bình minh với hai ngươi rồi."

Hai gã ngẩng đầu nhìn trời, tia sáng đầu tiên cuối cùng cũng xuất hiện ở chân trời phía đông.

Bạt Phong Hàn lơ đãng nói: "Hắn là phụ thân của Uyển Tinh"

Cả hai gã cùng thất thanh thốt lên: "Cái gì cơ?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Nếu không phải trông hắn giống Uyển Tinh thì ta cũng không nhận ra được. Biên Bất Phục là ẩn sĩ trong ma giáo, có ngoại hiệu là Ma Ẩn, à... có phải lại trách ta nói sang chuyện khác không?"

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Ta mặc kệ hắn là Ma Ẩn hay là mông ẩn, nhưng chắc chắn có thể khẳng định hắn nhiều lắm cũng chỉ là nhân vật đứng hàng thứ ba của Âm Quý Phái mà thôi, nếu huynh gặp phải Loan Loan, nhân vật thứ hai thực sự của phái này... hừ, ta dám đảm bảo huynh không có phần hưởng thụ ánh mặt trời chiếu tới đây đâu!"

Bạt Phong Hàn thần sắc ngưng trọng nói: "Truyền nhân của Âm Quý Phái cuối cùng cũng bước ra giang hồ rồi sao? Có thể nói rõ sự tình cho ta biết được không?"

Hai gã liền mỗi người một câu kể những chuyện liên quan tới Loan Loan cho Bạt Phong Hàn nghe một lượt.

Bạt Phong Hàn nghe xong trầm giọng nói: "Thật không ngờ truyền nhân đời này của Âm Quý Phái lại lợi hại đến vậy, Bạt mỗ nhất định phải kiến thức một phen mới được. Hừm, nếu có thể bắt được ả, vậy chúng ta có thể trao đổi bất cứ thứ gì với Âm Quý Phái rồi. Có điều kế hoạch của hai người quá ư bị động, đầu tiên là cần phải tìm ra bốn vị huynh đệ kia trước đã, mà đây lại là một ẩn số không biết khi

nào mới giải được nữa."

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: "Tại sao Âm Quý Phái lại lao sư động chúng đối phó Bạt huynh vậy?"

Khoé miệng Bạt Phong Hàn lộ ra một nụ cười ấm áp, đảo mắt nhìn hai gã một lượt rồi nói: "Các ngươi phải biết rõ mới đúng chứ. Loan Loan yêu nữ đó và Trương Thúc Mưu, Đỗ Phục Uy kết thành bè đảng công hạ Cảnh Lăng, đương nhiên cũng đại biểu cho hiệp ước hợp tác mượn tay lão Đỗ tranh bá thiên hạ của Khúc Ngạo và Chúc Ngọc Nghiên. Ta và Quân Du lại vô ý đã phá hoại âm mưu đối phó với hai người và Phi Mã Mục Trường của bọn chúng ở Tương Dương, ma giáo xưa nay chuyên lấy máu trả máu, có cừu báo cừu, chỉ cần dựa vào điểm này, đã đủ để khiến Âm Quý Phái bất chấp tất cả lấy mạng chúng ta bằng được rồi."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc biến sắc.

Bạt Phong Hàn hiểu được điều hai gã đang lo lắng, hừ lạnh nói; "Hai người thực ra cũng không cần quá lo lắng, Du di của các ngươi là đệ tử đích truyền của Dịch Kiếm Đại Sư Phó Dịch Lâm, cho dù Chúc Ngọc Nghiên có coi thường thiên hạ tới đâu đi nữa, cũng không ngu ngốc tới độ kết oán với nhân vật có thể làm khuynh đảo Âm Quý Phái này. Người bọn chúng muống đối phó chỉ có một mình Bạt mỗ này mà thôi. Nếu như chúng ta có thể bắt sống được yêu nữ Loan Loan, như vậy có thể nói chuyện đổi người với Chúc Ngọc Nghiên rồi."

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi thanh khí rồi thở ra nhè nhẹ: "Đã nhiều ngày như vậy, Loan Loan yêu nữ chỉ e đã hoàn toàn hồi phục, nếu thêm vào cái tên Biên Bất Phụ gì đó và bọn lâu la Âm Quý Phái nữa, thì chuyện chúng ta có thể sống mà đào tẩu hay không cũng là vấn đề nữa, huống hồ còn phải bắt sống ả, Bạt huynh có phải đang nói đùa không vậy?"

Bạt Phong Hàn nở một nụ cười tràn đầy tự tin: "Nếu trong thời gian ngắn, võ công chúng ta có thể tăng tiến gấp bội, sau đó dùng tĩnh chế động, đột nhiên xuất kích, dùng mọi thủ đoạn để ám toán những nhân vật của quan trọng của đối phương, các ngươi thấy cách này thế nào?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe y nói đều tròn mắt nhìn nhau, vội vàng thỉnh giáo.

Song mục Bạt Phong Hàn thoáng hiện sát cơ lãnh khốc vô tình khiến người ta phải lạnh cả sống lưng, chậm rãi nói: "Từ trước tới này, ta đi khắp nơi tìm cao thủ khiêu chiến, tất cả chỉ vì không có một đối thủ xứng tầm, nếu hai người chịu cùng ta đi sâu nghiên cứu, lấy sở trường bù đắp sở đoản, chỉ cần tám hay mười ngày là đã hơn kẻ khác khổ tu ám năm mười năm rồi. Một chiêu này của chúng ta, e rằng trên đời này không có kẻ nào tưởng tượng ra được đâu. Chúng ta đều còn trẻ tuổi, lại không ngừng tiến bộ, thứ mà chúng ta thiếu chỉ là sự kích thích mới mà thôi."

Khấu Trọng vỗ đùi khen tuyệt: "May mà huynh nghĩ ra, có điều ta vẫn còn một chuyện không rõ lắm. Quan hệ giữa huynh và chúng ta trước nay nói chung là không được tốt lắm, tại sao lại bất ngờ thành khẩn hợp tác như vậy? Kỳ thực mục tiêu chủ yếu của Âm Quý Phái là chúng ta chứ không phải Bạt huynh, nếu cứ như vậy, huynh sẽ kết oán thù không thể giải được với Âm Quý Phái và Khúc Ngạo đấy!"

Bạt Phong Hàn ngửa mặt đón lấy tia nắng đầu tiên chiếu vào trong cốc, mỉm cười nói: "Ta đã quen độc lai độc vãng, hợp tác với hai ngươi chỉ là kế sách tạm thời mà thôi, đây là một chuyện rất có ích cho cả ba chúng ta, đồng thời cũng là một bước quan trọng vô cùng trong quá trình tu luyện tiến lên đỉnh cao nhất của võ đạo của ta. Tương lai sẽ có một ngày chúng ta sẽ trở mặt thành thù cũng không

chừng, nhưng trong mấy ngày tới đây, phương pháp duy nhất để sinh tồn của chúng ta chính là vứt bỏ tất cả ân oán, cùng nhau chống địch. Hừ! Kẻ nào muốn lấy mạng Bạt Phong Hàn này, đều không có kết quả tốt đâu."

Khấu Trọng gật đầu nói: "Khẩu tài của Bạt huynh thật lợi hại, ta nghe mà cũng cảm thấy động lòng. Có điều chúng ta không thể đánh nhau suốt cả ngày được, lúc rảnh rỗi cũng phải ra ngoài thăm dò tin tức, xem xem địch nhân có động tĩnh gì hay không nữa."

Từ Tử Lăng phản đối nói: "Vậy thì không còn là lấy tĩnh chế động nữa rồi. Nến biết rằng tối qua chúng ta đã để lộ hành tung, Loan Loan trước đây đã nói bảy ngày sau sẽ giết chúng ta, ma môn trước nay luôn có thủ tất báo, nên có lẽ ả ắt sẽ làm cho bằng được. Chỉ cần gây kinh động làm bọn chúng huy động lực lượng tìm kiếm chúng ta khắp nơi, chúng ta ắt sẽ để lộ sơ hở cho chúng lợi dụng. Điều duy nhất mà ta lo lắng là sự an nguy của bọn Ngọc Thành, nếu có thể tìm được bọn họ trước thì có thể yên tâm về mặt này rồi."

Bạt Phong Hàn gật đầu tán đồng: "Tiểu tử nói rất hay, trong mười ngày này chúng ta phải vứt bỏ mọi thứ, chuyên chí vào võ đạo, chạy đua với thời gian. Tất cả những chuyện khác, để mười ngay sau hãy nói, bằng không có ra ngoài cũng chỉ tốn công vô ích, tự mình chuốc nhục mà thôi, hơn nữa sau này còn phải chạy đông trốn tây, hoảng hoảng hốt hốt không dám ngẩng mặt nhìn ai, như vậy thì làm người còn có ý nghĩa gì nữa chứ?"

Khấu Trọng đưa hữu thủ ra, nghiêm mặt nói: "Được lắm! Vậy chúng ta tìm nơi ẩn nấp bà nó mười ngày, sau đó phát động phản kích sấm sét, để Chúc Ngọc Nghiên biết rằng thiên hạ không phải để cho mụ ta muốn làm gì thì làm!"

Bạt Phong Hàn cũng đưa hữu thủ ra nắm chặt lấy Khấu Trọng, gật

đầu nói: "Nếu ta đoán không lầm, khi địch nhân tìm không thấy chúng ta, ắt hẳn sẽ bày bố thiên la địa võng ở Lạc Dương chờ chúng ta tự chui đầu vào. Đó chính là thời cơ phản kích tốt nhất!"

Từ Tử Lăng cũng đưa tay đặt lên mu bàn tay Bạt Phong Hàn, kiên quyết nói: "Vì vậy chuyện quan trọng nhất trước mắt là ẩn nấp như thế nào, nếu ở đây, ta chỉ e tiếng kình khí chạm nhau, đao phong kiếm ảnh cũng đủ để dẫn địch nhân tới rồi."

Bạt Phong Hàn vỗ ngực nói; "Phía đông nam thành Tương Dương có một dãy Đại Hồng Hơn, kéo dài cả trăm dặm, chỉ cần ở đó tùy tiện tìm một thâm sơn cùng cốc, đảm bảo không ai phát hiện. Ý hai người thế nào?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều vui vẻ đông ý. Một quyết định bất ngờ như vậy, chẳng những giúp ba người bọn họ tránh được hoạ sát thân, còn khiến họ cùng lúc tiến được một bước dài mang tính quyết định trên con đường võ đạo.

0O0

Dưới ánh trăng sáng, dòng Hán Thủy phía xa xa cuồn cuộn chảy, quang ba điểm điểm, cảnh đẹp vô ngần.

Từ Tử Lăng ngồi xếp bằng trên một vách đá cao, chầm chậm mở mắt ra. Sau bốn canh giờ tĩnh tọa luyện công, cảnh vật trước mắt đột nhiên biến đổi, tràn đầy cảm giác mới mẻ rung động lòng người.

Từ Tử Lăng đảo mắt một vòng, hai bên xung quanh vách núi trải dài như đại bàng triển dực, cơ hồ như kéo dài cả ngàn dặm khiến người ta có cảm giác như phi điểu cũng không thể vượt qua. Sự thực thì với khinh công của ba người bọn gã, muốn vượt qua dãy núi này cũng phải hao tốn không ít công phu.

Trên dãy núi đối diện thấp hơn một chút là khu rừng rậm, kỳ hoa dị thảo nhiều không kể xiết, ngoài ra còn có khe suối thác nước, tăng thêm không ít vẻ đẹp cho nơi thâm sơn cùng cốc này.

Tiếng gió nổi lên, Từ Tử Lăng chưa kịp quay đầu lại thì Khấu Trọng đã đến ngồi xuống bên cạnh gã, hai chân thả ra ngoài vách đá, đong đưa đong đưa, dáng vẻ tiêu dao khoái hoạt phi thường.

Từ Tử Lăng hỏi: "Lão Bạt đâu?"

Khấu Trọng đáp: "Tên tiểu tử này không biết đã trốn vào chỗ nào luyện công một mình rồi! Hừ, nói thực lòng, lần này tuy nói là trợ giúp lẫn nhua, hai bên cùng có lợi, nhưng do tên Phong Thấp Hàn này về cả võ công lẫn kiến thức đều vững chắc hơn chúng ta, tài năng thiên phú cũng không hề sút kém, vì vậy lần này có khi là dưỡng hổ vi hoạ cũng không chừng."

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Trọng thiếu gia ngươi rất ít khi khen người khác làm hạ uy phong của mình như vậy, tại sao hôm nay lại đột nhiên đổi tính thế?"

Khấu Trọng thở dài nói: "Ngươi càng tiếp xúc với Phong Thấp Hàn nhiều lại càng cảm thấy hắn là người thiên tính lãnh khốc vô tình, đừng tưởng hiện giờ hắn xưng huynh gọi đệ với chúng ta mà nghĩ hắn thật lòng, tương lai tuyệt đối sẽ không có kết quả gì đâu."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Nghe ngữ khí của ngươi, cơ hồ như rất cố kỵ hắn thì phải?"

Khấu Trọng trầm giọng nói: "Mấy ngày nay ta thường xuyên giao thủ trao đổi võ học với hắn, tiếp xúc tuy nhiều, nhưng cũng chỉ có thể dùng bốn chữ cao thâm mạt trắc để hình dung mà thôi. Những chỗ

quan trọng hắn đều giữ lại một chút, vì vậy hắn hiển nhiên là được lợi hơn chúng ta rất nhiều."

Từ Tử Lăng nói: "Ta lại cho rằng cả hai bên đều bình đẳng, bất luận là y có giấu giếm gì đi nữa, nhưng chúng ta cũng có thể học được ở y rất nhiều thứ mà trước giờ chúng ta chưa từng nghĩ tới, lại nghe được rất nhiều chuyện phong thổ nhân tình kỳ idj ở ngoài Trung Thổ. À, đúng rồi, mấy ngày nay ngươi thi thoảng cũng đọc những sách lịch sử và binh pháp của Lỗ tiên sinh để lại, rốt cuộc có học được thứ gì không?"

Khấu Trọng nhướng mày nói: "Đương nhiên là học được không ít thứ rồi, binh pháp so với hai người đối trận còn phức tạp hơn gấp trăm ngàn lần, thiên biến vạn hóa, nói thế nào cũng nói không hết. Có điều theo ta thì sức tưởng tượng của Lỗ tiên sinh còn chưa đủ phong phú, lập luận cũng có hơi bảo thủ một chút."

Từ Tử Lăng cảnh cáo nói; "Ngươi hãy khiêm tốn mà học hỏi hết tâm đắc của người ta trước rồi hãy nói đi!"

Khấu Trọng nói: "Ta còn kính trọng lão nhân gia hơn cả ngươi nữa, Lỗ tiên sinh dụng tâm nhiều nhất ở biến hóa của trận pháp, cái gì mà Tam Giác Trận, Mai Hoa Trận, kỳ thực mọi biến hóa vận dụng đều vô cùng tuyệt diệu. Lão truyền binh pháp cho ta, nhất định là muốn ta dùng những thứ lão đã dành cả đời nghiên cứu ra trên thực tế chiến trường, ta nhất định sẽ không làm lão thất vọng."

Tiếp đó lại thấp giọng hỏi: "Ngươi nói xem Phong Thấp Hàn có thật sự tốt với Du di của chúng ta không?"

Từ Tử Lăng thở dài: "Chuyện này rất khó nói, Bạt tiểu tử rất sâu sắc, trước giờ chưa từng biểu lộ cảm xúc nội tâm, theo ta thấy hắn yêu bản thân mình thì đúng hơn."

Chợt có tiếng hú từ trên đỉnh núi truyền tới, đã đến giờ bọn gã phải đi luyện công rồi.

0O0

Một vầng trăng sáng treo lơ lửng trên bầu trời, chiếu rọi một thứ ánh sáng nhàn nhạt mát dịu xuống vùng núi.

Bạt Phong Hàn vung kiếm chém ra ba đường, lưỡi kiếm rít lên giữa không khí nghe chói ta, khí thế hung mãnh lang độc, uy thế đủ để khiến bất kỳ người nào đối diện cũng phải tâm kinh đảm khiếp.

"Đinh!"

Bạt Phong Hàn cho kiếm vào vỏ, thần định khí nhân nói: "Từ huynh đệ, Khấu huynh đệ, hai người cảm thấy ba kiếm này thế nào? Xin hãy chỉ điểm!"

Khấu Trọng cười cười nói: "Điểm lợi hại nhất của ba kiếm này chính là vô luận về lực đạo, về tốc độ đều đồng nhất như một, hiếm thấy nhất chính là khí thế, kiếm sau lại mạnh hơn kiếm trước, bất kỳ người nào phải đối mặt với ba kiếm này của Bạt huynh đều phải đợi huynh đánh hết ba chiêu này rồi mớii có thể phản kích."

Bạt Phong Hàn gật đầu, không tỏ thái độ gì, chỉ quay sang nhìn Từ Tử Lăng như muốn hỏi ý kiến của gã.

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: "Ba kiếm này của Bạt huynh có một chỗ rất kỳ lạ, chính là thoạt nhìn thì tưởng ba kiếm này liền mạch như nhất, nhưng kỳ thực lại không phải như vậy. Cơ hồ như giữa mỗi kiếm lại có chỗ sơ hở rất nhỏ, nếu đối phương là cao thủ, nhất định sẽ lợi dụng điểm này để phản kích."

Bạt Phong hàn tán thưởng nói: "Nhãn lực của Từ huynh đệ quả thật cao minh, nếu ta muốn ba kiếm ngày lực đạo tương đồng, tốc độ như nhau thì nhất quyết phải chia ra làm ba lần phát lực vận kiếm, thế nên sẽ xuất hiện tình trạng mà huynh đệ vừa nói. Ngày ấy khi ta quyết chiến với Độc Cô Phượng đã bị nàng ta nhìn thấy sơ hở này, nữ nhân này chẳng những đẹp tới kinh người mà võ công cũng thập phần đáng sợ."

Khấu Trọng và Tử Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đến tự vấn cho dù mình có nhãn lực như vậy, nhưng có thể lợi dụng được sơ hở trong kiếm pháp của Bạt Phong Hàn hay không lại là một chuyện hoàn toàn khác. Hơn nữa sơ hở này là hai gã nhìn ra ở góc độ của người đứng ngoài quan sát, nếu như đổi lại là lúc quyết đấu sinh tử, ba kiếm này chém thẳng xuống đầu mình, có thể đỡ được đã phải tạ ơn trời đất rồi. Từ đây có thể thấy được võ công Độc Cô Phượng đã cao minh tới địa bộ nào rồi.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi nói: "Huynh đã thua nàng ta?"

Bạt Phong Hàn kiêu ngạo lắc đầu: "Nàng hơn ta ở kiếm pháp tinh diệu, nhưng kinh nghiệm thực chiến lại không phong phú bằng ta, bị ta cố ý tự đoạn bội đao, lừa nửa chiêu làm nàng ta tức tối mà bỏ đi. Có điều lần sau gặp phải, e rằng sẽ không dễ dàng thoát thân như vậy đâu, bà nương này còn hiếu chiến hơn cả Bạt mỗ nữa."

Từ Tử Lăng hiểu ra nói: "Chẳng trách Bạt huynh lại đề nghị chúng ta vào núi sâu tu luyện, đây có lẽ cũng là một trong các nguyên nhân của huynh đúng không?"

Bạt Phong Hàn hừ lạnh nói: "Nếu chỉ để đối phó với bà nương đó, ta tự luyện một mình cũng đủ rồi. Nhưng mục tiêu của ta là hạng cao thủ như Ninh Đạo Kỳ, Chúc Ngọc Nghiên kia, sau này khi trở về cố

thổ, việc đầu tiên ta làm chính là khiêu chiến với lão già Tất Huyền đó, cho hắn biết ai mới là Đột Quyết đệ nhất cao thủ."

Khấu Trọng không nhịn được buột miệng nói: "Rốt cuộc huynh và Tất Huyền đã giao thủ chưa?"

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: "Nếu thật sự đã giao thủ, ta còn mạng mà ngồi đây nghiên cứu võ đạo với hai người sao. Nhưng cũng coi như là đã giao thủ rồi, vì đại đệ tử Nhan Hồi Phong của hắn đã bị ta sát hại, đã hiểu chưa?"

Hai gã đều thầm nhủ chẳng trách mà Tất Huyền muốn giết ngươi như vậy.

Bạt Phong Hàn trở lại vẻ lạnh lùng như trước, nói: "Từ huynh đệ, Khấu huynh đệ hãy chuẩn bị!"

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Huynh muốn cùng lúc đối phó hai chúng ta?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Có gì mà không được?"

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Sau bốn canh giờ tịnh tự, chắc hẳn Bạt huynh đã có lĩnh ngộ gì mới, vậy để chúng ta đại khai nhãn giới một lần đi!"

Bạt Phong Hàn chầm chậm rút bảo kiếm ra khỏi bao, ngửa mặt hứng lấy ngọn gió núi thổi tới, y phục bay lên phất phần phật, do y đứng quay lưng lại với vực núi, nên trông giống như đứng giữa bầu trời đêm thăm thẳm, thoạt nhìn cứ tưởng là thần nhân giáng hạ, đích thực có khí khái bá đạo của bậc cao thủ hãn thế. Bạt Phong Hàn vuốt nhẹ dọc theo thân kiếm, lẩm bẩm nói: "Kiếm này do ta lặn xuống biển sâu mò lấy cương thiết, dùng bảy ngày bảy đêm đích thân rèn nên,

trong cương có nhu, cứng rắn mà lại mềm dẻo, hơn xa cây đao đã gãy kia. Từ đó tới nay ta cũng chưa nghĩ ra một cái tên thích đáng cho nó, đêm nay đột nhiên lại nghĩ ra, đặt cho nó cái tên Trảm Huyền, hai người hãy làm chứng cho ta!"

Người Trảm Huyền Kiếm muốn trảm tự nhiên chính là Tất Huyền, đây chính là mục tiêu mà Bạt Phong Hàn đã đặt ra cho bản thân mình.

Khấu Trọng thẳng lưng, rút Tỉnh Trung Nguyệt ra, cười cười nói: "Cái tên Tỉnh Trung Nguyệt này cũng có đạo lý rất thâm ảo của nó. Để ta xem Trảm Huyền Kiếm của huynh có thể trảm huyền được không?"

Bạt Phong Hàn song mục xạ ra hai đạo hàn quang, ngưng thần nhìn vào ánh sáng vàng chói lọi phát ra từ Tỉnh Trung Nguyệt, trầm giọng nói; "Thanh đao này sát khí rất nặng, Khấu huynh đệ cần phải cẩn thận, người có thể chế đao, nhưng đao cũng có thể chế người đó!"

Khấu Trọng ngạc nhiên vuốt nhẹ dọc thân đao, hoài nghi nói: "Đúng là có chuyện này thật sao?"

Bạt Phong Hàn hú dài một tiếng, nhìn sang phía Từ Tử Lăng, vừa đúng lúc ánh trăng chiếu lên gương mặt tuấn tú của gã, dưới ánh trăng vàng nhạt, khí chất tiêu sái cô ngạo, trác việt bất quần của gã càng lộ rõ, trong lòng y không khỏi nhớ tới Đơn Uyển Tinh, thầm thở dài một tiếng, trầm giọng nói: "Ta sắp xuất kiếm đây!"

Đôi hổ mục của Từ Tử Lăng sáng rự lên, điềm đạm nói: "Tại sao Bạt huynh đột nhiên lại lộ ra sát khí, không thu liễm thâm tàng như trước vậy?"

Bạt Phong Hàn thầm kinh hãi, biết giải thích cũng chỉ thêm phí lời, mỉm cười nói: "Bởi vậy làn này phải hết sức cẩn thận, nói không

chừng nhất thời ta hứng lên, sẽ toàn lực giết chết hai người đấy! Xem chiêu!"

Hàn kình ngưng tụ.

Trảm Huyền Kiếm chém nhanh về phía Khấu Trọng một kiếm, còn tả thủ của y thì thoắt chưởng thoắt quyền, biến hóa kỳ ảo, công thẳng vào Từ Tử Lăng, chiêu thức uy dũng tuyệt luân.

Tiếng đinh đang vang lên liên miên bất tuyệt, Khấu Trọng không nhường một bước, vung đao đỡ lấy ba kiếm của Bạt Phong Hàn, nhưng đột nhiên đối phương lại thay đổi kiếm thế, từ đánh thẳng chém thẳng chuyển sang những kiếm chiêu tinh tế tỉ mỉ, chuyên công vào chỗ sơ hở, đỡ, gạt, đâm, chém thủ pháp huyền ảo vô song, vây kín Khấu Trọng trong màn kiếm quang sáng rực.

Tay còn lại thì liên tiếp đẩy ra những luồng kình lực mạnh mẽ, công kích liên tục khiến Từ Tử Lăng vô phương phối hợp với Khấu Trọng để hình thành thế hợp kích.

Chỗ lợi hại nhất của y chính là tâm pháp phân tâm nhị dụng, giống như hai người hoàn toàn khác nhau vậy, có thể dùng hai chiến lượt hoàn toàn bất đồng để đối phó với bọn gã.

Nhất thời trong khuôn viên ba bốn trượng vuông của đỉnh núi, đao quang kiếm ảnh rợp trời, sát khí mãn thiên.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy Bạt Phong Hàn dũng mãnh như vậy đều phấn chấn tinh thần, đang định toàn lực phản công thì Bạt Phong Hàn lại đột nhiên đảo người, biến thành tả thủ đối phó Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng, Trảm Huyền Kiếm trong hữu thủ cuồng mãnh tấn công Từ Tử Lăng, lập tức áp chế thế công của hai gã lại.

Đợi hai gã ổn định được trận cước, chuẩn bị phản công thì Bạt Phong Hàn lại gầm lên một tiếng như sấm động, tả chưởng, hữu kiếm hợp rồi lại khai, hóa thành một vùng kiếm quang chưởng ảnh, thoắt tả thoắt hữu như cuồng phong bạo vũ, bức hai gã rơi trở lại thế bị động như lúc đầu.

Khấu Trọng hét vang một tiếng, đề khí dịch người sang ngang, cùng lúc vận đao chém mạnh. Một đao ngay lúc mới đầu tưởng là chém vào khoảng không, nhưng khi Tỉnh Trung Nguyệt hạ xuống, Trảm Huyền Kiếm của Bạt Phong Hàn lại giống như tự đưa đầu vào rọ, để Khấu Trọng chém vậy.

Một luồng kình khí xoáy ốc tràn ra như đại hồng thủy, làm Bạt Phong hàn bị chấn động dịch người sang nửa bộ.

Chỉ nghe y cười lớn nói: "Chiêu này mới có chú ý vị chứ!"

"Bình!"

Từ Tử Lăng thừa cơ kích tới một quyền, Bạt Phong Hàn đã mất thế, bị buộc phải ngạch tiếp chiêu này của gã. Với công lực của Bạt Phong Hàn cũng bị bức cho môn hộ mở rộng, không thể giữ được ưu thế chủ động ban đầu nữa.

Khấu Trọng nhân lúc Bạt Phong Hàn bị nghiêng người, hoành đao hóa thành một đao quang ảnh vàng chói đâm thẳng tới eo bên phải của y như một tia chớp. Đao còn chưa đến, kình khí đã xoáy tròn cuồn cuộn tới nơi.

Tả thủ Bạt Phong Hàn vung lên đánh ra một quyền cách không, đẩy lui Từ Tử Lăng, sau đó hồi kiếm hất văng Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng sang một bên, uy lực vẫn không hề sút kém, nhưng đã không còn vẻ dũng mảnh như mới đầu nữa.

Đột nhiên Bạt Phong Hàn đổi lui thành tiến, cả người lẫn kiếm nhân lúc Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng bị hất ra, hóa thành một đạo cầu vồng lao vút về phía Từ Tử Lăng đang đứng bên bờ đá, chiêu thức lăng lệ vạn phần, tốc độ cũng nhanh hơn những chiêu trước đó gấp bội, hiển nhiên vừa rồi y thất thế chỉ là cố ý dụ địch mà thôi. Chí mạng nhất chính là phạm vi bao trùm của kiếm này rất lớn, Từ Tử Lăng lại không thể thoái lui, chỉ có thể liều mình ngạnh tiếp.

"Bình!"

Từ Tử Lăng cơ hồ như đã đoán được Bạt Phong Hàn sẽ xuất chiêu này, trầm người xuống tấn, tung chưởng đánh thẳng vào thân Trảm Huyền Kiếm.

Nếu như ở nơi đất bằng, một người công thế đặc sắc, một người thủ thế tài tình, có thể nói là không ai hơn nữa. Nhưng trong tình hình hiện tại này, Bạt Phong Hàn có thể lui về sau, nhưng Từ Tử Lăng thì ngàn vạn lần không thể thoái hậu.

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng bị nội kình của Bạt Phong Hàn đẩy loạng choạng muốn té xuống vực sâu, đang kinh hãi thất sắc thì Bạt Phong Hàn đã kêu lớn: "Bắt kiếm!"

Từ Tử Lăng vung tay chộm lấy thân kiếm, Bạt Phong Hàn liền vận lực hất nhẹ, đưa gã rời khỏi vách núi nguy hiểm.

Từ Tử Lăng buông Trảm Huyền Kiếm ra, đưa tay lau mồ hôi trên trán, thở phào nói: "Nguy hiểm quá! Ta còn tưởng Bạt huynh thật sự muốn hạ sát thủ nữa chứ!"

Bạt Phong Hàn cười phá lên, đút kiếm vào bao nói: "Ta lại là hạng tiểu nhân bỉ ổi đó hay sao, muốn giết Từ huynh đệ cũng phải đường

đường chính chính một chút chứ! Có điều một kiếm vừa rồi đích thực đã thử ra được bản lĩnh chân chính của huynh đệ, cả bản thân ta cũng không ngờ huynh đệ có thể đỡ được một kiếm vạn vô nhất thất này."

Tiếp đó lại trầm ngâm nói: "Dịch Kiếm Chi Thuật mà hai người tự nghiên cứu ra kỳ thực chỉ có bề ngoài giống như Dịch Kiếm Thuật của Phó Dịch Lâm, còn cái thần bên trong thì lại hoàn toàn khác biệt. Giống như thủ pháp vừa rồi Từ huynh đệ sử dụng để tiếp chiêu kiếm của ta vậy, ta có một cảm giác dường như huynh đệ đã biết trước hoặc cảm nhận được trước rằng ta sẽ xuất chiêu đó, cảm giác này rất khác biệt, không giống như là tâm pháp dĩ nhân dịch kiếm, dĩ kiếm dịch địch của Phó Dịch Lâm."

Khấu Trọng buột miệng hỏi: "Cái gì là dĩ nhân dịch kiếm, dĩ kiếm dịch địch vậy?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Đại khái chính là sử kiếm cũng như đánh cờ vậy, đặt ra các loại cục thế, chỉ cần địch nhân rơi vào thế trận của mình, thì có thể tùy ý xử trí, thoạt nhìn thì tưởng như là biết trước chiêu thức của đối phương vậy. Nhưng Dịch Kiếm Pháp của hai ngươi lại không phải như vậy, ví dụ như vừa rồi vậy. Từ huynh đệ có thể nói cho ta biết tại sao huynh đệ có thể đoán trước lộ tuyến tấn công của Trảm Huyền Kiém mà đón đỡ, khiến ta không thể phát huy hết kình đạo của kiếm chiêu hay không?"

Hai mắt Từ Tử Lăng sáng rực lên, gật đầu nói: "Bạt huynh phân tích rất thấu đáo, vừa rồi chỉ đơn thuần là một phản ứng của cảm giác mà thôi."

Bạt Phong Hàn thở dài nói: "Đây chính là chỗ kỳ diệu của Trường Sinh Quyết, cuốn bảo điển của đạo gia này quả thực đã bao hàm hết cả sự huyền ảo của sinh mệnh, chẳng những đã thay đổi thể chất mà

còn dần dần giải phóng cả tiềm lực tinh thần của hai người. Thử hỏii trong lịch sử võ lâm, có ai có thể tiến bộ thần tốc như hai người chứ, có thể thúc đẩy kình khí ra theo đường xoáy tròn ốc như vậy lại càng chưa từng nghe ai nói tới. Nhưng ta cũng được lợi không ít từ chuyện này, ngày sau nếu có thể đại thành thì mười ngày kinh nghiệm này ắt hẳn cũng chiếm một vị trí vô cùng quan trọng."

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Nghe hai người nói mà ta lại thấy ngứa tay rồi, chi bằng đánh thêm mấy chiêu nữa đi!"

"Keng!"

Tỉnh Trung Nguyệt rời vỏ, hóa thành một đạo ánh sáng vàng rực cuồn cuộn chém xả về phía Bạt Phong Hàn.

Chương 127: Huyết chiến tương dương

Hạn kỳ mười ngày, nháy mắt đã trôi qua. Lúc ba người rời khỏi Đại Hồng Sơn đều cảm thấy bản thân đã hoàn toàn thay đổi. Bạt Phong Hàn thoạt nhìn có vẻ gan to hơn trời, nhưng kỳ thực lại vô cùng cẩn thận, dọc đường luôn dùng mọi thủ đoạn để dò la tung tích địch nhân, tránh chuyện trúng phải mai phục bất ngờ.

Đi về phía Tương Dương được một ngày đường, ba người mới dừng lại nghỉ ngơi ở dưới chân một ngọn đồi, đào mấy củ khoai núi lên ăn lót dạ.

Bạt Phong Hàn ngửa mặt nhìn bầu trời sao lấp lánh nói: "Dù Loan Loan yêu nữ có cơ trí hơn người tới đâu cũng không thể nào đoán được chúng ta lại chịu ngoan ngoãn ẩn trốn mười ngày, cùng lắm cũng chỉ cho rằng chúng ta đã bí mật bắc thượng Lạc Dương, vì vậy trên đường có lẽ cũng không có gì nguy hiểm lắm."

Khấu Trọng dựa lưng vào một tảng đá, vươn vai lười nhác nói: "Vậy thì chúng ta hãy tìm cách nhanh nhất để tới Lạc Dương, bọn Đoạn Ngọc Thành giờ này chắc đang sốt ruột lắm! Hà... có lẽ bọn chúng đã lọt vào tay Loan Loan yêu nữ rồi cũng không chừng."

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Yên tâm đi! Bốn người đó đã đi theo hai người lâu như vậy, lại biết tình thế hung hiểm, tự động sẽ ẩn giấu hành tung. Nói thật, ta bắt đầu cảm thấy tôn trọng hai người từ lần cùng Quân Du truy bắt hai người mà không được đó. Đó căn bản là một chuyện không thể xảy ra, khi ấy khinh công của hai chúng ta hơn xa hai người, vậy mà càng đuổi lại càng cảm thấy xa vời, đến tận bây

giờ mà ta vẫn nghĩ không thông nguyên nhân tại sao nữa."

Từ Tử Lăng điềm nhiên hỏi: "Lúc ấy nếu đuổi kịp chúng ta, có phải Bạt huynh sẽ ra tay hạ độc thủ không?"

Bạt Phong Hàn tựa như không hề để ý, lơ đễnh nói: "Con người đều phải chết, chết sớm hay muộn cũng là chết thôi. Nếu hai người đã từng sống giữa đám mã tặc trong đại sa mạc như ta, có lẽ cách nhìn với cái gì mà sinh sinh tử tử cũng lãnh đạm đi rất nhiều. Hai người có hiểu ý ta không? Trên đời này chỉ có kẻ mạnh mới có thể xưng hùng, tất cả những thứ khác đều là giả dối hết."

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Nếu kẻ mạnh đó có thể lấy đức phục chúng, không phải là hơn dùng sức mạnh khuất phục kẻ khác hay sao?"

Bạt Phong Hàn cười khẩy nói: "Kẻ mạnh chính là kẻ mạnh, tất cả những thứ khác chỉ là thủ đoạn và sách lược để đạt được mục đích của y mà thôi. Thử xem những bậc đế vương thành đại nghiệp từ xưa tới nay, có ai mà không là hạng tâm lang thủ lạt cơ chứ? So với Tất Huyền giết người như ngoé kia, Bạt mỗ vẫn còn kém nhiều lắm!"

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn sang Khấu Trọng, thấy gã vẫn ngửa mặt ngắm sao, im lặng không nói gì, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút thất vọng.

Bạt Phong Hàn thong dong nói: "Mỗi người đều có tín niệm và phong cách hành sự riêng của mình. Đừng tưởng rằng ta hiếu chiến hiếu thắng là sẽ không phân phải trái, giết người bừa bãi. Được rồi, trở về chuyện chính thôi. Ta thấy sau khi chúng ta tới Tương Dương, mua cũng được, cướp hay trộm cũng được, thế nào cũng nên kiếm lấy một con thuyền, dọc theo Hán Thủy đi về phía bắc, như vậy sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian, ý hai người thế nào?"

Khấu Trọng liếc mắt nhìn y nói: "Trong túi Bạt huynh không phải có đủ tiền hay sao? Vừa cướp vừa trộm không phải là hành vi của anh hùng hảo hán đâu?"

Bạt Phong Hàn phì cười nói: "Nếu hai người ngại thì chuyện này để ta xử lý được rồi, Bạt mỗ tuyệt đối không bạc đãi người nào chịu bán thuyền đâu."

Một cơn gió đêm thổi tới, làm cả ba đều cảm thấy thoải mái, tự do tự tại vô cùng.

Khấu Trọng cười cười nói: "Nghe Bạt huynh nói thì dường như trong túi có rất nhiều tiền, cuộc sống không cần lo nghĩ điều gì, tiểu đệ đây vô cùng ngưỡng mộ. Không biết có thể thỉnh giáo cách kiếm tiền của Bạt huynh được không?"

Bạt Phong Hàn cười lên ha hả: "Chúng ta còn đi với nhau một thời gian nữa, Khấu huynh đệ cứ để ý sẽ biết ngay!" Tiếp đó khoé miệng y lại nở một nụ cười âm trầm lạnh lùng, trầm giọng nói: "Chỉ cần để ta bắt được người của Âm Quý Phái, ta sẽ có cách buộc hắn phải khai ra sào huyệt của chúng ở đâu, lúc đó chúng ta sẽ chuyển minh thành ám, dùng mọi thủ đoạn ám sát từng tên một, để Chúc Ngọc Nghiên biết hậu quả khi đắc tội với Bạt Phong Hàn này."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều thầm rúng động. Có lẽ Bạt Phong Hàn không phải người xấu, nhưng khi trở mặt thành thù, y nhất định là một địch nhân vô cùng đáng sợ.

0O0

Quá trưa ngày hôm sau, ba người đã tới Tương Dương, cổng thành lại mở ra, tất cả trở lại bình thường như trước. Sau khi nộp thuế vào

thành, bọn gã tìm lấy một khách điếm trọ lại.

Bạt Phong Hàn tắm rửa xong liền đi thu xếp chuyện tìm thuyền bắc thượng, hai gã nhàn rỗi vô sự, liền đi sang cửa tiệm gần đó mua mấy bộ y phục mới, rồi tìm một tửu điếm, mỗi gã gọi một bát mì húp xi xụp. Đã qua giờ cơm trưa nên tửu điếm này vắng vẻ lạnh tanh, ngoại trừ hai gã ra chỉ có hai bàn là còn khách nhân.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Ta chưa từng cảm thấy mục tiêu tranh bá thiên hạ lại xa vời như bây giờ, nhưng hơn mười ngày trước, khi ta đứng trên tường thành Cảnh Lăng, cảm giác như là cả thiên hạ như đang thần phục dưới chân ta vậy, còn ta thì mãi mãi không thể bị đánh ngã! Hà..."

Từ Tử Lăng nói: "Đó là vì ngươi là người không chịu nổi tịnh mịch. Mười ngày tiềm tu trong núi sâu này, nhất định là đã làm ngươi buồn đến phát điên lên rồi đúng không?"

Khấu Trọng trầm ngâm nói: "Ta không cảm thấy vậy, mười ngày này ta cũng chuyên tâm nhất trí như ngươi vậy, vừa hưởng thụ niềm kích thích khi đao kiếm tương giao, lại vừa ngây ngất trong sự tĩnh lặng mỗi khi một mình tham luyện công phu. Có lúc ta đã quên sạch hết cả Lý Tú Ninh, Tống Ngọc Trí, thoải mái như phi điểu du ngư, vô tư vô tự, có lúc nội công lại xuất kỳ đại tiến, thậm chí có thể khống chế cả tốc độ xoáy của Loa Hoàn Kình, cảm giác đó giống như là trở thành Ninh Đạo Kỳ vậy, cảm tưởng mình là thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng thú vị lắm."

Từ Tử Lăng vỗ bàn thốt lên: "Giả như chúng ta có thể khống chế được tốc độ của Loa Hoàn Kinh, tỷ như trước chậm sau nhanh hoặc trước nhanh sau chậm, chỉ sợ là cả lão Bạt cũng không đỡ được mấy chiêu đâu. Có điều muốn đạt được cảnh giới đó, chặng đường trước mắt vẫn còn dài lắm!"

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Thì ra ngươi cũng cảm nhận được khả năng tuyệt diệu này, ta còn tưởng đó là ảo giác của mình nữa chứ!"

Từ Tử Lăng vui vẻ nói: "Lần này đi cùng lão Bạt nhiều ngày như vậy, là phúc hay là hoạ ta vẫn chưa dám khẳng định. Nhưng ta có thể khẳng định chắc chắn một điều rằng trước mắt nó rất có ích với chúng ta, ít nhất là ngươi cũng cảm nhận được sự khoan khoái tự tại khi không có gánh nặng tinh thần nào, làm giảm đi mấy phần dã tâm tranh bá thiên hạ của ngươi, bằng không ngươi làm sao cảm nhận được mục tiêu tranh bá thiên hạ càng lúc càng xa vời như vậy."

Khấu Trọng cười khổ nói: "Huynh đệ ngươi lại giỡn với ta rồi, có điều vậy cũng gợi cho ta một ý nghĩ rất hay. Nếu như ta vừa tranh hùng với người, lại vừa giữ được cõi lòng vô ưu vô lự, không để ý tới mọi sinh tử vinh nhục nữa, hừ, lúc đó thì thiên hạ còn ai có thể làm địch thủ của ta nữa chứ? Bà nó chứ, ta sẽ dùng Dịch Kiếm Thuật trên chiến trường, viết thành một bộ Khấu Tử Binh Pháp, lúc ấy thiên hạ không phải của ta thì còn của ai nữa chứ?"

Nói tới đây, hai mắt gã sáng bừng lên hai luồng dị quang, ai nhìn cũng không khỏi dâng lên cảm giác khiếp sợ.

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Những lời này nói ra thì dễ, nhưng làm thì khó lắm. Ví như lần đó khi đứng trên đầu thành Cảnh Lăng, đối diện với thiên quân vạn mã của lão gia, ngươi có thể cảm thấy nhẹ nhõm ung dung được không?"

Khấu Trọng nói: "Lúc đó đương nhiên không thể thoải mái bởi vì ta bị cảnh tượng tử vong hủy diệt xung quanh làm kích động, tình cảm không thể ổn định. Nhưng nếu ta coi cả chiến trường là một bàn cờ lớn, tất cả binh tướng đều là quân cờ, còn ta thì là người chơi cờ, nhàn nhã bày quân bố trận, như vậy không phải là nhẹ nhàng thoải

mái lắm sao?" Tiếp đó lại mỉm cười: "Khấu Tử Binh Pháp đệ nhất yếu quyết: Tâm pháp chí thượng, đàm tiếu dụng binh!"

Từ Tử Lăng thờ dài nói: "Hiện giờ ngươi chỉ thiếu mỗi binh tướng thủ hạ thôi, bằng không ta thật lo lắng cho địch nhân của ngươi đấy."

Khấu Trọng đang định nói gì đó thì chợt nghe một tràng cười từ ngoài cửa truyền vào, tiếp đó là một giọng nam the thé vang lên: "Từ huynh, Khấu huynh, hai vị khoẻ chứ! Tháp Bạt Ngọc xin có lời thỉnh an."

Hai gã giật mình đánh thót, vội đưa mắt nhìn ra cửa, quả nhiên thấy Tháp Bạt Ngọc, đệ tử mà Tất Huyền phái tới Trung Nguyên tìm Bạt Phong Hàn tính sổ đang bước vào, lập tức thầm kêu khổ trong lòng.

Tháp Bạt Ngọc ăn mặc như một vị vương tôn công tử mặt hoa da phấn, áo gấm hoa y, thắt lưng đeo độc môn binh khí Ưng Trảo Phi Chùy, hay nhất là cặp ưng trảo kia bắt chặt lấy nhau, trở thành một chiếc thắt lưng vô cùng đặc biệt. Y mặt mày hớn hở bước tới cạnh bàn của hai gã, ồ lên một tiếng kinh ngạc: "Thần sắc hai vị huynh đài sao lại cổ quái như vậy chứ? Có phải vì cái hẹn nửa năm giao sách ở Lạc Dương nên cảm thấy ngại ngùng hay không?"

Hai gã nghe khẩu khí châm chọc của y, trong lòng đều thầm biết chuyện chẳng lành. Tháp Bạt Ngọc bản thân đã là cao thủ nhất đẳng, khi đó chỉ một mình y ứng phó với hai người bọn gã, lại thêm cả Lưu Hắc Thát và Gia Cát Uy Đức mà vẫn chiếm được thượng phong, tuy võ công y vị tất đã hơn được Bạt Phong Hàn, nhưng cũng chẳng kém hơn là mấy, huống hồ y còn một vị sư muội xinh đẹp võ công cũng không hề thua sút là Thuần Vu Vi mà Bắc Tái Thập Bát Phiêu Kỵ do đích thân Tất Huyền huấn luyện nữa. Mặc dù võ công bọn gã giờ đã đại tiến, song nếu hai bên trở mặt động thủ, tình hình cũng không thể nào lạc quan được.

Khấu Trọng cười xòa nói: "Tháp Bạt huynh xin bớt giận, những tao ngộ mà năm nay hai huynh đệ chúng ta gặp phải không thể một lời mà nói hết được, mời huynh ngồi xuống, gọi bát cháo hay bát mì ăn cho bình tĩnh trở lại, rồi chúng ta bàn tính kế lâu dài được không?"

Tháp Bạt Ngọc cười lên ha hả, ngồi xuống chậm rãi nói: "Tiểu nhị đã chạy hết rồi, làm sao gọi đồ ăn đây?"

Hai gã ngạc nhiên nhìn qua, chẳng những phát giác hai tên tiểu nhị đã trốn đâu mất, mà cả thực khách của hai bàn bên cạnh cũng đã len lén bỏ đi từ lúc nào, cả ngôi tửu điếm rộng lớn, chỉ còn lại mfinh hai gã với Tháp Bạt Ngọc.

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Chúng ta đang chuẩn bị bắc thượng tới Lạc Dương tìm Tháp Bạt huynh, Tháp Bạt huynh chớ nên hiểu lầm!"

Tháp Bạt Ngọc mỉm cười nói: "Hai vị chớ nên lo lắng mới đúng. Lần này tiểu đệ tới đây thực ra là có chuyện khác muốn cùng hai vị thương lượng. Chuyện Trường Sinh Quyết có thể tạm thời đặt sang một bên, đợi chuyện này giải quyết xong rồi mới xử lý, không hiểu ý hai vị thế nào?"

Khấu Trọng tỏ ý không vui nói: "Chúng ta phải lo lắng chuyện gì chứ?"

Tháp Bạt Ngọc nhẻo miệng nở một nụ cười bí hiểm: "Vậy thì tốt quá rồi, tiểu đệ có một vấn đề, mong hai vị huynh đài cho một đáp án."

Từ Tử Lăng nói: "Xin Tháp Bạt huynh cứ nói!"

Tháp Bạt Ngọc hờ hững nói: "Lần này bọn tiểu đệ tới Tương DƯơng, mục đích chủ yếu là truy sát tên gian tặc Bạt Phong Hàn, gặp phải hai

vị chỉ đơn thuần là chuyện ngẫu nhiên, lại càng không thể ngờ hai vị lại đi cùng đường với tên gian tắc ấy. Nói thực lòng, cả tiểu đệ lẫn Thuần Vu sư muội đều rất có hảo cảm với Khấu huynh và Từ huynh, lại được hai vị chịu hào sảng mà cho mượn Trường Sinh Quyết, thế nên mới đặc biệt tới đây xin hai vị đứng ngoài chuyện này, đừng để bản thân mình bị cuốn vào ân oán giữa chúng tôi và Bạt tặc. Vấn đề chỉ có như vậy, xin hai vị cho một đáp án ngay tại đây!"

Hai gã đảo mắt nhìn nhau, đều cảm thấy khó xử. Hiện giờ bọn gã và Bạt Phong Hàn đang ngồi cùng thuyền, lại có cùng một kẻ thù là Âm Quý Phái, nay sự tình còn chưa bắt đầu mà hai gã đã tự thủ bàng quan trước sự an nguy của Bạt Phong Hàn, như vậy làm sao tiếp tục nhìn mặt nhau nữa, nói gì đến chuyện liên thủ hợp tác?

Khấu Trọng cười gượng gạo nói: "Không phải huynh đệ chúng ta muốn đối đầu với Tháp Bạt huynh, lại càng không muốn mất đi tình bạn giữa hai bên, có điều đề nghị này của Tháp Bạt huynh quả thực làm huynh đệ ta cảm thấy khó xử vô cùng. Nhưng nếu Tháp Bạt huynh và Bạt huynh công bằng quyết đấu, chúng ta tuyệt đối không can thiệp vào chuyện của hai người."

Tháp Bạt Ngọc lặng thinh không nói một hồi, ánh mắt sáng rực tinh quang quét mấy lượt trên mặt hai gã, thở dài nói: "Hai vị huynh đài có biết tại sao người trong tửu điếm này đột nhiên lại chạy trốn hết không?"

Hai gã thầm sợ hãi, vận công vào song nhĩ, lập tức cảm thấy tình hình dị dạng bên ngoài tửu điếm.

Tháp Bạt Ngọc mềm mỏng nói: "Từ khi Lý Mật hạ Bồ Sơn Công Lệnh truy sát hai vị, những người muốn lấy mạng hai vị trên giang hồ càng nhiều không kể xiết, trong đó thì Ủng Lý Liên do Kim Ngân Thương Lăng Phong và Bàn Sát Kim Ba lập nên là có thanh thế lớn nhất, đã

tụ tập được hơn trăm nhân vật võ lâm, trong đó có không ít cao thủ bất phàm đang toàn lực truy sát hai vị, vì vậy tình hình lúc này của hai vị thực sự vô cùng nguy hiểm. Hiện giờ Tháp Bạt Ngọc chỉ có thể tận nghĩa bằng hữu mà tới thông tri cho hai vị một tiếng thôi!"

Khấu Trọng bình tĩnh nói: "Có phải bọn chúng đang ở bên ngoài không?"

Tháp Bạt Ngọc nói: "Bọn họ chỉ là một trong các lộ nhân mã, Khấu huynh và Từ huynh phải hết sức cẩn thận."

Nói đoạn liền dài người đứng dậy, chậm rãi thong dong bước ra ngoài.

Khấu Trọng nhìn sang Từ Tử Lăng, thấy gã khẽ gật đầu, cả hai liền cùng lúc bật người khỏi ghế, lao vút lên không, phá vỡ mái ngói nhảy lên nóc nhà, làm ngói vụn vỡ bay tung toé. Hai gã đảo mắt một vòng, lập tức ngẩn người ra.

Chỉ thấy các mái nhà xung quanh đó đều đã đứng đầy người, ít nhất cũng phải đông tới hơn trăm. Bàn Sát Kim Ba và Kim Ngân Thương Lăng Phong đứng trên nóc một căn tiệm ở phố đối diện, dáng vẻ như sắp bắt ngao trong rọ.

Một tràng cười dài vang lên trên một nóc nhà phía sau.

Hai gã quay lại nhìn, tháy người vừa phát ra tiếng cười là một trung niên cao gầy, dáng vẻ tiêu sái tuấn dật, gương mặt thoáng hiện sắc âm trầm, khiến nụ cười của y mang theo một vẻ lãnh khốc tàn nhẫn. Người này mỗi tay cầm một cây đại đao, oai phong như thiên tướng, bên cạnh còn có hơn mười người cao thấp gầy béo khác nhau, Thái Dương huyệt người nào người nấy đều gồ cao, thần khí dồi dào, xem ra cũng không phải hạng dễ đối phó.

Người kia vừa cười vừa trầm giọng nói: "Bản nhân Tiền Độc Quan, thành chủ Tương Dương, hôm nay đặc biệt tới đây bái hội Khấu huynh và Từ huynh, hai vị đều khoẻ cả chứ?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liếc mắt nhìn nhau, lần đầu tiên cảm thấy tình hình bắt đầu nghiêm trọng. Nếu chỉ có bọn nhân vật võ lâm như Lăng Phong, Kim Ba thì bọn gã đánh không lại cũng có thể đào tẩu, nhưng nếu cả Tiền Độc Quan cũng tham dự vào chuyện này, vậy thì chẳng khác gì cả thành đều là địch nhân, có thể đào tẩu hay không quả thực không thể nắm chắc được.

Kim Ba hừ lạnh một tiếng để thu hút sự chú ý của hai gã rồi cười gian giảo nói: "Nếu hai vị chịu buông vũ khí, thúc thủ chịu trói, Kim Ba ta đảm bảo trước khi đem hai vị hiến lên Mật công sẽ đối đãi tốt với hai vị."

Khấu Trọng lắc đầu bật cười, nhìn sang phía Tiền Độc Quan nói: "Lão Tiền ngươi trở htafnh nha trảo của Lý Mật từ lúc nào vậy? Không phải giang hồ truyền ngôn rằng Tiền Độc Quan trước giờ luôn giữ vững lập trường trung lập, không ai mua chuộc được hay sao?"

Từ Tử Lăng lập tức họa theo gã: "Khấu thiếu gia ngươi không biết rồi. Cái này gọi là người có lúc này lúc khác, hiện giờ lão Đỗ đã chiếm lấy Cảnh Lăng, không lâu sau thì sẽ tiến về hướng bắc, lão Tiền tự nhiên phải tìm lấy một vị chủ nhân để lo cho mình rồi! Không ngờ người thông minh như ngươi cũng có lúc hỏi một câu ngu ngốc như vậy?"

Nghe hai gã người một câu, ta một câu châm chọc chủ nhân mình, đám thủ hạ bên cạnh Tiền Độc Quan đều sầm mặt xuống, hai mắt sáng rực sát cơ, dợm bước tiến lên. Nhưng Tiền Độc Quan lại không hề tở ra tức giận, đập nhẹ hai thanh đao trong tay lại để ra hiệu cho

thủ hạ đứng yên, ung dung nói: "Nếu hai vị chịu đem bí mật về Dương Công Bảo Khố nói ra, Tiền mỗ lập tức triệt thoái khỏi trường phân tranh này, không biết ý hai vị thế nào?"

Khấu Trọng phì cười nói: "Làm gì có chuyện dễ như vậy, nếu Tiền huynh chịu bảo đảm chúng ta có thể an toàn rời khỏi đây, chúng ta sẽ nói ra bí mật của bảo khố. Chúng ta không có nhiều thời gian, xin Tiền huynh hãy quyết định cho nhanh!"

Đám người bọn Lăng Phong lập tức lộ thần sắc khẩn trương, chăm chú chờ nghe đáp án của họ Tiền.

Tiền Độc Quan mỉm cười nói: "Khấu huynh muốn ly gián giao tình giữa ta và Kim Ba huynh thì chỉ uổng phí tâm cơ mà thôi, không nói nhiều lời nữa, hai vị một là thúc thủ chịu trói, hai là nạp mạng tại đây, không có thỏa hiệp gì nữa!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc ngửa mặt cười dài, tiếp đó nhảy xuống lỗ thủng trên mái ngói trở vào bên trong tửu điếm.

0O0

"Bình!"

Trước khi địch nhân kịp tràn vào trong tửu điếm, Khấu Trọng đã phá vỡ vách tường, nhảy sang một cửa tiệm bên cạnh.

Đó là một tiệm tạp hóa, người trong tiệm sớm đã nghe phong thanh đóng cửa không buôn bán, ông chủ và hai người giúp việc đang đứng quan sát động tĩnh bên ngoài qua một ô cửa sổ nhỏ, đột nhiên thấy bức tường sụp xuống, tiếp đó hàng hóa cùng với cát đá bắn tung toé, trong tiệm lập tức hỗn loạn như vừa bị địa chấn. Cả ba người đang ngớ người tròn mắt há miệng ra nhìn thì Khấu Trọng đã

lướt tới bên cạnh ông chủ như một tia chớp, dúi một đĩnh vàng vào tay y, còn không quên mỉm cười nói: "Ta mua hết những thứ dưới đó!

Sau đó gã lập tức nhảy lùi lại, cùng với Từ Tử Lăng chạy biến ra cửa sau, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Bình!"

Từ Tử Lăng vùng chân đá bay cánh cửa gỗ, chạy vào trong ngõ nhỏ phía sau tiệm tạp hóa, rồi phóng như một mũi tên về phía cuối ngõ. Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt, theo sát phía sau. Hai gã từ nhỏ tới lớn không có lúc nào là không đánh nhau rồi lại chạy trốn, nên về mặt này tự nhiên là rất thành thạo.

Tiếng gió nổi lên.

Từ Tử Lăng vẫy tay ra hiệu cho Khấu Trọng, thay đổi phương hướng, nhảy lên bức tường bên cạnh quan sát, thấy khắp bốn phương tám hướng đều là địch nhân đang tràn tới, vội vàng nhảy xuống khu vườn trong một tòa trạch viện lớn. Tiếng chó sủa vang lên, ba con ác cẩu lao như điên cuồng về phía hai gã.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng đều là người yêu quý động vật, vội tung mình bay lên, hạ thân xuống một cành cây chìa ra, mượn lực đàn hồi phóng lên cao, vượt qua hai nóc nhà, đáp xuống một mái ngói gần đó.

"Xuy xuy!" Một đợt tên không biết từ đâu bắn tới, bức hai gã phải nhảy xuống con phố lớn dưới đất.

Tiếng hò hét vang lên chói tai, địch nhân lần lượt từ các nóc nhà xung quanh nhảy xuống, lập trận thế bao vây hai gã vào giữa. Lúc

này đã quá giờ cơm trưa, trên phố người đi kẻ lại nhộn nhịp, xe ngựa như nước, đột nhiên có biến hóa bất ngờ này khiến mọi người loạn như kiến vỡ tổ, người người tranh nhau chạy trốn, xe ngựa dồn vào một đống, khiến cả người đánh xe lẫn khách ngồi xe đều hoảng hốt nhảy xuống bỏ chạy toán loạn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chạy lẫn lộn trong đám người đang hoảng loạn, lách người nấp vào trong một tiệm hoa quả, trong lòng thầm xin tha lỗi rồi thuận tay hất đổ hai sọt dưa xuống đát. Hai tên địch nhân vừa nhảy bổ vào theo, vừa hay giẫm chân lên những trái dưa đang lăn dưới đất, lập tức ngã nhào lăn lông lốc như hai quả hồ lô, lúc lồm cồm ngước nhìn lên thì hai gã đã chạy ra ngoài theo lối cửa sau.

Hai gã giở hết tốc lực tháo chạy sang một con phố khác, nhằm hướng nam thành môn phóng đi. Lúc này bọn gã đã thoát khỏi trùng vây, bỏ lại địch nhân ở phía sau.

Hai đám nhân mã đuổi sát theo sau, đi tới đâu là làm dân chúng hoảng loạn tới đấy, tiếng kêu gào cùng tiếng la hét vang động cả một góc thành.

Trong chốc lát hai gã đã chạy vào con phố lớn nối liền nam bắc thành môn, nam thành môn thấp thoáng hiện ra ở cuối con đường.

Bọn gã vốn định liều mình xông phá nam môn, chẳng ngờ vừa liếc nhìn đã tháy cửa thành đóng chặt, hơn nữa cả đoạn đường hơn hai trăm trượng cách cổng thành lại không một bóng người, đáng nghi vô cùng. Khấu Trọng lập tức quyết đoán nói: "Bắc môn!"

Từ Tử Lăng cùng gã tâm ý tương thông, trước khi Khấu Trọng lên tiếng đã đảo người chạy về hướng cửa bắc.

Phía nam môn lập tức xuất hiện Tiền Độc Quan và một đám thủ hạ, điên cuồng lao theo hai gã, điệu bộ hung hãn kinh người.

Lúc này hai gã đã chạy xa được hơn trăm trượng, từ các nóc nhà bên đường không ngừng có người nhảy xuống, nhưng đều thiếu một chút mới chặn được hai gã. Ngựa xe và người đi đường chạy tán loạn trở thành những chướng ngại vật cản bước địch nhân tốt nhất cho hai gã.

Chỉ trong thời gian mười hơi thở, hai gã đã vượt qua được khoảng giữa của con phố dài.

Chợt đám người phía trước dạt sang hai bên, hơn ba chục kình trang đại hán dưới sự dẫn đầu của Kim Ba, Lăng Phong xông tới hai gã như nước triều dâng. Trên các nóc nhà hai bên đuofng, lố nhố xuất hiện hơn trăm tên thủ hạ của Tiền Độc Quan, chặn đứng mọi ngả đường đào tẩu của bọn gã.

Khấu Trọng gầm lên một tiếng, Tỉnh Trung Nguyệt liền hóa thành một đao ánh sáng vàng chói lọi bổ thẳng xuống đầu Lăng Phong và Kim Ba, Loa Hoàn Kình mang theo khí lạnh ghê người cuồn cuộn đẩy tới.

Từ Tử Lăng song thủ liên tiếp đẩy ra mười chưởng, từng đao chưởng phong sắc bén hơn cả đao thương kiếm kích đánh trúng hơn mười tên địch nhân chưa kịp trụ vững cước bộ, góc độ và thời gian đều chuẩn xác phi thường.

Địch nhân lập tức người bay ngựa ngã, những kẻ công lực tương đối thấp lập tức bị đẩy ngược lại vào trong các cửa tiệm ven đường, kẻ nào công lực khá hơn thì cũng loạng choạng thoái lui, thổ huyết thọ thương.

"Đình đinh đinh!"

Tỉnh Trung Nguyệt cùng lúc bị hai cây Kim Ngân Thương của Lăng Phong và cây Thiết Côn của Kim Ba chặn lại, Loa Hoàn Kình xoáy tròn thổ ra như vũ bão, làm cả hai đều bị Khấu Trọng phản bật ra.

Khấu Trọng không ngờ công lực hai kẻ này lại cao thâm đến vậy, tuy miễn cưỡng đẩy lùi được địch nhân, nhưng trong lòng không hề cảm thấy hoan hỉ chút nào, càng hiểu rõ nếu không nhanh tay hạ sát thủ, đột phá vòng vây thì hôm nay hai gã đừng hòng còn mạng mà rời khỏi Tương Dương. Nghĩ đoạn gã lập tức gầm lên một tiếng dữ dội, tung mình bổ tới như một ánh sao băng, không để Kim Ba, Lăng Phong có cơ hội nghỉ ngơi.

Kim Ba và Lăng Phong đều là hạng giảo hoạt túc trí đa mưu, thấy Khấu Trọng dũng mãnh như thần, lập tức nhảy lui về phía sau né tránh, hòng để đồng bọn từ hai bên bổ tới cản đường, tiêu hao sức lực của gã.

Lúc này Tiền Độc Quan đã đuổi gần tới nói, nếu để hai nhóm người này hợp lực với nhau, kết cục của hai gã e rằng không cần suy nghĩ cũng có thể đoán ra được.

Khấu Trọng thấy tính mạng bị uy hiếp tới nơi, nào dám hạ thủ lưu tình, Tỉnh Trung Nguyệt tả xung hữu đột, gặp kẻ nào là giết kẻ đó. Sau mười ngày tu luyện với Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng trong thâm sơn, đao thế của gã càng thêm lăng lệ bội phần, Loa Hoàn kình lại càng thu phát tùy tâm, mỗi một đao bổ ra là có kẻ ngã xuống, cả người lẫn binh khí đều bị gã hất tung.

Từ Tử Lăng theo sát phía sau Khấu Trọng, ép sát lưng vào người gã giống như một người có hai thân mình, dùng chưởng phong quyền kình đánh bật những tên địch nhân xông tới từ hai bên và phía sau, không cần phải cố kỵ điều gì, cứ thẳng tay chém giết. Chỉ là địch

nhân không kẻ nào là không có thân thủ cao cường, đặc biệt là đám thủ hạ dưới trướng Tiền Độc Quan, tên nào tên nấy đều đã được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tuy rằng không ngừng bị đánh ngã, nhưng vẫn lớp lớp tràn lên, khiến hai gã phải ứng phó không ngơi tay.

Cả con phố giờ đây ngoại trừ những chiếc xe đã lật nhào ra, tất cả dân chúng đều đã tránh vào những cửa tiệm hoặc ngõ nhỏ hai bên đường, tình hình này đối với hai gã tự nhiên là vô cùng bất lợi.

Kim Ba và Lăng Phong vẫn đang bước giật lùi, miệng không ngừng hò hét những người khác xông lên tấn công.

Tiền Độc Quan chỉ còn cách bọn gã tầm tác chục trượng.

Khấu Trọng càng chém giết càng hưng phấn, chợt nhớ tới ba kiếm khi đó của Bạt Phong Hàn, Tỉnh Trung Nguyệt liên tiếp chém ra mười mấy nhát, đánh ngã bảy tám tên địch nhân liền.

"Đang!"

Kim Ba biết thời cơ đã tới, lập tức chuyển thoái thành tiến, Thiết Côn mang theo kình lực liệt nhân, lúc Khấu Trọng còn chưa kịp ổn định cước bộ, quét vào hạ bàn của gã. Với công lực của Khấu Trọng cũng phải cảm thấy khó khăn, vội dừng bước huơ đao hất văng Thiết Côn ra.

Lăng Phong bổ tớc vị trí Kim Ba vừa nhảy lui để khuyết, tả thủ kim thương, hữu thủ ngân thương rung lên như hai con độc xà, đâm thẳng vào ngực Khấu Trọng.

Khấu Trọng đang thầm kêu hỏng bét thì Từ Tử Lăng đã chạm lưng vào lưng gã, đồng thời truyền qua một cổ chân khí.

Khấu Trọng lẽ nào không hiểu ý huynh đệ, lập tức nhân đà phóng vút lên không, Tỉnh Trung Nguyệt trong tay bổ thẳng xuống đầu Lăng Phong một đao sấm sét.

Lăng Phong đâu ngờ Khấu Trọng vẫn còn dư lực tấn công, hồn phi phách tán, vội vàng lăn tròn xuống đất, kim ngâ song thương cùng lúc đẩy lên trên.

Khấu Trọng cười lên ha hả, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành một quầng sáng vàng chém gãy binh khí mấy tên địch nhân xung quanh rồi mới chọc thẳng vào giữa hai cây thương của Lăng Phong.

Lăng Phong cũng không hổ là tay cư phách, song thương vội gác chéo nhau đỡ lấy bảo đao của Khấu Trọng.

"Keng!"

Lăng Phong đỡ được một đao, nhưng không cản nổi Loa Hoàn Kình kỳ dị của Khấu Trọng, miệng thổ ra máu tươi, lăn sang một bên, liên tiếp làm ngã bảy tám người bên mình đang bổ nhào tới.

Tiền Độc Quan chỉ còn cách đó chừng năm mươi trượng, tình thế càng thêm nguy cấp.

Từ Tử Lăng tung mình tới bên dưới Khấu Trọng, đánh ra một quyền như vũ bão về phía Kim Ba, đồng thời song cước cùng lúc đá ra, hất bay hai tên địch nhân đang lao tới.

Nhân lúc đó, bên phía Kim Ba đã tập trung được hơn ba mươi người chặn mọi lối thoát phía trước mặt hai gã.

"Bình!"

Kim Ba đẩy tả chưởng ra ngạnh tiếp với một quyền cách không của Từ Tử Lăng, bị chấn động loạng choạng lui về sau mấy bước, chợt nghe tiếng lưỡi đao phá không vang lên ở trên đầu, Tỉnh Trung Nguyệt đã hóa thành một đạo cầu vồng vàng rực chém xả tới, đồng bọn đứng xung quanh y đều bị đao phong bức dạt ra bốn phía.

Kim Ba đột nhiên phát giác ra mình phải cùng lúc đối mặt với hai thế công cuồng mãnh của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, vội vàng kinh hãi tự lăn mình xuống đất như một quả cầu thịt.

Hai gã đuổi được hai tên cường địch này, áp lực giảm đi quá nửa, vội thừa cơ xông thẳng vào giữa đám địch nhân chém giết, làm ba mươi tên đại hán kêu la vang trời hỗn loạn như bầy dê gặp hổ đói.

Trong nháy mắt hai gã đã sắp đột phá được vòng vây, thoát ra phía trước. Chính vào giờ khắc quan yếu đó, một tràng cười khanh khách của nữ nhân lại vang lên phía trước mặt.

Hai gã kinh hãi nhìn lên, chỉ thấy quả phụ của Đại Giang Liên Minh minh chủ Gian Bá là Đặng Thục Minh trước đây đã từng chỉ huy thuộc hạ vây công Bạt Phong Hàn đang cười duyên dáng đứng chặn ở phía trước đó chừng hai mươi trượng, hai bên không ngừng tràn ra những hảo thủ của các môn phái dưới cờ Đại Giang Liên Minh.

Hai gã tâm niệm chuyển động, lập tức nhảy lên nóc nhà phía bên trái.

Một tràng cười dâm đảng lại vang lên, Diễm Ni Thường Chân không biết từ đâu xuất hiện, vung tay bắn ra một dải lụa màu thẳng tới mặt hai gã.

Hơn mười tên đại hán khác đứng trên nóc nhà cũng cùng lúc ném ra một trận mưa ám khí chụp xuống đầu bọn gã.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu mẹ ơi, vội vàng vận khí trầm người xuống.

Ác Tăng Pháp Nạn hoành trượng đứng trên nóc nhà đối diện, cười ha hả nói: "Hai tên tiểu tử tại sao không nhảy lên chỗ bần tăng vậy?"

Chỉ một khắc lỡ làng, bọn người Tiền Độc Quan ở phía sau đã kịp đuổi tới, khiến hai gã lập tức rơi vào giữa trùng vây ác liệt. Địch nhân tản ra đôi chút để lại một khoảng trống rộng, ai nấy đều trừng mắt nhìn hai gã như hổ đói nhìn mồi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dựa lưng vào nhau hiên ngang đứng thẳng, bề ngoài thì không có vẻ gì sợ hãi, nhưng trong lòng thì đều đang thầm hối hận. Bọn gã lọt vào cảnh này, tất cả đều chỉ vì không ngờ rằng địch nhân ở khắp nơi lại chịu kết thành liên minh, hợp lực đối phó với bọn gã. Có thể đoán được là sau khi bọn chúng tim khắp đoạn đường tới Lạc Dương cũng không thấy hai gã, đoán định bọn gã vẫn còn ở lại vùng phụ cận Tương Dương, nên mới bố trí thiên la địa võng để chờ hai gã tự chui đầu vào rọ. Còn bọn gã thì lại dồn toàn bộ tinh thần vào chuyện đối phó Âm Quý Phái, nhất thời quên đi bọn Kim Ba, Đặng Thục Minh, lại càng không thể ngờ Tiền Độc Quan cũng trở thành địch nhân nên mới thất sách như vậy.

Ác Tăng Pháp Nạn là kẻ hiếu chiến nhất, lại có mối thâm cừu đại hận với hai gã, nên tung mình nhảy xuống trước tiên, khí thế hung mãnh phi thường, nếu đổi lại là hạng cao thủ bình thường, chỉ sợ chưa kịp tiếp chiêu đã hồn phi phách tán, vứt đao đầu hàng rồi.

Khấu Trọng biết khó tránh khỏi ác chiến, liền thu nhiếp tinh thần, Tỉnh Trung Nguyệt rung rung chỉ thẳng vào mặt Pháp Nạn.

Hai con mắt to tròn của Pháp Nạn xạ ra những đạo hàn quang ghê

người, nhìn chằm chằm vào mặt Khấu Trọng, gầm lên: "Ta phải đích thân thu thập tên tiểu tử này, không ai được can dự vào!"

Lời còn chưa dứt thì y đã bổ tới, hoành trượng quét thẳng vào ngực Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng dịch người sang một bên, hiên ngang ưỡn ngực đảo mắt nhìn chúng địch nhân, ra vẻ sẽ không nhúng tay vào trận đấu giữa Khấu Trọng và Pháp Nạn.

Khấu Tọng lộn nhào một vòng, Tỉnh Trung Nguyệt chém nhanh một đao, dùng thủ pháp trực tiếp đỡ lấy cây cương trượng nặng quá trăm cân của Pháp Nạn.

"Đang!"

Đao trượng giao tiếp, phát ra những tiếng kêu đinh tai nhức óc. Cơ hồ như nằm ngoài dự đoán của tất cả chúng nhân, Khấu Trọng chẳng những không bị tý lực cường mãnh của Pháp Nạn đánh cho đao bay người chết, mà còn chấn lui y về sau nửa bước, khiến gương mặt kiêu ngạo của y thoáng hiện lên vẻ kinh hãi vạn phần.

Chính trong lúc cây cương trượng bị bật ra đó, Tỉnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Tọng đã vòng lại chém ra đao thứ hai với một tốc độ kinh người. Ánh sáng vàng tỏa ra chói lọi, nhanh tới mức không người nào nhìn rõ ra đã xảy ra chuyện gì.

Nếu đổi lại là mười ngày trước, Khấu Trọng tuyệt đối không thể sử ra một chiêu đao mạnh mẽ bá đạo nhường này. Nhưng hơn mười ngày cùng đại cao thủ như Bạt Phong Hàn khổ luyện đã khiến gã có thể dùng Loa Hoàn Kình hóa giải trượng kình mạnh mẽ vô song của Pháp Nạn, đồng thời ra chiêu phản kích ngay sau đó.

Trong tiếng thét kinh hãi của chúng nhân, đuôi trượng của Pháp Nạn hất ngược lên, miễn cưỡng đỡ lấy một đao khai sơn phá thạch của Khấu Trọng.

Pháp Nạn hự lên một tiếng, lảo đảo thoái lui cả trượng ra phía sau vòng vây, tức giận tới độ gương mặt xanh xám, uy phong hoàn toàn mất hết.

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Công phu mèo cào mà cũng dám ra đây bêu xấu! Tất cả lên một lượt đi!"

Lập tức có hơn mười tên địch nhân tràn lên.

Tiền Độc Quan bước lên phía trước quát lớn: "Tất cả lui lại!"

Lời nói của y hiển nhiên có quyền uy rất lớn, mấy tên vừa lao lên lập tức y lời nhảy ngược về sau.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại tụ lại một chỗ, trong lòng thầm kêu khổ. Hiện giờ bọn gã chỉ hy vọng càng loạn càng tốt, nói không chừng có thể nhân lúc hỗn loạn mà tìm ra cơ hội đào tẩu, bằng không nếu để đối phương dùng chiến thuật xa luân đối phó như đối phó Bạt Phong Hàn lần trước thì chỉ riêng mệt mỏi cũng đủ làm bọn gã chết rồi.

Địch nhân lại lùi về phía sau, để lộ một khoảng trống rộng hơn, ai nấy đều nhìn chằm chằm vào hai con cá nằm trong lưới là hai gã.

Đặng Thục Minh bước ra từ đám người đối diện với Tiền Độc Quan, tả hữu còn có Kim Ba, Lăng Phong. Chỉ nghe nàng ta cười khanh khách nói: "Hai tên tiểu tử không biết trời cao đất dày, dám đối địch với Đại Giang Liên Minh chúng ta, lần này cho các ngươi mọc cánh cũng khó thoát khỏi đây!"

Khấu Trọng cười lạnh đáp lại: "Nói nhiều làm gì, để xem võ công các ngươi thế nào? Có kẻ nào dám lên đây quyết đầu với Khấu mỗ một trận không?"

Chúng địch nhân hò hét quát tháo vang trời, chấn động cả con phố dài.

Chương 128: Đầm hoang ngộ đạo

Tiền Độc Quan hạ lệnh một tiếng, hơn hai mươi đại hán kình trang lập tức ào lên vây lấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tấn công không ngừng nghỉ, rõ ràng là muốn dùng chiến thuật biển người hòng tiêu hao thể lực hai gã.

Đặng Thục Minh cũng hét lên một tiếng lanh lảnh, liền có hơn chục cao thủ bên phía Đại Giang Liên Minh nhảy ra tham dự vòng chiến.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dựa lưng sát nhau, nghiến răng nghênh tiếp từng đợt tấn công ồn ạt như nước triều dâng.

Từ Tử Lăng quyền chưởng tề xuất, song cước cũng không ngừng đá ra như thiểm điện, lập tức có ba tên địch nhân trúng chiêu táng mạng dương trường.

Tỉnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng vung tả chém hữu, hoàng quang quét tới đâu là địch nhân ngã xuống tới đó, tình hình càng lúc càng trở nên ác liệt.

Từ Tử Lăng tung mình đoạt một cây trượng thương đang phóng tới, thuận tay hất văng một tên đại hán cả người lẫn kiếm bay ra xa, rồi kêu lên: "Trọng thiếu gia, nhất động vô hữu bất động!"

Khấu Trọng gầm lên một tiếng, dịch người sang bên, chẳng những tránh khỏi một búa bổ tới trước mặt còn chém gãy hai cây trường mâu, đá bay một tên địch nhân khác bắn vào tường.

Từ Tử Lăng cũng lướt sát theo sau Khấu Trọng, tả chưởng cách không đẩy ra một đạo Loa Hoàn Kình, hất tung một tên thủ hạ của Tiền Độc Quan ra xa, tay kia huy động trường thương quyét một vòng, chiêu thế phiêu phiêu hốt hốt nhưng cũng mạnh mẽ vô song, ba tên địch nhân không kịp né tránh, trước sau trúng chiêu, ngã nhào xuống trong vũng máu.

Cả thế trận bao vây lập tức loạn lên theo sự di động của hai gã, không còn nghiêm mặt có tổ chức như lúc đầu nữa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy áp lực giảm bớt, không hề khách khí, lập tức tách ra, phóng tay phản kích.

Khấu Trọng xuất đao như gió, hoàng quang léo lên như thiểm điện, tung hoành ngang dọc giữa đám địch nhân, Tỉnh Trung Nguyệt đi tới đâu là có kẻ kêu thảm gục xuống tới đó, để lại sau lưng gã những cỗ thi thể bất thành nhân dạng.

Từ Tử Lăng dùng Loa Hoàn Kình ném cây trường thương trong tay xuyên qua mộc thuẫn cắm thẳng vào ngực một tên địch nhân, đoạn song thủ hóa thành muôn ngàn chưởng ảnh, đánh cho đám địch nhân người bay ngựa ngã, khiếp sợ không dám xông lên.

Tiền Độc Quan vốn đã đánh giá hai gã rất cao nhưng cũng vẫn không ngờ bọn gã lại dũng mãnh nhường này, nhất thời không muốn đích thân xuất chiến, chỉ mệnh lệnh cho thủ hạ không ngừng nhảy vào vòng chiến hòng tiêu hao thể lực bọn gã.

Trong thời khắc quan trọng này, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới hiển lộ ra thành quả của mười ngày khổ tu trong núi sâu, bất luận nội công ngoại kình, tay, mắt, bộ pháp đều phối hợp chặt chẽ như áo trời không vết thủng.

Điều làm những kẻ quan chiến đứng xung quanh đó kinh hãi nhất chính là có rất nhiều chiêu bọn gã rõ ràng đánh vào khoảng không, nhưng lúc nào cũng như có người tự động đưa mình ra, để hai gã đánh trúng, hoàn toàn không có năng lực hoàn thủ phản kích.

Người có nhãn lực cao minh tự nhiên sẽ nhìn ra bọn gã đã nắm được lộ tuyến và thế công của địch nhân trước một bước, sau đó mới xuất chiêu đánh vào sơ hở, nhưng cũng không ai cảm thấy mình có thể làm như hai gã, giữa trận chiến kịch liệt như vậy mà vẫn có thể nắm được chiêu số của địch nhân một cách chuẩn xác tuyệt đối cả về thời gian lẫn góc độ, khiến đối phương dù biết là tự chui đầu vào chỗ chết mà cũng không kịp biến chiêu.

Trong nháy mắt, dưới đất đã có thêm gần ba mươi cỗ thi thể, không cần nói cũng biết trận ác chiến này kịch liệt tới mức nào.

Ác Tăng Pháp Nạn và Diễm Ni Thường Chân bị cảnh tượng trước mắt làm kích thích ma tính, cũng tung người nhảy vào gia nhập vòng chiến.

Trên người hai gã lúc này cũng khó tránh khỏi nhiều chỗ trúng thương, có điều ở những lúc quan yếu, hai gã đều dựa vào thân pháp kỳ ảo và chân khí hộ thân tránh được những chỗ yếu hại, giảm lực sát thương của địch nhân xuống mức thấp nhất.

Khấu Trọng đẩy bật một đợt tấn công cương mãnh của Pháp Nạn, sau lưng đã trúng thêm hai vết thương, tung mình đảo một vòng, quét bay năm sáu tên khác, rồi lại bị Tiêu Hồn Thái Y của Thường Chân ám toán một kích, loạng choạng lùi về bên cạnh Từ Tử Lăng.

Khắp người hai gã toàn là máu tươi, nhưng đa phần đều là máu của địch nhân bắn lên.

"Bình!"

Từ Tử Lăng vung quyền tiếp lấy Tiêu Hồn Điệp Y của Thường Chân từ trên cao chụp xuống, làm ả phải lộn nhào về sau, nhưng bản thân gã cũng thấy huyết khí nhộn nhạo, biết mình không thể chịu được lâu nữa, liền hét lớn: "Đi theo ta!" Đoạon nhún mình lao vút lên, đuổi theo truy sát Thường Chân.

Khấu Trọng vung đao quét mạnh một vòng bức địch nhân dạt ra bốn phía, đồng thời cũng đẩy lui Pháp Nạn về phía sau, rồi phi thân theo sát Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng ở trên không búng tay bắn ra hai đạo chỉ phong, nhằm thẳng vào cặp mắt đẹp mê hồn của Thường Chân xạ tới, đang hi vọng có thể thoát ra từ phía của thị thì chợt nghe tiếng lưỡi kiếm phá không vang lên bên cạnh.

Từ Tử Lăng thầm thờ dài tiếc nuối, tả chưởng chặt mạnh xuống.

"Bình!"

Kẻ vừa tập kích hự lên một tiếng bay ngược ra xa, thì ra là mỹ quả phụ Đặng Thục Minh trước giờ vẫn chưa xuất thủ.

Kiếm kình của nàng ta lăng lệ phi thường, Từ Tử Lăng lại không thể dùng hết toàn lực, nên lập tức bị đẩy dịch sang ngang một chút, làm lỡ mất thời cơ nhảy lên mái nhà trốn thoát của gã. Từ đây có thể thấy được nhãn lực của mỹ nữ này cao minh tới nhường nào.

Thường Chân có cơ hội đổi hơi chân khí, Tiêu Hồn Thái Y trong tay lập tức hoá thành một đóa phù vân chụp xuống đầu Khấu Trọng đang phóng lên.

Khấu Trọng vừa đánh bật hai cây trường mâu phi tới, không còn dư lực ngạnh tiếp với chiếc áo đầy màu sắc sặc sỡ phổ đầy chân khí của Thường Chân, vội trầm mình xuống rơi trở lại vào giữa vòng khổ chiến kéo dài không dứt. Một luồng kình khí từ bên phải công tới, Lăng Phong và Kim Ba lại một lần nữa gia nhập vòng chiến, dấy lên một đợi tấn công khác.

Lúc này ở hai đầu phố, dân trong thành đều ùa ra hò hét cổ vũ cho địch nhân, nếu không phải hai gã tâm trí kiên định, e rằng nhuệ khí sớm đã tiêu tan, đấu chí mất hết từ lâu rồi.

Nhưng tình cảnh trước mắt hiển nhiên tuyệt đối không có lợi cho bọn gã.

Từ Tử Lăng chân vừa chạm đất thì Tiền Độc Quan đã vung song đao bổ tới, y là Tương Dương thành chủ, võ công tự nhiên cũng không phải hạng cao thủ tầm thường, mà lúc này Từ Tử Lăng vừa mới lực chiến, lại phải cùng lúc ứng phó với những cao thủ khác vây công, nên lập tức bị ép về thế thủ, chỉ có thể di chuyển trong một phạm vi cực nhỏ, hoàn toàn bị động đón đỡ những đợt tấn công cuồng mãnh từ bốn phương tám hướng dồn lại.

"Bình!"

Từ Tử Lăng chém một quyền vào khoảng không, với võ công của Tiền Độc Quan cũng vẫn không kịp biến chiêu, song đao trước sau bị gã kích trúng, Từ Tử Lăng lập tức nhân cơ hội này, mượn lực tung mình lên không, bổ người về phía Khấu Trọng, dưới đùi chợt nhói lên một cái, không biết đã bị kẻ nào chém trúng một đao.

Khấu Trọng lúc này đang bị Thường Chân, Pháp Nạn, Lăng Phong, Kim Ba, Đặng Thục Minh vây công, đáng lẽ sớm đã hồn quy tây thổ từ lâu, nhưng cũng may là mỗi đao của gã đều mang theo kình khí

xoáy ốc ghê người, thêm vào gã lại cơ trí đa đoan, phối hợp với Dịch Kiếm Chi Thuật, khiến địch nhân vô phương khống chế được đao pháp như thiên mã hành không của mình nên mới cố gắng duy trì được tới lúc này.

Từ Tử Lăng bổ tới, vỗ ngay một chưởng vào sau lưng Thường Chân, miệng hét vang: "Chạy!"

Khấu Trọng cũng gầm lên một tiếng, người đao hợp nhất, hoá thành một gia sáng vàng chói lọi bắn thẳng về phía Lăng Phong.

Lăng Phong bề ngoài thì đưa song thương lên cản lại, nhưng một chiêu lúc nãy của Khấu Trọng đã làm y thọ nội thương, ảnh hưởng rất lớn tới công lực, nên vội kinh hãi dịch người sang bên né tránh.

Khấu Trọng thầm tạ ơn trời đất, đề tụ toàn bộ công lực còn lại, lao thẳng vào giữa mười tên thủ hạ của Tiền Độc Quan đang đứng trước mặt. Tiếng đinh đinh đang đang vang lên liên tiếp, đám đại hán lần lượt ngã nhào, mở ra một con đường cho gã xông lên phía trước.

Tiền Độc Quan không đuổi tới, miệng hô lớn: "Lên!"

Đám đại hán thủ hạ hai bên đường lập tức tràn ra hơn mười tên, đao thương tề xuất chận phía trước mặt Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng trúng phải một chưởng của Đặng Thục Minh, nhưng cũng đá cho Kim Ba một cước ngã lộn nhào, rồi khẽ lắc mình lướt tới bên cạnh Khấu Trọng, song chưởng tề xuất vỗ lên bối tân gã.

Khấu Trọng đã quen hợp tác với gã từ nhỏ, lập tức ngoặt tay về sau nắm lấy tay gã, rồi cả hai cùng lúc tà tà bay lên cao, vượt qua đầu địch nhân đang tràn tới, hạ xuống mái ngói bên đường.

"Phụt!"

Đám đại hán đứng trên nóc nhà nhanh chóng dương cung đáp tiễn, rải ra một đợt mưa tên bắn về phía hai gã.

Khấu Trọng đem tất cả chân khí còn lại dồn sang nội thể Từ Tử Lăng, đồng thời vận lực ném gã đi.

Từ Tử Lăng biết đây là lúc sinh tử quan đầu, vội lập tức ngưng tụ chân khí cả hai rồi đẩy ngược về cho Khấu Trọng, khiến lực quăng của gã tăng lên gấp bội. Từ Tử Lăng được ném lên cao, cùng lúc kéo theo Khấu Trọng bay lên theo gã.

Trận mưa tên lướt qua bên dưới, sém chút nữa là đã biến hai gã thành hai con nhím khổng lồ. Đám người Tiền Độc Quan đuổi theo phía sau đều không ngờ hai gã có thể lăng không hoán khí, lại dùng kỳ chiêu nhảy lê cao, ai nấy đều chưng hửng bổ vào khoảng không.

Lúc này Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đã nắm tay nhau hạ thân xuống một nóc nhà cách đó khá xa, trong nháy mắt đã biến mất như bóng chim tăm cá.

Bọn Tiền Độc Quan tuy vẫn phát lệnh đuổi theo, nhưng trong lòng đều biết rõ cơ hội bắt kịp gã giờ đã hầu như không còn nữa.

0O0

Khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vào được trong sơn cốc mà mười ngày trước hai gã cùng với Bạt Phong Hàn ẩn tránh địch nhân, toàn thần cơ hồ như đã hoàn toàn tê liệt, bước chân lảo đảo muốn ngã vật xuống.

Bọn gã tới đây là có hai nguyên nhân. Đầu tiên, chính là bọn gã đã

không còn lực khí để chạy xa hơn nữa, kế đó, giả như Bạt Phong Hàn có thể thoát được truy binh, tự nhiên sẽ tới đây hội hợp với hai gã, đây là chuyện không cần nói y cũng sẽ tự biết mà làm.

Hai gã trước sau đi tới bên bờ đầm nước, mệt mỏi ngồi phịch xuống.

Khấu Trọng giơ cao tay phải lên nói: "Lão Bạt từng nói khi sức cùng lực kiệt tuyệt đối không được nằm ngủ, phải dùng ý chí và định lực vô thượng cố gắng chịu đựng, như vậy công lực mới tinh tiến càng nhanh hơn."

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Nếu như mất máu quá nhiều, có phải cũng phải cố gắng chịu đựng hay sao?"

Khấu Trọng gượng cười nói: "Phong Thấp Hàn chưa nói tới điều này! Ồ! Không biết tên tiểu tử ấy có bị người ta đuổi giết không nhỉ? Ta còn tưởng rằng hắn phải tới đây sớm hơn chúng ta nữa cơ."

Từ Tử Lăng đột nhiên đứng dậy, lấy các thứ Lỗ Diệu Tử đưa ra dấu dưới một tảng đá rồi nhảy xuống giữa đầm nước, mỉm cười nói: "Vừa rồi khi chạy khỏi Tương Dương, cái gì mà Tỉnh Tủng Nguyệt ta đều quên sạch bách, mỗi sợ dây thần kinh đều căng ra như dây đàn, chi bằng nhân lúc này học theo Phong Thấp Hàn trầm mình dưới thác luyện công là hơn. Nếu như thật ắuj có công hiệu, vậy thì mỗi lần sống sót cứ luyện bà nó một lần cho xong."

Khấu Trọng cười khùng khục, ho ra một búng máu tươi, vừa bò dậy vừa lấy mấy cuốn sách của Lỗ Diệu Tử ra vuốt ve nói: "Không nên để nước làm hỏng mấy thứ bảo bối này!" Rồi cũng nhét xuống bên dưới tảng đá như Từ Tử Lăng.

"Ủm!"

Khấu Trọng cả người lẫn đao nhảy vào trong đầm nước, lập tức làm nước đầm đỏ rực lên. Từ Tử Lăng cười lên ha hả, rồi lại ho sặc sụa, dịch người ra khỏi chỗ thác nước. Hai gã đùa giỡn hắt nước vào nhau như hai đứa trẻ, cố nhịn nỗi đau đớn nhục thể và cơn buồn ngủ buộc hai gã phải nằm xuống, để cho thác nước đổ thẳng xuống đầu.

Vầng minh nguyệt xuất hiện nơi phía đông chân trời, chiếu xuống một thứ ánh sáng vàng dịu mát, làm cây cối trong tiểu cốt đổ bóng trải dài dưới đất. Những hạt nước bắn tung toé lên người hai gã, dưới ánh trăng hoá thành những điểm kim quang, nhìn bắt mắt lạ thường.

Hai gã vừa mới thoát khỏi quỷ môn quan, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng mỹ diệu như vậy, có một cảm giác lạ vô cùng, nhất thời đều ngây người ra như vô tri vô giác, cả người đều cảm thấy nhẹ nhõm, trong lfong dâng cảm thấy vô tư vô lự, thoải mái phi thường.

Thân hình hai gã vụt thẳng dậy, linh đài sáng rỡ, ngoại trừ cảnh vật khách quan, trong đầu hai gã không còn ý niệm gì khác. Đó là một cảm giác mà hai gã chưa từng trải qua, tuyệt đối không giống như cảnh giới vong ngã lúc tĩnh tọa, mà như là giữa nội thể và không gian bên ngoài được bắc một cây cầu thông suốt, khiến bọn gã có thể cảm nhân được những bí mật cao thâm mạt trắc của vũ trụ, nắm được những sức mạnh không thể tả được bằng lời.

Chân khí đang ngưng tụ.

Tinh khí của trời đất chảy vào kinh mạch hai gã qua thiên linh cái của Khấu Trọng và dũng tuyền huyệt của Từ Tử Lăng.

Hai gã đều không dám nói gì, tập trung toàn bộ tinh lực duy trì trạng thái tuyệt diệu này. Cũng không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, tiếng bước chân làm hai gã sực tỉnh lại.

Cả hai cùng lúc mở mắt, chỉ thấy một nhân ảnh cao lớn từ cốc khẩu loạng choạng đi vào, tới tận sát mép đầm mới mệt mỏi gục xuống, thở hổn hển nhìn về phía hai gã. Không ngờ chính là Bạt Phong Hàn toàn thân đẫm máu.

Hai gã còn đang tròn mắt nhìn nhau thì Bạt Phong Hàn đã oẹ ra một búng máu tươi, chỉ hai gã cười cười nói: "Nếu không phải quay lại tìm hai người, gặp phải bà nương thối Đặng Thục Minh đó thì ta đâu có bị thương nặng thế này?" Lời còn chưa dứt, y đã lăn xuống dưới đầm, tứ chi duỗi ra thành một chữ đại lớn, nổi lềnh phềnh trên mặt nước.

Khấu Trọng nhắc nhở: "Không được ngủ đâu đấy!"

Từ Tử Lăng nói: "Chi bằng tới đây xối nước một lúc đi!"

Bạt Phong Hàn thở hắt ra nói: "Để ta thở vài hơi cái đã! Tháp Bạt Ngọc, Thuần Vu Vi, thêm vào mười tám tên khốn kiếp do Tất Huyền huấn luyện suýt chút nữa thì đánh ta hộc cả trứng ra rồi! Nếu không phải từng khổ tu mười ngày trong núi, làm sao có thể giết được năm tên khốn kiếp rồi đột phá trùng vây chứ!"

Khấu Trọng cười lên ha hả, vẫy tay ra hiệu cho Từ Tử Lăng. Hai gã liền nhanh chóng rời khỏi thác nước, bước tới bên cạnh Bạt Phong Hàn, bất chấp gã chống cự thế nào cứ nằng nặc kéo gã ra bên dưới dòng thác, giữ chặt cưỡng bức gã phải đứng thẳng người lên. Hai gã chưa từng tiếp xúc toàn diện với Bạt Phong Hàn một cách không hề cố kỵ như thế này bao giờ, nên cảm thấy vô cùng mới mẻ và hứng thú.

Bạt Phong Hàn vừa đau vừa tức cười, miễn cưỡng đứng thẳng người dậy, nhắm nghiền hai mắt vận công liệu thương. Bọn gã thấy ý

chí của y kiên cường như vậy, trong lòng đều thầm bội phục, cũng tiếp tục hành công luyện khí.

Trăng sáng dần dần lên giữa đỉnh trời, rồi lại chầm chậm khuất dần sau rặng núi phía tây.

Xa xa có tiếng vó ngựa truyền tới, nhưng nơi này vẫn an tường ninh tĩnh, cơ hồ như một vùng đất hoàn toàn tách biệt với thế giới tranh đoạt đầy máu tanh bên ngoài.

Trong bóng tối của thời khắc trước bình minh, một bóng nhân ảnh mờ ảo khó phân lướt tới như một bóng ma.

Ba người đều có cảm ứng, mở bừng sáu con mắt.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc thất thanh kêu khẽ: "Loan Loan!"

Bạt Phong Hàn cũng thầm cảm thấy bất an, với tình trạng trước mắt của y và hai gã Khấu, Từ hiện giờ chính là thời khắc không nên gặp phải vị ma nữ tuyệt thế này nhất.

Chương 129: Xảo ngộ lý mật

Bạt Phong Hàn hạ thấp giọng ghé miệng sát tai hai gã nói: "Lùi lại thì sẽ không sợ bị nhìn thấy nữa."

Hai gã lùi lại theo y, dán sát lưng vào vách đá trơn tuột, ẩn mình sau dòng thác, trừ phi có người đi qua dòng thác, bằng không đừng hòng phát giác ra bọn gã đang ẩn núp bên trong.

Loan Loan đứng cốc khẩu, cẩn thận tra xét những dấu vết trên mặt đất.

Khấu Trọng khẽ giật mình thốt: "Ả ta lần theo dấu máu tới đây, bọn ta thật sơ suất."

Bạt Phong Hàn bình tĩnh nói: "Vết máu không có phương hướng, chúng ta có thể tới đây cũng có thể đã đi, có kẻ nào ngờ được chúng ta bị thương nặng như vậy mà vẫn đầm mình dưới dòng thác như vậy chứ?"

Tiếng thác đổ ầm ầm, làm át đi tiếng nói chuyện của hai gã và Bạt Phong Hàn, thêm vào đó là bọn gã chỉ thấp giọng ghé miệng sát tai đối phương thì thầm, nên cũng không sợ Loan Loan bên ngoài nghe thấy.

Loan Loan lướt tới bên cạnh đầm nước, đảo mắt nhìn khắp bốn phía, cặp mắt đẹp nhìn chằm chằm vào giữa đầm nước.

Ba người vội nhắm mắt lại, chỉ he hé một chút để nhìn nàng, sợ khi đối thị sẽ làm nàng sinh cảm ứng, đồng thời vận công thu liễm nhiệt

lượng và tinh khí cơ thể thoát ra, tránh để nàng chú ý.

Bạt Phong Hàn mới lầu đầu tiên nhìn thấy Loan Loan, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác kinh hãi khó tả.

Vẻ đẹp của nàng đích thực hoàn toàn khác biệt với những mỹ nhân khác, đẹp tới độ khiến người ta phải nín thở, giống như một tinh linh bất chợt xuất hiện trong bóng đêm vậy. Gương mặt nàng toát ra một khí chất tú lệ thuần khiết vô song, nhìn ngang nhìn dọc cũng không có điểm nào giống như yêu nữ hại người. Điểm khiến người ta đắm đuối nhất chính là đôi mắt mênh mang huyền ảo, trong đó cơ hồ như bao hàm một cõi mơ vô tận, đợi chờ và mong đợi một người nào đó đến tìm kiếm và khai quật. Bất cứ một biểu tình nào dù nhỏ nhất của nàng, cũng khiến người ta phải động lòng, khó thể kiềm chế được bản thân. Dáng điệu thân hình tuyệt mỹ, phong tư trác việt, khiến mỹ chất của nàng hoàn mỹ một cách tuyệt đối.

Loan Loan đột nhiên nhìn về phía thác nước. Nếu đổi lại là cao thủ bình thường, lúc này không tránh khỏi sợ hãi mà tim đập mạnh lên, khiến Loan Loan cảnh giác, nhưng ba người đều là bậc cao thủ hãn thế kiêm thông nội ngoại công phu, các cơ năng trong nội thể không hề có chút phản ứng gì cả.

Tiếng gió khẽ nổi lên. Đột nhiên bên cạnh Loan Loan xuất hiện một trung niên nam tử cao gầy ăn mặc kiểu văn sĩ. Người này mặt trắng không râu, dáng vẻ anh tuấn thong dong, khắp người tỏa ra một vẻ quyến rủ của nam nhân trưởng thành, mỗi khi cặp mắt y nhấp nháy đều như có một tia điện thoáng xẹt qua. Chỉ thấy y chắp tay sau lưng kiêu ngạo ngửa mặt nhìn trời.

Không cần Bạt Phong Hàn nhắc nhở, hai gã cũng lập tức nhận ra nam nhân này chính là Ma Ẩn Biên Bất Phụ, bởi vì tướng mạo của y và Đơn Uyển Tinh rất giống nhau.

Loan Loan thi lễ nói: "Biên sư thúc! Chúng ta chậm mất một bước rồi!"

Thanh âm của nàng thấp trầm mà uyển chuyển, dù ba người đều biêt nàng là yêu nữ đáng sợ nhất trên giang hồ, nhưng cũng vẫn hy vọng được nghe nàng nói thêm vài câu nữa.

Biên Bất Phụ song mục thần quang lấp lánh đảo một vòng, hừ lạnh nói: "Bọn chúng đều đã thọ nội thương nghiêm trọng, có thể chạy tới đâu được nữa chứ?"

Loan Loan nhẹ nhàng nói: "Bên bờ nước vẫn còn vết máu, chứng tỏ bọn chúng đã từng ở đây rửa vết thương, Biên sư thúc thấy tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

Biên Bất Phụ trầm giọng nói: "Chúng ta phải tập trung toàn bộ lực lượng, bằng mọi giá cũng phải giết chết ba tên tiểu tử này đi, bằng không làm sao hả được cơn tức này chứ!" Tiếp đó ngữ khí y chợt trở nên lạnh lùng như băng giá ngàn năm: "Thường Chân và Pháp Nạn thật là vô dụng, giả như chúng có thể khiến lũ ngu ngốc kia kéo dài thời gian, chờ chúng ta đến mới động thủ thì giờ này ba tên tiểu tử đó chắc đã xuống tới địa phủ báo danh rồi."

Loan Loan nhẹ giọng nói: "Hai mươi năm nay Loan Loan chưa từng thấy sư thúc tức giận như vậy bao giờ cả, người cứ yên tâm! Chuyện này cứ giao cả cho Loan Loan, đảm bảo bọn chúng không sống được mấy ngày nữa đâu!"

Biên Bất Phụ cười ha hả nói: "Có Loan Loan con đích thân xuất mã, sư thúc tự nhiên là yên tâm vô cùng rồi! Cả ba tên này đều là nhân tài hiếm thấy trong võ lâm, bất luận về tài trí hay võ công đều thuộc hạng phi phàm, con có thể coi việc truy sát bọn chúng là một kỳ khảo

hạch trong quá trình tu luyện cũng tốt lắm, su thúc đây sẽ hoàn toàn nghe theo sự điều độ và chỉ huy của con! Hà hà... Loan Loan con xem nên cảm ơn ta thế nào đi chứ!"

Ba người nấp sau dòng thác nghe y nói vậy đều lấy làm ngạc nhiên, làm gì có chuyện sư thúc dùng khẩu khí cợt nhả trêu đùa như vậy để nói với điệt nữ cơ chứ, nhưng khi nghĩ tới chuyện đám người này ở trong Ma môn hành sự không theo thường lý, lại càng không cần luận tới luân thường đạo đức thì cũng không cảm thấy lạ nữa.

Loan Loan nở một nụ cười ngọt ngào kiều mị, nũng nịu nói: "Sư thúc lại thế rồi! Đừng quên Loan Loan còn phải quyết chiến với Sư Phi Huyên, nhất thiết phải giữ khí thuần âm đấy nhé!"

Biên Bất Phụ nhẹ giọng nói: "Đương nhiên là ta không dám quên rồi! Chỉ là muốn nhắc nhở con thôi, nếu cho kẻ khác chiếm tiện nghi, chi bằng để sư thúc hưởng thụ quách cho xong."

Loan Loan cúi đầu nhìn xuống mặt nước, trong mắt lộ ra thần sắc bâng khuâng suy nghĩ, cơ hồ như linh hồn đã trôi dạt tới một không gian và thời gian khác.

Biên Bất Phụ khẽ vuốt nhẹ lên bờ vai nhỏ nhắn của nàng; "Trời sắp sáng rồi, đi thôi!"

0O0

Nhìn bóng Biên Bất Phụ và Loan Loan khuất dần ngoài cốc khẩu, ba người bọn Bạt Phong Hàn mới thở phào nhẹ nhõm.

Khấu Trọng le lưỡi nói: "Nếu bọn chúng quan sát kỹ chút nữa, nhất định sẽ phát giác ra mấy cuốn bảo thư mà ta và tiểu Lăng giấu dưới tảng đá."

Bạt Phong Hàn thoáng ngây người hỏi: "Là Trường Sinh Quyết?"

Từ Tử Lăng đáp: "Đương nhiên không phải, là một số thư tịch liên quan tới viên lâm, kiến trúc và binh pháp mà một vị lão tiên sinh tặng chúng ta, nếu Bạt huynh có hứng thú, thì cứ lấy mượn xem lúc nào cũnag được."

Bạt Phong Hàn hiển nhiên không hứng thú với mấy thứ này, lắc đầu mỉm cười nói: "Nơi an toàn nhất trước mắt chính là ở bên trong thác nước này. Hai người mau ra ngoài giấu kỹ số thư tịch đó đi rồi trở lại đây. Chúng ta cứ ở trong này dưỡng thương chờ qua đêm nay rồi mới nghĩ cách phản kích! Hừ, trước tiên phải giết chết Biên lão tặc và Loan Loan yêu nữ đã, sau đó mới dần dần thu thập những kẻ khác. Bạt Phong Hàn này nào phải hạng dễ đụng vào chứ!

Từ lúc trời hửng sáng cho tới khi mặt trời quá ngọ, trước sau có mấy nhóm nhân vật võ lâm tới tiểu cốc lùng sục, song đều không ai phát hiện ra bọn gã. Tới tận lúc mặt trời xuống núi hai gã và Bạt Phong Hàn mới rời khỏi thác nước, người nào người nấy đều thần khí đầy đủ, thể lực dồi dào, khuyết điểm duy nhất có lẽ là cả ba đều ướt đẫm toàn thân, y phục rách nhát như ba tên ăn mày vậy.

Khấu Trọng ngồi xuống cạnh một tảng đá, tỏ vẻ tiếc rẻ nói: "Nếu không bỏ túi y phục lại trong tửu điếm thì bây giờ đã có đồ để thay đổi rồi."

Bạt Phong Hàn ngước mắt lên nhìn gã một cái, rồi cúi xuống vuốt nhẹ Trảm Huyền Kiếm đang gãc trên đùi nói: "Thương thế của hai người thế nào?"

Từ Tử Lăng vuốt vuốt những hạt nước còn đọng lại trên tóc, cười cười đáp: "Đã khỏi bảy, tám phần, chỉ cần hai ba ngày nữa là có thể

hoàn toàn khôi phục."

Bạt Phong Hàn trầm mặc giây lát rồi thở dài nói: "Trường Sinh Quyết quả thật kỳ diệu vô song, chỉ riêng chuyện liệu thương, những thứ được gọi là thần công khác đã không thể nào bì kịp được rồi."

Khấu Trọng cũng nhịn không được mà buột miệng hỏi: "Còn Bạt huynh?"

Bạt Phong Hàn vui vẻ đáp: "May mà có hai người kéo ta vào bên dưới thác nước vận khí hành công, vừa tránh khỏi được đại họa sát thân, lại tăng được tốc độ liệu thương, hiện giờ cũng đã khang phục hơn nửa rồi. Chỉ cần tạm thời không gặp phải hạng cao thủ như Loan Loan yêu nữ hay Biên Bất Phụ thì không đáng lo."

Từ Tử Lăng khổ não nói: "Không biết rốt cuộc Du di có lọt vào tay bọn chúng hay chưa nữa?"

Khấu Trọng nói: "Nghe ngữ khí của hai người bọn Loan Loan và Biên Bất Phụ thì hình như không bắt được Du di đâu, nếu không chúng đã lợi dụng người để dẫn dụ chúng ta tự sa vào bẫy rồi." Tiếp đó gã lại quang sang hỏi Bạt Phong Hàn: "Đông Minh Công Chúa sao lại là con của Biên Bất Phụ vậy?"

Bạt Phong Hàn lắc đầu đáp: "Uyển Tinh cũng không nói rõ với ta, nhưng ta cũng đoán được bên trong chắc có điều gì uẩn khúc. Nhìn thần thái của Uyển Tinh lúc nhắc tới Biên Bất Phụ thì hình như nàng tất căm ghét kẻ làm phụ thân này, còn nói sẽ đích thân giết chết hắn nữa."

Hai gã nghe xong đều ngẩn người ra.

Bạt Phong Hàn đột nhiên cười thoải mái nói: "Chi bằng chúng ta trở

lại Tương Dương, vừa có thể kiếm được mấy bộ y phục mới để thay đổi, lại có thể tiện tay giáo huấn cho tên ngu xuẩn Tiền Độc Quan đó một trận, rồi cướp một chiếc khoái thuyền y theo kế cũ ngược bắc đi Lạc Dương, lập oai thiên hạ! Vậy không phải thống khoái lắm sao!"

Khấu Trọng cười lên ha hả tiếp lời: "Mấy câu này của Bạt huynh thật hợp ý ta! Trốn chui trốn nhủi đâu phải bản sắc của đại trượng phu, phóng tay làm tới mới là anh hùng hảo hán!"

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Nhưng nếu làm cho địch ám ta minh, chúng ta không phải càng rơi vào thế bị động hay sao?"

Bạt Phong Hàn nói: "Vì thế ta mới muốn đi thuyền ngược bắc, đợi khi bọn chúng biết được cũng phải tốn không ít công phu mới đuổi kịp được chúng ta, đâu có dễ đặt mai phục vây công như trên lục địa. Lúc cần thiết ba chúng ta cũng có thể dẫn dụ chúng đuổi theo lên bờ, rồi tìm cách giết từng tên một, như vậy không phải thế chủ động lúc nào cũng ở trong tay chúng ta hay sao?"

Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Ta là cao thủ lái thuyền, chỉ cần thuyền đó tốt một chút, ta đảm bảo có thể thoát được bất cứ chiếc thuyền nào truy kích." Từ Tử Lăng nghe gã nói vậy chỉ biết mỉm cười lắc đầu.

Bạt Phong Hàn đứng dậy nói: "Được rồi! Bây giờ về thành vẫn còn thời gian để ngủ một giấc. Tiền Độc Quan là tên đại trọc phú, ngoại trừ một tòa trang viện lớn trong thành, hắn còn bốn ngôi biệt viện cho các tiểu thiếp ở nữa. Chúng ta sẽ tới Tàng Thanh Các của Bạch Thanh Nhi, tiểu thiếp mà hắn sủng ái nhất làm phiền một đêm, nếu Tiền Độc Quan mà đến thăm mỹ nhân đêm nay thì coi như là hắn vô phúc vậy."

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Bạt huynh sao lại nắm rõ việc nhà của lão Tiền như vậy?"

Bạt Phong Hàn hờ hững như không nói: "Bởi vì ta đã nhận năm trăm lượng hoàng kim của người ta để lấy cái đầu của hắn xuống, chỉ là chưa có cơ hội thực hiện đó thôi!"

Hai gã nghe xong đều ngây người ra nhìn nhau, bắt đầu hiểu ra phương pháp kiếm tiền của Bạt Phong Hàn.

0O0

Ba người nhảy qua tường cao, chỉ thấy phòng xá liên miên, ẩn ước nghe thấy tiếng chó sủa oãng oắc ở đâu đây. Trong đêm tối, chỉ có một tòa lầu cao ở giữa và gian nhà chính là vẫn còn ánh đèn.

Bạt Phong Hàn nói: "Trang viện này phân làm nội viện và ngoại viện, ngoại viện thì có hộ viện và ác khuyển đi tuần, nhưng do Bạch Thanh Nhi sợ chó nên lũ hạ nhân không dám cho ác khuyển vào trong nội viện, đi thôi."

Ba người nhún mình lao vút lên, vượt qua mấy dãy nhà, nhảy vào hoa viên lớn trong nội viện, chỉ thấy đình đài lầu các, hồ nước, tiểu kiều bố trí hết sức hài hòa tự nhiên, dưới ánh trăng càng thêm phần u nhã, tĩnh mịch, cảnh sắc đẹp mê hồn. Ba người vận công lắng nghe xung quanh, sau khi khẳng định một căn phòng bên phải không có người mới tung người lao vút qua cửa sổ bay vào trong. Bên trong thì ra là một thư phòng lớn, trên bàn bày văn phong tứ bảo và giấy Tuyên Thành dùng để vẽ tranh, viết chữ. Bốn vách tường treo đầy những bức tự họa, trông không khác gì một thư trai.

Bạt Phong Hàn cười cười nói: "Quên mất không nói cho hai người biết Bạch mỹ nhân của lão Tiền rất giỏi thư họa, hai người cứ ở đây đợi một lát, ta đi lấy ba bộ y phục rồi về ngay."

Sau khi Bạt Phong Hàn nhảy qua cửa sổ bỏ đi, hai gã liền nhảy lên một chiếc giường ở góc phòng thoải mái nằm nghỉ, nghĩ lại trận ác chiến hôm qua và tình cảnh bây giờ, quả thật đúng là khác nhau một trời một vực.

Khấu Trọng thở ra một hơi nói: "Trên đời này đúng là không có chuyện gì không thể xảy ra, ngươi có bao giờ nghĩ chúng ta sẽ cùng Phong Thấp Hàn cùng chung hoạn nạn, liên thủ đối địch như bây giờ không?"

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: "Ta thủy chung vẫn cảm thấy lão Bạt là loại người thiên tính lãnh khốc vô tình, bất cứ lúc nào cũng có thể trở mặt thành thù được, đi với hắn thế này là phúc hay là hoạ vẫn còn chưa thể xác định được."

Khấu Trọng hừ lạnh nói: "Chúng ta và hắn cơ bản chỉ là hợp tác vì lợi ích trước mắt thôi, chỉ cần cẩn thận một chút thì hắn làm gì được mình chứ? Lần đó ở Đại Hồng Sơn, ta thấy hắn thật sự đã có ý giết ngươi, chỉ là không biết tại sao lại thay đổi chủ ý nữa."

Từ Tử Lăng nói: "Kẻ này chính chính tà tà, hành sự khó đoán, chúng ta nhất định phải cẩn thận đề phòng mới được."

Khấu Trọng gật đầu đồng ý. Lúc này Bạt Phong Hàn đã trở lại, ném cho hai gã hai bộ y phục mới rồi nói: "Mau thay y phục, ta thấy đêm nay Tiền Độc Quan rất có thể sẽ tới đây, bởi vì hai ả nữ tỳ thân tín của Bạch mỹ nhân đang đi làm yến sào, số lượng cũng đủ cho mười người ăn đấy."

Hai gã phấn chấn tinh thần, vội vàng nhảy bật dậy thay đồ. Ba người mặc lên ba bộ kình trang, đều cảm thấy hơi chật một chút.

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: "Đây đã là những bộ cỡ lớn nhất rồi đó,

ai bảo chúng ta to cao hơn người bình thường chứ? Cái này gọi là có lợi cũng có hại mà!"

Hai gã nghe y nói vậy đều bật cười khúc khích. Khấu Trọng đang định lên tiếng thì chợt nghe tiếng người ở phía xa xa truyền lại. Ba người lập tức lưu thần vận công lắng nghe, nhận một người trong số đó chính là Tiền Độc Quan. Song mục Bạt Phong Hàn thoáng hiện lên sát cơ lạnh lẽo, hữu thủ chặt vào khoảng không một cái. Khấu Trọng dịch người tới cạnh cửa sổ, liếc ra ngoài quan sát. Chỉ thấy hơn mười người đang đi trên dãy hành lang dài tiến về phía bọn gã, dẫn đầu là Tiền Độc Quan và một nam nhân cao lớn hình tướng đặc biệt, tóc dài xõa vai.

Khấu Trọng kinh hãi lùi lại, thất thanh thốt lên: "Lý Mật tới rồi!"

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đều là nhân vật đảm lượng hơn người cũng không khỏi cùng lúc biến sắc.

Chương 130: Ngồi luận đại thế

Cả ba đều chưa hề tưởng tượng sẽ gặp phải Lý Mật ở đây, nhất thời cũng luống cuống không biết phải làm sao.

Lý Mật là cao thủ hãn thế trong thiên hạ, uy danh còn vượt quá cả Đỗ Phục Uy, năng nhân trong đám thủ hạ nhiều không kể xiết, cho dù ba người bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn có tràn đầy tự tin, lúc này cũng chỉ nghĩ đến việc đào tẩu thế nào để không bị phát hiện, chứ không còn tính đến chuyện tìm Tiền Độc Quan tính nợ nữa.

Chiếu theo lẽ thường, nếu Tiền Độc Quan muốn chiêu đãi khách quý như họ Lý, tất phải gọi tỳ bộc trong phủ ra xếp hàng nghênh tiếp, nhưng trước mắt ngay cả việc quét dọn nhà cửa cho gọn gàng y cũng không chuẩn bị, không cần nói cũng biết chuyến này hành tung của Lý Mật là tuyệt đối bí mật rồi, bọn gã gặp phải ở đây chỉ là một chuyện vô cùng ngẫu nhiên mà thôi.

Rốt cuộc bọn họ có chuyện gì quan trọng cần phải thương lượng?

Lý Mật là người xảo trá lại tinh thông binh pháp, chỉ xem việc y bày kế sát hại Trác Nhượng là có thể thấy rõ điều này. Lần này y bỏ lại bộn bề công việc để tới đây hội ước với Tiền Độc Quan, tự nhiên là có chuyện vô cùng quan trọng và khẩn cấp.

Bạt Phong Hàn thấp giọng nói: "Mau chạy! Bọn chúng sắp đi tới đây rồi!"

Khấu Trọng đảo mắt một vòng, cuối cùng dừng lại ở một chiếc tử lớn

kê ở góc họa thất nói: "Hai người tìm nơi ẩn nấp bên ngoài, ta muốn ở lại đây nghe xem bọn chúng nói gì."

Nói đoạn gã lướt tới bên cạnh chiếc tủ cao tám thước như một tia chớp, khi mở tủ ra chỉ thấy bên trong chật kín toàn là giấy vẽ, lấy đau ra chỗ cho một người cao lớn như gã chui vào. Khấu Trọng không dám chậm trễ, vội bê một đống giấy to nhét vào lòng Từ Tử Lăng vừa chạy tới bên cạnh.

Bạt Phong Hàn lập tức hiểu ý, cũng chạy tới tiếp lấy một chồng giấy lớn, khi hai người vừa bên hai đống giấy nặng gần trăm cân phóng ra cửa sổ, Khấu Trọng cũng nấp vào trong tủ, khép cửa lại. Đúng lúc này thì Tiền Độc Quan đẩy cửa bước vào, tình thế đúng là hung hiểm vạn phần. Nếu không phải là ba người, chỉ e sớm đã bị Lý Mật phát giác từ lâu rồi.

Khấu Trọng nằm trong tủ hít sâu một hơi chân khí, thu liễm tinh khí toàn thân, chìm vào trạng thái hô hấp nội tức của Trường Sinh Quyết, làm tất cả cơ năng trong nội thể hoạt động chậm lại, tránh để Lý Mật phát giác.

Thanh âm Tiền Độc Quan vang lên bên ngoài: "Mật công, mời ngồi!"

Tiếp đó là thanh âm ngồi xuống lục cục của chúng nhân.

Khấu Trọng dỏng tai lắng nghe, dựa vào hô hấp mà nhận ra trong hoạ thất chỉ có năm người, ngoại trừ Lý Mật và Tiền Độc Quan, ba người còn lại không cần nói cũng biết đều không phải nhân vật tầm thường, trong lòng không khỏi đắc ý thầm nhủ cho dù Lý Mật có trí cao hơn trời cũng không thể ngờ được trong tủ đã có Khấu Trọng gã nấp sẵn, chỉ hy vọng bọn Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn không để tiết lộ hành tung là tốt rồi.

Hô hấp của Lý Mật dài mà mảnh, ngoài ra còn có hai người khác hơi thở cũng lúc có lúc không, hiển nhiên là võ công tuyệt đối không kém sút y là mấy, chỉ nội phát hiện này đã đủ khiến Khấu Trọng nằm trong tủ phải thầm kinh hãi rồi.

Thanh âm hùng hồ đầy mị lực của Lý Mật vang lên bên ngoài tủ: "Tàng Thanh Biệt Viện này thanh tịnh u nhã phi thường, đúng là đào nguyên thế ngoại giữa chốn phồn hoa đô hội, Tiền huynh thật biết hưởng thụ nhân sinh."

Tiền Độc Quan cười hả hả đáp: "Mật công nhãn quan thật độc đáo, chỉ một thoáng đã nhìn thấu được tâm tư tiểu đệ. Tiền mỗ đây từ nhỏ đã không có đại chí, chỉ mong được ở mãi trong ôn nhu hương, sống hết cuộc đời này trong khoái lạc là đã mãn nguyện lắm rồi, mong chư vị chớ chê cười tiểu đệ!"

Khấu Trọng nằm trong tủ nghe mà chỉ biết mắng thầm. Nếu Tiền Độc Quan thật sự là loại người đó, thì y sẽ không lên làm thành chủ Tương Dương, hôm qua lại càng không vây bắt gã và Từ Tử Lăng. Y nói như vậy chẳng qua chỉ là muốn tỏ thái độ với Lý Mật, một mặt biểu lộ ý không muốn tranh thiên hạ với Lý Mật, mặt khác là để đặt mình vào thế có lợi trong đàm phán, nhất tiễn xạ xong điêu, tính toán chu đáo vô cùng.

Một giọng nam nhân trẻ tuổi cất lên: "Tiền thành chủ khiêm tốn quá rồi, nghe nói thành chủ ngày tính vạn chuyện, từng có lần bảy ngày bảy đêm không ngủ liệu lý công việc, không hề bước chân ra khỏi quan sở nửa bước. Tinh lực và sức chịu đựng hơn người của ngài thật khiến ta phải bội phục sát đất."

Người vừa lên tiếng chính là Từ Thế Tích. Những lời này rõ ràng là tăng bốc Tiền Độc Quan, nhưng kỳ thực chính là để ám thị cho y biết bọn Lý Mật nắm rõ tình hình của y như lòng bàn tay, đồng thời cũng

cảnh cáo y đừng hòng giở thủ đoạn.

Tiền Độc Quan ho khan một tiếng, ngữ khí mang theo chút ngạc nhiên: "Đó là chuyện từ khi Tiền mỗ mới tiếp quản Tương Dương, thật không ngờ tin tức của Từ quân sư lại nhanh nhạy như vậy?"

Lý Mật điềm đạm nói: "Đó là bởi vì chúng ta rất kỳ vọng ở thành chủ, thế nên mới đặc biệt lưu ý tới tình hình của ngài."

Tiền Độc Quan cười lên ha hả nói: "Được Mật công chú ý Tiền mỗ thật cảm thấy vô cùng vinh hạnh, mong rằng sau này sẽ không phải làm Mật công thất vọng là tốt lắm rồi." Tiếp đó lại thở dài nói: "Tiền mỗ vốn tưởng lần này sẽ có thể hiến lên hai phần đại lễ cho Mật công, chỉ tiếc là nhất thời sơ suất đã để hai tên tiểu tử đó trốn mất."

Hai tiếng hừ lạnh, một cao the thé, một thấp trầm cùng lúc vang lên, tràn đầy ý vị coi thường, hiển nhiên là do hai người từ đầu tới giờ vẫn im lặng phát ra. Đến cả Khấu Trọng nấp trong tủ cũng bị tiếng hừ của hai người này làm tai ong ong một lúc, từ điểm này có thể đoán được nội gia công phu của hai người này đã đạt tới địa bộ nào rồi.

Tiền Độc Quan hiển nhiên có chút phật ý, ngữ điệu trở nên lạnh lùng chứ không niềm nở ân cần như trước: "Cũng may hôm nay có Phù Chân và Phù Ngạn hai vị lão sư danh chấn Mạc Bắc của Trường Bạch Phái đích thân tới đây, theo Tiền mỗ thấy thì hai tên tiểu tử đó cũng không còn được mấy ngày nữa đâu."

Khấu Trọng đang thầm nhủ không hiểu Phù Chân, Phù Ngạn là thần thánh phương nào thì Lý Mật đã nói sang chuyện khác; "Nghe nói Bạt Phong Hàn cũng đi cùng với hai tên tiểu tử này. Tên người Đột Quyết này là cao thủ thanh niên võ công trác việt nhất ở Tây Vực, thủ đoạn lang độc phi thường, giết người mà nhẹ nhàng thoải mái như chuyện người sống phải ăn phải hô hấp vậy, vì thế chúng ta cần phải

hết sức cẩn thận."

Người này nói năng không kiêu ngạo cũng không tự hạ thấp, biểu hiện ra khí độ ung dung, trong cẩn thận lại có khiêm cung, không hổ danh là lãnh tụ có mỵ lực và uy vọng nhất thiên hạ hiện nay.

Giọng nam sắc bén kia lạnh lùng vang lên: "Một công yên tâm, huynh đệ chúng ta bất luận là đối phó với kẻ nào cũng tuyệt đối không sơ suất chủ quan."

Khấu Trọng thầm kinh hãi, trong lòng chỉ hy vọng y càng coi thường mình càng tốt, như vậy khi phải ứng phó cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Lý Mật vui vẻ nói: "Có mấy câu này của Phù Chân lão sư thì ba tên tiểu tử đó chếc chắc rồi! Tiền thành chủ không biết có ý kiến gì để hai vị lão sư đây tường tận hơn không?"

Chỉ vài câu nói đã lần lượt tâng bốc Tiền Độc Quan và Phù thị huynh đệ, lại kéo gần khoảng cách của ba người, khai thông quan hệ hợp tác, chỉ nội điểm này đã có thể thấy chỗ hơn người của Lý Mật.

Tiền Độc Quan thở dài một tiếng nói: "Không phải Tiền mỗ muốn tâng bốc uy phong cho kẻ địch, nhưng chỗ lợi hại nhất của hai tên tiểu tử này là xuất thủ không theo thường lý, thiên biến vạn hóa vô cùng vô tận. Thứ kình khí xoáy tròn đó của bọn chúng lại càng khiến người ta khó ứng phó hơn."

Từ Thế Tích gằn giọng nói: "Chuyện giết bọn chúng không thể chậm trễ được, bởi Trường Sinh Quyết trước giờ chưa ai luyện được mà bọn chúng cũng luyện thành, lại mỗi ngày đều tiến bộ với tốc độ kinh người, nếu làn này chúng ta không nắm lấy cơ hội toàn lực hạ sát thủ, chỉ riêng việc bọn chúng tiết lộ bí mật Dương Công Bảo Khố với Lý Thế Dân đã đủ hậu họa vô cùng rồi."

Khấu Trọng thầm giật thót mình, không hiểu tại sao Từ Thế Tích lại cho rằng gã sẽ đem bí mật về Dương Công Bảo Khố nói cho Lý Thế Dân.

Phù Ngạn trầm giọng nói: "Đại ca ta tinh thông truy tung thuật, cả tên gian tặc Vương Bạt cũng phải cam bái hạ phong, chỉ cần bọn ta tìm được tung tích chúng, đảm bảo Mật công sẽ không còn phải lo lắng gì chuyện này nữa."

Lý Mật trầm giọng nói: "Vậy tất cả nhờ hai vị lão sư, nhưng tốt nhất có thể tìm được trước khi bọn chúng tới Lạc Dương, bằng không để chúng vào phạm vi thế lực của Vương Thế Sung thì phía ta sẽ không thể tập trung nhân thủ công nhiên truy sát được."

Phù Chân, Phù Ngạn liền đồng thanh đáp ứng.

Lý Mật phát ra một tràng cười mạnh mẽ nói: "Có thể được ngồi đây giải bày tâm sự với Tiền thành chủ quả là lạc thú bình sinh của Lý Mật! Nào! Để Lý Mật kính thành chủ một chung!"

Khấu Trọng biết y sắp thương lượng đại kế, tinh thần phấn chấn, vội thu nhiếp tâm thần, lưu ý lắng nghe.

0O0

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn lúc này đang ẩn mình sau những tán lá rậm rạp của một cây cổ thụ ngoài vườn, từ trên cao nhìn chằm chằm xuống căn họa thất thủ vệ sum nghiêm, hai đống giấy lớn được đặt trên một chạc cây cạnh đó.

Từ Tử Lăng lần đầu tiên ở cạnh cao thủ Đột Quyết này mà không có Khấu Trọng, trong lòng bất giác dâng lên một cảm xúc khó tả. Quan

hệ giữa hai người hết sức vi diệu, vừa rất thân cận lại cũng rất xa vời, vừa hợp tác gắn bó, nhưng cũng rất cạnh tranh và đối địch, chỉ e cả hai đều không rõ đó thực sự là một mối quan hệ như thế nào.

Bạt Phong Hàn ghé miệng sát tai gã thì thầm: "Từ huynh đệ có cảm thấy hơi kỳ quái không? Nội viện có nhiều nơi thích hợp hơn để tiếp khách, tại sao không dùng mà lại tới họa thất của một ái thiếp để thương nghị, chuyện này tuyệt đối không hợp tình hợp lý chút nào."

Từ Tử Lăng điềm tĩnh nói: "Đây gọi là nằm ngoài dự liệu, từ điểm này có thể đoán ra Tiền Độc Quan sợ chuyện hắn hội kiến Lý Mật bị truyền ra ngoài, vì thế nên mới giấu cả đám tỳ bộc trong phủ, càng có thể thấy chuyện hôm nay có liên quan rất lớn, nếu không thành thì Tiền Độc Quan thành phá nhân vong cũng không chừng."

Bạt Phong Hàn phì cười nói; "Vậy thì chết chắc rồi, bởi vì vị Khấu huynh đệ kia tuyệt đối không có lòng thương xót hắn đâu, nói gì tới chuyện xuất thủ tương trợ chứ."

Chính vào lúc này, hai người cùng lúc nảy sinh cảm ứng, liếc mắt nhìn về bên trái, thì ra căn lầu ở giữa vốn có ánh đèn sáng, giờ đột nhiên tắt ngóm.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Bạch mỹ nhân nhất định là ở trong lầu đó, nếu ta đoán không ai, Bạch mỹ nhân này tuyệt đối không đơn giản, rất có khả năng là gian tế của Âm Quý Phái ở Tương Dương này."

Từ Tử Lăng không khỏi nghĩ tới Uyển Nhi, ả gian tế mà Lý Thiên Phàm đã phái tới Phi Mã Mục Trường, cũng dùng một thủ đoạn như vậy, từ điểm này có thể thấy mỹ nữ quả đúng là thứ vũ khí lợi hại nhất, thế gian không có bao nhiêu nam nhân có thể vượt được ải này. Nghĩ đoạn gã liền lên tiếng hỏi: "Bạt huynh đã gặp nàng ta

chưa?"

Bạt Phong Hàn gật đầu nói: "Gặp qua một lần, có điều là sau khi ta gặp được Loan Loan mới có ý nghĩ này, bởi vì Bạch Thanh Nhi có một thứ khí chất rất kỳ quái, rất giống với Loan Loan yêu nữ."

Từ Tử Lăng trong lòng thầm kinh hãi, cảm giác của Bạt Phong Hàn thật đáng sợ.

Bạt Phong Hàn thở dài nói: "Vẻ đẹp của nàng không bằng Loan Loan, nhưng dáng vẻ quyến rũ ấy quả thật khiến người ta phải ý loạn tình mê, vì vậy dù Tiền Độc Quan có là loại lão giang hồ đã gặp nhiều mỹ nữ cũng không khỏi mê đắm dưới gót chân nàng ta."

Từ Tử Lăng đảo mắt nhìn ra hậu đình phía sau hoạ thất, đột nhiên thấy trong đám tuần vệ đã có thêm Bàn Sát Kim Ba và Kim Ngân Thương Lăng Phong, miệng vẫn nói: "Có lẽ chúng ta cũng nên đem kết cục bi thảm của Phương Trạch Thao nói cho Tiền Độc Quan biết, nói không chừng hắn ta sẽ tỉnh ra đấy."

Bạt Phong Hàn khổ não nói: "Ta vẫn không hiểu tại sao quân Giang Hoài, người Thiết Lặc và Âm Quý Phái lại kết thành liên minh, bắt tay tranh bá được?"

Mục quang của y cũng dừng lại cùng một chỗ với Từ Tử Lăng, nhưng đương nhiên không nhận ra Kim Ba và Lăng Phong, chỉ thoáng ngạc nhiên nói: "Thủ hạ của Lý Mật quả nhiên là cao thủ như mây, muốn giết hắn cũng không phải chuyện dễ đâu. Nghe nói Vương Thế Sung chịu tăng hai vạn lượng hoàng kim cho ai giết được hắn đấy!"

Từ Tử Lăng đột nhiên cảm thấy gì đó quay đầu nhìn về phía tiểu lầu. Cuối cùng gã cũng nhìn thấy Bạch mỹ nhân cùng lúc cảm nhận được

cảm giác dị dạng của Bạt Phong Hàn khi mới gặp Bạch Thanh Nhi này.

0O0

Lý Mật chậm rãi nói: "Đỗ Phục Uy đã đoạt được Cảnh Lăng, không bao lâu sẽ tiến lên phía bắc, Tương Dương giờ đây trở thành hòn đá duy nhất cản đường y, đối với tình hình trước mắt, Tiền thành chủ có dự định gì không?"

Khấu Trọng nằm trong tủ thầm khen lợi hại, Lý Mật không thèm vòng vo tam quốc mà đi thẳng vào vấn đề, câu nào câu nấy đều đánh trúng chỗ yếu hại của Tiền Độc Quan, khiến y không thể tránh né hay phản kích gì được.

Quả nhiên lão hồ ly như Tiền Độc Quan cũng phải ngẩn người ra giây lát, rồi mới gượng cười nói: "Với sức lực một thành của Tiền mỗ, tự nhiên là không dễ sống chút nào, nhưng Tiền mỗ có một chuyện bất minh, mong Mật công chỉ giáo."

Lý Mật ngạc nhiên nói: "Tiền thành chủ xin cứ nói!"

Tiền Độc Quan trầm giọng nói: "Cảnh Lăng thất thủ chủ yếu là vì Phi Mã Mục Trường lúc đó cũng bị tứ đại khấu tấn công nên không thể tiếp viện, mà theo tin tức Tiền mỗ có được thì tứ đại khấu và Mật công có quan hệ rất mật thiết, nếu chuyện này là sự thật, Mật công không phải đã giúp Đỗ Phục Uy một việc lớn hay sao?"

Sự thực thì Khấu Trọng cũng sớm nghĩ tới vấn đề này, thậm chí gã còn biết rõ trong trận tứ đại khấu tấn công Phi Mã Mục Trường có cả sự tham dự của nhi tử của Lý Mật là Lý Thiên Phàm và tiểu quân sư Xà Hiết Mỹ Nhân Trầm Lạc Nhạn, và gã vốn cũng giống như Tiền Độc Quan không nghĩ ra được khúc chiết bên trong thế nào, nhưng

hiện giờ khi thấy Lý Mật đích thân tới Tương Dương, gã lập tức đã như người tỉnh mộng, hiểu được chỗ kỳ diệu bên trong toàn bộ sự việc này.

Lý Mật là người mưu lược có tiếng trong thiên hạ, mục tiêu của y đương nhiên chính là thống nhất giang sơn. Nhưng trước mắt vấn đề bức thiết nhất đối với y chính là làm sao đánh bại được Vương Thế Sung ở Lạc Dương, rồi nhân thế đó tiêu diệt luôn phụ tử Lý phiệt ở Quan Trung, như vậy thì giang sơn của y mới an định được.

Hiện giờ Lý Mật tuy đã có Huỳnh Dương làm căn cứ địa, song đường tiến về phía Tây đã bị Vương Thế Sung cắt đứt, khiến y không thể hoạt động, đồng thời sự kiềm chế của Vương Thế Sung quân cũng khiến y không còn dư lực để tấn công các lộ nghĩa quân khác.

Phương bắc là phạm vi thế lực của Lưu Vũ Châu và Đậu Kiến Đức, kẻ trước thì có người Đột Quyết chống lưng, kẻ sau thì thanh thế cũng không kém gì so với quan Ngoã Cương của Lý Mật, nếu như mạo hiểm khai chiến sẽ chỉ khiến Vương Thế Sung chiếm được tiện nghi, thừa cơ tấn công mà thôi.

Vì vậy chuyện quan trọng nhất của Lý Mật bây giờ là làm thế nào để đánh bại Vương Thế Sung, chiếm lấy Đông Đô Lạc Dương, kỳ dư tất cả những chuyện khác đều là thứ yếu.

Nhưng Lạc Dương là thành trì kiên cố nổi tiếng thiên hạ, lại ở vị trí hiểm yếu, dễ thủ khó công, thêm nữa Vương Thế Sung cũng là danh tướng võ công cao cường, tinh thông binh pháp, ngoài ra còn có Độc Cô phiệt ở phía sau chống lưng, thủ hạ binh tướng đều là quân đội chính uy của đại Tùy ngày trước, người nào người nấy đều được huấn luyện kỹ càng, vì vậy mà dù Lý Mật binh hùng tướng mạnh cũng chưa thể làm gì được họ Vương.

Trong tình hình đó, nếu Lý Mật muốn lấy được Lạc Dương, tất phải tạo ra một hình thế mới, cô lập Vương Thế Sung, biến Lạc Dương thành một tòa cô thành, như vậy thì quân Ngoã Cương mới có hy vọng.

Lý Mật quả không hổ là đại hành gia trong lĩnh vực quân sự, binh hành hiểm trá, bí mật chỉ thị tứ đại khấu phối hợp hành động với Đỗ Phục Uy, phá vỡ cục diện liên minh vững như thành đồng của Phi Mã Mục Trường và Cảnh Lăng, đẩy Cảnh Lăng vào tay họ Đỗ.

Lý Mật vốn đã gảy bản tính như ý, dự định dùng tứ đại khấu mà y chỉ phối chiếm lấy Phi Mã Mục Trường và các thành trấn xung quanh để kiềm chế quân Giang Hoài của Đỗ Phục Uy, chỉ có điều giữa chừng lại có biến hóa bất ngờ bị Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ở đâu nhảy ra phá đám, chính vì như vậy nên hình thế của cả hai miền nam bắc mới lập tức thay đổi.

Đỗ Phục Uy đã lấy được một cứ điểm quan trọng, tiến có thể công, thoái có thể thủ, còn trực tiếp uy hiếp tới Tương Dương và địa bàn của Vương Thế Sung nữa.

Trước đây Tiền Độc Quan có thể giữ được độc lập tự chủ cho Tương Dương chủ yếu là vì các thế lực lớn kiêng dè lẫn nhau, không ai dám ra tay trước, nhưng hiện giờ tình thế đã biến đổi, buộc Tiền Độc Quan chỉ có thể chọn lựa đầu nhập một bên để có được sự bảo hộ chắc chắn hơn.

Đây chính là hình thế mới mà Lý Mật tạo ra, buộc Tiền Độc Quan phải lựa chọn, hòng lấy được Tương Dương mà không tốn một mũi tên hòn đạn, đồng thời đặt một cứ điểm quân sự quan trọng ở phía nam Lạc Dương.

Sau khi công phá Cảnh Lăng, Đỗ Phục Uy đã tiêu hao khá nhiều binh lực, tạm thời không thể tiến lên phía bắc, nhưng y cũng tuyệt đối không bỏ qua những địa bàn phụ cận được, vì vậy chỉ cần Lý Mật lấy được Tương Dương, khiến Vương Thế Sung cảm thấy hai mặt thọ địch cùng lúc phải ứng phó với hai chiến tuyến phía đong và phía nam, đối với quân Ngoã Cương tuyệt đối là một lợi ích vô cùng lớn lao.

Kế này của Lý Mật đích thực vừa độc vừa tuyệt, đây hiển nhiên cũng chính là nguyên nhân tại sao Lý Mật phải đích thân tới Tương Dương này.

Từ Thế Tích cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: "Lẽ nào Tiền thành chủ cũng tin vào những lời đồn đãi vô văn cứ đó sao?"

Tiền Độc Quan hừ nhẹ nói: "Không có lửa làm sao có khói, chính vì vậy mà Tiền mỗ mới mong Mật công đích thân nói rõ chuyện này ở đây chứ."

Lý Mật liền mỉm cười đáp: "Ngoã Cương quân chúng ta và tứ đại khấu đích thực không có quan hệ trực tiếp, nhưng chuyện tứ đại khấu tấ công Phi Mã Mục Trường thì chúng ta đã biết trước từ lâu, thậm chí còn biết được người đứng sau chủ sự là ai nữa, đồng thời cũng nhân cơ hội này tiến hành một số bố trí, chỉ là đã bị hai tên tiểu tử đáng ghét Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phá hoại mất rồi!"

Khấu Trọng nghe mà chỉ muốn vỗ đùi khen tuyệt, hiện giờ thì đến cả bản thân gã cũng không rõ được quan hệ giữa tứ đại khấu và Lý Mật là thế nào, Tiền Độc Quan thì lại càng không cần phải nói nữa.

Chợt có tiếng bước chân hết sức nhẹ nhàng vang lên.

Tiền Độc Quan mừng rỡ nói: "Thạch Như cuối cùng cũng đã tới rồi,

mau vào đây bái kiến Mật công!"

Khấu Trọng thầm kinh hãi, chỉ nghe tiếng bước chân của người mới đến cũng biết y nhất định là hạng cao thủ hiếm thấy trên chốn giang hồ, ít nhất là về phương diện khinh công.

Lý Mật cười ha hả nói: "Lý mỗ nghe danh Hà Nam Cuồng Sĩ Trịnh Thạch Như đã lâu, hôm nay cuối cùng đã được gặp mặt rồi!"

Trịnh Thạch Như cũng cười dài đáp lại: "Mật công quá khên, tại hạ thật không dám nhận!"

Tiếp đó hai bên lại nói thêm mấy câu khách khí.

Khấu Trọng nằm trong tủ cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên, nghe ra thì tên Trịnh Thạch Như này chẳng những không có chút cuồng ngạo nào, lại còn rất khiêm cung hữu lễ, tại sao có cái ngoại hiệu danh phù kỳ thực là Hà Nam Cuồng Sĩ chứ?

Nghĩ đoạn gã lại thầm trách mình không đủ kiến thức, trước giờ chưa từng nghe tới cái tên này, càng không rõ quan hệ của y với Tiền Đạo Quan thế nào.

Chúng nhân bên ngoài lại ngồi xuống, tiếp tục đàm luận. Sau một tuần rượu, Tiền Độc Quan thuật sơ qua một lượt những chuyện vừa nói cho Trịnh Thạch Như nghe. Trịnh Thạch Như nghe xong liền ung dung nói: "Mật công lần này để lại trăm công ngàn việc nơi trường gấm tới đây, có phải là ý tại Lạc Dương, chí tại Quan Trung hay không?"

Lý Mật hân hoan nói: "Trịnh huynh đúng là người nhạy bén tinh nhanh, có điều được Lũng rồi mới dám mơ tới Thục, Lý Mật rất hiểu đạo lý tuần tự nhi tiến, tuyệt đối không hành sự lỗ mãng đâu."

Trịnh Thạch Như điềm đạm nói: "Tại hạ có một chuyện bất minh, xin được Mật công chỉ giáo. Năm xưa Mật công đại phá Lạc Dương quận, đường tây tiến rộng thênh thang không một trở ngại, tại sao không xua quân thẳng tới Quan Trung, học theo Tần Thủy Hoàng dựa vào thế hiểm của Quan Trung mà thành đại nghiệp bá vương mà lại để mất thời cơ ngàn năm khó gặp đó?"

Khấu Trọng giờ mới hiểu ra tại sao y có danh hiệu cuồng sĩ, cũng đoán được họ Trịnh này chính là trí nang của Tiền Độc Quan, trừ phi Lý Mật có thể thuyết phục được y, để y nhận thấy mình chính là chân mệnh thiên tử, bằng không thì Tiền Độc Quan vẫn sẽ giữ thái độ thăm dò, chờ đợi.

Câu hỏi này của y thật không dễ trả lời.

Lý Mật cười ha hả nói: "Trịnh tiên sinh hỏi rất hay. Kỳ thực thì không phải ta không muốn vậy, mà là không thể làm vậy. Chuyện tiến vào Quan Trung, Mật này suy nghĩ đã lâu, nhưng khi đó hôn quân vẫn còn, binh lực của Tùy thất cũng rất lớn mạnh mà quân Ngoã Cương đa phần đều là người Sơn Đông, thấy Lạc Dương còn chưa bị hạ, có ai chịu đi một chặng đường dài về phía tây để tiến đánh Quan Trung chứ? Nếu ta cứ cố làm bừa, chỉ e sẽ mất đi Hà Nam Sơn Đông, lúc đó tuy có Quan Trung hiểm yếu, nhưng sẽ lấy gì để tranh thiên hạ đây?"

Những lời này nếu như để một người không biết nội tình nghe được, nhất định sẽ hoang mang mơ hồ, không biết đâu mà lần, nhưng Khấu Trọng thì hiểu rõ hết.

Chướng ngại lớn nhất khi đó của Lý Mật là Trác Nhượng, nếu Lý Mật nhập quan, Trác Nhượng tất sẽ lưu lại Hà Nam. Lúc ấy thì họ Trác lẽ nào chịu bỏ qua cơ hội ngàn vàng để tiêu diệt Lý Mật, chỉ cần ngừng

tấn công Lạc Dương, để Tùy binh ở Lạc Dương cắt đoạn đường về của Lý Mật, vậy thì y sẽ không phải chiếm được Quan Trung, mà là bị khốn tại Quan Trung rồi.

Từ Thế Tích cũng chen miệng vào nói: "Một nguyên nhân khác là hôn quân và đại quân của hắn đã tới Giang Đô, Quan Trung khi đó đã tạm thời mất đi tác dụng chủ yếu, muốn tấn công thì cũng phải tấn công Giang Đô chứ không phải Trường An."

Trịnh Thạch Như gật đầu chậm rãi nói: "Tình thế khi đó đích thực như lời Mật công và Từ quân sư phân tích, nhưng nhìn chung đại thế thiên hạ hiện nay, nếu luận về uy vọng thì khó có người hơn được Mật công, song nếu luận hình thế, có lẽ Lý gia phụ tử vẫn chiếm phần hơn."

Lý Mật hừ lạnh nói: "Lý Uyên chỉ là một tên già háo sắc, chỉ có tiểu tử Lý Thế Dân là ra vẻ một chút. Khi đó Lý Uyên khởi binh ở Thái Nguyên muốn đuổi hươu ở Trung Nguyên cũng chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là tiến về Quan Trung ở phía tây, hai là nam hạ Hà Nam. Nhưng có cho ăn gan trời hắn cũng không dám tới xâm phạm ta, nên chỉ còn lại một con đường duy nhất đó là vào Quan Trung. Có điều tên tiểu tử này cũng có chút may mắn, vừa có người Đột Quyết trợ lực, lại nhân lúc Quan Trung không có người nên mới thừa cơ chiếm lấy, bằng không thì đâu tới lượt hắn tranh hùng với ta chứ."

Những lời này tràn đầy tự tin, không làm mất đi thân phận bá chủ, lại càng khiến người ta phải sinh lòng ngưỡng mộ, thể hiện một cách toàn diện mỵ lực hơn người của Lý Mật.

Từ Thế Tích lại tiếp lời: "Hiện giờ đại quân Ngoã Cương vừa đánh bại Vũ Văn Hóa Cập, khí thế hừng hực, chỉ cần lấy được Lạc Dương, Lý gia phụ tử ở Quan Trung còn có thể làm gì được nữa? Lần này Mật công tới Tương Dương chính là chỉ muốn nghe một câu

nói của Tiền thành chủ, chỉ cần thành chủ gật đầu, đảm bảo tương lai Mật công lấy được thiên hạ, tuyệt đối sẽ không bạc đãi hai vị."

Khấu Trọng thầm nhủ cuối cùng cũng đã vào đề rồi, chỉ là tới giờ gã vẫn không biết Tiền Độc Quan sẽ ứng phó thế nào mà thôi.

Chương 131: Theo thuyền ngược bắc

Lúc Từ Tử Lăng nhìn thấy Bạch Thanh Nhi, mới thật sự hiểu được ý Bạt Phong Hàn nói gì.

Bạch Thanh Nhi lúc này đang đứng dựa vào khung cửa sổ, toàn thần chú ý nhìn về phía hoạ thất. Trong ánh mắt sắc bén nhìn xuyên màn đêm của Từ Tử Lăng, điểm đặc biệt nhất của mỹ nữ đẹp tới độ dị thường này chính là mái tóc đen nhánh làm tôn thêm vẻ đẹp của gương mặt trăng như tuyết, cả người nàng tỏa ra một thứ khí chất ma mỵ giống như là Loan Loan vậy.

Nàng ăn vận trang sức đều rất thanh nhã dễ nhìn, mang lại một ấn tượng cẩn trọng trang nghiêm, nhưng đôi mắt long lanh ướt át và điệu bộ thẹn thùng đáng yêu kia lại có một sức quyến rũ mê người, e rằng trên đời này khó có nam nhân nào có thể kháng cự. Tư dung của nàng tuy thiếu đi một chút sắc sảo, rực rỡ, nhưng lại có một cảm giác hết sức thân thiết gần gũi.

Lúc này Bạt Phong Hàn ghé miệng sát tai gã thì thầm: "Yêu nữ Âm Quý Phái giỏi nhất là che giấu hành tung, nhưng ta cũng rất tinh thông thuật nhìn người, vì vậy ả ta đừng hòng che giấu nổi!"

Y ngưng lại một chút rồi nói tiếp: "Tóc chính là chỗ tập trung huyết khí dư thừa, chỉ cần lưu ý màu tóc, huynh đệ sẽ thấy ngay thể lực của ả không hề yếu nhược như vẻ ngoài, hơn nữa còn thuộc loại cao thủ nội gia nữa. Làn da trắng muốt như bạch ngọc kia cũng không phải do thiên sinh đâu mà là do luyện một thứ ma công gì đó trong thời gian dài mới có được, trắng tới cơ hồ như phát sáng vậy, rất giống

với Loan Loan yêu nữ."

Từ Tử Lăng định thần nhìn kỹ, gật đầu đồng ý: "Bạt huynh còn nhìn ra điều gì nữa không?"

Bạt Phong Hàn còn chưa kịp đáp lời thì Bạch Thanh Nhi đã đột nhiên biến mất, lách vào nơi mục quang hai người không nhìn tới được.

0O0

Hà Nam Cuồng Sĩ Trịnh Thạch Như trầm giọng nói: "Đề nghị của Từ quân sư có thể để sau hãy nói, tại hạ vẫn còn một chuyện muốn thỉnh giáo Mật công."

Khấu Trọng nằm trong tủ thầm khen hay, Hà Nam Cuồng Sĩ này hiển nhiên rất có kiến giải, không phải là hạng dễ bị lay động.

Trường Bạch Song Hung Phù Chân Phù Ngạn cùng lúc hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ khó chịu khi thấy Trịnh Thạch Như cứ hỏi hết câu này tới câu khác.

Lý Mật thì vẫn cười cười nói: "Trịnh tiên sinh xin cứ tự nhiên!"

Trịnh Thạch như điềm nhiên nói: "Sau khi Vũ Văn Hóa Cập giết chết hôn quân đã dẫn binh tiến về phía bắc, chí tại Lạc Dương. Với tài trí của Mật công, tại sao không giả liên kết với Vũ Văn Hóa Cập, để hắn tấn công Đông Đô, còn ngài thì ngồi hưởng lợi ngư ông? Hiện giờ thậm chí còn làm ngược lại, tự dưng khơi khơi giúp Vương Thế Sung một việc lớn, khiến y có thể bảo tồn thực lực, chỉ xem chuyện Vương Thế Sung điều quân Đông hạ, là biết y đang muốn nhân lúc Mật công tổn hao binh lực, chiếm chút tiện nghi rồi! Không biết Mật công có thấy hối hận vì chuyện này hay không?"

Lý Mật ngửa mặt cười lên ha hả đáp: "Trịnh tiên sinh quả không hổ danh là trí giả đất Hà Nam, nắm rõ cục thế như lòng bàn tay. Có điều Lý mỗ cũng có một vấn đề muốn thỉnh giáo tiên sinh, giả như tiên sinh ở vị trí của Lý mỗ, đối diện với mười vạn tinh binh Nam hạ của Vũ Văn Hóa Cập, tiên sinh sẽ ứng phó thế nào? Nếu để Vũ Văn Hóa Cập chiếm mất Lạc Dương, khiến y có cơ địa vững chắc, lại được bổ sung lương thảo, đại quân của y lại không phải đội quân mệt mỏi từ xa tới, đến lúc ấy Lý Mật mới tranh phong với hắn không phải đã hơi muộn hay sao?"

Trịnh Thạch Như trầm mặc hồi lâu rồi mới nói: "Lời của Mật công rất hữu ý, có điều tình thế trước mắt hiển nhiên là không có lợi cho ngài, không biết Mật công đã có đối sắc gì hay chưa?"

Lý Mật vỗ ngực nói: "Vương Thế Sung chỉ là bại tướng dưới tay ta, đâu có gì để nói chứ. Hiện giờ y đang lãnh binh ra ngoài tấn công quân Ngoã Cương, để lại Lạc Dương trống không, Lý Mật ta chỉ cần binh thủ kỹ trên đường tiến về phía đông của y, sau đó lại dùng tinh binh men theo đường Hà Tây đánh tới Đông Đô, lúc ấy thì Vương Thế Sung tất phải quay về. Y về Lạc Dương thì ta cũng rút về thủ ở phía nam, án binh bất động. Nếu Vương Thế Sung lại muốn xuất binh lần nữa, thì ta lại bức tới, như vậy thì quân Ngoã Cương vẫn còn dư lực, còn quân địch thì mệt mỏi đi về, muốn phá Lạc Dương chẳng phải dễ hơn trở bàn tay sao?"

Khấu Trọng lập tức hiểu ra sự quan trọng của Tương Dương đối với Lý Mật, bởi vì trong tình hình này, Tương Dương đã trở thành căn cứ địa quan trọng để cung cấp lương thảo cho Lý Mật, khiến quân Ngoã Cương tấn công quấy nhiễu Lạc Dương luôn được tiếp viện lương thảo và tân binh. Bởi vậy Lý Mật sẽ bất chấp mọi giá để lấy được nơi này.

Từ Thế Tích tiếp lời nói: "Vương Thế Sung dẫn quân tiến về phía

đông tiến đánh chúng ta, lương thực không đủ nên chỉ muốn tốc chiến tốc quyết. Vì vậy chỉ cần chúng ta dùng thành cao hào sâu cố thủ, chỉ cần ba tháng thời gian là họ Vương hết lương sẽ phải rút quân, lúc đó chúng ta mới phản công sấm sét, truy kích gắt gao, Vương Thế Sung còn mạng về tới Lạc Dương đã là phúc tổ bảy đời nhà y để lại rồi."

"Chát!"

Trịnh Thạch Như vỗ bàn tán thưởng: "Chỉ nghe mấy lời của Mật công và Từ quân sư đã biết quân Ngoã Cương nắm chắc phần thắng, Vương Thế Sung đại nạn khó qua rồi, thành chủ còn do dự gì nữa?"

Khấu Trọng giật mình chấn động, trong bụng thầm khen tuyệt. Nếu như Lý Mật làm đúng như y vừa nói, Vương Thế Sung ắt đại bại chứ chẳng nghi. Mà sau khi Lý Mật chiếm được Đông Đô, Lý phiệt ở Quan Trung tất khó giữ được ưu thế hiện tại, còn Tống Ngọc Trí cũng phải y ước gả cho Lý Thiên Phàm, khiến Lý Mật có được sự trợ lực của Tống gia, thanh thế đại tăng. Lúc ấy Lý Mật chỉ cần bức Lý phiệt khốn thủ Quan Trung, rồi ung dung thu thập bọn Đỗ Phục Uy, Đậu Kiến Đức, thiên hạ còn không phải đồ trong túi của y nữa hay sao?"

0O0

Bạch Thanh Nhi lại xuất hiện bên cửa sổ, nhưng giờ đã thay một bộ y phục dạ hành bó sát người, lặng lẽ nhìn theo Tiền Độc Quan đang tiễn đám người Lý Mật ra khỏi họa thất, đi về phía cổng lớn.

Bạt Phong Hàn thấp giọng nói: "Lần này Lý Mật có nạn rồi, vừa nãy nhất định là ả đã dùng thủ pháp bí mật thông tri cho đồng bọn để điều động nhân thủ, truy sát Lý Mật, hiện giờ chắc ả đang chuẩn bị theo dõi để biết được hướng đi của y."

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: "Lý Mật là người dễ bị tập kích ám sát tới vậy sao?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Nếu là Chúc Ngọc Nghiên đích thân xuất thủ thì sao?"

Nhân ảnh thấp thoáng, Bạch Thanh Nhi lướt ra khỏi cửa sổ khuê phòng như một làn khói, hạ thân xuống hoa viên, sau vài cái nhấp nhô đã biến mất trong bóng tối mịt mùng.

Từ Tử Lăng nói: "Bạch Thanh Nhi đi rồi, không sợ Tiền Độc Quan tới tìm sao?"

Bạt Phong Hàn nói: "Ả ta tự nhiên phải rõ tính tình tác phong của Tiền Độc Quan hơn chúng ta nhiều. Hắc, ta có một đề nghị thế này, hay là chúng ta mang hai đống giấy này để lại trong khuê phòng của Bạch yêu nữ, sau đó đuổi theo Lý Mật, xem có kiếm được chút lợi lộc gì không?"

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Tùy ý Bạt huynh."

Nói đoạn hai người liền nhảy xuống khỏi chạc cây, đi hội hợp với Khấu Trọng.

0O0

Ba người trườn xuống làn nước sông mát lạnh không một tiếng động, bơi về chiếc thuyền lớn nhất trong đội thuyền ba chiếc của Lý Mật. Lý Mật lúc này vẫn còn đứng trên bến chia tay với Tiền Độc Quan. Nhân lúc tất cả mọi người đều tập trung chú ý vào Lý Mật và Tiền Độc Quan, ba người dùng thân thủ linh hoạt như bóng ma, bò lên từ mạn thuyền bên trái mà không ai hay biết. Nhưng khi vừa thò

đầu lên khỏi mạn thuyền, cả ba lập tức đã chau mày rụt xuống, chỉ thấy trên thuyền đứng đầy các đại hán võ phục, hoàn toàn không có cơ hội đột nhập vào trong khoang.

Khấu Trọng thấy hai bên cạnh thuyền có bốn chiếc khoái thuyền dài chừng trượng hai, lại có vải dầu che kín, liền đề nghị: "Chi bằng nấp trong một chiếc thuyền nhỏ này, trừ phi bọn chúng phải dùng tới thuyền, bằng không thì đây là nơi an toàn nhất rồi."

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, rồi men theo mạn thuyền nhanh chóng tới bên một chiếc thuyền nhỏ, nhẹ nhàng nhấc lớp vài dầu bọc bên ngoài lên, lách mình chui vào trong. Ba người vừa mới đậy tấm vải trở lại thì thuyền lớn cũng bắt đầu nhổ neo, đi lên phía bắc.

Bạt Phong Hàn nằm ở cuối thuyền, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nằm ở đầu thuyền, nhưng để tiện nói chuyện, đầu ba người đều chụm lại một chỗ, khiến cả ba đều dâng lên một cảm giác vừa thân thiết lại vừa kỳ quái.

Khấu Trọng thuật lại một cách tỉ mỉ quyết tâm giết chết ba người của Lý Mật, song vì vẫn còn cảnh giác với Bạt Phong Hàn nên gã đã bỏ qua chuyện Lý Mật khuyên nhủ, dụ dỗ Tiền Độc Quan. Kể xong gã liền cười cười nói: "Hai tên Trường Bạch Song Ngốc đó muốn ở lại tìm chúng ta, thật đúng là buồn cười chết đi được!"

Bạt Phong Hàn cười lạnh hỏi: "Khấu huynh đệ biết hai người đó là ai không?"

Từ Tử Lăng ngước nhìn tấm vải dầu che phía trên, thoáng ngạc nhiên nói: "Nghe Bạt huynh nói vậy thì hai kẻ này dường như cũng có chút đạo hành rồi."

Bạt Phong Hàn nói: "Bọn chúng là sư đệ của Vương Bạc, có điều sớm đã trở mặt với sư huynh của mình, thật không ngờ hiện giờ lại đi dựa dẫm vào Lý Mật. Hai tên này tặc tính khó sửa, hung hăng kiêu ngạo, hoành hành ngang ngược, nhưng đích thực cũng có chút bản lĩnh, nếu không thì sớm đã bị Vương Bạt giết hại rồi. Đặc biệt, trưởng huynh Phù Chân còn nổi danh thiên hạ với tài truy tung, so với tên thủ hạ Phi Vũ Trịnh Tông đã chết của Lý Mật thì còn lừng lẫy hơn nhiều, võ công thì lại càng không cần phải nói. Cũng may là chúng ta đã ẩn thân chỗ này chứ nếu còn lưu lại Tương Dương thì ắt phiền phức to rồi.

Hai gã thấy Bạt Phong Hàn trước nay luôn tự phụ vậy mà cũng đánh giá Trường Bạch Song Hung cao như vậy, trong lòng đều thầm kinh hãi.

Bạt Phong Hàn lại nói: "Nhân cơ hội này chúng ta hãy nghĩ ngơi một chút để tinh thần thoải mái, lát nữa phải giết người cũng sảng khoái hơn!"

Ba người liền nhắm hờ mắt tịnh tâm không nói chuyện nữa, không bao lâu thì đã chìm vào cảnh giới vong ngã.

0O0

Thân thuyền khẽ rung lên một cái, rồi chậm dần lại. Ba người cùng lúc tỉnh dậy. Bạt Phong Hàn đưa tay chọc thủng vải dầu, hé mắt ra ngoài nhìn, chỉ thấy trên sàn thuyền người đi kẻ lại, tấp nập phi thường.

Chân trời đã thấp thoáng một vài tia nắng sớm, có thể thấy ít nhất thuyền của Lý Mật cũng đã đi được ba canh giờ thủy trình rồi.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Bọn chúng không phải muốn cập bờ đấy

chứ?"

Bạt Phong Hàn hé một góc khác lên nhìn, thấp giọng nói: "Trên bờ có người!"

Hai gã vội dịch người sang nhìn, chỉ thấy trên bờ dày đặc quân doanh, còn có một bến cảng mới được dựng lên và mấy chiếc thuyền cỡ nhỏ và hơn mười chiếc khoái thuyền nữa. Đội thuyền của Lý Mật chầm chậm cập bến.

Từ Tử Lăng hiểu ra nói: "Thì ra Lý Mật đã có phục binh ở đây, nếu đàm phán với Tiền Độc Quan thất bại, sẽ dùng kỳ binh đánh úp Tương Dương ngay lập tức, quả là hiểm độc không lường."

Bạt Phong Hàn gật đầu đồng ý: "Ai cũng biết Lý Mật không phải hạng thiện nam tín nữ gì, Từ huynh đệ đoán đúng lắm. Được rồi, hiện giờ chỉ e dù Chúc Ngọc Nghiên có ăn gan trời cũng không dám tới đây chọc vào tổ ong vò vẽ này, chúng ta phải làm sao đây?"

Khấu Trọng quyết đoán nói: "Chúng ta lập tức trộm một chiếc khoái thuyền, ngược bắc tới Lạc Dương."

Bạt Phong Hàn chau mày nói: "Nếu hiện giờ muốn trộm thuyền, thì không phải là trộm mà là cướp rồi. Võ công Lý Mật cao minh thế nào ta không cần nhắc nữa, mà thủ hạ của y cũng không thiếu hạng cao thủ bất phàm, chúng ta vị tất đã có thể thành công."

Từ Tử Lăng cũng ngạc nhiên hỏi: "Tại sao Trọng thiếu gia lại nôn nóng tới Lạc Dương vậy?"

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Lát nữa ta mới giải thích với ngươi sau, trộm không được thì cướp cũng được chứ sao! Nhìn kia! Lý Mật lên bờ rồi!"

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn cũng nhìn qua, quả nhiên thấy Lý Mật, Từ Thế Tích và một đám tướng lĩnh thủ hạ khác đã rời thuyền lên bờ. Một đám người sớm đã cung kính đợi sẵn ở bến cảng, dẫn đầu là một tướng lĩnh cao lớn hiên ngang, niên kỷ xem ra còn rất trẻ.

Bạt Phong Hàn nói: "Đó chính là thủ hạ đại tướng Bùi Cơ Nhân của Lý Mật, người này tề danh với Vương Bá Đương, được người đời xưng là Ngoã Cương Song Hổ Tướng, võ công cao cường, cơ trí hơn người."

Nghe tới cái tên Vương Bá Đương, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều nhớ tới chuyện Tố Tố bị y làm nhục, cảm thấy khó chịu trong lòng.

Lúc này đoàn người Lý Mật đã tiến vào trong quân doanh.

Bạt Phong Hàn cười cười nói: "Muốn cướp thuyền, hiện giờ chính là thời cơ thích hợp nhất."

Ba người trồi đầu lên khỏi mặt nước, trèo lên một chiếc khoái thuyền đậu gần bờ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng khoan thai kéo buồm lên, còn Bạt Phong Hàn thì rút Trảm Huyền Kiếm ra chặt đứt hết dây chão nối với thuyền khác. Trên bờ lập tức có người hét lên: "Ba người các ngươi đang làm gì vậy?"

Bạt Phong Hàn cười lớn nói: "Làm phiền báo với Mật công, Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng mượn thuyền có chút việc!" Lời còn chưa dứt, song chưởng đã đánh ra làm bắn lên một cột nước phủ chụp xuống đầu hơn chục tên quân Ngoã Cương đang lao tới, khoái thuyền cũng cùng lúc chịu lực phản chấn, phóng ra giữa sông.

Vừa hay có một trận gió thổi tới, Khấu Trọng vội làm như "nhất đại thuyền sư", điều khiển khoái thuyền lướt gió ngược dòng, trong nháy mắt đã đi xa khỏi doanh trại của quân Ngoã Cương. Bọn họ vừa nằm trong con thuyền nhỏ trên thuyền lớn của Lý Mật mấy canh giờ, vừa chật vừa nóng, lại có một tấm vải dầu che lên, khó chịu vô cùng, nay được thấy cảnh sắc hai bên bờ sông, núi non trùng điệp, cây cối tốt tươi, đều cảm thấy tinh thần sảng khoái, phấn chấn lạ thường.

Bạt Phong Hàn ngồi bên mạn phải nhẹ nhàng buông mái chèo, ngửa mặt cười dài nói: "Lần này chúng ta chọc tức Lý Mật, bức hắn phải phái người truy sát rồi. Hừ hừ, từ chỗ này tới Lạc Dương còn hơn ba trăm dặm nữa, đoạn đường này mới thật đặc sắc đấy!"

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: "Với tốc độ như phi mã của chúng ta hiện nay, Lý Mật làm sao đuổi kịp chứ?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười giải thích: "Nếu Lý Mật chỉ là hạng tặc khấu bình thường thì đương nhiên chẳng thể làm gì nổi chúng ta. Nhưng quân Ngoã Cương hiện nay đã trở thành một tập đoàn quân sự có tổ chức nghiêm mật, hơn nữa Lý Mật lại đang quyết chí đoạt lấy Đông Đô, vì vậy đã đặt ra mạng lưới tình báo truyền tin hỏa tốc, một khi có chuyện xảy ra, y vẫn có thể lợi dụng khoái mã dịch trạm hoặc phi cáp thuyền thư để chỉ thị thủ hạ ở xa hành động, vì vậy chúng ta tuyệt đối không thể buông lỏng phòng bị được."

Khấu Trọng nói: "Lần này bắc thượng Lạc Dương, chúng ta chỉ nên dùng trí, không nên làm lớn chuyện, chỉ cần chúng dùng phương pháp nhanh nhất tới được Lạc Dương là coi như đã thắng lớn rồi."

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đều ngạc nhiên nhìn về phía gã, bởi những lời này lẽ ra không nên nói từ miệng của gã mới phải. Với tình cách tác phong xưa nay của Khấu Trọng, gã phải đề nghị làm náo

loạn một trận mới đúng.

Khấu Trọng hơi lúng túng chuyển sang một chủ đề khác: "Trường Bạch Song Ngốc đã lưu lại Tương Dương, Lý Mật và Bùi Cơ Nhân, Từ Thế Tích lại không thể phân thana, ngươi đoán xem có phải là Tiểu Quân Sư Trầm Lạc Nhạn đang cung hầu đại giá chúng ta hay không?"

Từ Tử Lăng song mục thoáng hiện sát cơ, lạnh lùng nói: "Tốt nhất là cả tên Vương Bá Đương đó cũng đến luôn cho chúng ta thanh toán nợ nần một lượt cho xong."

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Thật hiếm khi thấy Từ huynh đệ hận kẻ nào thấu xương nhập cốt như vậy, có điều một song tiêm nhuyễn mâu của Vương Bá Đương cũng rất xuất thần nhập hóa, được liệt danh vào Kỳ Công Tuyệt Nghệ Bảng, cho dù có một mình hắn cũng không dễ giết đâu."

Từ Tử Lăng trầm mặc không nói gì.

Ba người toàn lực chèo thuyền, ngược dòng đi lên phía bắc, tới hoàng hôn thì đã vượt qua Nam Dương thành nơi có thủ hạ đại tướng Vô Lượng Kiếm Hướng Tư Nhân của Vương Thế Sung tấn thủ. Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng buông mái chèo nghỉ ngơi, chỉ dựa vào sức gió đẩy thuyền đi, tốc độ cũng giảm một phần đáng kể.

Bạt Phong Hàn cười cười nói: "Hai người đã nghe qua phương danh của Đổng Thục Ni hay chưa?"

Khấu Trọng lắc đầu: "Chưa từng nghe qua, có điều cái tên này rất đặc biệt."

Bạt Phong Hàn ngước mắt nhìn ra chiều phía xa xa, hít sâu một hơi,

ngửa mặt đón cơn gió sông thổi tới, chậm rãi nói: "Đổng Thục Ni là con gái duy nhất của muội tử Vương Hinh của Vương Thế Sung, từ nhỏ phụ mẫu đã chết hết nên ở với bá bá của mình. Nữ tử này năm nay mười tám, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, quốc sắc thiên hương, là Lạc Dương đệ nhất mỹ nhân."

Khấu Trọng cười cười nói: "Có phải Bạt huynh muốn theo đuổi mỹ nhân không?"

Bạt Phong Hàn chậm rãi đáp: "Đối với ta mà nói chuyện nam nữ chỉ là kinh hoa thủy nguyệt, một đóa hoa thơm, không thể giữ được lâu dài, lại càng không nói gì tới giá trị vĩnh hằng, huống hồ nữ tử này thực ra chính là quân bài chính trị lớn nhất của Vương Thế Sung. Nghe nói Lý phiệt cũng có ý với nàng, hy vọng có thể nhân chuyện này kết thành liên minh cùng đối phó Lý Mật với Vương Thế Sung."

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Nếu nàng ta gả cho Lý Thế Dâ, thì đúng là nam tài nữ mạo, thật xứng đôi vô cùng."

Bạt Phong Hàn gượng cười nói: "Khấu huynh đệ nhầm rồi! Bởi vì nghe nói người muốn nạp Đổng Thục Ni làm thiếp là Lý Uyên cơ!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tròn mắt ngạc nhiên, không nói được tiếng nào, trong lòng đều thầm nhủ chẳng trách mà Lý Uyên bị Lý Mật mắng là con quỷ háo sắc.

Khấu Trọng chợt nhớ ra một chuyện liền hỏi: "Năm đó ở Đông Bình Quận chúng ta đã từng được nghe tiếng tiêu của Thạch Thanh Tuyền, sau khi nàng ta bỏ đi, Bạt huynh có đuổi theo đúng không? Kết quả thế nào?"

Sắc mặt Bạt Phong Hàn hơi sầm xuống, thở dài một tiếng nói: "Ta chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của nàng mà thôi, nhưng khoảnh khắc

đó mãi mãi lưu giữ trong lòng ta. Nhưng đối với ta như vậy có lẽ lại là tốt nhất, bởi nếu sớm tối gặp nhau, nói không chừng có một ngày ta sẽ lại cảm thấy chán ngán mất."

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Bạt huynh nói vậy chẳng phải rất mâu thuẫn sao? Một mặt thì nói không coi tình cảm nam nữ ra gì, một mặt khác khát khao theo đuổi mỹ nữ, thậm chí còn khắc cốt ghi tâm nữa."

Bạt Phong Hàn trầm ngâm giây lát rồi mỉm cười: "Chẳng trách Từ huynh đệ lại có sự hiểu lầm như vậy, tất cả đều chỉ vì ta thường hay đi cùng những mỹ nữ khác nhau, hiện giờ lại nghe ta nói không để tâm tới chuyện nam nữ tư tình đúng không? Nhưng sự thực thì hai chuyện này không phải hoàn toàn đối lập nhau mà."

Khấu Trọng cảm thấy hứng thú hỏi: "Không biết cao luận của Bạt huynh về chuyện này thế nào?"

Bạt Phong Hàn thở hắt ra một hơi, tựa như đang hồi ức lại chuyện đã qua, song mục đang mơ mơ hồ hồ đột nhiên sáng rực lên: "Từ khi ta hiểu chuyện đời, ta đã cảm thấy sinh mạng là một sự lặp lại không ngừng, mỗi ngày đại thể đều làm những chuyện giống nhau, chỉ có không ngừng thay đổi hoàn cảnh, không ngừng ứng phó với những thách thức mới, hoặc không ngừng tự đặt mình vào những tình cảnh khác nhau thì mới có thể cảm nhận được sự mới mẻ tuyệt vời của sinh mệnh."

Tiếp đó lại xoè hai tay ra nói: "Giống như hiện giờ vậy, hiện giờ ta không hề có chút cảm giác lặp lại, bày ra trước mắt là một tương lai mênh mông không thể dự đoán, cơ hồ như mình nắm chắc trong tay, lại cơ hồ như hoàn toàn không theo sự khống chế. Hợp tác với hai vị huynh đệ lại càng hứng thú và kích thích hơn, ai có thể khẳng định lát nữa đây chúng ta không gặp phải Chúc Ngọc Nghiêng chứ? Đây chính là một trong những nguyên nhân mà ta không để chuyện nam

nữ tư tình trong lòng."

Khấu Trọng bật cười nói: "Nói như vậy thì Bạt huynh trời sinh đã là một kẻ bạc tình rồi."

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Khấu huynh đệ chớ nên cười ta, ta và ngươi đều là hạng người có dã tâm. Chỉ khác nhau một điểm là ta chuyên tâm nơi võ đạo, còn ngươi thì theo đuổi giấc mộng tranh bá đồ vương, con đường tuy có khác nhau, nhưng nếu muốn đạt được mục tiêu, đều phải hy sinh một thứ gì đó."

Khấu Trọng thoáng đỏ mặt cười cười nói: "Ta lúc nào nói với huynh là mình muốn làm hoàng đế chứ?"

Bạt Phong Hàn liếc nhìn gã một cái đầy ý vị, cười khanh khách nói: "Quan kỳ hành tri kỳ chí, Khấu huynh đệ làm cả phương nam trời long đất lở, hình thế đại biến, lại mang theo bí mật Dương Công Bảo Khố lên phía bắc, đã là minh chứng tốt nhất cho kế hoạch của ngươi rồi. Đêm qua rõ ràng là Khấu huynh đã nghe được không ít cơ mật của Lý Mật và Tiền Độc Quan, nếu không thì đâu có nôn nóng tới Lạc Dương như vậy?"

Dưới ánh mắt sáng rực như bốn ngọn đuốc của hai người, Khấu Trọng chẳng hề có chút ngượng ngùng, cười ha hả ung dung nói: "Lão Bạt quả nhiên có chút bản lĩnh, muốn giấu huynh thật khó hơn lên trời nữa. Có điều lần này ta đi Lạc Dương chỉ là muốn làm một chuyến mua bán, người khác ra tiền, ta bán tin tức, chuyện này và giấc mộng hoàng đế hoàn toàn không liên quan."

Bạt Phong Hàn chỉ mỉm cười không đáp, quay sang hỏi Từ Tử Lăng: "Từ huynh đệ có tin không?"

Từ Tử Lăng giơ hai tay đầu hàng nói: "Ta không muốn giấu Bạt

huynh, cũng không muốn đắc tội với Trọng thiếu gia, nên đành trốn tránh không đáp vậy."

Ba người đưa mắt nhìn nhau, rồi đột nhiên ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Chính vào lúc này, phía trước bất chợt xuất hiện một ánh đèn, chầm chậm tiến về phía thuyền của bọn gã.

Chương 132: Thiết lặc phi ưng

Ba người kinh hãi đứng dậy, định thần nhìn kỹ, đều cảm thấy ngạc nhiên.

Dưới ánh trăng sáng, một con thuyền nhỏ đầu đuôi đều hẹp, trên thuyền có một cây sào trúc, trên sào trên một ngọn bát giác cung đăng rất tinh sảo, nhưng ngoại trừ chiếc thuyền trống không ra thì một bóng quỷ cũng chẳng thấy đâu. Điều làm người ta cảm thấy kỳ lạ nhất là chiếc thuyền nhỏ này dường như có người ở dưới ngầm điều khiển vậy, vượt qua những khúc sông quanh co khúc khủy như nhẹ nhàng như không, tiến thẳng về phía bọn gã, tà môn vô cùng.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi: "Cái này gọi là tốt không linh xấu lại linh, tương lai trước mắt khẳng định không nằm trong tay chúng ta rồi."

Từ Tử Lăng ngưng mục nhìn chiếc thuyền không cách bọn gã chừng ba trăm thước, trầm giọng nói: "Bên dưới nhất định có người đang điều khiển, còn không mau nghĩ cách tránh đi."

Bạt Phong Hàn đưa tay cầm mái chèo lên, cười lạnh một tiếng: "Mặc kệ hắn là ai, Bạt Phong Hàn ta tuyệt đối không tin có tà ma quỷ quái, để xem hắn làm ra trò hoa dạng gì."

Lúc này Khấu Trọng đã điều khiển thuyền đi sang bờ trái, chẳng ngờ chiếc thuyền không kia cũng như có mắt vậy, lập tức thay đổi góc độ, vẫn nhắm thẳng vào chiếc thuyền của bọn gã. Khấu Trọng đảo mắt nhìn lên bờ nói: "Trên đó nhất định có phục binh, nếu như lần này bị thất tán, chúng ta sẽ gặp lại ở Lạc Dương vậy."

Chiếc quái thuyền chỉ còn cách bọn gã chừng sáu mươi thước, và đang nhanh chóng tiếp cận.

Bạt Phong Hàn gầm lên một tiếng, toàn lực ném chiếc mái chèo trong tay đi. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng toàn thần chú ý vào chiếc mái chèo, chỉ thấy nó lướt đi trên mặt nước chừng hai mươi thước rồi chìm xuống nhưng tốc độ không hề giảm sút, bắn về phía đáy chiếc quái thuyền như một mũi tên, kỹ xảo dụng kình của Bạt Phong Hàn quả thật khiến người ta phải trầm trồ thán phục.

Từ Tử Lăng cầm một chiếc mái chèo khác lên, dịch tới cuối thuyền, đập mạnh xuống mặt nước. Khoái thuyền lập tức gia tốc, chỉ cần đối phương tránh sáng một bên, bọn gã sẽ có thể thừa cơ vượt qua.

Chiếc mái chèo Bạt Phong Hàn ném ra dần dần tiếp cận quái thuyền, cự ly càng lúc càng gần hơn. Chiếc thuyền không dường như chẳng hề có ý né tránh.

"Binh!"

Mái chèo gỗ và đầu thuyền đập mạnh vào nhau hóa thành những vụn gỗ bắn tung téo. Bạt Phong Hàn dụng kình cương mãnh thế nào, thiết tưởng không cần nói cũng biết, nước lập tức tràn vào trong thuyền trống.

Cùng lúc đó, cả ba đều cảm thấy không thỏa đáng. Sự việc không thể dễ dàng như vậy được. Chính vào lúc này, dưới chân ba người cùng lúc có cảm giác dị dạng.

Khấu Trọng hô lớn: "Địch nhân ở bên dưới!"

Bạt Phong Hàn cười phá lên, toàn thân công lực dồn vào gót chân,

chiếc khoái thuyền lập tức dịch sang bên gần trượng.

"Phừng!"

Một cột nước cao chừng hai mươi trượng bắn lên không, rồi rả xuống bốn phía.

Từ Tử Lăng đã nhận ra vị trí của địch nhana, chiếc mái chèo xoay tròn bay vút đi, đâm xuyên qua mặt nước.

Khấu Trọng vỗ mạnh song chưởng xuống mặt sông làm nước bắn lên tung toé, dùng lực phản chấn đẩy chiếc khoái thuyền lao đi như một con ngựa sút cương, trong chớp mắt đã vượt qua chỗ chiếc khoái thuyền bị chìm, đâm thẳng vào ngọn cung đăng vẫn nổi dập dềnh trên mặt nước làm hoa lửa bắn tung toé, cảnh tượng nguy dị lạ thường.

Ánh mắt của ba người đều tập trung cả vào chỗ nước nơi địch nhân ẩn thân, nhưng hoàn toàn không nghe thấy tiếng động đáng lẽ phải phát ra khi chiếc mái chèo bắn trúng người, khoảng cách giữa thuyền của gã và chỗ đó thì nhanh chóng được kéo dài.

Dưới chân ba người lại có cảm giác lạ lúc nãy.

Khấu Trọng gầm lên một tiếng, rút Tỉnh Trung Nguyệt cầm trong tay, nhảy tới cuối thuyền, chém thẳng một đao xuống nước, cả cánh tay cũng nhúng hẳn xuống lòng sông. Tỉnh Trung Nguyệt vừa hay chém trúng một chiếc mái chèo chọc từ dưới nước lên, phát ra một tiếng "cục" khô khan. Một đao này cả về thời gian lẫn góc độ đều hết sức chuẩn xác, chém trúng đầu mái chèo.

"Bình!"

Khấu Trọng như chạm phải điện, cả người bị phản chấn bắn ngược về phía sau, phải lộn nhào hai vòng trên không mới hạ thân xuống được, khi chân chạm đáy thuyền, gã còn lảo đảo mấy bước mới đứng vững. Khấu Trọng hít sâu một hơi, cố áp cỗ huyết khí đang nhộn nhạo xuống, biến sắc nói: "Rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy?"

Chiếc mái chèo xoay xoay mấy vòng trong nước rồi từ từ chìm xuống.

Bạt Phong Hàn rút Trảm Huyền Kiếm cầm tay, khôi phục lại vẻ bình tĩnh lạnh lùng vốn có, mỉm cười nói: "Sẽ biết ngay đây thôi!"

Lời còn chưa dứt, một bóng đen đã nhảy vút lên cách đó chừng mười tám trượng, mang theo những hạt nước nhỏ li ti bắn tung toé. Chỉ thấy kẻ ấy lướt đi trên mặt nước như một ánh lưu tinh, tốc độ ấy dường như đã vượt quá mọi giới hạn về không gian và thời gian.

Ba người tuy biết địch nhân sẽ đuổi tới, song đều không có chuẩn bị tâm lý để đối phó với một kẻ thù có tốc độ nhanh tới nhường này, thanh thế kinh hồn như vậy. Cả ba còn chưa có cơ hội nhìn rõ hình dáng mặt mũi đối phương thì một luồng kình khí mạnh mẽ vô song đã ép tới. Hàng trăm ngàn đạo kình phong sắc bén như đao kiếm theo chưởng kình lao về phía bọn Khấu Trọng với đủ góc độ khác nhau khiến cả ba đều khó thể phòng bị. Nội kình mạnh mẽ lợi hại nhường này, ba người mới gặp lần đầu tiên trong đời.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng cùng lúc hét vang, một đao một kiếm dệt nên một tấm lưới phủ kín đầu, đẩy dần lên trên.

Từ Tử Lăng thì rủn người xuống tấn, kích ra một quyền, Loa Hoàn Kình bắn vút ra theo lỗ hỗng duy nhất ở trung tâm của lưới đao kiếm do Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn tạo nên, nhằm thẳng vào địch

nhân đang lao tới.

Địch nhân ở trên không quay lưng với vầng trăng sáng, phía sau như tỏa hào quang nhàn nhạt, nhưng trước mặt lại tối om không nhìn rõ mặt, cảnh tượng kỳ dị tới độ không thể hình dung.

"Bình!"

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng loạng choạng thoái lui, tấm lưới đao kiếm hộ thân lập tức biến mất. Hai người tuy có thể đẩy bật kình khí kỳ dị của đối phương ngược lại, song dư kình vẫn như trăm ngàn mũi kim nhỏ xuyên qua da thịt xâm nhập nội thể, khiến cả hai phải vội vàng vận công hóa giải. Đây mới là lần đầu tiên Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn gặp phải một thứ kình lực kỳ quái như vậy.

Đối phương đang định tiếp tục phát động đợt tấn công thứ hai thì Loa Hoàn Kình của Từ Tử Lăng đã kịp thời bổ tới. Lực phản chấn của Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng hợp công nào phải tầm thường, mặc dù kẻ mới đến vô cùng lợi hại, song cũng phải ứng phó hết sức vất vả, mắt thấy kình khí xoáy cuộn lao thẳng tới trước mắt, y nào dám sơ suất, vội chuyển công thành thủ, vỗ mạnh một chưởng vào kình phong sắc bén của Từ Tử Lăng.

"Bình!"

Khí kình tán phát ra bốn phía!

Người kia hự lên một tiếng, bay ngược về phía bờ sông.

Từ Tử Lăng thì lảo đảo ngồi phịch xuống sàn thuyền, miệng phun ra một búng máu tươi. Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng vừa hóa giải hết dư kình xâm nhập nội thể, vội vàng vung chưởng đẩy xuống mặt nước phía đuôi thuyền. Hoa nước bắn tung toé, chiếc khoái thuyền

ngẩng cao đầu, lao vút đi như một con cuồng mã.

Ba người không hẹn mà cùng quay mặt nhìn sang phía tên địch nhân đáng sợ kia. Người kia hạ thân xuống một tảng đá lớn bên bờ sông, chắp tay sau lưng quay người lại, ngửa mặt cười dài nói: "Anh hùng xuất thiếu niên, chẳng trách có thể khiến lão phu người đầu bạc phải tiễn kẻ đầu xanh! Khúc Ngạo này không tiễn ba tên tiểu tử các ngươi nữa!"

Ba người tròn mắt há miệng nhìn bóng Khúc Ngạo nhỏ dần rồi biến mất.

0O0

Khấu Trọng vuốt mồ hôi nói: "Thì ra là hắn, chẳng trách mà người ta nói võ công của hắn đã không kém Tất Huyền là mấy!"

Từ Tử Lăng đưa tay quyệt vết máu trên khoé miệng, đứng dậy mỉm cười nói: "Khúc Ngạo đã xuất thủ, Chúc Ngọc Nghiên chắc hẳn cũng không ở xa đây đâu, hai ngươi có đề nghị gì không?"

Bạt Phong Hàn chầm chậm cho kiếm vào bao, hiên ngang nói: "Chuyện này muốn tránh cũng không tránh được, ngoại trừ binh đến tướng ngăn, nước lên thuyền lên, còn có cách gì nữa chứ?"

Khấu Trọng ngồi xuống, lắc đầu nói: "Nếu chúng ta chỉ sính cường làm tới, tất khó qua khỏi đêm nay chứ chẳng nghi. Chẳng những địch đông ta ít, mà trong số đó lại ít nhất có ba bốn người chắc chắn có thể thắng được chúng ta, cái này gọi là tri kỷ tri bỉ."

Bạt Phong Hàn á khẩu vô ngôn, thầm nhủ bản thân dù có linh hoạt quyền biến hơn nữa cũng không bằng được hai tên tiểu tử trước mắt này.

Từ Tử Lăng đứng thẳng nơi mũi thuyền, vừa dõi mắt nhìn ra phía trước vừa vận khí điều tức. Một làn gió sông thổi tới làm y phục gã bay lên phất phới, làm gã có một thần thái cô ngạo ung dung lạ thường. Chỉ nghe gã hờ hững nói: "Vừa rồi Khúc Ngạo tập kích chúng ta, nhất định là do sau khi biết được tin tức, vì nóng lòng báo thù giết con nên mới lập tức xuất động, hành sự một mình, bỏ lại những người khác ở phía sau."

Bạt Phong Hàn hừ lạnh nói: "Nhất định là lúc chúng ta hiện thân cướp thuyền, Bạch yêu nữ nấp gần đó đã trông thấy, nên lập tức dùng phi cáp truyền thư hoặc một thủ đoạn truyền tin khác, thông tri cho bọn Khúc Ngạo."

Khấu Trọng tiếp lời: "Vì vậy hiện giờ chỉ cần chúng ta bỏ thuyền lên bờ, địch nhân sẽ tạm thời mất dấu chúng ta, còn chúng ta thì có thể chuyển từ sáng sang tối, cướp lại quyền chủ động trong tay."

Nói đoạn đưa mắt nhìn hai người còn lại hội ý, khẽ gật đầu rồi cùng lúc nhún chân phát kình. Chiếc thuyền lập tức vỡ làm bốn năm mảnh, chìm xuống đáy sông. Ba người tung mình bay lên, hạ thân xuống một khu rừng rậm bên bờ phải, trong nháy mắt đã biến mất giữa những tán cây.

Dòng sông trở lại bình lặng như trước, từng đợt sóng bạc lấp lánh dưới ánh trăng vàng. Không lâu sau thì một con thuyền lớn lao vút qua, đi thẳng xuống hạ du.

0O0

Sau khi vượt qua một khoảng rừng thưa, trước mặt trải dài ra một vùng đồi núi mênh mông chặn ngay trước mắt. Ba người nào sợ núi cao, ngược lại còn cảm thấy như vậy càng dễ che giấu hành tung,

gia tăng tốc độ phóng tới.

Khấu Trọng đi sát bên cạnh Từ Tử Lăng, quan tâm hỏi: "Một chưởng của Khúc Ngạo vừa rồi có sao không? Có cần dừng lại nghỉ ngơi, ngủ một giấc cho khoẻ không?"

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Một chưởng ấy có là gì, chỉ là phủ tạng huyết mạch bị chấn động thôi, sau khi thổ huyết ra kinh mạch đã hết tắc nghẽn, ta cũng đã vận công liệu thương, giờ đã khoẻ bảy tám phần rồi. Chỉ là chuyện nhỏ thôi!"

Bạt Phong Hàn đang chạy ở phía trước cảm thán thốt lên: "Tình huynh đệ của hai người thật hiếm có thứ gì bì kịp, theo ta thấy chỉ có Từ huynh đệ mới cso thể khiến Khấu huynh đệ tạm thời gác chuyển hỏa tốc tới Lạc Dương sang một bên thôi đúng không?"

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Sai rồi! Khấu Trọng ta coi trọng nhất chính là nghĩa khí! Giả như người bị thương là lão Bạt huynh, ta cũng sẽ làm như vậy, bởi vì hiện giờ chúng ta đang là chiến hữu đồng sinh cộng tử mà."

Bạt Phong Hàn giảm bớt cước lực, trầm mặc không nói gì suốt một đoạn đường khá dài, rồi đột nhiên đề nghị: "Chi bằng chúng ta gọi thẳng tên đối phương ra cho tiện, chứ cứ trước huynh sau đệ thế này thật là xa cách quá!"

Từ Tử Lăng vui vẻ nói: "Vậy từ sau huynh sẽ gọi ta là Từ Lăng, còn chúng ta sẽ gọi huynh là Phong Hàn, như vậy sẽ than thiết hơn một chút."

Khấu Trọng chau mày nói: "Tên của ta chỉ có độc một chữ, Lão Bạt không thể gọi ta là Trọng được, thật là khó nghe lắm!"

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng cố nén cười nhưng không nổi, cuối cùng Bạt Phong Hàn cũng phải phá lên cười ha hả nói: "Vậy ta sẽ gọi Khấu huynh là Trọng thiếu gia, còn ngươi gọi ta là lão Bạt, dù sao thì ta cũng lớn hơn hai người mấy tuổi mà."

Khấu Trọng cả mừng cũng ngửa mặt cười một tràng dài. Ba người cứ thế vừa đi vừa nói cười vui vẻ, bình nguyên dần dần bị bỏ lại phía sau, không bao lâu thì đã tới chân núi. Ba người ngước mắt nhìn lên, bất giác đều nảy sinh một cảm giác khó tả.

Ngọn núi trước mặt tuy không cao lắm, nhưng vách đá dựng đứng như tường, cao hơn trăm trượng, dù khinh công của ba người đều không phải tầm thường, song cũng cảm thấy khó thể vượt qua. Đang đi dọc chân núi để kiếm vị trí có thể trèo lên, Từ Tử Lăng đột nhiên phát hiện một khe hẹp, liền gọi hai người còn lại tới rồi dẫn đầu đi vào trong.

Khi tới cửa khe núi thì mới phát giác không biết có vị tiền nhân nào đã khắc lên trên vách đá ba chữ Thiên Thành Hiệp, nét bút như rồng bay phượng múa, rất có khí thế.

Từ Tử Lăng đi đầu tiên, chỉ thấy hai bên vách đá dựng đứng, chặn đường phía trước dài chừng nửa dặm, càng đi càng hẹp, đến lối ra thì chỉ có thể đi lọt một thân người, địa thế hiểm yếu phi thường.

Sau khi Khấu Trọng ra khỏi khe núi, quay lại thở dài nói: "Nếu có thể dẫn dụ địch nhân vào trong khe núi này, ta chỉ cần một trăm phục binh cũng có thể tiêu diệt cả vạn hùng sư của đối phương. Hà... có thể thấy kẻ nào không am tường địa lý, kẻ ấy ắt sẽ đại bại trên chiến trường chứ chẳng nghi."

Lúc này ánh ban mai thoáng hiện nơi chân trời phía đông, những dãy núi đồi nhấp nhô tắm mình trong làn sương mờ mờ ảo ảo, mang theo

một vẻ đẹp không thể dùng từ ngữ hình dung, khiến người ta phải mê đắm tâm thần.

Bạt Phong Hàn chỉ tay vào một dãy núi kéo dài cả mươi dặm phía bên trái ba người nói: "Kia là Ẩn Đàm Sơn, vượt qua đó sẽ tới Tương Thành, đi thêm về phía bắc chừng trăm dặm nữa sẽ tới được Lạc Dương. Ta đã từng đi qua đó một lần, cảnh sắc cũng tương đối đẹp."

Từ Tử Lăng nói: "Hiện giờ địch nhân đã mất dấu chúng ta, nếu ta là bọn chúng, có lẽ có thể đặt mai phục ở phía nam Lạc Dương để phong tỏa đường tiến của chúng ta mà thôi. Vì vậy chúng ta có hai con đường để lựa chọn, một là xông qua, hai là đi một vòng lớn, đến Lạc Dương từ một trong ba phía còn lại, nhưng như vậy thì ít nhất cũng phải tốn thêm mấy ngày thời gian."

Khấu Trọng quả quyết nói: "Chúng ta vượt qua Ẩn Đàm Sơn trước, rồi nghỉ ngơi một lát, rồi nhân lúc tối trời sẽ đi thẳng tới Lạc Dương, xem bọn chúng làm gì được?"

Bạt Phong Hàn là người thiên sinh hiếu chiến hiếu thắng, cười hân hoan nói: "Như vậy mới là nam tử hán đại trượng phu chứ! Đi thôi!" Nói đoạn liền tung mình lao vút đi.

0O0

Một canh giờ sau, ba người đã đi sâu vào trong núi. Lúc này Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới hiểu tại sao dãy núi này có tên là Ẩn Đàm Sơn. Thì ra trong chốn thâm sơn cùng cốc này, thế núi đã hình thành nên mười mấy chiếc đầm nước cả lớn lẫn nhỏ, nối liền với nhau bởi hàng trăm khe suối trong vắt.

Đám nước cao nhất ở trên một đỉnh núi bằng phẳng, tụ nước thành

hồ, ven hồ cây cối sum xuê, cảnh vật u tĩnh lạ thường. Điểm tuyệt diêum nhất của nơi này chính là giữa các đầm có vách núi dựng đứng chắn ngang, động đá, khe núi ở khắp nơi, tạo thành những khe suối, thác nước, tăng thêm không ít sinh khí cho phong cảnh u nhã. Đứng trước khung cảnh thiên nhiên tuyệt diệu ấy, ba người đều cảm thấy tinh thần phấn chấn, mọi mệt mỏi đều tiêu tan.

Bọn họ theo kế hoạch đã định, trèo lên chỗ đầm nước cao nhất, yên lặng đợi màn đêm buông xuống. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, hái quả rừng ăn dằn bụng, Từ Tử Lăng tìm một chỗ yên tĩnh vận công trị thương còn Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn thì trèo lên một đỉnh núi cao gần đó, quan sát tình thế xung quanh.

Hai người dõi mắt nhìn về phía bắc, đều cảm thấy trời đất bao la, tâm hồn rộng mở. Nhìn từ góc độ của hai người, chỉ thấy núi non trùng điệp, cây xanh ngút ngàn, xa xa là ruộng động mênh mông, thấp thoáng hơn chục thôn làng ẩn hiện giữa những tàng cây xanh mát.

Bạt Phong Hàn chỉ tay vào một tòa thành lớn bên cạnh dòng sông nói: "Đó chính là Tương Thành, sông kia tên là Nhữ Thủy. Ngọn núi bên trái Tương Thành kia gọi là Kỳ Sơn, hùng vĩ phi thường."

Khấu Trọng chợt dâng lên hào khí vạn trượng, chỉ tay về phía bắc nói: "Kia chính là Đông Đô Lạc Dương, Khấu Trọng ta là rông hay là rắn đều phải xem có làm được chuyện gì ở đó hay không?"

Bạt Phong Hàn cười ha hả nói: "Thiên hạ này thuộc về kẻ có chí. Ta và Trọng thiếu gia đều là hạng không cam nguyện làm kẻ bình phàm, bởi chỉ có như vậy cuộc đời này mới có ý nghĩa, mới phong phú đa dạng. Trong lịch sử võ lâm, Lạc Dương chưa từng bao giờ là nơi long xà hỗn tạp như hiện giờ, trở thành điểm mấu chốt quan hệ tới cả thiên hạ. Ai có thể đoạt được Lạc Dương, người đó sẽ có thể thuận tiện phát triển về mọi phương hướng. Có điều hiện giờ Trọng thiếu

gia ngươi không binh không tướng, làm sao có thể tranh hùng với người chứ?"

Khấu Trọng vỗ ngực mỉm cười nói: "Ưu thế lớn nhất của ta chính là không ai biết thực lực của ta thế nào, nhưng đã có thể ngầm thao túng sự phát triển của đại thế, tình tiết bên trong thế nào, nhất thời ta cũng chưa thể nói cho huynh biết được."

Bạt Phong Hàn hiểu rõ gã sẽ không tiết lộ bí mật với mình, mỉm cười nói: "Chỉ nghe giọng nói đầy tự tin của Trọng thiếu gia, ta đã biết nhất định trong lòng ngươi đã có sẵn đại kế! Hà! Thật hứng thú, nếu có người nhìn thấy hai chúng ta đứng ở đây, có ai có thể nghĩ rằng một người muốn trở thành hoàng đế thiên cổ lưu danh, một người muốn tiến lên đỉnh cao tuyệt đối của võ đạo chứ?"

Khấu Trọng đột nhiên hỏi; "Truyền thuyết nói ai có được Hòa Thị Bích sẽ có được thiên hạ, ý kiến của lão Bạt huynh về chuyện này thế nào?"

Bạt Phong Hàn khịt mũi hừ nhẹ nói: "Chỉ có loại ngu muội đần độn mới tin những chuyện này. Có điều chuyện gì cũng có lý của nó, chính vì có rất nhiều kẻ ngốc tin vào truyền thuyết bịa đặt này, thêm vào đó Hòa Thị Bích lại là ấn tín của nhiều đời hoàng đế, lai lịch thần bí phi thường, thế nên kẻ nào có được vật này, ắt sẽ có thể hiệu triệu được rất nhiều người đi theo mình, tăng cường thực lực tranh bá thiên hạ, chuyện này không thể coi thường được."

Khấu Trọng mỉm cười tán tụng: "Được nói chuyện với lão Bạt huynh đích thực là một thứ hưởng thụ, đây chính là nguyên nhân mà ta muốn đoạt được Hòa Thị Bích."

Bạt Phong Hàn nói: "Từ trước tới giờ ta hoàn toàn không có hứng thú với bảo vật trong thiên hạ, duy chỉ có Hòa Thị Bích này là có thể

khiến ta động tâm, muốn đại khai nhãn giới một phen. Có điều nếu thứ này thật sự nằm trong tay Ninh Đạo Kỳ, thì cơ hội chúng ta đoạt được e rằng rất nhỏ bé."

Khấu Trọng lại hỏi: "Giang hồ đồn đãi Ninh Đạo Kỳ sẽ đích thân giao Hòa Thị Bích cho đệ tử đại biểu của Từ Hàng Tịnh Trai Sư Phi Huyên ở Lạc Dương, chuyện này là thật hay chỉ là tin đồn nhằm do những kẻ hiếu sự bày đặt ra vậy?"

Nghe đến cái tên Sư Phi Huyên, hai mắt Bạt Phong Hàn liền sáng rực lên, trầm giọng nói: "Theo ta thấy thì đây ngàn vạn lần là sự thực, cũng là tin tức do Ninh Đạo Kỳ và Từ Hàng Tịnh Trai cố ý phao ra để tạo thế cho vị chân chủ trong tương lai."

Khấu Trọng thất thanh thốt lên: "Hả?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Trọng thiếu gia không nghĩ tới chuyện này, có lẽ đều vì ngươi không hiểu quan hệ giữa Từ Hàng Tịnh Trai và tình thế chính trị trong thiên hạ rồi. Kể từ khi Địa Ni sáng lập tới nay, Từ Hàng Tịnh Trai đã trở thành đại biểu chí cao vô thượng của võ lâm bạch đạo, vừa xuất thế lại vừa nhập thế. Xuất thế chính là môn phái này không cho đệ tử đặt chân vào giang hồ, không để bị cuốn vào bất cứ cuộc phân tranh gì của võ lâm, luôn luôn giữ khoảng cách với quần hùng thiên hạ."

Y ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Nhập thế chính là họ luôn khắc chế Âm Quỷ Phái, phái phiệt có thực lực nhất trong Ma Giáo, không để bọn chúng làm mưa làm gió trên giang hồ gây họa cho nhân gian. Đồng thời nếu thiên hạ đại loạn, Từ Hàng Tịnh Trai sẽ tìm mọi cách phù trợ cho vị thiên tử có thể tạo phúc cho lê dân thiên hạ, khiến thiên hạ trở lại ổn định, quốc thái dân an."

Khấu Trọng lấy làm bất ngờ, ngạc nhiên hỏi: "Lão Bạt huynh làm sao

biết được cả những chuyện ẩn mật như vậy chứ?"

Bạt Phong Hàn điềm đạm nói: "Lần này ta tới Trung Thổ, ngoại trừ vì muốn tu luyện ra, còn một nguyên nhân khác nữa chính là do ngưỡng mộ văn hóa của quý quốc, vì vậy đối với thánh địa võ lâm có lịch sử lâu đời như Từ Hàng Tịnh Trai có lưu tâm đặc biệt, nên cũng biết nhiều hơn người bình thường một chút."

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Ít khi thấy huynh khiêm tốn như vậy đấy!"

Bạt Phong Hàn phì cười nói: "Ta và ngươi đều chỉ là người đang mò mẫm đi tìm lý tưởng trong bóng tối, không khiêm tốn một chút làm sao tiến bộ được. Hắc, để ta đi kiếm chút dã vị nướng lên ăn một bữa no nê rồi chúng ta xông thẳng tới Lạc Dương!"

Khấu Trọng cười ha ha nói: "Được nói chuyện với lão Bạt một ngày, còn hơn đọc vạn cuốn sách, lần này ta thu lợi không ít, bữa ăn này nên để ta thu xếp mới đúng."

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Ta chỉ muốn ở một mình để tịnh tâm suy nghĩ một chút thôi! Đợi lát nữa sẽ gặp lại!"

Nói xong liền lắc mình rời khỏi đỉnh núi.

Chương 133: Đông tây đột quyết

Từ Tử Lăng ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, chăm chú nhìn xuống mặt hồ phản chiếu những đám mây trắng bồng bềnh, tâm trạng thư thái lạ thường. Đối với gã, thế gian này ngoại trừ Khấu Trọng ra, chỉ còn mình Tố Tố là có thể khiến gã phải lo lắng, những người khác cơ hồ như đều có một khoảng cách rất xa, ấn tượng mơ hồ.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn mỗi người đều có mục tiêu của riêng mình, còn Từ Tử Lăng chỉ hy vọng có thể được sống một cuộc sống không câu thúc, tự do tự tại, tùy ngộ nhi an mà thôi. Đây không có nghĩa là gã là kẻ không biết cầu tiến, mà chỉ là gã không đặt cho mình một mục tiêu cố định mà thôi, việc thu thập tìm hiểu trí thức và võ đạo đối với gã dường như là một lạc thú, là một phần quan trọng trong cuộc đời của gã, nhưng không phải là phương tiện để gã thực hiện mục đích hay ý đồ của mình.

Lúc này Khấu Trọng đã tới bên cạnh gã ngồi xuống, thong dong nói: "Không phải ta muốn giấu ngươi, mà là không muốn để lão Bạt biết quá nhiều bí mật, ta thủy chung vẫn cứ cảm thấy hắn là người không đáng tin cậy lắm, lúc nào cũng có thể trở mặt vô tình được."

Từ Tử Lăng không để ý nói: "Kỳ thực ngươi cũng không nhất định phải nói với ta, ta đâu có để ý chuyện đó."

Khấu Trọng khổ não nói: "Đừng nói giọng đó với ta được không, cả đời này chỉ có hai huynh đệ, chỉ có ngươi là ta có thể hoàn toàn tin tưởng và dựa dẫm. Ta rất cần sự giúp đỡ của ngươi mà."

Từ Tử Lăng miễn cưỡng gật đầu rồi chuyển chủ đề khác: "Lão Bạt đi đâu rồi?"

Khấu Trọng trả lời gã xong, trầm giọng nói: "Nếu như không có ta, Vương Thế Sung ắt sẽ đại bại ở Lạc Dương chứ chẳng nghi, bởi y cã bản không phải là đối thủ của Lý Mật. Nếu để Lý Mật đoạt được Lạc Dương, cái gì mà Lý Uyên, Lý Thế Dân, Đậu Kiến Đức, Đỗ lão gai tất cả đều về quê cày ruộng hết, đấy là còn phải nhờ phúc ấm tổ tiên, giữ lại tính mạng mới được đấy."

Từ Tử Lăng động dung nói: "Rốt cuộc ngươi đã nghe được những gì?"

Khấu Trọng tóm tắt lại một lượt cho gã nghe rồi phân tích: "Sở trường lớn nhất của Lý Mật chính là một chữ "nhẫn". Năm xưa rõ ràng là hắn đã đả thương Trác Nhượng, nhưng vì không rõ thương thế của họ Trác, nên hắn đã nhẫn nhịn tới lúc Trác Nhượng lộ ra chân tướng, mới phát động thế công, nhất cử đá bay Trác Nhượng ra khỏi long đầu bảo tọa, để thay vào đó."

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý. Nếu Lý Mật làm phản quá sớm, cho dù có dành được toàn thắng, nhưng do uy vọng của Trác Nhượng vẫn còn, lại có thâm căn cố đế trong quân Ngoã Cương, làm phản ắt sẽ làm đại quân tan rã chia năm xẻ bảy, thắng thảm như vậy, thà không có còn hơn.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Sau khi nắm được quân quyền, hắn vốn có cơ hội xua quân đánh thẳng tới Quan Trung, chiếm cứ Tây Đông Trường An, lúc ấy Đông Đô còn không phải là vật trong túi đó hay sao? Nhưng hắn lại sợ sau khi nhập quan, bộ hạ cũ của Trác Nhượng sẽ lập tức làm vương, không nghe theo sự chỉ huy của mình nữa, thế nên đã cố thủ Hà Nam, dần dần chuyển toàn bộ quyền

lực trong quân Ngoã Cương vào tay thủ hạ trung thành của mình, về mặt sách lược quả là một hành động vô cùng thông minh."

Gã ngừng lại đôi chút rồi nói tiếp: "Lý Mật lại nhiều lần mở kho tiếp cứu nạn dân để lấy lòng dân, thanh thế đại chấn, khiến các lộ hào kiệt đều quy về dưới trướng, nếu đổi lại là một kẻ thô lỗ, ắt sẽ theo dòng Vận Hà, xua quân tấn công Giang Đô, nhưng Lý Mật lại nhẫn nại không làm như vậy, đợi đến lúc Vũ Văn Hóa Cập làm phản sát hại Dạng Đế, dẫn binh tiến về phía bắc, mới khởi binh nghênh đón. Vũ Văn Hóa Cập cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì, trong tay lại có cấm vệ quân tinh nhuệ, nhưng vẫn thua một chữ nhẫn này của Lý Mật, ngươi còn muốn nghe nữa không?"

Từ Tử Lăng nghe tới cái tên Vũ Văn Hóa Cập, mắt hổ loé lên sát cơ lạnh lẽo: "Đương nhiên rồi!"

Khấu Trọng thở dài nói: "Muốn nhẫn nhịn cũng phải có sách lược và thuật trá ngụy mà Lý Mật thì lại là cao thủ về mặt này. LÝ Mật để tránh Vương Thế Sung và Vũ Văn Hóa Cập tả hữu hợp kích, đã mặt dày quy lụy xưng thần với hoàng đế bù nhìn mà Vương Thế Sung dựng nên, đồng thời tỏ ý sẽ dùng đầu Vũ Văn Hóa Cập để đoái công chuộc tội, loại trừ đi mối lo sau lưng."

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Nhưng như vậy không phải sẽ đả kích rất lớn tới thanh danh của hắn hay sao?"

Khấu Trọng lắc đầu cười cười nói: "Trong thời đại tin đồn lan khắp thiên hạ này, có ai phân biệt được tin tức nào là thật, tin tức nào là giả chứ, có điều Vương Thế Sung cũng sợ Lý Mật sẽ liên kết với Vũ Văn Hóa Cốt để tấn công Đông Đô nên tự nhiên cũng vui lòng án binh bất động, tọa sơn quan hổ đấu, tốt nhất là để cả Lý Mật lẫn Vũ Văn Hóa Cốt lưỡng bại câu thương, hoặc giả không giữ vững được là lý tưởng nhất với y."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Làm sao ngươi biết rõ vậy chứ?"

Khấu Trọng nói: "Một nửa là nghe, một nửa là đoán! Ủa, ngươi phải biết sức liên tưởng của ta rất phong phú chứ!" Tiếp đó gã lại vỗ đùi nói: "Vũ Văn Hóa Cốt để lương thực và quân nhu ở lại Hoạt Đài, dẫn quân tiến công Lê UDong. Lý Mật lại nhẫn nhịn, ra lệnh cho Từ Thế Tích trấn thủ Lê Dương triệt tiêu để bảo về kho lương ở phía tây, nhưng không cần nói cũng biết là tuyệt đối không để lại cho Vũ Văn Hóa Cốt một chút lương thảo nào rồi."

Từ Tử Lăng bắt đầu thấy hứng thú, hỏi tiếp: "Lẽ nào Vũ Văn Hoá Cốt không biết thừa cơ truy kích sao? Từ Thế Tích liệu có thể giữ được kho lương không?"

Khấu Trọng nói: "Đây chính là chỗ khiến ta không thể không bội phục Lý Mật. Hắn đích thân dẫn theo hai vạn kỵ binh chờ sẵn ở Thanh Kỳ gần đó, cùng hộ ứng với Từ Thế Tích ở kho lương Lê Dương, lợi dụng thành cao hào sâu không trực tiếp giao phong với Vũ Văn Hóa Cốt. Nếu Vũ Văn Hóa Cốt mạo hiểm tấn công, Lý Mật sẽ dẫn quân tập hậu, hình thành nên cục diện bế tắc. Vấn đề ở đây là Vũ Văn Hóa Cốt thiếu lương nên không thể kéo dài mãi được, lão hồ ly Lý Mật lại giả bộ nghị hòa, khiến tên ngốc Vũ Văn Hóa Cốt tưởng rằng có thể tạm thời gác lại can qua, không còn hạn chế khẩu phần của tướng sĩ nữa. Đợi đến lúc đại quân của Vũ Văn Hóa Cốt hết lương thảo, Lý Mật mới đại chiến với hắn ở Đồng Sơn, khiến Vũ Văn Hóa Cốt bại tẩu chạy về Ngụy Quận, thế lực suy yếu đáng kể. Lý Mật có thể thắng, không phải vì cơ trí Vũ Văn Hóa Cốt kém hắn, cũng không phải quân lực binh pháp hơn đối phương, mà là hơn ở một chữ nhẫn thôi."

Nói tới đây, song mục gã chợt sáng rực lên: "Vì vậy chỉ cần ta phá được chữ nhẫn này của Lý Mật, ta sẽ có thể khiến Lý Mật vô địch

phải bại một trận lớn nhất trong đời hắn, làm cho hắn vĩnh viễn không thể trở mình được. Hừ... cơ hội đang wor trước mắt, chỉ cần ta gặp được Vương Thế Sung, ta sẽ có cách làm y phải nghe lời ta, bằng không e rằng thiên hạ này sẽ thuộc về Lý Mật mất."

Từ Tử Lăng nghe xong cũng không khỏi rung động. Khấu Trọng nói không sai, gã cũng đã nắm rõ được ưu điểm sở trường của Lý Mật, chỉ cần nhằm vào ưu điểm này định kế, ưu điểm sẽ trở thành khuyết điểm, còn Khấu Trọng thì thừa đủ tài trí để lừa Lý Mật vào tròng. Cho dù Lý Mật thâm tựa hải, cũng khó thể ngờ có một kẻ địch đáng sợ như Khấu Trọng đang ở tỏng bóng tối rình mò, đồng thời nắm rõ được hết sách lược và kết hoạch của y, ẩn nhẫn chờ đợi thời cơ chờ phản kích một đòn quyết định. Vấn đề là Khấu Trọng làm thế nào để khiến Vương Thế Sung phải nghe lời của gã?

Trong tình hình trước mắt, đây căn bản là một chuyện không thể xảy ra.

Lúc này Bạt Phong Hàn đã xách về một con hoẵng, làm ngắt đoạn câu chuyện của hai gã.

0O0

Quá buổi hoàng hôn, ba người mới rời khỏi khu núi, khi tới một khu rừng rậm bên bờ nam sông Nhữ Thủy màn đêm đã buông xuống đại địa. Trăng vẫn chưa lên, nhưng bầu trời đêm tinh quang điểm điểm, tráng lệ vô cùng.

Bạt Phong Hàn rút kiếm chặt một khúc cây, gọt hết cành lá rườm rà rồi nói: "Ta sẽ ném khúc cây này ra giữa sông, rồi mượn lực nhảy sang bờ bên kia, ai đi trước?"

Khấu Trọng cười cười nói: "Tiểu Lăng đi trước đi! Ai trước ai sau

cũng có khác gì đâu."

Từ Tử Lăng đột nhiên thấp giọng nói: "Hình như có chuyện gì không ổn, không hiểu vì sao, sau khi rời khỏi khu núi, tim ta liền đập nhanh lên, cơ thịt không ngừng giật giật, có chút hơi giống với tình hình ở ngoài thành Ba Lăng khi trước."

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên nói: "Bản thân ta cũng là người sở trường về thuật theo dõi và chống theo dõi, vừa rồi trên đường đi ta đã dùng đủ mọi cách để phòng ngừa có người theo dấu, nhưng nếu cảm giác của Từ Lăng không sai, như vậy kẻ ở trong bóng tối kia, ít nhất cũng phải thuộc hàng cao thủ tuyệt thế như Khúc Ngạo."

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi nói: "Tại sao hắn còn chưa động thủ chứ? Nói không chừng là do hắn không nắm chắc có thể cùng lúc đối phó với chúng ta nên cố ý chờ đợi viện thủ, vì vậy kẻ này rất có thể chính là Khúc Ngạo, hoặc giả là hắn muốn đợi chúng ta qua sông mới bất ngờ xuất thủ tập kích, giết chết một trong ba người chúng ta rồi mới ung dung thu thập hai người còn lại."

Bạt Phong Hàn nói: "Mặc kệ hắn là ai, cho dù là Khúc Ngạo thì sao chứ? Chúng ta tìm cách dụ hắn ra, rồi dùng thế công sấm vang chớp giật chết luôn đi để trừ đi mối hoạ sau này."

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Hiện giờ tuyệt đối không phải là lúc có thể sính cường đấu lực, hành tung của chúng ta đã lộ, vậy nên con đường tới Lạc Dương này e rằng sẽ đầy bất trắc khó lường, nếu chúng ta chỉ biết liều mạng quyết chiến, cuối cùng sẽ chỉ rơi vào kết cục tàn lực chiến mà chết thôi, như vậy thật không đáng."

Khấu Trọng chau mày nói: "Vậy ngươi có đề nghị gì không?"

Từ Tử Lăng hỏi: "Tương Thành là địa bàn của ai vậy?"

Bạt Phong Hàn đáp ngay: "Đương nhiên là của Vương Thế Sung rồi, bằng không Đông Đô sớm đã tiêu rồi."

Khấu Trọng hạ thấp giọng nói: "Nếu có người đang theo dõi chúng ta, nhất định hắn sẽ nghĩ chúng ta đang muốn qua sông, giả như chúng ta đột nhiên men theo bờ sông chạy thẳng một mạch tới Tương Thành, như vậy thì đối phương ngoại trừ cật lực đuổi theo, chẳng còn cách nào khác nữa."

Bạt Phong Hàn hân hoan nói: "Bên ngàoi Tương Thành là một khoảng đất trống rộng lớn, không thể che giấu hình tích, vậy thì chúng ta có thể biết được kẻ đó là ai rồi."

Ba người thương lượng hoàn chỉnh kế hoạch và phương pháp ứng phó rồi dịch tới bên bờ sông.

Bạt Phong Hàn vận lực ném khúc cây ra giữa sông.

"Ủm!"

Hoa nước bắn tung toé.

Ba người đồng thanh hú lên một tiếng dài như long ngâm hổ tiếu, men theo bờ sông lao vút đi như ba mũi tên.

0O0

Tương Thành nằm bên bờ Bắc Nhữ Thủy, khống chế toàn bộ giao thông của vùng núi rộng lwons với vùng hạ du, vị trí địa ý hiểm yếu phi thường, là vùng đất binh gia tất phải tranh giành, có quan hệ rất lớn với an nguy của Đông Đô Lạc Dương. Tường thành Tương Thành bốn phía nối liền nhau, cao lớn hùng vĩ, cửa thành cao rộng,

lầu gác sum nghiêm.

Ba người bọn Khấu Trọng tới gần Tương Thành mới vượt sông, men theo hào nước sâu bảo vệ thành tiến tới sát chân thành, nấp trong một bụi cây rậm rạp. Quay đầu lại nhìn, cả vùng đất rộng phía sau vẫn trống không, cả một bóng ma cũng chẳng thấy.

Trên tường thành cao hơn mười lăm trượng đèn đuốc sáng rực như ban ngày, cho dù có một con nhặng bay qua, chỉ e cũng không lọt khỏi mắt của đám vệ binh canh gác khắp nơi. Ngoại trừ xông qua, thực tế không còn phương pháp nào khác để vào thành.

Bạt Phong Hàn thở dài nói: "Nếu thật sự có người theo dõi vậy thì võ công kẻ ấy phải cao minh tới mức không thể tưởng tượng."

Khấu Trọng trầm giọng nói: "Cảm giác của tiểu Lăng càng lúc càng linh nghiệm, tuyệt đối không sai đâu."

Từ Tử Lăng dõi mắt nhìn chăm chú vào một ngọn đồi nhỏ ở phía xa xa, khẳng định nói: "Địch nhân ở trên ngọn đồi kìa!"

Bạt Phong Hàn nhíu mày hỏi: "Chúng ta có nên lập tức đi đường vòng tới Lạc Dương không? Dù sao vậy cũng tốt hơn ở đây tiến không được, thoái không xong, nếu để địch nhân bố trí thiên la địa võng, chúng ta sẽ rất khó khăn đấy. Ồ có tiếng vó ngựa."

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng liền vận công vào song nhĩ, lập tức nghe thấy tiếng vó ngựa của một đội quân lớn cách đó chừng ba dặm đang tiến về phía Tương Thành. Khấu Trọng cả mừng nói: "Đúng là trời giúp chúng ta, có cơ hội lẻn vào thành rồi."

0O0

"Đính!"

Ba chiếc ly chạm khẽ vào nhau, Bạt Phong Hàn cười cười nói: "Đêm nay trăng sáng, đại địch lại sắp tới nơi, vậy để lão Bạt này làm chủ một lần, Trọng thiếu gia, Tử Lăng hai người nhất định phải nể mặt đấy!"

Khấu Trọng hất nhẹ hữu thủ, rượu trong ly liền giống như một mũi tên bắn vào cổ họng, rồi cười vui vẻ nói: "Đây là lần đầu tiên huynh tự xưng là lão Bạt, lại chưa từng khách khí như thế này bao giờ, rốt cuộc là có nguyên nhân gì đây?"

Bạt Phong Hàn cũng dốc chén uống cạn, ánh mắt sáng rực như điện đảo một vòng quan sát những thực khách ngồi xung quanh, làm ba kẻ đang tò mò nhìn sang phía bàn bọn gã vội vã cụp mắt cúi đầu né tránh cái nhìn của y, rồi mới mỉm cười nói: "Mục đích Bạt Phong Hàn ta tới Trung Thổ này chính là muốn thách đấu với tất cả các cao thủ ở đây, lần này có người tự động tìm tới tận cửa, tâm tình tự nhiên thoải mái rất nhiều, thái độ vì vậy cũng khác trước một chút, giải thích như vậy đã vừa ý Trọng thiếu gia chưa?"

Từ Tử Lăng chỉ khẽ nhấp môi, rồi đặt ly rượu xuống, phì cười nói: "Chỉ sợ sớm nhất cũng phải sáng mai địch nhân mới vào thành được, lão Bạt huynh chớ nên vui mừng quá sớm như vậy chứ."

Khấu Trọng nhởn nhơ thò đầu ra ngoài nói: "Sáng mai sẽ là một ngày hết sức hứng thú đây, tuyệt diệu nhất chính là chúng ta căn bản không biết là ai sẽ tới đối phó chúng ta nữa."

Lúc này cơm canh đã được mang tới, Khấu Trọng rót thêm rượu cho cả ba rồi nói: "Lão Bạt huynh là người Đột Quyết, có thể hỏi huynh mấy chuyện liên quan tới người Đột Quyết được không?"

Bạt Phong Hàn thoải mái nói: "Cứ tự nhiên!"

Khấu Trọng nghĩ ngợi giây lát, sau đó hạ giọng hỏi: "Các ngươi rốt cuộc là giúp đỡ bên này vậy? Năm đó Thủy Tất Khả Hãn của Đột Quyết từng phái Song Thương Tướng Nhan Lý Hồi và Hãn Sư Mộ Thiết Hùng tới cấu kết với Lý Mật, bày mưu ám sát Trác Nhượng, nhưng..."

Bạt Phong Hàn ngắt lời gã nói: "Trước tiên Trọng thiếu gia ngươi phải biết Đột Quyết có phân ra Đông Đột Quyết và Tây Đột Quyết, Thủy Tất Khả Hãn là đại hãn của Đông Đột Quyết, hơn mười năm nay không ngừng nam chinh bắc chiến, các bộ tộc Khiết Đan, Thất Vi ở phía đông, Thổ Cốc Hồn, Cao Xương ở phía tây đều cúi đầu xưng thần với Đông Đột Quyết. Còn Tây Đột Quyết thì lấy lưu vực sông Y Lê làm cơ địa, toàn bộ vùng đất phía tây A Nhĩ Thái Sơn đều là của họ họ hết, cương thổ rộng lớn không kém gì Đông Độ Quyết."

Bạt Phong Hsafn ngưng lại một chút rồi nói tiếp: "Bất luận là Đông Đột Quyết hay Tây Đột Quyết, chế độ thống trị đều khác hẳn với hoàng triều ở Trung Thổ. Chúng ta lấy bộ lạc làm chủ thể, tỷ như Thủy Tất của Đông Đột Quyết cũng chỉ là một tù trưởng có thực lực mạnh nhất được chọn làm thủ lĩnh tối cao. Ở nơi kẻ mạnh xưng vương ấy, không có người nào dám bảo đảm ngày mai mình vẫn có thể giữ được quyền lực và địa vị của ngày hôm nay."

Từ Tử Lăng hiếu kỳ hỏi: "Vậy Tất Huyền thì sao? Y là người Đông Đột Quyết hay Tây Đột Quyết?"

Bạt Phong Hàn nghe tên Tất Huyền liền hừ lạnh một tiếng nói: "Người Đột Quyết chúng ta trọng nhất chính là sức mạnh, Tất Huyền lại là đệ nhất cao thủ của Đông Đột Quyết nên được người ở đó coi như thần nhân vậy. Thủy Tất Khả Hãn nếu không được y ủng hộ, đừng hòng có thể ngồi vững được vị trí khả hãn đó lâu như vậy. Thế

nên ta đắc tội với Tất Huyền, cũng như đắc tội với cả Đông Đột Quyết vậy. Hừ, nhưng Bạt Phong Hàn này nào có sợ gì? Hiện giờ không phải ta đang sống rất vui vẻ khoái hoạt đó hay sao?"

Từ trên người Bạt Phong Hàn, hai gã đều có thể cảm nhận được một cách rõ ràng tác phong dứt khoát, cường bạo của người Đột Quyết.

Ở một góc tửu điếm, có một bàn nam nữ thực khách, người nào người nấy đều vận kình trang, lưng đeo binh khí, cơ hồ như là môn hạ của môn phái nào đó trong võ lâm. Hai nữ tử đều còn rất trẻ, dung mạo cũng khá hấp dẫn. Bọn họ thấy ba người bọn Khấu Trọng tư thái thể hình đều xuất chúng, thì đều không tự kìm chế được bản thân, thi thoảng lại liếc mắt nhìn trộm. Kỳ thực thì cả ba đều là kỳ tài hiếm thấy, vạn người mới có một, tràn đầy sức quyến rũ của nam nhân. Đừng nói là những thiếu nữ thanh xuân, mà ngay cả những nam nhân khác cũng không thể không để ý tới ba người.

Lúc này bọn họ lại liếc mắt nhìn qua, Bạt Phong Hàn cũng ngước mắt lên nhìn thẳng vào ánh mắt của họ, khoé miệng nở ra một nụ cười cực kỳ phong độ, hàm răng trắng như tuyết hé lộ trông quyến rũ vô cùng. Hai nữ tử vừa kinh hãi lại vừa hân hoan, vội cúi đầu né tránh ánh mắt của gã, cả tai cũng đỏ bừng lên. Bọn thanh niên nam tử ngồi cùng bàn với họ thấy vậy đều lộ ra vẻ ghen ghét, tức tối.

Bạt Phong Hàn chẳng buồn để ý, mỉm cười nói: "Ở chỗ chúng ta, giá trị của nữ nhân được tính bằng trâu, ngựa và dê, bọn họ chỉ là tài sản của nam nhân mà thôi."

Khấu Trọng không có hứng thú về mặt này lắm: "Huynh còn chưa trả lời câu hỏi của ta mà."

Không hiểu sao mà hôm nay tâm tình Bạt Phong Hàn đặc biệt tốt, chỉ nghe y cười nói: "Vừa ăn vừa nói đi."

Ba người lại nâng chén, cầm đủa, không khí vui vẻ lạ thường.

Bạt Phong Hàn chậm rãi liếc nhìn Từ Tử Lăng rồi ngạc nhiên hỏi: "Tử Lăng có phải có tâm sự hay không?"

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Ta đột nhiên nhớ tới Du Di, không biết giờ này dì ấy thế nào rồi?"

Bạt Phong Hàn thở dài nói: "Nói thực lòng, ta cũng đang lo lắng cho nàng, vì vậy mới muốn bắt một tên Âm Quỷ Phái để tra hỏi, chỉ là không nói ra mà thôi."

Hai gã nghe vậy, hảo cảm với Bạt Phong Hàn cũng tăng lên rất nhiều, ít nhất thì y cũng không lãnh mạc vô tình như vẻ ngoài. Tới giờ nhận thức của bọn gã về Bạt Phong Hàn đã tiến thêm một bước, nhưng cảm giác cao thâm nan trắc vẫn còn tồn tại, nguyên nhân chính là vì Bạt Phong Hàn là người rất biết che giấu nội tâm, và hơn thế nữa chính là cách nghĩ và tác phong hành sự dị thường làm người ta không thể nắm bắt của y.

Bạt Phong Hàn rất ít khi thổ lộ chân tình giống như hiện giờ.

Khấu Trọng nói: "Khinh công của Du dì cao minh như vậy, đánh không được thì có thể chạy thoát mà."

Bạt Phong Hàn gật đầu nói: "Quân Du từng nói với ta rằng sư phụ của nàng đã dạy một môn gọi là Nghịch Thiên Độn Thuật, có thể thoát thân trong bất cứ hoàn cảnh nào. Ủa, sao sắc mặt hai người lại khó coi thế kia?"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Vậy cũng có nghĩa là năm đó mẹ chúng ta có cơ hội trốn thoát, nhưng vì bảo vệ chúng ta, nên người mới bị Vũ

Văn Hóa Cốt đánh cho lưỡng bại câu thương... ôi.."

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi: "Ai là Vũ Văn Hóa Cốt? À, ta hiểu rồi."

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Ta nhất định phải giết hắn!"

Bạt Phong Hàn hiểu được tâm trạng của hai gã, liền chuyển chủ đề khác nói: "Lúc Tùy triều mạt vận, Trung Thổ đại loạn, lại do Dạng Đế từng ba lần viễn chinh Cao Lệ, khiến dân chúng phương bắc chịu cảnh lầm than, và còn nhiều nguyên nhân khác nữa như thuế khóa hà khắc, trốn binh dịch nên không ít người dân Trung Nguyên đã vượt qua Trường Thành, chạy đến Đông Đột Quyết, vì vậy mà Thủy Tất Khả Hãn thực lực đại tăng, đồng thời cũng nắm rõ được toàn bộ tình hình của quý quốc. Hai người có từng nghe tới một người tên là Triệu Đức Ngôn chưa?"

Khấu Trọng lắc đầu đáp: "Chưa từng nghe qua, có lẽ là một người hán đúng không?"

Bạt Phong Hàn nói: "Người này bất luận là võ công hay tài trí đều thuộc hàng tuyệt thế, lai lịch lại thần bí vô song, võ công tâm pháp đều tự đi một đường riêng biệt, hoàn toàn bất đồng với những môn phái khác. Nếu hai người muốn biết y cao minh tới bộ nào thì cũng rất dễ dàng, bởi vì có lần Tất Huyền tỷ võ với Triệu Đức Ngôn đã phải giở ra bản lĩnh cuối cùng là Hoá Dương Đại Pháp mới có thể đánh bại được y, từ đây có thể biết được y lợi hại thế nào rồi."

Hai gã không khỏi tròn mắt ngạc nhiên.

Bạt Phong Hàn lại nói tiếp: "Sau trận tỷ võ với Tất Huyền, oai danh Triệu Đức Ngôn đã chấn động khắp võ lâm ngoại vực, đồng thời cũng khiến y được Thủy Tất sủng tín. Năm kia Thuỷ Tất đã bệnh

chết, truyền vị lại cho Xứ La Khả Hãn, điều kỳ lạ là Xứ La đột nhiên không bệnh mà chết, để lại ngôi vị cho Hiệt Lợi Khả Hãn, mà Hiệt Lợi và Triệu Đức Ngôn lại có quan hệ hết sức mật thiết. Nếu nói cái chết của Xứ La không liên quan tới Triệu Đức Ngôn, Bạt Phong Hàn này là người đầu tiên không tin."

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Thì ra kẻ nắm quyền hiện giờ là Hiệt Lợi, y là người thế nào vậy?"

Bạt Phong Hàn cười lạnh nói: "Chỉ xem riêng việc y trọng dụng Triệu Đức Ngôn đã biết y là kẻ có dã tâm rất lớn rồi. Đối với y mà nói, Trung Thổ càng loạn càng tốt, tốt nhất là chia năm xẻ bảy, không ngừng tranh giành cấu xé, như vậy thì y có thể thừa cơ thâm nhập. Kế sách của Triệu Đức Ngôn chính là bất kể bên nào tới cầu viện y cũng nhất loạt ủng hộ, đồng thời tìm đủ mọi cách để không cho bất cứ một bên nào phát triển lớn mạnh. Vì thế nên Hiệt Lợi vừa giúp Lưu Vũ Châu, Lương Sư Đô tấn công Lý phiệt, lại giúp Lý phiệt chiếm được Quan Trung, còn bản thân thì không ngừng lấn đất cướp bóc, lấy chiến tranh để nuôi chiến tranh, chờ đợi thời cơ."

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Tên Triệu Đức Ngôn này thật đang giết, làm gì có chuyện quay đầu lại đối phó với dân tộc của mình như thế chứ?"

Bạt Phong Hàn nói: "Tác phong của y có chút giống với Âm Quỷ Phái, đối với nhân thế tràn đầy cừu hận, tìm đủ mọi cách để làm thiên hạ đại loạn mới cam tâm. Đông Đột Quyết còn một nhân vật cần phải chú ý nữa là Long Quyển Phong Đột Lợi, người này là cháu của Hiệt Lợi, chẳng những võ công cao cường còn có tài dụng binh như thần, lần đó chính y đã tới giúp Lý Uyên chiếm được Quan Trung. Ta còn nghe đồn quan hệ của thứ tử của Lý Uyên với kẻ này rất tốt, thường xưng huynh gọi đệ với nhau."

Lý Uyên thứ tử chính là Lý Thế Dân rồi.

Khấu Trọng càng nghe càng cảm thấy hứng thú, nuốt bọt nói: "Lão Bạt huynh đúng là rất chiếu cố tới ta, sau này có cần ta phong huynh làm cái gì Phong Hàn Khả Hãn không?"

Bạt Phong Hàn bật cười nói: "Suýt chút nữa thì ta chửi mẹ ngươi ra rồi đấy! Bạt Phong Hàn ta nếu muốn chức vị hay bổng lộc ở Đột Quyết thật dễ hơn trở bàn tay nữa. Có điều nói gì thì nói, nếu ngươi ngồi lên bảo tọa thiên hạ chí tôn, đối với ta dù sao cũng thuận nhãn hơn một chút, vì dù sao thì chúng ta cũng từng cùng chung hoạn nạn mà."

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Mấy câu này rất hợp ý quả nhân!"

Ba người đang cười cười nói nói thì nhóm nam nữ ở chiếc bàn nơi góc kia đã đứng dậy thanh toán. Hai nữ tử vẫn liếc nhìn về phía bàn của họ, cơ hồ như không nỡ bỏ đi.

Lúc này thức ăn trên bàn đã bị ba người ăn sạch sẽ, Bạt Phong Hàn đưa tay lau miệng nói: "Tây Đột Quyết cũng nhân cường mã tráng, tuyệt đối không kém hơn Đông Đột Quyết, nếu hai nước này hợp nhất với nhau, Trung Thổ ắt hẳn đại nạn lâm đầu chứ chẳng nghi. Cũng may mà Hiệt Lợi và đại hãn Tây Đột Quyết là Thống Diệp Hộ trước giờ luôn bất hòa nên mới vô phương hình thành thế liên thủ để tiến về phía đông."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Không ngờ Phong Hàn huynh lại nghĩ cho người hán chúng ta như vậy."

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Quốc gia dân tộc chỉ là nguồn gốc của phân tranh, đối với ta mà nói, quốc giới chẳng qua chỉ là trò hơi của con người, không thể tồn tại vĩnh hằng được. Thứ duy nhất

đáng quan tâm và cần phải quan tâm chỉ có văn hóa của tiền nhân lưu lại mà thôi."

Từ Tử Lăng lộ ra thần sắc suy tư, nếu không phải nói chuyện lâu với Bạt Phong Hàn, làm sao gã ngờ được y lại là người có tư tưởng tiến bộ siêu thoát tới vậy.

Khấu Trọng lại không để ý tới chuyện này, hỏi tiếp: "Đông Đột Quyết có Tất Huyền, Triệu Đức Ngôn, vậy Thống Diệp Hộ của Tây Đột Quyết có thủ hạ nào lợi hại không?"

Bạt Phong Hàn nói: "Quốc Sư Vân Soái của Tây Đột Quyết là đại cao thủ tời từ Ba Tư, người này dùng một thanh đao hình dáng quái dị, đao pháp xuất thần nhập hóa, lại giỏi bày mưu tính kế, nếu không có y, e rằng Tây Đột Quyết sớm đã bị dị tộc tiêu diệt rồi."

Y ngưng lại một chút như để lấy hơi rồi nói tiếp: "Vân Soái có một nữ nhi tên gọi Liên Nhu, nghe nói nàng không những băng tuyết thông minh, quyền mưu võ công đều được phụ thân chân truyền, lại có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, Thống Diệp Hộ cũng coi nàng như là nữ nhi, yêu thương vô cùng."

Khấu Trọng đang định nói gì thì chợt có cảm giác bất thường, cùng Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng cùng lúc nhìn ra cửa.

Thực tế thì tất cả hơn mười bàn thực khách trong tửu điếm này đều dang tròn mắt há miệng nhìn ra chằm chằm vào một bạch y nữ tử đứng ngoài cửa, ai nấy đều đờ đẫn như bị điểm huyệt, hồn phách không biết đã du lâm tới chốn nào.

Nếu có người nào có thể đọc được những lời giấu trong lòng bọn họ, nhất định sẽ đọc được một câu: "Thế gian này có mỹ nữ đjep nhường ấy hay sao?"

Loan Loan vận một bộ bạch y trắng như tuyết đứng trước cửa ra vào, ánh mắt mơ hồ huyền ảo nhìn về phía ba người, thần sắc bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng. Đôi chân trần nhỏ nhắn của nàng lộ ra dưới váy. Đó là một đôi chân tuyệt đối hoàn mỹ, cho dù alf kẻ giỏi bới móc nhất thiên hạ, chỉ e cũng khó tìm ra được một khuyết điểm nào, cho dù là nhỏ nhất.

Chương 134: Trận chiến cách bàn

Loan Loan giống như một tiên nữ hạ phàm, yểu điệu thướt tha lướt tới trước bàn của ba người, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế còn lại giữa Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn. Ánh mắt đẹp long lanh như mơ như mộng của nàng quét một lượt trên mặt ba người, cuối cùng dừng lại ở chỗ Bạt Phong Hàn, khoé miệng nở một nụ cười ôn nhu tình tứ, nói với một giọng hết sức nhỏ nhẹ đáng yêu: "Bạt Phong Hàn huynh khoẻ chứ?"

Mắt hổ của Bạt Phong Hàn sáng rực lên, quay sang đám thực khách đang si si dại dại nhìn Loan Loan, quát lớn: "Có gì mà nhìn chứ?"

Tên tiểu nhị đang định tới chào mới Loan Loan cũng bị doạ khiếp cun cút lủi đi. Đám thực khách kia đều cảm tháy màng nhĩ như bị kim châm, đau đớn vô cùng, vội vàng cúi đầu né tránh cái nhìn đáng sợ của y.

Bạt Phong Hàn giờ mới nhìn sang phía Loan Loan, cười ha hả nói: "Có mỹ nhân quang lâm, Bạt Phong Hàn có gì mà không khoẻ chứ. Chỉ không biết Loan Loan vừa mới vào thành hay là liên giá đã ở đây lâu rồi?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thần thái hờ hững như chẳng hề để ý chuyện Loan Loan tìm đến tận cửa vào đâu. Nhưng sự thực thì cả hai đều đang hết sức chú ý chờ đợi câu trả lời của nàng, nên biết rằng với sự phòng bị nghiêm mật của Tương Thành hiện nay, ngoại trừ biết thuật ẩn thân hoặc thị cường xông qua cổn thành, không còn phương pháp nào để vào thành mà không ai hay biết. Vì vậy nếu đáp

án của Loan Loan là vừa mới vào thành, như vậy rất có thể nàng đã cấu kết với kẻ chủ sự ở đây, đồng thời cũng rất có khả năng là kẻ thần bí theo dõi bọn gã ở ngoài thành. Nếu đáp án không phải vậy thì lại càng khiến hai gã đau đầu hơn, tại sao nàng ta có thể đoán trước một bước mà đợi bọn gã ở đây?

Ngọc dung của Loan Loan vẫn bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng, mục quang chầm chậm chuyển sang phía Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, môi anh đào khẽ mấp máy nói: "Câu hỏi của Bạt huynh thật kỳ quái, tới trước hay tới sau thì có phân biệt gì chứ? Sự thực mà các người đang phải đối diện chỉ có một, chính là trừ phi ba người có thể phi thiên độn địa, bằng không thì đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay của nô gia. Câu hỏi đáng hỏi nhất phải là tại sao nô gia lại nhàn rỗi mà ngồi đây nói chuyện với ba người mới đúng."

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Chúng ta không hứng thú với chuyện ấy mới phải chứ. Hà! Chút nữa thì ta quên không nói cho nàng biết, từ trước tới giờ chúng ta chưa hề sợ mấy lời đe dọa vớ vẩn đó, có bản lĩnh thì cứ giở chút thủ đoạn cho chúng ta xem nào."

Loan Loan bật cười khúc khích, thần thái đẹp một cách mê hồn, ánh mắt đung đưa lườm Khấu Trọng một cái: "Hình như ngươi còn chưa nghe qua câu thiện giả bất lai, lai giả bất thiện..."

Bạt Phong Hàn đập mạnh một chưởng xuống bàn, làm bát đĩa bị chấn động nẩy cả lên, cùng lúc ngắt lời Loan Loan, song mục xạ ra hai đạo hàn quang khiếp người: "Những kẻ không liên quan cút hết cho ta, lão tử đang muốn giết người đây!"

Đám thực khách, tiểu nhị chưởng quầy đều sợ tới vãi ra quần, nhất loạt chạy tứ tán, trong nháy mắt đã biến mất, cả tửu lầu rộng lớn chỉ còn lại bốn người bọn họ. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết rõ Bạt Phong Hàn cố ý làm chuyện lớn lên, để cho người trong tửu lầu đi

báo quan phủ, khiến người của Loan Loan phải kiêng dè mà không thể phsong tay tấn công bọn gã một cách bừa bãi. Loan Loan hiển nhiên không ngờ Bạt Phong Hàn có chiêu này, mắt phượng lấp lánh hàn quang, trong lòng lấy làm tức giận.

Bạt Phong Hàn không hề nhân nhượng, nhìn thẳng vào mặt nàng nói: "Đừng phí lời nữa, để ta xem đệ tử đắc ý của Chúc Ngọc Nghiên có bao nhiêu phân lượng!"

Khấu Trọng cũng ngửa mặt nói oang oang: "Nếu Khấu Trọng đoán không sai, vừa rồi kẻ theo dõi chúng ta ngoài thành chính là yêu nữ nhà ngươi. Hiện giờ lại sợ chúng ta đột nhiên rời thành, vì vậy mới tới đây giở trò hoãn binh, tất cả đều chỉ vì viện thủ của ngươi còn chưa tới kịp, ta nói có đúng không?"

Loan Loan khôi phục lại thần sắc bình tĩnh như lúc đầu, làn da trắng như bạch ngọc chợt sáng bóng lên một cách kỳ dị, thở dài u uất nói: "Các ngươi muốn chết rồi."

Cả ba lập tức biết ngay nàng chuẩn bị động thủ, đang định tiên phá chế nhân thì cả chiếc bàn đã hất thẳng vào người Bạt Phong Hàn. Từ Tử Lăng và Khấu Trọng cùng lúc cảm nhận được đôi chân trần của Loan Loan đá tới hạ bàn hai gã.

Trong sát na ngắn ngủi trước khi cạnh bàn đập vào ngực, hữu chưởng của Bạt Phong Hàn đã đẩy ra với tốc độ không thể hình dung, chặt mạnh vào cạnh bàn.

Chiếc bàn làm bằng gỗ cứng vỡ ra làm hai mảnh, mặt bàn bị xẻ làm đôi cùng lúc sụp vào bên trong, nhưng nửa bên phía Loan Loan đã bị Bạt Phong Hàn dùng xảo kình hất bay ngược lên, cắt thẳng tới cổ họng Loan Loan.

"Binh! Binh!"

Hai gã lần lượt đỡ hai cước của Loan Loan. Cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hết sức cẩn thận trước Thiên Ma Công biến ảo khôn lường của Loan Loan, nên đều cố ý lưu lại dư lực, đề phòng chuyện bất trắc.

Loan Loan cười khanh khách, thân hình thon thả ngả hẳn về phía sau, cả nữa chiếc bàn bị Bạt Phong Hàn hất lên lướt qua mặt nàng, không hề làm tổn thương dù chỉ một sợi tóc. Bát đĩa trên bàn rơi cả xuống đất kêu loảng xoảng.

"Rắc rắc!"

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng cùng lúc vận công chấn vỡ ghế ngồi, nhảy vọt về phía sau né tránh hai đạo chỉ phong lăng lệ khiếp người của Loan Loan xạ tới.

Từ Tử Lăng vẫn ngồi yên vị, cách không đánh ra một quyền, đồng thời nhân lúc chiếc bàn đổ xuống, hất một chiếc đĩa bay lên. Dưới sự tác động của Loa Hoàn Kình, chiếc đĩa xoay tròn với tốc độ kinh hồn bắn vào đầu gối của Loan Loan. Nếu để chiếc đĩa bắn trúng, đảm bảo hai đầu gối Loan Loan sẽ không có một đốt xương nào còn lành lặn.

Trận chiếc cách bàn này, so với bất kỳ trận chiến nào mà bốn người đã từng tham dự trước đây còn hung hiểm gấp vạn lần, vừa nhanh như điện chớp lại vừa phải đấu trí đấu lực, thiên biến vạn hóa.

Trảm Huyền Kiếm và Tĩnh Trung Nguyệt đã rời vỏ.

Loan Loan tung mình nhảy vút lên, mũi chân điểm vào chiếc đĩa Từ Tử Lăng đá tới, chiếc đĩa lập tức thay đổi phương hướng, bay thẳng

vào mặt Bạt Phong Hàn với một tốc độ cao hơn gấp bội.

Từ Tử Lăng cười dài một tiếng, thân hình lập tức bắn khỏi ghế ngồi như một viên đạn, lộn nhào một vòng trên không, song cước liên tiếp đá về Loan Loan đang có vẻ như muốn phá ngói nhảy ra ngoài.

Khấu Trọng cũng nhảy bổ tới, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành một đạo ánh sáng vàng rực, đâm thẳng vào ngực Loan Loan.

Bạt Phong Hàn nghiêng đầu tránh khỏi chiếc đĩa Loan Loan đá tới, nhưng cuối cùng chậm mất một nhịp, không kịp tham gia trận kịch chiến trên không của Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, và Loan Loan.

Loan Loan hừ lạnh một tiếng, song chưởng vẫy ra như hai cánh bướm vờn nhau, hóa thành muôn ngàn chưởng ảnh, Thiên Ma Công toàn lực xuất thủ.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng cùng lúc cảm thấy không gian gần trượng xung quanh Loan Loan đột nhiên như bị sụt xuống, khiến hai gã không thể dùng lực được.

Nếu đổi lại là trước khi khổ tu trong núi mười ngày, hai gã nhất định sẽ luống cuống tay chân, giống như lần ở hoa viên Độc Bá Sơn Trang, chỉ cầu có thể toàn thân triệt thoái là tốt lắm rồi. Nhưng sau khi khổ luyện nghiên cứu võ đạo với Bạt Phong Hàn mười ngày, bất luận là về kiến thức hay công lực hai gã đều đã tiến một bước dài, biết được nếu lúc này mình thoái lui, Loan Loan đã vận đủ mười thành công lực Thiên Ma Công sẽ toàn lực bổ tớic Bạt Phong Hàn.

Từ Tử Lăng vốn đã đá chân phải ra nay đột nhiên thu lại, ung dung xoay một vòng nhỏ trên không, động tác hoàn mỹ tới độ không thể hoàn mỹ hơn được nữa, khiến ngay cả Loan Loan đang đối đầu với sinh tử với gã cũng phải cảm thấy rung động trong lòng.

Loa Hoàn Kình cuộn tròn như một cơn lốc đẩy ra, nhưng đột nhiên đảo ngược chiều quay, không gian như bị sụt xuống đột nhiên trở nên tràn đầy, bị kình khí xoáy ốc nóng như hỏa diệm của Từ Tử Lăng xuyên phá, công thẳng tới tiểu phúc của Loan Loan.

Một ý niệm kỳ lạ loé lên trong đầu Từ Tử Lăng, gã lập tức hiểu ra một chiêu đầy sáng ý của mình vừa rồi đã thăm dò được bí mật của Thiên Ma Thần Công. Không gian không phải bị sụt xuống, bởi vì Thiên Ma Công có đặc tính hút công lực đối phương để mình sử dụng, nên mỗi khi chân khí gặp phải Ma Công của Loan Loan, uy lực đều giảm sút đáng kể, mới sinh ra ảo giác không gian bị sụt lún như vậy.

Nhưng Từ Tử Lăng vừa rồi đột nhiên dùng toàn thân công lực để thay đổi góc độ xuất cước, nên Loan Loan bị bất ngờ không thể hút công lực của gã, bị gã phá mất Thiên Ma Công Khí mà nàng đã luyện tới tầng thứ bốn mươi chín, công tới trước mặt.

Bạt Phong Hàn thấy vậy thì hét vang một tiếng: "Hay lắm!"

Trảm Huyền Kiếm giống như một con nộ long xẹt thẳng đến trước mặt Loan Loan. Chính vào sát na ngắn ngủi trước khi cước kình của Từ Tử Lăng chạm phải Loan Loan, Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng cũng phát sinh biến hóa, từ chém thẳng chuyển sang tạt ngang, hoàng quang sáng rực vẽ thành một đường cầu vồng cắt tới eo lưng thon nhỏ của nàng.

Tỉnh Trung Nguyệt không ngừng thay đổi góc độ phương hướng, chém xả đến với tốc độ lên tới cực điểm, giống như đang ác đấu với một kẻ thù vô hình trên không trung vậy. Một đao này đã ngưng tụ toàn bộ bản lĩnh bình sinh của Khấu Trọng. Tất cả biến hóa, đều có chung một mục đích, chính là để Loan Loan không thể nắm được góc

độ và phương hướng gã xuất kình, từ đó không thể hút công lực của gã.

Đối mặt với thế công hung mãnh của ba đại cường địch, Loan Loan vẫn không hề sợ hãi, muôn ngàn bóng chưởng quy lại thành hai hữu chưởng phong bế cước kình của Từ Tử Lăng, tả thủ rụt vào ống tay áo, phất mạnh vào Tỉnh Trung Nguyệt đang chém xả tới của Khấu Trọng.

"Binh!"

Cước kình của Từ Tử Lăng chạm phải cánh tay ngọc mềm mại trắng muốt, cơ hồ như chỉ dùng lực mạnh một chút cũng sẽ gãy đoạn của Loan Loan, kình lực lập tức bị đẩy bật ra, thay đổi phương hướng, bắn về phía Bạt Phong Hàn với tốc độ kinh hồn.

Từ Tử Lăng kinh hãi thu kình, Loan Loan liền thừa thế thuận nước đẩy thuyền, tống thêm một đạo Thiên Ma Kình Khí, giống như mười mũi kim châm sắc bén cuốn theo kình khí thu về của Từ Tử Lăng, hy vọng có thể thu thập được gã.

"Ầm!"

Ống tay áo mềm mại giống như một ngọn roi thép quất vào Tỉnh Trung Nguyệt. Cổ tay Khấu Trọng lập tức tê rần, không những kình khí của gã bị đẩy lệch sang một bên, nhưng hiểm nhất là Loan Loan còn khẳng khái tống thêm cho gã một đạo kình khí, làm gã bị vướng víu giữa hai luồng lực đạo.

Bàn chân trần trắng như tuyết bên dưới váy của Loan Loan cùng lúc hất lên, chỉ cần Khấu Trọng bị nàng giữ chặt ở vị trí đó, một cước này nhất định sẽ đá trúng đan điền, phế đi võ công siêu phàm đến từ Trường Sinh Quyết của gã. Không có ai hiểu rõ sự lợi hại của

Trường Sinh Quyết hơn nàng, bởi vì chưa từng có người nào đã từng tiếp xúc thân thiết với hai gã như nàng.

Cũng chỉ có nàng mới hiểu được chỗ đáng sợ của hai gã.

Để thời gian trôi đi, hai gã sẽ có một ngày trở thành hạng cao thủ tuyệt đỉnh như Ninh Đạo Kỳ hay Tất Huyền, lúc ấy muốn giết bọn gã e rằng còn khó hơn lên trời.

"Bình!"

Bạt Phong Hàn trúng phải kình khí Loan Loan đẩy ra, hự lên một tiếng, cả người bị bắn ra xa.

Chân phải Từ Tử Lăng điểm ra, lực đạo đang thu về bất ngờ lại đẩy tới, đồng thời vòng xoáy chân khí cũng đổi chiều lần nữa.

Một chiêu này quả thực kỳ diệu vô song.

Loan Loan đã sai sót ở chỗ quên mất Từ Tử Lăng có thể điều khiển chân khí như một phần cơ thể của gã, có thể lập tức sinh ra cảm ứng, phát giác thủ đoạn âm độc của nàng, nên có thể kình cương trước vách núi, đổi thu về thành đẩy ra.

Mười đạo Thiên Ma Kình Khí bắn ngược trở về thân hình tuyệt mỹ của nàng.

Đao pháp của Khấu Trọng cũng bất ngờ biến đổi, hóa thành một quả cầu đao quang vàng chói lọi, mỗi một đao đều đẩy ra những đạo khí kình mạnh mẽ, hóa giải Thiên Ma Công Khí của Loan Loan, vừa công vừa thủ, lợi hại phi thường.

Lúc này Bạt Phong Hàn đã bắ tới bức tường phía sau lưng Loan

Loan, hai chân điểm nhẹ vào tường, rồi bắc ngược trở lại như một mũi tên, Trảm Huyền Kiếm hóa thành một ánh sao băng đâm thẳng vào tấm lưng thon nhỏ của nàng.

Loan Loan lập tức rơi vào tình thế ba mặt đều bị tấn công. Kiếm khí đã bắn tới sát lưng, Loan Loan vội quay người lại, hai ống tay áo cuộn lên tới tận khủy, lộ ra đôi tay trắng như bạch ngọc, hóa ra vô số chưởng ảnh phiêu diêu vô định, tựa như thiên thủ quan âm đang múa một điệu thiên ma điệu vũ vậy.

Tiếng khí kình giao tiếp vang lên liên miên bất tuyệt. Trong sát na ngắn ngủi, Loan Loan đã lần lượt đón đỡ một cước, một đao, một kiếm.

Cuối cùng là một kiếm của Bạt Phong Hàn.

Khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lần lượt bị Thiên Ma Công của Loan Loan chấn bay về phía sau, một kiếm kinh hồn bạt vía của Bạt Phong Hàn đã bị Loan Loan vỗ mạnh một chưởng vào làm lệch sang bên cạnh.

Tiếng kình khí lại ầm ầm lên như núi đổ.

Sau khi Loan Loan dùng ngọc chỉ bên tay trái điểm tan đao cầu của Khấu Trọng, tay phải hất ra phong bế cước kình của Từ Tử Lăng, thực tế đã giở hết bản lĩnh ra rồi, còn Bạt Phong Hàn thì luận thủ đoạn hay luận công lực đều cao hơn hai gã Khấu, Từ một bậc, một kiếm này chẳng những đã ngưng tụ toàn bộ công lực của y, mà còn hàm chứa một sự tự tin vô bờ bến nữa.

Loan Loan giờ mới hiểu tại sao Bạt Phong Hàn lại được tôn xưng là cao thủ kiệt xuất có thể kế thừa danh hiệu Đột Quyết đệ nhất cao thủ của Tất Huyền.

Trong sát na mà ngón tay thanh mảnh của nàng chạm phải thân kiếm, cả Bạt Phong Hàn lệch hẳn sang một bên, lung lay như một thân cây mỏng manh trước cơn bão tố, toàn thân trống rỗng, kinh mạch như muốn vỡ tung ra, khó chịu vô cùng, thầm biết lợi hại liền thu lại một nửa công lực hộ thể, cùng lúc mượn lực bay ra xa.

Loan Loan cảm thấy cổ họn ngọt ngọt, miệng anh đào hé mở phun ra một búng máu tươi, nhưng thế xoay vẫn không dừng, thân hình nhỏ nhắn phóng vọt lên cao, phá vỡ mái ngói, rồi biến mất như một cánh chim.

"Bình!"

Khấu Trọng rơi xuống một chiếc ghế làm nó vỡ tung làm bốn năm mảnh, rồi lăn bịch xuống đất. Từ Tử Lăng thì bắn người ra cửa sổ, phá vỡ khung gỗ, ngã vào trong ngõ nhỏ phía sau tửu điếm.

Bạt Phong Hàn là người nhẹ nhõm thoải mái nhất, an nhiên hạ thân, miệng hô lớn: "Mau chạy! phiền phức khác tới rồi!"

Khấu Trọng lồm cồm bò dậy, nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân rầm rập, biết rằng nếu không lập tức đào tẩu, cục diện huyết chiến ở Tương Dương sẽ tái hiện lại lần nữa, nên cũng gắng sức đỡ Từ Tử Lăng chạy theo Bạt Phong Hàn.

0O0

Ba người xông ra cổng thành, nhằm hướng bắc chạy một mạch hơn mười dặm đường. Bạt Phong Hàn dừng lại bên một khu rừng rậm nói: "Hiện giờ cả ta cũng phải phục cảm giác đặc biệt của Từ Tử Lăng tới sát đất rồi, không biết bây giờ huynh đệ còn cảm thấy có người theo dõi chúng ta nữa không?"

Từ Tử Lăng ít khi được Bạt Phong Hàn ca ngợi thật lòng như vậy, gương mắt tuấn tú thoáng ửng hồng, khẽ lắc đầu.

Bạt Phong Hàn vui vẻ nói: "Như vậy có nghĩa là tạm thời chúng ta đã thoát được Loan Loan yêu nữ, võ công của ả đúng là cao hơn Biên Bất Phụ một bậc."

Khấu Trọng vẫn còn chưa hết kinh hãi nói: "Vừa rồi quả thực là nguy hiểm vô cùng, cũng may là ả chỉ có một mình, bằng không thì chỉ sợ chúng ta đã ô hô ai tai rồi!"

Bạt Phong Hàn ngồi dựa lưng vào một gốc cây nói: "Ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đã, chúng ta còn cả một đoạn đường dài phải đi đấy!"

Đợi cho Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi xuống, Bạt Phong Hàn mới nói tiếp: "Người trong Man môn rất ít khi liên thủ xuất động, cũng rất ít tín nhiệm lẫn nhau, và quá trình tu luyện của mỗi người cũng được coi là bí mật tối cao của họ nên thường hay độc lai độc vãng, chuyện này cũng không có gì kỳ quái cả."

Khấu Trọn nói: "May mà như vậy, càng may mắn hơn là chúng ta đã tu luyện mười ngày trong núi sâu, khiến giữa ba người có sự hợp tác tương đối liền, bằng không thì đừng hòng đả thương được ả ta."

Từ Tử Lăng nói: "Không biết Chúc Ngọc Nghiên có vì chuyện này mà xuất động hay không?"

Bạt Phong Hàn nói: "Lúc đó có lẽ chúng ta đã tới Lạc Dương rồi, vấn đề hiện giờ là ứng phó với Thiết Lặc Phi Ưng Khúc Ngạo, người này cũng xuất thân từ mã tặc giống ta, vì vậy thuật truy tung vô cùng cao minh, nếu chúng ta không có biện pháp nào thì sớm muộn cũng bị hắn đuổi theo thôi."

Khấu Trọng nói: "Huynh có kế gì hay không?"

Bạt Phong Hàn nói: "Thuật truy tung không ngoài bốn pháp môn là kiểm tra vết tích, ngửi mùi vị, nhìn xa và nghe tiếng gió. Kiểm tra vết tích chính là tìm kiếm những vết tích của kẻ bị theo dõi lưu lại như vết chân, cành cây bị giẫm gãy, bụi cỏ bên đường bị giẫm vẹt chẳng hạn. Người cao minh như Khấu trọng hay Bạt Phong Hàn ta thì bất luận đêm ngày cũng chỉ cần liếc mắt nhìn qua là thấy hết."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe mà tròn mắt nhìn nhau, thầm nhủ chẳng trách lần trước Bạt Phong Hàn và Phó Quân Du có thể đuổi sát sau lưng bọn gã.

Bạt Phong Hàn lại nói tiếp; "Kế đến là mùi vị, khi chạy các lỗ chân lông đều mở rộng, không ngừng tán phát mùi vị. Những mùi này rất lâu ta, ngoại trừ là ở trong nước, còn không thì mùi sẽ lưu lại trên cây cỏ ven đường. Người như Khúc Ngạo khứu giác còn linh mẫn hơn cả chó, chỉ cần ngửi qua là biết ngay."

Khấu Trọng không hiểu nói: "Tại sao huynh không nói từ sớm, chỉ cần chúng ta vận công đóng hết lỗ chân lông lại, vậy thì sẽ không sợ nữa."

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Thực lòng thì nếu không phải tới lúc bức thiết ta cũng không muốn nói những chuyện này với hai người. Bởi vì chẳng ai có thể đảm bảo chúng ta sẽ không trở thành kẻ thù, lúc đó nếu ta muốn theo dấu hai người không phải khó lại càng thêm khó hay sao?"

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Huynh rất thẳng thắn, nhưng tại sao bây giờ lại thay đổi chủ ý vậy?"

Bạt Phong Hàn nói: "Đạo lý rất đơn giản thôi, bởi vì hiện giờ có quá nhiều địch nhân đang truy sát chúng ta. Âm Quỷ Phái và Khúc Ngạo là một nhóm, Lý Mật, Đại Giang Liên Minh lại là một nhóm, còn có đồ đệ và thủ hạ của Tất Huyền lại là một nhóm khác nữa. Bất cứ nhóm nào cũng đủ lực để tiêu diệt ba chúng ta, khiến chúng ta phải tận hết sức lực để ứng phó, vì vậy tuyệt đối không thể để lộ hành tung được. Trong tình hình như vậy, ta làm sao có thể giấu diếm chứ?"

Từ Tử Lăng hỏi: "Nhìn xa có phải chỉ chuyện đứng ở chỗ cao mà quan sát bốn phương hay không?"

Bạt Phong Hàn nói: "Chính là như vậy, nghe thì đơn giản nhưng lại có hiệu quả rất thần diệu. Nếu như nhân số đầy đủ, chỉ cần phái người đứng trên các đỉnh núi cảnh giới, như vậy địch nhân rất khó thoát khỏi tai mắt của người theo dõi. Vì thế nếu chúng ta muốn còn mạng tới Lạc Dương, thì phải nhằm vào ba điểm này để định ra kế sách, tuyệt đối không thể bất chấp tất cả chỉ biết cắm đầu cắm cổ mà chạy."

Rồi y lại nói tiếp: "Còn về thuật nghe tiếng gió, thì chỉ khi đuổi tới gần mới có tác dụng, khi đứng ở cuối gió, người có võ công cao cường có thể nghe được tiếng y phục phất động trong khoảng mấy dặm, từ đó nắm được chuẩn xác vị trí của mục tiêu. Mã tặc bất luận võ công cao thấp đều là cao thủ về mặt này, chỉ cần nắm được thế gió là biết ngay địch nhân ở đâu. Có điều phương pháp này tương đối thích hợp với địa hình nơi đại mạc hơn."

Khấu Trọng nói: "Huynh là chuyên gia về mặt này, vậy thử nói xem bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Xem tình hình trước mắt, chúng ta có lẽ đã thoát khỏi bọn Trường Bạch Song Hung rồi, ít nhất là cũng có thể bỏ chúng lại phía sau, tạm thời không cần để ý. Huynh muội Tháp

Bạt Ngọc chắc cũng không khác bọn song hung là mấy, vì vậy trước mắt đáng lo nhất vẫn là Khúc Ngạo và Âm Quỷ Phái, nếu ta đoán không sai, bọn chúng đang dốc hết tốc lực để đuổi tới nơi này."

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Vừa rồi không biết chúng ta đã làm gãy bao nhiêu cành cây, giẫm nát bao nhiêu hoa cỏ ven đường, không phải địch nhân lúc nào cũng có thể theo dấu tìm tới đây hay sao? Chúng ta còn ngồi đây làm gì?"

Bạt Phong Hàn cười cười nói: "Nếu bọn chúng có thể tới nhanh như vậy, Loan Loan đâu cần giở kế hoãn binh ra làm gì?"

Khấu Trọng nôn nóng tới Lạc Dương, liền thúc giục: "Xem dáng vẻ ung dung của huynh chắc là đã có đối sách, còn không mau nói ra đi."

Bạt Phong Hàn nói: "Đầu tiên chúng ta sẽ chia làm hai đường, dọc đương lưu lại một chút dấu vết khiến địch nhân buộc phải chia làm lực lượng ra làm hai. Tiếp đó, khi tới một điểm nhất định, chúng ta sẽ vận công đóng hết lỗ chân lông lại không cho mùi hôi người tiết ra ngoài, trên đường lại cẩn thận bước chân, chỉ giẫm lên các tảng đá hoặc đi men theo bờ suối rồi hội họp ở một nơi nào đó, lúc đó thì địch nhân vừa bị phân tán thực lực, lại khi không mất dấu chúng ta, nhất định là sẽ luống cuống không biết làm gì."

Khấu Trọng vỗ đùi nói: "Đúng là diệu kế, nhưng địch nhân biết rõ chúng ta sẽ đến Lạc Dương, chỉ cần chúng đặt các trạm gác dọc đường là không phải chúng ta không thể thoát được hay sao?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Thuật nhìn xa có phân biệt ngày và đêm, đến tối công hiệu sẽ giảm rất nhiều. Cách này lại cần một lượng lớn nhân thủ, mà cao thủ có thể nhìn trong bóng đêm như ban ngày của địch nhân thì cũng chẳng có nhiều. Loại người như Khúc Ngạo

hay Trường Thúc Mưu tuyệt đối sẽ không ngồi một mình buồn bực một mình trên đỉnh núi làm lính gác đâu! Vì vậy chỉ cần chúng ta hành tẩu ban đêm, ban ngày thì thừa cơ nấp vào đâu đó luyện công, bồi dưỡng tinh thần, đảm bảo địch nhân muốn bắt được cái bóng của chúng ta cũng khó nữa."

Y nói xong cười lên ha hả nói: "Không nói nhiều nữa, bây giờ chúng ta hãy nghiên cứu xem nên đi theo lộ tuyến nào đã! Nhớ kỹ hai người chỉ có thể lưu lại dấu tích của một người, như vậy thì bọn chúng càng không thể nắm rõ chúng ta chia thực lực thế nào."

Hai gã nghe xong đều vỗ đùi khen tuyệt.

Chương 135: Khổ đấu trên núi

Tảng sáng.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nấp trong một khu rừng thưa trên một ngọn đồi nhỏ bên dưới chân Thiếu Thất Sơn cách Lạc Dương ở phía đông nam thành Lạc Dương, xa xa phía dưới là một nhánh của dòng Dĩnh Thủy, nước chảy cuồn cuộn. Đây chính là nơi bọn gã và Bạt Phong Hàn đã hẹn trước. Bên ngoài khu rừng này có cắm bốn cây sào trúc ngắn sắp xếp theo phương vị mà chỉ mình hai gã và Bạt Phong Hàn mới hiểu.

Nhưng Bạt Phong Hàn vẫn chưa xuất hiện.

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn những vì sao còn chưa tắt hẳn trên nền trời xanh thẳm, thở dài nói: "Hoàn cảnh thay đổi, cả thiên địa dường như cũng không còn như trước nữa. Bình thường chúng ta có bao giờ nhìn ngắm bầu trời một cách toàn tâm toàn ý thế này đâu, càng nhìn ta lại càng phát hiện trước đây mình nhìn trời rất thờ ơ, rất vô tâm."

Từ Tử Lăng chỉ tay lên một dải sao sáng nói: "Đó chính là một tinh đoàn, do có bảy ngôi sao sáng hợp thành nên được gọi là Thất Tỷ Muội Tinh Đoàn."

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Ngươi làm sao biết được cái tên thâm ảo như vậy chứ?"

Từ Tử Lăng nhún vai: "Đều là học từ trong sách của Lỗ tiên sinh cả. Biết thêm một hai ngôi sao cũng rất thú vị đúng không?"

Khấu Trọng nói: "Có thể truyền cho ta vài chiêu không? Như vậy lần sau ngắm sao, ta có thể tỏ chút oai phong với người khác rồi."

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Cả đời chỉ có hai huynh đệ, có gì mà ta không thể truyền cho ngươi chứ."

Khấu Trọng vui vẻ nói: "Câu này trước nay toàn do ta nói, đây mới là lần đầu tiên được nói ra từ miệng ngươi đấy!"

Từ Tử Lăng phì cười nói: "Nói hay không nói thì có phân biệt gì chứ? Sự thực không phải chúng ta còn thân thiết hơn cả huynh đệ ruột thịt hay sao? Thôi được rồi, trở về chuyện chính. Nếu muốn học nhận sao, đầu tiên phải hiểu Tam Viên và Nhị Thập Bát Tú là gì đã. Tam Viên chính là Tử Vi, Thái Vi và Thiên Đế, còn Nhị Thập Bát Tú chỉ hai mươi tám ngôi sao ở bốn phương đông, tây, nam, bắc, mỗi phương bảy ngôi.

Khấu Trọng cười kha kha nói: "Hay lắm! Tạm thời học như vậy thôi đã, lần sau mới giảng đến vị trí và tên của Nhị Thập Bát Tú đi!" Đoạn gã lại chuyển sang chủ đề khác: "Trận chiến với Loan Loan yêu nữ ở tửu điếm thắng phụ chỉ cách nhau một đường tơ, chỉ cần thất thủ một chiêu thôi là người bị thương đào tẩu và không biết có thể trốn thoát hay không là chúng ta chứ không phải ả. Đúng là nguy hiểm, nguy hiểm!"

Từ Tử Lăng nói: "Nếu công lực có thể cân đong đo đếm, Loan Loan tuyệt đối không thể bằng ba người chúng ta cộng lại, nhưng ả lại có thể lợi dụng đủ thứ tình thế, thêm vào ma công biến hóa khôn lường mà đùa cợt chúng ta trong lòng bàn tay, nếu không phải ả có phán đoán sai về ta, một kiếm đó của lão Bạt vị tất đã đả thương được ả."

Khấu Trọng gật đầu đồng ý: "Có điều một kiếm ấy của lão Bạt cũng

không phải tầm thường, Loan Loan rõ ràng đã đỡ được mà vẫn bị thọ thương! Ồ, trời sắp sáng rồi, tại sao lão Bạt còn chưa tới nhỉ?" Nói xong liền ngồi dậy.

Từ Tử Lăng vẫn chăm chú nhìn lên bầu trời như mê như dại.

Khấu Trọng đảo mắt nhìn bốn phía, đột nhiên giật thót mình chỉ tay về phía thượng du dòng Dĩnh Thủy. Từ Tử Lăng như bừng tỉnh mộng, khi ngồi dậy thì Khấu Trọng đã bắn người lao vút đi như một ánh lưu tinh. Lúc gã chạy tới bờ sông thì Khấu Trọng đã ôm Bạt Phong Hàn nhảy lên khỏi mặt nước, mặt mũi y trắng bệch như một xác chết, song hữu thủ vẫn còn nắm chặt Trảm Huyền Kiếm không rời.

Từ Tử Lăng bước tới đỡ lấy một bên, đồng thời giúp y cầm kiếm, thì nghe Bạt Phong Hàn thều thào nói: "Chạy mau! Khúc Ngạo tới rồi!"

Hai gã cả kinh thất sắc, vội vàng đỡ Bạt Phong Hàn chạy vào trong rừng.

0O0

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thay nhau cõng Bạt Phong Hàn chạy một mạch hơn ba mươi dặm đường. Bọn gã không ngừng tiến sâu thêm vào trong rừng, một mặt để tránh tai mắt của địch nhân, một mặt là do trong rừng có nhiều khe suối, bọn gã có thể đi dưới nước, làm địch nhân không thể dò theo dấu vết.

Tới quá trưa thì hai gã cũng đã kiệt sức, đành tìm một sơn động nghỉ ngơi đồng thời vận khí trị thương cho Bạt Phong Hàn. Tiên thiên chân khí của Trường Sinh Quyết quả nhiên bất phàm, chưa đầy nửa canh giờ thì Bạt Phong Hàn đã khôi phục huyết sắc, thổ ra hai búng máu bầm, hô hấp cũng trở nên thông suốt: "Lần này đúng là may

mắn, nếu hai người không kịp thời cứu ta ở dưới sông lên, chỉ sợ giờ này đã chết chìm rồi."

Từ Tử Lăng quan tâm hỏi: "Hiện nay huynh thấy sao rồi?"

Bạt Phong Hàn hừ lạnh: "Ngưng Chân Cửu Biến của Khúc Ngạo tuy có lợi hại nhưng vẫn chưa lấy mạng ta được. Chỉ cần hai người tương trợ, ba canh giờ sau là ta có thể hoàn toàn hồi phục công lực." Tiếp đó lại tỏ vẻ khổ não nói: "Tới giờ ta vẫn không hiểu tại sao hắn lại đuổi kịp ta. Có điều hiển nhiên là do đuổi gấp nên hắn tổn hao một lượng lớn chân nguyên, bằng không ta cũng khó thể nhảy xuống vách đá, theo dòng nước mà trốn đi."

Khấu Trọng nói: "Đợi lát nữa hãy nói đi! Hiện giờ chúng ta chỉ có thể cầu thần bái phật, hi vọng Khúc Ngạo không tìm tới đây trong ba canh giờ tới, bằng không thì phiền phức lớn lắm đấy!"

0O0

Thời gian dần dần trôi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hay nhau một gã vận khí trị thương cho Bạt Phong Hàn, một gã ra ngoài canh chừng.

Đến buổi hoàng hôn thì tới lượt Từ Tử Lăng ra ngoài canh gác, gã chọn một tảng đá lớn vừa có thể giám thị toàn bộ khu vực này, lại vừa có thể ẩn mình rồi ngồi xuống.

Mặt trời đỏ rực phía trời tây, bên dưới vách núi dựng đứng là dòng Dĩnh Thủy chảy qua, thủy tảo xanh rờn, làm nước sông ánh lên sắc xanh đậm, tạo nên một cảnh sắc rừng xanh núi đỏ tuyệt mỹ. Ba chiếc thuyền buồm nhỏ lọt vào tầm mắt Từ Tử Lăng, nước chảy róc rách, cây rừng rì rào, thời gian như dừng hẳn lại.

Đó là một thứ cảm giác xưa nay chưa từng có.

Động không phải là thuyền buồm, mà là Từ Tử Lăng và cả vùng sơn dã hiểm trở này, còn nước chảy lại là một thứ chuyển động hoàn toàn khác biệt.

Từ Tử Lăng trong lòng vô ưu vô hỉ, yên tĩnh như mặt nước hồ phẳng lặng. Phạm vi cảnh giác của gã được mở rộng, chân khí trong nội thể trào dâng cuồn cuộn, toàn bộ mệt mỏi do đi đường và trị thương cho Bạt Phong Hàn hoàn toàn biến mất.

Cũng không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, mặt trời sớm đã khuất dần sau rặng núi phía tây, một trận gió nhẹ thổi đến, truyền tới tiếng y phục phất phơ. Từ Tử Lăng chẳng hề sợ hãi, chầm chậm nhắm nghiền hai mắt lại.

Người kia không ngừng lại gần, chỉ nghe tốc độ cũng có thể đoán được nếu không phải là Khúc Ngạo thì cũng là hạng cao thủ tuyệt thế như Loan Loan hay Chúc Ngọc Nghiên.

Từ Tử Lăng hú dài một tiếng, nhún người lao vút lên rồi hạ xuống đỉnh dốc. Lúc này kẻ được xưng tụng là Thiết Lặc đệ nhất cao thủ Phi Ưng Khúc Ngạo cũng vừa đặt chân tới chân dốc, ung dung dừng bước.

Thân hình họ Khúc vừa cao vừa gầy, nhưng lại gây cho gã một cảm giác y là người rất mạnh mẽ cường tráng. Làn da y đen thui do phơi nắng lâu ngày, gương mặt thì nhọn hoắt như một con dê, nhưng đường nét thì rất sắc sảo, giống như được tạc bằng dao vậy. Tất cả những đặc điểm đó kết hợp với đôi mắt sắc bén của loài mãnh ưng, đích thực Khúc Ngạo cũng có chút khí khái bất nộ mà uy của kẻ bá chủ một phương trời.

Chỉ là vừa mới gặp mặt, Từ Tử Lăng đã cảm thấy Khúc Ngạo là loại người vừa tự tư lại tự lợi, âm hiểm giảo hoạt rồi. Loại người này, tất cả mọi việc đều lấy mình làm trung tâm, phảng phất như cho rằng ông trời đã cho họ đặc quyền, có thể hoành hành ngang ngược, muốn làm gì thì làm vậy.

Gã và Khúc Ngạo đứng cách nhau chừng ba trượng, nhưng chưa kịp thấy y có bất cứ động tác nào thì một cỗ sát khí đã cuồn cuộn trào dâng về phía Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng hiên ngang đứng thẳng, ngầm vận công lực đối kháng với khí kình mạnh mẽ của Khúc Ngạo, ngoài mặt vẫn điềm tĩnh nói: "Nhi tử của ngươi là do ta giết, muốn báo thù thì động thủ đi!"

Song mục Khúc Ngạo sáng rực lên hai đạo tinh quang, nhưng cũng thoáng ngạc nhiên nói: "Tiểu tử ngươi đúng là đến chết cũng không biết hối hận, ngươi cho rằng mình chịu được bao nhiêu chiêu?"

Khúc Ngạo vốn định vừa tới đã dùng lối đánh như sấm sét phủ đầu để bắt sống Từ Tử Lăng, rồi mới ung dung thu thập hai người còn lại, sau đó sẽ từ từ trừng trị khiến ba người muốn sống không được, muốn chết không xong để hả mối hận giết con này. Chẳng ngờ Từ Tử Lăng đã chặn ngay phía trên, đứng vững như thành đồng, tỏa ra một khí phách vạn phu nan địch, không gì có thể đánh ngã.

Trong tình hình này, cho dù là Khúc Ngạo cũng không thể không toàn lực xuất thủ, muốn giết gã có lẽ không khó, nhưng muốn bắt sông e rằng còn khó hơn lên trời.

Khúc Ngạo dù sao cũng là võ học đại tôn sư, lập tức nghĩ ra phương pháp từ từ hóa giải khí thế của Từ Tử Lăng, chỉ cần đối phương thầm tính toán xem mình có thể ứng phó được bao nhiêu chiêu của

y, tự nhiên sẽ sinh ra tư tưởng không thể đánh bại, khí thế tự nhiên sẽ theo đó mà giảm sút.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Khúc lão đã già rồi mà sao vẫn còn ngây thơ đến vậy? Hiện giờ ta đang dưỡng tinh súc thần, lại có viện thủ ở bên, còn Khúc lão đã chạy liên tục hai ngày đường, lại từng ác chiến kịch liệt với Bạt Phong Hàn, sức lực tiêu hoa. Theo ta thấy thì ngươi ngàn vạn lần không nên bất cẩn thất thủ, để thanh danh gian khổ cả đời mới kiến lập được bị trôi cả theo dòng nước thì uổng lắm."

Khúc Ngạo thầm giật mình, lần đầu tiên cảm nhận được sự lợi hại của Từ Tử Lăng. Điều làm y khó hiểu nhất chính là đối phương hoàn toàn sung mãn tinh thần, không hề có hiện tượng tiêu hao chân khí dẫn đến sức cùng lực kiệt vì khổ chiến và liên tục bôn ba, đây là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Y trước đó đã đả thương Bạt Phong Hàn, nhưng thắng cũg không dễ dàng gì, thậm chí còn thọ chút nội thương nữa, lại do nôn nóng truy đuổi ba người nên không kịp hồi phục nguyên khí, sức lực tiêu hao đúng như Từ Tử Lăng đã nói. Chỗ lợi hại nhất của Từ Tử Lăng chính là đã chỉ ra bản thân mình hãy còn trẻ tuổi, thanh danh lại kém xa Khúc Ngạo, thua hay thắng cũng chẳng ảnh hưởng gì, còn y thì tuyệt đối không thể thua được. Bỗng nhiên Khúc Ngạo dâng lên một cảm giác cao thâm khó dò với Từ Tử Lăng.

Trước đây mỗi lần đối địch, y đều có thể nhìn thấy được tâm can đối phương, nhưng lần này lại là ngoại lệ. Thực ra thì cho dù là Tất Huyền hay Ninh Đạo Kỳ gặp phải tình cảnh này cũng sẽ nghi hoặc không hiểu như Khúc Ngạo, thậm chí là chính bản thân Từ Tử Lăng cũng chỉ biết chứ không hiểu tại sao lại có tình hình trước mắt.

Tất cả đều do Trường Sinh Quyết là bí kíp mật truyền ngàn năm của đạo gia, bên trong ẩn hàm đạo lý của thiên địa, siêu việt tự nhiên,

đúng như thiên đạo mà lão tử đã nói: "Đạo khả đạo, phi thường đạo."

Vừa rồi Từ Tử Lăng may mắn bước vào cảnh giới thiên đạo mà người thường không thể nhìn thấy cũng không thể chạm vào, nhưng lúc nào cũng tồn tại xung quanh vạn vật, tinh khí trong nội thể và tinh khí của thiên địa hoà thành một thể, trong nháy mắt đã bổ sung lại bảy tám phần nguyên khí đã tiêu hao trước đó, công lực lại tinh tiến thêm một bậc, thử hỏi đạo lý huyền diệu ấy ai có thể hiểu nổi chứ?

Khúc Ngạo vốn cũng có một cảm giác dị dạng không thể nói lên thành lời, có điều y đã thành danh mấy chục năm, tâm chí kiên định như thiết thạch, tuyệt đối không vì chuyện này mà thoái chí nản lòng, hừ lạnh một tiếng, lắc mình lao vút lên đỉnh dốc như điện xẹt.

Nằm ngoài dự liệu của Khúc Ngạo, Từ Tử Lăng cũng nhún chân phóng vút lên, lăng không bổ xuống đầu Khúc Ngạo. Khúc Ngạo vốn tưởng rằng Từ Tử Lăng sẽ tử thủ trên đỉnh dốc, không để y vượt qua nữa bước, đi tấn công Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đang ẩn nấp đâu đó. Nhưng hiện giờ Từ Tử Lăng lại bất chấp tất cả, chẳng hề cố kị toàn lực tấn công, làm sao không khiến Khúc Ngạo ngạc nhiên cho được?

Nhưng lúc này đâu còn thời gian để suy nghĩ nhiều, Khúc Ngạo xoè mười ngón tay, khẽ điểm chân, bắn vọt người lên cao, thập chỉ cùng lúc phát ra mười đạo kình khí phong kín thế công của Từ Tử Lăng, bức gã phải lui lại.

Từ Tử Lăng thấy hai bàn tay Khúc Ngạo biến ảo khôn lường, phiêu hồn bất định khiến người ta khó thể đoán biết, phong kín mọi đường tiến công của gã, có điểu nửa đường lại biến chiêu, đổi công làm thủ, không khỏi cười dài một tiếng, lộn nhào một vòng trên không, bay lên cao thêm nửa trượng, song chưởng từ trên cao toàn lực đánh thẳng vào man trảo ảnh của Khúc ngạo.

Tiếng kình khí chạm nhau không ngừng vang lên.

Trong nháy mắt, hai người đã trao đổi mười chiêu.

Từ Tử Lăng hự nhẹ một tiếng, lướt người trở lại đỉnh dốc, lảo đảo mấy lượt mới ổn định được cước bộ, ống quần bên trái rách tươm, lộ ra hai vết thương, máu tươi đầm đìa, khoé miệng cũng chảy ra hai hàng máu tươi.

Khúc Ngạo vẫn đứng thẳng ở giữa dốc, sắc mặt tái nhợt, song mục lấp lánh hung quanh. Vừa rồi y đã toàn lực xuất thủ, chẳng ngờ Từ Tử Lăng lại xuất kỳ chiêu, nhiều lần hóa giải tất sát kích của y, bảo sao y không tức giận cho được.

Từ Tử Lăng cười ha hả nói: "Ta sớm đã nói Khúc lão ngươi mệt rồi mà! vẫn còn sính cường xuất thủ hả? Xem chiêu!"

Lần này thì cả Khúc Ngạo cũng phải nảy sinh cảm giác kính trọng trước tráng khí hào hùng của Từ Tử Lăng, vừa rồi có thể nói là gã đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, nếu không phải gã lâm nguy bất loạn, tránh chỗ yếu hại, đưa đùi lên cản một trảo tinh diệu tuyệt luân của y, thì giờ này đã nằm đó bất động từ lâu rồi.

Hiện giờ máu chảy còn chưa dừng, gã đã tiếp tục lao lên, nhất thời khiến Khúc Ngạo cũng phải nhìn gã với con mắt khác, sát cơ trong lòng càng bốc cao hơn trước.

Cũng không thấy y xuất chiêu thế nào, cả người đã bốc lên đón đầu Từ Tử Lăng, cười gằn thốt: "Tiếp thêm một chiêu nữa xem sao!"

Từ Tử Lăng thấy một chưởng của y tà tà chém tới, thân pháp bộ pháp đều ẩn hàm vô số biến hóa, trong chốc lát đã bao bọc toàn thân

gã giữa từng đợt sóng kình khí dồn dập, biết Khúc Ngạo đã động nộ mà toàn lực xuất thủ, nào dám sơ xuất ngạnh tiếp, vội vàng nhảy lùi ba bước, sau đó đánh một quyền vào khoảng không.

Với tu vi của Khúc Ngạo cũng không khỏi kinh hải thất sắc.

Một quyền này ở trong mắt người ngoài hoàn toàn không có đạo lý gì hết, nhưng kỳ thực đã phong tỏa mọi biến hóa trong chiêu thức của y. Nếu y tiếp tục theo lộ tuyến ban đầu tận chưởng đánh tới, tất sẽ bị quyền kình sắc bén của đối phương đánh trúng trước khi kịp biến chiêu.

Kỳ chiêu thế này, đây mới là lần đầu tiên Khúc Ngạo gặp phải.

Nếu như ở trong trạng thái bình thường, cho dù không kịp tái sinh một đợt chân khí mới, Khúc Ngạo cũng đủ tự tin dùng chân khí hộ thân chấn cho Từ Tử Lăng hộc máu bay ngược lại, nhưng hiện giờ y đã sức cùng lực kiệt, chỉ có thể dùng sáu bảy thành công lực lúc bình thường, nếu miễn cưỡng trân mình chịu đòn chắc chắn sẽ để đối phương chiếm được không ít tiện nghi.

Khúc Ngạo tức giận gầm lên, dịch người sang ngang, tung cước đá vào eo hông bên hữu của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng thấy kỳ chiêu đắc thủ, tinh thần phấn chấn, lòng tin cũng tăng lên không ít, song thủ hoá ra trăm đạo chưởng ảnh mịt mùng tấn công Khúc Ngạo.

Khúc Ngạo thấy hậu sinh tiểu bối như Từ Tử Lăng mà cũng có thể nhân cơ hội này giành lấy thế chủ động tấn công, xuýt chút nữa thì tức tới phát điên, vội vàng thu nhiếp tâm thần, triển khai Ưng Biến Thập Tam Thức có ẩn hàm Ngưng Chân Thần Công của y.

Ưng Biến Thập Tam Thức này là tinh túy trong võ công mà Khúc Ngạo sáng tạo ra, hóa phức tạp thành đơn giản, đem tất cả những biến hóa của chưởng, chỉ, trảo bao hàm trong mười ba thức, phối hợp với thân pháp nhanh như điện chớp biến hóa vô cùng của y, khiến đối thủ không thể nào đoán biết, chính xác và hung mãnh như loài phi ưng trên trời cao bổ xuống con mồi của mình vậy.

Từ Tử Lăng chỉ thấy trước mắt hoa lên, Khúc Ngạo đã ở trên đầu, triển khai thế công cuồng mãnh như thác đổ.

Quyền chủ động lại trở về tay đối phương.

Từ Tử Lăng tự biết bất luận về kinh nghiệm, võ công, hay nhãn quang mình đều kém địch nhân một bậc, đành cố nghiến răng né tránh là chính, đỡ chiêu là phụ, thêm vào những kỳ chiêu bất ngờ của Dịch Kiếm Chi Thuật, cố gắng chống đỡ thế công hung mãnh như trường gian đại hải của Khúc Ngạo.

Khúc Ngạo bắn lên cao rồi lại bất ngờ bổ xuống, như một con mãnh ưng không ngừng chao đảo trên trời cao, triển khai những đợt tấn công liên tiếp.

"Bịch!"

Từ Tử Lăng thổ huyết ngã xuống, chân phải lập tức hất lên, trúng ngay đầu ngón tay của Khúc Ngạo đang điểm tới, tình thế nguy hiểm vô cùng.

Khúc Ngạo lại bắn vọt lên cao hơn trượng, gầm lên: "Ngày này năm sau chính là kỵ thần của tên tiểu tử ngươi!"

Song chưởng toàn lực ào xuống.

Từ Tử Lăng vội lăn xuống dốc, chỗ gã vừa nằm lập tức lún xuống, hiện ra hai dấu chưởng ấn sâu hoắm.

Một hơi chân khí của Khúc Ngạo đã tận, đành phải hạ thân xuống đỉnh dốc.

Đao phong, kiếm phong từ phía sau phá không lao tới.

"Bình!"

Từ Tử Lăng miễn cưỡng đứng dậy rồi lại ngã xuống.

Trong thời gian ngắn ngủi chỉ bằng một cái chớp mắt, Khúc Ngạo dã dựa vào thuật nội sát, biết được vừa rồi do nôn nóng giết Từ Tử Lăng, mình đã sử ra Ưng Biến Thập Tam Thức trong một tình huống tuyệt đối không nên sử dụng, hiện giờ đã không còn dư lực để ứng phó với hợp kích của Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng nữa.

Y lập tức quyết đoán, tung mình nhảy tránh, rồi biến mất sau rặng núi xa xa.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng oai phong lẫm lẫm xuất hiện trên đỉnh dốc, nhìn theo bóng Khúc Ngạo đi xa dần, rồi lại nhìn xuống chân dốc, thấy Từ Tử Lăng đang cố bò dậy, đưa mắt nhìn nhau cười khổ, rồi cùng lúc khụy xuống, thở hồng hộc, không nói được tiếng nào.

Chương 136: Xảo ngộ tuyệt sắc

Ba bóng nhân ảnh trước sau từ trên một tảng đá lớn cao ba trượng nhảy xuống, lăn lông lốc vào trong bãi cỏ cao quá đầu gối, thở hồng hộc không bò dậy nổi.

Từ Tử Lăng toàn tực khổ chiến Khúc Ngạo thọ thương, lại chạy liên tục gần hai canh giờ liền, lúc này đã như một ngọn đèn sắp kiệt dầu. Bạt Phong Hàn thì trọng thương mới lành, tiêu hao chân nguyên, sức cùng lực kiệt. Khấu Trọng cũng chẳng khá hơn hai người là bao nhiêu, lúc đó khi gã đang vận công trị thương cho Bạt Phong Hàn, nghe thấy tiếng cười của Khúc Ngạo, vội nôn nóng tăng cường công lực đả thông các kinh mạch tắc nghẽn của Bạt Phong Hàn, tiêu hao chân lực quá độ, lại chạy một quãng đường dài, tự nhiên là mệt mỏi như người hết hơi rồi.

Khấu Trọng miễn cưỡng nhỏm người dậy, đảo mắt nhìn quanh bốn phía, dưới ánh trăng sao ảm đạm, chỉ thấy khắp nơi đều là núi non nhấp nhô, cười khổ nói: "Có phải chúng ta đã đi lộn hướng rồi không, tại sao chẳng thấy bóng thành Lạc Dương đây cả vậy?"

Bạt Phong Hàn thở hổn hển nói: "Ta dựa vào sao trời để nhận phương hướng, tuyệt đối không thể lạc đường được, dù có sai sót một chút thì ít nhất cũng có thể tới được bờ nam của Đại Hà."

Từ Tử Lăng thấp giọng quát: "Ngồi dậy luyện công!"

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cùng lúc thất thanh thốt lên: "Cái gì?"

Từ Tử Lăng lấy mình là mẫu, cực nhọc khó khăn ngồi dậy, tuy vẫn còn lắc lư lảo đảo, nhưng thanh âm lại hết sức chắc chắn: "Đây là do lão Bạt nói mà, nếu muốn luyện được võ công thượng thừa, điều kỵ nhất chính là lúc mệt mỏi bất chấp tất cả nằm yên một chỗ như kẻ tê liệt, vì vậy chúng ta phải nắm lấy cơ hội hiếm có này để rèn luyện ý chí sắt đá chống lại sự mệt mỏi, hai người hiểu không?"

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: "Từ sư phụ dạy hay lắm!"

Nói đoạn cũng học theo gã ngồi dậy luyện công.

Khấu Trọng thì lảo đảo đứng dậy, khó khăn lắm mới trụ vững được thân hình, song vẫn hiên ngang nói: "Đứng thế này ta cảm thấy tự nhiên hơn!"

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn nào còn sức lực để ý tới gã nữa, nhắm nghiền hai mắt, chìm vào cảnh giới vong ngã.

Cả ba đều hiểu rõ, phương pháp cầu sinh duy nhất trong tình hình hiện tại chính là mau chóng hồi phục lại thể lực và tinh thần, khi ấy muôn chạy hay muốn đánh cũng được. Thực tế thì đây là một cuộc tỷ đấu công lực và thể năng, vốn chỉ có hạng cao thủ như Loan Loan hay Khúc Ngạo mới có thể đuổi kịp bọn gã, những kẻ khác đều bị bỏ lại phía sau. Nhưng hai gã và Bạt Phong Hàn đã nhiều lần dừng lại nghỉ ngơi liệu thương, tình hình có thể đã thay đổi.

0O0

Trời gần sáng, Khấu Trọng đột nhiên gầm vang một tiếng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn vừa mở mắt ra, gã đã nhảy vọt lên không, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành một đạo cầu vồng bay vút về phía một con quái điểu. Hai người vừa mới tỉnh lại sau khi điều tức, nhất thời đều không ý thực được tại sao Khấu Trọng lại làm vậy.

Quái điều kêu "Quác" một tiếng, liệng thân sang một bên, bay vào một khu rừng gần đó. Tả thủ Khấu Trọng búng ra một đạo chỉ phong, bắn vào quái điểu. Con quái điểu giống như có mắt sau lưng, đập cánh lao vút lên cao, nhưng vẫn bị chỉ phong của Khấu Trọng quét phải đầu cánh bên trái, kêu lên một tiếng thảm thiết, lảo đảo lao xuống dưới tàn cây rậm rạp.

Khấu Trọng như gặp phải đại địch, lập tức nhún chân phóng theo.

Từ Tử Lăng đón lấy ánh mắt dò hỏi của Bạt Phong Hàn, chậm rãi nói: "Ta nhớ ra rồi, đây là con súc sinh do Trầm Lạc Nhạn nuôi, chuyên dùng để truy tìm tung tích địch nhân, thông linh phi thường."

Bạt Phong Hàn biến sắc nói: "Như vậy có nghĩa là Lý Mật đã đại khái nắm được vị trí của chúng ta, vì thế mới thả quái điểu ra tìm kiếm trong khu vực này."

Từ Tử Lăng ngầm vận công kiểm tra tình hình trong nội thể, phát giác đã hồi phục được sáu bảy thành công lực, toàn bộ cảm giác mệt mỏi đã mất hết, liền hỏi Bạt Phong Hàn: "Huynh thế nào rồi?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Ta ở ngoại vực không biết đã bị bao nhiêu lần trọng thương, nặng hơn thế này ít nhất cũng phải có mười lần, có đáng gì đâu chứ."

Lúc này Khấu Trọng mặt mũi bực tức quay lại, nghiến răng nói: "Để nó chạy thoát mất rồi, có điều nó không thể ba xa đâu. Loại súc sinh này phải dựa vào sự cân bằng của đôi cánh để bay, bị thương một bên thì cũng không khác gì chúng ta bị què vậy, hà hà..."

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đều mỉm cười trước câu nói của gã. Trời sáng bảnh, cả ba đều phấn chấn tinh thần, cảm giác như vừa có

được một sinh mạng mới, thư thái vô cùng.

Khấu Trọng cho đao vào vỏ, cười cười nói: "Đi thế nào đây?"

Bạt Phong Hàn song mục sáng lấp lánh tinh quang, nhìn về phía bắc nói: "Tới Đại Hà trước, rồi tìm cách kiếm một con thuyền cho đỡ tốn cước lực."

0O0

Ba người giở hết mánh lới, lại theo đúng thuật tiềm tông ẩn tích của Bạt Phong Hàn, nhằm hướng bắc đi hơn mười dặm, mặt trời vẫn còn chưa lên quá đỉnh đầu.

Để giữ gìn thể lực chân nguyên, cả ba đều thả chậm cước bộ, vừa đi vừa quan sát xung quanh. Bạt Phong Hàn chỉ về phía tây bắc nói: "Lạc Dương và Yển Sư có lẽ là ở hướng đó, nhưng nếu chúng ta cứ cắm đầu đi bừa, không tự chui đầu vào thiên la địa võng của địch nhân mới là chuyện lạ đấy."

Khấu Trọng thoáng động dung nói: "Chi bằng chúng ta tới Yển Sư trước đi."

Từ Tử Lăng đương nhiên biết gã muốn tới Yển Sư để tìm Vương Thế Sung hòng hiến kế đối phó Lý Mật cho y.

Bạt Phong Hàn lại hơi ngạc nhiên hỏi: "Không phải Trọng thiếu gia muốn đi Lạc Dương sao?"

Khấu Trọng lưỡng lự nói: "Một trong những mục đích đến Lạc Dương của chúng ta chính là để tìm Vương Thế Sung, có điều nghe Lý Mật nói y đã dẫn binh tới Yển Sư thành rồi, dù gì thì cũng thuận đường, đến tìm y nói mấy câu cũng không hại gì."

Bạt Phong Hàn phì cười nói: "Đừng nói đùa nữa! Ngươi tưởng ta không biết Trọng thiếu gia ngươi đang muốn ta đao sát nhân hay sao? Ta cũng giống như Từ Tử Lăng vậy, căn bản không hứng thú với chuyện tranh bá thiên hạ của ngươi, nhưng niệm tình quen biết, ta lại nhàn rỗi không có việc gì, đi với ngươi xem nhiệt náo cũng không phải vấn đề gì lớn."

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Không ngờ huynh lại tử tế vậy đấy!"

Lúc này ba người đã đi lên một ngọn đồi nhỏ, chỉ thấy bên dưới có một thôn trang nhỏ chừng mấy chục hộ, nhưng dường như không có chút sinh khí nào, chắc hẳn là một thôn làng hoang phế đã lâu. Thiên hạ đại loạn, những thôn làng bỏ hoang thế này nơi đâu cũng có, không phải chuyện ly kỳ gì.

Bạt Phong Hàn đột nhiên dừng bước, thấp giọng nói: "Trong thôn có người!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng dừng lại theo y, định thần nhìn xuống, chỉ thấy nhà nhà đều đóng chặt cửa, vách tường bong tróc, so với những thôn làng hoang phế trước đây chẳng hề khác biệt là mấy.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Ta cũng có cảm giác không thỏa đáng lắm!"

Bạt Phong Hàn trầm giọng nói: "Vừa rồi ta thoạt nhìn thấy trong một căn nhà có ánh tinh quanh léo lên, có lẽ là do nhãn châu phản quang, tuyệt đối không sai đâu."

Khấu Trọng gãi đầu nói: "Là ai đây nhỉ?"

Từ Tử Lăng phân tích: "Có thể là người hoàn toàn không liên quan với chúng ta cũng không chừng, nếu là Trầm Lạc Nhạn hay người của Âm Quỷ Phái thì đâu cần phải ẩn ẩn núp núp như vậy làm gì chứ?"

Khấu Trọng nói: "Tiểu Lăng nói rất có lý, thế nào? Chúng ta có nên đi vòng qua không?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Trọng thiếu gia vì tranh bá thiên hạ mà đã trở thành tên tiểu tử nhát gan rồi. Nhưng cẩn thận được nọ mất kia, đi đường vòng ngược lại gặp phải địch nhân thì thật không đáng đâu."

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Nói nhiều làm gì, đi thì đi!"

Nói đoạn dẫn đầu bước xuống sườn dốc.

0O0

Ba người chậm rãi nhàn nhã đi vào cửa thôn. Hai bên các căn nhà im lặng như quỷ vực. Chợt có tiếng vó ngựa vang lên ở phía đầu kia thôn trang, tốc độ mỗi lúc một nhanh.

Bạt Phong Hàn nghiêng tai lắng nghe, chau mày nói: "Nếu cứ tiếp tực đi thế này sẽ đụng đầu với những kẻ đang cưỡi ngựa tới đây, có nên tìm một căn nhà nấp vào xem có chuyện gì xảy ra không?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều nổi lòng hiếu kỳ, gật đầu đồng ý. Ba người liền gia tăng cước bộ, chạy vào trong thôn. Sau khi liếc qua cửa sổ kiểm tra rõ một căn nhà không có người ở, mới bẻ khoá lách vào trong. Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đứng bên hai cánh cửa sổ hé mở, quan sát bên ngoài.

Lúc này tiếng vó ngựa càng lúc càng rõ hơn, xem ra chưa đầy một tuần trà nữa thì đội kỵ mã sẽ đi qua chỗ này.

Bạt Phong Hàn nhíu mày nói: "nghe tiếng vó ngựa thì đám người này cũng phải bốn năm mươi người và đều là hảo thủ tinh thông kỵ thuật, tiếng dện vó đều nhau tăm tắp, có thể đoán rằng đã được huấn luyện rất nghiêm mặt, lại đã từng hợp tác trong thời gian dài, bằng không thì đừng hòng thanh thế như vậy."

Khấu Trọng nói: "Kỳ lạ nhất là vừa rồi tiếng vó ngựa đột nhiên vang lên, giống như là bọn họ đã nấp vào chỗ nào đó, sau đó mới bất ngờ phát động, nhằm thẳng phía này phóng tới vậy. Đúng là ly kỳ cổ quái, không biết có phải để đối phó chúng ta hay không nữa?"

Từ Tử Lăng lúc này đi ra cửa sau, đẩy cửa nhìn ra, phía sau là một khoảng sân rộng, tiếp đến là khu tẩm thất phía sau, nghe gã nói vậy thì động tâm thốt: "Có phải trước mặt là chỗ Đại Hà chảy qua, đám người này có thể nào vừa mới từ trên thuyền phó xuống không?"

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đều cảm thấy có lý. Chỉ nghe họ Bạt trầm giọng nói: "Nếu đúng là như vậy, đợi lát nữa chẳng may phải phân tán, chúng ta sẽ dùng tiêu kỳ hội họp bên bờ nam Đại Hà, sau đó cùng tới Yển Sư tìm lão Vương nói chuyện."

Hai gã gật đầu đáp ứng. Chính vào lúc này, Từ Tử Lăng chợt nghe trong căn phòng phía sau truyền lại tiếng hô hấp cực khẽ, lòng hiếu kỳ nổi lên, bèn nói: "Ta ra phía sau xem một chút!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang toàn thần lưu ý tình hình bên ngoài, nên chỉ khẽ gật đầu. Từ Tử Lăng bước qua khung cửa, tiến vào khoảng sân giữa hai khu trước và sau. Dựa vào ấn tượng ban nãy, Từ Tử Lăng thử đẩy một cánh cửa sương phòng bên trái. Từ Tử Lăng nhìn vào bên trong, lập tức ngẩ người ngạc nhiên, chỉ thấy một

nữ lang xinh đẹp vận hắc y kình trang đang nằm trên chiếc giường nhỏ, hai mắt nhắm nghiền, cũng không động đậy chút nào.

Qua lớp màn mờ mờ ảo ảo, làn da của nàng trở nên trắng như bạch ngọc, trắng tới mức độ không bình thường, áo đen da trắng, cực kỳ nổi bật. Đôi lông mày cong vút của nàng dài và mảnh, mái tóc đen tuyền kết một búi nhỏ trên đầu, còn lại thả lòa xòa xuống trán, khoé mắt hơi xếch lên một chút, nhưng ấn tượng nhất là chiếc mũi thẳng phối hợp với gò má cao một cách hoàn mỹ tới không thể bắt bẻ gì được, vừa có vẻ kiêu sa đài các nhưng cũng không mất đi sự vẻ tao nhã quyến rũ. Hai hàng môi hồng như cười mà lại không phải cười, giống như nàng đang mơ thấy một giấc mơ ngọt ngào vậy.

Từ Tử Lăng thoạt tiên liên tưởng tới Loan Loan, nhưng sau đó gã lập tức khẳng định nữ tử trước mặt đây tuyệt đối không thể là yêu nữ Âm Quỷ Phái. Bởi vì nữ tử này có một khí chất vui tươi khoẻ khoắn, khác xe vẻ đẹp ngụy dị khiến người ta phải lạnh người của Loan Loan hay Bạch Thanh Nhi. Gã thoáng ngạc nhiên giây lát rồi bước qua cửa đi tới trước giường, đưa tay vén tấm màn lên.

Gã vốn là người rất có định lực trước nữ nhân, nhưng lúc này cũng không khỏi rung động trong lòng.

Trong bộ y phục bó sát người, những đường cong nét thẳng của thân thể tuyệt mỹ ấy lộ ra hoàn toàn, khiến cho người ta phải ý loạn tình mê. Không có tấm màn mỏng ngăn cách, vẻ đẹp của nàng càng thêm hiển hiện, khiến bồn phách Từ Tử Lăng như lơ lửng trên mây, hô hấp của nàng nhẹ như những cơn gió ban mai, làn môi thơm đầy vẻ quý phái vẫn khép hờ đầy quyến rũ. Cho dù nàng đang chìm trong giấc mộng, trực giác của Từ Tử Lăng vẫn cho gã biết rằng đây là một nữ tử có tính cách hết sức hoạt bát đáng yêu. Vẻ đẹp của nàng tuyệt đối không thua kém Loan Loan lúc đang giả vờ ngủ để lừa hai gã vào bẫy.

Nhất thời Từ Tử Lăng quên hết cả tiếng vó ngựa sầm sập đang tiến vào trong thôn. Hai hàng lông mi thanh tú của mỹ nữ khẽ động đậy, cặp mắt đang nhắm nghiền khe khẽ mở ra nhìn về phía gã, rồi hai hàng môi cũng hé một nụ cười như hoa tươi đón gió xuân, lộ ra hàm răng trắng như bạch ngọc.

0O0

Bên ngoài Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng cũng phát giác ra phía Từ Tử Lăng có dị dạng, song do không nghe thấy tiếng đả đấu mà đám kỵ sĩ lại đã vào thôn nên vẫn tập trung chú ý ra ngoài cửa sổ.

Tiếng vó ngựa nên xuống đường lớn dần, hơn bốn mươi kỵ sĩ tràn vào trong thôn, người nào người nấy đều vận kình trang, tay cầm binh khí. Dẫn đầu là một đại hán to lớn mặt mày hung dữ, lưng đeo song đao, hai mắt lấp lánh hữu thần, chắc hẳn là cao thủ kiêm tu nội ngoại công phu. Những người còn lại cũng không phải hạng tầm thường, động tác gọn gàng, liền lạc đều tăm tắp.

Bạt Phong Hàn dịch người sang phía Khấu Trọng, thấp giọng nói: "Kẻ này là Song Đao Đỗ Can Mộc, ta từng gặp hắn ở Lạc Dương một lần, hình như là thủ hạ đại tướng của Nguyên Văn Đô, tâm phúc đại thần của Việt Vương. Nghe nói hắn là cao thủ kiệt xuất nhất của Lữ Lương Phái hiện nay, song đao cũng tương đối lợi hại."

Khấu Trọng thầm nhủ nếu ngay cả hạng tâm cao khí ngạo như Bạt Phong Hàn mà cũng nói người này "tương đối lợi hại" vậy thì chắc chắn y cũng có một hai chiêu, bất chợt lại cảm thấy cái tên Lữ Lương Phái nghe rất quen tai, nghĩ đi nghĩ lại mới nhớ ra người mà Tần Thúc Bảo thầm yêu trộm nhớ chính là nữ nhi của Lữ Lương Phái chủ, thầm nghĩ không ngờ lại tấu xảo tới vậy.

Trên danh nghĩa, Việt Vương Động chính là hoàng đế tọa trấn Lạc Dương, Vương Thế Sung chỉ là thần tử của y. Đỗ Can Mộc đưa tay ra hiệu, đám kỵ sĩ lập tức lần lượt nhảy xuống ngựa, bắt đầu lục soát.

0O0

Từ Tử Lăng tiếp xúc với ánh mắt xinh đẹp nhưng cũng đầy vẻ khiêu khích của nàng, trong lòng cũng cảm thấy hơi xốn xang. Nữ tử kia lại còn đưa cánh tay ngọc ngà về phía gã, mỉm cười nói: "Đỡ người ta dậy được không?"

Từ Tử Lăng do dự giây lát rồi mới đưa tay nắm lấy bàn tay thon dài mềm mại, lập tức cảm thấy một cảm giác ấm áp trào dâng trong tâm khảm, trong lòng khẽ run lên.

Mỹ nữ được gã kéo dậy, cúi đầu nói một tiếng "cám ơn" rồi dịch người, thả chân xuống đất, vỗ nhẹ vào chỗ trống bên cạnh nói: "Ngồi xuống được không? Chúng ta nói chuyện một chút!"

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Những người bên ngoài có phải đang tìm cô nương không? Cô nương vẫn còn tâm trạng nói chuyện phiếm với tại hạ nữa hay sao?"

Mỹ nữ nghiêng tai lắng nghe, bất luận là tư thế hay thần thái của nàng đều hết sức tuyệt mỹ, khiến cho bất cứ ai cũng phải mê đắm ngắm nhìn. Chỉ thấy nàng le lưỡi nói: "Ác nhân lại đến bắt nô gia rồi! Huynh nhất định phải cứu ta, người ta ngoại trừ khinh công ra, võ công nào cũng rất tầm thường hết á!"

Đôi mắt nàng long lanh như mặt hồ mùa thu, sáng như hai vì sao ở nơi xa, vô cùng hấp dẫn, đặc biệt là những biến hóa của cặp mắt ấy khi nàng nói chuyện, tựa hồ như trong mắt nàng đang không ngừng

gợn lên từng đợt sóng cồn, ai có thể không dao tâm động thần cho được.

Từ Tử Lăng không nhịn được buột miệng hỏi: "Cô nương là ai? Đám ác nhân bên ngoài là thần thánh phương nào?"

Mỹ nữ dài người đứng dậy, thì ra nàng cũng khá cao, chỉ thấp hơn Từ Tử Lăng chừng hai thốn, thân hình thanh tú cao nhã. Nàng chẳng hề khách khí ngồi lên một chiếc ghế ở góc nhà, ngả đầu ra phía sau, nhắm mắt thở hắt ra một làn hương khí: "Thật mệt chết đi được!"

Nàng ngưng lại một chút rồi mở bừng mắt, hân hoan nói: "Người ta chỉ nhìn khí khái hào hùng của ba vị lúc vào thôn đã biết đều là anh hùng hảo hán hành hiệp trượng nghĩa, tuyệt đối không bỏ rơi một nữ tử yếu ớt như người ta đâu, đúng không? Ồ, quên mất không nói cho huynh biết, tên ta là Đổng Thục Nhi, Vương Thế Sung chính là đại cừu phụ của ta đấy!

Từ Tử Lăng nghe xong thì tròn mắt ngạc nhiên, thì ra nữ tử trước mắt này lại chính là Lạc Dương đệ nhất mỹ nữ mà Bạt Phong Hàn đã nhắc tới.

Chương 137: Đến yển sư thành

Mắt thấy một võ sĩ kình trang sắp phá cửa xông vào, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đã chuẩn bị đầy đủ để ứng biên với mọi tình huống, đột nhiên có tiếng vó ngựa từ phía cổng nam của thôn vang lên, đám kình trang đại hán do Đỗ Can Mộc dẫn đầu lập tức ngừng lục soát, toàn thần giới bị.

Khấu Trọng chau mày nói: "Hình như tiểu Lăng đang nói chuyện với một nữ tử ở phía sau, rốt cuộc là có chuyện gì vậy nhỉ?"

Bạt Phong Hàn quay đầu liếc nhìn qua cửa sau, ung dung nói: "Chỉ chần không phải là Loan Loan yêu nữ hay Chúc Ngọc Nghiên thì chúng ta không cần lo lắng gì hết!"

Tiếng vó ngựa chợt vang lên rầm rập, có lẽ đám người ở phía kia đã đi qua đỉnh đồi khi nãy bọn gã mới đứng, âm thanh không bị chặn lại nữa nên mới rõ hơn nhiều như vậy, có thể nghe ra đám người này ít nhất cũng phải năm sáu chục người.

Khấu Trọng nói: "Nói không chừng đám người này chính là địch nhân tới tìm chúng ta, tốt nhất là vừa gặp đã bất hòa với đám Đỗ Can Mộc rồi đánh nhau một trận, như vậy chúng ta có thể hưởng lợi ngư ông rồi."

Bạt Phong Hàn nhìn theo ánh mắt gã, nhận ra đám người đang phi tới là ai, mỉm cười nói: "Nguyện vọng của Trọng thiếu gia có lẽ sẽ thành hiện thực đấy! Bởi vì đám người đó chính là quân Ngoã Cương."

Lúc này đám kỵ sĩ kia đã lọt vào tầm quan sát của Khấu Trọng, dáng người yểu điệu của Trầm Lạc Nhạn từ từ hiện ra.

0O0

Đổng Thục Nhi lườm Từ Tử Lăng một cái, có vẻ hổ thẹn nói: "Huynh đã biết người ta là ai, sao còn chưa nói ra tên của mình vậy?"

Từ Tử Lăng lúc này đã nghe được tiếng vó ngựa ở phía nam truyền tới, thấy nàng vẫn hồn nhiên đáng yêu như không hề để ý tới chuyện bên ngoài, không khỏi cảm thấy hơi khó hiểu, mỉm cười đáp: "Ta tên Từ Tử Lăng..."

Đôi mắt xinh đẹp của Đổng Thục Ni sáng bừng lên, cười khúc khích nói: "Ta đã nghe rất nhiều người kể chuyện về huynh, họ nói huynh và Khấu Trọng là những cao thủ có tiềm chất nhất trong giới thanh niên giang hồ hiện nay. Như vậy bên ngoài kia nhất định có một người là Khấu Trọng rồi. Hì hì, may mà người ta nấp ở đây, các huynh nhất định phải phụ trách bảo vệ người ta đấy nhé!.."

Từ Tử Lăng cảm thấy dở khóc dở cười, nhưng dù nàng không phải là cháu gái của Vương Thế Sung, gã cũng không thể cự tuyệt nàng cho được, bèn gượng cười hỏi: "Nếu cô nương muốn ta bảo vệ, đầu tiên phải nói cho ta biết rốt cuộc là ai muốn hại cô nương? Và tại sao cô nương lại một mình chạy trốn tới đây?"

Đổng Thục Nhi khổ não nhíu mày thở dài: "Bọn chúng là người của Việt Vương, Việt Vương muốn sát hại đại cựu cựu của nô gia, nhưng bị nô gia phát hiện, nên phái người tới giết người diệt khẩu. Thục Ni ngồi thuyền đào tẩu, chẳng ngờ bị truy binh đuổi tới nơi! Ôi! Cũng may mà khinh công của nô gia không tệ lắm, nên mới thoát được tới đây, lại may mắn gặp được các vị!"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Việt Vương tại sao muốn giết đại cựu cựu của cô nương? Không phải y chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi thôi hay sao?"

Đổng Thục Ni nhún vai nói: "Đại cựu cựu công cao át chủ, lại thêm có bọn gian nhân gièm pha, từ xưa tới nay đều là như vậy mà. Nô gia hiện giờ phải đến Yển Sư để gặp cựu cựu, các vị có thể đưa nô gia tới đó không? Ủa, còn vị nam tử tuấn tú nhưng không giống người hán kia là ai nữa vậy?"

0O0

Trầm Lạc Nhạn và một đại hán khác tung mình phi thân xuống ngựa, chỉ nhìn đại hán này song thủ cầm cây mâu hai mũi nhọn hoắt cũng biết y chính là người tề danh Ngoã Cương Song Hổ Tướng với Bùi Nhân Cơ, Vương Bá Đương rồi.

Khấu Trọng nhớ lại chuyện Tố Tố đã từng bị kẻ này làm nhục, hữu thủ vòng ra phía sau, nắm chặt chuôi đao.

Bạt Phong Hàn vội đưa tay đặt lên vai gã, ra hiệu không được khinh cử vọng động, thấp giọng nói: "Tình thế có vẻ hơi bất thường, nghe xem bọn chúng nói gì đã."

Đỗ Can Mộc bước tới nói: "Ta đã y theo chỉ thị của Trầm quân lục soát khắp bờ sông, nhưng vẫn không phát hiện thấy bóng ả đâu."

Khấu Trọng lưu tâm quan sát Vương Bá Đương, y hờ hững vác cây mâu hai mũi trên vai, bất luận là động tác phi thân hạ mã hay cử chân động tay đều vô cùng hào phóng tiêu sái, tựa hồ như không hề để ý xem người khác nghĩ gì về mình vậy. Khi ánh mắt Khấu Trọng dừng lại trên người Vương Bá Đương, dường như y cũng có cảm

ứng, quay đầu nhìn sang phía gã và Bạt Phong Hàn, cũng may là hai người đã mau mắn lùi lại nấp sau cửa sổ trước một bước.

Thanh âm dễ nghe của Trầm Lạc Nhạn vang lên bên ngoài: "Đỗ tướng quan xin cứ yên tâm, chúng ta đã đặt thiên la địa võng, trong chu vi năm mươi dặm quanh đây rồi, cho dù khinh công của ả cao minh cỡ nào cũng không thể thoát được, nhưng phải chú ý không chừng có cao thủ bảo vệ ả, bằng không điểu nhi của ta đâu có bị thương như vậy."

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nhìn nhau mỉm cười, cùng nghĩ may mà quái điểu không biết tiếng người, nếu không chuyện ba người đến đây đã bị tiết lộ ra rồi. Vương Bá Đương có chút bất mãn nói: "Chuyện cơ mật như vậy tại sao lại để ả Đổng Thục Ni chỉ biết mê hoặc nam nhân đó biết được chứ?"

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng không hẹn mà cùng liếc về cánh cửa ra phía sau nhà, trong bụng thầm nhủ chẳng lẽ lại kéo vậy sao?

Đỗ Can Mộc khổ não nói: "Chính vì trong triều có kẻ mê mẫn mỹ sắc của ả, muốn lấy lòng ả nên mới tiết lộ chuyện này ra. Cũng may là chúng ta kịp thời phát giác, hiện giờ chỉ cần bắt được ả về nhốt lại thì sẽ không sao."

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng nghe tới đây, thì đã đại khái đoán ra được sự tình.

Du Vũ Văn Hóa Cập dẫn đại quân tiến về phía bắc, Việt Vương Động và Lý Mật đã kết thành liên minh để đối phó với đại địch này. Lý Mật còn thụ sắc phong Ngụy Quốc Công của Việt Vương nữa. Sau khi quân Ngoã Cương đại thắng Vũ Văn Hóa Cập, Vương Thế Sung thấy có thể chớp thời cơ, nên đã suất lãnh tinh binh tới Yển Sư, định thừa cơ đánh bại Lý Mật. Chẳng ngờ đám người Việt VƯơng lại sợ

Vương Thế Sung hơn cả Lý Mật, nên đã âm thầm cấu kết họ Lý, âm mưu đối phó Vương Thế Sung. Ngờ đâu tin tức lại bị tiết lộ để Đổng Thục Ni biết được, chạy tới Yển Sư báo cho đại cựu cựu của mình, dọc đường đám người Đỗ Can Mộc và Trầm Lạc Nhạn đã liên kết với nhau để truy sát nàng, nhưng Đổng Thục Ni đều dựa vào khinh công siêu phàm trác tuyệt của mình thoát được, cuối cùng thì chạy tới thôn làng hoang vắng này.

Khấu Trọng nào còn tâm tình nghe tiếp, quay sang thương lượng hai câu với Bạt Phong Hàn rồi chạy ra cánh cửa phía sau.

0O0

"Cạch!"

Hai cánh cửa bật mở, Bạt Phong Hàn sải chân bước ra ngoài, vươn mình một cái, đảo mắt nhìn Trầm Lạc Nhạn, Vương Bá Đương, Đỗ Can Mộc và hơn trăm thủ hạ của hai bên đang tròn mắt ngạc nhiên nhìn mình, cười ha hả nói: "Chuyện cơ mật như vậy mà các vị lại nói giữa đường giữa phố như vậy, thật chẳng khác gì trò đùa, đáng cười, đáng cười!"

Đỗ Can Mộc biến sắc thốt: "Bạt Phong Hàn!"

Vương Bá Đương ngửa mặt cười một tràng dài rồi nói: "Đây gọi là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục vô môn lại cứ vào, chúng ta đang phụng mệnh truy sát ngươi đây, còn hai tên tiểu tử nữa đâu?"

Trầm Lạc Nhạn lộ vẻ nghi hoặc, đưa tay ra hiệu, phía sau lập tức có hơn mười người xông lên, tạo thành thế trận hình bán nguyệt vây lấy Bạt Phong Hàn đang hiên ngang đứng trước của nhà.

Bạt Phong Hàn ung dung cười cười nói: "Ta đã dám đứng ra đây, tự nhiên là phải chắc chắn đối phó được với các ngươi rồi."

Một đại hán mặt mày hung hãn đứng bên trái Trầm Lạc Nhạn đột nhiên bổ tới, đại đao chém thẳng xuống đầu Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn mỉm cười ngạo mạn, cũng không thấy y dùng động tác gì, Trảm Huyền Kiếm đã cầm trong tả thủ rồi, y không cần quay đầu lại, chỉ nghe tiếng gió mà đoán phương vị, trường kiếm kích trúng đao địch, kẻ kia bị chấn động làm cánh tay tê rần, đang kinh hãi tháo lui thì kiếm quang đã loé lên trước mắt.

Đại hán hung hãn kia như bị sét đánh, hoa máu toé ra trước ngực, lảo đảo ngã phịch xuống. Tất cả những người có mặt tại trường, bao gồm cả Vương Bá Đương và Trầm Lạc Nhạn, không ai là không biến sắc. Thực tế ngay cả Bạt Phong Hàn cũng không ngờ kiếm khí của mình lại trở nên lợi hại như vậy.

Kẻ kia đã lùi xa hơn trượng, vậy mà vẫn bị kiếm khí phá vỡ lồng ngực mà chết, đây là chuyện trước đây y không thể làm được.

Trải qua mười ngày khổ luyện trong núi sâu và các trận huyết chiến liên miên, võ công của y đã đạt được đột phá mà y ngày đêm mộng tưởng vậy mà chính bản thân y cũng không hề hay biết. Trong sát na ấy, trong tâm tưởng y hiện lên quãng thời gian ở bên Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, bất giác cảm thấy ấm áp dễ chịu. Đối với một kẻ lãnh đạm với người như y mà nói, đây là một chuyện hết sức hạn hữu.

"Soạt!"

Bạt Phong Hàn thu kiếm về võ, lạnh lùng nói: "Bạt Phong Hàn ta thân kinh bách chiến, nhưng chưa từng có ai lấy được mạng ta, hôm nay cũng muốn xem các ngươi có phải ngoại lệ không?"

Thần sắc Vương Bá Đương trở nên ngưng đọng lạ thường, cây mâu hai mũi hóa thành một đạo ngân hoa sáng lóa, rồi đột nhiên thu về trước ngực, chỉ thẳng vào mặt Bạt Phong Hà. Những kẻ khác lần lượt nhảy lên mái nhà, hay phá cửa sổ nhảy vào căn nhà phía sau Bạt Phong Hàn, hình thành thế bao vây kín kẽ không một khe hở.

Trầm Lạc Nhạn bước lên một bước, quát lên lanh lảnh: "Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ở đâu?"

Bạt Phong Hàn cười khanh khách nói: "Ta phụ trách sát nhân, hai người bọn y phụ trách phóng hỏa, nói như vậy Trầm quân sư đã rõ chưa?"

Trầm Lạc Nhạn thất thanh thốt: "Không xong!"

Bạt Phong Hàn cười lên: "Muộn quá rồi!"

Bảo kiếm rời bao quét ra một thế Hoành Tảo Thiên Quân, có ai mà không kinh hãi khả năng sát nhân từ xa ngoài trượng của y, chỉ thấy kiếm khí vô ảnh vô hình bức tới, vội vàng lảo đảo nhảy về phía sau né tránh.

Lúc này, phía sau thôn đã bốc lửa ngùn ngụt, khói đen bốc cao ngút trời.

Bạt Phong Hàn nhân kiếm hợp nhất, tung người lao vút lên, tránh khỏi song đao và cây mâu hai mũi của Đỗ Can Mộc và Vương Bá Đương, nhảy lên mái nhà, rồi lại tiếp tục nhún chân phóng thẳng vào trong khu rừng sau đám khói mờ mịt, trong nháy mắt đã không thấy đâu.

0O0

Khấu Trọng quỳ xuống, lẩm bẩm nói: "Mẹ ơi, trời ơi! Cuối cùng đã đến Đại Hà rồi!"

Nước sông cuồn cuộn chảy không ngừng. Đoạn sông này rất hẹp, nhưng cũng rộng tới mười trượng, nước sông đập vào vách đá hai bên bờ bắn tung toé, hung hãn dâng trào, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ. Bên bờ đối diện là một cánh rừng nguyên sinh kéo dài bất tận, quái thạch lởm chởm khắp nơi.

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy tâm hồn xao động, dịch người tới bên bờ sông, chăm chú nhìn nước sông đánh vào bờ đá, rồi lại nhìn từng cơn sóng giận dữ đang cuộn dâng.

Bạt Phong Hàn bước tới cạnh Từ Tử Lăng, thở dài tán tụng: "Lần đầu tiên ta nhìn thấy Đại Hà là ở Lũng Tây, nơi đó nước sông cuộn dâng sùng sục như từ trên trên đổ thẳng xuống vậy, khiến ta lặng người ngắm nhìn, cả hơi thở cơ hồ như cũng ngưng đọng lại."

Từ trước tới nay Đổng Thục Ni bất luận là ở đâu cũng đều là trung tâm của sự chú ý của những người xung quanh, cho dù là quý tộc vương tôn hay đại thần công tử, ai ai cũng quý trọng nàng, ngưỡng mộ nàng, tìm đủ cách để làm nàng vui lòng. Duy chỉ có ba nam nhân vừa cứu nàng thoát khỏi hiểm cảnh này là đều có vẻ không để ý tới vẻ đẹp thiên kiều bá mỵ của nàng. Giống như hiện giờ vậy, dường như họ còn ngạc nhiên mừng rỡ, trầm trồ thán phục trước dòng Hoàng Hà cuộn chảy kia hơn cả khi mới nhìn thấy nàng. Trong lòng Đổng Thục Ni bất giác dâng lên một cảm gáic mới lạ, đồng thời cũng cảm thấy hơi ấm ức bất bình, giận dỗi nói: "Truy binh sắp tới rồi mà các huynh còn ở đây nói chuyện trăng gió được sao?"

Khấu Trọng đang chúm môi hôn xuống bờ sông, Bạt Phong Hàn quay lại mỉm cười nói: "Tiểu thư yên tâm, sau khi mặt trời xuống núi,

chúng ta sẽ khởi trình tới Yển Sư, mọi người nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút, tiện thể ngắm nhìn cảnh đẹp buổi hoàng hôn trên sông luôn."

Đổng Thục Ni cảm thấy bất luận là thanh âm, ngữ khí hay thần thái của y đều có một mỵ lực đặc biệt khiến người nghe phải cam tâm tình nguyện phục tùng, không dám lên tiếng cãi lại, bực bội đứng sang một bên, tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, trợn mắt lên nhìn sang phía Từ Tử Lăng. Đối với nam tử tiêu sái phiêu dật, trác việt bất phàm này, nàng có một hảo cảm đặc biệt.

Từ Tử Lăng thì dường như không hề chú ý tới nàng, cứ quay sang nói chuyện với Bạt Phong Hàn về cảm xúc trước phong cảnh mỹ lệ hùng tráng của dòng sông trước mặt.

Khấu Trọng dài người đứng dậy, ngồi xuống một tảng đá khác bên cạnh nàng, nở ra một nụ cười sáng lạng như ánh mặt trời, nhẹ giọng hỏi: "Đói bụng chưa?"

Đổng Thục Ni mừng rỡ nói: "Cuối cùng cũng có người để ý tới Thục Ni rồi! Người ta không phải đói, mà là đói sắp chết rồi đây này, có gì ăn được không?"

Khấu Trọng cảm thấy trước mắt sáng bừng lên, chỉ thấy nữ tử này có một thần thái ngây thơ hồn nhiên làm rung động lòng người, nhưng mỗi câu nói mỗi nụ cười đều lại có vẻ kiều mỵ lạ thường, hân hoan nói: "Lão Bạt còn có mấy miếng thịt thỏ khô, là do đích thân tay ta tẩm ướp đấy, ăn rất ngon. Cô nương có muốn thử không?"

Đổng Thục Ni khẽ lắc đầu.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Không phải là cô nương đang đói lắm sao?"

Đổng Thục Ni ghé miệng sát tai gã thì thầm: "Người ta không ăn đồ của y đâu, người gì mà hung hăng thế!"

Khấu Trọng nghe mà cảm thấy mềm nhũn người, phì cười nói: "Lão Bạt! Huynh làm gì đắc tội Đổng tiểu thư để nàng thà chịu đó không chịu ăn đồ của huynh vậy?"

Bạt Phong Hàn bật cười ha hả, bước tới lấy ra mấy miếng thịt khô gói trong lá cây, mỉm cười nói: "Đổng tiểu thư đại nhân đại lượng, làm gì để ý chuyện nhỏ ấy chứ!"

Đổng Thục Ni hiển nhiên là vô cùng thích thú, nhẻo miệng cười chúm chím, hai má khẽ hồng lên, thần thái hấp dẫn phi thường, nhón tay lấy một miếng thịt vừa ăn vừa nói: "Như vậy mới phải chứ!"

Bạt Phong Hàn lắc đầu phì cuồi, vỗ nhẹ lên vai Khấu Trọng, rối nhét mấy miếng thịt khô còn lại vào tay gã, sau đó quay người bước tới bên cạnh Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng thấy Bạt Phong Hàn bất ngờ nể mặt mình như vậy, biết là y hiểu được tầm quan trọng của Đổng Thục Ni với mình, trong lòng bất giác cảm thấy ấm áp, hảo cảm với đối phương cũng tăng lên rất nhiều. Thì ra tính cách Bạt Phong Hàn cũng không lãnh mạc vô tình như gã vốn tưởng.

Đổng Thục Ni ăn rất nhanh, nhón tay lấy miếng thịt thứ hai, cười khúc khích nói: "Tay nghề của huynh cũng không tồi đâu!"

Lúc này Bạt Phong Hàn bước tới, nháy mắt với gã một cái rồi nói: "Ta và Từ Tử Lăng lên chỗ cao quan sát một chút, Trọng thiếu gia ở đây với Đổng tiểu thư, tốt nhất hãy nghỉ ngơi một chút, lát nữa còn phải lên đường."

Khấu Trọng hiểu ý khẽ gật đầu, đợi hai người đi khuất, gã mới chuyển vào chuyện chính: "Rốt cuộc là ai muốn hại đại cựu cựu của cô nương vậy? Có phải là Việt Vương và Nguyên Văn Đô không?"

Đổng Thục Ni ăn nốt miếng thịt thứ hai, chau mày liễu nói: "Bọn chúng dựa vào cái gì mà dám đối phó đại cựu cựu của Thục Nhi chứ, đương nhiên là có kẻ phía sau chống lưng rồi."

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Không phải là Lý Mật đấy chứ?"

Đổng Thục Ni chun chun chiếc mũi đáng yêu của nàng: "Huynh đoán sai rồi! Nhưng rốt cuộc kẻ ấy là ai thì ta chỉ nói với đại cựu cựu thôi, người đã thường dạy ta phải phân rõ chuyện gì có thể nói với người khác, chuyện gì không thể nói được. Ồ, mặt trời xuống núi rồi."

Khấu Trọng cũng cảm thấy hơi ấm ức, thầm nhủ nếu để một nữ oa nhi như nàng làm khó, thì làm sao còn tranh bá thiên hạ với người ta được nữa?

Gã cúi đầu suy nghĩ, rồi bất chợt vỗ trán như nhớ gì đó, mỉm cười bí hiểm nói: "Cô nương không nói ta cũng biết là ai rồi, nhất định là Độc Cô gia đúng không?"

Đổng Thục Ni tròn đôi mắt đẹp lên nhìn gã, cơ hồ như không dám tin vậy, chỉ nhìn biểu tình của nàng Khấu Trọng cũng biết là mình đã đoán trúng, đắc ý vênh mặt lên. Đổng Thục Ni có vẻ hơi giận dỗi nói: "Huynh đúng là có chút đạo hành đấy, chẳng tránh mà đại cựu cựu lại chú ý chuyện của hai người như vậy. Hừ... Độc Cô gia thật chẳng có kẻ nào khiến người ta thích cả."

Nàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp: "Đặc biệt là tên Độc Cô Phong, mỗi lần thấy người ta là nhìn từ đầu tới chân, giống như muốn dùng

ánh mắt lột hết y phục người ta ra vậy, thật đáng ghét."

Những lời này nói ra từ cặp môi thanh tú của nàng khiến Khấu Trọng cũng không khỏi thấy động tâm, nhưng vì chính sự, ý niệm vừa hiện ra trong đầu thì đã tan biến, mỉm cười hỏi: "Tình hình Lạc Dương thế nào? Có phải đã lọt vào tay người của Độc Cô phiệt rồi không?"

Đổng Thục Ni tỏ vẻ khinh thường nói: "Đâu tới lượt bọn chúng chứ, Lang Phụng thúc thúc và Tống Mông Thu thúc thúc thủ thành đều là tâm phúc của đại cựu cựu, chỉ có hoàng cung cấm vệ mới do Độc Cô Phong cai quản thôi, binh lực không quá năm ngàn, nếu không phải dùng âm mưu thủ đoạn thì chúng đâu thể là đối thủ của đại cựu cựu chứ."

Khấu Trọng thầm nhủ thì ra là vậy, nếu đổi vị trí gã là Việt Vương Động, tất cũng sẽ phải định kế giết Vương Thế Sung trước tiên.

Đổng Thục Ni đột nhiên nói: "Nói chuyện với huynh thật thích, huynh vừa thông minh, lại tuấn tú nữa."

Khấu Trọng dở khóc dở cười nói: "Cô nương mới là nhân gian tuyệt sắc, mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành, không biết đại cựu cựu của nàng đã hứa gả nàng cho ai chưa vậy?"

Đổng Thục Ni nói: "Năm nay Thục Ni mới mười bảy tuổi thôi, chưa muốn gả đi sớm vậy đâu. Hì! Huynh có muốn lấy người ta không?"

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: "Cô nương chẳng những rất đẹp, mà còn rất đặc biệt nữa. Đây là lần đầu tiên ta được một nữ tử xinh đẹp hỏi vấn đề này đấy!"

Đổng Thục Ni nũng nịu nói: "Nói đùa cũng không được sao? Có phải thật đâu mà sợ, người hán các người thật phức tạp."

Khấu Trọng thoáng ngẩn người, gãi đầu nói: "Lẽ nào cô nương không phải người hán sao?"

Đổng Thục Ni làu bàu nói: "Ai bảo huynh Thục Ni là người hán chứ? Ai cũng biết đại cựu cựu của ta không phải người hán, chỉ mình huynh không biết thôi."

Khấu Trọng chăm chú nhìn vào gương mặt như hoa như ngọc của nàng, thử thăm dò: "Vậy cô nương là người gì vậy?"

Đổng Thục Ni đắc ý nói: "Huynh thông minh như vậy sao không thử đoán coi?"

Khấu Trọng đang không biết nói gì, thì Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đã lướt tới như một cơn gió, miệng hôn lên: "Chạy mau!"

Chương 138: Diệu kế thoát thân

Bốn người nấp vào một chỗ trên đỉnh núi, xa xa khắp bốn phương tám hướng đều có từng đoàn người cầm đuốc di động như những con rồng uốn éo, hiển nhiên là bọn họ đã bị rơi vào giữa trùng vây.

Khấu Trọng chỉ tay vào một cây cột dài mấy trượng treo ba ngọn đèn lồng lớn màu xanh, trắng, vàng cách đó chừng năm dặm, nghiến răng làu bàu nói: "Tiểu Lăng, tất cả đều tại tình nhân của ngươi không tốt, nếu không phải nàng ta dùng đèn lồng chỉ huy thủ hạ hành động, chúng ta đâu đến nỗi rơi vào cảnh thế này chứ?"

Đổng Thục Ni ở phía sau Từ Tử Lăng khẽ đẩy gã một cái rồi hỏi: "Trầm Lạc Nhạn là tình nhân cũ của huynh à?" Giọng nói của nàng có vẻ chua chua.

Từ Tử Lăng hơi bực mình nói: "Đổng tiểu thư nghe Trọng thiếu gia nói bừa làm gì, ta và nàng ấy chẳng có quan hệ gì hết."

Đổng Thục Ni vui vẻ nhảy lên nói: "Vậy thì thật hay quá!"

Ba người thấy nàng thần thái thẳng thắn, giữa tình cảnh ác liệt bốn mặt thọ địch như hiện giờ mà vẫn hồn nhiên như vậy, đều lắc đầu cười khổ.

Bạt Phong Hàn hừ lạnh nói: "Nếu ta đoán không sai, Lý Mật và Trường Bạch Song Hung đều đã tới cả rồi, bằng không sĩ khí sẽ không cao thế này đâu."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy đều cả kinh biến sắc, luận võ công, ngoại trừ những nhân vật siêu tuyệt như Tất Huyền hay Ninh Đạo Kỳ ra, Lý Mật có thể đứng trong ba người đứng đầu quần hùng, còn Trường Bạch Song Hung chỉ kém Vương Bạt chút ít mà thôi, chỉ với ba người này, đã khiến bọn gã phải cật lực đối phó, nói gì tới những người khác, huống hồ bọn gã còn phải bảo vệ một nữ tử nhõng nhẽo như Đổng Thục Ni nữa.

Bạt Phong Hàn nói tiếp: "Nếu không có loại cao thủ truy tung thuật như Phù Chân chỉ trì đại cục, chúng ta thế nào cũng không thể lọt vào cục diện bị vây hãm này được."

Khấu Trọng gật đầu nói: "Chúng ta đã dùng đủ mọi cách, nhưng vẫn không bỏ rơi được bọn chúng, ngược lại còn bị chúng bố trí phục binh ép cho tiến không được, thoái chẳng xong, hiện giờ có lẽ chúng đã đại khái nắm được vị trí này và đang từ từ xiết chặt vòng vây rồi, thật đúng là cao minh, cao minh!"

Từ Tử Lăng chỉ tay về phía đông nam noi: "Có phải Yển Sư ở đó không?"

Bạt Phong Hàn gật đầu nói: "Chính là nơi đó, chưa đến ba mươi dặm đường là tới nơi."

Đổng Thục Ni lúc này cũng hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc, thấp giọng hỏi: "Liệu chúng ta có xông qua được không?"

Khấu Trọng nói: "Đó là hạ sách trong những hạ sách thôi, địch nhân đã biết rõ thực lực chúng ta như lòng bàn tay, nếu không nắm chắc bọn chúng cũng đâu ngu ngốc tới kiếm chúng ta làm gì. Chỉ đếm số đuốc kia đã biết ít nhất phía đối phương cũng có từ hai tới ba ngàn người, chúng ta có thể giết được bao nhiêu tên đây?"

Đổng Thục Ni bất giác xen vào giữa Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, lo lắng hỏi: "Vậy phải làm sao đây? Các huynh mau nghĩ cách đi!"

Bạt Phong Hàn lạnh lùng nói: "Không phải chúng ta đang nghĩ cách sao? Tâm loạn ý hoảng chỉ làm hư chuyện thôi."

Đổng Thục Ni bị ánh mắt sắc bén của y lườm cho một cái, lập tức ngậm miệng câm như một chú ve sầu mùa đông.

Từ Tử Lăng nói: "Có cách gì khiến cho phía Yển Sư thành chú ý, để họ phái người tới tiếp viện không? Theo lý Vương Thế Sung có lẽ cũng phái người canh gác ở các nơi cao bên ngoài thành để nghe ngóng tình hình chứ?"

Đổng Thục Ni nghe gã nói vậy thì phấn chấn tinh thần, thấp giọng nói với vẻ hưng phấn tột cùng: "Trong người Thục Ni có hai chiếc hỏa pháo đặc biệt, chỉ cần người của đại cựu cựu nhìn thấy, sẽ biết người của mình đang gặp chuyện, như vậy có được không?"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Vấn đề là chúng ta có thể chống chọi được tới lúc viện binh đến hay không?"

Đổng Thục Ni lập tức ỉu xìu không nói gì.

Bởi vì nếu phát tín hiệu, cũng đồng nghĩa với chuyện để lộ vị trí hiện tại, Lý Mật sẽ toàn lực tấn công lên đây. Còn khi đám lính canh bên ngoài của Vương Thế Sung nhìn thấy tín hiệu, cũng phải dùng phong hỏa đài báo tin cho Yển Sư, giả như Vương Thế Sung quyết đoán, lập tức điều binh khiển tướng tới tiếp viện thì ít nhất cũng phải mất một hai canh giờ mới tới nơi, lúc ấy có lẽ bốn người bọn họ đã thành bốn miếng thịt bằm từ đời nào rồi.

Bọn bốn người Từ Tử Lăng vừa nói chuyện, vừa để ý quan sát tình

hình bốn phía bên dưới, lúc này đã thấy một đám người cầm đuốc tiến thẳng về phía họ ẩn thân, vội vang tiếp tục đào tẩu.

Bạt Phong Hàn dẫn đầu phóng thẳng xuống dưới núi, chạy vào trong một khu rừng thưa gần đó, tìm được một dòng sông nhỏ, liền lội nước đi chừng hai dặm đường, địa thế dần dần lên trên, nơi đầu nguồn của dòng sông thì ra là một con thác nhỏ chảy từ trên núi xuống, ngoài ra nước cũng chảy từ các khe hẹp trên vách đá xuống tạo thành một đám nước trong xanh. Giờ đây vầng trăng đã lên giữa trời, chiếu rọi xuống mặt nước tạo nên những quầng sáng loang loáng, cảnh sắc tuyệt vời, đáng tiếc là cả bốn người không ai còn tâm trạng thưởng thức nữa.

Đổng Thục Ni thở dài một hơi, chán nản ngồi xuống bờ đầm nước nói: "Hiện giờ càng lúc chúng ta càng đi xa Yển Sư rồi!" Thần thái của nàng mệt mỏi vô cùng, khiến cả Bạt Phong Hàn lẫn hai gã đều không khỏi trào dâng một cảm giác thương hương tiếc ngọc.

Khấu Trọng gật đầu nói: "Đây chính là kế sách của địch nhân, bức chúng ta phải không ngừng chạy về phía nam, sau đó sẽ ung dung thu thập bọn ta."

Bạt Phong Hàn đột nhiên lại gần Đổng Thục Ni hỏi: "Đổng tiểu thư dùng hương liệu gì vậy?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc giật mình chấn động, ánh mắt không hẹn mà cùng lúc quay sang nhìn chằm chằm vào nàng.

Đổng Thục Ni tỏ vẻ không vui nói: "Sao lại hỏi người ta chuyện đó chứ?"

Khấu Trọng mỉm cười giải thích: "Đây chính là nguyên nhân tại sao bọn Đỗ Can Mộc lại dễ dàng tìm tới thôn làng hoang phế đó. Tất cả

đều chỉ vì hắn đã ngửi quen mùi hương liệu mà Đổng tiểu thư hay dùng, đồng thời chính mùi hương này cũng là nguyên nhân làm chúng ta không thể thoát khỏi sự truy tung của địch nhân được."

Từ Tử Lăng nói: "Không biết có phải chúng ta đã ngửi quen rồi hay không mà chẳng cảm thấy gì cả."

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Đầm xanh trăng sáng, Đổng tiểu thư sao không ở đây làm luôn một màn mỹ nữ tắm đêm, còn chúng ta sẽ ra ngoài canh chừng, đảm bảo không có kẻ nào dám nhìn trộm đâu."

Đổng Thục Ni nhoẻn miệng cười như mật ngọt, đưa tay cởi cúc áo ra luôn, vui vẻ nói: "Nhìn thì có sao chứ? Chỉ cần không động thủ thì người ta không sợ. À, chỉ sợ cả quần áo cũng phải giặt nữa mới được, y phục của Thục Ni đều dùng hương liệu ướp qua cả mà."

Cho dù ở chống yên hoa Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng đều không phải hạng háo sắc gì, nhưng những lời đầy vẻ khiêu khích như vậy lại được nói ra từ cặp môi anh đào chum chím của một thiếu nữ tuyệt sắc, làm cả ba không khỏi cảm thấy tâm thần thoáng rung động.

Từ Tử Lăng đột nhiên đưa tay nắm lấy ngọc thủ của Đổng Thục Ni, ngăn nàng cởi y phục, chậm rãi nói: "Ta có cách hay hơn!

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đều không hiểu quay sang nhìn gã.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Trọng thiếu gia! Ngươi còn nhớ lần ở ngoài thành Tương Dương, chúng ta từng vận công trị độc cho vị tiểu công tử kia, ta đã hút hết độc chất vào lòng bàn tay không?"

Khấu Trọng ngẩn người hỏi: "Nhưng mùi hương không giống như độc tố, nó làm gì có mùi vị của thực chất chứ."

Đổng Thục Ni mở tròn cặp mắt thanh tú nhìn về phía gã, cánh tay mềm mại của nàng nằm trong tay gã bất giác nóng bừng lên, khiến cơ thể mệt mỏi đã sức cùng lực kiệt của nàng cảm thấy thư thái vạn phần, thẹn thùng nói: "Nếu tay huynh có thể hút hết hương khí trên người của Thục Nhi, người ta không phải sẽ bị huynh sờ mó khắp người hay sao?"

Ba người đều cảm thấy tim đập thình thịch, mỹ nữ này nói ra những lời như vậy với một giọng hết sức ngây thơ thuần phác, không hề có chút tâm cơ, nhưng lại quyến rũ khiến người ta phải mê đắm hơn bất cứ những lời dụ dỗ của ả dâm đãng nào khác.

Từ Tử Lăng cố dằn lòng thu tay về nói: "Bình thường ta đích thực không có bản lĩnh hút hương khí trên người tiểu thư, nhưng hiện giờ chỉ cần Thục Ni trầm mình xuống nước cho ướt đẫm, ssau đó Trọng thiếu gia lại vận công giúp Thục Ni làm nước bốc hơi, như vậy không phải mùi hương cũng theo hơi nước bốc lên hay sao, lúc đó ta sẽ dùng chưởng công hút lại, rồi tán phát nó ra ngoài, dẫn dụ địch nhân đi theo đường khác, vậy không phải hay hơn sao?"

Bạt Phong Hàn vỗ đùi khen tuyệt nói: "Kế này đích thực là tuyệt diệu vô cùng, đảm bảo địch nhân không thể biết được."

Đổng Thục Ni liếc Từ Tử Lăng một cái, cười khúc khích nói: "Huynh đúng là thông minh tuyệt đỉnh, người ta thích được gọi là Thục Ni lắm! Sau này các huynh cứ gọi người ta là Thục Ni được không?"

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đã quen với thói ăn nói thoải mái này của nàng nên coi như không, chẳng hề cảm thấy gì, chỉ riêng có Từ Tử Lăng là cảm thấy hơi ngần ngại, gương mặt tuấn tú thoáng đỏ ửng lên.

Đổng Thục Ni cười cười nói: "Huynh còn e thẹn hơn cả nữ nhi nữa, Thục Ni xuống nước đây."

"Ùm!"

Nàng vừa nói xong đã nhảy xuống đầm nước, chậm rãi bước lên. Ba người vừa nhìn thấy, trong lòng đã thầm than không hay.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, y phục vốn đã bó sát người của Đổng Thục Ni giờ càng dính chặt vào cơ thể tuyệt mỹ của nàng hơn, cả y phục ngắn bên trong cũng mờ mờ ẩn hiện, những đường cong nét thẳng hoàn toàn lộ rõ dưới ánh mắt ba người.

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: "Hai người làm phép đi! Nhưng ngàn vạn lần đừng để bị quyến rũ đấy nhé, ta đi cảnh giới đây!"

0O0

Bốn người rời khỏi đầm nước, đi lên một đỉnh núi nhỏ, đám người cầm đuốc ở gần nhất cũng còn cách đó chừng hơn dặm.

Bạt Phong Hàn nói: "Ta và Từ Tử Lăng đi rồi, hai người phải nấp ở trong đầm nước, như vậy nhất định có thể tránh được tai mắt của địch nhân, vạn vô nhất thất."

Đổng Thục Ni ngạc nhiên nói: "Người ta không biết hoán khí trong nước đâu!"

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Chuyện này để ta dạy cô nương!" Tiếp đó quay sang Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói: "Hai người phải tuyệt đối cẩn thận, nhất định phải sống để gặp lại đấy!"

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Yên tâm đi! Chúng ta đâu phải hạng dễ bị

người ta giết thế chứ?"

Đổng Thục Ni lấy ra hai cây hỏa pháo, đưa cho Từ Tử Lăng. Khấu Trọng vội dẫn nàng quay ngược trở lại đầm nước.

0O0

"Phụt!"

Pháo hiệu bắn thẳng lên cao hai mươi trượng, nổ tung ra hơn mười bông hoa đỏ rực như máu trên nền trời đêm, rực rỡ lạ thường.

Khấu Trọng và Đổng Thục Ni nấp ở chỗ nước nông ven bờ đầm, cùng ngẩng đầu lên nhìn kỳ cảnh trên cao.

Đổng Thục Ni đứng sát bên gã hỏi: "Tại sao các huynh lại chịu mạo hiểm tương trợ nô gia như vậy?"

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Bởi vì chúng ta thích cô nương mà!"

Đổng Thục Ni lắc đầu nói: "Không! Thục Ni thấy các huynh đều là anh hùng hảo hán chân chính. Nam nhân thì người ta thấy nhiều rồi, người nào người nấy gặp Thục Ni đều như hổ đói nhìn mồi, có kể còn giả bộ đạo mạo tự nhiên, nhưng bên trong vẫn là như vậy. Hì! Thục Ni thích nhất là đùa giỡn với bọn chúng. Nhưng các huynh thì hoàn toàn khác, không giống như những kẻ bình thường giả làm anh hùng hảo hán, gặp phải chuyện thì đều biến thành lũ quỷ nhát gan."

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Cô nương mà cứ đụng đụng chạm chạm thế này nữa, nói không chừng ta cũng biến thành quỷ háo sắc mất."

Đổng Thục Ni nhổm tới hôn một cái lên trán gã, thấp giọng nói: "Thục Ni không sợ huynh, bởi vì nô gia thích huynh lắm!"

Khấu Trọng đón lấy ánh mắt đầy tình cảm nóng bỏng của nàng, ngạc nhiên nói: "Tiểu nha đầu không phải đã động lòng xuân rồi chứ? Nói cho ta biết, rốt cuộc là nàng thích ai? Vừa rồi nàng cũng nói với tiểu Lăng y như vậy."

Đổng Thục Ni nghiêng đầu nghĩ ngợi giây lát rồi nói: "Thục Ni cũng không biết nữa, nhưng hiện giờ người ta chỉ cảm thấy huynh vừa anh tuấn lại vừa dũng mãnh, lại có đủ sức mạnh để bảo vệ người ta, những chuyện khác đều không muốn nghĩ tới."

Khấu Trọng đang thầm nhủ tiểu nha đầu này thật quá đa tình thì có tiếng y phục phất gió từ dưới sườn núi truyền tới.

Khấu Trọng thầm kinh hãi, biết được kẻ này nhất định là cao thủ, bằng không đâu tới cự ly này gã mới phát giác được, vội vàng kéo Đổng Thục Ni lặn xuống mặt nước, cùng lúc dùng miệng bịt kín đôi môi hồng hào đáng yêu của nàng lại. Đổng Thục Ni sớm đã biết sẽ có chuyện này xảy ra, liền mở miệng đó lấy luồng nội khí mà Khấu Trọng truyền qua, toàn thân lập tức cảm thấy dễ chịu lạ thường.

Khấu Trọng kéo nàng đi về phía thác nước, tiến vào một khe hở lớn, lúc này cho dù là có người xuống hẳn nước mà không lại gần quan sát thì cũng khó mà phát giác ra gã và Đổng Thục Ni. Vừa ẩn nấp xong, tứ chi của Đổng Thục Ni đã ôm chặt lấy gã như một con bạch tuộc, thân thể đầy đặn không ngừng vặn vẹo, cho dù ở trong làn nước lạnh, Khấu Trọng cũng cảm thấy nàng nóng bừng như lửa.

Khấu Trọng vừa đè nén dục hỏa công tâm, vừa lo lắng vô cùng. Tuy nói đã có thác nước che chở, nhưng cứ vặn vẹo như vậy, nói không chừng đối phương có thể nhận ra đầu mối, như vậy thì đúng là xôi hỏng bỏng không.

Lâm nguy bất loạn, gã vội dùng tay viết lên lưng nàng một chữ "không".

Đổng Thục Ni quả nhiên lập tức ngoan ngoãn dừng lại, nhưng vẫn ôm chặt lấy gã. Khấu Trọng thở phào nhẹ nhõm, vận công tụ vào song nhĩ, lắng nghe động tĩnh phía trên.

Không bao lâu sau thì có tiếng bước chân truyền lại.

Thanh âm quen thuộc của Phù Chân vang lên: "Mật công! Tại hạ khẳng định bọn chúng đã từng lưu lại ở đây một khoảng thời gian khá lâu, vì vậy hương khí ở đây mới đặc biệt nồng như vậy."

Giọng Trầm Lạc Nhạn vang lên: "Phải phát tín hiệu trên đỉnh núi như vậy chứng tỏ bọn chúng đã cùng đường mạt lộ rồi, vì vậy mới bắn pháo hiệu hi vọng viện binh kịp thời tới nơi, chúng ta nên lập tức đuổi tới đó thì hơn."

Lý Mật nói: "Ba tên tiểu tặc này đều là hạng giảo hoạt đa trí, biết rõ sẽ bị tiết lộ hành tung, tự nhiên chúng sẽ không dẫn Đổng mỹ nhân đột phá vòng vây đâu, nói không chừng đã tìm một nơi nào đó gần đây ẩn nấp rồi, rất có khả năng chỗ chúng ẩn thân chính là các khe núi ở đây, bởi như vậy có thể xoá đi mùi hường của nàng ta lưu lại, thế nên chúng ta phải kiểm tra thật kỹ mới được."

Khấu Trọng đang nấp trong khe núi bất giác có cảm giác lịch sử lại trùng diễn. Năm đó ở long đầu phủ của Trác Nhượng, gã và Từ Tử Lăng, Tố Tố cũng nấp như vậy, nghe trộm Lý Mật và thủ hạ nói chuyện.

Phù Chân, Phù Ngạn lĩnh mệnh dẫn người đi lục soát.

Vương Bá Đương nói: "Lần này có Trầm quân sư vạch kế hoạch, lại

có Phù lão sư phụ trách truy tung, bày bố thiên la địa võng, bọn chúng có mọc cánh cũng đừng hòng thoát khỏi lfong bàn tay chúng ta."

Lý Mật trầm giọng nói: "Sự việc lần này vô cùng trọng đại, nếu để Vương Thế Sung nghe được phong thanh, giấc mộng đoạt được Đông Đô không tốn một binh một tướng nào của chúng ta sẽ tan thành bọt nước, vì vậy tuyệt đối không thể để tiểu mỹ nhân đó thoát tới Yển Sư thành được."

Vương Bá Đương cười khục khục nói: "Mỹ nữ này là Lạc Dương đệ nhất mỹ nhân, đích thực là người người nhìn thấy đều yêu thích, để thuộc hạ bắt lấy ả hiến lên cho Mật công."

Lý Mật thở dài tiếc nuốt nói: "Nữ nhân này ta đã hứa cho con quỷ hiếu sắc Độc Cô Phong rồi, tạm thời không thể đụng tới được."

Khấu Trọng ở bên dưới nghe những lời này, trong lòng bất giác lại dâng lên cảm giác kích thích. Mỹ nhân đang môi kề môi với gã cũng có phản ứng, hô hấp trở nên gấp gáp, khiến gã vội kinh hãi viết một chữ "không" lên lưng nàng cảnh cáo. Nếu để trọc khí lọt vào, hoặc giả để dục hỏa công tâm, e rằng hậu quả sẽ vô cùng đáng sợ.

Lúc này vang lên tiếng báo cáo của Phù Chân: "Đã phát hiện dấu vết địch nhân lưu lại, có lẽ bọn chúng đã chạy về phía nam."

"Phụt!"

Không cần nhìn, Khấu Trọng cũng biết Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đã phóng cây báo hiệu thứ hai. Trong nháy mắt, những người ở bên trên đã đi sạch.

Khấu Trọng thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên phát giác tiểu mỹ nhân

trong lòng mình không ngừng vặn vẹo, đôi môi thở ra những luồng hơi âm ấm, đầu óc như mê đi, chìm vào một thế giới mơ hồ hỗn loạn.

Chương 139: Bày mưu tính kế

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng một trước một sau nhảy lên một cây cổ thụ cao sừng sửng giữa rừng, đảo mắt một vòng, thấy trước sau đều là ánh đuốc ngoằn ngoè như những con ác long đang lao tới, đường đảo tẩu hoàn toàn đã bị khóa chặt.

Từ Tử Lăng thở dài: "Nếu không phải sương mù dày đặc, nói không chừng chúng ta chỉ cần phóng hỏa, tạo chút hỗn loạn là có thể thừa cơ thoát đi rồi."

Bạt Phong Hàn hừ lạnh nói: "Cho dù chúng ta lực chiến tới chết, nhưng Khấu Trọng và Thục Ni có thể thành công rời khỏi thì cũng không hối hận gì nữa."

Từ Tử Lăng thoáng động dung nói: "Nếu không phải đích thân nghe những lời này từ miệng Phong Hàn huynh, ta thật không dám tin tưởng huynh là hạnh anh hùng hào kiệt vì nghĩa quên thân, coi chết như không thế này."

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: "Vị nghĩa quên thân chỉ là mỹ từ mà thôi, coi chết như không thì còn kém một chút. Ta chỉ bất quá là chưa bao giờ từng hối hận vì những quyết định của mình mà thôi, chỉ cần làm được theo ý mình là được rồi. Hai tên tiểu tử các ngươi đối với ta có tình có nghĩa như vậy, ta lại cũng không phải hạng bỉ ổi lang tâm cẩu phế, hiện giờ chỉ mong Trọng thiếu gia sau này đích thân giết được Lý Mật báo thù cho hai chúng ta là tốt lắm rồi."

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Không! Ta tuyệt đối không để Lý Mật giết huynh chết đâu, hà... giả như chúng ta có thể lắc mình biến thành hia

tên thủ hạ của Lý Mật, như vậy không phải là cơ hội đào tẩu sẽ tăng lên rất nhiều hay sao?"

Bạt Phong Hàn chau mày nói: "Có phải Từ Lăng muốn bắt đại hai tên, thay y phục của chúng hay không. Nhưng mà quân Ngoã Cương tố chức nghiêm mật, dưới quân có đoàn, dưới đoàn có doanh, dưới doanh lại phân ra thành các tiểu đội, đều có chỉ huy, thêm vào chúng ta chỉ thay được y phục chứ có thay được mặt đâu, làm vậy chỉ khiến bọn chúng chê cười thôi."

Từ Tử Lăng lấy ra một tấm mặt nạ, đưa cho Bạt Phong Hàn nói: "Đây là mặt nạ do thiên hạ đệ nhất xảo tượng Lỗ Diệu Tử tiên sinh chế ra, chúng ta đổi mặt trước rồi tìm cách thay y phục sau."

Nói xong liền tự mình đeo lên một chiếc mặt nạ, lập tức biến thành vị đại hiệp mặt sẹo khi đó đã từng giao thủ với tứ đại khấu.

Bạt Phong Hàn thấy vậy thì tấm tắc khen hay, cũng học theo Từ Tử Lăng đeo mặt nạ lên, lắc mình biến thành một tráng hán trẻ tuổi mắt hõm, môi dầy, cằm chẻ.

Bạt Phong Hàn phấn chấn tinh thần nói: "Thế này thì khác nhiều rồi! Chúng ta hãy bẻ một ít cành cây làm ám khí trước đã, theo ta nào."

0O0

Khấu Trọng cõng Đổng Phục Ni trên lưng, chạy như bay giữa tán cây rừng, sau khi chạy ra khỏi một tảng rừng rậm, lên đến một đỉnh đồi thì đã thấy Lạc Thủy vắt ngang trước mặt, phía bờ bên kia là một tòa thành lớn đền đuốc sáng rực.

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Cuối cùng thì cũng tới rồi!"

Nói đoạn từ từ dừng chân lại.

Đổng Thục Ni vẫn lưu luyến rời khỏi tấm lưng ấm áp vừa dày vừa rộng của gã, thấy Khấu Trọng đứng thẳng như núi, hai mắt sáng rực như hai vì sao nhìn thẳng vào Yển Sư thành trên vùng đồng bằng cách đó năm dặm, có một khí khái hào hùng của bậc bá giả, bất giác tâm hồn như mê mẩn, lao thẳng vào lòng gã như một con chim nhỏ, thấp giọng nói: "Chuyện của chúng ta, huynh ngàn vạn lần không được nói cho ai biết đâu nhé! Để đại cựu cựu biết được, nhất định sẽ giết chết huynh đấy!"

Khấu Trọng cúi đầu nhìn mỹ nữ yêu kiều này, trong đầu bất giác nhớ lại những chuyền mới xảy ra, trong lòng thầm nhủ như vậy là lý tưởng nhất rồi, bằng không để Đổng Thục Ni đem chuyện mình và nàng đã có quan hệ nhục thể ra ép gã cầu thân với Vương Thế Sung thì hỏng bét mọi sự.

Đổng Thục Ni tỏ vẻ hơi giận dỗi nói: "Tại sao huynh không nói gì, có phải đã không thích người ta nữa rồi hay không?"

Khấu Trọng cảm thấy đau đầu khôn tả, đành đưa tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, xiết chặt vào ngực mình, hôn một cái thật lâu lên đôi môi hồng, mỉm cười nói: "Vậy sau này chúng ta còn làm như thế nữa không?"

Đổng Thục Ni chum chím cười tươi như hoa nói: "Cái này phải do huynh quyết định, có cơ hội người ta tự nhiên sẽ tới tìm huynh."

Khấu Trọng có thể khẳng định mình không phải là nam nhân đầu tiên của nàng, bởi vì về mặt này Đổng Thục Ni còn thành thực hơn gã nhiều. Tuy không thể phủ nhận về mặt nào nàng cũng đều hơn Vân Ngọc Chân, song cũng giống như đối với Vân Ngọc Chân vậy, gã với nàng cũng chỉ là nổi hứng nhất thời mà thôi, tuyệt đối không hề vọng

động chân tình. Huống hồ trước mắt còn bao nhiêu việc quan trọng khẩn bách chờ gã đi làm.

Từ khi chia tay tới giờ, đa phần thời gian gã đều lo lắng cho sự an nguy của Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn, rất ít khi nghĩ tới chuyện làm cách nào để lợi dụng Vương Thế Sung đối phó Lý Mật, còn tấm thân mềm mại của Đổng Thục Ni ở trên lưng thì thậm chí là gã hoàn toàn không nghĩ tới, càng không hề nghĩ tới tương lai của gã và nàng. Chợt Đổng Thục Ni giật mạnh tay gã nói: "Đi thôi!"

Hai người phóng xuống chân đồi, nhằm thẳng hướng Lạc Thủy lao đi vun vút.

0O0

Lý Mật đứng trên đỉnh dốc núi, hai hàng lông mày nhíu chặt, quan sát khu rừng rộng gần hai dặm đang bị vây kín phía dưới. Hai huynh đệ Phù Chân, Phù Ngạn dẫn theo mấy chục cao thủ đã tìm kiếm cả nửa canh giờ trong đó nhưng vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

Vương Bá Đương đứng bên cạnh nghiến răng nói: "Không thể nào như vậy được, mùi hương trên người nử oa nhi đó làm sao đột nhiên biến mất được chứ?"

Hơn mười tướng lĩnh đứng sau lưng Lý Mật, không một ai có thể trả lời câu hỏi này của y. Ánh mắt Trầm Lạc Nhạn đứng bến phải Lý Mật thoáng hiện vẻ thê lương, nhẹ giọng nói: "Tôi có cảm giác rất bất ổn, chiếu lý thì bọn chúng phải không thể nào thoát được chứ!"

Lý Mật thở dài: "Nếu thực sự có chuyện hợp lý hay không hợp lý, hai tên tiểu tử Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ấy đã chết mấy chục lần rồi, nhưng lần nào bọn chúng cũng thoát khỏi hiểm cảnh, thật khiến người ta khó mà lý giải được."

Vương Bá Đương trầm giọng nói: "Nếu bọn chúng thật sự có thể đưa Đổng Thục Ni tới Yển Sư, vậy chúng ta phải làm sao?"

Song mục Lý Mật lấp lánh hàn quang, chậm rãi gằn giọng nói từng chữ một: "Phương pháp tốt nhất không ngoài lập tức tấn công Yển Sư, kiềm chế Vương Thế Sung, khiến hắn không thể trở về Lạc Dương đối phó Độc Cô Phong và Việt Vương. Nhưng làm vậy sẽ phái hoại toàn bộ sách lược của chúng ta, mà chúng ta thì vừa đại chiến với Vũ Văn Hóa Cập, tổn hao trầm trọng, nguyên khí chưa kịp phục hồi, chỉ tiện thủ không tiện công, vì vậy chỉ có thể tìm một cách khác mà thôi." Tiếp đó lại quay sang nói với Trầm Lạc Nhạn: "Lạc Nhạn có đề nghị gì không?"

Trầm Lạc Nhạn nói: "Một đối sách khác chúng ta ngầm phái cao thủ tiến nhập Lạc Dương, sách động Độc Cô Phong tiêu trừ thế lực của Vương Thế Sung ở Lạc Dương, khiến hắn chỉ còn lại một tòa thành đơn độc, hậu viện bị cắt đoạn. Lúc đó chúng ta muốn lấy đầu của họ Vương, không phải dễ hơn lấy đồ trong túi hay sao?"

Vương Bá Đương nhíu mày nói: "Thế lực của Vương Thế Sung ở Lạc Dương rất mạnh, lại bán rễ rất chặt, muốn nhổ đi chỉ e không phải chuyện dễ đâu, phải sắp xếp cho ổn thỏa mới được."

Lý Mật quyết đoán nói: "Bất luận là kế này thành hay bại, đối với chúng ta cũng chỉ có lợi mà không có hại, Lạc Dương càng loạn càng tốt, tốt nhất là để Độc Cô phiệt và Vương đảng đánh cho lưỡng bại câu thương thì lý tưởng nhất." Nói đoạn liền quay sang phía Trầm Lạc Nhạn: "Chúng ta phải tranh thủ thời gian, nếu để Vương Thế Sung phát động trước một bước thì tổn hại của y sẽ càng ít hơn, Lạc Nhạn hiểu được tầm quan trọng của chuyện này chưa?"

Trầm Lạc Nhạn gật đầu nói: "Mật công yên tâm, chuyện này để cho

Lạc Nhạn xử lý! Nhất định sẽ không phụ sự ủy thác của Mật công đâu!"

Lý Mật hạ lệnh: "Chuyện này để Lạc Nhạn làm chủ, Bá Đương làm phó, còn phải mời pháp giá của Nam Hải Tiên Ông để tăng cường thực lực nữa, những việc phân phối nhân thủ khác, hai người cứ liệu mà làm."

Chúng nhân nghe tới cái tên Nam Hải Tiên Ông, đều lộ ra thần sắc vừa kính vừa sợ. Thì ra Nam Hải Tiên Ông Hoảng Công Thác là nhân vật cùng bối phận với Ninh Đạo Kỳ, võ công cũng thuộc hàng nhất đại tôn sư, Mai Tuần chưởng môn Nam Hải Phái ở Nam Hải cũng chỉ thuộc hàng đồ tôn của lão mà thôi.

Tương truyền Ninh Đạo Kỳ đã từng quyết chiến với Hoảng Công Trác trên bán đảo Lôi Châu, sau hơn trăm chiêu, Ninh Đạo Kỳ buộc phải sử ra bảnh lĩnh cuối cùng của mình là Tân Thủ Bát Phốc mới đánh bại được lão, có thể nói là tuy bại mà vinh. Từ chuyện này có thể thấy được Hoảng Công Thác cao minh tới nhường nào rồi.

Do phụ thân Lý Khoan của Lý Mật đã từng có đại ân với Nam Hải Phái, nên sau khi Lý Mật khởi binh đã ba lần bốn lượt cho đặc sứ tới mời Hoảng Công Thác xuất sơn, nhưng tới tận lúc Dạng Đế bị Vũ Văn Hóa Cập giết chết, Hoảng Công Thác mới chịu gật đầu, đồng thời chấp nhận để Nam Hải Phái toàn lực giúp Lý Mật đoạt thiên hạ, trong đó đương nhiên còn có những điều kiện khác.

Vương Bá Đương và Trầm Lạc Nhạn gật đầu lĩnh mạng. Chính vào lúc này, những ngọn đuốc của đám thủ hạ ở phía nam khu rừng đột nhiên tắt phụt, tiếng kêu la vang lên không ngớt.

Lý Mật không tức giận mà ngược lại còn cảm thấy mừng rỡ, dẫn chúng thủ hạ phóng về phía đó.

0O0

Khấu Trọng và Đổng Thục Ni cưỡi ngựa dưới sự bảo hộ của quân sĩ thủ thành, tiến về Trịnh Quốc Công phủ của Vương Thế Sung ở Yển Sư thành.

Đổng Thục Ni giống như biến thành một người hoàn toàn khác, sắc mặt không còn cười đùa như trước mà trở nên lạnh lùng, nghiêm túc, dáng vẻ thánh khiết cơ hồ như không thể xâm phạm vậy.

Mới vào cửa phủ, Vương Thế Sung nghe tin đã dẫn theo hơn mười tên thân binh chạy ra cửa lớn đón tiếp. Đổng Thục Ni phi thân xuống ngựa, vừa khóc vừa lao vào lòng Vương Thế Sung. Vương Thế Sung thần thái vẫn như xưa, chỉ là hai bên tóc mai đã thêm mấy điểm bạc.

Y ôm lấy Đổng Thục Ni vào lòng, chậm rãi nói: "Tiểu Ni Ni đừng khóc nữa1 Chuyện gì cũng có đại cựu cựu làm chủ cho con rồi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?" Vừa nói y vừa liếc nhìn sang phía Khấu Trọng, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén phi thường.

Khấu Trọng tung mình xuống ngựa, cúi đầu thi lễ rồi mỉm cười nói: "Sau này là thành là bại, tất cả đều phải dựa vào một ý niệm lúc này của thượng thư đại nhân đó!"

Vương Thế Sung vừa ngạc nhiên vừa bực bội nói: "Nếu ngươi muốn dùng những lời lẽ ngụy biện để gạt người, đừng trách ta..."

Đổng Thục Ni ngắt lời y, giận dỗi nói: "Đại cựu cựu à! Huynh ấy là người tốt đấy, không có huynh ấy thì tiểu Ni Ni của người không biết đã thế nào rồi?"

Khấu Trọng cung kính nói: "Vương thượng thư có thể để tại hạ nói một lời không, chuyện này phải quyết đoán lập tức, bằng không thì có Tôn Tử tái thế, Võ Hầu phục sinh cũng không cứu vãn nỗi bại cục này đâu."

Vương Thế Sung gằn giọng nói: "Khấu Trọng!"

Khấu Trọng đứng thẳng người lên đáp: "Có Khấu Trọng!"

Họ Vương lừ mắt nhìn gã một hồi, hừ lạnh nói: "Đi theo ta! Nhưng ngàn vạn lần đừng mong giở trò trước mặt Vương Thế Sung này!"

0O0

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng chạy một mạch hơn năm mươi dặm đường, tới tận dưới hạ du Hoàng Hà, hai người mới kiệt sức lần lượt gục xuống bờ sông, phía trước chính là dòng sông cuồn cuộn chảy xiết.

Ánh đèn ở Lạc Dương phía xa xa chiếu sáng cả một góc trời.

Sau mấy bận gian khổ, cuối cùng bọn họ đã thoát khỏi hiểm cảnh, Bạt Phong Hàn cười lớn nói: "Hảo tiểu tử! vừa rồi Vương Bá Đương đối diện với chúng ta vậy mà vẫn không nhận ra, còn ra lệnh cho chúng ta đi chặn đường nữa, cũng may mà lúc ấy ta nhịn được cười, nhưng ngươi không biết là khó chịu thế nào đâu."

Từ Tử Lăng lắc lắc đầu nói: "Lý Mật lao sư động chúng như vậy mà cả chéo áo chúng ta cũng không chạm vào được, chuyện này mà lan truyền ra ngoài, đảm bảo cả thiên hạ này cũng phải cười vỡ bụng mất."

Bạt Phong Hàn miễn cưỡng bò dậy nói: "Nhân lúc trời còn chưa

sáng, chúng ta tốt nhất nên dưỡng thần một chút, rồi dùng bộ mặt giả này nghênh ngang vào thành uống chén trà nóng, ở Lạc Dương ta cũng có mấy người quen cũ, đảm bảo sẽ chiêu đãi huynh đệ chu đáo."

Từ Tử Lăng khó nhọc ngồi dậy nói: "Không biết Khấu Trọng có thể thuyết phục được Vương Thế Sung không nữa."

Bạt Phong Hàn hít sâu một hơi, trở lại vẻ bình tĩnh vốn có, mỉm cười nói: "Vương Thế Sung chỉ là một con người giả làm lão hổ, còn Khấu Trọng lại là một con hổ thành tinh giả làm người, thắng thua thế nào chắc không cần nói cũng biết, Tử Lăng còn phải lo lắng gì nữa."

0O0

Trong mật thất.

Đổng Thục Ni kể một mạch hết mọi sự tình ra, nhưng sắc mặt Vương Thế Sung ít nhất cũng phải biến đổi tới mười mấy lần.

Y trầm ngâm giây lát rồi trầm giọng nói: "Thục Ni, con đi nghỉ ngơi một chút đi! Đại cựu cựu có chủ trương!"

Đổng Thục Ni còn định là nũng không nghe, nhưng thấy nét mặt âm trầm nghiêm túc của Vương Thế Sung, không dám nói nhiều, chỉ lườm mắt nhìn Khấu Trọng một cái, ngoan ngoãn bỏ đi.

Cửa đóng lại.

Cả căn mật thất rộng lớn, chỉ còn lại mình Vương Thế Sung và Khấu Trọng.

Khấu Trọng bất ngờ tỏ ra trầm mặc, kể từ khi vào trong mật thất, gã

chưa từng lên tiếng.

Vương Thế Sung trầm ngâm giây lát, thấp giọng nói: "Các ngươi mạo hiểm cứu tiểu Ni Ni, Vương Thế Sung ta vô cùng cảm kích, nói ra yêu cầu của ngươi đi!"

Khấu Trọng biết y không tín nhiệm mình, chỉ cười nhạt nói: "Yêu cầu của tại hạ là hãy đánh bại Lý Mật."

Vương Thế Sung ngạc nhiên nhìn gã giây lát, chau mày nói: "Lúc này ta đang nội ưu ngoại hạn, trước sau đều có địch, chỉ e là không thể giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện."

Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Lời này của Vương thượng thư sai rồi, thực tế thì đây là cơ hội tốt nhất để các vị nghiền nát quân Ngoã Cương đấy."

Vương Thế Sung tỏ vẻ không vui nói: "Bình sinh ta hận nhất là loại người lợi dụng ân nghĩa để uy hiếp mình. Vương Thế Sung này có chuyện gì mà chưa từng trải qua, lẽ nào lại để cho kẻ khác bày bố chứ?"

Khấu Trọng ung dung nói: "Vương thượng thư lần này dẫn quân tới Yển Sư rốt cuộc là vì cái gì chứ?"

Song mục Vương Thế Sung sáng rực thần quan, lạnh lùng nói: "Lúc đó khác, lúc này khác, hiện giờ chuyện cần kíp trước mắt chính là trở về Lạc Dương tiêu trừ gian đảng."

Khấu Trọng mỉm cười: "Sau đó thì sao?"

Vương Thế Sung ngạo mạn đáp: "Sau khi an định bên trong, đương nhiên phải tính đến ngoại địch, khi ấy ta và Lý Mật tất thế bất lưỡng

lập."

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Lần này Vương thượng thư xuất binh, là do đoán chắc sau khi Lý Mật đánh bại Vũ Văn Hóa Cập, nguyên khí chắc hẳn thương tổn không ít, thế nên mới thừa cơ thảo phạt. Hiện giờ lại muốn trở về xử lý chuyện nội bộ, để cơ hội trôi theo dòng nước, khiến Lý Mật có cơ hội dưỡng sức nghỉ ngơi, đây không phải là chuyện thất toán lắm hay sao?"

Vương Thế Sung ngây người ra nhìn Khấu Trọng hồi lâu, giống như lần đầu tiên mới quen gã vậy, nghiêm mặt nói: "Vậy theo Khấu tiểu huynh có phải ta nên thu thập Lý Mật trước, sau đó mới quay lại đối phó Dương Động và Độc Cô Phong đúng không?"

Khấu Trọng lắc đầu: "Không phải vậy, cho dù Đông Đô vô sự, lần này nếu như thượng thư tùy tiện tấn công Lý Mật, cũng sẽ chuốc lấy thất bại mà thôi!"

Vương Thế Sung vốn định thăm dò xem có phải Khấu Trọng có dụng tâm lợi dụng mình đối phó đại cừu gia Lý Mật hay không, lúc này nghe gã nói vậy cảm thấy bất ngờ khôn tả, liền khiêm tốn hỏi tiếp: "Xin nói tận tường!"

Khấu Trọng liền đem kế sách đối phó Vương Thế Sung của Lý Mật nói ra cho y nghe, đương nhiên là phải nói giống như là bản thân gã đoán ra được tất cả vậy.

Vương Thế Sung thoáng động dung, yên lặng hồi lâu, hiển nhiên là đã bị nói đúng chỗ yếu hại.

Một lúc sau, y mới thở dài nói: "Ta vốn là người Tây Vực, nhưng vì ngưỡng mộ văn hóa thiên triều nên đã theo phụ thân tới Đại Tùy, từ nhỏ đã thích đọc sử sách, ham mê binh pháp, làm tới binh bộ thị

lang, rất được hôn quân Dương Quảng xem trọng. Sau trận đại chiến với Mạnh Nhượng, danh tiếng của ta đã vang khắp thiên hạ, lúc ấy ta vốn tưởng rằng thiên hạ không còn người nào dụng binh hơn được Vương Thế Sung nữa, chẳng ngờ gặp phải Lý tặc, điểm nào cũng bị hắn chiếm thượng phong, nếu không phải được Khấu tiểu huynh nhắc nhở, chỉ e trận này tất bại chứ chẳng nghi. Vậy hiện giờ có phải ta nên lập tức dẫn quân trở về Đông Đô không?"

Khấu Trọng biết y đã hơi hoảng loạn, lại mỉm cười nói: "Đúng là như vừa rồi tại hạ đã nói, muốn phá quân Ngõa Cương, đây chính là thời cơ ngàn năm có một. Nguyên nhân chỉ có hai, đầu tiên là giờ đây Lý Mật đang hao tổn nguyên khí, binh mệt tướng mỏi, kế đó chính là vì Lý Mật mới đại thắng Vũ Văn Hóa Cập nên cũng khó tránh khỏi tâm lý khinh địch chủ quan."

Gã ngưng lại một chút rồi nghiêm mặt nói tiếp: "Không sợ đắc tội nói một câu, về quân lực thực lực của thượng thư không bằng Lý Mật, thêm nữa lại liên tiếp chiến bại, khiến Lý Mật càng thêm khinh thị, vì vậy chỉ cần Vương thượng thư ngài cố làm ra vẻ thua kém, rồi khéo léo xếp đặt, dẫn dụ Lý Mật phải dốc hết quân ra, còn chúng ta thì chuyên tâm bố trí cạm bẫy, đảm bảo có thể đánh cho họ Lý lộn nhào, không còn thực lực uy hiếp Đông Đô nữa."

Vương Thế Sung nghe mà tim đập thình thịch, sự hoài nghi với Khấu Trọng giảm đi gần hết, lòng tin lại tăng thêm gấp bội: "Làm sao mới có thể khiến Lý Mật nghĩ chúng ta thua kém hắn?"

Khấu Trọng nói: "Dám hỏi trong tay ngài hiện đang có bao nhiêu binh mã có thể dùng được?"

Vương Thế Sung do dự một chút rồi quyết tâm nói: "Lần này ta chỉ mang theo hai vạn người, nhưng đều là quân tinh nhuệ cả."

Khấu Trọng vỗ bàn nói: "Như vậy là được rồi. Tôn Tử có dạy binh quý hồ tinh bất quý hồ đa, đồng thời chúng ta ít quân như vậy càng khiến cho Lý Mật thêm khinh địch, chỉ cần làm hắn tin rằng đường lương thảo chúng ta đã bị cắt đứt, Khấu Trọng này không tin kẻ vừa thắng trận như Lý Mật còn có thể nhịn được mà không xuất quân tiêu diệt."

Vương Thế Sung lắc đầu nói: "Hắn hoàn toàn có thể đợi tới lúc chúng ta thật sự hết lương mới xuất động. Kế này có thể gạt được ai khác chứ tuyệt nhiên không thể gạt được lão hồ ly như Lý Mật đâu."

Khấu Trọng cười cười nói: "Vì vậy mới nói cần phải khéo léo xếp đặt mới có thể bức Lý Mật không thể không xuất chiến."

Vương Thế Sung ngạc nhiên thốt: "Phải làm thế nào?"

Khấu Trọng nói: "Chuyện này có thể chia ra làm hai việc, đầu tiên chúng ta phải tạo ra tình trạng thiếu lương giả, tỷ dụ như phái người đi khắp nơi trưng thu lương thảo chẳng hạn, sau đó còn cho người đi khắp nơi phao tin rằng chúng ta sẽ phải trở về Đông Đô, Lý Mật nghe tin này mà không tập kích mới là chuyện lạ ở đời đấy!"

Tiếp đó lại hạ giọng nói: "Rồi chúng ta sẽ liên lạc với Đậu Kiến Đức ở phương bắc, hẹn y cùng xuất binh kẹp Lý Mật ở giữa. Đương nhiên là chuyện này phải để cho hắn biết một cách khéo léo, vậy thì đâu cần lo Lý Mật không chủ động tấn công nữa?"

Vương Thế Sung tuy tự phụ mình là tướng tài trong thiên hạ, nhưng cũng không thể không vỗ bàn khen tuyệt: "Quả nhiên là diệu kế, có điều những chi tiết bên trong vẫn cần phải suy xét cho kỹ."

Song mục y bất chợt sáng rực lên, nhìn chằm chằm vào Khấu Trọng nói: "Ai ai cũng biết Khấu Trọng người hùng tâm vạn trượng, làm cả

phương nam long trời lở đất, hiện giờ lại tới đây trợ giúp ta thế này, rốt cuộc là có mục đích gì?"

Khấu Trọng thản nhiên nhìn thẳng vào mắt y, bình tĩnh nói: "Bởi vì nếu ta không giết Lý Mật, Lý Mật tất sẽ giết ta. Kẻ nào làm hoàng đế ta cũng mặc, chỉ cần không phải là Lý Mật là được rồi. Vương thượng thư có hài lòng với câu trả lời này không vậy?"

Vương Thế Sung trầm giọng nói: "Ngươi đúng là nhân tài hiếm thấy, nếu chịu về với ta, Vương Thế Sung tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi đâu."

Khấu Trọng vui vẻ nói: "Đa tạ Vương thượng thư đã đề bạt, có điều tất cả để sau khi phá được quân Ngoã Cương rồi hãy nói. Đối phó Lý Mật tuy là quan trọng, nhưng chúng ta cũng phải giữ chặt Đông Đô, chỉ cần đợi tới lúc Lý Mật xuất binh, là chúng ta có thể đánh thẳng vào hoàng cung của Việt Vương, trảm thảo trừ căn, giết sạch những kẻ chống đối, lúc ấy ngài có thể danh chính ngôn thuận lên thay Việt Vương, còn thiên hạ thì ít nhất cũng đã có một nửa nằm trong túi của thánh thượng ngài rồi còn gì."

Những lời này của gã đã nói trúng tâm sự của Vương Thế Sung, khiến y quên mất rằng Khấu Trọng không hề lập tức tỏ ý sẽ trung thành với mình tới cùng, cả mừng nói: "Thực lực của Độc Cô Phong ở Lạc Dương cũng không thể khinh thường, nếu ta không ở Lạc Dương chỉ e khó mà trấn áp được đại cục."

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Đây chính là một bộ phận quan trọng của kế sách tỏ ra mình yếu đuối của ta, nếu không phiền thì ngài có thể dẫn theo tinh binh trở về Lạc Dương một chuyến, sau đó sẽ tùy cơ hành sự, chỉ cần Lý Mật có bất cứ hành động nào, ngài cũng phải lập tức tới đây chủ trì đại cuộc, như vậy không phải xong rồi hay sao?"

Vương Thế Sung ngẩn người ra, thở dài, lắc đầu cười cười nói: "Ngoài làm vậy ra, ta còn lựa chọn nào khác sao?"

Chương 140: Cố đô ngàn năm

Lạc Dương sừng sửng đứng bên bờ nam Hoàng Hà, phía bắc Mang Sơn, phía nam Lạc Thủy, Hổ Lao phía đông, Hàn Cốc phía tây, bốn bề đều là núi non bao phủ, ở giữa là đồng bằng Lạc Dương, có bốn con sông Y, Lạc, Triền, Giản chảy qua, địa thế hiểm yếu, phong cảnh lại diễm lệ phi thường, đất đai phì nhiêu, khí hậu ôn hòa, giao thông cũng vô cùng tiện lợi.

Từ thời thượng cổ, các triều Hạ, Thương, Đông Chu, Đông Hán, Tào Nguỵ, Tây Tần, Bắc Ngụy, Tùy đều dựng đô ở đây. Được gọi là Hà Dương định đinh địa, ở Trung Nguyên mà chấn tứ phương, Lạc Dương là điểm xung yếu của giao thông thủy bộ từ bắc xuống nam, từ đông sang tây, cũng là trọng địa quân sự của các lịch đại triều đình.

Sau khi Dương Quảng lên ngôi, lại định đô ở Lạc Dương, xây dựng hoàng thành mới.

Hoàng thành mới nằm ở Chu Vương Thành và Hán Nguy cổ thành, phía đông tới tận Triền Thủy, phía nam vượt Lạc Hà, phía tây sát Giản Hà, phía bắc dựa vào Mang Sơn, chu vi vượt quá năm mươi dặm, hùng vĩ phi thường.

Dương Quảng lại lấy Lac Dương làm trung tâm, cho đào một con sông lớn gọi là Đại Vận Hà, kéo dài từ Hàng Châu ở phía nam tới Trác Quận ở phía bắc, nối liền năm con sông lớn Hải hà, Hoàng Hà, Hoài Hà, Trường Giang, Tiền Đường lại, Lạc Dương từ đó càng trở nên thịnh vượng, trở thành đầu mối giao thông thương nghiệp trong thiên hạ.

Ngày hôm ấy trời còn mờ sáng, cửa thành mới mở, những thương nhân và những ngư dân, nông dân lũ lượt vào thành.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đeo mặt nạ hóa trang của Lỗ Diệu Tử, ung dung tiến vào thành từ cửa nam.

Lạc Dương quả khác những tiểu thành binh thường, chỉ riêng nam thành môn đã có ba cửa lớn, cửa ở giữa gọi là Kiến Quốc môn, cửa bên tả là Bạch Hổ môn, cửa bên hữu là Trường Hạ môn, quy mô vô cùng to lớn.

Lúc này hai người đã thay y phục của quan Ngoã Cương bằng hai bộ y phục nông dân mới mua được ở tiệm đồ cũ, trên vai đều vác một sọt rau mới cắt, sau khi tùy tiện báo hai cái tên, đám binh lính gác cổng thành liền cho họ vào mà chẳng hề hỏi han hay làm khó.

Sau khi vào thành, Từ Tử Lăng mới được đại khai nhãn giới.

Chỉ thấy con đường rộng hơn trăm bộ kéo dài từ cửa nam tới cửa bắc trải dài trước mắt, chỉ sợ phải tới bảy tám dặm.

Dọc theo hai bên đường các cây đào, thạch lựu, du liễu xanh mơn mởn, lúc này là khoảng giao mùa xuân hạ, đào đỏ liễu xanh, cảnh sắc như thơ như hoạ, không thể nói hết bằng lời.

Trên phố hàng quán san sát, đường phố giao nhau thông tới bốn cửa thành, tuy nhiệt náo nhưng rất có trật tự.

Bạt Phong Hàn cười cười nói: "Lạc Dương có hai điểm đặc sắc, Tử Lăng huynh đệ có biết là gì không?"

Từ Tử Lăng lắc đầu, tỏ vẻ hứng thú thỉnh giáo lại y.

Bạt Phong Hàn nói: "Đầu tiên chính là lấy phương nam bắc là trục chính, khiến dòng Lạc Thủy có thể chảy xuyên suốt toàn thành, chia Lạc Dương ra làm hai khu nam bắc, nối với nhau bằng bốn cây cầu lớn, trong thành còn có ba con sông khác là Y, Triền, Giản cùng nối liền với nhau, khiến cho kênh rạch trong thành nội rất chằng chịt, tập trung hết cả vẻ đẹp của sơn thủy về đây, làm cho người ta có một cảm giác tòa thành này là do bàn tay của trời cao sắp đặt chứ không phải con người có thể kiến tạo nên được."

Lúc này đột nhiên phía trước xuất hiện kỳ cảnh, một con thuyền chạy lướt qua dòng Lạc Thủy bên dưới, từ góc độ của Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn, chỉ nhìn thấy nóc thuyền di động, trông như là con thueyenf đang lướt trên mặt đất vậy.

Từ Tử Lăng hân hoan nói: "Ta đã từng tới Thủy Hương thành trấn ở Giang Nam, cũng dẫn nước sông chảy qua thành như vậy, vốn cũng chẳng có gì là ly kỳ cả, nhưng rất hiếm thấy có dòng sông nào lại thẳng như dòng Lạc Thủy này, chia đôi Lạc Dương một cách căn bằng điều hòa, mà quy mô của thành này đương nhiên Thủy Hương thành không thể so bì được rồi. Còn một điểm đặc sắc nữa là gì vậy?"

Lúc này trời đã sáng rõ, người và xe cộ đi lại trên phố bắt đầu nhiều lên.

Trên phố thi thoảng lại có những đội võ sĩ khôi giáp sáng ngời đi qua, làm tòa hoàng thành ngàn năm tuổi này càng tăng thêm phần khí thế.

Bạt Phong Hàn nói tiếp: "Một đặc sắc khác nữa chính là Tây Uyển ở ngoài thành, phía tây tới Tân An, phía bắc giáp Mang Sơn, mặt nam là Y Khuyết Chư Sơn, chu vi hơn hai trăm dặm, có thể so với Thượng Lâm Uyển của Hán Vũ Đế khi xưa, lớp thành ngoài và Tây

Uyển nối liền với nhau, khiến Lạc Dương càng thêm quy mô."

Hai ngươi đi dọc theo phố, cuối cùng cũng tới bờ nam Lạc Thủy.

Bạt Phong Hàn chỉ cây cầu lớn nối liền hai bờ nam bắc nói: "Đây gọi là Tân Trung Kiều, chỉ nhìn quy mô của nó, đã biết năm xưa Dương Quảng lao sư động chúng thế nào. Nghe nói để xây dựng Lạc Dương, tên hôn quân đó đã dời nhà của hàng vạn phú thương từ khắp nơi trên toàn quốc tới đây, lại bắt hơn ba ngàn thợ thủ công về tập trung làm mười hai phường ở phía đông nam thành ngoại, vì thế mới có được cảnh tượng của hôm nay."

Đoạn y lại hạ giọng nói: "Cái này gọi là bụng xấu vô tâm làm việc tốt, ngày sau kẻ nào đoạt được thiên hạ, tự nhiên sẽ được hưởng thụ thành quả xây dựng của Dương Quảng, chỉ cần quản trị cho tốt, thịnh thế có thể trường tồn mãi mãi."

Từ Tử Lăng nghe y nói bất giác cảm thấy kính nể con người đứng trước mặt mình. Bạt Phong Hàn tuy chuyên chí võ đạo, nhưng đối với cục thế cũng rất có kiến giải, hơn nữa lại khác biệt với chúng nhân, lúc này người người đều đang bôi nhọ Dương Quảng, y lại chỉ ra được công lao xây dựng thành đào sông của hắn.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Chúng ta cũng nên tìm chỗ nào đó kiếm thứ gì dằn bụng thôi!"

Từ Tử Lăng vui vẻ gật đầu đáp ứng.

0O0

Yển Sư nằm ở bờ bắc sông Lạc Thủy, phía nam sông Hoàng Hà, phía bắc có Tung Sơn, Thiếu Thất, thượng du chính là Lạc Dương, trăm dặm dưới hạ du là Hổ Lao, là một cửa ải chiến lược đối với Lạc

Dương, cũng là tiền tuyến chống cự lại sự bành trướng về phía đông của Lý Mật. Nếu Yển Sư mất, ắt hẳn sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới sự yên ổn của Lạc Dương.

Yển Sư với Lạc Dương, cũng không khác Hổ Lao với Huỳnh Dương là mấy.

Hiện giờ Vương Thế Sung dẫn binh tới Yển Sư, lập tức trực tiếp uy hiếp tới sự tồn vong của Hổ Lao, vì vậy Lý Mật chắc chắn sẽ có phản ứng, hoặc thủ hoặc công, tuyệt đối không thể không cẩn thận tính toán.

Dưới sự hộ vệ của hơn mười tướng lĩnh trung thành và các danh gia cao thủ, Khấu Trọng, Vương Thế Sung, Đổng Thục Ni ăn mặc như võ tướng tiến lên một chiến thuyền đậu trên bến cảng ngoài thành, đồng hành còn có hai ngàn cận vệ quân, ngồi chật mấy chiếc chiến thuyền.

Vừa bước chân lên sàn thuyền, Khấu Trọng đã thoáng động tâm, vội kéo Vương Thế Sung ra sau thuyền, chỉ xuống dòng Lạc Thủy nói: "Chúngta phải giở chút thủ đoạn mới làm Lý Mật tin rằng Vương thượng thư đã quyết tâm xuất binh tấn công Hổ Lang."

Vương Thế Sung chau mày hỏi: "Ta trấn trọng binh ở Yển Sư như vậy còn chưa đủ sao?"

Khấu Trọng nói: "Như vậy hắn cũng có thể nghĩ là chúng ta tăng cường phòng thủ, hơn nữa lại không thể cho địch nhân cơ hội phóng hỏa đốt lương. Tôi vừa mới nghiên cứu địa đồ mà thượng thư đại nhân đưa cho, Hổ Lao, Huỳn Dương đều nằm ở phía nam Lạc Thủy và Hoàng Hà, chi bằng thượng thư đại nhân sai người lên phía đông Yển Sư, tìm đoạn sông thích hợp àm đặt cầu phao, hai ba cây cũng không nhiều đâu. Kế dó, chúng ta cho xây dựng kho lương, quân

doanh bên bờ nam, làm như vậy so với điều động quân mã còn hiệu lực hơn nhiều, tránh để Lý Mật phải động can qua công thành cho khổ! Hà! Kế này thế nào?"

Vương Thế Sung ngây người ra nhìn gã một hồi, thở dài nói: "Diệu kế như vậy, bảo ta làm sao có thể cự tuyệt chứ?"

0O0

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn bước vào một trà lầu nhiệt náo, sau một hồi khó khăn chen chúc, hai người mới tìm được một chiếc bàn trong góc, gọi mấy món bánh ngọt điểm tâm, thoải mái ăn uống.

Từ Tử Lăng thuận miệng hỏi: "Bạt huynh cơ hồ như rất yêu thích Lạc Dương thành này vậy?"

Bạt Phong Hàn gật đầu nói: "Trong các thành thị ở Trung Thổ, ta có ấn tượng rất đặc biệt với Lạc Dương và Trường An, có lẽ vì cả hai tòa thành này đều có khí thế vương giả, những nơi khác không sao bì được."

Từ Tử Lăng lại hỏi: "Giang Đô thì sao?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Ta còn chưa tới Giang Đô lần nào, đó là nơi Tử Lăng huynh đệ xuất thân, tự nhiên là có cảm tình rất nồng hậu, cũng giống như là ta với thảo nguyên đại mạc vậy thôi."

Y ngưng lại một chút rồi tiếp tục: "Có điều nếu so sánh thì ta thích thành thị phương bắc hơn một chút, vẻ đẹp hùng tráng của nó hoàn toàn không giống với vẻ diễm lệ thanh kỳ của phương nam, hợp với ta hơn."

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Bạt huynh giống như dòng Hoàng Hà cuồn

cuộn chảy ở phương bắc, đã trải qua phong sương tuế nguyệt, không sợ hoàn cảnh khó khăn gian khổ. Ta và Trọng thiếu gia rốt cuộc cũng là người phương nam, rất dễ có tâm trạng thích nghỉ ngại làm, cho dù luyện võ cũng không có kỷ luật nghiêm khắc gì hết, hà..."

Bạt Phong Hàn cười cười nói: "Ta thấy Khấu Trọng hơi giống với ta, mà huynh đệ cũng không phải hạng thích nghỉ ngại làm, chỉ là bản tính không thích tranh đấu với người, nhưng nếu có kẻ nào làm huynh đệ động nộ thì ta rất lo lắng cho kẻ ấy đấy!"

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Ta đáng sợ vậy hay sao?"

Bạt Phong hàn ung dung nói; "Ta rất ít khi hân thưởng một người, nhưng huynh đệ lại là ngoại lệ. Bình thường huynh đệ trông ôn nhu văn nhã, giống như một người không hề để tâm tới bất cứ chuyện gì vậy, nhưng mỗi lần tới lúc nguy cấp sinh tử tồn vong, huynh đệ đều tỏ ra kiên nghị bất khuất, ý chí còn vững hơn thái sơn, đồng thời lại có diệu kế khắc địch thoát thân, nếu không sáng nay chúng ta cũng đâu vào được Lạc Dương mà ăn điểm tâm như bây giờ?"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Ta chưa từng nghĩ về phương diện này bao giờ, được rồi! Chúng ta cũng nên tìm cách liên lạc với Trọng thiếu gia thôi chứ?"

Bạt Phong Hàn trầm ngâm nói: "Trọng thiếu gia và Vương Thế Sung giao dịch thế nào, lúc này có lẽ đã thành định cục rồi, chúng ta thực không nên can dự vào làm gì. Tốt nhất để Khấu Trọng tới tìm chúng ta, còn chúng ta chỉ cần lưu lại tiêu ký như ước định là được rồi."

Từ Tử Lăng gật đầu biểu thị đồng ý, nhưng lại chau mày nói: "Vậy bây giờ chúng ta làm gì đây?"

Bạt Phong Hàn phì cười nói: "Tử Lăng hình như không quen với

chuyện không có Khấu Trọng lắm thì phải, nói ta biết, trước đây khi đi cùng Khấu Trọng, có phải ngươi chưa từng nghĩ xem mình phải làm gì hoặc không phải làm gì hay không?"

Từ Tử Lăng ngần ngừ nói: "Đúng là có chút không quen thật, có điều chuyện gì cũng phải có bắt đầu, đợi lát nữa... ồ!"

Bạt Phong Hàn ôm bụng cười ngất, làm mấy người khách uống trà ở các bàn bên cạnh đều quay sang nhìn.

Cười xong, y mới chậm rãi nói: "Chúng ta đi gặp một mỹ nhân mà cả hai cùng quen biết xem có tin tức gì của Quân Du không đã, thuận tiện nghe ngóng tình hình của Hòa Thị Bích luôn, ý Tử Lăng thế nào?"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Mỹ nhân mà chúng ta cùng quen biết?"

Bạt Phong Hàn lộ ra biểu tình cổ quái, mỉm cười nói: "Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh đại khái cũng xem là một trong số những người đó mà."

Từ Tử Lăng thất thanh thốt lên: "Cái gì?"

0O0

Vương Thế Sung và Khấu Trọng đứng trên đài quan sát của chiến thuyền, dõi mắt nhìn về phía Lạc Dương.

Khấu Trọng nói: "Thượng thư đại nhân có biết Lý Mật đã từng âm thầm đến gặp Tiền Độc Quan ở Tương Dương, thuyết phục y cung ứng lương thảo nhân lực cho quân Ngoã Cương tấn công Lạc Dương từ phía nam không?"

Vương Thế Sung giật mình chấn động thốt: "Tiền Độc Quan lẽ nào không sợ chết hay sao?"

Khấu Trọng nói: "Lý Mật trước nay luôn nổi tiếng túc trí đa mưu, hắn cố ý sách động tứ đại khấu và quân Giang Hoài hợp tác, công hãm Cảnh Lăng, bức tới chư hùng phương bắc, đây thực ra là kế nhất tiễn xạ song điêu, vừa có thể khiến Đỗ Phụ Uy không rảnh rỗi mà lo chuyện phương nam, cũng có thể khiến các thành trì nhỏ ở phía nam Lạc Dương do bị quân Giang Hoài uy hiếp mà theo về với hắn. Vì vậy nếu ngài không kịp thời đánh bại quân Ngoã Cương, sớm muộn gì cũng bị y vây khốn thôi, lúc ấy thì muốn hối hận cũng không kịp nữa rồi."

Vương Thế Sung ngạc nhiên hỏi: "Khấu tiểu huynh đệ làm sao biết rõ tình thế hai miền nam bắc tới vậy?"

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Đương nhiên là để đối phó Lý Mật rồi, lão tặc này đã hạ cái gì mà Bồ Công Sơn Lệnh, khiến hai huynh đệ chúng tôi nhiều lần rơi vào hiểm cảnh, mấy lần tưởng đã xuống dưới đó gặp Diêm Vương lão tử, nếu không diệt trừ lão, làm sao chúng tôi được yên thân chứ!"

Vương Thế Sung trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói: "Nếu trận này không thắng được Lý Mật, chúng ta có nên liên kết với Lý Uyên không?"

Khấu Trọng vốn định nói: "Trận này tất thắng", nhưng lời ra đến miệng thì đột nhiên lại đổi ý, mỉm cười hỏi ngược lại: "Lý Mật, Lý Uyên, thượng thư đại nhân thấy kẻ nào đáng sợ hơn?"

Vương Thế Sung cười khổ nói: "Ta vốn chưa từng coi Lý Uyên ra gì, thậm chí cả khi y khởi binh ở Thái Nguyên, vượt Long Môn tiến vào Quan Trung, trước sau đánh bại Tống Lão Sinh và Khuất Đột Thông,

ta cũng chỉ cho đó là cái thế nhất thời mà thôi. Nhưng khi thứ tử Lý Thế Dân của Lý Uyên đánh bại quân Tây Tần của hai phụ tử Tiết Cử, Tiết Nhân ở Phù Phong, rồi thừa cơ truy kích tới tận Lũng Thành, thì ta không thể không thay đổi cách nhìn của mình, bởi vì Quan Trung không còn nỗi lo phía tây, có thể toàn lực tiến về phía đông, mưu tính đuổi hươu ở Trung Nguyên, cùng với Lạc Dương trở thành uy hiếp lớn nhất đối với Lý Mật."

Khấu Trọng nói: "Thượng thư đại nhân đã biết rõ tình thế Lý phiệt như vâyj, chắc chắn cũng rõ Lý Thế Dân là người ôm đại chí bình định Trung Nguyên, vì vậy trừ phi thượng thư ngài chịu cúi đầu xưng thần, bằng không nếu để Lý Thế Dân có thêm mấy nơi cứ điểm thì Lạc Dương sớm muộn gì cũng rơi vào tay y mà thôi."

Vương Thế Sung thờ dài nói: "Lạc Dương là đầu mối giao thông khắp thiên hạ, nhưng cũng chính vì vậy mà lúc nào cũng rơi vào tình trạng tứ diện thọ địch, cho dù trừ được Lý Mật cũng còn phải ứng phó với công kích tử quần hùng các phương, không giống như Lý phiệt tiến có thể công, thoái có thể thủ ở Quan Trung."

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Vì vậy sau khi trừ được Lý Mật, thượng thư đại nhân phải dụng binh Quan Trung, ít nhất là cũng phải buộc Lý Uyên không thể bước nửa bước ra khỏi Đồng Quan. Ngoài ra, ngài cũng thắng Lý Mật ở chỗ có thể lợi dụng Vận Hà, từng bước từng bước thôn tính những thành trấn phụ cận, tăng cường thực lực, ngoại trừ cách này ra, ta nghĩ cũng không còn cách nào khác đâu."

Vương Thế Sung cười gượng nói: "Ta hơi mệt rồi, muốn vào trong khoang thuyền nghỉ ngơi một chút!"

Khấu Trọng nhìn theo bóng y mà thầm thở dài.

Vương Thế Sung thủy chung cũng không phải kẻ có thể tranh đoạt

thiên hạ, tuyệt đối không so được với Đỗ Phục Uy, thậm chí cả Tiểu Tiễn cũng không bằng, đương nhiên không thể so bì với hạng hùng tài đại lược như Lý Mật hay Lý Thế Dân rồi.

0O0

Tân kiều đông bắc đẩu đình tây,

Đáo thử lệnh nhân thư thi mê,

My nguyệt văn bộ thần nữ phổ,

Kiểm ba xuân bàng thiết nương đê;

Liễu ti diểu diểu phong sào xuất,

Thảo lũ nhung nhung vũ tiễn tề.

Báo đạo tiền khu thiếu hô hát,

Khủng kinh hoàng yến bất thành đồ.

Khi hai người bước lên cầu Thiên Tân Kiều bắc qua Lạc Thủy, Bạt Phong Hàn mỉm cười ung dung nói: "Thiên Tân Hiểu Nguyệt đứng đầu trong Lạc Dương bát cảnh, đẹp nhất là vào lúc nửa đêm trăng sáng, minh nguyệt lơ lững giữa từng không, cùng mỹ nhân tay trong tay tới đây du ngoạn, cảm giác tuyệt diệu thế nào, nhất thời chính bản thân ta cũng không thể nào nói được."

Từ Tử Lăng đột nhiên dừng lại nói: "Ta đột nhiên nhớ ra một chuyện, chỉ sợ không thể cùng Phong Hàn huynh đi gặp công chúa được."

Bạt Phong Hàn cười cười nói: "Không biết Tử Lăng có chuyện gì gấp

vậy?"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Phong Hàn huynh chớ nên cho rằng ta kiếm cớ tránh mặt công chúa, chỉ là ta đang lo lắng cho mấy huynh đệ bị thất tán, nên phải đi tìm bọn họ mà thôi."

Bạt Phong hàn nói: "Có phải Tử Lăng muốn nói tới bọn bốn người Đoạn Ngọc Thành không?"

Từ Tử Lăng gật đầu đáp: "Chính là bọn họ!"

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Vậy ta cũng không ngăn cản huynh đệ nữa."

Hai ngươi ước định thời gian gặp mặt, rồi chia tay đi làm việc riêng của mình.

Chương 141: Cố đô ngàn năm (2)

Từ Tử Lăng bước xuống Thiên Tân Kiều, trở lại khu vực Nam thành, toàn thân thư thái dễ chịu lạ thường. Gã thật sự không muống gặp Đơn Uyển Tinh.

Lúc này Lạc Dương như vừa bừng tỉnh sau một giấc ngủ dài vậy, Ngựa xe đi lại như nước, nhiệt náo phi thường, trên đường có không ít người mặc Hồ phục, chắc là thương nhân đến từ Tây Vực.

Chỉ nhìn cảnh tượng phồn vinh trước mắt, có ai cảm nhận được thế giới bên ngoài đang chiến tranh liên miên, sinh linh đồ thán. Càng không có ai nghĩ rằng Lạc Dương đang rơi vào cảnh nội ngoại giao tranh, trở thành trung tâm để các thế lực lớn tranh giành, cướp đoạt.

Gã rời khỏi con phố chính đông người, đi dọc theo Lạc Thủy, lòng sông rộng tới hơn mười trượng, thuyền lớn xếp hàn song song, nối với nhau bằng những sợi dây thừng, dây xích lớn, tạo nên một kỳ cảnh trên mặt nước. Ngẩng đầu lên nhìn về phía Thiên Tân Kiều, Bạt Phong Hàn đã đi khuất từ bao giờ.

Bốn tòa lầu cao bên đầu bắc của Thiên Tân Kiều càng làm tăng thêm khí thế hùng tráng của cây cầu này.

Rời khỏi khu thị tứ, người đi đường bắt đầu thưa thớt dần.

Từ Tử Lăng chậm rãi thả bước trên con đê trống đầy những cây hoè, cây liễu, cảnh sắ mê người. Gã thu nhiếp tâm thần, bất giác nghĩ tới quan hệ giữa Bạt Phong Hàn và Đơn Uyển Tinh.

Ngày đó Đơn Uyển Tinh và Bạt Phong Hàn ước định tương hội tại Cửu Giang, chỉ sợ không chỉ đơn thuần là quan hệ tư tình nam nữ. Nên biết rằng Đơn Uyển Tinh là lãnh tụ đời nay của Đông Minh Phái, trong phái đã chọn sẵn Thượng Minh để làm phu tế cho nàng, vì vậy tuy nàng có tâm với Lý Thế Dân, nhưng lại vô duyên vô phận. Với tính cách và tác phong hành sự nóng nảy kiên cường của Đơn Uyển Tinh, nếu đã khắc chế được tình cảm của mình với Lý Thế Dân, theo lý cũng không nên không giữ mình mà có tư tình với Bạt Phong Hàn như vậy. Vì thế giữa nàng và Bạt Phong Hàn, nhất định là có hợp tác gì đó.

Từ Tử Lăng vốn cũng không nghĩ tới chuyện này, nhưng vì Bạt Phong Hàn không những biết được Đơn Uyển Tinh đã tới Lạc Dương, mà còn biết được nơi ở của nàng, sự tình liền trở nên không đơn giản. Nếu hai người chỉ có tư tình nam nữ, với tác phong coi thường tình cảm nam nữ của Bạt Phong Hàn, chỉ riêng chuyện hôm ấy Đơn Uyển Tinh không nỡ hạ sát thủ với gã đã đủ khiến y mãi mãi không nhớ tới nàng rồi.

Từ Tử Lăng cười khổ lắc đầu, gã nghĩ tới những chuyện đó làm gì?

Chính vào lúc này, phía trước có một người vội vội vàng vàng chạy tới. Từ Tử Lăng định thần nhìn kỹ, lập tức ngây người ra, xuýt chút nữa thì không dám tin vào mắt mình nữa.

0O0

Khấu Trọng dựa vào khung cửa sổ nhìn ra ngoài, trong lòng không ngừng dậy sóng.

Con đường tranh bá thiên hạ tuyệt đối không dễ đi.

Chẳng những phía trước mờ mịt khó đoán, gập ghềnh khó đi, lúc nào cũng có thể dẫm phải cạm bẫy phân thây toái cốt, đáng sợ nhất chính là lối rẽ quá nhiều, không cẩn thận một chút là sẽ mất đi cơ hội đạt được mục tiêu của mình một cách trực tiếp.

Thời cơ chính là điểm quan trọng nhất.

Lý Thế Dân chính là người rất biết nắm bắt thời cơ. Y đã chọn đúng lúc bức lão tử của mình tạo phản, khởi binh ở Thái Nguyên, nhân lúc đại quân tinh nhuệ ở Quan Trung phải tiến về phía tây đối phó Lý Mật, đã vượt sông nhập quan, đoạt lấy Tây Đô Trường An, chỉ cần trừ đi mối họa phụ tử Tiết Cử là y có thể ung dung ở Quan Trung xem quần hùng đuổi hươu, thừa lúc ngao cò tương tranh mà hưởng cái lợi ngư ông.

Còn gã thì bây giờ mới chỉ bắt đầu.

Đánh đổ Lý Mật, cố nhiên có thể làm chuyện kết minh của quân Ngõa Cương và Tống phiệt chết từ trong trứng nước, nhưng kẻ được lợi nhất lại là Lý Thế Dân chứ không phải Khấu Trọng. Vì thế hiện giờ vẫn chưa phải lúc thích hợp để giết Lý Mật, cho dù hắn có giơ cổ ra cho gã chém, gã cũng quyết chẳng xuống đao.

"Ôi! Giá có tiểu Lăng ở đây thì tốt, ít nhất cũng có người tâm sự."

Giả như Từ Tử Lăng ngộ hại, gã sẽ bất chấp tất cả để báo cừu, hồng đồ bá nghiệp hay cái gì cũng vứt sang một bên.

"Cách! Cách!"

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Ai đó?"

Một ả nô tì bước vào cung kính khom người thi lễ: "Tiểu thư có lời

mời công tử!"

0O0

Từ Tử Lăng do dự giây lát rồi mới bước tới chặn người kia lại, trầm giọng gọi: "Lý đại ca!"

Thì ra chính là Lý Tịnh cách biệt đã lâu.

Gã thoáng do dự là vì thủy chung vẫn không thể không nghĩ tới chuyện của Tố Tố, nếu không phải là Lý Tịnh bạc tình, Tố Tố sẽ không bị Vương Bá Đương làm nhục, càng không phải khuất thân gả cho tên Hương Ngọc Sơn kia.

Lý Tịnh thân vận thường phục, nhưng vẫn hiên ngang cao lớn như xưa, nhãn thần càng trở nên sắc bén, hiển nhiên mấy năm nay võ công đã có tiến bộ rất nhiều. Y ngạc nhiên dừng bước, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên, nhíu mày hỏi: "Vị huynh đài này có phải đã nhận lầm người không?"

Từ Tử Lăng giờ mới sự nhớ ra mình đang dùng dung mạo của "đại hiệp mặt sẹo", bèn thấp giọng nói: "Đệ là Từ Tử Lăng, hiện giờ đang đeo mặt nạ!"

Thân hình cường tráng của Lý Tịnh khẽ rung lên, sau đó lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, kéo gã đi qua hàng hoè liễu ven đường ra ngoài bờ đê, mừng rỡ nói: "Ta đã nghe tin đệ và Khấu Trọng sẽ tới Lạc Dương, thật không ngờ lại gặp nhau như vậy, tiểu Trọng đâu?"

Từ Tử Lăng cởi bỏ mặt nạ, cho vào trong người.

Lý Tịnh lại tán thưởng: "Đệ cao hơn trước nhiều rồi. Thời gian qua thật nhanh, bất giác đã mấy năm qua rồi, ngày ấy mới là hai tên tiểu

tử vô danh không biết võ công mà giờ đây các đệ đã thành nhân vật danh chấn thiên hạ rồi, hiện giờ người trong thiên hạ nhắc tới hai đệ, nếu không phải là nghiến răng ken két thì cũng là thật lòng tán thưởng không ngớt lời đó." Tiếp đó y lạn nôn nóng hỏi: "Tiểu Trọng xảy ra chuyện rồi sao?"

Từ Tử Lăng thấy y thật lòng quan tâm, nhưng lại nghĩ tới Tố Tố, trong lòng mâu thuẫn phi thường, đành gượng nói: "Tiểu Trọng không sao, chúng tôi chỉ tạm thời chia tay, ai làm chuyện nấy thôi."

Lý Tịnh thở phào nhẹ nhõm: "Theo ta! Chúng ta tìm nơi nào ngồi xuống nói tiếp!"

0O0

Khấu Trọng đi theo ả nô tỳ, vào trong khoang thuyền của Đổng Thục Ni.

Lúc này nàng đã đổi một bộ hoa phục, còn trang điểm thêm phấn son nữa, sắc đẹp càng thêm hiển hiện, ánh mắt huyền bí càng tăng thêm mấy phần phong vận mê người.

Sau khi Khấu Trọng ngồi xuống một chiếc ghế bên tay trái nàng, tiểu tỳ liền lui ra, thuận tay kéo cửa khép lại.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Nàng không sợ bị đại cựu cựu trách mắng sao?"

Đổng Thục Ni bắt trước giọng già nua của Vương Thế Sung nói: "Mỗi lúc một khác, bây giờ làm sao giống trước đây được?" Tiếp đó thì bật cười khanh khách, điệu bộ quyến rũ tuyệt trần.

Khấu Trọng lập tức hiểu ra.

Đổng Thục Ni giờ đây là vũ khí bí mật của Vương Thế Sung, y lợi dụng mỹ sắc của nàng để lung lạc những người có giá trị loọi dụng với y, hoặc để thu thập tin tức tình báo, nếu không chuyến này Vương Thế Sung chết rồi cũng không biết kẻ hại mình là ai.

Vương Thế Sung muốn thu phục gã, nên đã giở ra lá bài Đổn Thục Ni này.

Đổng Thục Ni mỉm cười ngọt ngào nói: "Huynh thật có bản lĩnh, người ta chưa từng thấy đại cựu cựu xem trọng ai như thế, nhưng mà bây giờ người ta lại không thích huynh nữa rồi."

Khấu Trọng thất thanh thốt: "Hả?"

0O0

Nhà cửa trải dài bên bờ đối diện, không xa lắm là một tòa gác chuông đặc biệt cao, hùng vĩ phi thường, nhìn thẳng xuống dòng Lạc Thủy chia Lạc Dương ra làm hai.

Lý Tịnh thở dài nói: "Thật không ngờ biệt ly ngày ấy đến tận bây giờ mới có cơ hội trùng phùng. Tố muội thật hiếm có, nếu không có nàng, Lý Tịnh này đừng hòng còn mạng mà ở đây nói chuyện cũ với đệ. Vì thế sau khi nghe tin Lý Mật tạo phản, ta biết có chuyện chẳng lành, liền lập tức lên đường đi Huỳnh Dương, nhưng tới nơi mới biết thì ra hai đệ đã cứu nàng đi rồi."

Từ Tử Lăng ậm ử một chút, xuýt chút nữa thì òa khóc, miễn cưỡng cố nuốt nhiệt lệ vào tim, trầm giọng nói: "Lý đại ca ngày ấy sao lại chịu để Tố tỷ trở về Huỳnh Dương vậy? Lẽ nào huynh không biết đại long đầu phủ lúc ấy đã thành hiểm địa rồi sao?"

Lý Tịnh cười khổ nói: "Tố muội đối với ta ân trọng như núi, Lý Tịnh ta đâu thể vong ân phụ nghĩa cho được? Đáng tiếc nàng đã quyết ý trở về, lại biết ta sẽ ngăn trở nên chỉ để lại một bức thư rồi lén lút bỏ đi. Lúc đó ta nội thương chưa lành, lúc đuổi theo nàng gặp phải một trận mưa lớn, ốm nặng một trận. Sau khi khang phục, ta có tới Huỳnh Dương tìm nàng, nhưng Tố muội nhiều lần cự tuyệt không gặp. Ta đành phải tới Lạc Dương trước, rồi vào Quan Trung, bây giờ đang ở dưới trướng của Tần Vương."

Từ Tử Lăng nghe mà tròn mắt há miệng ngẩn người.

Thì ra là như vậy!

0O0

Sắc mặt Đổng Thục Ni trở nên lạnh lùng nói: "Người nào đại cựu cựu thích, người ta đều không thích cả!"

Thấy Khấu Trọng tròn mắt lên nhìn mình, nàng giẫm chân giận dỗi nói: "Có gì mà phải ngạc nhiên vậy chứ? Người ta thích tự mình lựa chọn không được sao? Đại cựu cựu xưa nay luông không thích cha người ta, nhưng mẹ lại là người phụ nữa hạnh phúc nhất thế gian này. Mẹ thường nói ngày xưa bọn họ thường được tự do chọn lấy đối tượng của mình bên đống lửa lớn."

Khấu Trọng ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm cả người, mỉm cười nói: "Vậy hiện giờ ta có thể cút ra ngoài được chưa?"

Lần này thì tới lượt Đổng Thục Ni phải tròn đôi mắt hạnh lên nói: "Nghe Thụ Ni nói không thích huynh nữa, lẽ nào huynh không cảm thấy thương tâm hay khó chịu hay sao?"

Khấu Trọng đứng dậy, vươn mình một cái, chậm rãi bước ra cửa,

vừa đi vừa nói: "Đương nhiên là đau lòng muốn chết đi được, bây giờ ta phải về phòng khóc lớn một trận... ha..."

Khấu Trọng quay người đón lấy chiếc bình sứ quý giá Đổng Thục Ni ném về phía mình, cười hì hì nói: "Ta có một thói quen rất xấu là không thích để người khác sắp đặt cho mình, chỉ thích mềm, không thích cứng... hà!" Nói đoạn liền ném chiếc binh hoa trở lại cho Đổng Thục Ni.

Khi Đổng Thục Ni vội vàng đưa tay bắt lấy, thì gã đã đẩy cửa ra ngoài rồi.

"Soảng!"

Chiếc bình hoa lại bay khỏi tay Đổng Thục Ni lần nữa, đập vào cửa vỡ thành trăm mảnh.

0O0

Lý Tịnh quan tâm nói: "Tố muội gần đây thế nào?"

Từ Tử Lăng nghe thấy mình đáp: "Tỷ ấy ở Ba Lăng, đã gả cho người ta rồi."

Lý Tịnh hân hoan nói: "Vậy thì ta mừng cho nàng, không biết là nhà nào có phúc vậy?"

Từ Tử Lăng khẽ run lên một chập, tròn mắt lên nhìn y.

Lý Tịnh có vẻ như không hiểu hỏi: "Tại sao thần sắc đệ lại cổ quái như vậy, lẽ nào phu tế của Tố muội có vấn đề gì sao?"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt: "Tố tỷ gả cho người khác, Lý đại ca

không cảm thấy thất vọng ư?"

Lý Tịnh chau mày nói: "Nếu Tố muội có nơi chốn tốt, ta vui mừng còn chẳng kịp nữa là, rốt cuộc có phải người ấy có vấn đề không?"

Từ Tử Lăng nhìn Lý Tịnh hồi lâu rồi lắc đầu nói: "Đệ cũng không dám khẳng định nữa."

Lý Tịnh cười cười nói: "Làm ta lo chết đi được, người đó rốt cuộc là ai? Ba Lăng là địa bàn của Tiểu Tiễn đúng không?"

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Phu quân của Tố tỷ chính là thủ hạ của Tiêu Tiễn, tên là Hương Ngọc Sơn."

Lý Tịnh biến sắc nói: "Cái gì?"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt: "Có phải có vấn đề gì không?"

Sắc mặt Lý Tịnh lộ vẻ khổ sở, hồi lâu sau mới thở dài than: "Người này có vấn đề hay không, ta không rõ lắm, nhưng ta biết... ôi! tiểu Lăng xin thứ cho ta có nỗi khổ riêng không thể nói hết với đệ được. Trời ơi! Tại sao lại khéo đến vậy?"

Từ Tử Lăng tâm niệm chuyển động, trầm giọng nói; "Tần Vương mà Lý đại ca vừa nói có phải là thứ tử của Lý Uyên, Lý Thế Dân không?"

Lý Tịnh gật đầu nói: "Chính là y, y cũng rất hân thưởng các đệ đó. Hai đệ không phải muốn sáng tạo sự nghiệp mới hay sao? Tương lại Lý Thế Dân sẽ là một vị hảo hoàng đế."

Từ Tử Lăng cười lạnh nói: "Y làm nổi hoàng đế sao? Y là Tần Vương, nhưng thế tử lại là Lý Kiến Thành. Chỉ cần nghe câu này của Lý đại ca là biết hiềm khích giữa huynh đệ bọn họ đã bắt đầu nảy nở,

tai họa sắp tới với Lý phiệt rồi, đại loạn tất sẽ xảy ra, Lý đại ca vẫn còn muốn ở trong vũng nước đục đó sao?"

Lý Tịnh nghiêm mặt nói: "Tiểu Lăng đã lớn thật rồi, kiến giải cũng rất đặc sắc, có điều Lý Tịnh ta đâu phải là kẻ thấy khó mà lui?" Y ngưng lại một chút, song mục lấp lánh hàn quang, đôi mắt nhìn xuống dòng Lạc Thủy đang cuộn chảy, chậm rãi nói: "Quốc gia hoạn nạn, kim cổ tương đồng, không có một vị quân chủ thánh minh thì không thể an trị được. Vì quốc gia đâu thể câu nệ tiểu tiết, hiện giờ ai mà không biết địa bàn của Lý phiệt đều cho Tần Vương đánh dẹp mà có được, cũng chỉ có mỗi tài năng và đức hạnh để tạo phúc do muôn dân mà thôi, đệ có hiểu ý ta không?"

Từ Tử Lăng cảm thấy chán nản trong lòng, trên ngực như có tảng đá lớn đè nặng, thở dài một hơi, cảm thấy dễ chịu một chút mới gật đầu nói: "Lý đại ca không ở Quan Trung mà lại tới nơi hiểm địa này, rốt cuộc là vì chuyện gì vậy?"

Lý Tịnh hạ giọng nói: "Lần này ta tới Lạc Dương đích thực là có chuyện quan trọng phải làm, nhưng hiện giờ tạm thời chưa thể nói được." Tiếp đó lại kéo Từ Tử Lăng đứng dậy nói: "Đi theo ta nào, tẩu tẩu của đệ chắc đợi suốt ruột lắm rồi."

Từ Tử Lăng thất thanh kêu lên: "Tẩu tẩu?"

Chương 142: Chuyện cũ như mây

Vương Thế Sung mặc quân phục đứng oai vệ trên đầu thuyền, Khấu Trọng và một số tướng lĩnh khác chia nhau đứng phía sau.

Lớp thành ngoài của Lạc Dương đã hiện ra trước mắt, khí thế trang nghiêm. Bốn chiếc thủy sư thuyền gia nhập đội ngũ hộ tống, làm cho thuyền đội càng thêm oai phong, hùng hậu.

Vương Thế Sung tinh thần sung mãn, xem ra thì tâm tình rất tốt. Y vẫy tay gọi Khấu Trọng lại bên mình rồi hỏi: "Khấu tiểu huynh đã tới Lạc DƯơng chưa?"

Khấu Trọng cung kính đáp: "Đây mới là lần đầu tới Lạc Dương."

Vương Thế Sung cười ha hả, tự hào nói: "Bên dưới chúng ta đây chính là Lạc Thủy, chia Lạc Dương thành hia khu nam bắc. Hoàng Cung và Hoàng Thành đều nằm ở phía tây và phía bắc, phố phường nhà cửa, thị tứ đều phân bố ở thành nam và thành đông."

Khấu Trọng nói: "Thuyền đội có thể trực tiếp vào trong thành hay không?"

Vương Thế Sung đắc ý dương dương nói: "Chẳng những có thể trực tiếp vào thành, mà còn có thể tới bất cứ nơi nào, nếu luận giao thông thủy lục thuận tiện, khắp thiên hạ này không có thành thị nào bì kịp được với Đông Đô. Ngoại trừ Lạc Cốc Thủy ở phía tây, Kim Thủy ở phía bắc, kênh Thông Tân, Thông Tế, Tào, Đạo, Trọng Tân và sông Y Thủy, Đơn Thủy ở phía nam chạy ngang dọc chằng chịt khắp phố

lớn phố nhỏ, thuyền xe đi lại đều rất thuận tiện."

Cửa chặn đã được mở lên, thuyền đội của Vương Thế Sung từ từ vào thành. Cảnh phồn hoa đô hội của thành nội đột nhiên hiện ra trước mắt. Khấu Trọng cảm thấy đườnng hô hấp của mình bị dừng hẳn lại, mắt hổ trợn tròn elen không chớp.

Vương Thế Sung ghé miệng sát tai gã nói: "Nếu ngươi trợ giúp ta đông phá Lý Mật, tây chiếm Trường An, ta sẽ phong cho làm Lạc Dương Vương, thành này sẽ trở thành đất phong của ngươi, tiểu Ni cũng thành vương phi của ngươi nữa."

Khấu Trọng thu nhiếp tâm thần, hít sâu một hơi nói: "Đa tạ thánh thượng long ân!"

Nói xong lại cảm thấy buồn cười. Nhưng gã cũng biết nếu không làm bộ xu nịnh, Vương Thế Sung có thể sẽ trở mặt bất cứ lúc nào.

Vương Thế Sung nghe thấy hai chữ thánh thượng thì cười lên ha hả, lại thấp giọng nói; "Ngươi trong thiên hạ đồn đại hai người biết được bí mật của Dương Công Bảo Khố, rốt cuộc là thật hay giả?"

Khấu Trọng mắng thầm trong bụng, nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ cung kính, rỉ tai nói: "Chúng tôi chỉ có ít đầu mối, có thể tìm được hay không thì vẫn chưa rõ?"

Vương Thế Sung hỏi: "Bảo Khố có phải ở Lạc Dương hay không/"

Khấu Trọng cố tỏ vẻ ngạc nhiên nói: "Thượng thư đại nhân thật lợi hại!"

Vương Thế Sung cười lạnh nói: "Năm xưa khi xây dựng tân đô, Dương Tố từng tham gia rất tích cực, muốn làm thêm một cái bảo

khố cũng là chuyện hết sức dễ dàng."

Khấu Trọng mừng thầm trong bụng, tự nhủ lão già ngươi nghĩ vậy là tốt nhất rồi, đột nhiên thấy thuyền đội sắp đụng phải một cây cầu lớn bắc ngang mặt sông, vội kinh hãi thốt lên: "Sắp đụng phải cầu rồi!"

Vương Thế Sung và đám thủ hạ đều cố nhịn cười, nhưng đều có vẻ rất khổ sở. Khấu Trọng đang cảm thấy nghi hoặc khó hiểu thì chiếc cầu lớn đã chia ra làm hai, dựng ngược lên hai bên, lộ ra một khoảng không đủ cho đội thuyền đi qua.

Vương Thế Sung vui vẻ quay sang Khấu Trọng đang tròn mắt ngạc nhiên nói: "Đây là cây cầu đầu tiên có thể khai hợp ở Trung Thổ chúng ta, do thiên hạ đệ nhất xảo thủ Lỗ Diệu Tử thiết kế, Khấu tiểu huynh chưa thấy qua bao giờ cũng không có gì là lạ." Sau đó lại chỉ sang bờ bên phải nói: "Đó chính alf hoàng cung, chúng ta trực tiếp đi gặp Dương Động, xem hắn có thể giở được trò hoa dạng gì?"

0O0

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Lý đại ca đã thành thân rồi sao?"

Lý Tịnh đỏ mặt nói: "Cũng khá lâu rồi! Năm đó ta và Tố muội chạy lên phía bắc, cũng may mà gặp được nàng, được nàng khẳng khái trợ giúp, nối một sợi gân đứt của ta, bằng không Lý đại ca của đệ đã thành một tên què rồi!

Trong sát na ngắn ngủi ấy, Từ Tử Lăng đã hiểu ra toàn bộ sự việc. Chính vì Lý Tịnh đa tình có người phụ nữ khác, nên Tố Tố mới tâm nguội ý lạnh mà âm thầm bỏ đi, từ đó không muốn nhắc tới y nữa.

Lý Tịnh ngạc nhiên nói: "Tại sao sắc mặt đệ trở nên khó coi như vậy?"

Sắc mặt Từ Tử Lăng trở nên lạnh lùng như vừa được phủ lên một lớp sương mờ, gằn giọng nói từng chữ một: "Kể từ ngày hôm nay, chúng ta không còn là huynh đệ nữa, Lý Tịnh ngươi hãy đi đi!"

Lý Tịnh giật mình kinh hãi: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Từ Tử Lăng lạnh lùng nói: "Ngươi phải biết là chuyện gì chứ? Uổng công Tố tỷ đối với ngươi tình thâm nghĩa trọng, ngươi lại đa tình biệt luyến, bỏ rơi tỷ ấy. Giữa chúng ta chẳng còn gì để nói nữa." Nói dứt lời, gã liền quay người đi thẳng.

Lý Tịnh hét lớn: "Tiểu Lăng!"

Từ Tử Lăng triển khai thân pháp, trong nháy mắt đã rời khỏi khu bờ đê, biến mất vào khu phố đông người.

0O0

Hoàng Cung hùng vĩ hiện ra trước mắt.

Hoàng CUng được chưa thành hai phần Hoàng Thành và Cung Thành.

Hoàng Thành vây xung quanh Cung Thành ở ba mặt đông, nam, tây tạo thành chữ "ao" (Q), phía bắc có tường ngăn cách với Cung Thành bên trong.

Tường của Hoàng Thành đều là tường kép, có hai lớp tường dầy, đặc biệt phía bắc có tới ba lớp tường, để tăng cường khả năng phòng ngự.

Trong Hoàng Thành có bốn con đường nhỏ ở hai phía đông tây, cắt

nhau với ba cong đường thẳng chiều nam bắc, con đường ở giữa làm trục chính, những tự, phủ, miếu mao, đền đài đều xây dựng dọc theo con đường này.

Cung Thành là nơi tiểu hoàng đế Dương Động ở và tiếp kiến quần thần.

Phía bắc Cung Thành là hai thành Diệu Nghi và Viên Bích, khiến cung thành được bao bọc giữa trùng vây, nghiêm mật còn hơn cả Hoàng Thành ở Giang Đô.

Đội thuyền chầm chậm dừng lại ở bến cảng ngoài Hoàng Thành, Vương Thế Sung cười cười nói: "Bởi vì Lý Mật không biết Khấu tiểu huynh và Thục Ni sớm đã thoát thân, thế nên tin tức có lẽ còn chưa truyền tới Lạc Dương, chỉ nhìn hiện giờ Dương Động hoàn toàn không có phòng bị gì, cũng biết có lẽ hiện giờ hắn còn chưa biết Vương Thế Sung này đã trở lại rồi."

Khấu Trọng nói: "Cái này gọi là lấy nhanh đánh chậm, chỉ cần chúng ta có thể khống chế Dương Động, Độc Cô phiệt sẽ mất đi chỗ dựa lớn nhất, lúc ấy muốn chém muốn giết không còn do bọn chúng quyết định nữa rồi."

Vương Thế Sung nói: "Độc Cô Phong tuy võ công cao cường, nhưng ta vẫn không để tâm, chỉ có điều lão bà tử Vu Sở Hồng kia mới thật sự không phải hạng thường, dưới trướng ta tuy cao thủ như vân, nhưng chỉ e vẫn không có ai ngăn trở được mụ, nếu để mụ thoát đi, đây sẽ là mối hoạ rất lớn đó."

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Tại sao ngài không nhắc tới Độc Cô Phượng vậy?"

Vương Thế Sung càng ngạc nhiên hơn, tròn mắt hỏi: "Tại sao phải

nhắc đến chứ?"

Khấu Trọng biết chuyện chẳng lành, trầm giọng nói: "Bằng hữu Bạt Phong Hàn của tôi đã từng giao thủ với Độc Cô Phượng, suýt chút nữa thì không thể thoát thân, nghe nói võ công của nàng đã vượt quá Độc Cô Phong, chỉ kém Vu Sở Hồng chút ít, thượng thư làm sao không biết chuyện này chứ?"

Vương Thế Sung đã từng tận mắt nhìn thấy thân thủ tuyệt thế của Bạt Phong Hàn ở Bành Thành, nghe vậy thì biến sắc nói: "Nếu thật sự có chuyện này, nói không chừng Độc Cô phiệt vẫn còn thực lực ẩn giấu, biết đâu lại đang có ý ám toán ta?"

Khấu Trọng gật đầu nói: "Nhật định là vậy, chúng ta cần phải cẩn thận ứng phó, bằng không nếu có gì bất trắc xảy ra thì se thiệt thòi lớn đấy."

Thuyền đã cập bến, Vương Thế Sung liền dẫn đầu bước xuống.

0O0

Từ Tử Lăng cúi đầu đi hết cửa con phố, tâm tình mới cảm thấy dễ chịu lại đôi chút.

Đặc biệt là cảnh sắc xanh tươi hai bên đường, trời xanh mây trắng, ánh nắng rực rỡ, dần dần cũng kéo gã ra khỏi chuyện tình không thể vãn hồi của Tố Tố và Lý Tịnh, mà tập trung vào những kiến trúc hùng vĩ và mỹ lệ ở Lạc Dương. Kể từ khi rời khỏi Phi Mã Mục Trường, mỗi khi rảnh rỗi gã đều lấy những cuốn sách của Lỗ Diệu Tử lưu lại ra nghiên cứu, đối với kiến trúc rất có tâm đắc, vì vậy lúc này có thể dùng nhãn quang của một người trong nghề để quan thưởng danh đô nức tiếng thiên hạ này.

Từ Tử Lăng dần dần cảm thấy thư thái, chậm rãi thả bộ trên con phố dài, bất luận đi vào chỗ nào, cũng đều thấy chỉnh tề ngăn nắp như bàn cờ vậy.

Một đám trẻ nhỏ đang chơi đùa trên khoảng đất trống, tiếng cười tràn ngập không gian, bất giác làm gã nhớ lại những kỷ niệm ngày xưa với Khấu Trọng ở Dương Châu, bọn gã dường như chưa từng thử qua cảm giác vui đùa thế này bao giờ, ngày nào cũng phải lăn lộn tranh đấu vì miếng cơm manh áo, hoặc đối phó những kẻ ức hiếp mình. Càng nghĩ gã càng xuất thần, phía sau có tiếng gió nổi lên mà cũng không hay.

Gã vội hoảng hốt quay đầu lại, thì ra chính là đại tướng thủ hạ Lưu Hắc Thát của Đậu Kiến Đức.

0O0

Vương Thế Sung đặt chân lên bến cảng thì đã có một viên đại tương trẻ tuổi đợi sẵn, cúi người thi lễ nói: "Tất cả đều đã thu xếp ổn thỏa, xin thượng thư đại nhân yên tâm!"

Người này thân hình khá cao, chỉ kém Khấu Trọng chừng một thốn, mặt dài như ngựa, râu lại như dê, hai mắt lấp lánh thần quang, chắc hẳn là bậc cao thủ kiêm tu nội ngoài công phu.

Vương Thế Sung mỉm cười giới thiệu: "Đây là Lang Phụng tướng quân, khi ta không ở đây, chuyện ở Lạc Dương đều do y và Tống Mông Thu tướng quân phụ trách."

Khấu Trọng lập tức hiểu ra, thì ra đây là tâm phúc của Vương Thế Sung, đồng thời cũng thầm cảm thấy sợ hãi. Chỉ nhìn tình hình hiện tại cũng biết Vương Thế Sung đã dùng phương pháp đặc biệt gì đó để chỉ thị Lang Phụng và Tống Mông Thu hai người ngầm điều động

binh mã, khống chế Hoàng Thành. Vì thế chớ nên xem lúc Vương Thế Sung thoạt nghe tình hình chẳng lành, tay chân luống cuống mà tưởng lầm, lão hồ ly dù sao cũng vẫn là lão hồ ly, đợi khi bình tĩnh trở lại, lập tức lộ ra bản sắc lợi hại giảo hoạt của mình ngay.

Lang Phụng nói: "Thượng thư đại nhân, mời!"

Vương Thế Sung mỉm cười ung dung, dẫn đầu đoàn người tiến thẳng vào cửa lớn Hoàng Thành.

Chương 143: Ai là minh quân

Lưu Hắc Thát bá vai Từ Tử Lăng, cùng bước vào một cửa tiệm bán đồ tơ lụa. Hai người giúp việc niên kỷ còn khá trẻ, thấy hai người đi vào đều không bước ra đón tiếp, giống như chẳng hề để ý vậy, mặc cho Từ Tử Lăng và Lưu Hắc Thát vén màn cửa sau đi vào phía trong, sau khi đi qua một kho hàng nhỏ, thì tới một sân rộng, bên trong lại là một dãy phòng xá nữa.

Bốn nam một nữ đang tụ tập nói chuyện ở trong sân, thấy Lưu Hắc Thát đều tỏ vẻ cung kính, đồng thanh gọi: "Lưu đại ca!"

Lưu Hắc Thát khẽ gật đầu, dẫn Từ Tử Lăng vào một căn phòng bên tay trái. Đó là một gian khách sảnh bày thiết đơn giản, ngoại trừ bàn ghế và mấy thứ gia cụ thường thấy ra, cả một chiếc tủ cũng không có, những thứ đồ trang sức hoa lệ thì càng không cần nói làm gì.

Sau khi ngồi yên vị, Lưu Hắc Thát mới cười ha hả nói: "Thật hay quá! Không ngờ lại gặp được lão đệ ở đây, không biết bao nhiêu lần ta nghe hung tin về lão đệ và Khấu Trọng, thật không ngờ hai người vẫn sống rất khoẻ mạnh. Khấu Trọng đã đi đâu rôi?"

Từ Tử Lăng nói: "Ta và hắn bị phân tán, nhưng đã hẹn ước gặp nhau ở đây." Nói đoạn lại than thầm trong bụng, Lưu Hắc Thát tuy là một trang hảo hán, nhưng thủy chung cũng vẫn là người của Đậu Kiến Đức, không tiện tiết lộ quá nhiều chuyện với y.

Lưu Hắc Thát chau mày nói: "Nghe nói Lý Mật phái người chặn đuổi các người, có muốn ta sai người đi tìm Khấu Trọng không?"

Từ Tử Lăng cảm nhận được nhiệt tình chân thành của gã, trong lòng cảm thấy áy náy vạn phần, nhưng vẫn lắc đầu nói: "Hắn có thể tự bảo vệ mình được, thực tế là chúng ta cố ý chia nhau ra, ta dẫn dự địch nhân còn hắn thì đi làm việc khác."

Lưu Hắc Thát liền lập tức hiểu ra. Lúc này nữ tử vừa trò chuyện với bốn nam nhân bên ngoài khi nãy mang trà thơm dâng lên. Từ Tử Lăng giờ mới nhìn rõ dung mạo nữ tử này rất đẹp, có một khí chất thanh tú đặc biệt đáng yêu.

Lưu Hắc Thát cười cười nói: "Nàng là Đồng Đồng, mấy ngọn phi đao cũng lợi hại lắm!" Nhưng y lại không giới thiệu Từ Tử Lăng với Đồng Đồng.

Đồng Đồng vui cười, hiếu kỳ nhìn Từ Tử Lăng một cái rồi mới lui ra ngoài.

Lưu Hắc Thát trầm ngâm hồi lâu mới thở dài nói: "Sau khi giết chết Nhậm Thiếu Danh, không những khiến tên tuổi của hai người lừng lẫy thiên hạ, mà còn biến đổi cả tình thế phương nam, lão ca cũng thật vinh hạnh vì được quen biết hai vị lão đệ."

Từ Tử Lăng sợ y lại nhắc lại chuyện mời mình nhập bọn, vội vàng nói lảng sang chuyện khác: "Lần này Lưu đại ca tới Lạc Dương, không rõ có chuyện quan trọng gì vậy?"

Lưu Hắc Thát chăm chú nhìn gã một hồi, sau đó mới trầm giọng nói: "Chuyện này nói lớn cũng được mà nói nhỏ cũng xong, thực chất thì chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng lại quan hệ đến chuyện ai có thể thống nhất thiên hạ đấy."

Từ Tử Lăng càng nghe càng khó hiểu, ngạc nhiên hỏi: "Là chuyện gì mà có ảnh hưởng lớn vậy chứ?"

Lưu Hắc Thát không đáp mà hỏi ngược lại: "Lần này hai bị lão đệ tới Lạc Dương, có phải là chuẩn bị vào Quan Trung hay không?"

Từ Tử Lăng biết rõ Lưu Hắc Thát là người tốt, song tuyệt đối không phải kẻ ngốc, thậm chí còn rất tinh minh lợi hại, muốn giấu diếm cũng không dễ dàng chút nào. Y hỏi như vậy, chính là gián tiếp hỏi xem có phải gã muốn đi khai quật Dương Công Bảo Khố hay không. Giả như gã ấp úng cho qua, Lưu Hắc Thát tự nhiên sẽ không giãi bày tâm phúc với gã nữa.

Trong thời đại quần hùng cát cứ này, cho dù là phụ tử huynh đệ bằng hữu, ai ai cũng vì chủ của mình mà giữ lấy một số bí mật không nói cho người khác biết. Giống như vừa nãy, Lý Tịnh định nói gì với gã nhưng lại thôi, hiển nhiên là có điều ẩn mật.

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Sự thực thì chúng tôi cũng chỉ biết bảo tàng ở đâu đó gần Quan Trung, những thứ khác đều không rõ, vì vậy lần này chỉ là thử vận khí chút thôi."

Gương mặt đen đúa trung hậu của Lưu Hắc Thát nở một nụ cười chân thành, gật đầu nói: "Lời Tử Lăng nói, sao ta lại không tin chứ. Có điều ta nghe nói trong Dương Công Bảo Khố, ngoại trừ những kỳ trân dị bảo mà Dương Tố vơ vét được, còn có vô vàn thứ binh khí quý giá nữa. Nếu như muốn vận chuyển những thứ này đi, không có nhân lực to lớn thì tuyệt đối không thể được. Nếu hai người tin được Lưu Hắc Thát này, ta có thể toàn lực trợ giúp, điều kiện là mỗi người lấy thứ mình cần, đệ và Khấu Trọng lấy tài vật, ta chỉ cần binh khí để thanh thiên hạ, vậy là lưỡng toàn kỳ mỹ, mọi người đều vui vẻ."

Y ngưng lại một chút rồi nói tiếp: "Theo tin tức ta có được, Dương Công Bảo Khố tổng cộng có bảy tầng, ngoại trừ tầng đầu tiên không có cơ quan ra, các tầng dưới đều nguy hiểm vô cùng, nếu đệ biệt

được người thiết kế bảo tàng này chính là thiên hạ đệ nhất xảo thủ Lỗ Diệu Tử, thì sẽ hiểu muốn lấy bảo tàng này tuyệt đối không dễ chút nào. Theo ta được biết, La Sát Nữ đã từng vào được tầng đầu tiên, xong đã biết khó mà lui. Ôi! Thần tình lão đệ lại trở nên cổ quái như vậy?"

Từ Tử Lăng nghe tới cái tên Lỗ Diệu Tử, tự nhiên là chấn động trong lòng, bắt đầu hiểu ra tại sao lúc lão đưa cuống sách "Cơ Quan Học" cho Khấu Trọng, còn đặc biệt nhấn mạnh phải dựa vào nó mới được Dương Công Bảo Khố. Nhưng tại sao Lỗ Diệu Tử không trực tiếp nói với bọn gã chuyện Dương Công Bảo Khố là do một tay lão thiết kế chứ?

Chuyện này đúng là khó hiểu.

Lưu Hắc Thát lại nói: "Dương Tố và Lỗ Diệu Tử là hảo hữu tri giao, cầu khai hợp ở Lạc Dương này cũng là do lão thiết kế đó. Thiên tư của lão về phương diện này chỉ e thế gian không có người thứ hai đâu."

Thấy Từ Tử Lăng chau mày suy nghĩ, y liền đưa tay vỗ nhẹ lên vai gã nói: "Lão đệ không cần phải đưa ra đáp án nhanh vậy đâu, có thể thương lượng trước với Khấu Trọng, cho dù không hợp tác, Lưu Hắc Thát ta cũng không trách đệ đâu. Tiện thể ta cũng nói luôn với đệ, Gia Cát Đức Uy đối với kiến trúc và cơ quan học rất có tâm đắc, lúc vào bảo tàng sẽ có trợ giúp rất lớn."

Từ Tử Lăng chỉ đành gật đầu ậm ừ cho qua.

Lưu Hắc Thát thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: "Nói thực lòng, những lời này ta chẳng muốn nói ra chút nào, có vẻ như là ta cũng tham lam giống như những kẻ khác đang ngấp ghé vào bảo tàng vậy, nhưng vì đại cục, ta lại không thể không nói ra."

Từ Tử Lăng nói: "Chuyện này đệ hiểu, Lưu đại ca không cần lo lắng."

Lưu Hắc Thát hân hoan nói: "Ta đã từng nhắc tới hai vị lão đệ với Hạ Vương. Hạ Vương cũng rất hân thưởng hai người, người rất hy vọng có cơ hội gặp mặt các đệ."

Hạ Vương chính là Đậu Kiến Đức.

Từ Tử Lăng cúi đầu nói: "Có cơ hội chúng tôi cũng rất muốn gặp mặt y. Còn nữa, vừa rồi Lưu đại ca nói chuyện gì mà có thể lớn, có thể nhỏ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Lưu Hắc Thát trầm giọng nói: "Tự nhiên là liên quan đến thứ tề danh với Dương Công Bảo Khố, Hòa Thị Bích rồi."

0O0

Mới vào Hoàng Thành, hơn chục người đứng trước Đoan Môn liền bước tới nghênh tiếp, ngoại trừ ba người ăn vận khôi giáp của võ tướng ra, những người khác đều ăn vận nho phục. Một người trong bọn họ không ngờ chính là Âu Dương Hi Di mà Khấu Trọng đã từng gặp mặt.

Âu Dương Hi Di là cao thủ thành danh đã mấy chục năm, bối phận trên giang hồ cực cao, có giao tình rất tốt với đại nho Vương Thông và Vương Thế Sung, có điều nhiều năm nay lão đã không mà thế sự, thật không ngờ lần này cũng xuất sơn trợ giúp Vương Thế Sung tranh thiên hạ. Năm xưa lão đã dùng Trầm Sa Kiếm đại chiến với Bạt Phong Hàn ở Bành Thành, tuy chưa phân thắng phụ đã dừng tay, nhưng cũng đã lưu lại trong lòng Khấu Trọng ấn tượng không thể phai mờ.

Ngoài Âu Dương Hi Di ra, còn có hai nam một nữ đặc biệt làm Khấu Trọng chú ý.

Nữ nhân giống như một điểm chu sa giữa đồng cỏ xanh tươi, rất là bắt mắt. Đó là một thiếu phụ trẻ tuổi rất có nhan sắc, nhỏ nhắn mà hoạt bát, lưng đeo trường kiếm, thần tình lại nghiêm túc lạ thường, bộ dạng như không dễ gì cười nói vậy, tuy vậy nhưng nàng lại có một vẻ đẹp rất thành thục, vừa khiến người đối diện cảm nhận được vẻ cô ngạo bất quần không dễ gì xâm phạm, nhưng lại cũng khiến người ta dâng lên một cảm giác thách thức, cảm thấy nếu có thể phá được tấm màn chắn bảo vệ mà nàng dựng lên đó chính là thành tựu lớn nhất của nam nhân. Có điều nguyên nhân làm Khấu Trọng để ý tới nàng ta, không phải vì sắc đẹp, mà là vì đôi mắt sắc bén sáng rực lam quang của nàng, khiến gã không những biết được nàng là võ lâm cao thủ, mà còn biết nàng không phải là người Trung Thổ nữa.

Hai nam nhân khác làm Khấu Trọng chú ý là một lão một thiếu. Người già thân hình béo lùn, thân vận đạo bào, tay cầm phất trần, mắt tai mũi miệng như đều dồn cả vào giữa mặt, thoạt nhìn thì cảm thấu rất buồn cười, nhưng những tai nhìn lấp lánh hàn quang, ẩn ước một vẻ vô tình lãnh mạc trong đô mắt ti hí của lão thì tuyệt đối không hề có chút hoạt kê nào.

Người trẻ là một tráng hán chừng hai bảy hai tám tuổi, thân hình to cao, tuy không anh tuấn cao lớn như Khấu Trọng, Từ Tử Lăng hay Bạt Phong Hàn, nhưng gương mặt rắn rỏi, dáng người chắc nịch, toát ra một khí độ dũng mãnh ngang tàng. Trên lưng đeo một cặp song trác.

Xem ra thì ngoại trừ Âu Dương Hi Di, ba người này là võ công cao nhất trong chúng nhân, đều có thể liệt vào hạng nhất lưu cao thủ trong võ lâm. Ánh mắt sắc bén của Âu Dương Hi Di dừng lại trên người Khấu Trọng, thoáng hiện thần sắc kinh dị, nhưng không nói

tiếng nào.

Vương Thế Sung lúc này đã rảo nhanh bước chân, cười ha hả nói: "Được các vị kịp thời tới đây, Vương Thế Sung này còn lo lắng gì nữa chứ!"

Khấu Trọng thầm kinh hãi trong lòng, không ngờ Vương Thế Sung không nói không rằng mà đã điều động được toàn bộ lực lượng trong tay dùng để ứng phó với nguy cơ trước mắt.

Bọn Âu Dương Hi Di lần lượt cúi người thi lễ, nói mấy lời khiêm nhượng.

Một viên võ tướng nói: "Mông Thu đã y theo lời đại nhân phân phó, làm xong mọi chuyện."

Khấu Trọng giờ mới biết người này chính là Tống Mông Thu, một tâm phúc đại tướng khác của Vương Thế Sung, vội vàng lưu tâm liếc y một cái. Người này dung mạo xấu xí, trên mặt hiển lộ ra một thần tình trung nghĩa hơi quá đáng, gây cho người ta cảm giác như y đang đeo mặt nạ vậy, mới thoạt nhìn nhưng gã đã có ác cảm với y rồi.

Lúc này Vương Thế Sung mới giới thiệu Khấu Trọng với những người này, nữ tử kia đúng là tên cũng như người, gọi là Linh Lùng Kiều, đạo nhân béo lùn là Khả Phong Đạo Trưởng, tráng hán là Trần Trường Lâm, những người khác cũng đều là danh gia cao thủ đến từ các môn phái khác nhau.

Âu Dương Hi Di hiển nhiên là người có địa vị cao nhất trong đám người này, mỉm cười nói: "Trường Sinh Quyết không hổ là một trong tứ đại kỳ thư, bằng không đâu thể tạo ra nhân tài như Khấu huynh đệ đây."

Khấu Trọng vội vàng khiêm nhượng.

Vương Thế Sung nói mấy câu khách khí với những người khác, rồi nghiêm mặt nói: "Chuyện không thể chậm trễ, chúng ta lập tức vào cung gặp tiểu hôn quân, xem xem tên Độc Cô Phong muốn giở trò gì!"

0O0

Lưu Hắc Thát thấy Từ Tử Lăng nghe tới tên Hòa Thị Bích mà mặt vẫn không đổi sắc, liền mỉm cười nói: "Nếu như Tử Lăng đệ biết thêm một chút về những chuyện liên quan tới Hòa Thị Bích, có thể sẽ hứng thú lên cũng không chừng."

Từ Tử Lăng nghĩ đến Khấu Trọng, than thầm trong lòng miễn cưỡng phấn chấn tinh thần, gượng cười hỏi: "Hòa Thị Bích ngoại trừ là Ngọc Tỷ Truyền Quốc, tượng trưng cho quyền lực của hoàng đế ra, còn có giá trị gì chứ?"

Lưu Hắc Thát nói: "Nói thật lòng, chuyện này ta cũng không biết. Nhưng chỉ từ sự việc Ninh Đạo Kỳ cũng phải định ước mượn ngọc ba năm với Từ Hàng Tịnh Trai, là biết thứ này không phải đi đơn giản là một miếng bảo ngọc chân quý, nếu không làm sao có thể khiến cao nhân thế ngoại siêu phàm thoát tục như Ninh Đạo KỲ cũng phải động tâm chứ?"

Từ Tử Lăng thoáng ngạc nhiên: "Nói như vậy thì Hoà Thị Bích lẽ nào luôn được giấu ở Từ Hàng Tịnh Trai sao? Lưu đại ca biết được chuyện này từ đâu vậy?"

Lưu Hắc Thát mỉm cười thần bí, thấp giọng nói; "Chuyện này thứ cho Lưu đại ca của đệ không nói ra được, vì ta đã hứa với người đó rồi.

Đệ chỉ cần biết là tin tức này là chính xác vạn phần là được."

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Nếu thật có chuyện này vậy thì chuyện Ninh Đạo Kỳ sẽ giao Hòa Thị Bích cho Sư Phi Huyên ở Lạc Dương cũng không phải là lời phao tin đồn nhảm rồi, Ninh Đạo Kỳ và Sư Phi Huyên khoa trương như vậy chẳng lẽ còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn hay sao?"

Gương mặt đen đúa của Lưu Hắc Thát nở một nụ cười, chậm rãi nói: "Vừa hay ngược lại những điều đệ vừa nói, đây chính là điều kiện hco mượn Hòa Thị Bích của Từ Hàng Tịnh Trai với Ninh Đạo Kỳ, chính là yêu cầu lão hiệp trợ bình loạn thiên hạ, tạo phúc cho bá tánh."

Từ Tử Lăng thoáng động tâm: "Nói như vậy, Ninh Đạo Kỳ đích thực là đang hiệp trợ Từ Hàng Tịnh Trai tạo thế cho vị quân chủ tương lai rồi."

Lưu Hắc Thát ngạc nhiên nói: "Đệ đoán tuy không trúng nhưng cũng sai không bao nhiêu. Theo sự suy đoán của Đậu công và ta thì Sư Phi Huyên giẫm bước hồng trần trong giai đoạn phi thường này không chỉ vì đối phó với Âm Quý Phái, mà còn mang trên mình một sứ mệnh quan trọng, chính là vì vạn dân trong thiên hạ tìm kiếm chân chủ, thử nghĩ xem, nếu có người lọt vào mắt xanh của Sư Phi Huyên, có được Hòa Thị Bích thì sẽ thế nào?"

Từ Tử Lăng lập tức cảm thấy đau đầu. Gã đang nghĩ tới Khấu Trọng, trong tình hình hiện tại, bất luận Sư Phi Huyên chọn thế nào, tuyệt đối cũng không tới lượt Khấu Trọng.

Đúng như Lưu Hắc Thát đã nói, Hòa Thị Bích vốn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng Sư Phi Huyên lựa chọn chân chủ mới là chuyện lớn của thiên hạ. Với danh vọng và thực lực của Từ Hàng Tịnh Trai mà Sư Phi

Huyên là đại biểu và Ninh Đạo Kỳ, chỉ cần bọn họ công khai tuyên bố dâng tặng Hòa Thị Bích cho ai đó, thiên hạ quần hùng tất sẽ có phản ứng.

Vì vậy Khấu Trọng tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra được.

Trước đây Khấu Trọng muốn đi cướp Hòa Thị Bích, e rằng ít nhất có một nửa là muốn đùa chơi, nhưng hiện giờ lại là một chuyện hoàn toàn khác. Nếu Khấu Trọng tham dự vào cuộc hiến tranh đoạt Hòa Thị Bích này, gã có thể đứng ngoài được hay không?

Vậy không phải là bọn gã sẽ phải đối địch với Sư Phi Huyên và Ninh Đạo Kỳ hay sao?

0O0

Vương Thế Sung cùng Khấu Trọng và đám tướng lĩnh danh gia cao thủ phi thân lên ngựa, dưới sự hộ vệ của gần ngàn thân vệ đi qua Hoàng Thành, nhằm hướng Cung Thành ở phía bắc thẳng tiến. Dọc đường toàn là những binh sĩ khôi giáp sáng ngời, hiển nhiên quyền khốnng chế Hoàng Thành đã nằm trong tay Vương Thế Sung rồi.

Chu vi thành rộng chín dặm, bốn mặt đều có cửa lớn. Tắc Thiên Môn nằm ở chính giữa mặt nam, nam đối Đoan Môn, bắc đối Huyền Võ Môn, cùng với cửa chính của các điện trung ương nằmg trên một trục thẳng.

Tiếng vó ngựa rầm rập làm cả Hoàng Thành như rung lên.

Khấu Trọng thúc ngựa chạy bên trái Vương Thế Sung, bên kia là Âu Dương Hi Di, phía trước là ba mươi kỵ sĩ mở đường do Lang Phụng dẫn đầu, thanh thế cao ngất.

Lúc này Tắc Thiên Môn đã dần dần hiện rõ trước mắt, đại môn chia làm hai lớp, sâu tới hai chục bộ, hai bên đều có lầu gác, nối liền với tường thành dày gần mười tám bước, thành cao hai mươi trượng, khí thế trang nghiêm, khiến người ta nhìn mà phải sinh cảm giác sợ hãi.

Lúc này Tắc Thiên Môn đã mở rộng, nhưng một cái bóng lính canh cũng không thấy đâu, khắp nơi bao trùm một vẻ cao thâm mạt trắc khiến người ta phải lo âu.

Vương Thế Sung thần thái ung dung, vừa thúc ngựa vừa nói với Khấu Trọng: "Bền trong Tắc Thiên Môn còn có Vĩnh Thái Môn, tiếp đó là chủ điện Càn Dương Điện chuyên để cử hành đại điển và tiếp kiến sứ tiết ngoại quốc. Bình thường tên tiểu tử Dương Động đó tuyệt không lui tới đây."

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Tại sao không thấy một tên lính canh nào vậy?"

Phía sau không biết có ai lên tiếng đáp thay y: "Xe ra thì bọn chúng đã sợ chạy hết rồi!"

Nhưng không ai cảm thấy buồn cười vì câu nói này cả.

Vương Thế Sung trầm giọng nói: "Dưới trướng Độc Cô Phong phân làm thập nhị vệ là Dực Vệ, Kỵ Vệ, Vũ Vệ, Đồn Vệ, Ngự Vệ, Hầu Vệ... mỗi vệ có khoảng năm trăm người, tổng số vượt quá năm ngàn ngươi, thực lực không thể coi thường, lại có thành cao hào sâu để cố thủ, với tính cách của Độc Cô Phong, y tuyệt đối sẽ không chưa chiến đấu đã lui đâu, chúng ta phải cẩn thận mới được."

Chúng nhân đồng thanh dạ ran, chấn động cả Hoàng Thành.

Trong nháy mắt đội quân đầu tiên đã tới trước cổng Tắc Thiên Môn, đang định xông thẳng vào thì một người đã chắp tay sau lưng ung dung bước ra, cười lớn nói: "Thượng thư đại nhân đem binh mã xông vào Hoàng Thành, không biết là có chuyện gì vậy?"

0O0

Lưu Hắc Thát thở dài một tiếng nói: "Tình thế thiên hạ vốn đã hỗn loạn, nếu Sư Phi Huyên mà nhúng tay vào nữa, chỉ sợ tình hình càng thêm phức tạp."

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy đau đầu vì chuyện này. Sư Phi Huyên và Loan Loan là truyền nhân đại biểu cho hai đại tông phái chính tà, đều là cao thủ siêu việt hiếm có, hiện giờ bọn gã đã trở thành tử địch của Loan Loan, nếu thêm một Sư Phi Huyên này nữa, e rằng khó khăn sẽ càng thêm khó khăn.

Từ Tử Lăng nhịn không nổi buột miệng hỏi: "Hiện giờ Sư Phi Huyên đang ở đâu?"

Lưu Hắc Thát nhún vai nói: "Nghe đồn mười ngày trước nàng ta đã xuất hiện ở vung phụ cận Lạc Dương, nhưng sau đó thì không biết tung tích, có dò la thế nào cũng không có tin tức gì. Chỉ dựa vào điểm này cũng biết nàng ta cao minh tới mức nào rồi."

Từ Tử Lăng nhớ tới Loan Loan, lập tức có thể đoán ra được sự lợi hại của Sư Phi Huyên, nghĩ tới lúc nàng ta có thể sẽ trở thành địch nhân của mình hay Khấu Trọng, nhất thời không nói nên lời. Cho dù gã không hứa với Khấu Trọng sau khi lấy được Dương Công Bảo Khố mới chia tay, gã cũng không thể rời bỏ Khấu Trọng lúc này được.

Lưu Hắc Thát tiếp tục nói: "Đây chính là nguyên nhân lần này ta tới

Lạc Dương. Nếu có thể lấy được Hoà Thị Bích từ tay Sư Phi Huyên, coi như nửa thiên hạ đã thuộc về Hạ Vương rồi. Chính vì vậy mà lúc này Lạc Dương có thể nói là vô cùng náo nhiệt, phàm là kẻ muốn có thiên hạ, ai mà chẳng muốn thử vận khí chứ?"

Từ Tử Lăng lại nhớ tới Lý Tịnh, nói không chừng đây cũng là nguyên nhân mà y tới Lạc Dương, chính là đoạt Hòa Thị Bích cho Lý Thế Dân, liền hỏi: "Lưu đại ca thử nói xem những ai có cơ hội đoạt Hòa Thị Bích vậy?"

Lưu Hắc Thát phì cười nói: "Từ Lăng đệ cùng chữ đoạt này e rằng không được thỏa đáng lắm. Trước tiên không nói có Ninh Đạo Kỳ đứng bên để ý, chỉ riêng kiếm pháp tới độ đăng phong cực của Sư Phi Huyên đã khiến người ta không dám vọng động, vì vậy có elx nên dùng chữ cầu thì thỏa đáng hơn."

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy buồn cười, bản thân gã vì nghĩ thay Khấu Trọng, nên bất giác đã dùng chữ đoạt, đành ậm ừ nói: "Vậy ai có cơ hội cầu được bảo bích nhất?"

Lưu Hắc Thát gượng cười nói: "Ta rất muốn nói với đệ rằng người đó chính là Đậu công, nhưng sự thực thì không phải như vậy. Ít nhất là có ba người nữa có cùng cơ hội như chúng ta, cũng là ba người có tư cách thống nhất thiên hạ nhất trong lúc này."

Y ngưng lại một chút rồi nói tiếp: "Nếu ta là Sư Phi Huyên, đương nhiên sẽ dựa vào chiến tích, phương cách cầm quyền và danh vọng để chọn vị chân mệnh thiên tử trong tương lai. Vì vậy người có cơ hội nhất chính là Lý Mật, vừa hay y lại mới đại thắng Vũ Văn Hóa Cập, trước đây cũng từng nhiều lần mở kho phát chẩn nạn dân, thanh danh rất tốt, liệu ai có thể bì kịp chứ?"

Lòng Từ Tử Lăng bất gáic trầm hẳn xuống, nếu như để Lý mật lấy

được Hòa Thị Bích, gã và Khấu Trọng còn có cơ hội tranh phong với hắn nữa sao?

Lưu Hắc Thát lại trầm giọng nói tiếp: "Người thứ hai chính là Vương Thế Sung, chỉ nhìn tình hình an định ở Lạc Dương cũng biết y quản trị rất có phương pháp, hơn nữa nơi đây là trung tâm của giao thông trong thiên hạ, có thể hùng chấn tứ phương, khiến người ta không thể coi thường được."

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Hai người này đích thực là có thể tranh phong với Hạ Vương, người còn lại có phải là Lý Uyên không?"

Lưu Hắc Thát nói: "Lý Uyên cũng có thể xem là một trong số này. Chỉ là bản thân y vừa háo sắc lại vừa dựa hơi Đột Quyết, tuy có thực lực nhưng cơ hội được Sư Phi Huyên chọn xem ra không nhiều."

Từ Tử Lăng nghĩ tới lão gia của mình, bèn hỏi: "Đỗ Phục Uy có phải hoàn toàn không có cơ hội không?"

Lưu Hắc Thát đáp: "Thanh danh của Đỗ Phục Uy trước nay đều không được tốt lắm, thêm nữa lại cấu kết với người Thiết Lặc, muốn được Hòa Thị Bích thì chỉ có đi cướp mà thôi."

Từ Tử Lăng thần kinh hãi, bởi gã biết rõ Âm Quý Phái cũng can dự vào chuyện này, mà Chúc Ngọc Nghiên, Loan Loan, Khsuc Ngạo và Đỗ Phục Uy đều là người thừa đủ tư cách khiêu chiến Sư Phi Huyên, vì vậy dù nàng ta có Ninh Đạo Kỳ hậu thuẫn đi chăng nữa, cũng không phải là hoàn toàn không có nguy hiểm.

Tình thế phức tạp dị thường.

Lưu Hắc Thát hào hùng cười ha hả nói: "Thiên hạ tuy chia năm xẻ bảy, nhưng những kẻ vô dụng nhiều, người đủ tư cách xưng vương

xưng bá ít. Hiện giờ ở phía nam Đại Giang không ngoài Tiêu Tiễn, Lâm Sĩ Hông, Trầm Pháp Hưng, Tống phiệt, sau khi hai người giết chết Nhậm Thiếu Danh, thì trước mắt Tiêu Tiễn là có thực lực nhất, đáng tiếc là Ba Lăng Bang khó thể thoát được xú danh buôn người, tự nhiên không thể lọt được vào mắt xanh của Sư Phi Huyên rồi."

Ngưng lại một chút rồi y nói tiếp: "Trong chư hùng phương bắc, trừ ba người ta vừa nói tới, còn có phụ tử Tiết Cử vừa bị Lý Thế Dân đánh bại, tự lo cho mình còn chẳng xong, nên có thể không luận. Còn bọn Lương Sư Đô, Lưu Vũ Châu toàn dựa vào người Hồ mới có được chút thanh thế, tự nhiên là Sư Phi Huyên không thèm để mắt. Những hạng như Cao Khai Đạo, Lý Tử Thông, Từ Viên Lãng lần lượt đều bị chúng ta, Lý Mật và Đỗ Phục Uy dồn vào một xó, không thể tiến lui, tất cũng không có cơ hội. Miễn cưỡng mà nói thì còn có Lý Xa, đáng tiếc là y lại ở tận Tây Cương, chuyện gì cũng phải xem nét mặt người Hồ mới dám thành sự, đâu có gì để khoe với đời chứ."

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Nghe ngữ khí của Lưu đại ca, lẽ nào chuyện ai làm hoàng đế đều nằm cả trong tay Sư Phi Huyên hay sao?"

Lưu Hắc Thát mỉm cười nói: "Có phải như vậy hay không thì phải xem tình thế phát triển thế nào đã. Nhưng chỉ nhìn việc các phương thế lực đều phái người tới Lạc Dương gặp Sư Phi Huyên, là biết họ trọng thị chuyện này thế nào rồi, nếu không ta cũng đâu nhàn rỗi mà ngồi đây nói chuyện với đệ thế này chứ." Tiếp đó lại lảng tránh ánh mắt của Từ Tử Lăng, cúi đầu lưỡng lự một lúc mới hỏi: "Lệnh tỷ vẫn khoẻ chứ?"

Từ Tử Lăng cảm thấy trong tim nhói đau, buồn bã nói: "Tố tỷ gả cho người ta rồi."

Thân hình khôi vĩ của Lưu Hắc Thát khẽ run lên một chặp, ngớ

người ra hồi lâu, rối mới lắp bắp nói: "Vậy... vậy... phải..."

Từ Tử Lăng đột nhiên cảm thấy không muốn đối diện với Lưu Hắc Thát nữa, mà đi càng xa càng tốt, vĩnh viễn không muốn nhắc tới chuyện của Tố Tố với bất cứ ai nữa. Giả dụ Hương Ngọc Sơn chỉ là một tên buôn người bỉ ổi, gã sẽ phải làm sao đây?"

Lưu Hắc Thát thấy Từ Tử Lăng đứng dậy, ngạc nhiên hỏi: "Tử Lăng muốn đi sao?"

Từ Tử Lăng buồn bã nói: "Ta muốn một mình uống chút rượu, lát nữa sẽ quay lại tìm Lưu đại ca."

Chương 144: Đạo làm quân chủ

Khấu Trọng định thần nhìn kỹ, trong lòng không khỏi thầm nhủ đúng là cha nào con nấy.

Người này có tới bảy tám phần giống với Độc Cô Sách, nhìn bề ngoài cũng chỉ hơn Độc Cố Sách chừng vài tuổi, mặt mũi khá anh tuấn, nhưng chỉ nhìn khí độ hào hùng của y thì ai ai cũng đoán ai được y chính là phiệt chủ của Độc Cô phiệt, Độc Cô Phong.

Y làm một người mà chỉ cần thoạt nhìn đã biết dã tâm cực lớn, khi cần thiết có thể hủy diệt mọi thứ mà không hề dung tình. Tuy y đang hớn hở cười vui, nhưng sát khí lại như lẩn khuất khắp nơi, thân hình trung dáng không cao to như Khấu Trọng, nhưng lại tỏ ra một năng lực phi phàm, đồng thời mỗi cử chỉ hành động của y cũng tỏ một niềm tin vững chắc.

Lúc này đôi mắt sắc bén bên trên chiếc mũi ưng của y từ từ dịch từ chỗ Vương Thế Sung sang Khấu Trọng. Khấu Trọng lập tức cảm thấy toàn thân nổi gai ốc, chỉ nội cái nhìn này cũng biết Độc Cô Phong quả không hổ là phiệt chủ của Độc Cô phiệt, công lực tuyệt đối không dưới hạng cao thủ như Đỗ Phục Uy hay Lý Mật.

Chúng nhân ghìm ngựa dừng lại, đám binh sĩ mở đường phía trước lập tức hiểu chuyện tản ra hai bên, không cản trở chủ nhân và đối phương đối thoại.

Vương Thế Sung cười ha hả nói: "Độc Cô tổng quản nặng lời rồi, gần đây nghe phong thanh có không ít kẻ muốn lấy cái đầu của

Vương Thế Sung này, họ Vương ta lại rất tham sinh úy tử, thế nên phải tức tốc về đây nhờ người bảo hộ, mang theo nhiều người một chút cũng không có gì là lạ. Làm có thể ghép cho ta tội "đem binh mã xông vào hoàn thành" được chứ? Xin Phong huynh chớ nên ngăn cản trước cửa cung như vậy, để ta vào cung yết kiến thánh thượng bẩm báo quân tình, bằng không sẽ khiến Vương mỗ hoài nghi Phong huynh đã sách động binh biến cũng không chừng, lúc ấy Vương mỗ buộc phải xua quân công thành, mọi người đều không có gì tốt cả đâu."

Khấu Trọng giờ mới biết Vương Thế Sung lợi hại thế nào, những lời này vừa đánh lại vừa xoa, khó có người nào chống đỡ nổi.

Có điều Độc Cô Phong cũng không phải thiện nam tín nữ, chỉ xem việc y một mình đứng cản ngoài cửa cung, thái độ ung dung như không là đã biết chắc chắn đã có dự tính rồi.

Quả nhiên Độc Cô Phong bước lên một bước, nhàn nhã mỉm cười nói: "Tội mà Thế Sung huynh ghép cho ta mới thật ghê gớm, Độc Cô Phong này làm sao gánh vác nổi. Buồn cười nhất là Độc Cô Phong vốn thành tâm thành ý, thấy thượng thu đại nhân đột ngột hồi triều nên mới tới đây nghênh đón, chẳng ngờ lại bị Trịnh Quốc Công hiểu lầm như vậy."

Y nói một câu mà từ "Thế Sung huynh", "Thượng thư đại nhân" tới "Trịnh Quốc Công", tổng cộng đổi ba lần xưng hô, đương nhiên tuyệt đối không có nửa điểm thành ý nào, còn có một vẻ khiến người ta không thể đoán biết, lại như có ý châm biến, không coi Vương Thế Sung vào đâu vậy.

Khấu Trọng phì cười nói: "Nếu là tới đây nghênh tiếp tại sao từ đầu Độc Cô tổng quản không nói thượng thư đại nhân ban sư hồi triều mà lại nói đem binh bức vào Cung Thành, hiện giờ sao lại chữa lời

vậy?"

Độc Cô Phong liếc nhìn Khấu Trọng với vẻ khinh miệt, cười gằn nói: "Vị huynh đệ trẻ tuổi này rất tuấn tú, không biết đã trở thành người phát ngôn thay thượng thư đại nhân từ lúc nào vậy?"

Vương Thế Sung cũng không phải tầm thường, chậm rãi tự nhiên như không nói: "Còn chưa giới thiệu với tổng quản, vị này là người ta dùng lễ hậu mời về, Khấu Trọng tiên sinh. Lúc Vương Thế Sung không ở đây, chuyện Lạc Dương đều do y quản lý, về sau các người hãy làm quen thêm một chút mới được."

Lần này thì cả những thân tín của Lang Phụ, Tống Mông Thu cũng giật mình chấn động, không ngờ Vương Thế Sung lại xem trọng Khấu Trọng tới vậy.

Độc Cô Phong thoáng ngẩn người giây lát rồi nói: "Thượng thư đại nhân tuy có quyền chọn người hiền tài cho đất nước, nhưng chức vị quan trọng như vậy, cần phải..."

Vương Thế Sung quả quyết ngắt lời: "Đây chính là một trong những nguyên nhân mà ta muốn vào điện kiến thánh thượng, Độc Cô tổng quản có phải vẫn muốn chặn đường hay không?"

Độc Cô Phong cười ha hả nói: "Làm sao được! Làm sao được! Thượng thư đại nhân, mời!"

Nói đoạn lùi sang một bên, điệu bộ cung kính một cách hơi quá khoa trương. Vương Thế Sung và Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn nhau, nhất thời cũng không biết nên phải phản ứng thế nào.

Cửa thành môn vừa sâu vừa dài, giống như một hang động không đáy có thể nuốt chửng bất cứ ai dám mạo hiểm tiến vào.

0O0

Sau khi cáo từ Lưu Hắc Thát, Từ Tử Lăng tìm một tửu quán gần đó gọi một bình rượu nhỏ, tự mình uống một hai chén, tửu ý lâng lâng, suýt chút nữa thì gục mặt khóc to một trận.

Gã trước giờ không hề thích rượu, cho dù có Khấu Trọng hết lòng mời mọc, gã cũng chỉ nhấp môi một chút rồi thôi. Nhưng hiện giờ, gã lại muốn uống cho bất tỉnh nhân sự, để hòng quên đi sự thực tàn khốc và không thể thay đổi này.

Nguyên nhân chính là Lưu Hắc Thát đã trực tiếp chỉ ra Tiêu Tiễn chỉ là một kẻ buôn người. Câu nói ấy như một quả chùy nặng nề giáng thẳng vào ngực gã. Hiện giờ Tố Tố và Hương Ngọc Sơn đã gạo nấu thành cơm, còn có cả hài tử, cho dù có giết Hương Ngọc Sơn cũng chẳng hề có ích gì cho Tố Tố.

"Ôi!"

Từ Tử Lăng uống thêm mấy chén nữa, phục người xuống bàn, muốn khóc mà vô lệ. Lúc này trong tửu quán chỉ có hai bàn còn khách nhân, mà gã lại cố ý chọn một bàn trong góc khuất, nên cũng không ngại bị người khác chú ý. Nói cho cùng tất cả những bất hạnh xảy ra với Tố Tố đều bắt đầu từ sự bạc tình bạc nghĩa của Lý Tịnh mà ra.

Tố tỷ có gì không tốt? Tại sao y phải thay lòng đổi dạ?

Tiếng bước chân vang lên.

Từ Tử Lăng nghe tiếng bước chân, trong đầu liền hiện ra thần thái long hành hổ bộ của Lý Thế Dân, vội ngẩng đầu lên. Chỉ thấy một người đội mũ tre che kín mặt, thân vận vải bố màu xám, đang bước

thẳng về phía gã, cước bộ nhẹ nhàng mà có lực, khắp người toát ra một khí thế oai phong khiếp người.

Từ Tử Lăng thu nhiếp tâm thần, trầm giọng nói: "Tần Vương, mời ngồi!"

Người kia thoáng ngây người ngạc nhiên rồi mới chậm rãi ngồi xuống, cỡi bỏ mũ tre, lộ ra gương mặt anh tuấn, ngạc nhiên nói: "Từ huynh có phải có thể nhìn xuyên qua màn che của tiểu đệ hay không?"

Rồi lại vẫy tay gọi tiểu nhị lại nói: "Lấy rượu lên!"

Từ Tử Lăng ngẩng mặt đón thẳng ánh mắt có thể nhìn thấu nội tâm của bất cứ người nào của y, chậm rãi nói: "Ta chỉ nhận được tiếng bước chân của Thế Dân huynh thôi."

Rượu và chén đã được bưng lên, Lý Thế Dân rót cho Từ Tử Lăng trước rồi mới rót đầy ly của mình, thở dài nói: "Từ huynh không những có đôi tai linh mẫn phi thường, mà trí nhớ cũng thật khiến người ta phải kinh ngạc." Sau đó nâng chén lên cười cười nói: "Chén này chúng ta uống vì ta và Từ huynh xa cách đã lâu mới được trùng phùng."

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn vào chén rượu, đưa tay búng khẽ vào thành chén, phát ra một tiếng khe khẽ, từ từ nói: "Có phải Lý Tịnh bảo Thế Dân huynh đến tìm ta không?"

Lý Thế Dân mỉm cười, đặt chén xuống, nhẹ giọng nói: "Từ huynh hiểu lầm Lý đại ca của huynh rồi!"

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Nếu Thế Dân huynh tới đây chỉ để nói giúp cho Lý Tịnh, vậy cuộc nói chuyện của chúng ta có thể chấm dứt

ở đây được rồi!"

Lý Thế Dân hơi ngẩn người ra, rồi cười lên ha hả, nâng chén uống cạn, sau khi lấy ống tay áo quệt vết rượu còn vương lại trên khoé miệng, ngẩng cao đầu nói: "Vậy thì cứ theo ý Từ huynh đi! Huống hồ chuyện nam nữ tư tình này, người ngoài cuộc như ta đâu có tư cách quản tới chứ."

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Hai câu này của huynh thật lợi hại, Lý Thế Dân quả không hổ là Lý Thế Dân."

Song mục Lý Thế Dân sáng rực tinh quang, chăm chú nhìn gã hồi lâu, rồi thở dài nói: "Tử Lăng huynh thật sự đã thay đổi rất nhiều, vô luận là tướng mạo, phong độ, khí phách đều khiến người ta phải ngưỡng mộ."

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: "Thế Dân huynh không cần tán tụng ta nữa, Từ Tử Lăng chỉ là một tên mãng phu nơi sơn dã, đâu thể bằng Thế Dân là nhân trung chi long, dựa vào địa thế hiểm yếu của Quan Trung để dưỡng thế, ngồi an tọa xem chư hùng tàn sát lẫn nhau chứ để rồi nắm lấy ngôi vị bá chủ chứ."

Lần này thì đến lượt Lý Thế Dân phải cười khổ, lắc đầu nói: "Tử Lăng huynh đừng cười ta nữa, Lý Thế Dân ta bất quá chỉ là tướng tiên phong đánh dẹp thiên hạ cho phụ thân và huynh trưởng, đâu dám mơ tưởng ngôi vị bá chủ gì chứ."

Đôi mắt hổ của Từ Tử Lăng xạ ra hai luồng dị quang sắc lạnh, trầm giọng nói: "Minh châu thủy chung vẫn là minh châu, cho dù nhất thời có bị cỏ rác che lấp, cuối cùng cũng sẽ có một ngày nó lộ ra ánh sáng rực rỡ, Thế Dân huynh đâu phải là loại người chịu khuất phục trước kẻ khác."

Lý Thế Dân trầm mặc một lúc lâu, ánh mắt từ từ sáng rực lên, trên gương mặt tuấn tú lộ ra thần sắc bất bình, thấp giọng nói: "Ngày đó ta hết lòng trợ giúp gia nghiêm khởi binh ở Thái Nguyên, người đã từng hứa với huynh đệ chúng ta, ai có thể công hạ Quang Trung, sẽ phong người ấy là thế tử. Ngoài ra còn nói riêng với ta rằng: Chuyện này ra một omifnh con chủ trương, nếu đại sự mà thành, tự nhiên công lao đều thuộc về con, ta nhất định sẽ lập con làm thế tử." Tiếp đó song mục y chợt loé lên hai đạo hàn quang, chậm rãi nói tiếp: "Khi ấy ta đã đáp: Dạng Đế vô đạo, sinh linh đồ thán, quần hùng quật khởi, hài nhi chỉ mong được trợ giúp cha lật đổ bạo quân, giải thoát bách tính khỏi cảnh lầm than, những điều khác hài nhi đều không dám vọng tưởng."

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Thế Dân huynh đã nghĩ như vậy, tại sao vừa rồi lại lộ ra thần sắc bất bình như thế?"

Lý Thế Dân chán nản nói: "Bởi vì ta sợ đại ca sẽ trở thành một Dạng Đế thứ hai, lúc đó thì ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ mất, bằng không cho dù gia nghiêm có nghe lời phụ thân mà bội ước, nhưng từ xưa tới nay đã có tông pháp chỉ lập trưởng không lập thứ, ta đây cũng không có gì để nói cả."

Từ Tử Lăng thầm kính phục trong lòng, bởi cram giác mẫn tiệp nói cho gã biết, những lời này của Lý Thế Dân đều là chân tình thật ý cả.

Lý Thế Dân đột nhiên đưa tay nắm lấy vai Từ Tử Lăng, mắt hổ sáng bừng lên nói: "Những lời này ta luôn giấu ở trong lòng, trước giờ chưa từng thổ lộ với người, nhưng hôm nay gặp được Từ huynh, lại không thể tự kiềm chế nổi mà nói ra, đến cả bản thân ta cũng cảm thấy kỳ quái nữa. Có lẽ tại vì trong lòng ta luôn coi huynh và Khấu Trọng là bằng hữu tốt nhất của mình... hà!"

Trong lòng Từ Tử Lăng bất giác cảm thấy ấm áp, nhưng rồi lập tức

lạnh toát người. Gã cảm thấy ấm áp là vì tình bằng hữu của Lý Thế Dân, lạnh toát vì gã nghĩ đến sẽ có một ngày Khấu Trọng phải đối mặt với Lý Thế Dân trên sa trường.

Đột nhiên có người thấp giọng khen: "Nói hay lắm!"

Cả hai ngạc nhiên nhìn qua, chỉ thấy tửu quán chỉ còn lại một khách nhân duy nhất ngồi ở góc xa nhất trong quán, quay lưng lại với hai người, ngồi một mình tự rót tự uống. Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều không thể dấu được sự kinh hãi trong mắt mình. Người này rõ ràng là mới đến chưa lâu, nhưng hai người đều không phát giác y bước vào quán lúc nào.

Lúc nói chuyện, hai người đều đã vận công hạ giọng nói xuống mức thấp nhất và ngưng tụ không để truyền ra ngoài, mà đối phương thì ở xa ít nhất cũng năm sáu trượng, vậy mà vẫn có thể nghe được hai người đối thoại, chỉ dựa vào điểm này đã biết đối phương nhất định là cao thủ tuyệt đỉnh rồi.

Chỉ thoạt nhìn sau lưng đã thấy khí chất u nhã của người này hiển lộ ra ngoài, đầu búi theo lối văn sĩ, tóc đen mượt mà, rất gây chú ý.

Lý Thế Dân cao giọng nói: "Huynh đài có phải vừa nói với tại hạ hay không?"

Người kia không quay đầu lại, chỉ chậm rãi nói: "Nơi này chỉ có ba chúng ta, cả đám tiểu nhị cũng bị Tần mỗ đuổi đi rồi, Lý huynh cho rằng câu vừa rồi là ta nói với ai đây?"

Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau, cùng có một cảm giác đối phương là một kẻ rất cao thâm khó dò. Có điều thanh âm của y rất thấp, chậm rãi nhưng rất dễ nghe, cơ hồ như không hề có ác ý.

Nên biết rằng Lý Thế Dân là nhân vật quan trọng của Lý phiệt, giang sơn hiện nay của Lý Uyên mười phần thì có chín phần là do y đánh dẹp mà có được, nếu tiết lộ hành tung, các thế lực đối địch ai mà không muốn nhân cơ hội này trừ diệt y chứ. Nếu không phải y tín nhiệm Từ Tử Lăng, tuyệt đối sẽ không hiện thân nói chuyện, chỉ nhìn điểm này, đã biết Lý Thế Dân đã thật sự coi Từ Tử Lăng là hảo bằng hữu rồi.

Từ Tử Lăng nghiêng tai lắng nghe, phát giác bên ngoài tửu quán không có gì dị dạng, mới yên tâm, chậm rãi nói: "Tân huynh có ngại qua đây uống một chén rượu không?"

Người kia ung dung đáp: "Từ huynh khách khí, có điều Tần mỗ trước giờ cô độc thành tình, nói chuyện như vậy ta cảm thấy tự nhiên hơn."

Lý Thế Dân cười ha hả nói: "Thiên hạ đâu thiếu gì nhân sĩ độc hành, dám hỏi Tần huynh xưng hô thế nào?"

Người kia từ từ nói: "Tính danh chỉ là một thứ ký hiệu, hai vị cứ gọi ta là Tần Xuyên cũng được."

Hai người càng lúc càng cảm thấy người này không hề đơn giản chút nào.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Thứ cho tại hạ lắm lời, Tần huynh chắc chắn là ngươi trong phật môn hoặc đạo gia, hoặc giả là người có duyên với phật đạo, không biết tại hạ đoán có sai không?"

Lý Thế Dân ngạc nhiên nhìn Từ Tử Lăng, hoàn toàn không hiểu tại sao Từ Tử Lăng chỉ nhìn lưng đối phương, nói không được vài câu, đã bất ngờ đưa ra phán đoán như vậy.

Tần Xuyên ngược lại chẳng hề lấy đó làm kỳ quái, khẽ gật đầu: "Cảm giác của Từ huynh đích thực cao minh dị thường, vừa rồi Tần mỗ nếu không phải nhân lúc huynh gục đầu xuống bàn mà vào, chỉ e cũng khó dấu được huynh."

Lý Thế Dân giật mình nói: "Tần huynh đi theo ta tới đây?"

Tần Xuyên nhạt giọng đáp: "Chính vậy. Lúc ấy toàn bộ tâm thần Lý huynh đều tập trung vào Từ huynh, tự nhiên không lưu ý tới kẻ nhàn rỗi như ta đây."

Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau. Trước tiên không nói người này có ý theo sau Lý Thế Dân tới đây, chỉ là với tu vi cao minh của Lý Thế Dân, vậy mà hoàn toàn không biết có người đi sát theo sau, riêng một điểm này có thể thấy thân thủ kẻ này bất phàm thế nào rồi.

Tần Xuyên không đợi hai người lên tiếng, đã tiếp tục nói: "Trở về chuyện chính, vừa rồi Lý huynh mới đề cập tới chuyện của lệnh huynh, hiện nay không biết huynh đã có dự định gì chưa?"

Lý Thế Dân cười khổ nói: "Những lời này để lọt vào tai Tần huynh vốn đã là chuyện không nên, lẽ nào còn đem ra công khai thảo luận nữa?"

Tần Xuyên nhún vai nói: "Lý huynh có rất nhiều cao thủ tùy thân, sau khi thổ lộ hết lòng, hoàn toàn có thể sai người giết chết Tần mỗ, như vậy sẽ không lo bị người thứ ba biết nữa."

Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng lại ngạc nhiên nhìn nhau lần nữa, thầm nhủ chẳng lẽ trong thiên hạ lại có người bảo kẻ khác giết mình để diệt khẩu hay sao? Có điều động tác nhún vai của y lại rất đẹp mắt, khiến người ta không thể nào động sát cơ cho được.

"Bình!"

Lý Thế Dân vỗ bàn thở dài: "Lý Thế Dân ta lẽ nào là hạng người chỉ vì lợi ích của bản thân mình mà làm thương tổn tới tính mạng kẻ khác chứ, Tần huynh quá lời rồi."

Tần Xuyên lạnh lùng nói: "Huynh không giết người, người khác sẽ tới giết huynh, lệnh huynh lớn hơn Thế Dân huynh gần mười tuổi, năm đó khởi sự ở Thái Nguyên, y vẫn còn ở Hà Đông phủ, không hề tham dự đại mưu. Một năm sau, y lại được lập làm thái tử. Nếu là lúc bình thường, chuyện này cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng đây là lúc thiên hạ quần hùng đang cùng nhau tranh giành thiên hạ, Thế Dân huynh ở bên ngoài suất lãnh sĩ tốt, xung phong tiền tuyến, trảm quan đoạt ải, sát địch cướp thành, còn y thì chỉ ngồi ở Tây Kinh tọa hưởng kỳ thành, cho dù Thế Dân huynh không có dị niệm, nhưng lệnh huynh chỉ vì lớn tuổi hơn mà được ngồi chính vị, làm sao có thể khiến thiên hạ tâm phục khẩu phục, lẽ nào y không sợ tái diễn lại lịch sử Lý Mật giết Trác Nhượng hay sao?"

Sắc mặt Lý Thế Dân trầm xuống, chầm chậm nói: "Tần huynh rốt cuộc là ai? Tại sao lại biết rõ chuyện của Lý gia chúng ta đến vậy?"

Từ Tử Lăng cũng thầm cảm thấy kinh hãi, nhưng điều làm gã kinh hãi không giống như Lý Thế Dân là ở ngữ điệu âm vang, giọng nói đầy mỵ lực khiến người ta không thể phản bác của Tần Xuyên.

Tần Xuyên ung dung nói tiếp: "Thế Dân huynh nếu không muốn nói chuyện này, chi bằng chúng ta đổi một chủ đề khác được không?"

Từ Tử Lăng và Lý Thế Dân lại ngạc nhiên thêm một lần nữa.

0O0

Âu Dương Hi Di cười kha kha, thúc ngựa bước lên: "Để lão phu làm tiểu tốt tiên phong cho!"

Khấu Trọng vội ghé sát vào Vương Thế Sung thì thầm; "Xông vào là hạ hạ chi sách!"

Vương Thế Sung đang do dự bất quyết, nghe gã nói vậy vội ngửa mặt cười khanh khách để kéo dài thời gian, đợi mọi người đều chú ý tới y mà bỏ quên Âu Dương Hi Di, mới cố làm ra vẻ ung dung nhàn nhã nói: "Xem ra thời gian vẫn còn rất sớm, thánh thượng có lẽ chưa rời khỏi long sàng, bản quan đợi lát nữa vào yết kiến cũng được."

Nói đoạn thúc ngựa quay ngược trở lại, không thèm nhìn Độc Cô Phong một cái.

Bọn Khấu Trọng vội theo sát phía sau.

0O0

Lý Thế Dân ngạc nhiên nói: "Tần huynh có gì muốn nói?"

Tần Xuyên chậm rãi đáp: "Ra muốn thỉnh giáo Thế Dân huynh về đạo làm vua."

Từ Tử Lăng và Lý Thế Dân đều bị y làm cho mù mịt như giữa đám sương mù, không hiểu là chuyện gì.

Đầu tiên, Lý Thế Dân không phải là quân chủ gì, huống hồ hiện giờ vẫn còn đang trong thời kỳ tranh đoạt thiên hạ, cho dù Lý Thế Dân có tâm đoạt vị trí của Lý Kiến Thành, câu nói này cũng phải do y đi thỉnh giáo người khác, chứ không phải để người khác chất vấn thế này.

Trong lòng Từ Tử Lăng bất giác dâng lên một cảm giác mơ hồ, ngấm ngầm cảm thấy dường như mình biết thân phận thật sự của người này, nhưng lại vô phương nói nên thành lời.

Lý Thế Dân nhìn thẳng vào lưng Tần Xuyên, chau mày nói: "Nếu Tần huynh nói ra lý do hỏi ta câu này, Lý Thế Dân này ngại gì không trả lời huynh chứ."

Tần Xuyên bình tĩnh nói: "Ta làm người trước này đều nghĩ gì làm nấy, rất ít khi tốn công đi nghĩ ngợi xem tại sao phải làm như thế này, tại sao phải làm thế kia. Vừa rồi ta chợt nhớ ra Thế Dân huynh có một tòa Thiên Sách Phủ, chuyên lo việc chinh chiến thảo phạt, có trưởng sư, tư mã hai người, lang trung hai người, quân tư tế tửu hai người, điển giám bốn người, lục sự hai người, ký thất tham quân hai người, công, thương, binh, kỵ, đà, sĩ tục tào tham quân mỗi thứ hai người, tham quân sự sáu người, tổng cộng ba mươi tư người, tổ chức nghiêm mật như một tiểu triều đình, có thể thấy chí Thế Dân huynh không chỉ ở chuyện chinh chiến nhỏ nhặt, nên mới hứng lên mà hỏi thôi."

Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng nghe y nói vanh vách tổ chức của Thiên Sách Phủ như đang đếm đồ quý trong nhà, đều tròn mắt há miệng, á khẩu vô ngôn.

Tần Xuyên chậm rãi nói tiếp: "Lý do này đã đủ chưa?"

Lý Thế Dân cười khổ đáp: "Ta phục rồi! Nếu Tần huynh chịu về với ta, ta nhất định sẽ mời Tần huynh phụ trách việc do thám tình báo. Vì vậy, đạo làm quân chủ đầu tiên chính là phải biết chọn lựa hiền năng, bằng không cho dù có quốc sách tốt nhất, mà không có người chấp hành, hoặc thực thi không có phương pháp thì tất cả đều chỉ là uổng phí mà thôi."

Từ Tử Lăng thầm tán thưởng trong lòng, nếu đổi lại là Đỗ Phục Uy hay Lý Mật, thấy có người hiểu rõ chuyện nhà mình như lòng bàn tay, không động sát cơ mới là lạ. Nhưng Lý Thế Dân lại biết tôn trọng lời hứa, thực tình hồi đáp, lại đáp hết sức khôn khéo uyển chuyển, chỉ riêng lòng dạ cởi mở này, những kẻ khác không tài nào bì kịp rồi.

Tần Xuyeen trầm giọng nói; "Sau khi đại loạn đã qua, thì phải thực hiện đại trị thế nào?"

Lý Thế Dân quay sang nhìn Từ Tử Lăng mỉm cười rồi mới đáp: "Sau loạn thường dễ dạy, cũng giống như người đói dễ ăn, nếu kẻ làm quân chủ có thể lấy mình làm gương, thực hành tiết kiệm, tịnh trung cầu trị, trừ bỏ xa xỉ, cải cách hưng văn, bố đức thí huệ, nhẹ lao giảm dịch, tất sẽ được thiên hạ đồng tâm, người hô kẻ ứng, không bao lâu, Trung Thổ sẽ an định, người ở ngoại vực cũng tự thuần phục."

Tần Xuyên nghe xong thì trầm mặc không nói gì, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Từ huynh cảm thấy luận điểm của Thế Dân huynh thế nào?"

Từ Tử Lăng không ngờ y lại đột nhiên hỏi ý kiến của kẻ bàng quang như mình, phì cười nói: "Đối với chuyện chính sự tiểu đệ chỉ là kẻ không biết gì, đâu có tư cách bình luận câu nói của Thế Dân huynh. Có điều bốn chữ "tịnh trung cầu trị" của Thế Dân huynh đích thực là vô cùng phù hợp với cá tính của ta. Sau đại loạn, chỉ cần tiết kiệm, giảm bớt xa hoa, để dân được dưỡng sức nghỉ ngơi, thì mới có thể thúc đẩy sản xuất, làm bách tính được cơm no áo ấm."

Tần Xuyên vẫn nhìn thẳng vào tức tường trống, trầm giọng nói: "Năm xưa Văn Đế Dương Kiên đăng cơ, không phải cũng từng thi hành đức chính khắp thiên hạ hay sao, ai ngờ được Đại Tùy chỉ kéo dài được hai đời đã diệt vong. Cách nhìn của Thế Dân huynh với chuyện này ra sao?"

Lý Thế Dân thở dài: "Câu này của Tần huynh đã hỏi đúng vào điểm quan trọng nhất. Chỉ nội một câu này đã biết Tần huynh là người có kiến giải cao minh, tuyệt đối không phải hạng tầm thường, không biết hai người bọn tiểu đệ có thể dịch ghế ngồi đối diện với Tần huynh hay không?"

Tần Xuyên cười khan một tiếng đáp: "Thường nghe Thế Dân huynh thích kết giao kỳ nhân dị sĩ khắp thiên hạ, đương nhiên cũng có thể dung nạp được những hành vi kỳ lạ. Kẻ hèn này trước giờ chỉ thích độc lai độc vãng, cứ như hiện giờ là thích hợp nhất với tâm ý của kẻ hèn này, nếu Thế Dân huynh kiên quyết muốn đổi chỗ, kẻ hèn này đành phải cáo từ vậy."

Lý Thế Dân quay sang Từ Tử Lăng nhún vai một cái, tỏ vẻ bất đắc dĩ, rồi mỉm cười nói: "Ta chỉ muốn được hân thưởng thần thái thoát tục của Tần huynh thôi, nếu huynh đã không thích vậy thì cứ theo ý của Tần huynh đi!"

Tần Xuyên thản nhiên nói: "Ta sớm biết Thế Dân huynh sẽ không làm khó người khác mà, vậy thì xin mời huynh trả lời câu hỏi vừa nãy của ta đi."

Lý Thế Dân không hiểu hỏi: "Hình như Tần huynh đang khảo nghiệm bản lĩnh làm hoàng đế của ta thì phải?"

Lời này vừa thốt ra khỏi miệng họ Lý, Từ Tử Lăng đã giật mình đánh thót, lập tức cũng đoán ra được thân phận chân chính của Tần Xuyên. Sự thực thì thân phận của Tần Xuyên cũng không khó đoán cho lắm, bởi ngoại trừ Sư Phi Huyên ra, còn có ai hứng thú hỏi Lý Thế Dân những câu hỏi liên quan tới việc trị quốc an dân này chứ? Nàng đang quyết định xem chủ nhân mới của Hòa Thị Bích sẽ là ai.

Tần Xuyên ung dung đáp: "Chim khôn cũng biết chọn cành mà đâu,

nói như vậy Thế Dân huynh đã vừa ý chưa?"

Ánh mắt Lý Thế Dân chuyển dịch về phía Từ Tử Lăng, hiển nhiên là từ sự biến hóa vi diệu trong mắt gã, y cảm nhận được điều gì đó không thỏa đáng, nên mới dùng ánh mắt để hỏi dò ý kiến.

Từ Tử Lăng nghĩ tới Khấu Trọng, thầm thở dài não ruột, gật dầu tỏ ý khuyên Lý Thế Dân nên trả lời một cách thực lòng.

Lý Thế Dân trầm ngâm giây lát rồi nghiêm mặt nói: "Gốc của việc trị an là ở dùng người. Tùy Thất thịnh thế thuở khai triều, tất cả đều vì Văn Đế cần cù lo chinh sự, mỗi sáng lên triều nghị sự, đêm về lại độc tấu chương, nhân gian thống khổ đều đích thân hỏi tới, hơn nữa lại tiết kiệm quốc khố, thưởng phạt phân minh, chỉ đáng tiếc là còn kém một chút bằng không Tuỳ Thất có thể truyền lưu thiên thu bách thế rồi."

Từ Tử Lăng không đợi Tần Xuyên trả lời, dài người đứng dậy nói: "Hai vị cứ tiếp tục, tại hạ phải cáo từ rồi!"

Lý Thế Dân lấy làm ngạc nhiên, Tần Xuyên thì không hề tỏ thái độ gì.

Từ Tử Lăng mỉm cười gật đầu, ung dung bước ra khỏi tửu điếm.

Chương 145: Nhàn tình đông đô

Vương Thế Sung vừa thúc ngựa quay lại phía đám thuộc hạ vừa chau mày nói với Khấu Trọng: "Nếu hắn bày kế không thành, chúng ta chưa đánh đã lui thế này không phải sẽ làm trò cười cho cả thiên hạ hay sao?"

Âu Dương Hi Di đi bên cạnh, Lang Phụng và Tống Mông Thu đi phía sau đều lộ thần sắc đồng ý.

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Nếu chúng ta thật sự xua quân đánh vào Cung Thành, chỉ có hai khả năng có thể xảy ra. Một là phá thành mà vào, một là thương vong thảm hại, không thể duy trì. Mà vô luận là khả năng nào cũng đều chỉ có hại mà không có lợi với chúng ta. Bởi vì mục đích chính của chúng ta không phải ở đây, chỉ cần đánh bại Lý Mật, không phải Dương Động và Độc Cô Phong sẽ ngoan ngoãn khuất phục hay sao? Vừa rồi chỉ cần nhìn thái độ ung dung nhàn nhã của Độc Cô Phong cũng biết hắn có Lý mật ở phía sau chống lưng, căn bản không sợ chúng ta đánh vào."

Âu Dương Hi Di không hiểu nói: "Nếu có thể khống chế Cung Thành, tiểu trừ Độc Cô đảng, đối với chúng ta có gì không tốt chứ?"

Khấu Trọng cung kính đáp: "Tiền bối hỏi rất hay, trước tiên không luận việc phá thành dễ hay khó, chỉ nói chuyện nếu Lạc Dương trở lại ổn định, Lý Mật tự nhiên sẽ không chịu xua quân về phía tây, mà sẽ án binh bất động chờ thời cơ thích hợp mới tấn công, lúc đó thì thắng bại khó đoán lắm, chúng ta đâu ở thế lợi như bây giờ."

Mấy người đứng quanh đó, bao gồm cả Vương Thế Sung đều lấy làm khâm phục trước kiến giải của gã.

Nên biết rằng trước đây Vương Thế Sung chưa từng thắng Lý Mật được nửa trận nào, y vẫn có thể đứng vững ở Lạc Dương cho tới tận ngày nay tất cả đều dựa vào địa thế hiểm yếu ở Lạc Dương, tứ diện thập nhị môn đều là quan khẩu, bên trong bố phòng hiểm yếu trùng trùng, bên ngoài lại có thành cao bảo hộ, địa thế thiên nhiên lại thập phần hiểm trở. Vì vậy một khi Lý Mật biết Lạc Dương có chuyện, tuyệt đối sẽ không chịu bỏ lỡ thời cơ, lúc ấy bọn họ mới có cơ hội để lợi dụng sơ hở của y.

Vương Thế Sung vẫn do dự nói: "Độc Cô phong thế lực hùng hậu, hắn lại cũng chẳng phải thiện nam tín nữ, làm vậy không phải dâng quyền chủ động cho hắn hay sao?"

Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Đương nhiên không phải vậy. Hiện giờ chỉ cần chúng ta ém trọng binh bên ngoài Đoan Môn, Độc Cô Phong sẽ không thể làm gì, đến lúc Lý Mật tới tấn công, chúng ta sẽ phong bế toàn bộ các lối xuất nhập của Cung Thành, nhưng không tấn công, chỉ cắt đoạn đường tiếp lương thực, vậy là có thể ép Dương Động giao người, đâu cần phải tốn xương máu công thành làm gì chứ?"

Âu Dương Hi Di mừng rỡ nói: "Chẳng trách tiểu huynh đệ có thể khiến cho cả phương nam phải trời long đất lở, quả nhiên không chỉ là hạng dũng phu sính cường, có điều chúng ta nhất định phải cẩn thận đề phòng cao thủ đối phương tới ám toán, nếu Vu bà tử đích thân xuất thủ, chỉ sợ không dễ ứng phó đâu."

Vương Thế Sung cười lạnh nói: "Nếu Vương Thế Sung này dễ bị giết thế, thì sớm đã chết mười mấy lần rồi."

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Chuyện này đương nhiên! Hắc! Tôi cũng

phải đi tìm thêm mấy người nữa trợ lực mới được!"

0O0

Lúc Từ Tử Lăng đến Tân Trung Kiều thì Bạt Phong Hàn đã đợi sẵn từ lâu, y vui vẻ bước lên đón gã cười cười nói: "Vừa rồi ta đang đếm xem có bao nhiêu con thuyền nhỏ đậu ở bến cảng phía đông cầu, đếm tới ba trăm tám mươi ba thì ngươi đã tới rồi. Nơi này giao thông thủy lục rất thuận tiện, cơ hồ như xe và thuyền trong cả thiên hạ đều tập trung cả về đây vậy, thêm vào các thương lái từ ngoại quốc tới đây để mua bán hương liệu, tơ lụa, trà và thực phẩm khiến cho Lạc Dương trở thành trung tâm tập trung và phân tán hàng hóa của Trung Thổ và ngoại vực, những thành thị khác không thể nào bì được."

Từ Tử Lăng đảo mắt nhìn một vòng, thấy trên cầu dưới cầu đều tắc nghẽn tới độ nước cũng khó chảy qua, người cũng không chen được, lữ điếm, tửu quán san sát như vẩy cá, nhiệt náo phi thường, bèn mỉm cười nói: "Ta còn tưởng rằng mình sẽ tới sớm hơn Phong Hàn huynh nữa cơ."

Bạt Phong Hàn và gã cùng nhau bước theo dòng người xuống khỏi Tân Trung Kiều, qua thị tập nhưng không vào mà đi dọc theo phố. Y trầm ngâm giây lát rồi nói: "Uyển Tinh muốn gặp mặt một lần, không biết ý Từ Lăng thế nào?"

Từ Tử Lăng giật thót mình, nhíu mày hỏi: "Tại sao nàng lại muốn gặp ta?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Nàng đã thông qua ta để chuyển lời, tự nhiên không phải vì chuyện tư tình nhi nữ rồi, Tử Lăng cứ yên tâm, còn về nguyên nhân cụ thể thì nàng cũng không nói với ta."

Từ Tử Lăng định nói gì nhưng lại thôi, Bạt Phong Hàn thấy vậy thì mỉm cười nói tiếp: "Có phải ngươi tò mò quan hệ của ta và Uyể Tinh không? Biết nói thế nào đây nhỉ. Có lẽ có thể nói như vầy, tại một khoảng thời gian nào đó, chúng ta đã rất có cơ hội để phát triển thành một cặp tình lữ, có điều chúng ta đều để cho cơ hội ấy trôi đi, ta thì trái tim đã thuộc về người khác..." Nói tới đây, y vỗ khẽ lên Trảm Huyền Kiếm trên lưng, chậm rãi nói tiếp: "Còn nàng thì thân xác đã thuộc về người khác."

Từ Tử Lăng thong dong vừa đi vừa nói: "Nói không chừng đến một lúc nào đó, hai người cùng nghĩ lại sẽ lại cảm thấy đáng tiếc."

Bạt Phong Hàn lắc đầu nói: "Ta sẽ không bao giờ hối hận vì những chuyện như vậy, nói ta vô tình hay cái gì cũng được, tóm lại là giữa nam và nữ không thể có tình cảm vĩnh hằng. Đối với ta mà nói, nữ nhân cũng có thể trở thành bằng hữu tri kỷ như nam nhân vậy."

Lúc này một đám đại hán võ trang dáng vẻ hung hãn đi tới, hầm hè nhìn chằm chằm vào bọn gã, nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng đầy sát cơ của Bạt Phong Hàn thì đều rụt cả lại nhìn lảng ra xa.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Quan hệ của Phong Hàn huynh và công chúa dường như không đơn giản chỉ là bằng hữu thôi đúng không?"

Bạt Phong Hàn nhún vai nói: "Có một số chuyện Đông Minh Phái không tiện làm thì ta làm cho họ, tỷ dụ như là thu nợ, hoặc giả tìm người nào đó đòi nợ, bằng không thì ta lấy gì mà sống chứ, Lăng thiếu gia đã vừa ý chưa?"

Từ Tử Lăng phì cười nói: "Hiếm khi thấy huynh lại vui vẻ hòa nhã như vậy, có thể thấy sau khi gặp được giai nhân, tâm tình Phong Hàn huynh đã tốt lên rất nhiều."

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên thốt: "Chuyện này thật là kỳ quái, người ta nói quân tử hảo cầu, mỹ nữ giống như công chúa khẳng định rằng thế gian này rất hiếm, đến cả ta cũng phải động lòng, vậy mà Tử Lăng lại không hề để ý tới, đây là chuyện gì vậy?"

Từ Tử Lăng đi theo Bạt Phong Hàn rẽ vào một con phố lớn đi thẳng tới Đông Môn, đó là nơi gã và Bạt Phong Hàn ước hẹn với Khấu Trọng. Do hai người đều cao to tuấn tú, lại cùng nhau sánh vai đi trên phố nên ai nấy đều chú ý, đặc biệt là các nữ tử, nàng nào cũng len lén liếc trộm.

Từ Tử Lăng coi sự chú ý của người khác và những cái liếc trộm của các nàng mỹ nữ như không, điềm đạm nói: "Từ ngàn xưa đến nay, không biết đã có bao nhiêu nam nữ vì ái tình mà bất chấp tất cả, Phong Hàn huynh có thể nói cho ta biết ái tình đó là thứ gì hay không?"

Bạt Phong Hàn đặt tay lên vai Từ Tử Lăng, cười khổ nói: "Chỉ sợ ta, ngươi và cả Khấu Trọng nữa đều không có tư cách nói đến vấn đề này. Có lẽ phàm là con người sống ở đời này, đều sẽ tự nhiên đi theo đuổi một thứ gì đó, như là danh lợi phú quý, kiều thê mỹ thiếp, chỉ có thông qua quá trình theo đuổi mục tiêu này, đời người mới trở nên có ý nghĩa được."

Từ Tử Lăng nhớ đến Khấu Trọng, gật đầu nói: "Nói hay lắm! Thú vị chính là sau khi theo đuổii thành công một mục tiêu, người ta sẽ lại bắt đầu một cuộc theo đuổi mới."

Bạt Phong Hàn cảm thán nói: "Vì vậy ái tình không có kết quả chính là ái tình hoàn mỹ nhất. Cách nói này có vẻ như rất bi quan ảm đạm, nhưng lại là chân lý thiên cổ bất dịch. Hà! Bất cứ cữ tử nào yêu phải chúng ta đều định trước là không có một kế quả tốt rồi, nghĩ lại cũng thấy thật chán ngán." Y rầu rầu cúi đầu một lúc rồi lại nói tiếp: "Tử

Lăng còn chưa trả lời câu hỏi của ta, rốt cuộc là ngươi có đồng ý đi gặp Uyển Tinh không?"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Tha cho ta được không? Đừng quên rằng nàng đã đâm ta một kiếm, khi đó ta đã quyết định từ nay không còn muốn dính dáng gì tới nàng nữa."

Bạt Phong Hàn trầm ngâm đi chừng mười bước, rồi mới gật đầu nói: "Đây có lẽ là một việc làm thông minh! Từ sau này ta sẽ không nhắc tới chuyện của Uyển Tinh trước mặt ngươi nữa là được." Đoạn lại tiếp tục nói: "Có biết là ta và ngươi nghênh ngang đi lại trên phố thế này chẳng khác gì đang khiêu khích tất cả kẻ thù của chúng ta hay không?"

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Ta chưa hề nghĩ tới vấn đề này, có điều hiện giờ Lạc Dương là nơi tụ tập của các lộ binh mã, bọn họ tự nhiên sẽ kiềm chế lẫn nhau, ngược lại sẽ tiện lợi cho chúng ta hành động hơn. Ta không tin có kẻ nào dám tùy tiện tụ tập vây công chúng ta ở đây."

Khoé miệng Bạt Phong Hàn nở một nụ cười đầy ẩn ý, chậm rãi nói: "Vì vậy lúc này chính là cơ hội phản kích tốt nhất của chúng ta, đêm nay chúng ta sẽ đi thu nợ, để xem đối phương có chịu trả tiền hay không?"

Nghe Bạt Phong Hàn nói vậy, Từ Tử Lăng liền đoán ngay ra được là y đã thu thập được tin tức gì đó ở chỗ Đơn Uyển Tinh, bèn mỉm cười nói: "Lần này con nợ của chúng ta là thần thánh phương nào vậy?"

Bạt Phong Hàn nhạt giọng nói; "Người này là nhân vậy cấp trưởng lão của Âm Quý Phái, chỉ cần bắt được hắn, sẽ không lo không rõ tình hình Quân Du nữa."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Âm Quý Phái nổi danh hành tung ẩn mật, nhưng nghe huynh nói thì hình như có thể dễ dàng tìm được hắn thì phải?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười giải thích: "Người này bên ngoài có một thân phận khác, không ai biết được hắn là nhân vật quan trọng của Âm Quý Phái, hơn nữa còn là người phụ trách cao nhất về công tác thu thập tin tức ở phương bắc của Âm Quý Phái nữa. Ta đã hứa không nhắc tới tên của nàng trước mặt ngươi rồi, nhưng có lẽ ngươi cũng đã biết là ai nói tin tức này cho ta biết rồi chứ?"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Đừng trêu chọc ta nữa! Nói thì nói đi! Ta cũng muốn tìm một người để hỏi tin tức về bọn Ngọc Thành, chỉ là đang không biết hỏi ai mà thôi."

Bạt Phong Hàn dừng lại cách trung môn của Đông thành chừng mấy chục bộ, chỉ tay vào một tiệm mì bên đường đối diện nói: "Đây chính là nơi chúng ta ước định lưu lại tiêu ký với Khấu Trọng, quán này có món mì Tứ Xuyên rất nổi tiếng, nếu ngươi thích ăn cay giống ta, đảm bảo sẽ ăn được ba bát lớn."

Từ Tử Lăng vui vẻ nói: "Vậy thì vào đó thử tay nghề bọn họ xem sao! Hôm nay để ta mời khách!"

Hai người đang định bước qua đường thì đột nhiên một chiếc xe ngựa dừng ngay trước mặt, cả hai ngạc nhiên dừng bước, định thần nhìn kỹ.

Màn xe rủ kín, toát lên một vẻ thần bí lạ thường.

Người đánh xe là một trang hán mặt mũi lạ hoắc, chỉ thấy y nhoẻn miệng cười, lộ ra hai hàm răng trắng đều đặn, trầm giọng nói: "Hai vị đại gia muốn đi đâu để tiểu nhân đưa đi! Cừu gia của hai vị nhiều

như vậy, tùy tiện đi lại như thế này không ổn lắm đâu!"

Y vừa mở miệng, hai người lập tức nhận ra chính là Khấu Trọng, vừa cười cười vừa mắng gã mấy câu rồi vui vẻ bước lên xe, chia nhau ngồi sang hai bên. Khấu Trọng hét vang một tiếng, thúc hai con tuấn mã kéo cỗ xe rẽ ngoặt về phía nam, chạy vào một con phố song song với tường thành, rồi đưa tay cởi bỏ mặt nạ, nhét vào trong bọc áo, cười ha hả nói: "Cuối cùng đã tới Lạc Dương rồi."

0O0

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn lần này ngồi trên xe ngựa ngắm nhìn con phố dài vô tận, trên phố xe ngựa đi lại như mắc cửi, khách bộ hành cũng rộn ràng không kém, cảm nhận hoàn toàn khác với khi hai người đi bộ.

Khấu Trọng hưng phấn vô cùng, vừa điều khiển xe vừa kể hết chuyện Vương Thế Sung "giao thủ" với Độc Cô Phong cho Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn nghe, hiển nhiên là đã tín nhiệm họ Bạt hơn rất nhiều.

Bạt Phong Hàn nghe xong mỉm cười nói: "Hiện giờ chúng ta phải nghỉ ngơi bồi dưỡng tinh thần. Vu bà tử có lẽ vẫn chưa chịu xuất thủ, song Độc Cô Phong nhất định sẽ không bỏ qua chúng ta đâu. Nữ nhân làm thích khách thì còn bất chấp thủ đoạn hơn nam nhân nhiều lần đấy, hai người phải hết sức đề phòng."

Khấu Trọng tự tin nói: "Mười ngày khổ luyện trong núi của chúng ta lẽ nào lại là công cốc chứ? Dọc đường tới Lạc Dương chúng ta lại không ngừng khổ chiến, giờ đây cả ba đều đã có những đột phá mới, đangk không biết đến đâu tìm cao thủ thử đao, bọn chúng lại tự dâng tới miệng, không phải là tốt lắm hay sao? Hắc, có điều kể từ bây giờ tốt nhất chúng ta không nên tách ra thì hơn."

Hai người nghe câu cuối cùng của gã rốt cuộc cũng lòi đuôi ra, suýt chút nữa thì phì cười.

Khấu Trọng lấy làm lúng túng, vội lảng sang chuyện khác: "Hai tên tiểu tử các ngươi đã làm những gì rồi?"

Bạt Phong Hàn nhún vai nói: "Ta đi gặp Đơn Uyển Tinh, thu thập một số tin tức liên quan tới Âm Quý Phái, chỉ có vậy thôi."

Khấu Trọng thất thanh thốt: "Hả? Hai người cùng nhau đi gặp Đông Minh Công Chúa?"

Từ Tử Lăng bất giác dâng lên một cảm giác kỳ dị. Trước khi cùng đi với Bạt Phong Hàn, gã luôn cảm thấy con người này là một kẻ lãnh khốc vô tình, nhưng kỳ thực cũng có mặt rất dồi dào tình cảm.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Huynh đệ như thủ túc, thê tử như y phục, huống hồ Uyển Tinh danh phận chưa định, cùng đi gặp nàng có vấn đề gì chứ? Có điều sự thực là Lăng thiếu gia đã lâm trận thoái lui, một mình đi dạo phố cả nửa ngày trời."

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng hỏi: "Có tới chỗ hẹn trước tìm bọn Ngọc Thanh không?"

Từ Tử Lăng lắc đầu, sau đó chậm rãi nói: "Ta chỉ gặp được bốn người, lần lượt là Lý Tịnh, Lưu Hắc Thát, Lý Thế Dân và Su Phi Huyên."

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cùng lúc thất thanh kêu lên: "Hả?"

Lập tức toàn bộ người trên phố đều nhìn về phía chiếc xe ngựa của ba người.

0O0

Thiên Tân ngự liễu bích dao dao

Hiên kỵ tương tùng bán hạ triêu

Khấu Trọng điều khiển xe ngựa đi vào con phố quán thông Nam Đoan Môn và Định Đỉnh Môn của Hoàng Thành, hai bên đường hoè liễu xum xuê, lầu các san sát, ngẩng mặt lên đều là khách điếm, tiệm da, hàng đồ tre, hàng lông, tiệm tạp hóa, tiệm giấy,... cảnh tượng vô cùng nhôn nhịp. Dọc đường người đi như nước, xe chạy không ngừng, phồn hoa nhiệt náo thế nào thiết tưởng không cần nói cũng biết.

Lúc này Từ Tử Lăng mới kể hết mọi chuyện ra cho Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nghe, cả hai đều đồng ý Tần Xuyên kia rất có khả năng là Sư Phi Huyên.

Xe ngựa đi về phía Thiên Tân Kiều, do trên đường xe nhiều người đông nên tốc độ bị chậm lại rất nhiều. Bốn tòa lầu ở hai phía nam bắc càng làm Thiên Tân Kiều nổi bật vẻ hùng vĩ. Đầu cầu phía nam chính là Đổng Gia Tửu Điếm mà sáng nay Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đã ngồi.

Bạt Phong Hàn chau mày nói; "Có một chuyện rất lạ, Tử Lăng vừa rồi nói là có một cảm giác vừa huyền hoặc lại vừa ninh tịnh với người tên gọi Tần Xuyên ấy, nên đã mở lời hỏi y xem có phải là người trong Phật môn hay đạo gia không, có phải vậy không?"

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Có gì kỳ quái chứ?"

Song mục Khấu Trọng hàn quang sáng rực, nhưng không nói tiếng

nào.

Bạt Phong Hàn nói: "Cảm giác đó có mạnh mẽ lắm không?"

Từ Tử Lăng trầm ngâm giây lát mới đáp: "Không thể nỏi là mạnh mẽ, nhưng lại rất rõ ràng."

Bạt Phong Hàn vỗ đùi nói: "Vậy thì đúng rồi. Nếu Tần Xuyên là Sư Phi Huyên, với sự cao minh của nàng, tuyệt đối không lộ ra bất cứ điều gì để người khác có thể nhận ra thân phận thực sự của mình, vì thế Hòa Thị Bích nhất định ở trên người nàng ta, thứ mà Lăng thiếu gia cảm ứng được chính là Hòa Thị Bích, bởi trong truyền thuyết có nói Hòa Thị Bích là bảo vật có diệu dụng trấn tâm định thần mà."

Hai gã đều cảm thấy có lý, đồng thời càng thêm khâm phục trước trí tuệ và hiểu biết của Phong Hàn.

Khấu Trọng thở hắc ra một hơi nói: "Nói như vậy thì Tần Xuyên nhất định là Sư Phi Huyên rồi."

Bạt Phong Hàn trầm giọng nói: "Cũng có khả năng y là Ninh Đạo Kỳ."

Từ Tử Lăng giật mình thốt lên: "Mẹ ơi!"

Khấu Trọng thúc ngựa vượt qua cổ kiệu hoa lệ bốn người khiêng phía trước, cười khổ nói: "Bất luận Tần Xuyên là sư bà nương hay Ninh lão đầu, ta cũng phải dùng mọi thủ đoạn để đoạt Hòa Thị Bích về tay, bằng không để Lý tiểu tử đó lấy được, thì Khấu Trọng này chắc phải về quê cày ruộng mất thôi."

Hai người Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn hít vào một hơi thanh khí, trầm mặc không nói gì.

Chương 146: Minh thâu ám đoạt

Đang giờ cơm trưa nên tầng dưới của Đổng Gia tửu lầu lúc này không một chỗ trống, đầu người nhấp nhô, một cây kim rơi xuống cũng khó mà lọt qua được. Khấu Trọng tự nhiên có cách của gã, gọi một tên tiểu nhị đến rồi xoè lệnh bài của Lang Phụng ra, tên tiểu nhị lập tức trở nên cung cung kính kính, dẫn ba người lên sương phòng nhã tọa trên lầu ba.

Khấu Trọng ngồi bên cửa sổ, đưa mắt nhìn tàu thuyền đi lại như thoi đưa dưới dòng Lạc Thủy, thở dài nói: "Đây chính là chỗ tốt của quyền thế, chỉ dính dáng tới một chút đã có thể cao hơn người khác một bậc rồi."

Bạt Phong Hàn cười cười nói: "Bất luận là ngươi tự tán mình thanh cao thế nào, nhưng cũng không thể phủ nhận thanh cao bản thân nó cũng phải cần có quyền thế, bằng không làm sao mà thanh cao được."

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng nhìn mình với ánh mắt không vui, vội giơ tay đầu hàng nói: "Ta chỉ lợi dụng quyền thế hành sự thuận tiện một chút thôi mà, tuyệt đối không dùng nó để bức hiếp kẻ khác, hà.. còn phải lấy nó ra để chủ trì công đạo nữa..."

Bạt Phong Hàn cười cười nói: "So sánh ra thì ta và Khấu Trọng thiếu gia đều hơi dung tục một chút, không được siêu nhân ngoại vật như Tử Lăng đây."

Từ Tử Lăng chỉ biết cười khổ.

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần nói: "Hiện giờ cuộc đấu giữa Vương Thế Sung và Dương Động đang ở trạng thái giằng co, tạm thời có thể gác sang một bên. Hắc! Còn về Hòa Thị Bích, tiểu Lăng ngươi nhất định phải giúp ta đấy."

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên nói: "Tại sao Trọng thiếu gia chỉ hỏi Từ Lăng mà không hỏi ta?"

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: "Lão Bạt huynh và chuyện này hoàn toàn chẳng liên quan gì hết, tại sao lại phải vì ta mà lấy mạng ra cược chứ? Chính vì ta coi huynh là huynh đệ, nên mới không muốn huynh bị kéo vào chuyện này, phiền não của huynh nhiều như vậy rồi còn chưa thấy đủ hay sao?"

Từ Tử Lăng cũng không hiểu, chăm chú nhìn Bạt Phong Hàn chờ đợi câu trả lời của y. Bất luận là Ninh Đạo Kỳ hay Sư Phi Huyên đều là đại kình địch mà không ai dám dây vào, nếu không phải là tình thế ép buộc, Khấu Trọng cũng tuyệt đối không đi xúc phạm tới bọn họ làm gì. Hiện giờ gã đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Bạt Phong Hàn im lặng hồi lâu, rồi đảo mắt nhìn hai gã một lượt, ánh mắt sắc bén nhưng tràn đầy tình cảm: "Ta thích đi cùng hai tên tiểu tử các ngươi, hơn nữa còn càng đi càng cảm thấy kích thích hứng thú, tất cả đều vì chúng ta đều có xuất thân hàn vi và một tuổi thơ bi khổ. Hừ, ta nhìn không thuận mắt nhất chính là những kẻ trong cao môn vọng tộc, lại càng khinh thường lũ môn phái tự cho mình là chí cao vô thượng, hôm ấy ở Tương Dương ta giúp hai người đối phó bọn Trường Thúc Mưu đều chỉ vì ghét cái thái độ tự cho mình có quyền thế định đoạt mọi thứ của chúng mà thôi."

Ngưng lại một chút rồi y nói tiếp: "Ta bội phục nhất chính là những anh hùng hào kiệt thật sự sáng tạo ra sự nghiệp vĩnh thế thiên thu từ

hai bàn tay trắng, giả như để Lý Thế Dân đổi vị trí với hai người, y có thể có được thành tựu như các ngươi hay không? Ta cảm thấy rất khó chịu với những chuyện như vậy, hà! thêm nưa khiêu chiến Ninh Đạo Kỳ hay Sư Phi Huyên cũng chính là chuyện mà ta rất muốn làm, thế nên Bạt Phong Hàn này đâu thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy được chứ!"

Khấu Trọng cả mừng nói: "Có Bạt huynh tương trợ, huynh đệ chúng ta đúng là như hổ thêm cánh!"

Từ Tử Lăng gượng cười nói; "Ta cứ cảm thấy có chút không thỏa đáng lắm, nói cho cùng thì Sư Phi Huyên cũng chỉ vì tạo phúc cho thiên hạ mà nỗ lực..."

Bạt Phong Hàn lạnh lùng ngắt lời: "Tử Lăng quá cố chấp rồi. Chỉ hỏi mấy câu như vậy làm sao có thể quyết định một người có thể làm hoàng đế tốt hay không? Theo ta thì chỉ có những người xuất thân bần hàn mới đủ tư cách làm hoàng đế tốt, bởi vì họ thấu hiểu được nỗi khổ của bách tính, cũng có đủ nhiệt tình để giải trừ đi nỗi khổ đó."

Khấu Trọng vỗ bàn khen tuyệt nói: "Hàn thiếu gia nói thật là hay, Tần Thủy Hoàng, Hán Cao Tổ chính là một minh chứng rất tốt. Kẻ trước xuất thân vương hầu, kẻ sau xuất thân áo vải, ai là hảo hoàng đế lịch sử đã chứng minh rõ ràng. Hà hà!"

Từ Tử Lăng có vẻ mệt mỏi cúi đầu nói: "Ngươi có chắc chắn mình sẽ là một hảo hoàng đế không?"

Khấu Trọng hỏi ngược lại: "Ngươi thử nói xem!"

Từ Tử Lăng chỉ im lặng không đáp.

Song mục Khấu Trọng sáng rực lên, chậm rãi nói: "Chuyện này đã

đến giai đoạn biết rõ là chỗ chết cũng không thể quay đầu được rồi. Muốn tranh thiên hạ, thì phải bất chấp tất cả, đúng như Hàn thiếu gia đã nói, dù là Thiên Hoàng Lão Tử, Thái Thượng Lão Quân, Như Lai Phật Tổ đứng cản trước mặt, cũng phải đá văng hắn đi. Hòa Thị Bích ta chắc chắn phải lấy cho bằng được, bằng không nếu để lọt vào tay tiểu tử Lý Thế Dân, cũng bằng như bức hắn tạo phản lại lão gia và lão ca của hắn."

Bạt Phong Hàn nói: "Tốt nhất là Sư Phi Huyên đã giao Hòa Thị Bích cho Lý Thế Dân rồi, như thế muốn cướp muốn trộm cũng dễ dàng hơn."

Khấu Trọng nhìn thẳng vào mắt Từ Tử Lăng nói: "Rốt cuộc ngươi có chịu toàn lực giúp ta không? Đừng quên... hì.. cả đời chỉ có hai huynh đệ thôi đấy!"

Từ Tử Lăng ngoại trừ cười khổ ra, còn biết nói gì nữa?

Bạt Phong Hàn nói: "Hiện giờ việc đầu tiên chúng ta cần làm là tra xét xem Hòa Thị Bích có phải đã lọt vào tay Lý Thế Dân hay chưa, rồi mới có thể hành động."

Khấu Trọng nói: "Chuyện này rất đơn giản, nếu Lý Thế Dân đã lấy được Hoà Thị Bích, ắt sẽ lập tức bí mật rời khỏi Lạc Dương, vì vậy chúng ta chỉ cần đứng bên quan sát động tính của y là có đầu mối ngay."

Song mục Bạt Phong Hàn lấp lánh hàn quang nói: "Nghe nói Lý Thế Dân đã được Lý Uyên chân truyền, võ công cũng không phải hạng vừa, hơn nữa trong đám thủ hạ cũng rất nhiều cao thủ, nếu chúng ta chặn đường đánh cướp e rằng không chiếm được chút tiện nghi đâu. Vì vậy ta thấy âm thầm đến trộm vẫn là thượng sách."

Từ Tử Lăng thở phào nhẹ nhõm nói: "Nếu không phải cướp Hòa Thị Bích ở chỗ Sư Phi Huyên thì chúng ta vẫn còn hy vọng thành công."

Khấu Trọng vỗ vai gã vui vẻ nói: "Câu nói này của Lăng thiếu gia thật làm ta cảm thấy an ủi vô cùng, theo ta thấy mười phần chắc chín là Sư Phi Huyên đã nhìn trúng Lý Thế Dân, tên tiểu tử này chỉ nhìn tướng mạo đã hơn tên Lý Mật tóc dài xấu như quỷ, hay lão gian thần già nua Vương Thế Sung rồi, đáng tiếc là ta còn chưa xuất đầu lộ diện, để tên tiểu tử đó độc chiếm mất khôi thủ."

Bạt Phong Hàn phì cười nói: "Nếu luận tự tâng bốc mình, e là thiên hạ không ai có thể vượt được Trọng thiếu gia ngươi mất. Được rồi, nói chuyện phiếm tới đây thôi, chuyện giám thị Lý Thế Dân cứ để ta lo, y và Đông Minh Phái nhất định sẽ có liên hệ. Đêm nay đầu giờ dậu, cuối giờ tuất chúng ta sẽ gặp nhau, sau đó quyết định xem sẽ hành động thế nào."

Lúc này tiểu nhị đã bưng cơm rượu lên, Bạt Phong Hàn lấy một chiếc bánh bao rồi đứng dậy đi trước. Khấu Trọng vừa ăn uống nhuồm nhoàm, vừa cười cười nói: "Thật không ngờ Bạt tiểu tử này lại nghĩa khí như vậy, chuyện đời thật khó đoán."

Từ Tử Lwang thở dài nói: "Còn chưa tìm thấy bọn Ngọc Thanh, lẽ nào ngươi không lo lắng gì sao?"

Khấu Trọng đặt chiếc bát không xuống, cười khổ nói: "Chuyện này có lo lắng cũng chẳng được việc gì, may mà bốn người bọn chúng đều được chúng ta chân truyền, nhất định cát nhân thiên tường. Biết đâu lát nữa ta với ngươi xuống lầu lại gặp cả bốn tên tiểu tử đang ăn cơm cũng không chừng. Đợi lát nữa chúng ta sẽ tới địa điểm đã hẹn trước xem bọn chúng có ở đó không là biết ngay thôi mà."

Từ Tử Lăng nói: "Còn nhớ một ngươi tên là Hư Hành Chi không?

Không phải ngươi đã hẹn y gặp mặt ở Lạc Dương hay sao?"

Khấu Trọng gật đầu nói: "Đương nhiên là nhớ. Người này là nhân tài làm quân sư, ta đã lưu lại tiêu ký ở nơi mà chúng ta ước định trước, sáng sớm mai y nhìn thấy, nhất định sẽ đến chỗ ta chỉ định để đợi. Trọng thiếu gia này làm việc, Lăng thiếu gia ngươi cứ yên tâm đi." Gã nuốt nốt miếng cơm rồi nói tiếp: "Ta với Lý tiểu tử không có cảm tình gì, trở mặt động thủ cũng chẳng sao, nhưng mà Lý Tịnh dù sao cũng đã từng là huynh đệ với chúng ta, chuyện này thật là đau đầu!"

Từ Tử Lăng trầm mặc hồi lâu, thầm nhủ vô luận mình bất mãn với Lý Tịnh thế nào, thủy chung cũng không thể hạ thủ với y được, cúi đầu chán nản nói: "Chỉ cần ngươi đáp ứng với ta một điều kiện, ta sẽ toàn lực giúp đỡ ngươi lấy được Hòa Thị Bích."

Khấu Trọng cảnh giác nói: "Chỉ cần hợp tình hợp lý, ta làm sao lại không đápg ứng chứ. Chuyện này thế nào ngươi cũng phải giúp ta mới được, nếu Lý tiểu tử có Hòa Thị Biach cũng giữ không nổi, nhất định ấn tượng của Sư Phi Huyên và Ninh Đạo Kỳ với y sẽ thay đổi rất nhiều."

Từ Tử Lăng tỏ vẻ không vui nói; "Ngươi ngàn vạn lần không được khinh địch, Lý tiểu tử văn võ toàn tài, bất luận về mặt nào cũng chỉ hơn chứ không kém chúng ta, chỉ là hắn không đủ giảo hoạt như ngươi mà thôi. Nếu không cẩn thận chúng ta sẽ lật thuyền trong cống rãnh như chơi đó."

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Hắn và ta cũng giảo hoạt như nhau thôi, nhưng có lẽ là hắn không linh hoạt thông biến được như chúng ta. Đây là địa bàn của Vương Thế Sung, hiện giờ quan hệ của họ Vương mà ta lại mật thiết như môi với răng, chỉ cần ta động một ngón tay, Lý tiểu tử đừng hòng còn mạng mà rời khỏi Lạc Dương." Tiếp đó song mục sáng rực lên, sát cơ thoáng hiện, trầm giọng nói:

"Lý phiệt mà không có Lý Thế Dân, cũng giống như một con hổ không có nanhh, không có vuốt vậy, làm sao hung hăng tranh giành thiên hạ với ta được nữa, ngươi có hiểu không?"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Đây chính là điều kiện của ta, Lý tiểu tử vì ta mới để lộ thân phận hành tung, vì vậy ngươi tuyệt đối không được lợi dụng cơ hội này để giết y, muốn giết thì đợi lần sau hãy ra tay."

Khấu Trọng thoáng ngẩn người ngạc nhiên, cuối cùng thở dài nói: "Cả đời chỉ có hai huynh đệ, ta còn gì để nói nữa đây. Được rồi! Tương lai ta sẽ cùng hắn quyết chiến nơi sa trường, dù thua cũng kông oán trách ai hết."

Tiếp đó gã lại cho tay vào trong ngực lấy ra một cuộn vải gấm, gạt hết bát đũa trên bàn sang một bên, rồi mở ra: "Cho ngươi xem thứ bảo bối này, nếu bọn Chiêm Lương và Phụng Nghĩa ở Quan Trung cũng có thể vẽ cho ta một tấm như thế này thì tốt quá rồi!"

Bang Chiêm Lương, Ngưu Phụng Nghĩa, Tra Kiệt là ba vị đường chủ của nội tam đường trong Song Long Bang do gã sáng lập, theo kế hoạch đã tiềm nhập Trường An, chuẩn bị mọi thứ để đào Dương Công Bảo Khố.

Từ Tử Lăng định thần nhìn kỹ, thì ra là một tấm bản đồ toàn thành Lạc Dương, tất cả đường phố, cầu cống, thành lâu đều được vẽ hết sức tỉ mỉ, liền kinh ngạc thốt: "Vương Thế Sung hình như rất tín nhiệm ngươi."

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Không phải hắn tính nhiệm ta, mà là muốn tỏ vẻ tín nhiệm để mua chuộc ta, còn ta thì cũng giả vẻ bị Đổng Thục Ni mê hoặc. Sự thực thì Vương Thế Sung bề ngoài có vẻ ngờ nghệch, nhưng bụng dạ lại vô cùng thâm trầm, lão gian cự cốt, bên ngoài một vẻ, trong bụng lại hoàn toàn ngược lại, thậm chí còn có thể

bất động thanh sắc bày bố ổn thỏa mọi thứ rồi mới để ta biết."

Từ Tử Lăng chăm chú quan sát Hoàng Cung và Hoàng Thành trên bản đồ, bất chợt động tâm nói: "Lý Thế Dân lần này tới Lạc Dương, ngoại trừ vì Hòa Thị Bích ra, có còn nguyên nhân nào khác không nhỉ? Ngươi còn nhớ lão Bạt có nói lão tử của Lý tiểu tử muốn nạp Đổng Thục Ni làm phi không? Chuyện này mà thành thì coi như Vương Thế Sung kết minh với Lý phiệt rồi còn gì, như vậy ý đồ lợi dụng Vương Thế Sung đối Lý Thế Dân của ngươi không thể thực hiện được rồi."

Khấu Trọng cười cười nói: "Ngươi cứ yên tâm! Nha đầu Đổng Thục Ni này tính tình nổi loạn, phàm là nam nhân do Vương Thế Sung sắp xếp nàng ta đều không chấp nhận, chỉ cần biết lợi dụng tốt điểm này, nói không chừng có thể phá hoại được quan hệ giữa Vương Thế Sung và Lý Uyên."

Tiếp đó lại nhăn trán nói: "Có cách gì có thể trộm được Hòa Thị Bích mà lại không để kẻ khách biết là chúng ta làm nhỉ? Hà! Có rồi! Suýt chút nữa thì ta quên mất ngươi là đại hiệp mặt sẹo, còn ta thì là tên cường đạo mặt rỗ."

"Cách! Cách!"

Hai gã ngạc nhiên nhìn ra phía cửa phòng, lấy làm kinh hãi, chỉ dựa vào khinh công tới tận cửa phòng mà vẫn không bị hai ngã phát hiện của người này, đã biết đối phương không phải là hạng bình phàm rồi.

Khấu Trọng nói lớn: "Vào đi!"

Bên ngoài hoàn toàn không chút phản ứng, Khấu Trọng nhảy dựng lên, tung mình lên trước, mở giật cửa ra. Tiếng chúc rượu ồn ảo huyên náo của các phòng bên cạnh lập tức tràn vào, nhưng hành

lang lại không một bóng người.

Khấu Trọng thò đầu ra quan sát hai bên, rồi đóng cửa lại, biến sắc nói: "Lần này hỏng rồi!"

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy sống lưng lạnh toát, trầm giọng nói: "Không phải Ninh Đạo Kỳ hay Sư Phi Huyên nấp bên ngoài cửa nghe trộm chúng ta nói chuyện đấy chứ?"

Khấu Trọng ngồi xuống bên cạnh gã, thở hắt ra một hơi nói: "Vấn đề này ngươi có thể yên tâm. Hác! Ta chỉ nói chuyện bọn họ ở ngoài nghe trộm thôi, bởi vì bên ngoài hành lang tuyệt đối không có người, mà y chỉ nhân lúc đó cảnh cáo chúng ta thôi. Có thể thấy kẻ này luôn chú ý và giám thị chúng ta."

Từ Tử Lăng không khỏi cảm thấy hơi rợn người, thấp giọng nói: "Người này ít nhất là khinh công cũng cao cường hơn chúng ta, vấn đề ở chỗ nếu đối phương là Sư Phi Huyên hay Ninh Đạo Kỳ, thì đại kế trộm báu của ngươi coi như thất bại thảm hại rồi."

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Ta dám khẳng định người này không thể nghe được chúng ta nói chuyện. Bởi ở đây đã có Lăng thiếu gia ngươi, ai có thể giấu nổi cảm giác linh mẫn đặc biệt của ngươi chứ? Kế đó là cửa và tường của cửu lầu này đều được làm bằng gỗ thượng phẩm, cách âm rất tốt, chúng ta lại cố ý thấp giọng nói chuyện..."

"Cách! Cách!"

Tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa, cũng giống như trước đó hoàn toàn không có một tiếng bước chân hay một tiếng thở nhẹ.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng thì thầm: "Chúng ta phải

dùng thủ pháp xuất kỳ bất ý, mới có thể giành được quyền chủ động về tay, không thể để bị đối phương dắt mũi đi thế này được. Hắc, giả bộ nhát gan sợ hãi được không nhỉ?"

Từ Tử Lăng và gã từ lâu đã tâm ý tương thông, sau khi trao đổi bằng ánh mắt, liền đặt ngân lượng xuống, thu lại bản đồ, cùng lúc cười lên ha hả, lướt ra cửa sổ như hai làn khói, vừa đặt chân lên nóc nhà đối diện đã nhún mình vút lên không, hạ thân xuống một ngõ đông đúc, nhấp nhô mấy cái đã biến mất.

Lúc này một nữ tử tuổi thiên kiều bách mỹ xuất hiện trên nóc nhà, trừng mắt nhìn theo hướng hai gã biến mất, dẫm chân tức tối nghiến răng nói: "Xem các ngươi có thể chạy đi đâu, lúc Hòa Thị Bích lọt vào tay, cũng chính là tử kỳ của các ngươi đó."

Khấu Trọng dẫn Từ Tử Lăng đi qua một cái cổng lớn có ba chữ "Lạc Dương Phường", phía sau chính là dòng Lạc Thủy chảy xuyên qua Lạc Dương thành. Chỉ thấy gã đắc ý dương dương nói: "Chiêu này quả nhiên đối phương muốn theo cũng không được, theo ta thấy kẻ gõ cửa kia không thể là Sư Phi Huyên hay Ninh Đạo Kỳ được, vì bọn họ đều là người tu đạo, rất thích cái gfi mà điểm tới là dừng, làm sao lại đi gõ cửa tới hai lần như vậy chứ?"

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý nói: "Có điều người này tuyệt đối không dễ đối phó, lợi hại nhất chính là đối phương là nam hay nữ chúng ta cũng không hề hay biết. Hắn ở trong tối, ta ở ngoài sáng, khiến giờ đây chúng ta hoàn toàn rơi vào tình trạng bị động chờ ứng phó rồi."

Khấu Trọng đặt tay lên vai gã, cười hì hì nói: "Vừa rồi chúng ta đã dùng đủ các phương pháp lão Bạt dạy cho, chạy lung tung trong khu thị tập cả nửa canh giờ, nếu vẫn không thể bỏ rơi được hắn thì huynh đệ chúng ta đành phải nhận mệnh thôi."

Hai gã đi vào mọt con ngõ dài, Từ Tử Lăng chau mày hỏi: "Ngươi định dẫn ta đi đâu vậy?"

Khấu Trọng vui vẻ đáp: "Đương nhiên là về nhà!"

Từ Tử Lăng kinh ngạc thốt: "Về nhà?"

Khấu Trọng vừa đi vừa để ý động tĩnh hai bên đường, cười hì hì nói: "Hai người chúng ta là bang chủ Song Long Bang, làm sao ngay cả sào huyệt bí mật cũng không có lấy một cái chứ? Hà! Đây rồi, chính là chỗ này, vào đi!"

Từ Tử Lăng thấy Khấu Trọng nhảy tường vào trong, mới hiểu ra mọi chuyện.

Ngày đó trước khi chia tay với bọn Cao Chiêm Lương, Khấu Trọng và các thủ hạ đã thương lượng rất laua, tất nhiên là có cả việc sắp xếp một sào huyệt mật ở Lạc Dương. Vừa rồi qua ám ký của bọn Cao Chiêm Lương lưu lại, Khấu Trọng đã có được địa chỉ nến mới tìm tới đây, nghĩ tới đây, gã cũng thầm khâm phục Khấu Trọng tính toán chu đáo, điểm hay nhất của sào huyệt bí mật này chính là để những người trong bang biết nếu đến Lạc Dương sẽ tới chỗ nào gặp mặt.

Khấu Trọng thoải mái ngồi phịch xuống ghế, vươn người ngáp dài: "Căn nhà này cũng không tồi chứ!"

Từ Tử Lăng ngồi xuống đối diện với gã, nhìn ra khu vườn nhỏ tràn ngập ánh nắng, kinh ngạc nói: "Tại sao trong nhà lại sạch sẽ không một hạt bụi, đồ đạc ngay ngắn ngăn nắp, cả hoa cỏ trong vườn cũng được cắt tỉa gọn gàng, rốt cuộc là ai đã quét dọn vậy?"

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Đường tưởng Chiêm Lương chỉ là một

hán tử thô lỗ, kỳ thực y làm việc cũng rất tỉ mỉ chu đáo, chỉ có thế này mới không làm người khác sinh nghi. Theo ta thấy y đã thuê người định kỳ quét dọn, có lẽ ba ngày hay sáu ngày một lần gì đó."

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Ta vẫn cảm thấy có gì đó không ổn lắm."

Chính vào lúc này, hai gã cùng lúc giật bắn người. Giọng nói nhu mì dễ nghe của Loan Loan vang lên bên ngoài cửa lớn: "Từ Lăng đoán trúng rồi! Là nô gia đợi hai người lâu quá nên đành phải quét dọn một chút để giết thời gian đó mà."

Hai gã cùng lúc biến sắc.

Chương 147: Sách lượt tâm lý

Hai gã nghe thấy giọng nói của Loan Loan, việ cddaafu tiên lo lắng không phải là an nguy của bản thân mà là cảnh ngộ của bốn người bọn Đoạn Ngọc Thành. Loan Loan có thể đến đây đợi bọn gã, nhất định là đã bức vấn được cách liên lạc bằng tiêu ký từ chỗ bọn y, từ đây suy ra, bọn Đoạn Ngọc Thành giờ này ắt hẳn hung đa cát thiểu.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều không giấu được vẻ lo âu. Lần này không giống như trước, địch nhân đã chuẩn bị kỹ càng, dày công bố trí để đối phó bọn gã, với tài trí và thực lực của Loan Loan, tuyệt đối không để bọn gã có cơ hội đào sinh lần nữa.

Tiếng bước chân êm nhẹ của Loan Loan vang lên bên ngoài, có điều đã đổi phương hướng, đi về hướng cửa sổ phía tây, nhẹ giọng nói: "Tử Lăng huynh và Trọng thiếu gia không phải đã sợ tới mềm cả chân rồi chứ! Tại sao không làm hai con chó chạy loạn như lần trước nữa vậy?" Thanh âm của nàng hết sức ôn nhu, nhưng nội dung lại lộ ra sự căm hận vô bờ của nàng với hai gã.

Khấu Trọng nháy mắt với Từ Tử Lăng một cái, cười khì khì nói: "Phàm là điều gì địch nhân của ta thích, Trọng thiếu gia ta luôn một mực phản đối. Hơn nữa, ai cũng có quyền lưu lại trong căn nhà ấm áp của mình để hưởng thụ sinh mạng bảo bối mà! Hà! Thứ cho tiểu đệ hôm nay không có hứng đào tẩu!"

Từ Tử Lăng hiểu ý, biết rõ nếu tử thủ trong nhà, có thể còn có một sinh lộ, dài người đứng dậy, bước ra giữa phòng, vận công vào song nhĩ, giám sát động tĩnh bốn phía xung quanh. Trong sát na ngắn

ngủi, gã đã quên mọi sinh tử, tinh thần toàn bộ chìm vào trong một cảnh giới kỳ dị của thính giác. Ngoài Loan Loan ra, gã còn cảm nhận được sự tồn tại của một khác nữa. Đó là một cảm giác không thể giải thích. Sự thực thì đối phương không hề phát ra một tiếng động nào dù là nhỏ nhất, thậm chí cả tiếng thở nhẹ cũng không có, nhưng Từ Tử Lăng lại biết rất rõ rằng y đang ở trong hậu viện. Hơn nữa gã có thể khẳng định, người này nếu không phải Khúc Ngạo, thì cũng là hạng cao thủ tuyệt đỉnh như y vậy.

Lúc này Khấu Trọng vừa nói dứt lời, Loan Loan đã bật cười khúc khích nói: "Phòng này là người ta thuê mà! Loan Loan lại chưa từng gả cho huynh, huynh lại tới đây làm chim cưu chiếm tổ chim khách, thế là đạo lý gì vậy?"

Lần này thanh âm của nàng lại vang lên bên phía cửa sổ phía đông, khiến người ta phải dâng lên một cảm giác kỳ dị không sao giải thích nổi, dường như nàng ta có thể phân thân vậy, cùng lúc có thể xuất hiện ở nhiều nơi khác nhau, bao vây căn phòng khắp bốn phương tám hướng, rồi lên tiếng nói chuyện với bọn gã ở những vị trí khác nhau. Thiên Ma Diệu Pháp trong Thiên Ma Bí Lục quả là không phải tầm thường.

Khấu Trọng thầm kinh hãi, nhìn sang phía Từ Tử Lăng, chỉ thấy thần sắc gã vẫn bình tĩnh như mặt nước hồ phẳng lặng, đang đưa tay ra hiệu cho mình, thị ý phía hậu viện còn có một người nữa.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Bốn tên thủ hạ của ta mà có chuyện gì, ta sẽ bất chấp ngươi là yêu nữ ma giáo hay thiên vương lão tử, tóm lại là nhất định phải nợ máu trả máu!"

Thanh âm êm nhẹ của Loan Loan phả vào tai hai gã như một cơn gió mát: "Con người từ khi mới sinh ra đã phải chịu khổ, tới chết mới thôi. Nếu đã sớm muộn cũng phải chết, vậy chết sớm một chút không

phải sẽ bớt tội nợ hay sao! Bốn tên thủ hạ của các ngươi may mắn hơn chủ nhân của mình nhiều, có thể nằm xuống nghỉ ngơi sớm một bước, ta đây cũng hảo tâm hảo ý nên đã xây cho chúng bốn ngôi mộ ở hậu viên, nhân lúc còn một hơi thở, hai ngươi cũng nên ra đó bái tế một phen đi."

Khấu Trọng hít sâu một hơi, bỏ hết những phẫn nộ và cừu hận ra ngoài đầu óc. Lần này có thể nói là thời khắc mà gã và Từ Tử Lăng dễ mất mạng nhất từ khi xuất đạo tới nay, mà con đường duy nhất để hai gã sinh tồn chính là dựa vào công phu chân chính để giữ lấy sinh mạng, vì vậy hiện giờ gã phải giở hết công phu của mình ra, tiến nhập vào cảnh giới huyền diệu tỉnh trung chí nguyệt.

Người ở hậu viện tuyệt đối không phải Khúc Ngạo, bởi vì đối với cừu nhân giết con, y tuyệt đối không thể nhẫn nại như vậy. Tâm niệm chuyển động, Khấu Tọng thả lỏng mọi thứ, thả mình ngồi xuống ghế nói: "Biên Bất Phụ ngươi đã tới đây rồi, tại sao phải lén lén lút lút, làm con rùa rút đầu vậy?"

Thanh âm của Loan Loan lại vang lên trên mái nhà: "Coi như tên tiểu tử nhà ngươi có chút đạo hành, có điều Biên sư thúc xưa nay không thích nói chuyện với người ngoài, ngươi nói thế nào người cũng không hứng thu trả lời ngươi đâu."

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Ngươi cứ đi đi lại lại bên ngoài, vừa đáng cười lại vừa mỏi chân, tại sao không vào đây uống chén trà nói chuyện?"

Cửa trước và cửa sau cùng lúc tự động bật mở, khiến quỷ khí âm phong tràn ngập cả không gian.

Từ Tử Lăng ngưng mục nhìn Khấu Trọng, khoé miệng hơi nhếch lên để lộ một nụ cười buồn thảm, ánh mắt tràn đầy tình cảm huynh đệ

sâu sắc, đưa tay ra hiệu bảo gã đào tẩu.

Khấu Trọng giật mình chấn động, Từ Tử Lăng quyết định hy sinh bản thana, để gã có thể đào tẩu, tiếp tục hoàn thành giấc mộng tranh bá thiên hạ, để báo cừu cho gã.

"Cheng!"

Tỉnh Trung Nguyệt rời vỏ. Khấu Trọng bật người đứng dậy, ngửa mặt cười dài nói: "Hai huynh đệ ta hôm nay một là cùng nhau rời khỏi đây, hai là tử chiến chốn này, không có khả năng thứ ba đâu."

Tiếng y phục phần phật bay lên, Loan Loan toàn thân vận bạch y, hai chân để trần, dáng vẻ đẹp tựa thiên tiên giáng thế hiện thân trước cửa chính, nhoẻn miệng cười tươi như hoa nói: "Loan Loan thích nhất chính là khí khái hào hùng của hai tên tiểu tử các ngươi, bởi vì như thế lúc sát nhân mới cảm thấy thống khoái. Nếu là lũ phàm phu tục tử tầm thường, cho dù có giơ đầu ra nô gia cũng chẳng hứng thú chém xuống đâu."

Từ Tử Lăng phì cười nói: "Loan Loan yêu nữ ngươi chắc chỉ được cái vẻ ngoài thôi! Lần trước không phải đã thọ thương đào tẩu hay sao! Còn chúng ta thì mỗi lúc một lợi hại thêm, lần này người chịu tới đây trợ giúp chúng ta luyện công, hai huynh đệ bọn ta cầu còn chẳng được nữa là."

Khấu Trọng nheo mắt nhìn về phía Loan Loan, toàn thần tập trung cả vào Tỉnh Trung Nguyệt trong tay, thở dài nói: "Tiểu Lăng à! Từ khi quen biết tới nay, đây mới là lần đầu tiên ta cảm thấy ngươi đã động tới chân nộ, sát cơ bốc lên ngùn ngụt thế này đó!"

Loan Loan nhún vai, làm ra một điệu bộ khiến bất cứ nam nhân nào cũng phải ý loạn tình mê, nhẹ nhàng lướt qua giữa hai gã, tới chiếc

trà kỷ bên cạnh cửa sau, khẩn thiết nói: "Quên mất không nói với hai vị, người ta đã đặc biệt chuẩn bị cho hai vị một bình trà ly biệt, nhân lúc còn nóng mỗi vị uống một chung nhé!"

Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau, trong lòng cùng nghĩ tới một vấn đề: "Lẽ nào Loan Loan cố ý để cho bọn gã một con đường đàu tẩu sao?" Tiếp đó lại lập tức hiểu ra. Loan Loan hiện giờ đang dùng chiến thuật tâm lý, chỉ cần bọn gã nảy sinh ý niệm đào tẩu, khí thế và lòng tin coi cái chết nhẹ tựa lông hồng lập tức sẽ tan rã thành mây khói.

Lúc ấy chính là lúc mà Loan Loan xuất thủ. Nữ nhân này quả nhiên không hổ là truyền nhân ma giáo có thể bì kịp với Chúc Ngọc Nghiên, hiểu rõ được kỳ công Trường Sinh Quyết quan trọng nhất là cảnh giới tinh thần, thế nên đã bắt đầu công phá quyết pháp của hai gã từ phương diện này.

Ánh đạo phản chiếu ánh dương quang ngoài cửa sổ, sáng lên rực rỡ. Trong chớp mắt, Khấu Trọng đã chìm vào cảnh giới tỉnh trung chi nguyệt.

Lần này tuy là bị bức ép, nhưng cũng có thể chứng thực rằng chỉ cần bọn gã có thể giữ được cảnh giới của Trương Sinh Quyết, thì cả Loan Loan cũng phải cố kỵ mấy phần, vì vậy đến giờ nàng vẫn còn chưa xuất thủ.

Vô luận là nàng nói mình đã giết bọn Đoạn Ngọc Thành hay là cố ý để một đường đào tẩu, tất cả đều vì công phá quyết pháp của hai gã. Chính vào lúc này, Khấu Trọng cũng cảm nhận được vị trí của Biên Bất Phụ giống như Từ Tử Lăng.

Y đã lên trên nóc nhà.

Trong lòng Khấu Trọng dâng lên một cảm giác vô cùng kỳ quái, bởi vì

trong sát na ấy, gã đã thực sự hiểu được đạo lý thâm ảo của Dịch Kiếm Chi Thuật. Dịch Kiếm Thuật trước đây của gã chỉ là nhắm vào công thủ của một quân cờ mà phát động, nhưng lại đã bỏ qua toàn cục.

Bàn cờ là không gian trước mắt có thể cảm nhận được một cách trực tiếp hoặc gián tiếp, còn quân cờ chính là bản thân gã, Từ Tử Lăng, cùng hai tên kình địch Biên Bất Phụ và Loan Loan. Bất luận là quân cờ nào di động, cũng sẽ ảnh hưởng tới toàn cục.

Bản thân gã là một trong các quân cờ, bởi vậy nếu gã động, quân địch ắt cũng sẽ có phản ứng. Tỷ như nếu gã dịch ra cửa chính, giả như sắp đào tẩu, địch nhân sẽ làm gì? Nếu như gã có thể tiên liệu trước phản ứng của địch nhân, không phải là vừa hay phù hợp với tinh thần "dĩ nhân dịch kiếm, dĩ kiếm dịch địch" hay sao?

Nghĩ tới đây, Khấu Trọng đã hoàn toàn quán thông đuộc Dịch Kiếm Chi Thuật, trong lòng bất giác dâng lên một lòng tin và đấu chí vô hạn, đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng rồi cười hì hì nói: "Trừ phi chén đó là hợp hoan trà, nếu không thì Loan tiểu thư tự mình hưởng dụng đi! À! Ta quên mất chưa mua chút đồ, phải ra ngoài một lát, ở đây để tiểu Lăng tiếp nàng được không?" Nói đoạn sải bước ra cửa.

Từ Tử Lăng biết gã sắp xuất thủ đến nơi, mỉm cười vận công chờ đợi. Gã đã rất quen thuộc với Thiên Ma Công, điểm đặc biệt của nó chính là thiên biến vạn hóa, khiến người ta không thể nắm bắt.

Loan Loan rót trà vào bốn chiến chén không, quay lưng lại với hai gã, chậm rãi nói: "Chi bằng chúng ta ngồi xuống thương lượng một chút được không? Chỉ cầ hai người chịu nói cho Loan Loan biết Dương Công Bảo Khố ở đâu, ân oán của chúng ta sẽ kết thúc từ đây, về sau nước sông không phạm nước giếng, không rõ tôn ý hai vị thế nào?"

Từ Tử Lăng ung dung nói: "Không biết Loan tiểu thư có chịu tin ta hay không, các người giờ đã bỏ lỡ cơ hội giết chúng ta rồi, vì vậy hiện giờ bất luận là cô nương có nói gì, cũng chỉ uổng công vô ích thôi."

Loan Loan tuy bị Từ Tử Lăng nói trúng tim đen, nhưng vẫn không hề rung động, bưng chiếc khay tròn có bốn chung trà xanh lên, uyển chuyển bước tới trước mặt Từ Tử Lăng đang đĩnh lập như sơn giữa đại sảnh, nở một nụ cười tươi tắn nói: "Người ta câu nào câu nấy đều là phát xuất từ chân tâm, không ngờ huynh lại nghĩ xấu như vậy, thật là làm người ta thương tâm muốn chết đi được!" Thanh âm của nhỏ nhẹ đáng yêu của nàng tràn ngập sự chân thành, khiến cả Khấu Trọng cũng suýt chút nữa cũng phải dừng bước quay đầu lại.

Từ Tử Lăng nhìn thẳng vào mắt nàng, thản nhiên cười cười nói: "Loan tiểu thư đừng uổng phí tâm cơ làm gì, Trường Sinh Quyết và Thien Ma Bí Lục một chính một tà, thiên tinh tương khắc, những lời chót lưỡi đầu môi vặt vãnh đó làm sao có hiệu quả gì chứ?"

Lúc này chợt nghe tiếng Biên Bật Phụ vang lên bên ngoài: "Loan nhi à! Cây thược dược con mua nở năm bông hoa rồi!"

Khấu Trọng vừa bước ra cửa lớn, đã thấy dưới ánh nắng rực rỡ, Biên Bất Phụ vận một bộ đồ văn sĩ đứng chắp tay nhàn nhã ngắm nhìn mấy bồn hoa đặt ngoài sân. Trong lòng Khấu Trọng bất giác dâng lên một cảm giác kỳ diệu, cảm nhận được bản thân đã hoàn toàn nắm vững tinh yếu của Dịch Kiếm Chi Thuật. Giả như gã không liệu trước được Biên Bất Phụ sẽ xuất hiện trước cửa để ngăn cản, lúc này ắt sẽ dừng bước rồi mới quyết định xem nên tiến công hay là thoái lui.

Hiện giờ đương nhiên đã là một chuyện hoàn toàn khác.

Tỉnh Trung Nguyệt vẫn gác trên vai, bước chân không dừng lại, Khấu Trọng cười hì hì nói: "Lão Biên thì ra ngoài việc già còn mất nết ra thì còn là kẻ tham hoa nữa, chẳng trách ngươi lại muốn hái đóa hoa thơm Loan Loan sư điệt của mình như thế!"

Cả Biên Bất Phụ lẫn Loan Loan cùng lúc giật mình. Nên biết rằng chuyện này là bí mật giữa hai sư thúc điệt bọn họ, giờ đây Khấu Trọng lại thuận miệng nói ra được, bảo làm sao cả hai không chột dạ cho được?

Đối với Biên Bất Phụ mà nói, chiếm đoạt được Loan Loan chính là khát vọng thầm kín bấy lâu nay chưa đạt được của y, nên sau khi nghe Khấu Trọng nói vậy, lập tức trùng trùng tâm sự.

Loan Loan thì lại chau mày suy nghĩ xem làm sao Khấu Trọng có thể biết được bí mật này, và cũng lập tức nhớ ra cái đêm mà nàng cùng Biên Bất Phụ nói chuyện bên đầm nước. Không cần nói cũng biết lúc đó bọn Khấu Trọng đang nấp ở bên cạnh, còn nàng thì không hề cảm giác được, nên đã bỏ lỡ một cơ hội ngàn năm có một để giết chết hai gã tiểu tử đáng ghét này. Nói một cách khác, một câu nói hết sức hời hợt đơn giản của Khấu Trọng, đã khiến tâm thần của cả Loan Loan và Biên Bất Phụ rung động, lộ ra sơ hở không đáng có.

Hai bên vừa mới gặp nhau đã sử dụng đủ các chiến thuật tâm lý để hòng nhiễu loạn tâm thần đối phương, cuối cùng thì bọn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã chiếm được thượng phong.

Cơ hội tốt thế này, hai gã lẽ nào lại chịu bỏ qua?

Khấu Trọng gầm lên một tiếng, Tỉnh Trung Nguyệt từ đầu vai bắn vút lên, hóa thành một đạo ánh sáng vàng chói lọi, chém thẳng xuống đầu Biên Bất Phụ.

Từ Tử Lăng cũng khẽ lắc người, đến bên cạnh Loan Loan.

Biên Bất Phụ và Khấu Trọng giao thủ trước tiên. Mắt thấy chiêu thức lăng lệ của Khấu Trọng, Biên Bất Phụ chẳng ngờ lại không chút sợ hãi, lập tức thu nhiếp tâm thần, hữu thủ nhẹ nhàng phất lên. Ống tay áo rộng thùng thình của y lập tức trượt xuống, để lộ ra một chiếc thiết hoàn lấp lánh ánh bạc, trong nháy mắt đã phong bế toàn bộ đường công tới của Khấu Trọng.

Một đao này Khấu Trọng đã tích lực từ lâu, thấy Biên Bất Phụ rơi vào thế phải phòng thủ, đâu lẽ nào chịu bỏ qua cơ hội này.

"Đang!"

Đao hoàng giao kích! Cả hai đều bật ra sau hai bộ.

Nhìn bề ngoài hai bên có vẻ ngang tài ngang sức, nhưng Khấu Trọng thì biết rõ mình đã vận lực từ lâu rồi mới phát chiêu, lại ở thế chủ động, vậy mà vẫn không chiếm được chút tiện nghi, từ đây có thể thấy công lực tên ma đầu này ít nhất cũng hơn gã tới hai, ba bậc.

Đúng như Bạt Phong Hàn đã nói, kẻ này chỉ có thể dùng trí, tuyệt đối không nên dùng lực. Một chiêu này vẫn chưa có công hiệu gì.

Ở trong phòng, Loan Loan và Từ Tử Lăng cũng đã tới tình cảnh chỉ khẽ động là sẽ phân thắng phụ, hung hiểm phi thường.

Chính vào lúc Từ Tử Lăng dịch người tới Loan Loan, tâm niệm chuyển động, gã đã nghĩ thông được một vấn đề. Mấy lần trước đây gặp phải Loan Loan, nữ nhân này đều không hề nhắc tới Dương Công Bảo Khố, duy chỉ có lần này lại đề cập đến, thậm chí còn lấy ra làm điều kiện trao đổi, có thể thấy nàng ta đã bức ra được chuyện bọn gã tới Quan Trung để đào Dương Công Bảo Khố, vì thế nên mới

động tham tâm.

Chuyện này đối với gã lúc này vô cùng quan trọng, cũng đã giải thích cho gã tại sao Loan Loan lại phải dùng đủ thứ chiến thuật tâm lý hòng làm tan rã đấu chí và lòng tin của hai gã, thì ra tất cả chỉ vì nàng muốn bắt sống bọn gã, hòng dùng bí pháp của ma giáo hỏi ra vị trí của bảo tàng. Nghĩ tới đây, Từ Tử Lăng đã vận người đánh ra một quyền.

Loan Loan quay mặt lại, thần tình u uất đến động lòng người, khay trà lắc nhẹ, phần cạnh đập thẳng vào quyền đầu của Từ Tử Lăng. Kình đạo xoáy tròn mãnh liệt làm y phục nàng kêu phần phật, mái tóc dài cũng phất phơ tung lên.

Từ Tử Lăng như sớm đã biết trước nàng sẽ dùng chiêu này, cười lạnh một tiếng nói: "Ngươi trúng kế rồi!"

Quyền đầu đột nhiên trở nên phiêu hốt vô lực, nhẹ nhàng chạm vào cạnh khay bưng trà của Loan Loan, ngay cả Loan Loan võ công cao cường cũng phải kinh hãi giật mình.

Nàng đã toàn lực thi triển Thiên Ma Công, hòng dùng khay bưng trà làm vật tiếp xúc, hút sạch quyền kình của Từ Tử Lăng, sau đó thừa cơ cướp lại thế chủ động, ý đồ trong mười chiêu tám chiêu đánh bại Từ Tử Lăng, rồi ra ngoài trợ giúp Biên Bất Phụ bắt sống Khấu Trọng.

Lần này nàng và Biên Bất Phụ đối phó hai gã Khấu, Từ mà không hề thông báo cho Khúc Ngạo, nguyên nhân chính là vì tự tin có thể thắng được hai gã, càng quan trọng hơn là vì muốn độc chiếm bí mật của Dương Công Bảo Khố. Nhưng điều nàng và Biên Bất Phụ đều không nghĩ tới là chỉ mấy ngày cách biệt, hai gã bất luận là cơ trí, võ công đều đã có tiến bộ vượt bậc.

Khi quyền đầu chạm vào khay trà, Loan Loan mới phát giác Từ Tử Lăng muốn đánh vào không phải nàng, mà là những chung trà trên khay, nhưng biết thì cũng đã lỡ mất tiên cơ.

Từ Tử Lwang tâm sáng như gương, tất cả tinh thần đều tập trung vào quyền kinh mà gã đang đẩy vào khay trà trong tay Loan Loan. Chính trong sát na ngắn ngủi ấy, gã đã cảm nhận được tinh thần và nội khí của mình hòa thành một thể, không còn phân biệt được thứ nào với thứ nào nữa. Trước đây mỗi lần gã phát kình, nhiều lắm cũng chỉ có thể khống chế kình lực nặng nhẹ thế nào.

Nhưng lần này thì hoàn toàn khác biệt.

Đầu tiên là gã cảm nhận được sự lưu động của chân khí trong khắp kinh mạch toàn thân và khí kình tích tụ ở mỗi huyệt đạo, giống như vị thống soái đang chỉ huy thủ thành vậy, nắm rõ được vị trí của từnng kho hàng, thực lực của từng cánh quân và từng tòa lầu gác.

Đó là một cảm giác tuyệt diệu vô song!

Gã để chân khí không ngừng chảy từ dũng tuyền huyệt nơi gan bàn chân phải chẩy khắp toàn thân, rồi tích tụ ở khí hải đan điền, sau đó thông qua nhâm đốc nhị mạch cung cấp chân khí cần dùng cho chiến đấu.

Sức mạnh và tốc độ hoàn toàn do gã khống chế.

Chính vì vậy nên gã mới có thể biến hóa bất ngờ, đánh ra một chiêu mà cả Loan Loan cũng không thể ngờ nổi.

Giờ gã mới hiểu ra tại sao Bạt Phong Hàn phải khiên chiến khắp thiên hạ, để rèn luyện ý chí và công lực. Nếu không phải từng nhiều lần thọ thương rồi kiên cường đứng dậy, bọn gã làm sao rèn luyện

được một ý chí mạnh mẽ, đến độ cả hai nhân vậy tuyệt đỉnh của Ma Giáo này cũng không thể làm dao động phân hào. Nếu không phải có áp lực từ Loan Loan và Biên Bất Phụ, buộc bọn gã phải bất chấp tất cả quyết tâm liều mạng, hai gã cũng tuyệt đối chẳng thể đột phá được cảnh giới mà kẻ luyện võ ngày đêm mơ tưởng này nhanh như vậy.

Loa Hoàn Kình từ nhanh chuyển chậm, đẩy vào bốn chiếc chén trên khay. Từ Tử Lăng lộn nhào một vòng trên không, lên phía trên đầu Loan Loan. Bốn chung trà nghiêng đi, trà thơm trong chung hóa thành bốn mũi tên nước bắn thẳng vào gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn của Loan Loang.

"Đình!"

Ma Tâm Liên Hoàn của Biên Bất Phụ lại đưa lên để Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng bổ xuống lần nữa.

Người trong Ma Môn hay nói tổn nhân lợi kỷ, Biên Bất Phụ tự nhiên cũng không phải ngoại lệ. Ma Tâm Liên Hoàn của y chỉ sút kém Thiên Ma Đại Pháp của Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan chút ít có thể mượn kình phát lực, liên miên bất tuyệt, lang độc vô song. Giống như lần trước sau khi y ngạnh tiếp một đao của Khấu Trọng, thiết hoàn trong tay liền đảo một vòng, hóa giải Loa Hoàn Kình của gã, cùng lúc mượn lực phát kình, nhân lúc chân khí đối phương đang suy kiệt, lực mới chưa tái sinh, lập tức hoản kích, cướp lại quyền chủ động. Sau đó y lại dùng liên hoàn chiêu số, đánh như nước chảy hoa trôi, hoàn pháp phiêu diêu bất định, chiêu nào chiêu nấy đều dồn đối phương vào tử địa.

Chẳng ngờ Khấu Trọng lại dùng một đao tiên liệu như thần, phá vỡ kế hoạch tưởng chừng hoàn hảo của y, ánh bạc lập tức bị rạch nát.

Khấu Trọng cười hì hì nói; "Lão Biên ngươi không đi tìm nữ nhi sao?" Nói đoạn dịch người sang bên, tả thủ duỗi thành đao, vận tụ công lực, ngạnh tiếp thiết hoàn trong tay tả của Biên Bất Phụ đang chém xả tới.

"Bình!"

Công lực của Biên Bất Phụ tuy cao cường hơn Khấu Trọng, song vì mất thế chủ động nên cũng bị gã bức lui một bước.

Khấu Trọng biết lần này sinh tử của hai huynh đệ gã điều nằm cả trong tay mình. Nên biết rằng bất luận võ công Từ Tử Lăng tiến bộ bao nhiêu, lúc này cũng tuyệt đối chưa phải là đối thủ của Loan Loan, chỉ có thể kéo dài thêm chút thời gian mà thôi. Vì vậy, sinh lộ duy nhất của hai gã bây giờ chính là phải liều mạng đánh bị thương Biên Bất Phụ, rồi quay lại hợp lực với Từ Tử Lwang đối phó Loan Loan, lúc ấy muốn chạy hay muốn đánh cũng dễ dàng hơn nhiều.

Ý niệm vừa sinh, tinh khí thần của Khấu Trọng lập tức được nâng lên trạng thái đỉnh điểm mà trước nay chưa từng xuất hiện, ánh mắt gã sáng rực như điện, nhìn chằm chằm vào đối thủ. Gã cảm nhận được dường như mình đã nhìn thấu suốt từ trong ra ngoài cả Biên Bất Phụ, càng biết rõ khi mình nhắc tới Đông Minh Công Chúa, trong lòng Biên Bất Phụ đã thoáng rung động.

Đối với hạng cao thủ tuyệt đỉnh như Biên Bất Phụ mà nói, về mặt tinh thần phải giữ hết sức ổn định, tuyệt không thể lộ ra một chút sơ hở hay lơ là. Cao thủ tương tranh, chỉ hơn kém nhau trong đường tơ kẽ tóc là đã có thể phân thắng phụ, sinh tử.

Khấu Trọng thấy cơ hội tới, đâu cần khách khí, khẽ lùi về sau nửa bước rồi bật người phóng tới, kình phong lạnh thấu xương, bảo đao thuận thế kích ra, mang theo khí thế kinh người, thạch phá thiên kinh,

không gì cản nổi.

Biên Bất Phụ giờ mới thật sự kinh hãi, hiểu ra vừa rồi mình đã quá khinh địch, để đến nỗi mất đi tiên cơ. Y gầm lên tức giận, đôi thiết hoàn trong tay múa lên hóa thành muôn ngàn ngăn ảnh, xông lên nghênh chiến, không để Khấu Trọng sử hết đao kình.

Khấu Trọng cười lên ha hả, chiêu thức biến hóa, từ chém xuống chuyển sang chém tạt sang ngang, mục tiêu chính là điểm trung tâm của màn ngăn ảnh dày đặc.

Khay trà hất văng lên, Loan Loan lách người như một tia chớp, phát ra mười đạo chỉ phong bắn về phía Từ Tử Lăng trên cao, cùng lúc né tránh bốn mũi tên nước.

Từ Tử Lăng lâm nguy bất loạn, hừ lạnh mỉm cười nói: "Ngươi lại trúng kế rồi!" Đoạn điểm khẽ chân lên khay trà.

"Bình!"

Gã đã phá vỡ mái ngói, phòng ra ngoài.

Loan Loan trước giờ lòng dạ sâu sắc, hỉ nộ không lộ ra ngoài, nhưng lần này cũng không khỏi tức tối hầm hầm. Nếu là công phu thật sự, nàng có đủ tự tin thu thập Từ Tử Lăng trong vòng mười tới hai mươi chiêu, nhưng từ lúc động thủ tới giờ, nàng luôn bị gã đẩy vào thế hạ phong, tất cả đều là vì bị những lời nói của Khấu Trọng làm phân tâm.

Còn Từ Tử Lăng thì liên tục xuất kỳ chiêu, khiến nàng không thể đoạt lại quyền chủ động, cuối cùng để gã thoát thân ra ngoài.

Loan Loan đang định phóng ra tiền viên hợp lực với Biên Bật Phụ thu

thập Khấu Trọng thì trăm ngàn mảnh gói vụn bất chợt đổ ập xuống đầu, khiến nàng muốn đi mà không thể rời.

"Ầm!"

Hoàn ảnh tiêu tán.

Kình đạo xoáy ốc hung mãnh tuyệt luân của Khấu Trọng đã đẩy bật Biên Bất Phụ thoái lui hai thước. Trong khoảng khắc đối diện với sinh tử này, Khấu Trọng cuối cùng đã hiểu được "số một huyền bí" mà Lỗ Diệu Tử nói tới.

Hạng cao thủ tuyệt đỉnh như Biên Bất Phụ, bất luận là cử chân động tay đều không một kẽ hở, nhưng bất cứ chiêu thức nào, cũng có điểm lực công kích mạnh nhất của nó, nếu điểm này bị phá, tất cả biến hóa về sau sẽ bị đứt đoạn, không thể tiếp tục.

Khấu Trọng chính là đã nắm được điểm mạnh nhất này, tập trung toàn lực, dùng một đao phá giải màn hoản ảnh hư thực khó phân của Biên Bất Phụ. Có điều nếu đao kình của gã không mang theo kình đạo xoáy ốc cổ quái Loa Hoàn Kình thì Biên Bất Phụ cũng không dễ bị chấn lui đến vậy.

Khấu Trọng nào dám do dự, đạo bộ tiến bước, phối hợp với khí thế lớn mạnh vừa tạo được, Tỉnh Trung Nguyệt bổ ra một lần nữa.

Lúc này Từ Tử Lăng cười lên khanh khách, lăng không phóng tới: "Ta giết Loan Loan rồi!"

Song mục Biên Bất Phụ lộ ra thần sắc không tin tưởng, nhưng Từ Tử Lăng thì thật sự đang từ trên mái nhà phóng tới, cả người không hề mảy may tổn thương, tâm thần đang chấn động thì Tỉnh Trung Nguyệt đã tới trước ngực.

Hồn phi phách tán, Biên Bất Phụ nào dám liều mạng đón đỡ, vội nhảy lui về sau, phá vỡ cửa gỗ thành hàng trăm mảnh vụn, trong nháy mắt đã không thấy tung tích.

Từ Tử Lăng hạ thân xuống bên cạnh Khấu Trọng, lắc đầu thở dài nói: "Chỉ có người trong Ma Môn mới tự tư tự lợi như vậy thôi."

Hai gã quay đầu nhìn vào trong nhà.

Chương 148: Cứu nhân như cứu hỏa

Loan Loan đứng đong đưa như một bóng u linh trước cửa lớn, ánh mắt mê hồn xạ ra những tia dị quang khiến người ta không thể hiểu nổi, nhìn chằm chằm vào hai gã.

Khấu Trọng bước lên một bước, Tỉnh Trung Nguyệt rung rung chỉ vào mặt Loan Loan: "Biên sư thúc của ngươi đã bỏ rơi ngươi rồi, lần này chúng ta tiện thể tính nợ cũ cừu mới luôn một lượt cho rõ ràng!"

Loan Loan khẽ nhíu mày, thần tìinh yêu mị quyến rũ, cộng với thần thái yểu điệu thướt tha, toát lên một vẻ đẹp huyền bí lạ thường, cho dù Từ Tử Lăng và Khấu Trọng là kẻ thù của nàng, cũng không thể không thừa nhận nàng quyến rũ phi thường.

Sát khí của Khấu Trọng cũng giảm đi ba bốn phần.

Loan Loan thở dài một tiếng như đang thương hại cho sự vô tri của hai gã, chậm rãi nói: "Biên sư thúc lẽ nào lại dễ dàng bị gạt như vậy, chỉ là người thấy nhuệ khí các người đang bốc cao nên mới tạm thời tránh né mà thôi! Vừa rồi chính là nô gia dặn người không cần lộ diện, để cho ta và các ngươi được thảnh thơi mà nói mấy câu mà thôi."

Tiếp đó lại cười khúc khích nói: "Thật không ngờ các ngươi mà cũng học theo người ta đi tranh bá thiên hạ cơ đấy!"

Khấu Trọng chau mày nói: "Trừ phi ngươi lập tức thả bọn Ngọc Thành, bằng không tất cả không còn gì để nói nữa. Chúng ta sẽ dùng

quyền cước đao kiếm để định sinh tử!"

Loan Loan chậm rãi dịch người tới trước mặt hai gã chừng nửa trượng, cười ngọt ngào nói: "Giả như chúng ta có thể chân thành hợp tác, chuyện thả bốn tên tiểu tử kia chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Từ Tử Lăng nhớ đến Thương Bằng, Thương Hạc và những người đã bị nàng giết hại, quả quyết lắc đầu nói: "Hình như ngươi không biết rằng giữa chúng ta đã có thâm cừu đại hận không thể hóa giải, cách giải quyết duy nhất chính là một trong hai bên bị tiêu diệt hoàn toàn, gọi Biên sư thúc của ngươi quay lại đi! Bằng không đừng trách hai chúng ta ỷ đông hiếp ít."

Loan Loan hờ hững nhìn sang phía Khấu Trọng: "Còn ngươi thế nào?"

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: "Lời của huynh đệ ta cũng chính là lời của Khấu Trọng này, Loan tiểu thư không phải hôm nay mới biết đấy chứ?"

Loan Loan gật đầu nói: "Vậy thì ta hiểu rồi, rồi sẽ có một ngày ta bắt các ngươi biết thế nào là hối hận. Nô gia phải đi đây!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc bổ tới phía nàng.

Loan Loan cười dài, hữu thủ phất ra một dải lụa trắng lần lượt đánh trúng Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng và quyền đầu của Từ Tử Lăng, cùng lúc mượn lực bay vút lên nóc nhà như một cơn gió.

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Ngày trước không phải ngươi đã nói bảy ngày sau sẽ trở lại giết chúng ta hay sao? Hiện giờ sắp bảy mươi ngày rồi, tại sao vẫn không thực hiện vậy?"

Hai gã đều biết cho dù có liên thủ, muốn giết Loan Loan cũng khó hơn lên trời, nàng muốn đi thì lại càng không thể lưu lại được, nhưng vì bọn Đoạn Ngọc Thành, bọn gã làm sao có thể để nàng bỏ đi?

Từ Tử Lăng cũng nói: "Đừng quên lần sau muốn giết chúng ta sẽ càng khó hơn nữa đấy!"

Loan Loan nở một nụ cười thiên kiều bách mị, ánh mắt long lanh nói: "Sư tôn đã nói, nếu lần này chúng ta vẫn không thể trừ diệt các ngươi, người sẽ đích thân xuất thủ. Với tính cách của sư tôn, tới lúc đó tất sẽ khiến các ngươi nếm được mùi vị của cái gì là cầu sinh không được, cầu tử không xong, nhẫn nại thêm chút nữa có được không?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều lạnh cả người.

Loan Loan đã lợi hại tới vậy, Chúc Ngọc Nghiên thiết tưởng không cần nói cũng biết thế nào rồi.

Loan Loan lại u uất thở dài nói tiếp: "Khấu Trọng à! Nếu ngươi chịu hợp tác với sư môn của nô gia, muốn đoạt thiên hạ không phải dễ hơn lấy đồ trong túi hay sao? Hà tất phải tính toán mấy mạng người làm gì, đại trượng phu hành sự xử thế đâu thể câu nệ tiểu tiết, huống hồ song phương tra đấu, tất nhiên phải có người chết kẻ thương, đây là chuyện đâu thể tránh khỏi chứ?"

Khấu Trọng thở dài: "Rõ ràng là thèm muốn bảo tàng của ta, lại nói đã nhìn trúng ta, Loan Loan yêu nữ tốt nhất hãy về ngủ với Biên sư thúc của ngươi đi!"

Đôi mắt đẹp của Loan Loan thoáng hiện sát cơ, sau đó lập tức thay bằng một thần sắc vô cùng phức tạp, nở một nụ cười chua chát rồi lập tức quay đầu, biến mất sau mái ngói.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, đều nhận ra tâm trạng trầm trọng của đối phương.

Địch nhân quả thực quá khó đối phó.

Khấu Trọng hít hít mạnh một hơi rồi thấp giọng nói: "Ngươi có ngửi thấy gì không?"

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Có một mùi hương rất lạ, nói cho cùng thì Loan Loan yêu nữ cũng là nữ nhân mà."

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Bọn Ngọc Thành có thể thoát khỏi kiếp nạn này hay không đều phải xem Truy Tung Đại Pháp là lão Bạt dạy chúng ta có linh hay không đấy."

Hai gã lần lượt đeo mặt nạ, biến thành đại hiệp mặt sẹo và cường đạo mặt rỗ, thay y kình trang của nhân vậyt võ lâm thông thường, ngồi trong một quán trà nhỏ, vừa ăn điểm tâm vừa lưu thần quan sát một ngôi phủ đệ to lớn bên đầu cầu kia của Tân Trung Kiều.

Khấu Trọng chỉ vào ngôi trạch viện, hỏi tên tiểu nhị: "Đó là trang viện của ai mà khí phái vậy?"

Tiểu nhị liếc nhìn gã một cái rồi nói: "Ngài nhất định là mới tới Lạc Dương lần đầu, cả phủ đệ của Lạc Dương Bang mà cũng không biết."

Lúc tên tiểu nhị đi sang đón tiếp khách nhân khác, Khấu Trọng nhổm người lên nói với Từ Tử Lăng: "Đêm nay chúng ta hội hợp với lão Bạt rồi sẽ tới đây cứu người, ngươi có ý kiến gì không?"

Từ Tử Lăng trầm ngâm giây lát rồi hạ giọng trả lời: "Ta đang lo không

biết Loan Loan yêu nữ ấy có nhất thời thịnh nộ mà lập tức xử quyết bọn Ngọc Thành hay không? Ngươi thấy khả năng này có thể xảy ra không?"

Khấu Trọng nói: "Cái này gọi là quan tâm tắc loạn, ngươi có chú ý thấy không? Tên tiểu nhị vừa trả lời chúng ta đã lẻn ra ngoài, nói không chừng đã đi báo cho người của Lạc Dương Bang về chúng ta rồi đó."

Từ Tử Lăng nói: "Lạc Dương Bang có phải cũng là một đại bang hội liệt danh trong bát bang thập hội hay không? Nếu chúng ta có thể nắm được hiện giờ Thượng Quan Long đang dựa vào phía nào, vậy thì có thể lợi dụng cuộc đấu tranh hết sức vi diệu ở Lạc Dương lúc này để đối phó y cũng không chừng."

Khấu Trọng nói: "Để ta quay về hỏi Vương Thế Sung là rõ ngay, thuận thể cũng xem xem y và Độc Cô Phong có phát triển gì không, đợi lát nữa sẽ gặp nhau tại chỗ đã ước định với lão Bạt nhé! Hà... ta thật không nỡ rời xa ngươi chút nào!"

Từ Tử Lăng phì cười nói: "Ngươi xéo đi cho nhanh! Tưởng ta là mấy tiểu mỹ nhân của ngươi đấy à?"

Sau khi Khấu Trọng đi, Từ Tử Lăng nghĩ tới rất nhiều vấn đề.

Bạt Phong Hàn từng nói với gã Âm Quý Phái có một nhân vật ở Lạc Dương, bề ngoài kẻ này chỉ là một nhân vật rất có máu mặt ở địa phương, thực ra lại là nội ứng của Âm Quý Phái trong võ lâm phương bắc, chuyên phụ trách thu thập tin tức tình báo.

Đây có lẽ là nguyên do tại sao bọn Đoạn Ngọc Thành không thể thoát được ma chưởng của Loan Loan.

Nghĩ tới đây, tiếng bước chân đã vang lên bên tai, năm đại hán cao lớn vận lam y kình trang bước vào quán trà, ánh mắt nhanh chóng dừng lại trên người gã.

Từ Tử Lăng không thèm để ý, vẫn tiếp tục uống trà.

Những khách nhân khác lần lượt tính tiền rời khỏi, cả tiểu nhị và chủ quán cũng trốn đi đâu mất tiêu.

Đến trước mặt gã, hai tên vòng ra phía sau, hai tên khác tách sang hai bên, kéo ghế ngồi xuống hành thành thế bao vây gã vào giữa.

Một đại hán niên kỷ ước chừng tứ tuần, để râu con kiến không chút khách khí ngồi xuống trước mặt gã, mắt lộ hung quang lạnh lùng nói: "Tiểu đệ Trần Lang, hương thủ Lạc Dương Bang Huyền Vũ Đường, nghe nói bằng hữu đang dò xét chuyện của bản bang. Dám hỏi bằng hữu là người của phía nào vậy?"

Từ Tử Lăng chậm rãi nâng chén trà bốc khói nghi ngút lên, chậm rãi nhìn y một cái rồi mỉm cười nói: "Trần huynh có phải đã chuyện bé xé ra to rồi không? Chỉ là ta thấy phủ đệ của quý bang rất khí phái nên mới thuận khẩu hỏi một câu thôi mà, nếu vậy cũng có tội thì không phải hơi quá đáng hay sao?"

Trần Lang thấy thần sắc gã vẫn chấn định như thường, thoáng ngạc nhiên chau mày nói: "Thị phi đều từ miệng mà ra, ngay cả điểm này mà bằng hữu cũng không biết sao? Hiện giờ đang là giai đoạn đặc biệt, nếu bằng hữu không phải dạ bất lương, thì cứ bao lên danh tánh môn phái, nếu như chỉ là hiểu lầm, chúng ta tuyệt đối không làm khó."

Những lời này đối với những kẻ chuyên hoành hành bá đạo như Lạc Dương Bang mà nói thì đã vô cùng khách khí rồi, tất cả đều chỉ vì từ

người Từ Tử Lăng tỏa ra một khí phái của bậc cao thủ bất phàm, nên Trần Lang mới mềm mỏng như vậy để song phương cùng dễ dàng xuống nước.

Nếu Từ Tử Lăng dùng chân diện mục xuất hiện thì lúc này nhất định sẽ thừa cơ thu binh, tránh để gây chuyện, làm đánh rắn động cỏ. Nhưng hiện giờ gã đang là đại hiệp mặt sẹo, đây lại chuyện hoàn toàn khác.

Ánh mắt Từ Tử Lăng dừng lại trên thanh trường đao sau lưng, ung dung cười cười nói: "Hôm nay tâm tình ta rất tốt, Trần huynh có thể cho mượn đao dùng tạm để đại khai sát giới một phen không?"

Trần Lang và bốn tên thủ hạ đang biến sắc thì Từ Tử Lăng đã chậm rãi đưa tay chộp vào cổ họng y.

Hai tên đại hán ở hai bên tức giận bổ người lao tới, chẳng ngờ chiếc bàn đột nhiên vỡ ra làm hai, bắn vù về phía bọn chúng.

Hai tên phía sau cũng bạt đao chém xả vào gáy Từ Tử Lăng, chỉ thấy gã khẽ mỉm cười, chiếc ghế đang ngồi đột nhiên bắn về sau, đụng cho hai tên đánh lén ngã cả bốn vó lên trời.

Lúc này giữa Từ Tử Lăng và Trần Lang không còn gì cản trở, trước khi ấm chén trên bàn kịp rơi xuống đất, gã đã kịp dùng mũi chân hất hết lên bàn bên cạnh, ngay ngắn gọn gàng như có bàn tay cẩn thận xếp đặt vậy.

Trần Lang lúc này mới thật sự khổ sở không thể nói thành lời.

Nhìn bề ngoài Từ Tử Lăng chỉ khẽ đưa tay chộp về phía y một cách hết sức bình thường, nhưng sự thực thì đối phương đã vận dụng chỉ pháp tinh diệu, bắn ra năm đạo chỉ phong vô cùng lăng lệ, chặn mọi

đường thoái lui của y.

Lợi hại nhất chính là sát khí lạnh lẽo không thể kháng cự tỏa ra từ trên người đối phương, khiến gã cảm thấy hô hấp cũng trở nên khó khăn, tim đập thình thịch như trống trận, huyết dịch toàn thân như đông cứng, thân thể cơ hồ như không theo sự chỉ huy của đại não nữa.

Trong sát na ấy, Từ Tử Lăng chợt hiểu ra sau hơn một tháng vào sinh ra tử, gã đã có được đột phá rất lớn trên con đường võ đạo vô tận.

Cả Loan Loan trong lúc nhất thời thất thần không phòng bị cũng bị gã chiếm mất thượng phong, không thể giành lại thế chủ động.

Sự tiến bộ của gã có thể chia thành hai mặt.

Đầu tiên là tinh thần.

Những trận ác chiến nguy hiểm và kích thích liên tiếp xảy ra, khiến gã có được một ý chí và lòng tin vững như sắt thép, không còn sợ hãi bất cứ thứ gì hay bất cứ ai trên đời này nữa.

Quan trọng nhất là gã đã luyện thành bản lĩnh cảm ứng hết sưc đặc biệt, cơ hồ như có thể đoán trước được tương lai.

Mỗi lần đối đầu với địch thủ, gã luôn nắm trước được sự biến hóa chiêu số, tiến công hay thoái lui của đối phương.

Đây là một chuyện không thể giải thích, chỉ có thể quy về cho diệu dụng của Trường Sinh Quyết mà thôi.

Tiến bộ thứ hai chính là võ đạo.

Do chiêu số của gã và Khấu Trọng căn bản không thành chương pháp, thế nên cũng không gặp phải những hạn chế của chiêu thức cứng nhắc.

Mỗi lần giao thủ với kẻ thù, chiêu thế của hai gã lại tinh tiến thêm một bậc, đến giờ thì mỗi chiêu mỗi thức đều nhắm đúng tình thế lúc phát chiêu mà đánh ra, tuỳ tâm sở dục, nên cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh giống như Loan Loan hay Khúc Ngạo cũng cảm thấy không thể nắm bắt, ứng phó hết sức vất vả.

Đột phá lớn nhất về mặt này, chính là gã đã có thể khống chế được tốc độ và cường độ của Loa Hoàn Kình.

Điều này khiến gã tràn đầy tự tin có thể vận dụng kình khí quái dị này một cách xảo diệu, làm đối phương không thể đoán biết được biến hóa của kình đao mà gã phát ra.

Đây là một điểm tuyệt đối có lợi với việc ẩn giấu thân phận.

Cứu người như cứu hỏa, gã đã không còn nhẫn nại để đợi tới khi trời tối.

"A!"

Trần Lang hự lên một tiếng thảm thiết, cổ họng bị gã bóp chặt, cả người bị nhấc lên khỏi mặt đất.

Từ Tử Lăng cười ha hả, cứ như vậy xách Trần Lang đi ra theo lối cửa sau.

0O0

Khấu Trọng khôi phục bản lai diện mục, khi tới bên ngoài Đoan Môn Hoàng Thành, chỉ thấy hai cửa đóng chặt, cấm vệ trùng trùng, không khí khẩn trương vô cùng. Vào đến Hoàng Thành, lại thấy từng đội binh mã đang vận chuyển các công cụ công thành như lôi mộc, thang máy, xe chắn tên tiến về phía Cung Thành.

Lang Phụng đang bận rộn chỉ huy, thấy Khấu Trọng trở về, chỉ nói Vương Thế Sung đang đợi gã trong phủ thượng thư, rồi lại tất tả chạy đi.

Dưới sự dẫn đường của hơn mười tên cấm vệ, Khấu Trọng vào vào trong mật thất thượng thư phủ gặp mặt Vương Thế Sung.

Sau khi hai bên ngồi xuống, họ Vương mới cười lạnh nói: "Ta đã phong kín mọi lối ra vào Hoàng Thành, bức Dương Động phải giao ra Nguyên Văn Đô và Lư Đạt, hiện giờ Cung Thành toàn bộ đều dựa vào Độc Cô gia chống đỡ, chỉ cần trừ đi Độc Cô Phong, bọn chúng sẽ tự động giải tán, lúc ấy thì không sợ Dương Động không khuất phục."

Khấu Trọng trầm giọng nói: "Nếu cắt đứt lương thảo, bọn chúng có thể cầm cự được bao nhiêu ngày?"

Vương Thế Sung nói: "Trong thành lúc nào cũng có trữ một lượng lớn lương thảo, thêm vào Độc Cô Phong đã chuẩn bị đối phó với chúng ta từ trước, chỉ sợ hai ba tháng cũng không thành vấn đề."

Khấu Trọng lại hỏi tiếp: "Bên phía Lý Mật có động tĩnh gì chưa vậy?"

Vương Thế Sung đáp: "Bề ngoài thì hắn vẫn án binh bất động, nhưng thực ra đã âm thầm điều binh vận lương, xem ra kế dụ địch của ngươi đã có hiệu quả rồi."

Khấu Trọng vui vẻ nói: "Ngày Lý Mật đốt được kho lương giả của chúng ta, chính là lúc hắn sẽ xuất binh, lúc ấy chúng ta phải dùng kỳ binh để đột kích, vì vậy việc cần làm trước mắt chính là phái người dò xét tình hình ở vùng phụ cậy Yển Sư, nghiên cứu lộ tuyến hành quân của Lý tặc.

Vương Thế Sung gật đầu nói: "Lý Mật xưa nay luôn nổi danh dùng kế dụ địch và kỳ binh đột kích, lần này nếu chúng ta có thể dùng gậy ông đập lưng ông, nhất định là thống khoái phi thường."

Tới đây, y liền chuyển qua chủ đề khác: "Mười ngày nay Lạc Dương xuất hiện rất nhiều nhân vật giang hồ, chúng ta vì phải chuyên tâm đối phó với Độc Cô phiệt nên chẳng thể phân thần, ngươi có tin tức và ý kiến gì không?"

Khấu Trọng thầm mắng "lão hồ ly", nhưng ngoài miệng vẫn tỏ vẻ cung kính đáp: "Vừa rồi tôi mới gặp hay huynh đệ là Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn, đồng thời có bảo họ đi khắp nơi dò la tin tức, hiện giờ quan trọng nhất chính là an nguy của ngài, chỉ cần thượng thư đại nhân bình yên vô sự, phần thắng nhất định sẽ về tay chúng ta."

Vương Thế Sung cười cười nói: "Về chuyện này ngươi không cần lo lắng, nhưng có một chuyện ta phải nhờ ngươi đi xử lý mới xong."

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Là chuyện gì vậy?"

0O0

"Bình!"

Lưng Trần Lang đập mạnh vào bức tường, trượt dài xuống đất, gục đầu hôn mê bất tỉnh.

Từ Tử Lăng ngửa mặt lên nhìn trời, cố ghìm nến nỗi bi phẫn trong lòng. Vừa rồi gã đã dồn chân khí khiến khí huyết của Trần Lang chảy ngược, bức hắn phải nói ra tung tích và cảnh ngộ của bọn Đoạn Ngọc Thanh.

Sáu ngày trước bọn y đã tới Lạc Dương, ngay đêm hôm ấy đã bị Thượng Quan Long xuất lĩnh thủ hạ vây công. Võ công bốn người đã tiến bộ rất nhiều kể từ khi mới theo hai gã, đêm đó đã cùng Thượng Quan Long triển khai một trận đấu vô cùng kịch liệt.

Kết quả là Thạch Giới và Ma Quý đã tử nạn, Bao Chí Hạ trọng thương bị bắt, chỉ có mình Đoạn Ngọc Thành là chạy thoát.

So ra thì Bao Chí Hạ còn thảm hơn Ma Quý và Thạch Giới đã chết gấp ngàn lần, bị Thượng Quan Long dùng cực hình tra khảo, rồi bóp vỡ cổ họng mà chết. Sau một thời gian đồng cam cộng khổ, Từ Tử Lăng đã có một tình cảm rất sâu sắc với bọn Đoạn Ngọc Thành, nay biết được kết cục thảm thương của bọn y, làm sao mà không nộ hỏa xung thiên cho được, bởi xét cho cùng, ba người bọn Bao Chí Hạ cũng vì gã và Khấu Trọng mới mất đi mạng sống của mình.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi thanh khí, dồn nén nộ hỏa trong lòng, chậm rãi rời khỏi con ngõ nhỏ, nhằm hướng phủ đệ của Thượng Quan Long thẳng tiến.

Chương 149: Thiền tự tàng bảo

Vương Thế Sung trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Ta muốn ba người đi trộm Hòa Thị Bích về đây!"

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: "Ngài biết Hòa Thị Bích đang ở đâu sao?"

Vương Thế Sung hừ lạnh nói: "Đương nhiên là biết, Lạc Dương là địa bàn của ta, có gì có thể giấu được ta chứ?" Nói đoạn lại liếc nhìn sang phía gã: "Nếu chuyện này mà thành, Thục Ni sẽ trở thành người của ngươi!"

Khấu Trọng vội nói: "Có thể làm việc cho thượng thư đại nhân, tôi còn dám đòi hỏi gì hơn nữa chứ. Nhưng có một chuyện tôi còn chưa hiểu, nhân đây cũng muốn thỉnh giáo đại nhân."

Vương Thế Sung chau mày nói: "Có gì cứ nói đi, tại sao đột nhiên ngươi lại trở nên dài dòng văn tự thế chứ?"

Kháu Trọng cười hì hì nói: "Theo tin tức của thượng thư đại nhân, Hòa Thị Bích có phải đang nằm trong tay Sư Phi Huyên hay không?"

Vương Thế Sung cười gượng nói: "Đương nhiên không phải ở trong tay nàng ta rồi, bằng không bảo ngươi đi trộm cũng chỉ uổng công một chuyến mà thôi. Nghe đồn võ công của Sư Phi Huyên đã đạt tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh như là Ninh Đạo KỲ rồi, muốn trộm đồ trong tay nàng ta, e rằng còn khó hơn hái sao trên trời xuống nữa đó."

Lần này thì đúng là Khấu Trọng ngạc nhiên thật sự, trợn mắt há hốc miệng hỏi: "Vật quan trọng như vậy mà nàng ta không mang theo bên mình ư?"

Vương Thế Sung hạ thấp giọng như sợ bị người khác nghe thấy vậy: "Chuyện này là một đại bí mật trên giang hồ, ta cũng vì quen biết một hảo hữu tri giao của Ninh Đạo Kỳ nên mới biết được. Người ấy ngươi cũng đã gặp rồi, chính là Vương Thông lão sư đó."

Khấu Trọng đương nhiên còn nhớ đại nho Vương Thông. Chính ở yến tiệc tại nhà y, Khấu Trọng đã lần đầu gặp Vương Thế Sung, Bạt Phong Hàn và Phó Quân Du, lại được nghe tiếng tiêu quán tuyệt thiên hạ của Thạch Thanh Tuyền.

Vương Thế Sung chậm rãi nói tiếp: "Hòa Thị Bích đích thực là bảo bối lai lịch phi thường, là ngọc mà không phải ngọc, kỳ quái nhất là nó có thể giúp đỡ người trong phật đạo thiền định tu hành, đối với người tu luyện tiên thiên chân khí lại càng có ích lợi hơn."

Khấu Trọng không hiểu hỏi: "Như vậy thì Sư Phi Huyên phải ôm nó mà ngủ mới đúng, tại sao lại không đem theo bên mình chứ?"

Vương Thế Sung phì cười nói: "Ngươi chỉ biết một mà không biết hai. Thì ra Hòa Thị Bích có một đặc tính hết sức kỳ dị, chính là có thể biến hóa tùy theo thời tiết, lúc lạnh lúc nóng, lúc sáng lúc tối, cực kỳ khó nắm bắt, nếu dùng nó luyện công mà không cẩn thận sẽ sinh ra ảo tượng, rất dễ dàng tới tẩu hỏa nhập ma."

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Vậy không phải chỉ cần cất nó trong hộp sắt là được hay sao?"

Vương Thế Sung nói: "Bất kể là thứ gì cũng không thể ngăn cản sức

ảnh hưởng của Hòa Thị Bích, trừ phi ngươi không phải là cao thủ tu luyện tiên thiên chân khí thượng thừa, bằng không chỉ cần tiến nhập vào phạm vi ảnh hưởng của nó, đều sẽ phải lấy tính mạng ra đánh cược, xem lúc ấy Hoà Thị Bích sẽ sản sinh ra ảo tượng quái đản tới mức nào."

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi nói: "Vậy tại sao ngài còn bảo tôi đi trộm thứ đồ đáng sợ đó? Lẽ nào không biết võ công của tôi chính là tiên thiên tâm pháp tối thượng của huyền môn hay sao?"

Vương Thế Sung vui về nói: "Bây giờ ta chỉ bảo ngươi đi trộm về chứ có bảo ngươi ôm nó đả tọa luyện công đâu, ngươi sợ cái gì chứ? Chỉ cần ngươi đem nó giao cho người tiếp ứng là coi như đã hoàn thành nhiệm vụ, có hiểu chưa?"

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Nếu chỉ lúc luyện công Hòa Thị Bích mới có ảnh hưởng thì tại sao Sư Phi Huyên không mang nó bên mình, không phải thượng thư đại nhân muốn hại ta đấy chứ?"

Vương Thế Sung mỉm cười nói: "Ta thích nhất chính là tính tình thẳng thắn này của ngươi đấy. Hoà Thị Bích chỉ ảnh hưởng tới chủ nhân của nó trong hai trường hợp, một là đả tọa luyện công, hai là khi vận khí giao thủ với người khác. Vì vậy bất luận là Ninh Đạo Kỳ hay Sư Phi Huyên đều tuyệt đối không dám vọng động mang theo Hòa Thị Bích đi khắp nơi.

Khấu Trọng nghĩ lại cũng thấy có lý. Giả như Sư Phi Huyên mang theo Hòa Thị Bích bên mình mà gặp phải Loan Loan, vậy không phải nguy hiểm lắm sao? Nghĩ đoạn gã liền gật đầu nói: "Giải thích như vậy cũng rất có lý, có điều nếu tôi là Sư Phi Huyên hoặc Ninh Đạo Kỳ, nhất định sẽ giấu Hòa Thị Bích vào một nơi không ai biết được, khiến người khác không thể hạ thủ."

Vương Thế Sung ung dung nói: "Cách nghĩ này của ngươi cũng rất có lý, nhưng chỉ là xét theo thông thường mà thôi, không thể dùng với bảo vật như Hòa Thị Bích được. Lịch sử đã minh chứng, mỗi lần Hòa Thị Bích mất đi đều có cách tìm về, nó hoặc là phát ra ánh sáng kỳ dị, hoặc là ngấm ngầm vẫy gọi người hữu duyên. Vì vậy nếu Sư Phi Huyên muốn giữ được Hòa Thị Bích, nhất định phải giao cho một người mà nàng ta tín nhiệm để bảo quản, đã hiểu chưa?"

Khấu Trọng chau mày nói: "Vẫn chỉ miễn cưỡng hiểu được phần nào!"

Vương Thế Sung dường như rất vui vẻ, gật đầu cười cười nói: "Còn điểm nào ngươi vẫn chưa minh bạch?"

Khấu Trọng nói: "Điểm tôi không hiểu chính là Vương công ngài rất có tư cách trở thành người được Sư Phi Huyên lựa chọn làm chân chủ của Hòa Thị Bích, lúc đó thiên hạ quần hào đều phục tùng hưởng ứng, lại có Ninh Đạo Kỳ và đám ni cô trọc đầu ở Từ Hàng Tịnh Trai chống lưng, như vậy không phải hơn làm chuyện trộm gà bắt chó thế này lắm sao?"

Vương Thế Sung thở dài ảo não nói: "Nếu ngươi là Sư Phi Huyên, giữa ta và Lý Mật ngươi sẽ chọn ai? Chỉ riêng chuyện ta là người Hồ, đã tuyệt đối không thể lọt vào mắt xanh của nàng ta rồi." Ngưng lại một chút rồi y nói tiếp: "Vì vậy ta mới phải nhờ ngươi đi trộm bảo vật, bởi vì ai ai cũng nghĩ rằng Khấu Trọng ngươi không chịu sự sai khiến của bất kỳ phía nào, như vậy nếu có lộ chuyện ta cũng không bị liên lụy. Chuyện này ngươi nhất định phải giúp ta, bằng không nếu để Lý Mật có được bảo bích, ta và ngươi đều đừng hòng sống được yên ổn."

Khấu Trọng cười khổ nói: "Vương công đúng là chỉ nghĩ lợi cho mình nhưng ngài không sợ tôi sẽ ôm báu vật bỏ trốn sao?"

Vương Thế Sung mỉm cười nói: "Ngươi lấy được Hòa Thị Bích thì có tác dụng gì chứ? Cổ ngữ có nói mang ngọc mắc tội. Ngọc này chính là chỉ Hòa Thị Bích, cho dù ngươi ngu ngốc tới mức lấy nó làm của riêng, thì rồi cũng sẽ lọt tới tay mấy tên Lý Mật, Đậu Kiến Đức hoặc Lý Uyên mà thôi."

Khấu Trọng thầm nhủ ngươi nghĩ vậy là tốt nhất, nhưng bề ngoài vẫn cố ra vẻ phiền não nói: "Được rồi! vậy Hòa Thị Bích rốt cuộc đang ở chỗ nào vậy?"

Vương Thế Sung chậm rãi đáp: "Ta không biết!"

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: "Cái gì?"

0O0

Từ Tử Lăng sắp bước rả khỏi ngỏ thì phía sau chợt vang lên một tiếng đằng hắng. Gã thoáng giật mình quay đầu lại, thấy Bạt Phong Hàn đeo mặt nạ đang lướt tới bên cạnh, kéo gã đi ra phố lớn, vừa đi vừa nói: "Ta đã thay Tử Lăng giết người diệt khẩu rồi! Nhưng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Hình như ngươi cố ý đến chỗ Thượng Quan Long đại khai sát giới một trận, nhưng như vậy chỉ là cái dũng của kẻ thất phu mà thôi, đâu có khác gì tự đâm đầu vào chỗ chết!"

Từ Tử Lăng lập tức tỉnh ra, quay đầu lại nhìn tòa trang viện hoa lệ của Thượng Quan Long, chậm rãi nói: "Tên trưởng lão Âm Quý Phái mà huynh nói là Thượng Quan Long đúng không?"

Bạt Phong Hàn khẽ gật đầu. Sau khi Từ Tử Lăng kể chuyện vừa điều tra được, Bạt Phong Hàn thoáng lộ vẻ kinh hãi nói: "Ngươi đúng là không sợ chết, biết rõ là cả Loan Loan yêu nữ lần Biên Bất Phụ đều

có khả năng đang ở trong Thượng Quan phủ mà vẫn định xông vào báo cừu cho thủ hạ. May mà ta tới kịp, bằng không đã không cản được rồi." Nói đoạn lại kéo gã vào một ngã rẽ trên đường: "Nào! để ta dẫn ngươi đi tới một nơi!"

0O0

Vương Thế Sung mỉm cười, lấy từ trong ngực ra một cuộn lụa trắng, trải lên bàn nói: "Đây là bản đồ Tịnh Niệm Thiền Viện ở ngoại ô phía nam Lạc Dương, Tịnh Niệm Thiền Viện và Từ Hàng Tịnh Trai xưa nay có quan hệ rất mật thiết, cũng giống như Từ Hàng Tịnh Trai, trước giờ đều không để bị cuốn vào những phân tranh trong giang hồ, tuy không nổi danh trong võ lâm nhưng lại có địa vị rất cao. Vì vậy trừ phi Sư Phi Huyên không giao Hòa Thị Bích cho ai, bằng không nhất định sẽ nhờ viện chủ của Tịnh Niệm Thiền Viện là Liễu Không đại sư cất giữ. Hay nhất chính là đặc tính quái dị của Hòa Thị Bích nên không ai dám đến gần nó, thế nên Hòa Thị Bích nhất định được cất giấu ở một nơi nào đó cách ly tất cả mọi người trong thiền viện."

Khấu Trọng nhìn vào tấm bản đồ, chỉ tháy đền điện trùng trùng, liền rung mình thốt lên: "Tìm một cái bọc nhỏ ở một nơi lớn như vậy, e rằng tốn cả ngày trời mất, làm sao mới tìm ra được Hòa Thị Bích?"

Vương Thế Sung cười khổ nói: "Nếu là chuyện dễ dàng, ta sớm đã sai người đi làm từ lâu rồi. Thực sự thì người làm được việc dưới tay ta không ít, nhưng đích thực không có an tài trí bằng ngươi, thêm vào hai trợ thủ đắc lực kia nữa, có lẽ cơ hội sẽ lớn hơn kẻ khác rất nhiều."

Khấu Trọng ngồi phịch xuống ghế, thở dài nói: "Võ công của Liễu Không thế nào?"

Vương Thế Sung hờ hững như không nói: "Ta không biết!"

Khấu Trọng sém chút nữa thì nhảy bật dậy, thất thanh thốt lên: "Cái gì? Lẽ nào chưa ai gặp lão ta sao?"

Vương Thế Sung gượng gạo đáp: "Đương nhiên là đã có người gặp lão, ta cũng từng gặp lão hai lần, có điều lão ta tham tu Bế Khẩu Thiền, trước giờ chưa từng nói chuyện với ai."

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Với nhãn lực của Vương công cũng không thấu được lão hay sao?"

Vương Thế Sung lúng túng đáp: "Hòa thượng có thể tham tu Bế Khẩu Thiền tự nhiên đều là người thâm tàng bất lộ mà! Thậm chí là lão có biết võ công hay không ta cũng không rõ, chỉ biết tứ dại kim cang hộ tự đều là cao thủ thượng đẳng, nếu không đâu cần nhọc đến đại giá của Khấu công tử đây chứ!"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Ngài đúng là biết chọn người hơn cả Sư Phi Huyên nữa. Phiền nhất chính là Vương công chỉ dự đoán vô bằng vô có, nếu ta liều mạng lật tung cả ngôi chùa lên cũng không tìm thấy Hòa Thị Bích vậy không phải uổng phí lắm sao!"

Song mục Vương Thế Sung sáng rực lên: "Chỉ cần có một phần cơ hội, chúng ta cũng tuyệt đối không nên bỏ qua. Bằng không nếu để Lý Mật có được Hòa Thị Bích, ta và ngươi đều không có kết cục tốt đẹp gì đâu."

Khấu Trọng thở dài nói: "Nếu đã là vậy, thì thánh thượng nói gì, tiểu nhân đành theo đó mà làm vậy!"

0O0

Bạt Phong Hàn chỉ tay vào một tòa trang viện phòng xá trùng trùng, mỉm cười nói: "Đây là thanh lâu nổi tiếng nhất ở Lạc Dương, Mạn Thanh Viện, ba vị cô nương nổi tiếng nhất là Thanh Cúc, Thanh Liên và Thanh Bình, được xưng là Mạn Thanh Tam Đóa Hoa, lão bản chính là kẻ mà Từ Lăng hận tới thấu xương nhập cốt, Thượng Quan Long."

Trên đường người đi kẻ lại rộn ràng, nhiệt náo phi thường, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn phải lui sang một bên để tránh làm ùn tắc. Lúc này mặt trời đã khuất dần sau rặng núi phía tây, một số tửu điếm cũng đã bắt đầu lên đèn.

Từ Tử Lăng lạnh lùng nói: "Thượng Quan Long đêm nay có tới đây không?"

Bạt Phong Hàn nói: "Ở đây có một gian phòng lớn, bề ngoài thì udfng để chiêu đãi bằng hữu, thực sự lại là nơi tập hợp tin tức tình báo từ khắp nơi truyền về."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Tại sao huynh biết nhiều chuyện ẩn mật như vậy?"

Bạt Phong Hàn hơi nhíu mày đáp: "Chuyện này thì ta cũng không rõ lắm, hỏi Uyển Tinh hai lần, lần nào nàng cũng lảng tránh không trả lời, ta đành phải biết điều mà không hỏi nữa thôi. Nhưng Uyển Tinh đã có phụ thân như là Biên Bất Phụ, đồng thời nếu Đông Minh Phu Nhân đích thực là mẫu thân của nàng, như vậy có thể suy ra Đông Minh Phái nhất định có uyên nguyên sâu xa với Âm Quý Phái, thế nên mới có thể biết được nhiều chuyện liên quan tới Âm Quí Phái hơn những người khác."

Lúc này có một đám thương nhân người Hồ bước vào cửa tiệm phía sau lưng hai người xem hàng, cả hai vội biết điều lùi sang một bên.

Bạt Phong Hàn thừa cơ kéo Từ Tử Lăng tiếp tục bước đi: "Uyển Tinh rất căm hận Biên Bất Phụ, nhưng cũng tự biết bản thân không đủ nhẫn tâm để hạ thủ giết hắn, mà đây cũng không phải là chuyện dễ làm, thế nên đã nhờ ta làm giúp chuyện này. Kỳ thực thì tên ma đầu Biên Bất Phụ này quả thực lợi hại vô cùng, cho dù ba chúng ta liên thủ, nếu không phối hợp được với hoàn cảnh có lợi, cũng đừng hòng làm khó được hắn."

Từ Tử Lăng vừa đi vừa thì thầm: "Nàng muốn đối phó Âm Quý Phái, không sợ bọn chúng báo phục sao?"

Bạt Phong Hàn ung dung đáp: "Đây chính là một nguyên nhân khác khiến Uyển Tinh phải thông qua ta để đối phó Biên Bất Phụ. Bởi vì chỉ một Nam Hải Phái đã khiến Uyển Tinh phải vất vả ứng phó rồi, nếu công nhiên đụng đến cường địch đáng sợ nhất võ lâm là Âm Quý Phái, Đông Minh Phái của nàng sẽ bị diệt vong trong ngày một ngày hai cũng không chừng."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Nam Hải Phái là thứ gì vậy? Tại sao ta chưa từng nghe qua?"

Bạt Phong Hàn phì cười nói: "Nam Hải Phái cũng không phải là thứ gì, mà là đệ nhất đại môn phái ở nam phương, thanh uy chỉ chịu kém với Tống phiệt. Chưởng môn Mai Tuần bảy năm trước mới chỉ hai mươi tuổi đã đăng lên ngôi vị, thiện dụng một cây trường thương, nổi tiếng khắp đất phương nam."

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Trung Nguyên quả thật quá lớn, kỳ nhân dị sĩ nhiều không kể xiết, nghe hoài mà cũng không hết."

Hai người lại bước lên Tân Trung Kiều, dọc theo dòng Lạc Thủy đi về phía đông, thuận lối tới chỗ hội họp với Khấu Trọng.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Có điều khiến Nam Hải Phái trở nên đáng sợ không phải Mai Tuần, mà là sư công Nam Hải Tiên Ông Hoang Công Thác của y, người này luận bối phận nay võ công đều có thể liệt danh vào mười cao thủ hàng đầu của Trung Nguyên, so với Ninh Đạo Kỳ cũng chỉ kém sút một hai phần mà thôi. Cũng may là y đã thoái ẩn nhiều năm, bằng không Uyển Tinh sẽ càng phải đau đầu đấy."

Từ Tử Lăng hơi hiểu ra gật đầu nói: "Chẳng trách mà huynh hiểu biết chuyện của Trung Nguyên rõ như lòng bàn tay vậy, ít nhất thì cũng có Đông Minh Công Chúa chịu cung cấp tư liệu cho huynh."

Bạt Phong Hàn thản nhiên nói; "Từ khi còn ở Đột Quyết ta đã biết được rất nhiều chuyện ở Trung Nguyên rồi! Nào, chúng ta ngồi xuống bờ đê chờ Trọng thiếu gia vậy!"

Sau khi ngồi xuống, Từ Tử Lăng dõi mắt nhìn theo những con thuyền đi lại trên sông, lòng đầy cảm khái nói: "Huynh xem những chiếc thuyền kia thật tự do tự tại, cho dù ở giữa chốn phồn hoa, nhưng tất cả tranh đấu của thế gian này dường như không hề có quan hệ đến nó, còn ta và huynh thì lại bị cuốn sâu vào những thị phi phàm trần, khó thể thoát thân."

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Tử Lăng đúng là một người không tình nguyện tham gia vào cõi đời này. Có điều cho dù là con thuyền kia, sự thực thì cũng giống như chúng ta phải vật lộn giữa biển khơi, trong dòng nước xiết mà thôi. Chuyện phiếm nói tới đây là đủ rồi, chi bằng chúng ta cùng nghiên cứu xem làm sao mới bắt được Thượng Quan Long để truy vấn tin tức của Quân Du còn hơn."

Lúc này Khấu Trọng cũng đã tới, hưng phấn ngồi thụp xuống sau lưng hai người, thần sắc hớn hở nói: "Đêm nay chúng ta đi trộm Hòa Thị Bích được không?"

Hai người nghe xong đều ngạc nhiên tròn mắt nhìn nhau.

Chương 150: Trường bạch vương bạc

Ba người đeo mặt nạ lên, thay đổi trang phục cho giống nhân vật giang hồ bình thường, ngồi trong một tửu điếm đối diện với Mãn Thanh Lâu, hưởng thụ điểm tâm sau bữa cơm no.

Lúc này Khấu Trọng đã kể hết chuyện gặp gỡ với Vương Thế Sung cho Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng nghe. Bạt Phong Hàn gật đầu nói: "Thì ra Hòa Thị Bích lại quái dị như thế, có điều nếu ngay cả Từ Hàng Tịnh Trai và Ninh Đạo Kỳ cũng không khám phá nổi bí mật của nó, vậy e rằng thiên hạ này không ai làm được rồi."

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Ta mặc kệ nó có tác dụng kỳ quái gì, cần nhất bây giờ là phải phá hoại hảo sự của Lý Thế Dân tiểu tử và Sư Phi Huyên đó. Tương lai khi ta khởi sự, sẽ dùng nó làm ấn soái, hà hà... nghĩ tới cũng thấy oai phong đấy chứ! Hai người có đồng ý giúp ta không?"

Bạt Phong Hàn nghiêm mặt nói: "Giúp ngươi không thành vấn đề, nhưng sau khi lấy được bảo vật phải cho ta mượn nghiên cứu tám mười ngày mới được."

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề, mọi người đều là huynh đệ, tự nhiên phải có phsuc cùng hưởng, có hoạ cùng chịu rồi."

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: "Ngươi thật biết được nước làm tới đấy! Ủa, sao Tử Lăng lại chau mày thế kia?"

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Kiến đa thức quản như Phong Hàn huynh mà cũng không biết gì về Tịnh Niệm Thiền Viện, chỉ riêng chuyện này đã biết những người trong đó đều là chính đạo cao nhân, không màng thế sự. Chúng ta lại sắp đi làm phiền sự thanh tịnh của người ta, tiểu đệ làm sao vui cho được chứ?"

Bạt Phong Hàn hừ lạnh nói: "Nếu bọn họ thật sự không màng thế sự, vậy sẽ không nhúng tay vào chuyện Hòa Thị Bích, nếu đã nhúng tay vào chuyện này, thì không thể trách chúng ta ra tay đoạt bảo được." Ngưng lại một chút, rồi y vỗ nhẹ lên vai Từ Tử Lăng mỉm cười: "Tử Lăng yên tâm! Trước tiên chúng ta tìm cách dò la xem có đúng là Hòa Thị Bích ở trong Tịnh Niệm Thiền Viện hay không đã rồi mới động thủ đánh cướp, như vậy thì ngươi không cần phải không vui nữa rồi."

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Thật không ngờ lão Bạt lại thấu tình đạt lý như vậy?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Bạt Phong Hàn này hiếm khi kết giao bằng hữu, không hiểu vì sao lại cảm thấy rất có duyên với hai người. Nếu đã là bằng hữu thì tự nhiên phải thông cảm cho đối phương, như vậy mới là bằng hữu chân chính."

Khấu Trọng chau mày nói: "Không phải ta không nghĩ cho tiểu Lăng, nhưng các huynh vừa nêu ra đó nói thì dễ chứ làm gì rất khó. Thử nghĩ xem, cả một ngôi thiền viện to lớn như vậy, trừ phi quấy nhiễu sự thanh tịnh của một hòa thượng, bắt y về khảo vấn, bằng không làm sao biết Hòa Thị Bích có ở trong chùa hay không?"

Bạt Phong Hàn vỗ ngực nói: "Cởi chuông cần người buộc chuông, các người nghe ta suy luận đã."

Hai gã ngạc nhiên buột miệng đồng thanh hỏi: "Suy luận gì?"

Bạt Phong Hàn ung dung nói: "Giả thiết cái người tên gọi Tần Xuyên mà Tử Lăng gặp đó đúng là Sư Phi Huyên, như vậy có thể là nàng ta vừa mới nhận lại Hòa Thị Bích từ tay Ninh Đạo Kỳ, đã đi kiểm tra tư cách làm thiên tử của Lý Thế Dân, thế nên mới bị Tử Lăng cảm ứng được bảo vật trên người..."

Khấu Trọng giật mình nói: "Ta hiểu rồi, vì vậy chỉ cần bảo tiểu Lăng tới Tịnh Niệm Thiền Tự đảo một vòng, là có thể thăm dò xem Hòa Thị Bích ở chỗ nào, hoặc giả căn bản không ở trong đó, quả là diệu kế!"

Hai mắt Bạt Phong Hàn lấp lánh dị quang, trầm giọng nói: "Có điều cũng có thể kế này hoàn toàn vô hiệu."

Từ Tử Lăng gật đầu nói; "Su Phi Huyên đã yên tâm giao cho Liễu Không Thiền Sư bảo quản, tự nhiên là tin tưởng lão có năng lực bảo vệ vật đó. Chỉ xem việc lão luyện cái gì Bế Khẩu Thiền, mà cả Vương Thế Sung cũng không nhìn ra thâm sâu, là biết tu dưỡng của lão không phải tầm thường rồi."

Khấu Trọng nói: "Nếu như dễ dàng lấy được, Vương Thế Sung sớm đã xuất thủ, hắc, chuyện này có chút không thỏa đáng!"

Hai người cùng lúc tròn mắt nhìn gã.

Khấu Trọng hồi tưởng lại nói: "Khi ta hỏi Vương Thế Sung tại sao không phái người đi trộm bảo vật, y đã lộ ra vẻ lúng túng, giống như người câm vậy, nói không chừng đã từng phái người đi thăm dò hư lực, nhưng đều bị thất bại trở về, thế nên mới nhờ chúng ta xuất thủ."

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đều nhíu mày suy nghĩ, bởi vì nếu đã đả thảo độn kinh xà, cho dù Sư Phi Huyên không đổi chỗ cất giấu bảo vật, Tịnh Niệm Thiền Viện cũng sẽ đề cao cảnh giác, khiến việc

trộm báu vật đã khó lại càng thêm khó.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Ngươi suy đoán cũng rất hợp tình hợp lý, ta không tin Vương Thế Sung chịu tin tưởng ngươi trong thời gian ngắn như vậy. Hơn nữa ai chẳng nhìn ra ngươi là kẻ dã tâm cực lớn, không chịu khuất phục trước bất cứ người nào, vì vậy nói không chừng là y giở kế mượn đao giết người, Hòa Thị Bích căn bản không ở trong tự, đây gọi là thỏ còn chưa chết, chó săn đã vào nồi rồi."

Khấu Trọng cười khổ nói: "Huynh đệ lại đùa ta rồi!"

Bạt Phong Hàn bật cười nói: "Đúng là hết cách với các ngươi. Có điều Từ Tử Lăng nói cũng rất có lý, tất cả chuyện này có thể chỉ là một cạm bẫy mà Vương Thế Sung đặt ra cho ngươi giẫm vào thôi, sớm biết là vậy... ủa! Xe ngựa của Thượng Quan Long tới rồi!"

Bạt Phong Hàn sải bước trên phố, đang định băng qua đường thì bị Từ Tử Lăng và Khấu Trọng hai bên kéo lại, liền ngạc nhiên hỏi: "Hai người kéo ta lại làm gì?"

Khấu Trọng lưỡng lự cười nói: "Quên nói cho huynh biết hai chúng ta trước giờ đều không có thanh lâu vận, lần nào tới thanh lâu cũng gặp rắc rối cả."

Bạt Phong Hàn phì cười nói: "Có cả chuyện này nữa sao? Vậy bây giờ chẳng lẽ chúng ta về nhà đi ngủ à? Hay để ta lên xua Thượng Quan Long xuống phố để hai ngươi động thủ thu thập?"

Từ Tử Lăng quả quyết nói: "Đêm nay đương nhiên phải động thủ, nhưng ít nhất cũng phải nó kế hoạch của huynh cho chúng ta biết trước đã chứ."

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Đối phó với một tên lâu la của Âm

Quý Phái cần gì phải dùng thủ đoạn gì chứ? Cứ dùng phương pháp sát nhân của mã tặc đi, đánh cho hắn không kịp bưng tai, xông thẳng vào, sau khi bắt người thì tìm chỗ nghiêm hình tra khảo, đảm bảo lịch đại tổ tông của hắn cũng phải nôn ra hết lượt."

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Đây không phải là kế hoạch hay sao? Trong tam thập lục kế gọi là lấy nhanh đánh chậm, công kỳ vô bị. Có điều hình như huynh cũng nên nói cho chúng ta biết căn phòng Thượng Quan Long ở dãy nhà nào chứ, tránh để chúng ta gõ nhầm cửa thì phiền phức lắm."

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: "Chuyện này thứ cho ta không thể giúp được, bởi ta cũng không biết được, vì vậy hãy chuẩn bị tinh thần lục soát từng phòng, lật tung cả cái Mạn Thanh Viện này lên."

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn nhau.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Ta làm việc, hai vị lão đệ cứ yên tâm, vừa rồi chỉ đùa một chút với hai người thôi. Nào! Thanh Lâu là nơi chỉ cần trong túi có bạc là có thể vào được, cứ vào tìm bốn năm mỹ nữ đến vui đùa một chút rồi mới từ từ thương lượng kế sách lâu dài."

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Chúng ta chỉ có ba người, tại sao cần tới bốn năm người tới làm gì?"

Bạt Phong Hàn dõi mắt nhìn thẳng vào cửa lớn của Mạn Thanh Viện, ung dung nói: "Kế này là kế thứ ba mươi bảy, gọi là mật ít ruồi nhiều, quần nữ cạnh tranh cũng có nhiều thứ rất đáng để học, những tiểu ca nhi mới ra đời như hai ngươi nên tìm hiểu một chút."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy đáng cười, trong lòng thầm nghĩ không ngờ có nhiều học vấn như vậy. Tiếp xúc càng nhiều với Bạt Phong Hàn, hai gã càng cảm thấy y không lãnh khốc vô tình

giống như vẻ ngoài, mà còn dí dỏm hơn người thường rất nhiều.

Lúc này có mấy người đi qua Mạn Thanh Lầu, chậm bước lại, rồi bước lên trên. Trong số đó có một người phong độ rất phi phàm, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vừa thấy liền cùng lúc giật mình kêu lên: "Tống Sư Đạo?"

Không ngờ chính là cao thủ Tống phiệt, Tống Ngọc Trí và nhị huynh Tống Sư Đạo của nàng. Nghĩ tới chuyện năm xưa Tống Sư Đạo vì sinh lòng ái mộ với Phó Quân Sước mà mời ba mẫu tử bọn gã lên thuyền, tình cảm vẫn còn rõ ràng mồn một trước mắt, tựa như vừa mới hôm qua, không khỏi bồi hồi cảm khái. Ba người băng qua phố lớn, lúc này lại có thêm hai ba nhân vật võ lâm khác nữa bước vào Mạn Thanh Lầu, tựa như đã hẹn trước rồi vậy.

Bạt Phong Hàn thấp giọng nói: "Tình hình có vẻ không đúng lắm, Mạn Thanh Lầu nhất định đang có chuyện gì đó."

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều gật đầu đồng ý. Nhưng lúc này ba người đã tới trước cửa lớn, không tiện nói chuyện, chỉ đành hừ nhẹ không nói gì, sải bước vào trong.

Mấy tên đại hán canh cửa đưa tay cản lại nói: "Đêm nay Mạn Thanh Lầu do Vương gia ở Trương Bạch bao hết rồi, không có thiếp mời thì không thể vào. Xin ba vị đến chỗ khác!"

Khấu Trọng ngẩn người nói: "Lạc Dương có hoàng gia cũng không có gì là lạ, nhưng Trường Bạch lấy đâu ra một cái gì gia nữa vậy?"

Đại hán canh cửa thấy ba người thể hình cao lớn, lại một người mặt sẹo, một người mặt rỗ, một người mặt đen, hẳn là không phải hạng thiện nam tín nữ gì, đành nén giận giải thích: "Vương gia chính là Trí Thế Lang Vương Bạc đại gia, chứ không phải hoàng gia gì cả."

Ba người đều giật mình chấn động, Vương Bạc là Trường Bạch đệ nhất cao thủ, nếu luận võ công thì y còn nổi danh hơn cả Lý Mật và Đỗ Phục Uy nữa. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã từng giao thủ với nhi tử Vương Khôi Giới của y, tên này có thể xếp được vào hàng nhất lưu cao thủ. Từ đây có thể thấy Vương Bạc cao minh thế nào rồi.

Điều làm người ta khó hiểu chính là Vương Bạc xưa nay hùng bá một dãi Trường Bạch, tại sao lại đột nhiên tới Lạc Dương, còn khoa trương bao cả Mạn Thanh Viện thiết yết đãi bằng hữu giang hồ. Đây không phải là coi thường Vương Thế Sung lắm sao? Có điều nếu nghĩ sâu hơn, Vương Thế Sung đích thực không nhàn rỗi để đối phó Vương Bạc.

Khấu Trọng cười ha hả, thuận gió đẩy thuyền nói: "Chúng ta đương nhiên biết Vương công là ai! Chỉ đùa một chút thôi! Đêm nay chúng ta y ước mà tới, có điều vì bận chút việc nên đi chậm một bước, vị Tống Sư Đạo huynh mới vào đó cũng cùng đi với chúng ta đó, thiếp mời của chúng ta đều để trên người y cả, không tin hả? Vậy làm phiền lão huynh dẫn chúng ta lên gặp y hỏi là rõ ràng."

Đám đại hán này đều là lão giang hồ, đâu dễ dàng gì bị gã gạt như vậy, một tên trong bọn cười cười nói: "Thì ra là bằng hữu của Tống đại gia, xin hỏi cao danh quý tính của ba vị, để tiểu nhân lên hỏi Tống gia, sau đó sẽ xuống đây dẫn lộ cho ba vị."

Chuyện này Khấu Trọng đã tính trước, vui vẻ nói: "Nói cho Tống gia biết là Phó Nhân Trung tới rồi."

Tên kia vội vàng chạy lên. Ba người biết điều đứng sang một bên, tránh để cản trở tân khách vào trong. Khách nhân tới đây rất ít, nhưng xem ra đều là nhân vật có máu mặt trên giang hồ.

Khấu Trọng thừa cơ thăm dò tin tức, đến bên cạnh một tên đại hán canh cửa hỏi: "Mạn Thanh Lầu này của các ngươi có bao nhiêu cô nương? Vị đại ca này xưng hô thế nào vậy?"

Người gã hỏi là một đại hán tuổi tác tương đối lớn, con người đã kinh lịch nhiều nên tự nhiên cũng không vì mấy chuyện nhỏ nhặt mà đắc tội người khác. Quả nhiên y đáp: "Tiểu nhân là Lý Hùng, các vị nhất định là mới tới Lạc Dương lần đầu rồi. Mạn Thanh Lầu của chúng tôi tổng cộng có hơn ba trăm cô nương, tất cả đều là bậc quốc sắc thiên hương được tuyển lựa kỹ càng."

Từ Tử Lăng không hứng thú nghe Khấu Trọng và Lý Hùn nói chuyện, kéo Bạt Phong Hàn ra ngoài xa ba bốn bước, thấp giọng hỏi: "Vương Bạc thiết yến ở đây theo lý thì không thể không có người biết được, tại sao công chúa không nói với huynh vậy?"

Bạt Phong Hàn chau mày nói: "Nàng không hề biêt ta sẽ hạ thủ với Thượng Quan Long, có điều nếu nàng biết mà không nói thì xem ra cũng có chút vấn đề."

Lúc này lại có một tốp hơn mười người cầm thiếp bước vào cửa lớn, Từ Tử Lăng liếc mắt nhìn qua, phát hiện trong đám người này có cả Lý Tịnh, biết y có thể nhận ra gương mặt giả này của mình, vội vàng quay mặt đi, lại rùn thấp người xuống tránh để y phát hiện. Khấu Trọng đang dò la tin tức cũng giật mình đánh thót, vội vàng ngậm miệng, sợ Lý Tịnh có thể nhận ra thanh âm của mình.

Bọn Lý Tịnh còn tưởng ba người là thủ hạ của Thượng Quan Long phụ trách gác cửa, nên không để ý, bước thẳng vào trong.

Bạt Phong Hàn ghé miệng vào tai Từ Tử Lăng thầm thì: "Không ngờ lại khéo vậy, vừa mới nghi vấn, giờ đã có đáp án ngay rồi."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Đáp án gì chứ?"

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: "Vừa rồi Uyển tinh giả dạng nam trang, những kẻ bên cạnh nàng không cần nói cũng biết đều là người của tên tiểu tử Lý Thế Dân, giờ ngươi đã hiểu chưa?"

Khấu Trọng bước tới bên cạnh hai người, hạ thấp giọng nói: "Thì ra đêm nay sẽ diễn hai chuyện quan trọng, một văn một võ, hai người nói xem có thú vị hay không?"

Bạt Phong Hàn khôi phục lại vẻ bình thường, cười cười nói: "Nói ra xem nào!"

Khấu Trọng đáp: "Văn chính là tài nữ danh chấn thiên hạ Thượng Tú Phương sẽ biểu diễn một vũ khúc, còn võ chínhlaf dưới sự chủ trì của Vương Bạc, hai cao thủ ngoại vực sẽ quyết chiến một trận sinh tử." Tiếp đó lại tỏ ra vẻ thần bí nói: "Một trong hai người đó còn là bạn cũ của chúng ta nữa."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Là ai?"

Khấu Trọng cười hì hì đáp: "Chính là lão tiểu tử Khúc Ngạo đó."

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn tròn mắt nhìn nhau, không giấu nổi sự ngạc nhiên.

Thiết Lặc Phi Ưng Khúc Ngạo là hạng cao thủ tuyệt đỉnh chỉ chịu lép vế với Tất Huyền, y không tìm tới là đã phúc bảy mươi đời rồi, vậy mà không ngờ hiện giờ lại có kẻ to gan dám cùng y quyết chiến, tự nhiên là khiến người ta không thể nào đoán được rồi.

Bạt Phong Hàn trầm giọng hỏi: "Còn người kia là ai?"

Khấu Trọng lắc đầu đáp: "Người kia đến từ Thổ Lỗ Hồn, tên họ là gì thì ta còn chưa dò la được."

Bạt Phong Hàn rùng mình nói: "Nhất định là Phục Khiên con trai của Thổ Lỗ Hồn Vương Phục Doãn, lúc ta ở Bắc Cương đã nghe danh kẻ này, nghe nói y thiện dụng trường mâu, trên chiến trường dũng mãnh cái thế, chỉ có y mới đủ đảm lượng và tư cách để khiêu chiến với Khúc Ngạo."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc nhớ lại Lưu Hắc Thát cũng đã từng nhắt tới người này, còn nói Thổ Lỗ Hồn là tử địch của Thiết Lạc, chẳng trách mà đến Trung Nguyên rồi vẫn không chịu buông tha đối phương.

Khấu Trọng lẩm bẩm nói: "Thì ra là cái tên mới đẻ đã mọc râu, hà hà..."

Thanh âm của Tống Sư Đạo ở phía xa truyền tới: "Nhân Trung! Thì ra là các ngươi đã tới rồi cơ à?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng quay người qua, đối diện với Tống Sư Đạo. Họ Tống hiển nhiên là không nhận ra gương mặt giả của hai gã, ngạc nhiên dừng bước.

Khấu Trọng bước lên phía trước, thấp giọng gọi: "Là tôi đây! Có điều giờ đang đeo mặt nạ. Ôi! Mẹ đã chết rồi."

Hai gã trước đây phản đối quan hệ giữa Tống Sư Đạo với Phó Quân Sước đều chỉ vì sự ghen tỵ trẻ con, nhưng hiện giờ người cũng đã chết, lúc này thấy mái tóc đen bóng của Tống Sư Đạo cũng đã điểm bạc, hai mắt lộ ra thần sắc u uất, đều không khỏi cảm động, giống như gặp lại người thân, trong lòng bất gáic dâng lên một cảm giác

không thể miêu tả bằng lời.

Thân hình cao lớn của Tống Sư Đạo khẽ rung lên, ngẩng đầu nhìn trời, khoé mắt lấp lánh ấng lệ, thở dài một tiếng, rồi lại cúi đầu trầm giọng nói: "Có phải tên gian tặc Vũ Văn Hóa Cập hạ thủ không?"

Khấu Trọng buồn bã gật đầu.

Tống Sư Đạo gằn giọng nói; "Được lắm! Được lắm!" Tiếp đó lại ngửa mặt cười ha hả, thần tình tràn đầy vẻ bi phẫn, cao giọng nói: "Các ngươi vào đây rồi hãy nói!"

Đoạn quay đầu đi trước, bước chân loạng choạng, hiển nhiên là do quá kích động mà không thể tự kiềm chế nổi bản thana.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không ngờ Tống Sư Đạo vẻ ngoài phong lưu tiêu sái mà lại tình thâm nghĩa trọng vớ Phó Quân Sước như vậy, trong lòng cảm thấy vừa đáng tiếc, vừa xót xa.

Ba người đang định nhấc chân tiến vào thì chợt nghe tiếng bước chân vang lên sau lưng. Vừa quay đầu lại nhìn, thì Trầm Lạc Nhạn đã lách tấm thân kiều mị vào giữa hai gã, cánh tay mềm mại vòng qua tay hai gã, mỉm cười nói: "Tìm hai người thật khổ đấy! Trọng thiếu gia ngươi chỉ có một tấm mặt nạ thôi sao? Có phải đồ của Lỗ Diệu Tử làm ra không vậy?"

Bạt Phong Hàn lúc này đã di chuyển ra phía sau ba người, trở thành Tống Sư Đạo và Bạt Phong Hàn một trước một sau, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng đi hai bên kẹp giữa Trầm Lạc Nhạn, mỗi người mang theo tâm sự của riêng mình đi vào Mạn Thanh Lầu.

Chương 151: Quyết chẳng hối hận

Khấu Trọng cảm thấy gò ngực mềm xốp của Trầm Lạc Nhạn chạm khẽ vào cánh tay trái, trong lòng cũng hơi rung động, quay đầu lại nhìn Bạt Phong Hàn một cái, thấy Trầm Lạc Nhạn không có tùy tùng đi theo, liền ngạc nhiên thốt: "Trầm quân sư sao lại hình đơn bóng lẻ thế này. Tình lang Từ Thế Tích của nàng không rảnh bồi tiếp nàng hay sao?".

Trầm Lạc Nhạn liếc nhìn sang Từ Tử Lăng vẫn lạnh lùng bước đi, cơ hồ như không hề cảm thấy được sức nóng tỏa ra từ thân thể hấp dẫn của nàng một cái, rồi cười tươi như hoa, yểu điệu nói: "Người ta cũng đến chậm một bước giống các ngươi mà! Chắc các người đến sương phòng của nhị thiếu gia phải không? Đợi lát nữa tỷ tỷ đến tìm các ngươi tâm sự. Ôi! Bỏ ba cái mặt nạ đó xuống đị, các người trở nên rụt đầu rụt cổ từ lúc nào vậy?". Nói đoạn buôn lỏng ngọc thủ, dừng lại trước khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bước chân lên bậc cấp tiến vào cửa lớn.

Bạt Phong Hàn bước tới bên cạnh nàng, cười nhạt nói: "Muốn giết chúng ta thì ngàn vạn lần không nên để lỡ đêm nay, bằng không sẽ không còn cơ hội nào tốt hơn nữa đâu".

Sát cơ lóe lên trong cặp mắt đẹp của Trầm Lạc Nhạn, nhưng rốt cuộc cũng không lên tiếng đáp trả.

Mạn Thanh Viện quả không hổ danh là thanh lâu quy mô nhất thành Lạc Dương, thiết kế vô cùng đặc sắc. Nơi Vương Bạc thiết yến là Lưu Thính Các ở phía sau chủ đường. Đông Tây Nam Bắc có bốn

tòa lầu cao ba tầng bao quanh, vây lấy khoảng vườn rộng chừng năm mươi trượng vuông. Mỗi tầng lầu có hơn mười gian phòng, mặt hướng ra vườn đều có cửa sổ mở ra ngoài, để người ở trong có thể quan sát hoa viên mà không hề trở ngại. So với kiến trúc phương Nam, Mạn Thanh Viện rõ ràng quy mô hùng vĩ, hào hoa tráng lệ hơn nhiều, đặc biệt là so với những kiến trúc mộc mạc giản dị, tinh xảo tú lệ ở Giang Nam thì hoàn toàn khác biệt.

Lưu Thính Các đã thể hiện sự kết hợp và vận dụng hoàn hảo giữa "cách" và "thấu", phát huy một cách toàn bộ cảm giác hư hư thực thực của sự to lớn, chặt chẽ của kiến trúc phương Bắc.

Tuy lấy lầu và phòng làm chủ thể, nhưng thực chất linh hồn của nơi này chính là vườn hoa ở giữa, kết hợp không gian trong và ngoài thành một chỉnh thể, dùng không gian hữu hạn sáng tạo ra ý cảnh vô hạn. Mặt hướng vào hoa viên của các toà lầu đều có hành lang thông với nhau, chẳng những tăng cường cảm giác không gian cho hoa viên, mà còn khiến bốn tòa lầu nối liền với nhau, vô cùng tiện lợi.

Trung tâm hoa viên có một hồ cá, càng làm không gian tăng thêm sức sống. Khoảng không gian xung quanh hồ nước đều là cây cỏ xanh mướt và suối nhân tạo, dùng đá trắng xây thành tiểu lộ, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy những đồ hình rất đẹp do con đường đá trắng kết hợp với cỏ xanh tạo nên. Mỗi khi tiểu lộ chạy qua suối là có một cây tiểu kiều, làm quang cảnh trở nên không còn đơn điệu buồn bã.

Bất luận là trong vườn có người biểu diễn hay quyết đấu, người trong các gian phòng chung quanh đều có thể quan thưởng, có thể thấy Vương Bạc đã tuyển lựa nơi này rất cẩn thận.

Ba người theo Tống Sư Đạo lên gian sương phòng cao nhất ở tòa lầu phía Bắc, vừa cảm thấy đêm nay thật kích thích và hứng thú, lại

vừa thầm kêu khổ trong lòng, trong tình hình nhiệt náo quần long tụ hội thế này, làm sao có thể hạ thủ với Thượng Quan Long được chứ?

Lúc này mỗi gian sương phòng đều đã sáng rực đèn đuốc, thêm vào trên hành lang cứ mỗi bước đều treo một ngọn cung đăng, làm cho cả khu vườn sáng rực như ban ngày, thêm vào tiếng người cười đùa huyên náo, không khí sôi nổi lạ thường.

Tống Sư Đạo dừng lại trước một cánh cửa, ngẩng đầu hít sâu một hơi thanh khí, nét mặt mới trở lại bình tình đôi chút. Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn ba người đứng sau lưng Tống Sư Đạo, im lặng đợi y lên tiếng.

Trên hành lang các ca kỹ xinh đẹp đi lại tấp nập giữa các gian phòng, khiến người ta nhìn mà hoa mắt, thấy bốn người đều liếc mắt đưa tình, có điều hiển nhiên Tống Sư Đạo vừa anh tuấn vừa phong độ là hấp dẫn hơn cả, bởi vì ba người bọn Bạt Phong Hàn đều đã đeo mặt nạ, che đi gương mặt phi phàm của mình.

Tống Sư Đạo hờ hững như không, thấp giọng buồn bã nói: "Ta trước giờ đều không chịu chấp nhận sự thực về cái chết của Quân Sước. Lão trời già thật là bất nhân, xuân chưa tàn mà hoa đã rụng, ta nhất định phải băm vằm tên cẩu tặc Vũ Văn Hóa Cập đó ra làm muôn ngàn mảnh".

Ba người không ngờ Tống Sư Đạo lại trọng tình như vậy, nhất thời không biết nói gì. Tống Sư Đạo lại thở dài nói: "Tam muội không muốn gặp Tiểu Trọng, ta đã nhờ người sắp xếp một gian phòng bên cạnh rồi, vào đi!".

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn Từ Tử Lăng, giờ mới biết là Tống Ngọc Trí cũng đã tới rồi. Tống Sư Đạo nâng chén uống cạn, rồi im lặng

nghe Khấu Trọng kể lại tình hình lúc Phó Quân Sước lìa đời. Những gian phòng khác đều cười nói huyên thuyên, tiếng giao quyền đấu tửu cộng với tiếng đàn sáo, khiến cả Mạn Thanh Lầu như bừng bừng cháy lên ngọn lửa sinh mệnh. Duy chỉ có gian phòng này là người nào người nấy thần tình nghiêm túc, ca cơ mỹ tỳ đều không dám bước vào quấy nhiễu.

Bạt Phong Hàn là do dự nhất, bởi từ đầu tới giờ Tống Sư Đạo ngay cả tên của y cũng chưa hỏi tới một câu. Tống Sư Đạo nhìn Khấu Trọng rót đầy chén rượu thứ năm cho mình, im lặng ngồi yên như một bức tượng đá không có sinh mệnh.

Khấu Trọng đưa tay tháo tấm mặt nạ xuống, thở hắt ra một hơi nói: "Đeo cái thứ quỷ này thật khó chịu!".

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn cũng cảm thấy mặt nạ cũng không có tác dụng gì, liền đưa tay tháo xuống. Tống Sư Đạo tựa hồ như hoàn toàn không để ý đến bọn họ đang làm gì, chỉ trầm giọng nói: "Quân Sước không nhắc tới ta sao?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, không biết nói gì.

Tống Sư Đạo cười thảm thiết, cầm chén đứng dậy, quay mặt nhìn xuống hoa viên, lắc đầu thở dài nói: "Bất luận là nàng đối với ta thế nào, tình cảnh này của ta sẽ mãi mãi không đổi, cả đời này cũng quyết chẳng hối hận. Tiểu cốc đó ở nơi nào? Đợi ta giết Vũ Văn Hóa Cập xong, sẽ tới đó kết cỏ làm nhà, để nàng không còn tĩnh mịch nữa".

Lồng ngực Từ Tử Lăng như có tảng đá ngàn cân đè nặng, hô hấp khó khăn, buồn rầu nói: "Sau này nếu có cơ hội, tôi sẽ dẫn nhị công tử đi tới đó thăm mẹ".

Tống Sư Đạo lắc đầu nói: "Không! Ta chỉ muốn tới đó một mình. Chỉ cần hai người nói cho ta biết vị trí đại khái, ta sẽ tìm được".

Khấu Trọng ho khan một tiếng nói: "Nói cho nhị công tử cũng không thành vấn đề. Hà... nhưng có thể nói chút điều kiện không vậy?".

Tống Sư Đạo ngạc nhiên nói: "Chuyện này cũng phải nói điều kiện sao? Chẳng trách mà tam muội lại không thích ngươi".

Khấu Trọng có vẻ hơi lúng túng nói: "Tôi chỉ hy vọng nhị công tử có thể để chuyện giết chết Vũ Văn Hóa Cập đó lại cho hai kẻ làm con này đi làm thôi!".

Từ Tử Lăng tiếp lời nói: "Trước khi mẹ lâm chung, đã từng dặn dò chúng tôi phải luyện võ công cho thật giỏi để sau này báo cừu phục hận cho người".

Tống Sư Đạo trầm mặc hồi lâu, rồi gật đầu buồn thảm nói: "Được rồi! Với thân thủ có thể giết chết Nhậm Thiếu Danh của hai người, đối phó với Vũ Văn Hóa Cập có lẽ cũng không vấn đề gì". Nói đoạn song mục sáng rực lên, thúc giục nói: "Mau nói cho ta biết mộ phần của Quân Sước ở đâu?".

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, rồi đứng dậy bước tới bên cạnh Tống Sư Đạo, ghé miệng sát tai y nói ra vị trí của tiểu cốc. Tống Sư Đạo nghe xong, liền dốc chén ngửa cổ uống cạn, cười lên ha hả, vui vẻ ngồi xuống.

Ba người đều tròn mắt lên nhìn y.

Tống Sư Đạo như là Phó Quân Sước vẫn còn tại thế, còn y thì sắp lấy nàng làm vợ vậy, nhẹ nhàng thư thái nói: "Sau khi chuyện đêm nay kết thúc, ta sẽ tới đó bầu bạn với nàng". Tiếp đó lại quay sang

mỉm cười với Bạt Phong Hàn: "Vị này chắc là Bạt huynh, cho dù là người Đột Quyết cũng hiếm thấy ai cao lớn khôi vĩ như huynh vậy".

Bạt Phong Hàn đang lưu thần quan sát tình hình bên ngoài, nghe y nói vậy thì quay lại, thản nhiên nói: "Bạt mỗ cũng thường cảm thấy ông trời đối với mình không bạc, nên thường tự nhủ phải sống thật thống khoái, không phụ cuộc đời này để hồi báo".

"Bốp!".

Tống Sư Đạo hoàn toàn khôi phục lại phong độ ngày xưa, vỗ đùi tán thưởng: "Không phụ cuộc đời, nói hay lắm! Tiểu Trọng rót rượu, ta phải kính Bạt huynh một chung!".

Khấu Trọng vội giả vẻ vừa khiêm tốn vừa thành thực lại vừa trung hậu, cung kính rót rượu cho hai người, hy vọng có thể làm nhạt bớt không khí buồn bã u uất đang bao phủ cả gian phòng.

Bạt Phong Hàn nhìn thẳng vào mắt Tống Sư Đạo hồi lâu, rồi cười phá lên nói: "Bạt Phong Hàn này trước nay luôn coi thường những kẻ xuất thân cao môn vọng tộc, thậm chí thường nói xuất thân hào môn đều là kẻ đại gia chi tử, nhưng nay thấy nhị công tử đối với một nữ nhân chỉ có duyên gặp mặt một lần mà tình thâm tựa biển, cả đời không hối hận, khiến cho ta liên tưởng tới sự theo đuổi võ đạo của mình, trong lòng chỉ có một chữ "phục" với công tử mà thôi, chén rượu này ta sẽ phá lệ uống cạn".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trợn mắt lên nhìn Bạt Phong Hàn, đã lâu hai gã không thấy được thần thái bá đạo của y, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Tống Sư Đạo thoáng ngẩn người ngạc nhiên, rồi bật cười nói: "Thượng thiên đã không bạc đãi huynh, vậy Bạt huynh có gì phải đi

thù ghét những người may mắn giống mình chứ. Sự thực thì đây đều là vấn đề của tâm mà thôi. Giống như ta vậy, sau khi biết được Quân Sước đang ở đâu, ta liền cảm thấy như nàng đang sống lại trong tâm vậy, cuộc đời này không còn gì để tiếc nuối nữa! Nào! Cạn!".

"Đinh!".

Hai chung rượu chạm khẽ vào nhau. Hai người cùng lúc dốc chén uống cạn.

Gương mặt trắng trẻo tuấn tú của Bạt Phong Hàn thoáng ửng hồng, rồi lập tức trở lại bình thường, đôi mắt hổ sáng rực tinh quang, đưa tay lên quệt vết rượu còn sót trên miệng, lạnh lùng nói: "Chén này coi như là để tăng tinh thần cho ta trước khi khiêu chiến Khúc Ngạo".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc thất thanh thốt lên: "Hả?".

Bạt Phong Hàn ngửa mặt cười dài, trong tiếng cười tràn ngập đấu chí và lòng tin sâu sắc: "Khúc Ngạo hôm ấy không giết chết ta, đó là sự sai lầm lớn nhất trong đời hắn. Bởi vì ta đã nắm rõ được thực lực của hắn, vì vậy có sao cũng quyết không thể bỏ lỡ cơ hội này được".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại càng thêm kinh hãi, thầm nhủ chuyện này đúng là càng lúc càng rắc rối.

Bạt Phong Hàn tuy là kỳ tài võ học hiếm có, nhưng so về kinh nghiệm, hỏa hầu, võ công thủy chung vẫn còn cách kẻ đã nổi danh vực ngoại mấy chục năm nay là Khúc Ngạo một khoảng.

Từ Tử Lăng bị Khấu Trọng đá chân dưới bàn, vội lên tiếng can ngăn: "Nếu như Bạt huynh xuất thủ, bất luận là thắng hay bại chúng ta cũng đừng hòng bắt được tên tiểu tử Thượng Quan Long đó".

Tống Sư Đạo ngẩn người hỏi: "Thượng Quan Long ở Lạc Dương Bang có ân oán gì với ba người vậy?".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Cũng chỉ vì muội tử của mẹ thôi. Chỉ có bắt tên Thượng Quan Long đó tra khảo một trận mới có cách cứu được Du dì".

Tống Sư Đạo giật mình thốt lên: "Quân Sước có muội tử sao?".

Khấu Trọng tâm niệm chuyển động, nhổm người lên nhướng mày nói: "Còn rất giống mẹ nữa, không chỉ hình dáng mà cả thần thái cử chỉ nữa, nhị công tử chỉ cần nhìn là biết ngay".

Tống Sư Đạo chau mày nói: "Tại sao hai người cứ gọi là nhị công tử này, nhị công tử nọ vậy?".

Nụ cười của Khấu Trọng trở nên gượng gạo, cuối cùng thì lúng túng gãi đầu đáp: "Lẽ nào gọi là Tống thúc thúc chứ? Vậy tôi phải gọi Tống Ngọc Trí bằng gì đây?".

Căn phòng bất giác trở nên im lặng như thời gian đang ngừng đọng lại vậy, tiếp đó cả mấy người đều cùng ôm bụng cười ngất, trong tiếng cười lại lấp lánh cả những giọt lệ nóng của bậc anh hào.

Khấu Trọng cố nhịn cười vỗ nhẹ lên bờ vai rộng của Bạt Phong Hàn: "Lão Bạt huynh hãy ngoan ngoãn giúp chúng ta cứu Du dì thì hơn".

Bạt Phong Hàn thở dài nói: "Con người ta đã quyết định gì rồi thì quyết chẳng quay đầu. Trong tình hình đêm nay, muốn giết chết Thượng Quan Long thì còn có thể, chứ bắt sống hắn thì đừng hòng".

Tống Sư Đạo mỉm cười nói: "Nếu ta giúp một tay thì có phải lưỡng toàn kỳ mỹ không?".

Cả ba ngây người ra nhìn y, cùng lúc gật đầu. Dựa vào danh dự uy vọng của Tống phiệt, muốn lừa được Thượng Quan Long không phải là chuyện không thể. Nếu có thể dụng kế, tự nhiên là tốt hơn dùng sức rất nhiều.

"Cách! Cách!".

Tiếng gõ cửa vang lên.

Một giọng nam trầm ấm dễ nghe truyền vào: "Tại hạ Tần Xuyên, không biết đại giá của Tống Sư Đạo huynh có ở đây không?".

Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn nhau. Tần Xuyên chẳng lẽ còn không phải là Sư Phi Huyên nữa sao? Chẳng trách mà nàng tới người cửa rồi, chúng nhân vẫn chưa nảy sinh cảm ứng.

Tống Sư Đạo thoáng lộ vẻ kinh ngạc, chậm rãi đáp: "Cửa không có khóa, mời Tần huynh vào".

Thanh âm Tần Xuyên vang lên bên ngoài: "Tiểu đệ chỉ có mấy câu muốn hỏi, đứng như vậy tiện hơn".

Tống Sư Đạo chau mày nói: "Tần huynh có thể giới thiệu về mình một chút không, bằng không Tống mỗ không thể trả lời câu hỏi của huynh được".

Tần Xuyên thản nhiên nói: "Người ta thường nói Tống Sư Đạo là bậc anh hùng nhất trong Tống gia, tâm hoài đại chí, nếu chỉ vì câu nệ thân phận mà cự tuyệt người từ ngàn dặm, Tần mỗ đành phải bỏ đi ý định này thôi".

Tống Sư Đạo cười lên ha hả nói: "Hay cho một câu cự tuyệt người từ ngàn dặm, hay lắm... huynh đài cứ hỏi đi!".

Bọn Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, biết rằng Sư Phi Huyên đang tiến hành trò chơi khảo nghiệm chân mệnh thiên tử của nàng.

Tần Xuyên bình tĩnh nói: "Ta muốn hỏi Tống huynh ý nghĩa của nhân sinh nằm ở đâu?".

Tống Sư Đạo ngạc nhiên giây lát, khóe miệng nở một nụ cười buồn, thần tình lạc lõng đáp: "Trước đêm hôm nay, ý nghĩa của nhân sinh chính là có thể tận hết sức vì hoài bão của mình, tạo thành sự nghiệp lưu truyền ngàn đời, nhưng hiện giờ chỉ cảm thấy sống cũng như mộng, chết cũng như mộng, cả cuộc đời này chỉ là một giấc mộng lớn, mỗi người đều đang sống và chết trong mộng, dập dềnh phiêu bạt giữa khổ ải vô biên, không thể tự thoát".

Từ Tử Lăng. Khấu Trọng. Bạt Phong Hàn nghe xong đều lắc đầu thầm nhủ Sư Phi Huyên mà chọn Tống Sư Đạo mới là lạ.

Tần Xuyên đứng bên ngoài trầm mặc hồi lâu, rồi khẽ thở dài đáp: "Mấy lời vàng ngọc của Tống huynh thật làm người ta tỉnh ngộ, có điều con người đã đến cõi trần thế này, ngoài những chuyện không làm còn có những chuyện buộc phải làm, Tống huynh cảm thấy có chuyện gì mình không thể không làm hay không?".

Lần này đến cả Bạt Phong Hàn cũng lộ ra thần sắc tán thưởng. Câu hỏi này của Tần Xuyên quả thật rất xuất sắc.

Tống Sư Đạo cười khổ than: "Hiện giờ ta chỉ muốn uống mấy chén rượu. Chi bằng Tần huynh vào đây uống với ta có được không?".

Tần Xuyên nhạt giọng đáp: "Tại hạ hiểu rồi, xin được cáo từ!".

Khấu Trọng bổ người ra ngoài mở cửa như một mũi tên, thò đầu ra ngoài quan sát, nhưng không hề thấy bóng Tần Xuyên đâu, gã liền chộp lấy một nữ tỳ vừa đi qua hỏi: "Vừa rồi người đứng bên ngoài hình dáng thế nào?".

Nữ tỳ kia cười khúc khích đáp: "Vừa rồi làm gì có ai đứng ở đây chứ?" Nói đoạn liếc nhìn ba người trong phòng một cái, đôi mắt đẹp lập tức sáng bừng lên, õng ẹo nói: "Bốn vị đại gia có cần tỳ tử hầu hạ không?".

Khấu Trọng đâu còn tâm trạng đùa cợt với ả, mỉm cười nói: "Bất tất! Chúng ta đang bàn chuyện cơ mật!".

Nói rồi không để ý tới sự thất vọng lộ rõ trên gương mặt nữ tỳ, gã đóng sập cửa lại, gãi đầu nói với ba người còn lại: "Làm sao vậy được nhỉ?".

Bạt Phong Hàn chau mày đáp: "Có thể là một loại truyền âm thuật thần kỳ nào đó, có thể dùng công lực điều khiển thanh âm, tạo thành hiệu quả như có người đang đứng ngoài cửa nói chuyện vậy, nhưng có lẽ nàng ta cũng chỉ ở gần đây thôi".

Khấu Trọng liếc nhìn Từ Tử Lăng hỏi: "Ngươi có cảm ứng gì không?".

Từ Tử Lăng trầm ngâm đáp: "Không hề có chút phản ứng gì".

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng cùng lúc giật mình, đồng thanh thốt lên: "Vậy có nghĩa là...".

Nói tới đây thì lập tức im bặt.

Tống Sư Đạo hoang mang hỏi: "Có nghĩa là gì vậy?".

Khấu Trọng cười hì hì đáp: "Không có gì! Như vậy có nghĩa là Tần Xuyên kia rất lợi hại, vì thế Tiểu Lăng không thể cảm giác được sự tồn tại của y".

Từ Tử Lăng đương nhiên biết Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng nghĩ tới chuyện Hoà Thị Bích không nằm trên người Sư Phi Huyên, nếu không gã đã phải sinh ra cảm ứng rồi mới đúng. Điểm này vô cùng quan trọng, đã có thể gián tiếp chứng minh rằng lời nói của Vương Thế Sung không sai sự thật. Bảo vật quan trọng như vậy mà không mang theo bên mình, tất nhiên phải có lý do đặc biệt.

Tống Sư Đạo bị Tần Xuyên làm tâm sự trỗi dậy, uống thêm mấy chén rượu sầu rồi đứng dậy nói: "Phải tới giờ Tuất Vương Bạc mới đến, còn hơn nửa canh giờ nữa yến tiệc mới chính thức bắt đầu, các người có cần gọi mấy mỹ nhân tới đây hầu rượu tiêu khiển không?".

Bọn Khấu Trọng biết y muốn rời khỏi, liền đứng dậy đưa tiễn, Từ Tử Lăng nói: "Chúng tôi chỉ muốn được yên tĩnh uống rượu thôi".

Tống Sư Đạo bước ra cửa phòng, gật đầu nói: "Vậy cũng tốt, đợi ta sang phòng bên một lát rồi sẽ quay lại đây thương lượng đại kế cứu người với các ngươi".

Bạt Phong Hàn nói: "Bạt mỗ có một chuyện muốn thỉnh giáo nhị công tử, Vương Bạc ở mãi tận Trường Bạch xa xôi, tại sao đột nhiên đến Lạc Dương thiết yến mời khách huynh, lại còn sắp xếp Khúc Ngạo và Phục Khiến quyết đấu và mời tài nữ Thượng Tú Phương tới biểu diễn nữa?".

Tống Sư Đạo chay mày nói: "Chuyện này chỉ e không ai biết được, từ nửa năm trước sau khi Vương Bạc tuyên bố bỏ đi ý đồ tranh bá

thiên hạ, danh vọng địa vị trên giang hồ không giảm mà tăng, vì thế lần này phát đi Anh Hùng Thiếp, các bằng hữu giang hồ ai ai cũng nể mặt, vừa hay lại trùng với chuyện Hòa Thị Bích xuất hiện ở Lạc Dương nên thịnh hội càng thêm náo nhiệt". Tới đây, y ngưng lại một chút rồi mỉm cười: "Ta tiện thể đi chào hỏi Thượng Quan Long một tiếng, thăm dò tin tức cho các người".

Đoạn quay sang nhìn Khấu Trọng nói: "Vừa rồi tam muội dựa vào hai chữ Nhân Trung mà đoán ra là Khấu Trọng bằng không ta cũng nhất thời không nghĩ ra là các ngươi đâu".

Tống Sư Đạo đi rồi, ba người lại quay về bàn rượu ngồi xuống.

Bạt Phong Hàn nhíu mày nói: "Chuyện này kỳ quái vô cùng, yến tiệc đêm nay liệu có phải là một âm mưu của Âm Quý Phái không? Bởi Khúc Ngạo xưa nay luôn cấu kết với Âm Quý Phái, Mạn Thanh Viện này lại thuộc quyền quản lý của Thượng Quan Long nữa".

Khấu Trọng cười cười nói: "Nếu như có thể nhất cử giết sạch toàn bộ tân khách của buổi yến tiệc hôm nay thì đúng là rất tiện nghi cho Âm Quý Phái, có điều chuyện này không có khả năng, cho dù là Vương Thế Sung cũng không dám làm cái chuyện ngu ngốc đó trên địa bàn của mình đâu".

Từ Tử Lăng đoán: "Có thể là Âm Quý Phái đã chế ra được một loại độc dược mà cả nhất lưu cao thủ cũng không thể phòng bị, sau khi mọi chuyện kết thúc thì đổ cả lên đầu Vương Bạc".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Trên đời này vẫn chưa có thứ độc dược nào như thế đâu, theo ta thấy thì lần này Khúc Ngạo vào Trung Nguyên có dã tâm rất lớn, nên muốn mượn cơ hội này để lập uy, lại vừa trừ được cái gai trong mắt là Phục Khiên, tội gì y không làm chứ?".

Bạt Phong Hàn nói: "Phải đổi ngược lại mới đúng! Có điều cũng không thể trách Trọng thiếu gia đoán sai được, bởi vì ngươi căn bản không biết được Phục Khiên lợi hại thế nào đâu. Theo ta, chuyện Vương Bạc bỏ ý định tranh bá thiên hạ có thể liên quan tới y cũng không chừng".

Khấu Trọng le lưỡi nói: "Huynh nói Phục Kiên có cơ hội thắng Khúc Ngạo không?".

Bạt Phong Hàn nói: "Chuyện này rất khó nói, nhưng chúng ta cũng từng giao thủ với Khúc Ngạo, hai người không cảm thấy hắn không hề lợi hại như chúng ta tưởng tượng hay sao? Khi còn ở Tây Vực ta từng nghe người ta nói gần đây Khúc Ngạo thường đắm chìm tửu sắc, nên biết rằng chuyện luyện võ này cũng như đi thuyền ngược dòng vậy, không tiến ắt lùi. Xem ra lời đồn cũng không sai đâu".

Từ Tử Lăng thở hắt ra một hơi nói: "Y thụt lùi mà vẫn còn lợi hại như vậy, nếu y mà không đam mê tửu sắc thì không phải chúng ta đã mất mạng từ lâu rồi hay sao?".

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Kể từ khi sinh ra trên đời, con người đã phải cạnh tranh với người khác, muốn vượt lên trên, tự nhiên phải trả giá thôi, có điều sáng tạo sự nghiệp đã khó, nhưng bảo vệ nó lại càng khó hơn, an bang định quốc cũng vậy, mà luyện võ cũng vậy".

Khấu Trọng giống như không hề nghe thấy hai người đối đáp, đột nhiên xen miệng vào nói: "Nếu như đêm nay trong tình hình tuyệt đối không có khả năng này mà chúng ta bắt được tên tiểu tử Thượng Quan Long đó thì mới thật là thống khoái".

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Trên đời này không có chuyện gì là không thể, song vấn đề là Thượng Quan Long là nhân vật quan trọng trong

Âm Quý Phái, võ công ắt hẳn không phải tầm thường, chúng ta lại muốn bắt sống hắn, nếu lần này không thành, sau này đừng hòng công kỳ vô bị được nữa, vì vậy nếu không có bảy tám phần chắc thắng thì tuyệt đối không nên khinh cử vọng động".

Khấu Trọng nói: "Chỉ cần hắn đi một mình thì chúng ta sẽ có cách. Hừ, tên tiểu tử ấy làm sao hơn được Biên Bất Phụ chứ?".

Bạt Phong Hàn lắc đầu nói: "Thượng Quan Long khẳng định là một kẻ hết sức giảo hoạt, bằng không cũng không thể ngồi lên vị trí cao như vậy trong Âm Quý Phái được. Cho dù có Tống nhị công tử chịu giúp đỡ, chúng ta cũng đừng hòng gạt được hắn tới chỗ vắng người mà hạ thủ".

Khấu Trọng nghĩ ra chuyện gì buồn cười, liền vui vẻ nói: "Lúc y đi nhà xí chắc không thể dẫn theo một đám người tiền hô hậu ủng chứ?".

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đều bật cười khanh khách. Từ Tử Lăng vừa cười vừa mắng: "Đầu tiên phải khẳng định xem hắn sẽ đi ở đâu và đi vào lúc nào. Chỉ riêng tin tức quý giá này đã không dễ có được rồi, còn phải nhân lúc y chưa kịp hành động mới được. Hà...".

Hai người Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều biết gã tài trí cao tuyệt, nhìn gã với ánh mắt chờ đợi. Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Đừng nhìn ta như vậy, ta chỉ ẩn ước nắm được điều gì đó thôi, nhưng không thể nói đích xác đó là cái gì nữa".

Bạt Phong Hàn nói: "Dù sao thì bây giờ chúng ta cũng chưa thể làm gì, Tử Lăng cứ nói ra xem sao".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Chúng ta chọn Thượng Quan Long làm mục tiêu chính là vì thân phận của hắn ở trong Âm Quý Phái đủ cao,

biết được rất nhiều chuyện ẩn mật trong môn phái, lúc cần thiết còn có thể dùng hắn để trao đổi với Du dì. Nhưng nếu vấn đề chỉ là muốn khẳng định hành tung của Du dì thì bắt một hai tên thủ hạ bên cạnh Thượng Quan Long cũng có thể biết được, như vậy hành dộng cũng dễ hơn nhiều".

Khấu Trọng nghĩ đến cái chết thảm thương của bọn Bao Chí Hạ, song mục ẩn hiện sát cơ: "Chỉ cần khẳng định Du dì không lọt vào tay Âm Quý Phái, đêm nay ta sẽ khiêu chiến Thượng Quan Long, đòi cái mạng chó của hắn tế vong hồn bọn Bao Chí Hạ".

Bạt Phong Hàn nói: "Khúc Ngạo để ta phụ trách được rồi!".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Làm lớn chuyện lên như vậy chỉ có hại chứ không lợi. Nếu Loan Loan yêu nữ hay Biên Bất Phụ giả làm thủ hạ Thượng Quan Long ra ứng chiến thì Trọng thiếu gia ngươi có còn chắc chắn như vậy không?".

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Có đại dịch như Sư Phi Huyên bên cạnh, Loan Loan làm sao dám khinh dị xuất thủ chứ? Còn về Biên Bất Phụ, Khấu Trọng vị tất đã không có cơ hội chiến thắng".

Bạt Phong Hàn gật đầu tán thưởng: "Kế này rất khả thi, Biên Bất Phụ trước giờ luôn luôn thâm tang bất lộ, trong tình hình trước mắt, y tuyệt đối sẽ không lộ diện đâu".

Khấu Trọng giật mình thốt lên: "Ta có cách rồi!" Lời còn chưa dứt, thanh âm của Tống Ngọc Trí đã vang lên bên ngoài: "Khấu Trọng ngươi cút ra đây cho ta!".

Chương 152: Thanh lâu khẩu chiến

Khấu Trọng theo Tống Ngọc Trí đang vênh mặt lên đi ra đoạn hành lang phía sau, vị tiểu thư xinh đẹp của Tống gia này dựa lưng vào lan can, lạnh lùng nói: "Tại sao biết rõ ta ở phòng bên cạnh cũng không bước sang nhìn mặt một lần?".

Khấu Trọng đợi cho đám nhân vật giang hồ không ngừng nhìn bọn họ với ánh mắt dò xét đi qua, mới thở dài một hơi nói: "Ta sợ làm nàng tức giận, cũng phải nghe ngóng xem tình hình thế nào nữa chứ! Ôi... Ngọc... à! Tống tiểu thư đã gầy đi nhiều!".

Tống Ngọc Trí dõi mắt nhìn cảnh đêm bên ngoài Mạn Thanh Viện, mái tóc dài tung bay trước gió, đẹp tựa một bức tượng nữ thần, từ gò má cao, sống mũi thẳng ấy, người ta có thể thấy được một tính cách kiên cường, bất khuất, song cũng không làm giảm đi khí chất cao ngạo thanh tú của nàng. Khấu Trọng dựa lưng vào cột gỗ, say mê ngắm nhìn những đường nét mềm mại trên gương mặt xinh đẹp của Tống Ngọc Trí, đột nhiên nhớ tới Lý Tú Ninh, trong lòng bất giác cảm thấy đau nhói.

Tống Ngọc Trí nhạt giọng nói: "Thời gian này tâm tình ta không được tốt lắm, nhưng không liên quan gì tới Khấu Trọng ngươi cả. Hừ, tại sao người xấu lại sống dai như vậy chứ? Ít nhất thì Khấu Trọng ngươi cũng còn chưa chết".

Khấu Trọng hơi ngạc nhiên, tiếp đó thì bật cười nói: "Đã có nhiều người muốn ta chết lắm rồi, Tống tiểu thư không sợ chật chội hay sao mà còn muốn chen chân vào tham gia nhiệt náo vậy? Nếu Tống

tam tiểu thư chán ghét ta thì chỉ cần nói một câu là đủ rồi, da mặt Khấu mỗ tuy không mỏng, nhưng cũng chỉ dày tới độ nhất định thôi".

Miệng anh đào của Tống Ngọc Trí chúm chím như hoa, quay mặt lại lừ mắt nhìn gã: "Ta không chán ghét ngươi, mà là hận ngươi, hận ngươi vô duyên vô cớ làm trái tim người ta nhiễu loạn. Hiện giờ rõ ràng Lạc Dương sớm muộn cũng sẽ lọt vào tay Lý Mật, ta sắp phải y ước gả cho Lý gia, có phải vì vậy mà ngươi không dám gặp mặt ta hay không?".

Khấu Trọng xích người lại gần, khi sắp chạm vào tấm thân kiều mị của nàng gã mới dừng lại, cười hì hì nói: "Một ngày Lạc Dương còn chưa lọt vào tay Lý Mật thì vẫn chưa tính. Điều ta lo lắng chính là lệnh tôn Thiên Đao Tống Khuyết hiềm ta xuất thân hàn vi, dù có khai quật được bảo tang, cũng không chịu nhận làm nữ tế".

Tống Ngọc Trí quay mặt ra ngoài, u uất thở dài: "Từ sau trận chiến ở Cảnh Lăng, ai có thể không nhìn ngươi và Từ Tử Lăng với con mắt khác chứ? Với hùng tài đại lược của Đỗ Phục Uy, binh tướng lại đông gấp bội mà vẫn để các ngươi xuất lĩnh tàn binh chống cự tòa thành rách nát đó tới mười ngày. Vì vậy vấn đề không phải cha ta, mà là ta căn bản không muốn gả cho ngươi".

Khấu Trọng thoáng ngạc nhiên ngây người hỏi: "Câu trước của nàng rõ ràng là biểu thị tình ý với ta, lẽ nào đều giả dối cả hay sao?".

Tống Ngọc Trí quay mặt lại, cặp mắt đẹp nhìn thẳng vào trong mắt Khấu Trọng, nhếch mép cười nói: "Nam nhân các người có phải ai ai cũng vậy hay không, nếu ta không có ngươi trong lòng, thì đâu thèm nói nửa câu với ngươi chứ? Có biết tại sao ta gọi ngươi ra đây không?".

Khấu Trọng gãi đầu nói: "Đúng rồi! Rốt cuộc là vì chuyện gì vậy?".

Tống Ngọc Trí đưa bàn tay ngọc ra, vuốt khẽ lên gương mặt anh tuấn của Khấu Trọng, dịu dàng nói: "Bởi vì người ta muốn xem ngươi có phải đã trưởng thành hơn trước rồi hay không, càng quan trọng hơn là hy vọng ngươi đừng đụng tới Lý Mật nữa, hãy chạy càng xa càng tốt. Bởi vì theo tin tức mà ta được mật báo, nguyên lão cao thủ của Nam Hải Phái Hoảng Công Thác đã nhận lời mời của Lý Mật, hiện đang trên đường tới Lạc Dương, đến lúc ấy kẻ chịu tai ương đầu tiên chính là hai huynh đệ các người. Lý Mật đã đảm bảo trước mặt cha ta là quyết không để cho hai người sống mà rời khỏi Lạc Dương này rồi".

Khấu Trọng hoang mang hỏi: "Hoảng Công Thác là thứ gì vậy?".

Tống Ngọc Trí buồn bực nói: "Nếu lựa ra mười người có võ công cao nhất Trung Nguyên, Hoảng Công Thác chắc chắn có tên, thậm chí là còn ở trong năm người đứng đầu nữa. Hiện giờ ngươi đã biết y là thứ gì chưa?".

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Thiên hạ này không phải là vĩnh viễn bất biến. Triều đại còn có thể đổi dời, huống hồ là vị trí cao thủ? Trước đây tùy tiện tìm một người là có thể đánh cho ta lộn nhào không bò dậy được, nhưng những ngày tháng đó đã không còn nữa. Nàng xem, không phải ta vẫn sống rất tốt đấy sao? Tên Hoảng Công Thác ấy chắc cũng không lợi hại hơn Âm Quý Phái chứ?".

Tống Ngọc Trí biến sắc thốt lên: "Ngươi đã gặp người của Âm Quý Phái?".

Khấu Trọng ung dung đáp: "Không phải đã gặp rồi, mà là đã tới mức người sống ta chết rồi, bằng không đêm nay ta cũng không gặp được nàng đâu. Hì hì, có thể nói với ta mấy câu dễ nghe không, vậy thì dù ta có chết cũng có thể mang theo những hồi ức ngọt ngào xuống âm

gian làm dã quỷ".

Tống Ngọc Trí vươn ngón tay trắng muốt như ngọc ấn khẽ vào ngực gã một cái, làm bộ giận dỗi nói: "Bản tiểu thư không bao giờ nói những điều trái lòng mình, người ta cảnh cáo ngươi không nghe thì thôi, ta đi đây!".

Khấu Trọng vươn tay chộp lấy cánh tay mềm mại của nàng, kéo lại bên mình.

Tống Ngọc Trí khẽ dằng ra, giận dữ nói: "Đừng có đụng chân đụng tay, nếu để truyền ra ngoài, cha sẽ sai người giết ngươi cũng không chừng".

Khấu Trọng ghé miệng thì thầm bên tai nàng: "Tin hay không do nàng, hãy chuẩn bị gả cho ta đi!".

Tống Ngọc Trí vùng vằng: "Đồ không biết xấu hổ!".

Khấu Trọng mỉm cười quay mình bỏ đi. Khi còn bốn cánh cửa nữa là về tới cửa phòng mình, thì cánh cửa sương phòng phía trước đột nhiên bật mở, hai bóng người xẹt ra, chặn ngay trước mặt Khấu Trọng.

Hai người này tướng mạo tương đối giống nhau, chỉ là một cao một thấp, niên kỷ ước chừng trên dưới bốn mươi, hai chiếc mũi sư tử xấu xí và làn da xanh xám đến kỳ lạ của chúng làm người ta cảm thấy võ công của chúng hết sức tà môn. Cho dù còn cách hơn trượng, nhưng Khấu Trọng vẫn cảm thấy sát khí từ hai kẻ này bức tới. Thầm lo lắng, gã liền dừng bước nhìn thẳng vào đối phương.

Song mục người cao sáng rực lên sát cơ lạnh lẽo, mang theo một thần tình ngông cuồng tự đại, nhìn chằm chằm vào Khấu Trọng nói:

"Đây gọi là thiên đường có lối người không đi, địa ngục vô môn lại cứ vào. Tiểu tử ngươi không tìm hang chuột mà trốn vào mà lại huênh hoang đi lại như vầy, có phải là đã chán sống rồi hay không?".

Y vừa khai khẩu, Khấu Trọng lập tức nhận ra đó là thanh âm của lão đại trong Trường Bạch Song Hung, Phù Chân. Người còn lại không cần nói cũng biết chính là Phù Ngạn.

Khấu Trọng tuy biết hai người này công lực xấp xỉ Lý Mật, nhưng vẫn không hề sợ hãi, cố ý ra vẻ tà dị nói: "Các ngươi không biết Vương Bạc đêm nay sẽ tới đây sao? Nếu không nhân lúc y chưa đến mà cúp đuôi chạy cho sớm, chỉ e cả Lý Mật cũng không bảo vệ được hai tên ngốc các người đâu?".

Phù Chân không hề tức giận, chỉ hơi ngạc nhiên thốt: "Hảo tiểu tử! Thật không ngờ người biết chúng ta là ai, nếu đã như vậy ngươi cũng phải biết rằng chúng ta không sợ ai hết, tại sao còn nói ra những lời sằng bậy làm gì?".

Khấu Trọng thấy không thể làm y động khí, liền bước lên một bước, cười ha hả nói: "Nếu ngươi không sợ ai hết thì đã không cần trốn chui trốn nhủi từ Trường Bạch tới đây làm gì. Để Khấu mỗ xem công phu các ngươi có cứng như miệng thối của các ngươi không nào?".

Phù Chân, Phù Ngạn cũng lúc bật cười hăng hắc, mắt xạ hung quang. Bọn họ đứng trên hành lang đối đầu thế này, lập tức làm lối đi bị tắc nghẽn lại, sau lưng hai bên đều tụ tập một đám người muốn tiến không được, muốn thoái không xong, tình hình vô cùng hỗn loạn.

Lúc này một nam tử ung dung bước ra từ gian sương phòng của Phù Chân, Phù Ngạn, trợn mắt nhìn Khấu Trọng quát: "Vừa rồi ngươi đã nói gì với thê tử chưa quá môn của Lý mỗ?".

Kẻ này chính là nhi tử của Lý Mật, Lý Thiên Phàm.

Khấu Trọng đảo mặt một vòng, cười hì hì nói: "Tất cả các tỷ tỷ muội muội ở đây đều là thê tử chưa quá môn của Khấu Trọng này, không biết Lý huynh muốn nói tới vị nào đây?".

Chúng nhân nghe vậy đều ngạc nhiên và bật cười khúc khích. Một nữ nhân tức giận quát lên: "Nói xằng nói bậy, ai là thê tử của ngươi. Loại tiểu tử thối như ngươi ai mà thèm gả cho?".

Khấu Trọng quay mặt nhìn qua, lập tức thấy trước mắt như sáng bừng lên. Nữ lang vừa lên tiếng vận một bộ võ phục màu đen được may hết sức tỷ mỉ, bên ngoài khoác một tấm áo lụa hồng, lúc mở miệng để lộ ra hàm răng đều đặn trắng muốt như ngọc, thân hình nhỏ nhắn đáng yêu, gương mặt ngọc có một vẻ đẹp lạnh tựa băng sương, thần thái mê người, có một khí chất kỳ lạ khiến người ta nếu chỉ thoạt nhìn thì chỉ cảm thấy nàng xinh đẹp tươi tắn, nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy mê đắm, nghiêng ngả tâm hồn.

Khấu Trọng lập tức nhận ra thanh âm của nàng, ôm bụng cười ngất nói: "Độc Cô Phượng tiểu thư nói hay lắm, nếu chưa quá môn đều tính là thê tử thì không phải thiên hạ sẽ đại loạn hay sao?".

Chúng nhân bao gồm cả Lý Thiên Phàm lẫn Trường Bạch Song Hung thoạt nghe tên nàng, đều chú nhãn nhìn qua.

Độc Cô Phượng vốn định tới đây tìm ba người bọn Khấu Trọng tiết hận, đâu ngờ mới nói một câu đã bị Khấu Trọng bóc trần thân phận, biết được tình hình hiện tại khó có thể động thủ, đành hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu bỏ đi.

Một thanh âm mạnh mẽ vang lên sau lưng Khấu Trọng: "Lý công tử và hai vị Phù lão sư có thể nể mặt Mạn Thanh Viện chúng tôi, có

chuyện gì ra ngoài xử lý được không?".

Người này hiển nhiên đã quan sát từ đầu, hiểu được bọn Lý Thiên Phàm gây chuyện trước, nên mới mở lời như vậy. Lý Thiên Phàm cũng biết lúc này không tiện động thủ, ngửa mặt cười ha hả, dẫn Phù Chân, Phù Ngạn quay trở về phòng.

Lúc Khấu Trọng quay trở lại sương phòng, Bạt Phong Hàn đang ngồi yên không nói gì, còn Từ Tử Lăng thì đứng trước lan can nhìn ra hoa viên, ngửa mặt ngắm trời, y phục phất phơ, toàn thân toát ra một thứ khí chất cô ngạo bất quần, khó thể hình dung.

Bạt Phong Hàn thấy gã quay lại thì mỉm cười nói: "Cho ta xem trên mặt ngươi có phải đã thêm một vết tay của Tống tam tiểu thư rồi không?".

Khấu Trọng ngồi xuống đối diện với Bạt Phong Hàn, giống như một chiến sĩ vừa mới kịch chiến sa trường, trừng mắt nhìn y một cái, sau đó nhìn sang phía Từ Tử Lăng, càu nhàu nói: "Vừa rồi ta ở bên ngoài gây chuyện làm Mạn Thanh Viện xém chút nữa thì sập xuống mà hai người vẫn không thèm ra ngoài trợ giúp, còn nói cái gì mà cả đời chỉ có hai huynh đệ. Hừ! Cái này gọi là nhân tình ấm lạnh, thế thái vô thường".

Bạt Phong Hàn phì cười nói: "Trọng thiếu gia ngươi đã động đến một ngón tay chưa? Nếu chỉ là khẩu chiến, ngươi đâu cần người khác trợ giúp chứ?".

Từ Tử Lăng vẫn quay lưng lại với gã, chậm rãi nói: "Chúng ta cũng đang hy vọng bọn chúng sẽ động thủ, vì vậy mới cố ý không ra, để bọn chúng càng không có điều cố kỵ".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Ta cũng chỉ nói đùa thôi mà. À, vừa rồi

chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ? Mỹ nữ thật không hay, rất dễ làm người ta quên hết mọi chuyện".

Bạt Phong Hàn nói: "Đừng giả bộ nữa, rốt cuộc ngươi đã nghĩ ra diệu kế gì để đối phó Thượng Quan Long chưa?".

Khấu Trọng vỗ trán, làm vẻ làm bộ nói: "A! Cuối cùng cũng nhớ ra rồi!" Đột nhiên ngồi thẳng người dậy, cao giọng quát: "Thượng Quan Long ở đâu? Chúc Ngọc Nghiên chọn người nằm vùng ở Lạc Dương, tự nhiên cũng phải có hai ba chiêu, có dám ra đây tử chiến với Khấu Trọng này không?".

Gã dùng Loa Hoàn Kình bức thanh âm phát ra, truyền khắp đi Lưu Thính Các. Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng cũng kỳ quái, tựa như không hề nghe thấy Khấu Trọng nói gì vậy, vẫn tiếp tục ở yên vị trí cũ, thản nhiên như không.

Cả Lưu Thính Các dần dần im lặng, khi Khấu Trọng nói tới câu cuối cùng thì đã không còn một thanh âm nào nữa, ngay cả một chiếc kim rơi cũng có thể nghe thấy tiếng. Hàng trăm ánh mắt từ cửa sổ các gian sương phòng đối diện và ở hai bên đều nhìn về phía gian phòng của ba người.

Sau một hồi trầm mặc khẩn trương đến độ làm người ta phải nín thở, một giọng nam uy nghiêm nhưng cũng rất nhu hòa từ phía dưới vang lên: "Chỉ riêng chuyện ngươi ngậm máu phun người, Thượng Quan Long này đã tuyệt đối không thể tha thứ cho ngươi hôm nay rồi".

Từ Tử Lăng lạnh lùng nói: "Chúng ta ở đây có ba người, ngươi muốn chọn ai cũng được. Ưu đãi đặc biệt này chỉ dành riêng cho yêu nhân Âm Quý Phái thôi đấy".

Thanh âm của gã cao mà không sắc, lọt vào tai mỗi người nghe rõ

mồn một. Kế này của Khấu Trọng quả là lợi hại vô song, vạch trần thân phận của Thượng Quan Long giữa chốn đông người, khiến không ai dám nhúng tay phá đám. Thượng Quan Long giờ đã cưỡi lên lưng hổ, chỉ có thể ưỡn ngực ứng chiến mà thôi. Mà những lời vừa rồi của Từ Tử Lăng lại càng sắc bén hơn, chỉ cần Thượng Quan Long nhẫn nhịn không phát tác, tức là y đã thừa nhận mình chính là yêu nhân Âm Quý Phái mà ai ai cũng muốn tru diệt.

Thanh âm Khúc Ngạo cũng vang lên từ cùng một chỗ với Thượng Quan Long, đầu tiên là một tràng cười làm màng nhĩ chúng nhân ong ong, sau đó quát lên: "Cái này gọi là đi mòn giày sắt mà không thấy, không ngờ các ngươi lại tự tìm đến. Khấu tiểu tử, Từ tiểu tử hai tên các ngươi cùng lên một lượt đi! Đỡ tốn công ta phải động thủ hai lần, coi như là làm nóng người trước khi đại chiến".

Khúc Ngạo quả không hổ là lão hồ ly, chỉ vài lời mà đã hoàn toàn áp đảo khí thế vừa rồi của hai gã.

Bạt Phong Hàn phì cười nói: "Khúc Ngạo ngươi là của Bạt Phong Hàn này, làm sao có thể được ưu đãi như Thượng Quan bang chủ được chứ?".

Mấy câu này khắc bạc vô cùng, chúng nhân lập tức bật cười ồ ồ, không khí kiếm bạc cung giương cũng nhạt đi mấy phần. Với tu dưỡng của Khúc Ngạo, cũng không nén nổi nộ khí quát lên: "Đêm nay nếu Bạt Phong Hàn ngươi còn mạng rời khỏi Mạn Thanh Viện, hai chữ Khúc Ngạo nay sẽ viết ngược lại".

Không khí lại trở nên tĩnh lặng.

Khấu Trọng cười lên ha hả nói: "Đúng là kỳ quái kỳ quái. Lần trước lão Khúc ngươi đơn đả độc đấu còn không thu thập được Phong Hàn huynh, tại sao bây giờ đột nhiên lại được vậy? Có phải cảm thấy tên

viết ngược lại sẽ mới mẻ hơn hay không? Có điều bây giờ vẫn chưa đến lúc lão huynh ngươi xuất thủ đâu, bởi vì vừa rồi ta chơi đánh quyền thắng được Phong Hàn huynh, thế nên Thượng Quan bang chủ phải để ta xử lý".

Khúc Ngạo lập tức ngậm miệng không nói được tiếng nào, càng khiến người người đều biết chuyện y không thắng được Bạt Phong Hàn đúng là sự thật, trong lòng chấn động thế nào thiết tưởng không cần phải nói cũng có thể tưởng tượng ra được. Nên biết rằng uy vong của Khúc Ngạo tuy không bì được Võ Tôn Tất Huyền xưng hùng ngoại vật, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu.

Bạt Phong Hàn tuy là nhân vật siêu phàm trác việt mới quật khởi gần đây, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là hạng hậu sinh tiểu bối, thực khó thể so sánh với hạng cao thủ thành danh mấy chục năm như Khúc Ngạo.

Bởi vì đúng như lời Khấu Trọng nói, Khúc Ngạo đơn đả độc đấu cũng không thể thu thập được Bạt Phong Hàn, đó tự nhiên là một sự kiện chấn động thiên hạ rồi.

Khúc Ngạo lần này đúng là á tử ăn hoàng liên, nếu phủ nhận thì là huênh hoang khoác lác, còn không phủ nhận thì không biết để mặt mũi vào đâu.

Thanh âm khó nghe của Phù Chân từ gian phòng cách đó ba gian vang lên: "Khúc lão sư thương hại bọn chúng niên thiếu vô tri, nên mới tha cho các ngươi một lần, vậy mà còn không biết sống chết, thật là đáng cười, đáng cười!".

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Công phu ẩn thân của Phù lão sư nhất định còn cao minh hơn công phu truy tung không được của ngươi mấy vạn lần, bằng không với tu vi của lão Khúc và lão Bạt hai người mà vẫn không biết ngươi ở bên cạnh quan sát được, ai dám không

phục ngươi chứ?".

Thanh âm vang lên ong ong giữa không gian rộng của hoa viên, lập tức lại làm vang lên một trận cười nữa. Đương nhiên cũng có người lo lắng cho bọn ba người Khấu Trọng, chỉ trong chốc lát đã đắc tội với mấy đại thế lực.

Nhưng Phù Chân lập tức cứng họng không nói được tiếng nào. Lẽ nào y có thể nói mình thật sự ở đó quan sát hai người Khúc, Bạt quyết chiến? Nhưng nếu đáp án là "không", vậy y lấy tư cách gì để nói mấy câu vừa rồi?

Tiếng vỗ tay vang lên từ một gian sương phòng khác vang lên, chỉ nghe thanh âm quen thuộc của Lưu Hắc Thác cất lên: "Nói hay lắm, Lưu Hắc Thác trong lòng có một nghi vấn, chính là tại sao Khấu huynh lại cho rằng Thượng Quan bang chủ có một thân phận bí mật là yêu nhân Âm Quý Phái vậy?".

Thính Lưu Các lập tức im lặng như tờ.

Thượng Quan Long cướp lời Khấu Trọng nói: "Thanh giả tự thanh, nếu còn có người nào dùng chuyện này vu hãm ta nữa, đừng trách Thượng Quan Long này hạ thủ lưu tình".

Một tiếng hừ lạnh từ tòa lầu ở giữa vang lên: "Nếu đã thanh giả tự thanh, tại sao lại sợ người khác nói ra?".

Khấu Trọng vỗ tay nói: "Nói hay lắm. Vị bằng hữu cao danh quý tính là gì, nói ra xem Thượng Quan bang chủ có dám tìm huynh trút giận hay không?".

Người kia cười lớn nói: "Bản nhân Hình Nhất Phi, là thủ tịch tiên phong tướng của Phục Khiên vương tử, đến trước người một bước,

Thượng Quan bang chủ xin đừng quên".

Chúng nhân lập tức xôn xao. Chỉ cần hào khí của thủ hạ Phục Khiên, đã biết được y uy phong thế nào rồi.

Thượng Quan Long đang không biết làm sao thì Khấu Trọng đã lên tiếng thách thức: "Trước khi Thượng tiểu thư lên biểu diễn, Thượng Quan bang chủ có hứng thú chơi với tiểu đệ một chút, để quân tử bốn phương giải sầu một chút không?".

Một giọng nữ ngọt ngào vui vẻ nói: "Nói hay lắm, Khấu Trọng ngươi thật là đáng yêu".

Chúng nhân lại ồn ào lần nữa. Thời đại này tuy chịu ảnh hưởng của người Hồ, nếp sống có cởi mở hơn trước đây, nhưng một nữ nhân công nhiên nói vậy ở nơi đông người tụ tập, dù sao cũng là chuyện kinh thế hãi tục. Kỳ lạ hơn là nữ nhân này đã vận công làm thanh âm thoắt đông thoắt tây, phiêu diêu vô định, khiến người ta không thể biết được vị trí chính xác của nàng.

Bạt Phong Hàn đảo mắt một vòng, thở dài lẩm bẩm: "Lại đến rồi!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đương nhiên hiểu được ý y, bởi vì đó chính là thanh âm của Thuần Vu Vi. Không cần nói cũng biết Tháp Bạt Ngọc cũng tới nơi rồi. Bọn họ giống như là âm hồn bất tán cứ đeo nhẵng theo Bạt Phong Hàn.

Từ một gian sương phòng ở tầng thấp nhất của dãy nhà bên phải vang lên một giọng nói già nua: "Bản nhân là Kỳ Bát Châu trong Lạc Dương Bát Sĩ, lần này Tri Thế Lang mở anh hùng yến ở Thính Lưu Các này tất cả đều do lão phu phụ trách. Vương công còn chưa đến, lão phu có lẽ cũng đủ tư cách nói vài câu chứ?".

Người này nói năng ra vẻ, làm bộ làm tịch, khiến cho mọi người đều cảm thấy nghe y nói là chuyện hết sức vô bổ.

Khấu Trọng bật người đứng dậy, quát lớn: "Thời gian không nhiều, Thượng Quan Long ngươi còn định làm con rùa rút đầu hả?".

Nói đoạn lướt người tới bên cạnh Từ Tử Lăng, nhún chân phóng vút lên, lộn ba vòng trên không trung, vượt qua không gian mười mấy trượng, an nhiên hạ xuống bờ tiểu trì ở giữa hoa viên. Tiếng hoan hô lập tức vang lên chấn động cả Thính Lưu Các.

Từ Tử Lăng đảo mắt một vòng, thấy người trong hơn trăm gian sương phòng đều lần lượt đứng dậy đi ra trước cửa sổ, để chiêm ngưỡng phong thái của Khấu Trọng, liền quay đầu lại nhìn Bạt Phong Hàn cười cười nói: "Tên tiểu tử này đã cướp mất uy phong của Phong Hàn huynh rồi".

Bạt Phong Hàn song mục lấp lánh thần quang, nhìn về phía Khấu Trọng đang đứng dưới hoa viên, lắc đầu thở dài nói: "Nếu ta là Thượng Quan Long, dù thế nào cũng quyết không ứng chiến".

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý.

Một tiếng gầm như sấm động giữa trời vang lên, tiếp đó nhân ảnh thấp thoáng, Thượng Quan Long cuối cùng cũng hiện thân, đứng bên bờ hồ đối diện với Khấu Trọng, tay cầm long đầu thiết trượng, khí thế hừng hực. Vị Lạc Dương bang chủ này niên kỷ ước chừng ngoài năm mươi, đôi tai đặc biệt lớn, thân hình không cao, nhưng rất rắn chắc, chỉ thoạt nhìn bộ hoa phục diêm dúa, gương mặt trắng bệch, đôi mắt phù thũng cũng biết y là người đắm chìm trong tửu sắc. Lúc này song mục y thoáng hiện thần sắc lang độc, hừ lạnh nói: "Ngươi nói ta là yêu nhân Âm Quý Phái, rốt cuộc là có chứng cứ gì?".

Tiếng xôn xao bàn tán lập tức im bặt. Người người đều nín thở chờ đợi câu trả lời của Khấu Trọng.

Trên giang hồ tuy có muôn ngàn môn phái, nhưng nếu luận ác danh, e rằng không môn phái nào vượt qua Âm Quý Phái. Đây không chỉ vì người trong phái này thủ đoạn hung tàn tà ác, mà còn vì phương thức luyện võ chuyên theo đường tà môn, so với nội công tâm pháp chính tông khác biệt rất lớn, vì vậy mà người trong giang hồ ai ai cũng căm ghét, chỉ là không thể làm gì bọn họ mà thôi. Giả như Khấu Trọng có thể chứng thực thân phận chính của Thượng Quan Long, thủ hạ của y tự nhiên sẽ không tôn y làm bang chủ nữa.

"Cheng!".

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt, cười ha hả nói: "Muốn chứng thực cũng dễ thôi, nếu trong mười chiêu, vẫn chưa bức Thượng Quan bang chủ lộ ra chân tướng, Khấu mỗ sẽ lập tức rót trà nhận lỗi".

Thượng Quan Long lập tức yên tâm. Bởi tuy chiêu này của Khấu Trọng cao minh vô cùng, nhưng cũng tuyệt đối không có tác dụng với y. Để ẩn giấu thân phận, hơn mười năm nay y đã khổ công sáng tạo một bộ Nghênh Phong Trượng Pháp một trăm linh hai thức, nếu Khấu Trọng muốn vạch trần thân phận y trong mười chiêu, chỉ là si nhân một tưởng mà thôi.

Từ Biên Bất Phụ và Loan Loan, y đã đại khái nắm được công lực Khấu Trọng thế nào, tự hỏi có thể chống đỡ được hơn trăm chiêu của gã, thậm chí còn có cơ hội giành phần thắng. Long đầu trượng của Thượng Quan Long giậm mạnh xuống một cái, làm cả hoa viên như rung lên.

Chúng nhân không ngờ công lực của y thâm hậu tới vậy, không khỏi lo lắng cho Khấu Trọng.

Bạt Phong Hàn ở phía trên cũng thoáng ngạc nhiên nói: "Hình như Trọng thiếu gia hơi quá tự tin rồi".

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Công phu của hai huynh đệ chúng ta đều do bị người ta bức ép mà học được, Trọng thiếu gia nhất định có cách của hắn".

Tiếng cười của Thượng Quan Long vang động khắp hoa viên, liên tiếp nói mấy tiếng "hảo" rồi quát lên: "Khấu Trọng ngươi đừng có nuốt lời đấy, động thủ đi!".

Khẩu chiến cuối cùng đã trở thành quyết chiến.

Chương 153: Nguyên hình bại lộ

Người quan chiến tuy đông, nhưng cả Lưu Thính Các lại im lặng như tử thành.

Khấu Trọng cũng yên lặng không nói. Thượng Quan Long vừa giậm thiết trượng xuống đất, gã liền biết ngay mình đã phạm sai lầm khinh địch vô cùng nghiêm trọng. Gã vốn dựa vào chuyện Thượng Quan Long xuất lĩnh thủ hạ vây công Đoạn Ngọc Thành mà chỉ bắt sống được một người, lại để Đoạn Ngọc Thành thoát vây trốn thoát mà suy đoán võ công y cũng không cao minh lắm. Nhưng Thượng Quan Long vừa thị uy một trượng, đã biểu lộ rõ ràng võ công y đã gần đạt tới trình độ của Biên Bất Phụ rồi.

Lúc này khi gã đối nhãn với y, liền phát giác song mục Thượng Quan Long lấp lánh dị quang, hiển nhiên là đã luyện được một loại kỳ công gì đó của ma giáo, tuyệt đối không phải hạng tầm thường. Có điều gã đã cưỡi lên lưng hổ, tất phải trong mười chiêu bức Thượng Quan Long lộ ra ma công, bằng không uy danh khó khăn lắm mới kiến lập được sẽ mất hết trong đêm nay.

Một cảm giác kích thích lan tỏa khắp toàn thân, gã cảm thấy dưới áp lực nặng nề này, tinh, khí, thần của mình cùng lúc được nâng lên mức độ cao nhất.

Thượng Quan Long vươn vai, hoành trượng đứng sừng sững như thiên tướng, lạnh lùng quát: "Tiểu tử có giỏi thì qua đây, ta cũng muốn xem hạng khẩu xuất cuồng ngôn như ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì?".

Thần tình Khấu Trọng như lão tăng nhập định, tựa hồ như không coi tới uy thế của Thượng Quan Long vào đâu. Không ai biết rằng lúc này tâm thần của gã toàn bộ đều tập trung vào hơn trăm con cá vàng đang không biết gì đến sự đời mà bơi lội tung tăng trong hồ kia. Khi toàn bộ tạp niệm bị tiêu trừ, tiến nhập vào cảnh giới vạn vật như nhất, tất cả không gian trong hoa viên đều bị gã nắm rõ như lòng bàn tay.

Sáng sớm nay, khi quyết đấu với Biên Bất Phụ, gã cũng từng có được cảm giác nắm vững toàn cục, coi chiến trường như là bàn cờ này. Nhưng lúc này cảm giác ấy càng thêm rõ rệt.

Hiện giờ điều làm gã chú ý nhất chính là những con cá đang bơi lội tung tăng, vô lo vô nghĩ trong hồ. Mỗi một lần chúng vẫy đuôi, mỗi một động tác vui đùa, hay tự do bơi lội hay ẩn mình sau những tảng đá nhỏ, đều hiển hiện rõ ràng mồn một trong đầu gã. Đây là một thứ cảm giác hết sức kỳ quái.

Thế giới của con người và cá vốn là hai thế giới cùng song song tồn tại, hoàn toàn không liên quan đến nhau. Nhưng thông qua "tâm" của Khấu Trọng, hai thế giới này đã liên kết làm một.

Toàn trường tĩnh lặng vô thanh, cả tiếng hô hấp cũng ngưng lại.

Không chỉ mình Thượng Quan Long đang đối mặt với Khấu Trọng, mà mỗi một người đang quan chiến cũng đều cảm nhận được sự kỳ dị đang diễn ra.

Khấu Trọng giống như hòa thành một thể với không gian xung quanh, còn Thượng Quan Long thì như một vật thể thừa thãi, làm phá hoại cả sự cân đối hài hòa của khung cảnh.

Đó là một ấn tượng chủ quan, không thể nào hình dung được.

Thượng Quan Long khẽ dịch chân phải, phát ra một tiếng động trầm trầm.

Chúng nhân không ngờ y lại chủ động tấn công trước, đồng thanh thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Thượng Quan Long cũng chỉ biết thầm than khổ mà không thể nói cùng ai. Bởi có ước hẹn mười chiêu, nên ngay từ đầu y đã mang tâm trạng lấy thủ làm công. Chẳng ngờ Khấu Trọng lại không hề có ý xuất thủ, nhưng khí thế thì không ngừng gia tăng, áp chế dần dần khí thế của y.

Điều khiến người ta kinh hãi nhất là Thượng Quan Long cảm thấy cả không gian của hoa viên như đang không ngừng tăng cường khí thế cho Khấu Trọng, khiến y không thể nào tìm được một sơ hở nào dù là nhỏ nhất của gã.

Đồng thời y cũng tự biết rằng nếu tiếp tục kéo dài tình trạng này, khí thế của mình sẽ nhanh chóng bị Khấu Trọng lấn át, lúc đó có thể sẽ bị gã bức lộ thân phận trong vòng mười chiêu cũng không chừng.

Vì vậy tuy y chủ động tấn công, song vẫn là ở thế bị động.

Từ Tử Lăng ở bên trên thở phào nhẹ nhõm, lùi lại ngồi xuống bên cạnh Bạt Phong Hàn nói: "Tên tiểu tử này quả nhiên rất được".

Bạt Phong Hàn cũng lộ ra vẻ kinh dị, thở dài nói: "Trọng thiếu gia đúng là khiến người ta phải thán phục".

Thượng Quan Long lúc này đã tiến sát tới bờ hồ, chỉ còn cách Khấu Trọng chừng ba trượng, bước lên cây tiểu kiều gần nhất bắc qua con

suối nhỏ.

Dòng suối lững lờ chảy bên dưới.

Hữu thủ Khấu Trọng nằm hờ Tỉnh Trung Nguyệt, lưỡi đao chỉ thẳng vào mặt Thượng Quan Long đang từ từ tiến tới. Cảm giác của gã theo những đợt sóng nhè nhẹ trên mặt hồ lan dần ra, bao trùm lấy Thượng Quan Long. Chưa bao giờ gã cảm thấy mình nắm rõ hoàn cảnh xung quanh, quan hệ vi diệu giữa vật với vật, không gian với không gian như lúc này.

Dĩ nhân dịch kiếm, dĩ kiếm dịch địch.

Nhược điểm lớn nhất của Thượng Quan Long chính là không dám sử dụng Ma Công, chỉ cần gã có thể khiến y cảm thấy thắng phụ chỉ quyết định trong ba chiêu, đồng thời nếu không toàn lực chống đỡ, ắt sẽ nuốt hận đương trường, như vậy là coi như đã thành công rồi.

Thượng Quan Long đứng sát mép hồ, đĩnh lập như sơn, mặt lạnh như nước. Những người có nhãn lực tương đối cao minh đều thầm tiếc nuối.

Bởi tình hình này đối với Khấu Trọng quả thực chỉ hại không lợi.

Bất luận tiến công hay phòng thủ, gã cũng đều bị hồ nước ngăn cản, chỉ cần Thượng Quan Long biết lợi dụng hồ nước, cho dù công lực có kém hơn một chút, kéo dài mười chiêu cũng tuyệt đối không thành vấn đề.

Dưới ánh đèn ánh đuốc sáng rực như ban ngày, hai người vẫn đứng thủ thế hằm hè, ngưng tụ công lực.

Sát khí lan tỏa.

Song phương một mặt thúc động chân khí, một mặt dò xét sơ hở của đối phương.

Cả hai cùng trợn trừng mắt, đối nhãn nhìn nhau, cơ hồ như chỉ cần nháy mắt một cái cũng sẽ lộ ra sơ hở cho đối phương tập kích vậy.

Không khí càng lúc càng khẩn trương.

"Tõm! Tõm!".

Mặt nước khẽ động. Hai chú cá nhỏ vui đùa trước sau nhảy vút lên khỏi mặt nước rồi rơi xuống.

Y phục Thượng Quan Long đột nhiên bay lên phần phật, long đầu trượng chậm rãi hoàng ngang, lập tức sinh ra một cỗ khí thế mạnh mẽ vô song, đẩy lui sát khí toát ra từ bảo đao của Khấu Trọng.

Những cao thủ có mặt tại trường đều có thể nhận thấy Thượng Quan Long đã thua Khấu Trọng về khí thế, vì vậy mới phải dùng động tác để bổ sung thay thế. Nhưng vẫn không có ai dám nghĩ Khấu Trọng sẽ thắng.

Nếu trận này là sinh tử chiến, chưa có người chết thì chưa thôi, vậy đại đa số người ở đây sẽ khẳng định Khấu Trọng sẽ là kẻ chiến thắng cuối cùng. Nhưng hiện giờ ước hẹn mười chiêu vẫn còn lơ lửng, khả năng Khấu Trọng phải rót trà nhận sai là rất lớn.

Khấu Trọng vẫn cầm đao đứng yên như pho tượng, trầm ổn như Thái Sơn, song mục lấp lánh hàn quang. Thượng Quan Long cuối cùng cũng không nhịn nổi, gầm lên một tiếng, tung người bay vút qua hồ nước, bổ thẳng xuống đầu Khấu Trọng một trượng.

Kình phong mãnh liệt làm nước hồ hõm xuống, rồi bắt lên thành cột, lũ cá kinh hoàng nhảy lên tới tấp, cả thế giới thanh bình trong hồ cá lập tức bị phá vỡ.

Khóe miệng Khấu Trọng nở một nụ cười tràn đầy tự tin, toàn thân chân lực tập trung cả vào Tỉnh Trung Nguyệt, bắn ra như một ánh sao băng.

"Đang!".

Đao trượng chạm nhau, hoa lửa bắn tung tóe, tiếng động chói tai vang lên liên miên bất tuyệt. Khấu Trọng khẽ lảo đảo, còn cả người Thượng Quan Long bay ngược trở về bên kia bờ hồ.

Tuy chỉ giao thủ một chiêu, nhưng người người đều có cảm giác trước mắt mình như hoa lên.

Không biết có ai thốt lên: "Một chiêu rồi!". Còn là âm thanh của nữ tử nữa.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng cùng lúc nhíu mày, nhận ra người vừa phát thoại chính là Độc Cô Phượng. Nàng hiển nhiên là muốn thấy Khấu Trọng thất thế, nên cố ý dùng lời gia tăng áp lực tâm lý cho gã.

Thượng Quan Long hạ thân xuống bờ hồ, lập tức múa ra một vùng trượng ảnh dày đặc, phòng ngừa Khấu Trọng thừa cơ phản kích.

Trượng ảnh đột nhiên biến mất. Thượng Quan Long lại hoành trượng thủ thế một lần nữa, y không thể cứ múa cây long đầu trượng nặng gần trăm cân như vậy mãi được, bằng không nếu không chết dưới đao của Khấu Trọng thì cũng mệt mà chết.

Nước hồ đã trở lại bình lặng, song cá vẫn không ngừng nhảy vọt lên khỏi mặt nước.

Chính vào sát na mà Thượng Quan Long hoành trượng, Khấu Trọng đã xuất thủ. Cơ hồ như hoàn toàn ngoài dự liệu của tất cả mọi người, gã không nhảy lên cao rồi bổ xuống như Thượng Quan Long, mà nhún chân đạp lên mặt nước phóng tới, giống như đạp trên bình địa, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành một đạo ánh sáng vàng rực rỡ, chém xả vào đối thủ.

Toàn trường lập tức vang lên những tiếng kêu thất thanh.

Chỉ có lăng không bổ xuống, thì mới tiến có thể công, thoái có thể thủ. Xông thẳng tới như Khấu Trọng lúc này, chỉ cần Thượng Quan Long có thể trụ vững bên bờ hồ, là sẽ hất bay được gã ngã vào hồ nước.

Thượng Quan Long biết Khấu Trọng ngụy kế đa đoan, cũng biết chiêu này của gã có chút kỳ lạ, nhưng trong thời khắc khẩn trương này, y đâu còn thời gian để suy nghĩ nhiều, vội tụ công lực vào cánh tay, gầm lên một tiếng, huy động thiết trượng quét ngang một đường cản Khấu Trọng lại.

Kỳ sự đã xảy ra.

Khi Khấu Trọng lướt tới giữa hồ, đột nhiên bắn vọt người lên không như một trái pháo thăng thiên, chẳng những tránh khỏi một trượng của Thượng Quan Long quét tới, còn nhảylên khoảng không trên đầu y toàn lực bổ xuống một đao sấm sét.

Cả Từ Tử Lăng lẫn Bạt Phong Hàn ở phía trên đều ngẩn người ra trong giây lát, rồi lập tức đoán ra Khấu Trọng đã đạp chân lên những con cá nhảy lên khỏi mặt nước, mượn lực xuất ra một chiêu nằm

ngoài ý liệu của tất cả chúng nhân.

Thính Lưu Các lập tức vang động tiếng reo hò, khí thế Khấu Trọng cũng theo đó mà tăng lên gấp bội.

Thượng Quan Long một trượng quét vào khoảng không, biết ngay tình thế bất diệu. Đao phong từ trên áp xuống như muốn xẻ đôi cả đất trời, để giữ tính mạng của mình, y nào dám không giở ra bản lãnh chân thực. Chỉ thấy y gầm lên một tiếng, song thủ cử trượng, đưa thẳng lên đỡ lấy một đao phân kim phá thạch này của Khấu Trọng.

"Ầm!".

Đao trượng tiếp xúc, phát ra những tiếng kêu trầm đục nhưng không ong ong như lần trước.

Loa Hoàn Kình cuốn vào bên trong long đầu trượng, rồi công thẳng vào nội thể Thượng Quan Long thông qua những kinh mạch trên hai cánh tay. Thượng Quan Long nào dám chậm trễ, vội há miệng thổi ra một đạo huyết vũ, ống tay áo bị xốc ngược lên lộ ra hai cánh tay đã biến thành tím đen, đáng sợ vô cùng.

Chúng nhân lại được thể bàn tán xôn xao.

Võ công tà môn nhường này tuy không có bao nhiêu người đã gặp qua, nhưng ai ai cũng có thể khẳng định đây không phải là công phu chính tông.

Khấu Trọng mượn chấn lực của Thượng Quan Long lộn nhào ra phía sau lưng y, chân chưa chạm đất đã phản thủ chém ra một đao nữa. Thượng Quan Long gầm lên giận dữ, song mục phát ra ánh sáng tím tà dị, huy động thiết trượng hóa ra muôn đạo hắc quang rợp trời. Hiện giờ tuy không còn hạn chế mười chiêu nữa, nhưng chỉ cần gã

nhảy tránh là Thượng Quan Long sẽ thừa cơ đào tẩu.

Thành công thất bại, đều phải xem đao này có thể chế phục được Thượng Quan Long đang kích phát ma công hay không?

Đao này của gã mang theo cả công lực tích tụ đã lâu từ khi nãy, lăng lệ vô cùng, phạm vi lại rộng lớn, tuyệt đối không để Thượng Quan Long có kẽ hở đào tẩu.

Đao quang lướt qua.

"Cheng!".

Cả người Thượng Quan Long bị gã bức cho suýt chút nữa thì té nhào xuống hồ cá, thảm hại hết cỡ.

Khấu Trọng cười dài một tràng, lướt theo như hình với bóng, truy kích không rời. Gương mặt Thượng Quan Long từ tím chuyển sang đen kịt, ghê rợn kinh người, ra sức lui về phía sau. Tiếng đao trượng giao kích vang lên liên tiếp không ngớt như tiếng chuông tiếng khánh dồn dập ong ong, cuộc chiến đã đi tới hồi kịch liệt.

Song phương đều lấy nhanh đánh nhanh, thoắt ẩn thoắt hiện, triển khai một trường ác đấu cận thân kinh thế hãi tục.

Tất cả khách quan chiến đều cơ hồ như nín thở, kẻ nào võ công hơi kém một chút thì đầu váng mắt hoa, phải vội nhìn ra chỗ khác. Chỉ cần là người có nhãn quan tương đối một chút, là biết Thượng Quan Long dùng thiết trượng bị bức phải ứng phó Khấu Trọng trong khoảng cách rất gần như vậy, đã lọt vào thế hạ phong tuyệt đối rồi.

Đột nhiên.

"Cheng!".

Hai bóng nhân ảnh nhập vào rồi tách ra.

Tỉnh Trung Nguyệt đã trở về vỏ.

Khấu Trọng đứng hiên ngang bên bờ hồ, trừng mắt nhìn đối thủ đang ngây người ra như phỗng đá.

Không gian tĩnh lặng như quỷ vực.

Thắng phụ đã phân.

"Phù! Phù!".

Long đầu trượng trượt ra khỏi tay Thượng Quan Long, rơi vào trong hồ. Sắc đen tím trên mặt Thượng Quan Long đã biến mất, thay vào đó là một màu trắng bệnh hoạn. Lảo đảo một hồi, cuối cùng y cũng quỳ gục xuống đất, không ngừng thở hổn hển.

Mấy đạo nhân ảnh từ những phía khác nhau bắn vọt ra, lao về phía hai người.

Chương 154: Ma công cái thế

Dẫn đầu là Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn, thấy mục đích đã đạt, hai người đâu còn hứng thú với ca nghệ của Thượng Tú Phương hay Khúc Ngạo quyết đấu Phục Khiên nữa.

Âm Quý Phái trước giờ đều hành sự bí mật, cho dù có chủ tâm đối phó bọn chúng, muốn tìm một tên lâu la để tra hỏi cũng không biết bắt đầu từ đâu, hiện giờ đã bức được kẻ lãnh đạo toàn bộ mạng lưới tình báo phương Bắc của Âm Quý Phái lộ diện và đả bại hắn trong một tình huống hoàn toàn không có khả năng, tự nhiên là hai người phải đặt nhiệm vụ bắt sống y rời khỏi đây lên hàng đầu. Giả như có thể từ Thượng Quan Long điều tra thêm được nhiều bí mật khác của Âm Quý Phái, bọn gã và những kẻ thù khác của Âm Quý Phái sẽ lợi dụng để phản kích, không cần phải bị động chờ đối phương tới tìm như hiện giờ.

Người thứ ba phóng tới là Tống Sư Đạo, tâm y của y cũng giống như ba người bọn Khấu Trọng, đều hiểu rõ nếu có người của Âm Quý Phái tại trường, tuyệt đối sẽ không để bọn gã mang Thượng Quan Long rời khỏi đây một cách dễ dàng. Có điều khi y đang theo sát sau lưng Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn thì Khúc Ngạo đã ở phía sau bắn vọt lên, lướt trên mặt đất như một cơn gió, vượt qua Tống Sư Đạo, đuổi sát tới gần Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng, song chưởng vô thanh vô tức đánh vào bối tâm hai người.

Biên Bất Phụ thì từ một gian phòng khác ở trên lầu bay xuống, bổ nhào về phía Khấu Trọng như chim cắt vồ mồi.

Biên Bất Phụ và Khúc Ngạo đều là cao thủ tuyệt đỉnh, cùng lúc xuất

thủ, thanh thế quả thật kinh người.

Tống Sư Đạo vội bạt kiếm, toàn lực bắn về phía Khúc Ngạo vừa mới vượt qua mình, mắt thấy không thể cản nổi thì Bạt Phong Hàn đã trầm người tụt lại phía sau một chút, tả chưởng ấn lên bối tâm Từ Tử Lăng, hữu thủ đưa tay rút Trảm Huyền Kiếm, hóa thành trăm ngàn đạo kiếm quang chói ngời phản chiếu ánh sáng đèn đuốc xung quanh, trông như một trái hỏa cầu lớn không ngừng tỏa sáng rực rỡ đang bắn ra từ tay y, bao trùm lấy toàn bộ thế công mãnh liệt của Khúc Ngạo.

Kiếm thế đã đạt tới mức đăng phong tạo cực.

Điều làm người ta kinh ngạc nhất chính là trước khi sự việc phát sinh, dường như Bạt Phong Hàn không hề biết có Khúc Ngạo ở phía sau tập kích, nhưng không hiểu sao lại có thể bất ngờ phản kích, bức y về thế bị động.

Khấu Trọng vừa bắn ra một đạo chỉ phong vào mi tâm của Thượng Quan Long đang gục dưới đất thở hồng hộc thì kình phong của Biên Bất Phụ đã tới sát trên đầu, làm y phục gã bay lên phần phật, hô hấp cũng khó khăn.

Khấu Trọng mắng thầm trong bụng, nhưng đích thực là gã có nỗi khổ không chẳng biết tỏ cùng ai. Với nhãn lực cao minh của Biên Bất Phụ, chắc chắn đã sớm biết Thượng Quan Long chỉ thua không thắng, nhưng y lại nhẫn nại chờ đến giờ này mới xuất thủ, đương nhiên là vì muốn nhân lúc nguyên khí Khấu Trọng tiêu hao, nhuệ khí cũng giảm đi phần nào, mới rat ay trừ đi các gai trong mắt. Đồng thời y biết rõ Khấu Trọng sẽ quyết không chịu thoái lui để y có thể đắc thủ cướp Thượng Quan Long đào tẩu, bức gã phải ngạnh tiếp một kích sấm sét của mình trong tình trạng chân lực hư thoát, tự nhiên cơ hội giết chết đối thủ sẽ tăng lên gấp bội.

Khấu Trọng nghiến răng, vận hết toàn bộ dư lực, Tỉnh Trung Nguyệt vung lên đón lấy đôi ngân hoàn của Biên Bất Phụ.

Trong sát na phân định sinh tử của Khấu Trọng ấy, Từ Tử Lăng đã mượn lực của Bạt Phong Hàn, tà tà phóng vọt lên như một mũi tên, trước khi ngân hoàn của Biên Bất Phụ kịp chạm vào Tỉnh Trung Nguyệt, chặn ngay trước mặt y.

Tất cả sự việc đều chỉ diễn ra trong nháy mắt, người ngoài dù có muốn cũng không kịp nhúng tay can thiệp.

Đầu tiên là Bạt Phong Hàn và Khúc Ngạo, chưởng đến kiếm đi, tiếng kình khí chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt.

Sau đó Khúc Ngạo nhún chân bay vọt về phía sau, tránh khỏi một kiếm từ trên đâm xuống của Tống Sư Đạo.

Bạt Phong Hàn đỉnh lập như sơn, Trảm Huyền Kiếm chỉ thẳng vào mặt Khúc Ngạo, cười ha hả nói: "Khúc Ngạo ngươi nhuệ khí đã hết, lòng tin đã mất, lát nữa đừng có để Phục Khiên thừa cơ đoạt mạng đó".

Khi Tống Sư Đạo hạ thân xuống bên cạnh y thì Từ Tử Lăng đã mười tám lần liên tiếp đánh trúng ngân hoàn của Biên Bất Phụ, lướt người phóng qua.

Biên Bất Phụ liên tiếp phạm hai sai sót, làm cho tiên cơ mất hết. Sai lầm thứ nhất chính là y cho rằng trước khi Từ Tử Lăng phóng tới, có thể thu thập Khấu Trọng hoặc ít nhất là có thể cứu thoát Thượng Quan Long. Chẳng ngờ một chưởng của Bạt Phong Hàn đã tăng tốc độ lao đi của Từ Tử Lăng lên mấy lần, buộc y phải lập tức biến chiêu tiếp ứng.

Sai lầm thứ hai chính là không ngờ Từ Tử Lăng có thể khống chế được tốc độ xoáy của Loa Hoàn Kình, thoắt nhanh thoắt chậm, từ nhanh chuyển chậm, từ chậm lại chuyển sang nhanh, khiến y không thể phòng bị, tay chân luống cuống, ứng phó vất vả vô cùng.

Cao thủ giao chiến, chỉ một sai lầm cũng đủ dẫn đến mất đi tính mạng, huống hồ là liên tiếp phạm hai sai lầm.

May cho Biên Bất Phụ là tuy Ma Công của y không đạt tới trình độ "Thiên Giới" như Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan, nhưng cũng đã đạt tới mức "Địa Giới" thu phát tùy tâm, bằng không Từ Tử Lăng đã lấy mạng y rồi.

Biên Bất Phụ tự biết với công lực của mình, thực sự không thể thu thập hai gã, liền lập tức quyết đoán, vừa chạm đất đã bắn vọt người lên nóc nhà, trong chớp mắt đã biến mất không tăm tích.

Lúc này Bạt Phong Hàn đã tới bên cạnh Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, ba người hú vang lên một tiếng, rồi Bạt Phong Hàn xốc Thượng Quan Long đã hôn mê bất tỉnh dưới đất lên, ung dung rời khỏi Lưu Thích Các trong ánh mắt giận dữ của Khúc Ngạo.

Ánh mắt Khúc Ngạo dừng lại trên người Tống Sư Đạo, thoáng ngạc nhiên hỏi: "Vị huynh đài này sử kiếm cũng không tệ, không biết cao danh quý tánh?".

Tống Sư Đạo biết y sẽ dồn hết giận dữ trút lên người mình, nhưng vẫn không hề sợ hãi, nở một nụ cười tiêu sái ung dung: "Khúc lão sư không cần biết cũng được, như vậy lúc động thủ càng không cần phải cố kỵ điều gì".

Khúc Ngạo gật đầu nói: "Được lắm!". Khúc Ngạo đang định toàn lực

xuất thủ, thì chợt có một tràng cười cuồng dã vang lên, làm cả tòa Lưu Thính Các như rung lên.

Chúng nhân không ai là không động dung. Chỉ nghe trong tiếng cười của người này có ẩn hàm kình khí, là biết nội công y đã đạt tới mức hóa cảnh.

Khúc Ngạo cũng thoáng biến sắc, gầm lên: "Người đến là ai?".

Tiếng cười đột nhiên im bặt. Thanh âm người kia như từ một chỗ nào đó rất xa xôi truyền lại: "Bản nhân Phục Khiên, Khúc lão sư hiện giờ đúng như Phong Hàn huynh đã nói, nhuệ khí đã tiêu, lòng tin đã mất, Phục Khiên này có thắng cũng không vinh, chi bằng dời ngày quyết chiến lại, đêm nay chúng ta chỉ phong hoa tuyết nguyệt, tịnh tâm hân thưởng tuyệt nghệ quán tuyệt thiên hạ của Thượng tiểu thư, không biết y Khúc lão sư thế nào?".

Chúng nhân lại được dịp xôn xao bàn tán. Thì ra Phục Khiên đã sớm đến rồi.

o0o

Ba người kẹp chiến lợi phẩm Thượng Quan Long, từ trường phía sau của Mạn Thanh Viện phóng ra ngoài, nhằm hướng thành Nam thẳng tiến. Điểm đến chính là Tịnh Niệm Thiền Viện ở ngoại ô phía Nam.

Bọn họ chuẩn bị đến vùng phụ cận, sẽ từ miệng Thượng Quan Long moi ra một số tin tức quan trọng liên quan đến Âm Quý Phái, rồi sẽ thuận tiện đến Tịnh Niệm Thiền Viện tìm Hòa Thị Bích.

Cả ba đều hết sức cảnh giác.

Biên Bất Phụ đã xuất thủ, Loan Loan hiển nhiên cũng ở gần đây, làm sao không toàn thần giới bị cho được. Âm Quý Phái trước giờ hoành hành bá đạo, tuyệt đối không để bọn họ ung dung dễ dàng bắt người đi như vậy.

Khấu Trọng đi trước dẫn đầu, Bạt Phong Hàn kẹp Thượng Quan Long đi giữa, Từ Tử Lăng đi sau đoạn hậu, ba người thoắt ẩn thoắt hiện, khi thì đột nhiên rẽ ngoặt vào ngõ, khi thì đột nhiên vượt tường, nhảy lên mái nhà, lộ tuyến thay đổi vô định, khiến người ta khó có thể theo dấu.

Đi được chừng ba dặm đường, tường thành Nam đã hiện ra trước mặt, nhưng vẫn không gặp phải cản trở gì.

Ba người vừa cao hứng lại vừa cảm thấy kỳ lạ. Với khả năng của Loan Loan và Biên Bất Phụ, làm sao có thể trơ mắt đứng nhìn bọn họ rời khỏi như vậy. Cách giải thích duy nhất chính là Loan Loan hiện không ở Lạc Dương, còn Biên Bất Phụ thì tự biết một mình không thể thu thập bọn họ nên không dám ra tay.

Khi Khấu Trọng vừa nhảy lên nóc một tòa trạch viện, gã đột nhiên nhảy lui về sau, dẫn hai người chuyển sang một hướng khác.

Bạt Phong Hàn chạy ngay phía sau lập tức biết chuyện không hay, vội gấp giọng hỏi: "Có chuyện gì vậy?".

Khấu Trọng vẫn không dừng lại, miện đáp: "Phía trước có một nữ nhân".

Từ Tử Lăng nói: "Có phải Loan Loan yêu nữ không?".

Khấu Trọng lẩm bẩm nói: "Có lẽ không phải, Loan Loan trước giờ chưa từng dùng sa che mặt".

Trong chớp mắt, phía trước đã hết đường. Bên tai ba người cùng lúc vang lên tiếng hừ lạnh của một giọng nữ. Với đảm lượng hơn người của cả ba, cũng không khỏi cảm thấy rùng mình.

Nên biết rằng cả bọn phóng đi với vận tốc cực cao, đối phương vẫn còn có thể truyền thanh âm đến tận bên tai mỗi người, chỉ xem công phu này, đã đạt tới mức kinh thế hãi tục rồi.

Khấu Trọng lộn nhào một vòng, hạ thân xuống một bức tường bên phía trái, sau đó lắc mình nhảy vào hậu viên của một trang viện, rồi nhảy vọt lên nóc nhà gần nhất.

Hai người Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đi sát theo như hình với bóng, cùng lúc nhảy lên nóc nhà.

Cả ba đột nhiên dừng lại. Ánh mắt cùng tập trung vào một nóc nhà phía trước.

Chỉ thấy dưới ánh trăng huyền ảo, một nữ nhân trang sức đạm bạc, mặt che một lớp sa mỏng, đang đứng đối diện với bọn gã, y phục phiêu diêu bất định.

Trong lòng cả ba người đều nảy sinh một cảm giác khó hiểu, đồng thời cũng biết rõ với khinh công cao tuyệt của đối phương, cả ba tuyệt đối không có cơ hội đào tẩu.

Thân hình nữ nhân này yểu điệu như liễu, mái tóc búi cao, tuy không nhìn rõ hoa dung, nhưng cũng có thể cảm nhận được khí chất cao nhã của nàng lan tỏa khắp không gian.

Chỉ riêng dáng đứng yểu điệu thướt tha của nàng đã khiến người ta phải ngắm nhìn không dứt mắt, quyến rũ đến mê hồn.

Một nữ tử không cần lộ diện ngọc dung đã có thể sinh ra sức quyến rũ nhường ấy, ba người bọn Bạt Phong Hàn trước đây có nằm mộng cũng chưa từng nghĩ tới. Đôi mắt hổ của Bạt Phong Hàn sáng rực lên như điện, chậm rãi đặt Thượng Quan Long xuống, trầm giọng hỏi: "Có phải đại giá của Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên hay không?".

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đã sớm đoán ra được là bà ta, song lúc này nghe Bạt Phong Hàn nhắc tới cái tên này, toàn thân cũng không khỏi rúng động một phen.

Tiếng cười khanh khách vang lên bên tai ba người. Với công lực của cả ba mà vẫn không khỏi cảm thấy hai màng nhĩ đau buốt.

Chúc Ngọc Nghiên đột nhiên biến mất, bên tai ba người cùng lúc vang lên tiếng gió thổi vù vù. Tiếng gió càng lúc càng lớn, trong chốc lát đã biến thành cuồng phong bão vũ bao trùm cả trời đất.

Bốn bề xung quanh vẫn tĩnh lặng như tờ, khiến cả ba biết ngay đây chính là thủ đoạn của Chúc Ngọc Nghiên.

Khi tiếng gió chuyển thành tiếng mưa bão ầm ầm, sấm vang chớp giật, cả ba đều có cảm giác như mình đang đứng giữa cơn thịnh nộ của đất trời, toàn thân lạnh toát, cước bộ loạng choạng, phải dùng đến ý chí vô thượng mới miễn cưỡng giữ được thăng bằng.

Ma công lợi hại như vậy, đích thực là chưa từng nghe, chưa từng thấy bao giờ.

Cuồng phong dậy, sóng dữ cuộn dâng.

Ba người hoàn toàn không hiểu Chúc Ngọc Nghiên làm thế nào mà khiến bọn họ sinh ra ảo giác như vậy.

Một cơn sóng cao như tường thành, không biết từ đâu đổ ụp tới, thanh thế kinh người.

Từ Tử Lăng là người đầu tiên có cảm ứng. Lần này không còn là ảo giác nữa, mà là Chúc Ngọc Nghiên nhân lúc tâm thần bọn họ bấn loạn, phát động thế công.

Trong giờ khắc sinh tử này, Từ Tử Lăng đã kịp tịnh tâm định thần, bên tai tuy vẫn còn tiếng ma âm, song trong lòng lại lặng như mặt nước hồ không một gợn sóng, tất cả sự việc diễn ra xung quanh đều không bỏ sót một điều.

Gã hừ lạnh một tiếng, Loa Hoàn Kình bộc phát, nhằm thẳng vào trung tâm con sóng đang ậm tới như bài sơn đảo hải đánh mạnh một quyền. Con sóng khổng lồ lập tức biến thành một hố sâu không thấy đáy, hút toàn bộ khí kình của Từ Tử Lăng vào trong.

Nhưng tiếng gió bão bên tai cũng đột nhiên biến mất, hiển nhiên là Ma Âm phải cần đến vị cao thủ đệ nhất ma giáo này toàn lực xuất thủ mới thi triển được, nếu không thì có lẽ cả Ninh Đạo Kỳ cũng đã bại trong tay bà ta rồi.

Lúc này ba người tiên cơ đã mất.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cũng lúc giật mình bừng tỉnh, tay nắm chặt đao kiếm, chia làm hai bên tả hữu nhằm Chúc Ngọc Nghiên công tới.

Một cánh tay trắng muốt như ngọc, đẹp tới độ không thể hình dung ló ra dưới lớp áo mỏng, những ngón tay dài mềm mại múa lên những động tác huyền ảo, phức tạp trong màn đêm đen tối.

Lúc này Từ Tử Lăng bị Thiên Ma Công của Chúc Ngọc Nghiên hút tới phía trước, cùng lúc kinh hãi nhận ra những động tác kì dị của Chúc Ngọc Nghiên đã hoàn toàn chặn đứng mọi đường tấn công của mình, còn bản thân gã thì đang tự lao đầu vào cho y thị tùy nghi chém giết.

Nếu Loan Loan là một đầm nước thâm sâu không thể dò được, thì Chúc Ngọc Nghiên chính là biển lớn mênh mông vô bờ vô bến.

Ma công của Loan Loan biến hóa vô thường, khiến địch thủ không thể phòng bị. Còn Thiên Ma Đại Pháp của Chúc Ngọc Nghiên đã tới cảnh giới xuất thần nhập hóa tùy tâm sở dục, không gì là không thể làm được.

Từ Tử Lăng lâm nguy sinh trí, phát ra một đạo Loa Hoàn Kình theo hướng ngược lại, toàn thân nhẹ bỗng, thoát khỏi lực hút kinh người từ Thiên Ma Công của Chúc Ngọc Nghiên.

Một tiếng thở dài nhè nhẹ vang lên trong tai Từ Tử Lăng. Gã biết ngay có chuyện chẳng lành, nhưng chưa kịp phản ứng thì một luồng Thiên Ma Kình Khí như có như không đã bức tới, công vào kinh mạch trên tay.

May mà Từ Tử Lăng tài trí cao tuyệt, sớm đã đoán được Chúc Ngọc Nghiên sẽ giở chiêu này, Loa Hoàn Kình lại đẩy ngược ra lần nữa.

Hai đạo chân khí gặp nhau ở Kiên Tỉnh huyệt.

Thiên Ma Kình Khí của Chúc Ngọc Nghiên liền bị đánh ta quá nửa, nhưng vẫn còn một phần hóa thành muôn ngàn đạo chân khí nhỏ theo cách huyệt mạch công vào nội thể gã.

Từ Tử Lăng hự lên một tiếng, lảo đảo thoái lui, thổ ra một búng máu,

ngã bịch xuống bên cạnh Thượng Quan Long.

Chúc Ngọc Nghiên "ồ" lên một tiếng, hiển nhiên là vì thấy Từ Tử Lăng không táng mạng đương trường dưới một kích toàn lực của mình nên lấy làm ngạc nhiên.

Lúc này Trảm Huyền Kiếm của Bạt Phong Hàn, Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng cùng lúc công tới.

Chúc Ngọc Nghiên hừ nhẹ một tiếng, ngọc thủ thu vào tay áo, phất nhẹ như hành vân lưu thủy nghênh tiếp thế công mãnh liệt của Khấu, Bạt, hất văng binh khí của cả hai bật ra.

Sự thực thì Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đa giở hết bản lĩnh toàn thân, trong khoảng cách chưa đầy mười bước đã biến chiêu mấy lần hòng khiến Chúc Ngọc Nghiên không thể nắm bắt được chiêu thế của họ.

Chẳng ngờ Chúc Ngọc Nghiên chỉ khẽ hất tay, đã khiến cả hai căn bản không thể chống đỡ, từ thế chủ động rơi vào bị động.

Thoạt nhìn thì chỉ một cái phất tay áo nhẹ nhàng như mây, nhưng trong mắt hai người thì lại như điểu lượn ngư phi, khắp trời đều là bóng tay áo, trong nháy mắt đã quất trúng vào binh khí của cả hai.

Lúc này, Từ Tử Lăng hít sâu một hơi chân khí, búng mình lao vút lên, song cước phát kình đẩy người lên cao mấy thước nữa, song chưởng hóa ra muôn ngàn đạo chưởng ảnh chụp xuống đầu Chúc Ngọc Nghiên.

"Bình! Bình!".

Sau hai tiếng khí kình chạm nhau, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn

toàn thân run lên như bị điện giật, bắn ngược về phía sau.

Nếu không phải Chúc Ngọc Nghiên cùng lúc đối phó hai người, chỉ e giờ này cả hai đã thổ huyết thọ thương giống Từ Tử Lăng rồi.

Chúc Ngọc Nghiên vốn định toàn lực giết chết một trong hai người, nào ngờ Từ Tử Lăng thọ thương vẫn không chịu ngưng, lại tiếp tục công tới, trong lòng lấy làm kinh ngạc.

Lúc này Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đã ổn định cước bộ, từ hai bên bổ tới phản kích.

Chúc Ngọc Nghiên cười lên khanh khách, tiếng cười trong như chuông ngọc khánh vàng, hai tay phất lên hóa thành muôn bóng mờ, bao trùm cả ba người bọn Từ Tử Lăng vào trong.

Tiếng kình khí chạm nhau vang lên không ngớt.

Tiếp đó cả ba người cùng lúc kích vào khoảng không. Chúc Ngọc Nghiên không biết bằng cách nào đã lách mình thoát khỏi hợp công như bài sơn đảo hải ép tới, lướt nhẹ trên mái nhà, chộp lấy Thượng Quan Long rồi lộn nhào một vòng trên không, tựa hồ như y không hề có trọng lượng vậy.

Ba người bọn Bạt Phong Hàn đứng song song đối diện với Chúc Ngọc Nghiên, toàn thân lạnh toát, đầu tóc rối loạn.

Chúc Ngọc Nghiên thở ra nhè nhẹ, ánh mắt đảo một vòng trên mặt ba người, chậm rãi nói: "Để cho các người sống thêm hai ba ngày nữa vậy! Hiện giờ ta phải trị thương cho môn nhân, các ngươi có thể đi rồi!".

Bạt Phong Hàn mỉm cười đáp trả: "Nói thì hay lắm, nhưng vừa rồi

Âm Hậu ngươi đã dùng toàn lực mà vẫn không làm gì được chúng ta, đây là sự thực không thể chối cãi!".

Chúc Ngọc Nghiên dịu dàng đáp lại: "Là sự thực cũng được, không phải sự thực cũng được, tùy các ngươi muốn nghĩ thế nào thì nghĩ! Tái kiến!".

Lời vừa dứt, đã nhấc người bắn vọt đi, biến mất trong ánh đèn tráng lệ của Lạc Dương.

Ba người đều có cảm giác vừa trở về từ quỷ môn quan, đâu dám lưu lại thêm một khắc nào nữa, vội vàng tung mình chạy đi.

Chương 155: Tịnh niệm thiền viện

Ba người ngồi trên một dốc núi, dõi mắt quan sát một ngôi tự viện hùng vĩ đặt trên một ngọn núi nhỏ ở phía Nam.

Khấu Trọng thở dài nói: "Bao nhiêu công lao khó nhọc mới bắt được Thượng Quan Long, lại để Chúc yêu phụ một câu cám ơn cũng chẳng có mà cứ thế bắt người đi, càng nghĩ càng thấy tức".

Bạt Phong Hàn lắc đầu nói: "Phàm là việc gì cũng phải xem xét từ nhiều góc độ khác nhau. Đầu tiên là chúng ta vẫn sống vui vẻ khỏe mạnh, kế đó là cuối cùng chúng ta cũng đã chạm trán với nhân vật đỉnh thịnh nhất của đối phương, hiểu được võ công của bọn họ là thế nào. Chỉ cần không chết, thì đó chính là một sự rèn luyện tốt nhất".

Từ Tử Lăng vẫn còn chưa hết khiếp hãi nói: "Chỉ cần vừa rồi chúng ta thiếu một người, hai người kia chắc chắn sẽ mất mạng. Chỗ lợi hại nhất của Thiên Ma Đại Pháp chính là khiến đối phương hoàn toàn không nắm được lộ số võ công, cái gì mà đoán trước biết trước, Dịch Kiếm Đại Pháp đều vô tác dụng, nên chúng ta có lực mà cũng không biết thi triển vào đâu".

Bạt Phong Hàn nói: "Đó là vì trước tiên chúng ta đã bị Thiên Ma Âm làm nhiễu loạn tâm thần, may mà Từ Tử Lăng vẫn có thể nắm được phương hướng mụ ta tấn công, bằng không chúng ta đã nằm đó lâu rồi".

Khấu Trọng kinh hãi nói: "Thiên Ma Âm căn bản không phải võ công, mà là yêu thuật, làm sao mới ứng phó được đây?".

Bạt Phong Hàn vỗ ngực tự tin nói: "Tuyệt đối không nên thần thánh hóa Chúc Ngọc Nghiên như vậy, theo ta thấy Thiên Ma Âm cũng chỉ là một thứ võ công mà thôi, chỉ có điều đối tượng tấn công của nó là thính giác, nếu không phải chúng ta đều có ý chí kiên định, lúc ấy e rằng còn sinh ra ảo giác nữa cơ".

Từ Tử Lăng nhăn trán suy nghĩ nói: "Nhưng phải ứng phó thế nào đây?".

Khấu Trọng chau mày: "Nếu chúng ta vận chân khí bịt kín hai tai... hắc... đúng rồi! Thiên Ma Âm có thể chỉ là một loại võ công ảnh hưởng đến màng nhĩ mà thôi, giả như chúng ta có thể bảo vệ chỗ đó, vậy thì không sợ gì nữa rồi". Nói tới đây gã nhăn mặt thở dài: "Nhưng làm sao mới có thể bảo vệ màng nhĩ được đây, thanh âm vô ảnh vô hình chứ đâu phải là đao kiếm?".

Bạt Phong Hàn nói: "Tóm lại là sẽ có cách!".

Khấu Trọng bực bội nói: "Người bị cướp đi rồi, chuyện của Du dì phải làm sao đây?".

Ánh mắt Bạt Phong Hàn dừng lại ở Tịnh Niệm Thiền Viện, trầm giọng nói: "Hy vọng của chúng ta ở đó".

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều ngạc nhiên nhìn nhau.

Bạt Phong Hàn nói: "Nếu Vương Thế Sung không gạt người, Hòa Thị Bích ngoại trừ là ấn chứng của hoàng đế ra, còn là dị bảo để luyện võ, bằng không đám ni cô Từ Hàng Tịnh Trai cũng đâu lưu giữ nó trong Trai, Ninh Đạo Kỳ cũng không rảnh rỗi mà đến mượn bảo vật ba năm".

Khấu Trọng phấn chấn nói: "Nghe cũng có lý!" Đoạn lại quay sang Từ Tử Lăng hỏi: "Khi đó ngươi cảm ứng được sự tồn tại của Hòa Thị Bích trên người Tần Xuyên, tình hình như thế nào?".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Ngươi lại vui mừng quá sớm rồi! Đầu tiên là ta không dám khẳng định đó có phải là cảm ứng với Hòa Thị Bích hay không, thứ hai là cảm giác ấy không hề mạnh mẽ, chỉ là trong lòng cảm thấy hết sức bình yên mà thôi. Khi ta ra khỏi tửu điếm đó thì không còn cảm giác gì nữa".

Bạt Phong Hàn giật mình nói: "Nếu ở trong khoảng cách gần mới cảm nhận được thì cả tòa thiền viện lớn như vậy phải tìm làm sao?".

Khấu Trọng nói: "Đừng quên rằng Hòa Thị Bích sẽ không ngừng biến hóa, lúc mạnh lúc yếu, biết đâu khi Tiểu Lăng gặp Tần Xuyên, Hòa Thị Bích đang ở trạng thái yếu thì sao?".

Bạt Phong Hàn bất ngờ đứng vụt dậy: "Nghĩ nhiều cũng vô ích, nhân còn ba canh giờ nữa trời mới sáng, chúng ta đi thử vận khí một phen, bằng không nếu để Sư Phi Huyên lấy bảo vật đem tặng cho người ta, giấc mộng đẹp của chúng ta sẽ tan thành bọt nước đấy".

o0o

"Boong!".

Tiếng chuông âm âm từ tự viện trên đỉnh núi truyền tới.

Ba người bọn Khấu Trọng nấp trên một cây lớn bên ngoài, trong lòng thầm kêu khổ. Không ai ngờ rằng tòa tự viện này lại lớn như vậy.

Lúc đầu đứng trên ngọn đồi nhìn sang, do tự viện ẩn khuất sau tàng cây, nên cả ba đều tưởng rằng chỉ có vài gian điện, bây giờ đến

ngoài cửa, mới biết trong tự có tới gần trăm ngôi điện lớn nhỏ, kiến trúc bố trí như một tòa thành nhỏ, chỉ có điều là bên trong trú toàn hòa thượng mà thôi.

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: "Chỉ ở giữa đã có bảy gian đại điện, cái gì mà Văn Thù Điện, Đại Hùng Bảo Điện, Vô Lượng Điện chứ, phải tìm thế nào đây?".

Khấu Trọng ghé miệng thì thầm vào tai Từ Tử Lăng: "Có cảm ứng gì không?".

Từ Tử Lăng bực bội nói: "Ngươi thế này gọi là si tâm vọng tưởng đấy?". Tiếp đó ánh mắt sáng rực lên, chỉ tay vào một ngôi điện nhỏ ở phía sau, ánh đèn vàng vọt hiu hắt nói: "Ngôi tiểu điện kia rất quái dị, nhưng hình như còn có địa vị hơn cả những ngôi điện lớn hơn nó gấp mười lần".

Bạt Phong Hàn phấn chấn tinh thần nói: "Đó là một ngôi điện bằng đồng, có thể tồn tại mãi mãi với thời gian".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều le lưỡi ngạc nhiên, lần đầu tiên cảm thấy ngôi Tịnh Niệm Thiền Tông chưa từng nổi danh trên giang hồ này không hề đơn giản.

Một ngôi điện dài rộng ba trượng, cao trượng rưỡi hoàn toàn làm bằng đồng, ắt hẳn cần một lượng đồng cực lớn, ngoài ra còn cần cao thủ xảo tượng chân chính mới làm nổi.

Dương Châu sản vật phong phú, đất đai phì nhiêu, con người giàu có vậy mà cũng không có một ngôi điện đúc bằng đồng như vậy.

Bạt Phong Hàn thở dài nói: "Lần này thì thành công rồi, nếu trong tự có Hòa Thị Bích, vậy tất sẽ giấu trong ngôi đồng điện kia cũng chỉ có

đồng mới họa may có thể chắn những ảnh hưởng từ sức mạnh của Hòa Thị Bích đến cái đầu trọc của đám hòa thượng trong này".

Song mục Khấu Trọng sáng rực: "Vậy sao chúng ta còn chưa động thủ?".

Từ Tử Lăng không vui nói: "Cẩn thận chút được không? Bây giờ các tăng nhân mới bắt đầu vãn khóa, ít nhất cũng phải đợi bọn họ ngủ mới động thủ được".

Bạt Phong Hàn chỉ tay vào tòa lầu chuông nằm giữa hai tòa phật pháp, cao hẳn hơn những mái nhà lưu ly ngũ sắc của các ngôi điện: "Chuông tối đã gõ, vậy trên lầu chuông chắc không có người, chi bằng chúng ta tới đó ẩn thân trước, cẩn thận quan sát địa thế toàn bộ tự viện, để vạn nhất trộm bảo vật bị người ta phát giác cũng dễ đào tẩu hơn".

Hai gã đều vỗ đùi khen tuyệt. Bạt Phong Hàn nhảy xuống đất trước, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng theo sát phía sau, trong nháy mắt đã vượt qua tường cao, phóng đến lầu chuông.

Chương 156: Phương ngoại cao nhân

Tiếng tụng kinh chầm chậm như từ một nơi nào đó trong hư vô truyền lại, vang khắp đại điện.

Ba người như vào chốn không người, nhảy lên căn lầu đặt chiếc chuông nặng gần nghìn cân, phục người xuống quan sát.

Các kiến trúc trong Tịnh Niệm Thiền Tông đều được sắp xếp theo thứ tự từ ngoài cửa vào, lấy đồng điện làm trung tâm, quy mô nguyên chỉnh thống nhất. Ngoại trừ đồng điện ra, tất cả các kiến trúc khác đều lợp ngói lưu ly ngũ sắc, sáng bóng như mới, không biết là do các hòa thượng trong tự thường xuyên quét dọn hay là chất ngói vốn đã như vậy. Đặc biệt là màu lam khổng tước vô cùng rực rỡ chói mắt, có thể tưởng tượng ra cảnh tượng rực rỡ huy hoàng của nơi này dưới ánh mặt trời thế nào.

Lầu chuông mà bọn gã đang ẩn thân nằm giữa một gian chủ điện và đồng điện, nhưng khoảng cách thì rất khác biệt, một gần một xa, hình thành nên một bình đài có đá trắng xếp xung quanh rộng cả trăm trượng.

Ở giữa quảng trường đá trắng có cung phụng một bức tượng đồng của Văn Thù Bồ Tát, cưỡi trên Kim Mao Sư, cao tới hai trượng hơn, bên cạnh án còn có Dược Sư, Thích Già, Di Đà tam thế phật sơn son thếp vàng, rất khó khí thế, nhưng cũng lại khiến người ta cảm thấy có gì đó không giống như tự viện thông thường lắm.

Chung quanh mép bình đài đá trắng, ngoại trừ bốn bậc cấp bằng đá

để lên xuống ra, có đặt năm trăm bức tượng La Hán bằng đồng vàng, thần tình thư thái mỗi bức một khác, nhưng bất luận là đang ngẩng mặt nhìn lên hay cúi mắt nhìn xuống đều sống động như thật, không khác người thật là mấy.

Những kiến trúc khác đều xây dọc theo trục của chủ điện, phân bố ra tám hướng, phân cách bằng những con đường nhỏ rợp bóng cây, tạo nên một khí thế thần thánh trang nghiêm của phật môn thánh địa.

Trước khán thờ Văn Thù Bồ Tát trên quảng trường đá trắng có một lư hương lớn, khói bay nghi ngút mù mịt cả không gian, khiến tâm thần ba người cũng bất giác an tịnh, cảm nhận được không khí xuất thế của nơi này.

Từ Tử Lăng dõi mắt nhìn xuống thạch cấp chạy xuống chân núi, thấp giọng nói: "Tám trăm linh tám bậc, thật là khéo".

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn thì tập trung ánh mắt vào tòa đồng điện đóng kín cửa, nghiên cứu đối sách.

Tiếng tụng kinh từ trong đại điện phía sau đồng điện mười trượng truyền ra, khắp nơi trong tự không có một bóng người, cảnh tượng đầy vẻ cao thâm mạt trắc, khiến người ta không dám khinh cử vọng động.

Kỳ quái nhất là ngoại trừ bốn phía quảng trường đá trắng đằng trước đồng điện và trong phật khán có ánh đèn ánh nến ra, thì cả bên trong tòa điện đường đang có tiếng tụng kinh cũng đều tối đen như mực, khiến ba người đều hiểu nếu bước lên quảng trường đá trắng thì sẽ lập tức trở thành mục tiêu vô cùng rõ rệt.

Có điều đêm nay trăng sáng chiếu rọi làm ngói lưu ly ngũ sắc rực rỡ lạ thường, những cây cổ thụ lớn bên đường rủ bóng xuống đất, càng

làm tăng thêm sự huyền bí cao thâm.

Khấu Trọng thò đầu ra ngoài để nhìn xuống, rồi thấp giọng nói: "Rốt cuộc là có gì không ổn vậy? Tại sao ta lại cảm thấy run run nhỉ?".

Từ Tử Lăng ở bên cạnh mỉm cười nói: "Cái này gọi là có tật giật mình, ngươi hiểu không?".

Khấu Trọng cười cười nói: "Đích thực là ta có tật, nhưng ta tuyệt đối không giật mình. Loại dị báu lưu truyền thiên cổ giống như Hòa Thị Bích căn bản không thuộc về sở hữu của ai cả, chỉ có người có đức mới đáng giữ nó mà thôi. Đương nhiên! Ai có đức ai không điều này không người nào có thể xác định được, vì vậy hiện giờ chỉ có thể xem vận khí ai cao hơn, quyền đầu ai cứng hơn mà thôi".

Hai mắt Bạt Phong Hàn sáng rực lên, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kín của đồng điện, chau mày nói: "Toàn đồng điện này không có lấy một cánh cửa sổ, trên nóc chỉ một lỗ thông khí bằng bốn nắm tay, nếu Liễu Không đại sư đích thân ngồi bên trong canh giữ bảo vật, thêm vào không quên chốt chặt cửa chính, vậy thì chúng ta muốn không đau đầu cũng khó đấy".

Khấu Trọng dịch người lại gần, vỗ nhẹ lên vai y như bằng hữu lâu năm, nheo nheo mắt đắc ý nói: "Ta đảm bảo chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra, trừ phi là lão muốn thử mùi vị tẩu hỏa nhập ma xem thế nào. Đối với loại trọc đầu khổ tu nhiều năm này tọa thiền cũng giống như nữ nhân với kẻ háo sắc vậy, thiếu một ngày cũng không thể nào chịu nổi".

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: "Ta nghe Phật gia hay nói ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục? Đảm bảo này của ngươi chắc cũng không được quá nửa đâu?".

Khấu Trọng hơi ngạc nhiên hỏi: "Đành hy vọng Liễu Không không phải loại hòa thượng vĩ đại đó vậy. Thế nào? Chúng ta xuống thử một phen chứ?".

Bạt Phong Hàn trầm ngâm giây lát, đoạn nhìn sang phía Từ Tử Lăng hỏi: "Lăng thiếu gia có ý kiến gì không?".

Khấu Trọng đương nhiên không ngạc nhiên tại sao Bạt Phong Hàn phải hỏi ý kiến Từ Tử Lăng trước, bởi vì cả gã lẫn y đều hết sức tôn trọng và khâm phục thứ "cảm ứng" kỳ lạ bất thường của Từ Tử Lăng.

Ánh mắt Từ Tử Lăng dịch dần lên bầu trời đêm, lỡ đễnh nói: "Hai người có để ý đến cách niệm kinh của bọn họ không? Những hòa thượng ở đây niệm một mạch cả đoạn kinh văn, vì thế niệm kinh như là thổ nạp hô hấp vậy, thêm vào bọn họ lại chia làm hai tổ, một tổ niệm dứt, tổ kia lại tiếp tục không để gián đoạn, thế nên nghe như lưu thủy hành vân không hề ngưng ngắt, nghe vừa hay lại vừa là một cách luyện công rất tốt.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng nghe mà tròn mắt ngạc nhiên nhìn nhau. Thực sự thì sau khi hai người bọn họ vào chùa, tinh thần đều để trên Hòa Thị Bích cả, chỉ nghe hai ba câu kinh rồi coi như gió thoảng bên tai, không để ý đến nữa.

Bạt Phong Hàn động dung nói: "Nếu lấy độ dài của kinh văn để làm tiêu chuẩn đo thời gian thổ nạp chân khí, vậy thì hòa thượng ở đây không phải đều là cao thủ nội công phi phàm hay sao? Nghe tiếng niệm kinh thì mỗi tổ cũng phải hơn trăm người là ít đó".

Khấu Trọng biến sắc thốt lên: "Hai trăm hòa thượng võ công cao cường, thêm vào Tứ Đại Kim Cang hộ tự, một Liễu Không Thiền Chủ tu luyện Bế Khẩu Thiền, mẹ của tôi ơi!".

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Vì vậy chúng ta ngàn vạn lần không thể khinh cử vọng động, nếu làm kinh động tới bọn họ, ba chúng ta sẽ phải ở lại đây làm hòa thượng cũng không chừng. Ta thì không vấn đề gì, nhưng chỉ sợ hai người chịu không nổi thôi".

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi, chán nản nói: "Lẽ nào cứ tay không trở về như vậy?".

Từ Tử Lăng nói: "Gặp khó thoái lui đâu phải là hành vi của đại trượng phu, cái này gọi là tặc cũng có tặc đạo. Có điều thiền viện này có vẻ rất không bình thường, Sư Phi Huyên đã dám ký thác bảo vật có liên quan đến vận mệnh thiên hạ cho họ, tự nhiên cũng có lòng tin bọn họ có năng lực bảo vệ nó, không để bất cứ ai tiến vào đồng điện trộm báu".

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đưa mắt nhìn về phía đồng điện, đều cảm thấy lấy làm đau đầu. Tất cả mọi thứ trong ngôi tự viện này đều bí hiểm và lạ lùng.

Khấu Trọng hít sâu một hơi: "Có khi nào lúc chúng ta đẩy cửa ra thì chuông báo động sẽ kêu vang không? Đó chỉ là trò vặt nhưng lại rất hiệu quả, lại cũng vô phương hóa giải nữa".

Bạt Phong Hàn gật đầu nói: "Đây đúng là một cách chống trộm rất thông minh, chỉ cần bên trong cửa treo một cái chuông, khi chúng ta đẩy cánh cửa đồng nặng gần ngàn cân đó ra, không trúng kế mới là lạ đấy".

"Đinh! Đinh! Đinh!".

Ba tiếng chuông báo hiệu bài tụng kinh vãn khóa đã kết thúc, tiếng niệm kinh lập tức dừng bặt.

Cả ngôi tự viện tĩnh lặng như tờ, chỉ có tiếng trùng kêu chít chit tràn ngập cả không gian đỉnh núi.

Từ Tử Lăng dịch người lên trước, cùng với Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn thò đầu ra ngoài quan sát.

Bạt Phong Hàn thấp giọng nói: "Có người ra kìa!".

Từng hòa thượng nối tiếp nhau đi ra từ ngoài đại điện phía sau đồng điện, hai tay chắp trước ngực.

Khấu Trọng cười cười nói: "Niệm kinh lâu như vậy, bây giờ nhất định là đi nhà xí tập thể rồi đi ngủ. Hà, nếu hơn hai trăm hòa thượng cùng tập trung ở nhà xí, nhất định là phải đợi tới không nhịn được mà... hà hà...".

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đều phì cười. Tiếp đó cả ba cùng lúc biến sắc.

Chỉ thấy đoàn hòa thượng dài như trường xà trận không những không tản ra, mà còn đi thẳng về phía bình đài đá trắng dưới sự dẫn đầu của một vị hòa thượng thể hình cao lớn, không vận áo xám giống các vị hòa thượng khác mà mặc tăng bào màu xanh lam.

Ngoại trừ vị hòa thượng lam bào tay cầm thiền trượng nặng hơn trăm cân ra, những người khác đều đeo phật châu ở tay, mắt nhìn thẳng, bảo tướng trang nghiêm, nhưng không ai vì tầm nhìn bị thu hẹp hết mức mà vấp ngã.

Khấu Trọng lẩm bẩm nói: "Nhà xí chắc không phải ở hướng này đấy chứ?".

Bạt Phong Hàn suy đoán: "Có lẽ là thói quen trong tự, sau khi tụng hết vãn khóa, toàn thể lũ đầu trọc đó sẽ ra đây tập trung nghe thị huấn rồi mới giải tán".

Từ Tử Lăng thấy mười hòa thượng đi đầu đã tiến vào bình đài trước mặt, bất giác liền thụt đầu vào một chút, chỉ nghếch mắt lên cao quá lan can lầu chuông một chút, khẽ lẩm bẩm nói: "Hy vọng là vậy".

Ba người bất lực nhìn hai trăm ba mươi hai hòa thượng già trẻ xếp thành mười hàng ngay ngắn trước khoảng không gian rộng giữa lầu chuông và tượng Văn Thù Bồ Tát, mặt hướng về khán thờ. Nhân số tuy đông, nhưng không hề nghe thấy một tiếng động, cả tiếng thở cũng rất khẽ.

Ngoại trừ hòa thượng thân hình khôi vĩ đi đầu ra, còn có ba hòa thượng khác cũng mặc tăng bào lam, hình tướng kỳ dị, cùng với y đứng làm bốn góc, làm ba người bọn Khấu Trọng vừa nhìn cũng đoán ra đây chính là Tứ Đại Kim Cang hộ pháp của Tịnh Niệm Thiền Viện.

Ba người từ trên cao nhìn xuống, trong lòng đều thầm rúng động, thầm nhủ nếu đám hòa thượng này tổ chức thành một đội tăng binh, nhất định có thể tung hoành ngang dọc trên chiến trường như chỗ không người. Cũng may là tất cả đều quay lưng về phía bọn họ, nên trong lòng cũng dễ chịu được phần nào.

Khấu Trọng lẩm bẩm nói: "Nhất định là đang đợi lão già Liễu Không ra giáo huấn, thì ra Bế Khẩu Thiền chỉ dùng để lừa tiền hương hỏa thôi".

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đều cố nhịn không dám bật cười thành tiếng.

"Kẹt... kẹt...".

Trước ánh mắt ngạc nhiên của ba người, hai cánh cửa cao gần một trượng của đồng điện tự động mở ra, lộ ra không gian đen ngòm bên trong, cả ba đều không khỏi thở phào, thầm nhủ thì ra bên trong đúng là có người thật.

Trừ phi cửa điện làm bằng gỗ hoặc rỗng ruột, bằng không cả ba đều tự biết mình không có công lực đẩy nó ra dễ dàng như vậy. Còn người vừa đẩy cửa ra kia hiển nhiên là chỉ dùng nội kình đẩy một cái đã làm cánh cửa bật mở, riêng công lực này đã đạt tới mức kinh thế hãi tục rồi. Cả bọn tuy biết Liễu Không là cao thủ, nhưng tuyệt đối không ngờ lão là cao thủ tuyệt đỉnh cỡ Ninh Đạo Kỳ hay Chúc Ngọc Nghiên.

Chúng tăng đồng thanh niệm phật hiệu, làm cả ba giật mình đánh thót, hiểu ra cảm giác sợ bóng gió là thế nào.

Một hòa thượng cao to tuấn tú ung dung bước ra từ trong đồng điện, đứng trên thạch cấp.

Chúng tăng dưới sự dẫn đầu của Tứ Đại Kim Cương cùng chắp tay thi lễ.

Ba người đâu ngờ Liễu Không Đại Sư thiền chủ của Tịnh Niệm Thiền Viện, không phải là một lão hòa thượng mặt mày nhăn nheo, mà lại tuấn tú trẻ tuổi nhường này, nhìn ngang nhìn dọc cũng quyết chẳng quá bốn mươi tuổi.

Thân hình y rất đều đặn, cử chỉ tiêu sái ung dung, sống mũi thẳng cao, theo nhân tướng học thì đây là một người rất có cá tính, môi trên khẽ vênh lên một chút càng làm tăng thêm một thứ mị lực mê người không thể nào hình dung, vừa làm gương mặt y thêm phần

tuấn tú. Cằm dưới của hòa thượng này rất rộng và dày, gương mặt tuấn tú có một thứ khí chất siêu nhiên vượt trên thế tục, thần thái không văn nhược nhưng cũng không vênh váo hung hăng, mà lại khiến cho người ta càng nhìn càng cảm thấy dễ chịu.

Làm người ta khó quên nhất chính là cặp mắt thâm sâu khó dò của y, khiến cho bất cứ ai nhìn vào cũng cảm thấy không thể lường hết nông sâu, cũng không dám có y khinh thường.

Liễu Không vận một bộ tăng bào màu vàng, bên ngoài khoác cà sa đỏ, càng thêm phần hiển lộ phong thái siêu nhiên như hạc giữa bầy gà.

Chính vào lúc này, một hộ pháp kim cương xướng lên, toàn bộ tăng nhân lập tức quay người, mặt hướng về lầu chuông cao hơn mười trượng, chắp tay thi lễ. Bọn Khấu Trọng lập tức giật mình ngồi thụp xuống, đưa mắt nhìn nhau.

Không biết ở dưới có ai niệm: "Phật môn tịnh địa, chỉ độ hữu duyên".

Lời này vừa dứt, chúng tăng lập tức niệm kinh, tiếng mõ tiếng chuông vang lên liên miên theo một âm luật nhất định, cùng với tiếng tụng kinh lên bổng xuống trầm làm cả bầu trời đêm cũng tràn đầy vẻ từ hòa êm dịu.

Khấu Trọng hít sâu một hơi, thấp giọng hỏi: "Có phải đã phát hiện chúng ta rồi không?".

Bạt Phong Hàn nói: "Chuyện này rất khó nói, biết đâu bọn chúng niệm một hồi rồi giải tán đi ngủ thì sao?".

Từ Tử Lăng dựa lưng vào thành lan can, lắc đầu nói: "Ta không có hy vọng lớn lắm. Hiện giờ chỉ có hai con đường để chọn, một là lập

tức đào tẩu, quên chuyện trộm Hòa Thị Bích đi, hai là cứ ở đây chờ đến khi có hòa thượng lên đây gõ chuông".

Khấu Trọng nghiến răng nói: "Bọn họ làm gì có lý do gì phát hiện được chúng ta chứ. Tiểu bạch diện hòa thượng võ công cao nhất thì ở trong đồng điện ấy mà nhập địa ngục rồi, bây giờ có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi, chúng ta cứ đợi bà nó thêm một lúc xem sao".

Bạt Phong Hàn lắc đầu nói: "Võ công thượng thừa quan trọng nhất là biết tiến thoái. Ta tuy không biết nhiều về quy củ của các tự viện ở Trung Nguyên, nhưng cũng chưa từng nghe qua đạo lý hòa thượng không hướng về phía bồ tát tụng kinh mà lại hướng về tháp chuông, rõ ràng là đám trọc này muốn tụng kinh siêu độ ba kẻ tội nghiệp đầy đầu như chúng ta trước khi động thủ đây mà. Chỉ một mình tên Liễu Không kia chúng ta đã khó thắng nổi rồi, nếu hai người còn không đi, thứ cho tiểu đệ đây không thể phụng bồi!".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Đi thì đi chứ! Làm gì mà phải nặng lời thế, còn sợ đêm nay ta chưa đủ thương tâm hay sao?".

Đúng lúc này, cả ba cùng lúc có cảm giác bất tường, đưa mắt nhìn về phía quả chuông lớn ở giữa.

"Boong!".

Trước khi chuông kêu lên, ba người đã kịp bịt chặt tai lại. Một hạt phật châu bắn trúng làm chuông kêu lên, rồi rơi xuống trước mặt ba người.

Cả ba cùng lúc biến sắc. Chỉ là một hạt phật châu, mà có thể khiến cả chiếc chuông to nặng cả ngàn cân rung động lớn như vậy, đây là loại thần công gì?

Tiếng y phục phất gió vang lên. Cả ba không nhịn được, lại thò đầu nhìn xuống.

Đám hòa thượng bên dưới bao gồm cả Liễu Không đại sư và Tứ Đại Kim Cang đều đã quay người lại hướng mặt về phía đồng điện.

Cả ba đâu dám chậm trễ, vội nhảy khỏi lầu chuông, hoảng hốt tháo chạy. Ba người trở lại đỉnh đồi lúc trước, nhìn về phía ngôi Tịnh Niệm Thiền Viện mà lòng vẫn chưa hết kinh hãi.

Bạt Phong Hàn thở dài nói: "Chẳng trách Sư Phi Huyên lại yên tâm để Hòa Thị Bích ở đây, không ngờ trên đời này lại có hòa thượng lợi hại như vậy".

Khấu Trọng chán nản nói: "Vương Thế Sung thật biết giới thiệu, vậy mà còn bảo ta xông vào cướp bảo vật nữa, khi về nhất định phải tìm lão tính sổ mới được, ít nhất cũng phải đánh cho mấy cái vào mông... hà hà...".

Bạt Phong Hàn phì cười nói: "May mà ngươi vẫn còn tâm tình nói đùa, cả đời này ta chưa từng thấy mình bất lực như vậy bao giờ, thật muốn cho một mồi lửa thiêu trụi cả ngôi chùa quỷ đó đi quá!".

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng đang nhếch mép cười, liền tán thưởng: "Tu dưỡng của Lăng thiếu gia thật cao thâm, bị một phen khiếp vía như vậy mà vẫn vui vẻ như tân nương mới về nhà chồng vậy".

Bạt Phong Hàn không nhịn nổi bật cười nói: "Trong bụng ngươi tích đầy oán khí, lại tùy tiện tìm người khác để trút giận, còn nói huynh đệ gì nữa?".

Khấu Trọng cười đến nỗi thở hồng hộc, chỉ Từ Tử Lăng nói: "Nhìn dáng vẻ của hắn không phải là rất vui, mà là vô cùng vui, cực kỳ vui

mới đúng, lão Bạt huynh không thấy kỳ quái sao?".

Từ Tử Lăng phì cười hỏi: "Lão tử vui vẻ cũng không được sao? Liên quan gì đến Khấu Trọng ngươi?".

Lần này thì Bạt Phong Hàn cũng phải ngạc nhiên thốt: "Tử Lăng dường như có vẻ thật sự rất vui thì phải?".

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: "Bởi vì trò chơi trộm báu vật này mới chỉ bắt đầu, nên tâm tình ta mới đặc biệt vui vẻ, hai người hiểu chưa?".

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng thoáng ngây người, chỉ biết tròn mắt lên nhìn gã, không tìm ra lời nào để nói. Chỉ có kẻ điên mới nghĩ đến chuyện quay lại trộm bảo vật lần nữa.

Từ Tử Lăng lại nói: "Nhưng hai người phải hứa với ta một chuyện, đó là không được giết hại một hòa thượng nào trong tự".

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn càng thêm ngạc nhiên. Đám hòa thượng kia không giết hại bọn gã, thì đã phải thắp hương tạ ơn tổ tiên phù hộ rồi, làm gì có chuyện ngược đời như vậy.

Từ Tử Lăng hiên ngang đứng thẳng người dậy, dõi mắt nhìn về phía Tịnh Niệm Thiền Viện ở phía xa xa, ung dung nói: "Hòa Thị Bích đích thực ở bên trong đồng điện, ta cảm nhận được điều đó".

Khấu Trọng không hiểu nói: "Ở trong đó thì sao chứ, cho dù ngươi cho chúng ta đại khai sát giới, bọn ta cũng chẳng có chút cơ hội thành công đâu".

Bạt Phong Hàn gật đầu đồng ý. Thực lực song phương cách nhau quá xa.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Chúng ta chỉ cần làm một chuyện thì đêm nay nhất định sẽ lấy được Hòa Thị Bích".

Cả Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cùng đồng thanh thốt lên: "Chuyện gì vậy?".

Từ Tử Lăng ung dung đáp: "Chỉ cần chúng ta nấp trên lầu chuông lần nữa là đại công cáo thành rồi".

Khấu Trọng gãi đầu hỏi: "Từ sư phó có thể nói rõ hơn một chút không?".

Từ Tử Lăng mỉm cười nhìn ánh mắt chờ đợi của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, chậm rãi nói: "Vừa rồi trước khi cửa đồng điện mở ra, ta đã cảm thấy Hòa Thị Bích ở bên trong".

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều lấy làm ngạc nhiên. Giả như Từ Tử Lăng nói là "khi cửa đồng điện mở ra, gã cảm nhận được sự tồn tại của Hòa Thị Bích" vậy thì hết sức thuận lý thành chương, cũng giống như việc phải mở hộp ra mới thấy đồ bên trong vậy.

Từ Tử Lăng vẫn ung dung nói tiếp: "Đó là trước khi Liễu Không vận công đẩy cửa ra chừng mười cái nháy mắt. Nếu ta đoán không sai, cho tới lúc đó Liễu Không vẫn đang tiến hành một loại công pháp thiền định nào đó với Hòa Thị Bích, nên ta mới không cảm ứng được, đến lúc y thu công, ta mới bắt đầu có cảm giác".

Khấu Trọng chau mày nói: "Chuyện đó thì liên quan gì đến việc trộm bảo vật của chúng ta chứ?".

Bạt Phong Hàn hân hoan nói: "Đương nhiên là quan hệ rất lớn. Có phải Tử Lăng đã cảm nhận được Hòa Thị Bích có biến hóa dị dạng gì không?".

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Chính là như vậy, thậm chí Liễu Không cũng không chịu đựng nổi, nên mới phải mở cửa xuất quan, tạm thời rời xa Hòa Thị Bích. Vương Thế Sung nói không sai, Hòa Thị Bích đúng là không ngừng biến hóa, nhưng chỉ có cao nhân thiền đạo hoặc người tu luyện tiên thiên chân khí đến cảnh giới nào đó mới có thể cảm nhận được, chỉ là khi đó cả hai đều phân thần nghĩ đến chuyện khác, khoảng cách lại xa nên mới không phát giác ra đó thôi".

Khấu Trọng bắt đầu tự tin trở lại, gật đầu thúc giục: "Mau nói ra kế hoạch của ngươi đi!".

Từ Tử Lăng nói: "Đầu tiên chúng ta giả thuyết chuyện Hòa Thị Bích biến hóa không ngừng theo thiên tượng không phải là chuyện ba hoa khoác lác, nếu là như vậy, biến hóa của Hòa Thị Bích có lẽ cũng tuân theo một quy luật như thiên tượng vậy".

Bạt Phong Hàn giật mình nói: "Tử Lăng có phải muốn nói Hòa Thị Bích đang càng lúc càng ảnh hưởng nhiều hơn đến những người trong thiền đạo, nên toàn thể hòa thượng đều phải rời xa đồng điện, chỉ có thể cảnh giới từ xa thôi đúng không?".

Khấu Trọng nhăn trán nói: "Cả tòa thiền viện ấy chỉ có mỗi bình đài bằng đá trắng phía trước đồng điện là đèn đuốc sáng ngời, chỉ cần phái mấy hòa thượng nhãn lực tương đối cao một chút đứng chung quanh giám thị thì e là một con ruồi cũng khó bay lọt nữa, chúng ta làm sao nhập điện chứ?".

Từ Tử Lăng nói: "Đây hoàn toàn là một canh bạc, ta đồ rằng Liễu Không vì bị ảnh hưởng của Hòa Thị Bích nên đã luyện công sai đường, buộc phải tịnh tu ở nơi kín đáo, nên cơ hội của chúng ta là rất lớn".

Bạt Phong Hàn không hiểu hỏi: "Vậy còn từ đại hộ pháp kim cương và hơn hai trăm hòa thượng võ công cao cường thì sao? Nhìn bọn họ bước đi chỉnh tề đều tăm tắp, nói không biết chừng còn biết cả mấy trò La Hán Đại Trận hay Kim Cương Đại Trận gì gì đó ấy chứ?".

Khấu Trọng vỗ đùi reo lên: "Ta hiểu rồi, chỉ cần dẫn dụ bọn tới trước đồng điện động thủ, bọn họ sẽ bị ảnh hưởng của Hòa Thị Bích, đánh hai ba chiêu là sẽ ôm đầu bỏ chạy cũng không chừng! Hà hà, thật hứng thú, có điều sau khi đắc thủ chúng ta làm sao mới đào tẩu được?".

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Ngươi đúng là nóng lòng quá nên mất khôn rồi, chỉ cần chúng ta lấy được Hòa Thị Bích trong tay, vậy khác gì có tầm bùa hộ mệnh để đối phó đám hòa thượng chứ. Nhưng cũng phải đợi đến lúc Hòa Thị Bích có ảnh hưởng nhiều nhất đến họ mới rat ay được, bằng không nếu để lỡ mất thời cơ thì lại phải đợi tới lần tuần hoàn sau mất!".

Bạt Phong Hàn nói: "Hình như Tử Lăng khẳng định chúng ta sẽ không bị ảnh hưởng xấu từ Hòa Thị Bích như đám hòa thượng kia thì phải? Đây là đạo lý gì vậy?".

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp: "Chỉ đơn thuần là trực giác thôi, bởi vì Hòa Thị Bích chỉ làm ta có một cảm giác rất thân thiết, có điều vì chúng ta cũng không thể liệu được nó sẽ biến hóa tới mức nào, nên mới phải tới nấp ở nơi gần đó nhất, quan sát biến hóa, đợi đến lúc thích đáng nhất mới ra tay hành động. Hai người đã hiểu chưa?".

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều phấn chấn tinh thần, toàn bộ cảm giác bất lực thất ý vừa rồi đều tan biến như mây khói.

Từ Tử Lăng mắt hổ sáng rực lên như điện, lạnh lùng nói: "Đi thôi!".

Đoạn dẫn đầu phóng về Tịnh Niệm Thiền Viện một lần nữa.

Chương 157: Thiên cổ dị bảo

Ba người đổi hướng đột nhập vào từ hướng phía sau của Thiền Viện, chỗ đó đương nhiên không có tám trăm linh tám bậc thang thông lên tận đỉnh núi, mà là một vách đá dựng đứng, nguy hiểm vô cùng. Cả ba đang vượt qua một con sông nhỏ chảy vòng quanh chân núi thì Từ Tử Lăng chợt lên tiếng đề nghị: "Nếu ba chúng ta cùng đi trộm đồ thế này, sau khi sự thành chỉ cần đám hòa thượng kia miêu tả lại là đảm bảo ai cũng đoán ra là ba chúng ta làm cả. Hiện giờ cừu nhân của chúng ta đã rải khắp thiên hạ, nếu thêm một đám hòa thượng ni cô võ công cao cường hay thậm chí là cả Ninh Đạo Kỳ nữa thì thật không nên đâu".

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đều gật đầu đồng ý. Không lâu trước đó ba người cùng công khai hiện thân ở Mạn Thanh Viện, thêm vào đó là thể hình của cả ba đều khôi vĩ hơn người, nếu cứ như vậy cùng nhau đi trộm đồ, chỉ có kẻ ngốc mới không đoán ra được là ai.

Khấu Trọng chau mày nói: "Nhưng có một số chuyện muốn giấu cũng không giấu được, tỷ như là Loa Hoàn Kình của chúng ta đã trở thành kỳ công nổi danh khắp thiên hạ rồi, một khi động thủ lập tức sẽ lộ nguyên hình".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Chuyện này ngươi không cần phải lo, Loa Hoàn Kình của ta đã đạt tới cảnh giới thu phát tùy tâm, nhanh chậm tùy ý rồi, bảo đảm tuyệt đối nếu có y che giấu, đảm bảo không có sơ hở gì đâu".

Hai người đều lấy làm kinh ngạc. Khấu Trọng ngưỡng mộ nói: "Lúc nào ta mới được giống như ngươi nhỉ?".

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Trọng thiếu gia cần gì phải học theo Tử Lăng chứ, mỗi người đều nên dựa vào tài năng riêng của mình mà phát triển theo con đường riêng, tốt nhất là để tất cả thuận theo tự nhiên".

Thấy Khấu Trọng gật đầu ra vẻ hiểu ý, Bạt Phong Hàn lại quay sang Từ Tử Lăng nói: "Vậy thì chúng ta phục trong bóng tối, khi Tử Lăng đoạt bảo thành công, sẽ yểm hộ cho ngươi triệt thoái".

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Bất luận là tình hình có ra sao hai người cũng không được hiện thân động thủ, bằng không sẽ bị đoán ra thân phận ngay". Ngưng lại một chút rồi gã nói tiếp: "Lần này tuyệt đối không thể sính cường làm bậy, mà chỉ có thể lợi dụng dị năng của Hòa Thị Bích mà thừa cơ động thủ thôi. Nếu thật sự đánh nhau với đám hòa thượng ấy, một người hay ba người có khác biệt gì đâu chứ. Vì vậy chỉ có thể do một mình ta xuất thủ, thử đánh bạc với vận khí xem sao. Hai người cứ ở đây đợi ta, khi ta nhảy từ trên vách núi xuống thì đỡ lấy, đó mới là biện pháp tiếp ứng tốt nhất".

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: "Tiểu Lăng người trước giờ đều không hứng thú mấy với chuyện tranh thiên hạ của ta và Hòa Thị Bích, tại sao lần này lại tích cực như vậy?".

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Nguyên nhân căn bản nhất chính là ta đồng ý với câu nói loại dị báu ngàn năm như Hòa Thị Bích chỉ người có đức mới có khả năng sở hữu, kế đó là do sự hiếu kỳ, có lẽ là Hòa Thị Bích đại biểu cho ba giấc mộng khác nhau của ba chúng ta".

Bạt Phong Hàn gật đầu nói: "Với ta mà nói, Hòa Thị Bích đại biểu hoặc chính là hòn đá đặt chân để ta tiến lên đỉnh cao nhất của võ đạo, đối với Trọng thiếu gia, đó là một trong những nhân tố then chốt để y tranh thiên hạ, thà đem vứt xuống biển cũng quyết không

nhường cho Lý Thế Dân". Tiếp đó y nhìn thẳng vào mắt Từ Tử Lăng hỏi: "Còn đối với Tử Lăng, Hòa Thị Bích có ý nghĩa gì?".

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi thanh khí: "Khi ta cảm ứng được Hòa Thị Bích, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác bình lặng lạ thường, cơ hồ như trong miếng ngọc đó ẩn tàng một chân lý sâu xa huyền ảo nào đó của vũ trụ vậy, thế nên mới sinh lòng hiếu kỳ, muốn có được để nghiên cứu".

Bạt Phong Hàn lấy ra một bộ kình trang dạ hành từ trong bọc sau lưng, nhét vào tay Từ Tử Lăng: "Thời gian không còn nhiều, ngươi mau hành động đi! Bằng không sáng mai Liễu Không sẽ mang Hòa Thị Bích đi chỗ khác cũng không chừng".

Khấu Trọng nói: "Tốt nhất là đóng giả người già một chút. Ngươi đi rồi, chúng ta sẽ ở đây vừa tụng kinh niệm phật vừa nghĩ cách xử lý sự vụ sau khi lấy được bảo vật, quan trọng nhất là phải nhất trí đồng tâm, tránh gây tranh chấp. Cẩn thận đấy, hảo huynh đệ của ta!".

Từ Tử Lăng bổ lên mái ngói lưu ly của gian đại điện, đồng điện đã hiện ra trước mắt, bình đài đá trắng đèn đuốc sáng như ban ngày, nhưng tuyệt nhiên không thấy một bóng người. Cùng lúc này, gã đã cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại của Hòa Thị Bích bên trong đồng điện.

Đó là một thứ cảm giác vô cùng kỳ quái. Cơ hồ như thứ dị bảo ngàn năm này đang phát ra một loại năng lượng siêu nhiên mà con người không thể nào lý giải. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi chừng mười hơi thở, luồng dị lực ấy đã tăng lên gấp đôi.

Từ Tử Lăng tu dưỡng hơn người ấy vậy mà cũng bị ảnh hưởng, cảm thấy toàn thân khó chịu, suýt chút nữa thì quay đầu bỏ chạy. Tới giờ gã mới thật sự hiểu được tại sao tất cả hòa thượng trong thiền viện

đều phải tránh đi.

Lúc này gã đã đeo lên một tấm mặt nạ của lão nhân, chỉ cần khom lưng cong người một chút là đảm bảo đến người quen cũng khó mà nhận ra, thêm vào trên đầu lại chít khăn che kín mái tóc đen huyền, nên càng thêm hoàn hảo, không chút sơ hở. Trên lưng gã đeo thanh mộc kiếm mà Khấu Trọng đẽo cho, hòng che tai mắt người khác.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, để chân khí từ huyệt Dũng Tuyền nơi gan bàn chân hữu dâng lên chảy khắp toàn thân trong chớp mắt.

Cảm giác khó chịu lập tức tiêu tán. Chính bản thân gã không nhịn nổi phải lẩm bẩm ngạc nhiên, trong lòng cảm thấy mù mờ khó hiểu. Nếu ảnh hưởng của Hòa Thị Bích mà dễ hóa giải như vậy, hòa thượng trong thiền viện sao lại sợ nó như sợ hổ vậy?

Nhưng lúc này gã đã không còn thời gian để suy nghĩ nhiều như vậy nữa, chỉ đề khí phi thân xuống dưới, đi thẳng lên bình đài đá trắng phía trước đồng điện.

Phật hiệu vang lên bốn phía. Y phục phất động, cùng lúc từ bát phương truyền lại.

"Boong boong boong!".

Tiếng chuông vang động khắp tự viện.

Tất cả việc này Từ Tử Lăng đã đoán trước, nên chẳng buồn để ý, cứ lẳng lặng tiến thẳng về cửa điện, đưa tay chộp lấy hai chiếc vòng đồng lớn, vận công kéo mạnh.

Cửa điện theo đó mở ra. Một luồng hàn khí xộc thẳng tới, làm huyết khí của gã như ngưng đọng lại, chân khí toàn thân tản mạn, hô hấp

khó khăn.

Từ Tử Lăng lập tức quyết đoán, vội vàng tản công, hàn khí liền tiêu tán, tất cả phục hồi lại bình thường. Gã nào dám dừng lại, nhanh chóng bổ vào trong điện. Cảm giác của gã lúc này như bước vào trong một chiếc lồng lớn bằng đồng hay như bị một chiếc chuồng đồng chụp vào. Xung quanh bốn phía bày đủ những bức tượng phật đúc bằng đồng, bức nào cũng tinh xảo tinh kỳ, nổi lên giữa những hàng lan can bằng đồng tinh luyện, tạo nên một khí thế thần thánh đường hoàng hoa lệ.

Ánh đèn đuốc bên ngoài chiếu vào, làm bóng của Từ Tử Lăng chiếu dài lên khoảng trống giữa cửa chính và trung tâm đồng điện, khiến gã có một cảm giác run run, như kẻ có tật giật mình. Đầu của chiếc bóng vừa hay chạm vào một chiếc kỷ nhỏ bằng đồng và mấy chiếc nệm ngồi ở giữa điện.

Một miếng ngọc bích trắng tinh khiết đang an nhiên đặt trên kỷ đồng.

Bên trên miếng ngọc có chạm hình ngũ long nhe nanh múa vuốt thủ nghệ xảo đoạt thiên công, nhưng bên cạnh lại khuyết mất một góc, dùng hoàng kim đắp vào.

Từ Tử Lăng tâm thần chấn động. Bên ngoài không ngừng vang lên tiếng tăng bào phất gió phần phật, nhưng không ai dám tiến vào trong điện.

Đây chính là Hòa Thị Bích, thứ mà quần hùng thời Xuân Thu Chiến Quốc đã không tiếc máu xương để tranh đoạt, chí bảo vô giá độc nhất trong thiên hạ, đã thêu dệt nên cố sự Hoàn Bích Quy Triệu lưu truyền ngàn đời, ngọc tỷ truyền quốc của vị hoàng đế đầu tiên đã nhất thống thiên hạ, Tần Thủy Hoàng.

Chính trong giờ khắc này, Từ Tử Lăng cảm thấy bản thân mình và lịch sử ngàn năm của quốc gia, dân tộc đột nhiên liên kết chặt chẽ với nhau, không thể tách rời.

Một tiếng niệm phật hiệu vang lên bên ngoài, tiếp đó là một thanh âm ôn tồn: "Bần tăng Bất Sân, đứng đầu Tứ Đại Kim Cương Hộ Pháp, phụ trách hộ bảo. Nếu thí chủ biết sai chịu sửa, Bất Sân đảm bảo có thể để ngài an toàn rời khỏi nơi đây".

Từ Tử Lăng bước lên một bước, đưa tay cầm Hòa Thị Bích lên. Một cỗ hàn khí không thể hình dung từ chưởng tâm của gã lan đi khắp người.

Từ Tử Lăng cố ý giả giọng già nua, phát ra một tràng cười khùng khúc khó nghe, cuồng ngạo nói: "Lão phu đã dám tới đây đoạt bảo, tự nhiên là có thể rời khỏi đây rồi, Bất Sân ngươi có tin hay không?".

Một tiếng hừ lạnh tiếp đó là một thanh âm hùng hậu đầy uy lực quát lên: "Cuồng đồ vô tri dám đến thánh địa phật môn giở trò ngang ngược, nếu không biết điều lập tức bỏ bảo ngọc xuống, rời khỏi thánh điện thì đừng trách Trấn Ma Trượng của Bất Si này hạ thủ không lưu tình".

Từ Tử Lăng chầm chậm vận chân khí, cẩn thận hút hàn khí vào chưởng tâm, thông qua ngón giữa, đi qua Âm Du Mạch ở khuỷu tay đến Kiên Tỉnh Huyệt, từ đó đi xuống Đới Mạch bên dưới và sang Đốc Mạch ở sau lưng. Vấn đề khó nhất của gã chính là hễ vận khí hành công là liền bị ảnh hưởng của Hòa Thị Bích, nếu như không thay đổi được tình hình này, gã chỉ có thể ngoan ngoãn mà chấp nhận hảo ý của Bất Sân, bỏ lại bảo vật mà lủi trốn.

Vì vậy có thể dựa vào nội khí kỳ diệu của Trường Sinh Quyết để chế phục bảo vật hay không, chính là chuyện quan trọng nhất bây giờ.

Hàn khí đi tới đâu, kinh mạch Từ Tử Lăng như vỡ ra tới đó, khó chịu như muốn nổ tung người, lông tóc trên người đều dựng ngược lên, mắt mũi tai miệng như bị bặt chặt, cảm giác đáng sợ như đang bị dày vò dưới mười tám tầng địa ngục.

Duy chỉ có tổ khiếu ở mi tâm Ấn Đường là còn một chút linh quang, khiến gã không đến nỗi biến thành một kẻ điên loạn.

Gã vừa cố nghiến răng chịu đựng, kháng cự lại với nguy cơ tẩu hỏa nhập ma, vừa cười sằng sặc nói: "Kẻ nào dám bước vào đây nửa bước, ta sẽ vận công phá nát bảo ngọc này!".

Một giọng nói thấp trầm khác lại vang lên: "Bần tăng Bất Tham. Thí chủ nói vậy là sai rồi, phàm là thần vật bảo vật đều có thần phật làm chủ, phàm nhân đâu thể quyết định được. Nếu thí chủ có thể hủy được bảo vật, cũng là thiên ý như vậy mà thôi".

Toàn bộ tinh thần Từ Tử Lăng tập trung cả vào Hòa Thị Bích, hàn khí giờ đã chạy khắp toàn thân, khó chịu tới mức không thể chịu đựng nổi. Đáng ngại nhất là toàn thân gã cứng đờ không thể động đậy, muốn ném Hòa Thị Bích xuống cũng không thể làm nổi.

Đột nhiên kình phong rít lên.

Gã cảm nhận được rõ ràng mồn một, có một cây thiền trượng đang quét thẳng vào bối tâm mình, nhưng lại vô phương né tránh hay ứng phó.

Lúc mới đầu gã vẫn còn không chế được tốc độ hành tẩu của hàn khí trong nội thể, hy vọng có thể dùng dương cương chân khí nóng như hỏa diệm của mình trung hòa rồi lấy ra sử dụng. Đâu ngờ đúng vào lúc gã vận công hút lấy hàn khí thì dị lực thần bí của Hòa Thị Bích đột ngột tăng lên gấp bội, cuồn cuộn trào dâng đổ vào các kinh mạch,

biến thành một cơn sóng băng dâng trào, nghiền nát mọi luồng chân khí đang lưu chuyển trong cơ thể gã.

Vào lúc mỗi đạo kinh mạch phải chịu áp lực kinh người đến độ phải vỡ tung, thì chính là đã đến giai đoạn không thể vãn hồi, tẩu hỏa nhập ma đã là điều không thể tránh khỏi.

Từ Tử Lăng thầm nhủ mạng ta xong rồi, thì thiền trượng nặng gần trăm cân đã đập trúng bối tâm. Bên tai Từ Tử Lăng chỉ nghe tiếng ầm ầm như thác đổ, tấm thân cao lớn rung lên dữ dội, nhưng kỳ lạ là gã không hề nghe thấy tiếng xương cốt của mình gãy đoạn.

Phía sau vang lên một tiếng hư nhẹ.

"Phù phù...".

Cùng với tiếng thở gấp gáp và tiếng bước chân xa dần, gã biết người vừa xuất chiêu tập kích kia đã loạng choạng lui ra ngoài cửa.

Chính vào sát na trúng trượng ấy, Từ Tử Lăng cảm thấy toàn thân thư thái. Hàn khí khiến gã sắp phải tẩu hỏa nhập ma giống như đột nhiên tìm thấy điểm phát tiết, toàn bộ truyền qua thiền trượng ra ngoài như hồng thủy.

Còn toàn thân gã thì trống rỗng, xem chút nữa thì khuỵu người ngã xuống. Từ Tử Lăng nào dám chậm trễ, vội vàng phát động nội khí.

Điều kỳ diệu đã xảy ra.

Nhiệt khí nóng bừng cùng với hàn khí lạnh toát từ Hòa Thị Bích tỏa ra cùng lúc từ huyệt Dũng Tuyền dưới lòng bàn chân phải và chưởng tâm bàn tay trái lan tỏa đi khắp cơ thể.

Trong cơn vui mừng khôn xiết, Từ Tử Lăng vận công điều tiết chân khí trong cơ thể vận hành cùng một tốc độ với hàn khí tỏa lan từ Hòa Thị Bích, để cả hai cùng tụ lại ở Đan Điền Khí Hải cùng một lúc.

"Bình!".

Phía sau vang lên tiếng động của vật gì đó rất nặng đập mạnh xuống đất.

Từ Tử Lăng biết rõ nếu không thể lập tức chế phục luồng hàn khí quái dị của Hòa Thị Bích thì đừng hòng còn mạng rời khỏi nơi này nên nào dám lơ là để ý chuyện phía sau, nên vội hít sâu một hơi chân khí, đẩy lui mọi tạp niệm do ảnh hưởng của Hòa Thị Bích gây nên ra khỏi đầu, cố giữ chút linh quang ở tổ khiếu Ấn Đường huyệt, tâm thần toàn bộ tập trung ở Khí Hải.

Đây chính là công phu cơ bản Ngưng Thần Nhập Huyệt mà Phó Quân Sước dạy cho gã và Khấu Trọng. Nhưng lúc nàng dạy bọn gã công phu này, e rằng có nằm mơ cũng không ngờ được gã sẽ dùng nó trong một tình huống đặc biệt như lúc này.

Hai luồng kình khí một hàn một nhiệt từ hai nguồn khác nhau, cùng lao về Khí Hải huyệt như hai mũi tên. Từ Tử Lăng biết đây chính là giờ khắc quyết định thành bại sinh tử của mình, tâm trí tĩnh lặng tựa trăng trong giếng nước, dùng ý ngự kình, biến chân khí trong người thành Loa Hoàn Kình, quấn lấy luồng hàn khí đang tràn vào Khí Hải như một con rắn. Giả như gã không có kinh nghiệm kết hợp với chân khí âm hàn của Khấu Trọng để tăng cường chân lực và trị thương, giờ này gã sẽ cố hết sức để bức luồng hàn khí đáng sợ này ra ngoài, chứ không phải làm như bây giờ.

Từ khi "âm dương tương hội" với Khấu Trọng, chân khí của gã trong dương có âm, tránh được tình trạng nguy hiểm cô dương bất trường,

nhưng chân khí vẫn thiên về dương cương, lấy dương làm chủ, lấy âm làm phó.

Nhưng hàn khí từ Hòa Thị Bích lại khác hẳn với chân khí liên miên bất tuyệt, tràn đầy sức sống của Khấu Trọng. Từ Tử Lăng không thể hình dung sự khác biệt giữa hàn khí của Hòa Thị Bích và kình khí do người phát ra, nhưng tóm lại là không thể kháng ngự, hùng mạnh vô cùng vô tận. Đó là một thứ năng lượng vô cùng vô tận, và cực kỳ đáng sợ tích tụ trong một không gian nhỏ hẹp chỉ chừng ba thốn.

Hai luồng lưu khí cuối cùng đã giao tiếp ở Khí Hải, Từ Tử Lăng đề khí, chân khí bản thân lập tức quấn tròn xung quanh hàn khí.

"Ầm!".

Gã hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy tất cả kinh mạch như căng phồng lên, tiếp đó lập tức co lại, một co, một nở, thần kinh gã như đang bị một chiếc thiết chùy vô hình không ngừng đập mạnh.

Vô số cảnh tượng kì dị loang loáng hiện ra trong đầu gã. Bầu trời đầy sạo, hư không rộng lớn, kỳ dị đến độ không thể hình dung. Thời gian và không gian trải dài vô hạn.

"Ọe!".

Từ Tử Lăng phun ra một búng máu, không biết kinh mạch đã co giãn bao nhiêu lần, cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại. Hàn khí trong nội thể hoàn toàn tiêu tán, thay vào đó là cảm giác vô cùng cổ quái, toàn thân kinh mạch như tắm trong ánh mặt trời ấm áp, thư thái dễ chịu vô cùng.

Hàn khí trong Hòa Thị Bích dường như không tràn vào cơ thể gã

nữa. Từ Tử Lăng vẫn không rõ là chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy Linh Đài sáng rỡ, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Gã đột nhiên chuyển mình.

Ngoài cửa đầy những hòa thượng. Trước cửa vứt lăn lóc một cây thiền trượng đã méo mó, Từ Tử Lăng nhìn mà rùng minh, nó đại biểu cho hai luồng chân lực cực kỳ hùng mạnh đã giao kích với nhau.

Tam Đại Hộ Pháp Kim Cương đứng dưới bậc cấp đang đỡ một hòa thượng thân hình cao lớn, toàn thân vẫn còn gục xuống, khóe miệng rớm máu, sắc mặt như không dám tin vào sự việc trước mắt.

Từ Tử Lăng biết y chỉ bị chấn thương, thầm nhủ một tiếng "xin lỗi", đưa tay quệt vết máu trên miệng, tả thủ nâng Hòa Thị Bích lên, ung dung bước ra bình đài phía trước đồng điện.

Bầu trời đầy sao chi chít, gió đêm vi vu thổi tới.

Hòa Thị Bích xạ ra những tia sáng kỳ lạ.

Tất cả các hòa thượng bao gồm cả Tứ Đại Kim Cương đều lui về phía sau.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn bảo bối trên tay mình, thầm nhủ tại sao hiện giờ mình không còn cảm thấy bất cứ ảnh hưởng nào từ dị năng của Hòa Thị Bích nữa?

Đột nhiên gã sực nhớ ra mình đang giả làm một lão già lưng khòng, có điều bây giờ có muốn bổ cứu cũng không kịp nữa rồi.

Một lão hòa thượng râu bạc như cước, niên kỷ ước chừng hơn sáu mươi trong tứ đại kim cương bước ra chắp tay nói: "Thí chủ có thể

dùng bối tâm đỡ lấy một trượng toàn lực của Bất Si, có thể thấy công lực đã đạt mức cái thế thần thông, không biết phải xưng hô thế nào?".

Từ Tử Lăng nghe tiếng nhận ra đây chính là Bất Sân hòa thượng thủ lĩnh của Tứ Đại Kim Cương, thầm cảm thấy hổ thẹn trước lời tán thưởng của lão, có điều lúc này đã không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ đành liều mình ứng đáp, cười lên một tràng cuồng tiếu, đổi giọng khàn khàn nói: "Liễu Không đã đi đâu rồi? Ta muốn tìm hắn tính nợ!".

Bất Si giằng ra khỏi cánh tay của mấy hòa thượng đang đỡ phía sau, bước lên một bước gằn giọng quát: "Loài chuột nhắt phương nào, hiện giờ thì dù ngươi có giao lại bảo vật cũng đừng hòng rời khỏi đây".

Từ Tử Lăng đang đóng giả một lão già mục hạ vô nhân, cuồng vong tự đại, đóng kịch tự nhiên phải đóng cho hết vở, bèn cười lên ha hả đưa Hòa Thị Bích ra trước mặt nói: "Có bản lĩnh thì cứ đến mà lấy!".

Bất Si lập tức cau mày, lùi lại hai bước.

Một lão hòa thượng cao gầy chắp tay lại nói: "Thí chủ và bản thiền chủ có ân oán gì mà đến tìm người tính nợ?".

Từ Tử Lăng bừng tỉnh, hiểu được bọn họ sợ hãi năng lượng của Hòa Thị Bích nên mới tìm cách kéo dài thời gian, hy vọng Liễu Không ở trong mật thất kịp xuất hiện để thu thập mình, trong lòng thầm nhủ nếu lúc này mà không chạy thì còn đợi đến lúc nào nữa.

Nghĩ đoạn liền bật cười khanh khách nói: "Món nợ đó để sau này tính cũng được! Hiện giờ lão phu đang ngứa tay, có kẻ nào lên đây đùa một lúc không?".

Nói xong hữu thủ liền đưa lên rút mộc kiếm sau lưng, tả thủ cầm chắc Hòa Thị Bích xông xuống thạch cấp. Một luồng kình khí như có bức tường khổng lồ đổ ụp xuống đầu bốn người bọn Bất Sân.

Bất Sân vung trượng hất ngược lên, rõ ràng là không muốn để gã tiến lại gần, đương nhiên không phải lão sợ Từ Tử Lăng mà là sợ Hòa Thị Bích ở trong tay gã.

Từ Tử Lăng thấy tuy chỉ là một chiêu thức hết sức đơn giản, song bên trong lại bao hàm vô số biến hóa, phối hợp với bộ pháp ảo diệu, quả thực không dễ đối phó chút nào. Lợi hại nhất là động tác vung trượng từ chậm chuyển nhanh dần, bao trùm toàn bộ thân người gã bên trong luồng khí kình mãnh liệt, tựa hồ như quyết ý không để gã thoát thân.

Cùng lúc đó gã cũng cảm nhận được dị lực của Hòa Thị Bích đang giảm dần, nếu để lọt vào đại trận mà đám hòa thượng này đã bố trí sẵn, kết quả cuối cùng nhất định chỉ có lực chiến đến chết.

Ngoại trừ Bất Si bị thương đã tránh ra ngoài, Bất Cụ béo lùn và Bất Tham cao gầy cũng vung trượng quét tới. Gã biết rất rõ, nếu như không nhân lúc vòng vây chưa kịp hình thành mà đào tẩu, sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi bình đài đá trắng này.

Từ Tử Lăng gầm lên một tiếng.

Mộc kiếm vẽ ra một đường cầu vồng, công thẳng vào thiền trượng của Bất Sân, tả thủ cầm Hòa Thị Bích múa một vòng.

Công thế của ba hòa thượng lập tức khựng lại.

"Phùng!".

Khí kình giao kích.

Từ Tử Lăng tự nhủ mình thật may mắn, nhanh nhẹn mượn lực bắn vọt lên không.

Gã lộn nhào một vòng lên phía trên nóc đồng điện, giờ mới biết toàn bộ nơi này đã bị các hòa thượng cầm thiền trượng bao vây, trên nóc điện còn có hơn mười hòa thượng đang đồng thanh niệm phật hiệu chờ gã hạ thân xuống nóc điện.

Cả kinh thất sắc, Từ Tử Lăng vội hít mạnh một hơi chân khí.

Chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Trước đây không phải là gã chưa từng thử hoán khí trên không, nhưng tác dụng chỉ kéo dài lực cũ, tuyệt đối không thể tích tụ được lực mới như loài cầm điểu.

Nhưng lúc này hoàn toàn khác trước.

Chân khí trong nội thể bùng nổ như hỏa diệm sơn, cơ hồ như toàn thân kinh mạch đã tích tụ một lượng lớn chân khí từ lâu, cảm giác đó giống như được bay lượn tự do giữa trời vậy.

"Vù!".

Từ Tử Lăng lộn nhào thêm một vòng nữa, vượt qua nóc đồng điện, cùng lúc cũng tránh khỏi hai trượng truy kích của Bất Cụ và Bất Tham.

Lúc Bất Cụ, Bất Tham một hơi chân khí đã tận, rơi xuống nóc đồng điện thì gã đã phóng đi được mười tám trượng.

Hơn mười hòa thượng cùng lúc thổ khí, phóng cây thiền trượng trong tay ra. Tăng nhân trong Tịnh Niệm Thiền Viện đích thực là không người nào không cao minh, hơn mười cây thiền trượng phóng ra hết sức có chừng mực, không chỉ lấy gã làm mục tiêu mà còn chặn đứng mọi đường tiến thoái, giống như một tấm lưới khổng lồ chụp xuống đầu Từ Tử Lăng vậy.

Tiếng kình khí phá không rít lên rợn người.

Từ Tử Lăng chẳng hề sợ hãi, đột nhiên trầm người xuống.

Lúc này hai cây thiền trượng đã bắn tới.

Từ Tử Lăng hai chân điểm ra, lần lượt đá nhẹ vào đầu trượng.

"Cạch... cạch...".

Gã đột nhiên đổi hướng, lướt đi như một đóa hắc vân, vượt qua một ngôi đại điện khác dưới ánh mắt giận dữ của chúng tăng, phóng về phía hậu viện.

Chương 158: Cải huyệt hoán mạch

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn ngẩng đầu lên dõi nhìn, dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo của vầng trăng và vô vàn tinh tú, bóng hình quen thuộc của Từ Tử Lăng lớn dần, lớn dần, cả hai vội vàng vận công chuẩn bị tiếp ứng. Trong tiếng y phục phần phật, Từ Tử Lăng rơi đến cách đầu hai người chừng ba trượng thì đột nhiên lộn nhào, giảm dần tốc độ như có kỳ tích, rồi ung dung hạ thân xuống đất, phiêu diêu như một chiếc lá, rồi lảo đảo lắc khẽ người, suýt chút nữa thì ngồi bịch xuống đất.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn trợn mắt lên nhìn gã. Vách núi này tuy không phải cao lắm, nhưng từ dưới chân lên tới đỉnh ít nhất cũng phải hơn ba mươi trượng, cả hai đều tự biết nếu mình nhảy xuống từ trên đó, tuy không đến nỗi ngã chết, nhưng ít nhiều cũng có chút chấn thương, làm sao cũng không thể giống như Từ Tử Lăng vừa nãy được.

Hai người mới phóng tới thì Từ Tử Lăng đã đi trước một bước, nhún chân phi thẳng vào rừng. Cả hai lập tức hiểu ra, vội vàng đi theo, chạy một mạch hơn hai chục dặm đường, ba người mới dừng lại trong khu rừng rậm dưới chân một ngọn núi.

Từ Tử Lăng xòe tay trái ra, mỉm cười nói: "Xem này! Lạn Tương Như chính vì thứ này mà được danh truyền thiên cổ đấy!".

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn tròn mắt lên nhìn bảo bối trong tay Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng đưa tay cầm lên: "Ối! Mẹ ơi, sao mà nóng thế!".

Từ Tử Lăng ngẩn người nói: "Làm gì có lý đó, rõ là lạnh như tảng băng vậy mà".

Khấu Trọng đưa Hòa Thị Bích cho Bạt Phong Hàn xem: "Huynh làm người công chứng xem, rốt cuộc là nó nóng hay lạnh?".

Bạt Phong Hàn cẩn thận đón lấy bảo vật, quan sát kỹ lưỡng hoa văn bên trên rồi nói: "Hán tự thông thường thì ta còn đọc được, nhưng tám chữ như vẽ bùa này là gì, các người thử nói xem?".

Khấu Trọng nhổm lên quan sát rồi lắc đầu nói: "Đây là điểu hình triện văn, chỉ có Vương Thông may ra mới đọc nổi. Lão Bạt à, hiện giờ ta chỉ muốn huynh nói xem cái thứ này nóng hay là lạnh thôi, không phải bảo huynh nghiên cứu xem bên trên nó khắc chữ gì đâu".

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Hiện giờ ta cảm thấy trong lòng rất bình lặng, vô cùng thư thái, có thể thấy rằng truyền thuyết nói Hòa Thị Bích có công năng an thần trấn khí không sai chút nào".

Từ Tử Lăng đưa tay vuốt nhẹ lên những văn tự khắc trên bảo ngọc, dịch đầu ngón tay thuận theo những đường nét của hai chữ đơn giản nhất trên đó: "Hai chữ này dù không biết cũng có thể đoán ra được, có lẽ là "thiên" thì phải? Thật kỳ lạ, vừa rồi thứ quỷ quái này còn làm ta cảm thấy khó chịu muốn chết đi được, hiện giờ sao lại khiến ta tâm bình khí hòa thế này".

Khấu Trọng cũng đưa tay ra sờ thử: "Hai chữ đầu có lẽ là "thọ mệnh" còn hai chữ sau cùng này chắc là "vĩnh xương"... Hà! Thọ mệnh như thiên, cái gì vĩnh xương, chỉ có hai chữ này không biết thôi, hà hà chúng ta hợp lại cũng bằng sáu phần lão Vương Thông rồi đó?".

Bạt Phong Hàn từ đầu vẫn tập trung tinh thần vào miếng bảo ngọc đặt trong lòng bàn tay, song mục xạ ra những tia nhìn kỳ lạ: "Hiện giờ hai người cảm thấy nó nóng hay là lạnh?".

Khấu Trọng đáp: "Đương nhiên là nóng rồi!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Tại sao lại có chuyện này chứ? Thử hỏi xem trên đời này có thứ bảo thạch nào nóng không?".

Ánh mắt hai gã đều liếc sang phía Bạt Phong Hàn, đợi chờ câu trả lời của y.

Gương mặt Bạt Phong Hàn đột nhiên sáng bừng lên: "Ta chưa từng thấy qua chất ngọc kỳ lạ như vậy bao giờ, trong hàn có nhiệt, trong nhiệt có hàn, bên trong lại ẩn chứa một năng lượng vô cùng vô tận nữa. Nếu chúng ta có thể lấy nó làm của mình, tịnh tâm tu luyện, nhất định sẽ có thu hoạch bất ngờ".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Vấn đề là cả đám ni cô ở Từ Hàng Tịnh Trai và hòa thượng trong Tịnh Niệm Thiền Viện cũng vô phương với nó, chúng ta có thể làm gì đây?".

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Ta có cách, nhân lúc trời còn chưa sáng, chúng ta lập tức bắt tay tiến hành, hy vọng có chút thu hoạch. Nếu không thể tăng cường công lực trong thời gian ngắn, e rằng ngày mai sẽ khó khăn lắm đấy".

Ba người tìm được một chỗ kín đáo trên đỉnh ngọn núi cách Tịnh Niệm Thiền Viện chừng năm mươi dặm, ngồi xuống xung quanh một tảng đá lớn khá bằng phẳng, Hòa Thị Bích được đặt giữa tảng đá, phát ra một thứ ánh sáng kỳ lạ trong màn đêm tối tăm lạnh lẽo của lúc trước bình minh, khiến người ta có cảm giác siêu phàm thoát tục lạ thường.

Bạt Phong Hàn nghe Từ Tử Lăng kể lại chuyện vào trong đồng điện trộm báu rồi hân hoan nói: "Tình trạng của Tử Lăng các bậc tiên hiền sớm đã nhắc tới rồi, được gọi là thoát thai hoán cốt hoặc tẩy tủy dịch cân, kỳ thực chỉ là cường hóa khả năng chịu đựng của kinh mạch, khiến dung lượng chân khí tăng lên gấp bội, tăng nhanh tốc độ hành tẩu của kình khí mà thôi. Xem ra thì tạo hóa vừa rồi đã đặt ra cơ sở để sau này Tử Lăng trở thành cao thủ tuyệt đỉnh đó. Thông thường quá trình này phải cần một khoảng thời gian dài không ngừng khổ luyện và phấn đấu, vậy mà ngươi chỉ cần chưa đầy một khắc thời gian, quả thực là kỳ sự chưa từng thấy trong lịch sử võ lâm".

Khấu Trọng cả mừng nói: "Vậy có phải là Tiểu Lăng đã công lực đại tiến không?".

Bạt Phong Hàn lắc đầu nói: "Công lực có lẽ tăng lên chút ít, có điều vẫn cần phải khổ luyện thời gian dài, nhưng thế này cũng đã không phải tầm thường rồi. Nên biết rằng sức chịu đựng của con người đều có giới hạn nhất định, cũng giống như một cái thùng gỗ vậy, chỉ có thể chứa một lượng nước nhất định. Sau khi kinh mạch được thay đổi, Tử Lăng đã từ một cái thùng nước biến thành một hồ nước sâu không thấy đáy rồi, sau này chỉ xem hắn có thể hấp thu được bao nhiêu nước thôi".

Từ Tử Lăng khâm phục thốt lên: "Cảm giác của ta đúng là như vậy, Phong Hàn huynh suy đoán thật chính xác".

Khấu Trọng hít sâu một hơi hỏi: "Hiện giờ phải động thủ với cái bảo bối này thế nào đây?".

Bạt Phong Hàn cũng chau mày nói: "Chúng ta có nên đợi cho bảo ngọc bộc phát mạnh nhất rồi mới ra tay hút năng lượng bên trong không?".

Từ Tử Lăng vỗ ngực nói: "Chuyện đó không cần thiết, hơn nữa lại rất nguy hiểm, lẽ nào ta cũng phải toàn lực đánh hai người một trượng sao?".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Ta hiểu rồi. Tiểu Lăng có thể nói những điều ngươi tâm đắc cho lão Bạt nghe, ta đi xung quanh cảnh giới, không chừng có người nấp ở gần đây mà cũng không biết".

Sau khi Khấu Trọng đi, Từ Tử Lăng liền mỉm cười nói: "Chiêu này chúng ta học lén được của Loan Loan, chính là dồn chân khí vào trong sinh tử khiếu môn ở bên dưới Khí Hải huyệt, để không còn một chút chân khí nào lưu chuyển trong kinh mạch nữa, như vậy thì có thể trùng diễn lại tình hình vừa rồi xảy ra với ta, và hút được năng lượng của Hòa Thị Bích.

Bạt Phong Hàn trầm mặc hồi lâu, thở dài nói: "Đến giờ ta mới hiểu được cái gì là huynh đệ sinh tử chi giao, nếu đổi lại là bất kỳ kẻ nào khác, không tìm đủ mọi cách để độc chiếm bảo vật mới lạ đấy. Nhưng hai người lại coi như ăn cơm uống rượu vậy, chẳng hề tiếc rẻ, chỉ riêng bụng dạ này đã khiến Bạt Phong Hàn ta phải khâm phục sát đất rồi".

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Cái này gọi là có phúc cùng hưởng mà!".

Tiếp đó lại giải thích tỉ mỉ cách vận khí hành công cho y nghe. Lúc này Khấu Trọng cũng quay lại, ba người ngồi xếp bằng, Từ Tử Lăng ngồi trước, Khấu Trọng ngồi sau cùng, Bạt Phong Hàn ở giữa, người trước đặt tay lên hậu tâm của người sau, còn Từ Tử Lăng thì nắm lấy Hòa Thị Bích.

Từ Tử Lăng hít sâu vào một hơi thanh khí: "Bắt đầu đi!".

Đoạn lập tức vận công, nơi gan bàn chân bên phải lập tức nóng bừng, chân khí quán chú toàn thân, đẩy vào bên trong Hòa Thị Bích.

Bảo vật liền sáng bừng lên, dị quang lấp lánh.

Ba người cùng run lên một lượt, như chạm phải điện.(ngày xưa đã có điện rồi hả???)

Đó là một cảm giác mãnh liệt không thể nói thành lời.

Giống như Hòa Thị Bích có sự sống vậy, phóng ra những luồng dị lực kinh hồn xâm nhập vào đầu óc và nội thể của cả ba, những cảnh tượng kỳ quái và lạ lẫm lần lượt hiện ra, khiến ba người khó chịu muốn phát điên, cơ hồ như chìm đắm trong cơn ác mộng không thể nào thoát ra được.

Chân khí từ Trường Sinh Quyết của Từ Tử Lăng đã kích phát sự cuồng bạo của năng lượng bên trong Hòa Thị Bích.

Lúc này đã thành thế cưỡi hổ, muốn ngưng cũng không xong, ba người chỉ có một đường duy nhất là tán phát khí kình toàn thân, cố giữ một chút linh quang ở Tổ Khiếu, kiên trì chống chọi.

Đầu tiên là Từ Tử Lăng cảm thấy luồng dị năng của Hòa Thị Bích tăng lên gấp bội không ngừng đổ dồn vào chưởng tâm gã như ngựa thoát cương, rồi tiếp cục chảy vào những đạo kinh mạch nhỏ đi khắp nội thể.

Từ Tử Lăng đâu ngờ lại có tình trạng này, nhưng cũng lập tức hiểu ra chuyện này có liên quan đến việc kinh mạch mình được cường hóa, khí huyết toàn thân như ngưng đọng lại, hàn khí trong Hòa Thị Bích lại không ngừng tăng lên, liên miên bất tuyệt.

Bạt Phong Hàn cũng lập tức phát giác dị dạng, biết Từ Tử Lăng đã hoàn toàn không thể khống chế được dị năng của Hòa Thị Bích, trong nháy mắt y đã phải đối diện với quyết định đau đớn nhất từ khi sinh ra đến giờ. Giả như dịch tay khỏi bối tâm lạnh tựa băng tuyết của Từ Tử Lăng, y sẽ lập tức an nhiên vô dạng thoái lui, nhưng Từ Tử Lăng thì khẳng định hồn du địa phủ. Còn nếu y làm theo cách của Từ Tử Lăng truyền thụ, kết quả rất có thể giống như cây thiền trượng cong queo của Bất Si, tự mình hy sinh để nhận lấy trọng kích này.

Bạt Phong Hàn nghiến răng, vận công mạnh.

Hàn khí đổ vào thân thể Bạt Phong Hàn như thác lũ. Chỉ thấy y ọe lên một tiếng, thổ ra hai búng huyết, máu nhuộm đỏ của đầu, tóc, lưng Từ Tử Lăng, cảnh tượng đáng sợ vô cùng.

Kinh mạch hai người như nối liền với nhau.

Một chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Lúc luồng dị khí chảy vào chưởng tâm y, vẫn lạnh đến thấu xương, nhưng đột nhiên lại biến thành một luồng khí lưu vừa nóng vừa lạnh xoắn lấy nhau, giống như hàng trăm ngàn con chuột chũi tinh nghịch đang không ngừng đào bới khắp nơi trong các kinh mạch của y. Kỳ quái nhất là cỗ hàn khí dường như mạnh hơn nhiệt khí rất nhiều.

Với ý chí kiên nghị của Bạt Phong Hàn, cũng xém chút nữa không nhịn nổi mà buột miệng rên lên.

Huyết mạch toàn thân sôi trào, kinh mạch như muốn nổ bung ra, cảm giác đau đớn thống khổ ấy vượt quá cực hạn chịu đựng của bất kỳ người nào. Luồng dị lực của Hòa Thị Bích sau khi đi qua cơ thể Từ Tử Lăng, tự nhiên xoay chuyển theo phương xoáy ốc, sức phá hoại tăng lên gấp bội.

Khấu Trọng ở phía sau thấy Bạt Phong Hàn thổ huyết, tiếp đó lại thấy hai người run lên bần bật, bối tâm Bạt Phong Hàn lúc lạnh lúc nóng, trong lòng biết ngay có chuyện chẳng lành.

Có điều gã vẫn chưa trải qua thống khổ như Bạt Phong Hàn.

Khấu Trọng không cần nghĩ ngợi, vội toàn lực hút hết luồng chân khí quái dị đang chạy loạn trong người Bạt Phong Hàn.

"Phụt!".

Khấu Trọng cũng há miệng phun ra một búng máu tươi, luồng chân khí nóng như dung nham chảy cuồn cuộn khắp các kinh mạch toàn thân gã. Trong sát na ngắn ngủi, Khấu Trọng biết vận mệnh của cả ba đều nằm cả trong tay mình.

Giả như gã để luồng dị khí này chinh phục, cả ba sẽ chỉ có một kết cục duy nhất, đó là toàn thân kinh mạch vỡ nát mà chết. Gã buộc phải đẩy luồng dị khí này ngược trở lại nội thể của Bạt Phong Hàn, rồi để y đẩy về cho Từ Tử Lăng, cuối cùng Từ Tử Lăng sẽ trả lại vào miếng ngọc đáng sợ trên tay gã, tạo thành một vòng tuần hoàn không dứt.

Lúc này kinh mạch ba người nối liền với nhau không chút trở ngại.

Ý niệm vừa nảy sinh, hàn khí tụ lại trong Khí Hải huyệt của Khấu Trọng toàn lực đẩy ra, đón lấy luồng nhiệt khí đang đổ dồn vào kinh mạch.

"Ầm!".

Thần kinh ba người như bị kéo căng ra hết cỡ, há miệng phun ra một

búng máu.

Bạt Phong Hàn cảm thấy một luồng kình khí vừa nóng vừa lạnh cuồn cuộn đẩy ngược vào qua bối tâm, nhưng lần này lại không còn cảm giác lạnh buốt như trước nữa, mà hàn nhiệt điều hòa, dễ chịu hơn trước rất nhiều, hiển nhiên là sức phá hoại đã giảm đi đáng kể. Y vốn tưởng mình khó thoát khỏi cái chết, nào ngờ đột nhiên lại thấy sinh cơ, tinh thần phấn chấn, nhân đà chuyển kình khí về Đan Điền, rồi thông qua các kinh mạch trả về nội thể Từ Tử Lăng.

Kinh mạch vốn đã kết băng của Từ Tử Lăng lập tức cảm thấy ấm áp đôi phần, hồi phục lại sinh cơ, vội vàng dĩ ý hành khí, Dũng Tuyền huyệt dưới lòng bàn chân phải nóng bừng lên như ngọn lửa, cảm giác lan tỏa khắp châu thân, đồng thời đẩy hàn khí về khởi nguồn của nó là miếng Hòa Thị Bích mà gã đang nắm chặt.

Khấu Trọng ở phía sau cũng không ngừng kích phát hàn khí ở Thiên Linh huyệt, tận lực trung hòa luồng nhiệt lưu trong cơ thể.

Chuyện kỳ dị hơn lại xảy ra.

Hòa Thị Bích không ngừng sáng lên, như trăng sáng trên trời, hào quang lấp lánh, ngụy dị cực kỳ.

Luồng khí lưu kỳ dị cứ không ngừng chảy trong kinh mạch ba người, từ băng hàn chuyển thành hàn nhiệt giao lưu, khi vào đến nội thể Khấu Trọng thì hóa thành nhiệt kình, đồng thời chuyển động càng lúc càng nhanh, dần dần thoát khỏi sự khống chế của ba người, tuần hoàn lặp đi lặp lại, không hề có chút dấu hiệu nào là sẽ dừng lại.

Huyệt Dũng Tuyền nơi gan bàn chân Từ Tử Lăng nóng bừng bừng, còn Thiên Linh huyệt của Khấu Trọng lại lạnh toát. Trong tình hình bình thường, hai gã tuyệt đối không thể chịu đựng nổi sự biến đổi

thoắt nóng thoắt lạnh này, nhưng giờ đây lại cảm thấy càng lạnh càng tốt, càng nóng càng hay.

Ảo tưởng trong đầu hiện ra rồi lại biến mất, kỳ cảnh vô cùng vô tận.

Sau mấy vòng tuần hoàn, luồng khí lưu hàn nhiệt trong cơ thể Bạt Phong Hàn đã dần dần cân bằng. Bạt Phong Hàn đi ngàn dặm đường, kiến đa thức quảng nhưng cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tóm lại chân khí từ phía Từ Tử Lăng truyền ra là hàn khí, vào cơ thể y liền biến thành hàn nhiệt lưu, nhưng thiên về hàn, nhưng sau khi đi qua cơ thể Khấu Trọng, lại biến thành thiên về nhiệt. Điều duy nhất y phải làm và có thể làm là tìm đủ cách khiến cho hai cỗ khí lưu hàn nhiệt ấy trở nên cân bằng. Do hai luồng khí lưu hàn nhiệt không ngừng giằng co, Bạt Phong Hàn lúc này giống như một người đang đi trên dây, phải tập trung toàn bộ tinh thần giữ thăng bằng, nếu không sẽ rơi xuống tan xương nát thịt.

Bấy giờ Từ Tử Lăng đã có thể vận động chân khí bản thân, chỉ là không có năng lực ngắt đoạn luồng hàn khí khổng lồ đang không ngừng đổ dồn vào nội thể mình mà thôi. Cũng may là mạch có chia làm âm và dương, hàn khí của Hòa Thị Bích vào từ dương mạch, chảy về chưởng tâm của Bạt Phong Hàn, còn luồng khí Bạt Phong Hàn đẩy ngược trở lại vào cơ thể gã lại truyền vào Hòa Thị Bích qua âm mạch.

Mỗi lần khí lưu tuần hoàn, kinh mạch ba người dường như lại nở ra một chút.

Sau một hồi chuyển động mỗi lúc một nhanh, luồng khí lưu bất chợt lại chậm dần, cứ như vậy từ chậm chuyển nhanh, từ nhanh chuyển chậm, không biết đã bao nhiêu lần, cũng không biết bao nhiêu thời

gian đã trôi qua. Đột nhiên cả ba cảm thấy đau đớn như trời long đất lở, kinh mạch toàn thân căng phồng như muốn vỡ tung, cùng lúc bắn ra ba phía.

Từ Tử Lăng bổ về phía trước. Khấu Trọng bắn ngược về sau. Còn Bạt Phong Hàn thì cả người như bị ném lên không trung, rơi bịch xuống bãi cỏ dày.

Cả ba nằm bò ra đất, thở hổn hển, nhất thời không bò dậy nổi. Nhưng mỗi người đều biết rằng một kỳ tích đã xảy ra trên người mình.

Bạt Phong Hàn thở hồng hộc, bò dậy đầu tiên, phát giác toàn thân mình ướt đẫm, mồ hôi vừa đen vừa tanh, nhưng thân thể thư thái, nhẹ nhõm vô cùng. Mở mắt ra nhìn, cả trời đất dường như thay đổi.

Rừng núi gần xa như biến thành một thế giới hoàn toàn khác trước, chẳng những phong phú sắc màu mà còn mỹ lệ hơn trước gấp bội phần, tuyệt diệu nhất là chỉ cần liếc mắt nhìn qua, y đã có thể hoàn toàn cảm nhận được tất cả thiên tu bách thái của mỗi một chiếc lá đang rung rinh đón cơn gió sớm nhè nhẹ. Y nhắm nghiền hai mắt, trời đất trong ngoài cơ hồ như lập tức hòa thành một thể.

Ánh mặt trời ấm áp từ phương Đông rọi tới, chiếu lên người y. Từ khi sinh ra tới nay, Bạt Phong Hàn chưa từng cảm nhận được sự tồn tại của mình rõ ràng như lúc này.

Bạt Phong Hàn triển khai thuật nội thị, kiểm tra kinh mạch toàn thân, lập tức giật mình kinh hãi, trong lòng đồng thời dâng lên một nỗi vui mừng khôn xiết, trên khóe miệng nở ra một nụ cười thỏa mãn. Đúng như y đã nói đêm trước, kinh mạch của y đã được cường hóa lên mấy lần, tuy không lập tức công lực đại tiến, nhưng chỉ cần tiếp tục khổ công rèn luyện, tất sẽ có thể hưởng lợi gấp bội.

Nên biết rằng nhân lực có hạn, cao thủ như Bạt Phong Hàn muốn tiến thêm một bước nữa cũng khó hơn lên trời, nhưng sau quá trình kỳ dị vừa rồi, y liền từ một vũng nước hẹp đã biến thành một đầm nước vô đáy, mỗi một khiếu môn, một đạo kinh mạch đều thoát thai hoán cốt biến thành bảo khố mênh mông, tiềm lực phát triển vô hạn, thử hỏi sao y không mừng rỡ như điên cuồng cho được.

Bên tai y chợt nghe tiếng Khấu Trọng thốt lên: "Mẹ ơi, sao người con lại hôi như vậy chứ?".

Bạt Phong Hàn mở bừng hai mắt.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đã ngồi dậy, một gã đang ngây người ra nhìn vầng thái dương từ từ hiện ra ở đằng đông, một gã thì cứ hít hà những giọt mồ hôi đen ngòm trên tay.

Khấu Trọng vung chân vung tay, trông hoạt kê hết sức, bò đến bên cạnh Bạt Phong Hàn, ngạc nhiên nói: "Sao lão Bạt đột nhiên trở nên anh tuấn hơn vậy? Gương mặt già nua của huynh như sáng bừng lên vậy, xem ra thì Hòa Thị Bích này làm đồ bổ rất tốt".

Bạt Phong Hàn đưa tay lên quệt những hạt mồ hôi trên mặt, phì cười nói: "Ngươi không chết nhưng hình như điên rồi thì phải? Trông chẳng có chút phong phạm của bậc cao thủ gì cả".

Hai người đối nhãn nhìn nhau, cùng lúc ôm bụng cười ngất, nhưng vì sao mà cười, có gì đáng cười thì cả hai đều không rõ.

Từ Tử Lăng vẫn ngây người ra nhìn mặt trời.

Hai người bọn Khấu Trọng đến bên cạnh gã, ngạc nhiên hỏi: "Ngươi nhìn gì vậy?".

Từ Tử Lăng thở hắt ra một hơi, lẩm bẩm nói: "Tại sao ta nhìn thẳng vào mặt trời mà không hề cảm thấy chói mắt vậy?".

Hai người vội vàng thử nhìn theo gã, ánh dương quang bình thường khiến người ta phải nheo mắt lại giờ đây lại hết sức ấm áp dễ chịu, khác hẳn lúc trước.

Khấu Trọng lẩm bẩm nói như nằm mộng: "Mẹ của con ơi! Thì ra mặt trời là một quả cầu lửa lớn, tại sao trước đây mình lại không nhìn ra nhỉ?".

Bạt Phong Hàn thoáng động tâm, hỏi: "Hòa Thị Bích đâu?".

Từ Tử Lăng gượng cười xòe hai tay ra, bên trong đầy những bột rơi lả tả, chỉ còn lại miếng hoàng kim nhỏ, nhưng cũng đã bị một thứ lực lượng nào đó biến thành một hình dạng quái dị.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn tròn mắt lên nhìn vào lòng bàn tay gã, không dám tin vào mắt mình, đồng thanh thốt lên: "Đây chính là Hòa Thị Bích sao?".

Dị bảo ngàn năm đã trở thành bột vụn?

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Vừa rồi thứ này đã vỡ nát trong tay ta. Hết rồi! Hòa Thị Bích vỡ rồi!".

Khấu Trọng lẽ lưỡi nói: "Chúng ta cẩn thận gạt số bột đó xuống, đợi lát nữa hòa vào rượu uống cho bổ, nói không chừng còn có công hiệu đặc biệt nữa đó".

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng cùng lúc bật cười, mắng gã mấy câu. Khấu Trọng bật cười ha hả, nhảy vút lên, tư thế tựa như quân lâm

thiên hạ, miệng hét lớn: "Ai dám nói Khấu Trọng ta không phải chân mệnh thiên tử, cả Hòa Thị Bích cũng hợp nhất với ta rồi, ta chính là ngọc tỷ thọ mệnh ư thiên, ngọc tỷ chính là ta, hà hà, từ nay bất luận là quyền cước chỉ chưởng gì của ta đều là ngự ấn...".

Bạt Phong Hàn trở lại vẻ bình tĩnh lạnh lùng vốn có, vươn mình đứng dậy thốt: "Chớ nên đắc ý quá sớm như vậy, những phiền não do trộm bảo vật cảu chúng ta mới chỉ bắt đầu mà thôi. Bây giờ hãy đi tìm một con suối nào đó rửa sạch những vết máu và thứ hôi thối trên mình này đã, rồi mới nghĩ ra một câu chuyện để giải thích xem đêm qua chúng ta đã đi đâu. Tóm lại là có chết cũng không thể thừa nhận Hòa Thị Bích là do chúng ta trộm, bằng không chưa kịp thành cao thủ chân chính đã bị đám hòa thượng ni cô ở Từ Hàng Tịnh Trai và Tịnh Niệm Thiền Viện đập chết rồi".

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Chẳng trách mà kẻ giàu có lại đặc biệt sợ chết chứ không giống như kẻ bố y nghèo khó dám liều mạng. Được rồi! Nhân còn sớm hãy về thành để tránh người ta hoài nghi, ta đã hẹn một người và còn phải ứng phó với lão hồ ly Vương Thế Sung nữa!

Ba người cười nói vui vẻ, biến mất sau rặng cây.

Chương 159: Khí thế hung hăng

Vương Thế Sung ngạc nhiên thốt: "Hòa Thị Bích không ở trong tay ngươi sao?"

Chỉ một câu hỏi này, Khấu Trọng đã có thể khẳng định trong Tịnh Niệm Thiền Tông đã có người ngầm báo tin cho Vương Thế Sung, bởi vì y phải biết trước Hòa Thị Bích đã bị người khác trộm mất, thì mới ngạc nhiên chuyện Khấu Trọng không phải là kẻ trộm Hòa Thị Bích.

Sáng sớm nay ba người đã gột rửa mọi vết tích bên bờ suối, rồi đem tất cả các thứ tội chứng như mặt nạ, y phục, kiếm gỗ chôn vào một nơi bí mật, sau đó mới nghênh nghênh ngang ngang vào thành. Tướng giữ cổng thành là người của Vương Thế Sung, lập tức chặn đường Khấu Trọng, "mời gã" đi gặp họ Vương.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn thì chia nhau hành động, họ Từ đi kiếm Hư Hành Chi, họ Bạt thì đi gặp Đông Minh Công Chúa dò la tin tức.

Trong mật thất.

Khấu Trọng giả bộ cười khổ ngồi xuống, thở dài nói: "Đừng nhắc đến nữa! Chúng tôi vừa mò lên lầu chuông trong thiền viện, chưa kịp hành động đã bị tên lừa trọc Liễu Không phát giác, phát động mấy trăm hòa thượng cùng lúc tụng kinh siêu độ, chúng tôi đành phải biết khó thoái lui mà thôi!".

Vương Thế Sung song mục lấp lánh hào quang, trợn mắt lên nhìn gã một hồi, sau đó tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi: "Tạm thời không nói chuyện Hòa Thị Bích nữa, tại sao khí sắc và nhân thần của ngươi lại có vẻ gì đó khác trước vậy?".

Khấu Trọng vươn mình lười nhác nói: "Cái này gọi là nghệ tinh bởi cần cù, đêm qua sau khi chạy khỏi Tịnh Niệm Thiền Viện, chúng tôi nhàn rỗi vô sự nên đã đến một đỉnh núi gần đó dùng chân khí đả thông kinh mạch cho đối phương, Vương công cũng đã nhìn ra được, có thể thấy phương pháp luyện công này của chúng tôi rất có hiệu quả".

Đây đều là chuyện do hai gã và Bạt Phong Hàn thống nhất bịa ra, trong giả có chân, trong chân có giả, cho dù Vương Thế Sung giảo hoạt như hồ ly cũng khó mà phân biệt được lời nào là sự thật, lời nào là giả dối.

Khấu Trọng lại chau mày nói tiếp: "Nghe ngữ khí của Vương công thì hình như Hòa Thị Bích đã bị người khác trộm mất rồi? Chuyện này không thể nào xảy ra được. Một là Tịnh Niệm Thiền Viện rộng lớn như tòa thành, muốn kiếm một miếng bảo ngọc thật chẳng khác gì đáy biển mò kim. Hai là các hòa thượng trong Thiền Viện người người đều là cao thủ, riêng Liễu Không lại càng cao thâm khó dò, trừ phi Vương công ngài điều động đại quân tấn công thẳng vào đó, bằng không chúng ta chỉ có thể đứng trước tám trăm bậc thang trước cửa tử mà thở ngắn than dài thôi".

Vương Thế Sung trầm ngâm hồi lâu, thở ra nhè nhẹ, buồn nản nói: "Dù ta tin ngươi cũng vô dụng, vừa rồi Tịnh Niệm Thiền Tông phái người tới đây, nói với ta bảo ngươi đem trả Hòa Thị Bích trước giờ tý đêm nay, bằng không họ sẽ bất chấp tất cả để lấy bảo ngọc về, lúc đó thì cả ta cũng không có cách gì bảo vệ ngươi đâu".

Khấu Trọng bừng bừng tức giận nói: "Làm gì có đạo lý ấy chứ, dù có giết ta cũng không giao ra được cái thứ quỷ quái đó đâu".

Câu sau đúng là chính xác vạn phần. Có điều Vương Thế Sung nói vậy, đã lật đổ suy đoán trong thiền viện có người ngầm thông báo tin tức cho y của Khấu Trọng.

Vương Thế Sung chau mày nói: "Liễu Không trước nay không hỏi thế sự, nhưng lần này hiển nhiên vì mất bảo vật mà động chân hỏa, tấu xảo là trước khi bảo vật bị đánh cắp, các ngươi lại từng đến đó, thế nên lần này dù cho các ngươi có nhảy xuống Hoàng Hà cũng khó mà rửa được nỗi hiềm nghi đó, tốt nhất là ba người các ngươi nên tìm nơi nào đó tạm lánh một thời gian. Ta thực tình không muốn đối địch với Tịnh Niệm Thiền Viện, Từ Hàng Tịnh Trai và Ninh Đạo Kỳ chút nào.

Khấu Trọng thầm mắng Vương Thế Sung không nghĩa khí, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra thông cảm, gật đầu nói: "Vương công yên tâm, tôi tuyệt đối không làm ngài khó xử đâu. Hắc, tôi có thể đi được chưa?".

Vương Thế Sung thở dài nói: "Ta biết ngươi nhất định trách ta không có nghĩa khí, nhưng trong tình hình trước mắt này, ta thực sự không thể phân thần đi chọc vào mấy đại kình địch này. Có điều nếu chuyện trộm Hòa Thị Bích đích thực không liên quan đến ngươi, sau này tự nhiên sẽ có cơ hội giải thích tất cả thôi".

Khấu Trọng biết y chưa hoàn toàn tin câu chuyện gã và Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn đã bịa ra, mỉm cười nói: "Khấu Trọng này sợ ai chứ? Mặc xác là Sư Phi Huyên, Liễu Không đầu trọc hay Ninh lão quỷ, nếu cứ khăng khăng đổ tội cho ta thì cứ đến mà tìm".

Vương Thế Sung đưa tay vỗ nhẹ lên vai gã. Khấu Trọng còn tưởng y định ám toán mình để lục soát người, nhất thời kinh hãi, chân khí

trong nội thể tự nhiên phát động, trong nháy mắt đã tràn ngập toàn thân, ít nhất cũng nhanh hơn trước gấp mấy lần, từ huyệt Kiên Tỉnh bắn ra một luồng kình đạo xạ thẳng vào chưởng tâm Vương Thế Sung.

"Bốp!".

Cánh tay Vương Thế Sung lập tức giật bắn ra, kinh hãi thốt lên: "Ngươi làm gì vậy?".

Cũng may là Vương Thế Sung công lực thâm hậu, nếu không đã bị nội lực của Khấu Trọng làm trọng thương rồi.

Khấu Trọng giờ mới biết mình đã hiểu lầm, vội đỏ mặt đáp: "Quên mất không nói cho Vương công biết, công phu luyện được từ Trường Sinh Quyết của tôi, nhiều lúc bản thân cũng không thể tự khống chế được".

Vương Thế Sung vận công hóa giải luồng kình khí vừa xâm nhập vào nội thể, thần sắc cổ quái nói: "Công lực của ngươi cao minh hơn ta tưởng tượng rất nhiều, chẳng trách mà Thượng Quan Long cũng bại trong tay ngươi. Ta quên mất không hỏi, ngươi đã xử lý hắn thế nào rồi?".

Khấu Trọng bực bội nói: "Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đích thân xuất thủ chặn đường cướp người đi rồi".

Vương Thế Sung giật mình nói: "Chúc Ngọc Nghiên?".

Khấu Trọng lần này thì thật sự phải cười khổ nói: "Không phải mụ ta thì còn ai nữa? Bằng không ai có thể cướp đi miếng thịt béo đã đến miệng chúng tôi chứ? Đúng rồi, kết quả trận chiến giữa Khúc Ngạo và Phục Khiên thế nào?".

Vương Thế Sung tròn mắt lên nhìn gã giây lát như không tin vào chuyện mình vừa nghe, lắc đầu nói: "Chúc Ngọc Nghiên xuất thủ mà chỉ cần người không cần mạng sao?".

Khấu Trọng hừ lạnh một tiếng, song mục xạ ra những tia sáng khiếp người, lạnh giọng nói: "Vậy phải xem bản lĩnh mụ ta thế nào nữa. Tôi thừa nhận đơn đả độc đấu thì tuyệt đối không phải đối thủ của mụ, nhưng ba người hợp lại thì mụ cũng không làm gì nổi chúng tôi. Vương công còn chưa trả lời câu hỏi của tôi mà?".

Vương Thế Sung thở dài nói: "Ngươi có biết vừa rồi khi động khí lên, hai mắt ngươi sáng rực lên như hai vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm không? Đây chính là cảnh giới Thiên Nhân Giao Cảm trong tiên thiên chân khí, đạo gia gọi là Hư Thất Sinh Điện, tuy ta gặp người vô số, nhưng nhãn thần có thể hiện xuất kim quang như ngươi thì tuyệt đối không quá năm người, chẳng trách mà Chúc Ngọc Nghiên cũng không thu thập được các ngươi".

Khấu Trọng thầm mừng rỡ, nhưng lại sợ Vương Thế Sung sinh nghi, cười hì hì nói: "Vương công quá khen rồi! Tôi đâu được lợi hại như vậy chứ, chỉ là Trường Sinh Quyết kỳ lạ phi thường, vừa luyện đã là Thiên Nhân Giao Cảm rồi, nhưng thật sự thì chưa đạt đến cảnh giới và Vương công vừa nói đâu. Suýt chút nữa thì quên hỏi ngài, phía Độc Cô phiệt có động tĩnh gì không? Không phải ngài nói đã vây khốn Cung Thành rồi sao? Tại sao đêm qua tôi vẫn thấy Độc Cô Phượn đi đi lại lại ở Mạn Thanh Viện vậy?".

Vương Thế Sung nói: "Ngươi còn nhớ Mỹ Hồ Cơ Linh Lung Kiều không? Nàng ta chẳng những người đẹp võ công cao cường mà cơ trí cũng hơn người, sở trường dò la tin tức tình báo, thực sự là nhân tài hiếm gặp".

Trong đầu Khấu Trọng lập tức hiện ra thần thái lạnh ngạo vô tình nhưng cũng tràn đầy vẻ mê hoặc của Linh Lung Kiều, gật đầu nói: "Trí nhớ đối với mỹ nhân của tôi trước nay đều rất tốt".

Vương Thế Sung cười cười nói: "Nam nhân đều như vậy cả, không ngại nói cho ngươi biết, đêm qua nàng ta đã ba lần vào Cung Thành dò la tin tức, khi trở về đều nói Độc Cô phiệt từ trên xuống dưới, người nào người nấy sĩ khí cao vời, thập phần tự tin. Ta nghe xong liền biết ngay có chuyện không lành, Độc Cô Phong tất có chỗ dựa nên mới không sợ ta bao vây Cung Thành mà thần định khí nhàn như vậy. Sau khi thương lượng, Hy Di huynh, Khả Phong Đạo Nhân và Trần Trường Lâm cũng nhất trí cho rằng chiến tuyến của chúng ta quá dài, nếu như địch nhân phản kích, chúng ta tất sẽ đầu khó tiếp ứng cho đuôi, vì vậy đem binh lực tập trung vào trong Hoàng Thành, rồi đặt các trạm gác ngầm xung quanh Cung Thành, như vậy tiến có thể công thoái có thể thủ, về sách lược thì cao minh hơn nhiều. Ngươi thấy như vậy thế nào?".

Khấu Trọng thầm nhủ Mỹ Cơ Hồ này quả nhiên là một nhân tài, có thể từ thần thái của đối phương mà nhìn ra manh mối, khẽ gật đầu nói: "Linh Lung Kiều nhìn đúng lắm, tôi thấy có lẽ Độc Cô Phong đang đợi người của Nam Hải Phái, nghe nói Nam Hải Tiên Ông Hoảng Công Thác đang kiêm trình đến đây".

Vương Thế Sung biến sắc hỏi: "Tin tức này của ngươi từ đâu vậy, Độc Cô Phong làm sao có thể kinh động đến lão ta vậy?".

Khấu Trọng chậm rãi đáp: "Độc Cô Phong đương nhiên không có bản lĩnh đó. Nhưng Lý Mật và Hoảng Công Thác có quan hệ rất mật thiết, có thể Nam Hải Phái cũng muốn khuếch trương thế lực của mình lên phía Bắc, nên mới lang tình thiếp ý vui vẻ hợp tác như vậy. Hoảng lão đầu cộng thêm Vu bà tử là gần hai trăm tuổi rồi, chúng ta không dễ ứng phó đâu".

Vương Thế Sung đứng dậy nói: "Chuyện này không phải tầm thường, ta phải lập tức đi chuẩn bị đối phó, bằng không chết rồi cũng không hiểu tại sao nữa".

Khấu Trọng sớm đã rõ tính cách tự tư tự lợi của y, lìa bỏ câu hỏi về kết quả cuộc chiến giữa Khúc Ngạo và Phục Kiên, lập tức đứng dậy cáo từ.

Vừa bước chân ra khỏi thượng thư phủ canh phòng cẩn mật, thanh âm lanh lảnh vui tai của Đổng Thục Ni đã vang lên phía sau gã: "Khấu Trọng! Hai ngày nay ngươi đi đâu vậy?".

o0o

Lúc Từ Tử Lăng bước chân lên Đổng Gia Tửu Lâu ở cạnh Thiên Tân Kiều, hơn mười đạo mục quang cùng lúc dừng lại trên người gã.

Tửu lâu vẫn đông khách như thường, không khí nhiệt náo, chiếm hơn một nửa chỗ ngồi đều là các thương khách và nhân vật giang hồ từ nơi khác tới. Những người mở tròn hai mắt trân trân nhìn gã đều lộ vẻ kinh dị, rồi lại ghé tai thì thầm với người ngồi bên cạnh.

Có một vài nữ tử còn đánh mắt đưa tình với gã.

Từ Tử Lăng biết chuyện đêm qua lộ diện ở Mạn Thanh Viện đã biến gã trở thành "danh nhân". Chỉ riêng chuyện bọn gã dám công nhiên đối địch với Lý Mật, Âm Quý Phái, Khúc Ngạo là đã đủ để không ai dám coi thường rồi.

Huống hồ đêm qua bọn gã đã bóc trần thân phận thật sự của Lạc Dương Bang bang chủ Thượng Quan Long, lại dựa vào công phu chân chính bắt sống y đi, việc này đã ảnh hưởng đến toàn bộ võ lâm

Lạc Dương, không truyền khắp toàn thành mới là chuyện lạ.

Tổng hợp mọi nhân tố, bọn gã liền trở thành nhân vật được chú ý nhất ở Lạc Dương này.

"Thì ra là Từ gia, Khấu gia có phải lát nữa mới đến không? Để tiểu nhân dẫn Từ gia đến sương phòng trên lầu trước được không?".

Thì ra là tên tiểu nhị hôm qua đã tiếp đãi bọn gã, không biết phải đã nghe được phong thanh gì hay không mà thái độ của y vừa hoảng sợ vừa cung kính hơn trước rất nhiều.

Từ Tử Lăng cũng rất muốn tìm một nơi yên tĩnh để suy nghĩ, nhưng đáng tiếc là mục đích tới đây của gã là để kiếm Hư Hành Chi, nên đành thầm thở dài nói: "Ta chỉ đi một mình, tốt nhất ở ngoài này cho nhiệt náo".

Tên tiểu nhị vội nói: "Tất cả nghe theo Từ gia phân phó, tiểu nhân lập tức đi kiếm bàn cho ngài".

Từ Tử Lăng được chiêu đãi trọng thể, ngược lại cảm thấy không tự nhiên, chỉ nhạt giọng nói: "Lúc nào có bàn trống hãy ra gọi ta một tiếng, ta muốn ra ngoài ngắm cảnh Thiên Tân Kiều một lúc đã!".

Không đợi tên tiểu nhị trả lời, gã đã quay người bước ra cửa lớn. Dưới ánh dương quang rực rỡ, Thiên Tân Kiều người xe đi lại, thuyền chạy như thoi, cảnh tượng phồn hoa thịnh vượng.

Lúc này trên tửu lầu có người đi ra, Từ Tử Lăng mới nhích sang một bên nhường đường thì người kia đã nhét vào tay gã một mảnh giấy. Gã nhận ra người này là Hư Hành Chi, bao nhiêu phiền não đều tiêu tán, vội vàng giấu mảnh giấy vào trong ống tay áo.

Hư Hành Chi bước lên Thiên Tân Kiều, biến mất trong biển người mênh mông. Từ Tử Lăng đang định quay vào bảo tên tiểu nhị không cần tốn công kiếm bàn cho mình nữa thì một cỗ xe ngựa đột nhiên dừng lại trước mặt.

Màn xe vén lên, lộ ra gương mặt xinh đẹp của Trầm Lạc Nhạn.

Vị Tiếu Quân Sư này nở một nụ cười ngọt ngào như mật nói: "Tử Lăng à! Vào trong xe nói chuyện với người ta một lúc được không?".

Từ Tử Lăng bất giác cảm thấy chán ghét, lạnh lùng đáp: "Đạo bất đồng bất tương vi mưu, giữa chúng ta có gì để nói chứ?".

Trầm Lạc Nhạn chẳng hề để ý đến thái độ của gã: "Từ công tử rõ ràng còn chưa biết hiện nay tin đồn đã truyền khắp Đông Đô, ai ai cũng nói Hòa Thị Bích đã lọt vào tay ba người các ngươi. Giờ này không ít kẻ đang múa chưởng hoa quyền, thề phải đoạt bằng được bảo vật trong tay các ngươi đó, ngươi không muốn biết thêm một chút tin tức gì sao?".

Từ Tử Lăng thầm kinh hãi. Chuyện Tịnh Niệm Thiền Viện mất bảo vật chỉ mới xảy ra đêm trước, nếu không phải do hòa thượng trong thiền viện cố ý tiết lộ tin tức, làm sao có thể truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ cho được? Có điều trước nay lời nói của Trầm Lạc Nhạn luôn nửa thật nửa giả, nói không chừng chỉ là cố ý làm lớn chuyện lên để dọa gã mà thôi.

Từ Tử Lăng ung dung mỉm cười nói: "Đừng nói đùa nữa! Có thể là ta biết nơi cất giấu Hòa Thị Bích, nhưng tự hỏi vẫn còn chưa đủ tư cách để trộm báu vật đó. Lại càng không tin có ai có thể trộm được Hòa Thị Bích từ nơi đó ra, cô nương không cần giả bộ thăm dò làm gì".

Trầm Lạc Nhạn nhìn gã hồi lâu, tựa như muốn phân biện xem lời nói

của gã là thật hay giả, sau đó u uất thở dài nói: "Nếu lời ngươi nói là thật thì ngươi đã mắc phải phiền phức lớn rồi đó. Địa vị của Từ Hàng Tịnh Trai trên giang hồ là chí cao vô thượng, không ai dám đụng tới bọn họ đâu!".

Từ Tử Lăng cố làm ra vẻ ngạc nhiên thốt lên: "Cô nương đang nói gì vậy, cứ như là Hòa Thị Bích đã bị đánh cắp rồi không bằng. Tin tức này nghe được từ đâu vậy?".

Trầm Lạc Nhạn đảo mắt một vòng, thấy những người đi đường đều tròn mắt lên nhìn bọn họ, bèn khẽ lắc đầu nói: "Vào trong xe nói tiếp có được không? Ở đây giữa đường giữa xá, người đi kẻ lại, nói chuyện cơ mật làm sao được?".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Chúng ta có gì để nói đâu? Bọn họ nghĩ ta trộm thì cứ coi như là ta trộm đi".

Nói rồi không để ý đến nàng nữa, chuyển người đi về phía Thiên Tân Kiều. Đi được chừng hơn mười bước thì Trầm Lạc Nhạn xuống xe đuổi theo, đi bên cạnh gã, tức giận nói: "Cái đầu ngươi làm bằng thứ gì mà ngoan cố vậy? Ai bảo các ngươi từng đến Tịnh Niệm Thiền Viện trước khi bảo vật bị mất, người ta không tìm các ngươi thì tìm ai? Tuy rằng các ngươi có đeo mặt nạ, nhưng vẫn có người nhận ra được thân hình các ngươi đấy".

Từ Tử Lăng thầm kêu khổ, cũng may là đối phương không có chứng cớ xác thực, có điều cách duy nhất hiện giờ chính là chối bay chối biến mọi chuyện, tuyệt đối không nhận mình là thủ phạm.

Trầm Lạc Nhạn mặc bộ kình trang màu vàng nhạt, đẹp như ánh mặt trời rực rỡ đang chiếu rọi khắp thành Lạc Dương, nhưng Từ Tử Lăng lại chẳng hề để tâm thưởng thức.

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Rốt cuộc là cô nương nghe ai nói vậy?".

Trầm Lạc Nhạn chậm rãi đáp: "Ngươi có biết là Vương Bạc và Liễu Không đã có năm chục năm giao tình, sáng sớm nay y đã phát võ lâm thiệp cho quần hùng các phương, nói rõ tình hình Hòa Thị Bích đã bị đánh cắp, đồng thời cũng tuyên bố trước giờ tý đêm nay nếu các ngươi vẫn chưa đem trả bảo vật, y sẽ bất chấp thủ đoạn dồn các ngươi vào tử địa. Ngươi còn coi đây là trò đùa nữa không?".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Nếu ta thật sự là người trộm Hòa Thị Bích, đêm qua đã cao chạy xa bay từ lâu rồi, làm gì ở đây đợi người đến tìm ta gây chuyện nữa. Mặc kệ thế nào cũng được, có bản lĩnh thì cứ đến gặp ta!".

Lúc này hai người đã đi xuống Thiên Tân Kiều, nam thì tiêu sái tuấn dật tựa như thiên thần giáng thế, nữ thì mỹ lệ thanh tú như thiên tiên giáng hạ, tự nhiên là người đi đường đều quay lại nhìn, lộ ra những ánh mắt ngưỡng mộ.

Ai ngờ đâu bọn họ mạo hợp thần ly, miệng nói ra toàn những chuyện cụt hứng.

Trầm Lạc Nhạn đi với gã một lúc, rồi giẫm chân tức tối nói: "Ngươi trở nên cuồng ngạo tự đại giống tên Khấu Trọng kia hồi nào vậy? Ngươi có biết sau giờ tý đêm nay, các ngươi sẽ trở thành công địch của võ lâm hay không? Những kẻ đến tìm các ngươi sẽ bao gồm cả Sư Phi Huyên và Ninh Đạo Kỳ nữa đó, hai đại môn phái địa vị cao nhất, thực lực mạnh nhất trong chính ta lưỡng đạo sẽ trở thành cừu gia của các ngươi đó".

Từ Tử Lăng cười khổ đáp: "Vậy ta có cách gì đây? Binh đến thì tướng ngăn, nước lên thì đắp đê thôi".

Trầm Lạc Nhạn thấp giọng nói: "Nếu món đồ đó thật sự nằm trong tay ngươi, chúng ta có thể làm một cuộc giao dịch".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Cho dù là có ở trong tay ta đi nữa, ta cũng quyết không giao dịch với kẻ nào có liên quan đến Lý Mật, Trầm quân sư chắc phải hiểu chuyện này chứ?".

Trầm Lạc Nhạn cúi đầu không nói, khẽ nhích người lại sát cạnh gã, nhẹ nhàng nói: "Nếu ta không còn quan hệ gì với Lý Mật nữa thì sao?".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên liếc nhìn nàng ta một cái, lắc đầu tỏ vẻ không tin nói: "Cô nương chỉ đùa ta thôi".

Trầm Lạc Nhạn thở dài, gật đầu nói: "Ta biết ngươi chưa từng tin ta lần nào, nhưng lần này thật sự chỉ vì ngươi thôi. Vấn đề lớn nhất chính là căn bản không thể tìm ra được một tên trộm bảo vật đúng không? Khả năng duy nhất chính là một trong ba người các ngươi đã làm chuyện này, theo lời các hòa thượng thì thân hình kẻ đó rất giống ngươi. Đại trượng phu dám làm dám nhận, tại sao lại sợ không dám thừa nhận chuyện mình đã làm chứ, không sợ thiên hạ sẽ cười vào mặt hay sao?".

Những lời này của nàng thật lợi hại, sém chút nữa thì Từ Tử Lăng cũng không chống đỡ nổi mà gật đầu thừa nhận, sau rồi gã cũng nhịn được, chỉ cười khổ nói: "Nếu đã như vậy, chúng ta đành phải nhân lúc này trốn khỏi Lạc Dương mà thôi, bởi vì có giải thích thế nào cũng quyết chẳng có ai tin cả".

Trầm Lạc Nhạn kéo gã vào một ngõ nhỏ, rẽ ngoặt mấy lượt, đến một chỗ vắng người mới hạ giọng nói: "Đây chính là giao dịch mà ta muốn nói với ngươi, cũng là do đích thân Mật công chỉ thị. Chỉ cần ngươi thừa nhận Hòa Thị Bích đích thực ở trong tay các người,

chúng ta không những không cần các ngươi giao nó ra, còn tặng các ngươi một số tiền lớn, đồng thời động dụng tất cả nhân lực vật lực để đưa các ngươi đi khỏi Lạc Dương, thế nào?".

Những lời này của nàng khiến cả Từ Tử Lăng cũng phải thoáng động tâm, chay mày nói: "Đừng hòng lừa gạt ta, lẽ nào lão bản của cô nương không muốn chiếm Hòa Thị Bích làm vật sở hữu hay sao?".

Trầm Lạc Nhạn bực bội nói: "Ngươi và Khấu Trọng đúng là thông minh nhất thế mà lại hồ đồ nhất thời, ai mà không biết Hòa Thị Bích là vật mà người người trong thiên hạ đều muốn sở hữu? Nhưng cũng tuyệt đối không có ai ngu ngốc đến nỗi đi trộm thứ đó về làm của riêng cả. Hòa Thị Bích tuy là bảo ngọc nổi danh nhất thiên hạ, nhưng giá trị chân chính của nó nằm ở ý nghĩa lịch sử và tượng trưng. Thêm vào đó là bảo ngọc này vốn là do Ninh Đạo Kỳ, trung nguyên đệ nhất cao thủ bảo quản, rồi lại giao nó cho đại biểu của võ lâm bạch đạo Sư Phi Huyên, chỉ có kẻ điên không cần mạng mới đi tranh đoạt trong tay hai người này. Ngươi có hiểu hay không? Chỉ khi Sư Phi Huyên chính thức giao Hòa Thị Bích cho ngươi, thì nó mới có thể phát huy tác dụng chân chính của mình".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Như vậy chắc là Mật công của cô nương khẳng định Sư Phi Huyên sẽ không chọn y làm chân chủ cho Hòa Thị Bích, nên mới thà để cho nó mất đi vĩnh viễn còn hơn đúng không?".

Trầm Lạc Nhạn cười khổ nói: "Nếu ta phủ nhận thì là nói dối. Nhưng tình hình bên trong thế nào thứ cho ta không thể tiết lộ". Ngưng lại một chút rồi nàng lại nói tiếp: "Ngàn vạn lần đừng đánh giá thấp Sư Phi Huyên, nàng ta có thể là một đại tông sư võ học kế tục Ninh Đạo Kỳ đó. Chỉ xem cách xử lý nhanh chóng của nàng ta với việc mất bảo vật lần này thì đã biết phương cách hành xử của nàng rất hợp với tông chỉ của kiếm đạo, trong nháy mắt là có thể dồn các ngươi vào

góc chết liền".

Từ Tử Lăng ngắt lời nàng, lạnh lùng nói: "Vì vậy nếu như chúng ta đào tẩu, coi như là đã thừa nhận Hòa Thị Bích đang nằm trong tay mình rồi. Hà! Kế này của Trầm quân sư thật tuyệt, chẳng trách các người còn chịu cho chúng ta thêm một món tiền lớn! Bởi vì sau này tự nhiên sẽ có Sư Phi Huyên và Ninh Đạo Kỳ đến tìm chúng ta thanh toán đúng không?".

Trầm Lạc Nhạn như bị lời nói của gã làm tổn thương, lui lại một bước, gương mặt xinh đẹp trắng bệch như tờ giấy, đanh mặt lại tức giận nói: "Ngươi đúng là không biết tốt xấu, tất cả hậu quả tự ngươi gánh đấy nhé! Chúng ta không còn gì để nói nữa, ngươi tự lo cho mình đi!".

Nói đoạn giẫm mạnh chân, quay đầu bỏ đi. Từ Tử Lăng đứng yên bất động, hồi lâu sau mới mỉm cười nói: "Bằng hữu đã đại giá quang lâm, hà cớ gì mà không hiện thân tương kiến?".

Từ hai đầu ngõ cùng lúc vang lên tiếng hừ lạnh, tiếp đó là Trường Bạch Song Hùng, Phù Chân và Phù Ngạn lần lượt nhảy từ trên bờ tường xuống. Phù Chân cầm một cây búa cán dài, nhưng đầu búa lại nhọn hoắt, khi đâm hay bổ đều linh hoạt như nhau. Binh khí của Phù Ngạn còn cổ quái hơn, giống như kiếm nhưng lại gấp khúc, đầu nhọn như mỏ chim, vừa nhìn đã biết là chuyên công vào chỗ hiểm.

Từ Tử Lăng hiểu ra mình đã rơi vào cạm bẫy do Trầm Lạc Nhạn bố trí, đối phương lần này đã quyết dốc toàn lực, để bắt sống hoặc giết chết gã, nhưng vẫn không hề sợ hãi, hít mạnh một hơi chân khí, nhún mình lao lên phía trước phát động thế công.

o0o

Đổng Thục Ni kéo Khấu Trọng tránh một đội vệ binh đang đi tới, rồi ra vẻ tức giận nói: "Ngươi làm trò gì vậy, cả ngày hôm qua đều không thấy ngươi đâu, đúng là đồ bạc tình bạc nghĩa, muốn ăn xong rồi thì bỏ chạy đấy hả?".

Khấu Trọng thấy hơn mười tên cận vệ canh cửa của phủ thượng thư đều tròn mắt lên nhìn mình, lúng túng nói: "Nàng nói nhỏ một chút được không?".

Đổng Thục Ni nở một nụ cười mê người, ngây thơ gật đầu nói: "Chỉ cần huynh chịu đi theo người ta, người ta tự nhiên sẽ nghe lời huynh thôi".

Hôm nay nàng vận một bộ kình trang màu trắng hồng bó sát người, khiến những đường nét tròn trịa lộ cả ra ngoài, chỗ cần cao thì cao, chỗ cần nhỏ thì nhỏ, tràn đầy một thứ mị lực mê người của tuổi thanh xuân hừng hực sức sống, nhưng Khấu Trọng lại chẳng có chút tâm tình nào mà thưởng thức, chỉ ngạc nhiên hỏi: "Không phải nàng đã nói không thích ta nữa rồi hay sao? Tại sao đột nhiên lại đổi ý thế?".

Đổng Thục Ni kéo tay áo gã đi dọc theo đường lớn trong Hoàng Thành ra cửa Nam, bước chân tung tăng như tiểu nữ hài tử lâu ngày mới được người lớn dẫn đi chơi: "Bởi vì Thục Ni nghĩ đi nghĩ lại, thấy huynh là người tốt nhất trong những người mà người ta quen biết, lại không giống đám người vô vị cứ bâu lấy người ta như ruồi nhặng kia, huống hồ thượng thư đại nhân căn bản không có ý gả người ta cho huynh, còn dặn dò người ta không được lai vãng với huynh nữa".

Khấu Trọng mắng thầm trong bụng, Vương Thế Sung quả nhiên không có hảo tâm. Chuyện trộm Hòa Thị Bích e rằng cũng là một cạm bẫy. Chỉ là y không ngờ gã lại có thể đắc thủ, hiện giờ còn đang tìm cách đùn đẩy sự việc đi cho kẻ khác.

Đổng Thục Ni thì thầm bên tai gã: "Ta muốn huynh đêm nay cùng ta đi tham gia một yến hội, đến lúc đó sẽ thương lượng kế hoạch đào tẩu".

Khấu Trọng thất thanh kêu lên: "Nàng nói gì vậy?".

Chương 160: Bốn mặt thọ địch

Từ Tử Lăng suýt chút nữa thì reo lên mừng rỡ. Lúc gã đề khí vận công, huyệt Dũng Tuyền ở hai lòng bàn chân cùng lúc dâng lên hai luồng khí một hàn một nhiệt, từ huyệt Dũng Tuyền bên tả chảy ra một luồng hán khí xông thẳng lên Đốc mạch ở xương sống, qua Vĩ Chẩm, Nê Hoàn rồi theo Nhâm mạch xuống Đan Điền. Một luồng nhiệt khí từ

huyệt Dũng Tuyền nơi lòng chàn chân bên hữu đi theo đường ngược lại, lên Nhâm Mạch, qua mi tâm, xuống Nê Hoàn rồi vào Đốc Mạch, sau đó đi qua Vĩ Bản huyệt về Đan Điền.

Tuyệt diệu nhất chính là hai luồng kinh khí hàn nhiệt đó gặp nhau ở huyệt Nê Hoàn, lập tức cuộn lấy nhau theo phương xoắn ốc, một thuận, một nghịch chạy khắp kinh mạch. Mỗi khi đến một huyệt đạo, chân khí lại được tích tụ thêm một chút, cơ hồ như mỗi một huyệt đạo đều trở thành kho tàng cất giấu chân lực vậy. Quân chủ lực đóng ở Đan Điền, còn ba mươi sáu đại huyệt khác là những đội quân nhỏ đồn trú.

Đây là hiện tượng chưa từng xảy ra bao giờ.

Cho dù là trước đây âm dương hợp lưu với Khấu Trọng, cũng chỉ là dương trung tàng âm, âm trung ẩn dương, tuyệt đối không giống hiện giờ Dũng Tuyền huyệt ở chân trái có thể tự động hút lấy tiên thiên âm khí tràn ngập khắp thiên địa như hiện giờ.

Cách giải thích duy nhất chính là do sức mạnh kỳ dị của Hòa Thị Bích, đã cải tạo kinh mạch của gã một cách triệt để, chứ không chỉ là

"cường hoá" như Bạt Phong Hàn đã nói.

Nếu như kinh mạch gã trước đây là một con suối nhỏ, hiện giờ đã được khơi nguồn thành dòng sông lớn cuồn cuộn chảy.

Cảm giác thoát thai đó thật khó mà hình dung được.

Sự linh mẫn của gã đã tăng lên mấy chục lần.

Bất kỳ thanh âm nào trong phương viên trăm trượng cũng không lọt khỏi tai gã, làn da cũng cảm ứng được những biến dị nhỏ bé của không khí do Phù Chân, Phù Ngạn bức tới mà gây nên.

Trong thân thể gã sinh ra một luồng khí lực khổng lồ, nhưng lại không phân bố đồng đều khắp toàn thân, mà là tùy theo ý niệm của gã mà chuyển động, không ngừng tìm kiếm sơ hở và nhược điểm của gã để bổ khuyết, do đó mà điểm yếu điểm mạnh cũng do gã tự khống chế theo ý mình.

Trước nay Từ Tử Lăng chưa từng cảm nhận rõ rệt đối thủ của mình như lúc này, tựa như là một người từ nhỏ đã mất đi ánh sáng, đột nhiên khôi phục lại thị lực vậy.

Trong một sát na ngắn ngủi đó, gã cảm nhận được một địch nhân khác đang nấp ở một nơi nào đó phía sau bức tường bên trái, đang đợi gã đào tẩu, sẽ lập tức xuất thủ tập kích.

Đầu óc gã tỉnh táo, trong suốt như thủy tinh.

Chính là lúc này, gã cảm nhận được hết sức rõ ràng, cây búa của Phù Chân đã phát động tấn công trước một bước, sau đó mới là thanh kiếm cổ quái của Phù Ngạn.

Hai người này võ công cao cường, vừa mới xuất hiện đã dùng khí thế khiếp người khống chế gã, khiến gã vô phương thoát thân đào tẩu.

Nếu đổi lại là trước khi kinh mạch được cải tạo, bọn Phù Chân, Phù Ngạn đích thực có khả năng bắt sống hoặc giết chết gã, nhưng hiện giờ Từ Tử Lăng đã có thể khẳng định nếu gã muốn thoát thân thì tuyệt đối không thành vấn đề, vấn đề chỉ là làm sao ứng phó thế công của kẻ thứ ba kia mà thôi.

Nghĩ tới đây, Phù Chân, Phù Ngạn đã lần lượt bức tới, khoảng cách chỉ còn chừng mười bước.

Kình khí nổi lên như bão táp, sát khí bao trùm không gian.

Cả hai địch nhân cùng lúc gầm lên.

Cây búa dài của Phù Chân giơ lên cao, hóa thành một đạo tầm sét bổ xuống đầu Từ Tử Lăng, búa còn chưa tới nơi, kình khí mãnh liệt đã phá không cắt tới.

Phù Ngạn thì tọa mã nghiêng người ra phía trước, cây trác kiếm đi theo một đường hết sức quái dị, chỉ trong khoảng cách chừng một trượng mà đã liên tục biến hóa mấy lần, cơ hồ như có thể tấn công vào bất cứ bộ vị nào trên người gã, phát huy triệt để đặc tính biến ảo vô thường của loại kỳ môn binh khí này.

Trường Bạch Song Hung dám đối đầu với Vương Bạc, quả nhiên không phải hạng tầm thường.

Nhất thời sát khí lan tỏa khắp con ngõ nhỏ.

Bốn con mắt của hai huynh đệ họ Phù đều trừng lên, xạ ra những

đạo hàn quang sáng rực như điện, nhìn chằm chằm vào Từ Tử Lăng, nếu gã mà yếu tim, chỉ e đã tâm kinh đảm khiếp, đấu chí tiêu tan rồi.

Từ Tử Lăng hiểu rõ với công lực của mình hiện tại, có thể thắng được một trong hai người, nhưng tuyệt đối không thể cùng lúc đánh lui cả hai trong một tình trạng bình thường như thế này, huống hồ vẫn còn một cao thủ khác đang âm thầm rình rập, chờ cơ hội thích hợp là sẽ xuất thủ tập kích lấy mạng gã.

Tâm niệm chuyển động, Từ Tử Lăng nhanh nhẹn lắc người mấy cái.

Thân hình Phù Ngạn lập tức khựng lại, trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc, khí thế và lòng tin lập tức giảm đi mấy phần. Thì ra mỗi lần dao động của Từ Tử Lăng, đều nhăm đúng vào hướng tấn công của cây trác kiếm, nhưng điều làm y kinh hãi nhất chính là dường như gã có thể biết trước được tương lai vậy, mỗi lần trước khi y biến chiêu, Từ Tử Lăng đã kịp dịch người đi một chút, khiến thế công của y mất đi sức uy hiếp, càng kinh người hơn nữa là khi y theo đà đó biến đổi vị trí tấn công, Từ Tử Lăng đã lại đi trước một bước, kịp thời đảo vị, cứ như vậy mấy lần liền, làm Phù Ngạn cảm thấy bất lực và khó chịu nhưng đang dùng hai tay bắt lấy một con lươn trơn nhẫy vậy.

Đây là lần đầu tiên trong đời Phù Ngạn gặp phải tình cảnh thế này.

Từ trước tới nay, một nửa bản lĩnh của y chính là nhờ cấu tạo đặc biệt của trác kiếm mà phát triển ra những biến hóa ngụy dị, khiến đối thủ không thể phòng ngừa. Chưa chân chính giao thủ đã bị đối phương nắm được kiếm lộ, quả thật là chuyện chưa từng xảy ra, nhất thời từ thế chủ động, Phù Ngạn đã rơi vào hố sâu bị động, không biết phải tiếp tục thế nào, nhưng cũng không thể chậm thế công lại.

Cao thủ tương tranh, quan trọng nhất chính là một chút sai biệt nhỏ nhoi này.

Chiến thuật liên thủ không chút sơ hở đã thành danh mấy chục năm nay của Phù thị huynh đệ lập tức xuất hiện một sai sót tuyệt đối không nên có. Trong chốc lát, khí thế của Từ Tử Lăng tăng vọt, tâm lý bình tịnh như nước không gợn sóng, lách người sang bên tiếp chiêu của Phù Chân, điểm ra một chỉ.

Chân khí trong nội thể gã bùng phát như một trận hồng thủy, chân khí xoáy tròn như vũ bão, lấy chân khí ở Khí Hải làm chủ, từ Nhâm Đốc nhị mạch đi một vòng, đến nách thì chia làm hai luồng hàn nhiệt, một đi vào Dương Du mạch, một qua Âm Du, đến chưởng tâm thì hai luồng khí ấy lại hợp nhất, thành khí kình xoáy tròn mang cả hàn kình lẫn nhiệt kình, bắn ra từ đầu ngón tay.

Lúc này Phù Chân vì bị ảnh hưởng của Phù Ngạn nên khí thế cũng giảm bớt mấy phần, bị chậm lại một nhịp, làm cho tiến thoái lưỡng nan. Có điều y đã ở thế cưỡi hổ, muốn ngưng cũng không thể được, đồng thời cũng coi thường Từ Tử Lăng không thể bì với mấy chục năm công lực của mình, nên chẳng thoái lui mà còn gia tăng tốc độ lao về phía trước, cây búa dài vẫn bổ thẳng xuống, hy vọng có thể dựa vào lợi thế binh khí nặng mà áp chế ngón tay nhỏ bé của đối phương.

Nếu đổi lại là hạng cao thủ tuyệt đỉnh cỡ Loan Loan, lúc này tất sẽ tìm cách làm thế công chậm lại đôi chút để đợi Phù Ngạn phối hợp tấn công, vậy thì Từ Tử Lăng dù không lập tức bại trận cũng phải ứng phó hết sức vất cả, nhưng Phù Chân về cả trí lực lẫn nhãn quan đều kém Loan Loan rất xa, vì vậy đã phạm phải sai lầm mang tính chiến lược này.

Mắt thấy đầu ngón tay sắp chạm vào lưỡi búa, Từ Tử Lăng lại lắc

mình lướt về phía sau một chút, thân pháp xảo diệu tinh kỳ, đầy vẻ tiêu sái phong nhã.

Lưỡi búa sượt qua đầu ngón tay gã.

Phù Chân lập tức hồn phi phách tán, nhưng y cũng không hổ là cao thủ nổi danh giang hồ, vội vàng biến chiêu, đổi bổ xuống thành đâm thẳng, dùng đầu nhọn của búa tấn công đối thủ.

Từ Tử Lăng cười lên ha hả, biết rằng Phù Chân nhuệ khí đã tiêu, lực mới lại chưa tái sinh, liền điểm ra một chỉ lên đầu búa, chân khí tuôn ra ào ào như thác đổ.

"Bình!".

Hai cỗ chân khí hàn nhiệt truyền dọc theo thân búa, dưới sự điều khiển của Từ Tử Lăng, chia ra tấn công nội thể Phù Chân từ hai mạch Âm Du và Dương Du, kình lực không ngừng xâm nhập, khiến thân hình Phù Chân đột nhiên khựng lại.

Một sai lầm nữa của y chính là đã sớm nghe nói về Loa Hoàn Kình cổ quái của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, cũng đã nghĩ ra cách ứng phó, nhưng có nghĩ thế nào cũng không thể tưởng tượng được đối phương có thể chia chân khí làm hai luồng hàn nhiệt, bên trong lại ngầm ẩn tàng những khối chân khí xoáy tròn chuyên phá cương khí hộ thể.

Lợi hại nhất chính là hai đạo chân khí hàn nhiệt này hoàn toàn tách biệt, tựa như hai cao thủ đang cùng lúc tấn công vậy. Phù Chân lúc này nào còn để ý có đả thương được Từ Tử Lăng hay không nữa, vội vận hết công lực đối kháng với chân khí quái dị của đối phương, đồng thời nhún chân nhảy ngược về phía sau.

Từ Tử Lăng cũng thầm khen đối phương lợi hại, luồng kình khí tưởng chừng có thể phá vỡ mọi thứ của gã sau khi xâm nhập vào nội thể Phù Chân, lập tức gặp phải một trở lực khổng lồ, hóa giải đi gần một nửa, bằng không một chỉ này đã đủ làm cho Phù Chân thổ huyết trọng thương rồi.

Trác kiếm công tới từ phía sau.

Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, lộn nhào một vòng trên không, chẳng những tránh khỏi một kiếm tàn độc vô song mà còn bay lên phía trên Phù Ngạn, song chưởng cùng lúc áp xuống.

Phù Chân vẫn tiếp tục thoái lui, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nhất thời không thể phối hợp tấn công.

Phù Ngạn khí thế sớm đã tiêu tán quá nửa, công lực lại kém Phù Chân nửa thành, thấy huynh trưởng bị Từ Tử Lăng đẩy lui, càng thêm kinh tâm khiếp đảm, trong lòng đã có ý thoái lui, có điều lúc này y đã không thể thu thế, đành miễn cưỡng vung trác kiếm lên, rùn người bảo vệ phần trên cơ thể, không cầu đả thương được địch nhân, mà chỉ mong tự bảo.

Từ Tử Lăng thấy trong tình thế bất lợi như vậy mà Phù Ngạn vẫn có thể thủ vững như thành đồng, trong bụng thầm nhủ mình may mắn, nếu không phải gã có chiến lược cao minh hơn hẳn, làm hai huynh đệ này không thể hình thành thế vây công, e rằng ngày này năm sau đã là giỗ đầu của gã rồi, ý niệm tiếp tục kéo dài trận chiến cũng theo đó tiêu tan.

Gã tung một chưởng đánh vào mặt đất, tay còn lại hóa chưởng thành chỉ, điểm vào sống kiếm.

Từ Tử Lăng mượn lực bay ngược lên trên như một quả pháo thăng

thiên.

Một cây trường mâu lóe lên, đâm thẳng lên theo. Từ Tử Lăng chút nữa thì thay đổi chủ ý, lưu lại liều mạng sát địch, tất cả đều vì kẻ mới đến chính là đại cừu nhân Vương Bá Đương của gã.

Nếu không phải y làm chuyện cầm thú với Tố Tố, rất có thể nàng sẽ không gả cho Hương Ngọc Sơn, hạnh phúc cả đời cũng không lâm vào tuyệt địa.

Người này võ công cao cường, cây mâu hai mũi trên tay bị y vận công biến thành hình cung, rồi bắn đi với vận tốc kinh người, khiến người ta khó thể đề phòng. Hơn nữa thời gian và tốc độ đều chuẩn xác không sai một ly, buộc Từ Tử Lăng ở trên không không thể không toàn lực ứng phó.

Chỉ có điều là y không ngờ Từ Tử Lăng sớm đã biết sẽ có chiêu này, một chưởng đánh xuống đất vừa hay phát huy tác dụng của nó.

Phản lực sinh ra, Từ Tử Lăng đột ngột dịch người sang bên, hạ thân xuống một chỗ cách đó khá xa, nhấp nhô mấy cái rồi biến mất sau các dãy nhà.

Vương Bá Đương hạ thân xuống ngõ nhỏ, tròn mắt lên nhìn hai huynh đệ Phù Chân, Phù Ngạn, vừa bất lực vừa kinh hãi.

Ai có thể ngờ rằng ba người hợp lực mà cũng không lưu giữ được một mình Từ Tử Lăng chứ?

o0o

Đổng Thục Ni giận dỗi nói: "Có gì mà phải kinh ngạc chứ. Lẽ nào huynh muốn người ta gả cho Lý lão đầu háo sắc ấy à?".

Khấu Trọng thầm giật mình, Từ Tử Lăng đoán quả không sai, vì đối phó Lý Mật, Lý Uyên và Vương Thế Sung đã tiến hành một cuộc giao dịch hôn nhân chính trị, món hàng chính là Lạc Dương đệ nhất mỹ nữ Đổng Thục Ni. Không còn nỗi lo mặt phía Tây, Vương Thế Sung có thể phóng tay giao chiến với Lý Mật, còn Lý gia thì cũng vui vẻ tọa sơn quan hổ đấu.

Tất cả những điều này chắc chắn đều là kế hoạch của Lý Thế Dân, chỉ là y không ngờ mình đã trở thành người được Sư Phi Huyên tuyển lựa, đặt bước mở đầu cho nguy cơ sau này sẽ tranh đoạt vương vị với Lý Kiến Thành. Lý Kiến Thành là hạng người gì? Đương nhiên y không thể để yên cho Lý Thế Dân được.

Vì vậy chỉ cần đem tin tức này truyền đến tai Lý Kiến Thành, Lý phiệt sẽ khó mà giữ được đoàn kết nội bộ. Chỉ hận là diệu kế này không thể thực hiện, bởi vì Từ Tử Lăng tuyệt đối không thích gã sử dụng những thủ đoạn đó, huống hồ tin tức này còn nhờ gã mới có được.

Tất cả đành phải thuận theo tự nhiên vậy.

Giấy dù sao cũng không gói được lửa, Lý Kiến Thành sớm muộn gì cũng sẽ biết chuyện này.

Cửa thành hiện ra trước mắt, Đổng Thục Ni dừng bước, thử thăm dò: "Huynh nghĩ ra cách gì chưa?".

Khấu Trọng giật mình sực tỉnh, đáp qua loa: "Chuyện này có liên quan đến rất nhiều vấn đề phức tạp, để tối nay hãy nói".

Đổng Thục Ni làm sao biết những điều gã đang nghĩ trong đầu hoàn toàn không liên quan đến chuyện trốn chạy cùng nàng, vui vẻ nói: "Giờ tuất tối nay đợi Thục Ni ở cửa trước phủ của Vinh Phụng

Tường, người ta sẽ tìm cách lẩn ra ngoài, không gặp không về".

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: "Vinh Phụng Tường là thằng nhãi nào, nhà hắn ở đâu, đêm nay đến đó làm gì?".

Đổng Thục Ni bực bội nói: "Người nổi tiếng như Vinh Phụng Tường huynh cũng không biết mà còn dám đến Lạc Dương hay sao? Ở Lạc Dương này, y vừa có tiền vừa có thế, đại cựu phụ cũng phải cố kỵ ba phần. Cứ mười đổ trường ở trong thành thì đã có tám là củu y rồi, nữ nhi Vinh Giảo Giảo của y với người ta được xưng là Lạc Dương Song Diễm, hôm nay là đại thọ năm mươi của y, thế nên mới bày tiệc ăn mừng, đã hiểu chưa hả?".

Khấu Trọng nói: "Nếu đã là nhân vật giang hồ thì ta tự biết tìm được phủ đệ của y, có điều nếu lúc nàng trốn ra mà không thấy ta, tốt nhất nên tìm người khác để cùng chạy trốn, bởi vì rất có thể lúc đó ta đang bị một đám ni cô và hòa thượng xú ác đuổi giết, không có thời gian đến đón nàng đâu".

Nói đoạn không tiếp tục lằng nhằng với nàng nữa, tung mình lao vút đi, làm Đổng Thục Ni tức giẫm mạnh chân xuống đất, nhưng cũng không làm gì được gã.

o0o

Mảnh giấy bị gã vận công bóp thành bột vụn, bay theo gió rơi xuống dòng Lạc Thủy. Dương quang chiếu xuống dòng nước lấp lánh chói ngời, thuyền khách, thuyền hàng đi lại không ngớt.

Từ Tử Lăng ngồi trên bờ đê, tắm mình trong ánh nắng ấm áp, thoải mái dễ chịu lạ thường, trong đầu không hề có chút phiền não vì chuyện Hòa Thị Bích.

Gã biết rõ rằng sau kỳ ngộ đêm qua, gã đã tiến được một bước vô cùng

quan trọng trên con đường võ đạo của mình, bằng không hiện giờ gã cũng chẳng còn mạng mà hưởng thụ ánh dương quang ấm áp và vẻ tĩnh lặng đặc biệt ở giữa nơi náo thị thế này.

Xa xa bên trái là Thiên Tân Kiều bắc qua Lạc Hà, người xe như nước, nhưng lại giống như là một thế giới hoàn toàn khác, không hề có chút liên hệ với gã ở chốn này.

Chính vào lúc này, phía sau có người đi tới. Từ Tử Lăng không cần quay đầu lại cũng biết người đến chính là Lý Tịnh, thầm thở dài một tiếng.

Lý Tịnh ngồi xuống bên cạnh gã, dõi mắt nhìn xuống dòng Lạc Thủy, thở ra nhè nhẹ nói: "Giao thứ đó ra đi!".

Từ Tử Lăng nhạt giọng nói: "Ngươi trở thành người phát ngôn cho Sư Phi Huyên từ lúc nào vậy?".

Lý Tịnh chua chat nói: "Ta biết vì chuyện Tố muội mà đệ giận ta, nhưng trước giờ ta đều chỉ coi nàng là một hảo muội tử, chưa từng nghĩ đến chuyện nam nữ tư tình, cũng giống như đệ và Khấu Trọng là hảo huynh đệ của ta vậy, vì thế hiện giờ ta cũng không thể không đến khuyên các đệ đem trả lại vật đó".

Từ Tử Lăng cười lạnh nói: "Bất kỳ một ai đó khi làm chuyện gì hoặc không làm chuyện gì cũng đều rất dễ tìm ra một lý do nào đó. Có điều chuyện này người ngoài thực rất khó can dự, ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu thôi, có phải Lý Thế Dân đã từng phái Dương Hư Ngạn đi ám sát Hương Ngọc Sơn không?".

Lý Tịnh không ngờ gã lại hỏi như vậy, ngẩn người ra trong thoáng chốc mới đáp: "Chuyện này liên quan đến cơ mật của Tần Vương, Lý Tịnh ta thực không thể trả lời được. Đệ cũng biết có một số chuyện rất khó nói mà".

Sự thực thì y trả lời như vậy cũng không khác gì gián tiếp thừa nhận rồi.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Hiện giờ có phải lại là Lý Thế Dân bảo ngươi đến khuyên ta giao đồ ra không?".

Lý Tịnh tỏ ý không vui nói: "Tần vương nào phải loại người ấy, hơn nữa người căn bản không có tham tâm với Hòa Thị Bích. Ta chỉ vì lo lắng cho hai đệ, và cũng chỉ có ta mới biết hai đệ có bản lĩnh hóa thân thành người khác, nhưng cũng chỉ giấu ở trong lòng, không dám nói cho Tần Vương biết, đệ nên hiểu cho cái khó của ta chứ!".

Từ Tử Lăng cười ha hả nói: "Chúng ta đã không còn là huynh đệ nữa, ngươimuốn làm gì thì cứ việc làm".

Lý Tịnh thở dài nói: "Ta hiểu tâm tình hiện nay của các đệ. Sự thực thì ta cũng rất khó sử vì chuyện của Tố muội, có điều công ra công, tư ra tư, Hòa Thị Bích tuyệt đối không phải là thứ có thể đụng đến, có được nó rồi hai đệ cũng không được ích lợi gì, thậm chí có tặng cho người khác cũng không ai dám nhận, hà cớ gì phải khổ như vậy?".

Lý Tịnh càng nói, Từ Tử Lăng càng cảm thấy khó chịu, hừ lạnh một tiếng đáp: "Nếu như Lý Thế Dân không có hứng thú gì với Hòa Thị Bích, mà chúng ta thì đã ân đoạn nghĩa tuyệt, vậy thì còn gì để nói nữa đâu?".

Lý Tịnh đứng vụt dậy, song mục lấp lánh hàn quang, nhìn ra những dãy nhà trải dài không dứt, trầm giọng nói: "Tử Lăng đã chấp ý như

vậy, ta cũng không còn gì để nói. Có điều bất luận đệ nói thế nào, mọi người cũng đã từng là huynh đệ, ta có mấy lời gan ruột, mong đệ có thể nghe lọt tai".

Từ Tử Lăng nghĩ lại những ngày tháng cùng chung hoạn nạn, trong lòng bồi hồi xúc cảm, cười khổ nói: "Ngươi nói đi!".

Lý Tịnh nói: "Đương kim thiên hạ chia năm xẻ bảy, chiến họa liên miên, người chịu khổ chỉ có bình dân bá tánh, những kẻ có chí như chúng ta, cần phải chọn minh chủ mà thờ, khiến cho thiên hạ được thống nhất, mà theo ta quan sát, chỉ có Tần Vương mới xứng với ngôi vị đó mà thôi, cả Sư Phi Huyên cũng nghĩ như ta vậy. Ta nói vậy đệ có hiểu không? Đại nghĩa trước mắt, tư tình gì cũng đều phải dẹp sang một bên".

Từ Tử Lăng hiểu rõ y biết người có dã tâm là Khấu Trọng chứ không phải gã, nên mới nói ra những lời này. Nhưng gã chỉ lắc đầu thở dài: "Ai là minh chủ cứu thế, chỉ e rằng phải trải qua khảo nghiệm của thời gian mới minh chứng được, mà nói cho cùng cũng chỉ là một chuyện đơn giản vô cùng, chính là tranh đoạt thiên hạ. Nếu ngươi còn muốn nói chuyện này nữa thì không nói cũng được. Từ Tử Lăng này không hứng thú đi thị hầu bất cứ ai, đây gọi là mỗi người một chí".

Lý Tịnh cười ha hả, liên tiếp nói mấy tiếng "hảo" rồi quay người bỏ đi.

o0o

Khấu Trọng vội vội vàng vàng rời khỏi hoàng thành, đi đến nơi hội họp với Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn.

Sự tình đã phát triển ngoài mức tưởng tượng của gã.

Đầu tiên là Liễu Không đã thông qua hảo hữu Vương Bạc, đem mọi chuyện công bố khắp nơi. Một chiêu tưởng chừng như rất lỗ mãng này thực ra lại là một sách lược hết sức cao minh.

Nói không chừng chính là do Sư Phi Huyên đứng sau chủ sử.

Chỗ tuyệt diệu của kế này là có thể biến bất cứ kẻ nào trộm được Hòa Thị Bích đều biến thành "bất pháp chi đồ", trở thành công địch của tất cả các thế lực.

Kế đó là mượn cơ hội này thống nhất tất cả các môn phái bạch đạo trước nay vẫn ngưỡng mộ tôn kính Từ Hàng Tịnh Trai lại dưới một mục tiêu chung.

Sư Phi Huyên là người ngoài thế tục, tự nhiên không tiện cuốn vào phân tranh của trần thế, thế nên mới thông qua kẻ đã bỏ mộng làm hoàng đế là Vương Bạc để liên lạc các thế lực bạch đạo, lúc ấy chỉ cần tìm được Hòa Thị Bích, rồi đích thân nàng sẽ giao lại cho người được mình tuyển lựa, vậy thì sẽ càng vang động thiên hạ.

Có điều nàng đương nhiên không thể biết Hòa Thị Bích đã thành một đống bột vụn, hiện giờ có bắt ba người bọn gã lóc xương xẻ thịt, bọn gã cũng không thể giao được Hòa Thị Bích ra nữa.

A!

Càng nghĩ càng cảm thấy đáng cười. Đang định rẽ ngoặt ra phố lớn thì trước mặt gã chợt hiện ra một bóng người thấp thoáng.

Khấu Trọng dừng lại định thần nhìn kỹ.

Thì ra là một văn sĩ ăn vận theo lối sư gia, đang vừa vuốt ve hàng râu dưới miệng, vừa gật đầu mỉm cười với gã. Có điều hang hàng

râu rất đẹp của người này lại hoàn toàn không phù hợp với gương mặt trắng bệch tới mức bệnh hoạn của y, khiến cho y vừa có vẻ tùy tiện lại có vẻ như đang cố làm trò huyền hoặc để gạt người. Ánh mắt vàng vọt của y càng làm người ta phát ghét, hai hốc mắt phù thũng cho thấy người này cũng thuộc hạng tửu sắc quá độ.

Nhưng Khấu Trọng có thể khẳng định y là cao thủ nhất đẳng, ít nhất cũng không kém Biên Bất Phụ là bao nhiêu. Đó đơn thuần chỉ là trực giác khi gặp phải cao thủ, không có bất cứ lý do gì khác để gã đưa ra kết luận chắc chắn.

Khấu Trọng thầm nhủ: "người không thể xem tướng mạo mà luận" thì trung niên thư sinh bệnh hoạn ấy đã cúi người thi lễ nói: "Tại hạ Bệnh Thư Sinh Kinh Triệu Ninh, là thực khách trong phủ Tri Thế Lang Vương Bạc, phụng mệnh Tri Thế Lang mời Khấu công tử lên thuyền của người chơi một chuyến".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Các hạ dựa vào cái gì bảo ta là Khấu công tử gì gì đó chứ? Chúng ta mới gặp nhau lần đầu mà?".

Kinh Triệu Ninh cười ha hả nói: "Nhân tài như Khấu công tử đây vạn người chỉ có một, chỉ cần có người chỉ điểm, làm sao có thể không nhận ra được chứ.

Khấu công tử nói đùa rồi".

Khấu Trọng thở dài nói: "Xem ra lại vì chuyện Hòa Thị Bích rồi. Không biết hôm nay ta gặp vận đen gì nữa, nói tóm lại là chắc chắn ta phải gánh mối họa này rồi! Có điều hiện giờ ta có việc gấp phải làm, lại càng không muốn tự dâng mình đến miệng cọp, đợi khi nào ta làm rõ một số vấn đề, sẽ đến bái phỏng

Vương công sau được không?".

Kinh Triệu Ninh chau mày nói: "Công tử nói vậy thật làm tại hạ khó xử quá, không mời được đại giá Khấu công tử, tại hạ làm sao ăn nói với Tri Thế Lang đây?".

Khấu Trọng nổi cáu lên quát: "Bây giờ ta đã phiền tới sắp điên lên rồi, cả chuyện các hạ ăn nói thế nào cũng phải lo lắng hay sao? Có phải muốn bức tử ta không vậy?".

Kinh Triệu Ninh bật cười nói: "Khấu công tử chớ nên động khí, tại hạ chỉ là muốn mời Khấu công tử đi gặp Tri Thế Lang, hoặc để Tri Thế Lang đến tìm công tử cũng được. Có gì không thỏa dáng, chúng ta ngồi lại nói chuyện cho thỏa đáng là xong. Chỉ cần chân thành đối đãi theo đung quy củ giang hồ thì có gì mà phải phiền não, có vấn đề gì mà không giải quyết nổi chứ?".

Khấu Trọng thấy y không nổi cáu, trong lời nói lại có cả cứng lẫn mềm, bề ngoài thì khách khí hữu lễ, nhưng bên trong lại sắc bén như đao, trong lòng cũng không khỏi thầm khen lợi hại, ung dung mỉm cười nói: "Vương công uy vọng cao vời, tự nhiên tiểu đệ đây phải đến bái phỏng mới đúng. Kinh huynh đã nhắc đến quy củ giang hồ, vậy cũng phải biết nếu không có chứng cứ xác thực thì tuyệt đối không thể đổ chuyện Hòa Thị Bích bị đánh cắp lên đầu tiểu đệ đây chứ".

Kinh Triệu Ninh cười ha hả đáp: "Khấu huynh thật lý thú. Vậy Kinh Triệu Ninh cũng không vòng vo tam quốc nữa, chúng tôi có hơn hai trăm nhân chứng, chỉ cần ba người cùng lúc hiện thân, tự nhiên sẽ có người đứng ra phân biệt chân giả. Phật môn không nói lời gian, lời của của các vị đại sư ở Tịnh Niệm Thiền Viện, chắc ba vị đều tin tưởng đúng không?".

Khấu Trọng thầm kêu khổ, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra hết sức mừng

rỡ, cười cười nói: "Vậy thì hay lắm, chân tướng cuối cùng cũng có thể lộ rõ. Trước hoàng hôn ngày hôm nay ba người chúng tôi sẽ đến bái kiến Vương công. Dám hỏi qúy thuyền của Vương công đang đậu ở bến cảng nào vậy?".

Sau khi nghe Kinh Triệu Ninh nói ra địa điểm, Khấu Trọng thầm kêu khổ mấy tiếng rồi lướt đi như một làn khói.

Chương 161: Trong lúc nguy nan

Bạt Phong Hàn ngồi xuống bên cạnh Từ Tử Lăng: "Người vừa rồi là ai vậy? Về thể hình về khí độ đều tương đối có khí phách, tuy lúc đi có vẻ vội vàng nhưng y vẫn kịp phát hiện ra ta nấp ở sau gốc cây, đúng là cao thủ hiếm có".

Từ Tử Lăng đáp: "Y là Lý Tịnh, mười thức đao đầu tiên của chúng ta là học của y"

Bạt Phong Hàn từng ở trong núi khổ luyện với gã mười ngày, đương nhiên cũng biết Huyết Chiến Thập Thức là thứ gì, động dung nói: "Mấy năm trước mà đã sáng tạo ra được thứ đao pháp bá đạo như vậy, hiện giờ thân thủ tự nhiên càng bất phàm, có cơ hội ta cũng thật muốn xem Huyết Chiến Thập Thức do y sử ra có mùi vị thế nào?"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Chúng ta và y dù sao cũng có một đoạn giao tình, Phong Hàn huynh xin hãy nể mặt ta mà đừng tìm y động thủ".

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Hiện giờ không phải là tam uốn tìm y động thủ, mà là hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta, văn không được ắt sẽ dụng võ, nghe nói phu nhân của Lý Tịnh sử dụng một cây hồng phất, võ công cao cường, lai lịch cũng rất thần bí. Ủa! Tại sao vẫn chưa thấy Khấu Trọng đâu?".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Rốt cuộc là huynh đã nghe được tin tức gì? Tại sao lại nói Lý Tịnh muốn động thủ với chúng ta?".

Bạt Phong Hàn hừ lạnh nói: "Tên tiểu tử Lý Thế Dân nếu bây giờ vẫn còn chưa biết chúng ta đối đầu với hắn thì còn tranh thiên hạ làm gì nữa? Nghe khẩu khí của Đông Minh công chúa thì Lý tiểu tử kia rất cố kị ba chúng ta, nếu không thể dùng được, hắn sẽ bất chấp thủ đoạn để giết chúng ta cho bằng được, tránh để sau này hậu họa vô cùng".

Từ Tử Lăng thấy lúc y nhắc đến Đơn Uyển Tinh ngữ khí nhạt nhẽo, lại không thân thiết gọi là "Uyển Tinh" như trước, ngạc nhiên hỏi: "Huynh và Đơn Uyển Tinh có gì không ổn sao?".

Ánh mắt Bạt Phong Hàn dõi theo một chiếc thuyền con vừa chạy qua trước mặt, hai mắt sáng rực hàn quang, thở dài nói: "Ta và nàng ta đã cãi nhau một trận".

Từ Tử Lăng ngẩn người ra hỏi: "Tại sao lại cãi nhau vậy?".

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: "Đương nhiên là vì Hòa Thị Bích, nhưng nói cho cùng đều vì Lý tiểu tử. Nàng ta nói thì rất dễ nghe, trách ta tại sao lại đi cùng các ngươi, để bị cuốn vào vòng xoáy không thể thoát ra này, lại nói mấy câu khó nghe cái gì gì mà Lý tiểu tử mới là chân mệnh thiên tử, muốn ta giao Hòa Thị Bích ra nữa. Hừ! Chuyện này đâu đến lượt nàng ta nói ta chứ?".

Từ Tử Lăng phì cười nói: "Kẻ mang ngọc mắc tội, lời này quả nhiên không sai. Đột nhiên bằng hữu biến thành địch nhân hết cả, đúng là hứng thú, hứng thú!".

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Bảo vật như Hòa Thị Bích chỉ người có đức mới được sở hữu, trước nay chưa từng thuộc về bất kì ai. Ta đây không sợ cường quyền khuất phục, kẻ nào có bản sự thì cứ đến đây, tay ta ngưca lắm rồi!". Tiếp đó lại mỉm cười nói: "Ta còn tưởng rằng sau khi chia tay với hai người, nhất định sẽ có người đến tìm ta

tính sổ, ít nhất cũng là Tháp Bạt Ngọc và ả sư muội xinh đẹp của hắn, hay như Độc Cô Phượng hoặc Khúc Ngạo, chẳng ngờ một cái bóng cũng chẳng thấy đâu, đúng là khiến người ta phải thất vọng".

Từ Tử Lăng cười cười tiếp lời: "Lão ca ngươi tối qua vừa mới đại hiển thân thủ, đánh lụi Khúc Ngạo, còn ai dám động đến ngươi nữa? Hãy thử đánh giá lại phân lượng đi đã chứ".

Bạt Phong Hàn lắc đầu nói: "Theo ta thấy thì không phải vậy, mà là vì Vương Bạc đã phát lệnh khắp giang hồ, sau lưng y lại có Từ Hạng Tịnh Trai và Tịnh Niệm Thiền Viện chống lưng, vì vật không ai là không nể mặt, để y tìm cách đoạt Hòa Thị Bích lại. Từ đây suy ra, từ lúc này đến kì hạn cuối cùng đêm nay, chúng ta sẽ nhàn rỗi đến phát bực đấy".

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Đừng quên rằng Loan Loan không chịu sự ước thúc của bất kì ai, nói không chừng ả ta sẽ tìm đến chỗ chúng ta để tiết hận, thuận thể xem xem có thể lấy được Hòa Thị Bích hay không đó!".

Bạt Phong Hàn hân hoan nói: "Ta cầu được như vậy còn chẳng được nữa là, chỉ cần chúng ta bắt được một tên đồng đảng của ả, tự nhiên sẽ có cách biết được hành tùn của Quân Du. Vấn đề ta lo nhất chính là Âm Quý Phái muốn thu lợi ngư ông, đợi qua giờ tí đêm nay xem tình hình thế nào rồi mới có hành động".

Từ Tử Lăng trầm ngâm suy nghĩ: "Hiện giờ khắp thành đều là địch nhân của chúng ta, địch đông ta ít, chỉ dùng võ công đối phó chỉ là hạ sách, Phong Hàn huynh có diệu kế gì không?".

Bạt Phong Hàn ung dung nói: "Nếu ta đoán không sai, tất cả chuyện này đều do Sư Phi Huyên ở phía sau trù tính, mục đích là làm cho chúng ta có tật giật mình, mang theo tang vật rời thành chạy trốn.

Nhưng chúng ta lại không theo ý nguyện của nàng ta, cứ ở đây đọ sức đến cùng. Hà! Ai có thể ngờ được Hòa Thị Bích căn bản không nằm trong tay chúng ta chứ? Sau này cũng không thể lọt vào tay người khác nữa...".

Từ Tử Lăng hơi ngạc nhiên hỏi: "Tình hình trước mắt như vậy, lại vừa cãi nhau một trận với Đơn Uyển Tinh mà sao tâm tình có vẻ tốt hơn bất cứ lúc nào thế?".

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Ngươi và Khấu Trọng có lẽ còn chưa cảm giác được toàn bộ những gì chúng ta có được nhờ Hòa Thị Bích, đó là một chuyện chưa từng xảy ra trong lich sử võ lâm trung thổ và ngoại vực. Hiện giờ ba người chúng ta, mỗi một người đều là một kì tích sống, ngươi không cảm nhận đuợc cảm giác tuyệt diệu như được thoát thai hoàn cốt hay sao?".

Tử Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Lợi hại như vậy sao?".

Bạt Phong Hàn hít sâu vào một hơi thanh khí, nhắm nghiền hai mắt, một lúc lâu sau mới mở bừng ra nói: "Ta đã nói hết sức khiêm tốn rồi đấy. Đúng như truyền thuyết có nói, Hòa Thị Bích là thần vật đến từ thiên ngoại, bên trong có ẩn tàng một sức mạnh thần bí đáng sợ, sức mạnh này giờ đã trở thành sở hữu của chúng ta, chẳng những làm toàn thân kinh mạchn và huyết vị ba chúng ta cải tạo cường hóa, mà còn khiến chúng ta có thể hấp thụ được sức mạnh và tinh hoa của vũ trụ. Chỉ cần nỗ lực không ngừng, rồi sẽ có một ngày chúng ta sẽ vượt lên tất cả chúng nhân, bởi vì bản thân sức mạnh của Hòa Thị Bích đã vượt quá phạm trù võ công rồi. Ta được hưởng kì duyên như vậy, tâm tình không vui sao được?".

Tiếp đó lại nói: "Còn việc cãi nhau với Đơn Uyển Tinh chỉ là chuyện vặt vãnh, cãi nhau với nàng ta kì thực còn có một thứ khoái cảm rất lạ nữa, chỉ cần tìm được Quân Du, sau này Bạt Phong Hàn ta sẽ

không còn vướng bận gì nữa. Lúc đó Khấu Trọng đi tranh giành thiên hạ của hắn, ngươi thì đi vân du tứ hải ngũ hồ, sống cuộc sống mà ngươi thích, còn ta sẽ trở về Đột Quyết khiêu chiến với Tất Huyền, mỗi người đều theo đuổi mục đích và hoài bão riêng của mình, đời người được như vậy thì còn cầu gì hơn nữa? Nghĩ đến chuyện mộng tưởng đã tới gần tưởng chừng như giơ tay ra là chạm đến, lẽ nào ta phải chán nản buồn rầu sao?".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Điều đó còn phải xem chúng ta có qua nổi giờ tí đêm nay không đã".

Bạt Phong Hàn lộ ra một nụ cười kiêu ngạo nhưng cũng thập phần tự tin, thản nhiên nói: "Giờ tí đêm nay ba chúng ta cứ thoải mái mà tìm một nơi uống rượu tầm hoan tá lạc, kẻ nào có bản lĩnh thì cứ tìm đến lấy mạng Bạt Phong Hàn này đi! Nhưng phải nhớ kĩ là trong bất cứ tình huống nào cũng không được thừa nhận Hòa Thị Bích là do chúng ta trộm, bởi vì như vậy sẽ làm cho cả địch nhân lẫn chúng ta không còn cơ hội để vãn hồi trở lại đâu".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Ta không sợ bất kì ai, mà chỉ hi vọng chuyện này không có kết cục máu chảy thành sông thôi".

Bạt Phong Hàn thở dài nói: "Ngươi tưởng ta thích giết người lắm hay sao? Có điều ngươi không giết người, người sẽ lấy mạng ngươi. Chúng ta cứ tận lực mà làm đi! Ta có thể hứa với ngươi, trừ phi bị bức ép đến bất đắc dĩ, ta tuyệt đối không tùy tiện xuất thủ lấy mạng người".

Từ Tử Lăng nghe y nói vậy, trong lòng thầm cảm động. Bạt Phong Hàn xuất thân mã tặc, trước giờ luôn tâm lang thủ lạt, có thể nói ta những từ này đơn thuần chỉ vì y nể mặt gã, gã còn có thể nói gì được nữa đây?

Lúc này Khấu Trọng cũng đã đến, chen vào ngồi giữa hai người, cười ha hả nói: "Không phải là hai người muốn tìm nơi nào trốn bà nó đi, tránh cơn bão táp này đấy chứ?".

Ba người chậm rãi đi trên con phố lớn nhất thành Lạc Dương. Từ Tử Lăng đi phía trước, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đi song song phía sau gã, tạo thành một hình chữ phẩm.

Các cửa tiệm trên phố đều được chỉnh đốn lề lối, mái hiên liền nhau như một, bên dưới bày đỉ thứ châu báu ngọc ngà, vũ khí hàng hóa, đám tiểu nhị giúp việc ăn vận hoa lệ đứng chào mời niềm nở. Tuyệt diệu nhất là có không ít nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp đứng bán hàng, càng làm không khí thêm nóng lên, nhiệt náo phi thường. Ngay cả những sạp hàng nhỏ bán các đồ thổ sản địa phương cũng nhất loạt dùng một kiểu ô giống nhau có một phong thái rất riêng.

Ba người đều có kì tướng, Từ Tử Lăng tiêu sái phiêu dật, Bạt Phong Hàn khôi vĩ tuấn tú, Khấu Trọng uy vũ tinh linh, cả ba đi cùng với nhau, tự nhiên là khiến cho người đi đường ai ai cũng phải trầm trồ suýt soa nhìn theo. Ba người vừa đi vừa cười nói vui vẻ, lúc thì chỉ chỉ trỏ trỏ vào những sạp hàng bên đường, có lúc lại dừng chân ngắm nhìn cẩn thận cầm lên nghiên cứu, nhìn bề ngoài, không ai ngờ họ đang vắt óc để tìm cách đối phó với địch nhân hùng mạnh nhất từ trước tới giờ của mình.

Khấu Trọng nở một nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời làm một quí phụ ngồi kiệu đi ngang qua phải đỏ mặt, rồi nói: "Lạc Dương đúng là một nơi rất tốt, hay nhất chính là nhìn ngang nhìn dọc đều thấy mĩ nữ. Hà! Thế nào?".

Hai chữ cuối cùng hắn cố hạ thấp giọng, đồng thời vận công chỉ để Từ Tử Lăng nghe thấy mà thôi. Từ Tử Lăng lách người tránh khỏi một người đi ngược lại, rồi hờ hững nói: "Ít nhất có năm nhóm người

đang theo dõi chúng ta, bọn chúng hóa trang thành đủ loại người, không ngừng thay đổi cho nhau để tránh làm bọn ta hoài nghi".

Bạt Phong Hàn tán thưởng: "Ta chỉ biết là mình đang bị rất nhiều người theo dõi thôi, chứ không có cách nào phân biệt được đối phương thuộc về năm nhóm khác nhau, làm sao ngươi làm được vậy? Điều làm ta khó hiểu nhất chính là ngươi căn bản không hể nhìn ngang ngó dọc giống ta và Khấu Trọng, vậy mà không có chuyện gì dấu được ngươi mới lạ".

Từ Tử Lăng dừng lại trước một sạp hàng bán nhân sâm, quay sang hỏi Khấu Trọng: "Có cần mua một ít nhân sâm thành hình để pha trà sâm uống không?".

Người bán hàng là một đại hán nguời Hồ có thân hình béo mập, nghe vậy thì tỏ vẻ không vui nói: "Nhân sâm của tôi là nhân sâm núi chính tông từ ngàn dặm vận chuyển về đây, có thể hoạt huyết thư cân, diên niên ích thọ, ngâm rượu thì mới có công hiệu, dùng để pha trà thực rất lãng phí".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Thứ cho tiểu đệ vô tri. Vậy loại nào là tốt nhât vậy? Đêm nay chúng ta sẽ lấy ngâm rượu uống".

Đại hán kia tức giận nói: "Không bán nữa, không bán nữa! Nhân sâm này phải ngâm ít nhất nửa năm một năm, còn phải chôn sâu dưới đất mới được, đâu thể lấy ra ngâm rượu rồi uống liền được chứ?".

Bạt Phong Hàn kéo Khấu Trọng dịch ra, phì cười nói: "Người này cố chấp như vậy, đảm bảo làm ăn sẽ không phát đạt, nhưng lại được sự tôn trọng của chúng ta, như vậy có phải là được một mất mười không?". Tiếp đó lại quay sang nhìn Từ Tử Lăng hỏi: "Tử Lăng còn chưa trả lời câu hỏi của ta".

Ánh mắt Từ Tử Lăng lướt nhanh trên con phố dài, cười ung dung nói: "Dụng khí bất phân, khi ta tập trung toàn bộ tinh thần vào cảm quan, cảm giác của ta có thể trải dài ra bốn phía, thậm chí cả ánh mắt người khác nhìn vào mình ta cũng cảm ứng được. Hay nhất là tiếng bước chân của những kẻ theo dõi, mỗi lần chúng ta dứng lại, tốc độ của bọn chúng sẽ theo đó mà thay đổi, hoặc là cố ý đi qua chúng ta đến phía trước để đồng bọn thay thế. Thế nên ta có thể dễ dàng nắm được phương thức và quy luật theo dõi của bọn chúng, từ đó cũng không khó để suy ra chúng thuộc năm nhóm người khác nhau".

Khấu Trọng bước lên trên một bước, đi song song với gã, miệng tán thưởng: "Tiểu Lăng quả nhiên tài giỏi, nhưng tại sao vừa rồi ngươi nói ít nhất cũng có năm nhóm người chứ? Có phải ngoại trừ nhóm người này ra, còn có một kẻ theo dõi bí mật khác mà ngươi không nắm rõ được vị trí của y?".

Từ Tử Lăng nói: "Đúng vậy. Đó đơn thuần chỉ là cảm giác của ta. Người này mới chính là kình địch, trừ phi có thể bỏ rơi hắn, bằng không thì đừng hòng nghĩ đến chuyện vui vẻ mà đợi qua giờ tí".

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Cho dù là Sư Phi Huyên hay Ninh Đạo Kì cũng không ngờ Tử Lăng lại có bản lĩnh đặc biệt này, bởi vậy kế này của chúng ta tất sẽ thành công, đã động thủ được chưa nhỉ?".

Từ Tử Lăng cười ha hả nói: "Đương nhiên là được!". Nói đoạn xoay người rẽ vào một trong ba thị tập lớn nhất Lạc Dương, Phong Đô Thị Tập.

Cả khu thành thị ở bên bờ Nam Lạc Thủy phía Đông Hoàng Cung phân thành một trăm linh ba phường. Giữa các phường nối với nhau bằng phố, trong phường thì có các ngõ thông nhau, cả một vùng rộng lớn trở thành mê cung khổng lồ, đi ở trong này đúng là một chuyện

rất kích thích và hứng thú.

Phong Đô Thị Tập là thị tập lớn nhất ở Lạc Dương, quy mô lớn hơn nhiều hai đại thị tập còn lại là Đại Đồng, Thông Viễn, hàng quan san sát, đầu người nhấp nhô, ồn ào huyên náo cả một góc thành.

Từ Tử Lăng dẫn hai người thoắt tả thoắt hữu, chen chúc trong biển người, vì thân trên ba người đều bất động nên thoạt nhìn thì tưởng tốc đọ rất bình thường, nhưng thực ra cả ba đều đã triển khai cước pháp lướt đi như gió. Năng lực cảm giác của Từ Tử Lăng lúc này được phát huy cao độ, khi nhanh khi chậm, lúc đi thẳng lúc đi ngang, mỗi một chuyển động đều dựa theo phương thức theo dõi của địch nhân mà biến hóa, như là đang giao thủ quá chiêu với người khác vậy. Có lúc lại đi ngược với lộ tuyến ban đầu, khiến đối phương không thể đoán biết ý định của gã là gì.

Trong chốc lát ba người bọn Khấu Trọng đã đi ra phía cửa Bắc của thị tập, băng qua đường lớn, bất kể là nhà dân hay cửa tiệm, cứ đi thẳng vào cửa trước rồi ra cửa sau, khi gặp tường chắn thì nhảy qua đi tiếp. Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đi theo Từ Tử Lăng vượt tường lên nóc nhà, rồi nhảy xuống đi dưới đất, chạy một mạch đến một dòng sông ngoằn nghoèo chảy từ phía đông tới, hai bên bờ cây cối xum xuê, nhà cửa chi chít.

Khấu Trọng đắc ý nói: "Trên địa đồ có viết rất rõ, đây là sông Y Thủy". Đoạn lại chỉ tay về phía phải nói tiếp: "Chỗ kia là Tập Hiền Phường, Y Thủy đến đó thì phân thành hai dòng, từ Trường Hạ Môn chảy về Nam Quân, đi nữa thì sẽ đến ổ của lừa trọc Liễu Không". Tiếp đó gã lại hạ giọng nói: "Đã bỏ rơi được chưa?".

Từ Tử Lăng trầm ngâm một lúc, lắc đầu nói: "Chỉ bỏ lại được mấy tên tầm thường, kình địch mà ta vừa nói vẫn bám theo như hình với bóng, hiện giờ cảm giác ấy càng mãnh liệt hơn".

Khấu Trọng kinh hãi thốt lên: "Như vậy mà cũng không bỏ rơi được y sao? Liệu có phải Sư Huyên hay Ninh Đạo Kì không nhỉ?".

Bạt Phong Hàn chắp tay thản nhiên nói: "Đương nhiên không phải bọn họ rồi. Với thân phận địa vị như bọn họ làm sao chịu làm chuyện này. Nếu ta đoán không lầm, người này chính là Độc Cô Phượng, bởi vì lúc ở thị tập, ta dường như đã ngửi được mùi hương tỏa ra từ thân thể nàng".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhớ lại chuyện Đa Tình Công Tử Hầu Bi Bạch bị nàng theo dõi, đều gật đầu đồng ý với Bạt Phong Hàn.

Khấu Trọng nhăn trán khổ não nói: "Cái này gọi là sắp đến xong rồi còn hỏng việc, không có nơi tiện che dấu hành tung như thị tập thì càng khó thoát khỏi nàng ta".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Người xem trên sồng thuyền đi thuyền lại thật nhiệt náo hưng vượng, chúng ta cũng đến góp vui một chút được không?".

Bạt Phong Hàn cười lên ha hả: "Nếu chỉ xuống đáy thuyền góp vui thì tiểu đệ đây rất sắn lòng bồi tiếp".

Khấu Trọng mừng rỡ reo lên: "Quả là diệu kế!".

Nói dứt lời liền dẫn đầu ba người chạy băng qua khu rừng thưa bên bờ sông, nhảy luôn xuống làn nước mát lạnh. Ba người lẹ làng từ dưới đáy thuyền lên bờ mà không ai hay biết, cùng lúc vận công tăng cường thân nhiệt, đến lúc đi qua cánh cổng để vào làng thì y phục đã khô hết, như là đang làm ma pháp vậy.

Trước mặt ba người là một khoảng đất rộng rộng, dưới đất lát gạch

đỏ với những hoa văn lạ lùng làm người ta có một cảm giác dễ chịu khó tả. Trong khoảng đất rộng này có một giếng nước, hai phụ nhân đang ngồi bên giặt y phục, khung cảnh như một bức họa đồng quê, đẹp tới độ cơ hồ những không chân thật.

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Bất hạnh của chúng ta chính là chưa từng được thử qua một cuộc sống bình phàm hạnh phúc như vậy bao giờ. Giống như lúc này tâm thần chúng ta đều chỉ có thể nghĩ đến chuyện không biết có đang bị theo dõi không, những chuyện khác đành phải đặt sang một bên, người nói xem có phải là rất buồn chán không?".

Bạt Phong Hàn đi trước rẽ vào một ngõ nhỏ bên trái, tránh sang một bên, nhường đường cho một đám trẻ đang nô đùa chạy qua.

Nghe tiếng cười đùa vui vẻ của lũ trẻ truyền lại, Khấu Trọng quay sang Từ Tử Lăng thở dài than: "Khi chúng ta bằng tuổi chúng, ngoại trừ đánh nhau và kiếm ăn ra, cơ hồ chưa từng được chơi đùa vô ưu vô lự như thế, vậy có phải chúng ta đã mất đi tuổi thơ rồi không?".

Ba người đi sâu vào ngõ, Bạt Phong Hàn vừa đi vừa không ngừng quan sát hai bên.

Từ Tử Lăng đặt tay lên vai Khấu Trọng, cười khổ nói: "Cái này gọi là muốn vượt lên người khác thì phải trả giá thôi. Nếu không phải người vừa muốn đi trộm gà bắt chó lại vừa muốn học chữ học võ công, những năm tháng thơ ấu của chúng ta đâu có trôi qua tẻ nhạt như vậy, hiện giờ càng không phải giống như ba con chuột đang bị người ta dồn ép đuổi bắt thế này".

Bạt Phong Hàn phì cười nói: "Nói thành lão hổ không phải hay hơn sao? Ít nhất thì cũng làm người ta phải sợ hãi một chút. Phàm là chuyện gì cũng đều có giá của nó, hiện giờ cứ gọi như đang trả nợ đi! Nào! Rẽ hướng này!".

Ba người rẽ vào một ngõ khác, bước chân lên con đường lát đá, cảm giác thảnh thơi nhàn hạ phi thường, cơ hồ như mọi tranh giành của tục thế giờ này khắc này không còn liên quan gì đến họ nữa vậy.

Một thiếu nữ đang phơi y phục trước hiên nhà, đột nhiên ngẩng mặt lên nhìn thấy ba người, lập tức ngây người ra như đá phỗng. Không ngờ trên đời lại có người anh tuấn đến vậy, lại còn cùng lúc xuất hiện ba người nữa.

Tâm tình Bạt Phong Hàn hôm nay hiển nhiên rất tốt, mỉm cười với thiếu nữ rồi nói với hai gã: "Nếu có người phát động lưu manh du côn thành Lạc Dương đi khắp nơi tìm chúng ta thì chưa cần đến giờ tí đã biết chúng ta đang ở đây rồi, bởi vì chúng ta thật quá dễ nhận diện, chỉ cần gặp một lần là mãi mãi không thể nào quên".

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Hình như huynh đi nhầm huớng rồi thi phải, có phải đang cố ý bày nghi trận không?".

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Đây gọi là thăm dò địa hình! Đi nào!".

Đột nhiên cả ba bốc người nhảy lên nóc một căn nhà bên tay trái, lướt đi như bay, hồi lâu sau mới hạ thân xuống một căn tiểu viện hết sức bình thường. Trên cửa lớn có treo một bức hoành phi, bên trên viết ba chữ đại tự "Tư Thế Cư", nét bút phiêu dật hữu lực như rồng bay giữa trời.

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Thư pháp của Hư tiên sinh quả nhiên hơn người".

Mảnh giấy Hư Hành Chi đưa cho Từ Tử Lăng chính là vẽ bản sơ đồ để tìm đến Tư Thế Cư này. Căn nhà chia làm hai gian trước sau, ở giữa có một khoảng sân nhỏ.

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Hư tiên sinh, chúng tôi đến rồi!".

Bên trong hoàn toàn không có phản ứng.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi: "Lẽ nào còn chưa quay về?"

Khấu Trọng bước tới khẽ đẩy cửa ra, cánh cửa khép hờ lập tức mở bung.

Gã vừa mới bước vào phòng đã giật mình khựng người lại, ngạc nhiên thốt lên: "Lại là ngươi?".

Chương 162: Võ hầu tái thế

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng bước qua bậc cửa, đến bên cạnh Khấu Trọng, cũng ngây người ra.

Trong nhà bày biện đơn giản, chỉ có mấy chiếc ghế và vài vật dụng cần thiết khác. Trên một chiếc trường kỷ gần cái cửa sổ lớn ở mặt nam ngôi nhà, Hư Hành Chi đang ngồi nhắm nghiền hai mắt, bất động như một bức tượng. Tóc y thả dài xuống, Loan Loan vận toàn thân bạch y đang đứng phía sau, trên tay cầm một chiếc lược, thần sắc ôn như, dáng vẻ hiền hòa, nhẹ nhàng đưa chiếc lược chải đầu cho y, tình cảnh kỳ dị đến cực điểm.

Ba người dùng thiên phương bách kế mới thoát được đám người theo dõi, ngỡ rằng đến được một thánh địa đào nguyên, không còn bất cứ tranh giành gì với tục thế, chẳng ngờ người nghênh đón lại là yêu nữ đáng sợ này.

Ánh mắt Loan Loan nhìn chăm chăm vào mái tóc Hư Hành Chi, miệng anh đào khẽ thở nhẹ ra nói: "Lâu như vậy mới tới, làm người ta chờ đến phát chán rồi đây này!".

Ba người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy mình đã rơi vào thế hạ phong tuyệt đối. Khấu Trọng cũng không nghĩ ra cách gì để ứng phó với tình thế trước mắt, vươn người ngáp dài, ngồi xuống một chiếc ghế trong góc, mỉm cười nói: "Ngươi cũng có bản lĩnh lắm, làm sao mà tìm tới đây được vậy?".

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng lần lượt ngồi xuống hai chiếc ghế cạnh cửa ra vào, khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Loan Loan vẫn không ngẩng đầu lên, ánh mắt di động theo chuyển động của chiếc lược trên đầu Hư Hành Chi, nhẹ giọng nói: "Với sự thông minh của ba người, chỉ cần nghĩ kỹ một chút là sẽ tìm được đáp án ngay. Không nói nhiều nữa, để ta cho các ngươi xem một thứ rất thú vị".

"A!".

Không biết Hư Hành Chi đã bị Loan Loan giở thủ đoạn thì, đột nhiên mở bừng hai mắt, khôi phục thần trí, nhưng vẫn không cử động được, Loan Loan cúi thấp đầu, nhìn thẳng vào những đường nét trên mặt Hư Hành Chi, khẽ mỉm cười nói: "Bây giờ mỗi một câu nói của các ngươi, Hư tiên sinh đều nghe rõ không sót một lời. Chúng ta bắt đầu một trò chơi nhỏ chứ?".

Hư Hành Chi dường như cũng hiểu được ý Loan Loan, hai mắt lộ ra thần tình khổ sở bất lực.

Khấu Trọng cười gượng: "Hình như ngươi có thói quen xấu là hay vào nhà người ta làm loạn lên thì phải, có rắm gì thì mau đánh ra đi!".

Loan Loan vẫn không nhìn về phía gã, bình tĩnh nói: "Làm sao ngươi có thể nói những lời ô uế với một nữ tử như vậy chứ? Ta chỉ muốn hỏi một câu, rốt cuộc là Hòa Thị Bích quan trọng hay mạng của Hư tiên sinh quan trọng!".

Ba người đều cảm thấy lấy làm đau đầu.

Thần thái động tác của Loan Loan lúc này vừa đẹp lại vừa tao nhã, khiến ai nhìn cũng phải rung động. Mái tóc dài đen nhánh, xiêm y trắng muốt không nhiễm chút bụi trần, cộng với đôi chân trần và dung nhan tuyệt thế càng làm tăng thêm vẻ ôn như kiều mị nữ tính, nhưng

ba người cũng hiểu rõ bất chứ lúc nào nàng ta cũng có thể hạ thủ giết người, tuyệt đối không có chút mềm lòng. Điểm lợi hại nhất của chiêu này chính là để Hư Hành Chi nghe được đáp áp của Khấu Trọng, khiến gã không trở dở trò hoa dạng được.

Khấy Trọng gãi đầu cười khổ nói: "Hoà Thị Bích thật sự không nằm trong tay chúng ta, bảo ta làm sao giao ra được đây?

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng cũng nhìn nhau cười khổ.

Loan Loan nghe vậy thì thoáng ngạc nhiên, ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào ba người, tiếp đó tấm thân kiều mị của nàng khẽ run lên, đôi mắt mờ mờ huyền ảo như vĩnh viễn che phủ bởi một màn sương lộ ta thần sắc không dám tin tưởng, độc tác chải đầu cũng đột ngột khựng lại.

Trong mắt Hư Hành Chi không ngờ lại ánh lên thần sắc hi vọng.

Bạc Phong Hàn tiếp lời: "Không ở trong tay chúng ta tức là không ở trong tay chúng ta. Nể mặt ngươi đang nắm giữ tính mạng Hư tiên sinh, Bạt Phong Hàn ta có thể phá lệ lập thệ chứng minh Hòa Thị Bích tuyêt đối không nằm trong tay chúng ta, nếu ngươi vẫn muốn hạ thủ sát hại Hư tiên sinh, Bạt Phong Hàn là thề sẽ giết sạch Âm Qúy Phái của ngươi không còn một mống?".

Loan Loan giống như bừng tỉnh sau cơn mộng mị, hàng mày liễu khẽ cau lại: "Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với ba ngươi? Tạo sao thần khí giống như là thoát thai hoán cốt vậy?".

Ba người thầm kinh hãi, biết rằng Loan Loan nhãn lực cao minh, nhưng cũng hơi bất ngờ khi nàng nhìn thấu sự đột phá toàn diện của mình nhanh như vậy.

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Nói ra chắc ngươi cũng không tin, đêm qua đúng là chúng ta đã đột nhập Tịnh Niệm Thiền Viện để trộm Hòa Thị Bích, đáng tiếc cả cái bóng của bảo vật cũng chưa thấy đến thì đã bị Liễu Không phát giác hành tung, chỉ đành biết khó mà lui. Sau đó thì nhàn rỗi nên đã y theo pháp quyết trong Trường Sinh Quyết liên thủ luyện công, không ngờ lại đạt được thành tựu đột phá như vậy, nhưng Hòa Thị Bích đích thực không nằm trong tay chúng ta".

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đều thầm khen tuyệt diệu, những lời này do một kẻ trước nay chưa từng nói dối như Từ Tử Lăng nói ra, tự nhiên sẽ có sức thuyết phục hơn Khấu Trọng gấp bội.

Loan Loan lộ ra thần tình khiến người ta phải mơ màng mộng tưởng, u uất thở dài, thu lại chiếc lược, nhẹ giọng nói: "Nói ra chắc các ngươi cũng không tin, ta thật sự tin Hòa Thị Bích không nằng trong tay các ngươi. Vì ta biết thuật Thính Âm Biện Tình, câu nói vừa nãy của Khấu Trọng là xuất phát từ chân tâm, còn mấy lời của Tử Lăng huynh thì có mấy chỗ không thực, nhưng cũng không liên quan đến Hòa Thị Bích. Nô gia tự nhiên không lý tới làm gì, Hòa Thị Bích rốt cuộc là do ai trộm? Có lẽ các ngươi vẫn còn chưa đủ bản lĩnh làm việc đó".

Ba người thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn thầm sợ hãi. Tuyệt kỹ bí công của Ma Môn nhiều không kể xiết, chỉ nghe thôi cũng khiến người ta phải lạnh cả người.

Khấu Trọng khổ não nói: "Nếu Sư Phi Huyên cũng có bản lĩnh này của ngươi thì tốt quá!".

"Bốp!".

Loan Loan vỗ một chưởng lên lưng Hư Hành Chi, khiến y lập tức khôi phục lại bình thường, nhưng đương nhiên y cũng vẫn biết điều

mà không dám khinh cử vọng động.

Loan Loan khẽ dịch người, quay lưng lại với bốn người bọn Khấu Trọng, nhìn ra khu vườn nhỏ bên ngoài, nhẹ giọng nói: "Lần này các ngươi có lấy nước sông Hoàng Hà rửa cũng không sạch tội danh. Có điều khi ta nghe được tin tức này cũng cảm thấy kì quái, tại sao chỉ có một người đến trộm bảo vật mà Liễu Không cứ khăng khăng khẳng định là do các ngươi làm, chuyện này ắt hẳn cũng phải có đạo lý riêng".

Bạt Phong Hàn lạnh lùng nói: "Giờ thì ngươi muốn gì?".

Loan Loan nhún vai, cười nhạt nói: "Nếu các ngươi chịu nói ra bí mật của Dương Công Bảo Khố ra, ta có thể giúp các ngươi an toàn rời khỏi đây. Các ngươi nên biết rằng ngoại trừ chúng ta ra, trên đời này không còn ai dám đắc tội với đám nữ nhân ở Từ Hàng Tịnh Trai đó đâu".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Ta thấy thuật Thính Âm Biện Tình của ngươi dường như không phải lúc nào cũng linh thì phải. Năm xưa mẹ ta chưa kịp nói ra địa điểm bảo tàng thì đã qua đời rồi, ngươi bảo ta lấy gì để giao dịch đây?".

Loan Loan bật cười khúc khích, quay người lại, nhìn thẳng vào mắt Khấu Trọng: "Còn muốn giở trò nữa sao? Đừng quên rằng ta đã điều tra được không ít chuyện liên quan đến Song Long Bang của các ngươi rồi đấy".

Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, mắt hổ lấp lánh thần quang. Nếu không phải Hư Hành Chi đang nằm trong tay nàng, ném chuột sợ vỡ đồ, thì gã đã động thủ từ lâu rồi.

Ánh mắt Loan Loan lướt trên gương mặt tuấn tú bất phàm của Từ

Tử Lăng, khẽ thở dài nói: "Song phương tranh đấu, không phải ta giết ngươi thì là ngươi giết ta, nhưng vì ứng phó với tình thế trước mắt, cũng có thể hợp tác tạm thời chứ?".

Bạt Phong Hàn cười ha hả nói: "Tiểu thư có dám cùng Bạt mỗ đơn đả độc đấu một trận hay không? Những chuyện khác cứ để sau khi chúng ta phân thắng phụ rồi hãy nói cũng được".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau, đều không ngờ Bạt Phong Hàn lại giở chiêu này. Loan Loan ung dung cười nói: "Nếu không phải ngươi mới sinh ra đã có tính cách thích tự hủy diệt thì đúng là một kẻ xuẩn tài nhất thiên hạ này đấy".

Khóe miệng Bạt Phong Hàn nhếch lên, lộ một nụ cười vô cùng tự tin, nhạt giọng nói: "Ngươi thích nói gì thì nói, Bạt mỗ chỉ cần biết ngươi có chấp nhận lời khiêu chiến này hay không?".

Loan Loan cau mày nhìn y hồi lâu, gật đầu nói: "Là ngươi đã nhìn thấu ta sẽ không động thủ với các ngươi, nên mới dám xuất khẩu cuồng ngôn như vậy? Nhưng cẩn thận biết đâu ta lại đột nhiên thay đổi chủ ý, giúp Sư Phi Huyên thu thập các ngươi cũng không chừng".

Song mục Bạt Phong Hàn xạ ra hai luồn hàn quang sắc bén, nhìn thẳng vào cặp mắt đẹp huyền bí của Loan Loan, lắc đầu trầm giọng nói: "Ta cũng biết ngươi tuyệt đối không làm vậy. Nguyên nhân rất đơn giản, chính là vì kỳ hẹn của ngươi và Sư Phi Huyên đã gần kề, cả hai bên đều phải bảo tồn thực lực, trong tình hình đó, ngươi dám quyết chiến sinh tử với Bạt Phong Hàn này hay sao?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, cùng lúc khen tuyệt. Vấn đề lớn nhất hiện nay là quyền chủ động đang nằm trong tay Loan Loan. Nàng ta có thể ném đá xuống giếng, đem hành tung bọn gã tiết lộ ra ngoài, lại có thể hạ thủ sát hại Hư Hành Chi để tiết mối hận

trong lòng.

Nhưng Bạt Phong Hàn lại điểm trúng vào nhược điểm duy nhất của nàng, chính là sợ phải khổ chiến mà tổn hao nguyên khí, cho Sư Phi Huyên có cơ hội trong trận chiến tới đây. Nếu đổi lại là một nơi khác, một thời điểm khác, sự uy hiếp này có lẽ không hiệu quả, nhưng trong lúc Sư Phi Huyên bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện. Loan Loan đâu thể không cố kỵ chút nào cho được. Vì vậy chỉ cần nàng ta hạ thủ sát hại Hư Hành Chi, ba người sẽ bất chấp tất cả liều mạng với nàng, tuyệt đối không nương tay.

Loan Loan bật cười khúc khích: "Bạt huynh hiểu lầm mất rồi, ta tuyệt đối không có ý định sát nhân, chỉ là nhàn rỗi vô sự nên muốn tìm các ngươi nói chuyện giải buồn thôi mà!".

Khấu Trọng đứng dậy, cười lên ha hả: "Vậy thì tốt nhất rồi! Nào, mọi người uống trà nhé! Nói cho cùng thì Loan Loan tiểu thư cũng là khách mà!".

Vừa nói gã vừa bước về phía chiếc bàn đặt ở giữa nhà.

Hư Hành Chi thừa cơ rời khỏi trường kỷ, mỉm cười nói: "Nên để tại hạ đây làm chủ nhân rót nước mời khách mới đúng!".

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng toàn thần giám thị Loan Loan, vận công đợi sẵn.

Loan Loan đột nhiên nhún mình bay xuyên quá cửa sổ ra ngoài vườn, cười lên khanh khách: "Chúc các ngươi may mắn!" Lời còn chưa dứt đã không thấy bóng người đâu.

Hư Hành Chi thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống, nét mặt vẫn còn sợ hãi: "Trí nhớ của yêu nữ này thật tốt, trước đây ở Cảnh Lăng chỉ

thoáng nhìn thấy tôi một lần, liền biết ngay là ai. Sáng sớm nay khi tôi liên lạc với Từ gia, vừa hay thị cũng ở gần đó, nên đã nhìn rõ không sót điều gì".

Bạt Phong Hàn chau mày nói: "Vậy là Hư tiên sinh đã bị ả chế phục từ sáng rồi?".

Hư Hành Chi gật đầu đáp: "Thị theo dõi tôi đến đây, sau đó thì tôi đã bị hôn mê. Thật kỳ quái, tại sao ả không dùng các thủ đoạn tàn độc của ma giáo để bức cung tôi nhỉ?".

Bạt Phong Hàn trầm giọng nói: "Có thể tiên sinh sớm đã nói ra rồi mà không biết đấy thôi. Những kẻ đạo hành cao thâm trong Ma giáo đều biết các thủ pháp mê hồn, di hồn, nhiếp hồn có thể khiến người ta thổ lộ ra mọi điều bí mật trong trạng thái ngủ mơ, còn người bị thi triển thuật này thì không hề hay biết".

Hư Hành Chi gật đầu đồng ý với suy đoán của y: "Chẳng trách mà bây giờ đầu tôi cảm thấy rất khó chịu".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Loan Loan yêu nữ chỉ vì công lực chúng ta đại tiến, nhất thời không làm gì được nên mới chịu buông tay bỏ đi thôi. Nhưng với truyền thống có thù ắt báo của Âm Quý Phái, ả nhất định sẽ có thủ đoạn khác đối phó chúng ta. Nơi này không tiện ở lâu, nhưng chúng ta biết ẩn nấp ở đâu bây giờ?".

Bạt Phong Hàn cười một tràng dài: "Trở ngại tâm lý lớn nhất của chúng ta hiện giờ chính là cảm thấy mình đuối lý, vì thế cứ muốn tìm nơi để lẩn trốn, nhưng kỳ thực chỉ cần chúng ta có thể khắc phục trở ngại này, cứ ở đây ăn thịt uống rượu đợi giờ Tý đến, xem xem những kẻ đó có thể làm gì chúng ta cũng là một chuyện khoái lạc ở đời đấy".

Hư Hành Chi mơ hồ không hiểu chuyện gì xảy ra, hoang mang hỏi: "Rốt cuộc là đã có chuyện gì vậy?".

Khấu Trọng vỗ nhẹ lên vai y hỏi: "Có rượu không?".

Hư Hành Chi cười cười đáp: "Trong nhà sao thể không có rượu được, để tôira sau nhà lấy".

Khấu Trọng đi theo y, nhân tiện giải thích những chuyện đã xảy ra.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng mỗi người ngồi xuống một ghế, ngây người ra nghĩ ngợi, sau đó không hẹn mà cùng dịch ghế đến trước chiếc bàn nhỏ. Bạt Phong Hàn lạnh lùng nói: "Nếu ta đoán không sai, lần sau phải gặp Loan Loan, tất sẽ là một trường ác chiến".

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý. Nhưng cũng chau mày lo lắng. Bọn gã công lực đại tiến, đã tạo nên một uy hiếp nghiêm trọng với Âm Quý Phái. Loan Loan không lập tức động thủ, chính là hi vọng bọn gã đánh với Sư Phi Huyên một trận lưỡng bại câu thương, để Âm Quý Phái của nàng ta hưởng lợi ngư ông.

Bạt Phong Hàn thấy Từ Tử Lăng có vẻ trầm tư, liền ngạc nhiên hỏi: "Có phải đang nghĩ chuyện gì đặc biệt không?".

Từ Tử Lăng giật mình trở lại với thực tại, trầm ngâm nói: "Vừa rồi có lẽ Chúc Ngọc Nghiên cũng ẩn thân đâu đó trong hậu viện, chỉ cần chứng thực được Hòa Thị Bích nằm trong tay chúng ta, mụ và Loan Loan sẽ lập tức xuất thủ cướp đoạt, cũng may là Hòa Thị Bích thật sự không ở chỗ chúng ta".

Bạt Phong Hàn hít sâu một hơi nói: "Như vậy mới hợp lý, chỉ với thân thủ trước khi chúng ta có đột phá, Loan Loan đã không đủ năng lực ứng phó với liên thủ của ba chúng ta rồi. Vì vậy ả ta nhất định phải có

chỗ dựa mới dám đợi chúng ta ở đây như vậy".

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Chỉ mình Loan Loan đã khiến chúng ta phải đau đầu, giờ thêm cả Chúc Ngọc Nghiên đứng bên rình rập, ngày tháng sua này tuyệt đối không dễ chịu chút nào đâu".

Bạt Phong Hàn cười lớn nói: "Cuộc sống mà ánh mặt trời của ngày mai là thứ chúng ta khát vọng được nhìn thấy nhất mới thú vị chứ, chỉ khi đối diện với tử vong, chúng ta mới cảm nhận được sự quý giá của sinh mệnh. Yếu quyết của võ đạo, chính là đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống, chỉ có không sợ cái chết, mới có thể khắc phục cái chết, không bị cái chết chinh phục".

Từ Tử Lăng vui vẻ nói: "Huynh nói hay lắm, phải dùng rượu trợ hứng mới được!".

"Bốp!". Gã vỗ mạnh một chưởng xuống mặt bàn quát vang: "Tại sao còn chưa mang rượu lên?".

Khấu Trọng ôm một vò rượu chạy tới: "Đến rồi! Đến rồi! Hai vị đại gia xin thứ lỗi, thứ lỗi!".

Hư Hành Chi đặt trước mặt mỗi người một chén rượu, còn Khấu Trọng phụ trách rót rượu.

"Đính!".

Bốn chiếc chén chạm vào nhau, sau đó ngửa miệng uống cạn.

Bạt Phong Hàn dốc ngược chiếc chén, tán thưởng: "Rượu ngon!".

Khấu Trọng làm như bị say rượu, phục xuống bàn lè nhè: "Loan Loan rốt cuộc là người thế nào? Ả có phải là người nữa không? Có thất

tình lục dục không? Tại sa ta cứ cảm thấy ả không có máu có thịt vậy nhỉ?".

Người trả lời câu hỏi của gã là Hư Hành Chi: "Người trong Ma môn từ nhỏ đã chịu sự huấn luyện nghiêm khắc, cứ mỗi ba năm là lại có một lần "tuyển giống", các cao thủ trưởng lão sẽ đi khắp nơi bắt những tiểu hài tử chưa biết chuyện đời về làm truyền nhân, cách hành sự tàn nhẫn này không biết đã làm bao nhiêu phụ mẫu phải tan nát cõi lòng rồi".

Y ngưng lại một chút như để lấy hơi rồi nói tiếp: "Vì vậy người trong Âm Quý Phái đều không có nhân tính, chỉ cầu mục đích mà bất chấp thủ đoạn".

Từ Tử Lăng nhìn sang Bạt Phong Hàn đang chầm chậm rót rượu vào chén, lắc đầu nói: "Nhân tính có lẽ không thể bị tiêu diệt, chỉ có thể bị thay thế hoặc áp chế thôi. Đôi mắt Loan Loan thi thoảng lại lộ ra biểu tình phức tạp tới độ không thể hình dung, có điều khi ra tay thì đúng là tuyệt bất lưu tình".

Bạt Phong Hàn đặt chén rượu xuống, nhìn Hư Hành Chi ngạc nhiên hỏi: "Điều Hư tiên sinh vừa nói có lẽ là bí mật mà Âm Quý Phái muốn giấu không cho ai biết, không biết vì sao mà tiên sinh biết được vậy?".

Hư Hành Chi liếc nhìn Khấu Trọng một cái, ánh mắt đầy vẻ thương cảm, trầm giọng nói: "Chuyện cũ không muốn nhắc đến nữa, tóm lại là giữa tôi và Âm Quý Phái có mối thù sâu tựa biển, vì vậy đã dùng thiên phương bách kế để điều tra những chuyện liên quan đến chúng".

Khấu Trọng ngồi thẳng dậy, nghiêm mặt nói: "Nếu là như vậy, chúng ta và Hư tiên sinh chí đồng đạo hợp rồi".

Hư Hành Chi mỉm cười nói: "Khấu gia đã tin tưởng Hư mỗ mà giải bày tâm phúc, cả chuyện Hòa Thị Bích cũng không hề giấu giếm, Hư Hành Chi này đâu thể phụ hậu ái của ngài chứ!". Tiếp đó lại lộ ra thần thái hào hứng hăng say, nói: "Hư Hành Chi này đã đi khắp thiên hạ, nhưng chưa từng gặp nhân vật anh hùng như ba vị đây, cho dù lần này có phải cùng chết với ba vị ở Lạc Dương, cũng tuyệt không hối hận".

Bạt Phong Hàn nâng chén lên nói: "Hư tiên sinh lẽ nào không phải bậc anh hùng đời nay sao? Bằng không lấy đâu ra hào tình tráng trí này? Chúng ta kính tiên sinh một chén!".

Uống thêm một chén rượu nữa, gương mặt Hư Hành Chi bắt đầu ửng hồng, ánh mắt lấp lánh thần quang, mỉm cười nói: "Lần này có thể nói chúng ta đã rơi vào thế bị động tuyệt đối, nếu như chỉ sính cường, cuối cùng cũng sẽ lực chiến mà chết, không biết ba vị đãi gia đã nghĩ cách ứng phó hay chưa?",

Khấu Trọng chau mày nói: "Đương nhiên là có nghĩ rồi, nhưng ngoại trừ ứng chiến và đào tẩu ra, chúng ta thật không thể nghĩ ra con đường thứ ba nào khác".

Hư Hành Chi ung dung nói: "Hiện giờ tình thế Lạc Dương phức tạp vô cùng, xưa nay chưa từng xảy ra tình trạng tương tự bao giờ. Âm Quý Phái chịu thúc thủ bàng quan cũng chính vì do tình thế hiện nay đưa đẩy, giả như chúng ta có thể lợi dụng nó, nói không chừng có thể tìm ra được một con đường sống".

Khấu Trọng cả mừng reo lên: "Xin hỏi phải làm sao?".

Hư Hành Chi vuốt râu nói: Để tôi phân tích tình hình cho ba vị xem. Cần nói đầu tiên đương nhiên là quan hệ tam giác giữa Vương Thế

Sung, Dương Động và Lý Mật, bọn họ tuy không có liên quan trực tiếp đến Hòa Thị Bích, nhưng nếu biết được say khi Sư Phi Huyên lấy được Hòa Thị Bích, sẽ đem tặng cho thứ tử của Lý Uyên là Lý Thế Dân, thì nhất định thà tình nguyện để Hòa Thị Bích rơi vào tay kẻ khác còn hơn để lợi cho Lý Thế Dân kia".

Bạt Phong Hàn trầm ngân nói: "Hư tiên sinh nói rất có lý, hiện giờ Lý Uyên ở Quan Trung chính là người mà cả ba bên đều cố kỵ nhất, mà người kiệt xuất nhất trong Lý phiệt chính là Lý Thế Dân, tong tình hình này, bọn họ tuyệt đối không thể để cho chuyện Sư Phi Huyên tặng Hòa Thị Bích cho Lý Thế Dân thành sự thực". Ngưng lại một chút rồi y nói tiếp: "Nhưng vấn đề là ba bên này đều đang kiềm chế lẫn nhau, ai dám mạo hiểm đắc tội với Từ Hàng Tịnh Trai, ngăn cản Sư Phi Huyên đoạt Hòa Thị Bích về đây? Đừng quên rằng sau lưng Sư Phi Huyên còn có đại tông sư võ học của Trung Thổ Ninh Đạo Kỳ chống lưng nữa".

Hư Hành Chi tự tin nói: "Bọn họ có lẽ không dám trực tiếp can dự vào cuộc tranh đoạt này, nhưng chắc chắn sẽ phát động thủ hạ và các môn phái bang hội có liên quan gián tiếp kiềm chế hoặc dùng thủ đoạn hư trương thanh thế để ngăn cản hành động của Sư Phi Huyên, như vậy chúng ta sẽ không cần phải đối đầu với quá nhiều địch nhân như chúng ta vẫn tưởng".

Khấu Trọng gật đầu đồng ý: "Về mặt lý luận thì đích thực có thể lợi dụng được quan hệ này, nhưng vấn đề khó nhất chính là chúng ta không thể thừa nhận Hòa Thị Bích đang ở trong tay mình, nhưng lại phải khiến kẻ khác tin rằng Sư Phi Huyên muốn đoạt lại thứ quỷ quái đó từ chỗ chúng ta, vậy không phải rất mâu thuẫn hay sao?".

Hư Hành Chi thở nhẹ nói: "Ba vị có nghĩ đến Thượng Quan Long không? Y có lẽ là một kẻ rất có giá trị lợi dụng đó".

Lúc này lòng tin của ba người đối với nam nhân để râu năm chòm, dáng vẻ tiên phong, đạo cốt này đã tăng lên rất nhiều, nghe y nói vậy đều lộ ra thần tình lắng nghe.

Hư Hành Chi tỏ ra rất vừa ý với phản ứng của ba người, chậm rãi nói: "Muốn giải quyết vấn đề Khấu gia vừa nêu ra cũng không khó lắm, chỉ cần chúng ta lần lượt truyền ra hai tin tức, là có thể nghi binh, khiến đối phương không thể phân biệt được thật hay giả".

Ba người đều là kẻ tài trí hơn người, chỉ vì thân ở trong cuộc, không như Hư Hành Chi là kẻ bàng quan, nhưng nghe y nói vậy đã hiểu ra đôi chút.

Hư Hành Chi hai mắt sáng rực lên, thản nhiên như không nói: "Tin tức đầu tiên chính là để làm người ta tin rằng các vị biết được Hòa Thị Bích ở Tịnh Niệm Thiền Viện là do Thượng Quan Long nói ra, như vậy có thể làm cho Âm Quý Phái cũng phải trực tiếp tham gia vào vòng thị phi này".

Ba người đều không thể không vỗ bàn khen tuyệt. Nên biết rằng đêm qua ba người bọn họ đã công khai bắt Thượng Quan Long đi trước mặt mấy trăm người, sau đó lại lập tức đến Tịnh Niệm Thiền Viện trộm bảo vật, tuy sự thực hai chuyện này hoàn toàn không liên quan đến nhau, nhưng người ngoài làm sao hiểu được. Còn về chuyện Thượng Quan Long lập tức bị Chúc Ngọc Nghiên cứu đi sau đó, cho dù có người biết được, nhưng liệu có ai dám khẳng định trong một thời gian ngắn đó, bọn họ không thể bức y nói ra một số bí mật chứ.

Tuyệt nhất chính là không ai biết được nguyên nhân bọn họ không lập tức giết chết Thượng Quan Long ngay ở đó mà bắt hắn đi chỉ vì muốn thăm dò hành tung của Phó Quân Du. Vì vậy nếu như tin tức này được truyền ra, đảm bảo có thể khiến mọi phía đều nghi thần nghi quỷ, bởi vì xú danh hay giá họa cho kẻ khác của Âm Quý Phái

đã truyền khắp gần xa.

Nếu Thượng Quan Long biết Hòa Thị Bích ở đâu, cũng có nghĩa là Âm Quý Phái cũng đủ tư cách trộm bảo. Ma giáo cao thủ như mây, muốn tìm một người đóng giả như Từ Tử Lăng tuyệt đối là chuyện có thể. Như vậy có thể làm sự chú ý với ba người bị phân tán, trở thành cục diện cả họ và Âm Quý Phái đều bị hiềm nghi.

Bạt Phong Hàn tán thưởng: "Tài trí của Hư tiên sinh cho dù Gia Cát Lượng tái sinh cũng chỉ có vậy mà thôi. Tin tức thứ hai có phải là Sư Phi Huyên đã chọn được Lý Thế Dân làm chủ nhân Hòa Thị Bích, để cho các phương quần hùng đều cảm thấy bất mãn đúng không?".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Nhưng thế này dường như có chút bất chấp thủ đoạn quá!".

Hư Hành Chi nhàn nhã đáp: "Từ gia đã băn khoăn như vậy thì chúng ta có thể điều chỉnh lại một chút, chỉ cần truyền ra là Sư Phi Huyên đã chọn được chân chủ cho Hòa Thị Bích rồi là được, không cần chỉ định rõ đó là ai".

Khấu Trọng vỗ bàn nói: "Chiêu này càng tuyệt diệu hơn, nhưng làm sao mới có thể truyền tin này đi khắp Lạc Dương trước giờ Tý đêm nay đây?".

Hư Hành Chi đang định trả lời.

"Cạch! Cạch! Cạch!".

Tiếng mộc trượng dậm xuống đất. Tiếng đầu tiên từ xa truyền lại, tiếng thứ hai như ở bên ngoài tường bao ngoài sân, tiếng thứ ba rõ ràng như đang ở trước cửa lớn.

Bốn người cùng lúc biến sắc.

"Rầm!".

Tiếng cửa lớn bị đập vỡ nát vang lên. Chỉ thanh thế này đã đủ làm người ta khiếp đảm kinh tâm rồi.

Lẽ nào là Ninh Đạo Kỳ đại giá quang lâm.

Chương 163: Phệ phong trượng pháp

"Cạch!".

Then cửa gãy đoạn. Cánh cửa căn phòng bốn người đang ngồi tự động bật ra.

Ba người Tử Tử Lăng, Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn đã thân kinh bách chiến, gặp hảo thủ trong thiên hạ, trong lòng cũng không khỏi ngấm ngầm sợ hãi. Bọn học tự đánh giá mình có thể cách không vận kình làm cửa bật mở, nhưng tuyệt đối không thể dùng kình lực làm gãy cả then cửa như người này. Chỉ nội bản lĩnh này, cũng đủ thấy người này quyết chẳng kém Ninh Đạo Kỳ là mấy.

Bốn ánh mắt cùng lúc nhìn qua cánh cửa đã bật mở, quan sát khu vườn đã biến thành xơ xác tiêu điều.

Hồng nhan bạch phát, sự đối cực mạnh mẽ đó làm bọn họ nảy sinh một ấn tượng khó quên. Độc Cô Phượng đẹp tựa thiên tiên đang đỡ một lão phụ nhân tóc trắng như cước, hai mắt mờ mờ, giống như đã mất đi ánh sáng, trên mặt đầy những nếp nhăn chằng chịt, nhưng cũng đầy vẻ quý phái bước qua cánh cổng.

Lão phụ nhân vận hắc y, bên ngoài khoác một tấm áo khoác bằng lụa trắng, trán dô ra phía trước, gò má hóp lại, kỳ lạ là làn da trắng bệnh của bà ta lại ẩn hiện một sắc hồng nhuận không thuộc về niên kỷ của bà ta. Lão phụ nhân này e phải gần trăm tuổi, thân hình cực cao, cho dù đã khọm lưng xuống nhưng vẫn cao hơn Độc Cô Phượng đến nửa cái đầu, nếu bà ta mà đứng thẳng lên, có lẽ cũng phải cao tương

đương với Khấu Trọng. Hai mí mắt cụp xuống khiến bà lão như chỉ đang nhìn chằm chằm xuống đất, nhưng cả bốn người bọn Khấu Trọng đều cảm thấy ánh mắt lạnh lùng tàn khốc của bà ta đang quét qua trên người mình.

Cảm giác đó khiến sống lưng họ lạnh toát.

Gương mặt tức giận bừng bừng của Độc Cô Phượng vẫn đẹp mê người, dẩu môi lên nhìn ba người bọn Khấu Trọng và Hư Hành Chi với vẻ coi thường, ưỡn ngực kiêu ngạo nói: "Các ngươi tưởng rằng làm vậy có thể thoát được người ta sao? Hứ, đạo hành còn kém lắm!".

Khấu Trọng thấp giọng kêu lên: "Là Vu Sở Hồng!".

Dù gã đã vận công hạ thấp thanh âm nhưng vẫn không giấu nổi lão bà bà nhìn bề ngoài có vẻ lọm khọm này, song mục bà ta sáng rực lên, nhìn chằm chằm về phía Khấu Trọng, rít lên: "Dám gọi thẳng tên lão thân ra, đáng đánh!".

Ánh mắt của bốn người tự nhiên dừng lại trên cây quải trượng dài chừng năm thước giống như cây tre tạc từ bích ngọc của Vu Sở Hồng. Lúc này Vu Sở Hồng đã hất Độc Cô Phượng ra, nhảy vào trong phòng, thân pháp nhanh như điện chớp.

"Choang! Choang!".

Tỉnh Trung Nguyệt và Trảm Huyền kiếm cùng lúc rời vỏ. Đối phương là đệ nhất cao thủ của Độc Cô phiệt, nếu để cây bích ngọc trượng nhìn giống món đồ chơi đó đánh cho một cái, đảm bảo Khấu Trọng không cần phải đi đâu nữa.

Thân hình lọm khọm của Vu Sở Hồng đột nhiên thẳng dậy, mái tóc

bạc trắng phất phơ, những nếp nhăn trên mặt ẩn hiện sắc hồng, hai đạo mục quang xạ ra những tia nhìn sắc bén như bảo đao bảo kiếm, bộ dạng kỳ dị hết sức.

Từ Tử Lăng ngồi đối diện với cửa lớn, thấy bà ta nhảy vào liền khẽ kêu lên: "Tránh ra!", đoạn song chưởng tề xuất, đánh vào cạnh bàn, đồng thời bắn người về phía sau.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cũng cùng lúc nhảy sang hai phía, chiếc bàn xoay tròn lao vút đi như một chiếc bánh xe, bắn về phía Vu Sở Hồng. Kỳ quái là chén bát trên bàn cũng xoay tít theo mặt bàn, nhưng một giọt rượu cũng không bị bắn ra ngoài, đương nhiên là cũng không đổ nghiêng đổ ngả hay rơi xuống đất.

Ánh mắt Vu Sở Hồng thoáng lộ vẻ kinh ngạc, nhanh nhẹn bắn người lên cao như một bóng u linh, khi chiếc bàn qua bên dưới chân bà ta, chân phải lộ ra dưới hắc bào, mũi chân điểm khẽ lên mặt bàn đang xoáy với tốc độ kinh người.

Bốn người giờ mới thấy bà ta chân phải đi hài thuê hoa màu đỏ, còn chân trái thì đi hài xanh.

"Rắc!".

Bốn chiếc chân vững chắc gãy vụn, nhưng mặt bàn vẫn nguyên vẹn như cũ, đổ sập xuống đất, một giọt rượu cũng không đổ ra ngoài, giống như có người cẩn thân đặt nó xuống đất vậy,

Một chiêu này đương nhiên đã thắng Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng biết rõ nếu để Vu Sở Hồng đoạt mất tiên cơ, cả bọn sẽ nguy to, bèn cười dài một tiếng, Tỉnh Trung Nguyệt chém ra như lưu lnh xẹt ngang bầu trời, quét vào chân Vu Sở Hồng.

Kình khí mãnh liệt lập tức tràn ngập cả gian nhà.

Hư Hành Chi tuy miễn cưỡng cũng có thể coi là một hảo thủ, nhưng so với ba người bọn Khấu Trọng tự nhiên là còn kém rất xa. Khi Khấu Trọng vận công, y đã cảm thấy xung quanh gã có một luồng khí xoáy tròn cắt vào da thịt, vội vàng kinh hãi nhảy lui ra phía sau.

Vu Sở Hồng hiển nhiên không ngờ ba người lại dũng mãnh đến vậy, nhưng vẫn không chút sợ hãi, ngửa miệng phát ra một tràng cười khó nghe như loài cú vọ kêu đêm, khẽ lắc mình trên không, tránh khỏi một đao hiểm ác của Khấu Trọng, nhảy vào giữa ba người.

Cánh tay khô gầy của bà ta vung lên phía trước một cái, lập tức cả phòng ánh lên trượng ảnh xanh lét, bao trùm ba người vào trong. Bất luận về tốc độ, về kình đạo đều đạt đến mức kinh thế hãi tục. Lợi hại nhất chính là mỗi một trượng đều đẩy ra những đạo kình khí cắt da cắt thịt, khiến người ta khó thể chống đỡ.

Những tiếng "Keng! Keng...!" như châu ngọc chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt.

Hư Hành Chi công lực yếu kém, chỉ là kình phong cho bích ngọc trượng tạo ra cũng đủ khiến hai tai y đau buốt, đành phải lùi lại ra phía cửa sau.

Bạt Phong Hàn đứng yên bất động, lạnh lùng quát: "Phệ Phong Trượng Pháp, quả nhiên danh bất hư truyền".

Trảm Huyền Kiếm trong tay y hóa thành một vùng kiếm ảnh, thủ vững như một bức tường thành. Y xưa nay luôn dũng mãnh liều mạng, lại thêm công lực vừa mới đại tiến, nhưng cũng chỉ giữ thủ thế, không dám mạo hiểm tấn công, từ điểm này có thể thấy được uy

thế của Vu Sở Hồng thế nào.

Khấu Trọng thì càng thêm hưng phấn, triển khai những chiêu thức liều mạng đánh cận chiến, xông thẳng vào màn trượng ảnh trùng trùng của Vu Sở Hồng, tựa như muốn lấy mạng đổi mạng.

Từ Tử Lăng điểm ra một chỉ, nhắm đúng đầu trượng của Vu Sở Hồng đang quét tới, chỉ thấy một cỗ chân khí sắc bén như đao, dồi dào như sóng biển đập bờ đi qua đầu ngón tay, công vào nội thể gã. Từ Tử Lăng như bị điện giật, lui về sau hai bước, trong lòng thầm kinh hãi.

Nên biết rằng hiện giờ Vu Sở Hồng đang phải cùng lúc ứng phó với ba đại cao thủ, nếu chị dựa vào nội kình, làm sao có thể thắng được hợp lực của ba người, nhưng bà ta lại có thể dùng bộ pháp linh diệu, khinh công tuyệt thế để mỗi lúc lại ở một vị trí khác nhau, khiến người ta không thể ngờ được, thậm chí là Dịch Kiếm Thuật cũng không thể sử dụng được.

Nếu không phải kinh mạch cả ba đã được cường hóa, thì chỉ một trượng này cũng đủ kiến gã phải thổ huyết thọ thương rồi.

Tiếng "Đinh đinh đinh" vang lên không ngớt, càng làm tăng thêm vẻ khốc liệt của trận ác chiến.

Từ Tử Lăng lại tiếp tục xông lên, gia nhập vòng chiến.

Đao quang kiếm ảnh và quyền cước biến hóa vô biên của Từ Tử Lăng từ bốn phương tám hướng công về phía Vu Sở Hồng, Bạt Phong Hàn sau khi ổn định cước bộ cũng đã chuyển thủ thành công.

Lão bà tử này không ngờ chiêu nào cũng ngạnh tiếp, dựa vào nội công tuyệt thế phá nát từng đợt công kích liên hoàn của ba người,

đồng thời huy trượng phản công, bao trùm ba người trong màn trượng ảnh.

Đột nhiên trượng thế dừng lại.

Vu Sở Hồng lắc mình ba cái, nhảy ra khỏi vòng chiến, lùi ra ngoài cửa, không ngừng thở hổn hển.

Độc Cô Phượng vội chạt tới bên cạnh bà ta, đưa tay xoa nhẹ tên bối tâm, mắt hạnh trợn tròn lên tức giận: "Đều tại các ngươi không tốt, nếu làm lão lão phát bệnh, ta sẽ giết hết các ngươi!".

Ba người đều ngây ra, dở khóc dở cười không biết phải làm sao, trong lòng cũng thầm kinh hãi.

Phệ Phong Trượng Pháp của lão thái bà này đã đạt tới mức độ xuất thần nhập hóa, siêu phàm nhập thánh rồi. Cây bích ngọc trượng lọt vào cánh tay khô khốc khẳng khiu như hai khúc cây của bà ta, đã chuyển hóa thành một thứ vũ khí không thể gọi tên, chẳng những có thể lúc cương lúc nhu, lúc rắn lúc mềm, mà còn có thể phát huy được chỗ sở trường của roi, kiếm, dao, côn, mâu... biến hóa vô cùng, khiến ba ngươi không thể nắm bắt. Chiêu số lợi hại nhường này, quyết chẳng kém hơn ma công của Chúc Ngọc Nghiên.

Nội công của bà ta lại càng cao thâm khó dò, với công lực sau khi được Hòa Thị Bích cường hóa của cả ba cũng không thể làm gì được. Nếu không phải bệnh suyễn "nổi danh thiên hạ" của bà ta tái phát, e rằng ít nhiều gì ba người cũng phải thọ chút nội thương rồi.

Có điều hiện giờ bọn họ cũng được lợi không ít. Vu Sở Hồng toàn lực tấn công, không ngờ đã giúp bọn họ hoàn thành quá trình cường hóa kinh mách mà Hòa Thị Bích đã khởi phát. Trong khi quyết chiến với lão bà tử này, điều duy nhất bọn Khấu Trọng có thể làm chính là

tận hết sở nang, phát huy công lực đến cực điểm, làm kinh mạch toàn thân được thông suốt thêm một bước nữa, đạt tới sự cường hóa trọn vẹn.

Ba người đều kinh hãi, nhưng lại không biết sự kinh hãi trong lòng Vu Sở Hồng so với họ chỉ hơn chứ không kém. Thì ra Phệ Phong Trượng Pháp của bà ta vốn không sợ quần chiến, địch nhân càng đông thì càng phát huy được diệu dụng tá lực đả lực của trượng pháp, thêm vào bộ pháp huyền ảo tuyệt luân, nên cho dù có thêm vài địch thủ cũng giống như là đơn đả độc đấu vậy. Vì vậy nhìn bề ngoài thì có vẻ như ba người phải liên thủ mới thủ hòa được với bà ta, nhưng nếu chỉ đối phó với một trong ba người, thắng bại thế nào bà ta cũng không thể đoán chắc được. Nói một cách khác, với công lực của Vu Sở Hồng, cũng không thể nào thu thập được bất cứ ai trong ba người trước khi bệnh suyễn tái phát.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, cùng lúc ứng phó với ba người, công lực tự nhiên cũng tiêu hao càng nhiều, thời gian bệnh suyễn phát tác càng thu ngắn lại, vì thế nếu chỉ phải đối phó với một người, phần thắng của bà ta cũng sẽ nhiều hơn một chút. Vu Sở Hồng đột nhiên hít sâu vào một hơi, gương mặt già nua đỏ ửng lên, sau đó thì thôi không thở khò khè nữa.

Khấu Trọng mỉm cười hành lễ với Vu Sở Hồng: "Chi bằng ngồi xuống uống chén trà nóng, có gì từ từ thương nghị. Nếu bọn tiểu tử làm gì không đúng, tiền bối xin cứ giáo huấn".

Hư Hành Chi là kẻ cơ trí, biết ngay Khấu Trọng muốn mượn miệng của Độc Cô Phượng và Vu Sở Hồng để truyền tin tức vừa nghĩ ra đi khắp nơi,

Độc Cô Phượng tỏ vẻ bực tức nói: "Phí lời, nể mặt các ngươi có đạo hành, lần này tha cho các ngươi một mạng, giao Hòa Thị Bích ra thì

có thể đi ngay!".

Trong bốn người chỉ mình Hư Hành Chi là nghi hoặc không hiểu tại sao Vu Sở Hồng bị đẩy bật ra mà Độc Cô Phượng vẫn lớn tiếng dùng khẩu khí đó nói chuyện với bọn Khấu Trọng. Nhưng bọn Khấu Trọng thì biết rõ nàng ta không phải đang hồ ngôn loạn ngữ. Bạt Phong Hàn từng bị nàng ta chấn gẫy đạo, càng hiểu rõ được sự lợi hại của đối phương.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì dựa vào võ công cao cường của Vu Sở Hồng mà đoán ra bản lĩnh của Độc Cô Phượng cũng không phải tầm thường. Lần đó, Hầu Bi Bạch đã từng tán tụng ngoại trừ Vu Sở Hồng ra thì Độc Cô Phượng là nhân vật lợi hại nhất trong Độc Cô phiệt, chỉ cần thành tựu của nàng ta gần bằng Vu Sở Hồng, lại không bị bệnh suyễn, thì đã không phải là chuyện đùa rồi.

Khấu Trọng giả bộ kinh ngạc hỏi: "Nếu như chúng ta có Hòa Thị Bích, đảm bảo sẽ lập tức đưa ra để tránh cảnh trở thành mục tiêu của các phương, thật không hiểu nổi tại sao hai vị cũng muốn lấy cái thứ bất tường này".

Hư Hành Chi bước lên hai bước, đến bên cạnh Từ Tử Lăng, nghiêm mặt nói: "Tại hạ có thể đại biểu Khấu gia và Từ gia lập thệ, Hòa Thị Bích đích thực không nằm trong tay bọn họ, vì vậy căn bản không thể giao ra được".

Vu Sở Hồng hừ lạnh nói: "Ngươi là ai? Ở đây đâu đến lượt ngươi lên tiếng?".

Hư Hành Chi vuốt râu cười cười nói: "Vãn bối Hư Hành Chi, trước đây từng làm việc cho Phương Trạch Thao ở Cảnh Lăng".

Ánh mắt Độc Cô Phượng chuyển dịch ra chỗ Bạt Phong Hàn, khách

khí hỏi: "Bạt huynh có thể lập thệ không?".

Bạt Phong Hàn chau mày nói: "Bạt mỗ bình sinh chưa từng lập thệ, tất cả đều vì cảm thấy chuyện này thật vô vị đáng cười, có điều Hòa Thị Bích đích thực không nằm trong tay chúng ta, các người có tin hay không thì tùy".

Bọn Khấu Trọng đều thầm khen tuyệt, y dùng cách này nói ra, so với thề thốt gì gì còn thuyết phục hơn nhiều.

Vu Sở Hồng cười lạnh nói: "Vậy tại sao con lừa trọc Liễu Không lại nhận định là các ngươi là kẻ trộm?".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Bởi vì chúng tôi đen đủi, đến Tịnh Niệm Thiền Viện trước một bước, cả cái bóng của Hòa Thị Bích cũng không thấy đâu, đã bị người ta đuổi đi rồi, vừa mới rời khỏi đó thì có người đoạt bảo thành công. Chúng tôi liền chẳng khác gì kẻ câm ăn hoàng liên, thay người ta gánh lấy mối họa này. Hừ, binh đến thì tướng ngăn, chúng tôi đâu có sợ ai chứ!".

Song mục Vu Sở Hồng xạ ra những tia sắc bén, chăm chú nhìn thẳng vào mặt Khấu Trọng, rít lên nhờ nhợ: "Có phải Vương Thế Sung chỉ cho các ngươi đến đó không?".

Bọn Khấu Trọng liền lập tức hiểu ra. Mục đích tới đây của hai người này, không phải Hòa Thị Bích, mà chỉ muốn đối phó với Vương Thế Sung. Giả như bọn họ có thể lấy được Hòa Thị Bích, sẽ công khai giao trả cho Tịnh Niệm Thiền Viện, như vậy thanh thế của Độc Cô phiệt sẽ tăng lên rất nhiều, đồng thời lại có thể tranh thủ được sự ủng hộ của Sư Phi Huyên và Từ Hàng Tịnh Trai. Nhưng càng quan trọng hơn là bọn họ muốn thăm dò quan hệ giữa Khấu Trọng và Vương Thế Sung, hi vọng có thể dựa vào chuyện này để chỉ ra Vương Thế Sung là kẻ đứng sau chủ sự sự việc trộm Hòa Thị Bích ở Tịnh Niệm

Thiền Viện.

Đây là một mắt xích quan trọng trong cuộc đấu tranh của thế lực các phương.

Khấu Trọng gãi đầu nói: "Chuyện này có liên quan gì đến thượng thư đại nhân chứ?".

Vu Sở Hồng bước lên một bước, sát khí lăng lệ lập tức bao trùm cả không gian xung quang, bà ta dậm mạnh cây trượng xuống đất quát: "Đừng giả bộ nữa, nếu không phải Vương Thế Sung, mấy kẻ vừa mới đến Lạc Dương như các ngươi làm sao biết được Hòa Thị Bích ở chỗ Liễu Không?".

Hư Hành Chi là người đầu tiên cảm nhận được khí thế to lớn của bà ta, liên tiếp thoái lui hai bước, Từ Tử Lăng thấy vậy vội vàng dịch người lên chắn phía trước, bảo hộ cho y.

Sát khí càng thêm nồng nặc.

Khấu Trọng làm bộ thở dài nói: "Hiểu lầm! Hiểu lầm! Người nói cho chúng tôi biết Hòa Thị Bích ở đâu là Thượng Quang Long của Âm Quý Phái chứ không phải Vương Thế Sung, khi đó hắn lấy điều này ra để đổi lấy tính mạng, chẳng ngờ đây lại chính là cạm bẫy mà tên xấu xa này bày ra để cho chúng tôi đạp vào. Lần này đúng là lật thuyền trong mương rạch mà!".

Vu Sở Hồng ngẩn người ra, sát khí lập tức tiêu giảm.

Lúc này trên nóc nhà phía sau đột nhiên vang lên một tràng cười dài: "Nếu đã như vậy, tại sao lại trốn ở đây mà không đến gặp Vương Bạc ta?".

Lúc này thì cả Vu Sở Hồng cũng phải thoáng động dung.

Chương 164: Cửu biệt trùng phùng

Dưới ánh mắt chờ đợi của bọn Khấu Trọng và Vu Sở Hồng, một người hiện thân ngoài cửa sổ, mỉm cười bước vào trong phòng. Người này tuổi chừng hơn năm mươi, thân hình cao gầy, lưng thẳng, trên miệng để một hàng ria mỏng, gương mặt anh tuấn tràn đầy vẻ phong sương lão luyệtn, đây có lẽ là do dưới mắt y có vô số nếp nhăn càng làm tăng thêm sức thu hút, song mục tinh quang lấp lánh, lạnh lùng đến độ làm người ta phát sợ, hoàn toàn không phù hợp với nụ cười trên môi, tạo thành một phong cách đặc biệt rất quái dị.

Liêu Đông đệ nhất cao thủ, lừng danh toàn quốc với tài sáng tác nhạc, Vương Bạc cuối cùng cũng đã xuất hiện.

Bọn Khấu Trọng thầm kêu khổ, không những cảm nhận được y hoàn toàn không tin lời hai gã và Bạt Phong Hàn, đồng thời cũng là một kẻ tuyệt đối không dễ bị lừa gạt. Nhãn thần của y cơ hồ như có thể nhìn thấu mọi lời nói dối.

Vu SỞ Hồng hừ lạnh nói: "Ngươi đến Lạc Dương này làm gì?".

Vương Bạc mỉm cười gật đầu nói: "Vương Bạc xin được thỉnh an Sở Hồng tỷ, tiểu đệ lần này đến Lạc Dương, ít nhất cũng có một nửa là vì Hồng tỷ đấy!".

Chúng nhân giờ mới biết hai người này đã quen biết từ trước, thậm chí quan hệ còn không phải tầm thường nữa.

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Nhân lúc hai vị tiền bối tâm sự chuyện

xưa, hay là để bọn vãn bối ra ngoài xử lý một số chuyện riêng, lát nữa mới quay lại xin chỉ giáo có được không vậy?".

Vương Bạc ngạc nhiên nhìn Khấu Trọng hỏi: "Ngươi có lẽ là Khấu Trọng phải không? Người khác nói ngươi tinh linh lại giảo hoạt, tại sao ngay cả đại nạn lâm đầu mà cũng không tự biết vậy?".

Bạt Phong Hàn cười ha hả nói: "Chuyện thừa thì đứng nói nữa, muốn động thủ thì cứ động thủ đi. Hòa Thị Bích đúng là chúng ta trộm đấy, ngươi muốn ra mặt thay Liễu Không thì cứ ra đây!".

Những lời này phối hợp với sự phủ nhận ban nãy cũng từ miệng Bạt Phong Hàn nói ra, so với biện bạch thì còn hiệu quả gấp bội.

Độc Cô Phượng dường như cũng có chút hảo cảm với Bạt Phong Hàn, khẽ dậm chân nói: "Nếu không phải ngươi làm thì đừng nói bừa như vậy!".

Vương Bạc khẽ liếc sang Bạt Phong Hàn, hồi lâu sau mới nói: "Ta mặc kệ ngươi có phải kẻ trộm bảo vật hay không, chỉ riêng mấy lời vừa rồi cũng đủ để Vương mỗ xuất thủ giáo huấn một trận rồi!".

Vu Sở Hồng cười lạnh mấy tiếng: "Để lão bà tử này xem mấy năm nay ngươi tiến bộ được bao nhiêu, đừng để ta thất vọng đấy!".

Vương Bạc ngạc nhiên thốt: "Hồng tỷ đã động thủ với y rồi?".

Bích ngọc trượng của Vu Sở Hồng dận mạnh xuống đất một cái, phát ra một tiếng động trầm đục, chấn lực truyền đến gót chân của tất cả những người có mặt tại trường. Ba người bọn Khấu Trọng thầm le lưỡi kinh hãi, nhưng cũng càng cao hứng vì vừa rồi mình có thể cầm cự với bà lão này mà không hề tơ hào tổn thất.

Ánh mắt lão bà quét một vòng trên mặt chúng nhân rồi gật đầu nói: "Ta tin Hòa Thị Bích không nằm trong tay bọn chúng, thứ nhất là vì với sức của ba bọn chúng, căn bản không thể trộm được bảo vật, kế đó, ta thấy bọn chúng cũng không phải kẻ ngu xuẩn, thứ lấy được mà không có tác dụng như Hòa Thị Bích đó, bọn chúng lấy để làm gì?" Tiếp đó song mục trợn lên, lộ ra nhãn châu mờ đục, đảo khắp toàn trường rồi rít giọng nói: "Tốt nhất các ngươi nên rời khỏi Lạc Dương, bằng không lần sau gặp phải, ta quyết không vì Hòa Thị Bích mà nương tay nữa đâu! Chúng ta đi!".

Bốn người không ngờ bà ta lại hiểu chuyện như vậy, nhấc lên được mà cũng có thể đặt xuống được, dõi mắt nhìn theo hai chiếc bóng khuất dần.

Ánh mắt bốn người chuyển qua chỗ Vương Bạc. Ngoài cửa sổ trống không, Vương Bạc đã đi đâu không rõ. Lai vô ảnh, khứ vô tông, quả không hổ danh là cao thủ lừng danh khắp thiên hạ.

Mặt trời ngả dần về phía núi Tây.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn hiên ngang đi trên con phố dài đang dần thưa thớt.

Bạt Phong Hàn bật cười nói: "Vương bạc vốn là kẻ tự phụ, tại sao chưa động thủ đã bỏ đi như vậy? Chiếu lý hắn ta đâu có gì phải ngại ứng chiến với ta chứ?".

Từ Tử Lăng nói: "Đương nhiên hắn không ngại, uy vọng của kẻ này trong võ lâm còn cao hơn Lý Mật và Đỗ Phục Uy, tuy không chắc có thể thắng được ba chúng ta liên thủ, nhưng đảm bảo có thể đào tẩu giữ mạng. Theo ta đoán thì có lẽ vì y nghe được Âm Quý Phái cũng can dự vào chuyện này nên nóng ruột mà trở về lo bố trí sự vụ".

Bạt Phong Hàn thấp giọng nói: "Lần này thì Âm Quý Phái phải gánh mối họa này rồi! Tuyệt diệu nhất chính là hắn có muốn tìm một tên Âm Quý Phái mà đối chất cũng khó mà làm được. Đặc sắc hơn nữa là Âm Quý Phái lại là thế lực có nhiều lý do nhất để phá hoại hảo sự của Sư Phi Huyên. Hư Hành Chi này đúng là một nhân tài, chỉ một câu nói mà đã nghịch chuyển được cả càn khôn".

Từ Tử Lăng cười khổ: "Cảm giác trợn trừng mắt nói dối thật khó chịu! Chuyện này chỉ làm một lần là đủ rồi, ta không muốn có lần thứ hai nữa!".

Bạt Phong Hàn thản nhiên như không: "Hai bên giao chiến, nếu không dùng kế lừa gạt địch nhân làm sao chiếm được phần thắng chứ. Ngươi thử nghĩ xem nếu chúng ta thừa nhận mình trộm Hòa Thị Bích thì kết quả sẽ thế nào? Đây cũng đâu phải là lần đầu tiên ngươi nói dối đâu".

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: "Đương nhiên không phải lần đầu tiên, nhưng trước đây những kẻ mà ta nói dối đều là kẻ xấu hay ác nhân, lần này lại là lừa gạt hai thế lực đại biểu cho chính đạo, thế nên trong lòng mới cảm thấy không thoải mái lắm".

Bạt Phong Hàn hừ lạnh nói: "Quy tắc là do người định ra, vậy thì tại sao không phải do chúng ta quyết định chứ? Ai cũng dắt mũi được thì đâu phải là hảo hán tử có thể tạo thời thế?".

Từ Tử Lăng nhún vai nói: "Chuyện đã đến nước này, việc duy nhất chúng ta có thể làm được chính là cố gắng hết sức không làm chết người, bằng không sẽ kết thành mối thâm cừu không thể nào hóa giải được, lúc đó thì nguy lắm!".

Bạt Phong Hàn mỉm cười, đi trước băng qua đường lớn: "Vì vậy kế này chỉ là thiện ý chứ không có ác ý, mục đích của nó chính là giảm

bớt khả năng xảy ra của một trận giang hồ đại loạn".

Từ Tử Lăng thở dài: "Cũng chỉ có thể nghĩ như vậy thôi".

Bạt Phong Hàn chỉ tay vào một tửu điếm có treo tấm biển: "Hà Lạc Tửu Quán" nói: "Chính là chỗ này!".

Nói đoạn đẩy cửa bước vào. Lúc này tửu điếm còn đang chuẩn bị cho bữa tối, hai tên tiểu nhị đang khom mình lau dọn bảy tám chiếc bàn kê trong điếm.

"Bốp!".

Bạt Phong Hàn ném một đĩnh vàng lên trên bàn, quát lớn: "Ta bao cả tửu điếm này!".

oOo

Thượng thư phủ.

Mật thất.

Vương Thế Sung vỗ bàn khen tuyệt: "May mà ngươi nghĩ ra, vừa rồi ta còn đang lo lắng không biết nên giải quyết thế nào, bởi vì đây đích thực là một sơ hở cần phải bổ khuyết".

Khấu Trọng thầm mắng Vương Thế Sung là kẻ vừa tự tư lại vừa không có nghĩa khí, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười nói: "Tôi đương nhiên phải nghĩ cho Vương công trước rồi, hiện giờ đẩy chuyện nay qua cho Thượng Quan Long là lý tưởng nhất, mối họa này bây giờ chuyển từ chỗ chúng ta qua cho Âm Quý Phái lại càng tuyệt diệu hơn, vừa hay giảm bớt phiền não cho ba kẻ thanh bạch vô tội chúng tôi đây".

Trong ba người thì Khấu Trọng không sợ nói dối, Bạt Phong Hàn không thèm nói dối, còn Từ Tử Lăng thì không thích nói dối, chỉ riêng mặt này đã thấy tính cách ba người có sự khác biệt rất lớn.

Vương Thế Sung liếc nhìn gã hai cái, gật đầu nói: "Ta và bọn Hi Di huynh đều đã nghĩ qua, mọi người đều đồng ý nếu là do các ngươi trộm Hòa Thị Bích thì có rất nhiều điểm bất hợp lý. Tỷ dụ như là sau khi bị người ta phát hiện và bức lui, làm sao đột nhiên lại quay đầu lại đánh cướp được? Hơn nữa các ngươi lấy đâu ra lòng tin mà chỉ để một người đi mạo hiểm?".

Khấu Trọng thở dài nói: "Vương công đúng là sáng suốt, miếng ngọc quỷ quái đó chúng tôi lấy để làm gì chứ? Có hai tay dâng tặng tôi cũng chả thèm. Hắc, không biết Vương có tin tức gì liên quan đến Sư Phi Huyên hay Liễu Không không?".

Vương Thế Sung lắc đầu nói: "Không có tin tức gì hết. Nhưng Vương Bạc đã tới tìm ta nói chuyện, bề ngoài thì có vẻ khách khí nhờ ta khuyên các ngươi giao Hòa Thị Bích ra, kỳ thực chính là muốn gián tiếp cảnh cáo ta đấy thôi. Hừ, Vương Thế Sung này là loại gì chứ, lẽ nào dễ dàng bị hắn dọa khiếp vậy?".

Khấu Trọng thầm cảm thấy buồn cười, nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ nghiêm túc nói: "Vương công hiện giờ không thể phân thân, tốt nhất không nên dính vào chuyện này thì tốt hơn. Tôi còn có một điều muốn nhờ vả, chính là xin Vương công bảo vệ một vị bằng hữu".

Vương Thế Sung gật đầu nói: "Có phải ngươi muốn nói tới người cùng đến đây với ngươi không? Y tên là Hư Hành Chi? Chuyện này không thành vấn đề, nếu cả chuyện nhỏ nhặt này mà ta cũng không làm được thì Vương Thế Sung này đâu còn mặt mũi nào nhìn mặt người khác nữa".

Khấu Trọng vui mừng nói: "Vậy thì tôi yên tâm rồi!". Tiếp đó gã lại hạ thấp giọng xuống nói: "Vương công có thể cho y một chức danh gì không, người này kỳ thực đúng là một nhân tài hiếm thấy, luận về cơ trí thì hơn tôi rất nhiều. Sau khi y thành thủ hạ của ngài, nếu người khác có đến đòi người, ngài cũng có lý mà không giao y ra".

Vương Thế Sung bán tín bán nghi đáp: "Ta sẽ nói chuyện với y, nếu đúng là nhân tài, tự nhiên sẽ có sắp xếp".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Y là một người có thể tin tưởng được, nếu có y đối phó Lý Mật, đảm bảo Vương Công chắc thắng chứ chẳng nghi. Được rồi! Khấu Trọng phải đi đây, nếu mạng chưa tới số, ngày mai tôi sẽ đến bái kiến Vương công!".

oOo

"Đinh!".

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn cụng chén rồi ngửa miệng uống cạn.

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Cứ như vậy chúng ta chắc sẽ biến thành mấy kẻ nghiện rượu mất thôi".

Bạt Phong Hàn dựa lưng vào ghế, ánh mắt đảo quanh căn tửu điếm vắng tanh và cánh cửa đóng chặt: "Đêm nay chúng ta không tiện uống say, dù sao cũng rảnh rỗi, chi bằng thử đoán xem ai sẽ là người đẩy cửa bước vào đầu tiên".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Có quá nhiều khả năng, huynh có thể đoán được sao?".

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Khả năng lớn nhất đương nhiên là

Trọng thiếu gia, có lẽ hắn đã bày bố ổn thỏa cho con cờ quan trọng Hư Hành Chi rồi".

Lời còn chưa dứt, cửa lớn đã bị đẩy bật ra.

oOo

Khấu Trọng vội vã rời khỏi Hoàng Thành, đi vào phố lớn, hai người từ nãy vẫn đi theo sau gã vội vàng gia tăng cước bộ đuổi theo. Gã đang ngạc nhiên không hiểu sao đối phương không sợ bại lộ hành tung như vậy thì một người đã hét lên: "Khấu Trọng chết tiệt, không dừng lại cho ta!".

Khấu Trọng giật mình quay người lại, thất thanh thốt lên: "Tiểu thư!".

Thì ra người theo dõi gã nãy giờ chính là nhi nữ của Trác Nhượng, Trác Kiều và gia tướng năm xưa đã hộ tống nàng ta rời khỏi Huỳnh Dương, Đồ Thúc Phương. Trác Kiều giả dạng nam nhi, đúng là nửa trống nửa mái, trông buồn cười hết sức, còn Đồ Thúc Phương thì vẫn như xưa, chỉ là trên gương mặt đã điểm xuyết thêm vài nét phong sương.

Trác Kiều không chút khách khí chộp lấy cánh tay gã kéo vào một góc, tức giận mắng: "Hai tên tiểu tử ngươi nổi danh rồi, không xần nghe lời ta nữa phải không?".

Không biết có phải vì Tố Tốt hay không, mà trong lòng Khấu Trọng bất giác dâng lên một cảm giác thân thiết lạ thường, gã nhăn mặt gượng cười nói: "Nô tài nào dám! Tiểu thư mấy năm nay chắc là ngày đêm luyện công, chỉ chộp một cái đã làm cho cánh tay tôi xém chút nữa gãy xương rồi!".

Nói đoạn liền quay sang chào hỏi Đồ Thúc Phương đứng bên cạnh.

Trác Kiều hừ lạnh nói: "Chuyện này cần ngươi dạy ta nữa sao? Không có chân công phu, làm sao đích thân giết chết tên phản chủ Lý Mật đó được!".

Nói rồi hất mạnh tay Khấu Trọng ra, rẽ vào một ngõ nhỏ bên trái đường. Lúc này trời đã hoàng hôn, nhà nhà đều lên đèn, nhưng trong ngõ thì lạnh tanh, không thấy một ánh lửa nhỏ.

Khấu Trọng và Đồ Thúc Phương triển khai bộ pháp theo sát sau lưng Trác Kiều. Đúng là Trác Kiều nói không ngoa, thân thủ đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, thân hình tuy vẫn cục mịch như xưa, nhưng rất linh hoạt, phi thiềm tẩu bích như không. Ba người vượt tường nhảy lên nóc nhà, rồi lại nhảy xuống, đi chừng một tuần trà thì đến một gian nhà nhỏ ở Đông Bắc thành. Ba người mới yên vị trong khách sảnh thì một nữ tỳ xinh đẹp đã dâng trà lên.

Khấu Trọng liếc nhìn một cái, mừng rỡ reo lên: "Cô nương có phải Sở Sở không?".

Mỹ tỳ khóe mắt đỏ lựng lên, cúi đầu nói: "Không ngờ Khấu công tử còn nhớ đến người ta!".

Khấu Trọng nhớ lại những hồi ức tươi đẹp khi còn ở Trác phủ, cảnh tượng mình cùng Sở Sở vui đùa ném tuyết, chuyện nàng ta đêm hôm đó đã tìm tới chỗ gã và Từ Tử Lăng, trong lòng không khỏi nghĩ đến những chuyện tưởng chừng như đã quên hẳn từ lâu, đang định lên tiếng thì Trác Kiều đã thô lỗ ngắt lời: "Ta sợ nhất là thấy người ta khóc, Sở Sở cút ra ngoài cho ta, không được bước vào đây nữa!".

Sở Sở giật mình đánh thót, ai oán nhìn Khấu Trọng một cái rồi mới quay gót bước ra ngoài.

Đồ Thúc Phương từ đầu vẫn chăm chú quan sát Khấu Trọng, lúc này thở dài nói: "Muốn không nhân già cũng không được nữa rồi, hiện giờ Tiểu Trọng ngươi giờ đây anh họa nội liễm, uy thế khiếp người, chẳng trách mà có thể danh chấn bát phương, tung hoàng tứ hải".

Khấu Trọng định nói vài lời khiêm tốn thì Trác Kiều đã vỗ bàn đánh "binh" một cái. Hai người đều kinh ngạc quay sang phía nàng ta.

Trác Kiều trợn tròn mắt lên, xạ ra những tia nhìn đầy oán hận, nghiến răng kèn kẹt nói: "Ta phải giết Lý Mật để báo cừu cho cha, Khấu Trọng ngươi nhất định phải giúp ta!".

Khấu Tọng định nói cho nàng biết chính bản thân gã cũng không biết mình có qua khỏi đêm nay hay không, nhưng bị song mục tròn to như chuông đồng của nàng quét phải, cảm thấy mềm lòng bèn vỗ ngực nói: "Chuyện này đương nhiên rồi, tôi và Tiểu Lăng lẽ nào là hạng không có nghĩa khí chứ!".

Nói ra cũng thật buồn cười.

Trác Nhượng năm xưa lấy oán báo ân, không để ý đến nghĩa khí giang hồ, vậy mà giờ đây Khấu Trọng gã lại đem nghĩa khí ra để làm lý do báo thù cho y.

Tiếng y phục phất gió khẽ vang lên.

Khấu Trọng thoáng kinh ngạc, đang định vận công thì một thanh niên tuổi chừng hai bảy hai tám đã phóng qua cửa sổ nhảy vào, thi lễ với Trác Kiều rồi nói: "Bẩm tiểu thư, đã đuổi được bọn người theo dõi rồi".

Trác Kiều hừ nhẹ một tiếng, duỗi chân ra, nói: "Đây chính là Khấu Trọng!".

Người kia mỉm cười thi lễ với gã: "Tham kiến Khấu công tử, tại hạ Tuyên Vĩnh, là ký danh đệ tử của Trác gia".

Khấu Trọng lưu thần quan sát, thấy người này tướng mạo uy vũ hiên ngang, sau lưng có một binh khí hình dáng cổ quái, có phong thái của một dũng tướng có thể lấy đầu địch nhân giữa thiên quân vạn mã dễ như lấy đồ trong túi, trong lòng thầm khâm phục, vội vàng khách khí hoàn lễ.

Tuyên Vĩnh thấy gã chú ý đến binh khí sau lưng mình, bèn lấy xuống đưa cho gã xem, đoạn nói: "Đây là binh khí do tại hạ lấy ý tưởng từ trúc xoa mà chế tạo nên, trúc xoa là binh khí dùng để thủ thành, dài chừng năm trượng, chuyên để đối phó với những địch nhân trèo thang lên thành. Thứ này có lắp những lưỡi cương đao trên đầu của trúc xoa, vừa có thể kẹp lấy binh khí đối phương, lại có thể mổ, đâm, vì vậy tại hạ đặt tên cho nó là Điểu Trác Kích".

Đồ Thúc Phương đứng dậy, đến bên cạnh hai người, mỉm cười nói: "Tuyên Vĩnh không những được chân truyền của Trác gia mà còn tự sáng tạp ra ba mươi sáu chiêu Điểu Trác Kích Pháp, khi xưa nếu không có y, e rằng ta và tiểu thư đã bị Lý Mật bắt mất rồi".

Khấu Trọng đang định lên tiếng thì Trác Kiều đã gắt lên: "Hiện giờ tình thế cấp bách mà các ngươi còn nhàn rỗi đàm thiên thuyết địa nữa sao".

Ba người nghe vậy đành phải ngồi xuống quanh chiếc bàn nhỏ.

Trác Kiều chỉ tay vào trán Khấu Trọng nói: "Ngươi nổi tiếng giảo hoạt khôn ngoan, mau nói xem có cách gì giết chết Lý Mật không?".

Đồ Thúc Phương và Tuyên Vĩnh nghe nàng ta nói vậy đều chau mày

lắc đầu, chỉ có điều không dám lên tiếng mà thôi. Khấu Trọng giở khóc giở cười, nhưng bề ngoài vẫn cố làm ra vẻ nghiêm túc nói: "Đầu tiên ta phải tìm hiểu tình hình bên phía tiểu thư trước đã".

Trác Kiều bực bội nói: "Có gì đáng nói đâu, lúc đó cha bảo ta đến Đông Bình Quận nương nhờ Thái thúc. Lý Mật mấy lần phái người tới tấn công thành nhưng đều bị Tuyên Vĩnh đánh lui. Đến gần đây sau khi nghe tin Lý tặc đánh bại Vũ Văn Hóa Cập, Tuyên Vĩnh lại bảo đó chính là cơ hội tốt để giết lão tặc, thế nên đã chọn một số hảo thủ đến Lạc Dương thử xem vận khí thế nào, nói không chừng lão tặc vì Hòa Thị Bích mà xuất hiện cũng nên. Hừ, lúc ấy ta quyết không để hắn còn mạng rời khỏi đây đâu!".

Khấu Trọng lập tức nhìn Tuyên Vĩnh bằng con mắt khác, quay sang nhìn y hỏi: "Tuyên huynh làm sao biết lần này Lý Mật thắng là thắng thảm chứ?".

Tuyên Vĩnh tuy không thể coi là tuấn tú, song gương mặt rất đoan chính dễ nhìn, gây cho người mới gặp một ấn tượng y là người rất kiên nghị. Lúc này y đang chăm chú nhìn Khấu Trọng, ánh mắt linh hoạt, hai hàng lông mày rậm khẽ nhướng lên. Vầng trán cao rộng, khóe miệng khẽ nở một nụ cười ung dung, điểm nào cũng khiến người ta cảm thấy y có phong phạm của bậc đại tướng chỉ huy thiên quân vạn mã: "Tên giặc Lý Mật đó dù sao cũng không thể quét sạch những người có liên quan đến Trác gia ra khỏi quân Ngõa Cương được, vì vậy chuyện của y, tôi luôn rõ như lòng bàn tay mình vậy".

Khấu Trọng vỗ bàn cười lớn nói: "Lần này Lý Mật chết chắc rồi!".

Ba người nghe gã nói vậy đều ngạc nhiên nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu Khấu Trọng dựa vào cái gì để nói ra câu này.

Chương 165: Kẻ địch rình rập

Lưu Hắc Thát sải chân bước vào tửu điếm, đi thẳng đến phía trước chiếc bàn ở tận trong cùng nơi Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đang ngồi, chẳng hề khách khí kéo một chiếc ghế ngồi xuống, khẽ gật đầu với Bạt Phong hàn một cái coi như chào hỏi, rồi song mục sáng rực lên như hai điểm hàn tinh giữa đêm tối, nhìn thẳng vào Từ Tử Lăng hỏi: Có phải các người làm không?"

Từ Tử Lăng cảm thấy bản thân không thể nói dối y được, chỉ mỉm cười gật đầu: "Làm vỡ rồi!"

Sắc mặt Lưu Hắc Thát trầm xuống, sau đó đột nhiên nở một nụ cười như ánh mặt trời xuyên qua mây mù che phủ mặt đất, giơ ngón cái lên tán thưởng: "Giỏi lắm! Lưu Hắc Thát này phục rồi!"

"Binh!"

Lưu Hắc Thát vỗ bàn nói: "Huynh đệ còn không rót rượu tống hành cho ta đi!"

Từ Tử Lăng còn chưa kịp động thì Bạt Phong Hàn đã cầm hồ rượu lên, rót đầy một chung đưa cho Lưu Hắc Thát, vui vẻ nói: "Lưu Hắc Thát quả nhiên là hảo hán tử, Bạt Phong Hàn này kính huynh một chung!"

Ba người hòa khí bốc cao hơn trời, nâng ly uống cạn.

Từ Tử Lăng đặt chén rượu không xuống, ngạc nhiên nói: "Lưu đại ca muốn đi đâu?"

Lưu Hắc Thát thỏai mái dựa hẳn vào ghế, đua tay lên lau chút rượu còn dính trên mép, thấp giọng nói: "Ta có quân mệnh bên mình, chuyện Hòa Thị Bích đã kết thúc rồi thì phải lập tức về Thọ Lạc, báo cáo sự tình lại cho Hạ Vương biết, nếu các ngươi muốn rời khỏi Lạc Dương, ta có thể an bài được ổn thỏa.

Bật Phong Hàn nói: "Tử Lăng chỉ nói thật với mình Lưu huynh, đối với người ngòai vẫn kiên quyết không nhận, mong Lưu huynh thông cảm. Hiện giờ vẫn chưa phải lúc chúng ta rời khỏi Lạc Dương, để qua đêm nay rồi mới nghĩ đến vấn đề này được."

Anh hùng trọng anh hùng, Bạt Phong Hàn trước nay vốn tâm cao khí ngạo, nhưng đối với Lưu Hắc Thát lại thập phần khách khí.

Lưu Hắc Thát tỏ vẻ hiểu ý, đưa tay ngăn không để Từ Tử Lăng rót rượu, lặng người hồi lâu mới lấy từ trong người ra một miếng ngọc phối tao nhã cổ kính, đưa cho gã: "Ta rất muốn để gặp mặt mới tặng ngọc phối này cho lệnh tỷ, giờ coi như là quà mừng đám cưới của ta vậy!"

Từ Tử Lăng nhói đau trong lòng, lặng lẽ nhận lấy.

Lưu Hắc Thát cười lên một tràng dài, quay người đi ra.

Khẩu Trọng đi tới trước cửa tửu điếm thì gặp Lưu Hắc Thát đang đi ra. Gã mừng rỡ kéo y qua một bên, thấp giọng nói: "Đang muốn tìm huynh đây!

Lưu Hắc Thát đưa mắt nhìn Khẩu Trọng dò xét rồi ngạc nhiên thốt: Tại sao tình hình đang hết sức hung hiểm mà tiểu Trọng ngươi vẫn mặt mày hớn hở, bộ dạng dương dương tự đắc như thế?"

Khẩu Trọng gãi đầu nói: "Trời sập xuống thì làm chăn đắp, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, lo lắng là làm được mẹ gì chứ. Hừ, huynh có muốn khiến Lý Mật đại bại một trận không?"

Lưu Hắc Thát động dung hỏi: "Đương nhiên là muốn đến chết đi được. Chúng ta bị hắn cắt đọan con đường tiến xuống phía Nam, chỉ cần hắn thiệt thòi chúng ta không tiếc gì cả."

Khấu Trọng đưa mắt nhìn xung quanh, đợi hai người qua đường đi xa hẳn, mới ghé miệng sát tai y thì thầm: "Chỉ cần phía huynh có thể hư trương thanh thế, giả bộ muốn liên thủ với Vương Thế Sung, bức Lý Mật xuất binh Yển Sư là hắn nhất định sẽ toi đời."

Lưu Hắc Thát nắm rõ tình thế thiên hạ như lòng bàn tay, lại tinh thông binh pháp, vừa nói đã hiểu ngay, không ngớt lời khen tuyệt, nhưng rồi lại lập tức chau mày nói: "Vấn đề nằm ở phía Vương Thế Sung, ta chỉ sợ hắn không biết nắm lấy cơ hội ngàn vàng này mà lỡ mất đại sự."

Khấu Trọng vỗ ngực đảm bảo: "Lưu đại ca cứ yên tâm, chuyện này để ta lo."

Lưu Hắc Thát gật đầu nói: "Chuyện này đối với chúng ta chỉ có lợi không hại, nhưng ngươi cũng phải cẩn trọng đấy, Lý Mật cơ trí hơn người, chỉ sơ suất nhỏ là ngươi sẽ lọt vào cạm bẫy của hắn ngay!

Khấu Trọng tự tin nói: "Trí giả cũng phải có lúc sơ sót, tóm lại là Lý Mật không thể gặp may cả đời được!"

Lưu Hắc Thát định nói gì nhưng rồi lại thôi, cuối cùng chỉ vỗ mạnh lên vai Khấu Trọng mấy cái, rồi quay người bước đi, Khấu Trọng đang định bước vào tửu điếm hội hợp với bọn Từ Tử Lăng, thì chợt có ngườ gọi tên gã. Gã nhận ra là thanh âm của Tống Ngọc Trí, liền

quay người lại.

Tống Ngọc Trí vẫn đứng ở ngòai xa hơn chục trượng, đương nhiên là sợ gã chạy mất, nên đã cố ý vận khí tụ âm, truyền vào tai gã. Nàng không vận kình trang như thường ngày, mà mặc một bộ váy lụa của phụ nữ quý tộc phương Nam, đầu kết một búi nhỏ, dùng một chiếc lược cố định, trang điểm thanh nhã, thần thái cao quý mê người.

G ã đột nhiên phát giác trước giờ mình chưa từng lưu thần quan sát thần thái và trang phục của nàng. Vẻ mạnh mẽ ẩn tàng trong cái ôn nhu của nàng, khiến Tống Ngọc Trí có một vẻ đẹp rất đặc biệt, sự thực không hề thua kém Lý Tú Ninh. Nhưng tại sao những lúc đêm khuya khó ngủ, gã chỉ nghĩ đến Lý Tú Ninh mà không phải Tống Ngọc Trí?

Nhất thời Khấu Trọng cũng trở nên hồ đồ.

Một làn hương phong xộc vào mũi, Tống Ngọc Trí đã đến bên cạnh gã, đôi mắt đẹp lộ ra vẻ phức tạp, giận dỗi dậm chân nói: Khấu Trọng ngươi thật hồ đồ, không ngờ đã gây ra đại họa như vậy!"

Khấu Trọng thấy người đi đường ai cũng tò mò nhìn mình và Tống Ngọc Trí, liền kéo tay nàng lách vào một ngõ nhỏ gần đó, mỉm cười nói; "Thì ra tam tiểu thư quan tâm ta thế!"

Tống Ngọc Trí thở dài, nhẹ tay hất gã ra, lắc đầu nói: Quan tâm ngươi không phải ta, mà là nhị ca!"

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Nếu đã như vậy, đáng lẽ phảI do Tống nhị công tử đến tìm ta mới đúng, tại sao lại lao giá Tống tam tiểu thư như vậy?"

Tống Ngọc Trí lườm gã một cái, thấp giọng nói: "Ngươi không biết

sự tình làm lớn thế nào sao? Lỗ thúc sợ nhị ca theo các ngươi cuốn vào vòng họa họan này liên lụy đến cả Tống gia, nên đã nghiêm lệnh không cho huynh ấy gặp các ngươi. Gia quy nghiêm ngặt, nhị ca đành phải trở về phương Nam, trước khi đi dặn dò ta đến đây báo cho các ngươi một tiếng."

Khấu Trọng đối mặt với người ngọc, nghe giọng nói tự như vô hình nhưng cũng tựa hữu tình của nàng, ngửi làn u hương thoang thỏang từ thân thể nàng, nhẹ giọng nói: "Ngọc Trí yên tâm! Ta tự có thủ đọan ứng phó với hung hiểm trước mặt, muốn thành đại nghiêp đâu phải chuyện gì cũng dễ dàng bằng phẳng."

Tống Ngọc Trí để lộ thần sắc mâu thuẫn, đưa mắt liếc nhanh trên gương mặt anh tuấn của gã rồi cúi đầu nói: "Ta cũng không biết nên tán thưởng ngươi hay nên mắng chửi ngươi một trận nữa, tuy không có người nào nói ra, nhưng trong lòng ai cũng khâm phục các ngươi làm được chuyện tưởng chừng như không thể. Có điều đây cũng là chuyện hết sức ngu ngốc, có phải các ngươi định dù thế nào cũng quyết không giao Hòa Thị Bích ra đúng không?"

Khấu Trọng mỉm cười: "Ngọc Trí sao có thể khẳng định Hòa Thị Bích ở trong tay chúng ta?"

Tống Ngọc Trí ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt gã nói; "Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, thêm vào một tên Bạt Phong Hàn nữa, có chuyện gì mà các ngươi không dám làm chứ? Có điều địch thủ lần này của các ngươi quá mạnh! Cho dù Lỗ thúc rất có hảo cảm với các ngươi, nhưng vẫn không dám nhúng tay vào chuyện này. Ngòai ra, ta còn có hai chuyện ta muốn nhắc nhở các ngươi."

Khấu Trọng hoan hỷ nói: "Kỳ thực trong lòng Ngọc Trí đã thích ta rồi phải không?"

Tống Ngọc Trí khẽ chau đôi mày liễu, tỏ vẻ không vui nói: "Người ta đang nói chuyện nghiêm túc, liên quan đến sinh tử của các ngươi đây, đừng có lảng sang những chuyện vô vị đó được không?"

Khấu Trọng giơ hai tay tỏ ý đầu hàng: "Ngọc Trí giáo huấn rất phải, tại hạ xin được rửa tai lắng nghe."

Tống Ngọc Trí ngúyt Khấu Trọng một cái, ngọc chưởng đặt lên ngực gã, song mục sáng rực lên, xạ ra những tia sắc lạnh, thản nhiên nói: "Chỉ cần ta sử kình, đảm bảo mạng nhỏ của Khấu Trọng ngươi sẽ khó giữ, ngươi có sợ không?"

Khấu Trọng thờ ơ như không đáp: "Chết thì chết! Có gì phải sợ chứ?"

Tống Ngọc Trí ngạc nhiên thốt: "Có phải ngươi cho rằng ta sẽ không giết ngươi? Tống gia chúng ta xưa nay có quan hệ rất mật thiết với Lý Mật, nói không chừng ta sẽ chủ động thật đó."

Khấu Trọng cúi đầu nhìn những ngón tay thon dài của nàng đặt trên ngực mình, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác không thể nói lên thành lời, nhẹ giọng nói: "Bởi vì ngoại trừ mẹ và Tố tỷ ra, nàng là nữ tử mà Khấu Trọng này tuyệt đối tin tưởng. Lý do này chắc đủ rồi chứ?"

Ánh mắt Tống Ngọc Trí chợt thay đổi, thở dài u uất rồi dịch người lại gần hơn một chút, bàn tay đặt lên ngực Khấu Trọng trở thành điểm tựa để tấm thân yêu kiều của nàng khỏi ngã hẳn vào người gã, chiếc miệng anh đào ghé vào tai gã thì thầm: "Khúc Ngạo đã kết minh với đám cao thủ đến từ Đột Quyết, thề phải lấy mạng ba người các ngươi, chỉ không biết bọn chúng có hạ thủ trước giờ Tý hay không mà thôi."

Khấu Trọng nhìn ngắm chiếc cổ trắng ngần của nàng mà chỉ muốn há miệng cắn một cái, song lại sợ xúc phạm đến nàng nên đành phảu cố kiềm chế không dám khinh cử vọng động, trầm giọng nói: "Có phải nàng muốn nói đến huynh muội Tháp Bạt Ngọc?"

Tống Ngọc Trí nói: "Ngọai trừ bọn Tháp Bạt Ngọc ra còn có Long Quyền Phong Đột Lợi và một số cao thủ tùy hành mớI đến Lạc Dương, bọn chúng tuy coi Bạt Phong hàn là mục tiêu hàng đầu, nhưng cũng chẳng có trào cảm gì với các ngươi cả đâu? Hừ, thực lực hai bên cách nhau quá xa như vậy, các ngươi lấy gì để ứng phó đây?"

Khấu Trọng nghĩ mãi mới nhớ ra là Bạt Phong Hàn đã từng nhắc đến người này, y là cao thủ xuất chúng trong vương tộc Đột Quyết, lại từng trợ giúp Lý phiệt lấy được Quan Trung, có quan hệ rất tốt với Lý Thế Dân. Chỉ nghe gã hừ lạnh một tiếng đáp: "Còn lâu hắn mới vì Bạt Phong Hàn mà vượt thiên sơn vạn thủy đến Lạc Dương này, theo ta thấy thì hắn muốn đến Trung Nguyên để làm cho tình hình càng thêm rối lọan mới đúng."

Tống Ngọc Trí nói: "Thế nào cũng được, đáng ngại nhất là hắn muốn mượn các ngươi để xây dựng thế lực ở Trung Nguyên. Hiện giờ Đột Quyết thế như hồng thủy, không ai muốn có một đại cường địch như thế cả đâu. Chớ nên nghĩ rằng Vương Thế Sung sẽ chịu bảo hộ các ngươi, bản thân y cũng là người Hồ đến từ Đột Quyết thôi, như vậy ngươi đã hiểu chưa?"

Khấu Trọng cảm thấy lạnh cả người, nói không ra lời.

Tống Ngọc Trí lại nhẹ nhàng nói tiếp: "Một kẻ khác cần phải đề phòng là Phục Khiên, người này trí dũng song tòan, khí khái hơn người. Lần này hắn tới Trung Nguyên chắc chắn chẳng phải để làm việc gì tốt đẹp đâu. Phục Khiên và Vương Bạc có quan hệ rất tốt, nói

không chừng sẽ vì họ Vương mà ra tay đối phó các ngươi đấy."

Khấu Trọng giờ mới nhớ đến chuyện quyết đấu của Phục Khiên và Khúc Ngạo tối qua, ngạc nhiên hỏi: "Nghe ngữ khí của Ngọc Trí thì dường như tối qua Phục tiểu tử và Khúc Ngạo lão đầu không hề động thủ thì phải, chuyện như thế nào vậy?"

Tống Ngọc Trí nói: "Tối qua khi các ngươi đại triển thần uy thì Phục Khiên cũng đã đến rồi, đợi các ngươi đi khỏi hắn mới chủ động đổi ngày quyết chiến, định lại là tối mai sẽ tranh hùng với Khúc Ngạo ở Mạn Thanh Viện. Hừ, kẻ này chỉ nói có vài câu đã xây dựng được thân phận địa vị ở Trung Nguyên, thủ đọan quả là phi phàm"

Khấu Trọng cười khổ: "Đầu ta bắt đầu cảm thấy đau rồi đây! Ngọc Trí có thể thưởng cho một cái hôn để cổ động sĩ khí không?"

Tống Ngọc Trí kinh hãi lui lại, má phấn hồng lên, giận dữ nói: "Ngươi đừng hòng si tâm vọng tưởng, là ta nể mặt nhị ca mới đến đây nhắc nhở cái tên tiểu tử vô sĩ mặt dầy như ngươi thôi!"

Khấu Trọng cười hì hì: "Thế nào cũng được, tam tiểu thư đối với tại hạ ân trọng như núi, Khấu Trọng này đảm bảo sau khi lấy nàng về làm vợ sẽ chiều chuộng hết lòng, làm cho nàng cả ngày đều vui vẻ!"

Hoa dung Tống Ngọc Trí chợt trở nên lạnh lùng như mới được phủ một lớp băng mỏng, nhạt giọng nói: "Ngươi còn mạng sống qua đêm nay rồi hãy nói! Ta thật không biết ngươi là người thông minh hay là kẻ xuẩn tài nữa, chỉ trong chốc lát đã đắc tội với nhiều cường địch như vậy. Thôi bỏ đi, Ngọc Trí đã hết lời, ngươi hãy liệu mà tự lo cho mình!"

Khấu Trọng đợi nàng đi xa, rồi tung mình nhảy lên nóc nhà, nhằm hướng khỏang sân bên trong tửu điếm lướt tới. Gã không muốn bị

người khác chận lại nữa.

Bật Phong Hàn ngồi một mình một bàn, hai mắt nhắm nghiền bất động. Từ Tử Lăng thì kê mấy chiếc ghế ở một góc khác thành một chiếc giường tạm, nằm say ngủ, hô hấp dài và đều đặn. Ác chiến đêm nay là khó tránh khỏi, bởi vậy hai người đều nỗ lực dụng công, duy trì trạng thái tốt nhất.

Cửa lớn khẽ mở ra, một bóng nhân ảnh lướt vào, đến trước mặt Bạt Phong Hàn như một bóng ma. Bạt Phong Hàn khẽ mở mắt, ngạc nhiên thốt lên: "Thuần Vu Vi, một mình ngươi đến đây làm gì?"

Thuần Vu Vi liếc nhìn sang phía Từ Tử Lăng đang say ngủ, cau mày hỏi: "Khấu Trọng đâu?"

Bạt Phong Hàn giở khóc giở cười, không biết nên làm sao: "Hình như ngươi quên mất chúng ta là cừu gia của nhau thì phải?"

Thuần Vu Vi ưỡn ngực lên, nở một nụ cười ngọt ngào đến mê hồn người: "Ngươi là anh hùng hảo hán mà, lẽ nào lại thừa cơ hạ thủ với một nữ tử như ta chứ? Huống hồ ta đây căn bản không hề sợ ngươi. Ủa, có cả rượu nữa cơ à? Cho ta một ly nào!"

Nói đọan liền ngồi phịch xuống chiếc ghế đối diện với Bạt Phong Hàn, thuận tay cầm chén rượu dơ lên trước mặt Bạt Phong Hàn, tỏ ý muốn y rót rượu cho mình. Bạt Phong Hàn không biết nói sao, đành cầm bình rượu lên rót cho nàng ta một chén.

Thuần Vu Vi nhìn ngang liếc dọc tìm Khấu Trọng rồi mới chậm rãi nói: "Tình địch của ngươi đến rồi!"

Bạt Phong Hàn vẫn bình tĩnh như thường, trầm giọng: "Cuối cùng Đột Lợi cũng đến rồi!"

Ánh mắt Thuần Vu Vi ngưng lại trên gương mặt khôi vỹ anh tuấn của y, tròn mắt hỏi: "Khi ngươi ở Đột Quyết không phải rất thích cột khăn đỏ trên đầu hay sao? Tại sao lại thay đổi thói quen, ta thích dáng vẻ ngươi lúc cột khăn đỏ lắm, rất là quyến rũ!"

Bạt Phong H àn đặt bình rượu xuống, bật cười nói: "Lúc ở Đột Quyết ngươi đã gặp ta được mấy lần? Làm sao biết được ta như thế nào, mê người hay hại người?"

Thuần Vu Vi không trả lời, chỉ chậm rãi đưa chén rượu lên nhấp môi, nhìn sang phía Từ Tử Lăng hỏi: "Có phải hắn đang ngủ không? Hay là đang nghe trộm chúng ta nói chuyện?"

Bạt Phong Hàn cảm thấy đau đầu không biết ứng phó tiểu mỹ nhân này thế nào, quyết định không trả lời.

Thuần Vu Vi thấy Bạt Phong Hàn không phản ứng, lại quay sang nhìn thẳng vào mặt y, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi "Có phải ngươi câm rồi không?"

Bạt Phong Hàn nhún vai cười khổ.

Thuần Vu Vi đặt chén rượu xuống, nhổm hẳn ngườI lên nói: "Tình nhân cũ của ngươi cũng theo Đột LợI xuống phía Nam, nghe nói nàng ta hận ngươi tới thấu xương, muốn tận mắt nhìn thấy Đột Lợi chặt thủ cấp của ngươi xuống!"

Trong mắt Bạt Phong Hàn thóang hiện lên thần sắc thương cảm, thở dài não ruột, không nói tiếng nào.

Thuần Vu Vi tức giận giẫm chân: "Ngươi còn im lặng nữa ta sẽ chấp hành sư mệnh, động thủ với ngươi đấy!"

Hai mắt Bạt Phong Hàn đột nhiên sáng rực lên như điện, lạnh lùng nói: "Tốt nhất ngươi nên đợi lát nữa mới đến tìm Khấu Trọng!"

Thuần Vu Vi đột nhiên cười tươi như hoa nói: "Một mình ta làm sao thắng nổi ngươi, chỉ là dọa một chút thôi mà! Người ta xin lỗi có được không? Hì, bình thường Khấu Trọng có nhắc tới ta trước mặt ngươi không?"

Bạt Phong Hàn bực bội nói: "Khấu Trọng chưa từng nói chuyện nữ nhân với ta!"

Thuần Vu Vi lộ ra thần sắc thất vọng, đứng dậy gằn giọng nói: "Ngươi thay ta nói cho tên tiểu tử không có lương tâm đấy, bảo hắn hắn rời xa ngươi càng xa càng tốt, bằng không chớ trách ta trở mặt vô tình."

Nói đọan giẫm mạnh chân, phóng đi như một cơn gió.

Bạt Phong Hàn vung chưởng đẩy ra, đóng cánh cửa bị nàng ta làm bật mở lại. Đúng lúc này, y nghe thấy tiếng Khấu Trọng cất lên.

Chương 166: Công tử đa tình

Khấu Trọng đặt chân lên nóc tửu điếm, đang định nhảy xuống sân, đi vào từ cửa sau, thì một người quay lưng lại với gã bắn vọt lên, vừa hay chặn đường đi của gã.

Nhìn từ phía sau, người này ít nhất cũng có bảy tám phần giống Đỗ Phục Uy, vừa cao vừa gầy, chỉ thiếu chiếc mũ cao mà thôi, nhưng lại ăn mặc như đạo sĩ, lưng đeo một cây kiếm gỗ đàn. Tư thế bay lên của lão càng quái dị tuyệt luân, chân tay không hề co lại để phát lực, mà nảy tưng lên như cương thi vậy.

Khấu Trọng thầm kêu tà môn, vội vàng dừng bước, thấp giọng hỏi: "Ninh Đạo kỳ?".

Đạo nhân kia ngửa mặt lên nhìn vầng trăng sáng mới mọi lên sau rặng núi phía Đông, nhạn giọng nói: "Ninh Đạo huynh từ lâu đã không màng thế sự, các ngươi vẫn còn chưa có tư cách khiến y phải động thân!".

Khấu Trọng giờ mới có chút yên tâm, nhưng vẫn không dám lơ là chút nào, chỉ nghe khẩu khí người này xưng huynh gọi đệ với Ninh Đạo Kỳ cũng biết lão nhất định là võ lâm tiền bối cùng bối phận với Ninh Đạo Kỳ rồi.

Khấu Trọng ung dung nói: "Đạo trưởng xưng hô thế nào? Pháp giá quang lâm, có gì chỉ giáo?".

Đạo nhân kia dịu giọng nói: "Bần đạo Tị Trần, lần này đến đây là vì muốn tận chút tâm lực cho môn đạo chúng ta. Chỉ cần các ngươi

chịu giao thứ đã lấy ra, bần đạo sẽ giúp các ngươi hóa giải mối phiền phức này với Từ Hàng Tịnh Trai và Tịnh Niệm Thiền Viện, đảm bảo bọn họ sẽ không truy cứu gì nữa".

Khấu Trọng gãi đầu nói: "Nếu tiểu tử có thật sự trộm bảo vật, chi bằng để tự mình trả về, đâu cần đạo trưởng ngài phải tốn công?".

Tị Trần đạo trưởng cười ha hả nói: "Bởi vì ta biết ngươi căn bản không muốn giao hoàn bảo vật, vì vật mới phải quản chuyện này".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Đạo trưởng đã tự xưng Tị Trần, tại sao đột nhiên lại nhàn rỗi mà lo chuyện thế sự vậy?".

Tị Trần bị gã châm biếm, nhưng không hề lấy đó làm giận, chỉ khẽ thở dài nói: "Hỏi hay lắm, lần này bần đạo động trần tâm, tất cả đều vì không nỡ để hai đóa kỳ hoa duy nhất có thể luyện được Trường Sinh Quyết như các ngươi vì chuyện tranh quyền đoạt lợi của nhân gian mà bị hủy diệt trong một sớm một chiều".

Khấu Trọng nghiêm túc cung kính nói: "Thì ra đạo trưởng có lòng thương tiếc, thứ cho Khấu Trọng này niên thiếu vô tri, nhưng nếu tiểu tử kiên quyết không giao bảo vật ra, có phải đạo trưởng sẽ đích thân xuất thủ hủy đi hai chúng tôi không?".

Tị Trần mỉm cười nói: "Đầu óc ngươi nhanh nhạy lắm, chi bằng như vậy đi! Ta quay lưng lại tiếp ngươi mười chiêu, nếu ngươi không thể bức ta rơi xuống sân, ngươi hãy ngoan ngoãn giao Hòa Thị Bích ra để bần đạo trả nó về cho chủ, giải quyết chuyện này một cách trọn vẹn".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Thứ cho tiểu tử không thể đáp ứng, không phải vì không nắm chắc phần thắng, mà là vì dù đạo trưởng có thắng, tiểu tử cũng không lấy đâu ra Hòa Thị Bích mà giao ra, chuyện

này tuyệt đối không sai, không biết đạo trưởng có tin hay không?".

Tị Trần ngạc nhiên quay lại, đối mặt với Khấu Trọng. Tị Trần đạo trưởng tướng mạo cao nhã thanh kỳ, vầng trán cao đầy trí tuệ, chỉ nhìn làn da trắng sáng của lão, cũng biết tiên thiên chân khí đã luyện đến mức hóa cảnh rồi. Đôi mắt ấy dường như mãi mãi giữ một vẻ lạnh lùng bình tĩnh thần bí khó dò, có một cảm giác kỳ dị, vượt hẳn những thứ do huyết nhục tạo thành.

Khi Khấu Trọng quan sát lão, lão cũng dụng thần quan sát lại Khấu Trọng, sắc mặt không giấu nổi vẻ kinh hãi. Không biết vì sao, trong lòng khi không cũng dâng lên một cảm giác thân thiết không thể tả nổi, càng thêm tin tưởng đối phương là do thiện ý nên mới nhúng tay vào cuộc phân tranh này.

Tị Trần ngẩng mặt lên nhìn bầu trời sao lấp lánh, lắc đầu thở dài nói: "Khấu Trọng ngươi đã đạt đến cảnh giới chí cao Luyện Hư Hợp Đạp của đạo gia rồi, có thiếu thì chỉ thiếu chút hỏa hầu thôi!".

Khấu Trọng không hiểu hỏi: "Luyện Hư Hợp Đạo là cái gì?".

Tị Trần nhìn thẳng vào Khấu Trọng, thần tình nghiêm túc. Nhấn giọng nói từng chữ một: "Quá trình tu luyện của đạo môn chúng ta đại khái có thể chia thành bốn gia đoạn, chính là Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Hoàn Hư, Luyện Hư Hợp Đạo. Cụ thể từng giai đoạn thế nào thì khó mà phân định rõ ràng được, cũng như ngươi khi uống nước, tự biết lấy nóng lạnh vậy. Nên biết rằng tiềm lực của con người có to lớn tới đâu, cũng có một cực hạn nhất định, vì vật hai giai đoạn đầu, chỉ là tu luyện nhục thân. Chỉ có hai giai đoạn sau, mới luyện cách kết hợp bản thân với đạo trong vũ trụ, siêu thoát nhục nhân, đạt đến cảnh giới nhập thánh hợp đạo".

Khấu Trọng vui mừng thốt lên: "Khi bọn tiểu tử luyện Trường Sinh

Quyết, cơ hồ như vừa mới bắt đầu đã là hai giai đoạn sau mà đạo trưởng nói rồi".

Tị Trần cười khổ lắc đầu: "Đây là chuyện bần đạo cũng không thể hiểu nổi. Hiện giờ phải giải quyết chuyện này thế nào đây? Tình thế trước mắt chỉ cần không cẩn thận một chút, sẽ dẫn đến cuộc chiến khốc liệt giữa ba nhà phật, đạo, ma ngay!".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Nói thật lòng, cho dù tiểu tử thật sự có Hòa Thị Bích trong tay, cũng quyết chẳng giao ra cho Sư Phi Huyên đâu. Thứ thiên cổ dị bảo như Hòa Thị Bích chỉ đó kẻ có đức mới được sỡ hữu mà thôi, ai có bản lĩnh, thì sẽ thuộc về người đó. Nếu muốn lấy bảo vật, thì phải dựa vào bản lĩnh thật sự của mình mà tranh đoạt!".

Tị Trần cười ha hả nói: "Ngươi rất giống bần đạo lúc còn trẻ! Được rồi! Ta không quản chuyện này nữa! Các ngươi tự lo cho mình đi!". Nói đoạn cười dài, tung mình lướt đi, nháy mắt đã biến mất trong màn đêm thăm thẳm.

Khấu Trọng nhảy xuống sân, Bạt Phong Hàn đã mở cửa đợi sẵn. Gã bước vào trong tửu điếm, đầu tiên nhìn thấy Từ Tử Lăng đang nằm lăn quay ngủ khò trong góc, liền lắc đầu phì cười nói: "Tên tiểu tử này đúng là chường môn lạc quan phái, làm ta nhớ ra là đã mấy ngày nay mình chưa ngủ chút nào!".

Bạt Phong Hàn đặt tay lên vai gã, thần sắc ngưng trọng nói: "Ngồi xuống hãy nói!".

Sau khi yên vị, Khấu Trọng đảo mắt nhìn quanh rồi ngạc nhiên thốt lên: "Đám tiểu nhị đâu hết rồi!".

Bạt Phong Hàn đáp: "Một đĩnh vàng hai lượng có thể khiến người ta

tình nguyện làm rất nhiều chuyện".

Khấu Trọng giờ mới chú ý đến sắc mặt của Bạt Phong Hàn, tò mò hỏi: "Thần tình huynh sao lại trầm trọng như vậy, có phải nghe được lời Tị Trần mới nói không? Thoạt nhìn là ta biết ngay lão là bậc tiền bối đạo hành cao thâm rồi!.

Bạt Phong Hàn cười lạnh nói: "Lần này thì ngươi nhìn lầm rồi, kẻ này là Yêu Đạo Bích Trần, chứ không phải Tị Trần, ba mươi năm trước từng hoành hành phương Bắc, vô ác bất tác, là cao thủ số một số hai trong Ma môn, thanh thế chỉ chịu lép vế Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, cũng may là Hòa Thị Bích thật sự không nằm trong tay ngươi, bằng không nhất định đã bị lão thăm dò ra thực hư rồi".

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi, rồi ngạc nhiên nói: "Huynh làm sao biết được lai lịch của lão, ta thì chưa từng nghe đến cái tên này bao giờ cả".

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: "Những chuyện liên quan đến Ma môn này, ngươi bảo ai nói cho ta đây? Tị Trần và Chúc Ngọc Nghiên tuy cùng trong Ma môn, nhưng lại thuộc những lưu phái khác nhau, bình thường thì cũng có tranh đấu, song khi đối phó ngoại nhân thì rất đoàn kết".

Khấu Trọng ngẩn người ra giây lát, chau mày nói: "Tên Yêu Đạo này thật lợi hại, cả một chút tà khí cũng không để lộ ra ngoài".

Bạt Phong Hàn nói: "Nếu không phải ta biết trong Ma môn có một nhân vật như vậy, có lẽ cũng bị lão gạt giống như ngươi rồi. Chỉ nội điểm này, là có thể thấy đạo hành kẻ này đã đạt tới cảnh giới đăng phong đạo cực rồi".

Khấu Trọng trầm ngâm: "Lão có thể quay lưng lại tiếp ta mười đao

không?".

Bạt Phong Hàn lắc đầu: "Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, cả Ninh Đạo Kỳ cũng không thể làm được. Lão chỉ muốn thăm dò xem có phải Hòa Thị Bích đang ở trong tay ngươi không mà thôi, hiện giờ ngược lại chính lão lại bị lừa. Mấy câu cuối cùng tuy có vẻ dễ nghe, nhưng thực ra lại có ý đổ dầu vào lửa, hi vọng chúng ta đánh một trận lưỡng bại câu thương với Liễu Không và Sư Phi Huyên, bỉ ổi vô cùng".

Khấu Trọng cười khổ: "Hay là còn cao thủ nào giống như lão, Lão Bạt huynh cứ kể ra một lượt đi, để ta còn chuẩn bị tâm lý đối phó".

Bạt Phong Hàn phì cười: "Đừng có tự dọa khiếp mình như thế được không? Ít nhất trước giờ Tý đêm nay lão cũng không đến làm phiền chúng ta đâu, lúc đó còn mạng thì mới nói tiếp".

Khấu Trọng thở dài: "Ta có một tin tức, nghe nói Khúc Ngạo và Long Quyển Phong Đột Lợi từ Đột Quyết mới đến đã liên thủ đối phó chúng ta, thế là lại thêm một địch thủ khó nhằn. Chúng ta có nên thay đổi kế hoạch làm anh hùng hảo hán, chuyển sang nghiên cứu xem làm sao đào tẩu khỏi Lạc Dương không?".

Bạt Phong Hàn bật cười nói: "Ngươi tưởng rằng chúng ta còn có thể dễ dàng rời thành nữa sao? Thử lưu tâm lắng nghe xem, bên ngoài tĩnh lặng như quỷ vực, người đi đường đã đâu hết cả rồi?".

Khấu Trọng giật mình: "Lẽ nào đã có người phong tỏa con đường này?".

Bạt Phong Hàn chậm rãi đáp: "Không đúng thì cũng không sai là mấy". Đoạn nhìn sang phía Từ Tử Lăng, mỉm cười nói: "Chúng ta có nên học theo Tử Lăng, ngủ một giấc đến đêm không?".

Khấu Trọng nói: "Đề nghị này rất hợp ý Trẫm! Ủa, có người cưỡi ngựa đến kìa, có phải hơi sớm không nhỉ?".

Bạt Phong Hàn nói: "Đến trước giờ Tý là bằng hữu, đến sau giờ Tý là địch nhân, ngươi xem ta đoán có đúng không nhé?".

Khấu Trọng đứng dậy, bước tới một góc cách chỗ Từ Tử Lăng nằm chừng ba trượng, vươn mình ngáp dài nói: "Đến làm phiền ta ngủ thì bằng hữu cũng thành địch nhân hết, có chuyện gì huynh cứ đứng ra ứng phó được rồi!".

Bạt Phong Hàn nhìn Khấu Trọng đang dịch bàn dịch ghế, cười khổ nói: "Ngươi nghĩa khí thật đấy!".

Tiếng vó ngựa lại gần, vang vang trên con phố vắng.

Khấu Trọng mới nằm lên chiếc giường tạm do hai chiếc bàn kê lại gần nhau thì tiếng vó ngựa đã dừng lại trước cửa.

Thanh âm dễ nghe của một nam tử thanh niên vang lên: "Ba người các ngươi mau cút ra đây cho ta!".

Tuy lời nói không chút khách khí, song thanh điệu lại hết sức ấm áp, văn nhã, hoàn toàn không hề phù hợp ngữ ý.

Ánh mắt Bạt Phong Hàn thoáng hiện tên sát cơ lạnh lẽo: "Kẻ mới đến là ai? Đêm nay Bạt Phong Hàn không giết những hạng vô danh!".

Người kia im lặng một hồi rồi mới dịu giọng đáp lại: Bạt huynh thứ cho tại hạ nhất thời xung động mà khẩu xuất cuồng ngôn. Nếu Bạt huynh chịu hóa can qua thành ngọc bạch, giao Hòa Thị Bích ra để tại hạ trả về cho Phi Huyên tiểu thư, tại hạ xin được dân rượu tạ tội vì

khi nãy đã xúc phạm đến Bạt huynh!".

Thanh âm truyền qua cánh cửa đóng kín, cao mà không the thé, rõ ràng từng chữ một, chỉ riêng phần công lực này đủ khiến người ta không thể xem thường rồi.

Tiếng thở đều đặn của Từ Tử Lăng và Khấu Trọng tạo nên một tiết tấu kỳ lạ, bên trong như ẩn hàm một đạo lý thâm ảo gì đó.

Bạt Phong Hàn chau mày nói: "Ta ghét nhất là loại người đổi giọng như trở bàn tay, các hạ rốt cuộc là thần thánh phương nào mà muốn ra mặt thay cho Sư Phi Huyên?".

Người kia phát ra một tràng cười dài: "Nghe ngữ khí của Bạt huynh, chắc chuyện giao hoàn Hòa Thị Bích không thể thương lượng được rồi! Vậy thì đành phải động thủ thôi!".

Bạt Phong Hàn nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra đối phương là ai, đành quyết ý không trả lời y nữa, nhắm mắt ngồi yên.

"Bình!".

Cánh cửa gỗ vỡ thành năm sáu mảnh vụn, vụn gỗ bắn lung tung khắp phòng.

Bạt Phong Hàn định lực cao vời, núi đổ trước mắt cũng không biến sắc, vậy mà lần này cũng phải thoáng động dung.

Nên biết rằng hai cánh cửa này chỉ khép hờ, không hề có một điểm tựa nào, vậy mà đối phương chỉ cách không đánh ra một quyền đã làm cánh cửa vỡ nát, chỉ riêng công lực này đã đạt cảnh giới kinh thế hãi tục rồi.

Một thanh niên nam tử anh tuấn phong lưu, văn nhã thanh tú như ngọc thụ lâm phong hiện ra trước cánh cửa vừa vỡ nát, tay cầm một chiếc chiết phiến họa hình mỹ nữ khẽ phe phẩy, thần thái tiêu sái tự nhiên, chẳng hề giống đến gây chuyện chút nào.

Cặp mắt hổ của Bạt Phong Hàn sáng bừng lên: "Thì ra là Đa Tình Công Tử Hầu Bi Bạch, chẳng trách lại ra sức hộ hoa như vậy, thất kính, thất kính!".

Y nói những lời này với ngữ điệu lạnh nhạt đến độ cực đoan, tràn đầy vẻ châm biếm.

Gương mặt tuấn tú của Hầu Bi Bạch thoáng hiện vẻ ngần ngừ, thở dài nói: "Thực không dám giấu, tại hạ trước nay luôn ngưỡng một ba vị, tuyệt đối không hi vọng sẽ gặp nhau trong cảnh này đâu. Ủa, Khấu huynh và Từ huynh có phải đã thọ thương rồi hay không? Hay là đang ngủ vậy?".

Bạt Phong Hàn cười nhạt nói: "Hầu huynh không cần lo cho bọn hắn, mọi người mới gặp nhau lần đầu, chi bằng ngồi xuống uống vài chén rượu rồi mới động thủ?".

Hầu Bi Bạch định thần quan sát Bạt Phong Hàn, hồi lâu sau mới nói: "Đây gọi là tiên lễ hậu binh phải không? Vậy để tại hạ kính Bạt huynh một chung!".

Nói đoạn sải bước đi tới, ngồi xuống đối diện với Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn ngồi yên bất động, nhìn Hầu Bi Bạch cho cây chiết phiến vào ống tay áo mà mắt không chớp lấy một cái, sau đó đưa tay rót rượu cho y và bản thân.

Hầu Bi Bạch chẳng hề có vẻ bất an trước ánh mắt lạnh lùng như có

thể nhìn thấu tâm can của đối phương, động tác tiêu sái đẹp mắt, không hổ là nhân vật phong lưu khiến thiên hạ mỹ nữ phải ái mộ.

Hầu Bi Bạch hai tay đỡ lấy chén rượu, đưa lên nói: "Nghe danh không bằng gặp mặt, Bạt huynh quả không làm tại hạ thất vọng".

Bạt Phong Hàn không hề khách khí, nhạt giọng nói: "Chiết phiến của Hầu huynh lấy tinh cương làm cốt, không biết mặt phiến làm bằng thứ gì vậy?".

Hầu Bi Bạch mỉm cười nói: "Đây là lần đầu tiên tại hạ gặp phải một câu hỏi như vậy, nhãn lực của Bạt huynh thật lợi hại. Mặt phiến của tại hả dùng tơ nhện ngàn năm dệt thành, kiên cố cực kỳ, không sợ bất cứ đao kiếm nào".

Bạt Phong Hàn cười ha hả: "Hảo binh khí, chỉ là không biết trên mặt phiến có họa hình Sư Phi Huyên không vậy?".

Hầu Bi Bạch cúi đầu nhìn mỹ tửu trong chén, cười khổ nói: "Trên chiết phiến này chỉ thiếu có hình của Phi Huyên tiểu thư, Bạt huynh có đoán được nguyên nhân không?".

Bạt Phong Hàn ung dung cười cười nói: "Chuyện này không khó đoán lắm, một là vì khí chất của nàng ta quá đặc biệt, Hầu huynh không thể nắm chắc, hai là Hầu huynh dụng tình quá nặng, sợ được sợ mất nên không thể hạ bút".

Hầu Bi Bạch chán nản nói: "Hai nguyên nhân mà Bạt huynh nêu ra đều rất có lý cả. Đối với tại hạ, thật không biết nên đưa thần thái nào của nàng vào tranh mới có thể biểu hiện được vẻ đẹp nhất, vì vậy mà

vẫn do dự không dám động bút".

Bạt Phong Hàn động dung nói: "Những lời này còn hay hơn gấp vạn lần những lời tán dương hoa mỹ, hay là Hầu huynh vẻ một mạch mười mấy hình Sư Phi Huyên lên đó, mỗi một hình biểu lộ một thần thái của nàng, như vậy không phải là vấn đề được giải quyết sao?".

Hầu Bi Bạch thở dài nói: "Vậy thì không biết tại hạ phải vẽ bao nhiêu bức mới đủ, như vậy cũng không khỏi hơi bất kính với nàng nữa!".

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên ngẩn người ra giây lát rồi mới nâng chén lên nói: "Nói hay lắm! Bạt mỗ kính Hầu huynh một chung!".

Hai người cụng ly rồi ngửa miệng uống cạn, không để rớt một giọt ra ngoài.

Sau khi đặt chén rượu xuống, ánh mắt Hầu Bi Bạch đột nhiên trở nên sắc bén hơn cả đao kiếm nhìn thẳng vào Bạt Phong Hàn, cất giọng lạnh lùng hỏi: "Chuyện này có thể giải quyết hòa bình không?".

Bạt Phong Hàn cương quyết lắc đầu: "Hầu huynh bớt nói lời thừa đi thì hơn!".

Hầu Bi Bạch tỏ vẻ khó hiểu: "Bạt huynh xưa nay không màng đến chuyện quốc gia, tại sao cứ muốn lao vào vòng phân tranh vô vị này đây, có được Hòa Thị Bích đối với Bạt huynh phỏng ích lợi gì?".

Bạt Phong Hàn bực mình nói: "Hầu huynh không phải muốn động thủ sao? Bạt mỗ đang muốn kiến thức phiến pháp kinh thiên động địa của Hầu huynh một phen đây. Cái này gọi là mời nhau chi bằng ngẫu nhiên, Hầu huynh, mời!".

Bốn con mắt của cả hay cùng lúc sáng rực lên, nhìn thẳng vào đối phương không hề nhân nhượng.

Một cỗ sát khí vừa nồng vừa liệt từ phía Hầu Bi Bạch bức sang chỗ Bạt Phong Hàn. Chiếc áo bào nho sinh của y tự động phất lên phần phật, càng làm thanh thế tăng lên gấp bội.

Bạt Phong Hàn vẫn tịnh như vực sâu biển lớn, lại giống như một trái núi hiên ngang đỉnh lập, bất cứ sóng cả ba đào, cuồng phong bão vũ gì cũng không thể lung lay dịch chuyển.

Chén rượu trên bàn bắt đầu run lên bần bật, tình cảnh quái dị cực kỳ.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, đều biết khó thể chèn ép được khí thế của đối phương, cuối cùng chỉ có một con đường duy nhất chính là động thủ, ngõ hầu tìm ra sơ hở để phá giải.

"Soạt!".

Chiết phiến mở ra, mặt hướng về phía Bạt Phong Hàn có họa hình tám mỹ nữ, mỗi người mỗi thần thái khác nhau, nhưng đều tràn đầu vẻ đẹp hấp dẫn của phái nữ.

Bạt Phong Hàn ngây người ra nói: "Ở góc kia có phải Trầm Lạc Nhạn không? Ta chưa từng thấy thần tình này của nàng ta bao giờ, cũng chưa từng nghĩ rằng nàng ta lại hấp dẫn đến thế".

Hầu Bi Bạch khí thế vẫn tăng không giảm, gương mặt hiện lên thần sắc ôn nhu, dịu giọng nói: "Lạc Nhạn là một nữ tử tịch mịch, ngày hôm ấy khi ta hái một đóa cúc trắng gài lên tóc nàng, nàng liền để lộ thần sắc vừa kinh ngạc vui mừng, lại vừa lãnh mạc vô tình này. Lúc đó ta có thể khẳng định rằng nàng đang nghĩ đến người khác, nhưng chẳng những ta không ghen tỵ, mà còn vẽ lại thần tình đó. Chỉ có thần tình này mới có thể đại biểu cho nàng mà thôi!".

"Choang!".

Bạt Phong Hàn bạt kiếm, chém tạt ngang vào Hầu Bi bạch.

"Soạt!".

Chiết phiến gấp lại, ung dung đưa lên đỡ một kiếm lăng lệ vô song của Bạt Phong Hàng.

Hai người cùng khẽ lắc lư người.

Không ai là không kinh hãi.

Một kiếm tưởng chừng như đơn giản của Bạt Phong Hàn, kỳ thực lại cực khó đón đỡ. Với một tốc độ nhanh như điện chớp, Tràm Huyền Kiếm đã biến hóa liên tiếp ba lần, Bạt Phong Hàn cũng thầm nhủ dù Hầu Bi Bạch cao minh tới đâu, cũng phải vất cả thoái lui, chẳng ngờ đối phương lại đỡ được một cách hết sức ung dung tự nhiên như vậy.

Hầu Bi bạch cũng không dám tin vào mắt mình.

Từ khi xuất đạo tới nay, bất luận là gặp phải đối thủ nào uy danh hiển hắc, hoành hành bá đạo tới đâu, y cũng không tốn tới mười chiêu để đánh bại, vậy mà lần này y ứng phó một kiếm biến ảo vô thường của Bạt Phong Hàn, đã phải giở hết thực lực của mình ra.

Nhìn bề ngoài thì Hầu Bi Bạch có vẻ ung dung tiêu sái, nhưng bên trong thực đã vận hết cả mười thành công lực.

Trời sinh y đã là kẻ tiêu sái bất quần, vẻ ngoài và võ nghệ cũng như vậy, cho dù là bị người giết chết, trước khi chết y vẫn tiêu sái ung dung, không nhếch nhác thảm hại như những người bình thường khác.

Hai vị cao thủ trẻ tuổi của võ lâm đương đại cuối cùng đã chính diện giao phong.

Kiếm, phiến ngưng đọng trong khoảng không gian phía trên mặt bàn.

Hầu Bi Bạch liên tiếp đón đỡ năm đạo kình khí như những đợt sóng từ thân Trản Huyền Kiếm bức tới, động dung thốt lên: "Bạt huynh lợi hại hơn tại hạ tưởng tượng rất nhiều!".

Bạt Phong Hàn cũng thầm kinh hãi, không ngờ Hầu Bi Bạch lại cao minh nhường này, nếu y không được Hòa Thị Bích cải tạo kinh mạch, e rằng lúc này đã chịu thiệt thòi rất nhiều rồi. Chỉ thấy y thản nhiên cười đáp: "Bỉ thử, bỉ thử!".

Trảm Huyền Kiến khẽ đảy ra rồi thu lại, rời khỏi Mỹ Nhân Phiến của Hầu Bi Bạch, liền mạch đâm ra năm kiếm.

Mỹ Nhân Phiến thoắt đóng thoát mở, hoa lên như múa, hóa giải từng đợt công kích cuồng mãnh của Bạt Phong Hàn.

Lạ nhất là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn ngủ say như chết, cơ hồ như không hề biết hai người đang quyết đấu sinh tử vậy.

"A...".

Khấu Trọng lười nhác ngồi dậy, dụi mắt nói: "Hầu Bi Bạch ơi là Hầu Bi Bạch, cần gì phải khổ vậy chứ? Hòa Thị Bích căn bản không nằm trong tay chúng ta, mà dù có ở đây, chúng ta cũng có thể mặc kệ cái quy củ giang hồ chết bầm đó, liên thủ giết huynh mà!".

"Cheng!".

Trảm Huyền Kiếm trở về vỏ.

Chương 167: Từ trên nhảy xuống

"Phạch!".

Mỹ Nhân Phiến của Đa Tình Công Tử Hầu Bi Bạch hoa lên một vòng đẹp mắt trước mặt Bạt Phong Hàn rồi mới gấp lại trở về ống tay áo. Đoạn y nhìn chằm chằm Bạt Phong Hàn hỏi: "Chuyện này có thật không?".

Bạt Phong Hàn lạnh lùng gật đầu: "Hòa Thị Bích đích thực không ở chỗ chúng ta".

Hầu Bi Bạch cau mày nói: "Tại sao Bạt huynh không sớm nói ra?".

Bạt Phong Hàn hờ hững đáp: "Huynh có hỏi ta à?".

Hai người nhìn nhau một hồi, đột nhiên phá lên cười.

Khấu Trọng đang định nằm xuống ngủ tiếp thì Hầu Bi Bạch giơ cao Mỹ Nhân Phiến, hướng mặt chỉ vẽ duy nhất hình Loan Loan về phía gã rồi hỏi: "Xin hỏi Khấu huynh, mỹ nhân này rốt cuộc là ai?".

Khấu Trọng liếc mắt lại nhìn, động dung thốt: "Đúng là tuyệt diệu tuyệt mỹ, truyền thần sinh động, giống như người sống vậy!".

Bạt Phong Hàn nghiêng đầu nhìn thử, cũng không khỏi tán thưởng chân thành: "Điều đặc biệt nhất là Hầu huynh đã nắm được cái khí chất đặc biệt rất khó hình dung của ả ta, nếu công phu của huynh cũng giống như họa công, chỉ e thiên hạ anh hùng đều phải cam bái

hạ phong mất".

Khấu Trọng vẫn ngây người nhìn hình Loan Loan trên mặt phiến, ngạc nhiên thốt: "Huynh vẽ Loan Loan yêu nữa chỉ có hai màu đen trắng, tại sao ta lại có cảm giác màu sắc rất phong phú vậy nhỉ, thật là cổ quái!".

Hầu Bi Bạch hất nhẹ tay gấp chiết phiến lại, kinh ngạc nhắc lại: "Loan Loan yêu nữ?".

Khấu Trọng nằm xuống bàn, lẩm bẩmm nói: "Đó chính là tử địch của người tình trong mộng Sư Phi Huyên của huynh, Loan Loan yêu nữa, cao thủ xuất chúng nhất Âm Quý Phái sau Chúc Ngọc Nghiên, cũng may là ả không thích thuật thái bổ, không thì đã vắt kiệt Đa Tình Công Tử như huynh đây rồi".

Hầu Bi Bạch vẫn nhởn nhơ như không, lắc đầu tán thưởng: "Thì ra là nàng, chẳng trách mà khí chất lại độc nhất vô nhị như thế, tấm thân kiều diễm như lúc nào cũng phảng phất một mùi hương huyền bí!". Nói tới đây y mới làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi Khấu Trọng: "Khấu huynh dường như không muốn khách khí với ta thì phải?".

Khấu Trọng thở dài: "Bởi vì ta ghen tỵ".

Bạt Phong Hàn và Hầu Bi Bạch nghe xong thì đưa mắt nhìn nhau, không hiểu ý gã muốn nói gì.

Khấu Trọng nhắm mắt lẩm bẩm như nói mớ: "Sư Phi Huyên chịu làm hồng nhan tri kỷ của huynh, nhưng lại chỉ biết sai sử kẻ khác đến hại ta, đối đãi khác nhau một trời một vực như thế, bảo ta sao không ghen tỵ cho được?".

Hầu Bi Bạch phì cười nói: "Nếu đã là hiểu lầm, vậy ta ở đây cùng các

huynh đợi đến giờ Tý. Dù sao cũng ba tháng nay ta chưa nhìn thấy tiên nhan của Phi Huyên rồi".

Bạt Phong Hàn lắc đầu nói: "Sự tình không đơn giản vậy đâu, Hầu huynh tốt nhất đừng để mình bị cuốn vào vòng xoáy này làm gì, bằng không huynh cũng không sống ung dung được nữa đâu".

Khấu Trọng cũng nói: "Chúng ta chỉ nói một câu mà huynh đã tin rồi sao?".

Hầu Bi Bạch mỉm cười nói: "Có quy củ gì nói không thể tin người ngay từ câu nói đầu tiên chứ. Đừng tưởng rằng tại hạ dễ bị gạt, mà là ta nhìn kiếm thế của Bạt huynh, nhận thấy Bạt huynh là người dám làm dám nhận, chứ tuyệt đối không để ý xem người khác bình phẩm về y thế nào. Loại người này đã làm chuyện gì tuyệt đối không sợ thừa nhận, Khấu huynh đã hiểu chưa?".

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên nói: "Chỉ riêng bản lĩnh này của Hầu huynh đã đủ để liệt danh vào kỳ công tuyệt nghệ bảng rồ đó!".

Hầu Bi Bạch thấy Khấu Trọng lại vùi đầu ngủ tiếp, liền quay sang nhìn Bạt Phong Hàn, mỉm cười nói: "Mỹ nữ đẹp nhất trong lòng Bạt huynh là ai vậy?".

Nói xong lại rót thêm một chén rượu cho mình và Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn phật ý nói: "Hầu huynh có phải không nghe lời của ta, muốn ở đây đợi đến giờ Tý không?".

Hầu Bi Bạch cười ha hả nói: "Hảo ý của Bạt huynh tại hạ xin tâm lãnh, có điều con người tại hạ xưa nay hành sự đều chỉ theo ý thích, chưa từng nghĩ đến hậu quả. Trừ phi Bạt huynh hạ lệnh trục khách, bằng không tại hạ rất muốn được tham gia vụ nhiệt náo này, dù sao

thì hiện nay Lạc Dương cũng không có chỗ nào vui hơn ở đây cả".

Bạt Phong Hàn lạnh lùng nhìn những ngón tay trắng muốt như tay nữa nhân của y, trầm giọng nói: "Ba người chúng ta đồng tâm nhất chí, vốn không có chút sơ hở, nhưng nếu thêm Hầu huynh vào, e rằng sẽ làm rối loạn trận cước mất. Chén này coi như rượu tiễn hành vậy!".

Hầu Bi Bạch nâng chén lên nói: "Tại hạ nhất định sẽ kết giao bằng hữu với Bạt huynh cho được, cạn chung!".

Hai người cười lớn nâng chén lên uống cạn. Hầu Bi Bạch đứng dậy, quay sang nhìn Từ Tử Lăng vẫn nằm yên như tượng từ nãy một cái rồi mới ung dung bỏ đi.

Khấu Trọng ngồi dậy, làu bàu: "Bị tên tiểu tử này phá giấc ngủ rồi, thật muốn đánh cho hắn một trận để trút giận quá!".

Bạt Phong Hàn thấy Khấu Trọng bước đến ngồi cạnh mình, mỉm cười nói: "Y quả không hổ là một nhân vật siêu phàm trác việt, võ công càng khiến người ta phải kinh ngạc, nhưng tại sao ngươi có vẻ không thích y vậy?".

Khấu Trọng trầm ngâm: "Ta cũng không biết nữa. Có điều không thể phủ nhận họa công của hắn thật xảo đoạt thiên công. Hắc, ta căn bản không có tư cách nói câu này, trừ phi ta đã từng xem hết kiệt tác của danh họa cổ kim. Có điều là ta cảm thấy rất khó vẽ được sinh động như hắn. Hà, tên tiểu tử này mà vẽ Xuân Cung Đồ, đảm bảo sẽ làm chết không ít kẻ háo sắc trong thiên hạ".

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: "Tốt nhất ngươi không nên nói những câu này trước mặt hắn, bằng không hắn sẽ liều mạng với ngươi đấy!".

Khấu Trọng đột nhiên nghiêm mặt hỏi: "Nữ nhân đẹp nhất trong lòng Bạt huynh là ai? Nếu là Loan Loan yêu nữa thì đừng nói ra còn hơn".

Bạt Phong Hàn thấy gã nhại theo khẩu khí của Hầu Bi Bạch, đang định cười phá lên thì đột nhiên thần tình lại trầm xuống, lắc đầu, dõi mắt nhìn ra cánh cửa trống, thở dài nói: "Có lẽ là Thạch Thanh Tuyền! Chỉ nghe tiếng tiêu và giọng nói ngọt ngào của nàg, là đã biết con gnười thế nào rồi. Nhưng tương kiến không bằng bất kiến, không gặp được mà chỉ dùng đầu óc tưởng tượng ra mới là đẹp nhất".

Khấu Trọng nhổm người lên, chăm chú quan sát diễn biến trên gương mặt y, thấy y vẫn nhìn đau đáu ra ngoài con phố vắng, bèn hạ thấp giọng nói: "Miệng huynh thì nói là Thạch Thanh Tuyền, nhưng thần tình thì lại như đang nghĩ đến nữ nhân khác vậy, chỉ hận là ta không có tài vẽ tuyệt thế như tiểu tử Hầu Bi Bạch, bằng không họa lại thần tình hiếm có này của huynh, giống như Trầm Lạc Nhạc vừa để Hầu Bi Bạch cài hoa lên tóc, trong lòng vừa nhớ đến Tiểu Lăng vậy".

"Khấu Trọng ngươi câm cái miệng chó lại cho ta!". Từ Tử Lăng phẫn nộ quát lên.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn lập tức mặt kệ tất cả, ôm bụng cười bò, nước mắt chảy hết ra ngoài.

Khấu Trọng nhảy bật dậy, loạng choạng bước đến "đầu giường" của Từ Tử Lăng, ngồi xổm xuống bên cạnh: "Lăng thiếu gia bớt giận, ta còn tưởng ngươi giống mọi khi, hễ ngủ là ngủ như heo luôn, ai ngờ ngươi lại nghe được chứ, tội quá, tội quá!"

Từ Tử Lăng mở bừng đôi mắt hổ, xạ ra hai luồng tinh quang khiến cho đến cả Khấu Trọng đã quen thuộc với gã từ thuở nhỏ cũng phải thầm kinh hãi, trầm giọng nói: "Cao nhân phương nào, tại sao có cửa

lớn mở sẵn lại không vào, mà đi đi lại lại trên nóc nhà làm gì?".

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng cùng giật mình đáng thót. Cho dù vừa rồi hai người có phân tán tâm thần một chút, nhưng chỉ riêng bản lĩnh người này có thể che được tai mắt họ mà lên được nóc nhà đã tuyệt đối không phải hạng tầm thường tiểu tốt rồi.

Trên nóc nhà vang lên một trận cười dài.

"Bình!".

Mái ngói vỡ tan tành.

Cùng với những mảnh ngói, gỗ vụn và bụi đất mù mịt, một bóng người cao lớn từ trên nhảy xuống, đứng trên chiếc bàn đặt ở giữa nhà.

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt, gầm lên một tiếng, toàn lực xuất thủ, không chút dung tình.

Hãy còn một canh giờ nữa mới đến giờ Tý.

Chương 168: Tìm sống trong chết

Người kia vận kình trang dạ hành, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ gỗ hung ác, màu sắc lòe loẹt, đầu tóc tán loạn, ở chỗ mép mặt nạ còn có thể thấy hàng râu quai nón rậm rạp, trông đáng sợ vô cùng. Tuy không nhìn rõ được Lư Sơn chân diện mục của y, nhưng chỉ riêng thể hình to lớn lộ ra dưới lớp kình bó sát người, đã có một vẻ hùng dũng khiếp người rồi.

Chiều cao người này chẳng những có thể so sánh được với ba người bọn Khấu Trọng, mà còn rắn chắc phi thường, lưng hùm em gấu, bờ vai rộng rãi, cái cổ to khỏe và đôi tay to bè. Mỗi bộ phận trên cơ thể y, nếu tách ra thì đều hết sức thô kệch, nhưng khi kết hợp thành một chính thể, thì lại hết sức hoàn hảo, tạo nên một vẻ đẹp khỏe mạnh oai phong. Binh khí trên tay y là một cây mộc côn đen bóng, dài chừng một trượng hai to như cánh tay trẻ con, không biết là do thứ gỗ gì chế thành.

Lúc này hai chân gã vừa chạm xuống mặt bàn, Tỉnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng đã hóa thành một đạo hàn quang vàng rực rỡ, chém xả vào hạ bàn.

Kình khí tán phát khắp phong.

Song mục Bạt Phong Hàn hiện lên vẻ kinh dị, song vẫn ngồi yên bất động, lạnh lùng bàng quang.

Từ Tử Lăng thì nhắm nghiền hai mắt, tựa như lười nhác chẳng muốn hỏi, chẳng muốn nghe, chẳng muốn nhìn.

"Cách!".

Cây ô mộc côn của đối phương hất ngược lên. Trúng ngau vào lưỡi đao của Khấu Trọng, nhanh và chuẩn tới đột khiến người ta khó mà tin được.

Y dùng ô mộc côn đón đỡ Tỉnh Trung Nguyệt không, cũng không lấy làm lạ, bởi y đã dám một mình phá ngói nhảy xuống, tự nhiên phải có bản lãnh này, cây ô mộc côn kia tất nhiên cũng là binh khí không sợ đao kiếm sắc bén.

Nhưng đối phương có thể phá giải mọi biến hóa phía sau của Tỉnh Trung Nguyệt, tựa như cắt trúng yết hầu của chiêu thức, khiến gã không thể tiếp tục biến chiêu thì Khấu Trọng không thể kinh hãi, nhuệ khí lập tức tiêu tán mấy phần.

Một đạo lình lực kinh người giống như đại hồng thủy từ đầu côn truyền qua thân đao, làm Loa Hoàn Kình của Khấu Trọng tán loạn, suýt chút nữa thì Tỉnh Trung Nguyệt cũng bị hất bay ra khỏi tay.

Khấu Trọng đâu ngờ đối phương lại cao minh nhường ấy, cũng may kinh mạch gã tối qua đã được thoát thai hoán cốt, nên dung lượng chân khí tăng lên gấp bội, bổ sung nhanh hơn trước rất nhiều.

Lực cũ chưa tận, lực mới đã đinh.

Gã vội đề khí, lập tức hóa tán nội kình đối phương vừa đẩy vào cơ thể.

"Vù vù vù!".

Khấu Trọng liên tiếp chém ra ba đao như cuồng phong bạo vũ công

tới địch nhân.

Người kia cũng thật kỳ quái, không nói tiếng nào, vung côn lên liên tiếp đón đỡ hai đao, rồi lộn nhào một vòng trên không, bay qua đầu Khấu Trọng, ô mộc côn hóa thành một đạo hắc quang, xạ thẳng tới chỗ Bạt Phong Hàn đang ngồi.

Bạt Phong Hàng vẫn bất động, tựa như một bức thạch tượng, cho đến tận khi mộc côn cách mặt y chừng năm thước, tả thủ mới ấn lên cạnh bàn, Trảm Huyền Kiếm trong tay còn lại đâm ra như điện chớp.

Chiếc bàn vẫn đứng yên bất động, cả ly chén trên bàn cũng không hề đổ vỡ, nhưng chiếc ghế mà vừa nãy Hầu Bi Bạch mới ngồi thì gãy vụn bốn chân, đổ sập xuống đất.

Kình khí dạt dào khắp nơi.

Thân trên Bạt Phong Hàn khẽ ngả về sau, trên mặt thoáng hiện sắc hồng.

Người kia lại mượn lực bay ngược lên, lộn nhào về sau, trường côn trong tay trong nháy mắt đã đỡ hai đao chém tới của Khấu Trọng, trước hất sau quét, đều chuẩn xac tới độ không thể tin nổi, điểm trúng mũi đao, làm cho Khấu Trọng có lực mà không thể thi triển, khó chịu cực ky. Võ công người này e rằng cũng không kém Loan Loan là mấy.

Cây trường côn kia ít nhất cũng phải nặng tới gần trăm cân, vậy mà trong tay y lại nhẹ nhàng như một cọng cỏ vậy, chỉ riêng chuyện này đã thấy lực tay của y mạnh thế nào rồi.

Lúc này y điểm khẽ chân xuống đất, ô mộc côn hóa thành một lưới hắc ảnh chụp xuống đầu Khấu Trọng đang lao tới truy kích, hai bóng

người thoắt tiến thoắt thoái, tiếng đao côn giao kích vang lên liên miên bất tuyệt.

Hai người đều lấy nhanh đánh nhanh, tiếng binh khí chạm nhau nối dài tưởng như bất tận, dày đặc như mưa rào trên mái ngói.

"Cheng!".

Bạt Phong Hàn thu kiếm về vỏ, lạnh lùng quát hỏi: "Người mới đến có phải nhi tử của Phục Doãn ở Thổ Lỗ Hồn, Phục Khiên không?".

Người kia phát ra một tràng cười dài, tiếp thêm một đao nữa của Khấu Trọng, mượn lực bay lên, lao vút qua lỗ thủng trên mái ngói.

Tiếp đó là thanh âm văng vẳng truyền lại: "Lĩnh giáo rồi!".

Khi chữ "rồi" vang lên, người y đã ở ngoài xa trăm trượng, tốc độ thật nhanh như lưu tinh.

"Soạt!".

Khấu Trọng cho đao vào vỏ, kinh hãi nhìn sang phía Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn hít sâu một hơi nói: "Thật không ngờ hắn lại lợi hại như vậy, e là cả ba chúng ta liên thủ cũng khó mà lưu giữ hắn lại đây được.".

Khấu Trọng bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu nhìn trời đêm qua lỗ thủng trên mái, chau mày nói: "Tên tiểu tử râu xồm này có ý gì? Muốn tỏ rõ thực lực, hay là muốn lão bản ở đây kiếm bớt đi một chút?".

Giọng Từ Tử Lăng chợt vang lên trong góc: "Hắn không phải Phục Khiên mà là Ảnh Tử Thích Khách Dương Hư Ngạn, chỉ là đã đổi

sang dùng mộc côn, để chúng ta không đoán được đó là y mà thôi!".

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn nhau, trong lòng cảm thấy thư thái đôi phần. Dương Hư Ngạn là cao thủ tông thuật, y có thể đến gần mà họ không phát hiện là một chuyện hết sức bình thường.

Khấu Trọng dịch người sang bên, ngồi bệt xuống đất, dựa lưng vào tường, nhìn đống gỗ vụn rải đầy mặt đất, lầm bầm mắng: "Nhất định là Lý tiểu tử sai hắn đến giết chúng ta rồi!".

Bạt Phong Hàn thở hắt ra một hơi nói: "Võ công của hắn còn cao minh hơn ta tưởng tượng nhiều, lợi hại nhất chính là thân pháp phiêu hốt vô định, như ở phía trước mà lại ở phía sau, khiến người ta không thể nắm bắt đó".

Nói tới đây, y lại quay sang nhìn Tử Tử Lăng hỏi: "Tử Lăng làm sao đoán được Dương Hư Ngạn?".

Từ Tử Lăng ngồi dậy, đối diện với Khấu Trọng, ở giữa là một đống gỗ ngói vụn và bàn ghế đổ nghiêng ngả, mỉm cười nói: "Tuy hắn dùng rất nhiều cách để ẩn giấu thân phận, nhưng cũng không thể thay đổi thân pháp bộ pháp, đồng thời dù bỏ kiếm tuyệt kỹ dùng kiếm quang để làm địch nhân hoa mắt để dùng cây ô mộc côn không phản quang, cũng không thể thay đổi được chân khí lãnh khốc thâm hàn đó, vì vậy hắn vừa xuất thủ thì ta đã biết đó chính là Dương Hư Ngạn rồi".

Khấu Trọng hiểu ra nói: "Chẳng trách hắn không dám tấn công ngươi, chính là vì sợ ngươi nhận ra chân tướng". Rồi gã lại lập tức nhíu mày hỏi: "Nhưng hắn tới đây đại náo một trận, rốt cuộc là có lợi gì chứ? Nếu tưởng rằng làm vậy có thể giá họa cho kẻ khác thì thật đáng buồn cười!".

Từ Tử Lăng nhìn Khấu Trọng một hồi, rồi chậm rãi nói: "Lần này hắn đến đây là để giết ngươi!".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Giết ta?".

Bạt Phong Hàn cũng không hiểu hỏi: "Nếu muốn giết Trọng thiếy gia, đáng lẽ phải dùng binh khí sở trường mới đúng chứ?".

Từ Tử Lăng ngẩng đầu lên nhìn lỗ thủng trên mái nhà, thở ra nhè nhẹ, rồi thản nhiên nói: "Bởi vì hắn sợ Lý Thế Dân biết hắn trái lệnh để cuốn vào cuộc phân tranh Hòa Thị Bích đêm nay, thế nên mới giấu đầu giấu đuôi. Đến lúc hắn phát giác dùng ô mộc côn không thể giết chết Trọng thiếu gia, liền thuận tay tấn công Phong Hàn một chiêu, để che tai mắt".

Ba người cùng trầm mặc, không ai nói tiếng nào.

Thời gian dần trôi, chỉ còn nửa canh giờ nữa là đến giờ Tý.

Một hồi lâu sau, Khấu Trọng cởi Tỉnh Trung Nguyệt trên lưng xuống, đặt lên đùi, lắc đầu nói: "Ta nghĩ nát cả óc ra rồi mà không nghĩ ra vì sao Dương Hư Ngạn lại trái lệnh Lý Thế Dân, nôn nóng muốn giết ta như vậy".

Bạt Phong Hàn trầm giọng nói: "Nhưng ngươi không thể không đồng ý với suy đoán của Tử Lăng, bởi vì lúc hắn giao thủ với ngươi sát khí rất nồng, nhưng một côn tấn công ta lại đơn thuần chỉ là thăm dò, có sát thế mà không có sát ý".

Khấu Trọng lắc mạnh đầu, tựa như muốn rũ bỏ hết mọi chuyện phiền não ra ngoài: "Mặc xác hắn vì cái gì, lần sau để ta gặp phải, ta sẽ cắt trứng hắn xuống uống rượu chơi!".

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Nếu đêm nay chúng ta không chết, đây ắt hẳn sẽ là một kinh nghiệm cả đời không thể nào quên, chỉ trong một đêm, ba chúng ta đã trở thành đích nhắm cho thiên hạ quần hùng và các phương bá chủ, chỉ sợ trong lịch sử ngàn năm của võ lân cũng chưa từng xuất hiện sự kiện nào như vậy".

Từ Tử Lăng ung dung nói: "Sau chuyện này, Phong Hàn huynh có dự định gì không?".

Bạt Phong Hàn trầm ngâm giây lát, thản nhiên cười cười nói: "Ta sẽ tạm thời chia tay với hai người, trở về thảo nguyên đại mạc, tiến hành một giai đoạn tu luyện mới. Sau khi ta tiêu hóa hết những lợi ích của những ngày tháng ở Trung Nguyên, ta sẽ đến Đột Quyết khiêu chiến với Tất Huyền, thành bại sinh tử cũng mặc kệ".

Từ Tử Lăng liếc nhìn Khấu Trọng, rồi nhìn sang phía Bạt Phong Hàn: "Ta thật ngưỡng mộ huynh!".

Bạt Phong Hàn ngửa mặt cười một tràng dài: "Ta thiên tính cô độc, xưa nay chưa từng có bằng hữu, chỉ có hai người là ngoại lệ".

Hai gã đều cảm động trong lòng. Muốn Bạt Phong Hàn nói ra những điều này, quả thật còn khó hơn lên trời.

Khấu Trọng chau mày: "Huynh muốn đi, chúng ta phải tôn trọng chí hướng của huynh, nhưng có phải huynh lo chuyện của Du di nữa không?".

Bạt Phong Hàn đứng dậy, ung dung nói: "Đương nhiên phải hoàn thành xong chuyện đó ta mới đi, Trọng thiếu gia ngươi cứ yên tâm! Bạt mỗ đâu phải hạng người bỏ dở giữa đường chứ?".

Khấu Trọng bật người dậy, hữu thủ sách Tỉnh Trung Nguyệt, vui vẻ nói: "Ngồi mãi cũng thật buồn chán! Ra phố một vòng cho mát!".

Bạt Phong Hàn nghiêm nghị nói: "Trước trận kịch chiến, chi bằng chúng ta lập thệ ước, đêm nay một là cùng chết một lượt. hai là cả ba cùng an toàn rời khỏi, tuyệt đối không có khả năng thứ ba".

Khấu Trọng hào khí can vân cười ha hả: "Vậy chúng ta lấy rượu lập thệ, uống bà nó ba chung, sau đó giết một trận cho thống khoái!".

Từ Tử Lăng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Khấu Trọng, lạnh lùng nói: "Trọng thiếu gia ngươi lại hồ đồ rồ, đêm nay chúng ta quyết không thể sát nhân, nếu kết mối thâm cừu không thể giải được với Từ Hàng Tịnh Trai, e rằng sẽ rất bất lợi cho đại nghiệp của ngươi đấy".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Hai bên quyết đấu, nếu chúng ta cứ phải kiêng dè này nọ, vậy đâu có khác gì tự trói tay mình vào?".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Đây chính là nguyên nhân mà vừa nãy ta phải ngủ một giấc".

Nói đoạn gã liền đứng dậy bước tới trước chiếc bàn Bạt Phong Hàn đang ngồi, lấy ba chiếc chén bày thành hình chữ phẩm.

Khấu Trọng cũng bước đến bên cạnh, gãi đầu nói: "Đây là cái gì?".

Từ Tử Lăng lẽ nào không biết Khấu Trọng đang dùng kế khích tướng, bức gã phải động não, liền nhìn qua phía Bạt Phong Hàn hỏi: "Phong Hàn huynh thấy thế nào?".

Bạt Phong Hàn chú mục nhìn ba chiếc chén, song mục lóe lên tinh quang như điện, trầm giọng nói: "Về mặt lý luận, thì thứ hoàn mỹ nhất trong thiên hạ chính là hình tròn, vô thủy vô chung, nhưng chỉ lợi

thủ chứ không lợi công, bởi vì không có chỗ nào sắc nhọn chìa ra ngoài". Ngưng lại một chút rồi y nói tiếp: "Hình tam giác thì lại công thủ đều lợi, bởi vì mỗi một góc đều là góc nhọn, nhưng bên trong lại ẩn hàm đặc tính của hình tròn. Tử Lăng có phải đã ngộ ra trận pháp gì chăng?".

Từ Tử Lăng nói: "Đúng như vậy. Đêm nay nếu ba người chúng ta mạnh ai nấy đánh, chắc chắn sẽ kiệt lực mà chết chứ chẳng nghi, duy chỉ có dựa vào chiến lược nằm ngoài ý liệu của tất cả mọi người mới có thể tìm được sinh cơ". Tiếp đó lại chỉ vào ba chiếc chén nói: "Chúng ta chính là ba chiếc chén nàu, do ba chúng ta đã nhiều lần vào sinh ra tử, nên phối hợp liền lạc không khác gì những người đã phối hợp trận pháp lâu năm, hơn nữa lại không câu nệ chương pháp, có thể tùy cơ ứng biến, biến hóa vô cùng. Bây giờ chuyện duy nhất cần bàn chính là vấn đề tâm pháp thôi".

Bạt Phong Hàn chau mày: "Tâm pháp gì chứ?".

Khấu Trọng nói ngay: "Ta hiểu rồi! Có phải Tiểu Lăng muốn nói về mặt chân khí tương hổ lẫn nhau không, giống như đêm qua vậy, Lão Bạt trở thành cây Thiên Tân Kiều nối hai bờ Lạc Thủy là hai chúng ta lại với nhau, trở thành một tòa thành kiên cố không thể phá vỡ">

Bạt Phong Hàn giật mình chấn động: "Ta cũng hiểu rồi!".

Khấu Trọng cầm bình rượu lên rót đầy ba chén: "Đại chiến Lạc Dương lần này sẽ là một khảo nghiệm lớn nhất trong đời chúng ta, nếu có thể sống sót, lập tức sẽ liệt danh vào hàng cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm, càng nghĩ ta càng thấy hưng phấn!".

Từ Tử Lăng cầm chén rượu lên: "Nhưng lát nữa chúng ta tuyệt đối không thể quá hưng phấn, cạn chén!".

Ba người nâng chén chúc nhau, ngửa miệng uống cạn. Sau đó cả ba cùng ném chén xuống đất, phát ra những tiếng lanh canh.

Cuối cùng cũng đã đến giờ Tý.

oOo

Lúc bước qua cửa, Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Đa tạ!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Tại sao đột nhiên lại cám ơn ta!".

Bạt Phong Hàn đi đến bậc cấp, dừng lại cười cười nói: "Trọng thiếu gia hiếm khi lễ phép vậy lắm!".

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi, bước ra cửa, đến bên cạnh Bạt Phong Hàn, cố nói lảng sang chuyện khác: "Nhà ở Lạc Dương bậc thềm đặc biệt cao, không biết có phải sợ nước sông dâng lên làm ngập phố không?".

Bạt Phong Hàn bị gã làm phân thần, trầm giọng đáp: "Nếu ta là Lý Mật, nhất định sẽ nhân lúc trước mùa mưa kết thúc dẫn binh tấn công Lạc Dương!".

Từ Tử Lăng lúc này đã đến bên cạnh Bạt Phong Hàn, nhìn ra ngoài phố.

Con phố phồn thịnh nhất Lạc Dương thành giờ đây vắng lặng như quỷ vực, không thấy nửa bóng người đi, tất cả cửa tiểm đều đóng cửa im ỉm.

Lạc Thủy vẫn cuồn cuộn chảy cách đó chừng ngàn bước.

Khấu Trọng cười ha ha nói: "Nếu Phong Hàn huynh chịu giúp ta đánh thiên hạ, đại nghiệp lo gì không thành chứ?".

Song mục Bạt Phong Hàn thoáng hiện lên một tia hàn quang khiếp người, ánh mắt dịch từ bậc cấp ra con đường dùng đá trắng lát ở giữa phố, hai bên đào liễu sum xuê, mỉm cười nói: "Xét cho cùng thì ta cũng không phải là người Trung Nguyên, thế nên chí không đặt ở đây. Huống hồ Trọng thiếu gia ngươi thông minh tài trí đã quá đủ rồi, đâu cần một Bạt Phong Hàn nhỏ bé này làm gì".

Khấu Trọng đảo mắt nhìn quanh, cố tìm một bóng người, miệng vẫn ung dung nói: "Ta chỉ nhất thời cảm khái mà buột miệng nói ra thôi, có điều Lão Bạt huynh tuy không phải người Trung Thổ, nhưng lại rõ tình hình và văn hóa Trung Thổ hơn cả hai chúng ta, chuyện này đúng là kỳ quái?!".

Ánh mắt Bạt Phong Hàn trở nên hòa dịu, bên trong ẩn hàm nét thê lương, thở dài một tiếng mà không trả lời câu hỏi của gã. Dẫn đầu bước xuống thạch cấp, băng qua đường, đi về phía ngự đạo.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đi sát sau lưng y, Khấu Trọng bồi hồi cảm xúc nói: "Năm xưa khi Dương Quảng vẫn còn tại vị, nếu có kẻ nào dám đi trên ngự đạo này, nhất định sẽ bị khép vào tội tử. Ngự đạo này đại biểu cho sự cách ly giữa hoàng đế và vạn dân, kẻ không thể hiểu được nỗi thống khổ của lê dân bá tánh, sao có thể làm hoàng đế tốt được?".

Từ Tử Lăng không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chú vào lưng Bạt Phong Hàn.

Đặt chân lên ngự đạo, Bạt Phong Hàn chuyển hướng rẽ sang phía trái, tiếng về phía Thiên Tân Kiều.

Khấu Trọng vươn người ngáp dài, nói với Từ Tử Lăng: "Vừa rồi ta cảm ơn ngươi, là vì nếu không phải có ngươi dốc sức tương trợ, Khấu Trọng này sớm đã chết từ lâu rồi. Điều làm ta cảm kích hơn nữa là nếu không phải vì ta, hôm nay ngươi tuyệt đối sẽ không làm những chuyện này".

Khóe miệng Từ Tử Lăng hiện ra một nụ cười, thản nhiên nói: "Nhân thế này giống như một tấm lưới lớn chắn giữa sông vậy, con cá nào bơi qua cũng không thể nào thoát được, từ lúc ta đáp ứng giúp ngươi đào Dương Công Bảo Khố, đã biết sẽ có nhiều chuyện xảy ra và phải toàn lực ứng phó rồi. Hì, hiện giờ còn gì để nói nữa đâu?".

Bạt Phong Hàn đi trước cơ hồ như không nghe thấy hai gã nói gì, ung dung chắp tay đi về phía Thiên Tân Kiều.

Khấu Trọng phì cười nói: "Ngươi đã đoán được hậu quả này, vậy tại sao còn tích cực giúp ta như vậy? Ngoại trừ tận tình huynh đệ với ta, có phải còn nguyên nhân nào khác?".

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn vào tấm lưng hùng vĩ của Bạt Phong Hàn trước mặt, lặng lẽ bước đi, hồi lâu sau mới nói: "Trong tất cả các nguyên nhân đó, có lẽ là vì muốn trút giận cho Tố tỷ, khiến tên vô tình bạc nghĩa Lý Tịnh đó phải khổ sở một phen".

Khấu Trọng ngạc nhiên tròn mắt lên nhìn gã, nhất thời không nói được gì. Gã chưa từng nghĩ rằng Từ Tử Lăng lại vì nguyên nhân này mà tranh đoạt Hòa Thị Bích. Bạt Phong Hàn đột nhiên dừng bước, song mục sáng rực thần quang, nhìn về phía Thiên Tân Kiều.

Một người ăn mặc giống như văn sĩ, đang chắp tay đứng trên đầu cầu, nhìn xuống dòng Lạc Thủy đang cuộn chảy.

Một chiếc thuyền nhỏ, lướt qua bên dưới.

Chương 169: Lạc thần bên sông

Từ Tử Lăng khẽ giật mình thốt: "Tần Xuyên?".

Sự thực thì gã không cần nói ra tên đối phương, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cũng biết người phía trước chính là Sư Phi Huyên hóa danh làm Tần Xuyên phương giá quang lâm.

Khi đặt chân bước ra khỏi cánh cửa vỡ nát của tửu điếm, ba người đều nghĩ đến người đầu tiên sẽ gặp là ai. Khả năng lớn nhất đương nhiên là Liễu Không đại sư và Tứ Đại Kim Cương cùng đám hòa thượng lớn nhỏ bỏ chùa đi tìm bọn gã trút giận.

Kế đó là lão bằng hữu Vương Bạc của y.

Tiếp đó nữa là các môn phái có giao tình với Từ Hàng Tịnh Trai, hoặc là Cầu Nhiêm Khách Phục Khiên vương tử mới đến Trung Nguyên.

Nhưng cả ba đều không ngờ rằng người đầu tiên mà họ gặp phải lại là tuyệt đại cao thủ được võ lâm tôn sùng là người kế tục Ninh Đạo Kỳ, Sư Phi Huyên.

Không ngờ nàng còn trẻ thế.

Gió đêm từ Lạc Thủy thổi tới, làm chiếc áo xanh bay phần phật, dáng vẻ tiêu sái bất tận, ung dung nhàn nhã. Trên lưng nàng đeo một thanh cổ kiếm thanh nhã, càng tăng thêm mấy phần anh khí, đồng thời cũng nhắc nhở người khác rằng nàng có kiếm thuật thiên hạ vô

song.

Từ góc độ của ba người nhìn lên điểm cao nhất ở giữa Thiên Tân Kiều, vầng bán nguyệt khảm trên bầu trời đêm trên đầu nàng, tắm nàng trong ánh sáng vàng dịu nhẹ, càng làm tăng thêm vẻ đẹp những đường nét tú lệ của gương mặt nàng.

Ba người đã gặp quen mỹ nhân vưu vật của thế gian, trong lòng cũng không khỏi dâng lên một cảm giác ngưỡng mộ trước sắc đẹp siêu phàm trác việt của nàng.

Nhưng vẻ đẹp của nàng tuyệt đối không giống Loan Loan, có một vẻ tự nhiên mộc mạc thiên sinh lệ chất như thanh thủy xuất phù dung vậy. Giống như nữ thần xinh đẹp dưới dòng Lạc Thủy đột nhiên hiện thân bên bờ sông vậy.

Cho dù ở giữa nơi phồn hoa đô hội, sự xuất hiện của nàng đã biến tất cả thành một nơi không sơn thắng địa, như thật như ảo, mê người đến cực độ. Tuy nàng hiện thân ở chốn nhân gian, nhưng dường như tuyệt đối không nên xuất hiện ở thế giới trần tục không xứng với tiên nhan này của nàng. Đôi mắt nàng đẹp tựa vầng thái dương trong buổi bình minh, lại luôn có một vẻ bình tĩnh thâm sâu khó dò.

Ba người giờ mới hiểu được những lời tán thưởng Hầu Bi Bạch dành cho nàng là không hề khoa trương chút nào.

Vẻ đẹp của Sư Phi Huyên, đích thực là không bút mực nào của thế gian có thể tả xiết.

Ba người ngây ra nhìn ngắm nàng, đấu chí hoàn toàn tiêu tán, nhất thời không nói được nên lời.

Khi cả ba đang chấn động trước vẻ đẹp thanh thoát thánh khiết của nàng, Sư Phi Huyên cất giọng nói du dương uyển chuyển không chút tạp chất của nhân gian hiểm trá nói: "Phi Huyên thật không muốn gặp ba vị trong tình cảnh này chút nào!".

Cả trời đất như được bao phủ trong mùi hương nồng nàn mà dịu nhẹ từ thân thể nàng tỏa ra, khiến người ta vô phương cất bước, trong lòng càng không nỡ bỏ đi.

Vẻ ngoài lạnh lùng và bình tĩnh, nhưng nhãn thần nàng lai tràn đầy tình cảm, tựa như hoa nở trong bóng tối, phải chú ý nhìn thật kỹ mới thấy vậy, ánh mắt ấy dường như muốn bộc lộ tình cảm nồng đượm với cuộc sống và một sự theo đuổi nào đó nằm ngoài những điều tầm thường của tục thế.

So với vẻ đẹp kiều mỵ mang theo chút tà khi như vầng trăng khi ẩn khi hiện giữa làn mây của Loan Loan, nàng giống như vầng mặt trời soi rọi đến tận chốn thâm sơn cùng cốc, tràn ngập vẻ ấm áp và tươi sáng, Khấu Trọng xưa nay luôn ngạo thế khinh đời, Từ Tử Lăng đạm bạc vô cầu, Bạt Phong Hàn lãnh khốc vô tình, ấy vậy mà đều bị tiên tư mỹ thái của nàng làm chấn động, suýt chút nữa thì quên mất rằng thiện giả bất lai, lai bất giả thiện.

Con phố lớn tĩnh lặng như quỷ thành, chỉ có tiếng sóng vỗ nhè nhẹ vào chân cầu ẩn ẩn ước ước vang lên.

Dưới ánh trăng huyền ảo, bốn tòa lầu cao ở hai bên cầu lập thành một hình tứ giác đều đặn, trải những chiếc bóng khổng lồ xuống mặt sông, càng làm tăng thêm không khí lành lạnh đáng sợ ở nơi này.

Bạt Phong Hàn là người đầu tiên "tỉnh" lại, hít sâu một hơi thanh khí nói: "Sư tiểu thư tiên giá thân lâm, chắc hẳn là vì chuyện Hòa Thị Bích, không biết tiểu thư chuẩn bị xử lí việc này thế nào?".

Sư Phi Huyên vẫn không nhìn về phía ba người, đôi môi hồng hồng khẽ nhếch lên, chậm rãi nói: "Từ khi Phi Huyên rời Trai tới nay chưa từng động thủ với người khác, nhưng đêm nay có lẽ vì ba nguyên nhân mà không thể không phá giới, các vị có muốn nghe không?".

Khấu Trọng cười ha ha nói: "Có thể khiến Sư tiểu thư phá giới xuất thủ, thực sự ba chúng ta vinh hạnh vô cùng, có điều tiểu đệ bất tài, nghĩ nát óc cũng chỉ nghĩ ra một lý do duy nhất là Hòa Thị Bích, xin tiểu thử chỉ giáo cho hai nguyên nhân còn lại được không?".

Thanh âm Sư Phi Huyên trở nên lạnh lùng: "Một nguyên nhân là ba vị đã làm Phi Huyên phải cảnh giác".

Cho dù cả ba người bọn Khấu Trọng đều là bậc thông minh tài trí quán tuyệt thiên hạ, cũng không hiểu được ý nàng muốn ám chỉ điều gì, ngơ ngác nhìn nhau.

Từ khi Sư Phi Huyên xuất hiện tới giờ, Từ Tử Lăng vẫn im lặng trầm ngâm, không nói đến nửa câu.

Bạt Phong Hàn chau mày: "Sư tiểu thư có thể nói rõ thêm một chút không?".

Sư Phi Huyên không hề trang điểm yến chi hay phấn hồng, nhưng gương mặt ngọc vẫn rạng rỡ như ánh mặt trời buổi ban mai, chỉ thấy nàng hơi gượng cười, thở ra khe khẽ nói: "Phi Huyên đâu phải là người thích động can qua, chỉ vì thời cơ nhất thống thiên hạ đã gần kề, khổ nạn của lê dân sẽ qua, bởi vậy Phi Huyên mới sợ trước sợ sau, không dám lơ là bất cẩn, phụ trọng trách của sư môn">

Khấu Trọng khẽ giật mình, nhưng vẫn cố làm ra vẻ ngạc nhiên thử thăm dò: "Chuyên này thì có liên quan gì đến bọn tại hạ?".

Sư Phi Huyên nhẹ nhàng quay chiếc cổ thon dài, lần đầu tiên liếc về phía ba người, cặp mắt đẹp mê hồn xã ra những tia dị quang, khiến người ta phải mê mẩn tâm thần. Tiếp đó nàng quay hẳn thân hình kiều diễm tuyệt luân đó qua, mặt hướng về phía bọn Khấu Trọng.

Ba người như mặt hồ phẳng lặng bị nàng ném xuống một tảng đá, làm xao động, gợn sóng lăn tăn.

Dưới hàng lông mày liễu mềm mại tự nhiên, là đôi mắt trong sáng như hai vì sao, cùng với đôi má lúm đồng tiền, bờ vai thẳng như được gọt giũa, eo hông thon nhỏ phối hợp hết sức hài hòa. Dưới ánh trăng, làn da nàng ánh lên như ngọc, càng làm tăng thêm vẻ xuất trần thoát tục.

Lúc này, đôi mắt tuyệt trần khiến cho thần hồn ba người phải điên đảo ấy sáng rực lên như hai vì sao trong đêm tối, cơ hồ như có thể nhìn thấu tâm can phế phủ của bất cứ ai. Nàng đảo mắt nhìn ba người một lượt, rồi dừng lại trên mặt Khấu Trọng, cất giọng bình thản nói: "Nếu Khấu huynh chịu lập tức giao Hòa Thị Bích ra, hoặc từ này thoái xuất giang hồ, tất cả mọi chuyện sẽ chấm dứt, sau này chúng ta không liên quan đến nhau nữa".

Khấu Trọng không ngờ nàng lại gọn gàng dứt khoát như vậy, hơn nữa lại không hề khách khí, đi thẳng vào vấn đề, bèn ngạc nhiên hỏi: "Có phải ta đã nghe lầm không? Không phải tiểu thư muốn nói nếu ta chịu thoái xuất giang hồ thì cả Hòa Thị Bích cũng không cần giao ra đấy chứ?".

Sư Phi Huyên không để ý đến gạ, ánh mắt chuyển phía Bạt Phong Hàn, u uất thở dài than: "Trung Nguyên chưa đủ loạn hay sao? Tại sao Bạt huynh không trở về vực ngoại?".

Song mục Bạt Phong Hàn cũng xạ ra những tia nhìn sắc lạnh, đối nhãn với nàng không chút nhân nhượng, trầm giọng nói: "Tiểu thư nói vậy là sai rồi, xưa nay Bạt mỗ muốn đi đâu về đâu là chuyện của Bạt mỗ, chưa từng chịu ảnh hưởng của bất cứ ai".

Khóe miệng Sư Phi Huyên thoáng hiện ra một nụ cười, ngữ khí trở nên hòa dịu: "Đây chính là nguyên nhân khiến Phi Huyên phải cảnh giác với ba vị, ba vị đều là bậc gan lớn hơn trời, không dễ gì mua chuộc được. Từ khi ba vị đặt chân đến Lạc Dương này, sự cân bằng của Đông Đô lập tức bị phá vỡ, chỉ riêng điểm này thôi, đã khiến người ta không thể xem nhẹ ba vị rồi".

Tiếp đó ánh mắt nàng lại chuyển qua phía Từ Tử Lăng từ nãy vẫn đứng im lặng, thản nhiên hỏi: "Tại sao Từ huynh phải trộm Hòa Thị Bích?".

Ba người đều thầm kêu lợi hại.

Từ khi hiện thân trên cầu, tất cả quyền chủ động nàng đều nắm trong tay, còn bọn họ thì chỉ có thể kiến chiêu chiết chiêu, hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Mỗi lời nàng nói ra đều đúng theo tôn chỉ của kiếm đạo, tựa như thiên mã hành không, khiến người ta không thể nắm bắt, không thể phòng bị.

Từ Tử Lăng trầm mặc nhìn thẳng vào mắt nàng một hồi, rồi ung dung mỉm cười đáp: "Nghe khẩu khí của Sư tiểu thư, thì hình như là dù Hòa Thị Bích không nằm trong tay chúng ta, tiểu thư cũng quyết không chịu buông tha đúng không?".

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều có cảm giác như tảng đá đè nặng trong lòng đã rơi xuống, cảm nhận được Từ Tử Tăng đang phản kích, hơn nữa gã nhằm vào đúng sơ hở duy nhất trong lời nói của Sư Phi Huyên để tấn công.

Từ lúc Sư Phi Huyên xuất hiện đến giờ, cả ba người đều thua nàng một phần khí thế, tất cả đều vì tâm lý có tật giật mình, nhưng nếu Sư Phi Huyên thừa nhận cho dù Hòa Thị Bích không ở trong tay bọn họ, nàng vẫn xuất thủ đối phó, thì tâm lý ba người sẽ hoàn toàn đổi khác.

Sư Phi Huyên chăm chú quan sát Từ Tử Lăng hồi lâu, rồi mới khẽ thở dài: "Dùng kiếm để trị thiên hạ, đương nhiên là vạn lần không thể, nhưng dùng kiếm để tranh thiên hạ, lại là phương pháp duy nhất từ ngàn xưa đến nay. Phi Huyên đành phải lĩnh giáo tuyệt nghệ của Từ huynh, xem kỳ công của Trường Sinh Quyết rốt cuộc có gì huyền bí vậy?".

Ba người đâu ngờ Sư Phi Huyên lại đột nhiên khiêu chiến Từ Tử Lăng như vậy, nhất thời ngẩn người ra chưa biết ứng phó thế nào.

Bạt Phong Hàn ngửa mặt cười dài, hào khí cao hơn mây trời: "Có ai muốn tỷ kiếm với Sư tiểu thư hơn là Bạt mỗ chứ? Tiểu thư có thể chỉ giáo cho vài chiêu trước được không?".

"Đang!".

Một tiếng chuông trong vắt từ phía sau truyền tới, vang động cả con phố dài không người qua lại, dư âm vơ vẩn trong không gian một lúc mới tan đi. Tiếp đó là tiếng niệm phật hiệu ôn hòa trầm ấm: "Bần tăng Liễu Không, xin được thay Phi Huyên xuất chiến Bạt thí chủ!".

Ba người ngạc nhiên nhìn nhau, không ngờ cả Liễu Không cũng chịu khai kim khẩu.

Sư Phi Huyên thở dài nói: "Đây chính là nguyên nhân thứ ba mà Phi Huyên không thể không động thủ với ba vị. Đại sư vì chuyện Hòa Thị Bích mất đi mà tự hủy Bế Khẩu Thiền đã tu luyện nhiều năm, làm Phi

Huyên cảm thấy tội nghiệt càng thêm nặng nề, nên đành phải phá lệ xuất thủ vậy".

Khấu Trọng chau mày nói: "Có phải dù Hòa Thị Bích không nằm trong tay chúng ta thì trận chiến đêm nay cũng không thể hóa giải phải không? Nếu đã như vậy thì đối thủ của Khấu Trọng này là thần thánh phương nào vậy?".

Sư Phi Huyên chậm rãi đáp: "Chỉ cần Khấu huynh và Bạt huynh không tranh xuất thủ, Phi Huyên làm sao mạo phạm. Phi Huyên chỉ muốn ấn chứng xem tâm pháp có được từ Trường Sinh Quyết của Từ huynh có thể giá ngự được dị lực của Hòa Thị Bích hay không mà thôi!".

Khấu, Bạt hai người lập tức cùng lúc chửi mình ngu xuẩn, quên mất kiếm thuật của Sư Phi Huên cũng là từ một trong tứ đại kỳ thư, tâm pháp tối cao của huyền môn Từ Hàng Kiếm Điển, nói không chừng có thể thật sự nhìn thấu Từ Tử Lăng chính là kẻ trộm ngọc, lúc đó thì bọn họ có trăm cái miện cũng không thể biện bạch, phương pháp duy nhất chính là có bao xa chạy bao xa mà thôi. Trừ phi thắng được Sư Phi Huyên, Ninh Đạo Kỳ bằng không thì đừng hòng trùng xuất giang hồ nữa.

Nhưng hai người lóe lên một tia hi vọng, mong rằng sau khi hấp thụ dị nặng từ Hòa Thị Bích, công lực và tâm pháp của Từ Tử Lăng sẽ có tiến cảnh bất ngờ mà ngay cả Sư Phi Huyên cũng không thể nhận ra. Có điều khả năng này rất mong manh, giả như Sư Phi Huyên có thể nhìn ra Từ Tử Lăng có dị năng của Hòa Thị Bích thì sự việc càng thêm hỏng bét.

Hai cách nghĩ này khiến hai người vô cùng mâu thuẫn, tiến thoái lưỡng nan. Không biết nên cự tuyệt hay là nên hân hoan tiếp nhận. Cự tuyệt tức là có tật giật mình, còn tiếp nhận thì lại lo được lo mất,

càng sợ hậu quả khó lường.

Con người Sư Phi Huyên này cũng khó đối phó như kiếm vậy, đã điểm trúng nhược điểm của ba người bọn họ.

Nhìn bề ngoài, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn vẫn bình tĩnh như thường, những dằn vặt tranh đấu trong nội tâm không hề để lộ ra ngoài.

Kẻ đương sự bị khiêu chiến là Từ Tử Lăng không ngờ lại mỉm cười tiêu sái đáp: "Được cùng với tiểu thư kiểm chứng võ học, tại hạ đây cầu còn chẳng được nữa là, xin mời!".

Sư Phi Huyên tùy tiện bước lên hai bước, lập tức dấy lên một khí thế vô hình, bao trùm lấy ba người vào trong.

Cả ba đều thầm kinh hãi.

Chỉ hai bước tưởng chừng như đơn giản, nhưng lại gây cho ba người một cảm giác hết sức kỳ quái, rõ ràng là bên trong ẩn hàm một bộ pháp thượng thừa thâm ảo, bằng không sao có thể trong hai bước ngắn ngủi mà dấy lên khí thế người khác phải dùng rất nhiều động tác mới có được.

Ba người còn cảm thấy như bị tinh thần và khí thế của nàng thít chặt, chỉ cần lộ ra một chút sơ hở, nàng sẽ lập tức bạt kiếm tấn công, thế sự sét đánh ngang tai, vô phương phòng bị.

Trong sát na ngắn ngủi ấy, nàng đã hoàn toàn chiếm được thế thượng phong.

Gương mặt xinh đẹp của Sư Phi Huyên ánh lên vẻ thánh khiết không nhiễm chút bụi trần, càng khiến người ta vừa không dám có ý khinh

địch và mạo phạm, vừa cảm thấy hổ thẹn mình ô uế.

Mắt hổ của Từ Tử Lăng cũng sáng rực lên, xạ ra những tia nhìn sắc lạnh xưa nay chưa từng thấy, bước lên một bước.

Kiếm khí lăng lệ của Sư Phi huyên lập tức tập trung cả lên mình gã.

Từ Tử Lăng một mặt toàn lực vận công đề kháng lại kiếm khí khiếp người của Sư Phi Huyên, một mặt lạnh lùng nói: "Trong thiếu gia, Phong Hàn huynh xin hãy tạm thời tránh sang một bên để tiểu đệ lĩnh giáo kiếm thuật thiên hạ vô song của Từ Hàng Kiếm Điển!".

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng nhân cơ hội này nhảy sang hai bên, để lại Từ Tử Lăng đối mặt với Sư Phi Huyên.

Gió đêm từ bờ sông thổi tới, nhưng y phục hai người lại không hề phất động.

Nam thì tiêu sái tuấn dật, nữ thì thanh nhã như tiên, thoạt nhìn giống như một đôi thần tiên bích lữ, có ai ngờ họ sắp động thủ giao phong, thậm chí là quyết chiến sinh tử.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đứng lại hai bên đường, cả hai tuy đều rất tin tưởng vào võ công và trí tuệ của Từ Tử Lăng, nhưng đối thủ của gã lần này lại là nữ kiếm thủ xuất quần bạt tụy của thiên hạ đệ nhất thánh địa, nên trong lòng hai người vẫn nóng như lửa đốt.

Bên đầu cầu bên kia, Liễu Không đại sư đang cầm chuông đồng đứng yên, áp trận cho Sư Phi Huyên.

Ở trong bóng tối còn bao nhiêu người nữa? Điều này e rằng không ai biết được.

Chiếc thuyền nhỏ vừa lướt qua giờ quay lại, còn dừng ở dưới chân cầu, lờ mờ có thể thấy bên trong có người ngồi.

Từ Tử Lăng một mình đối mặt với Sư Phi Huyên, cảm thụ hoàn toàn khác biệt.

Cho đến tận lúc này gã mới hoàn toàn hiểu được tại sao Loan Loan cao minh tài trí đến thế mà vẫn phải kiêng dè Sư Phi Huyên, không dám khinh dị xuất thủ. Bởi vì công lực của nữ tử này đích thực đã đạt đến cảnh giới dĩ khí ngự thế, không cần bạt kiếm cũng có thể sát thương địch nhân bằng kiếm khí.

Lợi hại nhất chính là ánh mắt không chút tạp niệm, sáng rỡ như sao của nàng rất dễ khiến người ta tiêu tan đấu chí, làm tiêu giảm đáng kể khí thế kiên nghị của gã.

Mỗi cử động nhỏ, mỗi câu nói, nụ cười của nnàg, chẳng những khiến người ta ấn tượng sâu sắc cả đời cũng không thể quên nổi, mà còn đẹp tới độ hoàn hảo vô khuyết, không chút sơ hở.

Nếu biết rằng Từ Tử lăng mấy năm nay đã đi khắp thiên hạ, cao thủ tông sư gì cũng đã gặp qua, kinh nghiệm phong phú cộng với thiên tư tuyệt đỉnh của gã, nên nhãn lực đã đạt tới cảnh giới của đại tôn sư võ học rồi. Cho dù là cao minh như Khúc Ngạo, gã cũng chỉ cần thoạt nhìn đã biết công lực cao hạ thế nào, từ đó định ra xem nên quyết chiến hay đào tẩu. Nhưng đối mặt vói mỹ nữ như tiên như thánh, siêu phàm thoát tục này, gã lại hoàn toàn vô phương nắm bắt công lực, tính cách hay nhược điểm của nàng, thế nên cũng không biết nên định ra sách lược gì để ứng phó.

Sư Phi Huyên cũng đang dụng thần quan sát đối thủ.

Cho dù trong thời khắc hai bên sắp sửa quyết chiến, tâm linh nàng

vẫn tĩnh lặng như không, tuyệt đối không hề khởi niệm sát nhân.

Nghiêm khắc mà nói, tuy nàng vì sứ mệnh của sư môn mà không phải thụ giới, song tuyệt đối có thể xem như là người để tóc tu hành, nằm ngoài thế tục.

Ngoại trừ Hầu Bi Bạch, xưa nay chưa từng có nam tử trẻ tuổi nào để lại cho nàng một chút ấn tượng. Thế nhưng người đứng trước mặt nàng lại có một thứ khí chất không thể hình dung, khiến nàng có cảm giác gần gũi khó tả. Võ công của y lại cao hơn trong tưởng tượng của nàng rất nhiều, là một địch thủ hiếm gặp từ khi nàng xuất đạo đến nay. Có điều đây chỉ là cảm nhận của nàng khi đối mặt với đối phương, tuyệt đối không làm tâm lý nàng dao động, cũng không ảnh hưởng đến kiếm pháp của nàng.

Khi nàng xuất kiếm tất cả những tâm chướng sẽ như khói tan mây tán, không để lại chút vết tích gì. Nghĩ tới đây, Sư Phi Huyên thầm thở dài một tiếng, sau đó thu nhiếp tâm thần.

"Cheng!".

Bảo kiếm rời bao.

Một cỗ kiếm khí mạnh mẽ vô hình từ thân kiếm trán ra, rạch phá không gian, công tới Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng đẩy hữu thủ ra trước, vẽ nên một vòng tròn hoàn mỹ.

"Bình!".

Kiếm khí chưởng kình châm nhau, Từ Tử Lăng khẽ chấn động, thoái lui nửa bộ.

Sư Phi Huyên vẫn đứng yên tại chỗ, thần thái thanh tao nhàn nhã. Cho dù trong lúc quyết đấu sinh tử, nàng vẫn đem cho người ta một cảm giác như được ở giữa thâm sơn cùng cốc đầy hoa thơm cỏ lạ.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn không ngờ kiếm khí của nàng lại lợi hại tới mức có thể tùy ý cách không công địch, nhưng lúc này thì có lo lắng cũng không thể làm gì được nữa.

Khấu Trọng kêu lớn: "Sư tiểu thư đã thử ra chưa vậy?".

Đôi mày liễu của Sư Phi Huyên khẽ nhíu lại, chẳng để ý chuyện Khấu Trọng cố ý hét lên làm nhiễu loạn tâm thần vào đâu, nhưng trong lòng lại hết sức kinh ngạc trước võ công của Từ Tử Lăng.

Kiếm thuật của nàng là tâm pháp tối cao của huyền môn, chỉ cần giao thủ với đối phương, lập tức có thể đoán biết được hư thực cao thấp, từ đó có thể phán đoán xem Từ Tử Lăng có năng lực giá ngự dị lực từ Hòa Thị Bích phát ra hay không?

Thế nhưng vừa rồi khi chân khí giao tiếp, luồng kình lực xoáy kỳ dị mà Từ Tử Lăng phát ra đã hoàn toàn phong bế và đẩy lui chân khí của nàng, khiến nó không thể tiềm nhập vào kinh mạch của gã.

Từ Tử Lăng giờ mới thầm yên tâm đôi chút.

Vừa rồi gã nằm ngủ hai canh giờ, chính là để đối phó tình cảnh trước mắt. Bình thường nhìn bề ngoài thì gã tuyệt đối không có vẻ cơ trí bách biến như Khấu Trọng, nhưng tuyệt đối không phải là tài trí của gã kém hơn Khấu Trọng, mà chỉ là vì gã không thích tranh đấu với người khác mà thôi. Nhưng mỗi lần đến lúc quan trọng, gã luôn có những kế sách diệu kỳ khiến cả Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đều bội phục sát đất, chỉ riêng chuyện này cũng biết gã tài trí cao tuyệt thế nào rồi.

Sách lược của Hư Hành Chi tuy cao minh, nhưng ngay lúc đó Từ Tử Lăng đã nhận ra việc mình xuất thủ trộm ngọc chính là khuyết điểm duy nhất của toàn bộ kế hoạch này. Bởi vì bề ngoài còn có thể mô phỏng, chứ võ công thì vô phương giấu diếm.

Lúc đầu gã chỉ nghĩ đến Liễu Không, bởi vì Liễu Không từng diện bích trong đồng điện với Hòa Thị Bích, vì vậy y chắc chắn hiểu rất rõ đặc tính của bảo ngọc, cũng hoàn toàn có thể nhìn ra Từ Tử Lăng có năng lực giá ngự dị năng của Hòa Thị Bích hay không.

Giả như gã chưa hấp thu dị năng của Hòa Thị Bích, thì lúc này gã chẳng những không chút lo lắng, mà còn hoan hỉ tiếp nhận sự kiểm chúng của đối phương, bởi vì gã căn bản không có năng lực đó, chỉ vì một trượng như lôi đình của Bất Si, do cơ duyên xảo hợp đã giải nguy cho gã, đồng thời còn cho gã một kỳ duyên không ngờ,

Nhưng hiện giờ trong kinh mạch gã đang cuồn cuộn chảy năng lược kỳ dị của Hòa Thị Bích, khi tiếp xúc sẽ không thể giấu diếm, vì vậy giấc ngủ vừa rồi của gã hoàn toàn không phả vì mệt mỏi, mà là vì muốn chuyển hóa dị năng đó và chân khí của gã, hợp thành một thể, khiến Liễu Không và Sư Phi Huyên cũng khó mà nhận ra.

Trước mắt chỉ là giai đoạn sơ bộ, nhưng người cao minh như Sư Phi Huyên mà cũng phải cảm thấy mơ hồ không dám khẳng định.

Có điều Từ Tử Lăng cũng có một phần may mắn.

Nếu không phải Sư Phi Huyên chưa từng giao thủ với gã, lúc này nàng nhất định đã nhận ra điều dị dạng. Chỉ thấy Sư Phi Huyên nhìn chằm chằm vào gương mặt anh tuấn của Từ Tử Lăng, dịu dàng nói: "Kiếm này của Phi Huyên tên gọi Sắc Không, chuyên dùng tâm ngự kiếm, Từ huynh cẩn thận!".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Xin tiểu thư chỉ giáo!".

Cuối cùng cũng đã đến thời khắc hai đại cao thủ dùng chân tài thực học quyết chiến.

Y phục Từ Tử Lăng dính sát thân mình, ống tay áo và mép vải bay phần phận về phía sau, tình cảnh kỳ dị cực độ.

Sư Phi Huyên tuy vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng song mục đã sáng rực lên, cả Sắc Không kiếm dường như cũng tán phát ra hào quang rực rỡ. Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều kinh hãi hết sức, biết rằng chỉ so về khí thế, Từ Tử Lăng đã rơi vào thế hạ phong tuyệt đối.

Sắc Không kiếm cuối cùng cũng xuất chiêu.

Chương 170: Đại địch lâm đầu

Điện quang lóe lên, kiếm khí lan tỏa khắp không gian.

Sắc Không Kiếm của Sư Phi Huyên hóa thành trăm ngàn đạo quang ảnh, bao trùm Từ Tử Lăng vào giữa.

Nàng giống như một tiên tử đang bay múa, khi ẩn khi hiện giữa màn kiếm quang, tựa như vầng minh nguyệt bị làn mây mờ che phủ, cả Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đứng cách đó hơn ba trượng cũng cảm nhận được kiếm khí của nàng.

Từ Tử Lăng đã chuẩn bị từ trước, giới bị nghiêm mật, nhưng vẫn không ngờ bàn tay thon nhỏ trắng muốt như tuyết của mỹ nữ ôn hòa nhã nhặn này lại có thể sử ra thứ kiếm pháp đáng sợ như cuồng phong bạo vũ như vậy.

Gã biết rõ đây là thời khắc rất quan trọng, chỉ cần lơ là một chút, để kiếm khí của nàng xâm nhập kinh mạch, có lẽ sẽ lập tức sinh cảm ứng, báo cho nàng biết dị năng của Hòa Thị Bích đã hòa nhập với cơ thể gã.

Thân thể Từ Tử Lăng như biến thành một chiếc bóng, thoắt ẩn thoắt hiện giữa làn kiếm ảnh, tả thủ khum lại thành đao, dồn đầy chân khí, đâm tả chặt hữu với một tốc độ mà mắt thường không thể nhìn rõ, mỗi một quyền một chưởng đều nhắm đúng thân Sắc Không Kiếm của Sư Phi Huyên, chuẩn xác vô cùng.

Nhưng tất cà người có mặt tại trường đều biết Sư Phi Huyên đã chiếm được tiên cơ, còn Từ Tử Lăng thì đã rơi vào thế bị động tuyệt

đối, chỉ có thể đón đỡ, không thể phản công.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đều trợn mắt há miệng, nhưng cũng không biết phải làm sao.

Từ Tử Lăng trước nay luôn dựa vào xúc giác linh mẫn của mình để nắm lấy tiên cơ, nhưng lúc này ưu thế đó dường như đã hoàn toàn bị Sư Phi Huyên đoạt mất.

Chiêu thức huyền ảo thần kỳ, thân pháp phiêu dật như tiên tử đằng vân, mỗi một kiếm của Sư Phi Huyên đều chiếm lấy tiên cơ, triệt để phong tỏa mọi cơ hội phản kích của Từ Tử Lăng.

Chưa đầy hai mươi chiêu, Từ Tử Lăng đã hoàn toàn bị kiếm pháp của nàng kiềm chế, đến nỗi thân bất do kỷ, bị kiếm chiêu như thiên mã hành không khống chế, phương vị có thể di động càng lúc càng bị thu hẹp, khi mà gã không còn né tránh được nữa, cũng chính là lúc phải nhận lấy kết cuộc thảm bại.

Từ Tử Lăng lâm nguyên bất loạn, tâm vô tạp niệm, đầu óc tỉnh táo phẳng lặng như trăng trong đáy giếng.

Tuy gã rơi vào hoàn cảnh nguy khốn, nhưng hùng tâm quyết chiến lại được kích thích, toàn tâm toàn ý ứng phó kiếm pháp biến ảo vô thường của Sư Phi Huyên.

Dĩ tâm ngự kiếm.

Kiếm pháp của Sư Phi Huyên không theo một quy tắc nào, nhưng mỗi một kiếm đều nhắm trúng nhược điểm của đối phương, mỗi một kiếm đều xảo đoạt thiên công, uy lực kinh người. Lợi hại nhất là kiếm khí từ thân kiếm xạ ra như thủy ngân lan tràn, khiến người ta không thể đón đỡ.

Từ Tử Lăng đột nhiên nhắm nghiền hai mắt, thu hồi tả thủ, hữu thủ nắm lại thành quyền vung ra.

"Bình!".

Sắc Không kiếm bị Từ Tử Lăng đánh trúng.

Kình khí trút ra như thác lũ, làm bụi đất trên đường cuốn bay lên.

Từ khi tiếp chiến, đây là lần đầu tiên Từ Tử Lăng tấn công Sư Phi Huyên.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều không nén nổi buột miệng thốt lên: "Hảo!".

Kiếm ảnh tiêu tán.

Từ Tử Lăng thở phào nhẹ nhõm, đang định thừa cơ tấn công, thì đột nhiên thấy trước mắt sáng rực, Sắc Không Kiếm như đã hóa thành một tia chớp rạch nát bầu trời đêm ảm đạm, đâm thẳng tới trước ngực gã.

Lần đầu tiên gã có ý niệm đối phương là một địch nhân không thể khắc chế, trong lòng thầmt run sợ, biết được mình đã mất đi lòng tin trước thế công mãnh liệt của đối phương, giả như cứ để cảm giác này tiếp diễn, trận này bại là cái chắc, đối với việc tu luyện trên con đường võ đạo sau này của gã càng thêm bất lợi, thậm chí có thể khiến gã cả đời này cũng không thể đạt được cảnh giới tối cao của võ đạo.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trước kiếm thế hung mãnh tuyệt luân như muốn xuyên qua lồng ngực mình của Sư Phi Huyên, ai có thể không

có cảm giác suy sụp vì không biết ứng phó từ đâu chứ?

Một kiếm tưởng chừng như có vẻ hết sức đơn giản, thực chất lại bao hàm tâm pháp và kiếm lý biến hóa vô biên, tưởng chậm mà nhanh, tưởng nhanh mà chậm, chẳng những tốc độ đường kiếm khiến Từ Tử Lăng không thể nắm bắt, mà lưỡi kiếm còn rung lên bần bật, giống như lưỡi rắn thò ra thụt vào, gây cho gã cảm giác đối phương có thể biến đổi phương hướng tấn công bất cứ lúc nào.

Chính vào sát na phân định thắng bại sinh tử đó, Từ Tử Lăng hít sâu một hơi chân khí, vứt bỏ mọi tạp niệm ra khỏi đầu, song mục sáng rực lên như điện, song chưởng hợp lại, rồi mở rông ra như một đóa hoa nở rộ, mười ngón tay múa lên những động tác tuyệt mỹ, hóa thành vô số chỉ ảnh.

"Cách!".

Ngón cái bàn tay tả của Từ Tử Lăng búng trúng thân kiếm, cả người liền bắn về phía sau.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng cùng lúc giật mình kinh hãi.

Một kiếm vừa rồi của Sư Phi Huyên cố nhiên là thiên hạ tuyệt kĩ, song quái chiêu của Từ Tử Lăng lại càng đặc sắc tuyệt luân, đã phong bế hoàn toàn lộ tuyến tấn công của kiếm chiêu, chặn đứng đường kiếm tưởng chừng không thể chặn đứng của nàng.

Nhưng vấn đề là chân lực của Từ Tử Lăng thủy chugn vẫn còn cách nội công huyền môn tinh thuần chính tông được Sư Phi Huyện tu luyện từ nhỏ một khoảng cách nhất định, thêm vào đối phương đang chiếm thế chủ động, nên nếu gã không bị thiệt thòi mới là chuyện lạ.

"Ọe!".

Từ Tử Lăng bay ngược về phía sau, thổ ra một búng máu tươi.

Kiếm thế Sư Phi Huyện khựng lại giữa không trung, cuối cùng cũng không thừa cơ truy kích.

Võ công tu vi của Từ Tử Lăng thực đã vượt xa mức tưởng tượng của nàng, chẳng những công lực hơn người, mà còn liên tiếp xuất kỳ chiêu, khiến nàng phải kéo dài trận đấu mà không thể kết thúc, một kiếm vừa rồi tưởng như đã có thể điểm trúng huyệt đạo của gã, làm gã mất đi năng lực tác chiến, nhưng không ngờ đã bị thủ pháp tuyệt diệu của gã phá giải mất. Còn về việc gã bị thương thổ huyết thì càng không phải là mong muốn của nàng.

"Cheng! Cheng!".

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng cuối cùng cũng không nhịn nổi, đao kiếm cùng lúc rời vỏ.

"Keng!".

Liễu Không lại gõ lên một tiếng chuông cảnh cáo.

Chính vào lúc này, một đạo nhân ảnh từ tòa lầu bên tả lao xuống như một mũi tên, bổ nhào về phía Sư Phi Huyên.

Không khí như đã bị hút kiệt, khiến người ta khó chịu hết sức.

Võ công đáng sợ nhường này, ngoại trừ Thiên Ma Công ra thử hỏi còn thứ nào khác?

Loan Loan vẫn vận bộ bạch y trắng như tuyết, hai chân để trần, giống như một bóng u linh từ trong hắc động sâu thẳm của màn đêm phóng

vút ra, người chưa đến, một dải lụa trắng từ tay hữu đã như độc xà quấn tới Sư Phi Huyên lúc này đang bị phân thần bởi Từ Tử Lăng, thanh thế lăng lệ hoàn toàn có thể so bì với một kiếm Sư Phi Huyên vừa tấn công Từ Tử Lăng ban nãy.

Nhưng chúng nhân đều không hề cảm thấy hay nghe thấy tiếng kình phong phá không.

Thân hình hãy còn ở trên không, tay kia của nàng khẽ hất lên với một tư thế đẹp mắt vô cùng, bắn ra ba đạo bạch quang về phía Từ Tử Lăng cước bộ còn chưa ổn định và hai người Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn đang chuẩn bị lao tới, khiến ba người hoàn toàn không hiểu được nàng xuất thủ thế nào mà lại chuẩn xác nhanh nhẹn nhường ấy.

Bốn đạo nhân ảnh từ trên nóc hai tòa lầu cao ở đầu cầu phóng vút xuống cùng với tiếng gầm phẫn nộ, thì ra chính là Tứ đại kim cương của Tịnh Niệm Thiền Viện, Bất Sân, Bất Cụ, Bất Thâm, Bất Si.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, thiền trượng của họ bị che bóng trở nên to lớn gấp bội, mang theo tiếng rít gió kinh hồn, thập phần uy mãnh.

Bọn họ hiển nhiên chính là hộ pháp của trận chiến này, ngăn chặn những người khác tiếp cận xuất thủ trợ chiến, nhưng bốn hòa thượng này căn bản không thể ngăn được hạng cao thủ như Loan Loan.

Liễu Không đại sư miệng niệm phật hiệu, phóng vút tới như lưu tinh cản nguyệt.

Ai nấy đều biến sắc, nhưng ngược lại người bị tập kích là Sư Phi Huyên thì thần sắc vẫn bình tĩnh như thường, Sắc Không Kiếm giương lên, cùng lúc nhún người phóng lên, nghênh tiếp Loan Loan.

Nhưng ai cũng biết Loan Loan chọn lúc này để xuất thủ, chính là vì đã nhìn rõ kình địch Sư Phi Huyên mới vừa lực chiến với Từ Tử Lăng, đồng thời lại phân thần vì đã lỡ làm gã bị thương, nhuệ khí tiêu tán mấy phần, đối với kẻ rình sẵn từ trước như nàng, thực ra là một cơ hội ngàn năm có mặt.

Lúc này ở gần Loan Loan nhất chính là Từ Tử Lăng.

Thế nhưng gã tự lo cho mình còn không xong, lại còn phải ứng phó ám khí Loan Loan bắn tới, muốn giúp nàng cũng hữu tâm vô lực.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn một là cách đó khá xa, hai là còn còn phải tránh né hoặc gạt đỡ ám khí, nên dù sao cũng chậm mất một nhịp. Những người khác thì càng không cần nói tới.

Trong nháy mắt, hai truyền nhân kiệt xuất đại biểu cho hai thế lực chánh tà đương đại đã chính diện giao phong.

Mũi kiếm điểm vào đầu dải lụa.

Thân hình kiều diễm của Sư Phi Huyên khẽ chấn động, bay lên Thiên Tân Kiều.

Cả dải lụa dài gần ba trượng bị lực phản chấn làm nhăn gấp lại, sau đó biến thành hơn mười vòng tròn, cùng với Loan Loan lăng không chụp xuống đầu Sư Phi Huyên.

Khi ba người bọn Khấu Trọng lần lượt tránh khỏi phi đao do Loan Loan phóng tới, hai nữ tử đã kịch chiến trên Thiên Tân Kiều, trong nháy mắt đã giao thủ mười mấy chiêu.

Thời gian tuy ngắn, nhưng lại là một trường ác đấu kịch liệt vô cùng, mỗi một chiêu đều là toàn lực xuất thủ, hung hiểm đáng sợ, lấy

nhanh đánh nhanh, từ trên không đánh xuống dưới mặt cầu, nhân ảnh thoắt tiến thoắt thoái, người bên ngoài đến cả thân hình gương mặt của bọn họ cũng khó thể phân biệt, muốn nhúng tay vào lại càng khó hơn, chỉ biết rằng bất cứ lúc nào kết cục một trong hai người nằm xuống trong vũng máu có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Bạt Phong Hàn là người đầu tiên chạy đến đầu cầu, đang định xuất thủ thì Loan Loan và Sư Phi Huyên đột ngột tách ra.

Sư Phi Huyên lướt lên thành cầu, Sắc Không Kiếm giơ lên trước mặt, mũi kiếm chỉ vào Loan Loan, sắc mặt thoáng hiện lên sắc hồng bất thường.

Loan Loan thì nhún người bay lên theo một tư thái hết sức đẹp mắt, hạ thân xuống đầu cầu bên kia.

Nàng còn chưa chạm chân xuống đất, hai cây thiền trượng nặng gần trăm cân của Bất Thâm và Bất Cụ đã lăng không quét tới, áp lực của kình phong làm y phục nàng dán sát vào thân mình, càng làm những đường nét yểu điệu của Loan Loan thêm nổi bật.

Bọn Khấu Trọng đều than thầm trong bụng, chỉ có bọn họ mới hiểu rõ nhất Loan Loan lợi hại thế nào, hai hòa thượng này sao có thể là đối thủ của nàng.

Đôi chân trần trắng muốn như ngọc của Loan Loan khẽ điểm lên nền đá nơi đầu cầu, lập tức bắn người lên không, trong nháy mắt đã lao vào vùng trượng ảnh của hai hòa thượng.

Trong tiếng cười khanh khách của nàng, Bất Tham, Bất Cụ loạng choạng ngã ngửa ra sau, Loan Loan vẫn tiếp tục lao lên lao, sau đó lướt chéo về phía dòng Lạc Thủy. quay mặt lại cười cười nói: "Kiếm thuật của muội tử quả nhiên bất phàm, Loan Loan lĩnh giáo rồi!".

Chính vào lúc này, một luồng dị quang lóe lên ở dưới chân cầu, bắn về phía Loan Loan như một tia chớp.

Loan Loan lại phát ra một tràng cười khúc khích như tiếng chuông bạc, ống tay áo bên phải phất nhẹ ra, quét trúng đầu phiến rồi nói: "Hầu huynh không phải là người thương hoa tiếc ngọc nữa hay sao?".

Người cản nàng lại chính là Đa Tình Công Tử Hầu Bi Bạch.

Hầu Bi Bạch hự nhẹ một tiếng, phiến thế bị phong tỏa, cả người như bị điện giật, rơi xuống gần trượng mới lướt về phía bờ đê.

Loan Loan mượn lực Hầu Bi bạch phóng vút lên cao lần nữa, rồi biến mất sau các dãy nhà xa xa.

Đến đi như gió, tựa loài quỷ mị y linh, gây cho người ta cảm giác như vừa trải qua một cơn ác mộng vậy.

Bất Tham, Bất Cụ giờ mới đặt chân xuống đất, tuy không còn loạng choạng nữa, nhưng tiếng bước chân trầm trọng, rõ ràng là đã bị thiệt thòi không ít.

Liễu Không lướt qua chỗ ba người bọn Bạt Phong Hàn, đến bên cạnh Sư Phi Huyên, chắp tay hỏi thăm.

Bất Si và Bất Sân đứng yên sau lưng ba người, ngầm hình thành thế bao vây.

Sư Phi Huyên nhảy xuống cầu, thần sắc như thường, có một vẻ ung dung tự nhiên lạ thường.

Nhãn thần sâu sắc của nàng nhìn theo hướng Loan Loan vừa chạy thoát, chưa kịp lên tiếng thì Hầu Bi Bạch đã nhảy lên cầu, quan thiết hỏi: "Quý thể Phi Huyên không sao chứ?".

Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung cả vào mỹ nhữ thanh nhã như tiên này.

Sư Phi Huyên mỉm cười, chậm rãi nói: "Thiên Ma Công quả không hổ là tuyệt học Ma Môn, thiên biến vạn hóa, vô cùng vô tận". Tiếp đó ánh mắt nàng dừng lại trên người Từ Tử Lăng, dịu dàng hỏi: "Thương thế của Từ huynh thế nào?".

Từ Tử Lăng không ngờ trong tình hình này mà nàng vẫn quan hoài đến thương thế của "địch nhân", trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác kỳ dị khó tả, nghiêm mặt nói: "Chắc không có chướng ngại gì, đa tạ tiểu thư đã quan hoài!".

Sư Phi Huyên bật cười khúc khích: "Đa thương huynh rồi mà vẫn cám ơn ta sao?".

Nụ cười hiếm thấy của nàng như ngàn hoa nở rộ, nhật xuất đông phương, tươi sáng đến độ khiến người ta phải chói mắt. Ngoại trừ Liễu Không vẫn như lão tăng nhập tịnh, cả tứ đại hộ pháp của Tịnh Niệm Thiền Viện cũng phải ngây người ra, bọn Khấu Trọng, Hầu Bi Bạch lại càng không cần nói.

Nụ cười đột nhiên thu lại, Sư Phi Huyên đã trở lại vẻ bình tĩnh lạnh lùng như trước, ánh mắt đảo qua bọn ba người Từ Tử Lăng một lượt, chậm rãi nói: "Chuyện Hòa Thị Bích tạm thời gác lại, ngày sau Phi Huyên sẽ tự có cách xử lý".

Nói rồi lại nhìn sang phía Hầu Bi Bạch: "Phi Huyên hiện giờ tạm thời phải trở về Thiền Viện tiềm tu, sau này có duyên sẽ tương kiến với

Hầu huynh".

Nói xong liền quay người bỏ đi.

Năm hòa thượng bọn Liễu Không chắp tay thi lễ với bọn Khấu, Từ, khách khí như thể chưa từng đối địch với ba người vậy, rồi cùng với Sư Phi Huyên bỏ đi.

Ba người bọn Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn nhau, đều không ngờ sự tình lại kết thúc thế này, cũng không biết nên cảm tạ hay nên hận Loan Loan nữa.

Hầu Bi Bạch như thất hồn lạc phách, miệng cứ lẩm bẩm liên hồi: "Phi Huyên thọ thương rồi, Phi Huyên thọ thương rối!". Khấu Trọng đưa mắt nhìn Bạt Phong Hàn, y liền bước đến bên cạnh Hầu Bi Bạch: "Hầu huynh...".

Y còn chưa nói hết lời, Hầu Bi Bạch đã quay ngoắt đầu lại, nhìn chằm chằm vào mặt y, nhãn thần trở nên lạnh lùng như mới vừa phủ một lớp băng mỏng: "Sau này nếu ba vị muốn đối phó Âm Quý Phái, xin chớ quên chừa cho tại hạ một phần".

Lời vừa dứt y đã quay người, nhảy xuống con thuyền nhỏ bên dưới, thuận theo dòng nước bơi đi.

Bốn phía lại trở nên bình lặng.

Bạt Phong Hàn thở dài như vừa đánh mất thứ gì đó, quay sang hỏi Tử Tử Lăng: "Tử Lăng không sao chứ?".

Từ Tử Lăng ngửa mặt ngắm nhìn vầng trăng sáng lơ lửng giữa trời, thở hắt ra một hơi, lắc đầu nói: "Vừa rồi thì hơi khó chịu một chút, hiện giờ thì tốt hơn nhiều rồi!".

Khấu Trọng dịch người lại bên cạnh Từ Tử Lăng, ôm chặt vai gã, giơ ngón cái lên tán thưởng: "Tiểu Lăng giỏi lắm, cái này gọi là tuy bại mà vinh, sau này chúng ta không cần sợ ai nữa!".

Rồi gã lại nói: "Hiện giờ chúng ta phải làm gì đây? Về quán rượu rách đó tiếp tục uống rượu chờ đến trời sáng hay là tìm một nơi thanh tịnh để ngủ bà nói một giấc?".

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn quanh, không hiểu hỏi: "Tại sao tất cả cửa tiệm trên phố này đều đóng chặt cửa, trên đường lại không thấy bóng người, hai người không cảm thấy kỳ lạ sao?".

Khấu Trọng suy đoán: "Có lẽ là do lão già hồ đồ Vương Thế Sung sợ làm bị thương người vô tội, nên mới hạ lệnh sau giờ nào đó thì không được ra khỏi nhà nửa bước chẳng hạn".

Bạt Phong Hàn chau mày: "Đây cũng có thể là nguyên nhân, nhưng ta cứ cảm thấy có gì không đúng lắm".

Khấu Trọng buông Từ Tử Lăng ra nói: "Cứ ngồi ngơ ngẩn ở đây đợi người ta đến khiêu chiến cũng chẳng phải là cách, phải tìm chỗ nào để đi mới được".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Bây giờ mới tìm nơi ngủ không sợ muộn quá hay sao? Tính luôn cả lão bằng hữu Vương Thế Sung của ngươi, ở Lạc Dương này có ai hoan nghênh chúng ra nữa đâu?".

Bạt Phong Hàn không biết có phải nhớ đến Đông Minh Công Chúa hay không, thở dài nói: "Hay là đến cái ổ nhỏ của Hư Hành Chi?".

Khấu Trọng tâm niệm chuyển động, mỉm cười nói: "Chi bằng đến trang viện của ông chủ đổ trườnng Vinh Phụng Tường ngủ qua đêm

nay, hại lão già đó một phen cũng hay",

Hai người ngạc nhiên nhìn gã.

Khấu Trọng giải thích: "Đổng Thục Ni đêm nay sẽ đến tham gia thọ yến của Vinh Phụng Tường, còn hẹn ta đợi nàng ta ở cửa sau để cùng chạy trốn, vì vậy... hắc! Hai người tại sao lại dùng ánh mắt vừa ám muội vừa đáng sợ đó nhìn ta chứ?".

Bạt Phong Hàn lạnh lùng nói: "Nếu Đổng Thục Ni chịu chạy trốn với người khác, thì sớm đã chạy trốn mấy trăm lần rồi, tại sao phải đợi đến Trọng thiếu gia ngươi chứ? Ngươi không cảm thấy chuyện này có chút khả nghi sao?".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Không phải vậy chứ? Ta đối với nàng ta cũng tốt lắm mà! Lẽ nào nàng ta lại đặt cạm bẫy hại ta?".

Từ Tử Lăng nói: "Ngươi và nàng có quan hệ gì? Tại sao nàng ta lại chọn đúng ngươi? Tại sao nàng ta lại muốn chạy trốn?".

Khấu Trọng thở dài: "Tóm lại là ta và nàng ta có một chút quan hệ, có điều được hai người nhắc nhở, ta cũng cảm thấy có gì đó không thỏa đáng lắm. Hi vọng nàng ta chỉ là đùa với ta một chút thôi, bằng không bên trong nhất định có vấn đề. Loại nữ nhân thích vinh hoa phú quý như nàng ta, làm sao có thể vứt bỏ tất cả, theo một kẻ như ta lưu lãng thiên nhai chứ",

Tiếp đó lại vỗ tay nói: "Được rồi! Không nói lung tung nữa, bây giờ chúng ta đi đâu?".

Đột nhiên trước mắt ba người sáng bừng lên.

Sự thực thì cả Thiên Tân Kiều đã sáng bừng lên.

Cả ba vội quay đầu nhìn về phía dòng Lạc Thủy, một con thuyền lớn đèn đuốc sáng rực đang đi tới Thiên Tân Kiều.

Con thuyền này vốn không có một ánh đèn, đột nhiên trở nên sáng bừng lên như vậy, hiển nhiên phải có một đội ngũ những người đốt đèn được huấn luyện rất quy củ.

Khấu Trọng thở dài: "Lão Bạt huynh thắng rồi! Đêm nay chỉ sợ chúng ta phải thức đến sáng thật, hai người vẫn nhớ trận thế tam giác đó đấy chứ?".

Chương 171: Nhiêm khách đông lai

Chiếc thuyền lớn ánh đèn rực rỡ chiếu rọi của hai bên bờ đang tiến thẳng vể phía Thiên Tân Kiều. Tất cả buồm đều đã được hạ xuống, toàn bộ đều dựa vào mười tám tay chéo ở hai bên mạn cật lực đẩy thuyền đi.

Dọc theo mạn thuyền cứ mỗi bước lại có treo một ngọn phong đăng, tạo thành một vòng ánh sáng, dùng ánh đèn họa nên những đường nét của con thuyền, làm nó có một vẻ thần bí lạ thường. Ở giữa thuyền là một tòa lầu hai tầng, trên đài quan sát, hơn mười người là nam lẫn nữ đang đứng ngay ngắn thẳng hàng, nhưng bọn ba người Khấu Trọng chỉ nhìn thấy một trong số họ.

Bởi người này như hạc giữa bày gà, vừa xuất hiện đã làm cả ba tập trung toàn bộ chú ý vào mình, không còn để ý tới những kẻ khác nữa.

Người này ước chứng ba mươi, thân vận Hổ phục, râu quai nón rậm rạp, thân hình khôi vĩ, cao hơn người cao nhất đứng bên cạnh mình đến cả nửa cái đầu, so với bọn Khấu Trọng không hề thua kém. Tuy y chỉ chắp tay sau lưng đứng ung dung nhàn nhã, nhưng lại có một khi phách trầm ổn như Thái Sơn, trắc việt bất phàm và khí thế của bậc bá chủ hào hùng ngông cuồng tự đại. Sự thực thì gương mặt râu ria rậm rạp kia cũng thập phần anh tuấn, gò má tuy cao, nhưng mũi đầy đặn có thế, song mục nhỏ dài, lấp lánh tinh quang, bao hàm một trí tuệ siêu phàm, đang từ xa quan sát ba người bọn Khấu, Từ, Bạt.

Hai bên tả hữu của y là hai hồ nữ xinh đẹp, nhưng trong mắt ba

người. nhưng mĩ nữ này còn xa mới có sức cuốn hút như đại hán râu rậm tràn đầy mị lực nam tính đứng ở giữa họ.

Khấu Trọng nhìn con thuyền lớn đang ngược dòng tiến về phía Thiên Tân Kiều, hét lớn: "Người tới là ai? Nếu như nhằm vào bọn ta, thì hãy báo danh lên đi, đêm nay Khấu Trọng không có hứng thú giết kẻ vô danh tiểu tốt!".

Câu cuối cùng là y mới học mót được từ mấy lời hào ngôn tráng ngữ của Bạt Phong Hàn khi y đối đáp với Hầu Bi Bạch, quả nhiên là khí thế bức nhân.

Bạt Phong Hàn thấy vậy liền mỉm cười.

Từ Tử Lăng thì vẫn im lặng không nói, điều tức liệu thương.

Tiên thiên kiếm khí của Sư Phi Huyên thật hiếm gặp trên đời, nếu chẳng phải nguồn gốc nội công của gã có từ mật quyết của Đạo môn Trường Sinh Quyết, kinh mạch lại mới được dị năng thần bí của Hòa Thị Bích cải tạo cường hóa, chỉ e cả đời này cũng khó mà hoàn toàn khôi phục lại được.

Khi ấy gã cảm nhận được Sư Phi Huyên đã thu hồi lại một phần chân khí, nếu chẳng phải vậy, sợ rằng gã phải khó chịu thêm mấy ngày nữa cũng không chừng.

Từ khi động thủ, công thế của Sư Phi Huyên xem ra rất hung mãnh, rất lăng lệ, nhưng kì thực lại rất có chừng mực, hoàn toàn chỉ để thăm dò, tuyệt đối không có ý đả thương gã.

Nữ tử này có một khí chất cao quí mà người thường không thể nào có nổi, so với thứ khí chất cao quí có từ thân phận, địa vị của Đông Minh Công Chúa, Thương Tú Tuần thì hoàn toàn khác biệt.

Một tràng cười dài, làm Từ Tử Lăng giật mình ra khỏi thế giới suy tư, trong lòng không khỏi thầm kinh hãi. Trước này gã chưa từng dụng tâm nghĩ về một nữ tử bao giờ.

Đại hán râu rậm cao giọng nói: "Khấu huynh nói đùa rồi! Tiểu đệ Phục Khiên, lần này đặc biệt đến đây để kết giao và hỏi thăm sức khỏe ba vị thôi!".

Hán ngữ của y hết sức rành rọt, chú trọng ngữ âm, so với Bạt Phong Hàn đã nhiều năm lưu lẵng Trung Nguyên còn hay hơn nửa phần.

Ba người sớm đã nhận ra y là ai qua tướng mạo và bộ râu rậm đặc biệt, bởi vậy nên không hề ngạc nhiên, điều duy nhất không ngờ tới chính là không ngờ y lại uy vũ bức nhân, hào tình cái thế như vậy mà thôi.

Chiếc thuyền lớn của Phục Khiên giảm dần tốc độ, bằng không nếu cứ lao tới thế này, cột buồm cao hơn cầu hai trượng chắc sẽ gãy đoạn, cả nóc tầng lầu thứ hai trên thuyền chắc cũng khó mà giữ được.

Thanh âm trầm hùng dễ nghe của y vừa dứt, Bạt Phong Hàn đã mỉm cười nói luôn: "Đại danh của Phục huynh như sét đánh bên tai, bạt mỗ vạn phần ngưỡng mộ, nhưng chỉ có một chuyện không hiểu, xin được thỉnh giáo!".

"Hô!".

Một tiếng hét từ trong bụng thuyền truyền ra, đều đặn như một, ba mươi sáu người cũng hét lên mà như chỉ phát ra từ miệng một người duy nhất.

Ba mươi sáu cây mái chèo cùng lúc đổi hướng chèo theo chiều ngược lại, chiếc thuyền buồm lớn của Phục Khiên đứng yên trước mặt sông như có kì tích, mũi thuyền cách đầu cầu trừng ba trượng.

Chỗ hơn mười người bọn Phục Khiên đứng có chiều cao bằng với chiều cao của cầu, nên khi hai bên nói chuyện sẽ không xảy ra tình trạng bên cao bên thấp.

Cả vùng xung quanh đều không một ánh đèn, duy chỉ có Thiên Tân Kiều này là sáng rực như ban ngày, tinh nguyệt trên trời lập tức ảm đạm thất sắc.

Do chiếc thuyền lớn dịch tới, nên nước sông không ngừng vỗ lên bờ đê, phát ra những tiếng ì oạp.

Tất cả thật tĩnh lặng và êm đềm.

Những chiếc mái chèo nhẹ nhàng khua xuống dòng nước, giữ cho chiếc thuyền ổn định đứng giữa sông.

Phục Khiên thong dong đáp: "Bạt huynh xin chớ khách khí, tiểu đệ mà biết sẽ nói ngay, đã nói thì sẽ nói thật".

Bạt Phong Hàn song mục lóe lên một ánh hàn quang, lạnh lùng hỏi: "Phục huynh ẩn thuyền bên cạnh, thời gian xuất hiện lại chuẩn xác vô bì, không biết là có ý gì?".

Lời này hoàn toàn không chút khách khí, nhưng cũng không thể trách Bạt Phong Hàn, bởi vì Phục Khiên và Vương Bạc quan hệ mật thiết, rất dễ dàng khiến y liên tưởng đến chuyện Phục Khiên có tâm địa bất lương.

Những người bên cạnh Phục Khiên đều lộ thần sắc không vui, hai mĩ

nữ Thổ Lỗ Hồn đứng sát bên y càng tỏ vẻ bất mãn, như đang trách Bạt Phong Hàn không biết cân nhắc lời ăn tiếng nói vậy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã quá quen với tính nết không nể nang ai của họ Bạt, nên chẳng hề cảm thấy có gì là lạ.

Không ngờ Phục Khiên cũng chẳng lấy đó làm giận, cười ha hả đáp: "Có ba nguyên nhân, một là vì tiểu đệ đây thích nhất là xem nhiệt náo, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu lần này tiểu đệ đến Trung Nguyên".

Ba người đều chẳng ngờ y lại thẳng thắn như vậy, nói rõ là nhân lúc Trung nguyên đại loạn, đến đây để làm vũng nước đục càng thêm đục. Ánh mắt Khấu Trọng quét một vòng trên những tùy tùng theo sau Phục Khiên, thấy người nhiều tuổi nhất cũng không quá bốn mươi, Thái Dương huyệt đều gồ cao, song mục tinh quang lấp lánh, đích thực là cao thủ như vân, thực lực không thể coi thường. Chỉ là không biết kẻ phát ngôn đêm đó ở Mạn Thanh Viện, Hình Mạc Phi có ở đây hay không.

Chỉ nghe gã hừ lạnh nói: Tham gia nhiệt náo đôi khi cũng phải trả giá rất đắt, hi vọng Phục huynh lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió!".

Từ phía Tống Ngọc Trí mà gã biết được Phục Khiên đối với ba người bọn gã "rất có ý". Tống Ngọc Trí tinh minh hơn người, có thể nói ra những lời này, tự nhiên là phải có căn cứ nhất định, tuyệt đối không phải hồ ngôn loạn ngữ.

Một hán tử thanh niên đứng sau lưng Phục Khiên đang mấp máy môi định lên tiếng phản bác thì đã bị vị cao thủ trong vương tộc Thổ Lỗ Hồn này đưa tay ngăn lại, chỉ nghe y thản nhiên cười nói: "Tiểu đệ đến Trung Nguyên chuyến này sớm đã không mong đợi những ngày tháng nhãn nhã du sơn ngoạn thủy rồi, đa tạ Khấu huynh quan tâm.

Còn nguyên nhân thứ hai, chính là tiểu đệ muốn phá hoại âm mưu của người Thiết Lặc, không muốn quỉ kế của bọn Khúc Ngạo, Đột Lợi thành công. Nguyên nhân cuối cùng cũng rất đơn giản, tiểu đệ chỉ muốn xem ba vị có thời gian rảnh rỗi, di giá lên thuyền uống chén rượu nhạt, nói chuyện đến sáng hay không thôi?".

Bạt Phong Hàn ngửa mặt cười dài đáp: "Hảo ý của Phục huynh tiểu đệ xin tâm lĩnh! Hiện giờ chúng ta chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh, ngủ bà nó một giấc thôi! Xin mời!".

Khóe miệng Phục Khiên hé lộ một nụ cười bí hiểm, gật đầu nói: "Ba vị quả là anh hùng hảo hán, Phục mỗ bội phục!".

Y vừa dứt lời thì chiếc thuyền cũng bắt đầu dịch chuyển, cứ vậy đi giật lùi trên dòng Lạc Thủy. Sau đó ánh đèn trên thuyền cũng tắt ngóm, trả lại sự tối tăm cho khúc sông vằng.

---o0o---

Tiếng bánh xe lập cập, tiếng vó ngựa gõ trên đường từ dưới phố truyền lại, Khấu Trọng vươn người ngáp dài, mở bừng hai mắt ngồi dậy.

Từ Tử Lăng sớm đã đứng dậy từ trước, đang đứng ở lan can hướng lầu chuông, mắt dõi nhìn về Thiên Tân Kiều, không biết có phải đang hồi tưởng về tình cảnh gặp gỡ Sư Phi Huyên khi nãy hay không.

Bạt Phong Hàn đang ngồi đả tọa điều tức, cơ hồ như vô tri vô giác với những chuyện bên ngoài, Trảm Huyền Kiếm gác trên đùi.

Khấu Trọng nhảy dựng người lên, di chuyển tới bên cạnh Từ Tử Lăng.

Bên ngoài mưa rơi rả rích, cả vùng rộng lớn hai bên bờ Lạc Hà đều chìm trong màn mưa mờ mờ.

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi không khí mát mẻ và ẩm ướt của buổi sáng sớm, nhìn cảnh tượng yên vũ mênh mang trước mặt, thở dài nói: "Hay thât! Chúng ta vẫn còn sống, lại còn được ngủ một giấc thoải mái nữa!".

Từ Tử Lăng thấy tay tả của hắn đang mân mê vòng ngọc trước ngực, liên ngạc nhiên hỏi: "Tại sao ngươi đột nhiên lại hứng thú với thứ đó vậy?".

Khấu Trọng vui vẻ nói: "Quên mất không nói ngươi biết, tối qua ta mới gặp chủ nhân cũ của nó".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt: "Ngươi đã gặp Sở Sở?".

Chiếc vòng này năm xưa khi còn ở Đại Long Đầu phủ, Sở Sở trước khi theo Trác Kiều chạy nạn đã nhờ Tố Tố giao lại cho Khấu Trọng, nghĩ lại chuyện này, thật có cảm giác như chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi.

Khấu Trọng kể chuyện gặp Trác Kiều tối qua rồi nói; "Khí số Lý Mật đã tận, vì vậy mới xuất hiện Trác Kiều, một đại địch mà y không ngờ tới. Trác Kiều có một thủ hạ tên là TuyênVĩnh, tuyệt đối là một nhân tài xuất sắc".

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Lý Mật giết Trác Nhượng quả thực là một nước cờ sai lầm, nếu đổi là Trọng thiếu gia ngươi, nhất định sẽ đặt Trác Nhượng lên thánh đài, để cho y chút hư danh, còn mình thì nắm thực quyền trong tay, đến lúc lấy được thiên hạ mới ép Trác Nhượng thoái vị, như vậy mới không có sơ hở lớn như hiện nay. Bây giờ ngươi định lợi dụng thế nào đây?".

Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Tri kỉ chi bỉ, bách chiến bách thắng. Ta đã hẹn ước với Trác Kiều, nàng ta sẽ cung cấp cho chúng ta tất cả tin tức liên quan đến động tĩnh của Lý Mật. Hừ! Lý Mật giỏi nhất là sử dụng tình báo và phục binh, lần này ta sẽ dùng đạo của người, để trả lại cho người. Chỉ cần hắn trúng kế dụ địch của ta, thiên hạ này sẽ không còn phần của hắn nữa".

Từ Tử Lăng chau mày: "Nếu Vương Thế Sung nhờ chuyện này mà làm lớn, đối với ngươi đâu có lợi gì chứ?".

Khấu Trọng cười cười nói: "Đây mới là chỗ đặc sắc nhất, hiện nay ai ai cũng nghĩ là Vương Thế Sung đang đấu không lại với Lý Mật, vì vậy Độc Cô Phong mới dám công nhiên đối kháng. Càng tuyệt diệu hơn là cả Vương Thế Sung cũng không tự tin mình đầu lại Lý Mật, vì vậy mới bí mật kết minh với Lý Uyên, khiên tên tiểu tử Lý Thế Dân dám diễu võ dương oai ở Lạc Dương này. Hà hà! Nhưng chỉ cần Vương Thế Sung đại phá được Lý Mật, như vậy cái liên minh Vương Lý này sẽ lập tức tự động phá giải, lúc đó chuyện duy nhất Vương Thế Sung có thể làm chính là ngăn không cho Lý Thế Dân đạt được mục đích, còn chúng ta có thể trở về phương Nam, đoạt lại Cảnh Lăng trong tay lão gia, lúc đó thì đánh Nam dẹp Bắc, thiên hạ này sẽ là của Khấu Trọng ta rồi!".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Ngươi nói thì nghe hay lắm, nhưng đừng quên rằng chúng ta căn bản không biết Dương Công Bảo Khố ở chỗ nào".

Khấu Trọng chán nản nói: "Có rất nhiều chuyện không cần kĩ càng tỉ mỉ thì sẽ tốt hơn, cái đó gọi là thành bại do trời định, phàm nhân chúng ta ngoại trừ tận lực mà làm ra, còn có thể làm gì được nữa?". Tiếp đó gã lại chuyển chủ đề nói: "Lát nữa ta phải đi gặp Vương Thế Sung, các ngươi muốn đi đâu?".

Từ Tử Lăng hạ giọng nói: "Hôm nay dù thế nào ta cũng phải đi với lão Bạt, vì rất có khả năng Đột Lợi nhân lúc y ở một mình mà hạ thủ".

Khấu Trọng thở dài: "Hình như người quên mất rằng chúng ta là đại cừu nhân của Khúc Ngạo, ta thật nghĩ mãi không ra tại sao đêm qua hắn không đến tầm cừu?".

Từ Tử Lăng nhìn màn sương mù mênh mang che phủ cả trời đất, dung ung nói: "Trí nhớ của ngươi không tốt mới đúng, đêm nay Khúc Ngạo và Phục Khiên sẽ quyết chiến ở Mạn Thanh Viện. Trận chiến này quan hệ đến sinh tử vinh nhục của Khúc Ngạo và cả danh dự của người Thiết Lặc, vì vậy y buộc phải tập trung tinh thần, vứt bỏ tất cả chuyện khác sang một bên hòng chuẩn bị ứng chiến đêm nay".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Ngươi có lý, chỉ là không biết tên Đột Lợi đó là người thế nào? Nghe nói hắn và Lý tiểu tử có giao tình rất thâm hậu, biết đâu Lý tiểu tử sẽ giúp hắn một tay cũng không chừng".

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Không biết có phải vì trước đây quan hệ của chúng ta với Lý Thế Dân luôn rất tốt hay không mà hai chúng ta luôn có ý đánh giá thấp sự lợi hại của hắn. Sự thực thì từ khi khởi binh ở Thái Nguyên, Lý Thế Dân đều bách chiến bách thắng, nếu không phải có thủ đoạn kinh thiên động địa thì sao mà làm nổi. Nếu hắn ta mà khẳng định Hòa Thị Bích ở trong tay chúng ta, có khi sẽ có thủ đoạn bất ngờ nào để đối phó cũng không chừng".

Khấu Trọng thoải mái nói: "Kẻ nào dám khẳng định Hòa Thị Bích là do chúng ta trộm chứ? Ít nhất là lão tiểu tử Vương Bạc kia cũng tin chúng ta rồi".

Sắc mặt Từ Tử Lăng trầm xuống, lạnh lùng nói: "Lý Tịnh có lẽ biết rõ là chúng ta làm. Bởi vì y đã thấy ta đeo mặt nạ một lần, nên chắc

chắn biết chuyện ta có cách hóa thân thành kẻ khác".

Song mục Khấu Trọng thoáng hiện hàn quang: "Vì vậy nếu Lý Thế Dân truy vấn chuyện Hòa Thị Bích, thì có nghĩa là Lý Tịnh đã không niệm tình cũ, bán đứng chúng ta. Lúc đó thì không cần cố kị cái gì mà tình huynh đệ khi xưa nữa".

Từ Tử Lăng thở dài: "Lý Tịnh tuy đã phụ rẫy Tố tỉ, nhưng không phải là hạng người bán bạn cầu vinh, có lẽ là ta chỉ đang lo hão thôi. Có điều Sư Phi Huyên từng nói dưới trướng Lý tiểu tử cao thủ như mây, lại thành lập ra cái Thiên Sách Phủ gì đó, vì vậy chúng ta tuyệt đối không thể coi thường con người này được".

Khấu Trọng ngây người ra, đột nhiên nói: "Ngươi đoán xem có người nào biết chúng ta ẩn thân ở đây không?".

Từ Tử Lăng trầm tư giây lát, rồi quả quyết khẳng định: "Theo lý thì không ai biết được, từ khi hấp thụ dị năng của Hòa Thị Bích, kinh công của chúng ta là có tiến bộ rõ rệt, lăng không hoán khi dễ tựa trở bàn tay, thế nên cho dù Ninh Đạo Kì muốn theo dõi chúng ta cũng khôn phải chuyện dễ đâu".

Khấu Trọng đột nhiên giật mình nói: "Chúng ta thật ngu quá, không biết lợi dụng ưu điểm này. Nếu như có thể phát huy hết cỡ ưu điểm này, vậy thì phía địch nhân có động tới đâu, cũng không thể bao vậy chúng ta được nữa".

Hai mắt Từ Tử Lăng sáng bừng lên, lấp lánh như sao, những không lên tiếng nói gì.

Thanh âm Bạt Phong Hàn vang lên: "Hai vị huynh đệ, có hứng thú lên Đổng gia tửu lâu uống chén trà nóng không?".

Đổng Gia Tửu Lâu ồn ào náo nhiệt, ba người tìm một góc ngồi xuống, cảm giác như vừa mới từ địa ngục trở về nhân gian.

Sau khi tên tiểu nhị bưng trà lên rời khỏi, Khấu Trọng nghiêng tai lắng nghe, cười cười nói: "Mười bàn thì đang có tám bàn đang bàn luận về chuyện đêm hôm qua. Thì ra lệnh giới nghiêm đúng là do lão già Vương Thế Sung phát ra. Lão tiểu tử này không biết có dụng tâm gì nữa, hình như là sợ địch nhân của chúng ta chưa đủ thuận tiện thì phải".

Bạt Phong Hàn trầm mặc không nói gì, cơ hồ coi những lời Khấu Trọng vừa nói chỉ như gió thổi bên tai. Từ khi tỉnh giấc tới giờ, dường như y luôn tràn đầy tâm sự, không thích nói chuyện với ai.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều biết tính tình của y, nên cũng không dám chọc tới. Từ Tử Lăng hạ giọng nói: "Có lẽ ta đoán được nguyên nhân vì sao Vương Thế Sung làm vậy".

Lúc này tiểu nhị đã mang điểm tâm lên, đợi cho hắn đi khuất hẳn, Khấu Trọng mới nhổm người lại gần Từ Tử Lăng hỏi: "Ngươi mau nói xem nào!".

Từ Tử Lăng thở hắt ra: "Có thể Vương Thế Sung làm vậy là vì Lý tiểu tử yêu cầu".

Khấu Trọng giật mình: "Vậy không phải Lý Tịnh đã bán đứng chúng ta hay sao?".

Đây là suy luận hết sức hợp tình hợp lí.

Lý Thế Dân tuyệt đối là người có tình có nghĩa, chỉ khi khẳng định bọn gã đã phá hoại hảo sự của y với Sư Phi Huyên, thì y mới quyết định sử dụng những thủ đoạn kịch liệt để đối phó bọn gã. Mà quan

sát đại thế Lạc Dương lúc này, cũng chỉ có mình Lý Thế Dân mới có thể khiến Vương Thế Sung có hành động được, bởi vì hiện giờ Vương Thế Sung muốn gì cũng không thể đắc tội với Lý phiệt, bằng không y sẽ rơi bào thế lưỡng đầu thọ địch, muốn sống e rằng cũng không dễ.

Lý Thế Dân có lẽ vẫn còn niệm chút tình xưa, nên không muốn chính diện đối đầu với bọn gã, nhưng giúp Sư Phi Huyên an bài một số chuyện để nàng có thể phóng tay đối phó ba người bọn gã thì là chuyện có thể giải thích được.

Từ Tử Lăng thở dài: "Đây chỉ là suy đoán, hi vọng sự thật không phải như vậy".

Bạt Phong Hàn đột nhiên mở miệng hỏi: "Lúc Trọng thiếu gia đi gặp Vương Thế Sung, có thể hỏi trực tiếp lão, xem lão tiểu tử đó trả lời thế nào?".

Khấu Trọng trầm giọng xuống: "Trên thế gian này, ngoại trừ hai người ra, e rằng ta không còn tin ai được nữa".

Sau khi thân ảnh Khấu Trọng biến mất sau cánh cửa tửu lầu, Bạt Phong Hàn mới chậm rãi nói: "Hôm nay chúng ta chia nhau hành sự, ngươi phụ trách thăm dò hành tung của đám người Âm Quí Phái, ta sẽ đi gặp Đơn Uyển Tinh".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Làm sao mà thăm dò chứ?".

Bạt Phong Hàn nói: "Âm Quí Phái nhất định có hang ổ bí mật ở đây, đó cũng chính là nơi Thượng Quan Long đang dưỡng thương. Muốn tìm bọn chúng có hai phương pháp gián tiếp, bởi vì Âm Quí Phái trước nay âm đa dương thiểu, hơn nữa đều là nữ tử xinh đẹp, nữ nhân ái mĩ là bản tính sinh thời, thế nên chỉ cần ngươi lưu ý mấy nới

bán phấn son yên chi nổi tiếng nhất, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ cũng không chừng".

Từ Tử Lăng gật đầu: "Quả nhiên là cách hay! Còn cách thứ hai thì thế nào?".

Bạt Phong Hàn nói: "Tuy Chúc Ngọc Nghiên có thể trị nội thương cho Thượng Quan Long, nhưng sau đó cũng không thể không dùng dược vật để bồi bổ nguyên khí tổn thất, bởi vậy chỉ cần đến tiệm thảo dược qui mô

nhất để ôm cây đợi thỏ, cũng rất có thể thấy kẻ khả nghi".

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Dù sao ta cũng nhàn rỗi vô sự, vậy cứ theo lời Bạt huynh thử vận khí xem sao". Tiếp đó đôi mày kiếm lại nhướng lên hỏi: "Nhưng không phải huynh vừa mới cãi nhau một trận với Đông Minh Công chúa hay sao? Còn muốn đi tìm nàng ta làm gì?".

Ánh mắt Bạt Phong Hàn hiện ra thần sắc phức tạp, thấp giọng nói: "Đợi lát nữa ta sẽ nói! Ta trước đi đây!".

Từ Tử Lăng không lên tiếng, nhưng trong lòng biết rõ người y muốn gặp không phải Đơn Uyển Tinh, mà là người tình cũ đã theo Đột Lợi vào Trung Nguyên.

Đây là một chuyện hết sức nguy hiểm, gã phải xử lý thế nào?

Chương 172: Yên vũ mông mông

Khấu Trọng vừa đặt chân ra khỏi Đổng Gia Tửu Lầu, một cỗ xe ngựa đã dừng lại ngay trước mặt, đại hán đánh xe thi lễ nói:

- "Khấu gia, mời lên xe! "

Thanh âm nghe rất quen tai, gã vội ngạc nhiên nhìn qua, không ngờ đối phương chính là phó bang chủ Cự Kình Bang, Bốc Thiên Chí.

Gã biết rõ ai ngồi trong xe, có điều nghĩ lại chuyện mỹ nhân sư phụ Vân Ngọc Chân có quan hệ với Độc Cô Sách, mà lập trường của nữ nhân này lại rất ám muội, nên không lên xe ngay mà bước lại gần ô cửa phủ rèm che kín, gõ nhẹ ba cái lên thành xe, cười hì hì nói: " Sư phụ có thể cho tiểu đồ được chiêm ngưỡng hoa dung của lão nhân gia để bớt đi nỗi khổ tương tư hay không? ".

Tấm màn liền được vén lên một góc, lộ ra gương mặt vừa giận vừa mừng của vân Ngọc Chân, hai hàng mày liễu khẻ nhíu lại, giận dỗi nói: Tên nghịch đồ dĩ hạ phạm thượng kia, còn không mau cút lên đây, có phải muốn vi sư trục xuất ngươi khỏi sư môn không?".

Khấu Trọng giả bộ kinh hãi vạn phần, liếc mắt nhìn trộm vào trong xe, thấy không có người nào khác nữa, mới đẩy cửa bước vào trong thùng xe. Vừa mới đóng cửa, còn chưa ngồi yên vị, Vân Ngọc Chân đã sà vào lòng gã. Ôm lấy thân hình mềm mại thơm ngát. Khấu Trọng ngồi dựa lưng vào thành xe, cúi đầu tìm đôi môi ngọt ngào của nàng.

Xe ngựa bắt đầu nhích động.

Sau một phen hung hiểm đêm qua, một trận mây mưa này thật là ướt át mê người. Khi môi Khấu Trọng rời khỏi đôi môi thơm, vị bang chủ này đã thở hổn hển, gương mặt đỏ bừng như lửa.

Gã liền mỉm cười nói: Mỹ nhân sư phụ đến lúc nào vậy? Tại sao không thông tri một tiếng, để tiểu đồ tận hết tình địa chủ".

Vân Ngọc Chân dụi đầu vào bờ ngực rộng của gã, hai mắt nhắm hờ, nói: " Ngươi thành địc chủ ở Lạc Duơng từ bao giờ vậy? "

Khấu Trọng phì cười: "Chính là tòa Đổng Gia tửu lâu vừa rồi đó, tại sao nàng ở ngoài mà không vào? Lẽ nào không biết một đồ đệ khác của nàng cũng đang ở trong đó uống rượu sao? "

Vân Ngọc Chân mềm nhũn người, miễn cưỡng ngẩng mặt lên nhìn gã, rồi lại áp má phấn vào bờ ngực rộng? vươn tay ôm chặt lấy tấm lưng hùm, dịu dàng nói: " Tối qua người ta mới tới, muốn tìm các ngươi mà thật khó muốn chết! ".

Khấu Trọng vén màn nhìn ra ngoài. Bên ngoài mặc cho trời mưa, người xe đi lại vẫn tấp nập, một ngày mới bận rộn lại bắt đầu.

Gã thuận miệng hỏi:"Mỹ nhân sư phụ hiện đang ở đâu? Hài tử của Tố tỷ đã ra đời chưa? ".

Vân Ngọc Chân vui vẻ đáp: " Hài tử của Tố tỷ ngươi và Ngọc Sơn vừa trắng vừa béo, hoạt bát đáng yêu lắm!".

Khẩu Trọng mừng rỡ nói: " Thật là cảm ơn trời đất! Hắc! Ta phải về báo cho Tiểu Lăng mới được!".

Vân Ngọc Chân vội nói:" Không cần nôn nóng, báo cho hắn sớm hay muộn một chút cũng đâu ảnh hưởng gì, người ta có chuyện muốn thương lượng với ngươi trước đã!".

Khấu Trọng liếc mắt nhìn ra ngoài, chau mày nói: " Chúng ta đang đi đâu vậy? ".

Vân Ngọc Chân hờ hững đáp: " Ngươi sợ người ta bán đứng sao? ".

Khấu Trọng cười hì hì: " Đương nhiên là sợ muốn chết đi được, hiện giờ Khấu Trọng này cũng được giá lắm đó! ".

Vân Ngọc Chân khẽ mắng: " Thân giá Khấu gia nhà ngươi bây giờ đột ngột tăng cao, đâu phải chỉ là được giá không thôi! Hứ! Ngươi có thể nghiêm chỉnh nghe Ngọc Chân nói mấy câu không? ".

Nàng đã mềm mỏng yêu cầu, Khấu Trọng đành phải cười khổ nói: " Chỉ cần không bảo ta đầu hàng tên xú tiểu tử Độc Cô sách, những chuyện khác đều có thể châm chước được".

Vân Ngọc Chân đột ngột ngồi thẳng dậy, giận dữ nói: " Ngươi nghĩ đi đâu vậy? Tâm ý của Vạn Ngọc Chân này đối với ngươi thế nào, kẻ bạc tình như ngươi vẫn không tin sao?".

Khấu Trọng làm sao dễ dàng tin nàng được, nhưng bề ngoài vẫn cười xòa nói: " Mỹ nhân sư phụ xin bớt giận, ta chỉ nói đùa thôi mà. Hà, Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi khi nãy của ta, chúng ta đang đi đâu vậy? "

Vân Ngọc Chân đổi giận làm vui nói: Thấy ngươi vẫn biết dỗ ngọt nên ta tha cho một lần, nhưng chỉ lần này thôi đấy!".

Tiếp xúc với ánh mắt chờ đợi câu trả lời của Khấu Trọng, Vân Ngọc

Chân nở một nụ cười bí hiểm, nhổm người lên gần mặt gã, ghé miệng bên tai thì thầm:

" Ta dẫn ngươi đi gặp một người ".

Khấu Trọng lấy làm ngạc nhiên.

O0O

Từ Tử Lăng chạy vào ngõ, đề khí phi thân, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách gần mười trượng, rồi bất ngờ hoán khí, thay dổi phương hướng, tung người nhảy ra từ phía bên kia, vượt tường lên nóc nhà, cuối cùng lại chạy ra phố lớn từ một ngõ khác.

Gã lách nhanh người vào một tiệm y phục, nhanh chóng mua mũ và áo ngoài. Lúc đi ra khỏi cửa thì đã biến thành một lão nhân lọm khọm, dùng mũ che kín mặt mũi.

Bạt Phong hàn vẫn chậm rãi đi trước đó chừng mười trượng, cơ hồ như không hề lưu ý và cũng không có hứng thú quan tâm xem phía sau có người theo dõi hay không.

Sự thực đương nhiên không phải như vậy. Nếu luận về sự chu đáo và thủ đoạn già dặn, gã và Khấu Trọng còn lâu mới bì kịp Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn đang tìm kiếm vật săn. Mục tiêu của Đột Lợi là y, tự nhiên sẽ phái người giám thị nghiêm ngặt, thậm chí nếu biết y ở một mình, có thể Đột Lợi còn đích thân tới hạ thủ cũng không chừng.

Bạt Phong Hàn nói dối là đi tìm Đơn Uyển Tinh, chỉ là muốn Từ Tử Lăng đi chỗ khác, hòng dẫn dụ Đột Lợi ra mà thôi.

Bạt Phong Hàn đột nhiên ngoặc sang phía Tây, chậm rãi thả bước giữa mưa gió vần vũ bên bờ sông Lạc Thủy, bờ lưng hùng vĩ vừa cô độc lại vừa kiêu ngạo bất quần. Đoạn đường này ngoại trừ hai hàng cây ra thì không còn có gì có thể chắn mưa, vì vậy người đi rất ít, chỉ thỉnh thoảng mới có một hai cỗ xe ngựa chạy qua.

Từ Tử Lăng không sợ bị Bạt Phong Hàn phát hiện gã đang theo dõi y, mà sợ bị những kẻ khác đang theo dõi Bạt Phong Hàn phát hiện ra mình. Gã đảo mắt nhìn quanh, trong lòng liền nảy ra một kế, vội tung mình nhảy xuống khỏi bờ đê, lên một con thuyền nhỏ không người, nhanh nhẹn bơi về phía Tây, từ xa quan sát cái bóng lẻ loi của Bạt Phong Hàn.

Trên dòng sông mênh mông khói nước, hai bên bờ nhà cửa cao sừng sững, thuyền lớn thuyền nhỏ đậu san sát, Từ Tử Lăng đột nhiên bồi hồi thương cảm.

Một cuốn Trường Sinh Quyết đã triệt để biến cải vận mệnh của gã và Khấu Trọng. Giả như thời gian có thể đảo ngược, liệu gã có vẫn lấy trộm cuốn sách quỷ quái đó không?.

Thật sự gã cũng không biết!

Nếu như thiên hạ được thái bình, bọn gã tự nhiên sẽ không gặp Tố Tố, Lý Tịnh để rồi rơi vào cục điện ân oán nan phân như bây giờ. Trinh tẩu vẫn đang ở Dương Châu bán bánh bao, chứ không phải mất tung mất tích.

Trong đầu gã lại thấp thoáng hiện ra gương mặt ngọc của Sư Phi Huyên.

Nàng bị thương có nặng không?

Sau khi hồi phục, nàng có đến tìm gã tính sổ không?

Gã thở dài não nuột, rồi phát hiện thuyền đã đi đến lối vào của tây Uyển, một trong những địa danh nổi tiếng nhất Lạc Dương thành.

o0o

Khấu Trọng châu mày nói: " Đưa ta đi gặp ai?".

Vân Ngọc Chân không ai trả lời gã, chỉ cười cười đáp: "Sau khi Cảnh Lăng bị phá, hai tên tiểu tử các ngươi liền bỏ chạy mất tăm, để lại một mớ lộn xộn, còn mình thì đến Lạc Dương làm cho phong vân khắp thành, khiến ai ai cũng hận không thể xẻo thịt lột da các ngươi ra đấy!".

Khấu Trọng nhếch mép cười nhạt:"Tiêu lão bản của nàng phải cảm kích ta mới đúng. Trận chiến Cảnh Lăng đó tuy ta để mất thành trì, nhưng lão gia cũng phải rất vất vả mới thắng được, thực lực hao tổn không ít, bằng không thì quân Giang Hoài sớm bức tới Đông Đô rồi, ta và nàng liệu còn có thể ôm nhau thân mật trong chiếc xe thế này không? "

Vân Ngọc Chân thoáng đỏ mặt, lườm gã một cái nói: " Rốt cuộc ngươi có muốn nghe người ta nói tiếp không đây? ".

Khấu Trọng từ lâu đã không còn nghe được tin gì về Đỗ Phục Uy, nói gã không quan tâm đến Thương Tú Tuần và những tướng sĩ đã cùng gã kề vai sát cánh tử thủ Cảnh Lăng chỉ là gạt người, nên đành phải hạ giọng nói: " Xin mỹ nhân sư phụ chỉ giáo!"

Vân Ngọc Chân dường như không tự kiềm chế được mình, phủ phục vào lòng gã, thì thầm như nói mớ: " Năm đó khi chúng ta lần đầu gặp gỡ, các ngươi vẫn còn là hai tiểu tử vô tri miệng còn hôi sữa, ai ngờ

được chỉ mấy năm ngắn ngủi, đã trở thành nhân vật có thể lật tay làm mây, sấp tay làm mưa, đại danh đỉnh đỉnh khắp thiên hạ rồi ". Nàng ngưng lại một chút, rồi nói tiếp: " Đỗ Phục Uy tuy thắng mà cũng như bại, chỉ được một tòa thành không, nên tạm thời không thể tiến lên phía Bắc, chuyển mục tiêu về phía Đông Nam".

Khấu Trọng quan tâm hỏi tiếp: " Tình hình Phi Mã Mục Trường và Từ Đại Khấu thế nào? À, phải nói là Tam Đại Khẩu mới đúng, bởi vì có một tên gọi là Tiêu Phạn Thiên Uyển (cơm cháy ngàn bát) Mao gì gì đó đã bị Tiểu lăng giết rồi".

Vân Ngọc Chân ở trong lòng gã cười khúc khích như chuông ngân, giả bộ mắng vài câu rồi mới nói: " Ngươi và Thương Tú Tuấn có quan hệ gì? Có phải ngươi đã câu dẫn nàng ta hay không? mau thành thật khai ra!".

Khấu Trọng thầm nhủ nữ nhân đúng là nữ nhân, trong tình cảnh này mà vẫn còn không quên ghen tuông, đành gượng cười nói: " Nàng tưởng ta là con quỷ háo sắc chắc, tùy tiện câu dẫn nữ nhân chắc? Mau báo cáo quân tình, bằng không ta sẽ dùng đại hình bức cung, đảm bảo sẽ khiến nàng ngọc nát hương tiêu đấy!".

Vân Ngọc Chân khẽ ngẫng gương mặt xinh đẹp lên, nhu mì nói:" Tam Đại Khấu từ đầu

đã thất thế, Phi Mã Mục Trường lại có thế hiểm yếu, bởi vậy chỉ chưa đầy một tháng đã cạn kiệt lương thảo mà rút quân. Mà nguyên nhân chủ yếu chính là do Đỗ Phục Uy sợ tam đại khấu làm lớn, nên không chịu phát binh tiếp viện. Tiêu bang chủ lại lập trại ở trên thượng du Đại Giang, triệt mất đường lui của chúng, nên lão gia của ngươi càng không dám khinh cử vọng động, bằng không Phi Mã Mục Trường đã tiêu rồi cũng không chừng! ".

Khấu Trọng thở phào nhẹ nhõm nói: " Làm ta cứ phải lo lắng, thì ra tình thế phương Nam lại tốt như vậy!"

Vân Ngọc Chân thở dài: " Ngược lại mới đúng, hiện giờ tình thế phương Nam nguy cấp vô cùng, bằng không người cũng đâu ở đây cho ngươi chiếm tiện nghi thế này chứ "

Khẩu Trọng ngẩn người: " Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? ".

o0o

Tây Uyển là một viên lâm lấy Tích Thúy Trì làm trung tâm, xung quanh có các kiến trúc đình viện phối hợp với cây cối xum xuê.

Khi Bạt Phong Hàn bước vào Tây Uyển, màn mưa càng lúc càng dày, từng đợt gió lạnh thổi tới, chung quanh không một bóng du khách nhàn tản.

Tích Thúy Trì có chu vi lớn hơn mười dặm hòa tan vào làn mưa mờ mịt, trở nên vô cùng vô tận như thiên địa mênh mông. Trong hồ đá chất thành núi, có ba ngọn cao lên khỏi mặt nước chừng hơn trăm trượng, ẩn hiện trong màn mưa huyền ảo, tựa hồ như ba toàn tiên sơn Bồng lai, Phương Trượng, Doanh Châu trong truyền thuyết. Điều làm người ta dễ liên tưởng nhất chính là trên ba toàn núi này đều có đình đài lầu các, lại được nối liền bằng cầu, làm gia tăng thêm cảm giác xa xăm cho toàn bộ cảnh tượng nơi đây.

Ở phía Bắc có một đường thủy đạo dẫn vào hồ, hai bên bờ nhà cửa san sát, đình điện lầu các hoa lệ cực kỳ. Hà đạo rộng chừng hai chục bộ, bên trên có cầu bắc ngang.

Bạt Phong Hàn thần tình ngây ngẩn bước qua cầu, phía trước là một khu rừng nhỏ toàn dương liễu và trúc, ở giữa là một tiểu đình, ở giữa

trời mưa gió lâm thâm, lộ ra một vẻ đẹp thê lương lạnh lẽo.

Bạt Phong Hàn đi lên con đường rải đá vụn, chậm rãi cất bước. Đúng vào lúc này, từ trong tiểu đình vụt ra một bóng người. Y chẳng hề phản ứng, vẫn bước về phía đó, không chậm mà cũng không nhanh.

Nữ nhân này thân hình đầy đặn, vận áo chẽn màu vàng nhạt, lưng quấn thắt lưng rộng hai màu đỏ trắng, khiến chiếc eo nhỏ nhắn càng quyến rũ mê người. Trên đầu nàng đội một chiếc nón lá rộng vành, lưng quay lại phía Bạt Phong Hàn, thế nên không nhìn rõ gương mặt nàng ta thế nào, nhưng nhìn tấm lưng kiều diễm ấy, ai cũng có thể đoán ra được dung mạo nàng như hoa như ngọc thế nào. Nữ tử kia dùng tiếng Đột Quyết nói câu gì đó, thanh âm u sầu thật động lòng người.

Bạt Phong Hàn dừng lại cách tiểu đình chừng mười trượng, thở ra nhè nhẹ, dùng Hán ngữ nói:" Hà cớ gì phải khổ vậy chứ!".

Nữ tử kia quay phắt người lại, tả thủ hất lên, một đạo kim quang băn vào ngực Bạt Phong Hàn như một tia điện

o0o

Vân Ngọc Chân dịu dàng nói: " Đỗ Phục Uy và Trầm Pháp Hưng đã kết thành liên minh, chuẩn bị dấy động can qua, mục tiêu chính là Lý Tử Thông".

Khấu Trọng đang lo lắng bỗng thở phào nhẹ nhõm nói: " Ta còn tưởng chuyện gì nữa. Lý Tử Thông cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì, cứ để cho bọn chúng ma quỷ đánh nhau là hay nhất!".

Vó ngựa gõ trên đường kêu "cộp cộp", xe ngựa tiếp tục đi trên con

phố dài trong trời mưa lất phất.

Ấn tượng của Khấu Trọng về Lý Tử Thông đã có chút mơ hồ. Đó đã là chuyện của mấy năm trước, hai huynh đệ bọn gã và Tố Tố ngồi thuyền với Hương Ngọc Sơn đến Giang Đô, ý đồ dựa vào cuốn sổ đánh cắp của Đông Minh Phái lật đổ Vũ Văn Hóa Cập, trên đường đã bị Lý Tử Thông chặn đường,, còn giao thủ với hai gã. Có điều Lý Tử Thông này cũng rất có phong độ, khi thất bại rút lui cũng khá là khách khí.

Vân Ngọc Chân ngồi thẳng người dậy, tỏ vẻ coi thường nói: " Người ta còn tưởng ngươi cũng là nhân vật chọc trời khoáy nước, không ngờ lại không biết nhìn xa trông rộng chút nào".

Khấu Trọng đưa tay vuốt lên má phấn của nàng, mỉm cười nói: " Khích tướng nàng hoàn toàn vô dụng với Trọng thiếu gia này. Hắc, Lý Tử Thông trở thành thân thích của nàng hồi nào vậy, tại sao lại quan tâm hắn như vậy? ".

Vân Ngọc Chân tức giận gắt:" Mau cút xuống xe, sau này ta không nói chuyện với tên tiểu tử vô tri nhà ngươi nữa!".

Khẩu Trọng cười hì hì nói: " Xin mỹ nhân sư phụ bớt giận, Lý Tử Thông đúng là một nhân vật quan trọng, bản thân hắn tuy chẳng là thứ gì, nhưng Giang Đồ trong tay hắn lại là đầu mối giao thông Nam Bắc, còn rất tiện tiến quân lên phía Bắc bằng đường thủy nữa. Hà! Đúng là một vấn đề!".

Vân Ngọc Chân đương nhiên biết gã chỉ đáp lấy lệ, ngạc nhiên nói: " Ngươi thật sự không biết hay giả vờ vậy? Nếu Đỗ Phục Uy lấy được Giang Đô, hắn sẽ có cả vùng Giang Đông Hoài Nam, nắm được cửa ra biển của Đại Giang. Người là người Giang Đô chắc hẳn cũng biết đó là một nơi quan trọng và kiếm được nhiều tiền thế nào chứ?"

Khấu Trọng thoải mái dựa lưng vào ghế, vươn mình ngáp một cái rồi mới nói: " Giả như Giang Đô mất thì mới có cục diện như vậy. Hiện giờ lão gia của ta nguyên khí tổn thương, bằng không cũng chẳng cần phải kết mình với Trầm Pháp Hưng làm gì. Còn Trầm Pháp Hưng thì đã từng giao thủ với tiểu đệ đây một lần,nhìn ngang nhìn dọc cũng chẳng ra thứ gì, tuy Lý Tử Thông cũng chẳng ra làm sao, nhưng muốn chống đỡ được nửa năm, một năm chắc cũng không thành vấn đề. Hiện giờ ta khắp người ta đều là phiền não, lấy đâu ra thời gian mà đi quản chuyện xa như vậy? Huống hồ cũng chẳng đến lượt ta lo chuyện này, Tiêu Tiễn dù sao cũng nhàn rỗi vô sự, cứ để hắn ta liệu lý được rồi".

Vân Ngọc Chân liếc mắt nhìn ra ngoài, hừ lạnh nói: " Ngươi đúng là vừa không biết mình lại cũng chẳng biết người.Trầm Pháp Hưng vốn đã chẳng phải hạng thường, lại có thêm một nhi tử Trầm Luân anh minh thần võ, văn võ song toàn, nên thanh thế gần đây rất vượng. Lão gia ngươi và Bồ Công Hựu thì đã chiêu mộ thêm hai đợt tân binh, hiện giờ đang gấp rút chuẩn bị chiến tranh, một khi bô họ công hãm Giang Đô, Lý Tử Thông chắc chắn sẽ xong đời. Lúc ấy thì Thương trường chủ, Thương mỹ nhân của ngươi lập tức thành mục tiêu thứ hai đó, ngươi tự mà nghĩ đi!"

Khấu Trọng chau mày: " Đây nhiều lắm cũng chỉ coi là không biết người thôi! Có gì mà bảo ta không biết mình chứ?".

Vân Ngọc Chân hứ lên nói: " Đến rồi! Để người, khác nói với ngươi đi!".

Chiếc xe ngựa rẽ vào một ngách nhỏ, rồi đi thẳng vào một trang viện.

o0o

Bạt Phong hàn chậm rãi đưa tay lên, nhìn thì tưởng chậm, nhưng hai ngón tay đã kẹp trúng đạo kim quang nữ nhân Đột Quyết xạ tới, không sai một ly, thì ra là một chiếc trâm cài tóc bằng vàng.

Nữ tử nói bằng Hán ngữ với giọng lạnh lùng như sương tuyết: " Vật về nguyên chủ kể từ lúc này, Ba Đại Nhi không có quan hệ gì với Bạt Phong Hàn ngươi nữa!".

Bạt Phong Hàn chăm chú nhìn cây trâm vàng trong tay, trong lòng bồi hồi cảm xúc, thở dài nói:" Đại Nhi đến đây, chỉ vì muốn trả lại cây trâm cho ta sao? "

So với trước đây, Ba Đại Nhi đã gầy hơn rất nhiều, nhưng vẫn đẹp mê hồn, làm y vừa nhìn đã cảm thấy ngây ngây.

Năm đó nàng mới chỉ mười lăm tuổi, là tiểu thê tử khâm định của Đột Lợi Khả Hãn, cùng với Đột Lợi và thủ hạ của y truy sát Bạt Phong Hàn trong sa mạc,không ngờ gặp phải bão cát, khiến nàng bị lạc mất đội ngũ, rồi bị Bạt Phong Hàn bắt sống. Thân thể đầy đặn kiều diễm, đôi mắt long lanh như biết nói, nhãn thần không khuất phục mà đầy tình khiêu chiến của nàng đều hấp dẫn Bạt Phong Hàn một cách mãnh liệt, làm khơi gợi ngọn lửa lòng từ lâu đã nguội lạnh của y. Cuối cùng hai người đã xảy ra quan hệ.

Sau đó, Ba Đại Nhi đã yêu thương gã hết lòng, còn đi theo gã lưu lãng trên thảo nguyên một thời gian. Ba Đại Nhi là đệ tử của quân sư Triệu Đức Ngôn của Đột Quyết, võ công và kiến thức đều được họ Triệu chân truyền. Hán ngữ của Bạt Phong Hàn chính là do nàng dạy cho, cũng từ đó mà y mới sinh lòng ngưỡng mộ trước văn hóa bác đại tinh thâm của Trung Nguyên, quyết định Nam hạ.

Để theo đuổi cảnh giới tối cao của võ đạo, nên y đã âm thầm rời bỏ Ba Đại Nhi. Bởi vậy, nàng chính là nữ tử duy nhất có thể khiến y cảm

thấy ray rứt không yên.

Dưới chiếc mũ rộng, làn da trắng ngọc của nàng làm y nhớ lại những hồi ức tươi đẹp nhất. Y bị nàng thu hút không chỉ bởi tướng mạo, mà còn vì tài hoa, trong sáng, thành thật và sự ngây thơ của thiếu nữ, tất cả những thứ đó kết hợp lại thành một ma lực không thể kháng cự, khiến y cam tâm tình nguyện rơi vào lưới tình.

Còn mỹ nữ này khi ấy cũng bị y thu hút.

Nhưng tất cả đều đã thay đổi.

Ba Đại Nhi đã trở thành nữ nhân của Đột Lợi, hiện giờ trong mắt nàng chỉ có hận chứ không còn yêu. Từ tốc độ và lực đạo của cây trâm, y biết rõ trong năm năm nay, Ba Đại Nhi đã chuyên cần luyện võ, và đã trở thành một kình địch đáng sợ.

Ngọc dung của ba Đại Nhi trở nên lạnh lùng, cặp mắt to dưới hàng lông mày rậm rực lửa hận cừu, gằn giọng nói từng chữ một:" Ta phải đích thân giết chết ngươi!".

Chương 173: Ái hận tình thù

Khấu Trọng nhảy xuống xe, một đại hán cao lớn lực lưỡng vận kình trang vội chạy tới thi lễ nói: " Thủ hạ của Định Dương khã hản Tống Kim Cương, bái kiến Khấu huynh!".

Khấu Trọng nghe y nói vậy mà, chẳng hiểu gì cả, người này không giống người Đột Quyết, tuy khẩu âm giống giọng phương Bắc, nhưng âm sắc tròn trịa, rõ ràng là nhân sĩ Trung Thổ chính gốc, cả bốn thuộc hạ phía sau y, cũng không có lấy một người Đột Quyết, nhưng lại kêu chủ tử của mình là khả hãn cái khỉ mốc gì, liền ngạc nhiên hỏi:"Ta mới nghe qua Thủy Tất khả hãn, Xử La khả hãn, Hiệp Lợi khả hãn và kẻ mới đến Lạc Dương này là Đột Lợi khả hãn, nhưng chưa từng nghe có ai là Định Dương khả hãn cả. Tống huynh không phải đổi một cái tên Hán thành tên Đột Quyết đấy chứ?".

Gã hỏi câu này có thể nói là không chút khách khí, tất cả đều vì nghĩ rằng đã trúng phải ngụy kế của Vân Ngọc Chân, đi vào cạm bẫy do người Đột Quyết bày bố sẵn.

Chẳng ngờ Tống Kim Cương chẳng hề động khí, chỉ mỉm cười nói:"Khấu huynh hiểu lầm rồi! Chủ nhân của tại hạ là Lưu Vũ Châu, được người Đột Quyết phong làm khả hãn, chứ không phải người Đột Quyết!".

Khấu Trọng thầm nhủ thì ra là con chó của người Đột Quyết, đồng thời cũng lấy làm kinh ngạc. Dựa theo những lời Vân Ngọc Chân vừa nói mà suy đoán, cho dù có gặp Lý Tử Thông ở đây gã cũng không ngạc nhiên, nhưng đối phương lại là một nhân vật chẳng hề liên quan đến chuyện này, khiến gã không hiểu ra làm sao nữa.

Vân Ngọc Chân cùng Bốc Thiên Chí lần lượt đến cạnh gã, nói:"Ở đây dầm mưa chi bằng vào trong nhà nói chuyện đi!".

Tống Kim Cương cũng đưa tay tỏ ý mới khách, Khấu Trọng vừa hiếu kỳ lại vừa thấy đối phương cũng không có ác ý, bèn vui vẻ bước vào cửa lớn.

o0o

Ba Đại Nhi đã lớn rồi, có thêm mấy phần phong vận mà ngày trước không cón nhưng cũng mất đi vẻ ngây thơ vô tả, khi còn là thiếu nữ mười lăm tuổi. Bạt Phong Hàn nghe Ba Đại Nhi muốn giết mình, sắc mặt vẫn bình tĩnh như một tảng nham thạch, nhạt giọng nói:" Đại Nhi hãy về đi! Nơi này không thích hợp với nàng! Chỗ của nàng là đại thảo nguyên bên dưới Tích Tuyết Sơn!".

Ba Đại Nhi chậm rãi nói:" Khi trong hành lý của ta có thêm đầu của Bạt Phong Hàn, Ba Đại Nhi sẽ trở về!".

Bạt Phong Hàn chăm chú nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên quát lên:" Đột Lợi ngươi không dám hiện thân à?".

Một tiếng hừ lạnh từ trong rừng trúc truyền ra, sau đó một nam tử tráng kiện mặc Hán phục, niên kỷ ước chừng tam thập, chậm rãi bước ra. Y dừng lại cách Bạt Phong Hàn chừng hai mươi bước, cây đoản thương để ra phía sau, đầu thương ló khỏi bờ vai, dáng vẻ uy vũ cực kỳ, phong độ tư thái đều gây cho người khác một cảm giác hoàn mỹ không tỳ vết.

Bạt Phong Hàn không cần nhìn cũng biết ở chỗ cầm tay của cây thương do thợ đúc nổi tiếng ở Ba Tư làm ra này có một con thốc ưng, cây thương nặng sáu mươi cân, chất thép cực tốt. Ở Đột

Quyết, không ai là không biết cây thương này đại biểu cho Phục Ưng Thương Pháp của Đột Lợi, địch nhân nhìn thấy thì khiếp đảm kinh tâm.

Năm xưa khi Bạt Phong Hàn bị y truy sát trên sa mạc đã từng nếm đủ sự lợi hại của cây thương này, cũng may một trận bão cát bất ngờ đã làm tình hình đảo ngược, đồng thời cũng làm cho y có thêm một thân phận khác là tình địch của Đột Lợi. Nếu không phải Ba Đại Nhi là thân tộc của Xứ La khả hãn, là ái đồ của Triệu Đức Ngôn, lại được Đột Lợi yêu thích thì đã bị xử tử từ lâu rồi, bởi đây là mối nhục khó chấp nhận nhất của người Đột Quyết.

Ánh mắt hai người chạm nhau, như có hai luồng điện giao kích giữa không gian, không ai nhượng ai.

Đột Lợi cũng giống như Bạt Phong Hàn đều là những người Đột Quyết cao lớn điển hình, tuy không tuấn vĩ như Bạt Phong Hàn, đường nét cũng thô kệch, tóc như rễ tre, song lại có một khí khái tráng kiện của bậc nam tử hán đỉnh thiên lập địa.

Niên kỷ y không lớn, nhưng gương mặt đen đúa lại có rất nhiều sẹo, như biểu thị y đã từng trải qua những tháng ngày gian khổ và những trận ác chiến hung hiểm khôn cùng, ánh mắt sắc bén mà lạnh băng, nhưng lại không hề để lộ sự cừu hận, tỏ rõ phong phạm của bậc cao thủ thâm tàng bất lộ.

Đối thị nhìn nhau một lúc, Đột Lợi nhếch mép cười nhạt, lạnh lùng nói:"Một tên tiểu mã tặc không ngờ có thể khiến chúng ta phải lao sư động chúng, Bạt Phong Hàn ngươi cũng đáng tự hào lắm!".

Y dùng tiếng Đột Quyết, nhưng Bạt Phong Hàn lại mỉm cười dùng Hán ngữ đáp lại:"Chúng ta trở thành tiểu mã tặc tất cả đều nhờ đám đại mã tặc các ngươi ban cho. Kẻ mạnh làm vương, đây là đạo lý

ngàn năm không đổi. Để Bạt mỗ lãnh giáo Phục Ưng Thương Pháp của ngươi, hoàn thành nốt trận chiến dang dở khi xưa!".

Đột Lợi cười ha hả, đổi sang dùng Hán ngữ trầm giọng nói:" Chết đến nơi rồi mà còn dám khẩu xuất cuồng ngôn!". Đoạn quay sang nói với Ba Đại Nhi:" Đại Nhi không phải đã đợi ngày này lâu lắm rồi sao? Hiện giờ có ta áp trận giúp nàng, hãy... ".

Ba Đại Nhi lạnh lùng ngắt lời:" Ngài từng hứa với ta sẽ không đến đây".

Trong mắt Đột Lợi loé lên những tia phẫn nộ, rồi lập tức biến mất, dịu dàng nói:" Ta quan tâm nàng mà!".

Ba Đại Nhi gằn giọng nói:" Có ngài ở đây, ta tuyện đối không động thủ!". Nói đoạn không thèm nhìn hai người lấy một cái, lắc mình bỏ đi.

Cả Bạt Phong Hàn lẫn Đột Lợi đều không ngờ có biến hóa này, đưa mắt nhìn nhau lúc lâu mới sực nhớ ra đối phương là tử địch.

"Cheng!".

Trảm Huyền Kiếm rời vỏ. Phục Ưng Thương của Đột Lợi cũng chuyển ra phía trước, dùng một tay giữ thương, đầu thương chỉ thẳng vào mặt đối thủ, tay kia vẫn chắp sau lưng, tư thế ung dung đẹp mắt.

Bạt Phong Hàn bước lên một bước, chuyển kiếm sang tay trái, một cỗ kiếm khi mãnh liệt từ thân kiếm cuồn cuộn đẩy về phía Đột Lợi.

Đột Lợi ngửa mặt cười dài, Phục Ưng Thương trong tay không ngừng rung lên, phát ra những tiếng "vù vù!", thương kình mạnh mẽ

đẩy bật kiếm khí của Bạt Phong Hàn sang bên.

Nước mưa bị hai luồng kình khí ép chặt, tạo thành một màn sương vụ tản ra bốn phía, bao trùm hai người bên trong, hình thành nên một kỳ cảnh có một không hai.

Bạt Phong Hàn lại chuyển kiếm sang hữu, chủ động tấn công.

o0o

Khấu Trọng, Vân Ngọc Chân, Bốc Thiên Chí và Tống Kim Cương bước vào đại sảnh ngồi xuống. Lúc này gã mới định thần quan sát viên đại tướng thủ hạ của Lưu Vũ Châu này.

Tống Kim Cương tuy thân hình cao lớn khôi vĩ, nhưng gương mặt lại rất thanh tú nho nhã, so với bờ vai rộng thì hơi nhỏ một chút, nhưng lại cường điệu được thể hình của y lên rất nhiều. Trên gương mặt dài ấy có đôi mắt sáng long lanh hữu thần và một chiếc miệng lúc nào cũng nở một nụ cười đầy thiện cảm. Lúc này thần sắc y ung dung bình tĩnh, làm cho người ta có cảm giác y là một người thủ khẩu như bình, trí dũng song toàn.

Khấu Trọng cũng không khỏi sinh lòng mến mộ.

Tống Kim Cương đưa tay ra hiệu, đám thủ hạ mới dâng trà lên cho bọn họ lập tức rút ra ngoài hết, can tiểu sảnh bày trí đơn giản chỉ còn lại bốn người.

Không khí liền trở nên nghiêm túc.

Vân Ngọc Chân cũng thu liễm lại tiếu dung.

Tống Kim Cương dụng thần quan sát Khẩu Trọng hồi lâu, rồi mới

cười lên ha hả nói:" Khấu huynh quả không hổ là nhân vật anh hùng trong đương kim thiên hạ, chỉ mới giở chút thủ đoạn mà đã làm tình thế phương Bắc thay đổi, giờ tại hạ mới biết những lời tán ngữ mà đồng đạo giang hồ dành cho Khấu huynh quả không ngoa chút nào!".

Khấu Trọng mỉm cười:" Chỉ là cơ duyên xảo hợp nên Khấu mỗ mới làm được chút việc vặt vãnh thôi! Tống huynh có chuyện gì muốn nói, xin cứ trực ngôn!".

Bốc Thiên Chí cười thân thiết, tán thưởng:" Lời lẽ của Khấu gia càng lúc càng lợi hại đấy!".

Khấu Trọng bất giác bồi hồi cảm xúc, nghĩ lại năm xưa Bốc Thiên Chí coi gã và Từ Tử Lăng là hai tên tiểu tử ngốc có thể lợi dụng, hiện giờ lại trước một câu Khấu gia, sau một câu Khấu gia, sự thay đổi này khiến gã có cảm giác như đây không phải là hiện thực nữa.

Tống Kim Cương bình tĩnh nói:" Trước khi thương lượng chuyện chính yếu, xin thứ tại hạ mạo muội trực ngôn hỏi một câu, không biết quan hệ của Khấu huynh và Vương Thế Sung là quan hệ gì?

Khấu Trọng cười khổ:" Tống huynh cũng thật thẳng thắn, chính bản thân ta cũng không rõ đó là thứ quan hệ gì nữa! Có lẽ chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi!"

Vân Ngọc Chân khẽ chau mày:" Vương Thế Sung là một lão hồ ly, con tiểu hồ ly nhà ngươi cẩn thận không bị lão nuốt mất đó!".

Tống Kim Cương nói: " Nói chuyện với Khấu huynh thật là thống khoái vô cùng, tại hạ cũng không muốn vòng vo nhiều nữa, hiện nay quần hùng trong thiên hạ, nếu luận thanh thế thì không ai hơn được Lý Mật, nhưng luận thực lực, thì Đậu Kiến Đức và Đỗ Phục Uy mới đáng nói, không biết Khấu huynh có đồng ý với ngu ý của tại hạ

không?".

Vân Ngọc Chân kinh ngạc nói:" Lý Mật vừa đánh bại mười vạn tinh binh của Vũ Văn Hóa Cập, tại sao thực lực lại đứng sau Đậu Kiến Đức và Đỗ Phục Uy?".

Tống Kim Cương liếc nhìn sang Khấu Trọng, mỉm cười nói:" Nhìn thần tình của Khấu huynh là biết huynh ấy hiểu rõ tình hình bên trong thế nào, chi bằng để Khấu huynh giải thích cho Vân bang chủ thì hơn!".

Khấu Trọng càng lúc càng cảm thấy con người Tống Kim Cương này không đơn giản, bởi vì rõ ràng là y mới tới Lạc Dương không lâu, nhưng đã có thể nắm rõ được quân tình của Lý Mật, từ đó suy ra những chuyện khác.

Nghĩ đoạn liền thản niên nói:" Đạo lý vô cùng đơn giản, chỉ từ việc Vương Thế Sung dám dùng hai vạn tinh binh đóng ở Yển Sư uy hiếp Hổ Lao, là có thể đoán được Lý Mật tuy đại thắng Vũ Văn Hóa Cập, nhưng nguyên khí đã thương tổn rất nhiều, có điều sau trận chiến Cảnh Lăng, lão Đỗ cũng hao binh tổn tướng không ít, tại sao vẫn có thể cùng so sánh với Đậu Kiến Đức? ".

Tống Kim Cương đáp:" Lý Mật và Đỗ Phục Uy có phân biệt, chính là một kẻ muốn thu phục nhân tâm, một kẻ lại chỉ cầu thắng mà bất chấp thủ đoạn. Bởi vậy một kẻ thì chiêu mộ dân binh, một kẻ thì cưỡng ép bình dân bá tánh nhập ngũ. Bởi thế nên Đỗ Phục Uy mới có thể bổ túc lại binh lực trong thời gian ngắn, chỉ cần binh khí và lương thảo đầy đỉ nữa là được. Cách này có nhược điểm là binh tốt hỗn loạn không tinh, sĩ khí tản mạn, nhưng dưới thủ đoạn nghiêm khắc ngặt nghèo của Đỗ Phục Uy, trong tình hình thường chắc sẽ không xảy ra rối loạn".

Mỗi câu nói của y đều như đánh một tiếng chuông trong lòng Khấu Trọng, ngày đó chính vì thủ hạ của Đỗ Phục Uy vào thôn làng bắt trai tráng nhập ngũ, nên gã mới gặp Tố Tố và Lý Tịnh.

Cuối cùng Tống Kim Cương bổ sung:" Thanh thế Đỗ Phục Uy tuy mạnh, nhưng theo tại hạ thì y chỉ là một kẻ không có đại chí".

Khấu Trọng nghe mà thầm kinh hãi trước kiến giải của Tống Kim Cương, Bốc Thiên Chí thì ngạc nhiên nói:" Tại sao Tống tướng quân lại nghĩ như vậy? ".

Tống Kim Cương hừ lạnh nói: " Kẻ mang đại chí, nhãn quang sao lại thiển cận như vậy, chỉ lo cái lợi trước mắt mà quên đi đại thế của thiên hạ!".

Vân Ngọc Chân xen miệng vào nói:" Vậy Lý Mật chắc cũng được coi là kẻ mang đại chí rồi, chỉ xem thủ đoạn thu phục nhân tâm của hắn là biết... ".

Tống Kim Cương cười ha hả nói:" Lý Mật đích thực là người tâm hoài đại chí, chỉ là lòng dạ quá hẹp hòi, chỉ một Trác Nhượng mà cũng không thể dung, lại hạ Bồ Sơn Công Lệnh truy sát Khấu huynh và Từ huynh, kết quả trộm gà không được lại mất cả gạo, thanh danh tổn hại không cần phải nói, nguy hại nhất chính là có thêm hai đại kình địch".

Khấu Trọng vội vàng khiêm nhượng, tròng lòng không khỏi lo sợ vì nhân quan sắc bén và phán đoán hợp lý của Tống Kim Cương mà đánh giá cao con người này, thuận khẩu hỏi luôn:" Vậy thì quý thượng, à... cái gì khả hãn có lẻ là người có đại chí nhất rồi! Nhưng nương nhờ Đột Quyết lẽ nào là kế sách lâu dài?".

Tống Kim Cương thở dài nói:" Lý Uyên trấn thủ Quan Trung mà cũng

phải xưng thần với Đột Quyết, huống hồ là chúng ta ở ngay gần biên giới Đột Quyết, đây là kế quyền nghi bởi chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác". Tiếp đó lại nói lảng sang chuyện khác: " Theo tại hạ được biết, Thượng Sách Viện của Lý Thế Dân đang có ý cải sửa luật pháp của cựu triều, định ra chính sách thuế mới, đặt tên là Tô Dung Điều Pháp, đại khái là mỗi đinh tô hai thạch, lụa hai súc, bông hai lạng, lao dịch mười hai ngày, không đi lao dịch thì mỗi ngày đóng ba thước lụa, đơn giản dễ thực hiện, xóa bỏ mọi những chính sách phiền hà phức tạp của tiền triều, đây chính chí hướng cao xa".

Khấu Trọng lập tức cảnh giác. Hiểu biết về chính trị, pháp luật là nhược điểm lớn nhất của gã, xem ra cũng phải học theo Lý tiểu tử lập bà nó một hai cái phủ, ba bốn cái viện để lập định chính pháp, ít nhất cũng gây cho người khác cái ấn tượng " chí hướng cao ca".

Chẳng trách Sư Phi Huyên lại chọn lựa Lý tiểu tử làm người trao Hòa Thị Bích. Giờ gã mới bắt đầu quả thật đã chậm mất một bước, kiến thức cũng kém đối phương không ít.

Nếu võ công của Tống Kim Cương cũng cao minh như nhãn quang của y, vậy người này chắc chắn là cao thủ nhất đẳng. Đồng thời gã cũng có chút hồ đồ, không hiểu sao tại sao Tống Kim Cương lại phải thông qua Vân Ngọc chân để kiếm gã.

Cuối cùng Khấu Trọng cũng không cầm được mà chau mày hỏi:" Tống huynh vẫn chưa nói nguyên nhân của buổi gặp gỡ ngày hôm nay!".

Tống Kim Cương ung dung hỏi ngược lại:" Khấu huynh có phải muốn giành lại Cảnh Lăng đúng không?".

Khấu Trọng gượng cười:" Đương nhiên là muốn chết đi được. Nhưng một là ta đang có nhiếu chuyện bức thiết phải làm, mà tình

thế càng không cho phép hành động lỗ mãng, nên ta đành phải đợi bà nó thêm một thời gian nữa mới nghĩ tới vấn dề này ".

Tống Kim Cương trầm giọng nói:" Binh gia tranh đấu, không thể chậm trễ dù chỉ một khắc, nanéo thể đợi lâu. Hiện giờ hình thể rõ ràng vô cùng, Lý Mật và Vương Thế Sung sắp đại chiến tới nơi, bất luận ai thắng ai bại, cũng đều không tránh khỏi nguyên khí đại tổn. Khi ấy, chỉ cần Đỗ Phục Uy phá Lý Tử Thông, giành được Giang Đô, y sẽ đi theo con đường cũ của Vũ Văn Hóa Cập, Độc Cô Phong theo Vận hà ngược Bắc, điểm khác biệt duy nhất chính là Đỗ Phục Uy có cả Giang Hoài làm hậu thuẫn, không sợ thiếu lương thảo, lúc ấy thiên hạ này còn ai có thể tranh phong với quân Giang Hoài được nữa?".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:" Tống huynh dường như quên mất Lý gia ở Quan Trung và Hạ Vương Đậu Kiến Đức? ".

Tống Kim Cương ung dung nhàn tản nói:" Tân tần Bá Vương Tiết Cử lần trước bị Lý Thế Dân đánh bại, rút kinh nghiệm xương máu, đang chuẩn bị phản công, lúc ấy Lý Uyên tự do cho mình còn không đủ thời gian, lấy đâu ra năng lực xuất binh ra quan ngoại, chỉ có thể ngồi đó trợn mắt nhìn Đỗ Phục Uy diễu võ dương oai. Còn về Đậu Kiến Đức, một ngày chưa phá được Vũ Văn Hóa cập và Từ Viên Lãng, y cũng không dám khinh dị xuất binh Nam hạ, bao giờ mới đến lượt y công hãm Đông Đô?".

Nghe đến cái tên Vũ Văn Hóa Cập, sang mục Khấu Trọng lóe lên sát khí lạnh lẽo:" Nếu Tiết Cử tấn công Trường An, Tống huynh sẽ có hành động gì?".

Tống Kim Cương song mục lấp lánh thần quang như điện, mỉm cười nói:" Chúng ta sẽ vây hãm ổ cũ của Lý Uyên, khiến y mất đi căn bản".

Vân Ngọc Chân và Bốc Thiên Chí cùng thất thanh thốt:" Thái

Nguyên!".

Khấu Trọng giật mình, hoàn toàn nắm được chiến lược của Tống Kim Cương, đồng thời càng thêm kinh hãi trước thủ đoạb phi phàm của y, trong v bụng thầm nhủ lần này thì Lý tiểu tử khó khăn rồi.

o0o

Kiếm thương chạm nhau, phát ra một tiếng kêu trong trẻo, hai người nhập vào rồi lại tách ra trong nháy mắt.

Mưa bụi vẫn không ngừng bay trên khu rừng trúc.

Một kiếm vừa rồi của Bạt Phong Hàn có vẻ như đã toàn lực xuất thủ, nhưng thực ra chỉ là một kiếm thăm dò thực lực đơn thuần.

Cả hai đều thầm kinh ngạc.

Đột Lợi vốn tràn đầy tự tin có thể dễ dàng thắng được tình địch, bởi trước đó y đã hơn Bạt Phong Hàn một bậc, gần đây lại được Tất Huyền và Triệu Đức Ngôn nhiều lần chỉ điểm, tiến bộ đột phá, bản thân lại chưa từng lơ là luyện công, cả nữ sắc cũng tránh xa, nhưng vừa giao thủ một chiêu y không thể phản công hoàn kích là biết ngay Bạt Phong Hàn đã theo kịp bản thân một cách toàn diện.

Bạt Phong hàn cũng lấy làm kinh hãi. Y thầm nhủ nếu không có dị năng của Hòa Thị Bích, hôm nay tuyệt đối không dễ thoát thân.

Có điều hiện giờ ai thắng ai bại, vẫn còn là một ẩn số.

Trảm Huyền Kiếm khẽ rung lên như cành hoa phất phơ đón gió, trong lòng Bạt Phong Hàn trào dâng một niềm tin bất diệt, kiếm khí lăng lệ lập tức bao trùm cả không gian mười trượng.

Nhưng những dao động tưởng chừng như hờ hững của cây

Phục Ưng Thương trong tay Đột Lợi lại ngấm ngầm phong bế toàn bộ lộ tuyến tấn công của Trảm Huyền Kiếm, làm nhất thời Bạt Phong Hàn cũng không dám tiến lên thêm nửa bước.

Đột Lợi là thiên tài võ học hiếm có trong hoàng tộc Đột Quyết, Phục Ưng Thương Pháp là tuyệt kỹ võ học phi phàm do y sáng tạo ra sau khi lĩnh ngộ binh pháp, bên trong ẩn hàm đạo lý của tự nhiên, bao gồm âm và dương, thực và hư, hữu và vô.

Trận chiến đại mạc năm xưa, Bạt Phong Hàn chính vì không nắm được thương lộ của y, nên đã bị Đột Lợi đâm cho ba thương, rơi vào cảnh khổ chiến.

Đột Lợi lộ ra một nụ cười khinh miệt, châm biếm:" Sợ rồi hả?".

Bạt Phong Hàn vẫn không ngừng tích tụ chân lực, nghe y nói vậy liền mỉm cười:" Đột Lợi ngươi vượt thiên sơn vạn thủy đến đây, lẽ nào lại đứng ở ngoài xa múa may như tên điên vậy, nói ra e rằng có người cười chết mất thôi!".

Đột Lợi đương nhiên không vì một hai câu nói khích của Bạt Phong Hàn mà xung động tấn công trước, cười khẩy nói:" Bạt Phong Hàn ngươi cũng không phải là người không biết chuyện, vậy mà lại nói ra những câu chỉ kẻ vô tri mới nói, vậy thì ai đáng cười hơn?".

Mưa bụi rơi trên mặt trên tay hai người ướt đẫm. Bạt Phong Hàn thu nhiếp tâm thần, chậm rãi cất bước, dưới chân vang lên những tiếng lạo xạo, một luống áp lực lập tức bức về phía Đột Lợi.

Như có cảm ứng, Đột Lợi khẽ dịch người sang tả nửa bước, Phục

Ưng Thương trong tay hóa thành một đạo tinh quang, đâm tới như điện, góc độ xảo diệu tuyệt luân, vừa hay có thể đâm trúng đối thủ trước khi y kịp phát động thế công.

Phục Ưng Thương mang theo những hạt bụi nước, thanh thế càng tăng thêm bội phần.

Với công lực của Bạt Phong Hàn, cũng không ngờ y biến chiêu đổi công làm thủ, chuẩn xác nhường ấy, thế thương lăng lệ như cuồng phong, hoàn toàn hòa nhập vào đại tự nhiên vĩ đại.

Bạt Phong Hàn bị bức về thế thủ, tung người nhảy lên, hồi kiếm chặt xuống đầu thương.

"Cheng!".

Đột Lợi cười một tràng dài, triển khai thương thế, trong nháy mắt đã đâm ra ba thương, thường nào thương nấy đều nhắm chuẩn những chỗ sơ hở của Bạt Phong Hàn, hung mãnh vô song.

Bạt Phong Hàn không hề nhường bước, liến tiếp vung kiếm lên.

" Keng! Keng! Keng!".

Tiếp đó Trảm Huyền Kiếm hóa thành một lưới ánh sáng, trong một sát na ngắn ngủi lúc Đột Lợi biến chiêu đã phản kích như cuồng phong bạo vũ.

Nhất thời kiếm quang thương ảnh bao trùm cả hai bóng người vào trong.

Những hạt mưa bị kình khí làm vỡ tan trong không khí, bắn đi tung tóe.

"Đang!".

Đầu mũi thương đâm trúng lưỡi kiếm.

Hai người đều không thể sử ra chiêu tiếp theo, bắn ngược về sau.

Tiếng vỗ tay vang lên.

Cả hai vẫn hằm he nhìn nhau, không dám phân thần.

Trong tiểu đình lúc này đã có thêm một người nữa, người này đang ngồi trên lan can, mỉm cười tiêu dao tự tại nói: " Phá Kiếm thương pháp của khả hãn quả nhiên bất phàm, phần thắng chắc đã nắm trong tay, có điếu để tiết kiệm thời gian, chi bằng để Lý Thân Thông làm người tiếp khách, thu thập tên tiểu tặc này rồi mọi người cùng nhau uống rượu, vậy không phải càng thống khoái sao?

Bạt Phong Hàn thầm giật mình.

Lý Thần Thông là tiểu đệ của Lý Uyên, nhưng uy vọng trong giang hồ vượt xa huynh trưởng. Y thiện sử tam qua kích, câu, mổ, cắt, đâm biết hóa vô lường, danh chấn phương Bắc. Nếu họ Lý này bất chấp quy củ giang hồ liên thủ với Đột Lợi, e rằng bản thân y chỉ còn một đường đột vây đào tẩu mà thôi.

Đột Lợi ngửa mặt cười dài nói:" Muốn uống rượu cũng không dễ đâu, hôm nay không đánh nữa!".

Bạt Phong Hàn và Lý Thần Thông đều lấy làm ngạc nhiên.

Chương 174: Tình hình nguy ngập

Tống Kim Cương định thần nhìn Khấu Trọng:" Khấu huynh có biết mình đang lâm vào hiểm cảnh hay không?".

Khấu Trọng thầm nhủ câu nói này chẳng phải là thừa lắm sao, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra khiêm tốn, chậm rãi nói:" Xin Tống huynh chỉ điểm!".

Tống Kim Cương trầm giọng nói:" Không cần tại hạ nói rõ, Khẩu huynh chắc cũng biết chúng ta và người Đột Quyết có quan hệ rất mật thiết, vì vậy có thể thông qua bọn họ biết được rất nhiều tin tức quý giá".

Khấu Trọng càng lúc càng cảm thấy mỵ lực thuyết phục người khác của Tống Kim Cương. Sự thực thì cho đến tận bây giờ, Tống Kim Cương vẫn cứ vòng vo không nói vào chuyện mình, nhưng tất cả những chuyện vụn vặt này hợp lại với nhau, lại sinh ra một áp lực rất lớn, buộc Khấu Trọng có cảm giác mình phải hợp tác với y. Rõ ràng là đối phương đã nhìn thấu dã tâm tranh bá thiên hạ của gã, nên mỗi một câu đều nhằm đúng điểm này mà điểm tới, khiến gã không thể không động tâm. Chỉ thấy Khấu Trọng chau mày nói:"Có một chuyện mà tại hạ thủy chung vẫn không hiểu được, nghe nói Lý phiệt và người Đột Quyết rốt cuộc sẽ tương trợ bên nào?".

Tống Kim Cương mỉm cười bí hiểm nói:" Bên nào yếu hơn thì sẽ giúp bên ấy, Khấu huynh chắc cũng hiểu chứ?".

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, rồi cùng lúc cười phá lên.

Chợt Tống Kim Cương nghiêm mặt lại nói:" Khấu huynh vì chuyện Hòa Thị Bích ở trong tay chúng ta? Huynh có biết rằng cả người đương sự là Sư Phi Huyên mà cũng không dám khẳng định điều này không?".

Tống Kim Cương kể:" Chuyện này nói ra cũng thật kỳ quái. Nhưng Lý Thế Dân đã đảm bảo với Đột Lợi rằng Hòa Thị Bích đang ở trong tay hai vị. Đồng thời y còn biểu lộ thái độ rất kiêng kè cố kỵ với Khấu huynh, nói rõ nếu không thể sử dụng hai huynh đệ các vị thì đành phải ân đoạn nghĩa tuyệt, hủy đi để trừ hậu hoạn. Người khác không biết thực lực y thế nào, chứ tại hạ thì rất rõ, bởi vậy mới biết tình hình Khấu huynh lúc này thực hung hiểm cực kỳ ".

Khấu Trọng biết rõ những lời Tống Kim Cương nói là thật, bởi vì y có muốn bịa cũng không thể bịa ra được. Gã thầm đoán là do Lý Tịnh đã bán đứng gã và Từ Tử Lăng bằng không Lý Thế Dân làm sao dám khẳng định Hòa Thị Bích là do bọn gã trộm, nghĩ tới đây, song mục Khấu Trọng thoáng hiện sát cơ, trầm giọng nói:" Những kẻ muốn lấy cái đầu này của Khấu Trọng còn ít sao? Thêm một tên cũng chẳng ngại gì".

Tống Kim Cương chậm rãi nói:" Khấu huynh là bậc tài trí, nhưng rốt cuộc huynh biết về con người Lý Thế Dân được bao nhiêu?".

Khấu Trọng gượng cười:" Xin Tống huynh chỉ giáo!".

Vân Ngọc Chân và Bốc Thiên Chí đều lộ ra thần sắc hân thưởng, chịu khiêm tốn học hỏi, chính là một trong những ưu điểm lớn nhất của Khấu Trọng.

Tống Kim Cương nói:" Tại hạ chưa từng gặp qua Lý Thế dân, nhưng đối với những việc y làm từ sau khi khởi sự ở Thái Nguyên đã dò la

và nghiên cứu rất kỹ lưỡng, kết luận chính là người này quyết đoán mạnh dạn, lập chí cao xa, tính cách kiên nghị vững vàng, thiện dụng kỳ binh, nên luôn có thể lấy nhược thắng cường, giành thắng trong lúc nguy khốn, thực đúng là một nhân tài quân sự hiếm có trên đời". Tiếp đó y quay sang nhìn Khấu Trọng đầy ngụ ý, mỉm cười nói tiếp:"Trước nay y chưa từng thất bại, lần này đối phó Khấu huynh có lẽ cũng không ngoại lệ đâu".

Bốc Thiên Chí biến sắc:" Thực lực của Lý Thế Dân tại Lạc Dương thế nào? ".

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn Bốc Thiên Chí một cái, sự quan tâm của người này đối với gã dường như không phải giả dối.

Tống Kim Cương nói: Trước mắt tại hạ còn chưa biết y mang theo bao nhiêu tùy tùng đến Lạc Dương này, có điều Thiên Sách Phủ do y kiến lập thì thực xứng với hai câu: Mãnh tướng như vân, Mưu thần như vũ, từ đây có thể thấy người này rất có mỵ lực thu phục lòng người, có thể khiến nhân tâm quy về một hướng".

Ngưng lại một chút rồi y lại nói tiếp:" Về văn tại hạ chỉ nói một người có ảnh hưởng lớn nhất với y, đó là Phòng Huyền Linh. Người này không biết võ công, nhưng kiến thức thì hơn người, khi Lý Thế Dân dẫn quân nhập Quan Trung, Phòng Huyền Linh đã đến bái kiến ở bên bờ Bắc sông Vị Hà, sau đó liền được Lý Thế dân phong làm tham quân, tất cả biểu chương văn thư, quân lệnh tấu chương đều do một tay y lo hết, hơn nữa người này lại thiện việc trù tính các công việc cần thiết cho tác chiến, phàm là chuẩn bị lương thảo binh khí, quân trang, quân dụng đều hết sức nhanh chóng, có trật tự, tuy y không thể sát dịch trên chiến trường, song đối với thành bại của cả trận chiến lại có quan hệ rất lớn. Sau này nếu tại hạ có phải khai chiến với Lý Thế Dân, tất phải nghĩ kế giết chết người này đầu tiên".

Khấu Trọng thầm nhủ nếu có ngày đối đầu với Tống Kim Cương, nhất định phải bảo vệ Hư Hành Chi cho được, bằng không để y bị người khác giết thì gã sẽ tổn thất rất lớn.

Tống Kim Cương tuy tới giờ vẫn chưa nói ra mục đích muốn gặp Khấu Trọng, nhưng gã cũng đại khái đoán ra được phần lớn. Y muốn lợi dụng gã vốn đã biết thực hư của Đỗ Phục Uy để giúp Lý Tử Thông cầm cự, trong lúc đó thì y sẽ ung dung xua quân tấn công Thái Nguyên, rồi tiến vào Quan Trung.

Tống Kim Cương đương nhiên cũng biết Khấu Trọng không phải là người dể bị lung lạc, bằng không đâu phải tốn nhiều nước bọt đến vậy.

Bốc Thiên Chí hỏi:" Về võ thì có những ai?".

Tống Kim Cương cười khổ:" Dù có đếm hết mười đầu ngón tay, mười đầu ngón chân cũng không hết được. Về Lý phiệt, thì Lý Thần Thông và ba huynh đệ, Lý Thế dân là cao minh nhất. Nhưng thực lực chân chính lại là các cao thủ nhất đẳng, siêu quần bạt tụy, được giang hồ xưng là Sách Phủ Thượng Tướng. Trong số những nhân vật này, đứng đầu có một nữ nhân, không ai biết được nàng ta tên gì, chỉ vì binh khí là một cây hồng phất, nên gọi là Hống Phất Nữ".

Khấu Trọng ngạc nhiên:" Nàng ta còn lợi hại hơn cả Dương Hư Ngạn sao?".

Tống Kim Cương hiển nhiên không biết Dương Ngư Ngạn là người của Lý Thế Dân, động dung nói:" Từ đâu Khấu huynh biết Dương Ngư Ngạn đã gia nhập quân Quan Trung rồi?".

Khấu Trọng thầm nhủ " thì ra ngươi cũng có chuyện không biết", bèn giải thích ngắn gọn rồi nói: " Có thể hẹn Tống huynh một dịp khác

mới thương lượng đại sự không? Hiện giờ Khấu mỗ có chuyện phải lập tức vào cung gặp Vương Thế Sung, bằng không y sẽ sinh nghi mất".

Tống Kim Cương biết đã làm Khấu Trọng động tâm, nên cũng không miễn cưỡng nữa, sau khi hẹn ngày giờ điểm bèn tiễn Khấu Trọng ra cửa.

o0o

Bạt Phong Hàn lăng không nhảy vút lên, nhẹ nhàng hạ thân xuống con thuyền nhỏ của Từ Tử Lăng, ngồi ở đầu thuyền, thản nhiên nói:" Đến lúc trả thuyền lại cho ngươi ta rồi!".

Từ Tử Lăng lúng túng nói:" Làm sao huynh biết ta đi theo sao? Rõ ràng là huynh chưa từng quay đầu lại mà? ".

Bạt Phong Hàn lật tay lên, thì ra trong lòng bàn tay có giấu một miếng gương nhỏ.

Từ Tử Lăng giờ mới hiểu ra, Bạt Phong Hàn chợt hỏi:" Đã nghe hết rồi à?".

Gương mặt tuấn tú của Từ Tử Lăng thoáng đỏ ửng, vừa chèo thuyền vừa nói:" Ta còn tưởng các người dùng tiếng Đột Quyết nói chuyện, biết đâu là lại dùng Hán ngữ! Hà... xin lỗi!".

Bạt Phong Hàn gật đầu nói: " Vì ngươi nên ta mới nói Hán ngữ đấy, không cần phải để trong lòng làm gì. Nữ nhân vì yêu mà hận còn đáng sợ hơn hồng thủy hay mãnh thú vạn lần, vấn đề lớn nhất chính là cho dù thế nào ta cũng không thể nhẫn tâm hạ độc thủ với nàng. Ta vốn tưởng rằng khi xưa nàng ta còn trẻ vậy, sẽ không thật lòng với bất cứ chuyện gì, đến giờ mới biết mình đã sai lầm rất lớn! Ồ,

cẩn thận đấy!".

Từ Tử Lăng sớm đã nghe thấy tiếng sóng, vội điều khiển con thuyền nhỏ tránh sang một bên.

o0o

Một chiếc khoái thuyền mau chóng lướt qua, điều khiển thuyền là một hán tử hết sức bình thường, không có điểm gì đặc biệt so với bất cứ người Lạc Dương bình thường nàon khác. Nhưng bốn mắt của hai người cùng lúc lại sáng rực lên.

Bạt Phong Hàn nói:" Ngươi có ngửi thấy không?".

Từ Tử Lăng khẳng định:" Là mùi thảo dược!".

Cả hai đều nghĩ tới Thượng Quan Long.

Chiếc thuyền kia đã chìm vào làn mưa mờ mờ.

Từ Tử Lăng khẽ đảo mái chèo dưới làn nước, trong lòng thầm xin lỗi chủ nhân của con thuyền này, bởi gã lại phải mượn nó thêm một lúc nữa.

o0o

Khấu Trọng và Vân Ngọc Chân trở vào xe, rồi vẫn do Bốc Thiên Chí đánh xe, tiến về hướng Hoàng Thành.

Vân Ngọc Chân thấp giọng hỏi: " Ngươi cảm thấy con người Tống Kim Cương này thế nào?"

Khấu Trọng chau mày: " Hắn là do nàng giới thiệu, tự dưng sao hỏi

ta? ".

Vân Ngọc Chân lắc đầu:" Ta chỉ phụng mệnh Tiêu Dương gia hành sự thôi!".

Khấu Trọng mỉm cười:" Mỹ nhân sư phụ không cần nghiêm túc như vậy đâu, theo ta thấy thì Tống Kim Cương này ắt hẳn sẽ là kình địch của Lý Thế Dân, trò chơi tranh đoạt thiên hạ này càng lúc càng trở nên hấp dẫn rồi đấy! Hừ, Lưu Vũ Châu nhất định đã hứa hẹn rất nhiều với bọn người Đột Quyết, nếu không người Đột Quyết đâu có chịu bỏ Lý tiểu tử mà đi giúp đỡ hắn chứ?".

Vân Ngọc Chân nói:" Đây có lẽ tại đạo lý cận thân viễn sơ, mấy cánh nghĩa quân khởi nghĩa ở biên cương phía Bắc như Lưu Vũ Châu đều nhận sắc phong của người Đột Quyết hết, còn Lý Uyên thì thủy chung vẫn ở xa hơn một chút, vì vậy người Đột Quyết không tin tưởng y lắm".

Khấu Trọng trầm tư:" Tại sao Tống Kim Cương không hề nhắc tới Lương Sư Đô, hắn là sư huynh đệ. Đỗ Phục Uy và Bồ Công Hựu không phải là trí giao hay sao? Hiện giờ không phải đang cố kỵ lẫn nhau chắc? Nghe nói Lý Thế Dân và thái tử Lý Kiến Thành cũng huynh đệ bất hòa, mỗi khi luận tới đế vị, thì luân thường đạo lý gì cũng chẳng đáng giá xu nào hết!".

Khấu Trọng hồi tưởng lại lúc Đỗ Phục Uy nhận mình làm con, đích thực là không hề nhắc tới Bồ Công Hựu, cơ hồ như không hề coi y vào đâu vậy.

Gã chợt nhớ Vân Ngọc Chân nổi tiếng là người thông thạo tin tức trong giang hồ, liền mỉm cười nói: " Nếu sau này ta cũng khởi sự, mỹ nhân sư phụ có chịu toàn lực tương trợ không?".

Vân Ngọc Chân liếc nhìn gã một cái, thở dài nói:" Đến lúc đó hãy nói có được không? Hiện giờ ngươi còn sợ người ta chưa đủ phiền não hay sao? ".

Trực giác của Khấu Trọng cho gã biết nàng đang phiền não vì chuyện tình nam nữ, không dám hỏi tiếp, bèn thuận miệng nói: " Độc Cô gia có mấy cao thủ chưa lộ diện, tỷ như tên Độc Cô Bá hình như đã hoàn toàn thất tung thì phải, nàng biết bọn chúng đi đâu không?".

Vân Ngọc Chân hời hợt đáp:" Ta làm sao biết được. Đến rồi, xuống xe đi!"

o0o

Con thuyền nhỏ chở Từ, Bạt hai người đậu lại bên dưới một cây tiểu kiều, dưới làn mưa bụi lâm râm, trừ phi có người ngồi thuyền đi dưới chân cầu hoặc cẩn thận chú tâm quan sát, bằng không chắc cũng không thể phát hiện bọn họ. Nếu là yếu đạo giao thông như Lạc Thủy, con thuyền nhỏ của hai người đương nhiên rất chướng mắt, nhưng đây chỉ là một nhánh sông nhỏ, nằm ở phía tây Nam thành mà thôi.

Con thuyền kia dừng lại ở một bến đò nhỏ sau một trang viện, trên bến còn có ba chiếc khóai thuyền khác nữa. Ở Lạc Dương, thủy dạo chạy khắp toàn thành, so với dùng xe ngựa đi trên bộ còn thuận tiện hơn nhiều.

Bạt Phong Hàn nhìn cảnh cửa đóng chặt của tòa trang viện, trầm giọng nói:" Ta chắc chắn có thể giết được Đột Lợi!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:" Sao có thể nói vậy được, theo những gì ta trông thấy lúc nãy, hai người công lực khá là tương đương, đấu tiếp nữa cũng chỉ bình thủ mà thôi".

Bạt Phong Hàn lắc đầu:" Đó chỉ là biểu hiện, ngươi có cảm thấy đêm qua khi đấu với Sư Phi Huyên, bản thân mình đã vượt quá biểu hiện bình thường hay không?

Tử Từ Lăng giật mình nói:" Ta chưa từng nghĩ qua vấn đề này, nhưng hình như cũng đúng là vậy!".

Bạt Phong Hàn song mục lấp lánh thần quang, nói với giọng tràn trề hy vọng:" Đây chính là diệu dụng của Hòa Thị Bích, khiến chúng ta đột phá được hạn chế về thể năng trước đây. Hiện giờ thứ chúng ta cần nhất chính là thử thách và rèn luyện, chỉ có vậy mới có thể phát huy được toàn bộ tiềm năng của Hòa Thị Bích, biến nó thành của mình. Lúc này Lạc Dương ngọa hổ tàng long, còn chúng ta thì bốn phía đều là địch thân, trong thiên hạ này còn có luyện võ trường nào tốt hơn nơi này nữa không? ".

Từ Tử Lăng cúi mặt nhìn những hạt mưa rơi xuống lòng sông tạo nên những vòng nước loang lổ, rồi khẽ gật đầu nói:" Chúng ta giống như một dòng sông rộng lớn, mỗi lần chiến đấu sinh tồn, cũng giống như một trận mưa gió, làm nước sông càng thêm đầy lên. Hà... nghĩ lại thật khiến người ta phải động tâm!".

Bạt Phong Hàn chợt nói:" Có người ra kìa!".

Tử Từ Lăng sớm đã có cảnh giác, vội vàng ẩn thân, ngẩng đầu nhìn về phía bức tường phía sau trang viện.

Hai bóng người nhảy vọt qua tường, hạ thân xuống một chiếc khoái thuyền, nhanh chóng cởi dây, bơi đi. Đây chính là chỗ chu đáo của Từ Tử Lăng, dừng thuyền ở đầu kia của đoạn sông thông với Lạc Thủy, bằng không lúc này đã bị địch nhân phát hiện rồi, bởi vì cơ hội địch nhân đi về trung tâm thành đương nhiên là lớn nhất.

Bạt Phong Hàn dõi mắt nhìn theo chiếc khoái thuyền đi xa dần, hân hoan nói:" Lần này chúng ta đúng là mèo mù vớ cá rán, tìm được ngay sào huyệt tạm thời của Khúc Ngạo, chẳng trách mà vừa rồi ngửi được mùi Tuyết Liên, đây là chính là thánh dược liệu thương của người Thiết Lặc ".

Tử Từ Lăng cũng nhận ra đôi nam nữ vừa đi khỏi chính là nhị môn đồ Hoa Linh Tử và tam môn đồ Canh Ca Hô Nhi của khúc Ngạo, trong lòng thầm nhủ không ngờ lại xảo hợp đến vậy, hiếu kỳ hỏi:" Không biết là ai đã thọ thương?".

Bạt Phong Hàn nói: " Đâu cứ gì phải có người bị thương mới cần thảo dược, cái này gọi là lo trước tính sau, chuẩn bị đầy đủ".

Từ Tử Lăng thấy hai mắt Bạt Phong Hàn lấp lánh thần quang bèn hỏi ngay:" Không phải Phong Hàn huynh muốn xông thẳng vào đại khai sát giới một trận đấy chứ?".

Bạt Phong Hàn mỉm cười:" Tử Lăng thật hiểu tâm ý của ta, thử nghĩ xem, bên trong trang viện này rốt cuộc là ai? Thực lực thế nào? Tất cả những điều này chúng ta đều không biết, cảm giác xông pha long đàm hổ huyệt đó thật kích thích, thật hưng phấn. Chúng ta có thể trở thành những cao thủ như Ninh Đạo Kỳ, Tất Huyền, Phó Dịch Lâm hay không thì phải xem hôm nay thế nào đã!".

Hai người cùng lúc giật mình, nhìn về phía khúc sông thông với Lạc Thủy.

Một chiếc khoái thuyền xuyên qua làn mưa lướt tới như bay, ngoài người điều khiển đứng ở đuôi thuyền ra, đầu thuyền có một đại hán tóc xõa dài, diện mạo hung ác, vai rộng eo nhỏ chân dài, bề ngoài uy vũ đáng sợ.

Tử Từ Lăng vội thu hồi mục quang, tuy khoảng cách tới gần ba chục trượng, nhưng gã vẫn sợ đối phương sinh ra cảnh giác, thấp giọng nói:" Là Độc Cô Bá, nhất lưu cao thủ của Độc Cô phiệt, thân đệ đệ của Độc Cô Phong".

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên:" Không phải Độc Cô phiệt hợp tác với Lý Mật ư? Tại sao lại ngầm cấu kết với người Thiết Lặc? Đi thôi!".

Từ Tử Lăng đang hồi tưởng đến tình cảm khi mới rời khỏi thành Huỳnh Dương, Độc Cô Bá nhân lúc Trầm Lạc Nhạn phần trần mà từ trong đống tuyết nhảy ra tập kích đắc thủ, còn định giở trò cưỡng ép, cuối cùng bị gã ám kích thọ thương bỏ chạy, nghe y nói vậy liền ngây người ra hỏi:" Cái gì? ".

Bạt Phong Hàn bất chợt vỗ một chưởng xuống mặt nước.

Chiếc thuyền nhỏ phóng đi trên mặt nước, tiến thẳng đến khoái thuyền của Độc Cô Bá.

o0o

Khấu Trọng nhảy xuống xe, vẫy tay chào Bốc Thiên Chí, thì thấy y bắn ra một mẩu giấy nhỏ. Khấu Trọng ngạc nhiên tiếp lấy, còn chưa kịp hỏi thì xe ngựa đã quay đầu bỏ đi. Gã vừa đi về phía cổng Hoàng Thành, vừa đọc qua mẩu giấy Bốc Thiên Chí bắn cho, ngoại trừ viết rõ địa điểm và thời gian gặp mặt, thì không còn gì nữa, trong lòng gã cũng không khỏi dấy lên mối nghi ngờ.

Bốc Thiên Chí rõ ràng là muốn giấu Vân Ngọc Chân báo tin cho gã, rốt cuộc đây là chuyện gì?

Nhưng gã ngấm ngầm cảm nhận được Bốc Thiên Chí không có ác ý.

Sau khi Hoàng Thành, tướng lĩnh giữ cửa liền dẫn gã đến thượng thư phủ, đợi một hồi lâu mới có người ra đưa gã vào đại sảnh, vừa đặt chân vào cửa Khấu Trọng đã lấy làm ngạc nhiên. Chỉ thấy Vương Thế Sung đang ngồi chính giữa đại sảnh, hơn mười chiếc ghế ở hai bên đều đã có người ngồi.

Sáu người ngồi bên phải có Mỹ Hồ Cơ Linh Lung Kiều, Khả Phong Đạo Nhân, Thiết Câu Trần Trường Lâm, người ngồi hàng đầu tiên cạnh Vương Thế Sung là Âu Dương Hi Di, còn Lang Phụng và Tống Mông Thu thì ngồi ở cuối cùng.

Cả sáu người bên tay trái Khấu Trọng đều chưa gặp lần nào, hai người ngồi cuối cùng tướng mạo rất giống Vương Thế Sung, xem ra có lẽ là nhi tử của y. Khấu Trọng đâu ngờ đột nhiên lại gặp trận trượng thế này, chưa có phản ứng gì thì Vương Thế Sung đã đứng dậy cười lớn:" Khấu Trọng huynh đệ đến đúng lúc lắm, chúng ta đang thương thảo đại kế! Nào, ngồi xuống uống chung trà nóng rồi nói tiếp!".

Chúng nhân lần lượt ôm quyền thi lễ với gã, chỉ có hồ nữ Linh Lung Kiều vẫn lạnh tựa băng sương, chỉ khẽ gật đầu một cái, coi như chào hỏi.

Âu Dương Hi Di đặc biệt có hảo cảm với gã, vẫy tay gọi:" Không cần thêm ghế, đến ngồi với lão phu đi!".

Tự động có tùy tùng phía sau kê thêm một chiếc thái sư ỷ bên cạnh Âu Dương Hi Di, rồi lại dâng trà thơm lên. Sau một lúc nhộn nhạo, Vương Thế Sung giới thiệu hai nam nhân vận y phục tướng quân ngồi hàng đầu tiên, bên trái cho Khấu Trọng, một người tên Trương Trấn Châu, một người tên Dương Công Khanh, là hai cánh tay trái phải của Vương Thế Sung, địa vị cao hơn Lang Phụng và Tống

Mông Thu nhiều, trước giờ đều trấn thủ bên ngoài, chiến đấu với nghĩa quân các phương.

Khấu Trọng biết đây mới là thực lực mạnh nhất của Vương Thế Sung, nên đặc biệt lưu ý quan sát hai người này.

Trương Trấn Châu thân hình cao gầy, gương mặt đầy; gương mặt dài đầy vẻ tự tin, thần thái bình tĩnh tự nhiên, hiếm khi thấy y cười, vầng trán cao khẽ gồ ra, dường như bên trong ẩn tàng một trí năng vô cùng vô tận, người này niên kỷ chỉ ước chừng ba mươi lăm, ba sáu, thoạt nhìn đã biết là người tâm tư cẩn mật.

Dương Công Khanh tuổi tác cao hơn một chút, thân hình trung đẳng, trên khoé miệng lúc nào cũng nở một nụ cười ôn hòa, đôi mắt nhỏ và dài làm Khấu Trọng cảm nhận được y là một người lòng dạ thâm trầm, lúc nói chuyện y hết sức chậm rãi, gây cho người ta một cảm giác như bị ngừng ngắt vậy.

Hai người ngồi cuối hàng bên trái này là Vương Huyền Ứng và Vương Huyền Thư, là trưởng tử và thứ tử của Vương Thế Sung. Gương mặt Vương Huyền Ứng đầy những sẹo, ngôn hành cử chỉ đều có vẻ thô lỗ phóng túng, nhãn thần thỉnh thoảng lại ẩn hiện những tia nhìn lang độc, khiến người ta không dám không đề phòng, thân hình lùn nhỏ đã có dấu hiệu phát phì, khiến Khấu Trọng đoán y là kẻ chìm ngập trong tửu sắc, nếu không thì người mới hai mươi tuổi đâu thể xuất hiện hiện tượng này được, xem ra cho dù có được chân truyền của Vương Thế Sung cũng chẳng thành được thứ gì. Ngược lại, đệ đệ của y trông rất rắn chắc, mặt mày sáng sủa, anh khí ngời ngời, tuy không cao như Khấu Trọng, nhưng cũng có thể coi là người cao lớn, có điều tính trẻ con vẫn còn chưa hết, còn cần phải một thời gian lịch luyện nữa mới có thể độc lập hành sự được.

Hai người còn lại là Vương Hoằng Liệt và Vương Hành Bản, đều là

thân tộc của Vương Thế Sung, chỉ thoạt nhìn tướng mạo đã biết chỉ là hạng tầm thường. Trong tám người thuộc hạ của Vương Thế Sung ngồi đây, thì đã có vẻ là nhân tài ra, những người khác đều không ra gì, dùng người một cách bừa bãi như vậy, nhất định là có ảnh hưởng ít nhiều đến quân tâm sĩ khí.

Sau một tuần trà, Vương Thế Sung mới mỉm cười nói với Khấu Trọng:" Có thể thấy tiểu huynh đệ bình an trở về, bọn ta ai nấy đều rất vui mừng! ".

Khấu Trọng mắng thầm trong bụng, không hề nhắc tới cấm lệnh đêm qua, cười cười đáp lại:" Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, mà khiến thượng thư đại nhân và chư vị phải tập trung cả về đây thương lượng đại kế vậy?".

Vương Thế Sung nói:" Hoản Công Thác vừa tới Lạc Dương, chúng ta chuẩn bị tiên phát chế nhân, tiêu diệt tận gốc bọn Nam Hải Phái, cho chúng mãi mãi cũng không trở mình được".

Khấu Trọng kinh hãi thốt lên:" Vạn lần không được!".

Toàn bộ người có mặt tại đại sảnh, bao gồm cả Vương Thế Sung đều lấy làm ngạc nhiên.

Chương 175: Ân đền oán trả

Từ Tử Lăng vận công quạt nước, thì Bạt Phong Hàn đã trầm giọng nói:" Cố gắng đừng để bọn chúng chú ý, hiện giờ chúng ta đang ám sát, chứ không phải quyết đấu theo quy củ giang hồ gì sất!".

Từ Tử Lăng cúi thấp đầu, không để Độc Cô Bá nhìn thấy tướng mạo, chiếc mái chèo từ từ khua nhẹ trong làn nước, dáng vẻ nhàn nhã thong dong lạ thường.

Ánh mắt Độc Cô Bá sáng rực lên nhìn về phí hai người.

Do Bạt Phong Hàn ngồi ở đuôi thuyền quay lưng lại với y, thêm vào mưa rơi mù mịt, nên y không cảm nhận được thân hình đặc biệt cao lớn của họ Bạt. Còn Từ Tử Lăng thì đã đội một chiếc mũ rộng vành che kín mặt, thêm một thân hình lọm khọm, nên chỉ giống một thuyền phu bình thường mà thôi.

Độc Cô Bá chỉ trừng mắt lên nhìn họ một cái, rồi lại phân thần nghĩ chuyện khác. Nếu thuyền của hai người từ phía sau đi lên, y tự nhiên sẽ cảm giác hơn rất nhiều, nhưng y vừa mới đụng đầu với hai sư tỷ đệ Hoa Linh Tử, thế nên y càng không để ý.

Ngay cả hai người Từ, Bạt cũng không biết thần sui, quỷ khiến thế nào mà gặp phải Độc Cô Bá ở đây, huống chi là y.

Lúc này khoái thuyền của Độc Cô Bá chỉ cách bến đò nhỏ chừng hai mươi trượng, còn thuyền của Tử Tử Lăng thì đi từ đầu kia lại, cách bến đò khoảng hơn ba mươi trượng, ở trong hệ thống giao thủy đạo chằng chịt như Lạc Dương này, đây là một chuyện hết sức bình

thường.

Bạt Phong hàn sớm đã đặt Trảm Huyền Kiếm dưới chân để tránh làm Độc Cô Bá sinh lòng cảm giác.

Chiếc thuyền của Độc Cô Bá lại gần bến đò, người này tính cách nôn nóng ngang ngược, không đợi cho thuyền dừng lại hẳn, đã nhún chân lao vút qua khoảng cách hơn trượng, hạ thân xuống bến.

Từ Tử Lăng không đợi Bạt Phong Hàn lên tiếng nhắc nhở, lập tức vận kình. Con thuyền nhỏ lập tức vụt lên ba trượng, chỉ còn cách bến đò chừng năm trượng hơn.

Đại hán chèo thuyền cho Độc Cô Bá ngạc nhiên nhìn qua, kinh hãi hét lên:" Bá gia cẩn thận!".

Bạt Phong Hàn dùng chân hất Trảm Huyết Kiếm lên cao, tung mình bay tới.

Độc Cô Bá giật mình quay người lại, đôi mắt ty hí âm độc lộ ra vẻ kinh dị.

" Cheng!".

Trảm Huyền Kiếm rời vỏ.

Phản ứng của Độc Cô Bá cũng nhanh nhẹn phi thường, nhân lúc Bạt Phong Hàn còn đang lơ lửng trên không cách mình chừng hai trượng, đã trầm người tọa mã, lăng không kích ra một quyền hòng cho đối phương lại gần.

Cùng lúc đó Từ Tử Lăng đã rút mái chèo lên, vung tay ném ra, miệng quát lên:" " Xem đây!".

Mái chèo bay lướt đi dưới chân Bạt Phong Hàn, y và Từ Tử Lăng đã nhiều lần vào sinh ra tử, nên lập tức hiểu ý, chân điểm khẽ lên mái chèo, rồi lộn nhào một vòng, không những trách khỏi quyền kình hung mãnh của Độc Cô bá mà cònn vượt qua khoảng cách còn lại, tới khoảng không trên đầu Độc Cô Bá.

Sau khi ném mái chèo ra, Từ Tử Lăng cũng không để lãng phí một giây một khắc, lập tức nhún chân lao theo Bạt Phong Hàn.

Đại hán chèo thuyền đưa Độc Cô Bá đến đây cũng gầm lên một tiếng, rút thanh đao đeo bên mình nhảy lên bến đò.

Độc Cô Bá một quyền đánh vào khoảng không, biết ngay có chuyện chẳng lành, đáng sợ nhất chính là mái chèo kia, vốn chỉ có tạc dụng trợ lực cho Bạt Phong Hàn nhảy lên, chẳng ngờ sau khi bị họ Bạt điểm mũi chân xuống, chẳng những thay đổi góc độ bắn thẳng về phía y, còn bị Hàn Phong Bạt dùng chân lực gia tốc, tốc độ tăng lên gấp bội, lao đi như một tia chớp.

Độc Cô Bá nếu muốn đón đỡ cây mái chéo này, thì lại không ứng phó nổi một kiếm chém xả xuống đầu của Bạt Phong Hàn, nhưng nếu y né tránh, tất sẻ mất đi toàn bộ thế chủ động. sau khi cân nhắc khinh trọng, cuối cùng Độc Cô Bá cũng chọn lựa cách thứ hai.

Bạt Phong Hàn cười lạnh một tiếng, Trảm Huyền Kiếm hóa thành muôn ngàn đạo kiếm khí, giống như sớm đã đoán biết trước được phương hướng mà Độc Cô Bá sẽ nhảy tránh, chụp thẳng xuống đầu y, hai chân vừa mới chạm đất, tả chưởng đã vỗ nhẹ lên mái chèo, chuẩn xác tuyệt đối, phát huy tuyệt kỹ sở trường tâm thân nhị dụng của mình lên tới mức cực điểm.

Từ Tử Lăng lúc này đã đặt chân lên bến đò, nhờ đến những hành vi

bỉ ổi của kẻ này khi trước, nên nào có ý dung tình, tung mình lao tới phía sau Độc Cô bá, song chưởng trước sau đẩy ra.

Tên tùy tùng của Độc Cô bá đang ở trên không thì chiếc mái chèo bị Bạt Phong Hàn vỗ vào đã đổi hướng lao thẳng vào ngực Y;

Y vẫn không biết lợi hại, vung đao đón đỡ.

" Đinh đinh đang đang!".

Tiếng kim thiết chạm nhau liên tiếp vang lên, thì ra trong ống tay áo của Độc Cô bá không biết từ lúc nào đã trượt ra hai cây hộ thủ, vất vả đỡ lấy từng kiếm nhanh mạnh tuyệt luân, kiếm sau nhanh hơn, mạnh hơn kiếm trước của Bạt Phong Hàn. Điều làm y khó nắm bắt nhất chính là bộ pháp huyền ảo của đối phương thiên biến vạn hóa, lại ngụy dị vô song, làm y không thể vãn hồi lại thế chủ động.

Quyền phong lăng lệ của Từ Tử Lăng vang lên sau lưng.

Tên tùy tùng đi theo Độc Cô Bá tuy chém trúng chiếc mái chèo, nhưng giống như chấu chấu đá xe vậy, không làm nó dao động phần nào, chỉ biết trừng mắt lên nhìn chiếc mái chèo mang đầy kình lực ấy bắn thẳng vào ngực, ngã bổ nhào xuống sông, rồi không ngoi lên được nữa.

Độc Cô Bá ở trên bến đò bị hai đại cao thủ Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng hợp kích cũng đã đến thời khắc sinh tử tồn vong, chính trong tình hình hung hiểm vạn phần này, y mới thể hiện rõ thực lực và bản lĩnh chân chính của cao thủ uy vọng chỉ kém có Độc Cô Phong và Vu Sở Hồng trong Độc Cô phiệt, chỉ thấy thân hình y lắc mạnh với một tốc độ cực mạnh, hữu thủ hất chéo đi một kiếm tất sát của Bạt Phong Hàn đâm tới trước ngực, chiếc hộ thủ trong tay tả rời ra, bắn về phía Từ Tử Lăng.

" Đang!".

Bạt Phong Hàn chuyển đâm thành chém, vẫn bị chiếc hộ thủ trên tay hữu Độc Cô Bá chặn lại, có điều cũng khiến y phải chấn động dịch người sang hai bộ, Từ Tử Lăng khẽ lách nhẹ người, chiếc hộ thủ liền lao sượt qua, hữu chưởng quét vào cánh tay tả đã mất đi hộ thủ của Độc Cô Bá.

Tiếng xương cốt vỡ vụn vag lên theo đó.

Độc Cô Bá loạng choạng lùi lại, Trảm Huyền Kiếm của Bạt Phong Hàn đã công tới nơi.

Từ Tử Lăng thì bị lực phản chấn của chân khí hộ thể của Độc Cô Bá đẩy lui nửa bước.

Độc Cô Bá không còn cách nào đành phải bắn nốt chiếc hộ thủ còn lại ra, cùng lúc tung người nhảy vọt lên, rơi xuống một chiếc thuyền nhỏ đang đậu cách đó chừng ba trượng.

Hai người không ngờ y lại dũng mãnh đến vậy, trong tình hình nguy hiểm nhường ấy mà vẫn có thể đột phá vòng vây thoát thân.

" Cách!".

Bạt Phong Hàn đánh bay chiếc hộ thủ của Độc Cô Bá, đang định truy theo, thì chợt nghe tiếng thét kinh hãi của y.

Hai người định thần nhìn lại, rồi cùng lúc ngẩn người ra.

o0o

Vương Thế Sung ngạc nhiên hỏi:" Tại sao lại vạn lần không nên? ".

Khẩu Trọng thở dài:" Chuyện duy nhất chúng ta phải làm bây giờ chính là tỏ ra yếu nhược, Lý Mật càng khinh dịch, càng coi thường chúng ta bao nhiêu thì càng tốt".

Âu Dương Hi Di không hiểu liền lên tiếng hỏi:" Chiến trường là chiến trường, đối phó với Hoảnng Công Thác dù sao cũng là chuyện giang hồ phân tranh, đâu có ảnh hưởng tới nhau. Nếu không làm vậy, để hắn và Độc Cô phiệt liên thủ hành thích Vương huynh, khiến mọi người ngày đêm ăn ngủ không yên, thấp thỏm lo lắng thì chúng ta còn làm được việc gì nữa?".

Đa số người trong đại sảnh đều gật đầu tán đồng.

Chỉ riêng mình Khả Phong Đạo Nhân khẽ huơ cây phất trần lên, mỉm cười nói:"Khẩu huynh đệ chắc hẳn có kiến giải riêng của mình, hay là hãy nói ra cho mọi người cùng nghe xem sao!".

Khẩu Trọng ung dung đáp:" Đầu tiên tôi muốn biết tình hình bên phía Lý Mật thế nào? ".

Vương Thế Sung gật đầu nói:" Trấn Châu! Hãy nói tình hình bên phía Lý Mật cho Khẩu Trọng nghe!".

Trương Trấn Châu liền nói ngay:" Từ sau khi chúng ta xây cầu đắp kho ở Yển Sư, Lý Mật liền tập trung lương thảo binh mã, lại lệnh cho đại tướng Bính Nguyên Chân lĩnh quân trấn ở Lạc Khẩu, Trình Trí Tiết trấn thủ Kim Dung Thành, Đơn Hùng Tín cố thủ Hà Dương, thoạt nhìn thì có vẻ muốn xua quân tấn công Yển Sư, nhưng có lẽ là Lý Mật định lấy Hoàng Hà làm bình phong chắn mặt Nam, phía Bắc thủ Thái Hành Sơn, phía Đông nối liền Lê Dương, trong công có thủ, nên chúng ta cũng không dám mạo hiểm xuất binh tiến thêm".

Khẩu Trọng nghe y nói tới đây, liền biết ngay người này là một đại dương có thực tài và nhãn quang sâu sắc, trong lòng thầm nhủ thì ra Vương Thế Sung có thể trấn giữ Lạc Dương, nơi trung tâm của cả Trung Nguyên, đích thực không phải là chỉ nhờ may mắn.

Thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía mình, gã bèn đằng hắng một tiếng:" Tôi mới chỉ nghe đến Vương Bá Đương, Bùi Cơ Nhân hay Trầm Lạc Nhạn, Từ Thế Tích, Tổ Quân Nhạn, nhưng chưa từng nghe qua đến tên Đơn Hùng Tín, Bính Nguyên Chân, Trình Tri Tiết cái khỉ mốc gì, ba người này là nhân vật hạng nào trong quân Ngõa Cương vậy?".

Chúng nhân thấy lời lẽ của gã thô lỗ đều mỉm cười, chỉ có Linh Lung Kiều là lột vẻ khinh thường, hừ lạnh một tiếng.

Dưương Công Khanh nói:" Thủ hạ dưới trướng Lý Mật đúng là nhân tài như mây, năm người Khẩu huynh đệ vừa nhắc tới đều là nhân vật có danh vọng trên giang hồ, nên được nhiều người biết tới. Nhưng trong số những văn thần võ tướng còn lại, nhân vật bất phàm quả thực cũng kgông hề ít. Trình Tri Tiết, Đơn Hùng Tín, và Bính Nguyên Chân đều là danh tướng lẫy lừng. Trong đó Trình Tri Tiết là dũng mãnh xuất sắc nhất, người này vốn tên Trình Giảo Kim, nhưng sau khi phát tích chê tên mình không hay, nên đã nhờ mưu thần hàng đầu của Lý Mật là Ngụy Trưng đổi cho một cái tên văn nhã hơn ".

Trưởng tử Vương Huyền Ứng của Vương Thế Sung tiếp lời nói:" Lý Mật còn có hai mãnh tướng nữa là la Sĩ Tín và Tần Thúc Bảo, đều là chiến tướng võ công bất phàm, tinh thông binh pháp, khi gặp phải tuyệt đối không thể không lưu tầm".

Khẩu Trọng gật đầu đáp:" Đa tạ chỉ điểm, có điều tôi muốn biết l àtrong đám tướng lĩnh đó, có ai là thủ hạ cũ của Trác Nhượng

không?".

Chúng nhân nghe gã nói ra cái tên Trác Nhượng đều lấy làm ngạc nhiên. Những người có ý khinh thị, cũng bắt đầu chú ý lắng nghe.

Vương Thế Sung chăm chú nhìn Khẩu Trọng hồi lâu, rồi thở ra nhè nhẹ hỏi:" Đơn Hùng Tín và Bính Nguyên Chân đều là chiến tướng đã đi theo Trác Nhượng đánh dẹp thiên hạ trước khi Lý Mật quật khởi, trước nay luôn bất hòa với đám tâm phúc của Lý Mật, nhưng nếu muốn xúi dục hai người này bội phản Lý Mật thì cũng không phải chuyện dễ đâu".

Khẩu Trọng chậm rãi nói:" Thượng thư đại nhân xin thứ cho Khẩu Trọng trực ngôn, hiện nay thiên hạ quần hùng đều đứng dậy, những người tham gia nghĩa quân cũng không ngoài vì công danh phú quý hoặc tạo phúc cho vạn dân. Trước đây có nhiều người đầu nhập Lý Mật như vậy, cả những thuộc bộ cũ của Trác Nhượng cũng đầu nhập theo tên tiểu tử này, là bởi vì bọn họ đều hy vọng mính có thể đi theo chân mệnh thiên tử. Bởi vậy, chỉ cần chúng ta tỏ rõ cho những người ấy biết Lý Mật không phải là chân mệnh thiên tử, thì vương quốc Ngõa Cương tưởng chừng như không thể bị phá vỡ ấy của hắn sẽ lập tức chia năm xẻ bảy, nhân tâm bất ổn, sơ hở trùng trùng ". Tiếp đó gã nhấn giọng nói từng chữ một:" Hiện giờ tình thế rõ ràng như ban ngày, ai xuất thủ trước, kẻ đó sẽ phải nếm khổ đầu. Nhưng nếu cứ đợi mãi như vậy, đợi đến khi Lý Mật khôi phục nguyên khí, thượng thư đại nhân ngài sẽ nguy to đấy!".

Trong đại sảnh im lặng như tờ, ngay cả tiếng hô hấp dường như cũng ngừng lại.

Trần Trường Lâm là người lên tiếng phá tan bầu không khí ấy:" Nghe Khẩu huynh nói vậy, dường như đã có diệu kế buộc Lý Mật phải xuất binh thì phải, tại sao không nói ra để mọi người tham khảo?".

Tất cả mọi ánh mắt đều tập tung vào gã, ngay cả Linh Lung Kiều từ trước luôn coi khinh không để ý tới gã cũng không ngoại lệ.

Khẩu Trọng lấy làm hài lòng, biết mình đã xác lập được địa vị trong tập đoàn quân sự của Vương Thế Sung, mỉm cười thong thả nói:" Vì vậy chúng ta chẳng những không thể không chủ động đối phó người của phái Nam Hải, mà còn phải lợi dụng bọn chúng nữa!".

o0o

Đúng vào khoảng khắc trước khi Độc Cô Bá hạ thân xuống chiếc thuyền nhỏ, chiếc thuyền như bị một bàn tay vô hình nào đó đẩy đưa ra xa ba thước. Chỉ ba thước này, đã quyết định, đã quyết định vận mạng của một cao thủ bậc nhất trong Độc Cô phiệt.

Một đạo kim quang từ dưới mặt nước phóng vút lên.

Độc Cô Bá mới bị trọng thương, lại đạp chân vào khoảng không nên hoàn toàn mất đi năng lực phòng thủ, trên gương mặt lộ ra vẻ kinh hãi đến cùng cực.

Thích khách nấp dưới mặt nước ra tay hết sức chuẩn xác, đâm trúng cổ họng Độc Cô Bá đúng lúc thân người y đã rơi xuống nước quá nửa, khiến y chẳng thể nào kêu lên một tiếng cuối cùng mà rơi thẳng xuống nước, hồn du địa phủ.

Hai người giờ nhìn ra đạo kim quang đó là một chiếc trâm vàng hết sức tinh xảo. Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng chẳng ngờ lại xảy ra biến hóa này, cứ ngây người ra nhìn mặt sông dần trở lại phẳng lặng.

Gương mặt xinh đẹp thanh tú của Trầm Lạc Nhạn trồi lên, nở một nụ

cười ngọt ngào với hai người:" Đa tạ hai vị tương trợ, bằng không Lạc Nhạn cũng khó báo được mối nhục này, nhưng xin các vị đừng nói cho ai biết chuyện này là do ta làm. Khúc Ngạo không ở đây mà ở một sào huyệt bí mật của Âm Quý phái, nếu hai vị đáp ứng giữ bí mật giúp ta, ta sẽ nói cho hai vị biết chuyện này, coi như là hồi báo".

o0o

Khẩu Trọng vỗ ngực ung dung nói:" Nếu thượng thư đại nhân có thể giả như thích khách làm thọ thương, đảm bảo Lý Mật sẽ lập tức cất quân xâm phạm, lúc đó thì cơ hội của chúng ta đã đến rồi!".

Vương Thế Sung lộ vẻ khó xử:" Hiện giờ chỉ e chúng ta còn chưa phòng bị được chu đáo, nếu cố ý để địch nhân có cơ hội, chẳng may có gì bất trắc thì không thể quay đầu được đâu".

Trương Trần Châu không biết có phải đã bị Lý Mật làm cho khiếp sợ hay không, xen miệng vào nói:" Lý Mật xưa nay bách chiến bách thắng, cho dù đã hao tổn nguyên khí sau trận Đồng Sơn, nhưng thực lực vẫn còn rất mạnh, tại sao khẩu huynh đệ lại khẳng định chắc chắn có thể đánh bại hắn như vậy?".

Khẩu Trọng biết rõ nếu không nâng cao niềm tin tất thắng của đám người này, một kẻ tự tư tự lợi như Vương Thế Sung tuyệt đối sẽ không chịu mạo hiểm lớn như vậy, bèn chuyển ngữ điệu hùng hồn nói:" Tôn Tử binh pháp có nói, tri kỷ ti bỉ bách chiến bách thắng, các vị ở đây chắc cũng biết nữ nhi của Trác nhượng luôn giữ liên hệ với tôi, thông qua quan hệ của nàng ta... hừ, dù Lý Mật có đánh rắm một cái cũng không thể giấu nổi Khẩu Trọng này, chỉ cần hắn ta trúng kế xuất binh, chúng ta có thể dùng chiến thuật dụ địch, ám kích, phục kích để phá hủy hoàn toàn thần thoại chiến vô bất thắng của hắn". Ngưng lại một chút rồi gã nói tiếp:" Ngoài ra tôi cũng đã liên lạc với đại tướng thủ tịch Lưu Hắc Thát của Hạ Vương Đậu Kiến Đức, nhờ y

hư trương thanh thế, bởi vậy chỉ cần thượng thư đại nhân chịu mạo hiểm một phen, Lý Mật chắc chắn sẽ trúng kế!".

Chúng nhân đều lấy làùm động dung.

Vương Thế Sung phần chấn nói:" Có thể để ta gặp người của Trác Kiều trước được không?".

Khẩu Trọng vỗ ngực:" Gặp Trác Kiều cũng không có vấn đề gì, hay là hôm nay gặp luôn đi! ".

Đến lúc này thì Vương Thế Sung không thể hoài nghi gì nữa. Nhưng Dương Công Khanh vẫn nói:" Có điều cần phải tính toán chu đáo để đề phòng vạn vô nhất thất. Đợi sau khi gặp Trác tiểu thư, chúng ta sẽ thương nghị kỹ hơn, không biết ý đại nhân thế nào?".

Vương Thế Sung vỗ bàn nói:" Cứ vậy mà làm!".

Khẩu Trọng lấy làm vui vẻ, trong bụng thầm nhủ nếu Lý Mật ngươi mà thoát khỏi khiếp nạn này thì hai chữ Khẩu Trọng từ nay sẽ viết ngược lại. gã lại nhớ tới số mặt nạ chôn ở một nơi bí mật ngoài thành, thứ ấy nhất định sẽ có tác dụng rất lớn.

Bởi vì đối thủ thực sự rất mạnh.

Chương 176: Thâm nhập hổ huyệt

Chiếc thuyền nhỏ lướt đi chầm chậm trên mặt sông. Từ Tử Lăng thần tình nghiêm túc, nhẹ nhàng khua động mái chèo, đôi mày kiếm nhíu chặt.

Bạt Phong Hàn đội mũ tre rộng vành, mặc áo tơi ngồi ở đầu thuyền, đảo mắt nhìn những căn nhà hai bên bờ, chậm rãi nói: "Ngươi đang nghĩ gì vậy? Có phải nghĩ không thông tại sao Trầm Lạc Nhạn lại giết Độc Cô Bá hay không?".

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Trầm Lạc Nhạn trước giờ luôn coi chuyện của Lý Mật quan trọng hơn chuyện của bản thân mình, nàng ta không có lý gì lại đi giết người của Độc Cô phiệt trong khi Lý Mật đang có ý hợp tác với bọn họ, có điều đây chỉ là một trong những chuyện ta nghĩ không thông mà thôi".

Bạt Phong Hàn trầm ngâm: "Chúng ta chỉ cần làm rõ xem Trầm Lạc Nhạn theo dõi Độc Cô Bá tới đây hay là đã nấp ở đây từ trước, đến lúc hắn bị chúng ta đánh trọng thương mới thuận tay xuất thủ báo cừu, là có thể đoán ra được đại khái sự tình".

Từ Tử Lăng không cần nghĩ ngợi đáp luôn: "Đương nhiên là nàng ta đã sớm phục ở đây từ trước rồi, bằng không làm sao biết được Khúc Ngạo không ở bên trong?".

Bạt Phong Hàn nói: "Trầm Lạc Nhạn có lẽ đã giám thị ngôi nhà này một thời gian, có thể là đã thấy Khúc Ngạo rời khỏi đây, thậm chí là đã theo dõi hắn tới địa điểm kia, chứng thực được đó chính là sào

huyệt bí mật của Âm Quý Phái, do đó mới có thể cung cấp được tin tức này cho chúng ta. Nhưng nàng ta rộng rãi vậy cũng chẳng phải hảo tâm gì đâu, chỉ là muốn mượn tay chúng ta đối phó Khúc Ngạo mà thôi".

Y ngưng lại giây lát như muốn lấy hơi rồi nói tiếp: "Nàng ta thừa cơ giết chết Độc Cô Bá có thể cũng vì cả công lẫn tư. Từ chuyện Độc Cô Bá bí mật gặp mặt với người Thiết Lặc, có thể thấy Độc Cô phiệt vẫn rất cố kỵ Lý Mật, coi chuyện hợp tác với họ Lý để đối phó Vương Thế Sung chỉ là kế quyền nghi tạm thời. Lý tưởng nhất chính là chỉ giết chết Vương Thế Sung và thân đảng của y, bằng không nếu để Lý Mật tiến vào Đông Đô, Độc Cô phiệt nhà hắn còn có đất sống nữa hay sao?".

Từ Tử Lăng nói: "Khúc Ngạo không ở đây, vậy Độc Cô Bá đến tìm ai?".

Bạt Phong Hàn nói: "Có lẽ hắn cũng không biết rằng Khúc Ngạo không có ở đây. Hoặc giả là đám người Trường Thúc Mưu đang đợi hắn ở trong nhà cũng không chừng, nhưng theo ta đoán thì hiện giờ trong đó chẳng có ai, hoặc nhiều lắm chỉ là đám võ công kém cỏi hoặc không biết võ công lưu lại giữ nhà, cả hai cao thủ cuối cùng còn lưu lại là Hoa Linh Tử và Canh Ca Hô nhi cũng vừa mới rời khỏi, nếu không tiếng ồn do chúng ta gây ra ắt hẳn đã kinh động đến bên trong đó rồi".

Từ Tử Lăng thở ra nhè nhẹ: "Sự tình thật càng lúc càng phức tạp, có một chuyện ta vẫn không thông là Trầm Lạc Nhạn làm sao có thể theo dõi được Khúc Ngạo mà không bị phát giác! À! Ta hiểu rồi, có lẽ là do huynh đệ Trường Bạch Song Hung phụ trách vấn đề này, bọn chúng võ công vừa cao lại vừa là đại hành gia trong việc theo dấu người khác".

Bốn con mắt của hai người cùng lúc sáng rỡ lên.

Bạt Phong Hàn trầm giọng nói: "Thế nào đây? Có thể Khúc Ngạo đang bí mật hội kiến với Chúc Ngọc Nghiên. Chúng ta có hai sự lựa chọn, một là đợi Khúc Ngạo rời khỏi thì tìm hắn quyết chiến một trận, hai là âm thầm lẻn vào sào huyệt của Âm Quý Phái dò la thực lực, rồi tìm cách thăm dò tin tức Du di của ngươi".

Từ Tử Lăng đột nhiên buột miệng hỏi: "Giao tình của huynh với Trầm Lạc Nhạn thế nào?".

Bạt Phong Hàn thoáng ngẩn người ra giây lát rồi đáp: "Chuyện này thì có liên quan gì tới việc trước mắt của chúng ta?".

Từ Tử Lăng hờ hững đáp: "Ta chỉ muốn thử đoán xem đây có phải là cạm bẫy của Trầm Lạc Nhạn bày ra cho chúng ta hay không thôi".

Bạt Phong Hàn cảnh giác liếc nhìn một chiếc thuyền hàng cỡ vừa đang đi phía trước rồi đáp: "Nàng ta đã từng mời ta gia nhập quân Ngõa Cương với thân phận một thích khách bí mật, đương nhiên là có thù lao trọng hậu, có điều lúc đó ta đã cương quyết cự tuyệt, sau chuyện này bọn ta còn kết bạn đi chơi cả ngày. Quả thật cũng không thể phủ nhận nàng ta đúng là một nữ tử rất đáng làm người ta phải động tâm".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Nhưng lòng trung thành của nàng ta với Lý Mật thì chắc chắn vượt lên tất cả mọi chuyện trên đời này, vì vậy ta không hề tin tưởng nàng. Bồ Sơn Công Lệnh của Lý Mật phát ra truy sát ta và Trọng thiếu gia quyết chẳng phải trò đùa đâu! Thậm chí là giờ nó đã biến thành cái gai trong lòng Lý Mật rồi!".

Bạt Phong Hàn nói: "Lời của ngươi cũng không phải không có lý, bởi thế chúng ta cần phải chia nhau hành sự. Ngươi đi tìm Khấu Trọng

hội hợp, còn ta sẽ thử đi xem có phải thật sự là cạm bẫy hay không?".

Từ Tử Lăng chau mày: "Huynh không cảm thấy làm vậy quá mạo hiểm hay sao? Nếu gặp phải Chúc Ngọc Nghiên hay Loan Loan, lại thêm bọn người Thiết Lặc, chỉ sợ cả Ninh Đạo Kỳ cũng khó mà thoát thân được?".

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Ta chỉ giám thị từ xa thôi, tuyệt đối không ngu xuẩn tới mức lao vào đó tự tìm cái chết, chỉ cần Trầm Lạc Nhạn không gạt chúng ta, nhất định sẽ có manh mối".

Nói rồi lại cười cười nói: "Cập bờ đi!".

oOo

Lúc Khấu Trọng đến Thiên Tân Kiều, Từ Tử Lăng đã đợi gã được nửa canh giờ. Gã mới nhảy xuống thuyền thì Từ Tử Lăng đã khua chèo cho thuyền lướt đi.

Khấu Trọng quay đầu lại nhìn xung quanh nói: "Ta đã dùng nhiều phương pháp để bỏ lại đám người bám nhẵng phía sau rồi! Ủa, con thuyền này ngươi lấy đâu ra vậy?".

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Lúc đầu là ta trộm, sau đó thì dùng một đĩnh vàng đổi lấy, đặt tên là Song Long Hiệu, có nó rồi thì không ai theo dõi được chúng ta nữa".

Khấu Trọng đón lấy mũ tre và áo tơi của gã đưa cho, vui vẻ nói: "Ngươi chuẩn bị cũng kỹ càng lắm, lão Bạt đi đâu rồi? À, tiểu bà nương Đổng Thục Ni kia đúng là đã gạt ta".

Gã đang định giải thích thì ở trên bờ chợt có một người lăng không

bay tới. Hai gã giật mình kinh hãi, có kẻ nào lại gan to bằng trời, dám công nhiên dùng song quyền đối phó với tứ thủ của hai gã chứ? Cho dù đối phương là Chúc Ngọc Nghiên, muốn tấn công bọn gã giữa dòng sông rộng thế này cũng phải nghĩ ngợi thật kỹ mới dám hành động. Cẩn thận nhìn lại, mới biết người đến chính là Tống Sư Đạo mà Tống Ngọc Trí nói đã trở về phương Nam, vì đầu y đội mũ nan che kín mặt nên hai gã mới không nhận ra.

Vị công tử đa tình này hạ thân xuống giữa thuyền, mừng rỡ nói: "Tìm được các người thật mệt quá đi, ta lại sợ có người nhìn thấy chúng ta tiếp xúc, nên đã đi theo Tiểu Trọng từ nãy tới tận đây, mới dám lộ diện gặp mặt đấy".

Khấu Trọng cười khổ: "Thuật theo dõi của Tống nhị công tử cũng cao minh lắm!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Không phải nhị công tử trở về phương Nam rồi sao?".

Tống Sư Đạo lắc đầu: "Sư muội của Quân Sước gặp nạn, ta làm sao thúc thủ không lo được?".

Từ Tử Lăng khẽ gạt mái chèo, chiếc thuyền con liễn ré vào một nhánh sông, rồi tăng tốc tiến về phía trước.

Tống Sư Đạo nói tiếp: " Chuyện của Quân Du, ta cũng đã có chút manh mối!".

Hai gã đều lấy làm ngạc nhiên, bọn gã tìm đủ mọi cách, âm thầm điều tra hay công khai dò hỏi mà vẫn không có được chút tin tức nào, còn Tống Sư Đạo thì tối hôm trước mới biết chuyện này, làm sao có thể nhanh chóng như vậy?

Tống Sư Đạo cũng là người tinh minh, thấy thần sắc nghi hoặc của hai gã, bèn nói ngay: "Tống phiệt của ta có quan hệ rất mật thiết với những bang hội nhỏ ở đây, một trong số đó đã thành thế thủy hỏa bất tương dung với Lạc Dương Bang, nên không lúc nào là bang hội này không chú ý giám thị động tĩnh của Thượng Quan Long, chính vì vậy nên mới dò la được tin tức quý giá này".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cùng lúc phấn chấn tinh thần.

Tống Sư Đạo thở ra nhè nhẹ, nhưng đang chỉnh lý những tư liệu có trong đầu, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Năm ngày trước, Thượng Quan Long một mình ra khỏi thành, đến hoàng hôn mới thấy hắn quay lại, theo sau còn có một cỗ xe ngựa kín mít. Trong bốn người đi theo xe có hai nữ nhân, đều dùng mạng che mặt, hành tung hết sức kỳ bí. Chiếc xe đó đi đến một trang viện ở Vĩnh Thông Phường bên bờ Y Thủy ở Đông Nam thành, còn Thượng Quan Long thì đến tận sáng hôm sau mới rời khỏi đó".

Từ Tử Lăng vừa chèo thuyền vừa trầm giọng hỏi: "Chúng ta phải lập tức đi tìm Bạt Phong Hàn, ta dám khẳng định trong căn nhà mà Trầm Lạc Nhạn nói đó tuyệt đối không phải là Khúc Ngạo, mà là lão già Nam Hải Tiên Ông Hoàng Công Thác".

Khấu Trọng nghe mà chẳng hiểu gì hết, nhưng gã biết chắc Tống Sư Đạo vừa gián tiếp giúp bọn gã vạch trần một âm mưu của Trầm Lạc Nhạn.

oOo

Bạt Phong Hàn bước ra khỏi ngõ nhỏ, kéo chiếc mũ tre thấp xuống, cúi đầu đi nhanh trên phố.

Trên đường tuy không ít người đi lại, song do mưa lớn dần, nên

người nào người nấy đều vội vội vàng vàng, ít ai chú ý đến người khác. Địa điểm mà Trầm Lạc Nhạn nói nằm ở Thừa Thúc Phường phía Bắc Tân Trung Kiều, nhưng y lại cố ý đi một vòng lớn, thử xem xem có người đi theo sau hay không. Trong thời tiết này, muốn theo dõi người khác đã không phải chuyện dễ, nhưng muốn phát giác xem mình có bị theo dõi hay không lại càng khó hơn gấp bội.

Bản thân Bạt Phong Hàn tuy kiêu ngạo tự phụ, nhưng y lại hết sức coi trọng tài trí của Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng đã khẳng định Trầm Lạc Nhạn không có hảo tâm, nhất định là có đạo lý của gã.

Tuy Bạt Phong Hàn biết rõ đây có thể là một cạm bẫy, nhưng trong lòng chẳng hề có chút e ngại. Từ khi đám mã tặc mà y đã trưởng thành bị tiêu diệt, y luôn độc lai độc vãng, gieo thù kết oán khắp nơi, nên cũng đã quen với chuyện ứng phó các loại âm mưu ngụy kế rồi.

Đúng lúc này, y đột nhiên dừng bước.

Mưa rơi trên nón lá phát ra những tiếng tý tách vui tai.

Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh vận nam trang nhảy xuống khỏi một cỗ xe ngựa, tay cầm dù che mưa, đứng cách đó chừng hai mươi trượng lạnh lùng nhìn gã.

Bạt Phong Hàn suýt chút nữa thì quay đầu bỏ đi, nhưng rồi không hiểu sao, y do dự giây lát, sau đó chậm rãi tiến về phía nàng. Chẳng mấy chốc y đã đối mặt với nàng, mùi hương thân thuộc làm trong đầu y hiện lên vô số những hồi ức đã xảy ra.

Đơn Uyển Tinh thở dài khe khẽ, ngọc dung đã bớt vẻ băng lạnh, gương mặt tràn đầy vẻ u uất, nhẹ nhàng nói: "Đi với Uyển Tinh một đoạn được không?".

Bạt Phong Hàn khẽ gật đầu, chậm rãi bước đi trước: "Nàng tình cờ gặp ta ở đây, hay là nghe tin mà đến đợi từ trước?".

Đơn Uyển Tinh nói: "Ai có bản lĩnh theo dõi huynh mà không bị phát hiện vậy? Chỉ là tình cờ gặp mặt thôi! Ta vốn không để ý đến chuyện của các người nữa, nhưng lão thiên gia cứ thích trêu cợt con người, lại bắt ta gặp huynh ở đây".

Bạt Phong Hàn liếc nhìn Đơn Uyển Tinh chậm rãi thả bộ đi bên canh mình, rồi lại nhìn thẳng ra phía trước, những hạt mưa trượt trên chiếc ô của nàng, rơi tí tách xuống vành mũ và bờ vai sớm đã ướt đẫm của y, làm y có cảm giác như giữa hai người có một quan hệ gì đó thật vi diệu.

Đơn Uyển Tinh thấp giọng nói: "Ta mới gặp Thế Dân, y muốn gặp các người một lần để nói cho rõ ràng mọi việc, xem xem có thể giải quyết vấn đề giữa các người và y một cách hòa bình hay không?".

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Bạt Phong Hàn này từ trước đến giờ không cần phải để ý đến sắc mặt của kẻ khác, hắn muốn nói chuyện thì phải xem Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có hứng thú hay không thôi!".

Đơn Uyển Tinh thở dài: "Ta không muốn cãi nhau với huynh nữa, một lần đó đã là quá đủ rồi. Có điều ta cũng phải nhắc nhở huynh một câu, thủ hạ của Thế Dân cao thủ như mây, chỉ là y luôn tự giấu mình, nên người khác mới không biết được thực lực chân chính của y đó thôi".

Bạt Phong Hàn cười nhạt nói: "Ta từng gặp Lý Thần Thông, hắn ta chắc cũng có thể xem là một trong số đó chứ?".

Đơn Uyển Tinh nói: "Trưởng Tôn Vô Kỵ và Uất Trì Kính Đức thì thế

nào? Chắc huynh cũng từng nghe danh bọn họ rồi chứ?".

Bạt Phong Hàn thầm kinh hãi trong lòng, hai người này đều là cao thủ mới quật khởi trong võ lâm, nổi danh khắp vùng phía Bắc Trung Nguyên, tuy không nổi danh đến mức bị cả thiên hạ chú ý như y và hai gã Khấu, Từ, nhưng cũng đều là cao thủ có chân tài thực học, không ngờ lại đều quy phục dưới trướng Lý Thế Dân.

Đơn Uyển Tinh lại nói tiếp: "Còn một người nữa tên là Bàng Ngọc, có lẽ huynh chưa nghe qua tên y bao giờ, nhưng người này nếu luận tài trí võ công, tuyệt đối không thể dưới ba người đâu".

Bạt Phong Hàn biết nhất định nàng vừa mới gặp người này, nên ấn tượng mới đặc biệt sâu sắc như thế. Nhưng với nhãn lực của Đơn Uyển Tinh, chắc chắn không có chuyện nhìn lầm, vả lại với tính cách của nàng, lại càng không có chuyện cố ý bịa đặt ra để hù dọa y. Nghĩ đoạn y liền bật cười nói: "Sự việc càng lúc càng trở nên hứng thú đây, nàng đã gặp qua Lý Tịnh chưa?".

Đơn Uyển Tinh ngạc nhiên thốt: "Lý Tịnh là ai?".

Bạt Phong Hàn lại ngạc nhiên thêm một lần nữa, Đơn Uyển Tinh hiển nhiên là vẫn chưa biết hết toàn bộ thực lực của Lý Thế Dân ở Lạc Dương này, nhưng đã lo lắng cho bọn y rồi.

Không biết nói gi, Bạt Phong Hàn bèn lảng sang chuyện khác: "Có tin tức gì của Âm Quý Phái không?".

Đơn Uyển Tinh đáp: "Theo tin tức ta nhận được, Âm Quý Phái đã coi ba người là đại địch hàng đầu sau Sư Phi Huyên, quyết ý phải tiêu diệt các người càng sớm càng tốt. Ôi! Phong Hàn ơi Phong Hàn, hay là huynh hãy rời khỏi Trung Nguyên đi? Tại sao phải cùng với hai tên tiểu tử không biết trời cao đất dầy ấy lún vào đầm lầy không đáy này

làm gì? Hiện giờ cả ta và mẹ cũng cảm thấy không thể nhúng tay điều đình chuyện này được nữa rồi".

Bạt Phong Hàn vui vẻ nói: "Có câu nói này của Uyển Tinh đã đủ lắm rồi! Có một chuyện ta phải nói rõ với nàng, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng là bằng hữu chân chính của Bạt Phong Hàn này, những ngày tháng cùng hai người đó vào sinh ra tử, cả đời này ta mãi mãi cũng không quên. Đợi sau khi chuyện của Quân Du được rõ ràng, không cần nàng đuổi ta cũng sẽ trở về thảo nguyên đại mạc, đó là nơi ta sinh ra, muốn chết cũng phải chết ở đó mới đúng".

Thân hình nhỏ nhắn của Đơn Uyển Tinh khẽ run lên, nhích lại gần y một chút, đầu vai của hai người khẽ chạm vào nhau rồi lại tách ra, chỉ nghe nàng dịu dàng nói: "Âm Quý Phái vẫn còn mấy cao thủ nguyên lão chưa xuất hiện. Chúc Ngọc Nghiên lần này đã quyết ý hủy diệt Sư Phi Huyên bằng được, nên mụ ta sẽ giết sạch bất cứ kẻ nào dám cản đường. Mụ ta bất chấp đắc tội với Phó Dịch Lâm, đối phó Phó Quân Du, chính là nàng ta cũng biết bí mật về Dương Công Bảo Khố".

Bạt Phong Hàn im lặng lắng nghe, cảm nhận được sự quan thiết trong ngữ khí của mỹ nữ này. Cuộc đi bộ dưới mưa này, có thể là lần cuối cùng bọn họ ở bên nhau.

Y trầm giọng nói: "Bao giờ thì nàng trở về Lưu Cầu?".

Đơn Uyển Tinh im lặng một hồi lâu, sau đó mới thở ra nhè nhẹ đáp: "Có lẽ là hôm nay, sau này Đông Minh Phái sẽ cố gắng hạn chế không đến Trung Nguyên nữa".

Bạt Phong Hàn chợt khựng người dừng lại, Đơn Uyển Tinh vẫn đi thêm ba bước nữa, mới dừng bước, quay người, gác chiếc ô màu vàng nhạt ra sau, làm màu áo của nàng càng thêm nổi bật, dáng

ngọc vóc ngà đứng dưới trời mưa tầm tã, Đơn Uyển Tinh lúc này có một vẻ đẹp não nùng ướt át, làm người ta không thể nào tưởng tượng ra được tính tình cố chấp hung hăng thường ngày của nàng.

Bạt Phong Hàn định thần nhìn lại gương mặt nàng, tựa hồ như muốn khắc sâu biểu tình hiếm thấy này vào tâm thức, cuối cung thở hắt ra nói: "Thuận buồm xuôi gió!".

Lời dứt, y cố nén lòng, quay người bước đi,

Mới được chừng năm bước, Đơn Uyển Tinh đã kêu lên: "Phong Hàn!".

Bạt Phong Hàn không dừng bước hay quay đầu nhìn lại, chỉ đưa tay lên vẫy nhẹ: "Tạm biệt!".

Rồi chậm rãi bước đi.

oOo

Bạt Phong Hàn khó khăn lắm mới tìm được lối vào của Thừa Phúc Phường thì một cỗ xe ngựa đã chặn ngay trước mặt. Người đánh xe là một hán tử mặt mũi lạ hoặc, vừa thấy y liền nói ngay: "Mời Bạt gia lên xe!".

Bạt Phong Hàn đang ngạc nhiên chưa kịp phản ứng thì Khấu Trọng đã thò đầu ra, nheo mắt nói: "Bạt tiểu tử mò đi đâu mà bây giờ mới tới vậy? Còn không mau lên đi!".

Bạt Phong Hàn lập tức vứt bỏ mọi thương cảm sau khi biệt ly với Đơn Uyển Tinh ra khỏi đầu óc, cười lên ha hả, nhảy vào thùng xe. Lúc này y mới biết ngoài Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ra còn có Tống Sư Đạo, chẳng trách mà xe ngựa, xa phu đều chuẩn bị rất chu đáo.

Khấu Trọng giải thích vắn tắt mọi chuyện cho y rõ, rồi nói: "Hiện giờ chúng ta sẽ đến đó, nhưng trước tiên phải nghiên cứu bố trí trong trang viện đó trước đã, rồi mới dùng thủ đoạn bất ngờ như sét đánh không kịp bưng tai xông thẳng vào, chỉ cần Loan Loan hay Chúc Ngọc Nghiên không có ở đó, mà Du di đích thực bị chúng giam cầm, thì cơ hội thành công của chúng ta là rất lớn".

Tống Sư Đạo vội nói: "Nhưng quyết chẳng thể để vạn vô nhất thất. Vì vậy chúng ta phải có kế hoạch cụ thể rồi mới hành động được, bằng không cơ hội mất đi thì mãi chẳng thể quay đầu đâu".

Bạt Phong Hàn hừ lạnh một tiếng: "Trầm Lạc Nhạn này thật quá giảo hoạt, không ngờ lại dám hại cả ta! Nếu không phải Bạt mỗ không thích giết nữ nhân thì ta đã lấy máu nàng ta để rửa Trảm Huyết Kiếm rồi!"

Khấu Trọng nói: "Cuộc đấu với Lý Mật đâu phải chuyện một sớm một chiều, để sau này mới trừng trị ả ta cũng được!".

Tống Sư Đạo đã hiểu rõ mọi chuyện, bèn đề nghị: "Tại sao không đem chuyện Trầm Lạc Nhạn ám sát Độc Cô Bá truyền ra ngoài, để phá hoại quan hệ giữa Lý Mật và Độc Cô phiệt, ít nhất cũng có thể làm Trầm Lạc Nhạn phải tốn nước bọt giải thich một phen".

Khấu Trọng cười cười lắc đầu: "Vạn lần không nên, bằng không trò chơi của ta sẽ không linh nữa! Hiện giờ chúng ta đang phải thổi phồng chí khí của đối thủ, tiêu giảm uy phong của bản thân, cả lão già không chết Hoàng Công Thác chúng ta cũng phải tôn kính như ông bà, không được để lão ta rụng một sợi lông hay một cọng tóc!".

Bạt Phong Hàn biết rõ thủ đoạn ngụy kế của gã nên cũng không để ý làm gì, chuyển sang hỏi Tống Sư Đạo: "Nhị công tử có cách gì dò la

được Khúc Ngạo đang ở đâu không?".

Tống Sư Đạo gật đầu: "Chuyện này thì dễ, người đánh xe này tên Tiểu Trương, là người của Thanh Xà Bang. Ta đối với bang chủ Nhậm Ân của bọn họ cũng có chút ân hụê, chỉ cần ta lên tiếng, mà lại là chuyện trong khả năng của bọn họ, tất sẽ không chối từ đâu. Những chuyện trong thành Lạc Dương, rất khó giấu được đám địa đầu xa như bọn họ".

Khấu Trọng hạ thấp giọng nói: "Bọn họ là tử địch của Lạc Dương Bang, chúng ta lại đánh đổ Thượng Quan Long, khiến bây giờ đám xú ác đó trở thành quần thú vô thủ, phân năm xẻ bảy, coi như đã gián tiếp giúp họ một việc lớn, nên bây giờ bọn họ cũng rất cảm kích chúng ta nữa!".

Từ Tử Lăng vén màn lên nhìn ra ngoài, nói: "Mưa tạnh rồi!".

Tiểu Trương đánh xe chợt lên tiếng: "Bốn vị đại gia, đã đến nơi rồi!".

Chương 177: Lần theo dấu vết

Bốn người xuống xe bên ngoài cồng phường, quan sát địa thế, rồi nhảy lên mái ngói, sau khi nhảy qua mấy căn nhà thì trang viện mục tiêu đã hiện ra trước mắt, ở giữa chỉ cách một con ngõ nhỏ.

Chỉ vừa nhìn, cả bốn đã biết chuyện không hay. Ở phía trước trang viện, tuy có một cỗ xe ngựa, nhưng lại không thấy ngựa kéo xe đâu. Trang viện này có ba gian nhà, nối với nhau bằng hai khoảng sân nhỏ, tất cả các cánh cửa đều đóng kín, không có vẻ gì như là đang có người cư trú.

Khấu Trọng chán nản nói: "Xong rồi! Yêu phụ, yêu công, yêu nữ bị chúng ta dọa chạy hết cả rồi!".

Tống Sư Đạo bình tĩnh một cách bất ngờ, thấp giọng nói: "Chúng ta hãy vào trong xem thử, nói không chừng sẽ có phát hiện gì đó!".

Bạt Phong Hàn thở dài: "Ta thấy cũng chỉ phí công thôi, Âm Quý Phái xưa nay nổi tiếng hành tung ẩn mật, đâu có chuyện để lại đầu mối gì cho chúng ta chứ, nếu không sớm đã có người tìm đến tận sào huyệt của bọn chúng từ lâu rồi".

Tống Sư Đạo lắc đầu: "Lần này thì khác. Ta có thể khẳng định sau khi Thượng Quan Long bị vạch trần thân phận đêm trước bọn chúng mới vội vội vàng vàng chuyển địa điểm để tránh bị người khác tìm đến chốn này. Đây là một biện pháp rất hay, nhưng lại rất dễ xảy ra sai sót. Trong tâm lý khẩn trương đó, ai cũng khó tránh khỏi sơ xuất, chỉ cần tỉ mỉ, ắt sẽ tìm ra được gì đó".

Ba người đều động dung, bỗng nhiên nhìn vị Tống nhị công tử này với ánh mắt hoàn toàn khác.

Tống Sư Đạo nói nhanh: "Đi nào!". Nói đoạn liền tung mình nhảy xuống sân.

Trong đại sảnh bày trí tinh xảo, trên tường treo khá nhiều thư họa, có điều không ngoài dự liệu của Bạt Phong Hàn, tất cả đều sạch sẽ như chùi, ngoại trừ các đồ gia dụng ra thì không còn bất cứ thứ gì khác.

Tống Sư Đạo thì quyết không bỏ qua một chi tiết dù nhỏ nhất. Khi ba người đang lục soát khắp nơi, thì y lại nhặt mấy lá trà vụn trên mặt đất, đưa lên mũi ngửi ngửi một lượt rồi nói: "Nếu ta đoán không lầm, đây có lẽ là Hoàng Nha Trà, lá trà vừa thẳng vừa đều, trong sắc vàng có sắc xanh, mịn màng như long, hình giống lưỡi vịt, là cực phẩm trong các loại trà".

Ba người nghe y nói mà tròn mắt há hốc miệng, trong lòng thầm nhủ chỉ có loại công tử quý gia xuất thân nơi cao môn vọng tộc như y mới có thể nói ra bao nhiêu đạo lý chỉ từ một lá trà nhỏ bé như vậy.

Từ Tử Lăng chau mày: "Biết đây là loại trà nào thì có tác dụng gì chứ?".

Khấu Trọng xen miệng vào nói: "Theo ta thấy thì yêu nữ Âm Quý Phái chắc cũng không mang trà theo người đâu, có lẽ là Thượng Quan Long chuẩn bị để hiếu kính bọn chúng thôi".

Tống Sư Đạo vui vẻ nói: "Khả năng này rất lớn. Trên phố có mấy tiệm trà, trong đó chỉ có ba tiệm là có loại Hoàng Nha Trà này. Nhưng chỉ có mình Sơn Cảnh Cư bán loại nhất đẳng Hoàng Nha Trà sinh trưởng ở Kim Cương Đài này thôi, ta và ông chủ ở đó rất quen thân, muốn dò la xem Thượng Quan Long có phải chỉ thích dùng loại này

hay không rất dễ. Như vậy là chúng ta đã có thêm một đầu mối rồi".

Ba người nghe y nói đều gật đầu tán thưởng, tâm phục khẩu phục. Có trà ắt có kẻ nghiện trà, đã nghiện rồi thì chỉ quen uống một loại duy nhất, cho dù khẩu vị có thể thay đổi, nhưng cũng không thể thay đổi trong một sớm một chiều được.

Thượng Quan Long đang trong thời kỳ dưỡng thương, nếu bọn họ gặp được người mà hắn đã sai đi mua trà, như vậy không phải là có cơ hội rồi hay sao?

Tống Sư Đạo nhìn quanh một lượt nữa, không có phát hiện gì mới, bèn đi vào bên trong. Ba người đều khâm phục trước bản lĩnh "tra án" này của y, nên vội vàng đi sát theo sau quan sát.

Tống Sư Đạo bước vào một gian phòng ngủ, trên giường màn trướng vẫn buông rủ, chăn gối bên trong tán loạn, quả đúng như bọn họ đã dự liệu, những người ở đây đã ra đi rất vội vàng, mà còn ra đi vào lúc bán dạ thâm canh nữa. Nếu như bỏ đi lúc ban ngày, tất cả chăn chiếu phải được xếp đặt gọn gàng mới đúng.

Cả ba đang học Tống Sư Đạo quan sát khắp nơi thì y ngồi xuống mép giường, cầm chăn gối đưa lên mũi hít hít. Ba người đều chăm chú nhìn, nhẫn nại đợi Tống Sư Đạo lên tiếng.

Tống Sư Đạo thấy cả ba đều ngẩn ra nhìn mình, liền buông chăn gối xuống mỉm cười nói: "Thực ra cũng không có gì, chỉ là ta xưa nay rất coi trọng những chuyện nhỏ nhặt trong sinh hoạt, mà yêu cầu về mặt này của đám người Âm Quý Phái xem ra cũng rất cao, thế nên ta mới dựa vào đây để tìm ra một số đầu mối".

Bạt Phong Hàn động dung nói: "Những lời này của nhị công tử thật rất hay. Từ xưa tới nay, người trong giang hồ luôn cho rằng Âm Quý

Phái náu mình trong chốn thâm sơn cùng cốc, nhưng hiện giờ xem ra rất có thể bọn chúng đặt sào huyệt của mình ở giữa chốn phồn hoa náo thị cũng không chừng, bằng không đâu xem trọng những thứ nhỏ nhặt này như vậy?".

Khấu Trọng khiêm nhường hỏi: "Rốt cuộc là xem trọng thế nào vậy?".

Tống Sư Đạo đáp: "Màn trướng và chăn đều dùng hương liệu bình thường ướp qua, nhưng cái gối này thì lại có mùi hương khác, đây có lẽ là mùi hương của thứ hương liệu mà nữ tử đó thích sử dụng".

Bạt Phong Hàn nói: "Vậy thì nữ nhân nằm ngủ ở đây quyết chẳng thể là Quân Du, nàng xưa nay chưa từng dùng hương liệu bao giờ".

Tống Sư Đạo nói: "Mùi hương tẩm vào chăn màn là mùi Mã Vĩ Tùng, đừng tưởng đây chỉ là hưởng thụ, kỳ thực nó còn có tác dụng phòng ẩm, chống mục và đuổi côn trùng rất tốt".

Y ngưng lại một chút rồi nói tiếp: "Còn về mùi hương trên gối thì có lẽ là của hương liệu được tinh chế từ cực phẩm trong các loại quế hoa, Đơn Quế Hoa, người bình thường chắc chắn không thể mua được. Lạc Dương tuy có hơn mười tiệm bán hương liệu, nhưng chỉ có Bình Phúc Lão Điếm là bán loại hàng quý này thôi".

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi: "Nhị công tử thật hiểu rõ các cửa tiệm ở Lạc Dương này như lòng bàn tay vậy!".

Tống Sư Đạo mỉm cười: "Trước sau ta đã tới Lạc Dương năm lần rồi, nhân lúc nhàn rỗi không có việc gì làm liền đi lang thang khắp nơi, tiện thể cũng giúp kinh tế Lạc Dương phát triển thêm phần hưng vượng thôi!".

Từ Tử Lăng nói: "Có hai đầu mối này rồi, bước tiếp theo chúng ta sẽ

hành động như thế nào?".

Tống Sư Đạo nói: "Để kiểm tra hết những nơi còn lại đã! Có điều Bạt huynh nói cũng rất đúng, những thứ có thể mang đi, bọn chúng quyết không để lại đâu!".

oOo

Chiếc xe ngựa lại chầm chậm chuyển bánh, đi về phía con phố lớn nhất thành Lạc Dương. Trong chuyện tìm kiếm tung tích Phó Quân Du này, Tống Sư Đạo đã trở thành thủ lĩnh của cả bọn.

Khấu Trọng gãi đầu hỏi: "Ta thủy chung vẫn không hiểu, tại sao bao nhiêu lần giao thủ với chúng ta, Loan Loan đều không hề lấy Du di ra để uy hiếp vậy?".

Tống Sư Đạo nói: "Việc này càng chứng tỏ Quân Du thực sự đã nằm trong tay bọn chúng, vì vậy chúng mới sợ để người khác biết được. Cho dù Chúc Ngọc Nghiên có hoành hoành ngang ngược, vô pháp vô thiên thế nào, nhưng cũng vẫn có vài phần cố kị với Phó Dịch Lâm, nếu không đến lúc bất đắc dĩ, mụ ta cũng không lấy Quân Du ra để ép các người giao bí mật Dương Công Bảo Khố đâu!".

Sau giờ ngọ, ánh mặt trời xuyên qua làn mây dày đặc chiếu xuống mặt đất, làm cả không gian sau cơn mưa như bừng sáng.

Tống Sư Đạo nhân lúc này nhắm mắt dưỡng thần, ba người đều không dám làm phiền, chỉ lặng lẽ ngồi yên hoặc vén rèm cửa quan sát cảnh vật dọc đường.

Đến phố lớn, Tống Sư Đạo liền nhảy xuống xe, bảo Tiểu Trương đánh xe đến một ngõ nhỏ chờ y trở lại. Bạt Phong Hàn bèn thừa cơ bảo Tiểu Trương đi tìm nơi đặt chân của người Thiết Lặc.

Tiểu Trương tự tin vỗ ngực nói: "Bạt gia yên tâm, những chuyện nhỏ này tiểu nhân có thể thu xếp thỏa đáng được!".

Nói đoạn liền nhảy xuống xe đi luôn.

Trên xe chỉ con lại ba người bọn Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng nhớ ra câu chuyện khi nãy Khấu Trọng đang nói dở dang, bèn hỏi: "Ngươi từng nói đã biết Đổng Thục Ni lừa gạt ngươi, rốt cuộc đó là chuyện gì vậy?".

Khấu Trọng gằn giọng nói: "Chuyện này nói ra cũng dài lắm!". Tiếp đó lại kể sơ qua về buổi gặp mặt vừa nãy trong thượng thư phủ, rồi nói: "Để an định và tăng cường lòng tin của Vương Thế Sung, ta đã sắp xếp cho Vương Thế Sung gặp Trác Kiều và Đỗ Thúc Phương. Lão hồ ly này lập tức hoan hỷ cùng ta thương lượng chuyện bị hành thích. Hừ..., con bà nó chứ, ngươi có biết hắn đề nghị gì không?".

Hai người Từ, Bạt đương nhiên chỉ biết lắc đầu chờ gã kể tiếp.

Khấu Trọng giả giọng Vương Thế Sung, lại làm bộ vuốt râu nói: "Ngày kia Vinh Phụng Tường thiết yến chúc thọ, tất cả các nhân vật có máu mặt ở Lạc Dương này đều đến tham gia nhiệt náo. Ta vốn không muốn đi, nhưng bây giờ thì không thể không đi được rồi, nếu không làm sao cho lão già họ Hoảng kia một cơ hội hành thích chứ?".

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn nhau, tở vẻ không hiểu. Cuối cùng Từ Tử Lăng đành lên tiếng hỏi: "Tại sao lại như vậy? Không phải thọ yến của Vinh Phụng Tường đã tổ chức từ đêm hôm qua hay sao?".

Khấu Trọng cười khổ: "Vì vậy ta mới nói tiểu yêu tinh đó đã gạt ta mà. Thật không biết nàng ta có ý đồ gì nữa?".

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Nàng ta muốn giết ngươi, nhưng chuyện này tuyệt đối không liên quan gì đến Vương Thế Sung hết".

Khấu Trọng ngây người ra hỏi: "Tại sao nàng ta phải giết ta? Biết đâu có thể chỉ là nàng ta chỉ muốn đuổi chúng ta đi thôi thì sao? Nhưng làm vậy có gì lợi cho họ chứ? Nàng ta không sợ Vương Thế Sung sẽ trút hận lên đầu mình hay sao?".

Bạt Phong Hàn bật cười thốt lên: "Trừ Đổng Thục Ni ra, e rằng chỉ có lão thiên gia mới trả lời nổi ngươi thôi! Tên tiểu tử nhà ngươi rốt cuộc đã làm chuyện gì táng tận lương tâm với cô nương nhà người ta vậy?".

Khấu Trọng kêu oan rầm trời: "Thế thì có gì đâu chứ? Huống hồ là nàng ta chủ động chứ có phải ta đâu? Đừng tưởng lầm nàng ta còn nhỏ bé, kinh nghiệm của nàng ta còn phong phú hơn cả ba chúng ta cộng lại nữa đó!".

Thấy ánh mắt hai người Bạt, Từ đều sáng rực lên nhìn chằm chằm vào mình, Khấu Trọng đành xua tay nói: "Chúng ta làm nam nhân mà? Vui qua đường một chút cũng là chuyện thường tình thôi, đúng không?".

Từ Tử Lăng nói: "Với tính tình của Đổng Thục Ni, việc này nhất định là có liên quan đến chuyện nam nữ tư tình".

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Có thể ngươi đã gặp phải một tên ghen tuông rồi?".

Khấu Trọng đang định lên tiếng nói lại thì Tống Sư Đạo đã quay về,

hưng phấn nói: "Cuối cùng cũng thấy tia sáng cuối đường hầm rồi!".

oOo

Chiếc thuyền nhỏ lững lờ trôi trên dòng Lạc Thủy, phía Tây chính là một trong ba cây cầu lớn bắc qua sông, Phù Kiều. Hai bên bờ có mấy chục bến đò lớn nhỏ, đậu hơn ba trăm chiếc thuyền đủ mọi dạng thức. Thuyền đi thuyền lại liên miên bất luật, giao thông thủy đạo nhiệt náo phi thường.

Bốn người bọn Tống Sư Đạo dừng thuyền lại giữa hai chuyến thuyền hàng lớn. Để cho hà đạo được thông suốt, mà số bến đò lại có hạn, nên các thuyền đều cố đậu cạnh nhau, thế nên hành động của bọn họ không gây chú ý gì đặc biệt.

Khấu Trọng nhìn cảnh tượng chuyển hàng lên xuống nhộn nhịp bên bờ đối diện, thở dài nói: "Chỉ nhìn cảnh tượng phồn hoa trước mắt này, ai mà ngờ được khắp nơi đều có kẻ cắt đất xưng vương, làm cho chiến hỏa liên miên, bá tánh lầm than chứ?".

Tống Sư Đạo nói: "Những hoạt động buôn bán này mang lại số thuế rất lớn cho địa phương, hơn nữa lại có thể giải quyết được nhu cầu hàng hóa. Vì vậy những người nắm quyền đều có tìm cách cho những hoạt động này được thông suốt. Nếu như có kẻ nào không thức thời, phong tỏa thủy lộ, hoặc tịch thu hàng hóa, thương nhân sẽ tìm đến chỗ khác làm ăn ngay, cuối cùng chỉ có chính những kẻ ngu ngốc ấy mới tổn thất mà thôi".

Bạt Phong Hàn chậm rãi đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi nhăn mặt nói: "Rốt cuộc là con thuyền nào đây?".

Vừa rồi Tống Sư Đạo cùng với bang chủ Thanh Xà Bang Nhậm Ân đã đến tiệm trà và tiệm hương liệu thăm dò, quả nhiên sáng sớm

hôm qua đã có người đặt mua một lô hương liệu và lá trà đặc biệt, đúng là Hoàng Nha Trà và Đơn Quế Hương mà Tống Sư Đạo đã nói.

Tuyệt diệu nhất chính là ở Bình Phúc Lão Điếm chỉ còn lại một ít Đơn Quế Hương nên phải tới kho hàng ở thành Đông để lấy về, hán tử đặt hàng có dặn dò bọn họ đưa hàng tới một bến đò ở đây, rồi dùng thuyền nhỏ chở đi, vì vậy bốn người bọn họ mới tìm đến được chốn này.

Khấu Trọng tiếp lời: "Tuy bọn chúng nhận hàng ở bến đò, nhưng cũng có thể chuyển lên bất cứ một con thuyền nào trên cả khúc sông rộng mênh mông này. Chà, đây đúng là một mê hồn trận, toàn thuyền với thuyền, Âm Quý Phái quả biết chọn địa điểm đấy!"

Tống Sư Đạo tự tin vỗ ngực nói: "Nhà ta xưa nay chuyên vận chuyển hàng hóa theo đường thủy, đối với những chuyện này rất quen thuộc. Những con thuyền lớn nhỏ này đại khái có thể phân làm ba loại là thương thuyền, khách thuyền và ngư thuyền. Do sợ địch nhân thâm nhập qua đường này, nên mỗi chiếc thuyền ra vào đều bị kiểm tra nghiêm ngặt, ghi chép tận tường. Ta đã dặn Nhậm Ân tìm cách kiểm tra xem có chiếc thuyền nào tương đối lớn một chút, ít nhất cũng đã đậu ở đây hai ngày, mà không có hàng hóa vận chuyển hay khách lên xuống hay không? Như vậy thì dù có không chính xác mười phần cũng được bảy tám".

Khấu Trọng khâm phục nói: "Chẳng trách mà Sư Phi Huyên lại đến tìm nhị công tử, người suy nghĩ chu đáo như ngài, quả thật ta mới gặp lần đầu!".

Tống Sư Đạo cười khổ: "Tống Sư Đạo ta có đáng gì? Đến cả người mình yêu thương mà cũng không bảo vệ nổi thì làm được chuyện gì chứ?".

Từ Tử Lăng sợ y vì đau lòng mà làm hỏng đại sự, vội nói: "Ta có một ý khác nữa, chính là chiếc thuyền đó cũng giống như con thuyền nhỏ của chúng ta hiện giờ vậy, đậu ở phía ngoài bến đò, như thế thì bất cứ lúc nào chúng cũng có thể nhổ neo lên đường".

Bạt Phong Hàn khẽ giật mình, ánh mắt sáng rực lên nhìn về phía một chiếc thuyền lớn có ba cột buồm: "Con thuyền kia rất khả nghi. Nó đậu ở giữa hai con thuyền khác, mà cả ba đều không thấy một bóng người, so với cảnh tượng bận rộn trên các thuyền bè khác thật không giống chút nào".

Ba người liền nhìn theo ánh mắt của y.

Chỉ thấy bên ngoài một bến đò ở bờ đối diện, có ba chiếc thuyền đang neo đậu. Chiếc thuyền ở giữa to gấp đôi hai chiếc còn lại, chỉ riêng trên khoang thuyền đã có một tòa lầu hai tầng rồi. Trên cả ba con thuyền này đều không thấy một bóng người.

Tống Sư Đạo nói: "Như vậy càng đỡ tốn thời gian. Ta sẽ dặn Nhậm Ân phái người kiểm tra về ba con thuyền này, kết quả sẽ có ngay lập tức".

oOo

Bốn người ngồi trên tầng hai của một tòa lầu bên bờ sông, từ cửa sổ có thể nhìn thấy cảnh tượng hàng hóa lên xuống nhộn nhịp trên bến, cách đó không xa về phía trái chính là ba chiếc thuyền khả nghi kia. Dưới lầu là một tiệm bán muối thuộc sở hữu của Thanh Xà Bang. Sự thực thì toàn bộ các bang hội lớn nhỏ ở Lạc Dương này đều buôn bán và vận tải hàng hóa theo đường thủy cả.

Các bang hội đều có ngành nghề kinh doanh riêng của mình, độc chiếm lợi nhuận, phân chia phạm vi thế lực. Lạc Dương Bang đụng

chạm với những bang hội khác, là vì bọn chúng thường nhúng tay vào ngành nghề của người khác, lại cậy thế lực mạnh, bắt ép các bang hội nhỏ hơn hàng tháng phải hiếu kính lễ vật, phá hoại quy củ các bang hội không liên quan đến nhau vẫn tồn tại xưa nay.

Nhậm Ân kinh doanh muối, tự nhiên phải có quan hệ rất chặt chẽ với Tống phiệt của Tống Sư Đạo.

Khấu Trọng đột nhiên nói: "Nếu cả Chúc Ngọc Nghiên lẫn Loan Loan đều có trên thuyền thì chúng ta phải làm sao?".

Từ Tử Lăng nói: "Phải làm sao cho bọn chúng rời thuyền trước đã, rồi nhân lúc hỗn loạn xông lên cướp người".

Bạt Phong Hàn nói: "Vậy thì phải định ra lộ tuyến và phương pháp đào tẩu trước, nếu không có ai rớt lại bị bọn chúng đuổi kịp thì không hay lắm đâu, chẳng những không cứu được Quân Du, mà còn phải để cái mạng mình lại nữa đó!".

Với tính cách cao ngạo tự phụ của Bạt Phong Hàn mà cũng phải nói ra những lời này, có thể thấy khi gặp phải Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan, ngay cả việc giữ mạng mình y cũng không nắm chắc được.

Tống Sư Đạo mỉm cười nói: "Các ngươi lúc này gọi là quan tâm tắc loạn, giả như Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan là thượng đẳng mã, vậy thì chúng ta nhiều lắm cũng chỉ là trung đẳng mã thôi, lấy trung đẳng đấu với thượng đẳng, bại là cái chắc!".

Khấu Trọng nói: "Không phải chúng ta chưa từng nghĩ đến vấn đề này, chỉ là căn bản không thể biết hai người đó có ở trên thuyền hay không, lại càng không dám mạo hiểm đi dò la, vì vậy vô phương thực hiện phương pháp dùng trung đẳng mã đấu hạ đẳng mã được".

Tống Sư Đạo thản nhiên nói: "Vì vậy ta mới nói các ngươi quan tâm tắc loạn. Hôm nay Khúc Ngạo và Phục Khiên sẽ đại chiến ở Mạn Thanh Viện, Chúc Ngọc Nghiên cho dù không đi gõ trống khua chiêng cổ vũ, thì cũng không bỏ qua cơ hôi hiếm có này đâu, ít ra thì mụ ta cũng phải xem Phục Khiên là người thế nào chứ. Lúc ấy không phải cơ hội của chúng ta đã tới rồi hay sao?".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Đó là cách duy nhất có thể thực hiện được! Ôi, đành phải trễ hẹn vậy!".

Từ Tử Lăng chau mày: "Ngươi đã hẹn ai?".

Khấu Trọng đáp: "Người này chỉ nghe tên cũng đã thấy chú ý rồi, tên là Tống Kim Cương, ngươi có phục không?".

Tống Sư Đạo và Bạt Phong Hàn cùng lúc động dung.

Chỉ nghe họ Tống nói: "Kẻ này chẳng những là cao thủ hiếm có ở vùng biên cương phía Bắc, mà còn trí dũng kiêm bị, là mãnh tướng hàng đầu của Lưu Vũ Châu".

Bạt Phong Hàn cũng nói: "Ta cũng nghe qua cái tên này rồi, hắn và Lưu Hắc Thát cùng tề danh với nhau ở phương Bắc, đều là mãnh tướng chưa từng thất bại, oai chấn một phương".

Y ngưng lại một chút rồi trầm ngâm nói tiếp: "Chắc là hắn đến cùng với Đột Lợi, hắn tìm ngươi có chuyện gì vậy?".

Khấu Trọng cười cười nói: "Có gì tốt đâu. Tuy hắn không nói ra, nhưng ta cũng đoán ra hắn muốn ta đi ám sát Đỗ Phục Uy, chẳng lẽ lại mời ta dẫn quân đánh trận chứ?".

Bốn người tuy nói chuyện, nhưng ánh mắt vẫn không dời khỏi ba chiếc thuyền khả nghi trên bến.

Tống Sư Đạo nói: "Tống Kim Cương làm sao lại đại tài tiểu dụng như vậy chứ? Huống hồ nếu Đỗ Phục Uy dễ bị hành thích thì đã sớm chết mấy chục lần, ngay cả Dương Hư Ngạn cũng phải thất bại cơ mà. Theo ta thấy thì chắc chắn hắn đã có một kế hoạch khác, chứ tuyệt đối không chịu để lãng phí một nhân tài như ngươi đâu".

Bạt Phong Hàn động tâm hỏi: "Nhị công tử có biết Dương Hư Ngạn là người của Lý Thế Dân không? Hắn đã theo Lý tiểu tử đến đây, còn giao thủ mấy chiêu với ta nữa".

Tống Sư Đạo ngạc nhiên nói: "Ta thật không ngờ hắn và Lý Thế Dân lại có quan hệ như vậy, chỉ biết là hắn đã mê luyến nữ nhi Vinh Giảo Giảo của đổ trường đại hào Vinh Phụng Tường, tin tức này vô cùng bí mật, chúng ta phải tốn rất nhiều công sức mới điều tra ra được".

Khấu Trọng giật mình: "Đổng Thục Ni từng nói Vinh Giảo Giảo là bạn thân trong khuê phòng của nàng ta, có lẽ nào... à...".

Bạt Phong Hàn gật đầu: "Với tính cách tùy tiện của Đổng Thục Ni, hai nữ một nam cũng không phải là chuyện ly kỳ gì cho lắm, Đông Đô là nơi hoàng tộc nhà Tùy cư trú, Dương Hư Ngạn lại là nhân sĩ quý tộc, muốn quan hệ với hai nữ nhân này cũng không phải chuyện gì khó khăn".

Từ Tử Lăng vỗ đùi nói: "Tên tiểu tử Dương Hư Ngạn đó thấy ngươi không trúng kế, nên mới tìm đến động thủ".

Tống Sư Đạo nghe ba người nói mà chẳng hiểu gì, liền hỏi: "Các người đang nói chuyện gì vậy?".

Cũng may lúc này Nhậm Ân mặt mày hớn hở chạy tới, vừa ngồi xuống liền nói ngay: "May mà không làm nhục sứ mạng của nhị công tử, đảm bảo là đúng chiếc thuyền đó rồi".

Tống Sư Đạo vui vẻ nói: "Nhậm huynh khẳng định chắc chắn như vậy, chắc hẳn là đã có phát hiện gì?"

Nhậm Ân ước chừng bốn mươi tuổi, thân hình ngủ đoản, nhìn bề ngoài rất giống một người làm ăn chân chính, nhưng đã có thể làm nhất bang chi chủ, chắc hẳn y cũng phải có bản lĩnh riêng của mình. Y nở một nụ cười chân thành, gật đầu nói: "Quả đúng là vậy. Bởi vì đã có người, một nữ tử đeo mạng che mặt, từ trên thuyền lên bờ, hơn nữa lại là lúc nửa đêm. Tuy chỉ thấy một lần, nhưng vì thân hình nữ lang đó rất quyến rũ, nên đã để lại ấn tượng sâu sắc".

Bạt Phong Hàn nói: "Nhưng có thể khẳng định đó không phải là Chúc Ngọc Nghiên hay Loan Loan, với thân thủ của hai người đó, làm sao dễ dàng để người khác nhìn thấy được?".

Tống Sư Đạo ung dung nói: "Phiền Nhậm huynh sắp xếp giúp chúng ta mấy món ăn, rượu thì xin miễn, chúng ta ngồi đây thi nhẫn nại với bọn yêu phụ yêu nữ của Âm Quý Phái vậy!".

Nhậm Ân gật đầu đáp ứng rồi nói với Bạt Phong Hàn: "Có tin tức của người Thiết Lặc rồi, Khúc Ngạo đang ở Hưng Nghệ Phường, phía Đông thành Lạc Dương. Căn nhà hắn ở thuộc về sở hữu của Đỗ Can Mộc phái Lữ Lương, mà Đỗ Can Mộc thì là thủ hạ của Việt Vương Dương Động".

Bạt Phong Hàn thở dài nói: "Đã làm phiền bang chủ rồi! Có điều hiện giờ ta vô phương phân thân, hi vọng Khúc Ngạo có thể đánh bại được Phục Khiên, nếu không ta cũng chẳng hứng thú gì đi giao thủ với hạng bại tướng".

Song mục Nhậm Ân xạ ra thần sắc ngưỡng mộ, cáo từ lui xuống lầu.

Ánh mắt bốn người thủy chung vẫn không rời khỏi ba con thuyền kia.

Chương 178: Lần theo dấu vết (2)

Tia nắng cuối cùng biến mất sau rặng núi phía Tây, Lạc Dương thành nhà nhà đều đã lên đèn, bên bờ sông nơi thuyền bè neo đậu lại càng rực rỡ, nhìn từ xa trông như một con rồng ánh sáng đang uốn khúc trở mình bay lên vậy.

Không biết có phải vì trời vừa mới đổ mưa xong hay không, mà không khí buổi tối hôm nay đặc biệt trong lành, mát mẻ, bầu trời đêm trong sáng không một gợn mây đen.

Tuy vẫn có người đốt đèn để chuyển hàng lên xuống thuyền, song phần lớn khu bến đò đều đã trở nên tĩnh lặng sau một ngày bận rộn.

Tiếng vó ngựa vang lên, một cỗ xe và mấy kỵ sĩ đi dọc theo bờ sông, rồi dừng lại trên một bến đò. Một người trong bọn chúm môi huýt lên một tiếng, cơ hồ như muốn thông báo cho các bằng hữu của y trên thuyền đang đỗ nơi bến đò.

Khấu Trọng từ đầu vẫn quan sát ba chiếc thuyền khả nghi, nhưng cũng không ngừng chú ý tới chuyện xung quanh, liền hân hoan thốt lên: "Tiểu Lăng lão bằng hữu đến rồi kìa! Không ngờ lúc này mà cũng gặp được người quen nữa",

Từ Tử Lăng trợn mắt lên nhìn, ngạc nhiên nói: "Đây không phải Độc Cô Sách sao?".

Tống Sư Đạo nói: "Người đứng bên trái y là Hà Nam Cuồng Sĩ Trịnh Thạch Như, danh khí rất lớn, những kẻ khác đều là tử đệ của các thế

gia".

Khấu Trọng ngây người: "Đúng là hắn rồi, ta nghe nghe giọng hắn rất quen, nhưng đây mới là lần đầu tiên nhìn thấy mặt".

Trước đó gã đã từng nấp trong tủ nghe trộm bọn Lý Mật và Tiền Độc Quan nói chuyện với Trịnh Thạch Như, chẳng ngờ hôm nay lại được gặp Lư Sơn chân diện mục của y.

Cao thủ nổi danh về cuồng và trí này ăn mặc rất không giống ai, bên trong vận nho phục văn nhân, bên ngoài khoác thêm một tấm áo choàng của võ sĩ, tóc dãi xõa ngang vai. Y ước chừng ngoài ba mươi tuổi, hình dáng thô hào, tướng mạo đại thể cũng không đến nỗi, bộ râu dê dưới cằm làm y có một mỵ lực rất đặc biệt.

Bạt Phong Hàn nói: "Tại sao hắn lại đi cùng với Độc Cô Sách vậy?".

Từ Tử Lăng thì nói: "Nhìn thần tình của Độc Cô Sách, xem ra vẫn chưa biết thúc thúc của hắn đã bị người ta giết chết rồi!".

Lúc bốn người ở trên chỉ trỏ bình luận, trên thuyền đã xuất hiện một vị tuyệt sắc mỹ nữ, uyển chuyển bước ra, chỉ riêng tư thái bước đi đã làm người ta phải rung động cả cõi lòng rồi. Phía sau có hai tỳ nữ xinh đẹp thị hầu nàng xuống bến.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc thất thanh thốt lên: "Bạch Thanh Nhi?".

Đây chính là ái thiếp của Tiền Độc Quan, Bạch Thanh Nhi, Bạt Phong Hàn từng dựa vào khí chất rất giống Loan Loan của nàng ta mà suy đoán mỹ nữ này cũng là yêu nữ của Âm Quý Phái.

Sau khi Bạch Thanh Nhi lên xe ngựa, Độc Cô Sách, Trịnh Thạch

Như liền hộ tống mỹ nhân, dương dương tự đắc bỏ đi. Bạt Phong Hàn liếc mắt nhìn theo bóng hai ả nữ tỳ trở về thuyền, giật mình kinh hãi thốt lên: "Thật nguy hiểm quá! Chút nữa thì bọn ta trúng kế rồi!".

Khấu Trọng và Tống Sư Đạo đều nhìn y với ánh mắt khó hiểu.

Từ Tử Lăng cũng gật đầu nói: "Con thuyền đó mới chính là chân mệnh thiên tử!".

Khách thuyền của Bạch Thanh Nhi chỉ cách ba chiếc thuyền khả nghi chừng vài trăm bước, ở giữa lại có hơn mười chiếc thuyền khác neo đậu, giả như Bạch Thanh Nhi đúng là yêu nữ Âm Quý Phái thì chuyện này đương nhiên không phải là chuyện trùng hợp nữa rồi.

Bạt Phong Hàn giải thích sơ lược: "Sự thực từ đầu ta đã cảm thấy khó hiểu rồi, bởi vì ba chiếc thuyền đậu cùng một chỗ như vậy thật quá chướng mắt, không giống tác phong xưa nay của Âm Quý Phái chút nào. Hiện giờ thì có thể khẳng định ba chiếc thuyền đó là thuyền không, cũng là cạm bẫy mà Âm Quý Phái đã tinh tâm bố trí để xem có kẻ nào trúng kế hay không, hoặc giả đây chính là cạm bẫy để dành riêng cho chúng ta đó".

Tống Sư Đạo động tâm nói: "Vậy chi bằng chúng ta tương kế tựu kế, nói không chừng sẽ có hiệu quả bất ngờ".

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Nếu Âm Quý Phái biết được nhờ có Bạch Thanh Nhi mà chúng ta đoán ra nhiều chuyện như vậy, nhất định là sẽ hối hận lắm! Các huynh đệ! Thời gian hành động tới rồi! Có khi chúng ta hẳng còn thời gian đi xem màn kịch tiếp theo cũng không chừng".

oOo

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng ngồi khoái thuyền, luồng lách giữa mê hồn trận thuyền bè trên dòng Lạc Thủy, dáng vẻ như thợ săn đang tìm kiếm mục tiêu vậy. Những ngày này, vì Khấu Trọng phải trợ giúp Vương Thế Sung đối phó Lý Mật, nên vô cùng bận rộn, không thể phân thân, chỉ còn lại hai người tùy cơ hành sự. Hiện tại chỉ có hai người xuất động, chắc sẽ không làm địch nhân cảnh giác. Hơn nữa không có Khấu Trọng, thực lực sẽ giảm bớt, càng dễ dụ địch nhân hạ thủ với họ.

Bạt Phong Hàn chau mày nói: "Bọn Âm Quý Phái thật giảo hoạt như hồ ly, đã ẩn mình trên thuyền, lại còn giở những thủ đoạn này ra nữa, nếu không phải chúng ta may mắn thì nhất định đã trúng kế rồi".

Từ Tử Lăng nói: "Chúng ta cứ như vậy mà xông lên thuyền à? Cả ba chiếc thuyền này đều tối đen như mực, chỉ riêng điểm này đã làm người ta phải chú ý rồi. Ít nhất cũng khiến bọn đạo tặc phải thèm nhỏ dãi, bây giờ có phải là thái bình thịnh thế đâu cơ chứ?".

Bạt Phong Hàn cười cười nói: "Ở Lạc Dương bây giờ ra phố tùy tiện đi loanh quanh chỗ nào cũng đều có thể gặp phải cao thủ, những kẻ thức thời đều đã tạm thời ẩn náu để tránh trận bão sắp tới, không dám xuất động đâu. Ủa! Đến rồi kìa! Chính là ở trước mặt đó, hãy giả bộ cẩn thận áp sát vào đi".

Từ Tử Lăng đột nhiên thấp giọng nói: "Bên kia có người đang quan sát chúng ta!".

Bạt Phong Hàn cố dồn nén sự xung động muốn xông về phía chiếc khách thuyền hoa lệ của Bạch Thanh Nhi, mỉm cười nói: "Vậy thì tốt nhất rồi! Chúng ta hãy động thủ phá thuyền đi, xem bọn chúng có phản ứng gì! Nếu không thấy người của Âm Quý Phái xuất hiện, như vậy có nghĩa là trên thuyền của bọn chúng không đủ thực lực đối phó chúng ta. Vậy thì chỉ cần Quân Du có ở trên thuyền, chúng ta sẽ có

thể cứu nàng ra".

Nói tới đây, y liền đứng thẳng người dậy.

Từ Tử Lăng nhấc mái chèo len khỏi mặt nước, rồi cũng đứng dậy.

Bạt Phong Hàn đưa tay ra hiệu, hai người cùng lúc nhún mình bay vút lên khỏi chiếc khoái thuyền, nhẹ nhàng hạ thân xuống sàn thuyền như hai chiếc lá. Hai người giả bộ hành động nhanh nhẹn, phá cửa khoang thuyền lao vút vào trong, rồi lách người vào một gian phòng, rồi nhìn qua cửa sổ quan sát chiếc thuyền lớn của Bạch Thanh Nhi.

Chỉ thấy trên thuyền thấp thoáng bóng người, trong nháy mắt đã có bảy tám người lao về phía hai người, nhân ảnh nhấp nhô, nhìn ngoại hình thì thấy có quá nửa là nữ nhân. Cả hai đều mừng thầm trong bụng, kế điệu hổ ly sơn quả nhiên đã có hiệu quả.

Từ Tử Lăng nhận ra một người trong số ngay chính là Ngân Phát Diễm Mị Đán Mai, liền trầm giọng nói: "Chẳng những không có Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan mà cả Biên Bất Phụ cũng không thấy đâu, nhìn dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống chúng ta của bọn chúng chắc hẳn phải có hai ba người là nguyên lão cao thủ Âm Quý Phái vừa mới tới đây".

Song mục Bạt Phong Hàn ẩn hiện sát cơ, ung dung nói: "Chúng ta tuyệt đối không thể dung tình, yêu nhân Âm Quý Phái bớt đi một tên, thế gian này sẽ ít đi nhiều người bị hại. Hãy cho bọn chúng nếm thử mùi vị của di năng Hòa Thị Bích đi!".

oOo

Sáu nữ hai nam dùng thân pháp như quỷ mỵ hạ xuống sàn thuyền, trong đó có một nữ nhân có thân hình đặc biệt cao, tóc xõa ra sau

lưng, dài đến khủy tay, đen tuyền bóng mượt, hấp dẫn phi thường. Vẻ đẹp của nàng có thể so sánh với Loan Loan, da trắng như tuyết, lông mày lá liễu, má đào phúng phính, niên kỷ nhìn ngang nhìn dọc cũng chưa quá hai mươi lăm. Đôi mắt long lanh tràn đầy nhu tình mật ý, chỉ liếc nhìn thôi cũng đủ câu hồn dẫn phách người ta rồi.

Nữ nhân này hiển nhiên là có thân phận cao nhất trong số những người này, chỉ thấy nàng ta vẫy tay ra hiệu một cái, năm nữ nhân còn lại lập tức tản ra. Có người nhảy lên nóc lâu thuyền, có người di chuyển ra đuôi thuyền, chiếm lĩnh các địa điểm chiến lược.

Hai nam nhân còn lại phân hai bên tả hữu đứng sau nữ nhân kiều mỵ kia. Cả hai đều rất hiên ngang anh tuấn, niên kỷ chưa đầy ba mươi, sau lưng đeo trường đao, trông rất oai phong lẫm liệt.

Bạt Phong Hàn hiên ngang chắp tay sau lưng bước ra, cười lạnh nói: "Chúc Ngọc Nghiên đi đâu rồi? Tại sao chỉ còn mấy tên lâu la thế này?".

Mỹ nữ kia thoáng lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là nàng ta cũng là hạng tài trí hơn người, từ thái độ bình tĩnh lạnh lùng của Bạt Phong Hàn mà cảm nhận được điều gì đó bất bình thường, nhưng cũng không hề động khí trước thái độ khinh thường mà Bạt Phong Hàn dành cho mình, ngược lại còn cười tươi như hoa, môi anh đào khẽ máy động nói: "Khi ta xuất đạo giang hồ, chỉ sợ ngươi vẫn còn chưa dứt sữa mẹ, vì vậy không biết Văn Thái Đình này là ai cũng là chuyện hợp tình hợp lý thôi!".

Bạt Phong Hàn khẽ mỉm cười, ánh mắt đảo qua hai nam nhân đứng sau lưng Văn Thái Đình, thấy bọn họ đều thoáng lộ vẻ ghen ghét, tâm niệm chuyển động nói: "Đã có diện thủ đi theo, hiển nhiên thân phận của ngươi ở trong Âm Quý Phái cũng không thấp, vì vậy trước khi động thủ, Bạt mỗ có một chuyện muốn nhờ, xin tiền bối cho ta

chuyển cáo cho Chúc tông chủ".

Văn Thái Đình tuy là người giảo hoạt, nhưng cũng bị thái độ trước hung hăng sau cung kính của y làm cho hồ đồ, càng không đoán ra y muốn nói gì.

Ma công của nàng ta khác với Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan, chuyên luyện Mỵ Công Ảo Thuật, nam nhân chỉ cần nhìn thấy nàng là đều bị mê hoặc quên đi tất cả, lúc đó nàng ta sẽ thừa cơ ra tay hạ độc thủ lấy đi tính mạng đối phương, trăm lần không trật. Nhưng ý chí Bạt Phong Hàn lại vững chắc như Thái Sơn, không hề bị ảnh hưởng của mỵ thuật của nàng.

Văn Thái Đình khẽ vuốt nhẹ mái tóc dài, động tác chậm rãi, nhưng tư thái thì đẹp mê hồn, khiến người ta như cảm thấy một mỵ lực vô hạn, chỉ hận không thể ôm nàng vào lòng để yêu chiều nựng nịu.

Nàng u uất thở dài một tiếng rồi nói: "Tại sao mọi người không thể ngồi xuống nói chuyện một lúc nhỉ?".

Ngữ khí của nàng toát ra một sự thành khẩn từ chân tâm, vừa ôn nhu ân cần, thần thái lại uyển chuyển đáng yêu, trừ phi là người có tim gan bằng sắt, nếu không chắc chắn sẽ bị nàng làm rung động. Trong ánh mắt của hai nam nhân phía sau đều hiện lên vẻ đố kỵ tới độ không thể khống chế.

Bạt Phong Hàn vẫn hoàn toàn không hề động tâm, gằn giọng nói từng chữ một: "Nhờ tiền bối chuyển cáo Chúc tông chủ, chúng ta đã cứu được Phó Quân Du, các người trúng kế rồi!".

Với tu dưỡng của Văn Thái Đình cũng không thể không biến sắc.

"Cheng!".

Đúng vào lúc Văn Thái Đình phân thần nhất, Bạt Phong Hàn đã bạt kiếm, hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng tới.

Sự thực thì bắt đầu từ lúc Bạt Phong Hàn bước ra khỏi cửa, hai người đã chính thức giao thủ quá chiêu.

Bạt Phong Hàn có thể nói là người trưởng thành trong chiến đấu, bất luận là nhãn quang hay kinh nghiệm đều phong phú vô cùng, chỉ thoáng nhìn y đã biết nữ tử tướng mạo như mới đôi mươi này là nguyên lão cao thủ cùng bối phận với Chúc Ngọc Nghiên, công lực thâm hậu phi thường.

Nếu như hai người đơn đả độc đấu, thắng phụ cũng khó đoán, huống hồ đối phương còn có bảy cao thủ đi theo, võ công tuy không cao như bản thân Văn Thái Đình, song cũng tuyệt đối chẳng thể coi thường. Đặc biệt là có nữ ma đầu giảo hoạt hiểm trá như Văn Thái Đình chủ trì đại cục, cho dù có thêm Từ Tử Lăng trợ giúp y cũng khó mà đối phó được, bởi vậy y cần phải dùng thủ đoạn như sấm đánh không kịp bưng tai, nhanh chóng đả thương Văn Thái Đình, khiến địch nhân dù đông người hơn cũng không thể phát huy được toàn bộ sức mạnh và ưu thế.

Từ thần sắc đố kỵ của hai nam nhân sau lưng mà Bạt Phong Hàn đoán ra Văn Thái Đình đã rất lâu không động thủ với ai, bởi nếu như đã quen rồi, hai người này sẽ không vì chuyện Văn Thái Đình thi triển mỵ thuật với y mà tỏ vẻ không vui. Vì vậy y mới dùng thủ đoạn khiến Văn Thái Đình nảy sinh lòng hiếu kỳ, sau đó lại dùng chuyện của Phó Quân Du để làm nàng ta phân thần, rồi xuất thủ đột kích.

Hai nam nhân đồng thanh gầm lên phẫn nộ, bạt đao nhảy lên trước, nghênh tiếp Bạt Phong Hàn, song đã chậm mất một bước.

Văn Thái Đình mới lần đầu tiên gặp phải một nam nhân chẳng hề có lòng thương hương tiếc ngọc, xuất thủ tàn độc với mình như Bạt Phong Hàn, đồng thời phát giác ra mình từ kẻ đi săn trở thành vật săn, cảm giác đột biến và bất lực ấy, khiến nàng ta tâm thần thất tán, không thể phát huy công lực lúc bình thường của mình.

Một kiếm chém xả xuống mặt của Bạt Phong Hàn thoạt nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thực ra đã đạt tới cảnh giới đại xảo như khuyết, phong bế hoàn toàn lộ tuyến thoái lui và đường phản kích của Văn Thái Đình, những biến hóa ẩn tàng bên trong lại càng làm nàng không thể đoán ra, nhìn không thấu suốt. Có điều ngoài mặt Văn Thái Đình vẫn cười tươi như hoa, nhu tình dào dạt, không hề lộ ra một chút kinh hãi của nội tâm, bàn tay thanh tú đưa lên, từ trong ống tay áo trượt ra một thanh đoản kiếm sắc vàng chói lọi, thân hình phiêu động, kim kiếm như công và không phải công, khiến người ta vô phương đoán biết được là nàng rốt cuộc muộn ngạnh tiếp hay muốn nhảy tránh nữa.

"Bình!".

Cùng lúc đó, Từ Tử Lăng đã phá nóc lầu lên trên đầu bốn nữ nhân đứng phía trên, trong nháy mắt đã đánh ra bốn chưởng tấn công địch nhân như vũ bão.

Hai trận ác chiến cùng lúc mở màn.

"Đinh!".

Kim kiếm của Văn Thái Đình gạt trúng lưỡi kiếm của Bạt Phong Hàn, thân hình thon thả khẽ run lên, bắn ngược về phía sau.

Chiêu này của nàng ta đã nằm trong dự đoán của Bạt Phong Hàn.

Y biết rõ loại nữ ma đầu như Văn Thái Đình này, thiên tính tự tư tự lợi, tất sẽ hi sinh người khác để làm lợi cho mình.

Có điều nàng ta còn cao minh hơn là Bạt Phong Hàn nghĩ, bộ pháp vừa rồi quả thật xảo diệu phi thường, dù y đã chiếm được tiên cơ nhưng cũng không thể nắm bắt, nên không dám xuất toàn lực tấn công, nếu không đã có thể khiến Văn Thái Đình trọng thương nằm xuống rồi.

Hai đạo đao quang từ hai bên tả hữu cùng lúc chém tới, làm Bạt Phong Hàn không thể tiếp tục truy kích Văn Thái Đình.

Bốn nữ nhân trên nóc lầu đều là hảo thủ mới của Âm Quý Phái, người nào người nấy đều rất xinh đẹp. Bốn người đang định nhảy xuống vây công Bạt Phong Hàn thì đột nhiên rơi vào giữa luồng chưởng phong quái dị lại hung mãnh vô song của Từ Tử Lăng, tự mình còn không lo được, đâu thể phân thần lo chuyện của người khác.

Đán Mai lúc này cũng từ phía đuôi thuyền phóng tới. Cừu nhân gặp mặt, hai mắt thị liền đỏ rực lên, không nói tiếng nào, nhảy đến thi triển sát thủ với Từ Tử Lăng.

Ở bên dưới, Bạt Phong Hàn đột ngột nhảy lui. Khi đao khí của hai nam nhân cuồn cuộn ập tới, y lại bất ngờ xông thẳng lên, lao thẳng vào giữa khoảng cách giữa hai thanh đao.

Chiêu này ngoại trừ cần bộ pháp thần kỳ ra, còn cần sự phối hợp hết sức hoàn hảo của lực đạo và chân khí, hoàn toàn ngược với lẽ thường, trước khi có được dị năng từ Hòa Thị Bích, có lẽ Bạt Phong Hàn miễn cưỡng vẫn làm được, song tuyệt đối không thể biến hóa tự nhiên và nhanh như hiện giờ, hai nam nhân kia lập tức rơi vào hiểm cảnh.

Cao thủ quá chiêu, quan trọng nhất chính là phán đoán.

Hai đao cùng lúc đánh vào khoảng không.

Bạt Phong Hàn hừ lạnh một tiếng, Trảm Huyền Kiếm lóe lên như một tia điện, chém thẳng vào nam nhân bên phải, còn đầu vai đưa ra phía trước, húc vào ngực nam nhân bên trái. Trong mắt người ngoài, y mới chỉ khẽ lắc mình một cái, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng.

Nam nhân bên trái kêu thảm một tiếng, cả người bay lên khỏi sàn thuyền, rơi tõm xuống sông. Người còn lại cũng rống lên đau đớn, ngã gục xuống dưới chiêu kiếm nhanh tựa sao băng.

Bạt Phong Hàn vẫn không dừng lại, Trảm Huyền Kiếm trong tay hóa thành một màn kiếm ảnh dày đặc, phối hợp với bộ pháp huyền ảo vô song, tiếp tục truy kích Văn Thái Đình.

Văn Thái Đình đâu ngờ hai nam diện thủ của mình không thể đỡ nổi một chiêu của Bạt Phong Hàn, mà uy thế của đối phương lại tăng lên gấp bội, kiếm khí kinh người từ ngoài mười bước bức tới làm nàng ta cảm thấy như mình đang ở giữa một hầm băng lạnh lẽo, huyết dịch đông cứng lại. Nàng ta biết rõ so về khí thế mình đã bại không còn đường lui, nên nào dám sính cường, vội rít lên một tiếng, chém nhầu ba kiếm rồi lượn về phía sau, dùng một động tác vô cùng uyển chuyển hạ thân xuống sàn một thuyền khác cạnh đó.

Tiếng động do họ gây ra đã làm kinh động những người trên thuyền xung quanh, nhưng mọi người đều chỉ dám nấp trong khoang thuyền nhìn lén ra, có một số còn tắt hết đèn đuốc vì sợ liên lụy đến thân.

Bạt Phong Hàn vung kiếm gạt ba đạo kiếm khí nàng ta bắn tới, trong lòng cũng thầm kinh hãi, cười dài nói: "Thứ cho vãn bối không thể

tiễn xa!".

Văn Thái Đình hừ lạnh một tiếng, song mục xạ ra những tia nhìn oán độc, không nói tiếng nào, phóng người lao về phía chiếc khách thuyền của Bạch Thanh Nhi.

Bạt Phong Hàn cho kiếm vào bao, quay người nhìn lên nóc lầu.

Từ Tử Lăng khoanh tay trước ngực, mỉm cười hỏi: "Trận này thế nào?".

Đám yêu nữ đang hỗn chiến với gã sau khi nghe tiếng rít của Văn Thái Đình liền lập tức đào tẩu tứ tán, Từ Tử Lăng cũng chỉ mong như vậy, nên không hề làm khó. Thực tế thì do địch nhân có tới năm người, lại toàn là cao thủ nên gã cũng không thể chiếm được tiện nghi.

Bạt Phong Hàn lắc đầu: "Vẫn còn chưa thống khoái, hi vọng Khúc Ngạo sẽ không làm ta phải thất vọng".

Chương 179: Nghĩa bạc vân thiên

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng cố ý đi một vòng lớn, sau khi khẳng định không có ai theo dõi, mới đến chỗ hội họp với Khấu Trọng và Tống Sư Đạo. Đó là một căn nhà ở gần cổng Nam thành Lạc Dương, cũng là sào huyệt bí mật của Thanh Xà Bang.

Lúc hai người nhảy qua tường vào trong đại sảnh, Khấu Trọng và Tống Sư Đạo đang chán nản ngồi ngây ra bên bàn nước.

Cả hai đều không khỏi kinh ngạc.

Khấu Trọng cười khổ: "Đừng hiểu lầm. Du di đã được cứu rồi".

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh gã, chau mày nói: "Có phải Du di thấy tên tiểu tử ngươi nên đã tức giận bỏ đi rồi không?".

Tống Sư Đạo thở dài: "Nếu nàng có thể tự dùng hai chân mình bỏ đi thì chúng ta đâu cần ngồi đây thở ngắn than dài làm gì?".

Bạt Phong Hàn kinh hãi hỏi: "Âm Quý Phái dám hạ độc thủ với Quân Du hay sao?".

Khấu Trọng buồn bã nói: "Đúng là vô cùng độc ác, nhưng không phải là loại độc thủ mà huynh tưởng tượng đâu. Các người vào phòng trong xem là hiểu ngay".

Hoa dung của Phó Quân Du vẫn như trước, chỉ là lúc này nàng nằm đó như một vị nữ thần đang say ngủ, hai mắt nhắm nghiền, đôi tay

đặt lên trước ngực. Kinh người nhất là hô hấp ở mũi và miệng nàng dường như đã đoạn tuyệt, kinh mạch trong nội thể cũng không hề có chân khí dịch chuyển qua lại. Người bình thường mà như vậy thì đã chết lâu rồi, nhưng thân thể nàng vẫn mềm mại ấm nóng, làn da mịn màng, không hề có một chút dấu hiệu gì của sự tử vong.

Tống Sư Đạo thở dài: "Yêu nhân Âm Quý Phái thật lợi hại, không biết chúng đã dùng yêu pháp gì mà khiến nàng cứ như động vật ngủ đông vậy, làm thế nào cũng không tỉnh dậy".

Khấu Trọng lắc đầu chán nản nói: "Ta và nhị công tử đã dùng đủ mọi cách, nhưng vẫn không thể nào làm cho Du di có một phản ứng dù là nhỏ nhất. Đáng lo nhất là chúng ta không biết dì ấy có thể chịu được thế này bao lâu nữa, nói không chừng còn có một kỳ hạn, nếu qua kỳ hạn đó thì Du di sẽ ô hô ai tai... nếu mà vậy thì chúng ta đành phải ngoan ngoãn đem dì ấy đưa về miệng cọp thôi".

Từ Tử Lăng đặt tay lên Thiên Linh huyệt của Phó Quân Du, chậm rãi nói: "Sinh cơ trong nội thể của Du di đã tận tuyệt, khiến ta không biết nên bắt đầu từ đâu nữa, bí pháp Ma Môn quả thật thần bí khôn lường, lần này xem ra còn khó đối phó hơn cả sự việc Loan Loan hôn mê bất tỉnh khi trước".

Tống Sư Đạo quả quyết nói: "Nếu trong thiên hạ có người có thể giải cứu Quân Du, vậy thì người đó ắt hẳn phải là Thạch Thanh Tuyền, thuật châm cứu của nàng thiên hạ vô song, biết đâu có phương pháp phá giải yêu thuật của bọn chúng cũng không chừng".

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Thì ra Thạch Thanh Tuyền không chỉ là cao thủ thổi tiêu, mà còn là lương y tế thế nữa. Nàng ta ở đâu? Có gần đây không?".

Tống Sư Đạo chăm chú nhìn gương mặt Phó Quân Du với vẻ

thương yêu sâu sắc, chậm rãi nói: "Nơi cư trú của Thạch Thanh Tuyền vốn là một đại bí mật trên giang hồ, nhưng vì gia phụ và mẫu thân Bích Tú Tâm của nàng ta từng có một đoạn giao tình, nên ta mới biết nàng ta ẩn cư ở một nơi thế ngoại đào viên tên là U Lâm Thanh Cốc ở Tứ Xuyên".

Từ Tử Lăng nhủ thầm, Bích Tú Tâm chắc hẳn phải là một mỹ nữ đa tình lại quyến rũ cực kỳ, bằng không làm sao có nhiều cao thủ danh gia hiển hách bất phàm, danh chấn một phương chịu phủ phục dưới váy bà ta như vậy chứ. Tống Sư Đạo tuy nói rất ngắn gọn, nhưng cũng như đã khẳng định phụ thân của y, cao thủ nổi danh đao pháp quán tuyệt thiên hạ, Thiên Đao Tống Khuyết cũng giống như Âu Dương Hi Di và Vương Thông, đã từng có một đoạn tình ái đau khổ không kết quả với Bích Tú Tâm rồi.

Nghĩ đoạn gã liền rời tay khỏi Thiên Linh huyệt của Phó Quân Du, quay sang hỏi Tống Sư Đạo: "Y thuật của nàng có phải do mẫu thân chân truyền không?".

Tống Sư Đạo nói: "Y thuật của Thạch Thanh Tuyền là học của cha nàng Thạch Chi Hiên, còn tiêu nghệ mới do mẹ nàng truyền cho".

Khấu Trọng lấy làm bất ngờ buột miệng thốt lên: "Thì ra Bích Tú Tâm đã chính thức gả cho người ta rồi, tại sao vẫn còn nhiều người dư tình bịn rịn với bà ta như vậy? À, ta chỉ muốn nói Âu Dương lão đầu và Vương Thông thôi, không có ý gì khác cả đâu".

Tống Sư Đạo không hề để ý nói: "Chuyện này nói ra dài lắm, khi nào có cơ hội chúng ta sẽ nói tiếp! Hiện giờ ta phải lập tức đưa Quân Du đến Tứ Xuyên. Ôi! Khí chất của nàng thật chẳng khác gì Quân Sước cả!".

Đến lúc này Bạt Phong Hàn mới nhấc tay khỏi uyển mạch của Phó

Quân Du, sắc mặt lúc xanh lúc xám, tựa hồ như đang đấu tranh nội tâm rất gay gắt. Ngoại trừ Tống Sư Đạo vẫn chăm chú nhìn vào gương mặt thanh tú của Phó Quân Du, cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều đã phát giác vẻ dị thường của y.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Sao lão Bạt không nói tiếng nào vậy?".

Bạt Phong Hàn thở dài não ruột, gượng cười: "Bởi vì ta biết nàng đã xảy ra chuyện gì, nên trong lòng mới vô cùng mâu thuẫn".

Ba người lập tức phấn chấn tinh thần, đồng thời cũng lấy làm nghi hoặc không hiểu ý Bạt Phong Hàn muốn nói gì.

Ánh mắt Bạt Phong Hàn dừng lại trên người Phó Quân Du, vẻ bình tĩnh đã trở lại trên gương mặt tuấn tú đầy nét phong sương. Chỉ nghe y trầm giọng nói: "Nàng không hề bị Âm Quý Phái giở thủ đoạn gì cả".

Cả ba người bọn Khấu Trọng đều tròn mắt ngạc nhiên.

Bạt Phong Hàn chậm rãi giải thích: "Đây là một bí pháp tương tự như ma công mà Loan Loan dùng để bế tuyệt kinh mạch hô hấp vậy, nhưng về tâm pháp thì hoàn toàn khác hẳn, là một tuyệt kỹ Phó Dịch Lâm học được của Thiên Trúc cao tăng, tên là Quy Tức Thai Pháp".

Từ Tử Lăng giật mình hỏi lại: "Huynh có thể khẳng định chứ?"

Bạt Phong Hàn khẽ gật đầu: "Ít nhất cũng chắc tới chín phần. Bởi vì Quân Du đã từng chính miệng kể với ta về thứ công phu kỳ dị này, nói nó có thể khiến con người ta chìm sâu vào trạng thái ngủ say nhưng không chết, do không cần tiêu hao năng lượng, nên dù không uống một giọt nước nào trong thời gian dài cũng không vấn đề gì hết".

Tống Sư Đạo mừng rỡ lộ ra mặt: "Vậy nàng có nói cách hóa giải không?".

Khấu Trọng lẩm bẩm suy đoán: "Nhất định là Du di sau khi bị bọn chúng bắt, không muốn chịu nhục, lại càng không muốn bị bức nói ra những bí mật trong lòng nên mới dùng phương pháp tiêu cực này để đối phó, sư muội của mẹ đúng là không phải tầm thường!".

Từ Tử Lăng trách móc: "Đừng nói lảng sang chuyện khác nữa, hiện giờ quan trọng nhất là làm sao mới làm Du di tỉnh lại được?".

Bạt Phong Hàn cười khổ: "Khi đó ta cũng hỏi nàng có thể tự mình tỉnh lại hay không, nàng nói trên thế gian này ngoại trừ Thiên Trúc cao tăng ra, chỉ có Phó Dịch Lâm mới biết cách làm nàng tỉnh lại thôi".

Từ Tử Lăng nghiến răng, quả quyết khẳng định: "Đợi ta giúp Khấu Trọng lấy được Dương Công Bảo Khố rồi sẽ đưa Du di về Cao Lệ, để Phó Dịch Lâm đại sư cứu tỉnh. Phong Hàn huynh không cần phiền não vì chuyện này nữa".

Bạt Phong Hàn lộ ra thần sắc cảm kích, vì biết rằng Từ Tử Lăng đã hiểu được tâm tư của y.

Từ trước tới nay, thứ mà Bạt Phong Hàn theo đuổi chính là võ đạo, vì muốn lên đỉnh cao nhất của võ đạo, y chấp nhận vứt bỏ tất cả, trở về Đột Quyết khiêu chiến với nhân vật chí cao vô thượng của võ lâm ngoại vực, Võ Tôn Tất Huyền. Nhưng về mặt đạo nghĩa, y không thể thúc thủ bàng quan, nhìn Phó Quân Du hôn mê mãi như vậy, thế nên trong lòng vô cùng đau khổ và mâu thuẫn.

Bạt Phong Hàn cố nở một nụ cười gượng gạo, chậm rãi nói: "Vấn đề

là từ trước tới nay chưa có ai từng thử qua thứ công phu kỳ dị này, nên không ai biết được nàng sẽ chịu đựng được bao lâu, nếu như để lỡ mất hạn kỳ, chỉ e dù là Phó Dịch Lâm có biết hồi thiên chi thuật cũng không thể cứu nàng tỉnh lại".

Từ Tử Lăng đang định lên tiếng thì Tống Sư Đạo đã xen vào: "Các người không cần lo lắng nữa, chuyện này để Tống mỗ lo được rồi. Đêm nay ta sẽ đưa nàng về Cao Lệ, những chuyện khác thì phải xem ý chỉ của lão thiên gia thế nào thôi".

Ba người cùng lúc giật mình chấn động, đưa mắt nhìn Tống Sư Đạo. Tống Sư Đạo vẫn chăm chú ngắm nhìn Phó Quân Du, trên gương mặt anh tuấn lộ ra vẻ kiên quyết xưa nay chưa từng có.

Cả ba đều lấy làm cảm động.

Nên biết rằng Tống Sư Đạo là nhân vật quan trọng trong Tống phiệt, là người kế thừa của Tống Khuyết, quyền lực, tài phú, mỹ nữ đối với y đều dễ dàng như trở lòng bàn tay vậy.

Từ đây đến Cao Lệ cách trở thiên sơn vạn thủy, chỉ sợ đi mấy tháng cũng không tới nơi, huồng hồ còn phải mang theo một vị mỹ nhân đang say ngủ, trên đường gian khổ thế nào, thiết tưởng không cần phải nói ra cũng biết. Mà y cũng chỉ lần đầu gặp gỡ Phó Quân Du, nói một cách nghiêm khắc thì hai người căn bản không có quan hệ.

Tống Sư Đạo mỉm cười: "Nói ra chắc ba người cũng không tin. Từ sau khi biết tin Quân Sước qua đời, ta chưa từng có lúc nào vui vẻ phấn khích, cảm thấy trời đất như tràn đầy siinh cơ lạc thú, cuộc đời hấp dẫn đáng yêu như là lúc này vậy".

Bạt Phong Hàn nhìn y hồi lâu rồi thở dài hỏi: "Tống nhị công tử vứt bỏ tất cả để tới Cao Lệ như vậy, gia tộc của huynh sẽ nghĩ thế

nào?".

Hai mắt Tống Sư Đạo sáng rực lên rồi lại thở dài u uất: "Thực không dám giấu, ta đã chán ghét cái cuộc sống vô vị nhàm chán lại đầy những quy củ đó từ nhiều năm nay rồi. Hàn gia tuy có danh tiếng hiển hách ở phương Nam, nhưng tranh thiên hạ thủy chung vẫn lấy lưu vực sông Hoàng Hà mà Lạc Dương là trung tâm làm chiến trường, thế lực của nhà ta không với tới đó được". Tiếp đó y lại quay sang nói với Khấu Trọng: "Tống gia chúng ta tuyệt đối không có dã tâm làm hoàng đế. Chỉ cần Tiểu Trọng có thể khiến gia phụ cảm thấy sau khi thống nhất thiên hạ, Tống gia chúng ta vẫn giữ được địa vị của mình ở phương Nam, đến lúc đó người sẽ chịu gả tam muội cho ngươi. Có điều ngươi phải hứa là sẽ đối tốt vơi nó mới được, bằng không Tống Sư Đạo này là người đầu tiên không tha cho ngươi đó!".

Khấu Trọng đỏ mặt, cúi đầu lí nhí: "Nhị công tử yên tâm! Khấu Trọng này không phải là hạng người tùy tiện".

Bạt Phong Hàn nói: "Công tử cứ an lòng, ta và Tử Lăng sẽ xem chừng hắn!".

Tống Sư Đạo dặn dò Khấu Trọng mấy câu, rồi cẩn thận dùng chăn quấn Phó Quân Du lại, đặt lên vai: "Bây giờ ta sẽ tìm cách ra khỏi thành trước, rồi kiếm một chiếc xe ngựa cho nàng nằm, sau đó lập tức đi lên phía Bắc, ba người không cần lo lắng cho Quân Du nữa, ta nhất định sẽ kịp thời đưa nàng trở lại Cao Lệ".

Bạt Phong Hàn cúi người vái một vái sát đất, nghiêm giọng nói: "Đây là lần đầu tiên Bạt mỗ thực lòng khâm phục cúi mình trước người khác, Tống công tử hãy bảo trọng! Để cho an toàn, hãy để chúng ta hộ tống huynh xuất thành!".

Tống Sư Đạo lắc đầu: "Vạn lần không nên, bốn người chúng ta đi

cùng nhau thật quá lộ liễu, chỉ cần Tử Lăng tiễn ta là được rồi. Cứ yên tâm! Tống gia chúng ta dù sao cũng có chút thế lực, huống hồ lại có Nhậm Ân giúp đỡ nữa. Không phải Bạt huynh muốn đi tìm Khúc Ngạo thử kiếm sao? Chúc huynh nhất chiến thành công, dương danh thiên hạ!".

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng tống biệt Tống Sư Đạo rồi quay trở lại khách sảnh ngồi, trầm ngâm không nói tiếng nào, không khí trở nên nặng nề hết sức. Hồi lâu sau, Bạt Phong Hàn mới lắc đầu thở dài: "Chỉ có những kẻ thâm tình như Tống Sư Đạo mới xứng đáng được nữ tử trong thiên hạ chung tình, ta và ngươi đều không xứng đáng".

Khấu Trọng cũng chán nản thở ra nhè nhẹ: "Tống nhị công tử làm ta cảm thấy mình thật nhỏ bé và hẹp hòi. Ôi! Tâm tình huynh lúc này làm sao khiêu chiến với Khúc Ngạo được đây?"

Bạt Phong Hàn cười khổ: "Vì thế ta mới quay vào đây ngồi buồn với ngươi. Đúng rồi! Trên yêu thuyền đó không gặp phải cao thủ nào à?".

Khấu Trọng lắc đầu: "Tất cả cao thủ đều đã sang chỗ huynh chơi rồi còn đâu, trên thuyền chỉ còn lại mấy tên tiểu tỳ, chúng ta lên thuyền xét phòng mà cũng không phát giác. Ta còn gặp cả Thượng Quan Long nữa, suýt chút thì đã thuận tay kết liễu hắn rồi".

Bạt Phong Hàn trầm ngâm: "Cao thủ Âm Quý Phái thật nhiều không kể xiết, như mụ Văn Thái Đình mà chúng ta gặp phải vậy, theo ta thấy thì mụ tuyệt đối không kém Biên Bất Phụ đâu. Nếu không thể tận diệt hết lũ yêu nhân này... hừ, ta về Đột Quyết thì không nói làm gì nữa, nhưng ngươi thì không thể nào ngủ yên được đâu".

Khấu Trọng nói: "Huynh nói thì dễ lắm. Bây giờ Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan yêu nữ không đến tìm chúng ta gây chuyện là chúng ta đã phải cúng heo ta trời tạ đất rồi, nào ai dám đi gây với chúng nữa?".

Bạt Phong Hàn nói: "Con người không thể không có chí khí như vậy được, thế gọi là tham sinh húy tử đấy. Hiện giờ chúng ta cần nhất chính là không sợ hãi đối mặt với cường địch, từ trong thực chiến không ngừng tìm kiếm đột phá mới, nếu cứ tránh né lẩn trốn, mãi mãi cũng không thể trở thành cao thủ tuyệt đỉnh được đâu".

Khấu Trọng kinh hãi thốt lên: "Không phải huynh định đề nghị bây giờ chúng ta nghênh nghênh ngang ngang ra phố đi dạo, làm mục tiêu cho người ta đến gây chuyện đấy chứ?".

Bạt Phong Hàn cười ha hả: "Đúng là hiểu ý ta. Coi như làm vì Quân Du cũng được. Chỉ có như vậy, mới có thể dẫn dụ được đám yêu nhân Âm Quý Phái đối phó với chúng ta, thế thì Tống nhị công tử sẽ có thể an toàn đưa mỹ nhân rời khỏi Lạc Dương".

Khấu Trọng ngây người ra giây lát, rồi lập tức hiểu ra ý của Bạt Phong Hàn.

Âm Quý Phái xưa nay luôn lấy tác phong hữu thù tất báo mà hoành hành giang hồ, vì vậy bao nhiêu môn phái có thực lực đều không dám gây sự với bọn họ. Vậy mà hiện giờ bốn người bọn họ đã công nhiên vuốt râu hùm, cứu Phó Quân Du từ trong tay Âm Quý Phái, nếu chuyện này mà truyền ra giang hồ, thanh danh của đại phái phiệt trong Ma môn này sẽ bị đả kích nghiêm trọng vô cùng. Có thể tưởng tượng được khi Chúc Ngọc Nghiên nhận được tin tức bọn họ đã cứu Phó Quân Du mang đi, bà ta sẽ tức giận thế nào. Chắc hẳn nữ ma đầu này sẽ bất chấp tất cả mà đặt việc giết chết bọn gã lên làm nhiệm vụ hàng đầu của Âm Quý Phái.

Trong tình hình đó, Tống Sư Đạo có thể an toàn đưa Phó Quân Du đi hay không vẫn là điều chưa biết. Bạt Phong Hàn chính là muốn bất chấp an nguy của bản thân, cầm chân chủ lực Âm Quý Phái lại trong

thành, hòng giúp Tống Sư Đạo có thể dễ dàng đào tẩu.

Khấu Trọng đứng vụt dậy, vỗ lên Tỉnh Trung Nguyệt đeo sau lưng: "Chuyện không thể chậm trễ nữa! Chúng ta đi thôi! Nhưng phải thông tin cho bọn họ một tiếng đã!".

oOo

Tống Sư Đạo và Từ Tử Lăng ẩn thân trên một con thuyền đậu bên dưới Thiên Tân Kiều, chờ đợi tin tức của Nhậm Ân.

Trên giường, nữ kiếm khách Cao Lệ Phó Quân Du vẫn hôn mê bất tỉnh.

Tống Sư Đạo mỉm cười: "Mấy năm nay đây là lần đầu tiên ta nghĩ đến một người phụ nữa khác ngoài mẹ của ngươi, cảm giác đó giống như là một người tràn đầy sinh lực tìm được công việc và mục tiêu của cuộc đời vậy, thật vô cùng thoải mái".

Từ Tử Lăng gật đầu tỏ ra hiểu ý, nhưng cũng không biết nên nói gì với y nữa.

Tống Sư Đạo lại hỏi những chuyện liên quan đến Phó Quân Sước, nghe Từ Tử Lăng say sưa kể lại quá trình gặp gỡ và quen biết với Phó Quân Sước, cảm thấy vô cùng thú vị. Vừa nghe y vừa không ngừng đặt câu hỏi làm Từ Tử Lăng bị bức phải nhớ lại rất nhiều tình tiết tưởng chừng như đã chôn sâu vào dĩ vãng. Tống Sư Đạo càng nghe càng hưng phấn, còn Từ Tử Lăng càng nói lại càng thương tâm.

Lúc này Nhậm Ân đã quay trở lại, báo cáo với Tống Sư Đạo: "Hiện giờ tình hình ngoài kia rất căng thẳng, thi thoảng lại có những nữ nhân lạ xuất hiện trong thi tập và bên bờ sông, chỉ thoạt nhìn đã biết

là yêu nữ Âm Quý Phái".

Tống Sư Đạo hỏi: "Còn vấn đề ra khỏi thành thì thế nào?".

Nhậm Ân lộ vẻ khó xử: "Đây không phải là vấn đề, vấn đề là làm thế nào mới có thể ra khỏi thành mà thần bất tri, quỷ bất giác, tốt nhất là đợi ngày mai khi mở cửa sông, chúng ta theo thuyền đánh cá rời thành, như vậy có thể bảo đảm vạn vô nhất thất".

Tống Sư Đạo lắc đầu phản đối: "Cứu người như cứu hỏa, làm sao có thể lãng phí thời gian như vậy được".

Nhậm Ân nói: "Tống gia có thể đợi thêm một lát không, vừa rồi Bạt gia thông tri cho chúng tôi, nói mình và Khấu gia sẽ tìm cách giữ chân chủ lực Âm Quý Phái trong thành, lúc đó chúng ta sẽ có cơ hội rời khỏi".

Từ Tử Lăng và Tống Sư Đạo cùng lúc biến sắc.

oOo

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng hiên ngang cất bước trên con phố dài, người đi đường lơ thơ thưa thớt. Lúc này đã đầu giờ Hợi, nhưng hoa đăng vẫn khắp chốn, khí thế phồn hoa đặc biệt chỉ riêng Lạc Dương mới có.

Bạt Phong Hàn nói: "Ngươi hẹn Tống Kim Cương lúc nào vậy?".

Khấu Trọng đáp: "Giờ tý đêm nay Phục Khiên và Khúc Ngạo sẽ quyết chiến, y nói giờ hợi sẽ ở lầu cao nhất của Tây Viện ở Thính Lưu Các trong Mạn Thanh Viện, đến lúc đó đến tìm y là được. Hà! Xem ra muốn đi cũng khó đây!".

Bạt Phong Hàn vươn vai cho giãn gân giãn cốt, mỉm cười: "Thế sự luôn nằm ngoài ý liệu của con người mà, chưa đến giờ khắc ấy, ngươi cũng không biết xảy ra chuyện gì đâu".

Khấu Trọng trầm giọng: "Không phải ta sợ, mà là tình thế trước mắt không giống lúc đó ta tưởng tượng nữa. Sư Phi Huyên đang ẩn thân trị thương, Âm Quý Phái không còn bất kỳ cố kỵ gì nữa, nếu lần này chúng chịu bỏ qua cho chúng ta, chắc mặt trời sẽ mọc ở phía Tây đấy!"

Bạt Phong Hàn biết gã nói thực, nhưng vẫn mỉm cười tiêu sái: "Đây chính là lạc thú của cuộc sống, nếu ngươi biết có thể dễ dàng chiến thắng đối thủ, vậy thì còn gì kích thích nữa. Chỉ có đặt mình vào chỗ chết để cầu sự sống, giành thắng lợi trong tình thế tưởng chừng như không thể mới khiến người ta cảm thấy dư vị còn mãi".

Khấu Trọng vui vẻ đáp lại: "Đây chính là điểm mà ta và Tiểu Lăng hân thưởng và khâm phục nhất ở Bạt huynh, không biết có phải là bọn ta đã quen chạy trốn rồi hay không, mà mỗi lần gặp phải khó khăn, ý nghĩ đầu tiên chính là làm sao để trốn tránh, từ sau khi quen huynh, tư tưởng này mới dần dần thay đổi".

Tiếp đó gã lảng sang chuyện khác: "Huynh nói Loan Loan đẹp hơn hay Sư Phi Huyên đẹp hơn?".

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Ngươi vẫn còn nhàn rỗi hỏi chuyện này à?". Y trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi đáp: "Đúng là ta chưa từng gặp mỹ nữ làm mình phải động lòng như họ, nhưng Sư Phi Huyên hiển nhiên là hơn Loan Loan mấy phần tiên khí, nàng giống như một nữ thần ở trên cao không thể với tới vậy, còn Loan Loan thì thế nào cũng không thể có được thứ khí chất đó".

Khấu Trọng gật đầu: "Đây gọi là anh hùng sở kiến lược đồng!"

Bạt Phong Hàn lạnh giọng nhắc nhở: "Có điều ngươi ngàn vạn lần không nên động tình với bất kỳ ai trong hai người bọn họ, tâm tình của cả hai nữ tử này đều không đặt vàô chuyện nam nữ ái tình đâu, yêu bọn họ sẽ chỉ thất vọng mà thôi".

Khấu Trọng cười ha hả: "Huynh nghĩ Khấu Trọng này là hạng người gì chứ? Nam nhi sinh ra giữa thời loạn thế, tự nhiên phải lấy quốc sự dân sinh làm trọng, những chuyện khác có là gì chứ?".

Bạt Phong Hàn trừng mắt nhìn gã nhắc nhở: "Hãy nhớ ngươi đã hứa với nhị công tử chuyện gì, đừng để y phải quay lại tìm ngươi tính sổ là được".

Khấu Trọng không khỏi nhớ đến Tố Tố, buồn bã thở dài: "Khấu Trọng này trời sinhđã không thể độc ác với nữ nhân. Hải Sa bang có một nữ nhân gọi là Mỹ Nhân Ngư Du Thu Nhạn, nhiều lần muốn hãm hại ta, nhưng ta đều bỏ qua, là đã biết thế nào rồi".

Bạt Phong Hàn thành khẩn khuyên: "Có một số kẻ bất luận là người đối tốt với chúng thế nào, bọn chúng chẳng những không cảm kích ngươi, mà còn không ngừng tìm cách hãm hại ngươi tàn nhẫn hơn đấy". Tiếp đó lại chau mày: "Hình như ta đã nghe Đông Minh công chúa nhắc tới nữ nhân này, từ sau khi Long Vương Hàn Cát Thiên bị ngươi và Tử Lăng đánh trọng thương thì vô lực xử lý bang vụ, nữ nhân này giờ là người chủ xử mọi chuyện của Hải Sa Bang. Nếu ngươi có trở về phương Nam, tốt nhất nên cẩn thận một chút. Nữ nhân mà hận ai thì còn khó đối phó hơn nam nhân gấp bội".

Khấu Trọng nhớ lại lời Tống Kim Cương, chỉ là không biết trong liên mình đối phó Lý Tử Thông của Đỗ Phục Uy và Trầm Pháp Hưng, Hải Sa Bang có tham dự hay không.

Lúc này hai người đã rẽ vào con phố lớn nhất Lạc Dương thành, chừng ngàn bước nữa là sẽ tới Thiên Tân Kiều bắc ngang qua Lạc Thủy. Người đi đường và xe ngựa bắt đầu nhiều lên. Đa phần hành nhân đều là những nhân vật võ lâm oai phong lẫm lẫm, không ai là không len lén nhìn hai người với vẻ ngưỡng mộ.

Trên phố tửu lâu và thanh lâu san sát, tiếng sênh tiếng ca huyên náo vô cùng, xe ngựa đi lại như nước, ánh đèn sáng rực cả một góc thành.

Khấu Trọng cười cười: "Âm Quý Phái trước giờ đều không chịu lộ diên dưới ánh mặt trời, chúng ta xuất hiện giữa phố thị phồn hoa thế này, bọn chúng còn có thể làm gì nữa?".

Bạt Phong Hàn dõi mắt nhìn ra phía trước, buột miệng nói: "Ta vẫn chưa thể quên cảnh tượng đêm qua lúc Sư Phi Huyên xuất hiện trên Thiên Tân Kiều, chỉ có tiên nữ hạ phàm mới có thể so sánh được. Không biết đêm nay có kỳ ngộ gì nữa không?"

Khấu Trọng cười cười: "Ôm cây đợi thỏ hả? Ủa! Mẹ ơi!".

Hai người cùng lúc nhìn thấy trên Thiên Tân Kiều, mỹ nữ tuyệt thế tư dung của Ma môn Loan Loan đã đứng như một bóng u linh tự bao giờ. Trong dòng người đang đi lại không ngớt, nàng như hoàn toàn cách biệt hẳn với thế giới này, tuy đứng ở chỗ đó, nhưng cơ hồ như ở một không gian hoàn toàn khác.

Người đi đường bị thần thái nhàn định và nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành của nàng thu hút, đều len lén ngẩng lên nhìn trộm. Đôi chân trần không nhiễm chút bụi trần của nàng càng làm người ta phải kinh nghi hơn.

Ánh mắt âm u, hai hàng mày liễu nhíu lại nhìn chằm chằm vào hai

người.

Bạt Phong Hàn tách khỏi Khấu Trọng một chút, ngửa mặt cười dài: "Tất cả kẻ nào không liên quan cút hết khỏi đây cho ta, Bạt Phong Hàn phải quyết tử một trận với yêu nữ Âm Quý Phái!".

Thanh âm hùng tráng vang động khắp cả hai bên bờ sông.

Bạt Phong Hàn quay sang nói với Khấu Trọng: "Ngươi áp trận cho ta!".

"Chang!".

Trảm Huyền Kiếm rời bao.

Bạt Phong Hàn sải bước lên cầu, tiến dần về phía Loan Loan.

Người đi đường lập tức tản ra bốn phía.

Nhất thời sát khí bốc cao, đại chiến chuẩn bị bắt đầu.

Chương 180: Trên thiên tân kiều

Đôi mắt long lanh huyền ảo như mộng như mơ, làm mê đắm lòng người như thứ rượu nồng nhất ngon nhất của Loan Loan hoàn toàn không thèm chú ý đến những nam nữ lão thiếu vì sợ hãi mà đang tranh nhau bỏ chạy, chỉ chăm chú vào mình Bạt Phong Hàn đang từ từ lại gần, ngọc dung bình lặng như mặt hồ không gợn sóng.

Khấu Trọng đi phía sau Bạt Phong Hàn chừng mười bước, cẩn thận quan sát mỗi một người qua đường đang chạy về phía gã và họ Bạt. Khi Bạt Phong Hàn dùng bộ pháp kỳ dị của y lướt đến dừng cách Loan Loan chừng hai chục bộ, thì trên Thiên Tân Kiều đã sạch bóng người, ngoại trừ đôi nam nữ đang chuẩn bị giao phong, thì chỉ còn lại một mình Khấu Trọng.

Loan Loan khẽ gật đầu, thở dài đầy tiếc nuối: "Bạt huynh vốn có cơ hội để trở thành võ học tôn sư danh trấn thiên hạ, chỉ đáng tiếc là không biết thức thời vụ, vọng tưởng châu chấu đá xe, gặp phải kết cục này, thực là tự mình chuốc lấy, không thể trách ai được".

Bạt Phong Hàn còn chưa đáp lời thì Khấu Trọng đang ngồi trên thành cầu đã phì cười: "Thật là buồn cười chết đi được. Có lần nào mà Loan đại tiểu thư ngươi không giống như sắp ăn tươi nuốt sống chúng ta không? Thật không ngờ ngươi vẫn còn mặt dày như vậy, đây không phải là chuyện cười hay sao?".

Loan Loan khẽ nhướng đôi mày liễu, liếc nhìn Khấu Trọng: "Con người cần nhất chính là biết tự lượng sức mình. Khấu huynh có lẽ không dám tin, nhưng những lần xuất thủ trước, nô gia kỳ thực đều

hạ thủ lưu tình, bởi vì nô gia ném chuột sợ vỡ đồ, thứ đồ đó đương nhiên là Dương Công Bảo Khố. Nhưng hiện giờ cho dù có giết chết cả hai người, thì vẫn còn một kẻ biết bí mật là Từ Tử Lăng, ta không cần lưu tình nữa. Hừ... để ta cho các ngươi biết thế nào là tuyệt kỹ của Thiên Ma Bí Lục".

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều thầm than yêu nữ lợi hại.

Mấy lời vừa rồi Khấu Trọng tuyệt đối không phải là châm biếm chửi mắng Loan Loan, mà là muốn khơi dậy ám ảnh của mấy lần thất bại trước đó, làm lòng tự tin mạnh mẽ của Loan Loan bị đả kích lung lay. Chẳng ngờ Loan Loan chỉ nói có vài câu đã khiến hai người cảm thấy trước đây nàng thật sự không hề giở ra cả mười phần công lực, còn lần này thì hoàn toàn khác.

Loan Loan mỉm cười ngọt ngào như ánh nắng rực rỡ: "Nếu tưởng rằng với thực lực của hai người là có thể cầm chân Âm Quý Phái của ta tại đây, để Từ Tử Lăng đưa người ra ngoài thành, thì mới đúng là chuyện cười đấy".

Nàng cười cười nói nói như thỏ thẻ rủ rì, mà lọt vào tai hai người lại như sấm nổ giữa trời quang.

Bạt Phong Hàn bất chợt cảm thấy khí thế của Loan Loan tăng vọt, vội vàng hít sâu một hơi, thu nhiếp tâm thần, trầm giọng: "Âm Quý Phái các ngươi không phải đã hơi quá đáng hay sao? Quân Du hiện giờ sinh tử còn chưa rõ, vậy mà các ngươi vẫn không buông tha, có phải muốn nàng phải chết mới vừa lòng hay sao?".

Loan Loan lấy làm kinh ngạc.

Tính cách của Bạt Phong Hàn xưa nay kiêu ngạo tự phụ, quyết chẳng khuất phục trước ai, tuyệt đối không thể nào nói ra những lời

lẽ cầu tình như vậy.

Chính vào lúc này, sát khí của Bạt Phong Hàn tăng vọt, Trảm Huyền Kiếm phóng ra như điện, cùng với đà phóng tới của y, chém tạt ngang một đường.

Khấu Trọng vốn cũng đang nghi hoặc, nhưng thấy khí thế Bạt Phong Hàn tăng lên như vậy, lại chủ động tấn công thì cũng bắt đầu hiểu ra.

Bạt Phong Hàn lớn lên giữa đám đạo tặc, cả đời đều khiêu chiến với quyền thế khắp nơi, mà Âm Quý Phái chính là quyền uy tối cao vô thượng trong ma đạo.

Bạt Phong Hàn nói ra những lời vừa rồi chính là để làm cho đấu chí của mình tăng lên gấp bội trước sự khinh người thái quá của Loan Loan, đồng thời cũng làm nhiệt huyết bảo vệ trong lòng sôi trào, do đó mà khí thế đột nhiên tăng vọt, ngậm một chữ "hận" mà xuất kích.

Hai ống tay áo của Loan Loan bắn ra hai dải lụa trắng, cùng lúc đó, ngón cái của bàn chân phải của nàng khẽ điểm lên mặt đất, chống đỡ cả thân hình kiều mị, cả người xoay tròn như bông vụ.

Đôi ngọc thủ của nàng múa lên những động tác hết sức đẹp mắt, điều khiển hai dải lụa bay lượn giữa không trung, dệt nên một tấm lưới trắng đẹp mắt biến ảo vô thường, bao bọc toàn thân, trở thành một vùng bạch ảnh, đẹp tựa thiên ma diệu vũ.

Tuyệt thế ma công đích thực chưa từng nghe, chưa từng thấy bao giờ.

Bạt Phong Hàn vốn đã có quyết tâm liều mạng, nhưng trong sát na chết người này cũng có cảm giác suy sụp vì không biết nên xuất thủ từ đâu.

Nên biết rằng cao thủ tương tranh, tiến công thoái thủ đều chỉ trong thời gian ngắn ngủi như điện quang hỏa thạch tìm ra chỗ sơ hở để đánh trúng chỗ yếu hại của đối phương, hoặc giả tránh né thế công lợi hại.

Nhưng Loan Loan đã phát huy đặc tính của yếu quyết chữ "viên" lên tới độ đăng phong tạo cực, dệt lên một tấm lưới hộ thể vững chắc, căn bản không có phân biệt chỗ nào mạnh, chỗ nào yếu, nên lập tức đã làm y có một cảm giác bất lực, không biết nên tấn công vào chỗ nào.

Nếu y vọng động tấn công, nhất định thế chủ động sẽ mất hết.

Bạt Phong Hàn dũng mãnh hơn người, song cũng đành phải thu kiếm nhảy về sau.

Khấu Trọng cũng ngây người ra.

Tấm lưới do dải lụa trắng dệt nên đột nhiên tan biến, hai dải lụa đã quay trở lại ống tay áo nàng từ lúc nào không biết.

Dù đã nhiều lần giao thủ với Loan Loan, nhưng đến lúc này, y và Khấu Trọng vẫn không rõ thực lực Loan Loan thế nào, thậm chí là nàng thiện sử dụng thứ binh khí gì cũng không nắm được nốt. Chỉ biết có lúc nàng dùng đôi tay cự địch, có lúc lại dùng cặp đoản kiếm tên gọi Thiên Ma Song Chiết, hay có khi lại dùng một hoặc hai dải lụa, ống tay áo, nhưng dù dùng binh khí gì cũng biến ảo khôn lường, phù hợp với đạo lý thiên ma bách biến, khiến người ta hoàn toàn không thể đoán trước mà định ra phương pháp ứng phó.

Tóm lại là chỉ cần thuận tay, thì đều có thể là sát chiêu đáng sợ.

Lúc này nàng muốn dừng là dừng, chỉ riêng một chiêu này, đã có thể khiến kẻ trong cuộc là Bạt Phong Hàn và người quan sát là Khấu Trọng đều cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Kỳ lạ nhất tất cả người đi đường ở xung quanh đều đã biến mất sạch sẽ, đến một người đứng xa xem nhiệt náo cũng không còn. Còn ở hai bên cầu, lại có hai chiếc thuyền lớn đang neo đậu, trên thuyền tối như bưng, không thấy bóng người, toát lên một vẻ thần bí khác thường, hiển nhiên cũng không có ý tốt gì khi đậu ở đây.

Tình hình bất bình thường này, tự nhiên là do con người làm nên.

Loan Loan không phải đơn độc tới đây, mà là đã có người trong bóng tối ngầm giúp nàng dọn dẹp hiện trường, bày ra thiên la địa võng, hòng đặt hai người bọn Bạt Phong Hàn vào chỗ chết.

Thủy đạo hai bên cầu đã bị chặn đứng.

Tình thế rõ ràng là vô cùng bất lợi cho hai người bọn họ.

Loan Loan vẫn giữ thần thái ung dung bình tĩnh khiến người khác phải lạnh cả người, lừ mắt nhìn Bạt Phong Hàn vừa mới nhảy về chỗ cũ, u uất thở dài: "Các người không phải luôn tự khoe khoang mình cơ trí hơn người hay sao, tại sao lại không nghĩ ra rằng bất luận thế nào chúng ta cũng không thể để Phó Quân Du trở về Cao Lệ chứ?".

Câu nói này của nàng đã chứng thực được suy đoán của hai người.

Lần này Âm Quý Phái vì Dương Công Bảo Khố mà xuất thủ bắt Phó Quân Du, lại dùng thiên phương bách kế để giữ bí mật này, cũng giống hệt như chuyện hai gã và Bạt Phong Hàn trộm Hòa Thị Bích xong rồi kiên quyết không nhận vậy, bởi vì hậu quả của việc này quả thực quá nghiêm trọng.

Bất luận là Âm Quý Phái có hoành hành ngang ngược tới đâu, cũng vẫn phải kiêng dè trước một trong ba đại cao thủ đỉnh thịnh nhất của võ lâm, Dịch Kiếm Đại Sư Phó Dịch Lâm, vì vậy tuyệt đối không hi vọng đụng chạm đến y, gây ra hậu hoạn vô cùng.

Hiện giờ bọn Khấu Trọng đã cứu Phó Quân Du ra, cũng chính là đã có được tang vật, trong tình hình đó, Âm Quý Phái tự nhiên sẽ bất chấp tất cả để giết người diệt khẩu, hòng khiến Phó Dịch Lâm vĩnh viễn cũng không biết được chuyện này.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà Loan Loan không để bất kỳ ai ở xung quanh quan chiến, hòng giữ cho tin tức không bị tiết lộ ra ngoài.

Nếu không phải Sư Phi Huyên bị thương, lánh đến Tịnh Niệm Thiền Viện, Âm Quý Phái cũng không dám mạo hiểm như vậy.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đến lúc này mới chân chính nhận thức được hoàn cảnh của mình.

oOo

Tống Sư Đạo thất thanh thốt lên: "Hỏng rồi!".

Từ Tử Lăng nhíu chặt đôi mày kiếm, cúi đầu suy nghĩ, trong lòng mâu thuẫn vô cùng.

Tống Sư Đạo nói với Nhậm Ân: "Nhờ Nhậm bang chủ lập tức phân phó thuộc hạ dừng mọi hành động, Nhậm bang chủ cũng không nên đến gặp chúng ta nữa, sau này bọn ta sẽ tùy theo tình hình rồi mới đến tìm huynh".

Nhậm Ân ngạc nhiên ngẩn người: "Sự tình không đến nỗi nghiêm

trọng vậy chứ?".

Tống Sư Đạo thở dài: "Còn nghiêm trọng hơn huynh tưởng tượng nhiều! Tiểu Trọng và Bạt huynh làm vậy thật chẳng khác gì tuyên bố với đối phương là chúng ta muốn lập tức xuất hành, bọn chúng tất sẽ toàn lực ngăn trở chúng ta. Vì vậy Nhậm bang chủ tuyệt đối không thể để đối phương biết quý bang có tham dự vào chuyện này".

Nhậm Ân cảm động thốt: "Nhị công tử thật nghĩa khí, tại hạ sẽ nằm yên đợi chỉ thị của ngài".

Sau khi Nhậm Ân đi, Từ Tử Lăng mới hỏi: "Âm Quý Phái sẽ phản ứng thế nào?"

Tống Sư Đạo phân tích: "Âm Quý Phái là đệ nhất đại phái trong Ma môn, lịch sử đã có cả ngàn năm, chỉ riêng vấn đề danh dự đã khiến chúng không thể nuốt trôi được cơn tức khí này rồi. Đồng thời bọn chúng càng không thể để bất cứ ai, đặc biệt là Phó Dịch Lâm biết chuyện Phó Quân Du bị chúng bắt cóc, vì vậy đầu tiên có lẽ chúng sẽ giở thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai, giết chết hai người bọn Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, mặt khác lại giở toàn bộ chủ lực ở Lạc Dương, nên muốn đối phó chúng ta chắc không có gì là khó".

Từ Tử Lăng trầm ngâm suy đoán: "Ít nhất chúng ta vẫn còn một ưu thế, đó chính là đối phương vẫn còn chưa đoán ra có nhị công tử giúp bọn ta. Vì vậy, chỉ cần ta hiện thân, bọn chúng nhất định sẽ cho rằng ta đã giấu Du di vào một nơi an toàn, rồi ra đây quyết liều mạng, lúc ấy thì cơ hội đào thoát của nhị công tử sẽ tăng lên rất nhiều".

Tống Sư Đạo thở dài: "Có lẽ sẽ tốt hơn một chút! Hà...! Hay là hai chúng ta đến kề vai sát cánh với Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn quyết tử chiến với chúng một phen! Chỉ cần giao Quân Du cho Lỗ thúc, thúc ấy tự sẽ có cách đưa nàng về Cao Lệ!".

Từ Tử Lăng đang định lên tiếng thì trong lòng chợt giật nhói lên.

Tống Sư Đạo cũng cảm nhận được.

Một thanh âm nữ tử hết sức êm dịu dễ nghe vang lên bên ngoài: "Từ Tử Lăng! Ta có chuyện muốn nói với ngươi!"

oOo

Bạt Phong Hàn chúc mũi kiếm xuống, song mục xạ ra hai đạo tinh quang sáng rực, sắc bén còn hơn bảo đao bảo kiếm, nhìn chằm chằm vào mặt Loan Loan: "Đôi song phi đới này của Loan tiểu thư có tên gọi không?".

Đôi dải lụa này chỉ rộng chừng một thốn, nhưng dường như có thể co dãn, dài cả ba trượng, rất khó đề phòng.

Loan Loan mở to đôi mắt đẹp mê hồn chăm chú nhìn Bạt Phong Hàn một hồi, rồi dịu dàng đáp: "Dải lụa này của nô gia thoạt nhìn thì tưởng một đôi, kỳ thực chỉ có một sợi, tên gọi Bạch Vân Phiêu, khi xuống hoàng tuyền Bạt huynh chớ có quên!".

Bạt Phong Hàn thuận miệng hỏi tiếp: "Chỉ không biết là do vật gì chế thành?".

Loan Loan mỉm cười: "Có một số chuyện phải giữ bí mật mới hay, sao Bạt huynh không đoán thử xem?".

Khấu Trọng ngồi ngoài lấy làm kỳ quái, không hiểu tại sao trong lúc kiếm bạt cung giương thế này mà một người luôn sảng khoái nhanh nhẹn như Bạt Phong Hàn lại cứ xét nét xem vũ khí đối phương làm bằng chất liệu gì như vậy?

Gã đương nhiên hiểu rất rõ con người Bạt Phong Hàn, y tuyệt đối không vô duyên vô cớ mà làm vậy.

Loan Loan lại thở dài u uất. Bất kề là biểu tình nào trên mặt nàng cũng đều lộ ra một thứ tình cảm nội tâm làm người ta không thể không rung động, thêm vào phong tư tuyệt thế, và gương mặt diễm lệ, đúng là phong tình vạn lượng, làm người ta phải ý loạn tình mê.

Cho dù Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đứng ở lập trường đối diện với nàng, lại càng biết rõ thủ đoạn và lòng dạ ác độc giết người không nháy mắt của nàng hơn, song cũng không thể kiềm nén nổi cảm giác hân thưởng trong lòng.

Đôi môi mọng đỏ của nàng khẽ mấp máy: "Có lẽ hai người không chịu tin, nhưng nô gia quả thật có chút không nỡ lòng hủy đi hai đóa kỳ hoa như hai người. Sau khi các người đi rồi, Loan Loan sẽ cảm thấy hụt hẫng và tịch mịch lắm, nhưng nô gia lại không thể không hạ thủ với hai người, vì vậy mà trong lòng mâu thuẫn vô cùng! Ôi... xem chiêu!".

Ống tay áo khẽ phất lên, để lộ đôi đoản kiếm Thiên Ma Song Chiết sáng lấp lánh.

Trảm Huyền Kiếm của Bạt Phong Hàn chưa có cơ hội công ra thì Loan Loan đã áp sát tới.

Thiên Ma Song Chiết lập lờ như lưỡi độc xà, vẽ lên không trung những đường huyền ảo khiến người ta không thể nắm bắt, tấn công Bạt Phong Hàn từ nhiều góc độ.

Mái tóc dài vốn xõa ngang vai của Loan Loan cũng tung bay lên, vừa đẹp lại vừa ngụy dị. Không khí xung quanh như bị hút sạch, cả không

gian hai trượng dường như đã biến thành một động sâu không đáy.

Bạt Phong Hàn lần đầu tiên cảm nhận được uy lực đáng sợ khi Loan Loan toàn lực xuất kích.

Nàng không hề khoác lác.

Mấy lần trước đích thực nàng đã hạ thủ lưu tình.

Trong giờ khắc quyết định sinh tử này, Bạt Phong Hàn lại bình tĩnh đến bất ngờ, hoàn toàn không vì đối phương quá mạnh mà sinh lòng sợ hãi. Chân khí vận hành trong kinh mạch sau khi được Hòa Thị Bích cải tạo với tốc độ cực hạn. Nhãn thần sáng rực lên, nhìn rõ ràng từng động tác nhỏ nhất của Thiên Ma Song Chiết.

Trong giờ khắc quyết định này, y bất ngờ có một cảm ứng kỳ dị.

Y cảm nhận được chân khí trong nội thể Loan Loan không ngừng biến hóa, không ngừng di động, có lúc tập trung ở Thiên Ma Chiết nơi hữu thủ, rồi lại đột nhiên di động xuống chân, rõ ràng là nàng có thể thay đổi phương hướng tấn công và phương thức xuất chiêu sát thủ trong thời gian cực nhanh.

Ma công trong Thiên Ma Bí Lục quả thật vô cùng đáng sợ.

Bạt Phong Hàn bất chợt nhảy lui nửa trượng, rồi lại phóng vút lên phản kích.

Kiếm khí lăng lệ tới độ khiến người ta phải khó thở giống như một tia chớp rạch nát bầu trời đêm thăm thẳm, phóng thẳng tới vị truyền nhân kiệt xuất nhất của Âm Quý Phái đang thi triển sát thủ với y.

oOo

Từ Tử Lăng bước ra ngoài khoang thuyền.

Dưới ánh đèn mờ mịt của những con thuyền lớn nhỏ đậu hai bên bờ Lạc Thủy, một thân hình thon thả đang đứng quay lưng lại với gã nơi đầu thuyền, người vận kình trang, lưng đeo cổ kiếm.

Từ Tử Lăng thoáng lộ chút ngạc nhiên: "Thì ra là công chúa đại giá quang lâm!".

Đông Minh Công Chúa lạnh lùng hỏi: "Ngươi không nhận ra giọng nói của ta sao?".

Từ Tử Lăng bước đến cách nàng chừng nửa trượng thì dừng lại, chắp tay sau lưng ung dung ngửa mặt nhìn trời: "Làm sao không nhận ra chứ, chỉ là không dám tin vào tai mình mà thôi! Xin hỏi công chúa làm sao biết tại hạ ở đây vậy?".

Đơn Uyển Tinh không đáp mà hỏi ngược lại: "Từ Tử Lăng ngươi có tin ta không?".

Từ Tử Lăng ngây người ra giây lát. Câu hỏi tưởng chừng như đơn giản này lại thật khó trả lời. Gã không có lý do gì để không tin nàng, nhưng cũng chẳng thể tin nàng. Nói cho cùng quan hệ của gã và nàng không được tốt cho lắm.

Đơn Uyển Tinh tỏ vẻ không vui: "Nam tử hán đại trượng phu, lòng dạ không ngờ lại hẹp hòi như vậy".

Từ Tử Lăng cười khổ: "Công chúa bớt giận, chỉ là tại hạ không hiểu hàm ý trong câu nói của công chúa thôi".

Gã cười nói tiêu sái tự nhiên, gương mặt tuấn tú đượm chút u uất

toát lên một vẻ siêu phàm xuất chúng, quyến rũ lạ thường.

Đơn Uyển Tinh khẽ run lên, nói không nên lời.

Hai mắt Từ Tử Lăng xạ ra những tia nhìn sắc bén như muốn soi thấu tâm can nàng, dịu giọng nói: "Trước giờ ta chưa từng nghĩ rằng công chúa sẽ hại ta, như vậy có phải là ta tin tưởng công chúa không?".

Đơn Uyển Tinh có vẻ như sợ hãi ánh mắt của gã, cúi thấp đầu: "Vậy có thể nói cho ta biết tại sao Âm Quý Phái lại dốc toàn lực ra tìm kiếm các người không?".

Từ Tử Lăng đáp: "Bởi vì chúng ta đã cứu được Du di ra khỏi ma chưởng của bọn chúng". Tiếp đó lại giải thích tình hình trước mắt cho nàng nghe.

Nghe xong, Đơn Uyển Tinh liền nói: "Thì ra có Tống nhị công tử âm thầm giúp đỡ các ngươi, chẳng trách chuyện không thể mà các ngươi cũng làm thành có thể". Tiếp đó nàng lại trầm ngâm hồi lâu rồi thở dài: "Hiện giờ e rằng chỉ có chúng ta mới có cách đưa người đi. Cụ thể thế nào rất khó dùng một hai lời giải thích, tóm lại là mẹ ta là một trong những người mà Chúc Ngọc Nghiên phải kiêng nể, người lại biết rất rõ thủ đoạn của mụ ta".

Nàng u uất quay lại nhìn gã, rồi chậm rãi nói tiếp: "Ta vốn định bảo các ngươi giao Hòa Thị Bích ra để trao đổi, nhưng lợi dụng lúc người nguy khốn để trục lợi như vậy sẽ chỉ khiến ngươi càng thêm hận ta! Thôi đi! Hãy để người lại cho ta, mau đến Thiên Tân Kiều cùng hai vị huynh đệ của ngươi kề vai sát cánh chiến đấu đi! Bọn họ đang bị Âm Quý Phái tấn công đấy!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên ngây người ra nhìn nàng.

Thanh âm của Tống Sư Đạo chợt vang lên: "Tử Lăng mau đi đi!".

Từ Tử Lăng cúi mình vái tạ Đơn Uyển Tinh, rồi tung mình phóng lên bờ, biến mất trong màn đêm.

Chương 181: Cục trung hữu cục

Khấu Trọng đứng bên áp trận thấy Loan Loan dùng một thế thủ vô cùng hoàn mỹ, ép Bạt Phong Hàn phải triệt thoái thế công, từ chủ động biến thành bị động, trong lòng không khỏi thầm kêu khổ, biết rằng nếu so về sự giảo hoạt, bản thân thực vẫn còn chưa phải đối thủ của nàng.

Loan Loan có vẻ như cho bọn họ cơ hội quyết đấu công bằng, song sự thực thì chỉ hoàn toàn chẳng phải vậy.

Từ trước tới giờ, bọn ba người Khấu Trọng vào sinh ra tử, hợp tác đã quen, nên đã hình thành một chiến thuật hợp tác bổ trợ cho nhau vô cùng hiệu quả.

Thế nhưng trong tình thế trước mắt, với tính cách quật cường cao ngạo của Bạt Phong Hàn, cho dù biết rõ không tránh khỏi cái chết, cũng quyết chẳng chịu đào tẩu.

Còn Khấu Trọng thì không thể nhúng tay, nếu không về sau bọn gã chẳng còn mặt mũi nào nhìn mặt người khác nữa.

Tất cả đều chỉ dựa vào bản thân Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn sau khi ngạnh tiếp ba chiêu Thiên Ma Song Chiết của Loan Loan, đấu chí dâng lên ngút trời mây. Từ lúc xuất kiếm, y đã nhận ra tâm ý của Loan Loan, song cũng biết mình không còn sự lựa chọn nào khác. Nếu không qua được ải này, y thất bại bị giết thì không cần phai nói, mà cả Khấu Trọng cũng đừng hòng còn mạng rời

khỏi đây. Song mục Bạt Phong Hàn sáng rực tinh quang, chân khí trong kinh mạch trong sát na ngắn ngủi đã tràn đầy, lông tóc toàn thân dựng ngược.

Loan Loan dùng bộ pháp huyền ảo vô định, hai bàn tay ngọc ngà huy động đôi đoản kiếm sáng lấp lánh, hóa thành hai đạo quang ảnh mờ mịt, không ngừng biến hóa theo những góc độ hoàn toàn khác nhau, không ngừng tiếp cận Bạt Phong Hàn.

Xung quanh vang lên những tiếng rít chập chờn khi có khi không, tựa hồ như ma kêu quỷ rú. Nhưng trong phạm vi phương viên ba trượng, không có một trận gió nhẹ, mà một áp lực vô hình khổng lồ không biết từ lúc nào đã ép chặt, khiến Bạt Phong Hàn không thể hô hấp, toàn thân đau nhức như muốn vỡ tung.

Ma công của Thiên Ma Bí Lục, quả thật khiến người ta phải kinh sợ.

Vẫn còn chưa giao phong, mà Bạt Phong Hàn đã có cảm giác mình không thể di chuyển được dù chỉ nửa bước.

Thiên Ma Song Chiết lúc chậm lúc nhanh, thoắt trước thoắt sau, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh ra đòn trí mạng.

Ngồi trên lan can cầu phía sau Bạt Phong Hàn, lúc này Khấu Trọng mới lĩnh giáo được thực lực chân chính của Loan Loan, chẳng trách mà trong một thoáng phân thần, Sư Phi Huyên đã bị nàng ta làm cho thọ thương. Đồng thời gã cũng lập tức định sẵn chủ ý, khi cần thiết sẽ bất chấp tất cả mà xuất thủ đối kháng.

Bạt Phong Hàn gầm lên một tiếng, bất chợt nhảy lui ba bước.

Khấu Trọng kinh hãi đến suýt chút nữa thì ngã ngữa xuống sông.

Trong tình hình này, làm sao có thể thoái lui được chứ?

Đặc biệt khi đối thủ là Loan Loan, truyền nhân kiệt xuất nhất của Chúc Ngọc Nghiên.

Sau khi hấp thu năng lượng kỳ bí của Hòa Thị Bích, mặt tiến bộ rõ rệt nhất của ba người bọn Bạt Phong Hàn chính là cảm quan trở nên mẫn tiệp hơn gấp bội. Nhưng dù như vậy, đối mặt với những chiêu số như thiên ma diệu vũ của Loan Loan, cũng cảm thấy khó thể nắm bắt.

Bạt Phong Hàn dù sao cũng đã khiêu chiến cả thiên hạ, đánh từ ngoại vực vào tới Trung Nguyên, nhãn lực tự nhiên phải cao minh hơn hai gã Khấu, Từ một bậc, thế nhưng thân pháp hờ hững hư ảo như làn khói của Loan Loan lại khiến y có cảm giác mình hoàn toàn không thể phát huy hết thực lực của bản thân.

Nếu như còn tiếp tục mất đi tiên cơ, Loan Loan sẽ dùng thế công hung mãnh tựa phong quyển tàn vân, lấy mạng y trong chỉ vài chiêu nữa. Trong tình cảnh biết rõ mình sẽ chết như vậy, Bạt Phong Hàn mới phát huy tài trí đến độ cực hạn, sử ra một chiêu mà cả Khấu Trọng cũng không thể hiểu nổi.

Quả nhiên y vừa mới nhảy lui, Loan Loan cũng bị ảnh hưởng, Thiên Ma Song Chiết biến thành hai luồng sáng trắng, một trước một sau bắn đến với một tốc độ kinh hồn.

Bạt Phong Hàn bất ngờ khựng người lại giữa không trung, đổi thoái thành tiến. Trảm Huyền Kiếm phóng ra mang theo tiếng rít rợn người, từ bên dưới đâm ngược lên, nhằm đúng vào gò ngực đầy đặn đang lao tới của Loan Loan.

Tình thế lập tức thay đổi.

Giống như là Loan Loan đang tự lao vào mũi kiếm của y vậy.

Loan Loan sớm đã đoán được Bạt Phong Hàn không phải là kẻ sợ hãi thoái lui, tự nhiên nhảy về sau thế này ắt hẳn là còn có biến hóa tiếp theo, nhưng nàng cũng không thể đoán được rằng đối phương đã được dị năng của Hòa Thị Bích cải tạo kinh mạch, có thể hoàn toàn chuyển hướng trong không trung với tốc độ kinh người trong nháy mắt như vậy, chẳng những lực đạo khí thế không hề giảm sút nửa phần, mà còn vì do đã chuẩn bị từ trước, nên kình khí còn tăng lên một bậc.

"Đang! Đang!".

Thiên Ma Song Chiết lần lượt gạt trúng Trảm Huyền Kiếm.

Có thể khiến Loan Loan chuyển công thành thủ thế này, Bạt Phong Hàn có thể xem là người đầu tiên.

Khi Thiên Ma Song Chiết của Loan Loan hất vào Trảm Huyền Kiếm, thân hình hùng vĩ của Bạt Phong Hàn nhẹ nhàng bay ngược lên như một sợi lông mao, còn Loan Loan thì lướt người bay ra xa.

Khấu Trọng nhìn mà tròn mắt há miệng, quên luôn cả việc vỗ tay tán thưởng.

Tiếng cười khúc khích như chuông bạc của Loan Loan vang lên.

Không khí trên cầu lại lưu chuyển bình thường như trước, một cơn gió mát lạnh thổi tới làm y phục Khấu Trọng tung bay.

Song mục Bạt Phong Hàn trợn tròn nhìn Loan Loan không chớp, Trảm Huyền Kiếm chỉ thẳng vào đối phương.

Nếu để nàng áp sát, đảm bảo chưa đến mười chiêu, mạng y sẽ ô hô ai tai lập tức.

Loan Loan dùng một ngón chân cái để chống đỡ cả thân mình mềm mại, tựa một bóng u linh diễm lệ phiêu phiêu hốt hốt, bay từ ngoài xa năm trượng lại gần Bạt Phong Hàn.

Tư thế của nàng đẹp mắt tuyệt vời, bất chợt liên tục xoay tròn ba lượt, y phục phất lên phấp phới, trong nháy mắt chỉ còn cách Bạt Phong Hàn chừng một trượng.

Bạt Phong Hàn đang thủ thế chờ đợi, thì Loan Loan đã thuận theo đã xoay, dùng một động tác hết sức tự nhiên, bắn ra Bạch Vân Phiêu, dệt thành một làn sóng nhấp nhô, tựa như một con linh xà, ngoằn nghoèo uốn khúc, bắn về phía y.

Kình phong dữ dội làm y phục họ Bạt bay lên phần phật.

Gương mặt Bạt Phong Hàn vẫn bình tĩnh lạnh lùng như đá tảng, vô ưu vô hỉ, song mục xạ ra những đạo thần quang khiếp người.

Thế công của Loan Loan tuy lợi hại, nhưng y lại có cảm giác như một tảng đá đè nặng trong lòng vừa rơi xuống, biết rõ mình vẫn còn có thể liều một phen. Từ lúc thế công mà y ngưng tụ đầy đủ khí thể nhất mới phát động bị thế thủ kỳ dị của Loan Loan bức lùi, thì y luôn ở trong thế hạ phong tuyệt đối, đến cả tâm thần cũng bị Thiên Ma Công của đối phương áp chế.

Đó là một thứ cảm giác đáng sợ cực kỳ, giống như toàn bộ tinh thần và thể xác bị đẩy vào một thế giới tách biệt với nhân gian vậy. Cả gió thổi, nước chảy cũng không thể cảm nhận được.

Nhưng vào sát na mà y phá giải chiêu công của Thiên Ma Song Chiết, tất cả đã khôi phục lại trạng thái bình thường.

Ánh trăng ánh sao,tiếng nước chảy và mùi vị quen thuộc của Lạc Thủy lại một lần nữa tràn vào các giác quan của y.

Khấu Trọng ngồi trên lan can cách y ba trượng cũng không khỏi đưa tay lên lau mồ hôi lạnh. Tuy gã không biết cảm nhận của người trong cuộc là Bạt Phong Hàn thế nào, song khi thấy Loan Loan thu hồi Thiên Ma Song Chiết, đổi sang dùng dải lục Bạch Vân Phiêu để dĩ nhu chế cương, thì đã biết không phải là Bạt Phong Hàn không thể uy hiếp Loan Loan.

Bạt Phong Hàn phát ra một tràng cười dài, hào tình tráng khí bốc cao ngất trời, dùng bộ pháp kỳ dị của mình lao thẳng tới Loan Loan, công ra một kiếm.

Kiếm này mang theo lòng tin đã được khôi phục của Bạt Phong Hàn, nhìn thì đơn giản, nhưng kỳ thực đã hợp nhất cả tinh, khí, thần, đạt tới cảnh giới hóa phồn thành giản, lấy khuyết thắng xảo của bậc đại tôn sư.

Chân khí nơi Khí Hải Đan Điền của y ào ạt tuôn ra như thác lũ, điên cuồng chảy trong các đường kinh mạch ra lưỡi kiếm Trảm Huyền, hóa thành những đạo kiếm khí sắc bén vô bì, cách không bắn về phía Loan Loan, thanh thế kinh người.

Nhìn bề ngoài thì Loan Loan vẫn nheo mắt ung dung, gương mặt thanh tú vẫn âm u trầm uất, song sự kinh hãi trong lòng thì chỉ có tăng chứ không giảm.

Với tài trí và tạo chỉ võ học của nàng, cũng không thể hiểu nổi tại sao Bạt Phong Hàn lại đột nhiên trở nên lợi hại như vậy?

Nàng vốn đã định sẵn sách lược, đợi khi vũ khí của mình tiếp xúc với Trảm Huyền Kiếm, sẽ sử ra tuyệt kỹ Khiên Thủ Ngự Long đã khiến hai vị nguyên lão cao thủ của Phi Mã Mục Trường là Thương Bằng và Thương Hạc phải nuốt hận, dùng dải lụa bên tay phải giữ chặt Trảm Huyền Kiếm, rồi dùng Thiên Ma Kình hút chặt đối thủ, lúc đó thì dù Khấu Trọng có muốn nhúng tay vào cũng đã quá muộn rồi.

Chẳng ngờ một kiếm này của Bạt Phong Hàn lại dũng mãnh nhường ấy, lại có cả kiếm khí phá không đi trước, ngoại trừ ngạnh tiếp ra, không còn cách nào khác. Cực chẳng đã, nàng đành biến chiêu đón đỡ, Bạch Vân Phiêu rụt trở lại, ống tay áo phất lên lưỡi kiếm của đối phương.

Đây là lần thứ hai Bạt Phong Hàn buộc Loan Loan phải biến chiêu.

Nhưng y biết rõ không phải là mình thật sự có thể áp chế đối thủ, mà là đã nhìn trúng nhược điểm lớn nhất của Loan Loan, đó chính là không muốn vì giết chết y mà trúng phải một vết thương không thể hồi phục trong thời gian ngắn.

Trận chiến thứ hai giữa nàng và Sư Phi Huyên có thể xảy ra bất cứ lúc nào, Loan Loan đã thắng trận đầu, thế đang thượng phong, tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Chính vì Bạt Phong Hàn đã nhìn thấu điểm này, nên mỗi một kiếm đều không hề nương tay, chiêu nào chiêu nấy đều như muốn lấy mạng đổi mạng, làm Loan Loan vô phương phát huy Thiên Ma Công lên tới cực điểm.

"Bình!".

Trảm Huyền Kiếm chạm nhau với ống tay áo của Loan Loan.

Bạt Phong Hàn như bị điện giật, bị Loan Loan đẩy lui năm bước, suýt chút nữa thì thổ huyết. Y cảm thấy huyết khí nhộn nhạo, hai tai ù ù, may là Loan Loan cũng bị đẩy bật ra sau, nếu không để nàng liên hoàn tấn công, e rằng y khó mà giữ mạng.

Khấu Trọng cuối cùng cũng không nhịn nổi, bật người phóng đến bên cạnh Bạt Phong Hàn, cười ha hả: "Mỹ nhân đã biết lợi hại chưa? Để tiết kiệm thời gian, chi bằng ngươi gọi hết trợ thủ lại đây, mọi người giải quyết một lượt cho nhanh, như vậy không hơn hai người bay đi bay lại trên cầu hay sao? Haha...".

Loan Loan đứng cách đó chừng một trượng, trong lòng thầm hận Khấu Trọng đã phá hoại kế hoạch của nàng, nhưng ngoài mặt vẫn cười ngọt ngào: "Ngươi nói thật hay đấy, rõ ràng là bất chấp quy củ giang hồ, không ngờ lại trở nên đường đường chính chính như vậy".

Khấu Trọng cười hì hì: "Loan mỹ nhân nàng nói đúng quá đi! Hiện giờ giang hồ đã loạn lắm rồi, có ai thích quy củ nữa đâu? Hừ, trở về chuyện chính đi, hiện giờ đã chứng minh ngươi không đủ bản lĩnh để thu thập Phong Hàn huynh, vì thế cứ gọi hết người đến đây trợ lực đi, nhưng chúng ta cũng không đảm bảo sẽ không bỏ chạy đâu đấy nhé".

Loan Loan xưa nay luôn bình tĩnh lạnh lùng, ấy vậy mà lúc này cũng không khỏi biến sắc.

Nên biết rằng võ công của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đã đạt tới cảnh giới mà cho dù vây công cũng không thể thu thập được. Trừ phi hai người liều chết cũng không chạy trốn, hoặc giả ở trong hoàn cảnh khó chạy trốn như trên bình nguyên rộng, thì may ra mới có thể lưu giữ được họ. Nhưng trên Thiên Tân Kiều, bên dưới là sông rộng, bốn bề là nhà cửa san sát, thêm vào thuật đào tẩu của Bạt Phong Hàn và

Khấu Trọng đã đạt tới trình độ đăng phong tạo cực, muốn chặn bắt hai người này, e rằng trừ phi có sư phụ Chúc Ngọc Nghiên của nàng đích thân xuất trận, phối hợp với các cao thủ khác trong phái thì mới làm nổi.

Chỉ hận là sư phụ nàng vì trị thương cho Thượng Quan Long nên đã hao tổn chân nguyên, phải tạm thời tĩnh dưỡng một thời gian, không thể xuất hiện. Do vậy mới do nàng xuất thủ, chẳng ngờ Bạt Phong Hàn lại có thể đỡ được sát chiêu toàn lực xuất thủ của nàng, dẫn đến tình thế tiến thoái lưỡng nan hiện giờ, cũng may là nàng đã có bố trí từ trước, bằng không giờ này càng khó hạ đài hơn.

Bạt Phong Hàn nhếch môi cười nhạt: "Tiên giá của lệnh sư vẫn chưa tới sao?".

Loan Loan bật cười khúc khích, đôi mắt đẹp huyền ảo chăm chú nhìn hai người, dịu dàng nói: "Chi bằng chúng ta đánh cược một phen, nếu như các ngươi có thể phá được Thiên Ma Trận Pháp của bốn vị nguyên lão cao thủ bản phái, chúng ta sẽ để các ngươi đưa Phó Quân Du rời khỏi đây, tuyệt đối không can thiệp nữa".

Khấu Trọng ôm bụng cười ngất: "Nói cho cùng thì vẫn là sợ thuật đào tẩu thiên hạ vô song của chúng ta, hiện giờ bọn ta đã nắm rõ thực lực của ngươi rồi, đâu còn phải sợ gì nữa chứ? Bản thiếu gia đây không hứng thú với đề nghị gì sất, có giỏi thì ra đây, mọi người cao hứng một trận!".

Loan Loan thở dài, gượng cười: "Bản lĩnh lớn nhất của ngươi chính là không biết mình biết người. Người ta phí lời như vậy, mục đích chính là để hoàn thành vòng vây, hiện giờ thì đã xong rồi! Các ngươi thử đào tẩu cho Loan Loan xem nào?"

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn vẫn luôn thầm lưu ý tình hình xung

quanh.

Hai đầu phố hai bên đầu cầu vẫn không một bóng người qua lại, không hề có bất kỳ điều gì dị dạng.

Cách hai đầu cầu chừng trăm bước có thấy vài bóng đại hán võ phục đứng chặn không cho người nào lại gần, nhưng đám này chỉ là lũ chuột nhắt, không thể tạo thành uy hiếp, hơn nữa lại không giống người của Âm Quý Phái.

Hai người đưa mắt nhìn quanh, trong lòng đều lấy làm kỳ quái.

Khấu Trọng chau mày: "Loan mỹ nhân đừng có dọa ta nhé, ta đây nổi tiếng là nhát gan đấy!".

Loan Loan mỉm cười: "Ai lại nỡ dọa một người anh tuấn như Khấu huynh chứ?". Tiếp đó liền cao giọng quát: "Xem tiễn!".

Hai người lấy làm ngạc nhiên.

oOo

Lúc này con thuyền nhỏ của Từ Tử Lăng đã ở trong bóng râm của tán cây bên bờ đê phía Tây của Thiên Tân Kiều, từ xa nhìn tới.

Chỉ cần là người biết suy nghĩ, ắt sẽ nhận ra tình hình trên cầu không hề bình thường. Bởi vì Lạc Dương phồn hoa đô hội nhiệt náo phi thường, ấy vậy mà đoạn phố lớn đáng lẽ phải đông người nhất này lại không một bóng người, các cửa tiệm xung quanh đều đóng chặt cửa.

Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên.

Nên biết rằng Thiên Tân Kiều là một trong ba cây cầu lớn bắc ngang Lạc Thủy, nối liền giao thông Nam Bắc thành Lạc Dương, là chốt giao thông vô cùng quan trọng. Phong tỏa cầu như vậy, không gây hỗn loạn mới là lạ, ít nhất cũng phải làm tắt đường ở hai bên, thế nhưng cảnh tượng trước mắt lại hoàn toàn không phải vậy.

Vậy hiển nhiên là đã có người đang thao túng điều khiển giao thông, dẫn lộ cho người đi đường chyển sang hướng khác. Muốn làm được điều này cần phải có một nhóm võ sĩ đông đảo, được huấn luyên và tổ chức chặt chẽ, và quan trọng hơn hết là phải có sự hợp tác của cư dân Lạc Dương.

Ở Lạc Dương chỉ có hai thế lực có khả năng này. Tập đoàn quân sự của Vương Thế Sung đương nhiên là một. Thế lực thứ hai chính là thế lực ủng hộ Việt Vương Dương Động, mà Độc Cô phiệt đứng sau điều khiển.

Trong chớp mắt, Từ Tử Lăng đã hiểu ra tất cả, đồng thời cũng nghĩ thông tại sao hôm nay Độc Cô Bá lại đến tìm người Thiết Lặc.

Độc Cô phiệt đang chơi trò hai mặt, một mặt hợp tác với Lý Mật, một mặt khác lại cấu kết với Âm Quý Phái và người Thiết Lặc, như vậy thì bọn họ có thể không chịu sự khống chế của bất cứ phía nào.

Lần này Độc Cô phiệt phong tỏa Thiên Tân Kiều, để người Thiết Lặc và Âm Quý Phái phóng tay đối phó hai người Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn có thể là một đại âm mưu dẫn rắn rời hang,

Chỉ cần Vương Thế Sung không giữ nổi bình tĩnh, vọng động xuất quân rời Hoàng Thành nhúng tay vào chuyện này, năm ngàn tinh binh của Độc Cô phiệt sẽ liên hợp với người Thiết Lặc và Âm Quý Phái, với ưu thế đã chuẩn bị sẵn sàng, nhất chiến định giang sơn, đoạt quyền khống chế Lạc Dương.

Tình hình đúng là vô cùng nguy hiểm.

Còn Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng thì đã hãm thân vào nơi nguy hiểm nhất mà không biết.

Một sự thông, trăm sự cũng thông.

Sau khi nghĩ thông vấn đề này, gã cũng hiểu ra tại sao Độc Cô Sách và ái thiếp Bạch Thanh Nhi của Tiền Độc Quan lại đi chung với nhau.

Tiền Độc Quan có lẽ không phải là người của Âm Quý Phái, nhưng khả năng Hà Nam Cuồng Sĩ Trịnh Thạch Như là yêu nhân lại rất lớn.

Thông qua hai người này, Tương Dương thành coi như đã nằm trong tay Âm Quý Phái. Chẳng trách mà Tiền Độc Quan lại không thân thiện với gã và Khấu Trọng như thế. Hiện giờ gã phải làm sao đây?

Chương 182: Thiên la địa võng

"Soạt!"

Tiếng dây cung bật lên.

Thoạt nghe thì như chỉ có một mũi tên bắn ra, kỳ thực là bốn cung tề phát, bởi vì thời gian phát tiễn quá chuẩn, nên nghe ra chỉ như một.

Từ trên nóc bốn tòa lầu cao ở hai bên đầu cầu, bốn mũi tên bắn xuống như bốn tia chớp rạch ngang trời, khi tiếng quát của Loan Loan còn chưa dứt thì đã tới nơi, chiếu cố đầy đủ cả hai người.

"Đang! Đang! Đang! Đang!"

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn huy đao múa kiếm, lưng áp chặt lưng, mỗi người đánh văng hai mũi tên ra xa. Đao kiếm tiễn chạm nhau, tiếng động vang vang khắp cây cầu dài hơn một trăm ba mươi bộ. Bốn mũi tên bắn ra xa, rơi xuống dòng Lạc Thủy.

Khấu Trọng chỉ thấy hổ khẩu tê rần, kinh hãi hỏi Bạt Phong Hàn: "Tiễn pháp của ai mà lợi hại như vậy? Hơn nữa lại có tới những bốn người?"

Bạt Phong Hàn thần sắc ngưng trọng nhfin chằm chằm vào gương mặt xinh đẹp đang mỉm cười của Loan Loan, hạ thấp giọng đáp: "Nếu ta đoán khôn sai, có lẽ đây là Thiết Lặc Vệ dưới trướng Thiết Lặc Vương, thật không ngờ bọn họ cũng đã đến Trung Nguyên."

Khấu Trọng thầm sợ hãi, gã và Bạt Phong Hàn đứng trên mặt đất mà

đã đón đỡ vất vả như vậy, nếu đang ở trên không, tình thế không phải càng hiểm ác hơn sao? Nếu đối phương chỉ có một người, có lẽ còn có thể dựa vào bản lĩnh hoán khí nhanh chóng mới có được sau khi hấp thụ dị năng của Hòa Thị Bích để tránh né, song khi bốn mũi tên do bốn đại hành gia cùng bắn ra một lượt, có thể tránh được hay không vẫn là một ẩn số.

Loan Loan yêu kiều nói: "Bốn mũi tên này chỉ là lễ vật ra mắt thôi, kịch hay còn ở phía sau kìa."

Một tràng cười dài, vang lên ở phía đầu cầu đối diện với Loan Loan.

Khấu Trọng đang quay mặt về hướng ấy, liền thấy ngay một nam một nữ xuất hiện, một người eo hông đeo phi qua, hơi có chút âm dương quái khí, chính là đệ tử đích truyền của Tất Huyền, Tháp Bạt Ngọc.

Bên cạnh y là Thuần Vu Vi, lưng đeo một cay loan đao mà người Đột Quyết vẫn hay sử dụng, rất thích hợp trong khi chiến đấu trên lưng ngựa, sắc mặt như có vẻ giận dỗi, nhưng cũng có chút bất đắc dĩ, ánh mắt u hoài cứ nhìn chăm chăm Khấu Trọng.

Tháp Bạt Ngọc khom người thi lễ với Khấu Trọng, rồi mỉm cười nói: "Lần này phải liên thủ với người khác đối phó Khấu huynh, quả thật là chuyện bất đắc dĩ. Khi trước tiểu đệ đã từng khuyến cáo một lần ở Tương Dương, mong Khấu huynh đừng nên đi cùng với tên tặc tử Bạt Phong Hàn này nữa, đáng tiếc là huynh không nghe lọt tai. Có điều tiểu đệ vẫn niệm tình cũ, đến nay vẫn chưa từng nhúng tay can thiệp vào chuyện của Khấu huynh và Từ huynh... nếu như bây giờ Khấu huynh đồng ý lập tức rời khỏi đây, tiểu đệ và sư muội tuyệt đối không xuất thủ ngăn cản."

Khấu Trọng thở dài, Tháp Bạt Ngọc này tuy tướng mạo cổ quái, nhưng khẳng định không phải hạng xấu xa, hơn nữa lại rất có phong

độ. Lúc này gã lại không thể không quyết chiến sinh tử với y, nghĩ lại cũng thấy hơi đau lòng, cúi đầu buồn bã: "Tháp Bạt huynh liên thủ với Âm Quý Phái ác danh truyền khắp thiên hạ, không sợ ảnh hưởng đến thanh danh của tôn sư sao?"

Thuần Vu Vi nhíu chặt đôi mắt liễu, tỏ vẻ không vui trách móc: "Con người ngươi sao không hiểu gì hết vậy? Chúng ta đến Trung Nguyên mục đích chính là bắt Bạt tặc về Đột Quyết, tất cả những việc khác đều không cần phải quan tâm. Bạt tặc kia thật đáng ghét, mỗi lần đuổi kịp hắn thì hắn lại trốn được, chút nữa thì làm người ta tức chết rồi."

Khấu Trọng còn biết nói gì hơn. Sau khi Bạt Phong Hàn đánh bạn với gã và Từ Tử Lăng, đám người Tháp Bạt Ngọc căn bản không thể làm gì nổi y. Cách duy nhất để hoàn thành nhiệm vụ chính là bắt tay liên thủ với giáo phái có thực lực hùng hậu nhất trong Ma môn, Âm Quý Phái.

Bạt Phong Hàn khẽ nói: "Ta đoán lầm rồi! Tiễn thủ trên bốn tòa lầu kia không phải là Thiễn Tiễn Vệ của Thiết Lặc Vương mà là những cao thủ Đột Quyết từng được Tất Huyền đích thân chỉ điểm."

Khấu Trọng lập tức biến sắc, trầm giọng hỏi: "Có bao nhiêu tên?"

Lần này cùng với sư huynh muội Tháp Bạt Ngọc vào Trung Nguyên còn có Thập Bát Phiêu Kỵ do đích thân Tất Huyền huấn luyện, tinh thông chiến thuật vây công, người nào người nấy đều dũng mãnh vô song. Vì thế cho dù Bạt Phong Hàn võ công đảm lượng hơn người, gặp phải đám người này cũng phải tính đường đào tẩu. Có điều sau nhiều lần giao chiến, Thập Bát Phiêu Kỵ đã bị Bạt Phong Hàn giết mất một số, thế nên Khấu Trọng mới hỏi y câu này.

Bạt Phong Hàn cười khổ: "Chắc là có mười hai tiễn thủ chứ không

phải bốn đâu."

Khấu Trọng khẽ run lên, tới giờ gã mới hiểu tại sao Loan Loan lại tự tin đến vậy.

Chỉ cần những tiễn thủ khác cũng lợi hại như bốn người vừa rồi, khi gã và Bạt Phong Hàn nhảy lên không trung, sẽ lập tức trở thành hai con mồi béo bở làm mục tiêu cho họ, nghĩ tới đây bất giác cảm thấy hối hận vì đã tới Thiên Tân Kiều này.

Đây là một cạm bẫy được bố trí hết sức tinh vi.

Từ góc độ của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nhìn lên thì không thể thấy tình hình trên nóc lầu, còn địch nhân thì có thể nhìn rõ nhất cử nhất động của hai người, bên nào lợi, bên nào thiệt, chắc không cần nói cũng biết.

Huống hồ hai bên cầu còn có hai chiếc thuyền lớn bí hiểm.

Bạt Phong Hàn nói tiếp: "Tại sao bọn chúng vẫn còn kéo dài thời gian vậy?"

Khấu Trọng lại càng biến sắc, ngấm ngầm cảm nhận được cục diện trước mắt tuyệt đối không chỉ đơn thuần là chuyện báo cừu chém giết thông thường.

Đèn đuốc hai bên bờ đột nhiên sáng rực lên, hai chiếc thuyền lớn tối om, mỗi bên cũng đã đốt lên hơn mười chiếc phong đăng nơi đầu thuyền.

Hai người liếc xuống, đều không khỏi thở dài hắt ra một hơi chán nản, biết rõ lần này trừ phi là thần thánh hiển linh, hay Ninh Đạo Kỳ, Sư Phi Huyên liên thủ tới cứu, bằng không đừng hòng còn mạng mà

rời khỏi đây.

Hai con thuyền lớn bắt đầu rời bờ đê, dịch dần ra giữa sông, cùng với huynh muội Tháp Bạt Ngọc với Loan Loan và mười hai tiễn thủ trên bốn tòa lầu chung quanh tạo thành một lớp thiên la địa võng vây Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn vào giữa.

0O0

Từ Tử Lăng lúc này đã đến gần Thiên Tân Kiều hơn, nhìn lên bờ thấy có hơn mười đại hán đang dùng xích sắt để cố định con thuyền lớn giữa lòng sông.

Gã là "người ngoài cuộc" nên lại càng nắm rõ tình thế nguy hiểm lúc này hơn Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, trong lòng thầm nhủ tất cả những bày bố này của địch nhân đều chỉ để đề phòng hai người bọn Khấu Trọng nhảy xuống Lạc Thủy trốn thoát.

Đó cũng là phương pháp đào tẩu duy nhất.

Nghĩ tới đây, gã không do dự gì nữa, lập tức trườn mình lặn xuống nước.

0O0

Trên đài quan sát của hai con thuyền lớn có hơn mười người hoặc đứng hoặc ngồi, không ai là không lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn lúc này đang đứng giữa ánh đèn sáng rực tựa ban ngày.

Trên đầu thuyền ngoại trừ những đại hán cầm đèn, còn có hơn mười tay cung tiễn thủ vận kình trang, ai nấy thái độ hung hăng, tỏ ý quyết tâm không để hai người đào tẩu.

Nếu là lúc bình thường, cho dù có thêm các thần xạ thủ Đột Quyết ở trên lầu cao, cũng không làm gì được hai người Khấu, Bạt.

Song nếu phải giao chiến với hạng cao thủ tuyệt thế như Loan Loan mà bọn họ muốn phá vây đào tẩu, như vậy các cung tiễn thủ ở bốn phía và trên thuyền hai bên cầu sẽ trở thành uy hiếp chí mạng.

Chỉ còn hai con đường ở hai đầu cầu nam bắc hco hai người lựa chọn.

"Bình!"

Từ chiếc thuyền bên phía tây vang lên tiếng một cây trượng dậm mạnh xuống, làm chấn động cả màng nhĩ chúng nhân.

Đệ nhất cao thủ Độc Cô phiệt Vu Sở Hồng an nhiên ngồi trên thái sư ỷ giữa đài quan sát của con thuyền lớn, hai mắt sáng rực tinh quang, nhìn chằm chằm vào hai người Khấu, Bạt trên cầu từ khoảng cách sáu trượng. Bích ngọc trượng trong tay phải chống xuống đất. Chỉ nghe bà ta cười lên một tràng khó nghe như cú kêu, rồi lại ho khục khặc, cất giọng khan khan nói: "Tiểu Bá đâu rồi? Có phải các ngươi đã làm gì nó rồi không?"

Sau lưng bà ta có khoảng hơn mười người, nam nữ gầy béo cao thấp đủ cả, trong đó nổi bật nhất tự nhiên chính là Độc Cô Phượng, những người khác thì Khấu Trọng chỉ nhận ra có mình Độc Cô Sách, nhưng người nào người nấy đều ăn mặc hoa lệ cầu kỳ, xem ra đều là cao thủ trong Độc Cô phiệt cả.

Chỉ riêng bọn họ, cũng thừa đủ thu thập hai người bọn gã rồi.

Trên chiếc thuyền còn lại là đám người Đột Quyết do Đột Lợi dẫn

dầu, nhân số chưa đến mười người, song người nào người nấy đều nhãn thần như điện, rõ ràng là cao thủ bậc nhất nhì, nhưng lại không có ai là nữ nhân. Ba Đại Nhi đương nhiên cũng không ở trong số này.

Từ sau khi Tháp Bạt Ngọc và Thuần Vu Vi hiện thân, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đã sớm đoán được chuyện này không thể thiếu phần của Long Quyển Phong Đột Lợi rồi.

Trong số thủ hạ của y, Khấu Trọng nhận ra được hai người, chính là Song Thương Tưởng Nhan Lý Hồi và Hãn Sư Mục Thiết Hùng, hai người này năm xưa đã cấu kết với Lý Mật và Tổ Quân Ngạn, bắt cóc Trác Kiều, rồi đặt cặm bẫy ám toán Trác Nhượng ở miếu hoang.

Lúc này trong mắt Đột Lợi hiện ra thần sắc vui mừng, cười ha hả: "Lão phu nhân không cần lo lắng, chỉ cần bắt sống hai tên tiểu tử này, bắt bọn chúng khấu đầu gọi mẹ cũng chỉ cần một câu là được."

Khấu Trọng hít sâu một hơi thanh khí, thấp giọng dặn Bạt Phong Hàn: "Xem ra đây chính là âm mưu của người Thiết Lặc mà tên tiểu tử Phục Khiên đó nói rồi."

Lời còn chưa dứt, phía sau Loan Loan đã vang lên tiếng y phục phất gió phần phật, bốn người lăng không bay tới, dẫn đầu là Phi Ưng Khúc Ngạo, phía sau là ba đồ đệ của ý, Trường Thúc Mưu, Hoa Linh Tử và Canh Ca Hô Nhi.

Bốn người đứng lại sau lưng Loan Loan, lạnh lùng không nói tiếng nào, thần thái như muốn ăn tươi nuốt sống hai người Khấu, Bạt.

Tất cả các đường đào tẩu trên không, dưới mặt đất hay trên sông đều đã bị phong bế, hình thành một thế trận thiên la địa võng, khiến hai người có cánh cũng không thể thoát được.

Hai người giờ mới hiểu ra, bốn thế lực này sớm đã có âm mưu liên thủ đối phó ba người, còn việc cứu Phó Quân Du chẳng qua chỉ là giọt nước làm tràn ly, dẫn đến cục diện trước mắt này thôi.

Từ khi rời khỏi sào huyệt bí mật của Nhậm Ân, hành tung của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đã lọt vào tầm giám thị của địch nhân, sau khi biết hai người đi về phía Thiên Tân Kiều, chúng lập tức điều động nhân mã, quyết định ra tay ở đầu mối giao thông quan trọng này.

Hiện giờ hai người đã bị dồn vào tuyệt cảnh, ngoại trừ lực chiến đến chết ra, không còn sự lựa chọn nào khác. Sự thực thì kết cục này cả hai đều chưa từng nghĩ tới.

Đôi mắt đẹp mê hồn của Loan Loan hiện ra những thần sắc phức tạp. Chỉ nghe nàng thở dài u uất; "Chỗ này không còn chuyện của nô gia nữa, chư vị tiền bối cao minh hãy liệu giúp! Nô gia còn chuyện phải đi làm nữa!

Đột Lợi thi lễ nói: "Loan tiểu thư cứ tự tiện, có cơ hội hi vọng được gặp gỡ tiểu thư nhiều hơn."

Nhìn thần tình của y, liền biết ngay là đã mê đắm sắc đẹp của Loan Loan rồi. Sự thực thì tất cả nam nhân có mặt tại trường, không ai là không ý loạn tình mê trước sắc đẹp của nàng.

Loan Loan liếc mắt nhìn Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, thở dài khe khẽ: "Bạt huynh, Khấu huynh, hai vị hãy bảo trọng!"

Nói đoạn lắc mình biến mất.

Hai người tuy nghĩ đến chuyện nàng sẽ đi truy kích Từ Tử Lăng, nhưng lúc này bản thân còn khó bảo vệ được, chỉ đành trừng mắt

nhìn nàng bỏ đi.

Khúc Ngạo bước lên ba bước, đứng lại ở vị trí lúc nãy của Loan Loan, hất vạt áo phía trước lên, buộc vào thắt lưng, ngửa mặt cười khùng khục: "Oan có đầu, nợ có chủ, hôm nay để Khúc Ngạo này rửa mối hận giết con, Khấu Trọng! Để lão phu xem ngoại trừ đào tẩu ra thì ngươi còn bản lĩnh gì nữa?"

Khấu Trọng bước ra từ sau lưng Bạt Phong Hàn, vỗ nhẹ lên Tỉnh Trung Nguyệt sau lưng, cười lớn: "Khúc lão đầu quả nhiên có chút bản lĩnh, không biết lúc ngươi đơn đả độc đấu với bản nhân, có kẻ nào xuất thủ tương trợ không vậy?"

Đột Lợi bật cười: "Quả nhiên là hạng vô tri, chết đến nơi rồi mà vẫn khẩu xuất cuồng ngôn. Khúc đại sư xin hãy lập tức xuất thủ, để bản nhân xem đao của hắn có cứng như cái miệng không?"

Chỉ riêng mấy câu này đã có thể thấy Đột Lợi rất có tâm cơ. Bởi vì nếu để Khúc Ngạo tự trả lời, do thân phận địa vị của mình, thế nào y cũng không thể để người khác nhúng tay. Lúc đó chẳng may có gì sơ thất, chỉ cần Khấu Trọng có thể lưỡng bại câu thương, người khác muốn xuất thủ can dự hay trợ giúp cũng là vấn đề.

Nhưng Đột Lợi nói ra những lời này, chẳng những giữ thể diện cho Khúc Ngạo, lại chặn cứng họng Khấu Trọng, muốn nắn muốn buông đều được lợi. Trường Thúc Mưu đứng sau lưng Khúc Ngạo cười đắc ý: "Khấu huynh hồ đồ thật hay giả vậy, lần này đâu phải quyết đấu theo quy củ giang hồ gì. Hai vị nhân huynh đều là giang hồ mà ai cũng muốn tru diệt, bọn ta đầu cần lễ số quy củ làm gì?"

Tuy y vừa nói vừa cười, nhưng ai ai cũng nghe ra sự căm hận trong đó, cho dù dốc hết cả nước ngũ hồ hải ra cũng không thể nào rửa sạch được.

Khấu Trọng mỉm cười tiêu sái, liếc mắt nhìn Bạt Phong Hàn, rồi đảo mắt nhìn những cường địch đang vây kín xung quanh, cuối cùng mới dừng ánh mắt lại trên người Khúc Ngạo, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi: "Khúc đại sư không phải đã hẹn tên tiểu tử râu xồm giờ Tý đêm nay tỷ võ rồi hay sao? Hiện giờ là lúc nào rồi? Đừng để vì chết hay bị thương mà kéo dài thời gian, kẻo những kẻ không biết chuyện lại tưởng Khúc đại sư sợ đấy!"

Tất cả những người có mặt tại trường, bao gồm cả Vu Sở Hồng đều ngấm ngầm khâm phục trước đảm lượng của Khấu Trọng, nếu đổi lại là người khác, trong hoàn cảnh biết chắc mình khó thoát cái chết như vậy, liệu có ai có thể ung dung cười nói giống như gã, lại còn mồm năm miệng mười, dáng vẻ dương dương tự đắc nữa.

Khúc Ngạo thủy chung vẫn là đại tôn sư một phái, trong khoảnh khắc quan trọng trước khi quyết chiến này, vẫn không hề động khí trước sự châm biếm của đối phương, chậm rãi bước lên phía trước, mỉm cười nói: "Thu thập tên tiểu tử ngươi cần đến nửa canh giờ sao? Động thủ đi!"

Khí thế lăng lệ lập tức bức tới.

Khấu Trọng khẽ cúi người về phía trước, song mục sáng rực lên nhưhai ngọn lửa, nhìn chằm chằm vào Khúc Ngạo, giống như một con báo đang ngắm nhìn vật săn của mình tiến lại gần vậy.

Trên trời trăng sao lấp lánh, dưới cầu nước chảy lững lờ, cảnh đẹp mê hồn, nhưng không ngờ lại bị bao phủ bởi một đám mây chiến tranh u ám.

Đại chiến lập tức sẽ bắt đầu.

0O0

Từ Tử Lăng dán mình xuống lòng sông, lặn xuống bên dưới chiếc thuyền của Độc Cô phiệt, trong lòng do dự phân vân. Với hạng cao thủ như Vu Sở Hồng và Độc Cô Phượng, gã chỉ cần dụng lực một chút vào đáy thuyền là sẽ làm đối phương cảnh giác ngay, huống hồ gã còn muốn đục một lỗ lớn.

Có điều không phải là không có cách.

Gã đưa hai tay ra trước, ấn vào đáy thuyền, không ngừng tập trung chân khí về Khí Hải.

Trong lòng gã cũng không khỏi có chút khẩn trương, tuy rằng chân khí nhiều khi được hình dung là sắc bén như đao kiếm, nhưng rốt cuộc có thật sự cắt gọt chặt chém được như đao kiếm hay không, đặc biệt là trong trường hợp đáy thuyền làm bằng gỗ cứng rắn phi thường như lúc này thì chưa ai kiểm chứng.

Sau nhiều năm nghiên cứu và tu luyện, gã đã đạt đến cảnh giới chân khí thu phát tùy tâm, mạnh, yếu, nhanh, chậm hay cách thổ kình, phương xoáy đều có thể khống chế dễ dàng như một phần cơ thể mình vậy.

Nhưng gã chưa từng tưởng tượng mình có thể dùng chân khí tạo thành hình thái thực thể.

Khi đối địch, gã có thể mượn đầu ngón tay, quyền chưởng để tổ hợp biến hóa, tùy theo tình hình mà sử dụng, nhưng vẫn không thể thật sự biến chân khí thành một hình dáng thực thể.

Với tu vi của gã hiện nay, đương nhiên có thể đấm vỡ đáy thuyền một lỗ lớn, hoặc dùng chưởng chỉ xuyên thủng đáy thuyền, nhưng

như vậy chắc chắn không thể giấu được những cao thủ trên thuyền. Vậy thì kế hoạch sẽ không còn linh nghiệm nữa.

Lúc này chân khí trong cơ thể gã đã dồn nén tới độ cực hạn. Từ Tử Lăng nghiến răng, ồ ạt phát kình. Kình lực dương cương vừa nhanh vừa mạnh, hóa thành âm kình vừa chậm vừa mềm mại, kình lực lấy song chưởng làm tâm tản ra theo một hình tròn chừng sáu thước.

Chỗ tâm đường tròn dần dần hõm lại, nhưng không hề phát ra tiếng gỗ bị vỡ vụn.

Từ Tử Lăng cũng không ngờ lại có hiệu quả như vậy, đưa tay móc phần bị hõm xuống ra, ngón tay xuyên vào thớ gỗ, tựa như chọc vào miếng đậu hũ vậy. Từ Tử Lăng cũng phải giật mình đánh thót, không ngờ mình lại lợi hại đến thế. Gã rút ngón tay, lưu lại trên thớ gỗ một lỗ thủng sâu hoắm, nhưng do đáy thuyền qua dày, nên vẫn chưa xuyên thủng được.

Đang định chọc tay vào ngoáy thêm ra, thì gã chợt phát giác bột gỗ ở chỗ bị thủng đó từ từ tan ra.

Đang thầm khen lợi hại thì gã đột nhiên giật mình cảnh giác.

Sóng ngầm truyền tới không ngừng, rõ ràng là đã có người nào đó đang làm gì dưới nước.

Từ Tử Lăng thầm kinh hãi.

Chẳng lẽ gã cẩn thận đến thế mà vẫn không giấu nổi địch nhân?

0O0

Khấu Trọng tuy làm ra vẻ liều mạng quyết chiến, nhưng miệng lại cố

hạ thấp giọng hỏi Bạt Phong Hàn: "Phía nào?"

Bạt Phong Hàn đương nhiên hiểu được ý ngã, nhưng chỉ cười khổ mà không dám. Địch nhân quả thực quá mạnh, phương pháp duy nhất chính là phá vây đào tẩu, nhưng lựa chọn phía nào để đào tẩu, lại là một vấn đề khó quyết định vô cùng. Nhìn bề ngoài, tự nhiên là phía huynh muội Tháp Bạt Ngọc và Thuần Vu Vi là thực lực yếu nhất, nhưng đây cũng rất có thể là một cạm bẫy.

Bạt Phong Hàn nhìn lên một tòa lầu cao, nhìn thấy bóng người ẩn hiện, liền trầm giọng nói: "Lạc Thủy!"

Khấu Trọng gật đầu biểu thị đồng ý.

"Cheng!"

Tỉnh Trung Nguyệt rời bao, đao khí lăng lệ lập tức bức tới phía Khúc Ngạo, Bạt Phong Hàn hừ lạnh một tiếng quát: "Khúc Ngạo trở thành chó của người Đột Quyết từ lúc nào vậy?"

Khúc Ngạo lão luyện hơn người, vậy mà cũng phải thoáng ngạc nhiên trước câu nói khắc bạc này của Bạt Phong Hàn, khí thế lạp tức giảm đi hai phần. Nên biết rằng Đột Khuyết thế mạnh, Thiết Lặc thế yếu, vì vậy người Thiết Lặc phải thuần phục người Đột Quyết cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Câu nói này đã làm Khúc Ngạo liên tưởng đến mặt này, nên khí thế mới tiêu giảm phần nào.

Không để bất kỳ ai có cơ hồi lên tiếng, Bạt Phong Hàn đã phóng tới, vượt qua Khấu Trọng, Trảm Huyền Kiếm bổ xuống đầu Khúc Ngạo như lưỡi tầm sét.

Tiếng quát tháo vang lên rầm trời, địch nhân ào lên trợ thủ, không ngờ Bạt Phong Hàn chỉ mới giở chút thủ đoạn đã thay đổi toàn bộ

tình thế.

Càng loạn thì y và Khấu Trọng càng có cơ hội đào tẩu.

0O0

Tình cảnh trước mắt làm Từ Tử Lăng run cả người, thầm nhủ may mắn.

Thì ra địch nhân đang chăng hai tấm lưới móc câu lớn bên dưới Thiên Tân Kiều, đặt dưới mặt nước chừng nửa thước, nếu như Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nhảy xuống sông đào tẩu mà không bị bắt sống mới là chuyện lạ.

Từ Tử Lăng biết chuyện không thể chậm trễ, vội vàng lặn xuống bên dưới tấm lưới.

Chương 183: Ba người đồng lòng

Khúc Ngạo từng nhiều lần giao thủ với Bạt Phong Hàn, tự cho rằng đã rõ thực lực của y như lòng bàn tay, nên chẳng hề sợ hãi, hừ lạnh một tiếng, hai tay xoè ra, lần lượt chộp về phía Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng, vừa xuất thủ đã sử ngay ra tuyệt chiêu Ưng Biến Thập Tam Thức, hòng dồn đối phương vào chỗ chết.

Song trảo của y phối hợp với bộ pháp di động cực nhanh, phong tỏa toàn bộ đường tấn công của đối thủ, lại vừa có thể đoạt binh khí, đích thực lợi hại phi thường. Khi y phát huy Ưng Biến Thập Tam Thức đến cực hạn, song thủ của y sẽ giống như lọt vào giữa hư và thực, ẩn ẩn hiện hiện, như hư như ảo, khiến người ta không thể phòng bị.

Trước đây Bạt Phong Hàn cũng chính vì suýt nữa bị y lấy mạng bằng chiêu này, nên đã cố ý động thủ trước, tìm các dùng lời lẽ làm tiêu hao khí thế. Tiếp đó là y muốn dựa vào đột phá đạt được sau khi hấp thu dị năng từ Hòa Thị Bích, đả kích lòng tin của Khúc Ngạo.

Nhân vật tuyệt đỉnh như Khúc Ngạo, bất luận là bị đả kích thế nào, cũng vẫn có một gốc rễ cực kỳ vững chắc, khó thể dao động, muốn thắng y vốn đã không dễ, muốn giết y lại càng không thể. Vì vậy, nếu nếu muốn đánh bại Khúc Ngạo, thì phải có thủ đoạn kinh thiên động địa, nằm ngoài dự liệu của tất cả chúng nhân, chẳng những cần công phu, mà còn cần cả sự phối hợp của tâm pháp, cơ trí, chiến lược và nhiều thứ khác.

Bạt Phong Hàn xông lên phía trước, Khấu Trọng lại lướt người về

phía sau, tránh khỏi trảo phong của Khúc Ngạo, nhảy lên lan can cầu, lập tức tiếng dây cung bật lên tanh tách, mười tăm tiễn thủ trên thuyền của Độc Cô phiệt đã đồng loạt buông tên, nếu gã muốn nhảy xuống sóng đào tẩu, đầu tiên phải nghĩ cách không biến thành con nhím trước đã.

Còn chiêu này của Khấu Trọng chỉ đơn thuần là để thăm dò.

Gã tự vấn mình có thể tránh hết được những mũi tên này, nhưng lại không thể nắm chắc mình có thể ở trên không tránh được những mũi tên bắn từ trên lầu cao xuống. Nguy hiểm nhất chính là lúc vừa mới xuống mặt nước, tốc độ của gã sẽ bị giảm bớt do sức cản của nước, nên càng dễ trúng tiễn hơn.

Huống hồ đối phương vẫn còn những cao thủ như Vu Sở Hồng và Độc Cô Phượng đang hăm he đợi sẵn, chỉ cần bọn họ phóng ám khí, hoặc cách không đánh ra một chưởng hai quyền, thì mạng của gã sẽ nguy cấp đến nơi.

Gã thở hắt ra một hơi, rồi nhảy ngược trở lại. Lúc này Bạt Phong Hàn đã giao phong với Khúc Ngạo.

Sư huynh muội Tháp Bạt Ngọc và bọn Trường Thúc Mưu đang bức tới thấy Khấu Trọng nhảy lui, liền lập tức dừng bộ, chỉ thu hẹp vòng vây lại, đứng ngoài năm trượng giám thị.

Nhưng Độc Cô Phượng bên thuyền của Độc Cô phiệt và Song THương Tướng Nhan Lý Hồi cùng với một cao thủ Đột Quyết khác đang từ hai bên lăng không phóng tới thì không thể nói dừng là dừng.

Từ phản ứng của bọn họ., cũng có thể nhìn ra công lực ai cao ai thấp thế nào.

Độc Cô Phượng thấy Khấu Trọng không có ý cùng Bạt Phong Hàn hợp kích Khúc Ngạo, liền theo đúng kế hoạch đã định, đổi khí trên không, lộn một vòng quay trở lại thuyền, động tác duyên dáng như múa, liền mạch như hành vân lưu thủy, không hề thấy một chút miễn cưỡng nào.

Nhan Lý Hồi và tên cao thủ Đột Quyết còn lại thì không có bản lĩnh này, thêm vào bản tính dũng mãnh hiếu chiến của người Đột Quyết, nên cứ thế thuận đà bỏ nhào vào Khấu Trọng, song thương đơn đao như cuồng phong bạo vũ ập xuống đầu Khấu Trọng.

Khấu Trọng như chẳng hề coi thế công như lang như hổ của đối phương vào đâu, hiên ngang đứng giữa cầu, cười khanh khach: "Hai chúng ta có thể khiến các vị lao sư động chúng, phí bao tâm cơ, thật là vô cùng vinh hạnh!"

Chữ cuối cùng vừa thoát ra khỏi miệng, gã đã lắc mạnh người, tránh khỏi song thương của Nhan Lý Hồi, Tỉnh Trung Nguyệt vung lên đỡ thẳng lấy đơn dao lăng không chém xuống của tên cao thủ Đột Quyết kia.

Phía bên này Khúc Ngạo mắt thấy sắp chộp được Trảm Huyền Kiếm của Bạt Phong Hàn tới nơi thì chẳng ngờ đúng vào sát na ngắn ngủi lúc ngón tay y sắp chạm vào thâm kiếm, Trảm Huyền Kiếm đột nhiên trầm xuống ba thốn như có kỳ tích, không ngừng biến hóa trong một không gian cực kỳ nhỏ hẹp, tựa như có thể đâm vào bất cứ một bộ vị nào trên bàn tay đang xoè ra của Khúc Ngạo.

Khúc Ngạo cũng là tay lão luyện hơn đời, vậy mà cũng không khỏi kinh hãi. Một trảo tưởng chứng như rất đơn giản, nhưng sự thực là sự thành quả của sáu mươi năm kinh nghiệm chiến đấu, nhãn lực và phán đoán.

Nơi y đặt chân chính là góc chết mà sức uy hiếp của Trảm Huyền Kiếm giảm xuống mức thấp nhất, đầu tiên là bức đối phương phải biến chiêu ứng tiếp, kế đó là một trảo vô cùng thần ký, trong linh hoạt lại có thuần chân, lấy tốc độ, góc độ và sự phán đoán chiêu số của đối phương làm chuẩn mực. Nhưng thật không ngờ, Bạt Phong Hàn chẳng những không tránh không né, mà còn có năng lực phản kích ngược lại, công lực tăng tiến tột bậc, làm sao không khiến y kinh hãi cho được?

Trảm Huyền Kiếm đột nhiên hất lên uyển mạch của y.

Khúc Ngạo kinh hãi lại càng thêm kinh hãi, vột rụt hữu thủ về, hai vai bất động, chân phải nhằm mắt cá chân Bạt Phong Hàn đá ra một cước, âm độc cực kỳ.

Bạt Phong Hàn nở một nụ cười khinh mạn, bộ pháp biến đổi, đồng thời chuyển kiếm qua tay tả, kiếm khí bất chợt tăng lên gấp bội, bao trùm cả Khúc Ngạo lúc này đã tiêu ta nhuệ khí lẫn lòng tin trong màn kiếm ảnh rợp trời.

0O0

"Đang!"

Hai thanh đao chém xả vào nhau, làm hoa lửa bắn tung toé.

Loa Hoàn Kình bộc phát.

Sau khi kinh mạch được cường hóa, phân lượng và tốc độ chân khí chuyển vận trong nội thể của Khấu Trọng tăng lên gấp bội, khí thế như muốn quét sạch ngàn quân.

Tên cao thủ Đột Quyết kia đã lao qua khoảng cách sáu trượng, khí thế lực đạo đều đã hao phần nào, nên lập tức nếm đòn.

"Hự!"

Cả người lẫn đao bị Khấu Trọng đánh cho bay lên không trung như một chiếc lá, miệng y thổ ra một búng máu tươi, rồi rơi thẳng xuống lòng sông.

Khấu Trọng cười dài: "Có vậy mà thôi! Có vậy mà thôi!"

Tỉnh Trung Nguyệt lại vung lên tưởng chừng như hết sức tùy tiện, đỡ lấy thế công đầy uy lực Nhan Lý Hồi, phát ra những tiếng leng keng liên miên bất tuyệt.

Đột Lợi lúc này đã bay lên khỏi con thuyền lớn, đón lấy tên thủ hạ vừa bị đánh bay xuống sông. Cùng lúc đó bốn thuộc hạ khác của y cũng phóng vút lên, định báo thù cho đồng bọn.

Vu Sở Hồng cũng đã ngứa ngáy chân tay, dậm chân như muốn phóng tới, nhưng thủy chung vẫn phải giữ thân phận, nên đành để phía Đột Lợi đánh trước trận đầu.

Võ công của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn thực sự đã nằm ngoài sự tưởng tượng của tất cả chúng nhana.

Trận chiến của Bạt Phong Hàn và Khúc Ngạo càng kinh thế hãi lực hơn nữa.

"Cách!"

Khúc Ngạo liên tiếp thi triển hơn mười loại thủ pháp, khó khăn lắm mới khẽ quét trúng Trảm Huyền Kiếm.

Từ khi bắt đầu giao thủ, đây mới là lần đầu tiên bọn họ tiếp xúc thực sự, chiêu thức biến ảo hung hiểm nhường nào, thiết tưởng không cần nói cũng có thể đoán ra được.

Bạt Phong Hàn chỉ thấy trường kiếm trong tay mình như bị thiết chùy liên tiếp đập mạnh vào chín cái, cổ tay tê rần, thầm khen đối phương lợi hại. Khi y chuyển kiếm trở lại tay phải, Khúc Ngạo đã nhân cơ hội này, nhảy lên không trung, toàn lực thi triển Ưng Biến Thập Tam Thức.

Không ngờ như vậy lại đúng ý của Bạt Phong Hàn, chỉ nghe y cười khanh khách: "Những ngày phong quang của Khúc Ngạo ngươi qua rồi, bằng không sao lại trúng kế đơn giản này chứ?"

Lời vừa dứt thì kiếm cũng đã công ra, tạo thành một đóa hoa kiếm rực rỡ, mang theo tiếng ì ùng như có sấm nổ, nhưng lại hết sức tự nhiên, mỗi kiếm đánh ra đều uy lực phá thạch kinh thiên, cơ hồ như y từ đầu luôn ẩn giấu thực lực, đến tận lúc ngày mới toàn lực xuất thủ, hòng tốc chiến tốc thắng vậy.

Bên kia Song Thương Tướng Nhan Lý Hồi hự lên một tiếng thảm thiết, đầu vai trúng đao, bay ngược về sau hơn trượng giống như một con diều đứt dây, rơi bịch xuống trước mặt sư huynh muội Tháp Bạt Ngọc, một cây thương rời khỏi tay bay đi, hoàn toàn không còn khả năng tái chiến.

Khấu Trọng hoành đao đỉnh lập, vận công chờ đợi bốn cao thủ Đột Quyết đang bổ tới. Dù trong tình thế khẩn bách, gã vẫn hết sức chú ý quan sát động tĩnh xung quanh.

Chỉ thấy trên mặt Đột Lợi nở một nụ cười lạnh lẽo, cơ hồ như không hề coi chuyện hai tên thủ hạ bị thương vào đâu, thái độ tự tin nhàn

nhã lạ thường.

Bên thuyền Độc Cô phiệt, lão bà tử tính tình nóng như lửa Vu Sở Hồng vẫn ngồi yên trên thái sư ỷ, còn Độc Cô Phượng thì đang thì thầm nhỏ to gì với bà ta, thần thái cũng tự nhiên như không, chẳng hề để ý đến việc gã và Bạt Phong Hàn đang chiếm thế thượng phong.

Sau lưng Tháp Bạt Ngọc có hai tên đại hán chạy ra, dìu Nhan Lý Hồi về phía sau.

Bọn ba người Trường Thúc Mưu tuy vẫn hoàn thần chú ý đến trận chiến giữa Khúc Ngạo và Bạt Phong Hàn, nhưng lạ là không ai xuất thủ trợ giúp sư phụ.

Khấu Trọng là người tinh minh cơ trí, lập tức nhận thấy có điểm gì đó không thỏa đáng ở đây, nhưng địch nhân đã tới nơi, gã nào đâu còn thời gian nghĩ ngợi, vội vàng giơ đao ứng chiến.

0O0

Lúc này Từ Tử Lăng ở dưới cầu đã dùng trủy thủ lặng lẽ cắt một lỗ lớn ở tấm lưới mà không ai hay biết, lại dùng tay giữ chặt, đề phòng lưới bị dòng nước làm lay động, để địch nhân phát giác.

Nhưng sự lo lăng và nôn nóng trong lòng gã, thật không thể hình dung được.

Đồng thời gã lại hối hận vì đã giở thủ đoạn dưới đáy thuyền của Độc Cô phiệt.

Đáy thuyền bất cứ lúc nào cũng có thể bị "tan rã", khi nước sông tràn vào khoang thuyền. Vu Sở Hồng và Độc Cô Phượng ở bên trên chắc

chắn sẽ đoán được có người đang ẩn nấp dưới đáy sông, như vậy kế hoạch của gã sẽ hoàn toàn bị phá vỡ.

Một mặt khác là vấn đề phối hợp về thời gian.

Địch nhân bố trí lưới móc câu ở dưới lòng sông, mục đích chủ yếu là muốn sinh cầm hai người Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, vì vậy nhất định sẽ dùng mọi cách tạo áp lực buộc hai người cảm thấy Lạc Hà là con đường đào tẩu duy nhất. Do vậy gã không lo hai người sẽ không chạy theo đường này, nhưng lại lo rằng bọn họ không thể phá vây đào tẩu trước khi đáy thuyền bị nước tràn vào. Đúng vào lúc này, gã ngẩng đầu lên nhìn, vừa hay thấy Khúc Ngạo nhảy lên không trung.

Suýt chút nữa thì gã nhẩy cẩng lên, không do dự thêm nữa, lập tức bắt tay hành động.

"Canh canh!"

Lúc này cây thương của Nhan Lý Hồi mới rơi xuống đất.

0O0

Trảo và kiếm trong chớp mắt đã liên tiếp chạm nhau bảy lần, song phương đều xuất chiêu như điện, toàn thân công lực ngưng tụ, tuy chỉ có vài chiêu, nhưng còn hung hiểm và vất vả hơn cao thủ bình thường đánh cả trăm chiêu ngàn hiệp, không gian như bị sát khí hừng hực của thiên quân vạn mã bao trùm.

Sự thực thì đến lúc này, nếu chỉ luận công lực chiêu số, Bạt Phong Hàn vẫn còn kém Khúc Ngạo một bậc, thế nhưng y lại biết dùng tài trí và thủ đoạn hơn người của mình để làm tiêu hoa khí thé và đả kích lòng tự tin của đối thủ, lại vì Khúc Ngạo đánh giá thấp kẻ địch, nên đã nhất thời không phòng bị để y chiếm mất tiên cơ, nhuệ khí tăng lên

gấp bội. Chỉ nội điểm này đã có thể thấy thiên tư của Bạt Phong Hàn đích thực cao hơn nhân vật đại tôn sư danh chất tứ hải này rồi.

Nhân ưu thế trước mắt, y phải bước một bước quan trọng nhất, để tìm ra sinh lộ, bằng không sẽ không còn cơ hội nào nữa. Bạt Phong Hàn hú một tiếng chói tai, nhảy xéo lên, kiếm thế bung ra như cầu vồng, xạ thẳng vào Khúc Ngạo đang lơ lửng trên không.

Khấu Trọng biết ngay Bạt Phong Hàn nhắc nhở gã thời khắc đào tẩu đã tới, vội vàng vận hết toàn lực gầm lên, đánh bay cây trường mâu từ bên trái đâm tới, sau đó ưỡn người ra phía trước như muốn tấn công, đợi cho ba tên địch còn lại kinh hãi thoái lui, gã liền bất ngờ tung người lộ về sau tới chỗ Bạt Phong Hàn và Khúc Ngạo giao thủ.

Phía Độc Cô phiệt ngoại trừ Vu Sở Hồng vẫn ngồi an toạ ra, tất cả những người còn lại bao gồm cả Độc Cô Phượng người nào nào người nấy tay cầm binh khí, tiễn thủ thì đáp tiễn chờ sẵn, tình thế khẩn trương tới cực điểm.

Các tiễn thủ ở hai bên đầu cầu cũng bất chấp bại lộ hình tích, hiện thân giương cung đáp tiễn.

Bạt Phong Hàn công về phía Khúc Ngạo một kiếm, rồi thi triển bản lĩnh cuối cùng, không những tập trung toàn thân công lực, còn mang theo cả quyết tâm chết cùng đối phương, vì vậy trừ phi Khúc Ngạo muốn lưỡng bại câu thương, bằng không chỉ có cách né tránh mà thôi. Như vậy có thể khiến các tiễn thủ Đột Quyết trên lầu cao ném chuột sợ vỡ đồ, không dám phóng tiễn.

Nếu chỉ có hơn mười tiễn thủ bên phía thuyền của Độc Cô Phượng bắn tên, tự nhiên y và Khấu Trọng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Khúc Ngạo đương nhiên không muốn đổi mạng với y, nên rất hợp

tác, khoé miệng còn nở một nụ cười ấm áp, trảo hóa thành chưởng, đánh thẳng vào lưới kiếm của Bạt Phong Hàn, mượn lực bay lên không.

Vừa hay lúc này Khấu Trọng cũng phóng tới, hai người cùng lúc trầm người lao xuống sông.

Vu Sở Hồng phát ra một tràng cười khó nghe như tiếng cú kêu đêm, hơn mười tay tiễn thủ liền lập tức buông tên.

Tiếng "bật, bật" vang lên liên tiếp.

Phạm vi bao trùm của đợt tên này rất rộng, ngoại trừ gạt đỡ ra, e rằng không còn cách nào khác.

"Ừm..."

Một tấm lưới móc câu rộng chừng hai trượng rời khỏi mặt nước, dựng ngược lên như một bức tường, chắn hết toàn bộ mười mấy mũi tên, rồi chụp thẳng về phía đám người Độc Cô phiệt, thanh thế kinh người, thêm sự bất ngờ đột ngột, nên chúng nhân đều kinh ngạc không kịp ứng phó.

Lúc này bọn Đột Lợi đã đến lan can cầu, chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra thì hơn mười cột nước đã liên tiếp bắn lên, ngay cả Khúc Ngạo cũng không bỏ qua.

Dù Đột Lợi, Khúc Ngạo võ công hơn người, nhưng đối mặt với những cột nước xoáy tròn mang đầy chân khí, lại hết sức chuẩn xác về thời gian vị trí này cũng không thể dễ dàng chút nào, thậm chí cả Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng xuống nuốc lúc nào cũng không hay biết.

Khi nước sông trở lại bình lặng, phản chiếu ánh trăng huyền ảo trên cao, thì ba người đã biến mất từ bao giờ.

Chiếc thuyền của Độc Cô phiệt lúc này mới bắt đầu chìm dần xuống nước.

0O0

Lúc Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn người ngợm ướt sũng bò lên con thuyền đậu bên hàng dương liễu của Từ Tử Lăng, đều có cảm giác như vừa được sinh ra lần nữa.

Khấu Trọng nhìn con thuyền đang chìm dần của Độc Cô phiệt, vui vẻ nói: "Nếu làm bà lão đó tức quá phát bệnh thì tốt quá!"

Bạt Phong Hàn vừa vận công làm nước trên người bốc hơi, vừa lạnh lùng lên tiếng: "Chúng ta ở đây làm náo loạn cả lên như vậy, thế mà ở Mạn Thanh Viện cách đó chừng mấy con phố lại chẳng thấy một bóng người đến chào hỏi một tiếng, thật đúng là nhân tình ấm lạnh."

Từ Tử Lăng thở dài: "Ai chẳng hi vọng chúng ta và địch nhân cùng lưỡng bại câu thương chứ, không đến nhúng tay đối phó chúng ta đã là khách khí lắm rồi."

Khấu Trọng lo lắng: "Du di đâu? Tại sao tiểu Lăng ngươi lại đột nhiên tới Thiên Tân Kiều vậy? Cũng may mà ngươi đến, nếu không ta và lão Bạt chắc thành cá trong lưới cả rồi."

Từ Tử Lăng giải thích sơ qua một lượt, rồi quay sang mỉm cười với Bạt Phong Hàn: "Xem ra công chúa vẫn còn ba phần tình với huynh đó!"

Bạt Phong Hàn cười khổ: "Ta và Lý Thế Dân có lẽ đều đã từng làm

nàng động lòng, nhưng trong tim nàng thực sự chỉ có một mình Từ Tử Lăng ngươi mà thôi."

Khấu Trọng sợ Từ Tử Lăng ngượng ngùng, liền nói lảng sang chuyện khác: "Có thật nàng có bản lĩnh đưa Du di ra ngoài thành mà không ai biết không? Chúng ta có cần đi hộ tống không?"

Bạt Phong Hàn quyết đoán nói: "Đông Minh Phái và Âm Quý Phái chắc có quan hệ rất sâu xa, bằng không sao có thể biết chúng ta đã cứu Quân Du đi. Hơn nữa Đông Minh Phu Nhân là cao thủ nhất đẳng, cho dù là Chúc Ngọc Nghiên cũng không dám tùy tiện chọc tới bà ta đâu, huống hồ trước mắt Chúc Ngọc Nghiên có lẽ không ở Lạc Dương, vì vậy chúng ta mới là người cần phải hộ tống hơn họ nhiều. Nếu bọn ta nhúng tay, ngược lại còn khiến Loan Loan sinh nghi nữa."

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều gật đầu tán thành.

Hiện giờ ưu thế lớn nhất của bọn họ chính là Âm Quý Phái không đoán được Phó Quân Du đang ở trên con thuyền lớn của Đông Minh Phái, hơn nữa lại có cả Tống Sư Đạo tham dự vào chuyện này nữa. Người này tài trí và võ công đều không phải hạng tầm thường, nếu so với Lý Thế Dân chắc cũng kẻ tám lạng người nửa cân.

Khấu Trọng lúc này mới bắt chước Bạt Phong Hàn vận công làm nước bốc hơi, song mục sáng lấp lánh: "Cừu này không báo không phải quân tử, nhưng chúng ta phải làm gì bây giờ?"

Gương mặt tuấn tú của Bạt Phong Hàn ẩn hiện sát khí, trên môi nở một nụ cười lạnh lẽo, nhưng âm điệu lại ôn hòa lạ thường: "Sắp đến giờ Tý rồi, Trọng thiếu gia không phải đã hẹn với Tống Kim Cương sao?"

Chương 184: Phong hổ long vân

Không biết có phải cư dân trên phố bị tiếng chém giết đánh nhau khi nãy làm sợ hãi hay không mà nhà nhà hộ hộ, tiêum lớn tiệm nhỏ đều đóng chặt hết cửa chính cửa sổ, duy chỉ có Mạn Thanh Viện là đèn đuốc rực rỡ, chiếu rọi cả một khoảng xung quanh đó sáng như ban ngày.

Còn một khắc nữa là tới giờ Tý, những người đến xem náo nhiệt đa phần đều đã vào Thính Lưu Các, trên phố không thấy một bóng người, ngay cả đám binh sĩ thủ thành đi tuần tra cũng không biết đã trốn vào đâu mất.

Do Dương Động, Độc Cô phiệt và Vương Thế Sung đang minh tranh ám đấu, nên tình hình quản trị ở Lạc Dương rơi vào tình trạng không thể khống chế, thế nhưng trị an ngược lại còn tốt hơn lúc trước, tất cả bởi vì các bang phái đều cố gắng hết sức ước thúc thuộc hạ, không dám náo sự trong thời gian nhạy cảm này. Còn những người từ nơi khác đến thì lại càng không muốn có gây chuyện để trở thành mục tiêu chung cho tất cả các phe phái công kích.

Ba người đi trên phố, tiến thẳng về phía Mạn Thanh Viện.

Khấu Trọng đột nhiên thở dài một tiếng.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên nói: "Cả tình hình ác liệt hồi nãy mà ngươi cũng thoát thân không mát một cọng tóc, tại sao lại thở vắn than dài vậy?"

Khấu Trọng đặt tay lên vai Bạt Phong Hàn, thành tâm nói: "Ta nghĩ đến chuyện lão Bạt huynh sắp bỏ đi, trong lòng có chút không nỡ thôi!"

Những đường nét cứng rắn trên gương mặt anh tuấn của Bạt Phong Hàn cơ hồ như cũng mềm ra đôi chút, y khẽ liếc nhìn Từ Tử lăng đang lặng lẽ bước đi, mỉm cười rầu rĩ: "Đây gọi là trong thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, lần này Bạt mỗ đến Trung Nguyên, có thể gặp được hai vị huynh đệ đã coi như không uổng chuyến này rồi, huống hồ còn gặp được kỳ duyên ngàn năm, đạt được đột phá mà chính ta cũng không thể tưởng tượng ra nổi. Nhân sinh được vậy, thì còn gì phải cầu mong nữa."

Từ Tử Lăng thản nhiên hỏi: "Phong Hàn huynh chuẩn bị lúc nào thì khởi hành?"

Bạt Phong Hàn trầm ngâm: "Sau khi giết được Khúc Ngạo, ta sẽ lập tức rời khỏi đây, có khi là đêm nay cũng không chừng."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều lấy làm ngạc nhiên.

Gã nhíu mày hỏi: "Tại sao huynh có vẻ đặc biệt không khách khí với Khúc Ngạo thế?"

Song mục Bạt Phong Hàn thoáng hiện sát cơ, lạnh lùng đáp: "Đây là lời thề ta đã lập lúc bị Khúc Ngạo đánh trọng thương phải nhảy xuống nước chạy trốn, kẻ nào muốn lấy mạng Bạt Phong Hàn này, Bạt mỗ sẽ báo đáp kẻ ấy cho thật đầy đủ." Tiếp đó lại mỉm cười: "Ta và hai người đặc biệt hợp nhau như vậy thực ra còn một nguyên nhân nữa, đó chính là cảnh ngộ của chúng ta tương tự như nhau."

Khấu Trọng dõi mắt nhìn ra con phố dài vắng vẻ phía trước: "Cảnh ngộ gì vậy?"

Bạt Phong Hàn vui vẻ: "Chính là võ công của chúng ta đều do bị người ta bức ép mới dần dần tiến bộ, không có ngày nào là không phải đào vong. Sau khi có được Trường Sinh Quyết, hai người không phải đã như vậy hay sao?"

Từ Tử Lăng đột nhiên nói; "Đối với việc giết Khúc Ngạo, huynh nắm được mấy phần?"

Bạt Phong Hàn hờ hững như không: "Lúc trước thì nửa phần cũng không, nhưng bây giờ thì chắc cả mười phần."

Khấu Trọng nhấc tay lên khỏi vai y, kinh ngạc thốt lên: "Tại sao lại biến đổi kinh khủng như vậy chứ?"

Bạt Phong Hàn bình tĩnh đáp: "Bởi vì tinh thần của hắn đã có một lỗ hổng rất lớn, chỉ cần biết cách, sẽ rất dễ làm hắn dao động, vừa rồi khi đại chiến trên Thiên Tân Kiều, ta đã khiến hắn mất đi lòng tin có thể đánh bại được ta, vì vậy đêm nay chỉ cần khoét rộng thêm lỗ hổng tinh thần ấy, ta chắc chắn sẽ toàn thắng." Cuối cùng y bồi thêm một câu: "Nếu giết được Khúc Ngạo, vậy thì cho dù ta không đi tìm Tất Huyền, hắn cũng sẽ đích thân đến tìm ta. Địch thủ khó cầu, hắn ta còn phải bảo vệ ta nữa ấy chứ!"

Hai gã lúc này mới hiểu được dụng tâm thực sự của họ Bạt.

Khấu Trọng băn khoăn: "Không biết Khúc lão đầu và Phục tiểu tử đã giao thủ chưa nhỉ?"

Lúc này đám đại hán canh cửa đều ngây người nhìn chăm chăm vào ba vị tân khách đến trễ.

Bạt Phong Hàn lẩm bẩm: "Ta sợ hắn sẽ đến trễ!"

0O0

Còn chưa bước vào cửa, hơn mười đại hán đã chạy tới nghênh tiếp, thái độ cung cung kính kính, trước một câu đại gia, sau một câu đại gia, so với kiểu tiếp đón lạnh lùng lần trước thật khác nhau một trời một vực.

Bạt Phong Hàn hỏi: "Khúc Ngạo đến chưa?"

Lập tứ có người đáp ngay: "Khúc đại gia vừa cho người đến thông báo, nói tới giờ Sửu mới đến được."

Ba người đưa mắt nhìn nhau, khoé miệng nở một nụ cười đắc ý.

Khấu Trọng nhướng mày hỏi: "Mạn Thanh Viện vẫn do Lạc Dương Bang chưởng quản à?"

Một người khác liền đáp: "Đương nhiên đây vẫn là sản nghiệp của Lạc Dương Bang chúng tôi rồi, ba vị đại gia đã vạch trần thân phận của tên gian tặc Thương Quan Long, trên dưới toàn bang chúng tôi đều cảm kích vô cùng!"

Khấu Trọng thuận miệng hỏi luôn: "Vậy mọi chuyện trong bang giờ do ai chủ sự?"

Đại hán đầu tiên cung kính nói: "Để tránh chuyện chia năm xẻ bảy, phó bang chủ và các vị đường chủ đã mời Vinh Phụng Tường đại lão bản ra làm bang chủ của bản bang, lão nhân gia người nói một câu, có kẻ nào dám không phục chứ?"

Ba người thầm nhủ không ngờ lại khéo vậy. Từ điểm này có thể thấy ngay ở Lạc Dương này, Vinh Phụng Tường cũng là nhân vật có vị trí

rất quan trọng.

Những điều cần hỏi đều đã hỏi, ba người liền sải bước tiến về Thính Lưu Các dưới sự tiền hô hậu ủng của đám đại hán.

Thính Lưu Các đêm nay còn nhiệt náo hơn đêm trước, không còn lấy một chỗ trống, cũng may là không hiểu vì sao Vinh Phụng Tường đã đích thân hạ lệnh để lại một gian sương phòng trên tầng cao nhất của tòa lầu phía bắc lại cho bọn họ, thế nên mới không cần chen chúc với những người khác.

0O0

Sau khi thị tỳ dâng rượu thịt lên, một tỳ nữ xinh đẹp tên Thuý Nhi, xem chừng như là đầu lĩnh của các thị tỳ ở đây cười tươi thi lễ với ba người: "Vinh lão bản đã đặc biệt phân phó phải thị hầu ba vị cho tốt, ba đóa hoa tươi của Mạn Thanh Viện chúng tôi là Liên Nhi, Cúc Nhi và Bình Nhi đêm trước đã từng được mục kiến ba vị đại triển thần uy, trong lòng đều vô cùng kính ngưỡng, có cần Thúy Nhi gọi bọn họ đến hát vài tiểu điệu cho các vị hay không?"

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Đêm nay có nhiều khách quý như vậy, bọn họ sao có thể phân thân?"

Thuý Nhi ném cho gã một cái nhìn đầy ý nhị: "Người khác có cầu cũng chẳng được, nhưng ba vị đại gia thì khác! Thúy Nhi có khó khăn thế nào cũng phải an bài thỏa đáng cho ba vị mới được. Hiện giờ hãy còn hơn nửa canh giờ nửa mới tới giờ Sửu, có bọn họ đến đây giúp vui, đảm bảo thời gian sẽ qua rất nhanh thôi."

Bạt Phong Hàn tiện tay nhét nửa đĩnh hoàng kim vào lòng bàn tay Thúy Nhi rồi hỏi: "Đêm nay có phải vẫn là Tri Thế Lang Vương Bạc mời khách không? Xem ra cũng tốn không ít nhỉ?"

Thúy Nhi nhận lấy đĩnh vàng, lại càng cười tươi như hoa, khom người dát sát vào Bạt Phong Hàn thì thầm; "Lần này là Vinh lão bản mời khách, ông ấy song hỉ lâm môn! Vừa được ngồi lên bảo tọa của bang chủ, lại đúng vào dịp chúc thọ, sau này đường tài lộc rộng mở thênh thang, tiêu một chút tiền này cần gì phải tính toán chứ, đại gia thấy có đúng không? Được rồi, tất cả để nô gia lo liệu, bây giờ đi mời ba đóa hoa đến đây cho các vị thưởng thức được không?"

Từ Tử Lăng chau mày: "Chúng ta còn chuyện phải thương lượng, chi bằng..."

Thúy Nhi liền tiếp lời: "Vậy để nô gia dặn họ lát nữa mới đến là được."

Nói đoạn cười khúc khích, yểu điệu bước ra ngoài.

Khấu Trọng nhìn Bạt Phong Hàn cười cười: "Huynh tiêu tiền cũng hào phóng thật, cứ giống như trong túi đầy hoàng kim vậy."

Bạt Phong Hàn thản nhiên: "Mấy năm nay ta cũng kiếm được chút ít, trong thời loạn thế này, người người nhà nhà đều đúc tiền, không thể tin được, chỉ có hoàng kim là đáng tin cậy nhất, Trung Nguyên hay ngoại vực đều thông dụng, lúc nào ta đi sẽ chia cho hai người một ít mà dùng."

"Cách! Cách!"

Khấu Trọng tuy không nghe thấy tiếng bước chân, nhưng sớm đã cảm nhận được ngoài cửa có người, liền thấp giọng hỏi: "Ai?"

Bên ngoài vang lên giọng nói quen thuộc của Hình Mạc Phi: "Tiểu đệ phụng mệnh vương tử mời ba vị xuống lầu dưới uống chén rượu

nhạt."

Ba người rất có hảo cảm với người này, lại càng muốn biết mặt mũi y thế nào, nên Khấu Trọng đáp luôn: "Hình huynh, mời vào!"

Hình Mạc Phi đẩy cửa bước vào, cung tay làm lễ. Ba người lập tức có thể khẳng định đêm qua người này không đi theo Phục Kiên, nếu không bọn họ tuyệt đối không thể không nhìn thấy.

Vị cao thủ Thổ Lỗ Hồn này niên kỷ ước chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu, thân hình cao gầy, tóc rậm mày thô, cử chỉ ung dung. Chân đi ủng cao cổ, thân vận áo chẽn, cả người y toát ra một thứ khí thế sắc bén như cây cung đã kéo căng hết cỡ, song mục lấp lánh tinh quang, nhưng lại có một vẻ gì đó làm người ta cảm thấy y là người rất tình cảm. Tuy không thể nói là y anh tuấn, nhưng ngũ quan đầy đặn, rất có tính cách, càng nhìn càng thấy có duyên.

Ba người cùng lúc đứng dậy hoàn lễ, sau khi ngồi xuống, Bạt Phong Hàn mới hỏi: "Bên dưới có những ai rồi?"

Lúc này tiếng chuốc rượu, tiếng đàn tiếng sáo đã huyên náo cả Mạn Thanh Viện, Hình Mạc Phi ung dung cười cười đáp: "Tự nhiên không thể thiếu Vinh lão bản và Vương Bạc rồi."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt: "Nghe khẩu khí của Hình huynh, hình như không hề coi Vương Bạc vào đâu cả thì phải?"

Hình Mạc Phi ung dung đáp: "Luận tiên pháp, bất luận là Trung Nguyên hay ngoại vực cũng khó kiếm được người hơn y, có điều đánh giá một con người không chỉ luận võ công, còn cần phải có phẩm cách thì người ta mới tâm phục được. Anh hùng chân chính như ba vị đây, mới là đối tượng mà bản chủ nhân ngưỡng mộ thật sự."

Ba người tròn mắt nhìn nhau, không phải giang hồ đồn đãi rằng quan hệ của Vương Bạc và Phục Khiên rất tốt hay sao.

Khấu Trọng ngạc nhiên vặn hỏi: "Nếu Vương Bạc là kẻ thất đức, cao nhân đắc đạo như Liễu Không làm sao chịu kết giao với y?"

Hình Mạc Phi mỉm cười: "Chuyện này khi nào có cơ hội bản chủ nhân sẽ tự nói cho ba vị rõ. Có điều chỉ cần các vị nhìn quanh quần hùng trong thiên hạ, Đỗ Phục Uy, Lý Tử Thông đều từng là thuộc hạ của Vương Bạc, nhưng về sau đều trở mặt thành thù, là biết người này không thể dung dưỡng được kẻ khác rồi. Nếu không phải vậy, thanh thế của y chắc chắn không dưới bất cứ đạo nghĩa quân nào đâu." Tiếp đó lại nói: "Ba vị đang ngạc nhiên không hiểu tại sao tối qua Vương Bạc lại không hiện thân đúng không?"

Ba người ngạc nhiên gật đầu.

Hình Mạc Phi mỉm cười: "Đạo lý rất đơn giản, chuyện này là y tự vác vào mình để lấy lòng Sư Phi Huyên, nhưng người ta lại không chịu tiếp nhận. Ba vị cần phải hết sức cẩn thận với con người này, những chuyện khác xin thứ tiểu đệ không tiện thổ lộ."

Khấu Trọng gật đầu: "Hình huynh tuy mới gặp chúng ta lần đầu, nhưng đã hết sức nghĩa khí rồi, những tin tức này đều hết sức có ích cho bọn ta."

Bạt Phong Hàn tỏ vẻ không hiểu: "Nhưng Vương Bạc làm vậy thì có lợi gì chứ? Hơn nữa không phải hắn đã công khai tuyên bố không tham dự vào việc đuổi hươu ở Trung Nguyên nữa rồi hay sao?"

Hình Mạc Phi thở dài: "Người có dã tâm thì thủy chung vẫn là người có dã tâm, vì tiểu đệ kính trọng ba vị là bậc hảo hán chân chính, nên

sẽ tiết lộ thêm một tin tức đặc biệt quan trọng: Vũ Văn Hóa Cập sau khi về phương bắc, đã xây dựng lại đại quân, dựa vào căn cơ thâm hậu của Vũ Văn phiệt, khua chiêng gióng trống đại triển uy phong còn Vương Bạc thì rất có khả năng sẽ kết minh với họ Vũ Văn, vì thế y mới gây mưa gây gió trong chuyện Hòa Thị Bích này như vậy."

Ba người liền lập tức hiểu ra.

Hình Mạc Phi cười khổ: "Nhìn thần tình ba vị, chắc sẽ không xuống dưới đó gặp tệ chủ nhân rồi."

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng thanh cất tiếng cười sảng khoái.

Dứt tiếng cười, Từ Tử Lăng liền hỏi: "Thứ cho tại hạ mạo muội hỏi một câu, lần này Phục Vương tử đến Lạc Dương là vì lý do gì?"

Hình Mạc Phi hạ thấp giọng đáp: "Tệ chủ nhân lần này tới Trung Nguyên chủ yếu là vì hai nguyên nhân. Một là xem Trung Nguyên có những nhân vật siêu phàm trác việt nào, thứ hai chính là muốn tìm một người tính sổ."

Khấu Trọng song mục lấp lánh hàn quang: "Mục đích thứ nhất có hàm ý rất rộng, nhưng Hình huynh đã không muốn nói rõ, vậy thì thôi vậy! Còn kẻ mà Phục vương tử muốn tìm rốt cuộc là người thế nào? Kẻ ấy là ai mà có thể diện lớn vậy?"

Hình Mạc Phi vui vẻ nói: "Nói chuyện với ba vị thật thống khoái, tiết kiệm được rất nhiều lời thừa, người mà vương tử muốn tìm chính là Bùi Cự"

Khấu Trọng ngây người: "Bùi Cự là thằng cha nào? Sao ta chưa từng nghe tên hắn nhỉ?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Trọng thiếu gia lần này xấu hổ rồi! Cái tên Bùi Cự này ở chỗ chúng ta không ai là không biết cả, cái này gọi là xú danh truyền xa..."

Hình Mạc Phi lạnh lùng tiếp lời: "Bùi Cự là đại thần của Dương Quảng, phụ trách sự phụ buôn bán qua lại giữa Trung Nguyên và Tây Vực của nhiều nước, có viết một bộ Tây Vực Đồ Ký gồm ba quyển, miêu tả khái quái tình hình bốn mươi bốn quốc gia ở Tây Vực. Phía cuối của đoạn mở đầu có viết: Vậy nên hoàng thượng có thể sai sứ đồng thời phát động binh xa, chư phiên ắt phục, Hồn, Đột phải diệt; nhưng Hạ cho đồng hóa, để lại Từ, Hồ... chính là cái câu Hồn, Đột phải diệt đó, đã làm cho Thổ Lỗ Hồn máu chảy thành sông, thây chất thành núi... hừ, thù này không báo, làm sao xứng với những tộc nhân đã chết của chúng ta chứ?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe y nói mà không biết nên làm sao mở miệng, cùng cũng liên tưởng tới Đột Lợi có lẽ cả hai người này ít nhiều đều mang theo một ý niệm báo cừu rửa hận khi đến Trung Nguyên.

Trung Nguyên... nơi này vốn đã lắm chuyện, giờ lại càng thêm hỗn loạn.

Bạt Phong Hàn hờ hững hỏi tiếp: "Bùi Cự vẫn chưa chết sao? Người này rất giỏi kế ly gián, khiến Tây Đột Quyết chúng ta chia thành hai vùng, công chiến liên miên. Còn hắn thì nhân lúc chúng tta không thể lo chuyện bên ngoài, ngầm xúi dục người Thiết Lặc xuất binh đánh Thổ Lỗ Hồn, kế này đúng là độc ác vô song, tà đao sát nhân, còn mình thì không mất lấy một binh một tốt."

Hình Mạc Phi không giấu nổi thần sắc phẫn nộ, gằng giọng nói: "Hoàng thượng Phục Doãn của chúng tôi sau khi bị đám cẩu tặc

Thiết Lặc đánh bại, vẫn còn không biết là do người bạn Bùi Cự này ngầm xúi dục, còn sai người đi gặp hắn cầu viện binh, lại bị hắn phái hai lộ binh mã truy kích, sau mấy trận ác chiến, cuối cùng hoàng thượng của chúng tôi chỉ còn lại mấy ngàn tàn binh đột phá trùng vây, trở về bản quốc. Mối hận này, không có một người dân Thổ Lỗ Hồn nào có thể quên được."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giờ mới hiểu được ân oán của người Thiết Lặc, Bùi Cự và Thổ Lỗ Hồn, chẳng trách mà Phục Khiên vừa mới đến Trung Nguyên đã khiêu chiến với đệ nhất cao thủ Thiết Lặc Khúc Ngạo rồi.

Bạt Phong Hàn lại chậm rãi nói tiếp: "Ồ, Bạt mỗ suýt nữa quên mất, đêm nay Khúc Ngạo là của ta, vừa rồi ta đang đánh dở với hắn... chuyện này chắc các vị cũng đã biết rồi chứ."

Hình Mạc Phi thở dài: "Chuyện này không đến lượt tiểu đệ làm chủ được, nếu Khúc Ngạo biết mình đắt hàng như vậy, có lẽ sẽ hối hận vì chuyến đi này mất."

Nói dứt câu y liền nhổm người đứng dậy, ôm quyền thi lễ: "Tiểu đệ có việc bên mình, không tiện ngồi lâu, ý của Bạt huynh, tiểu đệ sẽ bẩm cáo lại tệ chủ nhân, còn việc quyết định thế nào, thì phải do chủ nhân định đoạt mới được."

Sau khi Hình Mạc Phi đi khỏi, Khấu Trọng cười cười nói: "Chi bằng chúng ta ra cửa đợi sẵn, chặn đường Khúc Ngạo đánh cho hắn một trận nước chảy hoa trôi, thế không phải là gọn gàng sạch sẽ hay sao?"

Bạt Phong Hàn gật đầu: "Ta đang có ý này, có điều như vậy thì không thống khoái bằng ở đây, có cả trăm người reo hò cổ vũ."

Khấu Trọng đứng dậy nói: "Chút nữa thì quên mất cái hẹn với Tống Kim Cương, trước giờ Sửu ta sẽ trở về, nhớ là phải đợi ta về mới được hành động đấy, nếu không ta không bỏ qua cho hai ngươi đâu."

Từ Tử Lăng bật cười mắng: "Thời gian không nhiều, còn không mau xéo đi."

Khấu Trọng dương dương đắc ý đáp: "Đợi ba đóa hoa kia đến thì nhớ giữ chặt lại đợi ta về đấy, có phúc cùng hưởng mà."

Vừa nói gã vừa đẩy cửa ra ngoài, nhưng rồi lập tức há miệng ngây người đứng như trời trồng.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đều giật mình cảnh giác, quay mặt nhìn ra cửa, có điều cả khung cửa đã bị thân hình khôi vĩ của Khấu Trọng chắn mắt, nên chỉ thấy một vạt váy vàng và một đôi hài thêu hình phượng hoàng màu xanh nhạt mà thôi. Chỉ riêng việc nữ nhân này đến tận cửa mà ba người vẫn không hay, đã biết nàng không phải hạng tầm thường rồi.

Khấu Trọng cảm thấy trước mắt như sáng bừng lên.

Nữ tử vừa xuất hiện tuổi chừng hai ba, hai bốn, nàng không có vẻ đẹp kiểu vừa nhìn đã thấy đẹp như Thương Tú Tuần hay Trầm Lạc Nhạn, nhưng lại có một khí chất rất đặc biệt, khiến gã bị thu hút, không thể rời mắt khỏi gương mặt thanh tú. Dáng vẻ của nàng có vẻ trầm tĩnh lão luyện, nhã nhặn đoan trang, nhưng đôi mắt kiên định lại làm người ta cảm thấy nàng không chỉ có tư dung tuyệt thế mà sự quả quyết dũng cảm cũng tuyệt đối không kém nam nhi, đồng thời vô cùng tự tin với bản thân mình, cơ hồ như tuyệt đối tin tưởng vào mỗi chuyện mà mình đã quyết định vậy. Mái tóc dài bóng mượt, làn da trắng muốt như tuyết, thân hình đầy đặn, hàng lông mày lá liễu dài

mảnh, đôi mắt phượng long lanh, cùng với mùi hương dịu nhẹ, tạo thành một bức mỹ nhân đồ khiến người ta phải điên hồn đảo phách.

Nhưng Khấu Trọng chú ý nhất vẫn là cây phất trần bằng tơ hồng dắt sau lưng nàng, vừa nhìn thấy chiếc cán ló ra trên vai trái nàng là gã đã đoán được ngay thân phận của đối phương. Thì ra đây chính là nữ cao thủ đứng đầu Thượng Tướng Bảng trong Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân, phu nhân của Lý Tịnh, Hồng Phất Nữ.

Ánh mắt lạnh lùng sắc bén của nàng nhìn chăm chăm vào gương mặt anh tuấn của Khấu Trọng, ngữ khí cũng lạnh lùng băng tuyết ngàn năm, không có lấy một chút tình cảm: "Ngươi là Khấu Trọng?"

Khấu Trọng dịch người sang một bên, để Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn ở phía sau có thể trông thấy nàng, rồi mới trầm giọng đáp: "Chính là tiểu đệ, không biết nên xưng hô cô nương là Lý phu nhân hay tẩu tẩu đây?"

Hồng Phất Nữ nhìn thẳng vào Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn, khi nghe Khấu Trọng nói vậy, ánh mắt nàng liền thoáng hiện lên vẻ giễu cợt, ngữ khí vẫ lạnh lùng như trước: "Chuyện này là do các ngươi tự quyết thôi."

Ba người đều lấy làm ngạc nhiên, ngấm ngầm cảm thấy điều gì đó không thỏa đáng ở đây, bằng không nàng ta cũng đâu đến nỗi phải dùng thứ ngữ điệu không khách khí đó chứ. Ánh mắt Hồng Phất Nữ dừng lại trên người Từ Tử Lăng, đôi phụng nhãn ánh lên những tia kỳ lạ, ngữ khí trở nên mềm mỏng hơn đôi chút: "Tần Vương có chuyện muốn gặp hai vị một lát, nên đặc biệt sai thiếp thân đến đây thỉnh giá, sự việc trọng đại, mong hai vị không cự tuyệt."

Bạt Phong Hàn không nhìn nàng nữa, chậm rãi nâng chén rượu đặt trên bàn lên uống cạn.

Trên gương mặt anh tuấn của Khấu Trọng thoáng lộ vẻ tức giận, cất giọng lạnh lùng còn hơn cả Hồng Phất Nữ vừa này: "Nếu vì chuyện Hòa Thị Bích không cần nói nữa."

Song mục Hồng Phất Nữ lấp lánh hàn quang, nhìn chằm chằm vào Khấu Trọng. Nhưng nàng chưa kịp nói gì thì Bạt Phong Hàn đã xen vào: "Sao không đi xem hắn có gì muốn nói không, chuyện này sớm muộn cũng phải giải quyết thôi mà."

Từ Tử Lăng ung dung gật đầu: "Trọng thiếu gia đi đi! Tất cả làm theo ý của ngươi là được!"

Khấu Trọng trầm ngâm giây lát rồi gật đầu đồng ý.

0O0

Hồng Phất Nữ đẩy cửa ra, khẽ thở dài nói: "Vào đi! Hi vọng khi trở ra ngươi và Tịnh lang vẫn là hảo huynh đệ chứ không phải hai kẻ tử đối đầu."

Khấu Trọng liếc nhìn nàng một cái, rồi mới bước qua bậu cửa, tiện tay khép luôn lại.

Đây là gian sương phòng cuối cùng ở phía đông của tầng thứ ba tòa lầu phía bắc, to gần gấp đôi gian phòng của ba người bọn Khấu Trọng.

Lý Thế Dân đang đứng trước cửa sổ, chăm chú quan sát hồ cá bên dưới.

Nghe tiếng Khấu Trọng, y thở ra khe khẽ nói: "Sự tình có phải đã đến mức không thể vãn hồi rồi hay không?"

Khấu Trọng đi đến trước chiếc bàn tròn đặt giữa phòng, nhìn chằm chằm vào tấm lưng hùng vĩ của Lý Thế Dân, trầm giọng hỏi: "Thế Dân huynh muốn ám chỉ chuyện gì vậy?"

Lý Thế Dân chậm rãi quay người lại, nhìn thẳng vào mắt Khấu Trọng: "Đã bao lâu chúng ta không gặp nhau rồi? Khấu huynh còn lợi hại hơn cả trong tưởng tượng của ta nữa, bất luận là cử chỉ ngôn hành hay phong thái đều có cốt cách của nhất đại cao thủ, chẳng trách mà dù cừu gia của huynh ở khắp thiên hạ, nhưng vẫn không kẻ nào làm gì được huynh, ngược lại còn bị huynh làm cho đảo tiên tán loạn."

Khấu Trọng mỉm cười: "So với Tần Vương điện hạ, một Khấu Trọng nhỏ bé này có đáng là gì. Từ sau khi Tần Vương khởi binh ở Thái Nguyên, trước sau đã đánh bại hai mãnh tướng của tiền triều là Tống Lão Sinh và Khuất Đột Thông, lấy nhiều thắng ít, dùng trí đoạt được Quan Trung, làm cho quý phiệt có một căn cứ địa vững chắc, tiến có thể công, lùi có thể thủ. Tiếp đó lại tây chinh Lũng Hữu để củng cố Quan Trung, đánh đuổi phụ tử Tiết Cử trở về nguyên địa. Hiện giờ có ai dám coi thường Lý gia nữa đâu? Công lao đó liệu ai bì kịp Tần Vương chứ?"

Lý Thế Dân lắc đầu: "Lý gia của ta nhiều đời làm tướng, căn cơ thâm hậu, chỉ cần có danh chính ngôn thuận, sách lược chính xác thì thắng là chuyện đương nhiên, làm sao bằng Khấu huynh đơn thân độc mã mà lại có thể lật tay làm mưa, vẫy tay gọi gió, thay đổi cả hình thế thiên hạ. Hà! Đã lâu không gặp, huynh ngồi xuống uống chén rượu với ta được không?"

Khấu Trọng không tỏ thái độ gì, tuỳ tiện ngồi xuống.

Lý Thế Dân cầm bồ rượu lên, rót cho gã một ly, đoạn mỉm cười: "Ta vẫn thích huynh gọi ta bằng tên như trước, giao tình của chúng ta có

phải như bèo nước gặp nhau đâu. Năm xưa nếu không có hai vị huynh đệ tương trợ, Lý gia chúng ta đâu được phong quang như hôm nay." Tiếp đó y ngồi xuống hai tay nâng chén lên kính lễ: "Chén này là để đa tạ Khấu huynh đã ra tay tương trợ khi ở Phi Mã Mục Trường, cứu Lý Tú Ninh thoát khỏi tay Lý Thiên Phàm và Trầm Lạc Nhạn."

Rượu nồng cay xé họng.

Khấu Trọng vuốt vuốt cổ họng kêu lên: "Rượu ngon! Chắc là không có độc đấy chứ?"

Chương 185: Quan hệ rạn nứt

Bạt Phong Hàn thu hồi ánh mắt nhìn sang phía căn lầu đối diện, trầm ngâm: "Quyết chiến trong tình hình này, rõ ràng là Phục Khiên muốn nhất chiến lập uy. Ta thật không hiểu sao hắn lại chắc chắn đến vậy, Khúc Ngạo thành danh đã mấy chục năm, đâu phải là hạng dễ đối phó chứ?"

Từ Tử Lăng gật đầu: "Chỉ cần chúng ta có thể làm Phục Khiên hiểu được hắn chưa chắc đã thắng được đối thủ, thì rất có khả năng hắn sẽ nhường Khúc Ngạo lại cho huynh cũng không chừng."

Bạt Phong Hàn cười khổ; "Chuyện này nói thì dễ, làm thì khó, hay là bắt đầu từ Khúc Ngạo còn hơn, chỉ cần họ Khúc gật đầu, Phục Khiên cũng đâu thể làm gì được."

Từ Tử Lăng chau mày: "Không phải huynh định chặn đường Khúc Ngạo từ bên ngoài sao?"

Bạt Phong Hàn lắc đầu: "Có thể Đột Lợi sẽ cùng đi với Khúc Ngạo tới đây, đến lúc ấy chỉ cần hắn phất tay không lý đến ta, thì ta làm gì được hắn?"

Từ Tử Lăng thở dài: "Ta thấy tốt nhất huynh cứ để hai kẻ ấy quyết chiến một trận trước đi đã! Theo sự phân tích của ta thì chuyện này phải được cả hai đồng ý mới được."

Bạt Phong Hàn nhạt giọng nói: "Chuyện này xem ra chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi vậy."

Tiếng gõ cửa vang lên.

Bạt Phong Hàn quát hỏi: "Ai?"

Một giọng thiếu nữ đáp lại: "Đại gia, nô tỳ đến dọn đồ!"

Hai người lấy làm kỳ quái, vừa rồi bọn họ đã dặn dò Thúy Nhi, không có chuyện gì thì không được đến làm phiền, tại sao ả tiểu tỳ này đã biết rồi mà còn đến làm gì?

Cả Bạt Phong Hàn lẫn Từ Tử Lăng còn chưa kịp lên tiếng thì cửa đã bật mở, một tỳ nữ lách người bước vào, nhanh chóng đặt một bức thư được xếp thành hình vuông lên bàn, thấp giọng thì thầm; "Là Nhậm bang chủ dặn nô gia đưa cho hai vị."

Nói đoạn liền quay người bước ra luôn.

Bạt Phong Hàn mở thư ra xem lướt, rồi thở phào nhẹ nhõm nói: "Công chúa đúng là có cách thật, người đã được đưa đi rồi!"

0O0

Lý Thế Dân nghe vậy liền bật cười nói: "Khấu huynh thật khéo đùa, với công lực hiện nay của huynh, có độc tửu làm hại được chứ? Lý Thế Dân này lại càng không phải là hạng người dùng thứ thủ đoạn đó."

Khấu Trọng ho khan mấy tiếng: "Thì ra hảo tửu cũng giống như độc tửu vậy, đều làm thất khiếu của ta như muốn bốc lửa."

Lý Thế Dân vui vẻ giải thích: "Đây là loại rượu mạnh do ta mang từ Quan Trung tới, tên là Nhập Hầu Túy."

Khấu Trọng thấy y lại rót thêm rượu cho mình, bèn lúng túng nói: "Chén này uống vì cái gì vậy?"

Lý Thế Dân mỉm cười: "Chén thứ hai này uống vì Vương Thế Sung. Nếu huynh không tương trợ ông ta, nói không chừng giờ đây quân của họ Vương đã bị biến thành một cánh quân đơn độc khổ thủ Yển Sư Thành, vậy mà bây giờ đã trở thành một mối đe dọa lớn cho Lý Mật. Khấu huynh giờ đã thành nhân vật quan trọng ảnh hưởng đến đại thế của thiên hạ rồi đó."

Khấu Trọng nói: "Vậy thì phải nói là ly này uống vì Lý Thế Dân mới thỏa đáng hơn một chút."

Lý Thế Dân nghiêm mặt nói: "Muốn uống cũng chỉ có thể uống vì gia phụ thôi. Hà... nhiều lúc ta thật không thể hiểu được quan hệ với hai người thế nào nữa. Nếu huynh và Từ huynh chịu hồi tâm chuyển ý về với Lý gia chúng ta, Lý Thế Dân này có thể lấy đầu ra đảm bảo, tuyệt đối sẽ không bạc đãi hai vị."

Khấu Trọng song mục sáng rực lên như điện, chầm chậm nói: "Nói như vậy thì Thế Dân huynh đã quyết định không khuất phục dưới bất kỳ ai rồi."

Đôi mắt Lý Thế Dân cũng sáng bừng lên, trầm giọng đáp: "Chuyện này vẫn còn quá sớm. Hiện giờ đại thế trong thiên hạ càng lúc càng phân minh, rõ ràng là Quan Đông, Quan Tây tranh giành nhau. Ta có thể dùng thân phận bằng hữu để hỏi huynh một câu không? Đối với Lý Mật, huynh rốt cuộc nắm được bao nhiêu phần thắng?"

Khấu Trọng ung dung như không: "Qua ngày kia, ta mới trả lời câu hỏi này được."

Lý Thế Dân trầm tư suy nghĩ, nhưng cũng không truy vấn thêm:

"Dưới trường Lý Mật mãnh tướng như vân, trong đó có một người mà huynh tuyệt đối không thể xem thường được."

Khấu Trọng nhướng mày: "Thế Dân huynh chỉ Vương Bá Đương hay Bùi Nhân Cơ?"

Lý Thế Dân chậm rãi lắc đầu: "Hai người này tuy rất nổi bật, nhưng đều không bì được với Từ Thế Tích. Người này mười bảy tuổi đã gia nhập quân Ngõa Cương, hiện giờ nhậm chức Tả Võ Hầu Đại Tướng Quân, đa mưu túc trí, đoán việc như thần, hơn nữa lại khiêm cung thành khẩn, nghiêm khắc với bản thân, rộng rãi với người khác, thế nên rất được tướng sĩ tin tưởng, quả thực là một tướng tài hiếm có trên đời."

Khấu Trọng lộ vẻ ngạc nhiên: "Không ngờ lại là y, may mà có huynh nhắc nhở ta mới biết được. Năm đó khi ở Huỳnh Dương thày y không làm gì được chúng ta, thêm vào đó y lại là tình nhân của Trầm Lạc Nhạn, thế nên trước giờ ta vẫn không hề để tâm đến con người này. Thật là nguy hiểm."

Lý Thế Dân chăm chú nhìn gã hồi lâu, thở dài nói: "Người chịu tiếp nhận ý kiến của người khác như Khấu huynh đây, Lý Thế Dân tự nhận không bằng, chuyện này nhất định phải học tập huynh mới được."

Khấu Trọng lần đầu tiên lộ ra thần sắc thương cảm, cười một cách gượng gạo: "Không phải huynh cũng học được rất nhiều thứ từ người khác hay sao? Không chịu nghe lời người khác can gián, có làm hoàng đế cũng thành hôn quân giống như Dương Quảng mà thôi. Hà... nếu đổi lại là thái bình thịnh thế, chúng ta khẳng định sẽ là bằng hữu tri giao, ít nhất cũng không trở thành địch nhân của nhau."

Lý Thế Dân ngây người nhìn chén rượu trên bàn, thấp giọng lẩm

bẩm: "Vậy là huynh quyết định đào Dương Công Bảo Khố lên rồi?"

Khấu Trọng không đáp, mà hỏi ngược lại: "Lần này chúng ta gặp mặt, Lý Tịnh có biết không?"

0O0

Từ Tử Lăng hạ thấp giọng hỏi: "Nàng ta làm thế nào vậy?"

Bạt Phong Hàn vừa xem kỹ lại bức thư, vừa đáp: "Đông Minh Hiệu định nhổ neo vào tối nay, thế nên sớm đã đả thông quan lộ, vì vậy chắc chắn sẽ không ai hoài nghi."

Xem xong y liền đưa bức thư cho Từ Tử Lăng.

Trong thư chỉ toàn các số chi chít, Đơn Uyển Tinh đã dùng ám ngữ hắc đạo, lại không có nói rõ tên người, nên dù có rơi vào tay người khác, cũng không ảnh hưởng gì mấy.

Từ Tử Lăng như vừa trút được gánh nặng trong lòng, thở hắt ra một hơi, vận công bóp nát tờ giấy mỏng trong tay thành bột vụn, thư thái dựa lưng vào ghế: "Lần này chỉ là thắng hiểm, Âm Quý Phái vì thẹn quá hóa giận, sẽ giở các thủ đoạn còn quyết liệt hơn nữa để đối phó bọn ta."

Bạt Phong Hàn cười lạnh: "Bất luận là Âm Quý Phái tay Độc Cô phiệt đều có ý đồ của riêng mình, hợp tác chỉ được một lần, tuyệt đối chẳng có lần thứ hai đâu."

Ngưng lại một chút rồi y nói tiếp: "Còn chuyện Đột Lợi và Khúc Ngạo hợp tác lại càng hiếm hơn, hai tộc Độc Quyết và Thiết Lặc xưa nay vốn đâu có hòa mục."

Từ Tử Lăng nói: "Huynh đơn thân độc mã rời Lạc Dương, không sợ Đột Lợi và Tháp Bạt Ngọc liên thủ truy sát sao?"

Bạt Phong Hàn lắc đầu ung dung; "Ta chỉ mong bọn chúng làm vậy thôi, chỉ có trong tình hình đó, ta mới có thể không ngừng rèn luyện, không ngừng tiến bộ. Mà nếu có thể dẫn dụ chúng rời khỏi đây theo ta, đối với hai người cũng là một chuyện tốt."

Bất ngờ y ngẩng mặt lên, thấp giọng hô: "Có người!"

Lời còn chưa dứt, đã thấy bóng người thấp thoáng, một người lộn từ trên mái xuống, ung dung đẩy cửa bước vào.

0O0

Đôi mắt hổ của Lý Thế Dân lấp lánh những gia dị dạng, nhưng ngữ khí vẫn hết sức bình thản: "Lý Tịnh có biết hay không thì có quan hệ gì chứ?"

Khấu Trọng cười cười: "Ta chi muốn thỉnh giáo Thế Dân huynh một chuyện, tối qua Vương Thế Sung hạ cấm lệnh trong thành, không biết có phải do ý của Thế Dân huynh hay không?"

Lý Thế Dân thẳng người đối diện với gã, lập tức sinh ra một khí thế vô hình. Chỉ thấy y cười lên ha hả: "Đoán hay lắm, nếu tiểu đệ mà phủ nhận thì thật mất hết hứng thú rồi đúng không?"

Khấu Trọng phì cười, lắc đầu nói: "Tần Vương thật nghĩa khí, trong tình cảnh ấy, chúng ta có muốn chạy cũng không thoát được rồi."

Lý Thế Dân thản nhiên như không: "Khấu Trọng nào phải hạng nhát gan yếu nhược, nếu đã có đảm lượng đi vuốt râu hùm, tự nhiên cũng không sợ con hổ đó rồi."

Tiếp đó lại trầm giọng hỏi: "Tử Lăng tại sao không cùng đi với Khấu huynh vậy?"

Khấu Trọng lạnh lùng nhìn y: "Với tài trí của Tần Vương, chắc phải đoán ra nguyên nhân từ đầu rồi chứ?"

Lý Thế Dân trầm ngâm hồi laua, trong mắt lộ vẻ thương cảm, chậm rãi nói: "Có phải y không muốn thấy quan hệ của chúng ta rạn nứt, trở mặt thành thù hay không?"

Nét mặt Khấu Trọng giờ đây trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết, song mục tinh quang lấp lánh, nhìn chăm chăm vào Lý Thế Dân nói: "Kể từ giờ khắc ta đặt chân ra khỏi cửa căn phòng này, Tần Vương không cần niệm tình cũ với chúng ta nữa, mà sự thực thì ngài cũng sớm đã đối phó chúng ta từ lâu rồi. Trong thời loạn thế này, chẳng những bằng hữu có thể thành địch nhân, mà cả phụ tử huynh đệ cũng khó tránh chuyện trở mặt thành cừu, Tần Vương chắc hiểu rõ chuyện này chứ?"

Lý Thế Dân nâng chén lên cười một tràng dài: "Có chí khí! Để bản vương kính Khấu huynh một chén, kể từ thời khắc huynh bước ra khỏi cửa căn phòng này, ta sẽ toàn lực đối phó với các ngươi, tuyệt đối sẽ không nương tay, bởi vì Khấu huynh và Từ huynh đều là người là Lý Thế Dân này coi trọng nhất."

Khấu Trọng nâng chén kính lại, mỉm cười đáp: "Không phải Tần Vương đã phục vài trăm đao phủ thủ ngoài kia chờ ta đấy chứ?"

Lý Thế Dân xuýt chút nữa thì phì cả rượu ra ngoài, bật cười nói: "Huynh tin tưởng ta nên mới tới đây gặp mặt, ta làm sao làm chuyện bất nghĩa đó được."

"Đinh!"

Hai chén rượu chạm nhau.

Hai kẻ có thể nắm giữ vận mệnh của thiên hạ, cuối cùng cũng đã chính thức khai chiến.

0O0

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn định thần nhìn kỹ, thì ra chính là vị công tử nho nhã phong lưu nức tiếng đa tình Hầu Hi Bạch.

Người này tay phe phẩy Mỹ Nhân Phiến, dáng vẻ dương dương tự đắc, rõ ràng là phi tiềm tẩu bích bất ngờ xông vào, vậy mà thái độ cứ như khách quý đại giá quang lâm vậy.

"Ủa, Khấu huynh đâu rồi?"

Bạt Phong Hàn chau mày nói: "Lần này Hầu huynh lại có chuyện gì nữa?"

Hầu Hi Bạch thản nhiên ngồi xuống, đảo mắt nhìn hai người, mỉm cười thân thiện: "Hai đêm nay tiểu đệ không ngừng tìm kiếm tung tích của yêu nhân Âm Quý Phái, đã có thành tích không nhỏ, hai vị có hứng thú biết không?"

Từ Tử Lăng hờ hững nói: "Hầu huynh cứ nói."

Hầu Hi Bạch gật đầu nói ngay: "Nói thực lòng, ta cũng chỉ là tình cờ may mắn mà thôi. Sau khi Phi Huyên về Thiền Viện dưỡng thương, ta liền quanh quẩn ở bên ngoài chờ tin tức, vô ý phát hiện một tên yêu nữ Âm Quý Phái đến dò la, thế nên đã ngầm bám theo, các vị có biết cuối cùng thì đến chỗ nào không?"

Bạt Phong Hàn có vẻ hơi bực mình: "Bảo bọn ta làm sao đoán đây?"

Hầu Hi Bạch cười cười: "Đúng là khó đoán thật, nơi ả ta đến không ngờ chính là phủ đệ của Vinh Phụng Tường, sau khi vào rồi thì không thấy ra nữa."

Từ Tử Lăng hỏi: "Hầu huynh có thể khẳng định ả ta chính là yêu nữ Âm Quý Phái không?"

Hầu Hi Bạch nói: "Nếu không phải người của Âm Quý Phái, làm sao có thể biết mà đi thăm dò tình hình của Phi Huyên chứ, hơn nữa khinh công của ả cực cao, xuýt chút nữa là ta cũng không theo kịp rồi."

Hầu Hi Bạch nói: "Ả dùng khăn trùm đầu che kín mặt, có điều nhìn thân hình yểu điệu nhỏ nhắn của ả, cũng biết là còn rất trẻ, và thuộc hàng nhất đẳng mỹ nữ nữa."

Bạt Phong Hàn trầm ngâm: "Vinh Phụng Tường này thật không đơn giản, vừa có quan hệ mật thiết với Dương Hư Ngạn, nữ nhi Vinh Giảo Giảo lại là một trong hai mỹ nữ tuyệt sắc của Lạc Dương, hiện giờ mới ngồi lên bảo tọa bang chủ của Lạc Dương Bang nữa."

Hầu Hi Bạch thở dài nói: "Chỉ cần tại hạ gặp được ả lần nữa, nhất định có thể nhận ra, chỉ tiếc là dù đã phục bên ngoài Vinh phủ cả ngày trời mà cũng không thấy người đâu."

Từ Tử Lăng nói: "Chuyện này thì dễ, ngày kia chính là đại thọ của Vinh Phụng Tường, lúc ấy huynh có thể mượn cớ chúc thọ mà lẻn vào Vinh phủ tìm người, vấn đề là sau khi nhận ra thì sẽ xử lý thế nào mà thôi."

Hầu Hi Bạch nói: "Sau đó chúng ta có thể bắt ả đến nơi nào đó nghiêm hình bức cung. Với thân thủ của ả, địa vị trong Âm Quý Phái khẳng định không phải thấp, chỉ cần biết được Loan Loan ẩn thân chỗ nào, chúng ta có thể toàn lực hạ sát thủ, trừ đi mối đại hoạ này cho Phi Huyên."

Bạt Phong Hàn cười cười nói: "Cho dù Hầu huynh có thể nhẫn tâm hủy đi một đoá hoa đẹp đi chăng nữa, nhưng cũng phải hỏi xem Loan Loan có chịu lực chiến đến cùng hay không? Hầu huynh nên biết rằng cho dù bốn chúng ta cùng ra tay một lúc, cũng không chắc chắn có thể lưu ả ta lại đâu. Huống hồ Âm Quý Phái xưa nay hành tung bí mật, hạng cao thủ có quyền lực trong phái như Loan Loan làm sao để thuộc hạ biết mình ở chỗ nào chứ."

Từ Tử Lăng nói: "Hiện giờ trong thành có một yêu nữ khác, muốn bắt ả ta thì vô cùng dễ, đó chính là ái thiếp của Tương Dương thành chủ Tiền Độc Quan, Bạch Thanh Nhi, có điều bọn ta không muốn động tới ả, để tránh đả thảo kinh xà, làm mất đi đầu mối."

Hầu Hi Bạch cười khổ: "Xem ra các vị cũng không nhiệt tâm đối phó Âm Quý Phái cho lắm."

Bạt Phong Hàn lắc đầu: "Âm Quý Phái căn cơ thâm hậu, thực lực khó đoán, trước mắt chúng ta chỉ có thể kiến chiêu tiếp chiêu mà thôi. Hầu huynh đi khắp nơi dò la chuyện của Âm Quý Phái thế này, tự mình cũng phải cẩn thận một chút."

"Soạt!"

Hầu Hi Bạch gấp mạnh Mỹ Nhân Phiến lại, kiêu ngạo ngẩng cao đầu nói: "Ta chỉ lo bọn chúng không chịu đến gây chuyện thôi."

Tiếp đó liền hạ thấp giọng hỏi: "Ngoài ra còn có một tin tức không liên

quan lắm, hai vị có hứng thú nghe không?"

Bạt Phong Hàn gật đầu: "Xin Hầu huynh cứ nói."

Hầu Hi Bạch do dự một lúc rồi mới lên tiếng: "Ta thấy Lạc Nhạn bí mật hội kiến với Vương Bạc."

Hai người đều cảm thấy ngạc nhiên.

Hầu Hi Bạch thở dài: "Bất kể là Lạc Nhạn gặp ai, ta cũng không định nói ra. Nhưng Vương Bạc đã từng công khai tuyên bố là sẽ không tham dự vào chuyện tranh hùng thiên hạ nữa, mà lại bí mật gặp Lạc Nhạn bàn bạc cả canh giờ, trong ngoài bất nhất như vậy thật khiến người ta phải sinh nghi."

Bạt Phong Hàn gật đầu nói: "Tin tức này rất có giá trị, không biết Hầu huynh làm sao mà phát hiện được vậy?"

Hầu Hi Bạch mỉm cười kể lại: "Khi ta đang chờ bên ngoài Vinh phủ, thì thấy một cỗ xe ngựa vọt qua, tuy không nhìn rõ người ngồi bên trong là ai, nhưng ta ngửi được mùi hương đặc thù của Lạc Nhạn."

Bạt Phong Hàn bật cười: "Công phu ngửi nữ nhân của Hầu huynh đúng là thiên hạ đế nhất."

Hầu Hi Bạch cũng bật cười: "Đáng lẽ phải được lên Kỳ Công Tuyệt Nghệ Bảng mới đúng. Lúc đó ta cảm thấy rất khó chịu, tại sao Lạc Nhạn thấy ta mà không chào hỏi lấy một tiếng? Thế nên đã quyết định theo sau, rồi mới phát hiện được chuyện này. Vương Bạc đang tìm mọi cách để lôi kéo Tịnh Niệm Thiền Viện, nhưng theo ta thấy thì kẻ này rắp tâm khó lường, không biết có làm gì bất lợi cho Phi Huyên không nữa?"

Hai người giờ mới hiểu ra tại sao Hầu Hi Bạch lại chịu nói ra bí mật của hồng nhan tri kỷ Trầm Lạc Nhạn như vậy.

Hầu Hi Bạch đột nhiên đứng dậy: "Ta còn phải đi chào hỏi một người, không thể bồi tiếp hai vị lâu hơn, thứ lỗi."

Hai người ngạc nhiên nhìn nhau.

Kẻ này đến đã kỳ quái, đi lại càng kỳ quái hơn.

0O0

Khấu Trọng đang bước xuống lầu, thì phía sau lưng chợt có người khẽ gọi: "Tiểu Trọng!"

Khấu Trọng quay ngoắt người lại, song mục lấp lánh hàn quang, trầm giọng nói: "Ngươi con mặt mũi gặp ta sao?"

Chương 186: Trái tim mỹ nữ

Lý Tịnh ngạc nhiên: "Lý Tịnh này rốt cuộc đã làm chuyện gì không đúng mà khiến đệ vừa gặp đã nói ra những lời như vậy?"

Khấu Trọng tức giận gằn giọng: "Làm chuyện gì các hạ tự biết. Thật uổng công chúng ta coi ngươi là huynh đệ, ngươi lại vì lấy lòng chủ nhân mà bán đứng bọn ta."

Lý Tịnh bước xuống hai bước, đến trước mặt Khấu Trọng, biến sắc hỏi: "Lý Tịnh này là người thế nào, sao ta có thể bán đứng huynh đệ bằng hữu để đổi lấy công danh phú quý được chứ? Đệ hãy nói rõ cho ta xem nào!"

Khấu Trọng lùi lại chỗ hành lang và cầu thang tiếp giáp nhau để tránh cản trở người khác qua lại, nhìn thẳng vào mặt Lý Tịnh lạnh lùng thốt: "Nếu không phải ngươi cho Lý tiểu tử biết chuyện tiểu Lăng có mặt nạ da người, hắn làm sao có thể khẳng định Hòa Thị Bích là do bọn ta động thủ lấy trộm được?"

Lý Tịnh thoáng ngạc nhiên, chau mày giây lát rồi thở dài một tiếng, gượng cười nói: "Coi như là ta nói đi! Nhưng ta thật sự không hiểu Hòa Thị Bích có tác dụng gì với đệ và Tử Lăng chứ?"

Hai mắt Khấu Trọng như rực lửa: "Cái gì mà coi như là ta nói chứ? Chuyện của Tố tỷ chúng ta không tính toán với ngươi được, cùng lắm là chỉ nói ngươi không niệm ân tình, có mới nới cũ..."

Lý Tịnh tức giận gầm lên: "Câm miệng, càng lúc đệ càng quá đáng rồi đó!"

Hai ả nữ tỳ đi ngang qua đó bị tiếng quát của Lý Tịnh làm giật mình, vội rảo bước cho nhanh, sợ hai người động thủ liên lụy đến mình.

Cũng may lúc này cả Thính Lưu Các huyên náo tiếng sênh ca, tiếng chúc rượu, nên dù là hai người có gào thét cũng không làm ai chú ý.

Lý Tịnh đột nhiên thở dài não ruột, đổi giọng hòa dịu nói: "Bất luận là hai đệ hiểu lầm ta thế nào, ta thủy chung vẫn coi đệ và Từ Lăng là hảo huynh đệ. Đệ có biết đắc tội với Tần Vương sẽ có hậu quả thế nào không?"

Khấu Trọng cũng bình tĩnh trở lại, cười lạnh nói: "Tốt nhất ngươi đừng coi chúng ta là huynh đệ nữa, bằng không lúc chủ nhân của ngươi bảo ngươi đối phó chúng ta, ngươi sẽ khó xử đấy. Thời thế hiện nay, không phải bằng hữu thì sẽ là địch nhân thôi. Hừ, ta cũng rất ít khi nổi nóng thế này, tất cả đều vì ta luôn tin tưởng họ Lý ngươi, còn ngươi lại làm ta quá thất vọng."

Lý Tịnh nhăn mặt khổ sở: "Đừng nói chuyện này nữa được không. Hiện giờ sự tình đã đến mức cực kỳ nguy hiểm rồi, chẳng may để xảy ra chuyện máu chảy đầu rơi thì không thể vãn hồi đâu."

Khấu Trọng chau mày: "Từ khi bắt đầu vốn đã không thể vãn hồi. Lẽ nào hiện giờ ngươi vẫn ngây thơ đến mức tưởng rằng bọn ta sẽ chịu giao ra Hòa Thị Bích, cúi đầu xưng thần trước tên tiểu tử họ Lý kia à? Ngươi coi thường Khấu Trọng này quá đấy!"

Lý Tịnh song mục thoáng ẩn hiện hàn quang, hiển lộ công lực đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, trầm giọng nói: "Ta rất hiểu con người Tần Vương, y xử sự quả đoán, một khi đã coi đệ là kẻ địch, y sẽ bất chấp tất cả để đối phó đệ."

Khấu Trọng ung dung đáp lại: "Ta hình như còn rõ tâm ý Lý tiểu tử hơn cả ngươi đó. Hắn sợ Lý Mật còn hơn sợ Khấu Trọng này nhiều, vì vậy một ngày Lý Mật còn chưa sụp đổ, thì hắn vẫn chưa có tâm tình đi đối phó ta đâu."

Lý Tịnh lắc đầu: "Đệ lầm rồi, đệ và Tử Lăng đều là những kẻ có thể khiến y vừa kinh sợ vừa ngưỡng mộ, hơn nữa cái cách mà các người trộm Hòa Thị Bích quả thật quá lộ liễu, nên càng làm y thêm cố kỵ. Huống hồ trong tay đệ còn có Dương Công Bảo Khố,... ôi, nếu đệ chịu tin ta lần cuối, thì hãy lập tức rời khỏi Lạc Dương, trở về phương nam, như vậy thì nói không chừng các đệ còn có thêm một thời gian phong quang uy vũ."

Khấu Trọng đợi cho một đám tỳ nữ đi qua, mới bực bội đáp: "Khấu Trọng này có sóng gió nào mà chưa vượt qua đâu, không cần ngươi phải nhắc nhở. Hiện giờ có kẻ nào mà không muốn lấy mạng bọn ta chứ, nhưng không phải bọn ta vẫn sống rất thoải mái đó hay sao?"

Lý Tịnh vẫn thành tâm khuyên giải: "Đó chỉ là vì đệ chưa chính thức giao thủ với họ đó thôi. Trước mắt Ninh Đạo KỲ và Sư Phi Huyên đều đã ngầm trở thành hậu thuẫn của y, thêm vào thực lực bản thân y, thiên hạ này còn ai có thể tranh phong nữa chứ? Còn các đệ thì vây cánh chưa thành, đối đầu với y chỉ có một con đường chết thôi! Hãy mau mau rời khỏi đây đi!"

Khấu Trọng cười ha hả: "Ta đi! Có điều là đi về phòng của mình thôi! Hãy mài sắc thanh kiếm của ngươi đi! Lần sau gặp mặt, chúng ta không còn là huynh đệ nữa!"

Nói đoạn hiên ngang ngẩng cao đầu bước đi.

Một thanh âm nữ tử ngọt ngào vang lên bên ngoài: "Khấu Trọng có ở đây không?"

Hai người Từ, Bạt nhận ngay ra đó là giọng nói của Tống Ngọc Trí, Từ Tử Lăng liền đáp: "Khấu Trọng không ở đây, nhưng hắn sẽ về ngay bây giờ. Mời tam tiểu thư vào đây ngồi một lát."

Do vấn đề Khấu Trọng có thật sự yêu thương nàng hay không, mà Từ Tử Lăng rất sợ đối diện với Tống Ngọc Trí, nhưng về tình về lý, hay về phép lịch sự thì gã cũng phải mời nàng vào.

Bạt Phong Hàn đứng dậy nói; "Ngươi và tam tiểu thư nói chuyện đi! Ta ra phố hít thở chút không khí trong lành!

Từ Tử Lăng giật mình, biết rõ sau khi suy nghĩ đắn đo, Bạt Phong Hàn vẫn quyết định sẽ chặn đường Khúc Ngạo thách đấu.

Bạt Phong Hàn mở cửa phòng, mỉm cười gật đầu chào hỏi với Tống Ngọc Trí, sau đó đợi nàng dịch gót ngọc vào bên trong, mới cáo lỗi một tiếng, lặng lẽ bỏ đi.

Tống Ngọc Trí chào Từ Tử Lăng một tiếng rồi ngồi xuống, ngại ngùng nói: "Ta có làm phiền hai người không?"

Từ Tử Lăng ngồi đối diện với nàng, cầm bình trà rót cho nàng một chén rồi mỉm cười nói; "Làm gì có chuyện đó! Chúng ta hoan nghênh tam tiểu thư đến còn chẳng kịp nữa là! Bạt huynh có chuyện riêng, nên mới nhân cơ hội này lẻn đi đó thôi!"

Tống Ngọc Trí cảm khái: "Thật không ngờ hai người và Bạt Phong Hàn lại trở thành bằng hữu."

Tiếp đó nàng lại nhướng mắt chăm chăm nhìn gã hồi lâu, ngạc nhiên thốt: "Xem ra ngươi còn thay đổi nhiều hơn cả Khấu Trọng nữa."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Thay đổi gì chứ?"

Tống Ngọc Trí nói: "Rất khó hình dung, không những ở vẻ ngoài, mà cả khí chất nữa, tóm lại là một cảm giác rất đặc biệt. Trường Sinh Quyết đúng là phi phàm!"

Từ Tử Lăng thầm nhủ phải là Trường Sinh Quyết thêm vào Hòa Thị Bích mới đúng, có điều gã không muốn thảo luận về vấn đề này, nên cố ý lảng sang chuyện khác: "Tam tiểu thư hình như tương đối quan tâm Khấu Trọng thì phải?"

Nói ra gã mới thấy hối hận.

Tống Ngọc Trí cười khổ: "Nếu ta phủ nhận thì là nghĩ một đằng nói một nẻo. Nhưng ngươi chớ hiểu lầm, ta đối với ngươi hay Khấu Trọng thật sự không có gì phân biệt, có lẽ là vì chúng ta đã từng hợp tác hay cũng có lẽ là vì ta rất thích tác phong hành sự của hai ngươi, vì vậy nên cứ cảm thấy hai ngươi là bằng hữu, lo lắng cho hai ngươi mà thôi."

Từ Tử Lăng chăm chú quan sát gương mặt như hoa như ngọc của nàng, chậm rãi nói: "Tam tiểu thư gầy đi nhiều rồi!

Tống Ngọc Trí thoáng đỏ mặt, trong mắt hiện lên nét u uẩn, cúi đầu lí nhí: "Ngươi nên biết rằng ta tuyệt đối sẽ không gả cho Khấu Trọng, tâm ý này mãi mãi cũng không thay đổi."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Ta còn tưởng rằng tiểu thư có cảm tình đặc biệt với Khấu Trọng nữa chứ?"

Tống Ngọc Trí ngẩng đầu lên nhìn gã, đôi mắt đẹp xạ ra những tia nhìn sắc như bảo đao bảo kiếm, đôi mày liễu nhướng lên: "Đã lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau, tại sao ngươi lại nghĩ như vậy?"

Từ Tử Lăng có vẻ gượng ngập nói: "Tối hôm trước sau khi Khấu Trọng gặp tiểu thư, khi trở về thì xuân phong phơi phới, thế nên ta mới có cảm giác như vậy."

Tống Ngọc Trí nhìn gã hồi lâu, rồi mới lắc đầu đáp: "Ta chẳng những không thay đổi cách nhìn và thái độ với y, mà con hận y hơn trước đây nữa."

Từ Tử Lăng ngây người; "Càng hận hắn hơn?"

Tống Ngọc Trí gật đầu: "Khi một nữ nhân thành tâm thành ý với nam nhân, sẽ đặc biệt mẫn cảm. Tuy Khấu Trọng lúc nào cũng lời đường tiếng mật, nhưng từ hành động của y rất dễ nhận ra y không thực lòng với ta chút nào."

Từ Tử Lăng cảm thấy mù mờ như đi giữa một vùng sương mù dày đặc, đành chỉ tự nhận mình không thể hiểu được tâm sự của nữ nhân, khiêm tốn thỉnh giáo: "Tam tiểu thư làm sao mà nhận ra vậy?"

Tống Ngọc Trí nghiêm mặt: "Ta có thể nói với ngươi, nhưng ngươi phải hứa không nói lại cho Khấu Trọng mới được."

Từ Tử Lăng thở dài: "Được rồi! Ta hứa!"

Tống Ngọc Trí dịch chuyển mục quang, nhìn ra ngoài cửa sổ sau lưng Từ Tử Lăng, chậm rãi kể: "Y chưa bao giờ chủ động tìm ta, càng không hỏi cách làm sao để tìm được ta. Nếu thật sự y cần ta như đã nói, tại sao lại không có ý muốn gặp người ta vậy? Chỉ một điểm này, đã thấy trong lòng y không hề có Ngọc Trí rồi."

Từ Tử Lăng á khẩu vô ngôn. Trong lòng lại nghĩ: "Có nữ tử nào mà lúc nào mình cũng nhớ đến, lại rất muốn gặp không nhỉ?"

Trong đầu gã ẩn hiện bóng hình của Tố Tố, sau đó lại là Trinh tẩu, có điều đều không liên quan đến chuyện tình nam nữ.

Tiếp đó hình ảnh của hai người này mờ dần đi, thay vào đó là dung mạo đẹp tựa thiên tiên giáng thế của Sư Phi Huyên, bất giác gã cũng cảm thấy giật mình kinh hãi, lẽ nào bản thân đã có tình ý với Sư Phi Huyên mà không hay?

Nhưng ngay sau đó gã lại cảm thấy không phải như vậy. Có lẽ chỉ vì nàng gây cho gã một ấn tượng quá sâu sắc đến độ không thể quên được mà thôi.

Tống Ngọc Trí cười khổ: "Nhưng Ngọc Trí không thể không thừa nhận, khi ở cùng với hai người có một cảm giác rất kích thích, rất vui vẻ. Ôi! thời gian trôi thật là nhanh!"

Từ Tử Lăng nói: "Có phải vì vậy mà tam tiểu thư đến tìm Khấu Trọng không?"

Tống Ngọc Trí lại chăm chú nhìn thẳng vào gã, giọng điệu có vẻ hơi giận dỗi: "Đương nhiên là không phải. Lần này ta phụng mệnh Lỗ thúc đến đây. Thúc ấy muốn gặp mặt hai người để ôn lại chuyện cũ, không biết ngày mai ngươi và Khấu Trọng có rảnh rỗi hay không?"

Từ Tử Lăng nhớ đến Ngân Long Tống Lỗ, lại nhớ đến hào tình tráng khí của y khi cự tuyệt Vũ Văn Hóa Cập không giao ra - ba mẹ con gã, cùng lúc cũng nhớ đến tiểu thiếp xinh đẹp Liễu Thanh của y, liền buột miệng đáp luôn: "Ta cũng rất muốn bái kiến lão nhân gia người, chỉ vì gần đây quá nhiều chuyện xảy ra, tự lo cho mình còn không đủ thời gian, thêm nữa lại không biết lão nhân gia có muốn gặp bọn ta hay không, nên mới không dám làm phiền."

Tống Ngọc Trí nói: "Vậy thì trưa mai gặp mặt ở Đổng Gia Tửu Lầu đi, sương phòng và tiệc rượu sẽ do Tống gia chúng ta sắp xếp."

Từ Tử Lăng gượng cười: "Chỉ cần chúng ta còn mạng, ngày mai nhất định sẽ đến đúng giờ."

Tống Ngọc Trí bật cười khúc khích: "Thật không hiểu tại sao hai người làm náo loạn đến nỗi khắp nới đều là cừu nhân như vậy, hi vọng sau này hai người không trở thành kẻ ai ai cũng muốn giét như Dương Quảng vậy."

Mỹ nhân này rất hiếm khi nở một nụ cười, nét mặt sáng rỡ như ánh mặt trời, khiến Từ Tử Lăng cảm thấy trước mắt như bừng sáng.

Tống Ngọc Trí thấy Từ Tử Lăng đang tròn mắt nhìn mình, hai má khẽ ửng hồng cúi đầu nói: "Có lẽ vì các ngươi không phải người thường chăng? Mỗi lần khi tất cả mọi người đều nhận định các ngươi khó thoát đại kiếp, các ngươi đều có thể an nhiên tự tại thoát khỏi nguy cơ, hiện giờ đến cả Lỗ thúc cũng phải nhìn ngươi và Khấu Trọng với con mắt khác rồi."

Từ Tử Lăng thấy nàng lộ ra vẻ thẹn thùng hiếm có, bất giác trong lòng không khỏi cảm thấy thương hại cho nàng, dịu dàng hỏi: "Có cần ta khuyên Khấu Trọng bỏ ý định khai quật Dương Công Bảo Khố làm sính lễ không?"

Tống Ngọc Trí khẽ run lên, trầm ngâm hồi lâu, rồi lí nhí đáp: "Ta không biết, thật sự ta không biết. Hiện giờ tất cả tâm tư của ta đều đặt cả vào chuyện này rồi, nếu đột nhiên nó biến mất như bọt nước, ta sẽ cảm thấy tịch mịch và hụt hẫng lắm."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Tam tiểu thư có biết hiện giờ càng dẫm sẽ càng lún sâu, đến nỗi không thể rút ra được hay không?"

Tống Ngọc Trí trở lại vẻ bình tĩnh ban đầu, kiên quyết lắc đầu: "Ta không cảm thấy như vậy, nhưng chắc chắn sẽ có một ngày, ta sẽ khiến Khấu Trọng biết rằng Tống Ngọc Trí này sẽ không khuất phục y, hơn nữa càng lúc ta càng hận y."

Tiếp đó nàng lại lộ ra vẻ phiền muộn ưu sầu: "Người ngoài không thể nào hiểu nổi các thứ quy củ trong gia tộc chúng ta đâu. Với tính tình của cha, tuyệt đối sẽ không dễ dàng để Ngọc Trí gả cho người mà không phải do ông chọn. Khấu Trọng tưởng rằng có thể dùng Dương Công Bảo Khố để lay động cha ta, thật sự chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi."

Từ Tử Lăng chỉ còn cách tự nhận mình không thể nào hiểu nổi nữ nhân thêm lần nữa, cứ trân mắt ra nhìn mà không biết nên nói gì.

Tống Ngọc Trí uyển chuyển đứng dậy, mỉm cười nói; "Ngươi nhất định sẽ cảm thấy ta đang tự mâu thuẫn với chính mình, đúng vậy, sự thực chính là ta đang tự mâu thuẫn. Ôi, ngươi và Khấu Trọng thật khác nhau, không biết đã có nữ tử nào khiến Từ Tử Lăng ngươi phải động lòng hay chưa?"

Từ Tử Lăng vội đứng dậy để che bớt sự lúng túng, bước ra mở cửa cho nàng rồi mới ngập ngừng đáp: "Đối với chuyện nam nữ ta rất nhạt lòng, nên không mấy khi nghĩ đến những vấn đề tương tự như vậy."

Tống Ngọc Trí liếc gã một cái nói: "Nếu Từ Tử Lăng cả đời không lấy vợ, e rằng sẽ có rất nhiều nữ tử phải thất vọng rồi."

Nói đoạn liền đi thẳng ra cửa, để lại một mùi hương thoang thoảng.

Từ Tử Lăng nghĩ ngợi giây lát, rồi cũng theo bước nàng ra ngoài.

0O0

Bạt Phong Hàn đứng trên con đường Ngự Đạo, trong lòng dâng lên một cỗ hào tình tráng trí cao vút tận trời xanh, cùng với một lòng tin không gì đo đếm nổi.

Tất cả những nghi hoặc lo âu đều bị y dẹp sang một bên.

Trải qua nhiều nwm gian khổ tu luyện, không ngừng khiêu chiến với khó khăn, y đã từ một tên tiểu tốt vô danh trong đám mã tặc, trở thành một kiếm sĩ siêu việt.

Chỉ cần đánh bại Khúc Ngạo, y sẽ đạt được mộng tưởng bấy lâu nay của mình, trở thành đối thủ mà Tất Huyền mong chờ.

Người khác có lẽ không hiểu tại sao mười năm nay Khúc Ngạo dường như đã tự vứt bỏ bản thân mà trầm mê trong mỹ sắc và quyền thế, nhưng y thì hiểu rất rõ.

Bởi vì mười năm trước, trong một đêm mưa gió, Khúc Ngạo đã bại một cách tuyệt đối trong một trận quyết chiến bí mật với Tất Huyền, từ đó lòng tin mất hết, không thể phấn chấn lên được.

Kể từ đó trở đi, Khúc Ngạo bắt đầu có sơ hở.

Chuyện này là Ba Đại Nhi nói cho y biết.

Sau thất bại đó, Khúc Ngạo đã chuyển hướng về Trung Nguyên, đồng thời phái nhi tử giả làm người Hán, cùng với sự trợ giúp của Âm Quý Phái, nhân lúc triều chính bại hoại mà lập nên Thiết Kỵ Hội hoành hành khắp một dải phương nam.

Đây vốn là một kế hoạch hoàn hảo không có sơ hở, nhưng không ngờ lại bị Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tình cờ phá hoại, khiến cho cả Âm Quý Phái cũng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, Khúc Ngạo tự nhiên cũng không tránh khỏi bị đả kích và chấn động.

Muốn giết Khúc Ngạo, đây là cơ hội ngàn năm hiếm có.

Bạt Phong Hàn có một mối thâm cừu đại hận với người Thiết Lặc.

Tộc nhân và người nhà của y chính là bị đại quân xâm lược của Thiết Lặc giết hại, những người sống sót mang theo y gia nhập đoàn mã tặc, cuối cùng bị Đột Lợi xuất lãnh đại quana truy bắt tiêu diệt, chỉ còn lại một mình y dựa vào thân thủ và sự liều lĩnh của mình, đột phá trùng vây chạy thoát.

Khi ấy y đã rất nổi danh ở Đột Quyết, trờ thành một cái gai trong mắt những kẻ cầm quyền.

Cả Tất Huyền cũng phái đại đồ đệ đối phó với y, bị y giết chết, tạo nên mối thù không thể hóa giải.

Trước giờ y chưa từng khuất phục trước quyền thế hay bạo tàn.

Tất Huyền và Khúc Ngạo, chính là đại biểu cho hai quyền uy tối cao về võ lực của hai bộ lạc lớn Đột Quyết và Thiết Lặc.

Tiếng vó ngựa vang lene.

Mười kỵ sĩ xuất hiện nơi góc phố, phóng về phía y như cơn gió.

Giờ Sửu đến rồi!

0OO

Khấu Trọng hờ hững đi thẳng xuống lầu trong ánh mắt ngưỡng mộ của đám tỳ nữ ca cơ, trong lòng chỉ nghĩ đến việc nói cho Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn biết gã đã trở mặt với Lý Thế Dân, không ngờ lại đụng trúng một người. Đối phương cười lên ha hả nói: "Tại hạ đang tìm Khấu huynh, không ngờ lại khéo vậy!"

Thì ra chính là Tống Kim Cương.

Khấu Trọng thầm cảm thấy hổ thẹn, gã đã hoàn toàn quên mất cuộc hẹn với y, đành gượng gạo nói: "Thật ngại quá, Khấu mỗ đang có việc gấp bên mình, có thể hẹn nhau lúc khác nói kỹ hơn được không?"

Tống Kim Cương mỉm cười: "Tại hạ chính là có ý này. Có phải Khấu huynh vừa có một cuộc nói chuyện không lấy gì làm vui vẻ với Tần Vương hay không?"

Khấu Trọng ngây người ra nói: "Huynh thật giống như đã đứng sau lưng ta lúc đó vậy."

Tống Kim Cương nói: "Khấu huynh chớ có hiểu lầm, chỉ là thủ hạ của ta thấy huynh cùng Hồng Phất Nữ đi vào sương phòng của Lý Thế Dân, bây giờ lại thấy huynh nổi giận đùng đùng đi xuống, thế nên mới to gan mà đoán thử, mong Khấu huynh chớ để trong lòng."

Khấu Trọng cũng cười xòa, hẹn lại địa điểm thời gian với y xong thì vội vàng trở về phòng, trên đường gặp phải Từ Tử Lăng, liền ngạc nhiên thốt: "Chắc là Thúy Nhi dẫn tập đoàn nương tử quân của Mạn Thanh Viện đánh vào sương phòng, tiểu Lăng ngươi không chống đỡ nổi nên mới chạy ra ngoài này đúng không?"

Từ Tử Lăng vội nói: "Không nói nhiều nữa, có thể lão Bạt đã giao

chiến với Khúc Ngạo rồi đó."

Khấu Trọng hít vào một hơi thanh khí, vội vội vàng vàng theo gã rời khỏi Thính Lưu Các, chạy về phía cửa lớn.

Chương 187: Ngự đạo chi chiến

Bạt Phong Hàn quay ngoắt người lại như một cơn gió, lưng thẳng vai căng, lập tức sinh ra một khí thế nhất phu dương quan, vạn quân nan vượt, từ xa đã khắc chế địch nhân.

Mười kị sĩ đang lao thẳng tới trước mặt y liền lập tức dừng cương.

Người Thiết Lặc rất giỏi giết địch trên lưng ngựa, nhưng trước mặt hạng cao thủ tuyệt đỉnh như Bạt Phong Hàn, không ai dám ngồi trên ngựa giao chiến với y cả.

Thế nên khí thế của Bạt Phong Hàn càng cao hơn nữa, chỉ nghe y gầm lên một tiếng, chậm rãi bước lên trước.

Đối phương là các cao thủ Thiết Lặc do Khúc Ngạo dẫn đầu, bao gồm cả ba đồ đệ của y: Trường Thúc Mưu, Canh Ca Hô Nhi và Hoa Linh Tử.

Hành động chặn đường này của Bạt Phong Hàn dường như đã hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của bọn họ.

Sự thực thì Bạt Phong Hàn có thể thoát khỏi cảnh vây khốn mới rồi đã là một sự đả kích rất lớn vào lòng tin của Khúc Ngạo, thế nên y phải tĩnh tọa thêm một lúc rồi mới dám đến đây phó ước với Phục Khiên.

Còn Bạt Phong Hàn thì lại một mình xuất hiện ở đây chặn đường, khiến ai cũng phải ngầm ngầm kinh hãi trước sự tự tin và dũng mãnh

của cao thủ trẻ tuổi này.

So về khí thế, Bạt Phong Hàn đã chiếm được tiên cơ và quyền chủ động.

Chiến mã phát ra những tiếng hí dài trên phố vắng.

Khúc Ngạo rất muốn nhìn sang hai phía để tìm kiếm Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, để phòng hai gã nấp vào một góc nào đó bất ngờ tập kích, nhưng lại phát giác ra toàn bộ sự chú ý của mình đều bị ép buộc phải tập trung vào địch nhân ở trước mặt, sợ rằng chỉ một khắc phâ thần sẽ tạo thành ân hận ngàn thu.

Bất luận là Khúc Ngạo không muốn thừa nhận đến đâu, nhưng Bạt Phong Hàn đích thực đã trở thành đối thủ ngang hàng của y.

Khúc Ngạo phi thân xuống ngựa, trầm giọng quát: "Dắt ngựa! Áp trận cho ta!".

Trường Thúc Mưu ở phía sau có vẻ không hiểu: "Sư tôn cần gì phải để ý tới hắn, để chúng đồ đệ thu thập là được rồi!".

Lúc này Bạt Phong Hàn chỉ còn cách bọn y chừng năm mươi bước, khí thế chỉ có tăng chứ không giảm, đôi mắt rực lửa nhìn chằm chằm vào Khúc Ngạo.

Khúc Ngạo thầm thở dài, Trường Thúc Mưu tuy được chân truyền của y, có thể liệt danh vào hàng nhất đẳng cao thủ, nhưng thủy chung vẫn không thể bì kịp những kẻ có thiên tư tuyệt đỉnh như Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, không thể nhận ra chỗ vi diệu bên trong chuyện này.

Giả như Khúc Ngạo lẩn tránh không giao chiến, trong lòng nhất định

sẽ lưu lại một nỗi ám ảnh, đối với trận quyết đấu với Phục Khiên sắp diễn ra sẽ vô cùng bất lợi. Lợi hại nhất chính là đối phương chỉ một mình đứng chặn trên đường, hào tình bá khí và uy thế ấy tạo nên một ấn tượng không thể phai mờ trong lòng y, nếu lần sau gặp lại, về mặt tâm lý chắc chắn đã thua sút một bậc rồi.

Hơn nữa, trong tình hình ta thoái lui, địch tiến lên, bọn Trường Thúc Mưu chưa chắc đã ngăn cản được đối phương, đến lúc đó mà giao thủ, bản thân y lại càng bị động hơn.

Còn một điều làm y băn khoăn nữa, đó là nếu như thoái lui không tiếp chiến, sẽ tỏ ra y là người không có đảm lượng và phong độ, chỉ khi bên mình chiếm ưu thế tuyệt đối như lúc ở Thiên Tân Kiều mới dám chủ động với đối phương. Sau khi nghĩ đi nghĩ lại, Khúc Ngạo hiểu rõ mình đã bị Bạt Phong Hàn bức vào cảnh không thể không ứng chiến.

Dù sao Khúc Ngạo cũng là bậc tôn sư võ học, có tình cảnh nào mà y chưa gặp qua, nên vẫn giữ được sáng suốt, chỉ hừ lạnh một tiếng nói: "Không cần nhiều lời, ta giết chết tên tiểu tử này rồi đến Mạn Thanh Viện cũng không muộn".

Nói đoạn liền bài trừ mọi tạp niệm ra khỏi đầu, thu nhiếp tâm thần, sải bước tiến về phía địch nhân.

Bọn Trường Thúc Mưu đưa mắt nhìn nhau ngần ngại.

Bạt Phong Hàn đích thực là một nhân vật có thể khiến địch thủ vừa sợ vừa kính.

Hai cao thủ cùng lúc dừng lại khi còn cách nhau khoảng hai chục bộ.

Gương mặt anh tuấn của Bạt Phong Hàn trở nên lãnh khốc hơn bao

giờ hết, ngửa mặt cười dài: "Khúc Ngạo ngươi thật uổng công là võ học đại sư của Thiết Lặc, vậy mà chỉ dám lấy đông hiếp ít đối phó chúng ta, làm vậy không sợ cả thiên hạ chê cười hay sao?".

Khúc Ngạo mặt lạnh như băng, cười nhạt nói: "Ngày đó ta một mình truy sát ba tên tiểu tử các ngươi, thì ai đông ai ít? Chỉ là ta muốn đề phòng các ngươi lại chạy trốn như những lần trước nên mới sắp xếp một chút mà thôi! Nếu điểm này mà tiểu tử ngươi cũng không nhìn ra được thì tốt nhất đừng có ra giang hồ nữa để khỏi xấu mặt".

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Trước đây là ngươi chưa rõ thực lực của bọn ta mà thôi, Bạt mỗ nói có đúng không?".

Hai người khẩu chiến một chặp vẫn chưa động thủ, nguyên nhân có lẽ vì song phương đều phát giác đối phương không hề có sơ hở, nên mới tìm cách dùng lời lẽ để đả kích khí thế và lòng tin của địch thủ.

Khúc Ngạo khinh miệt nói: "Nói nhiều làm gì, ngươi đã muốn đến đây tìm chết, thì để ta thành toàn tâm nguyện cuối cùng cho!".

Bạt Phong Hàn lộ ra một nụ cười tràn đầy tự tin, bình thản đáp lại: "Khúc Ngạo ngươi vẫn còn chưa đủ cách trở thành đại địch chân chính của Bạt mỗ, cùng lắm chỉ có thể là hòn đá lót đường cho ta khiêu chiến Tất Huyền mà thôi, động thủ đi!".

Những lời này còn lợi hại gấp trăm lần đao kiếm sắc bén, chẳng những bọn Trường Thúc Mưu ở xa mắng chửi ầm ỹ, mà cả Khúc Ngạo cũng không kiềm chế nổi, sắc mặt khẽ biến đổi.

Giả như Khúc Ngạo chưa từng bại trong tay Tất Huyền, Khúc Ngạo sẽ chỉ coi đây là hồ ngôn vọng ngữ, không để trong lòng. Nhưng chỉ hận là sự thực lại hoàn toàn ngược lại, nên lập tức khơi gợi lại mối nhục mà y đã cố chôn vùi trong tâm thức, lòng tin vững chắc như

tường thành lập tức xuất hiện một lỗ hổng.

"Soat!".

Trảm Huyền Kiếm rời bao, Bạt Phong Hàn tâm vô tạp niệm, đầu óc trống rỗng. Tiếng huyên náo ở Thính Lưu Các phía sau truyền lại, tiếng mắng chửi của bọn Trường Thúc Mưu, y đều không hề nghe thấy, nhất thời cả thiên địa bao là dường như chỉ còn lại mình y và đại địch trước mắt.

Kinh mạch Bạt Phong Hàn căng phồng, chân khí chuyển vận với tốc độ nhanh hơn khi chưa được Hòa Thị Bích cải tạo gấp bội, làm y càng thêm tự tin, sức mạnh cũng tăng thêm bội phần.

Trong mắt Khúc Ngạo, Bạt Phong Hàn cơ hồ như đột nhiên vươn mình biến thành một người khổng lồ uy vũ, y lập tức giật mình kinh hãi, hiểu được vì không giữ được tinh thần nên đã bị khí thế của đối phương làm sinh ảo giác.

Cao thủ giằng co, tinh thần như đều bị khóa chặt vào nhau, cho nên cảm quang cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Tiếng bạt kiếm như trống trận gầm vang, không ngừng vang đi vang lại trong tai Khúc Ngạo.

Khúc Ngạo biết chuyện không hay, vội vàng thu nhiếp tâm thần, trong nháy mắt đã vận Ngưng Chân Cửu Biến đến trạng thái cực điểm.

Quá trình tu luyện cả đời Khúc Ngạo có thể dùng ba chữ "thất, bát, cửu" để khái quát lại, ba chữ này đại biểu cho thành tựu trong ba giai đoạn của hành trình tìm đến đỉnh cao võ đạo của y.

Thất, Bát chính là chỉ Cuồng Lãng Thất Chuyển và Bạo Triều Bát

Chiết, hai thứ kỳ công mà y tự sáng tạo ra từ khi còn rất trẻ.

Người luyện võ bình thường, có thể luyện đến mức vận khí phát kình, thu phát do tâm đã có thể xưng là cao thủ rồi.

Nhưng nếu muốn vượt lên người khác, thì phải tìm kiếm biến hóa, dùng biến hóa để khắc địch chế thắng.

Đạo biến hóa lại phụ thuộc chủ yếu vào những khiếu huyệt trong cơ thể, vì đây là những đầu mối trọng yếu mà chân khí đi qua. Mức độ khó khăn đương nhiên không thể so sánh với việc luyện khí thông thường. Nếu có thể dùng khiếu huyệt khống chế sự chuyển động và thu phát chân khí, thì coi như đã đặt chân vào cảnh giới của nhất lưu cao thủ.

Khúc Ngạo là thiên tài võ học, hai mươi ba tuổi đã luyện được bảy khiếu huyệt, sáng tạo ra Cuồng Lãng Thất Chuyển, nhưng phải đến mười năm sau mới luyện thêm được một khiếu huyệt, chế ra Bạo Triều Bát Chiết(1), gian khổ khó khăn thế nào thiết tưởng không cần nói cũng biết.

Đến năm bốn mươi mốt tuổi, y đã có thể khống chế tất cả khiếu huyệt toàn thân, đặt tên là Ngưng Chân Cửu Biến, cửu không có nghĩa là chỉ chín khiếu huyệt, mà là có ý vô cùng vô tận. Võ công đến lúc này mới đạt đại thành, từ đó cũng mới nảy sinh ra ý định thách đấu Tất Huyền.

"Cạch...cạch...cạch..."

Bạt Phong Hàn liên tiếp bước lên ba bước, mỗi bước đặt xuống đều phát ra tiếng động trầm trọng, mặt đất dưới chân tưởng chừng như rung lên.

Giả như trận chiến này xảy ra trước khi Khúc Ngạo bại trong tay Tất Huyền, Khúc Ngạo tất sẽ để Bạt Phong Hàn chủ động tấn công, rồi nhân lúc khí thế và lòng tin của y đạt tới độ cao nhất, sẽ dùng thủ đoạn sấm sét đánh bại, vậy thì sự đả kích với đối phương sẽ tăng lên gấp bội, đồng thời trong lòng cũng sinh một ám ảnh vĩnh viễn không thể đánh bại được mình, lúc ấy thì muốn thu thập y dễ như trở bàn tay.

Nhưng lúc này không giống như trước đây.

Khúc Ngạo đã không còn hào khí và tự tin của thuở trước, y nhún người bay lên chênh chếch, bổ nhào về phía địch thủ đang huơ kiếm xông tới, khí thế tựa hoành tảo thiên quân.

Y phải phát huy Ngưng Chân Cửu Biến đến mức cao nhất, kết hợp với Ưng Biến Thập Tam Thức toàn lực xuất thủ trước khi khí thế của đối phương lên mức cao nhất.

Đúng vào sát na mà Khúc Ngạo nhảy lên khỏi mặt đất, bất ngờ khựng người dừng lại.

Khúc Ngạo đang ở trên không thoạt biến sắc, bởi vì y không ngờ Bạt Phong Hàn đã nắm chuẩn thời gian y nhảy lên, nhìn rõ dụng tâm và thủ đoạn của y.

Đây cơ hồ như là một chuyện không có khả năng xảy ra, nhưng Bạt Phong Hàn lại làm được.

Đến lúc này y mới hiểu tại sao vừa rồi trên Thiên Tân Kiều, dù Loan Loan đã toàn lực xuất thủ nhưng vẫn không làm gì được Bạt Phong Hàn, lại càng hiểu rõ mình vừa phạm một sai lầm trí mạng, chính là đã đánh giá thấp đối thủ.

Tên đã lên cung, không thể không phát.

Nếu như y biến chiêu hoặc thoái lui, sẽ càng rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Khúc Ngạo bay qua đầu Bạt Phong Hàn, hóa phức tạp thành giản đơn, hữu thủ chộp thẳng xuống đầu Bạt Phong Hàn.

Một trảo này xem ra không có gì ly kỳ, nhưng kình đao lăng lệ phi thường, khiến người ta có cảm giác không dám ngạnh tiếp, đáng sợ nhất chính là từ năm ngón tay cùng lúc bắn ra những đạo chân khí với những lực đạo khác nhau, biến hóa khó dò, khiến người ta không thể phòng ngự.

Song mục Bạt Phong Hàn lấp lánh thần quang, cười lên ha hả, dùng bộ pháp huyền ảo dịch sang một bên, Trảm Huyền Kiếm đâm thẳng lên phía trên.

Năm tiếng nổ nhỏ liên tiếp vang lên, đúng lúc kiếm trảo chạm nhau, Khúc Ngạo dùng một tốc độ mà mắt thường không thể nhìn rõ, năm ngón tay trước sau ấn, bật, quét, đâm, chém, dùng các thủ pháp huyền ảo tuyệt luân kích vào Trảm Huyền Kiếm.

Bạt Phong Hàn hự nhẹ một tiếng, lảo đảo dịch người sang hai bộ, Khúc Ngạo liền mượn lực lăng không bay lên hai trượng, đảo tròn trên không như một con mãnh ưng, chuẩn bị đợt công kích thứ hai.

Bên kia bọn Trường Thúc Mưu thấy Bạt Phong Hàn rơi vào thế hạ phong, liền reo hò vang dội cả con đường.

Nhưng nỗi khổ trong lòng Khúc Ngạo lúc này liệu có ai hay?

Thực sự y đã cảm thấy sợ hãi trước nhãn lực cao minh và chiến

lược thần kỳ của Bạt Phong Hàn, nên mới đầu đã toàn lực xuất thủ, hi vọng một chiêu đả thương địch nhân, vậy thì vấn đề tiếp theo đó chỉ là Bạt Phong Hàn chịu đựng được bao lâu mà thôi.

Chẳng ngờ chân khí của Bạt Phong Hàn lại liên tiếp năm lần biến hóa, không hề nhượng bộ, chặn đứng kình khí Ngưng Chân Cửu Biến của y, lại nhân lúc kiếm trảo chạm nhau, thừa cơ dịch người tránh né, khiến y không thể đánh hết chiêu thức, mà phải mượn lực nhảy ngược lên cao.

Một trảo này là ngưng tụ của sự tu luyện cả đời Khúc Ngạo, ấy vậy mà vẫn không làm Bạt Phong Hàn bị thương, điều này đả kích lòng tin của y nặng nề thế nào, e rằng khó mà đoán biết được.

Y hoàn toàn không có cách nào hiểu nổi tại sao chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà nội công và kiếm thuật của Bạt Phong Hàn lại tiến bộ tới mức không thể tưởng tượng được như vậy.

Bạt Phong Hàn bên dưới vận công hóa giải chân khí mà Khúc Ngạo đẩy vào nội thể, rồi đứng yên bất động, đợi chờ đợt công kích thứ hai.

Khúc Ngạo đột nhiên gia tăng tốc độ, khí thế tựa như thương ưng tróc thố, từ khoảng không ba trượng phóng xuống với tốc độ kinh người.

Song thủ y hóa thành muôn ngàn bóng trảo, kình khí như cuồng phong bão vũ, chụp lên khuôn viên ba trượng lấy Bạt Phong Hàn làm trung tâm, những người xung quanh không ai không biết đây là chiêu số lăng lệ vô song, bức đối phương chỉ có thể ngạnh tiếp, chứ không có đường né tránh hay thoái lui.

Bạt Phong Hàn vừa rồi suýt chút nữa cũng bị Khúc Ngạo làm cho thổ

huyết, nhưng vì thể chất đã được thay đổi hoàn toàn, nên lúc này đã kịp trùng cố căn cơ, chân khí trong nội thể chuyển vận với tốc độ nhanh nhất, kinh mạch căng phồng, tuy địch nhân tấn công dũng mãnh như cuồng phong, nhưng tâm trí y vẫn vững như Thái Sơn, không hề lay động.

Từ lúc ở Thiên Tân Kiều, y đã rõ công lực mình còn kém Khúc Ngạo một bậc, mà Ưng Biến Thập Tam Thức của họ Khúc thì thiên về chiêu số biến hóa, kiếm thuật của y chưa chắc cũng đã hơn được, thế nên mới cố ý dùng lời lẽ thủ đoạn để làm tiêu giảm nhuệ khí và lòng tin của địch nhân, làm đối phương sinh lòng sợ hãi.

Hiện giờ đã có một khởi đầu rất tốt.

Nếu đổi lại là một người có đảm lượng kém, giờ đây sớm đã chọn thế thủ rồi, nhưng Bạt Phong Hàn là người phi thường, chỉ hừ lạnh một tiếng, hai chân chuyển động theo một bộ pháp huyền ảo, Trảm Huyền Kiếm đâm ra từ những góc độ khác nhau, khi chậm khi nhanh, phiêu diêu vô định đón đỡ lấy một vùng trảo ảnh trùng trùng.

Tiếng trảo kiếm chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt như mưa rào, lúc thì dày đặc lúc lại thưa thớt.

Kiếm quang lóe lên như điện, Khúc Ngạo giống như một con phi ưng lăng không làm đủ động tác, khi thì đảo tròn bổ xuống, khi lại bay chếch lên cao, cơ hồ như hoàn toàn không có trọng lượng vậy.

Bọn Trường Thúc Mưu càng lúc càng nhíu mày chặt hơn, bởi vì bọn y đã nhận ra Khúc Ngạo sớm đã xuất toàn lực, ngay cả bản lĩnh cuối cùng cũng đã dùng tới, thế nhưng Bạt Phong Hàn vẫn oai dũng tựa thiên thần, chiêu chiêu thức thức đánh ra liên tiếp, không nhượng lấy một bước.

Ai cũng nhận ra tuy y đã rơi vào thế bị động, nhưng lại hoàn toàn không có vẻ gì như sắp thất bại, mà như đang đợi chờ cơ hội phản kích, lúc đó thì giờ khắc bại vong của Khúc Ngạo đã tới rồi.

Trường Thúc Mưu đưa mắt nhìn Canh Ca Hô Nhi và Hoa Linh Tử, rồi dẫn đầu tiến dần về phía hai người đang quyết chiến.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lúc này vừa mới chạy ra cửa lớn, thấy đám đại hán canh cửa đều đã tràn ra ngoài đường, từ xa quan chiến.

Từ Tử Lăng thấy bọn Trường Thúc Mưu đang có ý đồ bất chính, liền đánh mắt sang nhìn Khấu Trọng, gã này hiểu ý liền hô vang: "Bạt Phong Hàn và Khúc Ngạo đang quyết chiến ở đây, có ai muốn xem không?".

Thanh âm truyền khắp gần xa, vang vang trên con phố dài, còn truyền đến tận trong Thính Lưu Các.

"Bình!".

Khúc Ngạo giở hết bản lĩnh mấy chục năm, cuối cùng cũng đã phá được lưỡi kiếm dày đặc của Bạt Phong Hàn, mắt thấy sắp chộp tới diện môn của đối phương, kết thúc trận chiến này thì tả thủ của Bạt Phong Hàn đã đẩy lên, dùng chưởng tiếp trảo.

Toàn thân Bạt Phong Hàn run lên một chặp, tảng đá dưới chân vỡ nát, miệng ọe ra một búng máu.

Khúc Ngạo cũng bị chấn động bay ngược lên không, một chưởng này tuy có thể khiến đối phương thọ thương, nhưng trong lòng y hoàn toàn không hề cảm thấy đắc ý. Chỗ đáng sợ nhất của Bạt Phong Hàn chính là tiềm lực vô cùng vô tận, càng đánh càng dũng mãnh, nếu cứ tiếp tục kéo dài thế này, đối với y thực sự chỉ có hại

chứ không có lợi.

Bạt Phong Hàn vận công chuyển chân khí đi một vòng trong cơ thể, nội thương đã giảm quá nửa, liền lập tức phản kích.

Khúc Ngạo quả không hổ danh là đệ nhất tôn sư võ học của Thiết Lặc, cho đến tận lúc này, Bạt Phong Hàn mới có thể tìm ra cơ hội để phản công trước thế công mãnh liệt tưởng chừng như vô kỳ vô hạn của y.

Kiếm quang đột nhiên lóe lên.

Bạt Phong Hàn người bay theo kiếm, hóa thành một tia chớp, lao thẳng về phía Khúc Ngạo.

Phía Mạn Thanh Viện vang lên tiếng y phục phất gió phần phật, có người từ cửa lớn chạy ra, có người nhảy tường ra ngoài, hơn mười người đầu tiên vừa ra đến nơi thì liền thấy một kiếm có thể nói là kinh thiên động địa, đoạt quyền tạo hóa của Bạt Phong Hàn.

Khúc Ngạo đâu thể ngờ sau khi thọ thương mà Bạt Phong Hàn vẫn có thể thi triển một chiêu kiếm lợi hại nhường này, trong lòng biết chuyện chẳng lanh, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành phải hít mạnh một hơi thanh khí, cố dồn không để huyến khí nhộn nhạo, toàn lực bổ xuống.

"Bình!".

Tiếng kình khí chạm nhau vang lên ì ùng.

Bạt Phong Hàn lảo đảo rơi xuống như một con diều đứt dây, loạng choạng một chút rồi lại đứng vững như núi.

Khúc Ngạo đảo một vòng trên không, bay đến trước mặt đám người hiếu kỳ mới chạy ra từ Mạn Thanh Viện rồi mới hạ thân.

"Soạt!".

Trảm Huyền Kiếm về bao.

Thân hình to lớn của Khúc Ngạo khẽ run lên, hai mắt sáng rực lên những tia nhìn thù hận, nhìn chằm chằm vào Bạt Phong Hàn đang đứng cách đó năm trượng.

Hai người nhìn nhau chằm chằm, không khoan không nhượng.

Lúc này phần lớn khách nhân trong Thính Lưu Các đã ra ngoài đường, nhưng cả con phố vẫn im lặng như tờ, ai nấy đều nín thở đợi chờ kết quả.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phóng đến bên cạnh Bạt Phong Hàn.

Thân hình Khúc Ngạo chợt run lên mãnh liệt, sắc mặt không còn giọt máu.

Tiếng hò reo xuýt xoa vang lên trong đám khách quan chiến, tới giờ thì ai cũng biết Khúc Ngạo đã bại rồi, chỉ là không biết y bị thương ở đâu mà thôi.

Có điều đáp án lập tức hiển hiện ngay trước mắt, máu tươi bắt đầu chảy ra bên mạng sườn bên trái của y.

Khúc Ngạo không điểm huyệt chỉ huyết, đưa mắt nhìn ba tên đồ đệ và đám thủ hạ sắc mặt tái nhợt, ngửa mặt thở dài: "Anh hùng xuất thiếu niên, Khúc mỗ bội phục vô cùng. Bây giờ ta sẽ lập tức trở về Thiết Lặc, sau này không đặt chân đến Trung Nguyên nữa".

Lời thề này cũng đồng nghĩa với việc y thoái xuất khỏi mọi phân tranh ở Trung Nguyên.

Đây chính là chỗ lão luyện cao minh của Khúc Ngạo, như vậy thì dù bọn người thâm thù đại hận với y như Phục Khiên muốn giết y đi chăng nữa, thì cũng ngại quy củ giang hồ mà không dám công nhiên truy kích.

Khúc Ngạo nói xong liền phóng lên ngựa, dẫn thủ hạ bỏ đi như một cơn gió.

Ba người bọn Bạt Phong Hàn đang định bỏ đi, thì chợt nghe một người cười lên ha hả: "Bạt huynh không nói năng gì mà đã bỏ đi như vậy được sao?".

Chú thích:

(1) Ở đây là Bạo Phong Bát Chiết, nhưng trong bản gốc ở đoạn trên lại là Bạo Triều Bát Chiết, để đảm bảo tính nhất quán nên người dịch mạn phép đổi lại là Bạo Triều Bát Chiết

Chương 188: Dư âm chưa dứt

Ba người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Phục Khiên long hành hổ bộ bước ra giữa ngự đạo, khóe miệng nở một nụ cười, từ người y toát ra một thứ khí thế không giận mà oai, bức ra xung quanh.

Tất cả ánh mắt của mấy trăm người đang chen chúc trên đường đều tập trung vào y.

Không ai là không biết y mới là đối thủ chính thức của Khúc Ngạo đêm nay, hiện giờ đối thủ của y lại bị Bạt Phong Hàn chặn đánh giữa đường, cục tức này thật khó mà nuốt trôi được, thế nên ai cũng đoán kịch hay chỉ mới bắt đầu.

Khấu Trọng nhìn qua, thấy Đột Lợi cũng đứng lẫn trong đám người đang quan chiến, liền cười lên khanh khách: "Phục huynh ngàn vạn lần không nên tức giận vì chuyện nhỏ này, tất cả đều tại vừa rồi Khúc lão nhi từng liên thủ với một đám người khác tập kích chúng ta, vậy nên chúng ta mới có qua có lại, tặng cho y một món lễ vật nho nhỏ thôi mà. Chuyện này Đột Lợi khả hãn có thể làm chứng, bởi vì y cũng là người tham dự trong trận chiến ấy".

Gã ngưng lại giây lát rồi nói: "Huống hồ chúng ta đã nhờ quý thuộc hạ là Hình huynh nói trước với Phục huynh, chỉ vì thời gian quá gấp, nên không kịp chờ hồi âm của huynh mà thôi!".

Mấy lời này có thể nói là cực kỳ nể mặt Phục Khiên, để y có bậc thang để đi xuống mà không ảnh hưởng điều tiếng gì.

Khấu Trọng đích thực là hạng mồm mép lanh lợi, vừa xoa dịu Phục

Khiên, lại thừa cơ cho Đột Lợi một đòn.

Song mục Đột Lợi lấp lánh hàn quang, sát cơ ẩn hiện, lại cũng có chút hơi ngại ngùng, bước lên hai bước, dận mạnh cây Phục Ưng Thương xuống đất, lạnh giọng hỏi: "Khấu Trọng nhắc đến chuyện cũ, lập tức làm bản nhân nhớ lại ngay, đáng tiếc là lúc ấy còn chưa kịp giao thủ với Khấu huynh, thì Khấu huynh đã lủi mất tiêu. Hiện giờ trăng sáng giữa trời, lại gặp giờ hoàng đạo, lẽ nào lại để phí hoài chứ? Chi bằng để bản nhân lĩnh giáo đao pháp thần diệu của Khấu huynh vậy!".

Đột Lợi đột nhiên ôm chuyện, chủ động khiêu chiến, lập tức làm quần hào xao động một hồi.

Đa phần những người quan chiến đều không biết y là ai, nên quay sang hỏi người xung quanh, không khí náo nhiệt ồn ào.

Phục Khiên quát lên: "Chậm đã!".

Y không hề đề khí vận công vào tiếng quát, nhưng lại nổi bật giữa tiếng ồn ào huyên náo của mấy trăm người, làm ai nấy đều im bặt, toàn trường lập tức trở nên lặng lẽ như quỷ thành.

Đột Lợi nhìn Phục Khiên với ánh mắt không vui, chau mày hỏi: "Vương tử có gì chỉ giáo?".

Phục Khiên cười ha hả, song mục sáng rực thần quang, không để ý đến Đột Lợi mà ôm quyền hướng về phía ba người bọn Khấu Trọng: "Ba vị hiểu lầm rồi, vừa rồi Phục mỗ chỉ muốn mời ba vị vào Mạn Thanh Viện uống rượu mừng thắng trận, chứ không hề có y gì khác".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau, đều không ngờ y lại thân thiện vậy, ngược lại còn cảm thấy hơi lúng túng.

Bạt Phong Hàn vẫn đỉnh lập sư sơn, ngầm vận công điều tức.

Vừa rồi y thắng cũng rất hiểm, bản thân cũng bị nội thương không nhẹ, vì vậy cần phải tranh thủ mỗi một khắc thời gian để liệu thương.

Từ Tử Lăng thấp giọng nói vơi Khấu Trọng: "Không thấy Lý Thế Dân và thuộc hạ của hắn".

Khấu Trọng lấy làm kỳ lạ, chiếu lý thì Lý Thế Dân không nên bỏ qua chuyện này mới đúng. Trừ phi là y đã cùng lúc lén đi theo Khúc Ngạo sau khi y bỏ đi. Lúc đó do bọn gã tập trung toàn bộ chú ý vào Bạt Phong Hàn và Khúc Ngạo, nên không hề lưu ý xem những người khác có rời khỏi hiện trường hay không.

Lý Thế Dân làm như vậy ắt hẳn có đạo lý của y, nếu đổi lại là trước khi trở mặt, Khấu Trọng tuyệt đối không phiền não vì chuyện này, nhưng hiện giờ thì hoàn toàn ngược lại, mỗi bước đều phải hết sức cẩn thận, thêm vào lời cảnh báo của Lý Tịnh vẫn còn văng vẳng bên tai, có muốn không suy nghĩ cũng không được.

Đột Lợi thấy Từ Tử Lăng ghé sát tai Khấu Trọng nói gì đó, rồi Khấu Trọng lộ vẻ trầm tư, đảo mắt nhìn quanh một vòng, hiển nhiên là những lời hai gã vừa trao đổi hoàn toàn không liên quan với y. Bị hai gã khinh thị như vậy, Đột Lợi không khỏi bừng bừng tức giận, nhưng trong lòng cũng ngấm ngầm kinh hãi.

Nếu đổi là bất cứ kẻ nào khác, khi bị y chỉ danh khiêu chiến, cho dù không bị dọa vỡ mật thì cũng phải toàn thần giới bị. Đâu có giống như hai gã tiểu tử trước mặt vẫn còn phân thần chuyện khác, từ điểm này có thể thấy được đảm lượng và võ công của hai gã tuyệt đối không phải chỉ như hạng cao thủ tầm thường.

Có điều lúc này đã thành thế cưỡi lưng hổ, y đành đi qua hàng cây ngăn cách Ngự Đạo với đường đi của dân thường, đến giữa Ngự Đạo, đối mặt với ba người: "Phục huynh đã có ý vậy thì không liên quan gì tới bản nhân nữa. Nếu Khấu Trọng ngươi chịu khấu đầu nhận thua, bản nhân sẽ bỏ qua cho ngươi đi uống rượu với Phục huynh!".

Dường như đến tận lúc này Khấu Trọng mới lưu ý đến những gì Đột Lợi vậy, gã nheo mắt cười lớn: "Thì ra khả hãn thích nói đùa vậy. Ngươi tự tìm đến cửa, ta thật cầu còn chẳng được nữa là. Bây giờ cho dù ngươi có lập tức quỳ xuống nhận sai xin tha mạng, Khấu mỗ cũng không buông đâu".

Nói dứt lời liền sải bước đi tới, tiến về phía Đột Lợi.

Còn chưa xuất thủ, sát khí đã nồng nặc khắp không gian, nhân vật võ công cao cường, thân thủ dũng mãnh như Đột Lợi cũng không thể không lập tức nắm chặt Phục Ưng Thương, thủ thế chờ đợi.

Mấy trăm người đang chen chúc bên đường đi của dân thường cũng nghển cổ chờ đợi, không gian im lặng đến đáng sợ.

Ấn tượng sâu sắc nhất về Khấu Trọng chính là sự dũng mãnh của gã dường như là do trời sinh đã có vậy, hết sức tự nhiên, cũng hết sức thoải mái, tạo nên một khí chất hết sức đặc biệt.

Đột Lợi chủ động khiêu chiến ngược lại trở thành kẻ bị động.

Lời khiêu chiến này của Đột Lợi, đích thực là Khấu Trọng cầu mong còn chẳng kịp.

Nếu trong tình hình bình thường, vì lúc nào bên mình Đột Lợi cũng có cả đám cao thủ tùy hành, nên muốn giết y thật không phải chuyện

dễ.

Nhưng hiện giờ là dùng quy củ giang hồ để quyết đấu công bình, nếu Đột Lợi muốn giữ mạng thì phải xem công lực của y có bao nhiêu phân lượng mà thôi.

Bạt Phong Hàn sắp rời khỏi Lạc Dương, nếu trừ đi được Đột Lợi, vị lão bằng hữu này của gã sẽ an toàn hơn rất nhiều. Trong ánh mắt của mấy trăm người náo nhiệt, Khấu Trọng dừng lại cách Đột Lợi chừng ba trượng.

"Roạt!".

Gã rút Tỉnh Trung Nguyệt rời khỏi vỏ, cổ tay khẽ rung lên một cái, lập tức bảo đao sáng rực lên ánh vàng chói lọi.

Đao khí lăng lệ tràn ngập cả Ngự Đạo.

Đột Lợi từng mục kiến Khấu Trọng xuất thủ đả thương thuộc hạ của mình, đối với thực lực của gã cũng có thể coi là nắm được phần nào, nhưng quả thật y không thể đoán được Khấu Trọng lại phát động thế công từ khoảng cách xa tới ba trượng như vậy.

Kỳ thực bên trong chuyện này bao hàm rất nhiều học vấn, cao thủ quá chiêu, chủ yếu đều dựa vào phán đoán lúc đầu về công lực đối phương để định ra phương pháp đối địch hiệu quả nhất.

Đột Lợi vốn cho rằng nếu Khấu Trọng muốn giữ thế chủ động và khí thế mạnh mẽ thì phải bạt đao công kích ở khoảng cách hai trượng, như vậy mới không dẫn đến chuyện giữa đường khí thế và lực đạo tiêu giảm, mặt khác lại có thể phát huy được lực công kích mạnh nhất. Phán đoán này là dựa trên tốc độ, bộ pháp và khí thế của đối phương mà đưa ra: Hạng cao thủ như Đột Lợi thì chỉ cần địch nhân

động thân là có thể biết ngay đối phương sẽ phát động thế công ở bước thứ mấy, chuẩn xác không sai.

Nhưng lần này rõ ràng là y đã lầm.

Đột Lợi thầm kêu không hay, cùng lúc dịch bộ lên trước hòng giành lại thế chủ động mà y đã đánh mất do tính toán sai lầm.

Bảo đao của Khấu Trọng vạch qua không trung, tạo nên một bá khí kinh hồn, khí thế như muốn quét sạch ngàn quân, chém thẳng về phía Đột Lợi, tràn đầy vẻ tùy tiện lại hết sức tự nhiên.

Đôi mắt gã nhìn chằm chằm đối thủ như chim ó đang rình mồi, không để sót bất kỳ một động tác nào dù là nhỏ nhặt nhất, đến cả cơ thịt bên dưới y phục co giật thế nào gã cũng rõ tựa lòng bàn tay.

Thứ gã muốn tìm chính là "số một huyền ảo" mà Lỗ Diệu Tử đã nói, đây chính là yếu quyết khắc địch chế thắng của gã.

Từ khi có được dị năng của Hòa Thị Bích, gã đã biết công lực của mình đã tiến bộ rất nhiều, song thủy chung vẫn chưa biết đã tinh tiến đến mức độ nào.

Hiện giờ sự thực bày ra trước mắt, Khúc Ngạo đã bại trong tay Bạt Phong Hàn.

Sức cổ vũ của chuyện này với Khấu Trọng, quả thật không hề nhỏ chút nào.

Gã đang hận không tìm được ai để thử đao, thì Đột Lợi lại tự động hiến thân làm vật tế, trong tâm trạng như vậy, chỉ trong nháy mắt là lòng tin và khí thế của Khấu Trọng đã đạt tới cực điểm.

Trong sát na ngắn ngủi, hai người đã sáp lại gần nhau, Đột Lợi vung Phục Ưng Thương lên quét mạnh một đường, đón lấy đao khí khiếp người của Khấu Trọng.

Y chọn thời khắc xuất chiêu hết sức tinh diệu, giả như Khấu Trọng không chịu biến chiêu, ắt sẽ bị đoản thương của y quét trúng, trừ phi công lực song phương cách nhau rất xa, bằng không Tỉnh Trung Nguyệt chắc chắn sẽ bị gạt ra ngoài, Khấu Trọng sẽ rơi vào cảnh không môn bỏ trống.

Chẳng ngờ đao thế của Khấu Trọng không hề biến đổi, đúng vào lúc Phục Ưng Thương quét trúng bảo đao thì mới đột nhiên sinh biến hóa, chẳng những không tiếp tục bổ xuống, mà lại khẽ hất ngược lên trên, nhẹ nhàng tránh khỏi thế quét của Phục Ưng Thương.

Đồng thời gã không xông về phía trước nữa mà lắc mạnh người dịch sang ngang.

Đây căn bản là chuyện không có khả năng, bởi như vậy có nghĩa là sự chuyển hoán chân khí trong nội thể Khấu Trọng phải cũng một tốc độ với biến hóa của đao pháp và bộ pháp.

Phục Ưng Thương Pháp của Đột Lợi là do y tự sáng tạo ra, chiêu chiêu thức thức đều hợp với đạo tự nhiên âm dương hư thực, trong tình cảnh hiểm ác này, mới hiển lộ ra thực lực chân chính.

Tuy y có kinh hãi, nhưng không hề hoảng loạn, đầu Phục Ưng Thương vừa quét qua bên dưới Tỉnh Trung Nguyệt được ba thốn, thì y đã nhảy vút về phía sau, cùng với lúc Khấu Trọng biến chuyển đao thế.

Cái nhảy tránh này lại càng công phu hơn, mũi thương liên tiếp đâm ra, hóa thành một màn thường ảnh hư thực khó phân, làm địch thủ

khó mà truy kích.

Những người quan chiến có không ít cao thủ, song không ai là không tròn mắt lên nhìn, không ai là không vừa kinh vừa phục trước chiêu đao kỳ diệu, chỉ biến hóa một chút đã có thể bức lui kình địch của Khấu Trọng.

Khấu Trọng nhướng cao đôi mày kiếm, cười dài ha hả, khí thế tăng vọt, đao thế quét tới như cầu vồng, nhanh đến độ không ai nhìn rõ.

"Đang!".

Tiếng binh khí chạm nhau chấn động cả màng nhĩ.

Tỉnh Trung Nguyệt giống như thần vật có thể phá vỡ bất kỳ ảo tượng nào vậy, đao chém thẳng vào màn thương ảnh hư ảo, Phục Ưng Thương của Đột Lợi lập tức biến thành một cây thương thực, bị bức phải đỡ lấy một đao của gã.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn giờ mới cảm thấy yên tâm, biết được đao pháp của Khấu Trọng đã đạt cảnh giới tùy tâm sở dục, bằng không gã tuyệt đối không thể sử ra chiêu thức thần diệu đến vậy.

Những kẻ coi Khấu Trọng là địch nhân đứng lẫn trong đám khách quan chiến cũng thầm kinh hãi, bắt đầu đánh giá lại thực lực của gã.

Tống Ngọc Trí đứng trong đám cao thủ Tống gia do Tống Lỗ dẫn đầu, thấy đao pháp Khấu Trọng dũng mãnh như thần, cũng không khỏi thần mê ý loạn, không thể tự kiềm chế cảm xúc trong lòng.

Đột Lợi tuy bị Loa Hoàn Kình của Khấu Trọng làm cho cánh tay tê rần, nhưng y thiên tính dũng mãnh hơn người, một chút thiệt thòi ban đâu không những không làm y nhụt chí mà còn đốt lên ngọn lửa

quyết đấu trong lòng y. Chỉ thấy Đột Lợi cười lên ha hả: "Hảo đao!".

Phục Ưng Thương lập tức triển khai phản kích, tựa như những cơn sóng giận giữ, không ngừng đổ ập về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng nghe thấy tiếng mũi thương rít gió vù vù, da thịt cảm giác được khí kình sắc bén, trước mắt thương ảnh trùng trùng, thầm kêu một tiếng: "thống hoái!"- đang định áp sát người cận chiến, giải quyết đối thủ nhanh chóng, thì thương ảnh đột nhiên biến mất, chỉ còn lại một điểm duy nhất, đâm thẳng tới yết hầu.

Thương pháp tinh diệu tuyệt luân, từ hư hóa thực thế này quả thật đây mới là lần đầu Khấu Trọng được mục kiến.

"Đinh!"

Gã không dám nghĩ nhiều, vội vung đao chém vào đầu thương.

Kình khí sắc bén theo thương ào ạt đổ vào.

Khấu Trọng vội nhảy lùi về sau.

Đột Lợi cũng không nhân đà truy kích, mà thu thương về.

Một bên hoành đao lạnh lùng vững như Thái Sơn, một bên giơ thương thế tựa biển lớn, sát khí bao trùm cả không gian.

Bạt Phong Hàn ghé miệng thì thầm vào tai Từ Tử Lăng: "Đột Lợi đã sợ hãi rồi, bởi vì với tác phong trước nay của y, trừ phi là có mục đích khác, bằng không tuyệt đối không bao giờ chịu nhượng bộ dừng tay giữa trận như vậy đâu".

Cả con phố lớn im lặng như tờ, đến cả tiếng hô hấp cũng tạm thời

dừng lại.

Hai người tuy tạm thời phân khai, nhưng chỉ khí thế dùng ánh mắt giao phong ấy cũng đã đủ khiến người ta phải lạnh người rồi.

Đột Lợi nhấc tả thủ khỏi thân cây đoản thương, chắp sau lưng, mỉm cười nói: "Lĩnh giáo - Trong những người có thể xưng là cao thủ chân chính ở Trung Nguyên, chắc chắn có Khấu Trọng ngươi!".

Tuy y khen đối thủ, nhưng tự nhiên cũng đã đề cao thân phận địa vị của bản thân, thêm vào y có thể dùng thương pháp tuyệt thế để vãn hồi chiến cục, bình thủ với Khấu Trọng nên không ai nhận định là y đã sợ Khấu Trọng.

Chỉ có Bạt Phong Hàn đã quá quen thuộc với con người Đột Lợi mới nhìn rõ nội tình bên trong.

Khấu Trọng đương nhiên cũng biết y muốn hạ đài, có điều không phải là gã không có gì cố kị, bản thân gã có thể đánh bại Đột Lợi hay không vẫn còn là một ẩn số, mà cho dù có thể giết chết đối phương, bản thân gã chắc chắn cũng sẽ bị thương không nhẹ. Mà hiện giờ tình hình của Bạt Phong Hàn thật chẳng khác gì Lý Mật sau khi đánh bại Vũ Văn Hóa Cập, thắng nhưng thắng thảm. Vì vậy bảo tồn thực lực, mới là chuyện quan trọng nhất lúc này.

Chương 189: Dư âm chưa dứt (2)

Gã sợ nhất chính là Lý Thế Dân.

"Roạt!".

Khấu Trọng tra đao vào vỏ, ôm quyền nói: "Khả Hãn quả là anh hùng hảo hán, Khấu Trọng bội phục, ngày sau gặp lại chúng ta sẽ tiếp tục uống rượu luận võ".

Mấy lời này có thể nói là đã rất nể mặt Đột Lợi, lại biểu hiện được phong độ khoáng đạt của gã, khiến Đột Lợi cũng không khỏi nảy sinh hảo cảm.

Thực ra y không hề muốn đối địch với Khấu Trọng, chỉ là vì Bạt Phong Hàn, nên song phương mới buộc phải đứng trên lập trường đối địch mà thôi.

Chỉ thấy Đột Lợi đưa Phục Ưng Thương ra phía sau, thi lễ rồi nói: "Có cơ hội nhất định ta sẽ gặp lại Khấu huynh!".

Nói dứt lời liền quay sang đám thủ hạ ra lệnh: "Chúng ta đi!".

Phục Khiên nhìn theo bóng Đột Lợi và thủ hạ đi xa dần, cao giọng nói: "Chuyện đêm nay đến đây là kết thúc, đa tạ các vị đã nể mặt đến đây tham dự!".

Nói xong liền bước ra Ngự Đạo, đến bên cạnh Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn, liền tỏ vẻ áy náy nói: "Tiểu đệ vừa rồi sơ

thất, không thấy Bạt huynh cần phải nghỉ ngơi, thật vô cùng có lỗi! Xin được cáo từ tại đây!".

Ba người còn chưa kịp trả lời, thì y đã mỉm cười, quay người bỏ đi.

Trước thái độ cao thâm mạt trắc của Phục Khiên, cả ba không khỏi cảm thấy lạnh người.

oOo

Ba người chậm rãi cất bước trên phố, đợi chờ bình minh.

Khấu Trọng quan tâm hỏi Bạt Phong Hàn: "Cảm giác thế nào?".

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Khá hơn nhiều rồi! Có điều thương thế này đâu phải là loại một giờ nửa khắc có thể khang phục hoàn toàn đâu".

Tiếp đó lại lảng sang chuyện khác: "Du di của hai người đã an toàn ra khỏi thành, công chúa sẽ đưa nàng ra biển, rồi sắp xếp thuyền đưa nàng về Cao Lệ, như vậy có thể bớt nỗi mệt nhọc phải bôn ba trên đường, lại rút ngắn được rất nhiều thời gian".

Khấu Trọng vui vẻ huýt sáo theo một điệu nhạc vui, nhưng lập tức lại chau mày hỏi: "Có phải huynh nên đợi thương thế bình phục rồi mới đi không?".

Bạt Phong Hàn kiên quyết lắc đầu: "Bây giờ không đi thì còn đợi đến lúc nào nữa, ta ở lại trong thành chỉ làm các ngươi thêm mệt, để một mình ta xuất thành là tiện nhất!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy không biết nói gì, bởi cho dù là Đột Lợi, Tháp Bạt Ngọc mà muốn truy sát Bạt Phong Hàn khi y

đã quyết ý cũng không phải chuyện dễ.

Từ Tử Lăng hạ giọng nói: "Sáng sớm mai sau khi cổng thành mở, chúng ta sẽ đưa huynh ra ngoài thành lấy mặt nạ, tặng huynh một hai cái, vậy thì đảm bảo sẽ an toàn trở về tái ngoại".

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cùng lúc khen hay.

Khấu Trọng như vừa trút được gánh nặng: "Vậy thì ta yên tâm rồi! Ôi! Có điều thật không nỡ để lão tiểu tử huynh nói đi là đi!"

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Sinh ly tử biệt, bi hoan ly hợp, nhân sinh lúc nào chẳng là vậy! Huống hồ chúng ta thế nào chẳng có ngày gặp lại, lúc đó sẽ càng ý vị hơn!".

Khấu Trọng buồn bã nói: "Huynh nói thì thoải mái lắm, bây giờ thì huynh bỏ đi, sau đó rồi đến lượt Tiểu Lăng, bằng hữu cứ bỏ đi thế này, làm người thật chẳng còn hứng thú gì nữa!".

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đều biết rõ tính cách của gã, suýt chút nữa thì ôm bụng cười sằng sặc.

Khấu Trọng cũng bật cười, hào khí bốc cao ngút trời: "Còn chưa chính thức thông báo với hai người, ta và Lý tiểu tử đã chính thức khai chiến rồi!".

Từ Tử Lăng thở dài: "Không cần đợi ngươi nói ta cũng đoán được kết cục tất nhiên này".

Khấu Trọng sáng rực hai mắt: "Lý Tịnh còn chính miệng thừa nhận đã bán đứng bọn ta".

Gương mặt tuấn tú của Từ Tử Lăng trầm xuống, không nói tiếng nào.

Tiếng bước chân của ba người vang động trên con phố dài.

Bạt Phong Hàn chau mày: "Tuy ta mới gặp y một hai lần, nhưng ta cảm thấy y không phải là hạng người đó".

Khấu Trọng gằn giọng: "Bề ngoài nhiều lúc không thể tin tưởng được. Giống như lão Bạt huynh vậy, nhìn bề ngoài lãnh khốc vô tình, ai biết lại là kẻ đa tình như vậy".

Bạt Phong Hàn ung dung cười cười nói: "Kể từ ngày mai, ta sẽ vứt bỏ tất cả những tình cảm của thế gian, chuyên trí kiếm đạo, trở lại bản lai chân diện mục của mình".

Khấu Trọng cố nhịn cười nói: "Cẩn thận lúc Ba Đại Nhi đuổi theo, huynh lại trở về nguyên hình, làm ta cười rụng cả răng đấy!".

Bạt Phong Hàn cũng bật cười, không trả lời gã mà hỏi ngược lại: "Hai người cũng phải cẩn thận Lý Thế Dân, ngoại trừ bản thân hắn võ công cao cường ra, còn có Dương Hư Ngạn, Hồng Phất Nữ, Lý Tịnh, Lý Thần Thông, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Uất Trì Kính Đức, người nào cũng là cao thủ uy chấn một phương, thực lực không thua gì Âm Quý Phái đâu".

Ba người rẽ vào con phố lớn đi thẳng ra Nam khôn, Khấu Trọng nói: "Ta không sợ bọn họ, chỉ lo không biết sau khi phục hồi thương thế Sư Phi Huyên sẽ đối phó chúng ta thế nào. Nếu đơn đả độc đấu thì không ai trong chúng ta là đối thủ của nàng ta, khổ nhất là dù chỉ có một mình nàng, chúng ta cũng không nỡ liên thủ đối phó một mỹ nhân như bồ tát hạ phàm như nàng".

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Để ta ứng phó được rồi!".

Khấu Trọng cố ý bước lên trước mặt Từ Tử Lăng, vừa đi giật lùi vừa nói: "Hà! Tiểu Lăng cuối cùng cũng gặp được người khiến hắn phải xiêu lòng rồi! Bằng không sao lại không để người khác nhúng tay vào vậy chứ?".

Từ Tử Lăng chay mày nói: "Tại sao ngươi cứ thích nghĩ đến chuyện tư tình nam nữ như vậy nhỉ. Sự thực thì về mặt này ngươi và Phong Hàn huynh rất giống nhau, chỉ có điều là mục tiêu theo đuổi khác nhau mà thôi".

Những lời này là cảm giác của gã sau khi nói chuyện với Tống Ngọc Trí, Khấu Trọng lập tức không biết chống đỡ thế nào.

May cho gã là lúc này ba người đã đi đến bờ Bắc sông Y Thủy, vầng trăng treo lơ lửng ở phía trời Tây soi bóng xuống dòng nước chảy hiền hòa, tạo thành một thế giới huyền ảo lung linh đẹp tựa mộng cảnh.

Một chiếc cầu bắc ngang qua sông, dưới cầu có hơn chục chiếc thuyền nhỏ đang đậu, tiếng nước vỗ mạn thuyền nghe như theo một nhịp điệu nào đó.

Khấu Trọng đề nghị: "Hay là chúng ta lên cầu ngồi nói chuyện, đợi khi trời sáng thì đưa lão Bạt ra ngoài thành một chuyến, cũng không uống phí một trường quen biết".

Bạt Phong Hàn ngửa mặt ngắm trăng, thở hắt một hơi nói: "Vậy thì chúng ta cũng còn hơn nửa canh giờ nữa đó!".

Chương 190: Tham sống sợ chết

Từ Tử Lăng đi theo Bất Sân, tiến sâu vào hậu viện.

Dọc đường gã gặp không ít hòa thượng, nhưng người nào người nấy đều coi như không thấy, tựa hồ như họ đang chìm đắm trong cuộc đời tu hành thanh tịnh vô vi của mình vậy.

Đi qua tòa đồng điện chói lọi dưới ánh mặt trời, Bất Sân rẽ vào một con đường lát đá rất cổ kính, hai bên trồng đầy trúc xanh ngát.

Ẩn hiện giữa những tán cây thấp thoáng trông thấy những ngôi tăng xá đơn giản, so với điện đường hoa lệ thì hoàn toàn khác hẳn, nhưng cũng có một vẻ đẹp hết sức thuần phác tự nhiên.

Từ Tử Lăng đang ngây ngất cảm nhận không khí ninh tịnh bình hòa của Thiền Viện thì cảnh sắc chợt biến đổi, nhà cửa thưa dần, thay vào đó là thương tùng lục bách, vách đá lởm chởm. Đi dọc theo con đường lát đá, có thể thấy trên vách đá có khắc hai chữ "Phật Đạo". Vách đá hai bên cao dần, sơn đạo thu hẹp, trên thạch bích điêu khắc hình tượng chư phật, thần thái sống động như thật.

Từ Tử Lăng đang tròn mắt ngắm nhìn thì Phật Đạo đã tận, không gian như mở bừng ra trước mặt.

Ở phía Tây thiền viện, một tòa đại điện sừng sững, rộng đến bảy gian xây sát vách đá, bên trên khắc ba chữ "Phương Trượng Viện", hình thế hiểm yếu cực kỳ.

Từ Tử Lăng cảm thấy không thích đáng lắm, liền hỏi: "Đây chắc là nơi cư trú của quý viện chủ Liễu Không đại sư?"

Bất Sân hờ hững đáp: "Thí chủ muốn gặp Sư tiểu thư, tự nhiên phải do phương trượng định đoạt, có gì lạ đâu chứ?"

Từ Tử Lăng sớm đã biết không dễ gì gặp được Sư Phi Huyên, chỉ đành thầm ngao ngán thở dài, đi theo lão bước lên thạch cấp.

Phương Trượng Viện phân làm ba khu tiền, trung, hậu. Bước vào cửa là một gian phòng chờ rộng lớn, không hề có bất cứ đồ gia cụ nào, hai bên tường treo nhiều bức họa, xem ra là họa tượng của các đời trụ trì Tịnh Niệm Thiền Viện.

Bất Sân dặn dò Từ Tử Lăng đứng đợi ở đây, rồi tiến vào gian phía trong.

Từ Tử Lăng nhàn rỗi vô sự, bèn đi xung quanh nhìn ngó những bức họa, người trong tranh hình tướng đều khác nhau, người gầy người béo, nhưng người nào cũng dung mạo trang nghiêm từ hòa, phật quang phổ chiếu, dáng vẻ đại từ đại bi, cứu khổ cứu nạn. Bên cạnh còn đề rõ pháp hiệu, ngày tháng thụ giới và nhập tịch.

Các bức tranh rõ ràng là được xếp theo thứ tự trước sau, đến bức cuối cùng trên vách bên trái, Từ Tử Lăng giật mình chấn động, cẩn thận quan sát lại thật kỹ. Chỉ thấy trong tranh là một lão tăng râu bạc phơ, trên mặt đầy những nếp nhăn, xem ra ít nhất cũng phải bảy mươi tuổi trở lên.

Nguyên do làm gã giật mình chính là gương mặt lão tăng này giống với trụ trì Liễu Không đến tám, chín phần, chỉ khác là đã già nua mà thôi.

Gã đang thầm nhủ không biết đây có phải là cha ruột của Liễu Không hay không, thì bất ngờ phát hiện bên cạnh bức họa chỉ có ngày thụ giới chứ không đề ngày viên tịch, không khỏi cảm thấy lạnh cả người.

Lẽ nào Liễu Không phản lão hoàn đồng, từ một lão già bảy mươi biến thành dáng vẻ hiện nay, nếu chuyện này là sự thật thì quả là kinh người hết sức.

Thanh âm của Bất Sân vang lên phía sau: "Đây là họa tượng của trụ trì tệ tự mười lăm năm trước, khi đó trước lúc nhập quan tu thiền, người đã dặn dò người vẽ lại".

Từ Tử Lăng thở dài: "Thật khiến người ta không thể tin được, thì ra trên thế gian này đúng là có thần công cải lão hoàn đồng thật".

Bất Sân cao giọng tuyên niệm phật hiệu: "Phật pháp vô biên, hồi đầu thị ngạn. Trụ trì đang đợi thí chủ ở Trung viện, mời!".

Từ Tử Lăng quay người lại, thấy Bất Sân hoàn toàn không có ý đi trước dẫn đường, đành phải thi lễ đáp tạ, rồi tự mình bước vào trong.

"Kẹt!"

Cánh cửa gỗ đóng lại sau lưng gã.

Không gian cao ba trượng, rộng sâu tới mười trượng chỉ có bốn bức vách.

Liễu Không ngồi xếp bằng mặt quay vào vách, lưng hướng ra ngoài.

Hai bên vị lão tăng có thể cải lão hoàn đồng này là hai cánh cửa nhỏ.

Khóe miệng Từ Tử Lăng thoáng hiện một nụ cười khổ, cung kính nói: "Xin đại sư cho chỉ ý!".

oOo

Khấu Trọng đi thẳng đến khách sảnh chính, đang định vào nội đường thì gặp phải mỹ nữ xinh đẹp xưa nay vẫn luôn tỏ vẻ coi thường gã, Mỹ Hồ Cơ Linh Lung Kiều, song phương đều không ngờ gặp nhau ở đây. Khấu Trọng vừa được một bài học ở chỗ Đổng Thục Ni, nên lúc này cố gắng tự kiềm chế bản thân, chỉ khẽ gật đầu với nàng một cái, coi như chào hỏi.

Chẳng ngờ nữ tử dị tộc này lại nở ra một nụ cười hiếm hoi, đi sánh vai với gã nói: "Trận chiến đêm qua ở Thiên Tân Kiều đích thực rất đặc sắc".

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Kiều cô nương thật lợi hại, không ngờ có thể che giấu được tai mắt của bao nhiêu cao thủ mà ẩn mình gần đó quan sát".

Linh Lung Kiều khôi phục lại vẻ lãnh mạc ban đầu, thản nhiên đáp: "Nếu không có chút bản sự, làm sao có thể làm thám tử giúp thượng thư đại nhân được?".

Nữ tử này đã chịu đối đáp với gã, hiển nhiên là thái độ đã thay đổi rất lớn.

Gã đang định tìm chủ đề khác để bắt chuyện thì Hư Hành Chi vội vàng từ trong nội sảnh chạy ra, thấy Khấu Trọng liền nháy mắt ra hiệu không được nói gì, sau đó mới cung kính thi lễ: "Thượng thư đại nhân đang đợi Khấu gia trong thư trai!".

Nói xong liền đi thẳng ra ngoài luôn.

Linh Lung Kiều dừng bước lại nói: "Thượng thư đại nhân có lẽ có chuyện muốn nói riêng với ngươi, lát nữa chúng ta gặp lại!".

oOo

Một lúc sau Khấu Trọng đã ở trong thư trai, Vương Thế Sung đợi gã đóng cửa phòng lại, ngồi xuống chiếc thái sư ỷ bên trái mới nói: "May mà tối qua ngươi không bị bọn chúng làm gì, ta đã định sai người đi cứu viện, nhưng làm vậy thì đúng với ý đồ của địch nhân, về thời gian lại càng không thể kịp thời ứng cứu các ngươi, cuối cùng đành phải án binh bất động".

Kế đó lại hừ lạnh: "Dương Động và Độc Cô Phong thật đáng ghét!".

Khấu Trọng dối lòng tán thưởng: "Thượng thư đại nhân làm vậy mới là cao minh. Hiện giờ chúng ta phải tìm mọi cách tỏ ra mình yếu nhược, thế mới phù hợp với tông chỉ thượng binh dùng mưu của binh gia. Luận thực lực cho dù Độc Cô phiệt có liên kết với người ngoài cũng chẳng làm gì được chúng ta. Vì vậy bọn chúng chỉ có thể dựa vào âm mưu ngụy kế, giở trò ám toán mà thôi, thế nên chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, Độc Cô Phong tuyệt đối chẳng thể sính cường".

Vương Thế Sung cau mày: "Khúc Ngạo đã bại trận rút lui, nên không cần nhắc đến người Thiết Lặc nữa. Nhưng nếu Âm Quý Phái, Đột Lợi và Dương Động liên kết với nhau, không phải chúng ta vẫn bị dồn vào thế bị động hay sao? Chẳng may có chuyện gì, e rằng cả Đông Đô cũng khó mà giữ nổi đó".

Khấu Trọng nhàn nhã nói: "Đột Lợi cũng Khấu Trọng cần nhắc tới nữa, bởi vì bằng hữu Bạt Phong Hàn của tôi đã rời khỏi Lạc Dương,

Đột Lợi và hai đồ đệ của Tất Huyền thế nào cũng đuổi theo truy sát y. Âm Quý Phái thì phải ứng phó với đại địch hàng đầu là Sư Phi Huyên, cũng tuyệt đối không dám công nhiên tham dự vào trường phân tranh này. Huống hồ, xét về một mặt nào đó, bọn họ đều hi vọng chúng ta có thể thu thập Lý Mật, lúc đó sau khi Đỗ Phục Uy lấy được Giang Đô, có thể dễ dàng theo Vận Hà mà tiến lên phía Bắc".

Vương Thế Sung ngạc nhiên hỏi: "Làm sao ngươi biết Đỗ Phục Uy sẽ tấn công Giang Đô?".

Khấu Trọng đương nhiên không để lộ chuyện mình tiếp xúc với Tống Kim Cương, chỉ mỉm cười nói: "Tôi và Tống gia có chút giao tình, đợi lát nữa ta sẽ gặp mặt với Tống Lỗ ở Đổng Gia Tửu Lâu".

Vương Thế Sung hiểu ra nói: "Đây đúng là một chuyện khiến người ta phải đau đầu, xưa nay quan hệ của Đỗ Phục Uy và Trầm Pháp Hưng luôn không được tốt, hiện giờ đột nhiên lại liên minh với nhau, có thể thấy bọn chúng nôn nóng tiến về phía Bắc thế nào".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Cục thế trước mắt rõ ràng là tranh giành Hoàng Hà và Vận Hà, kẻ nào có thể cùng lúc chiếm được hai cứ điểm Quan Trung và Lạc Dương thì coi như đã bỏ túi nửa giang sơn. Chúng ta phải lấy Hổ Lao, Huỳnh Dương trước, rồi mới tiến quân về phía Tây, lúc đó thành thượng sẽ hiệu lệnh thiên hạ, kẻ nào dám không theo?".

Vương Thế Sung vuốt râu mỉm cười, trong mắt tràn đầy vẻ hy vọng và mong mỏi, rồi nghiêm mặt nói: "Nếu Vương Thế Sung ta có thể trở thành đế vương của triều đại mới, Khấu Trọng ngươi sẽ là tân tể tướng, ngươi đã chuẩn bị tinh thần chưa?".

Khấu Trọng thầm nhủ ta có là thằng ngốc đâu mà tin ngươi, nhưng bên ngoài vẫn giả bộ ngây ngất, hân hoan nói: "Thượng thư đại nhân

xem trọng tiểu tử như vậy, Khấu Trọng tự nhiên là vạn phần cảm kích. Có điều tôi muốn đại phá Lý Mật để lập công trước, sau đó thượng thư đại nhân có trọng dụng, những người khác cũng không thể nói gì".

Vương Thế Sung cười rộ lên, kế đó ra vẻ thần bí nói: "Có thể dẫn dụ Lý Mật xuất binh hay không, đều phải dựa vào sự sắp xếp của ngày mai, để ta dẫn ngươi đi gặp thế thân của ta!".

oOo

Liễu Không vận tăng y màu xám, bên ngoài khoác một tấm áo cà sa sẫm hơn, sảnh đường im lặng như tờ.

Từ Tử Lăng chắp tay đứng thẳng, giống như một bức thạch tượng, không hề có vẻ mất kiên nhẫn.

Một hồi lâu sau Liễu Không mới cất giọng nhu hòa trầm ấm: "Lạc Dương có Tự, Quan, Quật ba đại danh thắng, không biết Từ thí chủ đã đến chưa?".

Từ Tử Lăng hơi ngạc nhiên, bất luận là Liễu Không nói gì, thậm chí là phật ngữ thiền cơ gã cũng không lấy làm kỳ quái, nhưng tự dưng nhắc đến danh thắng của Lạc Dương, hoàn toàn không liên quan đến việc trước mắt, nhất thời cũng làm gã không hiểu ý đồ của lão là gì.

Gã đành phải khiêm tốn hỏi: "Xin đại sư chỉ giáo!".

Liễu Không chậm rãi nói: "Tự chính là chỉ Bạch Mã Tự, là ngôi chùa phật đầu tiên ở Trung Nguyên, xây dựng vào năm Vĩnh Bình thứ mười đời Đông Hán, do hai vị cao tăng từ Thiên Trúc là Nhiếp Ma Đằng và Trúc Pháp Lan dựng nên, kinh phật và tượng phật đều dùng bạch mã chở tới, thế nên mới lấy tên là Bạch Mã Tự. Đây chính là

khởi thủy của Phật Giáo trung thổ, vì vậy ngôi chùa này còn được gọi là Thích Nguyên hay Tổ Đình. Người theo phật giáo, nếu không đến nơi này du lãm một chuyến, sẽ cảm thấy tiếc nuối cả đời".

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Đa tạ đại sư chỉ điểm, nhưng không biết Bạch Mã tự tọa lạc nơi nào?".

Liễu Không thản nhiên nói: "Nếu Từ thí chủ là người có tâm, sẽ tự biết thôi!".

Không đợi Từ Tử Lăng lên tiếng, lão đã nói tiếp: "Quan là Lão Quân Quan, nằm ở đỉnh Mang Sơn phía Bắc ngoại thành, tương truyền là thánh địa luyện đơn của Lão Tử Lý Nhĩ, đáng tiếc hiện giờ do yêu tà nắm giữ, thánh địa trở thành yêu quật".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Tại sao lại như vậy?".

Liễu Không bình tĩnh đáp: "Có rất nhiều chuyện lão nạp không tiện nói kỹ, chỉ có điều thấy những điều Từ thí chủ học bắt nguồn từ thủy tổ Đạo gia Quảng Thành Tử nên mới thuận miệng nhắc tới thôi".

Mỗi một câu một chữ của Liễu Không đều đầy huyền cơ ảo lý, thật khó hiểu vô cùng.

Liễu Không lại nói tiếp: "Quật là chỉ Long Môn Thạch Quận, nằm ở bên bờ Y Thủy cách bản tự mười dặm về phía Nam, nơi dày nằm giữa hai ngọn núi, thể nên còn được gọi là Y Khuyết, hai bên vách đá thần điện lớn nhỏ kéo dài mấy dặm, khiến người ta phải nhìn ngắm mà thở dài tán thưởng".

Tiếp đó lại ngạc nhiên hỏi: "Đúng rồi! Hôm nay Từ thí chủ đến đây có chuyện gì vậy, lão nạp sớm đã quên mất rồi".

Từ Tử Lăng không ngờ cũng trả lời một câu hoàn toàn ngoài dự liệu của lão: "Tại hạ cũng quên mất rồi, đa tạ đại sư chỉ điểm".

Nói dứt lời liền quay người đi ra khỏi điện.

oOo

Một người tướng mạo thể hình phải giống Vương Thế Sung đến bảy tám phần, bước vào thư trai cúi người thỉnh an.

Cùng vào còn có Âu Dương Hi Di, Linh Lung Kiều, Khả Phong Đại Nhân, Trần Trường Lâm, còn có hai nhi tử Vương Huyền Ứng, Vương Huyền Nộ của Vương Thế Sung, cùng với hai đại tướng Trương Trần Châu và Dương Công Khanh.

Chỉ nhìn trận thế này Khấu Trọng đã biết ngay có chuyện quan trọng cần thương thảo.

Chúng nhân lần lượt ngồi xuống, lúc này Khấu Trọng ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái, đối mặt với Âu Dương Hi Di bên kia, bên dưới là bọn Trương Chấn Châu và Dương Công Khanh.

Vương Thế Sung quay sang Khấu Trọng đắc ý hỏi: "Thế nào?".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Đích thực có thể lấy mắt cá giả làm trân châu, nhưng tình hình tối mai..."

Vương Thế Sung biết gã có điều muốn nói liền bảo tên thế thân ra ngoài, vui vẻ nói: "Bây giờ toàn là người nhà, ngươi có điều gì thì cứ yên tâm mà nói ra đi!".

Gã nhi tử tửu sắc quá độ Vương Huyền Ứng của Vương Thế Sung đắc ý nói: "Đây gọi là dưỡng binh ngàn ngày, dùng trong một giờ.

Năm ngoái Huyền Ứng ở Quảng Châu tìm được kẻ này về đây, sau gần một năm được ta huấn luyện kỹ càng, giờ đây đảm bảo không ai nhận ra được".

Chỉ nhìn thái độ sợ người khác không biết đó là công lao của mình của y, đã biết kẻ này khó mà thành đại khí được.

Âu Dương Hi Di chau mày: "Người này không biết võ công, người tinh mắt chỉ cần nhìn cử chỉ hành động hay bước đi là lập tức nhận ra hắn không phải là Thế Sung huynh!".

Vương Thế Sung tự tin nói: "Nếu có kẻ muốn hành thích ta, thời cơ tốt nhất chính là trên đường đến phó hội hoặc về phủ, Phạm Thành chỉ cần ngồi trên xe làm dáng là được rồi".

Lúc này thì ai cũng biết Vương Thế Sung đã quyết ý không chịu mạo hiểm.

Khả Phong Đạo Nhân nhíu mày: "Chuyến này phải để địch nhân hành thích thành công, còn Thế Sung huynh thì phải giả bộ thọ thương thì mới có thể dẫn dụ Lý Mật xuất binh. Hành gia vừa xuất thủ là biết ngay cao thấp, Phạm Thành dễ bị người ta giết như vậy, thì ai cũng sinh nghi cả, kế này thành sao được?".

Vương Thế Sung vui vẻ nói: "Đây chính là điểm quan trọng nhất, sau khi lấy giả thay thật, ta sẽ nấp kín bên cạnh xe, nếu thực lực địch nhân mạnh đến mức có thể phá xe giết người, ta sẽ hiện thân xuất thủ. Tốt nhất nên để hạng cao thủ như Hoàng Công Thác hay Vu Sở Hồng, để ta đả thương một trong hai tên, rồi giả bộ thọ thương. Như vậy sẽ càng khiến đối phương tin tưởng hơn, đương nhiên cũng phải nhờ các vị cùng phối hợp nữa".

Rồi quay người sang hỏi Khấu Trọng: "Khấu tiểu huynh đệ còn gì

muốn nói nữa không?"

Khấu Trọng hỏi: "Tại sao địch nhân sẽ không hạ thủ trong yến tiệc vậy?".

Vương Huyền Ứng liền lên tiếng đáp thay phụ thân: "Đạo lý này rất đơn giản, lần này Vinh Phụng Tường đã mời rất nhiều danh nhân khắp nơi đến Lạc Dương dự yến, đến lúc ấy cao thủ như mây, trong đó cũng không ít người có giao tình thâm hậu với bọn ta, nếu muốn ám toán hành thích thì quá mạo hiểm, có khi sẽ thất bại mất mạng cũng không chừng".

Khấu Trọng thầm thở dài, chán nản nói: "Tôi không còn gì để nói nữa".

Gã vốn diệu kế đầy bụng, nhưng thấy Vương Thế Sung tỏ rõ không muốn mạo hiểm, thì còn biết nói gì nữa.

oOo

Từ Tử Lăng bước ra ngoài đại môn Phương Trượng Viện, hít sâu một hơi không khí trong lành mát mẻ.

Những hạt mưa nhỏ li ti rơi xuống, gần xa không thấy một bóng người.

Tịnh Niệm Thiền Viện đâu đâu cũng ẩn hàm thiền cơ phật ý.

Gã vốn là địch nhân của họ, nhưng dường như không hề cảm thấy một chút địch ý.

Không gặp được Sư Phi Huyên là chuyện đương nhiên, gặp được mới là lạ.

Có điều gã muốn được yên lòng, nên vẫn cố thử một lần.

Gã muốn đối mặt với Sư Phi Huyên để giải quyết chuyện Hòa Thị Bích, cho đến tận lúc này gã vẫn không cho rằng trộm ngọc là chuyện xấu hoặc sai lầm, mà chỉ là một thủ đoạn tranh bá thiên hạ mà thôi.

Thần vật như Hòa Thị Bích, chỉ có người hữu duyên mới được sở hữu.

Từ Tử Lăng chậm rãi bước xuống thạch cấp, đang định đi về phía Phật Đạo thì trong lòng chợt có cảm ứng kỳ lạ.

Dường như có thứ gì đang chờ đợi gã vậy.

Từ Tử Lăng đảo mắt một vòng chỉ thấy Phương Trượng Viện lấp ló sau rừng cây, nghĩ ngợi giây lát rồi gã lại tiếp tục bước đi.

Chợt một con đường đã ngoằn ngoèo trải dài trước mắt gã, trong màn mưa mờ mờ ảo ảo, đặc biệt hấp dẫn khách lãng du.

Từ Tử Lăng bước lên con đường, sau một chỗ rẽ, cả không gian như mở rộng ra vô hạn. Thì ra hết con đường là vách đá dựng đứng, chẳng những có thể nhìn khắp cảnh điền dã bên dưới núi, còn có thể thấy cả toàn Lạc Dương sừng sững ở xa xa.

Dưới làn mưa bụi, trong khung cảnh thơ mộng tuyệt đẹp này, Sư Phi Huyên vận nho phục giả nam trang yểu điệu đứng bên bờ vách, ung dung nhàn nhã ngắm nhìn cảnh vật bên dưới.

Từ Tử Lăng cung kính thi lễ, thành khẩn nói: "Tiểu thư chịu phá lệ tương kiến, Từ Tử Lăng cảm kích bất tận!".

Sư Phi Huyên khẽ thở dài, chỉ ngón tay ngọc ngà về phía Lạc Dương thành nơi xa, nói với một ngữ điệu hết sức thương tâm: "Từ Ngụy Tấn Nam Bắc Triều, Lạc Dương đã nhiều lần trở thành nơi binh gia tranh giành nhau, nhiều lần bị hủy diệt, rồi lại xây lại, làm cho bách tính lưu vong, Trung Nguyên tiêu điều, vạn dặm không một sợi khói, đói rét triền miên, ngoại trừ những điều đó ra, Từ huynh có biết chúng ta còn tổn thất những gì nữa không?".

Từ Tử Lăng tuy tự phụ thông minh tài trí, nhưng lúc này cũng chỉ biết hoang mang lắc đầu.

Sư Phi Huyên tựa như có mắt mọc sau lưng, có thể nhìn thấy động tác lắc đầu của gã, thản nhiên nói: "Cái tên Lạc Dương bắt đầu từ tích Tô Tần Quá Lạc Dương trong Chiến Quốc Sách thời Chiến Quốc. Từ đó nhiều lần được chọn làm kinh đô, trở thành trung tâm kinh tế văn hóa của Trung Nguyên, thời Bắc Ngụy, ở đây có tới một ngàn ba trăm sáu mươi bảy tòa phật tự".

Từ Tử Lăng le lưỡi: "Nhiều như vậy sao?".

Sư Phi Huyên tiếp tục nói: "Lạc Dương luôn là nơi tập trung của tinh hoa văn hóa bản quốc, chỉ riêng tàng thư đã có bảy ngàn xe rồi. Thêm nữa lại địa linh nhân kiệt, nhiều đời xuất đều xuất hiện danh gia kiệt xuất, Thái Luân đã thử chế tạo Thái Hầu Chỉ ở đây, Trương Hoành làm ra Hỗn Thiên Nghi, Hầu Phong Nghi và Địa Động Nghi, Mã Quân phát minh Chỉ Nam Xa, Vương Sung viết Luận Hoành, Ban Cố soạn Hán Thư, Trần Thọ soạn Tam Quốc Chí, Lạc Dương Già Lam Ký và Thủy Kinh Chú. Cống hiến của Lạc Dương cho Trung Nguyên, quả thật không nơi nào sánh được".

Từ Tử Lăng càng nghe càng thấy kính phục. Nếu không phải đã được đọc qua những bút ký của Lỗ Diệu Tử, e rằng lúc này gã đã

hoang mang không biết nàng đã nói gì rồi. Hiện giờ tuy chưa thể hoàn toàn nhận thức hết, nhưng ít nhất cũng biết Sư Phi Huyên là bậc học vấn tinh thâm, thông kim bác cổ.

Nếu đổi lại là gã và Khấu Trọng, bất luận là hiểu biết về Lạc Dương nhiều đến đâu, cũng không thể có cảm xúc và liên tưởng như Sư Phi Huyên.

Nàng đang cảm thương cho lịch sử mấy trăm năm của Lạc Dương.

Sư Phi Huyên khoan thai nói: "Từ huynh đã đến Tân Đàm ở Bắc Thị chưa?".

Từ Tử Lăng thầm nhủ mình đi đi lại lại vẫn chỉ là Lạc Thủy, Ngự Đạo và Thiên Tân Kiều, hoặc giả có đến khu Nam Thành, chứ chưa từng đến Bắc Thị, bèn cười khổ đáp: "Còn chưa đến đó".

Sư Phi Huyên nói: "Vậy Từ huynh nhất định phải đi tham quan nơi được xưng là tập trung hết thuyền bè trong thiên hạ đó, trong thời thịnh thế, thuyền lớn thuyền nhỏ có thể lên đến cả vạn chiếc".

Kế đó lại khẽ ngâm nga: "Cổ kim hưng phế sự, hoàn khán Lạc Dương thành".

Nghe giọng nói như tiên âm văng vẳng từ trên trời cao của nàng kể chuyện thịnh suy hưng phế của Lạc Dương Thành, trong đầu Từ Tử Lăng chợt hiện ra một bức họa chân thực, cơ hồ như ngàn năm lịch sử trong chớp mắt đã hiện lên trong tâm não, cảm giác vừa bi thương lại vừa cảm động.

Những hạt mưa nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt hai người.

Người có lòng yêu thương thiên hạ, đại từ đại bi, siêu phàm trác việt

giống như Sư Phi Huyên, gã thật mới gặp lần đầu.

Đột nhiên, gã hiểu được tâm niệm vĩ đại phải tìm kiếm chân mệnh thiên tử để cứu muôn dân ra khỏi cơn nước lửa của Sư Phi Huyên.

Chương 191: Sự việc định sẵn

Âu Dương Hi Di, Khả Phong Đạo Nhân và Khấu Trọng cùng nhau rời khỏi thư trai.

Khả Phong Đạo Nhân hỏi Khấu Trọng: "Nhìn thần tình Khấu tiểu huynh đệ hình như không thích cách thượng thư đại nhân dùng thế thân lắm thì phải?".

Khấu Trọng cười khổ: "Điểm này chứng minh đạo hành của tôi vẫn còn kém, cả một chút tâm tư cũng không giấu nổi".

Khả Phong Đạo Nhân mỉm cười: "Thanh niên người nào chẳng vậy, ta và Hi Di huynh thời trẻ cũng như Khấu tiểu huynh vậy thôi".

Âu Dương Hi Di cũng cười cười: "Khi còn trẻ, ta làm gì có bản lĩnh giống Khấu tiểu huynh đệ đây".

Khả Phong Đạo Nhân nói: "Hiện giờ đến lượt ta trực, Hi Di huynh tốt nhất nên nghỉ ngơi tu tâm dưỡng thần, mấy ngày này chắc khó tránh khỏi ác chiến đó".

Nói xong liền dừng bước thi lễ.

Âu Dương Hi Di sánh vai đi ra cửa lớn: "Vương Thế Sung cũng rất có thể diện, không ngờ mời được cả cao thủ như Khả Phong Đạo Nhân tới trợ giúp, có thể thấy quan hệ của y với Lão Quân Miếu thật không tầm thường".

Khấu Trọng thuận miệng hỏi: "Lão Quân Miếu là gia tộc gì, tại sao lại

có cái tên cổ quái như vậy?".

Âu Dương Hi Di nói: "Ta tưởng ngươi rất thần thông quảng đại, không ngờ lại không biết Lão Quân Miếu trên đỉnh Thúy Vân Phong ở Bắc Mang Sơn ngoài thành Lạc Dương, chuyện này thật khó tin".

Khấu Trọng dừng lại trước cửa, nhìn trời mưa bên ngoài, ung dung nói: "Vì vậy mong tiền bối chỉ giáo nhiều cho tiểu tử, có lúc tiểu tử cũng rất là hồ đồ".

Âu Dương Hi Di thấp giọng nói: "Từ lần đầu tiên thấy các ngươi ta đã thích rồi, cảm thấy hai người rất có duyên. Có điều tối qua sau khi nghe tin các ngươi bị người ta vây công ở Thiên Tân Kiều, lão phu lại chủ trương không được vọng động. Một là ta tin các ngươi nhất định có cách thoát thân, hai là đây rõ ràng là một cạm bẫy".

Khấu Trọng nói: "Tiểu tử làm sao không hiểu được chuyện này chứ?"

Âu Dương Hi Di nói: "Chuyện này nếu ta không nói ra chắc ngươi cũng không biết đâu, người chủ trương xuất chiến nhất chính là Khả Phong, có thể thấy y có lòng ái tài với ngươi thế nào".

Khấu Trọng chau mày: "Với trí năng của y, lẽ nào không nhận ra đây là một âm mưu chứ?".

Âu Dương Hi Di nói: "Lúc đó ai cũng cảm thấy có chút không hợp tình hợp lý, đối phó các người, Độc Cô phiệt đâu cần phái ra gần ngàn cấm vệ quân phong tỏa đường phố, nhưng không có thời gian nghĩ kỹ toàn bộ chuyện này. Cũng may thủ hạ của Thế Sung huynh có một người tên Hư Hành Chi đã ngầm nhắc nhở lão phu, bằng không chỉ sợ bản thân đã trúng phải gian kế của địch nhân rồi!".

Khấu Trọng mừng lắm, Hư Hành Chi quả nhiên là một nhân tài,

nhanh như vậy mà đã nhận ra Âu Dương Hi Di là một người có thể tin tưởng.

Âu Dương Hi Di vỗ vai gã thân thiết: "Hiện giờ lão phu phải về phòng tĩnh tọa, tối nay nếu ngươi trở lại, có thể tìm lão phu uống rượu nói chuyện, ngươi biết đánh cờ không?".

Khấu Trọng nói: "Chỉ xem người ta đánh thôi".

Âu Dương Hi Di cười lớn: "Thế sự cũng như cuộc cờ, người như ngươi chính là cao thủ đánh cờ ngoài bàn cờ đấy! Cẩn thận một chút, những kẻ muốn lấy cái đầu trên cổ ngươi nhiều lắm đấy!"

Dứt lời liền vui vẻ quay vào phủ.

Khấu Trọng cảm thấy thật buồn cười. Bản thân gã hiện nay phải đi nước cờ nào đây?

Bước qua bậc cửa, vệ sĩ hai bên liền đứng thẳng người dậy, không ai là không lộ thần sắc kính phục.

Khấu Trọng tự biết mình đã thành danh ở Lạc Dương nên cũng không lấy làm lạ, thuận miệng hỏi một người: "Tiểu thư cưỡi ngựa đi hay ngồi xe đi vậy?"

Người kia vội đáp ngay: "Tiểu thư đã cưỡi ngựa đi rồi".

Khấu Trọng lấy làm hứng thú, tưởng tượng trong lòng tình cảnh tuyệt diệu của đôi cẩu nam nữ Đổng Thục Ni và Dương Hư Ngạn lúc biết mình trúng kế. Dương Hư Ngạn rốt cuộc là một người thế nào? Có lẽ y cũng không phải hạng dễ khuất phục trước kẻ khác. Giả như Vương Thế Sung và Lý Thế Dân giao dịch thành công, Đổng Thục Ni sẽ thành phi tử của Lý Uyên. Vậy không phải Dương Hư Ngạn đã bị

cho uống dấm mà phải cố nuốt cho trôi hay sao?

Nghĩ tới đây, Khấu Trọng cũng cảm thấy thật hồ đồ.

oOo

Từ Tử Lăng ngắm nhìn tấm lưng ong yêu kiều khiến nam nhân trong thiên hạ đều phải ngưỡng mộ của Sư Phi Huyên, trầm giọng nói: "Đêm trước trên Thiên Tân Kiều, có phải tiểu thư căn bản không hề thọ thương không?".

Sư Phi Huyên cuối cùng cũng chậm rãi quay người lại, gương mặt thanh lệ lần đầu tiên lộ vẻ kinh ngạc, chăm chú nhìn gã hồi lâu rồi mới dịu dàng nói: "Từ huynh đoán đại hay là nhãn lực cao minh tới mức có thể nhìn thấu Phi Huyên vậy?".

Từ Tử Lăng thản nhiên như không nói: "Đơn thuần chỉ là trực giác mà thôi".

Sư Phi Huyên thở dài: "Vậy Từ huynh thật đúng là người có huệ căn rất cao. Có điều lúc đó đích thực Phi Huyên đã thọ chút nội thương, chỉ là không hề nghiêm trọng như mọi người đã thấy mà thôi. Khi bước xuống Thiên Tân Kiều, Phi Huyên đã hoàn toàn phục nguyên rồi". Ngưng lại một chút rồi nàng chợt nở một nụ cười ngọt ngào mang theo một chút ngây thơ, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào mắt Từ Tử Lăng: "Từ huynh có biết tại sao Phi Huyên phải dùng thủ đoạn gạt người đó không?".

Từ Tử Lăng vì nụ cười hiếm hoi của nàng mà cảm thấy lòng mình như rung động, nhưng trong nháy mắt gã đã lấy lại được bình tĩnh, mỉm cười nói: "Có phải tiểu thư muốn Loan Loan mắc bẫy?".

Đôi mắt long lanh như nước hồ thu, nụ cười xinh đẹp của nàng, tất

cả đều cuốn hút đến mức cực điểm.

Sư Phi Huyên thấy dưới ánh mắt của mình mà Từ Tử Lăng vẫn phiêu dật tiêu sái, thần thái động tác đều hết sức tự nhiên, trong lòng cũng hơi kinh ngạc.

Nếu đổi lại là bất kỳ nam nhân nào nàng đã gặp trước đây, ngoại trừ Hầu Bi Bạch ra thì nếu không phải tay chân luống cuống thì cũng tâm hoảng ý loạn, đâu có vẻ hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng bởi ánh mắt của nàng như nam tử trước mắt này.

Trên gương mặt thanh nhã của nàng thoáng hiện một nụ cười đầy ẩn ý, từ từ nói: "Không ai có thể gạt nàng ta được, người Phi Huyên muốn gạt chính là Từ Tử Lăng, nếu không phải vậy, Phi Huyên sao có cớ rút lui được".

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, gương mặt tuấn tú hơi ửng hồng: "Lời này của tiểu thư thật nằm ngoài dự liệu của tại hạ, lẽ nào tiểu thư đã cho rằng tại hạ không liên quan đến chuyện Hòa Thị Bích thất tung?".

Sư Phi Huyên lắc đầu: "Hoàn toàn ngược lại, vừa mới bắt đầu Phi Huyên đã biết Hòa Thị Bích là do Từ huynh lấy trộm".

Từ Tử Lăng lấy làm khó hiểu: "Vậy thì càng khiến tại hạ không thể hiểu nổi, tại sao Sư tiểu thư lại cố ý bỏ qua tại hạ như vậy?".

Sư Phi Huyên bật cười nói: "Cuối cùng thì Từ huynh cũng thừa nhận mình trộm bảo vật rồi!".

Từ Tử Lăng gượng cười: "Đây chính là nguyên nhân tại hạ đến bái kiến tiểu thư. Tất cả chuyện này tại hạ sẽ gánh vác hết, nhưng cũng xin nói trước, Từ mỗ sẽ quyết không chịu bó tay chịu trói, cũng sẽ

không làm tổn thương đến bất cứ người nào trong thiền viện này".

Sư Phi Huyên lộ vẻ đồng tình, thở dài nói: "Trường Sinh Quyết tuy có thể khiến Từ huynh tiến bộ thần tốc, liệt vào hạng cao thủ nhất lưu, song vẫn còn kém chút hỏa hầu, ở đây ngoại trừ Phi Huyên ra, Liễu Không đại sư cũng có khả năng dồn huynh vào tử địa. Từ huynh có thể nói cho Phi Huyên biết, tại sao biết rõ là tự lao đầu vào chỗ chết, mà huynh vẫn đến đây không?".

Từ Tử Lăng nhún vai: "Nguyên nhân chủ yếu nhất là vì các vị đều là người hết lòng với vạn dân, mà bản thân thì không hề mưu cầu tư lợi, khiến tại hạ cảm thấy lừa gạt các vị là một tội lỗi".

Sư Phi Huyên tiếp tục truy vấn: "Trộm bảo vật không phải là một tội lỗi sao? Tại sao Từ huynh biết sai mà vẫn phạm?".

Từ Tử Lăng phì cười: "Tại hạ muốn hỏi lại tiểu thư một câu, Lý Thế Dân liệu có vì đối thủ là một minh quân thánh đế mà vứt bỏ dã tâm tranh bá thiên hạ của mình không?".

Sư Phi Huyên không lấy đó làm giận, ngược lại còn cao hứng nói: "Thật không ngờ Từ huynh lại là người hùng biện thao thao như vậy. Chúng ta trở về chuyện chính thôi, rốt cuộc Hòa Thị Bích ở đâu?"

Từ Tử Lăng cúi đầu ngại ngùng: "Nói thực lòng, nếu có Hòa Thị Bích trong tay, có khi tại hạ sẽ trả lại cho tiểu thư cũng không chừng, đáng tiếc là đã bị hủy rồi".

Ngọc dung của Sư Phi Huyên không hề đổi sắc, im lặng nhìn gã một lúc lâu, cuối cùng khẽ thở dài nhè nhẹ: "Không ngờ hai đại bí mật mà vô số hiền nhân thánh sĩ tốn bao tâm tư cũng không giải ra được là Trường Sinh Quyết và Hòa Thị Bích đều bị hai người khám phá, đây không phải là duyên phận thì là gì?".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Chỉ nói một câu mà tiểu thư đã hiểu hết cả rồi".

Sư Phi Huyên dịu dàng nói: "Từ khi mới gặp lần đầu trên Thiên Tân Kiều, Phi Huyên đã có cảm ứng, chỉ là không dám tin tưởng mà thôi. Hiện giờ mọi suy đoán đã được chứng thực, thì còn có thể nói gì được nữa đây? Cho dù có giết huynh cũng đâu thể bù đắp chứ?"

Từ Tử Lăng lấy làm kỳ lạ, buột miệng thốt: "Phải chăng là tại hạ đã nhầm lẫn? Dường như tiểu thư căn bản không hề để chuyện Hòa Thị Bích trong lòng thì phải?"

Sư Phi Huyên chậm rãi nói: "Chuyện trong thiên hạ đều đã định sẵn, tuyệt thế kỳ bảo giống như Hòa Thị Bích tự có định sẵn số của nó, không thể miễn cưỡng được. Từ huynh xin mời!"

Nàng chịu hạ lệnh trục khách, đáng lẽ Từ Tử Lăng phải vỗ tay reo mừng mới đúng, nhưng lúc này gã lại cảm thấy thà mình bị nàng đánh cho mấy chưởng hay tức giận giáo huấn một hồi còn hơn, bèn cười khổ một tiếng, thi lễ quay người bỏ đi. Đi được năm sáu bước, cuối cùng gã cũng không nhịn được mà quay lại: "Tiểu thư có thể chỉ giáo rõ hơn tại sao đêm đó lại bỏ qua cho chúng ta không?".

Thanh âm bình tĩnh của Sư Phi Huyên vang lên: "Tất cả đều chỉ vì Phi Huyên có ý ái tài, nói như vậy đã đủ thẳng thắn chưa vậy?".

Từ Tử Lăng bất giác phì cười, ung dung bỏ đi.

Sư Phi Huyên nhìn theo bóng dáng cô ngạo bất quần của gã đi xa dần, đến khi khuất hẳn sau làn mưa thu mới thu hồi mục quang.

oOo

Khấu Trọng thúc ngựa ra khỏi Hoàng Thành, trong lòng như có thêm một chiếc gai, tâm tình buồn bực khó chịu lạ thường. Điều làm gã bực bội nhất chính là Vương Thế Sung sợ đầu sợ đuôi, vốn là một kế hoạch liền lạc như áo trời không vết vá, bây giờ lại bị lão hồ ly sợ chết đó làm cho canh không ra canh, nước không ra nước, khiến người ta phải dở khóc dở cười. Vương Thế Sung bản thân cũng là cao thủ nhất đẳng, lại có ý phòng bị từ trước, thêm vào Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bên cạnh bảo vệ, giả bộ bị thích khách đánh bị thương đáng lẽ là một chuyện hết sức dễ dàng.

Lúc này võ công của Trầm Lạc Nhạn không còn là gì đối với gã, song mưu kế đa đoan giảo hoạt của nàng thì vô cùng đáng sợ.

Nếu không phải cơ duyên xảo hợp cộng với âm phù dương trợ, e rằng hai huynh đệ bọn gã sớm đã mất mạng trong tay nàng từ lâu rồi.

Vì vậy dụng binh cần phải như cánh tay điều khiển ngón tay, bằng không cho dù Tôn Vũ phục sinh, Vũ Hầu tái thế cũng không làm được chuyện gì.

Nghĩ tới đây, gã đã rẽ vào phố lớn.

Đổng Gia Tửu Lâu nằm ở đầu cầu, cùng với ba toàn lầu cao khác tạo thành một quần thể kiến trúc đặc sắc.

Trên phố người xe đi lại như nước, dưới sông thuyền bè qua lại như thoi cửi, cơn mưa lất phất như làm tăng thêm chút ý vị cho bầu không khí nơi đây.

Còn nửa canh giờ nữa mới đến chính ngọ.

Tiểu Lăng có kịp trở về cũng gã đi phó hội không?

Nghĩ tới đây, gã đã đi qua Thiên Tân Kiều, tiến về phía Nam môn.

Khấu Trọng phóng một mạch vượt qua ba cỗ xe lừa, lại xuyên qua hai cỗ xe khác đang đi phía trước, trong lòng lấy làm thống khoái.

Cưỡi ngựa giữa chốn náo thị thế này, khi còn ở Dương Châu, gã chỉ có thể nhìn người khác với ánh mắt ngưỡng mộ, đâu thể nghĩ đến có một ngày mình cũng có cơ hội hưởng thụ phong quang này.

Lúc này ở đường dành cho người đi bộ bên phía trái có mấy hồ nữ cầm ô màu sắc lòe loẹt đang nhìn gã, liếc mắt đưa tình.

Khấu Trọng vội vàng hồi báo bằng cách nở một nụ cười rực rỡ như ánh bình minh, để lộ hàm răng trắng và đều như những hạt bạch ngọc, làm mắt mấy hồ nữ kia sáng rực lên, càng cố làm dáng.

Khấu Trọng lấy làm thú vị, thúc ngựa như muốn thị uy, vượt qua hai kỵ sĩ đi trước, đang dương dương đắc ý thì chợt giật mình cảnh giác.

Một đạo hắc ảnh nhỏ bé đến tưởng chừng như không thể nhìn thấy từ đường cho người đi bộ bên tay phải bắn tới như điện, chênh chếch xuyên qua không gian nhỏ hẹp giữa một cỗ xe lừa và một cỗ xe ngựa với tốc độ và sự chuẩn xác kinh người. Khi Khấu Trọng nhận ra đó là một sợi tóc vừa dài vừa bóng thì nó đã cắm vào lỗ mũi bên phải của con ngựa rồi.

Chỗ cao minh của kẻ ám toán chính là lợi dung hai cỗ xe để che đậy, khi người bị ám toán nhận ra thì đã không kịp ứng biến rồi. Nếu mục tiêu của sợi tóc là bản thân Khấu Trọng, nhất định gã sẽ kịp thời tránh khỏi, nhưng lần này đối phương lại nhắm tới con ngựa của gã.

Con ngựa kêu lên một tiếng đau đớn, dựng đứng người dậy, rồi ngã vật xuống một bên. Trước khi con ngựa ngã xuống, Khấu Trọng đã bật người nhảy vút lên cao, vượt qua cỗ xe ngựa, nhảy bổ về phía chỗ phát ra ám toán, trong lòng tức giận vô cùng.

Trên phố lập tức hỗn loạn, người đi đường chạy tán loạn ra bốn phía.

Con ngựa khẽ rung rung mấy cái rồi bò dậy, sợi tóc này rõ ràng là chỉ muốn trêu cợt, chứ không hề có ý làm tổn thương nó. Nhưng Khấu Trọng đang lúc phấn khởi oai phong, bị trêu cợt thế này thật vô cùng mất mặt.

Gã khẽ điểm chân lên đường, phóng lên nóc một cỗ xe ngựa khác, mượn lực nhún mình lao lên cao, vừa hay nhìn thấy một bóng nữ nhân nhỏ nhắn lách người lẩn vào một ngõ nhỏ. Nữ nhân này vận kình trang màu đỏ, nên rất dễ nhận ra.

Khấu Trọng hít mạnh một hơi chân khí, bất chấp làm kinh thế hãi tục, ở trên không lộn nhào một vòng, phóng qua đường, hạ thân xuống nóc một tiệm tạp hóa, rồi tiếp tục đuổi theo địch nhân. Từ khi đến Lạc Dương, đây mới là lần đầu tiên gã bị mất mặt trước chúng nhân như vậy, cơn tức này làm sao nuốt trôi cho được? Phía xa xa bóng áo đỏ thoắt ẩn thoắt hiện trên các mái nhà, cơ hồ như đang dẫn dụ gã đuổi theo vậy.

Khấu Trọng nghệ cao gan lớn, biết rõ đây rất có thể là một cạm bẫy, nhưng vẫn chẳng hề sợ hãi, giở hết tốc lực đuổi theo. Đuổi một mạch qua mấy chục nóc nhà, cuối cùng nữ tử cũng đột ngột xuất hiện trước mặt gã.

Khấu Trọng giật mình khựng người lại, ngạc nhiên thốt: "Thì ra là Lý phu nhân!".

Đối phương chính là người đã cướp đi Lý Tịnh trong tay Tố Tố, Hồng Phất Nữ. Không biết có phải Hồng Phất Nữ rất thích màu đỏ hay không mà chẳng những binh khí trên tay nàng đỏ rực như lửa, toàn thân cũng vận áo đỏ chói, trên mái tóc đen tuyền bóng mượt cũng cắm một cây trâm hoa nửa đỏ nửa trắng, tuy rất chói mắt song lại không hề có chút tục khí, mà còn càng làm lộ rõ vẻ đẹp lạnh lùng băng giá của nàng nữa.

Không hiểu vì sao, vừa nhìn thầy nàng, lửa giận trong lòng Khấu Trọng đã xẹp đi quá nửa. Gã đang thầm nhủ không biết có ai mặc hồng y đẹp hơn nữ tử trước mắt mình nữa, thì Hồng Phất Nữ đã cười lạnh nói: "Hôm nay ta dùng thủ đoạn dẫn dụ ngươi tới đây, hoàn toàn là vì ân oán cá nhân, không hề liên quan đến Tần Vương, vì vậy ngươi không cần lo có người khác nhúng tay vào can thiệp"

Khấu Trọng bước lên một bước, cau mày nói: "Ta và phu nhân có ân oán gì chứ?".

Đôi mắt đẹp mê hồn của Hồng Phất Nữ xạ ra những tia nhìn khiếp người, ngữ khí lại bình tĩnh một cách bất ngờ: "Nếu không phải hai tên tiểu tử hồ đồ các ngươi điên đảo thị phi, không phân hắc bạch thì phu quân ta đâu phải cả ngày thở ngắn than dài, khổ não buồn rầu. Đại nghĩa trước mặt, nếu các ngươi có thể biết sai tự sửa thì vẫn còn chưa muộn đâu, nếu không thì đừng trách ta đây hạ thủ vô tình."

Khấu Trọng cảm thấy thật khó xử.

Chỉ xem thủ đoạn dùng tóc làm ám khí của nàng, đã biết danh hiệu đệ nhất cao thủ Thiên Sách Phủ của nàng đúng là danh bất hư truyền. Bất luận là nội công, thủ pháp hay nhãn lực đều đã đạt đến cảnh giới tuyệt đỉnh.

Khấu Trọng tự thấy bản thân mình cũng khó mà làm được.

Không phải là gã sợ nàng, mà là vì gã chưa từng bỏ công phu ở môn ám khí này mà thôi.

Vấn đề lớn nhất chính là bất luận gã hận Lý Tịnh đến đâu, cũng khó có thể nhẫn tâm hạ sát thủ đối phó thê tử xinh đẹp của y, ngoại trừ Loan Loan ra, đối với bất kỳ nữ nhân nào gã cũng rất dễ mềm lòng.

Trong tình hình này, xem ra đối phương sẽ toàn lực xuất kích, còn gã thì lại có điều cố kỵ trong lòng, tự nhiên là vô cùng bất lợi.

Hồng Phất Nữ còn tưởng gã đang nghiêm túc suy nghĩ lời cảnh cáo của mình, nhẫn nại chờ đợi, đâu ngờ trong lòng Khấu Trọng lại đang tính toán chuyện khác.

Hồi lâu sau, gã mới thở dài nói: "Phu nhân đã gặp Lý Tịnh trong hoàn cảnh nào vậy?"

Hồng Phất Nữ bực tức nói: "Ngươi trả lời câu hỏi vừa rồi của ta trước đã".

Khấu Trọng khẽ lắc đầu: "Ta không muốn động thủ với phu nhân".

Sắc mặt Hồng Phất Nữ lập tức như bị một lớp sương mờ che phủ, trầm giọng nói: "Ngươi vẫn quyết nhất y cô hành, chấp mê bất ngộ hay sao?".

Khấu Trọng mỉm cười: "Đây không phải là chấp mê bất ngộ, mà là mỗi người một chí. Có ai không cho rằng chuyện mình đã làm là đúng nhất đâu?".

Song mục Hồng Phất Nữ ẩn hiện sát cơ, gằn giọng nói từng chữ một: "Nếu không nể tình ngươi đã từng là huynh đệ của phu quân, ta

sớm đã xuất thủ lấy mạng ngươi từ lâu rồi. Phải trái đã rõ ràng vậy mà dám hồ ngôn giảo biện, chỉ riêng chuyện các người trộm Hòa Thị Bích đã khó thể dung tha rồi".

Khấu Trọng nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén như kiếm của nàng, trầm giọng hỏi lại: "Lần này phu nhân đến tìm ta, Lý Tịnh có biết không?"

Trong mắt Hồng Phất Nữ thoáng lộ vẻ đau đớn, phất trần vung lên: "Xem chiêu!".

Khấu Trọng cười lên ha hả, tung người lướt về phía sau.

Chỉ lùi lại nửa trượng, gã đã biết vì không có lòng quyết đấu mà bản thân đã phạm phải một lỗi lầm vô cùng nghiêm trọng.

Thiên Sách Phủ đệ nhất cao thủ, quả nhiên không phải tầm thường.

oOo

Cửa thành đã ở trước mắt, Từ Tử Lăng thúc ngựa phóng nhanh để khỏi lỡ cuộc hẹn ở Đổng Gia Tửu Lâu. Từ trước đến nay, gã luôn luôn tôn kính người hiệp nghĩa hào tình như Tống Lỗ, huống hồ lão còn là thúc thúc của Tống Sư Đạo. Trước giờ gã chưa từng nghĩ Tống Sư Đạo lại là người tình thâm nghĩa trọng như vậy. Do vấn đề xuất thân, nên gã luôn không có hảo cảm với những con cháu của cao môn vọng tộc, nhưng Tống Lỗ và Tống Sư Đạo đã làm suy nghĩ này thay đổi.

Tống Ngọc Trí cũng là một nữ tử tốt, đáng tiếc...

Từ Tử Lăng đang nghĩ ngợi thì hơn mười kỵ mã đã xuất hiện trước mặt, xếp thành hàng chữ nhất chắn ngang đường. Từ Tử Lăng vội

vàng dừng cương, thì ra là sư huynh muội Tháp Bạt Ngọc và một đám cao thủ Đột Quyết, người nào người nấy sắc mặt ngưng trọng, sát khí đằng đằng.

Từ Tử Lăng thầm kêu khổ, lúc này muốn tránh cũng không kịp nữa rồi, đành phải thúc ngựa tiến lên.

Chương 192: Mãnh tướng như mây

Tốc độ và thân pháp của Hồng Phất Nữ dường như đã nằm ngoài tưởng tượng của Khấu Trọng. Đáng sợ nhất là cây hồng phất trong tay nàng phối hợp một cách hoàn hảo với thân pháp tuyệt mỹ, khiến Khấu Trọng căn bản không có đường né tránh, còn thoái lui về sau thì chỉ càng khiến đối phương có thể triển khai thế công lăng lệ, đáng sợ hơn mà thôi. Nhất thời bóng đỏ rợp trời, ào ạt cuốn về phía Khấu Trọng như cuồng phong thịnh nộ.

Còn Khấu Trọng thì lúc này cả Tỉnh Trung Nguyệt cũng chưa kịp rút ra, chỉ có thể dựa vào đôi bàn tay trần ứng phó với thế công tựa di sơn đảo hải của hồng y mỹ nữ này.

Cây hồng phất trong tay nàng vừa cương vừa nhu, phất tùy ý chuyển, những sợi tơ phất trần được nàng khống chế như có mắt, như linh xà mổ vào những chỗ sơ hở trên tay đối thủ, cả cán phất trần cũng có thể quay ngược ra để điểm vào huyệt mạch, lợi hại phi thường. Vừa bắt đầu nàng đã dùng đấu pháp đánh nhanh thắng nhanh, áp sát đối thủ, khiến Khấu Trọng thở không ra hơi.

Khấu Trọng lúc này đã hoàn toàn rơi vào thế bị động, chỉ có thể kiến chiêu chiết chiêu, chờ đợi cơ hội phản kích.

"Roạt!"

Tơ phất trần quất trúng vai Khấu Trọng một đường, lập tức làm y phục gã rách nát, để lộ ra hơn mười vết máu nhỏ. Đây còn là do Khấu Trọng linh hoạt, trước khi một kích hung hiểm này của đối

phương quất trúng ngực đã kịp đảo người né tránh chỗ yếu hại. Để đề phòng cước pháp lăng lệ bất thỉnh thoảng lại bất ngờ đột kích, cuối cũng gã cũng bị cây phất trần của Hồng Phất Nữ thừa cơ đánh trúng. Hơn mười đạo kình khí rát buốt bức vào nội thể.

Khấu Trọng biết nếu để tình thế tiếp tục diễn biến, chỉ e sẽ dẫn đến kết cục gã phải hoành thây nơi ngõ nhỏ này, nên vội hít mạnh một hơi chân khí, hóa giải đi mười mấy đạo kình khí nhỏ li ti, rồi vận tụ toàn thân công lực, đánh ra1 chưởng. Trong giờ khắc sinh tử này, công lực có được từ Trường Sinh Quyết và Hòa Thị Bích của Khấu Trọng đã được phát huy tới cực điểm.

Hồng Phất Nữ tuy chiếm được thượng phong, nhưng một chiêu tưởng chừng như hết sức bình thường vô dị của Khấu Trọng lại khiến nàng có một cảm giác không biết chống đỡ thế nào.

Chưởng này của Khấu Trọng thực tế là do một chuỗi các động tác liên hoàn hợp thành, thông qua vô số biến hóa làm nghi hoặc địch nhân, mới đến phương vị cuối cùng, khiến Hồng Phất Nữ hoàn toàn vô phương nắm rõ được lộ tuyến tấn công của gã. Đồng thời mỗi động tác đều hết sức tự nhiên liền lạc, khiến người ta cảm giác như gã đã vận hết toàn thân công lực và toàn bộ tâm thần vào một chưởng này vậy.

Nguy hiểm nhất chính là nàng vốn định thừa thắng xông lên, quét phất trần vào mặt đối phương, chẳng ngờ một chưởng này của Khấu Trọng đã hoàn toàn phong bế mọi đường tấn công của nàng.

Không biết làm sao, cuối cùng Hồng Phất Nữ đành phải biến chiêu nghênh tiếp, trầm cổ tay xuống, dùng một thủ pháp hư thực ảo biến để đỡ lấy chưởng thế của Khấu Trọng. Hư chính là ra bộ muốn quét phất trần xuống tiểu phúc gã, thực là tơ phất trần khẽ hất lên trên, quét vào uyển mạch tay phải.

Khấu Trọng cười lên ha hả., chưởng thế không đổi, bất ngờ lao về phía trước, chưởng biến thành đao, đâm thẳng vào chiếc cổ thon nhỏ của mỹ nữ, kình khí rít lên những tiếng ghê người.

Hồng Phất Nữ nào ngờ Khấu Trọng lại có kỳ chiêu phản thủ vi công như vậy, tuy bất phục khí, nhưng cũng biết phất pháp của mình đã bị Khấu Trọng nhìn thấu, đành hú lên một tiếng lanh lảnh, thu hồi phất trần, hai chân hất lên tung ra năm cước như điện chớp.

Khấu Trọng tới giờ mới tìm được cơ hội phản kích, cười dài một tràng, đảo người lộn lên trên đầu Hồng Phất Nữ, song chưởng áp xuống, nhẹ nhàng tránh khỏi cước pháp kinh hồn mà gã cũng phải tự nhận là không bằng của hồng y mỹ nữ, tránh cường công nhược.

Loa Hoàn Kình ào ào đổ ra bao trùm xuống đầu Hồng Phất Nữ như một trận cuồng phong. Chỉ nghe nàng hừ lạnh một tiếng, phất trần vung lên, cùng lúc đánh vào chưởng tâm hai bàn tay Khấu Trọng.

"Binh!".

Kình khí chạm nhau.

Thân hình yểu điệu của Hồng Phất Nữ còn đang lảo đảo thì Khấu Trọng đã lăng không nhảy lên, cười ha hả nói: "Đại tẩu quả nhiên lợi hại, tiểu đệ tự thẹn không bằng, đành phải muối mặt đào tẩu vậy!".

Dứt lời đã tung mình lướt đi, trong nháy mắt đã không thấy tung tích đâu nữa.

Hồng Phất Nữ tức giận giẫm mạnh chân xuống đất, nhưng cũng biết khó mà đuổi kịp được Khấu Trọng. Có điều được gã gọi một tiếng "đại tẩu", lại thấy gã vẫn chưa hề bạt đao, ác cảm với Khấu Trọng

trong lòng Hồng Phất Nữ đã giảm đi quá nửa. Đến giờ nàng mới hiểu tại sao phu quân Lý Tịnh lại coi trong tình nghĩa huynh đệ với hai gã tiểu tử này như vậy.

oOo

Tháp Bạt Ngọc thúc ngựa lên phía trước, đến gần Từ Tử Lăng mới cười khổ nỏi: "Từ huynh và Khấu huynh quả thực là những nhân vật mà tại hạ coi trọng nhất kể từ khi đến Trung Nguyên, hào sảng lại tình nghĩa, ngay từ khi mới gặp đã rất muốn được kết giao, nào ngờ cuối cùng lại có kết quả thế này, thật khiến người ta phải thấy tiếc nuối"

Từ Tử Lăng thầm thở phào nhẹ nhõm, gã vốn tưởng rằng phả động thủ với đối phương, nhưng nghe khẩu khí của Tháp Bạt Ngọc thì dường như không có ý này. Nghĩ đoạn liền gật đầu nói: "Đời người đâu phải chuyện nào cũng được toại nguyện chứ! Có điều cho dù lập trường bất đồng, nhưng Từ Tử Lăng này vẫn coi Tháp Bạt huynh là bằng hữu, những chuyện đã đáp ứng tuyệt đối không nuốt lời".

Tháp Bạt Ngọc đương nhiên biết rõ gã muốn chỉ chuyện mượn Trường Sinh Quyết, liền gật đầu nói ngay: "Trước nay tại hạ chưa từng nghĩ Từ huynh sẽ bội ước, bởi vì Từ huynh căn bản không phải hạng người đó". Tiếp đó lại thấp giọng nói: "Tại hạ có nói ra có lẽ huynh cũng không tin, Đột Lợi khả hãn kỳ thực rất hân thưởng hai vị, chỉ là vì tên tiểu tử đáng ghét Bạt Phong Hàn ở giữa hai bên, nên không thể nói chuyện mà thôi. Hiện giờ Bạt Phong Hàn đã rời khỏi Lạc Dương, có lẽ mọi người cũng nên ngồi xuống nói chuyện một phen chứ?"

Từ Tử Lăng thoáng ngạc nhiên, sau đó lập tức hiểu ra ý đồ của Đột Lợi chính là muốn Trung Nguyên càng loạn càng tốt, mà Khấu Trọng chính là nguồn gốc của hỗn loạn và là cao thủ phá hoại thế cân bằng

của Trung Nguyên, từ đó đoán ra được dụng tâm của Đột Lợi khi tỏ ý hữu hảo với bọn gã.

Nghĩ tới đây, gã liền lảng sang chuyện khác: "Tin tức của Tháp Bạt huynh thật linh thông, chúng ta vừa mới tiễn Phong Hàn huynh được một đoạn thì các vị đã biết mà đuổi tới rồi"

Tháp Bạt Ngọc hừ lạnh: "Nếu cả điểm này mà cũng không làm được, bọn ta làm sao ăn nói với sư tôn?". Kế đó lại thở dài than: "Thật khiến người ta không thể nào tin được, mỗi lần gặp phải tên tiểu tử này, công lực của hắn lại tinh tiến một bậc, hiện giờ thì cả Khúc Ngạo cũng phải bại trong tay hắn. Tại hạ chỉ muốn hỏi một câu, có phải sau trận chiến với Khúc Ngạo, Bạt Phong Hàn đã bị thương rất nặng hay không? Ôi! Đáng lẽ ta không nên dò hỏi thế này mới phải".

Từ Tử Lăng càng lúc càng có hảo cảm với cao thủ Đột Quyết dáng vẻ âm dương quái khí này, gượng gạo cười đáp: "Huynh bảo ta nên trả lời thế nào đây?".

Tháp Bạt Ngọc phấn chấn tinh thần nói: "Huynh đã cho ta đáp án rồi. Nói thực lòng, nếu hắn không thọ thương, cho dù bọn ta có đuổi kịp e rằng cũng khó mà làm gì được, hiện giờ thì có thể tận tâm tận lực rồi"

Từ Tử Lăng còn chưa kịp nói gì, thì Thuần Vu Vi đã mất kiên nhẫn hô lên: "Sư huynh à, đã đến lượt người ta nói chưa vậy?".

oOo

Khấu Trọng nhảy từ trên nóc nhà xuống một ngõ nhỏ, chạy ra phố lớn, vết thương trên vai tuy đã cầm máu, song cả cánh tay vẫn tê buốt, vết thương rát như bị lửa thiêu đốt. Đến giờ gã vẫn chưa hết kinh hãi, cây phất trần của Hồng Phất Nữ quả thật đã đến mức xuất

thần nhập hóa rồi. Chính Dịch Kiếm Thuật ngộ được từ những lời nói tưởng chừng vu vơ của Phó Quân Du đã cứu mạng gã.

Trước cây phất trần khiến gã đầu hoa mắt loạn của Hồng Phất Nữ, ngay cả chống đỡ gã cũng phải tốn rất nhiều công sức, nói gì tới chuyện dự đoán lộ tuyến và cách thức xuất chiêu tiếp theo của nàng? Thế nhưng đúng vào sát na mà nàng quét trúng gã đó, phất pháp của nàng bất ngờ xuất hiện một sơ hở rất nhỏ, khiến gã có cơ hội giành lại phần nào thế chủ động.

Thời cơ đó chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhưng gã đã nắm được một cách vô cùng chuẩn xác, đồng thời vận toàn bộ công lực phản kích một chưởng, chẳng những xoay chuyển được tình thế, mà còn vì cướp lại quyền chủ động nên mới thi triển được thủ pháp của Dịch Kiếm Thuật.

Đó cũng giống như đánh cờ, xuất ra một tuyệt chiêu mà đối phương không thể ứng đối, từ đó dồn địch thủ vào thế kẹt.

Gã lại có thêm một bước nhận thức mới với Dịch Kiếm Thuật.

Lúc này Khấu Trọng đã đi theo dòng người qua Thiên Tân Kiều đến trước cửa Đổng Gia Tửu Lâu, đang định bước lên thì chợt nghe phía sau có người gọi: "Khấu huynh xin dừng bước!".

oOo

Thuần Vu Vi đỏ mặt nói: "Kể từ đêm hôm qua, ta bắt đầu thích huynh rồi".

Từ Tử Lăng đang ngồi trên lưng ngựa dỏng tai lắng nghe, giật mình đánh thót một cái, buột miệng thốt lên: "Hả?".

Cũng may là Tháp Bạt Ngọc đã lui ra xa năm trượng đứng với đám kỵ sĩ Đột Quyết còn lại, bằng không không để y nghe được thì Từ Tử Lăng thật không biết chui vào đâu cho hết ngượng nữa. Gã tưởng nữ tử này có điều gì muốn nói với mình thật, đâu ngờ nàng lại biểu bạch tình cảm của mình một cách công khai thẳng thắn như vậy.

Thuần Vu Vi hiển nhiên là rất hài lòng với phản ứng của Từ Tử Lăng, dẩu chiếc môi xinh lên nói: "Có gì lạ đâu, người ta thích nhất là những nam nhân thông minh lanh lợi, không giống như con ngựa gỗ ngu ngốc bị người ta lừa trái gạt phải. Chỉ vì huynh không có vẻ giảo hoạt như Khấu Trọng, nên người ta mới đặc biệt chú ý mà thôi". Kế đó lại cười hì hì, để lộ hai hàm răng đều đặn trắng ngà, song mục xạ ra thần sắc mê đắm, dịu dàng nói: "Ai ngờ sự giảo hoạt của huynh lại giấu ở trong lòng, khiến bọn ta chỉ biết trợn mắt lên nhìn các người ung dung bỏ đi".

Từ Tử Lăng dở khóc dở cười, cảm thấy thật khó xử, đành cười khổ nói: "Ta chỉ vì sinh tồn nên mới nghĩ cách thoát thân thôi. Làm sao có thể dùng hai chữ giảo hoạt đó để hình dung chứ? Không phải cô nương thích Khấu Trọng rồi hay sao?"

Thuần Vu Vi lườm gã một cái nói: "Người ta thích cả hai người mà! À, người ta sắp phải đi rồi, huynh không nói được một hai câu thân thiết hay sao? Sau này huynh có đến Đột Quyết tìm người ta không?".

Từ Tử Lăng lúng túng đáp: "Theo ta thấy thì cô nương tìm nhầm đối tượng rồi. Nếu ta thật sự giảo hoạt, hiện giờ đã biết phải dỗ dành nàng thế nào rồi. Đáng tiếc ta lại không biết chống đỡ ra sao. Cô nương có gì chuyển cáo cho Khấu Trọng không? Truy nhân gấp như cứu hỏa, hình như cô nương không nên vì một người khô khan như ta mà làm lỡ mất thời cơ thì phải?"

Thuần Vu Vi chẳng những không giận dỗi gì, mà còn bật cười vui vẻ nói: "Những lời này mới thật là hay. Nam nhân có bản lĩnh đều không đặt chuyện tư tình trong mắt. Sau này nhất định người ta sẽ quay lại tìm hai người. Ôi! Thực sự thì Bạt tiểu tử đó cũng tốt lắm, nếu hắn không giết đại sư huynh thì có phải tốt biết bao nhiêu không?"

Từ Tử Lăng bất giác cũng nảy sinh hảo cảm với vị cô nương ngây thơ mà đa tình này, điểm đáng yêu nhất của nàng chính là thẳng thắn thật lòng, lúc nào cũng khát khao theo đuổi mặt đẹp nhất của cuộc đời.

Thuần Vu Vi nở một nụ cười ngọt ngào như mật, cổ ý hạ thấp giọng nói: "Dặn Khấu Trọng phải cẩn thận với Đột Lợi, y là một người vừa gian hoạt lại vừa lắm âm mưu, sư tôn trước nay đều không thích y lắm. Vu Vi phải đi đây! Hì, trên đời này có rất ít nam nhân vừa tuấn tú lại vừa có khí khái anh hùng giống như huynh và Khấu Trọng đấy!".

Từ Tử Lăng đang lo lắng sẽ trễ hẹn, nghe nàng nói vậy như nhận được thánh chỉ tha mạng, vội vàng cáo từ, rồi thúc ngựa phóng đi.

oOo

Khấu Trọng quay đầu lại nhìn, không ngờ chính là Đột Lợi và một đám cao thủ Đột Quyết.

Đột Lợi tung mình nhảy xuống ngựa, bước đến bên cạnh Khấu Trọng như lão bằng hữu lâu ngày không gặp, mỉm cười nói: "Nếu Khấu huynh chỉ có một mình, chi bằng cùng nhau ăn bữa cơm, ta đã hẹn Thế Dân huynh gặp mặt ở đây rồi".

Khấu Trọng cùng y sánh vai bước về phía bậc cấp của tửu lầu, cổ tỏ vẻ thản nhiên nói: "Hảo ý của khả hãn tại hạ đành tâm lĩnh thôi. Không nói chuyện hiện giờ Khấu mỗ cũng có việc bên mình, đêm qua

tại hạ và Thế Dân huynh có chút xích mích, hiện giờ lại cùng ăn một bàn, e rằng sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của y, hà hà, sau này thế nào cũng có cơ hội mà".

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng lại thầm kỳ quái, nói thế nào thì Đột Lợi cũng là địch nhân chứ không phải bằng hữu của gã, tại sao lại giữ thái độ hòa nhã vui vẻ như vậy. Loại người tâm cao khí ngạo, tự thị mình là vương tộc Đột Quyết như hắn mà chịu hạ giọng như vậy, nhất định là bên trong có ý đồ gì đó.

Đột Lợi dừng bước, thấp giọng hỏi: "Bạt Phong Hàn đã đi rồi đúng không?".

Khấu Trọng cũng đứng lại theo y, ngạc nhiên thốt: "Khả hãn đến Lạc Dương được bao nhiêu ngày mà tin tức linh thông đến vậy?"

Một đám cao thủ Đột Quyết đứng vây xung quanh, ngăn không cho bất kỳ ai đến gần chỗ hai người đang đứng, khiến những khách nhân khác muốn vào trong đều phải đi vòng thêm mấy bước.

Đột Lợi cười cười nói: "Thực ra không dám giấu, trọng trấn của thiên hạ như Lạc Dương này làm sao không có tai mắt của chúng ta được chứ? Huống hồ ba người Khấu huynh lại cố ý công nhiên cưỡi ngựa ra thành, giả như đến giờ bọn ta vẫn ngờ nghệch không biết thì còn đến Trung Nguyên làm gì nữa?".

Khấu Trọng mỉm cười: "Khả hãn đã nhìn thấu bọn ta cố ý công nhiên xuất hiện thì chắc cũng biết Bạt huynh đã có diệu pháp khác, không sợ người khác truy tung rồi!".

Song mục Đột Lợi thoáng ẩn hiện sát cơ: "Bạt Phong Hàn có thể trốn được bất cứ ai, nhưng tuyệt đối không thể thoát khỏi Ba Đại Nhi. Một là vì nàng làu thông mọi kỹ nghệ của hắn, hai là vì Triệu Đức Ngôn

đã truyền cho nàng thuật truy tung thiên hạ vô song, thế nên bàn tính như ý của Bạt Phong Hàn lần này khẳng định không thể kêu được đâu"

Khấu Trọng cười cười nói: "Cho dù đuổi kịp y thì có sao chứ?".

Đột Lợi đáp: "Nếu tiếp tục nói nữa, nhất định bọn ta sẽ lại phải đối đầu. Nói thực lòng, ta đây rất hân thưởng tác phong hành sự của Khấu huynh, hi vọng mọi người có thể hóa địch thành bạn. Khấu huynh cũng nên xem xét khả năng hợp tác của hai chúng ta, việc này đối với song phương chỉ có lợi chứ không có hại".

Khấu Trọng thản nhiên đáp: "Khả hãn xem trọng tiểu đệ như vậy, thực khiến Khấu Trọng này vừa mừng mà lại vừa lo. Sau này có cơ hội nhất định tại hạ sẽ cùng uống rượu bàn đại sư với khả hãn, cùng nhau suy tính đại kế có lợi cho cả hai bên".

Đột Lợi hân hoan đáp: "Khấu huynh quả là người hiểu biết, sau này nhất định tiền đồ rộng mở. Khi thời cơ chín muồi, ta sẽ tự đến bái phỏng!".

Khấu Trọng thừa cơ cáo từ đi luôn lên lầu, nhưng trong lòng vẫn tính toán đắn đo bốn chữ "thời cơ chín muồi" mà Đột Lợi nói.

oOo

Từ Tử Lăng đi theo một đám chừng bảy tám đại hán cưỡi ngựa vào ngoại viện rộng rãi của Đổng Gia Tửu Lâu, sau khi vào trong mới nhìn rõ một người trong bọn chính là Lý Thế Dân, nhưng không thấy Lý Tịnh và Hồng Phất Nữ đâu. Lúc này gã có muốn tránh cũng tránh không được, chỉ có thể hi vọng Lý Thế Dân không nhìn thấy gã mà thôi.

Chẳng ngờ đám người Lý Thế Dân cơ hồ như ai cũng nảy sinh cảm giác, đều quay đầu nhìn sang phía gã.

Từ Tử Lăng cố gượng cười nói: "Không ngờ lại khéo như vậy, Thế Dân cũng đến đây sao?".

Lý Thế Dân nở một nụ cười vừa kinh ngạc lại mang chút mừng rỡ, bước lên trước nói: "Tại hạ đang định tìm Từ huynh nối chuyện, không ngờ lại gặp được ở đây".

Thủ hạ của y người nào người nấy đều cười nói vui vẻ, không hề có thái độ kiếm bạt cung dương, nhưng Từ Tử Lăng lại cảm thấy ánh mắt của bọn họ đều đang tìm kiếm nhược điểm và sơ hở của gã, không sót một điểm nào.

Lý Thế Dân hân hoan nói: "Để tiểu đệ giới thiệu cho Tử Lăng huynh, vị này là Uất Trí Kính Đức huynh, không những tinh thông binh pháp, mà còn giỏi sử trường mâu cương tiên, danh chấn Giang Hoài".

Uất Trí Kính Đức tuổi chừng hai lăm hai sáu, nghe Lý Thế Dân nói vậy liền bước lên cung tay thi lễ.

Thoạt nhìn thì người này vừa không cao lớn, cũng chẳng khôi vĩ, thế nên chẳng hề khiến người ta để ý. Thế nhưng lại để cho Từ Tử Lăng một cảm giác vừa nhìn đã không thể nào quên, nguyên nhân chính là khí độ trầm ổn như núi và khí thế mang theo một cỗ sát khí đằng đằng của y, tỏ rõ một công lực phi phàm và khí chất đặc biệt, đúng là một mãnh tướng có thể coi địch nhân như không cho dù có đứng trước thiên quân vạn mã đi chăng nữa. Gương mặt y có vẻ hơi vụng về trung hậu, nhưng đôi mắt lại lấp lánh tinh quang, khiến người ta cảm thấy y tuyệt đối không thể là nhân vật dễ khi hiếp.

Lúc Từ Tử Lăng đang chăm chú quan sát, y vẫn khiêm cung giữ lễ,

mỉm cười nói: "Tin rằng tại hạ sắp được thưởng thức tuyệt kỹ siêu phàm trong Trường Sinh Quyết của Từ huynh rồi"

Từ Tử Lăng đương nhiên hiểu được hàm ý đằng sau câu nói này của y, chỉ mỉm cười không nói gì.

Một người khác bước lên tự giới thiệu: "Tại hạ Bàng Ngọc, tham kiếm Từ huynh!".

Từ Tử Lăng cảm thấy trước mắt mình như sáng bừng lên.

Người này cao lớn anh tuấn, hiếm có hơn là thể hình rất đều đặn, không hề có lấy một điểm nào để bắt bẻ được, hơn nữa phong thái lại cởi mở, khiến người ta có ấn tượng y là người văn nhã ôn nhu, lại giỏi ứng đối, nhưng cũng không nói nhiều lời thừa thãi.

Hai người này đều là nhân vật trung kiên trong Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân, cũng là kình địch của gã và Khấu Trọng.

Đứng bên cạnh Bàng Ngọc là một thư sinh văn nhã, trên gương mặt trắng trẻo lúc nào cũng nở một nụ cười đầy tự tin, nói năng điềm đạm, thần thái nhàn nhã vô vi.

Khi Lý Thế Dân giới thiệu người này chính là Trưởng Tôn Vô Kỵ, Từ Tử Lăng liền nhớ ra y và Uất Trí Kính Đức đều là những nhân vật mà Khấu Trọng đã đặc biệt nhắc tới, trong lòng không khỏi thầm sợ hãi.

Uất Trí Kính Đức không nộ mà uy, Bàng Ngọc anh tuấn tiêu sái, Trưởng Tôn Vô Kỵ thâm bất khả trắc, tất cả đều khiến gã sinh lòng cảnh giác.

Ba người còn lại lần lượt là La Sĩ Tín, Sử Vạn Bảo và Lưu Đức Uy, đều là cao thủ hiếm thấy. Chỉ riêng sáu hạ thủ này, đã có thể thấy

được thực lực Lý Thế Dân kinh người thế nào rồi.

Sau khi giới thiệu, Lý Thế Dân thân thiết kéo tay Từ Tử Lăng sang một bên thấp giọng nói: "Hôm qua tiểu đệ và Lý Tịnh tiên sinh đã nói chuyện cả đêm...".

Nghe nhắc đến tên Lý Tịnh, Từ Tử Lăng lập tức không khống chế được bản thân, lên tiếng ngắt lời y: "Mỗi người một chí, không thể miễn cưỡng. Thế Dân chớ nên thấy Khấu Trọng bình thường luôn đùa bỡn mà hiểu lầm, sự thực thì hắn rất có chủ kiến, một khi đã quyết ý làm gì thì người khác tuyệt đối không thể dao động đâu".

Lý Thế Dân buông tay, mỉm cười thản nhiên: "Như vậy thì tiểu đệ cũng bớt được rât nhiều lời thừa. Sau này nếu có gì đắc tội, mong Tử Lăng huynh chớ trách tội, tiểu đệ cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi".

Chăm chú nhìn Từ Tử Lăng với ánh mắt tràn trề tình cảm một hồi, cuối cùng y cũng dứt khoát buông tay, quay người dẫn theo đám cao thủ Thiên Sách Phủ đi lên lầu.

Từ Tử Lăng thầm thở dài, biết rằng bản thân đã bỏ qua cơ hội cuối cùng để làm hòa với Lý Thế Dân.

Từ giờ khắc này, Lý Thế Dân sẽ trở thành đại địch đáng sợ nhất của gã và Khấu Trọng.

Chương 193: Đổng gia tửu lâu

Phong thái của Ngân Long Tống Lỗ vẫn như xưa, còn ái thiếp Liễu Thanh lúc nào cũng ở bên y như hình với bóng cũng vẫn đẹp mê hồn như xưa, tựa như một quả mật đào lúc nào cũng có thể chảy nước ra vậy.

Gian sương phòng mà Tống Lỗ đặt nằm ở phía Nam của tầng cao nhất Đổng Gia Tửu Lâu, cách các gian phòng khác một gian khách sảnh nhỏ, chỉ riêng điểm này cũng thấy được danh vọng địa vị của Tống phiệt ở Lạc Dương này. Trên hành lang có năm, sáu cao thủ thanh niên của Tống phiệt đứng gác, bọn họ thấy Khấu Trọng thần thái cung kính thì không cần nói, trong mắt cũng lộ ra vẻ tâm phục khẩu phục và sùng bái ngưỡng mộ.

Sự thực thì chuyện Khấu Trọng và Từ Tử Lăng từ hai tên vô danh tiểu tốt không ngừng phấn đấu vươn lên, trở thành nhân vật anh hùng nổi danh thiên hạ, sớm đã trở thành mục tiêu được giới thanh niên trong võ lâm yêu thích ngưỡng mộ, so với những tử đệ môn phiệt mới xuất thế đã ngậm trong miệng chiếc thìa bạc, thì càng khiến người ta cảm thấy đáng quý, đáng trân trọng hơn.

Khấu Trọng cũng không tỏ vẻ ta đây, gật đầu chào hỏi đám cao thủ Tống gia một cách rất thân thiết, rồi bước vào trong dưới sự dẫn lối của một người trong bọn.

Gian sương phòng vốn xếp mười bàn tiệc giờ chỉ có một chiếc bàn lớn bên cạnh cửa sổ là có người ngồi, bên ngoài chính là dòng Lạc Hà chảy ngang thành Lạc Dương, thuyền qua thuyền lại như mắc cửi, nếu ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, thò đầu ra ngoài là có thể nhìn

thấy Lạc Dương Đệ Nhất Thiên Tân Kiều.

Khi Khấu Trọng bước qua cửa, một nam tử tuổi chừng năm mươi, béo lùn, toàn thân đeo đầy châu ngọc, tựa hồ như một đại thương gia đang đứng bên cạnh Tống Lỗ thì thầm nhỏ to gì đó. Liễu Thanh thì như một con chim nhỏ nép mình bên cạnh Tống Lỗ, nghiêng tai lắng nghe hai người nói chuyện, thi thoảng lại phát ra những tiếng cười khúc khích như chuông bạc.

Tống Ngọc Trí ngồi quay lưng ra cửa, mái tóc đen mềm như đã được chải rất tỷ mỉ, toát lên một thứ khí chất cao quý thanh lệ.

Liễu Thanh vừa liếc thấy Khấu Trọng, đôi mắt đẹp đã sáng bừng lên, cười cười nói: "Tiểu Trọng đến rồi! Không ngờ đã cao lớn như vậy rồi!".

Ánh mắt của Tống Lỗ dừng lại trên người Khấu Trọng, đứng dậy cười ha hả nói: "Sĩ biệt tam nhật đúng là phải nhìn bằng con mắt khác, thật không ngờ Tống Lỗ này trước nay luôn tự phụ nhãn quang hơn người, ấy thế mà cũng nhìn lầm hai người".

Nam nhân béo lùn toàn thân tục khí kia cũng nhướng mày cười cầu tài: "Khấu gia chịu nể mặt quang lâm đúng là vinh hạnh của Đổng Gia Tửu Lâu chúng tôi!".

Vừa nói vậy, Khấu Trọng liền biết ngay y chính là đại lão bản của Đổng Gia Tửu Lâu này.

Tống Ngọc Trí nghe tiếng nhưng vẫn bất động, cũng không quay đầu nhìn gã hay chào hỏi gì.

Tống Lỗ rời khỏi chỗ ngồi đi đến trước mặt Khấu Trọng, đưa tay nắm chặt hai tay gã, song mục lấp lánh như điện, lộ ra những tình cảm

sâu sắc, thở dài nói: "Năm đó biệt ly, rồi lại nghe được tin dữ của Quân Sước, đời người đúng là vô thường. Cũng may là hai người cuối cùng cũng không phụ sự kỳ vọng của Quân Sước. Ta nghĩ vong linh của nàng trên trời cũng cảm thấy được an ủi đôi phần".

Bị y khơi gợi tâm sự, Khấu Trọng như trở lại thành đứa trẻ không hiểu chuyện năm xưa, đôi mắt hổ đỏ lựng lên, chỉ biết nắm chặt đôi tay ấm áp của Tống Lỗ, không biết nói gì.

Liễu Thanh thấy vậy bèn khẽ trách móc: "Hôm nay chỉ được nói chuyện vui thôi, Tiểu Trong mau phạt Lỗ thúc của ngươi một chung đi!".

Đổng lão bản kéo chiếc ghế bên cạnh chỗ Tống Lỗ vừa ngồi ra rồi cười híp mắt nói: "Khấu gia ngồi xuống uống chung trà nóng rồi nói sau, Từ gia không đi cùng với ngài sao?".

Tống Lỗ giờ mới nhớ là chưa giới thiệu hai người, liền kéo Khấu Trọng đến chỗ ngồi, mỉm cười nói: "Đổng Phương là đại lão bản của Đổng Gia Tửu Lâu, ở Lạc Dương này không ai là không biết, cũng là lão bằng hữu hơn ba mươi năm nay của Tống Lỗ này, tất cả đều là người nhà, không cần khách khí".

Khấu Trọng vội vàng thi lễ, rồi nói: "Tiểu Lăng sẽ đến ngay bây giờ thôi!".

Sau khi ngồi xuống, Liễu Thanh mới cười vui vẻ nói: "Đổng lão bản không phải muốn luyện công phu đứng lâu đấy chứ? Tại sao vẫn còn chưa chịu ngồi xuống?".

Quan hệ song phương hiển nhiên là rất thân thiết, Đổng Phương cười khì khì nói: "Chỉ vì kiếm hai bữa cháo này mà Đổng mỗ này phải vất vả cả đời. Hôm nay không biết là gió gì thổi mà cả ba gian sương

phòng đều có quý khách không thể không đến chào hỏi. Ôi! Phu nhân chắc cũng biết tính Đổng mỗ đã ngồi xuống là không muốn đứng lên rồi mà!".

Chúng nhân thấy y tự châm biếm mình, nói năng rất thú vị, đều bật cười thành tiếng, đến cả Tống Ngọc Trí từ đầu vẫn lạnh lùng như băng đá cũng phải hé nở nụ cười, nhưng vẫn không hề ngẩng đầu lên nhìn Khấu Trọng lấy một cái.

Khấu Trọng nói: "Đổng lão bản thật dí dỏm, không biết Lý Thế Dân tiểu tử đặt gian sương phòng nào vậy?".

Tống Lỗ hiển nhiên đã biết quan hệ của gã và Lý Thế Dân đã xấu đi, trầm giọng hỏi: "Vừa rồi đã gặp y hả?".

Khấu Trọng thản nhiên đáp: "Người tiểu tử gặp là Đột Lợi, Lý tiểu tử hẹn hắn cùng ăn bữa trưa ở đây".

Đổng Phương có vẻ hơi mất tự nhiên, lưỡng lự nói: "Tần Vương vốn định đặt gian phòng này, bởi ở đây có thể ngắm cảnh đẹp Thiên Tân Kiều, nhưng nơi này đã để dành cho Lỗ huynh, đương nhiên không thể nào đáp ứng y được".

Liễu Thanh cổ tỏ vẻ nũng nịu đoán: "Vậy chắc y phải chuyển sang gian phía Tây rồi, chỗ đó cũng có thể ngắm được cảnh Thiên Tân Kiều và đoạn Lạc Hà chảy về phía Tây Uyển đó mà".

Đổng Phương lại thở dài: "Gian phía Tây cũng bị người khác đặt trước rồi, vì vậy Tần Vương đành phải chịu thiệt thòi một chút đến gian phía Đông, cũng may là ở đó tuy không ngắm được cảnh Thiên Tân Kiều, nhưng cũng còn có cảnh sắc Lạc Hà để thưởng thức".

Tống Lỗ cười ha hả: "Ai mà có thể diện như vậy? Theo ta biết thì

Đổng lão bản vì sợ các quý khách từ xa đến không kịp đặt trước những gian sương phòng trên lầu cao nhất này, nên tuyệt đối không để người khác tùy tiện đặt trước cơ mà?".

Lần này thì cả Tống Ngọc Trí cũng lộ thần sắc chú ý.

Khấu Trọng nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, cảnh quan tráng lệ hai bên bờ Lạc Hà nằm cả trong tầm mắt, bên tai vang lên tiếng Đổng Phương: "Lỗ huynh đúng là con sâu trong bụng tiểu đệ, từ xưa đến nay Đổng Phương luôn có tâm ý kết giao anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, vì vậy nên không dám đắc tội với ai hết".

Liễu Thanh bật cười khúc khích nói: "Vậy thì sau này ai làm hoàng đế, Đổng lão bản của chúng ta vẫn có thể làm ăn lớn rồi".

Đổng Phương và Tống Lỗ đều cười rộ lên, còn Tống Ngọc Trí thì hơi giận dỗi nói: "Đổng thúc còn chưa nói rốt cuộc là ai đã đặt gian phía Tây đó!".

Đổng Phương đáp: "Người đó là Lạc Dương đệ nhất phú hào Vinh Phụng Tường đại lão bản, khách nhân của y là Tri Thế Lang Vương Bạc và vương tử Thổ Lỗ Hồn Phục Khiên, con nói xem Đổng thúc có dám đổi phòng của bọn họ không?".

Khấu Trọng nghe y nói vậy, thì giật mình quay lại nói: "Lần này có kịch hay xem rồi!".

oOo

Dưới sự tiếp đón niềm nở của một người tiếp khách trong Đổng Gia Tửu Lâu Từ Tử Lăng chậm rãi cất bước lên lầu.

Người kia giới thiệu: "Gian phòng phía Nam mà Tống gia đặt là gian

đứng đầu trong mười hai gian trên lầu cao nhất, nổi tiếng khắp toàn thành".

Từ Tử Lăng đanh định đáp qua loa hai ba câu, thì chợt nghe phía sau có người gọi tên mình, ngạc nhiên quay lại thì nhận ra đó chính là mỹ nhân sư phụ Văn Ngọc Chân đã lâu không gặp. Từ Tử Lăng vội vàng bảo người tiếp tân kia đi trước, đợi Văn Ngọc Chân cười ngọt ngào đến bên cạnh mình, mới vui vẻ nói: "Không ngờ lại khéo như vậy".

Văn Ngọc Chân đưa ngọc thủ vòng qua tay gã, thân thiết nói: "Ngươi càng lúc càng anh tuấn, còn Khấu Trọng càng lúc càng xấu xa, giá mà hai ngươi trao đổi cho nhau một chút thì tốt rồi! Khấu Trọng không nói với ngươi là hắn đã gặp vi sư hay sao?"

Lúc này hai người đã lên đến tầng cao nhất, Văn Ngọc Chân dẫn gã đến bên ngoài một gian sương phòng ở phía Tây thì dừng lại nhổm lên thì thầm vào tai gã: "Sư phụ có một tin tức quan trọng muốn chuyển cáo cho hai ngươi, Vương Bạc và Vũ Văn Hóa Cập đã bí mật kế minh, hiện giờ đang toàn lực lôi kéo Phục Khiên, hi vọng mượn lực lượng mới trỗi dậy của Thổ Lỗ Hồn để đánh thiên hạ".

Từ Tử Lăng vốn đang khó chịu nhíu chặt đôi mày kiếm vì bị nàng thân thiết quá độ, đặc biệt là khi hơi thở như lan của nàng phả vào trong tai, vừa khiêu khích lại vừa ngứa ngáy. Có điều khi nghe được hai câu cuối cùng, gã lập tức quên hết tất cả, đôi mắt hổ sáng rực lên như điện: "Đúng là có chuyện này chứ?"

Văn Ngọc Chân không biết vô ý hay cố ý mà khẽ cọ đôi môi thơm vào lỗ tai của gã một cái, dịu dàng nói: "Dù sư phụ có gạt tất cả người trong thiên hạ cũng không nỡ gạt Tử Lăng ngươi, có điều Phục Khiên này là kẻ bụng dạ khó dò, lần này y đến Trung Nguyên chủ yếu chỉ là để tìm hiểu tình thế, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị phe

nào lung lạc đâu".

Từ Tử Lăng không chịu được cảm giác khó chịu đó, bèn nghiêng đầu sang môt bên. Giữ mặt cách mặt nàng chưa đầy ba thốn: "Không phải sư phụ cũng vừa mới đến Lạc Dương hay sao? Tại sao lại có được tin tức bí mật như vậy chứ?"

Văn Ngọc Chân đang định trả lời thì một giọng nam nhân êm dịu dễ nghe từ trong phòng truyền ra: "Ngọc Chân! Nàng đang nói chuyện với ai vậy? Sao không vào đi?"

Từ Tử Lăng lập tức nhận ra đó là thanh âm của Đa Tình Công Tử Hầu Hy Bạch, gương mặt xinh đẹp của Văn Ngọc Chân ửng hồng, ngần ngừ nói: "Đến đây!". Tiếp đó nhân lúc Từ Tử Lăng không đề phòng kiễng người lên hôn phớt một cái vào má gã: "Đợi lát nữa ta sẽ đến tìm hai ngươi".

Nói xong liền đầy cửa vào trong phòng.

Từ Tử Lăng ngẩn người ra giây lát rồi mới lắc đầu thở dài đi về phía gian phòng Tống Lỗ đã đặt trước.

oOo

Đợi Đổng Phương đi chào hỏi những quý khách khác, trong phòng chỉ còn bốn người, Khấu Trọng mới nói: "Đối với con người của Vinh Phụng Tường, Lỗ thúc hiểu biết được bao nhiêu?"

Tống Ngọc Trí cuối cùng cũng đưa mắt nhìn sang phía Khấu Trọng, lạnh lùng hờ hững như không: "Vinh Phụng Tường lai lịch rất thần bí, tuy chưa từng có ai thấy y xuất thủ, song cũng không ai là không cho rằng y võ công cao cường, thêm vào đó con người y rất khôn khéo, nên rất có thể diện trong hắc bạch lưỡng đạo, hình như ngươi rất để

ý đến y thì phải?".

Liễu Thanh lườm Khấu Trọng một cái rồi mới dịu dàng nói: "Rốt cuộc là Tiểu Trọng ngươi đã đắc tội gì với Trí Trí vậy, làm liên lụy bọn ta phải bị tiểu cô nương này làm mặt lạnh từ nãy đến giờ".

Tống Ngọc Trí giận dỗi: "Thanh di!".

Tống Lỗ cười lên ha hả: "Nữ nhi phải vậy mới thú vị chứ. Đúng rồi! Vinh Phụng Tường và chuyện hôm nay có kịch hay để xem hay không thì liên quan gì đến nhau chứ?"

Khấu Trọng chắp tay nhận lỗi, nhìn Tống Ngọc Trí đang tức giận dẩu môi cười hì hì, thấy nàng vẫn cố ý không thèm nhìn mình, mới quay sang nói với Tống Lỗ và Liễu Thanh: "Lão già Vinh Phụng Tường này và Lý tiểu tử chắc cũng có chút quan hệ, lần này thiết yến mới Vương Bạc và Phục Khiên cũng không đơn giản như bề ngoài đâu. Chỉ xem chuyện Lý tiểu tử đặt sương phòng ngay sau Vinh Phụng Tường là đã không khó nhận ra cả hai tên tiểu tử Lý Thế Dân và Đột Lợi đều vì Phục Khiên và Vương Bạc mà đến".

Liễu Thanh bật cười hích hích: "Tiểu Trọng ngươi đúng là vẫn còn tính trẻ con, cái gì mà lão già với tiểu tử chứ, thật làm người ta cười chết mất thôi!"

Tống Lỗ gật đầu đồng ý: "Nói như vậy thì mục tiêu của Lý Thế Dân và Đột Lợi là Phục Khiên, người này ở Trung Nguyên vẫn còn chưa có căn cơ vững chắc, vì vậy giả như có thể làm nhục y một phen, chắc chắn y sẽ phải nản lòng thoái lui thôi".

Lúc này Từ Tử Lăng cũng bước vào, Tống Lỗ hân hoan đứng dậy dẫn gã vào chỗ, ngồi giữa Tống Ngọc Trí và Liễu Thanh, đối diện với Khấu Trọng.

Liễu Thanh chăm chú quan sát Từ Tử Lăng không rời mắt, đôi hàng lông mày lá liễu nhướng cao, bộ dạng yêu kiều quyến rũ phi thường: "Bề ngoài của Tiểu Lăng còn thay đổi nhiều hơn cả Tiều Trọng nữa, trong nét thanh tú lại có vẻ anh hùng khí khái kiên cường bất khuất, không biết đã có nữ tử nhà nào khiến ngươi phải xiêu lòng chưa vậy?".

Từ Tử Lăng chợt thấy một cảm giác ấm áp và thân thiết dâng lên trong lòng, đoạn hồi ức thương tâm về Phó Quân Sước bị khơi gợi lại, cảnh tượng trên con thuyền lớn năm đó giống như vừa mới xảy ra trước mắt, không khỏi thở dài đáp: "Thanh di không phải cũng diễm lệ hơn trước gấp bội hay sao?"

Liễu Thanh nghe được câu này thì cười tươi như hoa, Tống Lỗ thấy vậy cũng hân hoan nói: "Những lời dỗ dành nịnh hót này nói ra từ miệng của Từ Tử Lăng thật khiến người ta khó mà tin cho nổi đấy"

Tống Ngọc Trí trừng mắt lên nhìn Khấu Trọng một cái, cơ hồ như tỏ ý nếu câu này do Khấu Trọng nói ra thì đúng là hoàn toàn không thể tin được rồi.

Khấu Trọng gượng cười đáp trả lại ánh mắt của Tống Ngọc Trí, rồi quay sang hỏi Từ Tử Lăng: "Ngươi biến đi đâu vậy? Sao lại đến trễ thế?"

Từ Tử Lăng nhún vai nói như không có chuyện gì xảy ra: "Có chỗ nào cho ta đi đâu chứ, chỉ bất quá đến Tịnh Niệm Thiền Viện đảo một vòng, nói mấy câu với Sư Phi Huyên thôi! Hà, tại sao ngươi lại trợn tròn mắt lên nhìn ta như thế?"

Sự thực thì sáu con mắt của cả ba người còn lại cũng dần dần trợn to lên theo lời nói của gã, thần sắc như không thể tin vào những gì

mình vừa nghe vậy.

Khấu Trọng phì cười nói: "Ngươi có thể kể lại toàn bộ sự tình một cách thật tường tận không?"

Từ Tử Lăng tiêu sái khoát tay nói: "Dâu xấu cuối cùng cũng phải ra mắt bố chồng, cứ để sự việc kéo dài mãi đối với ta và ngươi cũng đâu có lợi gì chứ?"

Khấu Trọng lấy làm khó hiểu, cẩn thận quan sát lại gã một hồi rồi mới hỏi: "Có phải bây giờ bề ngoài ngươi vẫn hết sức bình thường nhưng thực ra bên trong đã bị nội thương nghiêm trọng, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã lăn ra chết hay không?".

Tống Lỗ và Liễu Thanh cùng lúc phá lên cười, lớp băng trên gương mặt ngọc của Tống Ngọc Trí cũng tan chảy, cúi đầu cười trộm, dáng vẻ đáng yêu lạ thường.

Liễu Thanh vừa cười vừa mắng: "Cái đầu ngươi ấy, những lời bất tường như thế mà cũng nói ra được!".

Từ Tử Lăng cũng làm ra vẻ tức giận nói: "Vì vậy ta mới hay nói người lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử mà, người tu hành lẽ nào lại động một chút là đánh là giết như bọn ta. Tất cả mọi chuyện đều do Vương Bạc ngầm giở trò, vừa rồi ta có gặp Vân bang chủ, chứng thực được chuyện Vương Bạc đã liên kết với đại cừu nhân Vũ Văn Hóa Cập của chúng ta, thế nên...".

Khấu Trọng chẳng hề hứng thú với chuyện của Vương Bạc, lên tiếng ngắt lời gã: "Sư Phi Huyên đã nói những gì? Có dọa ngươi không?"

Từ Tử Lăng bật người: "Cái thói quen tiểu nhân của ngươi đến lúc nào mới thay đổi được vậy? Người ta tu hành thiền pháp, chuyên nói

chuyện nhân quả cơ duyên, lẽ nào lại có thù tất báo như hai tên tục tử phàm phu chúng ta. Hừ, thật hận không thể lập tức cắt cái đầu thối tha của Vũ Văn Hóa Cập xuống để uống rượu!"

Tống Lỗ nói: "Ân oán phân minh có gì không tốt chứ? Phật môn cũng có cách nói trừ yêu giáng ma cơ mà. Loại người như Vũ Văn Hóa Cập mà làm hoàng đế, e rằng còn nguy hại hơn Dương Quảng gấp bội. Đúng rồi! Sao Liễu Không lại dễ dàng để ngươi gặp Sư Phi Huyên vậy?".

Từ Tử Lăng nói: Ta cũng tưởng rằng không gặp được Sư Phi Huyên, đang định chuẩn bị rời khỏi đó, ai ngờ Sư Phi Huyên lại đích thân đến tìm ta".

Liễu Thanh ngạc nhiên hỏi: "Lẽ nào Tiểu Lăng đã lọt vào mắt xanh của nàng ta?"

Khấu Trọng vỗ bàn nói: "Đây mới đúng là câu ta muốn hỏi đấy"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Cách nghĩ này chỉ có thể xem là tự tác đa tình mà thôi, Sư Phi Huyên là người để tóc tu hành, nàng chỉ quan tâm có một chuyện duy nhất, đó chính là hạnh phúc của vạn dân trong thiên hạ"

Tống Ngọc Trí không hiểu hỏi: "Nhưng nàng ta đâu có lý do gì để bỏ qua cho hai người? Có phải ngươi đã giao trả Hòa Thị Bích ra không?"

Khấu Trọng thừa cơ nhìn nàng nói: "Hòa Thị Bích đã bị bọn ta ăn mất rồi, lấy đâu ra nữa mà trả lại cho nàng chứ?".

Cuối cùng thì Tống Ngọc Trí cũng ngẩng đầu lên nhìn gã, thái độ có vẻ hơi bực bội: "Không nói được câu nào tử tế, ta không nói chuyện

với ngươi nữa".

Khấu Trọng kêu oan rầm trời: "Nếu Khấu Trọng này có một chữ giả dối, xin hãy phạt ta cả đời này cũng không lọt được vào mắt xanh của tam tiểu thư, không tin nàng cứ hỏi Lăng tiểu tử mà nàng cho là thành thực thật thà xem".

Tống Ngọc Trí lập tức đỏ bừng hai má, tức đến nỗi suýt chút nữa thì thưởng cho gã một cái bạt tai.

Tống Lỗ lên tiếng hòa giải: "Tiểu Lăng không ngại thì có thể nói rõ hơn một chút không?"

Từ Tử Lăng vừa giải thích sơ qua một lượt cho ba người bọn Tống Lỗ nghe chuyện Hòa Thị Bích, thì tiểu nhị đã bưng rượu thịt lên, chúng nhân liền tạm thời ngưng câu chuyện lại. Đợi cho tiểu nhị lui ra ngoài, Tống Lỗ mới thở dài than: "Dị bảo quả nhiên là dị bảo, không ngờ lại có chuyện ly kỳ như thế, thật khiến người ta khó mà tưởng tưởng ra được".

Liễu Thanh ngưỡng mộ nói: "Hai tên tiểu tử này thật may mắn!"

Khấu Trọng ân cần rót rượu cho mọi người, đến lượt Tống Ngọc Trí thì mỹ nhân này dịch chung rượu sang bên, lạnh lùng nói: "Hôm nay ta không uống rượu"

Khấu Trọng thoáng ngây người, đang định rót trà cho nàng thì tay kia của Tống Ngọc Trí đã với ra cầm lấy bình trà, dáng vẻ như đang cố nhịn cười: "Tự ta làm được, không cần phiền tay quý của ngươi!".

Khấu Trọng biết nàng chỉ đang cố làm bộ giận dỗi, vui vẻ ngồi xuống, lại còn cố ý dựa lưng vào thành ghế, vươn vai ngáp dài nữa.

Tống Ngọc Trí đành phải "phục hồi nguyên trạng", không thèm để ý đến gã nữa.

Tống Lỗ phân tích: "Hòa Thị Bích danh truyền thiên cổ đã bị hủy, còn hai người các ngươi lại là đại địch của Âm Quý Phái, vì vậy Sư Phi Huyên bỏ qua chuyện này có thể nói là một việc làm sáng suốt"

Khấu Trọng hỏi: "Hiện giờ tình hình phương Nam thế nào?"

Liễu Thanh nhăn mặt nói: "Ngươi còn dám hỏi câu này hay sao? Làm cho cả phương Nam náo loạn lên rồi bỏ đi, để lại một đống bừa bộn cho người khác thu thập".

Tống Lỗ cũng bật cười xen vào: "Cũng may là đống bừa bộn này đối với bọn ta chỉ có lợi chứ vô hại, có điều trong cái hay cũng vẫn có cái dở, đó chính là vì thực lực của Lâm Sĩ Hồng bị yếu đi mà Trầm Pháp Hưng và Đỗ Phục Uy đều phát triển lớn mạnh hơn, trực tiếp uy hiếp đến liên minh giữa Lĩnh Nam Tống gia và Ba Lăng Bang"

Khấu Trọng hưng phấn hỏi tiếp: "Gần đây lão Tiêu thế nào rồi?"

Tống Lỗ cười khổ: "Đây là một chuyện khác làm ta đau đầu. Từ khi Thiết Kỵ Hội tan rã, y liền mở rộng địa bàn ở phương Nam, binh lực giờ đã tăng lên bốn mươi vạn, hiện giờ tuy vẫn khách khách khí khi với Tống gia bọn ta, nhưng ai mà biết được ngày mai y có trở mặt hay không?".

Khấu Trọng hừ lạnh nói: "Tranh bá thiên hạ, thủy chung phải xem có thể khống chế được mảnh đất quan ngoại này hay không.Huynh đệ Trúc Hoa Bang của tiểu tử thì sao?"

Tống Lỗ nghĩ ngợi giây lát rồi mới nói: "Chuyện này Trí Trí rõ hơn ta".

Tống Ngọc Trí lườm gã một cái rồi nói: "Ngươi thật sự quan tâm huynh đệ của mình hay là sợ Trúc Hoa Bang bay ra khỏi lòng bàn tay của ngươi vậy?"

Khấu Trọng cười hì hì: "Nếu ta vẫn còn là tên tiểu tử đầu đường xó chợ ở Dương Châu thì đương nhiên là quan tâm huynh đệ bằng hữu, có điều hiện giờ mọi người đều đã trưởng thành, tự nhiên phải nghĩ cho sự nghiệp và tương lai của mình nhiều hơn một chút, mà bằng hữu thì cũng là một phần chủ yếu của sự nghiệp, ta nói như vậy đã đủ thẳng thắn chưa?".

Tống Ngọc Trí lừ mắt nhìn gã, có vẻ như hơi bị cưỡng ép: "Bằng hữu hồi nhỏ Quế Tích Lương của ngươi đã thành rể quý của bang chủ Trúc Hoa Bang Thiệu Lệnh Châu, trong tay có thực quyền, đã vừa ý rồi chứ?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, cùng cảm thầy rất ngạc nhiên.

Liễu Thanh cười khúc khích nói: "Còn không mau đa tạ Trí Trí đi, người ta đã tốn không biết bao nhiêu sức lực vào chuyện này rồi đấy"

Khấu Trọng còn chưa kịp lên tiếng thì trên nóc nhà đã vang lên tiếng động ầm ầm, tiếp đó là tiếng cười hùng tráng của Phục Khiên: "Công phu như vậy mà dám khua tay múa chân trước mặt bản vương, thật là buồn cười chết đi được"

Khấu Trọng cả mừng reo lên: "Kịch hay cuối cùng cũng đã mở màn rồi. Chúng ta nên ngồi đây ăn hay ra xem nhiệt náo nhỉ?"

Còn chưa dứt lời, Liễu Thanh đã đứng dậy dẫm chân nói: "Còn phải

nghĩ nữa sao?"

Chương 194: Danh lâu phong vân

Đổng Gia Tửu Lâu có cầu thang ở hai góc Đông Nam và Tây Bắc thông ba tầng dưới với nhau, còn thang lên tầng cao nhất lại ở giữa, phải đi qua hành lang của tầng ba thì mới lên được tầng bốn. Lòng cầu thang có lan can gỗ điêu khắc hoa cỏ cây lá, bốn bề xung quanh là một không gian rộng ba trượng, nối liền với hành lang đi đến các phòng, cảm giác vừa khí thế lại vừa thông thoáng.

Khi bọn Khấu Trọng từ hành lang phía Nam ra đến cầu thang, thì bốn đường hành lang đã chen chật người, Lý Thế Dân, Đột Lợi và đám thủ hạ đang đứng hàng ngang ở hành lang phía Bắc, ai nấy đều nhìn chằm chằm vào Phục Khiên đang đứng chắp tay bên cạnh lan can.

Hình Mạc Phi, Vương Bạc và những cao thủ Thổ Lỗ Hồn còn lại đứng tản sau lưng Phục Khiên, sắt mặt lạnh lùng, khí thế kiếm bạt cung giương, đối đầu với phe của Lý Thế Dân và Đột Lợi.

Trong đám khách xem nhiệt náo ở hành lang phía Đông, bọn Khấu Trọng nhận ra Đa Tình Công Tử Hầu Hy Bạch và Văn Ngọc Chân, những người còn lại chắc là khách nhân từ những nơi khác tình cờ hội tụ ở đây.

Khấu Trọng nhìn theo ánh mắt của Phục Khiên, thấy một người đang nằm phủ phục trên cầu thang giữa hai tầng, không hề động đậy, sinh tử chưa hay, nhìn phục sức của y chắc có lẽ là cao thủ Đột Quyết đến đây cùng với Đột Lợi.

Khấu Trọng ghé miệng vào chiếc tai nhỏ xinh của Tống Ngọc Trí thì

thầm: "Hảo Trí Trí, người kia có phải là Vinh Phụng Tường không?"

Tống Ngọc Trí khẽ nhíu mày, dường như có chút khó chịu trước sự thân mật quá mức của Khấu Trọng, nhưng lại không đẩy gã ra, bởi vì sát bên cạnh là thân hình nóng bỏng của Liễu Thanh, đành khẽ gật đầu một cái coi như đã trả lời.

Người Khấu Trọng chỉ là một trung niên nam tử có vẻ rất trau chuốt đứng bên cạnh Vương Bạc,người này cũng cao gầy y hệt họ Vương, nhưng thần tình nghiêm túc, có vẻ như rất ít cười, gây cho người ta một cảm giác y là người rất bình tĩnh trong xử sự. Ánh mắt của y sắc bén như dao, mũi cao mà thẳng, miệng hơi to một chút, thái dương gồ cao, nhìn bộ dạng thì rất giống một vị đại lão bản.

Lúc này ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung cả vào Phục Khiên, nhưng người này vẫn chẳng hề có vẻ gì là mất tự nhiên, khóe miệng lộ ra một nụ cười khinh miệt, hừ lạnh nói: "Nếu Đột Lợi ngươi muốn động thủ thì cứ ra tay, đâu cần phải sai thủ hạ đi chết thế này?".

Lý Thế Dân bước lên một bước, chậm rãi nói: "Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, xin hỏi Phục huynh Mộ Thiết Hùng sinh tử thế nào? Tất cả những chuyện khác để sau nói cũng được"

Phục Khiên ngạc nhiên nhìn Lý Thế Dân, trong ánh mắt thoáng hiện ra thần sắc cảnh giác, chau mày hỏi: "Các hạ là ai? Tại sao lại lên tiếng thay cho Đột Lợi?"

Đột Lợi hừ lạnh một tiếng: "Ngay cả Tần Vương Lý Thế Dân uy chấn thiên hạ mà Phục Khiên ngươi cũng có mắt không thấy Thái Sơn, vậy mà cũng dám đến Trung Nguyên này làm loạn, tiểu đệ đây cảm thấy toát mồ hôi lạnh thay cho ngươi đó"

Chúng nhân vẫn còn chưa rõ tại sao Phục Khiên lại gây gỗ với Hãn Sư Mộ Thiết Hùng, nhưng nghe ngữ khí của Đột Lợi, ai ai cũng đoán được nhất định là y đã sai Mộ Thiết Hùng khiêu chiến sinh sự, và kết cục là nhận được một bài học "thảm thương". Còn về việc tại sao Đột Lợi lại hành động bất trí như vậy, thì ngoại trừ bản thân những người trong cuộc ra, e rằng không ai biết được.

Phục Khiên phát ra một tràng cười dài: "Từ lâu đã nghe danh Tần Vương, hôm nay mới được gặp mặt. Quả nhiên là nhân trung chi long, Phục Khiên thất lễ rồi!"

Bất luận là cười nói hay cử chỉ của y đều có một khí khái hào hùng, như coi thường cả thiên hạ, vừa làm người khác sợ hãi nhưng lại cũng rất hấp dẫn. Hiếm có nhất chính là dù y râu ria đầy mặt, tướng ta thô hào, nhưng lại khiến cho người ta có một ấn tượng y là người tâm tư cẩn mật, không hề có khuyết điểm sơ tâm thất ý của những hán tử thô kệch.

Lý Thế Dân mỉm cười hồi lễ, khiêm nhượng đáp lại: "Phục huynh quá khen, Thế Dân hổ thẹn không dám nhận, nếu Phục huynh không phản đối, Thế Dân muốn phái người xuống xem tình hình Mộ tướng quân!".

Phục Khiên ung dung cười cười nói: "Bất tất phải làm thêm một chuyện thừa thãi. Mộ huynh nằm đó một lúc sẽ tự đứng dậy được thôi. Xin Thế Dân huynh chớ trách tiểu đệ ra tay độc ác với đám hạ nhân này, nếu không làm vậy, sợ rằng cũng khó mà mời các vị ra đây được"

Tiếp đó lại đảo mắt một vòng, khi ánh mắt y gặp phải bọn Khấu Trọng, thì khẽ gật đầu một cái coi như chào hỏi, thần thái ung dung tự tại, rất có phong độ.

Vương Bạc lúc này mới xen miệng vào nói: "Xin cho Vương mỗ nói mấy lời công đạo, Mộ tướng quân cản đường đã là vô lễ, lại còn công nhiên nhục mạ vương tử và tộc nhân, vương tử xuất thủ, cũng là chuyện hợp tình hợp lý".

Đột Lợi gật đầu nói: "Thành vương bại khấu, cái gọi là hợp tình hợp lý đại để chính là như vậy. Nhưng Vương lão cũng biết tình thế Trung Nguyên lúc này thế nào rồi, chẳng có tình lý gì để nói ở đây cả, Phục vương tử đã có gan dẫn thuộc hạ Đông lai, tự nhiên cũng biết hiện giờ không phải là thời cơ tốt để đến Trung Nguyên du sơn ngoạn thủy".

Đổng Phương lúc này mới không biết từ đâu chen ra ngoài, nói: "Các vị có gì từ từ nói, nhưng không biết có thể nể mặt lão khiếu một chút, đừng động thủ ở đây được không?"

Y còn chưa dứt lời, Vinh Phụng Tường đã lên tiếng nói luôn: "Đổng lão bản chắc cũng biết đây không phải là chuyện giang hồ tranh đấu bình thường, quý lâu có tổn thất gì, tất cả đều do Vinh mỗ phụ trách".

Người này nói năng thập phần ngang ngược, không để lại chút dư địa cho người khác biện bạch.

Đổng Phương là người hết sức khéo đưa đẩy, lại không muốn làm mếch lòng bất cứ ai nên nào dám nhiều lời can thiệp, chỉ đành liếc mắt nhìn Tống Lỗ như cầu viện, ngoài miệng vẫn nói: "Có câu nói này của Vinh lão bản là đủ rồi, cho dù bản lâu có sập xuống, Đổng Phương này có thể xây được một cái khác".

Ngữ khí của y trong nhũn nhặn có vẻ kiêu ngạo, rõ ràng là có ý bất mãn khí thế lấy đá lớn đè chết cua của Vinh Phụng Tường.

Tống Lỗ liền rẽ đám đông tiến lên phía trước, Khấu Trọng, Từ Tử

Lăng, Tống Ngọc Trí và Liễu Thanh tự nhiên cũng đi sát theo sau, lập tức gây ra một trận hỗn loạn. Sau khi ra đến vòng ngoài cùng của đám người đứng bên hành lang phía Nam, vị nguyên lão cao thủ của Tống phiệt này mới phát ra một tràng cười ẩn hàm nội kình làm chúng nhân ong ong màng nhĩ, khiến ánh mắt của tất cả chúng nhân đều tập trung lên người y.

Tống Lỗ mới ôm quyền nói: "Tại hạ Tống Lỗ ở Lĩnh Nam, có chút ngu kiến, mong các vị có thể tiếp nạp". Trước tiên không nói y vừa dùng tiếng cười hiển lộ công lực thâm hậu, hay uy vọng của Ngân Long Tống Lỗ, chỉ riêng chuyện hai vì sao sáng mới quật khởi trong võ lâm Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đi sát hai bên, đã khiến lời nói của y có thêm mấy phần khí phách, khiến người ta không thể coi thường rồi.

Ánh mắt Phục Khiên đảo qua phía bọn họ, lúc lướt qua người Tống Ngọc Trí thì sáng rực lên, thần sắc cơ hồ như rất tán thưởng, cuối cùng mới dừng lại trên người Tống Lỗ, hân hoan nói: "Tống lão danh mãn thiên hạ, là người hiệp nghĩa chân chính, Phục mỗ đương nhiên là sẽ tuân mệnh".

Khi ánh mắt y ngưng định trên gương mặt ngọc của Tống Ngọc Trí, Khấu Trọng đứng bên cạnh nàng cảm thấy bề ngoài nàng không có phản ứng gì, nhưng nhịp tim đã đập nhanh hơn một chút, trong lòng không khỏi cảm thấy chua chát, biết được không phải là Tống Ngọc Trí không hề để ý gì đến vị cao thủ hoàng tộc Thổ Lỗ Hồn này.

Song mục Tống Lỗ sáng rực tinh quang, quét qua chỗ Lý Thế Dân, Đột Lợi rồi dừng lại ở Vinh Phụng Tường, mỉm cười nói: "Vinh lão bản xin lượng thứ, chúng ta là những người hành tẩu giang hồ, tự nhiên là chỉ mong cầu được thống khoái, nhưng Đổng lão bản đã vì tòa lầu này mà tổn hao không ít tâm huyết, nếu động thủ ở đây dù sao cũng khiến người ta có cảm giác đốt đàn nướng hạc, mất hết

hứng thú ngắm cảnh đẹp thưởng thức mỹ tửu, vậy tại sao chúng ta không xuống khoảng đất rộng dưới lầu kia rồi mới tính toán tiếp?"

Chỉ nghe mấy câu này đã biết Tống Lỗ không hề nể mặt Vinh Phụng Tường, đồng thời cũng khiến đối phương khó mà phản bác được.

Chẳng ngờ Vinh Phụng Tường lại không hề động khí, thản nhiên nói: "Tống huynh giáo huấn rất phải, tiểu đệ làm sao dám có ý kiến gì nữa chứ?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm sợ hãi, người này buông được nắm được, nói năng lại thoải mái tự nhiên, lại rất thỏa đáng đúng mực, đích thực là một nhân vật đáng gờm.

Phục Khiên vui vẻ cười cười nói: "Động thủ ở đâu cũng không vấn đề gì, cho dù là ở đây, Phục mỗ cũng có thể đảm bảo không làm tổn hại đến một mảnh ngói, một cành cây. Nhưng còn đối thủ thế nào thì ta không khống chế được".

Chúng nhân nghe y nói vậy thì bàn tán râm ran, thế này chẳng khác gì Phục Khiên đã tự mình hạn chế phương thức xuất thủ của mình hay sao.

Một trận cười dài vang lên từ phía sau Lý Thế Dân, chỉ thấy hán tử anh tuấn khôi ngô Bàng Ngọc ngứa ngáy tay chân, không thể kiềm chế được mà muốn lĩnh giáo cao chiêu. Chi bằng chúng ta định ra quy tắc, ai lỡ tay làm tổn hại bất cứ đối tượng nào khác, sẽ coi như thua được không?

Nếu Bàng Ngọc là người của Đột Lợi, chúng nhân tuyệt đối không cảm thấy có gì kỳ quái, bởi vì gần đây thanh thế Đột Quyết lên cao như mặt trời chính ngọ, thực hiện chính sách xâm lược khắp nơi để mở mang bờ cõi, thế nên đã kết mối thâm cừu với người Thổ Lỗ

Hồn. Nhưng người xuất ngôn không ngờ lại là cao thủ bậc nhất trong Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân, lại làm cho người ta có cảm giác sự tình không phải chỉ đơn giản là sự tranh chấp thông thường nữa, mà còn liên quan đến cả đại nghiệp tranh bá thiên hạ.

Đám cao thủ Thổ Lỗ Hồn đều nhao nhao lên, muốn thay Phục Khiên xuất chiến, nhưng không ngờ họ Phục đã đưa tay ngăn lại, đôi mắt lớn như chuông đồng mở to, lộ ra tiếu ý, quay sang hỏi Lý Thế Dân: "Nếu Bàng huynh nhất thời thủ bại trong tay tại hạ, Tần Vương có thể đích thân tứ giáo hay không?".

Tiếng ồn ào xao động lập tức im bặt, toàn trường tĩnh lặng đến độ một cây kim rơi xuống cũng nghe rõ tiếng động, ai nấy đều chờ nghe Lý Thế Dân ứng phó thế nào trước lời khiêu chiến của Phục Khiên.

Lý Thế Dân song mục lấp lánh hàn quang, nhãn thần sắc bén như đao nhìn thẳng vào Phục Khiên không hề khoan nhượng, không khí căng thẳng như ngưng đọng lại, cuối cùng mới bật cười ha hả nói: "Vương tử quả là hào khí ngất trời, nếu đã như vậy chi bằng để tiểu đệ và Vương tử đùa với nhau một trận trước đã, tránh để người khác nói Lý Thế Dân này giở trò xa luân chiến".

Đến cả Khấu Trọng cũng phải khâm phục phong độ và đảm sắc của Lý Thế Dân.

Đây mới đúng là anh hùng hảo hán chân chính.

Nên biết rằng cho dù chưa có ai thấy Phục Khiên xuất thủ, có điều chỉ riêng chuyện y dám khiêu chiến Khúc Ngạo, Hãn Sư Mộ Thiết Hùng vẫn còn nằm dưới cầu thang, là đã biết người này không phải hạng dễ đụng tới.

Lý Thế Dân dám đích thân mạo hiểm giao thủ với một kẻ cao thâm

mạt trắc như Phục Khiên, đâu phải là chuyện mà kẻ nhu nhược dám làm.

Tiếng vỗ tay vang lên khắp bốn phía, rõ ràng là đều tỏ ý ngưỡng mộ hào khí của Lý Thế Dân.

Kẻ giỏi dùng thủ đoạn lời nói là Đột Lợi chẳng ngờ lại không xen miệng vào, thần thái ung dung tọa sơn quan hổ đấu.

Bọn thủ hạ của Lý Thế Dân như là Uất Trí Kính Đức đều hết sức bình thản, cơ hồ như rất tin tưởng vào khả năng của Lý Thế Dân.

Phục Khiên gật đầu tán thưởng, chắp tay thong dong nói: "Tần Vương bất tất phải suy nghĩ chuyện này làm gì, Phục Dưỡng Khí Công mà bản vương tự sáng tạo chuyên về cách sinh tức nội khí, một người hay mười người cũng không phân biệt gì, nếu may mắn thắng được trận chiến với Bàng huynh, ngược lại còn làm ta nóng người lên nữa, lúc ấy thì người chiếm tiện nghi là tiểu đệ đấy chứ không phải Thế Dân huynh đâu".

Những lời này vừa nói ra, chúng nhân lại được một trận huyên náo. Thoạt nghe thì tưởng hết sức khiêm nhượng, nhưng bên trong lại ngạo khí lăng nhân, ẩn tàng hào khí ngút trời mây.

Bàng Ngọc cười lên ha hả, bước tới ba bước, cách Phục Khiên chừng một trượng, thi lễ nói: "Vương tử đã nói vậy thì xin thứ cho Bàng Ngọc tội mạo phạm, mời Vương tử ban chiêu!"

Vị cao thủ Thiên Sách Phủ này tuấn tú hơn người, ngọc thụ lâm phong, khiến người khác vừa nhìn đã có hảo cảm.

Lý Thế Dân mỉm cười gật đầu: "Nếu đã như vậy, Thế Dân đành vui vẻ đứng bên thưởng thức tuyệt nghệ của Phục huynh vậy!".

Đại cục đã định, cuộc chiến giữa Phục Khiên và Bàng Ngọc không thể dừng lại.

Đột Lợi lúc này mới cười dài cất tiếng: "Nếu như có cơ duyên này, trận sau Tần Vương có thể nhường cho kẻ từ lâu đã ngưỡng mộ Phục vương tử này hay không?".

Một chiêu này lập tức đã lấy lại thể diện cho tên thủ hạ bị hạ nhục của Đột Quyết.

Có ai ngờ được trên cầu thang của Đổng Gia Tửu Lâu lại đột nhiên biến thành nơi tranh bá quyết đấu của lãnh tự các phương chứ. Giả như Phục Khiên hay Đột Lợi thất bại, thanh thế tất sẽ tiêu tan, nếu không may còn khó mà toàn thân rời khỏi đây được.

Phục Khiên và Lý Thế Dân còn chưa kịp phản ứng gì thì Khấu Trọng đã bật cười khanh khách: "Thật là hứng thú, nếu đã như vậy, Vương tử có thể nhường trận chiến với Tần Vương cho tiểu đệ không?".

Từ Tử Lăng giật mình, biết rằng Khấu Trọng đã hạ quyết tâm, quyết không để Lý Thế Dân toàn mạng rời khỏi Đổng Gia Tửu Lâu.

Còn Lý Thế Dân cũng rất khó cự tuyệt lời khiêu chiến của gã.

Người bên phía Lý Thế Dân đều thoáng biến sắc, ánh mắt tập trung cả lên người Khấu Trọng, rõ ràng là rất úy kị gã.

Tống Ngọc Trí cũng ngầm rúng động, chính là khí khái anh hùng không sợ trời không sợ đất này của Khấu Trọng đã làm nàng vừa yêu lại vừa hận, lục thần vô chủ. Từ khi giết chết Thanh Giao Nhậm Thiếu Danh, cho đến giờ lại vuốt râu hùm trộm Hòa Thị Bích, biểu hiện của gã lúc nào cũng là như vậy.

"Ồ!"

Một thanh âm của nữ tử vang lên, kế đó lại có người nói: "Mộ tướng quân bị tiên thiên chân khí của ai phong bế lục mạch, nằm lăn ở đây vậy?".

Sự thực thì ở tầng dưới cũng đầy khách hiếu kỳ, chỉ là không người nào dám lại gần cầu thang, nữ nhân này bước đến bên Mộ Thiết Hùng trong thời khắc khẩn trương này, lại lên tiếng ngăn cản phản ứng của Lý Thế Dân trước lời khiêu chiến của Khấu Trọng, không hành động nào là không phù hợp với binh pháp, không những khiến Lý Thế Dân có thể trì hoãn không đáp ứng Khấu Trọng, đồng thời cũng làm giảm bớt đi một phần khí thế đang lên của gã.

Chúng nhân đều tiến lên mấy bước, nhìn xuống dưới, vừa hay thấy một vị mỹ nữ khí chất vô cùng đặc biệt đang đưa chân đá nhẹ vào Mộ Thiết Hùng đang nằm dưới bậc thang một cái.

Mộ Thiết Hùng khẽ run lên mấy cái, rồi hoang mang ngồi dậy.

Hai mắt Phục Khiên xạ ra những tia nhìn kỳ lạ, gương mặt thô hào thoáng hiện ra thần tình kinh ngạc không thể che dấu: "Cô nương có thể nhận ra thủ pháp của tại hạ, quả là bậc phi phàm, không biết có thể tứ giáo phương danh hay không?"

Mỹ nữ ngẩng mặt lên, hữu thủ liên tiếp vỗ hơn mười chưởng lên lưng Mộ Thiết Hùng với một tốc độ cực kỳ nhanh, hai mắt họ Mộ lập tức khôi phục thần quang, rồi nhắm nghiền lại vận công trị thương.

Chúng nhân đều lấy làm kinh dị, giờ mới biết một cước vừa rồi của nàng không hoàn toàn giải được những kinh mạch bị phong bế cho Mộ Thiết Hùng, mà chỉ có thể khiến y ngồi dậy, nhưng đã đạt được

tác dụng của một đòn phủ đầu sấm sét rồi. Thêm vào đó nàng đang ngửa mặt nhìn lên mà hữu thủ vẫn vỗ vào các yếu huyệt trên lưng Mộ Thiết Hùng như thường, chỉ riêng bản lĩnh này đã khiến người ta phải khuất phục rồi.

Mỹ nữ đối thị với Phục Khiên không hề nhượng bộ, lạnh lùng nói như không hề có chuyện gì xảy ra: "Quá khứ của thiếp thân đã chết, giờ trở thành người vô danh vô tính, vương tử có thể gọi thiếp thân là Hồng Phất Nữ hay Lý phu nhân cũng được"

Không đợi Phục Khiên lên tiếng đáp lời, nàng đã nói tiếp luôn: "Trận chiến với ta còn chưa kết thúc, Khấu Trọng ngươi lấy gì để khiêu chiến Tần Vương?".

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Lý Thế Dân cười khổ: "Tiểu đệ phục rồi, coi như lời vừa rồi chưa nói ra, mong đại tẩu rộng lượng mà tha cho tiểu đệ một lần này vậy!"

Nội dung và ngữ điệu lời nói của gã rất nhũn nhặn, tỏ ra mình thua kém đối phương, song tất cả những người có mặt tại trường đều không ai cho rằng gã sợ Hồng Phất Nữ, ngay cả những người không hiểu nội tình cũng đoán là nhất định gã có nguyên nhân gì đó nên không động thủ với mỹ nữ này.

Từ Tử Lăng thầm thở dài trong bụng, cũng chỉ có mình gã mới hiểu được tâm tình của Khấu Trọng lúc này, cho dù bọn gã có lý do để hận Lý Tịnh, nhưng tình nghĩa huynh đệ thủy chung cũng khó mà gạt đi dễ dàng cho được, làm sao bọn gã có thể hạ sát thủ với thê tử xinh đẹp của y chứ? Mà đối với hạng cao thủ như Hồng Phất Nữ, muốn nương tay thật chẳng khác gì tự sát cả.

Phục Khiên lắc đầu thở dài tán thưởng: "Nữ trung hào kiệt, khiến người ta thật bội phục, Lý phu nhân, xin mời!"

Hồng Phất Nữ ung dung chậm rãi bước lên bậc thang, khi nàng đến bên Lý Thế Dân, Phục Khiên mới cởi bỏ ngoại bào, lộ ra thân hình to lớn, cười lên ha hả: "Không biết Bàng huynh dùng binh khí gì vậy?"

Bàng Ngọc thản nhiên: "Binh khí là vật bất tường, không tiện sử dụng ở nơi thanh nhã thế này, chi bằng chúng ta dùng tay không chơi đùa mấy chiêu quyền cước, ý vương tử thế nào?"

Người này quả không hổ danh là nhân vật oai chấn Quan Trung, trong lời nói ẩn tàng đao kiếm, đoạt lấy tiên cơ, chiếm quyền chủ động.

Phục Khiên mỉm cười: "Bất tường hay không, chỉ là ý niệm của con người mà thôi, Bàng huynh đã có nhã hứng như vậy thì Phục mỗ cũng có một đề nghị khác".

Chúng nhân đều thấy hiếu kỳ, im lặng lắng nghe.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Tống Ngọc Trí thủ thỉ: "Thượng chiến dùng tâm, hạ chiến dùng lực, hảo Trí Trí có phải đã động tâm vì người này không?".

"Ục!"

Tống Ngọc Trí thúc mạnh cùi chỏ vào mạng sườn Khấu Trọng, không thèm quay lại nhìn gã.

Ánh mắt Phục Khiên quét về phía hai người, mỉm cười vui vẻ, Khấu Trọng chỉ biết cười khổ đáp lại.

Nhãn thần Bàng Ngọc không rời khỏi Phục Khiên một giây một khắc, trầm giọng nói: "Xin vương tử chỉ giáo!"

Chúng nhân vội vàng chăm chú chờ nghe Phục Khiên lên tiếng.

Chương 195: Danh lâu phong vân (2)

Trong sự chờ đợi của mọi người, Phục Khiên ung dung chậm rãi nói: "Hay là chúng ta lấy lan can làm chiến trường, ai bị bức nhảy xuống khỏi lan can thì coi như người ấy thua trận".

Chúng nhân lại được thể râm ran thêm một trận, nhưng ngay sau đó lại im lặng để xem câu trả lời của Bàng Ngọc thế nào.

Bàng Ngọc lúc này đang cười thầm. Bản thân y giỏi nhất là kiếm pháp, nhưng cũng từng khổ công tập quyền cước, sáng tạo ra một bộ Thái Hư Thác Thủ, dung hòa kiếm chiêu vào trong quyền pháp, so với sử kiếm thật không khác biệt gì mấy, vì vậy nên mới đưa ra đề nghị vừa rồi.

Hành lang gỗ hình chữ ao (Q) này làm bằng gỗ nam mộc thượng đẳng, dài khoảng năm trượng, rộng chừng nửa thước, tuy được điêu khắc rất tinh mĩ, song lại kiên cố vô cùng, cho dù là người không biết võ công, chỉ cần tay chân linh hoạt một chút là có thể đi lại dễ dàng bên trên, đối với những cao thủ như hai người bọn họ, so với quyết đấu trên đất bằng cũng không phân biệt bao nhiêu, chỉ có hạn chế duy nhất là phạm vi hoạt động bị thu hẹp, làm cho cả song phương đều có thể dễ dàng nắm bắt được những di động của đối phương một cách chính xác.

Thái Hư Thác Thủ của Bàng Ngọc đánh gần đánh xa đều tiện lợi như nhau, nếu như có thể đoán trước được di động của đối phương, uy lực sẽ tăng lên gấp bội, vì thế đề nghị này của Phục Khiên y mừng còn chẳng kịp, làm gì lại cự tuyệt chứ. Nhưng người này là kẻ túc trí

đa mưu, hiểu rõ đạo lý binh bất yếm trá, bên ngoài cố ý tỏ ra vẻ lưỡng lự, chau mày nói: "Cách này đúng là có thể giữ cho đôi bên không nhất thời lỡ tay làm hỏng đồ vật, tại hạ đành liều mạng tiếp quân tử vậy".

Phục Khiên lộ ra một nụ cười thờ ơ: "Bàng huynh, mời!"

Lời vừa dứt cả hai đã cùng lúc bốc người lên, nhẹ nhàng hạ thân trên lan can gỗ.

Trong đám khách quan không ít người vỗ tay tán thưởng, bởi thân pháp của hai người đều nhanh nhẹn tuyệt luân, hiếm thấy hơn là cả hai đều không cần đề khí hay tạo thế gì hết, càng làm người ta kinh hãi hơn là bọn họ không hề nhảy lên phía trên lan can rồi hạ xuống, mà là bay lên chênh chếch, sau đó dính vào lan can như là đóng đinh vậy, không hề thấy lắc lư chút nào. Chỉ riêng thân pháp thu phát do tâm, muốn dừng là dừng này, hạng hảo thủ giang hồ tầm thường đã không thể nào làm nổi rồi.

Khấu Trọng sớm đã biết trước Phục Khiên võ công cao tuyệt, thế nên chẳng hề cảm thấy kỳ quái, nhưng Bàng Ngọc lợi hại đến mức này thì hoàn toàn nằm ngoài sở liệu của gã, trong lòng không khỏi nhớ đến lời cảnh cáo của Lý Tịnh.

Lúc này Bàng Ngọc đang đứng một chân trên lan can, chân trái đặt sau chân phải theo thế kim kê độc lập, chỉ một chân nhưng còn vững chắc ổn định hơn là đứng hai chân, đặc biệt là y đang đứng ở đoạn cuối lan can, thế nên trong cái ổn định lại ẩn tàng gì đó thật nguy hiểm, hình thành nên một khí chất đặc biệt phi thường.

Phục Khiên thì đứng vững như Thái Sơn ở giữa lan can, hai chân đặt cách nhau mấy phân, thân hình hùng vĩ càng khiến người ta có cảm giác như đang đứng trước một trái núi.

Y đứng đối diện với Bàng Ngọc, thong dong nói: "Đây là lần đầu tiên tiểu đệ chính thức giao thủ với người khác kể từ sau khi đến Trung Nguyên, có điều xưa nay Phục mỗ có lệ không xuất thủ trước, vì vậy Bàng huynh không cần nể mặt mà đa lễ làm gì, mời!"

Ngôn hành cử chỉ của Phục Khiên tuy khiêm cung hữu lễ, nhưng bên trong lại ẩn tàng một khí thế khiếp người, áp chế quần hùng, khiến cho có người cảm thấy không thể hô hấp, càng lộ rõ vẻ cao thâm mạt trắc, khiến người ta phải e sợ.

Bàng Ngọc lại được thể cười thầm trong bụng. Nên biết rằng cao thủ quá chiêu cũng giống như đánh cờ vậy, tiên hạ thủ vi cường, nếu như công lực tương đương, ai chiếm được tiên cơ, giành quyền chủ động, cũng là một nhân tố quan trọng để quyết định thắng bại.

Nếu như trên bình địa, cho dù có thất thủ chiêu đầu, cũng có thể tạm thời thoái lui để tìm đường phản công, nhưng khi hoạt động bị hạn chế trên đoạn hành lang dài không quá năm trượng, rộng chưa đầy nửa thước, lại không được chạm đất, vậy thì mất tiên cơ hầu như là đã đồng nghĩa với bại trận.

Những kẻ bàng quan lập tức nghị luận ồn ào, có người còn mắng Phục Khiên là kẻ bất trí.

Khấu Trọng lại ghé miệng bên chiếc tai nhỏ nhắn xinh xinh của Tống Ngọc Trí thì thầm: "Nếu tranh thiên hạ cũng cứ lần lượt lên lan can động thủ thế này, Tiểu Lăng nhất định có thể ngồi lên bảo tọa hoàng đế rồi!"

Tống Ngọc Trí cũng thầm đồng ý với gã, nếu luận khả năng cận chiến trong phạm vi nhỏ hẹp, thật sự không có bao nhiêu người hơn được đôi quyền cước của Từ Tử Lăng. Nàng khẽ dịch người ra một

chút, rồi mới trừng mắt lên với gã: "Ngươi cố ý thổi hơi vào tai người ta làm gì?"

Khấu Trọng đỏ mặt lên, cũng may lúc này Bàng Ngọc hét lên một tiếng: "Mạo phạm!", khiến Tống Ngọc Trí không để ý đến gã nữa, giúp cho gã tiểu tử này thoát khỏi một kiếp nạn.

Dưới chân Bàng Ngọc như có bánh xe, trượt trên lan can như hành vân lưu thủy, đến bên cạnh Phục Khiên, hai tay khum lại thành kiếm, tả chém hữu đâm cùng lúc tấn công về phía Phục Khiên, kình khí ào ào, thanh thế kinh người.

Không khí trong Đổng Gia Tửu Lâu cơ hồ như đông cứng lại, Bàng Ngọc dùng đôi tay trần thịt, nhưng lại khiến người ta cảm giác như đao phong kiếm ảnh trùng trùng khắp nơi vậy.

Từ Tử Lăng liếc mắt quan sát Hình Mạc Phi và các cao thủ Thổ Lỗ Hồn khác, thấy tất cả bọn họ đều toàn thần chăm chú quan chiến, song không thấy người nào lộ thần sắc khẩn trương hay bất an, cơ hồ như rất tự tin với chủ nhân của mình vậy, trong lòng không khỏi thầm rúng động. Với biểu hiện trước mắt của Bàng Ngọc, nếu gã ở vị trí của Phục Khiên, muốn ứng phó cũng phải cực kỳ vất vả. Đúng lúc này, trận chiến bắt đầu phát sinh biến hóa.

Bàng Ngọc tung người nhảy lên, tựa như một con chim ưng chao lượn trên không rồi bổ xuống, chiêu thức vẫn không hề biến đổi, có điều mục tiêu tấn công đã đổi thành mặt Phục Khiên.

Hiện giờ thì ngay cả người mù cũng nhận ra Bàng Ngọc muốn tốc chiến tốc thắng, ý đồ muốn đẩy Phục Khiên ra khỏi lan can trong một vài chiêu.

Phục Khiên cười lên ha hả, đợi cho chiêu thức của đối phương đến

sát đầu mới ngửa người về phía sau, tựa như một cây cung, hữu quyền vung lên đấm thẳng vào mặt Bàng Ngọc như một mũi tên.

Toàn bộ người có mặt tại trường lập tức có một cảm giác nóng bỏng đáng sợ, càng đáng sợ hơn là không ai cảm thấy quyền phong kình khí, nhưng ai nấy đều cảm thấy ù ù bên tai, da thịt như mất đi tri giác, tựa hồ như đang trong một cơn ác mộng, mắt thấy sét giật ngang trời mà tai lại không nghe thấy tiếng sấm.

Một quyền vô thanh vô tức của Phục Khiên so với tất cả quyền kình chưởng phong còn khiến người ta phải kinh tâm đảm khiếp hơn nhiều.

Không ai không trợn mắt há miệng, không bất ngờ kinh ngạc.

Bọn Lý Thế Dân, Đột Lợi cùng lúc lộ thần sắc kinh dị.

Kẻ trong cuộc là Bàng Ngọc lại càng chỉ biết ôm khổ mà không thể nói nên lời, nếu ở trên bình địa, y còn có thể tiếp chiêu rồi lướt về phía sau để né tránh, nhưng lúc này thì chỉ có thể nhảy về một điểm trên lan can mà thôi.

Có câu hành gia xuất thủ, lập tức biết ngay cao thấp thế nào.

Bàng Ngọc nằm mơ cũng không thể tưởng tượng Phục Khiên lại có thể đánh ra thứ quyền kình đáng sợ nhường này. Không phải không có quyền phong, mà là quyền phong tập trung lại thành trụ, chỉ tập trung đánh vào người y. Cơ hồ như y đang bị bao bọc bởi một cơn bão lốc mà không ai cảm nhận được, cảm giác khó chịu đến cực điểm.

Đến giờ y mới biết mình đã trúng kế.

Loại quyền pháp tập trung cao độ này của Phục Khiên rõ ràng là một loại tiên thiên chân khí, khí thế không thể kháng cự.

Chưởng phong trước sau đánh vào hữu quyền của Phục Khiên.

Đa số người quan chiến đều tưởng rằng Bàng Ngọc cố ý biến chiêu để phong tỏa một quyền kinh thiên động địa của đối phương, chỉ có họ Bàng và những cao thủ như Từ Tử Lăng, Lý Thế Dân, Hồng Phất Nữ mới nhìn ra một quyền hết sức đơn giản này của Phục Khiên đã chặn hết tất cả biến hóa trong chiêu thế của Bàng Ngọc.

Bàng Ngọc cảm thấy như bị một tảng đá nặng vạn cân ném vào song thủ, toàn thân run lên bần bật, suýt chút nữa thì bị Phục Khiên đánh bay lên không, nếu không may làm vỡ mái ngói, thì thật không biết nên tính phần "phá hoại đồ vật" này về cho Bàng Ngọc hay Phục Khiên nữa.

Cũng may Bàng Ngọc lâm nguy bất loạn, hít mạnh một hơi chân khí, đổi hướng lộn nhào trên không, lúc này quyền đầu của Phục Khiên hóa lớn, đấm thẳng vào mặt y. Thì ra họ Phục đã bật người thẳng dậy, quyền thế gia tăng tốc độ, từ đón đỡ biến thành phản kích.

Bàng Ngọc than thầm trong bụng, vội vàng đan chéo hai tay lại chặn thiết quyền của đối phương.

"Bình!".

Tiếng kình khí chạm nhau như sấm nổ vang động khắp không gian, làm ai nấy đều cảm thấy ong ong, cả Mộ Thiết Hùng đang vận công điều tức cũng không kiềm lòng được mà phải ngẩng đầu lên nhìn hai đối thủ.

Thân hình Bàng Ngọc như một chiếc lá giữa cơn lốc dữ, bay ngược

lên xà nhà, điểm chân một cái rồi bắn trở lại, lao thẳng về phía Phục Khiên đang đỉnh lập như sơn trên lan can.

Tuy điều kiện mà Phục Khiên nói chỉ là không được chạm đất, chứ không nói là không được chạm xà nhà hoặc mái ngói, song ai nấy đều cảm thấy Bàng Ngọc đã thua.

Có điều là không ai dám coi thường y.

Uy lực một quyền của Phục Khiên quả thực đã chấn nhiếp toàn trường, hiển lộ một thực lực kinh người, có thể khiêu chiến với hạng cao thủ tuyệt đỉnh như Ninh Đạo Kỳ hay Tất Huyền, vậy mà Bàng Ngọc có thể đỡ một quyền này không hề mảy may tổn thương, cũng là vô cùng hiếm thấy.

Lý Thế Dân trầm giọng quát lớn: "Dừng tay!".

Phục Khiên cười lớn: "Lĩnh giáo rồi!".

Nói đoạn liền hóa quyền thành chưởng, nghênh tiếp lấy chiêu công của Bàng Ngọc.

Cảm giác nóng bỏng khó chịu lập tức biến mất như chưa từng tồn tại.

Bàng Ngọc cũng là nhân vật anh hùng, cầm lên được cũng đặt xuống được, lúc hóa giải thế công, đổi thành bắt tay Phục Khiên một cái rồi mượn lực cùng hạ thân xuống sàn gác.

Lý Thế Dân thở dài: "Bội phục, bội phục. Trận này phía ta đã bại rồi, Vương tử có hứng thú chơi đùa thêm một trận nữa với tại hạ hay không?".

Chúng nhân tuy biết Tần Vương thần dũng cái thế, tung hoành chiến trận như chốn không người, nhưng chưa ai thấy y dùng thân phận nhân sĩ võ lâm để động thủ quá chiêu với người khác. Lúc này y vừa thấy Phục Khiên hiển lộ công lực cao thâm mạt trắc, vậy mà vẫn dám khiêu chiến, lập tức khiến mọi người phải đánh giá lại công lực của y.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc có ý nghĩ nếu mình là Lý Thế Dân, chỉ sợ lúc này vẫn còn đang do dự không biết có nên động thủ hay không.

Phục Khiên buông tay Bàng Ngọc ra, đợi y trở về bên cạnh Lý Thế Dân, rồi định lên tiếng đáp lại Lý Thế Dân, nhưng chưa kịp mở miệng thì Đột Lợi đã sải chân bước ra, song mục sáng rực như điện nhìn thẳng vào Phục Khiên, nghiêm mặt nói: "Chẳng trách mà gần đây thanh danh Vương tử vang động khắp vùng tái ngoại, vượt quá cả phụ thân mình. Thế Dân huynh có thể nhường trận này cho tiểu đệ được không?"

Toàn trường lập tức tĩnh lặng như tờ, đợi chờ sự lựa chọn của Phục Khiên.

Vị cao thủ hào khí can vân đến từ Thổ Lỗ Hồn này ngửa mặt lên cười một tràng dài rồi nói: "Thống khoái! Thống khoái! Mấy năm nay Phục Khiên luôn cảm thấy tiếc nuối vì không tìm được đối thủ xứng tay, đột nhiên lại gặp được nhiều đối tượng tốt như vậy, thật là hiếm có, hiếm có. Nhưng mà điều mình không thích thì không nên ép buộc người khác phải làm. Chỗ này thực sự không phải là nơi để phóng tay quyết chiến, hai vị có đề nghị gì khác không?".

Lời này đúng là có chút ngông cuồng tự đại, nhưng từ miệng y nói ra thì không ai cảm thấy là y đang lấy khí thế bức ép người khác mà như là một chuyện hết sức tự nhiên vậy.

Vương Bạc đằng hắng một tiếng, đợi cho mọi người đều dồn sự chú ý về phía mình, rồi mới mỉm cười nói: "Ngày tháng còn dài, chi bằng chúng ta quay trở về phòng của mình uống rượu, để sau này mới tính toán tiếp được không?".

Nếu luận thân phận địa vị trên giang hồ thì ở đây không ai hơn được Vương Bạc, y đề nghị như vậy, ai cũng phải nể mặt y đôi phần, bằng không rất có thể sẽ phải ứng phó với tiên pháp thiên hạ vô song của y.

Vinh Phụng Tường cũng hùa theo nói: "Tối mai là thọ yến của lão phu, đến lúc đó các vị mới đọ sức tiếp được không?"

Lý Thế Dân vui vẻ gật đầu: "Lời của hai vị tiền bối, làm sao bọn vãn bối dám không nghe chứ"

Phong độ cử chỉ của y lúc nào cũng khéo léo đúng mực như vậy, luôn khiến người ta phải khâm phục.

Khi chúng nhân đều tưởng rằng sự tình đã đến hồi kết thúc, thì chợt có người lên tiếng: "Vãn bối cũng dùng tiên, hiếm khi gặp được cơ hội tốt như vậy, hi vọng Vương lão chỉ điểm cho một hai chiêu được không?"

Mọi người đều đưa mắt nhìn về phía người vừa phát thoại, thì ra là Uất Trí Kính Đức, cao thủ trong Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân.

Trong các cao thủ của Thiên Sách Phủ, luận danh vọng thì Uất Trí Kính Đức ở trên Bàng Ngọc, tề danh cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ. Bởi vậy sau khi xem Bàng Ngọc quyết đấu với Phục Khiên, không ai dám hoài nghi tư cách khiêu chiến tiên vương của y.

Trong mắt Vương Bạc thoáng hiện sát cơ rồi lập tức biến mất, nở

một nụ cười nhạt nhẽo đáp: "Trường Giang hậu lãng thôi tiền lãng, Vương mỗ và Uất Trì tiểu đệ thế nào cũng có cơ hội tái kiến mà!".

Nói đoạn cười lên ha hả, phất tay đi về sương phòng của mình.

Phục Khiên cũng thi lễ thoái lui, cùng đám thủ hạ đi sát theo sau Vương Bạc.

Ánh mắt Lý Thế Dân dịch chuyển dần dần từ tấm lưng to lớn của Phục Khiên sang chỗ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, gật đầu mỉm cười thi lễ, rồi cùng Đột Lợi quay về phòng.

Lúc Khấu Trọng và Lý Thế Dân đang dùng ánh mắt giao chiến, Tống Ngọc Trí chợt cảm thấy có một đôi mắt khác đang nhìn chằm chằm vào mình, liền quay mặt ra nhìn, trái tim thiếu nữ cũng không khỏi rung động, thầm nhủ không ngờ trên thế gian này lại có nam tử tuấn tú đến vậy, so với vẻ tiêu sái tuấn dật của Từ Tử Lăng thì thật không hề thua kém chút nào, sau đó mới phát giác ra Văn Ngọc Chân đang đứng cạnh y, liền gật đầu mỉm cười với nàng. Hầu Hy Bạch còn tưởng rằng Tống Ngọc Trí phản ứng với ánh mắt như lửa của mình, lập tức mỉm cười đáp lại.

Lúc này Tống Lỗ quay người cất bước trở về sương phòng phía Nam, Tống Ngọc Trí biết đối phương đã hiểu lầm, nhưng chuyện này làm sao giải thích được cho y hiểu đành dở khóc dở cười thấp thỏm đi theo thúc thúc của mình.

oOo

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng một nằm một ngồi trên bờ đê Lạc Hà hưởng thụ cảm giác lười nhác sau buổi cơm trưa. Chỗ này không những là địa điểm tụ họp, mà đã trở thành nơi để suy nghĩ và nói chuyện của hai gã. Phía sau tuy là đường đi lại, song cách một hàng

cây, tựa hồ như là hai thế giới hoàn toàn khác nhau vậy. Phía trước thuyền đi thuyền lại như thoi đưa, xa xa là Thiên Tân Kiều, xe ngựa đi lại liên miên bất tuyệt, nhưng nơi này vẫn hết sức yên tĩnh.

Ánh mặt trời ấm áp rải khắp nhân gian, những mái nhà hình chữ nhân bên bờ đối diện lấp lánh phát quang, tạo thành một thứ ánh sáng tuyệt đẹp do thiên nhiên và con người cùng nhau tạo ra.

Từ Tử Lăng ngồi xếp bàn tọa đang tưởng rằng Khấu Trọng đã ngủ rồi thì tên tiểu tử này đột nhiên cất tiếng thở dài: "Lão Bạt đi sớm quá! Nếu để hắn trông thấy một quyền vừa rồi của tên tiểu tử râu xồm Phục Khiên, đảm bảo sẽ nhảy ra khiêu chiến trước cả hai tến Lý, Độ. Không ngờ thế gian này lại có loại võ công đặc biệt như vậy, e là Loan yêu nữ và Sư tiên cô cũng khó mà dễ dàng thắng được hắn đấy"

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Cái gì mà Sư tiên cô, ngươi nói như người ta đã bảy tám chục tuổi rồi vậy"

Khấu Trọng bụm miệng cười: "Chưa gì đã nói hộ người ta rồi hả, hà hà, tên tiểu tử này rễ tình đã cắm sâu, không thể tự nhổ lên được rồi, ô hô ai tai, tội lỗi, tội lỗi"

Từ Tử Lăng bực bộc không thèm đáp lời hắn.

Khấu Trọng thấy không chọc cho Từ Tử Lăng phản ứng được, đành chuyển chủ đề khác: "Sao ngươi không nằm xuống ngủ một giấc cho khỏe, mấy đêm nay bọn ta đã được ngủ đâu, làm người đúng là mệt mỏi thật!"

Từ Tử Lăng lấy ra cuốn sách về Thiên Văn học mà Lỗ Diệu Tử đã tặng, đọc một cách say sưa, miệng lẩm bẩm: "Tên tiểu tử này bị Tống tam tiểu thư làm khó, bây giờ mang đầy một bụng oán khí nên

không ngủ được tới phá rối ta hả? Nếu ngươi còn hồ ngôn loạn ngữ nữa, ta sẽ bỏ mặc ngươi nằm đây đó!"

Khấu Trọng vội vàng đầu hàng, nhưng được một lúc lại không nhịn được mà lên tiếng hỏi: "Ngươi xem cái gì đấy, nói ra ta nghe thử được không?".

Từ Tử Lăng phát bực nói: "Ta đang xem cách tính một năm dài ngắn thế nào, chắc ngươi không muốn nghe đâu?"

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Chuyện này mà cũng tính được sao? Có phải đang dọa ta không đấy?"

Từ Tử Lăng thở dài: "Đây gọi là của quý của tiền nhân để lại. Nếu bây giờ cho chúng ta nghiên cứu vấn đề này, chỉ sợ tốn cả trăm năm cũng không tính ra được, nhưng giờ ta chỉ cần xem qua ba trang giấy là hiểu hết mọi điều rồi"

Khấu Trọng vội vàng ngồi dậy, phấn chấn nói: "Giáo huấn hay lắm, sau này ta nhất định sẽ chăm chỉ dụng công hơn bây giờ, mà rốt cuộc là tính cái đó thế nào vậy?"

Từ Tử Lăng nói với vẻ hết sức khâm phục: "Chính là nhờ một chiếc que cắm thẳng xuống đất, gọi là Thổ Giai, khi mặt trời ở chính ngọ, thì tổ tiên chúng ta bắt đầu đo đếm".

Khấu Trọng ngây người: "Thế thì có gì ly kỳ đâu?"

Từ Tử Lăng cảm thán thở dài nói tiếp: "Đại đạo chí giản chí dị, càng là sự vật bình phàm thì bên trong lại càng có chỗ bất phàm, chỉ là chúng ta đã quá quen với nó nên mới bỏ qua không nghĩ đến mà thôi. Thì ra vị trí của mặt trời lúc chính ngọ không có ngày nào là giống nhau cả, khi mặt trời ở nơi cực Bắc, vị trí cao nhất, nên bóng

que sẽ ngắn nhất, đó chính là ngày Hạ Chí, còn lúc mặt trời dịch về cực Nam, vị trí sẽ thấp nhất, bóng que dài nhất, đây chính là Đông Chí. Người xưa đã dựa vào chu kỳ biến hóa của bóng que tre để tính ra một năm có ba trăm sáu lăm ngày lẻ ba canh giờ, ngươi đã hiểu chưa?"

Khấu Trọng gãi đầu: "Chà, cổ nhân thật lợi hại, Bạch lão phu tử mà nghe ngươi giảng đoạn này chắc cũng phải kính phục nép sang một bên đấy".

Nói đoạn gã lại nằm xuống, chăm chú nhìn những con thuyền buồm bơi qua trước mặt, trong đầu hiện lên hình cảnh Tống Sư Đạo đang cùng mỹ nữ đang say ngủ Phó Quân Du trở về Cao Lệ, thở dài hỏi: "Ngươi nhất định muốn làm nữ tế của Tống phiệt hả?"

Khấu Trọng đặt sách lên che mặt, cười khổ nói: "Trí Trí vừa làm ta cảm thấy có lỗi, lại cảm thấy chán nản, không cần ngươi nói ta cũng rất muốn bỏ cuộc rồi. Huống hồ hiện giờ cho dù không cần sự ủng hộ của Tống phiệt ta cũng đầy đủ lòng tin đi tranh đoạt thiên hạ với Lý Thế Dân, có điều điều kiện tiên quyết là phải đào được bảo tàng đã"

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Tốt nhất về sau ngươi không nên liên quan đến Ngọc Trí nữa, ta thực không nỡ nhìn thấy nàng ta phải thương tâm vì ngươi đâu".

Khấu Trọng nói: "Ngươi nói vậy thì ta nào dám không nghe, có điều ta đối với nàng ấy không phải là hoàn toàn không có cảm giác và thành ý như ngươi nghĩ đâu, có lúc thật sự ta rất muốn ôm nàng vào lòng để bảo vệ để che chở, để yêu thương, chỉ có điều nàng không chịu hợp tác mà thôi".

Từ Tử Lăng phì cười: "Ngươi làm ta cười đến chết mất! Có mỹ nữ nào mà ngươi không muốn ôm vào lòng đâu cơ chứ?".

Khấu Trọng lại ngồi dậy làu bàu: "Ngươi đừng nhắc đến những chuyện làm ta đau đầu đó nữa được không? Ngươi thử nói xem, lần này Phục Khiên đến Trung Nguyên là có mục đích gì?"

Từ Tử Lăng chau mày: "Ngươi không đoán được à?".

Khấu Trọng làm bộ cầu khẩn: "Những chuyện này ngươi giỏi hơn ta mà, lần nào ngươi cũng nghĩ đến những điểm quan trọng mà ta không thể nhận ra!"

Từ Tử Lăng cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi trầm giọng nói: "Hắn đến Trung Nguyên có lẽ là để quan sát hình thế, xem xem có ai để hắn lợi dụng hay không, rồi tính xem nên dùng thủ đoạn nào để đạt được mục đích của mình".

Khấu Trọng vỗ đùi khen tuyệt nói: "Đúng là anh hùng sở kiến lược đồng. Dã tâm của tên tiểu tử này rất lớn, chỉ cần hắn cảm thấy người Hán chúng ta có gì sơ xuất, y sẽ lập tức xua quân tiến công hòng mở rộng lãnh thổ. Giả như không tìm được cơ hội, thì y sẽ đặt giao tình với chân mệnh thiên tử mới, hòng liên minh đối phó người Đột Quyết và Thiết Lặc. Phục tiểu tử đúng là một nhân vật không thể xem thường!".

Hai gã ngồi im lặng hồi lâu, sau cùng Khấu Trọng mới hỏi: "Ta đã hẹn Tống Kim Cương, ngươi có muốn gặp hắn không?"

Lần này thì đến lượt Từ Tử Lăng nằm xuống bờ đê nhắm mắt lại nói: "Ta muốn ngủ! Lúc ngươi về thì gọi ta dậy nhé!"

Khấu Trọng biết không rủ gã đi được, liền đứng dậy lủi thủi đi một mình.

Chương 196: Nhất quyền dương uy

Trong sự chờ đợi của mọi người, Phục Khiên ung dung chậm rãi nói: "Hay là chúng ta lấy lan can làm chiến trường, ai bị bức nhảy xuống khỏi lan can thì coi như người ấy thua trận".

Chúng nhân lại được thể râm ran thêm một trận, nhưng ngay sau đó lại im lặng để xem câu trả lời của Bàng Ngọc thế nào.

Bàng Ngọc lúc này đang cười thầm. Bản thân y giỏi nhất là kiếm pháp, nhưng cũng từng khổ công tập quyền cước, sáng tạo ra một bộ Thái Hư Thác Thủ, dung hòa kiếm chiêu vào trong quyền pháp, so với sử kiếm thật không khác biệt gì mấy, vì vậy nên mới đưa ra đề nghị vừa rồi.

Hành lang gỗ hình chữ ao (Q) này làm bằng gỗ nam mộc thượng đẳng, dài khoảng năm trượng, rộng chừng nửa thước, tuy được điêu khắc rất tinh mĩ, song lại kiên cố vô cùng, cho dù là người không biết võ công, chỉ cần tay chân linh hoạt một chút là có thể đi lại dễ dàng bên trên, đối với những cao thủ như hai người bọn họ, so với quyết đấu trên đất bằng cũng không phân biệt bao nhiêu, chỉ có hạn chế duy nhất là phạm vi hoạt động bị thu hẹp, làm cho cả song phương đều có thể dễ dàng nắm bắt được những di động của đối phương một cách chính xác.

Thái Hư Thác Thủ của Bàng Ngọc đánh gần đánh xa đều tiện lợi như nhau, nếu như có thể đoán trước được di động của đối phương, uy lực sẽ tăng lên gấp bội, vì thế đề nghị này của Phục Khiên y mừng còn chẳng kịp, làm gì lại cự tuyệt chứ. Nhưng người này là kẻ túc trí

đa mưu, hiểu rõ đạo lý binh bất yếm trá, bên ngoài cố ý tỏ ra vẻ lưỡng lự, chau mày nói: "Cách này đúng là có thể giữ cho đôi bên không nhất thời lỡ tay làm hỏng đồ vật, tại hạ đành liều mạng tiếp quân tử vậy".

Phục Khiên lộ ra một nụ cười thờ ơ: "Bàng huynh, mời!"

Lời vừa dứt cả hai đã cùng lúc bốc người lên, nhẹ nhàng hạ thân trên lan can gỗ.

Trong đám khách quan không ít người vỗ tay tán thưởng, bởi thân pháp của hai người đều nhanh nhẹn tuyệt luân, hiếm thấy hơn là cả hai đều không cần đề khí hay tạo thế gì hết, càng làm người ta kinh hãi hơn là bọn họ không hề nhảy lên phía trên lan can rồi hạ xuống, mà là bay lên chênh chếch, sau đó dính vào lan can như là đóng đinh vậy, không hề thấy lắc lư chút nào. Chỉ riêng thân pháp thu phát do tâm, muốn dừng là dừng này, hạng hảo thủ giang hồ tầm thường đã không thể nào làm nổi rồi.

Khấu Trọng sớm đã biết trước Phục Khiên võ công cao tuyệt, thế nên chẳng hề cảm thấy kỳ quái, nhưng Bàng Ngọc lợi hại đến mức này thì hoàn toàn nằm ngoài sở liệu của gã, trong lòng không khỏi nhớ đến lời cảnh cáo của Lý Tịnh.

Lúc này Bàng Ngọc đang đứng một chân trên lan can, chân trái đặt sau chân phải theo thế kim kê độc lập, chỉ một chân nhưng còn vững chắc ổn định hơn là đứng hai chân, đặc biệt là y đang đứng ở đoạn cuối lan can, thế nên trong cái ổn định lại ẩn tàng gì đó thật nguy hiểm, hình thành nên một khí chất đặc biệt phi thường.

Phục Khiên thì đứng vững như Thái Sơn ở giữa lan can, hai chân đặt cách nhau mấy phân, thân hình hùng vĩ càng khiến người ta có cảm giác như đang đứng trước một trái núi.

Y đứng đối diện với Bàng Ngọc, thong dong nói: "Đây là lần đầu tiên tiểu đệ chính thức giao thủ với người khác kể từ sau khi đến Trung Nguyên, có điều xưa nay Phục mỗ có lệ không xuất thủ trước, vì vậy Bàng huynh không cần nể mặt mà đa lễ làm gì, mời!"

Ngôn hành cử chỉ của Phục Khiên tuy khiêm cung hữu lễ, nhưng bên trong lại ẩn tàng một khí thế khiếp người, áp chế quần hùng, khiến cho có người cảm thấy không thể hô hấp, càng lộ rõ vẻ cao thâm mạt trắc, khiến người ta phải e sợ.

Bàng Ngọc lại được thể cười thầm trong bụng. Nên biết rằng cao thủ quá chiêu cũng giống như đánh cờ vậy, tiên hạ thủ vi cường, nếu như công lực tương đương, ai chiếm được tiên cơ, giành quyền chủ động, cũng là một nhân tố quan trọng để quyết định thắng bại.

Nếu như trên bình địa, cho dù có thất thủ chiêu đầu, cũng có thể tạm thời thoái lui để tìm đường phản công, nhưng khi hoạt động bị hạn chế trên đoạn hành lang dài không quá năm trượng, rộng chưa đầy nửa thước, lại không được chạm đất, vậy thì mất tiên cơ hầu như là đã đồng nghĩa với bại trận.

Những kẻ bàng quan lập tức nghị luận ồn ào, có người còn mắng Phục Khiên là kẻ bất trí.

Khấu Trọng lại ghé miệng bên chiếc tai nhỏ nhắn xinh xinh của Tống Ngọc Trí thì thầm: "Nếu tranh thiên hạ cũng cứ lần lượt lên lan can động thủ thế này, Tiểu Lăng nhất định có thể ngồi lên bảo tọa hoàng đế rồi!"

Tống Ngọc Trí cũng thầm đồng ý với gã, nếu luận khả năng cận chiến trong phạm vi nhỏ hẹp, thật sự không có bao nhiêu người hơn được đôi quyền cước của Từ Tử Lăng. Nàng khẽ dịch người ra một

chút, rồi mới trừng mắt lên với gã: "Ngươi cố ý thổi hơi vào tai người ta làm gì?"

Khấu Trọng đỏ mặt lên, cũng may lúc này Bàng Ngọc hét lên một tiếng: "Mạo phạm!", khiến Tống Ngọc Trí không để ý đến gã nữa, giúp cho gã tiểu tử này thoát khỏi một kiếp nạn.

Dưới chân Bàng Ngọc như có bánh xe, trượt trên lan can như hành vân lưu thủy, đến bên cạnh Phục Khiên, hai tay khum lại thành kiếm, tả chém hữu đâm cùng lúc tấn công về phía Phục Khiên, kình khí ào ào, thanh thế kinh người.

Không khí trong Đổng Gia Tửu Lâu cơ hồ như đông cứng lại, Bàng Ngọc dùng đôi tay trần thịt, nhưng lại khiến người ta cảm giác như đao phong kiếm ảnh trùng trùng khắp nơi vậy.

Từ Tử Lăng liếc mắt quan sát Hình Mạc Phi và các cao thủ Thổ Lỗ Hồn khác, thấy tất cả bọn họ đều toàn thần chăm chú quan chiến, song không thấy người nào lộ thần sắc khẩn trương hay bất an, cơ hồ như rất tự tin với chủ nhân của mình vậy, trong lòng không khỏi thầm rúng động. Với biểu hiện trước mắt của Bàng Ngọc, nếu gã ở vị trí của Phục Khiên, muốn ứng phó cũng phải cực kỳ vất vả. Đúng lúc này, trận chiến bắt đầu phát sinh biến hóa.

Bàng Ngọc tung người nhảy lên, tựa như một con chim ưng chao lượn trên không rồi bổ xuống, chiêu thức vẫn không hề biến đổi, có điều mục tiêu tấn công đã đổi thành mặt Phục Khiên.

Hiện giờ thì ngay cả người mù cũng nhận ra Bàng Ngọc muốn tốc chiến tốc thắng, ý đồ muốn đẩy Phục Khiên ra khỏi lan can trong một vài chiêu.

Phục Khiên cười lên ha hả, đợi cho chiêu thức của đối phương đến

sát đầu mới ngửa người về phía sau, tựa như một cây cung, hữu quyền vung lên đấm thẳng vào mặt Bàng Ngọc như một mũi tên.

Toàn bộ người có mặt tại trường lập tức có một cảm giác nóng bỏng đáng sợ, càng đáng sợ hơn là không ai cảm thấy quyền phong kình khí, nhưng ai nấy đều cảm thấy ù ù bên tai, da thịt như mất đi tri giác, tựa hồ như đang trong một cơn ác mộng, mắt thấy sét giật ngang trời mà tai lại không nghe thấy tiếng sấm.

Một quyền vô thanh vô tức của Phục Khiên so với tất cả quyền kình chưởng phong còn khiến người ta phải kinh tâm đảm khiếp hơn nhiều.

Không ai không trợn mắt há miệng, không bất ngờ kinh ngạc.

Bọn Lý Thế Dân, Đột Lợi cùng lúc lộ thần sắc kinh dị.

Kẻ trong cuộc là Bàng Ngọc lại càng chỉ biết ôm khổ mà không thể nói nên lời, nếu ở trên bình địa, y còn có thể tiếp chiêu rồi lướt về phía sau để né tránh, nhưng lúc này thì chỉ có thể nhảy về một điểm trên lan can mà thôi.

Có câu hành gia xuất thủ, lập tức biết ngay cao thấp thế nào.

Bàng Ngọc nằm mơ cũng không thể tưởng tượng Phục Khiên lại có thể đánh ra thứ quyền kình đáng sợ nhường này. Không phải không có quyền phong, mà là quyền phong tập trung lại thành trụ, chỉ tập trung đánh vào người y. Cơ hồ như y đang bị bao bọc bởi một cơn bão lốc mà không ai cảm nhận được, cảm giác khó chịu đến cực điểm.

Đến giờ y mới biết mình đã trúng kế.

Loại quyền pháp tập trung cao độ này của Phục Khiên rõ ràng là một loại tiên thiên chân khí, khí thế không thể kháng cự.

Chưởng phong trước sau đánh vào hữu quyền của Phục Khiên.

Đa số người quan chiến đều tưởng rằng Bàng Ngọc cố ý biến chiêu để phong tỏa một quyền kinh thiên động địa của đối phương, chỉ có họ Bàng và những cao thủ như Từ Tử Lăng, Lý Thế Dân, Hồng Phất Nữ mới nhìn ra một quyền hết sức đơn giản này của Phục Khiên đã chặn hết tất cả biến hóa trong chiêu thế của Bàng Ngọc.

Bàng Ngọc cảm thấy như bị một tảng đá nặng vạn cân ném vào song thủ, toàn thân run lên bần bật, suýt chút nữa thì bị Phục Khiên đánh bay lên không, nếu không may làm vỡ mái ngói, thì thật không biết nên tính phần "phá hoại đồ vật" này về cho Bàng Ngọc hay Phục Khiên nữa.

Cũng may Bàng Ngọc lâm nguy bất loạn, hít mạnh một hơi chân khí, đổi hướng lộn nhào trên không, lúc này quyền đầu của Phục Khiên hóa lớn, đấm thẳng vào mặt y. Thì ra họ Phục đã bật người thẳng dậy, quyền thế gia tăng tốc độ, từ đón đỡ biến thành phản kích.

Bàng Ngọc than thầm trong bụng, vội vàng đan chéo hai tay lại chặn thiết quyền của đối phương.

"Bình!".

Tiếng kình khí chạm nhau như sấm nổ vang động khắp không gian, làm ai nấy đều cảm thấy ong ong, cả Mộ Thiết Hùng đang vận công điều tức cũng không kiềm lòng được mà phải ngẩng đầu lên nhìn hai đối thủ.

Thân hình Bàng Ngọc như một chiếc lá giữa cơn lốc dữ, bay ngược

lên xà nhà, điểm chân một cái rồi bắn trở lại, lao thẳng về phía Phục Khiên đang đỉnh lập như sơn trên lan can.

Tuy điều kiện mà Phục Khiên nói chỉ là không được chạm đất, chứ không nói là không được chạm xà nhà hoặc mái ngói, song ai nấy đều cảm thấy Bàng Ngọc đã thua.

Có điều là không ai dám coi thường y.

Uy lực một quyền của Phục Khiên quả thực đã chấn nhiếp toàn trường, hiển lộ một thực lực kinh người, có thể khiêu chiến với hạng cao thủ tuyệt đỉnh như Ninh Đạo Kỳ hay Tất Huyền, vậy mà Bàng Ngọc có thể đỡ một quyền này không hề mảy may tổn thương, cũng là vô cùng hiếm thấy.

Lý Thế Dân trầm giọng quát lớn: "Dừng tay!".

Phục Khiên cười lớn: "Lĩnh giáo rồi!".

Nói đoạn liền hóa quyền thành chưởng, nghênh tiếp lấy chiêu công của Bàng Ngọc.

Cảm giác nóng bỏng khó chịu lập tức biến mất như chưa từng tồn tại.

Bàng Ngọc cũng là nhân vật anh hùng, cầm lên được cũng đặt xuống được, lúc hóa giải thế công, đổi thành bắt tay Phục Khiên một cái rồi mượn lực cùng hạ thân xuống sàn gác.

Lý Thế Dân thở dài: "Bội phục, bội phục. Trận này phía ta đã bại rồi, Vương tử có hứng thú chơi đùa thêm một trận nữa với tại hạ hay không?".

Chúng nhân tuy biết Tần Vương thần dũng cái thế, tung hoành chiến trận như chốn không người, nhưng chưa ai thấy y dùng thân phận nhân sĩ võ lâm để động thủ quá chiêu với người khác. Lúc này y vừa thấy Phục Khiên hiển lộ công lực cao thâm mạt trắc, vậy mà vẫn dám khiêu chiến, lập tức khiến mọi người phải đánh giá lại công lực của y.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc có ý nghĩ nếu mình là Lý Thế Dân, chỉ sợ lúc này vẫn còn đang do dự không biết có nên động thủ hay không.

Phục Khiên buông tay Bàng Ngọc ra, đợi y trở về bên cạnh Lý Thế Dân, rồi định lên tiếng đáp lại Lý Thế Dân, nhưng chưa kịp mở miệng thì Đột Lợi đã sải chân bước ra, song mục sáng rực như điện nhìn thẳng vào Phục Khiên, nghiêm mặt nói: "Chẳng trách mà gần đây thanh danh Vương tử vang động khắp vùng tái ngoại, vượt quá cả phụ thân mình. Thế Dân huynh có thể nhường trận này cho tiểu đệ được không?"

Toàn trường lập tức tĩnh lặng như tờ, đợi chờ sự lựa chọn của Phục Khiên.

Vị cao thủ hào khí can vân đến từ Thổ Lỗ Hồn này ngửa mặt lên cười một tràng dài rồi nói: "Thống khoái! Thống khoái! Mấy năm nay Phục Khiên luôn cảm thấy tiếc nuối vì không tìm được đối thủ xứng tay, đột nhiên lại gặp được nhiều đối tượng tốt như vậy, thật là hiếm có, hiếm có. Nhưng mà điều mình không thích thì không nên ép buộc người khác phải làm. Chỗ này thực sự không phải là nơi để phóng tay quyết chiến, hai vị có đề nghị gì khác không?".

Lời này đúng là có chút ngông cuồng tự đại, nhưng từ miệng y nói ra thì không ai cảm thấy là y đang lấy khí thế bức ép người khác mà như là một chuyện hết sức tự nhiên vậy.

Vương Bạc đằng hắng một tiếng, đợi cho mọi người đều dồn sự chú ý về phía mình, rồi mới mỉm cười nói: "Ngày tháng còn dài, chi bằng chúng ta quay trở về phòng của mình uống rượu, để sau này mới tính toán tiếp được không?".

Nếu luận thân phận địa vị trên giang hồ thì ở đây không ai hơn được Vương Bạc, y đề nghị như vậy, ai cũng phải nể mặt y đôi phần, bằng không rất có thể sẽ phải ứng phó với tiên pháp thiên hạ vô song của y.

Vinh Phụng Tường cũng hùa theo nói: "Tối mai là thọ yến của lão phu, đến lúc đó các vị mới đọ sức tiếp được không?"

Lý Thế Dân vui vẻ gật đầu: "Lời của hai vị tiền bối, làm sao bọn vãn bối dám không nghe chứ"

Phong độ cử chỉ của y lúc nào cũng khéo léo đúng mực như vậy, luôn khiến người ta phải khâm phục.

Khi chúng nhân đều tưởng rằng sự tình đã đến hồi kết thúc, thì chợt có người lên tiếng: "Vãn bối cũng dùng tiên, hiếm khi gặp được cơ hội tốt như vậy, hi vọng Vương lão chỉ điểm cho một hai chiêu được không?"

Mọi người đều đưa mắt nhìn về phía người vừa phát thoại, thì ra là Uất Trí Kính Đức, cao thủ trong Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân.

Trong các cao thủ của Thiên Sách Phủ, luận danh vọng thì Uất Trí Kính Đức ở trên Bàng Ngọc, tề danh cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ. Bởi vậy sau khi xem Bàng Ngọc quyết đấu với Phục Khiên, không ai dám hoài nghi tư cách khiêu chiến tiên vương của y.

Trong mắt Vương Bạc thoáng hiện sát cơ rồi lập tức biến mất, nở

một nụ cười nhạt nhẽo đáp: "Trường Giang hậu lãng thôi tiền lãng, Vương mỗ và Uất Trì tiểu đệ thế nào cũng có cơ hội tái kiến mà!".

Nói đoạn cười lên ha hả, phất tay đi về sương phòng của mình.

Phục Khiên cũng thi lễ thoái lui, cùng đám thủ hạ đi sát theo sau Vương Bạc.

Ánh mắt Lý Thế Dân dịch chuyển dần dần từ tấm lưng to lớn của Phục Khiên sang chỗ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, gật đầu mỉm cười thi lễ, rồi cùng Đột Lợi quay về phòng.

Lúc Khấu Trọng và Lý Thế Dân đang dùng ánh mắt giao chiến, Tống Ngọc Trí chợt cảm thấy có một đôi mắt khác đang nhìn chằm chằm vào mình, liền quay mặt ra nhìn, trái tim thiếu nữ cũng không khỏi rung động, thầm nhủ không ngờ trên thế gian này lại có nam tử tuấn tú đến vậy, so với vẻ tiêu sái tuấn dật của Từ Tử Lăng thì thật không hề thua kém chút nào, sau đó mới phát giác ra Văn Ngọc Chân đang đứng cạnh y, liền gật đầu mỉm cười với nàng. Hầu Hy Bạch còn tưởng rằng Tống Ngọc Trí phản ứng với ánh mắt như lửa của mình, lập tức mỉm cười đáp lại.

Lúc này Tống Lỗ quay người cất bước trở về sương phòng phía Nam, Tống Ngọc Trí biết đối phương đã hiểu lầm, nhưng chuyện này làm sao giải thích được cho y hiểu đành dở khóc dở cười thấp thỏm đi theo thúc thúc của mình.

oOo

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng một nằm một ngồi trên bờ đê Lạc Hà hưởng thụ cảm giác lười nhác sau buổi cơm trưa. Chỗ này không những là địa điểm tụ họp, mà đã trở thành nơi để suy nghĩ và nói chuyện của hai gã. Phía sau tuy là đường đi lại, song cách một hàng

cây, tựa hồ như là hai thế giới hoàn toàn khác nhau vậy. Phía trước thuyền đi thuyền lại như thoi đưa, xa xa là Thiên Tân Kiều, xe ngựa đi lại liên miên bất tuyệt, nhưng nơi này vẫn hết sức yên tĩnh.

Ánh mặt trời ấm áp rải khắp nhân gian, những mái nhà hình chữ nhân bên bờ đối diện lấp lánh phát quang, tạo thành một thứ ánh sáng tuyệt đẹp do thiên nhiên và con người cùng nhau tạo ra.

Từ Tử Lăng ngồi xếp bàn tọa đang tưởng rằng Khấu Trọng đã ngủ rồi thì tên tiểu tử này đột nhiên cất tiếng thở dài: "Lão Bạt đi sớm quá! Nếu để hắn trông thấy một quyền vừa rồi của tên tiểu tử râu xồm Phục Khiên, đảm bảo sẽ nhảy ra khiêu chiến trước cả hai tến Lý, Độ. Không ngờ thế gian này lại có loại võ công đặc biệt như vậy, e là Loan yêu nữ và Sư tiên cô cũng khó mà dễ dàng thắng được hắn đấy"

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Cái gì mà Sư tiên cô, ngươi nói như người ta đã bảy tám chục tuổi rồi vậy"

Khấu Trọng bụm miệng cười: "Chưa gì đã nói hộ người ta rồi hả, hà hà, tên tiểu tử này rễ tình đã cắm sâu, không thể tự nhổ lên được rồi, ô hô ai tai, tội lỗi, tội lỗi"

Từ Tử Lăng bực bộc không thèm đáp lời hắn.

Khấu Trọng thấy không chọc cho Từ Tử Lăng phản ứng được, đành chuyển chủ đề khác: "Sao ngươi không nằm xuống ngủ một giấc cho khỏe, mấy đêm nay bọn ta đã được ngủ đâu, làm người đúng là mệt mỏi thật!"

Từ Tử Lăng lấy ra cuốn sách về Thiên Văn học mà Lỗ Diệu Tử đã tặng, đọc một cách say sưa, miệng lẩm bẩm: "Tên tiểu tử này bị Tống tam tiểu thư làm khó, bây giờ mang đầy một bụng oán khí nên

không ngủ được tới phá rối ta hả? Nếu ngươi còn hồ ngôn loạn ngữ nữa, ta sẽ bỏ mặc ngươi nằm đây đó!"

Khấu Trọng vội vàng đầu hàng, nhưng được một lúc lại không nhịn được mà lên tiếng hỏi: "Ngươi xem cái gì đấy, nói ra ta nghe thử được không?".

Từ Tử Lăng phát bực nói: "Ta đang xem cách tính một năm dài ngắn thế nào, chắc ngươi không muốn nghe đâu?"

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Chuyện này mà cũng tính được sao? Có phải đang dọa ta không đấy?"

Từ Tử Lăng thở dài: "Đây gọi là của quý của tiền nhân để lại. Nếu bây giờ cho chúng ta nghiên cứu vấn đề này, chỉ sợ tốn cả trăm năm cũng không tính ra được, nhưng giờ ta chỉ cần xem qua ba trang giấy là hiểu hết mọi điều rồi"

Khấu Trọng vội vàng ngồi dậy, phấn chấn nói: "Giáo huấn hay lắm, sau này ta nhất định sẽ chăm chỉ dụng công hơn bây giờ, mà rốt cuộc là tính cái đó thế nào vậy?"

Từ Tử Lăng nói với vẻ hết sức khâm phục: "Chính là nhờ một chiếc que cắm thẳng xuống đất, gọi là Thổ Giai, khi mặt trời ở chính ngọ, thì tổ tiên chúng ta bắt đầu đo đếm".

Khấu Trọng ngây người: "Thế thì có gì ly kỳ đâu?"

Từ Tử Lăng cảm thán thở dài nói tiếp: "Đại đạo chí giản chí dị, càng là sự vật bình phàm thì bên trong lại càng có chỗ bất phàm, chỉ là chúng ta đã quá quen với nó nên mới bỏ qua không nghĩ đến mà thôi. Thì ra vị trí của mặt trời lúc chính ngọ không có ngày nào là giống nhau cả, khi mặt trời ở nơi cực Bắc, vị trí cao nhất, nên bóng

que sẽ ngắn nhất, đó chính là ngày Hạ Chí, còn lúc mặt trời dịch về cực Nam, vị trí sẽ thấp nhất, bóng que dài nhất, đây chính là Đông Chí. Người xưa đã dựa vào chu kỳ biến hóa của bóng que tre để tính ra một năm có ba trăm sáu lăm ngày lẻ ba canh giờ, ngươi đã hiểu chưa?"

Khấu Trọng gãi đầu: "Chà, cổ nhân thật lợi hại, Bạch lão phu tử mà nghe ngươi giảng đoạn này chắc cũng phải kính phục nép sang một bên đấy".

Nói đoạn gã lại nằm xuống, chăm chú nhìn những con thuyền buồm bơi qua trước mặt, trong đầu hiện lên hình cảnh Tống Sư Đạo đang cùng mỹ nữ đang say ngủ Phó Quân Du trở về Cao Lệ, thở dài hỏi: "Ngươi nhất định muốn làm nữ tế của Tống phiệt hả?"

Khấu Trọng đặt sách lên che mặt, cười khổ nói: "Trí Trí vừa làm ta cảm thấy có lỗi, lại cảm thấy chán nản, không cần ngươi nói ta cũng rất muốn bỏ cuộc rồi. Huống hồ hiện giờ cho dù không cần sự ủng hộ của Tống phiệt ta cũng đầy đủ lòng tin đi tranh đoạt thiên hạ với Lý Thế Dân, có điều điều kiện tiên quyết là phải đào được bảo tàng đã"

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Tốt nhất về sau ngươi không nên liên quan đến Ngọc Trí nữa, ta thực không nỡ nhìn thấy nàng ta phải thương tâm vì ngươi đâu".

Khấu Trọng nói: "Ngươi nói vậy thì ta nào dám không nghe, có điều ta đối với nàng ấy không phải là hoàn toàn không có cảm giác và thành ý như ngươi nghĩ đâu, có lúc thật sự ta rất muốn ôm nàng vào lòng để bảo vệ để che chở, để yêu thương, chỉ có điều nàng không chịu hợp tác mà thôi".

Từ Tử Lăng phì cười: "Ngươi làm ta cười đến chết mất! Có mỹ nữ nào mà ngươi không muốn ôm vào lòng đâu cơ chứ?".

Khấu Trọng lại ngồi dậy làu bàu: "Ngươi đừng nhắc đến những chuyện làm ta đau đầu đó nữa được không? Ngươi thử nói xem, lần này Phục Khiên đến Trung Nguyên là có mục đích gì?"

Từ Tử Lăng chau mày: "Ngươi không đoán được à?".

Khấu Trọng làm bộ cầu khẩn: "Những chuyện này ngươi giỏi hơn ta mà, lần nào ngươi cũng nghĩ đến những điểm quan trọng mà ta không thể nhận ra!"

Từ Tử Lăng cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi trầm giọng nói: "Hắn đến Trung Nguyên có lẽ là để quan sát hình thế, xem xem có ai để hắn lợi dụng hay không, rồi tính xem nên dùng thủ đoạn nào để đạt được mục đích của mình".

Khấu Trọng vỗ đùi khen tuyệt nói: "Đúng là anh hùng sở kiến lược đồng. Dã tâm của tên tiểu tử này rất lớn, chỉ cần hắn cảm thấy người Hán chúng ta có gì sơ xuất, y sẽ lập tức xua quân tiến công hòng mở rộng lãnh thổ. Giả như không tìm được cơ hội, thì y sẽ đặt giao tình với chân mệnh thiên tử mới, hòng liên minh đối phó người Đột Quyết và Thiết Lặc. Phục tiểu tử đúng là một nhân vật không thể xem thường!".

Hai gã ngồi im lặng hồi lâu, sau cùng Khấu Trọng mới hỏi: "Ta đã hẹn Tống Kim Cương, ngươi có muốn gặp hắn không?"

Lần này thì đến lượt Từ Tử Lăng nằm xuống bờ đê nhắm mắt lại nói: "Ta muốn ngủ! Lúc ngươi về thì gọi ta dậy nhé!"

Khấu Trọng biết không rủ gã đi được, liền đứng dậy lủi thủi đi một mình.

Chương 197: Ngụy dị đa biến

Khấu Trọng cởi dây buộc ngựa, nhảy lên phóng về nơi hẹn ước với Tống Kim Cương.

Cảnh vật trên đường phố vẫn như trước, nhưng trong lòng gã không hiểu sao lại dâng lên một cảm giác chán nản mất hứng. Vương Thế Sung rốt cuộc vẫn là loại người không thể thành đại khí, chỉ có thể làm được bá chủ của một phương, chứ không phải hạng có thể tranh giành thiên hạ như Lý Mật hay Lý Thế Dân, so với Đỗ Phục Uy, y cũng còn lâu mới bì kịp. Tuy rằng gã có không ít lương sách, nhưng thủy chung cũng vì sự hèn nhát, yếu bóng vía của y mà không thể thực hiện.

Lý Mật hiện giờ có cả trăm ngàn lý do để tấn công Lạc Dương, nhưng với sự cẩn thận của y, chỉ cần biết Vương Thế Sung vẫn còn khả năng khống chế đại cục, thì y cũng quyết chẳng chịu mạo hiểm, bằng không cho dù chiến thắng, thì lúc đại quân của Lý Thế Dân từ Quan Trung kéo tới, cũng chính là giờ khắc cáo chung của Lý Mật y, vì vậy Lý Mật thà để Vương Thế Sung phong quang thêm một thời gian, để họ Vương thay y ngăn cản Lý Thế Dân, còn y thì tranh thủ thời gian để bồi dưỡng và bổ sung binh lực, khôi phục lại nguyên khí đã mất.

Lẽ nào đại kế đối phó của Lý Mật sắp thành đến nơi rồi lại xôi hỏng bỏng không chứ? Thứ cảm giác được rồi lại mất ấy, cũng giống như biết rõ bài trong tay mình có thể thắng chắc thì đối thủ lại vứt bài đi không chơi nữa vậy.

Tình hình Lạc Dương lúc này đang không ngừng biến hóa, không ai

biết tiếp sau sẽ xay ra những ảo biến gì.

Người Thiết Lặc triệt thoái, Độc Cô Bá bị sát hại, Độc Cô phiệt sẽ có bố trí gì mới?

Đột nhiên trong đầu Khấu Trọng loé lên một tia sáng, bàng hoàng tỉnh ngộ.

Trầm Lạc Nhạn trung thành cẩn cẩn với Lý Mật như vậy, tuyệt đối sẽ không vì một chút ân oán cá nhân mà giết chết Độc Cô Bá.

Chỉ xem việc Độc Cô Bá đích thân đến sào huyệt bí mật của người Thiết Lặc, là biết nếu Độc Cô Bá không phải là người của phái thân Thiết Lặc trong Độc Cô phiệt thì cũng là kẻ phụ trách chắp nối liên lạc giữa hai phe.

Trầm Lạc Nhạn giết hắn, chính là muốn phá hoại quan hệ của Độc Cô phiệt và người Thiết Lặc.

Bạt Phong Hàn đuổi Khúc Ngạo đi, thực ra là đã giúp Lý Mật một chuyện lớn.

Nếu như có thể khiến người của Độc Cô phiệt biết chân hung sát hại Độc Cô Bá là ai, hậu quả sẽ thế nào? Nghĩ đến đây, Khấu Trọng lại cảm thấy chán nản, bởi gã tự biết Độc Cô phiệt tuyệt đối sẽ không tin lời gã nói.

Lúc này ngựa đã đến chỗ cao nhất của Thiên Tân Kiều, chầm chậm đi xuống. Trên đường tuy không ít người đi xe lại song Khấu Trọng lại cảm thấy cô độc tột cùng, giống như gã đang trong một thế giới tách biệt hẳn với thế nhân vậy.

Lúc này gã đang nghĩ về Lý Thế Dân.

Thực lực của người này đích thực hoàn toàn nằm ngoài sự suy đoán của gã, cao thủ trong Thiên Sách Phủ không ai là không phải hạng trí dũng song toàn, tùy tiện chọn ra mấy người cũng đều khiến người ta phải đau đầu.

Hiện giờ Bạt Phong Hàn đã đi, thực lực của bọn gã đã giảm đi một phần đáng kể, tuy đã giải quyết được vấn đề Sư Phi Huyên, nhưng lại có thêm một Lý Thế Dân khiến gã càng đau đầu hơn, làm gã cảm thấy họa sát thân lúc nào cũng treo lơ lửng trên đầu.

Trong tình cảnh này, gã có nên lập tức đào tẩu, nhân lúc Lý Thế Dân chưa kịp trở về Quan Trung, đào Dương Công Bảo Khố lên. Kể từ sau khi đến Lạc Dương, đây là lần đầu tiên gã nảy sinh ý muốn thoái lui.

Nghĩ đến đây, gã nghiến chặt răng, quay đầu ngựa lại, hạ quyết định đến Hoàng Thành tìm cách gặp Hư Hành Chí, cả cuộc hẹn của Tống Kim Cương cũng gác sang một bên không lý tới.

0O0

"Từ Tử Lăng1"

Từ Tử Lăng gấp sách lại, cất vào trong bọc, chẳng buồn ngẩng đầu lên lạnh lùng nói: "Lần này lại muốn hại bọn ta thế nào nữa?"

Trầm Lạc Nhạn đến bên cạnh gã, uyển chuyển ngồi xuống, thở ra khe khẽ nói: "Trời già sao cứ trêu cợt người ta, để ta và huynh phải đứng ở hai phía đối địch với nhau vậy?"

Nàng vận một bộ đồ trắng, gương mặt xinh đẹp đã gầy đi không ít, trong nét thanh lệ mang theo một phong vận điềm đạm đáng yêu rất

khó hình dung.

Bao nhiêu nộ khí trong lòng Từ Tử Lăng lập tức tiêu tán.

Nàng nói đúng, thiên hạ đại loạn, những người không cùng lập trường phải so trí đấu lực, giở hết tài năng ra để tồn tại và vươn lên đạt được mục đích của mình, cũng giống như trên bàn đổ, mỗi con bạc đều phải tận hết tâm lực ra để ăn tất cả tiền về túi mình vậy. Bởi thế gã chẳng có gì để trách móc nàng cả.

Trầm Lạc Nhạn chậm rãi nói: "Đi đi, Vương Thế Sung khí số đã tận, nếu còn chần chừ do dự, e rằng hai người không rời khỏi Lạc Dương được đâu!"

Từ Tử Lăng vẫn đang hồi tưởng lại những tri thức thiên văn vừa học được trong cuốn sách của Lỗ Diệu Tử lưu lại, lòng tĩnh lặng như gương, suy nghĩ tinh minh, ung dung đáp: "Nói hco ta biết, làm sao mới có thể phân biệt được đề nghị của cô nương là thiện ý hay ác ý?"

Trầm Lạc Nhạn u uất thở dài: "Để ta nói cho huynh biết một chuyện, thi thể của Độc Cô Bá đã bị phát hiện, từ thương tích trên người hắn, tất cả đều khẳng định là do huynh và Bạt Phong Hàn hạ thủ."

Từ Tử Lăng thoáng ngạc nhiên, rồi lập tức hiểu ra, cười khổ nói: "Hay cho diệu kế giá hoạ!"

Trầm Lạc Nhạn lấy làm kỳ quái trước thái độ bình thản của gã, hồi lâu sau mới cúi đầu thấp giọng nói: "Mỗi lần hại huynh, trong lòng ta lại thêm một lần đau khổ, huynh có hiểu được không? Làm ơn hãy đi đi!"

Từ Tử Lăng cảm thấy có gì đó rất không thỏa đáng, nhưng lại không

biết vấn đề nằm ở đâu.

Nếu Trầm Lạc Nhạn không nắm chắc phần thắng trong trận chiến tranh giành Đông Đô này, nàng ta tuyệt đối sẽ không dùng thái độ đó để nói chuyện với gã.

Trực giác của gã cảm nhận được nàng đã đấu tranh nội tâm rất lâu, mới đến đây khuyên nhủ mình rời khỏi Lạc Dương, đồng thời còn thổ lộ âm mưu mà đáng lẽ ra tuyệt đối không nên để gã biết được.

Nếu như Độc Cô phiệt bất chấp tất cả để báo cừu cho Độc Cô Bá, còn bọn gã thì hoàn toàn không chuẩn bị, chắc chắn mạng của gã và Khấu Trọng khó mà bảo đảm.

Trầm Lạc Nhạn ngẩng đôi mắt đẹp lên nhìn thẳng vào mắt gã: "Những lời cần nói ta đã nói hết rồi! Cả những điều không cần nói cũng đã nói ra, đại trượng phu biết tiến cũng phải biết lui, Tử Lăng hãy tự bảo trọng!"

Câu cuối cùng của nàng nhỏ như tiếng muỗi kêu, tiếng vừa dứt thì Trầm Lạc Nhạn cũng đứng dậy bỏ chạy như muốn trốn tránh gã vậy.

Từ Tử Lăng bất ngờ đứng vọt dậy, hít sâu vào một hơi.

Chuyện duy nhất gã nên làm lúc này là tìm Khấu Trọng, xem nên ứng phó thế nào với cơn thịnh nộ của Độc Cô phiệt.

0O0

Khấu Trọng nghĩ cách gặp được Hư Hành Chi mà không làm ai chú ý, thì chợt nghe Tống Mông Thu gọi phía sau: "Khấu huynh đệ, thượng thư đại nhân đang tìm người đó!"

Khấu Trọng dừng lại trên bậc cấp vào thượng thư phủ, quay người lại thi lễ: "Hai ngày nay hẳn là Tống tướng quân bận lắm, bằng không sao ta lại có cảm giất rất lâu không gặp như vậy chứ?"

Tống Mông Thu bước đến cạnh gã, nắm tay kéo vào trong phủ, sau khi qua cửa mới dừng lại nói: "Mấy ngày bọn ta cả thời gian ngủ cũng chẳng có, vì vậy ngay cả thượng thư đại nhân cũng phải tìm thứ gì đó để thư giãn đôi chút."

Từ đầu Khấu Trọng đối với người này đã chẳng hề có chút ấn tượng gì đặc biệt, chỉ cảm thấy y là kẻ giả dối khéo đưa đẩy, khẩu bất đối tâm, có điều vì muốn tìm Hư Hành Chi, trong lòng thầm nhủ dù sao hỏi kẻ này cũng tiện hơn trực tiếp hỏi Vương Thế Sung, nên đành phải qua quýt đáp: "Ta thật không nghĩ ra có chuyện gì có thể khiến những người không có giấc ngủ ngon như bọn ta có thể quên đi phiền muộn chứ."

Tống Mông Thu cố làm ra vẻ thần bí ghé miệng sát tai gã thì thầm: "Đương nhiên là nữ nhân, còn là loại mỹ nhân đẹp nhất nữa, thanh sắc nghệ đều đủ, đẹp đến nỗi lão gai ngươi họ gì cũng không nhớ được luôn."

Khấu Trọng xuýt chút nữa thì quên mất cả Hư Hành Chi, tò mò hỏi: "Mỹ nhân nhà ai mà uy lực lớn vậy?"

Tống Mông Thu hân hoan nói: "Đương nhiên là thiên hạ đệ nhất danh kỳ Thượng Tú Phương, ngoại trừ nàng ra còn ai xứng với danh thanh sắc nghệ tam tuyệt nữa đâu."

Khấu Trọng thầm nhủ thì ra là nàng ta.

Lần đầu tiên Phục Khiên hẹn Khúc Ngạo quyết chiến ở Mạn Thanh Viện, Vương Bạc cũng đã mời nàng ta đến biểu diễn kỹ nghệ, nhưng

lại bị ba người bọn gã phá hoại mất. Còn bọn gã cũng vì gấp gáp đem Thượng Quan Long đi mà lỡ dịp xem nàng trổ tài, thậm chí nàng có biểu diễn hay không gã cũng chẳng rõ, nghĩ lại cũng cảm thấy thật buồn cười.

Tống Mông Thu đắc ý nói: "Vương đại nhân biết tối mai sau khi nàng hát xong ở thọ yến của Vinh Phụng Tường sẽ vào Quan Trung, vì vậy mới tìm thiên phương bách kế mời nàng về đây, bày ra hai bàn tiệc rượu, thế nên mới dặn dò bọn ta đi tìm ngươi đến góp vui."

Khấu Trọng gãi gãi đầu nói: "Bây giờ là lúc nào chứ, ta vừa mới ăn no nứt bụng, muốn nhét thêm nửa cái bánh bao cũng không được nữa."

Tống Mông Thu nào biết gã muốn nhân lúc Vương Thế Sung không thể phân thân mà đi kiếm Hư Hành Chi, phì cười nói: "Khấu huynh đệ có phải đang nô đùa không, ý của túy ông đâu phải ở rượu thịt? Thượng mỹ nhân nổi tiếng thích ngủ trưa, vi vậy muốn hẹn ànng, chỉ có thể sau giờ mùi mà thôi, đi thôi!"

Khấu Trọng đi với y được hai bước rồi dừng lại nói: "Ta phải đi nhà xí một lát đã, nếu không để lát nữa đang xem biểu diễn hay lại muốn đi không đi được thì thật là khó chịu, hà hà!"

Tống Mông Thu đành gật đầu nói: "Vậy lát nữa gặp!"

Khấu Trọng thầm tạ ơn trời đất, quay người chạy đi.

0O0

Từ Tử Lăng đến bên cạnh gốc cây buộc ngựa, vừa âu yếm vuốt ve cổ ngựa vừa nghĩ cách tìm Khấu Trọng. Muốn tìm Khấu Trọng, đầu tiên phải biết được địa điểm của Tống Kim cương, chuyện này tốt

nhất là nên liên lạc với Nhậm Án của Thanh Xà Bang, ở Lạc Dương này dù sao thì y cũng dễ hành sự hơn gã.

Gã đang định phi thân lên ngựa thì chợt thấy một người đang phóng tới.

Từ Tử Lăng quay đầu nhìn về phía đó, chỉ thấy một hán tử gầy gò mặc theo lối bộc dịch đang đi thẳng về phía mình, người này mi thanh mục tú, nhìn rất quen mắt, nhưng nhất thời gã cũng không nghĩ ra đã gặp y ở đâu.

Thanh niên kia nở nụ cười thân thiện, đi đến bên cạnh gã mới khẽ nói: "Từ gia không nhận ra Đồng Đồng sao? Hôm trước Từ gia và Lưu gia gặp nhau, người ta còn rót trà cho ngài nữa mà!"

Từ Tử Lăng giờ mới nhớ ra đây là nữ tử gã gặp ở chỗ Lưu Hắc Thát, hiện giờ nàng cải dạng nam trang, bởi vậy nhất thời gã cũng không nghĩ ra, bằng không với trí nhớ nhìn qua không quên của gã thì làm sao không nhận ra được nàng chứ.

Luận sắc đẹp, nàng đương nhiên không thể bì kịp những mỹ nữ quốc sắc thiên hương như Trầm Lạc Nhạn, Tống Ngọc Trí, nhưng lại hơn họ ở vẻ đơn thuần tú lệ, thẳng thắng đáng yêu, khiến người ta cảm thấy rất dễ thân thiện, có một khí chát rất là đặc biệt.

Gã liền mỉm cười nói: "Thuật hoá trang của cô nương có phải được chân truyền của Gia Cát Đức Uy huynh không? Tại hạ thật không thể nhìn ra chút sơ hở nào. À, tại hạ còn nhớ Lưu đại ca từng nói phi dao của cô nương lợi hại lắm!"

Đôi mắt đẹp của Đồng Đồng sáng rỡ, hân hoan thốt lên: "Thật không ngờ Từ gia lại dễ gần đến vậy, lúc mới gặp người, ta còn có chút sợ ngài nữa cơ đó."

Từ Tử Lăng ngây người: "Ta có gì đáng sợ đâu?"

Đồng Đồng hưng phấn nói; "Không phải đáng sợ thật, mà người ta chỉ cảm thấy Từ gia không thích nói chuyện, cứ luôn giữ một khoảng cách với người khác vậy. Ngài biết mà! Danh khí của Từ gia lớn thế kia mà!"

Từ Tử Lăng thấy thần thái ngây ngô đáng yêu của nàng, bất giác nổi tính trẻ con, mỉm cười nói: "Đấy chỉ là ta giả bộ để dọa các tiểu cô nương thôi!" Kế đó lại chau mày hỏi: "Cô nương không theo Lưu đại ca lên phía bắc sao? Lưu lại đây thế này rất nguy hiểm!"

Đồng Đồng như vừa nhớ ra điều gì đó, đảo mắt một vòng: "Chỗ này quá lộ liễu, Từ gia có thể theo Đồng Đồng đến một nơi khác nói chuyện không?"

Từ Tử Lăng một là không nhẫn tâm cự tuyệt một thiếu nữ thanh tú nhường này, hai là thầm nhủ có thể thăm dò tin tức của Tống Kim Cương từ chỗ của nàng, liền gật đầu đồng ý: "Không vấn đề gì, có điều ta có chuyện phải xử lý gấp, vì vậy không thể tốn quá nhiều thời gian."

Đồng Đồng nhảy nhót tung tăng vui vẻ nói: "Chỉ một lúc thôi là được, Từ gia có thể để ngựa lại đây cũng được, chúng tôi sẽ có người trông giúp."

Nghe nàng nói vậy, Từ Tử Lăng lập tức đoán ra không chỉ có một mình nàng lưu lại Lạc Dương, nên liền vui vẻ đi theo.

0O0

Khấu Trọng bước đến trước cửa khách sảnh thượng thư phủ, thầm

thở dài một tiếng, rồi bước vào trong.

Mấy gã hán canh cửa lập tức cung kính đón chào.

Vừa rồi gã đi khắp phủ, hỏi đông hỏi tây cuối cùng mới hỏi được thì ra Hư Hành Chi cũng là thượng khách tham gia yến tiệc này.

Nếu đổi lại là trước đây, gã nhất định sẽ vui mừng vì Hư Hành Chi được Vương Thế Sung trọng thị, có điều hiện giờ trong lòng gã đã muốn đánh trống thu quân, chuyện này chỉ làm càng thêm phiền não.

Cho dù cách thông tri cho Hư Hành Chi biết quyết định của gã, hai người cũng không thể đồng thời hoặc trước sau rời khỏi bàn tiệc được, như vậy có vẻ rất không thỏa đáng.

Góc phía đông của gian khách sảnh hoa lệ là hơn mười nam nữ ăn mặc kiểu ngạc như đang ngồi đợi, chắc đây là ban nhạc của Thương Tú Phương.

Kể cả những tỳ bộc thị hầu, trong đại sảnh có khoảng gần năm mươi người, nhưng đại đa số đều giữ yên lặng, trong bàn tiệc có người nói chuyện cũng hết sức nhỏ nhẹ cẩn thận, giống như một buổi xã giao của quan chức vậy.

Khấu Trọng vừa đến, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, Vương Thế Sung ngồi ở vị trí thủ tịch cười lên ha hả: "Khấu tiên sinh, mau đến đây nào."

Hình như đây là lần đầu tiên Khấu Trọng được gọi bằng tiên sinh, lập tức cảm thấy toàn thân nổi gai ốc, trong lúc thi lễ chào hỏi với chúng nhân, nháy mắt với Hư Hành Chi một cái dù không biết y có hiểu ý gã hay không, rồi mớii cất bước đi về phía Vương Thế Sung.

Người ngồi bàn này đa phần đều là người quen, chỉ có hai nam nhân là gã không biết mặt, cũng không thấy Thượng Tú Phương, cả Đổng Thục Ni cũng không biết đã đi đâu.

Vương Thế Sung dặn dò hạ nhân kéo chiếc ghế trống cách y một ghế cho Khấu Trọng, rồi nói nửa đùa nửa thật; "Còn tưởng rằng ngươi để lỡ thịnh hội này nữa chứ, thấy ngươi có duyên như vậy, ta đặc cách nhường cho ngồi long vị bên cạnh phượng tòa nhé! Còn kết quả thế nào thì phải xem tạo hoá của ngươi thôi!"

Ngoại trừ Linh Lung Kiều, tất cả nam nhân ngồi cùng bàn đều nở nụ cười ám muội, ngay cả Âu Dương Hi Di cũng không ngoại lệ.

Hành động này của Vương Thế Sung có thể xem là hết sức nể mặt Khấu Trọng, nhưng do gã nhiều lần kiến lập kỳ công, lại có thân phận khách khanh, thêm vào gần đây thanh danh nổi khắp Lạc Dương, nên cũng không ai cho rằng Vương Thế Sung sắp xếp như vậy là không thỏa đáng.

Khấu Trọng vừa ngồi xuống vừa cố ra vẻ oán trách: "Xem ra Vương công vẫn còn chưa đủ nghĩa khí lắm đâu, nếu ngài chịu nói sớm một chút, vậy thì dù là Độc Cô Phong có đem cả nhà nam nữ lão thiếu ra chặn trước cổng Hoàng Thành, ta cũng phải đánh vào tận trong này đó!"

Lời này của gã lập tức làm chúng nhân cười rộ lên, phá vỡ bầu không khí nghiêm túc căng thẳng.

Không hiểu vì sao mà hôm nay tâm tình Vương Thế Sung đặc biệt vui vẻ, cố ý thở dài than: "Tiểu Trọng ngươi không biết đấy thôi, gần một canh giờ trước Tú Phương cô nương mới thông báo cho ta biết là đồng ý đến dự tiệc, làm sao nói sớm cho ngươi được chứ?"

Mọi người lại được thể cười thêm một trận nữa, Vương Huyền Ứng ngồi đối diện với Khấu Trọng hân hoan kể: "Thể diện của cha ta còn lớn hơn ông trời nữa, Tú Phương tiểu thư lần này đến Đông Đô vốn chỉ định hát hai màn, còn đâu nhất loạt đều cự tuyệt, lần này vì nể lời cha mà phá lệ, nhất định là có nhiều người ngưỡng mộ lắm đây!"

Khấu Trọng giờ mới biết Thượng Tú Phương cao giá thế nào, không hỏi nảy sinh lòng hiếu kỳ muốn được mục kiến phương dung một lần cho biết.

Vương Thế Sung nghe nhi tử tâng bốc thì mặt mày hớn hở: "Mãi nói chuyện, quên mất không giới thiệu mấy vị bằng hữu cho Khấu tiên sinh."

Thì ra hai người mà Khấu Trọng không biết lần lượt là Hiển Châu tổng quản Điền Toan và Quản Châu tổng quản Dương Khánh, là hai thủ hạ đắc lực đóng binh bên ngoài Lạc Dương của Vương Thế Sung.

Hai người này đương nhiên không phải đến để nghe hát, có thể thấy Vương Thế Sung đang không ngừng triệu hồi thủ hạ, chuẩn bị sắp xếp trận thế.

Ngồi cùng bàn còn có Vương Huyền Nộ, Vương Hồng Liệt, Vương Hành Bản, Linh Lung Kiều, Dương Công Khanh và Lang Phụng, them vào Thượng Tú Phương nữa là vừa đủ mười hai người.

Nhưng Khấu Trọng lại không thấy Khả Phong Đạo Trưởng và Trương Trấn Châu đâu.

Khả Phong có lẽ không muốn lộ diện ở nơi ồn ào này, còn họ Trương thì chắc đã rời khỏi Đông Đô, để sắp xếp điều động quân đội.

Một bàn còn lại là các quan viên thấp hơn và những nhân vật kiểu như Hư Hành Chi, Khấu Trọng cũng đã từng gật đầu chào không ít người trong bọn này.

Âu Dương Hi Di ngồi bên cạnh Khấu Trọng thấy Dương Công Khanh đang thì thầm nhỏ to với Vương Thế Sung, bèn xích lại gần gã nói nhỏ: "Khấu huynh đệ phải tạ ơn ta thế nào đây?"

Khấu Trọng ngớ người hoang mang: "Tiền bối đã làm gì giúp tiểu tử vậy?"

Âu Dương Hi Di mỉm cười đáp: "Chỗ này là lão phu đặc biệt nhường cho ngươi đó, ngươi thấy có nên cám ơn ta không?"

Khấu Trọng thầm cảm kích, vị cao thủ tiền bối này quả thực rất tốt với gã, bèn vội vàng đáp tạ.

Nhạc đoàn đột nhiên cùng lúc diễn tấu, âm vận du dương lan tỏa khắp gian khách sảnh.

Cuối cùng thì Thượng Tú Phương đã đến.

0O0

Từ Tử Lăng và Đồng Đồng đi xuyên qua cửa tiệm, trở lại gian phòng lần trước gã đã mật đàm với Lưu Hắc Thát.

Sau khi ngồi xuống, Đồng Đồng dâng trà thơm lên rồi ngồi bên cạnh gã: "Độc Cô Bá có phải do Từ gia hạ thủ không?"

Từ Tử Lăng cười khổ: "Ta vốn cũng muốn giết hắn, nhưng hạ thủ lại là một kẻ khác, nhưng nói gì thì nói ta cũng khó tránh khỏi liên quan."

Đồng Đồng nói như không hề để ý xem ai là người đã giết Độc Cô Bá: "Xú danh của Độc Cô Bá đã truyền khắp thiên hạ, cái chết của hắn chỉ khiến nhiều người vui vẻ khoan khoái mà thôi. Nhưng chuyện này có chỗ rất kỳ quái, đó là không thấy Độc Cô Phong có hành động gì rõ rệt, chuyện này khiến người ta rất lo lắng cho Từ gia ngài."

Cảm giác không thỏa đáng trong lòng Từ Tử Lăng càng tăng thêm.

Rốt cuộc là có lý do gì mà một người tính tình bạo liệt như Vu Sở Hồng có thể kiềm chế được? Nếu không nhìn thấu được ý đồ của đối phương, gã và Khấu Trọng rất có thể sẽ thảm bại, thậm chí là mất mạng.

Nghĩ đoạn liền trầm giọng hỏi: "Bọn chúng phát hiện thi thể Độc Cô Bá lúc nào vậy?"

Đồng Đồng đáp ngay: "Có lẽ là canh ba đêm qua, thi thể của hắn treo trên Thiên Tân Kiều, người tuần canh đã phát hiện ra."

Từ Tử Lăng giật mình kinh hãi, kế giá họa này của Trầm Lạc Nhạn quả thật vô cùng hiểm độc, làm ai ai cũng nghĩ rằng bọn gã cố ý treo thi thể ở đó để báo phục món nợ bị vây công trên cầu.

Đồng Đồng lại nói tiếp: "Có câu không phải ngươi tử thì là ta vong, Từ gia và Khấu gia tốt nhất nên tiên phá chế nhân, nếu không sẽ thiệt thòi nhiều lắm đó."

Từ Tử Lăng cười khổ: "Ta cũng đang muốn tìm Khấu Trọng để thương lượng chuyện này đây, cô nương có biết Tống Kim Cương đang ở chỗ nào không?"

Đồng Đồng gật đầu, rồi sảng khoái nói luôn ra địa điểm.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nàng đăm đăm: "Tin tức của cô nương linh thông thật!"

Đồng Đồng cười hì hì đáp: "Đây chính là nhiệm vụ của chúng tôi mà. Ngoài ra còn có một tin tức vô cùng quan trọng nữa, theo suy đoán của chúng tôi, trong quân doanh của Vương Thế Sung có một người đang ngầm cấu kết với Độc Cô Phong."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Tại sao lại có suy đoán này?"

Đồng Đồng nghiêm túc nói: "Đây là suy đoán có được từ một số dấu vết mà chúng tôi điều tra được. Nói thực lòng, trong Cung Thành cũng có nhãn tuyến của chúng tôi, ví dụ như đại thần Nguyên Văn Đô bên cạnh Dương Động xưa nay luôn tham sống sợ chết, nhưng cho dù Vương Thế Sung có đem binh trấn giữ Hoàng Thành, hắn vẫn cứ phong hoa tuyết nguyệt như trước, chẳng những không hề úy kỵ mà còn nói là đã biết hết kế hoạch của Vương Thế Sung nữa."

Ngưng lại một chút rồi nàng lại tiếp: "Chỉ xem việc Độc Cô phiệt bất chấp thủ đoạn đối phó Khấu gia, là biết Độc Cô Phong đã biết rõ Khấu gia chính là người vận trù sau màn trường của Vương Thế Sung rồi."

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng phải biến sắc.

Nếu sự thực đúng như vậy, thế thì chẳng những gã và Khấu Trọng thân lâm hiểm cảnh mà cả bọn người Trác Kiều cũng đang treo lơ lửng mối họa sát thân trên đầu, thậm chí là co thể liên lụy đến Tống Lỗ và Tống Ngọc Trí nữa.

Từ Tử Lăng đứng vụt dậy, quả quyết nói: "Ta phải lập tức đi gặp Khấu Trọng."

Chương 198: Tuyệt thế danh kỹ

Khi Thượng Tú Phương xuất hiện trước mắt chúng nhân như một tiên nữ trong một cảnh giáng hạ nhân gian, tất cả người trong đại sảnh, không phân biệt nam hay nữ, đều không thể rời ánh mắt khỏi danh kỹ nổi tiếng điên đảo chúng sinh này.

Nàng làm Khấu Trọng cùng lúc liên tưởng tới Sư Phi Huyên và Loan Loan.

Thượng Tú Phương vừa có thể khiến người ta nghĩ đến vẻ thanh nhã như tiên tử trên trời cao của Sư Phi Huyên, nhưng đồng thời cũng có một vẻ đẹp thần bí mê hoặc, hợp lại thành một phong thái vô cùng đặc biệt, hoàn toàn không hề thua kém hai người kia. Khiến người ta mê đắm nhất chính là ngoài thân hình đều đặn, cử chỉ nhẹ nhàng nhã nhặn, nàng còn có một đôi mắt đẹp long lanh có thể câu hồn nhiếp phách, cộng thêm với nụ cười xấu hổ nơi khoé miệng, quả thật là không một nam nhân nào có thể kháng cự lại nổi.

Khấu Trọng suýt chút nữa thì quên luôn cả mục đích đến đây của mình.

Lúc này nhạc điệu đột nhiên thay đổi, Thượng Tú Phương khẽ hất tấm áo khoác ngoài màu xanh nhạt lên để lộ váy áo màu vàng, bất ngờ uyển chuyển di động theo điệu nhạc, miệng cất cao tiếng hát.

Khấu Trọng giờ mới nhận ra nàng không hề dùng son phấn, nhưng gương mặt vẫn sáng tựa trăng rằm, còn đẹp hơn trăm vạn lần những bộ mặt trát đầy yên chi phấn hồng. Không biết có phải nàng mới vừa

từ trong hồ tắm bước ra hay không, mà trên mái tóc chỉ tùy tiện vén lên của nàng vẫn còn mờ mờ trông thấy những hạt nước lấp lánh, đẹp một cách thuần khiết, khiến cho người ta phải mê đắm tâm hồn."

Chỉ nghe nàng hát; "Châu lệ phân phân thấp khởi la, thiếu niên công tử phụ ân đa. Đương sơ tỷ muội phân minh đạo, mạc bả chân tâm quá dự tha. Tử tế tư lượng trước, đạm bạc tri văn giải hảo ma."

Giọng ca của nàng như thả lỏng, như buông xuôi, như lười nhác, lại rất thê lương, có một thứ tình vị mà người khác không thể bì kịp, kỹ xảo vận âm không có một điểm nào có thể chê trách, kết hợp với biểu tình làm lòng người mê đắm trên gương mặt thanh tú, không ai là không thể động dung.

"Động phòng thâm, không tiêu tiêu, hư bão thâm tâm sinh tịch liêu, đãi lai thời, tu kỳ cầu, hưu luyến cuồng hoa niên thiếu. Đàn vân trang, chu toàn thiểu, chỉ vi ngũ lăng chính miểu miểu. Hung thượng tuyết, tòng quân giảo, khổng phạm thiên kim mãi tiểu."

Tiếng ca như đưa chúng nhân vào một thế giới huyền ảo kỳ bí của âm nhạc, thông qua những kỹ thuật luyến âm và làn điệu khác nhau, giọng hát uyển chuyển mê hồn của nàng như khơi gợi lên những hoài niệm đau buồn trong lòng, như những đợt sóng không ngừng nghỉ đang nhấn chìm tâm linh của mỗi ngùi trong biển sầu mênh mông vậy.

Nhưng điểm làm không thể tự kiềm chế bản thân chính là vẻ đẹp tự nhiên thuần khiết không chút loè loẹt của nàng.

Khúc hát đã dứt.

Tiếng nhạc cũng ngừng.

Toàn trường vẫn im lặng như tờ, một lúc sau mới vang lên tiếng vỗ tay như sấm, cùng những lời tán tụng liên miên bất tận.

Vương Thế Sung hân hoan tán thưởng: "Khúc này chỉ có ở trên trời, nhân gian có đâu được mấy người đã nghe, không biêt khúc nhạc tiểu thư vừa hát do ai sáng tác vậy?"

Thượng Tú Phương khẽ cúi đầu, để lộ chiếc cổ trắng muốt như thiên nga, nhẹ nhàng đáp: "Thượng thư đại nhân xin chớ chê cười, khúc nhạc này là do thiếp thân tự viết."

Vương Thế Sung hân hoan nói; "Ta sớm đã đoán như vậy rồi, chỉ là muốn tiểu thư đích thân chứng thực mà thôi! Ha ha, quả là danh bất hư truyền, Thượng tiểu thư, xin mời nhập tiệc."

Ngoại trừ Linh Lung Kiều và Âu Dương Hi Di, tất cả nam nhân đều lần lượt đứng dậy rời khỏi ghế ngồi, đợi cho vị tài nữ thiên sinh lệ chất này nhập tọa rồi mới ngồi xuống như muốn biểu lộ sự tôn kính.

Ngồi sát bên cạnh nàng, Khấu Trọng không khỏi cảm thấy tim mình như đập nhanh hơn.

Lúc này ánh mắt của tất cả chúng nhân đều tập trung cả lên mình nàng, song không một ai dám để lộ dáng vẻ mê muội đắm đuối, một là vì bị khí chất cao quý của nàng cuốn hút, hai là vì sợ bị nàng coi thường, vậy thì sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội lấy lòng mỹ nữ.

Vương Thế Sung cười nói vui vẻ giới thiệu mọi người cho nàng, đến lượt Khấu Trọnt thì đôi mắt long lanh như hồ thu của nàng khẽ chớp chớp, rồi bật cười khúc khích nói: "Vương đại nhân không cần giới thiệu nữa! Đêm hôm đó Tú Phương cứ lo lắng cho Khấu công tử mãi, may mà cuối cùng công tử cũng đại triển thần uy, bắt gian tặc giải đi!"

Nàng không những mồm miệng lanh lợi, lại rất biết lấy lòng người, tâng bốc nhưng không hề lộ liễu, quả không hổ là danh kỹ đã đi khắp Đại Giang Nam Bắc.

Khấu Trọng ngồi gần cạnh nàng, càng cảm thấy nàng giống như một đóa hoa thơm đang nở rộ, u hương ngan ngát, mà quyến rũ mê hồ nhất chính là phong thái tuyệt mỹ của nàng, bất luận là giọng nói mềm mại dễ nghe, ngữ điệu thánh thót trầm bổng, hay mỗi cái nháy mắt, nheo mày, đều có một vẻ phong tình vạn trượng khiến người ta ý loạn tình mê.

Âu Dương Hi Di ngồi bên cạnh chợt phát ra một tiếng thở dài, cả bàn tiệc chỉ có mình Khấu Trọng nghe thấy. Gã lập tức sự tỉnh, nhớ ra mục đích của mình, bèn thuận miệng đáp: "Nếu sớm biết tiếng ca của tiểu thư còn hay hơn giai âm trên trời, đêm đó ta nhất định phải nghe hết tiên khúc rồi mới động thủ! hà hà..."

Thượng Tú Phương thấy Khấu Trọng như đang suy nghĩ điều gì đó, trong lòng lấy làm kinh ngạc. Năm nay nàng mới hai mươi mốt, nhưng từ năm mười ba tuổi đã xuất sư mãi nghệ, có loại nam nhân nào mà chưa từng gặp qua! Đặc biệt là loại nam tử niên kỷ trạc như Khấu Trọng, nhưng người không bị nàng làm điên đảo như Khấu Trọng thì quả thật rất hiếm.

Lúc này, Vương Huyên Ưng muốn tỏ vẻ hiểu biết, nên liền cùng Thương Tú Phương thảo luận về thứ Yên nhạc đang được lưu hành trong thiên hạ. Khấu Trọng thừa cơ thì thầm với Âu Dương Hi Di: "Tiền bối tại sao lại thở dài thế?"

Nhãn thần Âu Dương Hi Di lộ thần sắc thương cảm, thấp giọng đáp: "Thật giống quá đi! Thật giống quá đi!"

0O0

Khi Từ Tử Lăng đến nơi, thì từ trong căn phòng của Tống Kim Cương có một đại hán uy vũ đẩy cửa bước ra, hai người vừa thấy mặt nhau thì cùng lộ sắc mừng rỡ. Người này không ngờ chính là phó thủ của Vân Ngọc Chân, Bốc Thiên Chí.

Từ Tử Lăng vội nói: "Thì ra là Bốc phó bang chủ, Khấu Trọng có ở trong đó không?"

Bốc Thiên Chí cau mày: "Khấu gia không đến, ta cũng đang đi tìm y đây."

Từ Tử Lăng thầm lo lắng, thầm nhủ lẽ nào Khấu Trọng đã có chuyện?

Bốc Thiên Chí hạ thấp giọng: "Từ gia, chúng ta có thể kiếm chỗ nào đó nói chuyện được không?"

Từ Tử Lăng thấy y thần tình nghiêm túc, tuy nóng ruột lo cho Khấu Trọng, nhưng cũng đành gật đầu nói: "Bốc huynh gọi ta là Tử Lăng cũng được rồi, đừng gọi Từ gia gì gì nữa."

Bốc Thiên Chí vui vẻ đáp: "Tử Lăng tuy đã danh mãn thiên hạ, nhưng tính tình thái độ vẫn hoàn toàn không hề thay đổi, chỉ riêng điểm này thôi đã không có ai bì kịp rồi."

Từ Tử Lăng đành tạm gác chuyện Khấu Trọng sang một bên, tự nhủ chắc gã cũng đủ năng lực ứng phó với nguy hiểm, rồi cùng với Bốc Thiên Chí sánh vai bước đi, vừa đi gã vừa nói: "Danh chỉ là hư danh mà thôi, có gì đáng nói đâu. Bốc huynh cùng đi với Vân bang chủ chứ?"

Bốc Thiên Chí trầm mặc hồi lâu rồi mới lắc đầu đáp; "Bang chủ phải đi với ý trung nhân, đâu thể phân thân, chỉ dặn tại hạ ở chỗ Tống Kim Cương đợi Khấu gia, xem kết quả thế nào."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Nghe ngữ khí của Bốc huynh thì hình như có điều bất mãn với Vân bang chủ thì phải."

Bốc Thiên Chí trầm giọng: "Tử Lăng và Khấu gia đều là người Bốc Thiên Chí này khâm phục và tín nhiệm nhất, vì vậy ta cũng không muốn giấu hai người. Ta đã bất mãn với Vân Ngọc Chân từ lâu rồi, trong bang cũng không hiếm người có ý này." Từ Tử Lăng lấy làm ngạc nhiên, song cũng không gặn hỏi gì thêm.

Bốc Thiên Chí chỉ vào một quán rượu nhỏ ven đường: "Chi bằng vào đó ngồi nói chuyện cho tiện."

0O0

Thượng Tú Phương thuận miệng trả lời câu hỏi của Vương Huyền Ứng: "Cái gọi là trào lưu, chính là lấy cái mới, cái lạ làm cái đẹp cái hay. Bản thân nhạc của người Hồ chưa chắc đã hơn được âm nhạc đã lưu truyền ngàn năm nay của Trung Nguyên chúng ta, song chúng ta cũng có thể học tập được rất nhiều. Ví như âm nhạc của Thiên Trúc, Quy Tử, Sơ Lặc, An Quốc, Cao Lệ, Cao Xương, và Khang Quốc đều có nết đặc sắc riêng, đặc biệt là âm nhạc của Quy Tử đã phát triển đến trình độ cao, truyền đến Trung Nguyên từ thời Bắc Tề, Châu, thế nên đã xuất hiện không ít giai tác mang đậm phong vị ngoại tộc được cải biên từ âm nhạc của họ."

Những lời nàng nói lập tức được chúng nhân vỗ tay tán thưởng.

Linh Lung Kiều là người Quy Tử, thấy Thượng Tú Phương đánh giá cao âm nhạc của dân tộc mình, nên rất có hảo cảm với nàng.

Thế nhưng tâm thần của Thượng Tú Phương lại ở cả chỗ Khấu Trọng, bởi gã và Âu Dương Hi Di là hai người duy nhất không để ý đến nàng.

Âu Dương Hi Di đã là lão nhân da mồi tóc bạc gần trăm tuổi, không động lòng với nàng cũng là chuyện bình thường, nhưng gã thiếu niên nhìn bề ngoài có vẻ phong lưu đa tình Khấu Trọng này cũng không để nàng trong mắt thì thật là chuyện lạ, khiến nàng vừa ấm ức vừa hiếu kỳ.

Khấu Trọng lúc này cảm nhận được tâm tình thương cảm của Âu Dương Hi Di, trong lòng tự nhủ chắc vị cao thủ tiền bối đáng tôn kính này vì thần thái hay khí chất của Thượng Tú Phương có điểm nào đó giống tình nhân cũ của mình nên khơi gợi lại quá khứ đau buồn, trong lòng lấy làm cảm khái, đồng thời cũng nhớ đến tiêu nghệ vô song mà Thạch Thanh Tuyền thừa hưởng từ mẫu thân của nàng, so với khúc nghệ của Thượng Tú Phương thì quả thật không hề thua kém. Gã đang suy nghĩ thì chợt nghe thanh âm ngọt ngào của Thượng Tú Phương vang lên bên tai: "Khấu công tử có nhận định gì về Hồ nhạc không?"

Nếu người được hỏi câu này là Từ Tử Lăng, nhất định gã se thẳng thắn nhận mình không biết, nhưng Khấu Trọng đã quen nói bừa, nên cũng thuận miệng đáp luôn: "Đương nhiên là rất hay rồi!"

Vương Huyền Ứng thấy Thượng Tú Phương chủ động bắt chuyện với Khấu Trọng, lấy làm ghen tức, liền truy vấn: "Hay ở điểm nào?"

Khấu Trọng lập tức á khẩu, liếc mắt thấy ánh mắt Thượng Tú Phương đang nhìn mình như chờ đợi câu trả lời, trong lòng thầm than khổ, đành tiếp tục nói bừa: "Âm nhạc và vũ đạo đều là những biểu đạt của tâm hồn. Chỉ cần nghĩ đến thảo nguyên bao la bát ngát,

sa mạc và núi tuyết nơi biên cương, khắp nơi đều là trâu bò dê ngựa, cùng khí phách hào phóng của người dân du mục là biết âm nhạc sản sinh ra ở nơi đó phải vô cùng đặc sắc rồi."

Rồi gã lại sợ Vương Huyền Ứng tiếp tục vặn hỏi, vội vàng quay sang Linh Lung Kiều đang tròn mắt hạnh lên nhìn gã, cười hì hì nói: "Kiều tiểu thư là người nơi nào vậy, theo ta thấy, tiểu thư nhất định là một cao thủ vũ nhạc đó!"

Những lời vừa rồi của gã là do vị du hiệp thượng võ "nương thân nơi đao sắc, giết người chốn hồng trần" Bạt Phong Hàn kể cho, nay nói lại, trong lòng không khỏi dâng lên nỗi buồn chia ly.

Thượng Tú Phương nghe gã nói mà tâm hồn cũng thoáng xao động, gật đầu tán thưởng: "Lời của Khấu công tử quả thật rất có kiến giải, đây mới là lần đầu tiên Tú Phương được nghe người khác nhận xét về Hồ nhạc ở góc độ rộng như vậy."

Vương Huyền Ứng suýt chút nữa thì tức chết, lòng vừa hận vừa ghen tức với Khấu Trọng.

Vương Thế Sung cười cười nói: "Khấu tiên sinh luôn khiến người ta phải kinh ngạc, Vương mỗ bạo gan hỏi chư vị đây, mọi người có ai từng nghĩ Khấu tiên sinh lại hiểu biết về Hồ nhạc sâu sắc đến vậy chưa?"

Khấu Trọng đang thầm hổ thẹn, thì Linh Lung Kiều lên tiếng: "Nô gia là người Quy Tử, nhưng đối với nhạc vũ chỉ là hạng cửu lưu, lần sau Khấu tiên sinh đứng nói bừa nữa."

Bề ngoài thì nàng có vẻ trách móc Khấu Trọng, song trên thực tế thì thái độ với gã đã chuyển biến rất nhiều, ít nhất cũng chịu nói cho gã biết mình là người nước nào.

Thượng Tú Phương yêu kiều nói: "Thì ra Kiều tỷ tỷ là người Quy Tử, may mà Tú Phương không múa búa trước cửa Lỗ Ban, bằng không nhất định khiến Kiều tỷ tỷ phải cười chê rồi."

Âu Dương Hi Di đang cố gắng giãy giụa để thoát ra khỏi hồi ức thống khổ của mình, tiếp lời Linh Lung Kiều: "Nghe nói quý quốc có một thức nhạc khí gọi là Tất Lật, dùng gỗ hay tre trúc chế thành, bên trên có chín lỗ để đặt ngón tay, ống kèn có cắm một quả hồ lô, âm sắc ai oán thê lương, khi thổi trên thảo nguyên thì nghe như tiếng khóc nỉ non, trầm bổng du dương, chuyển biến không ngừng, không biết Kiều tiểu thư có biết thổi thứ này hay không?"

Khấu Trọng thầm nhủ đây mới gọi là hiểu biết về Hồ nhạc.

Linh Lung Kiều không biết đang nghĩ chuyện gì, ngây ra trong giây lát rồi mới lắc đầu đáp: "Vãn bối không biết."

Dương Công Khanh là lão giang hồ, chỉ thoạt nhìn thần tình của Linh Lung Kiều đã biết bên trong nhất định có nội tình gì khác, chứ không phải là nàng không biết thật, bèn chuyển sang chủ đề khác: "Gần trăm năm nay, các thứ nhạc khí từ ngoại vực lưu truyền vào Trung Nguyên quả thật không ít, ngoại trừ Tất Lật mà Di lão vừa nói ra, còn có Tỳ Bà, Ngũ Huyền, Sênh, Tiêu, Tù Và, Trống Hạt, không biết đại gia trong nghề như Tú Phương tiểu thư cho rằng những thứ này có gì khác so với cầm, sắt, chuông, khánh, phách của chúng ta."

Khấu Trọng thầm tự nhủ may mà hỏi Thượng Tú Phương chứ không phải hỏi gã, nếu không nhất định sẽ lập tức lòi cái xấu ra rồi.

Thượng Tú Phương khiêm nhượng nói; "Tú Phương làm sao xứng với hai chữ đại gia đó chứ, Dương tướng quân quá khen mất rồi. Đại để là mỗi thứ nhạc khí đều phản ánh ở một mức độ nào đó thói quen

và tập quán sinh hoạt của dân tộc đã sản sinh ra nó. Các dân tộc ở Tây Vực đều sống du mục trên thảo nguyên, do đó mà ảnh hưởng đến hình dáng của nhạc khí. Đầu tiên là phải tiện mang theo bên mình, vì thế nên kích thước tương đối nhỏ, kế đó là do họ chơi nhạc giữa chốn hoang sơn rộng lớn, nên thanh âm phải vang xa, so với nhạc cụ lớn, âm biến hóa nhỏ của Trung Nguyên thì hoạt bát và phóng túng hơn rất nhiều."

Mọi người trong bàn tiệc, kể cả Khấu Trọng, đều phải động dung. Nữ tử này kiến thức bao la, danh kỹ bình thường quả thật không thể nào bì kịp.

Khấu Trọng lúc này đang cố gắng vắt óc để tìm diệu kế cùng Hư Hành Chi rời khỏi đây mà không làm Vương Thế Sung nghi ngờ, còn Thượng Tú Phương thì nhân lúc chúng nhân đang nghị luận về đàn cầm, ghé miệng bên tai Khấu Trọng thì thầm: "Khấu công tử đang suy nghĩ điều gì, có phải nhớ đến một nữ tử nào đó không?"

Những lời như trách móc hờn dỗi này đối với một danh kỹ đã quen giao tiếp với nam nhân như Thượng Tú Phương thì quả thật vô cùng bình thường, nhưng lọt vào tai Khấu Trọng, lại mang đầy tính khiêu khích trêu cợt.

Nói thực lòng, đích thực đây là lần đầu tiên Khấu Trọng mới gặp một nử tử phong tư diễm lệ như Thượng Tú Phương, nàng đối với gã cũng có sức mê hoặc rất lớn, song lúc này toàn bộ tinh thần gã đều tập trung vào chuyện làm sao rời khỏi Lạc Dương nhanh chóng nhất, đồng thời cái tên Thượng Tú Phương của nàng lại làm gã nhớ đến những hồi ức không vui về Lý Tú Ninh vì cả hai cùng có chứ "Tú" nên cảm giác với nàng bất giác cũng nguội lạnh đi mấy phần: "Tại hạ đang nghĩ đến tiểu thư đó mà!"

Thượng Tú Phương tỏ vẻ hứng thú: "Thiếp thân có gì để Khấu công

tử phải nghĩ chứ?" Trong lòng nàng lúc này đang cười thầm, thì ra gã và những nam nhân háo sắc khác cũng chẳng có gì phân biệt.

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Con người không phải rất kỳ quái hay sao? Trước khi tiểu thư đến đây, chúng ta còn chưa quen chưa biết, hiện giờ đã thành bằng hữu có thể nói chuyện được với nhau rồi, còn đang dần dần tìm hiểu đối phương nữa. Hà hà! Đến đây thì tại hạ chẳng biết nói gì nữa rồi..."

Thượng Tú Phương trầm ngâm không đáp, rõ ràng là bị lời này của gã làm cho bối rối cảm xúc.

Khấu Trọng đột nhiên lộ liễu nhỗm người dậy ghé miệng sát tai nàng nói: "Ta phải đi rồi! Nhưng tài nghệ và sắc đẹp của tiểu thư, Khấu Trọng suốt đời này cũng chẳng thể nào quên!"

Kế đó liền đứng hẳn dậy, thi lễ cáo từ.

Vương Thế Sung ngạc nhiên: "Khấu tiên sinh có chuyện gì gấp mà phải đi vội thế?"

Thượng Tú Phương cúi gầm mặt, thầm đoán được ý Khấu Trọng nói rời khỏi đây không đơn giản chỉ là rời khỏi yến tiệc, trong lòng bất giác dâng lên một thứ cảm xúc phiền muộn kỳ lạ xưa nay chưa từng có.

Khấu Trọng nháy mắt với Vương Thế Sung, rồi mỉm cười nói: "Vương công đã quên rồi sao? Hôm nay tại hạ có hẹn mà!"

Vương Thế Sung đành gật đầu tỏ vẻ hiểu ý.

Khấu Trọng lại nói thêm mấy câu, rồi bước sang bàn bên cạnh chào hỏi, thừa cơ đặt tay lên vai Hư Hành Chi, dùng ngón tay việt lên một

chữ "tẩu". Hư Hành Chi lập tức hiểu ý, đứng dậy nói: "Để tại hạ thay chủ nhân tiễn Khấu tiên sinh một đoạn."

0O0

Bốc Thiên Chí uống một hớp rượu rồi thấp giọng nói với Từ Tử Lăng: "Mấy năm nay, trong bang có rất nhiều huynh đệ bất mãn với hành vi của Vân bang chủ, nhất là chuyện làm tay sai cho Ba Lăng Bang."

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: "Quý bang xưa nay đều dựa vào bản tin tức để kiếm tiền, nhưng bản thân Ba Lăng Bang đã có một mạng lưới tình báo rải khắp thiên hạ, họ dùng các vị để làm gì?"

Bốc Thiên Chí nói: "Y đã nhìn trúng đội thuyền đang ngày một lớn mạnh của bọn ta, hơn nữa thành trấn nào ở dọc Trường Giang cũng có phân đà của bọn ta, từ sau khi Hải Sa Bang suy sút, Đại Giang Hội và Thủy Long Bang thanh thế cũng giảm sút, chỉ có mình Cự Kình Bang là vẫn phát triển mở rộng, Tiêu Tiễn làm sao xem thường được chứ."

Từ Tử Lăng vẫn không hiểu, bèn hỏi tiếp: "Hiện giờ các bang hội lớn nhỏ trong thiên hạ, không ai là không nương nhờ các thế lực lớn ở các phương. Tiêu Tiễn và Lương Quốc của y trước mắt là thế lực lớn nhất ở phương nam, thanh thế còn trên cả Tống phiệt, tại sao Bốc huynh lại không thích nhờ cậy vào bọn họ vậy?"

Bốc Thiên Chí cười lạnh: "Ta không tin Tiêu Tiễn là người có thể thành đại khí, nếu luận âm mưu thủ đoạn, đích thực không có mấy người hơn được tên ngụy quân tử này. Chuyện gì không nói, chỉ riêng chuyện hắn sợ Đỗ Phục Uy mà không dám tiến về phía bắc là đã biết đại nghiệp khó mà thành rồi." Kế đó lại thở dài: "Nhưng đây không phải là nguyên nhân chủ yếu nhất."

Từ Tử Lăng vội vàng truy vấn, bởi chuyện này có liên quan đến người mà gã quan tâm nhất là Tố Tố.

Bốc Thiên Chí chán nản thở dài: "Có ai muốn đồng lưu ô hợp với một bọn buôn người chứ?"

Từ Tử Lăng biến sắc: "Bọn chúng vãn làm chuyện buôn bán phụ nữ đó hay sao?"

Bốc Thiên Chí hừ lạnh: "Hiện giờ đương nhiên là không công khai, nhưng món lợi này quá lớn, một kẻ thấy tiền sáng mắt như Tiêu Tiễn làm sao dễ dàng bỏ qua được." Ngưng lại một chút rồi y lại nói tiếp: "Lúc mới đầu, Vân Ngọc Chân đã bảo đảm với chúng tôi là chuyện hợp tác với Ba Lăng Bang chỉ là kế quyền nghi, nào ngờ sau khi có quan hệ với Hương Ngọc Sơn, nàng ta liền..."

Từ Tử Lăng thất thanh thốt: "Cái gì?"

Bốc Thiên Chí vội nói: "Đó là chuyện trước khi Hương Ngọc Sơn lấy Tố Tố cô nương! Về sau bọn họ có qua lại nữa không thì Bốc mỗ cũng không được rõ."

Sắc mặt Từ Tử Lwang trở nên hết sức khó coi, chỉ hận không thể lập tức mọc thêm đôi cánh bay về phương nam xem tình hình Tố Tố ra sao.

Bốc Thiên Chí lại thở dài: "Không hiểu vì sao, kể từ sau khi quen biết tên tiểu tử Độc Cô Sách, bang chủ thay đổi rất nhiều, dường như trở thành một con người khác vậy. Nếu không phải bọn ta thấy nàng có công lớn với bản bang, thì sớm đã phế truất từ lâu rồi. Hiện giờ cả ngày nàng ta cứ quanh quẩn bên nam nhân, võ công suy thoái thì không cần nói, ngay cả bang vụ cũng chẳng thèm để ý, cứ như vậy

làm sao tiếp tục được."

Đây gọi là mỗi nhà mỗi cảnh, bản thân gã không phải cũng đang tâm hoảng ý loạn vì chuyện của Tố Tố mà không biết phải làm gì hay sao. Nghĩ đoạn Từ Tử Lăng bèn cười khổ nói: "Các người có dự định gì chưa?"

Bốc Thiên Chí nói: "Sinh ra trong thời loạn thế, ai mà không mong có được chút sự nghiệp chứ. Chúng huynh đệ đã nhiều lần thương nghị, mọi người đều cho rằng Khấu gia và Từ gia là người khiến bọn ta khâm phục nhất, vì vậy muốn mời hai người lãnh đạo chúng ta."

Từ Tử Lăng giật thót mình: "Như thế không phải Vân bang chủ sẽ hận chúng ta thấu xương hay sao, Bốc huynh có nói chuyện này với Khấu Trọng chưa?"

Bốc Thiên Chí nghiêm túc nói: "Đây là ý kiến của toàn thể huynh đệ, đâu đến lượt nàng ta vặn vẹo. Ta đã hẹn Khấu gia gặp mặt, nhưng lại sợ y bận chuyện mà quên đi mất, nên mới đợi ở chỗ Tống Kim Cương. Con người Tống Kim Cương này trí dũng song toàn, danh chấn cả vùng biên cương phía bắc, vậy mà y cũng rất khâm phục hai người, do đó càng củng cố lòng tin của chúng ta, hai người ngàn vạn lần không nên chối từ."

Từ Tử Lăng cười khổ đáp: "Chuyện này tốt nhất Bốc huynh nên thương lượng với Khấu Trọng. Dù sao thì bọn ta với Vân bang chủ cũng đã từng có một đoạn tình nghĩa, mà ta thì không phải là người thích tranh giành danh lợi, Khấu Trọng mới là nhân tuyển thích hợp nhất mà các ngươi cần."

Bốc Thiên Chí cười cười nói: "Chúng ta lẽ nào không biết tính tình Từ Tử Lăng chứ, nhưng bất luận ra sao, Tử Lăng cũng đứng bên phía Khấu gia đúng không?"

Từ Tử Lăng gượng cười không nói.

Bốc Thiên Chí tiếp tục trầm giọng: "Tử Lăng bất tất phải lo cho Vân Ngọc Chân, nếu không phải nàng ta và Tiêu Hoàn dung túng, súi giục thì Hương Ngọc Sơn cũng chưa chắc đã theo đuổi lệnh tỷ đâu."

Từ Tử Lăng quát lớn: "Cái gì?"

Tên tiểu nhị đang gật gù nơi góc quán giật mình kinh hoảng bật dậy, may mà lúc này trong quán không còn khách nhân nào khác.

Bốc Thiên Chí thở dài: "Lúc ấy bọn ta cũng rất ngứa mắt, cho dù muốn lôi kéo hai người thì cũng đâu cần dùng thủ đoạn hại đến hạnh phúc cả đời của một cô nương xinh đẹp như vậy chứ!"

Song mục Từ Tử Lăng thoáng hiện sát cơ, gằn giọng chậm rãi nói từng chữ một: "Nếu Hương Ngọc Sơn bạc đãi Tố tỷ dù chỉ một chút, ta cũng sẽ khiến hắn phải chết mà không có chỗ chôn thây!"

Chương 199: Giảng đạo trên cầu

Hai người còn chưa ra khỏi cổng phủ, Khấu Trọng đã tóm tắt những lý do buộc bọn gã phải lập tức rời khỏi Lạc Dương cho Hư Hành Chi nghe.

Hư Hành Chi kéo gã đến một gian khách sảnh không người, thong thả nói: "Khấu gia ngàn vạn lần không ên đi khỏi Lạc Dương lúc này, bằng không sẽ mất hết hy vọng tranh giành thiên hạ.

Khấu Trọng cười khổ; "Ta đâu phải là kẻ lâm trận rút lui, chỉ có điều biêt rõ là không thể được mà vẫn cố làm, chỉ dẫn đến một kết cục là ba cái mạng nhỏ này chết một cách vô ích mà thôi."

Hư Hành Chi suy nghĩ giây lát rồi trầm giọng nói: "Hiện giờ tình thế tương đối kỳ lạ, nhìn bề ngoài có vẻ như chúng ta đang chiếm thượng phong, nhưng xem động tĩnh của địch nhân, thì lại hết sức nhàn nhã tự tin, Độc Cô Phong và Dương Động dựa vào cái gì mà vẫn không hề úy kỵ ưu thế về quân lực của chúng ta?"

Khấu Trọng giật mình thốt: "Tiên sinh nói đúng, nếu chỉ dựa vào ám sát, thành bại vẫn còn là một ẩn số, lẽ nào bọn chúng tính dfung đại quân của Lý Mật như một đạo kỳ binh, bí mật áp sát, chuẩn bị nội ứng ngoại hợp, đánh vào tận trong thành hay sao?"

Hư Hành Chi bật cười: "Nếu đúng là vậy, Dương Động và Độc Cô Phong đúng là hai tên ngốc đuổi hổ cửa trước, lại rước sói vào cửa sau."

Khấu Trọng nhăn trán trầm ngâm: "Vậy rốt cuộc là bọn chúng đang chơi trò gì vậy?"

Song mục Hư Hành Chi sáng rực lên, gương mặt đầy trí tuệ: "Đây gọi là suy bụng ta, ra bụng người. Chúng ta có ý e sợ, tất cả đều là vì không nắm được không hiểu được tình hình bất bình thường bên phía đối phương. Nói ngược lại, địch nhân có vẻ nắm chắc phần thắng như vậy, có lẽ là đã biết rõ hư thực của bọn ta như lòng bàn tay, thế nên mới không sợ chúng ta."

Khấu Trọng biến sắc: "Có phải tiên sinh muốn nói bên phía chúng ta có nội gian hay không, chuyện này đã nhắc nhở Vương Thế Sung chưa?"

Hư Hành Chi lắc đầu: "Đây chỉ là suy đoán không căn cứ, vả lại tại hạ cũng vừa mới đến, nơi đây có không ít kẻ ghen ghét đố kỵ, làm sao dám lỗ mãng nói ra những chuyện vô bằng vô cớ được."

Khấu Trọng có chút hoang mang: "Bây giờ phải làm sao đây?"

Hư Hành Chi không đáp mà hỏi ngược lại: "Hoảng Công Thác đã đến đây nhiều ngày, tại sao vẫn không có động tĩnh gì vậy?"

Khấu Trọng chau mày: "Đương nhiên là lão muốn đợi thời cơ."

Hư Hành Chi lắc đầu: "Chờ đợi không thể nắm được quyền chủ động, đây đâu phải là hành vi của trí giả như Trầm Lạc Nhạn? Điểm này lại càng chứng thực suy đoán của tại hạ là đúng, địch nhân đã biết được kế dụ địch tối mai của chúng ta, nên cố ý chuẩn bị tương kế tựu kế, thừa cơ giết chết Vương Thế Sung, lúc ấy thì chúng ta thực sự xong đời rồi đó."

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi: "Ta hiểu rồi! Nếu như đến tối mai

mà vẫn chưa tìm ra tên nội gian đó, thì phải lập tức ngừng lại kế dụ địch, sau đó toàn lực tấn công Hoàng Cung, trở lại thế chính diện giao phong với Lý Mật, rồi chúng ta mới bí mật rời khỏi Lạc Dương, chuyện sau này thế nào thì đành xem tạo hoá của Vương Thế Sung vậy." Kế đó lại giật mình kinh hãi nói tiếp: "Hỏng rồi! Chuyện Trác Kiều lẽ nào cũng đã bị tên nội gian đó biết được?"

Hư Hành Chi ung dung nói: "Khấu gia yên tâm, trước khi hành thích Vương Thế Sung, Trầm Lạc Nhạn tuyệt đối sẽ không đả thảo kinh xà đâu, vì vậy chỉ cần chúng ta có bố trí trước đêm mai, đảm bảo bọn họ bình an vô sự."

Khấu Trọng gật đầu quyết đoán: "Ta phải lập tức đi tìm người của Thanh Xà Bang trợ giúp, thông tri cho Trác Kiều biết. Tiên sinh hãy về đi, bằng không sẽ khiến người ta hoài nghi đó."

Hư Hành Chi thấp giọng dặn theo: "Khấu gia cẩn thận!"

Dứt lời liền quay người trở lại khác sảnh. Còn Khấu Trọng thì lập tức thúc ngựa rời khỏi thượng thư phủ.

0O0

Từ Tử Lăng bước ra phố lớn, cảm thấy vô cùng chán nản, bởi biển người mênh mông, gã biết tìm Khấu Trọng ở nơi nào. Chuyện của Tố Tố và Hương Ngọc Sơn đã lỡ xảy ra, cả nhi tử cũng đã có rồi, bất luận gã và Khấu Trọng lợi hại đến cỡ nào cũng không thể xoay chuyển được.

Trước nay gã vẫn không có ấn tượng tốt với Vân Ngọc Chân, hiện giờ lại càng cảm thấy nàng ta đáng ghét, càng thêm khinh thị. Nữ nhân lẳng lơ thủy chung vẫn là nữ nhân lẳng lơ, mãi mãi cũng không bao giờ thay đổi. Gã và Khấu Trọng chưa từng làm chuyện gì có lỗi

với nàng, ấy vậy mà nàng đã nhiều lần dùng những âm mưu thủ đoạn bỉ ổi nhất để đối phó bọn gã, thậm chí còn liên lụy cả đến người vô tội như là Tố Tố.

Truy tận căn nguyên, vẫn phải tính từ tên bạc tình lang Lý Tịnh.

Vô tình, gã đã lên đến giữa Thiên Tân Kiều.

Từ Tử Lăng dựa lan can nhìn xuống Lạc Hà đang cuộn chảy, hoàn toàn không để ý đến dòng người hối hả phía sau. Gã rất muốn trở về Ba Lăng ngay lập tức để xem Tố Tố thế nào, song thâm tâm lại rất sợ hãi, không dám trở về, mâu thuẫn tới độ chỉ muốn ngửa mặt hét lớn để tiêu tan phần nào nỗi khó chịu trong lòng.

Tại sao thế gian này lại lắm kẻ lấy oán báo ân như vậy, bất luận là Vân Ngọc Chân hay Hương Ngọc Sơn, gã và Khấu Trọng đều đã thi ân, ấy vậy mà đổi lại chỉ được oán mà thôi.

Đây gọi là ta không phạm người, người lại phạm ta. Vì vậy Khấu Trọng chủ động đi tranh giành thiên hạ cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý, hiện giờ rõ ràng là có cường quyền sẽ có tất cả, căn bản không có đất tồn tại cho đạo đức nhân nghĩa.

Chính lúc này, bên cạnh gã đột nhiên có thêm một người, cùng dõi mắt xuống ngắm dòng sông với gã, dịu dàng nói: "Từ huynh sao lại sầu tư nan giải, thần tình bi phẫn thế kia?"

Từ mùi hương thơm ngát tỏa ra từ thân thể, Từ Tử Lăng nhận ra ngay đối phương là mỹ nữ u nhã Sư Phi Huyên. Hôm nay nàng vận nam trang, dáng vẻ anh tuấn nho nhã phi thường.

Từ Tử Lăng cũng không quay đầu nhìn lại, chỉ cười khổ nói: "Hiện giờ tại hạ đã hiểu tại sao có người lại muốn xuất gia rồi, bởi vì chúng

sinh đều khổ, một khi để mình bị cuốn vào vòng nhân thế, thì sẽ mãi mãi không dứt, chỉ cái chết mới giải thoát được mà thôi. Bởi vậy chỉ có cắt đoạn tơ tình, cắt đứt mọi liên hệ với thế gian mới có thể tứ đại giai không. Có điều tiểu đệ đây tự biết mình đã lún sâu vào vũng bùn nhân thế, muốn thoát ra cũng không kịp nữa rồi."

Ngọc dung Sư Phi Huyên không hề đổi sắc, chậm rãi nói; "Từ huynh có đồng sy nghe Phi Huyên kể một câu chuyện không?"

Từ Tử Lăng im lặng không đáp.

Sư Phi Huyên lại nói: "Hàn sơn duy bạch vân, tịch tịch tuyệt ai trần, thảo trang sơn gia hữu, cô đăng minh nguyệt luân. Thạch sang lâm bích trảo, lộc hổ mỗi vi lân. Tự tiễn u cư lạc, trường vi thế ngoại nhân."

Thanh âm của nàng như tiếng nhạc trời lảnh lót, ngữ điệu như có âm nhạc vang lên giữa chốn phồn hoa náo thị, thật có một sức cuốn hút phi thường.

Lời thơ không ngừng làm Từ Tử Lăng liên tưởng, dường như hàn sơn bạch vân, cô đăng minh nguyệt đều vì được thốt ra từ miệng nàng mà có ý nghĩa hoàn toàn mới, mở ra một thế giới hoàn toàn nằm ngoài tục thế, đẹp đến độ làm người ta phải nín thở.

Tuy ánh mắt hai người chưa tiếp xúc với nhau, song vì cùng chú mục ngắm dòng sông đang cuộn chảy bên dưới, mà bất giác có một mối liên hệ vô cùng vi diệu.

Lúc này mặt trời đã gần xuống núi, ánh ta dương nhuộm đỏ cả một góc trời tây.

Từ Tử Lăng trầm ngâm: "Đây không giống một câu chuyện."

Khoé miệng Sư Phi Huyên hé nở một nụ cười, chậm rãi nói: "Đây chỉ là phần mở đầu của câu chuyện, cũng là muốn cho Từ huynh một chút hứng thú để nghe đoạn phía sau, nếu không đàn gẩy tai trâu thì không phải uổng công Phi Huyên lắm hay sao?"

Từ Tử Lăng hốt nhiên chuyển sang chủ đề khác: "Có phải thật sự có chuyện lai sinh quả báo hay không?"

Sư Phi Huyên đáp: "Từ huynh không phải là người không màng danh lợi, vậy hà cớ gì phải lo lắng những chuyện của thế tục đó?"

Từ Tử Lăng giật mình nhìn qua phía nàng, ngạc nhiên nói: "Hinh như tiểu thư biết rất rõ về ta?"

Sư Phi Huyên không trả lời gã, cũng không ngẩng đôi mắt đẹp lên nghênh đón ánh mắt của gã, chỉ chăm chú nhìn xuống dòng sông cuộn chảy bên dưới. Mỗi đường nét của nàng đẹp đến độ khiến người ta phải nín thở, tựa như thiên địa linh khí đều tập trung cả lên gương mặt thanh tú ấy vậy.

Dù Từ Tử Lăng tràn đầy tâm sự, song tâm thần cũng không thể không bị nàng thu hút, giống như tìm thấy đảo nguyên tiên cảnh giữa chốn chiến trường lửa khói vậy.

Sư Phi Huyên cơ hồ như chẳng hề để ý đến cái nhìn ngưỡng mộ của gã ở khoảng cách chưa đầy hai thước, ngọc dung tịnh như nhược thủy, khẽ nói: "Có người hỏi hòa thượng: Hòa thượng tu đạo, có phải dụng công hay không? Hòa thượng đáp: Đói thì ăn cơm, mệt thì đi ngủ. Người hỏi lấy làm ngạc nhiê nói: Ai chẳng làm được vậy, thế cũng là dụng công sao? Hòa thượng lắc đầu đáp: "Đương nhiên không giống, lúc bọn họ ăn cơm nào có chịu ăn, trong đầu lại nghĩ trăm nghìn thứ việc, tìm kiếm thiên phương bách kế để hại người, đó

chính là chỗ bất đồng." Kế đó nàng ngước đôi mắt sáng trong của mình lên đón lấy ánh mắt của gã, dịu dàng nói: "Câu chuyện này có hay không?"

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn Sư Phi Huyên, cảm nhận được cõi lòng thánh khiết không nhiễm chút bụi trần của nàng, gật đầu nói: "Câu chuyện của tiểu thư ẩn hàm triết lý sâu xa, có điều điều kiện quan trọng nhất là phải hoàn toàn thót khỏi những vướng mắc của nhân gian, thì mới đạt được cản giới vô dục vô cầu mà tiểu thư nói đến, tiếp đó mới tiến tới giải quyết vấn đề sinh tồn. Thế nhưng trừ phi có thể cắt đứt mọi tình duyên nhân thế như Sư Phi Huyên đây, bằng không thì làm sao có thể vô tình được?"

Ánh mắt Sư Phi Huyên lộ vẻ kinh ngạc, nhưng rồi lập tức khôi phục lại bình thường, nhẹ giọng nói: "Từ huynh quả nhiene là người đại trí đại huệ chẳng trách mà có thể hiểu được đạo lý thâm ảo trong Trườn Sinh Quyết, lại phá giải được bí mật ngàn năm của Hòa Thị Bích. Không biết Từ huynh có muốn nghe một câu chuyện khác không?"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Hiện giờ tại hạ căn bản không có tâm tình để nghe kể chuyện, có điều cố sự mà tiểu thư kể quả thật rất hay, khiến tại hạ cũng không thể không nghe, đành thân bất tự chủ mà rửa tai cung kính đợi nghe vậy."

Sư Phi Huyên dịch chuyển mục quang nhìn xuống dòng sông bên dưới, dõi mắt theo một con thuyền nhỏ chở một gia đình có đủ cả nam phụ lão ấu dần dần khuất hẳn phía xa xa.

Từ Tử Lăng cũng nhìn theo ánh mắt của nàng, tâm tình đang thấp thỏm cũng từ từ trở lại trạng thái bình tĩnh.

Dòng người tấp nập phía sau cũng thưa thớt dần, tiếng huyên náo cũng giảm bớt.

Thiên Tân Kiều là nơi du khách đến Lạc Dương nhất định phải đến thăm, vì thế hai người sánh vai đứng dựa lan can cầu ngắm cảnh là chuyện hết sức bình thường, không làm người khác chú ý.

Từ Tử Lăng giờ mới nhớ ra sáng nay mình vừa mới gặp Sư Phi Huyên, hiện giờ nàng lại đột nhiên tiên giá quang lâm, bên trong nhất định có thâm ý gã chưa hiểu được.

Giọng nói trong như khánh ngọc của Sư Phi Huyên rót vào lỗ tai gã: "Có một vị tiên trưởng đạo gia đốt lò luyện đan, vạn sự đều đã chuẩn bị đầy đủ, duy chỉ thiếu có một đạo đồng trông lò mà thôi."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Tại hạ còn trưởng tiểu thư sẽ kể một câu chuyện phật môn nữa."

Sư Phi Huyên mỉm cười: "Phật môn đạo gia thì có gì phân biệt, cũng như huynh và Phi Huyên vậy, chúng ta đều là con người mà!"

Từ Tử Lăng không hiểu nói: "Mỗi một người đều khác nhau, nếu không tại sao tiểu thư lại gọi là Sư Phi Huyên, còn tại hạ thì là Từ Tử Lăng."

Sư Phi Huyên ung dung đáp: "Là tâm là phật cũng là phi tâm phi phật, đã không phải tâm, không phải phật thì cũng không phải phật. Người chính là người, bản thân chỉ là lớp vỏ che đậy và chướng ngại mà thôi, vì vậy mới có câu chuyện ăn cơm mà không ăn cơm."

Từ Tử Lăng đến hôm nay mới tiếp xúc với cao nhân nơi cửa thiền, dù là Liễu Không hay Sư Phi Huyên nói chuyện, bề ngoài đều rất đơn giản dễ hiểu, song bên trong lại ẩn tàng huyền cơ làm người ta khó thể hiểu nổi, chỉ đành khiêm nhượng nói: "Tại hạ phải nghĩ kỹ vấn đề này mới được, tiểu thư xin cứ tiếp tục câu chuyện, tại hạ sẽ không

ngắt lời nữa đâu."

0O0

Khấu Trọng dắt ngựa vào trong tàu ngựa của Đổng Gia Tửu Lâu, rồi triển khai cước bộ, phóng về phía tổng đàn Thanh Xà bang ở bến cảng.

Vì sợ bị người theo dõi, dẫn đến phát hiện quan hệ của gã và Nhậm Ân, nên Khấu Trọng cố ý rời phố lớn, giở khinh công thoát ẩn thoắt hiện, khi thì nhảy lên mái nhà, khi thì chạy trong ngõ nhỏ, sau khi dùng đủ thứ biện pháp để khẳng định không có ai theo sau, gã mới giở hết tốc lực phóng về nơi mình cần đến. Dưới ánh mặt trời nhàn nhạt của buổi hoàng hôn, những dãy nhà trải dài và những hàng cây xanh tốt tô điểm cho nhau, tạo thành một nền tranh tuyệt đẹp, thi thoảng lại thấy những nóc nhà cao như cây bút vẽ thẳng lên nền trời, hoàng hôn ở Lạc Dương quả thật đẹp đến mê hồn. Đáng tiếc Khấu Trọng nhìn mà như chẳng thấy, trong đầu chỉ tính toán làm sao mới có thể giúp bọn Trác Kiều thoát khỏi đại họa sát thân. Gã vừa nhảy từ trên nóc nhà xuống, chân còn chưa chạm đất thì sắc mặt đã biến đổi.

0O0

Sư Phi Huyên chầm chậm nói như thủ thỉ bên tai Từ Tử Lăng: "Cuối cùng thì cũng có người đến xin làm đạo đồng trông lò luyện đan. Vị tiên trưởng kia nói: Nếu kể từ lúc này trở đi, ngươi không nói một lời nào, thì có thể làm đạo đồng cho ta. Có muốn thử không? Người kia kiên định gật đầu, kế đó thì trời đất xoay chuyển, rơi vào vô số kiếp luân hồi, nhưng bất luận là phú quý hay bần hàn, vương hầu khanh tướng hay kẻ nghèo mạt, người đó vẫn kiên trì không nói tiếng nào, kiếp nào cũng làm một kẻ câm điếc không nói năng gì."

Từ Tử Lăng nghe mà đôi mày kiếm nhíu chặt lại, câu chuyện này có sắc thái kỳ quái của tiên đạo, nhưng không biết là liên quan gì đến chủ đề vừa rồi?"

Sư Phi Huyên tiếp tục kể: "Cuối cùng, đến một kiếp người này đầu thai làm một phụ nữ, lấy chồng sinh con, chẳng ngờ nhi tử ra đời chưa đầy một tháng thì ác tặc xuất hiện."

Từ Tử Lăng bị nàng khơi gợi lòng hiếu kỳ, liền lên tiếng; "Vậy phải làm sao đây?"

Sư Phi Huyên kể: "Bọn ác tặc giết chết trượng phu của nàng ngay trước mắt nàng, rồi lại làm trò thú vật với nàng, nhưng nàng vẫn kiên trì không lên tiếng, cuối cùng khi bọn chúng định giết đứa hài nhi trong nôi, thì nàng cũng quên mất mục đích của mình, gào lên ngăn cản."

Thân hình Từ Tử Lăng khẽ rung lên, hiểu ra ý nàng muốn nói gì.

Sư Phi Huyên chậm rãi kể tiếp: "Thế là người đó bừng tỉnh giấc, phát giác mình vẫn ở trong phòng luyện đan, tất cả đều không hề thay đổi, chỉ có điều hai mắt đã đẫm lệ. Vị tiên trưởng kia thở dài: "Bỏ đi, ngươi vẫn không thể cắt đứt được tình mẫu tử!"

Tới đây thì nàng khẽ mỉm cười nói: "Khấu Trọng đến rồi! Phi Huyên cáo từ!"

0O0

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi trên sườn đê, vị trí đại để cũng tương đồng với lúc sáng, song tâm tình hai gã lúc này thì hoàn toàn khác hẳn. Khấu Trọng bình tĩnh một cách lạ lùng, trầm giọng bảo: "Kẻ thù ác khẳng định chỉ có một người, nhưng tổng đàn Thanh Xà

bang hai mươi lăm nhân mạng lại không ai thoát chết, có thể thấy kẻ này hành sự vừa nhanh vừa độc lại vừa chuẩn, ít nhất cũng phải là cao thủ dạng như Loan Loan, nhưng ta có thể chắc chắn lần này không phải do người của Âm Quý Phái ra tay."

Trong lòng Từ Tử Lăng dâng lên một cảm giác mãnh liệt, muốn lập tức báo cừu cho Nhậm Ân và các thủ hạ, nhưng ngữ khí lại thập phần bình tĩnh: "Dựa vào điểm gì mà ngươi khẳng định như vậy?"

Khấu Trọng gằn giọng nói: "Bởi vì thương thế của mọi người đều không giống như bị trúng phải Thiên Ma Kình. Nhìn bề ngoài thì không hề có chút thương tích, nhưng lục phủ ngũ tạng bên trong đều vỡ nát, rõ ràng là bị một loại quyền chưởng cực kỳ bá đạo, trong cương có nhu giết chết."

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi thanh khí: "Võ công của bọn Nhậm Ân tuy không phải cao minh, nhưng nếu muốn ta tận sát tất cả người trong tổng đàn mà không để một ai chạy ra được khỏi cửa, chỉ sợ cũng khó mà làm nổi. Vì vậy võ công kẻ này chắc chắn phải cao hơn bọn ta, cao thủ như thế trong giang hồ này có thể đếm trên đầu ngón tay, rốt cuộc là kẻ nào làm nhỉ?"

Lúc này trời đã sẩm tối, nhà nhà bắt đầu sáng đèn, không khí phồn hoa náo nhiệt xung quanh và tâm trạng chán nản của hai gã lúc này, đúng là một sự châm biếm chua xót.

Khấu Trọng cúi đầu nói: "Thực lòng, lúc ấy ta rất muốn khóc to một trận để vơi đi phần nào sự đau khổ trong lòng, nhưng lại biết mình ngàn vạn lần không thể làm vậy, mà còn phải kiên định tinh thần để ứng phó và phản kích. Hiện giờ trong đầu ta toàn là hình ảnh tổng đàn chất đầy thi thể, không thể nghĩ được gì nữa, ngươi có thể phân tích tình hình giúp ta không?"

Từ Tử Lăng đương nhiên cũng không khá hơn gã được bao nhiêu, có lẽ là còn trầm trọng hơn nữa, chỉ đành thở dài một tiếng rồi nói; "Đầu tiên là phải tìm hiểu tại sao đối phương lại biết quan hệ của chúng ta với Thanh Xà Bang? Hủy diệt Thanh Xà Bang đối với hắn có ích lợi gì? Hơn nữa tại sao hắn phải đơn độc xuất thủ? Chỉ cần nghĩ thông được một trong những điểm này, thì chúng ta đại để có thể đoán được là người của phe nào đã làm ra chuyện táng tận lương tâm này."

Khấu Trọng thở dài: "Đáng nghi nhất đương nhiên là Âm Quý Phái, song ta cứ có cảm giác chuyện này không phải do chúng làm."

Từ Tử Lăng gật đầu: "Có lẽ không phải Âm Quý Phái, thủ phạm nhất định có quan hệ với một trong các bang hội ở Lạc Dương này, nên mới dễ dàng tra ra được hai ngày nay Thanh Xà Bang đã vì bọn ta mà bôn tẩu xuất lực, mà Âm Quý Phái thì kể từ khi mất đi Lạc Dương Bang, coi như đã mất hẳn tai mắt ở đây rồi. Vì vậy khả năng lớn nhất chính là Độc Cô phiệt, nhưng nghĩ kỹ thì ta lại cảm thấy có chút không đúng."

Kế đó Từ Tử Lăng liền kể chuyện Trầm Lạc Nhạn dùng gian kế giá họa cái chết của Độc Cô Bá lên mình bọn gã cho Khấu Trọng nghe.

Khấu Trọng nghiến răng kèn kẹt, nhưng vẫn quả quyết lắc đầu: "Độc Cô phiệt đang nắm chắc phần thắng, tuyệt đối sẽ không vì chuyện nhỏ mà làm loạn đại mưu đâu, bởi vì qua đêm mai, bọn chúng sẽ có thể muốn gì được nấy, lẽ nào lại không đợi được thêm một ngày nữa chứ?"

Tiện thể gã cũng nói luôn chuyện nội gián cho Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng cũng kể lại những gì biết được từ Đồng Đồng với Khấu Trọng, nhưng lại tạm thời giấu không nói chuyện Vân Ngọc Chân bán

đứng Tố Tố, để tránh làm Khấu Trọng thêm phiền não, cũng không hề nhắc đến chuyện Sư Phi Huyên tìm gã thuyết giảng thiền đạo.

Hai gã suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không tìm được đầu mối nào, Khấu Trọng nhăn mặt khổ sở: "Phải làm sao đây? Ta vốn muốn tìm Nhậm Ân nhờ y đưa tin cho Trác Kiều, bảo nàng ta cẩn thận Lý Mật, hiện giờ ai có thể giúp được chuyện này đây?"

Từ Tử Lăng giật mình thốt lên: "Ta biết ai hạ độc thủ rồi!"

Khấu Trọng ngây người ra hỏi: "Có liên quan gì đến việc đưa tin cho Trác Kiều sao?"

Song mục Từ Tử Lăng như bị che mờ bởi sát khí, trầm giọng nói: "Ngoại trừ ngươi ra, còn ai biết Trác Kiều ở đâu?"

Khấu Trọng gật đầu: "Được rồi, vậy nói cho ta biết, giả như ngươi hoàn toàn không biết có nội gian, khi thấy hai mươi mấy người bọn Nhậm Ân bị thảm sát, phản ứng sẽ thế nào?"

Khấu Trọng bắt đầu hiểu ra, nghiến rằng nói: "Kế này quả thật vô cùng độc ác, ta đương nhiên sẽ nhắc nhở tất cả những người đang ngầm trợ giúp cũng như công khai ủng hộ mình phải đề cao cảnh giác, bởi vì kẻ này ngay cả quan hệ giữa bọn ta và Nhậm Ân cũng rõ như lòng bàn tay, chỉ sợ Trác Kiều cũng không thể thoát nạn."

Từ Tử Lăng vỗ đùi nói: "Đây chính là điểm quan trọng nhất, theo lý, ngươi rất có khả năng sẽ nhờ Vương Thế Sung phái người đi liên lạc với Trác Kiều, vậy thì tất sẽ lộ ra địa điểm ẩn thân của nàng ta. Nói cho ta biết, kẻ nào có dụng tâm truy sát Trác Kiều như vậy chứ?"

Khấu Trọng ngây người ra giây lát rồi mới lớn giọng mắng chửi: "Bà nương Trầm Lạc Nhạn đó thật đúng là không bằng chó lợn, nếu

không làm sao lại đến cảnh cáo ngươi đúng lúc như vậy. Kẻ xuất thủ nhất định là lão quỷ già Hoảng Công Thác, hừ... hừ.. trừ đi mối hoạ tâm phúc Trác Kiều này, lão bản của ả ta có thể kê cao gối mà ngủ rồi." Nhưng gã lại lập tức chau mày tự hỏi: "Suy đoán của ngươi mười phần chắc chín rồi, có điều nếu ta căn bản không đi thông báo cho Trác Kiều, vậy không phải Trầm Lạc Nhạn vừa phí công lại vừa đã thảo kinh xà hay sao?"

Từ Tử Lăng cười khổ: "Đừng tự gạt mình nữa! Nhất định chúng ta sẽ vì quá lo lắng cho sự an nguy của Trác Kiều mà tìm cách liên lạc cảnh cáo, Trầm Lạc Nhạn đã quá hiểu chúng ta rồi." Tiếp đó lại lạnh lùng gằn giọng: "Nếu bọn ta có thể tương kế tựu kế, chắc chắn sẽ dần dụ được chân hung lộ mặt."

Khấu Trọng lắc đầu: "Vương Thế Sung mới là mục tiêu hàng đầu của Trầm Lạc Nhạn, nhưng ta có thể bày bố nghi trận, làm ả ta hoàn toàn không thể dò ta la được nơi ẩn thân của Trác Kiều."

Từ Tử Lăng gật đầu tán thành: "Ngươi có thể dùng kế tu sửa sạn đạo, ám độ Trần Thương, ngoài sáng thì do Vương Thế Sung phụ trách, trong tối thì để Bốc Thiên Chí làm là sẽ ổn cả."

Khấu Trọng thất thanh thốt: "Ta quên mất cuộc hẹn với Bốc Thiên Chí rồi, à, tại sao ngươi lại nhắc đến y chứ không phải Vân Ngọc Chân vậy? Nữ nhân này thủy chung vẫn không thể tín nhiệm được."

Từ Tử Lăng kéo gã đứng dậy: "Vừa đi ta vừa kể cho ngươi nghe! Hiện giờ ngươi hãy đi tìm Vương Thế Sung, nhờ y lo liệu hậu sự cho Nhậm bang chủ và thủ hạ, còn ta đi liên lạc với Bốc Thiên Chí, hiện giờ không cần ngươi thuyết phục, ta cũng sẽ toàn lực đối phó với Lý Mật."

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Nếu không tìm được nội gian, trận này

ngươi nhất định phải giúp ta, bằng không chỉ có nước bại mà thôi."

Từ Tử Lăng trầm mặc giây lát rồi gật đầu: "Vậy ngươi và ta cùng đi tìm Bốc Thiên Chí, rồi đến gặp Vương Thế Sung sau vậy."

Chương 200: Tương kế tựu kế

Bốc Thiên Chí thương nghị ổn thỏa mọi việc với hai gã rồi đi trước, để lại hai gã lưu lại trong tửu điếm. Trong tiệm chỉ có ba bàn là có khách nhân ngồi, nhưng do tất cả đều chơi đoán quyền hay hành tửu lệnh, người thua phải ngửa cổ uống cạn cả bát rượu lớn, thậm chí là hát vang một khúc nhạc, thế nên không khí rất náo nhiệt ồn ào, đến nổi cả xà nhà cũng rung lên. Hoàn cảnh huyên náo ngược lại càng tiện cho hai gã bàn luận chuyện bí mật.

Khấu Trọng trầm ngâm: "Bốc Thiên Chí và huynh đệ Cự Kình Bang coi trọng tiểu đệ như vậy, muốn cùng Khấu Trọng này đánh thiên hạ, vốn là chuyện tốt cầu còn chẳng được, nhưng trong lòng ta cứ cảm thấy có chút không phải với mỹ nhân sư phụ."

Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng; "Ngươi sợ ta phản đối nên mới nói vậy đúng không! Yên tâm đi, chuyện này ta tuyệt đối không ngăn trở ngươi."

Khấu Trọng giật mình: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Đây đâu phải trong cách của Lăng thiếu gia ngươi chứ?"

Từ Tử Lăng thở dài: "Lần trước gặp mặt Bốc Thiên Chí, nói với ta rất nhiều chuyện, bao gồm cả hôn nhân của Tố tỷ, thực ra chính là một âm mưu của Hương Ngọc Sơn, Tiêu Hoàn và Vân Ngọc Chân, mục đích chính là vì Dương Công Bảo Khố của bọn ta."

Khấu Trọng thất thanh thốt lên: "Hả?"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Bọn ta quả thật ngây thơ, rất dễ tin lời

người khác nói. Hiện giờ chuyện sai cũng đã sai rồi, làm liên lụy hạnh phúc cả đời của Tố tỷ mất trong tay lũ gian tà."

Khấu Trọng đứng phắt dậy, sải chân bước ra cửa. Từ Tử Lăng kinh hãi, vội nếm một đĩnh bạc lên bàn, đuổi theo phía sau.

Khấu Trọng quay lưng lại với gã, đứng ngây người ra bên vệ đường, trên phố tuy không ít người qua kẻ lại, song thần hình hùng vĩ của gã lại hiển hiện một vẻ cô độc lạ thường.

Từ Tử Lăng đến bên cạnh gã, phát hiện lệ châu đang lã chã tuôn rơi trên gương mặt kiên định. Gã cũng cảm thấy buồn bã sầu não, nhớ lại câu chuyện tiên trưởng luyện đan và Sư Phi Huyên kể trên cầu, liền cố nuốt bi thương vào lòng, nói: "Đừng khóc nữa!"

Người ta nói lệ anh hùng không dễ tuôn rơi, thực ra đó chỉ vì họ chưa gặp phải chuyện thương tâm mà thôi.

Từ khi Phó Quân Sước hương tiêu ngọc nát, Tố Tố trở thành người thân duy nhất của hai gã, xét trên một góc độ nào đó, có thể nói nàng đã thay thế vị trí của Phó Quân Sước trong lòng hai gã. Bất luận hai gã trở thành nhân vật phong vân có thể chuyển dời thiên hạ hay bá chủ một phương, trước mặt Tố Tố đều biến thành hai đứa trẻ lớn đầu không chút tâm cơ. Tình cảm chân thành tha thiết giữa ba người họ, người khác rất khó hiểu nổi.

Khấu Trọng lấy tay áo gạt lệ, trầm giọng nói: "Ta phải giết chết Vân Ngọc Chân, chuyện này không ai có thể cản được ta đâu, cả ngươi cũng vậy."

Lồng ngực Từ Tử Lăng không ngừng nhấp nhô dữ dội, lắc đầu nói: "Đây không phải là cách làm của kẻ trí, hiện giờ coi như Hương Ngọc Sơn đã có con tin trong tay, chúng ta ném chuột sợ vỡ đồ, vì vậy

phải định kế cẩn thận rồi mới hành động, nếu không hại đến Tố tỷ thì càng khổ hơn."

Song mục Khấu Trọng lúc sáng lúc mờ, hồi lâu sau mới yếu ớt nói: "Tiểu Lăng! Ngươi bảo ta phải làm sao đây? Hiện giờ không những ta hận bọn chúng, mà còn hận cả bản thân mình nữa. Nếu không phải chúng ta muốn hợp lực với tên tiểu gian tặc Hương Ngọc Sơn để đối phó với Vũ Văn Hóa Cập, Tố tỷ sẽ không bị hại như vậy."

Từ Tử Lăng nói; "Bây giờ chúng ta phải ứng phó với nguy cơ trước mắt đã, sau đó đi đào Dương Công Bảo Khố lên, sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, ta sẽ trở về Ba Lăng Bang dẫn mẫu tử Tố tỷ cùng đi. Còn ngươi thì hãy chuyên chí lo đại nghiệp tranh thiên hạ của mình."

Khấu Trọng ngây người: "Ta làm sao yên tâm được. Tiêu Tiễn là lão hồ ly, Hương Ngọc Sơn là tiểu hồ ly, thêm nữa đó lại là phạm vi thế lực của bọn chúng, ta..."

Từ Tử Lăng cười khổ: "Cho dù ngươi dẫn theo trăm vạn binh mã đến tìm chúng cũng đâu có tác dụng gì chứ. Chuyện này ta tự có tính toán, chắc chắn có thể lo liệu được ổn thỏa mà."

Khấu Trọng buồn bã nói: "Lúc này ta thật buồn chán và mất hết hứng thú, rất muốn vứt bỏ mọi thứ, sau đó..."

Từ Tử Lăng ngắt lời: "Đừng nghĩ bậy nữa! Đầu tiên là mối thù của Nhậm Ân bang chủ, bọn ta không thể không báo. Kế đó Trác Kiều đang đợi tin tức tốt lành của ngươi. Còn các huynh đệ Song Long Bang nữa, bọn họ còn đang ở Quan Trung đợi ngươi đến khai quật Dương Công Bảo Khố đó. Ngoài ra còn có những người khác nữa. Chuyện này ngay từ lúc bắt đầu đã không thể nào dừng lại được nữa rồi. Hiện giờ chuyện duy nhất cần phải làm chính là phấn chấn tinh thần, dũng cảm đương đầu với kẻ địch, tuyệt đối không còn con

đường nào khác nữa."

Khấu Trọng thở hắt ra mấy lời, hồi lâu sau mới bình tĩnh trở lại: "Có phải bọn ta đi gặp Vương Thế Sung không?"

Từ Tử Lăng nắm tay gã, chậm rãi bước trên phố, thấp giọng nói: "Nếu ngươi nói chuyện nội gian cho Vương Thế Sung biết, y sẽ có phản ứng thế nào?"

Khấu Trọng giật mình như người sự tỉnh cơn mê, động dung nói: "Nghĩ lại thì đúng là chẳng có điểm gì tốt cả, đầu tiên là y sẽ không chịu đem thân mình ra mạo hiểm, sau đó là hoài nghi từng người bên cạnh mình chẳng khác gì tự nhiên lộ hình tích cho địch nhân tấn công."

Từ Tử Lăng nói: "Có ai biết được chuyện Trác Kiều không?"

Khấu Trọng nói: "Những người tham dự mật đàm với Vương Thế Sung ngoại trừ nhi tử và hai tên hoàng thân quốc thích ra, còn có thủ hạ thân tín Trương Trấn Châu, Dương Công Khanh, Lang Phụng và Tống Mông Thu, ngoài ra còn cso mấy cao thủ danh gia, theo ta thấy thì Tống Mông Thu là kẻ đáng nghi nhất."

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Ngươi không thích hắn nhất là một chuyện, hắn có bội phản Vương Thế Sung hay không lại là một chuyện khác. Tống Mông Thu cấu kết người ngoài hất đổ bát cơm của mình, đối với hắn có lợi gì chứ? Độc Cô Phong và Dương Động lẽ nào lại trọng dụng một tên phản tướng chứ?"

Khấu Trọng lập tức cứng họng, lúng túng nói: "Hiện giờ ta rối như tơ vò, lục thần vô chủ, may mà vẫn còn người tỉnh táo."

Từ Tử Lăng lộ ra biểu tình giở khóc giở cười, mắng: "May mà ngươi

vẫn còn biết lấy lòng ta đấy! Những đanh gia cao thủ mà ngươi nói là thần thánh phương nào vậy?"

Khấu Trọng nói: "Ăn cơm thì đương nhiên là nhiều lắm, nhưng có thể mật đàm với Vương Thế Sung thì chỉ có Âu Dương Hi Di, Khả Phong Đạo Nhân, còn có một tên tiểu tử gọi là Thiết Câu trần Trường Lâm và mỹ nữ người Quy Tử Linh Lung Kiều nữa. Nữ nhân này luôn có thái độ ác cảm với ta, thế nên không giống gian tế lắm. Âu Dương Hi Di thì không vấn đề, còn Khả Phong Đạo Nhân thì luôn bảo vệ ta...à!"

Ánh mắt hai gã lập tức gặp nhau, bởi vì theo cách suy luận của Khấu Trọng, người càng tỏ vẻ thân thiện với gã, thì lại càng có khả năng là nội gian.

Khấu Trọng lại lắc đầu nói: "Có phải là bọn ta nghi tâm sinh quỷ hay không? Người này tiên phong đạo cốt, lại là phương ngoại chi nhân, coi danh lợi tiền tài như phân thổ, làm sao lại là kẻ phản bội được? Còn tên Trần Trường Lâm ấy huyết khí phương cương, chỉ cần Trầm Lạc Nhạn hay Độc Cô Phượng đầu mày cuối mắt một cái thì chỉ sợ đến cả tổ tông mình là ai hắn cũng quên mất luôn rồi."

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Nếu luận tiên phong đạo cốt, Khả Phong có bì được với Bích Trần không?"

Khấu Trọng giật mình: "Đương nhiên là còn kém một bậc, không biết Bích Trần yêu đạo đó luyện thứ tà công gì, mà nhìn như tiên nhân giáng phàm vậy."

Từ Tử Lăng nói: "Nếu Lang Phụng và Tống Mông Thu đầu hàng địch nhân, chỉ sợ Vương Thế Sung đến cổng thành cũng không vào được nữa, vì vậy có thể khẳng định bọn họ không có vấn đề, ngược lại Trương Trần Châu và Dương Công Khanh đóng binh bên ngoài trong thời gian dài, nói không chừng vì thấy Lý Mật thế mạnh, đã đầu

hàng hắn rồi cũng nên."

Khấu Trọng đột nhiên kéo Từ Tử Lăng chạy vào một ngõ nhỏ, thấp giọng nói: "Khả Phong rất có thể là gian tế, đêm qua khi bọn ta bị vây công ở Thiên Tân Kiều, y là người đã ra sức khuyên Vương Thế Sung xuất quân tiếp viện, còn Âu Dương Hi Di thì lại cật lực phả đối."

Từ Tư Lăng cười khổ: "Vấn đề là chúng ta không thể lấy chuyện này ra làm chứng, y rốt cuộc là người thế nào? Tại sao Vương Thế Sung lại chịu tin tưởng y đến vậy?"

Khấu Trọng nói: "Hình nhưy đến từ một đạo phái nào đó gần Lạc Dương thì phải. Âu Dương Hi Di nói đạo phái này rất ít khi nhúng tay vào chuyện giang hồ, lần này cho người đến trợ giúp đã là rất nể mặt Vương Thế Sung rồi. Vì vậy ta cảm thấy y không phải là gian tế, chi bằng cứ tập trung chú ý vào tên tiểu tử Trần Trường Lâm đó, xem hắn có đi liên lạc với Trầm Lạc Nhạn không là được."

Từ Tử Lăng giật mình sực nhớ ra những lời Liễu Không nói: "Có phải Khả Phong là người của Lão Quân Quan trên Thuý Vân Phong ở Mang Sơn không?"

Khấu Trọng trợn mắt ngạc nhiên nói: "Làm sao ngươi biết được?"

Từ Tử Lăng quả quyết khẳng định: "Chúng ta lập tức đi gặp Vương Thế Sung, có thể khẳng định gian tế chính là Khả Phong yêu đạo, thời gian không còn nhiều nữa, vừa đi ta vừa giải thích cho ngươi.

0O0

Trong mật thất, Vương Thế Sung biến sắc thốt lên: "Thật sự có chuyện này sao? Chủ trì Lão Quân Miếu là Tị Trần tiên trưởng là bằng hữu nhiều năm với ta, làm sao lại hại ta được?"

Lần này thì đến lượt Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biến sắc, đồng thanh thốt: "Bích Trần?"

Vương Thế Sung ngạc nhiên: "Có gì không ổn?"

Khấu Trọng nói: "Tị Trần chính là Bích Trần, là giáo chủ của một tà giáo trong ma môn, còn hắn sử dụng yêu pháp gì thì tôi cũng không được biết. Nhưng Liễu Không đã chính miệng nói với tiểu Lăng rằng Lão Quân Quán đang nằm trong tay yêu nhân tà giáo, cộng với chuyện tôi biết được căn nguyên của Tị Trần, có thể khẳng định việc Khả Phong là nội gián quyết chẳng sai, đừng quên rằng tối qua y là người tích cực chủ chiến nhất."

Vương Thế Sung rõ ràng là đang rất rối loạn, hoang mang hỏi: "Liễu Không tại sao lại vô duyên vô cớ tiết lộ tin tức này cho Tử Lăng?"

Từ Tử Lăng liền đem chuyện sáng nay đến Tịnh Niệm Thiền Viện gặp Sư Phi Huyên kể ra, đương nhiên là không nói ra bí mật Hòa Thị Bích là do bọn gã động thủ rồi.

Vương Thế Sung cuối cùng cũng bị thuyết phục, trầm ngâm hỏi: "Giờ phải làm sao?"

Khấu Trọng giờ đã hưng phấn trở lại, mỉm cười nói: "Chuyện này chỉ có thể tôi biết ngài biết tiểu Lăng biết. Giờ chúng ta sẽ thực hiện kế trung chi kế, đảm bảo lần này Trầm Lạc Nhạn phải lật thuyền trong mương rạch, chết không chốn chôn thây."

0O0

Lúc hai gã bước ra khỏi cửa thượng thư phủ, tâm tình đã khác lúc bước vào rất nhiều, ít nhất thì trước mắt bọn gã cũng đã có mục tiêu

để phấn đấu.

Mấy tên thị vệ dẫn ngựa tới.

Hai gã đang định nhảy lên ngựa thì chợt nghe thanh âm của Khả Phong vang lên phía sau: "Hai vị tiểu huynh xin dừng bước!"

Khấu Trọng quay người lại thi lễ: "Đạo trưởng có chuyện gì gấp không? Tại hạ đang vội tiễn bằng hữu ra thành."

Khả Phong đến trước mặt hai gã, mỉm cười nói: "Vị này nhất định là hảo huynh đệ của Khấu tiểu huynh, Từ tiểu huynh rồi. Bần đạo chỉ muốn chào hỏi một chút thôi." Kế đó lại làm bộ vô tình hỏi: "Tử tiểu huynh định đi đâu vậy?"

Từ Tử Lăng cũng giả bộ vô tâm buột miệng đáp: "Đi Hoài Dương!"

Sắc mặt Khấu Trọng lập tức trở nên mất tự nhiên, chau mày hạ giọng nói: "Chuyện này cả Vương công cũng chỉ biết một mà không biết hai, xin đạo trưởng ngàn vạn lần không nên để lộ ra ngoài."

Khả Phong nghiêm mặt hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì mà nghiêm trọng vậy, Từ tiểu huynh phải lập tức ra thành, có chuyện gì cần đến bần đạo không?"

Từ Tử Lăng có vẻ như lưỡng lự vì đã lỡ mồm, ngập ngừng nói: "Chuyện này liên quan đến sự an nguy của một số bằng hữu, đạo trưởng chỉ cần giữ bí mật là hai chúng tôi đã cảm kích bất tận rồi."

Khả Phong chau mày nói: "Vậy ngày mai chắc Từ tiểu huynh không thể tham dự hành động của chúng ta?"

Khấu Trọng cười khổ; "Chuyện này hết sức bất ngờ, tiểu Lăng không

thể không đến đó được."

Khả Phong gật đầu: "Vậy thì bần đạo không dám lãng phí thời gian của Từ tiểu huynh nữa, hãy nhớ mọi chuyện đều phải cẩn thận, quý bằng hữu nhất định sẽ phùng hung hóa cát."

Hai gã thúc ngựa rời khỏi Hoàng Thành, đi về phía đông môn, đến cửa thành thì đưa ra lệnh bài của Vương Thế Sung, thêm vào quan binh giác thành đều nhận ra Khấu Trọng, nên lập tức cho hai gã ra ngoài. Ra khỏi thành, hai gã làm bộ làm tịch phóng ngựa vào vùng sơn dã hơn mười dặm liền, rồi mới dừng lại ở một sườn dốc cho ngựa nghỉ ngơi.

Hai gã lên đỉnh dốc nhìn ra xa, Khấu Trọng nói: "Chắc không có người nào dám theo dõi bọn ta đâu."

Từ Tử Lăng ngửa mặt hít một hơi gió đêm mát lạnh: "Địch nhân tự nhiên sẽ dùng phương pháp giống như phi cáp truyền thư để thông tri cho đồng đảng ở Hoài Dương để giăng sẵn lưới đợi bọn ta. Khi chúng ta gặp mặt với Trác Kiều, bọn chúng sẽ dùng thế như sét đánh không kịp bưng tai, một đòn giải quyết gọn tất cả bọn ta để tuyệt trừ hậu hoạn. Cần gì phải vất vả theo dõi bọn ta chứ?"

Khấu Trọng gãi đầu: "Đầu óc ta vẫn còn chưa được tỉnh táo lắm. À! Nghĩ đến Tố tỷ là ta lại muốn khóc to một trận."

Từ Tử Lăng lạnh lùng nói: "Ngươi khóc rồi, sau này không được khóc nữa! Hiện giờ chuyện duy nhất mà bọn ta nên làm chính là kiên cường đối mặt với tất cả những chuyện bất hạnh đã xảy ra, đồng thời toàn lực ứng phó với nguy hiểm trước mắt. Khả Phong có lẽ đã bị chúng ta gạt, kế đó là đến lượt Trầm Lạc Nhạn, sau đó là Lý Mật. Thời gian cũng xấp xỉ rồi! Tốt nhất ngươi nên về thành, tránh để kẻ khác hoài nghi!"

Khấu Trọng nói: "Ngươi hãy cẩn thận đó!"

Từ Tử Lăng gật đầu: "Ngươi cũng vậy!"

0O0

Cửa mở, đại hán giữ cửa ngạc nhiên thốt lên: "Thì ra là Khấu gia, không biết ngài tìm Thất thúc hay Tam tiểu thư vậy?"

Khấu Trọng bước qua bậc cửa, mỉm cười nói: "Nếu tam tiểu thư vẫn chưa ngủ thì ta muốn mời nàng ra nói mấy câu."

Người kia liền dẫn gã vào trong trang viện, rồi một người khác tới dắt ngựa cho gã, đương nhiên còn có một người chạy vào trước báo cho Tống Ngọc Trí, không ai là không lộ thần sắc cung kính, tựa như lấy làm vinh hạnh vì được phục vụ cho gã vậy.

Vào trong đại sảnh, đại hán trẻ tuổi tên Tống Kiệt vừa dẫn gã vào đích thân rót trà dâng lên, tỏ vẻ áy náy: "Các nô tỳ đều đã vào hậu viện nghỉ ngơi cả rồi, tại không ai đoán được Khấu gia bất ngờ đại giá quang lâm, nên đón tiếp không được chu đáo, mong Khấu gia bỏ qua."

Khấu Trọng thầm nhủ không hổ là đại gia bậc nhất ở phương nam, chỉ một tiểu lính gác cửa mà cũng nói năng rất đắc thể, bèn mỉm cười nói: "Có gì đâu, Tống huynh không cần khách khí với ta." Gã đón lấy chung trà, khẽ nhấp một ngụm rồi nói tiếp: "Sao Tống huynh không ngồi xuống nói chuyện một lát!"

Tống Kiệt mỉm cười: "Làm vậy không hợp quy cũ, Khấu gia có việc gì xin cứ hỏi, cũng may là ngài muốn gặp tam tiểu thư, bởi thất thúc đã đi dự yến rồi."

Khấu Trọng lại nhấp thêm một ngụm trà nữa, động dung hỏi: "Trà gì mà thơm vậy?"

Thanh âm của Tống Ngọc Trí vang lên bên ngoài: "Là trà Long Tỉnh ở Tây Hồ, nếu có thể dùng nước suối Hồ Bảo Tuyền ở đó để hăm nữa thì mùi thơm càng nồng, thanh nhiệt giải khát, được xưng là song tuyệt."

Khấu Trọng nhìn về phía nàng, lập tức cảm thấy trước mắt như sáng bừng lên.

Nàng mặc một bộ đồ trắng toát dệt bằng tơ tằm, cổ, ngực, ống tay, ống chân đều có thêu những đóa mai vàng, tầng lớp phân minh, hoa văn thanh lệ, thêm vào chất vải mềm mại, trơn mịn khoác lên người mỹ nữ, quả thật là quyến rũ đến cực điểm.

Tống Kiệt vội vàng cáo từ lui ra.

Tống Ngọc Trí chẳng lộ chút biểu tình, ngồi xuống chiếc ghế dựa cạnh cửa sổ đối diện với Khấu Trọng, hai bên cách nhau gần hai trượng.

Khấu Trọng thở dài: "Thực không dám giấu, vừa rồi trông thấy tam tiểu thư, suýt chút nữa là ta lập tức đứng dậy bỏ chạy, bởi vì dưới ánh sáng lộng lẫy tựa trăng rằm mà sắc đẹp của tiểu thư tỏa ra, đột nhiên ta cảm thấy mình thật xấu xí và kém cỏi."

Tống Ngọc Trí có vẻ hơi bực mình: "Ngươi vẫn giỏi nhất là những lời khẩu bất đối tâm này, có biết bây giờ là lúc nào rồi không?"

Khấu Trọng cười hì hì: "Đây chính là câu àm ta muốn hỏi nàng, bây giờ là lúc nào rồi? Tại sao tam tiểu thư vẫn còn chưa đi ngủ?"

Tống Ngọc Trí không biết phải đối đáp thế nào, đành tức giận giẫm chân nói: "Không lằng nhằng với ngươi nữa, còn không nói nguyên nhân nửa đêm tới đây, ta sẽ mặc kệ đấy!"

Khấu Trọng ra vẻ nghiêm túc nói: "Ta đến đây là muốn ngủ nhờ một đêm."

Mắt hạnh của Tống Ngọc Trí trợn trừng lên, thất thanh thốt: "Cái gì?"

Khấu Trọng gác chân bắt chéo, ra vẻ lưu manh vô lại, ung dung nói: "Đêm nay chỉ còn lại mình tiểu đệ cô quả tịch mịch, lại không có tiểu Lăng để thay phiên nhau gác đêm, nên muốn ngủ mà không ngủ được, đành phải đến đây xin tam tiểu thư thu nhận vậy. Hà, ôn nhu hương thị anh hùng gia, thiên nhai hà xứ thị ngã gia?"

Nghe hai câu hồ ngôn loạn ngữ cuối cùng của gã, tuy biết rõ tên tiểu tử này đang trêu cợt mình, nhưng Tống Ngọc Trí cũng không nhịn được phải bật cười thành tiếng: "Cút đi cho ta, tên lưu manh như ngươi chỉ có Vương Thế Sung mới thu nhận được thôi!"

Khấu Trọng nhổm người đứng dậy, vươn vai ngáp dài: "Khuê phòng của tam tiểu thư ở đâu? Nếu không có nơi nào ngủ được thì đành phải mượn hương khuê của nàng dùng tạm vậy. Hà! Khuê phòng của tam tiểu thư chắc hẳn là rất thơm nhỉ!"

Nói xong gã xồng xộc đi thẳng vào nội viện.

Tống Ngọc Trí giật mình đánh thót, tức giận đuổi theo sau, vung tay điểm vào một yếu huyệt sau lưng gã. Một chiêu mang theo nỗi tức giận trong lòng, quả nhiên là bất phàm.

Chẳng ngờ Khấu Trọng ngã gục xuống.

Tống Ngọc Trí đâu ngờ gã không tránh không né, vội vàng lách người lên trước đỡ lấy.

Khấu Trọng đổ vật vào lòng nàng, còn phát ra tiếng ngáy khò khò.

Đến giờ Tống Ngọc Trsi mới biết mình đã trúng phải kế của gian nhân.

Chương 201: Hội sư Trung Nguyên

Tống Kim Cương dẫn Khấu Trọng vào trong, cười cười nói: “Khấu huynh chịu đến đã là tin tại hạ, những chuyện khác cần gì phải giải thích nữa?”.

Khấu Trọng ngồi xuống đón lấy chung trà thơm do thủ hạ của Tống Kim Cương, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, cơ hồ như có điều gì suy nghĩ, lẩm bẩm nói: “Tạnh mưa rồi!”.

Tống Kim Cương dựa lưng vào thành ghế, dõi mắt nhìn ra ngoài theo gã, gật đầu nói: “Trước đây ở Lạc Dương chỉ có mùa hạ mới gặp mưa lớn thế như vậy, lần này là đến sớm đó!”.

Khấu Trọng đặt ly trà xuống chiếc kỷ nhỏ đặt giữa hai người, như vừa tỉnh dậy sau cơn mộng mị, quay sang nhìn Tống Kim Cương nói: “Tống huynh rốt cuộc muốn hợp tác với tại hạ về mặt nào?”.

Tống Kim Cương thong thả nói: “Ta muốn Khấu huynh đi cứu Lý Tử Thông?”. Nói dứt lời y mới quay sang nhìn phản ứng của đối phương.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Không phải Tống huynh muốn ta đi hành thích Đỗ Phục Uy đấy chứ?”.

Lòng gã thầm nhủ nếu đáp án của Tống Kim Cương là “phải” thì gã chỉ đành nhất quyết cự tuyệt mà thôi. Nếu thật sự gã muốn giết Đỗ Phục Uy thì nhất định phải dùng minh đao minh thương trước thiên quân vạn mã, chứ không phải dùng thủ đoạn ám sát. Đối với Đỗ

Phục Uy, gã chẳng hề có chút ác cảm, ngược lại còn có chút ngưỡng mộ và kính phục của nhi tử với phụ thân.

Tống Kim Cương ung dung cười nói: “Đây chỉ là hạ sách, hơn nữa lại rất khó làm. Tại hạ chỉ muốn Khấu huynh giúp Lý thủ vững Giang Đô, đồng thời tấn công Cảnh Lăng, ép Đỗ Phục Uy phải lui binh, vậy thì Trầm Pháp Hưng sẽ không thể làm gì được. Cùng lúc đó, Tiêu Tiễn sẽ vượt Trường Giang, khiến Đỗ Phục Uy không dám vọng động”.

Khấu Trọng giờ mới hiểu tại sao Vân Ngọc Chân lại giúp Tống Kim Cương liên lạc với gã.

Tống Kim Cương quả đúng là nhân vật hùng tài đại lược, cùng với âm mưu công kích Lý Phiệt,y cũng không hề bỏ qua tình hình quân sự trong thiên hạ. Giả như Lý Mật và Vương Thế Sung lưỡng bại câu thương, Đỗ Phục Uy bắc tiến thất bại, còn Tống Kim Cương lại có thể công hạ Thái Nguyên, vậy thì thế lực của Lưu Vũ Châu sẽ dễ dàng vươn đến khu vực Nam Bắc Hoàng Hà, trở thành bá chủ lớn nhất.

Khấu Trọng chau mày: “Nhưng chuyện này có lợi gì cho ta chứ?”.

Tống Kim Cương nói: “Chỉ có giữ được Lý Tử Thông, Đỗ Phục Uy mới bị kềm chế, không dám tấn công Phi Mã Mục Trường và hai thành lớn được họ Lý bảo hộ, lúc đó chỉ cần Khấu huynh công hạ Cảnh Lăng và Tương Dương, chúng ta sẽ có thể hội sư ở Lạc Dương, đến lúc ấy là địch hay bạn, hoặc giả bình phân thiên hạ, hình thành nên thế lưỡng triều, thì sẽ bàn tính sau”.

Khấu Trọng phì cười nói: “Là địch là bạn sẽ bàn tính sau, đây là lần đầu tiểu đệ được nghe luận điểm này. Hơn nữa có vẻ như Tống huynh đã quá coi trọng tiểu đệ rồi! Thêm vào đó, vị tất Lý Tử Thông

đã chịu nghe lời ta chứ!”.

Tống Kim Cương thản nhiên: “Ngay cả lão hồ ly như Vương Thế Sung mà Khấu huynh còn thuyết phục được, một Lý Tử Thông nhỏ bé thì đâu khó khăn gì chứ. Huống hồ bản chủ nhân và Lý Tử Thông xưa nay quan hệ rất tốt, huynh lại có kỷ lục dùng tàn quân cầm cự Cảnh Lăng trước đại binh của Đỗ Phục Uy trong mười ngày, còn Lý Tử Thông thì nay đang rơi vào tuyệt cảnh, đâu đến lượt y suy xét”.

Khấu Trọng cười khổ: “Tống huynh có thể là thuyết khách giỏi nhất kế tục Tô Tần Trương Nghi đó. Có điều chuyện này ta cần phải thương lượng với huynh đệ trước mới được, Tống huynh có thể đợi thêm mấy ngày nữa ko?”.

Tống Kim Cương nói: “Hiện giờ ta phải lập tức rời khỏi đây, nhưng sẽ để lại người liên lạc, chỉ cần Khấu huynh gật đầu, thì sẽ có người sắp xếp mọi chuyện ổn thoả”.

Khấu Trọng và y bàn bạc cách liên lạc, rồi lại nói chuyện về tình hình Giang Đô một lúc lâu, sau đó mới đứng dậy cáo từ.

o0o

Trong một căn tiểu lâu xinh xắn bên kênh Thông Tế trong phương Nghi Phượng ở Tây Thành, Từ Tử Lăng ngồi một mình trong căn tiểu sảnh, đợi chờ Khấu Trọng. Đây là sào huyệt bí mật của Vương Thế Sung cung cấp cho bọn gã, dùng để tránh tai mắt của người khác.

Lúc này Khấu Trọng đã đến, chán nản ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh gã, chẳng nói tiếng nào, khác hẳn với vẻ thao thao bất tuyệt mọi khi.

Từ Tử Lăng chậm rãi hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Khấu Trọng tinh thần sa sút: “Ta và Ngọc Trí đã chính thức chia tay rồi, không còn cơ hội để cứu vãn nữa”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Tại sao lại thành như vậy? Với ba tấc lưỡi của Trọng thiếu gia ngươi, đen cũng thành trắng, hươu cũng thành ngựa, có gì mà không thể vãn hồi chứ?”.

Khấu Trọng thở dài: “Còn nói là huynh đệ nữa, bây giờ ta thảm như vậy mà ngươi còn trêu chọc hả? Ôi! Vấn đề là đến giờ ta ta mới thực sự cảm thấy yêu nàng, vì vậy cái lưỡi này cũng chẳng còn đất dụng võ”.

Từ Tử Lăng càng ngạc nhiên hơn: “Không phải ngươi đang nói đùa đấy chứ?”.

Khấu Trọng thất thanh thốt: “Nói đùa?”. Kế đó lại nở một nụ cười buồn bã, cúi đầu nhìn chăm chăm xuống đôi giày mới mua: “Ta đã hứa sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt nàng nữa, phiền não đến độ đi cả chân trần ra trời mưa gió. Lúc đó cả người trống rỗng vô lực, hô hấp khó khăn, trước mắt như mờ đi, đầu như bị cây búa lớn của thợ rèn đập vào, không ngừng ong ong, càng lúc càng mạnh, suýt chút nữa là tẩu hoả nhập ma”.

Từ Tử Lăng nhìn trợn mắt há miệng nhìn gã hồi lâu: “Ngươi quên Lý Tú Ninh rồi hả?”.

Khấu Trọng buồn bã nói: “Sáng sớm nay khi ta thức dậy, thật sự đã quên mất nàng ta, trong lòng chỉ còn có mình Tống Ngọc Trí. Ôi! Lần này xem ra còn thảm hơn lần trước, cả người như bị dìm trong nước biển sâu, khó chịu vô cùng!”.

Từ Tử Lăng nói: “Để ta đi gặp tam tiểu thư nói chuyện nhé?”.

Khấu Trọng quả quyết nói: “Vạn lần không nên, nếu là huynh đệ của ta thì hãy để nó qua đi.Khấu Trọng này muốn tranh thiên hạ, cần gì phải dựa vào thứ hôn nhân chính trị đó chứ? Hừ, mong rằng không có ta Ngọc Trí vẫn được hạnh phúc”.

Từ Tử Lăng cười gượng: “Đừng tưởng rằng không có ngươi thì nàng không thể hạnh phúc, như vậy cũng tốt, nếu không chúng ta làm sao xứng đáng với Tống Sư Đạo”.

Khấu Trọng tức giận nói: “Ngươi vẫn không tin ta thật lòng với Ngọc Trí hay sao?”.

Từ Tử Lăng đưa tay nắm lấy bờ vai gã, lắc mạnh hai cái, thở dài nói: “Ngươi có thể quên được Lý Tú Ninh, tự nhiên cũng sẽ quên được Tống Ngọc Trí, để lại chút tinh thần làm việc khác đi”.

Khấu Trọng im lặng hồi lâu, cảm nhận được sự an ủi và quan tâm của Từ Tử Lăng với mình, gật đầu nói: “Ta đang có chuyện muốn thương lượng với ngươi đây”.

o0o

Từ Tử Lăng nghe xong trầm giọng nói: “Tiêu Tiễn cuối cùng cũng muốn Bắc thượng rồi!”.

Khấu Trọng cũng giật mình nói: “Có lý! Hơn nữa đây là kế một đá ném chết ba con chim, Tiêu Tiễn và Hương Ngọc Sơn quả không hổ là hai kẻ quỷ quyệt!”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Cũng may mà bọn chúng nghĩ ra được. Có thể thấy kẻ mà Lưu Vũ Châu muốn hội sư không phải tên tiểu tử không có tư cách nhà ngươi, mà là Tiêu Tiễn. Khi bọn chúng hội sư ở quan

ngoại, thì có thể vây hãm Lạc Dương, rồi công hạ Quan Trung, hai tên lão tiểu tử một tên xưng hùng phía Bắc, một tên xưng bá phía Nam, chỉ có như vậy, mới có cơ hội chia đôi thiên hạ".

Khấu Trọng sớm đã nghĩ đến vấn đề này.

Nếu biết rằng hiện giờ Khấu Trọng không binh không tướng, Phi Mã Mục Trường càng không phải thuộc hạ của gã, hạng bá chủ hùng bá một phương lại có người Đột Quyết hậu thuẫn như Lưu Vũ Châu làm sao coi trọng gã như vậy được, trong mắt y, Khấu Trọng chỉ bất quá là một con cờ rất có tác dụng mà thôi. Bọn Tiêu Tiễn hiểu khá rõ về gã, vì vậy gian kế này nhất định là do Tiêu Tiễn và Hương Ngọc Sơn nghĩ ra. Nếu gã trúng kế, lại sử dụng sức ảnh hưởng của mình với Phi Mã Mục Trường và các cự bộ ở Cảnh Lăng toàn lực công hạ Cảnh Lăng, lúc ấy Tiêu Tiễn có thể thừa cơ tấn công Phi Mã Mục Trường và hai toà thành lớn phụ cận. Lợi hại nhất chính là cho dù bọn Thương Tú Tuần có biết rõ quân Ba Lăng vượt sông lên phía Bắc, cũng chỉ nghĩ rằng đó là một bộ phận của kế hoạch tấn công Cảnh Lăng, đến lúc đó họ sẽ trở thành một đạo cô quân không viện trợ, ngoại trừ đầu hàng ra thì không còn sự lựa chọn nào khác.

Khi ấy Tiêu Tiễn sẽ lấy được cả vùng rộng lớn bên bờ Bắc Trường Giang, còn Đỗ Phục Uy sẽ lún sâu vào vũng bùn Giang Đô, trừng mắt nhìn Tiêu Tiễn nuốt trọn lãnh thổ phía Tây của mình mà không làm gì được. Trong khi đó, Tiêu Tiễn sẽ xua quân đến Lạc Dương, hoàn thành giấc mộng đẹp hội sư với Lưu Vũ Châu.

Khấu Trọng nói: "Tiểu Lăng, ngươi bảo ta phải làm sao đây?".

Từ Tử Lăng gằn giọng nói: "Tố tỷ vẫn còn nằm trong tay Tiêu Tiễn nên chúng ta ném chuột ắt sợ vỡ bình, hơn nữa bất luận một hành động quân sự nào cũng phải xác định mục tiêu cẩn thận. Nhưng chúng ta không thể công nhiên trở mặt với Tiêu Tiễn, lại phải bảo tồn

cho Phi Mã Mục Trường, lại càng không được để lão gia đắc thế, có bao nhiêu mâu thuẫn và kềm chế cùng kết lại với nhau như vậy, ngươi nói xem ta nên bảo ngươi phải làm sao đây?”.

Song mục Khấu Trọng sáng rực lên: “Thượng binh dùng mưu, chỉ cần chúng ta giữ được Giang Đô, lại không làm lão gia tổn thương nguyên khí, còn Thương mỹ nhân thì giả bộ tấn công Cảnh Lăng, nhưng lại ngầm đối phó Tiêu Tiễn, như vậy có thể giải quyết được nguy cơ trước mắt”.

Kế đó gã lại cười khổ nói: “Nhưng có cách gì giữ được Giang Đô mà không khiến lão gia tổn thương thật sự chứ, đây là một chuyện căn bản không thể làm được”.

Từ Tử Lăng nói: “Thế nào cũng có cách, nhưng phải đến Giang Đô nắm vững tình thế rồi mơi tuỳ cơ ứng biến được, hiện giờ hãy nghĩ sự tình tối nay trước đã”.

Khấu Trọng trầm mặc không nói gì, rồi ngẩng lên nhìn gương mặt sẹo của Từ Tử Lăng, cười cười nói: “Xe ngựa đã đợi từ lâu, xin hỏi tướng quân mặt sẹo đã có thể khởi trình chưa ạ?”.

o0o

Lúc Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng bọn Vương Thế Sung đến cổng ngoài Vinh phủ, cũng không khỏi bị cảnh tượng nhiệt náo nơi đây làm cho giật mình.

Phủ đệ của đệ nhất phú hào Lạc Dương Vinh Phụng Tường xây trên một ngọn đồi nhỏ phía Đông Bắc thành, diện tích rất rộng, quy mô rất lớn, thoạt nhìn chỉ thấy phòng ốc san sát như bàn cờ, rất có khí thế.

Trên khoảng đất rộng phía trước cửa vào, có một cây cột lớn kết hoa

chăng đèn, huy hoàng rực rỡ, chiếu sáng cả một vùng.

Xe ngựa của tân khách ùn ùn đổ về như nước chảy, bốn phía là các thị nữ xinh đẹp mặc áo gấm thêu hoa tươi cười tiếp khách trong tiếng pháo nổ giòn, không khí còn hơn cả ngày tết. Trong phủ nơi nơi chăng đèn kết hoa, tỳ nữ bộc nhân đi đi lại lại như mắc cửi.

Đội quân của Vương Thế Sung là có thanh thế nhất, gần trăm vệ sĩ được tinh tuyển từ gắt gao, bảo vệ tám chiếc xe ngựa, từ từ tiến vào Vinh phủ.

Từ Tử Lăng, Khấu Trọng và Âu Dương Hi Di ngồi chung một xe,, vị cao thủ nguyên lão này thấy hai gã hiếu kỳ ngó ra ngoài quan sát, bèn mỉm cười nói: “Thời thiếu niên lão phu cũng thích nhiệt náo giống như các ngươi vậy, hiện giờ thì cứ thấy chỗ nào nhiệt náo là chỉ muốn tránh đi cho mau”.

Từ Tử Lăng đã thay mặt nạ khác, biến thành một hán tử tướng mạo tầm thường, hoàn toàn chẳng có điểm gì khiến người ta chú ý, lúc này chợt động tâm hỏi: “Tiền bối có biết một người tên gọi Bá Đao Nhạc Sơn không?”.

Khấu Trọng tò mò hỏi: “Cái tên này thật bá đạo, ngươi gặp y ở đâu vậy?”.

Để đảm bảo bí mật nên ngoại trừ Vương Thế Sung thì Âu Dương Hi Di là người duy nhất biết thân phậncủa Từ Tử Lăng, nghe gã hỏi vậy liền thoáng lộ thần sắc khẩn trương: “Có phải Từ tiểu huynh đệ đã gặp họ Nhạc đó không?”.

Từ Tử Lăng nói: “Vãn bối chỉ nghe người khác nhắc đến tên của người này, vì vậy mới sinh lòng hiếu kỳ thôi”.

Âu Dương Hi Di thở phào nhẹ nhõm: “Thì ra là vậy, Nhạc Sơn là tà phái cao thủ hoành hành bá đạo trong thời của bọn ta, tâm lang thủ lạt, giết người như ngoé, hồi đó uy danh của y còn trên cả Chúc Ngọc Nghiên nữa. Nhưng sau khi bị Thiên Đao Tống Khuyết đánh bại, y đã tuyệt tích giang hồ. Khi ấy Tống Khuyết mới chỉ hai mươi mấy tuổi đầu, chính nhờ trận chiến này mà y có được danh hiệu thiên hạ đệ nhất đao”.

Nói tới đây thì xe ngựa đã dừng lại, Âu Dương Hi Di cơ hồ như cũng không muốn nhiều về người này, nên lập tức dục bọn gã xuống xe.

Khấu Trọng mới thò đầu ra ngoài đã cảm thấy hương thơm nức mũi, thì ra Thuý Nhi ở Mạn Thanh Viện đã bước tới sát cửa xe: “Hoan nghênh, hoan nghênh! Khấu công tử đạu giá quang lâm, thật là vinh hạnh cho Vinh phủ!”.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Hôm nay Mạn Thanh Viện không cần kinh doanh sao, tại sao Thuý Nhi lại đến đây đón khách cho Vinh lão bản vậy?”.

Thuý Nhi bước đến thân mật khoác vai gã, cười khúc khích nói: “Vinh lão bản đã có lệnh, nghỉ một ngày cũng không được sao? Huống hồ tất cả quý khách đều đã đến đây, các cô nương Mạn Thanh Viện của chúng tôi đành phải chuyển hết qua đây thôi! Một chuyện đơn giản như vậy, người thông minh như Khấu công tử chắc hẳn đoán ra đựoc rồi, còn cố ý hỏi nô gia làm gì nữa?”.

Khấu Trọng vừa hưởng thụ sự va chạm với bờ ngực xốp mềm của Thuý Nhi, vừa để ý quan sát động tĩnh xung quanh. Chỗ dừng xe hiển nhiên là đã được an bài từ trước, thế nên không hề có xe ngựa khác dừng đỗ. Bọn Vương Thế Sung lần lượt xuống xe, đích thân Vinh Phụng Tường bước đến chào hỏi.

Âu Dương Hi Di và Từ Tử Lăng xuống ngựa liền di chuyển đến cạnh Vương Thế Sung, cùng với những cao thủ khác, bao gồm cả nội gián Khả Phong đạo nhân phụ trách bảo vệ họ Vương.

Lang Phụng, Tống Mông Thu và Dương Công Khanh đều không tham gia thịnh hội này, hai người trước phụ trách việc tuần phòng và giám thị động tĩnh bên phía Dườn Động, còn Dương Công Khanh thì phải thống lãnh quân đội đóng tỏng Hoàng Thành.

Còn Đổng Thục Ni thì đã đến đây từ trưa.

Lúc này Vinh Phụng Tường và Vương Thế Sung đang chào hỏi lẫn nhau, Thuý Nhi ghé miệng sát tai Khấu Trọng trách cứ: “Công tử làm liên luỵ đến nô gia rất thảm, ngài thấy nên bồi thường thế nào đây?”.

Có một số khách nhân vô ý lại gần, đều bị cận vệ của Vương Thế Sung ngăn cản lại một cách khách khí và hữu lễ.

Khấu Trọng đang quan sát Khả phong, thấy y đang dịch dần về phía Từ Tử Lăng, hiển nhiên là muốn tìm kiếm lai lịch của kẻ lạ mặt xuất hiện một cách bất ngờ này, thuận miệng hỏi: “Ta đã làm chuyện gì hại đến Thuý Nhi vậy?”.

Thuý Nhi cơ hồ như muốn cắn vào tai gã, giận dỗi nói: “Đêm qua rõ ràng là nói muốn mời Thanh Cúc, Thanh Liên và Thanh Bình đến hầu ba vị mà, vậy mà các vị lại lén lút bỏ đi, làm người ta suýt chút nữa bị bọn họ làm cho phiền chết đó!”.

Giọng nói õn ẹo nũng nịu của Thuý Nhi, tiếng pháo, tiếng ồn ào xung quanh, ánh đèn rực rỡ chói mắt, Vương Thế Sung và Vinh Phụng Tường tay bắt mặt mừng, Khả Phong thăm dò Từ Tử Lăng, thái độ như đại địch lâm đầu của bọn cận vệ nhắc nhở gã thích khách sắp xuất hiện, tất cả những sự việc đang diễn ra giống như những dòng

suối nhỏ chảy vào đầu gã, biến thành một dòng sông lớn, khiến gã có cảm giác cực kỳ quái dị. Đó giống như một giấc mộng không bao giờ tỉnh lại, đỉnh điểm của sự ồn ào ngược lại khiến người ta chỉ nhìn thấy động tác mà không nghe thấy âm thanh. Hơn nữa không hiểu có phải do mong đợi đã lâu hay không, mà tất cả những thứ trước mắt gã như đều đã xảy ra hết cả rồi vậy.

Tất cả trở nên chậm hơn, từ tốn hơn, khi gã thấy Khả Phong lại gần Từ Tử Lăng, dùng khẩu khí từ hoà trưởng giả của y để lên tiếng, dường như gã có thể cảm nhận được từng cử động nhỏ của cơ thịt hai người khi đối đáp.

Kế đó là Âu Dương Hi Di đến giải vây cho Từ Tử Lăng, rồi Vương Thế Sung và Vinh Phụng Tường cùng đám thị vệ tì bộc và coa thủ bảo vệ sánh vai bước vào cửa lớn, tân khách lũ lượt vào theo.

Thanh âm của Thuý Nhi như từ một nơi xa rất xa vọng về, luẩn quẩn bên tai gã: “Ngài nói đi! Làm sao bồi thường cho người ta đây!”.

Mỹ nữ Quy Tử Linh Lung Kiều bước qua trừng mắt lên nhìn, gã cảm nhận được trong đôi mắt ấy ẩn hàm vẻ trách móc và giận giữ.

Khấu Trọng đột nhiên giật mình sực tỉnh, đáp qua loa: “Hai ngày nữa tiểu đệ rảnh rỗi sẽ đến Mạn Thanh Viện bồi thường cho các vị”.

Trong lòng thì cảm thấy rung động vô cùng.

Trải qua nhiều ngày liên tiếp ác đấu và rèn luyện, cuối cùng gã đã có được đột phá trên con đường võ đạo, bước chân lên một cảnh giới hoàn toàn mới. Kế đó, gã liền lách mình thoát khỏi tấm thân nóng bừng như lửa của Thuý Nhi, theo sau Vương Huyền Ứng và Vương Huyền Nộ, đi vào đại sảnh ồn ào náo nhiệt.

o0o

Vinh Phụng Tường quả không hổ danh phú hào đệ nhất Lạc Dương, chỉ riêng toà đại sảnh chính đã thể hiện hết sự sa hoa đến tột cùng rồi.

Sảnh trước không chỉ có diện tích lớn, không gian cao, trang trí bày bố hoa lệ, khí thế có thể so vì với hoàng cung nội điện. Sáu cây cột trạm rồng trổ phụng dựng thẳng đứng lên tận trần nhà, trên trần hoa văn tinh mỹ, ở giữa là một bức hoạ nhị long tranh châu lớn. Gia cụ, đồ treo trên tường, tất cả đều rất đẹp đẽ sang trọng.

Trong sảnh đã bày ra gần hai chục bàn tiệc, quy tụ gần trăm tân khách vậy mà vẫn không hề có cảm giác chật chội bí bức. Trong gần trăm cận vệ đi theo Vương Thế Sung, chỉ có tám người vào trong sảnh đường, còn lại đều lưu lại ngoài cửa. Cho dù là vậy, thêm vào các cao thủ khác, đám người của Vương Thế Sung vẫn là nhóm khách nhân có thanh thế hùng hậu nhất.

Một người là kẻ nắm quyền lực ở Lạc Dương, một người là đệ nhất phú hào, cũng là thọ tinh của buổi hôm nay, thế nên đi đến đâu là tiếng chúc mừng vang lên không ngớt tới đó.

Dưới sự dẫn đầu của Vinh Phụng Tường và Vương Thế Sung, cả đoàn người đi thẳng qua hành lang, đến đại sảnh phía trong, nơi dùng để tiếp những khách quý.

Không gian rộng rãi như sảnh trước, nhưng nơi này chỉ kê mười bàn tiệc, trong đó bốn bàn ở giữa, sáu bàn đặt hai bên, biểu hiện rõ vị trí tôn quý của những khách nhân ngồi ở bốn bàn này.

Những khách nhân được tiếp trong hậu đường này nếu không phải nhân vật có máu mặt chốn Lạc Dương, thì cũng là khách nhân từ nơi

khác đến có thân phận cao quý như Lý Thế Dân, Đột Lợi, người không đủ cân lượng thì chỉ có thể dự yến ở sảnh đường bên ngoài mà thôi.

Khấu Trọng đảo mắt một vòng, đập vào mắt đầu tiên chính là Đổng Thục Ni ăn mặc rực rỡ như một con chim công đang cùng với một thiếu nữ khác cũng xinh đẹp không kém nói nói cười cười với bảy tám công tử quý phái.

Nữ nhân này đương nhiên chính là Vinh Giảo Giảo, người cùng tề danh Lạc Dương Song Diễm với Đổng Thục Ni. Vinh Giảo Giảo quả không hổ danh là tuyệt thế mỹ nữ, thiên sinh lệ chất mỹ mạo mê người, đôi mắt long lanh như hai hạt minh châu, cơ hồ như có thể câu hồn nhiếp phách bất cứ nam nhân nào, thêm vào vẻ ngượng ngùng xấu hổ, cử chỉ mềm mại linh hoạt, lại càng khiến đám công tử vây quanh phải mê hồn tán phách.

Đổng Thục Ni chỉ liếc nhìn bọn Vương Thế Sung một cái, rồi bĩu môi lên tỏ vẻ khinh thường không thèm để ý, có lẽ là do Khấu Trọng nên ngay cả Vương Thế Sung nàng cũng chẳng thèm chào hỏi lấy một câu.

Ngược lại với nàng, Vinh Giảo Giảo lại đảo mắt nhìn Khấu Trọng mấy lượt, mỉm cười cúi đầu, khiến Khấu Trọng cũng cảm thấy tim mình như đập nhanh hơn mấy nhịp.

Chỗ cạnh cửa vào có một đội mười tám nữ kỹ, người nào cũng vấn tóc cao, áo bó chẽn, quàng khăn, đứng thành ba hàng diễn tấu.

Một nhạc khúc chào mừng vang lên.

Giữa những bàn tiệc đã có hơn chục người đang đứng, trong đó có Đột Lợi, Lý Thế Dân, Vương Bạc, Phục Khiên và thủ hạ thân tín.

Tống Lỗ cũng đã tới, đang đứng nói chuyện với Vương Bạc và bảy tám người khác. Có điều không thấy Tống Ngọc Trí đâu, không biết có phải vì muốn tránh mặt Khấu Trọng nên cố ý không đến dự yến hay không.

Sau khi vào hậu đường, đám cận vệ liền tách sang một bên, chỉ có Âu Dương Hi Di, Khả Phong, Trần Trường Lâm và Từ Tử Lăng đi theo Vương Thế Sung cùng Vinh Phụng Tường đi chào hỏi những tân khách khác.

Không biết hữu ý hay vô tâm, lúc Khấu Trọng nhìn theo hai huynh đệ Vương Huyền Ứng đi đến chỗ Đổng Thục Ni, Vinh Giảo Giảo tham gia nhiệt náo, bên cạnh chỉ còn lại một mình Linh Lung Kiều.

Linh Lung Kiều chăm chú nhìn Từ Tử Lăng, trầm giọng thắc mắc: “Người này là cao thủ nhất đẳng, không biết Hi công mời y ở đâu? Tại sao trước đây hoàn toàn không có ai nhắc đến y vậy?”.

Khấu Trọng áp sát lại gần nàng, cúi đầu ghé miệng sát chiếc tai nhỏ, thì thầm: “Hắn chính là huynh đệ Từ Tử Lăng của ta, đây là một quân cờ rất lợi hại, đợi lát nữa cô nương sẽ hiểu thôi”.

Có lẽ là vì Khấu Trọng thẳng thắn không giấu diếm, lên Linh Lung Kiều không hề đẩy gã ra, ngược lại còn quay sang nhìn gã hỏi tiếp: “Chuyện quan trọng như vậy, tại sao lại giấu chúng ta?”.

Khấu Trọng vừa sát lại gần hơn, vừa nói: “Bởi vì chúng ta hoài nghi bên cạnh thượng thư đại nhân có gian tế, cô nương đã hiểu chưa?”.

Linh Lung Kiều thoáng run người, sắc mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc, cúi đầu khẽ nói: “Ngươi dám khẳng định ta không phải gian tế sao?”.

Khấu Trọng dịu dàng nói: “Đương nhiên la khẳng định, cô nương lan tâm huệ chất, sảng khoái hào hiệp, tuyệt đối không thể là hạng người bỉ ổi vô sỉ đó”.

Linh Lung Kiều thoáng đỏ mặt, lí nhí nói như muỗi kêu: “Ta bắt đầu hơi thích ngươi rồi đó! Nếu như ngươi có thể ít đi Mạn Thanh Viện hơn, thì ta đã có hảo cảm hơn với ngươi rồi!”.

Dứt lời liền lườm gã một cái sắc như dao, quay người đi về phía Vương Thế Sung.

Chương 202: Thọ yên vinh phú

Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng đứng tách ra xa, chỉ lưu ý biến hoá xung quanh Vương Thế Sung. Tuy gã không thể thay đổi chiều cao, song trên đầu đã cố ý quấn một chiếc khăn võ sĩ màu đỏ, bộ y phục trên người cũng làm gã co vẻ béo lên một chút, nên trừ phi là người đặc biệt chú ý, bằng không cũng khó mà nhìn ra sơ hở, huống hồ mọi người đều tưởng rằng gã đã rời khỏi thành từ hôm qua rồi.

Có điều phải đợi đến lúc Lý Thế Dân và Đạt Lợi qua chào Vương Thế Sung, Từ Tử Lăng mới cảm thấy yên tâm hẳn, bởi vì cả Lý Tịnh đứng bên cạnh Lý Thế Dân cũng chỉ liếc nhìn qua chứ không hề để ý đến gã. Gã không chú ý bọn họ nói gì, lại càng không lo lắng Trầm Lạc Nhạn sẽ phát động tấn công trong lúc này. Lang Phụng phụ trách tuần phòng ở tất cả các con đường đi tới Vinh phủ, nếu địch nhân có hành động gì, sẽ lập tức gặp phải đòn phủ đầu nặng nề.

Do có tin tức của Khả Phong cung cấp, Trầm Lạc Nhạn nhất định sẽ tương kế tựu kế, đợi lúc Vương Thế Sung trở về Hoàng Thành mới ra tay hành thích, vì vậy yến tiệc này lại trở thành nơi an toàn nhất.

Nói năng khách khí được mấy câu, những bá chủ và phú hào nắm giữ sinh tử và hạnh phúc của vạn dân này liền chuyến snag vấn đề tiền bạc và hàng hoá, có thể thấy đây thực sự là vấn đề quan trọng ảnh hưởng đến thiên hạ dân sinh.

Chỉ nghe có người nói: “Hiện giờ người người nhà nhà đúc tiền lậu để thay thế tiền Ngũ Thù của triều trước, nhưng chất lượng tiền mới rất tệ, nên đã dần dần hình thành thói quen dùng gạo, vải để đánh giá giá trị của vật phẩm, thật khiến người ta phải thúc thủ vô sách”.

Vương Thế Sung nói: “Nếu là tiền từ các lò đúc của quan phủ thì phẩm chất tuyệt đối không có vấn đề, vấn đề là nằm ở các lò đúc tiền lậu trong dân gian, tiền từ các lò này đúc ra ngay cả chữ bên trên cũng không rõ ràng, hầu như chỉ thấy một vêt mờ mờ”.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đứng bên cạnh Lý Thế Dân thở dài: “Lò đúc tiền của quan phủ cũng có vấn đề, từ đời Hán đến nay, việc khai thác các khoáng sản như kim ngân đồng thiếc chì đều thuộc quan doanh. Nhưng triều trước để bảo đảm việc có đủ tiền để lưu thông, đồng thời lại muốn giữ chất lượng, thế nên phải dùng một lượng quặng rất lớn. Dương Quảng đã từng mở hai mươi mỏ vàng trong mười hai huyện ở Vũ Lăng, dân dịch sáu mươi vạn người, tử thương vô số, vậy mà chỉ lấy được năm mươi lượng hoàng kim, phế địa trăm dặm. Quan viên đốc thúc khoáng sản trở thành ác tặc tàn hại lê dân, chưa thấy lợi đâu đã thấy hại trước mắt rồi”.

Từ Tử Lăng nghe mà chỉ biết chau mày, gã có thể khẳng định Khấu Trọng chưa từng nghĩ đến những chuyện này, chỉ có những người đã quản chính trị dân trong thời gian dài như Vương Thế Sung, Lý Thế Dân mới ý thức được tầm quan trọng của vấn đề này. Trưởng Tôn Vô Kỵ quả không hổ danh trí giả, một lời nói ra khiến người tỉnh ngộ.

Cùng lúc gã cũng lưu ý thấy Đột Lợi lắng nghe rất chú tâm, một tia sáng loé qua trong đầu, gã lập tức hiểu ra tại sao người Đột Quyết lại phải thông qua những người Trung Nguyên chịu khống chế để tiến hành xâm lược, bởi vì trị vì cả một vùng đât rộng lớn như Trung Nguyên, không phải là chuyện mà một dân tộc lấy du mục làm gốc có thể làm được. Vì thế người Đột Quyết chỉ cần đoạt lấy tài vật, mỹ nữ của Trung Nguyên, nên mới tích cực hỗ trợ những đạo nghĩa quân cùng nổi loạn như vậy.

Lý Thế Dân xen miệng vào nói: “Hiện giờ những thứ gọi là tiền mới đều là tiền Ngũ Thù của tiền triều đúc lại, còn những thứ tiền kém chất lượng của dân gian, thì cũng là tiền Ngũ Thù nung chảy có pha thêm các tạp vật, một văn tiền có thể hoá thành mấy văn tiền,ai nấy thấy lợi cũng làm, vì tế không thể nào cấm được một cách triệt để. Phương pháp giải quyết duy nhất, chính là thiên hạ trùng quy nhất thống, nhờ sức mạnh của triều đình trung ương, tiêu diệt tệ nạn này. Còn thiên hạ, e rằng không ai làm gì được”.

Từ Tử Lăng cũng phải thầm bội phục, nếu Khấu Trọng không phải huynh đệ của gã, mà để cho gã chọn một người, chỉ sợ gã cũng sẽ chọn Lý Thế Dân làm quân chủ tương lai của vạn dân Trung Nguyên.

Cách nghĩ này khiến gã cảm thấy rất khó chịu.

Bất luận Lý Thế Dân thắng hay Khấu Trọng thắng, người kia cũng chỉ có một vận mệnh duy nhất, đó chính là cái chết. Chuyện này phải kết thúc thế nào đây?.

o0o

Khấu Trọng còn định trêu cợt mỹ nữ Quy Tử xưa nay luôn lạnh lùng với gã như một tảng băng này thì nàng đã nhanh nhẹn tránh đi. Phục Khiên, Hình Mạc Phi và hai mỹ nữ Thổ Lỗ Hồn cũng vừa hay bước đế bên gã, không biết có phải vì không muốn gặp bọn họ mà Linh Lung Kiều đã né đi hay không. Sau khi Phục Khiên giới thiệu, gã đã biết được phương danh của hai mỹ nữ này, người cao hơn tên Thảo An, người còn lại là Hoa Na, cả hai đều chan chứa vẻ phong tình của nữ nhân dị quốc, đồng thời lại có sự bạo dạn và hoang dã mà nữ nhân Trung Nguyên hiếm người có được. Ánh mắt của hai mỹ nữ này nhìn Khấu Trọng còn phóng túng vô kỵ hơn cả ánh mắt hắn nhìn bọn họ nữa.

Đặc biệt là Hoa Na, mái tóc dài đen óng ánh xoã xuống vai hết sức tự nhiên, bồng bềnh như những làn sóng, đôi môi hồng phấn, cặp mắt sáng long lanh như ngọc, cùng với đôi gò má cao, hàng lông mày lá liễu, làn da trắng mịnh như tuyết, quả thực không hề thua kém gì những tuyệt thế mỹ nữ như Trầm Lạc Nhạn hay Tống Ngọc Trí.

Khấu Trọng không biết quan hệ của hai nữ nhân này và Phục Khiên thế nào, nên cũng không tiện trêu chọc, chỉ né tránh ánh mắt đầy khiêu khích của họ rồi mỉm cười hỏi họ Phục: “Đêm nay hình như không tiện động thủ lắm thì phải?”.

Phục Khiên đảo mắt một vòng khắp toàn trường, cuối cùng dừng lại ở chỗ Lý Thế Dân, Đột Lợi, Vương Thế Sung và Vinh Phụng Tường đang đứng, thuận miệng đáp: “Muốn động thủ thì ở đâu cũng có thể động thủ, Vinh lão bản chắc cũng không để bụng đâu. Có điều đây là lần đầu tiên ta tham gia yến hội của người Hán các vị, không muốn phá hoại không khí hoà bình náo nhiệt lúc này”.

Khấu Trọng cảm thấy trong mấy lời tuỳ tiện của y, cơ hồ như ám thị điều gì đó, liền mỉm cười nói: “Vì vậy nếu như ở trên lôi đài hoặc nơi chiến hoả liên miên, Vương tử mới đại triển sở trường, đúng không?”.

Phục Khiên cũng mỉm cười, nói lảng sang chuyện khác: “Người đứng bên cạnh Lý Thế Dân đang nhìn Khấu huynh là thần thánh phương nào vậy?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Người này tên Lý Tịnh, là phu quân của Hồng Phất Nữ”.

Phục Khiên gật đầu: “Người này đúng là phi phàm, chẳng trách lại lọt được vào mắt xanh của Hồng Phất Nữ. Ủa, tại sao nàng ta không đến nhỉ?”.

Hoa Na cười khúc khích: “Sao vương tử “khôn” hỏi trực “tiết” y ấy? Nô gia đoán y sắp lại đây rồi!”. Giọng nói của nàng không thuần, chữ ‘không” nói thành chữ “khôn”, chữ “tiếp” nói nhầm thành “tiết”, nhưng nghe rất vui tai.

Lý Tịnh quả nhiên chầm chậm cất bước lại gần bọn họ, bộ pháp bình ổn hữu lực, khí thế hùng hậu như thiên quân vạn mã.

Phục Khiên tán thưởng: “Người này có thể làm đại tướng”.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Vương tử chỉ nhìn thoáng qua mà đã biết sao? Vậy Lý Thế Dân thì thế nào?”.

Phục Khiên chậm rãi nói: “Ta giỏi nhất chính là xem tướng người. Y thấy bọn ta đang đàm luận về mình, ấy vậy mà không hề có vẻ bất an, ngược lại còn chủ động đến tham gia, hơn nữa từ bộ pháp thập phần tự tin hùng dũng của y, có thể thấy người này là bậc quả cảm dám làm dám chịu, tuyệt đối không phải hạng tầm thường”.

Hình Mạc Phi cũng gật đầu tán đồng: “Người Lý Thế Dân chịu trọng dụng, đâu thể nào là hạng thường được”.

Lúc này Lý Tịnh đã bước đến trước mặt năm người, thi lễ nói: “Lý Tịnh tham kiến Phục vương tử!”. Kế đó lại quay sang Khấu Trọng: “Có thể nói riêng với ta mấy câu không?”.

Phục Khiên cười lên ha hả: “Lý huynh có thể trả lời một câu hỏi của bản nhân trước được chăng?”.

Lý Tịnh nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén như đao của Phục Khiên, ung dung đáp: “Xin vương tử cứ hỏi!”.

Phục Khiên ngửa mặt cười một tràng dài, làm tất cả mọi người trong sảnh đều phải chú ý, rồi mới cao giọng hỏi: “Nếu quý chủ may mắn lấy được thiên hạ, không biết có hám công hám lợi như Dương Quảng mà khoe khoang thị uy, khuếch trương thế lực với Tây Vực chúng ta không?”.

Bao nhiêu tiếng ồn ào huyên náo trong sảnh lập tức tắt lịm, cả đám tỳ bộc đang chiêu đãi khách nhân cũng dừng lại không dám di động, cỉ còn lại tiếng nhạc dặt dìu, từ đây có thể thấy được sức ảnh hưởng của câu hỏi này thế nào.

Câu hỏi này vốn phải do Lý Thế Dân trả lời thì thoả đáng hơn cả, nhưng vấn đề là Lý Thế Dân không phải thái tử, nếu tranh trả lời, thì cũng đồng nghĩa với việc y tỏ rõ muốn tranh giành quyền thừa kế hoàng vị với huynh trưởng Lý Kiến Thành. Còn Lý Tịnh thì có đáp hay không cũng đều không thoả đáng như nhau, nếu như lời lẽ ấp úng vòng vo, sẽ chỉ khiến Phục Khiên khinh thường cả y lẫn Lý Thế Dân.

Chiêu này của Phục Khiên quả rất lợi hại.

Thế nhưng Lý Tịnh cũng chẳng phải hạng thường, ung dung cười cười đáp: “Bất luận là ai giành được thiên hạ cũng phải hiểu rõ sự khác biệt giữa Hán và Hồ chính là ở tập tục và phong thổ. Nhân giả chỉ sợ không đủ đức trạch, chứ không đi đố kỵ với những gì khác mình. Dùng đức trị nhân, có thể biến bốn phương thành một nhà, nghi kỵ đố kỵ nhiều, cốt nhục cũng thành cừu nhân. Không biết Phục vương tử có nghĩ như vậy không?”.

Những lời này vừa đánh vừa xoa, chúng nhân nghe xong đều phải thầm tán thưởng.

Phục Khiên lại cười lên ha hả, liên tiếp thốt ba tiếng: “Hảo! Hảo!

Hảo”, rồivui vẻ nói với Khấu Trọng và Lý Tịnh: “Hai vị cứ tự tiện!”.

o0o

Khấu Trọng và Lý Tịnh vòng qua các bàn tiệc, đi ra từ cửa hông đến một hành lang vắng.

Trận mưa lớn hồi sáng đã tạnh hẳn, nhưng thời tiết vẫn chưa tốt lên được bao nhiêu, trên trời tinh nguyệt vô quang, dưới lan can nơi hai người đang đứng là một hồ cá lớn có giả sơn bên trong. Bên hồ trồng rất nhiều hoa mẫu đơn, vì bị trận mưa lớn vùi dập nên cánh hoa rải khắp mặt hồ, dập dềnh dập dềnh.

Lý Tịnh trầm giọng nói: “Đêm qua Tiểu Lăng ra thành đi đâu vậy?”.

Khấu Trọng rất muốn châm chọc y, định hỏi xem có phải đã phái người giám thị bọn gã cả mười hai canh giờ không, nhưng lời ra đến miệng lại niệm tình huynh đệ năm xưa mà thu lại, cố nén bực dọc nói: “Hắn có việc gấp, phải đi kiếm một số bằng hữu”.

Lý Tịnh thở dài nói: “Ôi! Tại sao lại đến nước này chứ?”.

Khấu Trọng chăm chú nhìn những con cá đang tung tăng bơi trong hồ, nhạt giọng nói: “Nói hay lắm, tối qua suýt chút nữa thì ta bị hồng phất của đại tẩu tiễn xuống địa phủ rồi đấy!”.

Lý Tịnh giật mình quay sang nhìn gã: “Cái gì?”.

Khấu Trọng nhún vai: “Không có gì! Ta cũng không trách nàng ta, cái này gọi là yêu chồng thương con mà!”.

Lý Tịnh im lặng hồi lâu, rồi mới ngần ngừ hỏi: “Bao giờ thì hai đệ trở về phương Nam?”.

Khấu Trọng nở một nụ cười chua chát, chỉ cần nghĩ đến chuyện bất hạnh của Tố Tố, là gã lại cảm thấy tất cả thành tựu mình đã đạt được như tan thành bọt nước, không hề có gì đáng để khoe khoang, tự hào. Chỉ nghe gã ủ rũ nói: “Ngươi đừng để ý đến chuyện của Tố tỷ nữa được không? Hiện giờ ngay cả lực khí để trách móc ngươi bọn ta cũng không có nữa rồi!”.

Lý Tịnh biến sắc, lo lắng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tối nay đệ cứ có vẻ ủ rũ chán nản như vậy?”.

Khấu Trọng nghĩ lại chuyện cũ, chút nữa thì bật khóc, nghiến răng phất tay bỏ đi.

Lý Tịnh vươn tay chộp lấy vai gã, quát lớn: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Khấu Trọng nghẹn giọng nói: “Sai lầm lớn nhất của Tố tỷ chính là đã quen biết ba chúng ta, như vậy đã đủ chưa?”.

Dứt lời liền hất mạnh tay Lý Tịnh ra, loạng choạng đi vào trong sảnh.

o0o

Khấu Trọng vừa bước qua cửa thì gặp ngay một người đi thẳng tới, đối phương kéo gã sang một bên, hạ thấp giọng nói: “Ta đang tìm huyng đây!”.

Khấu Trọng lúc này không có tâm tình nói chuyện với người khác, chỉ bực mình đáp: “Hầu huynh có chuyện gì vậy?”.

Thì ra người này chính là Đa Tình Công Tử Hầu Bi Bạch.

Lý Tịnh đi phía sau thấy gã nói chuyện với người khác, liền thở dài một tiếng, ủ rũ bỏ đi.

Những tân khách khác đã bắt đầu nhập tiệc, chỉ còn lại Lý Thế Dân, Vương Thế Sung và mấy nhóm khác vẫn còn đang nói cười huyên thuyên.

Vinh Phụng Tường thì đang đứng với Phục Khiên, thần thái dường như rất hưng phấn.

Vân Ngọc Chân cũng đã tới và đang thì thầm to nhỏ gì đó với Tống Lỗ và Liễu Thanh. Ngoài ra còn có thêm mấy người khách mới là Bạch Thanh Nhi, Trịnh Thạch Như và Trịnh Thục Minh.

Đội nhạc tạm thời dừng lại, tiếng pháo, tiếng chúc rượu, tiếng cười đùa, tiếng thiếu niên nam nữ vui chơi nhảy múa không ngừng truyền lại từ sảnh trước và hậu viện, so ra thì không khí trong này có vẻ nghiêm túc hơn nhiều.

Hầu Bi Bạch kéo Khấu Trọng lại một góc khuất, thấp giọng nói: “Tử Lăng huynh đâu? Sao không thấy huynh ấy đến tham dự trường náo nhiệt này? Tối qua ta có gặp Phi Huyên, nàng nói chuyện Hoà Thị Bích đã được giải quyết rồi mà”.

Khấu Trọng nói: “Tiểu Lăng có việc nên không thể đến được, rốt cuộc là huynh có chuyện gì vậy?”.

Đôi mắt đầy mị lực của Hầu Bi Bạch liếc về phía bàn của Đổng Thục Ni và Vinh Giảo Giảo. Bàn tiệc đó là một trong bốn bàn được kê ở giữa, cũng đã gần đủ người, bao gồm cả hai huynh đệ Vương Huyền Ứng, Vương Huyền Nô, tất cả đều là người trẻ tuổi, ai nấy đều đang tranh nhau xum xoe lấy lòng hai nữ nhân, nhưng ánh mắt của Đổng Thục Ni và Vinh Giảo Giảo lại cứ liếc về phía Khấu Trọng và Hầu Bi

Bạch, rõ ràng là rất có hứng thú với hai người,

Hầu Hi Bạch nói: “Phong Hàn huynh và Tử Lăng huynh có nhắc đến chuyện tại hạ từng theo dấu yêu nữ Âm Quý Phái với huynh chưa?”.

Khấu Trọng giờ mới nhớ Từ Tử Lăng đã từng nhắc gã chuyện này, miễn cưỡng phấn chấn tinh thần, mỉm cười nói: “Kết quả thế nào? Rốt cuộc yêu nữ đó là ai?”.

Hầu Hi Bạch dịch người lại gần hơn một chút, nhỏ giọng thì thầm: “Chính là tuyệt thế mỹ nữ mặc áo vải hoa Vân Nam. Toàn trường chỉ có mình ả ta mặc loại y phục này, hiển nhiên là hạng thích được nổi bật”.

Khấu Trọng trước nay chưa từng lưu ý xem các nữ tử ăn mặc thế nào, chỉ dựa vào trực giácẩcm nhận nàng ta có đẹp hay không mà thôi, nên nghe y nói vậy thì cau mày nói: “Huynh là chuyên gia về các mỹ nhân, còn ta thì một khiếu chẳng thông, đừng nói kiểu thâm ảo như vậy được không?”.

Hầu Hi Bạch phì cười nói: “Ta không tiện chỉ ra ả, bởi vì tất cả nữ tử trẻ tuổi trong đại sảnh này đều đang nhìn đăm đăm vào chúng ta. Vải hoa Vân Nam là thứ vải dùng sáp trong qúa trình nhuộm, thuốc nhuộm thấm những kẽ nứt trên bề mặt sáp, tạo thành những hoa văn biến hoá vô cùng, lại rất tự nhiên, không hề có định thức nhất định, màu sắc cũng rất đặc biệt”.

Khấu Trọng giờ mới phát giác ra đó chính là y phcụ của Đổng Thục Ni, giật mình thốt: “Không phải huynh muốn nói ả điêu nữ mặc áo lam hồng sặc sỡ kia đấy chứ?”.

Hầu Hi Bạch mừng rỡ nói: “Khấu huynh quả là vừa nói đã hiểu, chính là nữ nhân này, tuyệt đối không thể sai được, ả ta là ai vậy?”.

Khấu Trọng hít vào một hơi nói: “Không ngờ không phải Vinh Giảo Giảo mà là ả, thật khiến người ta không thể nào tưởng tượng được, có điều khinh công của nữ tử này đích thực rất cao, chỉ là ta không biết ả cũng am hiểu võ công mà thôi”.

Hầu Hi Bạch lại hỏi: “Ả là ai?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Ả là cháu của Vương Thế Sung, nhưng có lẽ không phải là yêu nữ Âm Quý Phái”.

Trong lòng thầm nhớ đến một đoạn hương lửa mặn nồng với Đổng Thục Ni, chỗ cao minh nhất của nữ nhân này chính là tự nhận mình khinh công rất giỏi nhưng võ công lại tầm thường, còn bọn gã thì chưa từng hoài nghi lời nói của ả, bởi vì thực sự Đổng Thục Ni không có lý do để nói dối.

Hầu Hi Bạch ngạc nhiên: “Huynh dám khẳng định chứ?”.

Khấu Trọng nói: “Nếu ả thực sự là yêu nhân Âm Quý Phái, ta và Tiểu Lăng đã mất mạng mấy lần rồi! Làm sao đứng đây nói chuyện với huynh được nữa”.

Vinh Phụng Tường cười lớn ngắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, rồi ân cần mời các khách nhân còn đang đứng nhập tiệc.

Chương 203: Tiên đạo tranh hùng

Do thân phận hiện tại, nên Từ Tử Lăng chỉ có thể ngồi ở một trong ba chiếc bàn bên mé Đông đại sảnh, cũng may là không ngồi chung với Lý Tịnh, bằng không sẽ rất dễ lộ ra sơ hở.

Gã và Trần Trường Lâm ngồi ở hai bên Linh Lung Kiều, đối diện là Hình Mạc Phi và hai kiều nữ Thổ Lỗ Hồn có đôi mắt biết nói, những người khác đề là đệ tử hoặc thân tín của những khách nhân ngồi ở các bàn giữa sảnh.

Ngồi cùng bàn với Vinh Phụng Tường đương nhiên đều là nhân vật có phân lượng như Lý Thế Dân, Đột Lợi, Vương Bạc, Tống Lỗ, Liễu Thanh, Phục Khiên, Âu Dương Hi Di, Khả Phong và ba nhân vật có máu mặt khác ở Lạc Dương, nhưng không thấy phu nhân của Vinh Phụng Tường đâu.

Khấu Trọng được xếp ngồi cùng bàn với Hầu Hi Bạch và Vân Ngọc Chân, may mà giữa gã và Vân Ngọc Chân còn cách Trịnh Thạch Như, không tiện nói chuyện, bằng không nói không chừng gã cũng khó kìm nén được nộ hoả trong lòng mà trở mặt với nàng ngay trong bàn tiệc.

Bạch Thanh Nhi và Trịnh Thục Minh ngồi đối diện với gã, cừu nhân gặp mặt, đáng lẽ phải gườm gườm nhìn nhau mới đúng, nhưng lạ lùng là Trịnh Thục Minh dường như coi gã như không hề tồn tại vậy, chỉ chú tâm rủ rỉ trò chuyện với Bạch Thanh Nhi.

Sau khi mọi người đã ngồi xuống, Khấu Trọng mới phát giác bên

cạnh mình còn chỗ trống, liền thuận miệng hỏi ả nữ tỳ đứng sau thị hầu. Ả ta chỉ nói đây là sắp xếp của quản gia, những chuyện khác thì đều không biết, khiến cho gã cảm thấy càng khó hiểu.

Trịnh Thạch Như xã giao với gã một hai câu rồi quay sang bắt chuyện với Hầu Hi Bạch và Vân Ngọc Chân, không để ý đến gã nữa, còn Khấu Trọng thì cũng muốn được yên tĩnh, đảo mắt nhìn quanh bốn phía.

Vinh Phụng Tường đứng dậy, hân hoan nâng chung rượu lên cao giọng nói: “Hôm nay là ngày Vinh mỗ tròn ngũ thập, may mắn được các vị đại giá quang lâm, trong đó có không ít bằng hữu phải vượt ngàn dặm đường xa, khiến cho Vinh mỗ vô cùng vinh hạnh, xin được mượn chén rượu này để tỏ lòng cảm tạ!”.

Chúng nhân lần lượt đứng dậy hối lễ, không khí lập tức trở nên náo nhiệt, tiếng chúc tụng, tiếng ly rượu chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt.

Một hồi lâu sau mọi người mới trở lại vị trí của mình.

Vinh Phụng Tường nở một nụ cười thần bí: “Trước khi dùng thiện, Vinh mỗ muốn tặng các vị một niềm vui bất ngờ, xin mời Thượng Tú Phương tiểu thư!”.

Trong tiếng hoan hô của chúng nhân, nhạc đội bắt đầu tấu lên một khúc nhạc vui vẻ, không khí hoan lạc tràn ngập khắp gian sảnh đường. Hầu Hi Bạch hai mắt sáng rực lên, tập trung tinh thần đợi chờ vị đệ nhất danh kỹ này xuất trương hiến nghệ.

Thượng Tú Phương vừa mới xuất hiện, lập tức làm các mỹ nữ như Đổng Thục Ni, Vinh Giảo Giảo, Vân Ngọc Chân bị lu mờ đi đôi ba phần. Nếu luận về nhan sắc, mỗi người đều có vẻ đặc sắc riêng, khó

mà phân biệt được ai đẹp hơn ai, nhưng phong vận tư thái vô cùng đặc biệt của Thượng Tú Phương thì những nữ nhân khác không thể nào có được.

Có lẽ do nàng sở trường những tiểu khúc ai oán triền miên hơn, nên hôm nay khi hát những bài ca vui chúc thọ, tuy rằng vẫn rất xuất sắc, nhưng Khấu Tọng cứ cảm thấy không thể bằng được lần biểu diễn hôm qua ở thượng thư phủ.

Có điều kể từ khi nàng cất tiếng hát lên, cả đại sảnh dường như người nào người nấy đều như say như mê, chỉ có Khấu Trọng và Từ Tử Lăng là hai ngoại lệ. Tâm tình hiện giờ của hai gã đều không thích hợp để nghe những hoan lạc khúc thế này.

Từ Tử Lăng thừa cơ quan sát phản ứng của những người ngồi ở bốn chiếc bàn kê giữa sảnh, thần tình tập trung nhất là Hầu Hi Bạch, y có vẻ như muốn nhảy lên cùng ca múa với Thượng Tú Phương vậy. Lý Thế Dân và Phục Khiên tuy cũng chăm chú lắng nghe, nhưng vẫn giữ được thàn thái bình tĩnh. Những người khác có biểu hiện khác nhau, nhưng không ai là không động dung trước tiếng hát như người trời và những động tác uyển chuyển mê hồn của Thượng Tú Phương, đặc biệt là Đột Lợi, song mục sáng rực lên như điện, cơ hồ đang hận không thể nhảy đến nuốt sống vị tài tử này vậy.

Đôi mắt sắc như dao có thể câu hồn nhiếp phách người ta của Thượng Tú Phương, phối hợp với những chuyển động mềm mại của thân hình, không ngưng quét qua các bàn tiệc, làm cho đám nam nhân trẻ tuổi thần hồn điên đảo. Khúc nhạc vừa dứt, tiếng vỗ tay lập tức vang lên như sấm động.

Dư âm của điệu khúc vẫn còn văng vẳng chưa dứt thì Vinh Phụng Tường đã đích thân rời chỗ ngồi đến đón chào Thượng Tú Phương, rồi đưa nàng đến chỗ trống cạnh Khấu Trọng, nháy mắt đầy ám muội

với gã: “Khấu huynh đệ giúp lão phu chiêu đãi Thượng tiểu thư nhé!”.

Họ Vinh vừa nói vậy, chúng nhân liền biết ngay việc Thượng Tú Phương ngồi cạnh Khấu Trọng không phải là một sự sắp xếp tuỳ tiện.

Sau khi giới thiệu mọi người với nhau, đợi Thượng Tú Phương ngồi xuống, Vinh Phụng Tường mới trở về bàn tiệc. Trịnh Thạch Như còn chưa kịp ngồi yên thì đã mở miệng không ngớt tán thưởng tuyệt nghệ của Thượng Tú Phương, cơ hồ như chẳng hề coi Khấu Trọng vào đâu cả vậy.

Hầu Hi Bạch tuy vẫn mỉm cười nhìn đăm đăm vào Thượng Tú Phương, nhưng thần thái vẫn nhàn nhã tiêu sái, phong độ hơn người.

Bàn tiệc này không biết có phải được cố ý sắp xếp hay không, mà quá nửa đều là nữ khách, chỉ có Khấu Trọng, Trịnh Thạch Như, Hầu Hi Bạch và hai công tử quyền quý Lạc Dương là nam nhân.

Các món ăn không ngừng được đưa lên, trước đó, cũng có không ít người từ ngoài tiền sảnh đi vào kính rượu, không khí của yến tiệc càng thêm nhiệt náo.

Tửu lượng của Vinh Phụng Tường cực cao, người nào đến cũng không chối từ, chỉ thỉnh thoảng nhờ người ngồi cùng bàn uống thay, người uống thay nhiều nhất đương nhiên chính là người ngồi bên cạnh y, Vương Thế Sung.

Từ Tử Lăng quan sát hết thảy mọi sự việc diễn ra trong sảnh đường, thầm nhủ không biết Vinh Phụng Tường hữu ý hay vô tâm, mà như đang chuốc say Vương Thế Sung vậy, có điều công lực họ Vương rất thâm hậu, lại là kẻ lão luyện giang hồ, chắc cũng tự biết cân nhắc.

Gã đang suy nghĩ thì Linh Lung Kiều chợt thì thầm bên tai: “Vừa rồi tại sao ngươi không hề chú tâm xem Thượng Tú Phương biểu diễn vậy? Là tại nàng ta hát không hay hay là không thích nhạc khúc?”.

Từ Tử Lăn gthoáng ngẩn người, giờ mới biết nàng luôn lưu tâm quan sát mình, hơi lúng túng nói: “Chỉ là tại hạ thích nghe những điệu khúc u oán hơn mà thôi”. Nói vậy, trong lòng gã lại nhớ đến tiếng tiêu tuyệt diệu của Thạch Thanh Tuyền.

Linh Lung Kiều lẩm bẩm nói: “Côn Luân Sơn Nam nguyệt dục tà, mục nhân hướng huyệt xuý hổ gia. Hổ gia là loại sáo của tộc Khương, thanh âm bi thiết nhất trong các loại nhạc cụ, có cơ hội công tử nên nghe thử”.

Phía bàn bên kia, Thượng Tú Phương cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói chuyện với Khấu Trọng, thấp giọng thì thầm: “Thiếp thân trú tại Mạn Thanh Viện, nếu ngày mai rảnh rỗi, có thể dến gặp mặt một lần được không? Ngày kia Tú Phương phải vào Quan Trung rồi”.

Khấu Trọng không ngờ nàng lại coi trọng mình đến vậy, khẽ gật đầu một cái, coi như đáp ứng. Sau đó gã phát giác cả Trịnh Thục Minh, Bạch Thanh Nhi lẫn Vân Ngọc Chân đều đang nhìn chăm chăm vào mình và Thượng Tú Phương, trong lòng chỉ mong ba nữ nhân kia vì tiếng ồn ào huyên náo trong sảnh ảnh hưởng mà không nghe được lời hẹn ước của Thượng Tú Phương với gã, chính bản thân gã cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác e sợ người khác biết đó.

ĐÚng lúc này, có người xướng lên: “Cấm vệ thống lĩnh tả võ hầu đại tướng quân Độc Cô Phong giá đáo!”.

Chúng nhân đều lấy làm ngạc nhiên.

-o0o-

Độc Cô Phong vận quan phục cung với bốn viên nội thị hiên ngang đi vào đại sảnh, cao giọng nói: “Độc Cô Phong phụng mệnh hoang thái chủ, đặc biệt đến đây chúc thọ Vinh lão bản, đồng thời thay hoang thái chủ ban tặng ngọc thụ”.

Y cơ hồ như không thèm để mắt đến Vương Thế Sung, chỉ nhìn thẳng vào một mình Vinh Phụng Tường.

Lúc này, những ngoại nhân như Lý Thế Dân, Đột Lợi đều lần lượt đứng tránh sang một bên, còn những thần tử của Dương Động, bao gồm cả Vinh Phụng Tường thì đều quỳ xuống nhận lễ vật mà họ Dương ân tứ. Chỉ có đám người Vương Thế Sung là không biết nên làm sao mới phải.

Trên danh nghĩa, Vương Thế Sung vẫn tờ Dương Động làm chủ, thậm chí dù y đem quân bức đến Hoàng Cung, cũng chỉ là lấy danh nghĩa bắt hai tên “gian thần” Nguyễn Văn Đôvà Lư Đạ, chứ cũng không dám công nhiên mưu phản.

Lúc này trận chiến với Lý Mật đang bước vào giai đoạn sinh tử tồn vong, giả như y công khai tỏ rõ lập trường thực sự của mình, tất sẽ danh bất chính ngôn bất thuận, nói không chừng sẽ mất đi một phần ủng hộ của quân dân Lạc Dương, chỉ có hại mà không có lợi. Nếu phế Dương Động, trước tiên phải có bộ thuộc, đợi thời cơ chín muồi mới có thể soán vị cướp ngôi, thế nên hiện giờ bất luận là y có tính toán thế nào, cũng đành phải chịu khuất nhục một phen. Nghĩ tới đây, Vương Thế Sung bèn đứng dậy, quỳ xuống bên cạnh Vinh Phụng Tường. Bọn Vương Huyền Ứng và Vương Huyền Nộ cũng đành phải làm theo.

Bọn Khấu Trọng là thân phận khách khanh, nên chỉ cần đứng tránh

ra một bên là được.

Độc Cô Phong lấy làm đắc ý, cao giọng nói: “Chư vị bình thân!”.

Vương Thế Sung đầy bụng tức khí đứng dậy.

Khấu Trọng và Tử Tử Lăng thầm kêu lợi hại, Trầm Lạc Nhạn đã nhìn thấu kế hoạch cố làm ra vẻ yếu nhược của bọn gã, nên mới dùng thủ đoạn này để hạ thấp nhuệ khí của phe Vương Thế Sung.

Độc Cô Phong đón lấy hộp gấm trong tay viên nội thị, đưa đến trước mặt Vinh Phụng Tường, nghi thức mới hoàn tất.Vinh Phụng Tường dùng hai tay nhận hộp gấm, cười cười nói: “Mời Độc Cô đại nhân ở lại uống chung rượu mừng với Vinh mỗ!”.

Độc Cô Phong đảo mắt nhìn quanh rồi ngửa mặt cười ha hả tự hào: “Tiểu đệ có hoàng mệnh bên mình, không tiện ở lâu, xin các vị cứ tự tiện!”.

Y không để cho Vương Thế Sung bất kỳ cơ hội phản kích nào, cứ thế ngạo mạn đi thẳng ra ngoài. Vinh Phụng Tường vội vàng đi theo tiễn đến tận cửa.

Sau khi chúng nhân trở về bàn tiệc, Vương Bạc đột nhiên bật cười một tràng, quay sang nói với Lý Thế Dân: “Quý thuộc Uất Trì nhân huynh không phải muốn đùa vui với lão phu mấy chiêu sao? Cớ gì không nhân cơ hội này để lão phu lĩnh giáo một chút nhỉ?”.

Tiếng nói cười trong đại sảnh lập tức im bặt.

Không ai ngờ được Vương Bạc lại chủ động khiêu chiến, rõ ràng là y rất để bụng chuyện Uất Trì Kính Đức đã bất kính với mình ở Đổng Gia Tửu Lâu.

Lý Thế Dân còn chưa kịp trả lời, Uất Trì Kính Đức ngồi ở bàn bên cạnh đã đứng vụt dậy, ôm quyền nói: “Hậu sinh xin được Vương công chỉ điểm!”. Dứt lời liền sải bước ra khoảng trống trước bốn bàn tiệc ở giữa, thần thái uy mãnh cực kỳ.

Chúng nhân đều cảm thấy kính phục trước sự hào sảng dũng mãnh của y, phải biết rằng thanh danh của Vương Bạc rất lớn, xếp trên cả Lý Mật, Đỗ Phục Uy, cây Định Thế Tiên trong tay được xung tụng là thiên hạ đệ nhất tiên, bởi thế chỉ riêng đảm lượng không sợ cường địch của Uất Trì Kính Đức đã không phải hạng tầm thường rồi.

Vương Bạc khẽ mỉm cười, ung dung bước ra khỏi chỗ ngồi, chầm chậm tiến về phía Uất Trì Kính Đức: “Hôm nay là ngày vui của Vinh huynh, vì vậy chúng ta chỉ tỷ võ trợ hứng, điểm đến là dừng, không biết ý Uất Trì nhân huynh thế nào?”.

Câu này nói ra từ miệng y, càng làm tôn thêm phong phạm của một bậc đại tôn sư.

Uất Trì Kính Đức thi lễ nói: “Mong tiền bối hạ thủ lưu tình!”.

Y đối đáp lại càng đắc thể hơn, ai cũng biết đây chỉ là lời khách khí chứ không phải thực sự y sợ đối phương đả thương, nhưng lại có thể gây cho Vương Bạc một áp lực tâm lý rất lớn, tỏ rõ nếu ngươi thắng cũng là chuyện tất nhiên, còn vạn nhất bị bại thì thanh danh sẽ mất hết.

Khấu Trọng đặc biệt lưu ý đến thần tình của Lý Thế Dân, thấy y vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, không hề có vẻ khẩn trương, trong lòng không khỏi ngấm ngầm sợ hãi.

Uất Trì Kính Đức dám khiêu chiến với Vương Bạc, đương nhiên phải

được Lý Thế Dân gật đầu mới được, còn tại sao y phải chĩa mũi nhọn vào Vương Bạc như vậy, bên trong ắt hẳn có thâm ý.

Hổ mục của Uất Trì Kính Đức sáng rực như hai ngọn đuốc, nhìn thẳng vào Vương Bạc đứng cách đó chừng mười bước, miện hô lớn: “Đắc tội!”.

Nói đoạn vòng ra sau lưng, lấy trường tiên cầm tay.

Ánh mắt Vương Bạc dừng lại trên ngọn tiên của y, nhạt giọng hỏi: “Tiên này tên gì?”.

Uất Trì Kính Đức giơ cánh tay phải cầm tiên lên, cây trường tiên đột nhiên dựng thẳng đứng như có ma thuật, chỉ vào đỉnh đầu Vương Bạc, cao giọng đáp: “Tiên này tên là Quy Tàng, dài hai trượng ba thước, xin tiền bối tứ giáo!”.

Y không hề thu hồi trường tiên, ung dung thoải mái như cầm một cây thiết côn đen thui dài hơn hai trượng, khiến người ta không thể tin rằng đó là một sợi trường tiên, chỉ riêng phần nội lực này đã khiến không ít tông sư cao thủ đang ngồi trong đại sảnh phải nhìn y với con mắt khác rồi.

Dưới ánh đèn rực rỡ, những đốt tròn nhỏ trên cây hắc tiên càng thêm nổi bật, gây cho người ta một cảm giác kỳ dị không tên.

Vương Bạc cười ha hả: “Hảo tiên!”.

Kế đó đột nhiên lướt tới, cổ tay lắc nhẹ, điểm ra một chỉ như lưu thuỷ hành vân, công thẳng vào không môn đang để mở của Uất Trì Kinh Đức, nhưng không hề lấy ra ngọn Định Thế Tiên đã khiến y thành danh mấy chục năm nay.

Biến hoá xảy ra.

Quy Tàng Tiên đang chỉ thẳng lên trời đột nhiên biến thành những vòng tròn trên đầu họ Uất Trì, sau đó dịch xuống trước ngực, từng vòng, từng vòng nghênh tiếp chỉ phong của Vương Bạc, thần kỳ phi thường.

Chúng nhân sớm đã đoán được tiên pháp của y cao minh, bằng không làm sao dám nhận lời khiêu chiến của Vương Bạc, nhưng cũng không ai ngờ ngọn Quy Tàng Tiên trong tay y lại xuất thần nhập hoá đến nhường này, gần như đã đạt đến cảnh giới tuỳ tâm sở dục rồi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không nhịn được phải đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc nhận ra vẻ kinh dị trong mắt đối phương, chẳng trách mà Lý Tịnh lại khuyên bọn gã nên cấp tốc rời Lạc Dương như vậy.

Gương mặt Vương Bạc cũng lộ thần sắc ngưng trọng, thì ra chỉ phong mà y phát ra đâm tới vòng tròn thứ nhất thì liền tiêu giảm đi quá nửa, khi đến vòng thứ tư thì đã hoàn toàn biến mất vô tông vô ảnh. Với sự lão luyện mấy chục năm lăn lộn giang hồ của y, cũng không khỏi thầm kinh hãi, nhận ra công lực của đối phương đã đến mức có thể đối chọi với mình, cho dù có thua kém, thì cũng không quá nhiều.

Đây là chuyện hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y.

Vương Bạc gầm lên một tiếng, hai chân bước theo một bộ pháp kỳ dị, bất ngờ dịch người sang bên phải đối thủ, hữu thủ giật mạnh về, cùng lúc từ trong ống tay áo bắn ra một đạo bạch ảnh, đi theo một lộ tuyến ngoằn ngòeo, điểm vào gáy Uất Trì Kính Đức, nhanh tựa linh xà xuất động, hơn nữa lại liên tục thay đổi phương hướng, ẩn hàm vô số biến hoá kỳ ảo với khí thế bá đạo không thể kháng cự.

Nhất thời kình khí dạt dào làm khách nhân trong đại sảnh ai nấy đều cảm thấy lạnh cả người.

Vị Tiên Vương nổi danh mấy chục năm nay này cuối cùng đã dùng đến vũ khí thành danh Định Thế Tiên của mình.

Tiếng hoan hô vang dội như sấm.

Chiêu này quả thực nguy dị phi thường, Uất Trì Kính Đức công lực tiên pháp cao minh hơn người, vậy mà nhất thời cũng có cách ứng phó với bộ pháp,thủ pháp và tiên tiên chân khí khinh thế hãi tục của vị tiền bối cao thủ này, vội vàng nghiêng người né tránh, Quy Tàng Tiên như có mắt, trước tiên rủ xuống, rồi khi chạm đất lại đột ngột bắn lên, điểm vào tiểu phúc của Vương Bạc.

Hai người giao thủ không quá hai chiêu, nhưng chúng nhân đều có cảm giác nghẹt thở như đang xem một trận ác đấu kéo dài mấy trăm chiêu rồi vậy.

Vương Bạc cười lạnh một tiếng, Định Thế Tiên lại rút vào trong ống tay áo, tả thủ hoá thành đao, chém xuống đầu ngọn tiên của đối thủ một cách chuẩn xác và nhanh nhẹn vô song.

Khí kình giao kích, phát ra tiếng nổ như sấm động.

Uất Trì Kính Đức toàn thân chấn động, lảo đảo lùi về sau nửa bước, song mục uy quang sáng ngời, trường tiên hoá thành muôn ngàn bóng ảnh, tựa như cuồng phong bạo vũ chụp xuống đầu Vương Bạc, công thế uy mãnh tuyệt luân, chẳng hề có vẻ mệt mỏi do tổn hao công lực.

Bọn Khấu Trọng không ai là không gật đầu tán thưởng, chỉ có tấn

công liên tiếp, Uất Trì Kính Đức mới có thể khắc chế được tiên pháp thần xuất quỷ mạt, khiến địch thủ không thể phòng bị của Vương Bạc.

Họ Vương cười lên ha hả, lách mình đảo lộn giữa tiên ảnh trùng trùng như hổ điệp xuyên hoa, dùng thân pháp như lưu thuỷ hành vân và chỉ pháp huyền ảo linh hoạt ứng phó thế công mạnh mẽ của đối phương, ngón tay liên tiếp điểm ra sáu bảy lượt, mỗi một chỉ dều điểm trúng thân tiên của Uất Trì Kính Đức, mà chiêu trước lại lợi hại hơn chiêu sau gấp bội, quả nhiên không phải là kẻ chỉ có hư danh.

Nhưng Uất Trì Kính Đức có thể ép y phải thi triển tuyệt học, đã đủ để danh động thiên hạ rồi.

Uất Trì Kính Đức lại gầm lên một tiếng nữa, chiêu thế biến đổi, hữu thủ cùng lúc cầm cán tiên và thân tiên, dồn công lực vào, lập tức giống như cầm một cây nhuyễn thiết côn dài hai trượng hơn, thi triển ra những chiêu thức côn pháp kỳ dị vô song.

Vương Bạc lấy làm kinh hãi.

Y là đại hành gia tiên pháp, vô luận là chiêu thức của đối phương biến hoá cao thâm thế nào, y cũng chỉ khẽ liếc nhìn là nhận ra biến hoá tiếp sau, vì vậy từ lúc giao thủ đến giờ, trong lòng luôn tự tin nắm chắc phần thắng, nào ngờ lúc này Uất Trì Kính Đức lại lấy tiên làm côn, biến hoá không còn nằm trong phạm vi của tiên pháp nữa, lập tức khiến y phải suy nghĩ lại, hảo mộng thành không.

Lúc này y mới cảm nhận được tài trí phi phàm của đối thủ trẻ tuổi trước mắt, Uất Trì Kính Đức tuyệt đối không phải là hạng người có thể coi thường được.

Nhưng dù sao y cũng phải ứng biến chiêu thế như bài sơn đảo hải

đang ập tới, song thủ tề xuất, khi chém khi vỗ, kình khí rít gió nghe rợn cả người.

Vinh Phụng Tường lúc này đã quay trở lại nội sảnh, chắp tay đứng trước cửa quan chiến, thần sắc chẳng có chút kinh ngạc, dường như sớm đã dự liệu được việc này.

“Bình!”.

Một chưởng của Vương Bạc vỗ mạnh vào thân côn, kình lực dồn cả vào làm cây nhuyễn côn cong lại, Uất Trì Kính Đức lảo đảo lùi lại mấy bước.

Mọi người đang lo lắng cho y thì Định Thế Tiên của Vương Bạc cũng bắn ra từ ống tay áo, điểm tới cổ họng đối thủ với tốc độ kinh hồn.

Những tiếng hét kinh hãi vang lên.

Trường tiên trong tay Uất Trì Kính Đức bắn vọt lên, điểm trúng đầu Định Thế Tiên của Vương Bạc. Từ lúc giao thủ đến giờ, đây mới là lần đầu tiên hai ngọn tiên chính thức giao phong.

Chương 204: Ngũ kinh tứ tòa

Hai ngọn tiên chạm nhau, phát ra những tiếng lanh canh trong trẻo.

Trong tiếng cười ha hả, ngọn trường tiên dài hơn trượng bắn ra từ ống tay áo bên trái của Vương Bạc cơ hồ như bị lực phản chấn của đối thủ ép cho biến thành một con rắn dài uốn khúc, nhưng tốc độ rung lại lớn đến mức không hợp với lẽ thường, bởi vì với công lực mà y vừa thể hiện lúc nãy, đáng lẽ phải vượt trên Uất Trì Kính Đức một bậc mới đúng.

Ngược lại, Quy Tàng Tiên của cao thủ trẻ tuổi dưới trướng Lý Thế Dân thì khí thế ngùn ngụt, đảo một vòng rồi quất về phía địch thủ như một con ác long dữ tợn.

Biến hoá bất ngờ diễn ra.

Vương Bạc tấn tốc dịch người sang trái, Định Thế Tiên nhỏ như ngón tay lao vút ra với một tốc độ kinh hoàng mà mắt người thường không thể nhìn rõ, hoá thành một vòng xoáy ốc, trong nháy mắt đã quấn chặt lấy Quy Tàng Tiên, kế đó giật mạnh về phía sau, chẳng những tránh được thế công mãnh liệt của đối phương, mà còn kéo cho Quy Tàng Tiên thẳng ra như cây côn.

Cùng lúc đó, Định Tính Tiên từ trong ống tay áo bên phải phóng ra, trườn trên mặt đất, đến khi còn cách hai chân Uất Trì Kính Đức chừng năm thước thì bất ngờ ngóc đầu lên như độc xà, mổ vào tiểu phúc của đối phương như một tia chớp. Tuyệt kỹ khống chế nhuyễn tiên linh hoạt như vật sống, đích thực đã đạt tới cảnh giới tuỳ tâm sở dục, khiến chúng nhân quan chiến đều không thể không tán thưởng,

đồng thời cũng lấy làm lo lắng thay cho Uất Trì Kính Đức.

Lần này thì cả Lý Thế Dân cũng phải hơi biến sắc. Công lực và tiên pháp của Vương Bạc, quả là danh bất hư truyền.

Uất Trì Kính Đức ngược lại chẳng hề sợ hãi, dịch người về sau như một ánh chớp, mượn lực kéo giữa hai ngọn trường tiên, lấy Vương Bạc làm trung tâm, xoay một nửa vòng lớn, tiếp đó thì nhún mình xông thẳng vào họ Vương.

Hai ngọn trường tiên quấn chặt vào nhau không ngừng rung động tạo thành những gợn sóng lớn dần.

Vương Bạc hừ lạnh một tiếng.

Y đã mượn trường tiên đẩy ra mười mấy đợt chấn kình, làm cho địch nhân huyết khí nhộn nhạo, nhưng công lực của Uất Trì Kính Đức quả thật quá mạnh, ngoài tầm dự đoán của y, khiến Vương Bạc không khỏi náy sinh sát ý.

Thời gian trôi đi, rồi sẽ có một ngày Uất Trì Kính Đức vượt qua y để trở thành nhất đại tiên vương.

Định Tính Tiên trong tay hữu rụt về.

Vương Bạc trầm hông toạ mã, Định Tính Tiên lại vụt ra, chân khí dồn vào, lập tức “đẩy” Uất Trì Kính Đức ngược lại. Y đang định dùng thêm kình lực thi triển sát chiêu thì Quy Tàng Tiên của họ Uất Trì đã thu lại theo thế lui của chủ nhân, tách rời khỏi Định Thế Tiên, quấn mười mấy vòng trên tay Uất Trì Kính Đức, còn người thì vừa hay lùi lại bên cạnh Vinh Phụng Tường, thi lễ nói: “Tiên pháp của Vương công quả nhiên độc bộ võ lâm, thiên hạ không người nào hơn được, đêm nay Kính Đức được lợi không ít, ngày sau có thành tựu, nhất

định sẽ đăng môn bái phỏng, cảm tạ ân chỉ giáo của Vương công!”.

Vương Bạc thầm tiếc rẻ, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra khoáng đạt, thu tiên vào ống tay áo, cười ha hả: “Trường Giang hậu lãng thôi tiền lãng, Vương mỗ già rồi!”.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, Vinh Phụng Tường lấy thân phận chủ nhà ra ân cần mời hai người về chỗ ngồi. Không hiểu sao Hầu Hi Bạch lại đứng lên đi ra ngoài vườn.

Lúc này, Vinh Giảo Giảo, Đổng Thục Ni và một đám tiểu bối khác tràn về phái bàn của Vinh Phụng Tường chúc rượu, không khí buổi tiệc càng thêm tưng bừng, dư âm của một trận tiên phong chưởng ảnh khi nãy hoàn toàn tan biến.

Sau khi kính rượu, Vinh Phụng Tường lại bị đám tiểu bối ấy kéo ra hai gian sảnh còn lại.

o0o

Trịnh Thạch Như vẫn coi Khấu Trọng như không tồn tại mà không ngừng khoe khoang tài nghệ với Thượng Tú Phương, có điều đích thực y là bác học đa tài, từ kinh văn, biến văn, từ văn, thơ, thư, phú đến vũ đạo, bách kịch, tửu lệnh kỹ nghệ, thậm chí cả sáng tác khúc từ, sự hứng khởi của các truyền kỳ, sự phát triển của thơ tứ, thứ nào y cũng nói hết sức sinh động, hùng hồn, mà lại rất có kiến giải nữa.

Tuy Khấu Trọng có thành kiến y có quan hệ mật thiết với Âm Quý Phái, nhưng cũng không thể không thừa nhận kiến thức về mặt này của họ Trịnh có thể làm sư công của Bạch lão phu tử, cũng tức là thái sư công của gã.

Càng làm gã kinh ngạc hơn chính là Thượng Tú Phương cũng đối

đáp làu làu, chẳng hề thua kém đối phương chút nào, rõ ràng là kiến thức về các mặt này của nàng đều không dưới Hà Nam Cuồng Sĩ Trịnh Thạch Như, trong khi đối đáp còn hữu ý vô ý đưa ra những vấn đề nhỏ cho các khách nhân khác cùng tham gia thảo luận, khiến không khí bàn tiệc càng thêm vui vẻ.

Nhưng Khấu Trọng thì nửa câu cũng không xen miệng vào được.

Gã đặc biệt lưu ý quan sát phản ứng của Bạch Thanh Nhi, phát giác nàng ta chẳng những không đố kỵ trước thái độ ân cần săn đón của Trịnh Thạch Như với Thượng Tú Phương, thậm chí thỉnh thoảng còn lên tiếng đỡ lời giúp họ Trịnh, khiến cho Khấu Trọng càng cảm thấy mơ hồ về mối quan hệ giữa hai người.

Trịnh Thục Minh và Vân Ngọc Chân đều khá tiết kiệm lời, chỉ len lén liếc nhìn Khấu Trọng, làm cho gã hết sức mất tự nhiên. Lúc này một công tử trẻ tuổi tên Lăng Vĩ ngồi cạnh Thượng Tú Phương, đang lớn tiếng thuyết luận về: “Khởi la mỹ nhân đồ” đang bắt đầu thịnh hành ở Lạc Dương. Người này là công tử của Lăng Mưu, Xã trưởng Bắc Phương Mễ Hành Xã, lão gia của y ngồi cùng bàn với Vinh Phụng Tường, từ đây có thể thấy được y cũng là kẻ rất có địa vị ở chốn Lạc Dương này.

Các ngành nghề kết thành xã ấp là sản phẩm của sự phát triển thương nghiệp, những người cùng nghề đa phần đều liên kết với nhau hình thành lên các tổ chức tự phát trong dân gian như xã ấp, nghĩa ấp, nghĩa xã, để tạo nên thanh thế và sức ảnh hưởng lớn hơn, đồng thời cũng định ra một giá cả chung, để tránh những cạnh tranh xấu.

Các xã ấp lớn kinh doanh gạo, muối, lụa là thì tổ chức lại càng nghiêm mặt, muốn gia nhập phải thông qua thẩm định tư cách và các thủ tục nhất định, một khi đã nhập xã, muốn ra khỏi cũng không phải

chuyện dễ dàng, thậm chí còn có quy định cha truyền con nối nữa.

Muốn làm được xã trưởng, ngoại trừ tài năng kinh doanh xuất sắc, còn phải có được thể diện trong hắc bạch lưỡng đạo, quen biết rộng khắp nữa. Bởi vậy, nếu không được sự ủng hộ của các xã ấp này, bất cứ chính quyền nào cũng không thể đứng vững, Vinh Phụng Tường chính là xã trưởng của ngành kinh doanh sòng bạc ở phương Bắc, nội một điểm đến cả Lạc Dương Bang cũng phải mời y thay thế Thượng Quan Long làm lão đại đã có thể thấy được đức vọng y cao thế nào rồi.

Chỉ nghe Lăng Vĩ nói: “Các tranh mỹ nữ đời trước đa phần đều vẽ liệt nữ hoặc hiếu nữ, chủ yếu ngụ ý giáo huấn. Còn bây giờ mỹ nữ đồ đã không còn câu nệ như trước nữa, du xuân, giặt đồ bên suối, soi gương, dựa lan can, đánh cờ, thậm chí là đi tắm cũng đều có thể vào tranh. Tiểu đệ ngưỡng mộ tranh: “xuyên dạng mỹ nhân” của Tây Thục, nên đã từng đích thân đến đó tìm kiếm, may mắn có được ba bức, hoạ công tinh xảo phi thường, nét bút nhỏ mà có lực, mềm mại mảnh mai đến độ làm người ta mê mẩn, mỹ nữ trong tranh cơ hồ như muốn bước ra ngoài vậy. Nếu ngày mai rảnh rỗi, mời Thượng tiểu thư quá bộ ghé thăm hàn xá, tại hạ vô cùng hân hạnh được đón tiếp”.

Khấu Trọng cười thầm trong bụng, xem ra Trịnh Thạch Như có thêm một đối thủ công khai rồi. Công tử nhà đại hào đất Lạc Dương này có bề ngoài khá tuấn tú, phong độ ngời ngời, nói năng nho nhã, tuy không so đựơc với Hầu Hi Bạch, song cũng là loại nam tử dễ dàng làm phái nữ hoan tâm.

Không biết có phải do cuộc hẹn với Khấu Trọng hay không mà Thượng Tú Phương chẳng hề động tâm trước lời mời của y, đôi mày liễu khẽ nhướng lên, tỏ vẻ tiếc nuối nói: “Lăng công tử thật khách khí và nể mặt Tú Phương, có điều phải đợi lần sau thiếp thân đến Lạc

Dương mới được!”.

Trịnh Thạch Như không đợi Lăng Vĩ có cơ hội nói tiếp, đã mỉm cười hỏi: “Không biết Khấu huynh có cao kiến gì về: “Khởi la mỹ nhân đồ” hay không?”.

Ánh mắt của chúng nhân đều tập trung cả lên người Khấu Trọng, tất cả đều vì từ lúc đàm luận văn nghệ tới giờ, gã như biến thành một kẻ câm, không nói tiếng nào.

Khấu Trọng thầm rủa cả tổ tông mười tám đời nhà Trịnh Thạch Như, trong đầu lúc này chỉ nghĩ ra được mỗi mấy bức tranh mỹ nữ trên mặt cây chiết phiến của Hầu Hi Bạch, nhưng bề ngoài vẫn làm bộ ung dung, mỉm cười đáp: “Khấu mỗ chỉ là kẻ ngoài nghề, làm gì có cao luận cao kiến gì, chỉ biết là một bức tranh đẹp thì phải chuẩn xác như khi dụng đao vậy, không thừa một phân, không thiếu nửa nét, bút đi đến đâu là tượng thành đến đó, khắc hoạ tỷ mỉ mà thôi. Đây chỉ chút ngu kiến, mong các vị lượng giải!”.

Thượng Tú Phương động dung thốt: “Lúc Khấu công tử nói ra những lời này, dường như có một tình cảm rất sâu sắc, kiến giải lại rất độc đáo, lẽ nào lại là người ngoài nghề chứ?”.

Khấu Trọng còn chưa kịp ngây ngất vì lời khen của nàng thì Bạch Thanh Nhi đã mỉm cười, lên tiếng ỏn ẻn tham gia: “Thì ra Khấu công tử là đại gia giám hoạ, không biết công tử có cao kiến gì về mặt dùng màu sắc không?”.

Khấu Trọng biết rõ nàng ta đang giúp cho Trịnh Thạch Như làm mình lộ ra cái xấu trước mặt Thượng Tú Phương, nhưng bản thân gã thì ngay cả màu nào dùng thứ gì chế thành hoặc có tác dụng gì trong hội hoạ cũng một khiếu chẳng thông. Tệ nhất là những nhận thức ít ỏi của gã về hội hoạ đều từ các bức tranh mỹ nhân trên quạt của Hầu

Hi Bạch, mấy bức tranh này toàn bộ đều là tác phẩm thuỷ mặc, chẳng hề có chút màu sắc, thế nên thật sự là gã không biết nói gì nữa.

Cũng may Khấu Trọng là cao thủ nhất đẳng trong việc bao biện, không ngạnh tiếp được thì dùng ngay một chiêu di hoa tiếp mộc, cố ý nghiêm mặt nói: “Chỉ nghe mấy lời này của Thanh Nhi phu nhân, cũng biết phu nhân là cao thủ đan thanh rồi, không biết tiểu đệ có đoán lầm không?”.

Bạch Thanh Nhi thoáng ngẩn người, đâu ngờ được chẳng những Khấu Trọng đã mò vào hoạ thất của nàng, mà còn nấp trong tủ đựng giấy để nghe lén Lý Mật nói chuyện, hồi lâu sau mới nghi hoặc hỏi: “Thiếp thân đích thực đã từng học qua hội hoạ, nhưng tuyệt đối không phải là cao thủ gì cả, không rõ Khấu công tử làm sao lại có suy đoán này vậy?”.

Khấu Trọng thấy Trịnh Thục Minh đang trợn mắt lên nhìn mình, trong lòng thầm cảm thấy tức cười. Đầu tiên nở một nụ cười rực rỡ với Thượng Tú Phương và Vân Ngọc Chân, rồi chậm rãi thong thả nói: “Đạo lý này rất đơn giản, cũng giống như chỉ có người yêu kiếm thuật mới cảm thấy hứng thú với yếu quyết dùng kiếm vậy. Nói thực lòng, ta đối với cái mẹ…à không phải mẹ…mà là đối với hội hoạ chỉ dừng lại ở thưởng thức mà thôi, không có hiểu biết gì cả. Nếu phu nhân đã hỏi, tại hạ cũng đành đưa ra chút ngu kiến vậy, tranh mà không cần dùng màu sắc mà có thể thể hiện hiệu quả của màu sắc, đó mới là cảnh giới tối cao của hoạ đạo, nếu không tin, xin phu nhân hãy mời Hầu huynh mở chiết phiến của y ra xem thử. Hà! Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến rồi”.

Chúng nhân đều nhìn theo ánh mắt của gã, quả nhiên thấy Hầu Hi Bạch đang ung dung tiêu sái bước về phía bàn tiệc.

o0o

Linh Lung Kiều trở về chỗ ngồi, xích lại gần Từ Tử Lăng thấp giọng thì thầm: “Vương công có dặn, khi Vinh lão bản trở lại, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi đây”.

Từ Tử Lăng khẽ gật đầu, rồi lại chuyển cáo chuyện này cho Trần Trường Lâm.

Hình Mạc Phi ngồi đối diện cứ chăm chú nhìn gã suốt từ đầu, lúc này mới mỉm cười hỏi: “Tại sao tiểu đệ cứ có cảm giác Từ huynh rất quen mặt? Không biết chúng ta đã gặp nhau ở đâu chưa vậy?”.

Hoá danh hiện giờ của Từ Tử Lăng là Tần Tiết Nguyên, tuy chỉ là một cái tên tuỳ tiện nghĩ ra, nhưng lại lấy họ Tần trong tên giả Tần Xuyên của Sư Phi Huyên, giờ nghĩ lại cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Đôi mắt vừa to vừa đẹp của hai mỹ nữ dị tộc Na An và Hoa Lợi cũng nhìn về phía y, xem ra thân hình khôi ngô tuấn vĩ của gã, cho dù không có một gương mặt anh tuấn cũng vẫn làm đôi mỹ nữ này cảm thấy hứng khởi như thường.

Từ Tử Lăng vận công thay đổi giọng nói, mỉm cười đáp: “Có khi chúng ta đã gặp nhau trên phố cũng không chừng, lúc ấy còn chưa quen biết, vì vậy nên hiện giờ mới có cảm giác quen thuộc đó thôi”.

Hình Mạc Phi cười ha hả: “Lời nói đùa của Tần huynh ẩn hàm đạo lý sâu xa, chắc chắn không phải là hạng tầm thường trên giang hồ, vậy mà tiểu đệ lại chưa từng được nghe qua đại danh của Tần huynh, chuyện này đúng là kỳ quái”.

Linh Lung Kiều lạnh lùng lên tiếng: “Trung Nguyên đất rộng người đông, Hình huynh mới đến đây lần đầu, chưa nghe qua tên Tần

huynh cũng đâu phải chuyện gì kỳ lạ chứ?”.

Hình Mạc Phi không hề lấy đó làm giận, chỉ mỉm cười nói: “Trước khi tiểu đệ đến đây, đã từng tốn không ít công phu tìm hiểu, tự hỏi đối với danh gia cao nhân các môn các phái cũng hiểu biết không ít, vì vậy mới sinh lòng hiếu kỳ với Tần huynh mà thôi, không biết Tần huynh là cao nhân phái nào vậy?”.

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: “Thứ cho tiểu đệ không thể tiết lộ, đây là phân phó của thượng thư đại nhân, mong Hình huynh chớ trách!”.

Hình Mạc Phi mỉm cười gật đầu, không truy vấn nữa.

o0o

“Soạt!”.

Chiết phiến của Hầu Hi Bạch mở ra đôi chút, để lộ một bức hoạ mỹ nhân yêu kiều, làn da trắng như bạch ngọc, tuy chỉ là tranh thuỷ mặc, song đúng như lời Khấu Trọng đã nói, không cần màu sắc mà cũng như thể hiện hết màu sắc của nhân gian. Hiếm có nhất chính là vẻ đẹp mê hồn: “Thân khinh uỷ hối tuyết, la bạc thấu ngưng chi” được biểu hiện đến tận thiện tận mỹ, khiến người ta không thể rời mắt.

Thượng Tú Phương “a” lên một tiếng ngạc nhiên nói: “Hầu công tử vẽ thiếp lên thân phiến từ lúc nào vậy? Tú Phương là thân bồ liễu, chỉ sợ làm bẩn mất bảo phiến của Hầu công tử”.

Ai cũng nhận ra thần tình bị tài hoạ của Hầu Hi Bạch làm rung động của Thượng Tú Phương, mà sự thực thì những người ngồi trên bàn tiệc này không ai là không động dung trước cây bút quán tuyệt thiên hạ của họ Hầu.

Trong mắt Vân Ngọc Chân ánh lên thần sắc ghen tỵ, song cũng không thể làm gì được, bởi ngay từ đầu nàng đã biết tính cách “lưu tình” khắp nơi này của Hầu Hi Bạch. Bao gồm cả Trịnh Thục Minh và Bạch Thanh Nhi, tất cả các nữ nhân trong bàn tiệc đều không tự kiềm chế được vẻ hâm mộ trong ánh mắt nhìn Hầu Hi Bạch.

Duy chỉ có mình Khấu Trọng lại có cảm giác như được giải thoát.

Trước thì Lý Tú Ninh, sau là Tống Ngọc Trí, gã đã hai lần bị đả kích về mặt tình cảm, lại thêm hai nữ nhân từng có quan hệ xác thịt với gã là Vân Ngọc Chân và Đổng Thục Ni đều âm thầm ám toán, muốn bức hại gã, khiến cho gã cảm thấy hết sức chán ngán với cái thứ được gọi là ái tình, bởi thế cho dù quốc sắc thiên hương Thượng Tú Phương có để mắt đến, gã cũng chẳng thấy chút hứng thú nào, ngược lại còn cảm thấy phiền não và buồn bực nữa. Giờ đây Thượng Tú Phương đã chuyển mục tiêu sang phía Hầu Hi Bạch, gã chỉ cảm thấy cao hứng chứ tuyệt đối không hề ghen tỵ hay có cảm giác hụt hẫng.

Trịnh Thạch Như bất ngờ gặp phải cường địch, nhất thời hoảng loạn chân tay, không biết đối phó thế nào.

Hầu Hi Bạch gấp chiết phiến lại, khẽ ngâm: “Phấn hung tú ức thuỳ gia nữ, hương bát tinh tinh cộng xuân ngữ, Tú Phương cô nương có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, tài nghệ lại làm điên đảo chúng sinh, Hi Bạch vô cùng bái phục!”.

Người này văn thái phong lưu, lời nói u nhã, nữ tử nào nghe cũng phải động lòng.

Khấu Trọng cười lên ha hả: “Những hiểu biết của tiểu đệ về “khởi la mỹ nhân đồ” đều có được từ những bức hoạ mỹ nhân tuyệt thế trên chiết phiến của Hầu huynh, hiện giờ đã có Hầu huynh ở đây, các vị

không cần nghe tiểu đệ hồ ngôn loạn ngữ, nói bừa nói bậy nữa!”.

Thượng Tú Phương liếc mắt sang nhìn gã, trong lòng lấy làm kỳ quái, thầm nhủ lẽ nào người này tâm địa rộng lượng đến mức hoàn toàn không thấy ghen tỵ gì hay sao. Nàng đã đi khắp Đại Nam Giang Bắc, gặp hết thảy mọi hạng người. Những kẻ có tư cách theo đuổi nàng như Khấu Trọng, không người nào là không cố gắng tỏ rõ tài năng trước mặt nàng, tìm cách áp đảo những đối thủ khác, giống như những con khổng tước đang xoè đuôi để quyến rũ bạn tình vậy.

Chỉ có Khấu Trọng là hoàn toàn ngược lại, ra sức biểu dương kẻ khác. Nghĩ đến đây, cảm giác rung động mà Hầu Hi Bạch gây ra cho nàng đã giảm đi quá nửa.

Lúc này, Tống Lỗ bước đến, sau khi chào hỏi chúng nhân mấy câu thì liền nói với Khấu Trọng: “Tiểu Trọng! Chúng ta nói chuyện một lát được không?”.

Khấu Trọng liền đứng dậy cáo lỗi, sau đó đi theo y ra cửa.

Những tiếng huyên náo ồn ào truyền lại từ hai gian sảnh còn lại. Tống Lỗ đứng dựa vào lan can, cúi mặt xuống nhìn hồ cá, trầm giọng nói: “Có phải ngươi đã đắc tội với Trí Trí không?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Nàng đã đi rồi phải không?”.

Tống Lỗ gật đầu: “Ngay cả ta mà nó cũng không nghe, cứ vậy bỏ đi rồi!”.

Khấu Trọng thở dài một tiếng, không nói nên lời.

Kết thúc rồi!

Gã và Tống Ngọc Trí đã kết thúc triệt để rồi, không còn hi vọng để vãn hồi nữa rồi. Để xảy ra kết cục ngày hôm nay, gã không thể trách ai, chỉ trách bản thân gã mà thôi.

Tống Lỗ đột nhiên hỏi: “Ngươi có dự định gì không?”.

Khấu Trọng ngán ngẩm thở dài: “Lỗ thúc chỉ phương diện nào?”.

Tống Lỗ chậm rãi nói: “Ta cũng có chút mù mờ, thực ra thì về phương diện nào cũng được. Ta chỉ muốn biết trong lòng ngươi rốt cuộc đang tính toán gì, vừa rồi trên bàn tiệc, bề ngoài ai nấy đều khách khách khí khí, thực ra địch ý đã nồng nặc lắm rồi, trong mỗi lời nói của mỗi người đều có ẩn ý riêng”. Kế đó lại quay sang nhìn thẳng vào Khấu Trọng, trầm giọng nói: “Ngươi phải cẩn thận Vương Bạc, vừa rồi hắn đã nhiều lần ám thị với Vương Thế Sung ngươi là một kẻ rất có dã tâm, lại có thủ đoạn bỉ ổi”.

Khấu Trọng chỉ biết gượng cười. Một khi đã tự lao vào cơn lốc tranh đoạt thiên hạ này, ngàn vạn thứ phiền não và hiểm nguy sẽ luôn theo sát bên mình gã, khiến gã không thể nào phòng bị được.

Tóng Lỗ lại hạ giọng nói tiếp: “Đối với việc đào Dương Công Bảo Khố, ngươi nắm được bao nhiêu phần thắng? Theo ta thấy thì Lý Thế Dân rất chú ý đến chuyện này, hắn quyết không để yên cho ngươi thành công, rồi phá hoại tình thế trước mắt đang có lợi cho Lý phiệt đâu”.

Khấu Trọng chỉ đành đáp: “Đây vẫn là một ẩn số. À, trước khi đi, Ngọc Trí có nói gì không?”.

Tống Lỗ lắc đầu: “Ngươi biết rõ tính cách của nó mà, có chuyện gì cũng đều giấu trong lòng cả, đâu có chịu nói ra. Chuyện của nó ngươi không cần lo nữa, khi nào nó bớt giận, có khi lại hồi tâm

chuyển ý cũng không chừng”. Kế đó lại vỗ nhẹ lên vai cổ vũ: “Hãy thẳng tay làm tới đi! Ta sẽ nói giúp ngươi mấy lời tốt đẹp. Cũng may mà ngươi cũng là người phương Nam, mọi người cũng dễ dàng hơn”.

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Ý của Lỗ thúc là…”.

Ánh mắt Tống Lỗ dừng lại trên một cây mẫu đơn bên hồ cá, hừ lạnh nói: “Người phương Bắc xưa nay luôn muốn phá hoại huyết thống và văn hoá thuần chính của các sĩ tộc phương Nam chúng ta. Dương Kiên tuy có học theo phong tục tập quán của người phương nam, ý đồ muốn khôi phục lại chính thống của vương triều Hán tộc, song thực chất chẳng phải là người Hồ hay sao? Giả như ngươi có thể dùng người phương Nam thống trị người phương Bắc, Tống gia chúng ta sẽ hết sức ủng hộ, ngươi hiểu không?”.

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần nói: “Khấu Trọng hiểu rồi!”.

Trong nội đường lại vang lên tiếng ồn ào.

Thì ra Vinh Phụng Tường đã quay trở lại.

Chương 205: Không thể liệu trước

Đội xe bắt đầu ra khỏi cửa lớn.

Các cao thủ như Khấu Trọng, Âu Dương Hi Di đều dùng ngựa thay xe, cùng với trăm tên cận vệ hình thành một đội ngũ chỉnh tề bảo vệ xe ngựa của Vương Thế Sung, rời khỏi Vinh phủ lúc buổi tiệc vẫn còn ồn ào náo nhiệt.

Sau khi ra phố lớn, Từ Tử Lăng đang đánh xe cho Vương Thế Sung đột ngột dừng lại, chúng nhân còn đang kỳ quái thì màn xe đã vén lên, Vương Thế Sung thò đầu ra gọi: “Hi Di huynh, đạo trưởng, Khấu tiểu đệ, xin mời vào đây nói chuyện”.

Ngoại trừ ba người biết trước nội tình là Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Âu Dương Hi Di ra, những người khác đều cảm thấy nghi hoặc khó hiểu. Linh Lung Kiều, Trần Trường Lâm và hơn mười cao thủ khác vội vàng nhảy lên các nóc nhà hai bên đường đề phòng địch nhân thừa cơ tập kích.

Trong thùng xe, Vương Thế Sung thật và giả ngồi song song với nhau, đợi ba người bọn Khấu Trọng lần lượt ngồi xuống, Vương Thế Sung mới thấp giọng nói: “Ta muốn thay đổi lộ tuyến”.

Khả Phong đạo nhân ngạc nhiên thốt: “Vậy lẽ nào bao nhiêu công bố trí đổ sông đổ biển hết hay sao?”.

Vương Thế Sung nói: “Ta đột nhiên nhớ lại chuyện năm xưa Trương Lương dùng lực sĩ ném chuỳ vào xe ngựa của Tần Thuỷ Hoàng, giả

như địch nhân dùng kế này, mà kẻ ném chuỳ hay đá lớn đó lại là loại cao thủ như Hoảng Công Thác, Độc Cô Phong, Vụ Sỏ Hồng, Vương Bá Đương thì ta nấp trong vách kín không phải vô cùng nguy hiểm hay sao?”.

Khấu Trọng giả bộ thất thanh thốt lên: “Vậy kế hoạch của chúng ta không phải tan thành bọt nước hết rồi chứ?”.

Khả Phong cũng nói: “Nếu địch nhân muốn dùng thiết chuỳ hoặc đá nặng tập kích, nhất định phải biết được con đường về Hoàng Thành của chúng ta mới được”.

Âu Dương Hi Di lại nói: “Nội gián khó phòng, lời của Thế Sung huynh không phải là không có lý, nếu như Thế Sung huynh thật sự xảy ra chuyện, vậy thì không phải là cố làm ra vẻ yếu nhược cho kẻ địch xem nữa mà là để cơ hội cho kẻ địch đắc lợi rồi”.

Vương Thế Sung mỉm cười nói: “Chúng ta đông người, mục tiêu rõ ràng, nếu địch nhân muốn hành thích thì thế nào cũng có cách. Chúng ta đổi đường, đi theo Ngự Đạo về Hoàng Thành, hai bên đường có cây ngăn cách nên địch nhân chỉ có thể hành thích trong khoảng cách gần. Hà, cứ quyết định vậy đi!”. Kế đó lại quay sang gọi Từ Tử Lăng: “Tiết Nguyên vào đây, ta có chuyện giao ngươi làm”.

Ba người bọn Khấu Trọng lần lượt ra khỏi xe, Âu Dương Hi Di cố ý kéo Khả Phong sang một bên nói chuyện, chặn thị tuyến không cho y nhìn thấy Vương Thế Sung cởi áo bào, đeo mặt nạ lên biến thành Tần Tiết Nguyên ngồi lên vị trí đánh xe.

Đai đội nhân mã lại tiếp tục lên đường.

Con phố dài tịch mịch, vang lên những tiếng bánh xe và tiếng vó ngựa lọc cọc, áp lực trước một trận phong bão, khiến chúng nhân

đều có cảm giác khó thở.

Trên trời ô vân trùng trùng, đang vần vũ như sắp mang đến một cơn mưa lớn.

Từ Tử Lăng lúc này đã dựa vào thuật dịch dung học được của Gia Cát Đức Uy, cùng với sự giúp đỡ của Vương Thế Sung giả, đóng giả thành một người giống vương Thế Sung bảy tám phần, có điều nếu không có râu tóc che đi, lại thêm ánh sáng thiếu thốn, thì chỉ sợ thoáng nhìn đã có thể nhận ra ngay.

Vương Thế Sung giả run run nói: “Tôi không muốn chết, đại gia…”.

Từ Tử Lăng vỗ vai y nói: “Yên tâm đi! Thế nào ta cũng bảo vệ ngươi!”.

Trong lòng thầm thở dài, lách người vào vách kín.

o0o

Kỵ đội mười hai người dẫn đầu cuối cùng đã chuyển vào con phố lớn nhất thông suốt Lạc Dương, từ từ tiến lên Ngự Đạo.

Linh Lung Kiều thúc ngựa đi bên cạnh Khấu Trọng, thấp giọng hỏi: “Lộ tuyến này có ổn không? Địch nhân rất dễ nấp trên cây để hành thích”.

Khấu Trọng thầm cảm thấy kỳ quái, thái độ của nữ nhân này so với hai ngày trước hoàn toàn biến đổi, nàng chủ động tìm gã bắt chuyện, đây là chuyện mà mấy ngày trước gã có nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được, bèn vui vẻ nói: “Sợ nhất là bọn chúng không đến thôi!”.

Ngưng lại một chút rồi gã lại thuận miệng hỏi: “Quy Tử rốt cuộc là ở đâu?”.

Linh Lung Kiều khẽ hỏi lại: “Tại sao ngươi muốn biết?”.

Khấu Trọng thấp giọng đáp: “Nhân kiệt địa linh, Quy Tử có thể sản sinh ra những điệu vũ thiên hạ vô song và nữ tử xinh đẹp như cô nương đây, nhất định phải là một vùng đất vô cùng tuyệt diệu, vì vậy Khấu Trọng này mới động lòng dò hỏi thôi”.

Gã khéo léo cùng lúc tâng bốc cả Quy Tử quốc lẫn Linh Lung Kiều, rồi lại đem ca vũ và người buộc lại với nhau, bởi vậy nên tuy ngữ điệu hơi có chút trêu trọc nhưng lại không gây cho người ta cảm giác bi trêu cợt đùa giỡn, khiến mỹ nữ lạnh như băng sương này cũng khó mà lên tiếng trách mắng gã được.

Linh Lung Kiều hơi đỏ mặt, dáng vẻ yêu kiều dưới ánh đèn lồng càng thêm quyến rũ, trầm ngâm hồi lâu mới thấp giọng nói: “Thật sự ngươi muốn biết sao?”.

Khấu Trọng thầm cảm thấy hối hận, tự nhủ Hồ nữ đúng là khác với nữ tử Trung Nguyên, thẳng thắn trực tiếp, nếu để nàng ta hiểu lầm mình đã phải lòng nàng, hậu quả có thể sẽ không thể tưởng tượng được. Có điều lúc này đã lỡ lên hổ, lẽ nào lại bảo cho nàng biết rằng mình chỉ thuận miệng hỏi chơi mà thôi? Cuối cùng gã đành cố dối lòng đáp: “Đây đương nhiên là lời thật lòng của tại hạ rồi”.

Linh Lung Kiều lườm gã một cái: “Ngươi biết Đông Đột Quyết ở đâu chứ?”.

Khấu Trọng gật đầu: “Có phải ở phía Bắc Trường Thành không?”.

Linh Lung Kiều trở nên nhí nhảnh như một cô gái bé nhỏ: “Coi như

ngươi hiểu biết! Phía Tây của Đông Đột Quyết là Tây Đột Quyết, Y Ngô, Cao Xương và Quy Tử. Từ Lạc Dương phải đi qua Vũ Uy, Trương Dịch, Đôn Hoàng, Thiện Thiện, sau đó còn phải đi về phía Tây Bắc thêm hai tháng, qua Đại Sa Mạc, thì sẽ đến được thảo nguyên nơi bộ tộc chúng ta cư ngụ".

Khấu Trọng le lưỡi: "Thì ra xa như vậy!".

Đột nhiên phía trước vang lên tiếng ngựa hí, cả đội nhân mã lập tức dừng lại. Chỉ thấy trong bóng tối, thấp thoáng xuất hiện một bóng người cao lớn đứng cản đường. Chúng nhân nhất thời ngây ra, lại có kiểu hành thích táo tợn như vậy hay sao. Nên biết rằng cao thủ dưới trướng Vương Thế Sung gần như đã tập trung toàn bộ ở đây, càng không cần nói đến hơn trăm cận vệ tinh nhuệ, trừ phi đối phương có binh lực mạnh hơn, bằng không chỉ sợ ngay cả xe ngựa của Vương Thế Sung cũng chưa kịp chạm tới đã phải hao binh tổn tướng rút lui rồi.

Người kia không đợi phía Vương Thế Sung lên tiếng hỏi, đã phát ra một tràng cười lớn: "Vương Thế Sung, hôm nay ngươi chết chắc rồi!".

Không ngờ chính là thanh âm của Độc Cô phiệt chủ, Độc Cô Phong.

Chúng nhân còn chưa kịp phản ứng, thì Độc Cô Phong đã gầm lên một tiếng, quăng ra một vật trông giống như đám mây đen, trong nháy mắt đã bay qua khoảng cách hai mươi trượng, lao về phía đội cận vệ đầu tiên.

Tiếng sắt thép phá không rít lên trên ngự đạo, dưới ánh đèn lồng, thì ra Độc Cô Phong ném ra một chiếc bạt lớn hình tròn, xung quanh đều là răng cưa dầy đặc, qua thủ pháp đặc biệt của Độc Cô Phong, vẽ thành một đường vòng cung đẹp mắt, xoáy tròn lao đi với tốc độ

kinh hồn.

Độc Cô Phong là nhất phiệt chi chủ, nổi danh trên giang hồ đã hơn bốn mươi năm, giờ đây toàn lực xuất kích, thêm vào đặc tích xoay tròn của thiết bạt và răng cưa sắc nhọn, quả thực là một thế công không thể kháng cự, cho dù Ninh Đạo Kỳ đến đây, chỉ sợ cũng không dám ngạnh tiếp.

Độc Cô Phong ném ra thiết bạt, lập tức bay ngược về phía sau, bởi khí lực đã tiêu giảm, chân khí tổn hao không ít.

Đèn lồng phía trước lần lượt tắt ngóm.

Đám cận vệ vội vàng lăn xuống ngựa né tránh, ý niệm hoảng loạn lan tràn khắp nơi như dòng nước lũ, khiến người người đều sợ hãi nhảy xuống ngựa, tản ra bốn phía.

o0o

Ánh sáng đột nhiên bị bóng đêm nuốt chửng, càng tăng thêm cảm giác hung hiểm đáng sợ.

Khấu Trọng, Âu Dương Hi Di không ngờ địch nhân lại giở chiêu này, nhất thời chỉ biết trợn mắt lên nhìn chiếc thiết bạt bay tới cỗ xe ngựa.

Khi thiết bạt còn cách đội ngựa chừng ba trượng, cả đội nhân mã đều đã tán loạn, có kẻ nhảy xuống đất tránh né, có kẻ thúc ngựa tản ra, đúng lúc toàn quân tan vỡ thì một đạo hắc ảnh từ trên cao nhảy xuống, với một tốc độ và sự chuẩn xác đến kinh người, điểm chân xuống tâm điểm của thiết bạt, tựa hồ như tiên nhân đằng vân giá vũ phi đến, khiến người ta phải kinh hồn bạt vía.

Khả Phong hét lớn: “Có thích khách!”.

Âu Dương Hi Di sớm đã tung mình nhảy lên, hi vọng chặn được địch nhân trước một bước.

Khấu Trọng cảm thấy lo lắng cho Từ Tử Lăng, võ công của tên thích khách này quả thật rất cao cường, có thể khẳng định trên Từ Tử Lăng một bậc, bởi vì gã tự lượng mình không thể làm được như đối phương, càng biết rõ trước khi đối phương đến gần xe ngựa, không có người nào kịp cản y lại, nguy cấp trí sinh, gã vội phục người lao về phía gầm xe, miệng hét lớn: “Bên dưới!”.

Vương Thế Sung giả làm người đánh xe thành mục tiêu đầu tiên, trợn mắt lên nhìn đối phương cưỡi thiết bạt lao tới, sắp phóng tới đầu ngựa, còn thủ hạ của mình thì đã hoảng loạn dạt sang hai bên, chưa kịp phản ứng gì thiết bạt đã mang địch nhân đến trước mặt theo một đường vòng cung khúc khuỷu.

Nếu đối phương phi đến theo đường thẳng, dựa vào công lực của y, thế nào cũng có thể nhảy lên không chặn người lại mà không cần lý đến thiết bạt, song lộ tuyến hình vòng cung này cực kỳ khó nắm bắt, còn địch nhân thì có thể khẳng định tám phần chính là Hoảng Công Thác, kẻ có tư cách làm đối thủ của Ninh Đạo Kỳ, tất cả những nhân tố trên hợp lại làm y cuối cùng cũng bỏ đi ý định này, bắn vọt người rời khỏi xe, lộn nhào xuốn đất, bộ dạng vô cùng thảm hại.

“Bình!”.

Thiết bạt lao vút tới phá nát nóc xe, biến nó thành một chiếc thùng xe lộ thiên xấu xí.

Bốn con tuấn mã lần lượt hí lên những tiếng thảm thiết, kế đó ngã gục xuống, chết ngay tại chỗ.

Thích khách bắn người lên cao, lộn nhào một vòng, đầu chúc xuống, chân chổng ngược lên trời, bắn vào thùng xe như một viên đạn, không thèm liếc mắt đến Vương Thế Sung giả đang run cầm cập nơi góc xe, song chưởng tề xuất, kích vào chỗ vách kín nơi Từ Tử Lăng ẩn nấp.

Bên trong vách kín, Từ Tử Lăng vừa nghe tiếng ngựa hí lên đã cảm thấy không ổn, đang định xông ra thì tiếng hét cảnh báo của Khấu Trọng đã vang lên bên tai.

Nếu đổi lại là người khác, thì dù thế nào Từ Tử Lăng cũng do dự một nhịp, song gã và Khấu Trọng từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, đồng sinh cộng tử, tâm linh tương thông, có thể nói là thiên hạ vô song. Dư âm tiếng hét của Khấu Trọng vẫn còn chưa tan hết, gã đã vận công chấn nát gầm xe, rơi xuống đất, rồi lăn ra ngoài.

“Rầm!”.

Gầm xe vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, Vương Thế Sung giả và ghế ngồi toàn bộ đều rơi xuống, nhưng thành xe lại không hề tổn hại.

Từ Tử Lăng thầm kêu may mắn, giả như mình tránh chậm một sát na, toàn thân xương cốt không vỡ nát mà chết mới là chuyện lạ.

Còn chưa kịp nhảy lên, tên thích khách đáng sợ kia hiển nhiên đã biết gã lăn ra từ dưới gầm xe, liền đụng thẳng vào vách xe phía Từ Tử Lăng, thế như cuồng phong bạo vũ.

Lúc này chiếc thiết bạt vẫn không dừng lại, cắt ngang qua đầu hai con chiến mã kinh hãi dựng ngược lên, máu tươi lập tức bắn lên tung toé, hai con tuấn mã đáng thương gục xuống, cả hai tên cận vệ ngồi trên ngựa đều bổ nhào xuống đất.

Thuộc hạ của Vương Thế Sung ở phía sau xe ngựa ngoại trừ né tránh, chỉ biết chạy tứ tán, ngay cả dừng lại nhìn cũng không dám, nói gì đến chuyện đối phó địch nhân.

Phía Từ Tử Lăng lăn tới có Trần Trường Lâm và sáu, bảy tên cận vệ, bọn họ đều không biết Vương Thế Sung đã được Từ Tử Lăng thay mận đổi đào, còn tưởng rằng Vương Thế Sung kịp thời lăn ra, thấy thích khách phá vách xe lao ra, liền cùng lúc nhảy xuống ngựa, nghênh tiếp địch nhân.

Chẳng ngờ lúc người kia xông ra đã cố ý mang theo vô số vụn gỗ, bắn về phía bọn Trần Trường Lâm như mưa rào, không miếng nào là không có ẩn tàng khí kình mãnh liệt, so với ám khí thật chẳng khác biệt gì mấy.

Do đèn đuốc đã bị tắt hết, thêm vào trời tối đen như mực, chúng nhân chỉ biết đối phương mặc một bộ kình trang đen kịt, còn về thực tướng thế nào, thì không ai có thể nhìn rõ, thế nên càng tăng thêm cảm giác thần bí đáng sợ.

Khấu Trọng, Âu Dương Hi Di, Linh Lung Kiều, Vương Huyền Ứng, Vương Huyền Nộ lúc này đã tung người lao tới, nhưng đã chậm mất một nhịp. Chỉ có thể nhìn bọn Trần Trường Lâm hoảng loạn đón đỡ màn vụn gỗ dày đặc, còn thích khách thì đã bay đến chỗ Từ Tử Lăng, song chưởng áp xuống.

Kình khí như bạo phong ép tới, thế như bài sơn đảo hải.

Từ Tử Lăng lúc này đã dựa vào tốc độ ứng biến, lực đạo công kích của đối phương mà phán đoán ra công lực kẻ địch ít nhất cũng hơn mình một bậc.

Hiện giờ phương pháp phản kích duy nhất, chính là hiểm trung hành

hiểm, lấy kỳ chiêu chế địch.

Gã hừ lạnh một tiếng, thân hình đã bắn lên một nửa, liền chuyển hoán chân khí, đổi thăng thành giáng, song trưởng đẩy ra như điện, nghênh tiếp chưởng thế kinh hồn bạt vía của đối phương.

Cuối cùng gã cũng nhìn rõ thân hình và dung mạo của địch thủ.

Thích khách hắc y này có thân hình khôi vĩ, thoáng nhìn thì có vẻ hơi béo, bụng như cái trống, đầu trọc lốc, cằm bạnh ra, ngón tay vừa lớn vừa thô. Bên trên đôi mắt sáng rực sát khí đằng đằng, không ngờ lại là hai hàng lông mày dài nhỏ trắng như cước, nếu không phải là đôi mắt y vừa lạnh như băng, lại vừa ti hí như lươn, thì người này đúng là có khí độ bất phàm của một bậc tiên ông.

“Ầm!”.

Kình khí chạm nhau.

Từ Tử Lăng không sử dụng Loa Hoàn Kình, dồn toàn bộ tiên thiên chân khí có được từ khi tu luyện Trường Sinh Quyết và chân khí hấp thu được trong Hoà Thị Bích vào song thủ, nhung chỉ đẩy ra một nửa, ngạnh tiếp một chiêu với đại cao thủ tiền bối danh chấn Nam Hải này.

“Oẹ!”.

Từ Tử lăng phun ra một búng máu tươi, chấn động đập mạnh đầu xuống nền đã xanh.

Hoảng Công Thác cũng bị lực phản chấn của gã đẩy ngược về sau, trên mặt lộ ra thần sắc kinh dị. Có điều tay lão vẫn không rảnh rang, tả thủ liên tiếp đẩy ra mấy chưởng, bức lui bọn Trần Trường Lâm

đang định phóng tới tiếp viện, lại có thêm hai người nữa đổ gục xuống, không bò dậy nổi. Uy lực đúng là kinh thiên động địa.

Lúc này Khấu Trọng, Âu Dương Hi Di, Khả Phong, Linh Lung Kiều, Vương Huyền Ứng, Vương Huyền Nộ đã lao đến phía trên cỗ xe ngựa nát bươm, định bổ xuống, thì bên trên đã nghe tiếng rít gió vù vù, hàng trăm chiếc lá bắn xuống như mưa, khiến người ta không thể né tránh.

Ẩn trước thấy năm sáu đạo hắc ảnh nhảy xuống theo trận mưa lá cây. Những người công lực tương đối kém chỉ đành múa đao huơ kiếm, tận lực cản đỡ.

Chỉ có Khấu Trọng, Âu Dương Hi Di, Khả Phong, Linh Lung Kiều bốn người là dựa vào chân khí hộ thân, tăng tốc lao về phía Hoảng Công Thác, hòng kịp thời ngăn cản lão kịp thi triển sát thủ.

“Ầm!”.

Nền đá xanh vỡ nát.

Từ Tử Lăng đập mạnh người xuống đất, oẹ ra một búng máu tươi nữa.

Thương thế của gã có quá nửa là giả bộ.

Chưởng kình của Hoảng Công Thác tuy có đáng sợ, nhưng gã cũng không phải hạng kém cỏi, khi kình khí xâm nhập kinh mạch, gã đã dùng chân khí bản thân dẫn động kình khí của đối phương đi qua hai khuỷu tay, đẩy vào tảng đá lát đường, chẳng những hoá giải đi chưởng lực thôi tâm đoạn mạch của đối phương, còn bật người dậy, tránh cái đau do đập lưng xuống đất. Chỗ huyền ảo bên trong, đảm bảo ngay cả Hoảng Công Thác cũng khó mà hiểu nổi. Thế gian này e

rằng chỉ có hai kẻ hiểu được Trường Sinh Quyết như gã và Khấu Trọng mới có thể dùng được tuyệt kỹ này mà thôi.

Hoảng Công Thác vừa chạm đất lại lao vút lên.

Chúng nhân giao thủ quá chiêu toàn bộ đều trong bóng tối, lúc này mắt hầu như không có tác dụng, tất cả đều chỉ dựa vào cảm giác linh mẫn dị thường của bậc cao thủ, mức độ hung hiểm thế nào thiết tưởng không cần phải nói chắc cũng hiểu rõ.

“Tần Tiết Nguyên” do Vương Thế Sung đóng giả lúc này mới lồm cồm bò dậy, lén lén lẩn ra phía sau Hoảng Công Thác, ý đồ muốn cho lão một đòn chí mạng.

“Đang!”.

Chiếc thiết bạt làm náo loạn toàn bộ đội xa mã của Vương Thế Sung rơi trên mặt đất.

“Đinh!”.

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng vung lên đón lấy một kiếm từ trên cao xả xuống, lập tức thầm than không hay, thì ra địch nhân đã vận kình một cách hết sức ảo điệu, ngầm sử lực đạo kéo gã dịch người sang bên, buộc gã phải thay đổi phương hướng, để lỡ mất cơ hội chặn Hoảng Công Thác lại.

Kiếm pháp tài tình như vậy, thực sự gã chưa từng thấy bao giờ.

Kế đó thì kiếm phong vù vù bên tai, không ngờ địch nhân có thể hoán khí trên không, tiếp tục truy theo.

Giọng nói quen thuộc của Độc Cô Phượng vang lên: “Trả mạng nhị

thúc của ta đây!”.

Khấu Trọng hét lên: “Kẻ giết Độc Cô Bá là Trầm Lạc Nhạn! xem đao!”.

Gã chẳng thèm quay đầu lại, Tỉnh Trung Nguyệt đã quất ngược ra sau, chém trúng vào thân kiếm của Độc Cô Phượng.

“Đang!”.

Độc Cô Phượng bị phản chấn bay ngược về sau, còn gã thì gia tăng tốc độ, phóng về phía Ngự Đạo.

Từ Tử Lăng lúc này đã đạt được mục đích “bị thương” thay cho Vương Thế Sung, hiện giờ chuyện duy nhất cần phải làm, chính là giữ lại tính mạng, tránh để lộng giả thành chân.

Kế hoạch hành thích chu đáo của địch nhân, sự lợi hại của Hoảng Công Thác, tất cả đều nằm ngoài sự dự liệu, khiến cho bọn Vương Thế Sung dù có thực lực hùng mạnh cũng phải rơi vào thế bị động hoàn toàn.

Trước mắt chỉ cần Khấu Trọng chặn Hoảng Công Thác lại, để nhân mã bên Vương Thế Sung trùng trấn đội ngũ, vậy thì có thể đại công cáo thành rồi.

Khi Khấu Trọng bị Độc Cô Phượng cản lại, cây mâu hai mũi của Vương Bá Đương và Bích Ngọc Trượng của Vu Sở Hồng cũng lẫn lượt bổ xuống Linh Lung Kiều và Âu Dương Hi Di.

Tiếng binh khí chạm nhau, tiếng hò hét làm chấn động cả Ngự Đạo vắng vẻ. Đám cận vệ giờ đã lấy lại tinh thần, ồ ạt lao về phía Hoảng Công Thác và Từ Tử Lăng.

“Bịch!”.

Công lực Âu Dương Hi Di thuỷ chung vẫn kém hơn Vu Sở Hồng một bậc, bị bà ta đẩy ngược về phía sau, còn đệ nhất cao thủ của Độc Cô phiệt này thì lướt đến phía cỗ xe như một sát tinh từ trên trời nhảy xuống, Bích Ngọc Trượng vung lên đánh cho đám cận vệ của Vương Thế Sung máu thịt bầy nhầy, không ngừng có người ngã xuống.

Linh Lung Kiều cũng không chống đỡ được cây mâu xuất thần nhập hoá của Vương Bá Đương, đành dựa vào khinh công hơn người, lộn nhào ra phía sau, khiến Vương Bá Đương có thể ung dung đối phó với đám thân binh đang trào lên từ phía sau cỗ xe.

Chỉ có Khả Phong là hoàn toàn không bị cản trở, an nhiên hạ thân xuống đất rồi búng mình lao đến bên cạnh Từ Tử Lăng.

Trong bóng đêm, thêm vào tình cảnh hỗn loạn, nên y cũng không nhận ra Từ Tử Lăng là giả hiệu.

Hoảng Công Thác chỉ còn cách mười bước, râu trắng dựng ngược, song thủ hoá thành muôn ngàn đạo chưởng ảnh chụp xuống đầu Từ Tử Lăng như một trận cuồng phong.

“Đinh!”.

Hoảng Công Thác khẽ lắc mình, không biết đã dùng thủ pháp gì, làm cho thanh đao Tỉnh Trung Nguyệt bắn tới như một tia chớp thay đổi phương hướng, bắn về phía Vương Thế Sung thật, vừa đỡ vừa đánh, quả không hổ là đại tông sư võ học trong thiên hạ. Từ Tử Lăng lúc này chỉ biết thầm kêu khổ trong lòng.

Hiện giờ tuy phía gã đông hơn, nhưng gã lai chỉ có thể độc lập tác

chiến, không người viện trợ.

Một bên là cỗ xe mất nóc, một bên là hàng cây phân cách Ngự Đạo với đường cho xe ngựa chạy, trước sau đều đã bị địch nhân phong toả, khiến nhất thời bọn Khấu Trọng và Âu Dương Hi Di không thể tiếp viện.

Chưởng phong lạnh như băng của Hoảng Công Thác bao trùm lấy gã, khiến gã căn bản không thể né tránh, chỉ còn một đường duy nhất là liều mạng ứng chiến.

Nếu địch nhân chỉ có một mình họ Hoảng, dù sao gã cũng có thể cố chống đỡ được một thời gian ngắn, đáng sợ nhất là còn có Khả Phong tâm địa bất lương ở bên, mà gã thì lại không thể tiên hạ thủ vi cường với y trước được.

Cho dù gã thông minh tuyệt đỉnh, nhưng lúc này cũng chỉ biết thở dài.

Khả Phong đột nhiên lách người ra phía sau gã, miệng hô lớn: “Thế Sung huynh mau lùi!”.

Từ Tử Lăng mừng rỡ, bắn ngược người về phía sau.

Chương 206: Cờ sai một nước

Vương Thế Sung đang định đánh lén phía sau, ngờ đâu Hoảng Công Thác lắc mình một cái, Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng đã bắn về phía y, tránh cũng không kịp, đành hừ lạnh một tiếng, vung kiếm, đón đỡ.

“Đang!”.

Vương Thế Sung bị nội kình hùng hậu trong Tỉnh Trung Nguyệt bức lui ba bộ, kế hoạch ám kích tan thành bọt nước, hổ khẩu đau buốt, đến giờ mới biết chẳng những Hoảng Công Thác không hoá giải kình lực ban đầu của Khấu Trọng, mà còn đẩy thêm vào chân khí của bản thân, giống như là hai người cùng liên thủ đối phó mình y, khiến cho y nhất thời cũng không thể ứng phó.

“Bình!”.

Khả Phong vỗ mạnh một chưởng vào lưng Từ Tử Lăng, cười âm hiểm nói: “Thế Sung huynh trúng kế rồi!”.

Từ Tử Lăng lập tức giống như một con diều đứt dây bay về phía Hoảng Công Thác.

Từ Tử Lăng đã ứng dụng chân khí trong nội thể mình một cách thuần thục nhuần nhuyễn, gã biết rõ Khả Phong sẽ nhân cơ hội ngàn năm có một này ám toán mình, nên làm sao để y đắc thủ, điều gã lo lắng nhất chỉ là không biết đối phương có sử dụng lợi khí hay không mà thôi.

Khi chưởng kình di sơn đảo hải của Khả Phong đập vào lưng mình, gã sớm đã vận đủ chân khí về bối tâm, xoáy chuyển không ngừng. Đúng sát na kình khí của địch nhân xâm nhập, gã lập tức dùng chân khí của mình bao bọc lấy kình khí của đối phương mà không để sinh ra một chút lực phản chấn nào, sau đó đẩy dồn về huyệt Dũng Tuyền nơi lòng bàn chân, truyền xuống mặt đất.

Nền đá xanh dưới chân gã lập tức vỡ nát, nhưng dưới sự bảo hộ của bóng tối, cả hai đại địch này đều tập trung toàn bộ sự chú ý vào gã, vậy mà ngay cả Hoảng Công Thác cũng không nhận ra thủ đoạn này của gã.

Từ Tử Lăng bay vụt lên khỏi mặt đất.

Hoảng Công Thác không ngờ đối thủ liên tiếp trúng chưởng vậy mà vẫn còn dư lực nhường này, thu hồi tả thủ, hoá hữu chưởng thành quyền, trầm eo toạ mã, cách không đánh ra.

“Bình!”.

Từ Tử Lăng bị bắn tung lên cao, lần này thì thật sự thổ ra một búng máu tươi, ngũ tạng đảo lộng, kinh mạch như muốn vỡ nát.

Khấu Trọng bất ngờ hiện ra từ trong bóng đêm, tung người phóng lên, ôm chặt lấy Từ Tử Lăng, rồi tiếp tục lao về phía rìa Ngự Đạo, điểm chân lên cây, trước khi Hoảng Công Thác bổ tới, lao đi theo hướng ngược lại.

o0o

Hoảng Công Thác hét lớn: “Đắc thủ rồi!”.

Tất cả đám thích khách, bao gồm cả Khả Phong lập tức triệt thoái.

Cả một quá trình giết chóc, chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhanh như thiểm điện kinh lôi, như một trận gió thổi qua lá cây.

o0o

Khi đèn lồng được thắp lại, người ngựa trên mặt đất đã tử thương không ít, tình cảnh thê lương ảm đạm.

Khấu Trọng ôm Từ Tử Lăng nhảy xuống cạnh cỗ xe ngựa nát, Vương Thế Sung, ÂU Dương Hi Di, Linh Lung Kiều, Vương Huyến Ứng, Vương Huyền Nộ, Trần Trường Lâm đều chạy đến vây lấy.

Từ Tử Lăng vẫn nằm trong lòng Khấu Trọng không dậy nổi.

Khấu Trọng hét lên: “Lập tức gọi cứu viện, cứu người quan trọng!”.

Pháo hiệu lập tức được bắn lên cao, nổ ra một đoá hoa màu đỏ như máu.

Gió thổi lá bay, mưa lớn sắp tới, ánh đèn bập bùng như muốn tắt.

Âu Dương Hi Di quỳ xuống quan tâm hỏi: “Thương thế sao rồi?”.

Bọn Trần Trường Lâm giờ mới biết được Vương Thế Sung này là hàng giả, trong lòng lấy làm yên tâm. Một Vương Thế Sung giả khác được hai tên cận vệ đỡ dậy từ đám gỗ vụn của chiếc xe ngựa, hai chân run lên cầm cập.

Từ Tử Lăng dường như vẫn còn chưa hết kinh hãi: “Hoảng Công Thác đúng là lợi hại, suýt chút nữa thì lấy mạng ta rồi!”.

Vương Thế Sung thật mừng rỡ nói: “Lần này thành công rồi! Chúng ta lập tức trở về Hoàng Thành!”.

Khấu Trọng diễn kịch diễn đến cùng, ôm Từ Tử Lăng đứng dậy: “Vương công thọ thương rất nặng, chúng ta phải lập tức trở về Hoàng Thành, những người chết cứ tạm thời để đó, còn lại…hả…”.

Chúng nhân lập tức cảnh giác, nhưng đã không kịp ứng biến.

Thì ra một người thọ thương dưới đất, không ngờ lại bật dậy, lao đi với thân pháp nhanh như một ánh sao băng, phóng về phía Vương Thế Sung thật vẫn còn chưa tháo mặt nạ, song chưởng tề xuất.

Thân thủ kẻ này tuyệt đối không dưới Hoảng Công Thác.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng cùng lúc thất thanh kêu lên: “Lý Mật!”.

Vương Thế Sung không kịp né tránh, đành miễn cưỡng vận tụ công lực vào sau lưng.

“Ầm!”.

Vương Thế Sung thổ ra một bụm máu tươi, cả người bổ nhào về phía trước. Lý Mật đắc ý cười ha hả, tung mình bay chếch lên, miệng nói lớn: “Thế Sung huynh bảo trọng!”.

Chuyện xảy ra quá đột nhiên, thêm vào chuyện lộng giả thành chân, từ hỉ chuyển sang bi khiến người ta khó mà chấp nhận nổi, nên chúng nhân chỉ biết đứng ngây ra nhìn thân hình khôi vĩ của Lý Mật biến mất trong bóng đêm thăm thẳm, cơ hồ như đang rơi vào một cơn ác mộng vĩnh hằng không bao giờ tỉnh lại vậy.

Tử Tử Lăng là người đầu tiên có phản ứng, bật dậy đỡ thân hình đổ gục xuống của Vương Thế Sung lên, bất chấp máu tươi từ miệng của y bắn vào đầu, vào mặt, dồn đẩy chân khí liệu thương của

Trường Sinh Quyết chạy vào kinh mạch đối phương.

Khấu Trọng cũng đặt tay lên bối tâm Vương Thế Sung, giật mình thốt: “Bọn Nhậm Ân là do Lý Mật hạ sát!”.

Chỉ có Từ Tử Lăng mới hiểu ý Khấu Trọng nói gì, bởi dựa vào vết chưởng thương của Vương Thế Sung, gã nhận ra chủ nhân của chưởng lực này và kẻ hạ sát bọn Nhậm Ân là cùng một người – Lý Mật.

Vương Huyền Ứng, Vương Huyền Nộ phụ tử đồng tâm, vội bổ người tới kêu lên thống thiết: “Cha!”.

Âu Dương Hi Di vội cản hai người lại, miệng gọi lớn: “Thế Sung huynh!”.

Vương Thế Sung được hai gã dồn chân khí vào, từ từ mở mắt, vất vả nói: “Ta còn chưa chết được!”.

Khấu trọng trầm giọng nói: “Chúng ta phỉa lập tức tránh vào Hoàng Thành, sau đó toàn lực tấn công Hoàng Cung, khiến Độc Cô Phong không thể làm gì được”.

“Tạch…tạch…tạch…”.

Trận mưa lớn đã tạnh được nửa ngày, lại bắt đầu giáng hạ nhân gian.

Vương Huyền Ứng run giọng nói: “Cha bị trọng thương, chi bằng chúng ta lập tức rời khỏi Lạc Dương, đến Yển Sư tránh một thời gian, đợi cha…”.

Vương Thế Sung ho lên dữ dội, không ngừng oẹ ra máu tươi, hồi lâu

sau mới nói: “Về Hoàng Thành, tất cả nghe theo sự phân phó của Khấu Trọng”. Nói xong thì nhắm nghiền hai mắt, không nói được gì nữa.

Chúng nhân như bị rơi xuống giữa hầm băng, lòng trầm xuống, cơ hồ như không để ý mưa đang rơi trên người. Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, chúng nhân như kinh cung chi điểu, giật mình đánh thót, lúc ngẩng lên mới phát giác thì ra là Dương Công Khanh.

Khấu Trọng ôm lấy Vương Thế Sung, quát lên với Vương Thế Sung giả: “Còn không mau lên ngựa, lần này thì ngươi thật sự làm thượng thư đại nhân rồi!”.

Nói đoạn bế bổng Vương Thế Sung nhảy lên một con ngựa gần đó, dẫn đầu phóng về Hoàng Thành.

Không ai ngờ được kế hoạch tương kế tựu kế này lại tan thành bọt nước, dẫn đến kết cục thảm bại lộng giả thành chân.

o0o

Tiếng chém giết trong Hoang Thành, Hoàng Cung vang động cả một góc trời, tiếng ném đá, tiếng tên lao vun vút liên tục cả đêm, quân đội của Vương Thế Sung đội mưa tấn công, đến trời sáng mới tạm thời dừng lại, song phương đều tử thương vô số, nhưng do binh lực bên phía Vương Thế Sung mạnh hơn, sách lược công thành lại chuẩn bị đầy đủ, nên vẫn chiếm được ưu thế.

Khi Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Dương Công Khanh toàn thân sức cùng lực kiệt trở về thượng thư phủ được phòng vệ thâm nghiêm, Âu Dương Hi Di, Vương Huyền Ứng, Vương Huyền Nộ, Linh Lung Kiều, Vương Hồng Liệt, Vương Bản Hành và Trần Trường Lâm đã tập trung cả ở sảnh đường, người nào người nấy thần tình buồn bã, mặt

ủ mày chau.

Âu Dương Hi Di là người bình tĩnh nhất, đứng dậy hỏi: “Tình hình thế nào?”.

Dương Công Khanh hừ lạnh nói: “Trong mười ngày có thể công phá Hoàng Thành, giết sạch bọn Dương Động gà chó cũng không lưu lại một con”. Kế đó lại thấp giọng hỏi: “Đại nhân thế nào rồi!”.

Vương Huyền Nộ chán nản nói: “Cha vẫn hôn mế bất tỉnh, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng”.

Vương Huyền Ứng khẩn trương hỏi: “Tại sao lại ngừng công thành vậy?”.

Dương Công Khanh liếc nhìn Khấu Trọng: “Đay là ý của Khấu huynh đệ, lúc này phải tỏ rõ cho địch nhân biết là ta đang yếu thế, bằng không Lý Mật sẽ không trúng kế mà khởi binh tấn công Lạc Dương”.

Vương Huyền Ứng, Vương Huyền Nộ, Vương Hồng Liệt, Vương Bản Hành cùng lúc biến sắc.

Vương Huyền Ứng thất thanh kinh hãi kêu lên: “Hiện giờ vấn còn dùng kế đó hay sao?”.

Kế đó liền chỉ tay vào mặt Khấu Trọng quát: “Cha bị đến nông nỗi này, tất cả đều do một tay ngươi gây nên. Hiện giờ chúng ta phải cấp tốc tấn công Hoàng Thành, khống chế toàn thành, bằng không mọi người đều chết không có đất chôn thây đó”.

Âu Dương Hi Di chau mày nói: “Ứng hiền điệt bình tĩnh một chút, thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, chỉ cần Thế Sung huynh còn sống, chúng ta vẫn chưa thể coi là đã bại”.

Vương Huyền Nộ cũng nói với huynh trưởng: “Cha dặn dò chúng ta phải nghe lời Khấu đại ca mà!”.

Dương Công Khanh lại gần Vương Huyền Ứng, vỗ vai gã khuyên bảo: “Cách của Khấu huynh rất đúng với yếu chỉ lấy thực làm hư, lấy hư làm thực của binh pháp. Hiện giờ phương pháp duy nhất để chúng ta chuyển bại thành thắng chính là dùng tên giả mạo kia để ổn định lòng quân, đồng thời y kế thi hành, dụ Lý Mật đến tấn công, nếu không sẽ không thể nào lật ngược được thế cờ này đâu”.

Vương Huyền Ứng không ngừng thở hồng hộc, nhưng không nói gì thêm.

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: “Thành Lạc Dương giao cho hai vị tướng quân Lang Phụng và Tống Mông Thu lo liệu, Huyền Ứng huynh và mọi người phòng thủ Hoàng Thành, an nguy của Vương Công đành nhờ Hi Di công và Trường Lâm huynh vậy”.

Vương Hồng Liệt ngạc nhiên hỏi: “Còn hai người đi đâu vậy?”.

Dương Công Khanh nghiêm mặt nói: “Đêm nay chúng ta phải đưa tên giả mạo rời Lạc Dương đến Yển Sư quyết tranh hùng với Lý Mật, nếu như bọn ta chiến bại, các vị phải lập tức đưa thwongj thư đại nhân đi càng xa càng tốt!”.

o0o

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lánh mặt vào một căn phòng nhỏ không người, cùng lúc mệt mỏi ngồi phịch xuống.

Khấu Trọng như bị lao lực quá độ, cười khổ nói: “Chúng ta rốt cuộc đã sai mất một nước cờ, bại trong tay tên gian tặc Lý Mật ấy, thực ra

chuyện này đã có vết xe đổ từ trước, năm xưa Lý Mật ám toán Trác Nhượng cũng giả làm một tử thi, lần này chỉ là diễn lại tích cũ mà thôi!”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Chúng ta suy nghĩ thật sự còn chưa chu toàn, chuyện quan trọng như vậy, làm sao Lý Mật không đích thân xuất mã cho được chứ. Mà sự thực thì chuyện hắn tham gia vào việc này không phải là không có dấu vết, hôm đó khi Trầm Lạc Nhạn hạ sát Độc Cô Bá, nhất định còn có cao thủ khác ở bên hiệp trợ, mà võ công của kẻ này phải cao minh đến mức cả ta lẫn lão Bạt đều không phát giác được, nói không chừng chính là bản thân Lý Mật”.

Khấu Trọng đấm mạnh một quyền xuống bàn, tự trách bản thân: “Lý Mật xuất thủ đồ sát Thanh Xà Bang đã để lộ sơ hở, vậy mà ta vẫn ngu ngốc tin rằng đó là do Hoảng Công Thác hạ thủ, thử hỏi Trầm Lạc Nhạn làm sao có thể thuyết phục được họ Hoảng đi làm chuyện giết gà dùng dao mổ trâu ấy được chứ, chỉ có Lý mật hạn chúng ta thấu xương mới làm vậy mà thôi”.

Từ Tử Lăng lạnh lùng nói: “Món nợ máu của Nhậm Ân bang chủ và các huynh đệ ta nhất định sẽ bắt Lý Mật phải trả đủ”.

Khấu Trọng ngồi thẳng người dậy, gật đầu đồng ý: “Ngoại trừ Vũ Văn Hoá Cập ra, Lý Mật là tên gian nhân mà bọn ta phải tru diệt đầu tiên. Hừ, Lý Mật tuy tính toán cẩn mật, nhưng thế nào cũng không ngờ được chân khí có được từ Trường Sinh Quyết và Hoà Thị Bích của chúng ta lại có thể giữ được mạng cho Vương Thế Sung. Chỉ cần họ Vương không chết, mà Lý Mật lại cho rằng y đã chết thì ta vẫn còn cơ hội chuyển bại thành thắng”.

Từ Tử Lăng gượng cười: “Hiện giờ chỉ sợ truyền ngôn đã lan ra khắp thiên hạ, nếu để lòng quân dao động, trận này không cần đánh cũng biết chắc là thua tơi tả rồi”.

Khấu Trọng nói: “Tình hình trước mắt và tình cảnh ở Cảnh Lăng khi trước cũng gần giống nhau, chỉ khác ở chỗ là Vương Thế Sung vẫn còn sống nhăn. Cũng may ta vẫn còn con bài Trác Kiều trong tay, khiến cho Vương Thế Sung và đám thủ hạ đại tướng của y biết rằng phải nhờ vào ta thì mới có cơ hội chiến thắng”.

Tiếng bước chân vang lên, làm ngắt đoạn cuộc nói chuyện của hai gã.

Hư Hành Chi đẩy cửa bước vào, ngồi xuống bên cạnh Khấu Trọng hạ giọng nói: “Vương Huyền Ứng vừa cãi nhau môt trận với Dương Công Khanh, Lang Phụng, Âu Dương Hi Di, nói kế dụ địch của Khấu gia làm cha hắn bị trọng thương, vì vậy không thể để ngài tiếp tục làm bừa nữa. Người ủng hộ hắn có Lang Phụng, Vương Hồng Liệt và Vương Bản Hành, nhưng Vương Huyền Nộ lại hết lời ủng hộ Khấu gia”.

Khấu Trọng tỏ vẻ sớm đã biết trước sẽ có chuyện này, lắc đầu nói: “Ngu xuẩn thì vẫn là ngu xuẩn, vĩnh viễn cũng không thể thay đổi được. Chuyện này giải quyết không khó, chỉ cần làm Vương Thế Sung tỉnh lại, để lão hồ ly này cân nhắc lợi hại, nhất định sẽ chọn ra cách có lợi cho y nhất”.

Hư Hành Chi nói: “Nhưng trứơc mắt còn có một nguy cơ rất lớn, không dễ gì giải quyết được”.

Hai gã giật mình, đồng thanh hỏi: “Nguy cơ gì?”.

Hư Hành Chi trầm ngâm, thần sắc ngưng trọng: “Nếu là Độc Cô Phong, tại hạ sẽ đem chuyện Vương Thế Sung bi tập kích vong mạng truyền đi khắp nơi, đồng thời ngầm ra lệnh cho các thủ lĩnh thương hội, xã ấp có cấu kết với y ở Lạc Dương này đến lấy cớ thăm

hỏi để dò la tình hình Vương Thế Sung, lúc ấy từ chối cũng chẳng xong, mà không từ chối cũng chẳng được, phải ứng phó thế nào đây?”.

Hai gã chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nên đều lấy làm đau đầu. Hiện giờ ưu thế lớn nhất của bọn gã chính là hi vọng Lý Mật cho rằng Vương Thế Sung đã chết, hiện giờ chỉ lấy một tên giả mạo ra để ổn định quân tâm, để rồi quyết định dẫn quân tiến về phía Tây tấn công Lạc Dương.

Giả như các thủ lĩnh thương hội, xã trưởng được tin đến hỏi thăm, tên giả mạo kia không cần nói đến ba câu là đã lộ ra sơ hở, lúc ấy mọi người nhất định sẽ cho rằng Vương Thế Sung đã chết thật, tin tức truyền đi, đại quân dưới trướng họ Vương ắt không đánh mà tự tan, còn những kẻ đầu cơ thì sẽ chuyển sang ủng hộ phía Độc Cô Phong, Dương Động. Đông Đô mà không giữ được, Yển Sư sẽ mất đi hậu viện, rơi vào thế lưỡng đầu thọ địch, không mất mới là chuyện lạ. Còn nếu cáo bệnh không ra, hậu quả cũng chẳng khác gì mấy. Độc Cô Phong có thể chỉ rõ Vương Thế Sung đang đi lại khắp nơi kia là đồ giả hiệu, chỉ cần để tâm quan sát, đương nhiên cũng rất dễ phân biệt được chân giả.

Chuyện này đúng là rất khó nghĩ.

Làm sao mới có thể lưỡng toàn kỳ mỹ, vừa ổn định được lòng quân, lại vừa tỏ ramình yếu thế. Đầu óc vốn đã như muốn nổ tung ra của hai gã giờ lại thêm một chứng đau nữa.

Hư Hành Chi trầm giọng nói: “Chỉ cần làm được một chuyện, tại hạ có một cách nhất cử tam đắc”.

Hai gã phấn chấn tinh thần, nhất cử lưỡng đắc nghe đã lý tưởng lắm rồi, huống hồ là tam đắc.

Từ Tử Lăng hỏi: “Phải làm được chuyện gì?”.

Hư Hành Chi nói: “Chỉ cần làm Vương Thế Sung tỉnh lại trong khoảng mấy khắc là kế sách của tại hạ có thể thi triển”.

Khấu Trọng và Từ Tử lăng chán nản nhìn nhau, rồi một gã lắc đầu thở dài nói: “Trừ phi ta dùng chân khí không ngừng truyền vào nội thể của y, như vậy đảm bảo y sẽ như người không hề bị thương vậy, có điều ta không thể cứ áp tay vào bối tâm của y lúc gặp người khác được, làm vậy chỉ e khéo quá hoá vụng thôi”.

Hư Hành Chi mừng rỡ nói: “Như vậy là được rồi, chuyện này để tại hạ lo liệu. Kế hoạch này chia làm ba phần, đầu tiên là gặp tất cả thủ hạ cao cấp của họ Vương, cho bọn họ biết đây chỉ là kế dụ địch, tuy Vương Thế Sung có bị thương nhưng không nặng. Thứ hai là gặp những nhân vật có máu mặt ở Lạc Dương này đến thăm hỏi, để bọn họ có chút niềm tin, tiếp tục giữ thái độ kính nhi viễn chi là được. Hai phần này thời gian không thể dài quá một khắc, vì vậy chắc cũng không dễ lộ sơ hở đâu. Còn về phần thứ ba, chính là gặp gỡ những kẻ nhà rỗi khác, để cho tên giả mạo làm bộ bị thương ra tiếp đó, chỉ cần gật đầu chỉ tay, nói mấy câu “Đa tạ quan hoài” là được!”.

Hai gã vẫn cảm thấy mù mờ, nhưng vì đều tin tưởng Hư Hành Chi cơ trí hơn người, nên trong lòng cũng đã le lói chút hi vọng.

Từ Tử Lăng nói: “Nhiều nhất vẫn chỉ đựơc hai cái lợi, cùng lúc ổn định quân tâm và dân tâm, cái lợi thứ ba là gì chứ?”.

Hư Hành Chi vỗ ngực tự tin: “Đây chính là cái gọi là hư tức là thực, thực tức là hư, địch nhân thấy Vương Thế Sung không ở trong tịnh thất liệu thương, mà lại cố gắng gượng ra ngoài tiếp khách, nhất định sẽ cho rằng họ Vương biết chắc mình sẽ không qua được, nên mới

cố gắng gượng để ổn định nhân tâm. Huống hồ gặp khách trong thời gian lâu như vậy, thương thế sẽ càng nặng thêm, Lý Tịnh không lập tức xuất binh mới là chuyện lạ trong thiên hạ đó”.

Hai gã cùng lúc vỗ đùi khen tuyệt.

Khi Hư Hành Chi nói rõ các tình tiết của kế hoạch ra, Khấu Trọng hưng phấn đứng dậy thốt: “lần này được cứu rồi! Cho dù Vũ Hầu phục sinh, sợ là cũng chỉ nghĩ được kế hay thế này là cùng!”.

Chương 207: Họa haii sinh án đức

Sắc mặt Vương Thế Sung có thêm mấy phần huyết sắc, kế đó chầm chậm mở mắt, nhìn bọn Từ Tử Lăng, Vương Huyền Ứng, Vương Huyền Nộ, Âu Dương Hi Di, Lang Phụng, Tống Mông Thu, Dương Công Khanh, Linh Lung Kiều đứng xung quanh đó một lượt, rồi thở dài nói: “Ta còn chưa chết được!”. Kế đó lại ngoái người ra phía sau, hỏi Khấu Trọng vẫn đang áp chưởng lên bối tâm của y truyền chân khí: “Hiện nay tình thế ra sao?”.

Khấu Trọng thấp giọng đáp: “Tình thế rất tốt!”.

Vương Huyền Ứng thất thanh kêu lên: “Thương thế của cha nặng như vậy, ngươi còn nói tình thế rất tốt nữa à?”.

Lần này thì đến cả Âu Dương Hi Di cũng cảm thấy lời của Khấu Trọng hơi quá đáng, dường như đã trở thành lời châm chọc.

Chẳng ngờ Vương Thế Sung chỉ ho khan hai tiếng, gật đầu nói: “May mà có Trường Sinh Khí của ngươi, khiến ta phùng hung hoá cát,, chỉ cần một tháng hay nửa tháng, ta tất có thể hoàn toàn phục nguyên. Hà! Dùng một chưởng này đổi lấy giang sơn của Lý Mật, chuyện này cũng lời lắm!”.

Nghe Vương Thế Sung nói vậy, nét mặt khó coi của Vương Huyền Ứng cũng trở nên dịu lại.

Vương Thế Sung chợt hỏi: “Sắp xếp thế nào rồi?”.

Khấu Trọng chậm rãi mỉm cười: “Chỉ cần chờ đục tường xong là Vương công có thể tiếp khách được rồi”.

Ngoại trừ hảo huynh đệ Từ Tử Lăng của gã ra, chúng nhân đều lấy làm ngạc nhiên.

o0o

Trần Trường Lâm đến bên Từ Tử Lăng nói khẽ: “Xong rồi!”.

Hậu đường giờ đã trở thành cấm địa, các cửa đều đóng kín, mỗi lối ra vào đều có cận vệ thân tín của Vương Thế Sung canh gác.

Từ Tử Lăng sớm đã điều tức cho sung mãn tinh thần, ngồi trên ghế đối diện với vách tường, hữu thủ thò qua một lỗ nhỏ đục trên tường, rồi lại một lỗ khác đục sau lưng ghế, áp vào bối tâm Vương Thế Sung, chân khí chầm chậm đẩy qua, giống như một nhịp cầu nối liền các kinh mạch bị bế tắc của nhân vật quyền thế nhất Lạc Dương này lại với nhau, để cho y có thể ứng phó với tình hình trước mắt. Trần Trường Lâm và Linh Lung Kiều thì đứng bên ngoài tấm bình phong, hộ pháp cho Từ Tử Lăng.

Đây chính là diệu kế che trời vượt biển mà Hư Hành Chi đã dày công nghĩ ra.

Vương Thế Sung ở tiền sảnh thở ra một tiếng đùng đục, rồi thẳng lưng dậy, hô hấp từ yếu ớt trở nên đều đặn dần dần. Không lâu sau thì có tiếng bước chân vang lên, ít nhất có hơn ba mươi người bước vào tiền sảnh, đều là các tướng lĩnh cao cấp dưới trướng Vương Thế Sung.

Tiếng hỏi thăm vang lên không ngớt.

Lang Phụng cao giọng nói: “Mời chư vị đứng dậy!”.

Có tiếng quần áo sột soạt, chư tướng lần lượt đứng dậy.

Vương Thế Sung ho khan mấy tiếng nói: “Hôm nay bản thừa mời các vị đến đây, thực ra là có một tin rất tốt muốn thông báo, thắng lợi đã đến gần trước mắt. Cụ thể thế nào, mời Dương đại tướng quân giải thích cho mọi người được hiểu”.

Dương Công Khanh lập tức hưng phấn nói: “Kế dụ địch đại công cáo thành, hiện giờ Lý Mật đã tuởng rằng thượng thư đại nhân bị hành thích trọng thương, tính mạng nguy cấp như chỉ mành treo chuông, kỳ thực thì kẻ thọ thương là một người khác. Đêm nay thượng thư đại nhân sẽ đích thân đến Yển Sư đốc quân ứng chiến, khiến cho Lý Mật có đến mà không có đi!”.

Vương Thế Sung cười lên ha hả: “Nơi này cho Lang Phụng tướng quân làm chủ, Tống Mông Thu tướng quân và Huyền Ứng, Huyền Nộ làm phó, tất cả phải chấp hành quân lệnh, không được lơ là. Ngày sau bản thừa khải hoàn trở về, dẹp yên bọn phản tặc sẽ luận công ban thưởng”.

Các tướng đều đồng thanh dạ ran, khí thế dâng trào.

Lúc này Từ Tử Lăng đã cảm thấy khó mà tiếp tục, cũng may là sau khi Tống Mông Thu dặn dò không được tiết lộ bí mật về thương thế của Vương Thế Sung, các tướng liền lập tức ra về.

Từ Tử Lăng vội vàng thu hữu thủ về, để Khấu Trọng đứng bên cạnh dùng chân khí giúp y giữ được tinh thần. Có tiếng Âu Dương Hi Di vang lên bên ngoài: “Thế Sung huynh cảm thấy thế nào?Chỉ cần tiếp thêm một đám người nữa là huynh có thể về hậu đường nghỉ ngơi rồi”.

Lúc này tiếng bước chân lại vang lên, Từ Tử Lăng hít sâu vào một hơi thanh khí, đưa tay vào lỗ nhỏ, ấn lên lưng Vương Thế Sung.

o0o

Từ Tử Lăng đang ngồi xếp bằng trên giường, vận công điều tức thì Khấu Trọng đẩy cửa bước vào,vẻ mặt mệt mỏi, nằm phịch xuống đất như muốn vứt bỏ tất cả, tứ chi duỗi ra, miệng lẩm bẩm: “Có biết thế gian này thứ gì là khó đối phó nhất không, chính là con người đó, con người lúc nào cũng nghĩ cách tranh đấu, hại người lợi mình. Chỉ cần nơi nào có người, nơi đó sẽ có chuyện xấu xa xảy ra”.

Từ Tử Lăng không có phản ứng gì, Khấu Trọng cũng chẳng lấy làm quái lạ, chẳng bao lâu thì đã ngủ thiếp đi”.

Mưa đã ngưng được nửa canh giờ, nhưng trên trời vẫn còn mây đen vần vũ, khiến người ta có cảm giác bất cứ lúc nào mưa lớn cũng sẽ trở lại thế gian.

Đến khi Hư Hành Chi và Âu Dương Hi Di đến tìm bọn gã, Khấu Trọng mới tỉnh lại, mơ màng ngồi dậy.

Âu Dương Hi Di ngạc nhiên thốt: “Tại sao lại ngủ trên đất như vậy?”.

Khấu Trọng vươn vai lười nhác, vừa ngáp dài vừa nói: “Đây gọi là hấp thụ địa khí!”. Nói đoạn liền bật người đứng dậy: “Tình hình bên ngoài thế nào rồi!”.

Âu Dương Hi Di ngồi xuống, chậm rãi thuật lại: “Dương Động đã hai lần phản công để thăm dò quân tâm sĩ khí của bọn ta, nhưng đều hao binh tổn tướng rút lui. Theo ta thấy thì trừ phi có ngoại viện, bằng không bọn chúng chỉ có ngồi mà chờ chết”.

Khấu Trọng và Hư Hành Chi ngồi xuống hai bên của lão.

Khấu Trọng cười cười nói: “Cái này gọi là mua dây buộc mình, cho dù trừ được Vương công, nhưng lại có thêm một Lý Mật, thật không hiểu Độc Cô Phong định làm trò gì nữa?”.

Từ Tử Lăng mở mắt gật đầu chào hỏi với Âu Dương Hi Di, rồi nói: “Phải là không lường trước được mới đúng. Ban đầu bọn chúng muốn mượn lực Lý Mật, nhân lúc Vương công đến Yển Sư, đoạt lấy quyền khống chế Lạc Dương, chẳng ngờ cơ sự không thành, nên mới để Vương công kịp thời trở về, thế trận đại loạn, Lý Mật mới thừa lúc sơ hở mà vào”.

Hư Hành Chi chợt lên tiếng: “Trầm Lạc Nhạn, Hoảng Công Thác đã rời Lạc Dương từ sáng sớm nay, quân Ngoã Cương giờ như tên đã rời cung, thế không thể dừng lại được”.

Khấu Trọng cả mừng thốt: “Lý Mật à! Cho dù ngươi gian ngoan như quỷ thì lần này cũng phải uống nước rửa chân của Khấu Trọng ta!”. Kế đó lại le lưỡi nói như vẫn chưa hết sợ: “Có điều đêm qua quả thực vô cùng nguy hiểm, suýt chút nữa thì không thể nào trở mình được nữa rồi”.

Âu Dương Hi Di gằn giọng: “Tri nhân tri diện bất tri tâm, không ngờ Khả Phong lại là hạng tiểu nhân bỉ ổi đó”.

Hư Hành Chi trầm ngâm: “Lão Quân Quan rốt cuộc là câu kết với Lý Mật hay Độc Cô Phong? Điểm này tương đối quan trọng”.

Khấu Trọng phân tích: “Có lẽ là liên quan với Lý Mật thì đúng hơn. Người đứng đầu Lão Quân Quan là yêu đạo Bích Trần, nói không chừng là cũng học theo Chúc Ngọc Nghiên, đặt cược Lý Mật sẽ

giành được thiên hạ. Nếu như ngày nào Lý Mật lên làm hoàng đế, tà đạo của Bích Trần sẽ trở thành quốc giáo, áp chế phật môn chính tong của Từ Hàng Tịnh Trai và Tịnh Niệm Thiền Viện. Hừ! Bích Trần tính toán rất hay, có điều ta sẽ khiến hắn trộm gà không được còn mất thêm đấu gạo!”.

Âu Dương Hi Di chán nản thở dài: “Thật không ngờ truyền nhân của Lý Nhĩ lại có hạng gian nhân hại thế như vậy, ta thật hận không thể lập tức đánh lên Thuý Vân Phong, thế thiên hành đạo một phen!”.

Lúc này có người đến báo, Tống Lỗ muốn gặp Khấu Trọng.

Khấu Trọng đang định nhờ Tống Lỗ trợ giúp, nghe tin liền mừng rỡ chạy ra đón tiếp.

o0o

Tống Lỗ và Khấu Trọng ngồi trong một gian khách sảnh nhỏ, đợi cho tỳ tử lui ra ngoài, mới lên tiếng: “Có phải tình hình Vương Thế Sung nguy ngập lắm không?”.

Khấu Trọng rướn người lại gần y thấp giọng nói: “Không nghiêm trọng như vậy, có điều muốn phục nguyên…sợ rằng cũng phải mất hơn mười ngày!”.

Tống Lỗ chau mày: “Sao lại để sơ thất như vậy?”.

Khấu Trọng không dám giấu y, bèn kể lại cả quá trình sự việc diễn ra, sau đó nói: “Kình lực của Lý Mật có thể thôi tâm phá phù, bá đạo phi thường, cũng mau lúc ấy Tiểu Lăng kịp thời đỡ lấy, thêm vào chân khí hộ thể của bản thân Vương Thế Sung cũng khá hùng hậu, hoá giải được bảy tám phần kình đạo, bằng không mạng y giờ đã ô hô ai tai rồi”.

Tống Lỗ nói: “Địa Sát Quyền của Lý Mật tương đối nổi danh trong giang hồ, bởi vậy chắc hẳn hắn tự tin mười phần vào võ công của mình. Thế nên đảm bảo hắn tuyệt đối không thể ngờ được chân khí Trường Sinh Quyết của hai người lại có khả năng khởi tử hoàn sinh, đưa Vương Thế Sung trở về từ Quỷ Môn Quan. Chẳng trách bọn Trầm Lạc Nhạn chẳng buồn lưu lại thêm một ngày để quan sát tình thế biến hoá, sáng sớm hôm nay đã theo dòng người tránh nạn, ngồi thuyền rời Lạc Dương rồi”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Nếu không phải tiểu tử để cho chúng đi, bọn chúng cũng không đi được dễ dàng như vậy đâu. Đêm nay tiểu tử sẽ đến Yển Sư, không biết Lỗ thúc có dự định gì chưa?”.

Tống Lỗ nói: “Đại chiến đã gần kề, chúng ta ở đây lại cũng không có tác dụng gì lớn, nên cũng chuẩn bị Nam hạ, ngươi có lời gì cần ta chuyển cáo không?”.

Y nói hết sức đơn giản nhẹ nhàng, nhưng hiển nhiên là đang muốn Khấu Trọng tỏ rõ lập trường của mình với Tống phiệt.

Khấu Trọng nghĩ đến Tống Ngọc Trí, trong lòng bất giác cảm thấy hụt hẫng, hồi lâu sau mới nói: “Khấu Trọng có tư cách tranh đoạt thiên hạ hay không toàn bộ đều nhờ vào Dương Công Bảo Khố, nếu không đào được thì cho dù có khởi sự cũng chỉ có thể làm một tên tiểu tặc mà thôi. Hiện giờ nói những lời ấy dường như còn hơi quá sớm”.

Tống Lỗ vuốt râu mỉm cười: “Nếu người người đều giống như ngươi phải đợi tìm được bảo tàng mới khởi nghĩa, vậy giờ này chắc Dương Quảng vẫn còn an nhiên ngồi trên bảo toạ hoàng đế của y đó”.

Khấu Trọng cười khổ: “Đây gọi là mỗi lúc khác, khi đó khắp thiên hạ

đều oán giận triều đình, chỉ cần có người đứng ra là muôn người cùng theo, hơn nữa bản thân những kẻ ấy đều là đại tướng đương quyền của Tuỳ thất hoặc cũng là hạng có tiền có thế, binh lực lớn mạnh. Giờ đây cục thế cắt đất chia giang sơn đã định, nếu muốn người khác bán mạng vì mình, tất phải có điểm đặc bệt để thu hút. Giang hồ không phải có truyền ngôn rằng chỉ cần lấy được Dương Công Bảo Khố, sẽ có được thiên hạ hay sao? Đây chính là thứ mà con quỷ nghèo như tiểu tử đây muốn có".

Tống Lỗ gật đầu: "Chỉ nghe mấy lời này đã biết Tiểu Trọng ngươi hiểu được lòng người, đây chính là điều kiện tiên quyết để tranh đoạt thiên hạ. Yên tâm đi! Chỉ cần ngươi có thể làm ra thành tích, Tống gia sẽ toàn lực ủng hộ. Hừ, nếu để người Hồ giành được thiên hạ, người Hán bọn ta còn chỗ dung thân sao?".

Khấu Trọng biết y đang ám chỉ Lý phiệt. Lý gia là quý tộc ở vùng Lũng Tây, xưa nay luôn tích cực thông hôn với các quý tộc Tiên Ty, xâm nhập Trung Nguyên từ thời Nam Bắc Triều để tăng cường thực lực chính trị và quân sự, còn các sĩ tộc phương Nam như Tống gia thì xưa nay luôn hôn nhân khép kín, để gìn giữ sự thuần nhất của huyết thống và văn hoá. Bởi vậy xưa nay luôn có sự cố kỵ bài xích lẫn nhau giữa người miền Nam và miền Bắc.

Ở phương Bắc, chuyện thông hôn với người Hồ là hết sức bình thường, những gia tộc gốc Hồ như Nguyên, Trưởng Tôn, Vũ Văn đều hết sức lớn mạnh. Đại thần bên cạnh Dương Động mà Vương Thế Sung muốn thanh thảo Nguyên Văn Đô rồi một nhân vật quan trọng trong Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân, Trưởng Tôn Vô Kỵ đều không phải là người Hán, thế nên chuyện Tống phiệt ngờ vực bài xích là vô cùng tự nhiên. Nếu không phải có tình thế vi diệu này, Tống Khuyết cũng không đồng ý hứa gả Tống Ngọc Trí cho Lý Thiên Phàm khi Lý Mật công hạ được Lạc Dương. Nguyên nhân cũng chỉ vì Vương Thế Sung là người Hồ.

Nhưng “người phương Nam” như Khấu Trọng, lại càng phù hợp với tâm ý của Tống phiệt hơn.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Tiểu tử có một chuyện muốn nhờ, chỉ e chỉ mình Lỗ thúc mới làm nổi mà thôi”.

Tống Lỗ vui vẻ nói: “Đừng tâng bốc ta quá như vậy! Ta thấy ngươi từ một tên tiểu tử vô danh, trở thành cao thủ mà thiên hạ võ lâm đều ngưỡng mộ, cũng giống như thấy hài tử của mình trưởng thành vậy, có gì cần giúp đỡ, thì cứ thoải mái nói ra đi!”.

Khấu Trọng thầm cảm động, ngần ngừ một lúc rồi nói: “Tiểu tử muốn nhờ Lỗ thúc đi Phi Mã Mục Trường báo cho trường thủ Thương Tú Tuần một tin tức quan trọng”. Tiếp đó lại giải thích tường tận âm mưu của bọn Lưu Vũ Châu và Tiếu Tiễn cho Tống Lỗ nghe,trầm giọng nói: “Lỗ thúc phải đích thân nói rõ tình hình cho Thương trường chủ biết, nếu để người khác đi, chỉ sợ nàng ta sẽ hoài nghi mà hỏng mất đại sự”.

Tống Lỗ gật đầu: “Ta hiểu! Chuyện này ngươi cứ yên tâm!”.

Khấu Trọng lại nói tiếp: “Nếu lần này may mắn thắng được Lý Mật, tiểu tử và Tiểu Lăng sẽ đến Giang Đô xem phải đối phó với liên quân Đỗ Phục Uy, Trầm Pháp Hưng thế nào. Lỗ thúc có thể nói với Thương trường chủ, Tiểu Trọng sẽ phái một người tên Hư Hành Chi đến báo cáo tình hình cho nàng ta rõ, người này nàng ta cũng biết mặt rồi”.

Tống Lỗ trầm ngâm giây lát rồi hừ nhẹ một tiếng: “Tên tiểu tử Tiêu Tiễn này thật khả ố, mượn lực chúng ta để kềm chế Lâm Sĩ Hồng, còn mình thì mưu tính chiếm lấy trọng trấn phía Bắc Trường Giang, có điều Chu Xán lẽ nào lại để y tự ý mở rộng thế lực lên phía Bắc

như thế chứ?”.

Khấu Trọng nhớ người tự xưng là Già Lâu Lan Vương Chu Xán này, khi ở bến cảng Ba Lăng, gã còn hiểu lầm động thủ với nữ nhi võ công cao cường của y, Độc Thù Chu My, bèn thuận miệng hỏi: “Tình hình phía Chu Xán gần đây thế nào?”.

Tống Lỗ đáp: “Kẻ này thủ đoạn hung tàn, nên rất không được lòng người, có điều thủ hạ của y đông đến mười vạn, tuyệt đối không thể xem thường. Gần đây có đại chiến với tam đại khấu, tuy chiếm được thượng phong, nhưng cũng không có cách nào khuếch trương thế lực, nếu ngươi có thể hàng phục binh tướng dưới trướng họ Chu này, rồi dùng nhân đạo quản trị vùng đất của y, phối hợp với các quân tinh nhuệ ở Phi Mã Mục Trường và tàn quân Cảnh Lăng, đảm bảo có thể làm nên việc lớn”.

Khấu Trọng nghe vậy hai mắt sáng rực, gật đầu nói: “Lời vàng ngọc của Lỗ thúc Khấu Trọng nhất định sẽ nghe theo, quả nhiên gừng càng già càng cay!”.

Tống Lỗ phì cười nói: “Chuyện này nói thì dễ, làm thì khó, nhưng nếu có thể trừ được mối hoạ Chu Xán này thì cũng là một chuyện tốt cho thiên hạ thượng sinh, có thể tăng thêm uy vọng cho ngươi, thu phục lòng người. Lúc ấy thuận thế trừ diệt luôn tam đại khấu, phối hợp với quân Lĩnh Nam của Tống gia chúng ta, ít nhất là một phân tư thiên hạ dã nằm trong tay ngươi rồi đó!”.

Khấu Trọng hưng phấn nói: “Chỉ cần đào được Dương Công Bảo Khố, tất cả những chuyện này đều không khó thực hiện, đến lúc ấy nhất định Lỗ thúc phải lãnh binh đến giúp tiểu tử đó!”.

Lúc này có cận vệ đến báo, có khách muốn cầu kiến.

Khấu Trọng lúc này đang hưng phấn, đâu còn tâm trí gặp bất cứ ai, khó chịu gắt lên: “Hiện giờ ta không rảnh! À, người đó có xưng tên không?”.

Tên cận vệ đáp: “Y tự xưng là Tần Xuyên, còn nói Khấu gia nhất định sẽ gặp y”.

Khấu Trọng thất thanh kêu lên: “Là nàng ta!”.

o0o

Khấu Trọng bước vào tiểu sảnh, thấy Sư Phi Huyên đóng giả nam trang vận nho phục đang ngồi trong một góc, sắc mặt điềm tĩnh, đôi mắt trong sáng nhìn gã đăm đăm, dường như ngay cả những cử động nhỏ nhặt nhất của gã cũng không bỏ qua. Tiên giá của nàng tới đâu thì dường như nơi đó liền hoá thành tiên cảnh thánh địa vậy, gian tiểu sảnh tầm thường nhờ có sự xuất hiện của nàng mà cũng trở nên thoát tục.

Khấu Trọng ngồi xuống bên cạnh Sư Phi Huyên, song phương chỉ cách nhau một chiếc bàn nhỏ.

“Sư tiên tử có phải nhầm ta với Tiểu lăng rồi hay không, trong lòng muốn gặp Tiểu Lăng, nhưng lại nói nhầm thành tặc danh của tiểu đệ đây rồi”.

Trong lòng Sư Phi Huyên cũng có cảm giác dị dạng. Từ khi rời khỏi sư môn đến giờ, đây là lần đầu tiên có người dám đùa cợt trước mặt nàng. Trước mặt tiên tử tuyệt thế của nàng, không ai là không bị khí độ siêu phàm thoát tục làm cho trấn nhiếp, chỉ sợ ngôn hành cử chỉ của mình có gì thất thố, làm nàng khinh thị, đâu có ai dám nói năng như Khấu trọng bây giờ.

Sư Phi Huyên chậm rãi nói: “Khấu huynh nhất định là người trời sinh ra đã thích đùa cợt bỡn thế, Phi Huyên lần này chân thành đến đây bái phỏng, mong được thỉnh giáo huynh mấy vấn đề. Ngoài ra, Phi Huyên không phải là tiên tử gì cả”.

Khấu Trọng thoải mái dựa người vào ghế, thở hắt ra một hơi: “Nếu muốn hỏi đáp, tốt nhất Sư tiên tử nên tìm tiểu tử Lý Thế Dân, chỉ sợ tiểu đệ đây sẽ làm tiên tử thất vọng mất thôi!”.

Sư Phi Huyên khẽ nhướng mày lên ngạc nhiên hỏi: “Khấu huynh vẫn còn chưa biết Phi Huyên sẽ hỏi gì, tại sao đã nghiêm trận đón đầu, tràn đầy địch ý như thế?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Bởi vì ta sợ tiên tử sẽ cho tiểu đệ một cơ hội tưởng chừng như công bằng mà thực ra lại tuyệt đối bất công, xem xem Khấu Trọng này có phỉa là nhân tài có thể thống nhất thiên hạ như Lý tiểu tử kia hay không. Sau khi đã chứng thực được định kiến trong lòng mình, sau này có thể toàn lực trợ giúp Lý tiểu tử đối phó ta mà không cảm thấy hổ thẹn với lòng nữa rồi”.

Sư Phi Huyên mỉm cười: “Khấu huynh quả thật tâm cơ rất mẫn tiệp, Phi Huyên bình sinh hiếm gặp, chẳng trách mà Khấu huynh có thể trở thành nhân vật hô phong hoán vũ trong thời loạn thế này, có điều thứ cho Phi Huyên ngu muội, không biết Khấu huynh dựa vào gì để nói trong lòng Phi Huyên sớm đã có thành kiến, cho rằng Khấu huynh không bằng Lý Thế Dân vậy?”.

Khấu Trọng cười ha hả nói: “Đây căn bản không phải là thành kiến, mà là sự thực. Hiện giờ tiểu đệ chỉ mới bắt đầu, đối với việc quản chính trị quốc một khiếu cũng chẳng thông, Sư tiên tử có hỏi cũng chỉ biết á khẩu vô ngôn mà thôi. Vì vậy nên mới tình nguyệ không đáp, bảo lưu một chút cảm giác thần bí trong lòng tiên tử, để khi rảnh rỗi… biết đâu…hì hì…Sư cô nương lại nghĩ lại xem tại sao tiểu đệ lại

cuồng vọng đến vậy”.

Sư Phi Huyên mệt mỏi thở dài: “Huynh rất tự biêt mình. Chỉ riêng điểm này thôi đã hiếm có người bì kịp rồi. Nhưng nếu đã như vậy, tại sao Khấu huynh không chọn ra một minh chủ, trợ lực y thống nhất thiên hạ, giải cứu vạn dân khỏi cơn bi khốn?”.

Khấu Trọng hừ lạnh nói: “Khấu Trọng này lẽ nào lại là hạng người chịu khuất phục kẻ khác chứ? Loạn thế tranh hùng là một chuyện, trịquốc an dân sau khi nhất thống thiên hạ lại là chuyện khác. Nếu muốn hỏi, chi bằng tiên tử cứ hỏi ta làm thế nào để có được thiên hạ đi! Những chuyện khác bây giờ nói ra vẫn còn quá sớm”.

Sư Phi Huyên hứng thú hỏi luôn: “Khấu huynh tin cũng được không tin cũng được, lần này Phi Huyên đến đây không phải muốn nói đạo trị quốc với Khấu huynh. Hiện giờ Khấu huynh đã chủ động đưa ra, vậy Phi Huyên cũng không khỏi hiếu kỳ, muốn thỉnh giáo dựa vào thứ gì để đột phá cục thế quần hùng cắt đất hiện nay chứ?”.

Khấu Trọng ung dung nhún vai đáp: “Tiểu đệ đây chỉ đi bước nào hay bước đó mà thôi, nếu đại sự không thành, thì sẽ trở về Dương Châu mở một tiệm ăn nhỏ. Hắc! Trù nghệ của hai huynh đệ bọn ta cũng thuộc loại xuất sắc, nếu tiên tử quá bộ bản quán, tiểu đệ nhất định sẽ làm mấy món chay tiếp đãi. Hà hà! Khấu Trọng này căn bản là một người biết tuỳ ngộ nhi an. Sau này tiên tử không cần hao tâm phí thần với ta nữa, nếu thích thì cứ đi trợ giúp Lý tiểu tử đi!”.

Sư Phi Huyên bật cười khúc khích, duyên dáng đến đọ khiến Khấu Trọng phải tròn mắt lên nhìn, thong thả nói: “Khương thái công có được mưu trong sách Âm Phù của Hoàng Đế, lược trong sách Lục Thao, phò Võ Vương diệt Thương lập quốc, Tô Tần được chân truyền của Quỷ Cốc Tử, du thuyết lục quốc, hợp tung đối phó nước Tần, lấy được ấn tướng của cả sáu nước. Trương Lương tinh thông

Tố Thư, Tam Lược giúp Lưu Bang bình định thiên hạ, nay Khấu huynh có được Trường Sinh Quyết, tuy đây là bảo vật chí cao của Đạo gia, có thể giúp Khấu huynh trở thành đại tôn sư võ học trong thiên hạ, song không hề liên quan đến chuyện tranh đoạt thiên hạ, trị quốc an dân. Sao Khấu huynh không sớm quay đầu, tiếu ngạo giang hồ, để thanh danh truyền mãi muôn đời, vậy không phải hơn việc tự mình nhảy vào vòng xoáy tranh giành quyền lực mãi không ngưng nghỉ này hay sao?".

Khấu Trọng cười khổ: "Chẳng trách mà tiên tử lại hân thưởng tên tiểu tử Từ Tử Lăng đó, mấy câu sau cùng của nàng chính là khắc hoạ chính xác nhất của con người hắn đó. Nếu không phải vậy, hắn đã chịu toàn lực trợ giúp ta tranh đoạt thiên hạ rồi, lúc ấy thì Khấu Trọng này có thể khẳng định tuyệt đối không cần phải mở quán cơm để qua ngày đâu".

Với tu dưỡng của Sư Phi Huyên, cũng không khỏi chau đôi mày liễu lên nói: "Nếu Khấu huynh còn cố lôi kéo y vào chuyện này, Phi Huyên đành phải cáo từ ở đây, sau này không cần nói gì thêm nữa".

Khấu Trọng vội rối rít: "Tiên tử bớt giận, sự thực thì tiểu đệ đây cũng vô cùng ái mộ tiên tử, chỉ có điều trong lòng biết rõ sẽ có mọt ngày nàng bạt kiém đối phó với mình, nên chỉ đành cố kềm nén cảm nhận thật trong lòng mà thôi. Giờ tiểu đệ đã biết sai rồi, xin tiên tử cứ tuỳ tiện phát vấn, tiểu đệ biết sẽ nói ngay, nói sẽ nói hết".

Từ khi xuất đạo đến nay, đây mới là lần đầu tiên Sư Phi Huyên gặp một nam tử dám công khai bày tỏ lòng ái mộ với nàng như Khấu Trọng, nhưng nàng cũng biết rõ kẻ này chỉ thuận miệng nói bừa, không hề thật lòng, trong lòng đáng lẽ phải không vui, nhưng không hiểu tại sao nàng lại cảm thấy rất khó trách cứ gã được. Đây cũng là điểm mà không ai bì kịp được Khấu Trọng, dù là địch nhân thì cũng khó mà hận gã cho được.

Từ khi Khấu Trọng bước chân vào gian tiểu sảnh này, hai người luôn đối chọi lẫn nhau. Chỗ cao minh nhât của gã chính là căn bản không để đối thủ nắm được nhược điểm và sơ hở của mình, với trí tuệ phi phàm của Sư Phi Huyên mà cũng có cảm giác không biết nên bắt đầu từ đâu.

Kỳ thực Khấu Trọng cũng có nỗi khổ trong lòng.

Nếu luận kiến thức hay ngôn từ, gã khẳng định không thể bì kịp tuyệt thế kiều nữ thiên hạ vô song này, còn nàng thì rõ ràng là có ý khuyên gã chọn lựa phù trợ minh chủ hoặc thoái xuất giang hồ, gác mộng tranh bá đồ vương. Giả như gã dùng những lời lẽ quá cương quyết để cự tuyệt "hảo ý" của nàng, thêm voà chuyện Hoà Thị Bích trước đó, chỉ sợ sẽ có thêm một cường địch xinh đẹp tuyệt trần mà thiên hạ không ai muốn gây chuyện đến này. Vì vậy, gã chỉ có thể dùng cách của những kẻ bàng môn tà đạo sống nơi đầu đường xó chợ, cùng với thái độ thẳng thắn trực tiếp, khiến nàng chỉ có thể phát nộ nhất thời mà không thực sự trở mặt thành thù với gã.

Chỗ vi diệu bên trong, thật sự khó nói thành lời.

Đôi mắt sáng trong của Sư Phi Huyên như dán vào người gã, hồi lâu sau mới hé nở một nụ cười nhạt, nhạt đến nỗi phải tịnh tâm chú ý mới phát hiện được: "Được rồi! Đạo, đức, nhân, nghĩa, lễ là gì? Khấu huynh có thể giải thích cho Phi Huyên được không?".

Khấu Trọng lấy làm ngạc nhiên, đồng thời cũng thầm khen lợi hại.

Gã vốn muốn làm nàng tức giận bỏ đi, chẳng ngờ nàng lại không hề động khí, còn đưa ra một đề mục hết sức trừu tượng để thử thách gã, mục đích chính là để gã phải tự lộ cái xấu. Đây không khác gì bức gã xuất chiêu để tìm ra sơ hở, dao động lòng tin tranh đoạt thiên

hạ của gã. Nếu như gã vẫn dùng cách lúc nãy để đối đáp, sẽ chỉ làm nàng khinh thị mà thôi.

Nghĩ đoạn, Khấu Trọng đành cười khổ: “Đây giống như đề mục trong thi khoa cử vậy, tiên tử có thể hỏi vấn đề gì liên quan đến hiện thực một chút được không? Ví dụ như làm hoàng đế tốt là thế nào? Làm thế nào dẹp yên được thiên hạ quần hùng? Làm thế nào tạo phúc cho bá tánh chẳng hạn? Tiểu đệ xuất thân nơi xó chợ đầu đường, tự biết mình so với những công tử quý tộc xuất thân trong danh giá thì hiểu được những vấn đề đó hơn một chút. Nhưng nếu bảo tiểu đệ đây thi khoa cử thì đảm bảo ngay cả cuối bảng cũng không có tên ta nữa”.

Sư Phi Huyên thoáng rung động, nàng giỏi thuật nhìn người, nghe những lời này, biết rõ đây đều là lời thật lòng của Khấu Trọng, lại càng hiểu rõ gã đã khéo léo lấy mình so sánh với Lý Thế Dân, khiến nàng cảm thấy dùng cách này để chọn ra minh chủ căn bản là một chuyện không hề công bằng, cũng giống như là một thư sinh đỗ khoa cử, cũng không chắc chắn sẽ trở thành một vị quan được vạn dân kính phục vậy. Đương nhiên nàng tự biết mình không phải là hạng qua loa đại khái chỉ nghe người ta trả lời mấy câu đã đưa ra quyết định như vậy, mà phải thông qua một thời gian dài quan sát và phán đoán mới có được sự chọn lựa cuối cùng.

Khi vị mỹ nữ siêu phàm thoát tục này tưởng rằng Khấu Trọng sẽ không trả lời câu hỏi của mình thì gã đã nghiêm mặt nói tiếp: “Đạo, đức, nhân, nghĩa, lễ mà tiên tử vừa nêu ra kỳ thực chỉ là một mà thôi. Hì, tiểu đệ có nói sai không? Thiên có thiên đạo, nhân có nhân đạo là quy luật mà thiên địa vạn vật đều phải tuân theo. Có đạo thì sẽ có đức. Nhân nghĩa là hành vi phát từ nội tâm, có được từ lòng trắc ẩn thương người. Còn lễ? Lễ là quy phạm được định ra từ đạo, đức, nhân, nghĩa mà tất cả phàm nhân đều phải tuân theo, để bảo vệ quan hệ luân lý đạo đức nhân nghĩa giữa người và người”.

Những lời này đều được ghi trong chương đầu tiên của cuốn binh pháp mà Lỗ Diệu Tử đã tặng cho gã, trong đó còn chỉ rõ, yếu quyết của việc hành binh khiển tướng, là phải hiểu được thiên nhân chi đạo trước đã.

Trong sách có ghi: “Thiên đạo và nhân đạo không phải là phụ trợ lẫn nhau hay sao? Các bậc thánh hiền có ai là không tâm lĩnh thần hội được quan hệ này, đồng thời tận tâm tận lực mà thuận theo thiên đạo đâu. Ví như vua Nghiêu, cung kính thuận theo phép tắc của trời như kính sợ thượng đế vậy, vua Thuấn thì đã tuân theo thiên đạo mà lập nên bảy nguyên tắc lớn để trị vì quốc gia, Đại Vũ thì thuận theo địa lý tự nhiên chia thiên hạ thành Cửu Châu, người kế thừa của triều Ân là Võ Đinh tuân theo thiên đạo nên mới khiến Đại Thương trung hưng, Văn Vương nhờ vào Pháp Thiên Tượng Địa mới suy diễn ra được Bát Quái, Chu Công noi theo quy luật xuân hạ thu đông mà lập nên tổ chức quan sứ, đồng thời đặt ra tam công: thái sư, thái phó, thái bảo, phụ trách điều hoà cân bằng âm dương. Khổng Tử cảm thấy thiên nhân chi đạo thâm ảo huyền diệu nên thường không muốn nói tới, Lão Tử thì dùng một chữ vô một chữ hữu để khái quát quy luật vận hành của thiên địa. Nhìn đạo trời, thuận đạo trời, mới thành được đại nghiệp. Thiên đạo có ngũ đức, nhân, nghĩa, lễ, trí, tín ai thấy được thì hưng vượng, kẻ nào bỏ qua ắt sẽ bại vong”.

Khấu Trọng là kẻ thông minh tuyệt đỉnh, đã dựa vào đây để phát huy ra một thứ lý luận của riêng gã.

Sư Phi Huyên động dung thốt lên: “Những lời này của Khấu huynh quả là lời ít mà nghĩa nhiều, khiến Phi Huyên không thể không đánh giá lại. Chỉ xin được hỏi thêm một câu nữa, Khấu huynh là vì mình hay vì vạn dân trong thiên hạ mà nói ra những lời này vậy?”.

Khấu Trọng ung dung cười cười đáp: “Nếu nói không phải vì bản

thân mình, tại hạ sẽ trái với đạo đức, nhưng chỉ vì mình mà không vì người, thì lại thiếu đi nhân nghĩa. Vì vậy mới nói đạo đức nhân nghĩa chỉ là một mà thôi!".

Sư Phi Huyên lầm đầu tiên cảm thấy không biết làm gì với tên tiểu tử này, bởi vì nếu đáp án của gã là vì hạnh phúc của vạn dân mới đi tranh đoạt thiên hạ, thì nàng có thể dựa vào đây để thuyết phục gã vì lợi ích của vạn dân mà dừng lại.

Khấu Trọng lại nói tiếp: "Còn vì mình hay vì người trước, thì chỉ sợ cả Lý tiểu tử cũng không phân biệt được rõ ràng đâu? Bằng không thì y đã bỏ đi lợi ích của cá nhân và gia tộc mà đến giúp Khấu Trọng này nhất thống thiên hạ rồi, không biết Sư tiên tử thấy ta nói có đúng không?".

Sư Phi Huyên chau mày: "Khấu huynh nói vậy không phải là không có đạo lý, nhưng lại quá xa rời thực tế, càng khiến Phi Huyên không thể tâm phục, mà đây cũng là điểm mấu chốt của vấn đề, chính là dựa vào thực lực hiện nay của Khấu huynh, làm sao chế phục chúng?Làm sao có thể dẹp yên quần hùng? Làm cho thiên hạ càng loạn, đối với Khấu huynh và vạn dân đều chỉ có hại mà không có lợi".

Khấu Trọng cũng phải thừa nhận Sư Phi Huyên là một thuyết khách rất có mị lực, có điều nói cho cùng nàng cũng không cho rằng gã có thể làm ra được chuyện gì, chỉ sợ gã đào được Dương Công Bảo Khố trong truyền thuyết rồi làm cho tình thế đã loạn càng thêm loạn mà thôi.

Sư Phi Huyên bất ngờ uyển chuyển đứng dậy, đôi mắt đẹp nhìn gã đăm đăm: "Thiên phát sát cơ, tinh tú chuyển dời, địa phát sát cơ, long xà rời hang, nhân phát sát cơ, thiên địa phản phục. Hoả sinh từ mộc, hoạ phát tất khắc. Gian sinh từ quốc, thơi động tất tan. Sinh là gốc của tử. Tử là gốc của sinh. Ân đức sinh ra hoạ hại, hoạ hại sinh

ra ân đức. Phi huyên đã cạn lời, có duyên sau này sẽ gặp lại!”.

Nói dứt lời liền chậm rãi bỏ đi.

Chương 208: Quân tình đệ nhất

Vương Thế Sung ngồi trên giường, tinh thần rõ ràng đã khã hơn sáng sớm nay rất nhiều, nhưng nhãn thần vẫn còn mờ đục, sau khi đảo mắt nhìn chúng nhân đứng xung quanh một lượt, y chậm rãi nói: “Lần này xuất chinh, quan hệ đến thành bại của đại cục. Lão phu không thể đích thân tham dự quả là chuyện đáng tiếc nhất trong đời này”.

Dương Công Khanh vội nói: “Xin đại nhân yên tâm, thuộc hạ có Huyền Nộ công tử và Khấu huynh đệ trợ giúp, chuyến này nhất định sẽ không phụ lòng đại nhân, đánh cho Lý Mật bại không đường lui, vĩnh viễn cũng chẳng thể trở mình. Đợi sau khi đại nhân khang phục, sẽ lại suất lãnh chúng tướng nam chinh bắc thảo, nhất thống thiên hạ”.

Vương Thế Sung trầm ngâm: “Chúng ta và Lý Uyên thuy một ở Quan Tây, một ở Quan Đông, nhưng tình hình thì tương tự như nhau. Chúng ta bị Lý Mật kềm chế, vô phương Tây tiến, còn Lý phiệt thì lúc nào cũng phải đề phòng ứng phó với phụ tử Tiết Cử. Vì thế hiện giờ song phương đều phải tranh thủ thời gian, xem xem bên nào củng cố được thực lực, bình định những mối hoạ bên mình trước, thì bên ấy mới hòng thành đại nghiệp vĩnh thế thiên thu”.

Đây là lần đầu tiên Khấu Trọng được nghe Vương Thế Sung bàn luận về tình cnảh hiện tại của mình, trong lòng biết rõ giờ đay họ Vương đã không thể không coi trọng gã, nên mới để gã nghe những chuyện cơ mật thế này.

Lúc này bên cạnh giường ngoại trừ gã ra, chỉ có Vương Huyền Ứng, Vương Huyền Nộ, Dương Công Khanh, Lang Phụng, Tống Mông Thu năm người, nội điểm này đã có thể thấy đây không phải là một hội nghị thông thường rồi.

Vương Thế Sung thở dài: “Tiết Cử là kẻ xuất thân trong nhà phú quý, xưa nay luôn thích kết giao bằng hữu, vung tiền như rác. Loại người này trừ phi luôn luôn thuận buồm xuôi gió thì mới đứng vững được, còn nếu chẳng may gặp phải thất bại, thì sẽ khó mà tiếp tục kiên trì. Một khi họ Tiết đầu hàng, thực lực của Lý Phiệt sẽ tăng lên rất nhiều, vì vậy chúng ta phải gấp rút tranh thủ trước khi chuyện này xảy ra, đánh vao Quan Trung. Cũng vì thế mà trận chiến với Lý Mật buộc phải tốc chiến tốc thắng, bằng không thì thắng cũng chẳng khác bại là bao”.

Khấu Trọng lần đầu tiên cảm thấy mình phải đánh giá lại con người Vương Thế Sung này, từ những phân tích này, có thể thấy y đích thực là một đại tướng tinh thông binh pháp, thâm mưu viễn lự.

Vương Huyền Ứng nói: “Nhưng nhi tử Tiết Nhân Quả của Tiết Cử hào dũng thiện chiến, dường như không phải là loại người chịu đầu hàng nhận thua”.

Vương Thế Sung thở gấp hai hơi, Khấu Trọng vội vàng đẩy thêm một đạo chân khí vào nội thể y, tinh thần mới khôi phục lại mấy phần. Chỉ nghe y trầm giọng nói: “Đáng tiếc đối thủ của y lại là Lý Thế Dân trí dũng song toàn, trừ phi Lý Thế Dân chết, bằng không phụ tử nhà họ Tiết khó mà thoát được vận mệnh binh bại đầu hàng”.

Dương Công Khanh gật đầu tán thưởng: “Tiết Cử khởi binh chẳng qua chỉ là gặp thời mà lên thôi, không giống như đại nhân hay Lý Uyên bản thân đã là đại tướng, trước khi khởi nghĩa đrrù đã chinh chiến khắp thiên hạ, hoặ như Lý Mật, Đỗ Phục Uy, Đậu Kiến Đức tự

mình giành lấy địa bàn. Năm đó, y dựa vào tiền tài của gia tộc, mà mua một chức hiệu uý nhỏ ở Kim Thành. Năm Đại Nghiệp thứ mười ba, Lũng Sơn có tặc phỉ, Kim Thành lệnh Hách Viện mộ được mấy nghìn binh mã, giao cho y thống lĩnh đi tiễu trừ khấu tặc, không ngờ y lại dùng quân đội đó đánh vào kho lương để cứu tế dân nghèo, rồi tự lập làm vương. Một điều nữa là ở Tây Cương không có đối thủ nào xứng tầm, chứ nếu y khởi binh ở Quan Đông thì chỉ sợ sớm đã bị người ta thu thập từ lâu rồi, bởi thế mà lời đại nhân vừa phân tích rất phải".

Vương Thế Sung nói: "Đêm nay các người đến Yển Sư, ngàn vạn lần không được phô trương. Công Khanh phụ trách chấp chưởng hổ phù soái ấn, thống lĩnh toàn quân, Huyền Nộ làm phó tướng, Tiểu Trọng làm quân sư, ba người phỉa hợp tác chặt chẽ, lợi dụng sự khinh địch của Lý Mật, cho hắn một đòn phủ đầu. Nếu có thắng lợi thì nhất định phải truy kích đến cùng, nếu đoạt được thêm Lạc Khẩu, Hổ Lao nữa thì Lý Mật đại thế đã tiêu, chỉ còn lại hai đường một là chiến tử hai là đầu hàng, thiên hạ sẽ là vậy trong túi Vương Thế Sung này".

Y càng nói càng hưng phấn, lại ho lên mấy tiếng.

Lang Phụng vội Khuyên: "Chỉ thị của đại nhân, bọn thuộc hạ sẽ nhất nhất chấp hành. Chi bằng đại nhân hãy đi nghỉ ngơi một lát đã!".

Vương Thế Sung vất vả nói: "Chuyện Thục Ni gả vào Quan Tây, các ngươi cứ theo kế hoạch đã định mà làm, Tiểu Trọng ngươi có đề nghị gì khác không?".

Khấu Trọng thấy mọi người đều nhìn mình, lấy làm lúng túng, vội nói: "Tất cả đều nghe theo phân phó của Vương công".

o0o

Lúc Khấu Trọng trở về đại sảnh thì Từ Tử Lăng và Trần Trường Lâm đang nói chuyện phiếm, thấy Khấu Trọng đến, Từ Tử Lăng liền vui vẻ nói: “Thì ra Trường Lâm huynh là người ở Nam Hải quận, gia tộc nhiều đời kinh doanh trên biển, nói chuyện với huynh ấy một buổi, thật còn hơn đi cả vạn dặm đường. Trường Lâm huynh biết rất nhiều kỳ phong dị tục ở các nơi, đảm bảo ngươi chưa được nghe bao giờ”.

Khấu Trọng thầm cảm thấy hổ thẹn, từ khi quen biết đến giờ, gã và Trần Trường Lâm còn chưa nói chuyện với nhau quá mười câu, nên vội vàng nói: “Trần huynh không phải thân thích của lão Hoảng đấy chứ! Đều là người Nam Hải cả mà?”.

Trần Trường Lâm rõ ràng không phải là người thích đùa, chỉ nghiêm mặt giải thích: “Khấu huynh hiểu lầm rồi! Nam Hải ở đây chính là chỉ biển lớn ở phía Nam bản quốc, ven bờ có đến mười mấy quận, Nam Hải quận của chúng ta và Chu Nhai quận của Nam Hải Phái cách nhau hơn hai mươi ngày thuyền trình cơ”.

Khấu Trọng ngồi xuống bên cạnh Trần Trường Lâm: “Biển lớn rốt cuộc có những nơi nào kỳ thú? Năm xưa khi còn ở Dương Châu, ta thường thấy các thương thuyền ngoại quốc đến buôn bán, bọn họ ăn mặc rất là kỳ quái”.

Trần Trường Lâm nói: “Nhà Trần mỗ chính là buôn bán với người Ba Tư và Đại Thực đó”.

Khấu Trọng buột miệng hỏi: “Sao Trần huynh không ở lại Nam Hải quận mà phát tài, lại lặn lội thiên sơn vạn thuỷ đến đây làm gì?”.

Song mục Trần Trường Lâm sáng rực lửa căm hờn, trầm giọng nói: “Nếu không phải bất đắc dĩ, có ai muốn sống cảnh tha hương đất khách quê người đâu chứ, chuyện này một lời khó mà nói hết, mong Khấu huynh lượng thứ”.

Khấu Trọng động tâm hỏi: “Có phải liên quan đến Trầm Pháp Hưng không?”.

Trần Trường Lâm giật mình chấn động: “Khấu huynh thật lợi hại, vừa đoán đã trúng ngay. Tuy không liên quan trực tiếp, nhưng Trầm Luân là nhi tử của y, thật sự không thể không tránh khỏi liên quan”.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, hạ thấp giọng hỏi: “Trầm Luân đã làm chuyện gì thương thiên hại lý với Trường Lâm huynh vậy”.

Trần Trường Lâm tở dài: “Trầm Luân hại ta nhà tan cửa nát, thù này không báo, ta có chết cũng không nhắm được mắt”.

Khấu Trọng đang định nói gì đó thì cận vệ chợt vào báo: “Tất cả đã chuẩn bị xong, xin hai vị đại gia động giá!”.

o0o

Mười hai chiến thuyền cùng lúc rời khỏi Lạc Dương, dọc theo dòng Lạc Thuỷ thiến thẳng đến Yển Sư, do thuận dọng nước, nên thuyền đi rất nhanh, tựa hồ nhất tả thiên lý. Trên đoạn đường thuỷ từ Lạc Dương đến Yển Sư, hai bên bờ đều có đặt trạm canh gác ở chỗ cao, giám thị tình hình trên sông, về mặt an toàn có thể nói là tuyệt đối không có vấn đề gì.

Ngoài Dương Công Khanh, Vương Huyền Nộ, đồng hành chuyến này còn có Linh Lung Kiều, chuyên phụ trách nghe ngóng tin tức tình báo. Mỹ nữ Quy Tử này sau khi lên thuyền liền tránh vào phòng riêng, cả cơm tối cũng khôgn ra ngoài ăn với mọi người.

Từ Tử Lăng cũng không hứng thú xã giao với Dương Công Khanh,

nên ở lại trong tịnh thất của mình điều tức.

Sau bữa cơm, Dương Công Khanh lo lắng nói: “Lý mật rất giỏi dùng kế trá nguỵ kẻ địch của hắn nhiều khi đến lúc khai chiến mới biết mình đã trúng kế. Không biết Khấu huynh có lương sách gì để ứng phó chưa?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Lần này để xem thuật nguỵ trá của ai cao minh hơn. Việc quan trọng nhất trước mắt là phải tìm được địa điểm chính xác nơi đóng quân của Lý Mật, sau đó mới bắt đầu định kế. Ta đã hẹn với bọn Trác Kiều hội ngộ tại Yển Sư, đến lúc ấy bọn ta sẽ nắm được hư thực của hắn. kẻ giết chết Lý Mật, chính là nhi nữ của Trác Nhượng này đây”.

Vương Huyền Nộ không hiểu hỏi: “Khả Phong yêu đạo đã biết chuyện của Trác Kiều, tự nhiên sẽ nhắc nhở Lý Mật, chỉ e chúng ta sẽ trúng phải gian kế của hắn mất”.

Dương Công Khanh cũng gật đầu đồng ý.

Khấu Trọng cười ha hả: “Vấn đề là cả lão tử cũng không biết trong đám cựu bộ hạ của Trác Nhượng đó, ai là người thân tại Tào doanh tâm tại Hán. Tốt nhất là Lý Mật cứ hoài nghi tất cả đám cựu tướng đó, làm cho người người đều cảm thấy mình đang nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng bị chính chủ tử của mình sát hại, lúc ấy thì chỉ cần Lý Mật bại một trận, đảm bảo lòng quân sẽ tan rã. Quân Ngoã Cương chia năm sẻ bảy, khiến Lý Mật có muốn đông sơn tái khởi cũng chẳng còn binh tướng”. Ngưng một chút rồi gã gằn giọng nói từng chữ một: “Vì vậy chúng ta chỉ cần đại thắng một trận, Lý Mật sẽ vĩnh viễn không thể trở mình”.

Song mục Vương Huyền Nộ lộ ra thần sắc ngưỡng mộ: “Khấu đại ca đối với chuyện gì cũng có cách nhìn hết sức độc đáo và cao minh”.

Dương Công Khanh vẫn chưa thấy yên tâm, trầm ngâm nói: “Tổng binh lực của chúng ta chỉ có hai vạn người, tuy nói đều là tinh binh đã chinh chiến lâu năm, nhưng so với đại quân mười vạn của Lý Mật, bất luận là y có tổn thất thế nào sau trận Đồng Sơn với Vũ Văn Hoá Cập, cũng vẫn hơn xa chúng ta. Có lẽ hắn không thể thua trận này, nhưng chúng ta thì còn cần thắng lợi hơn gấp bội hắn, vì vậy phải tìm cách khiến hắn không thể dùng ngụy kế gian mưu, thì may ra mới có cơ hội đại thắng được”.

Khấu Trọng thong dong đáp: “Về mặt này đại tướng quân có thể tuyệt đối yên tâm. Thủ hạ của Trác Kiều có một người tên là Tuyên Vĩnh, người này tinh thông binh pháp, do trước đây đã từng theo Trác Nhượng Nam chinh Bắc chiến, bây giờ lại luôn giữ liên lạc với các tướng sĩ trung thành với họ Trác trong quân Ngoã Cương, bởi vậy mọi động tĩnh của quân Ngoã Cương y đều nắm rõ như lòng bàn tay, đảm bảo là Lý Mật có đặt mông xuống đâu, quay tả quay hữu thế nào chúng ta cũng biết được hết. Hà! Hai ngày nay mọi người đã bận rộn lắm rồi, chi bằng nhân lúc này về phòng nghỉ ngơi cho sớm, bởi vì sau khi đến Yển Sư, e là ngay cả thời gian để ngủ cũng không có nữa đâu!”.

o0o

Khấu Trọng đẩy cửa bước vào, chán nản nằm vật xuống bên cạnh Từ Tử Lăng đang đả toạ, hai chân vẫn chạm đất, thở hắt ra một hơi nói: “Trước đây không phải ngươi hay nằm luyện công à? Bây giờ sao lại học người ta ngồi xếp bằng đả toạ vậy, lẽ nào ngồi vậy thoải mái hơn vừa ngủ vừa luyện hay sao?”.

Từ Tử Lăng từ từ mở mắt: “Ngươi lai làm sao rồi, làm gì mà tức khí đầy bụng thế?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Làm sao thì không sao, chỉ có điều hơi lo lắng một chút thôi! Đến giờ ta mới biết dù là Lý Mật tổn hao rất lớn sau trận Đồng Sơn nhưng binh lực vẫn ở trên chúng ta một bậc. Trận chiến này rất có thể sẽ lặp lại tình cảnh ở Cảnh Lăng! Mà ta còn phải tìm đủ mọi cách tỏ ra quân ta sẽ tất thắng để an ủi người khác, cái chức quân sư này thật không dễ làm!”.

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Binh thư không phải đã nói binh quý hồ tinh bất quý hồ đa hay sao? Sau khi kịch chiến, tinh binh mãnh tướng của Lý Mật hẳn đã tử thương không ít, sĩ khí mết mỏi. Còn quân ta thì ai ai nấy nấy đều quyết ý tử chiến, bởi vậy, chỉ cần có sách lược ổn thoả, né mạnh đánh yếu, tất sẽ đại thắng thôi”.

Khấu Trọng cười khổ: “Đây cũng chính là điểm mà ta lo lắng nhất, lần trước khi ứng phó thích khách, tưởng chừng như đã chắc chín phần mười, nào ngờ đến cuối cùng vẫn đi sai một nước cờ, bị Lý Mật lợi dụng sơ hở, kế giả yếu dụ địch suýt chút nữa thì hỏng bét, nếu không phải có diệu kế của Hư Hành Chi, trận này chắc không cần phải đánh nữa rồi”.

Từ Tử Lăng chợt mở to mắt, trầm giọng nói: “Trận này chúng ta nhất định sẽ thắng, bởi Lý Mật nhất định cho rằng Vương Thế Sung trọng thương khó mà dậy nổi, lòng quân tản mạn, sĩ tốt không còn đấu chí, thế nên sẽ có ý khinh thị. Tình thế hiện nay, Đỗ Phục Uy và Trầm Pháp Hưng bất cứ lúc nào cũng có thể đánh tới Giang Đô, rồi dọc theo đường cũ của Vũ Văn Hoá Cập đánh lên phía Bắc, Đậu Kiến Đức thì đang có ý đồ Nam hạ, Lý phiết cũng phải ứng phó đại quân của phụ tử Tiết Cử ở mặt Tây, Lý Mật có thể kịp thời lấy được Lạc Dương hay không, thực sự có ảnh hưởng rất lớn đến bá nghiệp tranh thiên hạ của hắn. Vì vậy Lý Mật giờ đây còn nôn nóng lấy được Lạc Dương còn hơn chúng ta nôn nóng muốn giết hắn nhiều. Ngươi hiểu không?”.

Khấu Trọng ngồi thẳng người dậy, tinh thần phấn chấn: “Ngươi nói hay lắm! Nhưng nếu Lý Mật chặn đường trở lại Đông Đô của bọn ta, rồi dùng tinh binh đi theo đường thuỷ tiến công Lạc Dương từ phía Tây thì chúng ta phải làm sao?”.

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: “Lý Mật còn nhẫn nại được như vậy sao? Lúc ấy chỉ cần chúng ta thủ vững Yển Sư, kéo chân sau của Lý Mật, đồng thời chặt đứt đường tiếp tế của hắn, Lạc Dương lại là thành kiên cố nổi tiếng trong thiên hạ, dễ thủ khó công, càng kéo dài, đại quân của hắn càng vô tâm luyến chiến. Bởi vậy cho nên ta có thể khẳng định trừ phi hắn không đến, bằng không nhất định sẽ dùng sách lược thắng một trận để lập uy và làm phấn chấn sĩ khí, rồi mới thừa kế đoạt lấy Đông Đô”.

Khấu Trọng vỗ giường khen: “Kiến giải hay lắm!”. Kế đó gã lại trầm ngâm nói: “Hi vọng Trác Kiều không làm ta thất vọng, để kỳ binh của Lý Mật biến thành phàm binh, vậy thì chúng ta có thể né mạnh đánh yếu, đại phá quân Ngoã Cương bách chiến bách thắng của hắn rồi”. Nói đoạn liền vỗ mạnh vai Từ Tử Lăng, khen ngợi: “Huynh đệ! Ngươi giỏi lắm!”.

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: “Ngươi căn bản không có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ, có sơ sót cũng là chuyện đương nhiên thôi!”.

Khấu Trọng ngây người ra giây lát, rồi khẽ gật đầu: “Câu này của ngươi rất đáng để người ta phải chiêm nghiệm. Còn nhớ khi ở Cảnh Lăng, chúng ta phải đối diện với đại quân công thành của lão gia, ta đã ngộ ra tâm pháp coi cả chiến trường như một bàn cờ, siêu thoát khỏi sinh tử thành bại hay không? Kỳ thủ nếu như muốn chiến thắng, tất phải định mưu trước rồi mới hành động, mỗi nước đều có thể dắt mũi đối phương. Hiện giờ Lý Mật đã đi trước một nước, nhưng cục thế là do chúng ta bày bố, để xem hắn sẽ nhập cuộc thế nào”.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: “Trầm Lạc Nhạn rất giỏi dò la quân tình, đừng quên cuốn sổ bọn ta đã đánh cắp ở nhà ả đó”.

Khấu Trọng biến sắc thốt: “Vậy phải làm sao mới được đây?”.

Từ Tử Lăng chậm rãi nói từng chữ một: “Nếu ngươi muốn dùng kỳ binh đối phó kỳ binh, vậy thì ngàn vạn lần không được động dungj một binh một tốt nào của Vương Thế Sung, chỉ có Trác Kiều và người của nàng ta mới có thể trở thành kỳ binh được mà thôi”.

Khấu Trọng giật mình kêu lên: “Hảo tiểu tử! Ngươi giỏi thật! Có điều nghe khẩu khí của Trác Kiều, lúc này chịu theo nàng ta chỉ có Tuyên Vĩnh và mấy trăm thủ hạ thôi, làm sao đối phó được với đại quân vạn người của Lý Mật được”.

Từ Tử Lăng cười cười nói: “Tên tiểu tử nhà ngươi lúc nào cũng thích dụ ta nói ra cả. Ta không tin là ngươi không có đối sách đâu”.

Khấu Trọng ngượng ngùng đáp: “Ngươi nên biết là ta thích nhất là nghe ngươi phân tích mà. Binh phá có nói cần nhất là phải hư trương thanh thế, trên chiến trường lòng người đều hoảng loạn, cả tên cha mẹ là gì cũng có khi khẩn trương quá mà quên mất tiêu. Bởi vậy nếu như chính diện giao phong, mấy trăm người của Trác Kiều có khi chưa kịp đụng đến cọng lông đối phương có khi đã bị tiêu diệt toàn bộ rồi, nhưng nếu vòng ra phía sau doanh trại, đốt lương thảo địch thì lại thừa sức làm nổi. Bây giờ mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu gió đông nữa thôi. Trác Kiều à! Lần này ngươi có báo phụ cừu hay không thì phải xem ngươi có hăng hái hay không đó!”.

o0o

Hôm sau thì thuyền đã đến bến cảng ngoài thành Yển Sư, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đeo mặt nạ lên, giả làm hai binh tốt tầm

thường, trà trộn vào thành.

Bọn gã cởi bỏ quân phục, để lộ ra lớp quần áo lái thương bên dưới, rồi tìm đến địa điểm hẹn trước để kiếm ám ký bọn Trác Kiều lưu lại, nửa canh giờ sau thì đã gặp được Tuyên Vĩnh ở một khu dân cư phía Đông thành.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Không ngờ là Tuyên huynh đích thân đến chờ, tình thế ra sao rồi?”.

Tuyên Vĩnh dẫn bọn gã vào trong nhà, đợi mọi người ngồi xuống rồi nói: “Lý Mật hiện giờ đang không ngừng tập trung quân lực, xem ra bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công Yển Sư, kế dụ địch của Khấu gia đã có tác dụng”.

Khấu Trọng mừng rỡ: “Lần này ta phải khiến tên lão tiểu tử này có đi mà không có về”.

Từ Tử Lăng trầm giọng nhắc nhở: “Đừng có vui mừng quá sớm như vậy”.

Tuyên Vĩnh gật đầu nói: “Từ gia nói rất đúng. Lý Mật hiển nhiên đã biết có tiểu thư đang ở đây, chẳng những phòng vệ thâm nghiêm, mà còn không cho thuộc hạ tuỳ tiện ra vào thành môn, đồng thời thiết lập các trạm canh ở khắp nơi, phòng ngừa thám tử đến dò la tin tức, khiến cho chúng ta và các tai mắt trong thành khó mà liên lạc với nhau được”.

Khấu Trọng chau mày nói: “Hiện nay tình hình Lý Mật thế nào rồi?”.

Tuyên Vĩnh đáp: “Sau khi đại phá Vũ Văn Hoá Cập, tinh binh hảo mã đã tử thương không ít, sĩ tốt mệt mỏi, chán ngán chiến tranh. Bởi vậy phải điều động thêm binh lính từ nơi khác đến bổ sung, thế nên tuy

nói có mười vạn đại binh, song xấu tốt lẫn lỗn, ngoài mạnh trong yếu".

Khấu Trọng hân hoan nói: "Nếu đã là vậy, nếu có thể nhân lúc quân Ngoã Cương còn đang mệt mỏi, trận cước chưa vững vàng đem quân tấn công, rồi dùng kỳ binh đột kích hậu phương của bọn chúng, khiến Lý Mật trước sau đều thọ địch, nhất định sẽ khiến đại quân ô hợp đó không đánh tự tan, bại không còn một manh giáp".

Tuyên Vĩnh thở dài than: "Vấn đề là Lý Mật giỏi dùng kế trá nguỵ, nếu bọn ta không nắm được chính xác lộ tuyến hành quân của hắn, bỏ chủ lực mà đánh phải cánh quân phụ, ngược lại sẽ rơi vào cạm bẫy do đối phương bố trí sẵn, lúc ấy thì đến lượt chúng ta bại không dư địa đó".

Từ Tử Lăng thắc mắc: "Hình như Tuyên huynh không nắm chắc có thể thăm dò được quân tình của Lý Mật thì phải?".

Tuyên Vĩnh nói: "Sau khi Lý Mật biết được chuyện tiểu thư đã đến đây, đã hoài nghi tất cả những tướng lĩnh trước đây từng có quan hệ mật thiết với đại long đầu, không để bọn họ tham dự đại chiến lần này, đồng thời điều động đi trấn thủ những nơi khác. Hiện giờ chỉ có Trầm Lạc Nhạn, Từ Thế Tích, Nguỵ Trưng, Bùi Cơ Nhân, Vương Bá Đương, Đơn Hùng Tín, Trình Tri Tiết, Trần Chí Lược, Phàn Văn Siêu là được Lý Mật tin tưởng mà thôi, thế nên bọn ta cũng không thể làm gì được".

Khấu Trọng tức giận mắng: "Ta thật muốn giết chết tên yêu đạo Khả Phong đó quá!".

Từ Tử Lăng chau mày: "Lẽ nào không có cách gì hay sao?".

Tuyên Vĩnh mỉm cười nói: "Hắn có kế Trương Lương thì ta có mưu

Hàn Tín. Lý Mật chỉ có thể đề phòng mấy đại tướng có quan hệ với đại long đầu, chứ khó mà trừ được hết các bộ thuộc cũ của đại long đầu trong quân. Bọn họ tuy không có tư cách tham dự các hội nghị bí mật, nhưng cũng có thể dựa vào sự điều động binh lính mà cung cấp cho bọn ta những tin tức quý giá".

Từ Tử Lăng thắc mắc: "Không phải Tuyên huynh vừa nói rất khó liên lạc với người trong thành hay sao?".

Tuyên Vĩnh gật đầu: "Đích thực là vậy. Trước giờ chúng tôi luôn dùng phi cáp truyền thư hoặc nhét thư vào trong bình ném xuống kênh ngầm cho chảy ra ngoài, nhưng do Từ Thế Tích đã phái người giám thị cẩn mật, nên không thể dùng lại cách này được nữa. Có điều thế nào cũng vẫn phải có người ra thành làm việc, rồi giấu thư tín vào nơi đã chỉ định sẵn, sau đó chúng tôi sẽ đến lấy".

Khấu Trọng vỗ đùi tán thưởng: "Tuyên huynh ắt hẳn đã tốn không ít tinh thần và tâm lực vào chuyện này rồi".

Tuyên Vĩnh nở một nụ cười khiêm tốn, chậm rãi nói: "Đầu tiên chúng ta đã biết đại quân của Lý Mật chia thành bốn đạo, ba đạo phân biệt đóng trong ba trại lớn ở ngoài thành, mỗi sư có hai vạn người, đa phần đều là tân binh chưa huấn luyện hoặc các sĩ tốt già yếu. Chỉ có bốn vạn quân đóng trong thành mới là tinh binh đã từng theo Lý Mật đánh khắp thiên hạ, do Trình Tri Tiết, Từ Thế Tích, Bùi Cơ Nhân chỉ huy".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc phấn chấn tinh thần.

Song mục gã họ Khấu sáng rực lên: "Hà hà! Lý Mật lại muốn diễn lại kế cũ rồi,sáu vạn quân kia chỉ có thể làm bình phong, ta có thể khẳng định chỉ có đạo tinh binh bốn vạn người kia là chân chính đánh đến Yển Sư mà thôi".

Tuyên Vĩnh gật đầu nói: “Hiện giờ vấn đề quan trọng nhất là có thể nắm được hành tung của bốn vạn người này hay không. Trước đây mỗi lần Lý Mật hành binh giao chiến với người khác, đều dựa vào tin tức tình báo chính xác, dùng kỳ binh đột kích vào lúc địch nhân không ngờ đến nhất, hoặc giả dùng kế dụ địch, trá bại sau dó dùng phục binh phản kích, quay ngược lại dồn đối thue vào chỗ chết, Trương Tu Đà chính vì vậy mà bị hắn đánh cho thảm bại”.

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: “Chuyện này phải nhờ đến tiểu thư và Tuyên huynh, có điều phải hết sức cẩn thận, Trầm Lạc Nhạn bà nương quỷ kế đa đoan, tuyệt đối không dễ đụng đến đâu”.

Tuyên Vĩnh gật đầu đáp ứng, rồi lại cười gượng nói: “Một vấn đề khác là Trầm Lạc Nhạn đối với cử động của các vị đều rõ như lòng bàn tay, khiến các vị khó mà trá nguỵ được, đến khi chính diện giao phong, cũng không biết thắng bại sẽ thế nào”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, rồi hạ thấp giọng nói: “Việc này lại phải nhờ tiểu thư và Tuyên huynh rồi. Chỉ có cánh nhân mã của các vị mới trở thành kỳ binh mà Lý Mật không thể nắm được mà thôi. Nếu có thể khiến Lý Mật hiểu lầm đây là một cánh quân bí mật khác của Vương Thế Sung, làm dao động lòng quân của hắn thì càng tốt hơn nữa”.

Tuyên Vĩnh ngẩn người giây lát: “Nhưng chúng tôi chỉ có hai trăm người…à! Tại hạ hiểu rồi! Hai vị quả thật là người gan lớn hơn trời, Tuyên Vĩnh bội phục, bội phục!”.

Khấu Trọng tổng kết lại nói: “Hiện giờ điều quan trọng nhất là phải nắm được tin tức chính xác, chúng ta xin được đợi giai âm của Tuyên huynh!”.

Tuyên Vĩnh nói: “Khấu gia có thể làm cho tại hạ một giấy thông thành không, như vậy ra vào thành sẽ tiện hơn”.

Khấu Trọng nhổm người đứng dậy nói: “Không những ta cho huynh giấy thông thành, mà còn dẫn huynh đi chào hỏi với các binh thường thủ thành, khi cấn thiết có thể trực tiếp đến gặp ta, tránh để đại sự bị lỡ”.

Chương 209: Doanh trung học pháp

Dương Công Khanh trải tấm địa đồ lên bàn, chỉ thấy ở giữa là dòng Lạc Thuỷ, phía trên là Hoàng Hà chảy song song với Đông Đô được ký hiệu bằng một hình vuông đen, nằm ở phía Tây sông Lạc, tiến về phía Đông là Yển Sư, Lạc Khẩu, Hổ Lao và Huỳnh Dương, hai thành Hổ Lao và Huỳnh Dương được xây bên bờ Phiếm Thuỷ và Tố Thuỷ, là sông Hoàng Hà đã nối ba dòng Lạc Thuỷ, Phiếm Thuỷ và Tố Thuỷ lại với nhau.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Vương Huyền Nộ, Linh Lung Kiều đứng xung quanh châu đầu vào nghiên cứu. Thời gian khẩn bách, đại quân của Lý Mật bất cứ lúc nào cũng có thể áp sát đến nơi, vì vậy nên không ai dám lơ là chủ quan dù chỉ một phút.

Khấu Trọng chỉ tay vào một điểm đen nhỏ hơi lệch lên phía Bắc nằm giữa Đông Đô và Yển Sư rồi nói: “Quân của Lý Mật chính là tập trung ở chỗ này. Tên này đúng là lão yêu gian hoạt, bởi vì phát quân từ Kim Dung thành này, thì bất luận là tiến công Lạc Dương hay Yển Sư, lộ trình cũng không khác nhau là mấy, khiến cho người ta khó mà đoán biết được hắn sẽ tấn công nơi nào, hau là chia binh làm hai nữa”.

Vương Huyền Nộ nói: “Đây chính là nguyên nhân mà cha ta phải đặt trọng binh đóng ở Yển Sư, nếu Lý Mật dám đánh đến Đông Đô, chúng ta ở đây sẽ khiến hắn rơi vào cảnh lưỡng đầu thọ địch, cùng lúc lại uy hiếp đến cả Hổ Lao, Lạc Khẩu ở phía Đông nữa”.

Dương Công Khanh gật đầu nói: “Vì vậy nếu Yển Sư thất thủ, Đông

Đô sẽ hoàn toàn mất đi cứ điểm quan trọng phía Đông, Lý Mật càng không cần lo lắng phòng bị phía sau và chuyện lương thảo tiếp viện nữa mà có thể phóng tay toàn lực công hạ Lạc Dương. Bởi thế mà việc giữ được Yển Sư hay không, thực có ý nghĩa vô cùng quan trọng với quân ta đó".

Linh Lung Kiều nhắc lại suy đoán của Khấu Trọng: "Nếu hắn chia binh làm hai đường, rồi phối hợp với Độc Cô Phiệt làm nội ứng, lấy công Lạc Dương làm chủ, bao vây Yển Sư làm phó, vậy chúng ta phải ứng phó làm sao?".

Dương Công Khanh quả quyết nói: "Nếu tin tức của Tuyên Vĩnh là không sai thì Lý Mật tuyệt đối không có năng lực phát động thế công quy mô lớn như vậy, thêm nữa, chỉ cần bọn Độc Cô Phiệt và Dương Động có thể giữ được Hoàng cung thêm hai ngày nữa đã là giỏ lắm rồi, nên dù chúng có muốn nội ứng ngoại hợp đi chăng nữa, cũng chỉ hữu tâm vô lực mà thôi. Huống hồ bọn chúng lại càng mong thượng thư đại nhân và Lý Mật lưỡng bại câu thương hơn ai hết, làm sao lại ngu xuẩn đến mức dẫn sói vào nhà như vậy chứ, thế nên chúng ta có thể hoàn toàn yên tâm về Đông Đô".

Từ Tử Lăng chỉ vào một rặng núi dài gần trăm dặm phía Bắc Kim Dung thành hỏi: "Đây là núi gì?".

Dương Công Khanh nói: "Đó là Mang Sơn, Lão Quân Quan của Khả phong yêu đạo chính là ở đỉnh Thuý Vân Phong trong dãy núi này".

Khấu Trọng nói: "Lý mật đúng là gian giảo, Kim Dung thành dựa lưng vào Mang Sơn, vậy nên hắn không cần lo phòng thủ phía sau nữa. Còn nếu chúng ta tấn công thành, hắn lại có thể ngầm phục kỳ binh trong núi, bất thần đột kích, khiến bọn ta khó mà phòng bị kịp".

Dương Công Khanh nói: "Chẳng những như vậy, nếu như cần bỏ

Kim Dung, hắn vẫn có thể đi xuyên Mang Sơn, vượt qua Đại Hà, trở về thủ ở Hà Dương, đó là một trọng trấn ở miền Hà Bắc, đồng thời cũng là căn cứ quan trọng để bổ sung thêm hậu viện cho đại quân ở tiền tuyến của Lý Mật. Xét về chiến lược, bố cục như vậy là vô vùng chặt chẽ rồi, vì vậy nếu không phải Lý Mật chủ động tấn công, chúng ta căn bản không thể làm gì được hắn. Còn nếu cứ mạo hiểm đánh vào Lạc Khẩu, bị hắn xuất binh công ở Kim Dung công hạ Yển Sư vậy thì đại quân viễn chinh của chúng chỉ còn một con đường toàn quân tan rã mà thôi".

Lúc này Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã nắm được tình thế của hai phía địch ta và cũng bắt đầu hiểu ra được ảnh hưởng có tính quyết định của vị trí địa lý đến thành bại của cả cuộc chiến.

Dương Công Khanh thở dài: "Vì vậy ta mới luôn ủng hộ kế dụ địch của Khấu tiểu huynh, bằng không nếu để Lý Mật áp sát Đông Đô, dụ chúng ta xuất quân từ Yển Sư, rồi hắn lại lập tức quay ngược về Kim Dung thành, lúc ấy thì chúng ta chỉ có thể trở về Yển Sư, cứ như vậy mấy lần, chúng ta sẽ bị hắn dắt mũi mà đi, mệt mỏi chán nản, không bại mới là chuyện lạ đó".

Chính vì Khấu Trọng đã sớm biết Lý Mật sẽ giở kế này, nên mới nghĩ ra kế dụ địch, chỉ là tính đi tính lại, cũng không ngờ suýt chút nữa thì Vương Thế Sung mất mạng.

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: "Nếu chúng ta cứ cố thủ ở Yển Sư, dựa vào thực lực hiện giờ của Lý Mật, rốt cuộc có cách nào để công phá thành trì không?".

Dương Công Khanh tự tin nói: "Đám thương binh mệt mỏi của Lý Mật thì làm được gì chứ? Chỉ cần trong thành có đủ lương thảo, ta có thể đảm bảo giữ vững, tuyệt đối không cho quân Ngoã Cương sính cường làm loạn".

Khấu Trọng cười lên ha hả: “Lời này của đại tướng quân lập tức làm tiểu đệ nghĩ ra diệu kế. Chúng ta hãy xuất một chiêu mời người thiêu lương đi vậy!”.

Vương Huyền Nộ lập tức hiểu ra: “Đây đích thực là diệu kế. Chúng ta có thể vận chuyển lương thảo giả đến quân doanh ở bờ Nam phù kiều, làm ra vẻ như muốn tấn công Lạc Khẩu. nếu địch nhân cho rằng đã thiêu huỷ lương thảo thành công, ắt sẽ mau chóng khởi binh, có phải là như vậy không?”.

Khấu Trọng lắc đầu: “Nhị công tử vẫn còn thiếu một chút nữa mới đoán đúng, chính là chúng ta phải cho hắn thiêu lương thảo thật, chỉ cần để lại lương thảo cho mười ngày là được”.

Ngoại trừ Từ Tử Lăng ra, ba người còn lại đều tròn mắt ngạc nhiên.

Khấu Trọng vỗ ngực tự tin nói: “chỉ có dùng lương thảo thật mới có thể gạt được Lý Mật và Trầm Lạc Nhạn. Đây cũng là kế đốt thuyền đập nồi, làm quân sĩ có lòng quyết tử, như vậy mới có thể nhất chiến định giang sơn được”.

Dương Công Khanh hít sâu một hơi, rồi thở hắt ra nói: “Như thế không phải hơi mạo hiểm quá sao?”.

Khấu Trọng hăng hái nói: “Không mạo hiểm, làm sao đánh bại được Bồ Sơn Công Lý Mật xưa nay nổi danh bách chiến bách thắng chứ? Chính vì không ai có thể ngờ được bọn ta gan lớn hơn trời, nên mới trúng kế này. Chỉ cần đánh bại quân chủ lực Nam hạ của Lý Mật, đám quân già yếu bệnh tật của Đơn Hùng Tín thì làm được trò trống gì chứ? Lúc ấy bọn ta có thể chia binh hai đường, một lấy Kim Dung, một vây Lạc Khẩu, lương thảo thì vận chuyển từ Đông Đô tới, không cần lo lắng bị người khác cắt đứt đường tiếp viện đâu”.

Sắc mặt Dương Công Khanh lúc ám lúc minh, hiển nhiên là đang rất do dự.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: “Hiện giờ Đông Đô tự lo cho mình còn khó, nếu Lý Mật dùng cách đánh chặn đường, vậy đạo quân của chúng ta sẽ trở thành cô quân, sớm muộn gì cũng rơi vào cảnh lương thảo thiếu thốn. Nếu đã là vậy, chi bằng cứ dụ Lý Mật ra quyết chiến một trận, ít ra vẫn còn một cơ hội thắng lợi”.

Vương Huyền Nộ tái mặt nhắc nhở chúng nhân: “Nhưng chỉ có một cơ hội”.

Dương Công Khanh ngẩng mặt lên trần suy nghĩ, hồi lâu sau mới nói: “Khi nhà Tuỳ vẫn còn, mỗi lần thượng thư đại nhân giao chiến với Lý Mật đều không phải thua về quân lực mà là bại về chiến lược, lần này binh lực bọn ta đã không bằng quân địch, phương pháp duy nhất để chiến thắng chính là dựa vào sách lược hơn người. Được rồi! Lần này ta theo Khấu tiểu huynh đánh bạc với Lý Mật một ván, xem thử coi lão thiên rốt cuộc đứng ở bên nào?”.

Vương Huyền Nộ thở gấp hai tiếng để làm bớt sự khẩn trương trong lòng, hỏi Khấu Trọng: “Huyền Nộ phụ trách bảo hộ lương thoả và kho hàng, rốt cuộc chuyện này phải tiến hành thế nào? Là cố ý khoa trương hay là…”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Diễn kịch đương nhiên phải diễn cả vở, ca múa đương nhiên phải ca cả bài rồi, như vậy người xem mới nghĩ là thật chứ, có đúng không?”.

Lúc nói câu này, gã cứ nhìn đăm đăm vào Linh Lung Kiều, làm mặt nàng đỏ ửng lên, cúi thấp đầu không nói gì. Từ khi tỏ ý thích Khấu Trọng, nàng rất dễ bị gã làm cho xấu hổ đỏ mặt.

Vương Huyền Nộ gật đầu nói: “Huyền Nộ hiểu ý Khấu huynh rồi. Hà, nếu kế này không phải được nói ra từ miệng quân sư, Huyền Nộ tất sẽ kịch liệt phản đối cho xem”.

Từ Tử Lăng nói: “Chuyện này không những phải hết sức cẩn mật, mà trong thành còn phải nghiêm khắc chấp hành quân lệnh, cấm chỉ bất cứ người nào ra vào thành, trừ phi được đại tướng quân phê chuẩn, còn đâu đều phải ở lại trong quân doanh đợi lệnh, đặc biệt khi trời tối thì càng phải chú ý canh phòng nghiêm mật hơn”.

Dương Công Khanh gật đầu: “Theo lý là phải vậy, sau khi lương thảo rời kho, phải nhanh chóng dùng hàng giả thế vào. Ta sẽ điều động hai vạn quân đến đóng ở Hà Nam, làm ra vẻ chuẩn bị tấn công Lạc Khẩu”.

Khấu Trọng tiếp lời: “Còn phải phải cung tiễn thủ ra phục ở các cao điểm bên ngoài thành, nếu thấy chim câu bay ra phải lập tức bắn hạ, ngoài ra cần phải đề phòng gian tế lợi dụng đường kênh dẫn nước để đưa tin tức ra ngoài”.

Dương Công Khanh mỉm cười: “Làm vậy không sợ tin tức thật sự bị bịt kín sao?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Ta chỉ sợ ngay cả số lương thực còn dư lại cũng bị Lý Mật đốt sạch, lúc ấy thì nguy lắm!”.

o0o

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng khôi phục bản lai diện mục, thúc ngựa xuất thành, đi dcọ theo Lạc Hà tiến về phía cầu nổi.

Mặt trời đang ngả dần về Tây, bờ đối diện thấp thoáng ánh đèn, khói

lam chiều bay lởn vởn giữa không trung, nhìn bề ngoài thì như có vẻ rất yên bình tĩnh lặng, nhưng không khí thì lại gây cho hai gã cảm giác một trận mưa gió kinh hoàng sắp xảy ra.

Khấu Trọng mỉm cười: “Âm Quý Phái hình như đã biệt tích mất tăm, không biết có phải muốn toạ sơn quan hổ đấu hay không?”.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi không khí mát mẻ của bờ sông, phóng mắt nhìn ra vùng cây xanh um tùm bên bờ đối diện.

Đoạn sông chạy qua Yển Sư hạ du quanh co khúc khuỷu, núi xnah trải dài, hai bên bờ cây xanh tươi tốt, hoa cỏ nở thắm, hơn ba mươi chiếc chiến thuyền đậu bên bờ như điểm xuyến thêm cho khung cảnh nơi đây.

Khấu Trọng thở dài: “Lâu lắm rồi không nghe được tin tức của Tần Thúc Bảo, không biết y có còn dốc sức cho Lý Mật nữa không, tốt nhất đừng để lỡ tay giết chết y đấy!”.

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng có phản ứng: “Trầm Lạc Nhạn rất rõ Tần Thúc Bảo là người thế nào, lại càng biết rõ quan hệ của y với bọn ta, vì vậy tuyệt đối sẽ không để y tham dự trận chiến này. Trọng thiếu gia ngươi cứ việc yên tâm”.

Hai gã đi đến phù kiều thì dừng lại, nhường đường cho một đội hơn năm mươi chiếc xe lừa qua cầu. Do phù kiều có hạn chế nhất định về tải trọng nên mỗi lần chỉ có một chiếc xe qua cầu. hai bên đầu cầu đều có đài cao hơn mười trượng, bên trên có binh lính và cung tiễn thủ canh gác, quan sát và giới bị.

Khấu Trọng thấp giọng nói: “Nếu như Lý Mật án binh bất động lại không phái người đến đốt lương thảo, thì bọn ta cứ dứt khoát để lại năm nghìn người lưu lại Yển Sư, còn đâu chia thành hai đường thuỷ

lục tấn công Lạc Khẩu, nhân lúc binh lực ở đó yếu kém, nhanh chóng đánh một đòn phủ đầu cướp thành, sau đó ung dung trở về Yển Sư, kéo chân sau của Lý Mật. Lý Mật lùi thì chúng ta cố thủ Lạc Khẩu, đây chính là phương pháp mà Lý Mật đã dùng để thắng Vũ Văn Hoá Cập đó".

Khi ấy Vũ Văn Hoá Cập dẫn quân Bắc thượng đánh Lê Dương, Từ Thế Tích bỏ thành lui về kho lương phía Tây, còn Lý Mật thì dẫn hai vạn kỵ binh bộ binh đồn trú ở Thanh Kỳ. Sau khi Vũ Văn Hoá Cập chiếm được Lê Dương, liền chia binh bao vây kho lương. Lý Mật và Từ Thế Tích xa gần hô ứng, dựa vào thành cao hào sâu cố thủ không đánh. Còn nếu Vũ Văn Hoá Cập công thành thì Lý Mật ở Thanh Kỳ sẽ xuất binh đột kích hậu phương của y, hình thành thế giằng co, đến khi Vũ Văn Hoá Cập hết lương thảo, dùng kế trá bại phản kích, đánh bại Vũ Văn Hoá Cập ở Đồng Sơn.

Phương pháp của Khấu Trọng không phải là không thực hiện được, nhưng cần phải làm được hai việc trước đã. Đầu tiên là phải dẹp được cấm vệ quân của Dương Động, khiến Đông Đô được an định, kế đó là cắt đoạt đường tiếp viện giữa Kim Dung và Lạc Dương, trong đó việc thứ hai là hết sức khó làm, nếu không nhiều lắm cũng chỉ rơi vào thế giằng co, nếu để Lý Mật khôi phục nguyên khí, tình thế sẽ càng bất diệu.

Từ Tử Lăng làm sao không hiểu được tâm tình lo được lo mất của Khấu Trọng, bèn quả quyết nói: "Yên tâm đi! Lý Mật nhất định sẽ đến. Hơn nữa còn nhanh hơn tưởng tượng của ngươi nữa đó. Bởi vì hắn nhận định mình đã đánh trọng thương Vương Thế Sung, còn Đông Đô thì đang hỗn loạn, lúc này không đến thì còn đợi đến bao giờ nữa?".

Khấu Trọng cười khổ: "Không ai hiểu tâm tình ta bằng ngươi cả, trận chiến Cảnh Lăng chỉ là may mắn, thời gian căn bản không để ngươi

kịp suy nghĩ, nhưng lần này là chính thức định mưu rồi mới hành động, điều binh khiển tướng đối mặt trên xa trường. Nếu như để thua, cho dù giữ được mạng nhỏ này thì lòng tin cũng đã mất hết, sau này không cần phải tranh thiên hạ gì nữa. Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, câu nói này chỉ nói cho dễ nghe mà thôi, đại gia số binh gia thất bại đều có đứng dậy được đâu. Còn chúng ta lần này càng không thể thua được, nếu để Lý Mật thắng, cục thế thiên hạ sẽ thành lưỡng Lý tương tranh, kẻ khác chỉ còn biết đứng bên nhìn mà thôi".

Từ Tử Lăng thở dài: "Lo lắng thì được cái khỉ gi chứ. Chúng ta căn bản không có thứ gì, nhiều lắm cũng là trở lại ngày trước chứ gì. Cũng như lão Dương đã nói đó, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Giống như đột nhiên có một trận mưa gió, hình thế nói không chừng sẽ hoàn toàn thay đổi thì sao? chiến trường thực sự có quá nhiều thứ mà người ta không thể chống chế được".

Khấu Trọng trầm ngâm hồi lâu, thấy đội xe đã qua hết, liền cúng Từ Tử Lăng thúc ngựa đi lên: "Ngươi cảm thấy mỹ nữ Thượng Tú Phương đó thế nào?".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Thì ra ngươi vẫn còn tâm tình để nghĩ đến nữ nhân cơ à?".

Khấu Trọng cười cười nói: "Đây gọi là điều tiết mà, nàng ta ở trong bữa tiệc đã ngầm hẹn ta gặp mặt, chẳng ngờ Vương Thế Sung thọ thương làm ta bận rộn từ sáng đến tối, nên quên mất luôn".

Từ Tử Lăng cảm thán nói: "Quên đi là tốt nhất. Từ giờ khắc ngồi thuyền rời khỏi Lạc Dương, tất cả những chuyện ở Lạc Dương đều dường như bị vứt lại phía sau, trở nên mơ hồ và xa xăm. Đại chiến đã đến trước mắt, đến cả Tố tỷ ta cũng không dám nghĩ đến nữa".

Phù kiều đã tận, hai gã chậm rãi cưỡi ngựa về cửa mộc trại, dọc đường xa mã, binh lính chen chúc, nhưng do không khí nặng nề trước lúc đại chiến diễn ra mà chẳng nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ, không thấy một nụ cười mà chỉ toàn những gương mặt lo âu.

Khấu Trọng nhẹ giọng nói: “Không phải cả Sư Phi huyên ngươi cũng gác sang một bên đấy chứ?”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Sư Phi Huyên đích thực là một kỳ nữ tử khiến người ta khó mà quên được, có điều ngoại trừ cố quên nàng đi, thì còn cách nào khác nữa chứ?”.

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: “Lăng thiếu gia ngươi cũng thành thật lắm. Ồ, suýt chút nữa thì quên mất không nói hco ngươi biết, tối qua Sư Phi Huyên đến kiếm ta, khuyên ta thoái xuất giang hồ, bị ta trêu chọc cho một trận tức quá bỏ đi rồi. Hà! Nữ tử này đúng là có thể làm bất cứ nam nhân nào phải mê muội đếnc chết, khiến tiểu đệ đây cũng suýt chút nữa thì mắc bệnh tương tư như ngươi đó, cái này chắc là có hoạ cùng gánh đúng không nhỉ?”.

Từ Tử Lăng phì cười: “Có gánh mẹ ngươi ấy!”.

Khấu Trọng thất thanh thốt lên: “Mẹ ta không phải mẹ ngươi à?”.

Lúc này hai gã đã đi vào đến sát cửa trại, những chiếc xe còn chưa được kiểm tra đều không được vào trong. Đám binh sĩ canh cửa trông thấy hai gã đều hết sức cung kính, rõ ràng trong lòng họ, hai gã có địa vị rất cao.

Bọn gã hội kiến với Dương Công Khanh và Vương Huyền Nộ trong doanh trại, Linh Lung Kiều đã ra ngoài dò la tình hình quân địch. Khấu Trọng nhân lúc này thỉnh giáo Dương Công Khanh về các vấn đề quân sự, hành quân tác chiến.

Từ Tử Lăng cũng nổi lòng hiếu kỳ hỏi: “Khi chúng tôi còn ở phương Nam, đã từng thấy Đỗ Phục Uy cưỡng bức nông dân nhập ngũ, cực bất nhân đạo, đại quân của Đông Đô có phải cũng vậy không?”.

Dương Công Khanh nhấp một hớp trà nóng, chậm rãi nói: “Từ đời Tần đến Nam Bắc triều, đều lấy trưng binh làm chủ, mộ binh chỉ là phụ trợ thêm mà thôi. Gọi là trưng binh, chính là nam tử thành niên đều phải nhập ngũ, khi không có chuyện thì lao dịch, khi có chiến tranh thì ra chiến trường. Nhưng từ thời Tây Nguỵ thì bắt đầu phổ biến binh chế, thời bình ở nhà sản xuất, lúc nông nhàn thì huấn luyện, mỗi năm phải đến kinh sư hoặc các vùng khác đóng quân một tháng, khi có chiến tranh thì mới phải ra chiến trường. Sau trận chiến thì lại trở về nhà, vũ khí, trang bị, lương thảo đều phải tự lo lấy”.

Vương Huyền Nộ thở dài nói: “Dương Quảng trưng binh liên tục, bắt chiến sĩ phải xa nhà trong thời gian dài, khiến bọn họ không thể chịu đựng được, không phải đào ngũ bỏ trốn thì cũng làm loạn tạo phản, vì vậy cha ta đã đổi sang chế độ mộ binh. Trong thời loạn thế này, chỉ cần có đủ lương thảo, ngân lượng, tự nhiên sẽ có người chịu bán mạng cho mình. Đặc biệt là cấm vệ đội, càng phải cho họ thấy rằng đây là sự nghiệp chung thân, bằng không có nhiều cũng chẳng làm được gì cả”.

Khấu Trọng thắc mắc: “Dựa vào tài lực của Đông Đô, tại sao quân đội lại không nhiều bằng Lý Mật?Chỉ cần bán đi những trân bảo Dương Quảng lưu lại, không phải sẽ chiêu mộ thêm được rất nhiều binh mã hay sao?”.

Dương Công Khanh cười cười: “Ngươi chưa từng nghe câu binh quý hồ tinh bất quý hồ đa hay sao? Lý Mật có trong tay mấy chục vạn quân, lại giở hết âm mưu nguỵ kế, nhân lúc Vũ Văn Hoá Cập hết lương thảo mới đột kích mà vẫn có kết cục thắng thảm, chỉ riêng việc

này đã thấy tầm quan trọng của tinh binh thế nào rồi. Cổ nhân có câu: “Binh càng dông thì càng yếu, thưởng càng nhiều thì nước càng nghèo”. Thượng thư đại nhân hiểu rất rõ điều này, nếu như không ngừng tăng binh, sẽ chỉ dẫn đến cục diện binh dư tướng thừa, làm cho sản xuất bị đình đốn, dân chúng không được an sinh”.

Ngưng một chút rồi y lại nói: “Người nhiều cũng vô dụng, lại còn phải lo liệu thêm trang bị lương thưởng nữa, vì vậy mộ binh cần phải chọn lựa nghiêm khắc, đào thải dư thừa, lấy chất lượng làm chủ yếu. Lý Thế Dân liên tiếp thắng trận, cũng là nhờ ở đội kỵ binh Hắc Giáp tinh nhuệ, đột kích bất ngờ làm quân địch choáng váng, nhiều lần lập được kỳ công, nhân số tuy ít nhưng lại không sợ thiên quân vạn mã của địch, chỉ cần trận thế của đối phương rối loạn, đại quân của y sẽ thừa thế tấn công dồn dập, nội ngoại hô ứng, khiến đich nhân phải nuốt hận chốn xa trường”.

Khấu Trọng nghe y nói mà mặt mày rạng rỡ, đến giờ mới hiểu rõ tầm quan trọng của Dương Công Bảo Khố, chẳng trách mà “tiểu quân” hai vạn người của Vương Thế Sung có thể làm Lý Mật uý kỵ đến thế. Đây chính là “nói chuyện với người một buổi, còn hơn đọc mười năm dèn sách”.

Khấu Trọng thấy Dương Công Khanh càng nói càng hứng thú, liền hỏi tiếp về cách tổ chức trong quân đội. Binh thư của Lỗ Diệu Tử tặng gã tinh diệu huyền ảo, nhưng lại thiếu kinh nghiệm thực tế trên chiến trường.

Dương Công Khanh vuốt râu cười cười nói: “Một đạo quân, ít thì hai vạn, nhiều thì vài chục vạn, làm sao mới có thể tổ chức thành một đạo quân mạnh có thể tác chiến trên xa trường? Chỉ có một cách mà thôi. Chính là trị chúng như trị hoả. Đó là năm người một ngũ, năm ngũ thành một hoả, năm hoả thành một đội, hai đội thành một quan, hai quan thành một khúc, hai khúc là một bộ, hai bộ thành một hiệu,

hai hiệu thành một tỳ, hai tỳ ghép thành quân. Bất luận là trăm quân hay vạn quân cũng đều thống nhất như vậy, giống như vạn sợi tơ kết thành một mối vậy. Cả đại quân từ tướng đến binh đều xác định rõ cương vị và quan hệ của mình với những người xung quanh".

Khấu Trọng tán thưởng: "Chẳng trách vừa rồi bao nhiêu người chen chúc trên đường mà không hề xảy ra hỗn loạn".

Dương Công Khanh nói: "Bất luận là ngũ, hoả, đội, quan, khúc, bộ, hiệu, tỳ, quân hay ngũ, đội, kỳ, tiêu, ty, doanh. Sư, đều chỉ là danh xưng khác nhau mà thôi. Ngoài ra còn phỉa đặt ra người hò hét, người đánh trống, người cầm cờ, đại phu, mã phu, thợ mộc, thợ rèn, tạo thành một hệ thống tác chiến hoàn chỉnh, như vậy mới đủ tư cách ra chiến trường tranh thư hùng với địch nhân được".

Khấu Trọng đang định lên tiếng hỏi tiếp thì bên ngoài chợt vang lên tiếng ồn ào hỗn loạn, chúng nhân còn đang hoang mang chưa kịp hiểu chuyện gì tì một tên thân binh đã bổ vào báo cáo: "Dương soái, đại sự chẳng lành!".

Bốn người kinh ngạc nhìn nhau, lẽ nào kỳ binh của Lý Mật đã đến Yển Sư rồi sao?.

Chương 210: Ám độ trần thương

Dương Công Khanh, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Vương Huyền Nộ trợn mắt há hốc miệng ra nhìn kho lương giờ đã cháy thành than, không biết nói gì. Trên mặt đất xếp mười mấy cỗ thi thể của binh lính canh kho và lũ chó canh, tất cả đều đã bị ngọn lửa làm cho đen kịt, khó mà nhận diện.

Đây chỉ là một trong mười sáu kho lương trong thành, nhưng lượng lương thảo cất giữ lại bằng cả mười lăm kho lương khác cộng lại. Lửa bắt cực nhanh, cùng lúc có mười mấy nơi bốc cháy, nếu không phải có tường cao vây kín phân cách kho lương với khu dân cư xung quanh, thời tiết lại đang ẩm ướt thì hậu quả đã không chỉ có vậy.

Viên thiên tướng phụ trách phòng thủ kho lương quỳ trên mặt đất, mặt cắt không còn giọt máu, thần thái tội nghiệp vô cùng.

Dương Công Khanh tức giận quát: “Không thể như vậy được, ta đã phái thêm người phòng vệ, vậy tại sao ngay cả cái bóng của địch nhân cũng không thấy đâu là thế nào? Sao lại để cháy thành than cả như vậy, ít nhất cũng phải kịp thời dập lửa chứ?”.

Viên thiên tướng kia run giọng đáp: “Giếng nước cứu hoả đã bị người dùng cát và đá lấp kín rồi”.

Dương Công Khanh ngây người: “Làm sao gian tế chuyển cát đá đến đây được?”.

Khấu Trọng khẳng định: “Chỉ cần phái người kiểm tra kỹ càng, nhất

định có thể phát hiện ra địa đạo hay thứ gì đó tương tự. Chuyện này chắc là gian kế địch nhân đã chuẩn bị từ trước, tốt nhất là phái người đi kiểm tra tất cả các kho lương trong thành nữa".

Lập tức có người lĩnh mệnh chạy đi.

Vương Huyền Nộ kéo ba người sang một bên, thấp giọng nói: "Chuyện này đúng là trong sai có lầm, ta vừa mới vận chuyển lương thảo thật ra quân doanh ngoài thành, lương thảo ở đây đều là giả cả. Vì mọi việc đều do thân binh của ta phụ trách vận chuyển, nên những người khác đều không ai biết số mới chuyển đến là hàng giả".

Khấu Trọng cả mừng: "Nhị công tử làm việc quả thật vô cùng cẩn mật, năm mươi cỗ xe lừa sáng nay có phải vận chuyển lương thảo thật hay không?".

Vương Huyền Nộ vui vẻ gật đầu: "Đúng là lương thảo thật, lần này phải làm sao?".

Dương Công Khanh phấn chấn tinh thần: "Cái này gọi là hoạ trung đắc phúc, hay là trời giúp chúng ta cũng được. Hiện giờ quan trọng nhất là phải dốc sức điều tra gian tế, phàm là ngoại nhân không có hộ tịch đều phải bắt lại thẩm vấn, đồng thời trọng thưởng cho những người phát hiện ra kẻ khả nghi. Mặt khác phải tăng cường phòng vệ ở các kho lương khác, tìm cách xây dựng kho lương bí mật để tích trữ lương thảo".

Vương Huyền Nộ thấy mình vô y lập đại công, chắc sẽ được phụ thân tán thưởng, hân hoan đi ra ngoài.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Xem ra chúng ta cũng nên về soái phủ uống rượu mừng để đón tiếp đại quân của Lý Mật đến rồi!".

o0o

Trời còn chưa sáng, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã bị người đánh thức, khi đến đại sảnh của soái phủ thì thấy Dương Công Khanh, Vương Huyền Nộ cũng đang ngáp ngắn ngáp dài, Linh Lung Kiều thì đang ngồi bên cạnh Dương Công Khanh, vừa nói vừa chỉ lên tấm địa đồ trải trên bàn.

Dương Công Khanh ngẩng đầu lên nhìn hai gã đi vào đại sảnh, cười ha hả nơi: “Quân Ngoã Cương đến rồi!”.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng cả mừng, vội bước đến gần ba người.

Linh Lung Kiều hưng phấn nói: “Ta đã liên lạc với tai mắt ở khắp nơi, đồng thời cũng tận mắt trông thấy quân tiên phong của Lý Mật đang thẳng tiến đến đây, nếu không có gì cản trở, ngày mai chúng ta có thể thấy kỳhiệu của quân Ngoã Cương ở bên ngoài thành rồi. Ngoài ra, ta còn phái thêm hơn mười hảo thủ khinh công giỏi nhất, ngày đêm giám thị động tĩnh quân địch, tin tức sẽ dùng phi cáp truyền về”.

Khấu Trọng hỏi: “Là cánh quân nào đang địch động? Nhân số bao nhiêu người?”.

Linh Lung Kiều nói: “Là ba đạo tân binh bên ngoài thành do Đơn Hùng Tín, Trần Chí Lược, Phàn Văn Siêu suất lãnh, quân chủ lực vẫn án binh bất động trong Kim Dung thành”.

Dương Công Khanh lo lắng: “Lý Mật lại muốn dùng kế trá nguỵ gì đây?”.

Từ Tử Lăng cũng băn khoăn hỏi: “Kiều cô nương có tiềm nhập vào thành thăm dò không?”.

Linh Lung Kiều kiêu ngạo đáp: “Không có thành trì nào có thể làm khó dễ được Linh Lung Kiều này, có điều ta sợ đả thảo kinh xà, nên chỉ quan sát từ xa mà thôi. Tình hình trong thành vẫn rất yên bình, rõ ràng là Lý Mật cho rằng mình đã chắc thắng mười mươi, nên mới tự tin như vậy”.

Vương Huyền Nộ hỏi: “Số tân binh đó có phải thật sự kém cỏi như lời Tuyên Vĩnh đã nói không?”.

Linh Lung Kiều nói: “Quân tiên phong do Đơn Hùng Tín chỉ huy nhân số ước chừng khoảng ba nghìn, xuất phát lúc hoàng hôn. Do bị cây rừng che mất thị tuyến, nên ta chỉ dựa vào bụi đất bốc lên mà đoán được số quân, biết được toàn bộ đều là bộ binh, đội ngũ không nghiêm, nên có thể khẳng định đây không phải là đạo quân chính quy đã được huấn luyện đầy đủ”.

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: “Kiều tiểu thư chỉ dựa vào bụi đất bốc lên mà đã nhìn ra nhiều thứ như vậy sao?Quả đúng là cao thủ trong việc quan sát và dò la quân tình của địch!”.

Linh Lung Kiều được Khấu Trọng tán thưởng, vui vẻ lườm gã một cái rồi nói: “Ngươi muốn học thì ta sẽ dạy. Bụi đất bốc cao, chính là kỵ binh. Còn bộ binh thì bụi đất thấp mà cuộn lên liên tục. Đám tân binh của Đơn Hùng Tín làm bụi đất cuộn lên tán loạn không đều, nhất định là vì chưa huấn luyện đủ mà đội hình không nghiêm chỉnh. Nếu là quân tinh nhuệ, bụi đất sẽ bốc lên từng đợt một, thanh mà không loạn, quân dừng thì bụi đất cũng không bốc lên nữa”.

Khấu Trọng và Từ Tử lăng nghe mà chỉ biết gật đầu thán phục, giờ mới biết dò la tình hình địch nhân cũng là một thứ học vấn.

Lúc này có thân binh đến báo đã nhận được tin tức từ tiền tuyến truyền về.

Dương Công Khanh mở thư ra xem lướt một lượt rồi đưa cho Linh Lung Kiều: “Quân đội đóng ngoài thành của Lý Mật đã lần lượt chia làm hai đường tiến về Yển Sư, nhưng chủ lực trong thành thì vẫn không thấy động tĩnh gì, xem ra hắn định dụ cho bọn ta xuất kích đây. Nếu lương thực của chúng ta thật sự bị đốt hết lương thảo, vậy thì cũng chỉ có con đường quyết chiến trước khi lương thực cạn kiệt mà thôi”.

Vương Huyền Nộ gật đầu nói: “Khi ấy hắn có thể dùng chủ lực đột kích, giết cho chúng ta trở tay không kịp”.

Dương Công Khanh thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn chau mày như đang suy nghĩ gì đó, thì ngạc nhiên hỏi: “Lý Mật đã trúng kế, tại sao hai người vẫn còn lo lắng như vậy?”.

Từ Tử Lăng nói: “Ta luôn cảm thấy có điều gì đó rất không thoả đáng ở đây. Lý Mật đã có một tên gian tế cao cấp như Khả Phong, làm gì mà không biết cao thủ do thám như Kiều cô nương đang ngày đêm giám sát tình hình hành quân của hắn chứ?Nếu đã như vậy, hắn còn dùng kế này làm gì?”.

Khấu Trọng cũng gật đầu đồng tình, rồi hỏi: “Kiều tiểu thư có thấy các khu có quân lính đóng trong thành được canh phòng nghiêm mật một cách bất bình thường hay không?”.

Linh Lung Kiều khẽ giật mình, lộ ra thần sắc suy tư, gật đầu nói: “Đúng là như vậy, những kẻ đi tuần đều không phải binh lính tầm thường, mà là cao thủ dưới trướng của Lý Mật, thế nên ta mới đứng ở xa quan sát mà không đến tận nơi”.

“Bốp!”.

Khấu Trọng vỗ mạnh một chưởng lên bàn, thở dài than: “Lý Mật! Ngươi thật gian xảo! Nếu ta đoán không lầm, nhất định hắn đã lợi dụng địa đạo để đưa quân chủ lực ra ngoài thành đóng ở một doanh trại bí mật nào đó. Khi bọn ta tưởng rằng quân chủ lực vẫn chưa rời thành, vọng động tấn công đám tân binh của Đơn Hùng Tín, hắn sẽ diễn lại kế năm xưa đã đánh bại Trương Tu Đà, trá bại dụ quân ta rời xa Yển Sư, rồi dùng phục binh đánh úp, lúc ấy toàn quân không tan nát mới là lạ đó”.

Dương Công Khanh biến sắc: “Vậy không phải chúng ta đã mất tiên cơ rồi sao?”.

Khấu Trọng nói: “Điều này thì chưa chắc, việc bốn vạn người bí mật xuất thành, chỉ có thể làm được trong đêm tối, hơn nữa không thể một hai đêm mà làm xong được. Chỉ cần xem đạo quân của Đơn Hùng Tín lúc nào tới đây, thì biết bọn chúng cần bao nhiêu thời gian để chuyển quân, bởi vì đám tân binh đó thế nào cũng phải đợi quân chủ lực chuẩn bị thoả đáng, mới dám đến trước thành chúng ta mà khiêu chiến”.

Vương Huyền Nộ lo âu: “Nếu bọn ta không biết quân chủ lực của Lý Mật đã đi đâu, vậy thì chỉ còn cách cố thủ trong thành, đại kế đã định không còn dùng được nữa rồi”.

Khấu Trọng còn chưa kịp đáp lời tì đã có thủ hạ đến báo rằng Tuyên Vĩnh cầu kiến.

Tuyên Vĩnh chào hỏi qua loa bọn Dương Công Khanh rồi nghiêm mặt nói: “Lý Mật quả không hổ là danh tướng đương đại, không ngờ có thể dự đoán trước tình thế, đào sẵn ba đường địa đạo ra ngoài thành, chuyển quân chủi lực đến Bắc Mang Sơn, nếu không phải tiểu đệ đây hoài nghi từ trước thì cũng khó mà nhìn thấu được thủ đoạn của hắn”.

Dương Công Khanh khẩn trương hỏi: “Có biết hắn trú quân ở đâu không?”.

Tuyên Vĩnh chán nản nói: “Trầm Lạc Nhạn dùng quái điểu của ả bay trên trời giám thị nên tại hạ không dám vọng động, thêm vào đó, các chỗ hiểm yếu trên Bắc Mang Sơn đều có đặt trạm canh, muốn vào cũng vô cùng khó khăn. Theo dự đoán, với tốc độ hiện nay thì sớm nhất cũng phải thêm một đêm nữa Lý Mật mới chuyển hết toàn bộ quân chủ lực đến Bắc Mang Sơn được”.

Chúng nhân châu đầu vào tấm địa đồ chiến lược trên bàn, chỉ thấy Mang Sơn nằm ở phía trên bên trái của Kim Dung thành, kéo thẳng đến Đông Bắc Yển Sư, dài hơn trăm dặm. Nếu không thể nắm được hành tung của bốn vạn người này, sau khi khai chiến chúng có thể trở thành đạo kỳ binh xuất ở phía Bắc, có thể bất thần xuất hiện bất cứ lúc nào, khi ấy thì hậu quả khó mà lường trước được.

Tuyên Vĩnh nói: “Hiện giờ người của chúng tôi đều không dám khinh cử vọng động, hơn nữa đối phương cao thủ như mây, chỉ cần lộ ra hình tích, muốn đào tẩu e rằng còn khó hơn lên trời nữa”.

Khấu Trọng chặt tay xuống, gằn giọng nói: “Chuyện này cứ để ta lo, ta có thể vào Mang Sơn từ phía bên kia, không cần vòng đường núi, chỉ cần bọn chúng đốt lửa nấu cơm, hoắc chặt cây mở đường, là sẽ để lộ dấu vết ngay”.

Từ Tử Lăng nói: “Chúng ta phải suy tính thật kỹ trước đã, lần này Lý Mật bí mật hành quân, chắc chắn đã tính toán chu đáo, không dễ để chúng ta phát hiện như vậy đâu”.

Dương Công Khanh gật đầu đồng ý: “Địa đạo có thể dự kiến đào trước, những thứ khác tất nhiên cũng có thể an bài ổn thoả từ lâu,

Mang Sơn rộng đến mấy trăm dặm, muốn tìm một đạo quân cố ý ẩn giấu hành tung đâu có dễ như chúng ta nói ở đây. Đại chiến đã gần kề trước mắt, chi bằng chúng ta quyết định xem nên xuất thành ứng chiến hay tử thủ trước đã?".

Khấu Trọng quả quyết lắc đầu: "Chún ta vẫn theo kế cũ mà hành sự, trừ phi không tìm được chủ lực của Lý Mật thì mới đổi sang có thủ trong thành. Ít nhất chúng ta cũng còn một ngày một đêm để tận lực".

Dương Công Khanh im lặng hồi lâu rồi quay sang hỏi Tuyên Vĩnh: "Tình hình bên phía quân Ngoã Cương thế nào?".

Tuyên Vĩnh nói: "Ở lại giữ Kim Dung thành là quân của Vương Bá Đương, một đại tướng khác của Lý Mật là Bình Nguyên Chân trấn thủ Lạc Khẩu, binh lực cả hai thành đều dưới vạn người. Đại tướng thống lĩnh tân binh đến tấn công Yển Sư là Đơn Hùng Tín, người này vì tranh giành một kỳ nữ nên có hiềm khích rất sâu với Vương Bá Đương, nhưng cũng là một tướng tài".

Khấu Trọng nói: "Bình Nguyên Chân thì sao?".

Tuyên Vĩnh tỏ vẻ coi thường: "Kẻ này binh pháp cũng không tồi, rất giỏi thủ thành, nhưng quá thiếu đảm sắc nên không thể là nhân tuyển để dẫn binh xung phong nơi trận tiền". Kế đó lại hừ lạnh nói: "Đơn Hùng Tín, Bình Nguyên Chân đều là cựu tướng của quân Ngoã Cương, trước nay đều không hoà mục với những kẻ mới đến được Lý Mật sủng tín như Bùi Cơ Nhân, Từ Thế Tích, Trầm Lạc Nhạn, Vương Bá Đương lắm, bởi thế chỉ cần đột phá quân của Lý Mật, đảm bảo quân Ngoã Cương sẽ chia năm sẻ bảy, mỗi người tự lo cho mình. Vấn đề làm sao mới đại phá được kỳ binh của Lý Mật ẩn nấp trong Bắc Mang Sơn rộng lớn dó bây giờ?".

Dương Công Khanh thở dài: "Vậy thì đành phải ngồi đây đợi tin tức

tốt lành thôi”.

o0o

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Linh Lung Kiều, Tuyên Vĩnh đứng trên một đỉnh núi trong dãy Bắc Mang Sơn, dõi mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy núi non trùng điệp kéo dài xa tít tắp, cảnh sắc biến ảo vô định, cực kỳ u tĩnh.

Trong thâm cốc phía xa xa, cây cối càng rậm rạp, mọc đầy trên dốc núi. Những chỗ hiểm yếu, tùng, bách, du tươi tốt cắm rễ trên vách đá dựng ngược.

Bắc Mang Sơn đúng là sơn phong thuỷ tú, chẳng trách mà Lão Quân Quan lại chọn nơi đây làm căn cứ địa, nhưng nếu như muốn tìm một đạo quân bốn vạn người giữa một dãy núi bao la thế này, quả thật đúng như Dương Công Khanh đã nói, chỉ có thể dựa vào vận khí.

Khấu Trọng hỏi: “Lão Quân Quan ở hướng nào?”.

Linh Lung Kiều chỉ về phía Kim Dung thành: “Chính là ở Đông Bắc Kim Dung thành, cách Yển Sư chừng nửa ngày đi ngựa, nhưng đương nhiên là không tính đoạn đường núi”.

Khấu Trọng gật đầu: “Bất luận thế nào, để kịp phối hợp với đạo quân của Đơn Hùng Tín, Lý Mật phải trọn một nơi nào đó không cách Yển Sư quá xa mà mai phục. Bốn vạn người cũng không phải là ít, chỉ cần tìm kiếm khu vực phía Mang Sơn phía Bắc Yển Sư thành, chắc chắn sẽ có dấu vết. Thời gian không nhiều, phải nhân lúc còn sương mù che chắn, chúng ta đi thôi!”.

o0o

Mưa càng lúc càng dày, đi giữa chốn thâm sơn cùng cốc này, dường như đi vào một thế giới hoàn toàn khác, muốn phân biệt đường đi đã không phải chuyện dễ, nói gì đến chuyện tìm kiếm tung tích địch nhân chứ. Trong tình trạng như vậy, ngay cả Linh Lung Kiều cũng không thể thi triển bản lĩnh.

Trời tối, công việc tìm kiếm càng khó khăn hơn.

Tuyên Vĩnh đề nghị: “Chi bằng chúng ta đi gặp đại tiểu thư trước, nhân thủ nhiều hơn, cơ hội thành công cũng sẽ lớn hơn”.

Khấu Trọng lắc đầu: “Nếu để địch nhân phát hiện chúng ta, kế dùng kỳ binh khắc chế kỳ binh sẽ tan thành bọt nước”.

Từ Tử Lăng trầm giọng: “Chi bằng chúng ta đến Lão Quân Quan thử vận khí. Để nhanh chóng hành quân trong núi, Lý Mật chắc phải vận chuyển chiến mã lương thảo đến một nơi nào đó trong núi để chờ sẵn. Nếu vậy thì không còn nơi nào phù hợp hơn Lão Quân Quan nữa, yêu đạo ở đó có cấu kết với Lý Mật mà”.

Khấu Trọng chau mày: “Suy luận của ngươi cũng rất hợp tình hợp lý, nhưng Lão Quân Quan ở tít trên Thuý Vân Phong, lên xuống thật không tiện lợi lắm đâu!”.

Tuyên Vĩnh giật mình thốt: “Khấu gia không biết rồi, bên dưới Thuý Vân Phong có Thuý Vân Cốc, trong cốc hơn mười toà tịnh xá cho các thiện nam tín nữ đến tham bái tạm thời nghỉ ngơi, còn có cây rừng che kín, nếu lập quân doanh ở đó, đích thực là vô cùng bí mật”.

Khấu Trọng vừa kinh ngạc vừa mừng rõ hỏi: “Từ Thuý Vân Cốc đến Yển Sư mất bao nhiêu thời gian?”.

Tuyên Vĩnh nói: “Chỗ đó không có sơn đạo, ít nhất phải mất hơn một

canh giờ mới ra khỏi núi được. Kế đó mấy chục dặm đều là bình nguyên bằng phẳng, nếu toàn là kỵ binh, khoái mã tốc hành thì không cần hai canh giờ là đến nơi”.

Khấu Trọng vỗ tay reo lên: “Lần này được cứu rồi, Lý Mật và Trầm Lạc Nhạn à!Những gì mà các ngươi nợ ta, lần này tính hết một lượt đi!”

o0o

Lão Quân Quan toạ lạc trên đỉnh Thuý Vân Phong sừng sững, cây cối rậm rạp, xung quanh là núi cao, một bên là vực sâu, có thể nhìn thấy khe núi dốc sâu hơn trăm trượng từ trên đỉnh núi. Nếu lên đến đỉnh, có thể nhìn thấy Hoàng Hà ở phía Bắc, Lạc Thuỷ ở phía Nam. Dưới làn sương mù mờ ảo, Lão Quân Quan càng giống như một thần tiên động phủ cao vời trên thượng giới, ai có thể ngờ được người trụ trì ở đó lại là một nhân vật tuyệt đỉnh trong tà phái đâu chứ.

Thuý Vân Cốc nằm bên dưới Thuý Vân Phong, địa thế rộng rãi bằng phẳng, hơn mười toà tịnh xá tường đỏ ngói đen dựng bên bìa rừng phía Bắc sơn cốc, tiểu lộ giao nhau, dã hoa um tùm, khung cảnh như thơ như họa, đích thực là một đào nguyên thắng địa nơi trần thế, khiến người ta càng khó có thể tưởng tượng đến yêu đạo và những binh sĩ đang cầm sẵn đao thương, đợi chờ ác chiến.

Cốc khẩu phía Nam có một rừng tùng lớn, trong thời tiết này, từ trên cao nhìn xuống, cho dù có quân doanh bên dưới cũng khó mà phát hiện ra được. Nối liền với cốc khẩu là con đường dẫn xuống núi, đi xuyên qua hiệp cốc, ngoằn ngòeo khúc khuỷu, có điều do thế núi ngăn cản nên không thể nhìn thấy vùng đất bằng phẳng phía Nam.

Lòng tin của Khấu Trọng bắt đầu dao động: “Nếu đúng là đại quân của Lý Mật ẩn mình trong cốc, tại sao không nghe thấy tiếng ngựa hí

gì hết vậy?”.

Lúc này Linh Lung Kiều mừng rỡ chạy lại, hưng phấn nói: “Quả như chúng ta dự đoán, trong rừng có rất nhiều doanh trại của quân Ngoã Cương, nhưng không thấy chiến mã gì hết, xem ra đã giấu ở một nơi khác rồi”.

Chúng nhân đều cả mừng.

Khấu Trọng nói: “Ta và Tiểu Lăng ở lại đây tiếp tục giám thị, các ngươi chia nhau về báo cho đại tiểu thư và đại tướng quân, tất cả đều y kế hành sự”.

Sau đó lại thương lượng thêm một lúc, nói rõ phương thức liên lạc và hội hợp, Tuyên Vĩnh và Linh Lung Kiều mới hân hoan bỏ đi.

Quá buổi hoàng hôn, mưa tạnh trời sáng, tình hình trong sơn cốc trở nên rõ ràng hơn, từ chỗ bọn gã nhìn xuống, có thể thấy quân doanh ẩn hiện trong rừng, thi thoảng còn nhìn thấy quân sĩ đi lại giữa các tán cây nữa.

Khấu Trọng nằm phục trong bụi cỏ, ngưng thần quan sát, hồi lâu sau mới nói: “Tiểu Lăng! Ta cứ cảm thấy có gì đó không ổn lắm!”.

Từ Tử Lăng nằm bên cạnh gật đầu: “Có phải vì không thấy Trầm Lạc Nhạn và con súc sinh kia không? Hay là vì trong doanh trại không có con ngựa nào?”.

Khấu Trọng không đáp mà hỏi ngược lại: “Chúng ta bị Trầm Lạc Nhạn hại không biết bao nhiêu lần, mà lần nào cũng trúng phải gian kế của ả, với sự thông minh của bọn ta mà vẫn bất lực như vậy, ngươi nói xem ả ta lợi hại ở chỗ nào?”

Từ Tử Lăng tịnh tâm nghĩ lại, đồng ý nói: “Ngươi không hề khoa trương, nếu luận âm mưu thủ đoạn, cười nói dùng kế, chúng ta hình như luôn kém Trầm Lạc Nhạn một bậc, từ khi Trác Nhượng bị giết đến lúc Vương Thế Sung bị hành thích, không có lần nào là chúng ta thắng được ả cả”.

Khấu Trọng nhăn mặt nói: “Còn nhớ lần đầu chúng ta gặp ả đã định ra hẹn ước bắt sống ba lần không? Ả đã bố trí cạm bẫy của Dã Tẩu Mạc Thành, để cho bọn ta tự động ngồi lên thuyền giặc, rồi lại cố ý làm lật thuyền trong đám loạn thạch, lợi dụng lòng tốt của bọn ta mà chế phục. Mỗi một chiêu đều tỏ rõ ả rất giỏi phóng đoán tâm lý đối phương. Nếu đã là vậy, thế nào ả cũng đoán được bọn ta sẽ đến Lão Quân Quan dò la đúng không? Vậy ả đâu ngu gì mà đem đại quân ẩn giấu ở chỗ này chứ?”.

Từ Tử Lăng bò lên, cúi xuống quan sát, giật mình nói: “Ngươi nói đúng lắm, quân doanh bên dưới nhất định là kế trung chi kế của Trầm Lạc Nhạn, mười doanh thì chắc có chín là không có ai, chỉ cần mấy nghìn tên làm trá binh, là có thể khiến chúng ta hiểu lầm đây là kỳ binh của Lý Mật rồi. Còn kỳ binh chân chính thì đã ở chỗ khác. Lần này hỏng bét rồi, sau khi trời tối bọn ta làm sao tìm kiếm đây?”.

Khấu Trọng nói: “Chúng ta đành tận lực mà làm thôi. Phục binh chân chính chắc cũng không ở quá xa Yển Sư đâu, vì vậy cứ thử tìm những nơi có hoàn cảnh tương tự như vậy ở vùng phụ cận xem. Nào! Thử xuống dưới kiểm tra cho kỹ, sau khi khẳng định không nghi oan cho Trầm bà nương, chúng ta mới quyết định xem bước sau sẽ thế nào”.

Chương 211: Tiền hậu hiệp kích

Hai gã chán nản ngồi phịch xuống đất.

Trên trời mây mù che mờ ánh trăng, xa xa ẩn hiện thấy ánh sáng thấp thoáng, chỗ đó chính là Yển Sư thành ở phía Bắc sông Lạc Thủy. Hơn hai canh giờ mò mẫm tìm kiếm trong núi từ Kim Dung thành kiếm đến tận đây, vậy mà vẫn không có chút dấu tích, làm hai gã gân cốt rã rời, chân nguyên hao tổn.

Khấu Trọng tức giận chửi đổng: “Tất cả đều do trận mưa đó hại chúng ta, chẳng những xóa đi hết dấu vết trên mặt đất, cả mùi cũng không còn gì nữa”.

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Chỉ là một trận mưa bụi, thế nào cũng phải có dấu vết lưu lại”.

Khấu Trọng cười khổ: “Đương nhiên là có dấu vết, nhưng chỉ là dẫn đến Lão Quân Quan mà thôi. Hà!”.

Từ Tử Lăng nói: “Ngươi đang nghĩ gì vậy?”.

Khấu Trọng trầm ngâm: “Không phải Tuyên Vĩnh đã nói quân chủ lực của Lý Mật ít nhất cũng phải cần thêm một đêm nữa mới chuyển hết đến Bắc Mang Sơn hay sao? Vậy tại sao vừa rồi ở Kim Dung thành lại không có chút động tĩnh?”.

Hai gã cùng lúc giật mình, hiểu ra sự việc.

Khấu Trọng thở dài: “Giỏi cho Trầm bà nương! Quả nhiên lợi hại, đây nhất định là kế dụ long hoán phụng, đổi tân binh thành tinh binh, bốn vạn tinh binh kia nhất địnhđã mượn sự yểm hộ của tân binh, tiềm phục ở một nơi nào đó để chờ thời cơ đến là xuất hiện đột kích, kế này thực lợi hại, suýt chút nữa là chúng ta mắc lừa ả rồi”.

Từ Tử Lăng khổ não nói: “Hiện giờ chỉ còn gần hai canh giờ nữa là trời sáng, chúng ta biết đi đâu tìm phục binh đây?”.

Khấu Trọng nói: “Tinh binh của Lý Mật đã rời Kim Dung thành từ hôm kia, ngày nghỉ đêm đi, nói không chừng hiện giờ vẫn còn đang hành quân. Cả một đạo quân bốn vạn kỵ binh, nếu muốn tránh tai mắt người khác, chỉ có cách đi vào trong Mang Sơn mà thôi, nhưng dù phải đi đường vòng như thế, bọn chúng cũng đến được nơi cần đến hoặc sắp đến nơi rồi. Chúng ta phải nhanh lên!”.

Từ Tử Lăng chợt lên tiếng ngăn gã lại: “Đừng nóng vội, lần này nếu chúng ta lại đoán sai nữa, thì sẽ mất đi cơ hội ngàn năm có một để đại phá Lý Mật đó. Dựa theo tình thế hiện nay, bất luận là tân binh của Đơn Hùng Tín hay kỵ binh của Lý Mật, đều chỉ có thể áp dụng một chiến lược duy nhất, đó là dàn quân bố trận dựa lưng vào Bắc Mang Sơn, như vậy có thể tránh được mối lo phía sau. Vì thế bọn ta có thể giả định Đơn Hùng Tín sẽ đặt quân doanh ở phía Bắc Yển Sư, dựa vào Mang Sơn để dụ quân trong thành xuất chiến, còn Lý Mật sẽ giấu chủ lực ở một rặng núi nào gần đó, để tiện cho khinh kỵ xuất kích. Nếu đúng là như vậy, chỗ Lý Mật giấu quân, chắc không xa đây lắm đâu”.

Khấu Trọng áp tai xuống đất, hồi lâu sau mới ngồi dậy cười khổ nói: “Trầm bà nương nhất định đã phân phó thủ hạ dùng bao bố bọc kín vó ngựa, tiểu đệ đây chẳng nghe thấy gì cả”.

Từ Tử Lăng bật dậy nói: “Vậy thì dùng chân mà đi, dùng mắt mà

nhìn!”.

oOo

Hai gã nấp vào bụi cỏ rậm rạp, con quái điểu của Trầm Lạc Nhạn lượn tròn trên đầu hai vòng rồi bay đi mất.

Hai gã xuyên qua đám cây bụi, nhìn xuống khu rừng bên dưới dốc núi, chỉ thấy doanh trại kề nhau san sát, có hàng có lối, lại chỉ cách thảo nguyên bên ngoài Yển Sư thành có một quả núi nhỏ, nếu kỵ binh vượt qua núi, chỉ cần một canh giờ là có thể đến sát chân thành Yển Sư rồi, quả là vô cùng tiện lợi, nhưng cũng bí mật phi thường.

Nơi này cách Thúy Vân Cốc năm chục dặm đường, nằm ở phía Đông Bắc Yển Sư, bên ngoài có thảo nguyên và rừng thưa. Giả như Đơn Hùng Tín đóng quân ở phía chính Bắc Yển Sư, dựa lưng vào Mang Sơn, địa điểm này vừa hay tạo thành thế ỷ dốc, rất đúng với yếu chỉ trong binh pháp.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng thì thầm: “Bây giờ chúng ta chia nhau hành động, ngươi lập tức trở về Yển Sư, bảo Dương Công Khanh bất luận thế nào cũng phải nhanh chóng xuất binh, nhân lúc trận cước Lý Mật còn chưa ổn định, người mệt ngựa mỏi mà tấn công mãnh liệt. Còn ta sẽ đi kèm Trác Kiều, khi Lý Mật bị bức đến tay hoảng chân loạn ra ứng chiến, chúng ta sẽ luồn ra phía sau phóng hỏa đốt trại, khiến bọn chúng trước sau đều thọ địch, rồi bắt cóc Trầm bà nương về làm vợ ngươi một đêm trả nợ cũ thù mới! Hà hà…”.

Từ Tử Lăng bực mình nói: “Nhớ kỹ tín hiệu khói đấy, tuyệt đối không được làm lỡ việc quân, càng không được để con quái điểu của Trầm Lạc Nhạn phát hiện. Kìa, lại đến đó!”.

Quái điểu đã vòng ngược trở lại, lần này thì bay thẳng đến chỗ bọn gã ẩn thân, dường như đã phát hiện gì đó.

Từ Tử Lăng vận tụ công lực, tập trung tinh thần chờ đợi.

Không ngờ quái điểu chỉ đảo một vòng, rồi lao vút lên cao, kêu một tiếng sau đó bay đi.

Khấu Trọng nói: “May mà con súc sinh tạp mao này không biết nói tiếng người, không thì hỏng bét rồi. Còn không mau chạy!”.

oOo

“Bình!”.

Dương Công Khanh vỗ mạnh lên bàn, đứng phắt dậy, cười lớn: “Lý Mật quả là đại tông sư trong việc dùng kỳ binh đột kích, có điều lần này hắn đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma. Dùng kỳ binh gặp phải đại họa, ta phải khiến hắn đến được mà đi không xong!”.

Chúng tướng liền ào ào đứng dậy, thần tình phấn chấn, sĩ khí cao vời.

Vương Huyền Nộ, càng hưng phấn hơn, hai mắt sáng ngời, gương mặt tuấn tú rạng rỡ như phát quang.

Từ Tử Lăng tuy đạm bạc vô vi, song cũng bị không khí trong quân doanh ảnh hưởng, cảm thấy máu nong chạy rần rần trong cơ thể. Nghĩ đến Lý Mật âm hiểm tàn nhẫn giết người như ngóe, lại nghĩ đến những tỳ bộc và trẻ nhỏ vô tội trong Trác phủ, Nhậm Ân và các huynh đệ Thanh Xà Bang, gã chị hận không thể lập tức cắt cái đầu của hắn xuống để bái tế linh hồn họ chốn cửu tuyền.

Dương Công Khanh phấn chấn nói: “Toàn quân đã sẵn sàng!”. Kế đó cao giọng nói với hơn hai mươi tướng lĩnh đứng hai bên: “Chúng ta xuất thành từ của Đông, dọc theo Lạc Hà, sau khi vượt qua rừng, sẽ chuyển hướng Bắc, thẳng tiến đến nơi kỳ binh của Lý Mật mai phục.

Các tướng liền dạ ran, lĩnh mệnh đi trước.

Dương Công Khanh quay sang nói với Từ Tử Lăng: “Ta biết Từ huynh đệ xưa nay không thích cầm đao cầm thương, có điều chiến trường không phải giang hồ, ta có lợi khí dù sao cũng tiện hơn một chút, không biết Từ huynh đệ dùng thứ binh khí gì vậy?’.

Từ Tử Lăng nhún vai: “Vậy phiền tướng quân lấy cho tại hạ một cây trường thương cũng được!”.

oOo

Ba người Khấu Trọng, Trác Kiều, Đồ Thúc Phương phục sau một tảng đá lớn, quan sát động tĩnh trong quân doanh của Lý Mật qua những tán cây.

Trong bóng tối mờ mờ làm người ta cảm thấy mệt mỏi và lười nhác của buổi trước bình minh, Khấu Trọng vẫn cảm thấy lửa cừu hận đang rực cháy trong ánh mắt Trác Kiều, thầm hạ quyết định lát nữa khi tập kích doanh trại, phải không được rời khỏi nàng ta nửa bước, bằng không nếu để ả đại tiểu thư tính tình nóng nảy, mặt mũi xấu xí này có gì bất trắc, gã không biết phải ăn nói thế nào với Tố Tố nữa.

Thanh âm của Trác Kiều rít qua những kẽ răng: “Lý Mật ngươi cuối cùng cũng có ngày hôm nay, sắp đặt doanh trại cần nhất là có thể tự cố thủ, hiện giờ quân danh đặt trong rừng, bên dưới dốc núi, không có địa thế hiểm yếu, bất luận là đột kích hay đốt trại, đều có thể khiến ngươi chạy dài!”.

Khấu Trọng chợt có một cảm giác rất kỳ dị.

Sau thảm kịch nhà tan cửa nát, tuy rằng tính tình của Trác Kiều không thay đổi, nhưng kiến thức và thái độ nhìn sự việc đã có những khác biệt, không còn là ả thiên kim tiểu thư được nuông chiều khi xưa nữa.

Đồ Thúc Phương nói: “Lý Mật không hề sai lầm, bởi vì mục đích của lần này là dùng kỳ binh khắc địch, dựa lưng vào núi non hiểm trở, tiến về bình địa, nên hắn phải chọn nơi vừa dễ phòng thủ vừa dễ tấn công, giả như quân Yển Sư có đến, thì có thể bố trận trên dốc núi đánh thẳng xuống, chiếm được địa lợi. Chỉ là hắn không tính đến đội quân tập kích từ phía sau như bọn ta đây mà thôi”.

Tuyên Vĩnh lúc này đã đi trinh sát trở về, lên tiếng báo cáo: “Địch nhân vừa ăn lương khô, người ngựa đều tranh thủ nghỉ ngơi, cả binh sĩ canh phòng cũng đều gật gù lơ mơ, muốn đốt trại thì đây là thời khắc tốt nhất. Đến trời sáng, binh sĩ sẽ đào hào bố phòng bốn phía, muốn hành sự e rằng khó hơn gấp bội”.

Trác Kiều sốt ruột nói: “Tiểu Trọng ngươi làm trò gì vậy, sao đến giờ vẫn chưa thấy kỵ binh của Yển Sư?”.

Khấu Trọng cười xòa: “Yên tâm đi! Tiểu Lăng làm việc mà tiểu thư không yên tâm sao?”.

Đúng lúc này, trên trời vang lên tiếng chim đập cánh rối rít.

Con quái điểu thông linh của Trầm Lạc Nhạn từ phía Nam bay tới đảo lộn mấy vòng trên quân doanh, dáng vẻ như rất khẩn cấp, toàn trại bắt đầu rối loạn.

Khấu Trọng thở phào: “Đến rồi! Chuẩn bị xuất kích!”.

oOo

Khi hai vạn kỵ binh tinh nhuệ của Yển Sư ào ạt xuất thành, dọc theo bờ Lạc Thủy đi về phía Đông ba dặm, rồi chuyển hướng Bắc tiến thẳng đến trại quân chủ lực của Lý Mật, thì đạo tân binh của Đơn Hùng Tín mới bắt đầu dựng trại ở Mang Sơn, bận rộn không kịp ngưng tay.

Thắng và bại, đúng là chỉ cách nhau một bước.

Nếu để Lý Mật có thêm một ngày thời gian, binh tướng nghỉ ngơi đầy đủ, trận cước ổn định, cục diện nhất định sẽ hoàn toàn khác.

Quân Yển Sư của Dương Công Khanh chia làm ba đường, do Vương Huyền Nộ và một tướng lĩnh khác suất lãnh một đội năm nghìn người làm tiên phong, từ hai bên phía tả hữu tấn công vào trận địch, còn Dương Công Khanh, Từ Tử Lăng và Linh Lung Kiều thì chia trung quân làm tiền, trung, hậu, chính diện xông thẳng đến nơi Lý Mật giấu quân.

Ánh bình minh vừa hé rạng, lũ chim kinh hãi bay lên.

Sương mù vẫn còn dày đặc, trời đất mù mịt.

Hai đạo quân tiên phong đến nơi trước, bên ngoài khu rừng là một thảo nguyên dài hai dặm, rộng tới mười dặm hơn.

Vương Huyền Nộ y kế thi hành, ẩn phục chờ trung quân đến nơi.

Kỳ hiệu và kỵ đội của địch nhân tạp loạn ẩn hiện phía xa xa, rõ ràng là bị bất ngời nên tay hoảng chân loạn, nhất thời chưa biết ứng phó

thế nào.

Trung quân lúc này đã đến nơi, chia thành ba tổ, xếp hàng trên bình nguyên, đội hình chỉnh thế nghiêm mặt, tựa như một vật thể sống vậy. Khi thấy đối phương hoảng loạn bố trận, ai nấy đều chiến ý dâng trào, chân dợm bước như muốn xông lên.

Khi tiễn thủ và thuẫn bài thủ của quân Ngõa Cương còn chưa bố trận xong thì Dương Công Khanh đã tới, thấy vậy liền cười dài nói: “Phản tặc Ngõa Cương, lần này Dương mỗ mà không cho các ngươi bại không dư địa thì về sau cái tên Dương Công Khanh này sẽ viết ngược lại”.

Từ Tử Lăng cũng gật đầu tán thưởng.

Tinh thần quân Yển Sư đã lên cao ngất trời nếu còn dây dưa thêm nữa, sẽ chỉ làm sĩ khí tiêu tan mà thôi, vì vậy cần phải nhân lúc đối phương còn chưa kịp bày binh bố trận, xua quân tấn công thật mạnh, đây chính là chỉ yếu của binh pháp.

Vạn quân cùng lên, tiếng hò hét rung động cả một góc trời, ba tổ mỗi tổ hai ngàn quân ào ạt xông lên một cách có tổ chức.

Những kỵ sĩ đi hàng đầu đều một tay cầm thuẫn, một tay xách trường thương để ngăn đỡ cung tên của quân địch, những người phía sau thì giương cung đáp tiễn, chuẩn bị rải mưa tên xuống đầu địch nhân, yểm hộ những người phía trước xông phá trận địch.

Dương Công Khanh, Từ Tử Lăng và bống ngàn quân theo sát phía sau, từ từ tiến đến, tiếp viện cho kỵ binh tinh nhuệ phía trước. Mười sáu chiếc trống lớn ầm ầm như trời rung đất chuyển, càng tăng thêm uy thế của quân Vương Thế Sung.

Từ Tử Lăng thầm lưu ý thấy Dương Công Khanh không ngừng phát ra mệnh lệnh, còn tên thân binh cầm cờ bên cạnh y thì không ngừng phất ra những kỳ hiệu khác nhau, hai đội kỵ binh bên cánh cũng dùng kỳ hiệu tương ứng, giờ mới biết chiến trường biến hóa khôn cùng, không phải đơn giản như nói tả là tả, nói hữu là hữ, trống đánh thì lên, chiên kêu thì rút.

Phía trước tiếng hò hét rầm trời, tên bắn như mưa, trận quyết chiến mong chờ từ lâu cuối cùng cũng đã diễn ra.

Hàng vạn con ngựa của cả hai bên cùng lúc hí vang, hai cánh quân đã phục sẵn ở hai bên ào ào xông vào trận địch từ hai phía Đông, Tây. Đại chiến đã diễn ra một cách toàn diện.

oOo

Khấu Trọng, Trác Kiều, Tuyên Vĩnh, Đồ Thúc Phương và hơn hai trăm thuộc hạ trung thành với đại long đầu Trác Nhượng thúc ngựa phi trong khu rừng phía sau doanh trại của quân Ngõa Cương, nín thở nhìn địch nhân hoảng loạn, luống cuộng lên ngựa hoặc tán loạn chạy lên dốc núi, người kêu ngựa hý, loạn như ngày tận thế sắp giáng lâm vậy.

Chúng nhân một tay cầm cung, một tay cầm tên tẩm dầu, đợi chờ thời cơ để ra tay tập kích.

Tuyên Vĩnh thấp giọng nói: “Hơn ba mươi doanh trại bên bờ suối bên này đều là lương thảo, chúng ta đốt trước rồi mới thu thập bọn chúng sau”.

Trác Kiều trầm giọng: “Lý Mật là của ta, ta phải đích thân cắt cái đầu chó của hắn xuống”.

Khâu Trọng thầm than đáng tiếc, nếu như Vương Bá Đương cũng tùy hành, cái đầu của y sẽ là của gã. Nếu không phải vì Vương Bá Đương, Tố Tố rất có khả năng sẽ không tùy tiện gả cho tên Hương Ngọc Sơn đáng chết đó.

Lúc này bên kia đã vang lên tiếng hò hét, tiếng binh khí chạm nhau rầm trời, Trác Kiều huy động cây đại quan đao rất hợp với dáng người của nàng ta, gầm lên phát lệnh: “Các huynh đệ, thời khắc báo cừu cho đại long đầu đến rồi!”.

Lời vừa dứt đã thúc ngựa lao lên phía trước.

Hơn hai trăm người còn lại cùng lúc hét vang, đốt hỏa tiễn rồi buông cung.

Hơn hai trăm mũi hảo tiễn vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, vượt qua khoảng không hơn mười trượng, rải xuống các doanh trại của quân Ngõa Cương.

Các doanh trại lần lượt bốc lửa, những mũi tên bắn trật cũng rơi vào các bụi cỏ xung quanh, làm thế lửa càng thêm hung dữ.

Thứ dầu lửa này cháy rất mạnh, càng gặp ướt thì càng dữ dội, không hề bị ảnh hưởng của thời tiết mùa xuân.

Đến lúc bọn Trác Kiều xông vào doanh trại địch thì đã có ba bốn đợt hỏa tiễn được bắn ra, quá nửa số quân doanh đã bị bắt lửa, khói bay mù mịt khắp trời.

Địch nhân đâu ngờ lại có kỳ binh đột kích từ phía sau, thêm vào bọn Trác Kiều và Khấu Trọng phối hợp với đại quân của Dương Công Khanh hết sức nhịp nhàng, nên trong lúc hoảng loạn, đám quân sĩ lưu lại giữ trại căn bản không nhận ra đối phương chỉ có hơn hai

trăm người, toàn quân rối loạn như tổ kiếm vỡ.

Đại quan đao của Trác Kiều gặp binh giết binh, gặp tướng chém tướng, lại có Khấu Trọng, Tuyên Vĩnh, Đồ Thúc Phương hộ vệ ba mặt, càng như hổ thêm cánh, thế như chẻ tre xông thẳng vào trại địch, đánh cho đám quân Ngõa Cương chạy như bầy chuột nhắt. Đám thủ hạ còn lại của Trác Nhượng cũng nhân lúc quân địch chạy tứ tán mà tản ra sát nhân phóng hỏa, biến chiến trường thành một đồ trường lớn, tình thế hỗn loạn đến cực điểm.

Tỉnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng lại càng uy dũng, mỗi một đao xuất ra, chưa cần đến nơi, đao khí đã làm địch nhân ngã nhào xuống đất. Cây Điểu Trác Kích của Tuyên Vĩnh cũng phát huy tác dụng, tung hoành giữa sa trường như chốn không người, đánh cho quân địch người ngựa ngã nhào, bỏ chạy láo nháo.

Chỉ trong nháy mắt, đội quân tràn đầy cừu hận này đã công vào giữa đại trại của quân Ngõa Cương, chỉ còn hơn nghìn bước nữa là xuyên qua trại địch, lên đến dốc núi.

Đại cục đã định, vấn đề còn lại chỉ là có giết được Lý Mật, kẻ xưa nay vẫn bất bại trên sa trường hay không mà thôi.

Chương 212: Bại như núi đổ

Sĩ khí ngất trời, lại thêm quân địch còn chưa ổn định thế trận, trung quân chia làm ba đội, mỗi đội hai ngàn người làm tiên phong, giống như ba con rắn lớn, nhanh như thiểm điện, mạnh mẽ như cuồng phong xông thẳng lên núi, phá vỡ trận địch,

Lúc này Lý Mật và chúng tướng đã lên đến đỉnh dốc, soái kỳ còn chưa được dựng lên đã phải chỉ huy thủ hạ xông xuống ngăn cản, hi vọng có thể đẩy lui đợt công kích đầu tiên, sau đó chấn chỉnh đội ngũ, dựa vào ưu thế về binh lực để ứng chiến.

Trên không tên bắn qua bắn lại không ngớt, kỵ binh hai bên lao vào đánh giáp lá cà trên đoạn dốc núi dài cả mấy dặm, nhất thời thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

Bốn ngàn kỵ binh tinh nhuệ do Dương Công Khanh dẫn đầu vẫn từ từ tiến lên.

Từ Tử Lăng đi bên cạnh y mới lần đầu chính thúc tham dự huyết chiến của hai quân trên sa trường, hơn nữa thắng bại lại chỉ quyết định bằng kỵ binh, nên cũng không khỏi bị không khí thảm liệt trên chiến trường làm ảnh hưởng, cảm nhận một cách sâu sắc một đạo lý, trước thiên quân vạn mã, bất luận là thân thủ cao minh tới đâu, cũng chỉ có thể dựa vào sức mạnh hợp tác của số đông mà thôi.

Song mục Dương Công Khanh sáng rực lên, chằm chằm nhìn vào Lý Mật đứng bên dưới lá soái kỳ bay phần phật trên cao, nói với Từ Tử Lăng: “Kỵ binh còn được gọi là ly hợp chi binh, bởi có thể ly cũng có thể hợp, tản nhanh tụ nhanh, trăm dặm, ngàn dặm cũng có thể đến

trước một bước, vì vậy kỵ binh được coi là quyết thắt chi binh. Lần này nếu không phải chúng toàn bộ đều dựa vào kỵ binh tinh nhuệ, tên tiểu tử Lý Mật cũng đâu đến nỗi thảm hại nhường này".

Từ Tử Lăng thấy kỵ binh của Lý Mật tuy không ngừng ngã xuống, nhưng do không ngừng có người mới bổ sung, nên cũng đã dần dần đẩy ép quân mình về thế thủ, hình thành cục thế giằng co hỗn chiến, đang lo lắng thì hai cánh quân mới đã từ hai bên lao tới, phá nát trận thế, làm quân địch rối loạn toàn quân.

Lúc này tâm tình gã đã trở lại như trước, bình tĩnh như băng,

Chỉ thấy mỹ nữ xinh đẹp như hoa Trầm Lạc Nhạn đứng bên cạnh Lý Mật, đang trừng mắt lên nhìn mình.

Đúng vào lúc này, quân doanh phía sau Lý Mật có khói đen bốc lên, tiếng chém giết vang trời.

Dương Công Khanh cười lớn: "Lý Mật trúng kế rồi! Ai có thể cắt đầu hắn xuống sẽ trọng thưởng hoàng kim trăm lạng!".

Mấy câu này được y vận khí đẩy ra, thanh âm vang động khắp chiến trường rộng lớn.

Trống trận ầm vang, đội kỵ binh tinh nhuệ nhất của Dương Công Khanh cuối cùng cũng gia nhập chiến trường, mở ra cục diện quyết chiến. Từ Tử Lăng nghĩ đến huyết cừu ở phủ đại long đầu và Nhậm Ân, liền thúc ngựa xông lên.

Quân Ngõa Cương đã đi đường cả đêm, giờ đang hết sức mệt mỏi, lại thấy quân doanh phía sau bốc cháy rực trời, nên càng vô tâm luyến chiến, bỏ chạy tứ tán, không còn cản trở được kỵ binh tinh nhuệ càng đánh càng dũng mãnh của Dương Công Khanh.

Lý Mật và thân binh của y cuối cùng cũng đã động thân, lao về phía trung quân của Dương Công Khanh, hi vọng có thể cứu vãn được tình thế, chỉ đáng tiếc là từ vạn cổ đến nay chưa từng có một nơi nào lãnh khốc và hiện thực hơn chiến trường, bại cục đã thành, cho dù Tôn Vũ phục sinh, Khổng Minh tái thế cũng không thể vãn hồi.

Từ Tử Lăng dẫn một đội binh mã năm trăm người, xông đến phía Lý Mật, thế như chẻ tre.

Mỗi thương đâm hay quét ra, Loa Hoàn Kình đều bạo phát như hồng thủy, đánh bay địch nhân xuống ngựa, không kẻ nào là thoát được, đặc biệtlà gã chỉ cần đối phó với địch nhân ở phía trước, nên càng có thể phát huy đặc tính đánh xa của trường thương đến mức tận thiện tận mỹ.

Trong giờ khắc gặp nhau bằng đao kiếm này, không phải ngươi chết thì là ta chết, nhân từ căn bản không có chỗ dung thân.

“Đang!”.

Một cây trường kiếm đột ngột xuất hiện như từ trên trời rơi xuống, ngăn cản một thương tất sát của Từ Tử Lăng.

Gã định thần nhìn lại, mới biết người sử kiếm này chính là kẻ tề danh Ngõa Cương Song Hổ với Vương Bá Đương, Bùi Cơ Nhân.

Phía trước toàn là quân Ngõa Cương, áp lực lập tức tăng lên mấy lần, các binh sĩ hai bên tả hữu lần lượt ngã xuống, những chỗ trống lập tức được người khác bổ khuyết vào.

Từ Tử Lăng hú dài một tiếng, máu huyết sôi lên sùng sục, trường thương múa lên trăm ngàn bóng ảnh, kình khí ù ù như cuồng phong

bạo lãng công về phía Bùi Cơ Nhân.

oOo

Bọn Khấu Trọng dưới sự dẫn đầu của Trác Kiều, hơn hai trắm người quy tụ lại, giống như một thanh đao sắc bén đâm thẳng vào hậu quân của địch nhân.

Lúc này phía sau lửa cháy mỗi lúc một mạnh, khói bay mù mịt, không còn đường lui, hơn nữa lại có gió sớm thổi đến làm khói cuộn lên, làm ai nấy đều muốn rời khỏi đây càng xa càng tốt, khi bọn họ cật lực tấn công lên dốc, quân địch không nhận rõ thực hư thế nào, nên đều sợ hãi tản ra hai bên, uy thế càng tăng thêm gấp bội.

Hai người đồng tâm thì có thể đoạn thiết phân kim.

Hai trăm người này đều là thân binh của Trác Nhượng đã đi theo y từ lúc quan Ngõa Cương mới quật khởi, đợi chờ cơ hội báo thù này đến nỗi cổ cũng dài cả ra rồi, lại biết rõ nếu không thể hội hợp với quân của Dương Công Khanh ở phía trước, chỉ còn một con đường chết, nên chúng nhân đều ra sức liều mạng.

Một bên quân binh mệt mỏi, lại đang lúc tâm hoảng ý loạn, một bên là đội quân phục cừu mang chí quyết tử, khác biệt thế nào thật không cần phải tính toán nữa.

Quân Ngõa Cương đã rơi vào trong khủng khoảng cực độ, không thể tổ chức những đợt phản công có hiệu quả nữa.

Bọn Khấu Trọng đánh tan một đám kỵ binh do Lý Mật phái ra để cản bước, cuối cùng cũng xông lên đỉnh núi.

Chỉ thấy quân địch đang chạy tản ra bốn phía, còn các chiến sĩ quân

Yển Sư thì đang từ từ tiến lên từ giữa và hai bên, một số kỵ binh đã đột phát phòng tuyến quân địch đang tung hoành tả xung hữu đột giữa đám quân hoảng loạn, sát địch như chém chuối.

Trên dốc tử thi vô số, không khí tàn khốc của chiến tranh bao trùm khắp nơi, máu tươi nhuổm đỏ cả những vạt cỏ canh mơn mởn, cảnh tượng làm người ta nhìn mà phải kinh hồn bạt vía.

Trác Kiều vừa liếc thấy soái kỳ của Lý Mật, liền gầm lên: “Nữ nhi của Trác Nhượng hôm nay đến lấy mạng ngươi đây!”.

Lời còn chưa dứt đã thúc ngựa lao tới chỗ đám thân binh của Lý Mật.

Trên đầu bọn họ đều chít khăn đỏ để dễ nhận biết.

Quân mình nhìn thấy, tự nhiên sẽ lập tức nhường đường, còn đám tinh binh được tuyển lựa đặc biệt của Lý Mật, thì lại có quá nửa là cựu bộ của Trác Nhượng khi xưa, hầu hết đều nhận ra đại tiểu thư Trác Kiều, trong lòng cũng cảm thấy e ngại, không dám ngăn cản, thêm vài thế bại đã than, thấy nàng ta dẫn tử sĩ giết tới nơi, nên người người đều tâm kinh đảm khiếp, tán loạn đào vong.

Một chút đấu chí cuối cùng của quan Ngõa Cương cũng hoàn toàn sụp đổ.

Khí chúng nhân đánh lên đến phía sau đội thân binh của Lý Mật, thì có hơn trăm người từ trên đỉnh dốc tràn xuống, dẫn đầu là Từ Thế Tích và huynh đệ Trường Bạch Song Hung, Phù Chân, Phù Ngạn. Họ Từ tay cầm trường kích, còn hai huynh đệ họ Phù thì vẫn dùng lưỡi búa và câu kiếm, cả ba đều máu nhuộm chiến bào, thần tình mệt mỏi nhưng vẫn còn hung hằng.

Khấu Trọng cười lên vang dội, nhún người bay lên khỏi mỉnh ngựa,

lăng không bổ tới chỗ ba người, miệng hô vang: “Khấu Trọng đến đây!”.

Hai chữ Khấu Trọng giờ đây khắp thiên hạ không ai là không biết, trong đám thân binh của Lý Mật lập tức có kẻ nghe tiếng mà sợ hãi, rời khỏi đội ngũ, cuống cuồng bỏ cahỵ.

“Đang! Đang! Đang!”.

Khấu Trọng không ngừng lao xúong, bật lên rồi lại bổ người xuống, Tỉnh Trung Nguyệt trong tay liên tiếp chém xuống, cản bước ba người lại,

Đám người Trác Kiều tràn lên, lập tức phá nát đội ngũ của đám binh lính đánh thốc trở lại này.

Phù Chân, Phù Ngạn hồn phi phách tán, không sử ra được một nửa công lực lúc bình thường, là hai kẻ chạy trốn đầu tiên.

Từ Thế Tích còn lại một thân một mình, khó thể chống đỡ, đành tung người xuống ngựa, né tránh một chiêu đoạt mạng của Khấu Trọng.

Trác Kiều huy vũ đại quan đao, đâm thẳng vào ngực y.

Nhưng Từ Thế Tích cũng không phải tầm thường, trong tình thế gấp gáp đã vứt bỏ trường kích, rút bội kiếm bên hông, đỡ lấy cây đại quan đao của nàng ta.

“Đang!”.

Từ Thế Tích cả người lẫn kiếm đều bị gạt văng xuống dưới, những vẫn giữ được tính mạng.

Mấy năm nay, Trác Kiều ngày đêm khổ luyện chính là vì giờ khắc này, nên đâu còn để ý tới những kẻ khác, chỉ gầm lên một tiếng, lao về phía Lý Mật.

Khi Tuyên Vĩnh, Đồ Thúc Phương và đám thủ hạ hoảng hốt đuổi theo nàng, thì Khấu Trọng đã điểm chân lên lưng con ngựa của Từ Thế Tích bỏ lại, lộn nhào một vòng trên không, bổ tới chỗ Từ Tử Lăng đang giao chiến với đám Lý Mật, Bùi Cơ Nhân, Trầm Lạc Nhạn và Tổ Quân Ngạn, tựa như thiên thần giáng thế.

Nếu phải lúc bình thường, lăng không nhảy tới để thân hình hoàn toàn lộ ra trước đao thương và phi tiễn của địch nhân như vậy thật chẳng khác gì tự sát là mấy, có điều lúc này địch nhân đều hoảng loạn cùng cực, chạy trốn còn chẳng kịp, nên cũng không ai tấn công gã cả.

Từ Tử Lăng sau khi đả thương Bùi Cơ nhân, cuối cùng cũng chính diện giao phong với Lý Mật.

Sau bận ở hoang thôn, Từ Tử Lăng chưa lần nào đối mặt với vị bá chủ danh chấn thiên hạ này cả.

Lý Mật thân hình khôi ngô kỳ vĩ, tóc dài xõa ngang đôi vai rông, khôi giáp sáng ngời, trường mâu múa lên vù vù, kình khí bức nhân, hai mắt lấp lánh hàn quanh như điện, quả là có khí khái của một bậc kiêu hùng.

Có điều trên người y đã đầy những vết thương, liên tiếp đánh ra mười mấy mâu đều bị Từ Tử Lăng cản lại, chiến cuộc giằng dai không thể dứt ra nổi.

Mỗi lần đỡ cây trường mâu của Lý Mật, Từ Tử Lăng đều cảm thấy như bị một tảng đá nặng ngàn cân đập trúng, nội phủ chấn động,

huyết khí nhộn nhạo.

Cũng may là chân khí có từ Trường Sinh Quyết và Hòa Thị Bích của gã hoàn toàn khác biệt với những loại chân khí thông thường, không những hóa giải kình khí của đối phương trong nháy mắt, mà còn liên tục sinh ra lực mới, thương sau mạnh hơn thương trước.

Có điều rõ ràng là thuật kỵ mã của gã không bằng đối phương, thế nên chỉ biết thủ mà không công, vất vả cầm chân Lý Mật.

Khấu Trọng lăng không bổ tới, lập tức xoay chuyển toàn bộ cục diện.

Lý Mật lúc này tuy chỉ còn lại hơn hai ngàn thân binh, nhưng quân lực thủy chung vẫn gấp đôi đối phương, lại chiếm được địa lợi, nếu không có kỳ binh của Khấu Trọng đột kích phía sau thì vẫn còn cố thủ được thêm một khoảng thời gian nữa, rồi vừa đánh vừa lui, chứ không đến nỗi nhếch nhác bỏ chạy, quân không ra quân như lúc này.

Nhưng quân của Dương Công Khanh thủy chung vẫn không thể nhân lúc quan Ngõa Cương suy yếu nhất này mà tập trung tiêu diệt toàn bộ, mà chỉ có thể tận chiếm thượng phong, đuổi theo quân địch đào tẩu khắp bốn phía làm chiến trường ngày càng mở rộng đến tận thảo nguyên bên dưới.

Lúc này còn không đi, thì đợi đến lúc nào?

Lý Mật thầm thở dài.

Nếu đây không phải chiến trường nơi hai quân giao chiến, mà là cuộc đấu giữa người trong giang hồ với nhau, cho dù Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có liên thủ với nhau, y vẫn có thể giở hết bản lĩnh quyết chiến, cơ hội chiến thắng là rất lớn.

Nhưng trong tình thế hiện tại, y đã trở thành mục tiêu của bao người, hàng trăm, hàng ngàn địch nhân không ngừng công kích từng đơt, từng đợt như sóng biển xô bờ. Bất cứ lúc nào y cũng phải đối phó với rất nhiều thứ vũ khí, chẳng những không thể sử ra kỳ chiêu ảo thức, mà nhiều khi còn phải lựa chọn xem nên trúng đao hay trúng thương, để tránh khỏi những đòn chí mạng.

Tự nhiên y càng không dám toàn lực xuất thủ, tránh để chân nguyên tổn hao quá nhiều.

Những chiêu thức y dùng toàn bộ đều hết sức đơn giản và hiệu quả, thủ pháp dụ địch xưa nay vẫn quen sử dụng, hoàn toàn không có tác dụng. Y hiểu rõ nếu để Khấu Trọng đến nơi, lại bị cao thủ như Từ Tử Lăng cầm chân, kết cục chỉ có một con đường duy nhất, đường xuống hoàng tuyền.

Lý Mật đang định ra lệnh triệt thoái thì Trầm Lạc Nhạn đã phóng ngựa vào giữay và Từ Tử Lăng, miệng hô vang: “Mật công mau chạy!”.

Lý Mật biết đây là cơ hội duy nhất để đào tẩu, bèn vận công gầm lên một câu mà từ khi xuất đạo tranh thiên hạ đến nay y chưa từng phải nói ra lần nào: “Tất cả mau chạy!”.

Lời còn chưa dứt, người đã rời yên ngựa bay lên, trường mâu trong tay phóng về phía Khấu Trọng.

“Đang!”.

Hai người cùng lúc bật ra.

“Vù!”.

Đại quan đao của Trác Kiều rời tay bắn vút ra, vượt qua khoảng không ba trượng, nhằm thẳng vào Lý Mật.

Bọn Bùi Cơ Nhân kêu lên kinh hãi: “Mật công cẩn thận!”.

“Cheng!”.

Lý Mật giật trường mâu về quét trúng đại quan đao, mượn lực phóng lên, tung người đá bay một thuộc hạ của của Trác Kiều khỏi yên ngựa, rồi phóng vút về phía Đông.

Từ Tử Lăng lúc này đã liên tiếp đỡ lấy hơn mười kiếm của Trầm Lạc Nhạn, song vẫn không hề phản công lấy nửa thương, chỉ cười khổ nói: “Mỹ nhân quân sư, mời!”.

Trầm Lạc Nhạc nhiệt lệ trào dâng, vừa khóc vừa nói: “Từ Tử Lăng ngươi giỏi lắm!”.

Dứt lời liền thúc ngựa đuổi theo đám bại binh của Lý Mật.

Trác Kiều gầm lên điên cuồng, dẫn thủ hạ đuổi sát theo sau.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hiểu rõ đạo lý giặc cùng chớ đuổi, sợ nàng ta có gì sơ thất thì khó ăn khó nói với Tố Tố, nên cũng đành thúc ngựa chạy theo.

Tiếng tù và triệt thoái vang lên, chỉ thị phương hướng cho quân Lý Mật rút lui.

Trận hỗn chiến biến thành một cuộc truy đuổi, truy sát được hơn mười dặm, thì Dương Công Khanh vì e sợ đạo binh của Đơn Hùng Tín bất ngờ đột kích, nên đành đánh chiêng thu quân.

Từ khi Vương Thế Sung khai chiến với quân Ngõa Cương đến giờ, đây là trận đại thắng đầu tiên.

Trận này Lý Mật đại bại chạy về Lạc Khẩu, bốn vạn kỵ binh tinh nhuệ giờ chỉ còn lại hơn vạn, thương vong vô cùng nặng nề.

Bên phía quân Yển Sư chỉ tổn thất có hơn hai ngàn quân, có thể coi là thắng hết sức nhẹ nhàng.

oOo

Khấu Trọng cởi trần trùng trục ngồi trên một tảng đá lớn ven sông, để đại phu băng bó các vết thương trên cánh tay, hông và ngực.

Dương Công Khanh đã dẫn đại quân trở về Yển Sư để phòng ngừa Đơn Hùng Tín nhân lúc Yển Sư phòng thủ yếu kém mà công đoạt thành trì, chỉ để lại hơn nghìn binh sĩ, đề phòng Lý Mật quay đầu tập kích hoặc hội sư với Đơn Hùng Tín, chấn chỉnh lại đội ngũ, tiếp tục tấn công.

Từ Tử Lăng đã băng bó xong từ lâu, thương thế của gã nhẹ hơn Khấu Trọng khá nhiều, tất cả vì ngay từ đầu đã chiếm hết ưu thế, không giống như Khấu Trọng phải dùng binh lực nhỏ bé để xông phá trại địch.

Mặt trời đã ngả về tây, các binh sĩ đều tản ra mấy qủa đồi xung quanh đó bố trận canh phòng và nghỉ ngơi, dõi mắt nhìn khoảng không bao la phía hạ du.

Bốn chiếc chiến thuyền đỗ trên bờ, chở đến cho họ quân lương, thuốc men và các nhân công để thu dọn tàn cục.

Thi thể các binh sĩ tử thương đều được đưa về Yển Sư an táng, còn

xác quân địch cũng phải đào lỗ chôn xuống để đề phòng ôn dịch xảy ra.

Bọn Trác Kiều, Tuyên Vĩnh đã đi xung quanh tìm kiếm tung tích địch nhân, đến giờ vẫn chưa quay lại.

Khấu Trọng gượng cười nói với Từ Tử Lăng: “Trên chiến trường, bất kể ngươi võ công cái thế ra sao, vẫn không thể không thọ thương được. Vấn đề là làm sao tránh được những đòn chí mạng thôi. Bây giờ ta cảm thấy toàn thân đau nhức, gân cốt rã rời, cho dù ác chiến với Chúc Ngọc Nghiên cũng không mệt như vậy đâu!”.

Từ Tử Lăng liếc nhìn bốn binh sĩ đang gắng sức đẩy một chiếc xe chở đầy thi thể đi về phía chiến thuyền, nhất thời không nói nên lời.

Lúc này Linh Lung Kiều đã đi trinh sát tình hình quân Lý Mật trở về, theo sau là hơn mười tay khoái mã. Vừa đến nơi nàng đã tung mình bay xuống ngựa, chạy đến chỗ hai gã, vui vẻ nói: “Lần này Lý Mật đúng là bại một cách thảm thương, dọc đường không ngừng có người không chi trì nổi mà rơi xuống ngựa, cả soái kỳ cũng vứt luôn. Sợ rằng lúc hắn khởi binh có nằm mơ cũng không ngờ sẽ có ngày hôm nay đâu!”.

Khấu Trọng đảo mắt một vòng trên cơ thể hấp dẫn của Linh Lung Kiều, mỉm cười nói: “Chỉ có người đứng từ xa quan sát toàn cục như Kiều Kiều đây mới có thể không tổn thương chút nào thôi, hà…”.

Linh Lung Kiều đỏ mặt nói: “Nếu ngươii còn châm chọc ra không ra sức trên chiến trường nữa thì ta không ta cho đâu. Nể ngươi lần này gọi ta là Kiều Kiều rất dễ nghe, lại thêm đang bị thương đến nỗi mặt xanh môi trắng, ta tạm tha cho một lần đó”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Chỉ là ta thấy ngọc thể của Kiều Kiều

không bị tổn thương nên cảm thấy vui mừng thôi mà! Có phải Lý Mật đã cút về Lạc Khẩu rồi không? Lão tiểu tử này chạy cũng nhanh quá đấy chứ!”.

Lúc này Trác Kiều cũng đã quay lại, hưng phấn nhảy xuống ngựa, nói: “Chúng ta lập tức tấn công Lạc Khẩu!”.

Tuyên Vĩnh và Đồ Thúc Phương nghe vậy thì đều chau mày, đưa mắt nhìn Khấu Trọng ra hiệu, tỏ ý muốn gã ngăn cản nàng lại.

Chẳng ngờ Khấu Trọng lại nói: “Quả là anh hùng sơ kiến lược đồng, giờ chúng ta sẽ ngồi thuyền về Yển Sư, thương lượng đại kế tấn công Lạc Khẩu với Dương đại tướng quân!”.

Chúng nhân đều lấy làm ngạc nhiên.

Nên biết rằng Đơn Hùng Tín vẫn còn sáu vạn quân đang đóng ở phía Bắc Yển Sư, bất luận đám tân binh này kém cỏi thế nào, giờ này mạo hiểm tấn công Lạc Khẩu cũng là một hành động vô cùng ngu ngốc.

Có điều lúc này không ai là không khâm phục kỳ mưu diệu kế của Khấu Trọng, biết nếu không phải gã đã có tính toán, sẽ quyết chẳng nói ra những lời này, nên cũng chỉ ngạc nhiên chứ không lên tiếng phản đối. Khấu Trọng cầm Tỉnh Trung Nguyệt lên, chỉ về phía Lạc Khẩu, chậm rãi nói tiếp: “Lý Mật quyết chẳng cam tâm chạy về Lạc Khẩu như vậy đâu, hắn nhất định sẽ hội hợp với Đơn Hùng Tín ở Mang Sơn, hòng chuyển bại thành thắng. Vì vậy chỉ cần bọn ta có thể ngăn cản bọn chúng hội sư, lại khiến cho Đơn Hùng Tín không dám vọng động, vậy thì Bính Nguyên Chân trấn thủ ở Lạc Khẩu chỉ còn nước đầu hàng. Vương Bá Đương lại càng vô lực giữ được Kim Dung, thừa thắng truy kích chính là cách tốt nhất để thắng lợi càng lớn hơn, không biết đại tiểu thư có nghĩ vậy không?”.

Lần đầu tiên Trác Kiều thật sự cảm thấy lời của Khấu Trọng nghe lọt lỗ tai, hân hoan nói: “Tiểu Trọng ngươi thật đúng là tướng tài hiếm có trong thiên hạ, năm xưa nếu cha gặp được ngươi chứ không phải tên gian tặc Lý Mật, thì thiên hạ đã là của quân Ngõa Cương chúng ta rồi!”.

Chương 213: Đại phong thân tộc

Từ Tử Lăng ngây người đứng nơi đầu thuyền. Gió sông thổi tới làm y phục gã bay lên phần phật, nhưng không thể thổi bay đi những hồi ức kinh hoàng thảm liệt trên chiến trường. Gã hiểu rõ chiến tranh là không thể tránh khỏi, cũng giống như những đấu tranh cừu sát không ngơi không nghỉ trên chốn giang hồ vậy.

Cho dù Sư Phi Huyên có siêu nhiên thoát tục, nàng vẫn không thể coi nỗi khổ của vạn dân như không, đồng thời cũng hiểu rõ việc dùng vũ lực ngăn ngừa vũ lực là thủ đoạn cần thiết để thống nhất giang sơn.

Khấu Trọng bước đến bên cạnh gã, dõi mắt nhìn vầng thái dương đỏ rực đang từ từ khuất dần nơi chân trời, chậm rãi nói: “Sau trận kịch chiến, ta có cảm giác những thứ hết sức bình phàm thường nhật đều trở nên hết sức quý giá. Thử hỏi trong giờ khắc chém giết quyết sinh tử trên chiến trường, có ai để tâm lưu ý đến cảnh sắc tuyệt diệu lúc mặt trời mọc đằng Đông, mặt trời lặn nơi trời Tây thế này chứ?”.

Từ Tử Lăng nở một nụ cười khổ não: “Trọng thiếu gia dường như rất hưởng thụ dư âm sau đại chiến thì phải?”.

Khấu Trọng nói: “Sau đại chiến, chỉ cần không mất mạng, ai chẳng có một niềm vui không thể gọi tên cơ chứ, huống hồ chúng ta lại vừa chiến thắng, mà còn thắng rất hiểm nữa”. Ngưng lại một chút rồi gã lại trầm ngâm: “Ta nhất định phải tổ chức một đội kỵ binh thân vệ vô địch, bằng không tương lai gặp phải Lý Thế Dân, làm sao địch lại Hắc Giáp Kỵ của hắn?”.

Thanh âm của Tuyên Vĩnh vang lên phía sau: “Cách nghĩ của Khấu gia thật vô cùng đúng, không biết Khấu gia đã nghe qua mười cái lợi của dùng kỵ binh chưa?”.

Khấu Trọng vui vẻ nói: “Xin Tuyên huynh chỉ giáo?”.

Tuyên Vĩnh đến bên Khấu Trọng, chậm rãi nói: “Một là nghênh địch đến trước, hai là có thể thừa lúc địch sơ hở mà đánh bại, ba là có thể truy kích địch lúc tán loạn, bốn là có thể tập kích từ phía sau, làm địch phải bôn tẩu, năm là có thể cướp lương đốt thảo, tuyệt đường quân đạo, sáu là có thể chiếm cửa khẩu, bến sông, đoạt cầu chắn đường, bảy là công kỳ vô bị, tấn công lúc địch mệt mỏi, tám là xuất kỳ bất ý, chín là có thể cướp trại, thiêu hủy nhà cửa, làm quân địch sợ hãi, mười là có thể truy bắt kẻ địch nơi điền dã. Đây chính là mười điều lợi của việc dùng kỵ binh. Lần này Khấu gia có thể đại phá Lý Mật, tất cả cũng vì có thể phát huy toàn bộ ưu điểm của kỵ chiến, thế nên mới có thể lấy ít thắng nhiều, tốc chiến tốc thắng”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Vấn đề là ai ai cũng biết cái lợi của kỵ chiến, nhưng tại sao chỉ mình Lý Thế Dân là có một đội kỵ bịnh vô địch, hơn nữa nhân số cũng có có hơn ngàn người?”.

Tuyên Vĩnh đáp: “Chuyện này nói thì dễ mà làm được thì rất khó. Ai chẳng muốn kỵ đội của mình uy lực hơn người, nhưng do các hạn chế như tướng tài, kỹ thuật, tố chất của binh sĩ, chiến mã và trang bị nên đều khó mà thành được. Nếu chỉ luận về kỵ binh, thiên hạ không ai hơn được Phi Mã Mục Trường đã nhiều đời nuôi ngựa bán ngựa, bởi thế mà chỉ với một đội quân nhỏ có mấy vạn người, họ vẫn có thể cự với Đỗ Phục Uy ở phía Đông, phía tay kháng lại Chu Xán, phía Bắc Ngăn Vương Thế Sung, ngăn cản Tiêu Tiễn, Lâm Sĩ Hồng, khiến cho tam Đại Khấu không thể tiến thêm, đây chính là nhờ uy lực của kỵ bịnh. Đến như lửa đi như gió, khiến người ta không thể phòng ngừa.

Hai mắt Khấu Trọng sáng rực lên.

Yển Sư đã hiện ra trong tầm mắt, trên thành kỳ hiệu tung bay.

Khấu Trọng thở phào nhẹ nhõm: “Tạ thiên tạ địa! Chỉ cần lão nhân gia Yển Sư ngươi vẫn an toàn thì lần này Lý Mật chết chắc rối!”.

oOo

Dương Công Khanh nghe xong, ánh mắt đảo một vòng trên gương mặt sáu người bọn Khấu Trọng, Trác Kiều, Tuyên Vĩnh, Vương Huyền Nộ, Đồ Thúc Phương là Linh Lung Kiều, gật đầu nói: “Lý Mật và Bính Nguyên Chân đều không đáng ngại, nhưng đám tân binh của Đơn Hùng Tín hiện giờ đang đắp lũy cố thủ, chỉ cần ngăn cản được chúng ta mười ngày nửa tháng, đợi Lý Mật chấn chỉnh lại đội ngũ, cục diện sẽ hoàn toàn đổi khác”.

Trác Kiều đưa mắt nhìn Khấu Trọng, rõ ràng là sau kỳ tích đại phá Lý Mật, cách nhìn của nàng ta với gã đã thay đổi hoàn toàn, coi gã như quân sư của mình vậy.

Từ Tử Lăng không tham dự cuộc hội nghị quan trọng này mà lánh vào tịnh thất nghỉ ngơi.

Khấu Trọng ung dung nói: “Do lần này Lý Mật tưởng rằng chúng ta thiếu lương thảo, nên đã quyết định tốc chiến tốc thắng, tránh để chúng ta có thể bổ sung thêm lương thảo từ Đông Đô, bởi thế lần này hắn Nam hạ, khẳng định không mang theo nhiều lương thảo. Vì vậy, chỉ cần chúng ta có thể làm Vương Bá Đương ở Kim Dung thành luống cuống tay chân, vô phương tiếp viện cho Đơn Hùng Tín, vậy thì cho dù Đơn Hùng Tín có trăm vạn đại quân, cũng chỉ có một con đường đầu hàng mà thôi”.

Trác Kiều gật đầu tiếp lời: “Binh lực trong Kim Dung thành của Vương Bá Đương chỉ có vài nghìn, lại toàn là tân binh hoặc những kẻ già yếu bệnh tật, tuyệt đối không đủ sức giữ thành”.

Tuyên Vĩnh cũng nói: “Trong Kim Dung thành có người của chúng ta, chỉ cần đại tướng quân hư trương thanh thế công thành, nhân lúc nhân tâm hoảng loạn, chúng tôi sẽ thừa cơ đốt lương thảo, nội ngoại hiệp kích, lúc ấy thì Vương Bá Đương ngoại trừ bỏ thành vượt sông chạy về Hà Dương ra, chẳng còn đường nào khác nữa”.

Dương Công Khanh động dung: “Đây đúng là kế hay”.

Vương Huyền Nộ chau mày lo lắng: “Nếu chúng ta tiến quân đánh Kim Dung, Đơn Hùng Tín nhân lúc ấy chia binh hai đường, một quay về tiếp viện Kim Dung, một tấn công Yển Sư, còn Lý Mật thì sẽ thừa thế Đông lai, vậy không phải chúng ta sẽ vô cùng nguy hiểm hay sao?”.

Dương Công Khanh cười cười: “Nhị công tử không cần bận tâm chuyện này. Nói chuyện tấn công Kim Dung, chúng ta chỉ cần phái ra năm nghìn kỵ binh đóng bên ngoài thành, khi Đơn Hùng Tín biết tin thì chúng ta đã ổn định trận cước, thận chí còn có thể dùng khinh kỵ đột kích, đánh cho đám tân binh của hắn tơi bời tan tác. Trong lúc nhân tâm hoảng loạn này, tân binh của họ Đơn căn bản không có năng lực và sĩ khí để ứng chiến đâu”.

Đồ Thúc Phương hít một hơi thuốc, thở ra những làn khói nhẹ, mỉm cười nói: “Chỉ cần có thể bức Vương Bá Đương bỏ Kim Dung, thì Đồ mỗ có thể đến gặp Đơn Hùng Tín, nói rõ thiệt hơn, phân tích lợi hại với y, xem xem người này có phải là kẻ thức thời vụ lợi hay không. Có điều trước khi đến gặp y, tốt nhất là có thể khiến Bính Nguyên Chân không đánh mà hàng, vậy thì Lý Mật sẽ thế cùng lực kiệt, vĩnh

viễn cũng không thể Đông Sơn tái khởi nữa”.

Linh Lung Kiều cũng lên tiếng: “Đơn Hùng Tín ít nhất cũng cần thêm mười ngày nửa tháng mới có thể chặt cây đóng xe làm thang, làm xong công việc chuẩn bị công thành, vì vậy hiện giờ chắc hắn cũng không dám khinh cử vọng động”.

Dương Công Khanh nói: “Lấy Kim Dung chỉ là chuyện nhỏ, cho dù không thể đốt lương thảo của Vương Bá Đương, nhưng chỉ cần chúng ta hư trương thanh thế, đảm bảo họ Vương cũng sẽ trốn chui trốn nhủi. Kim Dung cũng không phải kiên thành, kém xa Yển Sư, trước nay nó chưa từng thất thủ chẳng qua là vì đại quân của Lý Mật luôn kềm chế chúng ta đó thôi”.

Y ngừng giây lát rồi lại nói: “Có điều nếu muốn Bính Nguyên Chân đầu hàng, thì phải dụ Lý Mật rời khỏi Lạc Khẩu, bằng không vớ y vọng của hắn, tất sẽ làm Bính Nguyên Chân e sợ mà không dám”.

Tuyên Vĩnh vỗ ngực tự tin nói: “Bất luận là Bính Nguyên Chân hay Đơn Hùng Tín đều là cực bộ của Trác gia, đối với chuyện Lý Mật hại chết đại long đầu từ lâu đã bất mãn, chỉ là chỉ dám giận mà không dám nói ra mà thôi. Gần năm nay Lý Mật không ngừng o bế thủ hạ thân tín của hắn, chuyện này càng tăng thêm sự bất mãn của họ với Lý Mật, vì vậy chỉ cần chúng ta tạo ra được tình thế uy hiếp, tại hạ có thể đảm bảo hai người này sẽ đầu hàng quy thuận, quyết không bán mạng cho một kẻ thanh thế đả đến hồi suy thoái như Lý Mật nữa đâu”.

Dương Công Khanh nhìn sang phía Khấu Trong: “Khấu quân sư có lương sách gì không?”.

Khấu Trọng cười nói: “Kế này gọi là binh phân nhị lộ, hư trương thanh thế, một mặt phái xuất khoái mã bức đến Kim Dung, một mặt

chấn chỉnh lại đội ngũ vượt sông, giả như định tấn công Lạc Khẩu bằng đường bộ. Hai việc này phải có trước có sau, phải đuổi được Vương Bá Đương thì mới vượt sông".

Vương Huyền Nộ nói: "Nếu muốn đưa các trang bị công thành qua bờ đối diện, thì phải mất rất nhiều thời gian, vì phù kiều bị hạn chế trong lượng, nếu Đơn Hùng Tín và Lý Mật nghe tin đến tập kích thì không phải là rất nguy hiểm hay sao?".

Khấu Trọng mỉm cười: "Vì thế mới phải đuổi Vương Bá Đương đi trước, cắt đoạn hậu lộ của Đơn Hùng Tín, rồi khuyên y đầu hàng, sau đó mới tiến hành được chuyện này. Lúc ấy Lý Mật nghe tin đuổi đến, phát giác Đơn Hùng Tín dụng binh tự thử, Bính Nguyên Chân lại hiến Lạc Khẩu, vậy thì ngoại trừ trốn chạy ra y còn biết làm gì nữa chứ?".

Dương Công Khanh cười ha hả nói: "Khấu quân sư quả là tính toán tài tình. Chuyện không thể chậm trễ được nữa. Đêm nay chúng ta nghỉ ngơ cho tốt, ủy lạo tam quân, nâng cao sĩ khí. Đêm mai nhân lúc tối trời sẽ hành binh, sẽ phái năm ngàn kỵ binh hư trương thanh thế, chỉ cần Vương Bá Đương bỏ thành đào tẩu, liên hoàn diệu kế sẽ có thể tiếng hành thuận lợi, khiến cho Lý Mật mãi mãi không thể ngẩng đầu, nuốt hận mà chết".

oOo

Khấu Trọng và Từ Tử Lăn đứng hai bên Trác Kiều trên lầu canh phía Bắc, dõi mắt nhìn doanh trại của quân địch trải dài, phía sau là dãy Mang Sơn rộng lớn.

Trác Kiều đã thay đổi rất nhiều, tuy tính tình vẫn còn thô lỗ nóng nảy, nhưng rõ rà đã không còn không nói đạo lý như vị thiên kim tiểu thư xưa kia nữa, mà đã chịu nghe lời người khác khuyên bảo.

Vì Tố Tố, nên hai gã đặc biệt kính trọng và bảo hộ nàng ta.

Trác Kiều đột nhiên thở dài nói: “Nếu cha ở trên trời có linh thiêng, biết được quân Ngõa Cương do mình chính tay sáng lập lại bị nhi nữ của người đại phá, không biết sẽ có cảm xúc thế nào?”.

Khấu Trọng hiểu được tâm trạng mâu thuẫn là lo được lo mất của nàng, uyển chuyển khuyên giải: “Nếu thuyết luân hồi của Phật gia là thật, vậy hiện giờ đại long đầu có thể là một đứa bé dễ thương khả ái rồi.Đương nhiên cũng đã quên hết mọi chuyện của kiếp trước, không lo không nghĩ. Hoặc giả thuyết nói người chết như đèn tắt là đúng, vậy thì ngươi sẽ giống như chìm sâu vào một giấc ngủ dài, tứ đại giai không. Cũng không còn phiền nảo gì nữa. Vì vậy đại tiểu thư không cần lo lắng chuyện đại long đầu ở trên trời làm gì. Hiện giờ chỉ cần nghĩ đến chuyện sau này giết chết Lý Mật sẽ cảm thấy thống khoái thế nào là được rồi.

Đôi mắt lớn của Trác Kiều sáng rực lên, khẳng định nói: “Cha nhất định đã đầu thai thành một tiểu bảo bảo khỏe mạnh hồng hào, nếu ta có thể tìm được đứa bé ấy, không phải là có thể gặp lại cha hay sao? Hai tên tiểu tử các ngươi mau nghĩ cách giúp ta đi!”.

Hai gã nghe xong đều cảm thấy buồn bã. Đến tận lúc này Trác Kiều vẫn không chịu chấp nhận sự thực tàn khốc rằng Trác Nhượng đã chết, mãi mãi cũng không thể phục sinh, nên mới có cách nghĩ như vậy.

Khấu Trọng gãi đầu nói: “Phương pháp duy nhất có lẽ là tìm một bà tử tinh thông vu thuật, biết đâu lại tìm được tin tức của đại long đầu cũng không chừng”.

“Bốp!”.

Bàn tay to lớn của Trác Kiều vỗ mạnh vào vai Khấu Trọng, làm gã suýt nữa thì cắn phải lưỡi, mừng rỡ reo lên: “Tiểu tử quả nhiên biết động não, trên giang hồ nói về thuật chiêu hồn dẫn phách thì không ai hơn được Thông Thiên Thần Lão Hạ Diệu Doanh của Hợp Nhất Phái ở Tứ Xuyên, sau khi giết chết Lý Mật, các ngươi hãy đi theo ta đến đó kiếm bà ta”.

Khấu Trọng thất thanh kêu lên: “Đây là tà phái gì vậy?”.

Trác Kiều tức giận nói: “Chỉ cần tìm được cha, ta mặc kệ tà phái hay chính phái, rốt cuộc các ngươi có chịu đi với ta không?”.

Từ Tử Lăng nhũn nhặn đáp: “Có điều, chúng ta phải đi tìm Tố tỷ trước đã”.

Trác Kiều giật mình thốt: “Tố Tố còn sống sao?”.

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Ai nói Tố tỷ đã…”.

Song mục Trác Kiều ràn rụa nước mắt, run run nói: “Hiện giờ Tố Tố ở đâu?”.

Đối với vị tiểu thư này mà nói, hai người thân nhất trên thế gian này chính là Trác Nhượng và ái tỷ đã lớn lên cùng nàng, lúc này nghe được tin Tố Tố vẫn còn sống trên đời, bất giác không thể khống chế được tình cảm của mình, nhiệt lệ trào dâng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc cảm thấy không còn mặt mũi nào đối diện với Trác Kiều.

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: “Tố tỷ hiện giờ đang ở Ba Lăng, đã… đã lấy chồng sinh con rồi”.

Trác Kiều bóp chặt hai vai Từ Tử Lăng, hét lên: “Sau khi giết chết Lý Mật, chúng ta sẽ đi tìm Tố Tố, sau đó đến Tứ Xuyên, Tố Tố gả cho ai rồi?”.

Khấu Trọng lí nhí đáp: “Kẻ đó tên Hương Ngọc Sơn, là thủ hạ đại tướng của Tiêu Tiễn! Ôi! Tên tiểu tử này…”.

Lệ châu lã chả tuôn rơi trên gương mặt xấu xí của Trác Kiều, khóe miệng nở ra một nụ cười chân thành, không hề cảm thấy hai gã còn chưa nói hết lời, buông Từ Tử Lăng ra, hân hoan nói: “Tố Tố còn sống là tốt rồi”.

Khấu Trọng dè dặt nói: “Chúng tôi còn phải làm xong mấy chuyện rồi mới đi tìm Tố tỷ được”.

Trác Kiều không ngờ cũng gật đầu nói: “Ta cũng còn chuyện phải làm, chúng ta cứ định ra một thời gian và địa điểm để hội họp, sau đó cùng đi Ba Lăng”.

Hai gã không dám cự tuyệt, đành thầm kêu khổ trong lòng.

Niềm vui thắng lợi hoàn toàn bị nỗi áy náy trong lòng thay thế.

oOo

Khấu Trọng thở dài não nuột: “Tốt nhất là đại tiểu thư thấy Tố tỷ gã cho người xấu, tức giận giết chết bọn ta cho xong, vậy thì bọn ta có thể đầu thai lần nữa, quên hết mọi chuyện của kiếp này, liễu kết mọi ân oán tình thù rồi”.

Từ Tử Lăng cũng mệt mỏi ngồi trên ghế đá, lắc đầu nói: “Đây chỉ là cách nghĩ của kẻ nhược phu, sau khi đến Ba Lăng, bất luận thế nào bọn ta cũng phải đưa mẹ con Tố tỷ đi, kẻ nào dám phản đối, ta sẽ

giết kẻ đó”.

Khấu Trọng xót xa nói: “Nếu người phản đối lại chính là Tố tỷ thì sao? Lẽ nào cả tỷ ấy ngươi cũng giết được? Hơn nữa nếu chúng ta nói cho Tố tỷ biết Hương Ngọc Sơn chỉ là một tên lừa gạt tình cảm, một người đã từng bị Lý Tịnh làm cho đứt ruột đứt gan như tỷ ấy có chịu được đả kích này hay không?”.

Từ Tử Lăng úp mặt vào tay, lẩm bẩm nói: “Lão thiên gia à lão thiên gia, người bảo chúng con phải làm sao mới được đây?”.

Khấu Trọng chau mày suy nghĩ: “Bốc Thiên Chí có lẽ sẽ giúp được chúng ta chuyện này, ít nhất y cũng có thể về Ba Lăng thăm dò tình hình mẫu tử Tố tỷ, rồi chúng ta sẽ tùy theo tình thế mà tìm ra đối sách”.

Từ Tử Lăng ngẩng đầu lên nói: “Đây cũng là cách duy nhất chúng ta có thể làm được trong lúc không có cách nào. Tốt nhất là có thể tìm được nhược điểm của Hương tiểu tử, bức y tự động buông tay”.

Khấu Trọng đặt tay lên vai gã, thấp giọng nói: “Sau khi ứng phó xong chuyện ở Giang Đô, ta và ngươi sẽ cùng trở về Ba Lăng, Dương Công Bảo Khố cái gì cứ vứt sang một bên, trên đời này còn có chuyện gì quan trọng hơn Tố tỷ nữa chứ?”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Vậy làm sao được, trừ phi ngươi không còn muốn tranh đoạt thiên hạ nữa, bằng không không thể gác chuyện này lại được”.

Khấu Trọng cười khổ ngồi xuống: “Tố tỷ hiện giờ là người thân duy nhất của chúng ta, nếu tỷ ấy có gì bất trắc, cả đời này ta cũng không thể yên tâm được, tranh thiên hạ phỏng còn ý nghĩa gì nữa chứ?”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Từ Giang Đô ngồi thuyền đến Ba Lăng chỉ mất mười ngày công phu, ta chỉ sợ Tiêu Tiễn không để chúng ta dẫn Tố tỷ đi thôi. Chuyện này phải tính toán cho cẩn thận mới được. Đêm rồi, về phòng nghỉ ngơi đã!”.

oOo

Ngày hôm sau dù Yển Sư vẫn còn không khí đại thắng, nhưng quân tướng cũng đã chuẩn bị đầy đủ cho trận đại chiến tiếp theo. Các trang bị công thành được xếp hàng dài trên con sông thông thẳng tới Nam môn, bất cứ lúc nào cũng có thể rời thành vượt sông sang bờ đối diện, bày ra tư thái như muốn tấn công Lạc Khẩu.

Do thủy lộ đã bị địch nhân phong tỏa, nên đường bộ trở thành con đường duy nhất có thể dẫn đến Lạc Khẩu.

Chính ngọ, hai chiến thuyền lớn từ Đông Đô cập bến, đại tướng Trương Trấn Châu phụng mệnh Vương Thế Sung đến khao thưởng tam quân, đồng thời dẫn theo một ngàn viện binh.

Trương Trấn Châu và Dương Công Khanh vào mật thất hội kiến, cả canh giờ sau mới gọi Khấu Trọng vào, cả Vương Huyền Nộ cũng không được dự họp.

Hai người thần sắc cực kỳ nghiêm trọng.

Khấu Trọng ngồi xuống ngạc nhiên thốt: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lẽ nào đã để Dương Động và Độc Cô Phong chiếm thượng phong rồi sao?”.

Trương Trấn Châu hừ lạnh nói: “Độc Cô Phong biết Lý Mật đại bại, liền lập tức đào tẩu khỏi Đông Đô, chúng ta đánh vào Hoàng Cung, bắt Nguyên Văn Đô và Lư Đạt xử trảm tại chỗ, nhốt Dương Động lại,

giờ đây Đông Đô đã hoàn toàn lọt vào tay thượng thự đại nhận".

Khấu Trọng nghi hoặc hỏi: "Vậy tại sao sắc mặt hai vị tướng quân lại khó coi như vậy chứ?".

Dương Công Khanh trầm giọng nói: "Hiện giờ thượng thư đại nhân đang muốn bức Dương Động thoái vị, chuẩn bị xưng đế".

Trương Trấn Châu tiếp lời: "Trịnh Quốc Công muốn lấy quốc hiệu là Trịnh, đồng thời đại phong thân tộc. Theo ta được biết Vương Huyền Ứng phong làm thái tử, Huyền Nộ làm Hán Vương, Vương Hồng Liệt là Ngụy Vương, Vương Hành Bản là Kinh Vương, Vương Thái Trấn là Tống Vương, Vương Thế Uẩn làm Tề Vương, Vương Đạo Tuần làm Lỗ Vương, còn hai người chúng ta và Lang Phụng, Tống Mông Thu thì chỉ là Tứ Trấn Tướng Quân, chia nhau trấn thủ bốn thành lớn bên ngoài Đông Đô".

Khấu Trọng lập tức hiểu ra.

Vương Thế Sung cuối cùng vẫn không thể là nhân vật làm nên nghiệp lớn, vừa mới đắc thế đã vội vàng đại phong thân tộc, như vậy làm sao khiến những tướng lĩnh đã vào sinh ra tử vì y tâm phục cho được, lạm dụng thân thích, đây thực sự là một nguyên nhân chí mạng dẫn đến thất bại của Vương Thế Sung sau này.

Trương Trấn Châu gằn giọng nói: "Chuyện này còn chưa chắc chắn, nếu thật sự là vậy, thật khiến người ta phải chán nản. Sự thực thì trận này có thể đại phá Lý Mật, lập nên chiến tích huy hoàng như vậy, công lao lớn nhất không ngoài Khấu quân sư, ấy vậy mà đại nhân chẳng những không nhắc một câu tới chuyện này, còn ra lệnh cho ta ngầm giám thị quân sư nữa".

Khấu Trọng cảm kích nói: "Hiếm được hai vị đại tướng giãi bày tâm

sự với Khấu mỗ thế này, có điều chuyện quan trọng nhất hiện nay vẫn là phải triệt để tiêu diệt quân Ngõa Cương, những chuyện khác hãy để sau này ứng phó”>

Trương Trấn Châu và Dương Công Khanh cũng biết trong tình hình khẩn bách hiện nay không nên phân tâm vì chút quyền vị, sau khi thương nghị một hồi, liền chia nhau đi hành sự.

Khấu Trọng trở lại hậu viện tìm Từ Tử Lăng, thì thấy gã đang nói chuyện với Đồ Thúc Phương trong tiều đình ngoài sân.

Vừa thấy Khấu Trọng, Từ Tử Lăng đã nói: “Ta đã kể chuyện Tố tỷ cho Phương thúc, hi vọng thúc ấy có thể khuyên đại tiểu thư chờ chúng ta cứu mẫu tử Tố tỷ khỏi bàn tay Tiêu Tiễn và Hương Ngọ Sơn, rồi mới hội họp với tỷ ấy”.

Đồ Thúc Phương thở dài: “Tố Tố gặp chuyện chẳng lành, thật khiến ta vô cùng đau xót. Bên phía tiểu thư, hai người cứ yên tâm. Nói ra sợ hai người cũng không tin, tiểu thư vì chuyện trù bị quân hưởng mà mấy năm nay đã đi buôn da dê, sinh ý rất thịnh vượng đó”.

Khấu Trọng ngồi xuống nói: “Có Phương thúc và Tuyên huynh trợ giúp, sinh ý tự nhiên phải càng lúc càng tốt rồi”.

Đồ Thúc Phương nói: “Vì vậy ta mới nói hai người không tin, chuyện làm ăn này là do một mình đại tiểu thư lo liệu, tuy là dùng số tiền mà Trác gia lưu lại, người cũng là thuộc hạ cũ, nhưng nếu không phải tiểu thư tính toán từng vụ mua bán một, thì tuyệt đối không kiếm được nhiều như bây giờ đâu”.

Hai gã đều lấy làm ngạc nhiên, đâu ngờ Trác Kiều biết làm ăn buôn bán.

“Ngoại trừ việc phục cừu ra, tinh thần của tiểu thư đều đặt cả vào việc buôn bán này. Buôn bán hiện giờ, ngoại trừ có đầu óc kinh doanh ra, còn phải có quyền đấu thật cứng nữa, vì vậy tiểu thư phải coi sóc chuyện buôn bán này rất sát, ta chỉ cần khuyên một hai câu là người nhất định sẽ đáp ứng đợi Tố Tố đến tương tự”.

Giờ hai gã mới hiểu chuyện Trác Kiều nói hôm trước là gì.

Đồ Thúc Phương nói: “Tuyên Vĩnh là một tướng tài hiếm có, con người lại thông minh tuyệt đỉnh, nếu Tiểu Trọng muốn tranh đoạt thiên hạ, y có thể trở thành tả hữu của ngươi đó”.

Khấu Trọng ngần ngừ nhìn Từ Tử Lăng nói: “Cả chuyện này ngươi cũng nói ra à?”.

Đồ Thúc Phương tỏ ý không vui nói: “Có gì mà giấu ta chứ? Đại trượng phu lập thân hành sự, phải dám làm dám nhận, không sợ người khác dèm pha. Tiểu Trọng có đại trí như vậy, Phương thúc vui mừng tay cho ngươi còn chẳng kịp nữa là”. Ngưng lại giây lát rồi y nói tiếp: “Cây đại thụ Lý Mật đã đổ, quân Ngõa Cương tự nhiên sẽ chia năm sẻ bảy, với quan hệ của tiểu thư cộng với thanh thế của hai người trên giang hồ lúc này, ta có thể cùng với Tiểu Vĩnh giúp ngươi bôn tẩu một phen, chiêu mộ các binh lính tinh nhuệ trong quân Ngõa Cương. Lấy tiêu chí là chọn những người trẽ tuổi tinh minh, sau này sẽ rất có lợi cho đại nghiệp của ngươi, vấn đề lương hưởng lại càng không thành vấn đề”.

Khấu Trọng cả mừng nói: “Đa tạ Phương thúc đã ủng hộ”.

Đồ Thúc Phương thở dài nói: “Năm xưa khi ta cùng tiểu thư bỏ trốn, vốn tưởng rằng không có hi vọng phục cừu, nhưng ngờ đâu chớp mắt đã thấy ngày đền tội của hắn gần kề. Trên đời này không có gì là không thể xảy ra. Phương thúc rất có kỳ vọng ở ngươi”.

Khấu Trọng liền hỏi: “Không phải mọi người vẫn dựa vào Cốc Ưng Thái ở Lý Bình Quận sao? Người này thế nào?”.

Đồ Thúc Phương lắc đầu: “Người này có quan hệ rất mật thiết với Đậu Kiến Đức, tuy thế bất lưỡng lập với Lý Mật, song rất khó thuyết phục y nghiêng về phía ngươi. Không nhắc đến thì hơn”.

Tiếng bước chân vang lên,

Ba người nhìn qua, chỉ thấy nữ tỳ khả ái Sở Sở đang uyển chuyển bước đến trước mặt, ánh mắt liếc nhìn Khấu Trọng không giấu nổi vẻ vui mừng.

Khấu Trọng vui vẻ hỏi: “Sở Sở đến lúc nào vậy, tại sao ta không biết nhỉ?”.

Sở Sở khom người nói: “Sáng sớm nay Sở Sở mới đến đây để phục thị tiểu thư. Khấu gia ngài bận như vậy, làm sao mà biết được”. Sau đó quay sang nói với Đồ Thúc Phương là Trác Kiều muốn gặp y.

Từ Tử Lăng biết điều đứng dậy cùng Đồ Thúc Phương rời khỏi, để hai người có cơ hội nói chuyện riêng với nhau.

Nhất thời, đôi nam nữ này đều có cảm giác như đã cách biệt mấy mươi năm, thiên ngôn bạn ngữ mà không biết mở lời từ đâu.

Chương 214: Sẵn sàng đại chiến

Khấu Trọng mỉm cười: “Ngồi xuống được không?”.

Đôi má phấn của Sở Sở lập tức đỏ ửng lên, lắc đầu nói: “vậy không đúng với quy củ”.

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Quy củ gì chứ?”.

Sở Sở cắn môi khẽ nói: “Là sự phân biệt giữa chủ nhân và nô tỳ”.

Khấu Trọng không hiểu hỏi: “Chúng ta chỉ là bằng hữu, năm xưa cùng chơi ném tuyết mà quen biết nhau. Đã bao giờ là chủ nhân với nô tỳ đâu?”.

Sở Sở nở một nụ cười ngọt ngào, cơ hồ như nhớ lại tình cảnh vui vẻ khi chơi tuyết cầu thuở trước, hân hoan nói: “Làm sao giống nhau được chứ? Ngài và Từ gia là nghĩa đệ của Tố tỷ, nhưng hiện giò hai người đều có thân phận địa vị cao vời, cả tiểu thư cũng phải tôn kính. Người ta tự nhiên phải giữ lễ chứ”.

Khấu Trọng thấy nàng vẫn giữ được vẻ khả ái làm gã động lòng năm xưa, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác không thể hình dung. Gã vốn định nói cho Sở Sở biết mình vẫn còn đeo sợi dây mà nàng tặng năm xưa, nhưng một ý nghĩ khác đã làm ý niệm này biến mất, cuối cùng chỉ thở dài một hơi: “Lễ số cái con khỉ mốc, Khấu Trọng ta vẫn chỉ là tên tiểu tử năm xưa chơi ném tuyết mà thôi!”.

Nếu có thể bắt đầu lại từ thời điểm đó, Tố Tố chắc đã không gả cho

Hương Ngọc Sơn.

Sở Sở thấp giọng nói: “Nếu Khấu gia không có gì dặn dò thì Sở Sở phải trở về hầu hạ tiểu thư rồi”.

Khấu Trọng cố áp chết nỗi xúc động muốn ôm chặt nàng vào lòng, miễn cưỡng để Sở Sở rời khỏi tiểu đình.

oOo

Quá buổi hoàng hôn, Trương Trấn Châu dẫn theo năm ngàn kỵ binh, tiến quân về Kim Dung thành. Dương Công Khanh, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dẫn theo hai mươi khinh kỵ tống hành, đến khi khẳng định đạo tân binh của Đơn Hùng Tín không có dị động gì, mới quay lại Yển Sư.

Lúc này Linh Lung Kiều đi dò là tình hình quân địch cũng trở về.

Chúng nhân ngồi trong đại sảnh đường của soái phủ để nghe nàng báo cáo tình hình, Trác Kiều, Đồ Thúc Phương và Tuyên Vĩnh đều tham dự, Vương Huyền Nộ thì đã đi doanh trại bên bờ Nam Lạc Hà, để tăng cường phòng ngự.

Linh Lung Kiều nói: “Đúng như Khấu quân sư đã đoán định, Lý Mật dẫn theo đám bại binh chạy về Lạc Khẩu, lập tức chỉnh đốn quân sĩ, chỉ lưu lại một đêm, sau đó lại dẫn theo bảy ngàn kỵ binh, rời thành về phía Tây, cơ hồ như muốn hội hợp với đại quân của Đơn Hùng Tín vậy”.

Song mục Trác Kiều như tóe lửa, cười lạnh nói: “Lần này ta cho hắn có mạng đến mà không có mạng về”.

Đồ Thúc Phương trầm giọng: “Con người Lý Mật cao ngạo tự phụ,

chỉ có thể thắng mà không thể thua, hiện giờ sĩ khí đã giảm sút đến cực hạn mà còn dẫn binh phản công, chỉ sợ là tự chuộc lấy diệt vong mà thôi”.

Khấu Trọng lắc đầu: “Tuy hắn không thể thua, nôn nóng vãn hồi cục diện, nhưng tuyệt đối không thể ngu tới mức đi hội hợp với đám tân binh sắp hết lương thảo của Đơn Hùng Tín, chuyện này không thể coi thường được, bằng không chúng ta sẽ phạm phải sai lầm rất lớn đó”.

Dương Công Khanh gật đầu: “hắn muốn dụ chúng ta tấn công Lạc Khẩu”.

Trác Kiều cũng không hiểu hỏi: “Lạc Khẩu căn bản không thể giữ được, nếu chúng ta tấn công, Bính Nguyên Chân lập tức sẽ đầu hàng hoặc bỏ thành trốn chạy, Lý Mật tại sao lại đi nước cờ này?”.

Tuyên Vĩnh nói: “Lý Mật tự nhiên sẽ không đem dâng Lạc Khẩu cho người khác như vậy, theo tôi phỏng đoán thì hắn hi vọng chúng ta sẽ hiểu lầm hắn muốn hội quân với Đơn Hùng Tín mà thừa cơ tấn công Lạc Khẩu để chặn đường rút về phía Đông của hắn. Chờ khi chúng ta vận chuyển các đồ quân dụng nặng nề qua sông, hắn sẽ dùng khinh kỵ tấn công thật mãnh liệt, đồng thời Đơn Hùng Tín cũng toàn lực công thành, kế này thật vô cùng hiểm độc, có điều vẫn nằm trong tính toán của Khấu quân sư”.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi: “Vết thương chí mạng của Lý Mật, chính là đã hiểu làm chúng ta đang thiếu lương, thế nên không thể không gấp rút đánh Lạc Khẩu để bổ sung lương thảo, nên mới dùng kế dụ địch này”.

Lạc Khẩu là một trong năm kho lương lớn của triều nước, tổng cộng có hai ngàn hầm lớn, mỗi hầm có tám ngàn thạch. Lý Mật tuy có mở

kho cứu tế dân nghèo, nhưng mấy năm nay vẫn không ngừng vận chuyển lương thực về đây để cung ứng cho nhu cầu của quân Ngõa Cương.

Trác Kiều nói: “Vậy chúng ta cứ giả bộ vượt sông, dụ bọn chúng tấn công là được rồi”.

Khấu Trọng nói: “Hiện giờ là hắn gấp chứ chúng ta không gấp, đợi Trương đại tướng quân công hạ Kim Dung trước để chúng ta có ưu thế khuất phục Đơn Hùng Tín đã, rồi mới tập trung toàn lực đối phó Lý Mật được”.

Kế đó lại hỏi Linh Lung Kiều tình hình binh doanh trên Mang Sơn.

Linh Lung Kiều đáp: “Số quân đó toàn là tàn binh già yếu sáng sớm nay bắt đầu rút về phía Bắc, có vẻ như là muốn vượt sông đến Hà Dương”. Tới đây, nàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp: “Tân binh củ Đơn Hùng Tín quân tâm bất ổn, không ngừng có đào binh, vì vậy nhân số tuy nhiều, nhưng không hề có năng lực tác chiến”.

Khấu Trọng động dung: “Có phải có rất nhiều người bỏ trốn không?”.

Linh Lung Kiều nói: “Số đào binh này đều trèo qua hàng rào gỗ để bỏ trốn, các lầu canh bên ngoài quân doanh thì mười cái đã có tới tám là không người giám thị, nhưng do trời tối, nên rất khó đoán định được là bao nhiêu người. Ta từng bắt mấy tên đào binh thẩm vấn, tên nào cũng nói trong doanh trại bây giờ tin đồn lan khắp nơi, có kẻ còn nói Lý Mật đã bị chúng ta giết rồi. Vì vậy người người đều vô tâm luyến chiến, Đơn Hùng Tín cũng đã ngừng việc chế tạo các thiết bị công thành, xem chừng như muốn rút quân vậy”.

“Bình!”.

Dương Công Khanh vỗ mạnh xuống bàn, tinh thần phấn chấn nói: “Sai lầm lớn nhất trong đời Lý Mật chính là đã dùng đám quân ô hợp đó đến đánh chúng ta”.

Linh Lung Kiều nói: “Quân của Đơn Hùng Tín hầu như toàn là bộ binh, chiến mã chỉ có không đầy năm trăm con. Hiện giờ bọn chúng đã bắt đầu phải hạn chế quân lương rồi, mỗi ngày chỉ bằng nửa phân lượng thông thường, e là không cầm cự nổi lâu nữa đâu”.

Khấu Trọng liếc nhìn Từ Tử Lăng từ nãy vẫn im lặng, vui vẻ gật đầu: “Vậy thì tốt rồi, Chúng ta căn bản không cần đợi Kim Dung thành thất thủ đã có thể vượt sông thi kế dụ địch rồi. Ta đảm bảo Đơn Hùng Tín sẽ mặc kệ mệnh lệnh tấn công của Lý Mật, ôm quân tự nhủ để đợi lúc chúng ta tấn công Lạc Khẩu, khi đó thì y sẽ có thể trả giá với chúng ta, nói điều kiện đầu hàng”.

Chúng nhân đều gật đầu đồng ý.

Nếu đổi lại là Trầm Lạc Nhạn hay Từ Thế Tích, tình thế tự nhiên sẽ hoàn toàn khác biệt.

Vì Đơn Hùng Tín xưa nay vẫn bất mãn với các thủ hạ đại tướng trong Bồ Sơn Công Doanh của Lý Mật, đồng thời họ Lý lại chỉ giao cho y một đám tân binh ô hợp chưa từng đánh trận, làm sao y chịu mạo hiểm bán mạng cho y chứ.

Dương Công Khanh gật đầu nói tiếp: “Ngày mai chúng ta sẽ giả vờ vượt sông, đồng thời sắp đặt hai đạo phục binh, một đạo giám thị động tĩnh của Đơn Hùng Tín, một đạo phụ trách đối phó Lý Mật, trận này nếu hắn còn bại nữa vậy thì sau này không phải lo lắng hắn tranh đoạt thiên hạ với ai nữa””.

oOo

“Cạch! Cạch! Cạch!”.

Từ Tử Lăng đã sớm nhận ra tiếng bước chân của Khấu Trọng, cất tiếng nói: “vào đi! Tại sao tự dưng ngươi lại biết quy củ mà gõ cửa vậy”.

Khấu Trọng đẩy cửa bước vào, cười khổ nói: “Mười lần thì ít nhất cũng có năm lần ta gõ cửa mà, hình như tối nay Lăng thiếu gia hơi nóng tính thì phải!”.

Từ Tử Lăng đợi gã ngồi xuống ghế rồi nói: “Gặp đại tiểu thư, ta lại nhớ đến Tố tỷ, ngươi bảo tâm tình làm sao vui được”.

Khấu Trọng nói: “Chuyện của Tố tỷ có lo lắng cũng không tác dụng gì, chúng ta lại càng không được khinh cử vọng động, bằng không sẽ rơi vào bẫy của Tiêu lão tặc và Hương tiểu tặc đó”.

Kế đó gã lại kể chuyện Vương Thế Sung chuẩn bị đại phong thân tộc, làm cho Trương Trấn Châu và Dương Công Khanh bất mãn ra cho Từ Tử Lăng nghe.

Từ Tử Lăng cảm thấy chán ghét, liền nói sang chuyện khác: “Nếu ngày mai Lý Mật không trúng kế, hoặc chúng ta để hắn chạy thoát thì có phải ta với ngươi vẫn cứ dằng dai ở lại đây, phí công đánh dẹp thiên hạ cho hạng người vô dụng như Vương Thế Sung hay sao?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Vấn đề không phải ở chỗ chúng ta, mà là đại tiểu thư lão nhân gia kia kìa”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Chỉ cần chúng ta nói với đại tiểu thư, chúng ta phải đi đón Tố tỷ, chắc nàng ta sẽ chấp nhận thôi”.

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần: “Đây cũng là một cách, nếu Lý Mật chạy về Hổ Lao hoặc Huỳnh Dương, vậy thì không phải mười ngày nửa tháng mà giết được hắn. Nói thực lòng, ta rất lo lắng lão gia và Trầm Pháp Hưng sẽ công hạ được Giang Đô, lúc ấy thì Phi Mã Mục Trường sẽ nguy hiểm lắm. Bọn họ làm sao ứng phó được tên sát nhân cuồng ma Chu Xán kia chứ, lại còn phải ứng phó cả lão gia và Tiêu Tiễn nữa”.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý: “Sau khi biết được sự lợi hại của kỵ bịnh, ta mới hiểu tại sao bao nhiêu người đều thèm muốn Phi Mã Mục Trường như vậy, chỉ có chiến mã được phối giống ưu việt của họ mới ứng phó được Hắc Giáp Phiêu Kỵ của Thiên Sách Phủ. Vì vậy, nếu ta là lão gia, cũng phải coi việc lấy Phi Mã Mục Trường là nhiệm vụ hàng đầu”.

Khấu Trọng mừng rỡ nói: “Hiếm khi thấy Lăng thiếu gia và tiểu đệ có cùng một ý kiến, chuyện của Tố tỷ tuy gấp, nhưng không gấp bằng chuyện Phi Mã Mục Trường. Bất kể ngày mai có giết được Lý Mật hay không, chúng ta cũng phải lập tức trở về Lạc Dương, sau khi gặp Bốc Thiên Chí rồi, thì ta với ngươi có thể dùng Hư Hành Chi rời khỏi đây, những chuyện khác cứ để Vương Thế Sung đau đầu là được rồi”. Kế đó gã lại thở dài nói: “Đến giờ ta mới hiểu tại sao rõ ràng Lưu đại ca yêu thương Tố tỷ, nhưng lại không dám biểu lộ tình ý”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Ngươi hiểu gì?”.

Khấu Trọng trầm giọng nói: “Lưu đại ca thật lòng yêu thương Tố tỷ”.

Từ Tử Lăng vẫn không hiểu: “Thật ra ngươi muốn nói gì vậy?”

Khấu Trọng cười khổ: “Chúng ta cuối cùng cũng đã trải qua sự hung hiểm trên sa trường, hạng cao thủ như Lý Mật, khi rơi vào thế không thuận, cũng rất dễ phải nuốt hận nơi sa trường. Vì thế mỗi lần lên

chiến trường, mạng nhỏ này là do lão thiên gia quyết định, chứ không phải do mình. Sống một cuộc sống biết sớm mà không biết tối như vậy, làm sao Lưu đại cả dám làm khổ trái tim yếu nhược của nữ tử mà mình thật lòng yêu thương chứ?”.

Từ Tử Lăng im lặng hồi lâu, rồi mới từ từ nói: “Tại sao đột nhiên ngươi lại có ý nghĩ này?”.

Khấu Trọng chán nản nói: “Năm xưa ở phủ đại long đầu, ta chẳng cần nghĩ ngợi gì đã ôm Sở Sở vào lòng thân thiết, nhưng hôm nay rõ ràng là biết nàng rất muốn, ta lại không dám đụng đến một ngón tay, trong lòng nào thể vô cảm được”.

Từ Tử Lăng định nói mấy câu an ủi gã, nhưng lại không biết phải nói gì.

oOo

Sáng sớm hôm sau, cửa thành vừa mở, từng đoàn xe lừa chở đồ quân như lũ lượt đi về phía phù kiều, chuẩn bị qua sông.

Lúc này một đội năm ngàn kỵ binh tinh nhuệ do Khấu Trong và Dương Công Khanh dẫn đầu đã mai phục trong khu rừng ở phía Bắc phù kiều, tất cả các cao điểm xunh quanh đều có lầu canh giám thị động tĩnh gần xa.

Tin tức không ngừng được đưa về.

Trác Kiều hôm nay bình tĩnh một cách lạ thường, khiến người ta càng cảm nhận được quyết tâm giết chét Lý Mật của nàng.

Từ Tử Lăng giả làm hộ vệ bên cạnh nàng, đề phòng khi có chuyện, nàng sẽ bất chấp tất cả, để cho địch nhân lợi dụng sơ hở.

Đội xe lừa chở các đồ quân như do Vương Huyền Nộ suất lãnh bắt đầu qua sông.

Lúc này có tin truyền về, Vương Bá Đương ở Kim Dung thành đã nghe được phong thanh, rút về Hà Dương, dân trong thành đã mở cửa nghênh tiếp đại quân của Trương Trấn Châu vào thành.

Không tốn một binh một tốt, Kim Dung thành đã lọt vào tay họ Trương.

Còn Đơn Hùng Tín thì đúng như Khấu Trọng đã dự liệu, vẫn án binh bất động.

Linh Lung Kiều phóng ngựa chạy tới, báo cáo: “Kỵ binh của Lý Mật đã toàn lực lao đến, rõ ràng là đã biết chuyện chúng ta vượt sông rồi”.

Dương Công Khanh cả mừng, vội dặn dò chúng tướng, chuẩn bị tác chiến.

Khấu Trọng không nhịn được tán thường: “Nếu không phải có Kiều tiểu thư tinh thông thuật thăm dò tình hình quân địch, tin tức chuẩn xác, chúng ta chỉ có thể làm nhiều công nhỏ chứ đâu thể liệu địch như thần giống bây giờ”.

Linh Lung Kiều nhoẻn miệng cười tươi như hoa nở: “Ngươi thật biết lấy lòng người khác!”.

Khấu Trọng khiêm tốn hỏi tiếp: “Trinh sát địch nhân có phải cũng có yếu quyết gì không?”.

Linh Lung Kiều đáp: “Một trong những yếu quyết của việc dụng binh

là phải trinh sát địch tình. Nếu không biết địch, cũng không khác với bịt mắt giao thủ với người, không bại mới là lạ. Vì vậy ba quân chưa động, kỵ mã trinh thám đã phải đi trước rồi. Phàm là kẻ cầm quân, đều phải có một số hảo thủ giỏi việc trinh sát địch tình, vậy mới đạt được mục đích".

Khấu Trọng nghĩ về tương lai sẽ phải tranh thiên hạ với Lý Thế Dân, lại thêm lúc này đang nhàn rỗi, nói mấy câu lấy lòng vị mỹ nữ Quy Từ này cũng hơn là chẳng có việc gì làm, bèn hỏi tiếp: "Làm sao mới có thể bồi dưỡng được những hảo thủ này?".

Linh Lung Kiều đáp: "Đầu tiên phải lựa người, cần chọn những người cơ trí và có khinh công cao, kế đó là phải thông thuộc địa lý và phương ngôn của các vùng, gỏi ẩn nấp và thăm dò tin tức, tốt nhất là biết thuật dị dung cải trang, vậy thì không đâu là không đến được. nếu như có thể dùng kim ngân tài bảo mua chuộc nhân sĩ địa phương hoặc quân địch thì càng vạn vô nhất thất".

Khấu Trọng thở dài: "Thì ra là phức tạp như vậy".

Linh Lung Kiều thấp giọng hỏi: "Tại sao ngươi lại có vẻ rất hứng thú với những câu chuyện nhỏ nhặt trong quân đội như vậy?".

Khấu Trọng không đáp mà hỏi ngược lại: "Ta có thể hỏi thêm một vấn đề không nên hỏi nữa không?".

Linh Lung Kiều chăm chú nhìn gã hồi lâu, gật đầu rồi nói: "Hỏi đi!".

Khấu Trọng ghé sát lại gần nàng: "Kiều tiểu thư và Vương công rốt cuộc có quan hệ gì, tại sao lại vượt ngàn dặm xa xôi từ Quy Từ đến đây giúp ông ấy đánh dẹp thiên hạ vậ?".

Linh Lung Kiều cúi đầu hỏi: "Sao ngươi lại hỏi vấn đề này?".

Khấu Trọng giả vờ như không hề có chuyện gì: “Chỉ là hiếu kỳ mà thôi”.

Linh Lung Kiều lắc đầu: “Nếu chỉ là tùy tiện hỏi chơi, ta sẽ không trả lời ngươi câu hỏi này”.

Khấu Trong ngạc nhiên: “Đây cũng là một bí mật sao?”.

Linh Lung Kiều còn chưa kịp đáp lời thì Khấu Trọng đã đột nhiên ngẩng đầu lên, thất thanh kêu: “Lần này thì hỏng rồi!”.

Chương 215: Nhẫn nhịn trả giá

Chúng nhân nghe Khấu Trọng kêu lên kinh hãi, liền quay cả sang nhìn, rồi cũng ngẩng đầu lên nhìn theo ánh mắt của gã.

Chỉ thấy con linh điểu của Trầm Lạc Nhạn không ngừng lượn tròn trên cao, bay theo những đường hết sức quái dị.

Dương Công Khanh, Linh Lung Kiều, Từ Tử Lăng, Trác Kiều đều biến sắc, biết rằng con quái điểu này đang mượn đường bay để thông tri cho chủ nhân biết trong rừng có phục binh mai phục.

Để tránh tai mắt thám tử của quân địch, bọn Khấu Trọng đã phải tốn rất nhiều công sức mới bố trí được đạo quân này mai phục trong rừng.

Đầu tiên là phải dùng một đạo quân khác dẫn sự chú ý của địch nhân, ra vẻ muốn ngăn ngừa quân của Đơn Hùng Tín bất ngờ đột kích thi các xe quân nhu nặng nề vượt sông. Đồng thời đặt các trạm canh ở chỗ cao, nhân lúc trời tối cho kỵ binh dắt ngựa đi xuyên rừng đến địa điểm mai phục, chân ngựa đều phải dùng vải bố bọc kín để tránh phát ra tiếng động.

Thế nhưng tính trước tính sau, không ngờ lại bỏ sót mất con quái điểu thông linh này của Trầm Lạc Nhạn.

“Oác! Oác! Oac!”.

Quái điểu bay về phía Đông Bắc, chính là hướng mà kỵ binh Lý Mật đang tiến tới, lúc này đã ẩn ước nghe tiếng ngựa hý, tiếng vó ngựa

nện xuống đường.

Dương Công Khanh hét lớn: “Tả hữu đi trước!”.

Tù và vang lên.

Ba ngàn quân tiên phong phóng ra khỏi rừng theo hai hướng tả, hữu, vòng thành một vòng cung, đánh thốc vào bên hông quân địch. Sau đó trung quân cũng ồ ạt tiếng lên, đội hình chỉnh tề dàn trải trên bình nguyên, thẳng tiến về phía khu rằng thưa nơi địch nhân đang hành quân. Roi ngựa vung lên hoa cả mắt, chiến mã hý vang trời, đại chiến lại chuẩn bị khai diễn.

Từng đợt từng đợt kỵ binh trào lên thảo nguyên như từng đợt sóng xô bờ, những bộ khôi giáp sáng ngời lên trong ánh ban mai.

Đất bằng như lùi lại phía sau,

Chỉ trong nháy mắt, tám ngàn kỵ binh đã tiến vào khu rừng thưa, lao về phía địch nhân với tốc độ không hề giảm sút.

Do địch nhân chỉ có khoảng tám ngàn, vì vậy bọn Khấu Trọng hoàn toàn không hề cố kỵ điều gì, dựa vào ưu thế về binh lực, nhanh chóng áp sát đối thủ.

Hi vọng duy nhất bây giờ chính là đánh nhanh thắng nhanh, tốt nhất là địch nhânn chưa kịp triệt thoái hay chỉnh đốn đội ngũ, đã để bọn họ đuổi kịp, đánh cho Lý Mật một trận tơi bời hoa lá.

Khấu Trọng, Linh Lung Kiều, Trác Kiều, Từ Tử Lăng phóng lên một ngọn đồi cao, chỉ thấy bên ngoài khu rừng bụi cuộn lên thành từng đám, tiếng vó ngựa dồn dập, nhưng tiếng mỗi lúc một xa dần.

Trác Kiều hét lớn: “Đuổi theo!”.

Khấu Trọng lên tiến ngăn lại: “Không được!”.

Trác Kiều tức giận quát: “Tại sao không đuổi, Lý Mật đang chạy đó!”.

Dương Công Khanh lúc này đã đến bên cạnh chúng nhân.

Khấu Trọng hỏi Linh Lung Kiều: “Bụi cuốn lên thế kia là đều đặn hay là tán loạn vậy?”.

Linh Lung Kiều ghìm cương con chiến mã đang thở phì phò, rồi nói: “Đội hình của quân Ngõa Cương vẫn rất chỉnh tề, tản nhưng không loạn”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Đúng như ta dự đoán, Trầm Lạc Nhạc sớm đã đoán được có phục binh, thế nên mới dùng quái điểu dụ chúng ta đuổi theo. Ta dám khẳng định trong rừng nhất định còn phục binh, khi chúng ta đạp chân vào cạm bẫy, Lý Mật sẽ lập tức quay đầu phản kích”.

Dương Công Khanh hét: “Rất có lý!”.

Nói đoạn lập tức sai người dùng tù và ra lên ngừng tiến công, chỉ thị hai đội tiên phong tả hữu ngưng lại. Trác Kiều dù sao cũng là hậu nhân nhà tướng, mau chóng hiểu ra, nhưng tình cảm vẫn bị xao động, trong mắt rực lửa căm hờn.

Từ Tử Lăng lưu ý Khấu Trọng, thấy sắc mặt gã vẫn bình tĩnh như thường, song mục sáng rực thần quang, lạnh lùng và đầy trí tuệ.

Đây là lần đầu tiên gã thấy Khấu Trọng có thần sắc này, trong lòng không khỏi rúng động, nhớ lại những lời gã huynh đệ này đã nói khi

đối mặt với thiên binh vạn mã của Đỗ Phục Uy ở Cảnh Lăng. Đó chính là coi thường sinh tử, coi chiến trường như một bàn cờ lớn, cả quân ta lẫn quân địch đều là những quân cờ trên bàn cờ lớn đó. Trải qua trận chiến ấy, Khấu Trọng từ một tên tiểu tử không biết gì về chiến sự, đã trở thành một vị thống soái mưu lược xuất chúng, liệu địch như thần.

Dương Công Khanh khiêm tốn thỉnh giáo gã: “Hiện giờ chúng ta nên xử trí thế nào?”.

Khấu Trọng quyết đoán nói: “Chúng ta chỉ cần để lại mấy ngàn người ở đây bố phòng, khiến cho Lý Mật tiến thoái lưỡng nan, còn đội xe chở quân nhu vẫn tiếp tục vượt sông, đồng thời chia ra một phần quân lực tiến về Lạc Khẩu, đánh cho chúng trở tay không kịp”.

Tuyên Vĩnh nói: “Nếu như Lý Mật trở về Lạc Khẩu, có phải chúng ta vẫn công hay không?”.

Khấu Trọng đáp: “Lý Mật sẽ không cam tâm rút lui đâu, hắn ta vẫn còn một hi vọng nữa, đó là Đơn Hùng Tín. Khi Đơn Hùng Tín thừa lúc chúng ta tiến quân Lạc Khẩu mà triệt thoái, thì hắn mới hối hận mà không làm gì được, chỉ còn một con đường duy nhất là đào tẩu về Hổ Lao mà thôi”.

Ở phía xa xa, bụi cát thôi không cuốn lên, rõ ràng quân Lý Mật biết rõ gian kế bại lộ, nên đã dừng lại. Hành động này càng làm tăng theo sức thuyết phục và uy tín của lời nói của Khấu Trọng.

Khấu Trọng lại nói tiếp: “Tác dụng của kỵ binh chính là đến Lạc Khẩu trước một bước, ngăn ngừa Lý Mật vượt sông về thành, vậy thì Bính Nguyên Chân chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là đầu hàng, một là bỏ thành đào tẩu”.

Dương Công Khanh cười dài nói: “Tốt lắm, cứ quyết định như vậy đi!”.

oOo

Bảy ngày sau đó, đã quyết định vận mệnh của nhất đại kiêu hùng Lý Mật.

Đại tướng trấn thủ Lạc Khẩu là Bính Nguyên Chân đã đầu hàng Dương Công Khanh. Một đại tướng khác của Lý Mật là Đơn Hùng Tín thì ôm binh tự thủ, cuối cùng bị Đồ Thúc Phương thuyết phục quy hàng. Lý Mật biết đại thế đã mất, đành dẫn tàn quân chạy về Hổ Lao, còn Vương Bá Đương thì thủ ở Hà Dương.

Khấu Trọng, Dương Công Khanh thì tiếp tục chỉnh đốn quân mã, chuẩn bị thừa thắng truy kích, đoạt lấy Hổ Lao Quan. Chẳng ngờ Lý Mật nghe phong thanh đã đào tẩu trước, chạy về Hà Dương hội quân với Vương Bá Đương. Y vốn định lấy Hoàng Hà làm bình phong, dựa vào Thánh Hành Sơn ở phía Bắc, phía Đông liên kết với Lê Dương, ý đồ vãn hồi lại bại cục.

Chỉ là sau khi đại bại, quân tâm đã rã rời, tan tác.

Thêm nữa kể từ sau cái chết của Trác Nhượng, trong quân Ngõa Cương đã có mầm mống của sự chia rẽ, các cựu tướng đều lần lượt cự mệnh, khiến cho Lý Mật có lực mà không thể thi triển, có tài mà không có đất dụng võ.

Còn quân của Vương Thế Sung thì vì vừa chiếm được nhiều thành trì và một vùng đất rộng lớn, nên cũng cần nghỉ ngơi để chỉnh đốn, nhất thời cũng khó thể vượt sông tiến đánh Hà Dương, ngoài ra còn phải giữ lực khí để bình định khu vực Hà Nam, cục thế tạm thời trở thành hai quân đối đầu cách một con sông.

Đêm nay, trong một gian khách sảnh ở hậu viện của Hổ Lao Hành Phủ, Đồ Thúc Phương dẫn Trác Kiều đến gặp Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. “Ta đã kể với đại tiểu thư chuyện của Tố Tố và tình hình phương Nam hiện nay, vì ta thấy dù sao nói thẳng ra cũng tốt hơn”.

Trác Kiều trợn mắt lên nhìn hai gã nói: “Chuyện quan trọng như vậy mà hai ngươi cũng dám giấu ta, có tin ta giết hai ngươi cùng một lượt với tên tiểu tử xấu xa Hương Ngọc Sơn kia không?”.

Hai gã chỉ cúi đầu im lặng, không dám phản biện tiếng nào.

Trác Kiều lại nói: “Ta đâu phải là người không biết nói lý lẽ, lần này Lý Mật đã nếm mùi đau khổ, vĩnh viễn cũng không còn hi vọng trở mình, tuy chưa thể đích thân giết chết tên gian tặc đó, song cũng coi như là thay cha báo phục được phần nào. Ta không muốn tiếp tục xuất lực cho loại người như Vương Thế Sung nữa, các ngươi có dự định gì không?”.

Khấu Trọng nói: “Chúng tôi muốn trở lại Lạc Dương trước, sau đó lập tức Nam hạ, trợ giúp Phi Mã Mục Trường chuyển nguy thành an, rồi tìm cách đón mẫu tử Tố tỷ về hội hợp với đại tiểu thư”.

Trác Kiều kiên quyết nói: “Ta đi cùng với các người”.

Khấu Trọng cả kinh, vội vàng xua tay nói: “Tiểu thư ngàn vạn lần không nên đi”.

Trác Kiều tức giận trừng mắt lên: “Tại sao?”.

Đồ Thúc Phương thấy tình thế bất diệu, vội vàng trượng nghĩa ra tay giải vây: “Ý của Tiểu Trọng là hi vọng tiểu thư có thể ở lại phương Bắc, giúp hắn liên kết các nhân tài hữu dụng trong quân Ngõa

Cương, để sau này cùng hắn sáng lập đại nghiệp”.

Từ Tử Lăng cũng nói: “Tiểu thư ở lại phương Bắc, giám sát Lý Mật, tiện thể chờ cơ hội lấy mạng chó của hắn”.

Câu nói này lập tức thuyết phục được Trác Kiều.

Nàng trầm ngâm giây lát rồi trầm giọng nói: “Được rồi! Ta sẽ lưu lại phương Bắc, có điều ta không muốn hợp tác với hạng người như Vương Thế Sung nữa, các ngươi định bao giờ thì rời khỏi đây?”.

Khấu Trọng nói: “Sự việc không thể chậm trễ, sáng sớm mai chúng ta sẽ cùng đi khỏi đây”.

Sau khi Khấu Trọng nói ra ý muốn trở về Lạc Dương với Dương Công Khanh, chưa kịp giải thích nguyên nhân thì y đã trầm giọng hỏi: “Khấu tiểu huynh muốn kết thúc ở đây đúng không?”.

Khấu Trọng ngần ngừ nói: “Đại tướng quân thật tinh minh”.

Dương Công Khanh đặt tay lên vai Khấu Trọng, song mục sáng rực tinh quang: “Khấu tiểu huynh là nhân tài làm thống soái mà Dương mỗ đây bình sinh mới gặp lần đầu, sau này có thêm kinh nghiệm, đảm bảo có thể tung hoành thiên hạ không có đối thủ, không biết trong lòng ngươi đã có kế hoạch gì chưa?”.

Khấu Trọng thấp giọng nói: “Tạm thời thì có thể có kế hoạch gì chứ? Chỉ là cảm thấy Vương công không phải là người có thể cùng cộng sự, nên nhân lúc thành công mà rút lui trước, sau này mọi người vẫn còn chút giao tình”.

Dương Công Khanh thở dài: “Ta hiểu cảm giác của ngươi, luận công ban thưởng, làm sao lại không có phần của ngươi cho được? Sáng

mai ta sẽ phái chiến thuyền đưa các ngươi về Lạc Dương, lý do là để ngươi đích thân hồi báo quân tình với đại nhân đồng thời thỉnh thị ý kiến xem có nên lập tức vượt sông tấn công Hà Dương hay không. Nhưng nếu ngươi đã có ý ra đi, thì Lạc Dương không phải là nơi có thể ở lại lâu, ngươi có hiểu ý ta không?".

Khấu Trọng cảm động nói: "Ta sẽ không bao giờ quên những thời khắc được cùng đại tướng quân kề vai tác chiến".

Dương Công Khanh buông tay khỏi vai gã, cười lớn nói: "Hay lắm! Hi vọng chúng ta có cơ hội cùng nhau kề vai sát cánh, giết địch trên sa trường lần nữa!".

oOo

Khấu Trọng trở về hậu viện, thì chợt nghe có người nấp sau chiếc cột gọi: "Khấu gia!".

Gã quay lại nhìn thử, thì ra là nàng tiểu tỳ xinh đẹp của Trác Kiều, Sở Sở.

Mỹ nhân này níu lấy chéo áo gã, kéo ra khu rừng trúc trong vườn, cúi đầu buồn bã nói: "Nghe tiểu thư nói sáng mai phải chia tay với Khấu gia và Từ gia rồi, có phải vậy không?".

Khấu Trọng cảm thấy tim mình như thắt lại, không kềm chế được lòng mình, đưa tay vuốt nhẹ lên gò má phấn của nàng, dịu dàng nói: "Sau khi giải quyết xong chuyện ở phương Nam, ta nhất định sẽ quay lại tìm mọi người, lúc ấy Sở Sở còn gặp được Tố tỷ và hài tử mập mạp đáng yêu của tỷ ấy nữa đó".

Sở Sở mừng rỡ reo lên: "Vậy thì thật hay quá!". Nhưng rồi lại lập tức buồn bã nói: "Nhưng tỳ tử lại không được gặp Khấu gai trong một

thời gian dài”.

Khấu Trọng thở dài, lấy ra chiếc vòng mà năm xưa nàng tặng cho gã, mỉm cười nói: “Nhìn đây! Không phải lúc nào nàng cũng ở bên ta hay sao?”.

Sở Sở khẽ run lên, hai mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc và vui mừng, kế đó thì bổ nhào vào lòng gã, ôm gã thật chặt, nước mắt trào ra trên gương mặt xinh đẹp.

Khấu Trong đỡ lấy thân thể mềm oặt của Sở Sở, hít mùi hương vừa lạ lùng mà vừa thân quên tỏa ra trên người nàng, nhớ lại cảnh tượng kinh hoàng năm xưa ở Trác phủ, hai tay bất giác ôm chặt lấy tấm lưng thon thả, miệng dịu dàng an ủi: “Đừng khóc, chỉ cần chúng ta có thể sống sót trong thời loạn thế này, thế nào cũng có một ngày được hạnh phúc ở cùng nhau, mãi mãi không phải chia lìa”.

Trong giờ khắc này, bất luận là Tống Ngọc Trí hay Lý Tú Ninh, đều trở nên mơ hồ và xa xăm với gã.

Sở sở cựa mình rời khỏi vòng tay ấm áp của Khấu Trọng, lúng túng nói: “Sở Sở thất lễ rồi!”.

Khấu Trọng không kềm được ôm nàng vào lòng một lần nữa, cảm nhận tình cảm dạt dào của nàng dành cho mình: “Nhớ kỹ! Khấu Trọng ta chưa bao giờ nghĩ nàng là hạ nhân, trước đây cũng vậy, sau này cũng vậy”.

Toàn thân Sở Sở run lên, cảm động nói: “Khấu gia hãy bảo trọng”.

Nói xong liền gạt lệ chạy đi.

Khấu Trọng lại thở dài.

Vì sự nghiệp, gã có phải hi sinh nhiều thứ như vậy không?

Nếu gã chỉ là một tên tiểu tử không có đại chí, lúc này chắc đã cùng nàng thệ hải minh sơn, cùng nhau so cánh uyên ương rồi. Thế nhưng gã đang ở tình thế không thể tự rút ra được nữa rồi, người của Song Long Bang đang ở Quan Trung đợi chờ gã đến để tìm kiếm Dương Công Bảo Khố.

Phi Mã Mục Trường đang rơi vào hiểm cảnh.

Mẫu tử Tố Tố vẫn còn ở trong tay gian tặc.

Còn gã và Từ Tử Lăng thì cừu nhân khắp thiên hạ, mỗi bước đi đều hung hiểm vạn phần.

Đây chính là cái giá mà gã phải trả.

oOo

Chiến thuyền ngược dòng về phía Tây.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng sánh vai đứng trên đầu thuyền, nghênh đón cơn gió sông mát lạnh và vận mệnh không thể đoán trước.

Khấu Trọng nói: “Chỉ cần tìm được Hư Hành Chi, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi Lạc Dương, cho dù là trở mặt với Vương Thế Sung, ta cũng phải đi”.

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: “Vương Thế Sung tuyệt đối không dám công nhiên làm gì chúng ta đâu, bằng không y làm sao phục chúng. Huống hồ Lý Mật vẫn còn chưa chết, y không ngu đến nỗi tự làm dao động quân tâm đâu”.

Khấu Trọng gật đầu: “Nói có lý, ta cũng nghĩ vậy đó”.

Từ Tử Lăng trầm mặc không nói gì,

Khấu Trọng thở dài: “Ta cảm thấy giống như nằm mơ vậy, đến giờ vẫn không tin rằng Lý Mật danh chấn thiên hạ đã bị chúng ta đánh bại”.

Từ Tử Lăng thở dài nói: “Sẽ có một ngày ngươi phát giác đời người chỉ là một giấc mộng, hoàng đế bá nghiệp, tất cả chẳng có gì là chân thực cả”. Nói tới đây, bất giác gã lại nghĩ đến thiếu nữ thanh nhã như tiên tử giáng phàm Sư Phi Huyên.

Khấu Trọng thì lại nhớ đến Sở Sở lúc nàng gục mặt vào lòng mình mà khóc nức nở.

Một trận gió thổi đến làm y phục hai gã bay phần phật, Đông Đô Lạc Dương đang ở trước mắt, khí thế vẫn như xưa.

Toà thành vĩ đại này, có phải sẽ có một ngày thất thủ không?

Chương 216: Rơi vào hiểm cảnh

Mặt trời ngả dần về Tây.

Chiến thuyền tiến vào Lạc Dương, đi dọc Lạc Thủy về phía Hoàng Thành.

Trên tường thành và các lầu canh dọc bờ sông, kỳ hiệu tung bay phấp phới, cảnh tượng như chờ đón đoàn quân khải hoàn trở về sau trận chiến vang dội,

Trên sông, thuyền bè vẫn tấp nập đến đến đi đi, trên bờ người xe chen chúc, phồn hoa thịnh vượng, khi thấy chiến thuyền vào thành, người ở hai bên đường không ai là không chen chúc ra sát bờ sông vậy tay hoan hô, không khí nóng dần lên.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chẳng hề bị ảnh hưởng của bầu không khí náo nhiệt và phấn khích này, gã họ Khấu ngẩng đầu lên nhìn tiêu ký trên lá cờ, giật mình thốt: “Dương Động cuối cùng đã bị bức thoái vị rồi”.

Đây tuy là một chuyện tất nhiên phải xảy ra, song vẫn hơi quá sớm so với dự liệu của hai gã, có thể thấy Vương Thế Sung đã nôn nóng xưng đế lắm rồi, từ nay Trung Nguyên lại có thêm một vị hoàng đế tự xưng.

Từ Từ Lăng trầm giọng: “Ta không muốn gặp Vương Thế Sung”.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý: “gặp y cũng chẳng có ý nghĩa gì, thử tìm

xem có thể gặp Bốc Thiên Chí không, ta và Hư Hành Chi sẽ đến tìm ngươi hội hợp, rồi nhân đêm tối mà rời thành. Hà! Ta chợt có cảm giác bất thường, nếu ta gặp phải điều gì bất trắc, ngươi hãy giết Vương Thế Sung báo cừu cho ta nhé!”.

Từ Tử Lăng cười cười nói: “Âu Dương Hi Di lẽ nào lại để Vương Thế Sung giết ngươi? Với địa vị trên giang hồ của lão, Vương Thế Sung thế nào cũng vẫn phải nể mặt hai ba phần. Trừ phi có những cao thủ như lão và Trần Trường Lâm tương trợ, bằng không Vương Thế Sung cũng khó mà giữ ngươi lại được. Chỉ cần ngươi tùy cơ ứng biến, có lẽ không có vấn đề gì đâu”.

Nói thì nói vậy, nhưng hai gã vẫn bàn luận đủ mọi cách ứng biến với Vương Thế Sung, sau đó Từ Tử Lăng mới tung mình bay vào lùm cây ven sông, trong nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

oOo

Chiến thuyền đậu ở bến cảng bên ngoài Hoàng Thành.

Vương Huyền Ứng, Lang Phụng và Tống Mông Thu dẫn theo các tướng lĩnh và quân sĩ ra nghênh đón, rồi cùng Khấu Trọng đi vào thành môn. Khấu Trọng thúc ngựa đi chầm chậm, thuận miệng hỏi thăm tình hình của Vương Thế Sung.

Vương Huyền Ứng thở dài: “Một quyền của Lý Mật đích thực không phải tầm thường, đến giờ cha vẫn chưa thể ra khỏi giường được, có điều tinh thần đã tốt hơn rất nhiều rồi, người đã chờ gặp Khấu quân sư cả ngày nay rồi đó”.

Thái độ khách khí và cung kính một cách bất ngờ của Vương Huyền Ứng làm Khấu Trọng cảm thấy tóc gáy dựng ngược lên, gai ốc nổi khắp mình, trong lòng thầm sợ hãi, theo lý thì nếu Vương Thế Sung

vẫn còn nằm liệt giường không dậy nổi, thì tuyệt đối không gấp gáp xưng đế đến vậy. Nhưng tại sao Vương Huyền Ứng phải nói dối? Khấu Trọng len lén lau mồ hôi, rồi lại hỏi tiếp: “Di lão vào Trường Lâm huynh có khỏe không?”.

Tống Mông Thu đi bên cạnh cười giả dối nói: “Bọn họ đang ở bên cạnh thánh thượng, đợi chờ đại giá của Khấu quân sư”.

Khấu Trọng nghe mà lòng như trầm xuống, Âu Dương Hi Di xưa nay luôn rất có cảm tình với gã và Từ Tử Lăng, hay tin bọn gã trở về, thế nào cũng phải tranh đi đón tiếp mới hợp với lẽ thường. Hiện giờ không giống như trước đây nữa, tất cả Đông Đô đều đã nằm trong sự khống chế của Vương Thế Sung, Âu Dương Di Hi cũng không vần một ngày mười hai canh giờ ở bên cạnh y hộ vệ làm gì, ngoài ra, ít nhất Hư Hành Chi cũng phải ra nghênh đón gã mới đúng.

Đột nhiên, gã có cảm giác mình đang bước chân vào miệng hộ.

oOo

Từ Tử Lăng đến nơi trú chân của Bốc Thiên Chí ở Lạc Dương, phát giác chỉ còn một căn nhà trống, bên trong đồ vật ngổn ngan, rõ ràng là người đã bỏ đi một cách vô cùng vội vã.

Kỳ quái nhất là không hề thấy bất kỳ tiêy ký hay ám ký nào lưu lại như ước hẹn của gã và Khấu Trọng với họ Bốc, đây là chuyện hết sức bất bình thường.

Gã mệt mỏi ngồi xuống một góc nhà, thầm nhỉ nếu sự mất tích này là của Bốc Thiên Chí có liên quan đến Vương Thế Sung, vậy thì Khấu Trọng sẽ gặp phải nguy hiểm rồi. Có điều gã vẫn không quá lo lắng, bở Vương Thế Sung muốn gia hại Khấu Trọng cũng không phải chuyện dễ.

Từ Tử Lăng đang trầm ngâm suy tư thì chợt nghe tiếng bước chân. Với sự bình tĩnh quyết đoán xưa nay của Từ Tử Lăng, vậy mà cũng không khỏi biến sắc, bởi vì dựa vào tiếng bước chân, gã đã nhận ra người đến là ai.

Cùng lúc cũng biết được Khấu Trọng đã rơi vào nguy hiểm tột cùng.

oOo

Vương Thế Sung hiện giờ sợ hãi nhất rốt cuộc là ai? Trước đây đương nhiên kẻ này là Lý Mật. Nhưng sau khi Lý Mật đại bại, tình thế đã thay đổi. Ở vùng lưu vực Hoàng Hà, đã ngấm ngầm hình thành thế chân vạc, Đường có Quan Tây, Trịnh được Hà Nam, Hạ lấy Bắc Hà.

Thế nhưng đối với Trịnh Đế Vương Thế Sung này mà nói, tranh bá thiên hạ vẫn còn là chuyện rất xa vời, việc đầu tiên mà y cần làm trước mắt, chính là phải ổn định nội bộ, củng cố thành quả của trận đại thắng Lý Mật vừa rồi.

Nếu như Vương Thế Sung có thể đích thân chỉ huy trận đại chiến với Lý Mật ở Mang Sơn, vậy thì sự vinh hiển và uy vọng của chiến thắng đó sẽ quy hết về y, làm cho y không cần cố kỵ người nào nữa.

Nhưng sự thực không phải vậy.

Hiện giờ Khấu Trọng đã vô ý xây dựng được một uy vọng cao vời trong tập đoàn quân sự của Vương Thế Sung, lại phát triển được quan hệ mật thiết với các đại tướng thủ hạ của y, gã không làm Vương Thế Sung nghi kỹ mới là lạ.

Chỉ xem chuyện Vương Thế Sung đại phong thân tộc đã biết y là kẻ

tự tư hẹp hòi, lại có cả tấm gương Trác Nhượng vẫn còn rành rành trước mắt, y làm sao có thể để Khấu Trọng trở thành một Lý Mật thứ hai?

Thêm vào quan hệ của Khấu Trọng và Trác Kiều, ai cũng đoán được gã có thể dễ dàng thu phục hàng binh bại tướng của họ Lý về với mình, vậy không phải Vương Thế Sung đã nuôi hổ trong nhà rồi.

Những ý nghĩ này không ngừng hiện lên trong đầu Khấu Trọng, càng nghĩ gã lại càng kinh hãi.

Nhân mã đã vào trong Hoàng Thành, tiến về phía thượng thư phủ.

Tại sao không đến thẳng Hoàng Cung, cho dù Vương Thế Sung không thể rời khỏi giường, theo lý vẫn có thể để kẻ dưới kiệu vào cung, cớ gì lại vẫn ở trong thượng thư phủ.

Thanh âm của Vương Huyền Ứng vang lên bên tai gã: “Tử Lăng huynh sao không cùng quân sư đến tham kiến phụ hoàng?”.

Khấu Trọng mãi lo nghĩ chuyện khác, nên chỉ đáp qua loa: “Hắn gống như một đóa phù vân trên trời vậy, không có hứng thú để ý đến những chuyện trần thế này, ta cũng không quản nổi! Hà…!”.

Tiếng thở dài cuối cùng, là gã cảm thán cho tình cảnh hiện tại của mình mà phát ra. Trong tình hình hung hiểm tột bực thế này, gã làm sao mới liên lạc được với Hư Hành Chi? Thượng thư phủ đã hiện ra trước mắt, cánh cổng lớn sáng rực đèn hoa như một cái miệng khổng lồ của con ác thú đang mở lớn ra, chờ đợi món mỹ thực như gã tự chui đầu vào trong. Có thể khẳng định rằng nếu như bước qua cánh cửa đó, Khấu Trọng gã sẽ vĩnh viễn không thể dựa vào sức của bản thân mà bước ra lần nữa.

Khấu Trong ghìm cương dừng lại, nhảy xuống ngựa đầu tiên.

Vô số ý nghĩ hiện lên trong đầu gã, kết luận cuối cùng vẫn là tam thập lục kế, tẩu vi thương sách.

Hiện giờ gã và Tử Tử Lăng đã trở thành cao thủ được thiên hạ công nhận, Vương Thế Sung nếu muốn lấy cái mạng nhỏ của bất cứ ai trong hai gã, ngoại trừ chuẩn bị thực lực đầy đủ ra, vẫn còn phải có hình thế và bốc cực nhất định, thì mới có cơ hội thành công được, mà đại sảnh đường của Thượng thư phủ có thể coi là một địa điểm hết sức thuận lợi.

Vương Huyền Ứng nhảy xuống ngựa, bước lại cạnh gã, vui vẻ nói: “Khấu quân sư, mời!”.

Khấu Trọng hít sâu một hơi, cuối cùng cũng đưa ra một quyết định mang tính quyết định cho cuộc đời mình.

oOo

Sau khi phá tường nhảy ra, Từ Tử Lăng còn chưa có cơ hội bật dậy thì chân tả đã cảm thấy bị siết chặt, ngọn trường tiên mang tên Quy tàng của Uất Trì Kính Đức đã lướt trên mặt đất như một con ác xà quấn chặt lấy gót chân gã.

Những lỗ tròn trên thân tiên hút chặt vào da thịt Từ Tử Lăng.

Nếu Từ Tử Lăng chưa từng thấy Uất Trì Kính Đức giao thủ với Vương Bạc, lúc này có lẽ gã đã dùng thiên phương bách kế để giằng chân ra khỏi ngọn tiên vướng víu nơi gót chân. Song qua trận ác chiến với Vương Bạc, gã đã nhận ra sự lợi hại của tiên pháp thiên biến vạn hóa của cao thủ Thiên Sách Phủ này, trong lòng hiểu rõ nếy muốn tỷ đấu biến hóa với đối phương, chân tả của gã đừng hòng giữ

được hoàn chỉnh.

Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, chân tả để nguyên vậy dẫm mạnh xuống đất, cả người đang nằm dưới đất bật thẳng dậy như một cây thiết bảng.

“Păng!”.

Quy Tàng tiên bị kéo cho thẳng băng, Từ Tử Lăng đứng yên bất động, một đầu ngọn trường tiên bị gã dẫm chân lên, đầu kia nằm trong tay Uất Trì Kính Đức đang đứng cách đó ba trượng. Người này tay nắm chặt chuôi tiên, trầm eo tọa mã, dáng vẻ uy mãnh phi thường, có điều trong lòng lại thầm kinh hãi, vừa rồi y liên tiếp thi triển thủ pháp tinh diệu, đầu tiên là định kéo lê Từ Tử Lăng trên mặt đất, sau đó lợi dụng lực hút của những lỗ tròn trên thân tiên để làm gãy xương mắt cá của đối thủ. Chẳng ngời lại bị Từ Tử Lăng khéo léo vận dụng nội kình, giự chặt lấy thân thiên, rồi dùng gót chân giữ chặt không cho y thu về. Kỳ chiêu như vậy, đích thực hoàn toàn không nằm trong sở liệu của Uất Trì Kính Đức.

Tiếng gió nổi lên khắp bốn phía.

Năm bóng nhân ảnh lần lượt xuất hiện trên nóc nhà và đầu tường, vây Từ Tử Lăng vào giữa.

Bàng Ngọc tay cầm một cây kiếm dài bốn thước đứng trên đầu tường, y phục tung bay trong gió đêm, thập phần tiêu sái, nhưng nhãn thần lại sắc bén như chim ưng rình mồi, từ cao nhìn chăm chăm xuống Từ Tử Lăng đang ung dung đứng giữa vòng vây.

Trưởng Tôn Vô Kỵ vận nho phục màu xanh, hai tay chắp sau lưng đứng đối diện với Uất Trì Kính Đức, bên hông dắt một cây ngọc tiêu, dáng điệu xuất trần thoát tục, tuyệt chẳng có vẻ gì là muốn bạt kiếm

dương cung, mà tự nhiên cởi mở như là đến hội hợp với văn hữu vậy.

Thế nhưng Từ Tử Lăng tuyệt đối chẳng dám coi thường người này, chỉ nhìn khí độ thâm sâu như biển, trầm ổn như núi của y, gã đã biết võ công của người này quyết chẳng thể dưới Uất Trì Kính Đức.

Ba người khác lần lượt là La Sĩ Tín tay nắm đơn đao, Sử Vạn Bảo cầm trường mâu và Lưu Đức Uy song thủ giữ trưởng côn, đứng tản ra bốn phía, khóa chặt đường lui của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng ngưng mục nhìn lỗ hổng trên tường do mình làm vỡ và những miếng gỗ vụn trên mặt đất, trầm giọng hỏi: “Dám hỏi Thế Dân huynh, ngoại trừ Dương Hư Ngạn ra, còn ai trợ giúp Vương Thế Sung đối phó Khấu Trọng nữa?”.

oOo

Khấu Trọng vận nội kình, trầm giọng nói: “Nếu Vương công còn niệm chút tình xưa, xin hãy ra đây nói chuyện!”.

Vương Huyền Ứng, Lang Phụng, Tống Mông Thu và đám thân binh đứng cạnh đều lộ vẻ ngạc nhiên, kế đó có đến quá nửa đặt tay lên binh khí, khẽ rút ra đôi chút, tức giận trừng mắt lên nhìn gã.

Thanh âm truyền đi khá xa, hỏi vọng khắp Hoàng Thành.

Không một thanh âm nào vang lên đáp lại.

Tống Mông Thu hừ nhẹ một tiếng, nháy mắt ra hiệu cho những người khác chớ vội vọng động, rồi nói với Khấu Trọng: “Khấu quân sư hiểu lầm rồi! Thánh thượng vẫn nằm trên long sàn dưỡng thương, hà…”.

Khấu Trọng mỉm cười ngắt lời: “Tống tướng quân không phải nói Di lão và Trường Lâm huynh cũng ở trong phủ hay sao? Tại sao bọn họ không lên tiếng vậy?”.

Tống Mông Thu lập tức cứng họng không nói được gì.

Khấu Trọng được thế liền thừa thắng xông lên, cười dài nói: “Cổ nhân có dạy, chim hết thì cất cung, thỏ hết thì chó cũng vào nồi! Hừ!”.

“Cheng! Cheng!”.

Bọn Vương Huyền Ứng không đợi gã nói dứt lời, đã lộ ngay ra đuôi hồ ly, lần lượt rút binh khí.

Khấu Trọng lại cười thêm một tràng nữa, nhún chân nhảy lên cao. Tống Mông Thu, Lang Phụng và Vương Huyền Ứng cũng lập tức tung mình lên đuổi theo.

Vô số tiễn thủ xuất hiện trên nóc các nhà cửa quanh đó, nhất thời sát khi bốc cao ngút trời, tiếng hò hét vang động cả một góc Hoàng Thành.

Chẳng ngờ Khấu Trọng nhảy lên chưa được hai trượng thì đã lăng không hoán khí, đổi hướng lao về phía thạch cấp của Thượng thư phủ.

Chiêu này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của chúng nhân, còn bọn Vương Huyền Ứng, Lang Phụng thì ko ai có bản lĩnh lăng không hoán khí như Khấu Trọng, nên đều vượt qua đầu gã, nhảy lên cao quá hai trượng, ngược lại làm cho mấy trăm tiễn thủ đứng trên mái nhà ném chuột sợ vỡ đồ, không dám phóng tiễn.

Khấu Trọng chưa chạm chân xuống đất, Tỉnh Trung Nguyệt đã rời bao.

Hơn mười tên thân binh của Vương Thế Sung ồ ạt lao đến như lang hư hổ, một trận hỗn chiến sắp sửa hình thành.

Khấu Trọng biết rõ nếu để đám thân binh này cầm chân thêm một lúc, tất sẽ rơi vào trùng vây, khi ấy thì dù là Ninh Đạo Kỳ cũng khó mà thoát khỏi vận mệnh phải tử chiến. Nghĩ đoạn liền gầm lên, người đao hợp nhất, lao thẳng vào trận địch.

Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành một quầng hàn quang hộ thể, hai tên thân binh đầu tiên lập tức bị đánh cho ngã nhào.

“Đang!”.

Một kẻ khác cả người lẫn kiếm bị gã hất văng ra phía sau, liên tiếp đụng phải hai người khác, cùng lăm xuống bên dưới thạch cấp.

Lúc này bên dưới thạch cấp đã ầm vang tiếng hò hét, đao quang kiếm ảnh rợp trời, địch nhân tràn lên như sóng thủy triều, nhất thời cũng không rõ là có bao nhiêu người nữa.

Khấu Trọng không dám nhảy lên, bất ngờ dịch người sang ngang, tránh khỏi hơn mười tên địch đang bổ nhào tới, phóng về phía cửa gần Thượng thư phủ nhất là Tuyên Nhân Môn ở phía Đông, sát cơ dâng đầy trong lồng ngực.

Địch nhân lập tức tràn ra cản bước.

Khấu Trọng biết rõ ở Tuyên Nhân Môn ắt hẳn có cao thủ chờ sẵn, nên chỉ giả bộ chạy về phía đó để dụ địch. Sự thực thì nếu đóng tất cả thành môn của Hoàng Thành và Hoàng Cung lại, rồi bố trí tiễn thủ

đứng trên các tường thành cao đến mấy trượng thì nơi này lập tức sẽ biến thành tuyệt địa, cả loài cầm điểu cũng khó mà bay lọt.

Cũng may là trong thành đình đài lầu các san sát, bốn phía xung quanh các lầu cao đều có tường bao kín, nhưng trên tường đều có cửa ra vào, giữa các đình đài, lầu các đều có đường nối liền với nhau, tựa hồ như một mê cung lớn vậy.

Vương Thế Sung là một kẻ ưa sĩ diện, tuyệt đối không muốn để chuyện xấu xa của mình truyền ra ngoài, vì vậy mới muốn dụ gã vào Thượng thư phủ rồi mới ra tay sát hại, tránh để máu của gã dây trong hoàng thành.

Khấu Trọng đoán định chỉ cần gã có thể thoát khỏi phạm vi của Thượng thư phủ, lực lượng truy sát gã của Vương Thế Sung sẽ giảm bớt một phần đáng kể, hi vọng đào thoát của gã cũng lớn hơn rất nhiều.

Khấu Trọng lại đổi hướng lần nữa, vòng ra phía sau Thượng thư phủ, lao về phía Thái Bộc Tự và Tướng tác Giám, sau khi vượt qua hai tòa kiến trúc hùng vĩ này, chính là Đại Lý Tự, Tông Chính Tự, Đô Thủy Giám và Vệ Úy Tự, kế đó là Hàm Gia Môn và lối ra phía sau Thượng thư phủ, tràn về phía gã.

Trên tường bóng người thấp thoáng, tất cả đều là địch nhân.

Vượt qua tường đào thoát, đây căn bản là một chuyện không thể thực hiện. Nếu như không có địch nhân đứng trên ngăn cản, với bản lĩnh lăng không hoán khí của gã, họa may có thể miễn cưỡng làm được, song dưới đao thương kiếm kích vô tình của địch nhân, nhảy lên thật chẳng khác gì tự sát là mấy.

Giờ gã chỉ có thể rời thành qua năm cửa lớn.

Đầu tiên là Tuyên Nhân Môn và Đông Thái Dương Môn, nằm ở hai đầu con đường lớn phía trước Thượng thư phủ.

Tuyên Nhân Môn là đường ra khỏi Hoàng Thành ở phía Đông, vừa rồi gã đã thử đi con đường này, có thể không nhắc đến. Đông Thái Dương Môn là đường vào nội cung.

Thừa Phúc Môn là lối ra khỏi Hoàng Thành từ phía Nam, nhưng trừ phi gã chịu quay đầu lại lao vào vòng vây của chủ lực quân địch, bằng không thì cũng không cần tốn công nghĩ thêm làm gì.

Chỉ còn lại duy nhất Hàm Gia Môn và Đức Du Môn ở phía trước.

Giữ hai cửa này có một kho Hàm Gia, chuyên để trữ lương thảo. Trước đây Khấu Trọng đã từng tham gia tấn công Hoàng thành, thế nên đối với địa thế nơi đây nắm rõ như lòng bàn tay, chỉ là lúc ấy gã cũng không ngờ hiểu biết này về sau lại dùng đến để đào tẩu khỏi bàn tay của chính những người đã cùng mình kề vai sát cánh khi trước.

Đao quang lóe lên, hai thanh đao từ hai phía tả hữu chém xả xuống, kình phong rít lên, rõ ràng đối phương là cao thủ trong đám cận vệ của Vương Thế Sung.

Khấu Trọng vừa nhìn đao thế, đã đoán định ngay, nếu mình cứ tiếp tục xông bừa, nhất định sẽ để địch nhân kịp đuổi tới, vây gã vào giữa.

Ưu thế lớn nhất mà gã vẫn giữ được từ đầu tới giờ, chính là không để địch nhân có cơ hội giữ chân mình lại, mà là dẫn địch nhân chạy một vòng lớn, lợi dụng địa thế phức tạp của Hoàng Thành chạy Đông chạy Tây, khiến cho bọn chúng càng lúc càng loạn.

Một khi để mất ưu thế này, ngày này năm sau sẽ là giỗ đầu của gã.

Tỉnh Trung Nguyệt lần lượt chém ra hai bên, đồng thời gã cũng bật người ra phía sau,

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, mang theo Loa Hoàn Kình lăn tròn như bánh xe, miệng mồm không ngừng thổ huyết, những kẻ phía sau không kịp tránh né bị bọn họ đụng trúng, cũng hự lên một tiếng rồi ngã nhào, không khác gì là bị Loa Hoàn Kình của gã trực tiếp đánh trúng. Hơn mười tên địch hung hăng chặn đường, lập tức tan rã, quân không thành quân.

Khấu Trọng cũng cảm thấy mình bắt đầu thoát lực. Hai đao vừa rồi tuy gã đã dồn Loa Hoàn Kình vào nội thể đối phương một cách hết sức xảo diệu, song cũng làm gã tổn hao không ít nguyên khí, thế nên không thể thừa thắng truy kích, xông phá địch trận, chạy về Hàm Gia Môn ở phía trước.

Có điều Khấu Trọng đã vô cùng vừa ý rồi.

Bất ngờ gã lại dịch người sang ngang bảy trượng, né tránh hơn trăm tên địch nhân từ phía Thượng thư phủ ào ào tràn ra.

Gã quyết định không chạy về phía trước nữa.

Bởi vì muốn đến Hàm Gia Môn, gã còn phải vượt qua sáu tòa kiến trúc Thái Bộc Tự, Tương Tác Giám, Đại Lý Tự, Tông Chính Tự, Đô Thủy Giám và Vệ Úy Tự.

Vương Thế Sung đã dày công bố trí mật mưu để giết gã, đương nhiên phải sắp đặt phục binh ở đó, đợi gã tự lao đầu vào lưới.

Sinh lộ duy nhất của gã chính là chạy vào Hoàng Cung, khi đó gã có thể lợi dụng địa thế phức tạp ở đó, tạo ra cơ hội đào tẩu.

Khấu trọng hú dài một tiếng, tung mình bay chếch lên, nhảy lên bức tường phân cách giữa Hoàng Thành và Hòang Cung.

Tên bắn như mưa.

Khấu Trọng chuyển hoán chân khí, đổi từ nhảy lên thành nhảy xuống, mấy chục mũi tên bắn sượt qua đầu, còn gã thì hạ thân xuống chân tường, rồi áp sát tường lao về phía Thượng thư phủ.

Địch nhân lại cuồn cuộn lao tới như một tấm vải lớn, trùm lên đầu gã.

Dưới ánh sáng của mấy trăm ngọn đuốc sáng rực trên trường thành và bốn phía Thượng thư phủ, đao thương kiếm kích và khôi giáp phản chiếu ánh lửa sáng ngời, Hoàng Thành đột nhiên trở thành địa ngục của huyết chiến.

Khấu Trọng không ngừng tăng tốc, áp sát tường chạy về phía Đông Thái Dương Môn.

Mặc kệ phải giết bao nhiêu người, gã cũng phải chạy được đến Đông Thái Dương Môn, lúc này cho dù là Ninh Đạo Kỳ đích thân đến đây, cũng không cản nổi gã.

Chương 217: Tắm máu đô thành

Lý Thế Dân chắp tay sau lưng bước ra từ lỗ hổng, mỉm cười nói: “Chỉ cần Tử Lăng huynh chịu lưu lại đây một canh giờ, Lý Thế Dân đảm bảo sẽ để huynh an nhiên rời khỏi đây mà không gây khó dễ điều gì”.

Từ Tử Lăng nhìn sang phía Uất Trí Kính Đức vẫn đang không ngừng vận lực rút ngọn tiên về, thản nhiên nói: “Thế Dân huynh không cần gạt ta, nếu không phải huynh đã đáp ứng với Vương Thế Sung thu thập tiểu đệ, con cáo già đó làm sao dám mạo hiểm đối phó Khấu Trọng, lẽ nào hắn không sợ sau này ngủ không yên giấc hay sao?”

Bọn Trưởng Tôn Vô Kỵ không người nào là không lộ vẻ ngạc nhiên, cảm thấy bản thân cần phải đánh giá lại về tài trí của Từ Tử Lăng. Phán đoán này của Từ Tử Lăng đã tỏ rõ trải nghiệm và nhận thức sâu sắc của gã với nhân sinh.

Hiện nay thiên hạ có ai không biết Khấu Trọng và Từ Tử Lăng là sinh tử chi giao, nếu giết chết một trong hai gã mà không bị kẻ còn lại báo thù mới là sự lạ. Lưu lại hạng địch nhân đáng sợ như hai gã, bất cứ kẻ nào cũng đừng hòng mong được yên giấc.

Riêng Uất Trí Kính Đức còn có thêm một cảm giác khác.

Từ Tử Lăng chỉ liếc nhìn y một cái, ánh mắt sáng rực như điện quang, cơ hồ như đã nhìn thấu hết từ bên trong đến bên ngoài của y, bao nhiêu hư thực đều nắm rõ trong lòng bàn tay, khiến cho y cảm thấy khó chịu đến độ chỉ muốn thổ huyết, thủ kình cũng giảm bớt đi

ba phần.

Lý Thế Dân cười khổ: “Tử Lăng huynh thật quá hiểu Vương Thế Sung rồi, có điều Lý Thế Dân này cũng có phương pháp xử sự của riêng mình, không để bất kỳ người nào chi phối thao túng”.

Từ Tử Lăng ung dung cười nói: “Nếu Thế Dân huynh không chịu trả lời câu hỏi vừa rồi, tiểu đệ đành phải liều mạng đột phá vòng vây thôi vậy”.

Song mục Lý Thế Dân thoáng hiện thần sắc thương cảm, lắc đầu nói: “Ngoại trừ Hư Ngạn huynh ra, còn có nhị thúc của tiểu đệ nữa, Tử Lăng huynh chắc cũng biết Khấu Trọng không có cơ hội đào sinh, chi bằng hãy thúc thủ, Thế Dân sẽ sắp xếp giao lại di thể của Khấu huynh cho huynh an táng”

Nhị thúc của Lý Thế Dân chính là cao thủ xuất thân bạt tụy của Lý phiệt, Lý Thần Thông.

Từ Tử Lăng ngửa đầu lên trời, chăm chú ngắm vầng bán nguyệt treo lơ lửng nơi xa xa, ngữ khí bình tĩnh đến độ giống như chẳng hề có chút cảm tình nào của nhân thế: “Ta sắp động thủ đây!”

Đôi mắt hổ của Lý Thế Dân nhiệt lệ, quay người định bước đi, miệng buồn bã nói: “Tử Lăng huynh, đắc tội!”

Câu nói này cũng chính là mệnh lệnh xử tử Từ Tử Lăng, lập tức đốt bừng lên ngọn lửa của trận ác chiến đã âm ỷ từ lâu.

oOo

Khấu Trọng chạy như cuồng phong sát bờ tường, vừa tránh được sự tấn công từ bên phải, lại khiến các tiễn thủ bên trên không thể

ngắm chuẩn, điều làm địch nhân đau đầu nhất là thân pháp kỳ diệu của gã, mỗi lần gặp phải cường địch đều lướt lên tường như du long bỡn thủy, tránh nặng tìm nhẹ, khi địch nhân yếu thế thì gã liền toàn lực thi triển sát chiêu bởi bảo đao Tỉnh Trung Nguyệt rồi, cố nhiên là Khấu Trọng cũng bị thương không ít, nhưng đều không đáng ngại. Tình cảnh càng lúc càng kịch liệt và hỗn loạn.

Vừa đánh bay hai tên địch nhân cản đường, từ mé phía sau chợt có kình phong thốc tới, Khấu Trọng không kịp quay lại, dẫm mạnh chân trái xuống làm trụ, thân hình cao lớn xoay tròn một vòng, Tỉnh Trung Nguyệt chém xả ra như lưỡi tầm sét của Thiên Lôi, gạt bay cây trường mâu của kẻ đánh lén.

Vừa nhìn mặt đối phương, Khấu Trọng đã nhận ra y là một viên thiên tướng chỉ huy cận vệ của Vương Thế Sung, trước đây đã có mấy lần nói chuyện và kề vai tác chiến với gã. Lúc này, đối phương nở một nụ cười ngượng ngập, thu mâu thoái bộ, Khấu Trọng vốn định phát đao truy kích, bất giác cũng khựng người lại, trong lòng bồi hồi cảm xúc. Có điều quân địch không cho gã nhàn rỗi, lại có thêm ba cây trường thương khác đâm tới.

Chỉ thấy gã nhún mình lao vút lên không.

Đông Thái Dương Môn chỉ còn cách đó chưa đầy mười trượng, nhưng khắp nơi đều là địch nhân, kẻ nào cũng dùng những vũ khí tiện tấn công xa như mâu, thương, kích, gã muốn áp sát tấn công thật không phải chuyện dễ.

Bên trái lại có thêm một nhóm khoảng hơn trăm người đang xông lên ào ạt, tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm kiếm, đội hình chỉnh tề, nếu để đám quân binh này chặn lại, Khấu Trọng gã sẽ phải bỏ mạng tại nơi đây là cái chắc.

Khấu Trọng thầm kinh hãi.

Địch nhân rõ ràng đã khôi phục lại sau trận hỗn loạn, bắt đầu tổ chức công thế một cách hiệu quả, hơn nữa còn đã nhìn thấu ý đồ muốn xông qua Đông Thái Dương Môn của gã, thế nên mới tập trung chủ lực tại đây, cho gã mọc cánh cũng khó thoát.

Bốn cây trường mâu đâm về phía gã như bốn ánh sao băng.

Chân phải Khấu Trọng đạp mạnh vào tường, thay đổi phương hướng, lao thẳng vào giữa đám địch nhân, người đao hợp lại làm một, đi đến đâu là bóng người đổ rạp tới đó, xông phá khỏi trùng vây.

Chiêu này của gã hoàn toàn nằm ngoài sở liệu của địch nhân, nhưng do khắp nơi đều là quân địch, nên gã chỉ có thể xông từ một trùng vây này ra một trùng vây khác, có điều cũng có thể rút ngắn được khoảng cách đến Đông Thái Dương Môn còn chừng sáu trượng.

Một bóng người tay trái cầm thuẫn hộ thân, tay phải cầm kiếm chém bổ xuống, kình phong sượt qua mặt Khấu Trọng.

Gã lách mình né tránh rồi cười lên ha hả: “Tống tướng quân, ngài khỏe chứ?”.

Đối phương là Tống Mông Thu.

Địch nhân ở bốn phía phối hợp với thế công của họ Tống, lại trào lên vây lấy Khấu Trọng.

Tống Mông Thu gầm lên: “Nếu lập tức buông đao chịu chết, ta bảo đảm có thể giữ cho thi thể Khấu huynh được toàn vẹn”

Khấu Trọng cười lạnh: “Tống tướng quân chiếu cố đến tiểu đệ vậy

sao?”

“Đang!”

Khấu Trọng nhanh nhẹn lắc mình, tránh khỏi kiếm thế của đối phương, đầu vai đụng mạnh vào lồng ngực, một tên địch đứng bên trái, làm xương cốt hắn vỡ vụn, thổ huyết ngã nhào, cùng lúc ấy, Tỉnh Trung Nguyệt cũng vung lên chém thẳng vào chiếc thuẫn bài rèn bằng thép tinh luyện của Tống Mông Thu, phát ra một tiếng kêu lớn chấn động toàn trường.

Một mũi mâu đâu tới bả vai, nhưng Khấu Trọng chỉ khẽ lắc nhẹ, đã làm nó trượt đi, chỉ lưu lại một vệt máu nhỏ.

Tống Mông Thu thì nếm đủ khổ đau.

Một đao vừa rồi của Khấu Trọng thực sự đã toàn lực thi triển, lại ngầm vận ám kình, kình đao hung mãnh chẳng khác gì thiên lôi giáng búa, với công lực của Tống Mông Thu mà cũng bị đao thế đẩy bật ra xa hơn trượng, đụng phải những kẻ phía sau ngã nhào, giống như là cố ý mở đường cho Khấu Trọng vậy.

Cánh tay và nửa người bên trái của Tống Mông Thu tê rần rần, chưa kịp thôi động huyết khí về chỗ đó thì Khấu Trọng đã theo sát như bóng với hình, Tỉnh Trung Nguyệt cuồn cuộn bổ tới như cơn sóng thần.

Tống Mông Thu kinh hãi kêu lên một tiếng, đao này của Khấu Trọng sử ra thật xảo diệu phi thường, buộc y chỉ có một sự chọn lựa duy nhất là vung kiếm lên ngạnh tiếp.

Loa Hoàn Kình ồ ạt truyền qua thân kiếm, Tống Mông Thu hự lên một tiếng đau đớn, lảo đảo lùi về phía Đông Thái Dương Môn như một

con rối do Khấu Trọng điều khiển, lại thay gã mở ra một con đường giữa trùng trùng vây khốn.

Hơn trăm quân binh tay kiếm tay thuẫn bài phía sau cật lực đuổi tới, song thủy chung vẫn chậm mất mấy bước.

Bốn năm cây trường mâu từ hai phía tả hữu của Tống Mông Thu đâm ra, hi vọng ngăn cản Khấu Trọng tiếp tục lấy họ Tống làm mục tiêu để phát động thế công.

Khấu Trọng biết đây là giờ phút sinh tử quan đầu, chỉ cần đẩy lui được Tống Mông Thu thêm mười bước nữa, là gã có thể xông vào môn đạo sâu tám trượng phía trước.

Gã ngửa mặt hú lên một tiếng như long ngâm, vân hết chân khí còn lại chu chuyển khắp tứ chi bách tiết, rồi dồn lên thân đao, Tỉnh Trung Nguyệt lập tức ánh lên sát khí lạnh tựa băng hàn, những kẻ chặn đường liền cảm thấy đao khí thốc vào mặt, toàn thân như rơi xuống hố băng, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Đao phong rít lên trong không khí nghe chói tai.

Tống Mông Thu nhân cơ hội này, dịch người tránh sang một bên.

Sau mấy tiếng hự hự thảm thiết, mấy tên cầm mâu cản đường đều mâu gẫy người ngã, máu chảy đầu rơi, không tên nào là thoát khỏi số mạng thảm thương.

Khấu Trọng cũng vì chân nguyên hao tổn quá nhiều, nên không thể tiếp tục truy kích Tống Mông Thu, đành lộn nhào một vòng trên không, tránh khỏi mười mấy thứ binh khí từ bốn phương tám hướng đâm tới, lao bổ về phía Đông Thái Dương Môn, hơn mười vết thương trên khắp mình mẩy không ngừng rỉ máu, dáng vẻ đáng sợ

vô cùng.

oOo

Từ Tử Lăng tạm thời gác an nguy của Khấu Trọng và sinh tử của bản thân ra phía sau, linh đài sáng trong không chút tạp niệm. Gã đã nắm rõ lộ tuyến, góc độ và thời gian tấn công trước sau của đối phương.

Sáu cao thủ thuộc hàng thượng tướng của Thiên Sách Phủ này quả là không hổ là những lão giang hồ kinh nghiệm thực chiến phong phú, khi bất động đã có thể khóa chặt đường lui của gã, lúc động thì càng phối hợp chặt chẽ như áo trời không khe hở, lợi hại nhất chính là đao của La Sĩ Tín, trường mâu của Sử Vạn Bảo và cây côn của Lưu Đức Uy lần lượt công tới từ ba hướng khác nhau, về mặt thời gian sai biệt không đến một tích tắc, cho dù gã có thể xuất song thủ, cũng chỉ có thể cản đỡ hai trong ba thứ binh khí ấy mà thôi.

Thêm nữa chân trái của Từ Tử Lăng đang bị trường tiên của Uất Trí Kính Đức quấn chặt, khiến phạm vi di động né tránh của gã bị giảm đi rất nhiều.

Càng chết người hơn là cây ngọc tiêu của Trưởng Tôn Vô Kỵ lại chậm hơn ba người kia một nhịp, khiến gã biết rằng cho dù mình có thể chống đỡ được đợt công kích đầu tiên của ba người La, Sử, Lưu thì vẫn còn phải ứng phó với một kích toàn lực của họ Trưởng Tôn.

Bàng Ngọc cầm kiếm đứng cách gã chừng hai trượng cũng là một uy hiếp rất lớn, y buộc gã phải lưu lại một phần dư lực để đề phòng một đòn tập kích bất ngờ.

Bất cứ người nào trong sáu cao thủ này cũng đều có khả năng đơn đả độc đấu với gã, khi hợp lại thì uy lực lại càng tăng lên gấp bội, chỉ

sợ chưa đầy một chiêu đã làm gã bị thương, mà thậm chí còn không để cho gã cơ hội hoàn kích.

Làm thế nào mới có thể tìm ra sơ hở của trận thế liên thủ này, đâu mới là “số một huyền ảo” của nó? Thế công này, thực sự không dễ gì phá giải, tình thế của Từ Tử Lăng đã nguy cấp đến cực điểm.

Bất ngờ gã gầm lên một tiếng, dồn toàn bộ công lực xuống gót chân trái, thông qua thân tiến đẩy về phía Uất Trí Kính Đức.

Uất Trí Kính Đức chỉ còn thấy một luồng kình lực xoáy tròn kỳ dị xông thẳng vào tay mình, vội vàng kinh hãi vận toàn lực kháng cự, chẳng ngờ Loa Hoàn Kình của đối phương bất ngờ đảo ngược chiều xoay theo hướng ngược lại, từ đẩy tới biến thành hút về.

Uất Trí Kính Đức cũng không phải tầm thường, lập tức vận công trụ vững, kéo mạnh Quy Tăng Tiên.

Lúc này đao của La Sĩ Tín, mâu của Sử Vạn Bảo, côn của Lưu Đức Uy cùng lúc công tới.

Từ Tử Lăng cười lên ha hả, toàn thân lướt đi như một sợi bông bị cuồng phong cuốn đi với một tốc độ kinh hoàng mà mắt thường khó mà nhìn rõ, thoát khỏi sự vây công của địch nhân, lao thẳng về phía Uất Trí Kính Đức, lực kéo giật về của họ Uất Trì ngược lại còn giúp gã gia tăng tốc độ, chỉ có cây trường mâu của Sử Vạn Bảo là vạch được một đường máu nhỏ trên vai tả gã mà thôi.

Uất Trí Kính Đức khẽ lỏng tay, bị công lực của bản thân mình thúc ngược lại thật sự vô cùng khó chịu, với công lực thâm hậu của y mà cũng suýt chút nữa là thổ huyết, loạng choạng lùi về sau mấy bước, xém chút là ngã ngồi xuống đất.

Bàng Ngọc và Trưởng Tôn Vô Kỵ đứng ngoài nhìn rõ được mọi động tác của Từ Tử Lăng, trong lòng lấy làm kinh hãi.

Nên biết rằng nếu Từ Tử Lăng muốn làm được chuyện tưởng chừng như không thể này, ắt phải hoán chuyển chân khí trong nội thể nhiều lần liên tiêp trong nháy mắt, chuyện này đối với bọn y thật khó mà tưởng tượng nổi.

Sáu cao thủ này đến giờ mới thấm thía sự lợi hại của Trường Sinh Quyết.

Bàng Ngọc và Trưởng Tôn Vô Kỵ hét lớn, kiếm tiêu cùng lúc xuất thủ.

Một chuyện kinh hãi hơn đã xảy ra.

oOo

“Keng!”

Khấu Trọng vung đao đỡ lấy một cây trường kích đâm tới, mượn lực nhảy lên cao, lao vút lên lầu gác phía trên Đông Thái Dương Môn.

Địch nhân không ngờ gã bỏ dễ chọn khó, nên đều có cảm giác trở tay không kịp.

Mười cây trường thương dài hơn ba trượng chuyên dùng để chống lại địch nhân công thành đồng loạt khua về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng tâm định như sơn, lực đạo nhảy lên cao vừa rồi có quá nửa là mượn sức địch nhân nên bản thân gã vẫn còn giữ lại dư lực, nên liền cấp tốc chuyển hoán chân khí, tái sinh lực đạo, lộn một vòng trên không né tránh trường thương, vượt qua trường thành tới hai

trượng, rồi lao chếch xuống.

Từ góc độ này nhìn về phía Tây Bắc, có thể thấy được tường thành của Hoàng Cung nội thành và ba cửa Vĩnh Thái, Thái Hòa, Hưng Giáo ở góc Đông Nam nội cung.

Quả nhiên không nằm ngoài sở liệu của gã, ba cửa này đều không có đông địch lắm, vì vậy chỉ cần gia tăng tốc lực, là gã có thể chạy vào nội cung trước khi địch nhân kịp chặn lại, rồi sau đó sẽ nghĩ cách đào tẩu sau.

Trên thành quân địch rối loạn như bầy ong vỡ tổ.

Khấu Trọng ôm bảo đao xông thẳng vào giữa trận địch, miệng hét lớn: “Kẻ nào cản ta phải chết!”.

Tỉnh Trung Nguyệt tạo thành một vùng đao quang rộng từ trên áp xuống, phạm vi che phủ và kình đạo đều quả thật chưa từng thấy xưa nay, có thể nói đây là lần xuất thủ lợi hại nhất kể từ khi Khấu Trọng xuất đạo tới giờ.

Quyết chí liều mạng, gã đã phát huy công lực của mình lên đến mức cực hạn.

Trong lúc địch nhân còn nhốn nháo thì gã đã đặt chân lên tường thành.

Lúc này gã chỉ còn cách đầu tường phía Tây chỉ chừng hai trượng hơn, thành công đã ở trước mắt, đấu chí dâng cao ngùn ngụt, nhưng Khấu Trọng vẫn không dám lơ là, thừa lúc địch nhân còn chưa ổn định, Khấu Trọng lại vung lên, đao kình cuồn cuộn như cuồng phong bạo vũ, chém giết tơi bời, máu tươi bắn lên tung tóe, lại có thêm mấy tên nữa trúng đao vào ngực, ngã bổ xuống đất.

Khấu Trọng đạp chân lên thi thể địch nhân, thân pháp linh hoạt như cá trong nước, mỗi đao chém ra là lại có người ngã xuống, kẻ nào trúng đao cũng khí tuyệt thân vong, chỉ có người chết, tuyệt không có lấy một tên địch nào bị thương.

Nội khí không ngừng lưu chuyển, lực cũ vừa tiêu, lực mới đã tái sinh.

Địch nhân thấy gã uy mãnh như thiên binh thần tướng, trong lòng ai cũng kinh tâm đảm khiếp, lần lượt lùi lại phía sau.

Trên mình Khấu Trọng cũng đã có thêm mấy vết thương, có điều lúc này sát tính ẩn sâu trong lòng gã đã nổi lên, bảo đao Tỉnh Trung Nguyệt phát quang rực rỡ, khí thế cao vời.

Đột nhiên không gian phía trước như rộng mở, không một bóng người, thì ra gã đã chạy đến sát thành lâu.

Khấu Trọng quay người lại, Tỉnh Trung Nguyệt huơ một vòng lớn, bảy tám cây trường thương đâm với phía sau lập tức gãy đoạn.

Địch nhân kinh hãi nhảy lui lại.

Khấu Trọng cười lên ha hả: “Lão tử đi đây!”

Lời chưa dứt người đã nhảy lên cao.

Đúng vào lúc ấy, hai đạo kình khí sắc bén hung mãnh dị thường từ bên dưới phóng lên.

Khấu Trọng thầm kinh hãi, biết cuối cùng đã gặp phải cao thủ có thể dồn gã vào tử địa, hơn nữa lại còn là cùng một lúc hai người.

Tiếng rít gió lại vang lên phía sau, sáu bảy cây mâu từ trên tường thành lao vút về phía gã như những mũi tên khổng lồ.

oOo

Quy Tăng Tiên lại thẳng băng lần nữa.

Một lực kéo cực kỳ hùng hậu làm Uất Trí Kính Đức dù đã vận lực trụ vững thân mình vẫn phải lao về phía trước hai bước rồi mới giữ ổn được cước bộ.

Kiếm của Bàng Ngọc, tiêu của Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng lúc đánh vào khoảng không.

Đáng lẽ đây là chuyện không thể xảy ra được.

Từ Tử Lăng rõ ràng là đang lao về phía Uất Trí Kính Đức như muốn toàn lực tấn công, chẳng ngờ khi còn cách đối thủ chừng nửa trượng thì đột nhiên gã khựng người lại, kế đó chuyển hướng thoái hậu, kéo thẳng trường tiên ra. Việc hoán chuyển chân khí với tốc độ cực nhanh như vậy có thể làm kỳ kinh bát mạch của bất cứ cao thủ nào cũng phải rối loạn, dấn đến tẩu hỏa nhập ma, nhưng Từ Tử Lăng thì lại làm được một cách hết sức dễ dàng, cơ hồ như một chuyện hết sức nhỏ nhặt vậy.

Gã dùng gót chân di di ngọn Quy Tăng Tiên dưới chân, miệng cười lớn: “Cao thủ trong Thiên Sách Phủ quả là bất phàm, Từ Tử Lăng này được lĩnh giáo rồi”. Lời còn chưa dứt thì đã lăng không lao vút lên, vượt qua tường, biến mất trong màn đêm thăm thẳm.

Chúng nhân đều đứng ngây người ra tại chỗ, ngơ ngác nhìn nhau.

Không ai có thể đoán ra được Từ Tử Lăng lại dựa vào một ngọn

trường tiên vốn tưởng chừng như có thể khiến gã rơi vào thế hạ phong tuyệt đối để thoát thân một cách xảo diệu nhường này.

Tuy tất cả bọn họ đều đánh giá Từ Tử Lăng rất cao, nhưng đến khi giao thủ chân chính, thì mới thật sự nhận ra sự lợi hại của gã còn nằm ngoài sự tưởng tượng của họ rất nhiều.

Chương 218: Tiếp thu chiến quả

Khấu Trọng chỉ liếc nhìn một cái đã lập tức khẳng định mình khó có thể dùng lực đấu với hai tên địch mới xuất hiện này. Hai kẻ này đều mặc võ phục của thân binh, song trên đầu đều đội mũ sắt che kín nửa mặt, rõ ràng là không muốn để người khác nhận ra Lư Sơn chân diện mục của mình.

Trường kiếm trong tay người bên tả hoa lên, hóa thành muôn ngàn điểm tinh quang rực rỡ, phản chiếu ánh sáng của hàng trăm ngọn đuốc xung quanh khiến người ta khó mà nhìn rõ thân hình y. Nhưng Khấu Trọng thì có thể khẳng định chắc chắn kẻ này chính là người đã từng giao thủ với gã Ảnh Tử Thích Khách Dương Hư Ngạn.

Người này là kỳ tài dụng kiếm, hỏa hầu đã đạt tới cấp độ của đại tôn sư kiếm đạo, hơn nữa kiếm pháp lại đi theo một đường riêng biệt, khác hẳn với những kiếm phái thông thường trên giang hồ. Chỉ cần một mình y, Khấu Trọng đã cảm thấy không dám chắc phần thắng rồi.

Người còn lại tay cầm một thứ binh khí kỳ hình quái trạng, giống qua mà không phải qua, giống kích mà không phải kích, cơ hồ như một thứ vũ khí lai tạp giữa hai loại này vậy. Thoạt nhìn công thế bá đạo của y, Khấu Trọng cũng dám chắc kẻ này võ công tuyệt đối không dưới Dương Hư Ngạn.

Gã đang thầm kêu khổ thì bảy cây thương mà quân sĩ đứng trên đầu tường ném ra đã bay tới sau lưng.

Chỉ nghe Khấu Trọng cười lớn nói: “Hư Ngạn huynh vẫn khỏe chứ?”

Cùng lúc đó, thân hình gã lắc lư mấy cái trên không, năm cây thương sượt qua hai bên và trên đầu, hai cây còn lại bị gã kẹp nách, rồi mượn lực đó hãm bớt đà rơi, tiếp tục bắn người lên cao, phóng thẳng về phía Vĩnh Thái Môn.

Với khả năng của Dương Hư Ngạn và Lý Thần Thông, cũng đành không kịp biến chiêu, đánh vào khoảng không Khấu Trọng vừa bỏ lại.

Cao thủ tương tranh, chỉ sai biệt một chút cũng đủ định sinh tử thành bại, đến khi hai người bọn họ vận khí hạ thân xuống mặt đất thì Khấu Trọng đã biến mất bên trong Hoàng Cung từ khi nào.

Nhất thời, tất cả truy binh đều tràn cả vào Vĩnh Thái Môn, tình thế hỗn loạn cực kỳ, khiến cho hai người hành động bất tiện, làm lỡ mất thời cơ ngàn năm có một để hạ sát Khấu Trọng.

oOo

Từ Tử Lăng thay một bộ y phục khác, rồi mua một thanh cương đao, đeo mặt nạ lên, đóng giả làm cao thủ tiền bối của hắc đạo Bá Đao Nhạc Sơn mà Hà Nam Cuồng Sĩ Trịnh Thạch Như đã nhận làm hôm trước, nghênh nghênh ngang ngang đi trên phố lớn, rồi rẽ vào một tửu quán đã hẹn trước, ngồi đợi Khấu Trọng.

Gã có lòng tin Khấu Trọng nhất định có thể giữa được mạng đào thoát khỏi tay Vương Thế Sung, đến đây hội hợp với gã.

Còn nếu Khấu Trọng đã chết, gã sẽ bất chấp thủ đoạn để hành thích Vương Thế Sung và Lý Thế Dân để báo cừu cho huynh đệ, sau đó nam hạ đón mẫu tử Tố Tố về giao phó cho Trác Kiều chăm sóc, rồi một mình gã sẽ đi tìm Vũ Văn Hóa Cập tính nợ cũ.

Đã muốn tranh thiên hạ, không phải ta giết ngươi, thì là ngươi giết ta, không ai có gì để oán trách ai cả.

Bất chợt Từ Tử Lăng có cảm giác lòng mình trở nên khoáng đạt, bao nhiêu tâm sự, sầu não đều biến mất khỏi cõi lòng.

Sống cũng vậy mà chết cũng vậy, chẳng có gì đáng để lo lắng cả.

Chuyện phải xảy ra thì rốt cục cũng đã xảy ra rồi.

Lúc này có hai nhân vật giang hồ bước vào tửu điếm, nhìn thấy Từ Tử Lăng đang ngồi một mình trong góc, đầu tiên ngạc nhiên, kế đó là sắc mặt đại biến, vội vàng quay người đi ra.

Từ Tử Lăng liếc thấy, trong lòng lấy làm nghi hoặc khó hiểu.

Nên biết rằng Nhạc Sơn mấy chục năm nay chưa từng đặt chân ra giang hồ, trừ phi là gặp phải cao thủ đồng bối năm xưa, bằng không thì theo lý phải không có người nào nhận ra mới đúng, tại sao hai hán tử này niên kỷ ước chừng chỉ chưa đầy tam thập, vừa nhìn đã nhận ra “y” vậy? Gã thử nghĩ kỹ thêm một lúc, lập tức hiểu ra.

Tin tức Nhạc Sơn đến Lạc Dương có thể đã truyền ra từ miệng Trịnh Thạch Như, hoặc giả là y đã nói chuyện này với một bang hội hoặc nhân sĩ có thế lực nào đó ở đây, kẻ này mới truyền lệnh cho thủ hạ lưu ý một nhân vật có ngoại hình giống như gã lúc này, thế nên chuyện vừa rồi mới xảy ra.

Hiện giờ cả Vương Thế Sung lẫn Lý Thế Dân đều đã trở thành tử địch của gã, những kẻ khác gã đâu cần để ý làm gì.

Gã chỉ muốn uống rượu.

Nếu Khấu Trọng thật sự bị hại, gã sẽ bị đả kích thế nào?

Người chết sẽ giống như khói tan mây tán, biến mất không tăm tích hay là lại đầu thai làm người?

Tiếng bước chân quen thuộc của Khấu Trọng vang lên bên tai gã.

Từ Tử Lăng ngẩng đầu lên nhìn, thấy trước mắt xuất hiện một tên cấm vệ quân mặc thường phục đang đi tới.

Khấu Trọng loạng choạng ngồi xuống bên cạnh gã, chiếc mặt nạ làm Từ Tử Lăng không nhìn rõ được sắc mặt của huynh đệ mình, nhưng gã đương nhiên có thể khẳng định Khấu Trọng đã bị thương rất nặng.

Sau khi uống một hớp rượu, Khấu Trọng gằn giọng nói: “Lão hồ ly trời đánh Vương Thế Sung, không ngờ hắn dám liên thủ với Lý tiểu tử đối phó ta, suýt chút nữa thì cái mạng này bị hắn lấy rồi. May mà ta còn có tuyệt chiêu thay hình đổi dạng này, bằng không sau này ngươi không gặp được ta nữa đâu, à... trừ phi là ngươi chịu xuống dưới đó kiếm thì mày ra...”. Vừa nói gã vừa cười hì hì chỉ tay xuống đất.

Từ Tử Lăng đưa tay xuống gầm bàn, nắm lấy tay gã, chân khí cuồn cuộn truyền qua, thản nhiên nói: “Vừa rồi có người nhận nhầm ta là Bá Đao Nhạc Sơn, vì thế nơi này không tiện ở lâu, còn phải tìm cách bỏ lại tất cả những kẻ muốn theo dấu chúng ta nữa”

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Nhạc Sơn?”

Từ Tử Lăng nhún vai: “Có gì ly kỳ đâu chứ?”. Kế đó gã lại chau mày nói: “Thương thế của ngươi rất nặng, phải mất một đêm họa may

mới lành được, đấy là chỉ nói nội thương thôi, ngoại thương sợ phải tốn đến hai ba ngày đó”

Khấu Trọng đắc ý dương dương nói: “Ta thoát thân được, toàn bộ đều nhờ tên tiểu tử Dương Hư Ngạn ấy muốn lợi dụng lúc ta kiệt lực để chiếm tiện nghi, thêm nữa là do ta thông minh tuyệt đỉnh, dẫn đám cận vệ của Vương Thế Sung chạy vòng vòng từ Hoàng Thành vào Hoàng Cung, chạy qua chạy lại đến mấy dặm đường. Đáng cười nhất là khi ta chạy vào hậu cung, hét lớn Vương Thế Sung đã giết Dương Động, làm cho cả Hoàng Cung loạn như kiến vỡ tổ, nhân lúc hỗn loạn, ta liền thừa cơ đổi y phục với một vị cấm vệ quân hảo tâm, rồi trốn ra đây. Hà! Ai da!”.

Từ Tử Lăng làu bàu: “Ngươi đừng vui mừng quá sớm như vậy, Hư tiên sinh đâu?”

Khấu Trọng thấp giọng nói: “Chúng ta đi! Có thù không báo phi quân tử! Sơn nhân ắt có diệu kế!”.

oOo

Đêm nay Lạc Dương yên tĩnh một cách lạ thường.

Vương Thế Sung không hề phái người tìm kiếm bọn gã, bởi ai ai cũng biết làm vậy sẽ không đem lại kết quả gì.

Hai gã ẩn thân trên lầu chuông có thể quan sát được toàn cảnh Thiên Tân Kiều, Từ Tử Lăng vừa trợ giúp Khấu Trọng hành khí liệu thương, vừa kể cho gã nghe quá trình thoát thân khỏi trùng vây mà Lý Thế Dân bày bố.

Khấu Trọng thở phào một hơi nói: “Lý tiểu tử này thật gian hoạt. Mà cũng thật kỳ quái, Lý tiểu tử không để Lý Tịnh xuất thủ cũng hợp tình

hợp lý, nhưng tại sao cả Hồng Phất Nữ cũng không phái ra nhỉ?”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Ngươi hãy tập trung liệu thương đi! Bây giờ phải làm sao mới cứu được Hư Hành Chi? Khổ nhất là chúng ta căn bản không biết là y còn sống hay đã chết, tình hình hiện nay thế nào? Hà... giờ ta chỉ muốn lập tức rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt!”

Khấu Trọng nhắm nghiền hai mắt, im lặng nhận lấy đạo chân khí Từ Tử Lăng truyền qua, hồi lâu sau mới từ từ mở mắt ra nói: “Vương Thế Sung cần nhất chính là một mưu thần kiệt xuất như tiểu đệ đây, mà Hư Hành Chi lại là nhân tuyển tốt nhất cho vị trí đó. Võ công của y tuy không ra gì, song tài trí thì tuyệt đối không ở dưới bọn ta đâu, thế nào y cũng có cách làm Vương Thế Sung tin rằng mình hoàn toàn không có quan hệ mật thiết gì với ta và ngươi, mà sự thực thì cũng đâu có gì đâu, vì vậy có lẽ là tạm thời y vẫn an toàn”. Kế đó gã lại thở dài nói: “Nếu địch nhân của ta chỉ có mình Vương Thế Sung, thì cũng không cần phải lo lắng như vậy làm gì, nhưng có Lý tiểu tử tham dự vào chuyện này thì lại là một chuyện hoàn toàn khác”

Từ Tử Lăng chau mày: “Không phải vừa nãy ngươi nói có diệu kế gì sao?”

Khấu Trọng gật đầu: “Ngày mai ta sẽ đi kiếm thử xem Hư Hành Chi có để lại tin tức hay dấu vết gì không, rồi liên lạc với người của Tống Kim Cương lưu lại Lạc Dương, làm rõ tình hình lúc này trước rồi tính sau. Hà... đột nhiên nghĩ lại trước đây tiền hô hậu ủng mà bây giờ thì xung quanh chẳng còn một ai, cảm giác này thật làm người ta phải khó chịu”

Từ Tử Lăng cũng động tâm, thầm nhủ mình cũng có thể đi kiếm nữ tử xinh đẹp Đồng Đồng mà Lưu Hắc Thất lưu lại Lạc Dương để thăm dò tin tức.

Khấu Trọng nhăn trán suy nghĩ: “Hiện giờ tình thế khẩn cấp vô cùng, tại sao Lý tiểu tử vẫn còn lưu lại Đông Đô này làm gì? Bên trong nhất định có lý do khác mà chúng ta chưa đoán ra được”

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: “Ngươi tập trung tinh thần dưỡng thương đi. Những chuyện khác đợi trời sáng rồi bàn tiếp!”.

oOo

Sáng ngày hôm sau, hai gã liền chia tay nhau ra hành sự.

Tất cả mọi thứ ở Lạc Dương vẫn như trước, chỉ là hưng vượng hơn mà thôi.

Từ Tử Lăng đeo chiếc mặt nạ mới, đóng giả làm một thư sinh nghèo, ung dung đi trên phố, tìm đến chỗ Đồng Đồng.

Khi đến trước cửa căn tiệm lần trước, gã mới khôi phục bản lai diện mục, chậm rãi bước vào, giây lát sau gã đã hội kiến với Đồng Đồng trong căn phòng nhỏ ở hậu viện. Lúc này nàng đang thu dọn hành trang, rõ ràng là chuẩn bị rời khỏi Lạc Dương.

Đồng Đồng thấy Từ Tử Lăng đến thì mừng rỡ reo lên: “Người ta còn đang lo lắng cho hai vị đại gia đây này, giờ thấy Từ gia vẫn khỏe mạnh an toàn thì yên tâm rồi, khi trở về Đồng Đồng này cũng dễ ăn nói với Lưu gia”

Từ Tử Lăng ngồi xuống rồi hỏi: “Đồng Đồng cô nương định rời khỏi đây à?”.

Đồng Đồng gật đầu: “Hiện giờ tình thế rất gấp, Hạ Vương đã định ra đại kế tấn công Từ Viên Lãng, tiếp theo sẽ đến lượt Vũ Văn Hóa Cập, bằng không nếu để đến lúc Lý phiệt xuất quan thì có hối hận

cũng đã quá muộn”.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý.

Binh gia tranh thắng, tiên cơ là vô cùng quan trọng.

Tam đại thế lực lớn ở Trung Nguyên, ai cũng có chỗ khó và những vấn đề cần giải quyết ngay của riêng mình.

Lý Uyên phải lo lắng đến phụ tử Tiết Cử ở phía sau và Lưu Vũ Châu lúc nào cũng hau háu rình mò, đợi chờ cơ hội phát động một đòn tất sát, dồn Lý phiệt vào cảnh vĩnh bất phục sinh.

Vương Thế Sung thì phải tăng cường chiến quả, thu phục bại quân và lãnh thổ của Lý Mật, đồng thời đuổi tận giết tuyệt, không để Lý Mật sống sót làm mầm họa về sau.

Vì vậy Đậu Kiến Đức phải nhân cơ hội ngàn năm một thuở này, tiễu trừ tất cả những địch nhân cản bước trên con đường Nam hạ của y, Từ Viên Lãng là kẻ đầu tiên, tiếp đó chính là đại cừu nhân Vũ Văn Hóa Cập của gã.

Nhất thời, Vương Thế Sung trở thành trung tâm của cuộc chiến tranh giành thiên hạ ở Trung Nguyên này, kẻ nào đoạt được Lạc Dương, kẻ ấy sẽ có thể khống chế giao thông đường sông ở phương Bắc, lúc ấy thuận dòng Nam hạ, còn ai cản bước được nữa đây?

Thần sắc Đồng Đồng trở nên ngưng trọng: “Theo tin tức bí mật mà Đồng Đồng nhận được, ba ngày trước thủ hạ đắc lực của Lý Thế Dân là phu phụ Lý Tịnh đã khởi hành đi Hà Dương, xem ra cũng chẳng có chuyện tốt gì đâu”

Từ Tử Lăng giật mình, biến sắc thốt lên: “Lý Thế Dân muốn thu phục

Lý Mật, nên cử Lý Tịnh đi chiêu hàng”

Đồng Đồng cau mày hỏi: “Lẽ nào Lý Mật là hạng người cam chịu làm hạ nhân cho kẻ khác?”

Từ Tử Lăng nhớ lại lời bình Khấu Trọng dành cho Lý Thế Dân, trầm giọng đáp: “Không nhịn chuyện nhỏ, ắt sẽ làm hỏng chuyện lớn. Hiện giờ thiên hạ bao la, song Lý Mật lại không một chốn dung thân, không có một con đường tiếp tục bước đi, nếu Lý Thế Dân cho hắn một chốn nương thân để tránh cho qua trận cuồng phong bạo vũ này, tự nhiên sẽ hơn là kết cục bại không còn chút dư địa”.

Đồng Đồng vẫn không hiểu, bèn hỏi tiếp: “Nếu Lý Thế Dân là người trí dũng song toàn như người ta vẫn đồn đại thì phải biết rằng thu nạp Lý Mật là một hành động dưỡng hổ vi họa chứ?”

Từ Tử Lăng gật đầu: “Lời của cô nương không phải là không có đạo lý, nhưng thử nghĩ sâu hơn một chút xem. Thủ đoạn này của Lý Thế Dân chủ yếu là làm cho người khác xem mà thôi, y muốn tỏ rõ cho thiên hạ thấy rằng dù là kiêu hùng bá chủ một phương như Lý Mật y cũng có thể mở rộng vòng tay thu nạp. Như vậy có thể khiến y bớt được rất nhiều trận đánh không cần thiết đó”

Đồng Đồng khẽ giật mình, đôi mắt đẹp lộ rõ thần sắc ngưỡng mộ, thấp giọng nói: “Đồng Đồng phục rồi! Từ gia quả thật rất hiểu Lý Thế Dân, giống như là nhìn thấu hết mọi tâm địa của y vậy. Sự thực chắc chắn là như Từ gia đã nói, mà đây cũng là cách giải thích duy nhất hợp tình hợp lý.”

Từ Tử Lăng cười khổ: “Lý Thế Dân có thể là người giỏi dùng thủ đoạn nhất trong thiên hạ hiện nay, có thể làm được những chuyện người khác không thể, nghĩ đến những chuyện người khác có nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được, hiện giờ ta cũng rất lo cho

Khấu Trọng! Vất vả lắm mới đánh bại được Lý Mật, lại bị Lý tiểu tử đó hớt mất chiến quả mà không thèm cảm ơn lấy một tiếng".

Đồng Đồng nói: "Hiện giờ tin đồn rất nhiều, Vương Thế Sung sau khi ổn định vị trí, đã bắt đầu ép các lộ nhân mã khác phải rời khỏi Đông Đô, đây cũng là một nguyên nhân khiến Đồng Đồng phải đi"

Từ Tử Lăng hỏi: "Phục Khiên, Đột Lợi và Vương Bạc có phải vẫn ở Lạc Dương không?"

Đồng Đồng đáp: "Tình hình Phục Khiên thì Đồng Đồng không được rõ, nhưng Đột Lợi và Vương Bạc đã lần lượt rời thành, trước mắt hành tung vẫn còn chưa rõ. Ôi! Trận chiến Mang Sơn đã làm cả cuc thế hoàn toàn đổi thay. Hiện giờ không ai biết được tiếp sau đây sẽ là biến họa gì. Chỉ có một chuyện là có thể khẳng định chắc chắn, đó là danh vọng của Khấu gia và Từ gia trên giang hồ đã tăng thêm mấy lần, khắp thiên hạ này e rằng không ai còn dám coi thường hai vị nữa đâu"

Từ Tử Lăng cũng chẳng quan tâm đến chuyện này lắm, nên lại hỏi tiếp: "Có tin tức gì của Hoàng Công Thác hay Âm Quý Phái không?"

Đồng Đồng nói: "Nghe nói Hoàng Công Thác đã trở về Nam, còn Âm Quý Phái thì xưa nay hành tung luôn rất bí mật, không ai biết bọn họ đang làm trò gì nữa"

Từ Tử Lăng cảm thấy lấy làm lạ, với tác phong lấy oán báo đức, có thù ắt báo của Âm Quý Phái xưa nay, làm sao lại chịu bỏ qua cho bọn gã như vậy chứ?

Có điều rõ ràng là Đồng Đồng cũng chỉ biết tới đây, nên gã cũng không gặng hỏi thêm nữa, mà đứng dậy cáo từ. Mỹ nử khả ái này tỏ vẻ lưu luyến, đưa gã ra tận cửa rồi thấp giọng nói: "Từ gia phải cẩn

thận, hiện giờ cái đầu trên cổ hai vị rất đáng giá đó”

oOo

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng tương hội trong một quán mỳ. Khấu Trọng giận dữ nói: “Tình thế không được tốt lắm, Hư Hành Chi không hề lưu lại bất kỳ ám kỳ nào, theo ta thấy thì Vương Thế Sung đã đoán ra quan hệ của y với chúng ta, thế nên đã bắt giam lại, để chúng ta đến cứu rồi tự sa vào bẫy”

Gã ngưng lại một chút rồi thấp giọng nói tiếp: “Đi cứu người chỉ là hạ hạ sách, chỉ cần chúng ta bắt được một con tin quan trọng như Vương Huyền Ứng là không sợ Vương Thế Sung không trao đổi với chúng ta rồi”. Từ Tử Lăng cười khổ: “Chỉ sợ ngươi phải đến Hoàng Thành hay Hoàng Cung mới tìm được Vương Huyền Ứng, vậy thì chi bằng hạ thủ luôn Vương Thế Sung cho xong”

Khấu Trọng cười cười nói: “Ta chỉ nói tỷ dụ thôi mà, thực ra trong lòng ta đã có nhân tuyển từ lâu, bắt được người này, không sợ Vương Thế Sung không khuất phục”

Từ Tử Lăng trầm giọng: “Đổng Thục Ni?”

Khấu Trọng hưng phấn nói: “Chính là nữ nhân này, cùng lúc có thể hại luôn cả Dương Hư Ngạn với Lý tiểu tử một thể. Ngươi đoán xem Lý tiểu tử có tha cho Dương Hư Ngạn khi biết y và nữ nhân này có tư thông với nhau không?”

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Chúng ta làm sao hạ thủ đây? Chẳng lẽ cứ quanh quẩn bên ngoài Hoàng Thành mà đợi? Với lại chúng ta có biết ả ta đi ra từ thành môn nào đâu? Lại càng không thể biết là ả ngồi trong cỗ xe nào nữa?”

Khấu Trọng đảo mắt một vòng quan sát mấy bàn thực khách trong quán, rồi mới nhổm người lên ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng nói khẽ: “Trên danh nghĩa Đổng Thục Ni đã là phi tử của Lý Uyên, nên theo lý thì ả tự nhiên không thể đặt chân nửa bước ra khỏi khuê phòng, lại càng không thể gặp bất cứ nam nhân nào. Cũng may là ta và ngươi đều biết rõ ả là hạng người gì, ả không lén đi gặp Dương Hư Ngạn mới là chuyện lạ đó”

Từ Tử Lăng cười khổ: “Ngươi nói đơn giản như là ăn bát mì hay nuốt cái bánh bao vậy, huống hồ hiện giờ ngươi vẫn chưa lành hẳn, ở Vinh phủ ngoại trừ Dương Hư Ngạn ra còn chưa biết có nhân vật cao thủ nào nữa không. Chúng ta mù mờ xông vào đó tìm người, không làm loạn lên mới lạ thì đúng hơn”

Khấu Trọng nói: “Không vào hang hổ làm sao bắt được hổ con. Chỉ cần cứu được Hư Hành Chi, người của Tống Kim Cương sẽ giúp chúng ta đến Giang Đô, thời gian rất gấp, đêm nay chúng ta phải hành động ngay”

Kế đó lại tiếp lời: “Ngươi biết là ai muốn tìm Nhạc Sơn chưa?”

Từ Tử Lăng nổi dạ hiếu kỳ, hỏi: “Là ai?”

Từ Tử Lăng giả bộ thần bí: “Ngươi không thể nào đoán ra được đâu, là Thượng Tú Phương đấy”

Từ Tử Lăng thất thanh thốt: “Cái gì? Nàng ta vẫn ở lại Lạc Dương sao?”

Khấu Trọng nói: “Hiểu lầm này lớn quá rồi! Người giả làm Nhạc Sơn chẳng những làm nàng lưu lại đây đến tận bây giờ, mà còn khiến nàng bỏ ra mười lạng hoàng kim để trọng thưởng cho bất kỳ người nào có tin tức về hành tung của thứ hàng giả như ngươi đó. Ta thật

muốn tìm nàng hỏi thử xem, tại sao lại muốn gặp Nhạc Sơn gấp như vậy chứ?”

Từ Tử Lăng mỉm cười hỏi: “Không phải ngươi nói nàng rất có hảo cảm với ngươi sao? Còn hẹn ngươi gặp riêng nữa cơ mà?”

Khấu Trọng cười khổ: “Lúc này khác, lúc xưa khác. Nghe nói bây giờ Lý tiểu tử đêm nào cũng đến Mạn Thanh Viện nghe nàng đánh đàn ca hát đó. Ngươi nói thử xem vậy thì đâu đến lượt ta nữa chứ?”

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Lý Thế Dân tuyệt đối không phải hạng người trầm mê trong tửu sắc. Làm vậy chỉ là để tỏ lòng ngưỡng mộ hoặc che tai mắt bọn Vương Thế Sung mà thôi. Sự thực thì hắn đang bí mật chiêu hàng Lý Mật, nếu như thành công, thì thật chẳng khác gì không tốn một binh một tốt mà đã đại thắng một trận oanh oanh liệt liệt”

Khấu Trọng biến sắc nói: “Tin tức này từ đâu mà có?”

Từ Tử Lăng bèn kể lại cuộc gặp với Đồng Đồng, Khấu Trọng nghe xong liền vỗ bàn tán thưởng: “Hảo tiểu tử, quả nhiên không hổ là huynh đệ tốt của ta! Có điều ta không tin hắn thành công đâu! À... cũng không thể nói một cách quá chắc chắn như thế được...”

Từ Tử Lăng thấy mọi người đều liếc nhìn hai gã, liền nhắc nhở: “Ngươi tự kiềm chế một chút được không?”

Khấu Trọng giờ mới chịu cúi đầu ăn mỳ, miệng vẫn lẩm bẩm: “Hiện giờ ta lo lắng nhất chính là Loan Loan yêu nữ, đột nhiên ả biến mất như bọt nước, không để lại dấu vết gì, khiến người ta không thể đề phòng. Hừ, cho dù có cứu được Hư Hành Chi, con đường đi Giang Đô này cũng không dễ dàng gì đâu. Đừng quên Âm Quý Phái xưa nay vẫn hợp tác chặt chẽ với lão gia, đây mới chính là mũi ám tiễn có

thể đâm vào lưng chúng ta bất cứ lúc nào đó”

Từ Tử Lăng thở dài: “Bây giờ cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước đó thôi, ngươi còn cách nào khác nữa sao?”

Khấu Trọng im lặng ăn hết bát mỳ, sau đó mới lắc đầu nói: “Chúng ta phải từ thế bị động chuyển thành chủ động, đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống thì mới giáo huấn cho tên Lý tiểu tử và lão hồ ly vong ân phụ nghiax Vương Thế Sung kia một trận được. Bắt cóc Đổng Thục Ni chỉ là bước đầu tiên, còn bước thứ hai... ngươi nghĩ ra được gì chưa?”

Từ Tử Lăng bực mình nói: “Ngươi đúng là kẻ trời sinh đã thích đấu đá rồi, bây giờ ngươi dựa vào cái gì để đấu với Lý tiểu tử? Cho dù đơn đả độc đấu, chắc gì chúng ta đã thắng nổi y?”

Khấu Trọng cười hì hì: “Chúng ta đấu trí chứ đâu có đấu lực, chi bằng ngươi giả làm Nhạc Sơn đi gặp Thượng Tú Phương, xem có chiếm được tiện nghi gì không?”

Từ Tử Lăng động tâm nói: “Hiện giờ trong tay ta không binh không tướng, ngươi bảo ta dò la cách nào đây?”. Kế đó lại giật mình nói: “Sao không thử con thuyền của Bạch Thanh Nhi? Ngươi cứ lộ chút bản lãnh rồi phủi đít bỏ đi, ta ở bên cạnh giúp thêm một phần. Dù sao thì từ giờ đến tối cũng còn hơn nửa ngày, tìm thứ gì đó chơi cũng tốt hơn là ngồi không”.

Từ Tử Lăng do dự nói: “Nếu gặp phải Chúc Ngọc Nghiên, thì không phải phiền phức lắm sao? Biết đâu mụ ta lại là hảo bằng hữu trước kia của Nhạc Sơn?”

Khấu Trọng nói: “Sớm muộn gì chúng ta cũng phải đối mặt với Chúc Ngọc Nghiên thôi, sợ gì chứ? Huống hồ cơ hội gặp phải mụ cơ hồ

hầu như không có. Ngươi cứ thử làm đi, đây có lẽ là phương pháp duy nhất để thăm dò tình hình của Âm Quý Phái đó”

Từ Tử Lăng trầm tư giây lát rồi gật đầu: “Được rồi! Cứ làm theo lời ngươi, thử vận khí một phen xem sao!”

Chương 219: Ân oán tình cừu

Từ Tử Lăng cố ý đội một chiếc mũ rộng vành che kính mặt, buông tấm vải mỏng che nắng xuống, chỉ để lộ phần dưới cằm, cả người toát ra một thứ khí chất ngụy dị không thể gọi tên, hiên ngang đi về phía con thuyền của Bạch Thanh Nhi ở bến đò.

Trên bến người qua kẻ lại không ngừng, hàng lên xuống thuyền như nước chảy, dưới sông thuyền bè chạy như mắc cửi.

Từ Tử Lăng đang suy nghĩ chưa biết nên bắt đầu từ đâu thì chợt thật có mấy nam nhân bước xuống từ con thuyền của Bạch Thanh Nhi. Gã định thần nhìn kỹ, trong lòng thầm mừng rỡ, thì ra một trong bốn người này chính là Hà Nam Cuồng Sĩ Trịnh Thanh Như, trong ba người còn lại còn có hai người quen cũ, một là Kim Ngân Thương Lăng Phong, một là Bàn Sát Kim Ba, cả ba kẻ này đều có thể xếp vào hàng ngũ địch nhân của gã. Người cuối cùng là một gã công tử khoảng hai bốn, hai lăm, trong cũng khá quen mặt, cơ hồ như là đã gặp qua trong thọ yến của Vinh Phụng Tường rồi vậy.

Từ Tử Lăng đặt tay lên chuôi đao, rảo bước đi lên trước, chặn ngay trước mặt bốn người.

Bốn ánh mắt sắc bén lập tức ngưng lại trên người gã, đồng thời cả bốn người cũng dừng lại đứng cách gã chừng hai trượng.

Từ Tử Lăng tay đặt trên chuôi dao, khoa chân bước tới.

Bọn Trịnh Thạch Như lập tức bị khí thế của gã làm cho khiếp hãi, lần lượt tản sang hai bên, đồng thời rút binh khí ra.

Lăng Phong vẫn dùng hai cây đoản thương kim ngân, binh khí của Kim Ba là một cây côn sắt dài, còn thanh niên công tử và Trịnh Thạch Như đều sử kiếm.

Những người gần đó thấy có người bạt đao bạt kiếm, liền vội vạng bỏ chạy tứ tán.

Từ Tử Lăng gằn giọng quát: “Trịnh Thạch Như ngươi cút ra đây chịu chết, những kẻ khác không liên qua xéo ra chỗ khác, bằng không thì đừng trách lão phu đao hạ vô tình”.

Sự thực thì đến lúc nảy, gã vẫn không biết tìm Trịnh Thạch Như gây phiền phức như vậy có tác dụng gì, nhưng đây có thể nói là cách duy nhất trong lúc không có cách, bởi vì Trịnh Thạch Như và Bạch Thanh Nhi đã trở thành đầu mối duy nhất của bọn gã trong việc tìm kiếm tung tích Âm Quý Phái. Nếu như Trịnh Thạch Như phụng mệnh của Âm Quý Phái đến dụ hoặc gã, vậy thì gã sẽ có cơ hội để thông qua y mà dò la tin tức.

Trịnh Thạch Như lập tức nhận ra giọng nói khan khan của gã, vội vàng nói: “Có gì xin hãy từ từ nói, không biết vãn bối đã làm gì để đắc tội với Nhạc tiền bối vậy?”.

Ba người bọn Lăng Phong nghe thấy y gọi Từ Tử Lăng là “Nhạc tiền bối” sắc mặt đều biến đổi, rõ ràng là đã biết nội tình.

Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng: “Có gì để nói nữa, nếu không phải ngươi tiết lộ hành tung của lão phu, thì có kẻ nào biết được lão phu đến đây? Chỉ tính một tội này, tội chết của ngươi đã không thể tha rồi”.

Trịnh Thạch Như hiển nhiên là rất úy kỵ Bá Đao Nhạc Sơn, cố nhịn

cơn tức giận trong lòng, ấp úng nói: “Xin tiền bối hãy bình tâm tĩnh khí, nghe vãn bối nói một lời, chuyện này thực sự có ẩn tình… chi bằng chúng ta tìm một nơi nào đó ngồi xuống nói chuyện có được không?”.

Từ Tử Lăng cười lạnh nói: “Lão tử không nhàn rỗi như vậy, giết một người thì có gì đâu mà phải nói nhiều, xem đao!”.

Không lộ chút chân công phu, làm sao có thể chứng tỏ thân phận của gã được.

Từ Tử Lăng khẽ lắc người, thân hình lướt lên phía trước như hành vân lưu thủy, đao thế như núi đổ, cuốn cả bốn người vào trong màn đao ảnh trùng trùng.

Trong các loại binh khí, vì đã từng luyện tập Huyết Chiến Thập Thức của Lý Tịnh nên Từ Tử Lăng quen dùng đao nhất, thêm vào mấy năm lưu lãng giang hồ, kến văn được mở rộng không ít, thế nên đao pháp mà lúc này gã thi triển vừa hiểm ác lại vừa tràn đầy sát khí, đích thực là có khí thể của một bậc Bá Đao.

Một bên đã chuẩn bị sẵn sàng, một bên thì thì tâm thần chưa định, động tác của Từ Tử Lăng lại liền mạch như nước, nhanh như thiểm điện, đao phong lăng lệ vô cùng, khiến bọn Trịnh Thạch Như, Lăng Phong và Kim Ba đều cảm thấy khó thể ngạnh tiếp, vội dạt ra bên ngoài, hòng mở rộng chiến tuyến.

Chỉ có tên công tử trẻ tuổi kia là nghé con không sợ hổ, hoặc giả là không rõ nội tình, vẫn vung kiếm lên đương cự.

“Đang!”.

Tên công tử cả người lẫn kiếm bị Từ Tử Lăng hất văng ra xa, suýt

chút nữa là lộn nhào xuống đất.

Trịnh Thạch Như kinh hãi, vội lao tới vận kiếm phản kích, Lăng Phong và Kim Ba cũng từ hai bên phóng tới trợ công, hòng ngăn cản gã tiếp tục thi triển sát thủ. Kiếm chiêu họ Trịnh hung mãnh phi thường, vừa nhanh vừa hiểm, so với hai người Lăng, Kim hiển nhiên cao hơn mấy bậc, hơn nữa chiêu này chiêu nấy đều như muốn toàn lực liều mạng vậy, tiếng kim thiết chạm nhau chói tay vang lên liên miên bất tuyệt.

Từ Tử Lăng cũng không khỏi thầm tán thưởng, nhãn lực của tên Hà Nam Cuồng Sĩ này cũng thuộc hạng cao minh, biết rõ nếu để gã toàn lực thi triển, ắt sẽ khó tránh khỏi cái chết, thế nên mới liều mạng tiếp chiêu, hòng để Lăng, Kim hai người phản kích. Đây đúng là một chiến lược vô cùng chính xác.

Từ Tử Lăng cười dài một tràng, trường đao thuận tay phản kích, liên miên không ngớt, trong thế đao cương mãnh lại ẩn chứa những biến hóa huyền ảo vi diệu, dồn ba người vào trong màn đao quang mù mịt.

Không lộ chút thực lực, làm sao đối phương trọng thị gã được.

Trên thuyền chợt vang lên một giọng oanh vàng: “Nhạc lão tiền bối có thể nể mặt thiếp mà tạm thời đình thủ không?”.

Từ Tử Lăng bất ngờ liên tiếp xuất kỳ chiêu, bức ba người thoái lui mấy bước dài, rồi mới dừng tay cho đao vào vỏ, tự nhiên hình thành nên một phong phạm của bậc cao thủ nhất thế, vững như Thái Sơn, sâu như Đông Hải, hoàn toàn không phải là giả bộ.

Ngẩng đầu nhìn lên, gã thấy Bạch Thanh Nhi đứng ở đầu thuyền, hai bên tả hữu là Ác Tăng Pháp Nhạn và Diễm Ni Thường Chân đã lâu

không thấy xuất hiện, thần thái hai người nàu cung kính một cách lạ thường, chỉ riêng điểm này cũng đã biết uy danh của Bá Đao Nhạc Sơn lớn thế nào rồi.

Từ Tử Lăng đột nhiên nhún mình lao vút qua đầu ba người, hạ thân xuống sàn thuyền.

Bạch Thanh Nhi thần thái vẫn bình tĩnh, nhưng Ác Tăng và Diễm Ni thì đều lộ vẻ khẩn trương.

Từ Tử Lăng liếc nhìn Bạch Thanh Nhi một cái rồi hờ hững nói: “Nếu pháp nhãn của lão phu không nhầm, tiểu nữ tử ngươi là môn hạ của cố nhân năm xưa, hôm trước ở trên phố, vừa nhìn là lão phu nhận ra ngay thân phận của ngươi”.

Mấy câu này vừa hợp với thân phận lão tiền bối của gã, mà lại giải thích hợp lý tại sao hôm đó gã lại đi theo nàng và Trịnh Thục Minh.

Trịnh Thạch Như lúc này cũng đã bước lên thuyền, thấp giọng nói; “Chúng tiểu bối đương nhiên không dám giấu giếm Nhạc lão. Nhạc lão đã biết nguyên ủy, chắc hẳn cũng hiểu nơi này người đông phức tạp, chi bằng mời lão tiền bối di giá vào trong khoang thuyền được chăng?”.

Từ Tử Lăng ngoảnh mặt lại, thấy Kim Ba, Lăng Phong đang đỡ tên công tử kia rời khỏi, lập tức hiểu ra hai kẻ này đều là người của Âm Quý Phái. Như vậy thì nếu Tiền Độc Quan không phải đệ tử Âm Quý Phái, chắc chắn cũng có quan hệ rất mật thiết với tà phái này.

Thân phận “Nhạc Sơn” này thật hữu dụng, không ngờ đã giúp gã dễ dàng có được rất nhiều tin tức quý giá.

Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, rồi nhấc chân bước vào trong

khoang.

Trịnh Thạch Như vội vàng đi trước dẫn đường.

Còn chưa bước qua bậu cửa, Từ Tử Lăng đã đột ngột dừng bước, không những trong lòng thầm gọi mẹ gọi cha, mà còn toàn thân toát mồ hôi lạnh, xém chút là quay đầu bỏ chạy.

Chỉ thấy Chúc Ngọc Nghiên mặt che một lớp sa mỏng đang ngồi trên chiếc thái sư ỷ kê sát tường, thái độ an nhiên tự tại.

Bất luận là tính toán thế nào, gã cũng không tính ra được mình sẽ gặp phải Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên ở đây, lần này đúng là tự dâng dê béo vào miệng hổ rồi.

oOo

Khấu Trọng giả làm trạo phu, lẩn trong đám người xem nhiệt náo, quan sát màn kịch vừa rồi.

Trong chốc lát bến cảng đã khôi phục lại vẻ ban đầu, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Khấu Trọng đương nhiên không cần lo lắng cho Từ Tử Lăng, bởi vì cho dù có Chúc Ngọc Nghiên tọa trấn trên thuyền, gã vẫn còn bản lĩnh độn thủy, đây cũng là phương pháp ứng biến với tình hình khẩn cấp mà hai gã đã bàn bạc từ trước.

Lúc này có một người bán hàng rong mang trà nước ra bày bán ở bến cảng, Khấu Trọng đang định giúp để không làm người khác chú ý đến mình thì chợt thấy một cỗ xe ngựa chạy qua, ngồi ở chỗ đánh xe là hai đại hán thể hình cao lớn, không giống như xa phu bình thường.

Sau khi xe ngựa dừng lại, một hán tử trẻ tuổi đẩy cửa bước xuống.

Khấu Trọng lập tức phấn chấn tin thần, hán tử này chính là một trong các cao thủ trong Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân, Bàng Ngọc.

Kế đó ba người mở thùng xe, bê ra một chiếc rương có chọc lỗ nhỏ, khên lên một con thuyền đã đậu sẵn từ trước.

Cảnh đưa hàng xuống thuyền này vốn là hết sức bình thường, nên cũng không làm ai chú ý.

Khấu Trọng trầm ngâm giây lát, cuối cùng không thể thắng nổi lòng hiếu kỳ, quyết định dù thế nào cũng phải xem cho rõ.

oOo

Từ Tử Lăng sải bước vào trong, thuận tay bỏ chiếc mũ trên đầu xuống, cố ý làm ra vẻ quái dị cười dài nói: “Ngọc Nghiên vẫn khỏe chứ?”.

Gã đã tính toán đủ đường, quyết ý tự bộc lộ thân phận, rồi đột vây đào tẩu.

Mặt nạ của Lỗ Diệu Tử chỉ có thể lừa gạt được những người không biết mặt Nhạc Sơn, còn đại tông sư võ học như Chúc Ngọc Nghiên, chỉ cần liếc nhìn một cái, là sẽ mãi mãi không quên, huống hồ rất có thể y thị và Nhạc Sơn còn là người quen cũ.

Nguyên nhân gã bước vào phòng, là vì để tiện nhảy xuống sông đào tẩu, vì hành lang phía sau đã bị Bạch Thanh Nhi, Thường Chân, Pháp Nạng chặn mất rồi.

Lúc cần thiết gã sẽ tập kích Trịnh Thanh Như, lấy y làm mộc che thân.

Chỉ cần có thể cản trở được Chúc Ngọc Nghiên một sát na, là gã đã có cơ hội phá cửa sổ nhảy xuống sông đào thoát rồi.

Chúc Ngọc Nghiên vẫn bình tĩnh như nước trong đáy giếng, lạnh lùng nhìn gã qua làn sa mỏng.

Tuy gã không nhìn thấy mắt y thị, song vẫn có thể trực tiếp cảm nhận được nhãn thần của đối phương đang soi mói mình.

Từ Tử Lăng đặt tay lên chuôi dao, hàn khí lập tức lan tỏa khắp phòng, sát khí hừng hực.

Chúc Ngọc Nghiên không biết định làm gì, mà không lập tức vạch trần thân phận hàng giả như gã, còn bất ngờ u uất thở dài, chậm rãi nói: “Những người khác ra ngoài hết cho ta”.

Từ Tử Lăng thầm nhủ lẽ nào đối phương muốn đích thân thu thập mình.

Gã đang do dự có nên lập tức phát động hay không, thì lại cảm thấy Chúc Ngọc Nghiên dường như không hề có ý đồ động thủ, đang không biết phải làm sao thì bọn Trịnh Thạch Như đã ra hết cả bên ngoài, còn đóng cửa lại.

Chúc Ngọc Nghiên chậm rãi đứng dậy, thần thái u mỹ tuyệt trần.

Từ Tử Lăng thầm nhủ: “Đến rồi!”, vận công toàn thân giới bị.

Chúc Ngọc Nghiên lắc đầu: “Cuối cùng ngươi đã luyện thành Hóan Nhật Đại Pháp, chẳng trách mà chẳng những dám trùng nhập giang

hồ mà còn có gan đến khiêu chiến Chúc Ngọc Nghiên ta nữa. Bốn mươi năm rồi, vẫn không thể làm tiêu đi hận ý của ngươi với ta hay sao?”.

Từ Tử Lăng giật mình chấn động.

“Mẹ ơi, lẽ nào y thị không biết mình là hàng giả?”

Trong nháy mắt mà có muôn ngàn ý nghĩ xẹt qua đầu gã.

Cách giải thích duy nhất là tấm mặt nạ này được làm giống hệt như Nhạc Sơn, mà thể hình của gã thì cũng tương tự họ Nhạc.

Đương nhiên là khí chất, thanh âm và phong độ của gã cũng có những điểm khác với Nhạc Sơn, nhưng do Chúc Ngọc Nghiên sớm đã có định kiến, cho rằng Nhạc Sơn đã ẩn cứ mấy chục năm, luyện thành thứ công phu gì mà mới nghe đã biết có thể thoát thai hoán cốt “Hoán Nhật Đại Pháp”, nên mới cho rằng gã vì luyện thành môn võ công này nên mới tới.

Có điều là chỉ cần nói thêm hai ba câu nữa, bảo đảm Chúc Ngọc Nghiên có thể nhận ra sơ hở.

Nhưng gã lại không thể không lên tiếng. Năm xưa gã và Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn ba người cùng liên thủ đối phó Chúc Ngọc Nghiên mà vẫn thua liểng xiểng, may mà giữ được mạng. Công lực của bản thân gã tuy đã tinh tiến rất nhiều, song so với Chúc Ngọc Nghiên vẫn còn một khoảng cách rất xa, nếu có thể không động thủ mà vẫn qua mặt được y thị, tự nhiên vẫn là lý tưởng nhất.

Từ Tử Lăng chỉ im lặng giây lát, rồi lại hừ lạnh một tiếng, bước lên phía trước, đi thẳng đến cửa sổ phía bên phải Chúc Ngọc Nghiên, khàn khàn giọng nói: “Ngươi vẫn không quên được y, bốn mươi năm

rồi, ngươi vẫn không quên được y”.

Chúc Ngọc Nghiên không biết có phải thật sự bị gã nói trúng tâm sự hay không, mà không lên tiếng đáp lời.

Bên trong ba câu này của Từ Tử Lăng, kỳ thực bao hàm rất nhiều trí tuệ.

Đối với ân oán tình cừu của đời trước, những gì gã biết được chỉ thông qua mấy lời kể ngắt quãng của Lỗ Diệu Tử.

Theo như Lỗ Diệu Tử nói, bởi vì luyến ái Chúc Ngọc Nghiên mà suýt nữa lão mất mạng, may mà lão lợi dụng mặt nạ để thoát thân.

Tấm mặt nạ này, rất có thể là tấm mặt nạ đã biến lão thành Bá Đao Nhạc Sơn.

Có hai lý do để gã có cách nghĩ này.

Đầu tiên, chính là thể hình của Lỗ Diệu Tử cũng cao lớn hiên ngang như Từ Tử Lăng, đương nhiên cũng rất giống với Nhạc Sơn, bằng không thì hiện giờ gã cũng không qua mặt được Chúc Ngọc Nghiên.

Kế đó là với nhãn lực của Chúc Ngọc Nghiên, cho dù là Lỗ Diệu Tử đeo mặt nạ này lên, Chúc Ngọc Nghiên cũng có thể thông qua động tác và khí độ mà nhìn thấu. Trong tình hình này, chỉ có cố giả làm một kẻ khác hẳn với người mà y thị đã quen biết khi xưa, để làm y thị không cảm thấy sơ hở, như vậy mới có hy vọng che giấu được.

Từ đây suy ra, Nhạc Sơn, Lỗ Diệu Tử và Chúc Ngọc Nghiên trước đây đã từng có một mối quan hệ rất vi diệu.

Mấy câu này của Từ Tử Lăng kỳ thực thì rất hàm hồ, có thể giải thích

theo nhiều hướng khác nhau, tóm lại thì thể nào giữ người với người chẳng có ân oán tình cừu, nói vậy dù có sai cũng không đến nỗi quá đà.

Lúc nãy tuy gã lúc nào cũng có thể nhảy qua cửa sổ xuống sông đào tẩu, nhưng lại cảm thấy không nỡ bỏ đi như vậy.

Không gia trong phòng trở nên trầm mặc, chỉ còn nghe tiếng hò hét của các trạo phu chuyển hàng từ dưới bến lên thuyền ở xa xa truyền lại, và tiếng nước ì oạp vỗ mạn thuyền.

Ngữ khí của Chúc Ngọc Nghiên trở nên lạnh lùng: “Ngươi xem!”.

Từ Tử Lăng quay người lại.

Chúc Ngọc Nghiên nhấc tay gạt tấm mạng che mặt sang hai bên, để lộ ra dung nhan xưa nay vốn che giấu của mình.

oOo

Khấu Trọng quan sát hồi lâu mà vẫn không tìm ra được phương pháp gì để lên thuyền địch, không những vì đối phương liên tục tuần tra trên sàn thuyền, mà còn vì trên bến lúc nào cũng có người của địch nhân phái đi giám thị bất cứ kẻ nào khả nghi có ý đồ tiếp cận con thuyền đó. Giữa thanh thiên bạch nhật thế này, cho dù khinh công có cao hơn nữa cũng không thể thi triển được.

Lý tiểu tử có thuyền ở đây vốn là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng chiếc rương kia lại rất có vấn đề. Nếu gã đoán không lầm, bên trong rương nhất định là một người, nếu không thì đâu cần phải đục lỗ thông khí làm gì.

Người đó là ai? Khấu Trọng trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cũng hạ

quyết tâm, sải bước đi thẳng về phía thuyền địch.

oOo

Từ Tử Lăng vừa nhìn, đã ngớ người ra.

Tuế nguyệt dường như không hề lưu lại bất cứ dấu vết gì trên gương mặt của Chúc Ngọc Nghiên, nhìn ngang nhìn dọc cũng đều chỉ lớn hơn Loan Loan vài tuổi mà thôi.

Đằng sau lớp sa mỏng phất phơ, gã chỉ có thể nhìn thấy dung nhan của y thị một cách mơ hồ, nhưng chỉ riêng phần lộ ra, đã đủ làm người ta ý loạn tình mê rồi.

Đôi mắt sâu đen lay láy, hai hàng lông mày thanh tú cực kỳ quyến rũ, có thể khiến bất cứ nam nhân nào cũng phải điên đảo thần hồn. Đôi mắt ấy phối hợp với làn da trắng như bạch ngọc, lại càng thêm nổi bật, làm ai cũng phải có một cảm giác khó mà tự kềm chế nổi.

Luận nhan sắc, Chúc Ngọc Nghiên tuyệt đối không hề dưới tuyệt thế mỹ nữ Loan Loan, hơn nữa tướng mạo hai người này lại có mấy phần giống nhau, làm cho Từ Tử Lăng liên tưởng đến quan hệ mẫu nữ.

Về khí chất thì người đàn bà này lại càng thanh tú tuyệt luân, khiến cho người ta nằm mơ cũng không thể liên tưởng đến tà phái đệ nhất trong Ma giáo.

Nhất thời, Từ Tử Lăng cũng bị ngạc nhiên đến độ đầu óc trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì.

Quả thật hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tưởng của gã.

Tấm sa lại được buông xuống.

Chúc Ngọc Nghiên chậm rãi nói: “Nếu trong lòng Ngọc Nghiên còn bất cứ nam nhân nào, làm sao luyện được thành Thiên Ma Đại Pháp chứ, những chuyện ái tình dục vọng làm thế nhân điên đảo mê loạn ấy chỉ là chướng ngại trên đường mà thôi. Nếu Tiểu Sơn vẫn chưa nhìn thấu được điểm này, vậy thì đừng hòng rửa nỗi nhục một đao với Tống Khuyết làm gì”.

Từ Tử Lăng nghe mà cảm thấy lạnh cả người.

Ngữ khí của y thị tuy hết sức bình đạm, nhưng lại cũng rất thành khẩn, tỏ rõ rằng y thị hoàn toàn không nghi ngờ gì Tử Tử Lăng, đồng thời cũng mang lại cho gã một cảm giác lãnh khốc vô tình hết sức tự nhiên.

Nên biết rằng phàm là người thì đều có thất tình lục dục, cho dù là ác đồ cùng hung cực ác, trong lòng cũng có tình yêu, thế nhưng Chúc Ngọc Nghiên lại hoàn toàn không có vấn đề về phương diện này, đối với y thị mà nói căn bản không có sự phân biệt thiên hay ác, tốt hay xấu, thế nên không hề có bất cứ chướng ngại tâm lý nào, làm chuyện gì cũng chỉ nghĩ đến lợi ích, bất chấp thủ đoạn.

Từ Tử Lăng sợ y thị nhìn ra sơ hở, liền cố ý quay người nhìn ra ngoài, trầm giọng nói: “Lão bằng hữu của ta gần đây thế nào?”.

Chúc Ngọc Nghiên ngồi xuống, dịu dàng nói: “Ngươi vẫn ghen tỵ với y sao?”.

Từ Tử Lăng lập tức cảm thấy tóc gáy dựng ngược cả lên, giờ mới biết quan hệ của Chúc Ngọc Nghiên và Tống Khuyết cũng không hề đơn giản.

Chúc Ngọc Nghiên lại nói: “Năm xưa nếu không phải ngươi có lòng ghen tuông, làm sao đến nỗi sơ hở để y lợi dụng, đao gãy người bại chạy về Mạc Bắc, anh danh một đời tất cả đều trôi theo dòng nước”.

Từ Tử Lăng bình tĩnh nói: “Ngọc Nghiên rất hiỏi thuật đoán tâm ý người khác, lẽ nào không cảm nhận được ta đã có biến hóa rất lớn hay sao mà vẫn nói ra những lời chọc tức người khác như vậy?”.

Sự thực thì gã cũng không biết nên nói gì nên đành quyết định liều mạng một phen, thử thăm dò thái độ của Chúc Ngọc Nghiên với Nhạc Sơn thế nào.

Chúc Ngọc Nghiên u uẩn nói: “Ngươi thay đổi rất nhiều, giống như là một người khác vậy. Có phải môt đao năm xưa của Tống Khuyết đã đả thương khí môn của người hay không, mà cả thanh âm cũng trở nên khàn khàn khó nghe như vậy?”.

Từ Tử Lăng thầm nhủ ngươi cứ nghĩ như vậy là tốt nhất, rồi lạnh lùng nói: “Giữa chúng ta cũng chẳng còn gì để nói nữa, ta đi đây!”.

Gã đang định phóng qua cửa sổ bỏ đi, thì chợt nghe Chúc Ngọc Nghiên nhẹ giọng nói: “Ngươi không muốn gặp nữ nhi của mình sao?”.

Từ Tử Lăng thất thanh kêu lên: “Cái gì?”.

Sự chấn động của gã là phát từ chân tâm, tất cả đều vì tưởng rằng đã lộ ra sơ hở.

oOo

Khấu Trọng bước đến chỗ tấm ván để lên thuyền thì có hai hán tử hiện thân quát hỏi: “Bằng hữu là ai?”.

Khấu Trọng cười lên ha hả: “Kêu Bàng Ngọc ra đây gặp ta”.

Hai người kia thoáng biến sắc, biết rõ gã đến đây để gậy chuyện.

Khấu Trọng đề khí khinh thân, tung người nhảy lên sàn thuyền, miệng hét lớn: “Bàng Ngọc đâu rồi?”.

Trong lòng thầm nhủ mãnh tướng trong Thiên Sách Phủ của Lý tiểu tử nhiều như mây, giết một người là giảm bớt một phần thực lực của y, thế nào cũng rất có lợi.

Từ trong khoang thuyền xông ra hơn chục địch nhân, đứng thành một vòng vây hình bán nguyệt, sau đó Bàng Ngọc mới ung dung bước ra, đứng trước mặt gã, kiêu ngạo nói: “Nếu đã dám đến đây chỉ danh gây chuyện, chắc bằng hữu cũng chẳng phải hạng vô danh tiểu tốt, mau báo danh lên đi!”.

Khấu Trọng vận công cải biến giọng nói, cười hì hì nói: “Bàng huynh đoán sai rồi, tiểu đệ đây chính là hạng vô danh tiểu tốt đấy! Xem đao!”.

Tỉnh Trung Nguyệt rời vỏ biến thành một luồng sáng vàng rực rỡ, chém xả xuống mặt Bàng Ngọc như ánh chớp giật ngang trời, kình khí ào ào như thác đổ.

Bàng Ngọc không ngờ kẻ này nói đánh là đánh, vội vàng bạt kiếm lên đón đỡ.

“Đang!”.

Hoa lửa bắn tung tóe, Bàng Ngọc chỉ cảm thấy đao này chẳng những nặng như Thái Sơn, lại còn ẩn hàm quái kình hút chặt lấy kiếm của y.

Trong lòng đang còn kinh hãi, thì Khấu Trọng đã lộn qua đầu y, lướt vào trong cửa khoang thuyền.

Chương 220: Sự việc bất ngờ

Chúc Ngọc Nghiên nói với một giọng bình tĩnh tới độ làm người ta phải lạnh cả người: “Luận tài trí kiến thức, ngươi không bằng Lỗ Diệu Tử, nói khí phách tâm địa, ngươi càng không thể so sánh với Tống Khuyết, nhưng tại sao ta lại chịu nuôi dưỡng cho ngươi một nữ nhi chứ?”.

Kế đó y thị lại thở dài: “Có điều những chuyện này bây giờ nhắc lại cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, Ngọc Nghiên vốn định không để ngươi sống rời khỏi thuyền này, nhưng niệm tình ngươi cho dù đã luyện thành Hoán Nhật Đại Pháp vẫn không thoát khỏi kết cục chết dưới đao của Tống Khuyết, nên đành để ngươi đi hoàn thành tâm nguyện vậy”.

Từ Tử Lăng chưa từng gặp phải một nữ nhân nào đáng sợ như vậy, cơ hồ như tình thâm tựa hải, thực chất lại lãnh khốc vô tình, ngay cả phụ thân của nhi nữ mình cũng không chịu bỏ qua, trong lòng không khỏi tức giận thay cho Nhạc Sơn, lạnh lùng nói: “Nếu hôm nay không giết ta, sau này thế nào cũng có một ngày ngươi phải hối hận”.

Nói xong hai câu thực lòng đó, gã liền tung mình phóng ra ngoài, hạ thân xuống bến tàu.

oOo

Khấu Trọng quật ngược lại một đao, làm một đại hán truy theo phía sau ngã nhào, người bay lên rơi bịch xuống đất, cùng lúc ấy chân phải gã cũng tung ra đạp tung cánh cụa gỗ, lao vào tìm chiếc rương lớn kia.

Bảy, tám đại hán từ trong hành lang tay cầm dao, cầm búa hung hãn xông tới, lập tức khiến Khấu Trọng rơi vào cảnh lưỡng đầu thọ địch.

Bàng Ngọc tức giận gầm vang, xông đến sau lưng gã, kiếm đâm tới như tia chớp,

Kiếm phong rít lên nghe rợn cả người, rõ ràng là y đã động đến chân nộ.

Khấu Trọng biết kẻ này lợi hại, vội lướt người ra xa hơn trượng, thân hình liên tiếp lắc mấy cái, không những tránh được một đợt công kích khác của đám địch nhân đang tràn tới, mà còn đá bay một tên về phía Bàng Ngọc, còn gã thì đã lao thẳng vào giữa trận thế của địch nhân.

Mấy tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên, Khấu Trong thi triển thủ pháp nặng, cố ý va chạm với vũ khí của địch nhân, bên trong lại ngầm vận Loa Hoàn Kình, làm hổ khẩu bọn chúng đều rách tét, binh khí rơi xuống đất.

“Bình! Bình!”.

Hai cánh cửa khác bị đạp bật tung.

Trong hành lang loạn như ong vỡ tổ. Bàng Ngọc thủy chung vẫn chậm một bước mới bắt kịp gã.

“Ầm!”.

Khấu Trong chém mạnh làm tấm vách bên phải vỡ tung, nhảy vào một gian phòng.

Bàng Ngọc gầm lên: “Hảo đao pháp!”.

Đoạn cũng phá cửa lao vào, huy kiếm tấn công Khấu Trọng.

Những người khác đều dừng lại hò hét trợ uy.

Khấu Trọng căn bản là cố ý dụ gã tiến vào, để toàn lực hạ sát, lúc này sát cơ của gã đã bốc cao ngùn ngụt, nhưng đầu óc đã chìm vào cảnh giới tỉnh trung chi nguyệt, tuyệt đối không hề có ý khinh địch chủ quan, mà thực sự thì Bàng Ngọc cũng là cao thủ nhất đẳng trong hàng hậu bối mới quật khởi gần đây, chẳng phải là hạng dễ dàng đụng đến.

Lúc này chỉ nghe gã hừ lạnh một tiếng, bất chấp một kiếm chém ngang cổ Bàng Ngọc, tung người lướt sang phải, biến thành thế mặt đối mặt với họ Bàng, sau đó lao thẳng về phía trước như một mũi tên, bảo đao trong tay cùng lúc chém bổ tới, lưỡi đao nhằm đúng vào đầu đối phương, thế nhanh như chớp giật ngang trời, kình đạo hùng hậu như núi đổ.

Bàng Ngọc thân kinh bách chiến, nhưng cũng chưa từng gặp phải đối thủ nào vừa ngoan cường liều mạng vừa lợi hại như vậy.

Hạng người dũng mãnh như Khấu Trọng đại khái cũng không ít, nhưng lại không có mấy người có đảm lượng coi cái chết như không, dám lấy công đối công, bức đối thủ phải so đảm lượng và tốc độ giống như gã, mà dù là kẻ có đủ đảm lượng và sự dũng mãnh, nhưng e rằng vẫn hiếm sức phán đoán cao minh, nhãn quang và bản lĩnh như của Khấu Trọng.

Trong sát na ngắn ngủi ấy, Bàng Ngọc đã đưa ra một quyết định liên quan đến sinh tử tồn vong của mình, rốt cuộc là nên giữ kiếm thế bất biến tiếp tục chém tới xem kẻ nào chết trước, hay là hồi kiếm để đỡ

lấy thế công lăng lệ của đối phương.

“Đang!”.

Bàng Ngọc cuối cùng cũng quyết định hồi kiếm phòng thủ.

Một kẻ chuẩn bị từ trước, một người bị ép phải biến chiêu, hơn kém thế nào ai cũng có thể tính toán ra được.

Bàng Ngọc hự lên một tiếng, cả người lẫn kiếm bị đao thế mãnh liệt của Khấu Trọng đẩy bật ngược về sau, va mạnh vào vách tường, lao sang phòng bên cạnh.

Khấu Trọng lại thầm kêu hỏng bét, Bàng Ngọc nhiều nhất cũng chỉ bị gã bức lui một hai bước thôi mới đúng, bây giờ rõ ràng y cố làm vậy để có thể tạm hoãn lại thế công của gã, ý đồ ổn định trận cước, làm cho gã mất đi một cơ hội ngàn năm có một để giết chết địch thủ.

Năm sáu tên đại hán lại tràn vào phòng.

Khấu Trọng thầm than đáng tiếc, tung người đụng vỡ bức vách phía sau, nhảy sang một gian phòng khác.

Chiếc rương lớn kia không ngời lại đặt ngay dưới đất.

Khấu Trọng vận công vào chân, tung mạnh một cước làm chiếc rương vỡ nát ra từng mảnh, để lộ ra người ở bên trong.

oOo

Từ Tử Lăng đi xuống bến tàu, đảo mắt một vòng, tất cả vẫn như cũ, duy chỉ không thấy Khấu Trọng đâu.

Lúc này gã chỉ muốn mau mau tìm được Khấu Trọng, rồi cùng gã huynh đệ này đi càng xa càng tốt, càng tránh xa được Chúc Ngọc Nghiên bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu. Gã cứ thả bước đi mà không hề suy nghĩ, tự nhiên đi ra khỏi khu bến tàu, trong đầu không ngừng thấp thoáng dung nhan phong tình vạn trượng của Chúc Ngọc Nghiên, thầm nhủ chẳng trách mà Lỗ Diệu Tử si mê người đàn bà này gần hết cuộc đời, đến lúc gần chết mới được giải thoát khỏi mị lực của y thị, nhận ra được ao mới là nữ tử đáng để ông ta dốc lòng thương yêu.

Đột nhiên phía sau có tiếng vó ngựa dồn dập, hơn mười kỵ mã đang từ phía sau đuổi tới.

Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, tung mình như một con quái điểu khổng lồ bay lên một nóc nhà dân bên phía trái, rồi nhanh nhẹn biến mất

oOo

Khấu Trọng thất thanh kêu lên: “Phó bang chủ?”.

Người bị nhốt trong rương, chẳng ngờ lại chính là lão bằng hữu Bốc Thiên Chí của hai gã, lúc này song mục y nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt, rõ ràng là đã bị người ta phong bế huyệt đạo.

Gã vội vàng vận lực vung đao, đánh cho mấy tên địch xông lại gần gã lộn nhào, lộn xộn thành một đám, cùng lúc dùng chân hất Bốc Thiên Chí lên, kẹp dưới nách, rồi bật người lao vút lên cao, phá vỡ trần phòng, nhảy lên trên vọng đài bên trên.

Khấu Trọng cứu người khẩn cấp, nên bỏ qua ý định giết chết Bàng Ngọc, nhanh chóng rời khỏi thuyền địch. Lúc này các vết thương cũ trên người gã đã lại vỡ ra, thực không thể kéo dài trận chiến thêm

nữa.

oOo

Quá buổi hoàng hôn, Từ Tử Lăng từ Bá Đao Nhạc Sơn biến thành đại hiệp mặt sẹo, ngồi trong một tửu điếm trên phố đối diện với trang viện của Vinh Phụng Tường, gọi mấy món rượu thịt, vừa nhâm nhi vừa đợi Khấu Trọng.

Gã và Khấu Trọng đã mất liên lạc hơn ba canh giờ, cuối cùng đành phải đến đây ngồi đợi.

Mộ cỗ xe ngựa chạy vào Vinh phủ, trước sau đều có hơn mười võ sĩ mặc thường phục bảo vệ.

Do trước đây từng tham gia kế hoạch dụ địch của Khấu Trong nên đối với việc đánh xe và bảo vệ xe ngựa của Vương Thế Sung, Từ Tử Lăng có tìm hiểu rất kỹ, chỉ vừa liếc nhìn đã biết ngay những võ sĩ này đều là cao thủ trong đám thân binh của họ Vương cải trang, người trong xe ngựa kia rất có khả năng là mục tiêu mà gã và Khấu Trọng muốn bắt cóc để trao đổi Hư Hành Chi – Đổng Thục Ni.

Đến lúc này thì gã vẫn chưa thể làm rõ Vinh Phụng Tường thực ra là người của phe nào, lập trường của y ra sao? Quan hệ của họ Vinh này với Dương Hư Ngạn thế nào? Càng nghĩ gã lại càng cảm thấy mơ mơ hồ hồ.

Vinh phủ đột nhiên mở rộng cửa, hơn mười kỵ sĩ từ trong phóng ra, chạy vào phố lớn rồi thúc ngựa tiến về phía Nam, xem ra đều là người của Lạc Dương Bang.

Lúc này Khấu Trọng cũng đến, ngồi xuống bên cạnh gã, tiện tay cầm luôn chén rượu mà gã chưa đụng đến trên bàn dốc thẳng vào miệng,

le le lưỡi nói: “Cũng không tồi lắm! hà hà! Tìm được ngươi thật là tốt quá!”.

Từ Tử Lăng nhìn gã huynh đệ và một bát lớn cả cơm lẫn thức ăn rồi nói: “Ngươi cút đi tận đâu vậy?”.

Khấu Trọng nhai nhồm nhòam, rồi nói như chưa từng có chuyện gì xảy ra: Ta vừa tiễn Bốc Thiên Chí đi, tự nhiên phải đến chậm một chút rồi”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Bốc Thiên Chí?”.

Khấu Trọng đắc ý kể lại chuyện vừa xảy ra trên thuyền của Lý Thế Dân, rồi nói: “Chuyện này tương đối kỳ quái, Vân Ngọc Chân và những người khác vừa đi xong thì người của Lý tiểu tử đã đến bắt y, lại không giết y nữa, có vẻ như muốn đưa y đến một nơi nào đó vậy, bên trong nhất định có âm mưu ngụy kế gì đây”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Có lẽ nào là bà nương Vân Ngọc Chân đó biết quan hệ của chúng ta với Bốc Thiên Chí, nên đã thi triển kế nhất tiễn xạ song điêu, không những thu nhập được thủ hạ bất mãn với mình, còn bán đứng luôn bọn ta, hy vọng Lý tiểu tử có thể giúp ả trừ diệt luôn hai chúng ta?”.

Khấu Trọng gằn giọng nói: “Bà nương này cũng ác độc lắm! Chỉ là chuyện của Tố tủ ta đã không thể tha cho ả rồi. Phía ngươi thế nào, có kết quả gì không?”.

Sau khi nghe Từ Tử Lăng thuật lại mọi chuyện, Khấu Trọng chỉ biết trợn mắt ngạc nhiên, gãi gãi đầu nói: “Có chuyện này sao? Theo lý thì ngươi làm sao mà qua mặt được y thị chứ?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Bất luận Chúc Ngọc Nghiên lợi hại thế

nào, thì y thị vẫn chỉ là một phụ nhân. Thử hỏi y thị làm sao mà biết được Lỗ Diệu Tử đã làm ra một chiếc mặt nạ giống hệt như Nhạc Sơn? Huống hồ y thị lại còn cho rằng Nhạc Sơn đã luyện thành thứ Hoán Nhật Đại Pháp gì gì đó nữa".

Khấu Trọng gật đầu: "Ngươi phải giữ gìn thân phận này cho tốt đấy, nếu có thể qua mặt được người từng quan hệ thể xác với ngươi là Chúc Ngọc Nghiên, thì có nghĩa là cũng có thể qua mặt được tất cả mọi người khác, có khi còn bắt được ả yêu nữ Loan Loan gọi mấy tiếng cha nữa đó!".

Từ Tử Lăng vừa cười vừa mắng: "Có gọi cha ngươi ấy! Có ngươi mới quan hệ thể xác với Chúc yêu phụ! Hà! Ta đã chán ghét Lạc Dương lắm rồi. Vừa nãy hình như Đổng đại tiểu thư đã ngồi xe ngựa vào Vinh phủ, chúng ta có nên vào phủ bắt người, hay là đợi ở đây chờ cơ hội khi ả trở về cung?".

Khấu Trọng trầm giọng nói: "Chuyện không thể chậm trễ, đương nhiên là phải vào trong đó một chuyến, chẳng may tiểu dâm phụ đó ở lại một đêm, thì chúng ta cũng không cần ngủ à? Tốt nhất là thuận tay giết luôn tên tiểu tử Dương Hư Ngạn ấy, về sau có thể bớt được rất nhiều điều phiền phức".

Từ Tử Lăng đứng dậy nói: "Vậy thì cứ đại triển thân thủ, làm loạn bà nói Vinh phủ lên đi!".

oOo

Hai gã mượn bóng đêm yểm trợ, nhảy qua tường, chưa kịp nhìn rõ gì thì đã nghe tiếng động lạ, giống như là tiếng chó đang chạy tới, cả hai vội vàng vận công đóng mọi lỗ chân lông trên người, không để hơi thở lọt ra ngoài, cùng lúc tung người nhảy lên, hạ thân xuống một nóc nhà gần đó nhất.

Quả nhiên có hai con ác khuyển khổng lồ phóng tới, tuy không phát hiện gì, nhưng chúng vẫn hít hít ngửi ngửi một lúc lâu rồi mới bỏ đi.

Bọn gã đảo mắt một vòng, chỉ thấy bên trong tường có hơn trăm gian phòng lớn nhỏ, hành lang nối tiếp hành lang, ngoại trừ ba gian đại sảnh đường sừng sững ngoài tiền viện ra, những nơi khác đều giống như một mê cung lớn, khiến người ta phải mắt hoa đầu váng, có cảm giác không biết nên bắt đầu từ đâu nữa.

Khấu Trọng nhíu mày: “Làm sao tìm bây giờ?”.

Từ Tử Lăng đáp: “Chỉ cần tìm được khuê phòng của Vinh Giảo Giảo là có thể tìm được tiểu dâm nữ của chúng ta, ngươi vẫn còn nhớ chân truyền của Trần lão mưu mà, đúng không?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Ở đây ít nhất cũng có đến mấy trăm gian nhà, trong viện lại có viện khác, những thứ đơn giản Trần lão mưu đã dạy hoàn toàn không có tác dụng”.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Kỳ thực Vinh phủ tuy đất rộng nhà nhiều, nhưng cũng không khó phân biệt chủ thứ, chỉ la thiếu một đường trục rõ ràng, nên ngưới mới cảm thấy rối rắm hoa mắt đó thôi”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Nghe ngươi nói vậy, ta mới nhận ra, có thể do bọn ta bị ánh đèn và cây cối làm loạn mắt, nên mới cảm thấy chỗ nào cũng như chỗ nào. Theo ngươi thì Vinh giảo giảo sẽ ở đâu nhỉ?”.

Lúc này vầng minh nguyện đã vén mây để lộ tiên tư, rải xuống đình đà lầu các của Vinh phủ làn ánh sáng dịu nhẹ, làm cho nơi này có một vẻ đẹp yên bình đến mức dị thường.

Từ Tử Lăng dịch người ra gần mái hiên, thấp giọng nói: “Đây là bố

cũc theo phương vị tiên thiên bát quái, vì vậy chỉ cần nắm được phương hướng chính xác thì đại khái có thể xác định được vị trí khuê phòng của Vinh Giảo Giảo ở đâu rồi”.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Ngươi học thứ đó ở đâu vậy, làm sao biết được đây là tiên thiên bát quái mà không phải hậu thiên bát quái chứ?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Cái này gọi là cần cù có công đó mà! Nếu ta lười nhác như ngươi, đêm nay đã không thể ôm mỹ nhân mang về rồi. Nói cho ta biết hướng của trạch viện này thế nào?”.

Khấu Trọng nói: “Chắc là tọa Nam triều Bác đúng không?”.

Từ Tử Lăng nói: “Lỗ Diệu tử có viết, phàm là tiên thiên bát quái, tọa Bắc triều Nam khai tốn vị Đông Nam môn, tọa Nam triều Bắc khai càn vị Tây Bắc môn. Hiện giờ cửa lớn ở càn vị, vì thế có thể khẳng định Vinh phủ xây dựng theo tiên thiên bát quái. Bây giờ đang thịnh hành Tam Bích Vận, dù là địa lý sư kém cỏi nhất cũng biết được chủ trạch phải ở hướng chính Đông đó!”.

Khấu Trọng cười hì hì nói: “Từ lão phu quả nhiên có chút bản lĩnh, còn không mau dẫn đường đi!”.

oOo

Hai gã nhảy qua nóc nhà, xuyên qua hành lang, vườn hoa, tiến về khu vực xác định như đi giữa chốn không người.

Cả hai đã vận công làm các giác quan phát huy sự linh mẫn tối đa, trong khuôn viên mười trượng thì cả tiếng bước chân của loài trùng kiến cũng không giấu nổi tai mắt của hai gã.

Vì vậy mỗi động tác của hai gã, nhảy lên hay nhảy xuống, lách tả hay né hữu đều có thể vừa hay tránh né người trong Vinh phủ, có lúc chỉ sai một bước là bị người phát hiệnnngat, nhưng cũng chỉ một bước đó mà hai gã không hề lộ một chút dấu vết, tất cả trạm canh ngầm, hay lầu gác gì đều không hề cản trở bước tiến.

Chỉ trong giây lát hai gã đã đến được ngôi viện mục tiêu, nhảy qua tường vào bên trong, vừa thoạt nhìn đã biết mình tìm đúng chỗ.

So với các nơi khác, nơi này bất luận là nền móng, bày trí, lan can, ô cửa, tường, viên lân, giả sơn, suối nước đều cầu kì hơn nơi khác gấp bội.

Toàn viện do năm tòa kiến trúc tổ thành, lấy cửa, hành lang dài, hành lang gấp khúc và đình viện làm nơi chuyển hoán quá độ, xây dựng một quần thể kiến trúc liên hệ chặt chẽ với nhau, các loại kiến trúc như sảnh, đường, phòng, trai, quái, lầu, đài, hiên, các, đình được biến hóa khôn cùng, muôn hình vạn trạng, nhưng vẫn hợp lại thành một chỉnh thể thống nhất.

Khấu Trọng chỉ tay vào một căn lầu ở giữa, quy mô đặc biệt lớn hơn những căn khác nói: “Hình như ta nghe thấy Vinh Phụng Tường đang nói chuyện trong đó”.

Từ Tử Lăng vận công vào song nhĩ, quả nhiên nghe thấy có tiếng người ẩn ước truyền lại, liền bật cười mắng: “Tai của ngươi thính hơn ta, còn nghe được ra là giọng của ai nữa, vậy y đang nói cái gì vậy?”.

Khấu Trọng không biết vì sao mà đặc biệt vui vẻ, vỗ vỗ vai gã nói: “Tiểu tử theo sư phó đi!”.

Hai gã đề cao cảnh giác, cẩn thận dịch chuyển đến gần gian lầu kia.

Đến gần hơn hai gã mới để ý xung quanh bốn phía đều là khoảng trống, đèn đuốc sáng rực như ban ngày, bất cứ người nào muốn vào được trong nội đường, đều phải lộ rõ hình tích, cách kiến trúc này rất giống với thiết kế của tòa đồng điện ở Tịnh Niệm Thiền Viện.

Hai gã phục người trong bãi cỏ rậm, đợi một đám tỳ bộc đi qua, Khấu Trọng mới ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng thì thầm: “Vinh Phụng Tường nhất định là thường dùng chỗ này để gặp gỡ bí mật, bằng không sao lại thiết kết như vậy, nói không chừng Đổng Thục Ni đang ở bên trong đó đó, ta vừa nghe thanh âm của nữ nhân mà”.

Tử Tử Lăng quan sát tình hình rồi nói: “Tòa kiến trúc này cao một cách bất thường, theo ta thấy trên đỉnh nhất định còn một tầng nữa, chuyên dùng để giám thị bốn phía, mà lại không sợ người ngoài nhìn thấy”.

Khấu Trọng khẳng định nói: “Theo lý là phải vậy, bây giờ phải làm gì đây?”.

Tử Tử Lăng chỉ tay sang một tòa lầu hai tầng bên trái nói: “Tiểu lâu kia chỉ thấp hơn nội đường chừng nửa trượng, giả như chúng ta có thể từ đó nhảy lên mười lăm trượng, rồi vược qua khoảng cách ba mươi trượng, là có thể tránh được tai mắt của những kẻ giám thị phía trên, cho dù bọn chúng nghe được tiếng gió thì cũng tưởng rằng có con chim lớn nào bay qua thôi. Thế nào, ngươi muốn thử không?”.

Khấu Trọng thất thanh kêu lên: “Ngươi không đùa đấy chứ! Dù là ở dưới đất nhảy lên, nhiều lắm ta cũng chỉ nhảy được mười trượng thôi, thêm nửa thước cũng không xong”.

Từ Tử Lăng nói: “Một người thì không được, nhưng hai người hợp

lực thì chắc được đó”.

Khấu Trọng không hiểu nói: “Cho dù là chúng ta nắm tay nhau, ở trên không cùng phát lực ném nhau lên, nhiều lắm cũng được thêm vài trượng nữa là cùng. Có phải ngươi hơi đề cao mình quá không?”.

Tử Tử Lăng mỉm cười: “Thế mới nói người ta cần nhất là động não. Ngươi còn nhớ tình cảnh lúc Độc Cô Phong dùng thiết bạt tập kích Vương Thế Sung, lão già không chết Hoảng Công Thác đã đứng trên thiết bạt như đằng vân giá vũ phóng đến không? Ném nhau chỉ là phương pháp nguyên thủy thôi, con người ta phải biết cải tiến mới mẻ hơn chứ, người là thứ sinh vật biết dùng công cụ mà”.

Khấu Trọng gãi đầu: “Công cụ ở đâu hả Từ gia?”.

Tử Tử Lăng đưa tay rút Tỉnh Trung Nguyệt của gã ra, trầm giọng nói: “Đi theo ta, Ăn cơm hay ăn cháo đều phải xem lần này có thành công hay không đây!”.

Chương 221: Trao đổi con tin

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng phục người trên mái nhà, nghiêng tai áp tai lắng nghe khẳng định bên dưới không có người rồi mới bò ra sát mái hiên, nhìn sang phía tòa lầu cao cách đó hơn ba mươi trượng, ở giữa chỉ cách một hồ nước, dòng suối nhỏ và mấy cây cầu con, còn đâu đều là nền sân lát đá xanh.

Trên dải hành lang xung quanh nội đường cứ cách mười bước lại treo một ngọn bát giác cung đăng, ánh sáng rực rỡ làm người ta có cảm giác như bức tường bên ngoài là trong suốt vậy, khổ nhất là bốn góc bên ngoài mỗi góc lại có một tòa đăng lầu, cùng với ánh sáng từ trong hắt ra, làm cho quang cảnh rõ như ban ngày.

Khấu Trọng tính toán một hồi rồi nói: “Ít nhất cũng phải nhảy lên cao mười lăm trượng thì bóng của chúng ta mới không bị ánh đèn hắt lên tường, ngươi có chắc được không đấy?”.

Từ Tử Lăng chưa kịp trả lời gã thì đã nghe tiếng bước chân người vang lên.

Hai gã vội vàng thụp người xuống, nhìn về phía vừa phát ra tiếng động.

Chỉ thấy một đám người đang đi dọc theo hành lang tiến về phía nội đường, dẫn đầu không ngờ chính là Vinh Phụng Tường và Lang Phụng, những người còn lại đều là các nhân vật có máu mặt mà hai gã đã từng gặp trong thọ yến hôm trước.

Hai gã lấy làm thất vọng, thầm nhũ chẳng ngờ kẻ ngồi xe ngựa đến

đây lại là Lang Phụng, tuy nói rằng bình thường y chỉ hay cưỡi ngựa, nhưng nếu để tránh tai mắt kẻ khác, ngồi xe tới đây cũng là hợp tình hợp lý. Hai gã chỉ biết mở to mắt ra nhìn đám người này nối đuôi nhau đi vào nội đường, trong lòng lấy làm chán nản.

Khấu Trọng cười khổ nói: “Làm sao bây giờ? Bắt Lang Phụng e rằng cũng chẳng có tác dụng gì đâu, con người Vương Thế Sung thế nào ta hiểu rõ nhất mà”.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: “Có muốn nghe thử xem bọn chúng nói gì không?”.

Khấu Trọng thở dài: “Có gì mà nghe chứ? Chắc cũng chỉ là chuyện quan thương cấu kết chia nhau lợi nhuận, người chịu khổ chỉ có bình dân bá thánh mà thôi. Hà…!”.

Tiếng nói cười từ phía sau bay đến.

Hai gã quay đầu lại nhìn, thấy một nhóm người khác đang đi dọc theo con đường đá vụn xuyên qua các đình viện lầu các đến căn lầu mà hai gã đang ẩn thân trên nóc, đằng trước có bốn võ sĩ cần đèn đi mở đường.

Người bắt mắt nhất đương nhiên chính là Vinh Giảo Giảo rực rỡ tựa một đóa hoa mới chớm nở, nhưng kẻ thu hút hết cả sự chú ý của hai gã, đồng thời làm cả hai mừng vui ra mặt lại là người đi bên cạnh nàng ta, Vương Huyền Ứng,

Có kẻ này thì còn hơn Đổng Thục Ni gấp bội.

Mấy võ sĩ đi theo xe ngựa lúc nãy đi chậm lại phía sau một chút, thần thái người nào cũng nhàn nhã như không, rõ ràng là không kẻ nào ngờ được rằng có địch nhân đang phục sẵn trong Vinh phủ chờ đợi

mình đến.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, không cần nói tiếng nào cũng hiểu rõ ý đồ của đối phương, cùng tháo mặt nạ xuống, để lộ bản lai diện mục.

Vật săn không ngừng đến gần.

Chỉ nghe Vương Huyền Ứng nói: “Thuộc hạ của Lý Mật hiện giờ đã lần lượt quy phục phụ hoàng, khiến thế lực của hắn càng lúc càng suy kiệt, chỉ cần chúng ta công hạ Hà Dương, thì cả nơi đào tẩu hắn cũng chẳng còn nữa rồi… ha ha!”.

Hai gã ngấm ngầm vận công, đợi chờ cơ hội phát động.

Vương Thế Sung đã dùng đám võ sĩ này để bảo vệ cho nhi tử bảo bối của mình, nói thế nào cũng phải có chỗ hơn người, một kích không thành, hai gã sẽ gặp phải không ít phiền phức.

Khấu Trọng đưa tay làm hiệu, tỏ ý để gã ra tay bắt Vương Huyền Ứng, còn Từ Tử Lăng đối phó những kẻ khác.

Bên dưới Vinh Giảo Giảo cũng thỏ thẻ cất giọng oanh vàng: “Lần này các vị đại thắng Lý Mật, phá sập thần thoại bách chiến bách thắng của hắn, oai danh đã chấn động khắp thiên hạ. Giảo Giảo thật vô cùng khâm phục và vui mừng!”.

Vương Huyền Ứng đắc ý dương dương cười ha hả: “Đây toàn nhờ vào kết trá thương dụ địch và sách lược hợp lý của phụ hoàng”.

Khấu Trọng nghe mà cảm thấy tức giận tràn hông, lúc này Vương Huyền Ứng đã chỉ còn cách tòa lầu bốn trượng, đây chính là vị trí thích hợp nhất cho hai gã đột kích, song chưởng liền ấn xuống mái ngói, cả người trượt xuống khỏi mái nhà hình chữ nhân, lao về phía

Vương Huyền Ứng như một mũi tên, đồng thời gã còn vận công không cho y phục phất động, giống như một con ác ngư nơi biển sâu bổ về phía con mồi một cách vô thanh vô thức vậy.

Cùng lúc đó Từ Tử Lăng cũng phát động, tung người bay lên, lộn ba vòng trên không theo sát phía sau Khấu Trọng, phóng về phía mấy tên võ sĩ hộ vệ.

Lúc Khấu Trọng lao đến cách Vương Huyền Ứng chừng hai trượng, người đầu tiên phát hiện không phải là bất cứ tên cao thủ hộ giá nào, mà lại là mỹ nữ Vinh Giảo Giảo đi bên cạnh y.

Nàng ngửa mặt lên nhìn Khấu Trọng, đôi mắt đẹp sáng rực lên những tia dị quang lấp lánh, cùng lúc đó trường kiếm trong tay múa lên một màn kiếm ảnh, nghênh tiếp lấy Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng, phản ứng cực nhanh, kiếm chiêu cực độc, với khả năng của Khấu Trọng mà cũng bị nàng ta làm cho luống cuống, khiến cho đại kế của gã chút nữa thì loạn.

Đám cao thủ cận vệ của Vương Huyền Ứng lúc này mới phát giác ra có thích khách đột kích từ phía trên, hơn nữa lại là hai cao thủ trẻ tuổi uy danh vang dội võ lâm, ai nấy đều kinh hãi rút binh khí, đồng thời hò hét vang dội, gọi thêm cao thủ trong Vinh phủ ra tiếp viện.

Khấu Trọng đối diện với kiếm ảnh mù mịt của Vinh Giảo Giảo, tức giận thiếu điều thất khiếu xịt khói.

Nên biết rằng cơ hội sinh cầm Vương Huyền Ứng chỉ có một sát na ngắn ngủi, chỉ cần để Vinh Giảo Giảo cản gã lại một nhịp, thậm chí là chỉ một cái nháy mắt, toàn bộ tình thế sẽ lập tức đảo ngược, bọn gã từ kẻ đi săn biến thành vật săn, nói không chừng còn phải nuốt hận ở chốn này chứ chẳng chơi.

Đừng nói hạng cao thủ như Dương Hư Ngạn, chỉ cần Vinh Phụng Tường và Lang Phụng trong nội đường ra đây, bọn gã đã khó mà đào thoát rồi.

Nhưng kiếm chiêu của Vinh Giảo Giảo về thời gian và góc độ đều chính xác đến kinh người, khiến gã vô phương biến chiêu, mà chỉ có một đường duy nhất là ngạnh tiếp, đây là sự thực không thể thay đổi được nữa.

Vương Huyền Ứng đã tung người sang bên né tránh, đám cận vệ cao thủ lập tức chạy về phía y định tạo thành vòng vây bảo vệ, nhất thời đao quang kiếm ảnh mù mịt, tiếng hò hét đinh tai nhức óc.

Mắt thấy đại kế sụp đổ tới nơi, Từ Tử Lăng bất ngờ từ phía sau lao lên, vượt qua Khấu Trọng, song chưởng đánh xuống, công thẳng vào lưỡi kiếm của Vinh Giảo Giảo.

Lúc gã lướt qua người Khấu Trọng, đã đưa tay đẩy nhẹ một cái.

Khấu Trọng đã sử hết biến hóa của đao chiêu, lúc này được Từ Tử Lăng đẩy một cái, liền lộn nhào một vòng trên không, Tỉnh Trung Nguyệt chém bổ xuống đầu Vương Huyền Ứng đang muốn chạy trốn.

Loa Hoàn Kình từ thân đao tỏa ra, bao trùm lấy Vương Huyền Ứng vào giữa, bức y phải dừng lại huykiếm đón đỡ.

“Á!”.

Vinh Giảo Giảo kêu lên một tiếng thảng thốt, bị Từ Tử Lăng liên tiếp vỗ hai chưởng lên thân kiếm, Loa Hoàn Kình cuồng mãnh đổ vào nội thể, trước là xoáy về bên trái, sau đó lại đảo chiều xoáy về bên phải, làm kinh mạch nàng suýt chút nữa là rối loạn, vội vàng kinh hãi lướt

người ra xa, chịu để mất cơ hội tiếp viên cho Vương Huyền Ứng.

Từ Tử Lăng cũng thầm kinh ngạc.

Bất kỳ người nào gặp phải kình khí cổ quái chưa từng xuất hiện bao giờ này của gã cũng phải nếm chút thiệt thòi. Huống hồ gã đã lợi dụng hai chưởng đánh liên tiếp để đảo lộn chân khí một cách xảo diệu, hòng làm binh khí nàng tuột khỏi tay, chẳng ngờ Vinh Giảo Giảo không những vẫn còn nắm chắc trường kiếm, mà còn mượn lực tránh ra xa, từ điểm này có thể thấy được võ công nàng cao minh tới mức nào rồi. Nhi nữ như thế ắt hẳn phụ thân cũng không phải hạng thường, theo lý này mà luận thì Vinh Phụng Tường tuyệt đối không hề đơn giản.

“Cạch!”.

Vương Huyền Ứng toàn lực chém mạnh vào Tỉnh Trung Nguyệt, nhưng lại chẳng hề cí tiếng kim thiết va chạm, ngược lại chỉ như chém trúng một cọng cỏ, hoàn toàn không có kháng lực. Y lập tức hồn phi phách tán, một đao này của Khấu Trọng nhìn ngang nhìn dọc cũng đều thấy kình đạo mãnh liệt như di sơn đảo hải, chẳng ngờ chỉ là hư chiêu, đao thế thì hung mãnh, chứ thực ra chẳng hề có chút lực đạo nào cả. Cảm giác dùng sai lực đạo ấy thật hết sức khó chịu, như là khi dùng một cây côn đập vào sợi lông bay lơ lửng vậy.

Vương Huyền Ứng hự lên một tiếng, miễn cưỡng vận khí thu kiếm, suýt chút nữa thì thổ huyết.

Khấu Trọng cười lên ha hả: “Huyền Ứng huynh trúng kế rồi!”.

Tỉnh Trung Nguệt lập tức từ vô kình biến thành hữu kình, chém mạnh thân kiếm đang thu về của họ Vương.

Chỉ nghe “Bình!” một tiếng, Vương Huyền Ứng thổ ra một búng máu tươi, trường kiếm thoát thủ bay xa, lảo đảo ngồi bệt xuống đất.

Khấu Trọng nhảy tới ấn tay lên thiên linh cái của y, miệng quát lớn: “Tất cả cút xéo ra cho lão tử!”.

Đám thân vệ lập tức dừng bước.

Từ Tử Lăng an nhiên hạ thân xuống bên cạnh gã.

Khấu Trọng nghe tiếng y phục phất gió từ phía nội đường, biết bọn Vinh Phụng Tường đang tới đây, vội vàng kẹp Vương Huyền Ứng đã bị phong tỏa huyệt đạo vào nách, cùng Từ Tử Lăng nhún mình phóng vút đi, đồng thời nói với lại: “Canh ba đêm nay bảo Vương Thế Sung mang Hư Hành Chi đến Thiên Tân Kiều đổi người! Kẻ nào dám đuổi theo ta sẽ giết nhi tử bảo bối của hắn! Ha ha…”.

Trong tiếng cười ha hả, hai cái bóng của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng khuất dần vào màn đêm thăm thẳm.

oOo

Trên lầu chuông.

Khấu Trọng vỗ nhẹ giải huyệt đạo cho Vương Huyền Ứng, cười cười nói: “Huyền Ứng công tử khỏe chứ?”.

Vương Huyền Ứng mất một lúc lâu mới định thần lại được, gằn giọng nói: “Các ngươi muốn gì?”.

Khấu Trọng cười nhạt: “Nếu công tử không muốn nếm mùi khổ ải thì tốt nhất nên trả lời mấy câu hỏi của bọn ta. À, ta nhắc trước, con người ta đây rất là đa nghi, nếu ta thấy nói năng ấp úng, thì sẽ coi

như là ngươi đang hồ ngôn loạn ngữ, mỗi lần như vậy sẽ cắt đi một ngón tay, mười lần thì công tử nhà ngươi sau này chỉ còn có thể dùng ngón chân mà sờ mó nữ nhân được thôi! Còn nếu hai mươi lần, hì hì… vậy thì cả ngón chân cũng chẳng còn đâu”.

Vương Huyền Ứng biến sắc nói: “Ngươi dám làm vậy, cha ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hai ngươi đâu!”.

Thứ lời thừa thãi trong mềm ngoài cứng này đã thể hiện tính cách hèn nhát của y, lúc này ngay cả Từ Tử Lăng đang ngồi tĩnh tọa sát tường cũng lộ ra thần sắc khinh bỉ, thầm nhủ không ngờ Vương Thế Sung lại sinh ra tên khuyển tử như vậy.

Khấu Trọng làm bộ ngạc nhiên: “Cha ngươi giỏi vậy sao? Nếu ta sợ lão, thì tên tiểu tử nhà ngươi đã không cần phải ngồi đây đợi lão tử phát lạc rồi. Không nói nhiều nữa, nhớ là ta hỏi thì phải trả lời, chậm một chút nào là ngươi hối hận cả đời. Ngươi đã bao giờ nghe ai bảo ta nói mà không giữ lời như lão gia nhà ngươi chưa?”.

Vương Huyền Ứng làm bộ cương quyết nói: “Ngươi có giỏi thì giết ta đi!”.

Khấu Trọng liền lấy cây trủy thủ dắt dưới chân, huơ huơ trên đầu y, cười hì hì dọa dẫm: “Ngươi có thể nói lại lần nữa không?”.

Vương Huyền Ứng khẽ run lên, cuối cùng cũng đầu hàng, ủ rũ nói: “Ngươi hỏi đi”.

Từ Tử Lăng không muốn nhìn thêm nữa, chán nản đứng dậy đi ra ngoài.

Trên trời trănng sao lấp lánh, gió đêm thổi tới mát rượi.

Lạc Dương bình yên một cách lạ thường, hầu hết mọi người đều đã an giấc, chỉ còn lại mấy ánh đèn thưa thớt.

Hồi lâu sau Khấu Trọng mới đến bên cạnh gã, ngồi dựa lưng vào tường, hừ nhẹ mộ tiếng rồi nói: “Phụ tử nhà hắn đều chẳng ra thứ gì hết, chỉ có Vương Huyền Nộ là còn giống người”.

Từ Tử Lăng nói: “Có hỏi được tình hình Hư tiên sinh không?”.

Khấu Trọng gật đầu: “Đúng là bị lão gia hắn nhốt lại, Lý tiểu tử đoán được lần này bọn ta trở về Lạc Dương là vì Hư Hành Chi, từ đó nhận ra tầm quan trọng của y với ta. Hư Hành Chi đã sai ở chỗ biểu hiện quá xuất sắc, còn chúng ta thì sai ở chỗ đã không đoán được Vương Thế Sung lại động thủ nhanh như vậy.

Từ Tử Lăng nói: “Còn hỏi được gì nữa không?”.

Khấu Trọng nói: “Di lão đã trở về phương Nam, còn Trần Trường Lâm thì bị điều đến Kim Dung thành. Con bà nó, ta thật muốn cho tên tiểu tử đó một đao quá!”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Đợi lạt nữa để ta đi thương thảo điều kiện, bọn chúng có giở trò hoa dạng gì cũng không sợ”.

Khấu Trọng biết gã e mình nôn nóng báo thù, bèn cười cười nói: “Vậy làm sao được, nếu Lý tiểu tử và Vương Thế Sung bắt ngươi ra bức ta đổi người, thì không phải là ta sẽ ngoan ngoãn chịu trói sao. Chỉ cần có tên tiểu tử Vương Huyền Ứng này trong tay thì không sợ không khuất phục được Vương Thế Sung, chúng ta cùng đi một lượt đi! Ta rất muốn xem vẻ mặt lão hồ ly ấy lúc này thế nào”.

Từ Tử Lăng đành gật đầu đồng ý.

oOo

Hai gã ngồi trên con thuyền nhỏ mới trộm được, áp giải Vương Huyền Ứng tiến về phía Thiên Tân Kiều.

Vương Huyền Ứng bị điểm huyệt nằm dưới đáy thuyền, hoàn toàn mất đi tri giác.

Từ Tử Lăng ngồi ở đuôi thuyền, một tay khua mái chèo, nước sông nhẹ nhàng vỗ vào mạn thuyền phát ra những tiếng kêu ì oạp.

Hai bên bờ tối om như mực, những con thuyền nhỏ bình thường đỗ đầy chật cả bờ đê giờ không thấy một bóng, trên cầu đèn đuốc sáng rực như ban ngày, bóng người lố nhố.

Khấu Trọng thấp giọng nói: “Được thế thì thừa thắng xông lên, chúng ta phải chiếm hết tiện nghi mới được! Hà! Cuối cùng bọn ta vẫn không quen làm đạo tặc lắm, bắt cóc người mà quên mất không đòi tiền chuộc, bằng không có thể thừa cơ gõ cho Vương Thế Sung một khoản lớn, để hắn đau lại càng thêm đau. Có điều bây giờ mới nói ra, hình như hơi mất phong độ một chút… thôi đành vậy”.

Từ Tử Lăng cười cười nói: “Ngươi đúng là rỗi việc, chúng ta có thể đưa Hư tiên sinh an toàn rời khỏi nơi này đã phải tạ thiên tạ địa mấy lần rồi đó!”.

Khấu Trọng dõi mắt nhìn về phía Thiên Tân Kiều đằng trước, hờ hững nói: “Vừa rồi ta lúc thẩm vấn tên tiểu tử này, hắn nói một câu thì tròng mắt đảo đến hai ba lượt, ngươi nói xem có phải rất không thỏa đáng không? Nhưng ta lại không thể tìm ra sơ hở gì, mà muốn ta thi triển độc thủ bức cung thì tiểu đệ đây lại không làm được”.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: “Mặc kệ là thật hay giả, cứ một người đổi

một người, nếu có gì không ổn thì cho hắn một đao rồi đào tẩu, bị thất tán thì sẽ đến nơi định sẵn hội họp. Nhưng đến nơi nào mới được nhỉ??”.

Khấu Trọng đề nghị: “Nếu ở trong thành thì ở hồ cá trong Thính Lưu Các, còn ở ngoài thành thì trên ngọn đồi mà Hòa Thị Bích bị vỡ! Cứ quyết định vậy đi!”.

Hai gã không nói gì thêm nữa, im lặng ngầm vận tụ chân lực. Con thuyền nhỏ lao vút đi về phía Thiên Tân Kiều như một mũi tên.

Chương 222: Giao dịch không thành

Con thuyền nhỏ đi qua gầm cầu, khi đến phía bên kia mới từ từ dừng lại.

Khấu Trọng nhổm người đứng dậy, quát vang: “Vương Thế Sung ở đâu?”.

Vương Thế Sung vận thường phục hiện thân trên cầu, bên cạnh còn có Vinh Phụng Tường, Lang Phụng, Tống Mông Thu và sáu bảy tên cao thủ cấm vệ mà bọn gã đều biết mặt, nhưng không thấy người của phía Lý Thế Dân lộ diện.

Khấu Trọng cười cười khom mình thi lễ nói: “Vương công cuối cùng cũng có thể dùng đôi chân chó của mình để đi lại rồi, thật là đáng mừng, đáng mừng!”.

Vương Thế Sung không hề động dung, trầm giọng nói: “Khấu Trọng ngươi cũng không phải ngày đầu tiên hành tẩu giang hồ, chắc cũng biết rõ đạo lý lời thừa không nên nói nhiều. Người đã ở đây, ngươi muốn trao đổi thế nào?”.

Khấu Trọng cười cười đáp: “Nói hay lắm! Vương công đã là người hiểu chuyện thì tự nhiên cũng phải nghĩ ra cách lưỡng toàn kỳ mỹ, vừa bảo đảm được chúng ta có thể an toàn rời khỏi đây, lại vừa trao đổi con tin, sao không nói ra để mọi người cùng nhau nghiên cứu thương lượng xem có thể thực hiện được không?”.

Vương Thế Sung nói: “Chuyện này không phải quá đơn giản sao?

Chúng ta trao đổi con tin trên cầu, ta đảm bảo để các ngươi rời khỏi thành, tuyệt đối không ngăn cản. Vinh công có thể làm chứng".

Khấu Trọng nheo mắt nhìn Ving Phụng Tường đang đứng trên cầu ngó xuống, lắc đầu cười cười nói: "Vương công đang nói đùa đấy à? Lời hứa của ngươi chẳng đáng một đồng trinh, Vinh lão bản làm sao bảo đảm được?".

Vinh Phụng Tường trầm giọng nói: "Vậy thì đừng phí lời nữa, mau nói ra cách thức trao đổi đi".

Khấu Trọng cười lên ha hả: "Cách này đơn giản vô cùng, các ngươi giao người cho chúng ta, đợi ta kiểm tra thân phận của y, sau đó mở cửa sông để chúng ta rời thành, sau khi ra khỏi thành chúng ta sẽ thả người".

Vương Thế Sung tức giận quát: "Các ngươi tính toán cũng kỹ lắm, có điều chuyện này tuyệt đối không thể, bởi vì ai có thể đảm bảo sau khi rời thành các ngươi sẽ giữ lời chứ?".

Khấu Trọng chậm rãi nói: "Khấu Trọng ta đã bao giờ hữu ngôn vô tín giống lão già ngươi chưa? Hơn nữa chuyện này không đến lượt ngươi lựa chọn, chỉ cần ngươi lắc đầu thêm cái nữa, ta sẽ giết chết nhi tử bảo bối này của ngươi, rồi mới tính xem cần phải giết bao nhiêu người để thoát thân, dù sao cũng tốt hơn là đợi ngươi cứu lại được nhi tử rồi sai thủ hạ đối phó bọn ta".

Vinh Phụng Tường xen miệng vào nói: "Khấu huynh đệ có thể nghe lão phu nói một lời hay không, vấn đề bây giờ tất cả đều vì địa điểm trao đổi người ở trong thành, nếu như đổi lại là ngoài thành, vậy thì Khấu huynh đệ không cần lo lắng nữa rồi".

Khấu Trọng liếc mắt trao đổi ý kiến với Từ Tử Lăng rồi lắc đầu nói:

“Vinh lão bản hình như không biết trên đời này có chuyện gọi là truy sát và chặn đường tập kích thì phải. Nếu đổi người như vậy, không phải hành tung của bọn ta đều nằm hết trong tính toán của các ngươi hay sao, đến lúc đó mới hối hận thì không phải đã hơi muộn rồi hay sao? Không cần nhiều lời, muốn đổi người thì cứ y theo phương pháp của bản nhân, nhất ngôn vi định”.

Song mục Vinh Phụng Tường thấp thoáng ẩn hiện sát cơ, đưa tay kéo Vương Thế Sung lại nơi mà ánh mắt của Khấu Trọng nhìn không tới để thương nghị.

Khấu Trọng dịch người lại sát cạnh Từ Tử Lăng, thấp giọng hỏi: “Dưới nước có động tĩnh gì không?”.

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Không! Có điều ta cứ cảm thấy có gì đó không ổn lắm, nhưng lại không biết vấn đề ở chỗ nào”.

Khấu Trọng trầm ngâm: “Có phải vì không thấy Lý tiểu tử và người của hắn không?”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Đây có lẽ là một nguyên nhân, còn chủ yếu là nếu như Vương Thế Sung thành tâm muốn đổi người, vậy thì hắn không nên để Vinh Phụng Tường tham gia vào mới đúng”.

Khấu Trọng giật mình: “Có lý!”.

Lúc này Vương Thế Sung và Vinh Phụng Tường lại xuất hiện trên thành cầu.

Khấu Trọng cười lạnh, gằn giọng nói: “Lão tử không đợi được nữa rồi!”.

Vương Thế Sung bình tĩnh nói: “Chúng ta tạm thời tin ngươi một lần,

nhưng ngươi phải phát thệ trước mặt tất cả mọi người ở đây, đảm bảo thực hiện lời hứa.

Nếu không đáp ứng, Vương Thế Sung này đành phải dốc toàn lực báo cừu cho nhi tử, Hư Hành Chi cũng sẽ phải chịu hết mọi nhục hình, muốn sống không được mà muốn chết cũng chẳng xong. Các ngươi cũng sẽ phải cầu xin trời đất đừng để lọt vào tay Vương mỗ".

Khấu Trọng tỏ vẻ khinh thường nói: "Vương Thế Sung ngươi có bao nhiêu phân lượng và Khấu Trọng ta phải sợ chứ, hãy mang Hư Hành Chi ra đây cho ta gặp rồi mới nói tiếp!".

Vương Thế Sung quát lớn: "Mang người ra!".

Từ Tử Lăng nghiêng đầu nhìn qua, thấy nửa thân trên của Hư Hành Chi hiện ra sát lan can cầu, đầu tóc rối bù, trên mặt còn đầy máu me, toàn thân bị dây thừng trói chặt, hai mắt nhắm nghiền, dường như đã hôn mê bất tỉnh, dưới ánh sáng bập bùng của những ngọn đuốc, cũng chỉ có thể lờ mờ nhận ra những nét quen thuộc trên gương mặt y.

Khấu Trọng hoài nghi nói: "Cứu y tỉnh dậy trước đã".

Vương Thế Sung hừ lạnh quát: "Giao người cho ngươi, sau khi kiểm tra rõ thì nói tiếp! Ném hắn xuống!".

Hai võ sĩ liền nhấc Hư Hành Chi lên, ném về phía con thuyền nhỏ của hai gã.

Hư Hành Chi bị trói chặt, lộn nhào mấy vòng trên không trung rồi rơi xuống, nhìn thế rơi, ít nhất cũng còn phải nửa trượng nữa mới đến thuyền được.

Từ Tử Lăng liền vung mái chèo lên đỡ lấy.

Khấu Trọng thì toàn thần quan sát tình thế xung quang.

“Bịch!”.

Hư Hành Chi bắn người lên cao, sau đó rơi trúng vào trong thuyền.

Đúng vào lúc này.

Dị biến đột nhiên phát sinh.

Dây trói trên mình “Hư Hành Chi” bất ngờ đứt tung, hai tay vung lên, phát ra những đạo chỉ phong lăng lệ, tấn công hai gã.

Cùng lúc đó con thuyền nhỏ rung lên, hóa thành nhiều mảnh nhỏ.

Hai gã sớm đã phòng bị từ trước, nhưng vẫn không thể ngờ địch nhân lại dùng chiêu này để xoay chuyển tình thế.

Trong nháy mắt, hai gã không còn nơi đặt chân, cả người chìm dần xuống nước.

Từ hai bên bờ có hơn mười mũi tên xé gió phóng tới, cùng lúc ấy, vô số địch nhân ở trên cầu nhảy xuống.

Hai gã lắc mình né tránh chỉ phong và cung tên của đối phương, nhưng trong đầu đều hiểu rõ cách duy nhất để phản bại thành thắng, xoay chuyển tình thế một lần nữa chính là khống chế được Vương Huyền Ứng.

Cả hai nhanh trong vận công trầm mình xuống nhanh hơn, mồ hôi lạnh lập tức toát ra.

Chỉ thấy Vương Huyền Ứng không biết bị vật gì quấn vào người, từ từ trôi ra xa. Lúc nghĩ bọn gã đến ngọn Quy Tàng Tiên của Uất Trì Kính Đức, thì tất cả đều đã quá muộn.

Cả hai gã đau đớn đến nỗi chỉ muốn khóc to một trận để tiết ra nỗi oán hận tự trách mình tích tụ trong lòng. Có điều lúc này không phải là lúc để hai gã nghĩ ngợi nhiều, ở hai bên cùng lúc xuất hiện vô số địch nhân cầm loan đao bổ tới vây lấy hai gã vào giữa.

Trong nước mà muốn tránh né loại vũ khí được chế tạo đặc biệt để chịu lực cản thấp nhất này, hầu như là chuyện vọng tưởng.

Hai bên bờ đèn đuốc sáng rực, chiếu rọi xuống lòng sông.

Hai gã trầm mình xuống chỗ tối nhất của đáy sông, chỉ cần để địch nhân thấy được tung tích của mình thì hai gã đừng hòng còn mạng rời khỏi nơi này, cảm giác bất lực và uất ức cùng lúc đan xen, giống như một tảng đá đè nặng lên ngực hai gã.

Nếu không phải chọn Lạc Thủy làm nơi giao dịch, chỉ sợ bọn gã mọc cánh cũng khó thoát.

Từ Tử Lăng trầm xuống đáy sông, chạm phải lớp cát mềm bên dưới, tâm niệm chuyển động, liền lập tức vận Loa Hoàn Kình liên tiếp quật ra bốn phía làm bùn đất cuộn lên, chỉ trong nháy mắt lòng sông đã đục ngầu.

Khấu Trọng thầm khen kế hay, cũng học theo Từ Tử Lăng, cùng lúc trầm mình xuống sát đáy sông, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Hai gã bò lên bờ từ một chân cầu bắc qua Y Thủy ở thành Nam, chỉ biết nhìn nhau cười khổ.

Khấu Trọng thở dài: “Địch nhân thật giảo hoạt, tên giả Hư Hành Chi đó làm cho bản thân giống một kẻ vừa chui ra từ chuồng heo, đầu tóc rối bù, lại còn dùng dây thừng lớn trói chặt, làm chúng ta không thể nhận ra, bằng không đã không bị tên địch ở dưới nước thừa cơ lợi dụng rồi”.

Từ Tử Lăng dựa lưng vào trụ cầu, trầm giọng nói: “Kẻ đóng giả Hư Hành Chi mười phần chắc chín là Trưởng Tôn Vô Kỵ, vừa mới động thủ thì ta đã nhận ra thân pháp và thể hình của y”.

Khấu Trọng trầm ngâm: “Theo ta thấy thì một là Hư Hành Chi đã bị chúng hại rồi, hai là y biết trước sự tình nên đã trốn đi từ trước, bằng không thì Vương Thế Sung sẽ không để nhi tử của mình mạo hiểm như vậy đâu. Bởi vì kế này không phải là hoàn toàn không sơ hở, lúc ấy chỉ cần ta đủ độc tâm, lại chịu thọ chút nội thương thì vẫn đủ thời gian lấy mạng nhỏ của tên tiểu tử Vương Huyền Ứng”.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý nói: “Ta cũng nghĩ vậy, sau khi trời sáng, chúng ta có nên tính cách rời thành không?”.

Khấu Trọng nghiến răng kèn kẹt nói: “Cục tức này ngươi bảo ta làm sao nuốt trôi được. Có điều địch đông ta ít, cứ liều mạng chỉ tự chuốc nhục mà thôi. Ngươi có chủ ý gì hay không?”.

Từ Tử Lăng nói: “Quân tử báo cừu mười năm chưa muộn, dù thế nào bọn ta cũng phải tạm thời cố nhẫn nhịn. Đừng quên Chúc Ngọc Nghiên vẫn còn rình mò ở bên đấy, mụ ta thì đáng sợ hơn Vương Thế Sung và Lý Thế Dân nhiều”.

Khấu Trọng chán nản nói: “Lẽ nào cứ để qua chuyện như vậy?”.

Từ Tử Lăng nói: “Chỉ cần chúng ta còn sống một ngày, Vương Thế

Sung sẽ không thể yên giấc. Đợi làm rõ chuyện của Hư Hành Chi rồi hãy tính sau”.

Khấu Trọng bóp trán suy nghĩ: “Nếu Hư Hành Chi đã bỏ trốn, theo lý thì phải đến tìm chúng ta, hay là thử về Yển Sư xem sao?”.

Từ Tử Lăng nói: “Không phải ngươi đã liên lạc người của Tống Kim Cương, bảo bọn họ sắp xếp cho chúng ta đi Giang Đô à?”.

Khấu Trọng nói: “Bây giờ ngoài ngươi ra ta không dám tin bất cứ kẻ nào khác nữa. Làm sao chắc chắn đấy không phải là một cạm bẫy khác? Bây giờ chúng ta phải thay đổi kế hoạch, tự mình đến Giang Đô tìm Lý Tử Thông, tới lúc ấy sẽ tùy cơ ứng biến, đến đâu thì đến”.

Từ Tử Lăng dài người đứng dậy nói: “Nhân lúc trời còn chưa sáng tốt nhất chúng ta nên đi kiếm hai bộ y phục mới, để đến lúc đào tẩu cũng oai phong hơn một chút”.

Khấu Trọng cười hì hì nói: “Để tiểu đệ dẫn đường cho! Ta và lão bản của tiệm tơ lụa lớn nhất Lạc Dương là lão bằng hữu mà!”.

Mây mù mờ mịt, mưa lớn có thể đổ xuống bất cứ lúc nào.

Từ Tử Lăng ngồi ăn bánh bao ở một tiệm nhỏ ven đường, trong lòng thầm nhớ đến Trinh tẩu, xung quanh người qua kẻ lại huyên náo ầm ĩ, nhưng gã lại có cảm giác như mình đang cô độc ở giữa một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Cuộc đời không ngừng biến hóa, ai cũng không thể nào không chế được.

Mấy ngày trước hai gã còn là khách khanh trợ giúp cho Vương Thế Sung đánh Lý Mật, hiện giờ đã trở mặt thành thù nhân.

Lý Thế Dân vốn có thể trở thành hảo bằng hữu với hai gã, trước mắt lại biến thành đại địch thủy hỏa bất tương dung.

Lúc này Khấu Trọng bước đến, cười cười nói: “Ba Diện huynh vẫn khoẻ chứ, màn thầu ở chỗ này so với Dương Châu thế nào?”.

Từ Tử Lăng nhét nốt chiếc bánh bao nhân thịt vào miệng, thở dài nói: “Bánh bao lúc không có tiền mua là bánh bao ngon nhất. Có tìm thấy người của Tống Kim Cương không?”.

Khấu Trọng cũng cầm một chiếc bánh bao lên ăn nhồm nhoàm, hàm hồ đáp: “Kế hoạch thay đổi đôi chút, ta đã thuyết phục người của Tống Kim Cương cho chúng ta mượn một chiếc thuyền hàng nhỏ, giấy thông hành các thứ đều đầy đủ, ngoài ra còn có bốn thuyền phu, ngồi thuyền dù sao cũng hơn đi bằng chân đúng không?”.

Từ Tử Lăng nhún vai nói: “Ngươi thích thế nào thì cứ làm thế ấy đi”.

Khấu Trọng làm bộ nghiêm chỉnh nói: “Ngươi nói thật không đấy”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Ngươi lại có chủ ý quỷ quái gì vậy?”.

Khấu Trọng đưa tay vỗ vai gã nói: “Sáng sớm mai chúng ta mới đi”.

Từ Tử Lăng cười khổ: “Ngươi vẫn không chịu buông chuyện này ra hả”.

Khấu Trọng ra vẻ nghiêm trọng nói: “Lần này thật sự không phải ta sính cường hiếu thắng mà là sự tình có bước phát triển mới”.

Từ Tử Lăng hoài nghi hỏi: “Cái gì mà bước phát triển mới chứ?”.

Khấu Trọng nói: “Vừa rồi ta đi dọc bờ sông tới đây, thấy một chiến thuyền đi vào Hoàng Thành, ta dám khẳng định là từ Yển Sư trở về, bởi vì lúc chúng ta ngồi thuyền về đây, nó vẫn còn đậu ở bến tàu bên ngoài thành Yển Sư”.

Từ Tử Lăng nói: “Đây không phải là chuyện rất bình thường sao?”.

Khấu Trọng đắc ý nói: “Nhưng con thuyền này lại rất không bình thường, chẳng những trên thuyền giới bị thâm nghiêm, mà trước sau còn có hơn mười khoái thuyền hộ vệ, trên bờ cũng có kỵ binh áp trận, ngươi nói xem tại sao phải bày vẽ như vậy chứ? Đương nhiên là vì sợ có người cướp thuyền, hơn nữa người bọn chúng sợ chính là hai vị hảo hán Dương Châu Song Long chúng ta đây này”.

Từ Tử Lăng giật mình: “Hư Hành Chi quả nhiên là đã trốn đến Yển Sư kiếm chúng ta, hiện giờ lại bị bọn chúng bắt lại rồi”.

Khấu Trọng quả quyết nói: “Mặc kệ trong Hoành Cung có thiên binh vạn mã, đêm nay chúng ta nhất định phải vào đó cứu người”.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Không cần đợi lâu vậy! Bây giờ chúng ta lập tức vào cung cứu người. Không phải ngươi từng nói trong cung vẫn còn rất nhiều người cũ của Dương Động hay sao? Chỉ cần có thể lẻn vào nội cung, chúng ta có thể tùy cơ hành sự tìm cách cứu người ra ngoài”.

Khấu Trọng gãi đầu nói: “Ban ngày ban mặt, hai gã đại hán phi thiềm tẩu bích dường như hơi chướng mắt thì phải? Từ thành môn đi vào thì lại sợ người ta không hoanh nghênh”.

Từ Tử Lăng ngẩng đầu nhìn sắc trời nói: “Lần này đúng là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Chỉ cần có mưa lớn, chúng ta sẽ có cơ hội nhập cung cứu người, nhưng phải chuẩn bị công cụ trước đã,

sau đó mới xem lão thiên có chịu giúp chúng ta hay không”.

Hai gã nấp dưới một cây cầu nhỏ ở thành Bắc, dõi mắt nhìn về bức tường phía Đông của Hoàng Thành.

Trên trời mây đen mỗi lúc một nhiều, tuy mang đến hi vọng cho bọn gã, nhưng mưa thủy chung vẫn không chịu đổ xuống.

Lúc này chỉ còn nửa canh giờ nữa là đến chính ngọ.

Từ Tử Lăng nhăn trán suy nghĩ rồi nói: “Trong Thủy Đạo thiên, Lỗ Diệu Tử có viết phàm là các kiến trúc hùng vĩ như Hoàng Cung, bên dưới đều có một hệ thống thủy đạo lớn, vừa để thải nước bẩn ra ngoài, đồng thời cũng dùng để tưới tiêu cho các viên lâm, đình viện, nếu ta đoán không sai thì con kênh này thông với thủy đạo bên dưới Hoàng Cung đó”.

Khấu Trọng chau mày ngửa mặt lên nhìn sắc trời, gật đầu nói: “Lỗ Diệu Tử nói thì không thể sai được, có điều chúng ta nghĩ ra thì người khác cũng nghĩ ra được. Lần đó khi ta cùng bọn Dương Công Khanh nghiên cứu cách tấn công Hoàng Cung, Dương Công Khanh từng chỉ rõ tất cả các cửa cống ngầm đều có nhiều tầng song sắt, ngoại trừ biến thành con cá nhỏ ra, đừng hòng mà vượt qua được. Hà! Nếu lão thiên gia mà mưa cho một trận thật lớn thì tốt quá!”.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa nện xuống mặt đường, hơn ngàn kỵ sĩ từ xa phóng tới rầm rập rầm rập như sấm.

Khấu Trọng thò đầu ra nhìn, rồi rụt lại thấp giọng nói: “Là cấm vệ quân đi tuần, có muốn mượn tạm hai bộ quân phục không?”.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Làm vậy chỉ đả thảo kinh xà thôi, nếu mặc quân phục là có thể vào cung được thì người ta đã ra vào cung như

đi chợ rồi”.

Khấu Trọng chán nản chẳng buồn nói gì thêm.

Tiếng vó ngựa ầm ầm một lúc trên cầu rồi đột nhiên dừng lại.

Hai gã giật mình, tóc ngáy dựng ngược, thầm nhủ lẽ nào đã bị phát hiện rồi.

Một tên cấm vệ quân ở bên trên thở dài than: “Hôm nay thật đen đủi, lại bị phái ra ngoài này đi tuần, nếu có thể ở lại trong cung có phải tốt không”.

Một tên khác cười cười nói: “Ngươi là thứ gì chứ, ở lại trong cung thì sao, lẽ nào ngươi đủ tư cách nghe Thượng Tú Phương diễn xướng à?”.

Những người khác đều cười ha hả chế giễu kẻ vừa lên tiếng lúc nãy.

Tiếng vó ngựa lại sầm sập vang lên, từ từ xa dần.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau, hai đôi mắt hổ cùng lúc sáng bừng lên.

Khấu Trọng đứng vụt dậy nói: “Theo lệ thì Thượng Tú Phương phải qua trưa mới đến, ta đã nói phải mượn hai bộ quân phục mà lại!”.

Chương 223: Quá hải thần tiên

Sau khi đổi y phục cấm vệ quân, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng thúc ngựa đến cổng lớn của Mạn Thanh Viện, hét lớn: “Xa giá của Tú Phương tiểu thư đã khởi hành chưa?”.

Mấy tên đại hán gác cửa vội vàng: “Hai vị quan gia, Tú Phương tiểu thư vẫn đang chải đầu rửa mặt, có điều xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể đi được”.

Khấu Trọng ra vẻ quan cách nói: “Dẫn đường cho ta!”.

Kế đó hai gã nhảy xuống ngựa, đi theo kẻ đó vào nội viện, Khấu Trọng vừa đi vừa dò hỏi, chẳng mấy chốc đã làm rõ tình hình Thượng Tú Phương bình thường đến dự tiệc thế nào, trong đầu lập tức định ra một kế hoạch tỉ mỉ.

Trời vẫn đầy mây mà không mưa, khiến cho tâm trạng của người ta dường như cũng trầm xuống, cây cỏ hoa lá trong vườn cơ hồ cũng mất đi màu sắc xanh tươi.

Khi đến tiểu viện của Thượng Tú Phương cư trú, hơn mười tùy tùng của nàng ta đang lau chùi xe ngựa, chuẩn bị xuất phát.

Khấu Trọng đuổi tên dẫn đường ra ngoài, lôi người đứng đầu đám tùy tùng của Thượng Tú Phương là Bạch Thanh sang một bên nói: “Huyền Ứng thái tử đặc biệt phái chúng ta đến đây bảo vệ cho Tú Phương tiểu thư, Bạch huynh cũng biết gần đây Đông Đô xảy ra rất nhiều sự cố mà!”.

Bạch Thanh đưa mắt nhìn hai người một lượt rồi nói: “Hai vị quan gia đây rất lạ mặt!”.

Khấu Trọng cố làm ra vẻ thần bí hạ thấp giọng nói: “Thời gian gầy đây chúng ta theo Huyền Nộ công tử đến Yển Sư hành sự, vì thế rất ít gặp người khác. Có điều hôm Tú Phương tiểu thư đến thượng thư phủ, không phải chúng ta đã gặp nhau rồi sao. Chỉ là hôm ấy ta phải canh gác trong phủ, không có dịp chào hỏi đó thôi. Vừa mới đến Tú Phương tiểu thư đã hát một khúc gì mà thiếu niên công tử phụ tư tư... hà... ta chỉ nhớ mỗi câu đó thôi, kỳ dư quên sạch cả rồi”.

Những điều gã nói nửa thật nửa giả, Bạch Thanh đương nhiên là cũng không nghi ngờ gì nữa, nhưng vẫn chau mày nói: “Tại hạ cũng nghe nói Đông Đô gần đây không được yên ổn lắm, Huyền Ứng thái tử quả là người hữu tâm. Có điều tiểu thư xưa nay không thích khoa trương, hai vị quân gia đi bên cạnh thế này, chỉ sợ làm người không vui”.

Từ Tử Lăng ở bên chỉ cười thầm trong bụng, tự nhủ một đoàn tiền hô hậu ủng thế này vẫn còn không gọi là khoa trương sao? Nhưng cũng biết đây chỉ là lời chối từ khéo của Bạch Thanh. Có lẽ là do Thượng Tú Phương này muốn cho người ta một ấn tượng bình dân một chút, không muốn công nhiên quan hệ với quan gia.

Khấu Trọng được Bạch Thanh nói trúng tâm sự, liền vỗ nhẹ vào vai y nói: “Chuyện này không khó, đợi lát nữa chúng ta cởi bỏ quân phục, đi theo sau xe ngựa của các vị là được rồi”.

Bạch Thanh còn nói gì được nữa, chỉ đành gật đầu đáp ứng.

Lúc này Thượng Tú Phương trang điểm rực rỡ cùng hai tỳ nữ xinh đẹp bước ra. Khấu Trọng vội biết điều nép sang một bên, trầm giọng nói: “Bây giờ chỉ cần qua được cửa Hoàng Thành là chúng ta trở

thành thần tiên quá hải rồi!”.

o0o

Đoàn xe của Thượng Tú Phương rời khỏi Mạn Thanh Viện, đi về phía Hoàng Thành. Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đi ở sau cùng, nhìn trước ngó sau, làm ra vẻ cảnh giác.

Mọi người đều không ngừng ngẩng đầu quan sát sắc trời, sợ mưa lớn sẽ đổ xuống như trút bất cứ lúc nào, nên cố gắng đánh xe đi nhanh hơn. Đi được một lúc thì phía sau vang lên tiếng vó ngựa dồn dập.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảnh giác nhìn lại, lập tức thầm than xui xẻo, thì ra người phóng ngựa đuổi tới chính là Lý Thế Dân, Bàng Ngọc, Trưởng Tôn Vô Kỵ và Uất Trì Kính Đức.

Lúc này chuyện duy nhất bọn gã có thể làm được, chính là cầu khẩn ông trời, hy vọng Lý Thế Dân không biết mặt hết tất cả người hầu tùy bộc của Thượng Tú Phương, bằng không hai gã sẽ lập tức bại lộ thân phận.

Bọn Lý Thế Dân tuyệt đối không dễ bị gạt giống như Bạch Thanh.

Hai gã vội vàng tản ra, vận công thu liễm tinh khí, khom người xuống, tránh để bọn Lý Thế Dân cảnh giác, thầm cảm thấy may mắn vì đang cưỡi ngựa, bởi nếu đang đi bình thường, chỉ cần hai gã thẳng người lên là đã khiến địch nhân chú ý đến rồi.

Lý Thế Dân dẫn đầu vượt qua hai gã, cơ hồ như đang tập trung tinh thần vào chuyện gì đó rất khẩn cấp, chẳng buồn liếc nhìn lấy một cái. Bọn Bạch Thanh lần lượt hành lễ, Lý Thế Dân cũng chỉ gật đầu một cái coi như đáp trả. Bọn Bàng Ngọc theo sát phía sau Lý Thế Dân,

cũng chẳng chú ý đến bọn gã.

Lý Thế Dân cho ngựa chạy song song với xe ngựa của Thượng Tú Phương, nói: “Tú Phương tiểu thư! Thế Dân đến muộn rồi!”.

Hai gã đều có cảm giác hú vía, thì ra Lý Thế Dân đã hẹn Thượng Tú Phương cùng nhập cung.

Thượng Tú Phương ngồi trong xe lên tiếng đáp lễ rồi ngạc nhiên nói: “Tần Vương xưa nay luôn đúng giờ, tại sao hôm nay lại trễ hẹn vậy. Tú Phương không hề có ý trách móc gì, chỉ là hơi cảm thấy hiếu kỳ mà thôi”.

Lý Thế Dân ngẩng mặt nhìn sắc trời u ám, trầm mặc một lúc lâu rồi mới thở dài nói: “Tú Phương tiểu thư còn nhớ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không?”.

Hai gã đi phía sau đang dỏng tai lên lắng nghe, thấy Lý Thế Dân nhắc tên mình với Thượng Tú Phương thì đều cảm thấy hứng thú, một mặt ngạc nhiên không hiểu Lý Thế Dân đến trễ thì có liên quan gì đến mình, mặt khác cũng rất muốn nghe vị mỹ nữ tài sắc song toàn này trả lời thế nào.

Thượng Tú Phương đột nhiên trầm ngâm không nói, hồi lâu sau mới khẽ cất tiếng thở dài: “Khấu Trọng thì Tú Phương đã từng hai lần cùng dự tiệc, ấn tượng rất sâu sắc, lúc nào cũng cảm thấy khí chất của y có điểm khác người. Còn về Từ Tử Lăng, thì chỉ liếc thấy một lần ở Thính Lưu Các, vẫn chưa có cơ hội quen biết. Lẽ nào Tần Vương đến muộn là vì hai người đó?”.

Thanh âm của nàng uyển dễ nghe hết sức, hấp dẫn nhất là trong ngữ điệu có một chút gì đó gợi mở như đã nhìn thấu nhân tình thế thái vậy. Lúc này chỉ nghe tiếng mà không thấy người, cảm giác đó

lại càng thêm mãnh liệt hơn. Những ngừng ngắt và tiết tấu trong lúc nàng nói chuyện, cũng làm người ta liên tưởng tới tiếng ca thương cảm của nàng, trong u uất tịch mịch lại ẩn chứa một niềm hy vọng chờ đợi với sự vật, tạo thành một âm vận hết sức đặc biệt.

Lý Thế Dân cười khổ nói: “Tú Phương tiểu thư chắc biết Thế Dân và hai người đó vốn là hảo hữu, nhưng bây giờ đã thành cừu nhân sinh tử chứ?”.

Thượng Tú Phương “a” lên một tiếng kinh ngạc, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Mấy ngày hôm nay, có phải vì chuyện này mà Tần Vương bận rộn đến quên hết mọi chuyện không?”.

Lý Thế Dân không trả lời câu hỏi của nàng, mà lảng tránh sang chuyện khác: “Ta vừa phải đi một chuyến vì hai người đó, nhưng thì ra chỉ là hiểu lầm”.

Thượng Tú Phương ngạc nhiên: “Không phải Khấu Trọng ra sức cho Vương công sao?”.

Lý Thế Dân thở dài: “Đó là chuyện trước đây rồi. Tú Phương tiểu thư đừng để những chuyện thế gian ngươi lừa ta gạt đó làm bẩn đôi tai”.

Thượng Tú Phương hình như đang thăm dò Lý Thế Dân: “Hai người đó tuy võ công cao cường, anh hùng can đảm, nhưng nếu muốn đối đầu với Tần vương, có phải là hơi không biết lượng sức quá chăng?

Trong tiếng lọc cọc của vó ngựa chậm rãi nện xuống mặt đường, xe ngựa rẽ vào con đường lớn dọc theo Lạc Thủy, dẫn thẳng tới cửa cung.

Trên không thuyền đi tấp nập, trên bờ người xe như nước, Lạc Dương vẫn phồn thịnh như thuở trước.

Chúng nhân đều bị thanh âm tuyệt diệu của nàng làm quên cả bầu trời đang tối sầm lại.

Lý Thế Dân hít vào một hơi thanh khí rồi thở dài than: “Hai người này không thể dùng bốn chữ ‘võ công cao cường’ mà hình dung hết được. Bọn họ có thể là tuyệt đại cao thủ có thiên bẩm nhất trong lịch sử võ lâm. Hiếm có hơn là cả hai đều trí dũng song toàn, vì thế cho đến tận ngày hôm nay, vẫn chưa có ai làm được gì bọn họ. Ngay cả Lý Mật hùng mạnh như thế mà cuối cùng cũng phải nuốt hận bởi tay họ, từ đây có thể thấy hai người này lợi hại thế nào”.

Ngữ khí của Lý Thế Dân mang theo một chút gì đó bất lực và thương cảm, khiến người ta cảm nhận được y thực sự rất coi trọng hai kẻ kình địch này. Từ đây cũng có thể thấy được khí phách và lòng dạ rộng mở của y, cho dù là sinh tử đối đầu, y cũng tuyệt đối không hạ thấp đối phương trước mặt người khác.

Trong lòng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều dâng lên những cảm giác dị thường, không ngờ Lý Thế Dân lại coi trọng mình đến thế, chẳng trách mà y lại bất chấp thủ đoạn liên thủ hợp tác với Vương Thế Sung để tiêu diệt hai gã.

Thượng Tú Phương thấp giọng nói: “Có phải bọn họ vẫn còn ở lại Đông Đô không?”.

Lý Thế Dân nói: “Chuyện này thì rất khó nói, khi hai kẻ này ở trong bóng tối tính mưu định kế, không người nào có thể đề phòng và suy đoán được họ sẽ làm gì”.

Lúc này xe ngựa đã đến Thừa Phúc Môn, đám cấm vệ quân đều thẳng người thi lễ, để cả đoàn người đi thẳng vào bên trong.

Cuối cùng thì Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Lý Thế Dân và Thượng Tú Phương cũng ngừng nói chuyện, đi qua Thái Thường Tự và Tư Y Tự, rẽ trái ở trước Thượng Thư Phủ, đi vào Đông Thái Dương Môn, dọc theo con đường lớn qua Tắc Thiên Môn, tiến thẳng vào Cung Thành hùng vĩ.

Trong cung các điện các cung nối liền liên tiếp, đình đài lầu cách san sát như nấm, mỗi điện đều có tường bao vây quanh và có những con đường nhỏ nối liền với nhau.

Đây mới là lần đầu tiên Từ Tử Lăng đặt chân vào nội cung, còn Khấu Trọng thì đã từng chạy vào đây một lần, có điều lúc ấy chỉ lo chạy trốn, lấy đâu ra nhàn tình ngắm nhìn phong cảnh, thế nên cả hai gã đều có cảm giác như được đại khai nhãn giới vậy.

Chỉ nhìn Tắc Thiên môn là đã biết Tùy Dạng Đế đã phải bỏ ra bao nhiêu nhân lực vật lực vào việc xây thành này.

Tắc Thiên Môn có hai môn khuyết tả hữu, cao tới mười hai trượng, bên trên có lầu nhô ra, mái lầu vểnh lên, làm tăng thêm vẻ hùng vĩ nguy nga cho tòa kiến trúc chính ở phía trong.

Sau khi qua cửa, ở chính giữa là tam môn lưỡng điện, môn là Vĩnh Thái Môn, Càn Dương Môn và Đại Nghiệp Môn, điện là Càn Dương và Đại Nghiệp.

Càn Dương Điện là chính điện trong cung, là nơi cử hành đại điển và tiếp kiến sứ tiết ngoại quốc.

Bên trên Càn Dương môn có lầu cao, nối liền với tường cao bao bọc không gian rộng lớn bên ngoài đại điện. Lúc này đã có mấy đội xa mã

dừng lại bên ngoài cửa điện, thoạt nhìn đã đoán được ngay bên trong đang cử hành thịnh hội.

Càn Dương Điện quả không hổ là chính điện trong cung, riêng bậc thềm đã cao tới hơn trượng, từ mặt đất lên đến đỉnh cũng phải cao tới hai mươi trượng, bốn phía đều có cấm vệ quân canh giữ, giới bị thâm nghiêm. Hai bên điện đình đều có giếng lớn để cung cấp nước cho Hoàng Cung. Phía Đông Nam, chính Nam cũng có hai tòa lầu, một treo chuông, một treo trống, bên dưới có đồng hồ cát, mỗi khi đến giờ thì đều đánh lên một tiếng chuông, một tiếng trống.

Khấu Trọng đi song song với Từ Tử Lăng theo sau đoàn người của Thượng Tú Phương. Bọn gã không cần lo lắng phía Lý Thế Dân, mà chỉ lo Bạch Thanh. Hiện giờ Lý Thế Dân đã cho rằng hai gã là tùy tùng của Thượng Tú Phương, còn Bạch Thanh lại nghĩ bọn gã là người của Vương Thế Sung. Vì vậy chỉ cần đám cấm vệ quân này lộ thái độ không coi hai gã là người nhà, Bạch Thanh lập tức sẽ biết ngay hai gã là hàng giả.

Kết quả này cơ hồ như không thể tránh khỏi.

Giả như không có Lý Thế Dân đồng hành, bọn gã họa may vẫn còn có thể xuất thủ khống chế họ Bạch, nhưng giờ thì đương nhiên là không thể làm vậy. Hai gã đang đau đầu chưa biết phải làm sao thì xe ngựa đã từ từ dừng lại.

Lúc Tống Môn Thu từ bên trong bước ra nghênh tiếp, Lý Thế Dân đã nhảy xuống ngựa, đích thân giúp Thượng Tú Phương mở cửa xe.

Bốn phía đều là cấm vệ quân, muốn đào tẩu cũng không thể đào tẩu được. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đành quyết định liều nhảy xuống ngựa. Có hai tên cấm vệ bước tới giúp bọn gã dắt ngựa.

“Ầm!”.

Một tiếng sấm nổ giữa trời, làm chấn động cả hoàng cung. Cuồng phong nổi lên, thổi cho y phục ai nấy đều bay lên phần phật, lũ ngựa hí lên, nhảy chồm chồm. Kế đó, từng hạt mưa to như hạt đậu bắt đầu rơi xuống.

Tống Mông Thu sớm đã có chuẩn bị, vội mở chiếc ô mang theo bên mình ra che cho mỹ nhân tuyệt sắc đang tha thướt xuống xe. Những người khác đành phải làm gà nhúng nước một phen.

Địa ám thiên hôn.

Thượng Tú Phương và Lý Thế Dân vội vã bước lên đại điện, mưa càng lúc càng lớn, nước trút ào ào.

Kẻ vui mừng nhất đương nhiên là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, bọn gã thừa lúc chúng nhân đang vội vã tránh mưa, triển khai thân pháp lướt đến lầu chuông ở phía Đông Nam mà không ai hay biết.

o0o

Hai gã nhìn mái điện điển nhã cổ kính của Càn Dương Điện, bất giác sinh ra cảm giác lịch sử trùng diễn, thậm chí còn có chút hơi mất bình tĩnh.

Mái điện cách lầu chuông nơi bọn gã ẩn thân khoảng ba mươi trượng, rất giống với tình cảnh đêm trước ở Vinh phủ, mà trận mưa lớn ầm ầm cũng đã làm sắc trời giữa ban ngày biến thành đêm đen.

Xung quanh đại điện đều là cấm vệ quân, còn phương pháp vào bên trong duy nhất của hai gã là từ trên mà xuống, thông qua lỗ thông hơi

hoặc cửa sổ trổ gần mái mà đột kích mục tiêu bên trong.

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi nói: “Không phải ngươi có cách vượt qua khoảng cách này hay sao? Ở đây có thể giở lại chiêu cũ được không?”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Đương nhiên là được. Hiện giờ lại càng dễ hơn, bởi vì chúng ta còn có thêm sợi dây dài dùng để vượt tường thành nữa! Đi nào!”.

Khấu Trọng cởi chiếc túi trên lưng, đưa sợi dây dài mười trượng cho Từ Tử Lăng nói: “Lần này nhờ cả vào ngươi đấy!”.

Từ Tử Lăng tự tin thành thục buộc chặt hai đầu dây thừng vào eo hông mình và Khấu Trọng, rồi nói: “Nếu cách này mà không đến được mái Càn Dương Điện thì dùng để thoát thân cũng tiện lắm”.

Nói đoạn thuận tay rút Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng ra.

Khấu Trọng kháng nghị: “Ít nhất ngươi cũng nên cho ta biết phải phối hợp thế nào chứ?”.

Từ Tử Lăng đáp: “Đơn giản lắm, ta ném ngươi lên không, ngươi vận khí lướt đi, sau đó tiểu đệ sẽ ném Tỉnh Trung Nguyệt ra, ngươi học theo Hoảng Công Thác mượn lực phi bạt, đạp lên đao mà đến nơi, nhớ là phải vận công hút chặt đao vào lòng bàn chân, nếu để đao rơi xuống thì hỏng bét cả mọi chuyện đấy”.

Song mục Khấu Trọng lập tức sáng bừng lên: “Chỉ có ngươi mới nghĩ ra cách này thôi!”.

Từ Tử Lăng thấp giọng quát: “Lên nào!”.

Khấu Trọng nhảy rời khỏi lầu chuông, Từ Tử Lăng từ từ đẩy song chưởng ra, vận lực đẩy vào gót chân Khấu Trọng, lập tức đưa gã huynh đệ của mình lên cao thêm mười trượng”.

Nếu là lúc bình thường, một người bay giữa không trung không bị người ta phát hiện mới là lạ, nhưng giữa trời mưa gió bão bùng thế này, cho dù có ai ngẩng mặt nhìn lên, chỉ e cũng khó mà nhìn thấy hai gã.

Một tia chớp loé lên, rạch nát bầu trời phía trên Khấu Trọng.

Lúc này đà lao của gã đã tận, liền lộn nhào một vòng, lướt xuống mái điện.

Từ Tử Lăng cũng từ dưới nhảy lên, theo sau Khấu Trọng.

Trong tiếng tiếng mưa ầm ầm, Khấu Trọng vượt qua khoảng không hơn mười trượng, nhưng vẫn còn cách mái điện những hơn mười lăm trượng nữa, đúng lúc này Từ Tử Lăng vận công ném Tỉnh Trung Nguyệt ra, vừa hay vào đúng dưới chân gã.

Khấu Trọng đặt chân lên, mượn lực lao vút đi.

“Kịch!”.

Sợi dây thừng buộc hai gã kéo căng ra.

Khi Khấu Trọng và Tỉnh Trung Nguyệt chạm đến mái điện thì Từ Tử Lăng cũng mượn lực kéo của sợi dây đảo lộn trên không một vòng, rồi hạ thân xuống bên cạnh gã.

Thời gian hành động đã đến.

Hai gã móc chân vào mái điện, thò đầu xuống quan sát.

Thông qua ô cửa thông khí, hai gã nhìn thấy trong điện đèn đuốc sáng rực, bên dưới có hơn mười bàn tiệc, bày thành hai hàng, hướng về phía chủ vị.

Tiếng nhạc và tiếng cười đùa cùng tiếng mưa đập vào mái ngói phảng phất như dị âm từ một thế giới khác.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng thì thầm: “Lý tiểu tử công nhiên tham dự thịnh hội của Vương Thế Sung trong cung điện thế này có phải là đã gián tiếp thừa nhận đế vị của Vương Thế Sung rồi không?”.

Từ Tử Lăng cẩn thận quát sát tình thế, thấy ngồi bên trái Vương Thế Sung là Vương Huyền Ứng, kế đó là Lang Phụng, Tống Mông Thu, Vinh Phụng Tường, bên trái là Thượng Tú Phương, sau đó là Lý Thế Dân, còn lại đều là nhân vật có danh tiếng ở Lạc Dương này.

Chỉ nghe gã làu bàu nói: “Giờ này này ngươi vẫn còn thời gian nghĩ chuyện đó à, Lý tiểu tử chịu tham gia bữa tiệc này, đương nhiên là phải có lý do của hắn”.

Lúc gã nói chuyện, nước mưa từ trên mái chảy vào mặt hắn, khiến gã có cảm giác thống khoái phi thường.

Cả trời đất đều bị tiếng sấm sét và tiếng mưa bao trùm, so với không khí ấm áp bên trong điện, không gian bên ngoài lại càng tăng thêm vẻ cuồng bạo và băng lạnh vô tình. Nước mưa từ mái ngói giống như một tấm màn nước chảy xuống bậc thềm bên ngoài đại điện.

Đám cấm vệ quân đều nép mình vào sát tường, cơ hồ như cả hoàng cung chỉ còn lại mình hai gã là đang để mặc cho cuồng phong bạo vũ

vùi dập.

Mỗi sợi tóc đều sũng nước.

Thanh âm đáng ghét của Vương Thế Sung ẩn ước truyền lại: “Tú Phương hôm nay sẽ ngồi thuyền rời Lạc Dương, chúng tay hãy cùng kính nàng một chung, chúc tiểu thư thuận buồm xuôi gió!”.

Hai gã giờ mới hiểu ra tại sao yến hội lại tổ chức vào giữa trưa, mà cả Lý Thế Dân cũng chịu đến phó yến.

Khấu Trọng thấp giọng nói: “Ta giả bộ hành thích Vương Thế Sung, còn ngươi phụ trách bắt sống tiểu Huyền Ứng, thế nào?”.

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Vương Thế Sung để ta phụ trách, ngươi đối phó Lý Thế Dân để kềm chế ba người bọn Uất Trì Kính Đức”.

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Vậy ai bắt người?”.

Từ Tử Lăng cởi bỏ mặt nạ ra nói: “Đương nhiên là tiểu đệ, Vương Huyền Ứng thấy lão gia của hắn bị hành thích, tất sẽ xông lên hộ giá, lúc ấy chính là lúc hắn lọt vào tay chúng ta”.

Khấu Trọng cũng cởi bỏ mặt nạ nói: “Ngươi phải cẩn thận Vinh Phụng Tường đấy, chỉ cần hắn lợi hại hơn Vinh Giảo Giảo một chút, thì cũng đủ khiến chúng ta đau đầu rồi! Hắc! Ngươi thử nói xem ta có lỡ tay giết chết Lý tiểu tử không nhỉ?”.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: “Mục tiêu của chúng ta là cứu Hư Hành Chi, nếu ngươi tham công cầu thắng, ngược lại để địch nhân bắt mất thì chúng ta sẽ thua hết cả bàn đấy. Lúc đó thì người phải đổi là tên ngốc nhà ngươi chứ không phải Hư Hành Chi đâu”.

Khấu Trọng cười khổ nói: “Trước mặt ngươi, tại sao ta cứ giống như tên ngốc vậy nhỉ?”.

Từ Tử Lăng không chuyện phiếm thêm với gã nữa, mà hỏi: “Lúc nào động thủ?”.

Khấu Trọng trầm ngâm: “Ngươi nói thử xem?”.

Từ Tử Lăng vuốt nước mưa trên mặt, nở một nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, nhẹ hàng nói: “Đương nhiên là lúc địch nhân không cảnh giác nhất rồi! Nói đi, nên động thủ vào lúc nào đây?”.

Khấu Trọng cũng cười lại nói: “Cái này gọi là anh hùng sở kiến lược đồng. Đúng lúc Thượng Tú Phương đại gia khai kim khẩu, chúng ta sẽ xuất thủ hành động”.

Chương 224: Lại bắt huyền ứng

“Bình đài thích lý đới sùng đường,

xuy kim đoạn ngọc đãi minh chung,

tiểu đường khởi trướng tam thiên hộ,

đại đạo thanh lâu thập nhị trùng...”.

Không biết có phải đột nhiên bị khơi gợi lại tâm sự, hoặc do cảm xúc biệt ly, hoặc do thấy ngoài trời mưa gió sấm chớp mà tức cảnh sinh tình, mỗi âm mỗi chữ rõ ràng là từ đôi môi thơm của nàng phát ra, nhưng tất cả người có mặt tại trường, bao gồm cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang dầm mưa bên ngoài, đều có cảm giác kỳ dị như tiếng ca cất lên từ nơi sâu thẳm nhất trong lòng mình.

Tuy nàng còn đang đứng giữa đại điện ca vũ hiến nghệ, song những người có mặt tại đâu đều cảm thấy như nàng đã chuẩn bị hành trang, đứng ở bến đò chờ đợi, sẵn sàng bước lên con thuyền lớn để rời khỏi Lạc Dương bất cứ lúc nào vậy.

Tiếng ca của Thượng Tú Phương uyển chuyển trầm bổng giữa tiếng mưa gió, quyến rũ mê người, nhưng làm người ta cảm động nhất là cảm giác phong sương và tình cảm hụt hẫng bi thương được thể hiện một cách hết sức tự do thoải mái qua giọng ca điêu luyện cực độ của nàng. Bất luận là âm vận biểu tình, hay kỹ thuật xướng âm đều đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, so với bất cứ lần biểu diễn nào cũng đều hay hơn rất nhiều.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhất thời cũng bị tiếng hát làm ngây ra, để lỡ cả cơ hội xuất thủ. Tiếng vỗ tay như sấm vang lên làm hai gã bừng tỉnh trở lại hiện thực, cùng lúc lập tức xuất kích.

“Bình! Bình!”.

Chúng nhân trong điện vẫn còn đang như say như mê trong dư âm tiếng ca của Thượng Tú Phương, mái ngói đã vỡ tung, hai dòng nước mưa theo đó ào ào tràn xuống, tựa hồ như mưa gió bên ngoài đã dịch chuyển cả vào trong đây vậy. Cùng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng sấm nổ ì ùng, hồi âm vang vang càng làm mọi người có cảm giác như treo mình nơi vách đá, hồn phi phách tán.

Chúng nhân còn đang kinh hãi thì hai bón nhân ảnh đã chia nhau bổ tới Vương Thế Sung và Lý Thế Dân. Kình khí lạnh thấu xương, tiếng chưởng phong rít gió phát nát bầu không khí bi thương lưu luyến mà Thượng Tú Phương đã tạo ra trước đó.

Lúc này Thượng Tú Phương vẫn đứng ở giữa điện, chưa quay về chổ ngồi, liếc nhìn thấy thích khách từ trên phóng tới, sợ hãi đến đứng ngây người ra tại chỗ, đưa tay ôm ngực, gương mặt tuy tái mét nhưng vẫn yêu kiều diễm lệ phi thường.

Người đầu tiên bị tấn công là Lý Thế Dân.

Khấu Trọng phá ngói nhảy vào, lập tức lộn nhào một phòng, đầu chúc xuống đất, Tỉnh Trung Nguyệt sáng rực lên những tia vàng chói mắt, tựa hồ như một cơn ác mộng kinh hoàng nhất bổ chụp xuống đầu Lý Thế Dân.

Bởi sự tình quá bất ngờ, thêm vào tốc độ của Khấu Trọng lại nhanh tựa sao băng, bọn Bàng Ngọc, Trưởng Tôn Vô Kỵ và Uất Trì Kính

Đức ngồi sau Lý Thế Dân nửa trượng có muốn cứu viện cũng đã chậm mất một bước. Người phản ứng nhanh nhất là Lý Thế Dân. Y không kịp bạt kiếm đỡ đao hay né tránh, đành vận công vào song thủ, hất chiếc bàn gỗ đỏ trước mặt lên quá đầu, đón lấy một đao kinh thiên động địa của Khấu Trọng. Ly rượu, bát đũa trên bàn toàn bộ đều rơi cả xuống đất.

“Rầm!”.

Chiếc bàn gỗ đỏ vỡ tan tành.

Lý Thế Dân nhân lúc này, lăn về phía sau.

Khấu Trọng lộn nhào một vòng, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành trăm ngàn đạo hàn quang, cuồn cuộn chụp về phía Lý Thế Dân như hình với bóng, hạ thủ quyết không lưu tình.

Lúc này Từ Tử Lăng đã vượt qua khoảng cách hơn ba trượng, giống như phi ưng tróc thố bổ nhào xuống trước mặt Vương Thế Sung, song quyền cùng lúc đánh ra. Đám cấm vệ quân ở hai bên tả hữu tuy đã động thân bổ tới, song đều không kịp ngăn cản.

Tân khách trong điện đa phần đều không biết võ công, hoặc giả võ công tầm thường, nên cũng chỉ biết trợn mắt há miệng ra nhìn, tay chân luống cuống.

Lang Phụng, Tống Mông Thu, Vương Huyền Ứng lần lượt tung người phóng tới, nhưng cũng là nước xa không cứu được lửa gần. Động tác nhanh nhất là người ngồi cạnh Vương Huyền Ứng, Vinh Phụng Tường, chỉ thấy tả thủ y ấn lên mặt bàn, cả người tà tà bay lên như một đám mây, vượt qua khoảng cách hơn trượng, song chưởng liên hoàn kích ra đánh vào bên hông Từ Tử Lăng, lộ ra bản lĩnh võ công tuyệt thế của mình.

Vương Thế Sung cũng là cao thủ nhất đẳng, sau cơn kinh hãi, cũng lập tức nhận ra đây là giờ phút sinh tử, vội vàng đề khí thu tâm nhiếp thần, song chưởng đẩy ra phía trước, ngạnh tiếp một quyền bá đạo như di sơn đảo hải của Từ Tử Lăng.

“Rầm!”.

Vương Thế Sung thương cũ chưa lành, nay lại thêm thương mới, tuy miễn cưỡng đỡ được một quyền khai sơn phá thạch của Từ Tử Lăng, song cổ họng đã không còn nghe theo sự khống chế của bản thân nữa, thổ ra một búng máu.

Từ Tử Lăng cũng bị chân lực hùng hậu của đối phương làm cho khựng người lại, đúng lúc này chưởng lực bài sơn đảo hải của Vinh Phụng Tường cũng đã ép tới sát người gã.

Trong một sát na ngắn ngủi, gã phán đoán ra thực lực của Vinh Phụng Tường cao hơn nhiều so với những gì mình dự đoán, khí thế và tốc độ đều chuẩn xác một cách phi thường, đã đạt đến cảnh giới của một đại tôn sư. Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, nhân đà lao bổ thẳng xuống đất, không những tránh khỏi phách không chưởng của Vinh Phụng Tường, mà trước khi chạm đất, đã bất ngờ chuyển hướng, bắn thẳng về phía Vương Huyền Ứng như một mũi tên, tốc độ biến chiêu nhanh tới độ khiến người ta phải kinh hồn bạt vía.

“Đinh!”.

Trong một tình trạng gần như không thể, Lý Thế Dân bất ngờ dừng lăn lại, còn bật người lên, bạt kiếm đón đỡ lấy Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng.

Loa Hoàn Kình được Khấu Trọng tích tụ từ trước đổ dồn vào kinh

mạch Lý Thế Dân như trường giang đại hải, khiến y như chạm phải điện, loạng choạng thoái lui vào giữa ba người bọn Bàng Ngọc, tuy có thất thế song vẫn giữ được tính mạng.

Khấu Trọng hạ thân xuống đất, Tỉnh Trung Nguyệt liên tiếp chém ra, mang theo kình khí mạnh mẽ, ép cho bọn Bàng Ngọc không kịp trở tay, rồi bất ngờ lướt ngược về phía sau, hi vọng có thể hội hợp được với Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng lúc này đã lao đến trước mặt Vương Huyền Ứng.

Vinh Phụng Tường đang theo sát phía sau gã là kẻ có ảnh hưởng lớn nhất đến thành bại của kế hoạch lần này. Từ thân thủ của Vinh Giảo Giảo, gã và Khấu Trọng đã đánh giá kẻ này rất cao, nhưng vẫn không ngờ y lại đáng sợ tới nhường này. Nếu ngay một chiêu đầu tiên này, gã không kịp khống chế được Vương Huyền Ứng, vậy thì sẽ không còn cơ hội nào khác nữa. Còn Vương Huyền Ứng, dù y có kém cỏi thế nào, cũng tuyệt đối không đến nỗi tồi tệ như vậy.

Nhân cấp trí sinh, song mục Từ Tử Lăng thần quang sáng rực, nhìn thẳng vào mắt Vương Huyền Ứng lúc này đang bạt kiếm công tới, kẻ này bị khí thế của gã làm cho sợ hãi, thêm nữa là y đã từng là bại tướng dưới tay gã và Khấu Trọng, nên lập tức đổi tiến thành thoái, hi vọng những kẻ khác có thể kịp thời tiếp viện.

Vinh Phụng Tường đang thầm kêu không hay, thì Từ Tử Lăng đã tăng tốc phóng lên, song thủ múa lên muôn ngàn bóng chưởng mù mịt, liên tiếp vỗ vào thân kiếm của Vương Huyền Ứng.

Vương Huyền Ứng không ngửng lảo đảo, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, sau đó vấp chân vào mấy chiếc ghế phía sau, rồi lại bị từng đượt chưởng kình của Từ Tử Lăng liên tiếp vỗ tới, không kịp trụ vững thân mình, trường kiếm thoát thủ bay đi, cả người cũng ngã

nhào, làm chén bát trên bàn đổ vỡ loảng xoảng.

Hơn mười tên cấm vệ quân từ hai bên tả hữu bổ tới, nhưng đã không kịp cứu lấy thiếu chủ của bọn chúng.

“Rầm!”.

Từ Tử Lăng phản thủ hất ngược lại, ngạnh tiếp một kích của Vinh Phụng Tường, cùng lúc mượn lực lướt về phía trước, rồi phóng vụt lên cao, thuận tay nhấc Vương Huyền Ứng đã bị phong bế huyệt đạo như nhấc một con gà con.

Vinh Phụng Tường hú lên một tiếng sắc lạnh, quay đầu đón lấy Khấu Trọng.

Lúc này gã họ Khấu vừa lướt tới bên cạnh Thượng Tú Phương vẫn còn đứng ngây ra giữa đại điện, không ngờ còn thuận tay vuốt lên gò má phấn của nàng một cái rồi ghé miệng vào vành tai nhỏ thì thầm: “Tiếng ca của tiểu thư thật mê hồn!”.

Cùng lúc đó, Tỉnh Trung Nguyệt cũng sáng rực ánh vàng, bổ thẳng vào Vinh Phụng Tường.

“Bình!”.

Hai người lướt qua nhau, Khấu Trọng đang thầm khen đối phương lợi hại thì Từ Tử Lăng đã nhấc Vương Huyền Ứng tránh vào một góc, miệng quát lớn: “Tất cả dừng tay cho ta!”.

Tất cả người trong đại điện lập tức khựng lại, còn Khấu Trọng thì ung dung hạ thân xuống cạnh gã huynh đệ sinh tử, Tỉnh Trung Nguyệt gác lên cổ Vương Huyền Ứng, cười lên ha hả: “Thế Sung tiểu tử, Thế Dân tiểu tử, lần này thua đã phục chưa?”.

Vương Thế Sung lúc này đang đứng giữa vòng vây trùng trùng của đám cấm vệ quân, gương mặt già nua trở nên khó coi hết sức, nhất thời tức giận đến độ không nói được ra tiếng. Hiện giờ vẫn không ai biết hai gã làm cách nào lọt được vào hoàng cung mà thần bất tri, quỷ bất giác.

“Ầm ầm!”.

Sấm nổ vang trời, cơ hồ như muốn nhắc nhở chúng nhân thế giới bên ngoài vẫn đang chìm trong mưa gió.

Lý Thế Dân bước lên một bước, chắp tay sau lưng, mỉm cười nói: “Thủ đoạn quỷ thần mạt trắc của Trọng huynh và Tử Lăng huynh thật khiến người ta không thể không phục”. Kế đó lại trìu mến nhìn sang Thượng Tú Phương, dịu dàng nói: “Thượng tiểu thư đã bị kinh hãi rồi, xin hãy về chỗ nghỉ ngơi”.

Thượng Tú Phương dường như không nghe thấy y nói gì, vẫn đứng ngây ra giữa đại điện, mắt hạnh mở lớn nhìn chằm chằm vào Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, hồi lâu sau mới quay lại đứng bên cạnh Lý Thế Dân.

Vinh Phụng Tường cơ hồ như đã nổi cơn thịnh nộ, song mục ẩn hiện sát cơ, hừ nhẹ một tiếng hỏi: “Các ngươi vào đây bằng cách nào?”.

Những người khác đều nép mình im lặng, mà cũng không đến lượt bọn họ được lên tiếng ở đây.

Khấu Trọng tỏ vẻ ngạc nhiên: “Vẫn còn hỏi được những câu thừa thãi như vậy cơ à?”. Kế đó gã quay sang nói với Vương Thế Sung: “Không cần ta nói chắc thánh thượng nhà ngươi cũng biết nên làm gì rồi chứ? Tiểu đệ xưa nay đều không có tính nhẫn nại đâu”.

Vương Thế Sung tức giật đến suýt nữa thì thổ huyết, gằn giọng quát: “Mang Hư Hành Chi ra đây!”.

Cấm vệ quân lập tức tuân mệnh chạy đi.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Mau tìm cho tiểu đệ một chiếc khoái thuyền cho ra vẻ một chút, sau khi thuyền đến Yển Sư sẽ thả người, những điều kiện khác đều không chấp nhận”.

Vương Thế Sung còn có thể nói gì nữa chứ?

o0o

Thuyền buồm xuôi dòng rời khỏi Đông Đô, tiến về Yển Sư.

Hoàng hôn sau cơn mưa, đẹp một cách mê hồn.

Vương Huyền Ứng bị phong tỏa huyệt đạo, nằm hôn mê bất tỉnh trong thuyền.

Ba người bọn Khấu Trọng say sưa nói chuyện chia sẻ niềm vui trùng phùng sau một trận đại kiếp.

Hư Hành Chi nói: “Khi tại hạ thấy Vương Thế Sung đại phong thân tộc và bộ hạ, nhưng lại bỏ sót mất Khấu gia, liền biết ngay lão hồ ly này sẽ thi triển độc thủ với hai vị, nên đã nhân lúc đến Kim Dung công cán, thừa cơ chạy tới Yển Sư tìm hai vị, chẳng ngờ lại rơi vào tay bọn chúng”.

Từ Tử Lăng đang điều khiển bánh lái, nghe y nói vậy liền quay lại hỏi: “Theo ta thấy thì Vương Thế Sung vẫn muốn trọng dụng Hư tiên sinh, bằng không thì với tính cách sài lang của hắn, phải sai người

đem tiên sinh ra xử quyết tại chỗ rồi mới đúng”.

Khấu Trọng hừ nhẹ một tiếng, gằn giọng nói: “Vậy thì tên thái tử bảo bối của hắn cũng không cần sống nữa rồi!”.

Hư Hành Chi nhìn về phía sau, thấy một chiếc chiến thuyền đang theo sát, thở dài một tiếng rồi nói: “Hạng người khắc bạc vô tình ấy, Hư mỗ dù có chết cũng không chịu vì hắn ra sức. Còn anh hùng hào kiệt nghĩa bạc vân thiên, vì người khác mà bất chấp an nguy bản thân như Khấu gia và Từ gia đây, dù là phải dâng lên tính mạng, Hư Hành Chi này cũng cam tâm tình nguyện”.

Khấu Trọng le lưỡi nói: “Lần này kỳ thực vô cùng nguy hiểm, võ công của Vinh Phụng Tường chẳng những cao cường hơn chúng ta liệu định, mà còn có vẻ rất ngụy dị tà đạo, không giống như là võ học chính tông, suýt chút nữa thì hắn làm đại kế của bọn ta rối tung lên rồi”.

Từ Tử Lăng cũng ngạc nhiên thốt: “Ta còn tưởng mình nhầm lẫn nữa, không ngờ ngươi cũng cảm thấy vậy. Nhìn bề ngoài thì thủ pháp của hắn rất đường đường chính chính, song bên trong lại ngầm ẩn chứa rất nhiều chiêu số ngụy dị tà môn, hơn nữa còn giữ lại đôi phần, cơ hồ như muốn giấu diếm vậy. Bên trong nhất định là còn có bí mật gì khác”.

Khấu Trọng nhăn trán suy tư, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Lúc ta động thủ với Vinh Phụng Tường, tuy chỉ lướt qua mặt nhau có một lần, nhưng lại có cảm giác như đã gặp ánh mắt đó của hắn ở đâu rồi vậy. Chuyện này thật kỳ quái, tại sao trước đây chúng ta gặp hắn lại không có cảm giác này nhỉ?”.

Hư Hành Chi nói: “Có lẽ là vì bình thường lúc nào hắn cũng cố ý thu nhiếp nhãn thần, khi động thủ do phải vận chân khí nên mới để lộ ra.

Từ đây suy ra, có thể nhận định trước đây Khấu gia đã từng gặp Vinh Phụng Tường rồi, chỉ có điều là không phải là gương mặt hiện tại của hắn mà thôi”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Lời của Hư tiên sinh rất có lý, con người Vinh Phụng Tường này căn bản không có lập trường, cơ hồ như là thuế lực bên nào lớn thì sẽ lập tức dựa vào bên ấy, tâm địa rất khó lường”.

Khấu Trọng vò đầu suy nghĩ, nhăn mặt khổ sở nói: “Nếu là vậy, thì không khó đoán được thân phận thực sự của Vinh Phụng Tường, có kẻ nào mà võ công gần ngang bằng với Chúc Ngọc Nghiên mà ta đã từng gặp qua nhỉ? À... “.

Khấu Trọng à lên một tiếng, nhìn sang phía Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng hoang mang hỏi: “Là ai?”.

Khấu Trọng hít sâu một hơi, rồi chậm rãi nói: “Mẹ ơi! Ta nhớ ra rồi! Nhất định là Bích Trần yêu đạo, thật là lợi hại!”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt: “Làm sao lại là hắn được? Có điều cũng có lý đấy, lần này thì Vương Thế Sung gặp nạn rồi”.

Khấu Trọng cười khổ nói: “Hay lắm! Xem ra thì Vinh Giảo Giảo có khi cũng chẳng phải nữ nhi của hắn, mà xuất thân của tên Dương Hư Ngạn kia lại càng khả nghi, thậm chí là cả tiểu dâm nữ Đổng Thục Ni của chúng ta cũng không đơn giản đâu. Lý tiểu tử có khi đã trúng kế rồi mà cũng chẳng hề hay biết cũng nên”.

Hư Hành Chi không hiểu hỏi: “Bích Trần là ai?”.

Khấu Trọng giải thích cho y rồi nói: “Âm Qúy Phái muốn tranh thiên

hạ, cái phái khỉ khô gì của Bích Trần yêu đạo cũng muốn nước đục thả câu, thủ đoạn tuy khác nhau, nhưng mục đích thì là một, nếu nếu Bích Trần mà biết được vừa mới động thủ đã để chúng ta nhìn thấy sơ hở, thì nhất định sẽ vô cùng hối hận đó".

Hư Hành Chi dõi mắt nhìn vầng trăng sáng mới ló ra khỏi rặng núi phía xa xa, chậm rãi nói: "Sau khi đến Yển Sư, tại hạ sẽ lập tức lên bờ đến Phi Mã Mục Trường, hai vị đại gia phải hết sức cẩn thận, Lý Tử Thông cũng không phải hạng kém cỏi đâu, thủ hạ của y là Bạch Tín, Tần Văn Siêu và Tả Hiếu Hữu đều là mãnh tướng nổi tiếng, tuyệt đối không thể xem thường".

Hai gã nghĩ đến nhiệm vụ cơ hồ như không thể hoàn thành trước mắt, chỉ biết nhìn nhau nở một nụ cười mệt mỏi.

Hư Hành Chi trầm ngâm nói tiếp: "Đỗ Phục Uy và Trầm Pháp Hưng chỉ liên kết với nhau vì lợi ích, bên trong nhất định là mâu thuẫn trùng trùng, nếu hai vị có thể khéo léo lợi dụng điểm này, biết đâu không cần tốn binh tốn tốt vẫn phá được liên quân của hai kẻ này cũng không chừng".

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần nói: "Đề nghị của tiên sinh rất chí lý, ta nhất định sẽ nhớ kỹ, đến lúc đó sẽ tùy cơ ứng biến vậy.

Thuyền buồm rẽ qua một khúc ngoặt, rồi đi vào đoạn sông rộng, phóng đi với tốc độ cao nhất. Khi còn cách Yển Sư chừng mười dặm, Từ Tử Lăng mới cho thuyền từ từ cập bờ. Do người ít thuyền nhẹ, nên chiếc chiến thuyền nặng nề từ Đông Đô bám theo đã bị bỏ tí lại phía sau.

Trên bờ vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, lão bằng hữu Dương Công Khanh của hai gã dẫn theo hơn mười kỵ binh phóng gới, sau đó tung mình nhảy lên thuyền.

Khấu Trọng cười một tràng dài: “Dương đại tướng quân của nhiên có đảm thức, dám một mình lên thuyền nhận người”.

Dương Công Khanh đi đến trước mặt Khấu Trọng, liếc nhìn Vương Huyền Ứng vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh một cái rồi quay sang gật đầu chào hỏi với Từ Tử Lăng và Hư Hành Chi, sau đó mới thở dài nói: “Chuyện này là do thượng thư đại nhân tự chuốc lấy, Dương Công Khanh mỗ chẳng có gì để nói cả”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Tiện đây ta cũng nói cho đại tướng quân biết hai chuyện, nếu ngài thích thì cứ báo cho Thế Sung tiểu tử cũng được”.

Dương Công Khanh ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Khấu Trọng liền kể cho y biết ý đồ chiêu hàng Lý Mật của Lý Thế Dân và chuyện Vinh Phụng Tường có thể là Bích Trần yêu đạo, sau đó cười cười nói: “Không hại cho bọn chúng đề phòng lẫn nhau, không có được một ngày yên ổn, Khấu Trọng ta làm sao nuốt trôi cục tức này chứ”.

Dương Công Khanh biến sắc nói: “Hai chuyện này đều không phải chuyện nhỏ, ta phải lập tức phi cáp truyền thư, báo cáo cho Thế Sung huynh hay biết mới được”.

Chỉ nghe Dương Công Khanh trực tiếp gọi tên Vương Thế Sung ra như vậy, là biết y đã bất mãn với họ Vương thế nào rồi.

Khấu Trọng thấp giọng nói: “Đại tướng quân cứ mang người về đi. Có điều nên nhớ kỹ Vương Thế Sung đã đối đãi với ta thế nào, sau này hắn cũng có thể dùng cách đó để đối phó với đại tướng quân cũng không chừng. Nên phải hết sức cẩn thận, hầu hạ lại chủ nhân

lang sói dó không thể có kết quả tốt gì đâu”.

Dương Công Khanh cười khổ: “Ta biết rồi! Ba vị hãy bảo trọng!”.

Nói đoạn liền bước đến nhấc Vương Huyền Ứng lên, quay người đi xuống thuyền.

Chương 225: Bám mãi không rời

Sau khi tiễn Hư Hành Chi lên bờ, hai gã lại tiếp tục hành trình của mình.

Tới khi thuyền buồm chuyển hướng đi ra Hoàng Hà, bọn gã mới thở phào nhẹ nhõm, trên sông rộng thế này, có muốn đào tẩu hay ẩn náu gì cũng dễ hơn rất nhiều.

Khấu Trọng thở dài nói: “Lúc chúng ta từ phương Nam xuất phát, giống như cả thiên hạ đều nằm dưới chân mình vậy, ngờ đâu trắc trở trùng trùng, ba người bọn Chí Hạ thì chết thảm trong tay Âm Qúy Phái, Ngọc Thành thì không biết ở đâu, còn ta với ngươi thì bị tình thế bức bách phải trở lại phương Nam, không thể đi Quan Trung tìm kho báu, càng nghĩ lại càng thấy buồn chán quá”.

Từ Tử Lăng nói: “Món nợ của ba người bọn Chí Hạ chúng ta nhất định phải báo, đại trượng phu ân oán phân minh, đám người Âm Qúy Phái đó thủ đoạn hung tàn độc địa, thế nào cũng có ngày chúng ta nhổ cỏ tận gốc, khiến bọn chúng vĩnh viễn không thể làm hại người khác được nữa”.

Song mục Khấu Trọng sáng rực sát cơ, gật đầu nói: “Ngoại trừ Vũ Văn Hóa Cập, cừu gia lớn nhất của chúng ta bây giờ là Âm Qúy Phái, nợ máu phải trả bằng máu, huống hồ cho dù hai chúng ta có chịu nhẫn nhịn nuốt mối hận này, Loan Loan yêu nữ và Chúc yêu phụ cũng tuyệt đối không buông tha chúng ta đâu”.

Từ Tử Lăng nói: “Đây cũng là nguyên nhân ta chịu cùng ngươi đi

Giang Đô, bằng không thì đã lập tức trở về Ba Lăng đón mẫu tử Tố tỷ rồi. Đến giờ ta vẫn không hiểu tại sao lão gia lại hợp tác với Âm Qúy Phái để tranh giành thiên hạ, làm vậy khác gì bảo hổ lột da đâu chứ? Bên trong nhất định còn nguyên nhân gì đó mà ta với ngươi chưa biết được".

Khấu Trọng nói: "Lo lắng nhiều vậy làm gì chứ! Sáng mai chúng ta sẽ chuyển hướng vào kênh Thông Tế, sau đó sẽ kiêm trình ngày đêm đến Giang Đô. Có điều phải bổ sung thêm lương thực nước uống trước đã, bởi vì ít nhất cũng phải ba ngày ba đêm chúng ta mới đến nơi được".

Từ Tử Lăng trầm ngâm: "Ta cứ có một dự cảm bất tường, chuyến đi này chắc sẽ không thuận lợi như ngươi nghĩ đâu".

Khấu Trọng vỗ vỗ lên Tỉnh Trung Nguyệt phía sau lưng: "Chúng ta có ngày nào là bình an vô sự chưa? Kẻ nào không sợ chết thì cứ việc đến đây, lão tử chấp hết! À... việc học thì không bao giờ đủ, ta cũng phải lấy bảo thư của Lỗ đại gia ra khổ công nghiên cứu đây".

Từ Tử Lăng kéo gã lại nói: "Xin lỗi, người khổ công học tập là tiểu đệ, đến lượt Khấu đại ca ngươi đi lái thuyền rồi".

o0o

Lâu lắm rồi hai gã mới có một đêm bình an vô sự.

Giờ ngọ ngày hôm sau, thuyền đến Lương Đô, một thành lớn ở phía Tây Bành Thành bên cạnh kênh Thông Tế. Hai gã còn chưa quyết định được xem ai ở lại coi thuyền, ai đi mua lương thực thì các nhân vật hắc đạo ở địa phương đã đại giá quang lâm.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều xuất thân nơi đầu đường xó chợ,

nên cũng muốn dàn xếp nhẹ nhàng, quyết định đưa tiền mãi lộ theo đúng quy củ giang hồ để tránh chuyện rắc rối. Khấu Trọng cởi bỏ Tỉnh Trung Nguyệt, lên bến giao thiệp với đám người mới đến.

Tên tiểu đầu mục dẫn đầu cũng là lão giang hồ, thấy thể hình Khấu Trọng uy vũ như thiên thần, thái độ lại rất trầm tĩnh nhàn nhã, vội ôm quyền thi lễ: “Tiểu đệ Trần Gia Phong, Trí Đường hương chủ của Bành Lương Hội, xin hỏi vị hảo hán này cao danh qúy tính, đến từ nơi nào?”.

Khấu Trọng lập tức nhớ ra Bành Lương Hội có một vị tam đương gia là Diễm Nương Tử Nhậm Mi Mi, giờ mới nhớ vùng này nằm trong phạm vi thế lực của Bành Lương Hội, có điều là gã đương nhiên không muốn để Nhậm Mi Mi biết được hành tung của mình, nên vội đáp lại: “Tiểu đệ Phó Nhân, vừa mới làm ăn buôn bán ở Đông Đô, hiện giờ đang trở về Giang Đô. Hà! Thuyền vào bến nào đương nhiên là phải tuân theo quy củ của bến đó, tiểu đệ cần giao nộp bao nhiêu ngân lượng cho qúy hội, xin Trần hương chủ chỉ giáo”.

Trần Gia Phong thấy gã khiêm cung như vậy, lập tức tỏ vẻ ngạo mạn, mỉm cười nói: “Thấy thần thái Phó huynh như vậy, nhất định không phải hạng tầm thường, trên thuyền chắc hẳn cũng là hàng hóa thượng đẳng, chỉ có điều là hình như Phó huynh chỉ có một người giúp việc trên thuyền thì phải?”.

Khấu Trọng tự nhiên hiểu rõ y muốn gì.

Các nhân vật hắc đạo khi gặp người lạ đều lấy bốn chữ “tiên lễ hậu binh” làm khuôn vàng thước ngọc, nói một cách đơn giản chính là phải hiểu rõ thực lực đối phương, sau đó mới quyết định hạ thủ thế nào để đạt được lợi ích lớn nhất. Nếu gã không lộ chút thủ đoạn, đối phương sẽ được đằng chân, lấn đằng đầu, thậm chí là cả con thuyền cũng chiếm đoạt luôn mất.

Theo sau Trần Gia Phong cón có bảy, tám đại hán mặc võ phục, chỉ nhìn thần thái hung hăng đã biết là đám lưu manh ác bá hoành hành ngang ngược rồi.

Khấu Trọng gãi đầu nói: “Trần huynh nói đúng lắm, tiểu đệ dám một mình cùng một vị huynh đệ chở hàng đến phương Nam, đương nhiên là cũng có chút bản lĩnh nho nhỏ. Có điều nghĩ đến mọi người đều là đồng đạo giang hồ, thêm nữa tiểu đệ lại rất tôn kính Qủy Trảo lão nhân gia, đồng thời cũng có chút giao tình với Tam đương gia Diễm Nương Tử Nhậm Mi Mi nên mới y theo quy củ mà làm, Trần huynh chắc cũng hiểu ý tiểu đệ chứ?”.

Trần Gia Phong ngạc nhiên hỏi: “Không biết Phó huynh là bằng hữu phương nào?”.

Khấu Trọng lắc đầu lấy ra một đĩnh vàng, nhét vào tay y nói: “Chân nhân bất lộ tướng, lộ tướng phi chân nhân, Trần huynh nể tình thì xin đừng tra xét làm gì, cứ coi như chưa từng gặp mặt tiểu đệ là được”.

Nói rồi không để ý đến y nữa, quay người bước trở lại thuyền.

Từ Tử Lăng đang một mình kéo buồm, Khấu Trọng thấy vậy liền lại giúp một tay, vừa làm vừa nói: “Xem ra Bành Lương Hội đã khống chế thủy đạo vùng này, không biết bọn họ hiện giờ đi theo phe nào nhỉ?”.

Từ Tử Lăng ồ lên một tiếng nói: “Thì ra là thủ hạ của Nhậm Mi Mi, còn về chuyện họ theo ai, ta nghĩ nếu không phải Từ Viên Lãng thì cũng là Lý Tử Thông thôi. Hắc! Chắc không không phải là Vũ Văn Hóa Cập đâu nhỉ?”.

Sau khi đã chỉnh lại cánh buồm, Khấu Trọng nói: “Ta phụ trách vào

thành mua đồ, ngươi ở đây trông thuyền, đừng để người ta cướp mất đấy nhé”.

Từ Tử Lăng cười cười nói: “Nếu Chúc Ngọc Nghiên hay Loan Loan đến đây thì ngươi đừng trách ta đấy”.

Khấu Trọng cười lớn bỏ đi.

Từ Tử Lăng nhàn rỗi vô sự, bèn ra mạn thuyền ngắm cảnh.

Thủy đạo Kênh Thông Tế thưa thớt lạ thường, đặc biệt là đoạn đi về phía Giang Đô, chỉ có lưa thưa vài con thuyền đánh cá lai vãng, không biết có phải do ảnh hưởng của chiến tranh mà các thuyền hàng đều không dám đến đó hay không.

Bến thuyền chỉ cách cửa thành khoảng chừng ngàn bước chân, có khoảng ba bốn chục con thuyền lớn nhỏ đang neo đậu, so với bất cứ một bến sông bến đò nào ở Đông Đô, cũng chỉ như trẻ con so với người lớn.

Trên con đường dẫn tới thành môn có mấy tửu điếm nhỏ, nhưng chỉ có một vài quán là có khách ra vào, cảnh tượng gây cho người ta một cảm giác quạnh quẽ và buồn tẻ.

Trần Gia Phong và đám thuộc hạ không biết đã đi đâu, theo lý thì nếu bọn y không nắm rõ được thực lực của hai gã, sẽ tuyệt đối không khinh cử vọng động mà động thủ.

Đúng lúc này, gã chợt cảm thấy có gì đó bất ổn, liền quay người lại, vừa hay nhìn thấy bóng lưng của một mỹ nhân đẹp tột cùng biến mất sau cánh cửa khoang thuyền.

Với công phu trấn định của Từ Tử Lăng, cũng phải toát mồ hôi lạnh.

o0o

Khấu Trọng đi qua cổng thành, trong đầu băn khoăn tự hỏi không biết thành này nằm trong sự khống chế của thế lực nào.

Nếu là các thành trì khác, trừ phi đang trong lúc khẩn yếu như có địch nhân tấn không, còn không thì đều mở cửa cho thương khách ra vào, vừa có thể thu được một lượng thuế không nhỏ, lại vừa bảo đảm được giao dịch với bên ngoài.

Nhưng trọng trấn bên bờ kênh Thông Tế này không ngờ lại hoàn toàn không hề có bố trí phòng vệ, chẳng những không thấy kỳ hiệu của bất cứ thế lực nào, mà cả vệ binh canh cửa thành cũng chẳng thấy ma nào. Trong thời đại chiến hỏa liên miên thế này, có thể nói đây là một trường hợp vô cùng hiếm gặp.

Khấu Trọng hoang mang vào thành.

Đường xá trong thành đều lấy hai con phố lớn giao nhau thành hình chữ thập nối đến bốn cổng thành làm trung tâm, ngõ lớn ngõ nhỏ giao nhau như lưới. Nhà cửa trong thành chủ yếu đều làm bằng gạch hay gỗ, mộc mạc nhưng chỉnh tề, là một nơi cư trú lý tưởng, chỉ là lúc này mười nhà thì có chín nhà không người ở, đại đa số các cửa tiệm đều đã đóng cửa, cơ hồ như đại họa sắp đến vậy, thậm chí còn có một số cửa tiệm có dấu hiệu như từng bị cướp bóc nữa.

Trên đường chỉ có một hai bóng người lẻ loi, người nào cũng đều vội vội vàng vàng, cả tòa thành rộng lớn tĩnh lặng như một ngôi thành đã chết.

Tiếng bước chân vang lên sau lưng gã.

Khấu Trọng dừng bước, đứng ngay giữa đường.

Trần Gia Phong đến bên cạnh gã, thở dài nói: “Chiến tranh thật hại người không ít, cả một thành trì phồn hoa đô hội, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã biến ra thế này”.

Khấu Trọng cũng có cùng một cảm nhận như y, gật đầu hỏi: “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?”.

Trần Gia Phong trầm giọng nói: “Chuyện này một lời e là không thể nói hết được. Nếu Phó huynh đến sớm vài ngày, tất sẽ nhìn thấy những người ở đây tìm trăm phương ngàn kế chen chúc nhau bỏ đi, làm đường xá tắc nghẽn, tiếng khóc la vang trời... chao ôi... tình cảnh lúc ấy thật đáng sợ vô cùng”.

Khấu Trọng nghi hoặc hỏi: “Thành này vốn do thế lực phương nào quản trị, với lại ai muốn đến công thành vậy?”.

Trần Gia Phong đáp: “Thành này đã đổi chủ mấy lần rồi, cuối cùng thì rơi vào tay Từ Viên Lãng. Đáng tiếc là chuyện tốt không được lâu, gần đây vì Đậu Kiến Đức đem quân vượt sông, tấn công căn cứ địa của Từ Viên Lãng ở Nhâm Thành, nên y phải điều quân ở Lương Đô đến cứu viện, làm cho phòng thủ ở đây trở nên yếu đi rất nhiều, cuối cùng ngay cả mấy trăm quân binh thủ thành cũng bỏ đi mất tiêu, khiến cho nơi này trở thành một tòa thành không có ai cai quản nữa”.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Đậu Kiến Đức đáng sợ vậy sao?”.

Trần Gia Phong lắc đầu: “Đậu Kiến Đức đương nhiên không đáng sợ, luận thanh danh, y còn tốt hơn Từ Viên Lãng rất nhiều, nhưng đám tàn binh chó chết của Vũ Văn Hóa Cập thì còn đáng sợ hơn sai qủy câu hồn của Diêm Vương dưới âm tào địa phủ gấp trăm lần”.

Song mục Khấu Trọng lập tức sáng rực lên.

Trần Gia Phong lại nói tiếp: “Lần đó khi Vũ Văn Hóa Cập dẫn binh từ Giang Đô tiến lên phía Bắc, đi đến đâu là cướp bóc đến đó, tàn hại bách tính, gian dâm phụ nữ, thế nên khi phong thanh truyền tới, người người đều tranh nhau chạy tới các vùng phụ cận để lánh nạn. Ôi! Giờ đây muốn tìm một nơi yên lành cũng không dễ dàng gì, nơi nào cũng đánh trận với đánh trận”.

Khấu Trọng trầm giọng nói: “Vũ Văn Hóa Cập có đích thân đến không?”.

Trần Gia Phong lắc đầu nói: “Chuyện này thì không ai biết được, chúng ta chỉ biết làm hòa thượng một ngày thì tụng kinh một ngày thôi, thấy tình thế không lợi thì lập tức chạy trốn cho mau, nếu Phó huynh không ngại, chẳng hay có thể trượng nghĩa đưa bọn ta một đoạn đến Giang Đô không?”.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Trần huynh đến Giang Đô không phải dễ dàng lắm sao?”.

Trần Gia Phong ngớ người ra nhìn gã một lúc, sắc mặt trầm xuống nói: “Thì ra huynh căn bản không quen thuộc tình hình ở Giang Đô, cũng không biết Lý Tử Thông đã phong tỏa kênh Thông Tế, trừ phi là những con thuyền có quan hệ với bọn chúng, còn không thì đừng hòng đến được Giang Đô, nếu không phải vậy bọn ta cũng đâu cần nhờ đến huynh như vậy chứ”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Ta đích thực không rõ tình hình Giang Đô lắm, tất cả đều vì đã lâu ngày không trở lại đó, nhưng quan hệ với Lý Tử Thông thì không phải là không có, Trần huynh cứ yên tâm”.

Trần Gia Phong bán tín bán nghi hỏi: “Phó huynh và Lý Tử Thông có

quan hệ gì?”.

Khấu Trọng không đáp mà hỏi ngược lại: “Bành Lương Hội cũng được liệt danh vào thập bang bát hội, chắc cũng không phải ngọn đèn hết dầu, tại sao không thừa cơ chiếm lấy Lương Đô, lại trân mình cho người khác đánh mà không hoàn thủ như vậy?”.

Trần Gia Phong thở dài: “Nếu không phải thấy Phó huynh là hạng phi phàm, tiểu đệ cũng không nói nhiều như vậy. Giờ đây đã không còn giống như lúc trước nữa, năm đó hôn quân bị giết, Nhiếp bang chủ thống lĩnh huynh đệ, một trận đã lấy được Bành Thành và Lương Đô cùng hơn bốn mươi hương trấn phụ cận, vốn đã tưởng rằng có thể xưng bá một phương, làm nên nghiệp lớn. Chẳng ngờ trước sau liên tiếp bại trong tay Vũ Văn Hóa Cập và Từ Viên Lãng, gần đây Bành Thành còn bị Man tặc công hãm, thế nên Bành Lương Hội lúc này có thể nói là chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa mà thôi, cả hội chủ sinh tử thế nào, hiện đang ở đâu cũng không người nào biết được”.

Khấu Trọng ngây người: “Man tặc gì chứ?”.

o0o

Từ Tử Lăng lướt tới cửa khoang thuyền, đứng giữa bốn cánh cửa nhỏ bên trong, hít sâu vào một hơi, rồi đẩy cánh cửa bên trái sát với cửa khoang thuyền.

Dưới ánh sáng lọt vào, một mỹ nữ đẹp tựa thiên tiên, đẹp tới độ khiến người ta không thể thở được, đang ngồi an nhiên trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, cúi đầu chăm chú nhìn đôi chân trần trắng muốt không hề dính chút bụi trần của mình, thần thái cơ hồ như rất lạ lẫm, nhưng lại cũng có gì đó giống như vẻ ung dung tà dị xưa nay của nàng.

Nàng không lập tức nhìn về phía Từ Tử Lăng, mà chỉ nói: “Ta và các ngươi thế nào cũng phải giải quyết một lần cho triệt để, đúng không?”.

Ngữ điệu của nàng không những ôn hòa giống như lời rủ rỉ thì thầm bên gối tình lang, mà còn chậm rãi tới độ từng chữ một từng chữ một vang lên nhè nhẹ giữa không gian, khiến người ta có một cảm giác vô cùng an lành.

Từ Tử Lăng ung dung dựa lưng vào khung cửa, lạnh lùng nói: “Động thủ thì động thủ đi! Nói nhiều vậy làm gì?”.

Loan Loan cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn gã, mái tóc mây đen huyền bóng mượt dài đến tận lưng, gương mặt như ngọc, làn lông mày phỉ thúy, đôi mắt đẹp long lanh như nước, dù Từ Tử Lăng xưa nay vốn coi nhẹ nữ sắc, cũng không thể không thừa nhận nàng vô cùng quyến rũ.

Chỉ nghe môi anh đào của nàng khẽ thở hắt ra một tiếng: “Tại sao ngươi không hỏi Loan Loan, làm sao có thể đuổi kịp các ngươi ở đây chứ?”.

Từ Tử Lăng nhún vai: “Có gì ly kỳ đâu? Bích Trần không làm gì được bọn ta, nên đành để các ngươi động thủ thôi, đúng không?”.

Loan Loan ngây người: “Chúng ta vẫn đánh giá thấp hai người, may mà sau này sẽ không phạm phải sai lầm này nữa”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Ngươi mà còn lắm lời nữa là ta đi tìm Khấu Trọng đấy”.

Loan Loan nhíu mày không vui nói: “Đừng giục người ta nữa mà, ta đang nỗ lực tìm cho mình một lý do để giết ngươi đây”.

Từ Tử Lăng phì cười nói: “Cần gì phải phiền phức như vậy, ta đang chán sống rồi đây. Với lại cũng muốn xem ngươi thật sự có thủ đoạn như vậy không, giỏi thì cứ ra tay đi!”.

Sắc mặt gã đột nhiên thay đổi, phá vỡ nóc thuyền, nhảy lên cao.

Sợi thừng buộc thuyền đã đứt, con thuyền dịch dần khỏi bờ, trôi theo dòng nước.

Thiên Ma Kình của Loan Loan không ngờ đã phát ra từ dưới chân.

o0o

Trần Gia Phong phẫn nộ nói: “Man tử chính là đám người Khiết Đan khốn kiếp, bọn chúng thừa cơ Trung Nguyên chiến loạn, cấu kết với đám bại loại người Hán, tổ thành Đông Hải Minh, chuyên cướp bóc những thành trấn ven biển, sau khi đoạt được tài bảo mỹ nữ thì chuyển hết về Bình Lư”.

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: “Người Khiết Đan lợi hại thế nào? Bình Lư ở đâu?”.

Trần Gia Phong nói: “Kỹ thuật xạ kỵ của chúng cao minh phi thường, minh chủ của Đông Hải Minh hiện giờ là Quật Ca, chính là trưởng tử của tộc trưởng Khiết Đan, thiện sử song phủ, võ nghệ cao cường. Nhị đương gia của chúng ta cũng tang mạng trong tay hắn, còn Bình Lư ở đâu thì ta cũng không biết, nghe nói là ở gần Cao Lệ, đó là địa phận của người Khiết Đan”. Kế đó lại thở dài nói: “Nhân số bọn chúng không nhiều, nhưng đến đi như gió, trong chớp mắt đã chạy ra ngoài biển, nên đến giờ vẫn không ai làm gì được bọn chúng cả”.

Tiếng bước chân chợt vang lên.

Hai người cùng quay ra nhìn về phía có tiếng động, chỉ thấy một thủ hạ của Trần Gia Phong chạy tới thở hổn hển: “Không xong rồi! Có người cướp thuyền!”.

o0o

Từ Tử Lăng biết rõ nếu không đào tẩu sớm một bước, để Loan Loan bám lấy, nhất định sẽ rơi vào cục diện quyết chiến sinh tử mà gã không hề muốn.

Nếu gã đoán không lầm, Âm Qúy Phái giờ đã thấy thấy bọn gã không còn giá trị lợi dụng, lại sợ bọn gã trở về phương Nam phá hoại hảo sự của Đỗ Phục Uy, nên đã quyết tâm trừ diệt bọn gã bằng được. Có điều giết bọn gã bây giờ đã không còn dễ dàng như trước nữa, đặc biệt là khi hai gã liên thủ với nhau, có thể phát huy được uy lực mạnh hơn gấp bội phần, thế nên Loan Loan theo đến tận đây, đợi cơ hội hai gã tách ra, mới xuất thủ đối phó Từ Tử Lăng.

Biên Bất Phụ đã lâu không thấy mặt cũng từ phía cửa khoang thuyền tà tà phóng lên, bổ về phía gã, rõ ràng là đã đoán lầm phương hướng phóng ra của Từ Tử Lăng, không ngờ gã không chạy ra cửa mà lại phá vỡ nóc lầu nhảy lên, lần này thật vô cùng kinh hiểm, cũng bằng như nhặt lại cái mạng nhỏ của mình từ trong tay Diêm Hoàng về vậy. Bằng không nếu để Biên Bất Phụ và Loan Loan cùng liên thủ hợp kích trong hành lang hẹp, chỉ e có Từ Tử Lăng khó mà toàn mạng.

Đúng lúc Thiên Ma Kình của Loan Loan bức tới sát cơ thể, Từ Tử Lăng hít mạnh một hơi chân khí, lực mới tái sinh, lộn nhào một vòng trên không trung, lướt lên đỉnh cột buồm, cười ha hả nói: “Thất lễ!”.

Loan Loan đổi hướng đuổi theo thì Từ Tử Lăng đã tung mình nhảy

lên như một con chim khổng lồ, bay qua khoảng cách gần mười trượng, an nhiên hạ xuống bến thuyền.

Loan Loan chân khí đã tận, chỉ đành hạ thân xuống đỉnh cột, gương mặt xinh đẹp tái mét lại vì tức giận.

Khấu Trọng lúc này đã từ thành môn phóng vụt tới như một ngôi sao băng, miệng hét lớn: “Loan Loan yêu nữ có gan thì lên đây đại chiến ba trăm hiệp với Khấu Trọng, xem ta có bổ ngươi ra làm bốn mảnh không?”.

Thuyền buồm trôi thẳng theo dòng nước.

Biên Bất Phụ cười lạnh: “Để hai tên tiểu tử ngươi sống thêm mấy ngày nữa vậy!”.

Loan Loan cũng quay lại nhìn hai gã nở một nụ cười ngọt ngào.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chỉ biết chán nản nhìn theo rồi ngồi xuống bên bờ.

Khấu Trọng cười khổ: “Không ngờ vừa nói đã trúng ngay. Con thuyền bảo bối quả nhiên đã bị cướp đi mất rồi, có điều ta cũng không có tư cách gì trách ngươi được, bởi vì ta cũng chẳng kiếm được chút lương thảo nào cả”.

Lúc này Trần Gia Phong và một đám đại hán mới chạy tới, người người ngơ ngác nhìn nhau.

Khấu Trọng bực bội nhìn đám người này một cái, đoạn nói: “Thuyền cũng mất rồi! Các người đành tự tìm cách đi Giang Đô vậy!”.

Trần Gia Phong lúng túng nói: “Chúng tiểu nhân thật là có mắt không

thấy Thái Sơn, không biết hai vị đây chính là Khấu gia và Từ gia danh chấn thiên hạ”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Cái gì mà danh chấn thiên hạ chứ? Cả thuyền cũng mất rồi kìa!”.

Trần Gia Phong thấp giọng hỏi: “Hai người kia có phải là yêu nhân và yêu nữ của Âm Qúy Phái?”.

Khấu Trọng gật đầu hai cái coi như đáp lời.

Trần Gia Phong lộ vẻ khâm phục sát đất nói: “Thiên hạ này sợ rằng chỉ có hai vị đại gia đây là không sợ bọn họ mà thôi”.

Từ Tử Lăng bật cười nói: “Nịnh bợ cũng phải có mức độ mới được, ít nhất thì cũng có người của Từ Hàng Tịnh Trai không sợ Âm Qúy Phái, chứ không phải có mình bọn ta”.

Một đại hán đứng sau lưng Trần Gia Phong giơ ngón tay cái lên nói: “Từ gia mới là anh hùng thật sự, không hề tự cao tự đại”.

Khấu Trọng nói: “Các người có nói gì cũng chẳng chữa được cho cái bụng rỗng của chúng ta, có cách gì kiếm một bữa rượu thịt không, ăn xong rồi thì chúng ta ai đi đường nấy”.

Trần Gia Phong mừng rỡ nói: “Chuyện này thì dễ như trở bàn tay, hai vị đại gia, mời!”.

Hai gã cũng chẳng khách khí, đi theo bọn họ trở vào trong thành.

Chương 226: Hào tình cái thế

Trần Gia Phong sai người bóc tấm ván gỗ gắn liền hai cánh cửa của tửu điếm ra, khom người nói: “Khấu gia, Từ gia, xin cứ tùy tiện chọn lấy một chiếc bàn, chúng tiểu nhân sẽ lập tức nổi lửa nấu mấy món ngon hầu hai vị, mỹ tửu đã có người đi lo liệu, lập tức sẽ được mang đến”. Hai gã lấy làm hứng thú, liền bước đến ngồi xuống một chiếc bàn tròn lớn đặt giữa phòng. Vì điếm chủ cũng mới bỏ đi không được mấy ngày, nên bàn ghế vẫn chưa bám bụi bặm.

Khấu Trọng nhìn con phố quạnh hiu dưới ánh tà dương qua cánh cửa mở rộng, lắc đầu thở dài: “Cả một thành thị hưng vượng vốn có thể là nơi an cư lạc nghiệp, giờ đây lại sắp gặp phải kiếp nạn, thật là đáng tiếc quá!”.

Từ Tử Lăng vẫn chưa rõ chuyện gì, liền cất tiếng hỏi: “Kiếp nạn gì vậy?”.

Một đại hán của Bành Lương Hội hưng phấn xách một vò rượu bước vào tửu điếm, sau đó lại chạy đi tìm bát tìm chén cho hai gã, bận bịu cuống quýt chân tay.

Khấu Trọng chăm chú nhìn dòng rượu chảy vào chén, chậm rãi nói: “Nghe nói Vũ Văn Hóa Cốt sắp tới đây!”.

Từ Tử Lăng giật mình thốt lên: “Cái gì?”.

Khấu Trọng vội nói: “Ta nói hơi khoa trương một chút, phải nói là người của Vũ Văn Hóa Cốt có thể sẽ tới mới đúng, chỉ là không biết Vũ Văn Hóa Cốt có chịu dễ dàng tìm đến chúng ta chịu chết hay

không mà thôi”.

Đám người bọn Trần Gia Phong đang thắp đèn cho bọn gã, nghe Khấu Trọng nói vậy thì ngưỡng mộ nói: “Khấu gia, Từ gia thật tài giỏi, căn bản không coi Vũ Văn Hóa... Vũ Văn Hóa Cập vào đâu”.

Khấu Trọng cười cười rồi gằn giọng quát: “Ai cho các ngươi nghe lén chúng ta nói chuyện, mau cút ra xa một chút”.

Đám người của Bành Lương Hội không ngờ lại hân hoan nghe gã mắng, cung kính nói: “Tiểu nhân lập tức cút ngay!” Nói rồi vui vẻ đi thẳng, cơ hồ như được Khấu Trọng mắng một câu là vô cùng vinh hạnh vậy.

Song mục Từ Tử Lăng sáng rực lên, sát khí làm mờ cả gương mặt anh tuấn, trầm giọng nói: “Chỉ cần có một phần cơ hội, chúng ta cũng phải nhẫn nại, đợi hắn đến”.

Khấu Trọng cười lớn nâng chén lên nói: “Chén này uống vì vong linh của mẹ trên thượng giới!”.

“Đinh!”.

Hai chiếc chén khẽ chạm nhau, rồi cùng lúc cạn sạch.

Khấu Trọng phì cười nói: “Hình như chúng ta chẳng hề để ý xem Loan Loan yêu nữ có quay lại hay không thì phải?”.

Từ Tử Lăng thoải mái dựa lưng vào thành ghế, thở dài một hơi, rồi chậm rãi nói: “Hiện giờ rõ ràng là chỉ có hai người Loan Loan yêu nữ và Biên Bất Phụ, chúng ta sợ cái gì chứ? Hừ, ta đã chán cảnh chạy đông chạy tây thế này lắm rồi, có gan thì cứ đến đây đi, ta bồi tiếp hết!”.

“Bốp!”.

Khấu Trọng vỗ tay nói: “Hay lắm!”.

Hai gã ngửi được mùi thức ăn thơm phức bay ra từ trong bếp, nhìn ra con phố lớn dưới ánh hoàng hôn bên ngoài, đều có cảm giác lười nhác, không muốn động đậy dù chỉ một đầu ngón tay.

Tất cả những chuyện đã xảy ra, dường như đều không hề liên quan đến khoảnh khắc này, giống như chưa từng xảy ra bao giờ vậy.

Khấu Trọng tháo Tỉnh Trung Nguyệt xuống, đặt trên bàn, sau đó vươn mình một cái, gác luôn cả chân lên, thở ra nhẹ nhõm nói: “Lăng thiếu gia! Ngươi có cảm giác như cả tòa thành này thuộc về mình không?”.

Chợt có tiếng vó ngựa vang lên ở phía thành môn, một lúc lâu sau mới dừng lại. Hai gã nghe thấy nhưng cũng không có phản ứng gì.

Từ Tử Lăng trầm ngâm như đang suy nghĩ điều gì: “Dường như ngươi đã quên Tống Ngọc Trí, có phải không?”.

Khấu Trọng ngây người ra giây lát rồi gật đầu đáp: “Phải! Từ lâu ta đã không còn nghĩ đến nàng ta nữa, ngoại trừ ngươi ra, kỳ vọng và yêu cầu của ta với bất cứ người nào khác càng lúc càng ít hơn. Tống Ngọc Trí là thục nữ chân chính, là khuê tú được nuôi dạy trong cao môn đại phiệt, nhưng nàng và chúng ta có một sự khác biệt căn bản, đó chính là nàng là người ủng hộ giữ quy tắc của trò chơi, còn Khấu Trọng ta chỉ là một kẻ phá hoại đi ngược lại những thứ đó. Chỉ riêng sự khác biệt này, chúng ta đã chắc chắn không thể ở bên nhau được rồi. Ngươi thử nói xem, trong những chuyện ta đã làm, có chuyện nào là hợp nhãn nàng chưa?”.

Từ Tử Lăng im lặng một lát rồi mới chậm rãi nói: “Nhưng ngươi đã từng nghĩ qua đó chính là điểm hấp dẫn nàng của ngươi chưa?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Đối với nàng mà nói, đó là một sự phóng túng và sa đọa mà nàng căm ghét, vì vậy nên nàng mới đau khổ, còn ta thì cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Ta và ngươi đều là người không hiểu lễ pháp quy củ, nói lời thô lỗ thì nhơn nhơn tự đắc, còn nàng là một loại người khác, vì vậy đến cuối cùng thì chúng ta cũng phải kết thúc, lý do mà nàng nói đó chỉ là cái cớ mà thôi”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Tuy ta cảm thấy tình hình thực tế vị tất đã như lời ngươi nói, nhưng sự phân tích này của ngươi về nàng quả thật rất sâu sắc. Không ngờ ngươi lại có cách nghĩ như vậy”.

Khấu Trọng thở dài nói: “Ta đã chọn cho mình một con đường dài thăm thẳm và không thể quay đầu, tất cả những chuyện khác đều phải vứt bỏ lại phía sau thôi. Nhiều lúc ta thật sự thấy ngưỡng mộ Hầu Hi Bạch tiểu tử, thích thì cùng mỹ nhân vui vầy thoáng chốc, nhàn rỗi thì vẽ bà nó mấy cái lên quạt, làm một hiệp khách cô độc ngạo đời, lãng du giang hồ, đứng ngoài phân tranh thị phi... hà!”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Có gì đáng cười chứ?”.

Khấu Trọng vỗ nhẹ lên trán: “Ta chỉ thấy tiếc thay cho hắn thôi, nếu không có Lăng thiếu gia ngươi xuất hiện, biết đâu hắn đã lọt vào mắt xanh của Sư Phi Huyên rồi cũng không chừng”.

Lúc này Trần Gia Phong thần sắc ngưng trọng chạy đến trước mặt hai gã nói: “Vừa nhận được hồi báo, có một đội chừng năm tới sáu trăm kỵ sĩ đang phóng tới từ hướng Bành Thành, ước chừng hai canh giờ nữa sẽ đến đây”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau thất vọng, đám người này đương nhiên không thể là người của Vũ Văn Hóa Cập.

Trần Gia Phong nói tiếp: “Bọn này nhất định là Khiết Đan man tử của Đông Hải Minh, Bành Lương Hội có huyết hải thâm cừu với bọn chúng, nếu hai vị đại gia đồng ý xuất đầu lộ diện, tất cả bọn tiểu nhân sẽ nguyện dốc hết sức khuyển mã đi theo”.

Khấu Trọng không hiểu hỏi: “Chẳng phải các người định bỏ chạy sao? Tại sao đột nhiên lại hung hăng thế?”.

Trần Gia Phong ngồi xuống: “Thực lòng mà nói, bọn tiểu nhân ai mà chẳng hận không thể ăn thịt, uống máu bọn man tử đó, nhưng cũng tự biết mình có bao nhiêu phân lượng, nhưng nếu được hai vị đại gia tương trợ thì lại là một chuyện hoàn toàn khác. Quật Ca có thể lợi hại bằng Lý Mật không chứ?”.

Khấu Trọng rót cho y một chén rượu rồi mỉm cười nói: “Đừng nên kỳ vọng quá nhiều ở chúng ta như thế, xung phong hãm trận trên chiến trường và quyết chiến trên giang hồ hoàn toàn khác biệt, đối phó với năm, sáu trăm người như vậy, cho dù là Ninh Đạo Kỳ cũng chẳng giết được bao nhiêu đâu”.

Từ Tử Lăng đợi y dốc chén uống cạn, mới trầm giọng hỏi: “Các người có bao nhiêu nhân thủ?”.

Trần Gia Phong đưa tay lên quệt rượu vương ra ở mép rồi đáp: “Chỉ có năm mươi ba người. Bọn tiểu nhân đã thương lượng kỹ, chỉ cần hai vị đại gia chịu gật đầu, cho dù chết chúng tôi cũng phải đánh một trận với bọn Khiết Đan đó”.

Khấu Trọng nói: “Trong thành lúc này còn bao nhiêu người nữa?”.

Trần Gia Phong đáp: “Ai có thể chạy đều đã chạy cả rồi, còn lại đều là người già hoặc những người nghĩ mình sẽ may mắn thoát được, sợ rằng cũng phải có vài trăm người!”.

Khấu Trọng quay sang hỏi Từ Tử Lăng: “Ngươi thấy sao?”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm giây lát trong sự chờ đợi của Trần Gia Phong, rồi mỉm cười nói: “Chúng ta không phải là không có cơ hội chiến thắng, nhưng chỉ có thể dùng trí, chứ nếu liều mạng đối chọi thì bại là điều chắc chắn”.

Khấu Trọng cười lên một tràng dài: “Được lắm! Vậy bọn ta giết cho lũ man tử Khiết Đan một trận tơi bời, để cho tên Quật Ca đó biết Trung Nguyên không phải không có anh hùng hào kiệt có thể chế phục hắn!”. Kế đó gã vỗ mạnh xuống bàn một chưởng, rồi quát lớn: “Bây giờ mặc kệ tất cả đã, bữa cơm này chung ta ra đường ăn, cơm no rượu say xong, Quật Ca đến cũng là vừa!”.

Thành môn mở rộng, cầu treo cũng được hạ xuống.

Từ cổng thành trở đi, hai bên đường cứ cách mười bước lại có một cây đuốc lớn, giống như một con hỏa long đang vươn mình ra vậy, kéo dài thẳng đến một đài lớn hình tròn ở giữa phố.

Trên đài bày đủ thức rượu thịt, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang ngồi hướng mặt về phía thành môn, ăn uống cười đùa vui vẻ.

Ngoại trừ hai gã ra, trong thành không thấy một bong người, từ thành môn đến chỗ hai gã ngồi tuy được ánh đuốc chiếu sáng như ban ngày, nhưng những nơi khác lại tối đen như mực, hình thành nên một sự đối lập vô cùng kỳ dị.

Khấu Trọng nhấp môi uống một ngụm rượu rồi cười khổ nói: “Đều là

ngươi không tốt, vô duyên vô cớ lại nhắc đến Tống Ngọc Trí, gợi lại chuyện thương tâm của ta”.

Từ Tử Lăng áy náy nói: “Vậy thì cho ta xin lỗi, bây giờ ngươi đang nghĩ gì vậy?”.

Khấu Trọng đưa tay đặt lên vai gã, nói: “Cả đời này chỉ có hai huynh đệ, ngươi cần gì xin lỗi chứ. Vừa rồi ta chợt nghĩ dù là ta có thệ hải minh sơn với Tống gia tam tiểu thư, nàng vẫn không thể nào có được hạnh phúc. Bởi vì chiến loạn vẫn còn chưa kết thúc, mỗi ngày ta đều phải tranh đấu sinh tử với những kẻ khác, trên vai mang một gánh nặng mà chính bản thân ta cũng không biết nó nặng bao nhiêu. Nghĩ đến đây, ta mới thấy Ngọc Trí rời xa ta ngược lại cũng là một chuyện tốt”.

Từ Tử Lăng động dung nói: “Đến lúc này thì ta mới thật sự tin ngươi đã động chân tình với Tống Ngọc Trí, bởi vì đây là lần đầu tiên ngươi nghĩ thay cho nàng, chứ không phải xuất phát từ lợi ích của bản thân”.

Khấu Trọng lườm gã một cái rồi mới buông tay, lầm lũi nâng chén lên dốc ngược vào miệng, sau đó há miệng le lưỡi, sặc lên sặc xuống một hồi. Một lúc lâu sau mới nghe gã thở dài nói: “Nếu ta không nghĩ cho nàng, làm sao ta lại chịu buông tay chứ, huống hồ ta biết rất rõ, hàng rào ngăn cách mà nàng dựng lên với ta cũng yếu ớt như là Lương Đô thành lúc này vậy”.

Từ Tử Lăng cảm khái nói: “Xuất thân của chúng ta và những nữ tử quyền quý trong cao môn đại phiệt như Tống Ngọc Trí quá khác nhau. Nếu cứ miễn cưỡng sống chung, tất sẽ có rất nhiều vấn đề xuất hiện”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Có phải ngươi lại nghĩ đến Sư Phi

Huyên không? Cuộc sống của người tu đạo xuất gia như nàng ta, đối với ta mà nói giống như một thế giới nặng nề và hão huyền không hề chân thực vậy, gông xích trùng trùng, không có tự do, vứt bỏ mọi sự vật đẹp đẽ trên thế gian này mà chẳng có lý do nào hết, đúng là ngu ngốc!".

Từ Tử Lăng phì cười nói: "Đàm thiền luận đạo với tục nhân như ngươi đúng là đàn gẩy tai trâu, nói chuyện với kẻ điếc, bàn về màu sắc với kẻ mù".

Khấu Trọng cười ha hả: "Vì vậy nên Sư Phi Huyên mới không thuận mắt với tiểu đệ, còn đối với Lăng thiếu gia nhà ngươi thì lại rất ưu ái, bởi vì ngươi và nàng ta là cùng một loại người mà lại! Hà hà! Mời Lăng đại sư dùng cơm chay! Ha ha...".

Vừa nói gã vừa gắp một gắp rau lớn vào bát Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng bật cười nói: "Ngươi có dụng tâm gì mà cứ gán ghép ta với Sư Phi Huyên vậy?".

Một trận gió từ thành môn thổi tới, làm ánh lửa của hơn trăm cây đuốc bập bùng bập bùng, lúc sáng lúc tắt, cơ hồ như đang nhắc nhở bọn gã rằng mã tặc Khiết Đan có thể đến đây bất cứ lúc nào.

Từ Tử Lăng liền thừa cơ lảng sang chuyện khác: "Chút nữa thì quên mất không hỏi ngươi, võ công của Lý tiểu tử thế nào?".

Khấu Trọng nói: "Trong tình tình bất ngờ như vậy mà vẫn không thể đả thương được hắn, vậy là đã biết hắn thế nào rồi". Gã trầm tư giây lát rồi lại nói tiếp: "Có phải bây giờ chúng ta đang làm một chuyện rất ngu ngốc hay không? Không biết thực lực của người Khiết Đan thế nào, nhưng Bành Lương Hội đã bị bọn chúng hủy diệt rồi đấy".

Từ Tử Lăng quyết đoán nói: “Người nào chẳng có lúc làm chuyện ngu xuẩn, chỉ cần nghĩ là rất nhiều chuyện lúc ngươi làm thì nghĩ đó là một hành vi rất thông minh, nhưng về sau mới phát hiện ra đó là một chuyện cực kỳ ngu xuẩn, thì trong lòng sẽ thấy thoải mái hơn rất nhiều đó”.

Khấu Trọng phá lên cười khanh khách, nâng chén nói: “Hay lắm! Để tiểu đệ kính Lăng thiếu gia một chén!”.

Từ Tử Lăng vừa nhấc chén lên, thì chợt như cảm giác được điều gì đó, liền cùng Khấu Trọng nhìn ra phía thành môn, lập tức thầm kêu hỏng bét.

Mỹ nữ đẹp tựa thiên tiên mà lòng dạ không thua gì xà hiết Loan Loan đang lướt qua thành môn mở rộng, tiến về phía hai gã, chân không chạm đất.

Trận chiến này tri kỷ mà không tri bỉ, vốn đã khó đoán thắng phụ ra sao rồi.

Loan Loan vẫn bạch y chân trần, khoé miệng nở một nụ cười mê đắm lòng người, ngồi xuống trước mặt hai gã, tư thái hết sức u nhã yêu kiều.

Bốn con mắt của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không hẹn mà cùng lúc sáng rực lên, sát cơ lan tỏa khắp không gian. Nếu có thể dùng thủ đoạn sét đánh không kịp che tai, đánh cho yêu nữ Âm Qúy Phái trước mắt này trọng thương hoặc chết, vậy thì lý tưởng vô cùng.

Đây có thể nói là một ý niệm chưa từng hiện ra trong đầu hai gã lần nào.

Trước đây tuy là miệng nói cứng, nhưng hai gã đều biết rõ mình căn

bản không đủ năng lực thu thập Loan Loan. Nhưng hiện giờ võ công của hai gã đã tiến bộ từng ngày, nếu có thể liên thủ hợp kích, mà Loan Loan lại không chạy trốn, e rằng ngay cả Loan Loan cũng không thể phủ định có khả năng này.

Loan Loan cất giọng nói quyến rũ thấp trầm mà mềm mại như bông của mình nói: “Quân tử đông khẩu không động thủ, nếu hai người không chịu làm quân tử, vậy thì những kẻ đầu tiên gặp tai ương chính là đám huynh đệ Bành Lương Hội mà các người vừa mới kết giao đó”.

Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau.

Chỉ một câu nói đơn giản, Loan Loan đã tỏ rõ nàng nắm được toàn bộ cục thế, bao gồm cả nhược điểm trí mạng của hai gã.

Bọn gã trượng nghĩa xuất thủ giúp bọn Trần Gia Phong, hoàn toàn không phải là vì báo cứu tuyết hận cho một bang phái, mà vì ba nguyên nhân. Chủ yếu nhất là vì bọn gã không hi vọng một tòa cổ thành mỹ lệ thế này bị hủy diệt trong tay mã tặc, kế đó là vì sự phẫn nộ trước hành vi xâm nhập cướp bóc của ngoại tộc, còn nguyên nhân cuối cùng, là hi vọng có thể ôm cây ngồi đợi con thỏ Vũ Văn Hóa Cập đến chịu chết. Thích sát Vũ Văn Hóa Cập ở đây, tự nhiên là dễ hơn hành sự ở nơi của hắn rất nhiều.

Nhưng Loan Loan đến phá đám thế này, khiến bọn gã làm sao có thể phân tâm ứng phó địch nhân cho được?

Khấu Trọng vội vàng cười hì hì nói: “Loan Loan đại tiểu thư bớt giận! Hà! Uống chén rượu trước rồi nói chuyện nhé, có đói bụng không, ở đây chỉ có cơm rau nhưng không có độc đâu!”.

Loan Loan nhoẻn miệng cười nhìn Khấu Trọng ân cần rót rượu cho

mình, dịu dàng nói: “Vậy mới ngoan chứ! Cho dù là địch nhân thì cũng có lúc ngồi xuống uống rượu tâm sự được mà!”.

Từ khi chính thức trở mặt động thủ đến nay, Từ Tử Lăng chưa từng thử tịnh tâm nhìn kỹ yêu nữ ma giáo này ở khoảng cách thân cận và trong một không khí hòa bình thế này, nhưng bất luận là tìm kiếm thế nào, gã cũng không thể tìm ra được một chút tà dị trong khí chất của nàng, nhưng những thủ đoạn hung tàn lãnh khốc của Loan Loan thì cứ không ngừng trùng hiện trước mắt gã.

Tuyệt thế dung nhan của nàng không hề thua kém Sư Phi Huyên là mấy, phân biệt chỉ là một người khiến cho gã liên tưởng đến tiên sơn u cốc, còn một người làm gã nghĩ đến hoang mạc bao la.

Loan Loan không cầm chén lên, mà nhìn qua phía Từ Tử Lăng, môi anh đào khẽ mấp máy: “Tử Lăng có thể tạm thời dẹp bỏ thù cũ, cùng nhau thương lượng được không?”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Ngươi thừa lúc người khác gặp nguy đến đây thủ lợi, còn nói muốn thương lượng gì nữa?”.

Loan Loan châm biếm: “Bây giờ ai chẳng thừa lúc người khác gặp nguy? Ai chẳng muốn thừa lúc người khác gặp nguy thủ lợi? Tử Lăng không phải là mới đặt chân ra giang hồ lần đầu, tại sao vẫn còn nói ra những câu như vậy được nhỉ?”.

Khấu Trọng biết tích cách của Từ Tử Lăng, sợ gã và Loan Loan sinh chuyện, liền vội vàng xen miệng vào: “Có gì thì từ từ nói! Hắc! Từ trước tới nay ta luôn có một thắc mắc, bây giờ Loan đại tiểu thư đã nói rõ là muốn tâm sự, vậy có thể thỉnh giáo được không?”.

Loan Loan biết rõ gã muốn lảng sang chuyện khác, nhưng vẫn vui vẻ đáp: “Nửa canh giờ nữa mã tặc của Quật Ca sẽ đến cửa thành, nếu

Khấu huynh không cảm thấy lãng phí thời gian, Loan Loan tự nhiên sẽ hỏi gì đáp nấy".

Khấu Trọng cười cười: "Chỉ là một vấn đề rất đơn giản thôi, tại sao Âm Qúy Phái lại tham gia vào cuộc tranh giành thiên hạ này vậy?".

Loan Loan nhún vai: "Ai mà chẳng muốn chủ tể thiên hạ? Câu hỏi này không phải hơi thừa hay sao?".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Đối với Lý Mật, Vương Thế Sung, Đậu Kiến Đức, Lý Thế Dân mà nói, đây đích thực là một câu hỏi hết sức ngu xuẩn. Bởi vì đối với bọn họ nhân sinh bá nghiệp không ngoài chuyện kiến triều lập đại, hoàn thành hồng đố bá nghiệp thiên thu bách thế, nhưng lệnh sư Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan tiểu thư đây thì đâu phải vậy, mục đích chân chính của hai người, chắc không phải quyền lực hay tài phú của nhân gian này đâu".

Loan Loan nhoẻn miệng cười đáp: "Thật không ngờ ngươi lại hiểu chúng ta như vậy, có lẽ là vậy đấy! Ai làm chủ thiên hạ thì cuộc chiến của chúng ta với Từ Hàng Tịnh Trai vẫn cứ kéo dài tiếp diễn, cũng chính vì nguyên nhân này mà ta mới chịu ngồi đây bình tâm tịnh khí nói chuyện với hai người, bằng không nếu toàn bộ Âm Qúy Phái dốc toàn lực đối phó các ngươi, các ngươi nghĩ rằng mình sẽ cầm cự được bao lâu chứ?".

Khấu Trọng mỉm cười: "Không cần dọa khiếp người ta như vậy! Không phải trước đây các ngươi đã toàn lực đối phó bọn ta rồi hay sao? Chỉ là không thành công mà thôi".

Loan Loan nhăn mặt như thương tiếc cho một kẻ ngu ngốc vô tri, thở dài nói: "Lúc ở Đông Đô, đúng ta chúng ta có ý giết ngươi, nói một cách chính xác hơn là giết một trong hai ngươi, nhưng lại ném chuột sợ vỡ đồ, cả sư phụ cũng vì đủ thứ cố kỵ mà không dám tùy tiện

động thủ, nguyên nhân bên trong thế nào các ngươi hãy tự đi mà nghĩ!”. Nàng ngưng lại giây lát rồi lại u uất nói tiếp: “Nguyên nhân chúng ta muốn đối phó các ngươi, ngoại trừ Dương Công Bảo Khố ra, còn vì sợ các ngươi đứng về phía Từ Hàng Tịnh Trai nữa, bây giờ mối lo ấy tự nhiên là thừa thãi rồi”.

Từ Tử Lăng hừ lạnh nói: “Phí lời! Sáng nay không phải ngươi muốn giết ta sao?”.

Loan Loan gật đầu khẳng định: “Đích thực là ta có ý trừ ngươi đi, nhưng không phải vì nguyên nhân mà ngươi nghĩ, Tử Lăng có muốn nghe không?”.

Khấu Trọng sợ hai người lại cãi nhau làm hư chuyện lớn, liền đáp thay: “Đương nhiên là rất muốn nghe rồi”.

Từ Tử Lăng đành im lặng ngậm miệng không nói gì.

Thần sắc Loan Loan ôn hoà, cảm tình dạt dào như sóng xô bờ liên miên bất tuyệt, chậm rãi nói: “Đầu tiên là vì Tử Lăng đã xây dựng được một mối quan hệ rất vi diệu với Sư Phi Huyên, đối với chúng ta mà nói, đây là đại kỵ, kế đó là Loan Loan rất sợ sẽ không thể tự kềm chế được mà xiêu lòng vì huynh”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc thất thanh thốt lên: “Cái gì?”.

Loan Loan liếc nhìn gương mặt anh tuấn đang đỏ ửng lên vì xấu hổ và lúng túng của Từ Tử Lăng, bật cười khúc khích nói: “Lời ta đã tận, tin hay không tin thì tùy”.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên.

Quật Ca cuối cùng đã tới.

Nhưng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không còn tự tin và chắc chắn như trước nữa.

Nụ cười của Loan Loan càng tươi tắn và ngọt ngào hơn.

Chương 227: Huyết chiến thành quan

Loan Loan vẫn giữ vẻ lạnh lùng trấn định của mình, ngọc dung không hề vì tiếng vó ngựa dồn dập mà thay đổi, giọng nói đều đều cất lên: “Chỉ cần các ngươi hứa để chúng ta lấy trước một món đồ trong Dương Công Bảo Khố, chúng ta có thể tạm thời nghị hoà, đình chỉ can qua”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, rồi chau mày nói: “Rốt cuộc là thứ gì mà quan trọng đến vậy, có thể nói rõ ra, chúng ta sẽ cùng thương lượng”.

Loan Loan nhún vai, nheo mắt nhìn Khấu Trọng nói: “Có thể là một cái hộp, cũng có thể là một cái rương nhỏ, nhưng tuyệt đối không liên quan đến tài bảo binh khí, còn về bên trong là thứ gì, thì thứ cho nô gia không thể nói được, mà các ngươi có biết cũng chẳng ích gì”.

Khấu Trọng cười khổ: “Đừng dùng thứ ánh mắt đó nhìn tiểu đệ được không? Nếu làm tiểu đệ hiểu lầm thì không hay lắm đâu, xưa nay ta cũng là kẻ hay tự tác đa tình mà”.

Tiếng vó ngựa dồn dập bên ngoài thành môn, một động một tĩnh, càng làm không khí trước cơn giông tố thêm trầm trọng.

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng nói: “Giao dịch này đối với chúng ta hình như không hại gì lắm, cho dù thâm cừu đại hận, cũng có thể đợi sau khi Dương Công Bảo Khố lên rồi mới tính toán tiếp”.

Dưới bàn thầm đá nhẹ vào chân Từ Tử Lăng một cái.

Từ Tử Lăng tự nhiên hiểu ý gã.

Cứ mỗi một ngày bọn gã lại có thêm một phần chắc chắn có thể đối phó được với Âm Qúy Phái, nhưng nếu giờ thương lượng không xong, dẫn đến trở mặt động thủ, thì chỉ có thể chuốc lấy kết cục bại thảm hại mà thôi.

Thở dài một tiếng, Từ Tử Lăng trầm giọng nói: “Ngươi thích thế nào thì làm thế ấy đi”.

Khấu Trọng cười ha hả: “Nhất ngôn vi định, nhưng nếu các ngươi nuốt lời vọng động can qua thì chuyện này coi như xóa bỏ”.

Tiếng vó ngựa dồn dập đạp lên cầu treo bắc qua hào sâu bảo vệ thành vang lên như sấm, mấy chục kỵ sĩ phóng qua thành môn, tất cả đều chậm rãi tiến bước, thần thái vô cùng cẩn thận.

Loan Loan giống như hoàn toàn không biết mã tặc Khiết Đan đang vào thành, đưa bàn tay nhỏ nhắn lên, cong ngón tay út lại nói: “Vậy chúng ta móc tay làm chứng, kẻ nào phải lại lời hứa sẽ chết không toàn thây”.

Khấu Trọng nghển đầu lên, cẩn thận nhìn ngón tay trắng như ngọc của nàng, nghi hoặc nói: “Không phải lại có âm mưu ngụy kế gì đấy chứ?”.

Địch nhân vào thành chỉ có gần trăm người, đám người đầu tiên nhanh chóng tản ra hai bên hè phố, nghi hoặc nhìn ba người đang ngồi cười cười nói nói trên bàn tiệc giữa phố, rõ ràng nằm mơ cũng không thể tưởng tượng ra trong thành lại có cảnh tượng như vậy.

Loan Loan khẽ mắng: “Không có gan gì hết! Uổng công ta tưởng

ngươi là nam nhi đại trượng phu có thể khiến người ta phải xiêu lòng”.

Khấu Trọng cười hì hì đưa ngón tay lên ngoắc tay với nàng.

Tiếng vó ngựa rầm rập lại truyền tới, hơn mười kỵ sĩ phóng qua cổng thành như những mũi tên, đến khi cách ba người chừng gần mười trượng thì mới kềm cương dừng lại, xếp thành hàng ngang hình chữ nhất. Chiến mã hí vang, mười mấy ánh mắt hung hăng đều tập trung cả lên ba người, khong người nào là không lộ ra thần sắc kinh nghi bất định.

Ngón tay của Loan Loan và Khấu Trọng ngoắc lại với nhau, kéo đi kéo lại ba lượt, rồi nàng cất giọng nói mê hồn của mình lên, cười khúc khích: “Khấu lang à! Chàng đừng phản bội lời hứa đấy nhé! Nếu không nô gia quyết không bỏ qua cho chàng đâu!”.

Người ngoài không biết nội tình, nghe thấy nàng nói vậy, ắt hẳn sẽ nghĩ rằng bọn họ đang thệ hải minh sơn, lập ra tình ước đời này, kiếp này không thay lòng đổi dạ.

Dẫn đầu đám mã tặc là một đạ hán râu xồm hung mãnh, lưng đeo song phủ, khoác áo choàng da thú, khí thế bức nhân. Bên trái y có một lão giả người Hán, niên kỷ ước chừng khoảng ngũ tuần, mặt mũi lạnh lùng, song mục lấp lánh như điện, vừa nhìn đã biết ngay là nội gia cao thủ. Những người khác đều là tráng hán người Khiết Đan, mặt mũi hung ác, thân hình cao lớn, cánh tay để trần đều đeo vòng sắt bảo vệ cổ tay hoặc cánh tay, càng tăng thêm phần uy mãnh.

Khấu Trọng rút ngón tay út lại, song mục sáng rực lên, ánh mắt dừng lại trên gương mặt đại hán Khiết Đan lưng đeo song phủ, đoạn quát lớn: “Tiểu tử kia có phải Quật Ca đến từ Khiết Đan?”.

Tiếng “Leng keng...” vang lên liên tiếp, ngoại trừ lão giả người Hán và Quật Ca ra, hơn trăm tên mã tặc đều lần lượt rút ra đủ thứ binh khí khác nhau, tỏ ý muốn động thủ.

Lão giả ghé miệng sát tai Quật Ca thì thầm mấy câu, Quật Ca liền đưa tay ra hiệu cho thủ hạ không được vọng động, hơn trăm tên khấu tặc liền lập tức trầm tĩnh lại, sau đó y mới quát lên: “Đã biết ta là Quật Ca, vậy mà còn dám ngồi đó chàng chàng thiếp thiếp, phong hoa tuyết nguyệt, có phải các ngươi chán sống rồi không?”.

Hán ngữ của y vừa khô cứng gượng gạo, lại thích cắn chữ nhai chữ, khiến người ta nghe mà cảm thấy buồn cười.

Khấu Trọng thoải mái dựa lưng vào thành ghế, liếc mắt nhìn y nói: “Lão huynh này nói hay lắm, chúng ta đã biết ngươi là thần thánh phương nào, mà vẫn dám ngồi đây uống rượu cười đùa để cung hầu đại giá, tự nhiên không phải vì chán sống rồi!”.

Loan Loan thấy gã vừa nói vừa nhướng mày nheo mắt, thì bật cười khúc khích, uyển chuyển đứng dậy, kế đó quay người lại, đối mặt với đám tặc khấu đang bị ngây người bởi tuyệt thế tư dung của nàng, cười cười nói: “Ta chỉ là khách qua đường, các người đánh sống đánh chết thế nào cũng chẳng liên quan gì đến ta hết, nô gia phải đi đây”.

Khấu Trọng biết nàng sắp sát nhân đến nơi, trong lòng cũng không biết là nên cao hứng hay bất mãn.

Quật Ca giật mình hỏi: “Không biết mỹ nhân muốn đi đâu?”.

Y nhất thời bị nhan sắc thiên kiều bá mỵ của Loan Loan chấn nhiếp, không ngờ lại nói ra một câu nho nhã lịch sự, hoàn toàn không hợp với tác phong xưa nay.

Loan Loan dịch người ra phía sau Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, làm hai gã phải nơm nớp đề phòng, rồi mới thu lại nụ cười, trở về vẻ băng lạnh trước kia, ánh mắt xạ thẳng vào lão giả người Hán, dịu dàng nói: “Vị tiền bối này chắc là Lang Vương Mễ Phóng năm xưa hoành hành khắp một dải Đông Bắc? Gần nay tiền bối tuyệt tích giang hồ, không ngờ là đã đầu nhập nương nhờ người Khiết Đan”.

Mễ Phóng biến sắc nói: “Ngươi là đệ tử phái nào, làm sao biết được lai lịch của Mễ mỗ?”.

Khấu Trọng cười dài: “Mễ lão nhi hãy ngồi cho vững, sư tôn của vị đại tiểu thư này chính là... hắc... à! Xin lỗi!”.

Loan Loan thu hồi Thiên Ma Kình công về phía gã, mỉm cười nói: “Vậy mới là trẻ ngoan chứ!”.

Bọn Quật Ca ngơ ngác nhìn nhau, nghĩ đến vỡ cái đầu cũng không hiểu quan hệ của ba người này là thế nào.

Từ Tử Lăng có vẻ hơi bực mình nói: “Không phải tiểu thư muốn đi sao?”.

Loan Loan bất ngờ dịch ra phía trước, như muốn xuyên qua giữa Quật Ca và Mễ Phóng, đi thẳng ra thành môn.

Khấu Trọng gọi theo: “Tiện tay đóng hộ cổng thành luôn nhé!”.

Quật Ca cười lên ha hả: “Mỹ nhân muốn đi sao? Không dễ vậy đâu!”.

Mễ Phóng lộ ra thần sắc ngưng trọng, song mục nhìn chằm chằm vào đôi chân trần của Loan Loan không chớp.

Kỵ sĩ hai bên tả hữu lập tức phóng ra, đan chéo nhau khép chặt lại. Đám người Khiết Đan này đều lớn lên trên lưng ngựa, kỵ thuật tinh thâm, bắt người trên lưng ngựa, chính là trò chơi mà họ rành nhất.

Chỉ có Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết rõ thủ đoạn của Loan Loan thế nào, nên đều có cảm giác bất nhẫn, không nỡ nhìn tiếp. Bọn gã đương nhiên là không cản trở nàng ra tay, bởi đám mã tặc này tên nào tên nấy đều tàn ác hung hãn, bớt được tên nào là hay tên đó. Mấy tên mã tặc càng lúc càng tiến gần Loan Loan hơn, đám tặc khấu bên ngoài đều hò hét gia tăng thanh thế cho đồng bọn, ầm vang cả con phố dài. Ngoài thành môn lại có thêm hơn mười kỵ sĩ vì hiếu kỳ mà vào thành xem náo nhiệt.

Đột nhiên hai kỵ sĩ gần Loan Loan nhất cùng lúc thúc ngựa phóng vút lên, chiến mã lập tức chồm lên, hai chân trước khua loạn, về phía Loan Loan. Hai tên khác cũng gia tốc phóng tới, kỵ thuật và sự phối hợp đều đã đạt tới một trình độ rất cao.

Loan Loan cơ hồ như hoàn toàn không có sức lực phản kháng, để hai tên mã tặc kẹp vào giữa.

Khi chân trước của hai con ngựa vừa chồm lên khi nãy chạm đất, thì chợt nghe tiếng ngựa hí người kêu thảm thiết, hai con kiện mã kẹp lấy Loan Loan đều đổ vật xuống, hai đại hán dũng mãnh người Khiết Đan trên ngựa cũng hoàn toàn không hề phản kháng gì, toàn thân mềm nhũn, ngã huỵch xuống theo ngựa.

Với nhãn lực của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mà cũng không nhìn rõ Loan Loan đã dùng thủ đoạn gì.

“Bịch!”.

Hai con ngựa cùng lúc chạm đất, bụi cát bay lên, kế đó là nằm bất

động, táng mạng đương trường.

Loan Loan không tốn chút lực gì nhẹ nhàng nhấc hai người lên, tiện tay ném thẳng vào đầu ngựa của hai kỵ sĩ vừa chồm lên.

Đám mã tặc không ai là không trợn mắt há miệng, đang không biết nên làm sao thì hai tên kỵ sĩ trên ngựa đã như chạm phải điện, thất khiếu chảy máu, rơi xuống khỏi lưng ngựa, còn hai con ngựa thì dường như không hề bị thương tích gì vậy. Hai người bị Loan Loan ném ra cũng rơi huỵch xuống đất, mắt miệng mũi tai đều rỉ máu.

Công phu bá đạo như vậy, ngay cả Quật Ca và Mễ Phóng cũng phải biến sắc.

Quật Ca là người đầu tiên định thần lại được, tức giận gầm vang: “Giết bọn chúng!”.

Toàn bộ đám mã tặc lập tức thúc ngựa lao lên.

Loan Loan nheo mắt nhìn hai gã cười cười nói: “Gặp lại ở Quan Trung!”.

Hai dải lụa trắng từ ống tay áo nàng phóng vút ra như hồ điệp xuyên hoa, đám người cản lại đều ngã nhào, đội hình nghiêm chỉnh của bọn mã tặc lập tức loạn như kiến vỡ tổ, không có một ai làm chậm được bước chân Loan Loan lại.

Khấu Trọng nhìn nàng mở ra một con đường máu đến tận thành môn, kinh hãi nói: “Làm sao ả biết Dương Công Bảo Khố ở Quan Trung?”.

Từ Tử Lăng vỗ song chưởng vào cạnh bàn, cả mặt bàn lập tức theo đó rời khỏi bốn chân, xoáy tròn bay về phía mười tên kỵ sĩ đang thúc

ngựa lao tới, rồi hét lên: “Ta đâu phải con sâu trong bụng ả, làm sao mà biết được chứ”.

Mặt bàn xoáy càng lúc càng nhanh, rượu thịt bên trên không ngờ đều dính chặt vào mặt bàn, không hề rơi xuống.

Đúng vào sát na mặt bàn bay đi, Khấu Trọng đã thuận tay cầm lên một bình rượu, lúc này gã đang vừa cho nút bình vào miệng nhai rôm rốp, vừa nói: “Thời khắc chúng ta đòi nợ máu cho đồng bào đến rồi!”.

Hai tiếng kêu thảm vang lên, mặt bàn đã đụng trúng hai tên mã tặc đầu tiên, chiến mã kêu lên kinh khiếp, chạy ngang chạy dọc, cục diện đã loạn lại càng thêm loạn.

“Vù!”.

Khấu Trọng nhổ nắp bình rượu trong miệng ra, kích trúng mặt một tên mã tặc đang xông tới, tên này lập tức ngã bổ ngửa, một chân ngoắc lên làm một tên khác cũng ngã nhào theo.

Gã vẫn ngồi oai vệ trên ghế, tả thủ nghiêng bình rượu lên uống, hữu thủ rút Tỉnh Trung Nguyệt ra, tùy tiện huơ ra một cái.

“Đang!”.

Một tên ác hán Khiết Đan cầm trường mâu đâm tới bị gã hất cả người lẫn thương đều bay xuống đất, đầu vỡ máu chảy, không bò dậy được, còn con ngựa không người cưỡi thì chạy thẳng vào góc tối phía sau.

“Bùng!”.

Hai tên mã tặc vừa lao lên đã trúng phải phách không chưởng của

Từ Tử Lăng thổ huyết rơi xuống ngựa, một trong hai con ngựa vẫn phóng thẳng về phía gã, bị gã dùng xảo kình đẩy lệch đầu ngựa, làm chuyển hướng lao về phía hai tên mã tặc khác.

Khấu Trọng cười lớn: “Thống khoái, thật là thống khoái!”.

Đại chiến đã khai diễn một cách toàn diện.

Lúc này Loan Loan đã ra đến thành môn, dẫn dụ chủ lực của địch nhân đi theo.

Khấu Trọng hú dài một tiếng.

Bọn Trần Gia Phong phục kích trên tường thành, thông qua các lỗ đã khoét sẵn, dùng cung tên từ trên cao rải xuống như mưa, đồng thời ném pháo xuống, tiếng nổ đì đùng làm chiến mã đã loạn càng thêm loạn. Trong tình cảnh như vậy, bọn địch nào phân biệt được chỉ có hơn năm chục người đang tác quái, còn tưởng rằng đã trúng phải mai phục, quân tâm dao động, lòng tin bắt đầu lung lay.

Khấu Trọng khom người bổ tới, tả thủ sử ra Đoạn Mạch thủ pháp do Đồ Thúc Phương truyền dạy năm xưa, chộp lấy một cây trường thương đâm tới, vận công đẩy ra một đạo Loa Hoàn Kình làm địch nhân bay xuống ngựa, hữu thủ vung đao lên, nhảy vào giữa đám tặc khấu, sau đó thì nghe gió nhận tiếng, lắc người lao lên phía trước, tránh được một mũi tên từ phía sau bắn tới, tất cả các động tác đều liền lạc như lưu thủy hành vân, đến nỗi cả bản thân gã cũng cảm thấy lấy làm vừa ý.

Gã giờ đã không còn là tên tiểu tử mới đặt chân ra chiến trường lần đầu tiên nữa, mà đã là một chiến tướng dạn dày kinh nghiệm, hiểu rõ trong quần chiến kỵ nhất là hư chiêu hoa mỹ, cần nhất là phải nhanh nhẹn chuẩn xác, nhất kích tất sát, có vậy mới giữ được tính mạng.

Kình phong từ hai bên tả hữu cùng lúc tràn tới, Khấu Trọng nhận ra là song phủ của Quật Ca, liền cười lên ha hả: “Mỹ nhân của Ca lão huynh bỏ đi rồi à? Cóc ghẻ cũng đòi ăn thịt thiên nga. Câu này hơi thâm ảo, nhưng chắc ngươi cũng hiểu được chứ? Có cần ta nói đơn giản một chút không?”.

Miệng thì nói liên thuyên, nhưng tay gã thì vẫn không dừng lại, bảo đao đưa lên nghênh tiếp lấy song phủ của đối phương. Tiếng kim thiết chạm nhau vang lên không ngớt, mỗi đao đều toàn lực bổ ra, khiến Quật Ca cảm thấy uyển mạch tê rần, sợ hãi thúc ngựa chạy ra xa.

“Bình!”.

Khấu Trọng tung chân phải lên, đá vào chân ngựa của một tên địch khấu khác, kình lực cuồng mãnh làm kẻ đó bị chấn động bay lên cao, gã lại bồi thêm một quyền cách không, làm kẻ bất hạnh kia như bị sét đánh, máu tươi bắn tung tóe giữa không trung, rồi rơi ra xa hơn trượng.

Uy thế kinh hồn lập tức làm mấy tên khác sợ hãi tản ra xa.

Từ Tử Lăng cũng đại triển thần uy, chưởng phong quyền kình phối hợp với thủ pháp huyền ảo vô song, coi đao thương kiếm kích của địch nhân như không, thấy thương phá thương, gặp đao phá đao, kẻ nào cản trở đều bị đánh cho tan tác.

Hơn trăm địch nhân trong thành bị hai gã kềm chế, nên bọn Trần Gia Phong lại có thể làm theo kế hoạch, cắt đôi đám địch nhân ở cầu treo ra làm hai, khiến bọn mã tặc ở ngoài thành không thể vào tiếp viện, còn bọn ở trong muốn chạy thì phải mạo hiểm xông qua làn tên từ trên cao rải xuống.

Lang Vương Mễ Phóng dùng một cây lang nha bổng, đây cũng là lý do vì sao y có ngoại hiệu đó. Y là người đầu tiên phát giác ra cưỡi ngựa ngược lại còn hạn chế tính linh hoạt của mình, nên liền tung mình bay lên phía trên Từ Tử Lăng, lang nha bổng bổ xuống như sấm sét.

Từ Tử Lăng điểm ra một chỉ, Loa Hoàn Kình lập tức ào ạt đổ ra như sóng biển xô bờ. Chỉ thấy Mễ Phương hự lên một tiếng, bị chấn động bay ngược trở lên cao tới năm trượng.

Từ Tử Lăng hét lớn: “Trọng thiếu gia! Lão già này cho ngươi đó!”.

Khấu Trọng “ha” lên một tiếng lĩnh mệnh, vung đao bức lui năm tên mã tặc đang vây công mình, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành một đạo ánh sáng vàng rực, lao vút về phía Mễ Phóng.

Lúc này trên đoạn phố dài mấy chục bước từ thành môn đến chỗ hai gã bị vây công đã có bảy tám mươi thi thể nằm la liệt, trong đó ít nhất phải tới một nửa là do đôi tay mềm mại của Loan Loan gây ra, còn lại thì hoặc do trúng tiễn hoặc do Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hạ sát, tình thế khốc liệt phi thường.

Dưới ánh đuốc bập bùn, con phố dài cơ hồ như đã biến thành địa ngục a tỳ.

Quật Ca thấy tình hình bất diệu, vội kêu lớn: “Mễ công cẩn thận!”, đang định lăng không cản Khấu Trọng lại thì Từ Tử Lăng đã phóng tới, vung quyền tấn công.

Quật Ca tâm thần đại loạn, lần đầu tiên cảm thấy trận này mình đã đại bại, đại bại một cách hết sức hồ đồ.

Chương 228: Nhiệm vụ nặng nề

“Choang!”.

Tiếng vang chấn động cả toàn trường.

Khấu Trọng người đao hợp nhất lướt qua Mễ Phóng đang cố sức tự bảo vệ mình trên không trung, chỉ thấy Lang Vương rơi xuống bên đường như một cánh diều đứt dây.

“Bình!”

Người y đã phá vỡ tấm bảng gỗ phong chặt hai cánh cửa của một gian tiệm, rơi vào bên trong, hai chân thò qua lỗ vắt vẻo bên ngoài, khiến người ta có cảm giác y đã hồn du địa phủ.

“Ầm!”.

Quật Ca tuy đã kịp thời gác chéo song phủ đỡ lấy một quyền toàn lực của Từ Tử Lăng, song cũng bị kình lực chấn bay khỏi lưng ngựa.

Từ Tử Lăng lộn nhào qua ngựa, quặt ngược tay về sau đoạt lấy một cây trường thương đâm tới lưng, hóa thành muôn ngàn bóng thương dày dặc, công về phía Quật Ca vừa bị bắn lên không.

Mồ hôi túa ra ướt đẫm lưng Quật Ca, chỉ thấy y vội vàng lăn người xuống đất.

Khấu Trọng nhân tuy thế nhất kích tất sát khi nãy, nhảy lên lưng một

con ngựa, thúc cương tả xung hữu đột, gặp người là chém, trong thành lúc chỉ còn lại chừng bảy mươi tên tặc khấu, nhuệ khí đã hoàn toàn mất hết, tên nào tên nấy đều bất chấp tất cả tranh nhau chạy ra phía thành môn.

Bọn Trần Gia Phong sĩ khí bốc cao ngùn ngụt, một trận mưa tên nữa lại rải xuống đầu địch nhân. Quật Ca biết đại thế đã mất, liền nhảy lên sau lưng một tên thủ hạ, trà trộn vào giữa đám tặc khấu hỗn loạn, chạy về phía cổng thành.

Trận chiến đánh đuổi và tiêu diệt hơn hai trăm tên mã tặc Khiết Đan này, đã làm Khấu Trọng và Từ Tử Lăng uy danh bốn phương, kinh động cả thiên hạ.

Sáng ngày hôm sau, bọn Trần Gia Phong càng thêm cung kính với hai gã, thị hầu thực vô cùng chu đáo.

Hai gã đang ngồi trong quán hôm qua ăn sáng thì Trần Gia Phong chạy tới, cúi đầu cung kính nói: “Thuộc hạ đã phát tán nhân thủ đi khắp nơi hiệu triệu huynh đệ trong hội về đây quy tập”.

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Bọn họ đâu phải thuộc hạ của ta, quay lại đây làm gì?”.

Trần Gia Phong cười xòa nói: “Chúng tiểu nhân đã thương lượng rất kỹ rồi! Sau này quyết định đi theo hai vị đại gia đánh thiên hạ. Còn về việc hiệu triệu các huynh đệ khác, thì là để đối phó với Vũ Văn Hóa Cập, hắn ta không dễ đối phó như đám mã tặc đêm qua đâu”.

Khấu Trọng dở khóc dở cười nói: “Bất luận là gọi đến bao nhiêu nhân thủ, chúng ta cũng chỉ có một kết cục đại bại mà thôi. Chuyện này không cần nhắc đến nữa, đối phó Vũ Văn Hóa Cập chỉ là chuyện của huynh đệ chúng ta mà thôi, không liên quan đến kẻ khác. Nếu

muốn đáp tạ bọn ta, thì các người hãy tập trung chú ý đến động tĩnh phía Vũ Văn Hóa Cập, có tin tức gì thì lập tức báo về đây là được”.

Trần Phong đành thất vọng đi ra.

Khấu Trọng thở dài than: “Có phải chúng ta thật sự phải đợi ở đây không? Tình thế Giang Đô chắc hẳn là vô cùng khẩn cấp, nếu không phải vậy, Lý Tử Thông đâu có lý do gì mà không đến thu thập một thành lớn có vị trí chiến lược như Lương Đô này”.

Đột nhiên gã thấy Từ Tử Lăng ngây người nhìn ra bên ngoài, liền vội vàng nhìn theo, chỉ thấy mấy cỗ xe lừa đang chở một đoàn nam nữ lão ấu đi qua trên phố.

Khấu Trọng tóc gáy dựng ngược hết cả lên, ngửa mặt kêu trời: “Mẹ của con ơi! Bọn họ còn quay lại làm gì nữa?”.

o0o

Hoàng hôn ngày hôm sau.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đứng trên thành môn, ngây người ra nhìn đoàn xe ngựa dài vào thành, đưa những người dân của Lương Đô lũ lượt trở về nơi cư trú.

Trên bến, cũng có hơn trăm con thuyền neo đậu.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, tòa thành tưởng chừng như đã chết hầu như đã hoàn toàn khôi phục sinh cơ.

Huynh đệ bọn Trần Gia Phong cũng từ hơn năm mươi người tăng lên tới năm trăm người, tự động tự giác duy trì trật tự an ninh trong thành.

Từ Tử Lăng cau mày hỏi: “Thành thủ đại nhân, bây giờ phải làm sao?”.

Khấu Trọng thở dài: “Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai hả?”.

Từ Tử Lăng cười khổ: “Không phải ngươi muốn tranh bá thiên hạ sao? Cứ coi như là một lần luyện tập đi”.

Khấu Trọng buồn bực nói; “Trận chiến Cảnh Lăng ngày đó đến giờ ta vẫn còn chưa hết sợ, lúc ấy ít nhất ta vẫn còn có một đội ngũ quân binh thủ thành được huấn luyện tử tế, còn giờ chỉ có một đám ô hợp của Bành Lương Hội, giết đám mã tặc thì còn may ra, chứ thủ thành hả? Thật chẳng khác gì bảo bọn họ tự đâm đầu vào tường thành tự tử là mấy đâu”.

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: “Vậy thì thử xem ngươi luyện quân thế nào! Hai ngày nay chẳng phải ngươi rất chăm chỉ đọc binh thư của Lỗ tiên sinh để lại hay sao? Đến lúc lấy ra để thực hành rồi đó”.

Khấu Trọng thất thanh kêu lên: “Ngươi không đùa ta đấy chứ?”.

Từ Tử Lăng chỉ tay vào mấy đứa trẻ ngồi trên một cỗ xe lừa nói: “Ngươi nhìn gương mặt của mấy đứa trẻ kia đi! Tuy rất mệt mỏi vì ngồi thuyền ngồi xe cả quãng đường dài, nhưng nét mặt vẫn tràn đầy hi vọng và mong chờ. Có ai muốn rời khỏi tòa thành quen thuộc và ngôi nhà mình cư trú đã lâu chứ? Chỉ cần có một chút hi vọng, là bọn họ liền lập tức quay về, còn chúng ta thì đã vô tình mà mang đến niềm hi vọng này cho họ, ngươi nỡ nhẫn tâm bức bọn họ phải ra đi lần nữa à?”.

Khấu Trọng kinh hãi nói: “Đây chỉ là hiểu lầm mà thôi, không biết là tên điên nào đã đem tin tức loan truyền khắp nơi, làm cho bọn họ đều

trở về hết thế này”.

Từ Tử Lăng đưa tay đặt nhẹ lên vai Khấu Trọng: “Là cái gì cũng không quan trọng, cả Lý Mật mà cũng bại dưới tay ngươi, Vũ Văn Hóa Cập là cái gì chứ, dù sao thì ngươi cũng đã lập chí thống nhất thiên hạ, vậy thì hãy bắt đầu từ Lương Đô đi”.

Khấu Trọng khổ sở nhăn mặt nói: “Lương Đô chỉ là một tòa cô thành, thiếu lương thảo, lại thiếu cả nước, cái gì cũng không có, thủ thành được nửa ngày đã khó lắm rồi, cách hay nhất vẫn là ai lo thân nấy, đào tẩu trước thì hơn”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Đừng có thổi phồng lên như thế, ngươi như vậy là lâm trận rút lui đó, chẳng lẽ ngươi quên mất vẫn còn Bành Thành à? Có người của Bành Lương Hội trợ giúp, ngươi muốn quản trị hai toàn thành này đâu khó khăn gì chứ? Còn Vũ Văn Hóa Cốt thì liệu điều động được bao nhiêu binh mã đến đây tấn công bọn ta nào? Phấn chấn lên đi! Ngươi và ta đã trở thành hi vọng duy nhất của Lương Đô này rồi, Dương Châu Song Long làm sao dễ dàng để Vũ Văn Hóa Cốt tới đây làm loạn được?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Hình như người muốn tranh thiên hạ là ngươi chứ không phải ta nữa rồi! Hắc! Đành theo ngươi làm anh hùng một chuyến vậy! Hi vọng là không phải tuẫn tiết theo thành!”.

o0o

Vó ngựa dồn dập gõ xuống cầu treo vừa hạ xuống, phát ra những âm thanh rầm rập như sấm động. Hơn mười kỵ sĩ do Khấu Trọng dẫn đầu, phóng qua cổng thành, để lại một dải bụi đất dài bên ngoài vẫn chưa lắng xuống.

Từ Tử Lăng đón Khấu Trọng ở cửa thành, rồi cùng gã đi về tổng

quản phủ ở trung tâm của tòa thành cổ này.

Khấu Trọng thần sắc nghiêm trọng nói: “Vũ Văn Hóa Cốt đúng là sẽ đích thân dẫn quân tới đây, theo tin tức nhận được, hắn đã biết chúng ta đang ở đây, thậm chí còn ba hoa với thủ hạ là sẽ bắt ta với ngươi ngũ mã phân thây để tế cờ nữa”.

Song mục Từ Tử Lăng sáng rực lên hai ngọn lửa cừu hận, cười khẩy nói: “Hắn có bao nhiêu binh mã?”.

Khấu Trọng hờ hững đáp: “Có lẽ khoảng từ một vạn năm ngàn đến hai vạn, do Vũ Văn Trí Cập và Vũ Văn Vô Địch làm phó tướng, nếu thuật nhìn bụi đất bay lên để đoán định tình hình quân địch mà Linh Lung Kiều dạy ta không sai, thì chỉ có năm ngàn thân binh cả Vũ Văn Hóa Cốt là tinh binh được huấn luyện đầy đủ, còn lại đều là tân binh mới được chiêu mộ chưa lâu”. Kế đó lại thấp giọng hỏi: “Hai ngày nay có gì đặc biệt không?”.

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: “Có một vị lão bằng hữu đang đợi ngươi trong phủ tổng quản, để người đó nói sẽ rõ ràng hơn một chút”.

o0o

Khi Khấu Trọng bước vào sảnh đường lớn của phủ tổng quản, tam đương gia của Bành Lương Hội, Diễm Nương Tử Nhậm Mi Mi liền cười cười bước tới nghênh đón, phong thái vẫn y như ngày trước.

Khấu Trọng mừng rỡ nói: “Tam đương gia tới thì tốt quá! Chỗ này có thể giao cho cô nương rồi!”.

Nhậm Mi Mi lườm gã một cái rồi nói: “Làm gì có chuyện tiện nghi như vậy chứ, nếu không có hai người ở đây chủ trì đại cục, bản cô nương làm gì có hứng thú đến đây chứ?”.

Trần Gia Phong ở bên cười theo nói: “Mọi người ngồi xuống từ từ nói! Ngồi xuống từ từ nói”.

Sau khi đã yên vị, Từ Tử Lăng mới nói: “Sáng sớm nay tam đương gia mới tới đây, còn mang theo mấy trăm huynh đệ, khiến quân lực của bọn ta đã tăng lên ba ngàn người”.

Nhậm Mi Mi lắc đầu nói: “Xin đừng kêu ta là tam đương gia nữa, Bành Lương Hội đã tan rã rồi, bây giờ tất cả đều phải dựa vào hai người thôi”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau, rồi lên tiếng hỏi: “Nhiếp tiên sinh của quý hội đâu rồi?”.

Nhậm Mi Mi chán nản nói: “Trận chiến Lương Đô, đại đương gia đã bị Vũ Văn Hóa Cập đả thương, chưa kịp khang phục thì lại phải quyết chiến với Quật Ca, thương cũ thương mới cùng lúc phát tác, nên mười ngày trước đã qua đời, bởi vậy ta mới nói Bành Lương Hội đã tan rã rồi”.

Khấu Trọng nói: “Còn có tam đương gia mà”.

Nhậm Mi Mi cười khổ: “Hai người cũng biết ta được bao nhiêu cân lượng rồi đó, hiện giờ huynh đệ trong hội đều mong có thể mượn sức hai người báo cừu tiết hận cho các huynh đệ đã chết. Khắp thiên hạ giờ đây có ai mà không biết đại danh của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chứ?”.

Khấu Trọng lại hỏi: “Tình hình Bành Thành thế nào?”.

Nhậm Mi Mi đáp: “Bành Thành đã bị đám mã tặc Khiết Đan làm cho thành tan nhà nát, muốn khôi phục lại nguyên khí ít nhất cũng phải

tốn mấy năm công phu”.

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt lên: “Thật là hỏng bét! Ta còn định diễn lại màn Lý Mật đại phá Vũ Văn Hóa Cốt, chia quân lực phân bố đều ở hai thành, khiến Vũ Văn Hóa Cốt tấn công thành nào, thành kia cũng có thể tập kích sau lưng hắn, nhưng giờ đây Bành Thành đã biến thành phá thành, kế này đương nhiên cũng không thể thực hiện được nữa rồi”.

Nhậm Mi Mi nói: “Không phải Khấu gia đã có chiến tích huy hoàng là tử thủ Cảnh Lăng trong mười ngày hay sao? Hiện giờ Lương Đô tuy binh lực yếu ớt, nhưng sĩ khí dâng cao ngất trời, chúng nhân đồng lòng nhất trí, hơn nữa quân lực của Vũ Văn Hóa Cập đâu thể bì với Đỗ Phục Uy khi đó, sĩ khí lại sa sút, chúng ta đâu phải là không có cơ hội chiến thắng?”.

Khấu Trọng lắc đầu nói: “Lúc người của Từ Viên Lãng triệt thoái đã mang theo tất cả lương thảo còn lại trong kho, nếu bị đoạn tuyệt cung ứng, lương thảo của chúng ta chỉ đủ dùng trong ba ngày thôi”.

Nhậm Mi Mi nói: “Vấn đề này thì không đáng ngại, Bành Lương Hội có tích trữ một lượng lương thảo khá lớn ở mấy thôn trấn giữa Lương Đô và Bành Thành, chỉ cần vận chuyển về đây, ít nhất cũng cầm cự được hơn một tháng”.

Hai gã cùng lúc phấn chấn tinh thần.

Trần Gia Phong chen miệng vào nói: “Thứ tội thuộc hạ lắm lời, địa hình đồi núi ở vùng phụ cận này, không ai hiểu rõ hơn người của Bành Lương Hội, chúng ta có thể chọn lấy những nơi hiểm yếu, để phục kích địch nhân, chỉ cần đốt được lương thảo của Vũ Văn Hóa Cập, là phần thắng của chúng ta sẽ tăng lên đáng kể đó”.

Khấu Trọng nói: “Vũ Văn Hóa Cốt chinh chiến đã lâu, lại tinh thông binh pháp, tất sẽ không dễ gì để chúng ta đốt mất lương thảo đâu, nhất định phải nghĩ cách khác mới được”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Có thể chúng ta vẫn còn cứu tinh”.

Ba người còn lại đều ngạc nhiên nhìn về phía gã.

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: “Vũ Văn Hóa Cốt muốn đoạt lấy Lương Đô như vậy, tự nhiên là biết Đậu Kiến Đức không dễ đụng tới, nên mới thừa cơ lúc Đậu Kiến Đức và Từ Viên Lãng giao chiến, đoạt lấy Lương Đô, sau đó thuận theo kênh Thông Tế tấn công Giang Đô, vì thế mà kẻ quan tâm tình hình Lương Đô nhất, có lẽ là Lý Tử Thông, chỉ cần chúng ta ngoắc ngoắc tay, đảm bảm hắn sẽ điều bớt nhân thủ tới đây trợ chiến”.

Khấu Trọng vỗ bàn khen tuyệt: “Đúng là diệu kế, Lý Tử Thông tuyệt đối không sợ chúng ta, Lương Đô ở trong tay bọn ta, đối với hắn chỉ lợi mà không hại. Bây giờ phải gấp rút hành động, một mặt gia tăng phòng thủ, vận chuyển lương thảo và luyện binh, mặt khác thì phải lập tức phái người đi Giang Đô thuyết phục Lý Tử Thông xuất binh, ai đi thì được đây nhỉ?”.

Nhậm Mi Mi nói: “Cả hai người đều không thể rời khỏi Lương Đô, Bành Lương Hội xưa nay lại có giao tình khá tốt với Lý Tử Thông, vậy để nô gia đi làm thuyết khách cho!”.

Khấu Trọng vỗ mạnh lên vai Từ Tử Lăng nói: “Cũng may là đầu óc ngươi linh mẫn, con bà nó... chúng ta và Vũ Văn Hóa Cập cũng đến lúc phải kết thúc rồi, lần này phải cho hắn có đến mà không có về mới được!”.

Từ Tử Lăng song mục thoáng hiện lên sát cơ nồng nặc xưa nay

chưa từng có, khóe miệng nở một nụ cười lạnh tựa băng sương.

Đã đến lúc nợ máu trả bằng máu.

Chương 229: Chiến tất công thành

Cư dân Lương Đô bất luận nam nữ lão thiếu đều được động viên, tất cả cùng cố gắng để bảo vệ nhà cửa của chính mình.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hiện nay đều là nhân vật anh hùng danh mãn thiên hạ, chẳng những chiến tích lẫy lừng, xưa nay vô địch, hơn nữa bọn gã lại là những kẻ xuất thân bần hàn nơi đầu đường xó chợ nên hình tượng so với những cựu thần cao môn đại phiệt của cựu triều hay những bá chủ kiêu hùng trong hắc đạo thì càng thu hút được nhân tâm hơn, thế nên các nhân vật võ lâm ở vùng phụ cận, những tráng đinh có chí khí ở các thôn làng xung quanh cũng lần lượt đến gia nhập.

Vô ý trồng liễu, liễu đơm xanh, lần đầu tiên công khai tụ nghĩa trên con đường tranh bá thiên hạ của Khấu Trọng, đã phát sinh một cách đột nhiên như vậy.

Trong bất kỳ hoàn cảnh nào, Từ Tử Lăng cũng không trực tiếp nhúng tay vào đại nghiệp tranh bá thiên hạ của Khấu Trọng, nhưng lần này vì thương xót chư dân trong thành, đồng thời cũng vì mối thù với Vũ Văn Hóa Cập, nên gã mới đành phải mua dây buộc mình, nhận trách nhiệm huấn luyện quân binh, tổ chức đội ngũ.

Khấu Trọng thì vừa dựa vào thiên thư do Lỗ Diệu Tử truyền cho, vừa mô phỏng kết cấu hành chính vốn có của Lương Đô, tận hết khả năng vận dụng những tài nguyên có hạn một cách tốt nhất.

Đại quân của Vũ Văn Hóa Cập ước chừng hai vạn, nhưng lại hành

động chậm chạp, dọc đường lại không ngừng cướp bóc lương thảo, cưỡng bức tráng đinh nhập ngũ, giống như bầy châu chấu đi tới đâu là tàn hại tới đó, làm cho dân chúng ở xung quanh đều chạy cả về Lương Đô lánh nạn, khiến gánh nặng trên vai Khấu Trọng đã nặng lại càng thêm nặng.

Ngày hôm nay, hai gã khó khăn lắm mới tìm được thời gian cùng ngồi trong một gian phòng của tửu quán Phúc Sinh giữa phố Nam Bác nối liền hai cửa thành Nam, Bắc, thương nghị chuyện phòng thủ Lương Đô.

Những khách nhân trong quán đã quen với chuyện này, vì hai gã bình dị dễ gần, không thích ở trong phủ tổng quản, mà chỉ ưa đến những chỗ bình dân cùng uống rượu bát lớn, ăn miếng lớn, lúc nói chuyện cũng thường hay chửi vài câu thô lỗ.

Khấu Trọng thấp giọng nói: “Hiện giờ mười bốn thành trấn, hai trăm mấy thông làng phụ cận Lương Đô, đều đã dốc hết khả năng tương trợ chúng ta, thế nên lương thảo được nhiều hơn dự tính một ít, tạm thời có thể bớt lo được một chút”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Trước đây Lương Đô lấy lương thực ở đâu?”.

Khấu Trọng đáp: “Chính là từ những thôn trấn này, chỉ hận một điều là bọn cẩu tặc Khiết Đan đó đi khắp nơi giết người phóng hoả, làm đồng ruộng tiêu điều, chưa thể cung ứng đầy đủ như trước. Muốn mua lương thực hả? Thượng du thì Vương Thế Sung đại chiến Lý Mật, hạ du thì lão gia và Trầm Pháp Hưng đánh Lý Tử Thông, giao thông đường thủy đã đoạn tuyệt hết cả rồi. Hà! Lăng thiếu gia của ta ơi, thật không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay, phải lo củi lo gạo cho cả mười vạn người một lúc! Trước đây ngươi khuyên ta không nên đi tranh thiên hạ với người ta, quả đúng là sáng suốt, sáng suốt

mà!”.

Từ Tử Lăng cả cười cũng không cười nổi, lại hỏi tiếp: “Hiện giờ lương thực của chúng ta đủ cho bao nhiêu ngày?”.

Khấu Trọng nói: “Theo tên tiểu tử Trần Gia Phong kia tính toán thì nếu tên tặc chủng Vũ Văn Hóa Cốt giữ nguyên tốc độ tiến quân như thế này, ba ngày sau sẽ đến vây thành, đoạn tuyệt mọi giao thông thủy lục,

Dù là bọn ta có tiết kiệm hết mức, cũng chỉ chống đỡ được mười ngày.

Từ Tử Lăng biến sắc nói: “Vậy chẳng phải hỏng bét sao, Vũ Văn Hóa Cốt là loại sài lang hổ báo, tât sẽ thừa cơ cướp bóc khắp nơi, nên chuyện lương thực có lẽ hắn không phải lo lắng, còn chúng ta thì lại bị khốn trong toàn cô thành này chờ chết đói”.

Khấu Trọng cười khổ: “Hiện giờ coi như chúng ta có khoảng mấy ngàn người, nhưng có thể phái xuất ra quần nhau với quân địch chỉ sợ không quá hai mươi người, có thể tự lo binh khí quân trang cũng chỉ có gần ngàn người, chiến mã thì thiếu đến mức đáng thương, tính cả ngựa già gầy yếu cũng chỉ được gần trăm con. Người ta nói binh quý hồ tinh bất quý hồ đa, nhưng có thể gọi là tinh binh ở đây, e là chỉ có hai tên ngốc là ta với ngươi mà thôi. Lần này không phải là hỏng bét, mà là cực kỳ hỏng bét mới đúng”.

Từ Tử Lăng quả quyết nói: “Thủ thành chỉ có con đường chết, chi bằng chúng ta liều bà nó một phen, phục kích Vũ Văn Hóa Cốt trên đường, như vậy còn hơn là ngồi đây đợi chết”.

Khấu Trọng lắc đầu: “Vũ Văn Hóa Cốt hành quân chậm như vậy, lại không đi đường thủy cho nhanh mà đi đường bộ, chính là để đề

phòng chúng ta phục kích giữa đường, thế nên kế này vạn lần không thể được. Ngươi nói xem, mấy ngàn người xuất động như vậy, có thể thoát khỏi tai mắt của thám tử của Vũ Văn phiệt hay không? Hiện giờ chỉ có thể chờ xem Lý Tử Thông phản ứng thế nào thôi".

Lúc này một đầu lĩnh thân binh của Khấu Trọng tên Vinh Thăng chạy tới báo cáo: "Có một người tự xưng Tuyên Vĩnh muốn gặp hai vị đại gia".

Hai gã cả mừng, vội vàng bảo Vinh Thắng mời Tuyên Vĩnh vào. Chỉ lát sau Tuyên Vĩnh người đầy bụi bặm đã bước vào, ba người gặp nhau, tự nhiên là vui mừng khôn tả.

Khấu Trọng nói: "Tuyên huynh đến thật đúng lúc".

Tuyên Vĩnh cũng hân hoan nói; "Việc các vị dùng một tòa thành không và mấy tên nạn binh đánh bại mã tặc Khiết Đan đã truyền khắp cả phương Bắc này rồi".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Mới chưa đầy bảy, tám ngày mà, tin tức truyền đi nhanh vậy sao?".

Tuyên Vĩnh nói: "Phàm là chuyện xảy ra ở phụ cận Nam Bắc thủy đạo đều được truyền đi rất nhanh, do giao thông đường thủy rất thuận tiện. Khi tại hạ biết được tin tức Vũ Văn Hóa Cập phát binh tấn công Lương Đô, thì liền đoán ngay ra chuyện không hay, nên đã lập tức kiêm trình tới đây".

Khấu Trọng đột nhiên đứng vụt người dậy, ôm quyền nói với các thực khách trong tửu điếm: "Các vị hương thân huynh đệ, tiểu đệ có chuyện cần phải thương lượng, các vị đại ca đại thúc có thể ăn nhanh rồi rời khỏi đây không?".

Chúng nhân nghe gã nói vậy, không ai là không cam tâm tình nguyện, vui vẻ rời khỏi tửu điếm.

Khi Khấu Trọng ngồi xuống, trong điếm chỉ còn lại mình ba người, cả chủ quán và mấy tên tiểu nhị giúp việc cũng lánh cả xuống bếp.

Từ Tử Lăng nói: “Tuyên huynh có biết tình hình chúng ta hiện nay thế nào không?”.

Tuyên Vĩnh chậm rãi đáp: “Một là thiếu lương, hai là không có binh mã, ba là cô lập không có ngoại viện, tại hạ nói có sai không?”.

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: “Nhìn bộ dạng của huynh như đến để giải quyết ba vấn đề khó này cho chúng ta vậy, đừng có gạt ta đấy nhé”.

Tuyên Vĩnh nói: “Lương thực thì nơi đâu cũng thiếu, nên không ai có cách cả. Có điều ba vấn đề khó này, tất cả đều do một mình Vũ Văn Hóa Cập cả, bởi vậy chỉ cần đuổi hắn đi, tất cả vấn đề sẽ có thể giải quyết dễ dàng”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Lời này của Tuyên tổng quản rất có kiến giải, khiến ta lập tức cảm thấy quy về một mối, tất cả chỉ còn lại một vấn đề Vũ Văn Hóa Cốt thôi”.

Tuyên Vĩnh ngạc nhiên: “Cái gì mà Tuyên tổng quản?”.

Từ Tử Lăng ngồi bên cũng phải phì cười.

Khấu Trọng nói: “Đương nhiên là đại tổng quản của Lương Đô và Bành Thành rồi, cho dù giết được Vũ Văn Hóa Cốt, đống bừa bộn này cũng cần một nhân vật thiên tài và đầy kinh nghiệm trong việc thủ thành và thống lĩnh ba quân như Tuyên đại tổng quản đây quản trị.

Nhân lúc này Lý Tử Thông vô lực tiến lên phía Bắc, Lâm Sĩ Hồng, Lý Mật tự lo cho mình còn không xong, ta nhờ huynh xây dựng đây thành một kiên thành không thể phá vỡ, cắt đoạn con đường Nam hạ Bắc tiến. Hà hà... đây đúng là trời đã giúp ta rồi!".

Tuyên Vĩnh ngây người ra giây lát rồi nói: "Chuyện này phải thỉnh thị ý kiến của tiểu thư mới được".

Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Về phía đại tiểu thư để ta ứng phó, tại sao nàng ta không đến vậy?".

Tuyên Vĩnh đáp: "Đồ đại thúc và tại hạ đã hiệu triệu được một số binh tướng Ngõa Cương, nhân số ước chừng hai ngàn người, nhưng đang thiếu nơi đóng quân. Tiểu thư nghe tin hai vị đã lấy được Lương Đô, nên lập tức ra lệnh cho tại hạ đến đây đầu nhập, hiện ngờ tất cả đang tạm thời hạ trại ở trong khu rừng rậm cách Lương Đô ba mươi dặm về hướng Bắc".

Khấu Trọng cả mừng: "Lần này được cứu rồi!".

o0o

Đại quân của Vũ Văn Hóa Cập càng lúc càng đến gần, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng càng lúc càng bận rộn với công việc chuẩn bị thủ thành.

Sáng sớm hôm nay, hai gã cùng thúc ngựa xuất thành, kiểm tra các công sự phòng ngự xây dựng bên ngoài thành, rồi lên một đỉnh đồi có thể nhìn khắp bình nguyên phía Bắc.

Kênh Thông Tế cuồn cuộn chảy bên trái hai gã, nhưng không thấy một bóng thuyền bè.

Khấu Trọng nói như ngâm nga: “Chiến tất công thành, vì thành không chỉ là yếu điểm chiến lực có quan hệ tới toàn cục, còn có tác dụng khống chế giao thông và kinh tế của cả một vùng rộng lớn, là điểm mấu chốt và mệnh căn của toàn bộ chiến cục, thực là... hắc hắc... đợi chút đã”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn qua, chỉ thấy Khấu Trọng dùng thủ pháp nhanh như điện móc quyển binh thư của Lỗ Diệu Tử để trong ngực ra, lật lật mấy trang rồi mới tiếp tục nói: “Hắc! Thành trì là nơi binh gia tranh giành, tỷ như thành trì có tính chiến lược lớn như là Lương Đô này vậy, ai nắm được trong tay thì sẽ khống chế được kênh Thông Tế. Hà hà! Ta nói vậy có hơi ra vẻ một chút không?”.

Từ Tử Lăng bật cười: “Ngươi không cần thuyết phục ta, ta cũng sẽ tận tâm tận lực quyết đánh với Vũ Văn Hóa Cập đến cùng”.

Khấu Trọng làm bộ nghiêm chỉnh nói: “Ta chỉ muốn mượn ngươi để luyện tập thôi, muốn thuyết phục người khác thì phải bổ sung chất lượng cho bản thân đã. Khi xem chương “Chiến Tất Công Thành” trong binh thư của Lỗ Diệu Tử để lại, không hiểu vì sao mà ta lại nghĩ đến một tòa thành khác, đó có thể là một điểm quan trọng trên con đường tranh bá đồ vương của ta. Ngươi thử đoán xem thành trì mà ta nghĩ đến là thành trì nào vậy?”.

Từ Tử Lăng ngước nhìn vầng thái dương mới ló dạng đằng Đông, cất giọng đều đều hỏi: “Có phải Tương Dương không?”.

Khấu Trọng giật mình thốt: “Làm sao mà ngươi đoán ra được thế?”.

Từ Tử Lăng nói: “Có gì khó đâu chứ, muốn tiến quân vào Lạc Dương hay Quan Trung, phía Đông có Giang Đô, Lương Đô, phía Tây có Cảnh Lăng, Tương Dương. Trong hai thành lớn ở phía Tây, Tương Dương có ý nghĩa chiến lược hơn, bằng không Lý Mật cũng đâu cần

đích thân đi tìm Tiền Độc Quan cho vất vả”.

Khấu Trọng gật đầu: “Nói hay lắm, ở sách “Địa Thế” của Lỗ Diệu Tử có một chương chuyên luận về những nơi binh gia trong thiên hạ phải tranh giành, Tương Dương cũng có tên trên kim bảng”.

Từ Tử Lăng hỏi: “Lỗ tiên sinh nói thế nào?”.

Khấu Trọng đọc liền một mạch như đếm đồ gia bảo trong nhà: “Tương Dương phía Tây tiếp giáp Ba Thục, phía Nam khống chế Tương Sở, phía Bắc nối liền Hà Lạc, vì thế mỗi khi có chiến sự, đều khói lửa liên miên. Thời Tam Quốc, Nguỵ, Thục, Ngô đều muốn giành lấy thành này, Quan Vũ cũng chết ở nơi đây. Về sau, Tây Tấn phạt Ngô, Đông Tấn Bắc phạt, đều lấy Tương Dương làm cơ địa. Vì vậy kết luận của Lỗ tiên sinh là lục triều có thể giữ được Giang Tả, tất cả đều nhờ có cường binh trấn ở giữa Hoài Nam và Kinh Dương”.

Từ Tử Lăng không khỏi nhớ đến câu tán thưởng của Chúc Ngọc Nghiên dành cho Lỗ Diệu Tử. Luận điểm của lão đối với thành Tương Dương, quả thật vô cùng đặc sắc và có kiến giải.

Tương Dương tuy không phải là thành lớn như Lạc Dương, nhưng vì nó nằm ở trung du Hán Thủy, là chỗ xung yếu của giao thông bốn tỉnh Ngạc, Dự, Xuyên, Thiểm. Nếu muốn từ Trung Nguyên Nam hạ, hoặc từ Quan Trung tiến vào đồng bằng Giang Hán, đều không thể không lấy Tương Dương trước.

Khấu Trọng chí tại Tương Dương, thực ra là ngầm có ý sau này sẽ quyết chiến với Lý Thế Dân. Dù là Lý Thế Dân có công hạ được Lạc Dương, vẫn còn phải thông qua cửa ải Tương Dương này mới xong.

Bất luận là Tương Dương hay Lương Đô, đều không phải trung tâm kinh tế chính trị, nhưng về chiến lược thì lại có ảnh hưởng tới thành

bại của toàn cục.

Từ Tử Lăng nói: “Muốn lấy Tương Dương, trước tiên phải lấy Cảnh Lăng đã, đó không phải chuyện dễ đâu”.

Khấu Trọng vui vẻ nói: “Điểm hấp dẫn nhất của trò chơi tranh bá này chính là cực kỳ khó khăn mà”.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ không vui nói: “Lẽ nào ngươi coi chuyện công hạ thành trì tàn khốc đó là một trò chơi sao?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Đừng trở mặt nói nghiêm trọng như vậy được không? Coi như ta cầu xin ngươi đi! Đối với ta mà nói, sinh mệnh cũng chỉ là một trò chơi mà thôi. Trách nhiệm của ta chính là phải tìm cách làm cho trò chơi này càng có ý nghĩa và hứng thú. Đây đơn thuần chỉ là cách nhìn từ một góc độ siêu nhiên mà thôi, cũng giống như Sư Phi Huyên cho rằng tất của mọi thứ của nhân gian đều là hư ảo và không có ý nghĩa vĩnh hằng gì hết vậy”.

Gã ngưng lại một chút rồi lại hưng phấn nói tiếp: “Lăng thiếu gia ngươi thử nghĩ mà xem, ở trên vùng đất Trung Nguyên rộng lớn này của chúng ta, có vô số thành thị lớn nhỏ khác nhau, do vị trí địa lý khác nhau mà có tính quan trọng và ý nghĩa khác nhau, thật không khác gì một bàn cờ cả, còn người và quân đội chính là những quân cờ. Như vậy, chiến tranh chẳng phải là một trò chơi còn gì? Tất cả các trận chiến, đều lấy phá thành và thủ thành để làm trung tâm cả, vậy không giống như đang chơi cờ hay sao?”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm một lúc rồi gật đầu: “Nhận định của ngươi đối với việc tranh thiên hạ đã sâu sắc hơn trước đây rất nhiều”.

Khấu Trọng quay đầu lại nhìn về phía Lương Đô, thở dài một tiếng nói: “Ta đã mất đi Cảnh Lăng, giờ không thể mất thêm Lương Đô

nữa! Nếu như lương thảo chúng ta đầy đủ, thì sẽ có thể cố thủ trong thành, giữ chân địch nhân bên ngoài đến khi lương thảo cạn kiệt, mới nhất cử tiêu diệt bằng sạch. Nhưng hiện giờ đương nhiên là không thể dùng sách lược này, thế nên chỉ có thể dùng kế, lợi dụng nhược điểm không dám kéo dài trận chiến của Vũ Văn Hóa Cốt để đánh bại hắn".

Từ Tử Lăng khẽ lắc đầu: "Đến giờ thì ai ai cũng đã biết Lương Đô đang thiếu thốn lương thực, Vũ Văn Hóa Cốt cố ý hành quân thật chậm, chính là muốn dồn dân ở các thôn trấn xung quanh về cả Lương Đô, khiến lương thực của chúng ta đã thiếu nay lại càng thiếu hơn. Nhiều thì không nói, nhưng nhẫn nại tám ngày, mười ngày thì chắc hắn sẽ làm được".

Khấu Trọng vỗ đùi reo lên: "Ngươi nói đúng lắm! Vì vậy kế đầu tiên phải lừa gạt, không chỉ lừa Vũ Văn Hóa Cốt, mà còn phải lừa cả quân dân toàn thành nữa".

Từ Tử Lăng động dung nói: "Đằng nào cũng đã lừa bịp rồi, chi bằng nói luôn là Lý Tử Thông chẳng những chịu cho mượn lương, còn đồng ý cho mượn quân nữa. Trong mười ngày quân tiếp viện và lương thảo sẽ đến Lương Đô, chỉ cần tin tức này lọt vào tai Vũ Văn Hóa Cốt, đảm bảo hắn sẽ lập tức hành quân, đồng thời nông nóng công thành, đó chính là cơ hội cho chúng ta lợi dụng".

Khấu Trọng kẹp chân vào hông ngựa, ngoảnh đầu lại nói: "Chúng ta lập tức phái người đi chặn đường Nhậm Mi Mi đang ở phía Bắc trở về. Tin tức này nên để nàng ta truyền đi là tốt nhất".

o0o

Hoàng hôn ngày hôm ấy, Nhậm Mi Mi ngồi thuyền trở về Lương Đô, trên thuyền còn có hơn mười xe lương thảo, nói là đợt lương thực

đầu tiên mượn được sau khi kết liên minh với Lý Tử Thông.

Trên đường về phủ tổng quản, một xe còn "vô tình" bị đổ, làm gạo mì bên trong đổ cả ra đường.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đích thân ra cửa thành nghênh tiếp, hộ tống hai bên tả hữu đưa vị "công thần" vào thành. Trong thành người dân đứng chật cả hai bên đường để hoan hô, thậm chí còn có người còn thắp nhang khấn bái, hô vang vạn tuế.

Sau khi vào đến phủ tổng quản, gương mặt tươi cười như hoa của Nhậm Mi Mi lập tức trở nên lạnh lùng như gỗâ đá, nghiến răng kèn kẹt nói: "Tên cẩu tạp chủng Lý Tử Thông này đáng bị Đỗ Phục Uy tiêu diệt lắm, chẳng những không chịu giúp đỡ chúng ta, lại còn ném đá xuống giếng, cắt đoạn đường thủy xuống hạ du, lại còn nói những lời bỉ ổi không thể nào chịu được, thật là tức chết đi thôi!".

Khấu Trọng cười cười nói: "Nhậm đại tỷ cần gì phải tính toán với hạng tiểu nhân ấy chứ, đợi chúng ta thu thập tên tặc nhân Vũ Văn Hóa Cập rồi, rồi xử trí hắn cũng không muộn". Nói đoạn gã quay sang bảo Từ Tử Lăng: "Màn kịch vừa rồi đủ chân thực chưa?".

Từ Tử Lăng hài lòng nói: "Nếu không phải ta đã biết nội tình, nhất định cũng sẽ bị gạt đó".

Ba người vào đại sảnh đường ngồi xuống.

Nhậm Mi Mi vẫn còn chưa hết tức giận, lớn tiếng mắng: "Tên cẩu tạp chủng đó không những kiêu ngạo tự đại, bắt ta chờ không ba ngày, cuối cùng chỉ phái một tên thái giám ra bảo với ta là hắn không rảnh, muốn gặp thì phải đợi thêm mười ngày nữa. Thử hỏi vậy có tức không?".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Không phải vừa rồi Nhậm đại tỷ có kể hắn ăn nói rất khó nghe hay sao? Không gặp được hắn, đại tỷ làm sao nghe được hắn nói gì chứ?”.

Nhậm Mi Mi trợn tròn mắt lên nói: “Tuy ta không gặp hắn, nhưng tên thái giám kia chuyển lời thay, nói nếu ta chịu bồi tiếp hắn, thì năm ngày sau có thể triệu ta vào cung hầu hạ”.

Song mục Khấu Trọng thoáng hiện sát cơ, thần tình lại trầm tĩnh một cách bất ngờ, chỉ gật đầu chậm rãi nói: “Lý Tử Thông cố ý làm nhục chúng ta. Được lắm! Hắn đã muốn ném đá xuống giếng, vậy thì đừng trách ta lạt thủ vô tình”.

Từ Tử Lăng im lặng không nói gì.

Kế đó Nhậm Mi Mi lại đem tình thế Giang Đô thuật lại tận tường cho hai gã nghe, sau đó nói: “Giờ Đỗ Phục Uy đang đóng quân ở phía Đông Đơn Dương, cách Giang Đô chỉ hai mươi dặm, cùng hô ứng với đại quân đóng ở phía Bắc Tỳ Lăng của Trầm Luân, nhi tử của Trầm Pháp Hưng, trước sau đã ba lần tấn công Giang Đô, song phương đều có tử thương, nhưng Lý Tử Thông đã rơi vào thế hạ phong rõ rệt. Tỳ Lăng vốn là của Lý Tử Thông, tháng trước mới bị Trầm Luân công hãm, làm Lý Tử Thông mất hết những quận huyện phía Nam Giang Đô”.

Khấu Trọng hỏi: “Vậy trong tay Lý Tử Thông còn gì mà dám coi thường chúng ta như vậy?”.

Nhậm Mi Mi đáp: “Không ngoài hơn mười thành quận ở phía Bắc Giang Đô, trong đó Đông Hải Quận ở ven biển Đông Bắc và Chung Li Quận ở Hoài Thủy là quan trọng nhất. Đông Hải Quận là quê nhà đồng thời cũng là căn cứ địa phòng thủ của tên cẩu tạp trủng, Chung Li Quận là đầu mối giao thông quan trọng nối liền đường giao thông

vào lục địa của hắn. Bất cứ nơi nào trong hai nơi này mà bị công hãm, đều sẽ giáng một đòn trí mạng vào y".

Khấu Trọng cười lên ha hả nói: "Ta còn tưởng rằng hắn đao thương bất nhập, không có sơ hở và nhược điểm gì chứ? Thì ra là vậy, để sau chuyện này chúng ta sẽ tìm hắn tính sổ. Lần này vất vả cho Nhậm đại tỷ rồi! Mời vào nội đường nghỉ ngơi cho lại sức".

Sau khi Nhậm Mi Mi đi, Khấu Trọng mới chau mày nói: "Ngươi có thấy chuyện này kỳ quái không? Ta còn tưởng rằng do quan hệ với Tống Kim Cương, chúng ta lại giúp hắn kềm chế Vũ Văn Hóa Cập, tên tiểu tử tử Lý Tử Thông đó phải cảm kích đến rơi lệ mới đúng, không ngờ y lại đối đãi với sứ tiết của chúng ta bất nhã như vậy".

Từ Tử Lăng nói: "Với hắn thì có chuyện gì lợi hơn là chúng ta với Vũ Văn Hóa Cốt đánh nhau đến lưỡng bại câu thương đâu? Lúc ấy hắn chỉ cần phái ra vài ngàn binh tướng là coi như đã nắm được Lương Đô trong tay rồi".

Khấu Trọng trầm tư suy nghĩ, một lúc lâu sau mới nói: "Theo ta thì sự tình không đơn giản như vậy đâu, hiện giờ chuyện hắn lo nhất vẫn là làm sao giải quyết được vấn đề Giang Đô bị vây hãm, vì vậy bất cứ hành động nào cũng phải đạt đến mục đích quân sự trước. Thử nghĩ mà xem, giả như Vũ Văn Hóa Cốt đoạt được Lương Đô, đối với hắn có lợi gì chứ?".

Từ Tử Lăng động dung kêu lên: "Ta hiểu rồi, hắn muốn dồn quân đội đóng ở mấy thành trì phía Bắc Giang Đô để ứng phó với liên quân của lão gia và Trầm Pháp Hưng, còn Vũ Văn Hóa Cốt thì vì bị Đậu Kiến Đức uy hiếp, căn bản không có khả năng mở rộng xâm lược. Lúc ấy chỉ cần hắn đẩy lui được lão gia và Trầm Luân thì có thể đi đường sông lên phía Bắc, đoạt lại Lương Đô trong tay Vũ Văn Hóa Cốt".

Khấu Trọng nở ra một nụ cười nói: “Nhất định là như vậy, vì thế hắn mới muốn chúng ta lưỡng bại câu thương, càng thương càng tốt! Cái này có phải người nghèo chí không nghèo không? Hay phải gọi là chết đến nơi rồi mà vẫn còn tham hả?”.

Từ Tử Lăng cười cười: “Không phải ngươi cũng vậy sao?”.

Khấu Trọng đứng phắt dậy, hiên ngang nói: “Ta làm sao giống hắn chứ? Thắng lợi đã nằm trong tay ta rồi. Chuyện cần làm bây giờ là mài Tỉnh Trung Nguyệt cho sắc để chặt cái đầu chó của Vũ Văn Hóa Cốt xuống, đem đến trước mộ phần của mẹ. Bao nhiêu năm nay, không phải chúng ta chỉ đợi có ngày này thôi sao?”.

Chương 230: Đàm tiếu dụng binh

Quả nhiên không ngoài sở liệu của hai gã, sau khi tin tức kết minh với Lý Tử Thông truyền ra ngoài, hai vạn đại quân của Vũ Văn Hóa Cập lập tức tăng tốc độ hành quân, nhắm thẳng thành môn phía Bắc của Lương Đô tiến tới. Hai ngày sau, quân tiên phong đã chỉ còn cách thành năm dặm, đào hào đắp lũy lập trại, xây dựng trận địa tiền tiêu.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ẩn mình trên ngọn cây sam cao ba trượng mọc trên đỉnh một ngọn đồi phía xa xa, quan sát tình hình quân địch, không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.

Khấu Trọng nói: “Dừng thì lập doanh, đi thì lập trận. Doanh trại này vừa có nguồn nước, lại có thể cố thủ, tấn công và phòng thủ đều rất tiện lợi, có thể thấy đối thủ lần này của chúng ta, tức là đám tướng lĩnh lớn nhỏ dưới trướng Vũ Văn Hóa Cập đó, đều là những chiến tướng dạn dày kinh nghiệm, tuyệt đối không thể xem thường được”.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, nhìn bề ngoài Khấu Trọng có vẻ là kẻ thô lỗ sơ tâm, dễ đắc ý quên hết mọi sự, song sự thực thì lại hết sức bình tĩnh, thâm trầm cẩn thận, không bao giờ chủ quan khinh địch.

Đặt doanh trại đầu tiên là phải xem địa thế. Hiện giờ địch nhân đã lập trại trên dốc cao, lại gần rừng cây rậm, phòng thủ vô cùng cẩn mật, rõ ràng không phải hạng ô hợp, Khấu Trọng không dám khinh thị, đây chính là một điều kiện cơ bản cần phải có của một bậc thống soái.

Kế đó gã lại thuận miệng hỏi tiếp: “Trong bí kíp của Lỗ tiên sinh có

chỉ thị gì về chuyện này không?”.

Khấu Trọng đáp: “Lập trại chi yếu, trước tiên phải đặt trại để người và súc vật nghỉ ngơi, cẩn thận đào hào đắp luỹ, nghiêm thủ cửa trại, chăm sóc quân binh bị bệnh, kiểm tra vũ khí, chuẩn bị đài lửa cảnh báo, đặt hiệu lệnh ban đêm, sắp đặt đèn đuốc, phòng mưa gió, xây dựng ám doanh, ngăn ngừa kẻ đến xâm phạm... đã đủ chưa hả?”.

Từ Tử Lăng nghe gã đọc ra một loạt những điều cần chú ý khi lập doanh trại, liền ngạc nhiên thốt: “Ngươi học thuộc cả cuốn binh thư đó đấy hả?”.

Khấu Trọng đắc ý nói: “Cái này gọi là cần cù có công hay là bổ sung trước khi lâm trận cũng được, tùy ngươi thôi. Nhưng mà ngươi có cảm thấy doanh trại này đặt hơi xa không, nếu kéo các công cụ công thành đến sát tường thành, e rằng chưa đến nơi thì lừa ngựa đã mệt chết rồi, thật không thực tế chút nào”.

Từ Tử Lăng vừa cẩn thận quan sát vừa cười cười nói: “Tên tiểu tử nhà ngươi bắt đầu có chút đạo hành rồi đó! Vũ Văn phiệt nhiều đời làm tướng, đặt doanh trại thế này ắt hẳn có đạo lý của bọn chúng. Có lẽ là để làm nơi trữ lương và chăm sóc thương bệnh binh chăng? Ngoài ra còn có thể làm hậu phương chi viện cho doanh trại tác chiến nơi tiền tuyến nữa”.

Khấu Trọng vui vẻ nói: “Quả là anh hùng sở kiến lược đồng. Nơi này có thể nói là căn bản của đại quân Vũ Văn Hóa Cập trong lần Nam chinh này, nhưng vì đặt ở tận xa, nên sau khi vây thành chắc chắn chúng sẽ không ngờ bọn ta dám xuất thành tập kích, vì vậy mà phòng thủ tất nhiên sẽ lỏng lẻo. Chỉ cần chúng ta phối hợp thật tốt với kỳ binh của Tuyên Vĩnh, đánh cho bọn chúng trở tay không kịp, thắng lợi ít nhất đã có nửa phần nắm chắc trong tay rồi. Hà hà! Trận này xem ra cũng không khó lắm đâu!”.

Từ Tử Lăng vận công vào song mục, cẩn thận quan sát tình hình trại địch thêm lần nữa rồi trầm giọng nói: “Ngươi nghĩ quá dễ dàng rồi, doanh trại này dựa vào núi, bên ngoài có hào bên trong có lũy, chỉ cần bố trí thêm một số hố chông và bẫy, đắp đất lập rào, rồi cho người dùng cung nỏ canh phòng ngày đêm, cảnh giới bốn phía, lại đặt các chòi canh kín, lại còn cả đám cao thủ dưới trướng Vũ Văn Hóa Cốt nữa, ngươi nói đột kích là đột kích được ngay sao?”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Hình như ngươi quên mất Lỗ Diệu Tử lão nhân gia của chúng ta lợi hại nhất không phải là binh pháp mà là các công cụ tinh xảo. Trong binh thư, lão đã liệt ra hơn mười phương pháp phá trại khác nhau, nói công trại cũng như công thành. Công thành phải dùng thang mây, lôi mộc, xe ngăn tên. Công trại cũng phải dùng xe, chỉ cần có thể phá được một hai lỗ hổng, binh lực của địch nhân lại không quá mạnh, thì phá trại thực dễ như trở bàn tay vậy”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Xe ở đâu ra?”.

Khấu Trọng đáp: “Cải trang rồi vận chuyển đến, chuyện này sẽ do Tuyên Vĩnh phụ trách. Tiểu đệ giờ đã được chân truyền của Lỗ Diệu Tử, ít nhất cũng bằng một nửa Tôn Vũ phục sinh. Vũ Văn Hóa Cốt tự dẫn xác tới đây, ta không thuận tay dắt dê, trộm lương trộm ngựa làm hắn tức ói máu thì làm sao xứng với linh hồn mẹ trên trời được? Yên tâm đi! Ta hiểu hiếu tâm của ngươi mà!”.

Từ Tử Lăng nghe gã nói mà cũng phải bật cười, đồng thời cũng thầm lo lắng thay cho những kẻ đối địch với gã.

Bản thân Khấu Trọng vốn đã là một kỳ tài quân sự, đã biểu lộ tài năng trong nhiều trận đại chiến, hiện giờ cả những công cụ chiến tranh mà Lỗ Diệu Tử dựa vào các loại địa thế, hình thế khác nhau thiết kế ra gã cũng thuộc lòng như cháo, nếu để gã luyện được một

đạo quân tinh nhuệ, thiên hạ này liệu còn ai có thể đối kháng được? E rằng ngay cả Lý Thế Dân cũng phải nếm mùi thất bại trước gã mất thôi. Hiện giờ Khấu Trọng chỉ thiếu có một đạo quân tinh nhuệ dũng mãnh và Dương Công Bảo Khố.

Chỉ nghe gã nói tiếp: “Có điều việc cần nhất bây giờ không phải là công trại, mà là trộm tên. Ngươi cũng biết số tên trong thành của chúng ta không đủ bắn trong nửa canh giờ mà. Lúc ấy chỉ dùng dầu nóng, nước sôi và đá thì không giữ được bao lâu đâu”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Trộm tên thế nào được?”.

Khấu Trọng cười hì hì: “Không phải trộm, mà là mượn. Ta chỉ diễn lại kế mượn tên năm xưa của Khổng Minh tiên sinh thôi, chúng ta tặng bọn chúng tên giả, bọn chúng trả ta tên thật, như vậy không phải quá hời sao?”.

Kế đó gã lại chỉ tay vào dòng kênh Thông Tế chảy qua bên dưới: “Thám tử hồi báo, đại quân chủ lực của Vũ Văn Hóa Cốt đêm nay sẽ tới đây, ta đã sai người ngầm đặt hơn trăm chiếc khoái thuyền chở đầy người giả ở bờ đối diện, khi đại quân của hắn đến, sẽ thả cho thuyền trôi theo dòng nước, một người điều khiển, hai người bắn tên trúc, ngoài ra còn phái thêm binh mã giả vờ tiến công, Vũ Văn Hóa Cốt trong lúc tâm hoảng ý loạn, chỉ đành tặng tên cho chúng ta sử dụng thôi, coi như là món điểm tâm trước bữa ăn đi”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Giờ thì cả ta cũng tin ngươi sẽ thắng trận này rồi!”.

o0o

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng cùng sánh vai ngồi trên lưng ngựa trên một ngọn đồi nhỏ, dõi mắt nhìn những điểm sáng đang di động trong thảo

nguyên sát cạnh kênh Thông Tế.

Khấu Trọng cười khì khì nói: “Ta nói không sai mà, để giảm bớt khả năng bị đột kích, Vũ Văn Hóa Cốt sẽ hành quân sát bờ sông, hắn đâu ngờ lại lại trúng ý của ta chứ”.

Từ Tử Lăng ngước mắt nhìn bầu trời đêm tối om không trăng sao: “Kế giả liên minh, giả lương thực của ngươi rõ ràng đã có hiệu quả, nếu không Vũ Văn Hóa Cốt làm sao nôn nóng đến độ hành quân cả trong đêm để chúng ta có cơ hội lợi dụng thế này”.

Khấu Trọng hít vào một hơi nói: “Đến lúc rồi”.

Nói dứt lời liền vẫy tay một cái, hỏa pháo bắn vọt lên trời, nổ ra một đoá hoa lớn, đốt sáng cả tầng mây u ám.

Bên phía Lương Đô vang lên tiếng hò hét ầm trời, ánh đuốc sáng rực lao về phía quân địch, nhìn bề ngoài thì khí thế hung hăng, kỳ thực chỉ là những dân binh không có giáp trụ hay cung tên, hai tay cầm hai ngọn đuốc hư trương diễn trò mà thôi. Thoạt nhìn thì giống như có gần vạn người từ vùng núi phụ cận phía Bắc Lương Đô đang ồ ạt triển khai tấn công vậy.

Từ phía sau Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có gần hai trăm kỵ sĩ phóng ra, toàn bộ đều là những võ sĩ có kỵ thuật và võ công cao nhất trong Bành Lương Hội, dùng hết chiến mã trong thành Lương Đô để tổ chức thành đội kỵ binh duy nhất.

Phía cuối đoàn quân địch đã bắt đầu hỗn loạn, nhưng ở đầu và giữa vẫn nghiêm chỉnh lề lối.

Khấu Trọng cười cười nói với Từ Tử Lăng: “Chiêu này ngay cả Linh Lung Kiều cũng chưa dạy đâu, cái này gọi là nhìn lửa đoán quân

tình, có thể thấy năm ngàn quân này là có cả tân binh lẫn cựu binh, tốt xấu lẫn lộn, đám ở cuối có lẽ là tân binh mới chiêu nạp, chúng ta cứ đột kích ở đây, đảm bảo có thể chiếm được tiện nghi”.

Con hỏa long được tạo bằng ánh đuốc sau khi tản ra liền dừng lại, rõ ràng là địch nhân đang chuẩn bị bố trận nghênh chiến.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thúc ngựa phóng lên, dẫn theo hai trăm ba mươi bảy kỵ binh phóng theo lộ tuyến đã định, xuyên rừng vòng ra phía sau địch nhân.

“Bùng!”.

Một đoá hoa lửa nữa nổ ra trên bầu trời đêm.

Tiếng hò hét lại vang lên bên bờ kênh, hơn trăm chiếc khoái thuyền chở đầy người rơm được thả trôi theo dòng nước, mấy trăm mũi tên trúc rạch nát bầu trời rồi rải xuống đầu địch nhân đang bố trận bên bờ sông.

Những chiến sĩ thật trên thuyền đều nấp sau những tấm ván dày, để mặc những người rơm mặc y phục hứng lấy làn mưa tên của quân địch. Những bụi cây ven bờ sông bắt đầu bốc lửa, địch nhân tưởng rằng trước sau đều có địch, lập tức rối loạn đội hình, đặc biệt là phía hậu quân.

Khấu Trọng vung tay hạ lệnh, hữu thủ cầm thuẫn bài, thúc ngựa toàn lực xông vào hậu quân của địch nhân.

Hai gã chuyển sang dùng trường qua để tận dụng hết ưu thế của mã chiến, lao qua khu rừng trước mặt, tấn công trận địch.

Dọc bờ sông phừng phừng lửa cháy, thuyền nhẹ đi tới đâu, lửa cháy

phừng phừng tới đó, thanh thế kinh người.

Hai cây trường qua của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng như song long xuất hải, đâm ngang chém dọc, tới đâu là địch nhân ngã nhào tới đó.

Đội quân này của Vũ Văn Hóa Cập toàn bộ đều là bộ binh, phụ trách vận chuyển quân nhu lương thảo, từ sớm đã bị đạo quân hư trương thanh thế kia làm cho kinh hãi, lúc này lại thấy kỵ binh của Khấu Trọng xông tới, khí thế như núi đổ, đồng thời cũng đoán ra hai kẻ dẫn đầu chính là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ, nhất thời đều hồn phi phách tán, không ngờ được đối phương chỉ có hơn hai trăm người, không chiến mà bại, bỏ chạy tứ tán.

Chúng nhân cả mừng, dưới sự chỉ thị của Khấu Trọng đánh đuổi quân địch, châm lửa đốt xe lương.

Tiếng vó ngựa vang lên sầm sập, mấy trăm kỵ binh của quân địch dọc theo bờ sông phóng tới.

Khấu Trọng liếc qua, thấy kẻ dẫn đầu chính là lão bằng hữu Vũ Văn Vô Địch, bèn cười ha hả nói: “Vô Địch huynh vẫn khoẻ chứ!”.

Kế đó liền ra lệnh cho thủ hạ, mau chóng quay về Lương Đô.

Trận chiến này chẳng những đã mượn được mấy vạn mũi tên của Vũ Văn quân, mà còn đốt được rất nhiều công cụ công thành và lương thảo của chúng, quan trọng nhất là đã làm sĩ khí của quân dân trong thành dâng cao ngút trời, tăng thêm lòng tin của họ với hai gã, còn tổn thất của phía mình thì cơ hồ như không có.

Cả hai gã đều không ngờ lại có được chiến quả huy hoàng đến vậy, khi vào thành, Nhậm Mi Mi dẫn quân dân đứng hai bên đường hoan hô vang dội cả một góc thành, thề cùng hai gã đồng sinh cộng tử.

Đối với hành động cướp bóc sát nhân của Vũ Văn quân ngày đó, ai mà không nghiến răng kèn kẹt vì thống hận.

o0o

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đứng trên tường thành phía Bắc, dõi mắt quan sát doanh trại của quân Vũ Văn mới dựng nên.

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: “Ít nhất phải hai ngày nữa Vũ Văn Hóa Cốt mới hoàn thành việc đào hào đắp luỹ. Hai ngày này, chúng ta có thể làm được rất nhiều chuyện”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Đầu tiên là phải cướp lương, đêm qua chúng ta đã đốt mất một lượng lớn lương thảo của đạo quân tiên phong của Vũ Văn Vô Địch. Nhất định hắn phải bổ sung lương thảo từ hậu doanh, đó chính là thời cơ tốt nhất cho chúng ta dùng khinh kỵ cướp lương đó”. Kế đó gã lại thở dài: “Nếu có một đội hắc giáp tinh kỵ như Lý tiểu tử thì thật là lý tưởng”.

Từ Tử Lăng chợt động tâm nói: “Ngươi còn nhớ những kỵ binh của triều Tùy mà chúng ta đã nhìn thấy khi ở Dương Châu không? Trang bị nặng nề đến mức cả ngựa cũng có vẻ đao thương bất nhập, thần khí uy võ phi thường, tại sao lại bị nghĩa quân không có khôi giáp, vũ khí thiếu thốn đánh cho tơi bời hoa lá, mới nghe phong thanh đã kinh hồn bạt vía bỏ chạy vậy?”.

Khấu Trọng trầm ngâm: “Có lẽ là vì mất đi lòng dân, nên sĩ khí giảm sút”.

Từ Tử Lăng nói: “Đây đương nhiên là nguyên nhân chủ yếu, nhưng cũng có thể nhận ra rằng nhân mã mặc giáo trụ nặng nề đã không còn hợp thời nữa. Giả như ngươi có một đạo quân như vậy, làm sao

có thể kịp thời đi cướp lương ngay sau khi nhận được tin báo chứ? Hiện giờ chủ yếu là dùng bộ binh triển khai trận thế trên những vùng rộng lớn, chỉ có khinh kỵ đột kích mới phối hợp được mà thôi. Chiến thuật này vô cùng linh hoạt, Lý tiểu tử chính là đã phát huy phương thứ tác chiến này tới mức cao nhất đó".

Khấu Trọng nói: "Không biết có phải do tính cách hay không, mà ta chỉ thích phương thức tác chiến dùng khinh kỵ làm chủ quân, bởi vì kỵ binh bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành bộ binh, còn bộ binh thì không thể trở thành kỵ binh được, về mặt linh hoạt đã hơn một bậc rồi".

Từ Tử Lăng cười cười: "Ngươi còn chưa quên dư vị của trận chiến ở Yển Sư phải không? Có điều lời này cũng không phải là không có lý đâu".

Khấu Trọng vươn vai lười nhác nói: "Ngươi đoán xem sau khi thu thập Vũ Văn Hóa Cốt, ta sẽ làm gì?".

Từ Tử Lăng lắc đầu tỏ ý không biết.

Đôi mắt hổ của Khấu Trọng sáng rực lên đầy vẻ tự tin và hi vọng: "Ta sẽ tìm cách chiêu mộ công tượng, ngày đêm không ngừng làm ra những công cụ công thành mà Lỗ Diệu Tử đã thiết kế, rồi tiến công đoạt lại Cảnh Lăng, lúc đó thì muốn lấy Tương Dương cũng dễ như trở bàn tay".

Từ Tử Lăng còn chưa kịp phản ứng thì Nhậm Mi Mi đã dẫn theo một hán tử gầy gò, mặt mũi phong trần, tuổi tác ước chừng ngoài ba mươi tuổi đến trước mặt hai gã: "Đây là Nhân Đường hương chủ Lạc Kỳ Phi, ngoại hiệu Quỷ Ảnh Tử, y luôn theo dõi đại quân chủ lực của Vũ Văn Hóa Cập, dọc đường quan sát thực hư của địch nhân, thế nên bây giờ mới tới đây".

Hai gã nhìn qua, thấy người này tướng mạo bình thường, chỉ giống như một hán tử nông thôn, nhưng tay chân đặc biệt dài, hai mắt sáng rực hữu thần, rõ ràng là đầu tóc và thân thủ đều vô cùng mẫn tiệp.

Khấu Trọng hỏi: “Quân chủ lực của chúng đã đến rồi à?”.

Lạc Kỳ Phi thẳng người hành lễ rồi mới nói: “Chắc sẽ đến vào lúc hoàng hôn, toàn quân tổng cộng một vạn ba ngàn người, do Vũ Văn Hóa Cập và Vũ Văn Trí Cập dẫn đầu, chia làm bốn cánh quân, trung, tả, hữu, hậu. Trong đó ba ngàn người là cung thủ, kỵ binh có một ngàn, còn đâu đều là bộ binh”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc động dung, không phải vì thực lực lớn mạnh của quân Vũ Văn, mà là vì sự tự tin của người này khi nói chuyện và mức độ tỉ mỉ rõ ràng của tin tức.

Lạc Kỳ Phi lại nói tiếp: “Vũ Văn quân rõ ràng đã tổn thất cực kỳ nặng nề sau trận chiến với Lý Mật, từ việc kỵ binh của chúng dùng trường cung chứ không phải giác cung là có thể nhận ra điểm này”.

Hai gã hoang mang nhìn nhau.

Nhậm Mi Mi liền lên tiếng giải thích: “Kỳ Phi trước đây từng là tướng quân của cựu triều, chuyên phụ trách trang bị trong quân đội, vì vậy rất hiểu biết về mặt này”.

Lạc Kỳ Phi cũng gật đầu nói tiếp: “Trường cung là để cho bộ binh dùng, đa phần đều làm bằng gỗ dâu. Kỵ binh thường dùng cung phức hợp làm bằng gân và sừng, hình thể nhỏ hơn trường trung, rất tiện sử dụng trên lưng ngựa. Kỵ binh của quân Vũ Văn phải dùng trường cung, chắc là vì thiếu giác cung nên bất tắc dĩ mới phải dùng tạm để thay thế”.

Khấu Trọng tán thưởng: “Thám tử có kiến thức như Lạc huynh đây, có lẽ thiên hạ này cũng chẳng có mấy người”.

Nhậm Mi Mi cười cười nói: “Kỳ Phi không chỉ có khinh công cao cường, còn tinh thông cả thuật dị dung cải trang, làm thám tử đương nhiên phải xuất sắc hơn người khác rồi”.

Lạc Kỳ Phi nói: “Hai vị đại gia xin đừng gọi tiểu nhân là Lạc huynh nữa, cứ gọi Kỳ Phi là được rồi, sau này Kỳ Phi sẽ bất kể sinh tử, ra sức vì hai vị đại gia. Hai vị có gì phân phó, chỉ cần nói một câu là đủ rồi”.

Từ Tử Lăng hỏi: “Vậy theo ý Kỳ Phi huynh, thực lực chân chính của quân Vũ Văn ra sao?”.

Lạc Kỳ Phi đáp: “Ngoại trừ trung quân ra, toàn bộ đều là tân binh chưa được huấn luyện. Nếu tiểu nhân đoán không lầm, sáng sớm ngày mai bọn chúng sẽ bắt đầu công thành”.

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Gấp vậy sao?”.

Lạc Kỳ Phi đáp: “Bởi vì từ tối hôm trước, mỗi lần dừng lại hạ trại nghỉ ngơi là chúng đều luân phiên tu sửa các công cụ công thành, nếu không phải muốn lập tức tấn công, sao Vũ Văn Hóa Cập lại không để binh sĩ nghỉ ngơi, đợi đến khi tới gần chân thành mới động thủ cũng đâu có muộn?”.

Nhậm Mi Mi liền hỏi: “Các công cụ của chúng có đầy đủ không?”.

Lạc Kỳ Phi gật đầu: “Có thể coi là đầy đủ, hai mươi chiếc thang mây, trăm cỗ xe ném đá, xe bắn nỏ vài chục, xe ngăn tên cũng có hơn bảy mươi chiếc, thừa đủ để công thành”.

Khấu Trọng gằn giọng nói: “Nếu Vũ Văn Hóa Cốt công thành trước lúc bình minh, vậy thì đêm nay Vũ Văn Vô Địch sẽ giả bộ tấn công, để làm dao động lòng quân chúng ta, đồng thời cũng khiến quân ta mệt mỏi nữa, hừ!”.

Từ Tử Lăng nói: “Có thể nói rõ thêm về trang bị công thành của bọn chúng không?”.

Lạc Kỳ Phi đọc liền một mạch như tụng kinh: “Xe thang mây là thang dài hai thân đặt trên xe sáu bánh, hai đầu thang có ròng rọc, có thể đưa địch nhân lên trên quá tường thành. Xe ném đá là một cỗ máy bắn đá lớn đặt trên bốn bánh xe, dùng đòn bẩy để hất tung tảng đá lớn lên cao, phá hủy tường thành. Xe bắn nỏ thì dùng xe tời kéo một cây nỏ lớn, liền một lúc bắn ra tám mũi Thiết Vũ Tiễn, xạ trình có thể đạt tới ngàn bộ, lợi hại phi thường. Xe chắn tên là xe bón bánh, bên trên có một lớp da trâu dầy, binh sĩ nấp ở phía sau, đẩy xe tiến dần lên, có thể che chắn được tên và đá từ trên thành ném xuống, nên có thể giúp quân địch tiến sát chân thành. Ngoài ra còn có sào xa là một đài cao đặt trên tám bánh xe, địch nhân ở trên đó bắn tên vào được bên trong thành”.

Hai mắt Khấu Trọng sáng lên nói: “Chúng ta có thể đổ dầu hỏa xuống rồi cho một mồi lửa, thiêu bà nó cái gì mà da trâu da bò, xe bắn nỏ, thang mây đó một lượt không?”.

Lạc Kỳ Phi lắc đầu: “Hai ngày nay Vũ Văn Hóa Cập đã sai người dùng thuốc chống lửa đặc biệt quét lên tất cả các vũ khí công thành, loại thuốc này nếu gặp nắng hoặc mưa sẽ giảm bớt công hiệu, vì vậy địch nhân phải tận dụng khoảng thời gian mới sơn thuốc để công thành, thế nên tiểu nhân mới đoán được bọn chúng sẽ tấn công ngay sau khi tới nơi”.

Hai gã giờ mới hiểu ra.

Nhưng cũng lập tức cảm thấy đau đầu, vũ khí công thành của địch nhân lợi hại như vậy, mà công cụ thủ thành của bọn gã thì quá thiếu thốn, đúng là khác nhau một trời một vực.

Dẫn binh xuất thành liều mạng, cũng chẳng khác gì tự đâm đầu vào chỗ chết.

Đúng vào lúc này, trên đỉnh núi phía xa xa, ánh sáng chợt loé lên ba lượt.

Khấu Trọng biết đó là thám tử dùng gương phản chiếu ánh mặt trời báo tin, liền tạm thời dẹp phiền não qua một bên, cười lên ha hả nói: “Kỳ Phi vất vả nhiều rồi! Nhậm tiểu thư hãy dẫn huynh ấy đi nghỉ ngơi, sau khi bọn ta cướp được lương thảo, sẽ tiếp tục đàm luận với hai người”.

Chương 231: Trò chơi chiến tranh

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng dẫn theo hai trăm khinh kỵ đi ra từ cửa Đông thành, đảo một vòng lớn, vừa tiến vào một khu rừng nằm phía Đông trại tiền tiêu của địch nhân thì Từ Tử Lăng đột nhiên dừng lại.

Khấu Trọng ngạc nhiên kìm cương ngựa lại, vẫy tay ra hiệu cho chúng nhân dừng lại theo, rồi hỏi: “Chuyện gì vậy?”.

Từ Tử Lăng thần sắc nghiêm trọng nói: “Ta cảm thấy rất không thỏa đáng, từ khi chuyển hướng tiến vào bình nguyên phía Đông Bắc thành, ta đã có cảm giác bị người khác giám thị, chỉ sợ chúng ta đã trúng phải gian kế của địch nhân, lần vận lương này thực chất chỉ là một cạm bẫy cũng không chừng”.

Hai gã thúc ngựa ra ngoài bìa rừng, ngấm ngầm quan sát.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, bên ngoài là một thảo nguyên dài, phía trái có một ngọn núi nhô lên, bên phải thì dốc núi kéo dài liên tiếp, chừng nửa dặm phía trước là một khu rừng thưa, phía sau khu rừng này có lẽ là lộ tuyến mà đoàn vận chuyển lương thực của địch nhân phải đi qua. Bọn gã sớm đã bố trí thám tử ở hậu quân của địch nhân, chỉ cần xe lương rời trại, khinh kỵ sẽ lập tức chặn đường tập kích, cướp lấy lương thảo.

Khấu Trọng nói: “Cảm giác của ngươi lần nào cũng đúng cả. Chúng ta có nên lập tức lui quân không?”.

Từ Tử Lăng ung dung cười cười: “Nếu ngươi mà là Vũ Văn Vô Địch,

ngươi sẽ sắp đặt cạm bẫy thế nào?”.

Khấu Trọng lấy roi ngựa chỉ về khu rừng thưa phía trước: “Đương nhiên là bố trí dây thừng cản bước ngựa hay thứ gì đó tương tự như vậy trong rừng, nhưng trừ phi lão ca của hắn là thần tiên sống, bằng không làm sao biết chúng ta sẽ chặt đường cướp lương ở đó?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Ngươi nói hay lắm, Vũ Văn Vô Địch có thể là một viên mãnh tướng, nhưng tuyệt đối không phải là kẻ giỏi dùng âm mưu thủ đoạn. Cạm bẫy này có lẽ là do mưu thần thủ hạ của hắn hiến kế. Theo ta đoán, chắc hắn sẽ mai phục cung tiễn thủ ở chỗ cao, kỵ binh thì ẩn nấp trong rừng. Chi bằng chúng ta dụ rắn rời hang, mục tiêu đổi thành lấy cái đầu chó của Vũ Văn Vô Địch, ngươi thấy thế nào?”.

Khấu Trọng hưng phấn gật đầu: “Chặt cái đầu chó của hắn xuống rồi treo bên ngoài thành, như vậy sẽ không sợ Vũ Văn Hóa Cốt không lập tức công thành nữa”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Hình như ngươi rất mong Vũ Văn Hóa Cập sẽ lập tức công thành trong đêm nay thì phải, rốt cuộc là có quỷ kế gì vậy?”.

Khấu Trọng cười lớn: “Sơn nhân tự có diệu kế, đêm nay ngươi sẽ hiểu. Hà hà... trò chơi này càng lúc càng hứng thú rồi”.

o0o

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dẫn thủ hạ thúc ngựa phóng vào thảo nguyên, khoái mã gia tăng tốc lực, nhằm khu rừng thưa ở giữa hai rặng đồi thẳng tiến. Thoạt nhìn, không ai biết rằng bọn gã vẫn còn để lại hai mươi người trong rừng để sắp đặt cạm bẫy. Khi đến giữa thảo nguyên, Khấu Trọng liền giơ tay ra hiệu dừng lại, chúng nhân liền lập

tức ghì cương, đứng sững lại.

Khấu Trọng giả bộ hét lớn ra lệnh: “Ta đi trước dò đường, khi nào có hiệu lệnh thì mới được tiến lên”.

Từ Tử Lăng nói: “Ta đi với ngươi!”.

Hai gã vung roi, tiếp tục phóng lên phía trước, trong nháy mắt đã đến sát khu rừng thưa trước mặt, đột nhiên Khấu Trọng hét lớn: “Có mai phục!”.

Lời còn chưa dứt, phía trước đã có người quát: “Phóng tiễn!”.

Khi trận mưa tên từ hai bên tả hữu rải xuống, thì bọn gã đã quay ngựa chạy ngược lại. Do hai gã có chuẩn bị từ trước, còn địch nhân thì bất ngờ phát xạ, nên các mũi tên đều bắn vào khoảng không, chẳng có lấy một mũi trúng đích. Đúng lúc hai gã chạy về đường cũ, trong rừng liền ồ ạt lao ra mấy trăm kỵ binh, dẫn đầu chính là lão bằng hữu Vũ Văn Vô Địch.

Đám thủ hạ của Khấu Trọng giả bộ tay chân luống cuống như một đám quân ô hợp, trận thế rối loạn, không ngừng chạy ngang chạy dọc, nhưng cuối cùng toàn bộ cũng đều chạy cả về phía khu rừng nơi đã đặt cạm bẫy.

Vũ Văn Vô Địch thấy vậy thì càng nôn nóng đuổi theo, tiếng vó ngựa của năm trăm kỵ binh rầm rập chấn động cả thảo nguyên.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trước sau phóng vào trong rừng, tung mình bay lên nấp trên những tán cây rậm rạp.

Chỉ chưa đầy mười cái nháy mắt, kỵ binh của Vũ Văn Vô Địch đã lao vào rừng như một cơn lốc, lướt qua phía dưới hai gã.

Kế đó là tiếng chiến mã hí lên thảm thiết, địch nhân không phải đạp trúng hầm chông thì là vấp phải dây chăng ngang đường, hoặc bị tên nỏ bắn trúng, lần này thì tới lượt bọn Vũ Văn Vô Địch rối loạn như bầy kiến vỡ tổ, bỏ chạy tứ tán.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng từ trên cao nhảy xuống như thiên binh thần tướng, thấy địch nhân là liền xuống tay hạ sát, tuyệt đối chẳng lưu tình.

Thủ hạ của hai gã cũng từ bốn phía xông tới, địch nhân lúc đầu khí thế hung hăng, lập tức tan vỡ toàn quân, tuy nhân số đông hơn, nhưng toàn bộ đều mất hết đấu chí, chỉ biết bỏ chạy thục mạng.

Vũ Văn Vô Địch biết chuyện chẳng lành, vội ra lệnh triệt thoái, dẫn mười tên cận vệ mở đường thoát khỏi khu rừng chết chóc. Đúng lúc này, phía trước đột nhiên thấy ngựa đổ người ngã, nhưng y cũng ứng biến khá nhanh, lập tức bỏ ngựa nhảy lên cây, đang định chuyển sang một ngọn cây khác thì Khấu Trọng đã hiện thân trên chạc ba của cây đó, hoành đao mỉm cười: “Bên ngoài thành Ngõa Cương, Vũ Văn huynh đã đánh chết ái mã của chúng ta, cảnh tượng đau lòng đó, giống như vừa mới xảy ra hôm qua vậy, bây giờ dã đến lúc phải kết liễu chuyện này rồi”.

Gương mặt như được đúc từ đồng của Vũ Văn Vô Địch lộ ra thần sắc hung hãn điên cuồng, bướu thịt trên trán rung rung, cười khẩy nói: “Ta bất quá chỉ giết chết hai con súc sinh, chứ có giết mẹ các ngươi đâu! Không quên được là do các ngươi ngu xuẩn, còn trách được ai nữa!”.

Song mục Khấu Trọng ẩn hiện sát cơ, nhớ đến hai con ngựa ngoan ngoãn mà gã và Từ Tử Lăng lần đầu tiên dùng vàng thật bạc thật mua về, lại nhớ đến Phó Quân Sước, gằn giọng quát: “Được lắm! Ta

vốn chỉ muốn bắt sống ngươi để đổi chút đồ, giờ thì quyết định không lưu tình nữa, giữ cái đầu thối của ngươi cho cẩn thận đó”.

Vũ Văn Vô Địch gầm lên một tiếng, trường mâu trong tay hóa ra vô số bóng ảnh, phóng vút qua khoảng cách giữa hai thân cây, điên cuồng tấn công Khấu Trọng. Chỉ cần Khấu Trọng né tránh, y sẽ có cơ hội đào thoát khỏi khu rừng này, hội hợp với bộ binh tới tiếp viện.

Khấu Trọng đứng lạnh lùng như một bức tượng đá nhìn thân hình to lớn của Vũ Văn Vô Địch lao tới, ngấm ngầm vận tụ công lực.

Cả trời đất đột nhiên như thay đổi, độ linh mẫn của các cảm quan của Khấu Trọng tăng lên mấy lần, không những có thể tính toán và nắm được mỗi một động tác nhỏ nhất của Vũ Văn Vô Địch, còn thấy được Từ Tử Lăng bên dưới đang đại triển thần uy, chặn lại những tên địch đang muốn đào thoát ra bên ngoài rừng, để đoạt lấy những con chiến mã quý giá.

Ánh mắt hai người chạm nhau.

Trong sát na ấy, gã đã nhìn thấy nỗi sợ trong thâm tâm Vũ Văn Vô Địch.

Đối phương đã bị sự trấn định đến lãnh khốc của gã làm cho sợ hãi.

“Vù!”.

Tỉnh Trung Nguyệt vạch ra một đường thần kỳ giữa không trung, xuyên qua làn mâu ảnh trùng trùng điệp điệp của Vũ Văn Vô Địch.

Thật khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung sự kinh hãi trong lòng Vũ Văn Hóa Cập lúc này.

Vì y đã từng giao thủ với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, nên tuy rằng có nghe võ công hai gã không ngừng tinh tiến, nhưng trong lòng cũng không tin tưởng lắm, mà chỉ cho rằng là thiên hạ thổi phồng lên mà thôi. Nhưng đến khi cho dù y biến chiêu thế nào, cũng vẫn bị một đao tưởng chừng hết sức đơn giản của Khấu Trọng phá giải toàn bộ hư chiêu, mới biết thực lực chân chính của gã thế nào.

Y là người thân chinh bách chiến, nghĩ công lực hỏa hầu của Khấu Trọng không bằng mình, nên liền vận công dồn Băng Huyền Kình gia truyền vào đầu mũi mâu, hy vọng có thể mượn lực tung người ra xa, không cầu tấn công, chỉ mong có thể tránh được một đao của đối phương.

Chẳng ngờ đao chém vào đầu mũi mâu, nhưng lồng ngực của y như bị trúng một chùy vạn cân, Băng Huyền Kình đột nhiên tan biến như làn khói, còn Loa Hoàn Kình hung mãnh đáng sợ của địch nhân thì ào ạt chảy vào tâm mạch như nước lũ cuộn dâng.

“A!”.

Trường mâu của Vũ Văn Vô Địch rời tay, rơi xuống dưới gốc cây.

Khấu Trọng cũng bị lực phản chấn của y làm cho lắc lư một hồi, thổ ra một búng máu. Gã không buồn để ý, cho đao vào vỏ, tay kia đưa lên quệt vết máu trên miệng, cao giọng quát: “Đắc thủ rồi! Chúng ta đi!”.

o0o

Khấu Trọng dõi mắt nhìn những ánh đuốc không ngừng di động như những con đom đóm trên bình nguyên bên ngoài thành, thở hắt ra một hơi nói: “Thống khoái! Thật thống khoái! Ta chưa từng nghĩ rằng chém ra một đao lại thống khoái như vậy! Thắng phụ chỉ quyết định

trong nháy mắt, không hề có chút gì may mắn! Ha ha... ta đã báo thù cho Tiểu Khôi và Tiểu Bạch rồi!”.

Dưới ánh sao nhấp nháy, thành Lương Đô tối đen, không một ánh đèn ánh lửa, quân dân trong các chòi canh trên tường thành lặng lẽ chờ đợi quân địch tấn công trong bóng tối mờ mờ.

Tiếng kẻng báo canh một đã vang lên.

Xe chặn tên của địch nhân được đẩy đến cách chân thành chừng trăm bộ, rồi dừng lại để chấn chỉnh trận thế.

Trống trận đã vang lên không ngừng từ lúc hoàng hôn.

Từ Tử Lăng nói: “Không phải ngươi nói muốn lấy thủ cấp Vũ Văn Vô Địch treo lên thị chúng sao? Tại sao cuối cùng cả thi thể hắn cũng bỏ lại không màng vậy?”.

Khấu Trọng trầm giọng: “Ta chỉ nói vậy thôi mà”.

Lúc này Trần Gia Phong chạy đến bên cạnh hai gã báo cáo: “Tiểu nhân đã y theo lời dặn của Khấu gia, xếp cây khô cỏ khô bên dưới thành. Hắc! Kế này của Khấu gia thật tinh diệu tuyệt luân, lợi hại nhất chính là liệu địch như thần, đoán được đối phương sẽ công thành ngay trong đêm”.

Khấu Trọng nói: “Để thắng trận rồi hãy nói! Hãy bảo tất cả mọi người ở nguyên vị trí, chờ lệnh của ta mới được phát động”.

Trần Gia Phong lập tức lĩnh mệnh quay người chạy đi.

Khấu Trọng cười hắc hắc nói: “Hôm nay chúng ta đã cướp được gần hai trăm chiến mã của đối phương, làm cho kế đánh trại của ta càng

thêm nắm chắc phần thắng. Vũ Văn Hóa Cốt ơi là Vũ Văn Hóa Cốt, e rằng ngươi có nằm mộng cũng không ngờ mình sẽ phải nuốt hận ở Lương Đô này phải không?”.

Trống trận dồn dập.

Địch nhân hò hét vang trời, gần trăm cỗ xe bắn đá ùn ùn tràn lên, kế đó là xe chặn tên và xe nỏ. Tiếng bánh xe, tiếng gào hét vang động cả một góc trời, thanh thế làm người ta phải kinh hồn bạt vía.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chẳng buồn để ý, chỉ bình tĩnh chăm chú quan sát quân tiên phong của đối phương đang dần tiến sát chân thành.

Bộ binh cầm thuẫn bài chia làm ba tổ, mỗi tổ ngàn người, phía sau có hai cỗ xe thang mây theo sát.

Kỵ binh của Vũ Văn Hóa Cập bày trận ở phía xa hơn, chuẩn bị sẵn sàng chi viện cho quân công thành.

Những tảng đá lớn và hỏa tiễn bay về phía tường thành như châu chấu, ánh lửa sáng rực cả bầu trời đêm.

Quân dân thủ thành đều nấp kín trong những chỗ trú ẩn kín đáo.

Tiếng nổ ầm vang, vài tảng đá rơi trúng tường thành, cát bụi tung bay mù mịt, cảnh tượng thật kinh tâm động phách.

Khấu Trọng hét lớn: “Ném củi xuống!”.

Toàn thể quân dân trên tường thành cùng hò hét vang trời, hơn năm ngàn người, ngoại trừ gần nghìn người được trang bị cung tên ra, những người khác đều gấp rút ném những bó củi lớn xuống bên

dưới, ngoài ra cũng có một số phụ trách ném đá, ném gỗ nữa.

Những bó củi lớn không ngừng tích dồn lại trên khoảng trống gần tường thành, trong bóng đêm, địch nhân hoàn toàn không rõ đó là chuyện gì, còn tưởng rằng trong thành thiếu tên, thiếu đá, nên phải dùng củi khô để bổ sung cho đủ số.

Khấu Trọng khẽ kêu một tiếng: “Thật hiểm quá!”. Nếu không có kế này của Khấu Trọng, so sánh thực lực hai bên, chỉ e là muốn giữ thành qua khỏi đêm nay cũng khó khăn vô cùng.

Địch nhân cuối cùng cũng đã đến được dưới chân thành, từng chiếc từng chiếc thang mây được vắt lên tường thành cao ngất.

Khấu Trọng thấy tình hình khẩn bách, liền hô vang: “Phóng hoả!”.

Giờ đây củi không được ném xuống nữa, mà thay vào đó là những quả hỏa cầu khổng lồ.

Khi cuộc chiến khốc liệt nơi tường thành bắt đầu khai diễn, thì những bó củi và cỏ khô chất bên dưới cũng được hỏa cầu dẫn phát, lần lượt bốc cháy, lửa nhanh chóng lan khắp bình nguyên.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tung hoành trên tường thành, đao thương tới đâu là địch nhân máu chảy đầu rơi tới đó.

Quân dân thủ thành trông thấy chủ soái quên mình giết địch, lại thấy bên dưới lửa cháy phừng phừng làm thành một biển lửa nhấn chìm toàn bộ xe bắn đá, xe bắn nỏ của đối phương, lại càng vạn người đồng lòng, dũng cảm đánh đuổi cường địch.

Vũ Văn Hóa Cập nhận thấy tình hình không ổn, liền vội vàng cho thổi tù và thu quân, nhưng cũng đã quá muộn.

Cả bình nguyên rộng dưới chân thành đã thành một biển lửa khổng lồ, địch nhân bị thiêu đốt kêu la thảm thiết vang trời, trở thành những bó đuốc sống lăn lộn dưới đất.

Trong nháy mắt, trên tường thành đã không còn một bóng địch nhân. Những tên may mắn không bị lửa thiêu cháy, đều đã bỏ chạy tán loạn.

Khấu Trọng nhảy xuống đứng bên Nhậm Mi Mi nói: “Nơi này giao cho Nhậm tiểu thư”.

Nhậm Mi Mi ngạc nhiên thốt: “Hai người định đi đâu nữa?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, cô nương đã hiểu chưa?”.

o0o

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng dẫn theo bốn trăm kỵ binh, hội sư với hơn ngàn kỵ sĩ của Tuyên Vĩnh trên một ngọn đồi ở phía Đông Bắc chiến trường, ai nấy đều chiến ý bốc cao, tinh thần phấn chấn.

Tuyên Vĩnh khâm phục nói: “Tại hạ và các huynh đệ ở bên quan sát Khấu gia và Từ gia dùng diệu kế thiêu hủy quân tiên phong và các công cụ phá thành của Vũ Văn phiệt, giết cho bọn chúng phải vứt cả khôi giáp mà bỏ chạy, không ai là không tâm phục khẩu phục, suýt chút nữa là không thể đè nèn được tâm trạng kích động mà thúc ngựa phóng ra xông vào trận địch”.

Khấu Trọng không ngờ lại khiêm nhượng nói: “Chỉ là một trận thắng nhỏ mà thôi! Nhưng dù sao cũng đã đập tan được nhuệ khí của địch nhân, có điều nếu ngày mai bọn chúng quay lại, tất sẽ vô cùng cẩn

thận, không nóng nảy nôn nóng như đêm nay nữa, lúc ấy thì chúng ta càng khó khăn hơn nhiều”.

Từ Tử Lăng tiếp lời: “Cho dù có thể giữ được thành thì thương vong cũng rất trầm trọng, vì vậy chúng ta phải nhân thế đêm nay, đánh bại địch nhân, lấy cái đầu chó của Vũ Văn Hóa Cốt xuống”.

Tuyên Vĩnh cũng là mãnh tướng trí dũng song toàn, hơn nữa lại hành sự quyết đoán, gan to hơn trời, nhưng khi nghe gã nói vậy cũng ngây người ra một lúc, rồi mới ngạc nhiên nói: “Tại hạ còn tưởng rằng lần này chỉ là tập kích trận địa phía sau của đối phương, chỉ cầu làm nhiễu loạn quân tâm của địch thôi chứ?”.

Chợt có một kỵ mã từ xa phóng tới, Lạc Kỳ Phi lao vút lên đỉnh đồi, đứng trước mặt ba người báo cáo: “Quả đúng như Khấu gia đã liệu trước Vũ Văn quân sau khi đại bại đã bố trận trùng trùng bên ngoài doanh trại vì sợ chúng ta thừa thắng tấn công phá trại”.

Khấu Trọng cười lớn: “Người hiểu ta chính là Vũ Văn Hóa Cốt... hà hà... hắn đã biết được chúng ta là quân thiếu lương thảo”.

Tuyên Vĩnh chau mày: “Nếu đã là vậy, chúng ta làm sao tấn công được?”.

Khấu Trọng vỗ ngực nói tự tin: “Không phải có một chiêu gọi là vây Nguỵ cứu Triệu hay sao? Chúng ta chia làm hai đường, do Tuyên huynh phụ trách tấn công hậu doanh, thiêu đốt doanh trại, quan trọng nhất là phải làm cho thanh thế lớn một chút. Hậu doanh là mệnh căn của Vũ Văn Hóa Cốt, hắn không thể không cứu được. Khi hắn dẫn viện quân tới, thì ta sẽ phục kích giữa đường, đảm bảo có thể giết cho hắn một trận máu chảy thành sông, lạc hoa lưu thủy”.

Tuyên Vĩnh thở dài thán phục, không còn dị nghị điều gì nữa.

Nên biết rằng chỗ lợi hại nhất của Khấu Trọng, chính là có đạo kỳ binh của Tuyên Vĩnh mà Vũ Văn Hóa Cập hoàn toàn không hay biết. Vì vậy khi thấy hậu doanh bị tấn công, dù thế nào y cũng quyết không để cho Khấu Trọng cướp được lương thảo, hơn nữa y vừa mới bại trận, lại biết Khấu Trọng binh lực mỏng yếu, không đáng lo ngại, tất sẽ mang quân tới cứu, hòng chuyển bại thành thắng, vậy thì đã tự bước chân vào thòng lọng do Khấu Trọng chăng sẵn.

Khấu Trọng nói: “Thành công hay thất bại, đều phải dựa vào trận chiến này đó!”.

Dứt lời, liền chia nhau dẫn quân phóng đi.

Chương 232: Kỳ binh chế thắng

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng với bốn trăm kỵ binh mai phục một khu rừnggần trại địch, đợi địch nhân tự chui đầu vào lưới. Theo tính toán của hai gã, viện binh của địch nhân toàn bộ đều là kỵ binh, mà quân lực cũng chỉ có khoảng hơn ngàn người, theo lý thì không khó ứng phó.

Trên những chỗ cao xung quanh đó đều có chòi canh bí mật, chỉ cần quânchủ lực của Vũ Văn Hóa Cập ở ngoài ba dặm có bất kỳ dị động nào, bọn gã đều có thể nắm rõ như lòng bàn tay.

Bất ngờ hậu trại của địch nhân ở cách đó chừng một dặm vang lên tiếng hòhét vang trời, lửa cháy phừng phừng, khói đen bốc lên mù mịt, tiếng vó ngựa gấp gáp không ngừng.

Khấu Trọng nói: “Tốt nhất là Vũ Văn Hóa Cốt tưởng rằng chúng ta đã dốchết binh lực, một mặt phái khoái kỵ đến tiếp viện, một mặt khác phát động thủ hạ công thành lần thứ hai, vậy thì thật là lý tưởng”.

“Rầm!”.

Phía hậu doanh vang lên tiếng vật cứng đụng nhau ầm ầm, xem ra chiếnthuật đâm xe của Tuyên Vĩnh đã đạt được hiệu quả mong muốn.

Lúc này Lạc Kỳ Phi đã lướt tới như bay, mừng rỡ báo cáo: “Hai vị đại gia lầnnày lại liệu địch như thần, Vũ Văn Hóa Cập đã dốc hết kỵ binh đến tiếp viện, sẽ lập tức tới đây”.

“Bùng! Bùng! Bùng!”.

Cùng lúc đó, tiếng trống trận công thành của địch nhân vang lên.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Vũ Văn Hóa Cập cũng định dùng chiêu vây Nguỵcứu Triệu, nếu chúng ta nhanh tay một chút, nói không chừng có thể tiền hậu hợp kích trước khi hắn công thành đấy”.

Lời còn chưa dứt, tiếng vó ngựa dồn dập đã vang lên.

Kỵ binh của địch nhân đã xuất hiện trên bình nguyên bên ngoài khu rừng,tạo thành một con rồng dài, thẳng tiến về phía hậu doanh của địch nhân.

Khấu Trọng đợi cho tiền quân của địch nhân chạy qua một ngọn đồi, toànquân nằm trong phạm vi tấn công, mới hét lên một tiếng, dẫn quân ồ ạt tấn công.

Chúng nhân sớm đã dương cung đáp tiễn, khi người ngựa địch nhân đi vàoxạ trình, mưa tên lập tức rải xuống, địch nhân lần lượt trúng tên ngã nhào. Trận thế của quân địch lập tức đại loạn, bị cắt đoạn làm hai đoạn, không thể tiếp cứu cho nhau.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dẫn lãnh thủ hạ, chia thành hai đạo tấn côngtiền quân và hậu quân của địch nhân, kẻ nào cản bước đều bị đánh cho tan tác ngã nhào.

Một bên là quân mới vừa đại bại, lại đang trong tình trạng mệt mỏi, một bênvừa liên tiếp đại thắng, sĩ khí cao vời, tướng sĩ quên mình chiến đấu, so sánh thực lực thế nào, thiết tưởng không cần phải nói cũng biết, cơ hồ như vừa mới tiếp xúc, quân Vũ Văn đã lập tức bỏ chạy tứ tán, không dám ứng chiến.

Sau một trận truy đuổi, một phần địch nhân chạy ngược về phía trận địa củaVũ Văn Hóa Cập, còn một số khác thì rơi vào trùng trùng vây khốn của Khấu Trọng và Tuyên Vĩnh, đang dựa vào địa thế hiểm yếu để ngoan cường chống cự, những quân sĩ bao vây bên ngoài giơ cao đuốc, chiếu sáng rực cả chiến trường.

Trong đêm tối, Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng sáng rực ánh vàng, thấyngười là chém, dưới tay chưa có kẻ nào qua được một hiệp.

“Đang!”.

Tỉnh Trung Nguyệt bị chặn lại.

Hai người vừa nhìn mặt nhau, Khấu Trọng đã cười lớn: “Thì ra là Thành Đôhuynh, tại sao lại xảo hợp như vậy nhỉ?”.

Trong lúc hai người còn đang trợn mắt lên nhìn nhau, hơn mười thủ hạ cònlại của Vũ Văn Thành Đô đã bị đánh cho tan tác, rơi cả xuống ngựa, chỉ còn lại mình y. Vũ Văn Thành Đô một mình một ngựa đứng giữa vòng vây, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Đôi mắt hổ của Khấu Trọng sáng rực tinh quang, cười lạnh nói: “Khi ngươidùng thủ đoạn bỉ ổi ám toán Thôi Đông, có nghĩ đến ngày hôm nay hay không?”.

Dứt lời, gã đột nhiên nhảy khỏi mình ngựa, bay lên phía trên Vũ Văn ThànhĐô Tỉnh Trung Nguyệt bổ xuống như cuồng phong bạo vũ, thế công liên tiếp như sóng biển xô bờ.

Vũ Văn Thành Đô vội vàng vận lực đưa kiếm lên cả lại, nhưng bị đao phápcuồng mãnh ẩn hàm cả niềm phẫn hận của Khấu Trọng đánh

cho thất điên bát đảo, mồ hôi đổ ra như tắm, ướt đẫm cả sau lưng.

Người ở bốn phía vây lại càng lúc càng nhiều, thấy Khấu Trọng thần dũngnhư thiên tướng, đều cao giọng reo hò cổ vũ cho gã.

Tiếng hò hét trấn động cả bầu trời đầy sao.

“Đang!”.

Khi tiếng ong ong vẫn còn vương vẩn bên tai, Khấu Trọng đã cho đao vàovỏ, rồi dùng một động tác hết sức đẹp mắt lộn ngược trở về lưng ngựa, cho đến tận lúc này, chân gã vẫn chưa hề chạm đất.

Gương mặt Vũ Văn Thành Đô lộ ra vẻ kinh dị như không dám tin vào sự tìnhtrước mắt, kế đó trường kiếm của y rơi xuống, mi tâm xuất hiện một vệt máu dài.

“Bịch!”.

Cả người họ Vũ Văn đã ngã khỏi lưng ngựa, làm bụi đất bắn lên.

Chúng nhân giơ cao binh khí reo mừng, tiếng hò hét vang vang như sấmđộng.

Khấu Trọng liến nhìn về phía Từ Tử Lăng, thấy đôi mắt gã ánh lên cái nhìnđầy tình cảm, rõ ràng là việc Khấu Trọng giết Vũ Văn Thành Đô, báo thù cho Thôi Đông đã khơi gợi lại không ít chuyện cũ trong lòng gã.

Năm xưa khi Vũ Văn Thành Đô cướp cuốn sổ bí mật trên Đông Minh Hiệu,liệu Từ Tử Lăng và Khấu Trọng có ngờ sau này sẽ có một ngày có thể giết chết y trên chiến trường như hôm nay?

Tuyên Vĩnh chạy tới nói: “Trại địch đã bị công phá, lương thảo toàn bộ lọtvào tay chúng ta, bước tiếp theo có phải là tiến thẳng đến đại bản doanh của chúng không?”.

Khấu Trọng mừng rỡ lắc đầu: “Tình thế đã thay đổi, hiện giờ là địch nhânphải lo lắng lương thảo chứ không phải chúng ta, huống hồ kỵ binh của chúng đã bị chúng ta đánh cho tan tác tả tơi, chúng ta cứ từ từ, để cho chúng nếm lại quả đắng lần trước khi bị Lý Mật đánh bại!”.

Chúng nhân hò reo vang dội, rồi kéo về thành.

o0o

“Địch nhân triệt thoái rồi! Lui binh rồi!”.

Tiếng hoan hô của quân dân thủ thành Lương Đô vang đến tận trời xanh.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Tuyên Vĩnh chạy lên tường thành, nhìn về phíađịch trận, chỉ thấy doanh trại vẫn còn nhưng địch nhân đã dịch đến gần kênh Thông Tế, dùng dây thừng nối mấy chục chiếc bè gỗ lại với nhau thành một cầu nổi đơn giản, mau chóng chạy sang bên kia, hơn vạn người đã có quá nửa sang được bên bờ kia.

Chuyện này đích thực nằm ngoài sở liệu của tất cả mọi người, nhưng lại hết sức đương nhiên.

Liên tiếp ba ngày bị đả kích, khiến Vũ Văn Hóa Cập tổn hại vô cùng nặngnề, không những mất đi hai mãnh tướng đồng thời cũng là huynh đệ Vũ Văn Vô Địch và Vũ Văn Thành Đô, gần nửa số vũ khí công thành cũng đã bị thiêu hủy, phần lớn kỵ binh bị tiêu diệt, hao binh tổn tướng hơn bảy ngàn người, thêm vào lương thảo đã bị đoạt mất, nếu còn tiếp tục dằng dai, thật chẳng khác gì tự sát là mấy.

Khấu Trọng đã đoán được Vũ Văn Hóa Cập sẽ lui binh, còn định ra cả kếhoạch dùng khoái kỵ truy kích, chỉ là gã không ngờ đối phương lại chạy ngay trong đêm, hơn nữa còn qua bên bờ kia, dùng dòng kênh Thông Tế làm bình phong che chở.

Khấu Trọng đang cúi đầu tư lự thì Từ Tử Lăng bước tới nắm chặt vai gã, tuyhơi chán nản nhưng lại rất kiên quyết: “Chúng ta không thể vì tư cừu của mình mà khiến toàn bộ người trong thành này phải mạo hiểm, mối thù của mẹ cũng không thể gấp trong ngày một ngày hai. Ngươi cứ yên tâm, thế nào rồi cũng có ngày Vũ Văn Hóa Cốt nợ máu phải trả bằng máu”.

Khấu Trọng giống như quả bóng da bị xì hơi, gượng gạo cười, rồi buồn bựcgật đầu.

Địch nhân thoái lui nhưng không hỗn loạn, lại có kênh Thông Tế che chắn,quân lực vẫn hơn bên mình đến mấy lần, nếu mạo hiểm truy kích, cho dù là có thể giành được thắng lợi cuối cùng, cũng phải trả ra một cái giá rất đắt.

Coi như Vũ Văn Hóa Cập vẫn chưa đến số vậy!

o0o

Quá buổi hoàng hôn, trời đổ mưa phùng, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trốntrong một tửu điếm uống rượu buồn, mọi công chuyện đều giao cả cho Tuyên Vĩnh và Nhậm Mi Mi lo liệu.

Xét về tranh thiên hạ, có thể đại nghiệp của Khấu Trọng đã bắt đầu rực rỡ,nhưng lúc nào mới giết được Vũ Văn Hóa Cập báo thù cho mẹ, thì vẫn còn rất xa vời.

Mắt thấy thành công đã ở trong tầm với, đại cừu sắp báo, đột nhiên pháthiện mình chỉ toi công, đây là chuyện khiến người ta buồn rầu chán nản nhất.

Đối ẩm được hai tuần rượu, Khấu Trọng nheo mắt nhìn Từ Tử Lăng nói:“Xưa nay ngươi đều không thích uống rượu cơ mà, tại sao sau khi đến Lạc Dương, lần nào ta mời rượu cũng đều không cự tuyệt cả vậy?”.

Từ Tử Lăng ngẩn người, nghĩ đến tâm trạng tồi tệ khi trùng phùng với LýMật ở Lạc Dương, cười khổ nói: “Rượu có một điều tốt là làm cho người ta quên đi hiện thực lãnh khốc vô tình, chìm trong mộng cảnh, chỉ đáng tiếc bất luận là ta uống bao nhiêu rượu, cũng không thể quên được chuyện bất hạnh của Tố tỷ. Vừa rồi ta mới hỏi thăm Nhậm đại tỷ về tình hình của Hương Ngọc Sơn, đáp án của nàng chắc không cần nhắc đến nữa”.

Khấu Trọng cầm bình rượu lên, lầm bầm uống một lúc mười mấy ngụm, làmrượu chảy hết cả ra khoé miệng, sau đó thở hổn hển nói: “Ta quyết định bỏ hết mọi chuyện sang một bên, lập tức trở về Ba Lăng cứu Tố tỷ, kẻ nào cản ta, ta chém!”.

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Đây chỉ là hạ hạ chi sách, không phải ngươi vẫn nóithượng binh dùng mưu hay sao? Thượng thượng chi sách, phải là để một mình ta đi cứu Tố tỷ, còn ngươi phải giả bộ hợp tác với Tiêu Tiễn, buộc hắn không dám không lễ số chu đáo với ta, khiến cho hắn tưởng rằng gian kế của mình đã sắp thành công”.

Một trận gió mang theo những hạt mưa nhỏ li ti bay vào quán rượu, làm đènlửa lay động bập bùng như muốn tắt, cả tửu điếm với mười mấy chiếc bàn trống lúc sáng lúc tối, càng tăng thêm cảm giác lạnh lẽo thê lương.

Trên phố tràn đầy những người dân đang hân hoan hát hò để ăn mừngthắng lợi, so với quán rượu vắng lạnh mà hai gã đang ngồi, cơ hồ như là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Khấu Trọng ngẩn ra giây lát, rồi lẩm bẩm nói một mình: “Bây giờ ta phải làmsao?”.

Từ Tử Lăng thấy gã nhìn chằm chằm vào cảnh tượng nhiệt náo bên ngoài,nhưng hai mắt thì đờ đờ đẫn đẫn, bèn nghiêng người ra phía trước trầm giọng nói: “Việc đầu tiên ngươi cần làm bây giờ chính là luận công ban thưởng, an định lòng dân, lòng quân, đồng thời nhân lúc Lý Tử Thông, Từ Viên Lãng không có thời gian để ý đến ngươi, Vũ Văn Hóa Cốt lại thảm bại chạy về phía Bắc, xác lập một căn cơ tốt. Còn về việc làm sao giải nguy cho Phi Mã Mục Trường, Khấu soái chắc không cần tiểu đệ phải bảo ngươi đúng không?”.

Khấu Trọng giật mình, song mục khôi phục lại thần quang, đưa tay bóp chặtlấy bàn tay Từ Tử Lăng, trầm giọng nói: “Ngươi nhất định phải dẫn mẫu tử Tố tỷ về Phi Mã Mục Trường cho ta, chúng ta đã mất mẹ, không thể mất Tố tỷ được nữa”.

Từ Tử Lăng gật đầu khẳng định: “Ta nhất định không phụ lòng ngươi”.

Khấu Trọng nói: “Lúc nào thì ngươi đi?”.

Từ Tử Lăng đáp: “Uống hết chén này thì lập tức khởi trình”.

Khấu Trọng buông tay, dựa lưng vào ghế, ánh mắt lộ ra tình cảm sâu sắc,hồi lâu sau mới gật đầu nói: “Nếu Tiêu Tiễn và Hương Ngọc Sơn dám làm hại ngươi và Tố tỷ, ta sẽ san bằng cái gì mà Đại Lương Đế Quốc của hắn thành bình địa, gà chó không tha, nếu sai lời thề, trời đất sẽ khiến Khấu Trọng này không thể siêu sinh, trầm luân vào súc

sinh đạo”.

Từ Tử Lăng cười thản nhiên: “Yên tâm đi! Từ Tử Lăng này không phải têntiểu tử ngu ngơ ngày trước nữa, muốn giết ta cũng không phải chuyện dễ dàng đâu!”.

Khấu Trọng nhìn ra ngoài cửa, trầm ngâm nói: “Ta vẫn hơi lo lắng về LoanLoan yêu nữ, sự thực thì đến giờ ta vẫn không hiểu tại sao ả lại chịu bãi chiến với chúng ta, lẽ nào thứ đồ trong Dương Công Bảo Khố đó, đối với nàng ta thật sự rất quan trọng hay sao?”.

Từ Tử Lăng nói: “Ta cũng đã nghĩ đến vấn đề này, theo ta đoán thì chuyểnbiến này của bọn chúng là vì ngươi đã đại bại một kẻ xưa nay bách chiến bất bại như Lý Mật, khiến bọn chúng nhận định rằng ngươi là người duy nhất xứng làm đối thủ của Lý Thế Dân, mà Lý Thế Dân thì lại là chân mệnh thiên tử được Sư Phi Huyên chọn ra để phò trợ, vì thế Loan Loan yêu nữ mới chuyển qua ủng hộ ngươi”.

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Ủng hộ ta? Nếu là như vậy, tại sao Loan Loan yêunữ lại liên thủ với Biên Bất Phụ để đối phó ngươi vậy?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Chính vì ả muốn đối phó ta chứ không phải ngươinên ta mới có suy đoán này. Thử nghĩ xem, nếu ả có thể bắt sống ta, không phải là đã chiếm hết thượng phong, không sợ ngươi không đám ứng yêu cầu và điều kiện của mình hay sao? Đêm đó tuy là ả thừa lúc chúng ta gặp nguy, nhưng điều kiện đưa ra thì lại tuyệt đối có thể chấp nhận được, thậm chí còn giúp chúng ta một tay, giết cho bọn mã tặc của Quật Ca tâm kinh đảm khiếp nữa. Vì vậy chuyện này có thể tóm lược lại trong một câu, đó chính là Âm Qúy Phái đã nhìn trúng ngươi rồi đó”.

Khấu Trọng hừ lạnh nói: “Đó chỉ là bọn chúng ngu xuẩn mà thôi, sớm muộngì cũng có một ngày ta phải khiến bọn chúng phái diệt nhân

vong”. Ngưng lại một chút rồi gã lại thở dài: “Bất luận là người nào làm chuyện gì đi chăng nữa cũng đều có mục tiêu hoặc lý tưởng rõ ràng. Cho dù là bình dân bách tính cũng theo đuổi một cuộc sống cơm no áo ấm, an cư lạc nghiệp, hoặc giả theo đuổi tài phú quyền lực, thậm chí thành đế thành vương, dựng lên sự nghiệp muôn đời bất hủ. Thế nhưng ta không thể nào hiểu nổi Loan Loan yêu nữ đó theo đuổi cái gì? Ả ta giống như là sợ thiên hạ không loạn, nên cứ không ngừng xáo trộn, không ngừng hô mưa gọi gió vậy”.

Từ Tử Lăng nói: “Có câu một núi không thể có hai hổ, Từ Hàng Tịnh Trai vàÂm Qúy Phái tranh đấu đã diễn ra cả ngàn năm, hiện giờ vì xuất hiện Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan nên Âm Qúy Phái mới được trung hưng, đồng thời cũng đã đến lúc hai môn phái này phải phân thắng phụ. Cuộc chiến tranh đoạt bảo tọa của hoàng đế, kỳ thực chỉ là một trong những cuộc chiến đó mà thôi! Điều này thì chúng ta có thể cảm nhận được, bởi vì ta với ngươi cũng đã bị cuốn vào vòng xoáy đó!”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Không ngờ ngươi nhìn sự việc thấu triệt nhưvậy!”.

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Cái này gọi là người ngoài cuộc thì sáng”.

Khấu Trọng gãi gãi đầu: “Nếu ngươi là người ngoài cuộc thì ai mới là ngườitrong cuộc đây?”.

Từ Tử Lăng cười cười: “Trong chuyện của Tố tỷ, mối thù của Vũ Văn HóaCập, thì ta là người trong cuộc, tất cả những chuyện khác, ta đều chỉ là kẻ bàng quan thôi, Trọng thiếu gia ngươi hiểu không?”.

Nói dứt lời liền chống tay xuống bàn đứng dậy.

Khấu Trọng cười ha hả, cầm chén rượu lên nói: “Chúc Lăng thiếu gia

thượnglộ bình an, mã đáo thành công!”.

Từ Tử Lăng cũng vui vẻ nâng chén, chạm ly với gã kêu “đinh” một tiếng, rồingửa cổ uống cạn, sau đó quay người đi ra ngoài.

Khấu Trọng nhìn gã khuất dần trong đoàn người bất chấp mưa gió bênngoài, rồi mới dốc cả chén rượu nóng vào miệng.

o0o

Bên trong Tây sảnh của phủ tổng quản Lương Đô ở trung tâm thành, KhấuTrọng và các tướng lĩnh trọng yếu đang tiến hành hội nghị quan trọng lần đầu tiên.

Những người tham dự bao gồm Tuyên Vĩnh, Nhậm Mi Mi, Lạc Kỳ Phi, TrầnGia Phong, Tạ Giác và hai cựu tướng của quân Ngõa Cương đi theo Tuyên Vĩnh là Cao Tự Minh và Chiêm Công Hiển, hai người này đều có biểu hiện rất xuất sắc trên chiến trường, nên khi luận công ban thưởng đã được đề bạt lên làm tả hữu tiên phong tướng cho tổng quản Lương Đô Tuyên Vĩnh.

Đầu tiên Khấu Trọng uyển chuyển từ chối đề nghị gã xưng vương mà nhiềungày nay mọi người đã không ngừng đưa ra: “Chúng ta có thể xây dựng Lương Đô thành căn cứ địa, hoàn toàn đều nhờ cơ duyên xảo hợp, vì thế, chúng ta sinh tồn trong khe hở giữa các thế lực lớn, không nghiêng theo bất cứ phe nào, vì vậy càng không gây chú ý thì càng lý tưởng. Xưng vương xưng bá... chuyện này trước mắt thực sự chỉ có hại chứ không có lợi”.

Nhậm Mi Mi nghiêm mặt nói: “Nhưng bất luận là chúng ta ẩn giấu thế nàothì trong tình thế hiện nay Lương Đô thủy chung vẫn là yếu hầu khống chế cả kênh Thông Tế, kẻ nào muốn tranh đoạt thiên hạ đều quyết không bỏ qua nơi này. Chi bằng hành động dứt khoát, công

khai xưng bá, dựa vào uy vọng của Khấu gia, tự nhiên sẽ có hào kiệt khắp nơi đều xin gia nhập, làm thanh thế của chúng ta ngày càng lớn mạnh”.

Khấu Trọng mỉm cười khoan thai nói: “Lời Nhậm đại tỷ vừa nói đương nhiênrất có lý, có điều phải đợi sau khi thế lực của chúng ta mở rộng thêm một bước nữa mới có thể thực hiện được. Bây giờ việc cần làm nhất chính là phải nhân lúc Từ Viên Lãng, Vũ Văn Hóa Cập và Đậu Kiến Đức bị vướng chân ở phương Bắc, Vương Thế Sung bận tiếp quản địa bàn của Lý Mật, lợi dụng tên Lý Tử Thông lo cho mình còn không xong kia để củng cố và mở rộng lãnh thổ của chúng ta”.

Trần Gia Phong hưng phấn nói: “Chúng ta sẽ chọn tòa thành nào của Lý TửThông để khai đao đây?”.

Khấu Trọng thấy Tuyên Vĩnh từ đầu vẫn mỉm cười không nói gì, liền hỏi:“Tuyên tổng quản có đề nghị gì không?”.

Tuyên Vĩnh ung dung đáp: “Thủ thành thì dễ, công thành thì khó, nếu khôngphải Lý Tử Thông đã rút hết quân đội về Giang Đô, với thực lực hiện giờ của chúng ta, muốn công thành phá luỹ căn bản chỉ là si tâm vọng tưởng, nhưng hiện giờ thì có mấy phần hy vọng thành công rồi”.

Kế đó y mở bản đồ ra đặt lên trên bàn, tiếp tục nói: “Trước mắt có bachuyện quan trọng cần phải tiến hành cùng một lúc. Đầu tiên là củng cố thành trì, xây dựng căn cơ. Kế đó là phải trùng kiến Bành Thành, lấy Lương Đô và Bành Thành làm trung tâm, thu nạp mười thành trấn và mấy trăm thôn làng trong vòng trăm dặm. Cuối cùng mới là chọn một trong hai toà thành lớn Đông Hải, Chung Ly làm mục tiêu dụng quân, xác lập sách lược tấn công”.

Lạc Kỳ Phi nói: “Đông Hải và Chung Ly đều là thành lớn có tính chiến lượcrất cao. Đông Hải có thể khiến chúng ta khai thông được con đường ra biển lớn, đồng thời có thể giao dịch với các thành thị ven bờ. Chung Ly thì dựa vào sông Hoài, là bàn đạp quan trọng để tiến về phía Tây Nam, tầm quan trọng cũng không thua kém gì Đông Hải. Nhưng xét tình hình hiện nay, chúng ta nên lấy Đông Hải trước, như vậy sẽ đả kích Lý Tử Thông lớn hơn rất nhiều”.

Ngưng lại một chút rồi y lại nói: “Nhưng tôi vẫn ủng hộ đề nghị Khấu giaxưng vương của Nhậm đại tỷ, có câu danh bất chính thì ngôn bất thuận. Hơn mười tòa thành trì ở vùng phụ cận đa phần đều do các thế lực địa phương nắm giữ, bọn họ không chịu đầu nhập về dưới trướng Lý Tử Thông hay Từ Viên Lãng, vì đều cho rằng bọn chúng là hạng không thể thành đại khí. Nhưng với uy vọng của Khấu gia, chỉ cần vung tay lên hô một tiếng, đảm bảo tất cả sẽ cùng đứng lên đi theo ngài. Mong Khấu gia thử suy nghĩ lại về đề nghị này”.

Cao Tự Minh và Chiêm Công Hiển đều tán đồng phụ hoạ, đồng thời còn lấychuyện Trác Nhượng năm xưa tụ nghĩa ở Ngoã Cương ra làm tỷ dụ để nói rõ tầm quan trọng của việc xưng vương.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Ta có một phương pháp điều hòa cả hai, chibằng không xưng vương, mà xưng soái, như vậy vừa có danh phận, lại cho người khác một ấn tượng mới mẻ trong thời đại người người đều xưng vương xưng đế này, lại không đến nỗi khiến các phương thế lực đều chĩa mũi dùi về phía chúng ta, khi hành sự cũng linh hoạt hơn nhiều”.

Chúng nhân đều gật đầu khen hay.

Tạ Giác đề nhị: “Chi bằng gọi là Long Đầu Đại Soái đi, cái tên này nghe rấtuy phong đó”.

Khấu Trọng phì cười: “Cái tên này quá bá đạo mới đúng, nghe lại giống nhưlà thủ lĩnh tặc phỉ vậy, hay là gọi bằng Thiếu Soái đi! Các người sẽ là Thiếu Soái quân, như vậy sẽ có cảm giác dễ gần và thân thiết hơn!”.

Chúng nhân thấy gã thuận miệng nói ra một cái tên thích đáng như vậy thìbiết gã sớm đã có định kiến từ lâu, nên đều gật đầu khen hay.

Khấu Trọng lại nói: “Ba việc cần làm gấp mà Tuyên tổng quản vừa đề nghị đều rất có kiến giải. Việc củng cố thành trì, Nhậm đại tỷ hãy phụ trách đi! Ở mộtdải Bành Lương này, có ai mà không biết nhị đương gia xinh đẹp của Bành Lương Hội chứ?”.

Chúng nhân đều cười ồ lên, Nhậm Mi Mi đỏ mặt lườm gã một cái nói: “Đãvang danh thiên hạ rồi mà vẫn còn bẻm mép như vậy!”

Khấu Trọng cười cười đáp: “Loại người như ta vĩnh viễn cũng không bao giờthay đổi, quyền lực danh vị bất quá cũng chỉ là hoa trong kính trăng dưới nước, phù vân thoáng qua. Trong cuộc chiến tranh giành thiên hạ này, điều ta quan tâm nhất chỉ là bách tính bình dân có thể an hưởng những ngày tháng thái bình an lạc, ngoài ra ta cũng hưởng thụ cả quá trình đấu tranh gian khổ ấy nữa, nếu không cứ ngây ngây dại dại sống đến trọn đời thì còn ý nghĩa gì nữa chứ?”.

Mọi người nghe gã nói vậy thì đều thầm kính phục.

Khấu Trọng quay sang nói với Trần Gia Phong: “Trách nhiệm xây dựng lạiBành Thành, để Trần Gia Phong làm chính, Tạ Giác làm phó, có chuyện gì sẽ do Nhậm đại tỷ của chúng ta phụ trách điều phối nhân lực vật lực trợ giúp”.

Tạ Giác nói: “Chuyện này thì nhị đương gia đúng là nhân tuyển thích hợpnhất rồi, trước đây người chính là tư khố của Bành Lương Hội

đó”.

Nhậm Mi Mi nhíu mày nói: “Sau này đừng gọi ta là nhị đương gia nữa, sau này cũng không còn Bành Lương Hội mà chỉ có Thiếu Soái Quân thôi!”.

Khấu Trọng lại nói: “Trong hai quận Đông Hải, Chung Ly thì chúng ta sẽ lấyĐông Hải trước. Tuyên Vĩnh làm chủ soái, Lạc Kỳ Phi làm phó, Cao Tự Minh và Chiêm Công Hiển phụ trách chiêu binh luyện quân, chế tạo các vũ khí công thành theo đồ hình ta đã giao, trong ba tháng phải chuẩn bị đầy đủ mọi thứ. Tuyên Vĩnh sẽ làm tổng chỉ huy tất cả mọi chuyện ở đây”.

Tuyên Vĩnh ngạc nhiên ngẩn người: “Vậy còn Thiếu Soái?”.

Khấu Trọng thản nhiên đáp: “Ta phải đến Phi Mã Mục Trường mượn ngườimượn ngựa, xây dựng một đội kỵ binh thiên hạ vô địch, khi ta trở về, cũng chính là lúc chúng ta khởi binh tấn công Đông Hải”.

Chương 233: Khác biệt thân sơ

Từ Tử Lăng rời Lương Đô ngay trong đêm đó, ngồi thuyền nhẹ một mìnhdọc theo kênh Thông Tế đi xuống phía Nam, sau khi tới nơi giao nhau giữa kênh Thông Tế và sông Hoài, từ đây đi tiếp xuống phía Nam chỉ cần nửa ngày là có thể đến được Giang Đô, nếu chuyển hướng Tây, vào sông Hoài thì chỉ cần mấy canh giờ là tới Chung Ly, giao thông vốn rất thuận tiện, chỉ đáng tiếc là lúc này Lý Tử Thông đã cho chiến thuyền chặn ngang hai bờ, không cho bất cứ thuyền bè nào đi qua.

Từ Tử Lăng không muốn sinh thêm lắm chuyện, nên đã bỏ thuyền lên bờtiến về phía Tây, triển khai cước pháp lao đi như bay, qua Chung Ly nhưng không vào, chuyển hướng xuống phía Nam, chỉ cần đến được Trường Giang, gã lại có thể ngồi thuyền lên phía Tây, tiết kiệm được khá nhiều thời gian và sức lực.

Dọc đường gã khát thì uống nước suối, đói thì hái dã quả trong rừng lót dạ,lúc nghỉ ngơi thì lấy kinh thư của Lỗ Diệu Tử tặng cho ra nghiên cứu, chẳng những không cảm thấy cô đơn tịch mịch, mà còn có cảm giác tự do tự tại, thoải mái nhẹ nhõm, quên hết mọi ưu phiền.

Hiện giờ gã quyết tâm cứu mẫu tử Tố Tố, tự nhiên cảm thấy tâm sự đượcgiải trừ, không đi vào ngõ cụt đó nữa.

Trên đường thi thoảng gã lại gặp những thôn làng hoang phế, cảnh tượng bithương thảm hại làm lòng gã như thắt lại, quyết định nhằm hướng hoang sơn dã lãnh không người để đi. Với khinh công của gã, dù tuyệt cốc hiểm trở cũng không khác gì so với đất bằng.

Lúc này là giữa mùa hè, hoa tươi nở rộ khắp nơi, ánh mặt trời rực rỡ chóichang. Thêm vào đó vùng Hà Nam này khí hậu lại ôn hoà, lượng mưa dồi dào, nhiều loại cây khác nhau tạo thành những khu rừng rậm rạp, đồng cỏ rộng mênh mông che phủ sườn đồi, dốc núi, mai hoa lộc, kim ty hầu, các loại chim rừng sinh sôi nảy nở đông đúc, khắp nơi tràn đầy sức sống mãnh liệt của tự nhiên, khiến gã hầu như quên hẳn những thê phong bạo vũ của bên ngoài.

Trưa ngày hôm đó, gã vượt một ngọn núi cao, đến bình nguyên phì nhiêumàu mỡ bên bờ Bắc Trường Giang, tâm tình đặc biệt thoải mái, bèn trèo lên một ngọn đồi nhỏ, dõi mắt nhìn khắp bốn phương tám hướng.

Ở phía Nam cách chỗ gã đang đứng không xa lắm có một ngọn kỳ sơn, màu đá đỏ như chu sa, hình dáng kỳ lạ, nhưng thập phần u tĩnh, ở lưng chừng núi thấpthoáng một tòa tự miếu.

Từ Tử Lăng đột nhiên nổi hứng, thầm nhủ dù sao cũng thuận đường, bènchuyển hướng đi về phía đó. Chẳng mấy chốc gã đã đi đến chân núi, một dòng sông nhỏ uốn khúc chảy qua, không ngờ còn có cả cầu nhỏ bắc qua sông, nối liền với con đường nhỏ dẫn lên núi.

Từ Tử Lăng nổi dạ hiếu kỳ, không ngờ ở một nơi không thấy bóng người này,lại có thắng cảnh như vậy. Nhưng nghĩ lại cho kỹ, người ta đã đến đây xây quan, tự nhiên là vì muốn lánh đời ẩn thế, gã đăng sơn du lãm thế này, nói không chừng lại làm phiền đến sự thanh tu của chủ nhân nơi đây, đang định bỏ ý định đổi đường đi tiếp thì chợt nghe tiếng tiêu cất lên.

Từ Tử Lăng nghe tiếng tiêu, gương mặt anh tuấn thoáng lộ vẻ kinh ngạc.

o0o

Khấu Trọng và Tuyên Vĩnh ở trong thư phòng phủ tổng quản, nghiên cứuhơn mười tấm địa đồ của cả một dải phụ cận Lương Đô.

Tuyên Vĩnh nói: “Với thực lực hiện nay của chúng ta, trực tiếp tấn côngĐông Hải sẽ chỉ có kết cục thảm bại mà thôi. Nhưng nếu biết vận dụng tình thế có lợi trước mắt, nói không chừng không tốn một binh một tốt, cũng có thể lấy được Đông Hải về tay. Thiếu Soái không cần phải tốn công bôn ba đường dài đến tận Phi Mã Mục Trường xin viện binh”.

Khấu Trọng hứng thú nói: “Mau nói thử xem!”.

Tuyên Vĩnh chỉ vào một cái hồ lớn ở phía Đông Bành Thành nằm giữa LữLương Sơn và Dịch Sơn nói: “Hồ này gọi là Lạc Mã Hồ, là nơi tập trung giao thông đường sông, chẳng những ngư sản phong phú, mà bên hồ còn có ruộng tốt vạn mẫu, có thể nói là mệnh mạch của các hương huyện xung quanh. Chỉ cần công chiếm Hạ Phi, là có thể khống chế được nơi này, lúc ấy không cần Thiếu Soái phải lên tiếng, tất cả các thành các quận ở xung quanh cũng sẽ ngoan ngoãn quy thuận”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Có chuyện dễ dàng vậy sao? Hạ Phi hiện nayđang do ai khống chế vậy?”.

Tuyên Vĩnh nói: “Hạ Phi hiện nay đang ở trong tay một đám cường đồ gọi làLạc Mã Bang, bang chủ tên là Đô Nhậm, thủ hạ khoảng ba ngàn người, những người đi đánh cá ở Lạc Mã hồ đều phải giao nộp tiền thuế cho hắn, thậm chí cả khách thuyền đi ngang qua cũng phải nộp tiền mãi lộ, thỉnh thoảng bọn chúng còn đi khắp nơi cướp bóc, từ lâu đã làm cho thiên oán nhân nộ. Nếu như chúng ta có thể thay thế Lạc Mã Bang, thực thi nhân chính, với uy vọng hiện nay của Thiếu

Soái, tự nhiên sẽ thu phục được nhân tâm. Đến lúc ấy sẽ thừa thắng lấy luôn bốn quận Hoài Nhân, Lang Nha, Lan Lăng, Lương Thành ở phía Tây Bắc và Mục Dương, Liên Thủy, Hoài Dương ở phía Tây Nam, thêm vào Hạ Phi nữa là có thể hoàn toàn cắt đoạn giao thông thủy lục đến đó, lúc ấy không phải Đông Hải đã trở thành món đồ trong túi chúng ta hay sao?".

Khấu Trọng động dung: "Tiểu Vĩnh đúng là kiến giải hơn người, kế nàychẳng những tuyệt diệu vô cùng, mà còn nằm trong tầm với của chúng ta, đối với việc trùng kiến Bành Thành cũng có rất nhiều trợ giúp".

Tuyên Vĩnh thấy kế sách được chủ soái tiếp nhận, tinh thần phấn chấn nói:"Nếu vậy để thuộc hạ lập tức phái Lạc Kỳ Phi đến Hạ Phi thăm dò tình hình của Đô Nhậm, rồi sẽ bàn cách làm sao mới trừ diệt được kẻ này!".

Sau khi Tuyên Vĩnh đi ra, Khấu Trọng đang định lấy bí lục của Lỗ Diệu Tử ranghiên cứu thì vệ binh chạy vào báo cáo có Quế Tích Lương và Hạnh Dung ở Dương Châu đến cầu kiến.

Khấu Trọng cả mừng, vội vàng chạy ra nghênh tiếp.

o0o

Tiếng tiêu như hòa vào với tiếng gió, tiếng lá lay động của đại tự nhiên, lúctrầm lúc bổng, giữa âm với âm tiếp nối không tỳ vết, tuy không có những biến hóa mãnh liệt hay cao trào bất ngờ, nhưng lại có một thứ gì đó triền miên cuốn chặt không dời, đến chết cũng không buông.

Từ Tử Lăng không khỏi dừng bước lắng nghe, tiếng tiêu thanh thoát như rủ rỉkể cho gã nghe câu chuyện về một không gian mỹ lệ nào đó

ở nơi tận cùng của tâm linh, vô bi vô hỉ, nhưng lại làm người nghe phải xúc động. Tình cảm của người thổi tiêu cơ hồ như mây quấn đỉnh núi, khi ẩn khi hiện, khó nắm bắt và ước đoán như một làn sương mờ ảo. Những âm thanh tuyệt diệu mềm mại và trong suốt, giống như một người trong cuộc dùng ánh mắt lãnh mạc vô tình của người bàng quan nhìn số mệnh trôi đi, khiến người ta có cảm giác rằng sinh mạng nặng nề cũng có thể dùng một thái độ lãnh đạm để giải thích và diễn dịch.

Tiếng tiêu đột nhiên ngưng lại.

Từ Tử Lăng tựa như một người không muốn tỉnh dậy khỏi giấc mộng đẹp,quyết định lên núi xem thử. Gã biết người thổi tiêu này là thần thánh phương nào. Chỉ có nàng mới có thể tấu ra được tiếng tiêu thanh lệ tuyệt trần, không mang chút tục ý này.

o0o

Khấu Trọng dẫn hai người bạn đã từng cùng gã lăn lộn nơi đầu đường từthuở hàn vi ở Dương Châu, Quế Tích Lương và Hạnh Dung vào thư trai.

Sau một hồi ôn lại chuyện cũ, Quế Tích Lương hân hoan cười cười nói: “Gặpđược tên tiểu tử ngươi thật tốt, vừa nghe được tin ngươi đánh bại Vũ Văn Hóa Cập, ta lập tức kiêm trình ngày đêm tới đây, chỉ sợ ngươi lại chạy đi chỗ khác mất rồi”.

Hạnh Dung tỏ vẻ ngưỡng mộ: “Hiện giờ không có mấy người được như ngươivới Tiểu Lăng đâu! Hà! Nếu đến sớm hai ngày thì có thể gặp được Tiểu Lăng rồi”.

Khấu Trọng đợi bọn Quế Tích Lương dùng xong trà, rồi cười hì hì nói: “Tintức của hai vị đại ca thật linh thông, tiểu đệ chỉ đá đít Vũ Văn

Hóa Cốt có mấy cái mà cũng không giấu được hai người, lần này đến đây có gì chiếu cố tiểu đệ đây?”.

Quế Tích Lương ngây người ra nhìn gã hồi lâu, sau đó thở dài nói: “Người tanói phát tài thì lập phẩm, nhưng tên tiểu tử nhà ngươi giờ đã danh mãn thiên hạ, vậy mà phần vô lại trong người vẫn hệt như xưa, không hề thay đổi chút nào”.

Khấu Trọng ôm bụng cười nói: “Bản tính tốt đẹp như vậy có thể nói đổi làđổi được sao? Cũng giống như tên mất dạy nhà ngươi vậy, lên làm hương chủ thì đi khắp nơi xưng đại ca, có khác gì ngày xưa thích xuất đầu lộ diện, thích oai phong đâu? Ta với ngươi chỉ khác nhau ở chỗ, của ngươi là thói xấu thâm căn cố đế mà thôi”.

Quế Tích Lương không chống đỡ nổi mồm mép gã, đành bực mình nói: “Mọingười đều là huynh đệ, ngươi không buông tha ta được sao?”.

Hạnh Dung cười bò nghiêng bò ngửa, vui vẻ nói: “Cũng không biết bao lâu rồi mới được cười thống khoái như vậy rồi!”.

Khấu Trọng cầm chén trà lên: “Nào! Để tiểu đệ kính hai vị đại ca mộtchung!”.

Đợi cho dứt cơn cười, Quế Tích Lương mới nghiêm mặt nói: “Lần này chúngta tới đây, thực ra là có chuyện vô cùng quan trọng muốn thương lượng với ngươi”.

Khấu Trọng cười cười: “Với thân phận địa vị của ngươi hiện nay, tất nhiên sẽkhông vì chuyện nhỏ bằng con gà con vịt mà đến đây tìm ta rồi”.

Quế Tích Lương vờ tức giận nói: “Ngươi còn trêu đùa ta nữa, thì bất

kể ngươilợi hại thế nào, ta cũng sẽ đánh ngươi một trận đấy”.

Khấu Trọng cũng ra vẻ đầu hàng nói: “Quế đại ca bớt giận, không biết hai vịcó gì phân phó cho tiểu đệ đây?”.

Hạnh Dung lên tiếng: “Từ khi bị ngươi và Tiểu Lăng đánh cho Tinh, Vũ, Lộtam đường lạc hoa lưu thủy, Thiệu quân sư đã lãnh đạo chúng ta chỉnh đốn bang hội, do quan hệ của ngươi và Tống gia, nên Lương ca đã được đề bạt lên làm Lộ Trúc Đường đường chủ. Hắc! Tiểu đệ cũng được làm một chức phó đường chủ nho nhỏ!”.

Khấu Trọng thở dài: “Ta còn biết Tích Lương đã được Thiệu đại tiểu thưđồng ý gả cho nữa cơ! Hà, tên tiểu tử này thật diễm phúc!”.

Quế Tích Lương đỏ mặt nói: “Lại trêu ta nữa hả?”.

Hạnh Dung sợ hai người kéo dài mãi không thôi, vội vàng xen miệng vào nói:“Với sự ủng hộ của Tống gia, mấy năm nay chúng ta đã có rất nhiều phát triển, xây dựng lại địa bàn mới ở Giang Đô, nếu không cũng không thể biết được tin ngươi và Tiểu Lăng đánh bại Lý Mật và Vũ Văn Hóa Cập nhanh như vậy được, các huynh đệ trong bang đều vô cùng vinh hạnh vì hai người đó!”.

Khấu Trọng cười cười: “Đừng có tâng bốc quá đáng thế, ít nhất là cũng cótên tiểu tử Mạch Vân Phi kia không vinh hạnh vì chúng ta mà, đúng không?”.

Ngày ấy ở Giang Âm, Mạch Vân Phi không biết có phải vì coi Quế TíchLương là tình địch hay không, mà đã rất không khách khí với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, kết quả là đã bị hai gã cho nếm chút thiệt thòi, mất hết mặt mũi.

Quế Tích Lương hừ lạnh nói: “Tên tiểu tử ấy thì nói làm gì! Có Thiệu

quân sưlàm chủ, đâu đến lượt hắn lên tiếng chứ!”.

Nghe y nói vậy, Khấu Trọng biết ngay Quế Tích Lương và Mạch Vân Phivẫn là thủy hỏa bất tương dung.

Hạnh Dung cười cười nói: “Thiệu quân sư sai chúng ta đến mời ngươi về làmbang chủ đó!”.

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: “Cái gì?”.

o0o

Từ Tử Lăng chắp tay sau lưng, triển khai cước pháp chạy trên con đườngdẫn lên núi, không đầy nửa khắc thì đã đến được lưng chừng, dưới bóng những cây tùng cổ thụ là một tòa Bát Giác Tiểu Đình, bên sát vách núi là một dòng suối nhỏ, nước chảy tí tách, bên kia là bờ vực, từ đây có thể ngắm được cảnh đẹp biến ảo vô thường của buổi tà dương.

Khi Từ Tử Lăng dừng bước ngắm cảnh, dưới chân núi chợt vang lên tiếng húsắc lạnh, kế đó là một tiếng khác trả lời, so với tiếng hú đầu tiên thì gần gã hơn nhiều. Trực giác làm gã cảm thấy cả hai tiếng hú này đều tràn đầy sát ý, trong lòng cảm thấy lấy làm khó chịu.

Từ Tử Lăng thoáng động tâm, tung mình nhảy lên, nấp vào một tán cây rậprạp gần đó, nằm yên bất động.

o0o

Quế Tích Lương hưng phấn nói: “Sau khi ngươi và Tiểu Lăng giết chết NhậmThiếu Danh, danh vọng của Trúc Hoa Bang chúng ta cũng được nâng lên rất nhiều, chẳng những không ngừng có người mới đến nhập bang, mà các bang hội nhỏ ở địa phương cũng chủ động

đến xin đầu nhập chúng ta. Nói ra có lẽ ngươi cũng không tin, hiện giờ khắp dải Trường Giang này, không ai là không nể mặt chúng ta vài phần, cả Lý Tử Thông cũng đang lôi kéo chúng ta đó”.

Khấu Trọng ngây người: “Lý Tử Thông?”.

Hạnh Dung nói: “Thiệu quân sư và Lý Tử Thông rất có giao tình, có điềuviệc chúng ta mời ngươi về làm bang chủ hoàn toàn không liên quan đến y, mà là do các huynh đệ trong bang nhất trí quyết định”.

Khấu Trọng thấp giọng nói: “Từ từ đã”.

Hai người bọn Quế Tích Lương ngạc nhiên đồng thanh hỏi: “Có chuyện gìvậy?”.

Khấu Trọng song mục sáng rực lên, đảo một vòng trên mặt hai người chođến lúc cả hai cảm thấy rởn cả gai ốc, gã mới thu liễm nhãn quang, mỉm cười trầm giọng nói: “Các ngươi rốt cuộc tin ta hay tin Thiệu Lệnh Châu?”.

Quế Tích Lương làm ra vẻ khó xử nói: “Chuyện này...”.

Hạnh Dung quyết đoán nói: “Đương nhiên là tin Khấu Trọng ngươi, từ nhỏ tađã biết ngươi và Tiểu Lăng đều rất có nghĩa khí”.

Ánh mắt Khấu Trọng dừng lại trên mặt Quế Tích Lương, chậm rãi nói:“Ngươi ở đây nói gì đều không sợ tiết lộ ra ngoài nửa câu, còn sợ cái bà gì nữa?”.

Quế Tích Lương đành nói: “Ông ấy đối với ta có ân đề bạt, lại đồng ý gả nữnhi cho ta... à...! Đương nhiên là tin ngươi hơn một chút rồi!”.

Khấu Trọng đắc ý dương dương nói: “Coi như hai tên tiểu tử ngươi

hiểu đượckhác biệt thân sơ. Bây giờ chúng ta có thể bắt đầu một trò chơi hỏi đáp thú vị được rồi, ta hỏi các ngươi đáp, nếu có chỗ nào giấu diếm, người bị hại cuối cùng sẽ là các ngươi chứ không phải ai khác đâu”.

Hai người giật mình đánh thót, trong lòng bán tín bán nghi, nhưng cũng chỉđành ngồi yên đợi gã đặt câu hỏi.

o0o

Tiếng y phục phất gió truyền lại trên con đường nhỏ lên núi, người kia đãvào trong tiểu đình, hô hấp vẫn nhỏ nhẹ, hơi thở kéo dài, có thể thấy đây là một cao thủ kiêm tu nội ngoại thuộc hạng nhất lưu trên giang hồ.

Ở vùng hoang sơn dã lãnh này gặp một cao thủ như vậy, bất cứ người nàocũng sẽ cảm thấy kỳ lạ, nhưng Từ Tử Lăng sớm bị người thổi tiêu làm cho kinh ngạc, có thêm nhân vật nào xuất hiện nữa cũng khó mà làm cho gã động dung được, hơn nữa còn hiểu được người thổi tiêu đang cố ý dùng tiếng tiêu để thị ý, nói cho người kia biết nàng đang đợi ở đó cung hầu đại giá của y quang lâm.

Thân pháp của người trong đình tuy nhanh nhẹn tuyệt luân, nhưng vẫnkhông qua được ánh mắt sắc bén của gã. Đó là một đại hán kình trang bó sát người, lưng cắm đại thiết giản, mũi khoằm mắt sâu, có vẻ gì đó rất tà ác, vừa nhìn đã biết không phải nhân vật tốt lành gì, cổ quái nhất là trên đầu y đội một chiếc thông thiên quan có chuỗi ngọc mà chỉ có hoàng đế mới sử dụng.

Trong lúc gã đang quan sát người kia thì lại có thêm một bóng người cực nhanh nữa phóng tới, trong nháy mắt đã đến bên ngoài đình, hừ lạnh một tiếngnói: “Đinh Cửu Trùng ngươi cuối cùng cũng chịu rời khỏi cái động chó của ngươi rồi sao? Hi vọng ngoài ba mươi sáu

chiêu giản pháp ra thì ngươi còn chiêu khác mới hơn, bằng không tiểu đệ đưa ngươi xuống cửu trùng địa ngục thì hối hận không kịp đó!”.

Từ Tử Lăng thầm nhủ thì ra hai kẻ này là tử địch đối đầu, thế nên vừa mớithấy mặt đã kiếm bạt cung giương, cơ hồ như bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng động thủ đánh nhau vậy.

Đinh Cửu Trùng ở trong đình cười khùng khục, chậm rãi ung dung đáp: “Đãhai mươi năm không gặp Chu Lão Thán huynh, không ngờ tính tình vẫn nóng nảy như vậy, chẳng trách mà Xích Thủ Diệm của huynh thủy chung vẫn không đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, nghe nói nữ nhi của tặc nhân đó đã được mẫu thân nó chân truyền, chỉ hi vọng rằng huynh không phải nuốt hận trong Tề Vân Quan thôi!”.

Tướng mạo bên ngoài của Chu Lão Thán này so với Đinh Cửu Trùng cònxấu xí hơn gấp bội, mặt như cái chậu, cằm vênh lên như lưỡi cày, hai gò má nhô lên rõ cao, đôi mắt thì sáng rực như hai đốm lửa ma, thân hình lùn mập, hai tay thì to như cành cây, tuy mặc tăng bào nhưng hoàn toàn không thấy chút khí độ của người tu hành, mà chỉ giống một ma vương giết người như ngóe. Trên đầu y còn treo một chuỗi hạt châu đỏ như máu, càng khiến người ta cảm thấy không giống loại gì.

Qua câu chuyện hai người này nói với nhau, có thể thấy cả hai đều tràn đầyđịch ý với Thạch Thanh Tuyền.

Đột nhiên Chu Lão Thán thổ khí dương thanh, phát ra tiếng như ếch kêu,chân trái bước lên phía trước, tay phải thò ra từ ống tay áo thhiùng tình.

Một chuyện đáng sợ liền xảy ra.

Bàn tay vốn đã thô ráp của y bất ngờ to lên quá nửa, đồng thời đỏ rực lên,cách không đẩy vào trong đình một chưởng. Không khí xung quanh cơ hồ như bị bàn tay to lớn đỏ rực như máu của y hút chặt, biến thành những đợt sóng tanh hôi, cuồn cuộn đổ ập vào trong đình như bài sơn đảo hải.

Từ Tử Lăng vốn đã đánh giá hai người này rất cao, nhưng vẫn không ngờXích Thủ Diệm của y lại tà môn bá đạo như vậy, trong lòng không khỏi lo lắng thay cho Thạch Thanh Tuyền, thầm nhủ dù thế nào cũng không thể tọa thị bàng quan để yên chuyện này được.

“Bùng!”.

Đinh Cửu Trùng trong đình khẽ hự nhẹ một tiếng, còn Chu Lão Thán thì chỉhơi lắc lư đôi chút, rõ ràng là so về chưởng lực, Đinh Cửu Trùng đã kém hơi đôi chút.

Chu Lão Thán thu hồi xích thủ, cười lên ha hả: “Đáng cười, đáng cười thật!Đường đường là cốc chủ Đế Vương Cốc Đinh Cửu Trùng Đinh đại đế mà lại thảm hại đến vậy, cả một chưởng nhẹ nhàng của ta cũng không tiếp nổi, suýt chút nữa thì cả trứng cũng phọt ra rồi! Đáng cười! Đáng cười thật!”.

Kình phong nổi lên.

Từ Tử Lăng chỉ thấy nhân ảnh chuyển động, người trong đình lao vút ra nhưmột ánh sao băng, cự thiết giản nhằm thẳng đầu Chu Lão Thán bổ xuống, thoạt nhìn thì chỉ là một chiêu công hết sức đơn giản, nhưng Từ Tử Lăng thì hoàn toàn không nghĩ vậy. Một chiêu này của họ Đinh chẳng những thủ pháp tinh diệu, hơn nữa còn biến hóa đa đoan. Thân giản to lớn không ngừng run lên bần bật, kình lực và tốc độ gia tăng đến mức khủng khiếp, có thể thấy giải pháp của người

này đã đạt tới mức xuất thần nhập hoá.

“Bình!”.

Kình khí chạm nhau, cây cỏ xung quanh bốn phía lập tức ngã rạp, hoa cỏbay tứ tán.

Chu Lão Thán còn đang loạng choạng chưa trụ ổn thì Đinh Cửu Trùng đãtrở vào trong đình, cười gằn nói: “Chiêu thứ ba bảy của Ngũ Đế Giản, Tương Vương Hữu Mộng này có thú vị không?”.

Chu Lão Thán đến giờ mới ổn định được thân hình, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng,cũng không biết là vì y vận công hay là vì xấu hổ mà thế nữa.

Từ Tử Lăng lại thầm kinh hãi.

Một trong hai người này đi bất cứ đâu trên giang hồ cũng có thể làm đượcnhất phương bá chủ, hiện giờ ở đây lại xuất hiện những hai người, làm sao bảo người ta không kinh dị cho được?

Với thân thủ hiện tại của gã, muốn ứng phó bất kỳ người nào cũng phải tốnrất nhiều sức lực, đối phó với cả hai cùng lúc thì càng không cần phải nói.

Chu Lão Thán còn chưa kịp lên tiếng phản bác thì đã nghe một tiếng cườithánh thót của nữ tử vang lên trên sơn đạo: “Đại đế ca ca, Lão Thán tiểu đệ của ta, hai mươi năm rồi mà hai người vẫn vừa gặp nhau đã cắn nhau như chó với mèo thế kia, không sợ Kim Hoàn Chân ta nhéo tai hay sao?”.

Từ Tử Lăng suýt chút nữa thì kêu lên thành tiếng! Những ma đầu đã thoáiẩn hai mươi năm từng tên từng tên một kéo tới nơi này, chỉ sợ

tất cả đều vì mối oán cũ thù xưa với mẫu thân Bích Tú Tâm của Thạch Thanh Tuyền, làm sao nàng ứng phó nổi? Còn gã, liệu gã có bản lĩnh giúp nàng vượt qua kiếp nạn này hay không?.

Cũng may là gã xưa nay suy nghĩ thoải mái, không hề lấy đó làm phiền não,lại càng không tính toán thành bại được mất, chỉ thầm hạ quyết tâm, nhất định phải giúp giai nhân chưa từng gặp mặt này một phần sức lực.

Chợt thấy nhân ảnh thoáng hiện, một mỹ nữ diễm lệ mặc áo hoa xuất hiệnbên cạnh Chu Lão Thán, còn giả bộ ngả người vào y nữa.

Chu Lão Thán vội nhảy ra xa hai trượng như tránh độc xà, ra đến giữa conđường nhỏ mới dừng lại, kinh hãi nói: “Ngươi muốn tìm người thân mật thì cứ tìm Đinh đại đế ấy!”.

Đinh Cửu Trùng cười khan nói: “Lão Thán huynh thật tốt, nhưng ta thấyhuynh thì vẫn tốt hơn đó!”.

Từ Tử Lăng nghe hai người nói chuyện mà cảm thấy hồ đồ, không hiểu tạisao Chu Lão Thán và Đinh Cửu Trùng lại biến thành lão bằng hữu thân thân thiết thiết, không còn nửa phần hỏa khí nào nữa.

Kim Hoàn Chân vận cung trang hoa phục, niên kỷ thoạt nhìn như chỉ mới haimươi, nhưng nhìn kỹ mới biết tuế nguyệt không buông tha ai, giữa mi tâm y thị đã ẩn hiện những nếp nhăn mờ mờ. Nhưng với hai hàng lông mày mềm mại như núi xa, đôi mắt huy ền ảo như hồ nước mù thu, có thể nói nữ nhân này cũng là một giai nhân tuyệt thế, chỉ có điều ngọc diện lại trắng bệch không chút huyết sắc, trông giống như một u linh mới từ địa phủ âm gian trốn lên dương thế vậy.

Chỉ thấy y thị dẫm chân tức giận nói: “Các người đúng là chẳng ra gì, MịNương Tử Kim Hoàn Chân này là thứ cho các ngươi đẩy qua đẩy

lại đấy hả? Rồi thế nào cũng có một ngày ta bắt các ngươi phải quỳ xuống liếm gót chân lo lão nương cho xem!”.

Một tràng cười dài vang động cả trời xanh vang lên, một thanh âm vốn thôhào hung dữ lại cố làm ra vẻ điềm đạm chậm rãi nói: “Bọn chúng không cần nàng, thì để Đảo Hành Nghịch Thế Long Ô Quyển này thu nhận cho! Ha ha...”.

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng biến sắc.

Chương 234: Chiêu binh mãi mã

Khấu Trọng trầm ngâm hỏi trong sự chờ đợi hoang mang của HạnhDung và Quế Tích Lương: “Tích Lương, ngươi và nữ nhi của Thiệu Lệnh Châu đã chính thức bái đường thành thân chưa?”.

Quế Tích Lương có chút ngượng ngùng ấp úng đáp: “Chỉ là địnhtrước hôn sự! Hà... ngươi không nên đa tâm, Thiệu quân sư nói đợi ta luyện thành Thái Hư Kình do ông ấy truyền thụ thì mới có thể thành thân với Lan Phương tiểu thư được, bởi loại nội gia công phu này kỵ nhất là nữ sắc, đây là hảo ý của Thiệu quân sư mà”.

Khấu Trọng liếc mắt nhìn y, nhìn đến lúc y cảm thấy mất tự nhiên mới bậtcười nói: “Ngươi cứ giống như kẻ mới ra giang hồ ngày đầu tiên vậy, bị người ta coi như tên ngốc mà còn cho rằng mình đang chiếm tiện nghi nữa. Ngươi thử dùng cái đầu của mình để mà nghĩ thử coi, nếu y đã có ý đem nhi nữ bảo bối ra gả cho ngươi, vậy tại sao còn truyền cho ngươi cái thứ Thái Hư Kình không thể động phòng đó chứ?”.

Quế Tích Lương vừa xấu hổ vừa tức giận nói: “Không được nói bậy! Nếukhông chúng ta không còn là huynh đệ nữa!”.

Hạnh Dung cũng bạt đao tương trợ lên tiếng nói giúp y: “Thiệu quân sư đốivới Tích Lương đúng là tốt không thể nào tốt hơn đượvc nữa. Nếu luận tư cách, vai vế, tuy nói Lương ca là đệ tử của tiền bang chủ, nhưng ít nhất cũng phải xếp hàng dài cả con phố mới đến lượt y làm Lộ Trúc Đường đường chủ được”.

Quế Tích Lương lại gằn giọng nói: “Tên tiểu tử nhà ngươi chỉ thích lấy dạtiểu nhân đo lòng quân tử, nếu Thiệu quân sư là hạng người tiểu nhân bỉ ổi đó, thì đã không để trống ngôi vị bang chủ để đợi người hiền tài, mà tự mình ngồi lên đó rồi, có đúng không?”.

Khấu Trọng cười khổ nói: “Nếu ta ngây thơ như hai người các ngươi thì đã bịmấy lão hồ ly Lý Mật, Vương Thế Sung ăn tươi nuốt sống từ lâu lắm rồi, làm gì còn ngồi đây nói chuyện với các ngươi nữa. Nói cho ta biết, Thiệu Lệnh Châu có biết ta từng phái người đến Giang Đô cầu viện binh không?”.

Hai người bọn Quế Tích Lương ngạc nhiên nhìn nhau, rồi lên tiếng đáp: “Cólẽ là không biết, nếu biết thì ông ấy nhất định đã nói cho ta rồi”.

Khấu Trọng cười nhạt: “Ngươi dù sao cũng chỉ là nữ tế tương lai của y màthôi. Nếu ngươi mà gặp chuyện gì bất trắc, hôn ước tự nhiên sẽ tự động hủy bỏ. Hừ! Nếu ta đoán không sai, Lộ Trúc Đường nhất định là phân đường có thực lực yếu nhất. Còn tên tiểu tử Mạch Vân Phi nhất định là đường chủ của một trong hai đường còn lại. Lòng dạ quân tử của Thiệu Lệnh Châu này có điểm rất đặc biệt, chính là thích dùng người của mình”.

Hai người á khẩu vô ngôn, không biết đáp lại thế nào, hiển nhiên là KhấuTrọng đã đoán đúng.

Hồi lâu sau, Hạnh Dung mới chán nản nói: “Mạch Vân Phi là đường chủTinh Trúc Đường”.

Khấu Trọng tỏ vẻ khinh thường: “Sở trường duy nhất của tên tiểu tử đó chỉcó cuồng vọng tự đại mà thôi! Các ngươi thử nghĩ xem, nếu Mạch Vân Phi không biết đây chỉ là kế quyền nghi nhất thời, làm sao hắn chịu buông xuôi như thế chứ? Còn Thiệu Lan Phương xưa nay

luôn rất tốt với hắn, làm sao đột nhiên lại cam nguyện gả cho ngươi vậy? Nữ nhân thích đẹp, Lương ca nhà ngươi tuy có thể coi là không đến nỗi nào, nhưng so ra thì không phải Mạch Vân Phi vẫn anh tuấn hơn ngươi sao?”.

Hạnh Dung không thể không gật đầu đồng ý: “Lời của Tiểu Trọng nói khôngphải là không có lý! Sự thực thì lúc đó ta cũng cảm thấy sự tình đến quá bất ngờ, nhưng thấy Lương ca mừng rỡ quá nên mới không dám nói ra”.

Sắc mặt Quế Tích Lương lúc đỏ, lúc trắng, lắc đầu nguầy nguậy nói: “Khôngphải như vậy, Thiệu Lệnh Châu tại sao phải hại ta? Cho dù không gả Lan Phương tiểu thư cho ta, ta cũng đâu làm được gì bất lợi cho y chứ?”.

Khấu Trọng đưa tay vỗ nhẹ lên vai y rồi nói: “Đại trượng phu sợ gì không cóđược người nâng khăn sửa túi chứ! Không phải hắn muốn lung lạc ngươi, mà là muốn lung lạc Tống phiệt, hơn nữa đấy đã là chịu lùi để tiến rồi đó. Bởi vì lúc đầu ta muốn Tống phiệt đưa ngươi lên làm bang chủ cơ. Thiệu Lệnh Châu trước là sợ Thiên Đao Tống Khuyết, sau là sợ tiểu đệ, nên không dám vọng động. Có điều hiện giờ hắn đã có hòn núi Lý Tử Thông để dựa vào, cục diện đương nhiên là sẽ đổi khác”. Ngưng lại giây lát rồi gã nói tiếp: “Thử nghĩ xem, tại sao hắn phải chuyển tổng đà về Dương Châu chứ? Chính vì hắn và Lý Tử Thông cấu kết với nhau, sai các ngươi đến mời ta về Dương Châu chịu chết. Cả đời liệu có nổi mấy huynh đệ chứ? Các ngươi không tin thì tiểu đệ đây cũng chẳng có cách nào cả”.

Quế Tích Lương ngẩn người ra hồi lâu, ủ rũ giống như con gà chọi vừa bịđánh bại, buồn bã nói: “Lòng ta bây giờ rất loạn!”.

Hạnh Dung nói: “Càng nghĩ ta lại càng thấy lời của Tiểu Trọng có lý, thửnghĩ xem, tại sao Thiệu Lan Phương không theo cha nàng ta đến

Dương Châu, mà lại muốn ở lại Giang Âm?”.

Khấu Trọng xen miêng vào nói: “Chắc là chẳng thèm nói gì với ngươi chứgì!”.

Quế Tích Lương tức giận quát: “Câm miệng!”.

Khấu Trọng thoáng ngẩn người, rồi đột nhiên ôm bụng cười ngất: “Hảo tiểutử, cuối cùng ngươi cũng nghĩ thông rồi!”.

Quế Tích Lương cười khổ: “Tên tiểu tử nhà ngươi thật tàn nhẫn, phá nát cảgiấc mộng đẹp của ta! Hừ, hiện giờ phải làm sao mới tốt đây?”.

Khấu Trọng hỏi Hạnh Dung: “Phong Trúc Đường đường chủ là Thẩm BắcXương, vậy Vũ Trúc Đường do ai làm đương gia vậy?”.

Hạnh Dung đáp: “Đương nhiên là do phó đường chủ Lạc Phụng của PhongTrúc Đường đảm nhiệm, trong bang không ai có tư cách hơn y cả”.

Khấu Trọng gật đầu: “Hai người này đều là lão bằng hữu của ta, Thiệu LệnhChâu có tìm cớ gì đó điều bọn họ đi nơi khác để thuận tiện đối phó ta không?”.

Quế Tích Lương và Hạnh Dung chỉ biết ngơ ngác nhìn nhau, một lúc lâu sauhọ Quế mới thở dài nói: “Lần này thì phục ngươi thật rồi, hai người đó hiện giờ đều không có ở Dương Châu! Con bà nó! Thiệu Lệnh Châu không ngờ dám hại ta, thù này hận này, ta quyết sẽ đòi lại cho bằng được!”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Muốn báo cừu tuyết hận hả! Tưởng gì chứchuyện này thì dễ, chỉ cần nhẫn nại một chút là được”.

Kế đó song mục gã sáng rực lên, trầm giọng nói: “Ta có thể khiến Lý Mậtvĩnh viễn không thể trở mình, tự nhiên cũng sẽ có cách đưa ngươi lên làm bang chủ, làm cho Thiệu lão đầu đó phải trố mắt ra mà nhìn!”.

o0o

Từ Tử Lăng kinh ngạc là có lý do.

Nên biết rằng người đang toàn lực phóng đi, chân khí trong cơ thể cũng vậnhành với vận tốc cực nhanh, nếu lớn tiếng nói chuyện, tự nhiên sẽ nói vừa cao vừa nhanh, trong ngoài như một.

Người đạt đến cảnh giới của nhất lưu cao thủ đều có thể giữ được thanhđiệu bình hoà, còn tốc độ bôn hành và tốc độ lên tiếng hoàn toàn tương phản như người mới đến, chẳng những vừa chậm vừa trầm, lại cố ra vẻ thủ thỉ tâm tình, tỏ rõ rằng y có thể nghịch phản quy luật của tự nhiên, đạt đến trình độ có thể hoàn toàn khống chế khí kình và tốc độ phát âm.

Có thể khẳng định là võ công của người tên Đảo Hành Nghịch Thí Vu ÔQuyển này đã đạt tới cảnh giới đại tôn sư rồi.

Từ Tử Lăng ở trên cây nhìn qua kẽ lá quan sát tình hình bên dưới, có điều từgóc độ này, gã chỉ có thể nhìn thấy một mình Mị Nương Tử Kim Hoàn Chân đứng bên bờ vực. Khi thanh âm của Vu Ô Quyển truyền tới, gương mặt xinh đẹp của y thị cũng thoáng biến sắc, sau đó mới nhẻo miệng cười gượng gạo, có thể thấy rằng thị cũng đang kinh hãi giống như Từ Tử Lăng vậy.

Đột nhiên, một đạo nhân ảnh mang theo tiếng y phục lướt gió lăng lệ hiệnthân trên cao năm trượng, rồi đột nhiên rơi thẳng xuống, hạ thân bên cạnh Kim Hoàn Chân, hoàn toàn vô thanh vô tức, cơ hồ như

thân thể y còn nhẹ hơn cả một sợi lông hồng.

Từ Tử Lăng vội bế khí, nằm yên bất động, vận công đóng chặt các lỗ chânlông lại. Chỉ cần không cẩn thận một chút, sẽ lập tức làm cho người này cảnh giác.

Đảo Hành Nghịch Thí Vu Ô Quyển mặt như chuột vàng, mặt choắt mũi nhọn,trông như khúc gỗ, cuối mày và thái dương đầy những nếp nhăn nheo, thân hình đặc biệt cao, so với Kim Hoàn Chân đứng bên cạnh thì cao hơn cả cái đầu. Mũi y còn cao, còn khoằm hơn cả Đinh Cửu Trùng, gò má cao hơn dày hơn Chu Lão Thán, bên dưới lông mày vừa rậm vừa đen là một đôi mắt hoàn toàn không hợp với gương mặt thê lương khổ não của y. Đôi mắt ấy vừa sáng vừa trong như đôi mắt tiểu hài tử, có điều tận nơi sâu thẳm của đôi mắt ấy, ẩn ẩn hiện hiện một vẻ lãnh khốc vô tình và tàn nhẫn mà không hài tử nào có được, khiến người ta cảm thấy không lạnh mà run. Y mặc một bộ thanh bào rộng thùng thình, trên lưng cắm một độc cước đồng nhân lấp lánh ánh vàng, ít nhấn cũng phải nặng tới mấy trăm cân, nhưng nhìn dáng vẻ ung dung của y thì cơ hồ như không vậy.

Kim Hoàn Chân vội giới bị lùi lại mấy bước.

Vu Ô Quyển chắp tay sau lưng, đảo mắt một vòng, rồi ngửa mặt cười lênmột tràng dài như cú kêu đêm, rồi nheo nheo mắt nói với giọng rít rít chỉ mình y có: “Hai mươi năm rồi! Tứ đại ma môn Độc Hành Phái, Bá Vương Cốc, Xích Thủ Giáo, Mị Hoặc Tông hiếm có dịp tụ tập lại một nơi thế này, những lời thừa thãi nên nói ít một chút. Người là của ta, còn Tà Đế Xá Lợi các ngươi cứ tùy tiện tranh giành, Vu mỗ không liên quan”.

Thanh âm lạnh lùng của Đinh Cửu Trùng cất lên trong đình: “Ngươi tính toáncũng kỹ lắm, lấy người đi hưởng dụng trước, rồi đợi cho chúng ta đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, rồi mới xuất hiện

chiếm tiện nghi. Trên đời này làm gì có chuyện gì dễ dàng vậy chứ?”.

Song mục Vu Ô Quyển lấp lánh những tia dị quang hung tàn, cười khùngkhục nói: “Giấc mộng Tà Đế của Đinh Cửu Trùng ngươi xem ra vẫn còn chưa tỉnh, xem ra Vu mỗ phải đích thân giúp ngươi tỉnh dậy mới được!”.

Chu Lão Thán vừa rồi đã giao thủ với Đinh Cửu Trùng cũng chen vào mộtcâu: “Vu Ô Quyển ngươi sai rồi! Đinh đại đế không những không phải chưa tỉnh đế mộng, ngược lại còn rất tỉnh táo nữa, bằng không làm sao nhìn ra được tâm địa bất trắc của ngươi chứ, Chân muội tử thấy ta nói đúng không?”.

Kim Hoàn Chân cười cười nói: “Chu tiểu đệ đã nói thì tỷ tỷ đương nhiên phảiđồng ý rồi”.

Đột nhiên, ba người này lại đoạt kết nhất trí để đối kháng lại với tên đại mađầu mạnh nhất Vu Ô Quyển.

Vu Ô Quyển hờ hững như không có chuyện gì, nhạt nhẽo nói: “Nếu ba vị đãnghĩ như vậy, Vu mỗ cũng không tiện miễn cưỡng, miễn cưỡng cũng không có kết quả gì tốt. Vậy thì chúng ta chia đều xá lợi, còn người thì để ta hưởng dụng trước, sau đó các người muốn làm gì thì làm, bản nhân tuyệt đối không hỏi tới”.

Kim Hoàn Chân bật cười khúc khích, lườm y một cái rồi nói: “Vu đại ca họckiểu tính toán con buôn ấy từ lúc nào vậy, người để huynh làm nhục rồi thì chúng ta còn làm gì được nữa chứ?”

Vu Ô Quyển ngửa mặt cười dài nói: “Tả không được, hữu cũng không xong,ba người các ngươi hai mươi năm nay lẽ nào không có chút tiến bộ nào sao? Lẽ nào các ngươi không hiểu được đạo lý kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu? Có phải muốn ta đại khai sát giới mới chịu nghe

lời không?”.

Đinh Cửu Trùng cười khì khì: “Tiểu đệ, muội tử, Vu đại ca muốn đại khai sátgiới kìa, các người tính sao?”.

Chu Lão Thán dịch người đến bên cạnh Kim Hoàn Chân, vòng tay qua ômlấy bờ eo thon nhỏ của thị, còn khẽ hôn lên đôi má phấn một cái, rồi mới cười cười nói: “Muội muội quyết thế nào, ca ca tự nhiên sẽ cùng tiến cùng thoái với muội, chúng ta là đồng mệnh uyên ương mà!”.

Kim Hoàn Chân cười rũ rượi nói: “Đương nhiên là cùng Chu tiểu đệ đồngsinh... nhưng không cộng tử rồi!”.

Khi thị nói đến “không cộng tử”, ngữ điệu đột nhiên chuyển gấp, rồi bất ngờthúc mạnh một cùi trỏ vào be sườn Chu Lão Thán.

Chu Lão Thán thét lên một tiếng thảm thiết, cả người bay lên cao, rơi bịchxuống bãi cỏ.

Từ Tử Lăng nấp trên cây không ngờ lại có biến hóa này, nhất thời ngâyngười ra.

Cùng lúc đó, có tiếng kình phong vang lên vù vù, Đinh Cửu Trùng từ trongđình lao vọt ra, còn Vu Ô Quyển cũng đề khí đuổi theo sát phía sau, hai bóng nhân ảnh nhanh chóng biến mất trong khu rừng rậm gần đó.

Kim Hoàn Chân chậm rãi bước đến cúi người xuống sát bên cạnh Chu LãoThán nói: “Chu tiểu đệ ngươi đúng là chẳng có chút tiến bộ nào cả, hai mươi năm rồi mà vẫn không hiểu cái đạo lý đơn giản thân phu không bằng gian phu. Niệm tình phu thê khi trước, lão nương tặng thêm ngươi một cước vậy!”.

“Bình!”.

Chu Lão Thán lăn tròn trên đất, đến khi chạm phải gốc cây Từ Tử Lăngđang ẩn thân mới dừng lại.

Kim Hoàn Chân chẳng buồn nhìn y lấy một cái, quay đầu đi thẳng lên núi.

Từ Tử Lăng nhìn cảnh tượng bên dưới mà cảm thấy lạnh toát người, đây mớilà lần đầu tiên gã gặp những kẻ hung tàn giảo quyệt vô tình vô nghĩa thế này.

Gã đang do dự không biết có nên lập tức đuổi theo Kim Hoàn Chân haykhông, thì đột nhiên phát hiện có dị biến.

Chu Lão Thán trúng phải ám toán của Kim Hoàn Chân, lại bị bồi thêm một cước, đáng lẽ phải nằm thoi thóp chờ chết không ngờ lại bật dậy như không có chuyện gì xảy ra, chỉ nghe y cười lên khùng khục nói: “Chỉ có ngươi mới không tiến bộ thôi, lần này còn không trúng kế của ta sao?”.

Dứt lời liền cười lên một tràng, tung mình phóng đi.

Từ Tử Lăng kinh dị tới đột cứng đờ người, hồi lâu sau mới hít sâu một hơi,đeo tấm mặt nạ Nhạc Sơn lên, nhảy xuống đuổi theo phía Đinh Cửu Trùng và Vu Ô Quyển vừa phóng đi.

o0o

Khấu Trọng gặp ba người Tuyên Vĩnh, Nhậm Mi Mi và Trần Gia Phong trongthư trai của phủ tổng quản, chậm rãi nói: “Khởi đầu tốt đẹp là yếu tốt quan trọng của thành công trong tương lai. Vì vậy

chúng ta tuyệt đối không thể bất cẩn lơ là, mỗi lần có chính quyền mới trỗi dậy, đều phải có hiện tượng đáng mừng để báo trước. Đây giống như là một hạt giống nảy mầm rồi khai hoa kết quả vậy. “.

Ba người đều không hiểu gã đang nói gì, chỉ biết cúi đầu cung kính lắngnghe.

Khấu Trọng lộ ra vẻ trầm tư suy nghĩ.

Ba người còn tưởng rằng gã đang sắp xếp lại những lời cần nói, kỳ thực làgã đang do dự xem có nên lấy cuốn mật thư của Lỗ Diệu Tử ra đọc cả chương “Chính trị hưng suy được thất” cho mấy người bọn Tuyên Vĩnh nghe hay không.

Cuối cùng thì gã cũng quyết định không lộ ra bí mật của mình, khẽ đằnghắng một tiếng rồi dựa vào ký ức, thêm vào khả năng thông biến linh hoạt của mình, hùng hồn nói: “Nhưng khi tinh thần chống đỡ phía sau chính quyền mới này suy thoái, sẽ xuất hiện tình trạng hủ bại suy đồi, vì vậy chúng ta cần phải thường xuyên phản tỉnh, luôn chú ý không để mình bị quyền lực làm hủ bại, tỷ dụ như là lạm dụng người thân, bài xích dị loại, không chịu tiếp nhận những ý kiến phản đối. Hà!”.

Ba người không ngờ Khấu Trọng lại nói ra đạo lý như vậy, lấy làm ngạcnhiên.

Khấu Trọng lại nói tiếp: “Ta thuận miệng nói xa chủ đề quá rồi, sự thực thìcũng chỉ muốn các vị làm được câu “quý tinh bất quý đa” mà thôi, không những kết cấu chính quyền cần đơn giản, mà cả binh lực cũng phải quý tinh bất quý đa. Nếu làm được điểm này, thì sẽ có một khởi đầu tốt đẹp, cũng là tinh thần hưng khởi của Thiếu Soái Quân chúng ta”.

Tuyên Vĩnh đỏ mặt nói: “May mà Thiếu Soái nói rõ ràng, bằng không thuộchạ còn tưởng Thiếu Soái muốn trống rong cờ mở, chiêu tập được bao nhiêu thì chiêu tập bấy nhiêu nữa!”.

Khấu Trọng lắc đầu: “Việc cần nhất bây giờ của chúng ta, là phải thúc đẩysản xuất, nếu người người đều đi đánh trận thì ai làm ruộng, ai chăn nuôi? Còn vấn đề lương hưởng của chúng ta cũng đang thiếu thốn rất nghiêm trọng. Nhân dân không cần biết ngươi là ai, chỉ cần ngươi có thể bảo đảm cho họ an cư lạc nghiệp, cơm no áo ấm, là họ sẽ cam tâm bán mạng cho ngươi, những thứ khác đều chỉ là thừa thãi cả”.

Nhậm Mi Mi động dung: “Không ngờ Thiếu Soái lại có tầm nhìn xa rộng đếnvậy, chúng tôi nhất định sẽ y theo ý chỉ của Thiếu Soái để hành sự”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Những đạo lý này của ta, ai đọc qua sử sách đềuhiểu được cả, nhưng muốn làm được tuyệt đối không dễ, hơn nữa còn rất dễ bị tình hình khách quan làm ảnh hưởng. Vì vậy chúng ta phải định ra sách lược và phương hướng đúng đắn, đầu tiên là phải giải quyết vấn đề củng cố căn cơ, chuyện này sẽ do Tuyên tổng quản nói kỹ hơn”.

Tuyên Vĩnh liền nói sách lược lấy Hạ Phi và Lạc Mã Hồ trước, sau đó dùngcác thành thị bao bây Đông Hải Quận mà y và Khấu Trọng đã định từ trước nói ra cho Nhậm Mi Mi và Trần Gia Phong nghe.

Cả hai nghe xong đều phấn chấn tinh thần, khí thế hừng hực.

Khấu Trọng nói: “Đối với việc tổ chức quân đội, các vị đều là người hiểu biết,nhưng đối với việc sắp xếp chính quyền, không biết trong lòng ba vị đã có nhân tuyển lý tưởng nào chưa?”.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, đều không biết ai có thể đảm đương trọngnhiệm này.

Khấu Trọng đợi cả ba không lên tiếng mới tự tin vỗ ngực nói: “Đây là mộtnhiệm vụ vô cùng phức tạp và quan trọng, chỉ cần sơ xuất một chút, sẽ phạm phải sai lầm lớn, ảnh hưởng cực kỳ nguy hại, cũng may là trong lòng ta đã có nhân tuyển từ trước. Người này tên gọi Hư Hành Chi, hiện giờ y đang ở Phi Mã Mục Trường, ta đã phái người đi gọi y về đây. Chỉ cần có y chủ trì đại cục, chúng ta có thể không cần lo lắng về mặt này nữa!”.

Ba người bọn Tuyên Vĩnh thấy chuyện gì gã cũng nắm chắc như vậy, lòngtin đều tăng lên gấp bội.

Khấu Trọng nói: “Vấn đề thứ hai, chính là làm sao để thúc đẩy kinh tế vàmậu dịch phát triển, dù sau này chúng ta có lấy được trọng trấn quan trọng để buôn bán với hải ngoại như là Đông Hải, thì cũng vẫn cần một thuyền đội có kinh nghiệp phong phú trên biển thuộc về riêng chúng ta, mới có thể phát huy được toàn bộ tác dụng của Đông Hải Quận”.

Ba người tròn mắt lên nhìn nhau, đương nhiên là không biết làm sao để cómột thuyền đội như thế.

Trần Gia Phong đề nghị: “Chỉ cần chúng ta giảm thuế đường sông, biết đâucó thể khích lệ thêm nhiều thuyền buôn đến địa bàn chúng ta buôn bán”.

Khấu Trọng giơ ngón tay cái lên tán thưởng: “Đây đúng là một đề nghị ráthay, nhân lúc chúng ta còn binh cô tướng quản, khoản chi cho quân đội không nhiều, chúng ta cần phải giảm thuế qua đường, đồng thời còn phải xóa bỏ một số loại thuế vụn vặt đối với người dân nữa. Bành Lương Hội nhiều năm nay chắc cũng kiếm được không ít,

cứ lấy ra chống đỡ đại cục là được rồi!”.

Nhậm Mi Mi thoáng đỏ mặt, lườm gã một cái nói: “Chuyện này không cầnThiếu Soái nhắc nhở chúng tôi cũng biết phải làm thế nào rồi. Có điều xây dựng lại Bành Thành cần một khoản kinh phí không nhỏ, nếu giảm thuế chỉ e chưa đầy nửa năm thì số tiền tài mà chúng ta tích trữ sẽ tiêu hết sạch sẽ đó”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Chuyện này cứ để ta lo, chỉ cần đào được DươngCông Bảo Khố, tất cả mọi khó khăn sẽ được giải quyết. Còn về thuyền đội, trong lòng ta cũng đã có kế hoạch chu toàn, lát nữa sẽ nói cho các người biết”.

Kế đó gã quay sang nói với Tuyên Vĩnh: “Tiểu Vĩnh hãy tìm cách giúp ta đưamột bức thư cho một thủ hạ tên là Trần Trường Lâm của Vương Thế Sung. Nếu người này có thể giúp ta coi sóc Đông Hải Quận, nhất định có thể biến nơi này thành một trọng trấn giao thương với hải ngoại hưng vượng nhất toàn quốc, lợi ích của chúng ta sẽ không thể tính toán được. Nếu giao thương của Giang Đô với hải ngoại mà bị gián đoạn thì Lý Tử Thông đã tiêu đời từ lâu rồi”.

Tuyên Vĩnh gật đầu nói: “Tại hạ cũng từng nghe nói về người này, chỉ khôngbiết là thì ra y là đại hành gia trong nghề buôn bán trên biển”.

Khấu Trọng nói: “Tổ tiên của y nhiều đời đã làm nghề buôn bán trên biển,còn rất giỏi đóng thuyền. Nhân tài như vậy, hiện nay kiếm được nửa người còn khó nữa là. Vì vậy chuyện này vô cùng quan trọng, cần phải làm ngay. Ta đoán giờ này có lẽ y đã trở về Lạc Dương, dò la hành tung của y chắc không phải là chuyện khó với đại tiểu thư”.

Tuyên Vĩnh nói: “Chuyện này cứ để tại hạ lo”.

Khấu Trọng lại hỏi chuyện liên quan đến đám mã tặc Quật Ca.

Nhậm Mi Mi liền đáp: “Bọn chúng chạy thẳng ra biển lớn, dọc đường khôngngừng giết người phóng hỏa, đến giờ chắc đã ra đến biển rồi”.

Khấu Trọng gật đầu: “Quân tình đệ nhất, có Lạc Kỳ Phi chủ trì chuyện này,ta rất yên tâm”.

Trần Gia Phong vỗ ngực nói: “Ở một dải Bành Lương này, không ai nhanhnhạy tin tức bằng Bành Lương Hội, dù là gió thổi lá động, cũng không thể qua mắt được người của chúng ta”.

Khấu Trọng vươn vai lười nhác nói: “Vậy chúng ta cứ đợi tin tức của Lạc KỳPhi. Khởi d đầu tốt đẹp của chúng ta coi như bắt đầu từ việc giết chết tên tiểu tử Đô Nhậm của Lạc Mã Bang đi!”.

Chương 235: Người gian ta trá

Từ Tử Lăng giả dạng làm Nhạc Sơn, chắp tay sau lưng, nghênh ngang đitrên con đường dẫn lên núi.

Con đường hẹp bỗng nhiên mở rộng, dưới ánh chiều tà, một dòng suốiquanh co lượn vòng giữa rừng cây rậm rạp, đẹp nhất là ba cây cầu gỗ vừa nhỏ nhắn lại tạo hình khác nhau bắc ngang dòng suối giữa rừng, điểm xuyến cho nhau, hình thành một không gian hình tam giác do ba cây cầu hợp thành, vây lấy con đường nhỏ duy nhất xuyên qua rừng đến ngôi tự miếu trên núi.

Từ Tử Lăng hiện giờ ít nhất cũng có thể coi là một nửa chuyên gia kiến trúc,trong lòng thầm tán thưởng, biết nơi đây ắt hẳn phải do cao thủ trong nghề thiết kế nên.

Gã sớm đã quên hết những nguy hiểm trùng trùng trước mắt, mang theotâm trạng thoải mái của người đi lang thang ngắm cảnh, chậm rãi thả bộ bước lên cây cầu nhỏ tiến vào bên trong.

Sơn lộ đột nhiên rẽ ngoặt, phía trước bất ngờ xuất hiện một căn tiểu đìnhxây ngay bên bờ vực, đối diện là không gian rộng rãi tưởng chừng như vô tận và cảnh tượng hùng vĩ khi mặt trời xuống núi, khiến cho cõi lòng của con người cơ hồ như được mở rộng đến bao la, cùng tồn tại song song với vũ trụ mà không hề mâu thuẫn.

Thay đổi quá bất ngờ, khiến Từ Tử Lăng cũng phải ngây người, đứng yênlặng trongl đình hồi lâu mới ổn định được tâm tình, tiếp tục lên núi.

Sơn lộ càng lúc càng dẫn sâu vào trong núi, xuyên qua một trảng rừng lớn,sau đó là một cầu thang đá hơn trăm bậc, dẫn thẳng đến cổng ngôi miếu.

Tòa cổ miếu vô danh này, được xây trên triền dốc, dựa lưng vào núi, thạchcấp hầu như đã bị hủy hoại, cỏ dại mọc đầy, rõ ràng là đã bị bỏ hoang về một thời gian dài, không khí u ám tĩnh lặng của buổi chạng vạng tối dường như có thêm mấy phần âm u lạnh lẽo.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi chân khí, nhấc chân bước lên thạch cấp.

Sự xuất hiện của bốn kẻ hung nhân tà môn này, khiến gã cảm nhận đượcmột cách sâu sắc hàm ý của câu nói nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu tiên, đồng thời cũng cho gã một cảm giác hoàn toàn mới mẻ.

Sau này nếu có thể được chu du thiên hạ, mở rộng kiến thức, gặp được cáckỳ nhân dị sẽ chắc hẳn sẽ có rất nhiều chuyện mới lạ và hứng thú, khiến cho cuộc sống của gã càng thêm đa dạng.

Nếu không phải gã cố tình chọn nơi hoang vu hẻo lánh để đi, lần này cũngkhông gặp phải kỳ ngộ đầy kích thích như thế này.

Gã không lo lắng lắm cho Thạch Thanh Tuyền, bởi nàng đã dám dùng tiếngtiêu dẫn dụ bốn tên hung nhân này tới, tự nhiên cũng phải có vài phần chắc chắn có thể đối phó với chúng, bằng không chỉ cần lọt vào tay bất cứ tên nào, nàng cũng chỉ có một kết cục sống không bằng chết mà thôi.

Thạch cấp dưới chân đã đến bậc cuối cùng, bên trong ngôi miếu trước mặtTừ Tử Lăng là một màn tối đen, bên trong thoang thoảng một mùi ẩm mốc của nơi đã bỏ hoang lâu ngày.

Từ Tử Lăng không chút do dự, bước qua bậc cửa, đi thẳng vào trong.

Ánh đèn bất ngờ vụt sáng.

Từ Tử Lăng định thần nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử tóc xõa ngang hông, đangđứng quay lưng lại với gã, đốt ngọn đèn dầu đặt trên bàn thờ bồ tát lên.

Tượng phật đã bị hủy hoại khá nhiều, bụi đóng thành từng lớp dày, mạngnhện chăng khắp nơi, không khí tiêu điều thê lương và u ám.

Từ Tử Lăng đảo mắt một vòng, đang ngạc nhiên không hiểu bọn Vu ÔQuyển đã đi đâu thì giọng nói ngọt ngào thanh thót của Thạch Thanh Tuyền đã vang lên bên tai: “Dám hỏi tiền bối là cao nhân phương nào?”.

Từ Tử Lăng thấy nàng vẫn quay tấm lưng ngọc về phía mình, liền cười nhạtđáp lại: “Cô nương quay người lại không phải là sẽ biết lão phu là ai hay sao?”.

Thạch Thanh Tuyền dịu dàng nói: “Võ công của tiền bối tuy cao minh,nhưng không phải là người mà tiểu nữ đang đợi. Nếu chỉ là khách ngẫu nhiên qua đường, nghe tiếng tiêu mà tìm tới đây, vậy thì vãn bối xin có lời khuyên, mong tiền bối lập tức rời khỏi đây, bằng không người cũng sẽ bị cuốn vào vòng ân oán giang hồ chẳng hề có ý nghĩa này đó”.

Từ Tử Lăng cười gằn: “Ta xưa nay không tin tà, muốn đứng bên xem thử. Cônương không cần để ý tới lão phu làm gì”.

Nói đoạn liền bước tới một góc cạnh cửa, dựa lưng ngồi xuống.

Thạch Thanh Tuyền vẫn quay lưng ra cửa, dõi mắt chăm chăm nhìn ngọnlửa đang nhảy múa, nửa phần thân trên như hòa vào trong ánh lửa, làm cho mái tóc mềm mại như mây và đôi bờ vai xinh đẹp của nàng thêm nổi bật.

Chỉ riêng bóng lưng xinh đẹp ấy, đã khiến người ta cảm thấy nàng thần bícao thâm, đẹp một cách xuất trần thoát tục.

Nàng thủy chung vẫn không quay người lại, tiếng thở nhẹ nhàng như tơ,dường như đã không còn hứng thú để ý đến Từ Tử Lăng nữa.

Vầng tịch dương cuối cùng đã tắt hẳn trên thảo nguyên đằng xa, ngọn đèntrên phật đài trở thành điểm sáng duy nhất trong bóng đêm, khiến cho Thạch Thanh Tuyền càng trở nên cao ngạo siêu nhiên, không thể ước đoán.

Tiếng ve kêu, tiếng côn trùng ri ri tràn ngập khắp không gian, vừa thực tế lạivừa hư ảo, trong sự hỗn loạn lại ẩn hàm một tiết tấu gì đó mà không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả, khiến cho đêm đen trong hoang miếu tĩnh lặng trở nên tràn đầy sinh cơ.

Chợt có tiếng động lạ vang lên bên ngoài.

Thoạt nghe thì như tiếng hài nhi khóc dầm khóc dề, kế đó lại biến thànhtiếng nữ tử thảm thiết kêu la. Với tu dưỡng của Từ Tử Lăng, lại biết rõ là có người đang ngưng thần tác quái, vậy mà cũng phải thầm kinh hãi, tóc gáy dựng ngược cả lên, không khỏi nhớ đến tà công dùng ma âm để mê hoặc địch nhân của Chúc Ngọc Nghiên.

Thạch Thanh Tuyền thì dường như không hề nghe thấy dị âm, vẫn giữ tưthái bình tĩnh thanh tao như vậy.

Từ Tử Lăng vốn không hiểu tại sao mình không nhìn rõ dung nhan

của nàng,vậy mà vẫn cảm nhận được tâm trạng tình cảm của một cách hết sức rõ ràng, sau khi suy nghĩ và phản tỉnh, cuối cùng gã cũng ngộ ra rằng thì ra mình đã từ những động tĩnh hết sức vi diệu của bờ lưng thanh mảnh của Thạch Thanh Tuyền, mà hiểu được nội tâm của nàng, bao gồm cả những phản ứng của huyết mạch và cơ thịt bên dưới lớp y phục mà người thường không thể nào cảm nhận được.

Đối với khả năng này của mình, Từ Tử Lăng cũng phải lấy làm kinh ngạc.Đây đích thực là một sự tiến bộ kinh hồn mà nằm mộng gã cũng không thể ngờ được.

Ma âm bên ngoài đột nhiên biến hóa, từ thoắt tiến thoắt hậu, phiêu hốt vôđịnh, trở thành tập trung trên khoảng rộng bên ngoài ngôi miếu hoang, hơn nữa càng lúc càng khó nghe, như tiếng quỷ khốc thần hiệu, nếu người nào có định lực kém, không bị kinh sợ đến run lên cầm cập mới là chuyện lạ. Đó là cảm giác giống như đột nhiên rơi xuống Tu La địa phủ, ngàn vạn oan hồn tử quỷ đang kêu gào đòi mạng, mị ảnh trùng trùng, sát khí bao trùm cả không gian tăm tối.

“Tử Lăng”

Một tiếng thét lanh lảnh vang lên trong tai Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng giật mình kinh hãi, thầm nhủ đây không phải là tiếng gọi của TốTố hay sao? Trong lòng cả kinh, biết suýt nữa đã bị ma âm xâm nhập tâm thần, vội vàng bài trừ tạp niệm, thủ tâm như nhất.

Thạch Thanh Tuyền khẽ thở dài u uất, không biết từ lúc nào đã lấy ra mộtống trúc tiêu, đưa lên miệng, nhưng không thổi ra bất cứ thanh âm nào.

Từ Tử Lăng đang cảm thấy kỳ quặc thì chợt nghe một thanh âm

thanh mảnhdường như đang chầm chậm vang lên bên ngoài xa, sau đó giữ nguyên khoảng cách xa vời không thể tiếp xúc đó, mang đầy sinh cơ và sức sống, bất luận là ma âm kia có biến hóa đáng sợ thế nào, chói tai ác liệt thế nào, có thể nhấn chìm bất cứ người nào trong những cơn sóng kinh người, nhưng tiếng tiêu mà Thạch Thanh Tuyền tấu lên, lại giống như một con thuyền nhỏ vĩnh viễn không thể chìm, có lúc tuy bị những cơn sóng cuồn cuộn làm cho lao đao lảo đảo, nhưng cuối cùng vẫn có thể an nhiên tự tại tiếp tục lướt đi.

Trong lòng Từ Tử Lăng cũng dậy lên muôn ngàn cơn sóng, vì lần đầu tiêngã được tận mắt chứng kiến tuyệt kỹ siêu phàm dùng âm phá âm, những điều được lợi quả thực không thể nói hết.

Cuối cùng gã đã nắm được một khả năng có thể đối kháng lại với ma âmcủa Chúc Ngọc Nghiên.

Điều này đối với trận chiến với Âm Qúy Phái của gã với Khấu Trọng, có tínhquyết định rất lớn.

Thêm một lần nữa, gã lại hoàn toàn chìm vào tiếng tiêu mê hồn của ThạchThanh Tuyền.

Từ trong âm vận của nàng, gã cảm nhận được Thạch Thanh Tuyền là mộtthục nữ chân chính, âm vận tuy có vẻ bình phàm vô dị, song lại mê đắm lòng người, dịu dàng ve vuốt, xoa dịu nỗi đau khổ trong sâu thẳm nơi nội tâm của mỗi một người, không hề bị giới hạn bởi thời gian, không gian và tình cảm.

Mỗi một tiếng nhạc, đều như ẩn chứa một sức mạnh kỳ dị làm người ta phảichìm đắm vào đó, không thể kháng nghịch, càng không thể đứng ngoài bàng quan.

Từ Tử Lăng hoàn toàn chìm đắm vào tiếng tiêu, đến nỗi quên hẳn tiết

tấu, chương cú mà âm vận tổ thành, mà chỉ chú ý đến những chấn động mà trúc quảnphát ra.

Đây là một cảm giác kỳ dị mà xưa nay gã chưa từng có.

Tiếng tiêu càng lúc càng linh động, càng gấp gáp, phảng phất như muốnmột mạch dẫn người ta chạy một vạn tám ngàn dặm vậy, âm sắc huyền ảo thiên biến, đan xen chằng chịt, âm vận càng không ngừng mở rộng, tràn đầy một sức cảm hóa kỳ lạ.

Tiếng quỷ ma gào thét không ngừng sút giảm, nhỏ dần nhỏ dần rồi tiêu biếntrong không gian vô tận, cuối cùng chỉ còn lại tiếng tiêu ôn nhu êm ái tràn ngập khắp đất trời.

Tiếng tiêu đột nhiên ngưng lại.

Thạch Thanh Tuyền nhạt giọng nói: “Qúy khách đã tới nơi, sao không vàomiếu tương kiến, nữ nhi của Thạch Chi Hiên và Bích Tú Tâm là Thạch Thanh Tuyền ở đây cung hầu pháp giá của bốn vị quang lâm!”.

Tiếng gió nổi lên.

Ngọn đèn trên bàn đột nhiên tắt phụt.

Kế đó là một tiếng hú sắc lạnh và tiếng kình phong chạm nhau vang lên liêntiếp như sấm nổ giữa trời.

Sau đó tất cả âm thanh đều đột nhiên biết mất, cũng bất ngờ như lúc nóxuất hiện vậy.

Ánh đèn lại sáng lên.

Thạch Thanh Tuyền vẫn quay mặt vào tượng phật, ánh mắt dừng lại trênđiểm sáng duy nhất trong đại điện, ánh sáng mông lung huyền ảo như hòa nhập với thân thể nàng, tạo thành một chỉnh thể không thể tách rời.

Bên cạnh cửa là Mị Nương Tử Kim Hoàn Chân, lúc này đầu tóc y thị đã rũ rượi, sắc mặt trắng bệch, rõ ràng là vừa rồi khi giao thủ đã chịu thiệt thòi không nhỏ.

Thạch Thanh Tuyền dịu dàng nói: “Vừa rồi Kim tông chủ bị tiếng tiêu đảthương mà vẫn sính cường xuất thủ, quả thực là đã hơi không tự lượng sức rồi đó! Đi đi! Giờ vẫn chưa muộn đâu!”.

Kim Hoàn Chân kinh hãi liếc nhìn Từ Tử Lăng đang ngồi trong góc, caogiọng hỏi: “Y là ai?”.gi

Thạch Thanh Tuyền điềm đạm đáp: “Ta làm sao biết được?”.

Vu Ô Quyển cất giọng nói the thé khiến người ta nghe rồi là khó chịu, cả đờicũng không tài nào quên nổi của tên y, chậm rãi nói với từ bên ngoài vào: “Ta còn tưởng a đầu ngươi đã được hết chân truyền của Bích Tố Tâm, hơn nữa lại thông minh tuyệt đỉnh, thì ra chỉ là một con nha đầu ngu xuẩn, không biết trên đời này còn có đạo lý nhất tướng công thành vạn cốt khô, dâm phụ này chẳng qua chỉ là kẻ được phái ra để thăm dò thực lực của ngươi mà thôi, hiện giờ ngươi có bao nhiêu phân lượng, ta đây đều đã nắm rõ hết cả rồi”.

Từ Tử Lăng nghe mà trợn mắt ngây người, không phải là gã kỳ quái vì thiênhạ còn có loại người bạc bẽo giống như Vu Ô Quyển, mà là không hiểu tại sao Kim Hoàn Chân bị người ta làm nhục như vậy, mà vẫn cam tâm tình nguyện.

Một kẻ muốn đánh, một kẻ muốn ăn đòn.

Thạch Thanh Tuyền vẫn thần định khí nhàn, ung dung nói: “Thật không ngờĐảo Hành Nghịch Thiên Vu Ô Quyển hai mươi năm trước được liệt danh vào Tà Môn Thập Bát Đại Cao Thủ lại là kẻ nhát gan và thiển cận đến thế, chỉ được cái mồm mép là nhanh, vậy mà không dám đăng đường nhập thất, có phải ngươi e sợ vị tiền bối ngẫu nhiên qua đường này hay không?”.

Từ Tử Lăng càng lúc càng cảm thấy mơ hồ, không hiểu là Thạch ThanhTuyền muốn mình thoát khỏi chuyện này hay cố ý kéo mình vào vòng xoáy phân tranh nữa.

Kim Hoàn Chân phát ra một tràng cười khúc khích như chuông bạc chạmnhau: “Vu lão đại, yên tâm đi! Vị lão tiền bối này tuyệt đối không phải Thiên Đao Tống Khuyết, có điều ngươi đừng hòng muốn ta xuất thủ thăm dò nữa nhé!”.

Thanh âm của Vu Ô Quyển đột nhiên vang lên trên mái nhà: “Tại sao ngươikhông chịu?”.

Kim Hoàn Chân nhún vai: “Lão nương sợ mà! Nếu hai kẻ ấy hợp công mộtmình lão nương, ngươi lại thấy chết không cứu, lúc ấy không phải tự ta tìm vào chỗ chết hay sao. Lão nương đâu có ngu mà làm chuyện đó vì ngươi chứ?”.

Từ Tử Lăng lúc này mới biết có cả Thiên Đao Tống Khuyết can dự vàochuyện này, chẳng trách một kẻ có ma công lợi hại như Vu Ô Quyển cũng phải sợ đầu sợ đuôi như thế.

“Ầm ầm!”.

Mái ngói hiện ra một lỗ thủng lớn, gạch, gỗ rơi xuống rào rào, Vu Ô Quyểncũng từ trên trời nhảy xuống, hạ thân xuống giữa Kim Hoàn

Chân và Thạch Thanh Tuyền, đôi mắt ưng sáng rực lên nhìn chằm chằm vào Từ Tử Lăng đầy vẻ thù địch.

Từ Tử Lăng thầm nhủ đã đến lúc rồi, đúng vào sát na mà hai chân đốiphương chạm đất, gã liền đứng phắt dậy, cũng nhìn thẳng vào ánh mắt của Vu Ô Quyển, không hề khoan nhượng, đồng thời cất giọng khàn khàn nói: “Vu tiểu quỷ ngươi cuối cùng cũng chịu hiện thân rồi đấy hả?”.

Vu Ô Quyển hiển nhiên không biết Nhạc Sơn là ai, chăm chú nhìn gã hồilâu, cuối cùng liền chau mày nói: “Lão đầu tử nhà ngươi khẩu khí cũng lớn thật, có giỏi thì báo danh ra đây, để ta xem ngươi có tư cách gọi ta là tiểu quỷ hay không?”.

Từ Tử Lăng lấy làm dở khóc dở cười, loại tông sư một phái giống như Vu ÔQuyển này quả thật là thế gian hiếm gặp, nhưng đồng thời gã cũng có thể nhận ra tính cách vô sỉ bỉ ổi của y. Nếu để y biết được thực lực của đối phương không bằng mình, thủ đoạn ỷ thế hiếp người cũng sẽ tàn nhẫn lang độc tới độ không tiền tuyệt hậu chứ chẳng nghi.

Đến đây, trong lòng gã chợt nghĩ đến một vấn đề hoàn toàn không liên quanđến chuyện trước mắt.

Đó chính là ai mới là nữ nhi của Chúc Ngọc Nghiên và Nhạc Sơn.

Bốn mươi năm trước, Nhạc Sơn vì bị Tống Khuyết đánh bại, thanh danh tiêután nên đã tuyệt tích giang hồ, thế nên hạng hậu bối như Vu Ô Quyển mới không nhận ra y là ai.

Mà nếu như Chúc Ngọc Nghiên thật sự hoài thai nữ nhi của Nhạc Sơn, vậyđó phải là chuyện xảy ra vào bốn mươi năm về trước, vậy thì Loan Loan không thể là nữ nhi của hai người này được, bởi vì

niên kỷ của nàng tuyệt đối không phù hợp điều kiện đó.

Hai người bọn họ trông giống nhau có lẽ là vì cùng tu luyện Thiên Ma ĐạiPháp, thế nên khí chất tương tự như nhau, khiến gã sinh ra ảo giác.

Bằng trực giác của mình, gã đoán định Loan Loan chỉ tầm hai mươi tuổi.

Vậy ai mới là nữ nhi của hai người Chúc, Nhạc?

Gã vừa nghĩ, vừa thuận miệng đáp: “Lúc lão phu thành danh, ngươi vẫn cònlà tiểu tử miệng còn hôi sữa, biết làm sao được! Bớt nói lời thừa đi, hôm nay lão phu rất thèm ăn, để giết ngươi lấy thịt nướng tạm vậy! Xuất thủ đi!”.

Vu Ô Quyển có lẽ cả đời sống từng ấy năm cũng không hề nghĩ rằng lại cókẻ dám nói những lời như vậy với mình, nhất thời ngạc nhiên tròn mắt lên nhìn đối phương. Đương nhiên, nếu không phải y nhãn lực cao minh, nhận ra được lòng tin to lớn và khí thế cao thâm mạt trắc của Từ Tử Lăng, khiến cho y không dám khinh cử vọng động thì đã sớm thi triển sát thủ, tiễn đối phương về âm tào địa phủ từ lâu rồi.

Chợt một tiếng cười the the vang lên bên ngoài cửa: “Đáng cười! Thật đángcười! Chi bằng Vu lão nhi ngươi đổi tên thành Kinh Cung Chi Điểu đi còn hơn. Hình như túi mật nhỏ bé của ngươi đã bị Tống Khuyết dọa cho vỡ rồi hay sao, mà bây giờ trở nên mặt dầy đến mức này, bị người ta mắng chửi dọa giết mà vẫn rút đầu rút cổ như loài rùa đen thối tha vậy?”.

Người vừa lên tiếng châm chọc chính là Đinh Cửu Trùng.

Kim Hoàn Chân thoáng biến sắc nói: “Vu lão đại hôm nay bị sao vậy,

chỉmột tên Đinh đại đế nhỏ bé mà cũng không thu thập được hay sao?”.

Từ Tử Lăng không đợi Vu Ô Quyển có phản ứng đã cười gằn nói: “Tiểumuội ngươi không phải cũng chẳng có tiến bộ à?”. Kế đó liền cao giọng quát: “Chu Lão Thán! Ngươi cút ra đây cho lão phu, để tiểu muội tử của ngươi nhìn cho rõ!”.

Kim Hoàn Chân khẽ run lên, đưa mắt hoang mang nhìn sang phía Vu ÔQuyển, càng lúc càng cảm thấy Từ Tử Lăng thần bí khó lường.

“Ồ! Lão đầu này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Đến giờ thì cả Chu LãoThán ta cũng rất muốn biết lão là ai đó?”.

Thanh âm từ xa lại gần, chỉ thấy Chu Lão Thán chắp tay sau lưng, ung dungsảo bước tiến vào trong đại điện của ngôi miếu hoang, đến bên cạnh Kim Hoàn Chân, đưa tay ôm lấy bờ eo thon thả mà chẳng hề úy kị, dường như chẳng hề coi Vu Ô Quyển vào đâu vậy. Chẳng những thế, y còn ngước mắt lên nhìn qua lỗ hổng trên mái nhà, khoan thai nói: “Nhìn kìa! Bầu trời đêm nay cũng đẹp như hai mươi năm về trước vậy!”.

Kim Hoàn Chân ngả cả vào lòng họ Chu, ỏn à ỏn ẻn nói: “Đẹp hơn đêmhôm đó nhiềuà chứ”.

Lần này thì đến lượt Từ Tử Lăng như rơi vào làn sương mù mịt, không hiểuđầu đuôi thế nào.

Vu Ô Quyển chợt ôm bụng cười ngất ngư: “Hảo dâm phụ! Không ngờ cácngươi cấu kết với nhau gạt ta! Lợi hại thật! Khâm phục! Khâm phục!”.

Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, chẳng trách Kim Hoàn Chân không giết

đượcChu Lão Thán, thì ra tất cả đều là một màn kịch mà y thị và họ Chu diễn cho Vu Ô Quyển và Đinh Cửu Trùng xem, mục đích chính là hi vọng họ Vu và họ Ô lưỡng bại câu thương. Những kẻ này vừa hung tàn lại vừa gian xảo, quả thật người thường không thể nào mà tưởng tượng ra nổi.

Thạch Thanh Tuyền vẫn quay lưng lại với chúng nhân, không hề có động tĩnh, cơ hồ như những chuyện vừa xảy ra, chẳng có chút liên quan gì đến nàng vậy.

Đinh Cửu Trùng đầu đội mão ngọc xuất hiện ngay trước cửa lớn, mặt trơ nhưđá nhìn chằm chằm vào Từ Tử Lăng như ác thú nhìn kẻ thù không đợi trời chung, cất giọng lạnh lùng đến độ làm người ta phải rởn gai gốc: “Ngoại địch đang ở trước mắt, chúng ta có nên giải quyết địch nhân trước rồi mới tính toán đến ân oán trong nhà hay không?”.

“Chậm đã!”.

Một câu nói của Thạch Thanh Tuyền lập tức làm toàn bộ những người có mặt trong miếu dồn sự chú ý qua phía nàng.

Mỹ nhân thần bí này cuối cùng cũng chầm chậm quay người, đối mặt vớichúng nhân.

Chương 236: Biệt hữu động thiên

“Cách! Cách! Cách!”.

Khấu Trọng gấp cuốn mật thư về bày bố cơ quan của Lỗ Diệu Tử lạicho vào trong người rồi lên tiếng: “Nhậm đại tỷ, mời vào!”.

“Két két!”. Cửa thư trai mở ra. Nhậm Mi Mi uyển chuyển bước vào, nở nụ cười tươinhư hoa, đi tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh gã, thân mật hỏi: “Thiếu soái làm sao biết được là người ta tới?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Chỉ cần ta nghe tiếng bước chân của mọi người mộtlần thì sẽ không bao giờ quên”.

Nhậm Mi Mi ngạc nhiên: “Lẽ nào tiếng bước chân của ta không hề thay đổisao? Tỷ như lúc người ta mới đến, đã cố gắng bước đi thật nhẹ, vốn định làm cho thiếu soái giật mình một phen mà!”.

Khấu Trọng gật đầu: “Tiếng bước chân ngoại trừ nhanh chậm nặng nhẹ ra,còn có thể tùy tâm biến hoá, nhưng bất luận là thay đổi thế nào, cũng giữ lại một số âm điệu bất biến, giống như tư thế đi trên đường của mỗi một người đều khác nhau vậy, chỉ là hiếm có người lưu ý đến những chuyện nhỏ nhặt này mà thôi! Vì vậy khi ta và Tiểu Lăng dịch dung biến thành người khác, còn phải thay đổi cả tư thế nằm ngồi đi đứng để tránh lộ thân phận, nói ra thì dễ, nhưng muốn làm được thì rất vất vả đấy!”.

Nhậm Mi Mi lộ vẻ ngưỡng mộ, hưng phấn hỏi tiếp: “Ai da! Ai mà ngờ đượcbên trong lại có nhiều đạo lý đến thế, thiếu soái đã học được

những điều này ở đâu vậy?”.

Khấu Trọng chỉ tay vào ngực nói: “Đây là do tên tiểu tử này tự nghĩ ra, cáinày gọi là tay làm hàm nhai, sống bằng sức mình đấy”.

Nhậm Mi Mi lườm gã một cái rồi nói: “Năm xưa khi gặp gỡ lần đầu ở đổtrường, hai người chỉ là hai tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, chân tay run rẩy, chẳng ngờ chỉ mấy năm sau đã lắc mình biến thành nhân vật có thể hô phong hoán vũ trong thiên hạ, tỷ tỷ đây cũng trở thành tiểu tốt dưới trướng của ngươi rồi còn gì. Hồi đó, có nằm mơ ta cũng không tưởng tượng được có chuyện này xảy ra đâu”.

Khấu Trọng thuận miệng hỏi: “Ba Lăng Bang vẫn còn thế lực ở vùng nàychứ?”.

Nhậm Mi Mi nói: “Hầu như đã bị Từ Viên Lãng dẹp cả rồi, song vẫn còn ba,bốn kỹ viện vẫn hoạt động, chỉ cần thiếu soái nói một câu, tỷ tỷ sẽ lập tức nhổ cỏ cả rễ”.

Khấu Trọng lắc đầu: “Hiện giờ chưa phải lúc! Hì hì! Nhậm đại tỷ đến tìm tiểuđệ có chuyện gì đặc biệt không?

Diễm phụ xinh đẹp tựa đóa hoa đã nở rộ này liếc gã một cái đầy phong tình,ỏn ẻn nói: “Nhất định phải có chuyện mới đến tìm được hay sao?”.

Khấu Trọng cười ha hả, đưa tay vuốt vuốt gò má mềm mại của Nhậm Mi Mi:“Ta còn tưởng rằng trải qua mấy cơn biến loạn, Nhậm đại tỷ đã thu tâm dưỡng tính rồi chứ thì ra là vẫn phong lưu như trước”.

Nhậm Mi Mi làm vẻ giận dỗi nói: “Người ta thích ngươi mà! Hơn nữa thiếusoái ngươi đang tuổi tráng niên, tất nhiên cũng phải cần nữ

nhân hầu hạ bên gối, chi bằng để tỷ tỷ đây dốc lòng phụng bồi, đảm bảo sẽ mãn lòng toại ý".

Khấu Trọng đưa tay ra sau gáy, đỡ Nhậm Mi Mi lên hôn nhẹ vào má, rồimỉm cười: "Ta cũng biết đại tỷ sẽ khiến ta vô cùng mãn ý, nhưng ta cũng rất sợ sẽ vì quá mãn ý mà sinh ra mê đắm, quên mất chuyện chính. Bởi võ công ta luyện là Trường Sinh Quyết của đạo gia, không thể buông thả dục vọng quá đà được, lúc này mới chỉ là giai đoạn bắt đầu của bá nghiệp, nên càng cần phải khắc chế bản thân hơn".

Nhậm Mi Mi vẫn nũng nịu nói: "Người ta chỉ bồi tiếp một đêm thôi, chắckhông vấn đề gì đâu mà".

Khấu Trọng không phải là không háo sắc, lại càng không phải là khôngđộng tâm với Nhậm Mi Mi, nhưng vì đã có kinh nghiệm đau thương với Vân Ngọc Chân và Đổng Thục Ni, nên lòng tin của gã với những nữ nhân phóng đãng hầu như đã mất hết, thậm chí còn sinh lòng cảnh giác và e sợ, không muốn vì nhục dục mà đắm chìm trong hoan lạc nam nữ mà quên đi lý tưởng của mình, nên nghe vậy liền ghé miệng sát tai Nhậm Mi Mi thì thầm: "Đại tỷ đánh giá mị lực của mình thấp quá đó, chỉ cần một đêm, tự nhiên sẽ có đêm thứ hai và đêm thứ ba, chi bằng để ta thơm đôi môi ngọt ngào của tỷ một lát là được rồi!".

Nhậm Mi Mi vùng vằng nói: "Muốn làm người ta chết vì ham muốn hả? Cóđiều dù bị ngươi cự tuyệt, trong lòng người ta vẫn rất vui mừng. Đại đương gia trước đây chính vì quá chìm đắm trong nữ sắc mà công lực suy giảm, bằng không đâu đến nỗi bị nội thương đến chết. Vì vậy tuy có chút hận ngươi, nhưng người ta cũng rất khâm phục ngươi. Cảm giác này thật là mâu thuẫn quá đi!".

Khấu Trọng hôn nhẹ lên má Nhậm Mi Mi: "Đừng hận ta, giữ tình tỷ đệ thânthiết thế này sẽ bền lâu hơn khoái lạc nhục thể của quan hệ nam

nữ gấp trăm lần”.

Nhậm Mi Mi cũng hôn lại gã một cái, nhu thuận gật đầu nói: “Hiện giờ tỷ tỷmới biết được người làm chuyện lớn là phải thế nào. Chẳng trách mà ngươi có thể tiến nhanh đến vậy! Được rồi! Người ta không làm phiền ngươi nữa!”.

Khấu Trọng đưa ra đến cửa thì Nhậm Mi Mi lại nhào vào lòng gã, nũng nịunói: “Hầu hạ qua đêm đâu nhất thiết là phải giao hoan mới được, ôm người ta ngủ cũng rất thoải mái mà!”.

Khấu Trọng phì cười nói: “Ôm một đống lửa hừng hực thì sao mà ngủ đượcchứ? Quên mất không nói cho đại tỷ biết, lúc ta ngủ chính là lúc ta luyện công đó!”.

Nhậm Mi Mi hậm hực cắn vào vai gã một cái, làm gã kêu đau oai oái rồi mớibật cười bỏ đi.

Khấu Trọng đóng cửa lại, thở phào nhẹ nhõm, sau khi tự tìm ra mấy lý dothuyết phục bản thân, định lấy sách ra đọc tiếp thì tiếng bước chân lại vang lên. Là tiếng bước chân của Nhậm Mi Mi, ngàn vạn lần cũng không thể sai được, nhưng trong lòng Khấu Trọng lại dâng lên một cảm giác hết sức không thỏa đáng. Bởi vì tiếng bước chân này và tiếng bước chân vừa nãy hoàn toàn không có gì phân biệt. Đó là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

Một Nhậm Mi Mi muốn được gã ôm ấp và một Nhậm Mi Mi vừa bị gã cựtuyệt, hai tâm trạng khác nhau một trời một vực, làm sao bước chân có thể khinh khoái như nhau được?

“Cách! Cách! Cách!”.

Khấu Trọng cầm lấy Tỉnh Trung Nguyệt gác trên ghế, điềm đạm nói:

“Vàođi!”.

o0o

Thạch Thanh Tuyền cuối cùng cũng quay người lại, đối mặt với chúng nhân.

Tất cả những người có mặt tại trường, bao gồm cả Từ Tử Lăng, sau khi nhìnthấy lư sơn chân diện mạo của nàng thì đều không khỏi thầm cảm thấy đáng tiếc.

Một gương mặt hoàn mỹ lại bị chiếc mũi cao xấu xí vô tình phá hoại, khiếncho người nào nhìn thấy đều cảm thấy bất nhẫn và thất vọng! Nếu có thể cắt đi chiếc mũi xấu xí kia, thì bất kỳ bộ phận nào của nàng cũng có thể sánh với những mỹ nữ tuyệt sắc như Sư Phi Huyên hay Loan Loan, đặc biệt là đôi mắt đen láy mà sáng như bảo ngọc của nàng càng có phong thái thần bí tựa vũ trụ vĩnh hằng, khiến người ta phải điên hồn đảo phách. Nhưng tất cả đều đã bị chiếc mũi đáng ghét kia phá hoại, chẳng trách mà nàng không muốn chính diện đối mặt với người.

Ánh mắt sắc bén của cả bốn người Vu Ô Quyển, Đinh Cửu Trùng, Chu LãoThán, Kim Hoàn Chân sau khi liếc nhìn nàng một cái, liền dịch dần từ gương mặt Thạch Thanh Tuyền xuống quả thủy tinh cầu trên đôi tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng.

Bốn người cùng lúc giật mình chấn động.

Kế đó Vu Ô Quyển, Đinh Cửu Trùng, Chu Lão Thán, Kim Hoàn Chân cùnglúc dấn lên, định bổ về phía Thạch Thanh Tuyền. Chỉ thấy nàng đưa tay lên vung nhẹ một cái, quả cầu nhỏ lấp lánh sắc vàng liền rời khỏi tay nàng bắn đi, xuyên qua lỗ hồng trên mái ngói.

Bốn người cùng lúc tung mình nhảy lên, phá vỡ mái ngói mục nát của ngôimiếu hoang, tiếng chưởng kình quyền phong chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt.

Thạch Thanh Tuyền vẫy vẫy tay với Từ Tử Lăng, sau đó mỉm cười. Rồi nàngvòng ra sau phật khán.

Từ Tử Lăng lấy làm ngạc nhiên trước thái độ hữu hảo của Thạch ThanhTuyền, nhưng lúc này cũng không còn thời gian để suy nghĩ quá nhiều, liền vội vàng theo sát sau lưng nàng.

Thạch Thanh Tuyền đẩy nhẹ vào tấm vách phía sau phật khán, làm lộ ramột hàng thạch cấp dẫn xuống dưới, trên tay giờ đã có thêm một ngọn phong đăng sáng bập bùng. Chỉ thấy nàng quay sang nói với Từ Tử Lăng: “Đi theo Thanh Tuyền! Nhưng mỗi bước đều phải đặt chân đúng lên dấu chân của Thanh Tuyền, nếu không sẽ gặp họa sát thân đó!”.

o0o

Cửa thư trai bật mở.

Muôn ngàn điểm sáng cùng với những đạo chân khí mãnh liệt khiến ngườita nghẹt thở tràn vào như một cơn bạo phong, cuồn cuộn cuốn về phía Khấu Trọng đang ngồi vững như bàn thạch trên ghế.

Nếu đổi lại là bất cứ người nào khác, đối diện với thế công đáng sợ kinhthiên động địa, quỷ khốc thần sầu này, tất sẽ tìm trăm phương ngàn kế để tránh né, sau đó mới tìm cách ổn định trận cước, rồi lật lại cục thế.

Nhưng không biết rất rõ làm như vậy sẽ chỉ có một con đường chết.

Bởi vì đây không phải là lần đầu tiên gã giao thủ với thích khách, nên gãhiểu được rằng chỉ cần để mất tiên cơ, để kiếm thế đối phương tận tình phát huy, bản thân gã đừng hòng mong còn cơ hội phản kích.

“Cheng!”.

Tỉnh Trung Nguyệt rời bao, đao tay tả, bao trong tay hữu.

Cùng lúc đó, gã cũng dồn chân khí lên mí mắt để triệt tiêu áp lực, nhữngđiểm sáng mờ mờ ảo ảo lập tức biến mất không còn tăm tích.

Dương Hư Ngạn vận một bộ dạ hành y đen tuyền, đầu trùm khăn đen xuấthiện trước mắt Khấu Trọng, trường kiếm trong tay biến thành một đạo tinh mang sáng chói, vượt qua khoảng cách hơn trượng từ cửa đến chỗ gã ngồi theo một đường cong kỳ dị, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thể nhìn rõ.

Khấu Trọng mới lần đầu tiên gặp phải thứ kiếm pháp lăng lệ hung hiểmnhường này, nhưng vẫn đại mã kim đao ngồi vững trên ghế, vỏ bao trong tay hữu hất mạnh lên đón lấy lưỡi kiếm của địch nhân.

“Đinh!”.

Tựa như hai đạo liệt hỏa đâm sầm vào nhau.

Dương Hư Ngạn như chạm phải điện, trường kiếm hóa ra bảy tám đạo kiếmảnh, tựa hồ như có thể tấn công vào bất cứ chỗ yếu hại nào trên người Khấu Trọng.

“Rắc rắc!”.

Chiếc hồng mộc kỷ kiên cố gãy ra thành từng mảnh nhỏ.

Khấu Trọng cười lớn, cố nhịn cơn tê rần ở cánh tay, thu vỏ đao về, hai chânchạm đất lập tức thẳng người dậy, trầm eo xuống, Tỉnh Trung Nguyệt hoành ngang quét mạnh một đường về phía đối thủ. “Đang!”.

Bảy tám đạo kiếm ảnh của Dương Hư Ngạn lại biến thành cây trường kiếmbốn thước, ngạnh tiếp một kích với Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng.

Rõ ràng là công lực Khấu Trọng hơi yếu hơn một chút, phải lùi về sau nửabước.

Dương Hư Ngạn không nói một lời, được thế không tha, triển khai kiếm pháp,hóa xảo thành vụng, tiếp tục chém ra một kiếm theo sát Khấu Trọng như hình với bóng.

Khấu Trọng cảm thấy một chiêu xem ra có vẻ bình thường vô dị này của đốiphương chẳng những khí thế hung hãn vô song, mà còn mang theo một hấp lực cực lớn, biết rõ đối phương muốn mình phải ngạnh tiếp, nhưng không thể né tránh, đành phải vung đao lên đỡ lấy.

“Keng! Keng!”

Đao kiếm liên tiếp chạm nhau năm lượt.

Dương Hư Ngạn hự nhẹ một tiếng, lướt về phía sau.

Khấu Trọng cười ha hả nói: “Tiểu tử biết lợi hại chưa?”.

Thì ra chiêu này của gã bao hàm thủ pháp cực kỳ huyền ảo và sự vận dụngchân khí một cách hết sức xảo diệu, biến hóa bất định, liên

tiếp năm lần đánh bật trường kiếm của Dương Hư Ngạn, khiến chiêu số của y sử quá đà, không thể tiếp tục, nên đành phải lui lại.

Tỉnh Trung Nguyệt phát ra ánh sáng chói loà, cuồn cuộn bổ về phía DươngHư Ngạn như nộ hải ba đào.

Tiếng đao kiếm chạm nhau đã làm kinh động những người ở xung quanh,bốn phía đều có tiếng bước chân gấp gáp chạy tới.

Dương Hư Ngạn lướt ra ngoài như một tia chớp, hừ lạnh nói với vào: “Hômnay coi như ngươi gặp may!”.

Khấu Trọng đuổi ra đến ngoài thì y đã nhún người lao vút lên, nhảy lên nócnhà đối diện với thư trai rồi biến mất vào màn đêm thăm thẳm.

Khấu Trọng ngây người nhìn theo, sau đó “oẹ” một tiếng, phun ra một ngụmmáu tươi, lắc đầu cười khổ tự lẩm bẩm nói: “Hảo tiểu tử! Suýt chút nữa là ngươi thành công rồi!”.

o0o

Thạch Thanh Tuyền nhấc ngọn phong đăng, tựa như một tinh linh tràn đầylực sống trong địa đạo tối om, nhanh nhẹn đi phía trước, rẽ trái ngoặt phải, không ngừng đi xuống phía dưới.

Hơn trăm bậc thang đã hết.

Thạch Thanh Tuyền dừng lại trước một cửa động hình tròn do con người tạonên, giơ cao ngọn phong đăng lên chiếu sáng xung quanh rồi nói với Từ Tử Lăng: “Hoan ngênh đến với Phục Ma Động”.

Từ Tử Lăng nhìn vào động khẩu, dưới ánh đèn, gã nhận ra hai bên cửađộng có khắc chữ, bên trái khắc: “Linh tú tự thiên thành”, bên

phải khắc: “Thần công khai động phủ”, trong lòng không khỏi lấy làm ngạc nhiên thốt lên: “Đây là chuyện gì vậy?”.

Thạch Thanh Tuyền mỉm cười nói: “Ta vốn định dựa vào sức một mình đểthu thập bốn tên hung tà này, nhưng hiện giờ có huynh trợ giúp, tự nhiên phần thắng càng nắm chắc hơn. Huynh rốt cuộc là Khấu Trọng hay Từ Tử Lăng vậy?”.

Từ Tử Lăng thất thanh nói: “Hả?”.

Thạch Thanh Tuyền nhún vai: “Nếu không dựa vào tấm mặt nạ Nhạc Sơnmà huynh đeo đoán được huynh là ai, ta sao chịu dẫn huynh đến tận đây chứ?”.

Từ Tử Lăng nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, bèn hỏi: “Cho dù cô nương nhậnra đây là mặt nạ giả của Nhạc Sơn, nhưng làm sao đoán được ta là Từ Tử Lăng?”.

Thạch Thanh Tuyền thản nhiên nói: “Đạo lý rất đơn giản, bởi vì ta nhậnđược mật hàm của Lỗ tiên sinh trước khi ông khứ thế, biết được quan hệ của hai người và Lỗ tiên sinh. Hơn nữa ta đã tận mắt nhìn thấy Nhạc Sơn tạ thế, vì vậy tuyệt đối không thể nhận lầm huynh là Nhạc Sơn được, thế nên càng có thể khẳng định nếu huynh không phải họ Từ thì cũng họ Khấu”.

Từ Tử Lăng đưa tay cởi bỏ mặt nạ, cho vào trong bọc rồi cười khổ: “Thì racảm giác bị người ta vạch trần thân phận lại lúng túng ngượng ngập thế này”.

Thạch Thanh Tuyền chăm chú nhìn gã hồi lâu rồi gật đầu nói: “Hiện giờ thìta hoàn toàn yên tâm rồi”.

Từ Tử Lăng càng lúc càng cảm thấy nàng cao thâm khó dò, ngạc

nhiên nói:“Cô nương chưa bao giờ gặp ta, tại sao chỉ vừa nhìn đã có thể hoàn toàn yên tâm được? Rất có thể ta không phải Từ Tử Lăng mà?”.

Thạch Thanh Tuyền nghiêng tai lắng nghe động tĩnh phía bên trên, rồi tùytiện đáp: “Ta biết thuật xem tướng người, vì vậy biết huynh không phải là hạng gian ác, như vậy là có thể yên tâm rồi. Cho dù huynh không phải Từ Tử Lăng, cũng tuyệt đối không phải người xấu”.

Chợt nghe thanh âm chát chúa khiến người ta ghê người của Vu Ô Quyểnvang lên bên trên: “Thạch tiểu thư, cô nãi nãi, tiểu tặc nhân nếu ngươi không cút ra đây bắt ta phải xuống đó kiếm ngươi thì đừng trách lão phu khiến ngươi cầu sinh không được cầu tử không xong đấy nhé!”.

Chu Lão Thán gầm lên tiếp lời: “Tiểu tặc nhân dám lấy xá lợi giả ra lừachúng ta, xá lợi thật đang ở đâu?”.

Tiếng động vang vang trong địa đạo, thanh thế thật kinh người.

Thạch Thanh Tuyền dịu dàng đáp lại: “Tà Đế Xá Lợi thật sự đương nhiên làở chỗ ta, có bản lĩnh thì xuống mà lấy! Ta phải đi đây!”.

Nói đoạn liền đưa tay ra hiệu cho Từ Tử Lăng, tiến vào không gian thần bítrong Phục Ma Động.

o0o

Chúng nhân lần lượt chạy tới bên cạnh Khấu Trọng đang tĩnh tọa điều tức.

Nhậm Mi Mi thấy gã không sao mới thở phào nhẹ nhõm hỏi: “Kẻ vừa

đến làai?”.

Khấu Trọng trầm mặc hồi lâu, liên tục hít vào ba hơi thật sâu mới hờ hữngđáp: “Là tiểu tử Dương Hư Ngạn”.

Ai nấy đều cả kinh thất sắc.

Tuyên Vĩnh dẫn người đi khắp nơi truy bắt mà không có kết quả tất tả chạytới, sau khi biết được thân phận của thích khách, liền trầm ngâm: “Chúng ta phải tăng cường phòng vệ phủ tổng quản mới được”.

Khấu Trọng lắc đầu: “Phương thức hành thích của người này xưa nay biếnảo khôn lường, hơn nữa có thể ra tay ở bất cứ nơi nào, không cần vì một người mà lãng phí tinh thần nhân lực như thế”.

Trần Gia Phong lo lắng nói: “Vậy phải làm sao mới được?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Ta không sợ hắn, chỉ là sợ sau khi hắn tìm hiểu rõvề chúng ta rồi sẽ chuyển mục tiêu ám sát sang mọi người để đả kích sĩ khí, lòng tin và tiêu hao thực lực của chúng ta”.

Tuyên Vĩnh nói: “Chuyện này thật vô cùng nan giải, phương pháp duy nhấtchỉ có tìm cách tìm ra hắn rồi trừ đi, hoặc giả ít nhất cũng phải đuổi hắn rời khỏi Lương Đô, bằng không mọi người sẽ khó mà ngủ ngon được”.

Khấu Trọng gật đầu: “Tuy đây không phải là chuyện dễ, nhưng cũng khôngphải là không có cách. Thân hình của hắn tương đối đặc biệt, rất dễ nhận ra, vì vậy chỉ cần thông báo cho quân dân toàn thành, lưu ý một nhân vật như vậy thì hắn sẽ không thể tàng thân được nữa”.

Nhậm Mi Mi nói: “Có khi hắn vẫn ở lại trong phủ tổng quản để đợi cơ hộicũng không chừng”.

Khấu Trọng nghe vậy liền gật đầu nói: “Chúng ta tốn chút công phu tìmkiếm khắp phủ tổng quản trước vậy, sau khi khẳng định hắn không ở đây rồi sẽ đặt thêm các chòi canh bí mật, đặt ra phương thức cảnh báo hiệu quả, ít nhất cũng có thể khiến địch nhân không thể ra vào như chốn không người”.

Tuyên Vĩnh thấp giọng nói: “Nếu hắn thực sự vẫn còn trong phủ, chúng ta...”.

Khấu Trọng động tâm, ngắt lời y nói: “Nếu là như vậy thì đến lượt ta hànhthích hắn rồi...! Hà!”.

Chúng nhân đều lấy làm ngạc nhiên.

o0o

Dưới ánh đèn, Từ Tử Lăng nhận ra mình đang ở một nơi giống như một tổong khổng lồ, phía trước tổng cộng có bảy động khẩu, các động nối liền với nhau, kéo dài xuống bên dưới, ly kỳ khúc triết, trong động có động, động lớn bao động nhỏ tựa hồ như một mê cung khổng lồ.

Từ Tử Lăng theo Thạch Thanh Tuyền đi vào một động huyệt rộng chừngmột trượng, đang định lên tiếng thì Thạch Thanh Tuyền đã ghé miệng sát tai gã thì thầm: “Đừng nói lớn quá, bên dưới có hàng trăm hàng ngàn con dơi, làm bọn chúng kinh động thì cảnh tượng sẽ đáng sợ lắm đấy”.

Từ Tử Lăng nghe mà tóc gáy dựng ngược lên, thầm nhủ nếu đã biết vậy thìcòn xuống đây làm gì.

Thạch Thanh Tuyền lúc này gần như đã ép sát thân hình mềm mại của mình vào lòng Từ Tử Lăng, cơ hồ như nhìn thấu được tâm sự của gã: “Huynh cóbiết tại sao những hang động chúng ta vừa đi qua không có dơi không?”.

Từ Tử Lăng hoang mang lắc đầu, trong mũi sực nức mùi u hương thoangthoảng tỏa ra từ mái tóc nàng.

Thạch Thanh Tuyền thì thào bên tai gã: “Bởi vì có một loại quái thạch, làkhắc tinh của dơi, vì vậy bọn chúng đều không dám tới đó”.

Cỗ động khẩu vang lên tiếng động lạ, rõ ràng là bọn Vu Ô Quyển đang tìmxuống động, có điều tốc độ rất chậm, hiển nhiên là đối phương vô cùng cẩn thận.

Thạch Thanh Tuyền đột nhiên quay người lại, ôm lấy cổ gã.

Từ Tử Lăng giật mình đánh thót, thầm nhủ đây đâu phải là lúc để làmchuyện này.

Thân thể của Thạch Thanh Tuyền vẫn cách gã chừng một thốn, vừa vuốtnhẹ hữu thủ lên tóc gã, vừa thấp giọng nói: “Ta đang bôi bột phần nghiền từ thứ quái thạch đó lên đầu huynh, lũ dơi sẽ không dám lại gần huynh trong phạm vi ba thước, lúc động thủ sẽ rất có lợi”.

Từ Tử Lăng bắt đầu hiểu ra, đồng thời cũng cảm thấy ngại ngùng vì đã hiểulầm nàng.

Thạch Thanh Tuyền lại nói tiếp: “Chúng ta phải dẫn dụ bọn chúng vào độnghuyệt có nhiều dơi nhất, lúc ấy chính là lúc bọn chúng phải đền tội. Huynh phụ trách động thủ, ta phụ trách dùng tiếng tiêu điều

khiển lũ dơi, đã hiểu chưa?”.

Từ Tử Lăng bình tĩnh nói: “Tất cả nghe theo sự phân phó của cô nương”. t

Thạch Thanh Tuyền nói: “Ta phải thổi tắt đèn trước đã”.

Lời còn chưa dứt, ngọn đèn đã tắt phụt.

Từ Tử Lăng đầu tiên cảm thấy mắt mình tối sầm lại, kế đó bên dưới khôngngờ lại sáng dần lên, hơn nữa còn có rất nhiều màu sắc khác nhau, lấy màu trắng làm chủ, ngoài ra còn có vàng nhạt, nâu nhạt, hoàng thổ, xanh phỉ thuý, màu sắc tuy mờ nhạt nhưng khi gã vận công tụ vào song mục, nhìn rõ sự vật thì liền lập tức yên tâm.

Thạch Thanh Tuyền đi trước dẫn đường, những chỗ đi qua quả nhiên có lũdơi kinh động đập cánh bay toán loạn, nhưng không có con nào dám bay lại gần hai người.

Động huyệt càng lúc càng sâu, thạch nhũ, măng đá, thạch trụ, thạch hoa,có một số mọc trên đỉnh động, có một số mọc dưới chân hoặc nhô ra trên vách, biến hóa đa đoan, muôn hình vạn trạng.

Từ Tử Lăng như bước vào thiên cung trong thế giới thần thoại huyền ảo ly kỳ,hoa lệ vô song.

Tuyệt diệu nhất là trong động hoàn toàn không cảm thấy oi bức, chắc hẳn làcó đường thông ra bên ngoài.

Tiếng quát của Vu Ô Quyển lại vang lên bên ngoài, Thạch Thanh Tuyền cơhồ như không nghe thấy gì, tiếp tục tiến vào trong. Bởi vì có tiếng đập cánh của lũ dơi dẫn lối, nên hai người không lo địch nhân không thể tìm tới.

Hai người khom người tiến vào một động khẩu nhỏ, trước mắt đột nhiên hiệnra một không gian rộng lớn như tòa miếu đường bên trên, bên trên đen kịt một màu, cẩn thận nhìn lại mới biết đó là trăm vạn con dơi đang treo ngược đầu, Từ Tử Lăng nhìn mà cảm thấy ghê cả người.

Trong động này cái gì cũng lớn hơn các động huyệt khác, thạch trụ, măngđá, màn đá tạo thành những hình dáng vô cùng đặc biệt.

Bốn phía là những cây leo dày đặc, hoa mọc chi chít thành từng đám hoặcnhững bông đơn lẻ, bám chặt vào vách đá, tựa như vải gấm thêu hoa, màu sắc rực rỡ lạ thường.

Thạch Thanh Tuyền thấp giọng nói với Từ Tử Lăng: “Huynh hãy tự kiếm lấyvị trí phục kích, bốn kẻ này đều là những kẻ gian ác có chết cũng không đền hết tội, giết bớt một tên thì thế gian sẽ an bình thêm một chút, hạ thủ tuyệt đối không thể lưu tình. Nếu huynh không may chiến tử, ta sẽ phát động cơ quan, bít tất cả lối ra ở đây để đồng quy ư tận với bọn chúng, báo cừu cho huynh. Nên nhớ, ta sẽ tạo ra cơ hội tập kích bọn chúng cho huynh”.

Từ Tử Lăng thầm kinh hãi, nhìn sang phía nàng.

Đôi mắt Thạch Thanh Tuyền chớp chớp, xạ ra những tia sáng thần thánhkhiến người ta phải kính phục.

Đột nhiên, Từ Tử Lăng hoàn toàn quên đi chiếc mũi xấu xí của nàng, thấpgiọng nói: “Cô nương đẹp lắm, tại hạ nhất định sẽ không phụ sự uỷ thác của nàng”.

Thạch Thanh Tuyền thoáng ngạc nhiên vì hai câu nói hoàn toàn không liênquan gì tới nhau của Từ Tử Lăng, ngẩn người nhìn gã hồi

lâu, rồi mới quay người đến nấp trong một động khẩu khác.

Từ Tử Lăng cũng không có thời gian suy nghĩ về hàm ý phong phú trong ánh mắt của nàng, thu nhiếp tâm thần, nấp vào sau một thạch trụ lớn.

Tiếng đập cánh của lũ dơi càng lúc càng lớn, rõ ràng là địch nhân đang tiếnlại gần.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, chân khí chuyển vận khắp toàn thân, đợi chờthời cơ tốt nhất để xuất kích.

Chương 237: Cùng hung cực ác

Khấu Trọng mặc bộ dạ hành y, ẩn thân trên một ngọn cây cổ thụ, chămchú quan sát mọi động tĩnh trong phủ tổng quản. Từ góc độ này, chỉ cần có người chạy ra từ trong nội phủ, nhất định sẽ không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của gã. Cây cối trong phủ đều thấp hơn cây cổ thụ mà gã đang ẩn nấp nên hoàn toàn không làm thị tuyến của gã bị trở ngại.

Hành động tìm kiếm hừng hực khí thế, ánh đuốc rợp trời chiếu sáng cả phủtổng quản như ban ngày. Sau đó tất cả lại trở nên vắng lặng, rõ ràng là đã uổng một phen lao sư động chúng.

Khấu Trọng lấy làm thất vọng.

Gã có lòng tin rằng Dương Hư Ngạn vẫn còn lưu lại trong phủ vì đoán rằngDương Hư Ngạn chắc đã biết gã bị nội thương, nhưng đối phương chắc sẽ không ngờ được gã lại phục nguyên nhanh như vậy, thế nên theo lý thì y sẽ cho rằng mình không nên bỏ lỡ thời cơ này mà lưu lại hành thích gã lần thứ hai.

Một nguyên nhân khác nữa là: sau hai lần giao thủ, chắc Dương Hư Ngạncũng hiểu được rằng sau một thời gian ngắn, công lực của gã đã lại tiến bộ hơn rất nhiều, cho dù y dùng binh khí sở trường cũng khó mà dễ dàng đắc thủ. Bởi vậy, bất kỳ ai cũng phải nhân lúc gã chưa tiến bộ tới độ không thể thu phục, tiêu diệt gã càng sớm càng tốt. Càng hiếm có hơn là vì bảo vệ những người khác, Khấu Trọng không thể không ngoan ngoãn lưu lại trong phủ.

Thế nhưng không ngờ gã đã tính toán sai.

Ánh đuốc, ánh đèn trong phủ tổng quản từ từ tắt dần, không gian lại trở nênyên ắng.

Khấu Trọng thầm thở dài, đang định nhảy xuống thì chợt nghe phía sau cótiếng gió nổi lên. Gã vội vàng quay người lại, thì thấy một đạo hắc ảnh đao từ một nóc nhà gần đó đang lao vút về phía cây đại thụ mà gã ẩn nấp như một ánh sao băng.

o0o

Tiếng bước chân rõ ràng, tiếng dơi đập cánh, những thanh âm khác nhauđập vào vách động làm vang lên những hồi âm khác nhau, khiến cả bầu không khí như ngưng kết lại.

Từ Tử Lăng không khỏi cảm thấy kỳ quái vì tiếng bước chân cơ hồ như cóvẻ nặng nề, sau đó lập tức hiểu ra lúc bốn kẻ này tranh đoạt Tà Đế Xá Lợi giả, đã ác đấu rất kịch liệt, làm cho cả bốn đều thọ thương. Nghĩ tới đây, trong lòng gã bất giác dâng lên một cảm giác khâm phục, Thạch Thanh Tuyền quả là một nữ tử trí dũng song toàn, định ra kế sách rồi mới hành động, đầu tiên dùng xá lợi giả làm tiêu hao thực lực của bốn người bọn Vu Ô Quyển, sau đó dẫn dụ bọn chúng tới đây để hạ sát thủ, cùng lắm cũng có thể đồng quy ư tận với bọn chúng.

Chỉ không biết là cơ quan trong động này có phải do Lỗ Diệu Tử thiết kế haykhông?

Tiếng gió nổi lên, bốn người bọn Vu Ô Quyển hiện thân trong phủ, cách TừTử Lăng chỉ có hai trượng, ai nấy đều lộ ra vẻ hồ nghi, rõ ràng đã biết đây không phải là nơi đất lành gì. Từ Tử Lăng thấy bọn chùng bước vào vội vàng đeo lại tấm mặt nạ của Nhạc Sơn.

Đinh Cửu Trùng hạ thấp giọng nói: “Ta có cảm giác rất bất tường, chi bằngcứ lùi ra ngoài trước rồi mới nghĩ cách sau”.

Vu Ô Quyển đang ngưng thần lắng nghe, thấy vậy bèn cười lạnh nói: “Đừngdiễn kịch nữa, ngươi bất quá chỉ muốn lừa ta ra khỏi đây, sau đó lại bí mật trở lại bắt người chứ gì! Hừ!”.

Đinh Cửu Trùng tức giận đến nỗi không nói được tiếng nào.

Kim Hoàn Chân nói: “Tên tiểu tặc nhân đó nhất định đang nấp ở gần đây,chúng ta hãy chia nhau ra lục soát”.

Vu Ô Quyển gằn giọng nói: “Đừng hòng ta tin dâm phụ nhà ngươi, ngươi đắcthủ rồi liệu có lưu lại đợi chúng ta không?”.

Chu Lão Thán tức giận: “Tin cũng được không tin cũng được, động huyệtquỷ quái này nguy cơ bốn bề, nếu chúng ta không đồng tâm hiệp lực, có khi chết rục xương rồi mà cũng không biết là chuyện gì. Thử nhìn lũ dơi quỷ này mà xem, người ta thường nói bọn chúng ngày ngủ đêm đi kiếm ăn, bây giờ đang là ban đêm, tại sao vẫn lưu lại đây làm gì? Chỉ nội điểm này thôi đã biết nơi này hết sức tà môn rồi”.

Đinh Cửu Trùng nói: “Cũng may là có bọn chúng làm loạn lên, bằng khôngcó khi tiểu tặc nhân từ một lối ra khoác thoát đi rồi mà chúng ta cũng không hay biết cũng không chừng”.

Lời còn chưa dứt, từ trong động huyệt lúc nãy Thạch Thanh Tuyền chui vàochợt truyền ra tiếng rơi đập cánh hỗn loạn.

Cả bốn người bọn Vu U Quyển cùng lúc phát động, lao thẳng về phía huyệtđộng. Đám dơi trên nóc động có quá nửa bị kinh hãi bay tán

loạn, đảo tròn trên đầu bốn người, nhưng kỳ lạ là không có con nào đâm vào con nào, trong ánh sáng mờ mờ của động phủ, tạo thành một kỳ quan đáng sợ, khiến người ta phải dựng tóc gáy.

Từ Tử Lăng lách người ra như điện, lợi dụng tiếng dơi đập cánh yểm hộ, lẻntới sau lưng kẻ đi cuối cùng là Đinh Cửu Trùng, đẩy ra một chưởng. Gã đi đến đâu quả nhiên đám dơi đang bay tán loạn đều tránh dạt ra xa. Gã chỉ vận kình vào chưởng mà chưa vội phát, đến khi hữu chưởng chỉ còn cách bối tâm của đối phương chừng ba thốn, mới bất ngờ thổ kình.

“Bình!”.

Nhìn bề ngoài thì một chưởng này của gã đã trúng đích, cho dù Đinh CửuTrùng có là Ngọc Hoàng Đại Đế cũng phải ô hô ai tai mà thôi.

Nhưng Từ Tử Lăng biết rõ sự thật hoàn toàn không phải như vậy.

Khi hữu chưởng của gã còn cách hậu tâm đối phương chừng một thốn, y đãcó phản ứng, khẽ nghiêng người về bên tả, tránh yếu huyệt nơi hậu tâm, chỉ để Từ Tử Lăng kích trúng bả vai bên hữu.

Với công lực hiện giờ của Từ Tử Lăng, đối phương lại từng bị thương từ trước,nói thế nào cũng có thể khiến bả vai của địch nhân vỡ xương nát cốt, chẳng ngờ khi bàn tay gã chạm vào y phục họ Đinh, cả bả vai y liền hõm vào trước ngực một cách khó tin, cùng lúc sinh ra một lực đẩy kỳ lạ, hóa giải đi quá nửa chưởng kình của gã.

Kế đó Đinh Cửu Trùng hự lên một tiếng, loạn choạng bổ người về phía trước,nhưng cùng lúc đó y đã kịp tung chân đá ngược về một cước vào hạ âm của Từ Tử Lăng. Chiêu thức lăng lệ khinh khoái hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Từ Tử Lăng.

Bọn Vu Ô Quyển, Kim Hoàn Chân quay đầu lại nhìn, thấy hai người đangquần nhau. Kim Hoàn Chân bật cười khanh khách nói: “Người này giao cho Đinh đại đế ứng phó được rồi!”.

Ba người cứ thế quay người đi tiếp, thậm chí cả hứng thú quan chiến cũngchẳng có.

“Bình!”.

Từ Tử Lăng lau mồ hôi, khụy gối xuống đỡ lấy một cước đá ngược về phíasau của Đinh Cửu Trùng.

Lũ dơi ào ào như lũ rừng lao đến tấn công tên tà nhân bị bỏ rơi này.

Đến tận lúc này, gã mới hiểu tại sao Thạch Thanh Tuyền lại có ý đồng quyư tận với kẻ địch, bởi vì bốn tên tà nhân này quả thực quá lợi hại. Bản thân gã dù ở trong điều kiện thuận lợi thế này, muốn giết chết Đinh Cửu Trùng cũng là một chuyện vô cùng khó khăn.

“A!”.

Đinh Cửu Trùng bổ về phía trước như ác cẩu tranh phân, miệng oẹ ra mộtbúng máu.

Từ Tử Lăng biết công phu quyền cước Đinh Cửu Trùng kém xa giản phápxuất thần nhập hóa của y, lẽ nào lại để cho đối phương có cơ hội rút binh khí, liên tiếp áp sát, nhân lúc y còn đang mất thăng bằng, hóa chưởng thành đao, trảm vào yếu huyệt hậu chẩm của địch nhân.

Đinh Cửu Trùng lăn tròn trên mặt đất, đang định bạt giản ra phản kích, thìchưởng đao của Từ Tử Lăng đã chém tới trước mặt. Tên tà nhân này liền ré lên một tiếng quái dị, sắc mặt hiện ra sắc đỏ tươi như máu, kế đó há miệng phun ra một huyết trụ, bắn thẳng vào ngực

Từ Tử Lăng, phát sau mà lại đến trước.

Tà công đáng sợ thế này, đây mời là lần đầu tiên Từ Tử Lăng gặp phải.

Nếu Từ Tử Lăng không thể tốc chiến tốc thắng, thì sẽ không thể phối hợpvới Thạch Thanh Tuyền ứng phó hai tên hung nhân còn lại và kẻ công lực cao nhất là Vu Ô Quyển, hơn nữa nếu gã né tránh, để đối phương có cơ hội rút binh khí, muốn thu thập y sẽ cực kỳ hao phí công sức, nên đành quyết tâm mạo hiểm một phen.

Lúc này gã vẫn nghiêng người về phía trước, nhưng bất ngờ nghiêng ngườisang bên phải, dùng mũi chân giữ toàn bộ trọng lượng cơ thể, vẫn duy trì tư thế lao lên phía trước, khi huyết tiễn lướt qua ngực gã, liền lập tức ấn mạnh tay xuống đất bật người trở lại từ thế cũ, chiêu thức hoàn toàn không thay đổi, chỉ là người hơi dao động một chút mà thôi.

Tiếng chít chít vang lên không ngớt, mấy chục con dơi bị huyết tiễn xạ trúng,xương cánh vỡ nát, rơi bịch xuống đất.

Đinh Cửu Trùng đâu ngờ địch nhân lại có quái chiêu kinh người đến thế, không những có thể sinh kình lực dưới gót chân, nghiêng người tránh khỏi tuyệtchiêu tất sát của mình, mà thế công vẫn giữ nguyên không đổi, thế nên cho dù có trăm ngàn thứ tà công mật kỹ cũng không kịp thi triển ứng phó.

“Bình bình!”.

Đao chưởng của Từ Tử Lăng chém mạnh vào trán Đinh Cửu Trùng như mộtlưỡi tầm sét.

Hậu Chẩm của Đinh Cửu Trùng đập mạnh xuống nền đá, lập tức

táng mạng,vương miệng đội trên đầu cũng bắn ra, văng sang một bên.

Sinh tử đúng là chỉ cách nhau trong gang tấc.

o0o

Dù dạ hành khách đầu đội khăn đen trùm kít mặt, nhưng dù y có hóa ra tro,Khấu Trọng cũng chỉ cần liếc mắt là nhận ra ngay đó là Ảnh Tử Thích Khách Dương Hư Ngạn mà người người nghe danh đều phải biến sắc.

Khấu Trọng lúc này cũng không còn thời gian để nghĩ xem mình có phảingười đầu tiên hành thích Dương Hư Ngạn hay không nữa, vội vàng thu liễm tất cả những dấu hiệu có thể khiến đối phương cảnh giác, tạm ngừng hô hấp bằng mũi, phong bế lỗ chân lông, chỉ he hé mắt ra nhìn xuyên qua tán lá, thầm tính toán điểm đặt chân của đối phương.

Thân cây này cao tới mười bảy, mười tám trượng, bất luận là khinh côngDương Hư Ngạn cao minh tới đâu, từ nóc nhà cao hai trượng nhảy lên, lại phải vượt qua khoảng không hơn bốn trượng, theo lý chắc phải đặt chân lên một cành nào đó chìa ra ở giữa thân cây, sau đó mới chuyền cành nhảy lên ngọn, từ đây quan sát tình hình trong phủ.

Trong nháy mắt, trong đầu gã hiện ra vô số phương pháp đột kích đốiphương, cuối cùng vẫn quyết định lấy tĩnh chế động, đợi đối phương nhảy lên tới nơi thì mới toàn lực xuất thủ, khiến y trở tay không kịp.

Đột nhiên có tiếng động lạ vang lên, tả thủ Dương Hư Ngạn phóng ra mộtmũi dùi nhọn, bắn về phía chân gã như một ánh chớp. Khấu

Trọng đang cả kinh thất sắc thì mũi dùi đã xuyên vào chỗ thân cây dưới chân gã chừng năm thước, làm sợi dây nối ở đuôi mũi dùi chỉ nhỏ như sợi tơ bị kéo thẳng băng.

Dương Hư Ngạn thay đổi phương hướng, lao về phía chân gã.

Khấu Trọng không cần nghĩ ngợi, vận công vào Tỉnh Trung Nguyệt, chémthẳng vào chỗ đuôi của mũi dùi.

“Đinh!”.

Dương Hư Ngạn như chạm phải điện, cả người bị Loa Hoàn Kình của KhấuTrọng truyền qua sợi dây chấn động làm cho nôn ra một búng máu tươi, bắn ra phía ngoài.

Sợi dây đứt đoạn thành nhiều mảnh.

Khấu Trọng thấy tập kích thành công, nào chịu bỏ qua cơ hội ngàn năm cómột, vội vàng đề tụ chân khí, tung người lao xuống, lăng không truy sát Dương Hư Ngạn đang lảo đảo giữa không trung.

Dương Hư Ngạn quả không hổ là cao thủ thành danh trong thiên hạ, khi rơixuống cách mặt đường tối đen chừng hai trượng thì đã kịp thời lấy lại thăng bằng, vận khí gia tăng tốc độ trầm xuống, tránh khỏi một đao tất sát của Khấu Trọng trong gang tấc.

“Bình! Bình!”.

Hai người lần lượt hạ thân xuống con phố dài không một bóng người bêncạnh phủ tổng quản, đao kiếm chạm nhau liên tiếp.

Dương Hư Ngạn đưa ống tay áo lên lau vết máu trên khoé miệng, song mụclộ lấp lánh hung quang, gằn giọng nói: “Chiêu này của Khấu

huynh quả là cao minh, không ngờ có thể khiến Dương mỗ lần đầu tiên thọ thương trong khi hành thích, đáng để tự hào lắm đó!”.

Khấu Trọng cười hì hì: “Dương huynh mới là bất phàm, đỡ được một kíchtoàn lực của tiểu đệ mà vẫn đứng vững như Thái Sơn, không chút sơ hở, có điều nếu không kịp thời tìm chỗ nào không ai tìm thấy để vận công liệu thương, công lực ắt sẽ tiêu giảm đáng kể, lần sau làm thích khách sẽ không linh nữa đâu!”.

Dương Hư Ngạn bật cười nói: “Đa tạ Khấu huynh đã quan hoài, có điều tiểuđệ gặp Khấu huynh một thân một mình thế này, làm sao có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở được chứ, đành phải liều mạng bồi tiếp quân tử vậy! Xem kiếm!”.

Lời vừa dứt thì y đã tiến lên ba bộ, kiếm khí ồ ạt bức tới như sóng thủy triều.

Khấu Trọng đâu ngờ y đã thọ trọng thương mà vẫn dũng mãnh nhường này,không ngờ còn muốn tiên phát chế nhân, nhưng cũng không khỏi thầm thán phục, biết đối thủ đáng sợ này của mình đang hi vọng trước khi thương thế phát tác, giành lấy chủ động, nếu có thể tốc chiến tốc quyết là lý tưởng nhất, bằng không thì lúc cần thiết muốn đào tẩu cũng dễ hơn rất nhiều.

Khấu Trọng nhướng mày, tay nắm chắc Tỉnh Trung Nguyệt, mắt hổ mở lớnnhìn chằm chằm vào đối thủ, cười gằn nói: “Nếu Dương huynh chiêu này thất bại, ngày này năm sau sẽ là giỗ đầu của huynh đó!”.

Dương Hư Ngạn bình thản đáp: “Khấu huynh đánh giá bản thân mình quácao đấy!”.

Lời vừa dứt, liền hừ lên một tiếng, xuất kiếm đâm tới.

“Đang!”.

Khấu Trọng vận đao đỡ lấy kiếm thế, bật cười trêu trọc: “Thì ra thương thếcủa Dương huynh còn nghiêm trọng hơn ta tưởng nữa, cả Ảnh Tử Kiếm Pháp thành danh cũng không sử ra nổi nữa hay sao?”.

Dương Hư Ngạn vừa vận kình hóa giải từng đợt từng đợt Loa Hoàn Kình từthân đao truyền qua, mỉm cười đáp: “Không phải là Ảnh Tử Kiếm Pháp, mà là Ảo Ảnh Kiếm Pháp, hãy xem đây!”.

Dứt lời liền hoành kiếm hất đao ra, đẩy Khấu Trọng lui về sau ba bước, sauđó kiếm thế mở rộng, biến thành muôn ngàn đạo kiếm ảnh rợp trời, kình khí cuồn cuộn, thanh thế bá đạo tựa thiểm điện kinh lôi, dồn về phía Khấu Trọng như một trận cuồng phong hung hãn.

Vừa mới bị y vận kình chấn lui, Khấu Trọng đã biết chuyện không hay, ngườinày căn cơ thâm hậu, công lực thực đã đạt tới mực không thể liệu định, không ngờ còn có thể áp chế nội thương, vận đủ mười thành công lực triển khai thế công hung mãnh nhường này, bản thân gã nếu không cẩn thận, có khi lật thuyền trong mương rạch, phải trả giá bằng cả tính mạng cũng không chừng.

Khấu Trọng trong lúc vô kế khả thi, đành phải dựa vào bản lĩnh chân chínhđể giữ tính mạng, lao thẳng vào luồng kiếm quang mờ mịt cả đối phương, lấy công đối công, thi triển các chiêu số lấy mạng đổi mạng, ý đồ làm thương thế của Dương Hư Ngạn phát tác, sau đó nhất cử sát địch, hoặc cùng lắm cũng có thể cầm chân địch nhân, không cho y đào tẩu.

Nhất thời sát khí dày đặc khắp không gian, hai người bị đao quang kiếm ảnhche khuất, chiêu nào chiêu nấy đều hung hiểm vạn phần,

chỉ hơi sơ sót là lập tức có kẻ phải nuốt hận đương trường.

Tiếng kình khí, đao kiếm chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt, chấn động cả góc phố.

Mỗi lần đao kiếm chạm nhau, hoa lửa lại bắn tung tóe, mỗi chiêu mỗi thứcđều tuyệt không dung tình, lấy nhanh đánh nhanh, không hề có chút tiểu xảo.

Có tiếng y phục phất gió phần phật từ phía tổng quản phủ truyền lại, chứngtỏ người bên phía Khấu Trọng đã nghe tiếng chạy tới. Những nhà xung quanh cũng không ngừng vang lên tiếng cửa sổ bật mở, chắc hẳn là tiếng hai người ác đấu đã làm cả khu dân cư phải bừng tỉnh khỏi giấc ngủ say nồng.

“Đang!”.

Tình thế đột nhiên thay đổi.

Khấu Trọng giở hết công lực toàn thân cũng không tránh nổi một chiêu nàycủa Dương Hư Ngạn, bị y bức lui ra xa năm bước.

Trong lòng đang thầm kêu khổ thì Dương Hư Ngạn đã lướt ra phía sau, cườidài nói: “Ân tứ Khấu huynh ban cho ngày hôm nay, sau này tiểu đệ nhất định sẽ hồi báo”.

Khấu Trọng nhìn theo, biết rõ là không thể đuổi kịp, bèn cho đao vào vỏ nóivới theo: “Nhờ Dương huynh nói giúp với Tiểu Ni Ni, bảo nàng rằng cả đời này Khấu Trọng cũng sẽ không quên nàng đâu!”.

Dương Hư Ngạn bất ngờ thổ ra một búng máu, rồi mới lách người chạy vàotrong một ngõ tối.

Lúc này bọn Tuyên Vĩnh mới lần lượt chạy tới.

Khấu Trọng đưa tay ngăn lại, rồi bình thản nói: “Ít nhất trong mấy tháng tớichúng ta cũng không cần lo lắng gì về tên tiểu tử này nữa”.

o0o

Tiếng tiêu đột nhiên nổi lên, sắc nhọn đến chói tai, vừa mới bắt đầu âm sắcđã cực cao, nhưng vẫn còn tiếp tục lên cao cao mãi, tiếng vang đập đi đập lại khắp các động lớn động nhỏ.

Muôn ngàn con dơi bị tiếng tiêu ảnh hưởng, tụ lại một chỗ, tiếng đập cánhầm ầm như cuồng phong, thoạt nhìn trông như một trận đại hồng thủy phun ra từ một địa huyệt nào đó, thanh thế kinh người, bất cứ ai nhìn thấy cũng phải kinh hồn bạt vía.

Từ Tử Lăng sớm đã biết trước Thạch Thanh Tuyền sẽ dùng tiêu âm điềukhiển bầy dơi, nhưng cũng không ngờ lại đáng sợ đến vậy, chỉ thấy động huyệt toàn là hắc ảnh, đang lao về phía mình, gã vội vàng lùi lại, nấp vào một bên cửa động.

Thò đầu vào nhìn, gã thấy ba người bọn Vu Ô Quyển đang chạy thục mạngra ngoài, điên cuồng vung chưởng đánh vào những con dơi đang không ngừng bổ tới cắn xé. Ba tên tà nhân này công lực vô cùng thâm hậu, đã có một số lượng lớn dơi bị trúng chưởng rơi xuống, mặt đất đen xì đầy xác dơi, mà bọn chúng cũng chỉ có thể hộ vệ được những bộ phận dễ tổn thương như tai mắt mũi miệng, còn những con khác bổ vào cắt xé thân mình thì đều vận công truyền qua y phục làm cho chấn động mà chết.

Thế nhưng lũ dơi nhiều đến cơ hồ như vô cùng vô tận, bất luận bọn chúngcó giết chết bao nhiêu, đàn dơi vẫn không ngừng bổ về phía chúng cắn xé, giống như một đám mây đen trùm kín lên đầu chúng

vậy, làm cho cả ba tên hung nhân không thể không cắm đầu bỏ chạy như lũ chuột nhắt.

Từ Tử Lăng mới lần đầu tiên trông thấy dơi tấn công người, hơn nữa lại hunghãn đến vậy, tới giờ mới hiểu được diệu dụng của thứ bột phấn mà Thạch Thanh Tuyền đã thoa lên tóc gã.

Trong truyền thuyết dân gian có nói loài dơi ngày ngủ đến đêm mới ra ngoàihút máu tươi làm vật thực, nhưng đối tượng chỉ là động vật hoặc gia cầm, chứ chưa từng nghe ai nói dơi tấn công người cả. Có thể do dơi ở đây là một loại đặc biệt, hoặc giả chính tiếng tiêu của Thạch Thanh Tuyền đã làm chúng mất đi bản tính.

Toàn bộ số dơi trong hang động đã được huy động, đổ dồn tới động huyệtmà ba tên hung nhân chạy vào, những con chưa kịp bay vào thì cùng với những con còn lại từ các động huyệt khác bay tới tụ thành một đại quân, cuồng phi loạn vũ khắp nơi trong động, tiếng đập cánh, tiếng kêu chí chí nghe đinh tai nhức óc. Nhưng lạ một điều là chu vi ba thước xung thanh Từ Tử Lăng thì không thấy một bóng dơi nào cả.

Nhưng bất luận là bay lượn thế nào, dơi nhiều bao nhiêu, vẫn không có haicon dơi nào đâm phải nhau, mà mỗi khi bay lại gần nhau chúng đều lượn đi theo một đường hình cung đẹp mắt, làm Từ Tử Lăng nhìn mà tấm tắc khen tuyệt, đồng thời cũng ghi nhớ vào trong lòng.

Kình khí cuồn cuộn đẩy ra, một số lớn dơi bị đánh tan xương nát thịt hấtngược ra ngoài huyệt động.

Từ Tử Lăng thoáng động tâm, vội lướt người nấp vào chỗ đường ra lúc đầu,đợi bầy dơi làm tiêu hao thêm một phần nguyên khí của kẻ địch.

Những tiếng kêu quái dị liên tiếp vang lên, cuối cùng thì Vu Ô Quyển cũngmở được một con đường máu, xông ra ngoài huyệt động.

Cả trăm ngàn con dơi đang vần vũ bên ngoài liền ồ ạt bổ tới như bầy ong mật nhìn thấy hoa thơm, cả người Vu Ô Quyển như bị cuốn vào một trận gió lốc hình thành bởi lũ dơi, muốn dịch chuyển nửa bước cũng khó hơn lên trời.

“A...!”.

Vu Ô Quyển cũng không hổ danh là cao thủ tuyệt đỉnh, được liệt danh vàoTà Đạo Bát Đại Cao Thủ, kình khí tán phát từ khắp châu thân, trong chu vi mấy thước xung quanh lão, không một con dơi nào là thoát chết, lả tả rơi xuống như mưa.

Chu Lão Thán và Kim Hoàn Chân lúc này cũng đã xông ra được khỏi độngkhẩu, hai tay họ Chu đã lớn lên gần gấp đôi, còn Kim Hoàn Chân thì đầu tóc tán loạn, trông giống như một mụ điên nơi đầu đường xó chợ, dáng vẻ thảm hại vô cùng.

Tiếng tiêu vẫn vang lên và ngày càng cao vút, càng lúc càng gấp gáp, chodù trong huyệt động đầy tiếng đập cánh ầm ầm của lũ dơi cùng tiếng chưởng kình ầm ầm, tiếng tiêu vẫn không hề bị át đi nửa phần.

“Á!”.

Kim Hoàn Chân kêu lên một tiếng thảm thiết như xé ruột xé gan, có điềukhông phải vì bị lũ dơi cắn xé mà do bị Vu Ô Quyển đá cho một cước vào ngay bụng dưới, cả người liền bay ngược ra sau, máu tươi phun ra như suối.

Không biết có phải vì mùi máu tanh kích thích hay không, mà một số lớntrong bầy dơi đã bỏ qua hai người bọn Vu Ô Quyển và Chu Lão

Thán, nhào về phía Kim Hoàn Chân.

Từ Tử Lăng không ngờ trong tình huống hung hiểm thế này mà Vu Ô Quyểnvẫn còn ra tay hạ sát thủ với đồng bọn, tuy gã chẳng hề có chút hảo cảm gì với Kim Hoàn Chân, song cũng không khỏi cảm thấy thầm tiếc thay cho thị.

Chu Lão Thán rống lên một tiếng, rồi lách mình bỏ chạy.

Vu Ô Quyển cười lên ha hả: “Thiên hạ không có chỗ nào làm nơi táng thântốt hơn huyệt động này, để ta cho các ngươi làm một đôi đồng mệnh uyên ương vậy!”.

Nói đoạn, một tay vung lên xua đuổi lũ dơi, một tay đẩy ra một chiêu pháchkhông chưởng, kình phong xé gió lao vút vào sau lưng Chu Lão Thán, thủ đoạn lang độc quả thật khiến người ta phải trợn mắt le lưỡi vì kinh ngạc.

Chu Lão Thán không tránh cũng không né, chỉ khom người lại hứng lấy mộtchưởng của y, đồng thời mượn lực gia tăng tốc độ, vượt qua khoảng cách ba trượng, lao tới ôm chặt Kim Hoàn Chân dưới đất vào lòng, cùng lúc đẩy chân khí ra, đám dơi bị chấn động liền lập tức bay tản ra xa.

Vu Ô Quyển đang định phóng tới hạ độc thủ kết liễu cả hai thì Chu LãoThán đã hét lớn một tiếng, ôm Kim Hoàn Chân chạy bừa vào một động huyệt gần đó, kéo một số dơi lớn.

Những con khác lại xoay tròn tấn công Vu Ô Quyển.

Tên tà nhân cùng hung cực ác này lộ ra vẻ tiếc rẻ, tung mình phóng về phíaTừ Tử Lăng, có vẻ như muốn chạy lên mặt đất.

Từ Tử Lăng nào chịu bỏ qua cơ hội này, liền lập tức đánh ra một chưởng.

Vu Ô Quyển cười lên ha hả: “Ta sớm đã liệu trước rồi!”.

Độc cước đồng nhân phía sau lưng đã cầm trong tay, bổ về phía Từ Tử Lăngmột chiêu hung mãnh như khai sơn phá thạch.

“Bình!”.

Từ Tử Lăng bị lực phản chấn của y làm cho khí huyết nhộn nhạo, lảo đảo lùivề sau mấy bước, còn đối phương cũng bị một kích toàn lực của gã đẩy bật về phía sau, rơi trở lại vào vòng vây của lũ dơi.

Từ Tử Lăng chính diện giao phong với y một chiêu, trong lòng thầm kinh hãi,thầm nhủ nếu không phải do đối phương đã hao tổn chân nguyên, lại còn bị nội thương, thì gã đã vị tất đã cản đối phương lại được.

Lúc này Vu Ô Quyển đang vung độc cước đồng nhân nặng hơn trăm cântrong tay lên đánh loạt xạ, độc cước đồng nhân quét tới đâu, lũ dơi liền tan xương nát thịt rơi xuống đến đấy, trên nền đất xác dơi chất mỗi lúc một dày hơn, tình cảnh vô cùng đáng sợ.

Trong động vốn đã u ám, toàn bộ đều dựa vào ánh sáng phát ra từ nhữngthạch nhũ chiếu sáng, giờ đây đám dơi lại bay loạn xạ làm thị tuyến của y, giúp cho Từ Tử Lăng một phần đáng kể.ú

Từ Tử Lăng lách người nhảy sang một vị trí khác, điểm ra một chỉ, chỉ phongxuyên qua tấm màn dơi dày đặc, bắn vào yếu huyệt bối tâm của Vu Ô Quyển.

Toàn thân Vu Ô Quyển giật bắn lên, phun ra một búng máu lớn, đồng

thờigầm lên một tiếng kinh thiên động địa, sau đó cũng học theo Chu Lão Thán lao bừa vào một động huyệt gần đó.

Từ Tử Lăng lúc này cũng đã kiệt lực, một chưởng một chỉ vừa rồi đã làm gãtiêu hao phần lớn chân nguyên vậy mà vẫn không đánh ngã được tên hung nhân này, từ đây có thể thấy được công lực của y thâm hậu nhường nào.

Tiếng tiêu đột nhiên ngưng lại.

Thạch Thanh Tuyền từ trong một động huyệt phóng ra, sắc mặt trắng bệchnhư vừa hao tổn rất nhiều chân nguyên, nhưng màu sắc của chiếc mũi xấu xí vẫn giữ y nguyên, không hề đổi sắc như những bộ phận khác trên mặt.

“Chúng ta đi!”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Gian nhân còn chưa đền tội, cứ như vậy bỏ quacho chúng ư?”.

Thạch Thanh Tuyền khàn giọng đáp: “Ta phải phong bế động huyệt, huynhcó muốn lưu lại không?”.

Từ Tử Lăng giật mình kinh hãi, vội vàng theo sát sau lưng nàng ra khỏi độnghuyệt.

Chương 238: Tà đế âm hậu

Từ Tử Lăng theo sát phía sau Thạch Thanh Tuyền, trong lòng đầy nhữngnghi hoặc. Lúc đầu rõ ràng là nàng đã nói sau khi phong bế lối ra sẽ cùng đồng quy ư tận với đám ma đầu, như vậy đương nhiên là cơ quan điều khiển phải đặt bên trong động, một khi khởi động, chính bản thân người phát động cũng không kịp chạy ra, thế nên mới dẫn đến hậu quả phải cùng chết với địch nhân. Nhưng nghe khẩu khí vừa nãy của Thạch Thanh Tuyền, thì dường như cơ quan điều khiển lại đặt bên ngoài, muốn phong bế động khẩu cũng dễ như ra ngoài tiện tay đóng cửa vậy, trước sau mâu thuẫn.

Thạch Thanh Tuyền lúc này đã chạy vào cửa hang động lớn không có dơilúc đầu tiên, đột nhiên quay ngoắt người lại, đưa mắt ra hiệu cho gã.

Từ Tử Lăng cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, vừa thấy vậy đã lập tứchiểu ra đây chỉ là kế dụ địch của nàng.

Trong lòng gã không khỏi thầm khâm phục nữ tử thanh lệ đứng trước mắtmình lúc này, chỉ một câu nói hết sức đơn giản, đã đủ để dẫn dụ địch nhân muốn chạy từ những lối thoát khác nhau trở lại. Có điều kế này có thành công được hay không vẫn còn là một ẩn số, bởi vì trong tiếng ồn ào hỗn loạn do bầy dơi gây ra, tai mắt bọn Vu Ô Quyển dù có linh mẫn hơn người đi chăng nữa cũng chưa chắc đã nghe được hai người đối thoại. Ý nghĩ này vừa lướt qua đầu gã thì phía sau đã nghe tiếng y phục phất gió phần phật.

Từ Tử Lăng không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, quay người đánh ra một quyềnkhai sơn phá thạch.

“Phù!”.

Khi gã cảm thấy có điều không ổn, cũng là lúc gã nhận ra mình chỉ đánhtrúng ngoại bào của Vu Ô Quyển.

Ánh vàng loé lên, Vu Ô Quyển hiện thân bên trái gã, độc cước đồng nhânquét tới như một cơn lốc, thế công bá đạo, uy mãnh tuyệt luân.

Từ Tử Lăng xuất chiêu quá đà, chỉ có thể dịch người sang một bên né tránh,trong lòng thầm kêu không hay. “Đinh!”.

Thạch Thanh Tuyền lướt nhẹ tới như một cơn gió, trúc tiêu liên tục điểm ra, thủ pháp tinh diệu huyền ảo phi thường, nhưng cũng chỉ mong cản được y tronggiây lát để Từ Tử Lăng có cơ hội phản kích.

Vu Ô Quyển hiểu rõ đây là thời khắc quyết định sinh tử của y, liền giở rabản lĩnh cuối cùng, độc cước đồng nhân thoát thủ bay thẳng về phía Thạch Thanh Tuyền, còn người thì thừa cơ phóng vút ra ngoài động.

Khi Thạch Thanh Tuyền tránh khỏi đồng nhân, thì Từ Tử Lăng đã nhảy bổtới sau lưng họ Vu, cách không đẩy ra một chưởng.

Vu Ô Quyển bỗng nhiên gia tăng cước lực, chẳng thèm nhìn lại đã lật tayđẩy ngược lại một chưởng, nghênh tiếp với Loa Hoàn Kình nóng rực như lửa hỏa diệm sơn của Từ Tử Lăng.

“A!”.

Vu Ô Quyển phun ra một búng máu tươi, thương thế lại nặng thêm một phần,nhưng cũng đã biến mất trên thạch cấp.

“Rầm!”.

Độc cước đồng nhân lúc này mới lao sầm vào vách đá, làm những bông hoađá hình dáng kỳ lạ vỡ vụn thành bụi phấn bay lả tả. Qua đây có thể thấy tốc độ giao thủ của Từ Tử Lăng và Vu Ô Quyển nhanh tới nhường nào.

o0o

Khấu Trọng vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, chưa xuống giường thì đã nhớ tớiTừ Tử Lăng. Những ngày không có tên tiểu tử này thật không quen chút nào, gã không biết tìm đâu một người để nói vài câu bậy bạ hoặc thổ lộ dốc bầu tâm sự, trút bỏ những phiền não trong lòng.

“Rốt cuộc hắn đang làm gì? Có phải đang kiêm trình ngày đêm không nghỉhay không?”.

“Ta có nên vì tranh bá thiên hạ mà để Từ Tử Lăng rời khỏi mình, đi đến vựcngoại tìm kiếm phương thức sống mà hắn yêu thích hay không?”.

Bất luận là hoàng đế hay tể tướng, anh hùng hay hào kiệt, sinh mạng cũngchỉ rất ngắn ngủi, rất phù du. Giống như mấy năm vừa qua vậy, mấy năm thời gian trôi qua nhanh như một giấc mộng vậy. Đời người chỉ là kinh nghiệm và hậu quả sản sinh ra sau vô số chọn lựa của chính bản thân người đó. Chỉ hận một điều là gã và huynh đệ tốt nhất của mình lại chọn lựa những con đường khác nhau, khiến cho hai gã cuối cùng cũng phải có một ngày phải phân ly.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Khấu Trọng thầm thở dài một tiếng, bật người xuống giường.

Thanh âm của Tuyên Vĩnh cất lên bên ngoài: “Thiếu Soái, Kỳ Phi trở về rồi,có chuyện gấp muốn bẩm báo!”.

Khấu Trọng lập tức dẹp hết những suy nghĩ vẩn vơ lúc nãy sang một bên,vội vội vàng vàng cất tiếng gọi: “Mau vào đây!”.

o0o

Mặt trời ló dạng sau ngọn núi nhỏ nơi chân trời phía Đông.

Từ Tử Lăng rời tay khỏi tấm lưng ngọc ngà của Thạch Thanh Tuyền, chậmrãi đứng dậy, bước ra khỏi khu rừng rậm nơi hai người đang ẩn thân, đến bên bờ một dòng suối nhỏ.

Nước suối trong mát lạ thường. Từ Tử Lăng soi bóng xuống nước mới pháthiện mình vẫn còn đang đeo tấm mặt nạ của Nhạc Sơn, liền tháo xuống cất vào bọc, quỳ xuống sát dòng suối, vốc nước uống liền mấy ngụm, thuận tay rửa sạch bụi bặm trên mặt mũi, cảm giác mát lạnh thống khoái đó, cơ hồ như đã rửa sạch cả những mệt mỏi do trận kịch chiến đêm trước gây ra.

Lúc này gã mới có cơ hội thưởng thức vẻ đẹp của thiên nhiên hoang dã nơiđây.

Khu rừng nhỏ này nằm giữa hai đồi nhỏ, toàn kỳ sơn bên trong có động dơinằm ở đầu kia của bình nguyên phía Đông, bị mây mù che phủ, lưng chừng núi có một dải mây bay lững lờ tựa như một mỹ nữ đang lấy tay che mặt. Trên hai quả đối hai bên khu rừng, hoa quả mọc xum xuê, Từ Tử Lăng đang suy nghĩ xem nên hái vài quả lót dạ trước hay là đợi Thạch Thanh Tuyền tỉnh dậy mới động thủ thì dưới nước chợt hiện ra thêm một bóng người nữa.

Từ Tử Lăng nhìn bóng phản chiếu dưới mặt nước mỉm cười nói:

“Thạch tiểuthư có thể phục nguyên nhanh như vậy, thật khiến người ta khó mà tin được”.

Thạch Thanh Tuyền đến bên cạnh gã, chậm rãi cởi bỏ đôi hài nhỏ nhắn, đểlộ ra đôi chân trắng như ngọc, tự nhiên thoải mái đung đưa trong làn nước mát lạnh, trúc tiêu đặt trên bãi cỏ gần đó. Chỉ thấy nàng chăm chú nhìn xuống nước, nhẹ giọng hỏi: “Đêm qua tại sao huynh nói ta đẹp? Ta như thế này cũng gọi là đẹp ư?”.

Từ Tử Lăng cũng học theo nàng cúi đầu nhìn bóng phản chiếu của mìnhdưới nước, nhún vai thoải mái đáp: “Xưa nay ta không hề nghĩ đến vấn đề thế nào là đẹp, thế nào là không đẹp cả. Chỉ là lúc ấy chợt thấy trên gương mặt tiểu thư hiện ra một vầng hào quang thần thánh, đẹp tới độ không một bút mực nào tả xiết nên mới nhất thời cảm thán mà buột miệng thốt ra những lời mạo phạm đó, mong Thạch tiểu thư chớ trách!”.

Thạch Thanh Tuyền trầm mặc giây lát rồi nhẹ nhàng hỏi tiếp: “Vậy bây giờta có còn đẹp như lúc đó nữa không?”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Càng nhìn càng thấy đẹp. Đây là những lời thật lòngcủa tại hạ, tuyệt đối không phải cố ý lấy lòng cô nương”.

Thạch Thanh Tuyền khẽ mắng: “Đừng có nói bậy. Huynh đã nhìn thấu chiếcmũi này của ta là đồ giả đúng không?”.

Từ Tử Lăng cười khổ: “Đó là chuyện sau này, tiểu thư xin chớ đa tâm. Tại hạđối với tiểu thư hoàn toàn không hề có ý gì khác đâu”.

Thạch Thanh Tuyền mỉm cười: “Ta vốn định cho huynh xem gương mặt thậtcủa mình, nhưng huynh đã nói thế thì thôi vậy!”.

Từ Tử Lăng lại cười khổ, không nói gì thêm.

Chẳng ngờ Thạch Thanh Tuyền lại không chịu buông tha cho gã, quay đầulại nhìn thẳng vào mặt gã mà hỏi: “Tại sao huynh lại cười ám muội như vậy?”.

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp: “Bởi vì tại hạ vừa để lỡ một cơ hội được nhìnthấy tuyệt thế giai nhân trong thiên hạ. Tiểu thư đã khiến Từ Tử Lăng này dâng lên một cảm giác hiếu kỳ rất mạnh mẽ, không cần nói đâu xa, chỉ riêng tiếng tiêu thiên hạ vô song của tiểu thư đã đủ để tiểu đệ đây suốt đời không quên, cảm thấy kiếp này sống đã không uổng phí rồi”.

Thạch Thanh Tuyền vui vẻ nói: “Bản lĩnh dỗ ngọt nữ nhi giỏi nhất của huynhchính là có thể khiến người ta tuyệt đối không hoài nghi sự chân thành của huynh. Kỳ quái hơn nữa là đêm qua huynh gặp bao nhiêu quái sự như vậy, sao lại không mở miệng hỏi Thanh Tuyền lấy nửa câu? Ôi! Rốt cuộc huynh là người thế nào đây?”.

Từ Tử Lăng lại cười khổ nói: “Không phải là ta không muốn biết, chỉ là dángvẻ như muốn cự tuyệt người từ ngoài ngàn dặm của tiểu thư khiến ta rất ái ngại, nên thà rằng giữ cho mình chút tự tôn, coi như không nghe không thấy mà thôi! Hà! Có phải ta rất đáng cười hay không?”.

Thạch Thanh Tuyền ngạc nhiên bật cười, ánh mắt quay sang nhìn bóng hìnhcủa mình dưới nước: “Đây đúng là thượng sách để đối phó Thanh Tuyền, làm cho người ta trúng kế mà quay sang hỏi ngược lại huynh, thật đáng ghét!”.

Từ Tử Lăng vươn mình lười nhác, ngả luôn người ra phía sau, nhìn mây trắngtrôi lững lờ trên bầu trời trong xanh, thản nhiên nói: “Chiếc mũi giả của tiểu thư, mê cung và phá miếu tất cả đều là diệu kế của Lỗ tiên sinh phải không?”.

Thạch Thanh Tuyền hứng thú liếc nhìn gã một cái rồi nói: “Toàn bộ đềuđoán đúng cả, nếu không phải có mê cung động dơi ấy, ta và huynh chỉ sợ đã không thể ngồi đây đàm thiên thuyết địa thế này rồi. Bốn kẻ này đều là đệ tử đích truyền của Tà Đế, nếu không phải chúng bị lời thề kềm chế, hai mươi năm nay không dám ra ngoài gây chuyện, thì thế gian này không biết đã có bao nhiêu người bị chúng hại chết rồi”.

Nghĩ đến sự tàn nhẫn lang độc của bốn người bọn Vu Ô Quyển, Từ Tử Lăngchợt cảm thấy không lạnh mà run, đến giờ vẫn còn chưa hết kinh hãi.

“Tà Đế là thứ gì?”.

Thái độ của Thạch Thanh Tuyền với gã đã cải thiện đáng kể, chỉ thấy nàngbật cười khúc khích nói: “Tà Đế không phải là thứ gì, mà là một nhân vật siêu quần bạt tụy trong tà phái, mấy chục năm trước cùng xưng danh với Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, uy danh trên giang hồ tuyệt đối không thua kém Tán Nhân Ninh Đạo Kỳ, chỉ là phân biệt chính tà mà thôi”.

Từ Tử Lăng ngồi bật dậy ngạc nhiên nói: “Sao tại hạ chưa từng nghe ai nhắcđến người này nhỉ?”.

o0o

Lạc Kỳ Phi ngồi xuống rồi cung kính nói: “Chúng ta vừa mới nhận được tintức báo về, Đô Nhậm của Lạc Mã Bang và Quật Ca đã kết thành liên minh, chuẩn bị phản kích chúng ta!”.

Tuyên Vĩnh chau mày nói: “Chuyện này hết sức nan giải, nếu chính diệngiao phong, chỉ sợ chúng ta vẫn chưa phải là địch thủ của

chúng”.

Lạc Kỳ Phi lại nói tiếp: “Tại hạ đã phái người tiềm nhập Hạ Phi, ngầm giámthị động tĩnh của Lạc Mã Bang”.

Khấu Trọng trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Theo hai người thì bọn chúng côngu ngốc tới độ đem quân tấn công Lương Đô không?”.

Lạc Kỳ Phi lắc đầu: “Đô Nhậm không phải kẻ ngốc, cả Vũ Văn Hóa Cậpcũng bị Thiếu soái đánh cho thảm bại phải cúp đầu bỏ chạy, y làm sao lại khinh cử vọng động được chứ? Lần này y chịu kết minh với Quật Ca, có lẽ đa phần cũng vì muốn tự bảo vệ mà thôi”.

Khấu Trọng thở dài nói: “Vậy thì phiền phức rồi! Hừ! Đám mã tặc Khiết Đanđó không phải là người người đều căm ghét hay sao, tự nhiên sao lại có người chịu kết minh với chúng nhỉ?”.

Lạc Kỳ Phi đáp: “Trong Lạc Mã Bang cũng có rất nhiều người phản đối việcnày, chỉ là Đô Nhậm nhất ý cô hành, những người khác không ai làm gì được mà thôi”.

Hai mắt Khấu Trọng liền lập tức sáng rực lên, cười ha hả nói: “Vậy thì đượccứu rồi, để tiểu đệ làm Dương Hư Ngạn một lần vậy!”.

o0o

Thạch Thanh Tuyền chậm rãi nói: “Ngoại trừ các nhân vật trong tà phái,những người biết đến Tà Đế quả thật vô cùng ít, những người từng gặp Tà Đế lại càng hiếm hơn. Đạo lý cũng rất đơn giản, bởi vì ba mươi năm trước y đã thoái ẩn để tu luyện thứ võ công bí mật nhất, nguy hiểm nhất đồng thời cũng không ai dám luyện của Ma Môn, từ đó không còn bước ra khỏi cửa miếu nửa bước.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Chính là tòa phá miếu đêm hôm qua?”.

Thạch Thanh Tuyền gật đầu: “Đó là do một tay Lỗ đại sư kiến tạo nên, bêntrong ẩn tàng rất nhiều huyền cơ bí ảo, động dơi chỉ là một trong số đó mà thôi”.

Từ Tử Lăng càng nghe càng cảm thấy hồ đồ, lẩm bẩm nói một mình: “Đâylà chuyện gì vậy?”.

Thạch Thanh Tuyền dịu dàng nói: “Nếu không phải vì quan hệ của huynhvới Lỗ đại sư thì Thanh Tuyền cũng tuyệt đối không lộ chuyện này ra với huynh. Lỗ đại sư rất coi trọng hai người, còn cho rằng thiên hạ sau này sẽ là thiên hạ của hai người. Hiện giờ quỷ thần xui khiến cho huynh bị cuốn vào chuyện này, Thanh Tuyền đương nhiên phải nói thẳng với huynh, nếu có thể đem gánh nặng đang đè khiến người ta không thể thở được này chuyển qua vai huynh là tốt nhất”.

Từ Tử Lăng lại cười khổ lần nữa: “Thật là một chủ ý tốt!”.

Thạch Thanh Tuyền bật cười vui vẻ nói: “Chẳng trách mà trong thư Lỗ đạisư có nói hai người không giống như những kẻ bề ngoài tỏ ra chính khí lẫm liệt, ra vẻ coi việc cứu vớt thiên hạ thương sinh là trách nhiệm của mình, lúc ấy ta còn chưa hiểu lắm, bây giờ thì đã rõ rồi”.

Từ Tử Lăng cười cười nói: “Ta và Khấu Trọng chỉ là hai tên tiểu lưu manhgặp may mắn mà thôi. Lúc đầu đại chí chỉ là làm sao được nổi trội hơn người, làm được một chức quan nhỏ, nhân lúc loạn thế mà kiếm chút công danh phú quý. Sau này luyện thành Trường Sinh Quyết, tư tưởng mới bắt đầu thay đổi, tuy có lúc cũng nói là hành hiệp trượng nghĩa, nhưng thực tế vẫn chỉ là nghĩ cho mình nhiều hơn. Thạch tiểu thư xin đừng hiểu lầm chúng ta là anh hùng hảo hán gì”.

Thạch Thanh Tuyền chăm chú nhìn y nói: “Nếu đã là vậy, tại sao đêm quahuynh lại bất chấp an nguy của bản thân mà giúp đỡ ta? Người ta và huynh không thân không thích, càng không có mỹ sắc cho huynh thèm muốn, lúc đó chắc huynh cũng chưa nhìn ra cái mũi này là mũi giả đúng không?”.

Từ Tử Lăng lưỡng lự nói: “Ta cũng chưa nghĩ qua là vì nguyên nhân nào màmình lại làm vậy? Chỉ là nhìn thấy bốn tên yêu nhân đó không thuận mắt thôi, đây không phải vẫn là vì bản thân mình hay sao?”.

Thạch Thanh Tuyền mỉm cười: “Nếu như công bằng quyết đấu, huynh có cómấy phần chắc chắn có thể thu thập được Vu Ô Quyển?”.

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: “Một phần cũng không có. Rất có khả năng làsẽ thảm bại trong tay hắn nữa. Người này quả thực quá lợi hại!”.

Thạch Thanh Tuyền nói: “Biết rõ là bại mười mươi mà huynh vẫn mạo hiểmđể mình bị cuốn vào chuyện này, đây gọi là vì bản thân mình hay sao? Trừ phi là huynh quyết tâm cầu tử!”.

Từ Tử Lăng á khẩu vô ngôn, không biết nói gì.

Thạch Thanh Tuyền lại dịu dàng nói: “Đừng tránh né nữa! Gánh nặng nàyhuynh phải gánh là chắc rồi!”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Xin tiểu thư chỉ thị!”.

Thạch Thanh Tuyền trầm mặc giây lát rồi nói: “Chuyện này chẳng những huyền ảo dị thường, hơn nữa còn quan hệ đến ân oán tình cừu phức tạp của mấyđời, hiện giờ Thanh Tuyền chỉ có thể nói sơ qua cho huynh nghe, tình tiết cụ thể bên trong khi nào có cơ hội sẽ

nói kỹ với huynh sau”.

Từ Tử Lăng đang nóng lòng đi Ba Lăng, nên liền gật đầu đáp ứng.

Thạch Thanh Tuyền nhấc bàn chân nhỏ của mình lên khỏi mặt nước, xoayngười lại, ngồi bó gối đối diện với gã, tư thế rất thoải mái tự nhiên, đôi mắt đẹp mở lớn nhìn gã nói: “Thứ khiến Tà Đế phải thoái ẩn quy điền để tu luyện là mật pháp tối cao của Ma Môn, gọi là Đạo Tâm Trủng Ma đại pháp, tình hình chân thực thế nào không ai biết được, chỉ biết rằng từ ngàn năm nay Ma Môn tuy nhân tài đời nào cũng có, nhưng thủy chung vẫn chưa có ai luyện thành, những người mạo hiểm luyện công cuối cùng chỉ có một kết cục thảm thương, do bị ma hỏa thiêu thân”.

Từ Tử Lăng kinh hãi nói: “Không ngờ lại có thứ ma công đáng sợ như vậy?Rốt cuộc là ai đã nghĩ ra nó? Nếu cả người sáng tạo ra thứ võ công này cũng không luyện thành, mà những người khác vẫn còn đâm đầu vào luyện, vậy không phải là chuyện đáng buồn cười lắm hay sao?”.

Thạch Thanh Tuyền chau mày: “Thứ ma công này cũng có điểm tương đồngvới Trường Sinh Quyết mà huynh luyện, không ai biết được nó bắt đầu từ đâu, tnghế nhưng hai người vẫn tu luyện thành công, đây có gì đáng cười đâu chứ?”.

Gương mặt tuấn tú của Từ Tử Lăng thoáng ửng hồng: “Đúng là không có gìđáng buồn cười, có điều ta đã quen nói như vậy với Khấu Trọng rồi, mong tiểu thư lượng thứ”.

Thạch Thanh Tuyền nheo nheo mắt, nhẹ nhàng nói tiếp: “Vậy là ThanhTuyền quá nghiêm túc rồi! Trở về chuyện chính, Tà Đế trước khi quy ẩn có bốn đệ tử, chính là Vu Ô Quyển, Đinh Cửu Trùng, Chu Lão Thán và Kim Hoàn Chân”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Thật khiến người ta không thể tưởng tượng được,đã là đồng môn, tại sao chúng lại thủy hỏa bất tương dung, có cơ hội là lập tức tàn hại lẫn nhau như thế?”.

Thạch Thanh Tuyền mỉm cười nói: “Chủ yếu là do hai nguyên nhân. Nhưngvật gây nên tranh chấp này là một quả cầu thủy tinh màu vàng, gọi là Tà Đế Xá Lợi. Ôi! Chuyện này nói ra thì dài lắm!”.

Từ Tử Lăng hiếu kỳ hỏi: “Thứ này có phải vẫn còn trong tay tiểu thư không?”.

Thạch Thanh Tuyền lắc đầu: “Thanh Tuyền chưa từng nhìn thấy vật đó baogiờ?”.

Từ Tử Lăng thất thanh kêu lên: “Hả?”.

Thạch Thanh Tuyền chậm rãi nói tiếp: “Từ sau khi Tà Đế Xá Lợi lọt vào tayLỗ đại sư thì không ai nhìn thấy nữa. Cũng chính vì thứ này mà quan hệ của lão nhân gia người với Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tan vỡ, phải lánh đến Phi Mã Mục Trường ẩn cư”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: “Khi tại hạ ở Phi Mã Mục Trường không hề thấyvật nào giống như vậy ở chỗ Lỗ tiên sinh, chỉ sợ đã được bồi táng với người rồi!”.

Thạch Thanh Tuyền lắc đầu: “Tà Đế Xá Lợi không ở bên mình lão nhân gia,còn về việc nó được giấu ở đâu thì sợ rằng chỉ có trời mới biết được. Nào! Để Thanh Tuyền dẫn huynh đến một nơi, rất gần đây thôi!”.

Chương 239: Mỹ nhân đồng hành

Thạch Thanh Tuyền đẩy cánh cửa gỗ của thạch ốc ra, nghiêng đầu mỉmcười nói: “Từ huynh, mời vào!”.

Từ Tử Lăng chần chừ giây lát rồi mới bước qua bậc cửa, đi vào bên trong.Trong nhà dùng một tấm mành trúc chia làm hai gian. Căn nhà tuy nhỏ nhưng cũng có đủ các thứ gia cụ tạp vật mà một gia đình cần có trong cuộc sống hàng ngày. Nhà cửa sạch sẽ tinh khiết, đẹp một cách tĩnh mịch.

Thạch Thanh Tuyền chậm rãi nói: “Đây chính là chỗ ở chật chội của ThanhTuyền”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Không phải Thạch tiểu thư ẩn cư ở Ba Thục sao?”.

Thạch Thanh Tuyền mời gã ngồi xuống một chiếc ghế kê cạnh cửa sổ, cònmình thì vén mành trúc đi vào bên trong: “Gian tiểu ốc này không phải Thanh Tuyền dựng nên, người xây dựng nó đã qua đời từ năm năm trước, Thanh Tuyền mượn nó làm nơi đặt chân chính là vì nó chỉ cách Tà Đế Miếu có nửa canh giờ cước trình”.

Nhìn xuyên qua tấm rèm trúc mỏng, thấp thoáng thấy nữ tử đặc biệt nàyngồi xuống một chiếc kỷ nhỏ bên cạnh chiếc giường kê sát tường, quay lưng về phía gã, đối mặt với tấm gương đồng hình tròn treo trên tường. Trong mông lung mơ hồ, tất cả đều bị tấm rèm trúc làm tịnh hoá, khiến cho thân hình và tư thái diễm lệ của nàng càng thêm nổi bật.

Từ Tử Lăng tán thưởng: “Đây đúng là một nơi tuyệt vời để lánh đời ẩn thế,nếu không phải có tiểu thư dẫn tới đây, chỉ sợ tại hạ tìm một vạn năm cũng không tìm được mất”.

Gian tiểu thạch ốc này nằm ở một hiệp cốc nhỏ cách động dơi chừng hơnmười dặm về phía Đông Nam, sau lưng là một dòng thác và hồ nhỏ, trước nhà cây cỏ hoa lá tốt tươi, cảnh vật đẹp vô cùng.

Thạch Thanh Tuyền cầm chiếc lược lên, chải chải mái tóc dài mềm mại,động tác tư thế đều đẹp đến mê hồn. Chỉ nghe nàng chậm rãi nói: “Tại sao huynh không hỏi chủ nhân cũ của nơi này là ai? Lẽ nào huynh không thấy hiếu kỳ ư?”.

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt dâng lên một cảm giác thoải mái và ấm áp,giống như đang cùng thê tử xinh đẹp của mình sống an lạc trong ngôi nhà nhỏ, ngồi cách một tấm màn trúc bàn chuyện lặt vặt trong gia đình vậy. Đây là một cảm giác hết sức mới vẻ đối với gã. Chỉ nghe gã mỉm cười nói: “Có lẽ là vì tính cách mỗi người thôi! Tại hạ rất hiếm khi có những xung động kiểu không biết chuyện này thì không được như những người khác. Có điều tiểu thư đã đặc biệt gợi ra chuyện này, chắc hẳn chủ nhân cũ của gian thạch ốc này phải là một nhân vật rất có lai lịch, bây giờ lòng hiếu kỳ của tại hạ lại bị khơi gợi lên rồi”.

Thạch Thanh Tuyền khẽ cười hỏi: “Thanh Tuyền có thể hỏi Từ huynh mộtvấn đề hơi đường đột được chăng?”.

Từ Tử Lăng vừa ngưng thần lắng nghe tiếng chim chóc vui đùa chích chíchbên ngoài, vừa thuận miệng đáp: “Xin tiểu thư cứ hỏi!”.

Thạch Thanh Tuyền liền nói: “ tDám hỏi Từ huynh, trong mấy năm hành khứgiang hồ, đi khắp Nam Bắc, huynh đã từng hại bao nhiêu

thiếu nữ phải xiêu hồn lạc phách, mê đắm nhớ nhung rồi?”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Tại hạ xưa nay chưa từng nghĩ việc này, chắclà không có đâu”.

Thạch Thanh Tuyền vui vẻ bật cười: “Cuối cùng cũng tìm ra lúc huynhkhông thật thà rồi nhé. Tạm thời chưa tính sổ vội, để Thanh Tuyền hỏi ngược lại vậy, Từ huynh đã gặp không biết bao nhiêu mỹ nữ nổi danh trong giang hồ, đã có ai có thể khiến huynh một lòng ái mộ hay chưa?”.

Từ Tử Lăng cười khổ: “Vấn đề này của tiểu thư còn khó đối phó hơn bất cứthứ kỳ công tuyệt nghệ nào mà Từ Tử Lăng đã từng gặp qua, tiểu đệ có thể đầu hàng cho qua chuyện được không?”.

Thạch Thanh Tuyền buông lược xuống, che miệng cười khúc khích: “Đúng làđồ vô dụng! Nam tử hán đại trượng phu thì phải dám yêu dám hận chứ, thì ra Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ về mặt này lại yếu ớt kém cỏi như vậy”.

Từ Tử Lăng thoải mái nhún vai đáp: “Tiểu đệ đối với chuyện tình cảm namnữ cảm thấy rất nhạt nhẽo, cũng không có cầu mong và kỳ vọng gì đặc biệt, tất cả đều tùy ngộ nhi an mà thôi. Nếu như có mong muốn, thì chỉ mong được tự do tự tại, chu du thắng cảnh danh sơn trong thiên hạ, như vậy là đã không uổng kiếp này rồi”.

Thạch Thanh Tuyền im lặng giây lát rồi chậm rãi nói: “Cách nghĩ của huynhvà Thanh Tuyền rất giống nhau, khác biệt chỉ là một tĩnh một động thôi. Cuộc sống lý tưởng trong lòng Thanh Tuyền chính là được ẩn cư sơn lâm, nghiên cứu những kỹ nghệ và học vấn mà mình yêu thích, lấy đó làm tiêu khiển, sống một cuộc đời bình lặng. Chính vì thế mà Thanh Tuyền mới nôn nóng đem gánh nặng này chuyển qua cho hTừ huynh như vậy”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Cuối cùng thì tiểu đệ cũng hiểu được tâm ý của tiểuthư rồi. Xin cứ nói! Chỉ cần có thể làm được, Từ Tử Lăng này nhất định sẽ giúp tiểu thư hoàn thành tâm nguyện!”.

Thạch Thanh Tuyền thở dài: “Ôi! Huynh làm người tốt thế này khiến ThanhTuyền thật xấu hổ. Ngại quá! Từ huynh có thể tạm thời nhắm mắt lại không, người ta phải thay y phục!”.

Từ Tử Lăng giật mình đánh thót vội vàng nhắm nghiền hai mắt lại.

Tiếng cởi y phục xột xoạt vang lên trong phòng, Thạch Thanh Tuyền vẫnthoải mái tự nhiên như không nói: “Đạo Tâm Trủng Ma Đại Pháp là thần công chí cao vô thượng của Ma Môn, so với Thiên Ma Đại Pháp của Âm Qúy Phái còn cao hơn một bậc. Kỳ quái nhất là trong quá trình tu luyện, tính cách và khí chất của người luyện sẽ thay đổi, từ ma nhập đạo. Nghe Lỗ đại sư nói: Tà Đế luyện loại thần công này gần thành công thì thất bại, hơn nữa còn rước phải đại hỏa ma hỏa thiêu thân, nhưng trước khi thảm tử đã bỗng nhiên tỉnh ngộ, hối hận về những chuyện tàn hại chúng sinh mà mình đã làm trước đây, nên đã ra sức bổ cứu”.

Từ Tử Lăng suýt chút nữa thì mở bừng mắt ra, ngạc nhiên nói: “Thế gian cóthứ ma công như vậy sao, thật là kỳ lạ”.

Trường Sinh Quyết tuy có thể làm khí chất của Khấu Trọng và gã thay đổi,nhưng cũng chỉ theo cá tính của hai gã mà phát triển tự nhiên, không giống như Đạo Tâm Trủng Ma Đại Pháp này, có thể thay đổi cả tính tình thâm căn đế cố của một con người như vậy.

Thạch Thanh Tuyền dường như đã thay xong y phục, còn vén màn bước rangoài, nhưng vẫn không lên tiếng bảo Từ Tử Lăng mở mắt, nhẹ giọng nói: “Lúc đó, điều mà Tà Đế không yên tâm nhất chính là

bốn tên ác đồ Vu Ô Quyển này, không có ai hiểu rõ lũ ác nhân thiên sinh tà ác này hơn y, thế nên đã lợi dụng nhược điểm muốn làm Tà Đế đời sau của chúng, lấy Tà Đế Xá Lợi làm mồi nhử, bức chúng lập thệ bằng Huyết Chú của Ma Môn, thề sau khi lấy được Tà Đế Xá Lợi, kế tục ngôi vị Tà Đế thì mới được khai tông lập phái. Mặt khác, lại ngấm ngấm thông tri cho Chúc Ngọc Nghiên, nói cho mụ biết mình đã truyền Tà Đế Xá Lợi cho bốn tên nghịch đồ, giáng đại họa này cho chúng".

Từ Tử Lăng vẫn nhắm nghiền hai mắt nên nhìn thấy thần tình của nàng lúcnày, có cảm giác như đang đi trong màn sương mù mịt, hoang mang nói: "Tại sao Tà Đế Xá Lợi lại quan trọng như vậy?".

Thanh âm ngọt ngào của Thạch Thanh Tuyền vang lên bên tai gã: "Đó làmột bí mật của Tà Cực tông, từ khi lập tông đến giờ đã truyền từ đời này sang đời khác một thứ dị thuật bí pháp, Tà Đế Xá Lợi do một thứ Hoàng Tinh Thạch cực kỳ quý hiếm mài thành, bắt đầu từ Tà Đế đời thứ nhất, lịch đại Tà Đế khi biết đại hạn của mình sắp tới, liền lấy dùng thứ dị thuật này dồn toàn bộ công lực cả đời ngưng tụ thành tinh khí, đẩy vào Hoàng Tinh Thạch, hi vọng người kế tục viên tà thạch này có thể hấp thụ được tinh nguyên đó, khiến Tà Cực tông đời sau mạnh hơn đời trước, độc bộ võ lâm! À! Bây giờ huynh có thể mở mắt được rồi!".

Từ Tử Lăng liền từ từ mở mắt, thấy Thạch Thanh Tuyền đang đội mũ lênmái tóc đen tuyền đã búi thành búi thư sinh, hoàn thành việc cải dạng nam trang, còn là kình trang bó sát người để đi xa nữa.

Chiếc mũi xấu xí của nàng đã biến mất vô tăm vô tích, nhưng da thịt đã trởnên thô ráp ngăm đen, có điều dù là vậy, nàng vẫn đẹp đến độ khiến người ta phải nín thở. Không biết có phải vì đặlc biệt lưu tâm và so sánh hay không mà Từ Tử Lăng cảm thấy sống mũi thẳng nhỏ nhắn của nàng khiến gương mặt thanh lệ nàng càng thêm cao quý và

hoàn mỹ.

Vẻ đẹp của nàng là một vẻ đẹp lãnh mạc và thần bí, đây có lẽ là do sựthanh thuần ngạo thế mà nàng đã có từ khi sinh ra trên đời, khiến người ta không dám tiếp cận, nhưng lại khát vọng mong cầu được lọt vào mắt xanh của nàng. Thêm vào ấn tượng trước đó, Từ Tử Lăng dám khẳn định mỹ nữ có phong cách đặc biệt, ngôn từ bạo dạn này tuyệt đối không hề thua kém những tuyệt thế giai nhân điên đảo giang hồ như Sư Phi Huyên hay Loan Loan.

Thạch Thanh Tuyền mỉm cười: “Tại sao cứ nhìn người ta chằm chằm vậy, cóphải thấy Thanh Tuyền biến đổi nhiều quá không?”.

Từ Tử Lăng bật cười nói: “Tiểu thư chắc đã đọc được suy nghĩ trong lòng tạihạ rồi! Hắc! Nếu những lời vừa rồi tiểu thư nói là sự thật, vậy thì thế lực của Tà Cực tông phải vượt xa Âm Qúy Phái mới đúng, tại sao sự tình lại ngược lại như vậy?”.

Thạch Thanh Tuyền thở dài: “Chuyện này phức tạp dị thường. Huynh hãy trảlời Thanh Tuyền một câu trước, bây giờ huynh chuẩn bị đi đâu?”.

Nghe Từ Tử Lăng trả lời, Thạch Thanh Tuyền liền vui vẻ nói: “Chúng ta còncó hai ba ngày đồng hành nữa, đợi sau khi đến Trường Giang, huynh qua sông Nam hạ, còn Thanh Tuyền sẽ ngồi thuyền đi về phía Tây, chúng ta vừa đi vừa nói được không?”.

Từ Tử Lăng nằm mơ cũng không ngờ được đột nhiên lại có thêm một mỹ nữ đồng hành như vậy, có điều mỗi một khắc ở bên mỹ nhân, đều sẽ là những kỷniệm mỹ lệ mà cả đời này gã cũng không thể nào quên, nên liền gật đầu mỉm cười nói: “Nếu tiểu thư không ngại, thì chúng ta có thể lập tức lên đường!”.

o0o

Lạc Mã Hồ nằm ở phía Đông Nam Sơn Đông đệ nhất đại hồ Vi Sơn Hồ,được dòng Tứ Thủy chảy qua.

Lạc Mã Hồ nước rộng trời cao, dõi mắt nhìn ra chỉ thấy không gian tưởngchừng như vô tận, sóng biếc lăn tăn, ngư sản và các loại thủy sản khác rất phong phú, trong đó có cá chép, cá diếc, cá trắm và tôm cua là nhiều nhất, ngoài ra nơi này còn nổi tiếng với các loại đặc sản khác như củ ấu, ngó sen, bồ khẩu thảo...

Mỗi khi thời tiết đẹp, những con thuyền cá ẩn hiện giữa làn khói sóng, máichèo gạt nước ì oạp, trên cao lũ thủy điểu bay lượn dập dìu, phong cảnh mê người.

Hạ Phi Thành

căn cứ địa của Lạc Mã Bang nằm cách Lạc Mã Hồ chừng mười dặm về phía Tây Bắc, là nơi giao hội của ba dòng sông lớn Tứ Thủy, Nghi Thủy và Biện Thủy, quan trọng nhất là nơi này chỉ cách Bành Thành chừng nửa ngày đi thuyền.

Giao thông thiện lợi khiến Hạ Phi trở thành trạm trung chuyển giữa Lạc MãHồ và Vi Sơn Hồ, khống chế cả toàn bộ thủy đạo trong vùng, điều này mang đến cho Hạ Phi một lượng giao dịch rất lớn, làm cho Lạc Mã Bang ngày càng lớn mạnh. Kết minh với mã tặc Khiết Đan, chính là một cơ hội mở rộng tầm ảnh hưởng và dã tâm của Lạc Mã Bang bang chủ Đô Nhậm.

Khấu Trọng, Lạc Kỳ Phi và mười thủ hạ giả thành thương lái đến Lạc Mã Hồmua lương thực, an nhiên tiến vào Hạ Phi.

Người giúp họ đả thông mọi cửa quan là cự phú buôn bán lương

thực và dầuở bản địa Thẩm Nhân Phúc. Trước nay quan hệ của y và Bành Lương Hội đều rất mật thiết, tuy bề ngoài vẫn giữ giao tình với Lạc Mã Bang, nhưng bên trong từ lâu đã vô cùng bất mãn với sự tham lam vô độ, hoành hành bá đạo của Đô Nhậm. Tin tức tình báo của Lạc Kỳ Phi đều là y cung cấp.

Thẩm Nhân Phúc là thương nhân giỏi tính toán, vốn không muốn tham giavào việc tranh giành địa bàn của các thế lực, nhưng Đô Nhậm và Quật Ca kết minh với nhau khiến y không thể nhẫn nhịn được nữa, bởi vì cả nhà nam nữ lão ấu của thân đệ y đều đã chết trong tay Quật Ca và đám thủ hạ, thù sâu tựa biển. Nhưng quan trọng hơn cả là sự kính ngưỡng và lòng tin của y với Khấu Trọng, thế nên vừa gặp nhau đã hợp ngay, quyết ý toàn lực giúp đỡ Khấu Trọng đối phó Đô Nhậm và Quật Ca.

Sau khi Khấu Trọng và Lạc Kỳ Phi đến Thẩm phủ, ba người liền lập vào mậtthất bàn bạc. Thẩm Nhân Phúc dáng người cao lớn rắn chắc, mái tóc đã lấm tấm điểm bạc, tự tin mà hiền hoà, hai mắt sáng như sao, râu rậm, niên kỷ ước chừng ngoài bốn mươi, gây cho Khấu Trọng ấn tượng y là người tinh minh quyết đoán.

Sau mấy lời khách khí, Thẩm Nhân Phúc bắt đầu vào chính sự: “Sau khiđược Quật Ca chi viện, Đô Nhậm ra sức chiêu binh mãi mã, chuẩn bị đại triển quyền cước, làm các thành trấn gần đây ai nấy đều lo lắng, sợ rằng y sẽ cùng với Quật Ca đi khắp nơi giết người phóng hoả, công thành chiếm đất”.

Khấu Trọng chau mày nói: “Quật Ca chỉ có vài trăm tên mã tặc, tại sao ĐôNhậm lại giống như có trái núi lớn để dựa vào như thế?”.

Thẩm Nhân Phúc thở dài: “Trong mắt của Khấu gia, Quật Ca đương nhiênchỉ là nhân vật nhỏ không đáng để ý, nhưng khắp một vùng này, có ai nghe tiếng mã tặc Khiết Đan mà không biến sắc đâu chứ.

Nếu cộng cả số thủ hạ mà Quật Ca lưu lại vùng duyên hải, nhân số của bọn chúng cũng phải hơn một ngàn người. Đám mã tặc này kẻ nào kẻ nấy đều võ công cao cường, dũng mãnh như sói, công phu trên ngựa càng thuần thục hơn người Trung Nguyên một bậc, hơn nữa lại đến đi như gió, ngoại trừ trận đại bại trong tay Khấu gia và Từ gia ở Đô Lương ra, xưa nay đều bách chiến bách thắng. Hiện giờ có thêm Đô Nhậm cho bọn chúng tin tức và căn cứ địa, đích thực là như hổ thêm cánh, khiến những thương nhân như chúng tôi người người đều lo sợ nơm nớm. Chỉ mong Khấu gia có thể chủ trì chính nghĩa, báo cừu tuyết hận cho những người vô tội đã bị chúng tàn sát".

Khấu Trọng trầm tĩnh nói: "Thẩm lão bản cứ yên tâm, chỉ riêng chuyện toàngia lệnh đệ bị sát hại, ta đã không thể tọa thị bàng quan được rồi, nhất định ta sẽ khiến đám ác tặc ngày vĩnh viễn không thể trở về quê hương. Không biết Quật Ca hiện giờ đang ở đâu, Đô Nhậm chắc chắn không dám dẫn sói vào nhà, cùng ăn cùng ngủ với Quật Ca đâu nhỉ?".

Thẩm Nhân Phúc thấy Khấu Trọng nể mặt mình như vậy, cảm kích đến suýtnữa thì rơi lệ, bái tạ mấy câu rồi nói: "Quật Ca và thủ hạ hiện đang ở tại một mục trường ở chân núi Trạch Sơn cách Hạ Phi mười dặm về phía Tây để đợi đồng bọn đến tập hợp, còn về việc hắn và Đô Nhậm đang âm mưu điều gì thì tiểu nhân vẫn chưa dò la ra được".

Khấu Trọng vươn mình, thở dài nói: "Thẩm lão bản có biết trong Lạc MãBang, ai phản đối việc kết minh này mạnh mẽ nhất không?".

Thẩm Nhân Phúc không cần nghĩ ngợi mà đáp ngay: "Đương nhiên là nhịđương gia Tiểu Lữ Bố Tiêu Hồng Tiến, người này là một anh hùng hảo hán, rất được chúng nhân tôn kính, cả Đô Nhậm cũng phải e dè cố kỵ. Một nửa nguyên nhân của lần việc kết minh này chính là Đô Nhậm muốn đối phó y. Từ sau khi phản đối kết minh không thành,

Tiêu Hồng Tiến đêm nào cũng đến thanh lâu, mượn rượu giải sầu. Theo tiểu nhân thì y đã có ý rời khỏi Lạc Mã Bang, bằng không sớm muộn gì cũng bị Đô Nhậm hại chết".

Khấu Trọng mừng rỡ nói: "Lữ Bố không yêu giang sơn yêu mĩ nhân, hi vọngTiểu Lữ Bố này tiến bộ hơn một chút. Chúng ta sẽ bắt đầu từ người này vậy, nói không chừng có thể thu phục cả Lạc Mã Bang mà chẳng tốn một binh một tốt cũng nên. Lúc đó thì đảm bảo đám mã tặc Khiết Đan kia sẽ chết không đất chôn thây, còn chúng ta thì lại có thêm một số chiến mã đã được huấn luyện, món này cũng hời đấy chứ?".

Thẩm Nhân Phúc hân hoan nói: "Tiểu nhân và Tiêu Hồng Tiến có chút giaotình, tất cả cứ để tiểu nhân sắp xếp là được".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Thẩm lão bản không tiện ra mặt, nhân tâm nantrắc, ai biết được Tiêu Hồng Tiến sẽ phản ứng thế nào, Kỳ Phi có đề nghị gì không?".

Lạc Kỳ Phi từ nãy giờ vẫn ngồi một bên lắng nghe mà không nói gì, lúc nàycũng gật đầu đồng ý với Khấu Trọng: "Thẩm lão bản có thể không xuất diện là tốt nhất, nhưng làm sao mới có thể tiếp xúc với Tiêu Hồng Tiến đây?".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Chuyện này chúng ta sẽ tùy cơ hành sự. Y thíchđến nơi nào nhất thì chúng ta sẽ đến đó gặp y. Nếu y không chịu trợ giúp chúng ta thì thuận tay cho y một đao là xong, sau đó sẽ đến lượt Đô Nhậm".

Khẩu khí của gã tuy hơn lớn một chút, nhưng Thẩm Nhân Phúc và Lạc KỳPhi đều cảm thấy hết sức bình thường. So với Nhậm Thiếu Danh và Lý Mật, Đô Nhậm chẳng là thứ gì cả.

Khấu Trọng nghĩ ngợi giây lát rồi lại nói với hai người: “Nếu đã không ai biếtbước tiếp sau Đô Nhậm và Quật Ca định làm gì, vậy thì chúng ta tiện thể giúp bọn chúng một phen luôn, hãy cho người phao tin đồn, khiến các thành trấn gần đây người người đều hoảng loạn. Lúc đó chỉ cần chúng ta trừ diệt hai tên này, chúng nhân sẽ càng bội phần cảm kích. Hà hà, chỉ dùng mấy câu nói mà đã mua được nhân tâm, trên đời này còn có việc gì lợi hơn thế nữa không?”.

Hai người bọn Lạc Kỳ Phi đều gật đầu khen hay, thầm nhủ quả là “người nổidanh đều không phải tầm thường, người tầm thường thì không thể nổi danh”, kế sách như vậy mà cũng nghĩ ra được.

Khấu Trọng trầm ngâm: “Tin đồn phải hợp tình hợp lý, chi bằng cứ nói... à...Thẩm lão bản... thử nói xem, người ở những vùng xung quanh đây sợ nhất là gì?”.

Thẩm Nhân Phúc cung kính đáp: “Đô Nhậm xưa nay luôn có ý đoạt lấy Lưuhuyện và Bái huyện ở bên Vi Sơn Hồ, như vậy thì y sẽ có cứ điểm ở vùng Vi Sơn Hồ, từ đó tấn công các thành trấn lớn gần đó. Chúng ta có thể dùng điểm này để tạo ra tin đồn. Vi Sơn Hồ phía bắc thông đến ba hồ lớn là Thiệu Dương, Độc Sơn, Nam Dương, đầu đuôi tương tiếp giống như là một hồ vậy, nếu như để lọt vào tay Đô Nhậm, vậy thì y sẽ khống chế được toàn bộ mạch máu kinh tế của vùng Sơn Đông”.

Lạc Kỳ Phi nói: “Muốn lấy Vi Sơn Hồ, trước tiên phải đoạt Bành Thành, vìvậy chỉ cần chúng ta phao tin Đô Nhậm muốn tấn công Bành Thành, những người khác sẽ lập tức đoán được dã tâm và đại kế của y”.

Khấu Trọng bật cười nói: “Chuyện này càng nói càng thật, đến cả ta cũngbắt đầu tin rồi đó! Chi bằng chúng ta thêm mắm dặm muối, nói Quật Ca sẽ đánh trận đầu để rửa mối nhục đã bị ta đánh bại, thế nên

sẽ thấy người là giết, gà chó không tha... hai người thấy thế nào?”.ới

Thẩm Nhân Phúc và Lạc Kỳ Phi đều gật đầu khen hay.

Khấu Trọng cười cười nói tiếp: “Lão Đô, Lão Quật! Xem các ngươi còn đượcbao nhiêu ngày phong quang nữa!”.

Thẩm Nhân Phúc hưng phấn nói: “Làm việc cho Khấu gia thật là thống khoái, tiểu nhân sẽ lập tức y kế hành sự!”.

Khấu Trọng nói: “Chậm đã! Tin đồn tốt nhất nên để truyền từ bên ngoài,như vậy thì Đô Nhậm muốn điều tra cũng không biết điều tra từ đâu! Thẩm lão bản hãy lập tức phái người đến các thành trấn gần đây...! Hắc! Chi bằng hãy để các thương lái truyền tin này đi, như vậy thì sẽ càng có hiệu quả hơn!”.

Thẩm Nhân Phúc liền lĩnh mệnh chạy đi.

Khấu Trọng lại vươn người một cái, quay sang nói với Lạc Kỳ Phi: “Kỳ Phi, hãy đi dò la xem Tiểu Lữ Bố gia gia của chúng ta hay đến thanh lâu nào? Ta ngủ dậy sẽ đến đó tìm y uống rượu bàn chuyện làm ăn!”. Nói đoạn liền há miệng ngáp dài, lẩm bẩm nói một mình: “Mệt chết đi được!”.

Chương 240: Cơ duyên tấu xảo

Hoàng hôn.

Từ Tử Lăng đeo mặt nạ Nhạc Sơn và Thạch Thanh Tuyền đóng giả làmphụ tử đến Hợp Phì, một thành lớn ở phía Tây Bắc Lịch Dương, cách Trường Giang chừng hai ngày lộ trình, đương nhiên là dựa vào cước trình nhanh chóng của họ để tính toán. Thành này nằm trong lãnh địa của quân Giang Hoài, nhưng trên tường thành cắm kỳ hiệu của Phụ Công Hựu chứ không phải của Đỗ Phục Uy.

Khắp các thôn huyện bên ngoài thành đều là đồng ruộng trải dài, vàng tươixanh thắm, thẳng cánh cò bay, khiến tinh thần con người cũng sảng khoái hơn rất nhiều.

Sau khi nộp thuế vào thành, cảnh sắc mê người của vùng sông nước lưuvực Trường Giang càng khiến hai người thêm hứng khởi.

Trên phố dùng đá xanh hoặc gạch khối lát đường, dạt dào ý niệm hoài cổ,nhà cửa nhỏ mà thanh nhã, tường trắng ngói đen, thạch cấp cửa gỗ, mộc mạc hiền hoà. Trong thời đại chiến hỏa liên miên, hoang phế ngàn dặm này, đặc biệt khiến cho người ta cảm thấy bình yên và thư thái.

Sau khi đi xuyên qua con phố hẹp hai bên nhà cửa san sát, Thạch ThanhTuyền từ đầu vẫn chưa mở miệng nói nửa câu đột nhiên mỉm cười cất tiếng: “Thanh Tuyền vốn định sau khi ăn cơm sẽ lập tức rời thành, như vậy ngày mai chúng ta sẽ có thể đến được Trường Giang, nhưng không hiểu sao vào thành rồi lại sinh ra lười nhác mệt

mỏi, hiện giờ chỉ muốn vào khách điếm nghỉ ngơi, sau đó ra ngoài dạo chơi một phen, ý Từ huynh thế nào?”.

Từ Tử Lăng cũng cười cười đáp: “Việc đi đường chậm một đêm hay nửa đêmcũng không ngại gì, huống hồ chúng ta cũng rất cần ngủ một giấc tử tế nữa, tại hạ hoàn toàn không có ý kiến”.

Hai người tìm được một khách sạn khá sạch sẽ gần đó, thuê hai gian phòngcạnh nhau, tắm rửa thay đồ rồi cùng nhau ra khu phố nhiệt náo trong thành dùng cơm. Sau khi ngồi xuống một góc vắng trong quán, Thạch Thanh Tuyền gọi vài món chay, rồi câu chuyện của hai người lại trở về với chuyện Tà Cực tông.

Thạch Thanh Tuyền không muốn để những khách nhân ở các bàn bên cạnh nghe được những gì họ nói, nên ngồi sát bên cạnh Từ Tử Lăng, quay lưng lại vớinhững người khác, thân thiết ghé miệng sát tai gã nói: “Vấn đề là xưa nay chưa từng có người nào đắc lợi được từ Tà Đế Xá Lợi này, nhưng đã thành một truyền thống, trước khi lâm chung tông chủ các đời đều dồn toàn bộ công lực của đời mình vào trong xá lợi. Ngoại trừ những người bạo tử không thể làm chuyện này, đến nay tổng cộng đã có mười một vị tông chủ hiến nguyên tinh vào đó rồi”.

Trong lòng Từ Tử Lăng bất chợt dâng lên cảm giác không lạnh mà run,thầm nhủ cung cách hành sự của những người trong tà phái quả thật kỳ dị khôn lường, khiến người ta không thể đoán biết.

Thạch Thanh Tuyền lại nói tiếp: “Đến đời Tà Đế Hướng Vũ Điền thì mới xuấthiện biến chuyển. Hướng Vũ Điền là người đầu tiên ngộ ra được cách dùng xá lợi tu luyện ma công, chính vì vậy mà ông ta trở thành tuyệt đại tông sư của tà phái, xếp trên cả Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, chỉ đáng tiếc là cả ông ta cũng không qua được cửa ải của Đạo Tâm Trủng Ma Đại Pháp. Trước khi lâm chung, Hướng Vũ Điền

đã lần lượt truyền bí pháp lợi dụng Tà Đế Xá Lợi luyện công cho bốn tên nghiệt đồ khi sư diệt tổ kia và Chúc Ngọc Nghiên của Âm Qúy Phái, đồng thời giao Tà Đế Xá Lợi cho Lỗ đại sư nhờ cất giấu. Lợi hại nhất là Hướng Vũ Điền đã tung tin huyền hoặc, khiến bọn Vu Ô Quyển tưởng rằng ông ta đã giao Tà Đế Xá Lợi đã giao cho Chúc Ngọc Nghiên, còn Chúc Ngọc Nghiên lại tin là Xá Lợi nằm trong tay bốn người bọn chúng, hậu quả của việc này chắc Thanh Tuyền không cần nói Từ huynh cũng đoán được rồi".

Kết quả đương nhiên là một trận quyết đấu ác liệt đã diễn ra, còn bọn Vu ÔQuyển thì đã thảm bại trong tay Chúc Ngọc Nghiên, từ đó không dám lộ diện trên giang hồ nữa. Kế sách này quả thực vô cùng lang độc, qua đây có thể thấy tuy là Hướng Vũ Điền có vì luyện Đạo Tâm Trủng Ma Đại Pháp mà thay đổi tính tình, nhưng vẫn không phải là lòng dạ bồ tát gì, thậm chí còn có tâm ý lấy ác diệt ác nữa.

Thạch Thanh Tuyền chậm rãi kể tiếp: "Giấy cuối cùng cũng không gói đượclửa, có điều sau cả hai phía đều biết Tà Đế Xá Lợi đang nằm trong tay Lỗ đại sư thì đã kết mối thâm cừu không thể hóa giải được rồi".

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: "Tại sao chuyện này lại liên quan đến tiểu thưvậy?".

Thạch Thanh Tuyền thở dài một tiếng nói: "Thanh Tuyền có thể tạm thờikhông nói chuyện này được không?".

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Tiểu thư đã có chỗ khó xử, vậy thì không nói cũng được. Có điều ngày mai chúng ta đã chia tay nhau rồi, tiểu thư có điều gì phânphó tại hạ hay chăng?".

Thạch Thanh Tuyền lắc đầu: "Không phải ngày mai, mà là đêm nay".

Từ Tử Lăng ngẩn người ngạc nhiên.

o0o

Khấu Trọng ngủ đến quá trưa, rồi một mình một ngựa đến con phố lớn nhiệtnáo nhất thành Hạ Phi, hứng thú đi khắp nơi dạo chơi.

Để tránh bị dòm ngó, gã không mang theo Tỉnh Trung Nguyệt xưa nay vốnvật bất ly thân, hơn nữa còn đóng giả làm một phong lưu công tử, phong thái chỉn chu nữa.

Trên phố thi thoảng lại thấy một đoàn những đại hán vận kình trang lam sắcđi qua, dáng vẻ hoành hành bá đạo. Đây chính là bang chúng của Lạc Mã Bang, có điều cũng không có kẻ nào gây chuyện thị phi, quấy phá dân chúng.

Trong thời đại chiến loạn liên miên này, nhân dân chính là nguồn gốc củanhân lực và vật lực, việc Đô Nhậm ước thúc thủ hạ cũng là hết sức bình thường, bằng không để nhân dân chạy hết, thành thị náo nhiệt ắt sẽ thành hoang phế, bản thân y cũng không thu lợi được gì.

Trên phố người xe tranh đường, ngoại trừ quy mô tương đối nhỏ ra, sự nhiệtnáo của nơi này có thể nói là hoàn toàn không thua kém gì con phố lớn nhất chạy xuyên suốt thành Lạc Dương.

Ngủ gần ba canh giờ, thể lực tinh thần Khấu Trọng đã khôi phục đầy đủ,tinh lực sung mãn, giờ gã chỉ hận không thể tìm được mấy tên ác nhân để phát tiết bớt ra ngoài, thầm nhủ nếu có Từ Tử Lăng ở đây cùng nói chuyện phiếm, nói vài câu thô lỗ thì thật là thích thú.

Đi qua hai ngã rẽ, gã dừng lại trước cửa một thanh lâu có tấm biển lớn đề bachữ “Tiểu Xuân Quang”, hít sâu một hơi, rồi ra vẻ nghênh nganh như những kẻ đã quen lui tới chốn này, sải chân bước vào

bên trong. Đại hán canh cửa tưởng rằng gã là một con dê béo, vội vàng cung kính dẫn gã vào sảnh đường, để cho mụ tú bà chiêu đãi.

Khấu Trọng lấy bạc thưởng cho tên gác cửa và mụ tú bà, khéo léo để đối phương cho rằng mình là đại hào khách từ nơi khác tới đây buôn bán làm ăn, tiêutiền như rãi nước, sau đó chỉ đích danh cô nương nổi tiếng nhất ở đây là Thu Nguyệt ra hầu hạ.

Mụ tú bà tên gọi Thanh Di lộ vẻ khó xử lúng túng nói: “Đại gia lần này thậtkhông may rồi! Thu Nguyệt tối nay đã có hẹn với một vị đại gia khác. Chi bằng để Thu Dung hầu hạ ngài vậy! Luận về thanh sắc hay kỹ nghệ, Thu Dung cũng không đều không kém gì Thu Nguyệt đâu”.

Khấu Trọng lấy nửa lượng hoàng kim dúi vào tay mụ tú bà, rồi thấp giọngnói: “Vị cô nương đầu tiên mà đã không mời được thì thật không may mắn! Thanh Di cứ coi Thu Dung đến hầu rượu cũng được, nhưng làm sao cũng phải mời Thu Nguyệt đến uống một chén, tại hạ sẽ thưởng thêm nửa lượng nữa”.

Qúy khách ra tay hào phóng thế này thật hiếm thấy, đôi mắt tham lam củaThanh Di lập tức sáng bừng lên, nhưng vẫn còn vẻ do dự chưa dám quyết định.

Khấu Trọng ghé sát tai y thị thì thầm đề nghị: “Hay là thế này đi! Thanh Dichỉ cần sắp xếp cho ta ở cạnh gian phòng mà nàng tiếp khách cũng được, nghe tiếng ca truyền qua là coi như cũng được một nửa tâm nguyện của ta rồi. Nửa lượng vàng này ta vẫn thưởng như thường!”.

Thanh Di thầm nhủ không ngờ trên đời này lại có tên ngốc tiêu tiền như rácthế này, hân hoan dẫn gã lên lầu.

o0o

Ngọc dung ngăm ngăm đen của Thạch Thanh Tuyền lộ ra một nụ cười rạngrỡ như ánh mặt trời xua tan mây mù, dịu dàng nói: “Huynh chớ nên đa tâm, chỉ là đột nhiên Thanh Tuyền thay đổi chủ ý, muốn hồi gia bằng đường bộ mà thôi”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Cũng được! Vậy sau khi dùng bữa chúng ta sẽcùng rời khỏi đây, có thể đến được Ba Lăng nhanh hơn một chút thì càng lý tưởng!”.

Thạch Thanh Tuyền im lặng nhìn gã một lúc rồi mới khẽ nói: “Thể hình củahuynh của thật rất giống với Nhạc lão, chỉ là thiếu đi bá khí và bá lực của ông ấy thôi. Huynh có muốn đóng giả giống hơn một chút không?”.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói: “Bất luận bề ngoài giống như thế nào, lúc động thủ cũng không thể giấu được, vì vậy không cần tốn công làm gì”.

Thạch Thanh Tuyền nhẻo miệng cười cười: “Ta nói giống hơn một chút,đương nhiên là bao gồm cả đao pháp và bá lực của ông ấy, huynh quên rằng khi ông ấy qua đời người ta ở bên cạnh hay sao?”.

Từ Tử Lăng hoang mang nói: “Nhạc Sơn và tiểu thư làm sao lại ở với nhau?”.

Từ góc độ này nhìn sang, Từ Tử Lăng thấy gương mặt nghiêng của ThạchThanh Tuyền đẹp như thiên tiên giáng thế, khiến người ta không thể không thở dài khen tuyệt, đặc biệt là vì phấn dị dung đã che đi làn da trắng như bạch ngọc của nàng, nên càng khiến tâm thần Từ Tử Lăng tập trung vào những đường nét thanh tú ấy.

Đôi mắt đẹp của Thạch Thanh Tuyền thoáng hiện thần sắc trầm tư

mặctưởng: “Bốn mươi năm trước, Nhạc lão thảm bại trong tay Thiên Đao Tống Khuyết, mang trọng thương vượt ngàn dặm đến gặp gia mẫu, vốn chỉ định nhìn người một lần cuối trước khi về chốn cửu tuyền, nhưng gia mẫu đã không tiếc hao tổn chân nguyên, dùng thủ pháp kim châm kích huyệt giữ được tính mạng cho ông ta, khiến Bá Đao Nhạc Sơn sống thêm được ba mươi năm nữa, có điều cũng không thể giữ được võ công cho ông ấy...”.

Nói tới đây, chợt nàng liếc nhìn Từ Tử Lăng hỏi: “Tại sao lại nhìn người tachằm chằm như thế?”.

Từ Tử Lăng vội vàng nhìn lảng sang chỗ khác, lúng túng nói: “Tại hạ nghequá tập trung nên tự nhiên là phải nhìn tiểu thư rồi, nếu tiểu thư không thích thì tại hạ không nhìn là được”.

Thạch Thanh Tuyền bật cười hồn nhiên khả ái như một tiểu nữ tử, chúmmiệng nói: “Người ta cố ý đùa huynh thôi, huynh không giống như những nam nhân khác, bất luận là người ta hóa trang xấu thế nào, huynh cũng giống như là phát hiện ra được chỗ nào đó khiến huynh rung động vậy, bây giờ làn da Thanh Tuyền vừa đen vừa ráp, huynh nhìn ra được thứ gì chứ?”.

Từ Tử Lăng suýt chút nữa là đập đầu xuống bàn, ra vẻ khổ sở nói: “Hìnhnhư tiểu thư rất sợ người khác hân thưởng vẻ đẹp của mình, nhưng thực sự tiểu thư rất xinh đẹp, đó là một sự thực không thể nào thay đổi được”.

Thạch Thanh Tuyền mỉm cười: “Có lẽ là vì vết xe đổ của gia mẫu, từ khi hiểuchuyện đến nay, Thanh Tuyền chưa từng thấy người cười bao giờ. Đừng lảng sang chuyện khác nữa, vừa rồi đã kể tới đâu rồi nhỉ?”.

Từ Tử Lăng thầm nhủ rõ ràng là tự nàng lảng sang chuyện khác, bây

giờ lại đổ hết tội danh lên đầu lão tử, có điều gã đương nhiên không tính toán nhữngchuyện này, chỉ cười cười đáp: “Tiểu thư đang nói tới Nhạc Sơn giữ được tính mạng, nhưng không giữ được võ công...”.

Thạch Thanh Tuyền vỗ vỗ trán, thở dài kể tiếp: “Đúng rồi! Tình tiết bêntrong tương đối dài dòng, ở đây không nhắc đến nữa. Kể từ sau khi Thanh Tuyền hiểu chuyện thì Nhạc lão đã dựng nhà ở bên ngoài U Lâm Tiểu Cốc của hai mẫu nữ chúng tôi định cư. Thỉnh thoảng Thanh Tuyền cũng đến chơi với ông ấy, nghe kể chuyện giang hồ, vì vậy mọi chuyện của ông ấy Thanh Tuyền đều biết rất rõ. Những lúc rảnh rỗi, Nhạc lão lại lấy giấy bút ra viết lại Thất Thập Nhị Hậu đao pháp thành danh của mình, đóng thành sách. Nếu như Thanh Tuyền tặng nó cho huynh, thì đảm bảo cả võ công huynh cũng có thể giả mạo được rồi”.

Từ Tử Lăng chợt động tâm hỏi: “Thạch tiểu thư có biết Nhạc Sơn và ChúcNgọc Nghiên có một nữ nhi không?”.

Thạch Thanh Tuyền nói: “Đó là chuyện hối hận nhất trong đời Nhạc lão, lúcđầu ông ấy còn tưởng Chúc Ngọc Nghiên có cảm tình đặc biệt đối với mình, chẳng ngờ Chúc Ngọc Nghiên... ôi! Thanh Tuyền không muốn nói nữa!”.

Từ Tử Lăng liền lên tiếng kháng nghị: “Đây có phải là thói quen của tiểu thưkhông? Cứ làm người khác sinh dạ hiếu kỳ rồi lại không nói nữa...”.

Thạch Thanh Tuyền mỉm cười: “Cuối cùng thì cũng phải nói thật rồi nhé!Người ta ghét nhất là thái độ chuyện gì cũng không để ý của huynh, lần này bỏ qua cho huynh đó!”. Nói đoạn nàng lại kể tiếp: “Người trong ma giáo hành sự luôn ngược với nhân tình thiên tính, giống như chuyện sinh con nuôi con vốn là luân thường đạo lý, bọn

họ lại cho là chướng ngại. Chúc Ngọc Nghiên chọn Nhạc Sơn làm phu thê một đêm, tất cả đều vì ông ấy là người mà mụ căm ghét nhất, vì vậy cho dù có xảy ra quan hệ nam nữ, cũng sẽ không thể đem lòng yêu thương đối phương đến nỗi không thể dứt ra được, huynh nói như vậy có phải là bất bình thường không?”.

Từ Tử Lăng nghe mà trợn mắt há miệng, không biết nói gì.

Thạch Thanh Tuyền trầm mặc hồi lâu, rồi khẽ nói tiếp: “Huynh thay ThanhTuyền giết bọn Vu Ô Quyển và Chu Lão Thán, Thanh Tuyền sẽ mời huynh đến tiểu cốc, dùng chân diện mạo toàn tâm toàn ý tấu lên một khúc tặng huynh, điều kiện này có khiến huynh vừa ý không?”.

o0o

Thu Dung cô nương đến hầu Khấu Trọng uống rượu quả nhiên dung nhanbất tục, hơn nữa còn rất tươi trẻ, tuyệt đối không phải hạng tàn hoa bại liễu. Nàng thấy Khấu Trọng lưng hùng eo gấu, dung mạo tuấn tú khôi ngô thì lập tức xuân tình dào dạt, dính chặt người vào gã, giở mọi ngón nghề để lấy lòng.

Khấu Trọng bề ngoài tỏ ra mê đắm, nhưng tai lại vểnh lên lắng nghe TiểuLữ Bố Tiêu Hồng Tiến và Thu Nguyệt nói chuyện ở phòng bên.

Lúc này Thu Nguyệt và họ Tiêu đang chơi trò đoán quyền phạt rượu, tới lượtTiêu Hồng Tiến phải uống rượu phạt. Khấu Trọng thầm nhủ đã đến lúc, bèn định đứng dậy định bước sang chào hỏi thì chợt nghe tiếng bước chân dồn dập vang lên, khí thế hung hăng, làm cho Thu Dung cũng phải giật mình rời khỏi lòng gã, hoa dung thất sắc.

Tiếng bước chân sầm sập của hơn mười người chạy qua cửa phòng, rồidừng lại trước cửa gian phòng của Tiêu Hồng Tiến bên cạnh.

“Bình!”.

Không biết ai đã đá bật cửa phòng, kế đó là thanh âm ngạc nhiên của TiêuHồng Tiến: “Đại đương gia!”.

Khấu Trọng giật mình, biết là Đô Nhậm đã đến, chỉ là không hiểu vì chuyệngì mà khiến y hung hăng, chẳng hề nể mặt Tiêu Hồng Tiến chút nào như vậy.

Một giọng nam nhân khàn khàn, trầm đục vang lên: “Những người khác cúthết ra ngoài!”.

Tiêu Hồng Tiến im lặng không nói gì, tiếng bước chân của Thu Nguyệt đi xadần, lúc nặng lúc nhẹ, rõ ràng là đã sợ đến hồn bất phụ thể.

Cửa phòng đóng lại.

“Chát!”.

Đô Nhậm đập bàn nói: “Nói cho ta biết, kẻ nào nào đã tiết lộ kế hoạch tấncông Bành Thành của chúng ta ra ngoài?”.

Khấu Trọng nghe mà trợn mắt há miệng, trong lòng thầm nhủ không ngờ lạixảo hợp đến vậy, đồng thời cũng thầm khen Thẩm Nhân Phúc hành sự hiệu quả.

Tiêu Hồng Tiến có vẻ không vui đáp: “Ta không hiểu đại đương gia đang nóigì cả”.

Đô Nhậm tức giận quát lên: “Ngươi không hiểu thì ai hiểu? Chuyện tấn côngBành Thành chỉ có ngươi, ta và Quật Ca biết, nhưng bây giờ

đã truyền khắp ngoài kia rồi, thứ tự tấn công trước sau thế nào cũng nói hết sức rõ ràng, nếu không phải lộ ra từ miệng của ngươi, lẽ nào là ta hay Quật Ca tự rêu rao ra chứ? Ngươi có còn gì để nói nữa không?”.

Tiêu Hồng Tiến trầm giọng đáp: “Tiêu Hồng Tiến này đã đi theo đại đươnggia bao nhiêu năm, đã bao giờ nói dối nửa câu chưa? Ta nói không tức là không, đại đương gia có tin hay không thì tùy”.

Sau một hồi trầm mặc, Đô Nhậm đột nhiên đứng bật dậy, nói liền ba tiếng“hảo, hảo, hảo” rồi bỏ đi như một trận gió.

Khấu Trọng mấy lần định xuất thủ, nhưng cuối cùng vẫn bỏ đi ý nghĩ này,bởi vì nếu gã hạ sát Đô Nhậm lúc này, sẽ rất khó thực hiện được kế hoạch thu phục Lạc Mã Bang trong hòa bình đã định ra trước đó.

Gã đột nhiên đứng bật dậy.

Thu Dung còn chưa hết sợ lại bị gã làm cho giật mình đánh thót, kéo kéoống tay áo gã nói: “Khách quan muốn đi đâu?”.

Khấu Trọng đưa tay vuốt lên má phấn của nàng một cái, tiện tay lấy mộtđĩnh vàng đặt lên bàn, cười cười nói: “Ta đi an ủi một vị bằng hữu, nàng ngoan ngoãn ngồi ở đây, đừng đi hầu hạ nam nhân nào khác đấy!”.

o0o

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Ta chỉ có thể hứa là sẽ cố hết sức! Tiểu thư thử nghĩ mà coi! Đêm qua trong mê cung động dơi, điều kiện có lợi như vậy mà chúngta vẫn để cho chúng đào thoát! Chỉ nội chuyện này cũng đủ thấy hai tên tà nhân đó lợi hại thế nào rồi, sau này tiểu thư cũng nên cẩn thận một chút!”.

Thạch Thanh Tuyền chớp chớp mắt, nhìn gã một lúc lâu rồi mới mỉm cườiđể lộ hai hàm răng trắng đều đặn: “Chuyện hôm nay huynh làm không được, không có nghĩa là ngày mai cũng làm không được, chỉ cần huynh chịu đáp ứng là tốt rồi”.

Lúc này cơm chay đã được bưng lên.

Thạch Thanh Tuyền cầm đũa gắp thức ăn vào bát cho Từ Tử Lăng: “Bữacơm này coi như là tiệc tiễn huynh lên đường, thế nên phải để tiểu muội mời khách! Hà! Thật thoải mái! Từ khi sau khi gia mẫu tiên khứ, Thanh Tuyền chưa lúc nào cảm thấy vui vẻ như lúc này”.

Từ Tử Lăng chỉ biết cười khổ đáp lại.

Thạch Thanh Tuyền như vừa chợt nhớ ra chuyện gì, bật cười nói: “Quên mấtkhông nói cho huynh cách tìm người ta ở Xuyên Trung, bằng không huynh có tìm một vạn năm cũng không tìm ra đâu. Hì! Không hiểu vì sao mà Thanh Tuyền thấy mình càng lúc càng thích trêu trọc huynh hơn! Nhìn thần sắc lúng túng của huynh là Thanh Tuyền lại không nín nổi cười!”.

Từ Tử Lăng còn biết nói gì nữa.

Hai người gắp đi gắp lại cho nhau, chẳng mấy chốc đã ăn sạch sẽ đồ ăntrên bàn. Nhìn mấy chiếc đĩa sạch trơn, cả hai đều cảm thấy tức cười.

Sau khi trả tiền, ra đến ngoài phố, Thạch Thanh Tuyền mới nói: “Huynh cóđồ gì lưu lại khách sạn không?”.

Từ Tử Lăng lắc đầu.

Thạch Thanh Tuyền lại nói: “Đêm khuya thế này, thành môn chắc đã đóngrồi. Chúng ta vượt tường thành ra vậy, huynh có muốn tiễn Thanh Tuyền một đoạn không?”.

Từ Tử Lăng cười cười: “Đương nhiên rồi”.

Thạch Thanh Tuyền vui vẻ nói: “Vậy thì theo Thanh Tuyền!”.

Nói đoạn liền đi về phía Tây Thành.

Từ Tử Lăng đi theo sau nàng, mỉm cười nói: “Có rất nhiều chuyện tiểu thưchỉ nói một nửa, có phải nhân lúc này nên nói cho rõ hơn một chút không?”.

Thạch Thanh Tuyền lắc đầu: “Những chuyện đó đều rất phức tạp, nói thếnào cũng không hết, để sau này huynh đến kiếm Thanh Tuyền mới nói có được không? Huynh là người khách đầu tiên được Thanh Tuyền mời đến nhà đó!”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Chỉ e trong thời gian tới tại hạ không thể phân thân”.

Thạch Thanh Tuyền thoải mái ung dung nhún vai nói: “Đương nhiên khi nàorảnh Từ huynh mới đến”.

Từ Tử Lăng đang định nói gì thì chợt nghe tiếng kiện mã hí vang, một cỗ xengựa bất ngờ dừng lại ở con phố đối diện.

“Bình!”.

Nóc xe bật tung ra, một bóng người từ bên trong lao vút ra, hạ thân xuốngsau lưng gã và Thạch Thanh Tuyền, thanh thế kinh người. Từ Tử Lăng và Thạch Thanh Tuyền đưa mắt nhìn nhau, đều không biết

xảy ra chuyện gì.

“Bá Đao Nhạc Sơn, không ngờ là huynh!”.

Từ Tử Lăng nghe mà cảm thấy phiền phức, thầm kêu oan uổng. Chợt bêntai gã vang lên giọng nói của Thạch Thanh Tuyền: “Đừng sợ, đây là lão bằng hữu Tả Du Tiên của huynh. Thanh Tuyền nói một câu, huynh nói một câu, đã hiểu chưa?”.

Vừa nói nàng vừa thừa cơ bước sang một bên.

Từ Tử Lăng chậm rãi quay người lại, y theo chỉ thị của Thạch Thanh Tuyền,thản nhiên nói: “Từ khi từ biệt ở Trường Bạch tới nay thấm thoắt đã bốn mươi năm rồi, Du Tiên huynh phong thái vẫn như xưa, đúng là chuyện đáng mừng, đáng mừng!”.

o0o

Khấu Trọng đẩy cửa bước vào.

Ánh mắt sắc bén của Tiêu Hồng Tiến xạ thẳng ra nhìn gã, nhưng thanh âmlại bình tĩnh cực kỳ: “Các hạ là ai?”.

Người này không hổ danh Tiểu Lữ Bố, gương mặt tuấn tú khôi ngô, cao lớnđầy đặn, mỗi cái cất tay động chân đều tỏ rõ y là người hết sức tự tin.

Khấu Trọng cười cười, thản nhiên ngồi xuống đối diện với y: “Tiểu đệ KhấuTrọng, Tiêu huynh khoẻ chứ?”.

Tiêu Hồng Tiến thoáng giật mình, đưa tay cầm thanh đại đao đặt trên bànlên.

Khấu Trọng thấp giọng nói: “Chậm đã!”.

Tiêu Hồng Tiến tay đặt lên chuôi đao, nhưng vẫn chưa rút ra, thấp giọng hỏi: “Lẽ nào các hạ đến tìm ta uống rượu sao?”.

Khấu Trọng xòe hai tay ra, tỏ rõ mình không có ý tấn công, mỉm cười nói:“Nếu ta muốn giết người, vừa rồi đại đương gia của Tiêu huynh đã không thể rời khỏi chỗ này rồi, đúng không?”.

Tiêu Hồng Tiến bình tĩnh trở lại, chăm chú quan sát đối phương hồi lâu rồimới gật đầu nói: “Tại sao các hạ không động thủ?”.

Khấu Trọng đáp: “Bởi vì ta nể mặt Tiêu huynh!”.

Tiêu Hồng Tiến đang ngẩn người thì tiếng bước chân lại vang lên, ít nhấtcũng phải có đến mấy chục người từ hai bên hành lang truyền lại.

Khấu Trọng ung dung nói: “Đô Nhậm muốn lấy mạng Tiêu huynh đó!”.

Chương 241: Kiếm canh đồng lưu

Tiêu Hồng Tiến xoay người rút đại đao ra, bật dậy khỏi ghế, dịch người racửa sổ nhìn ra hậu viện của sương phòng, còn chưa đứng vững thì đã tức giận gầm lên một tiếng, ngửa người ra phía sau.

Tiếng “xuy xuy” vang lên liên tiếp, bảy tám mũi kình tiễn lướt qua gương mặtngửa lên của y như những tia điện, cắm thẳng vào vách tường và trụ nhà. Những mũi tên vẫn còn đang run lên bần bật, tiếng bước chân dồn dập bên ngoài đã đột nhiên dừng lại.

“Bình!”.

Khấu Trọng cười dài, học theo Tiêu Hồng Tiến bật người khỏi ghế như mộtmũi tên, nhưng hai tay vẫn nắm chặt lấy thành ghế, hai chân đá ngược về phía sau như sao băng, trước khi đao của địch nhân chém xuống thì đã đá trúng ngực hai tên. Tiếng xương cốt vỡ nát vang lên làm người ta phải kinh tâm động phách, hai đại hán thất khiếu ộc máu, binh khí bay khỏi tay, văng ra xa như hai con diều đứt dây bị cuồng phong cuốn đi, đụng phải đám đồng bọn đang tràn vào cửa ngã bò lăn bò càng, xương cốt gãy vụn, Có bảy tám tên đại hán ngã xuống thì quá nửa là không bò dậy nổi.

Một tiếng thét thảm thiết vang lên ở phòng bên cạnh.

Khấu Trọng hai chân chạm đất, phẫn nộ nói với Tiêu Hồng Tiến: “Chúng tadẫn dụ địch nhân đi chỗ khác, tránh để bọn chúng làm hại đến người vô tội”.

Lời còn chưa dứt thì thân hình đã bắn vọt lên, phá mái ngói xông ra ngoài.

Tiêu Hồng Tiến nghe vậy thì hơi ngây người ra, sau đó mới theo lỗ hổng màgã vừa phá ra nhảy lên trên mái nhà. Lúc này Khấu Trọng đang đánh cho đám cung tiễn thủ mai phục trên mái nhà lẩn chạy như chuột, lăn hết xuống dưới hai bên mái hiên.

Khoảng không gian giữa lầu phòng và tường viện lố nhố đầy bóng ngườicầm đuốc, tiếng hò hét vang trời, nhưng không ai có thể trực tiếp uy hiếp tới hai người.

Tiêu Hồng Tiến dịch người lại sát bên tả Khấu Trọng, quả quyết nói: “Mạngcủa Tiêu Hồng Tiến kể từ lúc này là của Khấu gia”.

Khấu Trọng kéo y phục xuống, tránh khỏi hơn mười mũi tên từ dưới đất bắn lên, vừa quan sát tình thế vừa cười cười nói: “Tại sao lại đột nhiên quá yêu ta nhưvậy?”.

Tiêu Hồng Tiến lộ vẻ khâm phục từ tận đáy lòng: “Trong tình hình như vậymà vẫn lo lắng cho những người vô tội, Hồng Tiến không đi theo Khấu gia thì đi theo ai đây?”.

Khấu Trọng cười ha hả, đưa tay nắm chặt lấy vai y, sảng khoái nói: “Hảohuynh đệ! Đi thôi!”.

Dứt lời liền áp sát người trượt trên mái ngói, sau đó tung người nhảy xuốngnhư phi ngư giỡn nước. Tốc độ của gã nhanh tới độ mắt thường không thể nào quan sát kịp, thêm vào lại quá bất ngờ nên cung tiễn đều bắn cả vào khoảng không, còn Khấu Trọng thì như hổ lạc vào giữa bầy dê, nhanh chóng đoạt lấy một cây trường mâu, tả xung hữu đột, thấy người là giết, khí thế bá đạo tuyệt luân. Hơn ba mươi tên đại hán trấn giữ vị trí này lập tức tán loạn vỡ tan thế trận,

bỏ chạy tứ tán. Thấy Tiêu Hồng Tiến đã nhảy xuống, Khấu Trọng liền hét lớn: “Đến đây! Chúng ta tiện tay lấy mạng chó của Đô Nhậm luôn một thể cũng được!”.

Viện quân của địch nhân từ hai bên tràn tới, tiếng quát tháo và tiếng hét sợhãi của các cô nương trong sương phòng hòa thành một âm thanh quái dị, tình hình hỗn loạn đến cực điểm.

Khấu Trọng và Tiêu Hồng Tiến một trước một sau tiến thẳng ra nơi tập trungnhiều quân địch nhất là đại môn tiền viện. Do bị kiến trúc của nơi này hạn chế về không gian, nên rất khó hình thành được cục diện trùng trùng bao vây, điều này đối với phía ít người hơn đương nhiên là có lợi mà vô hại.

Khấu Trọng một mình lao lên phía trước, đi dọc theo hành lang, trường mâutrong tay hóa thành muôn vạn điểm hàn quang, kẻ nào cản đường đều phải gánh chịu hậu quả nặng nề, không phải bị hất văng ra khỏi hành lang thì cũng là bị ném ra xa, đụng phải đồng bọn thì lại ngã bổ ngửa ra, không bò dậy nổi.

Võ công của Tiêu Hồng Tiến cũng tương đối cao minh, đại đao vung lên cấtxuống, chém ngã hầu hết các địch nhân truy sát phía sau.

“Vù!”.

Trường mâu của Khấu Trọng giống như một đạo điện quang rực sáng trêntrời đêm, đâm trúng một miếng thuẫn bài, làm cho đối phương cả người lẫn thuẫn đều bật về phía sau. Kế đó gã lại liên tiếp xuất chiêu, đánh bay hai cây trường thương đâm tới, nhưng trong lòng lại không hề vui vẻ, thậm chí còn thầm than không hay nữa.

Lúc này gã chỉ còn chừng mười bước nữa là có thể ra được khoảng trốngrộng rãi trước cửa lớn của chính viện, chẳng ngờ ở ở chỗ rẽ lại

đột nhiên tràn ra vô số đao thuẫn thủ và trường thương thủ, phối hợp chặt chẽ liền lạc chặn đứng đường tiến của gã. Đám đại hán ô hợp lúc đầu lập tức tản ra vây bên ngoài, để cho đám quân tiếp viện này có không gian đối phó gã và Tiêu Hồng Tiến. Đám thương thuẫn thủ này xem ra đều không phải hạng tầm thường, chỗ lợi hại nhất là được huấn luyện kỹ càng, có năng lực phòng thủ và tấn công tuyệt vời, Khấu Trọng vốn đang thế như chẻ tre, lập tức bị tắc nghẽn, trở thành thế tranh giành từng đoạn đường nhỏ một.

Tiêu Hồng Tiến ở phía sau lập tức cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội, hơnnữa càng đánh lại càng rơi vào trùng trùng vây khốn, tắm máu khổ chiến.

Tiêu Hồng Tiến cao giọng hét lớn: “Đô Nhậm đã quyết tâm giết tại hạ, đâylà Thương Thuẫn Đoàn thân cận bên cạnh y, nhân số lên tới năm trăm người, Khấu gia mau chạy đi! Không cần để ý đến Hồng Tiến!”.

Khấu Trọng đột nhiên nhảy lui về phía sau, tránh khỏi ba cây trường thươngđâm tới như gió, áp sát lưng vào lưng Tiêu Hồng Tiến, miệng quát: “Muốn chết thì cùng chết chung!”.

Ánh mắt sắc bén đảo một vòng, chỉ thấy bên ngoài hành lang, trừ đámthương thủ, thuẫn thủ đang tràn lên như nước hồ thì còn có một đám mấy chục tên cầm cung nỏ, trong lòng lại thầm kêu không hay, hét lớn: “Theo ta!”. “Rầm!”.

Khấu Trọng dùng vai húc vỡ tường, lăng vào đại sảnh đón khách của thanhlâu.

o0o

Tả Du Tiên thân hình cao lớn, đầu trọc bóng loáng, hai bên mai lại để hailọn tóc dài buông xuống tận bờ vai rộng như hai tấm rèm, tướng

mạo rất kỳ quái. Y ít nhất cũng phải lục tuần, nhưng da dẻ lại hồng hào như hài nhi sơ sinh, đôi mắt híp híp như sơn dương, dưới cằm để hàm râu dài lưa thưa, mũi khoằm khoằm đầy vẻ tà ác vô tình. Trên người y khoác tấm đạo bào màu xám tro, hai tay chắp sau lưng, thế đứng trầm ổn tựa Thái Sơn, bên vai trái lộ ra chuôi kiếm, khí thế bức nhân. Song mục họ Tả xạ ra những tia lạnh lùng sắc bén, từ trên mái nhà nhìn Nhạc Sơn do Từ Tử Lăng giả dạng một lúc lâu, rồi mới lạnh lùng nói: “Đương nhiên là không bằng Nhạc huynh ẩn thế lánh đời đi hưởng phúc rồi. Nhạc huynh trở nên thật lợi hại, cả bảo đao xưa nay vật bất ly thân như bóng với hình mà cũng không mang theo, lại thay đổi cả thanh âm, thay đổi nhãn thần, tiểu đệ tuy hiểu Nhạc huynh, nhưng nợ cũng thì không thể không tính. Chỉ cần huynh chịu tự đoạn hữu thủ, tiểu đệ có thể để huynh rời khỏi đây”.

Kế đó lại quay sang mười mấy tên quân Giang Hoài đang định nhào tới quátlớn: “Các ngươi dọn dẹp chỗ này rồi cút ra xa cho ta!”.

Sự thực thì người đi đường sớm đã chạy tứ tán, nấp vào trong các cửa tiệmbên đường hoặc các ngõ nhỏ gần đó.

Bên tai Từ Tử Lăng vang lên tiếng chỉ thị của Thạch Thanh Tuyền lúc nàykhông biết đã nấp vào đâu, liền khàn giọng cười một tiếng, song mục sáng rực lên như điện, nhìn chằm chằm vào Tả Du Tiên đừng ngoài xa hai trượng, thản nhiên nói: “Thì ra Tả huynh có Phụ Công Hựu chống lưng, chẳng trách mà khẩu khí lại lớn như vậy. Nếu đổi lại là lúc ta chưa luyện thành Hoán Nhật Đại Pháp, chỉ với một câu nói này, đã đủ để ta khiến huynh lưu huyết trong mười bước rồi. Tả huynh có tin không?”.

Tả Du Tiên thoáng biến sắc, trong mắt lộ thần sắc bán tín bán nghi, trầmgiọng nói: “Tiểu đệ vừa luyện Tử Ngọ Canh đến tầng thứ mười tám, đang sầu vì không có người làm đối thủ, lần này được tương phùng với Nhạc huynh ở đây, có thể thấy là đạo tổ đã hiển linh, cho

tiểu đệ được một cơ hội ngàn năm hiếm gặp để thử công lực!”.

Tấm mặt nạ Nhạc Sơn của Từ Tử Lăng bị cơ thịt phía sau làm cho dịch động,lộ một nụ cười nguỵ dị, sự thực là gã đang lấy nụ cười này để kéo dài thời gian: “Tử Ngọ Canh là một trong hai kỳ công tuyệt nghệ của quý phái, cùng với Nhâm Bính Kiếm Pháp được coi là tuyệt kỹ trấn phái của Đạo Tổ Chân Truyền, có điều từ sau khi Trường Mi Lão Đạo sáng lập ra quý phái tới nay, chưa từng có người nào có thể luyện Tử Ngọ Canh đến mức hoàn mỹ để dung hợp vào kiếm pháp, Tả huynh cẩn thận không thì vẽ hổ không thành lại thành chó đấy. Chỉ cần để bản nhân tìm được bất cứ sơ hở nào, Tả huynh sẽ biến thành vật hi sinh cho võ đạo, khi ấy thì đừng trách Nhạc mỗ đây không nói trước!”.

Tả Du Tiên rõ ràng là không hề nghi ngờ gì gã là Nhạc Sơn giả, chỉ cườilạnh nói: “Thật không ngờ Nhạc huynh lại hiểu rõ về mấy ngón nghề cỏn con của bản phái như thế, còn về Kiếm Canh Đồng Lưu của tiểu đệ có phải vẫn còn sơ hở hay không, thì phải nhờ Nhạc huynh chỉ điểm mới biết được”.

“Keng!”.

Bảo kiếm của Tả Du Tiên rời bao, lập tức sinh ra một luồng cương khí khônggì cản nổi, phát ra từ đầu mũi kiếm đang chỉ vào Từ Tử Lăng, vừa bá đạo lại vừa tà dị âm u.

Từ Tử Lăng chỉ biết thầm kêu khổ trong lòng, từ những chỉ thị được ThạchThanh Tuyền dùng thuật Tụ Âm Thành Tuyến truyền vào tai, gã biết được Tả Du Tiên này là một trong bát đại cao thủ của tà phái, năm xưa còn được xếp trên cả bọn Vu Ô Quyển. Một khi động thủ, e là gã chỉ có thể toàn lực xuất thủ để giữ mạng, lúc ấy không lộ rõ chân tướng mới là lạ.

Cũng may chỉ thị của Thạch Thanh Tuyền lại vang lên, nghe xong gã vộivận công đối chọi với kiếm khí sắc bén của vị “lão bằng hữu” này, đồng thời ngửa mặt nhìn sắc trời, ung dung nói: “Lúc này chắc khoảng giờ Dậu hoặc giờ Tuất, Tử Ngọ Canh của Tả huynh chắc đang tập trung khí ở tâm và thận, xem chỉ!”.

Khi gã vừa nhắc đến tâm và thận, Tả Du TIên lập tức biến sắc, canh khígiảm đi ba phần.

“Chát!”.

Hai người cùng lắc lư mấy cái.

Từ Tử Lăng ngửa mặt cười lớn, phát ra một tràng âm thanh cực kỳ khó nghe,rồi lắc đầu thở dài nói: “Tả huynh quả nhiên có chút đạo hành, thần tuy tại tâm thận, canh khí lại chuyển lưu đến Đốc Mạch, thần khí phân ly, rất hợp với đạo luân hồi lên xuống, mượn giả đắc chân. Hà hà, Tả huynh còn muốn lấy thân thử võ nữa không?”.

Tả Du Tiên cuối cùng cũng không che giấu nổi sự kinh hãi, rít lên qua cáckẽ răng: “Làm sao huynh biết Thần Khí Phân Ly đại pháp của bản môn?”.

Lần này thì ngay cả Thạch Thanh Tuyền đang nấp trong một ngõ vắng gầnđó cũng lấy làm nghi hoặc, không hiểu tại sao Từ Tử Lăng chỉ thử võ một chiêu với đối phương, mà đã giống như nhìn thấu cả tạng phủ y, nắm rõ mọi huyền ảo bên trong như vậy. Tả Du Tiên thì tự nhiên lại càng kinh hãi hơn gấp bội.

Ai biết được rằng Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều có một loại bí pháp mà chỉmình hai gã hiểu được, có thể mượn kình khí xâm nhập nội thể đối phương để thăm dò hư thực trong kinh mạch địch thủ, vì thế các thủ pháp điểm mạch, tiệt mạch trong thiên hạ có thể nói là nhiều

vô số kể, song không có loại thủ pháp nào có thể qua mặt được hai gã. Một chỉ vừa rồi gã đã cố ý ngầm kèm theo một đạo Loa Hoàn Kình cực nhỏ, trong sát na đối chiêu đó, đã thâm nhập thăm dò tình hình kinh mạch địch nhân.

Đó cũng là điểm sơ hở duy nhất của Kiếm Canh Đồng Lưu, chính vì thần khíphân ly nên khiến cho Kiếm Canh xuất hiện kẽ hở, không thể liền lạc thành một thể thống nhất, địch nhân có thể lợi dụng cơ hội này đẩy y vào thế thảm bại. Tình hình bên trong quả thực vô cùng vi diệu.

Từ Tử Lăng tự biết mình vẫn chưa có bản lĩnh để bức Tả Du Tiên phải lộ rasơ hở này, nhưng qua lời chỉ thị của Thạch Thanh Tuyền, gã biết được lão đạo này thiên tính đa nghi, vì vậy nên mới cố ý dùng thân phận của Nhạc Sơn, tỏ vẻ chắc chắn có thể dồn đối phương vào tử địa, hi vọng có thể ung dung "đào thoát".

Lúc này thấy Tả Du Tiên đã trúng kế, gã vội vàng y theo lời chỉ dẫn củaThạch Thanh Tuyền, trở nên mềm mỏng để song phương cùng có thể xuống nước: "Khúc mắc xưa kia giữa Tả huynh và tiểu đệ chỉ là một chút hiểu lầm nhất thời. Nếu Tả huynh vẫn còn để ý chuyện cũ của bốn mươi năm trước, Nhạc mỗ tuyệt đối phụng bồi đến cùng. Có điều Tả huynh chắc cũng biết thói quen của bản nhân thế nào rồi! Một khi đã xuất thủ, chưa chết thì Nhạc mỗ không chịu dừng đâu!".

Sắc mặt Tả Du Tiên cũng dần dần bình tĩnh trở lại, nhìn Từ Tử Lăng chằmchằm như muốn ăn sống nuốt tươi, hồi lâu sau mới gật đầu thở dài nói: "Nhạc huynh trách hay lắm! Nói cho cùng thì chúng ta cũng từng là bằng hữu! Không biết lần này Nhạc huynh trùng xuất giang hồ, có phải là vì muốn tìm Thiên Đao Tống Khuyết rửa mối nhục năm xưa không?".

Từ Tử Lăng cười lạnh lùng: "Nếu không phải Nhạc mỗ coi việc rửa

mối nhục với Tống Khuyết làm trọng, hôm nay ta chịu nói nhiều thế này với Tả huynh sao?”.

Tả Du Tiên không biết có phải đã quen với cách nói này của Nhạc Sơn haykhông, mà cũng không lấy đó làm tức giận: “Theo lý là phải vậy! Lúc này phong vân tứ khởi, ân oán cá nhân chỉ là chuyện nhỏ. Nhạc huynh có hứng thú ngồi xuống uống vài chén rượu nhạt, xem thử huynh đệ chúng ta có thể hợp tác được hay không?”.

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Đợi Nhạc mỗ cắt thủ cấp của Tống Khuyết xuống rồisẽ quay lại đây tìm Tả huynh uống rượu mừng!”.

Nói xong liền cười khan hai tiếng, ung dung tiêu sái quay người bỏ đi.

o0o

Tiếng hét sợ hãi vang lên khắp bốn bề.

Đám kỹ nữ, tân khách vừa từ trên lầu chạy xuống, thấy hai người phá tườngchạy vào đại sảnh, sợ liên lụy đến thân, lại hoảng loạn chạy lên, chen chúc giẫm đạp lên nhau mà chạy, tình hình hỗn loạn đến cực điểm, tựa như ngày tận thế sắp đến nơi vậy. Khấu Trọng bật người dậy, trường mâu liên hoàn quét ra, đẩy lui đám địch nhân đuổi theo phía sau, đang định thừa thế xông ra thì một đám cung tiễn thủ từ cửa lớn ập vào. TIêu Hồng Tiến thấy tình hình bất lợi, liền vội lật ngửa một chiếc bàn gỗ khảm vân thạch trong đại sảnh lên làm tấm mộc chắn tên.

“Cách cách!”.

Hơn mười mũi tên cắm cả vào tấm chắn tên tạm thời của họ Tiêu.

“Bình!”.

Cửa sau đại sảnh bị đạp tung, tràn vào vô số bang chúng Lạc Mã Bang, lấybọn thương thuẫn thủ thân cận của Đô Nhậm làm thành phần cốt cán, Khấu Trọng nhanh nhẹn dịch người đến cạnh một chiếc bàn khác, vứt bỏ trường mâu, hai tay đặt vào mép bàn, vận công chấn gẫy bốn chân, sau đó gầm lên một tiếng, vận kình đẩy mạnh ra. Lịch sử lại một lần nữa được lặp tại, chỉ có điều thiết bạt thay bằng mặt bàn gỗ quý khảm vân thạch, thanh thế uy lực còn tăng lên gấp bội.

Chỉ thấy mặt bàn rời khỏi tay Khấu Trọng liền xoay tròn như bánh xe gió, ditheo một đường cong hết sức tự nhiên vượt qua không gian của đại sảnh lao thẳng đến địch nhân. Tiếng xương cốt gãy nát, tiếng kêu thảm, tiếng binh khí và thuẫn bài rơi xuống đất vang lên liên tiếp như pháo nổ cả tràng. Sau khi làm ít nhất ba bốn chục người tử thương, mặt bàn lại “bình” một tiếng đập vào cửa sau, phản chấn bật ngược lại làm ba bốn tên đen đủi khác ngã gục xuống trong vũng máu.

Địch nhân thấy vậy thì kinh tâm khiếp đảm, tràn ra ngoài với tốc độ cònnhanh hơn lúc ồ ạt ập vào, giẫm đạp cả lên thi thể của đồng bọn.

Đèn đuốc tắt dần dưới chỉ phong của Khấu Trọng, khi cả đại sảnh chìmtrong bóng đêm, thì một mặt bàn khác lại được ném ra, làm đám cung tiễn thủ đang tràn vào cửa trước lập tức người nghiêng ngựa ngả, ôm đầu bỏ chạy như lũ chuột thấy mèo.

Có điều lúc này Khấu Trọng cũng đã sức cùng lực kiệt, không thể ném ramặt bàn thứ ba nữa, đành dịch người nấp sau chiếc bàn Tiêu Hồng Tiến dựng lên.

Cả đại sảnh trở nên tĩnh lặng, chỉ có ánh lửa từ hai cửa và lỗ hổng

trêntường chiếu vào, và những bóng người không ngừng chạy qua chạy lại, tiếng y phục phần phật vang lên khắp nơi.

Kỳ chiêu kinh hồn bạt phách này của Khấu Trọng đã làm địch nhân sợ hãi,tạm thời không kẻ nào dám mạo hiểm xông vào tấn công.

Tiêu Hồng Tiến đột nhiên thở dài.

Khấu Trọng thở hổn hển nói: “Tiêu huynh tại sao lại thở dài?”.

Tiêu Hồng Tiến nở một nụ cười khổ não: “Vừa rồi trong số những ngườihoảng loạn chạy lên lầu, có cả Thu Nguyệt bà nương, thật không ngờ người đã từng cùng tại hạ thệ hải minh sơn, khi tại hạ ngộ nạn lại chạy nhanh hơn bất cứ người nào khác. Còn Khấu gia và Tiêu Hồng Tiến này chỉ bất quá mới gặp nhau lần đầu, không thân không thích, vậy mà người lại bất chấp tính mạng cùng Hồng Tiến vào sinh ra tử, thử hỏi trong lòng tại hạ làm sao không cảm khái cho được cơ chứ?”.

Khấu Trọng phì cười nói: “Tiêu huynh đúng là người coi trọng tình cảm, trongtình huống này mà vẫn còn nghĩ đến những chuyện như vậy được”.

Chợt nghe thanh âm của Đô Nhậm vang lên bên ngoài cửa lớn: “Phản đồTiêu Hồng Tiến và đồng đảng nghe đây, các ngươi đã bị chúng ta bao vây trùng trùng, mọc cánh cũng khó thoát. Biết điều thì mau lập tức đầu hàng, bằng không ta sẽ cho một mồi lửa thiêu rụi nơi đây!”.

Lời doạ dẫm này lập tức làm đám tân khách và kỹ nữ trên lầu sợ hãi cầu xinthảm thiết, tình hình hỗn loạn kinh hoàng. Khấu Trọng lúc này đã hồi phục được một chút nguyên khí, ghé miệng sát tai Tiêu Hồng Tiến chỉ dẫn. Tiêu Hồng Tiến vội vàng gật đầu ứng đáp: “Một người

làm, một người gánh, Đô Nhậm ngươi chớ nên sát hại người vô tội. Ngươi hãy bảo thủ hạ lui lại, ta sẽ đi ra từ cửa lớn, tự sát trước mặt ngươi là được chứ gì!”.

Thanh âm của y truyền đi, cả trong lẫn ngoài đều lập tức im lặng không mộttiếng động. Khấu Trọng thấp giọng nói: “Tiêu huynh đúng là hảo hán tử, nói ra được những lời hào hùng tráng trí như vậy! Hà!”.

Tiêu Hồng Tiến giở khóc giở cười, nhưng cũng thầm bội phục, liệu có baonhiêu người trong tình hình này mà vẫn đàm tiếu như không giống như Khấu Trọng lúc này được chứ. Đô Nhậm gầm lên: “Chậm đã! Mau báo ra danh tính, thân phận của đồng đảng ngươi, bằng không ta sẽ lập tức phóng hoả!”.

Khấu Trọng nghe mà không ngừng gật đầu, lẩm bẩm nói: “Chỉ nghe thanhâm đã biết người này công lực không bằng Tiêu huynh, chẳng trách mà hắn muốn thừa cơ hội này trừ diệt huynh đi!”.

Tiêu Hồng Tiến thấy dáng vẻ nhàn nhã của gã, thì chau mày thấp giọng nói:“Tại hạ phải trả lời hắn thế nào?”.

Khấu Trọng đột nhiên cười dài: “Đô bang chủ hãy nghe cho kỹ! Tiểu đệ họNinh tên Kỳ Đạo, là con tư sinh của Tán Nhân Ninh Đạ o Kỳ. Sau khi Tiêu Hồng Tiến hi sinh vì nghĩa, ngươi có thể thả cho ta đi, bằng không thì cha ta không nhận đứa con này là một chuyện, nhưng có báo cừu hay không lại là chuyện khác, có hiểu không?”.

Tiêu Hồng Tiến còn tưởng gã có kỳ mưu diệu kế gì, chẳng ngờ lại hồ ngônloại ngữ như vậy, bèn ngẩn người ra.

Đô Nhậm cười lạnh nói: “Tên tiểu tử không biết sống chết, mang hỏa tiễn lạicho ta!”.

Trên lầu lập tức vang lên tiếng kêu gào khóc thét.

Khấu Trọng vỗ vai Tiêu Hồng Tiến, cười cười nói: “Kéo dài thời gian như thếđủ rồi, chúng ta đi chỗ khác uống rượu thôi!”.

Nói đoạn liền bật người ra như một con báo, lao về phía mặt bàn gần nhất.

Chương 242: Thời vận luân chuyển

Từ Tử Lăng và Thạch Thanh Tuyền đứng trên một ngọn đồi nhỏ, xa xa phíasau là ánh đèn lửa thấp thoáng của thành Hợp Phì.

Thạch Thanh Tuyền mỉm cười nói: “Thanh Tuyền sớm đã đoán được yêuđạo đó không dám động thủ, bởi vì lão mới chỉ luyện đến cảnh giới Thần phân ly chứ không phải cảnh giới Thần hỗn lưu, tuyệt đối không thắng nổi Hoán Nhật Đại Pháp mà huynh hư trương thanh thế. Huống hồ không ngờ huynh còn có thể chỉ ra Thần của lão ẩn tàng ở chỗ nào, Khí quy về đâu nữa? Làm sao mà huynh biết được điều đó vậy?”.

Từ Tử Lăng thản nhiên nhún vai nói: “Đó đơn thuần chỉ là một thứ cảm ứng,sau khi tiếp xúc chân khí, tại hạ mới thăm dò được tâm lực của lão tập trung ở tâm và thận, còn canh khí thì lại cuồn cuộn sôi trào ở Đốc mạch, đợi thời cơ phát động, huyền diệu dị thường. Nếu không phải chính mình gặp phải, tại hạ thật không dám tin là có loại kỳ công như vậy, thì ra là vẫn còn thiếu một chút hỏa hầu mới đạt tới cảnh giới cao nhất”.

Thạch Thanh Tuyền như đang hồi tưởng lại chuyện xưa, thần sắc khiến chongười ta không khỏi rung động, đôi mắt đẹp dõi nhìn lên bầu trời đêm đang che phủ cả đại địa, khoan thai nói: “Cũng may Thanh Tuyền không quên bất cứ câu nào mà gia mẫu đã nói, bằng không cũng khó mà giúp huynh qua được cửa ải này. Tả yêu đạo đứng hàng thứ bảy trong tà phái bát đại cao thủ, võ công vượt xa Vu Ô Quyển, võ công của huynh tuy cao nhưng nếu ngạnh tiếp với lão, hươu chết về tay ai vẫn còn là điều chưa biết”.

Từ Tử Lăng động dung nói: “Thì ra là lệnh đường đã nói cho tiểu thư biết,người nhất định là bậc tiên tử phi phàm”.

Gương mặt thanh tú của Thạch Thanh Tuyền thoáng hiện lên nét tự hào phalẫn kiêu ngạo, dịu dàng nói: “Gia mẫu đương nhiên là bậc phi phàm, nếu không bọn Vu Ô Quyển đâu đợi đến khi tin tức gia mẫu qua đời truyền ra ngoài mới dám đến đoạt Tà Đế Xá Lợi chứ”.

Từ Tử Lăng rất muốn hỏi chuyện liên quan đến cha của nàng, nhưng vì đâylà chuyện riêng, nên gã đành cố nén lòng hiếu kỳ, hỏi sang chuyện khác: “Lẽ nào cả Chúc Ngọc Nghiên cũng không dám gây chuyện với lệnh đường sao?”.

Thạch Thanh Tuyền kiêu ngạo nói: “Điều này đương nhiên. Mẹ là một trong những người mà Chúc Ngọc Nghiên cố kỵ nhất, bằng không Lỗ đại sư tuyệt đốikhông nói rằng Tà Đế Xá Lợi đã giao cho người rồi”.

Từ Tử Lăng lộ vẻ xúc động nói: “Trên đời này ngoại trừ Từ Hàng Tịnh Traivà Ninh Đạo Kỳ ra, không ngờ vẫn còn người khiến cho Chúc Ngọc Nghiên phải sợ hãi. Điều này thật khiến người ta không thể nào tưởng tượng được, chẳng trách mà hôm đó khi nghe thấy tiểu thư dùng tiếng tiêu phá ma âm của Kim Hoàn Chân, tại hạ đã ngờ ngợ ngộ ra được một phương pháp có thể khắc chế Thiên Ma Âm của Chúc Ngọc Nghiên”.

Thạch Thanh Tuyền kinh ngạc liếc nhìn gã, gật đầu nói: “Lỗ đại sư đúng làkhông nói ngoa, ngộ tính của Từ huynh quả thật cao đến kinh người”. Kế đó nàng lại mỉm cười nói: “Mẹ Thanh Tuyền không phải là bất kỳ ai ngoài người của Từ Hàng Tịnh Trai và Ninh Đạo Kỳ, mà người căn bản xuất thân từ tịnh trai, là sư muội của đương nhiệm trai chủ”.

Từ Tử Lăng nghe mà tròn mắt há hốc miệng, chỉ biết nhìn nàng chằm chằm.

Thạch Thanh Tuyền nheo nheo mắt nhìn gã như một nữ tử tinh nghịch, lạigiữ lại nửa sau theo thói quen xưa nay vốn có của nàng: “Nói cho huynh bấy nhiêu thôi. Ừm! Đã đến lúc phải chia tay rồi! Trước khi từ biệt, Thanh Tuyền sẽ cho huynh biết cách tìm đến U Lâm Tiểu Cốc, huynh đừng quên nhé!”.

o0o

Tiêu Hồng Tiến đang tưởng rằng Khấu Trọng định diễn lại tích cũ, chấn gẫychân bàn rồi ném mặt bàn ra để sát thương địch nhân, thì Khấu Trọng đã chộp lấy một chân bàn, một tay nâng chiếc bàn khảm vân thạch nặng ba bốn trăm cân lên cao. Do góc nghiêng của bàn vân thạch vừa hay khiến trọng lượng hai bên cân bằng, thế nên gã chỉ cần dùng một lực vừa đủ là được, dáng vẻ ung dung như nâng một vật nhẹ chừng mấy cân vậy.

Cùng lúc gã hét lớn: “Đại đương gia xin nghe tiểu đệ nói một lời, sự thực làvừa rồi ta đích thực có hồ ngôn loạn ngữ một chút, Đô bang chủ quả nhiên anh minh thần võ”.

Vừa nói, gã vừa nấp vào một góc cửa lớn mà bên ngoài nhìn không thể nhìnrõ, Tiêu Hồng Tiến thấy vậy cũng chỉ đành theo sát sau lưng gã. Thanh âm bực bội của Đô Nhậm vang lên bên ngoài: “Ta không có thời gian lằng nhằng với ngươi...”.

Khấu Trọng gầm lên: “Chậm rồi!”.

Tiếng hét này mang theo kình lực hùng hậu của gã, công dụng gần giốngnhư Thiên Ma Âm, tuy rằng không thể khiến đối phương rơi vào

ảo giác như Chúc Ngọc Nghiên, nhưng cũng đủ để làm địch nhân lùng bùng hai lỗ tai, vừa đoạt được tiên cơ, lại át được tiếng phát lệnh phóng hỏa tiễn của Đô Nhậm.

Mấy trăm tên bang chúng Lạc Mã Bang đã đợi sẵn từ trước, còn chưa hếthoảng hồn thì Khấu Trọng đã vung chiếc bàn lớn nhảy xuống thạch cấp. Tiêu Hồng Tiến nghiến chặt răng, mang quyết tâm xả mạng bồi quân tử lao theo phía sau.

Cả trăm mũi hỏa tiễn từ trên tường trên khoảng trống rộng phía trước tiềnviện bắn tới.

Khấu Trọng cười lên ha hả, đặt mặt bàn xuống đất, che chắn phía trước, sauđó đẩy song thủ ra, nói với Tiêu Hồng Tiến: “Huynh tả ta hữu!”.

Những tiếng “Vù vù vù...”. vang lên liên miên bất tuyệt, hơn chín phần mườisố tên nếu không bắn vào khoảng không, thì cũng bắn trúng mặt bàn, những mũi tên từ hai bên xạ tới thì đều bị hai người chia nhau chặn lại, đao chém tay bắt, rơi hết xuống đất. Đợt tên thứ nhất vừa kết thúc, Khấu Trọng không dám sơ xuất, lập tức nâng bàn lên cao, xông thẳng vào trận địch.

Địch nhân không kịp giương cung đáp tiễn, đành để trận chiến rơi vào cụcdiện hỗn chiến.

Đô Nhậm và hơn mười cao thủ thân tín đứng bên ngoài đại môn chỉ huy đạicục, thấy tình thế thay đổi liền biến sắc nói: “Giết sạch cho ta!”.

Hơn mười cao thủ hai bên tả hữu lập tức xông lên, tham gia vòng chiến.Khấu Trọng càng huy động chiếc bàn lại càng đắc tâm ứng thủ, lúc mới bắt đầu, gã chỉ nghĩ rằng với công lực của mình nhiều lắm

cũng chỉ cầm cự được nửa tuần hương thì sẽ kiệt lực mà buông bàn. Đến lúc thực sự lâm chiến, gã mới phát giác chỉ cần mình mượn lực cân bằng của mặt bàn, sau đó lợi dụng trọng lượng của chiếc bàn tấn công địch nhân, như vậy có thể đạt được hiệu quả bốn lạng đẩy ngàn cân.

Mỗi lần kích trúng địch nhân, gã lại có thể dùng bộ pháp ảo diệu của mìnhlàm mặt bàn tự nhiên đạt được cân bằng, khiến cho gã lại có được một cơ hội phục hồi nguyên khí.

Bàn đi đến đâu, người ngã tới đó, càng lúc gã càng cảm thấy thống khoái.

Chỉ thấy mâu vỡ thương gẫy, đao kiếm rời tay bay đi tứ tán, những người bịmặt bàn quét chúng, dù chỉ là chạm phải một chút cũng đều xương gãy thịt nát bay ra xa, tuyệt đối không ai có cơ hội tiếp chiêu lần thứ hai.

Lòng tin của Tiêu Hồng Tiến tăng lên bội phần, đại đao càng lúc càng uymãnh, yểm hộ sau lưng cho Khấu Trọng. Lúc này cao thủ của địch nhân đã tới nơi, một tên lăng không bổ xuống, một tên khác nhân lúc Tiêu Hồng Tiến đang vướng tay ngăn cản hai cây trường thương đâm vào eo hông bên phải Khấu Trọng, từ bên trái lách vào, song phủ một chém vào lưng gã, một bổ thẳng xuống gáy.

Khấu Trọng càng lúc càng hưng phấn, chẳng hề sợ hãi.

Mặt bàn vung lên phía trước như bánh xe gió, đồng thời tung người lên đánhvào mặt tên cao thủ đánh lén phía trước, quyền chưa tới, quyền phong đã tới. Tên kia kinh hãi định nhảy lui thì Khấu Trọng đã hất chân tung ra một cước trúng vào tiểu phúc địch nhân.

Hai cao thủ phía trên và phía hữu cùng lúc kêu thảm.

Tên cao thủ lăng không tập kích bị mặt bàn quét trúng, xương cốt gãy đoạnvăng ra xa, còn tên cầm song thủ thì phun ra một búng máu ngã bổ ngửa, đụng trúng ba tên khác đang lao tới.

Mặt bàn lại tiếp tục quét ra, đẩy lui hơn mười tên đao thuẫn thủ vừa tràn lên,nhưng chân khí của Khấu Trọng cũng đã tới lúc cạn kiệt, chỉ còn lại một chiêu cuối cùng là ném mặt bàn ra.

Khấu Trọng vặn người nghiêng cả chiếc bàn ra phía hữu, kế đó gầm lên mộttiếng, toàn lực ném chiếc bàn xoáy tròn lao ra cửa lớn.

Lúc này hai người chỉ còn cách cửa lớn chừng hai mươi bước chân, mặt bànđi tới đâu, địch nhân liền kinh hãi tản ra tới đó, những kẻ chậm chân đều bị đụng cho bay ra xa, thảm hạ vô cùng.

Khấu Trọng và Tiêu Hồng Tiến đều biết rõ đây là cơ hội duy nhất để thoátthân, liền lướt người theo mặt bàn xoay tròn như hai ánh chớp, lao thẳng ra cửa lớn.

Bọn Đô Nhậm thấy tình thế không hay, định xông lên cản trở, thì liền bịchính đám thuộc hạ của mình tràn sang hai bên tránh mặt bàn xoay tít cản lại, để lỡ mất thời cơ ngàn năm có một. “Rầm!”.

Mặt bàn va mạnh vào cánh cửa đóng chặt, sau đó cùng vỡ ra thành hàngtrăm mảnh gỗ vụn bắn tung toé.

Chân khí Trường Sinh Quyết của Khấu Trọng tuy là có thể tuần hoàn qua lại,sinh sinh bất tức, nhưng do gã thi triển nội lực quá gấp, quá mãnh liệt, mỗi một chiêu đều toàn lực xuất thủ nên chân lực mới sinh không kịp bù đắp, bởi vậy nên giờ đã như ngọn đèn cạn dầu, chỉ có thể đề tụ một hơi chân khí cuối cùng, xông ra bên ngoài. Tiêu Hồng Tiến theo sau, thấy cước bộ gã không được ổn định thì lấy làm kinh

hãi, vội vàng đạp mạnh chân phóng tới bên cạnh, đưa tay đỡ lấy gã.

Đúng vào khoảnh khắc sinh tử tồn vong này, từ trên mái nhà đối diện vàgóc phố liền xuất hiện vô số cung đtiễn thủ.

Hai người đang thầm than mạng ta hết rồi thì chợt nghe tiếng “vù vù” vanglên trên con phố dài vắng lặng, phi tiễn lướt qua hai người, mục tiêu không ngờ lại là đám truy binh đan tràn ra khỏi đại môn và các cung tiễn thủ của địch nhân đứng trên tường. Hơn mười đại hán cầm thuẫn bài ào lên hộ vệ cho hai người, một người trong bọn kêu lớn: “Nhị đương gia, chúng tôi tới rồi!”.

Tiêu Hồng Tiến thở phào nhẹ nhõm nói với Khấu Trọng: “Là người của tạihạ”.

Sai lầm chí mạng của Đô Nhậm không phải là việc kết minh với Quật Ca,càng không phải là việc dồn Tiêu Hồng Tiến vào tử địa, mà là đã lỡ mất cơ hội ngàn năm một thuở giết chết Tiêu Hồng Tiến vì có Khấu Trọng can dự.

Trong Lạc Mã bang, Tiêu Hồng Tiến là nhân vật được tôn kính còn hơn cảĐô Nhậm. Việc Đô Nhậm kết minh với Quật Ca lại càng khiến y mất lòng các bang chúng. Mà sự thực thì Lạc Mã Bang cũng đang ở bên bờ vực của sự chia rẽ, vì vậy Đô Nhậm mới phải quyết định tiên phát chế nhân.

“Tin đồn” mà Khấu Trọng phao ra đó, cũng như ngọn lửa thiêu rụi mớ lá khôvà củi vụn sớm đã khô cháy này. Lạc Mã Bang là bang hội nhân tình thế có lợi lúc thay triều hoán đại mà quật khởi, bang chúng đa phần đều là hạng đầu đường xó chợ, có màu sắc địa phương rất nặng nề, muốn bọn họ dung túng kẻ khác đến tàn hại đồng bào cùng quê hương bản quán với họ, là một chuyện ngàn vạn lần không thể.

Đô Nhậm kết minh với Quật Ca cũng có nổi khổ riêng của y.

Bất luận là y có cuồng vọng tự đại tới đâu cũng biết rõ mình tuyệt đối đấukhông lại Khấu Trọng, phương pháp duy nhất chính là nhân lúc trận cước của gã còn chưa ổn định, lợi dụng ý đồ báo cừu tuyết hận của Quật Ca, ngõ hầu mở rộng thế lực, công hãm Lương Đô, nhổ tận gốc rễ của thế lực mới nổi lên của Khấu Trọng. Tính toán này vốn là một sách lược rất đúng, chỉ sai một điểm là y không nghĩ đến chuyện Khấu Trọng sẽ dao động căn cơ của y ở Lạc Mã Bang trước.

Người đầu tiên biết chuyện Đô Nhậm có ý đồ thu thập Tiêu Hồng Tiến làQuỷ Ảnh Tử Lạc Kỳ Phi vốn phụng mệnh Khấu Trọng ở bên giám thị. Người này cơ trí và nhãn quang đều hơn người, thấy tình hình bất diệu liền lập tức quay về thông báo cho Thẩm Nhân Phúc, nhờ y thông tri có các đầu lĩnh Lạc Mã Bang có quan hệ thân thiết với Tiêu Hồng Tiến, lập tức làm cho toàn bang rung chuyển, kéo cả đến thanh lâu, vây ngược trở lại bọn Đô Nhậm ở bên trong.

Lúc này tình thế chuyển ngược, Khấu Trọng và Tiêu Hồng Tiến được tiền hôhậu ủng ra góc phố đối diện, tiếng người hoan hô, gọi tên Tiêu Hồng Tiến vang lên như sấm động.

Tiêu Hồng Tiến đang do dự không biết phải làm sao thì Khấu Trọng ghémiệng vào tai y thì thầm: “Hãy nêu tội trạng của hắn ra trước!”.

Tiêu Hồng Tiến gãi đầu cười khổ: “Tội trạng gì chứ?”.

Lúc này Đô Nhậm đã xuất hiện trước cửa, đang định xông ra ngoài, KhấuTrọng vội vàng quát lớn: “Phóng tiễn!”.

Chúng nhân sớm đã chuẩn bị từ trước, chỉ thiếu mỗi một tiếng phát lệnh của“cấp trên”, hơn nữa vẫn còn hơi e sợ Đô Nhậm, vừa nghe tiếng quát của Khấu Trọng, liền lập tức nhất tề phát tiễn, bắn cho bọn

Đô Nhậm phải quay đầu chạy ngược trở lại vào trong kỹ viện.

Chúng nhân hò hét vang đội, tận tình phát tiết hết những bất mãn đối với ĐôNhậm đã kềm nén trong lòng từ bấy lâu nay. Tiếng hét kinh hãi của Đô Nhậm vang lên sau cửa: “Tiêu Hồng Tiến muốn phản bang tự lập, các ngươi...”.

Khấu Trọng gầm lên ngắt lời y: “Câm miệng! Đô Nhâm tiểu tử nhà ngươi cóbiết mình có ba đại tội danh hay không? Ngươi không còn xứng đáng làm bang chủ bản bang nữa!”.

Đô Nhậm tức giận quát lớn: “Ngươi rốt cuộc là ai? Sao dám trà trộn vào bảnbang quạt gió nổi lửa?”.

Khấu Trọng thầm đá nhẹ vào chân Tiêu Hồng Tiến, họ Tiêu liền cao giọngquát: “Đô Nhậm ngươi đừng có nói lảng sang chuyện khác, tội lớn đầu tiên của ngươi, chính là đã cấu kết với mã tặc Khiết Đan, tàn hại đồng bào!”.

Hơn ngàn bang chúng Lạc Mã Bang có mặt tại trường đều đồng thanh mắng chửi quát tháo, cho dù Đô Nhậm có muốn lên tiếng biện bác cũng làm không nổi.Bang chúng phấn khích đến cực điểm, nhưng Tiêu Hồng Tiến lại không biết nói gì tiếp theo, Khấu Trọng đành vội vàng ra chỉ thị tiếp.

Tiêu Hồng Tiến phấn chấn tinh thần, cao giọng nói tiếp: “Đại tội thứ haichính là bất phân hắc bạch thị phi, âm mưu sát hại bản bang huynh đệ!”.

Chúng nhân lại hò hét rầm trời, át hết cả tiếng nói của Đô Nhậm. Tiêu HồngTiến ghé người lại gần Khấu Trọng thấp giọng nói: “Đại tội thứ ba là gì?”.

Lần này thì đến lượt Khấu Trọng gãi đầu gãi tai không biết trả lời thế nào,gã thuận miệng nói là Đô Nhậm có ba đại tội, chẳng qua chỉ vì cảm thấy ba đại tội khi nói ra sẽ dễ động lòng hơn một chút, lúc đó đâu có nghĩ đó là ba tội cụ thể gì.

Tiếng hò hét của các bang chúng xung quanh làm hai người đều nôn nóng,càng nôn nóng càng nghĩ không ra tội danh gì có thể ghép cho Đô Nhậm. Đúng lúc tiếng hò hét giảm dần thì chợt nghe Thẩm Nhân Phúc ở phía sau rụt rè lên tiếng: “Tội danh thứ ba có thể giản lược một chút cũng được, cứ nói hắn làm hại đến danh dự bản bang được không?”.

Tiêu Hồng Tiến tuy cảm thấy đây không phải là tội danh gì nặng nề cholắng, nhưng cũng hết cách, đành định cất tiếng thì Khấu Trọng đã nhanh miệng cướp lời: “Tội danh thứ ba chính là vì một chút tự tư tự lợi mà định phóng hỏa thiêu chết tất cả cô nương và khách nhân trong Tiểu Xuân Quang, chuyện này thiết chứng như sơn, người nào bị hại hãy lập tức lên tiếng, bằng không chúng ta sẽ... hà... không có gì!”.

Gã vốn định nói: “Bằng không chúng ta sẽ không cứu các ngươi”. May màkịp dừng cương trước vực, không bị biến thành ác nhân thấy chết không cứu trước mặt chúng nhân.

“Người bị hại” trên Tiểu Xuân Quang lầu liền lập tức cao giọng mắng chửichỉ tội Đô Nhậm.

Khấu Trọng thấy thời cơ đã chín, liền quát lớn: “Các huynh đệ! Kể từ hômnay, Tiêu Hồng Tiến chính là bang chủ của chúng ta, Tiêu bang chủ vạn tuế!”.

Nhất thời tiếng hô “Tiêu bang chủ vạn tuế” vang tận mây xanh. Khấu Trọnglại hét lớn: “Những kẻ trong kia nghe đây, chỉ cần các ngươi

vứt bỏ vũ khí đầu hàng, Tiêu bang chủ sẽ nhất loạt không truy cứu. Mọi người đều là hảo huynh đệ!”.

Lời gã vừa dứt, trong viện lập tức im lặng như tờ, chỉ còn lại tiếng những ngọn đuốc nổ lép bép. Không biết là ai đã buông vũ khí xuống đầu tiên, kế đó là những tiếng đinh đang vang liên bất tuyệt, chắc hẳn kẻ nào cũng hiểu rõ đại thế của Đô Nhậm đã mất, địa vị khó mà giữ nổi nữa.

Khấu Trọng cười lớn nói: “Đô Nhậm tiểu tử, còn không mau cút ra đây chịuchết!”.

Đô Nhậm gầm lên một tiếng, cầm trường thương lao vút ra như một mũi tên,nhằm chỗ Tiêu Hồng Tiến đang đứng bổ tới.

“Vùa vù!”.

Tiếng phi tiễn rời cung vang lên không ngớt, hơn trăm mũi tên cùng bắn vềphía họ Đô. Không biết Đô Nhậm đã trúng phải bao nhiêu mũi tên, ngã gục xuống giữa phố, táng mạng đương trường.

Chương 243: Vừa hay gặp dịp

Sau hai ngày kiêm trình cả ngày lẫn đêm, Từ Tử Lăng cuối cùng cũng đếnđược Trường Giang. Kỳ lạ là mặt sông rộng mênh mông lại không thấy một bóng thuyền buồm, chỉ thấy nước sông cuồn cuộn chảy không ngừng từ Tây sang Đông. Có điều dù sông lớn như Trường Giang, đương nhiên cũng không thể làm khó được Từ Tử Lăng, chỉ là gã cũng không gấp gáp qua sông, nên mới thuận theo dòng nước đi về phía thượng du, hy vọng tìm được khúc sông hẹp để tiết kiệm một phần sức lực.

Hoàng hôn, vầng tịch dương chiếu xuống dòng nước ánh lên sắc vàng củabuổi ráng chiều, đẹp mà thê lương.

Sau khi qua một khúc cong, trên thượng du chừng năm sáu dặm chợt hiệnra một bến thuyền, dọc bờ có chín chiếc thuyền buồm cỡ trung, trên cột phấp phới kỳ hiệu của “Trường Giang Liên Minh”.

Từ Tử Lăng chợt nổi dạ hiếu kỳ, thầm nhủ Trường Giang Liên Minh khôngphải là liên minh của các phái Thanh Giang, Thương Ngô, Điền Đông và Giang Nam Hội, Minh Dương Bang do Trịnh Thục Minh làm đương gia hay sao? Tại sao lại tụ tập ở đây vào lúc này?

Tâm niệm chuyển động, gã liền chạy thêm hai dặm đường nữa, xuyên quamột khu rừng thưa rồi trèo lên một ngọn đồi nhỏ, thu gọn mọi hoạt động của Trường Giang Liên nơi bến thuyền vào trong tầm mắt.

Màn đêm đen bắt đầu buông xuống, chín chiếc thuyền buồm đều không đốtđèn, toát ra một vẻ thần bí mờ ám.

Đột nhiên trên thượng du xuất hiện một con thuyền lớn, lướt trên mặt sôngnhư một cơn gió.

Từ Tử Lăng định thần nhìn kỹ, lập tức giật mình đánh thót một cái, bởi vì conthuyền này không hề xa lạ, mà chính là thuyền của Cự Kình Bang bang chủ Vân Ngọc Chân, gã và Khấu Trọng cũng từng có một thời gian ở trên thuyền này.

Trong lòng gã chợt dâng lên cảm giác bất an.

o0o

Khấu Trọng ngồi thẳng người trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống bìnhnguyên trải dài dưới bầu trời đầy sao, xa xa là những quả đồi nhấp nhô. Tuyên Vĩnh và Tiêu Hồng Tiến đứng hai bên tả hữu, phía sau là hơn mười tướng lĩnh thủ hạ, trong đó có non nửa là người của Lạc Mã Bang.

Sau sự biến Tiểu Xuân Quang, tin tức Đô Nhậm thảm thử truyền ra ngoài,Quật Ca nghe tin liền hoảng hốt chạy ra biển, hi vọng dựa vào khoái mã, có thể ra đến biển trước khi Khấu Trọng kịp chặn đường.

Chẳng ngờ Khấu Trọng đã tính toán từ trước, sai Lạc Kỳ Phi đặt trạm canhngầm ở dọc đựuc1ụ1;ng, nắm rõ lộ tuyến đào tẩu của y rõ như lòng bàn tay. Gã để cho Quật Ca chạy liền hai ngày hai đêm, còn mình thì tập trung quân lực ở đoạn đường đối phương buộc phải đi qua này, rồi sẽ toàn lực tấn công.

Tiếng vó ngựa vang lên, Lạc Kỳ Phi thúc ngựa chạy xuyên qua khu rừngthưa bên dưới, đến trước mặt Khấu Trọng, báo cáo: “Địch nhân cuối cùng đã không cầm cự nổi, dừng lại ở khu đồi núi cách đây chừng mười dặm để ăn uống và cho chiến mã nghỉ ngơi”.

Song mục Khấu Trọng sáng rực hàn quang, trầm giọng nói: “Theo Kỳ Phitính toán, đám cẩu tặc Khiết Đan này còn sức lực chiến đấu không?”.

Lạc Kỳ Phi đáp: “Cẩu tặc Khiết Đan tuy đã là kinh cung chi điểu, nhưng bọnchúng xưa nay vốn rất khắc khổ nhẫn nại, cho dù là hoảng hốt bỏ chạy, nhưng đội hình vẫn không hề hoảng loạn, trận thế hoàn chỉnh, thêm vào bọn chúng toàn chọn vùng bình nguyên trống trải để đi, nên khi bị tập kích, cũng vẫn có thể dựa vào khoái mã để đột phá vòng vây”.

Khấu Trọng gật đầu tán thưởng: “Kỳ Phi nói rất đúng, lần này tuy chúng tacó lợi là đã hiểu rõ địa hình, nhân số sĩ khí đều chiếm ưu thế, phần thắng có thể nói là đã nắm chắc trong tay, nhưng làm sao mới có thể đạt được kết quả cao nhất mà thương thế giảm xuống thấp nhất mới là vấn đề cần phải suy nghĩ”.

Tiêu Hồng Tiến lấy roi ngựa chỉ về phía đồi núi kéo dài ở phía sau nói: “Nếumuốn ra biển thì buộc phải đi qua Phi Ưng Hiệp, chúng ta chỉ cần đặt phục binh ở đó, đảm bảo có thể khiến Quật Ca toàn quân tan rã”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Quật Ca tuy không thông minh, nhưng tuyệt đốikhông phải kẻ ngu xuẩn, hơn nữa còn có kinh nghiệm hành quân phong phú, làm sao hắn không biết đó là hiểm g địa chứ?”.

Lạc Kỳ Phi gật đầu: “Thiếu soái minh xét, Quật Ca vốn có thể đi thêm mườidặm nữa, nhưng lại dừng lại nghỉ ngơi trong lúc này. Rõ ràng là hắn muốn thăm dò địa thế tình hình trước, sau đó mới quyết định xem nên đi qua Phi Ưng Hiệp hay là đi đường vòng”.

Tuyên Vĩnh chau mày: “Giả như bọn chúng đi đường vòng. Ngựa

của chúngnhanh, có thể bỏ rơi chúng ta lại phía sau rất dễ dàng, lúc ấy thì những thôn trấn ở ven biển sẽ phải chịu tai ương rồi”.

Khấu Trọng lắc đầu: “Bọn chúng sẽ không đi đường vòng, bời vì nếu có thểđi nhanh một chút, bọn chúng tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian. Chúng ta sẽ không mai phục ở Phi Ưng Hiệp một binh một tốt nào, mà chỉ hư trương thanh thế phía sau bọn chúng, ra vẻ truy sát tới nơi, khiến bọn chúng phải hoảng loạn bỏ chạy trong khi chưa có được đầy đủ tin tức”.

Tiêu Hồng Tiến ngạc nhiên: “Vậy chúng ta làm sao có thể chặn được chúnglại?”.

Khấu Trọng quyết đoán nói: “Ở bên ngoài hiệp khẩu. Lúc đó tinh thần củaQuật Ca sẽ lơi lỏng phần nào, nhân mã cũng đều đã mệt mỏi, chúng ta sẽ từ hai bên tả hữu đánh phủ đầu, ép chúng chạy ngược trở lại. Chỉ cần làm được vậy là trận này có thể xem như đại thắng rồi”. Kế đó gã lại mỉm cười: “Không bắt sống Quật Ca, làm sao tỏ rõ được bản lĩnh của Khấu Trọng này”.

o0o

Con thuyền Cự Kình Hiệu đèn lửa tắt hết, từ từ cập bờ.

Đợi cho thuyền lớp áp sát một trong chín chiến thuyền của Trường GiangLiên Minh, khoảng cách giữa hai thuyền ước chừng gần trượng, hơn mười bóng người liền tung mình nhảy lên, hạ thân xuống thuyền của Cự Kình Bang chủ Vân Ngọc Chân.

Lúc này Từ Tử Lăng vừa thò đầu lên khỏi mặt nước, đưa tay bấu vào thânthuyền, năm ngón tay xuyên qua lớp gỗ kiên cố như xuyên qua đậu phụ vậy.

Cự Kình Hiệu rời khỏi bờ sông, chuyển hướng quay đầu, những chiếnthuyền khác cũng lần lượt theo phía sau.

Trên thuyền giới bị thâm nghiêm, dù Từ Tử Lăng thân thủ cường cũngkhông dám chắc có thể qua mặt nổi bọn chúng để tiềm nhập vào trong khoang, nên cũng không dám mạo hiểm.

Gã áp sát tai vào vách thuyền, vận công lắng nghe, thính giác lập tức linhmẫn hơn lúc thường mấy lần, toàn bộ những tiếng bước chân, tiếng nói chuyện, thậm chí cả tiếng hơi thở nặng nề một chút của những người trong thuyền, tiếng chiến thuyền lướt sóng tiến về phía trước, tất cả đều không hề bỏ sót.

Từ Tử Lăng nhắm nghiền hai mắt, tâm thần du lãng trong thế giới do âmthanh tạo thành đó để tìm kiếm mục tiêu, khi gã nghe thấy thanh âm quen thuộc của Vân Ngọc Chân và Trịnh Thục Minh, thì tự nhiên liền gạt bỏ mọi thanh âm khác sang một bên, giống như là tập trung ánh mắt nhìn vào một sự vật nào đó mà không hề chú ý đến những thứ khác xung quanh vậy.

Bọn họ chắc đã ngồi vào khách sảnh trong khoang thuyền, do Từ Tử Lăngđã rất quen thuộc cấu trúc của Cự Kình Hiệu, trong đầu gã liền không chút khó khăn mường tượng ra cảnh Vân Ngọc Chân và Trịnh Thục Minh chia vai chủ khách ngồi xuống, còn Vân Chi nữ tỳ tâm phúc của Vân Ngọc Chân thì đang bưng trà thơm đãi khách, hoàn toàn không khác gì được tận mắt nhìn thấy cả.

Sau mấy câu khách sáo, Vân Ngọc Chân chuyển qua chủ đề chính: “Lầnnày quý Liên Minh kết thành minh hữu với Đại Lương chúng ta, bắt tay hợp tác, ngày tàn của hai cha con Chu Xán, Chu Mi chắc không còn xa nữa đâu”.

Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, thì ra Già Lâu Lan Vương Chu Xán và

nữ nhiĐộc Thù Chu Mi xưa nay vốn cậy thế hoành hành, vô ác bất tác, không thể tránh khỏi uy hiếp đến sự tồn tại của Trường Giang Liên Minh, vì vậy Trịnh Thục Minh không thể không dựa vào thế lực mới đang mở rộng từ mặt Nam Trường Giang đến Giang Bắc là Đại Lương Quốc của Tiêu Tiễn, để đối phó với Già Lâu Lan Quốc của cha con Chu Xán. Còn Vân Ngọc Chân là người xe chỉ luồn kim cho việc hợp tác này, có khi đã đàm phán ổn thỏa từ khi ở Lạc Dương rồi cũng không chừng.

Gã thầm nhủ chuyện này không cần nghe cũng được, đang định bỏ đi thìchợt nghe Trịnh Thục Minh nói: “Vân bang chủ nói muốn mượn lực lượng của bản liên minh trừ đi phản đồ trong bang, sự tình đương nhiên vô cùng nghiêm trọng, không biết có thể nói rõ hơn để chúng ta dễ dàng hành động hơn được không?”.

Từ Tử Lăng chấn động trong lòng, lập tức hiểu được Bốc Thiên Chí đã rơivào thế hạ phong trong trận đấu với Vân Ngọc Chân, giờ đang thân lâm hiểm cảnh.

o0o

Tiếng vó ngựa vang lên trong hiệp cốc, càng lúc càng rõ, khiến bầu khôngkhí vốn đã căng thẳng lại càng thêm nặng nề.

Khấu Trọng nấp trong khu rừng trên triền dốc lúc này không ngờ lại hết sứcbình tĩnh, bởi vì toàn bộ chiến trường đã nằm cả trong lòng bàn tay gã, tất cả đều diễn ra theo sự sắp xếp và liệu định của gã, không gì ngoại lệ.

Trước đây Khấu Trọng đã từng thao thao bất tuyệt đàm luận đạo lý “chiếntranh như một trò chơi” với Từ Tử Lăng, nhưng phải đến tận giờ này khắc này, gã mới hoàn toàn cảm nhận được sự kích thích kỳ lạ của thứ “trò chơi” này.

Từ chọn lựa tướng soái đến chiêu mộ sĩ tốt, huấn luyện, cờ trống, trinh sát,thông tin, trang bị rồi cả trận thế, hành quân, đặt doanh trại, thủ thành, công thành, vận dụng chiến thuật, tất cả đều khiến gã có cảm giác như đang đánh cờ với người ta vậy.

Mục tiêu chính là làm kẻ thắng lợi cuối cùng.

Lạc Kỳ Phi ở bên cạnh gã thấp giọng nhắc nhở: “Đến rồi!”.

Khấu Trọng bình tĩnh quan sát, mã tặc Khiết Đan đã hiện thân nơi cốc khẩu,thúc ngựa phóng ra cổ đạo bên ngoài như những ánh sao băng.

Quả như Khấu Trọng đã tính toán, sau hơn mười dặm đường chạy gấp gápnhư chó nhà có tang, lại xuyên qua hiệp cốc địa thế hiểm yếu, địch nhân giờ đã như cây cung kéo căng hết cỡ, nhuệ khí, tốc độ đã có sự giảm sút đáng kể.

Xưa nay chiến thuật của Quật Ca đều dựa vào bốn chữ “đến đi như gió”,đánh không được thì tháo chạy, khiến người ta không thể nào đụng tới y một sợi lông. Việc y có thể tung hoành khắp Sơn Đông như vậy, chắc chắn là có liên quan đến tên người Hán thông thuộc địa lý phong thổ Lang Vương Mễ Phóng. Đến những vùng không thông thuộc, họ Quật coi như có mắt mà biến thành kẻ mù, còn Mễ Phóng thì chính là cây gậy chỉ đường của y. Cái chết của Mễ Phóng khiến Quật Ca chỉ có thể y theo đường cũ mà lui quân, vì vậy vừa hay tự chui đầu vào thiên la địa võng mà Khấu Trọng giăng sẵn.

Lúc này quá nửa bọn mã tặc đã ra khỏi hiệp tốc, đột nhiên mười mấy conngựa đi đầu bất ngờ sụt móng, ngã nhào xuống đất.

Những bang chúng Lạc Mã Bang mới gia nhập Thiếu Soái Quân ở

hai bênđường cùng lúc đứng vụt dậy reo hò, trong tiếng trống trận vang trời, tên từ trong các khu rừng ở hai bên rải xuống như mưa, bắn người không bắn ngựa, lũ mã tặc Khiết Đan lần lượt rơi xuống đất, trận thế rối loạn.

Kế đó là bốn tổ cầm trường thương và trường mâu đội ngũ chỉnh tề từ haibên đổ xuống, mỗi tổ năm trăm người, trong chốc lát đã xé nát đội hình của quân địch thành mấy đoạn, đầu cuối không thể tiếp viện cho nhau.

Những cung tiễn thủ mai phục bên cửa hiệp cốc thì không ngừng rải tiễnnhư mưa vào trong cốc khẩu, bức một phần nhỏ mã tặc chưa kịp chạy ra ngoài phải chạy ngược lại.

Khấu Trọng biết thời cơ đã đến, liền gầm lớn một tiếng, suất lãnh hai trămkỵ binh tinh nhuệ từ trong rừng lao ra, chính diện giao phong với địch nhân.

Bất luận là đám mã tặc Khiết Đan này hung mãnh thế nào, kỵ thuật caominh làm sao, nhưng sau hai ngày vất vả, lại vừa mới đại bại một trận, sĩ khí tự nhiên đã thấp đến mức không thể thấp hơn, trong tình hình bốn bề thọ địch thế này cuối cùng cũng mất đi khả năng phản kích, bỏ chạy tứ tán.

o0o

Từ Tử Lăng áp tai lắng nghe, thấy Vân Ngọc Chân hừ lạnh nói: “Thành banglập phái cần nhất là nhân nghĩa thành tín. Hiện giờ Bốc Thiên Chí tư thông ngoại địch, âm mưu phản bang, không coi tín nghĩa ra gì, có chết không đáng tiếc. Uổng công ta bao năm nay luôn chiếu cố cho y, đề bạt y làm phó thủ chỉ dưới mình ta mà trên cả vạn người, có thể nói là hô mưa được mưa, gọi gió được gió, y có lỗi với ta như vậy, xét về tình về lý ta đều không thể tha cho y được”.

Một giọng nam nhân trầm trầm cất lên: “Vân bang chủ không cần đau lòngvì hạng chó phản chủ ấy, chúng ta đã y theo kế sách của Vân bang chủ, dùng một món hàng lớn làm mồi nhử, dụ hắn đến Thái Tử Hồ thương nghị, đến lúc ấy sẽ dùng chiến thuyền và khoái thuyền trùng trùng vây khốn, đảm bảo hắn sẽ phải đem thây làm thức ăn cho lũ cá”.

Trịnh Thục Minh thấp giọng nói: “Bốc Thiên Chí có biết Vân bang chủ đanghoài nghi hắn không?”.

Vân Ngọc Chân điềm đạm nói: “Đương nhiên là không để hắn biết, ta còncố ý cho hắn gánh vác trọng trách, khiến hắn tưởng rằng ta vẫn còn tín nhiệm hắn như trước. Lần này ta đã đặc biệt không điều động thủ hạ thân tín, để quý liên minh đối phó hắn lại càng khiến hắn không hề đề phòng. Cần nhất là phải làm cho sạch sẽ, không lưu lại kẻ nào, như vậy mới có thể nhân lúc đồng đảng của Bốc Thiên Chí không đề phòng mà trừ diệt một lượt, tránh để hậu họa sau này”.

Trịnh Thục Minh nói; “Vân bang chủ yên tâm, đây chỉ là chuyện nhỏ khôngđáng nói, chỉ cần chúng ta lên được thuyền, Bốc Thiên Chí và đám người của hắn đảm bảo không có tên nào thoát được”.

Từ Tử Lăng nghe mà toát mồ hôi lạnh, cũng thầm tự nhủ mình may mắn,nếu không phải gã ngẫu nhiên gặp phải chuyện này, mạng nhỏ của Bốc Thiên Chí e rằng đã khó mà giữ rồi.

Đội thuyền đột nhiên giảm tốc độ, rẽ sang một nhánh sông khác, ngượcdòng tiến lên phía Bắc.

Nơi đến đương nhiên chính là Thái Tử Hồ, nơi mà Vân Ngọc Chân muốndồn Bốc Thiên Chí vào tử địa.

o0o

Khấu Trọng, Tuyên Vĩnh, Tiêu Hồng Tiến, Lạc Kỳ Phi và đám thủ hạ tướnglĩnh tuần sát quang cảnh chiến trường sau trận ác chiến.

Đám mã tặc Khiết Đan hoành hành nhiều năm này cuối cùng cũng đã bịtiêu diệt. Chiến lợi phẩm ngoài gần tám trăm con chiến mã thượng phẩm giống Khiết Đan, và vô số cung tiễn binh khí, còn có ngàn lượng hoàng kim. Chỉ riêng số tài phú này, cũng đã đủ để xây lại nửa Bành Thành rồi.

Có điều Khấu Trọng không hề vui mừng.

Đây không phải là lần đầu tiên gã nhìn thấy cảnh thây chất khắp đồng,nhưng thảm cảnh lần này là do một tay gã tạo nên. Phản ứng hiện giờ của gã đơn thuần chỉ là một phản ứng tức cảnh sinh tình, cảm khái trước cảnh tượng bốn bề đều là những xác chết vô hồn.

Khấu Trọng dừng ngựa lại, chăm chú nhìn thi thể mã tặc Khiết Đan bănglạnh cứng đờ nằm trong tư thế cực kỳ không tự nhiên dưới đất, xa xa còn có một thây ngựa. Một trong ba thi thể có lẽ là trúng tên vào lưng nên ngã ngựa, đầu vục vào một đám máu khô đã đen sẫm lại, trong ánh nắng sớm mai, những cơ thịt vốn tràn đầy sức sống giờ hiện ra màu tím sẫm khiến người ta phải buồn nôn mửa.

Bọn Tuyên Vĩnh thấy gã lặng người nhìn thi thể dưới đất, không biết nói gì,đành đứng yên một bên chờ đợi.

Khấu Trọng cười khổ nói: “Các người nói có kỳ quái không, trước đây tachưa từng nghĩ bọn chúng là người, nhưng hiện giờ thấy bọn chúng phơi thây nơi đồng hoang thế này, bất giác lại nhớ ra bọn chúng cũng làh con người giống như chúng ta, có gia đình, có người thân, thậm chí cả thê tử, nhi tử đang ngày đêm mong ngóng chúng

trở về đoàn tụ ở Khiết Đan”.

Tuyên Vĩnh trầm giọng nói: “Thiếu Soái sẽ rất nhanh quen với chuyện nàythôi. Trên chiến trường không phải ngươi sống thì ta chết, tuyệt đối không thể mềm lòng”.

Khấu Trọng thở dài: “Ta không phải mềm lòng, cho dù chuyện này có xảy ralần nữa, ta cũng tuyệt đối không lưu tình mà đồ sát đám ác tặc cùng hung cực ác này, chỉ là người ta không phải cỏ cây, nên có chút cảm xúc mà thôi”.

Lúc này thủ hạ tới báo cáo, không tìm thấy thi thể của Quật Ca.

Khấu Trọng hừ lạnh nói: “Coi như hắn mạng lớn! Sau khi thu xếp ổn thảochỗ này, chúng ta lập tức trở về Hạ Phi. Mục tiêu tiếp theo đến lượt sào huyệt cũ Đông Hải quận của Lý Tử Thông rồi”.

Chúng tướng liền đồng thanh dạ ran một tiếng: “Tuân lệnh!”.

Khấu Trọng thúc ngựa định đi, đột nhiên gã chỉ muốn rời xa nơi chiến trườngthây phơi đầy nội này càng xa càng tốt.

o0o

Thái Tử Hồ không lớn bằng Sào Hồ ở cách đó không xa về hướng Đông,hơn nữa hình thế cũng rất bất quy tắc, nhưng phong cảnh thì lại đẹp ngoài sức tưởng tượng của Từ Tử Lăng. Lúc này gã đã từ Cự Kình Hiệu của Vân Ngọc Chân chuyển qua chiến thuyền của Trịnh Thục Minh, nấp vào bên dưới một chiếc thuyền nhỏ treo bên mạn thuyền, nằm thưởng ngoạn cảnh hồ.

Cự Kình Hiệu và các chiến thuyền của Trường Gian Liên Minh lần lượt dừngTừ Tử Lănglại ở những điểm bao vây đã chuẩn bị sẵn từ

trước. Chỉ còn lại chiến thuyền chở đầy cao thủ của Trịnh Thục Minh là tiến thẳng đến nơi hẹn ước với Bốc Thiên Chí.

Trên hồ bóng buồm thấp thoáng, tựa như đang lướt đi trên mặt kính vậy.

Bên bờ sắc núi xanh rờn hòa vào màu nước, khiến người ta không thể phânbiệt được là nước hồ nhuộm xanh sắc núi hay là sắc núi nhuộm xanh nước hồ, thêm vào màn sương vụ mờ mờ ảo ảo, càng khiến người ta có ảo giác như mình vừa lạc bước vào tiên cảnh giữa nhân gian.

Sau nửa canh giờ, chiến thuyền từ từ giảm tốc, Từ Tử Lăng hít sâu một hơi,nội kình truyền qua thân thuyền đến dây treo. Dây treo lập tức đứt đoạn. Thuyền nhỏ vừa rơi xuống gần chạm mặt nước, Từ Tử Lăng đã lộn người vào trong.

“Bủm!”.

Con thuyền chạm nước, chỉ chìm xuống đôi chút, rồi lập tức trở lại cân bằngnhờ cước kình khéo léo của Từ Tử Lăng.

Trên thuyền địch vang lên tiếng hò hét quát tháo, nhưng tất cả đều đã quámuộn. Mái chèo cất lên rồi lại đưa trở lại mặt nước, chiếc thuyền nhỏ lao đi như một mũi tên.

Cách đó hơn một dặm, chiến thuyền của Bốc Thiên Chí đang từ từ đi tới phóhội.

Từ Tử Lăng đứng thẳng nơi mũi thuyền, vừa điều khiển, vừa đảo mắt nhìnquanh. Mặt hồ tĩnh lặng không gợn sóng, bóng núi phản chiếu bập bềnh, nước xanh khói trắng, gió nhè nhẹ thổi, khiến lòng người như rộng mở, tinh thần sảng khoái.

Tiếng kêu kinh hãi của Trịnh Thục Minh vang lên từ trên chiến thuyền cáchđó hai hơn mươi trượng: “Từ Tử Lăng!”.

Từ Tử Lăng không buồn quay đầu lại đáp: “Trịnh đương gia hãy đi đi!Chuyện chém giết trên giang hồ như vậy hãy còn chưa đủ hay sao? Kết mối thù không thể giải, cuốn vào vòng phân tranh của bang phái người khác, đối với Trường Giang Liên Minh có lợi gì chứ?”

Nói rồi không thèm để ý đến thị, ung dung điều khiển thuyền lướt về phía Bốc Thiên Chí. Gã có thể khẳng định Trịnh Thục Minh tất sẽ đánh trống thu quân, cho dù Trường Giang Liên Minh có thực lực giết chết được Từ Tử Lăng, thì cũng phải trả ra một cái giá rất đắt, hơn nữa lại có thêm một đại kình địch Khấu Trọng mà không ai muốn đụng tới, Trường Giang Liên Minh nhỏ bé của thị làm sao gánh vác được gánh nặng này.

Huống hồ Từ Tử Lăng xuất hiện thì thị cũng có thể ăn nói được với VânNgọc Chân, không phải là đột nhiên nuốt lời phản ước. Mất đi sự ủng hộ của Trường Giang Liên Minh, Vân Ngọc Chân ngoại trừ đào tẩu ra, không còn con đường nào khác.

Một trận phong ba, coi như đã được kết thúc ở đây.

Có điều trận chiến với Tiêu Tiễn và Hương Ngọc Sơn chỉ vừa mới bắt đầu.

Chương 244: Tạo hóa trêu người

Sau khi Khấu Trọng trở về Hạ Phi, còn chưa ngồi ấm chỗ thì đã phải tiếpkiến các nhân vật có máu mặt từ các huyện thành gần đó, trong số những người đến đầu phục cũng có không ít những tướng lĩnh bất mãn dưới trướng Lý Tử Thông.

Trong đó có một người tên Lý Tinh Nguyên, tuổi chừng tam thập, dángngười cao lớn uy vũ, không chỉ là đồng hương của Lý Tử Thông, còn là tướng thủ thành của thành Mục Dương, một thành lớn ở giữa Hạ Phi và Đông Hải. Y chịu dâng thành đầu hàng, coi như một nửa Đông Hải quận đã lọt vào trong túi Khấu Trọng.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi rõ nguyên cớ thì Lý Tinh Nguyên hừ lạnh nói:“Lý Tử Thông khắc bạc quả ân, dùng người luận thân sơ rồi mới luận tài trí, nhãn quang kém cỏi, không phải là người có đại trí. Có điều nói thực lòng, tại hạ vẫn còn do dự chưa quyết, nhưng chư tướng thủ hạ và các lãnh tụ thương nông từ già tới trẻ đều nhất chí tán thành đầu nhập về với Thiếu Soái. Ôi, đến giờ tại hạ mới hiểu được cái gì gọi là vạn chúng quy tâm”.

Khấu Trọng bật cười nói: “Lý huynh thật thẳng thắn, ta thích nhất là nhữngnhân tử như vậy! Không biết tình hình Đông Hải hiện nay thế nào?”.

Lý Tinh Nguyên đáp: “Đông Hải quận hiện nay cho thân đệ của Lý TửThông là Lý Tử Vân chủ quản, y tuyệt đối sẽ không đầu hàng Thiếu Soái đâu, hơn nữa lương thảo đều đầy đủ, dù có bị vây thành nửa năm một năm cũng không thành vấn đề”.

Khấu Trọng chau mày: “Lý Tử Vân là người thế nào?”.

Lý Tinh Nguyên tỏ vẻ khinh thường: “Ngoại trừ việc cậy mạnh hiếp yếu, vơvét tài sản của bá tánh ra thì hắn còn biết làm gì nữa? Chính vì biết hắn hữu dũng vô mưu, nên Lý Tử Thông mới đặc biệt phái Hoại Quỷ Thư Sinh Đồng Thúc Văn đến làm quân sư cho hắn. Người này tâm địa thâm sâu, quyết không phải hạng vô dụng như Lý Tử Vân kia”.

Khấu Trọng hứng thú hỏi tiếp: “Tại sao Lý huynh lại gThọi y là Hoại Quỷ ThưSinh?”.

Lý Tinh Nguyên nghiến răng kèn kẹt nói: “Đồng Thúc Văn thích nhất là tự nhận thanh cao, luôn tự xưng mình là người đọc sách thánh hiền, học đế hoàngchi thuật, cả ngày luôn nói chuyện nhân nghĩa đạo đức, nhưng con người thì tham hoa háo sắc, không biết đã hủy hoại danh tiết của bao nhiêu thiếu nữ nhà lành, cả thê nhi của thuộc hạ hắn cũng không bỏ qua, nếu không phải hắn có võ công cao minh, lại được hai huynh đệ Lý Tử Thông bao che thì hắn sớm đã bị người ta băm vằm thành trăm ngàn mảnh rồi”.

Khấu Trọng thầm nhủ đây có lẽ là nguyên nhân quan trọng khiến Lý TinhNguyên bất mãn rời khỏi Lý Tử Thông, trong lòng không khỏi thầm nhủ may mắn là mình không phải hạng háo sắc, gật đầu nói: “Muốn lấy được Đông Hải, người này có vai trò rất quan trọng. Nếu có trừ được y, Lý Tử Vân cho dù có lợi hại nữa cũng chỉ bất quá là một con hổ không nanh vuốt mà thôi, Lý huynh có đề nghị gì không?”.

Lý Tinh Nguyên lộ vẻ khó xử nói: “Ở Đông Hải không có ai sợ thích kháchám sát hơn là Đồng Thúc Văn, vì vậy chẳng những y ra vào rất cẩn thận, hành tung ẩn mật, mà cả phòng ngủ cũng thay đổi hàng đêm. Muốn giết Lý Tử Vân có khi còn dễ hơn một chút”.

Khấu Trọng trầm ngâm: “Chuyện Lý huynh đến gặp ta, Lý Tử Vân có biếtkhông?”.

Lý Tinh Nguyên nói: “Đồng Thúc Văn tuy đã bố trí tai mắt ở chỗ tại hạ,nhưng thế nào cũng không thể qua mắt được Lý mỗ. Chuyện lần này ta lại càng cẩn thận, theo lý thì bọn chúng không thể biết được”.

Khấu Trọng cười hì hì: “Vậy thì được rồi! Lý huynh lập tức trở về Mục Dương,án binh bất động, đợi ta tìm ra được đại kế có thể nhất cử đại thắng, sẽ cùng huynh phối hợp hành động”.

Lý Tinh Nguyên gật đầu đáp ứng, ánh mắt đầy sự kỳ vọng thiết tha: “TinhNguyên có một thỉnh cầu quá đáng, xin Thiếu Soái chấp nhận”.

Khấu Trọng hân hoan nói: “Hiện giờ mọi người đều là huynh đệ một nhà, Lýhuynh có tâm sự gì, thì cứ thoải mái mà nói ra, không cần phải ngại!”.

Lý Tinh Nguyên thấp giọng nói: “Tại hạ hy vọng Thiếu Soái hạ thủ lưu tình,không làm hại đến bình dân bách tính ở Đông Hải”.

Khấu Trọng phì cười nói: “Đây đâu phải là thỉnh cầu quá đáng, mà là mộtchuyện hết sức nên làm, vừa hợp nhân tình, lại vừa đúng thiên đạo. Lý huynh yên tâm, nếu phải giết người vô tội mới đoạt được Đông Hải, Khấu Trọng này tuyệt đối không làm. Nếu như vi phạm lời thề, Khấu Trọng sẽ chết không toàn thây!”.

Lý Tinh Nguyên vội vàng quỳ phục xuống bái tạ, cảm động đến độ khôngnói nên lời. Khấu Trọng vội vàng đỡ y dậy. Sau khi thỏa thuận rõ phương pháp liên lạc, Lý Tinh Nguyên liền vội vàng rời khỏi.

Chân sau họ Lý vừa mới bước ra thì chân trước của Trần Trường

Lâm đãbước vào cổng phủ, Khấu Trọng thấy vậy thì mừng rỡ chạy ra đón tiếp.

Thứ gã cần nhất hiện nay, chính là nhân tài.

o0o

Dưới ánh tịch dương, ngư thuyền chầm chậm đi về phía bến tàu lớn bênngoài thành Ba Lăng.

Bốc Thiên Chí lúc này đã đóng giả thành ngư dân, ghé miệng lại sát tai TừTử Lăng đang chăm chú nhìn về phía thành môn thấp giọng nói: “Tử Lăng phải hết sức cẩn thận, Tiêu Tiễn gần đây thanh thế tăng lên gấp mấy lần, hơn nữa lại có tài lực phong phú, chiêu nạp được vô số cao thủ ở vùng Giang Nam Giang Bắc, Hương Ngọc Sơn vẫn là sủng thần của hắn, trước đây hắn đã từng bị Dương Hư Ngạn hành thích nên bên cạnh chắc chắn có rất nhiều cao thủ hộ vệ”.

Từ Tử Lăng đang đeo mặt nạ của đại hiệp mặt sẹo, nhưng vẫn không chedấu nổi ánh mắt lo âu, thản nhiên nói: “Theo Chí thúc tìm hiểu thì có nhân vật nào lợi hại cần phải đặc biệt chú ý không?”.

Bốc Thiên Chí đáp: “Nhất đẳng hảo thủ thì có năm người, đầu tiên là ĐạiLực Thần Bao Nhượng, Hoành Luyện Canh Khí của người này rất nổi danh ở lưu vực Trường Giang, từ công phu Thiết Bố Sam ngoại gia mà y đã luyện thành thượng thừa nội gia chân khí. Họ Bao này thiên tính thô bạo, cừu gia khắp nơi, lần này chịu đầu nhập dưới trước Tiêu Tiễn, có lẽ cũng là vì tránh nạn mà thôi”.

Từ Tử Lăng thầm nhẩm lại cái tên Bao Nhượng, không nói tiếng nào.

Bốc Thiên Chí nói tiếp: “Người thứ hai là Ác Khuyển Khuất Vô Cụ, người nàyvốn là mã tặc khét tiếng ở phía Đông, nhưng vì đụng đến

cao thủ Tống phiệt, truy sát ngàn dặm, cuối cùng chỉ còn lại một mình y trốn thoát, không hiểu vì sao lại đột nhiên trở thành người của Tiêu Tiễn. Hung danh của y không hề kém Đại Lực Thần Bao Nhượng, binh khí sở trường là một đôi búa sắt có tên Huyền Lôi Oanh, lợi hại phi thường. Hắc! Nếu có thể không động thủ thì tốt nhất!".

Từ Tử Lăng lạnh lùng lên tiếng: "Kẻ nào cản trở ta cứu mẫu tử Tố tỷ, kẻ ấysẽ phải chết!".

Trong ngữ khí toát ra một quyết tâm mãnh liệt, tuyệt không hối hận.

Bốc Thiên Chí biết có khuyên giải thế nào cũng vô dụng, chỉ đành nói: "Bangười còn lại tuy không nổi danh bằng hai kẻ vừa rồi, nhưng ở phương Nam cũng là nhân vật có tiếng tăm, là Vong Mệnh Đồ Tô Trác dùng Cư Nha Đao, Tố Y Nho Sinh Giải Phụng Ca, võ công sở trường là ba mươi tám chiêu Yểm Nguyệt Kiếm Pháp, được coi là kiếm thủ giỏi nhất trong đám hậu bối mới quật khởi ở phương Nam, còn người cuối cùng là Ngưu Lang Chúc Trọng, dùng Tề Mi Côn, võ công là một trăm linh tám đường Ngưu Lang Côn Pháp thiên biến vạn hoá, tuyệt đối không thể coi nhẹ".

Ngư thuyền cập bờ.

Từ Tử Lăng không nói tiếng nào, lặng lẽ lên bờ vào thành.

o0o

Trần Trường Lâm sải chân bước vào, hai tay nắm chặt lấy đầu vai KhấuTrọng, ánh mắt tràn đầy vẻ nhiệt tình, hân hoan nói: "Ngày đó ta nghe được tin Khấu huynh và Từ huynh suýt chút nữa bị lão gian tặc vong ân phụ nghĩa Vương Thế Sung hại chết, liền lập tức trở về Đông Đô chất vấn lão tặc, làm sao lại lấy ân báo oán với hai vị như vậy, cuối cùng đã cãi nhau một trận lớn, đương nhiên cũng chẳng có

kết quả gì, chỉ đành căm phẫn bỏ đi. Cũng may không lâu sau thì nghe được tin hai người lấy ít thắng mạnh ở Lương Đô, dựa vào đám quân ô hợp đánh bại hùng sư tinh nhuệ của Vũ Văn Hóa Cập, liền lập tức kiêm trình tới Lương Đô. Không ngờ lại đúng lúc Khấu huynh rời thành, đến tận hôm nay mới gặp được Khấu huynh, còn Tử Lăng đâu?”.

Khấu Trọng le lưỡi nói: “Thì ra là huynh tự mình tìm tới đây, ta còn sai ngườiđi khắp nơi tìm huynh nữa đó. Trường Lâm huynh thật lớn gan, dám xung đột cả với Vương lão quỷ”.

Cho đến tận bây giờ gã mới biết Trần Trường Lâm là một hán tử ngoài lạnhtrong nóng. Bình thường thì ít nói lầm lì, nhưng khi gặp phải chuyện không vừa mắt, y tuyệt đối nghĩa bất dung từ. Gã lại càng không ngờ y lại coi mình và Từ Tử Lăng là hảo hữu như vậy.

Trần Trường Lâm buông tay, hừ lạnh nói: “Vương Thế Sung làm sao dámgiết ta, bởi vì người tiến cử ta chính là Hi lão. Một ngày hắn còn chưa ngồi lên đế vị chân chính, y vẫn còn chưa dám đắc tội với cả võ lâm bạch đạo, còn Tử Lăng huynh đâu?”.

Khấu Trọng đặt tay lên vai gã, kéo vào đại sảnh, vừa đi vừa nói: “Tử Lăngđến Ba Lăng làm chút chuyện Trường Lâm huynh đến thì thật hay, hãy giúp chúng ta làm chút chuyện tốt cho thiên hạ thương sinh. Trường Lâm huynh cũng có thể thuận tay giết chết cả tên súc sinh Trầm Luân đó để báo mối gia cừu”.

Đôi mắt Trần Trường Lâm lập tức sáng bừng lên.

o0o

Từ Tử Lăng đi dọc theo con phố dài, chậm rãi tiến về phía phủ tướng quâncủa Hương Ngọc Sơn. Phong cảnh Ba Lăng vẫn như xưa, chỉ

là người nhiều hơn trước mà thôi.

Tâm tình gã lúc này không ngờ lại rất bình tĩnh, từ sau khi bước vào cửathành, tất cả những lo lắng và mong muốn được gặp Tố Tố của gã đều đã dẹp cả sang một bên vì giờ đã đến được nơi gã cần đến. Giờ chỉ còn lại một vấn đề duy nhất, chính là làm sao mới hoàn thành được mục tiêu này mà thôi, giờ gã không cần tốn công nhọc sức đi nghĩ những chuyện khác làm gì nữa.

Muốn đưa mẹ con Tố Tố rời khỏi Ba Lăng không phải là chuyện khó, vấn đềchỉ là làm sao mới thuyết phục được Tố Tố, như vậy gã sẽ phải vạch trần chân tướng tàn nhẫn độc ác của Hương Ngọc Sơn với nàng.

Con phố cổ kính mà giản dị, lầu các khắp nơi, trên con đường nối liền NamBắc thành Ba Lăng, Từ Tử Lăng vừa đi vừa nhớ lại tình cảnh Dương Hư Ngạn hành thích Hương Ngọc Sơn không thành ngày hôm ấy, cuối cùng cũng tới trước cửa Hương phủ.

o0o

Trong thư trai, Trần Trường Lâm nghe Khấu Trọng nói xong thì đặt chung trên tay lên chiếc kỷ nhỏ bên cạnh, gật đầu nói: “Buôn bán trên biển tuyệt đốikhông phải chuyện khó, chỉ cần có lợi nhuận, thương nhân lập tức sẽ bu đến như kiến. Khó khăn chỉ là chúng ta cần phải bảo đảm an toàn trên sông và trên biển, như vậy thì cần một đội thủy sư tinh nhuệ, khống chế được toàn bộ thủy đạo trong tầm kiểm soát”.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý: “Ta cũng đã nghĩ đến vấn đề này, Bốc ThiênChí của Cự Kình Bang đã có minh ước, mang theo đội thuyền dưới trướng về đầu nhập với tiểu đệ. Nghe y nói thì riêng Ngũ Nha Đại Hạm đã có năm chiếc rồi, tất cả đều là chiến lợi phẩm cướp được của triều đình nhà Tùy, các chiến thuyền loại nhỏ cũng có tới

hai chục chiếc, thuyền hàng thì càng nhiều hơn, phải có tới trăm chiếc trở lên”.

Trần Trường Lâm phấn chấn tinh thần nói: “Vậy thì là một chuyện khác rồi!Hiếm có nhất là đột nhiên có thêm một số lớn các thủy thủ dạn dày kinh nghiệm không sợ sóng nước, chỉ cần huấn luyện thêm về thủy chiến, cải tạo lại các chiến thuyền cũ, rồi đóng thêm một số thuyền mới phù hợp với hình thế thủy đạo, nhất định sẽ có một ngày chúng ta có thể hùng bá trên mặt nước, nhất thống thiên hạ”.

Khấu Trọng ngây người nói: “Dường như Trường Lâm huynh còn có lòng tinhơn cả tiểu đệ nữa đó”.

Trần Trường Lâm mỉm cười: “Đó chính là vì ta có lòng tin đối với Khấu gia!Việc quan trọng trước mắt, chính là phải triệu tập thợ giỏi đóng thuyền, cải tạo sửa chữa lại các chiến thuyền cũ. Đợi sau khi chuẩn bị ổn thỏa mọi việc, chúng ta có thể phong tỏa giao thông đường biển của Đông Hải quận, cắt đi liên hệ đường biển giữa Đông Hải và Giang Đô, lúc ấy Đông Hải sẽ chỉ có thể gồng mình lên chống chọi, tuyệt đối không có khả năng hoàn kích lại chúng ta”.

Khấu Trọng chau mày nói: “Kiếm đâu ra được nhiều thợ thuyền như vậy bâygiờ?”.

Trần Trường Lâm vỗ ngực nói: “Đương nhiên là ở cố hương của tiểu đệ NamHải Quận, họ Trần chúng ta là tộc lớn ở Nam Hải, tộc nhân nếu không phải từng làm thủy sư cho cựu triều thì cũng quen với việc buôn bán trên biển, hơn nữa lại đang thế bất lưỡng lập với phụ tử Trầm Pháp Hưng, chỉ cần Trần mỗ lén trở về, nhất định có thể dẫn theo một số nhân tài về mặt này, giúp Khấu huynh xây dựng một đội thủy sư vô địch thiên hạ, lúc ấy thì ngày tàn của phụ tử Trầm Pháp Hưng chỉ còn tính trên đầu ngón tay mà thôi”.

Khấu Trọng vỗ bàn khen tuyệt nói: “Được một câu nói này của Trường Lâmhuynh, thiên hạ đã có một nửa lọt vào trong túi tiểu đệ rồi”.

o0o

Từ Tử Lăng đi qua cửa nhưng không vào, vòng ra phía sau, trong lòng thầmthan không hay.

Dựa vào thính giác cao tuyệt của mình, gã cảm nhận được hình thế bênngoài lơi lỏng, bên trong căng thẳng của Hương phủ. Mấy gian nhà xung quan phủ đều có bố trí trạm canh ngầm, giám thị mọi động tĩnh bên trong, trong phủ thì tử khí trầm trầm, giống như người bên trong sớm đã dọn đi nơi khác rồi vậy, chỉ còn lại mấy ngọn đèo heo hắt.

Từ Tử Lăng lấy làm khó hiểu, bởi vì bố cục trước mắt rõ ràng là một cạmbẫy, thậm chí còn có vẻ như được sắp đặt để đối phó riêng với gã vậy. Theo lý thì quan hệ của gã và Hương Ngọc Sơn vẫn chưa xấu đến mức này, cho dù là y có nhận được phi cáp truyền thư của Vân Ngọc Chân, thì cũng không đến nổi phải bày ra vẻ như đại địch lâm đầu thế này.

Chợt nghe một tràng ho khù khụ vang lên đằng sau bức tường.

Thân hình Từ Tử Lăng khẽ run lên, lúc này gã cũng đã tìm ra được cáchtránh khỏi tai mắt của các trạm canh ngầm, áp người sát đất lướt vào ngõ nhỏ, khi đến sát chân tường phía sau của Hương phủ, mới bật người dậy nhảy vào bên trong.

Quả nhiên gã nghe thấy thanh âm yếu ớt của Tố Tố vang lên trên một tòatiểu lâu: “Bế Lăng Trọng ra ngoài! Mau!”.

Từ Tử Lăng nào còn kềm chế được nữa, vội vàng cởi bỏ mặt nạ, tung mìnhlao tới phía tiểu lâu.

Tố Tố ngồi trên giường ho sặc sụa, mỗi lần ho lên, chiếc khăn trắng trên taylại có thêm mấy điểm máu đỏ thắm. Bệnh dung tiều tuy của Tố Tố không chút huyết sắc, mái tóc đen nhánh ngày xưa giờ cũng xơ xác tàn tạ.

Từ Tử Lăng bổ tới bên giường, đặt tay lên bối tâm của nàng, chân khí cuồncuộn truyền vào, nhiệt lệ trào dâng: “Tố tỷ!”.

Thân hình Tố Tố khẽ run lên, bất ngờ ngừng ho như có kỳ tích, trong sát naấy, cặp mắt nàng cũng sáng bừng lên, nhìn về phía gã, kêu lên với giọng không dám tin vào mắt mình: “Tiểu Lăng! Đây là sự thật đấy chứ?”.

Từ Tử Lăng cố nuốt lệ vào lòng, lắc đầu nói: “Tất cả những chuyện nàyđáng lẽ không nên là sự thật, bọn đệ thực không nên rời xa Tố tỷ như vậy!”.

Đôi mắt Tố Tố bất ngờ khôi phục lại vẻ trong sáng như ngày xưa, đưa tayrung rung xoa nhẹ lên gương mặt anh tuấn của gã, dịu dàng nói: “Cuối cùng cũng đợi được các đệ quay lại rồi! Tiểu Trọng đâu? Có điều dù Tiểu Trọng không kịp trở về, có đệ ở đây cũng đủ khiến Tố tỷ thỏa mãn lắm rồi!”.

Cõi lòng Từ Tử Lăng như trầm xuống vực thẳm vô tận của tuyệt vọng vàthống khổ, tất cả đều đã kết thúc, từ chân khí truyền vào người Tố Tố, gã hiểu rõ sinh cơ của nàng đã tận. Khi cánh tay gã rời khỏi bối tâm nàng, cũng chính là lúc nàng phải ngọc nát hương tiêu. Tất cả những khát vọng và chờ đợi đều đã bị vận mệnh tàn khốc và không thể chấp nhận trước mắt này phá nát một cách triệt để, biến thành bọt nước tan biến trong không khí.

Tố Tố quay người lại, dịu dàng lau nước mắt cho gã rồi nói: “Hảo đệ đệđừng khóc, tỷ tỷ lúc nào cũng mong nhớ đệ, mong đệ trở về! Bây giờ thì tốt rồi! Đệ có biết bảo bối của ta tên là gì không?”.

Từ Tử Lăng nhìn nụ cười đầy tự hào của một người mẹ của nàng, trong đầunhư bị một mũi dùi vô tình không ngừng xoáy vào, miễn cưỡng thu nhiếp tinh thần, khẽ nói: “Có phải Lăng Trọng không?”.

Tố Tố hoan hỉ nói: “Tên này đặt có hay không? Mỗi lần gọi tên nó, ta đềunhớ đến hai đệ đệ ngoan của ta, sau này nhất định Lăng Trọng sẽ ngoan như hai đệ vậy!”.

Từ Tử Lăng suýt chút nữa thì ngửa mặt gầm lên một tiếng để phát tiết nỗi bilthống trong lòng, nước mắt không ngừng trào ra nơi khoé mắt, thê lương nói: “Tại sao lại như vậy, Hương Ngọc Sơn đi đâu rồi?”.

Ngọc dung của Tố Tố trầm xuống, cúi đầu khẽ nói: “Tỷ tỷ vốn không thểcầm cự được, nhưng vì đợi hai đệ trở về nên mới giữ được đến ngày hôm nay. Những chuyện đã xảy ra thì cứ để nó trở thành quá khứ đi. Sau khi tỷ tỷ đi, Tiểu Lăng hãy dẫn Lăng Trọng rời khỏi đây, giúp tỷ nuôi dạy nó thành anh hùng hảo hán giống như các đệ vậy, Tỷ Tỷ họ Phương, từ nay cứ gọi nó là Phương Lăng Trọng đi”.

Song mục Từ Tử Lăng thoáng hiện sát cơ, trầm giọng nói: “Hương Ngọc Sơnđã làm gì tỷ rồi?”.

Tố Tố chăm chú nhìn tấm khăn lụa lấm tấm máu trên tay, điềm đạm nói:“Đừng trách y, có trách thì trách tỷ tỷ trước đây không nghe lời hai đệ, có mắt mà không biết nhìn người”.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, cố dùng ngữ khí bình tĩnh nhất có thể,

chậm rãihỏi: “Y đang ở đâu?”.

Tố Tố nhìn gã rồi lắc đầu thở dài: “Y muốn tỷ tỷ viết một bức thư cho hai đệ,sau khi tỷ tỷ cự tuyệt, y liền trở nên lãnh đạm! Ôi! Chuyện này không nói nữa thì hơn!”.

Tố Tố ngả người vào lòng gã, dịu dàng nói: “Nhắc đến thì có ý nghĩa gì nữa?Tỷ tỷ có thể gặp được hai đệ, đã cảm thấy cuộc đời này không uổng phí rồi! Con người ai mà chẳng phải chết, sớm hay muộn thì có khác biệt gì đâu chứ, hiện giờ tỷ tỷ rất vui, có chết cũng không hối hận nữa rồi! Tiểu Lăng! Hãy gõ cái chuông trên bàn giúp tỷ được không?”.

Từ Tử Lăng giờ mới chú ý trên chiếc bàn kê cạnh giường có một chiếcchuông nhỏ, bên cạnh đặt một que nhỏ bằng đồng dùng để gõ.

Từ Tử Lăng bắn ra một đạo chỉ phong.

“Đang!”.

Nghe Tiếng chuông vang vang truyền đi xa dần, Tố Tố yếu ớt nói: “Đỡ tangồi dậy!”.

Từ Tử Lăng biết nàng đã đến thời khắc hồi quang phản chiếu, cố nén nỗiđau đớn trong lòng, đỡ nàng ngồi lên, bàn tay không dám rời khỏi tấm lưng mềm mại của nàng một dù chỉ một tích tắc.

Tiếng bước chân vang lên bên ngoài.

Tố Tố gắng sức nói vọng ra ngoài: “Tiểu Trí không phải sợ, chỉ là hảo đệ đệcủa ta đến thăm ta thôi!”.

Tiếng kêu kinh hãi vang lên, một nữ tỳ run rẩy bế Lăng Trọng xuất

hiệntrước cửa, kinh hãi nhìn Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng đưa tay ra nói: “Đưa Lăng Trọng cho ta, sau đó xuống dưới lầu,nhưng không được đi dâu, nghe rõ chưa?”.

Tiểu tỳ bị ánh mắt sắc bén của gã liếc qua một cái, lập tức toàn thân run rẩy,nào dám không nghe, vội vàng giao hài nhi cho Từ Tử Lăng, còn mình thì run run bước ra ngoài.

Từ Tử Lăng ôm Tiểu Lăng Trọng đang say ngủ đặt vào lòng Tố Tố, tronglòng chợt dâng lên một cảm xúc khó tả, giống như máu thịt của gã và đứa hài nhi ngây thơ không biết mẫu thân của nó sắp phải rời xa cõi trần này chợt gắn chặt với nhau vậy.

Cặp mắt đẹp của Tố Tố ngây ra nhìn hài tử trong lòng, gương mặt ánh lênnhững vẻ thánh thiện, tha thiết nói: “Con có hai người cha, một là Khấu Trọng, một là Từ Tử Lăng... trên đời này chỉ có họ mới xứng làm cha của con mà thôi”.

Từ Tử Lăng chợt nhớ đến món “quà cưới” của Lưu Hắc Thát tặng cho Tố Tố,vội vàng lấy ra đeo lên tay cho nàng, trong lòng vừa chua xót vừa đau đớn, thấp giọng nói: “Đây là... Lưu đại ca nhờ đệ tặng cho Tố tỷ...”.

Song mục Tố Tố liền sáng lên, ôm chặt Tiểu Lăng Trọng hoan hỉ nói: “A! LàLý đại ca tặng ta sao?”.

Từ Tử Lăng biết nàng nghe nhầm “Lưu” thành “Lý”, định lên tiếng giải thíchnhưng cũng không biết phải nói gì.

Hô hấp của Tố Tố chợt trở nên gấp gáp, chỉ nghe nàng thở hổn hển nói:“Nói với Lý đại ca rằng... tỷ chưa bao giờ oán trách huynh ấy”.

Nói xong tấm thân của nàng mềm nhũn rũ xuống, ngậm cười mà rời khỏithế gian đau khổ này.

Từ Tử Lăng tỏ ra bình tĩnh một cách bất ngờ. Gã dịu dàng đặt thi thể Tố Tốlên giường, ôm lấy Tiểu Lăng Trọng vẫn đang chìm trong giấc ngủ, hoàn toàn không biết thảm kịch cốt nhục phân ly vừa mới xảy ra, sau đó xé một tấm màn, buộc đứa bé vào sát người. Gã dồn toàn tâm toàn ý vào từng động tác dù là nhỏ nhất, cố gắng không nghĩ đến cái chết của Tố Tố nữa.

Bên ngoài tịch mịch như tử thành, sự ra đi của Tố Tố cũng nhạt nhòa vàlặng lẽ giống như cuộc sống của nàng vậy.

Bầu trời cao vợi bên ngoài sao đêm lấp lánh, cơ hồ như trên thế gian nàyngoại trừ bầu trời đêm như tấm lụa màu đen, trái tim tan nát của gã, cái chết của Tố Tố và di côi của nàng, không còn thứ gì khác nữa.

Kế đó gã dùng một tấm lụa cuốn chặt thi thể của Tố Tố lại, vốn định phát ramột tiếng gầm bi thống kinh thiên động địa để đẩy hết những tuyệt vọng bi thương lên bầu trời đêm mỹ lệ kia, nhưng lại sợ làm kinh độ ng đến giấc mộng đẹp của Tiểu Lăng Trọng đang nằm trong lòng, nên gã chỉ đành thở dài một tiếng não nề, phóng mình xuyên qua cửa sổ bỏ đi. Lúc mà gã giao Tố Tố và Tiểu Lăng Trọng cho Bốc Thiên Chí chăm sóc, cũng chính là lúc mà gã quay lại đây.

Hương Ngọc Sơn phải chết để đền tội của hắn.

Pháo hiệu nổ tung trên bầu trời đêm, tạo thành những đóa hoa rực rỡ, có điều đã lỡ mất thời cơ. Một cạm bẫy vốn có thể nói là áo trời không vết vá, nhưngvì không thể nhìn thấu chân diện mục của Từ Tử Lăng, lại vì Từ Tử Lăng thông minh cơ trí lẻn vào trong phủ mà thần bất tri quỷ bất giác nên đã hoàn toàn sụp đổ.

Nếu không thì Từ Tử Lăng vừa phải lo lắng cho mẫu tử Tố Tố, vừa phải đốiphó với trùng trùng vây khốn, nhất định sẽ khó mà giữ mạng.

Chương 245: Lấy đồ Trong túi

Khấu Trọng đột nhiên cảm thấy giật thót mình, đứng ngồi không yên,sau khi đưa Trần Trường Lâm lên đường, gã trở về Thiếu Soái Phủ, gọi Lạc Kỳ Phi đến hỏi: “Có tin tức gì của Từ gia không?”.

Lạc Kỳ Phi thấy thần sắc của gã kỳ dị thì lắc đầu nói: “Từ gia rốtcuộc đã đi đâu? Thuộc hạ có thể phái người đi nghe ngóng”.

Khấu Trọng đứng dậy đi lại vòng vòng trong thư trai, hồi lâu sau mới dừnglại thở dài nói: “Hắn đến Ba Lăng, Kỳ Phi có biết tình hình tên tiểu tử Tiêu Tiễn đó thế nào không?”.

Lạc Kỳ Phi đáp: “Trước mắt ở vùng Trường Giang, luận về thế lực thì trừ ĐỗPhục Uy, Phụ Công Hựu ra, phải tính đến y. Sau khi xưng đế, Tiêu Tiễn đã lần lượt công đoạt Úc Lâm, Thương Ngô, Phiên Ngu, đồng thời không ngừng chiêu binh mãi mã, binh lực tăng đến hơn bốn mươi vạn, hùng cứ phương Nam, ở vùng Lưỡng Hồ không là dám tranh phong với y nữa”.

Thấy gã chau mày không nói gì, Lạc Kỳ Phi không nhịn được hỏi tiếp: “Cóphải Thiếu Soái đang lo lắng cho Từ gia?”.

Khấu Trọng tâm trạng rối bời đáp: “Ta cũng không biết mình đang lo lắngchuyện gì nữa, có thể là Từ gia, cũng có thể là chuyện khác. Ôi! Phương Bắc có động tĩnh gì mới không?”.

Lạc Kỳ Phi liền đáp ngay: “Hiện giờ khiến chúng nhân chú ý nhất đươngnhiên là cuộc chiến của Đậu Kiến Đức và Từ Viên Lãng, theo tin tức mới nhất, đại quân chủ lực của Từ Viên Lãng không địch lại

Lưu Hắc Thát, tổn hao binh tướng vô số, xem ra cũng không còn được bao nhiêu ngày tháng nữa. Nếu để Đậu Kiến Đức lấy hết lãnh địa của họ Từ, liên quân Đỗ Phục Uy và Trầm Pháp Hưng lại công hãm Giang Đô, chúng ta sẽ rơi vào thế lưỡng đầu thọ địch mất".

Khấu Trọng nhắm nghiền song mục, thu nhiếp tâm thần, hồi lâu sau mớichậm rãi nói: "Lập tức gọi Tuyên Vĩnh và Tiêu Hồng Tiến vào đây, ta phải công hạ Đông Hải trong vòng mười ngày, bằng không Thiếu Soái Quân chỉ còn có cách giải tán mà thôi".

o0o

Ngư thuyền đậu bên bờ sông, Trần Lão Mưu và hơn mười thủ hạ tinh nhuệcủa Cự Kình Bang ẩn phục trong rừng chạy ra, phát giác Từ Tử Lăng đang bồng thi thể của Tố Tố, đều lấy làm ngạc nhiên.

Cả người Từ Tử Lăng như biến thành gỗ, mặt không chút biểu tình, lạnhlùng hỏi Trần Lão Mưu: "Có cách nào giữ được thi thể Tố tỷ, đưa về Lương Đô trước khi hư hoại không?".

Bốc Thiên Chí đón lấy Tiểu Lăng Trọng vừa mới tỉnh ngủ, đưa cho bà vú đãchuẩn bị sẵn để hầu hạ mẹ con Tố Tố, định lên tiếng khuyên giải nhưng lại không biết nói gì.

Trần Lão Mưu đưa tay nắm chặt hai vai Từ Tử Lăng, rầu rĩ nói: "Tiểu Lăngnên kềm chế đau thương, chuyện này cứ giao cho ta. Cho dù là một năm hai năm cũng không có vấn đề gì. Ta lập tức sai người đi mua các dược vật hương liệu cần thiết, sau khi chuẩn bị xong sẽ lập tức xuất phát".

Từ Tử Lăng đích thân bế thi thể Tố Tố đặt lên xe ngựa, sau đó kéo BốcThiên Chí và Trần Lão Mưu sang một bên nói: "Các người lo toan hậu sự cho Tố tỷ xong, không cần đợi ta, lập tức trở về Lương Đô

theo kế hoạch đã định sẵn. Nếu ta không chết, sẽ tự biết đuổi theo”.

Trần Lão Mưu và Bốc Thiên Chí đều là lão giang hồ, chỉ nghe ngữ khí nàycủa gã đã biết là có khuyên giải cũng vô dụng, đành gật đầu đáp ứng.

Từ Tử Lăng cố kềm nét khát vọng quay đầu nhìn Tiểu Lăng Trọng, lặng lẽtrở lên ngư thuyền, trong nháy mắt đã đi mất.

o0o

Tiêu Hồng Tiến nói: “Hiện giờ các thành phụ cận Đông Hải như Hoài Nhân,Lang Nha, Lương Thành, Lan Lăng, Mục Dương đều đã về với chúng ta, giao thông trên bộ của Đông Hải đã hoàn toàn bị cắt đứt, nếu đổi lại là một thành trì khác, thì sớm đã bỏ thành đầu hàng rồi, nhưng Đông Hải xưa nay luôn lấy giao thông trên biển làm chủ, vì thế nên chuyện giao thông đường bộ bị đoạn tuyệt cũng không ảnh hưởng lớn lắm”.

Khấu Trọng chau mày hỏi Tuyên Vĩnh: “Chúng ta còn bao nhiêu binh mã cóthể dùng được?”.

Tuyên Vĩnh nghiêm mặt đáp: “Nếu thật sự có thể tốc chiến tốc quyết, thì cóthể tận dụng được tám ngàn binh, trong đó có hai ngàn kỵ binh. Chỉ là tuy hiện giờ sĩ khí quân ta đang rất cao, nhưng huấn luyện và chi viện thì vẫn còn chưa hoàn thiện, vì vậy mà...”.

Tiêu Hồng Tiến tiếp lời: “Lý Tử Vân có dũng, Đồng Thúc Văn có mưu, thêmvào Đông Hải lại là căn cứ địa của Lý Tử Thông, mấy năm nay không ngừng được gia tăng phòng thủ, với binh lực của chúng ta hiện nay, trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể công hãm được Đông Hải, còn để lâu thì chúng ta cũng không thể gánh được gánh nặng này. Việc cần nhất bây giờ nên là củng cố lại thành quả, tập

trung tinh thần chiêu mộ và huấn luyện tân binh”.

Khấu Trọng nói: “Huấn luyện tốt nhất chính là huấn luyện trên chiến trường.Công phu của ta cũng chính do không ngừng đánh đánh giết giết lăn lộn trên giang hồ mà luyện được. Các người yên tâm, ta tuyệt đối không ngu ngốc đến nỗi dẫn quân công thành đâu. Khuyết điểm lớn nhất của chúng ta lúc này là binh lực không hùng hậu, căn cơ chưa ổn, mở rộng quá nhanh, có điều đây cũng chính là ưu điểm của chúng ta. Lý Tử Vân là hạng cuồng vọng háo công, còn Đồng Thúc Mưu thì tự phụ cơ trí hơn người, hai kẻ này hợp lại với nhau là địch nhân lý tưởng nhất để luyện binh. Chỉ cần xử lý cho tốt, thắng lợi không phải là không thể nắm bắt”.

Tuyên Vĩnh thở dài: “Thiếu Soái lúc nào cũng có thể làm những chuyện màngười ta không thể làm, nghĩ những điều mà không ai nghĩ đến. Nghe người phân tích như vậy, tuy rằng vẫn chưa hiểu rõ nội tình, nhưng cũng đủ để Tuyên Vĩnh này tràn trề lòng tin rồi”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Quan trọng nhất là Lý Tinh Nguyên ở Mục Dương,nếu ta đoán không lầm, có lẽ y là gian tế do Đồng Thúc Văn phái tới, bởi vì theo lý thì thế nào y cũng nên giữ thái động bàng quan tọa thị trước đã, xem xem chúng ta thực sự có tiền đồ hay không rồi mới đến quy hàng. Nên biết rằng Mục Dương và Đông Hải như môi với răng, nếu Lý Tử Thông không tin tưởng Lý Tinh Nguyên, làm sao lại để cho y tọa trấn nơi này chứ? Ít nhất thì người thân của Lý Tinh Nguyên cũng đang ở Đông Hải, nếu y bội phản, Lý Tử Vân có thể giết sạch cả nhà y để trừng phạt, vì vậy chuyện này nhất định có điều trá ngụy”.

Tiêu Hồng Tiến ngạc nhiên nói: “Tại hạ còn tưởng Thiếu Soái đã hoàn toàntin tưởng Lý Tinh Nguyên, thì ra trong lòng đã có tính toán khác”.

Khấu Trọng thản nhiên nói: “Sơ hở lớn nhất của y chính là đã đích thân tìmđến gặp ta. Từ Mục Dương tới đây, đi về ít nhất cũng phải ba ngày đúng không?

Bây giờ tình hình căng thẳng như dây đàn, đại chiến bất cứ lúc nào cũng có thểdiễn ra, y làm sao có thể tùy tiện rời thành như vậy? Làm sao có thể giải thích với Lý Tử Vân? Hà! Không ngờ còn có kẻ dám coi Khấu Trọng ngày là tên ngốc như vậy!”.

Lạc Kỳ Phi mừng rỡ nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta phải bắt đầu hành độngtừ đâu?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Đương nhiên là phải tương kế tựu kế, dẫn hổ rờihang rồi”.

Ngoài miệng gã vẫn tỏ ra ung dung cười nói, nhưng trong đầu thì khôngngừng hiện ra gương mặt thánh khiết thiện lương của Tố Tố.

o0o

Từ Tử Lăng phục mình trong góc tối trên mái nhà, chăm chú quan sát đội xamã vừa mới vào thành.

Soái thuyền của Vân Ngọc Chân vừa mới trở về, rất có thể là đang đượcđón đi gặp Hương Ngọc Sơn, như vậy thì chỉ cần đi theo đội xe này, gã có thể tìm được tung tích tên bỉ ổi vong ân phụ nghĩa đó.

Lúc này đã là canh ba nửa đêm, trên phố tịnh không một bóng người, chỉ cótiếng bánh xe lách cách trên đường pha tạp với tiếng vó ngựa đều đều, điểm xuyết cho cảnh đêm khuya trong tòa thành lớn bên bờ Trường Giang này.

Từ Tử Lăng nhắm nghiền hai mắt, tập trung toàn bộ tinh thần vào

tiếng cỗxe ngựa chạm mặt đường, mau chóng nhận ra chỉ có cỗ xe đi sau là chở người, còn cỗ đi trước chỉ là xe không, âm lượng nặng nhẹ tuy chỉ khác biệt rất nhỏ, nhưng cũng không thể qua mắt được những cao thủ như gã.

Từ Tử Lăng sớm đã nảy sinh nghi ngờ từ trước, bởi vì gã hiểu rất rõ conngười của Hương Ngọc Sơn, gã có thể lấy được Tố Tố, toàn bộ đều nhờ vào tâm kế. Nếu như dễ dàng tìm được Hương Ngọc Sơn như vậy, quả thật là tuyệt đối không hợp tình hợp lý.

Bốc Thiên Chí bội phản, chắc chắn Hương Ngọc Sơn và Vân Ngọc Chân đãbiết gian kế của mình đã bại lộ. Hiện giờ gã và Khấu Trọng không còn là hai gã tiểu tử không hiểu chuyện đời ngày trước nữa, kẻ nào kết cừu kết oán với hai gã, đều không thể nào ngủ yên cho được.

Hương Ngọc Sơn lẽ nào lại là ngoại lệ?

Có điều y cũng có thể xem là lợi hại, đoán biết được hai gã sẽ bất chấp tấtcả đến tìm mình đòi người, thế nên đã bày bố thiên la địa võng, lại cố ý để mẫu tử Tố Tố trong thiên la địa võng đó làm mồi nhử, khiến gã tự nguyện cắn câu. Chỉ là họ Hương này đã tính toán sai mất một nước cờ, không ngờ gã có thể dịch dung đổi dạng và đã nhìn thấu được thủ đoạn bỉ ổi của y từ trước.

Một kế không thành, sẽ lại có kế thứ hai.

Mồi nhử mới chính là Vân Ngọc Chân.

Từ Tử Lăng khẳng định tám phần là người ngồi trên xe không phải VânNgọc Chân mà là Vân Chi, nữ tỳ thân tín của nàng, còn Vân Ngọc Chân căn bản không hề lên xe.

Dưới sự hộ tống của mấy chục binh sĩ, đội xe đi xa dần, xa dần trên con phốdài.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi chân khí, nằm yên bất động.

Đến khi tiếng vó ngựa, tiếng xe nhỏ đến mức không còn nghe được nữa, haibên chợt có tiếng y phục phất gió phần phật vang lên. Từ Tử Lăng giật mình, định thần nhìn lại, thấy trên phố đã có thêm hai bóng người, thân pháp nhanh như loài quỷ mị trong đêm.

Người cao lưng đeo trường kiếm, eo rộng vai thẳng, tuổi tác ước chừng trêndưới ba mươi, mi thanh mục tú, ăn vận theo lối nho sinh, dưới cằm để một chòm râu nhỏ, sắc mặt lạnh băng, không cần giới thiệu Từ Tử Lăng cũng biết đây là cao thủ mà Tiêu Tiễn mới chiêu nạp, Tố Y Nho Sinh Giải Phụng Ca, với một bộ Yểm Nguyệt Kiếm Pháp uy chấn phương Nam. Người thấp hơn tay cầm trường côn, chính là Ngưu Lang Chúc Trọng, thể hình của y và Giải Phụng Ca hoàn toàn khác biệt, thân hình ngũ đoản, mặt lớn tai to, mũi giống như củ tỏi, mắt thô mày rậm, thoạt nhìn y Từ Tử Lăng có cảm giác như người này là một nông dân thật thà chất phác vậy, nhưng khi lưu ý mới nhận ra nhãn thần của họ Chúc cực kỳ sắc bén, toàn thân toát lên một thứ bá khí kinh người, quyết chẳng phải là hạng người dễ đụng vào.

Trong sát na ấy, thông qua những động tác hết sức vi diệu của đối phương,Từ Tử Lăng đã hoàn nắm được phân lượng của hai người này thế nào.

Lúc này Ngưu Lang Chúc Trọng hừ lạnh nói: “Ngọc Sơn gia lần này hìnhnhư đã tính lầm rồi, ta sớm đã nói tên tiểu tử đó không dám tới đây làm càn đâu mà”.

Giải Phụng Ca mỉm cười nói: “Chỉ cần hắn nghe được Chúc đại ca

củachúng ta ở đây, thì đã cúp đuôi chạy xa được bao nhiêu tốt bấy nhiêu rồi”.

Chúc Trọng bật cười: “Vỗ mông ngựa ta thì được gì chứ, tiết kiệm chút khílực để thăm hỏi cái kẻ tự xưng là tuyệt thế cao thủ họ Bao tên Nhượng kia thì hơn!”.

Giải Phụng Ca tỏ vẻ khinh thường: “Hắn cũng xứng sao? Chúng ta trở vềthôi!”.

Chúc Trọng gật đầu: “Không về thì ở đây tiếp tục uống gió Tây Bắc à? Têntiểu tử đó hại chúng ta thật thảm, hai đêm nay ta chưa được ngủ một giấc tử tế rồi, giờ phải tìm một tiểu cô nương xinh đẹp một chút để ôm ấp mới được!”.

Hai người bật cười khanh khách, triển hai cước pháp lao vút đi.

o0o

Sau khi Tuyên Vĩnh và Lạc Kỳ Phi rời khỏi, chỉ mình Tiêu Hồng Tiến lưu lạicùng Khấu Trọng đi ra hoa viên. Nhìn vị Thiếu Soái này u uất ngắm bầu trời đầy sao lấp lánh, Tiêu Hồng Tiến không nén nổi hiếu kỳ, buột miệng hỏi: “Thì ra Thiếu Soái ngay từ đầu đã nhìn thấu tên tiểu tử Lý Tinh Nguyên này có ý đồ, nhưng lúc ấy chúng tôi thật sự không hiểu, còn tưởng rằng Thiếu Soái đã trải lòng trãi dạ ra với y, chỉ cần thử một chút là có thể hoàn toàn tín nhiệm”.

Gương mặt Khấu Trọng trơ ra như gỗ, không chút biểu tình: “Nếu không gạtđược các người, thì sao có thể gạt được họ Lý đó chứ. Hừ! Nói vậy cũng hơi có chút khoa trương, lúc ấy ít nhất ta cũng đã tin y đến chín phần. Tên Lý Tinh Nguyên này đúng là một tên lừa gạt hạng nhất, ngôn từ thành khẩn, biểu tình tha thiết như thật ấy! Con bà nó!”.

Tiêu Hồng Tiến giờ mới biết mình đã đánh giá Khấu Trọng quá cao, ngạcnhiên hỏi: “Vậy tại sao đột nhiên Thiếu Soái lại cảm thấy họ Lý có vấn đề?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Đêm nay không hiểu sao ta cứ có cảm giác bất antrong lòng, nên thầm đoán chắc có vấn đề ở chỗ nào đó. Thế nên đã đem mọi chyện xảy ra trong hai ngày hôm nay điểm lại một lượt, sau đó mới nghĩ đến vấn đề nằm ở tên tiểu tử này. Nếu trúng phải gian kế của hắn, chúng ta không toàn quân tan rã mới là lạ đó”.

Tiêu Hồng Tiến khâm phục thốt lên: “Thiếu Soái qủa là người phi thường,nên mới có dị năng như vậy”.

Khấu Trọng lại nói lảng sang chuyện khác: “Còn đi gặp Thu Nguyệt cônương nữa không? Ca nghệ của nàng ta cũng không tệ lắm đâu!”.

Tiêu Hồng Tiến tỏ vẻ coi thường nói: “Nữ nhân không thể cùng chung hoạnnạn thì còn gặp làm gì nữa?”.

Khấu Trọng gật đầu: “Nói hay lắm! Tham luyến mỹ sắc đâu phải là bản sắccủa người sáng cơ lập nghiệp! Khuya rồi! Chúng ta về ngủ thôi! Ngày mai sẽ là một ngày rất bận rộn đó! Sau khi công hạ Đông Hải, tất cả các cứ điểm phương Bắc của Lý Tử Thông đều nằm cả trong tay ta rồi, lúc ấy thì ta nói gì, hắn cũng phải cúi đầu cung kính lắng nghe thôi!”.

o0o

Từ Tử Lăng lặng lẽ tung mình xuống khỏi mái hiên, lao vút về phía GiảiPhụng Ca và Chúc Trọng đang định bước vào trong một trang viện lớn.

Mấy tên đại hán gác cửa hướng mặt ra ngoài nên phát giác trước tiên,nhưng tốc độ của Từ Tử Lăng quả thật quá nhanh, khi bọn chúng lộ vẻ kinh hãi, đang định há miệng kêu lên thì gã đã chỉ còn cách sau lưng Giải Phụng Ca và Chúc Trọng chừng hơn trượng, phát động thế công. Phản ứng của Giải Phụng Ca và Chúc Trọng hoàn toàn nằm trong dự liệu của gã. Dưới áp lực của kình phong, hai người liền lướt sang hai bên tả hữu, để tranh thủ thời gian và không gian phản kích đối phương.

Đám đại hán gác cổng đều là hảo thủ trong quân Ba Lăng, lần lượt rút binhkhí ra, ý đồ cản trở.

Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, lắc mình tránh khỏi một kiếm đâm tới trướcngực.

“Đinh!”.

Ngón tay gã búng ra một chỉ vào thân đao.

Đại hán cầm đao như chạm phải điện, lảo đảo lùi lại. Từ Tử Lăng xông vàogiữa trận thế của địch nhân, chém giết như hổ đói giữa bầy dê. Trước khi một thanh kiếm chém trúng vai hữu, gã đã tung chân đá trúng bụng dưới của địch nhân, làm kẻ đó bay ngược ra phía sau. Trong sát na ngắn ngủi đó, Từ Tử Lăng đã dùng bộ pháp phiêu hốt như gió, tả xung hữu đột giữa đám địch nhân, bảy tên đại hán canh cửa lần lượt trúng quyền ngã gục xuống, không bò dậy nổi.

Cho dù đang rực lửa cừu hận, nhưng gã hạ thủ cũng vẫn rất chừng mực, đốithủ chỉ bị thương chứ không chết.

Trong sân tối om om, cả khoảng đất rộng chỉ nhờ mấy chiếc đèn lớn treo ởcửa lớn chiếu sáng, nếu không phải có Giải Phụng Ca và Chúc Trọng dẫn đường, quả thật gã không thể nào đoán được Hương

Ngọc Sơn lại chịu lẩn trốn trong một trạch viện trung đẳng hạng ba thế này.

Tiếng hò hét vang lên ầm ĩ, từ hai bên tả hữu chạy ra hơn mười người nữa,bổ về phía gã. Đây có thể nói là thời cơ tốt nhất để giết chết Hương Ngọc Sơn, bởi vì những nhân vật lợi hại nhất Ba Lăng nếu không phải đang ở chỗ cạm bẫy dùng Vân Ngọc Chân làm mồi nhử, thì cũng đang bảo vệ nhân vật quan trọng hơn là Tiêu Tiễn. Chỉ cần có thể giải quyết hai đại cao thủ Giải Phụng Ca và Chúc Trọng ở đây, là Từ Tử Lăng sẽ có cơ hội đối phó với Hương Ngọc Sơn.

Từ Tử Lăng hú lên một tiếng bi thương, không tiến mà thoái, trong khoảnhkhắc đã lùi vào giữa Giải Phụng Ca và Chúc Trọng. Giải, Phụng hai người lập tức hồn phi phách tán.

Khi hai người chấn chỉnh trận cước, đuổi vào bên trong đã tính toán mấy khảnăng có thể xảy ra, chỉ là nghĩ thế nào cũng không thể ngờ đối phương lại đổi tiến thành lui như vậy. Đây tuyệt đối không phải vì hai người này ngu ngốc đến độ không nghĩ đến điểm này, mà là vì cả hai đều quá tự tin vào nhãn lực và sức phán đoán của mình.

Bất cứ người nào đang lao về phía trước với tốc độ nhanh như Từ Tử Lăng,nếu muốn đổi hướng ngược lại, cũng phải qua ba giai đoạn hoán khí, giảm tốc, lấy lại thăng bằng, cho dù là cao thủ nhất lưu, có thể thực hiện một loạt các động tác này trong nháy mắt, nhưng dù thế nào cũng có sơ hở. Lúc ấy, Chúc, Giải hai người sẽ có thể kịp thời ứng biến.

Chẳng ngờ trong người Từ Tử Lăng đang cuộn chảy chân khí của Hòa ThịBích và Trường Sinh Quyết, hoàn toàn không giống với lẽ thông thường, thuận nghịch tùy ý, muốn tiến thì tiến, muốn thoái thì thoái.

Phản ứng của hai người này cũng thuộc hàng nhất đẳng, Yểm Nguyệt Kiếmvà Tề Mi Côn cùng lúc công ra, hi vọng dựa vào công lực liên thủ hai người có thể đẩy bật Từ Tử Lăng ra, sau đó mới tiếp tục triển khai công thế.

Sau lưng Từ Tử Lăng như có mắt, chỉ lắc nhẹ người một cái đã tránh khỏi TềMi Côn của Chúc Trọng, đợi cho chiêu thức của y quá đà, liền đập mạnh lưng vào giữa cây côn, Loa Hoàn Kình cuồn cuộn truyền qua thân côn, làm Chúc Trọng hự lên một tiếng, lảo đảo lùi lại hai bước, để lộ một không gian vừa đủ cho Từ Tử Lăng lách người né tránh Yểm Nguyệt Kiếm, rồi bất ngờ khựng người lại trong góc chết ở giữa hai người.

Thoạt nhìn thì tưởng là một động tác hết sức đơn giản, nhưng bên trong lạibao hàm chiến lược cực kỳ cao minh, đồng thời cũng quyết định cả vận mệnh hai người Chúc Trọng và Giải Phụng Ca. “Bình!”.

“Ầm!”.

Trước khi Giải Phụng Ca kịp tung mình ra xa, thân hình Từ Tử Lăng đã lướttới bên cạnh, cùi trỏ tay thúc mạnh vào hông y.

Yểm Nguyệt Kiếm của Giải Phụng Ca lập tức thoát thủ bay đi, xương sườn gẫy đoạn, bay sang một bên như cánh diều đứt dây.

Cánh tay còn lại của Từ Tử Lăng thọc ra như điện, chộp lấy thân côn đangquét tới của Chúc Trọng7;, vặn người tung cước, nhân lúc họ Chúc chưa kịp lấy lại thăng bằng, tả cước đã hất trúng tiểu phúc của y.

Chúc Trọng vừa bị Từ Tử Lăng dùng thủ pháp xảo diệu tuyệt luân của chộplấy thân côn, thì liền biết ngay đại sự không hay, đang định buông côn đào tẩu thì kình lực từ thân côn truyền qua đã như một

cánh tay ma giữ chặt y lại. Họ Chúc đang kinh hãi chưa biết phải làm sao thì tiểu phúc đã nhói lên, toàn thân kinh mạch như vỡ nát, máu tươi phun trào ra miệng, cả người bắn lên bay ra ngoài cửa, rồi rơi bịch xuống, không bò dậy nổi nữa.

Từ Tử Lăng thầm kêu may mắn, chỉ nhìn việc gã đã toàn lực xuất thủ mà đốiphương vẫn chỉ bị thương chứ không chết đã biết công lực hai kẻ này thâm hậu thế nào. Gã có được thắng lợi như vậy, toàn bộ đều nhờ đã quan sát đối phương từ trước, lại dùng lối đánh lấy mạng đổi mạng, bằng không nếu để đối phương kéo dài trận chiến, thắng bại thế nào vẫn còn là điều chưa biết.

Từ Tử Lăng cất tiếng hú dài, rồi lại xông lên phía trước, đánh cho gần haimươi tên đại hán cản đường ngã bổ lăn bổ càng, không kẻ nào đỡ được quá một chiêu. Tuy đang trong cơn thịnh nộ, nhưng tâm linh Từ Tử Lăng tự nhiên chìm vào cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, phiêu hốt lướt đi giữa màn đao quang kiếm ảnh, binh khí của địch nhân cơ hồ như chỉ chút nữa là chạm vào người gã thì lại trượt đi.

“Bình! Bình!”.

Hai tên đại hán trúng chưởng bay người lên khỏi mặt đất, rơi bịch xuốngthạch cấp. Lúc này gã đã xông tới thạch cấp, bốn tên kình trang đại hán thủ bên ngoài cửa liền bổ tới, đao kiếm phủ mâu, bốn loại binh khí, thanh thế mạnh như thác đổ.

“Rầm!”.

Pháo hiệu nổ tung trên bầu trời đêm, tạo thành những đoá hoa lửa rực rỡ, rõràng là Hương Ngọc Sơn biết tình thế nguy cấp, đã phát tín hiệu cầu cứu. Bốn tên kình trang đại hán này thân thủ cao minh, vượt quá những tên thủ vệ khác, lại tinh thông thuật liên thủ, nếu để bọn chúng cầm chân ngoài cửa, vậy thì đừng nói là giết được Hương

Ngọc Sơn, cho dù là muốn đào tẩu cũng có vấn đề nữa.

Từ Tử Lăng vốn có kinh nghiệm phong phú với ứng phó quần chiến. Chỉnghe gã gầm lên một tiếng, tung người nhảy lên cao.

Bốn người kia cùng đưa binh khí lên cao, còn chưa nhìn rõ Từ Tử Lăng ởđâu thì đã nghe “Bốc” một tiếng, ngọn đèn lồng duy nhất còn sáng treo trên cánh cửa đã tắt ngóm, mọi vật liền chìm trong bóng đêm. Nhất thời cả bốn người đều có mắt như mù, chưa kịp phản ứng thì Từ Tử Lăng đã hạ thân xuống phía sau, tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp, cả bốn lần lượt ngã gục xuống thạch cấp.

“Rầm!”.

Đại môn bị đạp tung, ánh đèn chiếu rọi ra ngoài.

Đứng ngoài cửa là tám tên cận vệ võ công cao cường nhất của Hương NgọcSơn, đang định tràn ra thì Từ Tử Lăng đã dùng trọng thủ pháp ném một tên đại hán đang hôn mê bay vào, lập tức đụng cho bọn chúng ngã nhào, trận thế hỗn loạn. Từ Tử Lăng nhân thế lướt vào trong như một trận cuồng phong, đánh bay hai tên nữa rồi gầm lên: “Hương Ngọc Sơn ở đâu?”.

“Bình! Bình!”.

Hai tên đại hán không biết sợ từ phía sau xông tới đánh lén, bị Từ Tử Lăngdùng cách không chưởng đánh cho bay lộn nhào ra xa, rơi bịch xuống đất. Lúc này trong ngoài đều đầy những kẻ tử thương nằm la liệt, Từ Tử Lăng đứng vững như sơn, khí thế hùng hậu không ai bì nổi.

Hương Ngọc Sơn sắc mặt trắng bệnh như xác chết lùi dần ra cửa sau, hơnmười tên thủ hạ chặn ngay trước mặt y, kẻ nào kẻ nấy đều

sợ hãi run rẩy, không một tên nào dám xông lên động thủ trước.

Song mục Từ Tử Lăng ánh lên sát cơ lạnh lẽo, nhìn thẳng vào Hương NgọcSơn giữa đám thủ hạ, từng bước từng bước tiến lên.

“Rầm!”.

Gã chẳng thèm nhìn lại, tung cước đá ngược về sau, trúng vào cây trườngmâu đâm bay tới sau lưng, cây mâu liền lao ngược lại như một ánh điện, cắm thẳng vào tâm thấ t kẻ tập kích, luồng xung lực mạnh mẽ đẩy thi thể của y bật ngửa về phía sau, đụng trúng một tên khác đang định xông tới, rồi cả hai cùng lúc ngã lăn xuống thạch cấp, tình hình thảm hại vô cùng.

Hương Ngọc Sơn cuối cùng cũng không dồn nén được nỗi sợ hãi trong lòng,kêu lên một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy.

“Ầm!”.

Từ Tử Lăng bắn người lên không, phá mái ngói bay vọt ra, lộng nhào mộtvòng rồi đuổi phóng xuống khoảng sân giữa hai gian nhà.

“Ầm ầm!”.

Gã liên tiếp kích ra mấy chưởng cách không, đánh bật đám thủ hạ hộ vệ haibên Hương Ngọc Sơn, hạ thân xuống bên cạnh y cười ha hả nói: “Hương Ngọc Sơn ngươi có nghĩ rằng mình cũng có ngày hôm nay không?”.

Chương 246: Một nửa mối thù

Hương Ngọc Sơn kinh hãi lách người ra, đoản kiếm trên tay đâm ra nhưđiện, kiếm thế vừa hung mãnh vừa tàn độc.

Từ Tử Lăng bất chợt xoay người một cái, y phục tung bay cuốn theomột luồng khí lưu xoáy tròn, đẩy bật những kẻ khác loạng choạng lùi ra, sau đó mới ung dung điểm vào lưỡi kiếm một chỉ.

Tất cả phẫn nộ và bất mãn của gã đều dồn cả vào bên trong chỉ kình.

Đoản kiếm của Hương Ngọc Sơn rời tay rơi xuống đất, người thì lảo đảovăng ra xa, lưng đập mạnh vào vách tường phía Tây của khoảng sân trống giữa hai gian nhà, tai mắt mũi miệng đều rỉ máu.

Từ Tử Lăng lướt theo như hình với bóng, vung tay chộp lấy ngực y, nhấcbổng lên khỏi mặt đất, dí sát vào tường. Đám thủ hạ nhìn thấy chủ nhân bị khống chế, đều không dám xông tới tấn công.

“Tử Lăng! Đừng!”.

Tiếng hét lanh lảnh của Vân Ngọc Chân vang lên phía sau.

Từ Tử Lăng đứng uy nghiêm tựa thiên thần giáng thế, song mục sáng rựcnhư sao băng, nhìn thẳng vào cặp mắt sợ hãi của Hương Ngọc Sơn, không thèm quay đầu lại nhìn Vân Ngọc Chân, mà chỉ quát lên: “Câm miệng!”.

Toàn thân kinh mạch Hương Ngọc Sơn đã bị chế trụ, nhưng cũng vẫn còncó thể lên tiếng nói chuyện, chỉ nghe y cuống quýt phân trần:

“Từ đại ca xin hãy nghe tiểu đệ nói một lời, tất cả chuyện này đều...”.

Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, vận nội kình đẩy ra, cổ họng họ Hương lậptức tắc nghẹn, không nói nên lời, sắc mặt xám xịt như tử thi của người đã chết lâu ngày.

Đôi mắt hổ của Từ Tử Lăng rực lửa cừu hận, gằn giọng nói từng chữ một:“Uổng cho chúng ta coi ngươi là huynh đệ, còn ngươi thì ngay từ đầu đã có dạ bất lương, muốn đối phó chúng ta thì cứ tự tiện, tại sao lại dùng thủ đoạn bỉ hổi hại một người vô tội lòng dạ lại thiện lương như Tố tỷ?”.

Vân Ngọc Chân đứng sau lưng gã chừng nửa trượng, run run giọng nói: “TốTố tự mình nhiễm phải ác chứng, chuyện này đâu có liên quan tới Ngọc Sơn”.

Từ Tử Lăng ngửa mặt phát ra một tràng cười đau đớn, sau đó lạnh lùng cấttiếng: “Bệnh của Tố tỷ từ đâu ra chứ? Yên tâm đi! Hôm nay ta chỉ báo thù một nửa mà thôi, trước tiên lấy đi nửa cái mạng chó của hắn, nửa cái mạng còn lại, sẽ để lại cho Khấu Trọng. Vân bang chủ ngươi tốt nhất cũng nên tìm chỗ nào xa xa một chút trốn đi, bởi vì Khấu Trọng tuyệt đối không bỏ qua cho kẻ nào gia hại Tố tỷ đâu”.

Nói dứt lời liền tung mình nhảy vút lên, Hương Ngọc Sơn toàn thân run lênlẩy bẩy, ngồi gục xuống, lưng dựa vào tường.

Tiếng quát tháo vang lên đằng xa, các cao thủ nhìn thấy pháo hiệu củaHương Ngọc Sơn, bao gồm cả Tiêu Tiễn lần lượt chạy tới. Nhưng tất cả đều đã chậm mất một bước, để Từ Tử Lăng hoán khí trên không, biến mất trong màn đêm đen kịt.

Vân Ngọc Chân vội vàng chạy tới đỡ Hương Ngọc Sơn vẫn còn đang runrẩy dậy, lo lắng hỏi: “Sao rồi?”.

Hương Ngọc Sơn cười thê thảm, lắc đầu đáp: “Hắn thật tàn độc! Không ngờđã khiến ta trở lại tình trạng trước khi được hai người bọn chúng chữa khỏi thương thế”.

Vân Ngọc Chân nghe vậy lập tức cảm thấy không lạnh mà run, lần đầu tiênnhận thức được thực lực chân chính của Từ Tử Lăng, thủ đoạn này so với việc cứu chữa cho Hương Ngọc Sơn năm xưa, quả thật còn khó hơn gấp bội.

o0o

Cả ba ngày sau khi thương nghị xong kế hoạch tấn công Đông Hải, tất cảThiếu Soái Quân tập trung ở Hạ Phi đều hết sức khẩn trương, chuẩn bị cho cuộc đại chiến sắp tới.

Sáng sớm ngày hôm nay, Khấu Trọng và Tuyên Vĩnh, Tiêu Hồng Tiến cùngđi tuần thị thủy quân yếu ớt chỉ có năm chiến thuyền tương đối lớn. Khi bước lên một thuyền, Khấu Trọng liền chỉ tay vào một cánh buồm nói: “Thủy chiến dựa vào hỏa công là chính, có điều kình lực của hỏa tiễn rất mạnh, bắn trúng buồm đều nhất loạt xuyên qua, họa hoằn lắm thì mới làm cột buồm bốc cháy được. Nhưng chỉ cần chúng ta thêm một đầu chữ thập nhỏ chìa ra trên thân mũi tên để chặn lại, thì tên có thể lưu trên cánh buồm, đốt cháy cả thuyền của đối phương trong nháy mắt”.

Chúng nhân đều trầm trồ khen hay.

Tiêu Hồng Tiến tâm phục khẩu phục nói: “Phương pháp đơn giản như vậymà bọn thuộc hạ cũng không nghĩ ra, trí tuệ của Thiếu Soái thật siêu phàm!”.

Khấu Trọng thầm nhủ phải là trí tuệ của Lỗ Diệu Tử siêu phàm mới

đúng.Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng đương nhiên là gã không nói ra, chỉ cười vui vẻ nói: “Còn một thứ đồ chơi khác lợi hại hơn hỏa tiễn nhiều, đó là một thứ ám khí dẫn hỏa dùng sức tay ném ra, gọi là Hỏa Phi Trảo!”.

Tuyên Vĩnh không hiểu biết về thủy chiến lắm, nghe gã nói vậy thì chaumày ngạc nhiên hỏi: “Đó là thứ gì?”.

Khấu Trọng đáp: “Nó như một quả pháo lớn bằng gỗ, hình dáng giống cáichày, bên trong khoét rỗng ruột, nhồi đầy hỏa dược vào bên trong, xung quanh trổ bảy tám lỗ nhỏ để dẫn hỏa và thông khí, sau đó dùng đinh đóng ngược vào các lỗ ấy, bên ngoài bọc giấy dầu để phòng nước. Khi lâm trận thì chỉ cần điểm hỏa rồi dùng tay ném ra, hoặc ném vào buồm trên cao, hoặc ném thẳng vào khoang thuyền, đảm bảo có thể đốt cho địch nhân chỉ biết ôm đầu kêu tha mạng!”.

Tuyên Vĩnh và Tiêu Hồng Tiến cùng lúc động dung.

Lúc này ba người đã lên đến đài quan sát của chiến thuyền, Khấu Trọng dõimắt nhìn về phía Đông, hít sâu vào một hơi rồi chậm rãi nói: “Đông Hải là quận lớn gần biển, quân thủ thành tự nhiên rất giỏi thủy chiến, lực lượng lại càng mạnh hơn chúng ta gấp bội, vì vậy nếu chúng ta giả bộ ngu xuẩn đến mức lấy thủy quân toàn lực tấn công, Lý Tử Vân và Đồng Thúc Văn tất sẽ đem quân nghênh chiến, lúc ấy thì mấy thứ đồ chơi này sẽ có chỗ sử dụng rồi!”.

Tuyên Vĩnh và Tiêu Hồng Tiến ồ lên một tiếng, đến giờ mới hiểu ra tại saoKhấu Trọng phải đích thân kiểm duyệt đội thuyền chiến nhỏ bé này.

Khấu Trọng cười khổ: “Đội thuyền này của chúng ta đành dùng làm vật hisinh vậy. Hà! Đến lúc phải tìm tên tiểu tử Lý Tinh Nguyên rồi!”.

o0o

Sau khi đuổi kịp bọn Bốc Thiên Chí và Trần Lão Mưu, Từ Tử Lăng không nóicâu nào, cả ngày chỉ ngồi trong xe ngựa bầu bạn với di thể đã được tẩm hương liệu bảo quản của Tố Tố, thi thoảng mới ra ngoài để nhìn Tiểu Lăng Trọng đang được nữ tỳ và vú nuôi chăm sóc trong một cỗ xe khác.

Mỗi lần nhìn thấy đứa trẻ vừa mất mẹ này, tim gã đều như rỉ máu.

Kết cục thê thảm của Tố Tố, gã và Khấu Trọng đều phải chịu trách nhiệm.Thương tâm, tuyệt vọng, tự trách, hối hận giống như những cơn sóng thủy triều tham lam nuốt chửng lấy bến bờ tâm linh của gã, khiến gã đau khổ đến cùng cực. Sự hụt hẫng và đau khổ đến cực độ khiến Từ Tử Lăng chỉ muốn vứt hết tất cả để chạy trốn, nhưng gã cũng biết lúc này mình phải phấn chấn lên để đối phó với những nguy hiểm trước mắt. Người chết không thể phục sinh, bất luận gã bi phẫn thế nào, thủy chung cũng không thể thay đổi được sự thật tàn khốc này.

Khi đến bờ sông Hoài, lên thuyền của Cự Kình Bang tới tiếp ứng, tâm tìnhgã mới bình tĩnh trở lại.

Hoàng hôn ngày thứ hai sau khi thuyền nhổ neo, gã lần đầu tiên rời khỏikhoang thuyền đặt linh cữu Tố Tố, đi tới cuối thuyền cúi đầu trầm tư mặc tưởng.

Mây đen âm u buông xuống bầu trời, mấy con quạ đảo tròn trên không, kêulên mấy tiếng thê lương càng làm tâm trạng gã thêm ưu sầu.

Bốc Thiên Chí lấy hết can đảm bước tới sau lưng gã, lo lắng hỏi: “Trên đờinày có ai có thể không chết đâu chứ! Tử Lăng phải biết kềm

chế bi thương, đừng để thương tâm quá độ mà hại đến thân thể, ảnh hưởng đến tu vi”.

Từ Tử Lăng khó khăn lắm mới thốt ra thành lời: “Ta rất muốn rời bỏ nơi này,đến một nơi thật xa mà không ai biết ta là ai, không nghĩ ngợi gì hết, quên đi tất cả những chuyện đã xảy ra!”.

Bốc Thiên Chí buồn bã nói: “Ta hiểu tâm tình của Tử Lăng, nhưng trốniránhkhông phải là cách. Trong cuộc đời, mỗi người đều không tránh khỏi phải trải qua những kinh nghiệm thê lương, có lẽ thời gian trôi đi, nó sẽ nhạt nhòa dần, nhưng ít nhiều gì cũng sẽ để lại những ấn tích không thể xóa mờ. Đời người chính là như vậy đó!”.

Từ Tử Lăng nghĩ đến câu chuyện về đồng tử luyện đơn mà Sư Phi Huyên đãkể cho mình nghe khi còn ở Lạc Dương, cười khổ nói: “Không phải ta chạy trốn, mà là đang theo đuổi một lý tưởng. Bạt Phong Hàn từng nói với ta, ở Tây Vực có thảo nguyên và đại mạc rộng bao la bát ngát, thời tiết chí nhiệt chí hàn, núi non quanh năm tuyết phủ, biển cát trải dài đến vô hạn. Khi một thân một mình đặt chân lên những nơi kỳ quái nhất của thế gian ấy, con người sẽ cảm thấy ngoài mình ra thế gian không còn gì khác nữa, đại tự nhiên sẽ khiến người ta quên đi tất cả, bao gồm cả chính bản thân người đó nữa”. Ngưng lại một chút rồi gã thở dài tiếp lời: “Gánh nặng lớn nhất của con người chính là bản thân mình, chính là cái “ta” này”.

Cơn gió lạnh mang theo hơi nước từ phía đầu thuyền thổi tới, làm y phục haingười bay lên phần phật. Bốc Thiên Chí làm sao hiểu được vì gã nghĩ đến câu chuyện đồng tử luyện đơn mà cảm khái nói ra những lời như vậy, tư tưởng của y lại không được sâu sắc và thấu triệt như Từ Tử Lăng, thế nên nhất thời cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Cũng may Từ Tử Lăng đã lên tiếng nói sang chuyện khác: “Phó bang

chủcó phải chuẩn bị chính thức đoạn tuyệt với Vân Ngọc Chân không?”.

Bốc Thiên Chí hừ lạnh nói: “Con người không nhân không nghĩa như ả, làmsao còn tư cách làm bang chủ của chúng ta nữa? Sau này Bốc mỗ sẽ dẫn huynh đệ đi theo Khấu gia đánh thiên hạ, làm những chuyện oanh oanh liệt liệt, lưu danh muôn đời”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Ta thủy chung vẫn cảm thấy bản chất con ngườiVân Ngọc Chân không phải là xấu, vì vậy hôm ấy rõ ràng là có cơ hội ra tay, nhưng cuối cùng ta cũng không thể nhẫn tâm hạ thủ được, nếu là Khấu Trọng, chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua cho nàng ta đâu”.

Bốc Thiên Chí thở dài: “Hai năm nay Vân Ngọc Chân đã thay đổi hoàn toàn,nếu không chúng ta cũng tuyệt đối không có ý rời bỏ ả như vậy”.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: “Có phải nàng ta bị ảnh hưởng của Hương NgọcSơn không?”.

Ánh mắt Bốc Thiên Chí trở nên kỳ lạ, không trả lời câu hỏi của gã mà hỏingược lại: “Tử Lăng cảm thấy Đa Tình Công Tử Hầu Hy Bạch là người thế nào?”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi lại: “Lẽ nào vấn đề nằm ở con người này?”.

Bốc Thiên Chí thở dài: “Ta chỉ nghi ngờ thôi chứ chưa dám khẳng định. Từsau khi Vân Ngọc Chân tình cờ gặp y, ả ta liền trở nên thất hồn lạc phách, tính tình thay đổi hoàn toàn. Trên giang hồ những kẻ phong hoa tuyết nguyệt như Hầu Hy Bạch quả thật nhiều vô số kể, nhưng thủ thân như ngọc, tự cho mình là hộ hoa sứ giả, võ công cao

minh khôn lường, xuất thân lai lịch lại thần bí thì chỉ có một mình y mà thôi. Tử Lăng nói xem ta có nên hoài nghi con người này hay không?”.

Từ Tử Lăng thầm kinh ngạc. Gã biết rõ một khuyết điểm rất lớn của mìnhchính là phàm chuyện gì cũng chỉ nghĩ đến mặt tốt, đối với Hầu Hy Bạch cũng vậy.

Bốc Thiên Chí trầm ngâm: “Người có thể luyện võ công thượng thừa đều có tâm chí sắt đá, dù bị dày vò cũng không khuất phục, có lý tưởng, có hoài bão. Vớitính cách biểu hiện như của Hầu Hy Bạch hiện giờ, y tuyệt đối không thể có được thành tựu của ngày hôm nay. Trong ngoài bất nhất, con người này quả thực hết sức bí hiểm”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Cách nhìn của Chí thúc rất độc đáo, ta nhớ ra rồi, BạtPhong Hàn cũng từng hoài nghi con người này, truy vấn y về chất liệu tạo thành Mỹ Nhân Phiến. Chỉ là lúc ấy ta nghe xong rồi cũng bỏ qua, bây giờ nhớ lại mới cảm thấy đúng là có chút vấn đề”.

Bốc Thiên Chí nói: “Trần công từng suy đoán y muốn đối phó Sư Phi Huyên,nhưng nghĩ kỹ thì lại cảm thấy không đúng lắm, bởi vì bất cứ nữ nhân nào cũng cảm thấy loại nam nhân lưu tình khắp nơi như y không thể cùng mình bạch đầu giai lão cho được”.

Trần công chính là Trần Lão Mưu.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Chí thúc nói đối phó, có phải là chiếm lấy tráitim của Sư Phi Huyên không, chuyện này chắc không có khả năng đâu?”.

Bốc Thiên Chí trầm giọng: “Người này rất tà môn, chúng ta tuyệt đối khôngthể xem nhẹ được. Cho đến bây giờ Hầu Hy Bạch là thanh niên nam tử duy nhất có vinh hạnh được cùng du ngoạn với Sư Phi

Huyên, giả như chúng ta không may đoán trúng, y là người xuất thân ma môn thì quả thật vô cùng đáng sợ”.

Từ Tử Lăng cười khổ nói: “Ta thật không hiểu tại sao trên đời này lại cónhững người chuyên môn làm chuyện xấu xa tàn ác như vậy. Cho dù là những tên đại đạo cùng hung cực ác, chúng cũng tự tìm những lý do để bào chữa cho mình, tự an ủi rằng mình không phải đang làm chuyện xấu”.

Bốc Thiên Chí nói: “Ta nghĩ người của ma môn xưa nay cũng chưa từng cảmthấy rằng mình đang làm chuyện gì thương thiên hại lý cả. Đây rất có thể là vấn đề do pháp môn luyện công gây ra, hoặc giả liên quan đến giáo phái mà chúng là tín đồ. Bởi thế nên mới có sự tranh chấp từ baoạ đời nay giữa Âm Qúy Phái và Từ Hàng Tịnh Trai chứ”.

Từ Tử Lăng song mục lấp lánh tinh quang, gật đầu nói: “Bất luận Hầu HiBạch là chính hay là tà, ta cũng phải nhắc nhở Sư Phi Huyên chú ý điểm này”.

Một trận gió lớn thổi tới, rồi mưa bắt đầu rơi, sông Hoài chìm vào giữa tấmmàn mông lung huyền ảo.

Từ Tử Lăng thở dài não nề, thấp giọng nói: “Chí thúc về nghỉ ngơi đi! Tamuốn đứng đây thêm một lát nữa!”.

o0o

Bảy chiếc chiến thuyền rời khỏi Hạ Phi, đi dọc theo dòng Mục Thủy nhằmhướng Mục Dương thẳng tiến.

Khấu Trọng đứng trên đài quan sát, toát lên một khí khái quân lâm thiên hạ,bên cạnh là Tiểu Lữ Bố Tiêu Hồng Tiến, tuy cũng là người

cao lớn uy vũ, thể hình khôi ngô, nhưng khi so với gã, chỉ có thể làm lá xanh điểm xuyết thêm cho hoa mẫu đơn mà thôi. Đây không chỉ là vì thể hình và khí chất của Khấu Trọng, mà còn vì thế đứng vững chãi như núi và đôi nhãn thần sắc bén toát lên đầy vẻ tự tin của gã nữa. Đối với thủ hạ tướng sĩ, gã vừa là một thống lĩnh bách chiến bách thắng, vừa là một tuyệt đại cao thủ xưa nay bất bại. Hai cách nhìn này cộng lại với nhau, khiến cho gã được sùng bái và tôn kính như thiên thần vậy.

Dõi mắt nhìn ra, trên thuyền chở đầy binh lính, nhưng trên thực tế mỗithuyền chỉ chưa không quá trăm người, cộng lại cũng chưa được ngàn người. Ba ngày trước Lạc Kỳ Phi đã liên lạc với Lý Tinh Nguyên ở Mục Dương, nói cho y biết đại kế tấn công Đông Hải. Thiếu Soái Quân ở Hạ Phi cũng làm ra vẻ giả thần giả quỷ để che tai mắt địch nhân. Chủ lực tác chiến chân chính là hơn ngàn khinh kỵ do Tuyên Vĩnh soái lĩnh và đội thám tử của Lạc Kỳ Phi, những người khác chỉ làm ra vẻ hùng hổ tiến công mà thôi, đương nhiên là bao gồm cả đạo thủy quân không đáng một kích này của Khấu Trọng.

Mặt trời từ từ lên cao, đại địa tràn đầy dương khi và sinh cơ.

Hai bên đồng ruộng bao la, màu xanh mơn mởn trải dài đến tận chân trời.

Tâm thần Khấu Trọng cơ hồ như bay qua cảnh tượng trước mắt, đến một nơinào đó ở rất xa, đột nhiên cất tiếng hỏi: “Tiêu huynh nói Đồng Thúc Văn có trúng kế không?”.

Tiêu Hồng Tiến cúi đầu suy nghĩ giây lát rồi đáp: “Nếu luận thực lực, thủy sưĐông Hải có tới ba mươi chiến thuyền, tổng binh lực hơn chúng ta tới mấy ngàn người, thêm vào chúng ta là đội quân viễn chinh, lại càng không thông thuộc địa hình, toàn bộ đều dựa vào một tên Lý Tinh Nguyên căn bản không đáng tin cậy làm gậy chỉ đường,

giả như Hồng Tiến là Đồng Thúc Văn, cho dù biết là chúng ta có điều trá ngụy, cũng sẽ vui vẻ mà xuất quân nghênh chiến”.

Khấu Trọng gật đầu: “Nói hay lắm! Vì vậy lần này chúng ta muốn thắng, thìphải xông vào chỗ hiểm nguy nhất để cầu thắng. Ngoại trừ sự phối hợp hoàn mỹ của kỳ binh và trinh sát ra, quan trọng nhất chính là lựa chọn vị trí phục kích, kế đó là dùng vũ khí bí mật để ứng phó địch nhân. Chỉ cần có thể phá được thuyền đội của Đông Hải, coi như chúng ta đã làm bại liệt được sự linh hoạt của Lý quân ở Đông Hải Quận rồi, chẳng những không thể mau chóng dùng đường thủy chi viện cho Mục Dương, mà còn làm cho phòng tuyến trên biển của chúng bị tan rã, khiến chúng ta có thể phong tỏa cả đường thủy lẫn đường bộ của Đông Hải! Hà hà! Lúc ấy Lý Tử Vân và Đồng Thúc Văn chỉ có thể quỳ xuống xin tha chết mà thôi!”.

Tiêu Hồng Tiến thầm thở phào nhẹ nhõm, thầm nhủ may mà mình khôngphải kẻ thù của Khấu Trọng.

Bất cứ thống soái siêu phàm trác việt nào, dù là Lý Mật, Lý Thế Dân, ĐỗPhục Uy, Đậu Kiến Đức, phương thức tác chiến cũng có sơ hở hoặc có thể nắm bắt được. Tỷ dụ như Lý Mật thích dùng kế trá bại mai phục, Lý Thế Dân thì vừa cứng vừa mềm, giỏi lợi dụng địa thế, lấy thủ làm công, quân Giang Hoài của Đỗ Phục Uy thì đến đi như gió, lấy chiến dưỡng chiến. Còn phương thức tác chiến của Khấu Trọng này thì hoàn toàn không thành chương pháp, tựa như thiên mã hành không, khiến người ta không thể nào đoán biết bước tiếp theo gã sẽ làm gì, vừa tập hợp sở trường của bách gia, lại vừa có chỗ đặc sắc riêng, khiến người ta vừa kinh hãi vừa không thể không vỗ tay khen tuyệt.

Địch nhân như vậy, ai mà chẳng e ngại?

Khấu Trọng lắc đầu cười cười: “Nếu ta đoán không lầm, địch nhân có

lẽ đợichúng ta đi qua Mục Dương là sẽ tấn công, lúc ấy Lý Tinh Nguyên bất ngờ trở mặt đoạn hậu, chúng ta sẽ chỉ có kết cục toàn quân hủy diệt mà thôi. Có điều ta cũng đan g mong tốt nhất là bọn chúng dốc hết lực lượng ra đây, hai bên bờ mai phục thêm trọng binh nữa, như vậy chì chẳng những chúng ta dễ dàng biết được vị trí bọn chúng định đột kích, mà còn có thể hủy luôn quân chủ lực của địch nhân, thật là lý tưởng!”.

Tiêu Hồng Tiến gật đầu khen phải.

Nhìn bề ngoài, kế hoạch của họ là chia hai đường thủy lục tấn công ĐôngHải, lấy Mục Dương làm bàn đạp chi viện. Thủy quân sau khi ra biển sẽ phối hợp với Thiếu Soái Quân trên bộ và quân Mục Dương của Lý Tinh Nguyên, vây khốn Đông Hải. Nhưng sự thực lại hoàn toàn khác.

Khấu Trọng nở một nụ cười tràn trề tự tin, đưa tay đặt lên vai Tiêu HồngTiến, thở dài nói: “Có khi tối ngày kia chúng ta đã ngồi trong Đông Hải thành uống rượu ăn mừng thắng trận rồi cũng không chừng!”.

Chương 247: Kịch chiến sông hồ

Tiểu Lăng Trọng nằm trong tấm nệm êm chơi đùa với bà vú và tiểu tỳ,thỉnh thoảng lại bật cười lên khanh khách. Từ Tử Lăng ngồi bên nhìn đứa trẻ, miệng mỉm cười nhưng trong lòng lại đang quặn thắt, đến cả hô hấp cũng khó khăn.

Cũng may là lúc này Bốc Thiên Chí đến, hai người bèn đi lên đài quan sátphía trên nói chuyện. Chỉ nghe họ Bốc nói: “Theo tin tức mới nhận được, Trọng gia đã tự xưng là Thiếu Soái, thuộc hạ binh tướng gọi là Thiếu Soái Quân, mười ngày trước đã chiếm được Hạ Phi, lại đại phá đám mã tặc Khiết Đan, thu phục hầu hết các thành trấn phụ cận trước đây vốn đi theo Từ Viên Lãng hoặc Lý Tử Thông. Hiện giờ ở Sơn Đông, ngoại trừ Đông Hải ra, tất cả đều đã trở thành thiên hạ của Thiếu Soái quân rồi! Trọng gia quả đã không phụ sự kỳ vọng của chúng ta!”.

Từ Tử Lăng thầm nhủ cuối cùng thì Khấu Trọng cũng đã đại phát thần uy,xem ra trong thiên hạ này ngoại trừ mấy vị bá chủ có tài năng quân sự đặc biệt xuất chúng như Lý Thế Dân, Đỗ Phục Uy, Đậu Kiến Đức, Lưu Vũ Châu và Tiêu Tiễn ra thì mấy kẻ tầm thường khác thật đều khó thành đối thủ của gã.

Nghĩ đoạn gã bèn hỏi: “Hiện giờ có phải hắn vẫn còn ở Hạ Phi?”.

Bốc Thiên Chí đáp: “Khả năng này rất lớn, vì vậy Bốc mỗ đang muốn thayđổi hành trình, đi dọc theo Hoài Thủy về phía Đông, sau khi qua Hồng Trạch Hồ và Thành Tử Hồ, chuyển lên Tứ Thủy ở phía Bắc, qua Hoài Dương là sẽ đến Lạc Mã Hồ, Hạ Phi nằm ở phía Tây Bắc

Lạc Mã Hồ. Nếu Trọng gia đã trở lại Lương Đô, thì chúng ta cũng có thể rẽ sang hướng Tây để đi về đó”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Lộ trình như vậy sẽ kéo dài thêm hai ngày đường,lại còn phải vượt qua Chung Ly thành, Chí thúc có tự tin không?”.

Bốc Thiên Chí mỉm cười: “Lực lượng thủy sư của Lý Tử Thông vốn đã yếu ớtbất lực, lại nhiều lần bị bại dưới tay Đỗ Phục Uy nên chẳng hề đáng sợ, thêm nữa xưa nay chúng ta cũng có qua lại giao dịch với hắn, nên thế nào họ Lý đó cũng phải nể mặt chúng ta một hai phần”.

Từ Tử Lăng nói: “Quan hệ của Tiêu Tiễn với Lý Tử Thông thế nào?”.

Bốc Thiên Chí đáp: “Tiêu Tiễn trước giờ vẫn ngầm ủng hộ cho Lý Tử Thông,

mục đích là để cầm chân Đỗ Phục Uy. Nhưng Tử Lăng không cần lo lắng chuyệnLý Tử Thông sẽ làm chó tay sai cho Tiêu Tiễn, bởi vì Lý Tử Thông tự lo cho mình còn chẳng xong, thêm nữa là con người tự cao tự đại như hắn tuyệt đối sẽ không làm chó tay sai cho họ Tiêu đâu. Chúng ta tuy chỉ có ba con thuyền, nhưng đều là loại thượng hảo hạng, tính năng vượt xa loại thuyền tầm thường, lại có cao thủ điều khiển, thủy sư ở Chung Ly thành đối phó với ngư thuyền hay thương thuyền bình thường còn được, chứ muốn cản chúng ta lại thì e rằng hơi khó đó”.

Nếu như là lúc bình thường, Từ Tử Lăng căn bản không cần nghĩ ngợi đếnvấn đề an nguy này, nhưng vì sự an toàn của Tiểu Lăng Trọng và tránh để thi thể của Tố Tố bị kinh động, gã không thể không cẩn trọng. Gã lại hỏi Bốc Thiên Chí thêm về cách ứng biến với mọi sự biến có thể xảy ra trên đường, rồi mới yên tâm, gật đầu đồng ý.

Hoàng hôn hôm ấy, đoàn thuyền chuyển hướng về Chung Ly. Mọi việc diễnra thuận lợi một cách bất ngờ ngoài dự liệu, thủy sư ở Chung Ly không hề làm khó, để đoàn thuyền của Bốc Thiên Chí giương buồm đi qua.

Nhưng đến Hồng Trạch Hồ thì phiền phức bắt đầu tới.

o0o

Thuyền đội từ từ rẽ ngoặt, chuyển qua đường thẳng, mặt sông đột nhiên thuhẹp lại, dòng nước bên dưới cũng chảy xiết hơn.

Soái thuyền của Khấu Trọng dẫn đầu cả thuyền đội, gã và Tiêu Hồng Tiếnđang đứng trên đài quan sát, chăm chú quan sát phía trước.

Vầng thái dương khuất dần sau rặng núi Tây, đại địa chìm vào bóng tối.

Nửa canh giờ trước bọn họ đã đi qua Mục Dương, tiến vào đoạn đường màKhấu Trọng cho rằng là nguy hiểm nhất, chỉ cần ba canh giờ là sẽ có thể ra biển lớn, dọc theo bờ Bắc thêm nửa canh giờ, chính là Đông Hải thành.

Lúc ở Mục Dương, thuyền đội đã tạm thời dừng lại trong một thời gian ngắn,thương lượng đại kế tấn công Đông Hải với Lý Tinh Nguyên, sau khi lừa gạt lẫn nhau một hồi, thuyền đội lại tiếp tục khởi trình lên đường.

Tiêu Hồng Tiến thấp giọng nói: “Mặt sông dường như tĩnh lặng tới mức cóchút hơi bất bình thường, tại sao không thấy một thuyền cá nào? Lúc này là lúc các thuyền ra biển trở về nhà mà?”.

Phía bên trái thấp thoáng hiện lên ánh đèn, lúc ám lúc minh, phát ra

một thứtín hiệu đã định sẵn, rõ ràng là thủy sư của địch nhân đã có bố trí từ trước, thế nhưng chúng lại không hề tấn công như Khấu Trọng đã dự liệu.

Tiêu Hồng Tiến và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy có gì đókhông ổn.

Khấu Trọng đảo mắt một vòng, rồi hỏi: “Phía trước là nơi nào?”.

Tiêu Hồng Tiến trầm giọng: “Bốn dặm phía trước là Độc Long Hiệp, hai bênvách núi dựng đứng, trên bờ toàn là nham thạch, nước chảy rất xiết, có điều Lạc tướng quân sớm đã phái người đến mai phục ở đó, nếu địch nhân có giở trò gì thì cũng tuyệt đối không thể qua mắt được chúng ta”.

Khấu Trọng lắc đầu: “Tình hình vô cùng bất lợi, có lẽ chúng ta đã đánh giáthấp tên tiểu tử Đồng Thúc Văn ấy”.

Tiêu Hồng Tiến chau mày: “Bọn chúng đã không đặt mai phục ở phía trước,lại cũng không tới nghênh chiến, vậy làm sao có thể đối phó chúng ta được?”.

Khấu Trọng lộ thần sắc nghiêm trọng: “Chính vì chúng ta không đoán đượcbọn chúng định giở trò gì, thế nên mới nguy hiểm”.

Kế đó gã liền phát lệnh cho thuyền cập bờ.

Tiêu Hồng Tiến nói khẽ: “Có phải chúng ta đã nghi oan cho Lý Tinh Nguyên?Biết đâu y lại thực sự muốn nương nhờ chúng ta”.

Khấu Trọng quả quyết: “Ta tuyệt đối không nhìn sai kẻ này. Hừ!”.

Tiêu Hồng Tiến cùng gã quay đầu về phía sau, trong bóng tối mờ

mờ, sáucon thuyền khác cũng bắt đầu giảm dần tốc độ theo soái thuyền, chuẩn bị cập bờ. Cả quãng sông rất hòa bình an định.

Khấu Trọng đột nhiên cười cười: “Hảo tiểu tử, lần này toàn bộ thủy sư củachúng ta đi tong rồi!”.

o0o

Không khí chiến tranh bao phủ khắp Hồng Trạch Hồ.

Dưới bầu trời đầy sao, hồ nước được mệnh danh là hồ nước ngọt lớn thứ tư ở Trung Nguyên trải dài ra bốn phía như vô biên vô tận. Hơn mười chiếc chiếnthuyền trải ra theo hình cánh quạt xuất hiện, hình thành thế bao vây từ từ áp sát.

Điểm đặc biệt lớn nhất của Hồng Trạch hồ chính là lau sậy khắp nơi, cơ hồnhư mọc khắp cả mặt hồ, dày đặc đến nỗi cả thuyền cũng khó mà đi được, hơn nữa mực nước lại rất nông, lòng hồ mấp mô, chỗ sâu nhất cũng chỉ chưa đầy hai trượng, còn bình thường chỉ khoảng mười thước, vì vậy cho dù có muốn nhảy sông chạy trốn, cũng khó mà tránh khỏi cung tiễn của địch nhân.

Đây rõ ràng là một hành động đã được tính toán cẩn thận, kế hoạch chutoàn.

Đến giờ Từ Tử Lăng và Bốc Thiên Chí mới bàng hoàng hiểu ra tại sao Lýquân ở Chung Ly thành lại dễ dàng cho bọn họ đi qua đến vậy, bởi vì đến đây bọn họ chỉ có thể hỗn chiến trên mặt hồ rộng mênh mông, hơn nữa địch đông ta ít, lúc không chống đỡ nổi cũng không thể bỏ thuyền lên bờ tìm sinh lộ, có thể nói đây chính là cạm bẫy được đặt ra để đối phó với hạng cao thủ xuất chúng như Từ Tử Lăng.

Bốc Thiên Chí giật mình nói: “Không ngờ là thuyền của Đại Giang Hội”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Là Đại Giang Hội của Long Quân Bùi Nhạc và HổQuân oBùi Viêm chứ không phải Trường Giang Liên Minh của Trịnh Thục Minh à?”.

Năm xưa khi gã và Khấu Trọng vận chuyển muối vào Trường Giang, đãtừng bị Bùi Viêm cùng nhi tử của Vương Bạc là Lôi Đình Đao Vương Khôi Giới đuổi theo, phải nhờ vào khói đen mới có thể thoát thân, không ngờ hôm nay lại gặp lại ở chốn này.

Lúc này Trần Lão Mưu đã đến bên cạnh hai người, bèn lên tiếng đáp thaycho Bốc Thiên Chí: “Chính là hai tên tiểu tử xấu xa Xà Khuyển Nhị Quân đó, không ngờ bọn chúng lại ngu ngốc đến nỗi đầu nhập dưới trướng một kẻ đang tuột dốc như Lý Tử Thông, thật khiến người ta không thể nào hiểu nổi”.

Bốc Thiên Chí lắc đầu nói: “Hai tên tiểu nhân này giỏi nhất là bợ đỡ kẻ cóquyền thế, người chúng nương nhờ chắc có lẽ không phải Lý Tử Thông mà là Tiêu Tiễn. Hừ! Chúng ta đánh một trận với chúng vậy!”.

Từ Tử Lăng nói: “Có thể phun khói đen để che nhãn tuyến địch nhân rồi đàotẩu không?”.

Trần Lão Mưu lắc đầu: “Gió quá lớn, hơn nữa đây lại là trên mặt hồ, phunkhói chỉ tốn thêm nhân lực mà thôi”.

Kế đó lão liền vung tay lên hét lớn: “Các huynh đệ! Chuẩn bị chiến đấu!”.

Trống trận lập tức vang lên như sấm, truyền đi khắp mặt hồ.

o0o

Khấu Trọng nghiêng đầu nói với Tiêu Hồng Tiến: “Tiêu huynh hãy nhìn thửphần thân thuyền ở dưới mặt nước xem sao”.

Sau đó gã liền cao giọng ra lệnh: “Tiếp tục lên đường, càng chậm càng tốt!”.

Tiêu Hồng Tiến định thần nhìn kỹ, rồi giật mình chấn động thốt lên: “Hảotiểu tử! Không ngờ hắn dám giở trò với thuyền của chúng ta!”.

Chỉ thấy phần thân thuyền tiếp xúc với mặt nước dính đầy dầu hoả, khôngcần hỏi cung biết là một đoạn sông nào đó ở gần Mục Dương đã bị người ta đổ dầu lên, lúc thuyền đi qua liền bám cả vào.

Tiêu Hồng Tiến nói: “Đây có lẽ là loại dầu hỏa ở Ba Thục, vào nước vẫncháy, càng không sợ bị dội nước. Chiêu này quả nhiên lợi hại phi thường”.

Khấu Trọng trở nên thư thái, ung dung cười cười đáp: “Chỗ lợi hại nhất chínhlà chúng ta trúng chiêu rồi mà vẫn hoàn toàn không biết, chẳng cần nói cũng biết thủy sư Đông Hải nhất định đã nấp sẵn ở một nhánh sông nào đó gần Mục Dương, bây giờ đang đuổi theo phía sau chúng ta. Hừ, kế hoạch của chúng ta chỉ cần đổi một chút là được rồi! Chuẩn bị bỏ thuyền!”.

o0o

Ba chiến thuyền của Cự Kình Bang xếp thành hình chữ phẩm, đèn lửa tắthết, gia tăng tốc độ tiến thẳng về phía Tây.

Nét mặt Bốc Thiên Chí vẫn bình tĩnh như thường, chỉ nghe y điềm

đạm nói:“Nước sông chảy vào Hồng Trạch Hồ tập trung cả ở phía Tây, chủ yếu có Hoài Hà nằm trên lộ tuyến của chúng ta, ngoài ra còn có Tuy Hà, Biện Hà và An Hà, thủy đạo ra khỏi hồ có ba đường, chảy vào Trường Giang và các con sông lớn chảy ra biển. Địch nhân đã phong tỏa đường tiến về phía Đông của chúng ta, vậy thì ta sẽ cùng chúng chơi trò đuổi bắt, xem ai thông thuộc Hồng Trạch Hồ hơn, xem bản lĩnh điều khiển thuyền trong đêm của ai cao minh hơn”.

Trần Lão Mưu cũng lên tiếng bổ sung: “Hình dáng Hồng Trạch Hồ rất giốngmột con thiên nga đang vươn đầu sải cánh, theo cổ thư ghi chép thì tiền thân của hồ này là một vùng đất trũng không thoát nước đi được, về sau mới biến thành hồ, vì thế đáy hồ vừa nông vừa nhiều bùn đất, là một trong những đại kỵ trong thủy chiến”.

Từ Tử Lăng nhìn thuyền địch đang đuổi theo phía sau, thuận miệng hỏi luôn:“Còn có những đại kỵ nào khác nữa?”.

Bốc Thiên Chí liền nói một mạch như trả bài trước lão sư: “Đại thắng tiểu,kiên cố thắng mỏng manh, thuận gió thắng ngược gió, thuận dòng thắng ngược dòng, phòng đoạn nước nông, phòng lửa, phòng gió, phòng đục thuyền, phòng thiết tỏa chăng ngang sông, đây là chín điều cần chú ý trong thủy chiến, chỉ cần phạm phải một cũng đủ dẫn dến họa thuyền chìm người chết rồi”.

Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra nói: “Chẳng trách Chí thúc lại ngược dòng tiến vềphía Tây trước, sau khi đến chỗ các dòng sông đổ vào hồ ở phía Tây mà quay đầu ứng chiến thì là thuận dòng thắng ngược dòng rồi”.

Trần Lão Mưu mỉm cười: “Tử Lăng quả nhiên là nho tử khả giáo. Thủy chiếnmà chiếm được lợi thế thuận dòng, cũng không khác gì ưu thế từ trên đánh xuống trong những cuộc chiến trên đất liền cả.

Có điều chúng ta chưa từng giao thủ với huynh đệ Bùi Nhạc, Bùi Viêm lần nào, chắc bọn chúng cũng không phải hạng tầm thường đâu, Thiên Chí cần phải cẩn thận!”.

Lời còn chưa dứt thì phía Tây đã xuất hiện bảy chiến thuyền khác, chính làthuyền của Trường Giang Liên Minh.

Đột nhiên tình thế đảo ngược, biến thành thuyền địch ở phía trước chiếmđược lợi thế thuận dòng, còn phía sau thì không còn đường lui, trong thoáng chốc, ba chiếc thuyền của bọn Từ Tử Lăng đã rơi vào cảnh lưỡng đầu thọ địch, hơn nữa còn là địch mạnh ta yếu nữa.

o0o

Ba mươi chiến thuyền xuất hiện ở phía sau, thuận dòng nước đuổi theothuyền đội của Khấu Trọng. Nếu giữ nguyên tốc độ này, đoàn thuyền này vừa hay sẽ đuổi kịp bọn gã ở Độc Long Hiệp, do thuyền của Khấu Trọng toàn bộ đều đã dính dầu, nên lúc ấy chỉ cần phóng hỏa tiễn là đảm bảo có thể khiến cả đoàn thủy sư quân viễn chinh của họ Khấu toàn quân tan tác, có đi mà chẳng có về. Kế hoạch tính toán cẩn mật, thủ đoạn lang độc đều vượt quá sức tưởng tượng của người thường.

Cho dù tấn công từ xa không thành, nhưng do thuận dòng nước, lại thuậngió, thêm vào thủy sư Đông Hải thuyền lớn kiên cố, tự nhiên cũng có thể thừa sức đè bẹp đội thuyền mỏng manh yếu đuối của Khấu Trọng. Có thể thấy chuyện thủy sư Đông Hải đợi cho thuyền của Thiếu Soái Quân đi qua Mục Dương mới thuận dòng đuổi theo, quả là phù hợp với yếu quyết thủy chiến, nắm được then chốt giành phần thắng trên mặt nước.

Lúc này Lý Tử Vân, Đồng Thúc Văn và Lý Tinh Nguyên đang đứng trên đàiquan sát của soái thuyền, nhìn bảy chiếc chiến thuyền của đối

phương đang từ từ cập bờ, thuyền nào cũng tắt hết đèn đuốc, chỉ còn để lại một ngọn phong đăng nơi đầu thuyền chiếu sáng phía trước, trên thuyền cờ phướng nhấp nhô, khiến bọn y không thể nhìn rõ được tình hình cụ thể ra sao.

Lý Tử Vân chừng ngoài ba mươi tuổi, tướng mạo cao lớn uy vũ. Chỉ thấy ychỉ tay cười cười nói: “Người ta nói Khấu Trọng lợi hại thế nào chứ, theo ta thấy hắn chỉ là một tên ngu xuẩn mà thôi. Làm gì có kẻ nào lại cho thuyền đi thành hàng như thế kia chứ, lẽ nào hắn muốn tiện cho chúng ta một đòn diệt gọn hay sao? Các huynh đệ chuẩn bị!”.

Trống trận nổi lên, cung tiễn thủ trên ba chiến thuyền đi trước bắt đầu đốthỏa tiễn, giương cung chuẩn bị bắn.

Lý Tinh Nguyên ghé miệng sát tai Đồng Thúc Văn thấp giọng nói: “Hình nhưcó gì đó không ổn”.

Đồng Thúc Văn thoạt nhìn thì có vẻ đạo mạo thư sinh, nhưng lại có một đôimắt tam giác làm phá hoại hết cả gương mặt. Chỉ nghe y cười gằn nói: “Có gì không ổn thì sao chứ? Cho dù bọn chúng có đặt phục binh trên bờ, thì thuyền chúng ta cũng có khiên da bò và thiết bản đủ để ứng phó. Huống hồ hai bên Độc Long Hiệp đều là vách đá dựng đứng, muốn đặt mai phục ở đó chỉ là si tâm vọng tưởng! Vì vậy lần này chúng ta đã ở thế bất bại, vấn đề chỉ là có thể giết được Khấu Trọng, trừ họa tận gốc hay không mà thôi!”.

Lý Tinh Nguyên nghĩ kỹ lại cũng cảm thấy mình hơi đa nghi, bèn ngoanngoãn ngậm miệng không nói gì thêm.

Lúc này thủy sư Thiếu Soái Quân của Khấu Trọng ở phía trước đã tới gầnhiệp khẩu, dòng nước càng lúc càng xiết, khoảng cách song phương dần thu hẹp lại.

Đúng lúc thắng lợi tưởng chừng đã nằm trong tầm tay bọn Lý Tử Vân, thìchuyện không thể xảy ra nhất đã xảy ra.

Bảy chiếc chiến thuyền của Thiếu Soái Quân bất ngờ dừng lại, xếp thànhhình chữ nhất, các thuyền đều khóa chặt lại với nhau, thậm chí còn có cả xích sắt buộc vào hai gốc cây lớn hai bên bờ, phong tỏa đường tiến vào hiệp khẩu.

Lý Tử Vân, Đồng Thúc Văn đang trợn tròn mắt lên chưa biết chuyện gì xảyra thì bảy chiếc thuyền cùng lúc bốc cháy ngùn ngụt.

Tuy biết rõ là tự đâm đầu vào biển lửa, nhưng phía trước vẫn có bảy támchiến thuyền không kịp dừng lại, đâm thẳng vào những con thuyền đang bốc cháy hừng hực trong tiếng kêu la vang trời.

Những thuyền phía sau vội vàng tấp vào hai bên bờ để tránh lửa, tưởng rằngđã thoát khỏi hiểm cảnh thì chợt nghe tiếng hò hét ầm trời, Hỏa Phi Trảo và Thập Tự Phi Tiễn do đương đại đệ nhất xảo khí đại sư Lỗ Diệu Tử sáng tạo ra từ hai bên bờ rải xuống như mưa, lửa bắn tứ tung, làm sáng rực cả một đoạn sông trong đêm tối, thêm vào có cả tiếng nổ ầm ầm của Hỏa Phi Trảo nên khung cảnh càng thêm nhiệt náo hùng tráng, nhưng đối với liên quân Đông Hải và Mục Dương mà nói, đây lại giống như những tiếng chuông báo hiệu của tử thần vậy.

Lý Tử Vân cuối cùng cũng biết ai mới là kẻ ngu xuẩn thật sự.

o0o

Chiến thuyền của Cự Kình Bang bèn chuyển hướng đi về phía Bắc, ý đồmuốn xông ra từ chỗ hổng trước khi đối phương kịp hoàn thành vòng vây khép kín.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Không phải thuận gió thắng ngược gió sao?Tại sao chúng ta lại đi ngược gió lên phía Bắc mà không thuận gió xuống phía Nam?”.

Bốc Thiên Chí vừa chăm chú quan sát thuyền địch đang tiến sát lại gần, vừaung dung đáp: “Địch nhân trước đó đã đoán được chúng ta muốn chiếm thượng lưu, tự nhiên cũng có thể đoán được chúng ta sẽ nương gió đào tẩu. Vậy thì chúng ta sẽ làm ngược lại, khiến tất cả sắp xếp của chúng đều thành vô dụng”.

Trần Lão Mưu hét lớn: “Dựng bản hạ buồm”.

Tiếng trống vang lên, truyền mệnh lệnh đi xa.

Từ Tử Lăng còn chưa hết ngạc nhiên thì hơn trăm tấm thiết bản chắn tên đãđược dựng lên hai bên mạn thuyền, tăng cường khả năng phòng hộ lên gấp bội.

Khi cánh buồm lớn được hạ xuống, từ hai bên thân thuyền liền thò ra bamươi sáu chiếc mái chèo dài, mau chóng khoát xuống nước đẩy thuyền đi, tiết tấu nhịp nhàng, vô cùng đẹp mắt.

Không còn cánh buồm cản gió, ba chiếc chiến thuyền nhẹ nhàng ngược giótiến thẳng lên phía trước, tốc độ mỗi lúc một nhanh, chỉ cần giây lát nữa là sẽ có thể vượt qua chỗ hổng, thoát khỏi vòng vây của địch nhân.

Từ Tử Lăng giờ mới hiểu được thủy chiến thực ra là một môn học vấn vôcùng sâu rộng, thậm chí có thể biến tình thế bất lợi thành có lợi, chứ tuyệt đối không hề đơn giản như bề ngoài của nó. Hiện giờ không còn cánh buồm, mục tiêu lớn nhất của hỏa tiễn cũng không còn, ba chiến thuyền này căn bản không cần sợ hỏa công của đối

phương nữa.

Trống trận bên phía địch nhân cũng vang lên ầm ầm như sấm động, nămmươi chiếc khoái thuyền được thả xuống, đuổi sát phía sau, mái chèo lên rồi lại xuống, tốc độ nhanh gấp đôi thuyền lớn, hơn nữa lại tiến thoái linh hoạt, không sợ thuyền của Cự Kình Bang cậy thuyền lớn kiên cố đụng chìm, chiến lược vô cùng tài tình khéo léo.

Bốc Thiên Chí liền phát lệnh, ba chiến thuyền liền chuyển từ đội hình chữphẩm sang sắp hàng ngang hình chữ nhất, tưởng chừng như chưa tìm được lương sách gì để đối phó với địch nhân thì Trần Lão Mưu đã hét lớn: “Ném muội than! Quăng đá! Phóng tiễn!”.

Trống trận ầm ầm vang khắp mặt hồ.

Mượn sự yểm hộ của màn đêm, những bang chúng Cự Kình Bang ở phíađuôi thuyền tung ra những đám muội than lớn, theo gió hồ cuồn cuộn bay về phía địch nhân.

Cùng lúc đó, một trận mưa đá và tên cũng rải xuống đầu địch nhân trongphạm vi mười trượng.

Tiếng kêu thảm vang lên liên miên bất tuyệt, quá nửa địch nhân bị muộithan bay vào mắt, những kẻ kịp quay đầu ra sau tránh né còn chưa kịp quay lại thì đá và tên đã rải xuống như mưa. Cả đội khoái thuyền vốn đang hung hăng truy đuổi, lập tức trở nên rối loạn tản mác, quân không thành quân.

Khi các chiến sĩ trên chiến thuyền hò reo vang dội, thì ba chiếc thuyền cũngđã đột phá trùng vây, đi về phía Bắc.

Bốc Thiên Chí hét lớn: “Kéo buồm lên!”.

Từ Tử Lăng giờ đã bội phục chiến thuật thủy chiến của Bốc Thiên Chí vàTrần Lão Mưu sát đất, thầm nhủ chẳng trách mà Cự Kình Bang được liệt danh vào bát bang cửu hội. Chỉ nghe gã khâm phục hỏi: “Bây giờ có phải lại chuyển hướng thuận gió đi về phía Nam chăng?”.

Bốc Thiên Chí gật đầu nói: “Nếu không đi về phía Nam làm sao đến được Hạ Phi, có điều nếu không giở thêm chút thủ đoạn, thì thế nào cũng bị địch nhân đuổi kịp”.

Dứt lời liền phát ra một loạt mệnh lệnh.

Ba chiếc chiến thuyền của Cự Kình Bang liền chuyển hướng đi về phíaĐông, nhằm hướng tập trung nhiều lau sậy nhất thẳng tiến.

Dưới sự điều kiển của Trần Lão Mưu, các bang chúng Cự Kình Bang ở haibên mạn thuyền bắt đầu lắp thêm các tấm bè nổi, giống như một con chim lớn đang sải cánh, tăng thêm lực nổi để ứng phó với những đoạn nước nông.

Bốc Thiên Chí thở phào nhẹ nhõm thốt lên: “Được rồi!”.

Cánh buồm được kéo lên căng đầy gió, đẩy ba chiến thuyền thẳng tiến vềphía bờ Đông Nam, thuyền đi đến đâu là lau sậy rạp xuống tới đấy, giống như lướt nhẹ trên mặt nước, trong nháy mắt đã bỏ rơi địch nhân, chìm vào màn đêm.

Chương 248: Lòng đau quặn thắt

Trận chiến ở Độc Long Hiệp đã làm thủy quân của Đông Hải và MụcDương tan tác, Lý Tử Vân, Lý Tinh Nguyên và Đồng Thúc Văn đều tử trận. Thiếu Soái Quân thanh thế trào dâng như vũ bão, tiến quân vào Mục Dương trong sự chào đón của cư dân trong thành. Tàn quân của Lý Tử Vân ở Đông Hải quận thấy đại thế đã định, đành bỏ thành chạy đến Giang Đô, hai tay dâng trấn bên bờ biển này cho Khấu Trọng.

Đến giờ thì Khấu Trọng mới thật sự xây dựng được căn cơ cho vương quốccủa mình, lãnh địa phía Đông giáp biển lớn, phía Tây trải dài tới Lương Đô, phía Nam đến Hạ Phi, phía Bắc tới Phương Dự, thu phục toàn bộ vùng đất phì nhiêu xung quanh hai hồ lớn là Lạc Mã và Vi Sơn.

Sau khi giao Đông Hải, Mục Dương cho Tiêu Hồng Tiến quản hạt, KhấuTrọng và Tuyên Vĩnh, Lạc Kỳ Phi lập tức trở về Lương Đô, h chuẩn bị ứng phó cơn thịnh nộ của Lý Tử Thông. Thuyền tới Lương Đô, thì nhận được tin tức Hư Hành Chi đã tới nơi. Khấu Trọng mừng rỡ vô cùng, vội vàng cùng y đến thư trai trong phủ tổng quản thương nghị.

Sau khi nghe Khấu Trọng thuật lại những phát triển trong thời gian gần đây,Hư Hành Chi không ngờ lại nhăn trán nói: “Thiếu Soái Quân bành trướng quá nhanh quá gấp, rất có khả năng sẽ nảy sinh vấn đề”.

Khấu Trọng giật mình kinh hãi hỏi: “Vậy phải làm sao mới được?”.

Hư Hành Chi đáp: “Cũng may Thiếu Soái vẫn còn chưa công hạ Chung Ly,bằng không nhất định sẽ bị quân Giang Hoài tấn công. Hiện giờ chỉ còn một cách duy nhất, đó chính là phải bắt tay làm hòa với Lý Tử Thông, giúp y đẩy lui liên quân của Đỗ Phục Uy và Trầm Pháp Hưng, sau đó lợi dụng y để phòng vệ mặt phía Nam. Lúc ấy thì dù Vương Thế Sung hay Đậu Kiến Đức có đem quân xâm phạm, chúng ta cũng không rơi vào cục diện lưỡng đầu thọ địch. Hà... hiện giờ Thiếu Soái Quân của chúng ta nhìn bề ngoài thì uy chấn bát phương, nhưng sự thực thì binh lực mỏng manh yếu đuối, căn bản không có năng lực phòng thủ hoặc tấn công gì cả”.

Khấu Trọng cười khổ: “Ta vừa mới giết Lý Tử Vân, Lý Tử Thông làm saochịu bắt tay làm hòa chứ?”.

Hư Hành Chi mỉm cười: “Cho dù Thiếu Soái có là kẻ thù giết cha của y đi chăng nữa, nhưng trong tình thế ép buộc, y cũng không thể không hòa đàm vớichúng ta được”.

Khấu Trọng gật đầu: “Chúng ta đại khái chỉ có khoảng một vạn năm ngànbinh là có thể dùng được, có điều tuyệt đối không thể xem là tinh binh, vẫn còn cần một thời gian nữa để huấn luyện mới có thể đánh trận được. Theo ý của Hành Chi, chúng ta có nên tạm thời dừng việc mở rộng lãnh thổ mà tìm cách củng cố phòng vệ trước hay không?”.

Hư Hành Chi lắc đầu nói: “Hiện giờ chúng ta giống như con thuyền đi ngượcdòng, không tiến tất phải lùi. Nếu đã không thể mở rộng ra hai mặt Nam Bắc, vậy thì chúng ta sẽ phát triển theo bề ngang trước. Mục tiêu công khai sẽ là Cảnh Lăng, nhưng thực chất chúng ta sẽ đánh Tương Dương trước, chỉ cần dùng số tinh binh đã đào thoát từ Cảnh Lăng dạo trước đang ở Phi Mã Mục Trường là đủ. Làm thế thì sẽ không phải lo thiếu hụt quân lực mà yếu đi sức phòng thủ của

chúng ta ở đây nữa”.

Khấu Trọng vỗ bàn khen tuyệt, thuận miệng hỏi tiếp: “Tình hình Phi Mã MụcTrường và Thương trường chủ thế nào rồi?”.

Hư Hành Chi đáp: “Tình hình ở đó cực kỳ phức tạp, nhưng tóm lại là cuộcchiến giữa Tam Đại Khấu và Chu Xán với Phi Mã Mục Trường giờ lại có thêm Tiêu Tiễn và Đỗ Phục Uy ở bên ngoài tạo thêm áp lực. Có điều tình thế này đối với chúng ta chỉ có lợi chứ không có hại, nói không chừng có thể thừa cơ kéo Phi Mã Mục Trường xưa nay vốn giữ lập trường trung lập về phía chúng ta nữa, lúc đó cục diện sẽ hoàn toàn đổi khác. Hắc! Mọi người trong Phi Mã Mục Trường đều rất có hảo cảm với Thiếu Soái và Từ gia, cho rằng thiên hạ chỉ có hai người mới là anh hùng hảo hán chân chính mà thôi!”.

Khấu Trọng chau mày nói: “Ta càng nghe càng cảm thấy hồ đồ rồi, tiên sinhcó thể đem những chuyện chúng ta cần phải làm tuần tự nói ra một lượt không?”.

Hư Hành Chi trầm ngâm giây lát rồi quả quyết nói: “Tại hạ dự định cùng lúctiến hành song song hai việc củng cố bên trong và mở rộng bên ngoài. Củng cố bên trong chính là xây dựng một hệ thống phòng vệ và chính sách quản trị hoàn thiện cho lãnh thổ của chúng ta, làm cho bách tính được an cư lạc nghiệp, chính lệnh thông hành. Mở rộng bên ngoài là tránh mạnh đánh yếu, tìm mọi cách để tránh việc phải chính diện giao phong với Lý Tử Thông, Đỗ Phục Uy, Đậu Kiến Đức hay Vương Thế Sung, dồn sức chiếm lấy Tương Dương. Chỉ cần đoạt được cứ điểm ở phía Nam Đông Đô này, chúng ta sẽ có cơ hội tiến lên phía Bắc tranh bá, không cần thủ ở một góc như vậy nữa”.

Khấu Trọng đang định lên tiếng hỏi tiếp thì chợt nghe tiếng gõ cửa vang lên.

Thanh âm ngập ngừng của Tuyên Vĩnh cất lên bên ngoài: “Từ gia... đã trởvề...”.

Khấu Trọng bật người dậy khỏi thái sư ỷ lao ra cửa như một con báo vồ mồi,nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tuyên Vĩnh, thì biến sắc gấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi? Có phải Tử Lăng bị thương không?”.

Tuyên Vĩnh nuốt lệ lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Không phải Từ gia, là Tố Tố”.

Khấu Trọng chộp lấy hai vai y, lắc mạnh nói: “Là Tố tỷ...?”.

Không kịp nói dứt câu, gã đã phóng vọt ra sảnh đường.

Giọng nói bi thương của Tuyên Vĩnh vang lên sau lưng gã: “Tố Tố ra đi rồi”.

Khấu Trọng như bị điện giật, song mục thoáng hiện lên vẻ không tin tưởng,hai chân mềm nhũn, khụy xuống giữa hành lang.

o0o

Sáng sớm ngày thứ hai sau khi hỏa thiêu thi thể Tố Tố, Từ Tử Lăng và KhấuTrọng ngồi trong sảnh đường, thần sắc đờ đẫn.

Trác Kiều ngồi đối diện với hai người, sắc mặt lạnh băng. Chỉ nghe nàng tatrầm ngâm giây lát rồi thở dài não nề nói: “Thật không ngờ Trác Kiều này trước thì mất cha, sau lại mất đi muội tử thân thiết, thượng thiên đối với ta thật bất công!”.

Nhiệt lệ lập tức trào ra trên gương mặt anh tuấn của Khấu Trọng, gã

cúi đầunghẹn ngào: “Nhất định sẽ có một ngày ta dẫn quân vượt sông, huyết tẩy Ba Lăng, thay Tố tỷ báo mối huyết cừu”.

Trác Kiều bình tĩnh nhắc nhở: “Báo cừu thì vẫn phải báo cừu, nhưng tuyệtđối không thể hành sự theo tình cảm. Tro xương của Tố Tố tạm thời do ta bảo quản, còn về Tiểu Lăng Trọng, ta sẽ dẫn nó trở về phương Bắc, coi như con đẻ, hai người có thể yên tâm”.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nàng, muốn lên tiếng nhưng lại chẳng biết nói gì.

Trác Kiều đứng dậy rồi nói: “Tuyên Vĩnh đã sắp xếp con đường Bắc thượngcho ta rồi, để tránh tai mắt của người khác, hai người không cần ra tiễn làm gì. Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Tiểu Lăng Trọng, ta sẽ sai người đến thông báo tin tức”.

Hai gã vội vàng đứng dậy. Trác Kiều cuối cùng cũng không nén được đauthương, hai hàng lệ nóng tuôn trào trên má, bổ tới ôm chặt lấy hai gã, rồi gạt lệ chạy ra ngoài.

Hai gã chán nản ngồi trở lại ghế.

Không biết bao lâu sau, Khấu Trọng mới đột nhiên cười khổ nói: “Cảm giáccủa con người đối với sự sống và cái chết thật kỳ quái, vốn tưởng rằng là sẽ không bao giờ xảy ra, đột nhiên lại biến thành sự thật không thể xoay chuyển, tuy nói là chúng ta không thể chiếm hết hảo sự trong thiên hạ, nhưng tại sao ông trời đã cướp đi mẹ, giờ lại cướp đi cả Tố tỷ của chúng ta nữa. Ôi, một dải đất vàng đã chôn vùi hết cả hi vọng mà mong chờ...”.

uTừ Tử Lăng thở dài: “Ngươi nên kềm chế đau thương. Hiện giờ bá nghiệpcủa ngươi mới đang ở bước khởi đầu, còn trăm việc ngàn việc đang chờ đợi ngươi đi làm, vì vậy cần nhất là ngươi phải phấn

chấn tinh thần, đừng có chỉ biết bi thương sầu khổ mãi như vậy”.

Khấu Trọng đứng vụt dậy, kéo Từ Tử Lăng ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Haylắm! Chúng ta tìm nơi nào đó uống rượu giải khuây. Uống cho thiên hôn địa ám bà nó đi, sau đó sẽ quên hết mọi chuyện đau thương, trùng chấn tinh thần, đi đào Dương Công Bảo Khố lên, chiêu binh mãi mã, đánh thẳng đến Ba Lăng”.

o0o

“Choang!”.

Rượu đổ trên mặt đất, mảnh vỡ vung vãi khắp nơi.

Từ Tử Lăng kinh hãi tròn mắt lên nhìn Khấu Trọng, chỉ thấy sắc mặt gãkhông còn chút huyết sắc, thất thanh thốt lên: “Lần này hỏng bét rồi!”.

Tửu điếm hai gã nhiều lần ghé qua này vẫn còn chưa mở cửa buôn bán, lànơi thích hợp nhất để hai gã uống rượu giải sầu.

Từ Tử Lăng đặt chén rượu xuống, chau mày nói: “Có chuyện gì mà ngươi cóvẻ kinh hãi vậy?”.

Khấu Trọng thở dài: “Ngươi đúng là thông minh một đời mà hồ đồ một khắc.Thử liên tưởng một chút xem, tổng hợp bốn yếu tố Lỗ Diệu Tử, Tà Đế Xá Lợi, Chúc Ngọc Nghiên, Dương Công Bảo Khố lại, sẽ rút ra được một kết luận duy nhất, chính là bọn ta đã trúng phải gian kế của yêu nữ, vất vả cực nhọc một phen để chúng chiếm hết tiện nghi”.

Lần này thì đến lượt Từ Tử Lăng cũng phải biến sắc: “Ngươi nói đúng lắm,nhất định là ta đã bị việcủ của Tố tỷ làm cho thần trí mê hồ

mất rồi. Kỳ thực xưa nay chưa có ai tìm được Tà Đế Xá Lợi, tất cả đều vì Lỗ tiên sinh đã đem nó đặt trong Dương Công Bảo Khố. Nhưng Chúc Ngọc Nghiên làm sao biết được điều này? Không biết có phải mụ ta đoán mò hay không nữa?”.

Khấu Trọng lấy một chén rượu khác, tự rót tự uống, rồi trầm ngâm nói:“Đoán đúng hay đoán sai cũng được. Nhưng giả như Tà Đế Xá Lợi con khỉ khô gì đó thật sự ở trong bảo khố, chúng ta có nên thực hiện lời hứa với Loan Loan hay không?”.

Từ Tử Lăng nâng chén lên ngửa cổ uống cạn rồi bình tĩnh hỏi ngược lại:“Ngươi nói xem?”.

“Choang!”.

Khấu Trọng ném mạnh chén rượu trong tay xuống đất, cười dài nói: “Huynhđệ chúng ta là hạng người nào chứ, những chuyện đã đáp ứng tuyệt đối ta không hối hận. Mặc kệ yêu nữ sau khi lấy được Tà Đế Xá Lợi công lực tăng tiến gấp trăm gấp ngàn lần ta cũng chẳng sợ!”.

Từ Tử Lăng giơ ngón tay cái lên khen: “Như vậy mới là hảo huynh đệ của tachứ!”.

Khấu Trọng cầm cả bình rượu lên tu liền mấy ngụm, để mặc cho rượu chảydài ra hai bên mép làm ướt cả cổ áo, cười buồn bã nói: “Đáng tiếc là Tố tỷ đã đi xa, nếu không có tỷ ấy ở đây cùng chúng ta uống rượu thì thật thống khoái biết bao”.

Từ Tử Lăng buồn rầu nói: “Cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày ta với ngươitheo gót Tố tỷ. Nếu như sau khi chết mọi chuyện đều kết thúc, vậy thì coi như chấm dứt. Nhưng nếu vẫn còn lại chút gì đó, vậy có phải chúng ta vẫn còn cơ hội tương tụ hay không?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Vấn đề là cơ duyên khó mà lặp lại. Giả như thật sựcó chuyện luân hồi, đến lúc chúng ta chết, Tố tỷ chắc sớm đã đầu thai từ lâu, trải qua một sinh mệnh khác rồi. Đây chính là ý nghĩa chân chính của bốn chữ âm dương cách biệt đó”. Kế đó gã lại khẽ thở dài nói: “Nói thực lòng, ta thật sự rất cảm kích ngươi đã để lại nửa cái mạng của Hương Ngọc Sơn cho ta báo cừu tiết hận, khiến ta có nơi để trút bớt nỗi bi thương trong lòng!”.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Tới giờ ta vẫn không hiểu tại sao Tố tỷ lại bị cănbệnh hiểm nghèo đó, chuyện này chúng ta phải điều tra cho rõ ràng mới được”.

Khấu Trọng cố kìm nén nhưng nước mắt vẫn trào ra, thổn thức nói: “Từ saukhi gặp lại Tố tỷ ở Huỳnh Dương, tỷ ấy chưa từng có được một ngày vui vẻ thật sự mà toàn gặp phải hạng nam nhân vô tình vô nghĩa”.

Từ Tử Lăng rót cho gã một chén rượu đầy rồi nói: “Bây giờ chúng ta đanguống rượu giải khuây cơ mà, khóc thương đã là chuyện của ngày hôm qua rồi. Uống đi!”.

Khấu Trọng gật gật đầu, một tay gạt lệ, một tay nâng chén lên. Từ Tử Lănglại nói: “Hầu Hy Bạch cũng có chút vấn đề”.

Nói xong, gã liền đem sự nghi ngờ của Bốc Thiên Chí kể cho Khấu Trọngnghe.

Khấu Trọng gật đầu: “Ngay từ đầu ta đã không thích y rồi. Lúc đầu còntưởng là do tâm địa mình hẹp hòi nên ghen ghét với y, đến giờ mới biết thì ra là mình đã thấy trước được vấn đề. À, Tà Đạo Bát Đại Cao Thủ mà Thạch Thanh Tuyền nhắc đến, ngoại trừ Chúc Ngọc Nghiên, Vu Ô Quyển, Tả Du Tiên ra, còn có những ai nữa?”.

Từ Tử Lăng cười khổ não, gượng gạo nói: “Không biết có phải nàng ta cố ýđùa bỡn ta hay không mà chuyện gì cũng chỉ nói một nửa. Trong tám người này, khẳng định là có Bích Trần đang hóa thân làm Vinh Phụng Tường, còn bốn kẻ còn lại, chắc phải tìm Sư Phi Huyên hỏi mới biết được”.

Khấu Trọng dốc chén rượu còn lại vào miệng rồi lẩm bẩm: “Thật kỳ quái, tạisao ta càng uống càng tỉnh, chẳng thấy say tí mẹ nào nhỉ? Rốt cuộc là Thạch Thanh Tuyền so với Sư Phi Huyên thế nào? Mẫu thân nàng ta đúng là sư bá của Sư Phi Huyên à?”.

Từ Tử Lăng cười cười đáp: “Cả tướng mạo nàng ta cũng chỉ cho ta nhìn cómột nửa, thâm trầm khó hiểu lắm. Có điều những ngày ở cùng nàng ấy quả thật rất vui vẻ”.

Nếu là ngày trước, nhất định Khấu Trọng sẽ trêu đùa gã một trận, bảo là gãđã yêu người ta rồi, nhưng lúc này thì còn đâu tâm trạng để cười đùa nữa. Chỉ thấy Khấu Trọng trầm ngâm giây lát rồi nói: “Bây giờ con đường duy nhất của Thiếu Soái quân chúng ta chính là công hạ hai trọng trấn Cảnh Lăng và Tương Dương, thuận đường khai đao luôn với Chu Xán và Tam Đại Khấu, mà muốn hoàn thành được mục tiêu gian khổ này thì cần đào Dương Công Bảo Khố lên trước mới được. Ngươi nói xem ta nên làm thế nào đây?”.

Từ Tử Lăng nói: “Ngươi cứ nói thẳng ra đi! Những chuyện ta đã hứa với ngươi, tuyệt đối sẽ không nuốt lời đâu”.

Khấu Trọng liền đứng thẳng người dậy nói: “Ta đang đợi tin tức của hai têntiểu tử Quế Tích Lương và Hạnh Dung, sau khi thu thập Thiệu Lệnh Châu, chúng ta sẽ bàn điều kiện nghị hòa với Lý Tử Thông”.

o0o

Hoàng hôn ngày hôm đó, có người của Trúc Hoa Bang đến bái kiến, nhưngkhông phải là Quế Tích Lương hay Hạnh Dung mà là Lạc Phụng, người mới được thăng từ phó đường chủ lên làm đường chủ.

Khấu Trọng vội vàng ra tiếp kiến y ở sảnh đường. Đợi hai bên ngồi xuốngđâu vào đấy, Lạc Phụng mới lộ thần sắc nghiêm trọng nói: “Tình thế Giang Đô vô cùng nguy cấp, bất cứ lúc nào cũng có thể lọt vào tay địch. Liên quân của Đỗ Phục Uy và Trầm Luân liên tục công thành, có lẽ Lý Tử Thông cũng không cầm cự được bao lâu nữa”.

Khấu Trọng giật mình thốt lên: “Binh lực của lão Đỗ và tiểu Trầm thế nào?”.

Lạc Phụng liền đáp: “Đỗ Phục Uy đóng quân ở Thanh Lưu, binh lực chừngbảy vạn người, Trầm Luân thì đồn trú ở Dương Tử, binh lực cũng khoảng năm vạn. Lý Tử Thông có điều động hết binh mã các nơi cũng chỉ được chừng hơn bốn vạn, nếu không phải là Giang Đô thành cao hào sâu, thì sớm đã thất thủ từ lâu rồi”.

Khấu Trọng thầm nhủ trận này thật không biết nên đánh thế nào, bản thângã cho dù có dốc hết lực lượng tới tiếp viện cũng chỉ như châu chấu đá xe mà thôi. Đỗ Phục Uy lại là lão hồ ly thân kinh bách chiến, chứ đâu phải hạng tầm thường vớ vẩn.

Có điều nếu Lý Tử Thông đi đời thì kẻ tiếp theo sẽ chính là Khấu Trọng gã.

Hai hàng lông mày rậm của Lạc Phụng nhướng cao: “Lần này lão ca phụngmật lệnh của Thiệu quân sư, đến đây cùng Thiếu Soái thương nghị xem có thể mượn sức Thiếu Soái quân để giải mối nguy cho Giang Đô hay không?”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Người nhà với nhau không cần phải khách khí. Tachỉ muốn biết chuyện nay có phải do Lý Tử Thông gợi ý hay không thôi?”.

Lạc Phụng gật đầu: “Chuyện này đương nhiên, bằng không thì ta đâu chịu đilàm thuyết khách chứ”.

Khấu Trọng nhớ lại lời của Hư Hành Chi, liền bật cười nói: “Lý Tử Thông quảlà kẻ vì giữ tính mạng cho mình mà bất chấp thân cừu, có điều chuyện này chắc hẳn hắn cũng có dạ bất lương, hi vọng lợi dụng liên quân của lão Đỗ và tiểu Trầm làm tiêu hao thực lực của chúng ta, Lạc đại ca thấy có đúng không?”.

Lạc Phụng gật đầu nói: “Lão ca đã thương lượng với Thẩm lão và TíchLương, đều biết đây là kế tá đao sát nhân. Nhưng nếu để Giang Đô lọt vào tay họ Đỗ hay họ Trầm thì Thiếu Soái e rằng cũng khó giữ được giang sơn. Chuyện này thật khiến người ta phải đau đầu”.

Khấu Trọng trầm ngâm nói: “Thế nào ta cũng phải giữ lấy Giang Đô, nếukhông chắc chắn sẽ phải đem lãnh thổ vất vả giành được hai tay dâng cho lão Đỗ để tránh cho bách tính khỏi họa binh đao chiến loạn”.

Lạc Phụng động dung nói: “Thiếu Soái quả đúng là bậc anh hùng hào kiệtchân chính, có thể vì bách tính mà không tính toán để được mất của bản thân”.

Khấu Trọng lại nhớ đến Tố Tố, thở dài than: “Được được mất mất, cũnggiống như sinh mệnh ngắn ngủi của chúng ta vậy, trong thoáng chốc là đã kết thúc, chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm là ta đã cảm thấy không hối hận rồi”.

Lạc Phụng do dự giây lát rồi mới hạ quyết tâm nói: “Sự thực thì ta và Thẩmlão đều phản đối việc Thiệu quân sư qua lại quá mật thiết với Lý Tử Thông, con người này tính tình khó đoán, không phải là kẻ có thể cùng tính chuyện lâu dài, chỉ là y không chịu nghe lời chúng ta mà thôi”.

Khấu Trọng thừa cơ hỏi luôn: “Lạc đại ca cảm thấy Mạch Vân Phi thế nào?Y có tư cách làm đường chủ hay không?”.

Lạc Phụng cười khổ nói: “Không cần ta nói chắc Thiếu Soái cũng biết MạchVân Phi là cái giống gì rồi. Tích Lương ít nhất cũng có nhân duyên tốt hơn y, vừa là đích hệ của tiền bang chủ, lại vừa được Ngọc Linh phu nhân toàn lực ủng hộ, còn Mạch Vân Phi thì toàn bộ đều nhờ Thiệu quân sư một tay nâng đỡ mới có ngày hôm nay. Thẩm lão cũng từng vì chuyện này mà tranh cãi rất kịch liệt với Thiệu quân sư”.

Khấu Trọng thầm nhủ thì ra Quế Tích Lương cũng có chút danh vọng địa vị,bèn điềm đạm nói: “Biết được tâm ý của Thẩm lão và Lạc đại ca là được rồi! Hiện giờ ngôi vị bang chủ Trúc Hoa Bang vẫn còn để trống, mà tiểu đệ thì không tiện ngồi vào đó, Lạc đại ca có chủ ý gì hay không?”.

Lạc Phụng nói: “Người có đủ tư cách nhất để ngồi lên ghế bang chủ khôngphải là Thiệu quân sư thì cũng là Thẩm lão. Còn Tích Lương thì lúc này luận tài luận đức cũng đều khó thể phục chúng, chỉ là chúng ta còn ngại ý của Tống phiệt nên mới để trống ngôi vị ấy thôi. Nhưng giờ Thiệu quân sư lại dựa vào Lý Tử Thông, khiến trong bang bắt đầu xảy ra hiện tượng phân rã, mọi việc mỗi lúc một phức tạp, muốn xử lý gọn gàng thật không phải dễ”.

Khấu Trọng nói: “Nếu để Thẩm Bắc Xương lão nhân gia ngồi lên ghế bangchủ, còn Tích Lương thì làm phó toà, Lạc đại ca thấy có được không?”.

Lạc Phụng ngạc nhiên thốt: “Thiệu Lệnh Châu làm sao đồng ý chứ?”.

Song mục Khấu Trọng sáng rực lên: “Trong lúc sinh tử tồn vong, đâu đếnlượt y dị nghị chứ. Tích Lương hiện giờ chỉ thiếu có công tích hiển hách mà thôi, nếu ta để hắn đại phá vòng vây của liên quân Đỗ, Trầm thì thanh danh của hắn sẽ chấn động cả thiên hạ, lúc ấy ngồi lên ghế phó bang chủ cũng là chuyện hết sức đương nhiên, còn kẻ nào dám có ý kiến nữa?”.

Lạc Phụng nhìn gã như không thể tin vào những điều mình vừa nghe, nhấtthời không nói được gì. Khấu Trọng biết y đang nghĩ rằng mình đang ba hoa khoác lác, bèn mỉm cười nói: “Lạc đại ca có thể trả lời một câu hỏi của ta không?”.

Lạc Phụng gật đầu.

Khấu Trọng chậm rãi nói tiếp: “Nếu Giang Đô bị công phá, vậy là quânGiang Hoài của Đỗ Phục Uy sẽ thừa thắng Bắc thượng hay là quân Giang Nam của Trầm Pháp Hưng sẽ Bắc tiến đây?”.

Lạc Phụng á khẩu vô ngôn, không biết nói gì.

Đỗ Phục Uy và Trầm Pháp Hưng chịu bắt tay đối phó Lý Tử Thông, tất cảđều vì muốn chiếm lĩnh trọng trấn quan trọng nhất cả hai miền Nam Bắc là Giang Đô, song phương đều hi vọng có thể vứt bỏ viên đá cả đường họ Lý này, nhưng một khi công hạ Giang Đô, hai phe này nhất định sẽ chính diện xung đột để tranh giành lợi ích.

Khấu Trọng cười ha hả nói: “Đây chính là mấu chốt để chúng ta giành thắnglợi. Phiền Lạc đại ca về nói với Lý Tử Thông, Thiệu Lệnh Châu chuyện này. Nếu hai người đó đồng ý, hãy lập tức phái Tích Lương tới đây thương nghị đại sự với chúng ta. Nếu nói chỉ có Tích

Lương mới có thể giải nguy được cho Giang Đô, họ Thiệu nhất định sẽ không tin giống như Lạc huynh vậy, thế nên y nhất định sẽ đáp ứng thôi. Hà hà! Cả chuyện không có khả năng như vậy mà cũng trở thành có khả năng, đúng là càng lúc càng hứng thú!”.

Lạc Phụng chỉ biết trợn tròn mắt lên nhìn gã.

Chương 249: Khéo thi xảo kế

Khấu Trọng tiễn Lạc Phụng ra về, rồi trở lại phủ tổng quản. Vừa haygặp phải Trần Trường Lâm mới quay về đang nói chuyện với Từ Tử Lăng trong đại sảnh. Gã liền cả mừng nói: “Trường Lâm huynh về thì tốt quá, lần này thì huynh có thể báo cừu rồi đó”.

Trần Trường Lâm nghe gã nói vậy thì liền phấn chấn tinh thần, vội vàng hỏirõ nguồn cơn.

Sau khi nghe Khấu Trọng giải thích tình hình, y liền chán nản nói: “Lý TửThông hiện giờ lo cho mình còn chẳng nổi, thực lực của chúng ta lại không đủ để ứng phó với bất kỳ bên nào trong liên quân Đỗ Phục Uy và Trầm Luân, ta làm sao báo cừu được cơ chứ?”.

Khấu Trọng liền sai người đi gọi Hư Hành Chi, rồi tiện thể hỏi chuyện TrầnTrường Lâm về cố hương triệu tập tộc nhân kết quả thế nào.

Trần Trường Lâm thấy dáng vẻ tự tin của gã, lại biết gã là người túc trí đamưu, cao thâm mạt trắc, nên lòng tin cũng tăng lên gấp bội, hưng phấn nói: “Chuyến đi này kết quả rất tốt, còn tốt hơn là ta tưởng tượng nữa, đặc biệt là sau khi nghe được tin Thiếu Soái đoạt lấy Đông Hải, tộc nhân đã lần lượt ngồi thuyền đi về phía Bắc, theo tính toán của Trần mỗ thì ít nhất cũng có khoảng hai ngàn tráng đinh đến tham gia Thiếu Soái quân, ngoài ra các cao thủ điều khiển thuyền và cao thủ đóng thuyền đến đầu nhập cũng tuyệt đối không dưới năm trăm người. Ta chỉ về đây trước một bước báo tin cho Thiếu Soái hay, đợi lát nữa sẽ đi suốt đêm về Đông Hải để tiếp ứng cho họ”.

Khấu Trọng mừng rỡ nói: “Hai ngàn tráng đinh đó đã từng đi lính chưa?”.

Trần Trường Lâm nói: “Đại bộ phận đều đã từng tham gia quân đội cựu triều,hiện giờ cũng có không ít người đang ở trong quân Giang Nam của phụ tử Trầm gia”.

Khấu Trọng hân hoan nói: “Vậy thì tốt quá rồi! Trường Lâm huynh hãy dẫnngay bọn họ tới Lương Đô, càng nhanh càng tốt!”.

Lúc này Hư Hành Chi cũng tới nơi, nghe gã nói vậy liền vuốt râu cười cườinói: “Kế này của Thiếu Soái thật vô cùng tuyệt diệu, lấy người Giang Nam đánh Đỗ Phục Uy. Khi họ Đỗ tưởng rằng Trầm Luân tập kích mà đánh trả, chúng ta sẽ thừa cơ tấn công Trầm Luân, như vậy mối nguy của Giang Đô sẽ tự động được giải, tại hạ nói có đúng không?”.

Khấu Trọng thở dài: “Hư tiên sinh quả là Gia Cát vũ hầu tái thế, vừa nhìn đãthấy ngay được dụng tâm của tiểu đệ”.

Từ Tử Lăng cũng gật đầu tỏ vẻ khâm phục.

Đôi mắt Trần Trường Lâm sáng rực lên, đứt vụt người dậy nói: “Giờ tại hạlập tức đi Đông Hải, khi tấn công Trầm Luân, Trường Lâm này xin nguyện làm tiên phong”.

Khấu Trọng kéo tay áo y lại nói: “Gượm đã! Trường Lâm huynh phải chỉ chothợ may của chúng ta kiểu dáng quân phục của quân Giang Nam trước đã”.

Hư Hành Chi cười cười nói: “Nếu Trầm Luân thực sự muốn tấn công ĐỗPhục Uy, làm sao hắn chịu để sĩ tốt của mình mặc quân phục quân Giang Nam hành sự chứ. Chỉ cần là người Giang Nam thì

được rồi, như vậy thì càng khiến Đỗ Phục Uy tin rằng họ Trầm trở mặt hơn”.

Khấu Trọng vỗ trán nói: “Ta đúng là hồ đồ! Hà hà! Lần này đỡ tốn tiền maythêm quân phục rồi!”.

Trần Trường Lâm thần sắc kích động, sải chân bước ra ngoài.

o0o

Trần Trường Lâm đi được ba ngày thì Quế Tích Lương và Hạnh Dung tìm tới,dáng vẻ mệt mỏi do kiêm trình ngày đêm. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liền thiết yến tẩy trần cho hai người, cùng tiếp còn có Hư Hành Chi, Trần Gia Phong, Tạ Giác và Nhậm Mi Mi mới từ Bành Thành đến báo cáo tin tức.

Rượu qua được ba tuần, Khấu Trọng mới nói: “Ở đây toàn là người nhà, nóichuyện không cần phải ngại gì hết”.

Sắc mặt Quế Tích Lương lập tức trầm xuống: “Vậy thì ta cũng không kháchkhí nữa. Tên tiểu tử nhà ngươi cứ tâng bốc ta lên, nói cái gì mà chỉ có mình ta mới giải nguy được cho Giang Đô, làm ta suốt ngày bị bọn người của Thiệu Lệnh Châu châm chọc, thật khó chịu vô cùng. Bây giờ thì tốt rồi! Thiệu Lệnh Châu đã chính tức tuyên bố với toàn thể bang chúng, nếu ta có thể làm được chuyện căn bản không thể làm được này, vậy thì Quế Tích Lương mỗ không chỉ là phó bang chủ, mà sẽ lập tức ngồi lên ghế bang chủ. Ông trẻ của ta ơi! Ngươi bảo ta làm sao hạ đài bây giờ?”.

Hạnh Dung cũng tỏ vẻ bất bình nói: “Thiệu Lệnh Châu làm vậy rõ ràng làlàm muốn làm nhục Quế đại ca mà. Tuy y không nói nếu thất bại thì sẽ thế nào, nhưng ai cũng biết nếu Giang Đô bị công hạ, Quế đại ca chỉ có con đường tự tận để tạ tội mà thôi”.

Khấu Trọng mỉm cười hỏi: “Mấy chữ chuyện căn bản không thể làm đượcnày rốt cuộc là do Thiệu Lệnh Châu nói ra hay là Tích Lương lão ca ngươi tự thêm vào đấy?”.

Quế Tích Lương tức giận nói: “Là ta tự thêm vào, lẽ nào lại sai hay sao?”.

Bọn Nhậm Mi Mi nhìn nhau mỉm cười, biết mấy gã này đã quen biết nhau từnhỏ, nên nói chuyện hết sức thẳng thắn, không cần giữ kẽ.

Khấu Trọng ung dung cười đáp: “Giả như trước đây ta bảo với ngươi ta cóthể giết chết Nhậm Thiếu Danh, đại phá Lý Mật, đánh đuổi Vũ Văn Hóa Cốt, liệu ngươi có dùng mấy chữ đó để hình dung hay không?”.

Quế Tích Lương nghển mặt ra, trên trán nổi đầy gân xanh, giận dỗi nói:“Những chuyện đó và tình hình trước mắt làm sao so sánh được. Thôi mà! Tất cả đều là huynh đệ, ngươi mau nói cho ta biết làm sao mới giải nguy được cho Giang Đô đi!”.

Liếc thấy dáng vẻ đang cố nhịn cười của Từ Tử Lăng, Khấu Trọng liền nói:“Để Tiểu Lăng nói cho ngươi đi! Dù sao ngươi cũng tin hắn hơn tin ta mà!”.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ không liên quan, nhún vai nói: “Có phải là ta đẩy TíchLương ca lên đài đâu. Cởi chuông thì cần phải tìm người buộc chuông chứ, Thiếu Soái... mời!”.

Nhậm Mi Mi nghe mấy gã nói chuyện, không nhịn được bật cười khúc khích,điệu bộ quyến rũ mê hồn, làm cho kẻ mới lần đầu tiên gặp nàng, trong lòng lại không có điều lo lắng như Quế Tích Lương và Hạnh Dung cứ ngây người ra nhìn trân trối.

Kinh nghiệm câu dẫn nam nhân Nhậm Mi Mi đã tới mức lão luyện, lập tứcthuận thế liếc nhìn y một cái đầy ngụ ý.

Khấu Trọng mắng Từ Tử Lăng một câu: “Tiểu Lăng ngươi lại chọc ta rồi”,sau đó nhổm người lên kề miệng vào tai Quế Tích Lương nói một lúc lâu, đến khi sắc mặt họ Quế dần dãn ra, rồi không ngừng gật đầu lia lịa, gã mới ngồi thẳng người lại, vỗ mạnh tay lên vai Quế Tích Lương, cười ha hả nói: “Các vị thái thú tướng quân, giang hồ hảo hán, hương thân phụ lão, huynh đệ tỷ muội, chúng ta hãy uống bà nó một trận thật say để chúc mừng bang chủ tương lai của Trúc Hoa Bang nào!”.

Chúng nhân liền vội vàng nâng chén chúc mừng.

Từ Tử Lăng tuy cũng nâng chén lên, nhưng không nói gì. Trong lòng chỉthầm nghĩ, bất luận là mẹ qua đời hay cái chết của Tố Tố, Khấu Trọng cũng có thể phục hồi sau cơn đả kích nhanh hơn gã, đây có lẽ là một điều kiện tiên quyết để trở thành một trong những người tranh bá thiên hạ cũng nên.

o0o

Ngày hôm sau, Quế Tích Lương và Hạnh Dung thần thái phấn khởi ngồithuyền trở về Giang Đô, so với dáng vẻ cúi đầu ủ rũ khi tới đây thật khác nhau một trời một vực.

Cùng đi còn có Từ Tử Lăng giả trang thành đại hiệp mặt sẹo và Lạc Kỳ Phi,một người có nhiệm vụ ở bên bảo vệ vị bang chủ tương lai của Trúc Hoa Bang này một ngày mười hai canh giờ, một người thì phụ trách tổ chức đội ngũ trinh sát, lấy bang chúng Trúc Hoa Bang thông thuộc bản địa làm cốt cán, ngoài ra còn có hơn mười cao thủ trinh sát của Thiếu Soái quân phối hợp để thu thập tin tức về tình

hình liên quân Đỗ Phục Uy và Trầm Luân.

Sau bữa cơm, Từ Tử Lăng một mình đi ra sau thuyền, ngắm nhìn bầu trờiđêm tuyệt đẹp, gã lại nhớ đến chuyện bất hạnh của Tố Tố, trong lòng như quặn thắt lại, chỉ biết thở dài một tiếng não nề.

Chuyện của Tố Tố đả kích gã nặng nề hơn rất nhiều so với cái chết của PhóQuân Sước, bởi Phó Quân Sước chí ít cũng chết một cách bi tráng oanh liệt, và cái chết của nàng đến quá bất ngờ, khiến cho hai gã còn chưa hiểu rõ thì việc đó đã biến thành quá khứ rồi. Nhưng đối với Tố Tố, gã vốn tràn đầy hy vọng mà mong chờ, vậy mà đột nhiên tất cả nỗ lực và hi vọng đó đều biến thành bọt nước, cảm giác hụt hẫng, bất lực và hối hận đó, giống như con độc xà đang không ngừng cắn nát tâm hồn của gã.

Từ Tử Lăng không biết đến lúc nào mình mới có thể hồi phục lại như KhấuTrọng. Người ta nói thời gian có thể xóa nhòa mọi thứ, song gã biết rất rõ Tố Tố đã lưu lại một vết sẹo vĩnh viễn không thể xóa mờ trong lòng gã.

Mỗi lần nhớ đến gương mặt và thanh âm của nàng trước khi qua đời, lònggã lại cảm thấy thắt lại, cơ hồ như phải dùng hết sức mạnh toàn thân mới có thể dồn ép nỗi bi thương to lớn ấy xuống vậy. Gã đã tê cứng tới mức không muốn hận bất kỳ ai nữa, kể cả Lý Tịnh và Hương Ngọc Sơn. Thế nhưng gã cũng tuyệt đối không ngăn cản sự trừng phạt tàn khốc nhất của Khấu Trọng dành cho Hương Ngọc Sơn. Đồng thời gã cũng hiểu rõ trong thiên hạ này không có ai có thể ngăn cản Khấu Trọng báo cừu cho Tố Tố.

Nguyên nhân khiến Tố Tố mắc phải tuyệt chứng rất có thể là do nàng đãtích tụ đau thương trong thời gian dài mà nên, xa thì do Lý Tịnh, gần thì do Hương Ngọc Sơn. Chuyện này gã và Khấu Trọng đều hiểu rất rõ, nhưng đều không nói ra miệng, lại càng không muốn đàm luận

về nó. Mấy ngày nay, hai gã không dám nhắc đến Tố Tố dù chỉ một câu, bởi vì đó quả thực là một chuyện khiến người ta thương tâm muốn chết.

Quế Tích Lương đến bên cạnh gã, đằng hắng một tiếng rồi nói: “À, ta cómấy lời muốn nói với ngươi?”.

Từ Tử Lăng miễn cưỡng thu nhiếp tâm thần, gật đầu nói: “Đều là huynh đệcả, ngươi cứ nói đi!”.

Quế Tích Lương có vẻ ngại ngùng, dường như không biết bắt đầu từ đâu,trầm ngâm một hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Ngươi nói xem tại sao Tiểu Trọng lại cứ muốn đưa ta lên làm bang chủ vậy? Nói thực lòng, ta hiểu rất rõ bản lĩnh của mình thế nào, làm một đường chủ đã là giỏi lắm rồi, chứ bang chủ thì... ôi...”.

Từ Tử Lăng chậm rãi hỏi: “Vậy bản thân ngươi có muốn làm bang chủkhông đã?”.

Quế Tích Lương cười khổ: “Người nhìn lên cao, nước chảy xuống thấp, muốnthì đương nhiên là muốn rồi! Nhưng nếu danh bất phù thực, thì chỉ là một chuyện tốn công mà chẳng được ích lợi gì mà thôi!”.

Từ Tử Lăng nói: “Chỉ cần ngươi muốn là được rồi. Hiện giờ cái ngươi thiếuchỉ là lòng tin thôi, đã có Khấu Trọng toàn lực giúp đỡ ngươi còn sợ gì nữa chứ? Hắn quyết sẽ không hại ngươi đâu. Chắc ngươi cũng biết con người hắn thế nào rồi chứ, hồi nhỏ khi chúng ta đánh nhau với bọn du côn, ngươi đã thấy hắn bỏ chạy trước lần nào chưa? Có phải lần nào hắn cũng là người chạy cuối cùng hay không?”.

Quế Tích Lương khổ não nói: “Ta lên làm bang chủ thì có lợi gì với

KhấuTrọng chứ? Cho dù làm được bang chủ thì đã sao? Ta đâu thể chỉ huy được mấy lão đầu như Thiệu Lệnh Châu hay Thẩm Bắc Xương chứ? Mạch Vân Phi lại càng không chịu nghe lời ta, một bang chủ hữu danh vô thực như vậy thì làm làm gì chứ?”.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói: “Vậy sao ngươi không nói luôn từ đầu với TiểuTrọng đi? Như vậy thì đâu cần phiền não về chuyện này như bây giờ nữa?”.

Quế Tích Lương thở dài: “Tiểu Trọng coi trọng ta như vậy, ta làm sao khiếnhắn thất vọng được? Huống hồ Thiệu Lệnh Châu đã chặt đứt đường thoái lui của ta rồi, bây giờ chỉ có thể liều mình xông lên phía trước mà thôi! Ôi! Thế này có phải là ta đang tự mâu thuẫn không?”.

Từ Tử Lăng dịu giọng nói: “Muốn đoạt được hay giữ gìn quyền vị xưa nayđều không phải chuyện dễ dàng gì. Tiểu Trọng bây giờ không còn là Tiểu Trọng trước kia nữa, tự nhiên hắn sẽ có thủ đoạn giúp ngươi trở thành bang chủ thực sự của Trúc Hoa Bang, thậm chí có thể sắp xếp cho mấy người tài giỏi đến đây giúp ngươi xử lý sự vụ, để sau này ngươi có thể giúp hắn hoàn thành đại nghiệp tranh bá thiên hạ. Thử xem đó, chẳng phải cả lão hồ ly như Lý Tử Thông và Thiệu Lệnh Châu còn bị hắn đùa bỡn trên lòng bàn tay hay sao? Ngoài ra ngươi cũng nên hỏi thêm ý kiến của Tiểu Dung nữa, hắn là người bình tĩnh lại đa trí, có thể bù đắp những chỗ còn thiếu sót cho ngươi”.

Kế đó gã vỗ mạnh tay lên vai Quế Tích Lương nói: “Khuya rồi! Ngươi đi nghỉsớm đi, sáng mai sau khi đến Giang Đô có lẽ còn rất nhiều chuyện ngoài ý liệu cần chúng ta phải toàn thần ứng phó!”.

o0o

Khấu Trọng vội vàng chạy ra cửa lớn đón Lưu Hắc Thát: “Đệ đang

khôngbiết dùng biết dùng cách gì để liên lạc với Lưu đại ca, không ngờ quý khách lại đích thân đại giá quang lâm!”.

Lưu Hắc Thát cười lên ha hả, nắm lấy tai gã cùng bước vào đại sảnh, thânthiết nói: “Không phải đệ tìm ta, thì ta cũng đến tìm đệ, hiện giờ thiên hạ có ai nghe tên Khấu Trọng mà không khâm phục sát đất đâu chứ”.

Sau khi ngồi xuống, đợi tất cả thị tì bộc nhân rút khỏi đại sảnh, Lưu HắcThát mới nói: “Hạ Vương vốn định phái người khác đến gặp đệ thương nghị, nhưng ta đã kiên quyết xin đi chuyến này, tránh để sau này huynh đệ thất hoà, cuối cùng lại dẫn đến kết cục phải dùng binh đao gặp nhau trên chiến trường thì thật là không hay!”.

Khấu Trọng lắc đầu: “Lưu đại ca cứ yên tâm! Huynh đệ là huynh đệ, làm saolại lấy binh đao thay mỹ tửu để nghênh tiếp được chứ! Nào! Uống cạn chén này để chúc cho tình huynh đệ của chúng ta mãi mãi trường tồn!”.

Sau khi nâng chén uống cạn, Khấu Trọng mới hỏi: “Tình hình phương Bắcthế nào rồi? Lý Mật đã đầu hàng Lý Thế Dân chưa?”.

Lưu Hắc Thát biến sắc thốt: “Có chuyện này sao?”.

Sau khi nghe Khấu Trọng phân tích, thần sắc Lưu Hắc Thát dần dần trở nênnghiêm trọng, trầm ngâm nói: “Lý Thế Dân đúng là kẻ có nhãn quang cao xa, thủ hạ của Lý Mật chiến tướng như mây, mưu thần như mưa, chỉ riêng số nhân tài này đã đủ khiến cho thực lực của Lý phiệt tăng lên gấp bội rồi!”.

Khấu Trọng nói: “Lý Mật có thể sẽ thà chết không chịu quy hàng! Hừ! Cóđiều khả năng nhẫn nhịn của họ Lý này rất cao, nói không chừng hắn sẽ nhịn bà nó một lần này, trá hàng Lý Thế Dân, để tránh khỏi cái

họa diệt vong rồi sẽ tính toán chuyện Đông sơn tái khởi, khả năng này cũng không nhỏ đâu”.

Lưu Hắc Thát im lặng không nói gì.

Khấu Trọng lại nói: “Nghe nói Từ Viên Lãng bị Lưu đại ca đánh cho thất điênbát đảo, không biết lúc nào thì huynh đánh vào sào huyệt của y vậy?”.

Lưu Hắc Thát thản nhiên nói: “Làm sao mà đơn giản như vậy được. Từ ViênLãng giờ dang mưu đồ phản công để thu hồi lại lãnh địa đã mất. Đáng hận nhất là hắn đã cầu viện với Cao Khai Đạo và Vũ Văn Hóa Cập. Vũ Văn Hóa Cập trước sau đại bại trong tay Lý Mật và đệ, hiện giờ tự lo cho mình còn chẳng xong, nên có thể không cần để ý. Nhưng Cao Khai Đạo thì có người Đột Quyết chống lưng, bản thân lại thần dũng cái thế, ngoài ra còn có đại tướng Trương Kim Chú rất giỏi dùng kỵ binh, không thể xem thường được”.

Khấu Trọng lẩm nhẩm đọc đi đọc lại mấy lần hai cái tên Cao Khai Đạo vàTrương Kim Chú rồi đột nhiên hỏi: “Có một chuyện đệ thật sự không hiểu nổi, tại sao Hạ Vương của huynh lại chọn lúc này để khai đao với Từ Viên Lãng vậy?”.

Lưu Hắc Thát nhún vai: “Đạo lý rất đơn giản, bởi vì Từ Viên Lãng xưa nayđều dựa vào Lý Mật, bây giờ ngọn núi cho y dựa lưng đã đổ, chúng ta không còn gì phải lo lắng nữa. Hà, ta quên mất còn chưa cảm ơn đệ về chuyện này nữa! Nào! Để Lưu đại ca kính đệ một chén!”. “Đinh!”.

Hai người cụng chén rồi ngửa miệng uống cạn.

Khấu Trọng thở dài nói: “Hiện giờ đệ mới hiểu cái gì gọi là nhổ một sợi tócmà động toàn thân, huống hồ Lý Mật đâu chỉ là bị nhổ một sợi

tóc”.

Lưu Hắc Thát cười cười nói: “Con người Từ Viên Lãng này thật chẳng cóchút cốt khí gì hết, một mặt hắn cầu viện với Cao Khai Đạo và Vũ Văn Hóa Cập, một mặt lại đầu mày cuối mắt với Vương Thế Sung, thế nên tình thế không phải là hoàn toàn bất lợi cho chúng ta”.

Khấu Trọng trầm ngâm: “Tiểu đệ có thể giúp được chuyện gì không?”.

Lưu Hắc Thát vui vẻ nói: “Chỉ cần đệ chịu bắt tay giao dịch với chúng ta làđược rồi. Chẳng cần ta nói, chắc đệ cũng sẽ tìm cách cầm chân Vương Thế Sung hay Đỗ Phục Uy, chuyện này đã cực kỳ có lợi với chúng ta rồi”.

Khấu Trọng cười khổ: “Lưu đại ca thật thẳng thắn, nói cho cùng huynh vàHạ Vương của huynh căn bản không cần lo Thiếu Soái quân thế cô lực yếu này có thể giở được trò gì”.

Lưu Hắc Thát thản nhiên nói: “Tuy đệ là một trong số ít những người mà LưuHắc Thát này khâm phục, nhưng luận theo tình thế hiện nay, Thiếu Soái quân của đệ khó mà có thể làm nên đại sự được. Hiện giờ chắc ta không thể thuyết phục được đệ đầu nhập về với Đậu gia, nhưng đệ ngàn vạn lần đừng nên cố làm hảo hán, một khi Giang Đô bị công phá, hoặc giả Vương Thế Sung tiến về phía Đông thì đệ đừng quên còn có người huynh đệ đã từng cùng đệ vào sinh ra tử này. Chỉ cần báo tin, ta nhất định sẽ toàn lực đến giúp, lúc ấy hai huynh đệ cùng sát cánh tung hoành thiên hạ, không phải là thống khoái lắm hay sao?”.

Khấu Trọng thở dài nói: “Nghĩ lại cũng cảm thấy thật thống khoái, Lưu đại cađúng là một thuyết khách rất có mị lực. Có điều là chính bản thân đệ cũng không biết mình có nên mong đợi ngày đó hay

không nữa. Thôi, hãy trở về chuyện chính vậy. Không biết Lưu đại ca muốn bàn chuyện giao dịch gì với huynh đệ vậy?”.

Lưu Hắc Thát sảng khoái đáp luôn: “Chúng ta cho đệ chiến mã và vũ khí, đệcung cấp cho chúng ta lương thảo, đối với song phương đều có lợi có không có hại”.

Khấu Trọng bật cười nói: “Nói cho cùng, Đậu đại gia của huynh cũng chỉ hivọng đệ có thể cầm cự thêm một thời gian thôi có đúng không? Đề nghị tốt như vậy, Khấu Trọng này làm sao mà nỡ từ chối chứ?”.

Lưu Hắc Thát đưa tay nắm chặt tay gã, thấp giọng nói: “Cẩn thận một chút!Hãy nhớ câu núi xanh còn đó, sợ gì thiếu củi đốt! Ta phải đi đây! Mấy ngày nữa sẽ có người tới liên lạc với đệ!”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Huynh không định đêm nay cùng thức nóichuyện với đệ sao?”.

Lưu Hắc Thát lộ vẻ khó xử nói: “Ta đã cố gắng hết sức mới phân thân tớiđây được đó, ồ, sao không thấy Tiểu Lăng đâu nhỉ?”.

Khấu Trọng vừa đi cùng y ra cổng lớn, vừa nói: “Hắn đến phương Nam rồi!Nào, để đệ tiễn huynh xuất thành!”.

Lưu Hắc Thát thần sắc ảm đạm nói: “Có phải Tiểu Lăng đến Ba Lăng tìm tỷtỷ của hai người không?”.

Khấu Trọng giống như bị ai đó đánh cho một chùy vào giữa ngực, do dựgiây lát rồi mới gật đầu đáp: “Phải!”.

Chương 250: Trở lại dương châu

Thuyền đã cập bến Dương Châu.

Từ Tử Lăng đứng ở mạn thuyền bên tả ngắm nhìn thương cảng lớn gầnbờ biển này trong màn sương sớm mờ mờ, cảm giác trong lòng giống như một kẻ lãng tử sau khi đi qua thiên sơn vạn thủy và trải qua trùng trùng kiếp nạn, cuối cùng cũng đã trở về được quê hương nơi khởi đầu của hành trình lưu lãng.

Điều kỳ quái là lần trước về Dương Châu gặp hôn quân Tùy Dạng Đế, gãhoàn toàn không có cảm nhận này.

Chính là đoạn đường oan nghiệt ấy đã khiến Tố Tố đưa ra lựa chọn sai lầmnhất trong cuộc đời ngắn ngủi của nàng.

Lòng Từ Tử Lăng như quặn thắt lại.

Hạnh Dung đứng bên cạnh gã thở dài than: “Dương nhất Ích nhị, nếu nhưluận về buôn bán mậu dịch, thủy chung vẫn là Dương Châu của bọn ta đứng đầu toàn quốc, nếu không thì Trúc Hoa Bang của bọn ta cũng đừng hòng trở thành một đại bang ở phương Nam như ngày nay. Vì thế sau mấy lần dời đi chuyển lại, cuối cùng vẫn đặt tổng đà ở đây. Thiệu Lệnh Châu lấy lòng Lý Tử Thông như vậy, tự nhiên cũng phải có tiền nhân hậu quả chứ”.

“Dương” là chỉ Dương Châu, còn “Ích” là Ích Châu, cũng tức là Tứ Xuyên BaThục.

Dương Châu Giang Đô cũng như Lạc Dương ở Trung Nguyên, là đầu mốigiao thông thủy lục nối liền các nơi, đặc biệt là về đường thủy, đây là nơi giao hội của Vận Hà và Trường Giang, lại nằm ở nơi Trường Giang đổ ra biển, vị trí ưu việt thế nào thiết tưởng không cần phải nói cũng biết. Còn về đường bộ, thì Dương Châu phía đông giáp với Sơn Đông, phía tây tới Tứ Xuyên, phía nam kéo dài tới tận Hồ Quảng. Tổng hợp mọi yếu tố lại, khiến cho Dương Châu trở thành đầu mối giao thông đường biển, đường sông và đường bộ, và là trung tâm chuyển vận của cả thiên hạ. Từ đời Tùy, đã có một lượng lớn gạo muối, tơ lụa vải vóc đi qua nơi này để cung ứng cho Trung Nguyên và vùng Hà Bắc, Thiểm Tây, hơn nữa bản thân Dương Châu đã là thành lớn số một số hai trong toàn quốc, các loại hàng hóa chủ yếu có trân châu bảo ngọc, muối, gỗ, vải vóc lụa là, đồ đồng và nhiều thứ khác nữa.

Năm xưa sau khi phản binh do Vũ Văn Hóa Cập cầm đầu giết chết TùyDạng Đế, quân Giang Hoài của Vũ Văn Hóa Cập đến chậm một bước, để cho Lý Tử Thông đoạt lấy được thành lớn quan trọng ở phương Nam này, quả thật là đã đi sai một nước cờ.

Không ai có năng lực phong tỏa hoàn toàn hoặc trong thời gian dài mộtdòng sông lớn quy tập mọi dòng chảy trong thiên hạ như là Trường Giang, thế nên muốn vây khốn Dương Châu quả thật không phải chuyện dễ dàng gì. Đỗ Phục Uy chịu hợp tác với Trầm Pháp Hưng, tất cả đều vì muốn mượn lực lượng thủy sư dày dạn kinh nghiệm thủy chiến của họ Trầm, mà đội thủy sư này, lại chủ yếu là lấy thuyền đội hùng mạnh của Hải Sa Bang làm thành phần cốt cán.

Bang chủ của Hải Sa Bang vốn là Long Vương Hàn Cái THiên, nhưng sautrận tập kích đại bản doanh của Song Long Bang, họ Hàn đã bị Từ Tử Lăng đả thương, đến giờ vẫn chưa thể hồi phục, cuối cùng đành nhường lại ngôi vị cho Mỹ Nhân Ngư Du Thu Nhạn, để Bàng Thích Khách Long Qúy và Sấm Tướng Lăng Chí Cao làm tả

hữu phó bang chủ, chỉnh đốn lại mọi sự vụ trong bang, gần đây đã có dấu hiệu phục hưng trở lại.

Giang Đô Dương Châu do Nha Thành và La Thành hợp lại, thành trì nối liềnThục Cương thượng hạ.

Nha Thành là nơi xây dựng hoàng cung, cả tổng quản phủ và các phủ quankhác cũng tập trung cả ở đây, gần giống như Hoàng Thành ở Đông Đô Lạc Dương vậy. Thành nằm phía trên Thục Cương, dễ thủ khó công. Năm đó nếu không phải Vũ Văn Hóa Cập tạo phản từ bên trong, thì Tùy Dạng Đế Dương Quảng có Độc Cô phiệt toàn lực bảo hộ cũng không dễ dàng bị giết chết đến vậy.

Bên dưới Nha Thành là La Thành, nơi tập trung dân cư và thương nghiệp, ởtrong thành trì hình chữ nhật này, cư tụ gần hai mươi vạn người, là thành đông dân nhất ở phương Nam.

Nhai thùy thiên bộ liễu, hà ánh lưỡng trùng thành!

La Thành từ nam chí bắc dài mười một dặm, từ đông sang tây cũng tới bảydặm, chu vi bốn mươi dặm. Chính tại tòa thành có phương viên chừng hơn tám chục dặm này, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã trải qua một tuổi thơ phấn đấu đầy gian nan vất vả, nhưng cũng vô cùng hoan lạc, giờ đây trở lại đất cũ, nhưng người vật đều đã thay đổi, trong lòng gã cũng không khỏi bồi hồi cảm xúc.

Quế Tích Lương đứng cạnh thấy nhãn thần Từ Tử Lăng thoáng hiện thầnsắc kỳ dị, còn tưởng rằng gã đang thấy kỳ quái vì không thấy binh mã vây thành, liền lên tiếng giải thích: “Hơn năm nay cứ không ngừng đánh đánh dừng dừng mãi đó. Giang Đô ba mặt là sông biển, bến thuyền lại vừa rộng vừa sâu, muốn vây thành đâu phải dễ? Hơn nữa Lý Tử Thông còn bố trí trọng binh ở Chung Ly thành, liên tục tập kích địch nhân vây thành bằng đường thủy, vì thế Đỗ Phục Uy và

Trầm Luân sau mỗi lần luân phiên công thành đều rút quân về chấn chỉnh đội ngũ, cho binh sĩ nghỉ ngơi hầu khôi phục nguyên khí, nếu không phải vậy thì Lý Tử Thông làm sao mà cầm cự đến được ngày hôm nay chứ?”.

Từ Tử Lăng cũng thầm bội phục Khấu Trọng, Đỗ Phục Uy và Trầm Luânkhông chịu liên thủ công thành chính là vì hai bên đều nghi kỵ lẫn nhau, còn Khấu Trọng thì đã nắm được mâu thuẫn quan trọng này, từ đó ung dung định ra kế ly gián. Có điều gã không biết người đầu tiên nghĩ đến điều này là Hư Hành Chi chứ không phải Khấu Trọng.

Bến thuyền ngoài thành tuy không bì được cảnh tượng ngàn cánh buồmcùng sắp hàng của thuở trước, nhưng cũng có hơn trăm con thuyền lớn nhỏ, cơ hồ như muốn nhân khoảng thời gian ngắn ngủi còn hòa bình này tranh thủ mua bán.

Thuyền của bọn Từ Tử Lăng chầm chậm cập bờ, Lạc Phụng và hơn mườibang chúng khác đã chờ sẵn, ngoài ra còn có thêm mấy thủ hạ của Lý Tử Thông cũng tới đón tiếp. Chỉ nhìn kiểu đón tiếp này đã biết Lý Tử Thông và Thiệu Lệnh Châu chẳng hề coi trọng Quế Tích Lương chút nào.

Từ Tử Lăng lùi lại phía sau, tránh để người khác chú ý.

Lạc Kỳ Phi dịch người lại bên cạnh gã thấp giọng nói: “Xem ra có chút phiềnphức rồi”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Đành phải tùy cơ ứng biến thôi”.

Cuối cùng thuyền buồm cũng đã ghé sát bờ, Lạc Phụng bước lên thuyềnđầu tiên, ngữ khí nghe chừng có vẻ bất tắc dĩ: “Đại vương có lệnh, tất cả các thuyền đến Giang Đô đều phải kiểm tra người và

hàng hoá, sau khi xác định không có gì sai sót thì mới được vào thành”.

Quế Tích Lương biến sắc nói: “Cả người của Trúc Hoa Bang chúng ta cũngkhông ngoại lệ hay sao? Lần này ta đi làm việc cho đại vương cơ mà?”.

Lạc Phụng đưa tay nắm lấy hai vai gã thở dài: “Nhẫn nại đi! Mọi người đềubiết bên trong là chuyện gì thì được rồi!”.

Ánh mắt y dịch sang phía bọn mười bảy người Từ Tử Lăng, rồi hỏi: “Nhữngvị quý khách này có phải là huynh đệ trong Thiếu Soái quân hay không?”.

Từ Tử Lăng giả bộ khàn khàn giọng, ôm quyền nói: “Tiểu đệ Sơn Đông Phong Đao Lăng Phong, tham kiến Lạc đường chủ, lần này phụng mệnh ThiếuSoái đến đây nghe theo sự sai khiến của Quế đường chủ”.

Lạc Phụng đương nhiên chưa từng nghe qua ở Sơn Đông có một nhân vậtnào như vậy, trong lòng thầm thắc mắc, nhưng bề ngoài vẫn giả bộ như hâm mộ đại danh đã lâu, sau đó lại nói: “Chuyện kiểm tra người và hàng hóa cũng là hợp tình hợp lý, có lẽ không phải là cố ý làm khó gì, mong Lăng huynh bỏ quá, nếu không chúng ta cũng khó mà hợp tác với nhau được”.

Nói đoạn liền quay sang đám binh tướng thủ hạ của họ Lý trên bờ vẫy tay rahiệu cho bọn chúng lên xét thuyền.

Từ Tử Lăng thầm thở dài, biết rằng phiền phức mới chỉ bắt đầu.

o0o

Trở về Dương Châu, giống như quay trở lại một giấc mộng xa xăm nhưngmãi mãi không thể nào quên được.

Bất luận là thành nội hay thành ngoại, khắp nơi đều có thể thấy những dấuvết kinh hoàng của chiến tranh, tường thành sụp đổ tàn phá, các loại vũ khí công thành cháy đen vứt chỏng vứt chơ, xác thuyền nổi lềnh phềnh, vết máu đã thâm đen trên đường...

Nhưng người ta dường như đã quen với những cảnh tượng như vậy, ngoại trừnhững dân công phụ trách tu bổ tường thành, những người khác đều vẫn sinh hoạt như thường.

Do thiếu chiến mã, nên chúng nhân đều phải đi bộ vào thành, chậm rãibước đi trong khung cảnh tiêu điều.

Tổng đà Trúc Hoa Bang đặt ở nơi cũ, nằm sát bên dưới Thục Cương, nhưngkiến trúc thì đã hoàn toàn đổi khác, quy mô hùng vĩ hơn trước gấp bội, bao gồm bảy toà kiến trúc nối liền nhau bằng các hành lang và cửa ngách, trong đó có bốn toà là tứ đường Phong, Tinh, Vũ, Lộ.

Trước khi đến tổng đà, Lạc Phụng và Quế Tích Lương đi trước dẫn đầu,không ngừng thấp giọng trò chuyện. Từ Tử Lăng và Hạnh Dung thì đi gần sau cùng, khi đi qua con phố hoa nổi tiếng nhất Dương Châu, phố Liễu Hạng, Hạnh Dung liền ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng thì thầm: “Ngọc Linh phu nhân mới mở lại Thiên Hương Lầu, bây giờ đã trở thành thanh lâu nổi tiếng nhất Dương Châu này rồi, ở đó có Thiên Hương Song Tuyệt là hai tài nữ nổi tiếng nhất ở phương Nam, những người tầm thường muốn gặp họ một lần cũng khó nữa. Đêm nay để ta dẫn ngươi đi kiến thức một phen!”.

Phía Tây phố Liễu Hạng là con sông chảy ngang thành theo chiều Nam Bắc,có hai cầu lớn bắc ngang là cầu Như Ý và cầu Tiểu Hồng,

hai bên bờ phong cảnh diễm lệ, liễu rủ sát mặt nước, cỏ hoa mơn mởn.

Xa thêm chút nữa mà một con sông lớn khác, Vấn Hà. Dọc theo Vấn Hà đivề phía Đông chính là phố Đại Nam Môn, là con đường hưng vượng nhất, tập trung nhiều thương điếm nhất ở Dương Châu.

Từ Tử Lăng lúc này tràn đầy cảm giác tức cảnh sinh tình, nào có hứng thúnghĩ đến chuyện đi tới thanh lâu, nhưng không hiểu sao trong lòng cũng dâng lên một cảm giác dị dạng, nghĩ lại năm xưa gã và Khấu Trọng chỉ có thể lén lút ngắm nhìn các vị cô nương trong Thiên Hương Lâu, bây giờ thì có thể đường đường vào đó làm đại gia hào phóng, tình cảnh thật khác xa một trời một vực. Thời gian trôi đi, hai gã đều đã trưởng thành hết cả rồi.

Đối với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thuở thiếu thời, Dương Châu thành làmột nơi cực kỳ tốt để lẩn trốn và bỏ chạy.

Trước khi Dương Quảng phát triển Dương Châu thành Giang Đô, nhà cửatrong khu thành nội đa phần đều là xây dựng tự phát, thế nên bố cục chẳng hề theo một quy tắc nào, phố nghiêng, phố dọc, đường đi ngoắt nghoéo như mê cung, ngoại trừ mấy con phố chính ra, nơi này chẳng khác nào cửu cung bát quái mê hồn trận, đâu đâu cũng thấy lối rẽ, đây có lẽ cũng chính là một điểm đặc sắc rất riêng biệt của tòa thành lớn bên bờ Trường Giang này.

Năm xưa hai gã thích nhất là đến phố Đại Nam Môn, ngoài ra còn có phốĐoạn Tử cắt ngang với phố Đại Nam Môn, nơi này là nơi tập trung tất cả các tiệm bán tơ, lụa, đoạn, gấm, vóc ở Dương Châu, ngoài ra còn có cả tiệm may và tiệm đồ trang sức, vì vậy các nhà giàu thường rất hay lui tới. Đối với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lúc đó mà nói, con phố này chính là nơi tập trung nhiều dê béo nhất.

Hạnh Dung thấy Từ Tử Lăng không nói gì, còn tưởng rằng gã đã đồng ý tốinay đi thanh lâu với mình, bèn chuyển qua chủ để khác: “Lạc đường chủ đối với chúng ta xem như là tốt nhất rồi đó! Chỉ có mình y chịu lên tiếng nói giúp chúng ta một hai câu trước mặt mọi người thôi”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Còn Thẩm Bắc Xương thì sao?”.

Hạnh Dung nhỏ giọng đáp: “Thẩm lão đầu rất âm trầm, không ai biết được lão đang nghĩ gì nữa, cả Thiệu Lệnh Châu dường như cũng phải rất e dè conngười này”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Ngọc Linh phu nhân đối với Trúc Hoa Bang cósức ảnh hưởng gì không?”.

Hạnh Dung gật đầu: “Đương nhiên là có! Ngọc Linh phu nhân luôn ủng hộchúng ta, có điều xưa nay nàng ta chưa từng nhúng tay vào bang vụ, ở trong bang cũng không có thực quyền gì. Vì vậy ảnh hưởng của nàng chỉ là sự tôn trọng của các huynh đệ trong bang mà thôi, gặp phải chuyện gì trọng đại thì cũng không có tác dụng lớn lắm”.

Lúc này cả đoàn hơn năm mươi người đã tiến vào sân viện, Thiệu LệnhChâu và Thẩm Bắc Xương cùng nhau đi ra chặn Lạc Phụng và Quế Tích Lương lại. Bốn người liền đứng vây lại thành một vòng nhỏ nói chuyện, nhưng sự thực thì Quế Tích Lương chỉ biết cúi đầu cung kính trả lời những câu hỏi của họ Thẩm và họ Thiệu, đối thoại chân chính chỉ có Thiệu Lệnh Châu và Lạc Phụng.

Kế đó Lạc Phụng vẫy tay gọi Từ Tử Lăng ở phía sau lên, giới thiệu gã vớiThẩm Bắc Xương và Thiệu Lệnh Châu, sau đó chỉ nghe Thiệu Lệnh Châu nhìn gã với ánh mắt hơi coi thường, cất giọng khệnh khạng hỏi: “Lăng huynh có thể đại biểu cho Thiếu Soái không?”.

Từ Tử Lăng điềm đạm đáp: “Đương nhiên là được! Nếu không thì Thiếu Soáicũng không phải Lăng mỗ cùng Quế đường chủ về đây!”.

Thiệu Lệnh Châu lộ thần sắc hoài nghi, hồi lâu sau mới gật đầu nói: “Được!Mời Lăng huynh lập tức cùng Thiệu mỗ đến tổng quản phủ gặp Đại Vương, người muốn nói chuyện với sứ giả của Thiếu Soái”.

Rồi y lại quay sang nói với Quế Tích Lương và Lạc Phụng: “Hai vị đường chủkhông cần đi theo, có lão phu và Thẩm lão là được rồi!”.

o0o

Lúc Trần Trường Lâm cùng lão bằng hữu Hư Hành Chi vào thư trai gặpKhấu Trọng thì vị Thiếu Soái này đang ngồi nghiên cứu mật quyết Cơ Quan Học do Lỗ Diệu Tử để lại, hai hàng lông mày nhướng cao lên, xem chừng như rất tâm đắc. Thấy Trần Trường Lâm bước vào, gã lấy làm ngạc nhiên thốt lên: “Trường Lâm huynh có thể trở về nhanh như vậy sao?”.

Sau khi hai người ngồi xuống, Trần Trường Lâm mới nói: “Thuyền nhẹ thuậndòng, đến Đông Hải không tốn qua nửa ngày, lúc trở về lại thuận gió, cũng chỉ mất một đêm với mấy canh giờ. Trường Lâm may mắn không phụ sự uỷ thác của Thiếu Soái, một ngàn Giang Nam tử đệ binh đêm nay sẽ đến Lương Đô, bọn họ đều đã được trang bị vũ khí đầy đủ”.

Hư Hành Chi bổ sung thêm một câu: “Toàn bộ đều là do các lão tự hiệu ởGiang Nam rèn đúc, có muốn mạo xưng cũng không mạo xưng được”.

Khấu Trọng gấp sách cất đi, hân hoan nói: “Như vậy thì càng tốt, lần nàychúng ta chỉ cần ly gián địch nhân chứ không phải thực sự tấn

công quân Giang Hoài của lão Đỗ, có cách gì có thể khiến lão Đỗ hiểu lầm và nổi cơn tam bành, mà quân chúng lại không bị tổn thất không nhỉ?”.

Hư Hành Chi thong thả đáp: “Kế hoạch chi tiết cần phải đợi tin tức của LạcKỳ Phi mới có thể định ra được. Nhưng tốt nhất là có thể tổ chức ám sát một trong những ái tướng dưới cờ của Đỗ Phục Uy trong một tình thế nhất định nào đó, bất luận là thành công hay thất bại, cũng không lo không khơi gợi được họ Đỗ hoài nghi Trầm Luân, từ đó dẫn đến trở mặt động can qua cũng không phải là chuyện khó”.

Trần Trường Lâm không hiểu hỏi: “Thế nào là tình thế nhất định?”.

Hư Hành Chi liền giải thích: “Hiện giờ hai quân Đỗ, Trầm đang lần lượt tấncông Giang Đô Dương Châu, có thể tưởng tượng rằng bất luận là ai công thành, cũng đều dốc hết toàn lực, hi vọng có thể vào thành trước để húp bát canh đầu. Theo tin tức mới truyền về, lần trước là do Trầm quân công thành, hai bên công thủ đều tổn thất nặng nề, đợi đến lúc quân Giang Hoài công thành, khả năng phá được thành sẽ rất lớn, đây chính là tình thế mà chúng ta cần để tiến hành kế hoạch ly gián”.

Khấu Trọng vỗ bàn thốt lên: “Kế này thật tuyệt, động cơ để tên tiểu tử TrầmLuân ấy phá hoại liên minh, chính là sợ quân Giang Hoài vào thành trước, thu hết thành quả thắng lợi”.

Kế đó gã liền sai người gọi ngay Bốc Thiên Chí tới.

Hư Hành Chi nói: “Giờ đây vấn đề duy nhất cần giải quyết chính là làm saocó thể che được tai mắt của hai quân Đỗ, Trầm, thậm chí là cả Lý Tử Thông, bởi xuất động cả ngàn người một lúc thế này, hành sự muốn bảo mật thật vô cùng khó khăn”.

Khấu Trọng cười cười: “Chuyện vốn không có khả năng, bây giờ lại biếnthành rất có khả năng! Hà... cứu tinh của chúng ta đến rồi!”.

Bốc Thiên Chí vội vàng chạy đến, sau khi nghe rõ mọi chuyện, bèn vỗ ngựctự tin nói: “Chuyện này cứ để Bốc mỗ lo liệu, ta và các long đầu đại ca ở các bến tàu ít nhiều cũng có chút giao tình, chỉ cần người của Trường Lâm giả làm thủ hạ của Bốc Thiên Chí này, chúng ta có thể lần lượt đưa họ tới một nơi bí mật nào đó gần Giang Đô, đợi thời cơ thích hợp sẽ hành động”.

Hư Hành Chi mừng rỡ nói: “Vậy thì mọi chuyện đều đã xong, giờ chỉ đợi gióĐông của Kỳ Phi nữa thôi”.

Khấu Trọng nói: “Chi bằng chúng ta đổi đối tượng hành thích thành bảnthân lão Đỗ luôn đi, như vậy không phải một kim trúng thịt luôn hay sao? Dù sao thì căn bản chúng ta cũng không cần thành công, chỉ cần hư trương thanh thế, vứt lại mấy thứ cung tiễn binh khí của Giang Nam lão tự hiệu, dùng giọng Giang Nam hét lớn mấy tiếng là đại công cáo thành rồi”.

Ba người còn lại đều gật đầu khen hay.

Trần Trường Lâm lại quan tâm đến một vấn đề khác: “Giả như Đỗ Phục Uythật sự trúng kế phản kích Trầm Luân, vậy chúng ta phải lợi dụng chuyện này thế nào?”.

Hư Hành Chi nói: “Thực lực của Đỗ Phục Uy vượt quá Trầm Luân, nhất địnhsẽ giáng cho Trầm Luân một đòn đả kích rất lớn, lúc ấy họ Trầm chỉ còn một con đường là theo Vận Hà trở lại Tỳ Lăng. Chúng ta có thể chặn đánh hắn trên Vận Hà, khiến cho hắn trở tay không kịp, toàn quân tan tác.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Bốc Thiên Chí hỏi: “Chuyện này có làm

đượckhông?”.

Bốc Thiên Chí vui vẻ gật đầu: “Thủy đạo ở Giang Nam chúng ta nắm rõ nhưlòng bàn tay, có thể đảm bảo khi chiến thuyền của quân ta đột nhiên xuất hiện trên Vận hà, quân Giang Nam mới như kẻ vừa tỉnh mộng, không kịp ứng phó. Chỉ cần có thể cướp được soái thuyền của Trầm Luân thì Trường Lâm có thể đích thân báo thù được rồi”.

Khấu Trọng cười lớn: “Chuyện không thể chậm trễ nữa, chúng ta lập tức tiếnhành chuẩn bị mọi thứ, đến lúc đó ta sẽ cùng Trường Lâm huynh lên thuyền bái hội tiểu tử Trầm Luân, xem xem lão thiên gia có chịu chủ trì công đạo hay không”.

Trần Trường Lâm cảm động run run giọng nói: “Kể từ ngày hôm nay, tínhmạng của Trần Trường Lâm sẽ thuộc về thiếu soái”.

Chương 251: Ý đồ Xấu xa

Sau khi đến ngoại đường của phủ tổng quản, tên đội trưởng canh phòngbảo ba người ở ngoài đợi: “Đại vương đang tiếp khách, xin ba vị ở đây đợi trong giây lát”.

Sau khi ngồi xuống, Từ Tử Lăng nhàn rỗi vô sự, bèn vận công vào songnhĩ, thử nghe xem bên trong nội đường Lý Tử Thông đang tiếp kiến ai, vừa hay nghe được một thanh âm của người ngoại quốc hết sức quen thuộc: “Trong vòng mười ngày chiến mã sẽ được chuyển tới Giang Đô để đại vương kịp chấn chỉnh lại đội kỵ binh, đổi lại ta chỉ cần cái đầu trên cổ Khấu Trọng thôi”.

Thanh âm tuy rất nhỏ, nhưng về cơ bản gã vẫn nghe không sót một chữ nào.

Từ Tử Lăng giật mình đánh thót, nhận ra đó là giọng nói của Quật Ca.

Lý Tử Thông cười khan hai tiếng, đắc ý nói: “Chiến mã Khiết Đan lừng danhthiên hạ, đội kỵ binh của ta sẽ như hổ thêm cánh. Vương tử cứ yên tâm, năm trăm con chiến mã hạng ưu ấy ta tuyệt đối không nhận không đâu. Chỉ cần Khấu Trọng chịu dẫn quân nam hạ, đến lúc thích hợp, quả nhân sẽ mời vương tử đích thân suất lĩnh kỵ binh, phối hợp với quân đội của ta, giáng cho tên tiểu tặc ấy một đòn nặng nề, khiến hắn mãi mãi cũng không thể siêu sinh”.

Một thanh âm sin sít khó nghe khác cất lên: “Hai tên tiểu tử Khấu Trọng vàTừ Tử Lăng không được oai phong bao lâu nữa đâu! Hừ! Cừu gia của chúng đâu đâu cũng có, hôm qua Lương Vương đã cho

người thông tri với huynh đệ chúng tôi, nghe nói đã phái ba đại cao thủ là Đại Lực Thần Bao Nhượng, Ác Khuyển Khuất Vô Cụ và Vong Mệnh Đồ Tô trác đến hiệp trợ chúng ta đối phó hai bọn chúng, đến lúc đó phối hợp với cao thủ dưới trướng của Ngô Vương, cho dù hai tên đó có ba đầu sáu tay, cũng khó mà thoát khỏi kiếp nạn này".

Lý Tử Thông cười cười: "Có Đại Giang Hội trượng nghĩa giúp đỡ, lo gì đại sựkhông thành chứ".

Từ Tử Lăng giờ mới biết giọng nói khó nghe đó nếu không phải là của LongQuân Bùi Nhạc thì cũng là của Hổ Quân Bùi Viêm, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, thầm nhủ nếu Lý Tử Thông mà biết gã có thể dùng linh nhĩ nghe trộm được cuộc đối thoại này, hẳn là sẽ hối hận lắm.

Lý Tử Thông lại nói: "Hiện giờ người của Khấu Trọng phái tới đang bên ngoài, đợt lát nữa ta tìm hiểu rõ về tình hình của hắn rồi sẽ thương nghị vớicác vị thêm. Tên tiểu tặc đó rất háo công, lúc nào cũng tưởng rằng mình không gì là không làm được, không coi ai ra gì, ta sẽ lợi dụng điểm này của hắn, cho nếm chút lợi lộc để dụ hắn sập bẫy".

Kế đó là tiếng bọn Quật Ca lục tục rời khỏi hậu đường.

Từ Tử Lăng thầm nhủ giờ đã đến lượt mình lên diễn đài diễn kịch rồi.

o0o

Khấu Trọng kéo Trần Trường Lâm ra hoa viên phủ tổng quản tản bộ, thânthiết nói: "Tính mạng của Trường Lâm huynh là của huynh, không cần cho ta, càng không cần cho bất cứ người nào khác. Mọi người ở cùng nhau, quan trọng nhất chính là lý tưởng và lợi ích nhất trí, vậy thì ta có thể vì huynh mà chết, huynh cũng có thể vì ta mà mất

mạng, nhưng phân ra thì vẫn là hai người khác nhau, một khi có chia rẽ, thì ai đi đường nấy, hà! Thế mới lý tưởng chứ!”.

Trần Trường Lâm cười khổ: “Thiếu Soái và Vương Thế Sung tuyệt đối là hailoại người khác nhau, điều y muốn chỉ là sự trung thành mù quáng, bỏ qua hết mọi lợi ích cá nhân, chỉ lấy lợi ích của y làm trọng”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Đó là yêu cầu của tất cả đế vương trong lịch sử vớithần tử của mình. Ta làm sao giống được! Đối với tiểu đệ, phân biệt trên dưới chỉ là để thuận tiện thôi, tốt nhất là mọi người có thể như huynh đệ cùng nhau phấn đấu vươn lên một mục tiêu vĩ đại, làm được một số chuyện tốt cho bách tính, khiêu chiến các thế lực xấu xa hà hiếp bóc lột nhân dân”.

Trần Trường Lâm nói: “Cách nghĩ của Thiếu Soái vô cùng vĩ đại và đặc biệt,khiến người ta thật cảm động”.

Khấu Trọng chợt dừng bước, chắp tay sau lưng chăm chú quan sát một câyhoa bên vệ đường, trầm ngâm hồi lâu rồi nói: “Hiện giờ Thiếu Soái quân của chúng ta đã sơ bộ hình thành, việc huấn luyện binh sĩ đã cóTuyên Vĩnh và Tiêu Hồng Tiến chủ trì, chính quyền quản trị thì giao cho Hư Hành Chi, trinh sát thông tin có Lạc Kỳ Phi phụ trách, tiền bạc lương thảo có Nhậm Mi Mi, thủy chiến có Bốc Thiên Chí, nếu như có Trường Lâm huynh giúp ta về việc buôn bán trên biển và đóng chiến thuyền thì Thiếu Soái quân đúng là như hổ thêm cánh”.

Trần Trường Lâm tâm phục khẩu phục nói: “Thiếu Soái quả nhiên là người có con mắt nhìn xa trông rộng, không giống như Trầm Pháp Hưng, sau khi đắcthế thì chỉ lo củng cố quyền lực, vơ vét của bách tích, cướp đoạt tiền tài lương thảo, tầm nhìn đã thấp lại vô tri. Thiếu Soái yên tâm, Trường Lâm nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của người!”.

Khấu Trọng nói: “Có Trường Lâm huynh thì ta yên tâm rồi! Nhưng vấn đềlớn nhất của chúng ta chính là thời gian không nhiều, một khi để Lý tiểu tử bình định được Quan Tây, y sẽ xuất binh Đông hạ, vì vậy chúng ta phải tranh thủ trước ngày đó, xây dựng được một đội thủy sư hùng mạnh trợ giúp cho quân đội lấy kỵ binh làm chủ lực, chỉ thế mới có thể quyết chiến với quân Quan Trung nơi sa trường. Về việc đóng tàu, đóng bè Trường Lâm huynh có đề nghị gì không?”.

Trần Trường Lâm gật đầu nói: “Trang bị của thủy chiến chủ yếu là chiếnthuyền. Chiến thuyền có thể nói là hỗn hợp thể của thành quách, quân doanh, xa mã trên bộ. Chiến thuyền tốt khi chiến đấu thì phải dũng mãnh, khi thủ thì phải chắc, khi truy đuổi thì phải nhanh, khi xung phong thì phải kiên cố, có thể đạt được cả bốn điều dũng mãnh, chắc chắn, tốc độ và kiên cố thì mới có thể gọi là chiến thuyền được. Có điều trong thủy chiến, chiến thuyền rất dễ bị hư tổn, vì thế không chỉ cần số lượng, mà còn phải có thêm nhiều tính năng hoàn bị khác để ứng phó vói muôn ngàn biến cố trong chiến trận”.

Khấu Trọng quay người lại hân hoan nói: “Trường Lâm huynh đối với thủychiến quả thật rất có tâm đắc, xưa nay ta chưa từng nghĩ đến những vấn đề thế này. Hồi nhỏ nghe người ta kể chuyện, có cái gì mà “thanh long hơn trăm thuyền, hoàng long mấy ngàn thuyền” còn cứ tưởng là khoa trương nữa chứ”.

Trần Trường Lâm cười cười: “Nói chuyện với Thiếu Soái quả thật vừa thoảimái lại vừa hứng thú. Có lẽ đây chính là đàm tiếu dụng binh mà người ta hay nói. Có điều trong thủy chiến động dụng cả ngàn chiến thuyền là sự thật, tỷ như Mã Viện thời Đông Hán đã dẫn theo đội thủy sư hơn hai ngàn chiến thuyền đi chinh phạt Giao Chỉ, rồi khi Lương triều và Bắc Tề giao chiến, đã thiêu cháy gần ba ngàn chiến thuyền của quân Tề ở Hợp Phì”.

Khấu Trọng giật mình: “Lương triều có phải là Lương triều tổ tiên của TiêuTiễn không?”.

Trần Trường Lâm gật đầu.

Khấu Trọng ồ lên một tiếng: “Chẳng trách Tiêu Tiễn lại coi trọng việc BốcThiên Chí bội phản đến vậy, bởi vì chuyện gì hắn cũng học theo tiền nhân, nên hiểu rất rõ tầm quan trọng của thủy quân. Hừ! Vì vậy muốn công hạ Ba Lăng, đ ngoại trừ việc phong tỏa mạng lưới tin tức của tên tiểu tử Hương Ngọc Sơn ra, còn phải phá thủy sư của hắn nữa, hai việc này thiếu một cũng không được”.

Trần Trường Lâm chỉ biết cung kính lắng nghe, thầm cảm thấy suy nghĩ củaKhấu Trọng như thiên mã hành không, khó mà ước đoán được.

Khấu Trọng nghĩ ngợi giây lát rồi lại hỏi: “Với nhân lực vật lực hiện nay củachúng ta, muốn xây dựng một đội thủy sư chừng năm trăm chiến thuyền thì cần bao nhiêu thời gian?”.

Trần Trường Lâm sảng khoái đáp ngay: “Nếu tất cả đều bắt đầu từ khởiđiểm, ít nhất cũng cần mười lăm năm”.

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Vậy làm sao được?”.

Trần Trường Lâm vỗ ngực tự tin nói: “Thiếu Soái yên tâm, kỳ thực đa phầnchiến thuyền và thuyền hàng hóa bình thường không khác nhau nhiều lắm về mặt kết cấu, bất luận là mái chèo, sào chống, buồm, dây xích hay trầm thạch đều là loại giống như nhau. Chỉ cần thêm các phòng vệ cần thiết và vũ khí trang bị cho thuyền hàng là có thể chuyển thành chiến thuyền được rồi, nếu như có thêm các binh sĩ tinh thông thủy chiến được huấn luyện đầy đủ thì sẽ hoàn toàn không thua kém gì những đội thủy sư hùng mạnh nhất đương thời. Vì vậy

không cần một năm, Trường Lâm cũng có thể xây dựng cho Thiếu Soái một đội thủy sư có quy mô tương đối như vậy”.

Khấu Trọng mừng rỡ lộ ra mặt: “Không ngờ lại có chuyện tốt như vậy.Trường Lâm huynh còn có cách nào khiến người ta không nhìn ra chúng là chiến thuyền, đến khi chiến đấu mới lộ ra chân diện mục hay không? Như vậy thì đội thuyền của chúng ta có thể trở thành kỳ binh trên mặt nước rồi!”.

Trần Trường Lâm nói: “Để ta thử nghĩ cách coi sao”.

Khấu Trọng vỗ vai y, đi về phía đại sảnh đường, nhỏ giọng nói: “Chuyện nàycần lượng sức mà làm, đồng thời không được quấy nhiễu dân chúng, đợi ta đào được Dương Công Bảo Khố lên, sẽ có một lượng lớn kim ngân tài bảo để thu mua thuyền hàng. Hiện giờ cứ dùng tạm các thuyền cũ của Lạc Mã Bang và Bành Lương Hội cũng được, thế nào cũng được khoảng hai trăm chiếc. Thêm vào mấy chục chiến thuyền lớn nhỏ của Cự Kình Bang mới gia nhập, chắc đại khái cũng đủ rồi!”.

o0o

Lý Tử Thông ngồi ở long tọa trên cao, liếc nhìn Từ Tử Lăng đang cùng ThiệuLệnh Châu và Thẩm Bắc Xương đi vào, cơ hồ như muốn nhìn thấu tâm can gã vậy.

Trong sảnh đường tổng cộng có mười tám chiếc thái sư ỷ xếp đều hai bên,lúc này ba ghế đầu bên trái đều đã có người ngồi, tất cả đều là thủ hạ tâm phúc của Lý Tử Thông, sau hai hàng ghế là đám thị vệ khôi giáp sáng ngời, uy vũ lẫm liệt.

Khí phái thế này nếu ở trong hoàng cung thì vô cùng thích hợp, nhưng bàyra ở trong đại sảnh đường của phủ tổng quản thì thật hơi

có chút hư trương, có điều Lý Tử Thông cũng hơi có chút bất tắc dĩ, phải bỏ hoàng cung đã bị thiêu cháy gần hết để dọn ra phủ tổng quản, hơn nữa y cũng muốn biểu thị mình khác với hôn quân, nên càng không dám ở trong hành cung mà Dương Quảng xây dựng để hưởng lạc thú.

Sau khi quan gác cửa xướng tên, Thiệu Lệnh Châu và Thẩm Bắc Xươngcũng chỉ y theo quy củ giang hồ thi lễ, Từ Tử Lăng thấy vậy cũng học theo, bớt được rất nhiều phiền phức.

Lý Tử Thông bảo mấy người ngồi xuống, sau đó lạnh lùng hỏi: “Lăng tiênsinh có chức phận gì trong Thiếu Soái quân, có lệnh phù tín vật gì mà có thể đại biểu Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nói chuyện tới ta?”.

Ba tướng lĩnh ngồi bên dưới đều liếc mắt nhìn Từ Tử Lăng chằm chằm, xemgã ứng đối thế nào.

Dung mạo Lý Tử Thông lúc này so với lần gặp mặt trước đã tiều tụy đi rõ rệt,hai bên tóc mai đã lấm tấm điểm bạc, có thể thấy đây chính là cái giá y phải trả ra để theo đuổi con đường tranh bá thiên hạ.

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp: “Thiếu Soái vừa mới thành lập lại chinh chiếnliên miên, rất nhiều mặt còn chưa chuẩn bị chu toàn, lệnh phù văn thư, nhất loạt đều chưa có. Mong Ngô Vương hiểu cho!”.

Lý Tử Thông nhíu mày: “Vậy Lăng tiên sinh làm sao chứng minh được rằngmình có thể đại biểu hai người đó nói chuyện?”.

Thiệu Lệnh Châu liền lên tiếng: “Đại vương minh giám, Quế Tích Lương củabản bang đã chính miệng chứng thực với lão phu, Lăng tiên sinh có khả năng đại biểu cho Khấu thiếu soái quyết định mọi chuyện”.

Lý Tử Thông “hừm” một tiếng, rồi dựa lưng vào thái sư ỷ, thần thái nhàn nhãgiới thiệu ba tướng lĩnh bên dưới cho Từ Tử Lăng quen biết, lần lượt là Tả Hiếu Hữu, Bạch Tính và Tần Văn Siêu.

Từ Tử Lăng thầm dâng lên một cảm giác kỳ dị, từ khi còn lăn lộn ở DươngChâu, gã và Khấu Trọng đã nghe qua tên tuổi ba người này, hồi đó còn rất ngưỡng mộ nữa.

Đặc biệt là Tả Hiếu Hữu, y đã từng là lãnh tụ của một cánh nghĩa quân, khởinghĩ ở Đôn Cẩu Sơn vào năm Đại Nghiệp thứ mười, uy chấn bát phương, về sau mới quy hàng kẻ quật khởi sau y một năm là Lý Tử Thông. Trong ba tướng lĩnh của họ Lý, y là người nhiều tuổi nhất, áng chừng khoảng ngoài tứ tuần, tướng tá cao gầy, mặt mũi phong sương.

Bạch Tín và Tần Văn Siêu đều là mãnh tướng trẻ tuổi, thể hình cao lớn điểnhình của hán tử Sơn Đông, thái độ với Từ Tử Lăng cơ hồ ẩn hàm địch ý, chỉ khẽ gật đầu trả lễ, lãnh đạm và không khách khí.

“Bốp!”.

Lý Tử Thông vỗ mạnh lên tay vịn ghế, quát lớn: “Nếu đã có thể đại biểu choKhấu Trọng và Từ Tử Lăng, vậy Lăng tướng quân hãy trả lời ta, tại sao các người lại tấn công Đông Hải, giết chết thân đệ, làm dao động căn cơ của Lý mỗ?”.

Từ Tử Lăng chăng hề nhân nhượng, nhìn thẳng vào ánh mắt rực lửa của y,thản nhiên đáp: “Ngô Vương là người hiểu biết, chắc cũng tự biết đây là thời đại thiên hạ quần hùng quật khởi, không phải bạn tức là thù. Bản quân đã tiên lễ hậu binh, từng phái Nhậm nhị đương gia của Bành Lương hội đến Giang Đô yết kiến đại vương bàn chuyện kết minh, nhưng đã bị đại vương cự tuyệt, thế nên đã từ bạn thành địch, trách nhiệm lẽ nào lại thuộc về Thiếu Soái quân chúng ta chứ?

Thêm nữa lại phát hiện Lý Tinh Nguyên ở Mục Dương đến trá hàng, nên Thiếu Soái mới quyết định tương kế tựu kế, tiên phát chế nhân mà thôi”.

Lời còn chưa dứt, Lý Tử Thông đã đứng vụt dậy, chỉ tay quát lớn: “To gan!Người đâu! Bắt tên này đi xử trảm cho quả nhân!”.

Hai hàng cận vệ lập tức tràn lên.

Từ Tử Lăng đặt tay lên cán đao, Thiệu Lệnh Châu và Thẩm Bắc Xương cònchưa biết làm gì thì Tả Hiếu Hữu đã đứng dậy nói lớn: “Chậm đã!”.

Đám cận vệ lập tức dừng bước.

Tả Hiếu Hữu quay sang nói với Lý Tử Thông: “Hợp thì hai bên cùng lợi, chiarẽ thì cả hai cùng bại vong, đại vương xin bớt giận!”.

Lý Tử Thông tức giận lừ mắt nhìn Từ Tử Lăng, rồi ngồi xuống trở lại long toạ.

Đám vệ sĩ cũng rút trở về sau hai hàng ghế.

Tả Hiếu Hữu ngồi xuống, nói với Từ Tử Lăng: “Thiếu Soái lần này phái Lăngtướng quân tới đây, rốt cuộc là có đề nghị gì?”.

Từ Tử Lăng vừa nghe trộm được cuộc đối thoại của Lý Tử Thông và bọnQuật Ca, biết rõ đối phương định dùng phương pháp một cứng một mềm để tạo áp lực hòng chiếm được tiện nghi trong đàm phán, nên trong lòng thầm cảm thấy buồn cười, thái độ vẫn hết sức bình tĩnh thong dong: “Tả tướng quân nói hay lắm, hợp lại thì song phương cùng có lợi, chia rẽ thì cùng bại vong. Đỗ Phục Uy và Trầm Luân kết minh, Thiếu Soái quân chúng ta cũng cùng các vị liên thủ.

Nếu đại vương thấy chuyện này có thể thực hiện được, chúng ta sẽ tiếp tục bàn luận, còn không thì bản nhân chỉ đành lập tức rời khỏi Dương Châu, trở về bẩm báo với tệ thượng".

Lý Tử Thông cười lạnh lùng: "Khấu Trọng khoác lác có thể giải nguy đượccho Dương Châu, đây có phải sự thực không?".

Ánh mắt chúng nhân đều tập trung cả lên người Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng cười ung dung: "Đúng là có chuyện này".

Tần Văn Siêu cười dài nói: " Lúc Đỗ Phục Uy xưng bá Giang Hoài, NgôVương hùng cứ Sơn Đông, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn chỉ là hai tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch ở Dương Châu, ở Trúc Hoa Bang cũng chỉ có tư cách là đệ tử đeo một lá trúc. Hiện giờ tuy có hơi đắc thế, nhưng hai kẻ ấy dựa vào cái gì để đánh lùi liên quân Giang Hoài, Giang Nam chứ?".

Từ Tử Lăng phì cười nói: "So với Lý Mật tung hoành khắp Trung Nguyên, ĐỗPhục Uy là cái gì chứ? Vấn đề là đại vương có thể giống như Vương Thế Sung hay không? Ít nhất là trước khi đại phá Đỗ Phục Uy và Trầm Luân, mọi người vẫn có thể chân thành hợp tác là được rồi! Hà... đại vương có thể làm được không?".

Lý Tử Thông thoáng biến sắc, bởi vì ý của Từ Tử Lăng chính là Khấu Trọngđã có thể đại phá Lý Mật, tự nhiên cũng không coi Đỗ Phục Uy và Lý Tử Thông vào đâu, việc hợp tác với y, cũng chỉ hạn chế trong việc giải nguy cho Giang Đô, sau đó thì song phương sẽ lại cùng phân cao hạ.

Bạch Tính sợ Lý Tử Thông không kềm được nộ hoả, liền lên tiếng xen vào:"Nhưng chúng ta làm sao biết được quý thượng có thành ý hợp tác chứ?".

Từ Tử Lăng cười ha hả: “Tệ thượng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều là ngườinhất ngôn cửu đỉnh. Các vị đã bao giờ nghe qua chuyện họ trở mặt nuốt lời bao giờ chưa?”.

Đại sảnh đường im phăng phắc không một tiếng động.

Lý Tử Thông khẽ gõ nhẹ ngón tay lên thành ghế, trầm giọng nói: “Chỉ nóikhông thì có tác dụng gì? Khấu Trọng rốt cuộc có diệu kế gì có thể giải nguy cho Giang Đô?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Chỉ cần đại vương giải trừ phong tỏa trên Vận Hà, bổsung lương thảo cho Thiếu Soái quân ở Chung Ly, sau đó cung cấp các tin tức chính xác về tình hình địch nhân, chúng ta sẽ đem quân tập kích doanh trại của quân địch, khiến bọn chúng rơi vào cảnh lưỡng đầu thọ địch. Năm xưa chính Lý Mật cũng dùng cách này để đại phá mười vạn tinh binh của Vũ Văn Hóa Cập, huống hồ Đỗ Phục Uy chỉ có vài vạn quân?”.

Tả Hiếu Hữu nói: “Lúc đó Lý Mật chiến tướng như mây, binh lực hùng hậu,hiện giờ Thiếu Soái chỉ mới quật khởi, làm sao có thể so sánh như vậy được?”.

Từ Tử Lăng liền đáp: “Thì thực lực của quân Giang Hoài hiện nay cũng đâuthể so sánh với tinh binh của Vũ Văn Hóa Cập, hơn nữa tại hạ còn nghe nói Đỗ Phục Uy và Phụ Công Hựu vốn bất hòa, chuyện này không biết có thật hay không?”.

Chúng nhân giờ mới biết đối phương là một thuyết khách hùng tài đại lược,nhất thời không nói được gì.

Lý Tử Thông liền đi thẳng vào vấn đề: “Khấu Trọng có thể phái bao nhiêu nhân mã đến giúp ta?”.

Từ Tử Lăng quả quyết nói: “Hai vạn, đại vương thấy thế nào?”.

Lý Tử Thông liền nói ngay: “Vậy hãy nói cho quả nhân biết, các người địnhxử lý tộc nhân họ Lý ở Đông Hải thế nào?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Đại vương là người hiểu chuyện, chắc cũng biết nếuhợp tác không có vấn đề thì tộc nhân của đại vương tự nhiên có thể tùy ý rời khỏi Đông hải mà”.

Lý Tử Thông liền cười lớn nói: “Được! Vậy cứ quyết định thế đi!”.

Từ Tử Lăng sớm đã biết kết quả sẽ như vậy, một đề nghị đối trăm lợi mà vôhại như thế, Lý Tử Thông làm sao có thể từ chối được?

Chương 252: Phi luân đấu hạm

Khi Từ Tử Lăng quay lại Lộ Trúc Đường, Hạnh Dung đã chạy ra đón từngoài cửa, vừa đi vừa nói: “Lạc đường chủ và Tích Lương ca đang nói chuyện trong nội đường...”. Từ Tử Lăng vỗ vai gã nhỏ giọng nói: “Ta phải gặp Kỳ Phi dặn dò mấy chuyện đã, lát nữa mới đến gặp bọn họ được”.

Hạnh Dung vội vàng dẫn đường.

Từ Tử Lăng gặp Lạc Kỳ Phi xong mới đến nội đường tìm Lạc Phụng và QuếTích Lương, còn chưa ngồi yên chỗ, Lạc Phụng đã vui vẻ nói: “Thì ra là Tử Lăng cũng đến đây, vậy thì ta yên tâm rồi”.

Từ Tử Lăng vừa ngạc nhiên lại vừa cảm thấy lúng túng, không hiểu sao QuếTích Lương lại tin tưởng Lạc Phụng đến vậy. Quế Tích Lương lúc này cũng lên tiếng giải thích: “Phụng thúc xưa nay luôn chiếu cố cho ta và Tiểu Dung, giấu ai thì được, chứ tuyệt đối không thể giấu người”.

Lạc Phụng lại hỏi: “Lý Tử Thông nói gì?”.

Từ Tử Lăng trấn tĩnh lại, mỉm cười đáp: “Đương nhiên mũ miện đường hoàngnói chuyện động lòng, ý muốn song phương kết thành liên minh, cùng chống đại địch, có điều chúng ta cũng đã chuẩn bị hợp tác với y từ trước, thế nên chỉ nói một lời là thành ngay”.

Lạc Phụng chau mày: “Lý Tử Thông không phải là kẻ nói rồi giữ lời, Tử Lăngcần phải cẩn thận”.

Hạnh Dung cũng nói: “Tin họ Lý đó thì khác gì bảo hổ lột da chứ?”.

Từ Tử Lăng không dám tiết lộ quá nhiều, chỉ thấp giọng nói: “Về mặt nàychúng ta đã có chuẩn bị chu toàn. Ba người cứ việc yên tâm”.

Lạc Phụng lại nhíu mày hỏi tiếp: “Tử Lăng có thể nói cho ta biết tại saoKhấu Trọng lại phải khoa trương rằng chỉ có Tích Lương mới phá được liên quân Đỗ, Trầm, khiến cho Thiệu Lệnh Châu lấy điểm này ra làm thành văn tự, giờ thì Tích Lương làm sao hạ đài được đây?”.

Từ Tử Lăng biết Quế Tích Lương chưa lộ ra hết toàn bộ kế hoạch, nên cũnghơi yên tâm phần nào, bèn gật đầu nói: “Vì vậy ta mới phải tới đây giải thích hình thế hiện giờ, có khi Phụng thúc giúp được rất nhiều cũng không chừng”.

Lạc Phụng ngây người giây lát, thở dài nói: “Bây giờ tranh chấp trong bangđã biến thành cuộc tranh cãi xem nên dựa vào Lý Tử Thông hay dựa vào Khấu Trọng rồi, Thiệu Lệnh Châu lần này thật thất sách”.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: “Có phải y muốn làm bang chủ không?”.

Hạnh Dung hừ nhẹ một tiếng nói: “Chuyện này đương nhiên không cần phảinói. Vấn đề là Tiểu Trọng và ngươi giờ đây đã có địa vị và uy vọng cực cao trong bang, lại có Tống phiệt chống đỡ sau lưng, khiến cho y không dám khinh cử vọng động, sợ rằng các ngươi và Tống phiệt sẽ trở mặt đối phó Trúc Hoa Bang. Cho đến tận lúc tìm được chỗ dựa là Lý Tử Thông, y mới bắt đầu có chút thần khí trở lại đó”.

Từ Tử Lăng liền hỏi tiếp: “Rốt cuộc Thẩm đường chủ đứng ở phía nào vậy?”.

Gương mặt Lạc Phụng thoáng hiện thần sắc kỳ quái, từ từ nói: “Nếu

khôngphải có Thẩm lão gật đầu, làm sao ta lại ngồi đây nói chuyện với mấy người, lo lắng thay cho mấy người các ngươi chứ?”.

Ba người nghe xong đều ngạc nhiên nhìn nhau.

Lạc Phụng thở dài nói: “Sự thực thì đây là cuộc tranh đấu giữa phái trẻ vàphái nguyên lão trong bang, lúc đầu thì phái trẻ vốn căn bản không phải là đối thủ của phái nguyên lão, nhưng vì có sự ủng hộ của Khấu Trọng và Tử Lăng nên tình thế đã xoay chuyển. Ngoại trừ đích hệ của Thiệu Lệnh Châu ra, các bang chúng trẻ tuổi không ai là không theo Tích Lương và Tiểu Dung, bởi vì bọn họ đại biểu cho một lực lượng mới, mục tiêu cao xa. Ta và Thẩm lão cũng vậy, chúng ta lại càng sợ Trúc Hoa Bang sẽ chia năm xẻ bảy, nên liền chia nhau hành sự, tìm mọi cách để can qua lắng lại. Ôi! Chẳng ngờ Thiệu Lệnh Châu lại dựa vào Lý Tử Thông, khiến sự tình trở nên không thể vãn hồi, sau này phải làm sao? E rằng không ai biết được”.

Ngưng lại một chút rồi y lại nói: “Sai lầm lớn nhất của Thiệu Lệnh Châuchính là đưa tên tiểu tử cuồng vọng tự đại Mạch Vân Phi đó lên làm đường chủ, khiến ta và Thẩm lão đều cảm thấy y chẳng những là kẻ thích dùng người thân cận, mà còn tầm nhìn thấp kém không hiểu nhân tâm nữa”.

Kế đó lại xua tay nói: “Giờ thì các người đã hiểu chưa?”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Sự tình đích thực đã tới mức không thể vãn hồi,trước mắt Thiệu Lệnh Châu đã hoàn toàn đứng về phía Lý Tử Thông, song phương chỉ có thể tiếp tục cục diện này cho tới khi một bên thất bại hoàn toàn mới thôi”.

Lạc Phụng nói: “Ta không tiện ở đây quá lâu, nếu có tin tức gì, hãy lập tứcsai người đến thông tri với ta một tiếng”.

Sau khi Lạc Phụng đi khỏi, ba người bọn Từ Tử Lăng ngồi lại đưa mắt nhìnnhau, đều có cảm giác không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Cuối cùng Hạnh Dung nhổm người đứng dậy nói: “Những chuyện này càngnghĩ lại càng khiến cho người ta cảm thấy phiền não, chi bằng chúng ta cùng ôn lại giấc mộng xưa, ra bên ngoài dạo một vòng, không say không về được không?”.

o0o

Màn đêm buông xuống, hoa đăng rực rỡ sắc màu, phố Đại Nam Môn sángtựa ban ngày, chợ ngày đã hết phiên, chợ đêm thì mới bắt đầu, quang cảnh khiến Từ Tử Lăng có cảm giác như cuộc sống ở đây ngày đêm không hề ngừng nghỉ vậy. Thêm vào đó, ở đây lại là nơi giao kết của phố Đoạn Tử nổi tiếng và các phố khác nên tửu lâu kỹ viện mọc lên san sát, không hổ danh là thắng địa yên hoa nổi tiếng trong thiên hạ, cho dù chiến sự liên miên cũng không hề bị ảnh hưởng lấy nửa phần.

Trên con phố đèn hoa rực rỡ, dòng người như biển chen chúc nhau, trongcác tiệm ven đường bày bán đủ thứ đồ chơi lạ mắt, khiến người ta nhìn ngắm mãi không thôi.

Ba người giống như biến trở lại thành ba tên tiểu lưu manh ở Dương Châuthuở trước, ngươi đẩy ta kéo, tranh trước đùn sau, lang thang khắp chốn.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt lên: “Dường như còn hưng vượng hơn cả trướcđây nữa”.

Hạnh Dung cười cười: “Hôn quân chết rồi, tự nhiên phải hưng vượng hơn”.

Quế Tích Lương chen vào giữa hai người, hai tay bá hai vai, hưng phấn nói:“Ngươi lần này có thể nói là đến vừa kịp lúc, mỗi lần sau khi quân Giang Hoài hoặc quân Giang Nam lui binh, các thương nhân ở xung quanh lại đổ dồn về Giang Đô mua bán, mỗi ngày phải có cả trăm chiếc thuyền lớn nhỏ từ nhiều nơi đổ về, nếu không thì sao lại nhiệt náo như vậy được?”.

Dọc hai bên phố là các cửa tiệm san sát nhau, phía trước là những sạp hàngbán đủ thứ, từ đồ dùng hàng này, đồ trang sức đến những bức tự họa nhìn có vẻ cổ xưa, còn có cả những người vừa đi vừa rao bán hàng, họ đẩy những chiếc xe nhỏ hoặc bưng những chiếc mâm chất đầy các thứ đồ chơi, đồ ăn.

Cảnh tượng nhiệt náo đó, làm người ta cảm thấy tai như ù đi, mắt hoa đầuváng.

Đến thị tập nơi trước đây Trinh tẩu từng bán bánh bao, lại là một cảnh tượngkhác, bất cứ đâu cũng thấy người mãi nghệ, thuyết thư cũng có, giả thần giả quỷ cũng có, diễn kịch rối cũng có, diễn võ thuật cũng không hiếm, thu hút đến cả ngàn người tới xem, không khí ồn ào tràn đầy vẻ say sống mộng chết, chỉ mong được hưởng hết lạc thú trước trước khi tai họa của chiến tranh kịp giáng xuống đầu mình vậy.

Ba người bọn Từ Tử Lăng, ngươi chọc ta, ta chọc ngươi, vừa cười vừa nói điđến một con phố khác cũng ồn ào náo nhiệt không kém phố Đại Nam Môn, phố Liễu Hạng.

Tuy gọi là “hạng “ nhưng phố này chỉ chỉ nhỏ hơn phố Đại Nam Môn chừngmột phần ba, ngựa xe như nước, khách tìm hoa ra vào các thanh lâu hai bên đường liên miên bất tuyệt.

Đặc sắc lớn nhất ở Liễu Hạng chính là hai bên đường la liệt những

chùmđèn lồng đỏ trải dài, đó là tiêu ký rõ ràng của thanh lâu kỹ viện, thu hút khách nhân ra ra vào vào, tiếng đàn tiếng ca vang vọng trong màn đêm như những cơn sóng, tràn ngập khắp phố.

Lại còn cả đám tú bà cô nương, để thu hút khách còn đứng ra tận ngoàiđường mời gọi, yến yến oanh oanh, liếc mắt đưa tình, càng làm cho con phố dài thêm phần xuân sắc.

Từ Tử Lăng tuy không thích đến thanh lâu, nhưng vì trở lại đất cũ, nên tronglòng cũng cảm thấy vô cùng hứng thú.

Vừa đi vừa chỉ trỏ mọi nơi, chẳng mấy chốc ba người đã đến trước cửa ThiênHương Lâu, hán tử đứng ngoài cửa thấy Quế Tích Lương và Hạnh Dung liền cung kính nói: “Quế đại gia, Hạnh đại gia, mời hai vị vào!”.

Từ Tử Lăng kêu lên một tiếng “chậm đã” kéo hai người lùi lại mấy bước rồicười khổ nói: “Uống rượu thì uống ở chỗ nào chẳng được, không cần vào đó đâu!”.

Hạnh Dung và Quế Tích Lương thấy vậy thì cười phá lên, mỗi người một bênkéo xốc gã vào trong nội viện.

Vừa vào đã có người chạy tới dẫn đường, đưa bọn Từ Tử Lăng lên một giansương phòng bài trí hào hoa, có cửa sổ nhìn ra hai bên bờ dòng Cựu Thành hà.

Sau khi mấy nữ tỳ bày bát đũa, mang đồ ăn và rượu lên, Quế Tích Lươngliền ra hiệu cho lui hết cả ra ngoài.

Hạnh Dung cười cười rót rượu cho hai người, thở dài nói: “Nghĩ lại năm xưachúng ta ngày nào cũng đứng trước cửa lớn của Thiên Hương Lâu mà than thở, ngưỡng mộ những người có tư cách bước

qua bậc cửa cao đó. Hiện giờ thì đã ngồi trong gian sương phòng hoa lệ nhất của Thiên Hương Lâu uống rượu, có thể nói thượng thiên đối với chúng ta cũng không bạc lắm đâu!”.

Quế Tích Lương nâng chén lên cười lớn nói: “Đời người như mộng, có đượcmấy đâu. Nào, nhất túy giải thiên sầu, đêm nay ba huynh đệ chúng ta nhất định phải uống cho thật thống khoái!”.

Từ Tử Lăng bị câu nói “đời người như mộng, có được mấy đâu” của y làmkhơi gợi lại chuyện của Tố Tố, bi thương dâng lên tràn đầy lồng ngực, cũng dốc chén uống cạn.

Quế Tích Lương và Hạnh Dung đều vỗ tay tán thưởng.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Hai tên tiểu tử các ngươi nhất định là tối nào cũngđến đây chơi rồi”.

Hạnh Dung cố làm ra vẻ thần bí, ghé miệng sát tai gã nói: “Hai vị cô nươngKinh Mạn và Vưu Hạnh được xưng tụng là Thiên Hương Song Tuyệt, sắc đẹp nổi tiếng Giang Đô, chưa từng nghe họ đàn ca thì chưa thể nói là đã tới Dương Châu được đâu. May cho ngươi là hai vị huynh đệ này cũng được coi là có chút mặt mũi ở đây, thế nên mới nhờ được Ngọc Linh phu nhân sắp xếp cho họ tới đây hát bà nó mấy khúc nhạc, đảm bảo cả mắt lẫn tai của ngươi đều được hưởng phúc khí như nhau”.

Quế Tích Lương ở bên cạnh cũng hạ giọng nói: “Chán nhất là ngươi phảiđóng giả làm đại hiệp mặt sẹo, không thì với gương mặt tuấn tú của Từ công tử nhà ngươi, nói không chừng lại làm động lòng cô nương nhà người ta, lúc ấy thì có người tự nguyện cùng ngươi dắt tay lên Vu sơn, cùng hưởng nhất khắc xuân tiêu rồi! hà hà...!”.

Hai người bọn Quế Tích Lương đang ôm bụng cười ngất, thì chợt

nghe tiếngngọc bội lanh canh vang lên.

Quế Tích Lương và Hạnh Dung đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh thốt lên:“Đến rồi!”.

o0o

Sau khi Khấu Trọng và Trần Trường Lâm đi tuần thị một vòng tình hình hàđạo thủy đạo, bèn trở về thành nội, lên tửu lâu đàm đạo.

Nói chuyện phiếm được mấy câu, chủ đề lại trở về chuyện thủy chiến.

Khấu Trọng hỏi: “Có cách gì để phong tỏa thủy đạo không?”.

Trần Trường Lâm chau mày đáp: “Đó chỉ là bố trí các chướng ngại trên nướcđể ngăn cản thuyền bè qua lại, tỷ như chôn cọc gỗ, cột nhọn hoặc dùng xích sắt chăng ngang sông. Nhưng các cách làm đó chỉ có thể đạt được hiệu quả trong thời gian ngắn, lại tiêu cực bị động, một khi để đối phương biết được thì sẽ hoàn toàn vô dụng, vì vậy xưa nay chưa từng có ai có thể phong tỏa thủy đạo một cách thực sự cả”.

Khấu Trọng nghĩ lại chuyện năm xưa gã ngồi thuyền đi Cảnh Lăng, quânGiang Hoài cũng dùng xích sắt ngăn sông, bị gã một đao chém đứt, liền gật đầu vui vẻ nói: “Vậy thì tốt rồi, ta sợ nhất chính là Lý Tử Thông phong tỏa đường lui, khiến thủy sư của chúng ta không thể về phương Bắc được thôi”.

Trần Trường Lâm nói: “Nhưng nếu phối hợp nhuần nhuyễn, thì phương phápphong tỏa thủy đạo này vẫn có thể thu được hiệu quả bất ngờ, vì vậy không thể coi nhẹ được”.

Khấu Trọng không khỏi thán phục thốt lên: “Thật không ngờ Trường Lâmhuynh ngoài chuyện buôn bán trên biển ra, còn thông thạo thủy chiến đến vậy”.

Trần Trường Lâm mỉm cười nói: “Muốn buôn bán trên biển, trước tiên phảiđề phòng hải tặc đã, thậm chí là cả thủy sư cựu triều cũng phải đề phòng, mấy chuyện này không thông thạo thì sao được chứ? Thương thuyền hành tẩu trên biển lớn đồng thời cũng là chiến thuyền. Nói một cách nghiêm khắc, thủy chiến trên sông thực ra không phải sở trường của ta, hải chiến mới phải”.

Nghĩ lại chuyện hải chiến, Khấu Trọng lại cảm thấy hơi rùng mình: “Hảichiến và giang chiến đích thực là có khác biệt rất lớn”.

Trần Trường Lâm gật đầu: “Chiến tranh trên biển toàn bộ đều dựa vào sứcgió, nếu không thuận gió, khoảng cách chỉ mấy chục dặm cũng biến thành mấy ngàn dặm, có đi mười ngày cũng không tới được”.

Khấu Trọng trầm ngâm: “Nếu chúng ta có thể khống chế bờ biển, chẳngnhững có thể chuyển binh thần tốc, mà còn có thể chặn đánh thủy sư của địch nhân nữa”.

Trần Trường Lâm lắc đầu: “Không thể có chuyện đó được! Muốn tìm kiếmđịch nhân trên biển đâu khác gì đáy biển mò kim chứ. Huống hồ nếu để thuyền đội tuần tra trên biển cả ngày, nếu gặp phải cuồng phong thì chuyện toàn quân tiêu tán khó mà tránh khỏi được. Vì vậy hải chiến quan trọng nhất chính là thời tiết, không có gió không được, gió lớn quá cũng không được. Gió lốc thổi tới, không phải vùng biển quen thuộc, địch đông ta yếu, phía trước không có nơi cập bến, tất cả đều không được. Còn nếu phải chiến đấu, thì dũng lực cũng chẳng để làm gì, toàn bộ đều dựa vào máy bắn đá tấn công từ xa. Thân thuyền bị sóng nước làm lay động, muốn bắn trúng thuyền địch

còn khó hơn trên sông gấp trăm lần. Hơn nữa chúng ta thuận gió truy đuổi thì thuyền địch cũng thuận gió bỏ chạy, lại không thể bày bố mai phục, không có hiểm địa để chặn đánh, có thể phá được một hai thuyền đã là may mắn lắm rồi. Bởi vậy, muốn xưng bá trên biển thật là một việc khó hơn lên trời!".

Song mục Khấu Trọng sáng rực lên: "Trường Lâm huynh quả là có kiến thứcrất sâu rộng về thủy chiến. Hắc! Nếu từ trên biển đổ bộ lên bờ tấn công địch nhân, vậy thì không phải là không thể ngăn cản hay sao?".

Trần Trường Lâm tràn đầy tự tin nói: "Nếu để Trần Trường Lâm này vạch ralộ tuyến, đảm bảo địch nhân đến cả cái bóng của chúng ta cũng không nhìn rõ, lúc lên bờ còn có thể lợi dụng thế gió và thủy triều, hoàn toàn có thể thu được hiệu quả như một đạo kỳ binh".

Khấu Trọng cười khanh khách: "Vậy thì được rồi! Ta cứ lo lắng không biết cócách nào đưa hơn ngàn binh lính người Giang Nam của Trường Lâm huynh đến được Giang Đô một cách bí mật. Tuy Chí thúc có vẻ rất tự tin, nhưng ta cũng biết rất rõ lão Đỗ lợi hại thế nào, một khi có chuyện sơ sẩy, diệu kế sẽ khó mà thành công được. Hiện giờ có một chiêu kỳ binh trên biển của Trường Lâm huynh thì tất cả mọi vấn đều được giải quyết cả rồi".

Trần Trường Lâm đứng vụt dậy nói: "Bây giờ ta lập tức đi tìm Chí thúcthương lượng, đêm nay phải đuổi theo thuyền đội tới Lương Đô, chuyện này đảm bảo vạn vô nhất thất".

Khấu Trọng kéo tay y lại nói: "Lúc trở về có thể thuận tay cướp của TrầmPháp Hưng một số thương thuyền, chiến thuyền không? Huynh chắc rất quen thuộc với thủy sư của bọn chúng, chỉ cần chạy ra đến biển, đối phương còn làm gì được chúng ta nữa?".

Trần Trường Lâm nói: “Nếu có thể xuất kỳ bất ý, thì có lẽ làm được, nhưngnhiều lắm cũng chỉ cướp được bảy tám thuyền, mạo hiểm lại quá lớn, làm vậy không đáng chút nào”.

Khấu Trọng bèn gật đầu nói: “Vậy thì bỏ đi vậy, Trường Lâm huynh ngồi xuống trước đã, tiểu đệ có thứ này muốn huynh xem thử”.

Trần Trường Lâm liền y lời ngồi xuống, kế đó Khấu Trọng lấy từ trong ngườira cuốn sách về cơ quan xảo khí của Lỗ Diệu Tử ra đưa cho y, thấp giọng nói: “Hãy giở đến trang thứ một trăm lẻ một”.

Trần Trường Lâm liền lần tay mở đến trang đó, vừa nhìn đã ngạc nhiên thốtlên: “Đây là loại thuyền gì?”.

Khấu Trọng chỉ tay vào đồ hình trong sách, đắc ý nói: “Đây gọi là Phi LuânChiến Thuyền, lợi dụng lực tác động của nước để đẩy thuyền đi về phía trước, so với mái chèo thì vừa tiết kiệm sức lực lại vừa hiệu quả hơn gấp bội, cho dù lúc không có gió cũng có thể ngày đi trăm dặm, là một loại thuyền có lắp thêm “bánh xe”, chỉ cần lắp thêm vào là dùng được ngay”.

Kế dó gã lại chỉ vào văn tự bên dưới đồ hình nói: “Huynh đọc thử mấy câunày xem, Phi Luân Chiến Thuyền, hai bên lắp bốn bánh, mỗi bánh tám mái chèo, bốn người điều khiển, ngày đi ngàn dặm. Ngàn dặm đương nhiên chỉ là thổi da bò thôi, ta bớt đi chút ít, thành ngày đi trăm dặm cũng là tốt lắm rồi”.

Trần Trường Lâm động dung nói: “Là ai nghĩ ra vậy?”.

Khấu Trọng lại đọc tiếp: “Lấy bánh xe kích nước, cho người ở trước sau đạpxe tiến thoái, thượng hạ trung tam lưu, hồi chuyển như bay, địch nhân chỉ biết trợn mắt lên mà nhìn”. Tới đây, gã mới ngẩng đầu lên mỉm cười nói: “Chính là Lỗ Diệu Tử Lỗ đại sư thiết kế, huynh đã

nghe qua cái tên này chưa?”.

Trần Trường Lâm thở dài: “Đương nhiên là đã nghe qua, tiểu tử phục rồi.Giờ ta lập tức y theo đồ hình này sửa chữa chiến thuyền, giấu bánh xe dưới bụng thuyền. Có Phi Luân Chiến Thuyền trong tay, thủy đạo trong thiên hạ không để chúng ta tung hoành thì còn để cho ai nữa?”.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng cất tiếng cười vang.

Chương 253: Cố nhân tây lai

Đẩy cửa bước vào không phải một trong hai nữ tử Kinh Mạn hay VưuHạnh mà Quế Tích Lương và Hạnh Dung mong đợi, mà lại là Ngọc Linh phu nhân, phong vận mê người. Do thân phận đặc biệt của nàng, nên cả ba người bọn Từ Tử Lăng vội vàng đứng lên vái chào.

Ngọc Linh phu nhân cười cười nhìn Từ Tử Lăng, dịu dàng nói: “Ngươi là TửLăng đúng không? Ta nhận ra ánh mắt của ngươi, hơn nữa nếu là người ngoài, thần thái cũng đâu cần phải giống như bọn Tiểu Lương, Tiểu Hạnh như vậy?”.

Từ Tử Lăng thầm ngạc nhiên, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra ung dung, mỉmcười đáp: “Tử Lăng từ đầu đã biết không thể qua mắt được phu nhân rồi mà”.

Ngọc Linh phu nhân gật đầu: “Ngồi xuống rồi hãy nói”.

Sau khi chúng nhân cùng an toạn, Ngọc Linh phu nhân mới đảo mắt nhìn bangười, khẽ thở dài nói: “Ta gặp các ngươi cũng như gặp con cháu của mình vậy, nên có gì cứ tự tiện mà nói, không cần phải ngại. Ta cũng đã nghe Thẩm lão nói về hành vi của Lệnh Châu, thật không biết y nghĩ gì nữa, có những huynh đệ tài giỏi lại đã từng lập đại công cho bản bang như Tiểu Trọng và Tiểu Lăng lại không tranh thủ, ngược lại còn đi dựa vào kẻ ngoại nhân như Lý Tử Thông”. Ngưng lại một chút rồi nàng lại nói tiếp: “Con người Lý Tử Thông đa nghi phản phúc, năm xưa khi mới khởi nghĩa, y từng đầu phục dưới trướng Vương Bạc ở Trường Bạch, sau đó lại vượt sông Hoài kết minh với Đỗ Phục Uy, rồi lại chia rẽ với họ Đỗ, chiếm Hải Lăng tự

xưng làm tướng quân, loại người này làm sao có thể hợp tác được chứ?”.

Quế Tích Lương và Hạnh Dung đã quen nghe nàng nói chuyện nên khôngcảm thấy có gì đặc biệt, nhưng Từ Tử Lăng thì lấy làm kinh ngạc, gã không thể ngờ rằng một nữ tử thanh lâu có thể khiến cho Tùy Dạng Đế mộ danh, đồng thời làm cho tiền bang chủ của Thanh Trúc Bang phải bỏ mạng vì mê luyến lại có kiến thức trác việt, hiểu biết đại sự đến vậy.

Kế đó Ngọc Linh phu nhân liền hỏi gã: “Nghe nói Tiểu Trọng có diệu kếgiúp Tích Lương phá liên quân Đỗ, Trầm, chuyện này đúng không?”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Đúng là có chuyện này, nhưng phải đợi sau khi thuthập tin tức đầy đủ thì mới có thể định ra kế hoạch tường tận, điểm quan trọng nhất là phải lợi dụng nhược điểm nghi kỵ bài xích lẫn nhau của địch nhân. Hà, phu nhân đã hiểu chưa?”.

Ngọc Linh phu nhân cười cười rồi khẽ mắng: “Kế này nhất định là do tên tiểutử Khấu Trọng đó nghĩ ra! Từ nhỏ hắn đã ngụy kế đa đoan rồi mà! Chà! Nhìn các ngươi đều đã thành tài, trong lòng ta tuy rất vui mừng, nhưng cũng không khỏi có mấy phần thương cảm, hi vọng có thể quay trở lại những ngày bị các ngươi lén đứng bên nhìn trộm... lúc ấy ít nhất cũng không cần phải lo lắng xem ngày mai sẽ là một ngày như thế nào”.

Từ Tử Lăng cũng bồi hồi cảm xúc, lần này trở về cố địa, bất luận là ngườihay cảnh đều khơi gợi lại trong lòng gã những hoài niệm của quá khứ! Đồng thời gã cũng hiểu được tại sao Ngọc Linh phu nhân lại toàn lực ủng hộ bọn gã như vậy, bởi vì đối với nàng mà nói, chỉ có đám trẻ nàng đã nhìn chúng trưởng thành từ khi còn là những đứa trẻ không hiểu chuyện đời mới có thể khiến nàng tin tưởng và yên

tâm một cách tuyệt đối. Hơn nữa Trúc Hoa Bang cũng là một bang hội lớn ở vùng Giang Đông, có sắc thái địa phương rất nặng, nên người trong bang đa phần là không tín nhiệm người ngoài.

Ba người bọn Từ Tử Lăng ở trước mặt vị "tôn trưởng" này, thật chỉ biết cungkính mà lắng nghe, không biết nên mở lời thế nào cho phải.

Ngọc Linh phu nhân đột nhiên mỉm cười nói: "Trưa nay Mạch Vân Phi vàThiệu Lan Phương về đó".

Ba người đều lộ thần sắc ngạc nhiên.

Sắc mặt Quế Tích Lương trầm xuống. Y là vị hôn phu của Thiệu LanPhương, vậy mà vị hôn thê của mình trở về cũng không biết, hơn nữa lại còn cùng trở về một lượt với tình địch của y nữa, thử hỏi mặt mũi của y biết để vào đâu?

Ngọc Linh phu nhân nhìn Quế Tích Lương thở dài: "Bọn chúng đều khôngdám nói cho ngươi biết, còn ta thì cảm thấy ngươi cũng chẳng cần biết làm gì, người nào mắt sáng đều có thể nhận ra đây chỉ là kế hoãn binh của Thiệu Lệnh Châu! Hừ!".

Hạnh Dung đưa tay nắm chặt bờ vai Quế Tích Lương, cảm khái nói: "Đạitrượng phu sợ gì không có thể tử chứ, loại nữ nhân ngươi cứ quên đi cho xong!".

Quế Tích Lương thở dài chán nản, không đáp tiếng nào.

Lúc này rượu thịt đã được bưng lên, sau khi đám tỳ tử lùi xuống, Ngọc Linhphu nhân nói: "Sao vẫn chưa thấy Mạn Mạn và Hạnh Hạnh đến nhỉ? Để ta đi gọi thử xem".

Trước khi rời phòng, còn quay lại nheo mắt nhìn Từ Tử Lăng nói:

“Hôm naykhông cần nấp xem trộm nữa rồi! Chỉ tiếc là gương mặt sẹo này của ngươi hơi đáng ghétủ một chút thôi!”

Từ Tử Lăng chỉ biết cười khổ đáp lại, nhưng lại có một thứ mị lực hết sứcđặc biệt, thô lỗ mà cuồng bạo.

o0o

Bốc Thiên Chí và Trần Trường Lâm nghe lệnh vội vội vàng vàng chạy tới nộiđường gặp Khấu Trọng. Gã đưa một bức thư cho hai người xem, hưng phấn nói: “Đây là phi cáp truyền thư của Kỳ Phi, Tiểu Lăng giỏi thật, không ngờ có thể thăm dò được tin tức quan trọng thế này”.

Hai người xem xong thư, thần tình đều phấn chấn hẳn lên.

Khấu Trọng nói: “Bất luận thế nào, chúng ta cũng phải cướp được năm trămcon ngựa Khiết Đan này mới được, chuyện này có ảnh hưởng rất lớn đến thành bại của chúng ta”.

Bốc Thiên Chí lo lắng nói: “Chiến mã từ Khiết Đan chuyển tới Giang Đô,chắc chắn sẽ đi đường biển, trừ phi chúng ta có thể biết được lộ tuyến của thuyền địch, bằng không làm sao mà chặn đường đánh cướp được?”.

Khấu Trọng liền hỏi: “Muốn vận chuyển năm trăm chiến mã thì cần baonhiêu thuyền?”.

Trần Trường Lâm tính toán rồi nói: “Để đề phòng ngựa không chịu nổi sónggió mà chết trên đường, lại phải bổ sung lương thảo thế nên khẳng định phải dùng loại lâu thuyền cỡ lớn, bên trên có thể cưỡi ngựa đi lại, hơn nữa còn phải cập được sát bờ nữa”.

Bốc Thiên Chí tiếp lời: “Nếu lớn như Ngũ Nha Hạm của cựu triều thì chỉ cầnhai thuyền là đủ vận chuyển năm trăm chiến mã, còn nếu không chở ngựa mà chở người, thì mỗi thuyền có thể chở được hai ngàn quân sĩ”.

Khấu Trọng hoài nghi hỏi: “Người Khiết Đan có loại thuyền lớn như vậykhông?”.

Trần Trường Lâm nói: “Chuyện ấy không quan trọng lắm, người Khiết Đancó thể mượn thuyền của Cao Lệ. Thời Nam triều, Lục Nạp ở Lương Đô từng chế tạo ba con thuyền lớn, đặt tên là Tam Đô, Thanh Long và Bạch Hổ, cao mười lăm trượng, nặng một vạn hộc, khi Dạng Đế viễn chinh Cao Lệ đã để mất hết chiến thuyền và thợ giỏi ở Cao Lệ, khiến cho hàng hải của nước này tiến thêm một bước dài, thêm vào đó người Cao Lệ đối với chúng ta thù sâu như biển, Trung Thổ càng loạn thì càng tốt cho họ, thế nên nhất định sẽ khẳng khái cho người Khiết Đan mượn thuyền”.

Bốc Thiên Chí gật đầu nói: “Quật Ca có thể ngồi thuyền đi cướp bóc khắpvùng duyên hải, nói không chừng cũng là do người Cao Lệ chống lưng đó”.

Khấu Trọng nghĩ tới Phó Quân Sước, nhất thời không nói nên lời.

Trần Trường Lâm biết được tâm sự của gã, bèn lên tiếng phân tích: “Hiệngiờ Đông Hải đã vào tay chúng ta, người Khiết Đan muốn chuyển ngựa tới Giang Đô, chỉ có thể cập bờ ở Lang Nha hoặc Hoài Nhân, hai nơi đó về danh nghĩa thì đã đầu hàng chúng ta, nhưng chúng ta cũng chưa thể hoàn toàn khống chế được...”.

Khấu Trọng ngắt lời y nói: “Nếu hiện giờ lập tức tới Lang Nha hoặc HoàiNhân ít nhất cũng phải tốn ba hoặc bốn ngày, có thể đã mất đi cơ hội rồi. Chi bằng chúng ta đi về phía Nam Đông Hải, tìm địa điểm

bọn chúng có thể cập bờ để chặn đường, như vậy thì sẽ vạn vô nhất thất! Hà! Bọn chúng đã không thể cập thuyền ở Đông Hải, thì chỉ có thể dừng thuyền ở nơi gần Đông Hải nhất về phía nam, như vậy thì đoán dễ hơn một chút, không giống như không biết bọn chúng sẽ cập bờ ở Lang Nha hay Hoài Nhân như lúc này".

Bốc Thiên Chí và Trần Trường Lâm cùng lúc thốt lên: "Diêm Thành!".

o0o

Ngọc Linh phu nhân mau chóng trở lại, sắc mặt âm u: "Các người nghe xongkhông được kích động, bởi vì ý đồ của Mạch Vân Phi đến đây chỉ để gây chuyện mà thôi".

Ba người đều ngạc nhiên nhìn nàng.

Ngọc Linh phu nhân ngồi xuống nói: "Mạch Vân Phi cứ nằng nặc cho đòiMạn Mạn với Hạnh Hạnh tới hầu, hai con nha đầu này xưa nay vốn đều có ý với hắn, thế nên cả ta đây mà chúng cũng không chịu nghe lời, lại còn lấy tên tiểu tử đó ra làm lá chắn nữa. Đợi lát nữa ta mới tính sổ với bọn chúng".

Từ Tử Lăng động tâm hỏi: "Cùng đi với Mạch Vân Phi còn ai nữa không?".

Ngọc Linh phu nhân liền đáp: "Là ba người giang hồ họ Bao, họ Khuất, họTô, nhãn thần đều rất sắc bén tà ác, tuyệt đối không phải là người tốt".

Từ Tử Lăng điềm đạm nói: "Người họ Tô có phải dùng một cây cư nha đaokhông?".

Ngọc Linh phu nhân trầm ngâm suy nghĩ rồi đáp: "Đúng là dùng đao,

cóđiều đao để trong bao, không biết có phải là Cư Nha Đao hay không, nhưng đao thì dài hơn đao bình thường mấy thốn”.

Từ Tử Lăng biết đây chính là ba người bọn Đại Lực Thần Bao Nhượng, ÁcKhuyển Khuất Vô Cụ, và Vong Mệnh Đồ Tô Trác mà Tiêu Tiễn phái đến để đối phó gã và Khấu Trọng. Nghĩ lại mối huyết cừu của Tố Tố, sát cơ trong lòng gã lập tức dâng trào.

Quế Tích Lương ngạc nhiên nói: “Ngươi biết bọn chúng à?”.

Từ Tử Lăng nhổm người đứng dậy, mỉm cười nói: “Nhận ra hay không nhậnra không quan trọng, Mạch Vân Phi tự nhiên đem một cơ hội tốt như vậy tặng cho tiểu đệ, không lợi dụng nó thì thật là đáng tiếc. Dám hỏi phu nhân, bọn chúng ở trong gian sương phòng nào vậy?”.

Ngọc Linh phu nhân quan tâm hỏi: “Ba kẻ ấy xem ra đều không dễ đụng tớiđâu, Tiểu Lăng có chắc chắn không?”.

Từ Tử Lăng lộ ra hào khí ngút trời, mỉm cười ung dung đáp: “Không chắccũng phải làm, bây giờ là cơ hội tốt nhất, giết chết bọn chúng thì Thiệu Lệnh Châu và Lý Tử Thông cũng chỉ biết á khẩu ngậm hoàng liên mà thôi”.

Ngọc Linh phu nhân gật đầu: “Anh hùng xuất thiếu niên, chẳng trách màngươi và Tiểu Trọng có thể xưng hùng trong thiên hạ như thế. Bọn chúng ở cùng dãy này, cách đây hai phòng về phía Tây, theo ta thấy thì cho dù các ngươi không sang đó, bọn chúng cũng tới đây để gây chuyện thị phi, như vậy không phải càng lý tưởng hay sao?”.

Lời còn chưa dứt thì tiếng bước chân đã vang lên, Từ Tử Lăng mỉm cười ngồixuống, thấp giọng nói: “Tất cả để ta ứng phó, vậy thì các người có thể đứng ngoài chuyện này”.

o0o

Dưới ánh sáng mờ mờ của trăng và sao, ba chiến thuyền của Bốc Thiên Chílặng lẽ rời khỏi Lương Đô.

Khấu Trọng đứng trên đài quan sát, ngắm nhìn ánh đèn nơi Lương Đô xadần ở phía sau, vui vẻ nói: “Nếu không phải chúng ta sớm đã chuẩn bị đêm nay đi Đông Hải, mà đợi đến sáng mai mới khởi thành, có khi sẽ lỡ mất lương cơ cũng không chừng”.

Bốc Thiên Chí, Trần lão mưu và Trần Trường Lâm đều gật đầu đồng ý. NếuQuật Ca đã nói có thể giao năm trăm chiến mã tới Giang Đô trong mười ngày, bao gồm cả thời gian dừng lại ở trạm nghỉ, như vậy thuyền chở ngựa cho dù chưa đi qua Đông Hải, chắc cũng đang ở quãng giữa Hoài Nhân và Đông Hải. Hiện giờ bọn họ dốc hết tốc lực lên đường, về mặt thời gian có thể nói là vẫn hơi miễn cưỡng.

Trần Lão Mưu nói: “Tố chất ngựa Cao Lệ tuyệt đối không kém ngựa KhiếtĐan, trong năm trăm con ngựa này rất có khả năng có một bộ phận là ngựa Cao Lệ, như vậy thì càng lý tưởng”.

Khấu Trọng tỏ vẻ ham muốn: “Sau khi có được số chiến mã đó, ta sẽ lậptức vận chuyển đến Phi Mã Mục Trường phối giống, vậy thì sau này không sợ thiếu lương câu nữa rồi”.

Bốc Thiên Chí cười cười nói: “Khuya rồi! Chi bằng chúng ta nghỉ ngơi cho tốt,bằng không khi ra biển sóng lớn gió lớn, muốn ngủ một giấc tử tế cũng khó đó”.

Khấu Trọng nghe y nói vậy thì liền ngáp dài, gật đầu nói: “Không biết đãbao nhiêu đêm ta chưa ngủ tử tế rồi, a...!”.

Chúng nhân vội nhìn theo ánh mắt gã, chỉ thấy dưới ánh trăng mờ, mộtchiếc khoái thuyền đang lướt gió đuổi theo.

Người đến rốt cuộc là địch hay là bạn?

o0o

Thanh âm của Mạch Vân Phi vang lên bên ngoài: “Tiểu đệ đường xa trở về,vẫn còn chưa có cơ hội bái kiến Tích Lương huynh và Dung huynh, mong hai vị thứ cho tội thất lễ. Vân Phi có thể vào được không?”.

Chỉ nghe thanh điệu ngữ khí của tên tiểu tử này cũng biết chẳng những y khinh thị hai người bọn Quế Tích Lương và Hạnh Dung, mà cả Ngọc Linh phunhân y cũng chẳng buồn để vào trong mắt.

Từ Tử Lăng cười ha hả nói: “Thì ra là Mạch đường chủ, thiếu niên đắc chí,chẳng trách mà đã đoạt sở thích của người khác rồi, lại còn thuận gió đẩy thuyền, đến trước cửa phòng người ta diễu võ dương oai nữa”.

Thanh âm Mạch Vân Phi lạnh dần: “Kẻ nào lại khẩu xuất cuồng ngôn nhưvậy?”.

Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng nói: “Bản nhân Phong Đao Lăng Phong, đãnghe rõ chưa?”.

Mạch Vân Phi còn chưa lên tiếng đáp lời thì một thanh âm ồm ồm đã cất lênở gian sương phòng cuối dãy: “Phong Đao Lăng Phong, đây là kẻ nào vậy? Tại sao huynh đệ chúng ta chưa ai nghe qua cái tên này vậy?”.

Kế đó là một tràng cười châm biếm.

Mạch Vân Phi cũng cười đến nỗi thở hổn hển: “Lăng huynh chớ trách, ở chỗchúng ta chỉ sợ tìm khắp toàn thành cũng tìm được người nào đã nghe qua danh tiếng của huynh đâu. Nể mặt hai vị Quế đường chủ và Hạnh phó đường chủ đây, nếu Lăng huynh muốn thưởng thức ca nghệ của Mạn cô nương và Hạnh cô nương thì mời di giá, tiểu đệ và ba vị hào bằng hữu rất mong được tiếp đãi chư vị! Xin cáo biệt”.

Tiếng bước chân đi xa dần, sau đó lại vang lên một tràng cười khoái trá, lầnnày thì có thêm cả tiếng cười khúc khích của hai nữ tử.

Ngọc Linh phu nhân tức giận đến nỗi gương mặt xinh đẹp trắng bệch, gằngiọng nói: “Cả ta mà tên tiểu tử này cũng dám coi thường, Thiệu Lệnh Châu cũng thật biết dạy đồ đệ đó!”.

Từ Tử Lăng chậm rãi rút đại đao, nói thản nhiên như không: “Đã đến lúcphải giết người rồi”.

o0o

Thuyền nhỏ dần dần đuổi kịp.

Chúng nhân đang toàn thần giới bị thì Khấu Trọng đột nhiên reo lên: “Làthuyền của Phi Mã Mục Trường”.

Hai thuyền từ từ tiếp cận.

Một bóng người tung mình nhảy lên, lộn nhào ba vòng lên không rồi hạ thânxuống sàn thuyền.

Bọn Khấu Trọng liền vỗ tay tán thưởng.

Khấu Trọng mừng rỡ bước tới, cười hì hì nói: “Lạc phương huynh khỏe chứ?”.

Lạc Phương ôm chặt lấy gã rồi nói: “Cũng may mà đuổi kịp được Trọng gia,tình thế Phi Mã Mục Trường cực kỳ nguy cấp, ta phụng mệnh trường chủ tới đây để cầu cứu viện”.

Chúng nhân đều biến sắc.

Khấu Trọng nói: “Xảy ra chuyện gì rồi?”.

Lạc Phương nói: “Hai cha con Chu Xán, Chu Mi và tam đại khấu đã kếtthành liên minh, đang điều động nhân mã để chuẩn bị tấn công mục trường. Nghe nói sau lưng bọn chúng còn có tên Tiêu Tiễn ngầm chống đỡ, chỉ cần công hãm được mục trường, bọn chúng sẽ tiếp tục tấn công Cảnh lăng của Đỗ Phục Uy, toàn lực tiến lên phía Bắc”.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi, cuối cùng thì gã cũng thấu hiểu được nỗi khổkhông thể phân thân của bậc tướng soái.

Chúng nhân biết được gã đang khó xử, ánh mắt tập trung cả lên người gã,đợi quyết định cuối cùng.

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi thanh khí, đưa mắt nhìn Trần Trường Lâmnói: “Trường Lâm huynh có chắc chắn có thể hoàn thành hai nhiệm vụ cướp ngựa và tập kích Đỗ Phục Uy hay không?”.

Trần Trường Lâm gật đầu khẳng định: “Có Chí thúc giúp đỡ, có thể nắmchắc tám phần”.

Khấu Trọng nói: “Vậy thì cứ quyết định vậy đi, ta và Lạc huynh sẽ lập tức trởvề Lương Đô, điều động binh mã, làm ra vẻ điều quân cứu

viện Giang Đô, kỳ thực sẽ dùng khoái mã chạy tới Phi Mã Mục Trường, tốt nhất là có thể tiêu diệt được tam đại khấu trước khi chúng kịp hội sư với cha con Chu Xán, rồi khai đao với họ Chu sau. Hừ, nếu để Tiêu Tiễn vượt sông tiến lên phía Bắc, hình thế thiên hạ sẽ thay đổi rất lớn”.

Các tướng đều gật đầu xưng phải.

Chương 254: Bộ bộ kinh tâm

Từ Tử Lăng vừa bước ra cửa, suýt chút nữa muốn quay ngược lại trongphòng ngay lập tức, đó không phải vì gã đột nhiên thay đổi chủ ý, cũng không phải sát cơ đột nhiên dâng tràn, mà là vì gã cảm nhận được nguy hiểm cực độ đang ở trước mắt. Trong sát na đó, gã đã biết thân phận mình đã bị bại lộ, địch nhân đang bố trí tuyệt trận như thiên la địa võng để gã tự động hiến thân vào trong cạm bẫy.

Hành lang dài bảy tám trượng không một bóng người, khi cánh cửa sau lưnggã đóng lại, thì chỉ còn bốn cánh cửa đóng kín ở hai bên và cửa sổ trang trí hình hoa ở đầu phía Đông và cầu thang đi xuống lầu dưới ở đầu phía Tây.

Gió đêm từ cửa sổ phía Đông thổi vào hành lang, làm mấy ngọn cung đăngđung đưa qua lại. Tiếng đàn tiếng sáo, tiếng cười nói râm ran truyền ra từ năm gian sương phòng trong hai dãy, riêng gian sương phòng ở phía Tây cùng bên với gã là nơi địch nhân ẩn nấp, tiếng đàn tiếng sáo lại càng rõ hơn.

Nhìn bề ngoài thì tất cả đều hết sức vui vẻ, khoái lạc, diễm sắc mê người,nhưng linh cảm do Trường Sinh Quyết dẫn phát của Từ Tử Lăng lại khiến cho gã cảm nhận được sát cơ trùng trùng đang tiến dần đến với gã.

Gã thu đao lại sau lưng, động tác chậm dần, đồng thời đầu óc không ngừngtính toán.

Vấn đề lớn nhất của gã chính là không thể bỏ đi cho xong chuyện, bởi vìngoại trừ Quế Tích Lương và Hạnh Dung, gã còn phải bảo vệ

một người không biết võ công là Ngọc Linh phu nhân nữa.

Đầu tiên là gã băn khoăn không hiểu tại sao thân phận mình bị bại lộ?

Mặt nạ do Lỗ Diệu Tử chế ra có thể nói là hoàn toàn không có sơ hở, tuyệtđối có thể lộng giả thành chân, bằng không làm sao gã gạt được Chúc Ngọc Nghiên?

Gã chậm rãi đi trên hành lang, hít sâu một hơi, cuối cùng thì ánh mắt gãdừng lại ở cửa gian sương phòng cuối cùng.

Cho dù là Lý Tử Thông, Thiệu Lệnh Châu có sinh nghi với cử chỉ điệu bộcủa gã, thì cũng không thể chắc chắn mười phần gã chính là Từ Tử Lăng được. Chỉ cần một chút hoài nghi, hai kẻ này cũng tuyệt đối không dám mạo hiểm giết gã trong thời điểm đặc biệt này, bởi vì nếu như giết lầm người khác, bọn chúng sẽ phải nhận lấy sự báo phục của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chân chính. Nghĩ sâu hơn nữa, đối với Lý Tử Thông mà nói, hiện giờ nhiệm vụ quan yếu nhất chính là giữ được Giang Đô, cho dù y biết rõ gã là Từ Tử Lăng, cũng quyết không dám khinh cử vọng động, vì chuyện nhỏ mà thiệt chuyện lớn.

Đặt Lý Tử Thông ra ngoài chuyện này, vậy thì chỉ còn lại phía Tiêu Tiễn,trong đầu gã chợt thoáng hiện ra gương mặt của Vân Ngọc Chân.

Bao nhiêu ý niệm mơ hồ trước đó, lập tức trở nên rõ ràng mồn một.

Vừa mới bước ra khỏi phòng, gã đã cảm nhận được có năm địch nhân đangnấp trong bóng tối, chuẩn bị giáng cho gã một kích trí mạng.

Hai người mai phục ở hai bên cánh cửa gian phòng cuối cùng phía

Tây, cònhai người khác thì nấp ở sau cánh cửa hai gian phóng trống.

Nhưng địch nhân đáng sợ nhất, uy hiếp lớn nhất với gã lại là kẻ nấp ở phíasau ô cửa sổ hoa. Võ công của người này so với Từ Tử Lăng e là chỉ hơn chứ tuyệt đối không kém, gã cơ hồ như đã có thể khẳng định chín phần kẻ địch đáng sợ nhất này chính là Đa Tình Công Tử Hầu Hy Bạch. Đây không phải là liên tưởng do nghĩ tới Vân Ngọc Chân, mà là đơn thuần chỉ là một thứ cảm giác, một thứ cảm giác không thể nào giải thích, tóm lại là vừa mới bước ra cửa thì gã đã có cảm giác Hầu Hy Bạch đang nấp ở một chỗ nào đó gần cửa sổ hoa ở đầu phía Đông của hành lang nhìn gã chằm chằm rồi, giống như khi còn ở Lạc Dương, gã nằm nhắm mắt và vẫn có thể cảm nhận được hai người Hầu Hy Bạch và Bạt Phong Hàn giao thủ vậy.

Còn bốn tên còn lại, là vì chân khí hữu thực vô hình phát ra từ thân thể củachúng, làm cho Từ Tử Lăng cảnh giác.

Gã thậm chí có thể đoán định được địch nhân mạnh yếu thế nào, thậm chícó thể nắm được “ý đồ” của từng người thông qua những biến hóa hết sức vi diệu của đối phương.

Bao nhiêu suy tư và tính toán đều chỉ hiện lên trong nháy mắt, Từ Tử Lăngđã nhấc chân cất bước đi về phía sương phòng phía Tây.

Sát khí của địch nhân lập tức tăng thêm một bậc, ngoại trừ một người ra, tấtcả đều tiết chế và tính toán hết sức tinh vi, đợi cho gã đặt chân vào tử môn, công lực của bọn chúng sẽ ở trạng thái tột đỉnh, khiến chúng có thể xuất thủ những chiêu công lăng lệ nhất tấn công Từ Tử Lăng, dồn gã vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Người ngoại lệ duy nhất trong đám địch nhân chính là Mạch Vân Phi, công lực của y chẳng những kém Hầu Hy Bạch một trời một vực, mà còn kém xa cả bangười bọn Đại Lực Thần Bao Nhượng, Ác Khuyển

Khuất Vô Cụ và Vong Mệnh Đồ Tô Trác, y cơ hồ như đã lập tức vận nội công lên tới cực hạn, sau đó lại không giữ được trạng thái đó, thế nên đã xuất hiện hiện tượng công lực chập chờn lúc cao lúc thấp.

Từ Tử Lăng tới giờ vẫn chưa thấy một bóng địch nhân, song gã đã hoàntoàn nắm rõ bố cục hư thực của đối phương, thậm chí còn có thể tính ra rằng khi gã bước thêm chừng năm sáu bước, địch nhân sẽ phát động công kích nữa.

Đồng thời trong lòng gã càng hiểu rõ một điều, biết thì biết song gã tuyệt đốikhông có khả năng cùng lúc ứng phó năm địch nhân, mà Hầu Hy Bạch là một trong năm kẻ đó.

Giả như chính diện giao phong, chỉ riêng ba người bọn Bao Nhượng, KhuấtVô Cụ và Tô Trác thì gã đã hoàn toàn không nắm chắc phần thắng rồi.

Sinh cơ duy nhất của gã, chính là lợi dụng nhược điểm “không thể bại lộ”của Hầu Hy Bạch.

Trừ phi Hầu Hy Bạch khẳng định có thể sát nhân diệt khẩu, bằng không ytuyệt đối không hiện thân để đối địch với Từ Tử Lăng.

Đây đương nhiên chỉ là một phỏng đoán, nếu như đoán sai, Từ Tử Lăng gãsẽ phải trả giá bằng tính mạng của mình.

“Cách! Cách! Cách!”.

Từ Tử Lăng bước thêm ba bước, đi qua gian phòng đầu tiên có địch nhân ẩnnấp ở bên trái.

Từ canh khí hoành luyện xạ ra, gã có thể khẳng định người nấp sau cửachính là Đại Lực Thần Bao Nhượng.

Đối phương tuy cố thu liễm ẩn tàng nội khí, nhưng thế nào cũng không thểẩn giấu trước linh cảm gần như thần dị của gã.

Nên biết khi rằng cao thủ đối đầu, ngoại trừ động thủ quá chiêu thật sự ra,quan trọng hơn cả chính là sự giao phong vô hình, đó là sự đối chọi ở ba phương diện tinh, khí và thần. Vì vậy, đối với hạng cao thủ có cảm giác đặc biệt linh mẫn như Từ Tử Lăng mà nói, căn bản không có chuyện bị tập kích, bởi vì chỉ cần đối phương tâm động sát cơ, lập tức gã sẽ sinh cảm ứng, cho dù là cao thủ tinh thông thuật ẩn tàng như Dương Hư Ngạn cũng khó lòng mà giấu nổi gã. Huống hồ, bọn Bao Nhượng đều không phải chuyên gia ám sát, mà chỉ là thích khách lâm thời mà thôi.

Lúc này Từ Tử Lăng đã bước tới bước thứ năm, bước tới bên ngoài cánh cửacó ẩn tàng thích khách bên phải.

Khí thế của địch nhân lập tức ngưng tụ mau chóng, khiến cho Từ Tử Lăngcó thể chắc chắn rằng chỉ cần bước thêm hai bước nữa, là gã sẽ đặt chân vào “tử vong điểm”, lúc ấy, gã sẽ phải ứng phó với đòn tấn công toàn lực của đối phương.

Từ Tử Lăng cảm nhận được hàn khí của Cư Nha Đao của Vong Mệnh Đồ TôTrác toát ra từ phía sau cánh cửa, vội vàng thu liễm tâm thần, tiến nhập vào cảnh giới vô nhân vô ngã, tiếp tục tiến bước.

Sinh tử thắng bại, đều quyết định cả trong hai bước này.

o0o

Thuyền buồm chuyển hướng quay về Lương Đô, Khấu Trọng và LạcPhương đứng nơi mũi thuyền cùng thương thảo yếu sự.

Lạc Phương nói: “Tiêu Tiễn đã phong cho thủ hạ đại tướng Đổng CảnhChân làm thống soái, phái gần ba vạn quân ra đóng ở Di Lăng, còn đang trưng dụng dân thuyền nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể qua sông”.

Khấu Trọng chau mày nói: “Vậy tại sao y còn chưa vượt sông, có phải sợ sẽtiện nghi cho Lý Tử Thông không?”.

Lạc Phương hiển nhiên không trả lời được câu hỏi của gã, đành lắc đầu đáp:“Chuyện này thì ta cũng không rõ lắm. Có điều ngoại trừ cố kỵ Đỗ Phục Uy ra, Tiêu Tiễn còn phải ứng phó với Lâm Sĩ Hồng ở Động Đình, một ngày còn chưa bình định phương Nam, y vẫn khó mà toàn lực tiến lên phía Bắc được”.

Khấu Trọng cười khổ nói: “Tiêu Tiễn, Chu Xán và tam đại khấu rốt cuộc làcó quan hệ gì? Lẽ nào Chu Xán và Tào Ứng Long không biết nếu để Tiêu Tiễn có được cứ điểm ở Giang Bắc, sau này bọn chúng sẽ không thể hoành hành được nữa hay sao?”.

Đối với phương diện này thì Lạc Phương hiểu rõ hơn nhiều, chỉ nghe y nóithao thao bất tuyệt: “Hiện giờ hình thế một dải Hà Nam Giang Bắc đã phức tạp tới độ xưa nay chưa từng có bao giờ. Sau khi Đỗ Phục Uy công hạ Cảnh Lăng, vẫn cứ án binh bất động, mà chuyển hướng sang liên kết với Trầm Pháp Hưng tấn công Giang Đô, người mắt sáng đều có thể nhận ra là y muốn phân hai đường Đông Tây để tiến lên phía Bắc. Vì vậy một khi Giang Đô thất thủ, y sẽ lấy Cảnh Lăng làm cứ điểm để dụng binh với mục trường của chúng ta, Tào Ứng Long và Chu Xán hòng ngăn cản Tiêu Tiễn vượt sông. Trong tình hình đó, Chu Xán và Tào Ứng Long chịu hợp tác với Tiêu Tiễn cũng không có gì là lạ”.

Khấu Trọng nói: “Nhưng ai ai cũng biết Phi Mã Mục Trường không có dãtâm tranh đoạt thiên hạ, những kẻ có dã tâm với mục trường là vì

muốn tranh thủ chiến mã của các vị, bởi vậy nếu công hạ được mục trường, lợi ích sẽ về tay ai?”.

Lạc Phương lắc đầu nói: “Chuyện này cũng không được rõ lắm, nhưng có lẽbọn chúng đã thỏa thuận từ trước rồi”.

Khấu Trọng cũng lắc đầu phản đối: “Chuyện này không thể thỏa thuận được.Sau khi có được cả vạn con chiến mã, có ai chịu giao ra chứ. Vì vậy ta thấy Tiêu Tiễn, Tào Ứng Long và Chu Xán đều có ý đồ xấu xa hết, mỗi bên sẽ dùng hết thủ đoạn để giành lấy mối lợi về tay. Đây chính là điểm quan trọng nhất, cũng chính là yếu quyết để chúng ta chiếm được phần thắng. Nói không chừng ta còn có thể dùng lại kế sách đối phó với Trầm Pháp Hưng và Đỗ Phục Uy để đối phó Chu Xán và Tào Ứng Long, lúc ấy thì đảm bảo có thể khiến cho chúng phải ôm đầu cúp đuôi mà bỏ chạy”.

Lạc Phương phấn chtiấn tinh thần hỏi: “Là kế sách gì?”.

Khấu Trọng đặt tay lên vai gã, mỉm cười nói: “Về đến Lương Đô hãy nói!Nếu đêm nay có thể an bài mọi chuyện, ngài mai chúng ta sẽ lập tức lên đường tới mục trường, khi đó thì sẽ tùy theo tình thế mà nghiên cứu kỹ lưỡng thêm”.

Trước mắt gã chợt thoáng hiện ra gương mặt như hoa như ngọc của ThươngTú Tuần, trong lòng liền dâng lên một cảm giác bâng khuâng kỳ lạ.

o0o

Từ Tử Lăng giả bộ như sắp bước lên, cánh tay phải cầm đao sau lưng xoaychuyển cổ tay một vòng, biến thành cầm đao ngược, hoành đao sau lưng, mũi đao chỉ vào cánh cửa căn phòng có địch nhân ẩn nấp.

Chân khí đã vận lên tới đỉnh điểm bạo phát ra từ lòng bàn tay, một luồng lựcđạo mạnh mẽ truyền vào thân đao, làm nó bắn đi như một ánh chớp xẹt ngang bầu trời, xuyên qua cánh cửa cỗ.

Cùng lúc đó, Từ Tử Lăng đột nhiên đổi hướng bước lùi lại, tốc độ nhanh nhưloài quỷ mị, mắt thường khó mà nhìn thấy được. Gã lướt về phía Đại Lực Thần Bao Nhượng, quay người toàn lực đấm một quyền vào cửa phòng.

Tất cả những độc tác phức tạp liền mạch này đều chỉ diễn ra trong nháymắt, địch nhân chưa kịp cảnh giác thì đã hoàn thành rồi.

Người đầu tiên có phản ứng là Hầu Hy Bạch nấp bên ngoài cửa sổ ở đầuĐông của hành lang, sát khí của y nâng lên tới cực điểm, chân khí bao trùm cả không gian xung quanh, nhưng cũng đã chậm mất một bước.

“Vù!”.

Thanh cương đao xuyên qua cánh cửa giống như xuyên qua một tờ giấymỏng, lút đến tận cán.

Cơ hồ như cùng lúc đó, quyền đầu tưởng chừng như vô lực của Từ Tử Lăng,nhẹ nhàng kích trúng cánh cửa nơi Đại Lực Thần Bao Nhượng áp sát người vào ở bên trong.

“Rầm rầm!”.

Cánh cửa gỗ vỡ toang ra theo hình mạng nhện, mà trung tâm mạng nhện đóchính là nắm quyền của Từ Tử Lăng, để lộ ra một thân hình cao lớn và nét mặt kinh hãi của người đứng bên trong.

“Á!”.

Tiếng kêu thảm vang lên sau cánh cửa bị thanh cương đao xuyên qua, kế đólà tiếng cửa sổ vỡ tung, tiếng kêu thảm truyền đi xa dần.

“Ầm!”.

Quyền của Từ Tử Lăng đánh trúng đôi tay đang hoảng hốt giao lại của BaoNhượng, kình khí âm nhu của Loa Hoàn Kình đột nhiên từ chậm chuyển qua nhanh, giống như một mũi dùi đâm xuyên qua tấm màn khí công hoành luyện đã hoành hành khắp phương Nam của Bao Nhượng, đi thẳng vào tâm mạch của y.

Bao Nhượng hự lên một tiếng, loạng choạng thoái lui, há miệng phun ra mộtbúng máu, cả người va vào cửa sổ đối diện, lăn vèo xuống bên dưới.

Tiếng đàn tiếng ca trên lầu hai đột ngột tắt ngấm.

“Bình!”.

Mạch Vân Phi và Ác Khuyển Khuất Vô Cụ giờ mới phá cửa lao ra.

Từ Tử Lăng dịch người ra giữa hành lang dài, tuy mặt hướng về phía Mạch Vân Phi và Khuất Vô Cụ hai tay cầm hai chiếc thiết chuỳ lớn, nhưng tâm thần lạidồn cả vào phòng bị Hầu Hy Bạch ở phía sau.

Võ công của Mạch Vân Phi rõ ràng đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, bộ phápvà kiếm thuật phối hợp nhau rất liền lạc, đường kiếm thực chất mà không hoa mỹ, hoàn toàn khác với lần đầu y giao thủ với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Khuất Vô Cụ giảo hoạt hơn họ Mạch rất nhiều. Người này thân hình

cao gầy,gương mặt thì dài như ngựa, hai mắt hẹp tựa đường tơ, chiếc mũi khoằm thì mọc tít tận phía dưới, trông giống như loài tử quỷ ở dưới địa phủ trốn lên dương gian tác loạn vậy. Y cố ý lùi lại phía sau đôi chút, rõ ràng là muốn để Mạch Vân Phi làm tiên phong quấy nhiễu Từ Tử Lăng, còn mình thì sẽ tập kích từ bên hông.

Từ Tử Lăng thầm cám ơn trời đất.

Nếu hai kẻ này đồng tâm hiệp lực liều mạng xuất thủ, bức gã phải toàn thầnứng phó, vậy thì Hầu Hy Bạch ở phía sau sẽ có cơ hội thi sát thủ, nhưng Khuất Vô Cụ lại quá gian giảo, khiến cho Hầu Hy Bạch mất đi cơ hội ngàn năm khó gặp để hạ sát địch thủ lớn nhất của đời mình.

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng lắc người, không những tránh được một kiếm đâmtới trước ngực của Mạch Vân Phi, còn lách được vào khoảng trống giữa y và họ Khuất.

Mạch Vân Phi và Khuất Vô Cụ còn đang kinh hãi thì song thủ Từ Tử Lăngđã hóa thành muôn ngàn đạo chưởng ảnh, lần lượt vỗ vào thanh trường kiếm vào đôi thiết chùy đang biến chiêu công tới.

Địch nhân loạng choạng nhảy lui về phía sau.

Mạch Vân Phi công lực yếu kém, lảo đảo lui vào căn phòng mà BaoNhượng đã nấp, hổ khẩu vỡ nát, trường kiếm rơi xuống đất.

Khuất Vô Cụ không hổ là cao thủ thành danh trên giang hồ, thiết chùy nhưbị sét đánh trúng, nhưng vẫn vận lực miễn cưỡng chống đỡ, đồng thời thoái lui xuống cầu thang ở cuối hành lang, song thủ vung lên tạo thành chùy ảnh trùng trùng, phòng ngừa Từ Tử Lăng thừa cơ truy kích.

Với công lực của Khuất Vô Cụ thực ra có thể cầm cự được với Từ Tử Lăng ítnhất là tám chiêu hay mười chiêu, vấn đề ở chỗ trước khi giao thủ y đã thấy Tô Trác và Bao Nhượng võ công cao hơn y mà cũng phải thọ thương bỏ chạy, trong lòng sớm đã run sợ, lại bị Từ Tử Lăng dùng thân pháp thần kỳ tiếp cận sát người, vô phương triển khai và phát huy uy lực của thiết chùy, tâm thần càng thêm bất định, thế nên mới tiếp được một chiêu đã bại tẩu.

Từ Tử Lăng không hề truy kích, mà chỉ đứng yên giữa hành lang. Cùng lúcđó, gã cũng cảm nhận được Hầu Hy Bạch đã rời khỏi hiện trường.

Cuộc chiến ở Thiên Hương Lâu coi như đã kết thúc. Hoàng hôn ngày hômsau, Lạc Kỳ Phi đi thăm dò tình hình quân địch trở về báo cáo: “Vừa rồi mới nhận được mật lệnh của Thiếu Soái, kế hoạch có chút thay đổi”.

Từ Tử Lăng giật mình đánh thót, vội vàng truy vấn.

Lạc Kỳ Phi kể rõ mọi chuyện cho gã nghe rồi nói: “Thiếu Soái hỏi Từ gia cóthể tạm thời rời khỏi đây cùng người đến Phi Mã Mục Trường không? Tình hình ở đó đã thập phần nguy cấp, Tào Ứng Long và Chu Xán có thể chia nhau tấn công hai thành Viễn An, Đương Dương, khiến cho Phi Mã Mục Trường không thể phân thân, nếu như dốc hết toàn quân thì lại sợ địch nhân thừa cơ xâm nhậm mất”.

Từ Tử Lăng nghĩ đến những bằng hữu như Thương Tú Tuần, Phức đại tỷ,Tiểu Quyên, Lạc Phương, Liễu Tông Đạo, Hứa lão đầu... trong lòng chợt dâng lên một tình cảm sâu đậm, từ sau khi Tố Tố qua đời tới nay, gã đặc biệt trân trọng tình nghĩa giữa người với người, bởi vì đó là nhược điểm khiến cho trái tim con người có thể vỡ nát vì đau khổ. Gã suy nghĩ giây lát rồi điềm đạm hỏi Lạc Kỳ Phi: “Lạc huynh thấy thế nào?”.

Lạc Kỳ Phi nói: “Ở đây chúng ta đấu trí chứ không đấu lực, tất cả có thểgiao hết cho tại hạ. Còn ở mục trường thì chiến trận liên miên, rất cần Từ gia tới đó chi viện. Vấn đề duy nhất bây giờ là làm sao tìm được một lý do để Từ gia rời khỏi đây mà bọn Lý Tử Thông không nghi ngờ, tránh để hỏng toàn bộ kế hoạch”.

Từ Tử Lăng thầm mừng thay cho Khấu Trọng, chỉ nhìn việc Lạc Kỳ Phi dámđứng ra gánh lấy trọng trách này, đã biết y là người rất có đảm sắc. Nhân tài như vậy, quả thực chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Hiện giờ thủ hạ của Khấu Trọng đã có không ít người tài, Hư Hành Chi,Tuyên Vĩnh, Tiêu Hồng Tiến, Lạc Kỳ Phi, Bốc Thiên Chí, Trần Lão Mưu, Trần Trường Lâm, Nhậm Mi Mi đều là những người xuất sắc, mỗi người có sở trường riêng. Những người xưa nay vốn kiêu ngạo bất thuần này, giờ đều cam tâm tình nguyện bán mạng cho Khấu Trọng, đương nhiên là vì mị lực hơn người và khả năng thông thiên triệt địa của gã, nhưng quan trọng hơn cả là gã luôn dùng chân tâm đối đãi người khác, tuyệt đối không tự tư tự lợi giống như Vương Thế Sung, chỉ luôn biết lợi dụng người khác.

Trầm tư giây lát, Từ Tử Lăng liền gật đầu nói: “Chuyện này thì dễ, ta tới đâychỉ có trách nhiệm truyền tin và móc nối để hai bên hợp tác, giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, tự nhiên có thể rời khỏi Giang Đô mà không ai nghi ngờ”.

Gã ngưng lại một chút rồi nói tiếp: “Việc hợp tác với ngườiy của Trúc HoaBang có vấn đề gì không?”.

Lạc Kỳ Phi cười khổ đáp: “Tại hạ đương nhiên có thể tin tưởng Quế đườngchủ và Hạnh phó đường chủ, nhưng lại không dám đảm bảo trong số thủ hạ của hai người này có kẻ nào là gian tế do Thiệu Lệnh

Châu gài vào hay không. Vì vậy tại hạ định dẫn theo các huynh đệ rời khỏi đây cùng với Từ gia, sau đó ngầm hội họp với bọn Bốc phó bang chủ. Bằng không nếu mỗi bước đều bị người khác giám thị, e là toàn bộ diệu kế sẽ trôi theo dòng nước mất”.

Từ Tử Lăng gật đầu đáp ứng, trong lòng thầm nhủ đã đến lúc phải tìm haitên tiểu tử Quế Tích Lương và Hạnh Dung nói chuyện rồi.

Chương 255: Chân tình trong mưa

Dưới ánh trăng mơ màng, Từ Tử Lăng triển khai khinh công chạy dọctheo bờ Nam dòng Hoài Thủy, tiến về phía Tây để tới địa điểm đã ước định với Khấu Trọng.

Sau khi từ biệt Quế Tích Lương và Hạnh Dung, rồi chính thức báocho Lý Tử Thông biết, gã mới cùng bọn Lạc Kỳ Phi lên thuyền rời khỏi Giang Đô. Tự nhiên là cuối cùng chỉ còn lại một chiếc thuyền không trở về đến Lương Đô, Từ Tử Lăng và Lạc Kỳ Phi đã trước sau rời thuyền, chia nhau hành sự.

Từ Tử Lăng rời thuyền lên bộ ở nơi giao hội giữa Hàn Câu và Hoài Thủy,liên tục giở hết tốc lực chạy gần sáu canh giờ, cuối cùng cũng tới được khu rừng dưới chân núi Hạ Sơn ở phía Đông Nam thành Chung Ly.

Gã đốt lửa lên để truyền tín hiệu cho bọn Khấu Trọng. Ở mỏm núi cách đóchừng nửa dặm lập tức có tín hiệu hồi ứng, trước tiên là một tia lửa loé lên, sau đó lại có hai điểm sáng khác, chỉ cho gã nơi ẩn thân của Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng thầm cảm thấy ấm áp, Tố Tố bất hạnh lìa đời, Bạt Phong Hànđã đi xa ngoài đại mạc, khiến cho gã có cảm giác càng thêm gắn bó chặt chẽ hơn với Khấu Trọng, đồng thời cũng không khỏi bồi cảm xúc, chỉ có mấy tháng ngắn ngủi, Khấu Trọng đã xây dựng được thành công thực lực của chính mình, bên cạnh gã giờ đây không phải là một đám ô hợp hỗn loạn nữa, mà đã là một đội hùng sư có tổ chức và kỷ luật. Điều đó không chỉ thể hiện ở cách truyền tín hiệu chuẩn

xác, mà còn ở khả năng vượt sông, đi liền một mạch hơn trăm dặm đường từ Lương Đô tới đây chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, chỉ riêng tốc độ hành quân này cũng đủ khiến người ta phải le lưỡi thán phục rồi. Trong chốc lát gã đã vào đến trảng cây thưa nơi bìa rừng, trong bóng tối đầy những binh sĩ của Thiếu Soái quân đang dựa lưng vào gốc cây nghỉ ngơi, người người đều cố giữ cho hơi thở của mình nhẹ nhàng nhất, còn bầy ngựa thì đang khoan thai gặm cỏ.

Từ Tử Lăng được một viên đầu mục dẫn đi qua một ngọn đồi nhỏ, nơi đó cóKhấu Trọng, Tuyên Vĩnh và hơn mười tướng lĩnh khác.

Nhìn thấy tấm lưng hùng vĩ của Khấu Trọng, Từ Tử Lăng chợt nảy sinh mộtcảm giác kỳ dị. Khấu Trọng không còn Khấu Trọng trước đây nữa, đương nhiên càng không phải Khấu Trọng không ngừng đánh trống lui quân thiên binh vạn mã của Đỗ Phục Uy ở Cảnh Lăng. Khấu Trọng hiện giờ đã trở thành bậc thống soái coi chiến tranh như một ván cờ, cười nói mà vẫn dụng binh, sau này, quần hùng chắc sẽ có thêm một kình địch cùng tranh thiên hạ với họ.

Khấu Trọng đột nhiên quay đầu lại, toét miệng cười lộ hàm răng trắng đều:“Có Lăng thiếu gia ở cạnh ta thì cũng như có thêm đội quân vạn người rồi, lần này chúng ta không chặt cái đầu chó của tam đại khấu xuống thì thề không trở về!”.

Chúng tướng đều dạ vang, hồi âm vang khắp cả vùng núi, khiến cho huyếtmạch của người ta phải sôi lên sùng sục.

Từ Tử Lăng cảm nhận được mị lực và sức ảnh hưởng trời sinh đã hơn ngườicủa Khấu Trọng, bước tới gần gã, rồi thản nhiên nói: “Tổng cộng có bao nhiêu người?”.

Khấu Trọng nhìn theo ánh mắt gã ra không gian bao la phía trước, ánh mắtsáng rực tinh quang, trầm giọng nói: “Có một ngàn năm trăm

người, đều là kỵ binh tinh nhuệ, chiến mã đa phần đều là thượng đẳng lương câu của Khiết Đan, trang bị gọn nhẹ! Hừ, Lý tiểu tử có Hắc Kỵ Tinh Kỵ con bà gì của hắn, Khấu Trọng ta cũng có Thiếu Soái Kỳ Binh, thế nào cũng có một ngày ta phải phân cao hạ với hắn trên sa trường mới được!

Từ Tử Lăng lại hỏi: “Tổ chức đội ngũ thế nào?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Dùng Mai Hoa Trận của Lỗ đại sư, một ngàn nămtrăm người phân thành mười tổ, chủ lực sáu trăm người, kỳ dư mỗi tổ khác một trăm người, mỗi tổ đều có thiên tướng thống lĩnh, Lăng thiếu gia có ý kiến gì không?”.

Từ Tử Lăng nhún vai: “Luận bày binh bố trận thì ngươi giỏi hơn ta, còn ýkiến gì được nữa chứ. Lạc Phương đâu?”.

Khấu Trọng đáp: “Y trở về mục trường để báo cho mỹ nhân trường chủ cùngphối hợp với chúng ta diễn một vở kịch rồi, sân khấu chính là hai thành bên bờ sông Nhĩ Thủy, Đương Dương và Viễn An”. Kế đó gã lại thở dài một tiếng: “Lão thiên an bài thật khéo, người người đều nghĩ rằng ta sẽ vì tính toán lợi hại trước mắt mà toàn lực giúp Lý Tử Thông ứng phó với lão gia, còn ta thì lại lặng lẽ tiến về phía tây, dùng kỳ binh tập kích địch nhân giải cứu cho Phi Mã Mục Trường. Thật đúng là một hành động vĩ đại!”.

Từ Tử Lăng tự hỏi không thể hứng thú và háo hức được như Khấu Trọng,bèn nói lảng sang chuyện khác: “Lộ tuyến đã định xong chưa?”.

Khấu Trọng đáp: “Chúng ta sẽ vượt qua vùng bình nguyên giữa Chung Ly và Thanh Lưu, tuy là thuận đường thật nhưng cũng không thể ghé qua Thanh Lưuđể chào hỏi lão gia một tiếng được, thật là bất hiếu! Hà! Sau đó chúng ta sẽ vượt hai sông Phì và Quyết, tiếp sau đó

sẽ là đoạn đường gian khổ nhất vượt qua Đại Biệt Sơn, rồi vòng qua Đại Hồng Sơn, qua sông Hán Thủy ở giữa Tương Dương và Cảnh Lăng. Lúc đó chỉ cần ba canh giờ khoái mã là có thể cùng mỹ nhân trường chủ của chúng ta uống rượu tương ngộ, nói chuyện ngày xưa được rồi”.

Tuyên Vĩnh đứng bên cạnh cũng lên tiếng: “Nếu như thuận lợi, trong vòngmười ngày có thể tới nơi”.

Từ Tử Lăng nói: “Vậy sao còn không khởi hành đi, chúng ta không phảingày nghỉ đêm đi để giữ bí mật hay sao?”.

Khấu Trọng bật cười: “Hiếm khi thấy Lăng thiếu gia lại gấp gáp như vậy,nhất định là muốn mau chóng đi làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi. Hì hì! Ngươi đừng vội tức giận, vì lần này chúng ta đi qua Thanh Lưu nên phải phái thám tử đi thăm dò ổn thỏa trước mới có thể khởi trình được. Hai huynh đệ chúng ta đã lâu không gặp rồi, sao nhân cơ hội này nói chuyện cũ một phen”.

Kế đó gã liềnngươi phát lệnh cho chúng tướng trở về vị trí, chỉ còn lại một mìnhTuyên Vĩnh đứng đó.

Cơn gió núi khẽ phất tới, dưới bầu trời sao tráng lệ này, mỗi người đều cảmthấy mình vô cùng nhỏ bé, nếm trải mùi vị tuyệt diệu khi được cùng vận hành với trời đất.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi nó: “Hầu Hy Bạch suýt chút nữa đã xuất thủ vớita rồi!”.

Khấu Trọng giật mình: “Hảo tiểu tử, cuối cùng cũng chịu lộ ra bản lai diệnmục. Ngươi gặp hắn khi nào vậy?”.

Lúc này Tuyên Vĩnh cũng rời khỏi chỗ hai gã đứng để đi thị sát tình

hìnhxung quanh.

Từ Tử Lăng liền kể chuyện xảy ra ở Thiên Hương Lầu cho gã nghe. KhấuTrọng thở phào một tiếng nói: “May mà ngươi, nếu đổi lại là ta, nhất định sẽ bất chấp tất cả để bắt tên tiểu tử đó xuất diện rồi, như vậy thì hỏng bét!”. Sau đó gã lại nhíu mày nói: “Không đúng! Theo ta đoán thì bọn Bao Nhượng cũng không biết bên ngoài có Hầu Hy Bạch ngầm trợ giúp, thậm chí cả Vân Ngọc Chân cũng không biết là y ngầm phục một bên. Tên tiểu tử này nhất định đã thăm dò được chuyện này từ chỗ Vân Ngọc Chân, nên mới có ý đồ chiếm chút tiện nghi với ngươi”.

Từ Tử Lăng không hiểu nói: “Có phải ngươi chỉ đoán bừa thôi đúng không?”.

Khấu Trọng lắc đầu, lộ ra vẻ suy tư, rồi từ từ đáp: “Ngươi còn nhớ lần chúngta suýt chút nữa bị Loan yêu nữ hại cho mất mạng ở thôn làng hoang vắng, rồi tên tiểu tử Hầu Hy Bạch đó vô ý xông vào cứu chúng ta không? Tên tiểu tử này này còn giả bộ lấy bút mực ra vẽ tranh nữa, lúc đó hiển nhiên là Loan Loan yêu nữ cũng không nhìn ra được thân phận của hắn. Công phu bảo mật của Hầu Hi Bạch cao như vậy, cả chỗ không người cũng không hề sơ xuất, làm sao Vân Ngọc Chân lại biết được chứ. Ta có thể khẳng định Vân Ngọc Chân vẫn tưởng rằng Hầu tiểu tử này là người tốt”.

Song mục Từ Tử Lăng thoáng hiện sát cơ, trầm giọng nói: “Nhưng cái kimtrong bọc lâu ngày cũng lòi ra, cuối cùng thì hắn cũng lộ đuôi hồ ly ra rồi”.

Khấu Trọng nhìn gã hỏi: “Có phải ngươi nghĩ tới Sư Phi Huyên không?”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Không sai! Hầu Hy Bạch rõ ràng là được một

môn pháità ác nào đó bồi dưỡng ra để đối phó với Sư Phi Huyên, ý đồ dùng thủ đoạn bỉ ổi để ảnh hưởng đến nàng, hòng giúp Loan yêu nữ thêm nắm chắc phần thắng".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Ngươi thấy chúng ta có nên sai người đi báo cholão trọc Liễu Không, để lão chuyển cáo cho Sư Phi Huyên không?".

Từ Tử Lăng cười khổ: "Làm vậy có vẻ giống tiểu nhân quá! Lẽ nào ta nói vớiSư Phi Huyên là ta cảm giác thấy Hầu Hy Bạch nấp ngoài cửa sổ định đánh lén ta hay sao?".

Khấu Trọng nhún vai nói: "Có vấn đề gì đâu chứ? Sư Phi Huyên không phảihạng nữ lưu tầm thường, đối với thị phi hắc bạch tự nhiên biết cân nhắc, còn bọn ta thì chỉ cần không hổ thẹn với lòng, thì lo mẹ gì nữa chứ? Cho dù sau này Sư Phi Huyên có giúp cho Lý tiểu tử, ta cũng không muốn thấy nàng ta bị yêu nhân làm hại".

Từ Tử Lăng phì cười nói: "Nói thì nói vậy, chứ trong lòng ngươi thì đang sợ tamất đi cơ hội làm thân với Sư Phi Huyên phải không? Ta có thể đảm bảo nếu Hầu Hy Bạch muốn giở mỹ nam kế với nàng ta thì chắc chắn sẽ đụng đầu vào đá, thất bại trở về mà thôi. Chúng ta hãy lo việc của mình trước đi đã!".

Khấu Trọng gượng gạo nói: "Sư Phi Huyên có gì không tốt mà tên tiểu tửnhà ngươi lúc nào cũng tỏ vẻ hững hờ như thế?".

Từ Tử Lăng ngắt lời không cho gã nói tiếp: "Trên đường tới đây, ta đã mangmọi chuyện ra nghĩ lại một lượt, rút ra được một kết luận, Thiếu Soái ngươi có muốn nghe không?".

Khấu Trọng cười thản nhiên nói: "Lăng thiếu gia muốn nói, đương nhiên bảnsoái phải rửa tai cung kính lắng nghe rồi".

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Ta cho rằng Tiêu Tiễn dùng kế hai bút cùng vẽ,một mặt phái người đến Giang Đô giết ta, một mặt khác lại tìm cách dẫn dụ ngươi tới Phi Mã Mục Trường, sau đó phục kích hạ sát. Vân Ngọc Chân hiểu rõ tính cách chúng ta như lòng bàn tay, đương nhiên cũng đoán được phản ứng của chúng ta trước lời cầu cứu của Phi Mã Mục Trường”.

Khấu Trọng cau mày nói: “Ta cũng từng nghĩ đến chuyện này, vì thế mới lấynhanh chế chậm, dùng tốc độ cao nhất mà địch nhân không thể ngờ được, bí mật hành quân thiên lý, trước khi Tiêu Tiễn kịp vượt sông ở Di Lăng đã nhất cử hạ thủ tam đại khấu và cha con Chu Xán, sau đó cùng ngươi tới Quan Trung thử vận khí một phen”.

Từ Tử Lăng nói: “Có thể đổi ngược lại không, trước tiên ngăn đại quân củaTiêu Tiễn, sau đó mới khai đao với Chu Xán và Tào Ứng Long?”.

Khấu Trọng ngây người, kế đó thì cười lớn nói: “Hảo tiểu tử! Tại sao ta lạikhông nghĩ ra kế này nhỉ? Hay lắm! Nhân lúc Tiêu Tiễn còn chưa tưởng tượng được chúng ta lại dám động tới y trước, chúng ta trêu đùa với y một chút, coi như lấy chút tiền lãi cho mối thù của Tố tỷ vậy!”.

Nhắc tới Tố Tố, bốn con mắt của hai gã liền rực lên ánh lửa cừu hận.

Ánh đèn lửa ở phía xa lúc sáng lúc tối.

Khấu Trọng quát lớn: “Dắt ngựa tới đây! Đến lúc phải lên đường rồi!”.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thiếu Soái quân đã vượt qua bình nguyên phíaBắc Thanh Lưu mà không gặp trở ngại gì, sau khi tới bờ bắc Trừ Thủy, thì dừng lại nghỉ chân ở khu rừng ven bờ. Đáng tiếc là ông trời

không để chuyện gì toàn mỹ, đột nhiên lại đổ mưa to, ngoại trừ những người có nhiệm vụ canh gác, kỳ dư tất cả đều trốn hết trong lều tránh mưa. Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đến một đám loạn thạch ở ven sông, để mặc cho mưa rơi ướt đẫm người.

Khấu Trọng ngồi phịch mông xuống một tảng đá lớn, cười cười nói: “Thậtthống khoái! Chỉ có lúc trời mưa, con người mới cảm thấy mình có chút liên hệ gì đó với lão thiên gia ở trên kia, quần áo ướt sũng hết thế này, quan hệ lại càng thêm mật thiết”.

Từ Tử Lăng chắp tay sau lưng, nhìn dăm ba con thuyền đang xông pha mưagió đi về phía Tây trên dòng sông trước mắt, điềm đạm nói: “Thời khắc quan hệ của chúng ta với lão thiên mật thiết nhất, chính là khi luyện Trường Sinh Quyết trong tiểu cốc sau khi mẹ qua đời, lúc đó chúng ta và thiên địa dường như hòa thành một thể vậy”.

Khấu Trọng ngớ người ra giây lát rồi gật đầu nói: “Đó đúng là một khoảngthời gian khiến người ta không thể nào quên được. Nhất định ta sẽ tìm về nơi đó xem thử, có điều mẹ đã từng nói không cần chúng ta tới bái tế mà”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Trước mắt chúng ta còn phải tranh đấu với thời gian,Lý Mật đã sụp đổ, không còn ai ngăn cản Lý Thế Dân xuất quan nữa, vì vậy Thiếu Soái nhà ngươi cần phải kiến lập được một thế lực cân bằng trước khi Lý gia đoạt được thiên hạ, bằng không thì sẽ phải hối hận đó, lấy đâu ra thời gian rảnh rỗi cho ngươi đi về lại nơi ấy chứ?”.

Khấu Trọng trầm ngâm giây lát rồi trầm giọng nói: “Vương Thế Sung tuy khóthành đại khí, nhưng phía Đông Bắc vẫn còn Đậu Kiến Đức, Lưu Hắc Thát, phía Bắc có Lưu Vũ Châu, Tống Kim Cương, phía Tây còn có phụ tử Tiết Cử, Lý gia lại mới sinh nội loạn, Lý tiểu tử muốn phong quan sợ rằng cũng phải đợi thêm một thời gian nữa”.

Từ Tử Lăng cảm thấy nước mưa rơi xuống mặt mắt rượi, nhẹ giọng nói: “NếuVương Thế Sung bức cho Lý Mật không còn đường lui, phải đầu hàng Lý Thế Dân thì ngươi tính sao?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Ngươi cho rằng điều này đối với Lý tiểu tử là tốt hayxấu?”.

Từ Tử Lăng cúi đầu nhìn Khấu Trọng chăm chú trong giây lát rồi trầm giọngđáp: “Nếu đổi lại là người khác chỉ là dẫn sói vào nhà, nhưng Lý phiệt căn cơ sâu dày, Lý Thế Dân lại là thiên tài võ học và binh pháp, đến lợi hại như bọn Lý Tịnh mà cũng phải quy phục trước y, Sư Phi Huyên cũng xem trọng y nhất, coi y là chân mệnh thiên tử, Lý Mật đương nhiên sẽ không cam tâm tình nguyện khuất phục như thế, nhưng những người khác có phải ai cũng giống y đâu”.

Khấu Trọng động dung nói: “Đúng vậy, cả ta cũng từng có ý làm thủ hạ chohắn từ khi hắn còn chưa thành khí cơ mà. Nếu như Lý tiểu tử có thêm một đám mưu thần mãnh tướng như Ngụy Trưng, Từ Thế Tích, Trầm Lạc Nhạn giúp hắn đánh thiên hạ thì thật đáng ngại, lúc ấy muốn thắng hắn đã khó lại càng thêm khó. Hừ! Ngươi nói ta phải làm sao bây giờ?”.

Từ Tử Lăng im lặng không nói gì.

Khấu Trọng nhổm người đứng dậy, đi tới trước mặt Từ Tử Lăng, đưa tay nắmchặt hai vai gã, cúi đầu nói: “Nói đi! Cả đời chỉ có hai huynh đệ, có gì mà phải giữ trong lòng chứ?”.

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: “Cái chết của Tố tỷ lẽ nào vẫn không khiến lòngtranh đấu chém giết của ngươi nhạt đi chút nào hay sao?”.

Khấu Trọng trầm tư hồi lâu rồi nhỏ giọng trả lời: “Ngươi có bỏ qua

được choHương Ngọc Sơn và Vũ Văn Hóa Cập không?”.

Từ Tử Lăng nói: “Vũ Văn Hóa Cập đương nhiên là không thể bỏ qua, nhưngHương Ngọc Sơn thủy chung vẫn là cha ruột của Tiểu Lăng Trọng, hiện giờ hắn đã nhận được báo ứng, hơn nữa Tiêu Tiễn cuối cùng cũng không phải đối thủ của Lý tiểu tử, chúng ta bỏ qua cho y rồi sao chứ?”.

Khấu Trọng thở dài: “Âm Qúy Phái hại chết bọn Bao Chí Hạ, Thạch Giới,Ma Quý, món nợ này phải tính toán thế nào?”.

Từ Tử Lăng cười khổ: “Chuyện này với chuyện ta muốn khuyên ngươi là haichuyện hoàn toàn khác nhau, sao có thể hợp lại mà nói được. Thiên hạ này đã đủ loạn rồi, hiện giờ lại thêm một vị Thiếu Soái như ngươi nữa, ôi!”.

Khấu Trọng cũng cười khổ theo gã: “Lẽ nào ngươi muốn ta nói với thủ hạ làkhông làm nữa?”.

Từ Tử Lăng nói: “Đương nhiên không thể vô trách nhiệm như vậy, hiện giờngươi chỉ có một vấn đề duy nhất là thể diện. Giả như ngươi có thể gác bỏ chuyện này mà quay sang ủng hộ Lý tiểu tử, đảm bảo trong thời gian ngắn y có thể nhất thống thiên hạ, khiến cho vạn dận có một cuộc sống an bình”.

Khấu Trọng cười gầượng: “Lẽ nào ngươi muốn ta cùng thờ một chủ với kẻ ítnhất cũng phải chịu một phần trách nhiệm về cái chết của Tố tỷ hay sao?”.

Từ Tử Lăng thở dài não nề: “Ta không phải khuyên ngươi đi làm thủ hạ choLý tiểu tử, chỉ muốn ngươi có thể đem thực lực trong tay mình tặng cho y. Sau đó ta và ngươi sẽ đi cắt thủ cấp của Vũ Văn Hóa Cốt xuống mang về tiểu cốc bái tế mẹ. Từ sau thiên hạ bao la mặc cho

chúng ta tung hoành, cùng bọn tà giáo Âm Qúy Phái đánh một trận cho thống khoái, vì dân trừ hại. Đợi Tiểu Lăng Trọng lớn thêm một chút, chúng ta sẽ dẫn nó ra vực ngoại tìm lão Bạt, như vậy không phải tiêu diêu tự tại lắm hay sao?”.

Khấu Trọng gạt cánh tay của Từ Tử Lăng ra, bước tới sát mép sông, chămchú nhìn những bông hoa nước bắn lên tung tóe, trầm giọng nói: “Đã lâu lắm rồi ngươi không nhắc chuyện này với ta, tại sao hôm nay lại đột nhiên lôi ra vậy?”.

Từ Tử Lăng đi tới sau lưng Khấu Trọng, đặt hai tay lên vai gã, bi thương nói:“Tố tỷ đã đi mãi mãi rồi, ta không muốn mất đi thêm một hảo huynh đệ nữa”.

Khấu Trọng giật mình: “Ngươi cho rằng ta sẽ thua sao?”.

Từ Tử Lăng chán nản nói: “Vấn đề của chúng ta là cả ta lẫn ngươi đều quálộ liễu sự sắc sảo, lại mang trên mình bí mật của Dương Công Bảo Khố. Trước đây chúng ta còn có thể chơi trò đánh đố với địch nhân, hiện giờ thì đã biến thành mục tiêu rõ ràng, trở thành bia cho vạn tiễn cùng ngắm. Bất luận Tiêu Tiễn có vượt sông thành công hay không, lão gia và Lý Tử Thông ai thắng ai bại, hoặc giả Lý tiểu tử xuất binh Quan Trung, Đậu Kiến Đức, Lưu Vũ Châu huy quân Nam hạ, mục tiêu đầu tiên của họ cũng chính là Thiếu Soái nhà ngươi đó”.

Khấu Trọng cảm nhận được sự quan hoài sâu sắc của Từ Tử Lăng với mình,gật đầu nói: “Ta không phải chưa từng nghĩ đến chuyện này, bằng không thì đã xưng vương mà không phải xưng soái, lại còn khiêm tốn thật thà xưng mẹ nó thành thiếu soái như vậy, nhìn thì có vẻ uy phong, kỳ thực lại rất khiếp nhược. Lý tưởng nhất chính là sau khi đào được Dương Công Bảo Khố, mới tính toán xem nên làm thương nhân buôn bán binh khí giàu nhất thiên hạ hay làm hoàng đế. Nhưng chắc ngươi cũng biết ta xưng soái là vì tình thế ép buộc, đã

cưỡi lưng hổ rồi thì không thể xuống được. Tiểu Lăng à! Đời người bất quá chỉ có mấy chục năm, trong nháy mắt là đã trôi qua rồi, ngươi cứ thoải mái mà đi làm những chuyện ngươi thích, không cần để ý đến sinh tử của ta làm gì. Hiện giờ ta đã không còn đường lui nữa rồi. Hà! Đại trượng phu da ngựa bọc thây cũng là một chuyện thống khoái mà! Sau này nếu ta chiến tử sa trường, ngươi không cần báo cừu cho ta làm gì. Cái chết của Tố tỷ khiến cho ta không thể chìm trong hoan lạc được nữa rồi, ngươi hiểu được tâm tình của ta chứ?”.

Từ Tử Lăng dụng lực bóp chặt hai vai người huynh đệ, cười khổ não: “Đươngnhiên là ta hiểu chứ! Ôi! Kẻ làm huynh đệ như ta thực sự đã tận hết tâm lực rồi, ta vốn tưởng ngươi phải đợi tới lúc tìm được Dương Công Bảo Khố mới xuất thế tranh hùng, chẳng ngờ thần xui quỷ khiến, ngươi lại xưng làm Thiếu Soái cái con khỉ gì đó, sự tình diễn ra thật quá nhanh! Cho đến khi Tố tỷ xảy ra chuyện, ta mới như người tỉnh mộng, nghĩ tới những vấn đề này! Hiện giờ hảo cảnh của ngươi chỉ như đàm hoa chớm nở rồi tàn ngay, không thể kéo dài mãi được. Thiếu Soái quân của ngươi không có một hai năm thời gian mở rộng chỉnh đốn thì vẫn không thể thành hùng sư để tranh đấu với Lý tiểu tử được. Tóm lại tình thế trước mắt của ngươi vẫn còn phải chờ thời lai vận đáo, bằng không đừng hòng nghĩ tới chuyện thắng được Lý Thế Dân. Nhưng ngươi có thời gian không?”.

Khấu Trọng nói: “Lỗ Diệu Tử chỉ sợ cũng có cách nghĩ giống như ngươi,bằng không thì lão đã trực tiếp nói với ta Dương Công Bảo Khố ở chỗ nào rồi. Theo ta thấy thì ngươi cũng khẳng định ta không thể tìm được Dương Công Bảo Khố, thế nên mới chịu cùng ta chơi trò chơi tìm bảo vật này. Như vậy đi! Cho ta ba tháng thời gian, nếu vẫn không tìm được bảo tàng, ta sẽ nghe lời ngươi mà đem hết binh tướng thủ hạ giao cho người trong lòng của ngươi, để cho nàng ta tự quyết định xem nên tặng cho người nào. Nhưng nếu lão thiên gia chiếu cố, để ta tìm được bảo tàng, thì ta sẽ đánh với hắn một trận,

chết cũng không oán. Nhưng phải có một điều kiện?”.

Từ Tử Lăng lạc nhiên: “Điều kiện gì?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Lăng thiếu gia nhà ngươi phải toàn tâm toàn ý giúpta tìm bảo tàng, không được gạt ta”.

Từ Tử Lăng trầm giọng: “Ta là loại người ấy à?”.

Chợt có tiếng bước chân vang lên, Tuyên Vĩnh đội mưa chạy tới, thấp giọngnói: “Bắt được một tên gian tế”.

Cả hai gã đều lấy làm ngạc nhiên.

Chương 256: Long du biến địa

Ở cách đó tầm hơn trượng, tên gian tế bị trói quặt hai tay ra sau gốccây lớn, y phục nhuốm máu, sắc mặt trắng bệch, niên kỷ ước chừng trên dưới hai mươi, ngũ quan đoan chính.

Tuyên Vĩnh nhỏ giọng nói: “Chúng tôi y theo lời Thiếu Soái phân phó,canh phòng bốn phía xung quanh, tên này lén la lén lút lẻn vào quân doanh của chúng ta, bị tại hạ đích thân bắt được, võ công của hắn theo đường lối của Giang Nam Phái, cũng thuộc hạng tương đối”.

Khấu Trọng hỏi: “Hắn nói gì không?”.

Tuyên Vĩnh gằn giọng đáp: “Đương nhiên là hắn nói chỉ tình cờ đi qua đây!Nơi này hoang sơn dã lãnh, nếu là đi săn thì còn có mấy phần đạo lý, chỉ nghe khẩu âm của hắn đã biết là người Triết Giang rồi, làm sao lại một mình tới nơi này làm gì chứ?”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Dù là thám tử thì cũng phải có đồng đảng đểphối hợp chứ, có phát hiện người nào khác không?”.

Tuyên Vĩnh lắc đầu: “Tại hạ đã phái người đi lục soát chung quanh đây,nhưng vẫn chưa có phát hiện”.

Khấu Trọng nói: “Xem ra phải dụng hình mới được, Tuyên huynh có quenchuyện này không?”.

Tuyên Vĩnh gật đầu: “Cứ để tại hạ”.

Y đang định lại gần kẻ bị trói thì Từ Tử Lăng đã kéo tay lại, bất nhẫn nói:“Trước khi xác định thân phận của đối phương mà đã dụng hình thì không khỏi hơi tàn nhẫn”.

Tuyên Vĩnh ngạc nhiên hỏi: “Hắn không chịu nói ra, không dùng hình thì saocó thể làm rõ thân phận hắn được?”.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Dùng áp lực vô hình của tinh thần mới chính làthủ pháp cao nhất của dụng hình, cái này gọi là dụng hình cũng phải dùng mưu, để ta!”.

Ba người bước tới trước mặt hán tử kia, rồi vẫy tay ra hiệu cho những binh sĩcanh gác lui ra. Khấu Trọng thấy y vẫn nhắm nghiền hai mắt, bèn cười cười: “Hắn không chịu mở mắt, tự nhiên cũng không chịu trả lời câu hỏi của chúng ta, đành phải nghiêm hình bức cung thôi. Lúc dụng hình phải chậm một chút, để cho vị hảo hán này có cơ hội suy nghĩ về tình cảnh của mình, đưa ra được lựa chọn sáng suốt”.

“Phì!”. Người kia mở bừng mắt, nhổ ra một bãi nước bọt đỏ lòm, bắn về phíaKhấu Trọng.

Khấu Trọng ung dung nghiêng đầu né tránh.

Người kia lộ ra thần sắc kinh ngạc, rõ ràng là không ngờ Khấu Trọng có thểtránh được, nhưng rồi lại lập tức nhắm mắt lại.

Tuyên Vĩnh đại nộ, rút phắt ngọn trủy thủ ra, quát lớn: “Để ta cắt từng miếngthịt của ngươi xuống!”.

Khấu Trọng thấy sắc mặt người này không hề lộ ra vẻ sợ hãi, trong lòngthầm khen ngợi, quay sang cười cười với Tuyên Vĩnh: “Đao làm sao tốt bằng kềm được! Người đâu, mang kềm tới đây cho ta!”.

Lập tức có người ứng mệnh chạy đi.

Tuyên Vĩnh là Từ Tử Lăng đều trợn mắt lên nhìn gã tỏ vẻ không hiểu.

Khấu Trọng đi ra phía sau gốc cây, nhìn đôi tay bị trói quặt ra phía sau củahán tử, cười cười nói: “Ngón tay của vị lão ca này vừa dài lại vừa mềm nữa! Hà!”. Sau đó gã lại chuyển ra phía trước, quát lớn ra lệnh: “Người đâu! Cởi giầy của y ra cho ta!”.

Người kia trừng mắt lên tức giận: “Muốn chém muốn giết thì tùy các ngươi!Tại sao còn lột giầy của ta ra làm gì?”.

Khấu Trọng đưa tay ngăn cản người thủ hạ đang bước tới lột giầy hán tử kiara, mỉm cười nói: “Bởi vì ta muốn kẹp đứt từng móng chân của ngươi một, hơn nữa còn phải kẹp thật từ từ, người ta nói thập chỉ quy tâm, đấy là nói ngón tay còn ngón chân quy về đâu thì chỉ có thể thử trên người lão huynh mới biết được. Đừng coi thường mấy ngón chân đó nhé, không có chúng coi như là mất võ công, sau này lão huynh cũng đừng hòng dùng đôi chân này để đi báo tin truyền tức nữa, lúc ấy thì chúng ta cũng không cần giết ngươi làm gì”.

Người kia biến sắc, cuối cùng cũng lộ vẻ cam chịu: “Ta căn bản không biếtcác vị là ai, đi qua vùng này chỉ là muốn tranh thủ đến Hợp Phì tham gia Hành Xã Đại Hội do Vinh Phụng Tường tổ chức mà thôi”.

Ba người nghe y nói vậy đều động dung.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ tới TảDu Tiên đã từng xuất hiện ở Hợp Phì, giả định hai người này đều nằm trong tà phái bát đại cao thủ, nói không chừng cũng có giao

tình nhất định, còn Hành Xã Đại Hội lần này, rất có khả năng là do Tả Du Tiên sắp xếp.

Khấu Trọng cười hề hề nói: “Thì ra chỉ là hiểu lầm, người đâu, thả vị nhânhuynh này ra, mưa càng lúc càng lớn rồi! Mọi người vào trong lều thay đồ ướt ra, rồi uống mấy chén cho ấm!”.

Lần này thì đến lượt Tuyên Vĩnh và người kia ngạc nhiên, không hiểu sao chỉbằng một câu nói mà Khấu Trọng lại lập tức phóng thích người như vậy.

Lúc Từ Tử Lăng đi cởi dây trói cho người kia, Tuyên Vĩnh mới ghé miệng sáttai Khấu Trọng thì thầm: “Thiếu Soái quên rằng người đã hạ lệnh cấm uống rượu rồi sao, hơn nữa chúng ta căn bản không mang theo rượu mà”.

Khấu Trọng ho khan mấy tiếng nói: “Vậy thì uống nước cũng được!”.

Người kia vung vẩy cánh tay bị tê cứng do thừng gân bò trói chặt, hoài nghihỏi: “Các vị chịu thả ta thật ư?”.

Khấu Trọng nhún vai nói: “Chúng ta không phải hạng cùng hung cực ác,hơn nũa đây chỉ là một chuyện hiểu lầm, ngoại trừ xin lỗi ra chúng ta còn làm được gì nữa?”.

Người kia phấn chấn tinh thần hỏi: “Dám hỏi cao danh quý tính của bằnghữu?”.

Khấu Trọng mỉm cười chỉ vào Tuyên Vĩnh: “Y tên Tuyên Vĩnh!”.

Còn chưa kịp giới thiệu Từ Tử Lăng, người kia đã giật mình chấn động thốtlên: “Vậy ngài nhất định là Thiếu Soái Khấu Trọng, còn vị này chắc là Từ Tử Lăng rồi”.

Tuyên Vĩnh gật đầu nói: “Đoán đúng lắm, xin hỏi quý tính bằng hữu?”.

Thái độ của người kia cũng trở nên hữu hảo hơn rất nhiều, sảng khoái đáp:“Tại hạ là nhi tử của Long Du Bang bang chủ Nho Thương Trạch Thiên Văn, Trạch Nhạc”.

Bọn ba người Khấu Trọng hoang mang nhìn nhau, tất cả đều vì chưa nghequa cái tên Long Du Bang bao giờ, cả những câu khách sáo kiểu như “hâm mộ đã lâu” cũng không nói ra được.

Khấu Trọng liền lên tiếng phá vỡ bầu không khí gượng gạo: “Vào trong kiatránh mưa đã, may mà Trạch huynh chỉ bị thương nhẹ, bằng không tội của chúng ta lại càng nặng thêm”.

Trạch Nhạc cười ha ha nói: “Có thể gặp mặt ba vị huynh đài đây, một chútthương thế cỏn con thế có đáng gì chứ?”.

Thì ra Long Du Bang không nổi danh trên giang hồ là vì nó là một bang hội lấy kinh thương làm chủ, lấy hành xã đặt ở Long Du huyện Đông Dương quận làm trung tâm, tổ chức nghiêm mật, hoạt động buôn bán trải khắp toàn quốc, thế nên mới được ca tụng là Long Du biến địa.

Trạch Nhạc giới thiệu về Long Du Bang cho hai gã và Tuyên Vĩnh rồi hânhoan nói: “Ở chỗ tại hạ và một dải xung quanh đó, núi nhiều ruộng ít, cần nhất là thương phẩm lưu thông, sinh kế duy nhất của sơn dân chỉ có gánh hàng hoặc kéo thuyền đẩy xe, hoặc đi buôn bán. Gia phụ chính là bắt đầu khởi nghiệp từ buôn bán gỗ, hiện giờ những người mang danh hiệu của bản bang đi buôn bán ở khắp nơi ít nhất cũng phải trên vạn người. Nhưng có lệnh bài của Long Du Bang thì chỉ có mấy trăm ngươi, bọn họ mới là những phần tử trung

kiên của bản bang”. Kế đó lại móc ra một tấm đồng bài, một mặt có hoa văn hình rồng, một mặt khắc bốn chữ “Long Du Biến Địa”.

Mưa bên ngoài mỗi lúc một lớn, khí lạnh tràn vào cả trong lều.

Khấu Trọng hứng thú hỏi: “Các vị chủ yếu buôn bán thứ gì vậy?”.

Trạch Nhạc cười đáp: “Có câu không quen thì không làm, vì vậy bản bangchủ yếu là buôn bán những thứ đặc sản của vùng núi đến những nơi cần mua, chủ yếu là bảy loại hàng trúc, gỗ, giấy, trà, măng, dầu, thảo dược, sau đó lại mua những thứ ở vùng núi không có như lương thực, muối ăn, tơ lụa, gấm vóc, hình thành nên một mạng lưới lưu thông. Những bang hội hành xã ở các vùng, bất luận là lớn hay nhỏ đều phải nể mặt Long Du bang mấy phần đó”. Kế đó y lại cao hứng nói tiếp: “Có thể quen biết hai vị, tại hạ thực là tam sinh hữu hạnh. Nhớ ngày các vị đại phá Lý Mật, tại hạ đang từ Quan Trung đi tới Lạc Dương, nghe người người bàn tán xôn xao mà máu huyết trong người cứ sôi lên, thử hỏi anh hùng trong thiên hạ có ai bì được Thiếu Soái và Từ gia đây chứ”.

Từ Tử Lăng có chút ngại ngùng, bèn nói lảng sang chủ đNó73; khác: “Hiện giờchiến hỏa liên miên, đối với sinh ý của quý bang có ảnh hưởng gì không?”.

Trạch Nhạc cười cười nói: “Thời bình có cách làm của thời bình, thời chiếnloạn có phương sách của thời chiến loạn. Chuyện bị coi là gian tế như vừa rồi cũng không phải là chuyện hiếm, thông thường chỉ cần lấy lệnh bài của Long Du Bang ra là mọi người đều nể mặt vài phần”.

Khấu Trọng ngượng ngùng nói: “Trạch huynh buôn bán đã quen, khẩu tàiquả nhiên hơn người! Đúng rồi! Không phải huynh nói phải tới tham dự Hành Xã Đại Hội gì đó của Vinh Phụng Tường hay sao?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”.

Trạch Nhạc trầm mặt xuống, thở dài nói: “Đây là một chuyện khiến người taphải đau đầu, gần đây Vinh Phụng Tường mới ngồi lên long đầu bảo tọa của Lạc Dương Bang, sức ảnh hưởng rất lớn, hiện giờ lại lên làm tôn trưởng của Bách Nghiệp Xã có thế lực lớn nhất ở phương Bắc, càng như hổ thêm cánh. Lần này y tới Hợp Phì tổ chức Hành Xã Đại Hội là muốn hiệu triệu các hành xã thương bang ở Giang Bắc gia nhập Bách Nghiệp Xã, lấy danh nghĩa là để đoàn kết mọi người, nhưng theo tại hạ thì chắc chắn là y có dã tâm khác”.

Khấu Trọng chau mày nói: “Bách Nghiệp Xã là cái mẹ gì thế?”.

Trạch Nhạc nói: “Đó là một liên minh của các hành xã ở phương Bắc. Tôntrưởng đối với các hành xã trong quản hạt của mình không có quyền quản chế, nhưng lại có thể đại biểu cho các hành xã lên tiếng với thế lực các phương, định kỳ sẽ triệu tập Bách Nghiệp Đại Hội để định ra các loại giá cả, giải quyết tranh chấp, sức ảnh hưởng lớn hay nhỏ đều tùy thuộc xem tôn trưởng là ai”.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy tình thế bấtdiệu. Vinh Phụng Tường chính là tà phái đại cao thủ Bích Trần yêu đạo hóa thân, nếu để lão trở thành long đầu lão đại của các thương bang hành xã trong thiên hạ, không biết sẽ làm ra những chuyện đáng sợ gì nữa?

Từ Tử Lăng vội thử thăm dò: “Đây không phải là chuyện tốt hay sao? Tạisao Trạch huynh phải phiền não làm gì?”.

Trạch Nhạc cười khổ: “Làm sao lại không phiền não chứ? Làm sinh ý cầnnhất là linh hoạt tự do, không bị ước thúc, hiện giờ Vinh Phụng Tường rõ ràng là muốn lấy lớn hiếp nhỏ, lợi dụng uy lực của Bách Nghiệp Hành Xã ở phương Bắc để ép bản bang phải gia nhập...”.

Khấu Trọng liền ngắt lời: “Nếu không nhập xã, sẽ có hậu quả gì?”.

Trạch Nhạc trầm ngâm: “Tạm thời cũng chưa rõ, cần phải xem sức khốngchế của lão với các hành xã lớn ở phương Bắc thế nào đã, nhưng đối với việc buôn bán của bản bang ở phương Bắc đương nhiên là cũng có ít nhiều ảnh hưởng”.

Từ Tử Lăng nói: “Vậy quý bang đang chuẩn bị tham gia hay cự tuyệt gianhập vậy?”.

Trạch Nhạc nói: “Lần này tại hạ muốn đến Hợp Phì sớm một chút, chính là để thương lượng với các thương bang, hành xã khác, để tìm hiểu suy nghĩ của bọnhọ. Nếu người người đều muốn gia nhập, vậy thì hoàn cảnh của chúng ta sẽ vô cùng khó khăn, có khi đành phải khuất phục cũng không chừng”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Trạch huynh là hạng người đó hay sao?”.

Trạch Nhạc cười gượng: “Nói cho cùng thì tại hạ cũng chỉ là một kẻ buônbán, bất cứ việc gì cũng phải cân nhắc lợi hại. Ồ, còn chưa thỉnh giáo hai vị tại sao phải lao sư động chúng tới tận nơi này, không biết các vị đang định đối phó với kẻ nào vậy?”.

Khấu Trọng mỉm cười đáp: “Không phải hai tên khốn Tào Ứng Long và ChuXán thì còn ai vào đây nữa”.

Trạch Nhạc giật mình kính phục: “Thì ra là hai tên ác ma giết người nhưngóe, không tuân quy củ giang hồ đó. Nếu Trạch Nhạc này có thể giúp được chuyện gì, nhất định sẽ toàn lực ra sức”.

Khấu Trọng nói: “Trạch huynh cứ yên tâm làm chuyện buôn bán của

huynhđi! Có điều là chuyện của Vinh Phụng Tường hai huynh đệ chúng ta không thể không lo được, bởi vì hắn cũng là một tên khốn kiếp! So với Tào Ứng Long và Chu Xán thì còn đáng sợ hơn gấp mười lần, vì vậy có khi bọn ta cũng phải đến Hợp Phì một chuyến, may mà thuận đường đấy!”.

Trạch Nhạc thất thanh thốt lên: “Hả?”.

Khấu Trọng thay tấm mặt nạ đã dùng khi đại chiến với Lý Mật và Trầm LạcNhạn ở Phi Mã Mục Trường, trở thành đại hán trung niên mũi ưng râu ria đầy mặt. Còn Từ Tử Lăng thì đương nhiên không dám đeo mặt nạ đại hiệp mặt sẹo hoặc Bá Đao Nhạc Sơn, đành lấy ra một tấm mặt nạ chưa dùng bao giờ, lắc mình biến thành một hán tử mặt vàng mặt đầy tục khí, niên kỷ còn lớn hơn Khấu Trọng. Hai gã ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều cảm thấy tức cười.

Ba người đội mưa lên đường, chỉ hai canh giờ sau đã tới Hợp Phì, quả nhiênngười của các thương bang hành xã đều lần lượt tới phó hội, người xe đi trên đường thành hàng dài.

Ba người vừa mới vào thành, liền có người của Du Long Bang đã tới đótrước một bước nghênh tiếp, Trạch Nhạc hiển nhiên là có địa vị cực cao trong bang, nên dù y không giới thiệu hai người, mà đám thủ hạ cũng không ai dám hỏi.

Long Du Bang mở một tiệm trà ở con phố lớn nhất nối liền hai cửa thànhBắc Nam của Hợp Phì. Ba người nghỉ chân ở hậu viện của tiệm trà này, lúc Trạch Nhạc nghe thủ hạ báo cáo tình hình, hai gã đều cảm thấy mệt mỏi, nên đã thay y phục rồi vào phòng nghỉ ngơi.

Khấu Trọng đá tung giày ra, nằm duỗi thẳng cẳng trên giường, nhìn Từ TửLăng đang ngồi ngắm mưa rơi ngoài cửa sổ nói: “Thật không hiểu Lỗ Diệu Tử, tại sao lão làm tấm mặt nạ nào cũng xấu xí như

vậy, làm cho anh tuấn thuận mắt một chút cũng không được hay sao?”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Ngươi nói xem tướng mạo Lỗ tiên sinh thế nào?”.

Khấu Trọng đáp: “Lúc còn trẻ nhất định là vô cùng anh tuấn, ngươi khôngthấy đến lúc già sắp chết rồi mà lão vẫn là một lão già đẹp lão hay sao? Chuyện này thì có quan hệ gì chứ?”.

Từ Tử Lăng nhún vai: “Ta không biết, nhưng chắc là cũng có quan hệ gì đóchứ! Con người vừa sinh ra thì đã định trước là xấu hay đẹp rồi, không thể thay đổi, chỉ có thể chấp nhận sự thực mà thôi. Nếu ta là một người có khả năng như Lỗ tiên sinh, tự nhiên là muốn thay đổi một bộ mặt hoàn toàn khác biệt, để trải qua kinh nghiệm của một thân phận khác, xem cảm nhận thế nào”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Nói như vậy cũng có lý đấy! Được rồi, vào chuyệnchính thôi, chúng ta có nên liên thủ giết chết Vinh Phụng Tường không?”.

Từ Tử Lăng nói: “Mưa tạnh rồi!”.

Khấu Trọng ngồi bật dậy, nhìn ra cửa sổ nói: “Chuyện này phải quyết địnhngay mới được, chúng ta chỉ có thời gian hai ngày một đêm để phá âm mưu của Vinh Phụng Tường mà thôi. Hừ, ta thật không hiểu sao Vương Thế Sung không đối phó tên yêu nhân này, Dương Công Khanh chắc cũng đã nói cho lão ta biết Vinh Phụng Tường chính là Tỵ Trần, mà Tỵ Trần chính là Bích Trần rồi chứ?”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Tự tin quá cũng không phải là chuyện tốt, cho dù Bíchtrần ngu xuẩn tới mức ngẫu nhiên đi một mình cho chúng ta động thủ, thì ta với ngươi vị tất đã giết được lão, huống hồ còn có Tả

Du Tiên chống lưng phía sau nữa. Nơi này là đất của Phụ Công Hựu, đâu tới lượt chúng ta sính cường".

Khấu Trọng cười khổ: "Không phải ta quá tự tin, mà là vì thời gian khôngnhiều".

Từ Tử Lăng cười khổ: "Không thể dùng sức, thì phải dùng trí, không phảingươi đầy một bụng kỳ mưu diệu kế hay sao? Thử nghĩ ra một kế cho ta xem nào".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Nghe khẩu khí của ngươi thì dường như đã cócách rồi, mau nói ra đi!".

Từ Tử Lăng phì cười: "Làm rõ tình hình rồi mới nói được! Muốn đốt một căn nhà dù sao cũng dễ hơn xây một căn mới rất nhiều!".

Khấu Trọng động dung nói: "Có đạo lý, tùy tiện vung tay cũng có thể làm lychén trên bàn vỡ tung, nhưng muốn làm ra ly chén thì phải trải qua rất nhiều công đoạn như nặn đất, cho vào lò nung. Chuyện Vinh Phụng Tường lên được vị trí tôn trưởng của Bách Nghiệp Hành Xã cũng vậy thôi, đầu tiên là phải trở thành đại thương gia, hội trưởng thương hội, sau đó nhờ chúng ta mà chiếm được tiện nghi, lên làm long đầu lão đại của hắc bang lớn nhất phương Bắc, cuối cùng là đoạt quyền tôn trưởng của Bách Nghiệp Hành Xã. Hiện giờ lão đang muốn mở rộng ảnh hưởng tới Giang Bắc, sau này nhất định sẽ vươn ma trảo về phương Nam. Hừ, chỉ cần chúng ta vạch trần thân phận ma giáo yêu nhân của lão thì nhất định có thể lập tức phá nát giấc mộng đẹp đó giống như đập vỡ cái ly vậy".

Từ Tử Lăng nói: "Vinh Phụng Tường có thể thay thế Thượng Quan Long làmlão đại của Lạc Dương Bang tuyệt đối không phải đơn giản như bề ngoài chúng ta thấy, ta dám khẳng định trong bang còn có dư đảng của Âm Qúy Phái, mà Vinh Phụng Tường thì lại ngầm cấu kết

với Âm Qúy Phái...”.

Khấu Trọng giật mình chấn động: “Nói đúng lắm, rất có khả năng vì cái lợitranh thiên hạ, tà phái bát đại cao thủ con bà nó rất có thể sẽ đứng cùng một chiến tuyến, đi khắp nơi làm mưa làm gió để chiếm tiện nghi. Nếu Tả Du Tiên không gật đầu, Vinh Phụng Tường làm sao có thể tổ chức đại hội ở Hợp Phì này được chứ”. Tới đây gã ngưng lại một chút rồi nói tiếp: “Hay là ngươi giả làm Nhạc Sơn, tìm lão bằng hữu Tả Du Tiên thăm dò thử xem”.

Từ Tử Lăng bật cười mắng: “Đảm bảo chưa uống hết chung trà ta đã lộ đuôirồi, tên tiểu tử nhà ngươi rõ ràng là muốn hại ta mà!”.

Lúc này Trạch Nhạc thần sắc nghiêm trọng bước vào phòng: “Tại hạ phải đigặp một người, nếu như y cũng không tham gia Bách Nghiệp Hành Xã, thì sẽ có rất nhiều người khác hưởng ứng theo”.

Khấu Trọng ngồi ra mép giường hỏi: “Người này là ai vậy?”.

Trạch Nhạc ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Từ Tử Lăng, nói: “Người nàytên An Long, được gọi là Tứ Xuyên Bàn Cổ, là nhà buôn rượu lớn nhất ở vùng Tây Nam, ngoài ra còn buôn bán thêm nhiều thứ khác nữa, tiếng nói của y có ảnh hưởng rất lớn”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Thiên hạ ai ai cũng uống rượu, y là chủ tiệm rượulớn nhất ở phương Nam, nhất định là phải có chút lai lịch rồi, họ An này có biết võắ công không?”.

Trạch Nhạc gật đầu: “Võ công của y rất tầm thường, có điều bái huynh củay là Võ Lâm Phán Quan Giải Huy hùng bá cả một dải Tứ Xuyên, nhi tử của Giải Huy là Giải Văn Long lại lấy nữ nhi Tống Ngọc Hoa của Thiên Đao Tống Khuyết. Có ngọn núi lớn như vậy làm chỗ dựa, thử hỏi có ai dám đụng tới An Long chứ?”.

Khấu Trọng động dung nói: “Nghe nói Độc Tôn Bảo của Giải Huy là gia tộccó địa vị nhất ngoài tứ đại môn phiệt, mà võ công của Giải Huy cũng ngang hàng với Thiên Đao Tống Khuyết nữa. Chà! Ta nhất định phải gặp y mới được”.

Từ Tử Lăng chợt hỏi: “Tình hình Bách Nghiệp Đại Hội ra sao rồi?”.

Trạch Nhạc nói: “Vinh Phụng Tường và nữ nhi xinh đẹp của lão đã tới HợpPhì từ ba ngày trước, đang đi khắp nơi để du thuyết các long đầu của thương bang, Bách Nghiệp Đại Hội sẽ cử hành vào sáng mai ở phủ tổng quản, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa”.

Khấu Trọng bật dậy nói: “Vậy thì không thể chậm trễ, đi gặp An Long trướcrồi mới nói”.

Trong nhà tắm, nhiệt khí bốc lên mù mịt.

Trong phòng dành cho quý khách ở nhà phía Tây, An Long độc chiếm cảmột hồ tắm rộng chừng hai trượng vuông, xung quanh có hơn mười bảo tiêu đứng ở mép hồ và các lối ra vào, huyệt Thái Dương người nào cũng gồ cao, đều không phải hạng tầm thường, chỉ điểm này thôi cũng có thể nhận ra tài lực và thế lực của An Long lớn tới mức nào.

An Long có thân hình béo tròn ung ủng, hai cánh tay không biết có phải vìquá nhiều thịt hay không mà nhìn ngắn ngủn, cái đầu bẹp dí trông như dính chặt vào vai luôn vậy, thêm vào cặp môi dầy, vừa nhìn đã biết là người cầu kỳ trongới chuyện ăn uống hoan lạc. Nước trong hồ tắm tràn lên cả sàn đá trên bờ, khiến cho người ta phải hoài nghi không biết có phải vì y mà mới như vậy hay không.

Lúc này y đang dựa lưng vào một góc hồ tắm, để cho thủ hạ quỳ bên

hồnước nhồi thuốc vào ống điếu, rồi dưa tới tận miệng, thoải mái tới mức làm người ta có cảm giác truỵ lạc.

Lúc Từ Tử Lăng, Khấu Trọng và Trạch Nhạc vào đến nơi, còn chưa có cơhội lên tiếng thì An Long đã cười lớn nói: “Thiên Văn huynh không đến, hiền điệt đến cũng vậy thôi, mau xuống đây tắm với ta nào!”.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng giật mình đánh thót, nếu bọn gã để lộ ra nướcda không phù hợp với tuổi tác của mặt nạ, như vậy không phải đã bại lộ thân phận rồi hay sao.

Trạch Nhạc lập tức trổ tài ứng biến của y, cười hì hì nói: “An lão bản đã cóphân phó tiểu điệt nào dám không nghe chứ!”. Kế đó y liền nhanh chân nhanh tay cởi hết y phục đưa cho hai gã: “Hai người ra ngoài cho ta!”.

Chỉ riêng động tác và thái độ này đã khẳng định thân phận bộc tùng của haigã trước mặt bọn An Long, nhưng đương nhiên bọn gã ở bên ngoài cũng vẫn có thể nghe được người bên trong nói chuyện. Bên ngoài là một gian phòng nhỏ để cho khách quý nghỉ ngơi, có hai bộ bàn ghế, thủ hạ của An Long đã chiếm mất một, hai gã lễ mạo chào hỏi người của An Long rồi cũng ngồi xuống bộ bàn ghế còn lại, hưởng thụ trà thơm và điểm tâm do bộc nhân dâng lên.

Lúc này An Long đang hỏi thăm Trạch Nhạc nhạc về tình hình của phụ thâny, còn chưa chuyển vào chủ đề chính. Khấu Trọng liền nhổm người lại gần Từ Tử Lăng thì thầm: “Ngươi thấy tên béo này thế nào?”.

Từ Tử Lăng nhỏ giọng đáp lại: “Là một cao thủ thâm tàng bất lộ, vẻ bềngoài chỉ là để gạt người thôi”.

Thần sắc Khấu Trọng trở nên ngưng trọng, gật đầu nói: “Ta cũng có cảmgiác giống ngươi, vừa mới bước vào phòng tắm đó ta đã thấy có một thứ tà khí không thể nào hình dung, làm cả người ta lạnh toát, giống như là lúc phải đối mặt với Loan Loan vậy”.

Từ Tử Lăng giật mình chấn động: “Vậy thì không xong rồi! Tên béo chết toinày có thể ẩn thân không lộ như vậy, khẳng định là cao thủ cỡ như Vinh Phụng Tường, sợ rằng còn là một trong tà đạo bát đại cao thủ nữa, lần này thì Trạch Nhạc có nói gì cũng chỉ tốn công rồi”.

Khấu Trọng cũng nhăn mặt nói: “Thử nghe xem hắn nói gì rồi tính sau vậy”.

Giọng nói của Trạch Nhạc vang lên: “Lần này xuất môn, gia phụ đã nhiềulần dặn dò, bảo tiểu điệt chuyện gì cũng phải thỉnh giáo thế thúc trước, như vậy thì tuyệt đối không sợ mắc phải sai lầm”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ở bên ngoài thầm kêu hỏng bét, nếu TrạchNhạc thật sự nghe theo sự phân phó của An Long, như vậy không phải là thay đổi lập trường, lập tức gia nhập Bách Nghiệp Xã hay sao?

An Long phát ra một tràng cười như tiếng lợn rống: “Trạch lão huynh coitrọng An Long này như vậy, ta nhất định sẽ sai người gửi tặng huynh ấy một vò Hắc Trân Cam Tửu, loại rượu này là cực phẩm trong nhân gian, màu rượu trong như thủy tinh, lấp lánh ánh sáng, mùi vị thơm ngọt, uống vào có dễ dưỡng sinh, bổ thận mát gan, tăng cường sức khoẻ, ngoài ra còn có thể trị các bệnh đổ mồ hôi, ra mồi hôi trộm, mệt mỏi, suy kiệt nữa. Nếu không phải ta có được một ít gạo Hắc Trân Châu ở Thiên Trúc thì cũng khó mà nấu được loại rượu này, vì vậy chỉ có tặng chứ không bán, mà cũng chỉ dám tặng cho những vị lão bằng hữu giao tình thâm trọng như Thiên Văn huynh cha cháu mà thôi”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều nghe mà tròn mắt há miệng.

Chỉ luận khẩu tài, người này đã có thể được liệt vào hàng cao thủ tuyệt đỉnhrồi, chuyện nói năng liền mạch không cần phải nhắc, hơn nữa mỗi chữ đều có trọng lượng, sức thuyết phục cực cao. Hai gã nghe y nói xong, cũng rất muốn kiếm một vò để uống thử, xem xem có đúng như lời tán tụng hay không.

Trạch Nhạc cười khan mấy tiếng rồi nói: “Trạch Nhạc thay mặt gia phụ đa tạhậu ái của An thế thúc! À! Thế thúc đối với chuyện Vinh lão bản mở đại hội mời đồng đạo Giang Bắc gia nhập Bách Nghiệp Xã lần này có ý kiến gì không?”.

An Long trầm ngâm giây lát rồi nới thấp giọng nói: “Chuyện này quả thựckhông phải tầm thường, từ trước tới nay, chúng ta đều ai làm việc nấy, song lại rất dung hòa với nhau, giống như đem hòa Hương Tuyết Tửu với Phần Tửu vậy, vừa có mùi hương của Hương Tuyết Tửu, lại vừa có vị thuần và nồng của Phần Tửu, khiến người ta ngây ngất. Vinh Phụng Tường ỷ thế tiến về phía Bắc như vậy rõ ràng là muốn mở rộng sức ảnh hưởng của Bách Nghiệp Xã, chuyện này cần phải cân nhắc thật kỹ mới được”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giờ mới cảm thấy yên tâm phần nào, thầm nhủmình đã quá đa nghi, nhìn lầm An Long, hoặc giả An Long cũng là người trong tà phái, nhưng lại đang đối đầu với Vinh Phụng Tường, thế nên mới ngầm kéo chân họ Vinh như vậy.

Trạch Nhạc hân hoan nói: “Vậy theo ý của thế thúc, có phải chúng ta nênliên kết lại để cự tuyệt gia nhập Bách Nghiệp Hội không?”.

An Long thấp giọng nói: “Nếu làmấ như vậy, chúng ta chính là một lũ ngốclớn đầu”.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nghe mà tròn mắt nhìn nhau, nghi hoặc khônghiểu chuyện gì.

Trạch Nhạc ở bên trong hiển nhiên cũng không lãnh ngộ được nhiều hơn haigã bao nhiêu, lẩm bẩm nói: “Ý của thế thúc là...”.

“Bốp!”.

Không hiểu là An Long vừa vỗ vào người Trạch Nhạc một cái hay là tự vỗlên đám mỡ thừa của mình để trợ hứng nữa. Sau đó chỉ nghe y cười lên một tràng dài rồi nói tiếp: “Nhạc thế điệt vẫn còn non nớt lắm, nếu là lão gia của cháu ở đây, nhất định sẽ có cùng cách nghĩ với ta. Làm ăn là làm ăn, quan trọng nhất là phải kiếm được nhiều tiền, gia nhập Bách Nghiệp Xã đối với chuyện làm ăn của chúng ta trăm lợi mà vô hại, cớ gì mà không làm chứ?”.

Trạch Nhạc liền thay Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hỏi câu hỏi mà hai gãmuốn hỏi nhất: “Nhưng vừa rồi không phải thế thúc đã nói Vinh Phụng Tường có vấn đề hay sao?”.

An Long thở dài nói: “Vinh Phụng Tường có vấn đề hay không không quantrọng, quan trọng nhất là sau khi chúng ta gia nhập Bách Nghiệp Xã, người nào làm tôn trưởng, người nào có thể lên tiếng mà thôi”.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng cuối cùng cũng đã thức ngộ, biết rằng mìnhkhông phải đã nh n lầm hoàn toàn An Long, mà chỉ sai ở điểm coi y là đồng đảng của Vinh Phụng Tường thôi. Rõ ràng là y muốn đoạt lấy địa vị tôn trưởng của Bách Nghiệp Xã từ tay Vinh Phụng Tường.

Trạch Nhạc hoang mang không biết nói gì.

An Long lại hùng hồn nói tiếp: “Vinh Phụng Tường tuy là long đầu lão đạicủa Lạc Dương Bang, song ta cũng có Độc Tôn Bảo ở Tứ Xuyên và Tố ng gia ở Lĩnh Nam ủng hộ, nếu có thêm quý bang trợ lực, thì đâu tới lượt y bày bố tát cả nữa chứ. Ngày mai, chúng ta cứ dứt khoát bắt y phải chọn ra tôn trưởng mới đi! Hà! Ta sẽ bắt tên tiểu tử đó trộm gà không được còn lỗ cả gạo!”.

Hai gã ở bên ngoài nghe mà như muốn nổ tung cả đầu ra, có nằm mộngcũng không thể nào ngờ tình thế lại trở nên phức tạp tới mức này, nhất thời loạn cả phương hướng, không biết nên bắt đầu từ đâu nữa.

Chương 257: Dựng chuyện thị phi

Trong phạn điếm, Trạch Nhạc mệt mỏi thấp giọng nói: “Hai vị bảo ta phảilàm sao bây giờ, lẽ nào lại nói không ủng hộ y nữa sao?”.

Khấu Trọng hiếu kỳ hỏi: “Có phải đúng là cha của huynh dặn phải nghetheo y hay không?”.

Trạch Nhạc cười khổ nói: “Người chỉ dặn tại hạ tìm An Long thương lượng,có lẽ gia phụ cũng đoán được An Long sẽ không cam tâm khuất phục trước Vinh Phụng Tường. Lần này Trạch Nhạc đúng là mua dây tự trói, nếu bây giờ ta nói vừa rồi chỉ là lời khách khí, vậy không phải là trở thành trò cười cho thiên hạ hay sao”.

Từ Tử Lăng chợt hỏi: “Con người An Long tuyệt đối không đơn giản chút nào,tại sao huynh lại nói võ công của hắn chỉ thường thường bậc trung thôi vậy?”.

Trạch Nhạc ngạc nhiên nói: “Mọi người đều nói vậy mà”.

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Chúng ta có một phương pháp đặc biệt để nhận ra ailà võ lâm cao thủ, nhưng đây đơn thuần chỉ là một cảm ứng về mặt khí chất, không thể lấy ra làm bằng chứng được”.

Trạch Nhạc biến sắc: “Nếu là sự thật thì nguy lắm, liệu y có thể là người củaÂm Qúy Phái không?”.

Từ Tử Lăng động tâm nói: “Trong ma môn ngoại trừ Âm Qúy Phái ra còn córất nhiều chi lưu khác, tỷ như Tả Du Tiên đến từ một giáo phái

gọi là Đạo Tổ Chân Truyền, có điều nếu cứ gọi bọn chúng là Âm Qúy Phái cũng không mấy người phân biệt được đâu, kế quyền biến này xem ra cũng tạm được đó”.

Đôi mắt hổ của Khấu Trọng sáng rực lên, cười hì hì nói: “Tiểu tử ngươi lạimuốn dùng gian kế rồi hả?”.

Trạch Nhạc đương nhiên không có bản lĩnh tâm ý tương thông như hai gã,chỉ biết hoang mang hỏi: “Hai vị đang nói gì vậy?”.

Từ Tử Lăng thản nhiên cười cười: “Trạch huynh không cần để ý chúng ta nóigì, đêm nay chỉ cần huynh ngủ sớm một chút, bồi dưỡng tinh thần để sáng mai ứng phó Bách Nghiệp Đại Hội là được rồi”.

Khấu Trọng cũng tiếp lời: “Có một chuyện vô cùng quan trọng ta muốn hỏi, có phải Trạch huynh thật sự không muốn gia nhập Bách Nghiệp Xã không?”.

Trạch Nhạc cười khổ đáp: “Ta thủy chung cũng chỉ là một kẻ làm ăn buônbán, phàm là chuyện gì cũng phải xem lợi xem hại rồi mới dám làm. Giả như cả An Long cũng gia nhập, thì những người khác tự nhiên cũng sẽ hưởng ứng theo y, lúc ấy ta sẽ bị cô lập, hậu quả thế nào thiết nghĩ không cần phải nói hai vị cũng biết rồi”.

Khấu Trọng tự tin nói: “Trạch huynh thẳng thắn như vậy ngược lại khiếnchúng ta càng thêm nắm rõ được tình hình trước mắt, thuận miệng hỏi thêm mấy câu, không biết ấn tượng của Âm Qúy Phái trong lòng Trạch huynh như thế nào vậy?”.

Trạch Nhạc trầm tư trong giây lát rồi đáp: “Những người buôn bán chínhđáng như bọn tại hạ sợ nhất đương nhiên chính là lũ bịp bợm trộm cướp. Người của Âm Qúy Phái lại dường như có thâm cừu đại hận với tất cả người trong thiên hạ vậy, chẳng hề nói tình nghĩa gì,

động một chút là sát nhân, ai mà muốn đụng tới bọn họ chứ”.

Khấu Trọng trở nên thoải mái, cười vui vẻ nói: “Chỉ cần trong đại hội BáchNghiệp ngày mai, có quá nửa số người cùng ý kiến với Trạch huynh thì được rồi”.

Trạch Nhạc khẽ run người: “Không phải hai vị muốn vạch trần thân phậncủa Vinh Phụng Tường và An Long ngay trong đại hội đấy chứ? Đây không phải chuyện đùa đâu, đặc biệt là... ôi...!”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Trạch huynh yên tâm, chúng ta tuyệt đối khôngđể quý bang gặp phiền phức đâu”.

Khấu Trọng vỗ vai Trạch Nhạc, cười cười nói tiếp: “Trạch huynh biết càng ítcàng tốt, càng không cần đi khắp nơi du thuyết đồng đạo, tránh để cho Vinh Phụng Tường và An Long biết quý bang không muốn gia nhập Bách Nghiệp Xã”. Kế đó gã lại quay sang nhìn Từ Tử Lăng: “Từ quân sư, xin ngài cho chỉ thị tiếp sau đây phải hành động như thế nào”.

Trong con ngõ nhỏ, hai gã ngồi dưới đất, dựa lưng vào tường giống như hồicòn là hai tên tiểu du côn ở Dương Châu thuở trước.

Khấu Trọng không hiểu nói: “Mặt trời đã xuống núi rồi! Rốt cuộc là ngươimuốn làm thế nào đây?”.

Từ Tử Lăng đáp: “Trước tiên ta muốn xem An Long đã nhìn thấu chúng tahay chưa?”.

Khấu Trọng chau mày: “Ngươi cảm giác có người đang theo dõi à?”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Lúc mới rời khỏi nhà tắm thì có cảm giác này, nhưngchỉ trong chốc lát là biến mất”.

Khấu Trọng động dung nói: “Bản lĩnh độc môn này của ngươi xưa nay chưatừng sai lần nào, kẻ nào lại có thể theo dõi ngươi mà không bị phát hiện vậy nhỉ?”.

Từ Tử Lăng đáp: “Khẳng định là cao thủ cỡ Loan Loan hoặc gần tới mức đó,nói không chừng chính là Loan Loan cũng nên”.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi: “Khả năng này lớn quá! Chúng ta có thể quamắt được bất cứ người nào, nhưng quyết chẳng thể qua mắt được yêu nữ đó”.

Từ Tử Lăng nói: “Cho dù bị Loan Loan yêu nữ nhận ra thì trước đại hội ngàymai ả cũng không đụng tới Long Du Bang đâu, chúng ta có thể nhân khoảng thời gian này làm một trận lớn, phá vỡ âm mưu của Vinh Phụng Tường và An Long”.

Khấu Trọng vỗ đùi cười cười: “Lời này rất đúng ý ta, rốt cuộc là phải tiếnhành thế nào, Lăng thiếu gia ngươi mau nói đi!”.

Từ Tử Lăng nói: “Chiêu đầu tiên là tung tin đồn”.

Khấu Trọng ngây người: “Chỉ có thời gian một đêm, lẽ nào ta với ngươi phảiđi khắp nơi, gặp ai cũng nói hay sao?”.

Từ Tử Lăng phì cười: “Vừa rồi ở trong phạn điếm, không phải ngươi tỏ vẻhoàn toàn hiểu hết rồi hay sao? Thì ra là giả bộ hả?”.

Khấu Trọng lúng túng: “Ta còn tưởng ngươi sẽ một mực gán cho VinhPhụng Tường cái danh là người của Âm Qúy Phái chứ?”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Ngươi đoán không sai, hiện giờ chúng ta phải kiếm độchục vại sơn về đã”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Tiệm tạp hóa đóng cửa hết rồi, mua sơn ở đâuđây?”.

Từ Tử Lăng làm bộ làm tịch nói: “Ta chỉ nói “kiếm”, có nói phải mua đâu.Mua thì còn để lại tung tích, chứ “kiếm” thì chỉ là mấy vại sơn vô duyên vô cớ thất tung mà thôi”.

Hai mắt Khấu Trọng sáng rực lên: “Hảo tiểu tử, quả nhiên là cao thủ tung tinđồn... nhảm”.

Từ Tử Lăng thúc cùi trỏ vào hông gã, rồi bật dậy nói: “Đi thôi!”.

Hai gã tả thủ xách một thùng sơn dầu, hữu thủ cầm một cây chổi lớn, đi tớitrước một bức tường của một tòa trạch viện ở thành Nam. Lúc này đã quá canh ba, trên đường không một bóng người, chỉ thi thoảng vang lên tiếng chó sủa “oắc oắc”. Thời tiết không được tốt nên mây mù che hết cả trăng sao, thành Hợp Phì tối đen như mực.

Khấu Trọng đặt chiếc thùng xuống, đứng trước bức tường cao nửa trượngnheo mắt tính toán rồi nói: “Viết thẳng từ trên xuống, mỗi chữ chừng một xích vuông, thì vừa đủ mười bốn chữ “Vinh Phụng Tường là Bích Trần yêu đạo của Âm Quý Phái giả dạng”.

Từ Tử Lăng suýt chút nữa thì ôm bụng cười ngất, nhưng lại không thể cấttiếng cười vì sợ đánh thức người khác, kìm nén đến là khổ sở, một lúc sau gã mới cười khụ khụ nói: “Làm gì phải tốn công như thế, viết Vinh Phụng Tường là yêu đạo của Âm Qúy Phái là đủ rồi, ai để ý lão tên là cái gì chứ, càng không cần vẽ rắn thêm chân viết thêm hai chữ “giả dạng” làm gì cho thừa ra”.

May mà Khấu Trọng đang đeo mặt nạ, không thì đã lộ rõ ra gương mặt đỏbừng. Gã lúng túng đằng hắng hai tiếng, rồi lẩm bẩm đọc:

“Vinh Phụng Tường là yêu đạo của Âm Quý Phái. Hà! Hình như có gì không ổn lắm, bởi vì Âm Quý Phái là môn phái nổi tiếng sản sinh nhiều yêu nữ, chứ không phải yêu đạo. Dù sao cũng là bịa đặt vu cáo, chi bằng thêm cho lão một chức vị đi, kiểu như là Vinh Phụng Tường là hộ pháp bí mật của Âm Quý Phái chẳng hạn”.

Từ Tử Lăng buồn cười tới độ phải vịn vai Khấu Trọng để đứng cho vững, vừacười gã vừa thở hổn hển nói: “Nếu đã có hộ pháp bí mật rồi, thì liệu có cần thêm chưởng môn hay bang chủ bí mật gì nữa không? So với hộ pháp và chưởng môn bình thường thì có gì khác biệt?”.

Khấu Trọng khổ não vò đầu nói: “Thì ra tung tin dựng chuyện cũng là mộtmôn học vấn, ngươi nói xem! Nên viết cái mẹ gì trên bức tường trắng này bây giờ?”.

Từ Tử Lăng cắn môi trầm ngâm: “Đúng là phải cân nhắc chuyện dùng từmới được, nhưng Bạch lão phu tử chỉ dạy chúng ta chi hồ giả dã, chứ có dạy tung tin đồn bao giờ đâu?”.

Bỗng một thanh âm nữ tử ngọt ngào mềm mại vang lên sau lưng hai gã:“Viết gì cũng không quan trọng, chỉ cần cuối cùng thêm vào “trên ngực có thái cực ấn làm ký hiệu” là được rồi”.

Hai gã suýt chút nữa thì hồn phi phách tán, nên biết rằng cảm quan của haigã linh mẫn hơn người, cho dù đang lúc cười đùa, tinh thần có bị phân tán đi đôi phần, nhưng cũng không tới nỗi để người ta tới sát sau lưng mà vẫn không hay biết. Cả hai vội kinh hãi quay người lại, chỉ thấy Sư Phi Huyên đang vận nam trang, đứng ngay phía sau, thần thái mê người, nho nhã phong lưu.

Hai gã đều ngây người ra nhìn nàng, không nói được tiếng nào.

Sư Phi Huyên chậm rãi cất bước tới bên cạnh Khấu Trọng, mỉm cười nói:“May mà có hai vị nghĩ ra diệu kế dĩ độc trị độc này. Phi Huyên cũng đang khổ vì không biết phải đối phó y thế nào đây”.

Khấu Trọng hít hà mùi hương thoang thoảng toát ra từ cơ thể nàng, nhỏgiọng nói: “Thì ra tiên tử sớm đã biết y chính là Bích Trần yêu đạo, thế nên mới tới đây ngăn cản không cho y thực hiện ý đồ xấu xa”.

Sư Phi Huyên thản nhiên nói: “Phi Huyên chỉ biết con người Vinh PhụngTường này không đơn giản, chứ không biết y là Bích Trần yêu đạo giả dạng, cho tới vừa rồi nghe hai vị nói chuyện thì mới biết được chuyện này”.

Nghe giọng nói trong trẻo như tiên âm trên thượng giới của nàng, Từ TửLăng từ từ bình tĩnh lại, từ khi nàng xuất hiện, con phố dài u ám liền biến thành thắng cảnh tràn đầy tiên khí, tất cả những sự vật bình phàm không đáng để mắt đều trở nên bất phàm, cả bức tường trước mắt cũng chợt xuất hiện một ý nghĩa không thể nói thành lời, bao hàm khả năng vô cùng vô tận.

Từ Tử Lăng đang thưởng thức sự thay đổi trong tâm tưởng của mình thì bịKhấu Trọng thúc mạnh một cái vào mạng sườn, đắc ý nói: “Thấy chưa! Vừa rồi còn nói ta vẽ rắn thêm chân nữa, nếu không phải ta nói rõ hai chữ “giả dạng” thì Sư tiên tử làm sao biết Vinh Phụng Tường là Bích Trần “giả dạng” chứ?”.

Từ Tử Lăng và Sư Phi Huyên biết Khấu Trọng đang nói đùa, nên cũngkhông để ý làm gì. Chỉ nghe Sư Phi Huyên mỉm cười nói: “Công lao là của Khấu huynh hết. Nhưng có một chuyện Phi Huyên muốn nói rõ, Phi Huyên không phải là tiên tử gì hết, sau này hai vị có thể gọi là là Sư tiểu thư hay Sư cô nương là được rồi, đừng gọi tiên tử gì nữa!”.

Khấu Trọng liền được đằng chân lân đằng đầu nói tiếp: “Vậy có thể gọi tiểuthư là Phi Huyên được không? Hiện giờ ít nhất chúng ta cũng có thể xem như đồng bọn mà, tự nhiên không thể quá khách khí”.

Sư Phi Huyên không tỏ ý gì, chỉ nói lảng sang chuyện khác: “Hai ngườikhông phải đi khắp toàn thành viết chữ hay sao? Còn không động thủ đi”.

Khấu Trọng tỏ vẻ ngần ngại nói: “Chữ của ta không được đẹp cho lắm, chibằng để Phi Huyên ra tay, sức thuyết phục sẽ lớn hơn gấp ngàn lần đó”.

Sư Phi Huyên mỉm cười nói: “Ta chỉ có thể làm kẻ tiếp tay cho hai vị làm bậymà thôi”. Dứt lời bèn lướt người về phía sau, trong nháy mắt đã biến mất nơi góc phố tối om. Hai gã đưa mắt nhìn nhau, tinh thần phấn chấn, có mấy chữ “trước ngực có ấn ký thái cực” này thì Vinh Phụng Tường có giảo biện tới mấy cũng chỉ có thể biện bạch rằng mình không phải là “yêu đạo” mà là “hảo đạo” thôi. Huống hồ loại tiêu ký tà phái này, tất nhiên phải có dụng tâm đặc biệt mới ấn lên, những người có kiến thức tự nhiên sẽ nảy sinh nghi tâm, dù có giảo biện cũng không tác dụng gì nhiều.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng thì thầm: “Có phải hoan hỉ quá tớingẩn ra rồi không? Gặp người trong lòng mà chẳng dám nói lời nào thế hả?”.

Từ Tử Lăng không làm gì được gã, đành cầm chổi nhúng vào thùng sơn,vung tay viết lên tường hai hàng chữ đỏ chói: “Vinh Phụng Tường là yêu nhân Âm Qúy Phái, không tin có thể nhìn ấn ký thái cực trước ngực lão”.

Khi Từ Tử Lăng lùi lại bên cạnh Khấu Trọng, gã này đang ngưng

thần chămchú nhìn tự dạng trên tường, rồi ngạc nhiên hỏi: “Đã bao lâu ngươi không viết chữ rồi?”.

Từ Tử Lăng đáp: “Từ khi rời khỏi Dương Châu, toàn cầm đao thương cônkiếm chứ có cầm bút bao giờ đâu”.

Khấu Trọng chỉ tay vào hai hàng chữ trên tường nói: “Mấy chữ đầu thì còncó thể miễn cưỡng nhận ra bút tích kém cỏi của ngươi ngày trước, nhưng tự thể lại không ngừng biến hoá, đến mấy chữ cuối cùng thì giống như là chữ của một người khác vậy! Không! Phải nói là giống như chữ của ngươi bây giờ, phiêu dật cô ngạo, có phong cách xuất trần ngạo thế!”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Chuyện này đúng là hết sức kỳ quái, khi ta bắtđầu viết, không hiểu vì sao đã mang võ đạo vào trong nét bút, chỉ cảm thấy khi viết lực đạo thu phát tùy tâm, muốn chữ gì thì ra chữ đó, thống khoái phi thường!”.

Khấu Trọng cầm thùng sơn lên, nóng lòng nói: “Huynh đệ! Lần sau tới lượtta đấy nhé!”.

Hai gã đứng trước bức tường vừa được viết lên hai hàng chữ, chăm chúquan sát.

Khấu Trọng thấp giọng hỏi: “Thế nào?”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Quả nhiên càng viết càng khác, tràn đầy mùi vị kiếmbạt cung dương và bá khí, nhìn chữ có thể thấy ngươi nói cái gì mà không tìm thấy bảo khố sẽ thu tâm dưỡng tính, buông tay không làm nữa toàn là để gạt người thôi”.

Khấu Trọng cười khổ: “Ngươi lại chọc ta rồi! Làm huynh đệ có cần như vậykhông?”.

Từ Tử Lăng cười cười nói: “Thời gian không còn nhiều, chúng ta tiện thểluyện chữ luôn, cuối cùng mới tới tường phủ tổng quản, đến khi trời sáng, cho dù quân Giang Hoài có phát hiện, cũng không thể kịp thời xoá đi hết được”.

Hai gã lại hưng phấn bỏ đi.

Bên tai chợt vang lên tiếng cảnh báo của Sư Phi Huyên, hai gã vội vànglách người nấp vào trong ngõ, nín thở chờ đợi.

Lúc này chỉ còn chừng nửa canh giờ nữa là trời sáng, bọn gã đã vẽ đượcgần trăm bức tường khắp trong thành, chiến tích huy hoàng.

Ánh đèn từ từ lại gần, một đội mười hai binh lính đi tuần qua, đèn lồng đungđưa chiếu sáng những chữ màu đỏ trên tường, nhưng đám binh sĩ đều không để ý, cứ đi thẳng một mạch.

Hai gã cười khùng khục như trẻ con, thái độ đắc ý phi thường. Cười một lúcrồi Khấu Trọng nói: “Chắc cũng tương đối rồi! Giờ tới lượt tường phủ tổng quản, nếu có thể viết ở hai bên cửa lớn, để thư pháp của huynh đệ chúng ta soi sáng lẫn nhau thì thật là lý tưởng”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Có phải chúng ta hơi tham lam không? Thế nàyđã đủ để hủy đi thanh danh của Vinh Phụng Tường rồi, phủ tổng quản tuy đóng cửa, nhưng thế nào cũng phải có trạm canh ngầm, nếu để bọn chúng phát hiện chúng ta động thủ động cước, kịp thời xóa chữ ở những chỗ dễ nhìn thấy nhất thì công toi”.

Khấu Trọng vẫn cảm thấy ngứa ngáy tay chân nói: “Không viết ở tổng quảnphủ ta cứ cảm thấy không được thoải mái cho lắm, hay là đợi tới lúc gần sáng chúng ta mới hạ thủ, địch nhân có phát giác thì cũng không kịp bôi xóa tác phẩm của huynh đệ chúng ta đi”.

Từ Tử Lăng cũng nổi ý tinh nghịch, nhảy lên nóc nhà, lướt tới phủ tổng quảngần đó. Bọn gã vốn đã là những kẻ gan lớn bằng trời, bây giờ lại có Sư Phi Huyên ở sau trợ giúp, thử hỏi còn phải sợ gì nữa chứ. Giây lát sau hai gã đã lên tới nóc một căn nhà lớn, thò đầu quan sát phủ tổng quản trước mặt, đèn lửa tối om, không thấy bất kỳ động tĩnh nào hết.

Khấu Trọng mừng rỡ nói: “Xem ra bữa cơm này cũng thật dễ ăn”.

Sư Phi Huyên lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Khấu Trọng, nhẹ giọng hỏi: “Haingười lại có chủ ý gì nữa vậy?”.

Khấu Trọng cười hì hì: “Bọn tại hạ đang đợi trời sáng để biến bức tường kiathành nơi thể hiện thư pháp, sau đó thì sẽ hoàn mỹ thu công”.

Sư Phi Huyên mỉm cười nói: “Phi Huyên vẫn còn chuyện phải làm, khôngthể đợi cùng hai người được”.

Khấu Trọng thất vọng nói: “Chúng ta vẫn còn rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo cô nương, không ngờ cô nương lại đi vội như vậy”.

Sư Phi Huyên tỏ vẻ ngại ngùng nói: “Phi Huyên cũng mong được nói chuyệnnhiều hơn với hai vị, nhưng chuyện gì cũng phải cân nhắc khinh trọng, để sau này Phi Huyên sẽ tới kiếm hai vị vậy”.

Nói rồi nàng đưa mắt nhìn sang phía Từ Tử Lăng, dịu dàng nói: “Tái kiến!”.

Từ Tử Lăng quay mặt lại, ánh mắt trở nên hết sức sầu muộn. Chợt như nhớra chuyện gì đó, gã vội hỏi: “Tà phái bát đại cao thủ ngoại trừ Chúc Ngọc Nghiên, Bích Trần, Vu Ô Quyển và Tả Du Tiên ra còn

những ai nữa?”.

Sư Phi Huyên thoáng ngạc nhiên, rồi chậm rãi đáp: “Chuyện này nói ra thìdài lắm, khi nào gặp lại chúng ta sẽ nói sau được không”.

Lời còn chưa dứt thì nàng đã tung mình bỏ đi.

Chương 258: Thiên tâm liên hoàn

Khấu Trọng dịch đầu lại gần bên tai Từ Tử Lăng nói: “Sư Phi Huyênyêu ngươi rồi. Vì yêu ngươi nên nàng ta mới hai lần nấp sang bên tiểu đệ như thế chứ”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Ngược lại mới đúng. Nàng muốn thông quahành động này để biểu thị giữa hai chúng ta có một vực sâu vô hình ngăn cách. Lúc tạm biệt còn nói phải tìm ta nói chuyện, tâm ý bên trong lại càng không cần nói cũng hiểu được”.

Khấu Trọng á khẩu hồi lâu, rồi đột nhiên dụng lực ôm chặt vai gã, thê lươngnói: “Hai huynh đệ chúng ta đều có những mối thương tâm khác nhau! Không phải sinh ly, cũng là tử biệt! Nhưng chỉ cần một ngày còn sống, chúng ta cũng phải tìm chuyện gì đó để làm. Ta thì ta đã lựa chọn con đường tranh bá không thể quay đầu. Hai ngày nay ta đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng phát giác ra chỉ có không ngừng đối mặt với những thách thức và khó khăn, lấy đại nghiệp nhất thống thiên hạ làm mục tiêu mới có thể khiến tinh thần ta tìm được nơi gửi gắm. Huynh đệ, bất luận có tìm được Dương Công Bảo Khố hay không, ta cũng để ngươi ra đi, vui vẻ mà tiễn ngươi lên đường, nếu có một ngày ta chiến tử sa trường, ngươi hãy thay ta chăm sóc Tiểu Lăng Trọng nhé!”.

Từ Tử Lăng chợt có cảm giác muốn khóc, bao nhiêu cảm giác cùng lúc tràodâng. Bọn gã đều xuất thân cô nhi, từ nhỏ đã nương tựa lẫn nhau để tồn tại trong thế giới gian trá ỷ mạnh hiếp yếu này, ngoại trừ sự tin tưởng giữa hai gã với nhau, cả hai đều luôn giữ thái độ hoài nghi với những người khác. Phó Quân Sước là người đầu tiên chiếm

được cảm tình của hai gã, kế đó là Tố Tố, nhưng cả hai người đó đều trước sau lìa đời, để lại trong lòng hai gã những vết thương không thể nào liền lại.

Trên con đường tình ái, hai gã cũng luôn gặp phải trắc trở khó khăn.

Khấu Trọng trước sau thất bại với Lý Tú Ninh và Tống Ngọc Trí, khiến chogã chỉ có thể gửi hết tình cảm vào đại nghiệp tranh thiên hạ, giả như cả mục tiêu này cũng vứt bỏ, vậy thì gã sẽ mất hết tất cả, ít nhất trong giai đoạn trước mắt, tình hình là như vậy.

Bản thân Từ Tử Lăng cũng vì ám thị vô tình vừa rồi của Sư Phi Huyên màbồi hồi cảm xúc, cuối cùng cũng hiểu được tâm tình phức tạp của Khấu Trọng.

Nếu nói gã không hề có cảm giác nào với nữ tử cao nhã thanh lệ này thì chỉ là gạtmình gạt người mà thôi. Gã nhớ lại câu chuyện mà Sư Phi Huyên đã kể cho mình nghe, cảm thấy nàng không chỉ dùng câu chuyện đó để khai giả cho mình, mà còn đồng thời biểu thị nàng sẽ không bao giờ để hãm thân vào bất cứ cảm tình hư ảo nào của thế gian ô trọc này.

Khấu Trọng đột nhiên cởi bỏ mặt nạ, cho vào trong bọc, rồi nói: “Hừ! Lạiquên mất nhắc nhở Sư Phi Huyên đề phòng tên tiểu tử Hầu Hy Bạch rồi”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Sao lại cởi bỏ mặt nạ?”.

Khấu Trọng rời tay khỏi vai gã, toét miệng cười để lộ hàm răng trắng bóng:“Bởi vì ta đột nhiên cảm thấy rất đau khổ, thế nên muốn làm lớn một trận, tìm một vài kẻ để thử đao, tốt nhất đương nhiên chính là lão tiểu tử Vinh Phụng Tường rồi”.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: “Ngươi không sợ tiết lộ hành tung sao?”.

Song mục Khấu Trọng thoáng hiện sát cơ, trầm giọng nói: “Chúng biết đượcthì càng hay. Đối với Đỗ Phục Uy mà nói, nếu lão biết được chúng ta xuất hiện ở đây, sẽ càng không hoài nghi bọn Trần Trường Lâm sẽ xuất kỳ bất ý tấn công. Còn nếu tam đại khấu và Chu Xán mà biết, tự nhiên sẽ bố trí cạm bẫy, nghiêm trận chờ đợi, ai ngờ được ta sẽ đi đối phó Tiêu Tiễn trước chứ?”.

Từ Tử Lăng im lặng không nói gì.

Khấu Trọng lại đẩy gã một cái, rồi nói: “Ta nói có đạo lý như vậy, sao ngươivẫn còn không tháo mặt nạ?”.

Từ Tử Lăng trả lời gã bằng ánh mắt nồng nhiệt cảm tình, nhẹ giọng hỏi: “Cóphải vì tạo ngộ của ta nên ngươi mới cảm thấy thống khổ hay không?”.

Khấu Trọng chấn động toàn thân, úp mặt xuống mái ngói, buồn rầu đáp:“Sư Phi Huyên có lẽ là nữ tử duy nhất trên thế gian này có thể khiến ngươi động lòng, vậy mà nàng ta lại đối đãi ngươi như vậy, trời cao thật là bất công. Chỉ cần nghĩ đến chuyện ta vào sinh ra tử nơi chiến trường, còn ngươi thì một mình cô độc trên con đường tịch mịch là ta lại muốn khóc thật lớn một trận để tiết hết nỗi oán hận trong lòng. Ôi! Tố tỷ không chết thì tốt biết bao!”.

Từ Tử Lăng chậm rãi tháo mặt nạ xuống, trầm giọng nói: “Đi thôi! Giết chếtVinh Phụng Tường thì có thể kết thúc chuyện này! Đừng quên mang theo sơn và chổi đấy”.

Hai gã vượt qua tường cao, chẳng mấy chốc thì đã tới được vườn hoa ở hậuviện. Phủ tổng quản Hợp Phì canh phòng rất lơ là, sau khi vượt qua mấy trạm canh ngầm ở bên ngoài thì giống như là ra vào

chỗ không người vậy.

Tuy vậy nhưng bọn gã đương nhiên cũng không dám xem nhẹ đề phòng, ítnhất cũng có hai người trong tà phái bát đại cao thủ ở đây, còn Vinh Phụng Tường lợi hại thế nào thì hai gã cũng đã biết rõ, chỉ riêng nữ nhi Vinh Giảo Giảo của lão đã không dễ đối phó rồi.

Khấu Trọng cười hì hì tìm một bức tường lớn, viết lên một hàng: “Khấu Trọngvà Từ Tử Lăng đã tới đây du ngoạn”, rồi ghé sát tai Từ Tử Lăng thì thầm: “Hàng chữ này thế nào?”.

Từ Tử Lăng gật đầu đáp: “Thật kỳ lạ, có cảm giác lực đạo đã thu lại rấtnhiều rồi, nhưng càng nhìn lại càng thấy tự dạng căng ra, ta thích mấy chữ này”.

Khấu Trọng như muốn làm cho gã vui, cũng cười hì hì nói: “Đây gọi là tiếnbộ, con người không ngừng thay đổi, thư pháp cũng không ngừng biến hoá, nếu thư pháp mãi không thay đổi, tức là con người cũng dậm chân tại chỗ mà không có tiến bộ”. Nhìn kiệt tác của mình một lúc rồi gã lại nói: “Được rồi! Phải đi đâu tìm Bích Trần yêu đạo bây giờ?”.

Từ Tử Lăng đang định trả lời thì chợt cảm giác thấy được điều gì đó, bèn vộikéo Khấu Trọng nấp xuống dưới một chiếc cầu nhỏ bắc qua dòng suối trong hoa viên.

Một bóng người béo múp như thùng rượu từ trên mái hiên lướt xuống nhẹnhư mèo, chân khẽ điểm xuống cỏ, đã lướt tới căn tiểu đình nối liền với cây cầu nhỏ mà hai gã nấp bên dưới, khoảng cách hai bên chỉ chừng chưa đầy mười bước chân.

Hoa viên này rộng chừng hai mươi trượng vuông, cây cỏ hoa lá được bài tríhết sức cẩn thận, may mà bức tường nơi Khấu Trọng

biểu diễn thư pháp khuất sau một rặng trúc, từ trong đình không thể nhìn thấy được, bằng không thì hai gã đã bị phát hiện rồi.

Khấu Trọng rụt đầu lại, thè lưỡi ra nói: “Là An Long, quả nhiên chúng ta nhìnkhông lầm người”.

Từ Tử Lăng đưa tay ra hiệu cho gã im lặng.

Tiếng y phục phất gió vang lên, kế đó là một than âm ồm ồm: “Có chuyện gìvậy? Sao không đợi tới mai hãy nói?”.

Khấu Trọng còn tưởng rằng là Tả Du Tiên, nhưng thấy thần sắc hoangmang của Từ Tử Lăng, mới biết rằng cả gã cũng không nhận ra người này là ai.

Kế đó người kia lại quát lên: “Ở đây không có chuyện của các ngươi, maucút đi cho ta. Không có lệnh của ta thì không được vào hoa viên nửa bước”.

Bảy, tám người liền đồng thanh dạ vang, mau chóng lui ra bên ngoài.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, ngầm đoán được người vừalên tiếng là ai.

An Long ngồi xuống chiếc ghế đá trong tiểu đình, thở dài nói: “Ta và ngươicũng có thể xem là sư huynh đệ, sao ngươi không nể tình chút nào vậy?”.

Người kia hừ lạnh nói: “Không niệm tình là ngươi, chứ không phải Phụ CôngHựu này. Kể từ khi ta thoát ly Thiên Liên Tông mười lăm năm trước, thì đã không còn là sư đệ của ngươi nữa rồi. Giờ thì ta và ngươi lại càng không có quan hệ. Ta muốn làm gì thì mặc ta, đâu tới lượt nhà ngươi can thiệp”.

Quả nhiên đây chính là huynh đệ kết bái của Đỗ Phục Uy, nhân vật thứ haitrong quân Giang Hoài, chỉ là cả hai gã đều không ngờ người này cũng xuất thân tà phái, lại còn là sư đệ của An Long nữa.

“Rầm!”.

Thạch bàn vỡ tan tành, đổ sụp xuống.

An Long tức giận quát: “To gan! Đã vào Thiên Liên Tông lẽ nào tới lượtngươi nói ra là ra chứ? Năm xưa ta vì niệm tình sư huynh đệ, lại thấy một thân võ công của ngươi thành tựu cũng không dễ, nên mới mở lượng khoan dung. Không ngờ lại là dưỡng hổ vi hoạ, để đến nay ngươi liên kết với người của Lão Quân Miếu và Đạo Tổ Chân Truyền đối phó ta, có phải ngươi đã chán sống rồi hay không?”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều thầm kêu may mắn.

Một chưởng vừa rồi của An Long kình đạo âm nhu, chỉ nghe thanh âm cũngbiết họ An chỉ khẽ cất tay lên, đã khiến cho cả chiếc bàn đá kiên cố vỡ tan tành. Chỉ riêng phần công lực này, trên giang hồ đã không có mấy người làm được rồi. Nếu không phải hai đã tới hoa viên trước một bước hoặc giả không kịp thời ẩn nấp, e rằng đã không qua mắt được tên cao thủ ma môn này rồi.

Còn Phụ Công Hựu thì dù sao cũng là bá chủ một phương, chỉ nghe lúc nãyy đuổi hết thủ hạ, không cần tùy tùng hộ giá cũng biết là y không hề sợ An Long, lại càng không bị một chưởng của y làm cho kinh hãi.

Chỉ nghe tiếng y cười lạnh: “Ta vừa sinh ra đã có tính xấu, đó là tuyệt đốikhông muốn nợ ai chuyện gì, nhưng người khác mà nợ ta, thì thế nào cũng phải trả gấp bội. Mười lăm năm nay ta đều không truy cứu

món nợ máu của sư tôn với ngươi, bây giờ chắc tới lúc rồi”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giờ mới tỉnh ngộ, biết được thì ra Phụ Công Hựumuốn mượn Bách Nghiệp Đại Hội này để bức An Long xuất diện.

An Long không hề tức giận mà còn bật cười nói: “Đúng là chuyện đùa mà,cái chết của sư tôn là do luyện Thiên Tâm Liên Hoàn vận khí sai đường, làm cho kinh mạch vỡ tung, tẩu hỏa nhập ma mà chết, liên quan gì đến An Long ta chứ? Ngươi chỉ vì thấy ta ngồi lên bảo tọa liên chủ, nên mới ôm hận tron lòng, ngậm máu phun người! Hừ! Hôm nay An Long ta sẽ lấy thân phận liên chủ chủ của Thiên Tâm Liên, thế thiên hành đạo, thanh lý môn hộ”.

Một giọng nói the thé vang lên ở đầu bên kia cây cầu nhỏ: “Đây mới đúng làchuyện cười đó, cho dù ngươi đã luyện thành Thiên Tâm Liên Hoàn, chuyến này cũng đừng hòng sống mà rời khỏi nơi đây, còn vọng ngôn thanh lý môn hộ cái gì nữa?”.

Từ Tử Lăng không có bản lĩnh hóa thanh âm thành sợi chỉ rót vào tai KhấuTrọng như Thạch Thanh Tuyền, đành dùng ngón tay viết lên lưng Khấu Trọng một chữ “tả”, gã này mới biết người vừa lên tiếng chính là Tả Du Tiên.

An Long không ngờ lại không động khí, ngược lại còn tỏ ra kinh ngạc nói:“Nếu ta nhớ không lầm, hai người các ngươi là tình địch thủy hỏa bất tương dung, từng đấu mấy trận trời long đất lở, tại sao hôm nay lại bắt tay làm hòa như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà làm cho trời đất chuyển dời như thế?”.

Phụ Công Hựu lạnh lùng nói: “Ngoại trừ âm mưu ngụy kế, thương thiên hạilý ra thì ngươi hiểu được cái mẹ gì chứ. Cút đi! Giết ngươi như vậy thì thật quá tiện nghi rồi! Ta phải bắt ngươi từ từ nếm mùi

đau khổ, từ từ chết dần chết mòn!”.

Chỉ nghe y câu nói này của họ Phụ, thì cũng biết cừu hận giữa y và An Longđã tới mức không thể hóa giải, cho dù dốc tận cả nước Trường Giang e là cũng không thể rửa sạch được.

An Long phát ra một tràng cười hết sức chói tai, nghe như tiếng lợn rốngkhiến người nghe cảm thấy khó chịu vô cùng, phảng phất như tiếng cười của lão biến thành những mũi dùi sắc nhọc đâm vào hai bên mãng nhĩ vậy.

Tiếng cười đột nhiên ngừng lại, chỉ nghe An Long điềm tĩnh nói tiếp: “Ngươitưởng rằng dính với Đỗ Phục Uy thì có thể hô phong hoán vũ hay sao? Hảo cảnh của Quân Giang Hoài chỉ là giả tượng mà thôi, đã tới lúc kết thúc rồi. Ngươi cứ chờ mà xem”.

Tả Du Tiên tỏ vẻ khinh thường: “Thế ngươi nghĩ rằng chúng ta không biếtngươi đang ngầm lôi kéo bọn Tiêu Tiễn, Chu Xán và Tào Ứng Long đối phó bọn ta sao?”.

An Long rõ ràng là vô cùng ngạc nhiên, nhất thời không nói được gì.

Phụ Công Hựu cười dài tiếp lời: “Ngươi đã sống mười mấy năm sung sướngrồi, hiện giờ cũng nên nếm chút mùi vị đau khổ đi thôi. Ngươi còn không đi ngay thì sẽ hối hận đó”.

An Long gằn giọng nói liền ba tiếng “hảo” rồi tung mình bỏ đi.

Thanh âm của Vinh Phụng Tường lập tức cất lên: “Cơ hội tốt như vậy, tạisao lại bỏ qua cho hắn?”.

Hai gã giờ mới biết thì ra Vinh Phụng Tường từ nãy vẫn đứng ở bên, tronglòng thầm kêu khổ. Lúc này trời đã sắp sáng, nếu để bị phát

hiện, hai gã dù có liều mạng cũng chưa chắc thoát khỏi vòng vây của ba đại cao thủ trong ma giáo này.

Phụ Công Hựu trầm giọng nói: “Hắn đã luyện thành Thiên Tâm Liên Hoàn,nếu cứ bức hắn làm con thú cùng đường, đối với chúng ta chỉ có hại mà không có lợi. Sau Bách Nghiệp Đại Hội, để xem hắn còn chạy đi đâu được?”.

Tả Du Tiên gật đầu nói: “Nếu giết hắn trong giờ khắc quan trọng này, sẽảnh hưởng rất lớn tới đại cục”.

Lại nghe thanh âm của Vinh Giảo Giảo vang lên: “Giảo Giảo có một cáchnghĩ thế này. Chính là lần này An Long chịu xuất đầu phó hội, nhất định là đã có chuẩn bị, có thể nóin hắn căn bản không sợ chúng ta”.

Phụ Công Hựu cũng lên tiếng tán đồng: “Lời này rất có lý, chúng ta vàophòng rồi bàn tiếp”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lúc này chỉ biết thầm cảm ơn trời đất, sau khikhẳng định bốn người đã rời hỏi, hai gã mới vội vàng lẻn ra ngoài.

Trời vừa sáng, hai đã đã nghênh ngang đi trên đường, nhìn thấy những hàngchữ đỏ chói đập vào mắt ở khắp nơi, trong lòng vô cùng thống khoái.

Xa xa có tiếng lách cách truyền lại, thì ra là một tiệm ăn đang chuẩn bị chobuổi chợ sớm. Khấu Trọng cười cười nói: “Đi uống chén đậu nành, ăn mấy cái bánh bao dằn bụng nhé?”.

Từ Tử Lăng liền gật đầu đáp ứng.

Thực điếm vừa mới mở cửa, hai gã bước vào chọn một góc khuất ngồixuống, sảng khoái hưởng thụ bát sữa đậu nành nóng hổi.

Khấu Trọng thở dài nói: “Thật không ngờ Bách Nghiệp Đại Hội con bà nó này lại liên quan đến ân oán tranh đấu của các lưu phái trong ma giáo như vậy”.

Từ Tử Lăng chau mày không hiểu nói: “Người buôn bán nhiều như vậy, cạnhtranh vô cùng kịch liệt, ngươi kiếm được nhiều thì ta kiếm được ít, những người buôn bán cùng một thứ hàng thì không khác gì các quốc gia đối địch, ta thật không hiểu sao Vinh Phụng Tường lại muốn đoạt lấy cái địa vị tôn trưởng của Bách Nghiệp Xã như vậy, đoạt được địa vị đó rồi thì làm được gì chứ? Lẽ nào từ các thương bang hành xã đến các thương buôn đơn lẻ đều sẽ thành thuộc hạ của y hết hay sao?”.

Khấu Trọng cầm bát lên húp một ngụm lớn, lắc đầu nói: “Không có chuyệnnày đâu, theo ta thấy điểm quan trọng là ở chỗ định giá cả và cung ứng hàng hoá, tôn trưởng chỉ cần có được sự ủng hộ của đại đa số là có thể định ra được cái gọi là xã quy chẳng hạn. Tỷ như muốn mua gỗ của Long Du Bang, người trong Bách Nghiệp Xã và người ngoài sẽ có giá khác nhau, thậm chí không cho phép bán cho bên ngoài, như vậy thì Bách Nghiệp Xã sẽ trở thành một tập đoàn khống chế tất cả kinh thương, hiện giờ thì đương nhiên không làm được, nhưng chỉ cần thời gian cộng với sự phối hợp của vũ lực, ta nghĩ là không phải không có khả năng”.

Ngưng lại một chút rồi gã nói tiếp: “Trong thời gian ngắn, tôn trưởng củaBách Nghiệp Xã sẽ thành đối tượng các phương thế lực lôi kéo, địa vị tăng cao, tự nhiên sẽ có rất nhiều cái lợi. Chỉ có điều chúng ta không phải là người buôn bán, nên không hiểu rõ mà thôi”.

Từ Tử Lăng vẫn không hiểu, đang định hỏi tiếp thì chợt động tâm,

nhìn raphía cửa. Loan Loan đã nhẹ nhàng lướt tới, ngồi xuống đối diện với hai gã, mỉm cười nói: “Hai người quên đeo mặt nạ rồi”.

Khấu Trọng vừa đặt chiếc bát xuống bàn, vừa cười cười nói: “Loan tiểu thưtới Hợp Phì lúc nào vậy, tại sao không đến tìm huynh đệ chúng ta sớm một chút để tâm tình cho bớt mối khổ tương tư”.

Gương mặt kiều diễm như hoa của Loan Loan thoáng hiện một nụ cườichâm biếm, nhạt nhẽo nói: “Không có chuyện kiếm hai người làm gì?”.

Khấu Trọng đảo mắt một vòng, ánh mắt lăng lệ của gã làm cho mấy ngườiđang ngây ra vì sắc đẹp của Loan Loan giật mình sực tỉnh, lúng túng trở lại công việc của mình.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Vậy hiện giờ có chuyện gì mà tới tìm chúng tavậy?”.

Loan Loan lườm gã một cái nói: “Đương nhiên là đến hỏi tội rồi, có câu người ngay không làm chuyện mờ ám, các người muốn bày chuyện thị phi thếnào ta cũng mặc kệ, nhưng tại sao lôi cả Âm Quý Phái của ta làm gì?”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Cái này gọi là cái khổ của tiếng tăm, thôi khôngnói chuyện phiếm nữa, nhân tiện có Loan tiểu thư đại giá quang lâm, có thể cho ta thuận miệng hỏi vài câu không?”.

Với tu dưỡng của Loan Loan cũng bị gã làm cho phải che miệng cười, khẽtrách: “Ngươi bảo ta nói là chuyện phiếm, vậy thì lời ngươi nói nhất định là lời thừa rồi. Nếu ngươi không cho ta một giải thích rõ ràng, thì đừng hòng ta trả lời nửa câu”.

Hai người nhìn sắc mặt, thấy Loan Loan không phải tức giận thật, từ

đây suyra Loan Loan không phải cùng một phe với Vinh Phụng Tường và Tả Du Tiên.

Chuyện này tương đối kỳ quái, bởi vì từ xưa tới nay, Âm Qúy Phái và quânGiang Hoài đều có quan hệ hợp tác. Cách giải thích duy nhất chính là đôi huynh đệ kết bái Đỗ Phục Uy và Phụ Công Hựu không hề đoàn kết nhất chí như người ngoài vẫn lầm tưởng.

Lúc này người bên ngoài đã nhiều dần, hơn nữa không ngừng có người chạyđi chạy lại báo cáo, rõ ràng là chiêu thức tung tin đồn nhảm của hai gã đã có tác dụng.

Khấu Trọng cười ha hả nói: “Thượng Quan Long là người của Âm Quý Phái,điều này thiên hạ ai ai cũng biết. Thêm một người hay bớt một người thì ảnh hưởng gì đến quý phái đâu chứ. Có lúc để tiểu thư chiếm tiện nghi, thì cũng có lúc phải để chúng ta chiếm chút tiện nghi chứ, đây là chuyện hết sức bình thường thôi mà. Cùng lắm ta xin lỗi vậy, mong Loan tiểu thư thứ lỗi!”.

Loan Loan bật cười khúc khích: “Như vậy còn tạm được”.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, đều nhận ra sự ngần ngại trong lòng đối phương.

Bọn gã và Loan Loan đã có mối thâm cừu đại hận, nhưng vì hình thế bắtbuộc, không thể không tạm thời hòa hoãn với nàng, bằng không sẽ làm hỏng mất đại kế giải nguy cho Phi Mã Mục Trường, vì chuyện nhỏ mà hỏng cả chuyện lớn.

Khấu Trọng dựa lưng vào ghế, nheo mắt ngắm nhìn cảnh tượng trên phốvào buổi sớm: “Bát đại cao thủ của ma môn, ngoại trừ Vu Ô Quyển, Bích Trần, Tả Du Tiên, An Long và lệnh sư ra, còn ba người nữa là ai?”.

Loan Loan khẽ biến sắc nói: “Tin tức của hai người cũng linh thông lắm, tạisao ngươi nghĩ rằng ta sẽ chịu nói cho ngươi biết chứ?”.

Khấu Trọng buông tay nói: “Đây có gì là bí mật đâu chứ, thế nào chẳng cóngười biết, sao tiểu thư không mua chút tình nghĩa chứ?”.

Ánh mắt Loan Loan dịch sang phía Từ Tử Lăng, rồi u uất thở dài, cúi đầu nói:“Hai người lúc nào cũng khiến người ta phải mềm lòng, được rồi! Đã nói thì nói cho kỹ một chút, các người đã nghe qua...”. Đột nhiên nàng bật dậy, lách người biến mất sau cánh cửa.

Hai gã nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy Trạch Nhạc thò đầu vào, reolên: “Cuối cùng cũng tìm được hai vị rồi. Bây giờ người nào cũng đang sợ khiếp vía vội vã rời thành, Bách Nghiệp Đại Hội kết thúc rồi!”.

Chương 259: Nhân duyên xảo hợp

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đeo mặt nạ lên, hòa vào dòng người củaLong Du Bang, an nhiên rời thành, trên đường đầy những người đến tham gia Bách Nghiệp Đại Hội vội vàng rời khỏi thành. Chỉ nhìn cảnh tượng nhân tâm hoảng loạn này, đã biết sức mạnh của tin đồn lớn thế nào.

Trạch Nhạc cười cười, thấp giọng nói: “Hai vị thật là lợi hại, không phí mộtbinh một tốt mà đã phá được âm mưu tưởng chừng như hoàn hảo của Vinh Phụng Tường rồi”.

Khấu Trọng có chút không tin tưởng nói: “Kết quả này chính ta cũng khôngnghĩ tới nữa”.

Trạch Nhạc nói: “Vấn đề là các thương bang, hành xã đều cảm thấy dã tâmcủa Bách Nghiệp Xã, tin đồn mà hai vị tạo ra lại không phải không có căn cứ, ít nhất là tiền nhiệm bang chủ Thượng Quan Long của Lạc Dương Bang cũng đích thực là yêu nhân Âm Qúy Phái, những người làm ăn buôn bán như bọn tại hạ đây có ai dám quan hệ với thứ tà phái dị giáo giết người như nghóe, không kể tình lý đó chứ, thế nên mới ai ai cũng thừa cơ tán loạn bỏ đi luôn, vậy thì chẳng ai trách được ai”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều có cảm giác hoang đường tức cười.

Lúc này chúng nhân đã đi lên một đoạn dốc núi.

Trạch Nhạc hân hoan nói: “Có thể kế giao với hai vị đúng là duyên

phậnhiếm có, hiện giờ tại hạ phải trở về Long Du Bang báo cáo tình hình cho gia phụ hay biết, ngày sau có dịp, nhất định sẽ đến bái phỏng hai vị".

Song phương liền vui vẻ cáo biệt.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thúc ngựa phóng đến địa điểm đã hẹn trước vớiTuyên Vĩnh, đi được hơn mười dặm đường thì trời lại đổ mưa lớn, cả đất trời chìm trong một tấm màn trắng xoá.

Hai gã tấp vào ven rừng, để cho lũ ngựa dừng lại nghỉ ngơi.

Khấu Trọng nhảy xuống ngựa, ngồi xổm xuống ngây người nhìn mưa lớnbên ngoài khu rừng, những hạt mưa len lỏi qua tán lá, khẽ rơi tí tách lên người hai gã.

Mưa lớn khiến cho hầu hết người đi đường đều dừng bước, trừ một số ngườivì các nguyên nhân khác nhau muốn mau chóng rời khỏi Hợp Phì mới bất chấp vất vả mà đội mưa lên đường.

Từ Tử Lăng tự nhiên cũng ngồi xuống bên cạnh Khấu Trọng, thuận miệnghỏi: "Ngươi đang nghĩ gì vậy?".

Khấu Trọng nói: "Âm Qúy Phái quả thực là có ma lực vô biên, chỉ cần mộtcái tên đó đã đủ khiến cho người ta sợ hãi bỏ chạy như gặp ôn thần rồi".

Từ Tử Lăng đưa tay gạt những hạt mưa trên mặt, không nói gì.

Khấu Trọng lại thở dài: "Nhưng vừa rồi ta không phải nghĩ đến chuyện này,mà là cảm thấy có điều gì đó không ổn cho lắm".

Câu nói này đã làm Từ Tử Lăng chú ý, ngạc nhiên hỏi tại sao.

Khấu Trọng trầm giọng đáp: “Đó đơn thuần chỉ là một cảm giác bất an thôi.Ngươi có nhớ Phụ Công Hựu đã nói An Long lôi kéo bọn Tiêu Tiễn, Chu Xán và Tào Ứng Long liên kết lại với nhau không? Mà huynh đệ kết bái của y là Giải Huy lại là cha chồng của Tống Ngọc Hoa, như vậy có phải Tống gia cũng có ít nhiều quan hệ đến chuyện này không nhỉ?”.

Từ Tử Lăng nói: “Cũng có thể là hoàn toàn vô quan. Theo ta thấy thân phậncủa An Long vô cùng bí mật, ít nhất là y cũng tỏ ra mình là một kẻ võ công tầm thường. Điểm duy nhất phải suy nghĩ chính là sự hợp tác của ba người bọn Tiêu Tiễn, Tào Ứng Long, Chu Xán không hề đơn giản như chúng ta tưởng tượng, có khi chúng ta đã lọt vào cạm bẫy của bọn chúng rồi cũng không chừng, nếu đúng như vậy thì hỏng bét rồi đó”.

Khấu Trọng giật mình chấn động: “Ngươi nói đúng lắm, trận mưa lớn nàymưa thật đúng lúc, làm cho người ta như bừng tỉnh khỏi giấc mộng dài. Ta dẫn theo cả ngàn binh mã tiến về phía Tây, còn địch nhân thì toàn tâm toàn ý đợi chúng ta đến, nếu gặp chuyện, để chúng phát hiện hành tung, hai chúng ta may ra còn có thể thoát thân, nhưng những người khác e rằng khó mà sống sót”.

Bên ngoài rừng có một đội xe ngựa chừng hơn ba mươi người chầm chậm điqua, đường đi lầy lội bẩn thỉu, cả người lẫn ngựa đều lộ vẻ mệt mỏi.

Từ Tử Lăng nói: “Ta có một cách, chính là chọn những con đường mà địchnhân không thể nghĩ tới để hành quân, nhưng phải có người thuộc đường dẫn lộ mới được, bằng không để lạc đường thì càng khổ hơn”.

Khấu Trọng lắc đầu nói: “Không! Chúng ta nhất định phải dùng

phươngpháp nhanh nhất để tới đó! Ôi! Xem ra chỉ có thể dùng lại cách ngày nghỉ đêm đi trước đây, liều bà nó một trận thôi!”.

Chợt có tiếng vó ngựa gấp gáp vang lên.

Hai gã giật mình đánh thót, chỉ nghe tiếng vó ngựa, cũng biết đang có mộtđại đội nhân mã đội mưa phóng tới đây.

Hai gã tịnh tâm chờ đợi, không bao lâu thì thấy một đội nhân mã chừng mấytrăm người phóng qua.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Ngươi thấy không?”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Đương nhiên nhìn thấy, Vinh Phụng Tường, Tả DuTiên đều đã xuất mã, An Long lần này gặp đại họa rồi”.

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần, nhảy dựng lên nói: “Dù sao cũng thuậnđường, làm sao chúng ta có thể bỏ lỡ trường nhiệt náo này chứ?”.

Tiếng đao kiếm chạm nhau càng lúc càng gần, khi hai gã chạy lên một ngọnđồi nhỏ, thảo nguyên bên dưới đã la liệt tử thi, quân Giang Hoài do Phụ Công Hựu và hai đại cao thủ Vinh Phụng Tường, Tả Du Tiên dẫn đầu đã chiếm được thế thượng phong tuyệt đối, đang truy kích địch nhân chạy tứ tán.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi: “Không ngờ lại có nhiều người đến vậy”.

Từ Tử Lăng đưa tay lên che trước trán, để ngăn nước mưa không hắt vàomắt, gật đầu nói: “Quân Giang Hoài ít nhất cũng phải trên hai ngàn người, phía bên kia có khoảng bảy tám trăm là cùng, xem ra Phụ Công Hựu sớm đã cho người mai phục ở đây, dùng kỵ binh hiệp

kích hai mặt trước sau, chỉ một đòn đã nghiền nát lực phản kháng của đối phương, dụng binh đúng là chu toàn không chút kẽ hở, chẳng trách mà quân Giang Hoài có thể tung hoành bất bại”.

Hai gã thúc ngựa phóng xuống bình nguyên, kiểm tra các thi thể nằm la liệt,thấy một người vẫn còn chưa đoạn khí, Khấu Trọng bèn nhảy ngay xuống ngựa, đỡ y lên nói: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Các người là ai? Ai muốn giết các người?”.

Người kia há miệng phun ra một búng máu lớn, xem ra cũng sắp tuyệt khí.Khấu Trọng vội đẩy chân khí vào, làm y mở bừng mắt, hoảng hốt kêu lên: “Là Phụ Công Hựu, chúng ta bị hắn ám toán”.

Khấu Trọng vội hỏi: “Chủ nhân các ngươi có phải là An Long không?”.

Người kia lắc đầu nói: “Không! Chúng ta là người của Bạch tướng quân...”.

Khấu Trọng kêu lên: “Các ngươi là người của ai?”

Kế đó gã liền đặt người kia xuống đất, đưa tay vuốt mắt cho y, rồi đứng dậy,buông thõng tay tỏ vẻ bất lực: “Có vị tướng quân nào họ Bạch không nhỉ?”.

Từ Tử Lăng biết gã không phải thật sự muốn biết đáp án, chỉ dõi mắt quansát tình hình trận chiến, rồi nói: “Những người này ăn mặc giống như thương buôn bình thường, rõ ràng muốn che đậy thân phận thực sự để hòng thực hiện mưu đồ gì đó. Có đuổi theo xem thử không?”.

Khấu Trọng không đáp, chỉ tung mình nhảy lên ngựa, lao vút đi.

Từ Tử Lăng vừa phóng ngựa chạy song song với gã, vừa nói: “Hiện giờ đốivới Phụ Công Hựu mà nói không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện giết chết An Long, vì vậy đám người này tuy không phải thủ hạ của An Long, nhưng chắc chắn phải có chút quan hệ gì đó với y, chúng ta vẫn còn chuyện gấp bên mình, ngươi thật sự muốn nhúng tay vào chuyện này sao?”.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý: “Ngươi nói đúng, chúng ta đi thôi!”.

Dứt lời gã liền quay đầu ngựa, vòng qua bình nguyên, băng rừng vượt dốc,đi dọc theo một bờ suối gần chục dặm rồi mới dừng lại.

Với công lực của hai gã, liên tục kiêm trình ngày đêm mấy ngày liền thế nàycũng có chút mệt mỏi, thế nên đành dừng lại ở một dốc núi nghỉ ngơi, cho ngựa ăn cỏ.

Sau cơn mưa lớn, không khí vùng núi trong lành mát mẻ đến lạ thường, câycỏ hoa lá tranh nhau khoe sắc khoe hương.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua mây mù, rực rỡ phi thường. Khấu Trọng cúiđầu nhìn bóng đen lớn của một đám mây phủ trên bình nguyên mau chóng biến mất không vết tích, cảm xúc bồi hồi than: “Phong vân! Gió thổi mây bay! Ý nghĩa của phong vân chính là đây, bất luận là oai phong thế nào, nhưng chỉ trong nháy mắt là sẽ qua đi, không còn lại chút tàn tích nào hết”.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi không khí mát lành, mỉm cười nói: “Nhưng phongvân nhân vật lại bao hàm một ý nghĩa khác sâu sắc hơn, đó chính là mặc cho ngươi hô phong hoán vũ thế nào, cuối cùng cũng sẽ có một ngày trở về với hoàng thổ. Sinh sinh tử tử, rốt cuộc là có mục đích gì chứ?”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Phật gia có cách nói của phật gia, đạo

gia cócách giải thích của đạo gia, vấn đề này tốt nhất nên đi tìm Sư Phi Huyên mà thỉnh giáo. Ta dám khẳng định Loan Loan cũng có cách nói riêng của ả, còn về ai đúng ai sai, e là chỉ có thể ném xúc sắc để quyết định thôi! Hà, cuối cùng thì ta cũng tìm được cách giải quyết rồi!".

Từ Tử Lăng phì cười nói: "Đây cũng gọi là cách giải quyết hay sao?".

Khấu Trọng dương dương đắc ý: "Cái này gọi là cách trong lúc không có cách".

Từ Tử Lăng đột nhiên lộ ra thần thái chăm chú lắng nghe, nhỏ giọng nói:"Có nghe thấy không?".

Khấu Trọng vội vàng vận công vào song nhĩ, gật đầu nói: "Hình như có tiếngvó ngựa, chỉ có một con thôi thì phải".

Từ Tử Lăng gật đầu: "Không sai! Trên lưng ngựa còn là một người bị trọngthương nữa".

Khấu Trọng le lưỡi nói: "Tại sao ngươi lợi hại như vậy, cả chuyện đó màcũng nghe được à, vậy thì đâu khác gì tận mắt nhìn thấy chứ?".

Từ Tử Lăng bật cười: "Bởi vì ta nhìn thấy mà".

Khấu Trọng vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy ở phía xa xa, có một con ngựa đangphóng về phía hai gã, trên lưng ngựa là một người đang nằm gục xuống.

Từ Tử Lăng bật dậy nói: "Xem thử coi có thể giúp gì không?".

Khấu Trọng chặn con ngựa lại, còn Từ Tử Lăng thì tới ôm người kia xuốngngựa, đặt y trên mặt đất.

Người kia đã rơi vào trạng thái hôn mê, máu me đầy mặt, thương tích khắpngười, nhưng trí mạng nhất là một quyền ở sau lưng, còn lưu lại cả một dấu ấn màu đỏ rực.

Hai gã truyền chân khí vào cho y mới phát giác ra người này căn cơ cũngthuộc hàng thâm hậu, dựa vào một hơi chân khí để hộ vệ tâm mạch, chạy tới nơi này.

“Ụa!”.

Người kia phun ra một ngụm máu đen ngòm, cuối cùng cũng tỉnh lại, thấyhai gã đang giúp y liệu thương, vội vàng ngồi dậy vận công, sau khi chuyển vận chân khí được ba mươi sáu vòng chu thiên thì thương thế của y đã có khởi sắc, các vết thương thôi không chảy máu, thậm chí còn có thể tự vận khí hành công nữa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã mệt càng thêm mệt, liền đứng dậy đi ra xa.Khấu Trọng nhỏ giọng thì thầm: “Ngươi có cảm thấy tên tiểu tử này rất quen mặt hay không, hình như chúng ta đã gặp hắn ở đâu rồi thì phải?”.

Từ Tử Lăng nói: “Ta cũng có cảm giác này, có điều lát nữa chỉ cần hắn rửamặt thì biết ngay thôi mà!” Khấu Trọng gật đầu vỗ nhẹ lên vai gã nói: “Ta đi dắt ngựa của chúng ta lại đây, ngươi trông chừng hắn, đừng để hắn chạy mất đấy!”.

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp ứng, đợi Khấu Trọng đi xa, gã lại đến bên ngườikia, giúp y hành huyết vận khí.

Người kia thở dài một hơi, khàn khàn giọng nói: “Đại ân cứu mạng thậtkhông biết đền đáp thế nào! Xin hai vị ân công cho biết cao danh quý tính!”.

Từ Tử Lăng không đáp mà hỏi ngược lại: “Công lực các hạ cũng thuộc hạngcao thủ, tại sao lại phải chạy tới nơi này?”.

Người kia trầm giọng đáp: “Là bị một tên độc phụ ám hại, tất cả chỉ trách tạihạ có mắt không tròng, lại không chịu nghe lời khuyên giải của bằng hữu! Ôi...!”.

Từ Tử Lăng lấy làm ngạc nhiên, gã vốn tưởng rằng người này là một viênbại tướng bị quân Giang Hoài truy kích, chẳng ngờ chỉ là một người nào đó bị “độc phụ” ám hại.

Khấu Trọng lúc này cũng dắt ngựa tới nơi, thấy người kia đã tỉnh lại, liềnmừng rỡ nói: “Khí sắc cũng tốt lắm, bằng hữu, phải xưng hô thế nào đây?”.

Người kia liền nói: “Tại hạ là Tịnh Kiếm Tông Bạch Văn Nguyên”.

Khấu Trọng đột nhiên dừng bước, đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng. Chẳng tráchmà hai gã lại cảm thấy kẻ này quen mặt tới vậy, thì ra năm xưa ở ngoài thành Ba Lăng, Bạch Văn Nguyên đã cùng với nhi nữ của Chu Xán là Độc Thù Chu Mi ám toán hai gã, bị hai gã đánh cho phải nhảy xuống sông bỏ trốn. Chuyện này xảy ra đã khá lâu, thế nên hai gã cũng chỉ còn lại những ký ức mơ hồ, nếu không phải tình cờ gặp lại Bạch Văn Nguyên, chắc cũng chẳng nhớ ra được chuyện đó.

Hai gã vẫn đeo mặt nạ nên Bạch Văn Nguyên đương nhiên là không nhậnra, thấy hai gã thần tình đều có vẻ cổ quái, bèn ngạc nhiên hỏi: “Hai vị đã nghe tên tại hạ rồi sao?”.

Từ Tử Lăng đứng dậy, thản nhiên nói; “Bạch huynh vừa nói bị độc phụ ámhại, có phải là Độc Thù Chu Mi không?”.

Bạch Văn Nguyên giật mình kinh hãi: “Làm sao ân công biết được?”.

Khấu Trọng liền tháo mặt nạ xuống, mỉm cười nói: “Bạch huynh còn nhận raKhấu Trọng này chứ?”.

Bạch Văn Nguyên lập tức biến sắc, ngây người ra hồi lâu rồi mới cười gượnggạo nói: “Chẳng trách hai vị có thể chữa thương cho tại hạ nhanh đến vậy, dù sao tính mạng này của Bạch mỗ cũng do hai vị cứu về, muốn chém muốn giết, xin cứ tùy ý!”.

Từ Tử Lăng cũng cởi bỏ mặt nạ, đi tới gần Khấu Trọng, mỉm cười nói:

“Chúng ta đâu có hiếu sát giống như Chu Xán mà giết Bạch huynh chứ. Tốt nhấthuynh nên mau rời khỏi nơi nguy hiểm này đi, chậm một chút sẽ chuốc họa vào thân đó”.

Nói đoạn hai gã liền tung mình lên ngựa, chuẩn bị bỏ đi. Bạch Văn Nguyênmiễn cưỡng đứng lên, cất tiếng gọi: “Chậm đã! Đó là một cạm bẫy, hai vị ngàn vạn lần không nên đến Phi Mã Mục Trường!”.

Một cảm giác lạnh toát chạy dọc xương sống hai gã.

o0o

Ba người phóng ngựa chạy hơn hai chục dặm đường rồi mới dừng chân nghỉngơi, đến lúc này Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới có cơ hội nghe Bạch Văn Nguyên kể lại toàn bộ mọi chuyện.

Vì thân thể họ Bạch vẫn còn hư nhược nên hai gã tiện thể giúp gã vận côngliệu thương luôn.ng

Chỉ nghe y cười thê thảm nói: “Không ai không nói rằng con độc phụ

ChuMy đó sau khi chán ghét nam nhân nào là sẽ trở mặt cắn lại, dồn đối phương vào tử địa để tránh cho nữ nhân khác có được nam nhân đó. Thế nhưng tại hạ tự phụ mình anh tuấn hơn người, võ công lại cao hơn ả, thêm vào đó lại mê luyến chuyện nhục dục với ả, nên ngu xuẩn tới độ nghĩ mình gặp may, tưởng rằng mình là ngoại lệ duy nhất, cuối cùng cũng gặp phải báo ứng, đúng là chết cũng đáng mà!".

Nhìn bộ dạng anh hùng khí đoản, tự trách tự móc của Bạch Văn Nguyên, haigã đều cảm thấy buồn rầu thay cho y, nhưng mặt khác cũng cảm thấy y tự trách rất hợp lý, tất cả đều vì cả hai gã đều không phải hạng người mê luyến mỹ sắc giống như họ Bạch này.

Sự thực thì đến giờ hai gã vẫn không rõ Bạch Văn Nguyên làm sao mà bịtrọng thương như vậy.

Bạch Văn Nguyên lại kể tiếp: "Lần này tại hạ cùng Chu My xuất lãnh mộtngàn người tới đây, vốn là để tiếp ứng An Long, chẳng ngờ lại bị Chu My bán đứng, khiến cho toàn quân tan tác. Ôi, Bạch Văn Nguyên này thật có lỗi với các huynh đệ đã nhiều năm cùng ta vào sinh ra tử!".

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Thì ra đám người bị Phụ Công Hựu tập kích làngười của Bạch huynh à? Vậy Chu My đi đâu rồi? Làm như vậy thì có lợi gì cho phụ thân của ả ta chứ?".

Song mục Bạch Văn Nguyên rực lên ngọn lửa cừu hận, gằn giọng nói: "Conđộc phụ đó đã sớm rời khỏi chúng ta từ trước, trước khi đi ả còn nói rằng sau khi tiếp ứng An Long, sẽ tới hội hợp với ta, bảo ta bố trận ở gần đó. Đến khi ta biết được An Long và Chu My đã đi theo đường nhỏ bỏ trốn, thì đã bị quân Giang Hoài tiền hậu hợp kích rồi".

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: "Thủ hạ của Bạch huynh không phải là Già LâuLan binh của cha con Chu Xán sao? Tự dưng dâng không

một đạo quân tinh nhuệ như vậy, đối với Chu My chỉ có hại mà không có lợi mới đúng chứ?”.

Bạch Văn Nguyên trầm giọng nói: “Lần này toàn bộ đều là thân binh củaBạch mỗ, quá nửa là tộc nhân và đồng môn huynh đệ. Nhiều năm nay, ta đã giúp cha con chúng lập nên vô số công lao hạng mã, trong Già Lâu Lan quân được xưng là Phò Mã Tướng Quân, uy thế cực thịnh, thậm chí còn được lòng người hơn cả hai cha con Chu Xán, nên bọn chúng sớm đã cố kỵ, hiện giờ thì đã tìm được cơ hội loại đi cái gai trong mắt này rồi! Hừ! Ta thật là vừa ngu xuẩn lại vừa hồ đồ!”.

Khấu Trọng nói: “Nhưng làm sao Bạch huynh có thể khẳng định là mình bịChu My hãm hại chứ?”.

Cừu hận phủ mờ gương mặt anh tuấn của Bạch Văn Nguyên: “Một là dạonày ả đã trở nên lạnh nhạt với tại hạ, chuyện nam nữ này làm sao có thể giấu được Bạch mỗ cơ chứ, hơn nữa Bạch mỗ còn biết ả và An Long đã có tư tình với nhau”.

Hai gã tròn mắt lên nhìn y.

Khấu Trọng tỏ vẻ hoài nghi: “Chắc không phải vậy đâu! An Long vừa xấu xílại vừa béo như lợn, loại nữ nhân ham... à! Chu My làm sao để mắt tới hắn chứ?”.

Bạch Văn Nguyên tỏ vẻ khinh bỉ nói: “Không thể dùng lẽ thường để xem xétcon độc phụ này được, ả ta chỉ cần có cảm giác kích thích và mới lạ là được. Tại hạ còn nghe nói An Long có một loại công phu trên giường cực kỳ lợi hại, có thể khiến cho nữ nhân mê luyến, còn cụ thể thế nào, chắc chỉ có đôi cẩu nam nữ này mới biết được”.

Từ Tử Lăng lại hỏi: “Vừa rồi huynh khuyên chúng ta không nên đến Phi MãMục Trường, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”.

Bạch Văn Nguyên thở dài đáp: “Chuyện này phải bắt đầu từ An Long. Y xưa nay vốn có quan hệ rất mật thiết với Tào Ứng Long, nhưng luôn đối địch với chacon Chu Xán. Chỉ là sau khi hai vị đại phá Lý Mật, tình thế phương Bắc có những biến đổi rất lớn. Lý Uyên bất cứ lúc nào cũng có thể xuất quan, Lưu Vũ Châu và Đậu Kiến Đức đều đang dần dần nhích động. Mặt khác, thanh thế của Vương Thế Sung càng lúc càng lớn, một khi để y thu hết lãnh địa của Lý Mật, rất có khả năng họ Vương này sẽ tiến về phía Nam. Trong tình hình khẩn bách đó, An Long đã thừa cơ đại biểu Tào Ứng Long tới làm hòa với Chu Xán, kết thành liên minh, chuẩn bị trước lấy Tứ Xuyên, sau đó công hạ Phi Mã Mục Trường, rồi sẽ tới lượt Cảnh Lăng và Tương Dương”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “An Long không phải là huynh đệ kết bái vớiGiải Huy ở Độc Tôn Bảo hay sao?”.

Bạch Văn Nguyên hừ lạnh một tiếng: “Từ năm ngoái An Long và Giải Huyđã bất hoà, thế như nước lửa. Tại hạ thật không hiểu họ An này có ý đồ gì, có trái núi lớn như vậy mà không biết dựa vào, trái lại còn trở mặt thành thù nữa”.

Từ Tử Lăng chợt hỏi: “Bạch huynh có biết An Long là cao thủ có hạng trongMa Môn không?”.

Bạch Văn Nguyên há hốc miệng ngạc nhiên thốt lên: “Từ huynh không phảiđang nói đùa chứ?”.

Khấu Trọng liền giải thích ngắn gọn cho y hiểu, rồi tiếp tục hỏi: “Chu Xán vàTào Ứng Long làm sao lại cấu kết được với Tiêu Tiễn vậy?”.

Bạch Văn Nguyên đáp: “Phải nói là Tiêu Tiễn cấu kết với bọn chúng nhưthế nào mới đúng. Hiện giờ tình thế tương đối rõ ràng, nếu cha

con Chu My mà không chịu gật đầu, Tiêu Tiễn cũng khó lòng mà vượt sông được”.

Từ Tử Lăng nói: “Nếu đã như vậy, về sau làm sao mà chúng hợp tác vớinhau được?”.

Bạch Văn Nguyên liền giải thích: “Vấn đề là Chu Xán và Tào Ứng Long đềubiết mình có bao nhiêu phân lượng, nhiều lần tấn công Cảnh Lăng nhưng đều bị Phụ Công Hựu đánh cho đại bại thu quân, hơn nữa lại đang lâm vào tình cảnh thiếu thốn lương thực nữa. Cứ như vậy để cho Phụ Công Hựu tiêu diệt, chi bằng chuyển hướng về phía Tứ Xuyên, vừa có thể được Tiêu Tiễn cung ứng cho một lượng lớn lương thảo, lại có thể mặc cho Tiêu Tiễn, Phụ Công Hựu và Đỗ Phục Uy tàn sát lẫn nhau, mà điều kiện hợp tác mà Tiêu Tiễn đưa ra, chính là phải tiêu diệt hai vị trước tiên. Tào Ứng Long và Chu Xán đều hận hai vị đến thấu xương thấu cốt, thế nên vừa nhận được đề nghị hợp tác đã đồng ý ngay, Phi Mã Mục Trường chính là mồi nhử hai vị vào bẫy đó”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Tên tiểu tử Tào Ứng Long cuối cùng cũng biếtđược bọn ta là người đã phá hoại hảo sự của hắn đêm hôm đó rồi”.

Thần sắc Bạch Văn Nguyên có vẻ nghiêm trọng: “Hiện giờ cả ba bên đãchọn lựa tinh binh, thành lập một đội hùng sư gần vạn người, do đại tướng của Tiêu Tiễn là Đổng Cảnh Trân làm thống soái, tụ quân ở một nơi bí mật gần Phi Mã Mục Trường, chuẩn bị giáng đòn phủ đầu chí mạng lên đội quân viễn chinh mệt mỏi của hai vị. Bất luận các vị đi theo đường nào tới Phi Mã Mục Trường cũng không thể thoát khỏi tai mắt của bọn chúng. Ngoài ra cánh quân này còn có một đội ngũ gồm hơn năm mươi võ lâm cao thủ, chuyên để đối phó hai vị nữa”.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Nếu không gặp được Bạch huynh, chuyến này chúng ta đúng là hung đa cát thiểu rồi. Nhưng hiện giờ đã tri kỷ tri bỉ, tình thế sẽ hoàn toàn khác biệt. Hỏi thêm một câu, Bạch huynh có muốn giết chết độc phụ đó báo thù không?”.

Bạch Văn Nguyên lộ ra thần sắc khao khát, gật đầu dứt khoát.

Khấu Trọng vỗ mạnh lên vai Bạch Văn Nguyên một cái, khiến cho y đauđến phải nghiến răng mới không kêu lên thành tiếng, rồi cười lên một tràng dài: “Vậy chúng ta đuổi theo An Long, đánh một trận cho hoa rơi nước chảy để trút giận cho Bạch huynh trước đã”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Vậy không phải sẽ đả thảo kinh xà sao?”.

Khấu Trọng cười nhạt: “Chuyện này đúng là phải tính kế lâu dài, song chỉcần bắt được Chu My và An Long thì không sợ đả thảo kinh xà nữa”.

Chương 260: Kỳ binh ám độ

Bạch Văn Nguyên trải tấm địa đồ lên chiếc bàn bằng gỗ mới được đóngtạm đặt bên cạnh soái trướng, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Tuyên Vĩnh đều không hẹn mà cùng cúi đầu xem xét.

Tuyên Vĩnh chỉ tay vào một dãy núi nằm vắt ngang địa đồ nói: “Đâychính là Đại Hồng Sơn, cả đường núi mà cũng vẽ hết sức rõ ràng, đây mới là lần đầu tiên tại hạ được nhìn thấy một bức địa đồ tỷ mỷ thế này đấy”.

Khấu Trọng tinh mắt, liền đọc hàng chữ nhỏ ở góc tấm địa đồ lên: “ BạchVăn Nguyên kính chế, hà thì ra Bạch huynh là cao thủ vẽ địa đồ, thật là thất kính, thất kính.” Bạch Văn Nguyên khiêm nhượng nói: “Chỉ là tài mọn gia truyền, có đáng gì đâu chứ”.

Từ Tử Lăng thở dài thán phục: “Đầu bút mà Bạch huynh sử dụng chắc phảicứng hơn bút thường gấp bội, bằng không làm sao có thể vẽ được những đường nhỏ như vậy, lại có cả màu sắc nữa, vừa rõ vừa đẹp”.

Khấu Trọng vỗ bàn nói: “Lợi hại nhất chính là không bị bay màu, chắc chắcđây là thứ nguyên liệu đặc chế rồi”.

Bạch Văn Nguyên thấy địa đồ do chính tay mình vẽ ra được thưởng thức vàtrọng thị như vậy, tâm tình cũng vui vẻ phần nào, gật đầu nói: “Nhiều đời nhà tại hạ đều là địa sư, chuyên nghiên cứu phong thủy ngũ hành, vì vậy từ nhỏ đã theo gia phụ đi khắp nơi quan sát thế núi thế non, đồng thời vẽ lại làm ký lục, chỉ là không ngờ sau này lại dùng vào mục đích quân sự mà thôi”.

Tuyên Vĩnh nói: “Từ đây tới Phi Mã Mục Trường, ít nhất cũng có hơn trăm lộtuyến, thêm vào chúng ta còn có người thông thuộc đường lối như Bạch huynh dẫn đường, còn sợ gì nữa chứ”.

Bạch Văn Nguyên cười khổ: “Do có Đại Hồng Sơn và mấy con sông lớnchặn phía Đông Nam, thế nên thực ra chỉ có năm con đường trong núi và hai con đường ở Nam Bắc Đại Hồng Sơn có thể đi được mà thôi, nguy nhất chính là mọi địa điểm đặt chòi canh đều do chính tại hạ thiết kế, vì vậy bất luận là có ẩn giấu hành tung thế nào, cũng khó mà thoát khỏi tai mắt của đối phương. Ôi! Tất cả chỉ tại Bạch Văn Nguyên này không tốt!”.

Khấu Trọng đắc ý nói: “Nếu chúng ta không phải tới Phi Mã Mục Trường mà thẳng tiến tới Di Lăng thì sao?”.

Bạch Văn Nguyên chán nản lắc đầu: “Thế lại càng nguy hơn, Tiêu Tiễn từngdặn dò Đổng Cảnh Chân, nói từ trận chiến của hai vị với Lý Mật, có thể thấy hai vị cũng rất giỏi dụng kỳ binh, vì vậy rất có khả năng sẽ bất ngờ tập kích Di Lăng, thế nên họ Đổng đã để tâm phòng bị từ trước, hơn nữa từ đây đến Di Lăng chỉ có một con đường duy nhất, chỉ sợ là càng dễ bại lộ hình tích”.

Từ Tử Lăng nói: “Bạch huynh biết An Long và Chu My sẽ đi theo đường nàokhông?”.

Song mục Bạch Văn Nguyên thoáng hiện sát cơ lạnh lẽo: “Tự nhiên là sẽ đidọc theo Trường Giang, có như vậy mới không sợ Phụ Công Hựu đuổi theo”.

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần nói: “Bọn chúng có bao nhiêu thuyền?”.

Bạch Văn Nguyên nói: “Là một đội mười thuyền chở rượu, Bạch mỗ vàngười của mình cũng đi bằng thuyền chở rượu đó tới đây. Thuyền đội chắc vẫn lưu lại ở một bến nhỏ phía Tây Đồng An, giả bộ mua nguyên liệu ủ rượu, nhưng thực chất là đợi An Long và Chu My”.

Khấu Trọng cười lên ha hả: “Đúng là trời giúp chúng ta rồi. Bây giờ hãy lậptức lên đường, chúng ta phải chiếm được mười con thuyền chở rượu đó trước khi An Long và độc phụ kia đến nơi, vậy thì kế ám độ Trần Thương của chúng ta sẽ có thể tiếp tục tiến hành như cũ”.

Tuyên Vĩnh gật đầu tuân mệnh, lập tức chạy đi thông báo cho các tướng lĩnh.

Bạch Văn Nguyên kích động nói: “Xin Thiếu Soái hãy chủ trì công đạo choVăn Nguyên!”.

Khấu Trọng vỗ vai y nói: “Bạch huynh yên tâm, chỉ sợ đến lúc đó huynhkhông dứt được tình cũ thôi”.7;

Bạch Văn Nguyên “hừ” một tiếng, lạnh lùng nói: “Cho dù con độc phụ đó cóbị phân thây lóc thịt, Bạch Văn Nguyên này cũng không chau mày lấy nửa cái”.

Từ Tử Lăng nói: “Giết Chu My thì dễ, nhưng võ công của An Long tuyệt đốikhông phải tầm thường, nếu để y lọt lưới thì sẽ hỏng hết đại sự đó”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Vì vậy chúng ta phải bàn tính kỹ rồi mới hành động,bố trí thiên la địa võng, khiến An Long không có đường thoát”.

Bạch Văn Nguyên cúi đầu im lặng hồi lâu, rồi lắc đầu nói: “Tất cả đều tạiBạch mỗ không tốt, các vị không có lý do gì phải mạo hiểm vì tại

hạ, tại hạ cũng không đáng phải mạo hiểm vì con tiện phụ kia. Chúng ta cướp thuyền xong hãy lập tức tiến lên phía Tây. Quân tử báo cừu, mười năm chưa muộn. Để An Long và con tiện phụ kia chưng hửng một phen, phía sau truy binh của Phụ Công Hựu lại đuổi tới như, như thế đã đủ khiến tại hạ vô cùng thống khoái rồi".

Khấu Trọng cười cười nói: "Được! Tóm lại là Khấu Trọng này đảm bảo sẽbáo thù rửa hận cho Bạch huynh. Giờ tinh thần huynh thế nào rồi, chúng ta còn phải nhờ huynh dẫn đường nữa đó!".

Lúc này thủ hạ đã dắt ngựa tới, Bạch Văn Nguyên tung mình nhảy lên, cườicười đáp: "Chỉ cần nghĩ đến con tiện phụ đó là tinh thần tại hạ đã phấn chấn trăm lần rồi, hai vị cứ yên tâm".

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Tuyên Vĩnh, Bạch Văn Nguyên nhảy xuống ngựa,lướt lên đỉnh dốc, dưới ánh sáng của trăng sao, bên dưới là dòng Trường Giang cuồn cuộn chảy, bên bờ sông có bảy chiếc thuyền buồm cỡ trung, đèn đuốc đều đã tắt cả.

Khấu Trọng nói: "Tạ ơn trời đất, may mà có Bạch huynh nên chúng ta mớiđến sớm hơn đôi cẩu nam nữ kia một bước, nhưng tại sao chỉ có bảy thuyền mà không phải mười thuyền?".

Bạch Văn Nguyên lắc đầu: "Chuyện này tại hạ cũng không rõ, có lẽ bathuyền kia đã có nhiệm vụ khác rồi!".

Từ Tử Lăng nói: "Có ai canh giữ thuyền".

Bạch Văn Nguyên nói: "Đều là thủ hạ của An Long, chúng ta hãy giết sạchbọn chúng để tránh tin tức bị lộ".

Khấu Trọng thấy đôi mày kiếm của Từ Tử Lăng nhíu chặt lại, vội vàng nói:"Như vậy quá tàn nhẫn bất nhân, chỉ cần bắt sống hết bọn

chúng, rồi kiếm một nơi nào hoang vắng không người phóng thích chúng ta được, như vậy thì bọn chúng có muốn báo tin cũng khó mà làm nổi, chỉ có phi cáp truyền thư thì may ra mới nhanh hơn được chúng ta mà thôi".

Bạch Văn Nguyên ngạc nhiên: "Tác phong của Thiếu Soái quả nhiên hoàntoàn khác hẳn với cha con Chu My, ôi...!".

Tuyên Vĩnh liền lên tiếng an ủi y: "Chuyện cũ đã qua, quan trọng nhất làphải nhìn về tương lai!". Kế đó y liền quay sang nói với Khấu Trọng: "Thuộc hạ từng nhiều lần dẫn quân tập kích thuyền địch cập bờ Hoàng Hà, Thiếu Soái chỉ cần định ra thời khắc tấn công, đảm bảo mọi việc sẽ thỏa đáng".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Chuyện không thể chậm trễ nữa, chúng ta lập tứcbắt người đoạt thuyền, lấy nhanh đánh chậm, công kỳ vô bị, thể nào cũng thắng".

Từ Tử Lăng lướt trở về như một bóng ma, đến bên cạnh bọn Khấu Trọngđang nấp sau một đám loạn thạch: "Trên thuyền phòng vệ rất lơi lỏng, mỗi thuyền chỉ có hơn mười thủy thủ, chỉ cần chúng ta hành động đủ nhanh, đảm bảo có thể tung một mẻ lưới bắt gọn".

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Tuyên Vĩnh, rồi vung tay làm hiệu, họ Tuyên lậptức hú lên một tràng như tiếng cú kêu đêm, bảy đội nhân mã phục ven bờ sông lập tức lẹ làng luồn xuống nước, âm thầm bơi về phía bảy con thuyền buồm.

Tuyên Vĩnh lại phát ra tín hiệu, Bạch Văn Nguyên liền dẫn theo một đội kỵmã chừng bốn năm trăm người từ trên sơn lộ phóng xuống, khí thế hùng hùng hổ hổ.

Tiếng vó ngựa dồn dập phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng lúc về khuya,

át hếttiếng nước khua động bên dưới.

Đèn đuốc trên thuyền dần được thắp lên, nhân ảnh dịch chuyển, toàn bộ sựchú ý đều dồn cả vào Bạch Văn Nguyên và kỵ đội nguỵ trang.

Bạch Văn Nguyên thúc ngựa phóng lên, cao giọng quát: “Lập tức tập trungtất cả mọi người, chuẩn bị khai thuyền!”.

Trên thuyền liền có người đáp lại: “Tất cả mọi người đều đã ở trên thuyềnchờ lệnh, đại lão bản đâu?”.

Bạch Văn Nguyên lớn giọng trả lời: “Đại lão bản sẽ đến ngay bây giờ, nhưngphía sau còn có quân Giang Hoài truy kích, mau cho chúng ta lên thuyền”.

Những kẻ trên thuyền nghe thấy có truy binh, lập tức luống cuống chân tay,kẻ thì vội vàng thả ván xuống, kẻ thì chạy đi căng buồm, rối loạn như ong vỡ tổ.

Khấu Trọng nghiêng đầu lại gần Từ Tử Lăng nói: “Thành công rồi! Giờ đếnlượt chúng ta xuất mã!”.

o0o

“Cốc cốc!”.

Khấu Trọng gõ nhẹ rồi đẩy cửa bước vào, kéo Từ Tử Lăng đang nằm trêngiường nói: “Dậy đi thôi!”.

Từ Tử Lăng làu bàu: “Đánh thức ta làm gì chứ?”.

Khấu Trọng ngồi xuống mép giường, vươn mình lười nhác nói: “Ta cũng ngủchẳng biết trời đất gì hết cả. Nhìn kìa! Mặt trời cũng lên

bằng con sào rồi đấy!”.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng cảm: “Giờ ta mới hiểu tại sao có câu lao sư viễnchinh không phải là hành vi của kẻ trí giả. Chúng ta cũng được coi là có sức chịu đựng, vậy mà đêm qua lúc ta nằm xuống giường, xương cốt toàn thân cứ như rã rời ra vậy”.

Khấu Trọng nhìn ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài: “Lần này xem như là chúngta may mắn, gặp được Bạch Văn Nguyên, không thì chẳng khác gì tự chui đầu vào rọ cả. Bây giờ chúng ta giả làm đội thuyền chở rượu của An Long, lại có đại tướng của Già Lâu Lan Bạch Văn Nguyên xuất diện nữa, ngươi nói xem còn gì sơ hở nữa chứ?”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Khi An Long và Chu My tới bến thuyền, phát giácbảy con thuyền đều biến mất sẽ nghĩ gì nhỉ?”.

Khấu Trọng cười cười: “Đương nhiên là sẽ nghĩ bậy nghĩ bạ rồi, nhưng bọnchúng tuyệt đối không thể phát giác được dấu chân của chúng ta, bởi vì tất cả đều đã được xóa sạch rồi, thế nên có nghĩ thế nào cũng không thể liên tưởng tới chúng ta và Bạch Văn Nguyên được, cùng lắm cũng chỉ nghĩ là thuyền của quân Giang Hoài tới đây bắt hết cả thuyền lẫn người, hoặc đuổi cho thuyền của bọn chúng phải chạy đi nơi khác mà thôi”.

Từ Tử Lăng nói: “Còn ba thuyền còn lại đâu rồi?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Cũng chẳng có gì, chỉ là phụng mệnh của An Longđi về Giang Đô buôn bán. Thì ra thuyền chở rượu của An Long xưa nay đều do Đại Giang Hội coi sóc, chính là hai tên Cẩu Xà Song Ngốc Bùi Nhạc và Bùi Viêm gì gì đó”.

Bùi Nhạc và Bùi Viêm có nằm mơ cũng không ngờ được rằng danh hiệuLong Hổ Song Quân của mình lại bị gã gọi thành Xà Cẩu Song

Ngốc.

Từ Tử Lăng đứng dậy bước ra trước cửa sổ thoải mái duỗi cả tứ chi ra, nhìncảnh sắc mê người bên bờ sông, thở dài cảm khái nói: “Trạm tiếp theo là địa phương nào vậy?”.

Khấu Trọng nói: “Đêm nay sẽ tới Cửu Giang quận của Tiêu Tiễn, chỉ cầnqua được cửa ải này, đội kỳ binh của chúng ta sẽ thâm nhập được vào lòng địch. Giờ ta đã thay đổi chủ ý, muốn phá tan liên quân do Đổng Cảnh Trân thống lĩnh trước đã, Lăng thiếu gia có ý kiến gì không?”.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý: “Theo lý thì nên như vậy. Chúng ta có nên thông báo cho mỹ nhân trường chủ để cùng phối hợp hành động không?”.

Khấu Trọng lắc đầu nói: “Theo Bạch Văn Nguyên thì bọn chúng tuy chưathể công hạ Đương Dương và Viễn An, song đã vây chặt đến một con ruồi cũng không thoát, Phi Mã Mục Trường cũng đang bị giám thị nghiêm mặt, chúng ta tuyệt đối không thể đả thảo kinh xà”. Kế đó gã lại nhổm người đứng dậy, đến bên Từ Tử Lăng nói: “Ngươi thử nói xem Sư Phi Huyên đến Hợp Phì liệu có liên quan gì đến Loan Loan không?”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Chuyện này đương nhiên, cuộc đấu của bọn họ giờ đãchuyển từ đấu tranh giang hồ sang tranh đấu để giành thiên hạ. Sư Phi Huyên vì hạnh phúc của vạn dân, còn Âm Qúy Phái thì lại muốn khuếch trương thế lực, chỉ cần hoàng đế là người bị Âm Qúy Phái khống chế, Từ Hàng Tịnh Trai sẽ không còn đất dung thân, như vậy so với đánh bại Sư Phi Huyên thì càng lợi hơn gấp bội”.

Khấu Trọng động dung nói: “Suy nghĩ này của ngươi vô cùng hợp lý, vậy thìtrong quần hùng chắc chắn phải có một người của Âm Qúy

Phái, kẻ đó có phải là lão gia không nhỉ?”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Lão gia quyết không thể là người của Âm Qúy Pháiđược, ngược lại ta thấy Tiêu Tiễn giống hơn, có điều nếu Tiêu Tiễn đúng là yêu nhân Âm Qúy Phái, vậy thì hắn sẽ không trợ giúp chúng ta giết Nhậm Thiếu Danh, nói như vậy thì Lâm Sĩ Hồng là đáng nghi ngờ nhất”.

Khấu Trọng thoải mái dựa vào chiếc ghế kê cạnh cửa sổ, vui vẻ nói: “Nếuđúng là Lâm Sĩ Hồng vậy thì Âm Qúy Phái cứ chờ mà đón nhận thất bại đi, hiện giờ nói thế nào cũng không đến lượt Lâm Sĩ Hồng ra oai, trừ phi là trong thời gian cực ngắn, y có thể cùng lúc hạ thủ Tiêu Tiễn và Tống gia, bằng không thì chỉ có thể ngồi chờ người khác đến tiêu diệt mà thôi”.

Từ Tử Lăng nói: “Đừng nên coi thường bất cứ người nào, Lâm Sĩ Hồng tuy ởtít tận phương Nam, nhưng y cũng chiếm được Hồ Phàn Dương, trước mắt cả Tống gia lẫn Tiêu Tiễn cũng đều không làm gì được y, vì vậy mà Âm Qúy Phái mới để mặc cho chúng ta làm mưa làm gió, làm cho càng loạn càng tốt. Khi Tiêu Tiễn vượt sông tiến lên phía Bắc, Lâm Sĩ Hồng sẽ có thể khuếch trương thế lực, dần dần mở rộng ảnh hưởng. Chuyện này ngươi không thể xem nhẹ được đâu”.

Khấu Trọng vỗ bàn nói: “Có đạo lý! Cũng có khả năng Lâm Sĩ Hồng cănbản không hề có quan hệ gì với Âm Qúy Phái, yêu nhân thật sự có thể là Lưu Vũ Châu, Lương Sư Đô, Đậu Kiến Đức, thậm chí là Lý Tử Thông, Chu Xán, Tào Ứng Long cũng không chừng... hà hà, trò chơi giải đố này đúng là hứng thú thật”.

Từ Tử Lăng ngồi xuống một chiếc ghế khác, mỉm cười nói: “Chỉ cần làmxong một chuyện, không cần biết kẻ nào là yêu nhân của Âm Qúy Phái, chúng ta cũng có thể phá hoại được âm mưu của Âm Qúy

Phái”.

Khấu Trọng phấn chấn nói: “Là chuyện gì?”.

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp: “Chính là công hạ Tương Dương, đuổi Tiền ĐộcQuan và Bạch Thanh Nhi đi”.

Đôi mắt hổ của Khấu Trọng sáng rực lên, gật đầu nói: “Đúng lắm! TươngDương là cứ điểm quan trọng nhất của Âm Qúy Phái ở Trung Nguyên, hừ, ngày ta công hạ Cảnh Lăng, thì cũng chính là ngày báo hiệu cho sự bại vong của Tiền Độc Quan, dù là Thiên Vương lão tử cũng không cản được Khấu Trọng này!”.

Trong bóng đêm mù mịt, bảy chiếc thuyền buồm chầm chậm đi qua thủyvực của Cửu Giang quận.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều đã đeo mặt nạ lên, đứng phía sau lưngBạch Văn Nguyên, chuẩn bị ứng phó với bất kỳ đột biến nào.

Trong lòng hai gã đều không hẹn mà cùng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Chính tại toà thành lớn bên bờ Nam Trường Giang này, bọn gã đã giết đượcNhậm Thiếu Danh trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh, phá hoại được âm mưu của người Thiết Lặc và Âm Qúy Phái, xoay chuyển cả hình thế phương Nam, đồng thời cũng khiến cho thanh danh hai gã vang lừng khắp thiên hạ.

Cửu Giang từng trước sau đổi chủ mấy lần, cuối cùng mới lọt vào tay TiêuTiễn, khiến cho Lâm Sĩ Hồng bị bức lùi về Phàn Dương.

Một con thuyền nhỏ của quân Ba Lăng tiến về phía bọn gã.

Bạch Văn Nguyên lên thuyền chào hỏi tên đầu mục, đương nhiên là khôngcó vấn đề gì, chúng nhân đang thầm thở phào nhẹ nhõm thì một chiến thuyền bất ngờ rời khỏi bến, thẳng tiến về phía bảy chiếc thuyền của bọn Khấu Trọng.

Bạch Văn Nguyên ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Tên đầu mục kia hoang mang đáp: “Là thuyền của Trần Vũ tướng quân, cólẽ là Trần tướng quân muốn nói chuyện với Bạch tướng quân đó”.

Chúng nhân than thầm trong bụng, chỉ đành ngây người ra đợi. Nếu để đốiphương nhận ra, vậy thì bao nhiêu công lao trước kia đều sẽ tan thành bọt nước, có giết thêm mấy người cũng chẳng có ích lợi gì.

Thuyền địch từ từ áp lại gần, một viên tướng lĩnh và bốn năm tùy tùng tungmình nhảy lên, cười ha hả nói; “Bạch tướng quân khỏe chứ, sao không thấy My công chúa đâu?”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Văn Nguyên bước lên thi lễ nói: “Trần tướng quân xin đừng trách tiểutướng đi qua mà không vào chào hỏi một tiếng, bởi vì thời gian quá khẩn cấp nên tại hạ bị buộc phải lập tức trở về, My công chúa có chuyện vẫn còn lưu lại Hợp Phì, chắc khoảng hai ba ngày nữa mới tới đây được”.

Trần Vũ gật đầu nói: “Chuyện này ta sao dám trách tướng quân chứ, lần nàyTrần mỗ lên thuyền bái phỏng là có một chuyện muốn nhờ vả Bạch tướng quân đây”.

Bạch Văn Nguyên cười ha hả nói: “Trần tướng quân không cần khách khí,chỉ cần tiểu tướng có thể làm được, tuyệt đối sẽ không

chối từ”.

Trần Võ nói: “Chuyện này đối với Bạch tướng quân mà nói chỉ là chuyện dễnhư trở bàn tay mà thôi. Chuyện là hôm trước chúng ta có chặn được một con thuyền của Phi Mã Mục Trường, giết chết hơn mười người, nhưng lại để một tên chạy thoát, tới hoàng hôn ngày hôm nay mới bắt lại được, đang định nghiêm hình bức cung thì nghe có Bạch tướng quân đến. Không biết có thể nhờ tướng quân giúp đưa kẻ này giao cho Đổng soái được không? Kẻ này võ công tương đối cao, chắc cũng có chút địa vị ở Phi Mã Mục Trường, hơn nữa lại từng gặp mặt hai tên tiểu tặc Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, sẽ rất có ích cho Đổng soái”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe mà vừa bi vừa hỉ, bi tự nhiên là vì cáchuynh đệ trong Phi Mã Mục Trường bị sát hại, hỉ là vì không tốn chút công sức cứu được một nhân vật quan trọng của Phi Mã Mục Trường, mà rất có thể chính là tên tiểu tử Lạc Phương cũng không chừng.

Bạch Văn Nguyên đương nhiên là lập tức đáp ứng.

Trần Võ quát lớn: “Giải hắn tới đây cho ta!”.

o0o

Thuyền rời Cửu Giang.

Lạc Phương để mình trần cho y sư băng bó vết thương, vừa uống trà, vừanói: “Ta vốn tưởng đã hết đời rồi, không ngờ lại gặp được hai người, thật đúng là như nằm mộng vậy”.

Khấu Trọng gằn giọng nói: “Đây căn bản là một cạm bẫy, bọn chúng cố ýthả huynh đi cầu viện chúng ta, lúc trở về mới hạ thủ đối phó.

May mà lão thiên gia có mắt, để chúng ta gặp được huynh đó”.

Tuyên Vĩnh nói: “Hiện giờ thắng bại quyết định ở nhanh hay chậm, ai nhanhhơn, người đó sẽ chiến thắng. Chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác nữa, chỉ có thể lên bờ ở địa điểm có lợi nhất, sau đó dùng toàn bộ tốc lực tấn công cho Đổng Cảnh Trân không kịp trở tay, rồi lại thừa thế phối hợp với đại quân của mục trường, tổ chức phản công trong lúc địch nhân đ ang hoảng loạn, tốc chiến tốc thắng”.

Ánh mắt chúng nhân đều dừng lại trên người Bạch Văn Nguyên.

Bạch Văn Nguyên tự tin nói: “Ba ngày nữa chúng ta sẽ rẽ vào Tữ Thủy, rồilên bờ ở Xuân Phong Độ cách Đương Dương chừng mười dặm về phía Nam. Tại hạ đảm bảo có thể qua mắt được tất cả các quan khẩu cho đến tận đồi Xuân Phong nơi Đổng Cảnh Trân giấu quân. Đợi Bạch mỗ vẽ xong địa đồ, sẽ cùng các vị nghiên cứu xem làm cách nào cho họ Đổng nếm mùi đại bại”.

Khấu Trọng hân hoan nói: “Vậy chúng ta hãy dùng ba ngày này để nghỉngơi, bồi dưỡng tinh thần, đến lúc đó sẽ không phải là quân binh mệt mỏi mà là một đạo kỳ binh sinh long hoạt hổ, bách chiến bách thắng!”.

Chúng nhân đều gật đầu tán thưởng, sĩ khí lên cao tới cực điểm.

Chương 261: Kỳ kế khắc địch

Quá giờ ngọ ngày hôm ấy, bọn Khấu Trọng bỏ thuyền lên bờ ở bờĐông Tữ Thủy, sau khi giấu bảy con thuyền vào một nơi bí mật, cả đoàn người ngựa liền lặng lẽ tiến vào một khu rừng rậm. Nhân lúc lũ ngựa nghỉ ngơi gặm cỏ, năm người bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Lạc Phương, Bạch Văn Nguyên và Tuyên Vĩnh liền đi trước quan sát trận địch.

Nơi đóng quân của Đổng Cảnh Trân chỉ cách chỗ bọn gã lên bờ chừng nămdặm, bên bờ Tữ Thủy có xây tạm mấy bến thuyền, xung quanh neo đậu chừng chục cỗ chiến thuyền lớn nhỏ, gần bờ có ba tòa mộc trại, phân biệt là quân đội của Tiêu Tiễn, Chu Xán và Tào Ứng Long.

Địa điểm đóng quân của địch nhân khống chế cả hai đường thủy lục, chẳngnhững có thể mau chóng chi viện cho đội quân tấn công Viễn An và Đương Dương, lại có thể đi đường thủy hoặc đường bộ chặn đánh Thiếu Soái quân của Khấu Trọng, về mặt sắp xếp quả thực là không hề có kẽ hở.

Cả năm người đều lấy làm đau đầu.

Bạch Văn Nguyên chán nản nói: “Tại hạ tuy thông thuộc địa thế nơi này,nhưng lại không biết bọn chúng chia ra lập trại trên ba ngọn đồi nhỏ thế kia. Chòi canh đặt khắp nơi thì không cần phải nói, hiểm nhất là chúng đã chặt hết cây ở xung quanh đi, khiến cho bên công trại không thể ẩn nấp, cũng không thể lợi dụng địa thế để tấn công bất ngờ”.

Tuyên Vĩnh chau mày nói: “Ba trại này đều vô cùng kiên cố, phòng ngự cẩnmật, chỉ cần bọn chúng ở bên trong phóng tiễn qua các lỗ châu mai cũng đủ để đẩy lui quân ta rồi. Nếu dư dật thời gian, có lẽ còn kịp chế tạo một số công cụ công trại, nhưng trong hoàn cảnh này thì vô kế khả thi rồi”.

Khấu Trọng nhăn mặt nói: “Nếu đêm nay chúng ta không thể tấn công thìsáng mai nhất định sẽ bị thám tử của chúng phát hiện, đau đầu nhất chính là binh lực của chúng ta muốn tấn công trại nào cũng chẳng đủ, nói gì tới cùng lúc hạ cả ba trại. Xem ra không giở chút thủ đoạn gian trá ra thì không được rồi”.

Từ Tử Lăng vỗ vai Lạc Phương, mỉm cười nói: “Huynh đệ, e là phải khuất tấtmột phen rồi!”.

Một chiếc thuyền buồm rẽ ra từ nhánh sông nhỏ, vượt màn đêm tiến về phía trại địch trên thượng du.

Chúng nhân đứng trên đài quan sát, chăm chú theo dõi động tĩnh hai bênbờ.

Đêm nay ánh trăng đặc biệt sáng, cảnh vật xa gần như được khoác lên mộttấm áo màu hoàng kim, không cần thắp đèn đốt đuốc cũng có thể nhìn rõ được mọi vật.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đương nhiên đã đeo mặt nạ che đi chân diệnmục. Chỉ nghe gã họ Khấu thở dài nói: “Lần sau nếu muốn dùng kỳ binh đột kích, nhất định phải tính toán xem trăng tròn trăng khuyết thế nào, chứ làm như hôm nay, thật chẳng khác gì đánh trộm giữa ban ngày ban mặt cả”.

Từ Tử Lăng hỏi Bạch Văn Nguyên: “Theo Bạch huynh thì Trần Võ ở CửuGiang liệu có dùng cách nào đó kiểu như phi cáp truyền thư để

báo trước cho Đổng Cảnh Trân là chúng ta sẽ thay y áp giải tù phạm đến đây không?”.

Bạch Văn Nguyên trầm ngâm nói: “Khả năng này rất lớn, có điều bồ câu thìđương nhiên không thể biết đường tới đây, mà sẽ bay tới Di Lăng, sau đó mới dùng khoái mã đưa tin tới cho họ Đổng”.

Khấu Trọng nói: “Chuyện này thì biết ngay thôi mà, đến rồi!”.

Bạch Văn Nguyên không chút hoảng loạn, bình tĩnh lấy đèn làm hiệu, thôngbáo cho hai chiếc khoái thuyền đang lướt tới. Hai chiếc khoái thuyền nhận ra đăng hiệu, liền quay ngược lại dẫn đường cho thuyền của Bạch Văn Nguyên cập bến.

Thuyền còn chưa dừng hẳn thì một viên tướng lĩnh của Ba Lăng quân đãnhảy lên, thi lễ vớ Bạch Văn Nguyên: “Bạch tướng quân, mạt tướng Lôi Hữu Thủy. Đổng soái sớm đã biết các vị sẽ đến, chỉ là không ngờ lại nhanh đến vậy mà thôi!”.

Bạch Văn Nguyên yên tâm phần nào, mỉm cười đáp lại: “Sự việc trọng đại,đương nhiên có vất vả thế nào cũng phải giao người cho Đổng soái trong thời gian ngắn nhất chứ. À, có tin tức gì của hai tên tiểu tặc kia không?

Viên tướng tên Lôi Hữu Sử kia liền đáp: “Tin tức vừa mới về hôm nay, haitên tiểu tặc đó ở Hợp Phì dùng quái chiêu khiến cho Bách Nghiệp Đại Hội của Vinh Phụng Tường biến thành một mớ hồ đồ! Ủa, không phải Bạch tướng quân mới ở đó về sao, chắc ngài cũng biết chuyện này chứ?”.

Bạch Văn Nguyên làm bộ vui vẻ nói: “Chuyện này phức tạp dị thường, đểsau hãy nói. Sau khi giao người cho Đổng soái, Lôi huynh hãy sang trại của ta, uống rượu nói chuyện, ta sẽ kể tận tường”.

Lôi Hữu Thủy cười khổ: “Hôm nay mạt tướng phải trực tuần, để tối mai đượckhông vậy? Hai tên tiểu tặc này xưa nay thần xuất quỷ mạt, ngay cả Lý Mật, Vũ Văn Hóa Cập và Lý Tử Thông cũng không phải đối thủ của chúng nữa, không tỉnh táo đề phòng thì sao được chứ?”.

Trong lòng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chợt dâng lên một cảm giác kỳ lạ.Đây không phải những lời khiêm nhượng khách khí, mà là những lời thật lòng mang theo vẻ sợ hãi được nói ra từ miệng địch nhân của hai gã. Từ điểm này, có thể thấy uy danh của hai gã đích thực đã chấn động khắp thiên hạ rồi, chẳng trách mà bọn Tiêu Tiễn, Chu Xán và Tào Ứng Long lại coi trọng chuyện đối phó hai gã hơn cả việc công hạ Phi Mã Mục Trường.

Thuyền khẽ nhích động rồi dừng lại trên bến.

Bạch Văn Nguyên quát lớn: “Giải người ra đây!”.

Bên dưới lập tức có người đẩy Lạc Phương ra, giao cho Khấu Trọng và TừTử Lăng đứng hai bên giám quản, áp giải lên bờ. Nhìn bề ngoài thì Lạc Phương có vẻ như đã từng bị tra tấn rất dã man, chẳng những y phục rách rưới, tóc tai rối bù, mà trên mặt còn thấy cả vết máu đen bầm lại nữa.

Những người khác vẫn lưu lại trên thuyền.

Lôi Hữu Thủy đi trước dẫn đường, thuận miệng nói: “Thuyền của các vị trầmnhư vậy, nhất định là chở thứ gì đó nặng lắm”.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Lạc Phương đang thầm kinh hãi thì Bạch VănNguyên đã thản nhiên như không đáp: “Nhãn lực của Lôi huynh thật lợi hại, cả khoang bên dưới đều chất đầy gạo, không nặng mới lạ đó. Nếu không phải thuận gió, e là chúng ta cũng không tới đây

được nhanh như vậy đâu”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều nhận ra sự tán thưởngtrong mắt đối phương, mấy câu này của Bạch Văn Nguyên quả thực hết sức lợi hại, chẳng những tán tụng Lôi Hữu Thủy, giải thích được tại sao thuyền nặng, mà quan trọng nhất là đã chỉ ra rằng nhờ thuận gió nên mới có thể đến nhanh như vậy, tránh để đối phương nghi ngờ”.

Sau khi lên bờ, bốn người bọn Khấu Trọng được một đội chừng hơn hai mươibinh sĩ Ba Lăng quân hộ tống trước sau, tiến về phía trại của Đổng Cảnh Chân.

Lôi Hữu Thủy quay đầu lại liếc nhìn Lạc Phương đang “ủ rũ cúi đầu”, thấpgiọng hỏi: “Tên tiểu tử này xem ra đã được Bạch tướng quân cho nếm không ít khổ đầu, rốt cuộc hắn tên gì, có hỏi được chuyện gì quan trọng không?”.

Bạch Văn Nguyên đang mong y hỏi câu này, nghe vậy liền vui vẻ trả lờingay: “Tên tiểu tử này tên Lạc Phương, là phó chấp sự của Phi Mã Mục Trường. Lần này hắn ra ngoài cầu viện hai tên tiểu tặc, sau đó trở về trước để thông báo cho Thương Tú Tuần biết kế hoạch phản công chúng ta, Lôi huynh nói xem tin tức này có quan trọng không?”.

Lôi Hữu Sử động dung thốt lên: “Tin tức này đúng là không phải tầm thường,Bạch tướng quân thật biết cách tra khảo”.

Bạch Văn Nguyên cười gằn nói: “Vẫn là mấy chiêu cũ thôi, thử hỏi có miệngkẻ nào cứng hơn mấy thứ hình cụ đâu chứ?”.

Lôi Hữu Sử liền quát lên với một tên sĩ tốt đang đi phía trước: “Lập tức báocho Đổng soái, nói Bạch tướng quân có tin tức cực kỳ quan trọng, xin được lập tức diện kiến”.

Tên binh sĩ kia lập tức vâng mệnh chạy đi.

Lôi Hữu Sử đột nhiên cười gian tà nói: “Hôm trước mạt tướng có bắt đượcmột số tiểu cô nương ở thôn làng gần đây, trong đó cũng có một hai ả nhan sắc cũng khá, không biết Bạch tướng quân có hứng thú không?”.

Trong mắt Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều thoáng hiện lên sát cơ.

Bạch Văn Nguyên cười cười nói: “Lôi huynh cứ giữ lấy mà hưởng dụng! Tạihạ cũng vừa mới ở Hợp Phì về, hà hà... chắc Lôi huynh hiểu chứ”.

Lôi Hữu Thủy bật cười hô hố nói: “Hiểu, hiểu! Hà, cuộc sống ở nơi hoangsơn dã lãnh này quả thật là quá đơn điệu!”.

Lúc này chúng nhân đã rẽ vào con đường đi lên trại, chỉ thấy hai bên đườngcó ba tầng hào cản ngựa, bên trong cắm đầy chông nhọn hoắt, làm Khấu Trọng nhìn mà thầm than may mắn. Nếu không phải có diệu kế này, với đội quân chưa đầy hai ngàn người của gã, tấn công một vạn quân địch chia làm ba trại phòng thủ thế này, thật không khác gì thiêu thân đâm đầu vào lửa hay châu chấu đá xe là mấy.

Bên trong soái trướng đèn đuốc sáng rực.

Đổng Cảnh Trân ngồi trên soái ỷ, hai bên tả hữu có bốn viên tướng lĩnh,người nào người nấy đều đang nhìn chằm chằm vào Lạc Phương vừa được Bạch Văn Nguyên và hai gã áp giải vào.

Họ Đổng niên kỷ trạc tứ tuần, dáng người cao gầy, mặt vuông tai lớn, đườngnét rõ ràng, dưới cằm hơi bạnh ra, râu tóc rậm rạp, tướng

mạo thập phần uy mãnh.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đồng thanh quát: “Quỳ xuống!”.

Lạc Phương khẽ run rẩy, hai chân như mềm nhũn ra, đầu cúi thấp, điệu bộgiống hệt như thật, đến cả Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạch Văn Nguyên cũng không nhìn ra sơ hở.

Trừ Lôi Hữu Sử ra, các binh lính đều đứng cả bên ngoài trướng đợi lệnh.

Đổng Cảnh Trân cười ha hả nói: “Bạch tướng quân có thể moi được tin tứcquan trọng như vậy từ tên tiểu tử này, lập được đại công, quả thật là đáng mừng, đáng mừng!”.

Bạch Văn Nguyên quay sang ra lệnh cho Khấu Trọng và Từ Tử Lăng: “Cácngươi ra bên ngoài đợi lệnh!”.

Hai gã lập tức dạ vang, quay người lùi ra bên ngoài.

Soái trướng này nằm ở trung tâm của mộc trại, xung quanh là một khoảngđất trống lớn, những quân doanh khác đều nằm ngoài năm mươi bước, bốn phía có tám binh sĩ đứng canh gác.

Hai mươi quân sĩ theo Lôi Hữu Thủy tới đây đều vòng ra đường cũ để trở vềbến tàu. Hai gã cũng đi theo sau lưng đám này ra phía cổng trại.

Quân sĩ trong trại đa phần đều đã vào trong các lều nghỉ ngơi, chỉ còn lạinhững người phải trực đêm đi xung quanh tuần tra, ngoại trừ con đường thông với bốn cổng trại là đèn đuốc sáng rực ra, kỳ dư khắp trại đều đã chìm trong bóng tối mờ mờ, những căn lều dưới ánh trăng trông như những chiếc bánh bao khổng lồ.

Ngoài cổng trại có hơn mười binh sĩ đang canh giữ, trong đó có bốn ngườiđứng trên hai chòi canh cao gần hai trượng ở hai bên cổng, có điều không ai nghĩ rằng địch nhân sẽ tới, nên tất cả đều hết sức lơ là cảnh giác, phòng ngự rất lỏng lẻo.

Đám lính canh cửa thấy chúng nhân đi tới, vội vàng kéo cửa lên cho đi qua.

Lúc này Tuyên Vĩnh và năm trăm tinh binh nấp trên thuyền sớm đã giảiquyết xong đám quân Ba Lăng ở ngoài bến đò và tiếp ứng cho các đội nhân mã khác. Tuyên Vĩnh dẫn theo hơn mười cao thủ khinh công, ẩn thân trong hố chặn ngựa gần chân đồi nhất, vừa thấy cổng trại mở ra, lập tức tung mình lao tới.

Bốn tên lính trên chòi canh cao phát hiện đầu tiên, đang định hét lên báohiệu thì Khấu Trọng đã nhún người bay lên, phi đao liên tiếp phóng ra, cả bốn tên địch chỉ kịp hự lên một tiếng thảm thiết rồi hồn du địa phủ.

Từ Tử Lăng cũng cùng lúc phát động, chưởng phong cuồn cuộn như hổ lạcgiữ bầy dê, đám quân sĩ canh cửa ngã xuống như rạ, không ai kịp kêu lên lấy một tiếng.

Khấu Trọng lại lăng không hoán khí, tung người lộn nhào ra khỏi cửa trại,phối hợp với bọn Tuyên Vĩnh, dùng tốc độ nhanh như sấm đánh không kịp bưng tai, thu thập đám binh lính định xông ra cứu viện, trong nháy mắt đã hoàn toàn khống chế được cổng trại vững như bàn thạch của quân Ba Lăng.

Sau khi hội hợp Tuyên Vĩnh, Khấu Trọng liền hạ lệnh: “Thu thập binh sĩ tuầnphòng trước, tránh để bọn chúng kịp báo động”.

Các thủ hạ lập tức tuân mệnh chia nhau hành động.

Thiếu Soái quân tràn vào từ ngoài bến tàu.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nắm chặt tay nhau để biểu lộ niềm vui, tronglòng đều thầm cảm thấy mình may mắn. Trong trại tuy có hơn bốn ngàn quân Ba Lăng, nhưng không ai kịp phản kháng, chỉ chờ Thiếu Soái tới đồ sát.

Sau khi chuẩn bị và phối hợp, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng dẫn theo hai mươingười đã đổi y phục của địch nhân, chạy về phía soái trướng.

Đám binh sĩ canh phòng bên ngoài soái trướng, thấy bọn gã chạy về, lại còndo Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dẫn đầu nên đều cảm thấy kỳ quái.

Bọn Tuyên Vĩnh nhân lúc bọn chúng đều chú ý cả vào Khấu Trọng và TừTử Lăng, từ trong bóng tối lẻn ra, nhanh nhẹn chế phục toàn bộ.

Chỉ nghe tiếng cười sang sảng của Đổng Cảnh Trân vang lên trong trướng:“Lạc huynh đệ đúng là kẻ thức thời vụ, nếu chịu đầu hàng, Đổng mỗ có thể đảm bảo cho huynh đệ phú quý vinh hoa suốt đời hưởng không hết, tử tôn phúc trạch vô cùng”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vạch tấm màn xông vào.

Bọn Đổng Thục Trân tròn mắt ngạc nhiên nhìn về phía hai gã, Bạch VănNguyên và Lạc Phương cũng lập tức phát động, xuất thủ tấn công người đứng gần mình nhất. Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng rời bao, hóa thành một đạo ánh sáng vàng rực rỡ, chém xả vào Đổng Thục Trân đang lao về phía giá binh khí.

Từ Tử Lăng song chưởng tề xuất, tấn công hai viên tướng lĩnh đứng cạnh họĐổng.

Nhất thời đao quang kiếm ảnh tràn ngập bên trong soái trướng.

Đổng Cảnh Trân cũng không phải hạng vừa, dù lâm nguy nhưng cũng không rối loạn, y tung mình ra sau, xé toạc màn trướng lăn ra bên ngoài, tuy tránhđược một đao kinh thiên động địa của Khấu Trọng, nhưng lại lọt vào giữa vòng vây của Tuyên Vĩnh và hơn mười người khác, trên người lập tức có thêm mấy vết thương, máu chảy đầm đìa, nếu không phải y có chân khí hộ thân, lại lăn về phía chỗ trống, thì sớm đã mất mạng rồi.

Tỉnh Trung Nguyệt đuổi theo như bóng với hình, chém thẳng xuống đầuĐổng Cảnh Trân.

Đổng Cảnh Trân tức giận gầm lên một tiếng, hữu chưởng sử ra tuyệt chiêucứu mạng tinh diệu tuyệt luân, quét thẳng vào lưỡi đao của Khấu Trọng.

Loa Hoàn Kình lập tức chạy dọc theo cánh tay y, xâm nhập vào kinh mạch.

Một bên thuận thế toàn lực tấn công, một bên là hoảng loạn ứng chiến trongkhi đã thọ thương, cao hạ thế nào thiết tưởng không cần nói cũng biết.

Đổng Cảnh Trân toàn thân run lên lẩy bẩy, lăn tròn về phía sau như mộtquả bóng, máu tươi không ngừng phun ra nơi miệng, cuối cùng thì cũng dừng lại, thở hồng hộc.

Từ Tử Lăng tung mình phóng ra khỏi soái tướng, mỉm cười nói: “Giải quyếtxong cả rồi”.

Khấu Trọng đảo mắt một vòng, thấy người trong các quân doanh gần đó đãbị tiếng đánh nhau làm tỉnh giấc, liền cởi bỏ mặt nạ xuống, hét lớn: “Kẻ nào đầu hàng thì tha chết, kháng cự giết không tha!”.

Chúng nhân lập tức lãnh mệnh tản đi.

Khấu Trọng liếc nhìn Đổng Cảnh Trân đang bị thủ hạ dùng dây gân bò tróichặt chân tay, thở dài nói với Từ Tử Lăng: “Lăng thiếu gia ngươi chắc cũng biết ta không còn sự lựa chọn nào khác, trên chiến trường nếu không phải ngươi giết ta thì là ta giết ngươi. Đừng quên rằng bọn chúng đã gây hại cho người dân ở đây như thế nào”.

Từ Tử Lăng cười khổ nói: “Ta đâu có trách gì ngươi, đâu cần phải nói nhiềunhư vậy làm gì, đi thôi!”.

Nói đoạn liền tung mình lướt đi trước.

Đây căn bản không thể coi là chiến trường.

Do Đổng Cảnh Trân và các tướng lĩnh khác đã bị bắt sống ngay từ đầu, đámbinh lính Ba Lăng quân vừa tỉnh giấc như liền như quần long vô thủ, lần lượt đầu hàng, giảm cho Khấu Trọng rất nhiều sát nghiệp.

Quá canh hai, toàn bộ trại của quân Ba Lăng đã lọt vào tay Khấu Trọng,khiến cho gã có thể tiếp tục tiến hành bước thứ hai của kế hoạch.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạch Văn Nguyên áp giải Đổng Cảnh Trân cùnghơn bốn mươi người khác đóng giả thành thân vệ của họ Đổng thúc ngựa tiến về phía mộc trại do đại tướng Văn Lương của Chu Xán thống lĩnh, theo sau là hơn ngàn Thiếu Soái quân do Tuyên

Vĩnh dẫn đầu. Lạc Phương và mấy trăm người khác thì ở lại giữ trại.

Chúng nhân thúc ngựa lao đi như gió, chẳng mấy chốc đã đến trước cổngtrại của quân Già Lâu Lan cách đó chừng gần một dặm: “Đổng Cảnh Trân đại soái có chuyện gấp cần gặp Văn soái, đã có tin tức của Thiếu Soái quân rồi”.

Đám lính canh cửa làm sao biết được có điều trá ngụy, vừa thấy Đổng CảnhTrân, vừa thấy Bạch Văn Nguyên là đại tướng bên mình, liền lập tức phái người phi báo cho Văn Lương, đồng thời mở lớn cổng nghênh tiếp.

Cổng vừa mở ra, chúng nhân đã tràn vào như nước lũ, thấy người là giết,tiếng hò hét vang động cả góc trời, khiến cho đám quân sĩ đang ngủ trong quân doanh đều bừng tỉnh.

Đại quân của Tuyên Vĩnh ồ ạt tràn vào, phóng hỏa khắp nơi, mặc sức pháhoại.

Chẳng mấy chốc thì cả mộc trại rộng lớn đã chìm trong biển lửa, đám tànbinh bại tướng còn lại chỉ biết mở tung những cổng trại còn lại, hoảng loạn bỏ chạy.

Tào Ứng Long cũng dẫn quân tới cứu viện, nhưng đã bị Thiếu Soái quânmai phục đánh cho một trận tơi bời, bỏ cả trại tháo chạy.

Đến sáng hôm sau liên quân tinh nhuệ của Tiêu Tiễn, Chu Xán và Tào ỨngLong đã không còn tồn tại.

Chương 262: Dọa nạt dụ dỗ

Đổng Cảnh Trân bị giải vào trong trướng.

Khấu Trọng đứng dậy nghênh đón: “Mau cởi trói cho Đổng đại soái!”.

Mấy vệ binh giải họ Đổng tới đều lấy làm ngạc nhiên, Khấu Trọngphải nhắc lại một lần nữa mới hoang mang rút trủy thủ ra, cắt dây trói cho Đổng Cảnh Trân.

Khấu Trọng ra lệnh cho thủ hạ lùi ra bên ngoài, rồi vui vẻ nói: “Đổng đạitướng quân, mời ngồi!”.

Đổng Cảnh Trân đảo mắt một vòng nhìn quanh soái trướng vốn là của mình,chán nản thở dài nói: “Ngươi giết ta đi, Đổng Cảnh Trân này tuyệt đối không quy hàng hạng tiểu tử miệng còn hôi sữa như ngươi đâu”.

Khấu Trọng chẳng hề để ý đến thái độ của y, vẫn cười vui vẻ nói: “Ta biếtĐổng đại tướng quân thua mà không phục, nhưng sự thực đã là như vậy, không thể nào thay đổi được nữa, Đổng đại tướng quân thấy có đúng không?”.

Đổng Cảnh Trân vẫn nhắc lại câu nói trước: “Ngươi giết ta đi!”.

Nếu không phải vì thương thế quá trầm trọng, thì y sớm đã thừa cơ đột phávòng vây trốn đi rồi.

Khấu Trọng thản nhiên nói: “Ta không hề muốn ngài đầu hàng. Thân tộcphụ mẫu thê nhi của ngài đều ở Ba Lăng, nếu như ta bức ngài

đầu hàng, hoặc giả tuyên bố ngài đã đầu hàng chúng ta, vì vậy mới trợ giúp chúng ta phá hai trại của Chu Xán và Tào Ứng Long, thì không phải đã hại chết người nhà và tộc nhân của ngài hay sao. Những chuyện như vậy Khấu Trọng này tuyệt đối không bao giờ làm".

Đổng Cảnh Trân nghe thấy câu nói sau cùng của gã, gương mặt đã khôngcòn chút huyết sắc, bởi vì y hiểu rõ gã không chỉ hư trương thanh thế, một chiêu này còn lang độc hơn cả uy hiếp giết chết y hay bất kỳ thứ hình cụ dã man nào khác, chỉ nghe y chán nản thở dài: "Ngươi độc lắm! Nói đi!".

Song mục Khấu Trọng sáng rực lên: "Ta muốn làm một vụ giao dịch vớingài, chỉ cần ngài đáp ứng, ta sẽ thả cho ngài và hai ngàn thủ hạ bị bắt sống ngồi thuyền về Di Lăng, không nên đi đường bộ, bởi vì như thế Chu Xán và Tào Ứng Long nhất định sẽ không tha cho ngài, vì bọn chúng đã nhận định rằng ngài đang mang quân tấn công chúng".

Đổng Cảnh Trân giống như già thêm mấy chục tuổi, buồn rầu ngồi phịchxuống ghế.

Khấu Trọng giờ mới ngồi xuống chiếc soái ỷ vốn thuộc về Đổng Cảnh Trân,mỉm cười nói: "Ta muốn biết tình hình hư thực của hai đạo quân đang tấn công Đương Dương và Viễn An của Chu Xán và Tào Ứng Long".

Đổng Cảnh Trân chau mày nói: "Bọn chúng làm sao chịu cho ta biết nhữngbí mật như vậy chứ? Ngươi thật là ép người quá đáng, chi bằng cứ dứt khoát giết ta đi cho xong".

Đôi mắt hổ của Khấu Trọng xạ lên những đạo kỳ quang sáng rực, nhìnthẳng vào Đổng Cảnh Trân, chầm chậm rút Tỉnh Trung Nguyệt,

đặt bên cạnh, trầm giọng nói: “Ta dùng thành ý để đối đãi với tướng quân, tướng quân lại coi Khấu Trọng này là tên ngốc, nói không chừng bây giờ ta sẽ chặt cái thủ cấp của ngài xuống, rồi đem thủ hạ của ngài đi chặt đầu hết đấy. Lúc đó thì đừng trách ta đây không nói trước!”.

Đổng Cảnh Trân biến sắc nói: “Sĩ khả sát, bất khả nhục, muốn chém muốngiết, Đổng mỗ đây tuyệt không chau mày. Nhưng ngươi không thể làm nhục ta...”.

Khấu Trọng thở dài một tiếng, ngắt lời Đổng Cảnh Trân rồi lắc đầu nói: “Đạitướng quân tốt nhất không nên nói nữa. Tiêu Tiễn là người thế nào, ta và ngài đều đã quá rõ, sau khi triệt hạ chúng ta và Phi Mã Mục trường, mục tiêu tiếp theo của hắn sẽ là Chu Xán và Tào Ứng Long. Hiện giờ có cơ hội hợp tác, Đổng đại tướng quân sao không thừa cơ tiện thể thăm dò hư thực của bọn chúng luôn”.

Đổng Cảnh Trân đảo mắt một vòng, cúi đầu nói: “Ngươi đừng hòng lấy bụngtiểu nhân mà đo lòng quân tử”.

Khấu Trọng biết đã kích trúng chỗ yếu hại của y, lại càng biết rõ y khôngphải thà chết cũng không khuất phục như vẻ bề ngoài, bằng không thì đêm qua đã không chịu để bọn gã uy hiếp đi cướp trại của quân Già Lâu Lan rồi. Gã mỉm cười nhổm người đứng dậy nói: “Nếu đã như vậy thì ta cũng không có gì để nói nữa, Đổng đại tướng quân có hứng thú đi xem cảnh huynh đệ của mình lần lượt đầu rơi xuống đất hay không?”.

Đổng Cảnh Trân cười thảm nói: “Ngươi thắng rồi!”.

Khấu Trọng hiên ngang ra khỏi trướng, đến bên cạnh bọn Từ Tử Lăng, LạcPhương, Tuyên Vĩnh và Bạch Văn Nguyên, đưa tay ra hiệu đã thắng lợi.

Tuyên Vĩnh hất cằm về phía soái trướng, thỉnh thị Khấu Trọng xem nên xử lý Đổng Cảnh Trân thế nào.

Khấu Trọng mỉm cười: “Đương nhiên là lấy lễ đối đãi, Khấu Trọng này đâuphải là hạng người tàn nhẫn hiếu sát. Tất cả tù binh đều phóng thích, để chúng ngồi thuyền rời khỏi đây, nhưng không cho mang theo binh khí và ngựa, chỉ cho lương thực dùng đủ trong hai ngày thôi”.

Tuyên Vĩnh lập tức tuân mệnh đi thi hành.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, Lạc Phương, Bạch Văn Nguyên đi ra phía cổngtrại, vừa đi vừa nói: “Hiện giờ Chu Xán và Tào Ứng Long nhất định sẽ nghĩ rằng Tiêu Tiễn ám hại bọn chúng, các người thử nói xem chúng sẽ phản ứng thế nào?”.

Lạc Phương hoài nghi nói: “Đổng Cảnh Trân có nói dối không?”.

Khấu Trọng tự tin nói: “Có người thông thuộc hư thực của Chu Xán và cóhiểu biết nhất định về Tào Ứng Long như Bạch huynh ở đây, làm sao tới lượt hắn hồ ngôn loạn ngữ chứ. Họ Đổng này chỉ là hạng tham sinh úy tử, vì tính mạng, nói không chừng cả lão gia của mình hắn cũng dám bán đứng cũng nên, huống hồ là bọn Chu Xán và Tào Ứng Long?”.

Từ Tử Lăng trầm tư nói: “Vấn đề là Chu Xán và Tào Ứng Long liệu có chorằng Tiêu Tiễn bội phản minh ước, còn Bạch huynh thì vì bị Chu My hãm hại nên đã quy phục về với Tiêu Tiễn hay không?”.

Bạch Văn Nguyên quả quyết nói: “Tào Ứng Long thì tại hạ không dám đảmbảo, nhưng Chu Xán thì tính nóng như lửa, khi thấy ái tướng thảm tử, thủ hạ thương vong trầm trọng, tất sẽ dồn hết cơn

thịnh nộ lên đầu Tiêu Tiễn, cho dù Tiêu Tiễn muốn giải thích cũng không giải thích được".

Khấu Trọng đắc ý nói: "Đặc sắc nhất là Chu Xán có nằm mộng cũng khôngthể nghĩ ra rằng ta từ Đại Giang tới, rút ngắn ít nhất là ba ngày hành trình, mối họa này Đổng Cảnh Trân gánh là cái chắc rồi".

Bốn người bước ra bên ngoài trại, dưới ánh dương quang rực rỡ, đồng cỏ trảidài tưởng chừng như vô tận, khiến tinh thần con người trở nên phấn chấn. Từ Tử Lăng thở dài một tiếng rồi nói: "Vậy thì tốt rồi. Nếu Tào Ứng Long cũng tin Tiêu Tiễn bội ước, vậy thì bước tiếp sau của Tiêu Tiễn sẽ là vượt sông Trường Giang tiến lên phía bắc, thừa lúc đại quân của hai kẻ kia đang bị cầm chân ở Đương Dương và Viễn An, công chiếm đại bản doanh của chúng. Trong tình hình đó, Chu Xán và Tào Ứng Long chỉ còn cách lui quân để bảo toàn thực lực mà thôi".

Bạch Văn Nguyên gật đầu nói: "Chu Xán và Tào Ứng Long chẳng những sẽnghi ngờ Tiêu Tiễn, mà còn nghi ngờ lẫn nhau, khó có thể hợp tác, lúc ấy chúng ta sẽ có cơ hội để lợi dụng".

Khấu Trọng thản nhiên nói: "Với binh lực hiện nay của chúng ta, cho dùthêm Phi Mã Mục Trường và binh tướng cũ của Cảnh Lăng cũng chỉ có thể tập kích được một trong hai quân mà thôi, Bạch huynh thấy chúng ta nên chọn kẻ bất hạnh nào đây?".

Bạch Văn Nguyên cảm kích nói: "Chỉ một câu nói này của Thiếu Soái thôiđã khiến Văn Nguyên cam tâm tình nguyện ra sức vì ngài rồi. Nói thực lòng, tại hạ đương nhiên muốn chọn Chu Xán để rửa mối thâm cừu. Nhưng về mặt chiến lược thì đó là một hành động bất trí, chuyện này có thể phân thành ba phương diện để giải thích".

Lạc Phương kinh ngạc thốt lên: "Tại hạ chỉ nghĩ đến quân lực của

Chu Xánmạnh hơn Tào Ứng Long mà thôi, không ngờ lại còn hai nguyên nhân khác nữa”.

Bạch Văn Nguyên mỉm cười nói: “Lạc huynh chỉ là nhất thời không nghĩ ramà thôi”.

Từ Tử Lăng nói: “Ta chỉ có thể đoán được một nguyên nhân, chính là nếuchúng ta tấn công Chu Xán, Tiêu Tiễn sẽ sai rồi sai luôn, lập tức dẫn quân vượt Trường Giang, công chiếm lãnh địa của hai minh hữu đang trong cơn thịnh nộ. Tào Ứng Long dù sao cũng chỉ là thảo khấu, chỉ giỏi công chứ không giỏi thủ, để y ngăn cản Tiêu Tiễn tiến lên phía Bắc thì tuyệt đối không thể bằng Chu Xán”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Nguyên nhân thứ ba có thể nói ra được rồi đó”.

Bạch Văn Nguyên vui vẻ đáp: “Sự thực thì Từ huynh đã nói ra rồi. Quân lựccủa Tào Ứng Long tuy lên đến bốn vạn, song thủy chung cũng chỉ là một đám lưu khấu mã tặc ô hợp mà thôi. Lúc thắng thì khí thế dâng cao ngút trời, còn khi bại thì sẽ như nắm cát khô, lòng người hoảng loạn, vô tâm luyến chiến. Bọn chúng lại không có gia viên thân tộc cần phải bảo hộ như thủ hạ của Chu Xán, mà đa phần là những kẻ một thân một mình, nói đi là đi, vì vậy chỉ cần chúng ta nắm được chính xác lộ tuyến triệt thoái của chúng, thì có thể tung mẻ lưới diệt gọn, trừ hại cho dân”.

Khấu Trọng thở dài nói: “Cách nhìn của Bạch huynh quả là hết sức độc đáo,cha con Chu Xán không biết trọng dụng hiền tài, thật là vô cùng bất trí”.

Bạch Văn Nguyên cười khổ: “Chính vì Bạch mỗ kịch liệt phản đối chuyện kếtminh với Tào Ứng Long nên mới làm Chu Xán động sát cơ. Chu My thì sớm đã chán ghét tại hạ... lần này may mà được hai

vị ra tay cứu giúp. Mấy ngày nay lại được cùng các vị kề vai sát cánh, quả thực là thống khoái vô cùng”.

Khấu Trọng vỗ mạnh vào lưng y một cái, rồi cười dài nói: “Sau này mọingười đều là huynh đệ một nhà cả”.

Lạc Phương hưng phấn đến đỏ cả mặt, hớn hở nói: “Tào Ứng Long tội ácngập đầu, chúng ta phải giết cho bọn hắn không còn manh giáp mới được”.

Khấu Trọng nói: “Theo Bạch huynh thì Tào Ứng Long sẽ đi đường nào vậy?”.

Bạch Văn Nguyên lấy trong người ra một sấp địa đồ, rút ra một tấm trảixuống mặt đất. Ba người bọn Khấu Trọng cũng ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn theo ngón tay y: “Trước khi kết minh, Tào Ứng Long từng bị Bạch mỗ đánh bại, chạy về phía Tây sông Khê Thủy phía Nam Cảnh Lăng, công chiếm hơn trăm thôn làng xung quanh đó, vì vậy y căn bản không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể lui quân trở về sào huyệt cũ mà thôi. Đầu tiên hắn phải qua Tữ Thủy, qua Kinh Sơn, rồi vượt Chương Thủy. Nếu chúng ta mai phục ở Chương Thủy, nhân lúc quân của hắn qua sông mà tấn công từ hai mặt, đảm bảo có thể khiến cho Tào Ứng Long vĩnh viễn cũng không thể trở về được sào huyệt của mình”.

Khấu Trọng gật đầu: “Quả là diệu kế!”.

Nói đoạn gã liền đập mạnh tay lên vai Lạc Phương, mỉm cười nói: “TiểuPhương biết phải làm sao rồi chứ?”.

Lạc Phương hưng phấn gật đầu: “Giờ ta sẽ lập tức trở về mục trường thôngbáo cho trường chủ”.

Thiếu Soái quân tràn vào khu rừng rậm bên bờ Chương Thủy, dựng trại nấucơm, người ngựa đều tranh thủ chút thời gian ngắn ngủi trước lúc đại chiến để nghỉ ngơi sau ba ngày kiêm trình vất vả.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạch Văn Nguyên và Tuyên Vĩnh thì không dừngngựa mà đi thẳng lên phía thượng du của dòng sông.

Đến một đoạn sông hẹp, Bạch Văn Nguyên liền dùng roi ngựa chỉ ra nói:"Nếu chúng ta có đủ thời gian, có thể xây dựng đập gỗ ở đây, rồi dùng bao cát để gia cố thêm để chặn bớt dòng chảy. Khi bọn Tào Ứng Long qua sông, thì quân ta sẽ phá đập cho nước tràn về nhấn chìm bọn chúng, cắt đôi cả đoàn quân, lúc ấy mà thừa cơ tấn công thì đảm bảo không tốn chút sức lực cũng tiêu diệt được hết lũ tặc khấu này".

Tuyên Vĩnh chắt lưỡi tiếc rẻ: "Tiếc là chúng ta không có nhiều bao bố đựngcát, hơn nữa muốn làm một con đập gỗ ngăn sông ít nhất cũng phải tốn mười ngày, đừng nói là lao sư động chúng, chỉ riêng về mặt thời gian chúng ta đã ứng phó không kịp rồi".

Từ Tử Lăng nói: "Bạch huynh từng nhiều lần giao chiến với Tào Ứng Long,có thấy hắn có điểm gì cần đặc biệt lưu ý không?".

Bạch Văn Nguyên trầm ngâm: "Tào Ứng Long có thể tung hoành giang hồ làcó ba nguyên nhân, một là hành quân cực nhanh, phiêu hốt vô định, một khi gặp phải hiểm trở, sẽ lập tức triệt thoái, đây là bản sắc của lưu khấu, nhưng đích thực đã nhiều lần giúp hắn thoát khỏi hiểm cảnh". Ngưng lại một chút rồi y nói tiếp: "Kế đó chính là lấy chiến tranh để nuôi chiến tranh, bất luận là thất bại nặng nề thế nào, chỉ cần bọn chúng đào thoát được thì sẽ lại tiếp tục cướp bóc khắp nơi, đồng thời chiêu nạp bạo dân mở rộng thế lực, hoàn toàn không phải lo lắng chuyện gì".

Khấu Trọng nói: “Nhưng cũng có điểm bất lợi đó là người người đều kết hợplại vì lợi ích, không hề có lý tưởng nhất chí gì cả. Vì vậy chỉ cần giết chết ba tên đầu sỏ Tào Ứng Long, Phòng Kiến Đỉnh và Hướng Tiên thì nắm cát rời này sẽ vĩnh viễn không thể nào tụ lại được nữa”.

Từ Tử Lăng nhớ lại cảnh tượng bọn lính Tùy sau khi chiến bại đã đi khắp nơigiết người phóng hỏa, gian dâm phụ nữ, thì dứt khoát nói: “Chúng ta nhất định phải diệt sạch đám hung đồ này, nếu không những thôn làng xung quanh sẽ gặp đại họa đó”.

Tuyên Vĩnh gật đầu nói: “Muốn giết sạch bọn chúng tuy không dễ, nhưngkhông phải là không có cách”.

Khấu Trọng lại hỏi Bạch Văn Nguyên: “Tào Ứng Long có chiêu số gì độcđáo không?”.

Bạch Văn Nguyên liền nói ngay: “Chính là dạ chiến, bất luận hành quân haytác chiến ở đâu, bọn chũng cũng đều chọn ban đêm để tiến hành, thần xuất quỷ mạt, muốn đánh là đánh, muốn chạy là chạy, chiếm hết tiện nghi”.

Khấu Trọng chau mày nói: “Vậy phải làm sao mới bức chúng qua sông vàoban ngày nhỉ?”.

Từ Tử Lăng nhăn trán suy nghĩ rồi nói: “Chỉ cần làm cho chúng biết được đạiquân của Phi Mã Mục Trường đang đuổi sát phía sau, thì đâu tới lượt chúng chọn ngày hay đêm để qua sông chứ?”.

Khấu Trọng nói: “Tuyệt diệu nhất chính là Tào Ứng Long không thể ngờchúng ta đã tới đây trước một bước để cung hầu đại giá của hắn, mà cứ tưởng rằng chỉ cần qua sông là có thể an toàn lui binh, tính chuyện báo thù rửa hận”.

Bạch Văn Nguyên thúc nhẹ vào hông ngựa rồi nói: “Xin đi theo tại hạ!”.

Nói đoạn liền quay đầu ngựa, chạy ngược về phía hạ du, lúc chạy lúc dừng,được hơn mười dặm thì Bạch Văn Nguyên lại chuyển hướng chạy lên thượng du, chừng bốn năm dặm thì tung mình xuống ngựa, để mặc cho nó đi tìm cỏ ăn. Bạch Văn Nguyên đến bên bờ sông cẩn thận quan sát, cuối cùng đứng lên cười ha hả nói: “Hoàng thiên bất phụ hữu tâm nhân, cuối cùng thì cũng tìm được nơi bọn Tào Ứng Long qua sông lần trước rồi”.

Ba người cọn Khấu Trọng mừng rỡ chạy lại gần y, phát hiện trong bụi cỏ cóbốn chiếc cọc gỗ to như thân người, cắm sâu vào trong lòng đất, bên trên còn có lỗ để xỏ dây thừng nữa. Chúng nhân lại chia nhau tìm kiếm, tìm thêm được bảy tổ cọc gỗ như vậy ở xung quanh đó.

Bạch Văn Nguyên hân hoan nói: “Chỗ này tuy rộng tới mười trượng, nhưngthủy lưu lại rất hiền hòa, là nơi thích hợp nhất để qua sông”.

Tuyên Vĩnh dõi mắt nhìn sang bờ bên kia, cười cười nói: “Dám chắc trongkhu rừng kia phải có trên trăm chiếc thùng gỗ lớn, chỉ cần dùng dây thừng nối chúng lại, rồi đặt thêm mộc bản lên trên là thành cầu nổi rồi, không cần đến một canh giờ, bọn chúng có thể làm được tám chiếc như vậy”.

Khấu Trọng nói: “Đáp án ở ngay trước mắt, chúng ta qua xem thử là biếtngay”.

Từ Tử Lăng nói: “Cần nhất là phải ép chúng vội vàng qua sông, bằng khôngnếu để tặc binh bày trận bên bờ sông hoặc sai người lên chỗ cao quan sát thì chúng ta khó mà đột kích được”.

Khấu Trọng thở dài: “Vậy thì phải xem mỹ nhân trường chủ của chúng ta cóchịu ngoan ngoãn nghe lời hay không rồi”. Nói đoạn gã liền quay sang bảo Tuyên Vĩnh: “Đêm nay chúng ta sẽ chuyển quân ra đây, đồng thời chuẩn bị mọi thứ cho thật ổn thỏa. Bây giờ hãy qua sông trước xem thử, sau khi khẳng định có cầu nổi, ta và Văn Nguyên sẽ đi nghênh tiếp đại quân của Phi Mã Mục Trường, còn Tiểu Vĩnh và Lăng thiếu gia lưu lại đây chờ tin tức”. Kế đó gã cười cười nói: “Làm nhiều chuyện bất nghĩa thì sẽ tự diệt vong! Lũ ác tặc kia, lần này là ông trời muốn thu thập các ngươi, Khấu Trọng này chỉ là kẻ chấp hành thôi!”.

Chương 263: Thừa cơ truy kích

Được Bạch Văn Nguyên dẫn đường, Khấu Trọng cuối cùng cũng gặpđược tàn binh của Tào Ứng Long hoảng loạn tháo chạy về phía Chương Thủy. Hai người nấp ở lưng chừng núi quan sát tình hình quân địch.

Cho tới tận lúc này, gã mới có thể thực sự thở phào nhẹ nhõm, có thể khẳngđịnh rằng mình đã tính toán không sai, sau khi biết được Tiêu Tiễn phá vỡ minh ước, Tào Ứng Long đã lập tức bỏ không công thành, chạy về Phong Hương Thành.

Đại quân của mục trường cũng ở cách đó không xa.

Đúng theo ước định, sau khi Tào Ứng Long triệt thoái, đại quân của mụctrường lập tức xuất động, đuổi sát phía sau.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, kỵ đội của lũ tặc khấu giống như một con rắn dàitrường qua thảo nguyên.

Bạch Văn Nguyên nói: “Đại đa số tặc khấu đều là bộ binh, kỵ binh khôngđến bảy ngàn người, khi gặp phải sự cố, kỵ binh sẽ tranh đường chạy trước, bỏ lại bộ binh ở sau”.

Song mục Khấu Trọng sáng rực lên, trầm giọng nói: “Yếu quyết của việcdùng binh, trước tiên là phải thăm dò tình hình địch, cái này gọi là tri bỉ. Có câu thừa nghi khả vấn, thừa lao khả cung, thừa cơ khả khốn, thừa phân khả đồ, thừa hư khả lược, thừa loạn khả cử, thừa kỳ vị trí khả náo, thừa kỳ vị phát khả chế, thừa kỳ ký thắng khả kiếp,

thừa kỳ ký bại khả truy. Chúng ta đã dùng một chiêu “thừa nghi khả vấn” phá hoại liên minh tam giác của chúng, khiến cho bốn vạn đại quân của Tào Ứng Long biến thành lũ chuột trốn chui trốn nhủi, lần này lại dùng thêm một chiêu thừa bại khả truy, đánh cho bọn chúng không còn manh giáp”.

Bạch Văn Nguyên khâm phục nói: “Đây đúng là yếu chỉ của binh pháp,Thiếu Soái quả là tài cao bắc đẩu”.

Khấu Trọng làm sao có thể nói cho y biết được tất cả những gì y biết đều làđọc từ trong mật kíp của Lỗ Diệu Tử, chỉ đành ậm ừ cho qua.

Bạch Văn Nguyên lại tiếp tục tán thưởng: “Chiêu lợi hại nhất của Thiếu Soáichính là uy hiếp Đổng Cảnh Trân hoảng loạn dẫn theo hai ngàn thủ hạ vội vàng trở về Di Lăng trong khi tay không tấc sắt, lương thực không đủ, muốn không về Di Lăng cũng không được. Chuyện này chắc chắn sẽ không giấu được Chu Xán, lại càng khiến hắn tưởng rằng Đổng Cảnh Trân chính là kẻ đã tiêu diệt hai trại của mình và Tào Ứng Long. Thử hỏi trên đời này có ai tin rằng có người chịu thả hổ về rừng như Thiếu Soái đây chứ? Giờ thì Tiêu Tiễn có trăm cái miệng cũng khó mà biện bạch được. Chu Xán lui binh, Tào Ứng Long cũng chỉ còn một con đường duy nhất này mà thôi”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Đổng Cảnh Trân đích thực đã đem chuyện quântình của Tào Ứng Long và Chu Xán tiết lộ cho ta, y đã làm chuyện hổ thẹn, tự nhiên càng không dám nói rõ với các minh hữu của mình”. Kế đó gã lại cúi đầu quan sát địch nhân, trầm giọng nói: “Chỉ nhìn đội hình của đối phương không chỉnh tề, xe lương thực đều bị bỏ lại phía sau, là biết tinh thần của chúng đã hoang mang tới cực độ rồi. Chỉ cần chúng ta cướp hết xe lương khiến chúng đã mệt nay lại chịu thêm đói khát, bọn chúng sẽ từ loạn biến thành tán, chỉ có thể vong mạng chạy về phía Chương Thủy, hy vọng có thể qua sông càng sớm càng tốt, như vậy chúng ta sẽ có cơ hội hành động”.

Nói đoạn liền thúc ngựa quát lớn: “Đi thôi!”.

Từ Tử Lăng và Tuyên Vĩnh tuần thị trong quân doanh, thấy có hơn trămngười đang làm người rơm, thì ngạc nhiên nói: “Bện người rơm để làm gì vậy?”.

Tuyên Vĩnh đáp: “Đây gọi là bày nghi trận, do chúng ta người ít, rất khó cóthể chặn được cả vạn tên tặc khấu đang hoảng loạn tháo chạy, cách duy nhất là dùng số ít binh sĩ lẫn với người cỏ ở một số địa điểm chiến lược, giả bộ thanh thế hùng hậu, bức địch nhân chỉ dám chạy về những nơi có vẻ ít người, nhưng sự thực thì hoàn toàn ngược lại, vừa hay lọt vào cạm bẫy của chúng ta”.

Từ Tử Lăng gật đầu tán thưởng: “Hảo kế!”.

Đến bên bờ sông, hơn ngàn binh sĩ đang đào chiến hào, lại còn đào cả hốcản bước ngựa, bên dưới có chông nhọn, bên trên phủ cỏ và bùn đất.

Tuyên Vĩnh mỉm cười giải thích: “Những cạm bẫy này đều nhằm vào địchnhân đang hoảng loạn tháo chạy, thêm vào đối phương không ngờ chúng ta mai phục ở đây, khẳng định sẽ không thể thoát nạn”.

Từ Tử Lăng dừng bước, dõi mắt nhìn sang bờ bên kia, trầm giọng nói: “Đạichiến trước mắt, Tuyên huynh có cảm nghĩ gì không?”.

Tuyên Vĩnh bước lên đứng song song với gã, thở dài nói: “Từ sau khi đạilong đầu bị Lý Mật hãm hại, tại hạ đã tưởng rằng mình không còn hy vọng bước ra sa trường nữa! Thật không ngờ lại được Thiếu Soái đề bạt, không những có thể báo cừu tuyết hận cho đại long đầu mà còn có thể thi triển sở trường. Càng ở cùng Thiếu Soái lâu, tại hạ lại càng cảm thấy bội phục, không chỉ vì võ công cơ trí, hoặc kiến

thức hùng tài, mà điểm Thiếu Soái khiến người ta phải tâm phục khẩu phục nhất chính là con người, tại hạ chưa từng hoài nghi Thiếu Soái có gì phải cố kỵ mình. Hơn nữa, chuyện gì không có khả năng thực hiện, khi đến tay Thiếu Soái cũng đều biến thành có khả năng, giống như là nước lên thì thuyền lên vậy. Được ở bên cạnh người, đúng là vô cùng kích thích và thú vị”.

Từ Tử Lăng thầm nhủ, đây chính là mị lực của Khấu Trọng, cũng là thứ vốnlớn nhất để tranh giành thiên hạ của gã.

Tiếng vó ngựa rầm rầm vang động cả góc trời, dưới ánh nắng mặt trời oi ảcủa buổi chiều, một vạn kỵ binh tinh nhuệ của Phi Mã Mục Trường tràn lên như nước lũ.

Khấu Trọng và Bạch Văn Nguyên liền thúc ngựa lao xuống sườn dốcnghênh đón.

Trong tiếng tù và hiệu lệnh, hai ngàn quân tiên phong của mục trường donhị chấp sự Liễu Tông Đạo và Lạc Phương dẫn đầu từ từ dừng lại.

Con mắt duy nhất của Liễu Tông Đạo ánh lên vẻ nhiệt thành, từ xa đã cườilớn nói: “Trọng huynh đệ thật lợi hại, chỉ trong một năm ngắn ngủi, mà huynh đệ đã trở thành Thiếu Soái danh chấn thiên hạ rồi”.

Khấu Trọng thúc ngựa đi đến bên cạnh y, vươn người sang ôm lấy hai vai yrồi cười cười đáp lại: “Chỉ là một chút hư danh, đâu đáng được Liễu thúc khen ngợi chứ, trường chủ có phải đang ở trung quân phía sau không?”.

Liễu Tông Đạo mỉm cười: “Trường chủ tới rồi!”.

Chỉ thấy quân tiên phong tản ra hai bên, tạo thành một thông đạo,

cùng lúcđó toàn bộ đều bạt kiếm hô vang “trường chủ vạn tuế”, sĩ khí trào dâng tới cực điểm.

Ở đầu kia của thông đạo, Thương Tú Tuần vận khôi giáp sáng ngời anh khílẫm liệt, cưỡi trên một con chiến mã lông trắng như tuyết, không pha chút tạp sắc phóng tới, áo choàng màu vàng tươi tung bay trong gió, trông như một nữ chiến thần trên thượng giới mới hạ phàm vậy.

Tốc độ của con ngựa nàng đang cưỡi hiển nhiên là cực nhanh, các tướnglĩnh phía sau do quản gia Thương Chấn dẫn đầu phải đuổi theo vô cùng vất vả.

Khấu Trọng bị sắc đẹp của nàng làm cho ngây người, chỉ biết tròn mắt há hốc miệng ra nhìn.Từ Tử Lăng

Thương Tú Tuần kỵ thuật cao minh, càng chạy càng nhanh, chỉ trong nháymắt đã tới gần chỗ Khấu Trọng, miệng hô vang: “Khấu Trọng ngươi có phải đang cưỡi ngựa quý của Khiết Đan không, chúng ta thử cước lực một phen nào!”.

Khấu Trọng còn chưa kịp phản ứng, Thương Tú Tuần đã lướt qua giữa gã vàLiễu Tông Đạo.

Gã thấy vậy hào khí bất giác cũng dâng lên, kêu lên một tiếng “Hảo!” rồiquay ngựa đuổi theo nàng.

Liễu Tông Đạo, Bạch Văn Nguyên, Lạc Phương đợi cho bọn Thương Chấntới nơi rồi mới dẫn đại quân đuổi theo hai người đã biến thành hai điểm nhỏ ở phía xa xa.

Thương Tú Tuần chạy một mạch hơn năm mươi dặm đường rồi mới dừng lạitrên một ngọn đồi, Khấu Trọng bị bỏ lại phía sau chừng nửa

dặm, lúc gã đến bên cạnh nàng, thì đại quân của mục trường vẫn còn cách xa chừng mười dặm.

Thái Dương đã lặn xuống phía sau rặng núi phía Tây, những tia sáng cònsót lại nhuộm đỏ cả đường chân trời.

Thương Tú Tuần ngồi trên lưng ngựa, nheo mắt nhìn về phía trước, chậm rãinói: “Ngươi giỏi lắm!”.

Khấu Trọng có cố ý thở hổn hển đáp: “Ngựa của trường chủ nhanh thật!”.

Đôi mắt đẹp của Thương Tú Tuần quay sang nhìn gã, mỉm cười nói: “Takhông phải nói chuyện đó, lấy ngựa luận ngựa, thì cho dù là bảo mã Khiết Đan cũng không thể bì kịp được giống ngựa đã được ta cải tạo”.

Khấu Trọng cũng cười cười hỏi lại: “Vậy trường chủ nói về chuyện gì vậy?”.

Thương Tú Tuần nhìn thẳng vào mắt gã: “Ngươi biết ta gặp nạn, lập tức bấtchấp tất cả đến đây, lại khéo dùng diệu kế phá được âm mưu của bọn Chu Xán, Tào Ứng Long và Tiêu Tiễn, sau khi gặp người ta, lại không ra vẻ mới lập đại công, ta nói là nói chuyện đó, ngươi có hiểu không?”.

Khấu Trọng tỏ vẻ oan ức nói: “Mỹ nhân trường chủ nàng nghĩ Khấu Trọng làhạng người gì chứ? Ta tôn kính ái mộ trường chủ còn chẳng kịp nữa là, làm sao dám làm bộ làm tịch cơ chứ?”.

Thương Tú Tuần bật cười khúc khích, tựa như một đóa hoa chớm nở, ánhmắt lại dịch ra phía trước, hồn nhiên nói: “Đã lâu lắm rồi ta không được ai xưng hô như vậy, không ngờ lại có chút cảm giác mới

mẻ. Hà! Như vậy đi, sau khi phá xong lũ tặc khấu Tào Ứng Long, ta sẽ thưởng cho ngươi một vạn con chiến mã thượng đẳng, để cho ngươi tung hoành thiên hạ, nhất thống giang sơn, thế có được không?”.

Khấu Trọng lắc đầu nói: “Như vậy không đúng với quy củ của mục trường,lại khiến người ta hiểu lầm, tưởng rằng trường chủ cũng tham gia vào vòng xoáy phân tranh này, chi bằng đợi sau khi ta đào được Dương Công Bảo Khố, sẽ lấy vàng thật bạc thật đến mục trường mua ngựa, như vậy thì không ai dám nói trường chủ câu nào nữa”.

Thương Tú Tuần khẽ nhún vai, thần thái yêu kiều nói: “Ngươi đã thích vậythì Tú Tuần cũng vui vẻ nghe lời thôi”.

Nói đoạn nàng liền quay mặt sang, nhìn gã với ánh mắt dạt dào tình cảm:“Không gặp một năm, tên tiểu tử ngươi đã anh tuấn khí khái hơn trước rất nhiều rồi, cái tên Thiếu Soái đó đặt rất hay, rất thích hợp với ngươi”.

Trong lòng Khấu Trọng chợt dâng lên một cảm giác hết sức kỳ lạ, thậm chílà muốn ôm lấy nàng vào lòng. Từ sau khi thất bại với Lý Tú Ninh và Tống Ngọc Trí, gã chưa từng có cảm giác động tâm với nữ tử như vậy.

Đại quân của mục trường đã tới bên dưới chân đồi, các tướng lĩnh rời khỏiđội ngũ lên hội hợp với Khấu Trọng và Thương Tú Tuần trên đỉnh đồi, có điều các cựu tướng của Độc Bá Sơn Trang như Phùng Ca, Phùng Hán đều lưu lại phòng thủ Đương Dương và Viễn An, không ai tùy hành.

Khấu Trọng gặp lại Phức đại tỷ, Hứa Dương, Lương Khiêm, Ngô Triệu Như,trong lòng cảm thấy phấn chấn vô cùng.

Đại chấp sự Lương Trị phụ trách tọa trấn mục trường nên cũng không tới.

Thương Tú Tuần khách khí mấy câu với Bạch Văn Nguyên rồi quay sang hỏiKhấu Trọng: “Trời đã tối, hay là chúng ta hạ trại nghỉ ngơi, đến bữa cơm sẽ cùng nghiên cứu xem nên truy kích lũ tặc binh kia như thế nào?”.

Khấu Trọng lắc đầu nói: “Thời cơ đã ở ngay trước mắt, chỗ cao minh củaTào Ứng Long chính là ban ngày kết thành trận để đợi chúng ta tới, giả như chúng ta có thể đuổi kịp, hắn cũng nhân lúc binh mã quân ta đang mệt mỏi mà lợi dụng ưu thế về binh lực để phản kích. Đến đêm khi chúng ta hạ trại nghỉ ngơi, hắn mới toàn tốc hành quân, phương pháp đêm ngày đảo điên này, giúp hắn ở vào thế bất bại. Vì vậy nếu chúng ta muốn thắng, thì phải hành quân trong đêm, cướp lương thảo của chúng trước, làm chúng rối loạn tâm trí, khiến cho chúng tán loạn đội hình mà tháo chạy về phía Chương Thủy, như vậy mới có cơ hội một đòn diệt sạch toàn bộ lũ ác khấu này, trừ hại cho dân”.

Thương Tú Tuần và mọi người đều gật đầu đồng ý, nhưng cũng lộ vẻ ngầnngại.

Thương Tú Tuần nói: “Chúng ta đã đuổi ba ngày liền, người ngựa đều mệtmỏi, cho dù người có thể gắng gượng được thì ngựa cũng không cố được”.

Khấu Trọng vỗ ngực mỉm cười nói: “Chỉ cần người trụ được là được rồi, tasớm đã có chuẩn bị, trên đường có bốn ngàn con chiến mã thượng đẳng cướp được từ địch nhân cho chúng ta thay đổi, tiện lợi như đổi ngựa ở dịch trạm vậy”.

Bạch Văn Nguyên tiếp lời: “Chúng ta còn cách địch nhân một ngày mã trình,nếu có thể thuận lợi đổi ngựa, thì đêm mai có thể đuổi kịp chúng, triển khai đột kích”.

Chúng nhân đều phấn trấn tinh thần, càng thêm bội phục Khấu Trọng thâmmưu viễn lự.

Thương Tú Tuần lườm Khấu Trọng một cái đầy tình tứ, cười cười nói: “Têntiểu tử nhà ngươi đúng là lắm mưu nhiều kế”.

Kế đó nàng lại nghiêm mặt hạ lệnh cho Thương Chấn đích thân chọn ra mộtngàn hảo thủ giỏi dạ hành và kỵ thuật, đợi lệnh chuẩn bị xuất phát.

Chúng nhân vội vàng nhân lúc này xuống ngựa cho lũ ngựa ăn cỏ uốngnước, trong lúc những kẻ thông thuộc địa hình như Bạch Văn Nguyên, Liễu Tông Đạo và Lạc Phương nghiên cứu lộ tuyến hành quân, thì Khấu Trọng và Thương Tú Tuần lại đi sang một bên nói chuyện.

Vị trường chủ xinh đẹp này đột nhiên hỏi tới Từ Tử Lăng, Khấu Trọng bèncười cười nói: “Hắn cũng nhớ nhung trường chủ như ta vậy”.

Thương Tú Tuần tỏ vẻ không hài lòng nói: “Tính nói năng bừa bãi của ngươivẫn không thay đổi, một đi thì như hoàng hạc đi mãi không về, người ta chỉ có thể biết được tình hình của các ngươi từ những người lai vãng mà thôi, thật là...”.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại thở dài chứ?”.

Đôi mắt đẹp của Thương Tú Tuần nhìn vào khoảng không thăm thẳm, nhẹgiọng nói: “Ngươi làm cho Tú Tuần cảm thấy rất khó xử.

Xưa nay quan hệ của chúng ta và Lý phiệt vốn rất tốt, Lý Tú Ninh lại là bạn khuê phòng từ nhỏ với ta. Bọn họ trù mưu ứng phó với chuyện bọn Lưu Vũ Châu mua ngựa của người Đột Quyết, nên tỏ ý hy vọng ta có thể nuôi được loại ngựa tốt nhất để cung ứng định kỳ cho họ, ngươi bảo ta phải làm sao đây?".

Khấu Trọng tỏ vẻ thương xót nói: "Làm sao ta nỡ để trường chủ khó xử chứ,nếu trường chủ có một trăm con ngựa, thì hãy bán cho ta và Lý tiểu tử mỗi người năm mươi, như vậy thì Lý Tú Ninh sẽ không trách gì được nàng nữa".

Thương Tú Tuần ngạc nhiên nhìn gã, khẽ nhíu đôi mày liễu hỏi: "KhấuTrọng ngươi rốt cuộc là hạng người thế nào? Có phải thật sự vì ta không? Hay là ngươi đã có kế sách khác? Ta thật không thể nào hiểu được ngươi".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Ta có lúc là hồ ly ranh mãnh, có lúc lại là con lợnngốc, chính bản thân mình còn không hiểu nổi nữa là nàng. Nhưng có một chuyện ta có thể khẳng định, đó chính là bất luận thế nào ta cũng không thể làm được những chuyện gây tổn hại đến người mà mình yêu quý. Trong trường đại quyết đấu mà mục tiêu là xưng bá thiên hạ này, ta chỉ có một phần mười cơ hội, còn Lý tiểu tử thì ít nhất cũng chiếm sáu phần trong chín phần còn lại, ba phần kia lại phân làm đôi, Đậu Kiến Đức chiếm hai phần, Đỗ Phục Uy và Tiêu Tiễn chia nhau một phần. Vì vậy trường chủ tuyệt đối không nên nghiêng hẳn về phía ta, bằng không hậu quả sẽ rất khó lường đó".

Thương Tú Tuần động dung nói: "Chỉ có nhân vật anh hùng chân chính mớinói ra được những lời như vậy. Ngươi đã biết phần thắng không được bao nhiêu, tại sao còn không quy phục Lý gia chứ?".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Nếu Khấu Trọng ta chịu cam tâm tình nguyệnlàm nô tài chó săn cho kẻ khác, thì ta còn là Khấu Trọng nữa

sao?”.

Thương Tú Tuần áy náy nói: “Ta chỉ là nhận sự ủy thác của người khác,truyền đạt câu nói đó cho ngươi thôi! Sớm đã biết ngươi không nghe rồi!”.

Khấu Trọng ngẩn người: “Lý Tú Ninh?”.

Thương Tú Tuần khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Nàng còn có một phong thưnhờ ta giao cho ngươi, đang ở trong mình ta đây này”.

Khấu Trọng trầm mặc hồi lâu, rồi chậm rãi nói: “Thay ta xé nó đi đượckhông?”.

Từ Tử Lăng đứng bên bờ sông, đột nhiên nghĩ lại cái chết khiến người ta trởtay không kịp của Tố Tố, trong lòng lại quặn đau. Cuối cùng thì tịch dương cũng biến mất sau rặng cây bên bờ đối diện.

Nếu như nói cái chết của Phó Quân Sước làm gã từ một đứa trẻ trưởngthành thành người lớn, vậy thì cái chết của Tố Tố, lại làm cho gã thay đổi hoàn toàn cách nhìn về sinh mạng.

Đời người chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi, vậy người ta sống để làm gì?

Lúc này Tuyên Vĩnh đến sau lưng gã báo cáo: “Tào Ứng Long quả nhiên làchạy về hướng này, đêm mai sẽ tới đây”.

Từ Tử Lăng từ trong suy tư giật mình tỉnh lại, trở về với hiện thực vô tình,trầm ngâm đáp: “Nếum đại quân của mục trường vì một lý do nào đó mà không thể phối hợp với chúng ta, địch nhân có thể qua sông trong tình trạng phòng bị nghiêm mật, thì chúng ta vẫn có thể đột kích chứ?”.

Tuyên Vĩnh nói: “Chỉ có năm phần cơ hội, thành bại khó đoán, tất cả phảixem bọn Tào Ứng Long phản kích thế nào mới biết được, lúc đó sẽ phải nhờ đến Từ gia đưa ra quyết định”.

Từ Tử Lăng thầm nhủ Khấu Trọng quả là biết tiến cử người, đặt gã vào thếphải quyết định sinh tử của cả ngàn người, đành cười khổ nói: “Huynh có tư cách quyết định hơn ta mà”.

Tuyên Vĩnh tự tin vỗ ngực nói: “Từ gia yên tâm, Thiếu Soái nhất định cócách khiến cho bọn Tào Ứng Long phải q ua sông trong tình trạng rối loạn mà”.

Từ Tử Lăng thầm nhủ chỉ là do Tuyên Vĩnh xưa nay chưa từng thấy KhấuTrọng thảm bại bao giờ nên mới có lòng tin như vậy.

Sự thực thì trước khi đại phá Lý Mật, bọn gã cũng không có mấy chuyện gọilà thành công. Chuyện xảy ra với Tố Tố chính là hậu quả của một chuỗi những thất bại liên tiếp khi đó.

Nếu hôm đó bọn gã không gặp Hương Ngọc Sơn trên phố, hỏi thăm yđường đến kỹ viện, thì Tố Tố sẽ không đến nỗi phải u uất mà chết. Nghĩ sâu hơn nữa, nếu nàng không gặp Lý Tịnh thì có phải càng mỹ mãn hơn không?

Đáng tiếc là cuộc sống thực tế không có “nếu”, giống như ông trời có mộtđôi tay vô hình kéo mọi người lại với nhau, gây nên ân oán tình cừu, đan chéo vận mệnh của họ với nhau thành một tấm lưới khổng lồ vậy.

Chương 264: Hoa gián tà phái

Sau khi trời sáng, nhờ Bạch Văn Nguyên dẫn dường, Khấu Trọng vàThương Tú Tuần xuất lãnh tinh binh của mục trường cuối cùng đã tìm đến tiểu cốc đổi ngựa, chiến mã được hơn mười binh sĩ của Thiếu Soái coi sóc, không con nào là không ở trạng thái sung sức nhất, so với những con chiến mã đã sức cùng lực kiệt mà họ đang cưỡi, thật sự là khác nhau một trời một vực.

Sau khi Khấu Trọng và Bạch Văn Nguyên tính toán cự ly và thời gian, liềnquyết định nghỉ ngơi nửa canh giờ rồi mới xuất phát. Chúng nhân như được hoàng ân mưa móc, nỗi khổ đi cả một đêm quả thật không biết nói cùng ai, được lệnh nghỉ ngơi liền lập tức nằm la liệt cả tiểu cốc. Để cho ngựa được nhẹ nhàng, bọn họ đã cởi yên cương, binh tướng cũng bỏ lại khôi giáp, nên dù ngồi hay nằm cũng vô cùng thoải mái.

Khấu Trọng thì đến bên dòng suối nhỏ trong tiểu cốc vốc nước rửa mặt,uống liên tiếp mười mấy ngụm nước lớn, thống khoái vô cùng.

Thanh âm mềm mại du dương của Thương Tú Tuần vang lên phía sau gã:“Rốt cuộc ngươi có chịu nhận thư để ta hết trách nhiệm hay không?”.

Khấu Trọng vục cả đầu xuống nước, không đáp. Thương Tú Tuần thấy vậybèn lại gần gã, một tay chộp lấy bối tâm, một tay cầm lá thư nhét vào cổ áo gã.

Khấu Trọng “ôi cha” một tiếng, rồi đứng dậy gào lên: “Khổng lão phu tử códạy, phi lễ vật động, lại có người nói nam nữ thọ thọ bất thân,

mỹ nhân trường chủ nàng bỏ hết mọi quy củ lễ pháp như vậy, xem ra Khấu Trọng ta sau này cũng không cần giữ quy củ với nàng nữa đúng không".

Thương Tú Tuần lùi lại ba bước, tròn mắt lên nhìn gã luống cuống cho tayvào cổ móc lá thư màu vàng nhạt ra, nét mặt như cười mà không phải cười, như giận mà không phải giận. Thấy nước trên đầu gã không ngừng chảy xuống, nàng liền chúm chím chiếc miệng đáng yêu, nhăn mặt tỏ vẻ coi thường nói: "Đối với loại người như ngươi thì cần gì quy củ chứ, nhưng nếu ngươi dám không giữ quy củ với ta, thì ta sẽ lấy gia pháp ra trừng trị đó".

Ánh mắt Khấu Trọng dừng lại ở bức thư trên tay, thấy bên trên đề mấy sáuchữ hết sức khách khí và giữ khoảng cách: "Khấu Trọng tiên sinh nhã giám", trong lòng cảm thấy nhói đau, nhưng vẫn cố gắng nở một nụ cười nói: "thì ra mỹ nhân trường chủ đã coi ta là người nhà, chỉ không biết là nàng cho ta thân phận gì vậy? Hơn nữa nếu trường chủ đích thân chấp hành gia pháp với ta thì còn gì bằng, hì hì, cảm giác mà ngọc thủ của nàng chạm vào cổ ta, e rằng cả đời này ta cũng không quên được".

Thương Tú Tuần đỏ bừng mặt, tức giận nói: "Nếu ngươi còn hồ ngôn loạnngữ nữa, ta sẽ lập tức dẫn binh mã trở về mục trường, không thèm để ý đến ngươi nữa".

Khấu Trọng trầm ngâm giây lát, rồi lấy phong thư nhét chung vào một chỗvới cuốn sách của Lỗ Diệu Tử, cất vào trong mình, sau đó chán nản ngồi xuống một tảng đá lớn bên cạnh bờ suối, chỉ tay vào tảng đá đối diện nói: "Ngồi xuống nói chuyện một lát được không?".

Khi Thương Tú Tuần vui vẻ ngồi xuống, Khấu Trọng liền lấy lương khô rađưa cho nàng, mỉm cười nói: "Xin trường chủ nể mặt, thần thái lúc nàng ăn là đẹp nhất trên thế gian này đó".

Thương Tú Tuần đón lấy miếng lương khô của gã, cười hì hì hỏi: “Làm saomà đẹp chứ? Chỉ có ngươi mới nói vậy thôi”.

Khấu Trọng sớm đã hiểu rõ tính cách của nàng, tuy thích cao cao tại thượng,nhưng trong lòng lại hết sức khô khan và tịch mịch, nghĩ ngợi giây lát rồi dịu dàng nói: “Như lúc ta đây ăn, chỉ là hổ lốn đổ vào bụng cho no là xong, nhưng lúc trường chủ ăn, thần tình lại đáng yêu vô cùng, vừa tràn đầy vẻ hiếu kỳ tìm hiểu, lại như muốn ăn mà không nỡ nếu là mỹ thực thì lại càng trân trọng, tư thái lúc ăn lại càng đẹp hơn bội phần, còn mang theo vẻ ngây thơ thuần chất của nữ hài tử nữa. Ôi! Rốt cuộc nàng có chịu ăn cho ta xem hay không, hay là để ta phải động thủ ép nàng hả? Nếu ta mà làm được vậy, nhất định sẽ còn vinh dự hơn cả nhất thống được thiên hạ nữa. Hà, chi bằng nàng lấy ta về làm chồng đi, như vậy ngày nào ta cũng sẽ làm đồ ngon cho nàng ăn!”.

Thương Tú Tuần ôm bụng cười ngất, nhẹ giọng mắng: “Lúc nhàn rỗi vô sựtìm ngươi giải buồn đúng là một chuyện hay, chuyện gì cũng bị ngươi nói cho loạn hết cả lên, làm gì có chuyện muốn ăn lại không nỡ chứ? Với lại làm gì có chuyện nữ nhân lấy nam nhân về chứ, ngươi tưởng ta là Đông Minh công chúa chắc?”.

Khấu Trọng thấy nàng cười như nắc nẻ, lại không hề để bụng câu nói đùacủa gã, thì lấy làm vui vẻ nói: “Mỹ nhân trường chủ khuê môn bất xuất, vậy mà cả chuyện nam gả cho nữ ở Đông Minh Phái cũng không giấu được nàng, đúng là thần thông quảng đại”.

Thương Tú Tuần rõ ràng là rất vui vẻ, đắc ý dương dương lườm gã một cái nói: “Đừng quên rằng Lỗ Diệu Tử rất thích nói chuyện với mẹ ta khi đánh cờ, màmẹ ta thì thích nhất là kể những chuyện kỳ lạ quái dị mà lão nói cho ta nghe”.

Khấu Trọng động tâm nói: “Trường chủ có biết Tà Phái Bát Đại Cao Thủkhông?”.

Thương Tú Tuần ưỡn ngực lên, kiêu ngạo nói: “Đương nhiên là biết”.

Khấu Trọng cười hì hì nói: “Ta đang tìm hiểu về chuyện này, mau nói ra thửxem nào”.

Thương Tú Tuần cười cười ngẩng đầu lên, ra vẻ suy nghĩ rồi chậm rãi đáp:“Người trong tà đạo hành sự bí hiểm khôn lường, vì vậy những người biết chuyện này quả thật hiếm vô cùng, cho dù là cao thủ xuất thân trong lưỡng phái lục đạo của ma môn cũng tìm thiên phương bách kế để ẩn giấu xuất thân lai lịch của mình, tránh để những kẻ tự cho mình là người trong chính đạo bao vây tấn công”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Cái gì là lưỡng phái lục đạo chứ?”.

Thương Tú Tuần đáp: “Lưỡng phái chính là Âm Quý Phái và Hoa GiánPhái...”.

Khấu Trọng càng thêm ngạc nhiên: “Hoa Gián Phái, cái tên này có vẻ tươngđối dễ nghe, nhưng ta chưa từng nghe ai nhắc đến cả”.

Thương Tú Tuần nói: “Lưỡng phái xưa nay đều do Âm Quý Phái đứng đầu,nhưng đó hoàn toàn không phải vì Hoa Gián Phái không bằng Âm Quý Phái, mà chỉ vì Hoa Gián Phái mỗi đời chỉ truyền có một người. Vì vậy thân phận vô cùng bí mật, cả người trong ma môn cũng không biết được ai là truyền nhân của Hoa Gián Phái”.

Khấu Trọng không hiểu nói: “Giả như truyền nhân này vì luyện công saiđường mà chết đi, hoặc giả đột nhiên bạo tử, vậy thì không phải sẽ thất truyền hay sao. Tuy chuyện này rất hiếm gặp, nhưng năm rộng tháng dài, thế nào cũng khó tránh khỏi”.

Thương Tú Tuần bực bội nói: “Ngươi giỏi nhất là bới móc chuyện vớ vẩn,người ta tự nhiên phải có cách phòng ngừa chứ! Bọn họ có một người gọi là Hộ Pháp Tôn Giả, chuyên trách bảo tồn bút ký tâm đắc của truyền nhân các đời và kinh điển trong phái, để bảo đảm cho Hoa Gián Phái không bị tuyệt truyền”.

Khấu Trọng cười khổ nói: “Vậy thì không phải mỗi đời chỉ có một truyềnnhân, mà phải ít nhất là hai người. Nàng đừng bảo ta nói mát đấy nhé!”.

Thương Tú Tuần nói: “Ngươi chẳng hiểu gì hết cả! Hộ Pháp Tôn Giả này không phải là người trong Hoa Gián Phái, chỉ là thay mặt bảo quản điển tịch màthôi. Nói một cách nghiêm khắc, thì người này chỉ biết được nơi cất giấu điển tịch mà thôi, hơn nữa còn phải là nữ nhi nữa. Bởi vì võ công của Hoa Gián Phái chỉ nam nhân mới có thể luyện được, nếu nữ tử miễn cưỡng tu luyện, tất sẽ rước họa vào thân”.

Khấu Trọng nghe mà tròn mắt há hốc miệng ra: “Hoa Gián Phái này thật làcổ quái, truyền nhân của nó chắc nhất định sẽ là quái nhân quái dị. Ôi! Trường chủ thật đẹp!”.

Mặt trời mọc lên phía sau lưng Thương Tú Tuần, bao bọc nàng trong ánhdương quang rực rỡ, làm cho vẻ đẹp của nàng tăng lên gấp bội, khiến Khấu Trọng không kìm nén nổi mà buột miệng thốt lên.

Thương Tú Tuần khẽ nhíu mày nói: “Đừng nói lảng sang chuyện khác nữa,truyền nhân của Hoa Gián Phái không phải là trời sinh ra đã cô độc, mà là theo đuổi sự cô độc, bởi vì Hoa Gián Phái có một tín niệm, chính là quan hệ giữa người với người đều là dư thừa và chẳng hề có ý nghĩa gì. Đó chính là tư tưởng “lão tử bất tương vãng lao” của Lão Tử Lý Nhĩ được suy diễn thêm một bước”.

Khấu Trọng lấy làm hứng thú hỏi tiếp: “Tư tưởng cực đoan mà lại lấy một cáitên ướt át như vậy, đúng là quái dị. Trường chủ có biết truyền nhân đời này của Hoa Gián Phái là ai không? Có phải cũng là một trong tà phái bát đại cao thủ không?”.

Thương Tú Tuần nhún vai lắc đầu nói: “Từ đầu ta đã nói là cả người trongma môn cũng không biết mà, huống hồ người kể chuyện này cho ta lại không phải là người trong ma môn nữa. Có điều, Lỗ Diệu Tử thì đoán truyền nhân đời trước chính là người đã làm cho Bích Tú Tâm của Từ Hàng Tịnh Trai phải động phàm tâm, Thạch Chi Hiên. Bởi vì đệ tử Hoa Gián Phái đời nào cũng giống công tử quyền quý, tuấn tú phong lưu, như vậy mới có thể chao lượn giữa muôn hoa, lấy vô tình đối hữu tình, làm thương tâm hết thảy nữ tử trong thiên hạ. Hừ, sắc mặt ngươi sao lại trở nên khó coi như thế chứ?”.

Khấu Trọng hít sâu một hơi: “Ta biết truyền nhân đời này của Hoa Gián Pháilà ai rồi”.

Lúc Từ Tử Lăng và Tuyên Vĩnh thúc ngựa tuần thị bên bờ Đông ChươngThủy, quá nửa đều đã đến giai đoạn hoàn thành, hi vọng trước khi địch nhân tới, có thể tranh thủ chút thời gian nghỉ ngơi. Hai người đứng trên đồi cao, dõi mắt nhìn quanh tứ bề. Tuyên Vĩnh đột nhiên hỏi: “Từ gia đang tuổi tráng niên, đúng ra phải là lúc nam nhi chí tại bốn phương, tại sao lại có ý thoái ẩn, nếu ngài đồng ý trợ giúp Thiếu Soái, thiên hạ anh hùng thử hỏi còn ai có thể tranh phong với hai vị nữa?”.

Từ Tử Lăng phóng mắt ngắm nhìn thủy sắc sơn quang, dưới bóng cây rậmrạp hai bên bờ, dòng sông giống như một dải lụa dài của tiên nữ buông xuống, ngoằn ngoèo trải dài từ nam xuống bắc, tăng thêm tình ý vô hạn cho đại địa, bèn thở dài nói: “Mỗi người đều có lý tưởng và theo đuổi khác nhau, giả như hiện giờ những kẻ tranh thiên hạ

đều như Tào Ứng Long, Chu Xán, Tiêu Tiễn, Vương Thế Sung thì ta nhất định sẽ cùng Khấu Trọng kề vai tác chiến đến cùng, nhưng trong quần hùng cũng có những kẻ hiệp nghĩa như Lưu Hắc Thát, Lý Thế Dân, ta không thể đối địch với bọn họ được. Chỉ vì Khấu Trọng là huynh đệ của ta, nên ta mới để mình cuốn vào vòng xoáy tranh đoạt thiên hạ này mà thôi".

Tuyên Vĩnh gật đầu nói: "Tâm địa của Từ gia đúng là khác với người thường,Lưu Hắc Thát đích thực là một nhân vật, nhưng Lý Thế Dân căn bản không phải là thái tử, cho dù là y đoạt được ngôi vị thái tử, thì dù sao cũng là người xuất thân từ cao môn quý tộc, lúc tranh thiên hạ thì lễ độ kính trọng những kẻ trợ giúp mình, nhưng sau khi được thiên hạ thì sẽ giở thói chim hết cất cung. Những kẻ xuất thân quyền quý, làm sao để ý tới sự sống chết của người dưới chứ".

Từ Tử Lăng trầm mặc hồi lâu, rồi chậm rãi nói "Chuyện này mỗi người mỗikhác, không phải ta nói tốt cho Lý Thế Dân, mà chỉ nói một cách công bằng mà thôi. Giống như Hán Cao Tổ xuất thân chỉ là một đình trưởng nhỏ bé, sau khi có được thiên hạ, y cũng đại phong thân tộc làm vương, còn đối với các vương hầu được gia phong trong chiến tranh thì tâm lang thủ lạt, đến cả Hàn Tín cũng không tránh khỏi cái chết. Từ điểm này, có thể thấy chuyện này không hề liên quan gì để xuất thân cả". Kế đó gã lại mỉm cười nói: "Nhưng có một chuyện có thể khẳng định Tuyên huynh đã lựa chọn đúng, đó chính là Khấu Trọng tuyệt đối không phải là hạng người như Lưu Bang".

Tuyên Vĩnh nói: "Thời Tần Hán vẫn còn chưa xuất hiện cao môn đại phiệt.Bản thân tại hạ cũng từng bị lũ con cháu nhà thế phiệt ức hiếp, gia phụ cũng bị bọn chúng hại đến nỗi phải hàm oan mà chết. Nếu Đại Long Đầu không thu dưỡng, lại truyền cho võ nghệ, Tuyên Vĩnh này làm sao có được ngày hôm nay chứ".

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý: "Quyền môn thế phiệt đích thực có một

thờihoành hành, hại chết không ít người. Tuyên huynh có trí theo Khấu Trọng tranh bá thiên hạ cũng là chuyện tốt. Nam nhi sinh ra vào thời loạn thế, cũng nên làm ra sự nghiệp gì đó".

Tuyên Vĩnh cao giọng nói: "Đại trượng phu nên lấy việc da ngựa bọc thâylàm vinh dự, nếu bảo Tuyên Vĩnh này rụt đầu rụt cổ, tại hạ thà chết oanh liệt trên chiến trường còn hơn, có thể được theo Thiếu Soái đánh dẹp thiên hạ, đúng là chuyện thống khoái nhất trên đời".

Thái dương đã lên đến giữa trời, chiếu sáng khắp đại địa.

Khấu Trọng chính là vầng mặt trời mới lên kia, nhất định sẽ có một ngày lênđến giữa trời.

Thương Tú Tuần từ phía sau đi lên bên cạnh Bạch Văn Nguyên và KhấuTrọng hỏi: "Theo dấu chân để lại thì tặc binh có lẽ không đi về hướng này đâu".

Khấu Trọng lui lại một vài bước, đi song song với nàng, rồi giải thích: "Bởi vìban ngày Tào tặc hạ trại nghỉ ngơi, hiện nay chúng ta chỉ kém chúng nửa ngày lộ trình, chỉ riêng tiếng vó ngựa cũng đủ làm chúng cảnh giác rồi, vì vậy phải đi đường vòng chặn đầu bọn chúng, đến tối khi chúng hành quân, chúng ta mới đột kích cướp lương thảo".

Thương Tú Tuần hài lòng nói: "Coi như ngươi nói có lý".

Khấu Trọng rất muốn hỏi thêm nàng về ma môn lưỡng đạo lục phái, nhưngvì phải giở hết tốc lực, nên đành phải tạm thời nén lại trong lòng.

Quá buổi hoàng hôn, bọn họ đã đi được một vòng lớn, từ sơn đạo vòngxuống bình nguyên, đi lên phía trước đoàn quân tặc khấu, nếu không phải có Bạch Văn Nguyên dẫn đường, thì cho dù có nghĩ ra

được diệu kế này, cũng khó mà thực hiện được. Bởi vì chỉ cần đi sai một bước thì sẽ lạc đường, làm lỡ mất thời cơ.

Khấu Trọng quyết đoán chọn lấy một ngọn đồi, cho phục binh ẩn nấp phíasau, nằm chờ địch nhân đi qua.

Lúc gã và Thương Tú Tuần lên đỉnh đồi quan sát địa hình, lại thừa cơ hỏithêm nàng về chuyện của Hoa Gián Phái: “Giả như Thạch Chi Hiên đúng là truyền nhân đời trước của Hoa Gián Phái, Bích Tú Tâm chung tình với y, vậy thì không phải Từ Hàng Tịnh Trai đã bại một trận vô cùng thảm hay sao?”.

Thương Tú Tuần trầm ngâm nói: “Sự tình dường như còn phức tạp hơn ngươitưởng tượng nhiều, mẹ ta cũng từng nhiều lần thảo luận vấn đề này với Lỗ Diệu Tử. Nghe nói tình hình bên trong thế nào cả Lỗ Diệu Tử cũng không được rõ lắm, chỉ biết Thạch Chi Hiên có thể là cao thủ trác việt hiếm thấy của Hoa Gián Phái, so với Chúc Ngọc Nghiên và Tà Đế Hướng Vũ Điền tuyệt đối không hề thua kém. Ngươi có biết Hướng Vũ Điền là ai không?”.

Khấu Trọng nói: “Cũng vừa mới biết, ta còn biết rằng trên đời này có mộtthứ cổ quái gọi là Tà Đế Xá Lợi nữa cơ”.

Thương Tú Tuần lấy làm ngạc nhiên nói: “Làm sao ngươi biết được, chuyệnnày là một trong những chuyện bí mật nhất của Ma Môn, ngay cả người trong môn phái cũng không được nhắc đến mà”.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Ta biết được chuyện này là vì Lăng thiếu giatrong một lần cơ duyên xảo hợp đã gặp được nữ nhi của Bích Tú Tâm và Thạch Chi Hiên, Thạch Thanh Tuyền, bằng không thì cũng đâu biết được sự tồn tại của Tà Phái Bát Đại Cao Thủ mà hỏi trường chủ chứ?”.

Thương Tú Tuần chợt có một cảm giác hết sức kỳ lạ, dường như không thíchnghe thấy hai cái tên Từ Tử Lăng và Thạch Thanh Tuyền cùng một lượt vậy, trầm ngâm không nói gì.

Sắc trời trở nên u ám, bầu trời đêm nhiều mây lơ thơ vài ánh sao mờ, mặttrăng vẫn còn chưa chịu lộ diện.

Khấu Trọng hưng phấn nói: “Ta hiểu rồi, không phải từ đầu nàng đã nóingười của Hoa Gián Phái lấy vô tình đối đãi tình cảm của thế gian hay sao? Bích Tú Tâm nhất định là đã khiến cho vị cao thủ thiết thạch tâm trường của Hoa Gián Phái này động tình, như vậy coi như đã phá đi ma công của y. Nhưng vấn đề là địch nhân chân chính của Bích Tú Tâm là Chúc Ngọc Nghiên, vì vậy bà ta dùng phương pháp này thắng được Thạch Chi Hiên cũng không có tác dụng gì, thủy chung vẫn bại trong tay Chúc Ngọc Nghiên”.

Thương Tú Tuần cố dẹp bỏ hết những suy nghĩ phiền não ra khỏi đầu, điềmđạm nói: “Bích Tú Tâm đích thực là đã thất bại, công lực sút giảm đáng kể, nhưng đối thủ Âm Quý Phái của bà ta cũng có vấn đề tương tự”.

Khấu Trọng mừng rỡ hỏi: “Chúc Ngọc Nghiên có vấn đề gì?”.

Thương Tú Tuần lắc đầu: “Không phải Chúc Ngọc Nghiên, mà là nữ nhi củaChúc Ngọc Nghiên, vào đêm trước khi bà ta quyết chiến với Bích Tố Tâm, người này đã bỏ ra hải ngoại, làm cho Chúc Ngọc Nghiên tức giận đến suýt chút nữa tẩu hỏa nhập ma. Đó đã là chuyện của hai mươi năm trước rồi!”.

Khấu Trọng giật mình, đưa tay chộp vào khoảng không một cái, rồi nhắmmắt lẩm bẩm: “Ta đoán ra ai là nữ nhi của Chúc Ngọc Nghiên rồi! Hừ, từ sớm ta đã đoán ra rồi. Chẳng trách Biên Bất Phụ lại là phụ thân của nàng ta”.

Thương Tú Tuần tỏ vẻ bất mãn nói: “Lúc nãy thì ngươi nói đã biết truyềnnhân đời này của Hoa Gián Phái là ai, đến giờ lại dựa vào mấy câu nói của ta mà đoán được thân phận của nữ nhi của Chúc Ngọc Nghiên, rốt cuộc người đó là ai? Mau nói ra xem nào!”.

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi, dần dần khôi phục lại bình tĩnh: “Truyềnnhân đời này của Hoa Gián Phái là ai thì ta vẫn chưa dám khẳng định chắc chắn, nhưng rất có khả năng là Đa Tình Công Tử Hầu Hy Bạch. Không biết Thạch Chi Hiên đã chết chưa nhỉ, nếu chưa chết thì lão đang ở đâu?”.

Thương Tú Tuần khẽ chun chun chiếc mũi thanh tú của mình, ra vẻ khôngvui nói: “Tại sao ngươi không bảo Từ Tử Lăng đi hỏi Thạch Thanh Tuyền, ta làm sao biết được chuyện trong nhà người ta chứ?”.

Khấu Trọng lần đầu tiên cảm nhận được sự ghen tỵ của Thương Tú Tuầnvới Thạch Thanh Tuyền, ngạc nhiên nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp của nàng, rồi phí cười nói: “Tử Lăng và Thạch Thanh Tuyền chỉ là bình thủy tương phùng, rất nhiều chuyện không tiện trực tiếp hỏi dò được”.

Thương Tú Tuần lườm gã một cái rồi cúi đầu nói: “Người ta làm sao biếtđược quan hệ của họ chứ! Ngươi nói xem nữ nhi của Chúc Ngọc Nghiên rốt cuộc là ai vậy?”.

Khấu Trọng tự tin mười phần đáp: “Ta có thể khẳng định đó chính là ĐôngMinh Phu Nhân, chỉ là không biết tại sao bà ta lại chịu gả cho kẻ trưởng bối xú danh truyền xa Biên Bất Phụ kia chứ, à không phải gọi là xú danh mật truyền mới đúng. Có điều Biên Bất Phụ đối với Loan Loan yêu nữ cũng có dã tâm nữa, từ điểm này có thể thấy người trong ma môn xưa nay đều không đếm xỉa đến luân thường bối phận, những chuyện không hợp tình hợp lý, đối với bọn chúng mới là

chuyện hợp tình hợp lý nhất”.

Nghe Khấu Trọng nhắc đến tên Loan Loan, ánh mắt Thương Tú Tuần sángrực lên ngọn lửa cừu hận, trầm giọng nói: “Các ngươi nhất định phải giúp ta giết chết con yêu nữ đó để báo mối huyết hải thâm cừu của Hạc bá và Bằng bá”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Chuyện này đương nhiên, chỉ cần còn một hơi thở,ta cũng tuyệt đối không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào của Âm Quý Phái. Nhưng hiện giờ vẫn chưa phải lúc, chúng ta còn phải nhẫn nại thêm một thời gian nữa”.

Thương Tú Tuần còn tưởng rằng gã chỉ võ công của mình còn chưa đủ đểkhắc chế Loan Loan, nước mắt rưng rưng gật đầu đáp ứng. Khấu Trọng bất giác cảm thấy xung động, đây là lần đầu tiên gã thấy nữ tử tuyệt sắc kiên cường này có thần thái đáng thư ơng như vậy, có thể thấy trong thâm tâm nàng chẳng những đã có ý dựa dẫm vào gã, mà còn hoàn toàn tín nhiệm gã nữa, suýt chút nữa thì đã vòng tay ôm chặt lấy nàng, nhưng rồi đột nhiên lại nghĩ đến chuyện nàng vì Từ Tử Lăng mà sinh lòng ghen tỵ với Thạch Thanh Tuyền, liền vội vàng áp chế dục vọng xuống, dịu dàng nói: “Đường đời xưa nay đều không hề bằng phẳng, lúc nào cũng có những chuyện không vừa ý, sinh ly tử biệt, bi hoan li hợp, tám chữ này đã nói lên tất cả”.

Thương Tú Tuần mau chóng trở lại trạng thái bình thường, ngại ngần nói:“Ta xưa nay chưa từng mềm yếu như vậy, không hiểu tại sao trước mặt ngươi lại trở nên yếu đuối như thế nữa. Ôi! Ta nói tới đâu rồi?”.

Chợt có tiếng vó ngựa vang lên.

Hai người nhìn về phía đó, chỉ thấy Lạc Phương đang thúc ngựa lao đến nhưbay, đưa tay ra hiệu địch nhân sắp tới gần.

Chương 265: Trận chiến chương thủy

Toán đi qua đầu tiên là kỵ binh tiên phong của lũ tặc khấu. Chỉ có ba ngàybốn đêm, tặc quân của tam đại khấu đã từ đội hình không chỉnh tề biến thành toàn quân hỗn loạn, nhất thời cả bình nguyên rộng lớn toàn là những ánh đuốc tán loạn.

Không biết có phải vì chỉ còn cách Chương Thủy hai đêm hành trình, nên kẻnào kẻ đó đều nôn nóng như chó nhà có tang, cho rằng chỉ cần qua sông là sẽ có thể ngủ yên một giấc, có điều cũng không thể trách chúng có suy nghĩ đó được.

Đối với phục kích chiến, Khấu Trọng đã trở thành đại hành gia, yếu quyếtchính là lấy chuyên thắng loạn, lấy chỉnh tề để thắng phân tán.

Thương Tú Tuần ghé miệng bên tai gã thì thầm: “Hiện giờ tuy chúng ta chỉcó một nghìn người, nhưng ta đủ tự tin có thể đánh thắng được bọn chúng”.

Khấu Trọng lắc đầu đáp: “Lần này chúng ta không cần đánh thắng một trận,mà là phải triệt để tiêu diệt đám tặc khấu di hại nhân gian này đi, đồng thời còn phải giảm số thương vong của quân ta tới mức thấp nhất, như vậy mới thể hiện được bản lĩnh của ta”.

Đột nhiên nhớ lại chuyện cũ, gã liền thuận miệng hỏi: “Đào Thúc Thịnh làmsao lại bị đám lưu khấu này mua chuộc đến nỗi phản bội mục trường vậy?”.

Song mục Thương Tú Tuần lấp lánh hàn quang, lạnh lùng nói: “Tào

ỨngLong làm sao mua chuộc được hắn chứ, kẻ mua chuộc hắn chính là Lý Mật”.

Nghi vấn của Khấu Trọng cuối cùng cũng được giải thích.

Bạch Văn Nguyên nấp sau tán cây, nhìn quân địch đi qua, thấp giọng nói:“Đội kỵ binh đi đầu và đội xe lương đi sau cùng cách nhau tới ba dặm, chỉ cần chúng ta động thủ thật nhanh, thì có thể triệt thoái trước khi kỵ đội của địch nhân quay lại cứu viện”.

Khấu Trọng hét lớn: “Lên ngựa!”.

Thương Tú Tuần vội vàng phát lệnh, nhanh chóng truyền đi.

Một ngàn chiến sĩ của mục trường, liền lập tức tung mình nhảy lên ngựa.

Mấy trăm người tay cầm đuốc sáng rực, chuẩn bị đốt xe lương của địch nhân.

Hơn trăm cỗ xe lương của địch nhân cuối cùng cũng đã xuất hiện trước mắt,hơn hai ngàn tặc binh bảo vệ xe lương đa phần đều là bộ binh, kỵ binh chỉ chưa đầy năm trăm người.

Khấu Trọng nhắm chuẩn thời cơ, bất ngờ gầm lên một tiếng, phóng ra từtrong khu rừng rậm trên đỉnh đồi, một mình một ngựa lao thẳng vào giữa đám xe lương của địch nhân.

Tỉnh Trung Nguyệt giơ cao quá đầu.

Thương Tú Tuần, Bạch Văn Nguyên, Lạc Phương và Hứa Dương theo sátphía sau gã, kế đó là một ngàn kỵ binh tinh nhuệ của mục trường, dùng thế trận hình quạt bao vây lấy đội xe lương của địch.

Đuốc cháy phừng phừng, chiếu sáng cả bầu trời đêm, càng làm thanh thếtăng lên gấp bội.

Đội ngũ của địch nhân lập tức rối loạn, những kẻ phản ứng tương đối nhanhđang định giương cung đáp tiễn thì cả trăm mũi tên đã rải xuống như mưa, nhất thời người rơi ngựa ngã, tán loạn như bầy kiến vỡ tổ.

Sự hỗn loạn mau chóng lan tràn như nước triều dâng, lan từ hậu quân đếntrung quân rồi tiền quân của địch nhân. Đội tặc binh tung hoành khắp một dải Giang Bắc của Tào Ứng Long lập tức người ngựa dẫm đạp lên nhau mà tháo chạy.

Khấu Trọng dẫn đầu toàn quân xông thẳng vào trận địch, Tỉnh TrungNguyệt hóa thành một đạo ánh sáng vàng chói lọi, vừa xuất đao đã chém bay bốn tên tặc binh thúc ngựa xông tới chặn đầu, rồi lao vào giữa địch quân, kẻ nào chặn đường lập tức ngã nhào. Lợi hại nhất là không cần chém trúng đối phương, mà chỉ riêng đao khí đã đủ khiến địch nhân thất khiếu chảy máu mà chết rồi.

Kỵ binh tinh nhuệ của Phi Mã Mục Trường như thiên binh bất ngờ lao xuống,cắt rời đoàn xe lương của địch nhân với trung quân, đẩy chúng rơi vào thế bị động tuyệt đối.

Hai cỗ xe đầu tiên đã bốc lửa, khói bay mù mịt khắp trời.

Thương Tú Tuần dùng một cây trường thương, xung quanh lại có một đámtướng lĩnh hộ vệ hai bên tả hữu, nên khí thế càng tăng lên bội phần, người đi đến đâu là địch nhân kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống đến đấy.

Chỉ trong chốc lát, cả đội xe lương thảo của địch nhân đã bị bọn

Khấu Trọngchia cắt làm mấy đoạn, tặc binh chạy tán loạn khắp nơi, đến cả những tên đánh xe cũng bỏ xe để giữ lấy mạng sống.

Xe lương đổ vật sang một bên, rồi lần lượt đều bị đốt cháy, cả vùng bìnhnguyên rộng lớn liền biến thành một biển lửa hừng hực.

Sát khí của Khấu Trọng mỗi lúc một lên cao, dẫn đầu hơn trăm người liêntiếp bức lui đám tặc binh quay lại cứu viện, đến khi thấy kỵ đội tiên phong do Tào Ứng Long dẫn đầu từ hai bên ép tới, gã mới hạ lệnh thu quân.

Cuộc tập kích đã kết thúc một cách viên mãn.

o0o

Từ Tử Lăng bẻ một cành cây lựu chắc chắn, to xù xì xuống, tốn nửa ngàythời gian dùng trủy thủ đẽo thành một cây trường côn dài gần trượng, nặng mà vừa tay, rất hợp tâm ý của gã. Giao đấu trên chiến trường không giống như tỷ đấu với cao thủ trên giang hồ, trường binh khí dù sao cũng chiếm được nhiều tiện nghi hơn một chút.

Lúc đẽo cây mộc côn này, lòng gã phẳng lặng như gương, tinh thần toàn bộchuyên chú vào những chi tiết hết sức vi diệu trên thân côn, nơi nào cần thêm một đao, góc độ hạ đao thế nào, tất cả đều theo một đạo lý huyền diệu mà chính bản thân gã cũng không thể nào giải thích được, không hề có một chút sai sót nào, dù chỉ là rất nhỏ.

Sau khi hoàn thành, không hiểu sao gã lại có cảm giác huyết nhục tươngliên với cây trường côn trong tay mình. Nhìn những vết cắt gọt thẳng tắp như có bàn tay quỷ thần trợ giúp, gã thấy giống mình vừa học được một bài học quý giá. Ít nhất thì từ sau khi Tố Tố qua đời, tinh thần gã chưa có lúc nào cảm thấy thỏa mãn như lúc này.

Khi mặt trời đã lên tới đỉnh đầu và đang dịch dần về phía Tây, thì TuyênVĩnh chạy đến báo cáo đã phát hiện hình bóng địch nhân.

Từ Tử Lăng đột nhiên đứng bật dậy khỏi tảng đá lớn đã ngồi cả nửa ngàytrời, một tay thu trường côn lại sau lưng, hân hoan nói: “Khấu Trọng đã thành công rồi, nếu không bọn Tào Ứng Long làm sao chịu hành quân ban ngày như vậy chứ”.

Tuyên Vĩnh gật đầu nói: “Thám tử hồi báo, đội hình của địch nhân hết sức hỗn loạn, hoàn toàn giống như lũ chuột đang tháo chạy, lần này thì Tào Ứng Longcùng đường mạt lộ rồi”.

Án mắt y chợt dừng lại trên cây trường côn ló ra sau lưng Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng mỉm cười đưa trường côn cho y xem, song mục thoáng hiện sátcơ, nhưng ngữ khí thì thập phần bình tĩnh: “Đêm nay ta sẽ dùng cây trường côn này lấy mạng chó của Tào Ứng Long”.

o0o

Đại quân do Thương Chấn dẫn đầu tràn lên như một đám mây lửa, sau khihội sư với quân tiên phong của Khấu Trọng và Thương Tú Tuần thì lập tức tiến về Chương Thủy.

Sau khi biết tin quân ta đã đốt được lương thảo của Tào Ứng Long, sĩ khídâng cao ngút trời, chúng tướng sĩ đều ngùn ngụt chiến ý.

Khấu Trọng quyết định thay đổi phương thức hành quân, chia quân tiênphong ra làm hai đội, mỗi đội hai ngàn người do Khấu Trọng và Liễu Tông Đạo soái lĩnh, Lạc Phương và Bạch Văn Nguyên làm phó tướng.

Thương Tú Tuần thì phụ trách trung quân, còn Thương Chấn đoạn hậu.

Khấu Trọng không hy vọng đuổi kịp bọn Tào Ứng Long trước khi chúng quasông, bởi như vậy chỉ bức hắn làm con thú cùng đường quay ngược trở lại cắn người mà thôi.

Quá buổi hoàng hôn, đội quân tiên phong của Khấu Trọng và Lạc Phươnglên tới một đỉnh núi có thể nhìn thấy được Chương Thủy thấp thoáng ở phía xa xa, chỉ thấy bên bờ Đông khắp nơi đều là bóng địch nhân kết thành trận thế, có vẻ như muốn liều mình quyết chiến một trận vậy.

Khấu Trọng cười ha hả nói: “Tào Ứng Long quả nhiên cũng có một hai chiêu,có điều lại phạm phải hai sai lầm vô cùng lớn”.

Lạc Phương ngạc nhiên nói: “Ta lại cảm thấy chiến lược hắn đang dùng vôcùng cao minh, nếu chúng ta cứ mạo hiểm tấn công, tất sẽ thương vong trầm trọng chứ chẳng nghi”.

Khấu Trọng phì cười đáp: “Hắn chỉ ra vẻ vậy thôi, đầu tiên là lương thảo củachúng đã bị chúng ta đốt sạch, thử hỏi bụng đói thì chiến đấu được bao lâu, chúng ta chỉ cần bao vây ở đây, thì cũng coi như dồn hắn vào chỗ chết rồi, đó là sai lầm thứ nhất”. Ngưng lại một chút rồi gã nói tiếp: “Sai lầm thứ hai, chính là hắn tưởng rằng ta không biết hắn đang đợi trời tối để lắp cầu nổi rồi lén lút qua sông, kế này vốn là rất tuyệt diệu, có điều là hắn không biết rằng ở bờ bên kia đã có sẵn phục binh để cung hầu tặc giá”.

Những người ở xung quanh nghe gã nói vậy đều phấn chấn tinh thần, đốivới đám tặc khấu đã từng sát hại thân tộc bằng hữu của họ, không ai là không thống hận đến tận xương tủy, thề quyết tâm phải tiêu diệt bọn chúng cho bằng được.

Giờ khắc báo cừu cuối cùng đã tới.

Lạc Phương hưng phần hỏi: “Chúng ta nên tiến công vào lúc nào?”.

Khấu Trọng mỉm cười đáp: “Chuyện này để cho Từ Tử Lăng quyết định, khingười của chúng ta ở bờ bên kia đốt pháo hoa báo hiệu thì chính là lúc Tào tặc lấy máu ra để trả tất cả những món nợ trước đây của hắn”.

“Keng!”.

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt ra, chỉ lên trời cao, hào tình bốc lên vạntrạượng: “Đốt đuốc lên, cho người lên các đỉnh đồi canh giữ, chuẩn bị đào chiến hào, ta sẽ không cho một tên nào lọt lưới hết! Mục trường tất thắng, tặc binh tất bại!”.

Trong nháy mắt, cảnh tượng năm xưa ở Cảnh Lăng lại trùng hiện, chỉ khácbiệt ở chỗ chuyển dịch từ thủ thành công mà thôi.

Chúng nhân hò reo vang dội.

Màn đêm buông xuống, Từ Tử Lăng treo mộc côn lên yên ngựa, đứng trong rừng cùng Tuyên Vĩnh giám thị nhất cử nhất động của địch nhân.

Tào quân ở bên bờ đối diện đã đốt mấy trăm cây đuốc, kết thành trận thế,đồng thời phái người ngầm qua sông kết cầu nổi.

Tuyên Vĩnh hơi lo lắng nói: “Nếu Tào Ứng Long cũng ra lệnh cho những kẻqua sông kết thành trận thế ở bên này trước, vậy thì với binh lực của chúng ta hiện giờ e rằng không làm gì nổi hắn”.

Lúc này tám chiếc cầu nổi đã có năm chiếc hoàn thành, kỵ binh của đốiphương cũng bắt đầu dắt ngựa qua sông, tình hình vô cùng khẩn bách.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Nếu là lúc bình thường, đích thực chúng ta khônglàm gì nổi hắn. Nhưng huynh thử nhìn kỹ bọn chúng mà xem, tên nào tên nấy đều lộ rõ vẻ mệt mỏi và đói khát, chỉ cần tám chiếc máy bắn đá kia của huynh có thể gây chút hỗn loạn, tỷ như bắn gãy một chiếc cầu nổi chẳng hạn, thì đảm bảo địch nhân sẽ không chiến mà tự bại, bất luận là có kết thành trận thế gì cũng chẳng có tác dụng”.

Tuyên Vĩnh nghe gã nói vậy thì tự tin trở lại, gật đầu nói: “Tại hạ đúng là cóchút lo được lo mất. Chúng ta dưỡng sức chờ đợi, lại công kỳ vô bị, ta biết địch mà địch không biết ta, quả thực đã đứng ở thế bất bại. Hắc, trong giờ khắc đại chiến bất cứ lúc nào cũng có thể phát động mà Từ gia sao vẫn có thể thần định khí nhàn như vậy chứ?”.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói: “Chỉ cần huynh có thể bỏ hết chuyện sinh tửthành bại sang một bên, thì tự nhiên sẽ làm được, cũng chỉ có như vậy, mới có thể phát huy được hết năng lực của mình”.

Tuyên Vĩnh lộ thần sắc kính phục, thấp giọng nói: “Tuyên Vĩnh đa tạ từ giachỉ giáo”.

Tám chiếc cầu treo đã hoàn thành, trước sau chưa đến nửa canh giờ, sốđịch nhân qua sông đã tăng lên gấp bội, tràn cả ra thảo nguyên bên bờ phía Tây sông Chương Thủy.

Tuyệt đại đa số nhân mã đã không thể gắng gượng được, sau khi qua sôngthì liền ngồi phịch xuống đất thở hồng hộc, chẳng hề có chút chiến ý.

Tuyên Vĩnh nói: “Chúng ta chuẩn bị tấn công được chưa?”.

Đôi mắt hổ của Từ Tử Lăng sáng rực lên: “Tào Ứng Long và Phòng KiếnĐỉnh đã qua sông rồi! Hướng Bá Tiên để dành cho Khấu Trọng vậy!”.

Kế đó gã liền quát lớn: “Đốt đuốc lên!”.

Tiếng trống trận và tù và cùng lúc vang lên.

Tiếng hò hét và tiếng những tảng đá lớn phá không rơi xuống ầm ầm bênbờ phía Đông, từ góc độ Khấu Trọng nhìn qua, chỉ thấy bên bờ tây có tới mấy ngàn ngọn đuốc, chiếu đỏ cả một góc trời, làm cho tám chiếc cầu nổi ở trong bóng tối đều hiện ra lồ lộ, khắp nơi nhân ảnh trùng trùng, tựa hồ như có thiên quân vạn mã vậy.

Thương Tú Tuần lấy làm ngạc nhiên hỏi: “Tại sao có nhiều người như vậy?”.

Khấu Trọng phì cười nói: “Hảo tiểu tử, không ngờ cũng biết hư trương thanhthế, cả ta cũng bị ngươi làm cho giật mình rồi!”. “Ầm!”.

Một tảng đá lớn rơi trúng cầu nổi, hơn trăm người bên trên lập tức lộn nhàoxuống sông, dáng vẻ thảm hại vô cùng.

Cách đó không xa ở thượng du và hạ du cùng lúc xuất hiện hơn trăm cungtiễn thủ, vô tình rải những trận mưa tên dày đặc xuống đầu địch nhân.

Đám tặc binh ở hai bên bờ và trên cầu nổi trở nên tán loạn, liều mạng bỏtrốn, thế trận hầu như đã tan rã hoàn toàn.

“Bùng!”.

Pháo hiệu nổ bùng trên bầu trời tạo thành một đóa hoa rực rỡ. Khấu Trọngphấn chấn hô vang: “Tiến công!” Đại quân của mục trường xuất ra năm ngàn kỵ binh, mỗi tổ một ngàn người, lao xuống trận địch như năm cơn lốc xoáy khổng lồ.

Hơn mười ngọn đồi xung quanh đó đều sáng rực ánh đuốc, lửa cháy hừnghực, cả tinh nguyệt trên trời cũng phải ảm đạm thất sắc.

Trên bờ, dưới sông, thi thể chất thành từng đống.

Tám chiếc cầu nổi đã gãy mất năm, nhưng trận chém giết thì chỉ mới bắtđầu.

Quân Thiếu Soái và các chiến sĩ mục trường người nào cũng chít khăn vàngtrên đầu, kẻ nào không chít khăn, thì đều giết sạch không tha.

Từ Tử Lăng và Tuyên Vĩnh mỗi người dẫn theo năm trăm quân, từ chỗ maiphục chia làm hai đạo xông vào tàn sát địch nhân, còn lại mấy trăm người khác, thì nấp ở sau những người cỏ, rải tên xuống đầu lũ tặc binh đang tháo chạy.

Để tiện chiến đấu, tất cả đều đã bỏ ngựa, chuyển thành bộ binh.

Từ Tử Lăng dẫn đầu sĩ tốt, tâm cảnh tiến nhập vào cảnh giới vô ngã, câymộc côn dài hơn trượng đánh ra những sát chiêu lăng lệ tuyệt luân, bất luận hất, gạt, bổ, đâm, địch nhân trúng phải chiêu của gã đều văng người lên không rồi táng mạng đương trường, không kẻ nào có thể chịu được đến chiêu thứ hai.

Tặc binh đã như một nắm cát rời, kẻ chạy trốn thì chỉ lo chạy trốn, những kẻkhông kịp chạy thì không kết nổi thành trận thế đội hình, chỉ

có thể tụ lại thành nhóm năm ba tên một ngoan cố chống cự.

Có điều lũ tặc binh này nhân số đông hơn Thiếu Soái gấp bội, lại nhiều nămsống nơi đầu đao mũi kiếm, gặp đủ sóng gió trên đời, nên tuy là vừa mệt mỏi vừa đói khát, nhưng trong khoảnh khắc sinh tử này, chúng vẫn có thể miễn cưỡng liều chết chống cự đến cùng.

Từ Tử Lăng vốn đã nhằm hướng Tào Ứng Long và Phòng Kiến Đỉnh tiến tới, vừa đi vừa sát địch, nào ngờ cả ngàn tên địch từ phía bờ sông lại tràn tới, chỉ thấytrước mắt toàn là bóng địch nhân và đao quang kiếm ảnh, nào còn thấy bóng dáng của hai tên đầu sỏ kia đâu nữa.

“Bình!”.

Một tên tướng lĩnh võ công tương đối cao cường dùng trường mâu đỡ đượcba côn của Từ Tử Lăng, cuối cùng bị gã xoay cổ tay hất mạnh, trường côn thu về rồi đẩy ra, xuyên qua kẽ hở của chiêu thức đối phương, làm cho lồng ngực y vỡ nát mà chết.

Nhưng chỉ một thoáng chốc bị đình trệ đó, sĩ tốt ở hai bên tả hữu của gã đãlập tức phải chống đỡ lại thế công liều mạng của địch nhân. Bên phía Thiếu Soái quân đã có bảy tám người thương vong ngã xuống, tình hình vô cùng ác liệt.

Từ Tử Lăng không kịp bi thương tưởng niệm cho những chiến sĩ tử thương,chỉ biết dồn hết oán hận vào địch nhân ở khắp bốn phương tám hướng, mộc côn lại lần nữa đại triển thần oai, kình khí cuồn cuộn đánh ra, mỗi một chiêu là địch nhân lại dạt ra xa một chút.

Bất cứ kẻ nào chỉ cần nằm trong phạm vi mà kình khí của trường côn chephủ, thì đều máu huyết tung tóe, không ai toàn mạng.

Dựa vào tuyệt đại cao thủ như gã dẫn đầu, nên đội quân chỉ hơn bốn trămngười đã thành công chia cắt địch nhân làm hai đoạn, tạo ra tình thế có lợi nhất cho đội quân còn lại của Tuyên Vĩnh.

Mưa tên từ chiến hào của Thiếu Soái không ngừng rải xuống đầu lũ tặc binhđang chạy chui lủi như chuột, số thi thể nằm bên bờ sông mỗi lúc một nhiều.

Quân ta thì chuyên chú, còn quân địch thì phân tán.

Tào quân tuy đông, nhưng quân tâm đã loạn, đã sớm rơi vào bại cục, TàoỨng Long đã không còn cách nào vãn hồi được kiếp nạn này.

Đám tặc binh được bờ bên kia chỉ ước chừng hơn vạn, lúc trận phục kích bắtđầu, có gần ngàn tên đã quay đầu nhảy xuống sông, ý đồ đào tẩu lên thượng du hoặc hạ du, nhưng đều bị quân mai phục xạ tiễn hạ sát.

Cuộc tàn sát thảm khốc tưởng chừng như không bao giờ chấm dứt. Từ TửLăng và thuộc hạ tới chỗ nào là chỗ ấy như cành khô củi mục, thi thể địch nhân chất thành từng đóng lớn, khắp nơi đều là những cánh tay đứt đoạn và máu tươi đỏ rực, nhưng bốn phía vẫn còn vô số địch nhân, khiến cho gã chợt dâng lên cảm giác giết hoài không hết, tựa như mình đang hãm thân giữa bầy kiến, chỉ cần lơi tay một chút là địch nhân sẽ bức lại gần, liều chết phản kích, không phải ngươi chết thì sẽ là ta chết.

Đột nhiên gã cảm thấy áp lực giảm bớt, thì ra là đã đến sát bờ sông, ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy tình hình chiến trận bên bờ đối diện cũng kịch liệt không kém gì bên mình.

Từ Tử Lăng thấy địch nhân tháo chạy về bốn phía như nước triều dâng,thoáng động tâm, dậm mạnh trường côn xuống đất, rồi mượn

lực tung mình lên cao, dõi mắt quan sát toàn trường.

Chỉ thấy đội quân do gã dẫn đầu chỉ còn lại hơn ba trăm người, bên phíaTuyên Vĩnh cũng không hơn được bao nhiêu, nhưng đến giờ thì địch nhân cũng không dám đối đầu với họ nữa, mà chỉ chạy tứ tán khắp nơi.

Trong số địch nhân đang đào tẩu, có một nhóm chừng hơn trăm người, haikẻ dẫn đầu chính là Tào Ứng Long và Phòng Kiến Đỉnh, Từ Tử Lăng mừng rỡ hú lên một tiếng, trầm mình hạ thân xuống mặt đất, dẫn theo thủ hạ giở hết tốc lực đuổi theo.

Chương 266: Điều kiện tha mạng

Dưới sự yểm hộ của làn mưa tên, năm đội kỵ binh bên phía KhấuTrọng giống như năm con rồng lửa lao thẳng vào đám địch nhân chưa kịp qua sông, làm cho không khí trận chiến càng thêm kịch liệt.

Khấu Trọng đương nhiên là vẫn một mình xông lên phía trước, TỉnhTrung Nguyệt sáng rực ánh vàng, đao bất hư phát, đi qua chỗ nào là có người kêu thảm ngã xuống chỗ đó, sát khí bốc lên làm thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang, trong chốc lát gã đã khiến lũ địch nhân vô tâm luyến chiến trở nên hỗn loạn, không thèm để ý đến nhau, mà chỉ nháo nhào bỏ chạy.

Dưới áp lực dữ dội của đại quân Phi Mã Mục Trường, địch nhân lần lượtnhảy xuống sông trốn chạy, hy vọng có thể thoát khỏi chốn luyện ngục nhân gian, lò sát sinh hàng loạt này.

Gã vừa chém bay một tên địch nhân, Lạc Phương ở bên cạnh đã kêu lên:“Hướng Bá Tiên!”.

Khấu Trọng tranh thủ liếc nhìn về phía tay y chỉ, thấy một đám tặc binhchừng mấy trăm người do một tên béo lùn hai tay cầm Cương Xỉ Hoàn mở đường dẫn đầu, đang phá vây chạy về phía hạ du.

Khấu Trọng dặn dò Lạc Phương thay mình chỉ huy quân sĩ, rồi hú dài mộttiếng, tung mình bay lên khỏi mình ngựa, miệng quát vang: “Hướng Bá Tiên ngươi có chạy đằng trời, Khấu Trọng đến đây!”.

Hai câu này gã đã vận công lực để phát ra, nên lập tức làm át mọi tiếngchém giết trên chiến trường, tựa như một tiếng sấm động giữa trời quang vậy.

Quân sĩ mục trường và Thiếu Soái nghe tiếng thì sĩ khí tăng lên gấp bội,địch nhân thì táng đởm kinh tâm, càng sụp đổ nhanh hơn.

Lăng không bay được gần tám trượng, Khấu Trọng lại hoán khí, lướt đi thêmnăm trượng nữa, trong nháy mắt đã đến phía trước Hướng Bá Tiên, vừa hạ thân xuống đất đã vung đao quét tròn một vòng, binh khí của sáu tên địch nhân đứng gần đó lập tức gãy đoạn, người thì bay ra xa, máu huyết đầm đìa. Một đao này lập tức làm những tên địch xung quanh đó khiếp sợ, chạy tản ra bốn phía như tránh ôn thần, để cho gã một không gian trống trải hiếm thấy trên chiến trường này.

Hướng Bá Tiên giờ mới phát giác ra mình đang đối mặt với Khấu Trọng, ở giữa không còn bất cứ ngăn trở nào, vội vàng ghìm cương ngựa dừng lại, lúc địnhra lệnh cho thuộc hạ xông lên để hạ bớt nhuệ khí của đối phương, thì mới nhận ra rằng thủ hạ sau lưng mình đã chạy không còn một mống.

Khấu Trọng nở một nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời buổi sớm, đôi mắt hổ xạra những đạo thần quang khiến người ta phải rùng mình, tựa hồ như đã nhìn xuyên thấu tận nơi sâu thẳm nhất trong lòng địch thủ, miệng quát lớn: “Quân bất nghĩa thủy chung vẫn là quân bất nghĩa, bình thường thì không nhận ra, nhưng lúc lâm nguy sẽ lập tức thấy rõ chân tướng. Hướng Bá Tiên ngươi đã xưa nay hoành hành bá đạo khiến cho cỏ còn không mọc được, nhưng ngươi có nghĩ rằng mình sẽ có ngày hôm nay không?”.

Hướng Bá Tiên đảo mắt một vòng, biết rằng đại thế đã mất, không ngờ lạitrở nên hung hãn, tung người nhảy xuống chiến mã, song

hoàn đập mạnh vào nhau phát ra một tiếng “keng” chói tai, cười khùng khục như điên cuồng nói: “Người khác sợ tên tiểu tử ngươi chứ Hướng Bá Tiên này coi ngươi không bằng con chó! Để ta giết ngươi trước rồi tìm những tên khác tính sổ sau!”.

Vừa nói y vừa trợn tròn hai mắt lên, chân đạp theo một bộ pháp kỳ dị, mauchóng tiếp cận Khấu Trọng, song hoàn kích ra như điện.

Khấu Trọng cao giọng hét một tiếng “hảo” rồi xuất chiêu ngạnh tiếp, đaochép ra như chớp giật, chặn đứng hai chiếc cương hoàn đang cắt tới từ góc độ khéo léo nhất, tựa như hai đóa hàn vân, tiếng đao hoàn chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt.

Sau hơn mười hoàn thì Hướng Bá Thiên đã không còn hơi sức để tiếp tụctấn công, bất ngờ dịch người sang trái.

Khấu Trọng thấy vậy thì phấn chấn tinh thần, đao thế bạo phát, cùng lúccũng dịch người sang trái theo họ Hướng, Tỉnh Trung Nguyệt chém xả vào khe hở giữa hai chiếc cương hoàn. Một chiêu vốn hết sức bình phàm, nhưng nhờ có bộ pháp thần kỳ của gã mà hóa vụng thành xảo, trở nên bá đạo phi thường.

Hướng Bá Tiên đâu thể ngờ gã lại có kỳ chiêu như vậy, giấc mộng muốngiành lại thế công từ mặt bên lập tức tan thành mây khói, hấp tấp chập song hoàn lại, hy vọng có thể đỡ được đao thế của đối phương, sau đó nhảy xuống sông đào tẩu.

Chẳng ngờ Khấu Trọng bất ngờ hoán khí, Tỉnh Trung Nguyệt khựng lại giữakhông trung trong giây lát. Chính khoảnh khắc ngắn ngủi đó, đã quyết định vận mệnh của Hướng Bá Tiên.

“Đang!”.

Song hoàn chạm vào nhau.

Tỉnh Trung Nguyệt giờ mới chuyển động, thế tựa bôn lôi chém thẳng vàochỗ tiếp giáp của hai chiếc kim hoàn.

Kình lực cuồn cuộn tuôn trào, Hướng Bá Tiên như chạm phải điện, songhoàn bị chấn bật sang hai bên. Lúc y định thoái lui thì trên ngực đã có thêm một đạo huyết tích.

Khấu Trọng thu đao lùi lại rồi gầm lên quát lớn: “Hướng Bá Tiên tội ác ngậpđầu, giờ đã phải đền tội!”.

Tiếng hét như sấm vang vọng khắp cả bãi chiến trường.

“Đang, đang!”.

Song hoàn lần lượt rơi xuống đất.

Hướng Bá Tiên nhìn máu tuôn chảy từ ngực mình xuống mà không dám tinvào mắt mình, kêu lên một tiếng thảm thiết, rồi đổ vật người ra sau.

Từ Tử Lăng nhảy lên chiến mã, cùng hơn trăm người khác đuổi theo bọnTào Ứng Long.

Cảnh vật vùn vụt lướt qua trước mắt.

Trên bình nguyên, bọn Tào Ứng Long còn khoảng hơn năm chục người,đang hoảng loạn tháo chạy về vùng núi phía Đông Nam.

Tào Ứng Long và Phòng Kiến Đỉnh công lực lẫn thân pháp đều cao minhhơn đám thủ hạ nên vượt lên phía trước hơn mười trượng, rất dễ nhận ra.

Đám tặc khấu thấy Từ Tử Lăng dẫn quân lính đuổi theo, biết gã chỉ muốnđối phó với hai tên đầu sỏ Tào Ứng Long và Phòng Kiến Đỉnh, nêu đều lợi dụng thời cơ chạy tản ra bốn phía, để giữ lấy mạng sống, tặc tính hiển lộ ra hết, hoàn toàn không nói gì đến trung nghĩa.

Từ Tử Lăng đương nhiên không thèm để ý đến đám vô danh tiểu tốt này,thấy còn khoảng mười dặm nữa mới đến khu núi, liền cố ý cho ngựa chậm lại, giữ khoảng cách chừng ba bốn chục trượng với bọn Tào Ứng Long và Phòng Kiến Đỉnh, vừa nhìn bộ dạng thảm hại của bọn chúng, vừa có thể khiến chúng hao tổn chân nguyên.

Thủ hạ phía sau không ngừng giương cung đáp tiễn, khiến cho hai tên áctặc cứ phải lách tả tránh hữu, trông nhếch nhác vô cùng.

Đuổi được chừng bảy tám dặm nữa thì Tào Ứng Long cuối cùng cũng pháthiện được ý đồ của Từ Tử Lăng, tức giận gầm lên một tiếng, rồi hoành mâu đứng lại: “Kiến Đỉnh! Chúng ta liều mạng với hắn!”.

Chẳng ngờ Phòng Kiến Đỉnh coi lời y nói như gió thoảng bên tai, vẫn tiếptục gia tăng tốc lực đào tẩu.

Chân khí của Từ Tử Lăng chảy khắp thân côn, kình lực bạo phát, cây trườngcôn giống như một sinh vật có linh tính, lao vút ra khỏi tay gã, lướt qua người Tào Ứng Long một cách vô thanh vô tức, đuổi theo Phòng Kiến Đỉnh. Nếu đổi lại là lúc bình thường, thì cho dù cây côn gỗ lao đi bằng lực xoáy của bản thân mà không mang theo tiếng rít gió, nhưng hạng cao thủ của Phòng Kiến Đỉnh ắt hẳn cũng có thể cảm nhận được nguy cơ đến gần mà tránh né. Nhưng y giờ đã như con chó nhà có tang, cả ngày lao lực không cần phải nói, vừa rồi lại liều mạng bỏ chạy, đích thực đã hao tổn lượng lớn chân nguyên, phản ứng đương nhiên không thể bì được với lúc cơ thể ở trạng thái

sung mãn.

Nếu Tào Ứng Long lên tiếng cảnh báo, có lẽ y cũng có thể kịp thời tránhđược mối họa sát thân này, nhưng Tào Ứng Long hận y bỏ mặc mình mà đào tẩu, làm sao chịu lên tiếng cứu y cho được?

Cây côn mang đầy kình lực lướt đi như một mũi tên, lao thẳng vào lưngPhòng Kiến Đỉnh, phá vỡ chân khí hộ thân, rồi xuyên qua lưng y, cắm ngập trong đó.

Phòng Kiến Đỉnh ngã bổ nhào xuống trong tiếng kêu thảm thiết, cây côn gỗgiống như cột trống trời chỉ thẳng lên bầu trời đêm, sau khi lắc lư mấy cái mới dừng lại, tình cảnh ngụy dị đến cực điểm.

Dưới ánh đuốc sáng rực, Thiếu Soái quân xếp thành trận thế hình cánh quạt,người người giương cung đáp tiễn, ngắm chuẩn mục tiêu.

Từ Tử Lăng tung mình nhảy xuống ngựa, nhìn sang phía Tào Ứng Long cườigằn nói: “Nếu ngươi lập thệ không đào tẩu, ta sẽ cho ngươi một cơ hội công bằng quyết đấu, bằng không ta lập hạ lệnh cho phóng tiễn”.

Sắc mặt tên đầu sỏ phỉ đồ biến đổi mấy lần, âm ám bất định, hồi lâu saumới buông thõng hai tay, thở dài thê thảm nói: “Ta nhận bại rồi, chỉ cần ngươi chịu cho ta một sinh lộ, bao nhiêu tài vật cướp được trong nhiều năm ta sẽ dâng lại hết, từ nay thề không đặt chân vào giang hồ nữa”.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Loại tiền tài bất nghĩa đó đã nhuốm máu khôngbiết bao nhiêu người vô tội, cho dù ngươi có dâng tặng ta vô điều kiện, ta cũng không cần”.

Tào Ứng Long tức giận gầm lên: “Con người ngươi sao cố chấp vậy,

số tiềntài này có thể khiến ngàn vạn người an cư lạc nghiệp, xây dựng lại gia viên. Nếu ngươi không cần, thì có thể dùng để làm việc thiện cũng được. Từ huynh, mong huynh hãy suy nghĩ cho kỹ".

Từ Tử Lăng cười dài: "Nói hay lắm! Vậy thì ta sẽ bắt sống ngươi, để xemhạng tham sinh úy tử như họ Tào ngươi có nếm nổi mùi vị của cực hình tàn khốc không? Ta cũng muốn biết ngoại trừ tài vật ra, ngươi có còn giấu diếm thứ gì quý giá hơn nữa không?".

Tào Ứng Long trầm giọng nói: "Tham sống sợ chết là chuyện thường tìnhcủa con người, nhưng nếu ta biết rõ sẽ bị làm nhục, tự nhiên sẽ không để ngươi bắt sống. Như vậy được không, ngoại trừ tài vật ra, ta còn có một số tin tức bí mật nữa, chỉ cần sau khi nghe xong, ngươi cảm thấy xứng đáng, thì hãy thả ta đi".

Từ Tử Lăng phì cười nói: "Tào Ứng Long ngươi muốn mượn chuyện này đểkéo dài thời gian, hòng khôi phục nguyên khí thì đúng là uổng phí tâm cơ rồi".

Tào Ứng Long vội nói: "Ngàn vạn lần chớ nên hiểm lầm, tin tức đầu tiên,chính là thân thế của Dương Hư Ngạn, nếu ngươi bỏ qua thì Thạch Thanh Tuyền sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục đó".

Từ Tử Lăng giật mình: "Làm sao ngươi biết ta quen Thạch Thanh Tuyền?".

Tào Ứng Long nói: "Vì vậy chắc ngươi cũng biết ta không hồ ngôn loạn ngữ,có chịu đồng ý giao dịch này không?".

Song mục Từ Tử Lăng sáng rực lên như điện. Tào Ứng Long lại lặp lại mộtlần nữa: "Chỉ cần ngươi nghe xong, cảm thấy xứng đáng thì mới thả ta đi, vì vậy căn bản không cần ngại ta gạt ngươi".

Từ Tử Lăng thầm thở dài, nhất thời không biết có nên tin lời tên ác nhân nàymà để y sống lay lắt qua ngày hay không?

Khấu Trọng và Thương Tú Tuần lần lượt vượt qua cây cầu nổi duy nhất cònlại, hội hợp với Tuyên Vĩnh.

Lần này tuy đã thắng lợi toàn diện, lũ tặc khấu chỉ có chừng vài ngàn tênchạy thoát, nhưng bên phía Khấu Trọng cũng thương vong trầm trọng, mục trường tổn thất gần ngàn chiến sĩ, còn số mất mạng bên Thiếu Soái quân cũng lên tới năm trăm người, đ ó là còn chưa tính số người bị thương.

Đây chính là cái giá của chiến tranh.

Thương Tú Tuần thu hồi ánh mắt dò xét, quay sang hỏi Tuyên Vĩnh: “Từ TửLăng đâu?”.

Tuyên Vĩnh cung kính đáp: “Từ gia đang dẫn người truy sát Tào Ứng Longvà Phòng Kiến Đỉnh”.

Thương Tú Tuần lại truy vấn: “Đuổi về hướng nào?”.

Tuyên Vĩnh chỉ tay ra hướng Đông Nam.

Dưới ánh mặt trời, bình nguyên trải dài ra vô cùng vô tận.

Thương Tú Tuầnng thúc ngựa phóng đi, miệng hô vang: “Chúng ta mau đi giúpy một tay”.

Khấu Trọng thoáng ngạc nhiên, rồi đuổi sát theo phía sau nàng, trong lòngchợt dâng lên cảm giác nửa chua chát lại nửa mừng vui.

Chương 267: Bí mật động trời

Từ Tử Lăng không nói tiếng nào, chỉ dùng ánh mắt sắc bén của mình nhìnthẳng vào Tào Ứng Long, hồi lâu sau mới nói: “Tào Ứng Long ngươi xưa nay tâm lang thủ lạt, nổi tiếng liều mạng không sợ chết, đột nhiên lại trở nên tham sinh úy tử thế này, rõ ràng là có điều trá ngụy, Từ mỗ tuyệt đối không mắc bẫy đâu”.

Tào Ứng Long lộ ra biểu tình chán nản chua chát của kẻ kiêu hùng khí đoản,thở dài nói: “Cũng không trách được Từ huynh có ý nghĩ này, thậm chí trước đây có người nói với ta rằng Tào Ứng Long này sẽ vì sinh mạng mà nói chuyện điều kiện với kẻ khác, chính bản thân ta là kẻ đầu tiên không tin. Hà! Từ huynh có thể ra lệnh cho thủ hạ tạm thời lùi ra xa được không?”.

Từ Tử Lăng do dự giây lát rồi vẫy tay ra hiệu cho thủ hạ lùi lại, nhưng vẫngiữ thế bao vây, nghiêm cẩn đề phòng Tào Ứng Long chạy trốn, còn gã thì nhảy xuống chiến mã, đi đến trước mặt họ Tào. Dựa vào cảm giác linh mẫn của mình, gã biết đối phương không hề vận khí hành công để khôi phục lại nguyên khí đã hao tổn.

Tên tặc khấu đã hoành hành một thời này đột nhiên giống như già đi mấychục tuổi vậy, thần thái mệt mỏi, tâm lực hao tổn, cười khổ nói: “Vừa rồi khi ta thấy Từ huynh dùng trường côn phóng xuyên qua bối tâm Phòng Kiến Đỉnh, trong lòng chợt sinh ra cảm giác buồn nản, biết rằng huynh là kẻ địch mà ta vĩnh viễn cũng không thể đánh bại. Trong sát na đó, muôn ngàn ý nghĩ lướt qua đầu ta, khiến Tào mỗ giống như kẻ vừa bừng tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng triền miên vậy, cảm thấy hai tay mình đều là máu tanh, tội nghiệt quá nặng, sau đó thì vạn niệm cùng tiêu tán, thấy mình sống không bằng chết”.

Từ Tử Lăng cười lạnh lùng nói: “Nếu thật sự là sống không bằng chết thìđâu cần phải nói điều kiện xin tha mạng với Từ mỗ làm gì”.

Tào Ứng Long gật đầu nói: “Cũng không trách Từ huynh châm chọc ta được,thực tình thì trong tình cảnh này, không hiểu sao khát vọng mà hai mươi năm nay ta luôn áp chế trong lòng lại dâng trào lên, vì tâm nguyện đó, nên ta mới mở miệng xin Từ huynh tha cho một mạng. Nếu Từ huynh sợ bị ta gạt, ta có thể tự động tán đi chín thành công lực, chỉ giữ lại một phần để giữ mạng phòng thân, như vậy thì huynh không cần phải lo hậu hoạn gì nữa, mà còn có thể kịp thời đi cứu Thạch Thanh Tuyền. Từ huynh nếu vẫn thấy không thể được, thì hãy lập tức xuất thủ lấy mạng ta cũng được, Tào mỗ quyết không hoàn thủ”.

Tào Ứng Long dường như đã biến thành một con người khác, ngữ khí tràn đầy vẻ chân thành phát ra từ tận nơi sâu thẳm trong nội tâm, cộng thêm thần tình rầu rĩ lúc y nói chuyện, khiến người ta hoàn toàn không có cách gì nghi ngờ thành ý của y.

Từ Tử Lăng cảm thấy vô cùng mâu thuẫn.

Luận những điều đã gây ra trong quá khứ, Tào Ứng Long cho dù chết mộtvạn lần cũng không thể đền tội, hơn nữa gã cũng sớm hạ quyết tâm, thề phải trừ bằng được tên ác tặc đầu sỏ này, nhưng vì Thạch Thanh Tuyền, gã có nên đồng ý vụ giao dịch này hay không?

Tào Ứng Long bình tĩnh nói: “Giả như Từ huynh nghe xong cho rằng điềuTào mỗ nói là không đáng, hoặc cảm thấy bản nhân có chỗ nào không thực lòng, bất cứ lúc nào cũng có thể hạ thủ lấy đi tính mạng của họ Tào này, ta đây tuyệt đối không phản kháng, lại càng không oán giận”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Tào đương gia thật sự không sợ ta bất chấpnhững điều ngươi nói là thật hay giả, vẫn hạ thủ lấy mạng ngươi hay sao?”.

Tào Ứng Long cười khổ nói: “Vậy thì coi như trước khi chết ta đã nhìn lầmngười, có chết cũng không oán hận được ai”.

Trong đầu Từ Tử Lăng hiện lên bóng dáng yêu kiều của Thạch ThanhTuyền, gã trầm ngâm giây lát rồi gật đầu nói: “Được! Từ mỗ xin rửa tai cung kính lắng nghe!”.

Tào Ứng Long cúi đầu hồi lâu, rồi mới hạ thấp giọng nói: “Nếu không nói rõtừ đầu, chỉ sợ Từ huynh không tin. Cũng may là từ giờ đến lúc trời sáng vẫn còn một canh giờ nữa, chúng ta có đủ thời gian. Từ huynh đã từng nghe qua trong Ma Môn có lưỡng phái lục đạo chưa?”.

Từ Tử Lăng hiểu được ẩn ý trong lời nói của Tào Ứng Long, bởi vì nếu y thậtsự hủy đi chín thành công lực, tất sẽ phải nhân lúc trời chưa sáng mà thoát khỏi hiểm địa, sau đó ẩn tích mai danh, để tránh khỏi sự báo phục của cừu nhân. Ít nhất thì người của Phi Mã Mục Trường cũng không chịu bỏ qua cho y, mà Từ Tử Lăng gã cũng không thể ngăn cản họ báo thù.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Ta mới chỉ nghe qua Tà Đạo Bát Đại Cao Thủ, cònchưa từng nghe là có lưỡng phái lục đạo gì cả, Âm Quý Phái chắc là một trong lưỡng phái đúng không?”

Tào Ứng Long gật đầu: “Âm Quý Phái phái được phong là Ma môn chi thủ,tất cả đều vì bọn họ sở hữu bảo thư Thiên Ma Bí Lục của Ma môn, bảo thư này cùng với Từ Hàng Kiếm Điển của Từ Hàng Tịnh Trai đều là kinh điển chí cao vô thượng của chính tà lưỡng đạo. Tà đạo thì phân thành lưỡng phái lục đạo, còn chính đạo thì chia thành

Từ Hàng Tịnh Trai và Tịnh Niệm Thiền Viện”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Tào đương gia có phải là người trong ma mônkhông?”.

Tào Ứng Long cười khổ: “Nếu không phải người trong Ma môn, thì sao cóquan hệ với Dương Hư Ngạn được?”.

Thấy vẻ kinh dị thoáng hiện lên trên gương mặt tuấn tú của Từ Tử Lăng, yvội vàng nói: “Tuy ta xuất thân trong Ma môn, nhưng trong lòng lại hận sư môn đến tận xương tủy, tất cả đều vì sau khi thành niên, trong một lần ngẫu nhiên, ta đã phát hiện năm xưa lúc sư tôn thu ta làm đồ đệ, đã hạ độc thủ giết sạch phụ mẫu huynh đệ tỷ muội của ta, gọi đó là trảm tục duyên. Chính sự việc đó đã khiến cho lòng ta tràn đầy phẫn hận, nhưng lại không thể phản kháng, thế nên đành đem hết cừu hận trút lên đầu kẻ khác, đến ngày hôm nay mới tỉnh ngộ ra, quá khứ thật giống như một cơn ác mộng vậy”.

Từ Tử Lăng lần đầu tiên cảm thấy thương hại y, liền hỏi: “Lệnh sư là ai?”.

Hai mắt Tào Ứng Long sáng rực lên ngọn lửa thù hận, trầm giọng nói: “Ychính là nhân vật mà cả Từ Hàng Tịnh Trai cũng phải nể sợ mấy phần, Tà Vương Thạch Chi Hiên”.

Từ Tử Lăng thất thanh kêu lên: “Thạch Chi Hiên, đó không phải là sinh phụcủa Thạch Thanh Tuyền hay sao?”.

Tào Ứng Long ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, thở dài một tiếng rồi bắt đầu đivào chủ đề chính cho kịp thời gian: “Trong vòng trăm năm trở lại đây, thiên hạ đại loạn, Ma môn cũng ứng vận mà sinh ra mấy đại nhân vật siêu quần bạt tụy, nổi bật nhất chính là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, Tà Đế Hướng Vũ Điền và Tà Vương Thạch Chi Hiên, luận

danh khí thì Chúc Ngọc Nghiên là thịnh nhất, song nếu luận thực lực, hai người kia cũng tuyệt đối không kém hơn bà ta”.

Từ Tử Lăng thở hắt ra một hơi nói: “Trước khi Hướng Vũ Điền chết đi đã khôiphục lương tri, Thạch Chi Hiên và Bích Tú Tâm kết hợp, chắc cũng đã cải tà quy chính”.

Tào Ứng Long lộ ra nét mặt vừa kinh sợ vừa khinh bỉ: “Phì!” một tiếng rồi nói:“Thạch Chi Hiên là kẻ thiên sinh tà ác, sự diệt vong của Tùy triều, thiên hạ từ thống nhất biến thành phân loạn như ngày hôm nay, y là kẻ phải nhận trách nhiệm lớn nhất”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Có chuyện này sao, Thạch Chi Hiên dựa vàobản lĩnh gì mà lật đổ Tùy triều chứ?”.

Tào Ứng Long nghiến răng kèn kẹt nói: “Thạch Chi Hiên còn có một thânphận khác, chính là đại thần được Dương Quảng sủng tín nhất, Bùi Cự, phụ trách việc mậu dịch trong ngoài nước. Chính là do y xúi giục, nên Dương Quảng mới làm ra chuyện điên rồ là mang quân viễn chinh Cao Lệ, để chuốc lấy thất bại thảm hại”.

Từ Tử Lăng giật mình kinh hãi.

Ngày đó ở Mạn Thanh Viện, Hình Mạc Phi đã từng nhắc đến người này, nóirằng y có viết ra một bộ Tây Vực Đồ Ký gồm ba quyển ký thuật phong tục tập quán của bốn mươi bốn nước ở Tây Vực, phần cuối cùng ở đoạn tự văn có ghi: “Hồn, Đột khả diệt”, làm cho Dương Quảng hưng binh viễn chinh Tây Vực, gây ra cảnh máu chảy thành sông, thây chất thành núi. Lần này Phục Khiên đông lai, cũng chính là vì muốn tìm họ Bùi này để tính sổ. Người này lại giỏi dùng gian kế, hô phong hoán vũ ở Tây Vực, làm cho Đột Quyết phân ly, tàn sát lẫn nhau, thây chất đầy nội. Dương Quảng cũng vì ba lần viễn chinh Cao Lệ mà dẫn đến phiến quân nổi lên khắp nơi, cuối cùng cũng bị diệt

vong.

Tào Ứng Long gằn giọng nói: “Dương Quảng bất nhân vô đạo, tuy nói là cóliên quan đến bản tính phản phúc của y, nhưng nếu không phải có Thạch Chi Hiên ở sau xúi bẩy, thì tuyệt đối không thể hủy diệt được cơ nghiệp hùng hậu mà Dương Kiên đã gầy dựng trong thời gian ngắn như vậy”.

Từ Tử Lăng bắt đầu cảm thấy ghê sợ: “Làm như vậy thì có lợi gì cho y chứ?”.

Tào Ứng Long thở dài: “Vấn đề là bất luận Văn Đế hay Dạng đế đều hết sứcđề xướng phật giáo, xây dựng phật tự khắp toàn quốc, cho quảng bá kinh phật, tuyên dương phật giáo, thậm chí còn có thể nói là dùng sức mạnh của quốc gia để tuyên truyền phật giáo, việc này hoàn toàn đi ngược lại với tín niệm của Ma Môn, Thạch Chi Hiên làm sao có thể để cho họ Dương làm như vậy được. Nói cho cùng thì cuộc chiến giữa Từ Hàng Tịnh Trai và Ma môn, rốt cuộc cũng chỉ là cuộc tranh giành xem chính thống chi đạo thuộc về tay ai mà thôi”.

Từ Tử Lăng nghe mà tròn mắt há hốc miệng, không hiểu hỏi: “Nếu chỉ làmuốn đối phó với Từ Hàng Tịnh Trai và Tịnh Niệm Thiền Viện, vậy tại sao các phái trong Ma môn không tập trung toàn lực, đánh một trận tiêu diệt hai môn phái này, mà lại phải để vạn dân cuốn vào vòng nước lửa này, nếu để cho ngoại tộc thừa cơ xâm lấn thì không phải là được không bằng mất hay sao?”.

Tào Ứng Long mỉm cười đáp: “Mục đích mà Ma môn theo đuổi chính là tuyệttình tuyệt tính, luyện được công pháp chí cao thì sẽ tuyệt tử tuyệt tôn. Bọn họ cũng xem sinh mạng chỉ là tạm thời và hư ảo giống như Phật giáo, chỉ có điều là phương pháp phá mê của họ lại không phải là cứu nhân tế thế, mà là coi đạo đức lễ pháp như trò chơi, vì vậy vì mục đích, họ có thể bất chấp thủ đoạn, không bị bất kỳ ước

thúc gì”.

Từ Tử Lăng thở dài nói: “Những chuyện trước đây Tào huynh làm, quả rấthợp với tôn chỉ của Ma môn”.

Tào Ứng Long chán nản nói: “Bởi vì ta được Ma môn rèn đúc nên, tất cả đềucảm thấy hết sức bình thường. Từ khi Hán Vũ Đế bài xích bách gia, độc tôn nho thuật, thì bắt đầu xuất hiện tranh giành đạo thống, thiên hạ bắt đầu có phân biệt chính tà. Đến khi yêu giáo Đông lai, dịch Hồ thư sang tiếng Hán thì sự tình lại càng phức tạp. Đối với các vị mà nói, tranh thiên hạ chỉ là tranh đoạt chính trị, còn đối với chúng ta thì đây lại là cuộc tranh giành đạo thống. Người hưng vượng thì ta trầm luân không thể ngóc đầu dậy, cho dù giờ ta đã tỉnh ngộ, ăn năn về những chuyện mình làm trước đây, nhưng đối với Phật giáo ngoại lai vẫn căm hận vô cùng. Hừ, Phật giáo cũng chỉ là diễn giảng yêu thư, khuếch trương yêu pháp, trí trá làm đạo trung dung mà thôi. Cái gì mà gây tội nghiệt trước, tương lai sẽ phải chịu quả báo, bố thí một đồng tiền, sẽ nhận được báo đáp gấp vạn gấp trăm chứ, tất cả đều chỉ là một lũ mê muội vọng cầu công đức mà thôi. Nếu thật sự là vạn pháp giai không, thì còn tham mê những thứ đó làm gì?”.

Từ Tử Lăng mới lần đầu nghe người khác bài xích Phật Giáo, những luậnđiệu này hiển nhiên là luôn ở bên cửa miệng của người trong Ma môn, vì vậy mà Tào Ứng Long vừa nhắc đến là đã thao thao bất tuyệt, nói như trường giang đại hải.

Tào Ứng Long lại nói tiếp: “Còn về chuyện muốn diệt Từ Hàng Tịnh Trai thìlại càng khó hơn. Âm Quý Phái xưa nay đấu tranh với Từ Hàng Tịnh Trai, nhưng thủy chung vẫn đều ở thế hạ phong. Hơn nữa Tịnh Trai đã vượt lên trên các tông giáo bình thường, trở thành thánh địa vô thượng của phật đạo lưỡng gia. Nếu có kẻ nào công nhiên công kích, bọn Ninh Đạo Kỳ hoặc đám cao tăng của Phật Môn Tứ

Tông xưa nay vốn không hỏi chuyện trần tục tất sẽ nhúng tay can dự vào”.

Từ Tử Lăng chỉ biết há hốc miệng ra nghe y nói: “Phật Môn Tứ Tông là gì?”.

Tuy gã rất muốn trực tiếp hỏi luôn chuyện của Thạch Thanh Tuyền, nhưnglại không thể tự chủ được để cho chuyện nội tình của Ma môn thu hút. Đến giờ mới hiểu được tại sao họ Tào lại tự tin gã sẽ nghĩ rằng tin tức của y đáng giá, đủ để đổi lấy tính mạng. Nửa canh giờ đã trôi qua trong nháy mắt, tâm thần của Từ Tử Lăng đã hoàn toàn đặt vào cuộc đấu tranh tách biệt khỏi giang hồ hay chính trị nhưng lại có liên quan mật thiết với chúng này.

Tào Ứng Long lại ngước mắt nhìn sắc trời rồi đáp nhanh: “Tứ Tông chính làThiên Đài Tông, Tam Luận Tông, Hoa Nghiêm Tông và Thiền Tông, chủ trì đều là những cao tăng võ công xuất phàm nhập thánh, đạo hành cao thâm vô lượng, hơn nữa lại chưa bao giờ nhúng tay vào những phân tranh của thế tục và võ lâm, đương nhiên là cũng không có kẻ nào dám đụng tới bọn họ. Ngoại lệ duy nhất chính là Thạch Chi Hiên, y đã từng lần lượt bái làm môn hạ của Gia Tường đại sư của của Tam Luận Tông và Đạo Ngôn đại sư trong Thiền Tông Tứ Tổ để học lén võ nghệ, trong Ma môn y cũng kiêm thông sở trường của hai nhà, nếu không phải Từ Hàng Tịnh Trai có nhân vật kiệt xuất như Bích Tú Tâm, e rằng cho dù Ninh Đạo Kỳ đích thân xuất thủ cũng vị tất đã chế phục được”.

Từ Tử Lăng thấy Tào Ứng Long hợp tác như vậy, thì bắt đầu tin rằng y cóthành ý hối cải, đồng thời cũng có chút lo lắng cho an nguy của y, tuy rằng nghi vấn trùng trùng, nhưng lại không dám để câu chuyện đi quá xa, bèn vội vàng nói: “Dương Hư Ngạn và Thạch Chi Hiên có quan hệ gì? Tại sao y lại đi hại nhi nữ của Thạch Chi Hiên?”.

Tào Ứng Long đáp: “Nói một cách nghiêm khắc thì Dương Hư Ngạn chưa thểxem là người trong Ma môn, y có quan hệ với Ma môn, đều là do một tay Thạch Chi Hiên mà nên”.

Tào Ứng Long ngưng lại một chút như suy nghĩ gì đó, rồi ngẩng đầu lên dứtkhoát nói: “Dương Hư Ngạn chính là cháu của Dương Kiên, con của Dương Dũng, cháu gọi Dương Quảng bằng chú”.

Từ Tử Lăng động dung thốt lên: “Thì ra là vậy!”.

Từ trước đến nay, gã và Khấu Trọng vẫn không thể nào hiểu rõ được thânphận thần bí của Dương Hư Ngạn, nên không hiểu sao y vừa nghe lệnh Dương Quảng lại vừa giúp đỡ người ngoài đối phó Dương Quảng. Nhưng nếu y đúng là con của Dương Dũng, vậy thì kẻ hại chết huynh trưởng tự lập làm đế kia chính là cừu nhân giết cha của y rồi.

Tào Ứng Long kể tiếp: “Thạch Chi Hiên đã ngầm cứu Dương Hư Ngạn, lấythi thể của một đứa trẻ khác để thay vào. Có điều y cũng chẳng phải tốt đẹp gì, mà chỉ có ý đồ sau khi lật đổ Tùy triều sẽ giúp Dương Hư Ngạn khôi phục ngai vàng, còn mình thì ở phía sau khống chế. Chẳng ngờ sự tình lại có kỳ biến, y phát hiện cả tâm tính lẫn tư chất đều có thể kế tục được tuyệt học của y, thế nên đã thu làm đồ đệ, truyền cho võ công. Chuyện này ngoại trừ ta ra thì thiên hạ không người nào biết được, vì vậy ta mới dám mặt dày dùng nó làm điều kiện để trao đổi với Từ huynh”. Kế đó y liền nhắm nghiền hai mắt lại, các đốt xương trong cơ thể khẽ phát ra tiếng “rắc rắc”.

Từ Tử Lăng mới lần đầu chứng kiến bí pháp tán công của Ma môn, tronglòng lấy làm tiếc nuối thay cho Tào Ứng Long, nhưng cũng biết là mình không nên ngăn cản y làm vậy.

Tào Ứng Long từ từ nói: “Lúc Thạch Chi Hiên biết được thiên hạ đã

đại loạntới mức ngoài tầm khống chế của y, cũng vì một số nguyên nhân nào đó mà cả ta lẫn Dương Hư Ngạn đều không hay biết, đột nhiên mai danh ẩn tích, cơ hồ như đã biến mất trên cõi đời này vậy. Ta vốn không muốn liên thủ với Chu Xán và Tiêu Tiễn, nhưng Dương Hư Ngạn đã đích thân tới gặp, thuyết phục ta đối phó hai người. Chính y đã tiết lộ cho ta biết Từ huynh và Thạch Thanh Tuyền từng liên thủ đối phó bọn Vu Ô Quyển, còn nói nếu ta không mau chóng giải quyết hai người, có khi Thạch Thanh Tuyền sẽ đem những bí điển của Ma môn mà Thạch Chi Hiên giao cho nàng bảo quản đưa cho Từ huynh, vì vậy cần phải tốc chiến tốc quyết, tiến hành song song hai việc cùng một lúc, để ta đối phó Từ huynh và Khấu Trọng, còn y thì đến Tứ Xuyên gạt lấy kinh điển về tay. Tình tiết bên trong thế nào cả ta cũng không được rõ lắm. Chỉ biết rằng con người Dương Hư Ngạn này tàn ác không thua gì Thạch Chi Hiên, hơn nữa y còn tin chắc rằng chỉ sau khi giết chết Thạch Thanh Tuyền, Thạch Chi Hiên mới khôi phục lại "bản tính" mà xuất đầu lộ diện, giúp y tranh giành thiên hạ". Nói đến đây, sắc mặt Tào Ứng Long đã trắng bệch như tờ giấy, miệng không ngừng thở hổn hển.

Từ Tử Lăng chợt sinh lòng bất nhẫn, vội cầm hai tay tên đại hung nhân đãtừng hoành hành bá đạo, giết người như ngóe này lên, một mặt thăm dò xem y có thực sự tán công hay không, một mặt ngầm vận công khống chế, ngăn không cho y tiếp tục tán công, đồng thời kinh hãi hỏi: "Dương Hư Ngạn nói cho Tào huynh biết mưu gian này đã nhiều ngày nay, ta làm sao kịp ngăn cản chứ?".

Tào Ứng Long được chân khí của gã truyền vào, sắc mặt bắt đầu có chúthuyết khí, thở dài nói: "Ân huệ duy nhất của Thạch Chi Hiên với ta, chính là truyền thụ ma công. Hiện giờ công phu của ta đã hoàn trả lại hết, từ nay không còn nợ y bất cứ thứ gì nữa".

Y thở dốc một hồi, rồi mới trả lời câu hỏi mà Từ Tử Lăng đang nóng lòngmuốn biết: "Tên tiểu tử này không hiểu vì sao đã thọ nội thương

rất nặng, cần phải tiềm tu một thời gian mới có thể đến Tứ Xuyên tìm Thạch Thanh Tuyền được, vì vậy nếu Từ huynh lập tức lên đường, rất có khả năng sẽ đến trước y một bước, hóa giải kiếp nạn này cho nàng ta".

Lúc này thì Từ Tử Lăng đã không còn hoài nghi gì Tào Ứng Long nữa,buông thõng hai tay y xuống, chân thành hỏi: "Rốt cuộc là Tào huynh còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành?".

Tào Ứng Long cười khổ: "Từ huynh quả thực cao minh, đã nhận ra sau khitán công ta chỉ còn miễn cưỡng sống được nửa năm một năm, có điều tâm nguyện này của ta chỉ có thể dựa vào bản thân mình để hoàn thành. Ôi, chuyện này nói ra gì thật dài lắm. Nhưng nói một cách đơn giản thì ta đã từng bội phản lại tôn chỉ của sư môn, cùng với một nữ tử nảy sinh luyến ái, còn sinh hạ một con gái nữa. Lần này chính là muốn vứt bỏ tất cả, đến gặp mẫu nữ họ một lần, để họ biết rằng ta có nỗi khổ riêng, chứ không phải thật lòng muốn bỏ rơi hai người bọn họ".

Từ Tử Lăng nghe y nói mà ngây người ra tại chỗ, nếu như trước đây cóngười nói với gã Tào Ứng Long giết người không chớp mắt mà cũng thâm tình như vậy, quả thực là dù đánh chết gã cũng không thể nào tin được.

Từ Tử Lăng biết thời gian không nhiều, liền chúm môi ngọi ngựa đến, đồngthời hỏi: "Lưỡng phái lục đạo rốt cuộc là những phái hệ nào, quan hệ ra sao? Thạch Chi Hiên kiêm thông sở trường của môn phái nào?".

Tào Ứng Long cảm kích nhận lấy sợi roi ngựa từ tay gã rồi nói: "Thiên Ma Bítổng cộng chia làm sáu quyển, từ đây mới phát triển ra thành lưỡng phái lục đạo, mỗi phái đều có sở trường riêng, trong đó Thiên Ma Thuật là lợi hại nhất, Đạo Tâm Trủng Ma đại pháp là ngụy

dị nhất, nhưng khi Thạch Chi Hiên dung hòa tâm pháp tối cao của Hoa Gián Phái và Bổ Thiên Các, sáng tạo ra kỳ công huyền ảo vô song có tên là Bất Tử Ấn thì ngay cả Chúc Ngọc Nghiên và Hướng Vũ Điền cũng phải thở dài thán phục". Kế đó y lại nói: "Lưỡng phái là Âm Quý Phái và Hoa Gián Phái, lục đạo thì phân thành Tà Cực, Diệt Tình, Chân Truyền, Bổ Thiên, Thiên Liên, Ma Tướng. Trong đó Chân Truyền lại phân thành hai, lần lượt là Đạo Tổ Chân Truyền và Lão Quân Quan".

Tào Ứng Long tung mình lên ngựa rồi nói: "Lần này từ biệt, sẽ không còn cơhội gặp lại, Từ huynh hãy cẩn trọng với Dương Hư Ngạn, chỉ thêm một thời gian nữa, y ắt sẽ trở thành Thạch Chi Hiên thứ hai đó".

Nói đoạn, Tào Ứng Long lại cho tay vào người lấy ra một miếng trúc giản,nhét vào tay Từ Tử Lăng, rồi mới thúc ngựa phóng đi. Thiếu Soái quân liền tản ra hai bên, để y thoát khỏi vòng vây.

Gần ngàn chiến sĩ của mục trường do Khấu Trọng và Thương Tú Tuần dẫn đầu lướt tới như một đám mây, vừa hay nhìn thấy Tào Ứng Long phóng vút đi, rồibiến thành một điểm nhỏ khuất dần nơi chân trời.

Thương Tú Tuần nghi hoặc nhìn theo bóng người đã đi xa tít tắp, đến bêncạnh Từ Tử Lăng hỏi: "Đó không phải là Tào Ứng Long đấy chứ?".

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp: "Chính là y!".

Thương Tú Tuần thất thanh thốt lên: "Cái gì?".

Khấu Trọng lúc này cũng thúc ngựa đến bên cạnh Từ Tử Lăng, rồi ghìmcương dừng lại, ánh mắt dịch dần từ hướng chạy của Tào Ứng Long sang chỗ thi thể có cắm cây mộc côn sau lưng của Phòng Kiến

Đỉnh, không nói tiếng nào.

Thương Tú Tuần sa sầm nét mặt, nhìn chằm chằm vào Từ Tử Lăng hỏi: “Tạisao lại thả cho y đi?”.

Từ Tử Lăng cúi đầu liếc nhìn trúc giản trong tay, rồi cười khổ đáp: “Y dùng bímật của Dương Hư Ngạn đổi lấy nửa năm sinh mạng, để có thể đi hoàn thành nốt tâm nguyện đã dang dở nhiều năm của mình”.

Thương Tú Tuần biến sắc nói: “Dương Hư Ngạn là cái thứ gì, mà có thểkhiến cho Từ gia cho rằng còn quan trọng hơn cả huyết cừu của trăm ngàn chiến sĩ trong mục trường chứ?”.

Khấu Trọng vội vàng hòa giải: “Trường chủ bớt giận, Tử Lăng làm vậy ắthẳn là có lý do của hắn”.

Thương Tú Tuần mặt lạnh như băng nói: “Ngươi đương nhiên phải giúp hắnrồi! Không phải ta tức giận, mà chỉ muốn có một giải thích vừa ý mà thôi”.

Lúc này trời đã bảnh sáng, trên thảo nguyên tuy có cả ngàn người đangđứng, nhưng người nào người nấy đều im lặng như ve sầu mùa đông, nín thờ chờ đợi.

Từ Tử Lăng ngước mắt lên nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp nhưng phủđầy sát khí của Thương Tú Tuần, cười khổ nói: “Ta vốn đã hạ quyết tâm không để Tào Ứng Long sống rời khỏi đây, nhưng chỉ vì y lấy một tin tức có liên quan đến sinh tử của một vị bằng hữu của tiểu đệ ra trao đổi, nên mới không thể không...”.

Thương Tú Tuần hấp tấp ngắt lời gã: “Là bằng hữu gì?”.

Từ Tử Lăng thực thà đáp: “Là Thạch Thanh Tuyền, trường chủ đã

nghe quatên nàng bao giờ chưa?”.

Thương Tú Tuần ngây người, kế đó thì mặt không còn chút huyết sắc, KhấuTrọng thầm kêu hỏng bét, đang không biết bổ cứu thế nào thì vị trường chủ xinh đẹp này đã nói: “Thì ra là Thạch Thanh Tuyền, chẳng trách mà Từ Tử Lăng ngươi lại bỏ mặc huyết cừu của Phi Mã Mục Trường, còn thả cho tên ác tặc đáng chết ngàn vạn lần này nhập hải quy sơn, để y tiếp tục tàn hại bá tánh vô tội nữa. Hừ, coi như ta đã nhìn lầm ngươi!”.

Kế đó nàng lại quay sang nhìn Khấu Trọng, gằn giọng nói: “Hiện giờ ta đuổitheo Tào Ứng Long, ngươi đi hay là không đi!”.

Khấu Trọng ra vẻ khó xử nói: “Lăng thiếu gia vừa nói Tào Ứng Long chỉ cònlại nửa tính mạng, chắc không sống nổi quá nửa năm, trường chủ hà tất...”.

Thương Tú Tuần nhấn giọng nói từng chữ một: “Ta chỉ hỏi ngươi, đi hay làkhông đi!”.

Khấu Trọng cúi đầu buồn bã nói: “Lời của Lăng thiếu gia, cũng là ý củaKhấu tiểu tử này, mong trường chủ bỏ quá!”.

Thương Tú Tuần thúc ngựa lên phía trước hơn mười bước, rồi vòng ngượctrở lại, đảo mắt một vòng, phụng nhãn sáng rực lên, gật đầu nói liền ba tiếng: “hảo, hảo hảo!” rồi cao giọng nói: “Ân ân oán oán giữa chúng ta từ nay nhất đao lưỡng đoạn, sau này không còn liên quan gì đến nhau nữa! Các huynh đệ! Đi theo ta!”.

Thương Tú Tuần chẳng ngờ lại không đuổi theo Tào Ứng Long, mà quayngược trở lại đường cũ, các chiến sĩ mục trường ngơ ngác nhìn nhau trong thoáng chốc rồi cũng đuổi sát theo sau nàng, đến như gió, đi cũng như gió, trong nháy mắt đã biến mất không còn một bóng, chỉ

còn lại mình hai gã và hơn trăm binh sĩ của Thiếu Soái quân.

Khấu Trọng nhảy xuống ngựa, lắc đầu cười khổ nói: “Nữ nhân ghen tuông”.3;

Từ Tử Lăng ngượng ngùng thở dài: “Ta xin lỗi”.

Khấu Trọng vỗ mạnh lên vai gã rồi nói: “Cả đời này chỉ có hai huynh đệ,ngươi còn nói những lời đó làm gì? Không có Phi Mã Mục Trường thì thôi, có phải là ngày tận thế đâu mà phải sợ”.

Từ Tử Lăng bất giác cảm thấy một cảm giác ấm áp dâng lên từ tận sâuthẳm trong đáy lòng, cầm trúc giản dúi vào tay Khấu Trọng, thấp giọng nói: “Bên trong chắc là bản đồ dẫn đến nơi cất giấu tiền tài của Tứ Đại Khấu, đáng lẽ nó là của Dương Hư Ngạn, nhưng Tào Ứng Long đã tặng lại cho ta. Rảnh rỗi thì ngươi lấy ra xem thử coi có dùng được không”.

Chương 268: Chia nhau hành sự

Trong lúc Thiếu Soái dọn dẹp chiến trường, thì hai gã ngồi trên một đốngloạn thạch cạnh bờ sông, cùng nghiên cứu tin tức quý giá mà Tào Ứng Long cung cấp.

Khấu Trọng cầm một mũi tên gãy lên nghịch ngợm, rồi nói: “Chắc là TàoỨng Long nói thật, nếu không thì y đúng là thiên tài bịa chuyện. Ít nhất thì chuyện Dương Hư Ngạn trọng thương, cũng không phải là chuyện bịa. Hơn nữa đem ra so sánh với lời của Thương Tú Tuần, thì đích thực là hợp lý vô cùng. Hà, vị mỹ nhân trường chủ này thật nóng tính, sau này ai lấy phải nàng ta thì thật là đen đủi cho kẻ đó”.

Từ Tử Lăng cười khổ nói: “Cái này gọi là xuất thân bất đồng, chúng ta ngàyxưa bị Ngôn lão đại chèn ép, nên từ nhỏ đã quen với chuyện nhường nhịn kẻ khác, còn nàng ta thì cao cao tại thượng, xung quanh tuy không thiếu người, nhưng nàng ta lại tự giấu mình trong bầu trời riêng, cách ly với thế nhân, thê lương tịch mịch vô cùng. Vì vậy cho dù nàng không biết đặt mình vào vị trí người khác để suy nghĩ, thì chúng ta cũng không thể trách nàng được. Chỉ hy vọng sau khi bình tâm tĩnh trí, nàng ta sẽ hồi tâm chuyển ý, bằng không thì đại kế đoạt lại Cảnh Lăng của ngươi sẽ tan vỡ từ trong trứng nước”.

Khấu Trọng thở dài: “Ta đâu hề trách nàng, đời người đâu phải chuyện gìcũng được như ý, nếu không thì mẹ và Tố tỷ cũng đâu cần phải chết như vậy. Có điều nếu đổi lại là ta, ta cũng sẽ để cho lão Tào đi hoàn thành nốt tâm nguyện cuối cùng của mình. Hà... nếu ta đoán không lầm, Thạch Thanh Tuyền chính là người bảo quản các điển tịch của Hoa Gián Phái, thậm chí có thể còn thuận tiện bảo quản

luôn cả kinh điển của Bổ Thiên Giáo gì đó. Còn Dương Hư Ngạn thì sẽ giả dạng làm truyền nhân bí mật của Hoa Gián Phái để đến Tứ Xuyên gạt nàng, ngươi định sẽ làm gì đây?”.

Từ Tử Lăng gãi đầu nói: “Ta còn sự lựa chọn nào khác sao?”.

Khấu Trọng cười khì khì nói: “Đừng làm ra vẻ khổ sở như vậy, theo ta thấythì ngươi đang mừng quýnh lên vì có cớ đến tìm Thạch cô nương mới đúng. Con người ngươi, ta biết tỏng, chỉ cần ngươi khẽ ngoáy ngoáy mông một cái thì ta cũng biết ngươi đi nhà xí đứng hay là ngồi rồi”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn sang phía gã, hiếu kỳ nói: “Ta thật không ngờ ngươi vẫn còn tâm trạng nói những câu bẩn thỉu như vậy đấy?”.

Khấu Trọng cười chua chát, thở dài đáp: “Lần này tuy chúng ta đã đại thắngtrở về, nhưng lại mất đi gần một nửa số huynh đệ. Bọn họ đã vào sinh ra tử cùng ta, ấy vậy mà ta không thể dẫn họ về đoàn tụ với người thân, cùng hưởng phú quý, nếu không nói bậy mấy câu, thì ta biết tiết nỗi bi thương này vào đâu đây?”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Phương thức tưởng niệm huynh đệ này củangươi đúng là cổ quái ly kỳ thật”.

Khấu Trọng chăm chú nhìn gã rồi hỏi ngược lại: “Xưa nay ngươi còn thươngxót chúng sinh hơn cả ta, tại sao lần này lại có vẻ không động lòng chút nào hết vậy?”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm giây lát rồi thở dài nói: “Không phải là ta không độnglòng, chỉ cảm giác của ta đối với chuyện sinh tử dường như đã tê cứng mà thôi. Sau khi Tố tỷ qua đời, ta thường suy nghĩ rất nhiều về vấn đề sinh và tử. Sau khi chết con người sẽ ra sao? Là

“hữu” hay là “vô”. Nếu như chết là hết, vậy thì nhất liễu bách liễu, mọi thống khổ thương tâm tuyệt vọng buồn đâu đều chỉ thuộc về người sống. Còn nếu như sau khi chết con người sẽ có một cuộc sống khác, vậy thì càng hứng thú hơn. Mặc kệ là đầu thai kiếp khác hoặc xuống địa phủ hay lên thiên cung, tóm lại cũng là một trời đất khác. Cứ nghĩ như vậy, cái chết sẽ không còn đáng sợ nữa. Chúng ta đau khổ trước cái chết, chỉ là do nhìn không thấu đáo mà thôi. Giờ đây ta thậm chí còn có chút mong đợi cái chết nữa cơ. Về mặt này thì ông trời thật sự vô cùng công bằng, bất kể ngươi là phú quý vương hầu hay là bá tánh tầm thường, cũng đều phải đích thân thể nghiệm một lần”.

Khấu Trọng nghe gã nói mà ngẩn người ra, hồi lâu sau mới thở hắt ra mộthơi nói: “Mong đợi thì ngươi cứ việc mong đợi, nhưng tuyệt đối không được tự tận, ít nhất là trước khi ta tìm được Dương Công Bảo Khố, ngươi không được chết”.

Từ Tử Lăng phì cười mắng: “Chết cái con bà ngươi ấy! Được rồi! Bây giờ tasẽ lập tức lên đường đi Tứ Xuyên, còn ngươi thì sao?”.

Khấu Trọng khổ não nói: “Lý tưởng nhất đương nhiên là được cùng ngươi đithăm Tiểu Thanh Tuyền của ngươi rồi, đáng tiếc là ta phải đến Dương Châu theo dõi tình hình của Trần Trường Lâm và Giang Nam tử đệ binh của y, chỉ đành hẹn ngươi ở một nơi nào đó, rồi cùng vào Quan Trung thử vận khí vậy. Hà, ngươi phải cẩn thận đó!”.

Từ Tử Lăng thản nhiên hỏi: “Sợ ta không còn mạng cùng ngươi đi tìm bảotàng hả?”.

Khấu Trọng mỉm cười chân thành: “So với huynh đệ tốt của ta thì DươngCông Bảo Khố là cái thá gì chứ?”.

Từ Tử Lăng nhổm người đứng dậy rồi nói: “Ta chỉ nói đùa thôi, mọi

ngườiđều cần phải cẩn thận một chút. Chúng ta không những đã để mình cuốn vào vòng xoáy tranh đoạt thiên hạ, mà còn đang đặt chân vào cuộc chiến bí mật giữa chính và tà, chỉ một chút sơ sẩy, cũng sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục đó".

Khấu Trọng đứng vụt dậy, ngưng mục nhìn vầng thái dương đang ngả dầnvề phía trời Tây, nhấn giọng nói từng chữ từng chữ một: "Sự thực thì từ sau khi chúng ta có được Trường Sinh Quyết, ta và ngươi đã bị hãm thân trong cuộc đấu tranh không người biết đến này rồi, có muốn chạy cũng chạy không nổi, đây chính là số phận đã được định sẵn của chúng ta".

o0o

Từ Tử Lăng đi liền một mạch bốn ngày ba đêm không nghỉ, đến một huyệnthành ở phía Đông Đại Ba Sơn thì cuối cùng cũng không cầm cự nổi, đành phải tìm nơi nghỉ ngơi.

Đường vào Ba Thục xưa nay đều nổi tiếng hiểm trở khó đi, bởi vì nơi đây bịquần sơn bao bọc, núi non tùng điệp, núi lại cao, cốc lại sâu, ở giữa còn có sông lớn cuộn chảy, khí thế vừa hùng vĩ, lại vừa hiểm trở trùng trùng.

Muốn vào Tứ Xuyên, đi đường bộ thì phải đi qua sạn đạo trên Đại Lâu Sơnvà Đại Ba Sơn, đi đường thủy thì phải qua Tam Hiệp, vì vậy bất luận các vùng đất bên ngoài có hỗn loạn thế nào, chỉ cần có thể chiếm lấy Tứ Xuyên xưng vương, dựa vào hệ thống sông ngòi dày đặc, để phát triển canh nông, tất sẽ có thể tạm thời yên phận chờ thời cơ quật khởi. Chính vì vậy mà nơi này mới được người đời xưng tụng là Thiên Phủ Chi Quốc.

Thục Quận tuy chủ yếu là người Hán sinh sống, nhưng lại quy tụ hơn bốnmươi dân tộc thiểu số khác, nên phong tình địa phương cũng vô

cùng đặc sắc.

Huyện thành Từ Tử Lăng đặt chân là Thượng Dung Thành thuộc quậnPhòng Lăng bên bờ Bắc sông Đổ Thủy ở Hồ Bắc, đây là một trạm lớn trên con đường chủ yếu để vào Ba Thục, chỉ cần đi về phía tây thêm nửa ngày, là đã có thể tiến vào địa giới của Đại Ba Sơn rồi.

Thành này trên danh nghĩa thì đã lọt vào tay Chu Xán, nhưng thực chất thì vẫn do thế lực của các quan viên nhà Tùy và các bang hội địa phương kết hợp lạiduy trì, vì vậy mà may mắn không bị quân Già Lâu Lan của Chu Xán phá hoại, người dân chỉ phải chịu bóc lột có giới hạn mà thôi.

Theo Bạch Văn Nguyên kể với gã thì các bang hội ở Tứ Xuyên và vùng lâncận đều tôn Xuyên Bang làm thủ lĩnh. Xuyên Bang này chính là một trong những thế lực lớn nhất ngoài Độc Tôn Bảo của họ Giải ở Tứ Xuyên, bang chủ là Thương Vương Phạm Trác, võ công cao cường, thiện dụng một cây trường thương, bối phận ngang hàng với Võ Lâm Phán Quan Giải Huy, đều được võ lâm đồng đạo tôn sùng ngưỡng mộ.ự

Từ Tử Lăng tắm rửa sạch sẽ rồi trở về phòng ngủ cả nửa ngày trời, đến tậnquá buổi hoàng hôn, gã mới lên phố tìm một tửu quán dùng cơm. Đột nhiên, gã chợt cảm thấy như mình hoàn toàn biến thành một con người mới.

Mấy ngày liên tục kiêm trình ngày đêm khiến cho gã tiêu hao phần lớn khílực và chân nguyên, cũng làm cho gã không có thời gian suy nghĩ bất cứ chuyện gì, vì vậy mọi phiền não cũng đều được dẹp bỏ hết sang một bên.

Sau bữa cơm, gã lại gọi thêm một bình rượu, còn chưa kịp uống ngụm nàothì chợt sinh cảnh giác, đưa mắt nhìn ra cửa. Chỉ thấy một

thiếu phụ xinh đẹp được bốn đại hán hộ tống, hiên ngang gạt tấm mành che bước vào, không ngờ chính là nữ đương gia của Trường Giang Liên Trịnh Thục Minh.

Trịnh Thục Minh cơ hồ như cố ý đến để kiếm gã, vừa bước qua khỏi cửa đãxộc thẳng vào, ngồi xuống chiếc ghế đối diện, thái độ chẳng hề khách khí, phụng nhãn sáng rực thần quang: “Quả nhiên là Từ huynh!”.

Bốn đại hán tản ra bốn góc đứng cảnh giới, những khách nhân khác lập tứccảm nhận được không khí dị thường, lần lượt tính tiền rời khỏi, cả điếm tiểu nhị cũng nấp vào đâu không thấy.

Từ Tử Lăng nâng chén uống cạn, mỉm cười nói: “Trịnh đương gia có gì chỉgiáo?”.

o0o

Bốc Thiên Chí và Trần Trường Lâm đưa Khấu Trọng vào một trang viện bímật thuộc sở hữu của Cự Kình Bang ở phía Tây Nam Giang Đô.

Sau khi mọi người đều đã an tọa, Trần Trường Lâm mới hân hoan nói: “Maymà tại hạ không nhục mệnh, năm trăm hai mươi tám con chiến mã Khiết Đan và Cao Lệ đều đã lọt cả vào tay chúng ta rồi”.

Khấu Trọng mừng rỡ nói: “Hai vị quả là có bản lĩnh, không ngờ chỉ cần khẽcất tay đã thu được một số lớn chiến mã về cho Thiếu Soái quân, không biết là đã làm cách nào vậy?”.

Bốc Thiên Chí vuốt râu nói: “Đương nhiên là dùng kế để đoạt lấy, sau khichúng ta tập trung nhân thủ ở Đông Hải, liền cho thuyền chạy ra biển lớn, sau đó giở hết tốc lực chạy về cửa biển ở Trường Giang,

mai phục ở Hồ Đậu châu. Khi ba cỗ thuyền chở ngựa của bọn Quật Ca đi qua, chúng ta liền dương cờ hiệu của Lý Tử Thông lên, giả làm thuyền đón tiếp và hộ tống, lại nói phía trước đã bị quân của Đỗ Phục Uy phong tỏa, cần phải cập bờ ở Ninh Hải gần Giang Đô, sau đó đi tiếp bằng đường bộ. Tình tiết bên trong thế nào, chắc không cần phải nói Thiếu Soái cũng có thể tưởng tượng ra được".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Việc này chẳng khác nào đánh gẫy đi đôi chânchó của Lý Tử Thông và Quật Ca rồi, còn tình hình bên phía liên quân Đỗ, Trầm ra sao?".

Trần Trường Lâm đáp: "Lạc huynh đang ngày đêm giám sát động tĩnh củabọn chúng, do quân Giang Hoài luôn rụt đầu rụt cổ ở Thanh Lưu, thế nên chúng ta vẫn chưa có cơ hội đột kích, chỉ đành mở mắt trân trân đợi chờ thời cơ khi chúng xuất quân tiến đánh Giang Đô mà thôi".

Khấu Trọng vỗ ngực tự tin nói: "Nếu ta đoán không sai, trong hai ngày tớiđây Đỗ Phục Uy nhất định sẽ xua quân tiến công Giang Đô, bởi vì tin tức Chu Xán và Tiêu Tiễn đều lui binh, Tào Ứng Long toàn quân tận diệt chắc đã lọt vào tai lão Đỗ, bởi thế cho nên y cần phải công hãm được Giang Đô nhân lúc ta còn chưa kịp trở về Lương Đô. Tuyên Vĩnh hiện giờ đang dẫn quân đi vềà phía Đông rồi, còn ta ngày đêm kiêm trình tới đây, chính là vì muốn tham dự vào trường nhiệt náo này đó mà".

Bốc Thiên Chí và Trần Trường Lâm đều lộ vẻ rúng động, đều không thể ngờrằng Khấu Trọng lại có được chiến thắng huy hoàng và khó tin đến vậy.

Sau khi Khấu Trọng tường thuật lại chuyện tấn công bọn Chu Xán, TiêuTiễn và Tào Ứng Long thì Lạc Kỳ Phi phái người đến báo, đội tiên phong của quân Giang Hoài đã rời khỏi Thanh Lưu, tiến về phía

Giang Đô.

Chúng nhân lập tức cảm thấy như có bàn tay nào đó đã vén bớt màn mây uám, cho mặt trời chiếu rọi nhân giang.

Khấu Trọng vui vẻ nói: “Đến lúc tên tiểu tử Quế Tích Lương xuất động rồi!”.

o0o

Trịnh Thục Minh trợn đôi mắt đẹp của mình lên, nhìn chằm chằm vào Từ TửLăng hồi lâu, nhưng dường như không có chút ác ý nào, chỉ dịu giọng hỏi: “Có lẽ Từ huynh cảm thấy khó tin, nhưng lần này nô gia tới đây là một dạ chân thành muốn hội kiến với Từ huynh, chứ tuyệt đối không phải muốn động can qua”.

Từ Tử Lăng bị đôi mắt ẩn giấu rất nhiều điều khó hiểu của nàng làm cho hơimất tự nhiên, khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp: “Vậy là tốt nhất, nếu không thì đôi bên đều không có gì tốt đẹp cả”.

Trịnh Thục Minh thản nhiên nói: “Sự thực thì thực lực của chúng ta ở đâycũng không đủ để đối phó với Từ huynh, hơn nữa Trường Giang Liên cũng không muốn kết mối thù sâu không thể hóa giải với Thiếu Soái quân chút nào”.

Từ Tử Lăng không hiểu nói: “Không phải các vị kết thành liên minh với VânNgọc Chân và Tiêu Tiễn hay sao? Có tòa núi đó chống lưng, cớ gì còn phải cố kỵ chúng ta nữa?”.

Trịnh Thục Minh mỉm cười đáp: “Cái này gọi là hình thế thay đổi, trước đâykẻ thù hàng đầu của chúng ta chính là đám lưu khấu do Tào Ứng Long làm đầu sỏ, đây chính là nguyên nhân mà Trường Giang Liên được thành lập. Còn hiện giờ thì Tào Ứng Long đã bị các

vị tận diệt, vì vậy chúng ta quyết định đứng ngoài cuộc chiến giữa Thiếu Soái quân và Tiêu Tiễn. Ôi, nếu không phải là vì bất đắc dĩ, có ai dám đối địch với hai người chứ?”.

Từ Tử Lăng thầm nhủ thì ra là vậy, hơi lúng túng nói: “Chúng ta đáng sợ nhưvậy sao?”.

Trịnh Thục Minh đột nhiên hô vang: “Mang rượu ra đây!”.

Đám hán tử liền lập tức lĩnh mệnh, lấy rượu rót cho Trịnh Thục Minh, rồi lạiđổ đầy chén rượu đã trống rỗng của Từ Tử Lăng.

Trịnh Thục Minh nâng chén lên nói: “Không ngờ Từ huynh cũng thích uốngrượu như nô gia, chén này là uống mừng cho chiến tích huy hoàng, tiêu diệt toàn quân Tào Ứng Long của hai vị”.

Hai má Trịnh Thục Minh ửng hồng như phủ lên hai áng mây hồng, thứ phong tình của thiếu phụ thành thục đó khiến nàng càng thêm kiều diễm, mỉmcười nói: “Thục Minh từ sau khi tiên phu qua đời mới học người ta uống rượu, còn Từ huynh, không biết Từ huynh uống rượu vì chuyện gì?”.

Từ Tử Lăng trầm mặc hồi lâu, nhìn Trịnh Thục Minh rót đầy chén rượu rồilắc đầu thở dài nói: “Không vì cái gì cả”.

Trịnh Thục Minh nhìn mặt đoán tình, biết gã không muốn thố lộ tâm sự, bènđặt bình rượu xuống, dặn dò thủ hạ ra ngoài, sau đó hạ thấp giọng nói: “Nghe nói sau khi Từ huynh giết chết Phòng Kiến Đỉnh đã thả cho Tào Ứng Long đi, không biết chuyện này có phải sự thực hay không?”.

Từ Tử Lăng thầm sợ hãi, tự nhủ nếu chuyện này mà lọt vào tai Dương HưNgạn, nói không chừng y sẽ đoán ra chuyện Tào Ứng

Long đem bí mật ra đổi mạng, như vậy thì vô cùng bất diệu. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng gã vẫn đáp: “Tin tức của Trịnh đương gia thật lanh lẹ”.

Trịnh Thục Minh thở dài nói: “Vậy thì đúng là có chuyện này rồi. Ta tin rằngTừ nhất định có lý do rất tốt nên mới tha cho y một mạng. Có điều Thục Minh ngược lại còn có chút cảm kích Từ huynh, nếu không phải Từ huynh thả hắn đi, Thục Minh đâu thể có được cơ hội giết y báo mối thù giết chồng được chứ”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Phu quân của Trịnh đương gia không phải làdo Bạt... hà...!”.

Trịnh Thục Minh thê lương nói: “Tiên phu bị nội thương tái phát trong lúcquyết đấu với Bạt Phong Hàn mà vong mạng, nhưng kẻ khiến cho người phụ trọng thương đó chính là Tào Ứng Long”.

Từ Tử Lăng tự nhủ đúng là một món nợ hồ đồ, sợ rằng không ai biết đượcnên tính toán thế nào, thuận miệng hỏi: “Tại sao Bạt Phong Hàn lại động thủ với phu quân của Trịnh đương gia vậy”.

Trịnh Thục Minh cười khổ nói: “Y muốn thu một món nợ cho Đông Minh Phái,có điều nếu không phải y cậy thế hiếp người, tuyệt đối không gây ra hậu quả như vậy. Ôi! Có thể không nói chuyện này nữa được không?”.

Từ Tử Lăng vô ý lại hiểu thêm một bước nữa về quan hệ khiến người ta khóthể đoán biết của Đơn Uyển Tinh và Bạt Phong Hàn, gật đầu không nói năng gì.

Trịnh Thục Minh lại kính thêm một ly nữa: “Ly này là để chúc cho chúng tacó thể bắt được Tào Ứng Long, dùng máu của hắn để an ủi vong hồn của hàng trăm ngàn người vô tội đã bị hại”.

Từ Tử Lăng ngây người: “Lần này Trịnh đương gia...”.

Trịnh Thục Minh vui vẻ nói: “Lần này Thục Minh tới Thành Đô chính là đểtruy sát Tào Ứng Long, nhiều năm nay, để đối phó với tên ác tặc này, chúng ta đã tốn không ít tâm cơ, thu thập tất cả những tư liệu liên quan tới y, biết được rằng y chưa từng lưu lại một nơi nào quá một tháng, nhưng duy chỉ có Thành Đô là đã ở lại ba tháng, sau đó còn nhiều lần bí mật đến Thành Đô nữa, thậm chí còn đến một tiệm bán yên chi để mua đồ trang điểm cho nữ nhân, từ điểm này có thể thấy y nhất định có nuôi một nữ nhân ở vùng này. Trong giờ khắc cùng được mạt lộ này, ta có thể chắc chắn chín phần rằng y sẽ trốn về Thành Đô”.

Từ Tử Lăng lập tức cảm thấy đầu mình to như cái đấu, trong lòng còn đangdo dự không biết có nên nói cho nàng ta biết Tào Ứng Long chỉ còn lại nửa năm tính mạng, khuyên nàng ta nên giơ cao đánh khẽ, thì Trịnh Thục Minh đã nói tiếp: “Thù sát phu bất cộng đái thiên, ta làm sao có thể tha cho tên ác tặc đó được cơ chứ?”.

Từ Tử Lăng chỉ đành nuốt hết những lời định nói trở lại. Trịnh Thục Minhthấy dáng vẻ muốn nói rồi lại thôi của gã, thì ngạc nhiên hỏi: “Từ huynh muốn nói gì vậy? Nô gia có thể đường đột hỏi một câu hay không? Tại sao Từ huynh lại bỏ qua cho Tào Ứng Long vậy?”.

Từ Tử Lăng hạ thấp giọng nói: “Tốt nhất Trịnh đương gia không nên biếtnhững chuyện này, bằng không sẽ bị cuốn vào những phiền phức vô cùng lớn đó, điều này đối với Trường Giang Liên cũng tuyệt đối không phải chuyện hay đâu”.

Trịnh Thục Minh biến sắc nói: “Không ngờ lại nghiêm trọng như vậy! Vậy Từhuynh có điều gì khuyên bảo đối với việc ta truy sát Tào Ứng Long hay không?”.

Từ Tử Lăng ngầm tán thưởng nàng ta thông minh mẫn tiệp, tâm tư cẩn mật,thừa cơ mỉm cười nói: “Tào Ứng Long giờ đã cùng đường mạt lộ, tính mạng cũng chẳng còn được bao năm, Trịnh đương gia tìm được hay không tìm được y, sự thực không hề phân biệt là mấy, nếu như có thể đặt mình bên ngoài chuyện này thì đương nhiên là tốt nhất”.

Trịnh Thục Minh nhướng đôi mày liễu như vầng trăng khuyết của mình lên,khẽ cắn môi anh đào hỏi: “Truy sát Tào Ứng Long là quyết định nhất chí của toàn bộ Trường Giang Liên chúng ta, từ sau khi nhận được phi cáp truyền thư, ta đã dồn hết nhân lực vật lực vào chuyện này rồi, bằng không cũng đâu thể tìm được Từ huynh nhanh đến vậy chứ. Sự thực thì chuyện này đã đến mức không thể thay đổi rồi, Từ huynh có thể nói rõ hơn một chút được không, có phải là họ Tào đã thọ nội thương nghiêm trọng rồi hay không?”.

Từ Tử Lăng thầm thở dài, cười khổ đáp: “Trịnh đương gia thứ lỗi, những gì có thể nói ta đã nói cả rồi”.

Trịnh Thục Minh khẽ gật đầu: “Chắc là nô gia vẫn chưa đáng để Từ huynhtin tưởng”.

Từ Tử Lăng thoáng động tâm, liền hỏi: “Tại sao Trịnh đương gia lại đi cùngvới Bạch Thanh Nhi vậy?”.

Trịnh Thục Minh thấp giọng nói: “Đây cũng là một nguyên nhân khác màthiếp thân muốn tìm gặp Từ huynh, tại sao Khấu Trọng lại gọi Bạch Thanh Nhi là yêu nữ như thế?”.

Cặp mắt hổ của Từ Tử Lăng sáng bừng lên, hàn quang ẩn hiện, thản nhiênnói: “Hỏi hay lắm! Trịnh đương gia vẫn chưa hiểu hay sao?”.

Gương mặt Trịnh Thục Minh lại biến sắc thêm lần nữa, kinh hãi thốt lên:“Vậy Bạch Thanh Nhi đúng là người của Âm Quý Phái thật sao?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Bạch Thanh Nhi là yêu nữ của Âm Quý Phái, TrịnhThạch Như là yêu nhân của Âm Quý Phái, e rằng cả Tiền Độc Quan cũng không tránh khỏi có quan hệ. Trịnh đương gia phải hết sức cẩn thận”.

Trịnh Thục Minh thất thanh kêu lên: “Trịnh Thạch Như? Từ huynh có chứngcứ gì không? Theo ta được biết thì người này xưa nay luôn độc lập chủ kiến, không nghiêng về bất cứ phe nào, dường như không giống với yêu nhân của Âm Quý Phái lắm”.

Từ Tử Lăng làm sao có thể kể chuyện gã đóng giả làm Nhạc Sơn cho nàngta biết được, chỉ đành nói: “Nếu không phải bị chúng ta vạch trần, thử hỏi có ai biết được long đầu lão đại Thượng Quan Long của Lạc Dương Bang lại là người của Âm Quý Phái chứ? Chuyện này chính xác vạn phần, Trịnh đương gia xin chớ nên coi thường”.

Trịnh Thục Minh sắc mặt trắng bệch, hai môi mím chặt, không nói tiếng nào.

Trực giác cho Từ Tử Lăng biết nàng ta vẫn chưa hoàn toàn tin những điềugã nói, hơn nữa bên trong còn can hệ đến cả chuyện tình cảm nam nữ, bằng không phản ứng của Trịnh Thục Minh cũng không đến nỗi cổ quái như thế kia.

Từ Tử Lăng thở dài một tiếng, rồi lại rót thêm rượu cho mình và Trịnh ThụcMinh: “Ly này đến lượt tại hạ kính Trịnh đương gia, hy vọng Trịnh đương gia có thể lấy đại cục làm trọng, bản nhân cũng xin được dùng ly này để cáo từ ở đây! Mời!”.

Lời còn chư dứt, đã có một người sải chân bước vào tửu điếm, không ngờ lạichính là Hà Nam Cuồng Sĩ Trịnh Thạch Như.

o0o

Khấu Trọng lặng lẽ nhảy xuống tường thành, cất giấu dây thừng và móc câu,trong nháy mắt đã đến được con phố hoa trong thành Dương Châu, nơi đã tiêu tốn không ít ngày tuổi thơ của gã và Từ Tử Lăng.

Gã đeo mặt nạ lên, biến thành một đại hán mũi khoằm mặt đầy râu ria, đivề phía Thiên Hương Lầu tìm Ngọc Linh phu nhân, chỉ có thông qua nàng ta, gã mới có thể liên lạc được với Quế Tích Lương mà không ai hay biết.

Có lẽ vì tin tức đại quân của Đỗ Phục Uy sắp tấn công vẫn còn chưa truyềnđến đây, nên phố hoa vẫn náo nhiệt như những ngày thanh bình thuở trước, khiến cho người ta hoài nghi không biết nơi này có liên quan gì đến cảnh chiến hỏa liên miên ở bên ngoài kia hay không?.

Dọc đường hồng tụ phiêu hương, đèn đỏ sáng rực như ban ngày, KhấuTrọng không khỏi nhớ lại tình cảnh khi xưa mình đứng bên nhìn trộm người khác ném ra ngàn vàng mua lấy nụ cười của mỹ nữ, trong lòng chợt dâng lên một thứ cảm giác rất khó hình dung.

Trong khoảnh khắc ấy, chuyện cũ đã tràn đầy khắp tâm tưởng của gã, khiếngã như trở lại là tên tiểu lưu manh nơi đầu đường xó chợ Dương Châu năm xưa, sống trong những ngày tháng không biết là đau khổ hay vui vẻ, nhưng lại tràn đầy khát vọng đối với tương lai tươi sáng.

Cùng lúc đó một ý nghĩ khác cũng thoáng hiện ra trong óc, làm cho

gã cảmthấy hoang mang và lạc lõng.

Sự thực thì gã vĩnh viễn không thể trở lại quá khứ, cũng không thể tìm lạinhững ngày tháng đó bằng hồi ức, lại càng không thể thay đổi những lựa chọn và sai lầm đã trở thành dĩ vãng.

Mất đi tức là đã mất đi rồi, thời gian là một dòng chảy vĩnh viễn không baogiờ có thể xoay chiều.

Gã đã mất đi rất nhiều thứ quý giá, con người lúc nào cũng làm ra những chuyện sai lầm, lựa chọn những con đường không đúng, sau đó rồi lại hối hận, tình trạng này không ngừng không ngừng lặp lại. Trong mơ hồ, gã cảm thấy hoang mang và lạc lõng, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Tất cả nỗ lực và thành tựu trong quá khứ đều chẳng hề quan trọng, cơ hồnhư chẳng hề đáng để ý vậy.

Giả như Tống Ngọc Trí cùng gã nắm tay cùng dạo chơi ở Dương Châu phồnhoa này, vậy thì thật là một chuyện tuyệt vời.

Đột nhiên tiếng vó ngựa kéo gã trở lại hiện thực, giờ mới phát giác mình đãđi quá cửa lớn của Thiên Hương Lâu.

Một cỗ xe ngựa phóng ra từ cổng lớn, dáng vẻ vội vã.

Khấu Trọng chợt có cảm giác bất tường, vội vàng đuổi theo chiếc xe rất cóthể là hương xa của Ngọc Linh phu nhân.

Chương 269: Chính tà chi chiến

Trịnh Thạch Như cười dài nói: “Nghe danh không bằng gặp mặt, lần nàyđược bái hội Từ huynh, thật đúng là chuyện vui trong đời, tại hạ là Hà Nam Trịnh Thạch Như”.

Từ Tử Lăng và Trịnh Thục Minh đưa mắt nhìn nhau, cùng có cảm giácngại ngùng và không biết nên làm thế nào mới phải.,

Từ ánh mắt của đối phương, Từ Tử Lăng nhận ra được dường như nàng tacó ý thỉnh cầu Từ Tử Lăng không vạch trần thân phận của Trịnh Thạch Như ngay lúc này. Sự thực thì Từ Tử Lăng cũng không có dự định làm thế.

Một chuyện hết sức đơn giản là Trường Giang Liên vì cừu hận mà truy sátTào Ứng Long, nay có thêm Trịnh Thạch Như xuất hiện, liền lập tức trở nên phức tạp. Đây cũng là lần đầu tiên Từ Tử Lăng cảm thấy thân phận kẻ này ám muội khó hiểu, thậm chí là còn có cả cảm giác cao thâm mạt trắc nữa. Y trợ giúp Trường Giang Liên truy sát Tào Ứng Long, có phải là do chỉ thị của Chúc Ngọc Nghiên? Lẽ nào bọn chúng sớm đã biết thân phận chân chính của họ Tào?

Tào Ứng Long đối với bọn chúng có giá trị lợi dụng gì?

Một chuỗi nghi vấn đang hiện lên trong đầu Từ Tử Lăng thì Trịnh Thạch Nhưđã ngồi xuống bên cạnh Trịnh Thục Minh, dáng vẻ hơi có chút thị uy, còn dịch chiếc ghế lại gần nàng ta đôi chút, giống như muốn nói rằng nữ nhân này là của ta vậy. Có điều nếu luận tài mạo, y đích thực là có đủ điều kiện để làm phái nữ ái mộ.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Trịnh huynh, ngưỡng mộ đã lâu! Không biết lầnnày Trịnh huynh Tây lai có phải là vì chuyện của Tào Ứng Long hay không?”.

Nghe đến cái tên Tào Ứng Long, trong mắt y lập tức sáng rực lên một đạotinh quang, khiến cho Từ Tử Lăng càng khẳng định phán đoán của mình là chính xác.

Trịnh Thạch Như gật đầu nói: “Chuyện của Thục Minh cũng chính là chuyệncủa Trịnh mỗ. Tào tặc hại người vô số, người người đều có thể tru diệt, vì thế nên Trịnh Thạch Như này thật không hiểu tại sao Từ huynh lại thả hổ về núi? Tại hạ không phải muốn trách Từ huynh, mà chỉ hy vọng được biết Tào tặc dựa vào cái gì để thuyết phục Từ huynh tha mạng chó của hắn mà thôi”.

Thần sắc Trịnh Thục Minh trở nên dần mất tự nhiên, đương nhiên là vì quanhệ của nàng ta và Trịnh Thạch Như không phải tầm thường, mà Từ Tử Lăng lại nói họ Trịnh này chính là yêu nhân của Âm Quý Phái, thế nên tâm trạng Trịnh Thục Minh lúc này rối bời thế nào, thiết tưởng không cần phải nói cũng có thể biết được.

Từ Tử Lăng cảm nhận được Trịnh Thạch Như không phải thật sự muốn tìmđáp án, mà chỉ muốn phá hoại quan hệ của gã và Trịnh Thục Minh, bèn thản nhiên nói: “Tình tiết thế nào, xin thứ cho tiểu đệ không thể nói rõ ở đây, chỉ có thể tiết lộ với hai vị một điều: Tào Ứng Long và một số phái hệ trong Ma môn có quan hệ rất mật thiết, chứ không đơn giản chỉ là một tên thủ lĩnh tặc khấu từng hoành hành nhất thời như các vị đã nghĩ đâu”.

Gã đột nhiên thay đổi chủ ý, cố ý tiết lộ một phần bí mật, một mặt có thểkhiến cho Trịnh Thạch Như không nghi ngờ gã đã nhìn thấu thân phận thật sự của y, mặt khác là muốn nhắc nhở Trịnh Thục Minh, để

nàng ta biết động cơ mà Trịnh Thạch Như giúp nàng đối phó Tào Ứng Long không hề đơn thuần như nàng ta đã tưởng tượng.

Trịnh Thục Minh ngạc nhiên thốt lên: “Chuyện này là thật chứ?” Nói dứt câuthì không nhịn được liếc sang phía Trịnh Thạch Như một cái.

Từ Tử Lăng chỉ hờ hững nhún vai, động tác hết sức tiêu sái ung dung.

Trịnh Thạch Như trầm giọng nói: “Từ huynh đã nói vậy thì bọn tại hạ sẽ hếtsức cẩn thận. Xin thứ cho cho tại hạ hỏi một câu đường đột, Từ huynh hiện thân ở đây, có phải là đang chuẩn bị nhập Xuyên không?”.

Trịnh Thục Minh cũng lập tức bị thu hút vào câu hỏi này, bởi vì đây chính lànghi vấn mà nàng muốn hỏi từ đầu nhưng vẫn chưa có cơ hội nói ra.

Từ Tử Lăng ung dung mỉm cười nói: “Lần này ta nhập Xyên là để thăm viếngmột vị bằng hữu, hoàn toàn không có quan hệ gì với Tào Ứng Long, thứ lỗi!”.

Nói xong, gã liền thong thả đứng dậy bước ra ngoài.

o0o

Khấu Trọng đuổi theo phía sau xe ngựa, tìm kiếm cơ hội. Vừa rồi gã vậncông vào song mục, nhìn xuyên qua khe hở của màn che cửa sổ bên hông cỗ xe, nhìn thấy bên trong chỉ có mình Ngọc Linh phu nhân đang ngồi, thần sắc nặng nề, xem ra là đang tâm sự trùng trùng, khiến cảm giác bất tường trong lòng gã lại càng dâng lên dữ dội.

Xe ngựa đi về hướng tổng đàn của Trúc Hoa Bang, lúc này đã đến

nơi giaolộ của mấy con đường, liền đi chậm dần lại.

Khấu Trọng triển khai thân pháp, nhìn thì chậm nhưng thực chất thì nhanhvô cùng, đến chờ trước ở một chỗ mà xe ngựa buộc phải đi qua, nhân lúc xe quay đầu rẽ sang hướng khác, gã dùng một thủ pháp cực nhanh mở cửa xe, rồi tháo mặt nạ xuống, lúc cửa xe đóng lại thì đã ngồi xuống bên cạnh Ngọc Linh phu nhân rồi. Tất cả các động tác đều như lưu thủy hành vân, chỉ diễn ra trong chớp mắt, trên phố tuy có nhiều người qua kẻ lại, song không ai có thể nhìn rõ hành động này của gã, cùng lắm cũng chỉ thấy trước mắt có bóng người thấp thoáng, còn cho rằng là mình hoa mắt nữa.

Ngọc Linh phu nhân khẽ kêu lên một tiếng, đợi khi nhìn rõ là Khấu Trọng, thìnét mặt liền lộ ra vẻ kinh ngạc và mừng rỡ.

Đại h tán đánh xe nghe tiếng kêu liền hỏi: “Phu nhân!”.

Ngọc Linh phu nhân khẽ quát: “Ta không sao! Không cần đến tổng đà nữa,đưa ta đi một vòng là được rồi!”. Kế đó lại thấp giọng nói với Khấu Trọng: “Tích Lương và Tiểu Dung có chuyện rồi!”.

Khấu Trọng cả kinh, vội hỏi: “Có chuyện?”.

Ngọc Linh phu nhân tức giận gật đầu nói: “Ta cũng mới nhận được tin tức,nghe nói Lý Tử Thông đã phái người bắt hai tên tiểu tử đó vào phủ tổng quản. Ta đang đi tìm Thiệu Lệnh Châu để nói lý đây”.

Khấu Trọng trầm ngâm giây lát rồi bật cười nói: “Cái này gọi là xấu hổ quáhóa giận đây mà, để tiểu tử đi tìm Lý Tử Thông nói mấy câu là được rồi”.

Ngọc Linh phu nhân thất thanh thốt lên: “Ngươi nói gì hả?”.

o0o

Từ Tử Lăng rời thành luôn trong đêm, mượn ánh trăng soi đường tiến vàoĐại Ba Sơn, trong lòng cảm thấy vô cùng mâu thuẫn.

Rốt cuộc gã có nên quản chuyện của Tào Ứng Long không?

Bất luận nhìn từ lập trường và góc độ nào, Tào Ứng Long cũng đều chếtkhông đền hết tội, nhưng vấn đề là khi Từ Tử Lăng càng hiểu sâu hơn về con người này, thì càng phát giác bên ngoài cái vỏ bọc hung hãn hoành hành, Tào Ứng Long chỉ là một con người đáng thương, thân bất do kỷ. Huống hồ mạng của y chẳng còn được bau lâu, để cho y được hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của mình trước khi chết cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nếu là lúc bình thường, chắc chắn gã sẽ không do dự về chuyện này, nhưngsự tình lại liên quan đến Âm Quý Phái, nên đã trở nên phức tạp dị thường.

Giả như Tào Ứng Long không có giá trị lợi dụng, Trịnh Thạch Như tuyệt đốisẽ không tốn công tốn sức như vậy. Nhưng họ Tào còn giá trị gì để lợi dụng chứ? Lẽ nào Tào Ứng Long vẫn còn chuyện gì giấu gã, hoặc giả là chưa kịp nói ra?

Nghĩ tới đây, gã bất giác đã đi được hơn mười dặm đường, phía trước là mộtdãy núi dài nhấp nhô, trông giống như một con rồng khổng lồ đang nằm vắt ngang bình nguyên rộng mênh mông vậy.

Đúng lúc này, một tràng cười khanh khách như tiếng chuông bạc va vàonhau vang lên trong khu rừng phía Tây Nam, kế đó là tiếng binh khí chạm nhau liên tiếp.

Với tu dưỡng của Từ Tử Lăng mà cũng không khỏi phải giật mình

chấn động,bởi vì gã đã nhận ra chủ nhân của tiếng cười vừa rồi là ai.

o0o

Khấu Trọng hiên ngang bước đến trước tổng quản phủ rồi hét lớn: “Bảnnhân Khấu Trọng, lập tức bảo Lý Tử Thông ra đây nghênh tiếp!”.

Đám vệ binh gác cửa không ai là không giật mình kinh hãi, càng không dámchậm trễ, lập tức có người chạy vào trong thông báo.

Khấu Trọng thấy người người đều trợn mắt lên nhìn mình như đứng trước đạiđịch bèn mỉm cười nói: “Nếu ta đến để dấy động can qua, phía sau chắc phải có thiên quân vạn mã rồi, có đúng không?”.

Gã nói hết sức có đạo lý, nhưng đám vệ binh này đều bị uy danh của gãlàm cho khiếp sợ, làm sao có thể thư thái cho được?

Tiếng phất gió nổi lên, một đại hán cao lớn mình vận quân phục hiện thân nơi cửa lớn, đám binh sĩ thấy y đều thi lễ rồi dạt sang hai bên nhường lối.

Người kia đưa mắt nhìn Khấu Trọng dò xét, rồi lạnh lùng nói: “Mạt tướng làTần Văn Siêu, phụng mệnh Ngô vương ra đây nghênh tiếp, mời Thiếu Soái!”.

Khấu Trọng thầm thở dài.

Nếu như đích nhân Lý Tử Thông ra đón tiếp, vậy thì chứng tỏ y còn có ý đồhợp tác, muốn hóa can qua thành ngọc bạch, nhưng hiện giờ lại phái người ra nghênh tiếp, rõ ràng là muốn tranh thủ thời gian triệu tập nhân thủ, hòng dẫn dụ gã vào trong rồi nhất cử hạ sát. Có điều gã sớm đã tính toán đến tình huống này, liên tiếp nói mấy tiếng “Cửu ngưỡng” rồi mới xuyên qua cửa lớn, cùng vị “tuyệt đỉnh cao

thủ” mà thời thiếu niên mình luôn ngưỡng mộ này đi vào bên trong.

o0o

Từ Tử Lăng tung mình nhảy lên, giở hết tốc lực lao về phía có tiếng độngphát ra.

Nhưng tiếng đả đấu đã hoàn toàn biến mất, thậm chí gã không còn nghethấy bất kỳ thanh âm nào nữa. Nếu đổi lại là người khác, lúc này ắt hẳn sẽ lấy làm lúng túng, không biết nên tìm kiếm mục tiêu ở đâu, nhưng Từ Tử Lăng thì hoàn toàn khác biệt, gã không hề do dự lao thẳng vào khu rừng vừa phát ra thanh âm, vượt qua một con suốt nhỏ, dựa vào trực giác linh mẫn của mình, lao đi như tên bắn, sau khi vượt qua trảng cỏ giữa hai ngọn đồi nhỏ, lên trên đỉnh ngọn đồi thứ hai. Tại đây, dưới ánh trăng sáng vằng vặc, gã đã được chứng kiến một trận ác chiến có thể khiến cho gã “cảm động” sau trận Phó Quân Sước ác đấu Vũ Văn Hóa Cập và trận đại chiến của Bạt Phong Hàn với Khúc Ngạo.

7

o0o

Tần Văn Siêu thấy Khấu Trọng ngẩng cao đầu hiên ngang bước đi bên cạnhmà không nói gì, thì không nén nổi tò mò lên tiếng hỏi: “Không biết có chuyện gì mà Thiếu Soái phải đại giá quang lâm vậy?”.

Khấu Trọng thản nhiên nói: “Đây gọi là tự ta tạo nghiệt, không thể sống tiếp, nên đặc biệt tới đây tự dâng mình cho quý thượng có cơ hội hạ thủ, hòng giúp lãoĐỗ một tay phá thành. Hà!”.

Tần Văn Siêu bị Khấu Trọng châm chọc cho ngây người, kế đó thì

trầm mặckhông nói được gì, dường như muốn nghiền ngẫm ý tứ bên trong câu nói của gã.

Hai người đi xuyên qua đám binh sĩ nghiêm thủ hai bên đường, rồi bước quabậc cửa lớn, đi vào đại đường của phủ tổng quản.

Dưới ánh đèn sáng rực, Lý Tử Thông ngồi trên bảo tọa ở phía Nam đạiđường nhổm cười đứng dậy, cười ha hả nói: “Khấu Thiếu Soái đúng là nghệ cao gan lớn, sau khi cướp Đông Hải, lại giết cả thân đệ của ta mà còn dám đơn thân độc mã tới đây, có phải là coi thường dưới trướng Lý Tử Thông này không còn ai nữa hay không?”.

Khấu Trọng ung dung bước vào đại đường, đảo mắt một vòng, chỉ thấy tảhữu mỗi bên đều có hơn mười tướng lĩnh, cả Thiệu Lệnh Châu cũng có mặt, người nào người nấy đều nhìn gã gườm gườm, cơ hồ như muốn lao lên động thủ thì không khỏi phì cười nói: “Ngô vương quá khen rồi! Ta chẳng phải nghệ cao, cũng không phải gan lớn, chỉ là đoán nhầm độ lượng của Ngô vương mà thôi. Xin hỏi Ngô vương muốn máu nhuộm nơi này hay là muốn phá liên quân Đỗ Trầm đây?”.

Lý Tử Thông thoáng ngây người, song mục xạ ra những đạo thần quang sắcbén, nhìn chằm chằm vào tay kình địch trẻ tuổi, thần thái chẳng hề có chút hoảng loạn này, lắc đầu thở dài nói: “Khấu Thiếu Soái không phải đã đoán lầm độ lượng của ta, mà là ngươi đã đánh giá thấp tài trí của Lý Tử Thông, lại đánh giá năng lực của mình quá cao. Hiện giờ nơi này đã bị vây khốn trùng trùng, cho dù ngươi có mọc thêm đôi cánh cũng khó mà thoát khỏi mưa tên do tiễn thủ từ trên cao bắn xuống”.

Tần Văn Siêu để Khấu Trọng lại giữa sảnh đường, trở lại bên cạnh Tả HiếuHữu đứng sát bên phải Lý Tử Thông, rồi lên tiếng: “Đại vương minh giám, chúng ta hà cớ gì lại không nghe xem Thiếu Soái

có đề nghị gì trước?”.

Các tướng lĩnh, bao gồm cả Tả Hiếu Hữu và Bạch Tín đều gật đầu đồng ý.

Chỉ riêng mình Thiệu Lệnh Châu là lạnh lùng lên tiếng phản đối: “Đại vươngchớ nên nghe tên tiểu tử này hoa ngôn xảo ngữ, hắn ta giỏi dùng âm mưu ngụy kế, không cẩn thận một chút là lập tức bị gạt ngay”.

Chỉ dựa vào câu nói này đã biết Thiệu Lệnh Châu và bọn Quế Tích Lươngđã trở mặt với nhau, giờ đây không còn cố kỵ điều gì nữa.

Khấu Trọng cười khì khí nói: “Thiệu quân sư quá khen rồi! Có điều đích thựcta cũng có giở chút trò quỷ quái, nhưng nói thì ngài cũng phải nghĩ chứ. Đối đầu thì không đánh lại được quân lực hùng hậu của lão Đỗ, ta không dựa vào âm mưu ngụy kế thì dựa vào cái gì. Thành Giang Đô bị phá, Thiệu quân sư ngài chỉ cần vỗ mông mấy cái là có thể ung dung thoát thân, chỉ đáng thương cho những kẻ khác mà thôi. Chẳng trách mà Thiệu quân sư lại nói hay như vậy”.

Thiệu Lệnh Châu thoáng biến sắc, cười lạnh đáp trả: “Vừa nói ngươi giỏidùng âm mưu ngụy kế, ngươi đã lập tức giở trò ly gián, ngậm máu phun người rồi, trời cao minh giám, nếu Thiệu Lệnh Châu ta mà có lòng dạ như vậy, thì sẽ không được chết một cách tử tế”.

Khấu Trọng nhún vai nói: “Coi như ta trách lầm Thiệu quân sư thì sao chứ?Nhưng ta có một chuyện muốn thỉnh giáo Thiệu quân sư, nếu ngài cũng quan tâm đến sự an nguy của Giang Đô giống như Tần tướng quân đây, thì chắc cũng nên học theo Tần tướng quân ít nhất cũng có hứng thú muốn biết xem tiểu đệ có đề nghị gì chứ. Tại sao Thiệu quân sư lại cả hứng thú lắng nghe mấy câu mà cũng không có như vậy, lẽ nào ngài lại xem trọng ân oán cá nhân trong bang còn

quan trọng hơn cả hưng vong của Đại Ngô hay sao?” Những lời này nói tình hay lý đều hết sức hợp lẽ, so với lớn tiếng mắng chửi thì còn lợi hại hơn gấp bội, Thiệu Lệnh Châu giảo hoạt đa đoan vậy mà cũng nhất thời cứng họng, không biết đối đáp thế nào.

Khấu Trọng không đợi y lấy lại tinh thần, quay sang nói với Lý Tử Thôngđang ngồi trên cao: “Muốn đánh hay muốn hòa, xin Ngô vương lập tức quyết định”.

Lý Tử Thông nhìn thẳng vào gã, sắc mặt biến đổi mấy lần, cuối cùng hít sâuvào một hơi, chậm rãi nói: “Bản vương đang rửa tai lắng nghe đây”.

Đúng lúc này, một thanh âm nữ tử vang lên phía sau cánh cửa bên trái longtọa của Lý Tử Thông: “Chậm đã!”.

Khấu Trọng nghe thấy giọng nói này thì giật mình, thầm kêu khổ.

o0o

“Đinh! Đinh!”.

Thiên Ma Song Chiết của Loan Loan lần lượt kích trúng Sắc Không Kiếmcủa Sư Phi Huyên, chặn mũi kiếm chỉ còn cách ngực đúng nửa thốn, sau đó lướt sang một bêni như lưu thủy hành vân, Thiên Ma Đới từ hai ống tay áo bắn vọt ra, kết thành một tấm lưới dày đặc ngăn không cho Sư Phi Huyên thừa thế truy kích.

Đôi mắt xinh đẹp của nàng giờ đây ánh lên sắc lam ngụy dị, đây chính làhiện tượng đặc biệt chỉ có khi Thiên Ma Công được vận dụng ở cảnh giới cao nhất.

Cho đến giờ Từ Tử Lăng mới biết Loan Loan nhiều lần nói còn chưa

tận hếtthực lực để đối phó hai gã hoàn toàn không phải là hư ngôn gạt người.

Chỉ là một chiêu hết sức bình thường, đỡ lấy binh khí của đối phương rồithoái lui, đã khiến cho Từ Tử Lăng chấn động dữ dội. Làm gã ấn tượng nhất chính là kỳ chiêu chuyển từ thế công chiêu đều như thiểm điện của Thiên Ma Song Chiết, chỉ trong nháy mắt, đã biến thành tấm lưới mềm mại uyển chuyển của Thiên Ma Đới, liền lạc như nước, không chút sơ hở, quả thực đã đạt tới cảnh giới của bậc đại tôn sư võ học. Càng hiếm có hơn là nàng đã đem cả ý đồ và tình cảm trong lòng biểu lộ hết vào chiêu thức, động tác mềm mại rõ ràng như một bài thơ tình vậy, nếu không được tận mắt chứng kiến, chỉ sợ không thể nào hiểu nổi.

Ngày trước Bạt Phong Hàn chém ra ba đao, chính vì giữa đao và đao vẫncòn khe hở nên mới bị Độc Cô Phượng phá mất đao pháp. Còn Loan Loan thì chẳng những chiêu số biến hóa hoàn toàn không có sơ hở, mà lợi hại hơn là nàng chuyển đổi từ chí cương sang chí nhu một cách hết sức tự nhiên, nếu Sư Phi Huyên còn tiếp tục sử dụng kiếm chiêu như vừa rồi để tấn công, ắt hẳn sẽ phải nếm mùi thất bại.

Vì vậy nhìn bề ngoài thì có vẻ như Loan Loan đang ở thế hạ phong, nhưngsự thật thì bất cứ lúc nào nàng cũng có thể đoạt lại ưu thế.

Nằm ngoài ý liệu của Từ Tử Lăng, chỉ nghe “cheng” một tiếng, Sư PhiHuyên bất ngờ tra kiếm vào bao, tả thủ đưa lên khẽ vuốt mấy lọn tóc xõa xuống, rồi mỉm cười hòa nhã tựa hồ như chưa từng động thủ vậy: “Trận này đánh đến đây thôi, không biết ý Loan Loan tỷ thế nào?”.

Hai sợi thắt lưng cũng đã trở về trong ống tay áo Loan Loan, chỉ thấy thầnthái nàng ta như cười mà cũng như trách móc, lườm Từ Tử

Lăng một cái, rồi tỏ vẻ bất tắc dĩ nói: “Đã có vị khách không mời đến quấy rầy, chúng ta muốn không dừng cũng không được mà phải không?”.

Nói tới đây, nàng đột nhiên nở một nụ cười ngọt ngào với Từ Tử Lăng, rồitung mình lướt về phía sau, biến mất sau tán cây rậm rạp.

Sư Phi Huyên u uất thở dài.

Từ Tử Lăng lúng túng nói: “Lẽ ra tại hạ không nên hiện thân”.

Sư Phi Huyên chậm rãi quay người lại, lắc đầu nói: “Không! Huynh hiện thânrất đúng lúc, nếu không chúng ta đã lưỡng bại câu thương rồi!”.

o0o

Mỹ nhân uyển chuyển bước ra từ trong hậu đường chính là bang chủ xinhđẹp của Cự Kình Bang, Vân Ngọc Chân. Chỉ nhìn nụ cười trên mặt nàng, đã biết kẻ xúi giục Lý Tử Thông dốc toàn lực đối phó với Khấu Trọng chính là nàng.

Hơn nữa nàng ta lại có Tiêu Tiễn ở sau lưng hậu thuẫn, Lý Tử Thông thếnào cũng phải nể mặt nàng đôi phần, chứ không giống như kẻ chỉ có thân phận khách khanh như Thiệu Lệnh Châu.

Đây đúng là biến cố mà Khấu Trọng không thể ngờ được.

Lý Tử Thông ngồi trở lại long tọa, ngữ khí trở nên hết sức ôn hòa: “Vân bangchủ có cao kiến gì?”.

Khấu Trọng giật mình, cuối cùng cũng đoán ra được nguyên nhân mà QuếTích Lương và Hạnh Dung bị bắt. Nữ nhân này hiểu rõ tính

cách của gã, biết rõ nếu hai người này có nạn, gã tất sẽ đến cứu bằng được, như vậy thì có thể bố trí sẵn cạm bẫy để gã tự cắn câu, vấn đề chỉ là nàng không ngờ Khấu Trọng lại dám công nhiên đến phân trần lợi hại như vậy mà thôi.

Còn một vấn đề khác làm Khấu Trọng đau đầu hơn, chính là từ thái độ đầumày cuối mắt của Vân Ngọc Chân và Lý Tử Thông, gã có thể nhận ra đôi nam nữ này đã có gian tình, trong lúc này, mà gã lên tiếng công kích vào nhân cách của Vân Ngọc Chân, chắc hẳn là không có kết cục tốt.

Còn nếu động thủ với nàng, gã lại càng chỉ có kết cục máu nhuộm GiangĐô mà thôi. Bại trong tay một dâm phụ như vậy, càng nghĩ gã lại càng cảm thấy không đáng. Có điều chuyện đã đến nước này, chỉ đành binh tới tướng ngăn mà thôi, ngăn không được thì để Từ Tử Lăng đến báo cừu cho gã là xong.

Gã nghĩ tới đây thì Vân Ngọc Chân đã dịch chuyển ngọc bộ, đến sát bêncạnh Lý Tử Thông, cúi thấp đầu sát bên tai họ Lý, môi thơm khẽ động đậy nói gì đó.

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại, kiểu nói xấu thế này, đối với những nam nhânhiếu sắc là có hiệu quả nhất.

Nhân cơ hội Lý Tử Thông đang nghe Vân Ngọc Chân thì thầm, Khấu Trọngđảo mắt một vòng quan sát thấy chúng tướng lĩnh đều chau mày tỏ vẻ không vui, còn Tần Văn Siêu thì đang ghé tai nói nhỏ gì đó với một người khác, xem tướng mạo thì có vẻ như là Tả Hữu Hiếu, rõ ràng là rất bất mãn với chuyện Vân Ngọc Chân mê hoặc Lý Tử Thông.

Khấu Trọng chợt cảm thấy có một tia hy vọng, tinh thần vụt phấn chấn.

Giọng nói của Lý Tử Thông vang lên bên tai gã: “Nếu Thiếu Soái thật sự cóthành ý hợp tác, vậy hãy trả lại Đông Hải trước, sau đó đem năm trăm con chiến mã Khiết Đan vật quy nguyên chủ. Đương nhiên! Thiếu Soái phải lưu lại đây một thời gian để làm tin, sau khi tất cả mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa, chúng ta sẽ cùng thương lương đại kế sau”.

Khấu Trọng ngửa mặt cười ha hả nói: “Ngô Vương đúng là biết nói đùa.Đáng tiếc là Đỗ Phục Uy và Trầm Luân đều không thích nghe chuyện cười, bằng không thì ngài cũng có thể dựa vào điều này để đẩy lui địch nhân đó”.

“Cheng!”.

Tỉnh Trung Nguyệt tuốt ra, chỉ thẳng lên trời, làm đám vệ sĩ và các tướnglĩnh ở hai bên đều lấy binh khí ra thủ sẵn.

Khấu Trọng hoành đao đứng giữa đại sảnh, uy nghi như thiên tướng, caogiọng nói: “Ngày trước Vũ Văn Hóa Cập mang binh vây khốn Lương Đô, Khấu Trọng ta đã từng phái người đến cầu viện, nhưng Ngô Vương ngươi lại không thèm để mắt. Kẻ thắng làm vua, chuyện này không ai có thể nói gì được. Bởi vậy lẽ nào chỉ với một câu nói mà ta lại hai tay dâng lại Đông Hải cơ chứ? Còn về năm trăm con chiến mã Khiết Đan, đây chính là vật chứng của âm mưu cấu kết với Quật Ca mưu hại Khấu mỗ của ngươi. Khấu Trọng này không tính toán thù cũ mà đế n giúp ngươi giải nguy cho Giang Đô, chẳng những ngươi không cảm kích mà còn muốn dồn ta vào chỗ chết, lại còn nghe lời xúi bẩy của nữ nhân do Tiêu Tiễn phái tới, thật là ngu muội vô cùng. Không nói nhiều nữa, để xem ngươi có bản lĩnh hơn Lý Mật và Vương Thế Sung, có thể khiến ta vĩnh viễn không hỏithể rời khỏi Giang Đô này hay không? Có điều Ngô vương cũng đừng quên ta vẫn còn vô số huynh đệ bằng hữu. Nói không chừng bọn họ

sẽ vì bi phẫn mà gia nhập vào quân Giang Hoài để báo cừu tuyết hận cho ta đó”.

Lý Tử Thông nghe gã nói mà sắc mặt biến đổi lúc đỏ lúc trắng, cuối cùngcũng không kềm nén được cơn giận, vỗ mạnh vào thành ghế quát lớn: “To gan! Chết đến nơi rồi mà vẫn còn già mồm! Người đâu, bắt hắn đi xử trảm cho ta!”.

Chúng tướng sĩ liền hô vang tuân mệnh.

Cặp mắt Vân Ngọc Chân thoáng hiện lên thần sắc phức tạp, cúi đầu khôngnói gì.

Chương 270: Nhặt lại tính mạng

Từ Tử Lăng và Sư Phi Huyên sánh vai đứng trên một ngọn đồi nhỏ, phíatrước là dãy Đại Ba Sơn trải dài trên bình nguyên rộng bát ngát, dưới bầu trời đêm huyền ảo đầy sao nhấp nháy, dãy núi tựa như một tấm bình phong khổng lồ. Đi hết sạn đạo vòng qua Đại Ba Sơn, là sẽ vào trong địa giới Tứ Xuyên, nơi được mệnh danh là thiên phủ chi quốc.

Mùi hương thoang thoảng làm người ta ngây ngất của Sư Phi Huyên bay vàomũi Từ Tử Lăng, đây mới là lần thứ hai gã có cơ hội được đứng sát bên vị mỹ nữ u nhã tựa thiên tiên giáng phàm này. Nhưng Từ Tử Lăng lại không dám có bất cứ ý nghĩ phóng túng nào, bởi vì ám thị vô tình của nàng khi ở Hợp Phì vẫn còn đang khắc sâu trong tâm khảm của gã.

Từ Tử Lăng là người thiên tính đạm bạc cởi mở, đối với những chuyện namnữ này rất dễ quên đi. Nhưng không thể phủ nhận rằng bất luận là một câu nói hay một nụ cười của người con gái tuyệt sắc này cũng đều có thể khiến gã như được tắm trong gió xuân, tâm thần ngây ngất, giống như khi gã bị cảnh đẹp tự nhiên nơi thâm sơn cùng cốc làm cho say mê đến ngẩn ngẩn ngơ ngơ vậy.

Sư Phi Huyên quay mặt lại nhìn gã, mỉm cười nói: “Sau khi từ biệt ở Hợp Phì,Phi Huyên và Loan Loan đã nhiều lần giao chiến, lần nào nàng ta cũng dùng sách lược vừa đánh vừa chạy, có lẽ là muốn tìm hiểu xem Phi Huyên phân lượng thế nào, rồi mới quyết chiến một trận cuối cùng phân định thắng thua. Tuy rằng chưa thành công, nhưng từ đầu tới giờ nàng ta vẫn lưu lại dư lực, không chịu dùng

toàn lực để quyết phân thắng bại”.

Từ Tử Lăng ngửa mặt nhìn thẳng vào cặp mặt trong veo của nàng, điềmđạm nói: “E là nàng ta còn muốn đợi đến lúc Tà Đế Xá Lợi xuất thế!”.

Sư Phi Huyên thoáng ngây người: “Tử Lăng huynh cũng biết chuyện ThánhXá Lợi?”.

Từ Tử Lăng hiếm khi thấy nàng có thần thái ngạc nhiên giống một conngười bình thường như vậy, trong lòng cũng cảm thấy có chút tự hào, gật đầu nói: “Là ngẫu nhiên tại hạ nghe được. Mà tại sao Phi Huyên tiểu thư lại gọi Tà Đế Xá Lợi là Thánh Xá Lợi vậy, hai tên này có phân biệt gì không?”.

Sư Phi Huyên mỉm cười nói: “Tên chính xác phải là Thánh Xá Lợi mới đúng,đây là vật tượng trưng cho thân phận của Thánh Đế Thánh Cực Tông, chỉ có điều người ngoài đều gọi Thánh Cực Tông và Thánh Đế thành Tà Cực Tông và Tà Đế, nên Thánh Xá Lợi mới bị gọi thành Tà Đế Xá Lợi hay Tà Xá Lợi mà thôi! Thử hỏi trên đời này có ai chịu nhận mình là tà phái đâu chứ?”.

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy buồn cười, nhún vai nói: “Chắc là vậy!”.

Sư Phi Huyên liếc nhìn gã một cái, cơ hồ như muốn khắc ghi lại thần tháiung dung tiêu sái của gã lúc này, sau đó mới dịch chuyển mục quang, ngước lên nhìn bầu trời đêm huyền ảo của Đại Ba Sơn, dịu dàng nói: “Dám hỏi Tử Lăng huynh, bí mật này từ đâu mà huynh biết được vậy?”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm đáp: “Tại hạ cũng không biết có nên nói ra haykhông, mong Sư tiểu thư chớ nên trách cứ”.

Sư Phi Huyên thoáng lộ thần sắc ngạc nhiên rồi chậm rãi nói: “Nếu Tử Lănghuynh không muốn nói thì không cần nói cũng được. Không biết bây giờ huynh đang định đi đâu vậy?”.

Từ Tử Lăng không đáp mà hỏi ngược lại: “Có thể cho tại hạ hỏi một câuđường đột hay không, không biết Sư tiểu thư thấy Hầu Hy Bạch là một người thế nào?”.

Sư Phi Huyên cúi đầu trầm tư, dáng vẻ yêu kiều quyến rũ lạ thường. Sau đónàng quay sang nhìn thẳng vào mắt gã, nhẹ nhàng hỏi lại: “Vậy Tử Lăng huynh cho rằng y là một người thế nào?”.

Từ Tử Lăng cười khổ đáp: “Tại hạ hoài nghi y là truyền nhân đời này củaHoa Gián Phái, nhưng mong tiểu thư đừng bắt tại hạ lấy chân bằng thực cứ gì ra, bởi vì tại hạ căn bản không hề có chứng cứ gì hết”.

Sư Phi Huyên mỉm cười đáp: “Phi Huyên tuyệt đối không có yêu cầu đó, bởivì huynh đoán hoàn toàn chính xác, từ lần đầu tiên gặp mặt, Phi Huyên đã biết thân phận lai lịch của y rồi, mà Hầu Hy Bạch cũng không giấu diếm Phi Huyên chuyện này”.

Từ Tử Lăng lấy làm ngạc nhiên, nhất thời không biết nói gì.

o0o

“Chậm lại!”.

Tả Hiếu Hữu sải chân bước ra, ngăn đám thân vệ cao thủ của Lý Tử Thông từ hai bên bổ nhào tới chỗ Khấu Trọng. Lý Tử Thông dù sao cũng phải nể mặt vịđại tướng đã dẫn phần lớn thủ hạ tới đầu nhập dưới trướng mình này, nên vội vàng ra lệnh dừng tay.

Tả Hiếu Hữu cúi mình thỉnh tội, rồi quay sang đối mặt với Khấu Trọng đanghiên ngang đứng giữa sảnh đường, cười lạnh nói: “Trong tay Thiếu Soái không có đến một vạn binh, hơn nữa căn cơ còn chưa ổn định, lo cho mình còn không phải chuyện dễ, ngài lấy gì để giải mối nguy cho Giang Đô?”.

Chúng tướng không ai là không gật đầu, đây chính là nghi vấn treo lơ lửngtrong đầu mỗi người từ trước tới giờ. Đỗ Phục Uy chỉ cần chia ra một phần binh lực, củng cố thành lũy, cố thủ trong trại là đã đủ để cầm chân Thiếu Soái quân vượt đường xa tới cứu viện, lại thiếu thốn lương thảo của gã rồi.

Khấu Trọng thấy mục đích đã đạt được, bèn thu đao vào vỏ, mỉm cười nói:“Không biết vị tướng quân này xưng hô thế nào?”.

Tả Hiếu Hữu nhạt giọng đáp: “Bản nhân Tả Hiếu Hữu”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Ta sớm đã đoán là Tả đại tướng quân rồi, chỉ cóđiều muốn đại tướng quân đích thân chứng thực mà thôi”.

Lý Tử Thông lại vừa nghe Vân Ngọc Chân nói thêm gì đó, bật cười châmchọc: “Lời thừa nói nhiều làm gì cho tốn thời gian, hay là để bản vương cũng đoán thử xem nhé. Có phải Thiếu Soái dẫn quân tiến về Phi Mã Mục Trường, dọc đường bị phục kích, toàn quân bị tiêu diệt, chỉ còn mình Thiếu Soái thoát thân, giờ mới đến đây để giở trò trí trá với bản vương phải không?”.

Khấu Trọng cười lên ha hả đáp: “Ta đã bảo Ngô Vương đừng nên nghe lờixàm ngôn của đàn bà mà lại, sự thực vừa hay ngược lại những điều ngươi vừa nói. Liên quân của chủ nhân của Vân bang chủ, Chu Xán, và Tào Ứng Long đã bị phá vỡ, quân không ra quân, tướng chẳng ra tướng, giờ đã tự động thoái lui về đại bản doanh. Tào quân thì đã bị chúng ta tiêu diệt bên bờ Chương Thủy, toàn quân

tan rã rồi, có lẽ cũng đã truyền đến rồi, chỉ là Vân bang chủ chưa nhận được thôi! Ha ha... thật đáng cười!”.

Chúng nhân đều lấy làm rúng động.

Vân Ngọc Chân tức giận quát: “Nói bừa! Chỉ dựa vào hơn ngàn binh mã củangươi, lại phải viễn trình ngàn dặm, làm sao phá nổi liên quân của chúng ta?”.

Khấu Trọng nhàn nhã ung dung đáp: “Vân bang chủ hơi quá tự tin rồi đó, chỉcó điều dùng binh là phải dùng mưu, lại có câu trên chiến trường đấu trí chứ không đấu lực, liên quân của các ngươi và liên quân Đỗ Trầm đều phạm phải một sai lầm, đó chính là mỗi bên đều có tư tâm, ta chỉ cần lợi dụng điểm này, là đủ để khiến bọn chúng phải tan rã rồi. Vân bang chủ có thể sai người đi thăm dò tin tức, thử xem ta có hồ ngôn loạn ngữ hay không?”.

Một tướng lĩnh khác liền lên tiếng hỏi: “Mạt tướng Bạch Tín, không biếtThiếu Soái có thể nói rõ hơn một chút được không?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Tình hình bên trong phức tạp dị thường, có điều ta cóthể đem phương pháp giải nguy cho Giang Đô nói ra một cách tường tận, các vị nghe xong là biết có thể thực hiện được hay không ngay”.

Lý Tử Thông thầm nhủ để ngươi nói ra rồi động thủ hạ sát ngươi cũngkhông muộn, bèn gật đầu nói: “Nói đi! Bản vương đang rửa tai lắng nghe!”.

Chỉ nghe ngữ khí của y, chúng nhân có mặt trong đại sảnh đường đều cóthể nhận ra y căn bản không tin Khấu Trọng có cách giải mối nguy trước mắt cho Giang Đô.

Tả Hiếu Hữu lộ vẻ trầm tư, rồi tiếp lời: “Thiếu Soái có phải muốn lợi dụngmâu thuẫn giữa Đỗ Phục Uy và Trầm Luân, để dùng kế ly gián hay không? Chúng ta cũng từng nghĩ tới cách này, nhưng vì hai quân đóng cách nhau tới mấy chục dặm, lại luân phiên công thành, nên vẫn chưa thể tìm được lương sách”.

Thiệu Lệnh Châu cười lạnh: “Nếu Thiếu Soái mới chỉ nghĩ tới đây, thì tốtnhất không nên nói ra mà thêm xấu mặt”.

Khấu Trọng trợn mắt lên nhìn y, tỏ vẻ bực dọc quát khẽ: “Thiệu Lệnh Châunhà ngươi càng lúc càng không biết điều rồi đó. Cả đại vương đang bị nữ nhân xúi bẩy mà cũng biết ít nhất nên nghe xem Khấu mỗ có bản sự gì không, cùng lắm thì nghe xong mới hạ thủ sát nhân. Còn ngươi thì lại khuyên ta đừng nói, rốt cuộc ngươi có phải là gian tế của Đỗ Phục Uy phái tới hay không vậy? Nếu không tại sao cứ không nghĩ cho sự an nguy của Đại Ngô như thế?”.

Thiệu Lệnh Châu tức giận tới nỗi râu tóc dựng ngược, Lý Tử Thông cũngkhông nén nổi hỏa khí, vỗ mạnh xuống thành ghế quát: “Nếu ngươi còn dám khiêu khích chế giễu chúng ta nữa, ta sẽ lập tức hạ lệnh tru sát, không cần nghe thêm một lời nào hết”.

Khấu Trọng ung dung đáp: “Khấu Trọng này không phải thủ hạ của ngươi,càng không đến đều cầu xin ngươi tha mạng, nếu ngươi mà khách khí đối đãi, có thành ý muốn hợp tác, thì ta đây mới có hứng thú, bằng không cần gì phải phí lời cho ngươi chiếm tiện nghi chứ?”.

mLý Tử Thông lập tức nổi sát cơ, song mục sáng rực hung quang, Tần Văn Siêu thấy vậy vội vàng lên tiếng khuyên ngăn: “Đại vương bớt giận, hãy xemThiếu Soái có đề nghị gì trước đã”.

Lý Tử Thông đành miễn cưỡng dồn nén nộ hỏa xuống, gật đầu nói: “Đượcrồi, coi như ta sai, Thiếu Soái! Mời!”.

Những người có mặt tại trường, chỉ cần không phải là tên ngốc thì đều biếtLý Tử Thông chỉ là đợi gã nói hết rồi mới động thủ.

Khấu Trọng ung dung nói: “Muốn dùng kế ly gián, thì cần phải có hai điềukiện. Giờ điều kiện đầu tiên đã xuất hiện, chính là đội tiên phong của quân Giang Hoài đã rời khỏi Thanh Lưu, tiến về Giang Đô, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện ngoài thành. Chỉ cần chúng ta nắm được lộ tuyến hành quân của chúng, tự nhiên sẽ có thể phục kích hoặc tấn công cướp trại ở một địa điểm thích đáng nào đó trên đường đi”.

Các tướng lĩnh của Lý Tử Thông đều xôn xao bàn tán, bắt đầu tin tưởngrằng gã không phải đang hồ ngôn loạn ngữ, bởi vì tin tức Đỗ quân bắt đầu di chuyển bọn họ cũng mới chỉ nhận được cách đây nửa canh giờ, từ điểm này có thể thấy rõ ràng là Khấu Trọng đã bố trí một mạng lưới tình báo cực kỳ rộng lớn ở vùng phụ cận.

Vân Ngọc Chân cười cười nói: “Đỗ Phục Uy tung hoành thiên hạ bao nămnay, nếu y để các ngươi phục kích đánh bại thì chắc đã không còn sống đến ngày hôm nay rồi”.

Song mục Khấu Trọng sáng rực lên như điện, nhìn thẳng vào mặt Vân NgọcChân, gằn giọng nói: “Ngươi hại chết Tố tỷ, kết mối thâm cừu không thể hóa giải với ta và Từ Tử Lăng, món nợ này ta còn chưa tính với ngươi đâu. Hừ, ta nói là phải đánh bại đại quân của lão Đỗ lúc nào chứ? Có điều nếu như những kẻ tập kích lão Đỗ là người của Trầm Luân, vậy thì hậu quả sẽ như thế nào nhỉ?”.

Vân Ngọc Chân bị ánh mắt của gã làm cho lạnh toát cả người, nhất thờicũng chẳng thể nói được tiếng nào.

Chúng nhân đều có vẻ nghi hoặc.

Lý Tử Thông lần đầu tiên động dung, cơ hồ như vừa mới tỉnh lại từ trong cừuhận và mỹ sắc, trầm giọng nói: “Có phải Thiếu Soái muốn giả làm người của Trầm Luân tập kích quân Giang Hoài? Có điều kế này nói thì dễ, nhưng làm thì tuyệt đối khó. Chỉ cần song phương đã có giao thiệp từ trước, thì lập tức sẽ nhận ra chúng ta ở giữa giở trò”.

Khấu Trọng thầm khen Lý Tử Thông cũng không hổ là một nhân vật dám bước ra tranh hùng thiên hạ, trong giờ khắc quan trọng này, tuyệt đối không hàmhồ.

Trong đại sảnh đường im lặng như tờ, người người đều nhìn vào Khấu Trọngchờ đợi câu trả lời.

Khấu Trọng ung dung đáp: “Nếu do người của các vị xuất thủ, đầu tiên làkhông thể giấu được tai mắt của thám tử quân Giang Hoài, mà cho dù các người có thay y phục của quân Giang Nam, mà vẫn dùng đao thương kiếm kích của Thiết Ký ở Giang Đô và cung tiễn của Xương Huy Long, thì chỉ làm trò cười cho người ta mà thôi. Vì vậy đại vương mới có cảm giác nói thì dễ mà làm thì khó”.

Thiết Ký và Xương Huy Long là hai nhà chế tạo binh khí lớn nổi tiếng nhấtGiang Đô, không ai là không biết.

Tả Hiếu Hữu thấy dáng vẻ tự tin của gã, thì chậm rãi nói: “Nghe Thiếu Soáinói vậy, nhất định là ngài đã chuẩn bị một đội quân có thể giả làm quân Giang Nam mà không ai có thể phát hiện được đúng không?”.

Khấu Trọng còn chưa kịp trả lời thì Vân Ngọc Chân đã lên tiếng xen vào:“Làm sao biết Khấu Trọng ngươi không ăn vã nói suông? Muốn tìm được một đội quân như vậy đâu phải là chuyện một sớm một chiều, vừa phải có binh sĩ nói tiếng Giang Nam, lại vừa cần các loại

binh khí do xưởng rèn ở Giang Nam đúc ra nữa”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Vân bang chủ đã từng đến Lạc Dương, ăn thọ yếncủa Vinh Phụng Tường, chắc là cũng biết một người tên là Trần Trường Lâm chứ?”.

Vân Ngọc Chân thoáng biến sắc, nhưng vẫn cố cãi: “Chưa từng nghe đếncái tên này”.

Một tướng lĩnh khác liền lên tiếng: “Đại vương minh giám, Trần Trường Lâmlà đồng hương của mạt tướng, gia tộc người này đời đời đều chuyên nghề chế tạo thuyền đi biển và buôn bán với người Nam Dương”.

Chỉ nghe khẩu âm của y đã biết là người Giang Nam chính gốc, không trật điđâu được.

Tần Văn Siêu ngạc nhiên nói: “Vân bang chủ sao lại không biết người nàyđược? Cả ta thân tại Giang Đô mà cũng biết y là một khách khanh quan trọng của Vương Thế Sung mà?”.

Lý Tử Thông thoáng ngây người, kế đó là hừ nhẹ một tiếng, trừng mắt lênnhìn Vân Ngọc Chân một cái rồi nói: “Mời Thiếu Soái nói tiếp!”.

Khấu Trọng nhún vai nói: “Sự thực thì cũng chẳng có gì để nói, Trường Lâmhuynh vì không vừa ý với hành vi của Vương Thế Sung, thế nên đã đến với ta, còn cất công về Nam Hải Quận chiêu tập được một số tử đệ binh, đương nhiên là ai cũng có binh khí và cung tiễn. Hà! Thật ngại quá! Chính là bọn họ đã cướp đi năm trăm con chiến mã của lão Quật đấy, mong đạ mi vương bớt giận!”.

Bạch Tín lên tiếng tiếp lời: “Đại vương minh xét, Thiếu Soái quân và

ĐạiNgô chúng ta như răng với môi, Giang Đô hôm nay bị phá, thì ngày mai sẽ đến lượt Lương Đô, vì vậy chúng ta không nên hoài nghi thành ý của Khấu Thiếu Soái”.

Thiệu Lệnh Châu hừ lạnh nói: “Khấu Trọng xưa nay hành sự quái đản, khiếnngười ta không thể đoán biết, nói không chừng vì muốn cứu người nên hắn mới bịa ra những chuyện này để gạt gẫm, mong đại vương hãy nghĩ lại”.

Khấu Trọng cười lên ha hả, nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén như đao nhưkiếm của Lý Tử Thông, cất giọng hùng hồn nói: “Đại vương dù sao cũng nên thử một phen, bằng không lúc thành Giang Đô bị phá, ngươi vừa tốn sức giết Khấu Trọng này, chẳng những không được gì mà còn thêm một đám địch nhân truy sát, bao gồm cả mấy ngàn huynh đệ tinh thông hải chiến của Trần Trường Lâm nữa đó”.

Sắc mặt Lý Tử Thông cuối cùng cũng biến đổi, mấy câu cuối cùng của gãthực sự có sức uy hiếp rất lớn, bởi vì đích thực y có dự định vạn nhất đại bại thì sẽ chạy trốn ra hải ngoại.

Lúc này ánh mắt của chúng nhân đều tập trung cả lên người Lý Tử Thông,đợi chờ quyết định cuối cùng của y.

Vân Ngọc Chân và Thiệu Lệnh Châu đang thầm than không hay thì quảnhiên Lý Tử Thông thở dài một tiếng, chán nản nói: “Mời Quế huynh đệ và Hạnh huynh đệ ra đây cho ta, Thiếu Soái vẫn còn hứng thú lưu lại uống chén trà chứ?”.

Khấu Trọng giờ mới cảm thấy nhẹ nhõm cả người, giờ mới chắc chắn rằngmình vừa nhặt lại được tính mạng từ trong tay Diêm Hoàng lão tử.

o0o

Từ Tử Lăng mắt được ngắm nhìn Sư Phi Huyên trong tư thế ngồi đả tọa, taiđược nghe tiếng nói dịu dàng như tiên âm của nàng, khung cảnh xung quanh lại là bầu trời đêm huyền ảo đẹp đến mê người, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác ngọt ngào khó tả,

Bất luận là địch hay là bạn, khoảnh khắc này vĩnh viễn gã cũng không thểnào quên được.

Chỉ nghe nàng nhẹ nhàng nói: “Hoa Gián Phái xưa nay vẫn không làm rachuyện gì cùng hung cực ác, thứ bọn họ theo đuổi chỉ là dùng nghệ thuật để đi vào võ đạo. Vì vậy mà truyền nhân đời nào cũng đa tài đa nghệ, coi trọng sự say mê trong ý cảnh,cũng vì thế mà mỗi đời chỉ có một truyền nhân, nhưng vẫn có thể tự thành một phái, thịnh danh truyền mãi muôn đời”.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: “Nếu đã như vậy, tại sao Hoa Gián Phái lại bịxếp vào một trong lưỡng phái lục đạo của Ma môn, cùng tề danh với Âm Quý Phái?”.

Sư Phi Huyên ngửa mặt lên nhìn bầu trời đêm đầy sao, cặp mắt đẹp mê hồntựa hồ như có thể nhìn thấu cả chân lý bên trong lớp vỏ ngoài mỹ lệ của vũ trụ bao la, chậm rãi nói: “Sự khác biệt của các tôn giáo, thực chất chỉ là sự khác biệt về tư tưởng mà thôi. Thời Xuân Thu Chiến Quốc mới bắt đầu có sự phân biệt các lưu phái, đến khi Hán Vũ Đế độc tôn nho thuật, bãi truất bách gia, người người đều tôn nho học làm chính thống, thì mới có phân biệt chính tà, tất cả đều do con người mà ra cả. Tín niệm của Ma môn bắt nguồn từ đâu thì đến giờ đã khó mà lần ngược trở lại được, chỉ biết rằng bọn họ phản đối những nhân nghĩa lễ trí tín của nho gia, cho rằng đó chỉ là những thứ học thuyết ngu dân mị dân, trải qua một thời gian dài phát tiển, đã đi sang một lối khác. Giặc Hoàng Cân và Ngũ Đấu Mễ đạo ở cuối thời Hán chính là một điển hình. Bất cứ tư tưởng nào đi đến cực đoan,

đều sẽ rời xa chính đạo mà chìm sâu vào ma đạo”.

Từ Tử Lăng nghe mà ngây người ra không nói được tiếng nào, từ trước tớinay, gã và Khấu Trọng luôn cảm thấy khó hiểu trước những hành vi của Âm Quý Phái, thì ra là bởi vì từ nhỏ hai gã đã tiếp nhận những tư tưởng nho gia từ Bạch lão phu tử.

Sư Phi Huyên quay mặt lại, thản nhiên nói tiếp: “Nho gia chủ yếu là giảngđạo trung dung. Hoa Gián Phái lại là một tông phái đi theo hướng cực đoan, cho rằng chân tính của con người có thể vượt lên hết mọi thứ đạo đức, kết hợp với nghệ thuật, phát triển thành một thứ mà giáo phái chính thống không thể chấp nhận được, thế nên mới bị liệt vào hàng tà phái, sự thực thì Hoa Gián Phái và Âm Quý Phái khác nhau hoàn toàn về mặt bản chất”.

Từ Tử Lăng chăm chú ngắm nhìn những đường nét đều đặn tuyệt mỹ trên gương mặt nàng, thấp giọng nói; “Vậy còn Thạch Chi Hiên thì sao?”.

Sư Phi Huyên dịch chuyển ánh mắt nhìn ra phía xa xa, cơ hồ như đang bồihồi xúc động, hồi lâu sau mới thở dài nói: “Thạch Chi Hiên có thể nói là dị chủng của Ma môn, kiêm thông sở trường của Hoa Gián Phái và Thiên Phủ Các, thực tế là võ công tâm pháp và đường lối luyện công của hai phái này đều có sự khác biệt rất lớn, nhưng y lại có thể dung hợp lại thành một, sáng tạo ra một loại cái thế ma công mà không ai là không khiếp sợ”.

Từ Tử Lăng không nén nổi, buột miệng hỏi: “Thạch Chi Hiên là kẻ tà ác nhưvậy, sao...”.

Sư Phi Huyên là mỹ nữ lan tâm huệ chất, đương nhiên là đoán được nguyênnhân gã đang nói lại ngập ngừng ấp úng, bèn dịu dàng nói: “Có phải Tử Lăng huynh muốn hỏi, Thạch Chi Hiên là kẻ tà ác như

vậy, tại sao Bích Tú Tâm của bản phái lại sinh cho y một nữ nhân, đồng thời còn lo lắng Phi Huyên cũng sẽ dẫm phải vết xe đổ đó phải không?”.

Gương mặt tuấn tú của Từ Tử Lăng đỏ bừng, lúng túng nói: “Tại hạ chỉ có ýđầu tiên, còn chưa nghĩ đến chuyện kia”.

Sư Phi Huyên lại quay mặt sang nhìn Từ Tử Lăng, cơ hồ như rất hân thưởngdáng vẻ lúng túng này của gã, môi anh đào khẽ chúm lại, mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Nếu không phải Tố Tâm sư bá mang tấm lòng ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, lấy thân mình ra để kềm chế thì thiên hạ này đã bị Thạch Chi Hiên làm cho đảo lộn, ma trưởng đạo tiêu từ lâu rồi”.

Từ Tử Lăng ngây nguời nói: “Nếu đã như vậy, tại sao tiểu thư vẫn còn hânthưởng và tín nhiệm đồ đệ của Thạch Chi Hiên đến vậy?”.

Sư Phi Huyên nở một nụ cười tươi như hoa nở mùa xuân, thần thái kiều mỵquyến rũ đủ làm cho tất cả nam nhân trên thế gian này phải mê đắm: “Cuối cùng vẫn là câu hỏi này, vậy mà còn nói là chưa nghĩ đến nữa?”.

Gương mặt anh tuấn của Từ Tử Lăng lại càng đỏ hơn. Chính bản thân gãcũng không hiểu tại sao mình lại không thể không chế bản thân mình đến thế.

Sư Phi Huyên nhổm người đứng dậy, ngọc dung trở lại vẻ bình tĩnh lạnh lùngvốn có, nói sang chủ đề khác: “Tử Lăng huynh giờ định đi đâu?”.

Từ Tử Lăng nghe ra nàng có ý muốn từ biệt, trong lòng không hiểu sao lạitràn đầy cảm giác bất mãn, cố trấn định tinh thần, dừng dậy đáp: “Nếu Sư tiểu thư còn có chuyện quan trọng bên mình, thì xin cứ

tự tiện!”.

Sư Phi Huyên trầm mặc hồi lâu, đôi mắt đẹp nhìn về nơi xa bxăm phía trước.

Một trận gió núi thổi tới, làm y phục nàng tung bay phất phới, trên nền trờiđêm thăm thẳm, tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ khiến người ta phải nín thở để ngắm nhìn.

Chương 271: Tứ đại thánh tăng

Đích thân Lý Tử Thông và bọn Tả Hiếu Hữu tiễn Khấu Trọng và QuếTích Lương, Hạnh Dung ra khỏi phủ tổng quản, so với đối đãi lúc mới đến, quả thật khác biệt một trời một vực.

Mấy người Thẩm Bắc Xương, Lạc Phụng và Ngọc Linh phu nhânđúng ngoài cửa phủ đều lộ thần sắc không dám tin vào mắt mình.

Thẩm Bắc Xương nói: “Nơi này không tiện nói chuyện, đi theo ta”.

Một lúc sau, bọn họ đến một cửa tiệm có quan hệ với Thẩm Bắc Xương, ởđó đã có hơn mười đầu lĩnh và hương chủ của Trúc Hoa Bang đợi sẵn, niên kỷ đa phần đều chưa tới ba ngươi, thần sắc người nào người nấy đều hết sức nghiêm trọng.

Sau khi nghe Khấu Trọng kể lại sự tình, Ngọc Linh phu nhân mới hứ khẽmột tiếng nói: “Bất luận là trong bang có xảy ra chuyện gì, cũng phải để người trong bang giải quyết, Thiệu Lệnh Châu mượn tay người ngoài đối phó huynh đệ trong bang thế này đã vi phạm bang quy, thật là bỉ ổi vô sỉ hết sức!”.

Ngọc Linh phu nhân rõ ràng là vẫn rất có ảnh hưởng trong Trúc Hoa Bang,lời nói của nàng làm cho chúng nhân đều lộ thần sắc phẫn nộ, chỉ có Thẩm Bắc Xương là không lộ vẻ gì, chỉ khẽ gật đầu rồi nói: “Nhưng hiện giờ không phải lúc để chỉnh đốn nội bộ, Lý Tử Thông chỉ vì cần Thiếu Soái tương trợ nên mới chịu phóng thích hai người Quế đường chủ và Hạnh phó đường chủ, một khi Giang Đô được

giải vây, tên tiểu nhân này sẽ lập tức trở mặt, thậm chí là còn phái người truy sát Thiếu Soái, vì vậy cần phải suy nghĩ thật kỹ rồi mới hành động được”.

Lạc Phụng đồng ý nói: “Trước mắt chỉ có một biện pháp duy nhất là lập tứcrời thành, sau này mới tìm Thiệu Lệnh Châu tính sổ. Thiếu Soái thấy cách này ra sao?”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Ta cũng chưa nghĩ ra cách nào tốt hơn, nhân lúcLý Tử Thông còn chưa dám làm khó chúng ta, hãy đi cho sớm. Chi bằng hãy nói là các vị cần giúp ta đối phó Đỗ Phục Uy, vậy thì cho dù Lý Tử Thông có biết là chuyện gì thì cũng không cản được”.

Thẩm Bắc Xương quả quyết nói: “Cứ làm vậy đi”.

Chúng nhân liền đồng thanh ưng thuận.

o0o

Sư Phi Huyên uyển chuyển quay người lại, đối mặt với Từ Tử Lăng, mày liễukhẽ cong lên: “Nghe khẩu khí của Tử Lăng huynh thì dường như có điều bất mãn với Phi Huyên thì phải”.

Từ Tử Lăng cười cười đáp: “Sư tiểu thư không vướng bận chuyện thế tục,đương nhiên là tự đến tự đi, không bị bất cứ thứ gì ràng buộc. Còn Từ Tử Lăng này chỉ là một phàm nhân, trong lòng vẫn còn điều muốn hỏi, nhưng xem ra chắc tiểu thư sẽ không trả lời rồi”.

Sư Phi Huyên mỉm cười nói: “Hiểu lầm này thật lớn. Vừa rồi Phi Huyên hỏiTử Lăng huynh định đi đâu, huynh tránh né không đáp. Mà Phi Huyên thì chẳng những là một nữ tử hết sức bình phàm, mà còn thích ăn miếng trả miếng nữa, vì vậy nên mới không trả lời câu hỏi

của huynh. Thế mà huynh còn dám trách người ta nữa”.

Những lời chất chứa đầy vẻ nhi nữ bình thường này lại được nói ra từ miệngcủa một mỹ nữ đạo mạo nghiêm trang, hoặc ít nhất là tiên thái nghiêm trang, khiến cho Từ Tử Lăng chỉ biết trợn mắt lên nhìn, tay chân luống cuống, không biết phải làm thế nào.

Sư Phi Huyên không nhịn được cười, trừng mắt lườm gã nói: “Tại sao độtnhiên lại biến thành kẻ câm như thế? Hiện giờ huynh chỉ có một con đường duy nhất là nhập Xuyên mà thôi, rốt cuộc là chuyện trọng đại gì mà có thể khiến Tử Lăng huynh bỏ lại huynh đệ Thiếu Soái của mình, mà vượt thiên sơn vạn thủy tìm đến Ba Thục vậy?”.

Từ Tử Lăng cười khổ: “Nếu Sư tiểu thư muốn biết thì hỏi thẳng một câu làđược rồi, tại sao còn phải vòng một vòng lớn để giễu cợt tại hạ làm gì?”.

Thần thái Sư Phi Huyên trở lại vẻ điềm đạm tự nhiên vốn có của nàng, dịudàng nói: “Bởi vì đến giờ khắc này, Phi Huyên vẫn chưa hiểu rõ huynh là một con người như thế nào, vì vậy mới dùng cách này để thăm dò thực hư”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt: “Tại hạ là người khó hiểu đến vậy sao?”.

Sư Phi Huyên gật đầu nói: “Phi Huyên trước nay luôn tự thị mình giỏi nhìn người. Nhưng đến lúc này vẫn chưa thể nào hiểu rõ được huynh và Khấu Trọng.Khấu Trọng thì vì có mục đích để theo đuổi, nên cũng dễ đoán biết hơn một chút, nhưng còn huynh thì lại giống như một cái giếng sâu không đáy, không thể nào thăm dò được. Vì thế Phi Huyên mới nảy dạ hiếu kỳ, muốn biết xem rốt cuộc Tử Lăng huynh làm sao mà biết được nhiều bí mật về lưỡng phái lục đạo của Ma Môn như thế”.

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp: “Sự thực thì tại hạ cũng không có ý giấu diếmbất cứ chuyện gì. Bởi lần này tại hạ nhập Xuyên là vì Thạch Thanh Tuyền, hơn nữa sự việc còn có quan hệ đến cả Sư tiểu thư nữa”.

Ngọc dung của Sư Phi Huyên thoáng biến sắc: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”.

o0o

Khấu Trọng nhìn theo bọn Thẩm Bắc Xương, Lạc Phụng, Quế Tích Lương,Hạnh Dung cùng các huynh đệ Trúc Hoa Bang rời khỏi bằng đường bộ, rồi mới vội vàng chạy đến bến đò, lên một con thuyền cá tới tiếp ứng, mau chóng rời khỏi Dương Châu.

Người lái thuyền là Trần Trường Lâm, điều làm Khấu Trọng bất ngờ là ngoạitrừ Bốc Thiên Chí ra còn có cả Lạc Kỳ Phi cũng ở trên thuyền. Cửu biệt trùng phùng, tự nhiên là gã hoan hỉ vô cùng.

Khấu Trọng giới thiệu sơ lược về tình hình bên phía Lý Tử Thông, rồi nói: “LýTử Thông chịu xuống nước mở mắt trân trân nhìn đại cừu nhân đi qua trước mặt như vậy, có thể thấy y đã chắc chắn mình không thể kháng cự lại đợt công thành lần này của lão Đỗ rồi. Vì thế chúng ta chỉ được phép thắng chứ không được phép bại, nếu để lão Đỗ đoạt được Giang Đô, tất cả bọn ta đều sẽ phải cuốn gói mà tìm nơi chạy trốn, quân Giang Hoài không phải trò đùa đâu”.

Lạc Kỳ Phi nói: “Đây chính là nguyên nhân Kỳ Phi tới đây gặp Thiếu Soái,tại hạ đã từng ba lần dịch dung trà trộn vào Thanh Lưu, cuối cùng cũng điều tra được trong đám thủ hạ của Đỗ Phục Uy có một tướng lĩnh trẻ tuổi tên là Trần Thịnh, người này dũng mãnh thiện chiến, rất được họ Đỗ xem trọng, nếu chúng ta có thể giả trang làm

quân của Trầm Luân phục kích ám sát y, Đỗ Phục Uy nhất định sẽ vì bi phẫn mà bất chấp tất cả tấn công tên tiểu tử họ Trầm".

Bốc Thiên Chí tiếp lời: "Theo Kỳ Phi quan sát được thì đạo quân năm ngàn người của Trần Thịnh sẽ rời Lục Hợp vào tối mai để chi viện cho quân tiên phongtấn công Giang Đô bằng đường bộ".

Khấu Trọng liền hỏi: "Lục Hợp là nơi nào thế?".

Lạc Kỳ Phi đáp ngay: "Lục Hợp là một huyện thành bên bờ sông Đông Trừ,nối liền thủy lộ Trường Giang, từ đó đi, nếu thuận gió thuận dòng thì chỉ cần một ngày là có thể đến được Giang Đô. Trần Thịnh chính là đại tướng thống lĩnh thủy sư của quân Giang Hoài đóng ở Lục Hợp, cộng cả thuyền lớn thuyền nhỏ lại chỉ có khoảng hơn bảy mươi thuyền".

Khấu Trọng biến sắc nói: "Thủy trình ngắn như vậy, muốn đột kích e rằngcòn khó hơn lên trời nữa".

Trần Trường Lâm vừa lắc mái chèo vừa nói: "Sự thực thì chúng ta không thểtập kích được, bởi vì đoạn đường từ Lục Hợp tới Giang Đô, toàn bộ đều đã nằm trong sự khống chế của Đỗ Phục Uy hết rồi. Giờ chúng ta chỉ có thể dùng thủ pháp nhanh và bất ngờ như sét đánh không kịp bưng tai, một kích nhắm trúng soái thuyền của Trần Thịnh, sau đó cử cao thủ lên thuyền giết chết y. Bởi vì người này rất giỏi thủy chiến, uy hiếp rất lớn đến Trầm Pháp Hưng, nên càng có thể khiến cho Đỗ Phục Uy tin rằng đây là do bọn Trầm Luân gây ra".

Lạc Kỳ Phi gật đầu nói tiếp: "Trong đám thủ hạ của Trầm Luân có một caothủ dụng thương, được người đời xưng tụng là Trường Thương Lang Cổ Tuấn, thân hình khôi vĩ, có đôi nét giống với Thiếu Soái, vì vậy nếu Thiếu Soái có thể bỏ đao dùng thương, giết chết Trần Thịnh thì tên tiểu tử đó dù có nhảy xuống Trường Giang cũng không thể

rửa được nỗi oan này”.

Bốc Thiên Chí hưng phấn nói: “Bốc mỗ đã đặc biệt điều động tới bảy chiếckhoái thuyền phù hợp với việc đột kích trong thủy vực này, đồng thời đã cho sửa đổi để có thể cải trang thành chiến thuyền của Hải Sa Bang. Đến lúc ấy chỉ cần dùng chiến pháp mà bọn Hải Sa Bang quen dùng để tiến hành tập kích, thì đảm bảo không ai có thể nhìn ra được sơ hở”.

Khấu Trọng mừng rỡ nói: “Các vị thúc bá huynh đệ, có chỉ thị gì thì cứ việcphân phó cho tiểu đệ đi!”.

Chúng nhân đều bật cười sảng khoái,

Khấu Trọng lại thở dài một tiếng, quay người lại dõi mắt nhìn bầu trời đêmsáng rực ánh đèn của Giang Đô, lắc đầu nói: “Nếu ta có thể phân thân thì Vân Ngọc Chân đừng mong sống mà trở về Ba Lăng”.

o0o

Sư Phi Huyên động dung nói: “Dương Hư Ngạn là đồ đệ của Thạch ChiHiên?”.

Từ Tử Lăng trầm giọng đáp: “Chẳng những y là đồ đệ của Thạch Chi Hiên,mà còn là nhi tử của thái tử Dương Dũng. Bởi vì Thạch Chi Hiên còn có một thân phận khác, đó chính là Bùi Cự, kẻ đã trứ tác bộ Tây Vực Đồ Ký, Sư tiểu thư có liên tưởng gì về người này không?”.

Sư Phi Huyên trầm tư hồi lâu, rồi mới gật đầu nói: “Đa tạ Tử Lăng huynh,mấy câu nói của huynh đã giúp Phi Huyên giải được không ít nghi vấn về con người Thạch Chi Hiên. Không biết những tin tức quan trọng động trời này huynh có được từ đâu vậy?”.

Từ Tử Lăng liền kể lại chuyện của Tào Ứng Long cho nàng nghe, sau đó nói:“Theo tại hạ và Khấu Trọng suy đoán, Thạch Thanh Tuyền có lẽ không biết ai là truyền nhân đời này của Hoa Gián Phái, vì vậy Dương Hư Ngạn mới có âm mưu dùng phương cách nào đó lừa gạt lấy sự tín nhiệm của nàng, để đoạt được những điển tịch mà Thạch Chi Hiên giao cho nữ nhi bảo quản”.

Sư Phi Huyên nói: “Thạch Thanh Tuyền không phải là người được ủy thácbảo quản điển tịch của Hoa Gián Phái, nếu Phi Huyên đoán không sai, Dương Hư Ngạn có lẽ đã nhắm vào Bất Tử Ấn Quyển cất giấu trong U Lâm Tiểu Trúc. Ấn quyển này lọt vào tay ai cũng không có lợi gì, nhưng lại rất có ích cho hai kẻ truyền nhân của Thạch Chi Hiên là Hầu Hy Bạch và Dương Hư Ngạn”.

Từ Tử Lăng càng nghĩ càng thấy hồ đồ, bèn hỏi: “Thạch Chi Hiên và Bất TửẤn Quyển là chuyện gì vậy?”.

Sư Phi Huyên cười khổ não: “Bất luận là đối với chúng ta hay là Ma môn,Thạch Chi Hiên đều là mối họa khiến người ta đau đầu nhất trong một trăm năm nay, chỉ riêng chuyện kẻ này dựa vào một tay mà có thể lật đổ đại Tùy, làm cho thiên hạ phân loạn chia năm xẻ bảy, là có thể thấy y lợi hại thế nào rồi. Nếu không phải Bích Tú Tâm sư bá làm y động chân tình, khiến cho kỳ công Bất Tử Ấn mà y dung hợp sở trường của các phái chính tà mà sáng tạo ra xuất hiện sơ hở tuyệt đối không nên có, thiên hạ có lẽ đã không được như bây giờ rồi”.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi: “Bất Tử Ấn rốt cuộc là loại tà công lợi hại thếnào, có phải sau khi luyện thành thì có thể bất tử hay không? Nó so với Thiên Ma Công và Đạo Tâm Trủng Ma đại pháp thì thế nào?”.

Sư Phi Huyên bình tĩnh đáp: “Trên đời này làm gì có loại công pháp

khiếnngười ta trường sinh bất tử chứ. Cứ giữ mãi cái thân xác này không phải là hành động thông minh, Tử Lăng huynh đã nghe nói về Phật Gia Tứ Tông bao giờ chưa?”.

Từ Tử Lăng không hiểu sao nàng lại nói sang chủ đề này, nhưng cũng vẫngật đầu nói: “Đã nghe Tào Ứng Long nhắc qua, hình như là Thiên Đài, Tam Luận, Hoa Nghiêm và Thiền Tông thì phải, Thạch Chi Hiên còn học qua bí pháp của Gia Tường đại sư của Tam Luận Tông và Thiền Tông Tứ Tổ nữa”.

Sư Phi Huyên trầm ngâm nói: “Xem ra Tào Ứng Long đã thực lòng hối cải,tất cả những điều y nói đều không phải xàm ngôn, bởi vì đây đều là những bí mật mà Tứ Tông xưa nay chưa từng tiết lộ cho người ngoài. Thạch Chi Hiên là tuyệt đại kỳ tài luyện võ, bất luận là kỳ công bí kíp gì, lọt vào tay y cũng đều có thể dung hòa quan thông, hơn nữa lại còn có thể nhận ra được điểm mấu chốt, nghiên cứu sâu hơn một tầng. Trong lịch sử võ lâm, chỉ sợ chỉ có huynh và Khấu Trọng mới có đủ tư cách xếp ngang hàng với y mà thôi”.

Từ Tử Lăng đầu tiên là ngạc nhiên, không ngờ Sư Phi Huyên lại đánh giámình và Khấu Trọng cao đến thế, sau đó là đỏ mặt, ngại ngùng nói: “Sư tiểu thư quá khen rồi”.

Sư Phi Huyên mỉm cười: “Không cần khách khí. Huynh và Khấu Trọng đềulà những kỳ tích mà đến giờ người trong võ lâm vẫn không thể nào tin nổi. Bất Tử Ấn lợi hại thế nào trước tiên không nói vội, chỉ riêng chuyện Phật Gia Tứ Đại Cao Tăng năm xưa liên thủ truy sát Thạch Chi Hiên, muốn thu hồi võ công của y, ba lần vây kích, nhưng vẫn để y ôm thương thế chạy thoát, là đã biết Thạch Chi Hiên đáng sợ thế nào rồi”.

Thấy thần tình nghi hoặc của Từ Tử Lăng, Sư Phi Huyên thở dài nói: “TửLăng huynh đừng tưởng rằng Tứ Đại Cao Tăng võ công bình

thường, như vậy là rất sai lầm. Các vị ấy không danh động giang hồ, hay nổi tiếng võ lâm chỉ là vì họ đều là những người đứng ngoài thế tục, xưa nay chưa từng nhúng tay vào chuyện giang hồ, thế nên mới không danh chấn thiên hạ như Ninh Đạo Kỳ. Năm xưa Gia Tường đại sư và Tứ Tổ đại sư cùng với Trí Tuệ đại sư của Thiên Đài Tông, cùng Đế Tâm Tôn Giả của Hoa Nghiêm Tông, truy bắt Thạch Chi Hiên, đến cả Chúc Ngọc Nghiên cũng phải câm như hến, không dám nhúng tay là đã biết Tứ Đại Thánh Tăng lợi hại thế nào rồi. Xét về thực lực, bất cứ người nào trong Tứ Thánh Tăng cũng có thể xếp ngang hàng với Ninh Đạo Kỳ đó".

Từ Tử Lăng thở hắt ra một hơi hỏi: "Vậy chẳng phải Thạch Chi Hiên còn lợi hại hơn của Chúc Ngọc Nghiên và Hướng Vũ Điền hay sao?".

Sư Phi Huyên nói: "Không thể so sánh như vậy được, chỉ có thể nói là bọnhọ là những nhân vật cùng đẳng cấp với nhau thôi. Còn về ai cao ai thấp, trừ phi là thực sự quyết đấu thư hùng, bằng không thì thực sự rất khó biết kết quả".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Vừa rồi tiểu thư có nói đối với Ma môn, ThạchChi Hiên cũng là một mối họa lớn, đây là ý gì?".

Sư Phi Huyên đáp: "Bởi vì Thạch Chi Hiên có ý nhất thống ma đạo, vì vậyđối với lãnh tụ các phái trong Ma môn, y cũng có uy hiếp nhất định. Chúc Ngọc Nghiên cũng cực kỳ cố kỵ con người này. Nếu không phải Bích Tú Tâm sư bá đã phá Bất Tử Ấn của y, chỉ sợ Chúc Ngọc Nghiên đã không giữ được địa vị chí tôn trong Ma môn của mình như bây giờ rồi".

Từ Tử Lăng chỉ biết trợn tròn mắt lên nghe, ngày đó ở Lạc Dương, ChúcNgọc Nghiên đã cứu lấy Thượng Quan Long từ tay gã, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn dễ như trở bàn tay vậy, đến giờ gã vẫn còn chưa hết kinh hãi. Từ điểm này có thể suy ra võ công của Thạch Chi

Hiên đã lợi hại đến mức nào rồi.

Sư Phi Huyên dõi mắt nhìn bầu trời đêm đang dần hửng sáng, nhẹ giọng nói:“Hiện giờ sơ hở duy nhất của Bất Tử Ấn chính là nữ nhi của y và Bích Tú Tâm sư bá, nàng cũng chính là người duy nhất có thể khiến Thạch Chi Hiên không quên được tình. Tào Ứng Long đích thực là rất hiểu con người Thạch Chi Hiên, nếu như Thạch Thanh Tuyền có gì bất trắc, Thạch Chi Hiên có lẽ sẽ khôi phục lại bản sắc của Tà Vương, không còn bất cứ điều gì kềm chế nữa. Vì vậy bất luận dùng thủ đoạn gì, chúng ta cũng phải ngăn cản Dương Hư Ngạn lại, không thì thiên hạ vốn đã đại loạn này sẽ xuất hiện những biến hóa đáng sợ hơn rất nhiều đó”.

Từ Tử Lăng nhìn tia nắng đầu tiên ló ra nơi chân trời phía đông, chậm rãi hỏi:“Sư tiểu thư có cùng tại hạ đến U Lâm Tiểu Cốc không?”.

Sư Phi Huyên tỏ vẻ áy náy nói: “Phi Huyên xưa nay chỉ quen độc lai độc vãng, Tử Lăng huynh chỉ cần vào trú trong Duyệt Lai Khách Sạn ở Thành Đô, Phi Huyên sẽ tự đến tìm”.

Từ Tử Lăng thản nhiên gật đầu: “Vậy xin tiểu thư cứ tùy tiện”.

Trong lòng thầm nhủ nàng đã cùng Hầu Hy Bạch cùng du ngoạn Tam Hiệp,bây giờ rõ ràng là cùng đường tiện lộ, lại muốn chia đường nhập Xuyên. Chỉ riêng chuyện này đã thấy gã chẳng hề có chút địa vị nào trong lòng nàng rồi. Nếu đã là vậy, thì chi bằng gã một mình tiêu sái tự tại, thoải mái không câu không thúc đi tìm Thạch Thanh Tuyền, ngược lại càng tiêu dao khoái hoạt.

Sư Phi Huyên làm sao không đoán được tâm tình của gã, nhưng nàng cũngkhông giải thích gì thêm, sau khi cáo biệt liền quay người bỏ đi, theo hướng ngược lại. Từ Tử Lăng cố thu liễm tâm thần, đem

hết phiền não dẹp sang một bên, giờ hết tốc lực nhằm hướng Đại Ba Sơn phóng đi.

o0o

Thuyền cá cập bờ.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói; “Chiến thuyền của chúng ta đâu cả rồi?”.

Bốc Thiên Chí mỉm cười: “Muốn qua mắt được thám tử của quân Giang Hoài,tự nhiên phải có chút thủ đoạn. Chúng ta đã dùng bàn tời và ván gỗ dài để kéo bảy chiếc chiến thuyền đó lên bờ, sau đó dùng cành cây phủ kín, đảm bảo không lộ chút sơ hở nào”.

Khấu Trọng lúc này đã theo mọi người đi vào khu rừng rậm bên bông, saukhi đi qua hơn mười tầng cây rậm rạp, trước mắt bất ngờ mở rộng, chỉ thấy bảy chiếc chiến thuyền cỡ nhỏ được xếp thành hình chữ nhất, đang gối đầu trên những tấm ván dài, kéo dài một mạch xuống bờ sông”.

Trần lão mưu đang chỉ huy thủ hạ vẽ tiêu ký của Hải Sa Bang lên thuyền,bận rộn chạy đi chạy lại.

Các chiến sĩ thấy Khấu Trọng xuất hiện, thì sĩ khí liền dâng cao gấp bội.

Những chiếc chiến thuyền này đều không lớn lắm, chỉ nhìn hình thể cũngbiết là nó linh hoạt thế nào rồi.

Khấu Trọng lấy làm thán phục. Chiêu giấu thuyền trong rừng này, gã cónằm mơ cũng không tài nào tưởng tượng nổi.

Trần Trường Lâm giải thích: “Đây là loại chiến thuyền cỡ nhỏ mà Hải

SaBang hay dùng nhất, rất tiện khi xung phong phá địch. Có gió thì căng buồm, không gió thì dùng mái chèo. Hai bên mạn thuyền đều có tường chắn, bảo vệ nửa thân, không sợ cung tiễn. Bên dưới tường chắn có lỗ nhỏ, có thể thò mái chèo ra, như vậy thì các binh sĩ chèo thuyền sẽ được che chắn hoàn toàn".

Khấu Trọng thấy trên tường chắn có những lỗ nhỏ, bèn hỏi: "Những lỗ nàycó phải dùng để phóng tiễn không? Sao không làm to ra một chút vậy?".

Trần Lão Mưu liền bước tới nói: "Những lỗ này gọi là lỗ nỏ, hay còn gọi là lỗ răng, chuyên dùng để bắn nỏ, vì vậy không cần lớn quá cũng có thể ngắm bắnđược".

Bốc Thiên Chí lên tiếng hỏi: "Sắp xong chưa?".

Trần Lão Mưu vuốt mồ hôi trên trán, rồi ngẩng đầu lên nói: "Chỉ cần phủ lênthân thuyền một lớp da bò tươi để phòng hỏa nữa là được, đ ây là thủ pháp mà Hải Sa Bang vẫn quen dùng, được gọi là Mông Xung Đấu Thuyền".

Lạc Kỳ Phi nói: "Hành động lần này đã trải qua nhiều lần thương thảo bànluận, bọn thuộc hạ không dám mang chiến thuyền tới đây vì sợ quân Giang Hoài nghi ngờ, ngay cả bảy chiếc khoái thuyền này cũng là từ nơi khác đi một vòng lớn mà đến đấy chứ. Như vậy mới có thể khiến Đỗ Phục Uy không nghi ngờ chúng ta được".

Khấu Trọng vỗ tay tán thưởng: "Nếu ta là lão gia cũng sẽ phải trúng kế thôi!Hà hà! Hiện giờ chuyện duy nhất ta nên làm có phải là nên nằm ngủ một giấc hay không?".

Trần Lão Mưu cười ha hả nói: "Thiếu Soái yên tâm ngủ đi! Tốt nhất là lênthuyền mà ngủ, đến lúc cần lão phu sẽ gọi người dậy, rồi cải trang

luôn, không thì làm sao đóng được màn “Trường Giang thủy chiến, Trường Thương Lang Cổ Tuấn đại phá Trần Thịnh” được chứ?”.

Chương 272: Sạn đạo tranh hùng

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng đặt chân lên con đường sạn đạo lừng danhkim cổ về sự hiểm trở trong dãy Đại Ba Sơn.

Con đường hiểm trở do con người xây dựng nên này chủ yếu là dùngđục đục vào vách núi thẳng đứng, rồi cắm cây gỗ vào làm xà, bên trên dùng ván gỗ lát thành đường.

Người đi trên sạn đạo, một bên là vách đá lồi lõm, một bên là vực sâu muôntrượng, lúc có gió núi thổi đến, cảm giác lại càng đong đưa lắt lẻo, đứng chân không vững. Người nào lớn gan cũng phải cảm thấy bộ bộ kinh tâm, người nào nhát gan thì e là một bước cũng không dám đi nữa.

Từ Tử Lăng lần đầu nhìn thấy kỳ cảnh, cảm thấy lòng mình như rộng mở,những tâm tình không vui khi nãy liền đươc tẩy rửa sạch sẽ, dọc đường chỉ để ý ngắm nhìn kỳ cảnh tầng tầng lớp lớp hiện ra trước mắt, tâm trạng thoải mái lạ thường.

Gã mang tâm tình của kẻ du sơn ngoạn thủy, say sưa ngắm nhìn núi caocốc sâu được cây cỏ xanh mát che phủ, kỳ phong dị thạch nhan nhản khắp nơi.

Vân sam, lãnh sam, hồng sam, thiết sam mọc chung với ngân hạnh, hạnhquả, cây trẩu, tạo thành một khung cảnh tự nhiên thiên biến vạn hóa, chẳng những là nơi lý tưởng cho lũ cầm điểu trú chân, mà còn là nơi sinh sống của lũ kim ty hầu, mật hầu, linh dương và hươu sừng, sinh khí lan tràn. Từ Tử Lăng vừa đi vừa ngắm cảnh, đến một

chỗ rẽ thì cảnh vật lại biến đổi hoàn toàn.

Đầu tiên là tiếng thác nước đổ ầm ầm như sấm, sau đó là không gian khôngngừng mở rộng, bụi nước bắn vào mặt gã mát rượi, chỉ thấy trong làn sương vụ ấy, một dòng thác từ chảy xuống từ lưng chừng núi, trông xa xa tựa như một con giao long khổng lồ đang trườn mình ra khỏi hang ổ. Thác nước từ trên cao đổ xuống, tạo thành một dòng nước xiết đi dọc theo triền núi, quang cảnh hùng vĩ mê người.

Từ Tử Lăng như mê đi trước khung cảnh thiên nhiên tráng lệ, dừng bướcchắp tay sau lưng ngắm nhìn, chỉ thấy tinh khí thần thăng hoa lên tới vô hạn, hóa nhập cùng với vạn vật xung quanh.

Trong khoảnh khắc ấy, gã đã không còn cảm thấy có sự phân biệt giữa nộivà ngoại, giữa mình và vũ trụ.

Người là tự nhiên, tự nhiên là người.

Tất cả tranh đấu chém giết, đứng trước kỳ cảnh của thiên nhiên này, đều trởnên nhỏ bé và vô vị.

Đúng vào lúc này, một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai gã: “Chúng tanhất định là có duyên phận đặc biệt lắm, không ngờ lại có thể gặp Từ huynh ở đây”.

Từ Tử Lăng vẫn cúi đầu ngắm nhìn dòng chảy do thác nước hình thành nên,trước tên là hơn mười chiếc đầm lớn nhỏ tầng tầng lớp lớp, dưới đáy đầm toàn là đá màu, sáng rực rỡ lấp lánh trong nắng. Nghe tiếng, gã liền mỉm cười nói: “Đương nhiên là đặc biệt có duyên rồi, không biết Hầu huynh muốn nhập Xuyên hay là rời khỏi Ba Thục vậy?”.

Hầu Hy Bạch chậm rãi đi men theo sạn đạo, Mỹ Nhân Phiến trên tay

khôngngừng phe phẩy, phong độ ung dung, cử chỉ tiêu sái bất quần.

Từ Tử Lăng thầm thở dài, tự nhủ nếu động thủ ở chỗ này, song phương đềukhông có đường lùi, chỉ khi một bên bại vong thì sự tình mới có thể liễu kết. Đồng thời gã cũng tự trách mình quá sơ ý, từ sau khi rời khỏi Dương Châu, gã đã không để ý tới tay cao thủc trẻ tuổi của Hoa Gián Phái này, mà sự thực thì y luôn ngấm ngầm ở bên cạnh gã, tìm kiếm cơ hội tốt như lúc này đây.

Có phải là Sư Phi Huyên biết y ở gần đây, nên mới không muốn cùng gãđồng hành nhập Xuyên? Nghe khẩu khí của nàng, thì dường như chỉ có hảo cảm mà không hề có ác cảm với Hầu Hy Bạch.

Hầu Hy Bạch dừng lại cách gã chừng hơn trượng, chậm rãi nói: “Khi ChuHiển Vương còn tại thế, Tần Huệ Vương đã muốn diệt Thục, nhưng lại không có cách nào công vào, cuối cùng bèn sai người làm năm con trâu đá, rồi lấy bột vàng trét lên đuôi trâu, sau đó phao tin đồn là trâu đá phân vàng, rồi mang tặng cho Thục Vương. Thục Vương cả mừng bèn hạ lệnh cho người làm sạn đạo để đón trâu đá, sau này quân Tần đã lợi dụng sạn đạo này để tấn công vào Thục Trung, diệt nước Thục. Con đường này có phải là đầu sỏ tội ác mang đến tai họa cho người Xuyên hay không?”.

Từ Tử Lăng quay đầu lại nhìn con đường sạn đạo chạy vòng quanh núi, thảnnhiên nói: “Sau này Gia Cát Lượng “lục xuất Kỳ Sơn”, Khương Duy “cửu phạt Trung Nguyên” đều phải dựa vào sạn đạo này để tiến binh, có thể thấy tội không phải ở con đường, mà là ở con người. Hầu huynh thấy có đúng không?”.

“Soạt!”.

Hầu Hy Bạch mở Mỹ Nhân Phiến ra, phe phẩy trước ngực lúc nhanh lúcchậm, giống như tuân theo một thứ tiết tấu có quy luật trong sự

hỗn loạn, tựa như là rất dễ nắm bắt nhưng lại cực khó níu giữ, cảm giác quái dị đến cực điểm.

Chỉ nghe y ngạc nhiên nói: “Thật không ngờ Từ huynh lại hiểu rõ về lịch sửcủa Xuyên Thục đến vậy, nên biết rằng con đường sạn đạo mà chúng ta đang đứng đây đã trải qua nhiều lần tu sửa và cải tạo. Kim Ngưu Đạo ngày xưa bắt đầu từ Mi huyện ở Thiểm Tây, đi qua Tà Cốc, Bao Cốc để vào Hán Trung, rồi tây xuất Miễn huyện, đi qua Dương Bình Quan vào Xuyên, đi qua Thanh Xuyên, Kiếm Các, Tử Đồng, Miên Dương là đến được Thành Đô. Hiện giờ đoạn đường từ Hán Trung vào Xuyên đã sửa thành từ Ninh Cường, vượt qua Thất Bàn Quan, chính là đoạn khiến Từ huynh phải dừng chân ngắm cảnh, tựa hồ như muốn lên núi du ngoại chứ không nỡ tiếp tục hành trình”.

Hầu Hy Bạch bước lên một bước, thu hẹp khoảnh cách giữa y và Từ Tử Lăngxuống còn tầm tám thước, Mỹ Nhân Phiến vẫn ve vẩy nhè nhẹ, phát ra những tiếng “soạt soạt” khe khẽ. Mặt quay về phía Từ Tử Lăng, chính là mặt có vẽ hình tuyệt thế mỹ nữ của Ma môn, đồng thời cũng là đối thủ của Sư Phi Huyên, Loan Loan, một góc khác là hình vẽ của danh kỹ tài sắc vẹn toàn, phong tình lai láng Thượng Tú Phương.

Từ Tử Lăng chắp tay đứng thẳng, thấy Hầu Hy Bạch không trả lời mình, bènmỉm cười nói tiếp: “Xem ra Hầu huynh không muốn trả lời câu hỏi của tại hạ rồi. Tiểu đệ đột nhiên có một ý nghĩ rất lạ, chính là nếu một trong hai chúng ta đột nhiên vinh thăng tiên tịch ở đây thì đảm bảo người trong giang hồ sẽ không ai hay biết đâu nhỉ”.

Hầu Hy Bạch phì cười nói: “Ý nghĩ này của Từ huynh thật vô cùng tuyệt diệu.Chỉ hận là tiên giới vô môn, không để cho người ta vào tùy tiện như vậy đâu. Tại hạ chỉ sợ Từ huynh mộng tưởng thành không mất thôi”.

Khóe miệng Từ Tử Lăng thoáng hiện một nụ cười hờ hững, thản nhiên nhưkhông nói lại; “Tiên giới vô môn hay hữu môn, thậm chí là có tiên giới hay không, tiểu đệ cũng căn bản chưa từng có bất kỳ tưởng tượng hoặc kỳ vọng gì hết, thế nên lấy đâu ra mộng mà thành không? Thậm chí là đối với chuyện sinh sinh tử tử, Từ mỗ đây cũng rất thờ ơ, Hầu huynh có hứng thú thử xem không?”.

Hầu Hy Bạch cuối cùng cũng biến sắc, song mục sáng rực lên như điện, tiếttấu phẩy quạt càng lúc càng phức tạp, nhưng lại không hề rồi loạn. Nếu không phải là Từ Tử Lăng, mà mà cao thủ trình độ kém hơn một chút, thì chỉ e đã không kềm chế được mà xuất thủ tấn công trước rồi.

o0o

Khấu Trọng nằm trên giường, nhưng không có cách nào nhắm mắt ngủ yênđược. Gã cứ mở mắt trừng trừng nhìn lên nóc khoang, trong lòng trĩu nặng một bầu tâm sự.

Gã nghĩ đến quan hệ của mình và Đỗ Phục Uy.

Đỗ Phục Uy có thể nói là người đầu tiên coi trọng gã, cho rằng gã có tưcách kế thừa hương hỏa và sự nghiệp của y, nhưng vì rất nhiều nguyên nhân, mà gã đã cự tuyệt hảo ý của y.

Năm đó y chịu thả cho Khấu Trọng rời khỏi Lịch Dương, đã đủ thấy y có khíphách hơn người, để lộ ra tình ý chân thành tha thiết không phù hợp với tác phong vốn có của y từ trước tới giờ.

Khấu Trọng đã hồi báo y bằng cách cố thủ Cảnh Lăng mười ngày mười đêm,làm Đỗ Phục Uy chỉ có thể thắng thảm một trận.

Hôm nay gã lại đi phá đại kế công hạ Giang Đô của Đỗ Phục Uy, nghĩ lạithật khiến người ta phải buồn lòng.

Ái tướng tên Trần Thịnh kia của y với gã hoàn toàn vô cừu vô oán, khôngquen không biết. Nhưng đêm nay gã lại tìm đủ trăm phương ngàn kế để dồn y vào chỗ chết, hòng đốt cháy ngọn lửa giận của Đỗ Phục Uy, tất cả đều vì bá nghiệp tranh thiên hạ, mà bất chấp thủ đoạn, không chuyện gì là không dám làm. Tranh thiên hạ chính là như vậy.

Có điều, nếu để chuyện năm xưa lặp lại một lần nữa, gã vẫn sẽ cự tuyệt đềnghị và hảo ý của Đỗ Phục Uy.

Nguyên nhân thực sự là vì Đỗ Phục Uy quá mất lòng người, còn gã thì càngkhông muốn dựa vào kẻ khác.

Nghĩ tới đây, Khấu Trọng liền bật người dậy, bảo thủ hạ đang đợi ngoài cửađi gọi Trần Trường Lâm và Bốc Thiên Chí tới thương lượng.

o0o

Từ Tử Lăng nảy sinh cảm ứng, đột nhiên quay ngoắt người lại, biến thànhmặt đối mặt với Hầu Hy Bạch.

Hai ánh mắt chạm nhau giữa không trung, cả hai đều không hề nhânnhượng.

Hầu Hy Bạch đã thôi không phe phẩy quạt nữa, mà thu ra sau lưng, khẽ gậtđầu nói: “Từ huynh cao minh đến mức khiến tại hạ cảm thấy bất ngờ”.

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Bỉ thử bỉ thử!”.

Hai người đều không hề nói những lời khách khí.

Sự thực thì từ khi Hầu Hy Bạch lên tiếng, hai người đã bắt đầu chính diệngiao phong. Còn Từ Tử Lăng thì thực ra cũng có chút may mắn, bởi vì khi gã đứng trước thác nước hùng vĩ, tinh thần và vạn hóa đã hòa làm một thể, rơi vào cảnh giới vô nhân vô ngã, quên hết thực tại, rất hợp với yếu chỉ của Trường Sinh Quyết, vì vậy nên tuy không hề đề khí vận công, nhưng chân khí trong nội thể vẫn cuồn cuộn dâng trào, tiên thiên chân khí lưu chuyển tự nhiên, toàn thân không hề có một điểm sơ hở dù là nhỏ nhất.

Hầu Hy Bạch chọn xuất hiện ở đây, rồi vốn là muốn mượn tiếng thác nước để átđi tiếng bước chân và chấn động do y gây ra trên sạn đạo, ý đồ dùng một chiêu như sét đánh bên tai, tiêu diệt đại kình địch trên rất nhiều phương diện này của mình.

Từ bộ pháp bước đi trên sạn đạo, đến tiết tấu phe phẩy chiết phiến của yđều ẩn hàm một nguyên lý hết sức huyền ảo, chỉ cần Từ Tử Lăng bị ảnh hưởng của chúng mà hơi sơ sẩy phân thần, y sẽ toàn lực xuất thủ, cho dù thọ thương cũng phải hạ sát được đối phương ở nơi muốn lùi cũng không thể lùi, muốn tránh cũng không thể tránh này.

Chẳng ngờ Từ Tử Lăng chẳng những không bị ảnh hưởng của y, mà còn giữnguyên trạng thái mà y không thể nào nắm bắt được đó, trong lời nói lại ngầm ám thị mình đã gác chuyện sinh tử ra ngoài lề, khiến cho y cảm thấy nếu cố sính cường xuất thủ, sẽ chỉ dẫn đến kết cục lưỡng bại câu thương.

Vì vậy y mới thật lòng tán thưởng Từ Tử Lăng.

Đối với Từ Tử Lăng mà nói, Hầu Hy Bạch cũng khiến gã không tài

nào tìmđược cơ hội để lợi dụng, thế nên cứ chần chừ mãi không dám quay người lại.

Tiết tấu phe phẩy quạt của Hầu Hy Bạch có lẽ là một loại công pháp tươngtự như Thiên Ma Âm của Chúc Ngọc Nghiên, chỉ cần sơ sẩy một chút là đối thủ sẽ lập tức thi triển thế công đáng sợ nhất, Cho đến khi trong lòng Hầu Hy Bạch hơi chấn động, gã mới nhằm đúng khoảng trống giữa hai âm trong tiết tấu của y mà quay người lại, lúc gã hoàn thành thì cũng là lúc tiết tấu của đối phương đạt tới độ chuẩn xác nhất.

Nắm được tiết tấu ve vẩy quạt nghe ra tưởng chừng như rối loạn của đốiphương, cũng bằng như đã triệt để phá vỡ tuyệt kỹ này rồi.

Từ đây có thể thấy được rằng Hầu Hy Bạch xưa nay vẫn luôn ẩn giấu thựclực của mình, thế nên gã mới “bỉ thử bỉ thử” để đáp lại.

Từ Tử Lăng vẫn chắp tay sau lưng, hiên ngang đứng trên con đường sạnđạo nhỏ hẹp, song mục nhìn chăm chăm vào đối phương, khí thế không ngừng tích tụ và mở rộng, sẵn sàng quyết chiến với đối phương bất cứ lúc nào.

Hầu Hy Bạch vẫn giữ dáng vẻ tiêu sái ung dung đó, nhưng giờ nhìn y sừngsững như một trái núi, khí thế tỏa lan như nước lũ, khắc chế đối thủ từ xa.

Khóe miệng Từ Tử Lăng thoáng hiện một nụ cười hờ hững, thản nhiên nói:“Hầu huynh tình cờ gặp tại hạ vào Xuyên hay là sớm đã biết tại hạ vào Xuyên từ trước rồi?”.

Hầu Hy Bạch vừa chăm chú nhìn đối thủ, vừa đáp: “Chuyện này phức tạp dịthường, lại có liên quan rất lớn đến Thanh Tuyền, Từ huynh nghĩ thế nào?”.

Từ Tử Lăng thầm khen đối phương lợi hại.

Nên biết rằng động thủ trên sạn đạo, thân pháp bộ pháp gì cũng chẳng cótác dụng, chỉ có một đường duy nhất là toàn lực liều mạng ngạnh tiếp mà thôi.

Dù võ công của hai người có phân biệt cao hạ, nhưng khoảng cách khôngxa lắm, vì vậy y mới dùng đủ thứ thủ đoạn để làm tiêu hao đấu chí của gã, làm gã phân thần, hòng một kích hạ sát gã tại đây.

Mấy câu này của Hầu Hy Bạch, quả thực là rất lợi hại.

Nếu Từ Tử Lăng vì hai chữ “phức tạp” mà phân tâm suy nghĩ, lại thấy HầuHy Bạch thân thiết gọi Thạch Thanh Tuyền là “Thanh Tuyền” mà nghĩ y và nàng có quan hệ đặc biệt, vậy thì gã sẽ trúng kế.

Cũng may là xưa nay gã đối với chuyện được mất trong quan hệ nam nữ hếtsức đạm bạc, vì thế nên kế này của Hầu Hy Bạch cũng không có tác dụng gì mấy. Chỉ nghe gã mỉm cười nói: “Hầu huynh có biết trước khi tiểu đệ nhập sơn, đã cùng Sư tiểu thư nói chuyện suốt cả đêm hay không?”.

Chiêu này gọi là lấy đạo của người để trị lại người, hơn nữa lại còn ám thịcho đối phương biết Sư Phi Huyên cũng đang ở gần đây.

Theo Từ Tử Lăng phân tích, Hầu Hy Bạch chọn nơi này để chặn đường gã,có lẽ là do biết được tin tức từ phía Trường Giang Liên, tất cả đều vì Vân Ngọc Chân và Trịnh Thục Minh của Trường Giang Liên có quan hệ bí mật, mà thủ đoạn với nữ nhân của Hầu Hy Bạch thì đương nhiên không cần phải nhắc đến nữa.

Quả nhiên là Hầu Hy Bạch thoáng ngẩn người ngạc nhiên.

Từ Tử Lăng làm sao chịu bỏ qua cơ hội mà mình đã khổ tâm chờ đợi này,lập tức lướt người phóng tới, tung ra một quyền.

Hầu Hy Bạch không xuất phiến, mà chỉ khép chưởng thành đao, chém mạnhtả thủ ra.

“Bình!”.

Kình khí chạm nhau.

Hai người đều giật bắn người lại, kéo dài khoảng cách ra thành hơn mộttrượng.

Hầu Hy Bạch lộ thần sắc nghiêm nghị, hét lớn: “Tại sao không dùng LoaHoàn kình khí?”.

Từ Tử Lăng cố áp chế không cho huyết khí sôi trào, trong lòng cũng thầmkinh hãi, nếu không phải đối phương nghĩ gã dùng Loa Hoàn kình khí thì chỉ e chiêu này gã đã thiệt thòi lớn rồi.

Gã ở trong tình thế có lợi, vậy mà vẫn chỉ có thể bình thủ với Hầu Hy Bạch,từ đây có thể thấy thực lực chân chính của Hầu Hy Bạch, ít nhất cũng cao hơn gã một bậc. Huống hồ họ Hầu hãy còn chưa xuất phiến.

Nghĩ đoạn gã liền mỉm cười nói: “Hầu huynh hình như cũng không dùng kỳcông Bất Tử Ấn thì phải?”.

Song mục Hầu Hy Bạch sáng rực lên, thần sắc đáng sợ vô cùng, chỉ nghe ytrầm giọng nói: “Có phải Phi Huyên nói cho huynh biết không?”.

Từ Tử Lăng nhìn thẳng vào mắt y, không chút khoan nhượng nói: “Chỉ dựavào chuyện này tại hạ đã biết Hầu huynh vẫn chưa có cơ hội tiếp xúc với Thạch Thanh Tuyền, nếu không biết đâu huynh lại đoán là do nàng nói cho tại hạ cũng nên, đúng không?”.

Hầu Hy Bạch khôi phục lại vẻ ung dung vốn có, bật cười nói: “Nhưng cũngcó thể là tại hạ vừa bái phỏng phương cư của nàng trở về, phải không?”.

Từ Tử Lăng cười dài: “Phải, phải, rất phải!”.

Cùng lúc ấy, song chưởng của gã cũng đẩy ra, lập tức sinh ra một đạo kình lực cuồn cuộn đẩy về phía Hầu Hy Bạch.

o0o

Bên ngoài thuyền các chiến sĩ vẫn đang hăng say làm việc, còn bên trongthì lại hết sức bình lặng.

Khấu Trọng đảo mắt một vòng nhìn Bốc Thiên Chí, Trần Lão Mưu, Lạc Kỳ Phi, Trần Trường Lâm, trầm ngâm giây lát rồi từ từ nói: “Ta có hai chuyện muốn thương lượng cùng các vị”.

Chúng nhân biết gã vẫn còn về sau chưa nói hết, nên đều im lặng chờ đợi.

Khấu Trọng lộ thần sắc ưu tư, im lặng giây lát rồi nói: “Đêm nay chúng ta chỉcần khiến Trần Thịnh thọ thương mà không cần giết y, ta muốn mượn miệng của Trần Thịnh để nói cho Đỗ Phục Uy biết là ai đả thương y”.

Bốc Thiên Chí nói: “Chuyện này không có vấn đề gì, chỉ cần chúng ta tìmcách đốt thêm mấy chiếc thuyền của chúng, thì cũng đủ để Đỗ

Phục Uy nộ hỏa xung thiên rồi”.

Trần Trường Lâm nói: “Trần Thịnh có lẽ cũng biết Cổ Tuấn, nếu để hắnnhận ra sơ hở, vậy thì bao nhiêu công sức của chúng ta sẽ mất hết”.

Trần Lão Mưu liền lên tiếng: “Ngoại hình không có vấn đề, trong lúc hỗnloạn chỉ cần giống được năm sáu phần là được rồi. Trường Lâm có thể vẽ đại khái tướng mạo của y ra cho lão phu tham khảo không?”.

Trần Trường Lâm gật đầu đáp ứng rồi nói: “Thương pháp của Cổ Tuấn rấtđặc biệt, giả như Trần Thịnh đã nhìn thấy, thì nhất định có thể nhận ra”.

Bốc Thiên Chí liền hỏi: “Trường Lâm lão đệ đã nhìn qua thương pháp củay?”.

Ánh mắt Trần Trường Lâm rực lửa cừu hận, hừ lạnh một tiếng nói: “Khôngnhững đã nhìn qua, mà còn lãnh giáo rồi nữa”.

Chúng nhân nghe khẩu khí của y, thì biết ngay y đã từng giao thủ với CổTuấn, thậm chí còn bị bại dưới tay họ Cổ cũng không chừng.

Khấu Trọng mừng rỡ nói: “Vậy thì được rồi! Chỉ cần học được một hai thànhlà được, như vậy Trần Thịnh sẽ tưởng rằng Cổ Tuấn cố ý muốn giấu diếm võ công”.ai

Ngưng lại một chút rồi gã nói tiếp: “Một chuyện nữa, chính là phải báo cừucho Trường Lâm huynh, chúng ta phải hạ sát Trầm Luân trước. Nhưng phải làm thế nào để Trầm Pháp Hưng tưởng rằng nhi tử của y là do Đỗ Phục Uy giết chết, như thế thì oán cừu giữa hai bên sẽ vĩnh viễn không thể nào giải được”.

Lạc Kỳ Phi gật đầu lên tiếng: “Thuộc hạ và Trường Lâm huynh đã nhiều lầnthương lượng về chuyện này, đều cho rằng chỉ cần đợi sau khi Đỗ Phục Uy trúng kế đem quân tấn công Trầm Luân, đến khi họ Trầm lui binh thì chúng ta sẽ tập kích dọc đường, như vậy thì món nợ này sẽ trút cả lên đầu Đỗ Phục Uy, vấn đề chỉ là sự phối hợp địa điểm và thời gian mà thôi”.

Khấu Trọng trầm ngâm: “Giả như Trần Thịnh bị tập kích thọ thương, ĐỗPhục Uy không tiến mà lại lui binh về Thanh Lưu để chấn chỉnh đội ngũ thì thật là hỏng bét, vì vậy chúng ta phải có thêm hậu trước, bức cho lão Đỗ không thể kéo dài thời gian nữa mới xong”.

Bốc Thiên Chí chau mày: “Có cách gì khiến cho Đỗ Phục Uy cho rằng TrầmLuân đã bán đứng y cho Lý Tử Thông không? Như vậy thì lão Đỗ sẽ buộc phải tốc chiến tốc thắng, hơn nữa còn phải đánh tan một trong hai thế lực này, bằng không sẽ rơi vào cục diện lưỡng đầu thọ địch, không thể trở mình”.

Khấu Trọng vỗ đùi tán thưởng: “Chuyện này chỉ là chuyện cỏn con, lập tứcphái người đưa thư cho Lý Tử Thông, bảo tên tiểu tử đó phao tin đồn nhảm nói Trầm Pháp Hưng đã nghị hòa với y. Nếu tin đồn này lọt vào tai Đỗ Phục Uy trước khi Trần Thịnh bị tập kích, vậy thì càng có thể khiến y tin rằng họ Trầm đã trở mặt”.

Kế đó gã liền nhổm người đứng dậy, vươn mình lự1;i nhác nói: “Giờ thì ta cóthể ngủ được một giấc ngon rồi”.

Chương 273: Giá họa đông đô

Hầu Hy Bạch vung cây chiết phiến đang giấu sau lưng ra, tư thế hết sứcung dung tiêu sái mà tràn đầy mỹ cảm, đầu phiến điểm thẳng vào song chưởng đang vỗ tới của Từ Tử Lăng, tốc độ nhanh nhẹn phi thường, sau đó thì chiết phiến mở soạt xuống dưới, dùng mặt vẽ đầy mỹ nhân cản lấy sát chiêu chân chính của Từ Tử Lăng, chính là một cước đá vào tiểu phúc của y.

Từ Tử Lăng xoay người, song chưởng hóa thành muôn ngàn đạo chưởngảnh, hai chân như muốn hất lên mà lại không xuất cước, làm cho Hầu Hy Bạch cũng không dám mạo hiểm xông lên, nhưng cũng không dám lui về sau, sợ vạn nhất để đối phương cướp lấy tiên cơ, sẽ rơi vào kết cục binh bại như núi đổ, táng mạng nơi hiểm địa này.

Hầu Hy Bạch sử ra mộ bộ phiến pháp tinh diệu huyền ảo, Mỹ Nhân Phiếnkhi mở khi đóng, chặn hết toàn bộ chưởng chỉ quyền cước như cuồng phong bạo vũ của Từ Tử Lăng, tiếng kình phong giao kích vang lên liên miên bất tuyệt.

“Bình!”

Bao nhiêu phiến ảnh rợp trời lập tức tan biến, ngón giữa của tả thủ Từ TửLăng đã điểm trúng vào đầu cây Mỹ Nhân Phiến. Loa Hoàn kình khí mà Hầu Hi Bạch đợi chờ từ lâu, từ chậm chuyển sang nhanh, cuồn cuộn đổ vào thân phiến.

Trong khoảnh khắc ấy, nội kình hai bên chạm nhau, hoàn toàn không chútnhân nhượng, hai người cùng lúc loạng choạng lui về sau. Đến lúc này, hai người mới bắt đầu hiểu được bản lĩnh thực sự của đối

thủ.

Hầu Hy Bạch chỉ lùi lại năm bước là khôi phục tư thế bình thường, gương mặtanh tuấn lúc đỏ lúc xanh, sau mấy lần chuyển biến như vậy thì liền trở lại trắng trẻo anh tuấn như trước.

Từ Tử Lăng thì suýt chút nữa bước ra khỏi sạn đạo, thì ra Mỹ Nhân PhiếnPháp của Hầu Hy Bạch có thể dùng tứ lạng bạt thiên cân, tất cả đều nhờ vào thủ pháp tá lực đả lực cực kỳ quái dị, chuyên dịch chuyển nội kình của đối phương sang hướng khác, đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, giống như cánh tay điểu khiển bàn tay, hết sức tự nhiên.

Cơ hồ như mỗi quyền, mỗi chưởng của gã, đều có cảm giác đánh khôngtrúng đối thủ, tựa như dùng tay không bắt lươn vậy, rõ ràng là đã nắm được nhưng lại không thể nào giữ chắc. Đây chính là pháp môn tuyệt hảo nhất để đối phó với Loa Hoàn kình của gã.

Vì vậy tuy gã chiếm hết thượng phong, nhưng lại hết sức vất vả, cũng maylà đến cuối cùng gã vẫn giữ được thế chủ động, rồi dùng kỳ chiêu Dịch Kiếm Thuật, “dĩ nhân sử kiếm, dĩ kiếm dịch địch”, đồng thời lợi dụng hoàn cảnh đặc biệt ở sạn đạo, bức Hầu Hy Bạch phải toàn lực tiếp một chiêu, tránh khỏi kết cục bại vong.

Cao hạ lập tức phân định.

Từ Tử Lăng miễn cưỡng chống chọi lại luồng kình lực đẩy mình ra khỏi sạnđạo, sau đó dùng tiên thiên chân khí của Hòa Thị Bích kết hợp với Trường Sinh Quyết, hóa giải đi quá nửa công lực kỳ dị của Hầu Hy Bạch, nhưng vẫn phải lùi lại thêm hai bộ nữa mới có thể đứng vững.

Suýt chút nữa thì gã thổ huyết, cũng may là trong lúc kinh mạch gã

tưởngchừng như vỡ nát, lục phủ ngũ tạng đảo lộn đó, gã miễn cưỡng vận chân khí trong người du chuyển một vòng, thương thế lập tức thuyên giảm, thần kỳ lạ thường, cơ hồ như chân khí bản thân gã có thể ngấm ngầm khắc chế công pháp của đối thủ vậy.

Chỗ lợi hại nhất của Hầu Hy Bạch, chính là khi Loa Hoàn kình của gã từchậm chuyển sang nhanh, ào ào đổ tới như thác lũ thì nội kình của họ Hầu đột nhiên trở nên thoắt cương thoắt nhu, vừa cứng vừa mềm, làm cho kình lực xoáy tròn theo hình trôn ốc của gã bị “tách ra” làm hai, khiến chân khí công vào nội thể đối phương nhiều nhất cũng chỉ còn lại năm, sáu phần, lực sát thương giảm đi đáng kể.

Ma công như vậy, quả thực là gã chưa từng thấy, thậm chí chưa từng ngheđến bao giờ, chẳng trách mà Hoa Gián Phái có thể tề danh cùng Âm Qúy Phái trong Ma môn.

Từ đây có thể suy ra Thạch Chi Hiên lợi hại tới mức nào.

“Xoạt!”.

Hầu Hy Bạch mở rộng chiết phiến, nhẹ nhàng phe phẩy, rồi nở một nụ cườiung dung: “Lĩnh giáo, lĩnh giáo. Từ huynh đích thực cao minh hơn người, có điều nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ hôm nay Từ huynh đừng hòng sống mà rời khỏi con đường sạn đạo này”.

Từ Tử Lăng nghe y nói vậy thì chẳng hề lo lắng, ngược lại còn thở phào nhẹnhõm.

Nếu đối phương thừa thế truy kích, vậy thì gã nhất định sẽ chỉ có kết cụctáng mạng ở đây, nhưng giờ y phải mượn lời nói để kéo dài thời gian, vậy thì rõ ràng là công lực của y mạnh hơn gã, chiêu số cũng cao hơn một bậc, thương thế càng nhẹ hơn, nhưng tốc độ trị thương thì lại có khoảng cách nhất định so với Từ Tử Lăng gã.

Từ Tử Lăng hít sâu vào một hơi thanh khí, ngửa mặt cười dài nói: “Hầuhuynh quá khen! Xin hãy tiếp thêm một quyền nữa của tiểu đệ!”.

Lời chưa dứt, thì chân phải đã đạp lên phía trước, quyền trái đấm ra.

Hầu Hy Bạch hiển nhiên là lấy làm ngạc nhiên, kế đó thì thần sắc y chuyểnsang ngưng trọng, y phục toàn thân tung bay phần phật.

Từ Tử Lăng xuất quyền cực chậm, nhưng nội kình lại không ngừng tích tụ,cơ hồ nhưng lúc mới đẩy quyền ra, quyền phong đã áp sát tới người Hầu Hy Bạch, thần kỳ nhất là ngay từ khi mới xuất quần, quyền kình đã tập trung lại, cuối cùng biến thành một cỗ kình lực vô cùng hùng hậu, đẩy ra từ quyền đầu, giống như một cây thiết trụ vô hình bắn thẳng tới trước ngực Hầu Hy Bạch.

Hầu Hy Bạch lần đầu tiên thấy hối hận vì đã chọn sạn đạo làm nơi chặnđường Từ Tử Lăng, nếu đổi lại là một nơi rộng rãi hơn, y có thể nói là thừa sức phá giải một chiêu này của Từ Tử Lăng, song ở trong hoàn cảnh đặc biệt này, y lại bị kình khí của Từ Tử Lăng ép cho trăm ngàn tuyệt nghệ đều không thể thi triển, mà chỉ có một đường duy nhất, đó là ngạnh tiếp.

Hầu Hy Bạch hét lớn một tiếng, Mỹ Nhân Phiến gấp vào, tả chưởng chémthẳng vào trụ khí.

Loa Hoàn Kình bộc phát.

Lần này thì Từ Tử Lăng đã có kinh nghiệm, Loa Hoàn Kình tụ mà không tán,giống như một mũi nhọn xuyên thẳng vào kình lực của đối phương.

“Bình!”.

Hai người cùng loạng choạng lùi về sau, khóe miệng rỉ máu, thương thếcàng thêm trầm trọng.

Lần này thì Hầu Hy Bạch chỉ có thể gạt được hai thành công lực của Từ TửLăng, nên lập tức chịu thiệt thòi lớn.

Nếu ở trên bình địa, y nắm chắc bảy tám phần có thể dồn Từ Tử Lăng vàotử địa, nhưng ở trên con đường sạn đạo nhỏ hẹp này, Từ Tử Lăng lại có thể phát huy kình lực kỳ lạ của Trường Sinh Quyết tới mức cao nhất.

Song phương cùng thoái lui năm bước.

Hầu Hy Bạch lấy ống tay áo lau vết máu trên khóe miệng, cười khổ nói: “Xincho tại hạ thu lại lời nói cuồng vọng vừa rồi, kỳ thực lần này Hầu mỗ chỉ là ngứa tay, thấy cơ hội khó gặp, nên mới muốn bức Từ huynh toàn lực xuất thủ một phen, chứ không hề có ý làm hại Từ huynh. Có chỗ nào đắc tội, Từ huynh đại nhân đại lượng, bỏ quá cho tiểu đệ”.

Từ Tử Lăng như cười mà không cười nói: “Hầu huynh thật khéo đùn đẩy,tiểu đệ đây khâm phục vô cùng. Vậy không biết Hầu huynh đang định vào Xuyên hay là rời Xuyên đây?”.

Hầu Hy Bạch cười ha hả nói: “Từ huynh quả thật rất thú vị, tại hạ đươngnhiên là đi về phía trước, xin Từ huynh cứ tự tiện”.

Từ Tử Lăng khẽ mỉm cười, cố nuốt búng máu đang trào lên cổ họng, ungdung tiêu sái đi ngang qua người Hầu Hy Bạch. Sự thực thì vết thương của gã nặng hơn Hầu Hy Bạch tưởng tượng rất nhiều, căn bản không còn sức lực đánh ra một quyền nữa.

Hầu Hy Bạch do dự dây lát, rồi dịch người sang một bên để Từ Tử Lăng điqua, còn ân cần cáo biệt, dáng vẻ như lưu luyến không nỡ chia tay vậy. Từ Tử Lăng đi một mạch gần mười dặm đường, sau khi khẳng định Hầu Hy Bạch không đi theo, mới dám há miệng phun búng máu vẫn ứ lại trong cổ họng ra, mệt mỏi ngồi phịch xuống đất.

o0o

Bảy chiếc chiến thuyền, chầm chậm tiến ra từ một nhánh sông bí mật khuấtsau rừng cây, tiến ra phía Trường Giang. Tất cả đèn đuốc trên thuyền đều đã tắt hết, chỉ mượn ánh trăng ánh sao soi đường, tiến về phía mục tiêu.

Thủy sư Giang Hoài của Trần Thịnh đã rời Lục Hợp lúc hoàng hôn, đi vềGiang Đô, Theo tin tức nhận được thì tổng cộng có một trăm hai mươi thuyền lớn nhỏ, trong đó có ba mươi chiến thuyền, còn các thuyền khác thì chở đầy trang bị và lương thảo. Nếu như đội thuyền này xảy ra chuyện, chẳng những quân tiên phong của Đỗ Phục Uy mất đi chi viện, mà đại kế công thành của y cũng bị ngăn trở. Trong tình hình “không có việc gì để làm” như vậy, Đỗ Phục Uy tự nhiên sẽ tìm người để trút giận, mà người duy nhất có thể giúp y hả giận chính là kẻ “hân hạnh” được Khấu Trọng chọn làm người lĩnh tội Trầm Luân.

Từ xưa tới nay, trong chiến tranh, để đạt được thắng lợi thì cần bất chấp thủđoạn, dụng kế ly gián, lại càng là chuyện hết sức bình thường của binh gia.

Khấu Trọng hóa trang khá giống mãnh tướng Trường Thương Lang Cổ Tuấncủa Trầm Luân, đứng trên đầu thuyền, hai bên là Trần Trường Lâm và Bốc Thiên Chí. Không khí có chút hơi khẩn trương, người người đều nín thở chờ đợi, chuẩn bị tinh thần cho trận chiến sắp tới.

Đạo thắng địch, nằm ở chỗ xuất kỳ bất ý, lấy nhanh thắng chậm, nhân lúcđịch chưa kịp đề phòng, mà phá trận thế của thuyền đội, khiến cho địch nhân rơi vào tình trạng hoảng loạn, không biết đâu vào đâu, lúc ấy bọn gã mới có thể lấy ít thắng nhiều.

Bảy chiếc chiến thuyền dừng lại sau tán cây ở cửa sông, nép sát vào bờ.

Đại Giang trước mắt cuồn cuộn chảy về Đông.

Từ đây, chỉ cần hai canh giờ thủy trình là có thể tới được Giang Đô.

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi, ngửa mặt nhìn bầu trời đêm, trong lòng bồihồi cảm xúc.

Đối với Đỗ Phục Uy, gã vẫn còn hảo cảm và kính ý, nhưng vì mục tiêu, vìđại nghiệp, gã buộc phải đối đầu với y, nghĩ lại cũng thật khó chịu.

Thanh âm Bốc Thiên Chí vang lên bên tai gã: “Đến rồi! Thời gian hết sứcchuẩn xác”.

Khấu Trọng thu nhiếp tâm thần, ánh mắt dừng lại ở chỗ giao nhau củanhánh sông nhỏ và Trường Giang, toàn thần chờ đợi.

Trần Trường Lâm thấp giọng nói: “Đêm nay gió Đông Nam thổi, nếu chúngta có thể theo sau thuyền địch, thuận gió thuận dòng tấn công thì có thể vạn vô nhất thất, nhưng vấn đề là làm vậy sẽ biến thành đại chiến toàn diện, lại càng khó tấn công được soái thuyền đi đầu của Trần Thịnh”.

Bốc Thiên Chí thở dài nói: “Đáng tiếc là chúng ta không hề biết tính

cáchcủa Trần Thịnh thế nào, bằng không có thể dựa theo thiên tính của y mà định kế, hiện giờ thì chỉ có cách liều một phen mà thôi”.

Khấu Trọng gật đầu: “Nguy hiểm nhất chính là soái thuyền của y đi ngayđầu thuyền đội, vậy thì chúng ta buộc phải đi đường hiểm, tấn công mãnh liệt, có điều làm thế thì thuyền địch ở phía sau sẽ có cơ hội thuận dòng phản kích”.

Bốc Thiên Chí trầm giọng: “Nếu chúng ta đi dạt về phía bờ Bắc Đại Giang thì có thể phóng khói mù và tro than”.

Khấu Trọng quả quyết nói: “Vậy thì hãy tiến hành cùng lúc, để chúng ta độtkích soái thuyền của đối phương, sáu thuyền còn lại lần lượt tản ra khiến cho địch nhân không nắm rõ được thực lực phía ta thế nào, sau đó phóng yên vụ làm mờ mắt quân địch, dùng thập tự tiễn đốt cháy cánh buồm, dùng máy bắn đá phá thuyền, tận sức phá hoại, sau khi xong việc thì lập tức bỏ thuyền mà chạy”. Kế đó gã lại bồi thêm một câu: “Chỉ cần đả thương được Trần Thịnh, thì coi như đại công cáo thành”.

Trần Trường Lâm thấp giọng hô: “Đến rồi!”.

Hai chiếc chuyến thuyền cỡ nhỏ của quân Giang Hoài đi tới. Một lúc sau,mới có thêm bốn chiếc chiến thuyền tương đối lớn và hơn mười chiếc thuyền hàng đi qua. Kế đó là ba chiếc cự hạm cỡ lớn.

Bốc Thiên Chí mừng rỡ nói: “Trời giúp ta rồi, chiếc thuyền ở giữa kia chính làsoái thuyền”.

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần, chân khí chuyển vận khắp toàn thân, hétlớn: “Thành công hay thất bại đều dựa vào một trận chiến này cả, các huynh đệ, theo ta!”.

Mệnh lệnh phát ra!

Mông Xung Đấu Hạm rời khỏi chỗ ẩn nấp, mái chèo thò ra, thuận dòngnước, giờ hết tốc lực đuổi theo thuyền địch.

o0o

Khi Từ Tử Lăng mở mắt ra, trời đã lấp lánh đầy sao, bầu trời đêm trên núicao đẹp đến mê người. Gã chuyển vận chân khí chạy khắp kinh mạch hai vòng, rồi mới nhổm người đứng dậy, nhưng đầu óc vẫn còn ong ong, trong lòng không khỏi thầm kinh hãi.

Từ khi luyện tập tâm pháp Trường Sinh Quyết, bất luận là thương thế nặngthế nào, gã cũng đều có thể phục nguyên trong thời gian cực ngắn, chưa bao giờ phải liệu thương đến năm canh giờ liền mà kinh mạch vẫn chưa thông hết hoàn toàn, hành khí khó khăn như vậy. Từ điểm này, có thể thấy được Ma công Hoa Gián Phái của Hầu Hy Bạch lợi hại tới mức nào.

Hiện giờ nếu động thủ với người khác, nhiều lắm gã cũng chỉ có thể sử rađược bốn, năm thành võ công thường ngày, đương nhiên là không thể thao túng chân khí như vừa rồi nữa.

Gã hiểu rõ Hầu Hy Bạch tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mình, chỉ cần kẻ nàytrị xong nội thương nhẹ hơn gã rất nhiều, thì y sẽ lại tìm đến gã lần nữa.

Cho dù công lực của gã có khôi phục hoàn toàn, chỉ sợ vẫn chưa phải là đốithủ của họ Hầu này, vì vậy trước mắt chỉ có một cách duy nhất, chính là chạy được bao xa thì chạy bao xa, tránh để gã tìm thấy.

Đang định khởi trình, thì chợt nghe tiếng gió vang lên từ chỗ sạn đạo,

Từ TửLăng đang thầm kêu khổ thì một nam nhân cao gầy, mặt vàng như nghệ, trán và hai bên thái dương đầy nếp nhăn lao vút tới phía gã.

Người này hiển nhiên là không ngờ giữa đêm tối ở nơi thâm sơn cùng cốc lạigặp được người qua đường, bèn ngạc nhiên dừng lại

Từ Tử Lăng lại thầm kêu khổ thêm lần nữa.

Không ngờ chính là kẻ xếp cuối cùng trong Tà Đạo Bát Đại Cao Thủ, têntruyền nhân ngỗ nghịch, cùng hung cực ác của Thánh Cực Môn, Đảo Hành Nghịch Thí Vu Ô Quyển.

Lần này thì đúng là oan gia ngõ hẹp.

o0o

Tốc độ của thuyền Khấu Trọng cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã xông rakhỏi nhánh sông, chuyển vào Đại Giang.

Chỉ thấy tiền hậu tả hữu đều là chiến thuyền và thuyền hàng của địch nhân,quả thật khiến người ta phải kinh tâm đảm khiếp.

Bốc Thiên Chí phụ trách bánh lái, cho thuyền lướt về phía bờ Bắc.

Hỏa tiến phóng ra, đá bay vùn vụt.

Cùng lúc đó, ở đuôi thuyền khói bốc lên mù mịt, thuận gió phủ lên soáithuyền của quân địch.

Trống trận vang lên như sấm.

Thuyền đội của Trần Thịnh lập tức hỗn loạn.

Chiến thuyền dở hết tốc lực đuổi theo soái thuyền, nhất thời tiếng trống vàtiếng hò reo, vang vọng khắp mặt sông rộng.

Bốn chiếc chiến thuyền hạng nhẹ đi sau khoái thuyền lập tức tản ra, mãnhliệt phản kích.

Tên và đá rải xuống như mưa, thanh thế kinh người tới cực điểm.

Bốc Thiên Chí tuy đã tận lực điều khiển thuyền tiến lên, nhưng vẫn để một tảng đá lớn của đối phương kích trúng, tường bảo vệ vỡ nát, trên thân thuyền không ngừng xuất hiện những lỗ vỡ mới, gỗ vụn bay tung tóe.

Cũng may lúc này chiến thuyền của bên Khấu Trọng đã từ nhánh sông laora, cắt thuyền đội của địch nhân làm mấy đoạn, đầu và cuối không tiếp ứng được cho nhau.

“Ầm!”.

Một chiếc lâu thuyền lớn bên cạnh soái thuyền quay ngược đầu lại, húcthẳng vào thuyền của bọn Khấu Trọng. Có câu cứng thắng giòn, lớn thắng nhỏ, đầu thuyền của gã lập tức vỡ nát, lắc lư mấy cái rồi chìm dần xuống.

Khấu Trọng gầm lên: “Các huynh đệ! Lên!”.

Nói đoạn xách trường thương, tung mình lao vút lên. Trận chiến này thànhcông hay thất bại, tất cả trách nhiệm đều đã dồn cả lên vai gã!

Chương 274: Không thể ngờ trước

Vu Ô Quyển đảo mắt một vòng, cười rộ lên rồi bước tới trước mặt Từ TửLăng, thần sắc kỳ dị vô cùng. Chỉ nghe y dịu giọng nói: “Vị nhân huynh này thật anh tuấn!”.

Từ Tử Lăng nghe mà rởn hết cả gai gốc. Thần thái ngữ điệu của họ Vutràn đầy một thứ ý vị hưng phấn, tàn nhẫn và biến thái, tựa hồ như muốn ám thị cho gã biết rằng gã đã trở thành món đồ chơi trong tay y, y muốn làm gì thì làm vậy. Cũng may là qua giọng nói, gã cũng đoán được nội thương nghiêm trọng của Vu Ô Quyển cũng chỉ thuyên giảm được sáu, bảy phần, bằng không thì cả cơ hội liều mạng e rằng gã cũng không có nốt. Trước mắt thì ít nhất gã cũng còn có thể thử đào tẩu hoặc tự tận, không để mình rơi vào tay tên đại tà nhân này, sống không bằng chết.

Từ Tử Lăng quay người lại, hai mắt sáng rực lên như điện, nhìn thẳng vàoánh mắt đối phương không chút nhân nhượng, rồi bật cười nói: “Lão huynh cao danh quý tánh? Đã dám đi một mình trong đêm ở trên con đường này, chắc hẳn cũng không phải nhân vật tầm thường, không biết là bằng hữu của phái nào, môn nào vậy?”.

Ánh mắt Vu Ô Quyển hơi trùng xuống, dò xét gã từ trên xuống dưới một hồi,đến nỗi làm cho Từ Tử Lăng cảm thấy mất tự nhiên, rồi mới dương dương đắc ý nói: “Tiểu huynh đệ nói năng lão luyện, xem ra cũng biết chút quy củ giang hồ, công phu cũng không phải quá hàm hồ. Như vậy đi! Nếu ngươi có thể đoán ra được danh tính của ta, thì lần này ta sẽ phá lệ mà tha cho ngươi một mạng!”.

Từ Tử Lăng cố làm ra vẻ kinh hãi thốt lên: “Ta và các hạ xưa nay không oánkhông cừu, tại sao lại không tha cho ta? Có điều muốn đoán ngươi là ai cũng đâu phải là chuyện khó khăn gì. Chỉ là ta thấy ngươi không phải là người nói xong giữ lời, cho nên dù có đoán trúng, thì ngươi vẫn cứ động thủ gây chuyện, vậy ta cần gì phải động não cho mất công chứ”.

Vu Ô Quyển ngạc nhiên nhìn gã một lúc, lắc đầu cười cười nói: “Thật đúnglà tên tiểu tử không biết trời cao đất dày. Chỉ nhìn nhãn thần của ngươi ta cũng biết phân lượng của ngươi chỉ có hạn. Như vậy đi, một là ngươi đoán trúng ta là ai, hai là ngươi đỡ được của ta ba chiêu, chỉ cần qua được một trong hai, thì ta đảm bảo sẽ bỏ qua cho ngươi. Hà! Tên tiểu tử tuấn tú, thấy thế nào?” Thái độ của y lúc này thật không khác gì mèo đang vờn chuột vậy.

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: “Lời đảm bảo của ngươi đáng bao nhiêu tiền chứ?Trừ phi ngươi chịu dùng độc chú của bản môn lập thệ, thì ta mới tin”.

Vu Ô Quyển chấn động toàn thân, lui về sau một bước, cặp mắt tà ác lấplánh hung quang, rít giọng nói: “Rốt cuộc ngươi là ai?”.

Từ Tử Lăng thoáng động tâm: “Ta là ai ngươi không cần phải biết, muốnđộng thủ thì động thủ đi, bản thiếu gia không có thời gian dây dưa kéo dài, lại càng không có hứng thú nói chuyện phiếm với ngươi ở đây”.

Vu Ô Quyển lại cười lên khùng khục, tiếng cười từ nhỏ thành to, cuối cùngthì thành tràng cười điên loạn đinh tai nhức óc, những nếp nhăn trên mặt cũng càng nhăn nhúm hơn, xú ác tới cực điểm.

Từ Tử Lăng đột nhiên đánh ra một quyền vào giữa khoảng không.

Tiếng cười của họ Vu lập tức tắt ngấm, vội vàng lùi về sau một bước, ánhmắt ngây ra, tưởng chừng như không tin tưởng vào sự việc mình vừa mục kích.

Thì ra y đang định xuất thủ, không ngờ lại bị Từ Tử Lăng đánh ra mộtchưởng, cướp lấy tiên cơ, chặn đứng mọi đường tập kích, bảo y làm sao không kinh ngạc tới há hốc miệng ra cho được.

Từ Tử Lăng cảm thấy huyết khí nhộn nhạo, suýt chút nữa thì thổ huyết, đếngiờ mới biết nội thương còn nghiêm trọng hơn là gã tưởng tượng rất nhiều, đề khí sử dụng khinh công thì không sao, nhưng nếu động thủ với hạng cao thủ như Vu Ô Quyển, e rằng không quá ba chiêu, gã sẽ tự ngã xuống chứ chẳng cần đối phương hạ thủ.

Vu Ô Quyển cũng là đại hành gia, lập tức nhận sơ hở, ngạc nhiên thốt lên:“Thì ra ngươi đã thọ nội thương, chẳng trách mà chiêu số thì cao minh, còn ánh mắt thì lại ảm đạm vô quang, khéo che đậy lắm, cả ta cũng không nhìn ra được”.

Từ Tử Lăng cố áp chế huyết khí đang sôi trào, mỉm cười nói: “Thường thôi,chỉ nghe thanh âm, cũng biết lão huynh nhà ngươi đang mang thương thế trong mình, vậy để chúng ta cùng nội thương bạo phát, xem ai chết trước nhé”.

Vu Ô Quyển đang định xuất thủ, thì Từ Tử Lăng đã cười lên ha hả, hoànhngang nửa bước, dịch sang mép sạn đạo.

Vu Ô Quyển một lần nữa không thể kìm nén nổi nỗi kinh ngạc trong lòng,ngạc nhiên thốt lên: “Đây là võ công gì vậy?”.

Từ Tử Lăng biết mình đã làm cho đối phương phải cảnh giác và cố kỵ, một bước này đã là cực hạn của gã trong lúc này, mượn việc thay đổi vị trí để chiếmthế thượng phong, thêm vào một chiêu lúc

đầu, tất cả đều có tác dụng làm đối phương không dám mạo hiểm tấn công. Nghĩ đoạn, gã bèn tỏ vẻ khinh thường nói: “Vu Ô Quyển ngươi có phải là người trong Ma môn nữa không vậy? Cả Bất Tử Ấn Pháp mà cũng chưa nhìn qua bao giờ hay sao?”.

Trong mắt Vu Ô Quyển thoáng lộ vẻ sợ hãi, song mục mở trân trân nhìn Từ Tử Lăng, trầm giọng nói: “Thạch Chi Hiên là gì của ngươi?”.

o0o

Khấu Trọng nhảy lên cao khoảng gần bốn trượng, thu hết mọi quang cảnhtrên chiến trường vào trong tầm mắt.

Bảy chiếc chiến thuyền lần lượt tiến ra giữa sông, cắt thuyền đội của TrầnThịnh làm mười mấy đoạn, trong đó ít nhất gần hai mươi thuyền chở lương thảo đã bốc cháy, tuy các đám cháy lớn nhỏ khác nhau, nhưng khói thì bốc lên mù mịt, theo gió cuốn về phía hạ du.

Ngoại trừ chiếc “soái thuyền” của gã bị lâu thuyền của đối phương đụngchìm, ngoài ra còn một chiến thuyền khác cũng đã bị lật nhào. Những thuyền còn lại thì dựa vào màn đêm và khói mù yểm trợ, tả xung hữu đột, công kích những chiếc thuyền chất nặng lương thảo và quân trang, chuyển động không linh hoạt của đối phương.

Hơn mười chiếc chiến thuyền đi phía trước của quân địch lúc này đang hấptấp quay đầu lại, tiến hành phản kích, trong nháy mắt đã chìm vào trong làn khói mù mịt.

Khấu Trọng chân khí đã tận, liền hít mạnh một hơi, lăng không hoán khí,dịch người sang ngang chừng hơn trượng, hạ thân xuống chiếc lâu thuyền đã đụng chìm thuyền của gã.

Hơn mười thứ binh khí lập tức đâm về phía gã.

Khấu Trọng vừa đặt chân xuống sàn thuyền đã lại nhún mình lao vút lênbình đài trên tầng thứ hai của lâu thuyền, chiêu thức sử ra ít nhất cũng có hai ba phần giống với thương pháp của Cổ Tuấn, nhất thời bao nhiêu địch nhân xông tới đều ngã bổ nhào bổ ngửa, uy thế vô cùng.

Tiếng y phục phất gió vang lên.

Thì ra Trần Trường Lâm cũng đã nhảy lên thuyền, còn dùng thổ âm GiangNam của y cao giọng gọi: “Cổ tướng quân, ở bên này!”.

Khấu Trọng liền tung người phóng lên, lộn nhào mấy vòng trên không, rồihạ xuống đầu thuyền, trường thương quét ra, kình lực tuôn ào ào như thác lũ. Năm sáu tên địch đang vây công Trần Trường Lâm lập tức nát tét hổ khẩu, cả người lẫn binh khí đều bị gạt tung lên.

Trần Trường Lâm đánh ngã ba tên địch khác, rồi nháy mắt ra hiệu cho KhấuTrọng, đoạn nhún chân lao vút đi.

Khấu Trọng quay đầu nhìn lại, thấy soái thuyền của Trần Thịnh đang đi quacách đó ba trượng, liền vội vàng đuổi theo.

Đây có lẽ là cơ hội duy t nhất để tập kích Trần Thịnh.

o0o

Từ Tử Lăng hừ lạnh nói: “Ngươi không cần biết làm gì”.

Ánh mắt Vu Ô Quyển chợt trở nên hòa nhã, cố làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Chodù ngươi là truyền nhân của Thạch Chi Hiên, hai mươi năm nay Vu mỗ chưa từng đặt chân ra khỏi giang hồ, dung mạo cũng thay

đổi rất nhiều, ngươi dựa vào điều gì mà đoán là ta hả?”.

Từ Tử Lăng thầm giật mình kinh hãi, tự nhủ đám tà đạo cao thủ này, đíchthực là không có kẻ nào dễ đụng tới, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra hết sức an nhiên tự tại, điềm đạm đáp: “Chuyện này ta lại càng không cần phải giải thích, ta chỉ muốn biết, có phải ngươi vẫn muốn động thủ hay không?”.

Vu Ô Quyển cười lên ha hả: “Vu mỗ làm sao dám đắc tội với truyền nhâncủa Tà Vương Thạch Chi Hiên chứ, tiểu huynh đệ, mời!”. Vừa nói y còn vừa khom người, đưa tay ra phía trước, điệu bộ rất khoa trương.

Từ Tử Lăng thầm cảm thấy bất an, biết Vu Ô Quyển đã nhìn ra gã chỉ làhàng giả mạo xưng, sau đó lập tức tỉnh ngộ, tìm ra điểm sơ hở của mình. Bởi vì nếu thực sự là truyền nhân của Hoa Gián Phái, làm sao gã có thể dễ dàng để lộ thân phận như vậy được? Nếu đã tìm được nguyên nhân, tự nhiên là có thể bổ cứu tại chỗ. Từ Tử Lăng cố ý chau mày lại nói: “Ngươi tuyệt đối không cần nể mặt Thạch Chi Hiên, bởi vì ta và y chẳng có quan hệ gì hết”.

Vu Ô Quyển lấy làm ngạc nhiên. Y vốn dự định cho dù nội thương thêmtrầm trọng, cũng phải giết chết tên tiểu tử kỳ quái biết được thân phận của mình này ở đây, chỉ cần không ai phát giác thì sư phụ của gã là thiên vương lão tử cũng chẳng làm gì được y hết.

Từ Tử Lăng lại thử vận động nội khí, không ngờ lại cảm thấy chân khí cóhiện tượng rối loạn, kinh hãi giật mình tỉnh ngộ, biết bản thân do quá nôn nóng, nên đã đi ngược lại với đạo vô vi của Trường Sinh Quyết, nên đã đặt một chân vào con đường dẫn tới tẩu hỏa nhập ma. Gã vội vàng thu nhiếp tinh thần, ngửa mặt lên nhìn bầu trời đêm.

Thanh âm của Vu Ô Quyển vang lên bên tai gã: “Nếu đúng vừa rồi

tiểuhuynh đệ sử dụng Bất Tử Ấn Pháp, vậy tại sao lại nói mình không có quan hệ gì với Thạch Chi Hiên. Chuyện này đúng là kỳ quái, không biết tiểu huynh đệ có thể giải thích kỹ hơn cho Vu mỗ được không?”.

Trên trời sao giăng chi chít, ở nơi núi cao hiểm trở này, bầu trời đêm lại càngđẹp hơn bội phần.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ ngạc nhiên nói: “Vu tông chủ tại sao lại đột nhiên trở nênkhách khí như vậy? Con người ta xưa nay chỉ thích mềm mỏng không thích cứng rắn, nói cho ngươi biết một chút cũng không sao. Nhưng chuyện này vô cùng trọng đại, ngươi phải dùng ma chú của bản môn lập thệ, thề không tiết lộ chuyện này cho kẻ thứ ba mới được”.

Vu Ô Quyển ngửa mặt cười một tràng dài, tức giận quát: “Tên tiểu tử miệngcòn hôi sữa nhà ngươi dựa vào cái gì mà động một chút đã bắt ta dùng ma chú lập thệ, chỉ cần ta bắt sống ngươi, thì bảo ngươi gọi ta bằng gia gia cũng được, đâu cần phải tốn công như vậy chứ!”.

Từ Tử Lăng cười ha hả đáp lại: “Đúng là trò cười, ngươi tưởng ta để chongươi bắt sống hay sao? Xem chiêu!”.

Lời còn chưa dứt thì gã đã đột nhiên dịch người, hai tay mở ra, hai ngón taycái nhằm thẳng vào song mục Vu Ô Quyển ấn tới, những ngón tay khác thì không ngừng múa lên, thủ pháp kỳ dị tuyệt luân.

Vu Ô Quyển lập tức biến sắc.

Quái chiêu của Từ Tử Lăng tuy cao thâm mạt trắc, nhưng vẫn không phải lànguyên nhân khiến y kinh hãi. Y biến sắc, là vì biểu hiện lúc này của Từ Tử Lăng, căn bản không giống người bị thọ thương. Cách giải thích duy nhất chính là gã đang giả bộ, sau khi khiến y mất

cảnh giác, rồi mới toàn lực xuất thủ.

Suy nghĩ này khiến y suy đoán rằng đối phương đã có ý chặn đường ở đâytừ trước, nhân lúc nội thương của y chưa lành mà ra tay thu thập, bằng không, làm sao biết được y là Vu Ô Quyển. Đến đây thì không cần phải hỏi cũng có thể đoán được tên tiểu tử này nhất định có quan hệ gì đó với Thạch Thanh Tuyền.

Những ý nghĩ này chỉ thoáng hiện lên trong óc Vu Ô Quyển, nhưng cũng đủđể y đưa ra quyết định mà y coi là sáng suốt nhất.

Vu Ô Quyển kêu lên một tiếng quái dị, rồi lướt về phía sau như một bóng ma,trong nháy mắt đã biết mất vào màn đêm.

Từ Tử Lăng cũng đã cạn kiệt sức lực, thổ ra một búng máu tươi, rồi mệt ngỏingồi xuống.

Vừa rồi khi gã ngửa mặt lên ngắm trời đêm, tâm thần liền đi vào cảnh giớihòa nhập với vạn vật như lúc đứng trước thác nước ngày hôm qua, ngưng tụ được chút ít chân khí, không ngờ cũng dọa được Vu Ô Quyển chạy mất, quả thật là may mắn vô cùng.

Từ Tử Lăng còn chưa ngồi vững, thì một cánh tay mềm mại đã đặt lên bờ vairộng của gã, kế đó là thanh âm mềm mại dịu dàng như nước chảy của Loan Loan vang lên bên tai: “Có người ta ở đây bảo vệ huynh rồi, cần gì phải vọng động chân khí chứ?”.ch

o0o

Trần Trường Lâm và Khấu Trọng lần lượt nhảy lên soái thuyền của TrầnThịnh, sau đó cùng lúc rơi vào một trận khổ chiến đẫm máu.

Trần Trường Lâm nhảy lên thuyền trước, xông ra từ đám khói mù

như một vịsát thần, đánh cho đám tiễn thủ đang hoang mang tìm kiếm mục tiêu nơi đầu thuyền thất điên bát đảo, y đang định xông về phía đài chỉ huy thì đột nhiên không biết ở đâu xuất hiện hơn mười tên giáp sĩ, tên nào tên nấy võ công cao cường, tuy bản thân y cũng là giang hồ hảo thủ, nhưng cũng bị dồn ép vào thế thủ, không thể tiến thêm bước nào. Cũng may là có Khấu Trọng kịp thời xông tới, dùng trường thương phối hợp với kiếm pháp của y, mới có thể vãn hồi lại thế chủ động, không bị bức ngược xuống sông. Có điều kế hoạch vừa lên thuyền là mau chóng đi tìm Trần Thịnh, ra tay đả thương rồi bỏ chạy của Khấu Trọng đã tan thành bọt nước. Lúc này những con thuyền trên thượng du của địch nhân càng lúc càng cháy dữ dội hơn, từng lớp từng lớp khói mù dày đặc theo gió cuộn tới, vừa khiến người ta hô hấp khó khăn, lại vừa không thể nhìn rõ thứ gì, muốn tìm được một người trong đám loạn quân, đã khó nay lại càng thêm khó.

Khấu Trọng nào dám ẩn tàng thực lực nữa, vội giở hết sở trường, liên tiếpđánh ngã bốn tên địch, nhưng địch nhân vẫn chỉ tăng không giảm, hai người tuy đã giở hết bản lĩnh, nhưng vẫn bị vây chặt ở đầu thuyền, không tiến thêm được bước nào.

Chẳng mấy chốc cả Trần Trường Lâm lẫn Khấu Trọng đều đã bị thươngmấy chỗ trên người, chỉ có thể liều mạng ứng phó tình thế trước mắt, đồng thời cũng cảm thấy không thỏa đáng, thầm nhủ tại sao thủ hạ của Trần Thịnh lại nhiều cao thủ đến vậy.

Lúc này số địch nhân táng mạng dưới thương của gã và kiếm của TrầnTrường Lâm đã lên tới hơn mười người, nhưng bốn phía vẫn cao thủ trùng trùng, dồn ép Khấu Trọng và Trần Trường Lâm vào cảnh khổ chiến.

Đột nhiên từ trên chỉ huy đài truyền lại một giọng nói hết sức quen thuộc:“Các ngươi tránh ra để ta xem kẻ nào lớn gan đến vậy!”.

Khấu Trọng còn đang giật mình kinh hãi, thì địch nhân đang vây công gã đãlập tức dạt sang hai bên. Trần Trường Lâm còn tưởng rằng người vừa lên tiếng là Trần Thịnh, liền thừa cơ xông lên phía trước.

Khấu Trọng chỉ biết kêu thầm trong bụng, một bóng người đã lao vút lênnghênh tiếp lấy Trần Trường Lâm, thân pháp như loài quỷ mị. Vừa hay lúc này có một đợt khói cuộn tới, che phủ lấy Trần Trường Lâm.

Khấu Trọng vội vàng vận hết công lực đánh dạt đám giáp sĩ từ hai bên bổtới, tăng tốc lên đến cực hạn, xông vào màn khói mù, đuổi theo họ Trần.

“Đinh đinh đinh...!”.

Kế đó Trần Trường Lâm kêu lên một tiếng thảm thiết. Khấu Trọng đang laolên thì va phải y loạng choạng ngã về phía sau.

Khấu Trọng biết rõ có thể giữ được tính mạng hay không, toàn bộ đều phảidựa vào ứng biến của gã trong khoảnh khắc ngắn ngủi này. Trường thương lập tức bắn ra từ dưới nách Trần Trường Lâm, tựa như một tia chớp xuyên qua khói mù, nhằm thẳng vào kẻ địch đáng sợ đang phóng tới. Gã không dám trực diện đối chiêu với đối phương, vì chỉ cần để y nhìn thấy, nhất định sẽ nhận ra gã chính là Khấu Trọng, bởi kẻ này chính là Tụ Lý Càn Khôn Đỗ Phục Uy danh chấn thiên hạ.

Không ai ngờ được Đỗ Phục Uy lại có mặt trên thuyền.

Lúc này đại kế gì gã cũng không lo được nữa, mà chỉ có thể động não tìmcách giữ mạng.

Đỗ Phục Uy võ công cao cường, mặc dù bị màn khói che mất thị

tuyến,nhưng vẫn có thể dựa vào trực giác nhận biết trường thương của Khấu Trọng đang bay tới, liền hất tay gạt đi. “Đang!” Trường thương liền bị đánh bay xuống sông.

Tuy Khấu Trọng không dùng Loa Hoàn Kình, nhưng lực đạo cũng rất hùnghậu, Đỗ Phục Uy gạt bay được trường thương, toàn thân cũng bị giật mình chấn động, khẽ lảo đảo rồi mới trụ vững được thân mình. Đây chính là cơ hội duy nhất để Khấu Trọng đào tẩu.

Sau khi trường thương thoát thủ bay đi, Khấu Trọng lập tức ôm lấy TrầnTrường Lâm, mượn lực đẩy y lùi lại của Đỗ Phục Uy, nhún mình bay ngược về phía sau, trước khi địch nhân kịp xông ra cản trở, gã đã vượt được khoảng cách hơn hai trượng, sau đó rơi xuống lòng sông đang chảy xiết.

Lúc rơi xuống dòng nước lạnh buốt, cả Khấu Trọng cũng không biết rõ hànhđộng lần này là thành công hay thất bại, tất cả chỉ có thể chờ lão thiên gia quyết định.

o0o

Từ Tử Lăng cười khổ: “Sao lại khéo vậy?”.

Loan Loan áp sát người lên lưng gã, hai tay vòng ra trước ôm lấy bờ ngựcrộng, nhẹ giọng nói: “Người ta đuổi theo Vu Ô Quyển tới đây, Phi Huyên thì đang đuổi theo người ta, còn huynh thì đuổi theo ai vậy?”.

Từ lúc Loan Loan đặt tay lên vai gã, Từ Tử Lăng sớm đã có quyết định, gãdồn hết số chân khí còn sót lại ngưng tụ ở Đan Điền, chuẩn bị đến lúc cần thiết, sẽ đoạn tâm mạch tự tận. Sau khi quyết định như vậy, gã liền cảm thấy hết sức thoải mái, bình tâm tịnh khí đáp: “Đuổi theo ai thì có quan hệ gì chứ, lẽ nào tiểu thư lại bỏ qua cho ta?”.

Từ đôi ngọc thủ đang ấn lên tiểu phúc gã của Loan Loan truyền ra một đạo chân khí ấm áp, đẩy thẳng vào Đan Điền Khí Hải, khiến gã có cảm giác hết sứcdễ chịu và buồn ngủ.

Chỉ nghe nàng dịu dàng nói: “Đương nhiên là không thể bỏ qua cho chàngđược! Tử Lăng à! Chàng có biết mình là nam nhân duy nhất trên đời này có thể khiến Loan Loan động tâm hay không? Người ta yêu cái thần sắc khinh mạn của chàng, xưa nay chưa từng có nam nhân nào nhìn Loan Loan với thần sắc ấy cả. Ôi! Không ngờ trên đời này lại có nam nhân lãnh ngạo như Từ lang, vầng trán chàng vừa cao vừa rộng, dường như ẩn chứa trí tuệ vô cùng vô tận. Cho dù ở giữa phố xá đông người, nhưng chàng vẫn hết sức lạc lõng, cùng với vẻ u uất mà lãnh ngạo trời sinh, khiến cho người ta có cảm tưởng chàng đang đi một mình lẻ bóng giữa chốn hoang sơn vậy. Nhưng khi chàng hé nở nụ cười, thì lại thật chân thành, hòa nhã, bao nhiêu đặc chất đó dung hòa lại trên con người chàng, thử hỏi có nữ nhân nào có thể kháng cự nổi chứ?”.

Từ Tử Lăng vừa ngạc nhiên đến há miệng trợn mắt, nhưng mặt khác cũngcảm nhận được luồng chân khí mà Loan Loan đang đẩy vào tiểu phúc của mình đang kích thích một xung động nào đó của nam nhân trong người gã. Rồi sau đó, mũi gã tràn ngập mùi u hương toát ra từ thân thể Loan Loan, càng cảm nhận được sức quyến rũ mê hoặc vô hạn từ thân thể đầy đặn nóng bỏng của nàng. Khổ nhất là một chút chân khí của cùng mà gã tích tụ lại đượcứ cũng từ từ tiêu biến, trở thành cá nằm trên thớt, để mặc cho nàng bày bố.

Nói đến âm mưu ngụy kế và thủ đoạn, thì tự nhiên gã không phải là đối thủcủa truyền nhân kiệt xuất kế tục Âm Qúy Phái của Chúc Ngọc Nghiên này được. Cho dù công lực của gã ở trạng thái sung mãn nhất, chỉ e cũng vẫn phải bại trong tay nàng, huống hồ hiện giờ gã hoàn toàn không còn sức kháng cự.

Mày kiếm của Từ Tử Lăng khẽ nhướng lên: “Nếu Loan Loan ngươi dùng thủđoạn bỉ ổi để kích tích tình dục của ta, thì ta sẽ coi thường ngươi đó”.

Loan Loan áp gò má mềm mại của mình lên gương mặt không chút huyếtsắc của Từ Tử Lăng, khẽ cắn nhẹ vào tai gã một cái, rồi chậm rãi nói: “Từ lang chờ nên hiểu lầm, đạo gia coi trọng luyện tinh hóa khí, người ta muốn thăm dò bí mật của Trường Sinh Quyết, nên mới bất tắc dĩ phải làm cách này, chàng nhịn một chút không được sao?”.

Từ Tử Lăng tức giận đến khó thở, nhưng lại không làm gì được nàng, chỉđành nhắm mắt lại không nói gì.

Trong lòng gã cùng lúc nhớ lại chuyện người trong Ma môn vì muốn tuyệttình tuyệt nghĩa mà đã tìm đủ mọi cách để ngăn cản mình động tình vớ i bất cứ người nào, cho dù là muốn sinh con đẻ cái, cũng chọn lấy người mình căm ghét nhất để kết hợp, trường hợp của Chúc Ngọc Nghiên và Nhạc Sơn chính là một điển hình.

Từ đầu Loan Loan cũng đã tỏ rõ vì nàng đã yêu gã, nên mới phải ra tay giếtgã. Cho dù những lời đó là giả dối, thì cũng có đến ba phần sự thật, hiện giờ nàng dốc lòng biểu lộ tình cảm với gã như vậy, rất có thể là sẽ chuẩn bị hạ thủ với gã.

Chân khí của Loan Loan lại tiếp tục tác quái trong cơ thể gã. Chỉ nghe nàngnói: “Sau khi giải quyết chuyện của Từ lang, Loan Loan sẽ đuổi theo Vu Ô Quyển, nhân lúc y thọ thương mà lấy mạng y về đây tế vong hồn của chàng”.

Từ Tử Lăng thầm kêu “hết rồi” thì Loan Loan đột nhiên “ứ” một tiếng, thu hồingọc thủ, nấp ra sau lưng gã.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn lên, thì ra là Vu Ô Quyển đang quay trở lại.

Chương 275: Hồi thiên hữu thuật

Những chiếc thuyền cháy lần lượt chìm dần, chỉ còn lại một vài đám khóinhỏ chầm chậm bốc lên. Dưới ánh sao mờ, đội thủy sư hơn trăm thuyền của quân Giang Hoài dừng cả lại hai bên bờ Đại Giang, khiến người ta không thể nào đoán biết được hành động tiếp theo của chúng như thế nào.

Đội Giang Nam tử đệ binh của Khấu Trọng đã an toàn triệt thoái, nhưng đềuphải lội nước mà đi, bởi cả bảy chiếc chiến thuyền đều đã bị đánh chìm làm vật bồi thường.

Chỉ có mình Khấu Trọng và Lạc Kỳ Phi lưu lại, nấp sau một cánh rừng gầnđó quan sát động tĩnh của quân Giang Hoài. Trần Trường Lâm cũng muốn lưu lại xem rõ tình hình, nhưng vì y bị trúng phải một kích của Đỗ Phục Uy, nên Khấu Trọng đã hạ lệnh cho Bốc Thiên Chí đưa y trở về để kịp thời trị liệu thương thế.

Lạc Kỳ Phi ghé miệng sát tai gã nói: “Tổng cộng đã hủy được hai mươi bathuyền hàng, chiến thuyền cỡ trung ba chiếc, khoái thuyền bảy chiếc, kết quả không tồi lắm”.

Khấu Trọng cười khổ: “Đáng tiếc là kết quả như vậy chưa đủ để ngăn cảnlão Đỗ tấn công Giang Đô, chỉ hy vọng y chịu kiểm tra cây trường thương của Cổ Tuấn, bằng không thì chuyến này coi như toi công”.

Lạc Kỳ Phi đột nhiên giật mình thốt lên: “Thuyền khởi hành rồi!”.

Khấu Trọng vội vàng nhìn ra, chỉ thấy soái thuyền của Đỗ Phục Uy đi xuốnghạ du, sau đó thì vòng một vòng, đi ngược trở lại, những chuyền khác cũng lần lượt đi theo. Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều nhận ra thần sắc hưng phấn trong mắt đối phương.

Đỗ Phục Uy đã trúng kế.

Chính vì hoài nghi kẻ tập kích là Trầm Luân, nên y mới hủy bỏ hành trình điGiang Đô của mình. Chưa trừ bỏ được sự uy hiếp của Trầm Luân, y làm sao dám mạo hiểm rơi vào cảnh lưỡng đầu thọ địch cơ chứ?

o0o

Vu Ô Quyển đứng cách đó chừng hai trượng, ánh mắt dừng lại trên đốngmáu mà Từ Tử Lăng vừa thổ ra, cười khùng khục nói: “Quả nhiên ta đoán không sai, tên tiểu tử nhà ngươi kỳ thực đã là nỏ mạnh hết đà, thế suy sức yếu, căn bản chỉ là hư trương thanh thế, Vu mỗ chỉ bất quá đảo một vòng, mà ngươi đã bò ra đất thế kia rồi”.

Từ Tử Lăng thầm nhủ Vu Ô Quyển đến thật đúng lúc, bèn cố ý khích y xuấtthủ, để chấm dứt “cuộc sống tàn” này: “Lão Vu ngươi lại trúng kế rồi! Búng máu này là ta cố ý thổ ra để gạt ngươi đấy, không tin thì cứ lấy Độc Cước Đồng Nhân của ngươi ra, toàn lực đánh lão tử một chiêu xem nào! Hừ, ngươi đúng là ngu ngốc đến mức đáng thương”.

Vu Ô Quyển thấy thần sắc gã đã trắng bệch, mà vẫn nói cứng đến vậy,trong lòng lấy làm ngạc nhiên, kế đó thì bật cười như điên như cuồng, nếp nhăn nổi đầy trê mặt: “Hảo tiểu tử, đúng là chỉ có ngươi tới nước này rồi mà vẫn còn dám nói vậy với ta. Để ta xem ngươi dựa vào cái gì mà dám xuất khấu cuồng ngôn như thế!”.

Dứt lời, y liền gầm lên một tiếng, lao vút lên như tia chớp, đấm ra một

quyềncách không.

Từ Tử Lăng thầm cảm thấy tức cười, riêng chuyện Vu Ô Quyển chỉ dámđứng xa hơn trượng xuất quyền thăm dò, đã lộ rõ bản chất đa nghi của y rồi.

Có điều tuy y đang mang nội thương trong mình, uy lực một quyền này cũngkhông phải tầm thường, kình phong như bài sơn đảo hải ập tới, bên trong đó còn ẩn hàm lực kéo rất mạnh, rõ ràng là bề ngoài thì quyền thế hung mãnh, nhưng mục đích thực sự lại là muốn bắt sống gã.

Từ Tử Lăng cảm nhận được ngọc chưởng của Loan Loan ấn lên bối tâmmình, một luồng chân khí kỳ dị vừa hư vừa thực, phiêu phiêu hốt hốt, chí âm chí nhu lại mạnh mẽ như thác đổ, không thể kháng cự tràn vào trong kinh mạch của gã.

Toàn thân kinh mạch Từ Tử Lăng lập tức căng cứng, gã cảm thấy nếukhông phát tiết cỗ chân khí đáng sợ này ra ngoài, lục phủ ngũ tạng sẽ khó mà giữ được, đành không tự chủ đưa ngón tay điểm về phía Vu Ô Quyển.

“Vù!”.

Kình khí như thác lũ chảy vào Ngoại Nội Dương Minh mạch và Thái Dươngmạch ở hữu thủ, các huyệt Khúc Trì, Hợp Cốc, Tam Gian, Nhị Gian, Vân Môn, Thiếu Thương đều lạnh thấu xương, đến cuối cùng thì xạ ra từ Thương Dương Huyệt ở đầu ngón trỏ, bắn về phía địch nhân.

Trong sát na đó, gã đã nắm được đường đi của Thiên Ma Chân Khí, so vớiTrường Sinh Quyết quả thật có khác biệt rất lớn. Những kinh mạch mà Thiên Ma Chân Khí sử dụng, ngoại trừ hai mạch chủ Nhâm

Đốc không có phân biệt ra thì còn chú trọng tới mười hai chính kinh mà trong Trường Sinh Quyết chỉ có tác dụng phụ trợ, đó là Thái Âm Mạch Kinh, Thủ Dương Minh Đại Trường Tràng Kinh, Túc Thái Âm Tỳ Kinh, Thủ Thiếu Dương Tâm Kinh, Thủ Thái Dương Tiểu Tràng Kinh, Túc Thái Dương Bàng Quang Kinh, Túc Thiếu Âm Thận Kinh, Thủ Quyết Âm Tâm Bao kinh, Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh, Túc Thiếu Dương Đảm kinh, Túc Quyết Âm Can Kinh và Túc Dương Minh Vị Kinh.

Bắt đầu từ Thái Âm, kết thúc ở Quyết Âm, Nhâm Đốc nhị mạch làm thôngđạo chủ yếu, chu chuyển tuần hoàn liên miên bất tuyệt, phương hướng tuy biến hóa đa đoan, nhưng vẫn có thể theo dõi, đó là từ tạng phủ lên tay theo thủ tam âm, từ tay lên đầu theo thủ tam dương, từ đầu xuống chân theo túc tam dương, từ chân lên bụng theo túc tam âm, dù có biến đổi thế nào cũng không thoát ly khỏi nguyên tắc này.

Làm vậy coi như Loan Loan đã đem một phần bí mật của Thiên Ma Kình tiếtlộ cho Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng thoáng động tâm, đột nhiên nghĩ đến khả năng hôm nay gã khómà thoát khỏi kiếp số.

“Bình!”.

Chỉ phong bắn thẳng vào giữa quyền kình mãnh liệt của họ Vu.

Chuyện quái dị đã xảy ra.

Bàn tay Loan Loan ấn sau lưng gã trở nên lạnh như băng tuyết, cùng lúcsinh ra một cỗ hấp kình còn cao minh huyền diệu hơn lực kéo của Vu Ô Quyển gấp bội, trong nháy mắt đã kéo quá nửa kình lực của Vu Ô Quyển vào trong kinh mạch Từ Tử Lăng, sau đó lại đẩy ngược trở

ra.

Từ Tử Lăng đã biết đặc tính của Thiên Ma Đại Pháp, nên đợi chờ khoảnhkhắc này từ lâu, liền lập tức lợi dụng những kinh mạch mà Thiên Ma Đại Pháp hoàn toàn không sử dụng để vận công hành khí, đồng thời thuận thế mượn luôn một phần chân khí của Loan Loan. Do lúc này nàng vừa phải thao túng chân khí trong nội thể gã, lại vừa phải ứng phó với Vu Ô Quyển nên đã bị gã qua mặt.

Vu Ô Quyển lập tức biến sắc, hóa quyền thành chưởng, vẽ ra một vòng tròn, sau đó tung mình lướt về phía sau, tay chân luống cuống.

Từ Tử Lăng ngồi giữa hai người cũng phải bội phục Vu Ô Quyển khôngnhững cao công thâm hậu, mà năng lực ứng biến cũng hết sức cao minh, không ngờ vừa phát hiện có điều bất diệu đã kịp thời lập tức biến chiêu, thu hồi kình khí, đổi tấn công thành né tránh, xảo diệu phi thường, bằng không thì y đã khó mà an toàn thoái lui như vậy rồi.

Vu Ô Quyển lảo đảo người mấy cái rồi mới đứng vững, sắc mặt trở nên khócoi cực kỳ, song mục lấp lánh hung quang, chỉ nghe y rít lên: “Tiểu tử ngươi rốt cuộc là ai? Có quan hệ gì với Chúc yêu phụ?”.

Loan Loan rút tay khỏi bối tâm Từ Tử Lăng, thu hồi tất cả chân khí, nhưng lạikhông biết vẫn còn một chút lưu lại trong nội thể của gã, đang ngấm ngầm xung kích những kinh mạch bị bế tắc.

Gã giấu chân khí vào huyệt Dũng Tuyền nơi lòng bàn chân, sau đó từ từnhả ra, trị liệu các huyệt mạch bị thương. Giờ gã chỉ mong được nói càng nhiều lời thừa thãi càng tốt, có vậy mới kéo dài được thời gian cho gã trị thương.

Thế nên gã thở dài một tiếng, rồi ung dung mỉm cười đáp: “Nếu ta nói ChúcNgọc Nghiên, Chúc yêu phụ là cừu gia của ta, lão Vu ngươi có

tin hay không?”.

Vu Ô Quyển ngạc nhiên nói: “Vừa rồi không phải ngươi vừa sử ra Thiên MaĐại Pháp hay sao?”.

Từ Tử Lăng chậm rãi đáp: “Ma môn đại pháp đến cảnh giới cao nhất thì đềucó công hiệu như nhau, có thể điều khiển chân khí theo ý mình, thiên biến vạn hóa, vô cùng vô tận. Bất Tử Ấn Pháp so với Thiên Ma Đại Pháp thì hoàn toàn không hề thua sút, nên lão Vu ngươi hiểu lầm cũng không phải là chuyện lạ”.

Bàn tay thanh tú của Loan Loan lại ấn lên bối tâm gã, Thiên Ma Chân Khídồn dập chảy vào như suối.

Vu Ô Quyển bán tín bán nghi hỏi: “Vậy rốt cuộc ngươi là ai?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp: “Ngươi muốn biết cũng dễ lắm, trước khi xuốngĐịa Phủ tự nhiên ta sẽ nói cho ngươi thôi”.

Vu Ô Quyển cười sằng sặc như điên như cuồng: “Hảo! Để ta xem ngươi cóđược bao nhiêu phân lượng!”.

Nói chưa dứt lời, độc cước đồng nhân đã cầm trên tay.

Từ Tử Lăng đẩy song chưởng ra.

Vu Ô Quyển ngạc nhiên thốt lên: “Có phải chỉ ngồi dưới đất ngươi mới thi triển được công phu hay không vậy?”.

Vừa nói, độc cước đồng nhân trên tay y đã xoay được hai vòng, toàn lực bổxuống đầu Từ Tử Lăng từ khoảnh cách ngoài nửa trượng.

Mục đích của một kích này là lập tức hạ sát Từ Tử Lăng, thanh thế

tự nhiênkhác biệt rất lớn so với chiêu đầu tiên. Độc cước đồng nhân rít lên như gió thổi qua kẽ núi, khí thế bao trùm cả đất trời. Tuy chỉ trong một khoảnh cách rất ngắn, chưa đầy một trượng, nhưng tốc độ và góc độ của đồng nhân đã biến đổi mấy lượt, khiến người ta không thể đoán biết nó sẽ kích tới lúc nào, chọn bộ vị nào. Từ điểm này có thể thấy rõ ràng là tên hung nhân được liệt danh vào Tà Đạo Bát Đại Cao Thủ này quả là danh phù kỳ thực. Nếu không phải y đang thọ nội thương, sợ rằng cả Loan Loan cũng không dám chính diện nghênh tiếp một kích toàn lực của

y.

Loan Loan cũng hiển lộ ra bản lĩnh kinh thế hãi tục của nàng.

Thiên Ma Chân Khí của nàng chạy vào Dương Minh Kinh và Thái Âm Kinh,rồi như sông lớn rẽ nhánh, chảy đến mười ngón tay, Từ Tử Lăng không thể tự chủ, đưa song thủ lên chộp về phía trước, nghênh tiếp lấy độc cước đồng nhân của đối phương.

Vu Ô Quyển chợt có cảm giác hư hư ảo ảo, không biết sử lực vào đâu, mâuthuẫn là độc cước đồng nhân của y đột nhiên trở nên nặng tựa ngàn cân, mà lại không thể tiến thêm một phân một hào. Có điều đây đơn thuần chỉ là một thứ cảm giác, nếu như có người đứng ngoài quan sát, tuyệt đối sẽ không nhận ra điều gì, mà vẫn chỉ thấy đồng nhân của Vu Ô Quyển bổ xuống đầu Từ Tử Lăng đang ngồi xếp bằng như cuồng phong bạo vũ mà thôi.

Từ Tử Lăng trở thành chỗ để hai người giao đấu ma tâm, hô hấp cực kỳ khókhăn, cơ thịt toàn thân như muốn vỡ tung, tai ù như có sấm nổ bên trong, ngoại trừ tiếng rít gió của đồng nhân tựa như muôn ngàn loài oán quỷ đang gào thét ra, gã không còn nghe thấy bất kỳ thanh âm nào nữa.

Từ Tử Lăng nhắm nghiền hai mắt, để giảm bớt ám lực khó chịu đang đè mặtlên nhãn cầu.

Thiên Ma Chân Khí đột nhiên thu hồi, sau đó lại đẩy mạnh ra, một thổ mộtnạp, chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhưng đã làm kết quả trận chiến hoàn toàn thay đổi.

Vu Ô Quyển như đang toàn lực đẩy một tảng đá nặng ngàn cân, thì độtnhiên tảng đá ấy lại biến thành chiếc lông hồng, cảm giác dùng sai lực đạo đó thế nào, thiết tưởng không cần phải nói cũng biết được.

Vu Ô Quyển bổ người về phía trước, cuống cuồng giảm đi ba phần công lực.Đúng vào khoảnh khắc ấy, Thiên Ma Chân Khí lại đảo một vòng quay lại, đón lấy đồng nhân của y.

“Rầm!”.

Từ Tử Lăng hóa trảo thành chưởng, vỗ mạnh vào cái đầu trọc lóc sáng lấplánh của đồng nhân.

Những biến hóa này, nếu không phải là người trong cuộc, tuyệt đối khôngthể nào biết được chỗ tinh vi ảo diệu bên trong.

Kình khí bộc phát.

Vu Ô Quyển chỉ lui lại một bước, đồng nhân lại biến hóa, liên tiếp công ranăm chiêu, công lực không ngừng tăng lên, chiêu thế lăng lệ kinh người. Rõ ràng là nói y có tư cách làm kình địch của Chúc Ngọc Nghiên tuyệt đối chẳng sai.

Từ Tử Lăng đột nhiên xòe rộng tay ra, cười lên ha hả nói: “Bất Tử Ấn Phápchính là làm thế nào cũng không đánh chết ta được, ngươi đã hiểu chưa?”.

Nói đoạn liền hóa chưởng thành đao, tả hữu chém ra, bất luận đồng nhâncủa Vu Ô Quyển công tới từ góc độ nào, gã cũng chặn trước một bước, quyền kình và đồng nhân chạm nhau phát ra những tiếng "bình bình" đinh tai nhức óc.

Vu Ô Quyển đương nhiên là rất kinh dị, có điều Loan Loan lại càng ngạcnhiên hơn. Từ khi tiếp chiến đến giờ, Từ Tử Lăng luôn nằm trong sự khống chế tuyệt đối của nàng, nàng muốn gã xuất chưởng thì phải xuất chưởng, đưa tay thì phải đưa tay, nhưng mấy chiêu vừa rồi, lại là Từ Tử Lăng dẫn nạp Thiên Ma Chân Khí của nàng, sau đó vận hành qua những kinh lạc mà chính nàng cũng không nắm rõ, từ chí âm chí nhu, chuyển thành chí dương chí cương, rồi tự xuất chiêu theo ý gã.

Xét ở một mức độ nào đó, nàng và Từ Tử Lăng đã ngồi chung một conthuyền, cùng chung sinh tử vinh nhục, nếu như vọng động thu hồi chân khí, Từ Tử Lăng sẽ lập tức bị đồng nhân của Vu Ô Quyển đập cho xương tan thịt nát, nàng cũng bị liên đới, đúng là đã nhúng chân xuống bùn, thì khó mà nhấc lên được.

Chuyện này căn bản không thể nào xảy ra được.

Nàng vốn là đại hành gia chuyên tá lực đả lực, có thể vận dụng Thiên MaChân Khí tới mức tùy tâm sở dục, nhưng tự vấn cũng không có thứ bản lĩnh có thể lấy chân khí của người khác, sau đó trong nháy mắt đã chuyển hóa thành chân khí của bản thân để sử dụng như vậy.

Có điều nàng không biết rằng "Hòa Thị Bích Thần Công" của gã chính làluyện bằng cách này, chỉ là thay đổi đôi chút, coi Vu Ô Quyển là thứ ác khí thôi tâm phá phế của Hòa Thị Bích, còn Loan Loan thì trở thành Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn thuở trước. Gã dựa vào một

chút chân khí lưu lại lúc đầu, dẫn động tiên chân chân khí của Loan Loan không đi qua Thập Nhị Chính Kinh mà chuyển sang đường đi của Trường Sinh Quyết, biến thành chân khí của bản thân gã, vừa khắc chế địch nhân, vừa trị liệu thương thế, nhất cử lưỡng tiện, sự thống khoái trong lòng, quả thực là khó thể hình dung.

Vu Ô Quyển liên tiếp kêu lên mấy tiếng quái dị, tức giận nhất là bất luận ybiến chiêu thế nào, đối phương cũng có thể chặn trước một bước giống như đã biết trước tương lai vậy, mà chưởng sau mạnh hơn chưởng trước, chiêu số càng lúc càng tinh diệu.

Đột nhiên Từ Tử Lăng hú dài một tiếng, từ dưới đất bật thẳng dậy, song mụclấp lánh thần quang, xoay người lao thẳng về phía Vu Ô Quyển, thế công hung mãnh dị thường.

Vu Ô Quyển cuối cùng cũng liếc thấy Loan Loan ở sau lưng Từ Tử Lăng,sắc mặt biến đổi mấy lượt, gầm lên như điên dại: “Tức chết ta rồi!” Lời vừa dứt thì đồng nhân đã vung lên đánh bật quyền kình của Từ Tử Lăng, kế đó thì tung người lướt về phía sau, biến mất sau khúc quanh trên sạn đạo, thanh âm từ xa xa vang lên: “Đợi thương thế của ta phục hồi thì chính là ngày chết của đôi cẩu nam nữ Âm Quý Phái các ngươi đó”.

Từ Tử Lăng quay người lại, đối mặt với tuyệt thế mỹ nữ Loan Loan, ungdung nhún vai nói: “Lại không giết được tại hạ rồi! Tiểu thư có muốn tiếp tục nữa không?”.

Hai gò má của Loan Loan thoáng hiện lên hai đóa mây hồng, làm gươngmặt mặt vốn đã thiên kiều bách mị của nàng càng thêm kiều diễm. Chỉ thấy nàng giẫm chân ra vẻ tức tối nói: “Tên yêu tinh hại người đáng chết, gạt người ta nói bao nhiêu lời tâm sự, mau đền cho người ta đi!”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên ngớ người ra nhìn nàng.

Loan Loan nở một nụ cười ngọt ngào: “Tên tiểu tử này đúng là có chút bảnlãnh, vừa rồi nhắc đến Bất Tử Ấn Pháp, có phải là Sư Phi Huyên nói cho huynh không?”.

Từ Tử Lăng định thần, trong đầu hiện lên tình cảnh Loan Loan biểu lộ chân tình với mình, đồng thời cũng không ngừng tự nhắc nhở bản thân rằng nàng làmột kẻ lãnh khốc tàn nhẫn vô tình, mỉm cười nói: “Tiểu thư nên biết ta và nàng không có gì để nói cả”.

Loan Loan hờ hững cười điềm đạm: “Suýt chút nữa thì người ta quên mất cáitính cứng đầu của huynh! Thôi được, không hỏi thì thôi. Giờ huynh đang định đi đâu, nếu mà không chịu nói, người ta sẽ bám theo huynh như hồn ma bóng quế ám người đấy. Nếu mà huynh hẹn gặp Sư Phi Huyên, thì ta sẽ ghen đấy”.

Từ Tử Lăng lấy làm đau đầu, nói thực lòng, Loan Loan không tìm gã động thủ thì gã đã phải tạ ơn trời phật lắm rồi. Ở nơi hoang sơn dã lãnh chỉ có duy nhất một con đường sạn đạo thế này, gã căn bản không thể bỏ rơi nàng được, lúc ấy e rằng muốn ngủ cũng không ngủ được. Nghĩ đoạn gã liền cười khổ hỏi lại: “Nếu tại hạ nói ra, có phải tiểu thư sẽ đi đường khác không?”.

Loan Loan dịch người lại đôi chút, chỉ còn chừng ba thốn là áp sát vào lòngTừ Tử Lăng, sau đó ngửa mặt nhìn thẳng vào gương mặt anh tuấn của gã, dịu dàng nói: “Người ta làm sao có thể làm chuyện khiến huynh không vui được chứ? Chỉ nghe vừa rồi huynh nói chuyện với Vu Ô Quyển là biết huynh đang vào Xuyên làm gì rồi”.

Nói đoạn, nàng liền quay người lại, uyển chuyển bước đi trên con đường vàoXuyên.

Chỉ còn lại mùi hương thoang thoảng quyến rũ đến mê người.

Chương 276: Thành Đô đăng hội

Một năm thành ấp, hai năm thành đô, chính vì vậy mà nơi này mới có tên Thành Đô.

Năm thứ chín đời Tần Huệ Văn Vương thời Chiến Quốc, Tần Vương đã phái đại phu Trương Nghi, Tư Mã Thác dẫn quân phạt Thục, sau khi chiếm được thì đặt làm Thục quận, lấy Thành Đô làm thủ phủ.

Năm sau, Tần Vương nghe theo Trương Nghi, xây dựng Thành Đô huyện thành.

Nhìn chung thì khi xây thành, người ta lưu ý tới địa thế hiểm trở hoặc thuận lợi về đường thuỷ, chỉ có Thành Đô là không phải vậy, chẳng những không có thế núi hiểm trở, lại càng không tiện lợi về giao thông đường thuỷ, hơn nữa thành lại xây ở vùng trũng của đồng bằng, ẩm ướt nhiều mưa, xung quanh có rất nhiều đầm trạch, toàn bộ đều phải dựa vào nhận lực để cải thiện hoàn cảnh.

Để xây thành, người Thục đã đào một lượng đất lớn ở xung quanh, những nơi bị lấy đất đều thành các hồ lớn, nổi tiếng có Liễu Trì ở thành Tây, Thiên Cảnh Trì ở phía Tây Bắc, Tẩy Mặc Trì, Vạn Tuế Trì ở thành Bắc, và Thiên Tuế trì ở thành Đông, vừa có thể lấy nước để tưới tắm ruộng đồng, lại có thể nuôi cá làm thực phẩm. Ngoài ra, trong thời chiến, những hồ này liền trở thành bình phong che chắn ba mặt Đông, Tây, Bắc cho Thành Đô. Những hồ nước lớn này, cộng với đập Đô Giang do Lý Băng đời Tần Chiêu Vương xây dựng nữa là hình thành một hệ thống thuỷ lợi hết sức đặc biệt, giải quyết gọn ghẽ ba vấn đề khó của Thành Đô, đó là ngập lụt, tưới tiêu và vận chuyển

đường thuỷ.

Thành Đô có chu vi hai mươi dặm, tường cao bảy trượng, chia làm Thái Thành và Thiếu Thành. Thái Thành ở phía Đông, rộng bảy dặm, Thiếu Thành ở phía Tây, không đến năm dặm.

Đầu đời Tuỳ, Thành Đô từ Ích Châu tổng quản phủ, đổi thành Thục Quận.

Thái Thành là nơi tập trung quan lại, dân chúng, là trung tâm chính trị, còn Thiếu Thành chủ yếu là khu buôn bán. Nổi tiếng nhất là Nam Thị, các thợ thủ công, phú thương, tiểu thương đều tập trung ở đây buôn bán và an cư.

Trước khi khởi hành, Từ Tử Lăng đã hỏi thăm Bạch Văn Nguyên về tình hình hiện nay của Thành Đô.

Thì ra từ sau khi triều đình sụp đổ, lãnh tụ của tam đại thế lực ở Tứ Xuyên, gồm có Giải Huy của Độc Cô Bảo, Thương Bá Phạm Trác của Xuyên Bang và Hầu Vương Tần Chấn của Ba Minh đã tổ chức một đại hội để quyết định vận mệnh của người Thục, quyết định bảo lưu quan viên và chính thể nhà Tuỳ ở đây, đổi Thục Quận thành Ích Châu để biểu thị sự khác biệt cũ mới, chính quyền mới do tam đại thế lực chống lưng, không xưng vương cũng chẳng xưng bá, chỉ án binh bất động chờ minh chủ xuất hiện.

Nghe nói chuyện này do một tay Võ Lâm Phán Quan Giải Huy tác thành, chỉ riêng chuyện này cũng đã có thể thấy được người này rất có kiến giải, hiểu rõ Tứ Xuyên có địa hình hiểm trở, hơn nữa dân phong lại thuần phác, ưa thích cuộc sống tự cung tự cấp, yên phận chờ đợi, chứ không có duyên tranh hùng tranh bá.

Từ Tử Lăng đi liền ba ngày ba đêm, đến hoàng hôn hôm thứ ba thì

vào thành, định nghỉ ngơi một đêm rồi sáng mai mới đến Hoàng Long tìm U Lâm Tiểu Cốc của Thạch Thanh Tuyền.

Thực tế thì nội thương của gã vẫn chưa lành hẳn, rất cần nghỉ ngơi để tĩnh dưỡng tinh thần, chuẩn bị ứng phó với những nguy cơ bất ngờ trước mắt.

Sau khi vào thành, Từ Tử Lăng liền cảm nhận ngay được sự xa hoa phung phí, thanh bình phồn vinh, không tranh giành với đời của người Thục, hoàn toàn đối lập với không khí chiến loạn liên miên ở Trung Nguyên.

Đập vào mắt gã đầu tiên là hoa đăng, khắp nơi đều là hoa đăng, hoa đăng treo trên cửa lớn các cửa tiệm, các ngôi nhà, hoa đăng trên tay người đi đường, đám trẻ nhỏ cũng kết thành từng đám chạy nhảy nô đùa, loại đèn nào cũng có, đường nét tinh xảo, ánh sáng rực rỡ.

Các nữ tử trang điểm xinh tươi như hoa, hoa y lệ phục của các thiếu nữ dân tộc Khương lại càng đậm phong tình nơi đất lạ, tiếng cười đùa hoan lạc vang lên khắp nơi, các cửa tiệm mọc như nấm, kéo dài khắp đường lớn phố nhỏ. Trên con phố chật người, tiếng pháo vang lên liên miên bất tuyệt, khói xanh nghi ngút, không khí lễ tết bao trùm khắp toàn thành.

Từ Tử Lăng thầm tính toán ngày tháng, mới sực nhớ ra hôm nay là Tết Trung Thu, không khỏi ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng đã bị khói lửa làm mờ đi phần nào, trong lòng chợ dâng trào cảm giác thân thiết, nhưng đồng thời cũng cảm thấy mình lạc điệu trong không khí náo nhiệt của nơi này.

Kể từ sau khi rời khỏi Dương Châu, gã và Khấu Trọng đều mất đi tâm tình đón tết, đây có lẽ là một phần trong cái giá phải trả cho bá nghiệp thiên hạ.

Hoà bình thịnh thế, có lẽ là giống như cảnh tượng trước mắt này đây. Từ Tử Lăng bất giác bồi hồi cảm xúc.

Nếu Tố Tố còn sống, nàng nhất định sẽ vui vẻ cùng gã tham gia lễ hội này.

Bỗng nhiên, gã bị dồn vào khu thành thị đèn sáng như ban ngày, bước theo đoàn người chật như nêm cối, từ từ di động. Lầu cao gác lớn ở hai bên đường, không nhà nào là không treo đèn kết hoa, cửa lớn rộng mở, còn có nhà giàu mới có cả đội nhạc sự đến biểu diễn trợ hứng, tiếng ca dập dìu, làm cho người ta có cảm giác như say trong mộng, hư hư ảo ảo.

Nhất thời, Từ Tử Lăng cũng không biết nên đi về hướng nào mới phải.

Trong không khí ồn ào náo nhiệt của ngày hội, chợt có một vật ném về phía gã, Từ Tử Lăng nhẹ nhàng bắt lấy, thì ra là một quả cầu thêu hoa. Gã ngạc nhiên nhìn lên, thì thấy có một nữ tử đang đứng giữa đám trẻ con đang chơi đùa bên con phố đối diện, đang chăm chú nhìn gã qua lớp sa mỏng che mặt.

Cho dù tất cả nữ tử nơi đây đều ăn mặc và trang điểm rực rỡ như hồ điệp tranh tài khoe sắc, nàng lại không lộ ra gương mặt ngọc ngà, nhưng thân hình mềm mại uyển chuyển của nàng vẫn làm cho nàng nổi bật lên, tựa như tiên hạc đứng giữa một bầy gà mái vậy.

Lại quen thuộc như vậy nữa.

Vừa mới liếc nhìn, gã đã nhận ra đó là Thạch Thanh Tuyền.

Mười mấy thiếu nữ Khương tộc nắm tay nhau cười khúc khích đi qua

giữa gã và Thạch Thanh Tuyền, thấy gương mặt tuấn tú và thân hình cao lớn hiên ngang của Từ Tử Lăng thì đều hai mắt sáng bừng lên, lúng liếng đưa tình.

Từ Tử Lăng đang bị người đi đường cản lại, một bước cũng khó tiến tới thì bỗng nhiên Thạch Thanh Tuyền đưa bàn tay thanh tú lên, chầm chậm nhấc tấm sa che mặt, để lộ phần gương mặt dưới mũi. Trong khoảnh khắc ấy, tiếng cười nói huyên náo xung quanh dường như đã hoàn toàn biến mất. Bốn bề tuy là hàng ngàn người đang chen chú ngột ngạt, nhưng gã lại cảm thấy đất trời này ngoại trừ gã và Thạch Thanh Tuyền ra, không còn kẻ thứ ba nào khác. Tuy hai người bị hàng trăm người đi đường và xe ngựa ngăn cản ở ngoài xa bốn trượng, nhưng trong mắt gã lúc này, những thứ đó dường như đã hoàn toàn biến mất.

Đó là một thứ cảm giác rất khó miêu tả, tuy gã vẫn chưa nhìn được toàn bộ dung mạo của nàng, nhưng chỉ một phần hé lộ ấy cũng đủ khiến gã có cảm nhận hết sức thân thiết và ấm áp. Cơ hồ như nàng đang dùng hành động để nói rằng: "Này, cho huynh xem này!", so với chiếc mũi xấu xí mà nàng cố ý đeo lên, hay gương mặt đen đúa thô ráp mà nàng dùng dược liệu đắp vào, quả thật khác nhau một trời một vực, mỹ cảnh trước mắt, thực sự là một niềm vui bất ngờ mà gã không thể nào tưởng tượng được.

Làm gã ấn tượng nhất là nàng giống như một con thiên nga, đang lột bỏ chiếc áo khoác màu vàng xấu xí để vngươn mình biến thành thiên nga trắng xinh đẹp, lộ ra chiếc cổ dài mềm mại, tú lệ tuyệt luân, hoàn toàn khác biệt so với những vẻ đẹp tầm thường khác.

Chính vì nàng vẫn giấu phần trên gương mặt sau lớp sa mỏng nên mới khiến gã đặc biệt chú ý đến bộ phận mà trước đây gã không để ý lắm này. Trên thực tế, gã chưa bao giờ quan thưởng nàng một cách kỹ lưỡng cả.

Khi ánh mắt của gã dịch từ chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng lên hai cánh môi ẩn chứa vô vàn cảm tình mà chưa từng để lộ thì thấy cặp môi ấy đang mấp máy, tuy không có âm thanh nhưng Từ Tử Lăng có thể nhìn khẩu hình, đọc được rất rõ ràng nàng đang nói: "Cuối cùng thì huynh cũng tới rồi!".

Từ Tử Lăng đang định chen qua thì Thạch Thanh Tuyền đột nhiên buông tấm sa che mặt xuống, đồng thời thị tuyến của gã cũng bị một nam nhân cao lớn tương đương chắn mất.

"Từ huynh!".

Từ Tử Lăng kinh ngạc nhìn thử, thì ra là Hà Nam Cuồng Sĩ Trịnh Thạch Như, lúc gã định thần lại nhìn qua vai họ Trịnh sang phố đối diện, thì Thạch Thanh Tuyền đã biến mất vô tung vô ảnh giữa biển người mênh mông, cũng đột nhiên như là khi nàng xuất hiện vậy.

Trịnh Thạch Như tò mò quay đầu lại nhìn theo ánh mắt của gã, ngạc nhiên hỏi: "có phải Từ huynh nhình thấy người quen không?".

Để lỡ cơ hội gặp người ngọc, Từ Tử Lăng suýt chút nữa đã xuất thủ đánh cho Trịnh Thạch Như một trận, nhưng đương nhiên gã cũng biết tuyệt đối không nên cho họ Trịnh biết bất cứ chuyện gì liên quan đến Thạch Thanh Tuyền, bèn chau mày đáp: "không có gì, chỉ tuỳ tiện nhìn quanh mà thôi".

Trịnh Thạch Như nhiệt tình nắm lấy cánh tay gã, mặc kệ gã có đồng ý hay không, vừa đi vừa nói như lão bằng hữu lâu ngày không gặp: "Sao Từ huynh đến muộn vậy, sáng sớm nay ta đã phái người ra thành môn đón huynh rồi".

Từ Tử Lăng bực bội nói: "Khi tiểu đệ khởi trình Trịnh huynh vẫn còn

ở lại Thượng Dung, tại sao lại tới đây sớm hơn cả ta thế?".

Trịnh Thạch Như buông tay gã ra, cười cười nói: "Từ huynh đi vội quá đó mà! Tại hạ và Trịnh đương gia vốn định mời huynh ngồi thuyền đi đường thuỷ tới đây, vừa tiết kiệm được thời gian lại đỡ tốn công, còn được thường thức mỹ cảnh Trường Giang Tam Hiệp nữa. Cù Đường Hiệp hùng vĩ hiểm trở, Vu Hiệp u thâm tú lệ, Tây Lăng Hiệp gập ghềnh nước gấp, mỗi nơi đều có đặc sắc riêng. Thạch xuất nghi vô lộ, vân khai biệt hữu thiên, xứng đáng là đệ nhật Trường Giang".

Y nói rất hùng hồn, vừa ngắn gọn vừa có sức thuyết phục, phối hợp với khí chất tuỳ tiện cuồng ngạo từ trong cốt khí của y, làm cho Từ Tử Lăng đã nhận định kẻ này chắc chắn là yêu nhân của Âm Quý Phái, hoặc ít nhất cũng có quan hệ với Chúc Ngọc Nghiên mà vẫn khó thể ác ngôn với y.

Từ Tử Lăng đang tính kế tách y ra để đi kiếm Thạch Thanh Tuyền, thì chăng biết từ đâu, Trịnh Thạch Như đã lấy ra một bầu rượu, ngửa miệng uống mấy ngụm lớn rồi dúi vào tay gã.

Lúc này, Từ Tử Lăng đang vì nghe chuyện Tam Hiệp mà chợt nhớ tới chuyện Sư Phi Huyên cùng Hầu Hy Bạch cùng du lãm nơi ấy, lại ngửi thấy mùi rượu thơm nồng, trong lòng bèn thầm nhủ, Trịnh Thạch Như có lẽ không đến nỗi phải dùng chiêu độc tửu, mà dù có dùng độc tửu, cũng chẳng hại nổi gã. Nghĩ đoạn, gã liền uống một ngụm lớn, lúc đưa bầu rượu trả lại cho Trịnh Thạch Như, hương rượu thơm nồng vẫn còn sực nức, rượu thấm qua cổ họng, đi thẳng xuống dưới như một ngọn lửa ấm áp, làm gã không khỏi thốt lên tán thưởng: "Hảo tửu!"

Trịnh Thạch Như cầm bầu rượu uống thêm một ngụm lớn, cuồng khí đại phát, đặt tay lên vai Từ Tử Lăng hát vang: "Đêm khuya trở về say

bí tỉ, đỡ vào màn nhung mà chưa tỉnh, mùi rượu nồng thơm như lan lý. Bừng tỉnh giấc, cười ha ha. Thử hỏi nhân gian được mấy là?".

Tửu ý dâng lên, Từ Tử Lăng nghe mấy câu ca chán chường trước cảnh loạn ly này của y hết sức lọt tai, thêm vào trong tiếng ca lại ẩn ước sự bi tráng tang thương, địch ý đối với họ Trịnh cũng giảm đi ba bốn phần.

Trịnh Thạch Như khảng khái nói: "không hiểu tại sao, ta vừa gặp Từ huynh đã cảm thấy rất có duyên, đêm nay chúng ta không say không về, chúng ta hãy lên Tán Hoa Lâu nổi tiếng nhất Xuyên Thục, tề danh với Thượng Lâm Uyển ở Trường An, cùng với mỹ nhân thưởng trăng.

Từ Tử Lăng nhớ đến vận rủi của mình và Khấu Trọng mỗi làn đến thanh lâu liền giật mình nói: "Trịnh huynh khách sáo quá! Thứ cho tiểu đệ không thể phụng bồi!".

Trịnh Thạch Như kéo gã sang rìa đường, tránh khỏi một đám trẻ nhỏ đang cầm đèn đuổi nhau, ngạc nhiên nói: "Từ huynh có chuyện quan trọng phải làm hay sao?".

Từ Tử Lăng cảm thấy không muốn gạt y, liền thẳng thắn nói: "Vốn là ngay mai ta mới có chuyện, nhưng đi đường vất vả nên muốn nghỉ ngơi sớm một chút, hôm sau có cơ hội nhất định sẽ bồi tiếp Trịnh huynh tới cùng".

Trịnh Thạch Như mỉm cười nói: "Nếu Từ huynh muốn nghỉ ngơi thì lại càng nên để tại hạ tiếp đãi. Ta có thể đảm bảo hôm nay dù huynh đi khắp Thành Đô cũng không thể kiếm nổi khách sạn lữ điếm để dừng chân đâu".

Từ Tử Lăng chỉ cần nhìn dòng người chen chúc trước mắt, trong

lòng đã tin quá chín phần, chỉ đành nói: "Trịnh huynh yên tâm, đã có người đặt phòng trước cho tại hạ rồi, vì vậy vấn đề đó không cần Trịnh huynh lo nghĩ".

Hiện giờ gã chỉ muốn rời khỏi Trịnh Thạch Như hòng đi tìm giai nhân họ Thạch nên đành thuận miệng lấp liếm.

Trịnh Thạch Như cười ha hả hỏi: " Rốt cuộc là khách sạn nào vậy?".

Từ Tử Lăng mắng thầm trong bụng, cuối cùng đành nói ra Duyệt Lai Khách Sạn ở Nam Thị mà Sư Phi Huyên đã nhắc tới, bởi vì đó là lữ điếm duy nhất mà gã biết ở Thành Đô này.

Trịnh Thạch Như thoáng ngạc nhiên, nhún vai nói: "Nếu đã vậy thì để tại hạ tiễn Từ huynh một đoạn, nếu có chuyện gì thì Trịnh mỗ cũng có thể sắp xếp thoả đáng giúp Từ huynh".

Từ Tử Lăng không hiểu tại sao y lại nhiệt tình tới vậy, đồng thời nghĩ đến tình cảnh lúng túng khi sự thật phơi bày, cười khổ nói: "Trịnh huynh thật khách khí!".

Trịnh Thạch Như dẫn gã đi về phía Nam thị, chỉ tay vào một toà lầu cao sừng sững dưới ánh trăng: "Đó là Trương Nghi lầu, được dựng lên để tưởng niệm Trương Nghi, lên trên đó có thể nhìn được Tuyết Luỹ Sơn quanh năm tuyết phủ ở cách đây hơn trăm dặm, và cả hai dòng Nội Giang, Ngoại Giang chảy ra từ đập Đô Giang, cảnh sắc đẹp vô cùng".

Từ Tử Lăng thoáng ngạc nhiên hỏi: "Dường như Trịnh huynh rất thông thuộc đất Thành Đô này thì phải?".

Trịnh Thạch Như bỗng nhiên thở dài nói: "Có phải Từ huynh luôn cảnh giác Trịnh Thạch Như này không?".

Từ Tử Lăng không ngờ đang giới thiệu danh thắng của Thành Đô, y lại đột nhiên chuyển chủ đề sang chuyện nhạy cảm như vậy, nhưng vẫn thản nhiên hỏi lại: "Sao Trịnh huynh lại nói vậy?".

Trịnh Thạch Như nói: "Thực không dám giấu, lần này Thạch Như cố ý đến tìm Từ huynh là vì muốn được thẳng thắn nói chuyện với huynh một lần, hy vọng có thể giải quyết mọi hiểu lầm giữa chúng ta, không hiểu Từ huynh chịu nghe tại hạ nói không?".

Từ Tử Lăng thầm cười lạnh, lúc gã giả làm Nhạc Sơn, đã từng tận mắt thấy gã và Chúc Ngọc Nghiên gặp nhau, nếu giờ y còn hoa ngôn xảo ngữ phủ nhận mình không phải là người trong Âm Quý Phái, gã sẽ dứt khoát bóc trần bộ mặt của y ra rồi đuổi đi, tránh để vướng chân vướng tay mãi thế này. Gã đã chán ghét kiểu đeo bám không rời của họ Trịnh này lắm rồi, chỉ hận là nộ quyền khó đánh tiếu diện mà thôi.

Chỉ nghe gã lãnh đạm nói: "Tiểu đệ đang rửa tai lắng nghe đây!".

Trịnh Thạch Như cúi đầu, vừa đi vừa trầm ngâm suy nghĩ, hồi lâu sau mới lắc đầu cười khổ than: "con người tại hạ đây một là không háo danh, hai là không cầu lợi, nhưng lại không thể qua được hai cửa quan tửu sắc, vì thế có một số kẻ gọi đùa ta là Tửu Sắc Cuồng Sĩ, tuy là giễu cợt thật, nhưng ta chỉ biết cam chịu chấp nhận".

Hai người rẽ vào ngõ nhỏ, người đi đường thưa thớt hơn rất nhiều, một đám thiếu nữ dị tộc vừa nhảy múa vừa hát ca đi tới. Những thiếu nữ này phía trên mặc áo ngắn cổ vân, có tới ba bốn lớp, vạt áo hình bán nguyệt tung bay theo nhịp nhảy, trên đầu đội một chiếc khăn hình tam giác rủ về phía sau, hoa văn thanh tú, trông rất đẹp mắt, bên dưới là chiếc váy xếp lớp, xoè ra như đoá hoa loa kèn, mỗi bước lại dập dềnh dập dềnh như đám mây trôi, hư hư thực thực, cùng với

những đồ trang sức bằng bạc lấp lánh trên người làm cho Từ Tử Lăng cũng phải tròn mắt lên ngắm nhìn.

Trịnh Thạch Như mỉm cười giới thiệu: "Đây là thiếu nữ Di tộc, kiểu váy mà họ mặc vẫn chưa được xem là rộng đâu, váy của nữ nhân Nạp Tây Tộc và Phổ Mễ Tộc ở vùng Lự Khiết Hồ mới rộng, không dùng mấy trượng vải thì đừng hòng may được".

Từ Tử Lăng thu hồi mục quang khỏi những tấm lưng đầy sức quyến rũ mê hoặc của những thiếu nữ dị tộc, ngạc nhiên hỏi: "Váy rộng như vậy thì làm sao mặc được?".

Trịnh Thạch Như có vẻ rất hiểu biết: "Quấn mấy vòng là chuyện bình thường, những phần thừa thì nhét ra sau lưng, trông giống như đang vác vật gì vậy, rất đặc sắc. Hà! Từ huynh anh tuấn phong lưu thế này, khi đi qua những nơi có người Di sinh sống phải cẩn thận một chút, mỹ nữ tộc Di thì đẹp tuyệt luân, lại lớn gan, nhiệt tình, một khi đã nhìn trúng ai thì sẽ đeo bám không rời, tuyệt đối không buông tay, rất khó giải quyết đấy".

Từ Tử Lăng thở phào, thầm nhủ may mà vừa nãy khi đám thiếu nữ Di tộc đó liếc mắt đưa tình, gã không mỉm cười đáp lại, bằng không giờ chắc khó mà thoát nổi thân, giống như bị Trịnh Thạch Như đeo bám từ nãy giờ vậy.

Họ Trịnh lặng lẽ dẫn gã đi ngang đi dọc trên phố, rồi rẽ vào một con đường ngang tương đối tĩnh lặng, sau đó trầm giọng nói: "Thứ cho tại hạ hỏi một câu đường đột, tại sao Từ huynh và Khấu huynh lại khăng khăng bảo sủng thiếp Bạch Thanh Nhi của Tiền Độc Quan là người của Âm Quý Phái vậy?".

Từ Tử Lăng thầm nhủ đã tới lúc rồi, bèn dừng bước, thản nhiên hỏi lại: "Chúng ta đã nhầm sao?".

Không biết có tiếng trống từ nhà nào truyền tới, một đám trẻ con cầm đèn lồng dung dăng đi chơi, không khí ngày tết tràn ngập khắp thành. Không ngờ Trịnh Thạch Như lại nói: "Y thị không những là người của Âm Quý Phái mà còn là sư muội của Loan Loan, địa vị cực cao, quan hệ phu thê với Tiền Độc Quan chỉ là bình phong che đậy thôi. Chuyện này vốn dĩ vô cùng bí mật, thật chẳng ngờ Từ huynh và Khấu huynh lại chẳng tốn chút công sức đã nhìn ra được".

Từ Tử Lăng nhìn y với ánh mặt ngạc nhiên rồi đi thẳng vào vấn đề chính: "Vậy địa vị của Trịnh huynh trong Âm Quý Phái thế nào?".

Sức nhẫn nại của gã đã đến cực hạn, không thể nào kiềm chế được nữa.

o0o

Khấu Trọng liên tiếp chém ra ba đao, đánh cho đám thủ hạ thất điên bát đảo, ngã bổ nhào bổ ngửa ra sân. Đúng lúc này thì thấy Trần Trường Lâm, Lạc Kì Phi, Trần Lão Mưu và Bốc Thiên Chí đến tìm gã, liền hạ lệnh: "Các ngươi tiếp tục luyện tập đi".

Sau khi cùng chúng nhân ngồi xuống trong khách sảnh, gã mới cười cười nói: "Có phải đến mời ta đi thưởng nguyệt Trung Thu không?".

Trần Lão Mưu nhìn mười mấy tên thân vệ do Khấu Trọng đích thân tuyển lựa từ số Giang Nam tử đệ binh của Trần Trường Lâm để huấn luyện, trầm trồ khen: "Thiếu Soái quả có tài luyện binh".

Khấu Trọng ngước lên nhìn khoảng sân rộng sáng ánh trăng, nhớ tới bốn thủ hạ thân tín đã theo mình vận chuyển muối lên phía Bắc năm xưa, ba người đã thảm tử trong tay Âm Quý Phái, một người không biết hạ lạc nơi nào, trong lòng thầm cảm thấy chua xót, chỉ khẽ gật

đầu đáp lại.

Lạc Kì Phi vừa mới trở về từ Thanh Lưu, trầm giọng nói: "Sau khi Đỗ Phục Uy về Thanh Lưu thì phái người đi mời Trầm Luân. Trầm Luân cũng đã biết y đột nhiên triệt thoái không công thành, nghi thần nghi quỷ, nên không dám đích thân đi gặp Đỗ Phục Uy mà chỉ phái thủ hạ đi thăm dò. Nghe nói Đỗ Phục Uy chỉ nói mấy câu với sứ giả của Trầm Luân rồi đuổi đi luôn".

Khấu Trọng vỗ bàn nói: "Tên tiểu tử Trầm Luân này thật được việc quá".

Kế đó gã lại ngạc nhiên nói: "Sao cả chuyện trong soái phủ của lão Đỗ mà Kỳ Phi cũng biết rõ vậy?".

Lạc Kì Phi cười cười nói: "Có tiền thì sai khiến quỷ thần cũng được chứ nói gì con người, tại hạ có một đồng hương làm việc trong đó, mấy câu nói đổi một đĩnh vàng, thử hỏi có ai cự tuyệt được chứ?".

Trần Trường Lâm hỏi: "Vậy bước tiếp theo phải làm sao?".

Khấu Trọng dựa lưng vào ghế, nhàn nhã nói: "chúng ta không cần để ý đến Đỗ Phục Uy tiên phát chế nhân đối phó với Trầm Luân thế nào, chỉ cần tập trung hết quân lực phục sẵn trên đường lui quân của tên tiểu tử này, đợi hắn chạy về Giang Nam sẽ bất ngờ đột kích, vừa để Trường Lâm huynh tuyết cừu rửa hận, vừa có thể an toàn rút lui, cho Lý Tử Thông thu thập tàn cục. Đêm nay chúng ta không nghĩ gì nữa, chỉ thưởng trăng uống rượu, sáng sớm mai sẽ lập tức khởi trình. Tính tình lão Đỗ thế nào, ta là người rõ nhất, nhất định y sẽ tốc chiến tốc quyết, không để họ Trầm trở tay đâu".

Chúng nhân liên đồng thanh đáp ứng.

Song mục Trần Trường Lâm sáng rực lên, cơ hồ đã nhìn thấy cảnh tượng Trầm Luân đầu lìa khỏi cổ.

Chương 277: Giai nhân có hẹn

Trịnh Thạch Như cười khổ nói: "Tại hạ sớm đã đoán là sẽ có sự hiểu lầm này.Thực tình thì tuy tại hạ có quan hệ mật thiết với Âm Quý Phái, nhưng tuyệt đối không phải là người của tà phái đó. Chỉ vì gia phụ cả đời làm ăn buôn bán với Âm Quý Phái, giúp bọn họ đi khắp nơi thu thập những thứ cần thiết, vì vậy từ nhỏ tại hạ đã có qua lại với người trong Âm Quý Phái, thậm chí còn được bọn họ rất tín nhiệm nữa."

Từ Tử Lăng ngây người, từ trước tới nay gã luôn tưởng rằng Âm Quý Phái cũng rời xa hiện thực giống như Từ Hàng Tịnh Trai, đứng ngoài giang hồ xã hội, là một tộc loại hoàn toàn khác biệt với người bình thường.Giờ đây nghe Trịnh Thạch Như nói, gã mới giác ngộ rằng bọn họ cũng phải kiếm tiền và sinh sống, không khác gì người bình thường, bèn nói: "Những lời Trịnh huynh vừa nói có thể coi là bí mật tày trời của Âm Quý Phái, Trịnh huynh không sợ Chúc Ngọc Nghiên sẽ phật lòng sao?"

Trịnh Thạch Như lắc đầu: "Gia phu khứ thế đã nhiều năm, Âm Quý Phái cũng sớm đã tìm kẻ khác thay thế người.Bản thân tại hạ và bọn họ không còn liên hệ gì trực tiếp nữa, chỉ vì Thạch Thanh Nhi nên Trịnh mỗ mới giúp Tiền Độc Quan chỉnh đốn Tương Dương mà thôi. Hiện giờ chuyện của tại hạ và Bạch Thanh Nhi đã kết thúc, không cần phải nghĩ đến bất kỳ chuyện gì của Âm Quý Phái nữa."

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: "Cho dù là vậy, Trịnh huynh cũng không cần bộc bạch với tiểu đệ làm gì, điều này đâu có lợi gì cho Trịnh huynh?"

Trịnh Thạch Như cười khổ: "Nhưng cũng không có hại gì.Đối với Từ huynh mà nói, những điều tại hạ vừa nói hoàn toàn không thể xem là bí mật. Tại hạ nói cho huynh biết, thực ra là vì không muốn đối địch với Từ huynh và Khấu huynh, lại càng không muốn Thục Minh hiểu lầm, cho rằng tại hạ là người của Âm Quý Phái."

Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, nhưng đương nhiên gã cũng không dễ dàng tin lời Trịnh Thạch Như như vậy.Bởi nếu để Trịnh Thạch Như thông qua Trịnh Thục Minh khống chế Trường Giang Liên, mà Lâm Sĩ Hồng lại là yêu nhân của Âm Quý Phái, vậy thì vô cùng nguy hại.

Chỉ là trước mắt gã không có cách nào làm rõ lời của Trịnh Thạch Như là thật hay giả.Mị lực của con người này cực lớn, tuyệt đối không phải là một kẻ đơn giản.

Gã đành thở dài một tiếng rồi nói: "Thời gian sẽ chứng minh những lời Trịnh huynh vừa nói.Muộn rồi Trịnh huynh hãy trở về đi!"

Trịnh Thạch Như cười cười nói: "Từ huynh chắc chắn đã cảm thấy ta phiền phức lắm rồi, Duyệt Lai khách sạn ở ngay góc phố phía trước, tại hạ nào phải hạng nửa đường bỏ cuộc chứ, đi nào!"

o0o

Rượu được ba tuần, Khấu Trọng chợt nhớ ra một chuyện, liền hỏi Trần Trường Lâm về chuyện Tống gia ở Lĩnh Nam: "Lĩnh Nam rốt cuộc là chỉ nơi nào, Trường Lâm huynh có biết nhiều chuyện về Tống gia không?"

Năm người đang ngồi trong một hoa viên nhỏ, tòa trạch viện này là một trong những sào huyệt bí mật của Bốc Thiện Chí, ở sát bên bờ Đại Giang, sâu trong tiểu cốc, là một nơi rất tốt để lánh đời ẩn thế.

Trăng sáng treo lơ lửng giữa trời, làm dấy lên mối thương cảm trăng tròn người chưa đủ trong lòng Khấu Trọng, đột nhiên rất muốn biết thêm nhiều chuyện về Tống Ngọc Trí ở Lĩnh Nam.

Trần Lão Mưu cậy già lên mặt đáp thay: "Lĩnh Nam chính là vùng đất rộng lớn ở phía nam Ngũ Lĩnh.Thân nương của Trần Lão Mưu ta chính là một mỹ nữ tuyệt sắc của tộc Choang ở Lĩnh Nam. Hà hà! Ít nhất thì gia phụ cũng có thể tự hào về điều này."

Chúng nhân đều mỉm cười.

Trần Trường Lâm nói: "Lĩnh Nam là địa bàn của Tống gia,Tống gia khởi gia nhờ nghề kinh doanh gia súc và các đặc sản như ngọc bích, minh châu, sừng tê giác, sau đó mới phát triển thành thế lực chính trị khống chế cả vùng Lĩnh Nam. Vì núi cao hoàng đế xa, nên từ thời Ngũ Đại, bất luận là ai ngồi lên đế vị cũng đề phải nể mặt Tống gia bọn họ, đến đời Thiên Đao Tống Khuyết thì Tống gia lại càng danh giá, có được địa vị cực cao trên giang hồ, trong võ lâm, không một ai dám hoài nghi tư cách thiên hạ đệ nhất đao của y cả."

Khấu Trọng nói: "Vậy thì Hoảng Công Thác là thứ gì?"

Trần Lão Mưu hừ lạnh nói: "Hoảng Công Thác không phải thứ gì, mà là một tên lão hồ đồ, chỉ biết che đậy lấp liếm chỗ xấu của mình, tính tình thì hỉ nộ vô thường, võ công tuy cao nhưng võ lâm phương nam không có mấy người ưa thích lão.Nam Hải phái của họ Hoảng với Tống gia như lửa với nước, đối đầu đã nhiều năm, có điều kể từ sau khi Tống Khuyết đánh bại Nhạc Sơn, Nam Hải Phái dần trở nên mờ nhạt, im hơi lặng tiếng cho đến nay.

Trần Trường Lâm tiếp lời: "Năm thứ tám đời Tùy Vân Đế, quân Tùy công hạ Kiến Khang, nhưng Lĩnh Nam Tống gia vẫn cương quyết không chịu quy phục.Dương Kiên liền phái đại tướng Vệ Tiển dẫn

quân chinh phạt, nhưng đại quân của họ Vệ vẫn không dám đặt chân nửa bước vào Lĩnh Nam. Về sau Tống Khuyết thăm dò tình thế, thấy kháng Tùy chỉ có hại chứ không có lợi, bèn thay đổi chủ ý, dẫn người ra ngoài nghênh tiếp, thụ sắc phong làm Tiêu Quốc Công. Dương Kiên còn chuẩn y cho họ Tống được xây soái phủ, có thể sắp đặt các chức quan từ trưởng sử trở xuống, cho ấn tín, binh mã, bằng như cắt đất xưng vương, có thể nói là rất hậu đãi."

Bốc Thiên Chí cũng lên tiếng: "Sau khi Dương Kiên đăng vị, Tống Khuyết cũng không chịu vào triều yết kiến, mà họ Dương cũng không làm gì được y."

Khấu Trọng liền vỗ bàn tán thưởng: "Có cốt khí!"

Trần Lão Mưu chép miệng mỉm cười nói: "Nói dễ nghe thì là hán tử kiên cường, khó nghe một chút thì là ngoan cố.Tống Khuyết tướng mạo anh tuấn tuyệt đỉnh, năm xưa đã làm vô số mỹ nữ mê luyến, xiêu hồn đảo phách, nhưng tâm can y dường như được đúc bằng thép, hoàn toàn không có cảm tình vậy, ban đầu còn định độc thân cả đời, về sau do áp lực của gia tộc, Tống Khuyết không thể không lấy một xú nữ làm thê tử, làm cho nữ tử chung tình với y suýt chút nữa phải tự tận để phát tiết nỗi oán hận trong lòng. Hà, đường lối hành sự của con người này quả thật khiến người ta không thể nào đoán biết được."

Khấu Trọng giật mình đánh thót, thầm nhủ may mà Tống Ngọc Trí giống phụ thân của nàng, nếu không thì thật gay go.

Lạc Kỳ Phi bật cười khanh khách nói: "Mưu công nói thật thú vị!"

Khấu Trọng trầm ngâm: "Ta đã hiểu tại sao Tống Khuyết được xưng tụng là đệ nhất đao thủ trên giang hồ.Y lấy một xú nữ làm thê tử, nhất định là vì muốn chuyên chí vào đao đạo, không để mình chìm

đắm vào trong khoái lạc chốn khuê phòng, làm cho đấu chí bị tiêu giảm."

Bốc Thiên Chí gật đầu đồng tình: "Suy đoán của Thiếu Soái chắc cũng phải đúng tới chính thành, rất có kiến giải."

Trần Lão Mưu cười cười nói: "Vậy thì lúc Tống Khuyết làm chuyện ấy, chắc nhất định giống như người ta làm khổ sai vậy, chẳng có chút gì gọi là lạc thú hết!"

Khấu Trọng nói: "Có ai biết quan hệ của Tống Khuyết và Chúc Ngọc Nghiên thế nào không?"

Chúng nhân đều hoang mang lắc đầu.

Khấu Trọng ngước mắt lên nhìn vầng minh nguyệt, đầu tiên nghĩ đến Tống Khuyết, sau rồi lại nghĩ tới Tống Ngọc Trí, nhiệt huyết trong người như sôi lên.

Giả như bây giờ gã lập tức đến Lĩnh Nam, liệu Tống Ngọc Trí có hồi tâm chuyển ý hay không?

Chỉ hận một điều là lúc này gã căn bản không thể phân thân, vì vậy vĩnh viễn cũng không thể nào biết được đáp án.

Gã thật sự không thể phân thân sao?

o0o

Bên trong khách sạn vắng vẻ yên tĩnh, chỉ có một lão chưởng quầy đang ngồi ngáp trước cửa.Tiếng hai người đẩy cửa bước vào vẫn không đủ làm y tỉnh giấc. Các khách nhân và tiểu nhị trong khách sạn này có lẽ đề đã ra ngoài xem nhiệt náo rồi.

Trịnh Thạch Như đằng hắng một tiếng, lão chưởng quầy mới từ từ mở mắt, rồi nhìn hai người với vẻ dò xét.

Trịnh Thạch Như chào y một tiếng nói: "Vị bằng hữu này của ta họ Từ, có phải đã có người đặt trước cho y một gian phòng rồi không?"

Gương mặt anh tuấn của Từ Tử Lăng nóng bừng, tuy nói Trịnh Thạch Như có thể coi như một nửa địch nhân của gã, nhưng bị người ta bóc mẽ ngay trước mặt thế này, cũng không phải là chuyện dễ chịu gì.

Chẳng ngờ lão chưởng quầy lại gật đầu lia lịa nói: "Đúng!Có một vị Tần công tử đã đặt trước một gian phòng cho Từ công tử, còn trả trước tiền phòng ba ngày nữa."

Trịnh Thạch Như hiển nhiên là rất bất ngờ, còn Từ Tử Lăng cũng trợn mắt há miệng, không thể ngờ được Sư Phi Huyên lại sắp xếp ổn thỏa đến vậy.

Trịnh Thạch Như áy náy nói: "Thì ra tại hạ đã hiểu lầm Từ huynh, giờ thì không dám làm phiền huynh nghỉ ngơi, xin được cáo từ ở đây!"

Nói xong liền để lại phương thức liên lạc, sau đó bỏ đi.

Từ Tử Lăng thở phào nhẹ nhõm, đi tắm sạch sẽ rồi lấy hoa quả bánh trái gã và Trịnh Thạch Như mua trên đường dằn bụng, sau đó ngồi lên giường tĩnh tọa điều tức.

Nghĩ lại chuyện trên sạn đạo, gã có cảm giác như mình vừa từ Quỷ Môn Quan trở về vậy.

Gã cũng muốn ra phố tìm kiếm Thạch Thanh Tuyền, nhưng nghĩ đến

tình cảnh người chật như nêm cối trên đường, nên đành bỏ qua ý định này.Có điều nàng không còn ở U Lâm Tiểu Cốc thì Dương Hư Ngạn có đến cũng chỉ toi công một chuyến, vì vậy tạm thời gã có thể gác mối lo về nàng sang một bên.

Tiêu nghệ của mỹ nữ này cố nhiên là thiên hạ vô song, nhưng tác phong hành sự của nàng thì càng phiêu dật khó đoán, khiến người ta không biết đâu là thật là giả.

Rồi gã lại nghĩ ban đầu mình vốn đã không có ý định đến khách sạn này hội ước với Sư Phi Huyên, chẳng ngờ bị Trịnh Thạch Như ở đâu chui ra làm cho tay chân luống cuống, thần xui quỷ khiến thế nào lại vào gian phòng này, từ đây có thể thấy vận mệnh quả thực có sức mạnh khiến người ta không thể tự chủ, mà buộc phải tuân theo dòng chảy của nó.

Nghĩ ngợi lung tung một lúc tâm thần gã dần dần tiến nhập vào cảnh giới vạn niệm tiêu tán, chân khí trong cơ thể lưu chuyển một cách tự nhiên, không gian nội tại không ngừng mở rộng ra vô hạn, những chỗ kinh mạch tắc nghẽn còn lại mau chóng được khai thông như có kỳ tích.

Cũng không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, gã đột nhiên giật mình tỉnh giấc.

Kế đó là có tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên.

Giọng nói ngọt ngào của Sư Phi Huyên cất lên bên tai gã: "Từ huynh! Phi Huyên có thể vào không?"

Từ Tử Lăng lấy làm bất ngờ.Gã chưa bao giờ tưởng tượng được Sư Phi Huyên lại chịu đến phòng của một nam nhân nào, cho dù là không hề có chút tư tình nam nữ đi chăng nữa, vội vàng nhảy xuống

giường, bước ra mở cửa.

Sư Phi Huyên vận nam trang đứng trước cửa, cặp mắt đẹp mê hồn thoáng ẩn hiện những tia sáng kỳ dị.

Từ Tử Lăng lui sang một bên, đưa tay nói: "Mời Sư tiểu thư!"

Sư Phi Huyên uyển chuyển nânggót ngọc, mang theo mùi hương thanh thoát đặc biệt của nàng vào phòng, đảo mắt một vòng rồi mỉm cười nói: "Căn phòng này hơi nhỏ một chút, Từ huynh có vừa ý không?"

Từ Tử Lăng đứng sau lưng nàng lên tiếng đáp: "Đối với một kẻ mấy tháng liền ngủ ở nơi hoang sơn dã lãnh mà nói, thì nơi đây chẳng khác gì cung vàng điện ngọc đâu."

Sư Phi Huyên khẽ "ừm" một tiếng, chậm rãi bước đến cạnh bàn ngồi xuống trước vẻ lúng túng của Từ Tử Lăng, chờ gã ngồi xuống đối diện với mình, nàng mới nở một nụ cười tươi tắn nói: "Khi Phi Huyên đặt phòng cho Từ Lăng huynh cũng không nghĩ rằng Tử Lăng huynh sẽ đến thật, không ngờ lại được hân hạnh chiêu đãi huynh ở đây, thật làm Phi Huyên vô cùng bất ngờ."

Từ Tử Lăng gượng cười đáp: "Sao tiểu thư lại cho rằng tại hạ không đến chứ?"

Sư Phi Huyên khẽ nhún đôi vai mềmmại: "Đó là một thứ cảm ứng rất vi diệu giữa người với người. Từ Lăng huynh làm cho Phi Huyên cảm thấy huynh là người có thể vứt bỏ hết mọi phiền não sang một bên không lý tới nữa, không biết Phi Huyên có nhìn lầm hay không?"

Từ Tử Lăng ung dung cười cười đáp: "Tiểu thư quá khen rồi!Tại hạ so với vị đồng tử luyện đơn kia còn kém xa lắm, làm gì có thứ bản

lĩnh đó chứ?"

Sư Phi Huyên mở tròn đôi mắt đẹp lên nhìn gã: "Có lẽ Từ huynh còn chưa biết, so với lần gặp trước, khí chất của huynh đã thay đổi rất nhiều, có thể thấy nhất định huynh đã gặp được kỳ tích gì trong Đại Ba Sơn rồi."ó

Từ Tử Lăng hững hờ nói: "Có thể nói là vậy cũng được."

Sư Phi Huyên không truy vấn tiếp nữa mà nói: "Tử Lăng huynh chuẩn bị lúc nào thì khởi hành đến U Lâm Tiểu Cốc?"

Từ TửLăng thoải mái dựa lưng ra sau ghế, lắc đầu nói: "Tại hạ không đi nữa."

Sư Phi Huyên ngạc nhiên nói: "Đây không phải là mục đích chuyến đi này của huynh hay sao?"

Có thể làm cho Sư Phi Huyên kinh ngạc, Từ Tử Lăng cũng thầm cảm thấy đắc ý, nhưng cũng vì vậy mà gã cảm thấy mình đáng cười, gã ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào cặp mắt trong sáng của nàng, thản nhiên nói: "Tình hình đúng là có chút thay đổi, không biết Sư tiểu thư định lưu lại đây bao lâu vậy?"

Sư Phi Huyên chau mày nhìn gã hồi lâu, rồi đột nhiên nở một nụ cười chua chát: "Thì ra là Từ huynh vẫn còn trách Phi Huyên, sự thực thì Phi Huyên có chuyện quan trọng phải làm, nên mớikhông thể không đi cùng với Từ huynh chia đường tới Thành Đô. Người ta vốn không định giải thích, nhưng cuối cùng vẫn phải giải thích rồi."

Trong nội tâm của Từ Tử Lăng chợt dâng lên một cảm giác hết sức kỳ lạ, mà chính bản thân gã cũng không thể nói rõ được đó là một cảm giác thế nào.

Sư Phi Huyên khẽ nghiêng đầu né tránh ánh mắt của gã, ngước mắt nhìn lên bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: "Đừng tưởng rằng chuyện gì Phi Huyên cũng không để trong lòng.Lần này Phi Huyên phá lệ đặt phòng giúp Từ Lăng huynh cũng là để biểu thị ý xin lỗi. Phi Huyên thường mong mình được giống như tảng đá trong dòng suối, lúc nào nước cũng chảy qua, nhưng chỉ khiến cho đá thêm trơn bóng, chứ không hề lưu lại chút vết tích nào, nhưng người thủy chung vẫn không phải là đá, Phi Huyên cũng có những cảm thụ của con người bình thường."

Từ Tử Lăng giật mình chấn động, nhất thời không nói nên lời.

Ánh mắt Sư Phi Huyên lại dừng lại trên người gã, thần sắc cũng trở lại vẻ thản nhiên hờ hững vốn có: "Những lời vừa rồi đã vượt quá thói quen nói năng xưa nay của Phi Huyên.Lần này Phi Huyên hạ sơn bước chân vào hồng trần, đương nhiên là do sứ mạng của sư môn, nhưng cũng có ý nhập thế tu hành. Tâm pháp tối cao của Tịnh Trai, cần phải nhập thế tu luyện, chứ không phải bế quan mà thành được."

Từ Tử Lăng ngây người ra nhìn nàng một lúc lâu, rồi mới hỏi: "Đó là tâm pháp gì vậy?Phật gia và đạo gia không phải đều nhấn mạnh tứ đại giai không, thanh tịnh vô vi hay sao? Tại sao lại phải khoác lên mình những phiền não của nhân gian mới luyện thành được?"

Sư Phi Huyên bình thản nói: "Nho gia có phân biệt độc thiện kỳ thân và kiêm thiện thiên hạ, phật gia cũng có tiểu thừa và đại thừa.Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, chính là hành vi xả thân. Từ Hàng Kiếm Điển của tệ trai cũng có khẩu quyết: phá nhĩ hậu lập, đồi nhi hậu chấn, từ đây có thể thấy nếu không trải qua khảo nghiệm dày vò, thì đều khó thành được đại khí. Tâm pháp tối cao của Từ Hàng Tịnh Trai gọi là Kiếm Tâm Thông Minh, lịch đại tiên hiền, xưa nay

chưa từng có vị nào bế quan mà luyện được, thậm chí cả Tâm Hữu Linh Tê kém hơn một bậc mà cũng hiếm người luyện thành. Nguyên nhân chính là vì phá thì dễ mà lập thì khó. Tố Tâm sư bà vốn là người có hi vọng luyện được Kiếm Tâm Thông Minh nhất trong mấy trăm năm gần đây, nhưng vì Thạch Chi Hiên nên người buộc phải dừng lại ở cảnh giới Tâm Hữu Linh Tê, nhưng cũng là vô cùng hiếm thấy rồi."

Từ Tử Lăng lưỡng lự nói: "Có phải tiểu thư đang ám thị rằng tiểu đệ chính là một trong những chướng ngại trên con đường tu hành của nàng hay không, nếu vậy thì tiểu đệ đây sẽ cảm thấy vô cùng tự hào đó."

Sư Phi Huyên không đoán được Từ Tử Lăng lại bất ngờ bạo dạn nói ra một câu như vậy, khẽ bật cười khúc khích nói: "Giờ đây huynh bắt đầu có chút giống Khấu Trọng rồi đó!Chẳng trách mà hai người trở thành huynh đệ sống chết. Phi Huyên không hề có ý muốn ám thị này nọ, mà chỉ muốn nói cho huynh biết người ta không phải vô tình lãnh mạc như huynh tưởng tượng mà thôi!"

Từ Tử Lăng càng không dám nói rõ chân tướng sự việc, nhưng tâm tình đã trở nên vui vẻ hơn rất nhiều: "Nhất định là tại hạ đã tỏ ra rất phẫn nộ, nên tiểu thư mới phải tốn nhiều công sức giải thích đến vậy."

Sư Phi Huyên gật đầu nói; "Có lẽ có chút ảnh hưởng, trước tiên là hỏi huynh trên đường đã xảy ra chuyện gì, huynh lại quanh co úp mở, hỏi huynh là lúc nào đi U Lâm Tiểu Cốc, huynh lại tỏ vẻ hờ hững như không.Có lẽ Phi Huyên là người làm huynh tức giận đúng không?"

Từ Tử Lăng đỏ mặt đáp: "Bởi vì tại hạ sợ làm tiểu nhân hẹp dạ, nên mới không tiện nói ra những chuyện này chứ tuyệt đối không có ý

giấu diếm, mong tiểu thư thông cảm."

Sư Phi Huyên động dung nói: "Tử Lăng huynh có thể nói ra không, Phi Huyên tuyệt đối không nghĩ Tử Lăng huynh là hạng tiểu nhân bày đặt thị phi đâu."

Từ Tử Lăng do dự giây lát rồi nói: "Tại hạ bị Hầu Hy Bạch ám kích ở sạn đạo, suýt chút nữa thì mất mạng, tiểu thư thấy sao?"

Đôi mày liễu của Sư Phi Huyên khẽ cong lại: "Y thật sự muốn giết huynh sao?"

Từ Tử Lăng hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, rồi chậm rãi nói: "Đích thực tại hạ có cảm giác đó, nhưng về sau y lại ra vẻ như lão bằng hữu gặp nhau, nói cái gì mà phải làm như vậy thì mới được tại hạđộng thủ quá chiêu. Nhưng chiêu nào chiêu nấy đều sát khí ngợp trời, tuyệt đối không giống như tỷ thí võ công gì hết."

Sư Phi Huyên mỉm cười nói: "Con người huynh lúc bình thường thì đạo mạo trang nghiêm, đến lúc ngồi nói chuyện phiếm thế này mới lộ ra bản tính thật sự. Sự thực Phi Huyên không hề ngạc nhiên trước chuyện Hầu Hy Bạch khiêu chiến Tử Lăng huynh.Y sớm đã tỏ ý muốn lĩnh giáo tuyệt học Trường Sinh Quyết của huynh và Khấu Trọng với Phi Huyên từ lâu lắm rồi."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Tiểu thư vẫn tin tưởng y sao?"

Sư Phi Huyên thản nhiên nói: "Chỉ có thể nói là cách nhìn của Phi Huyên với y khác biệt một chút mà thôi. Nếu Hoa Gián Phái có thể nhờ y mà đi vào chính đạo, vậy thì không phải là một chuyện tốt lắm sao?"

Từ Tử Lăng đâu còn gì để nói, đành nuốt chuyện Hầu Hy Bạch định

ám toán mình ở Dương Châu trở lại, trong lòng lấy làm bất mãn.

Sư Phi Huyên dịu dàng nói: "Phi Huyên đối với y và Tử Lăng huynh có một điểm khác biệt, chính là vẫn còn dè chừng cảnh giác, Tử Lăng huynh có hiểu không?"

Từ Tử Lăng cảm thấy lòng mình như nguội lạnh dần, từ từ nói: "Đằng nào cũng vậy, để tại hạ nói cho tiểu thư biết cũng không ngại gì.Vừa rồi trên phố, Từ mỗ đã liếc thấy Thạch cô nương, nhưng vẫn chưa có cơ hội nói chuyện với nàng, vì vậy nên mới không đến U Lâm Tiểu Trúc nữa."

Sư Phi Huyên thoáng ngạc nhiên, cúi đầu trầm tư mặc tưởng hồi lâu rồi đột nhiên nói; "Tử Lăng huynh có hứng thú cùng Phi Huyên du ngoạn chợ đèn hoa không?"

Chương 278: Tình thế thiên hạ

Lúc chúng nhân đã ngà ngà say, Lạc Kỳ Phi mới nói: "Tại hạ còn dò la thêm một tin tức khác ở chỗ quân Giang Hoài, đó là sau khi đại bại quân Đường, Tiết Cử đột nhiên bạo bệnh đột tử, nhi tử của y là Tiết Nhân Cảo lên kế vị, xưng là Tần Đế, đóng binh ở Thứ Thành."

Chúng nhân đều lấy làm động dung.

Trần Lão Mưu hoài nghi nói: "Tiết Cử công lực thâm hậu, trừ phi là bị tẩu hoả nhập ma, nếu không làm sao đột nhiên lại ngã bệnh mà chết được?"

Khấu Trọng thì lại quan tâm đến một vấn đề khác: "Quân Đường đại bại là chuyện gì vậy?"

Lạc Kỳ Phi đáp: "Vẫn còn nhiều tin đồn về cái chết của y lắm, chi bằng để tại hạ nói từ đầu vậy, hai tháng trước Tiết Cử dẫn đại quân tấn công Kinh Châu, dọc đường không ngừng cướp bóc chém giết, đánh một mach đến tận vùng phụ cận Mãn Châu, Kỳ Châu, chấn động cả Quan Trung.Trước tình hình đó, Lý Uyên đã sắc phong cho Tần Vương Lý Thế Dân làm Tây Thảo Nguyên Soái, đồng thời cử Lưu Văn Tinh và Ân Khai Sơn làm phó, lãnh binh đến Thứ Thành để ngăn cản đại quân của Tiết Cử. Một chuyện kỳ lạ đã xảy ra, Lý Thế Dân đột nhiên phát bệnh, để cho hai người bọn Lưu, Ân chỉ huy đại quân, bị Tiết Cử dùng khinh kỵ tinh nhuệ đánh thọc từ phía sau, bao vây hai mặt, kịch chiến một trận ở gần U Châu, kết quả là đại quân của Lý Thế Dân bị tổn thất đến gần nửa, lại còn để mất cả Thứ Thành, Lý Thế Dân thì bị bức lùi về Trường An. Từ sau khi khởi binh ở Tấn Dương, đây mới là lần đầu tiên Lý Thế Dân phải nếm mùi thất

bại đó."

Bốc Thiên Chí ngạc nhiên thốt lên: "Đây đúng là chuyện lạ, Lý Thế Dân sao có thể đột nhiên ngã bệnh vào đúng lúc này được chứ?"5;

Khấu Trọng gật gù nói: "Nếu ta đoán không lầm, thì chuyện này nhất định có liên quan đến Âm Quý Phái, kẻ xuất thủ rất có thể là Loan Loan.Lý Thế Dân có thể sống sót khỏi tay ả ta thì cũng không phải hạng tầm thường đâu. Hà hà, ta hiểu rồi! Rất có khả năng cũng vì chuyện này mà Sư Phi Huyên đuổi theo yêu nữ đến tận Hợp Phi đó."

Chúng nhân nghe gã nói vậy thì đều lộ vẻ hoang mang, Khấu Trọng bèn phân tích sơ qua tình thế, sau đó quay sang hỏi Lạc Kỳ Phi: "Còn có tin đồn gì về cái chết của Tiết Cử nữa?"

Lạc Kỳ Phi đáp: "Có người nói Tiết Cử bị ám sát mà chết, bởi vì trước đó mấy canh giờ, y vẫn còn khoẻ mạnh, thậm chí còn đi tuần thị các doanh trại ở tiền tuyến nữa."

Khấu Trọng vỗ bàn reo lên: "Nhất định là tên tiểu tử Dương Hư Ngạn rồi, chỉ có hắn mới có bản lĩnh lấy thủ cấp Tiết Cử giữa thiên quân vạn mã dễ như lấy đồ trong túi, hảo tiểu tử!"

Lạc Kỳ Phi nói: "Không phải Dương Hư Ngạn đã mấy lần thất bại trong tay Thiếu Soái rồi hay sao?"

Trần Trường Lâm nói: "Võ công Tiết Nhân Cảo còn cao hơn phụ thân hắn, đại tướng Tông La Hầu lại càng trí dũng song toàn, vì thế tuy là họ Tiết đã mất mạng, nhưng chỉ sợ quân Đường cũng chẳng chiếm được thêm tiện nghi gì."

Lạc Kỳ Phi lắc đầu: "Uy vọng của Tiết Nhân Cảo sao bì kịp phụ thân y, hơn nữa y còn có một khuyết điểm rất lớn, chính là bản tính quá

kiêu ngạo, nên rất không được lòng chúng tướng.Cái chết của Tiết Cử rất có thể là khởi đầu cho sự diệt vong của quân Tây Tần cũng nên."

Khấu Trọng thần sắc ngưngtrọng nói: "Có tin tức gì của Lưu Vũ Châu không?"

Lạc Kỳ Phi lắc đầu: "Dường như chưa có động tĩnh gì cả."

Khấu Trọng trầm ngâm: "Vậy nhất định là vì bọn người Đột Quyết không chịu trở mặt với Lý Uyên, không có chi viện từ Đột Quyết, Lưu Vũ Châu và Tống Kim Cương tuyệt đối không dám mạo hiểm tiến về phía nam.Hừ, cái này gọi là để mất thời cơ đó."

Lạc Kỳ Phi nói: "Có thể nghe nói lần này Tiết Cử có thể thuận lợi tiến quân về phía đông như vậy là nhờ có người Đột Quyết ở phía sau cung cấp trang bị cùng chiến mã."

Trần Lão Mưu nói: "Liệu có phải hai người Lưu, Tống sợ tiến quân nam hạ sẽ tiện nghi cho phụ tử Tiết Cử không?Bởi vì có nghĩ thế nào hai kẻ này cũng không thể ngờ được Tiết Cử lại đột nhiên bạo tử như vậy, mà chỉ nghĩ rằng phụ tử Tiết Cử có thể làm tiêu hao một phần lớn sức mạnh của Lý phiệt, tốt nhất là cả hai lưỡng bại câu thương, lúc ấy thì họ Lưu có xua quân nam hạ cũng chưa muộn."

Trần Trường Lâm lắc đầu phản đối: "Nếu đúng là vậy, thì tức là cả Lưu Vũ Châu và Tống Kim Cương đều không hiểu gì về binh pháp.Theo Trần mỗ thì có lẽ Lưu Vũ Châu chưa dám tiến về phía nam là vì bị Đậu Kiến Đức uy hiếp. Người này xưa nay chưa từng nể mặt người Đột Quyết, không giống như bọn Quách Tử Hòa, Lương Sư Đô, có nói gì, làm gì cũng phải nhìn sắc mặt của lũ dị tộc kia trước."

Y đã từng đi theo Vương Thế Sung, nên tự nhiên rất thông thuộc tình hình phương bắc.

Khấu Trọng nhăn trán suy nghĩ rồi nói: "Sau lưng Tiết Nhân Cảo còn có một tên Lý Quỹ, quân Tây Tần dốc sạch lực lượng tiến về phía đông, Tiết Cử lại đột nhiên chết giữa đường, Lý Quý sẽ có hành động gì?"

Lạc Kỳ Phi nói: "Lý Quỹ xưa nay vẫn ngấp nghé tấn công vùng Tần, Lũng của phụ tử họ Tiết, nhưng y sẽ có hành động gì, thì tới giờ chúng ta vẫn chưa có tin tức gì.Những thứ mà chúng ta gọi là tin tức mới nhất, ít nhất cũng đã là chuyện của hai tháng trước rồi."

Khấu Trọng thở dài than: "Lý tiểu tử xem ra cũng may mắn y như Khấu Trọng này vậy.Theo những ấn tượng vụn vặt mơ hồ của ta về Tiết Nhân Cảo, thì tên tiểu tử này sở trường tốc chiến tốc thắng, rất xứng đáng với hai chữ "dũng tướng", nhưng đáng tiếc đối thủ của y lại là Lý Thế Dân. Ưu điểm lớn nhất của Lý tiểu tử cũng chỉ tóm gọn trong hai chữ: "Ôn thủ", vừa hay lại khắc chế đúng sở trường của họ Tiết. Có thể đoán được, Tiết Nhân Cảo sẽ thắng trước rồi sau đó mới đại bại. Một khi Lý Thế Dân thâu tóm được vùng Lũng Tây, Lý Quỹ sẽ phải lựa chọn giữa hai con đường, đầu hàng hoặc chết. Kế đó sẽ đến lượt quần hùng quan ngoại. Hừ, chúng ta cũng phải nhanh lên mới được."

Trần Trường Lâm lắc đầu nói: "Nếu Lý gia phụ tử thật sự đưa quân ra khỏi Quan Trung, Lý phiệt sẽ lập tức trở thành mũi tên cho toàn thiên hạ nhắm vào.Vương Thế Sung và Đậu Kiến Đức cố nhiên sẽ tuyệt đối không để bọn họ sính cường làm bậy, quần hùng nam bắc cũng sẽ thừa cơ phát động, xem ra tình thế không hề đơn giản chút nào đâu."

Khấu Trọng cười khổ nói: "Ta cũng hy vọng như vậy.Vấn đề là tên

tiểu tử họ Lý đó không chỉ có thủ đoạn thần thông, giỏi thuật thu phục nhân tâm, mà đáng ghét nhất là y có Sư Phi Huyên ủng hộ ở phía sau, đồng thời giúp y gieo hình tượng nhân nghĩa vào lòng thiên hạ chúng sinh, vì vậy nhiều lúc không cần dùng thủ đoạn cứng rắn, y cũng vẫn có thể thu phục được sĩ tốt của địch nhân, chúng ta tuyệt đối không thể xem thường y được."

Kế đó gã lại nói: "Ta vẫn còn chưa kịp hỏi Trường Lâm huynh về trận chiến giữa Vương Thế Sung và Lý Mật đó!"

Trần Trường Lâm đáp: "Khi tại hạ rời khỏi Đông Đô, Vương Thế Sung đang chiếm tận ưu thế, không những không ngừng mở rộng lãnh thổ mà còn chiêu hàng được rất nhiều tướng lĩnh và binh sĩ của Lý Mật. Có điều, con người họ Vương này rất tự tư tự lợi, tâm địa hẹp hòi, thế nên nội bộ quân sĩ của y rất mâu thuẫn, chia bè kết đảng đấu đá lẫn nhau, rất không được lòng người, đặc biệt từ sau khi chuyện y muốn giết Thiếu Soái bị truyền ra ngoài, chư tướng đều cảm thấy nơm nớp lo âu, trước sau cũng không thể thành đại nghiệp được."

Bốc Thiên Chí hỏi: "Bên phía Lý Mật có mãnh tướng nào đã đầu nhập về với Vương Thế Sung?"

Trần Trường Lâm đáp: "Nổi danh nhất là ba người Tần Thúc Bảo, Trình Trí Tiết và La Sĩ Tín, có điều theo tại hạ thấy thì họ Vương kia rất khó mà giữ chân ba người này."

Khấu Trọng cuối cùng cũng nghe được tin tức của Tần Thúc Bảo, động dung nói: "Thì ra Tần Thúc Bảo đã về với Vương Thế Sung.Người này đích thực là một mãnh tướng, ngay cả Trầm Lạc Nhạn cũng từng suýt chút nữa bại trong tay y, nhưng lại bị ta và Lăng thiếu gia làm loạn hết cục thế."

Bốc Thiên Chí nói: "Trình Trí Tiết còn gọi là Trình Giảo Kim, rất có danh vọng trong võ lâm, cũng là một hổ tướng không thể bo qua."

Trần Trường Lâm đáp: "Theo tin tức mà Vương Thế Sung nhận được, đại tướng của Lý Thế Dân là Lý Tịnh đã móc nối với mưu thần hàng đầu của Lý Mật là Ngụy Trưng, nhờ Nguỵ Trưng xuất mã khuyên Lý Mật quy hàng Lý phiệt, nếu chuyện này thành công, nói không chừng Lý phiệt sẽ không tốn một binh một tốt mà đã chiếm được vùng đất rộng lớn phía đông tới biển, phía nam tới Trường Giang, phía tây kéo dài tới Nhữ Châu, phía bắc khống chế Ngụy Quận.Có điều nghe nói Từ Thế Tích và Trầm Lạc Nhạn đều ra sức phản đối, quyết tâm thà làm ngọc nhát chứ quyết không làm ngói lành. Cả hai người này đều rất được Lý Mật tin tưởng, vì vậy Vương Thế Sung vẫn rất yên tâm về chuyện này."

Khấu Trọng thở dài than: "Lý tiểu tử thật lợi hại, thế này mà y cũng nghĩ ra được, chỉ cần phái người đi nói có mấy câu mà đã lập tức khiến thủ hạ của Lý Mật chia thành hai phái chủ chiến và chủ hàng, thật tiện nghi.Chúng ta phải học tập chiêu này mới được."

Bốc Thiên Chí nói: "Vương Thế Sung, Lưu Vũ Châu và Đậu Kiến Đức cố nhiên là kình địch của phụ tử Lý Uyên, còn ở vùng này, Tiêu Tiễn và Đỗ Phục Uy hoàn toàn không có đối thủ, chỉ cần trừ bỏ một số chướng ngại, thì lập tức có thể xua quân tiến lên phía bắc.Nếu ta là Lý Uyên, ta tuyệt đối sẽ không xuất binh tấn công Lạc Dương trong tình hình này."

Khấu Trọng chau mày: "Liệu Tiêu Tiễn có hợp tác với Đỗ Phục Uy không?Trong tình hình bình thường, chuyện này đương nhiên là không thể xảy ra. Nhưng nếu phụ tử Lý Uyên xuất quân, vậy thì bất cứ chuyện giwf cũng sẽ trở thành có khả năng hết."

Trần Lão Mưu nói: "Nếu Lý gia muốn đối phó với Tiêu Tiễn hoặc Đỗ

Phục Uy trước, thì chỉ có một con đường từ Kim Xuyên qua Ba Thục, lúc đó có thể đi dọc Trường Giang mà tiến về phía nam, tiến đánh Giang Lăng, sau đó thuận thế tấn công Đỗ Phục Uy.Có điều lao sư động chúng như vậy, quả thực không phải là hành vi của kẻ trí."

Khấu Trọng biến sắc thốt lên: "Mẹ ơi!Cuối cùng thì ta đã hiểu tại sao Sư Phi Huyên phải đến vùng tây nam rồi!"

o0o

Từ Tử Lăng ngây người ra nhìn Sư Phi Huyên hồi lâu, rồi nở nụ cười gượng gạo: "Giữa tại hạ và Sư tiểu thư thực ra có chút hiểu lầm, nói thực lòng, tại hạ vốn đã định không đến Duyệt Lai khách sạn này, chẳng ngờ trên đường lại gặp phải một kẻ mà tại hạ không muốn gặp, để thoát khỏi sự đeo bám của y, nên mới đành nói thác ra là đã có bằng hữu đặt phòng giúp ở đây.Kết quả là bị y bám theo tới tận đây, nên tại hạ mới quyết định đã sai thì sai cho chót, ở lại đây một đêm, sáng sớm sẽ rời khỏi đây, không ngờ tiểu thư lại tìm đến tận nơi! Hà... thật ngại quá!"

Sư Phi Huyên nghe gã nói một cách hứng thú, sau đó cười cười đáp: "Đây gọi là cơ duyên đó!Tại sao Tử Lăng huynh lại đột nhiên thổ lộ những điều này với Phi Huyên vậy?"

Từ Tử Lăng trở lại vẻ tiêu sái ung dung thường ngày, mỉm cười nói: "Trước khi trả lời câu hỏi này, tiểu đệ có thể thỉnh giáo tiểu thư một việc được không?"

Sư Phi Huyên điềm đạm gật đầu: "Xin Tử Lăng huynh cứ nói."

Từ Tử Lăng nói: "Nghe nói tất cả các khách sạn ở Thành Đô đều đã kín chỗ, tiểu thư tới đây chắc cũng không sớm được hơn tại hạ là mấy, tại sao có thể dễ dàng đặt phòng như vậy, và lão chưởng quầy

ngoài kia sao lại cung kính hữu lễ với tại hạ như thế?"

Sư Phi Huyên hờ hững như không đáp: "Bởi vì Phi Huyên nhờ một người khác làm những chuyện này, người đó rất thuộc mọi chuyện ở Thành Đô.Giờ đến lượt Tử Lăng huynh trả lời câu hỏi của Phi Huyên rồi đó."

Từ Tử Lăng giờ mới biết chuyện Sư Phi Huyên đến Thành Đô này không hề đơn giản như vẻ ngoài của nó, bởi vì với tính cách của nàng, tuyệt đối sẽ không tùy tiện nhờ vả bất cứ ai.Gã trầm ngâm trong giây lát rồi nói: "Đáp án rất đơn giản, tất cả chỉ vì tại hạ không muốn nhận lời hẹn với tiểu thư.8"

Dường như Sư Phi Huyên hoàn toàn không để tâm, lại còn mỉm cười hứng thú nói: "Điều này thì đương nhiên Phi Huyên có thể đoán ra, chỉ là muốn nghe Tử Lăng huynh giải thích kỹ hơn mà thôi.Chắc huynh cũng biết Phi Huyên hẹn huynh tuyệt đối không vì chuyện nam nữ tư tình, mà là có dụng ý khác chứ?"

Từ Tử Lăng cúi đầu suy nghĩ, rồi mỉm cười đáp: "Mỗi lời nó, mỗi cử chỉ của tiểu thư đều ẩn hàm huyền cơ ảo lý, người phàm như tại hạ đây làm sao đoán biết.Hơn nữa tại hạ bây giờ chỉ muốn chùm chăn ngủ một giấc cho khoẻ, tất cả những chuyện khác để mai mới tính, xin tiểu thư chớ chê cười."

Sư Phi Huyên mỉm cười nói: "Ai dám cười huynh chứ?Chỉ trách huynh khẩu bất đối tâm mà thôi. Thực tình thì có phải huynh nghĩ người đến tìm huynh là Thạch Thanh Tuyền chứ không phải Phi Huyên đúng không? Ngoài ra, có phải huynh đang bất mãn với cách nhìn của Phi Huyên về Hầu Hy Bạch không?"

Từ Tử Lăng ngẩn người nói: "Thật sự thì tại hạ chưa bao giờ nghĩ là Thạch Thanh Tuyền sẽ đến tìm mình cả.Nghe khẩu khí của tiểu thư

thì dường như hai người không được hòa mục lắm thì phải. Còn về suy đoán thứ hai, không biết có phải tiểu thư ngầm ám chỉ Từ Tử Lăng này đang đố kỵ ghen ghét họ Hầu hay không?"

Sư Phi Huyên giống hệt như nàng đã tự hình dung về mình, một tảng đá để mặc cho dòng nước sối vào mà vẫn không hề lưu lại vết tích.Chỉ nghe nàng bình tĩnh nói: "Vậy coi như Phi Huyên đã hiểu lầm huynh! Thực ra Phi Huyên chỉ muốn dùng lời lẽ để thăm dò, hy vọng có thể làm rõ xem Tử Lăng huynh rốt cuộc là người thế nào. Trên đời này không có mấy người có thể khơi dậy trí tò mò của Phi Huyên như huynh đâu. Đây là sự thật, Tử Lăng huynh có tin không?"

Từ Tử Lăng cười khổ đáp: "Ngoại trừ trọng nhiệm của sư môn, có chuyện gì có thể khiến Sư tiểu thư để tâm nữa chứ.Lần này tại hạ nhập Xuyên, chỉ là muốn nhắc nhở Thạch Thanh Tuyền đề phòng Dương Hư Ngạn, sau khi xong chuyện sẽ lập tức rời khỏi đây, những chuyện khác tại hạ đều không muốn quản, mà cũng không thể quản được."

Sư Phi Huyên gật đầu nói: "Phi Huyên đã hiểu, nếu không có Khấu Trọng, Từ huynh đã như nhàn vân dã hạc, không hỏi chuyện đời từ lâu rồi.Phi Huyên tôn trọng quyết định của Tử Lăng huynh, càng hy vọng Tử Lăng huynh có thể được như ý nguyện, Phi Huyên xin cáo từ."

o0o

Chúng nhân đều ngạc nhiên nhìn Khấu Trọng.

Khấu Trọng khẽ nhấp một ngụm rượu, trầm giọng nói: "Sư Phi Huyên nhất định là đến Tứ Xuyên trải đường cho Lý tiểu tử, như vậy có nghĩa là tên tiểu tử Tiết Nhân Cảo đó nếu không phải rơi vào thế hạ phong, thì cũng đã bị Lý tiểu tử đuổi về ổ chó của y rồi."

Chúng nhân đều không biết nên nói gì.

Từ Hàng Tịnh Trai xưa nay vẫn được tôn sùng là võ lâm thánh địa, nếu họ tỏ rõ thái độ ủng hộ Lý gia phụ tử, thanh danh của Lý phiệt sẽ tăng lên gấp bội.Nếu Sư Phi Huyên đích thân xuất mã đến Ba Thục làm thuyết khách cho Lý Thế Dân, thì trừ phi là hạng ngoan cố ngu xuẩn hoặc có dụng tâm khác, bằng không thực sự rất khó có ai cự tuyệt được lời thỉnh cầu củ Từ Hàng Tịnh Trai. Huống hồ nếu Tiết Nhân Cảo thất bại, thanh thế của Lý phiệt lại càng như mặt trời chính ngọ. Đối với những thế lực trung dụng mà nói, quy phục sớm hơn một chút tất nhiên sẽ có lợi hơn đầu hàng đại cục đã định rồi.

Bốc Thiên Chí nói: "Giải Huy ở Độc Tôn Bảo có địa vị rất lơn ở Ba Thục, nếu không được y gật đầu, tuyệt đối không có kẻ nào dám tự tác chủ trương đâu.Giải Huy và Tống gia ở Lĩnh Nam lại có quan hệ rất mật thiết, chắc có lẽ cũng không dễ dàng đầu hàng phụ tử họ Lý như Thiếu Soái lo lắng đâu?"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Đó là Chí thúc còn chưa gặp Sư Phi Huyên nên mới nói vậy thôi.Nàng ta chẳng những đẹp hơn thiên tiên, mà ngôn từ kiến thức cũng vô cùng lợi hại, nếu nàng ta mà chịu khuất thân mà Tô Tần Trương Nghi cho Lý tiểu tử, ta đảm bảo có thể thuyết phục được rất nhiều người."

Kế đó, gã ngẩn người ra giây lát như sực nhớ ra điều gì đó, quay sang hỏi Trần Trường Lâm: "Sau khi thất bại chạy khỏi Lạc Dương, Độc Cô phiệt đã trốn vào cái xó nào rồi?"

Trần Trường Lâm đáp: "Nơi an toàn nhất không ngoài Trường An, huống hồ bọn họ lại là thân thích."

Bốc Thiên Chí không hiểu hỏi: "Độc Cô phiệt và Lý phiệt có quan hệ

gì chứ?"

Trần Trường Lâm giải thích: "Cha của Lý Uyên và Dương Kiên lấy tỷ muội họ Độc Cô, quan hệ chính là ở đó.Nghe đồn tên tiểu tử Dương Hư Ngạn đã móc nối chuyện này, thuyết phục Lý Kiến Thành bất chấp sự phản đối của Lý Thế Dân mà lên tiếng nói giúp cho Độc Cô phiệt trước mặt Lý Uyên, vì vậy tuy đang phải dựa dẫm người khác, nhưng Độc Cô gia vẫn hết sức phong quang."

Khấu Trọng nghĩ đến việc mình sắp phải đến Trường An tìm bảo khố mà cừu nhân lại tụ tập về đây hết, khiến sự việc càng thêm khó khăn bội phần, thì lấy làm lo lắng.

Gã thở dài một tiếng rồi nói: "Sau khi thu thập Trầm Luân, ta muốn đến Lĩnh Nam gặp Tống Khuyết một phen."

Chúng nhân có nằm mơ cũng không thể ngờ đột nhiên gã lại thốt ra câu này, chỉ biết ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Khấu Trọng như người vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng, thấy tất cả đều đang tròn mắt lên nhìn mình, thì hỏi: "Ta vừa nói gì vậy?"

Trần Lão Mưu nói: "Thiếu Soái vừa nói muốn đi gặp Tống Khuyết."

Khấu Trọng "a" lên một tiếng, đỏ mặt gật đầu nói: "Đúng!Cũng nên đi bái kiến lão nhân gia người một lần, từ đây ngồi thuyền đi Lĩnh Nam liệu cần bao nhiêu ngày nhỉ?"

Trần Trường Lâm chau mày đáp: "Chỉ vài ngày là tới nơi rồi, có điều con người Tống Khuyết tính tình cô ngạo, rất khó tiếp xúc, Thiếu Soái tùy tiện tìm đến như vậy, không biết y sẽ phản ứng thế nào?"

Trần Lão Mưu trầm giọng nói: "Có khi y sẽ thử đao pháp của Thiếu

Soái cũng không chừng."

Lạc Kỳ Phi nói: "Tống gia xưa nay chưa từng tham dự vào chuyện tranh đoạt thiên hạ, theo tại hạ đoán thì có lẽ là họ đang lặp lại sách lược khi Dương Kiên đoạt được thiên hạ, dựa vào vị trí hiểm yếu, tự lập làm vương, bất luận kẻ nào làm hoàng đế cũng phải dùng hậu lễ để chiêu an."

Trần Trường Lâm tiếp lời: "Vì vậy Tống gia tuyệt đối sẽ không trực tiếp tham gia vào vòng xoáy phân tranh hiện này.Nếu Thiếu Soái muốn thuyết phục họ, chỉ e là phí công vô ích mà thôi."

Khấu Trọng lưỡng lự nói: "Ta chỉ muốn đến chào hỏi mà thôi, nhưng các vị đã nói như vậy, thì cũng cần phải suy xét lại mới được."

Hình ảnh Tống Ngọc Trí chợt hiện ra trong đầu gã, càng lúc càng rõ ràng.

Chương 279: Mềm mỏng thỉnh cầu

Từ Tử Lăng ngồi trên ghế, trong lòng thấp thỏm không yên.Gã đương nhiên không hiểu lầm rằng mình đã lọt vao mắt xanh của Sư Phi Huyên, nên mới được nàng mời đi tham gia đăng hội, mà chính bản thân nàng cũng đã thừa nhận mình có thâm ý khác. Hành động của mỹ nữ đẹp tựa thiên tiên này quả thật vô cùng khó lường, nếu không phải nàng tự nói ra, chỉ sợ cả đời này gã cũng đừng hòng đoán ra nổi.

Nghĩ tới đây, gã lại cảm thấy hơi buồn bực, cảm xúc hạn hữu này khiến gã không thể tiếp tục ngồi yên.Từ Tử Lăng đành đứng dậy đi ra ngoài phố, trong lòng hoang mang không biết nên đi đâu tìm Thạch Thanh Tuyền.

Sau khi nói rõ cho nàng về Dương Hư Ngạn, gã sẽ lập tức rời khỏi Tứ Xuyên, không lưu lại nơi này thêm một giờ một khắc nào nữa.

Vô hình trung, việc Sư Phi Huyên lên tiếng biện hộ cho Hầu Hy Bạch đã làm gã bị tổn thương.Giờ đây gã chỉ muốn gạt bỏ hết hình ảnh của nàng ra phía sau, không để hình ảnh đẹp tựa thiên tiên ấy quấy nhiễu tâm trí mình nữa. Đó không phải là cảm giác ghen tuông, mà là cảm giác hụt hẫng khi uổng công mình làm tiểu nhân, thêm vào đó là cảm giác mình bị đối xử bất công, khiến cho gã lại càng thêm khó chịu.

Nói cho cùng, đích thực Sư Phi Huyên đã có một địa vị nhất định trong lòng gã.

Nghĩ đến Khấu Trọng cũng chưa từng được đắc ý trên tình trường, trong lòng Từ Tử Lăng không khỏi có cảm giác chua chát.Cảnh ngộ của gã và Khấu Trọng sao mà giống nhau đến vậy.

Gã rất muốn cười lớn một trận, nhưng lại không thể cười nổi.

Gã chợt cảm thấy mơ hồ, không biết tương lai mình rồi sẽ đi về đâu.Sau khi tìm được hoặc không tìm được Dương Công Bảo Khố, gã sẽ làm gì? Chắc có lẽ là sẽ đi tìm Vũ Văn Hóa Cập tính sổ? Còn sau đó thì sao? Gã quyết sẽ chẳng lưu lại Trung Nguyên, bởi vì chỉ cần biết Khấu Trọng gặp nạn, gã nhất định sẽ không cầm lòng được mà đi giúp gã. Chỉ có đến một nơi mà không ai biết gã là ai, gã mới không cần phải đoán xem người tiếp theo muốn động thủ với gã là ai. Gã thực sự đã chán ghét cuộc sống nơi đầu đao mũi kiếm này quá rồi.

Một trận gió mạnh thổi trên con phố dài, làm những ngọn đèn lồng treo trước cửa các nhà hai bên dường đung đưa lắc lư, cranh tượng vô cùng đặc biệt.

Một cỗ xe ngựa đột nhiên dừng lại trước mặt gã, gương mặt thanh tú của Trịnh Thục Minh ló ra ngoài cửa xe, mỉm cười nói: "Từ huynh lên xe được không, thiếp thân có chuyện muốn thỉnh giáo."

o0o

Khấu Trọng ngà ngà say trở về phòng, không cởi giày cởi áo đã nằm phịch xuống giường, trong lòng chỉ ý thức được một chuyện, đó là hiện nay gã còn xa mới bì kịp Lý Thế Dân, đồng thời cũng hiểu được ý nghĩ của Đỗ Phục Uy khi muốn nhượng vị lại cho gã.

Từ sau khi đến Lạc Dương, tất cả mọi chuyện đều diễn ra quá nhanh quá gấp, hơn nữa chuyện nọ nối tiếp chuyện kia, khiến cho gã có

cảm giác mình bị cuốn vào một vòng xoáy, không kịp ngơi nghỉ, lại càng không có thời gian suy nghĩ về hoàn cảnh hiện tại của bản thân mình.

Đến vừa rồi ngồi uống rượu nói chuyện, gã mới có cơ hội suy nghĩ về những vấn đề này.

Người khác có lẽ không hiểu được, nhưng gã thì biết rất rõ lần tấn công Giang Đô này có thể xem như nỗ lực cuối cùng trên con đường tranh đoạt thiên hạ của Đỗ Phục Uy, vậy mà tất cả lại để một tay gã phá hoại.Trong tình thế này, Đỗ Phục Uy rất có khả năng sẽ không qua được cửa ải của nữ thuyết khách xinh đẹp Sư Phi Huyên. Như vậy, chẳng phải là gã đã vô ý giúp Lý Thế Dân một việc lớn rồi hay sao?

Tranh thiên hạ không phải cuộc quyết đấu giữa hai người, mà là cuộc chiến về sách lược, chính trị, ý chí và tâm lực.Sự phát triển quá nhanh ngoài sức tưởng tượng của Lý Thế Dân khiến cho gã có cảm giác mệt mỏi và chán nản vô cùng.

"Ồ!Nếu không tìm được Dương Công Bảo Khố, chi bằng cùng Lăng thiếu gia đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy cho rồi!"

"Nếu Tống Ngọc Trí chịu hồi tâm chuyển ý, nhất định ta sẽ lấy nàng làm thê tử."

Gã cứ nằm trên giường trong trạng thái nửa tỉnh nửa say, nghĩ lại tất cả những chuyện đã xảy ra, Tố Tố gả cho Hương Ngọc Sơn, Tống Ngọc Trí yêu mình hận mình, trở mặt thành thù với Lý Tịnh, Thương Tú Tuần tức giận bỏ đi, bao nhiêu cảm xúc cùng lúc ào về, hối hận, tự trách, hổ thẹn... làm cho gã cảm thấy mình vô cùng cô đơn và tịch mịch.

Đây có lẽ là cái giá của những kẻ bước lên con đường tranh đoạt thiên hạ.

o0o

Sau khi lên xe, Từ Tử Lăng mới cảm thấy hối hận, bởi vì trên xe ngoại trừ Trịnh Thục Minh ra còn có một thiếu phụ trẻ tuổi quý phái khác, mà thiếu phụ này có đến sáu bảy phần giống với Tống Ngọc Trí, khiến gã chỉ cần thoáng nhìn cũng nhận ra đây chính là Tống Ngọc Hoa, tỷ tỷ của Tống Ngọc Trí đã được gả cho Giải Văn Long, nhi tử của Giải Huy ở Độc Tôn Bảo.

Sau mấy lời khách khí, Từ Tử Lăng ngồi xuống đối diện với hai nữ nhân.

Tống Ngọc Hoa ngại ngùng lên tiếng trước: "Ngọc Hoa vốn định nhờ Trịnh tiên sinh mời công tử đến hành xá một chuyến, để Ngọc Hoa được trọn nghĩa địa chủ, nhưng lại không biết công tử quý nhân bận rộn, không thể phân thân, thật vô cùng cáo lỗi.Bởi vậy hôm nay đành mạo muội đến gặp, mong Từ công tử chớ trách."

Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra tại sao Trịnh Thạch Như lại kiên trì đưa mình tới tận khách sạn như vậy, đồng thời gã cũng đoán được Tống Ngọc Hoa nhất định có chuyện cực kỳ quan trọng, nên mới đến tìm mình giữa kỳ lễ hội như vậy.

Trịnh Thục Minh nói: "Chúng ta đến thật vừa vặn, bằng không đã lỡ mất dịp gặp Từ huynh rồi, thật không ngờ Từ huynh lại nhờ được người của Xuyên Bang giúp đặt phòng trước."

Từ Tử Lăng giờ mới biết thì ra Sư Phi Huyên đã thông qua người của Xuyên Bang đặt phòng cho mình, quả thật là có nằm mơ gã cũng không thể đoán ra được chuyện này.

Tống Ngọc Hoa khẽ nhíu đôi mày liễu, thần thái dịu dàng khôn tả, hoàn toàn khác vẻ đẹp cương liệt mạnh mẽ của Tống Ngọc Trí, nhưng cũng có một sức quyến rũ lạ thường, khiến người ta phải sinh lòng kính ái, không ngỡ cự tuyệt nàng bất cứ điều gì.Chỉ nghe nàng khẽ mấp máy đôi môi anh đào nói: "Tháng trước Lỗ thúc có đến Thành Đô mấy hôm, Ngọc Hoa mới biết Từ công tử và Khấu công tử có quan hệ thân thiết với Tống gia, mọi người đều có thể xem như người nhà, thế nên thiếp thân mới không sợ đường đột mà đến gặp công tử như vậy."

Từ Tử Lăng không biết có phải vì yêu ai yêu cả đường đi lối về hay là vì thần thái điềm đạm đáng yêu của nàng mà rất có hảo cảm với thiếu phụ đang ngồi đối diện.Gã quả quyết nói: "Giải phu nhân không cần nghĩ ngợi, có chuyện gì xin cứ phân phó."

Trịnh Thục Minh thấp giọng nói: "Chi bằng ta..."

Tống Ngọc Hoa khẽ kéo tay áo của nàng lại: "Minh tỷ xin cứ ở lại đây."

Kế đó lại quay sang nói với Từ Tử Lăng: "Công tử có biết tin tức Tây Tần bại vong, Lý phiệt chiếm hết vùng Lũng Tây, thanh thế lên cao như mặt trời ban trưa, uy hiếp quần hùng chưa vậy?"

Từ Tử Lăng thầm kinh hãi, bắt đầu hiểu ra tại sao Tống Ngọc Hoa phải tìm gã nói chuyện.

Trịnh Thục Minh bổ sung thêm: "Tiết Cử đột nhiên mắc bệnh mà chết, người kế vị là nhi tử Tiết Nhân Cảo, quân Tây Tần đã từng đại bại quân Đường, đánh cho Lý Thế Dân phải chạy về tận Trường An, chẳng ngờ sau cái chết của Tiết Cử, toàn bộ tình thế đều đảo ngược trở lại."

Tống Ngọc Hoa khẽ trách: "Minh tỷ nói rõ hơn một chút được không, không phải là Lý Thế Dân không địch lại phụ tử họ Tiết, mà chỉ vì nội thương tái phát, không thể lãnh quân, để Lưu Văn Tinh và Ân Khai Sơn chỉ huy quân đội, nên mới lần đầu tiên đại bại một trận mà thôi."

Trịnh Thục Minh ngạc nhiên thốt lên: "Không phải Lý Thế Dân bị nhiễm bệnh hay sao?"

Tống Ngọc Hoa nhẫn nại giải thích: "Lý Thế Dân không mắc bệnh, còn Tiết Cử thì lại càng không phải chết vì bạo bệnh.Tất cả đều chỉ là những tin bịa đặt để công cáo với người ngoài mà thôi. Sự thực thì sau khi Lý Thế Dân rời khỏi Lạc Dương để về Quan Trung, đã bị Tống Kim Cương dẫn theo một cao thủ lai lịch bất minh tập kích, thọ thương rất nặng, đến giờ vẫn chưa khang phục hoàn toàn. Lúc dẫn quân đánh bại phụ tử Tiết Cử, thương thế tái phát, nên mới bại trận như vậy."

Từ Tử Lăng nghe mà chỉ biết trợn mắt há mồm, từ lâu gã đã nghe Khấu Trọng nói Tây Tần Vương Tiết Cử sẽ xua quân về phía đông tấn công Quan Trung, chỉ là lúc ấy có thế nào gã cũng không ngờ đượcsự tình lại chuyển biến như vậy, đến cả Lý Thế Dân cũng phải nếm mùi thất bại.

Trịnh Thục Minh động dung thốt lên: "Vậy thì Tiết Cử đã bị kẻ nào hành thích?Có thể giết được y, kẻ này tuyệt đối không đơn giản chút nào đâu!"

Tống Ngọc Hoa điềm đạm nói: "Ngoại trừ Ảo Ảnh Tử Thích Khách Dương Hư Ngạn ra, thử hỏi trên đời này còn ai có bản lĩnh đó nữa chứ?"

Nghe đến tên Dương Hư Ngạn, hai mắt Từ Tử Lăng chợt sáng rực

lên như điện, trầm giọng hỏi: "Quá trình Tiết Nhân Cảo thất bại thế nào?"

Tống Ngọc Hoa rành rọt trả lời: "Trước tiên Lý phiệt liên kết với Lý Quỹ, phái người đến Lương Châu chiêu an.Lý Quỹ hân hoan nhận lời, được sắc phong làm Lương Vương, đồng thời được chia một phần đất của Tây Tần. Sau khi trừ được mối lo sau lưng này, Lý Thế Dân mới dẫn quân xuất chinh lần nữa. Lần này Tiết Nhân Cảo vẫn chiếm được thượng phong, đánh bại Tần Châu tổng quản Đậu Quỹ của quân Đường, sau đó vây khốn Kinh Châu, nhiều lần đánh bại đại tướng của Lý Thế Dân. Khi gặp phải đại quân của Lý Thế Dân, đại tướng Tông La Hầu của Tiết Nhân Cảo nhiều lần khiêu chiến, nhưng Lý Thế Dân kiên quyết không xuất binh, ở lỳ trong thành hơn mười ngày, đến khi lương thực của quân Tần đã tận, các tướng sĩ xưa nay vẫn không phục Tiết Nhân Cảo liền nhao nhao đầu hàng quân Đường. Lý Thế Dân thấy lòng quân đối phương đã dao động, mới thi kế dụ Tông La Hầu quyết chiến ở Tiên Thủy, kết quả đã đại bại Tông La Hầu, giết được vô số quân địch."

Cả một trận chiến thảm liệt được một mỹ nữ dịu dàng rủ rỉ kể lại, cảm nhận thật vô cùng đặc biệt.Có điều, chỉ cần nghe nàng kể lại trận chiến Tiên Thủy rõ ràng như có mặt tại đó, là biết Tống Ngọc Hoa quả không hổ danh là nữ nhi của Thiên Đao Tống Khuyết rồi.

Cả Từ Tử Lăng lẫn Trịnh Thục Minh đều biết nàng vẫn còn chưa nói hết, nên không ai lên tiếng xen vào.

Tống Ngọc Hoa chậm rãi kể tiếp: "Kế đó Lý Thế Dân đích thân dẫn theo hai ngàn tinh kỵ đuổi đến tận Thứ Thành, dồn bọn Tiết Nhân Cảo bên trong, kế đó quân Đường lần lượt kéo đến mỗi lúc một đông, vây kín Thứ Thành, một giọt nước cũng không lọt ra được.Đến đêm, tướng giữ thành đã mở cửa thành đầu hàng, Tiết Nhân Cảo không còn sự lựa chọn nào khác, đành phải dẫn chư tướng đầu

hàng, giúp cho Lý Thế Dân có thêm vạn tinh binh, ngoại trừ Tiết Nhân Cảo bị trảm thủ ra, tất cả đều được ban thưởng."

Trịnh Thục Minh quay sang nói với Từ Tử Lăng: "Chính vì nhận được tin tức này, nên thiếp thân mới hạ quyết tâm không để mình bị cuốn vào vòng xoáy tranh đoạt thiên hạ này nữa."

Tống Ngọc Hoa nói: "Hiện giờ Quan Trung đã định, Lý Quỹ chỉ là con chuột nhỏ, cho dù có bội ước cũng không thể gây họa cho phụ tử Lý Uyên, thêm nữa lại có Từ Hàng Tịnh Trai ở phía sau chống lưng, thế nên thiên hạ đã không ít kẻ lần lượt quy phục phụ tử Lý gia, tỷ như Trương Long ở Bình Lương, Tiêu Chiêu ở Hà Nội và cả các thế lực địa phương đang khống chế hai quận Phù Phong, Hán Dương nữa.Hướng đi trong tương lai của Ba Thục chúng ta thế nào, cũng sẽ quyết định trong vài ngày tới đây. Tiên giá của Phi Huyên tiểu thư đã quang lâm, vì vậy không ai dám sơ thất hết cả."

Từ Tử Lăng thầm thở dài, thanh thế Lý Thế Dân lên cao, cũng có nghĩa là thanh thế của Khấu Trọng đang giảm sút.

Lý Thế Dân đã dùng sự thực chứng minh, y có năng lực đánh bại một kẻ kiêu hùng khác, cùng với sự trợ giúp của Sư Phi Huyên, quả thực có cái uy thế quân lâm thiên hạ, còn Khấu Trọng thì vẫn đang vùng vẫy để sinh tồn, tương quan so sánh đúng là cách nhau đến cả ngàn dặm.

Hiện giờ tình thế của Khấu Trọng vô cùng khó khăn, gã lại càng không nỡ rời khỏi tên huynh đệ đã gắn bó thân thiết với mình từ thuở thiếu thời mà ra đi, không biết tương lai rốt cuộc rồi sẽ ra sao?

Duyệt Lai khách sạn nằm ở một con phố tương đối vắng vẻ, tất cả mọi người lại đều ra những phố lớn để tham gia lễ hội, nên bốn bề đều vắng lặng như tờ, xe ngựa dừng ở bên dường cũng không gây

ùn tắc hay làm người khác chú ý.

Trước ánh mắt chân thành khẩn thiết của Tống Ngọc Hoa, Từ Tử Lăng đành cười khổ nói: "Giải phu nhân có lời gì muốn nói với tại hạ vậy?"

Tống Ngọc Hoa có vẻ hơi khó mở lời, cúi thấp đầu khẽ nói: "Trong lòng Ngọc Hoa thực sự rất sợ hãi!"

Lần này thì cả Trịnh Thục Minh cũng không nén nổi, buột miệng hỏi: "Hoa muội có gì phải sợ chứ?"

Đến tận lúc này Từ Tử Lăng vẫn không rõ mối quan hệ giữa hai nữ nhân này, có điều chỉ cần nghe hai người xưng hô tỷ muội như vậy, cũng biết là quan hệ vô cùng thân thiết rồi.

Chợt gã nhớ tới An Long, không biết y đã về đến Thành Đô hay chưa, lại càng không biết có nên hỏi Tống Ngọc Hoa về chuyện này hay không.

Tống Ngọc Hoa thê lương nói: "Muội lo là lo cho tình cảnh của cha, xưa nay người vốn không thích lũ rợ Hồ, lại càng không thích Lý Uyên, chỉ là phương nam không có mấy người tài, Tống gia lại ở tận Lĩnh Nam, không thể tiến lên phía bắc tranh hùng, bằng không có lẽ cha muội sớm đãtham gia vào trận chiến giành thiên hạ này rồi."

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: "Đây chính là nguyên nhân mà phu nhân tìm gặp tại hạ sao?"

Tống Ngọc Hoa khôi phục lại vẻ bình tĩnh như trước, gật đầu nói: "Hiện nay người có thể làm đối thủ của Lý Thế Dân đếm khắp thiên hạ cũng chỉ được mấy người, Từ công tử và Khấu Trọng chính là hai trong số đó, lại có quan hệ thân thiết với Tống gia chúng ta, Khấu

Trọng lại là ý trung nhân của tam muội.Ôi, Ngọc Hoa biết nói thế nào đây nhỉ?"

Trịnh Thục Minh thở dài: "Khấu Trọng là bậc anh hùng thiên tư trác việt, ý chí lại kiên nghị vô cùng, bất luận là trong tình cảnh khó khăn thế nào, y vẫn có thể chuyển bại thành thắng, nếu Hoa muội muốn nhờ Từ công tử khuyên Khấu Trọng thần phục Tống gia thì tốt nhất không nên nói ra thì hơn."

Tống Ngọc Hoa dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn thẳng vào gương mặt anh tuấn của Từ Tử Lăng, lắc đầu nói: "Thiếp thân cũng biết chỉ dựa vào lời nói của một phụ nhân như Ngọc Hoa thì khó mà thuyết phục được nhân vật phi phàm như Khấu công tử, nhưng có một thỉnh cầu nhỏ, hy vọng Từ công tử trượng nghĩa ra tay giúp đỡ, Ngọc Hoa sẽ cảm kích bất tận."

Trước sự thỉnh cầu khẩn thiết của Tống Ngọc Hoa, Từ Tử Lăng cũng mềm lòng, đang định gật đầu đáp ứng, thì chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên từ phía xa.

Thục Minh ngó đầu ra ngoài quan sát, mặt lộ vẻ mừng rỡ, quay lại nói với hai người: "Hai vị cứ tiếp tục đàm luận đi!Thục Minh thất lễ xin đi trước một bước!"

Từ Tử Lăng lễ độ đẩy cửa xuống xe, đợi cho hai kỵ sĩ đó đến trước mặt Trịnh Thục Minh, rồi mới quay trở lại ngồi đối diện với Tống Ngọc Hoa.

Tống Ngọc Hoa lại có vẻ ngượng ngùng không thể mở lời, cúi đầu, khẽ cắn môi, định nói gì đó rồi lại ngập ngừng dừng lại.

Chỉ nghe Trịnh Thục Minh phẫn nộ gằn giọng hỏi: "Ngươi khẳng định đó đúng là Tào Ứng Long chứ?"

Một người đáp: "Có lẽ đúng đến chín phần, tuy y đã đeo mặt nạ, nhưng thể hình và dáng đi của y thì không lẫn vào đâu được, có hóa thành tro thuộc hạ cũng có thể nhận ra."

Một người khác cũng nói: "Tên tiểu tử này thật giảo hoạt, nhân dịp Trung Thu mà trà trộn vào thành, lúc đầu bọn thuộc hạ cũng bị y qua mặt, may mà y lại đến căn nhà bên cạnh Trần Ký trà trang ở phố Đại Đông nghỉ chân, nên mới không thoát khỏi tai mắt của chúng ta."

Lúc này Tống Ngọc Hoa dường như đã hạ quyết tâm, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Từ Tử Lăng, kiên quyết nói: "Ngọc Hoa chỉ thỉnh cầu Từ công tử giúp đỡ một chuyện, đó là ngàn vạn lần đừng để Khấu Trọng gặp mặt gia phụ."

Từ Tử Lăng lập tức bị phân tán tinh thần, không còn nghe thấy Trịnh Thục Minh và thủ hạ nói gì nữa.Gã thất thanh thốt lên: "Phu nhân nói sao?"

Tống Ngọc Hoa chậm rãi nói: "Bởi vì nếu để gia phụ gặp Khấu Trọng, thật chẳng khác gì con ong thấy mật, không thể nào tách rời ra được nữa.Mà chỉ có Từ công tử đây mới có thể giúp Ngọc Hoa làm được chuyện này. Ôi, Ngọc Hoa cũng biết thỉnh cầu này của mình hơi quá đáng, mong Từ công tử chớ trách."

Thanh âm của Trịnh Thục Minh chợt vang lên bên ngoài xe: "Thục Minh có chuyện cần lập tức rờikhỏi đây, mong Từ công tử và Hoa muội thứ lỗi."

Nói xong thì đã vội vàng bỏ đi, không để lại một lời giải thích.

Từ Tử Lăng cảm thấy tâm thần rối loạn, Tào Ứng Long cố nhiên là có chết vạn lần cũng không đền hết tội, nhưng một là tính mạng y đã

không còn được bao lâu nữa, hai là chuyến này y đi hẳn là để gặp mặt thê nhi lần cuối, không để y hoàn thành tâm nguyện cuối cùng này, quả thực là vô cùng tàn nhẫn.

Gã phải làm sao?

Tống Ngọc Hoa thấy gã trầm ngâm không nói, thì lo lắng hỏi: "Có phải Từ công tử cho rằng thỉnh cầu của Ngọc Hoa là không hợp tình hợp lý?"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Tại hạ chỉ có thể nói là sẽ cố gắng hết sức.Chỉ là thế sự xưa nay đều nằm ngoài ý liệu, sức người không thể nắm bắt hết được mà thôi."

Tống Ngọc Hoa mừng rỡ nói: "Thiếp thân biết một lời của Từ công tử còn nặng hơn ngàn vàng, chỉ cần nghe được câu này là Ngọc Hoa yên tâm rồi."

Đầu óc Từ Tử Lăng sớm đã nghĩ đến chuyện khác từ lâu, thấy thế vội vàng cáo từ, xuống xe chạy ra phố lớn, tìm người hỏi đường đến phố Đại Đông, rồi tung người nhảy lên mái nhà, lao đi như bay.

Tất cả các con phố lớn ở Thành Đô đều sáng rực như ban ngày, người đi nườm nượp, tiếng pháo vang lên liên miên bất tuyệt, pháo hoa rợp trời, cả tòa thành như nóng rực lên dưới ánh trăng vằng vặc, nhưng gã lại giống như một người sống cô độc trong một thế giới tách biệt hoàn toàn với khung cảnh phù hoa náo nhiệt ngoài kia. Mục đích lần này lại là cứu mạng một tên đầu sỏ tặc khấu cùng hung cực ác, đã từng hoành hành một thời, giết người như ngoé, khiến ai ai cũng muốn đuổi tận giết tuyệt, đúng là càng nghĩ càng cảm thấy cổ quái.

Đúng vào lúc này, chợt có một bóng người lướt qua trước mặt gã.à

Từ Tử Lăng vội vàng lách người sang một bên, chỉ thấy một vật thể hình cầu lao vút qua như ánh sao băng, không ngờ chính là một trong Tà Đạo Bát Đại Cao Thủ, An Long, trong tay y còn kẹp thêm một người nữa.

Kế đó là có hơn mười bóng nhân ảnh đang đuổi sát phía sau, trong số này có cả Trịnh Thục Minh.

Từ Tử Lăng lập tức bừng tỉnh, vội vàng tung mình đuổi theo.

Chương 280: Ác mộng bắt đầu

Cự ly giữa hai bên rất gần, giờ đây Từ Tử Lăng có hai con đường để lựa chọn, một là đuổi theo hơn chục cao thủ Trường Giang Liên do Trịnh Thục Minh dẫn đầu, một là dùng thính giác và cảm quan trác việt của mình truy tung An Long.Cách đầu tiên đảm bảo sẽ không để mất dấu đối phương, nhưng chỉ có thể dùng với đám người của Trịnh Thục Minh, còn An Long là một trong tà đạo bát đại cao thủ, cho dù bên hông có phải kẹp thêm một Tào Ứng Long, cũng thừa sức thoát thân, bằng không y đã bị loại khỏi tà bảng từ lâu rồi.

Trong tà đạo bát đại cao thủ, gã trước sau đã giao thủ với Vinh Phụng Tường tức Bích Trần yêu đạo, Tả Du Tiên và Vu Ô Quyển, ngoại trừ Vu Ô Quyển ra, hai người còn lại đều chỉ giao thủ chưa đến một chiêu, nhưng cũng đã cảm thấy ma công của những kẻ này đều cao thâm khôn lường.An Long là tông chủ của Thiên Liên Tông, lại luyện được Thiên Tâm Liên Hoàn mà Bổ Công Hựu phải cố kỵ, cho dù thể hình y có hơi to lớn, lại phải mang theo một người, cũng không đến nỗi để người khác đuổi sát đến như vậy, chắc hẳn là bên trong có điều trá ngụy gì đó.

Từ Tử Lăng hít mạnh một hơi chân khí, phóng qua con ngõ hẹp nhưmột ánh chớp, ở dưới mặt đất nghe tiếng nhận hướng, đuổi theo An Long. Cũng may là An Long chỉ chạy về hướng không người, bằng không gã đã bị những đoàn người đi chơi hội cản lại rồi. Giờ đây cho dù gặp phải những nhóm người đi riêng lẻ, gã cũng chỉ thoát hiện qua trước mắt họ, rồi đã biến mất vào màn đêm.

Gã đã có hiểu biết tương đối về Ma Môn Lưỡng Phái Lục Đạo.Còn tà đạo bát đại cao thủ thì gã mwosi biết có Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên,

Tà Vương Thạch Chi Hiên, Tứ Xuyên Bạng Cổ An Long, Yêu Đạo Bích Trần, Tử Ngọ Kiếm Tả Du Tiên và Đảo Hành Nghịch Thí Vu Ô Quyển, vẫn còn hai người chưa biết là ai.

Chỉ cần nhìn bản lĩnh của kẻ xếp cuối cùng trong bát đại cao thủ là Vu Ô Quyển, cũng biết An Long tuyệt đối không phải hạng dễ đụng vào.

Ngày đó ở Hợp Phi, Phụ Công Hựu có thêm Tả Du Tiên và Bích Trần liên thủ mà cũng không dám ép làm con thú cùng đường, chỉ riêng việc này đã biết y đáng sợ thế nào rồi.

Vì vậy Từ Tử Lăng chỉ có thể dùng trí, không thể dùng sức, bằng không chẳng những không cứu được Tào Ứng Long, có khi cả tính mạng của bản thân gã cũng khó mà giứ nổi.

Đúng lúc này, tiếng y phục phất gió của An Long có hơi thay đổi, rõ ràng là y đã từ chỗ cao nhảy xuống chỗ thấp.

Tiếng gió lại nổi lên, có lẽ là An Long lại nhảy lên mái ngói, sau đó lao đi vun vút.Tiếp đó là tiếng y phục phần phật của đám người Trịnh Thục Minh đuổi sát phía sau.

Từ Tử Lăng đột nhiên dừng lại, trong lòng thầm nhủ rằng mình may mắn, nếu không phải gã chỉ dựa vào nhĩ lực để truy tung, nhất định đã trúng phải kế di hoa tiếp mộc của An Long rồi.

Thì ra từ sự thay đổi rất nhỏ trong tiếng gió, gã đã nhận ra An Long và Tào Ứng Long đã được hai người khác thay thế.Người giả dạng làm Tào Ứng Long kia không hề bị phong bế huyệt đạo, nên tuy đã thả lỏng toàn thân, nhưng vì vẫn tỉnh táo, nên tự nhiên vẫn để khí hợp tác với đồng bọn, bởi vi vậy nên đã để lộ sơ hở cho gã phát giác.

Có thể đoán được hai thủ hạ của An Long đến một chỗ nào đó sẽ đột nhiên chia hai đường đào tẩu, khiến cho đám người của Trịnh Thục Minh luống cuống tay chân, không biết phải truy theo ai.Nói cho cùng thì Thành Đô cũng là địa bàn của An Long, muốn thoát khỏi sự đeo bám của người từ nơi khác đến, theo lý cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Từ Tử Lăng cẩn thận theo tiến lại gần căn nhà kia, nếu đổi lại là Khấu Trọng hay Bạt Phong Hàn, cho dù võ công có cao hơn gã, chỉ sợ cũng không thể chỉ dựa vào cảm giác để truy tung như gã lúc này, khiến cho bậc cao thủ như An Long cũng hoàn toàn không hay biết mình đã bị bại lộ hành tung.

Gã đang định phóng ra từ một con ngõ nhỏ, thì không hiểu sao lại có cảm giác bất an, bèn lập tức đình bộ.Chỉ thấy trên đầu tường của ngôi nhà đó chợt xuất hiện một bóng người như thực như hư, chạy một vòng trên bờ tường, sau đó tung người bay lên mái nhà, đảo mắt một vòng, rồi mới biến mất vào bên dưới.

Từ Tử Lăng đảm lượng hơn người, vậy mà cũng không khỏi thở hắt ra một hơi kinh hãi, bởi gã đã nhận ra hắc y mông diện nhân kia chính là Ảnh Tử Thích Khách Dương Hư Ngạn.

Nếu vừa rồi gã mạo hiểm nhảy qua tường, nhất định sẽ khó thoát khỏi tai mắt của Dương Hư Ngạn, để y và An Long liên thủ hợp kích, muốn toàn mạng rời khỏi đây đảm bảo còn khó hơn lên trời.

Gã thầm cám ơn trời đất, rồi ngầm chuẩn thời cơ, dán mình sát tường, sau đó không chút do dự tung người lao vọt vào trong hậu viện, lướt ra sau nhà, vận công vào song nhĩ, vừa vặn kịp nghe cuộc đối thoại giữa An Long và Dương Hư Ngạn.

Chỉ nghe tiếng y trầm giọng nói: "Tên phản đồ này rõ ràng là đã tự động hóa tán quá nửa công lực, nên chỉ mới hai ba chiêu đã bị ta bắt sống, nếu không chắc cũng phải tốn không ít công sức.Lần này nếu để y lọt vào tay Trường Giang Liên thì thật vô cùng nguy hiểm."

Dường như Dương Hư Ngạn đang xem xét tình hình của Tào Ứng Long, nghẹ giọng đáp: "Long thúc từ nhỏ đã theo hầu sư phụ, xưa nay luôn trung thành hết mực, hiện giờ đột nhiên lại như biến thành một con người hoàn toàn khác, tình hình cụ thể thế nào nhất định phải làm cho rõ, nếu Long lão không phản đối, Hư Ngạn sẽ làm cho y tỉnh lại."

Chỉ nghe đoạn đối thoại này cũng biết quan hệ của An Long và Dương Hư Ngạn rất thân thiết, còn Tào Ứng Long là bộc nhân của Thạch Chi Hiên, xưa nay luôn rất trung thành với Dương Hư Ngạn.

An Long lên tiếng cản lại: "Chậm đã!Nếu Tào Ứng Long không chịu hợp tác, chúng ta có nên dùng thủ đoạn bức cung không?"

Dương Hư Ngạn cười nhạt đáp: "Người bất nhân thì ta bất nghĩa, y đâu thể oán trách chúng ta được chứ!"

Từ Tử Lăng nghe y nói mà lạnh cả người, dụng hình bức cung vốn là chuyện hết sức bình thường, ở trong thời kỳ chiến hỏa liên miên này, lại càng là chuyện xảy ra hàng ngày, chỉ là lúc Dương Hư Ngạn nói về chuyện này hoàn toàn không hề có chút rung động nào, mà kẻ y sắp dụng hình ljia là đồng môn lâu năm đã từng hợp tác trong một thời gian dài của y, từ đây có thể thấy con người này đã hoàn toàn mất đi nhân tính, chẳng trách mà y có thể trở thành thiên hạ đệ nhất thích khách.

An Long cười ha hả nói: "Quả không hổ là đệ tử đắc ý của Thạch đại ca, động thủ đi!"

Sau mấy tiếng vỗ nhẹ, Từ Tử Lăng liền nghe thấy tiếng ậm ừ của Tào Ứng Long.

Từ Tử Lăng thầm kêu khổ, nếu như hai tên ma đầu một lão một thiếu này thực sự dụng hình với Tào Ứng Long, lẽ nào gã lại khoanh tay đứng nhìn không lý tới?Chỉ nghe thanh âm của Dương Hư Ngạn cất lên: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Long thúc lại đến nông nỗi này?" Tào Ứng Long rên rỉ mấy tiếng rồi đáp: "Ta thua rồi! Binh bại như núi đổ, tất cả đều đã kết thúc!" An Long cười khẩy nói: "Nghe nói Từ Tử Lăng đã thả cho ngươi đi, thậm chí vì chuyện này mà hắn ta còn trở mặt với Thương mỹ nhân ở Phi Mã Mục Trường nữa, Tào Ứng Long ngươi cũng thật có thể diện đó."

Tào Ứng Long cười khổ: "Long gia xin hãy thủ hạ lưu tình!Cái mạng này là Tào mỗ phải dùng của cải cướp bóc nhiều năm và võ công của mình mới đổi về được đó, chứ họ Tào này thì lấy đâu ra thể diện cho người ta nể mặt chứ?"

Dương Hư Ngạn trầm giọng nói: "Bao nhiêu của cải như vậy mà Long thúc chịu hai tay dâng cho người khác sao?"

Tào Ứng Long nói: "Thiếu chủ bảo ta vẽ lại bản đồ sáu chỗ cất giấu của cải, vừa hay lúc đó ta lại mang theo bản đồ đó ben người, nếu có mất mạng, bọn chúng cũng có thể lục soát trên người ta mà kiếm ra.Đây gọi là tham sinh uý tử, nhưng cũng là suy trước tính sau, chỉ có đơn giản như vậy thôi, thiếu chủ cũng nên hiểu cho nỗi khổ của Tào mỗ mới phải chứ?"

An Long chậm rãi nói: "Nếu ngươi đã tự nhận mình là hạng tham sinh úy tử thì chúng ta cũng không có gì để trách ngươi chuyện này nữa.Chỉ là không hiểu tại sao Từ Tử Lăng lại lập tức lên đường đến Tứ Xuyên? Vừa rồi khi gặp An mỗ, sao ngươi lại xuất thủ phản

kháng? Có phải là đã làm chuyện gì hổ thẹn hay không?" Tào Ứng Long đáp: "Đúng là Tào mỗ đã làm chuyện có lỗi với thiếu chủ, chính là đã ngầm lưu lại một phần tài bảo để dưỡng lão, còn về việc Từ Tử Lăng nhập Xuyên làm gì, Ứng Long thực sự hoàn toàn không hay biết."

Ngoài sự tưởng tượng của Từ Tử Lăng, Dương Hư Ngạn bỗng bật cười nói: "Thì ra chỉ là một chuyện hiểu lầm, nếu đã như vậy, ta cũng không nỡ tính toán với Long thúc nữa.Hãy đi đi!" Tào Ứng Long ngây người ra hồi lâu, rồi buồn thảm nói: "Hành tung của Tào mỗ đã bại lộ, cứ đi như vậy đâu khác gì tự tìm đường chết. Thiếu chủ đừng đùa Tào mỗ nữa! Lão phu biết chắc thiếu chủ sẽ không để mình lọt vào tay người ngoài đâu, chi bằng dứt khoát cho ta một chưởng cho rồi!"

"Hự!"

Thanh âm của y lập tức ngưngbật, dường như Tào Ứng Long đã bị làm cho bất tỉnh, kế đó lại nghe An Long nói: "Những điều y vừa nói hoàn toàn không có sơ hở, con có tin không?" Dương Hư Ngạn cười gằn đáp: "Với tác phong hành sự xưa nay của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, làm sao có thể vì một chút tài vật mà trở mặt với Phi Mã Mục Trường chứ? Tên phản đồ này nhất định là lấy bí mật của chúng ta ra để đổi mạng. Chuyện này vô cùng nghiêm trọng, cũng may là sau khi nghe được phong thanh, Hư Ngạn lập tức mời Thạch Thanh Tuyền đến Thành Đô hội diện, cho dù Từ Tử Lăng đến được U Lâm Tiểu Trúc cũng chỉ uổng công mà thôi."

Từ Tử Lăng ở bên ngoài nghe mà thầm kinh hãi, giờ mới biết Thạch Thanh Tuyền hiện thân ở Thành Đô là do có hẹn ước với Dương Hư Ngạn, cũng may là gã đã tình cờ gặp được nàng trước.

Lạ một điều là An Long là địa đầu xà ở đây, tại sao lại không biết chuyện gã đã đến Thành Đô.Nghĩ tới đây, gã lập tức hiểu ra, bởi vì

ngoài Dương Hư Ngạn, An Long và thủ hạ của y đều không ai biết mặt gã.

Nhưng hai kẻ này làm sao lại biết chuyện gã đã đến Tứ Xuyên chứ? Có lẽ là trong Trường Giang Liên có tai mắt của bọn y, cũng chính vì vậy mà An Long mới kịp thời bắt sống được Tào Ứng Long trước bọn Trịnh Thục Minh.

An Long hạ thấp giọng nói: "Hư Ngạn, con có chắc là sẽ qua mặt được Thạch Thanh Tuyền không?"

Dương Hư Ngạn bình tĩnh đáp: "Chắc đến mười phần, bởi vì từ sau khi hiểu chuyện, Thạch Thanh Tuyền chỉ gặp mặt sư phụ có một lần, năm đó nàng mới chỉ là một nữ hài tử chưa đầy mười tuổi mà thôi."

Từ Tử Lăng thầm giật mình kinh hãi, lập tức hiểu ra Dương Hư Ngạn định giở trò gì.Thạch Thanh Tuyền tuy băng tuyết thông minh, nhưng nói không chừng cũng trúng phải gian kế của y cũng nên.

An Long thở dài nói: "Năm xưa nếu Thạch đại ca đủ nhẫn tâm liễu kết nha đầu đó thì đã có thể đạt tới cảnh giới bất động tình, Bất Tử Ấn Pháp cũng đã viên mãn đại thành, ngờ đâu chỉ sai một chút, kết quả đã lệch đi cả ngàn dặm!"

Dương Hư Ngạn lạnh lùng nói: "Sư phụ có chuyện, đệ tử đương nhiên phải ra sức, nhưng việc này thì tuyệt đối không thể đểsư tôn biết được. Vì vậy trước tiên cần phải tìm hiểu xem tên phản đồ này đã tiết lộ bao nhiêu bí mật cho Từ Tử Lăng đã. Nếu cần thiết thì có thể thay đổi kế hoạch, hoặc hạ thủ giết chết Từ Tử Lăng, bằng không cả thúc và con đều đừng hòng toàn mạng."

Từ Tử Lăng ở bên ngoài nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm.Tuy nói rằng nếu hai kẻ này chia nhau hành sự, một người đối phó Tào Ứng

Long, một người đối phó Thạch Thanh Tuyền, thì gã không thể phân thân ứng phó. Nhưng hiện giờ thì ít nhất bên phía Thạch4 Thanh Tuyền cũng chưa phải vô cùng nguy cấp, nếu gã có thể cứu được Tào Ứng Long, thì cũng có thể khiến hai kẻ này có điều cố kỵ trong lòng, không dám khinh cử vọng động mà ra tay với Thạch Thanh Tuyền. Đồng thời gã cũng cảm nhận được nỗi sợ của Dương Hư Ngạn và An Long đối với Thạch Chi Hiên, từ đây có thể thấy được đại ma đầu họ Thạch này đáng sợ đến nhường nào. Có điều cũng may là Thạch Chi Hiên vẫn chưa hoàn toàn dứt bỏ được tình phụ tử với Thạch Thanh Tuyền. An Long chậm rãi nói: "Yên tâm đii! Với công lực hiện nay của hắn, chỉ cần ta thi triển Li Hồn Công Pháp đảm bảo là hắn sẽ khai hết. Nửa canh giờ nữa, gặp lại ở nhà cũ gần Nam thị!"

Dương Hư Ngạn gật đầu đáp: "Nhất ngôn vi định,để tiểu điệt ra ngoài mở đường cho Long lão!"

Ở bên ngoài, Từ Tử Lăng thấy Dương Hư Ngạn sắp ra ngoài, vội vàng phi thân tránh ra xa.

o0o

Khấu Trọng giãy dụa tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, cổ họng khô rát, toàn thân đổ mồ hôi như tắm.

Vừa rồi gã mới gặp một cơn ác mộng vô cùng đáng sợ, trong mộng, gã thấy mình vào trong một tòa đại sảnh dương đèn đuốc sáng rực như ban ngày, bày trí hoa lệ một cách bất bình thường.Một đội nhạc sư đang ra sức tấu nhạc, nhưng lại không hể phát ra âm thanh. Nhìn bọn họ nam không ra nam, nữ không ra nữ, khi lại gần quan sát kỹ hơn một chút, thì thấy gương mặt người nào cũng đầy những nếp nhăn, động tác cứng đơ như gỗ.

Trong tòa cung điện hệt như tòa cung điện mà Tùy Dạng Đế Dương Quảng đã bị sát hại này, tân khách ngồi chật hết các bàn tiệc, cười nói huyên náo.Nhìn kỹ một chút, thì ra chính là những người mà gã quen biết như Lý Thế Dân, Đột Lợi, Phục Khiên, Vương Thế SUng, Lý Mật, Tiêu Tiễn, Hương Ngọc Sơn... tất cả đều không hề để ý đến gã mà chỉ chăm chú uống rượu cười nói với nhau.

Chợt gã nghe có tiếng người vang lên bên tai: "Cuối cùng thì ngươi cũng đến rồi!"

Khấu Trọng quay đầu nhìn qua, không ngờ người vừa lên tiếng chính là Lý Tú Ninh.Gã định lên tiếng thì mới phát hiện mình không thể phát ra bất cứ thanh âm nào. Lý Tú Ninh ở trước mặt gã đột nhiên lại biến thành Tống Ngọc Trí, dùng ánh mắt u uẩn nhìn chăm chăm vào gã.

Gã muốn bổ nhào tới trước mặt nàng, thì cảnh vật lại biến đổi, cung điện biến thành chiến trường với thiên quân vạn mã, người người đang hò hét vang trời, lao vào nhau chém giết như điên như dại.Gã và các chiến hữu đang phải đột vây đào tẩu, những người bên cạnh như Tuyên Vĩnh, Trần Trường Lâm, Từ Tử Lăng đều lần lượt ngã xuống trong vũng máu.

Gã muốn rút Tỉnh Trung Nguyệt ra, nhưng Tỉnh Trung Nguyệt chỉ còn lại một nửa.Tới đây thì gã giật mình sực tỉnh, không ngừng thở hổn hển.

Ánh trăng rọi sáng cửa sổ và hậu viên, tiếng ve kêu vẫn còn rả rích, xa xa còn vang lên tiếng suối chảy róc rách.Cơn đau đầu đã dần dần biến mất, Khấu Trọng từ từ ngồi dậy, mới phát giác tay mình đang nắm chặt bức thư chưa mở của Lý Tú Ninh nhờ Thương Tú Tuần chuyển cho mình, không khỏi lắc đầu cười khổ, nhét bức thư vào trong chiếc túi chống nước của Lỗ Diệu Tử để lại, rồi cất vào trong người.

Gã đang định xuống giường thì chợt thấy Lạc Kỳ Phi hấp tấp chạy tới nói: "Vừa nhận được tin tức, khinh kỵ của Đỗ Phục Uy đã vượt Trường Giang, tiến về phía doanh trại của Trầm Luân, chúng ta cần lập tức khởi trình mới được.Xin thiếu soái định đoạt!"

Nhớ lại cơn ác mộng vừa nãy, Khấu Trọng trân trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt ở dưới gối ra, gật đầu nói: "Chúng ta lập tức lên đường!"

o0o

Từ Tử Lăng chờ một lúc lâu mà vẫn không thấy Dương Hư Ngạn xuất hiện như gã đã đoán, lập tức biết ngay có chuyện không hay.

Gã vội vàng tung người lên, chỉ nhấp nhô hai cái đã trở về vị trí ban nãy, quả nhiên không ngoài sở liệu, trong nhà đã không còn một ai.

Gã nhảy lên mái nhà, đảo mắt quan sát bốn phía.

Có lẽ đối phương đã rời khỏi đây bằng mật đạo, lối ra có lẽ nằm trong một trong mười mấy căn nhà gần đó, chứ tuyệt đối không thể ở quá xa được, ngoài ra bên ngoài căn nhà đó nhất định phải có một cỗ xe ngựa để tiện việc đưa Tào Ứng Long ra khỏi "hiểm cảnh" cho An Long yên tâm thi triển tà thuật.

Vừa mới nghĩ tới đây, thì gã đã thấy một cỗ xe ngựa đi ra từ một trang viện cách đó gần trăm bước về phía nam, vó ngựa gõ lóc cóc trên đường, tiến về phía đông.

Từ Tử Lăng vội vàng phục người xuống, định thần quan sát.

Hai đạo nhân ảnh cùng lúc phóng vút lên từ bên trong trang viện đó, chính là An Long và Dương Hư Ngạn, cả hai đều nhanh tựa bóng

ma, lần lượt hạ thân xuống cái mái nhà hai bên tả hữu, sau đó thì cùng biến mất trong đêm tối, nếu có người theo dõi xe ngựa, nhất định sẽ khó mà thoát khỏi tai mắt của hai tuyệt đại cao thủ này.

Từ Tử Lăng cười thầm trong bụng, nhìn thật kỹ hình dáng chiếc xe ngựa, rồi quay trở lại mặt đất, đi đường vòng cản xe lại.

o0o

Khấu Trọng đứng ở đuôi thuyền, gió sông làm y phục gã bay lên phần phật, còn gã thì vẫn đứng bất động như một bức tượng.Nếu để Lý Thế Dân lấy được Ba Thục, y sẽ trở thành một Tần Vương Doanh Chính thứ hai, lặp lại được hình thế của nước Tần cuối thời Chiến Quốc, vừa có Hàm Cốc hiểm yếu, lại thêm binh mã ở Tây Bắc, sự giàu có ở Quan Trung và đồng, sắt ở Ba Thục, thiên hạ còn ai có thể tranh phong với y được nữa? Điều này khiến cho Dương Công Bảo Khố càng thêm quan trọng với gã hơn.

Bản thân gã cũng nhất thời sơ ý, không hề nghĩ tới ý nghĩa chiến lược quan trọng của Ba Thục.Mà cho dù có nghĩ tới thì cũng làm được gì, thử hỏi liệu Khấu Trọng gã có cách nào khống chế được đất Thục trước Lý Thế Dân hay không?

Gã chỉ mong kẻ duy nhất có dã tâm ở Tứ Xuyên là Võ Lâm Phán Quan Giải Huy không can tâm tình nguyện thần phục Lý phiệt, hoặc giả ảnh hưởng của Tống gia có thể khiến Giải Huy giữ lập trường trung lập, đứng ngoài vòng phân tranh hỗn loạn này.

Có điều nếu Sư Phi Huyên đích thân xuất mã, cơ hội thành công của Lý phiệt lại vô cùng lớn.

Gã bắt đầu hiểu ra tại sao đêm qua mình lại gặp phải một cơn ác mộng đáng sợ như vậy.

o0o

Khoảng cách giữa Từ Tử Lăng và xe ngựa dần thu ngắn lại.

Không còn cách nào khác, gã quyết định chuẩn bị toàn lực xuất thủ, phá xe cứu người.Gã dám khẳng định An Long và Dương Hư Ngạn không hề đi theo Tào Ứng Long, mà chỉ cần hai kẻ này không có mặt, gã tin rằng mình có thể cứu thoát được họ Tào.

Kẻ đánh xe là một đại hán cao lớn, tuy rằng hai bên thái dương huyệt cổ cao, nhưng cũng chỉ thuộc loại hảo thủ tầm thường trên giang hồ, chỉ cần y trụ được ba chiêu, cũng đủ để gã ngạc nhiên lắm rồi.

Vấn đề khó khăn nằm ở trong thùng xe, bởi bất luận là gã có vận công thế nào, cũng không hề nghe được bất cứ thanh âm nào khác ngoài tiếng hô hấp yếu ớt của Tào Ứng Long.Nhưng Từ Tử Lăng dám khẳng định trong xe nhất định có người, bởi vì đại hán đánh xe từng nhiều lần quay lại báo cáo với người ở bên trong.

An Long đã tin tưởng giao cho người này trách nhiệm áp giải Tào Ứng Long, tất nhiên là y cũng phải có bản lĩnh hoàn thành nhiệm vụ đó.

Có điều gã đã không còn nhiều thời gian để suy tính nữa, bởi nếu không nhân lúc An Long và Dương Hư Ngạn không có mặt mà xuất thủ, chỉ sợ sau này không còn cơ hội nữa.Mới đầu gã cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên, không hiểu sao An Long không thi triển tà thuật ngay tại chỗ cho nhanh, nhưng rồi gã cũng lập tức hiểu được. Tất cả chẳng qua chỉ là sự cố kỵ lẫn nhau của những kẻ trong tà đạo, rất có thể pháp môn mà An Long thi triển sẽ tổn hao rất nhiều chân lực, vì vậy nên y không muốn để Dương Hư Ngạn ở bên, lại càng không muốn phải động thủ với bất cứ kẻ nào trước khi công lực hoàn toàn

khôi phục, bởi vì vậy nên mới phải sắp xếp cho Tào Ứng Long đến sào huyệt bí mật của mình trước.

Xe ngựa chầm chậm tiến về phía trước.Từ Tử Lăng ở trên mái ngói đang chuẩn bị xuất thủ thì chợt thấy một bóng người xẹt qua, chặn ngay trước đầu xe.

Đại hán đánh xe vội vàng kìm cương.

Chỉ thấy người kia khoảng chừng hai bốn, hai lăm, lưng hùm eo gấu, tướng mạo uy mãnh phi thường.Tuy không thể coi là anh tuấn nhưng ngũ quan đoan chính, cặp môi khẽ vểnh lên, biểu lộ y là một người cực kỳ tự phụ, dáng đứng cũng rất oai phong lẫm liệt, gây cho người ta một ấn tượng sâu sắc.

Đại hán đánh xe vốn định lớn tiếng mắng chửi, nhưng định thần nhìn lại, liền lộ ra thần sắc kinh hãi, lập tức nuốt lại những lời đã ra tới miệng, cung kính nói: "Giải thiếu gia!"

Tiếng thở của Tào Ứng Long đột nhiên ngưng bặt, kế đó có người vén màn xe lên, rồi một thanh âm thánh thót vang lên: "Thiếp thân Như Hoa, là tiểu thiếp của An gia, vị này có lẽ là Giải Văn Long thiếu gia phải không?Không biết Giải thiếu gia chặn đường thiếp thân vì chuyện gì vậy?"

Từ Tử Lăng lập tức cảm thấy da đầu ngứa ran, biết ngay mình đã mắc bẫy.

Chương 281: Cứu nhân như cứu hỏa

Từ Tử Lăng đi vào khu Nam thị náo nhiệt, chen chúc giữa dòng người chật cứng và tiếng pháo ì ùng, từng ngọn đèn Khổng Minh lơ lửng bay trên bầu trời, tranh đua ánh sáng với vầng minh nguyệt. Đây là lần đầu tiên Từ Tử Lăng được nhìn thấy loại kỳ đăng này, dù rất hiếu kỳ, nhưng gã cũng không có thời gian để tìm hiểu tại sao chúng lại có thể bay lên cao như vậy, giờ gã chỉ muốn tìm được căn nhà cũ mà An Long và Dương Hư Ngạn hẹn ước nửa canh giờ trước càng sớm càng tốt, nhưng hỏi mười người, thì mười người đều không biết căn nhà nào trong ba căn nhà của An Long ở khu Nam thị này là nhà cũ. Từ Tử Lăng lấy làm đau đầu, đành quyết định đi thử từng nơi một xem có may mắn không. Gã đi sang một con đường khác, tình cảnh lại càng náo nhiệt hơn, tiếng chiêng tiếng trống vang lừng, đèn đuốc rực rỡ sáng như ban ngày. Ở giữa đường, có người đang biểu diễn múa rồng trên xe ngựa, người đứng xem chật kín cả đường, không khí thập phần sôi nổi.

Từ Tử Lăng định thần nhìn lại, thấy những người đang múa rồng đều thuộc hạng cao thủ bất phàm, nhảy lên nhảy xuống, làm rất nhiều động tác khó, phục sức lại giống hệt nhau, có lẽ là người của bang hội nào đó, lúc này cũng ra vui tết với nhân dân.

Tiết mục múa rồng này thật vô cùng đặc sắc, chỉ là lúc này gã không còn lòng dạ nào mà thưởng thức nữa.Khó khăn lắm gã mới chen vào được một con ngõ nhỏ bắt ngang đường, đang định rời khỏi khu náo thị, thì chợt có một bóng người hiện ra chặn ngay trước mặt: "Tử Lăng huynh dạo này vẫn khoẻ chứ?"

Không ngờ đối phương chính là Đa Tình Công Tử Hầu Hy Bạch.Chỉ thấy y khẽ phe phẩy chiếc phiến, khoé miệng nở một nụ cười khinh bạc, dáng vẻ tự đắc vô cùng. Từ Tử Lăng than thầm trong bụng, song bên ngoài vẫn tỏ ra hờ hững như không, cười nhạt nói: "Rời Xuyên rồi lại nhập Xuyên, hành tung của Hầu huynh thật khiến người ta không biết đâu mà lần."

Hầu Hy Bạch mỉm cười đáp: "Tiểu đệ vì quá nhớ nhung Từ huynh, nên mới không cầm lòng được mà quay đầu trở lại Tứ Xuyên, vừa mới tới Thành Đô, thì đã nghe chuyện Từ huynh đang hỏi thăm nhà cũ của An Long ở đâu, nên mới không nhịn được mà hiện thân tương kiến xem có giúp được điều gì không, mong Từ huynh chớ trách!"

Từ Tử Lăng thầm kinh hãi, thầm đoán Hầu Hy Bạch không chỉ đơn giản là muốn đối phó mình, nói không chừng là y muốn tranh đoạt Bất Tử Ấn Quyển trong tay Thạch Thanh Tuyền với vị sư huynh đệ đồng sư không đồng môn Dương Hư Ngạn kia, bèn gặt quyết định nói thẳng: "Tại hạ nào dám trách Hầu huynh chứ, giả như Hầu huynh chịu thẳng thắn nói với tại hạ nguyên nhân tại sao huynh đến Thành Đô lúc này, nói không chừng chúng ta có thể hợp tác chân thành, ai làm việc nấy, còn không thì xin Hầu huynh nhường bước, đừng cản trở tiểu đệ đi làm chuyện gấp."

Song mục Hầu Hy Bạch sáng rực lên như điện, nhưng lại lập tức trở lại bình thường, gật gật đầu thấp giọng nói: "Chi bằng chúng ta vừa đi vừa nói!"

Từ Tử Lăng ậm ừ một tiếng, rồi đi theo y ra đầu kia của con ngõ, vừa hay gặp phải một đám bảy tám thiếu nữ đi tới.Bọn họ thấy hai người anh tuấn bất phàm, thì ánh mắt đều sáng bừng lên.

Cả Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch đều đang có tâm sự, nên hoàn toàn

hờ hững với những cái liếc mắt đưa tình của đám thiếu nữ.

Hầu Hy Bạch ghé người lại gần Từ Tử Lăng nói: "Thực không dám dấu, tiểu đệ và Phi Huyên đã gặp nhau mới biết được Tử Lăng huynh vì Thạch Thanh Tuyền mà vào Xuyên, vì thế mới vội vàng tới đây tìm Tử Lăng huynh. Hầu mỗ tuyệt đối không thể để Thanh Tuyền phải chịu bất kỳ tổn hại nào."

Một cảm giác chua chát dâng lên trong lòng Từ Tử Lăng, thầm nhủ Sư Phi Huyên quả nhiên đã hoàn toàn tin tưởng Hầu Hy Bạch, nhưng khi nghe câu cuối cùng, gã chợt nảy ý nghi ngờ, buột miệng hỏi: "Hầu huynh thật có ý bảo hộ Thạch tiểu thư sao? Chỉ không biết là vì lệnh sư hay vì nguyên nhân nào khác?"

Hầu Hy Bạch cười khổ đáp: "Nếu để sư tôn biết chuyện tiểu đệ nhúng tay vào gia sự của lão nhân gia, chỉ e tiểu đệ sống khó mà giữ nổi cái mạng nhỏ này. Có điều tiểu đệ đây trời sinh đã ưa thích bảo vệ những sự vật xinh đẹp của tạo hóa, vẻ đẹp của Thanh Tuyền cùng với tiêu nghệ của nàng đều là bảo vật của nhân gian, cần có kẻ tri âm thưởng thức và bảo vệ."Từ Tử Lăng bắt đầu thấy hồ đồ. Hầu Hy Bạch nói những lời này dường như rất chân thành, làm cho gã cảm thấy không hiểu kẻ này là loại người nào? Có điều trước mắt cứu người là việc gấp, bèn hỏi: "Giờ Hầu huynh đang dẫn tiểu đệ đến chỗ nào, có phải là nhà cũ của An Long không?"

Hầu Hy Bạch gật đầu: "Đương nhiên là vậy, vừa rồi Tử Lăng huynh mới nói có một nửa, không biết có thể nói tiếp đượckhông?" Từ Tử Lăng điềm đạm nói: "Tại hạ nói chúng ta ai làm việc nấy, chính là Từ mỗ cứu người, còn Hầu huynh thì ngăn không cho Bất Tử Ấn Quyển của lệnh sư lọt vào tay Dương Hư Ngạn. Có điều Hầu huynh vẫn chưa cho tại hạ biết tại sao huynh lại xuất hiệu ở đây vào lúc này?"

Hầu Hy Bạch đột nhiên dừng bước, ngạc nhiên thốt lên: "Dương Hư

Ngạn?Bất Tử Ấn Quyển... đây là chuyện gì vậy?" Từ Tử Lăng thầm kêu khổ, nhìn thái độ thảng thốt của Hầu Hy Bạch, gã mới biết Sư Phi Huyên vẫn còn giữ lại một phần sự thực chưa nói hết với y, còn gã thì lại lỡ miệng nói ra những điều đó, đành gượng cười nói: "Thì ra Hầu huynh vẫn chưa biết Dương Hư Ngạn cũng là truyền nhân của lệnh sư, còn về chuyện Bất Tử Ấn Quyển thì tại hạ cũng không được rõ lắm, chỉ biết Dương Hư Ngạn và An Long đang liên thủ hợp tác, muốn mưu đoạt Bất Tử Ấn Quyển trong tay Thạch Thanh Tuyền. Hà, thời gian không còn nhiều nữa, Hầu huynh..." Hầu Hy Bạch vừa nghe, sắc mặt không ngừng biến đổi, cuối cùng son mục sáng rực lên hai đạo tinh quang, ngắt lời gã nói: "Tại hạ hiểu rồi! Có phải chuyện quan trọng nhất bây giờ là tìm được An Long không?"

Từ Tử Lăng không biết y đã hiểu ra chuyện gì, nhưng nghĩ đến Tào Ứng Long đang trong tình trạng nguy ngập thì cũng không còn tâm trí nào suy nghĩ thêm, liền gật đầu nói luôn: "Đầu tiên cần phải tìm được Tào ứng Long đã."

Hầu Hy Bạch nghi hoặc nói: "Tào Ứng Long không phải là thủ lĩnh của Từ Đại Khấu hay sao?Lẽ nào hắn cũng đã tới Thành Đô?"

Từ Tử Lăng liền dùng cách đơn giản nhất giải thích một lượt, Hầu Hy Bạch nghe xong thì thở hắt ra một hơi nói: "Cũng may là Từ huynh nói rõ ra, bằng không huynh mãi mãi cũng chẳng thể tìm được Tào Ứng Long, mau theo tại hạ!"Nói đoạn, thân người đã bốc lên cao, hạ chân xuống nóc nhà bên cạnh.

Từ Tử Lăng theo sát phía sau y, hai người liên tiếp vượt qua những nóc nhà san sát, cuối cùng thì phục người xuống mái hiên của một tòa trạch viện lớn ở thành Tây, Từ Tử Lăng thấy Hầu Hy Bạch chăm chú quan sát ngôi tự quan ở bên phố đối diện, thì không nén nổi tò mò mà buột miệng hỏi: "Đó là nơi nào? Có liên quan gì tới An Long vậy?"

Hầu Hy Bạch thấp giọng nói: "Đây là Thanh Dương Từ, một trong những danh thắng của Thành Đô, tương truyền là nơi năm xưa Lão Quân đã hẹn gặp người ở đây, từ đó Thanh Dương Từ nổi tiếng gần xa, trở thành thánh địa của Đạo giáo.Vừa rồi tại hạ đi tìm Từ huynh, tình cờ nhìn thấy Cao Ải nhị tướng thủ hạ của An Long, lén lén lút lút nhấc một người mang tới đây. Lúc đó tại hạ không muốn chọc tới An Long, thế nên mới bỏ qua cho chúng mà không quản chuyện đâu đâu, còn bây giờ thì đương nhiên là khác."

Từ Tử Lăng không nén nổi tò mò, buột miệng hỏi: "Đường phố Thành Đô ngang dọc chằng chịt, khiến người ta phải hoa mắt chóng mặt, sau Hầu huynh lại giống như ngựa cũ quen đường, tìm người, tìm nhà hoàn toàn không gặp chút khó khăn gì vậy?"

Hầu Hy Bạch thở dài nói: "Từ huynh thật hiếu kỳ, có điều tại hạ đúng là ngựa cũ quen đường, cũng giống như huynh quen thược Dương Châu vậy thôi.Đường phố ở Thành Đô này nổi tiếng hỗn loạn, trừ các đường phố nối từ cửa Hoàng thành ra La Thành thập môn là hướng từ đông sang tây, từ nam chi bắc, đường phố những khu khác đều quanh co ngoằn ngoèo, rối rắm như bàn cờ. Được rồi! Có phải chúng ta sẽ mạo hiểm xông vào không?"

Lời còn chưa dứt, thì một bóng đen ở phía đông nam lướt tới, chỉ cần liếc nhìn thể hình đã biết ngay đó là An Long.Hai người còn tưởng An Long đang thi triển tà thuật trong Thanh Dương Tứ, thế nên Hầu Hy Bạch mới có ý mạo hiểm xông vào, lúc này lại thấy An Long ung dung đến muộn, cả hai đều lấy làm ngạc nhiên.

Hầu Hy Bạch lập tức đưa ra quyết định, nói nhanh một câu: "Huynh đi cứu người", rồi tung mình lao ra từ chỗ nấp, phóng thẳng tới chỗ An Long.

Từ Tử Lăng không khỏi thầm kính phục, Hầu Hy Bạch quả là con người quyết đoán, nếu y bảo Từ Tử Lăng đi ngăn cản An Long, còn y thì đi cứu người, thì gã nhất định sẽ vì nghi ngờ y có động cơ riêng mà do dự để mất cơ hội ngàn vàng.Lúc này y tự nhận lấy phần trách nhiệm nặng nề nhất, tức là đã lấy hành động để biểu bạch tâm ý muốn hợp tác chân thành. Tất nhiên cũng có thể nghĩ là y nghĩ đến Bất Tử Ấn Quyển, nhưng ít nhất thì cũng chứng minh được rằng sự hợp tác của Từ Tử Lăng và y chưa kết thúc ở đây.

Từ Tử Lăng nào dám chậm trễ, lập tức phóng xuống theo một hướng khác, tung mình lướt về phía Thanh Dương Từ như một bóng ma.

An Long nói dừng la dừng ngay, đứng sừng sững bên dưới mái hiên như một ngọn núi, nhưng lại gây cho người ta cảm giác y là người hết sức khỉnh lình khéo léo, chỉ riêng điểm này đã biết được ma công của y đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực rồi.

Lúc này song mục y đang nhìn chằm chằm vào Hầu Hy Bạch vừa lướt ra từ trong bóng tối, đợi cho họ Hầu lại gần mình khoảng hơn trượng rồi dừng lại bên hiên nhà, y mới cười khẩy nói: "Hiền điệt không phải tìm An Long này uống rượu đấy chứ?Ta thấy tốt nhất con nên tìm chốn đào hoa nguyên nào mà dựa hồng ỷ thúy thì hơn, đừng để phụ lòng trăng sáng đêm nay!"

"Xoạt" Hầu Hy Bạch phất nhẹ Mỹ Nhân Phiến, chầm chậm phe phẩy trước ngực, mỉm cườia ung dung đáp: "An thúc đúng là lúc nào cũng có những đề nghị làm người ta cao hứng, thứ rượu Cổ Thành Đại Khúc mà lần trước thúc giới thiệu, đúng là trong như bảo ngọc, vị dịu mà không gắt, hương thơm rất thuần, không biết là dùng thứ gì để nấu vậy?"

Sắc mặt An Long khẽ biến đổi, nhưng trong nháy mắt đã trở lại như bình thường, thản nhiên trả lời: "Nguyên liệu cũng không ngoài gạo

và cao lương, rồi dùng thêm tiểu mạch, thanh khoa, đậu ván và nước suối nguồn ủ thành, nhưng muốn có rượu ngon thì phải tuân theo sáu yếu quyết, chính là nước phải sạch, nguyên liệu phải là loại hảo hạng, công phu phải tinh tuần, đồ ủ rượu phải tinh khiết, ủ đúng thời gian và hầm rượu phải ẩm ướt, nếu không chỉ có thể ủ ra loại rượu có hình mà không có thần. Hà, hiền điệt bất ngờ chặn đường ta thế này, lẽ nào chỉ muốn lĩnh giáo mấy chiêu công phu nấu rượu của An thúc thôi hay sao?"Hầu Hy Bạch cười ha hả đáp: "Tiểu điệt chỉ là tiện miệng thì hỏi thôi, An thsuc là người rất biết hưởng thụ, lúc này lại không ở trong nhà tắm ngâm mình trong suối nước nóng, mà lại chạy tới chạy lui trên mái nhà như vậy, không hiểu là có chuyện gì quan trọng, chẳng hay tiểu điệt đây có thể phân ưu được phần nào hay không?" Sát cơ thoáng hiện lên trong cặp mắt ti hí của An Long, giọng nói ý cũng trở nên trầm đục: "An Long ta thích làm gì thì làm, không cần phải nói lại với hiền điệt, hiền điệt thấy có phải không?" Song mục Hầu Hy Bạch cũng sáng rực lên, xạ ra những luồng quang sắc bén, nhìn thẳng vào An Long, dịu giọng hỏi: "Chắc An thúc cũng biết xưa nay tiểu điệt không thích quản việc của người khác, nhưng nếu là chuyện liên quan đến Thanh Tuyền sư muội, thì lại là chuyện khác, điều này thi chắc An thúc cũng hiểu được chứ? " Cuối cùng An Long cũng biến sắc nói: "Ngươi nói bậy gì vậy?"

Tiết tấu phe phẩy quạt của Hầu Hy Bạch chậm lại, nhưng tinh quanh xạ ra từ song mục thì lại tăng lên mấy lần, rõ ràng là đánh tích tụ công lực, song ngữ khí thì vẫn bình tĩnh như thường: "Tiểu điệt có nói bừa nói bãi hay không, An thúc là người rất rõ.Trước khi lĩnh giáo Thiên Tâm Liên Hoàn của An thúc, tiểu điệt vẫn còn một chuyện muốn lĩnh giáo, chính là tại sao lá gan của An thúc lại đột nhiên to ra vậy, lẽ nào thúc không sợ gia sư biết chuyện thúc muốn hại nữ nhi của người hay sao?"

An Long không hề tỏ vẻ tức giận, mà còn bật cười, có điều sắc diện đã trầm xuống, nói liền mấy tiếng "hảo", rồi lạnh giọng đáp: "Lá gan

của ngươi to ra mới đúng, bây giờ còn dám mục vô tôn trưởng, dĩ hạ phạm thượng, chuyện đáng cười này nghe được ởđâu đó?" Hầu Hy Bạch biết y đã động sát cơ, nhưng vẫn chẳng hề e sợ, mỉm cười nói: "Ngoại trừ Dương Hư Ngạn thì còn ai vào đây nữa, An thúc trúng kế rồi!" An Long đang ngây người ra thì chiếc phiến của Hầu Hy Bạch đã cắt tới cổ họng y như một lưỡi đao, chiêu thức đẹp mắt tựa đang nâng bút vẽ tranh.

Từ Tử Lăng nhảy qua tường phía sau, đột nhập vào Thanh Dương Từ, nơi này không rộng lắm, ngoại trừ nhà chính ra, thì chỉ có mấy gian nhà nhỏ ở hậu viên, có lẽ là nhà kho chứa tạp vật gì đó.

Gã đã quá quen thuộc với những hành động như thế này, chỉ sau mấy lần nhấp nhô đã lướt qua hậu viện, tiến vào gian nhà sau tối om không một ánh đèn của Thanh Dương Từ.

Cùng lúc đó, tiếng hô hấp quen thuộc nhưng yếu ớt của Tào Ứng Long cũng lọt vào tai gã, tiếng y phục phất gió vang lên.

Từ Tử Lăng mượn ánh sáng của trăng tròn, lại vận công vào song nhĩ, trong nháy mắt đã thông qua cảm quan siêu tuyệt của mình, nắm bắt toàn bộ địa thế của nơi này.Thanh Dương Từ chia làm hai gian tiền hậu, ở giữa có một giếng trời nối liền. Gian nhà sau có một chiếc giường đơn giản, chắc là nơi nghỉ ngơi của người coi sóc nơi này, ngoại trừ các tạp vật ra còn có lư hương, đỉnh đồng và các thần tượng của Đạo giáo. Gây chú ý nhất là hơn mười chiếc rương gỗ lớn, có lẽ bên trong để các đồ tế nhuyễn khi làm pháp sự của đạo sĩ. Lúc này trong gian nhà sau không một bóng người, nhưng nghe tiếng y phục phất gió thì rõ ràng có người từ gian trước đang đi vào đây, hơn nữa không chỉ có một người. Từ Tử Lăng không kịp suy nghĩ xem An Long và Thanh Dương Từ có quan hệ gì, nếu không phải nghe thấy tiếng thở yếu ớt của Tào Ứng Long từ mật thất dưới mặt đất truyền lên, gã sớm đã toàn lực xuất thủ, hòng dùng thủ pháp sét

đánh không kịp bưng tai cứu y ra từ lâu rồi, bây giờ thì chỉ đành tìm chỗ ẩn thân, đợi sau khi làm rõ tình hình rồi mới động thủ.

Tâm niệm chuyển động, gã dịch người đến một chiếc rương lớn ở góc phòng, cũng là chiếc rương duy nhất không có khoá ở trên.Từ Tử Lăng nhấc nắp rương lên, không ngờ lại phát giác ra thông đạo xuống mật thất bên dưới, tiếng hô hấp của Tào Ứng Long lại càng rõ hơn.

Thời gian không để cho gã chọn lựa, Từ Tử Lăng chui nhanh vào trong rương, vừa mới đậy nắp trở lại thì ba nam một nữ cũng từ bên ngoài bước vào.

Nữ nhân chính là nhi nữ của Chu Xán, Độc Thủ Chu My, ba người còn lại thì có hai người mặc đồ dạ hành, một cao một thấp, đương nhiên chính là Cao Ải Nhị Tướng thủ hạ của An Long.Hai kẻ này chừng ngoài tứ tuần, chỉ nhìn tướng mạo cũng biết không phải hạng thiện lương gì. Người còn lại là một đạo sĩ, chỉ nghe tiếng bước chân nặng nề mà không đều của y, cũng biết đạo sĩ này không hề biết võ công. Có điều ba kẻ còn lại đều là nhất lưu cao thủ, nếu chính diện giao phong, Từ Tử Lăng tự tin có thể tự bảo vệ mình, nhưng nếu cùng lúc đó còn phải chiếu cố Tào Ứng Long, chỉ e sẽ sung đa cát thiểu, vì vậy hành động lần này chỉ có thể dùng trí, tuyệt đối không thể khinh cử vọng động.

Hy vọng duy nhất chính là Hầu Hy Bạch có thể cầm chân An Long càng lâu càng tốt, để cho gã có đủ thời gian cứu người.

Đèn được đốt lên, lão đạo sĩ vừa đốt ngọn đèn đặt cạnh cửa, vừa hỏi: "Liệu có phiền phức gì không?"

Cao Tướng cười ha hả nói: "Thuần Nhất đạo trưởng cứ yên tâm, thử hỏi ở Thành Đô này có ai mà không nể mặt An gia mấy phần đâu

chứ?Chỉ là sự việc quá khẩn cấp, nên mới phải mượn nơi của đạo trưởng để dùng tạm mà thôi."

Chu My đưa mắt ra hiệu cho Ải Tướng, kẻ này liền nói: Chi bằng đạo trưởng cứ ra ngoài tiền đường mà tĩnh tọa, nếu có người đến hỏi chuyện, ngài cứ nói là không biết gì hết là được."

Thuần Nhất đạo trưởng do dự giây lát, rồi quay trở lại tiền đường.

Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, vì chuyện quá bất ngờ, nên An Long bị bức phải xuất thủ, bại lộ hành tung, gây sự chú ý của thế lực lớn nhất Thành Đô là Độc Tôn Bảo, trong lúc gấp gáp, y đành phải mượn tạm mật thất của Thanh Dương Từ hành sự.Còn về việc tại sao Thanh Dương Từ lại có mật thất, thì gã cũng không hiểu và cũng không có thời gian để tìm hiểu.

Chu My chau mày nói: "Nơi này dường như không được an toàn lắm."

Từ Tử Lăng vốn định xuống dưới xem xét tình hình của Tào Ứng Long nhưng nghĩ lại tìm được họ Tào thì dễ, nhưng muốn rời khỏi đây thì lại vô cùng khó, chi bằng cứ tạm thời án binh bất động, xem rõ tình thế, rồi mới quyết định bước tiếp theo. Nghe Chu My nói vậy, gã đoán được ả ta mới chỉ tới đây lần đầu.

Cao tướng thở dài nói: "Mới đầu An gia không biết Giải Huy cũng nhúng tay vào chuyện này, lúc biết được thì đã quá muộn.Giờ An gia đang ứng phó họ Giải, còn chỗ này tuy không được lý tưởng lắm, nhưng cũng tốt hơn chỗ của chúng ta rất nhiều, chỉ cần kéo dài được nửa canh giờ, thì có thể hỏi ra được nơi Tào Ứng Long cất giấu của cải rồi." Ải tướng cung kinh hỏi: "Tiểu thư có cần xem hàng không?"

Từ Tử Lăng giật mình đánh thót, chưa biết ứng phó thế nào, cũng

may là Chu My đã ngồi phịch xuống một chiếc ghế bên cạnh, trầm giọng nói: "Xem thì làm được gì chứ, thời gian không nhiều, An gia bao giờ mới về đây?"

Từ Tử Lăng thầm cám ơn trời đất, cẩn thận hạ nắp rương xuống, rồi nhẹ nhàng đi xuống dưới.

Chương 282: Phá thiên bát đạo

An Long đợi cho Mỹ Nhân Phiến cắt một vòng đẹp mắt tới sát cái cổ béo núng của mình chừng hai đốt ngón tay mới nhẹ nhàng đảo bộ, dịch chuyển vị trí đến góc chết bên trái Hầu Hy Bạch, nhìn như muốn ngã, nhưng thoắt cái đã đĩnh lập như sơn, mặt mày hớn hở như trẻ con đang vui đùa: "Chiết phiến này của hiền điệt có tên gọi gì không? Thạch đại ca xưa nay chưa bao giờ dùng thứ đồ vật của nữ nhân này, như hiền điệt đây có phải gọi là thanh xuất ư lam không?"

Hầu Hy Bạch biết rõ An Long là kẻ tiểu lý tàng đao, y cười càng tươi, thì sát cơ càng thịnh, bèn khẽ phất chiết phiến, mở ra rồi lại cụp vào, phát ra một đạo kinh phong rồi thu về trước ngực, nhẹ nhàng phe phất, từ công chuyển thành thủ, mỉm cười đáp: "Đây là Mỹ Nhân Phiến, mặt phiến được dệt từ tơ băng tằm, không sợ đao kiếm, nan phiến làm từ tinh cương, dùng nhựa cây ngàn năm để dán với mặt phiến.Nhờ ơn ân sư chỉ điểm, tiểu điệt mới sáng tạo được Bách Hoa Thức, chú trọng bốn chữ mỹ, xảo, khinh, nhã; nào dám nói là thanh xuất ư lam, nhưng nếu được An thúc hân thưởng, thì tiểu điệt đây cũng thập phần mãn nguyện rồi."

An Long vẫn tiếp tục cười, tiểu ý còn nồng hơn trước, nhưng trong lòng lại không lúc nào lơ là cảnh giác.Nên biết rằng để khắc phục hạn chế về thể hình, y đã đặc biệt khổ công nghiên cứu khinh công bộ pháp, dựa vào bộ pháp ảo diệu khinh linh, hóa khuyết điểm thành ưu điểm, tuyệt đối không sợ đối phương dùng nhanh đánh nhan. Nếu Hầu Hy Bạch định dùng thân pháp phiến chiêu liên hoàn công kích, y chỉ cần mười chiêu để nắm rõ toàn bộ biến hóa của đối phương, lúc ấy sẽ có thể vận dụng thứ bộ pháp kỳ dị mà y đặt tên là Liên Bộ tới

mức cực điểm, phối hợp với Thiên Tâm Liên Hoàn, chắc chắn chỉ cần vài chiêu là có thể đưa họ Hầu về chầu Tây Thiên. Chẳng ngờ Hầu Hy Bạch lại đột nhiên biết trước tiên cơ, đổi công thành thủ, lợi hại nhất chính là thủ pháp phe phất chiết phiến của y, không ngừng vận tập công lực, bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển thủ thành công, ra chiêu trí mạng. Nếu An Long xuất thủ tấn công lúc này, sẽ đi ngược lại với ảo lý "nhờ người thành sự" mà Liên Bộ coi trọng, chỗ vi diệu bên trong thế nào, thật khó mà dùng lời nói hết.

An Long tất nhiên là không lọt vào thế hạ phong, chỉ là không chiếm được tiện nghi mà thôi.Y thầm nhủ không làm thì thôi, đã làm thì làm cho chót, nếu đêm nay không giết chết được tên tiểu tử này, tất cả kế hoạch tính toán của y và Dương Hư Ngạn sẽ tan thành bọt nước. Bởi vì có cho ăn gan trời y cũng không dám để Hầu Hy Bạch nói cho Thạch Chi Hiên biết mình chính là kẻ giết chết con gái của y. Chỉ nghe họ An bật cười khanh khách nói: "Được lắm, hay là hiền điệt múa mấy chiêu Mỹ Nhân Chiếu Kính, Ngọc Nữ Chiết Yêu cho An thúc mở mang kiến thức đi!"

Sự thực Hầu Hy Bạch cũng vì không hiểu được Liên Bộ của An Long nên mới chuyển công thành thủ, chứ thự ra y cũng đã nảy sinh sát cơ với An Long, hòng triệt tiêu đi một chỗ dựa vững chắc của gã sư huynh đệ đồng sự không đồng môn Dương Hư Ngạn.

Tuy Thạch Chi Hiên là ân sư của y, nhưng y chưa bao giờ thực sự hiểu được Thạch Chi Hiên và lối hành sự quái dị khiến người ta không thể đoán biết của họ Thạch.Bất Tử Ấn Quyển rơi vào tay bất cứ người nào cũng chẳng khác gì một đống giấy vụn, nhưng nếu lọt vào tay y hoặc Dương Hư Ngạn, thật chẳng khác gì Phật gia lập địa thành Phật, võ công sẽ tăng tiến vượt bậc. Vì vậy, y mới bất chấp tất cả mà chân thành hợp tác với Từ Tử Lăng.

Có điều muốn giết An Long đích thực không phải chuyện dễ, nhưng y

lại không thể không thử, ít nhất là cũng phải khiến cho An không thể xuất thủ can dự vào chuyện đêm nay, như vậy y và Từ Tử Lăng mới có thể liên thủ hạ sát đại địch lớn nhất trong đời mình là Dương Hư Ngạn.

Nhìn bề ngoài thì An Long có vẻ hờ hờ hững hững, hoàn toàn không phòng bị, nhưng thực ra thì khắp người y không có lấy một sơ hở, đã đạt đến cảnh giới của bậc đại tôn sư, dĩ bất biến ứng vạn biến.

Hầu Hy Bạch ung dung cười cười nói: "Liên Bộ phối Liên Hoàn, thiên thể vô tâm, liên dị vô hoàn.Yếu chỉ của tâm pháp Thiên Liên Tông của An thúc là vô trung sinh hữu, còn Hoa Gián Phái của tiểu điệt lại đi tìm vô trong hữu, An thúc hãy thử chiêu này xem sao!"

Không biết y dùng động tác gì, trong nháy mắt đãchỉ cách sườn bên phải của An Long tầm ba thước, chiết phiến mở ra quét vào eo hông họ An.

Một chiêu hết sức bình thường đơn giản, nhưng do Hầu Hy Bạch sử ra lại hoàn toàn khác biệt, người khác coi nặng như nhẹ, còn y thì coi nhẹ như nặng.Mỹ Nhân Phiến tựa như thiết chùy nặng ngàn cân, trầm ổn quét tới phía An Long.

Nụ cười trên mặt An Long tắt ngóm, song mục chăm chú nhìn vào cây chiết phiến trên tay đối thủ, đến khi chiết phiến tới sát người, kinh phong làm y phục dính sát vào thân thể, y mới vung quyền kích ra.

"Xoạt!"

Chiết phiến gấp lại, từ nặng chuyển thành nhẹ, phiêu hốt vô lực điểm vào thiết quyền thế như bài sơn đảo hải của An Long.

An Long hự nhẹ một tiếng, quyền hóa thành trảo, chộp vào Mỹ Nhân

Phiến.

Hầu Hy Bạch mỉm cười thong dong, chiết phiến lại xoè ra, nếu An Long giữ nguyên chiêu thức, thì chỉ có thể chộp vào mặt phiến mà thôi.Nhưng họ An cũng không phải hạng thường, trong sát na ngắn ngủi đó đã kịp hóa trảo thành chưởng, vỗ mạnh lên mặt phiến.

"Bình!"

Kình khí giao kích.

An Long khẽ lắc lư người, còn Hầu Hy Bạch thì bị chấn bay ra xa, hạ thân xuống mép mái ngói.Thoạt nhìn có vẻ như An Long đang chiếm thượng phong, nhưng vẻ cười cười thì đã biến mất hoàn toàn trên gương mặt, song mục lộ vẻ ngạc nhiên, trầm giọng nói: "Chiêu này của hiền điệt là gì vậy?"

Hầu Hy Bạch ung dung điềm tĩnh nói: "An thúc đã hỏi, tiểu điệt đương nhiên không thể không dám, đây là Khinh Trọng Chiêu trong Phá Thiên Bát Đạo do gia sư sáng tạo ra, yếu quyết chính là cử khinh như trọng, cử trọng như khinh, chuyên dùng để phá Liên Bộ của An thúc, lẽ nào Hư Ngạn sư huynh chưa từng nhắc chuyện này với thúc hay sao?"

An Long xém chút nữa thì tức đến thổ huyết, bởi rõ ràng là công lực của y cao hơn Hầu Hy Bạch một bậc, nhưng lại bị đối phương dùng chiêu thức kỳ quái khắc chế được võ công của y nên có lực mà không thể dùng, cơn giận này muốn nuốt trôi cũng thậtkhông phải chuyện dễ.

Nhìn quanh cao thủ trong thiên hạ, người có thể khiến An Long sợ hãi chỉ đếm trên đầu ngón tay, trong đó thì Thạch Chi Hiên là người khiến y cố kỵ nhất.Lúc này họ An đã bắt đầu hối hận vì đã nhúng tay

vào cuộc tranh đoạt Bất Tử Ấn Quyển của Dương Hư Ngạn và Hầu Hy Bạch, nhưng giờ hối hận thì đã quá muộn mất rồi.

Y hít một hơi thanh khí rồi cười lên ha hả nói: "Được!Nếu đã là tuyệt nghệ của Thạch đại ca thì thế nào An mỗ cũng phải kiến thức một phen mới được!"

Nói đoạn liền lao lên phía Hầu Hy Bạch, động tác lảo đảo như người say rượu. Cuối cùng thì y cũng quyết định chủ động tấn công.

o0o

Ở tận cùng của thạch cấp là một gian mật thất bằng đá rộng chừng hai trượng vuông, cao khoảng trượng rưỡi, bốn phía vách tường xếp rất nhiều trường sinh linh vị, đối với một đạo quan, thì nơi này là nơi hết sức bình thường, chỉ là thông đạo đi dẫn vào đây quá bí mật, khiến cho người ta không khỏi nảy sinh nghi ngờ mà thôi.

Không khí trong mật thật tuy thông thoáng, nhưng vẫn có cảm giác ẩm ướt, thêm vào sự âm u quỷ quái của khung cảnh xung quanh, khiến cho Từ Tử Lăng không khỏi thấy lạnh cả người.Trên một chiếc kỷ nhỏ đặt ở góc phòng có một ngọn đèn đỏ, làm cả gian mật thất đắm chìm trong ánh sáng đỏ mờ mờ huyền bí.

Ở giữa phòng đặt một chiếc bàn dài, bên trên trải khăn đen, Tào Ứng Long đang nằm bất tỉnh nhân sự trên đó, lồng ngực không ngừng phập phồng.

Nếu đổi lại là người khác, lúc này nhất định đã lao tới cứu Tào Ứng Long trước rồi mới tính toán sau, nhưng Từ Tử Lăng lại cảm thấy rất không thỏa đáng, ngấm ngầm nhận được trong mật thất còn có sự tồn tại của kẻ thứ ba, còn chỗ duy nhất cho kẻ này ẩn thân chính là bên dưới bàn, sau tấm vải đen kia.

Lúc này gã mới hiểu ra tại sao Cao Ải nhị tướng lại không để lại một người canh giữ lối vào mật thất, bởi vì trong mật thất đã có người khác, hơn nữa kẻ này nhất định phải là cao thủ, đủ năng lực canh giữ Tào Ứng Long, rất có khả năng chính là kẻ thi triển tà thuật với họ Tào, bằng không An Long làm sao có thời gian đi ứng phó với Giải Huy?Từ đây có thể thấy An Long và Dương Hư Ngạn đều có ý đồ riêng, lợi dụng lẫn nhau. Người này là ai? Bao nhiêu ý nghĩ hiện lên trong đầu Từ Tử Lăng, còn với đích thân nhân ẩn thân kia, Từ Tử Lăng chỉ như hít sâu một hơi, rồi tiến về phía Tào Ứng Long.

o0o

Bạng Cổ An Long nghiêng nghiên ngả ngả lượn tròn xung quanh Hầu Hy Bạch, lúc thì nhanh như điện chớp, lúc thì chậm chạp nặng nề, nhưng bất luận là bước chân nhan hay chậm, lúc nào y cũng vừađặt mình ở góc chết mà Hầu Hy Bạch không thể tấn công, vì vậy tuy Hầu Hy Bạch sử Mỹ Nhân Phiến đến mức xuất thần nhập hóa, khai hợp vô thường, nhưng lần nào cũng chỉ suýt chạm được vào đối phương, muốn bức cho y xuất chiêu ngạnh tiếp cũng không thể làm được.

Có điều về mặt Hầu Hy Bạch vẫn ung dung tiêu sái như không, khi thì áp sát, lúc lại lùi ra xa, thoắt ẩn thoắt hiện như một bóng ma.

Nhưng An Long thì biết chắc Hầu Hy Bạch đã đến cực hạn, vì người của Hoa Gián Phái cho dù là bị đối phương giết chết, cũng tuyệt đối không để lộ vẻ nhếch nhác khó coi.Lúc này hai người đã giao thủ năm mươi chiêu, An Long tự vấn mình đã khống chế được đại cục, bèn cười lên ha hả, vận tụ công lực, chuẩn bị thi triển sát thủ.

Chỉ thấy y đột nhiên lao thẳng đến trước mặt Hầu Hy Bạch, thân hình xoay tròn như bông vụ, tay bắt ấn liên hoa, kình khí nổ ì ùng giữa không trung, giống như những đóa hoa sen vô hình bắn về phía Hầu

Hy Bạch, chiêu thức thập phần ngụy dị.Từ đây có thể tưởng tượng ra, nếu như quần chiến, bất luận là đối phương có bao nhiêu cao thủ, tất cả cũng đều phải đơn thân độc lực ứng phó với thế công của họ An, chẳng trách mà ngày trước Phụ Công Hựu có Vinh Phụng Tường và Tả Du Tiên tương trợ cũng không dám mạo hiểm xuất thủ với y.

Hầu Hy Bạch đột nhiên lui lại ba bước, đến sát mái hiên, hiên ngang đứng thẳng, song mục thần quang lấp lánh, chuẩn bị toàn lực xuất thủ.

Gã đã đợi giây phút này từ lúc bắt đầu động thủ, không khí xung quanh trở nên nóng bỏng vô cùng, đóa kình khí hình hoa sen đầu tiên của Thiên Tâm Liên Hoàn đảo một vòng quanh người ngã, rồi quay ngược trở lại vào bối tâm gã.

Phàm là công phu thượng thừa đều không tách khỏi nguồn gốc, chính là làm thế nào để bồi dưỡng chân khí trong nội thể, chọn lựa cách phát công và khắc địch chế thắng.Còn Thiên Tâm Liên Hoàn của Thiên Liên Tông lại là dị trủng của tiên thiên chân khí, yếu quyết lấy tâm mạch làm chủ, cho rằng "tâm giả quân chủ chi quan", lại nói: "Chỉ có kẻ trí mới có tâm hình nhụy hoa, trong có dị khiếu". Cái tên Thiên Tâm Liên Hoàn chính là từ đây mà có, sau đó lại phối hợp với hơn mười thủ pháp cực kỳ phức tạp, thông qua các kinh mạch Thái Âm, Dương Minh, Thiếu Dương, Thái Dương, Quyết Âm, đẩy ra những luồng chân khí nóng bỏng hình hoa sen, có thể khiến kinh mạch của đối thủ bị nhiệt thương rồi vỡ bụng ra, lợi hại phi thường.

Có điều loại võ công này cũng có một nhược điểm, đó chính là cực kỳ hao tổn chân nguyên, không thể duy trì quá lâu, bởi vậy nếu không phải gặp tình huống quá bức bách, đồng thời không nắm chắc phần thắng, An Long tuyệt đối không chịu thi triển Thiên Tâm Liên Hoàn để đối phó địch nhân.

Hầu Hy Bạch có thể bức An Long sử ra công phu này cũng là rất đáng tự hào rồi.

Chỉ cần "một hoàn" trong Thiên Tâm Liên Hoàn kích trúng, An Long sẽ có thể thừa thế truy kích, sử dụng chiêu sái thủ khác để đối phó với địch nhân đã tổn thương kinh mạch.

Trong chớp mắt, đôi tay mập mạp của An Long đã đẩy ra năm đoá kình khí hình hoa sen, lần lượt bắn vào năm chỗ yếu hại trên người Hầu Hy Bạch.

Hầu Hy Bạch vẫn giữ vẻ tiêu sái tùy tiện, đột nhiên vận kình dồn xuống chân làm mái ngói dưới chân vỡ ra thành từng mảnh, cả người y cũng theo đó trầm xuống, tuy vẫn không kịp tránh khỏi Ngũ Liên Hoàn của An Long, nhưng cũng tranh thủ được một chút thời gian trước khi luồng kình lực nóng như lửa kia ập tới, đồng thời cũng tránh được những chỗ yếu hại.

Y mở chiết phiến ra hộ vệ tâm mạch, rồi ngâm dài: Phá Liên Bát Pháp, dĩ thực hoàn hư".

Lời vừa dứt thì chiết phiến trong tay đã khẽ phất nhẹ, động tác đẹp mắt phi thường.Chỉ thấy phục toàn thân y căng phồng lên, bay phần phật.

o0o

Từ Tử Lăng dừng lại cách chiếc bàn dài chừng năm thước, song chưởng đẩy mạnh ra, thân thể Tào Ứng Long nằm trên bàn lập tức bị kình phong đẩy bay khỏi mặt bàn.

Một chiêu này rõ ràng đã nằm ngoài ý liệu của kẻ đang nấp dưới gầm

bàn, khiến y không kịp ngăn cản.

Từ Tử Lăng đã tính toán từ trước, cùng lúc nhún người lao vút lên phía trên mặt bàn, đầu mũi chân điểm nhẹ xuống mặt bàn.

Mặt bàn lập tức vỡ vụn ra thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

Nằm ngoài dự đoán của gã, bên dưới gầm bàn hoàn toàn không có gì, nhưng lúc này gã đã không còn thời gian để nghĩ ngợi, đang định đuổi theo đón lấy Tào Ứng Long, thì một chuyện kỳ quái đã xảy ra.Thân hình Tào Ứng Long đột nhiên bật dậy như cương thi, song mục nửa nhắm nửa mở, chân không chạm đất, song thủ đẩy ra phía trước, lăng không bổ nhào về phía gã, dưới ánh sáng đỏ bập bùng, cảnh tượng lại càng thêm âm u nguy dị.

Từ Tử Lăng giật mình kinh hãi, biết được ít nhất thì thân pháp của kẻ địch chưa hiện thân này tuyệt đối không kém hạng cao thủ như Loan Loan hay Dương Hư Ngạn, hơn nữa phản ứng kẻ này lại vô cùng mẫn tiệp, có thể kịp thời ẩn thân ngay bên dưới thân thể Tào Ứng Long khi y bị gã đẩy ra khỏi mặt bàn.

Còn Tào Ứng Long rõ ràng đã bị trúng phải một thứ tà thuật nào đó của kẻ này, trở thành con rối để mặccho y thao túng.

Lúc này Từ Tử Lăng tránh cũng không được, không tránh cũng chẳng xong,Từ Tử Lăng trước nay vốn ứng biến cực nhanh, mà nhất thời cũng luống cuống tay chân, không biết phải ứng phó thế nào.

Từ Tử Lăng nghiến răng, tung mình lộn nhào trên không một vòng, hai chân đạp vào chưởng tâm Tào Ứng Long, mượn lực phóng lên trần nhà, hòng nhìn rõ chân diện mục của địch nhân.

Chẳng ngờ Tào Ứng Long đột nhiên chuyển hướng, phóng vút lên

theo gã, sao thủ cứng đờ như con rối đẩy về phía gã một chưởng bài sơn đảo hải, người kia lại nấp bên dưới họ Tào, khiến Từ Tử Lăng vẫn không thể nhìn rõ xem y là ai.

Chưởng phong cuồn cuộn đẩy tới, nếu để trúng phải e rằng không chết cũng bị thương.Điều làm Từ Tử Lăng đau đầu nhất chính là Tào Ứng Long căn bản không sợ gã phản kích, vì vậy chiêu chiêu thức thức đều là những chiêu không lưu lại hậu trước, chỉ cần gã rơi vào thế hạ phong, kẻ địch sau lưng kia sẽ lợi dụng thủ đoạn bỉ ổi ném Tào Ứng Long vào tường, nhân lúc gã cứu người mà thi triển sát thủ, nhưng trong tình hình trước m đắt, gã căn bản không thể thay đổi tình thế phát triển.

Điểm duy nhất có lợi cho gã, chính là đối phương không hiểu diệu dụng của chân khí Trường Sinh Quyết.

Vừa rồi nhân khi điểm chân vào chưởng tâm Tào Ứng Long, gã đã hóa giải đi phần lớn chân khí âmnhu của địch nhân, đồng thời thừa cơ đẩy vào hai luồng chân khí thông qua kinh mạch của Tào Ứng Long, dùng thủ pháp Cách Sơn đả ngưu thăm dò hư thực công lực của đối phương. Phương pháp kỳ diệu này, trên đời ngoại trừ gã và Khấu Trọng, tuyệt đối không có kẻ thứ ba biết được.

Điều đầu tiên gã biết được chính là võ công của đối phương tuyệt đối không theo lộ số của võ lâm trung thổ, nên biết rằng bất luận là Loan Loan hay Sư Phi Huyên và tất cả những cao thủ các phái chính tà đã cùng Từ Tử Lăng giao thủ, bao gồm cả Bạt Phong Hàn ở Đột Quyết và Khúc Ngạo ở Thiết Lặc, vô luận là luyện công theo đường lối nào, cũng vẫn lấy kỳ kinh bát mạch làm chủ đạo.Còn nội công của kẻ địch ẩn hình này lại hoàn toàn khác biệt, không hề đi qua những kinh mạch chủa đạo đó. Từ đây có thể suy đoán võ công đối phương nguỵ dị phi thường, quyết chẳng hạng dễ đối phó.

Điểm đáng sợ nhất chính là các đại huyệt ở vùng đầu của Tào Ứng Long như Nhĩ Môn, Nhĩ Cổ, Ngọc Chẩm, Mi Xung, Thiên Linh, Thiên Xung, Phong Trì, Thừa Tương đều bị một luồng chân khí âm nhu, hư thực khó phân phong bế.Nếu gã cố cưỡng cầu dùng chân khí bản thân đả thông những huyệt đạo này cho họ Tào, rất có thể sẽ khiến não bộ của y bị tổn thương, biến thành phế nhân vĩnh viễn.

Trước giờ gã chưa từng nghe qua có thứ công pháp nào có thể phong bế não thần đáng sợ như vậy.

Đối phương rốt cuộc là kẻ nào? Cùng với chưởng phong, thân hình của Tào Ứng Long dường như cũng lớn lên gấp đôi, thì ra đối phương đã tách khỏi họ Tào, từ bên dưới bất ngờ đột kích, khiến cho không gian có thể né tránh của Từ Tử Lăng không ngừng bị thu hẹp, quả thực vô cùng hiểm ác.

Từ Tử Lăng mới lần đầu tiên gặp phải địch nhân giảo hoạt bách biến, cao thâm mạt trắc nhường này, cũng may là gã đã kịp thời ứng phó, uốn người dán sát lưng vào trần nhà, vận kình hít chặt, ngón giữa điểm thẳng vào ban tay Tào Ứng Long.

Chưởng phong hùng hậu lập tức bị chỉ phong của gã phá vỡ, nếu như Từ Tử Lăng tiếp tục vận Loa Hoàn Kình đẩy vào cở thể Tào Ứng Long để giao kích vớikình lực của đối phương, bất luận thắng phụ thế nào, người bị hại đầu tiên vẫn là họ Tào, vì vậy Từ Tử Lăng chỉ điểm tới sát quyền đầu của y thì lập tức dừng lại, vận kình đẩy sang ngang. Tào Ứng Long liền bị kình lực của gã đẩy sang ngang, lướt đi như một áng mây, dễ dàng tới mức khiến người ta phải sinh lòng hoài nghi.

Quả nhiên khi Tào Ứng Long sắp chạm phải dòng trưởng sinh linh vị, bên dưới y chợt mọc thêm một chân nữa, đá ra một cước, về góc độ và thời gian đều chính xác tuyệt luân, lại vừa vặn đúng vào lúc Từ Tử

Lăng lực cũ đã hết, lực mới chưa kịp tái sinh.

"Binh!"

Từ Tử Lăng vốn phản ứng cực nhanh, vậy mà cũng không kịp né tránh, đành phải vận công lên chịu đựng một cước của đối phương.

Chỗ cổ tay bị trúng cước đau nhói lên một cái, kế đó là một cỗ kình khí cực kỳ quái dị theo đó xâm nhập vào cơ thể, khiến toàn thân gã tê chồn, cảm giác khó chịu như bị kiến độc cắn khắp người.

Từ Tử Lăng trừng mắt lên nhìn kẻ tập kích mình và Tào Ứng Long bay về phía vách tường, rồi hự lên một tiếng, rơi xuống khỏi trần nhà.

Không biết địch nhân còn chiêu gì tiếp sau nữa, nhưng từ chiếc giày hoa và đôi chân nhỏ nhắn, gã nhận ra đối phương là một nữ nhân.

"Bịch!"

Từ Tử Lăng rơi bịch xuống nền nhà.

Chương 283: Nữ lang ba tư

Bốn tiếng nổ liên tiếp vang lên, ngoại bào của Hầu Hy Bạch rách tả tơi thành muôn ngàn mảnh nhỏ, hai tay y đưa lên cao, đỡ lấy đóa liên hoa kình cuối cùng, sau đó cả người trầm xuống theo mái ngói vỡ vụn, hạ thân xuống hậu viên, để lộ ra bộ thanh y kình trang bó sát người.Nếu không phải người trong nhà đã ra ngoài phố lớn xem hội hoa đăng thì tiếng ồn do hai người gây ra đã làm người bên trong bừng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp rồi.

An Long có nằm mộng cũng không thể ngờ rằng tên hậu bối tiểu tử này lại lợi dụng mái ngói vỡ và áo bào đẩy chân khí để phá đi tuyệt chiêu sát thủ Thiên Tâm Liên Hoàn của mình, đến lúc này mới hiểu được ý của "dĩ thực hoàn hư" chính là dồn chân khí tích tụ trong chiết phiến trở về nội thể, khiến áo bào căng đầy kình khí, đỡ lấy tuyệt chiêu của mình một cách xảo diệu tuyệt luân.Nhưng giờ đây y có muốn hối hận thì cũng đã quá muộn, năm đóa liên hoa kình đã khiến y gần đến cực hạn, nếu còn tiếp tục đánh trượt, y sẽ phải tìm một nơi để ẩn nấp, chờ đến khi hoàn toàn phục nguyên mới dám xuất đầu lộ diện. Trong tình hình hiện nay, thử hỏi làm sao y dám mạo hiểm như vậy?

An Long lộn nhào một vòng trên không trung, thân thể béo phì hạ xuống bãi cỏ bên dưới một cách nhẹ nhàng linh mẫn đến kinh người, song thủ thoắt quyền thoắt chưởng, khi trảo khi đao triển khai thủ pháp tinh diệu phi thường, tấn công Hầu Hy Bạch vẫn còn đang loạng choạng như cuồng phong tảo lạc diệp, thân pháp biến ảo vô thường cộng với kình đạo khi trọng khi khinh, quả thực là thiên biến vạn hóa, biến ảo phi thường.Chỉ riêng thủ pháp này, y đã không thể hổ danh là cao thủ được liệt vào Tà Đạo Bát Đại Cao Thủ rồi.

Lần này y toàn tâm toàn ý hạ sát Hầu Hy Bạch nên chiêu chiêu thức thức đều là tấn công, hoàn toàn ngược lại với chiến lược tránh né ban đầu, lập tức gây ra một áp lực mới,khiến Hầu Hy Bạch bị vây trong quyền kinh chưởng ảnh trùng trùng, phạm vi hoạt động không ngừng bị thu hẹp lại, đến khi Hầu Hy Bạch không thể di động được nữa, cũng chính là lúc y ra quyền tất sát, tiễn tên hậu sinh tiểu bối này về Tây Thiên Cực Lạc.

Thoạt đầu thì Hầu Hy Bạch đích thực bị y đánh cho luống cuống tay chân, mồ hôi ướt đẫm lưng áo, vì đây là lần đầu tiên y gặp phải bộ quyền pháp này của An Long, trong lúc bàng hoàng Phá Liên Bát Thức hoàn toàn không sử ra được, đồng thời cũng hiểu được đây là mật kỹ gần đây An Long mới sáng tạo ra, nên cả Thạch Chi Hiên cũng không hề hay biết.Trong tình cảnh bị dồn ép tới bước đường cùng, y đành sử ra các chiêu số cứu mạng trong Chiết Hoa Bách Thức, chiết phiến khi mở khi xoè, thoạt nhìn thì tưởng như thủ thế, nhưng thực ra chiêu nào chiêu nấy đều ẩn hàm sát cơ trùng trùng điệp điệp.

An Long sát tính nổi lên, cười ha hả nói: "Tuy hiền điệt đỡ được Thiên Tâm Liên Hoàn của An thúc, nhưng cũng khó tránh khỏi kình mạch bị thọ thương, nếu An thúc chịu để cho ngươi chút thời gian vận công điều tức, chắc có lẽ không đến nỗi phải luống cuống như bây giờ đâu!"

Vừa nói, hai tay vừa khép lại thành đao, liên tiếp đâm ra sáu chiêu, thế công lăng lệ phi thường.

Kình khí tràn ngập không gian, mỗi chiêu mỗi thức đều là sát chiêu đoạt mạng.

Hầu Hy Bạch tuy chưa hoàn toàn rơi vào thế hạ phong tuyệt đối,

chiết phiến khi mở khi đóng, đỡ trên chặn dưới, luôn kịp thời ngăn cản được bàn tay mang theo kình lực như di ơn đảo hải, mỗi lần đều công tới từ những góc độ không thể ngờ tới của An Long, nhưng sau mỗi lần chạm chiêu, y lại bị đẩy lùi lại nửa bước, đến chiêu thứ sáu, thì lưng gã đã áp sát vào tường rồi.

Mỹ Nhân Phiến đột nhiên chậm lại.

An Long thấy thời cơ đã tới, song thủ liền cùng lúc đẩy ra, khí kình cuồn cuộn như sóng thuỷ triều, đồng thời tung ta một cước, nhằm thẳng vào hạ âm của Hầu Hy Bạch.

Hầu Hy Bạch cười lên ha hả: "An thúc trúng kế rồi!"

Chiết phiến mở ra, cắt xuống chiếc chân mập mạp của An Long, tả thủ dồn đầy kình lực kích ra một quyền bài sơn đảo hải.

"Binh!"

Song chưởng của An Long kích trúng tả quyền của Hầu Hy Bạch chỉ thấy mềm nhũn như bông, thì biết ngay có chuyện chẳng lành, cùng lúc đó, bức tường phía sau Hầu Hy Bạch đã vỡ vụn ra thành trăm ngàn mảnh nhỏ.Y đang định nhảy lui về phía sau, thì Hầu Hy Bạch đã thổ kình đẩy ra, An Long hự lên một tiếng, bay ngược ra sau hơn trượng, gương mặt béo ú lúc trắng lúc đỏ, rõ ràng là đã tổn hao rất nhiều khí lực.

Hầu Hy Bạch cũng không dễ chịu hơn là mấy, không ngừng thở dốc, trong lòng thầm nhủ trừ phi tìm được Bất Tử Ấn Quyển, bằng không, với công lực hiện tại của y, chuyện giết được An Long chỉ là vọng tưởng mà thôi.

An Long đột nhiên bật cười khanh khách, giơ ngón tay cái lên nói:

"Hiền điệt quả nhiên là thiên tài luyện võ, không uổng công Thạch đại ca khổ tâm rèn luyện, đích thực đã luyện thành tuyệt kỹ Hư Thực Tương Sinh của Hoa Gián Phái, chi bằng đêm nay chúng ta dừng ở đây thì hơn, không biết hiền điệt đang định đi thưởng nguyệt ở chỗ nào vậy?"

Hầu Hy Bạch thầm kêu khổ trong lòng, bởi phía Từ Tử Lăng vẫn không có động tĩnh gì, xem ra tình hình có vẻ không được ổn thỏa cho lắm.

o0o

Đúng vào sát na ngực Từ Tử Lăng chạm đất, thân thể Tào Ứng Long sắp đâm sầm vào tường đột nhiên thay đổi phương hướng, rơi xuống sàn nhà.Từ phía dưới người y, một nữ tử nhỏ nhắn linh hoạt như yến tử xuyên vân lao vút ra nhanh như một tia chớp, lộn một vòng trên không, lướt qua đầu gã. Tất cả động tác đều liền mạch dứt khoát như lưu thủy hành vân, đẹp mắt phi thường.

Cuối cùng Từ Tử Lăng cũng đã liếc nhìn được tướng mạo đối phương.

Đập vào mắt gã đầu tiên là mái tóc màu nâu óng ả, khiến vừa nhìn gã đã biết nữ nhân này không phải người Trung Thổ, bộ dạ hành y bó sát người để lộ ra mọi đường cong tuyệt mỹ trên thân thể nàng, tràn đầy sức sống và sinh khí, làm cho người ta có cảm giác bên trong tấm thân tuyệt mỹ này nhất định là một dòng máu ngỗ ngược hoang dại, tuyệt đối không dễ gì khuất phục trước bất cứ nam nhân nào.

Gương mặt nữ nhân này lại càng xinh đẹp tuyệt luân, đôi mắt xinh đẹp khảm bên dưới hai hàng lông mày cong cong mềm mại tựa như hai hồ nước lớn chứa đầy rượu liệt tửu, ẩn chứa một sức quyến rũ

đến mê hồn.Bên dưới chiếc mũi nhỏ xinh là cặp môi anh đào mềm mại rất có tính cách, pha chút tinh nghịch đáng yêu.

Nhìn ngang nhìn dọc nàng cũng không giống hạng ác nhân tâm lang thủ lạt, động một chút là xuất thủ đoạt mạng người khác, có điều một chỉ nàng ta điểm lên bối tâm gã lúc này đích thực là không hề lưu tình.

Cuối cùng nàng cũng phạm sai lầm.

Từ trước khi chạm đất, Từ Tử Lăng đã vận dụng chân khí kỳ lạ của Trường Sinh Quyết và Hòa Thị Bích để khu trục kình khí mà nàng đẩy vào nội thể gã, từ đó khôi phục lại công lực, rơi xuống chỉ là kế dụ địch mà thôi.

Từ Tử Lăng thầm kêu may mắn, đúng lúc ngọc chưởng của mỹ nữ dị quốc này cách bối tâm chừng ba thốn, gã đột nhiên cong lưng lại như ly miêu vươn mình, tứ chi và đầu cùng rụt vào bên trong, dùng sống lưng chủ động đón mấy ngón tay nhỏ nhắn mang đầy kình khí của đối phương, không những tránh được nguy hiểm cho yếu huyệt bối tâm, mà Loa Hoàn Kình Khí cũng theo đó bắn vào tay địch thủ, sử ra một chiêu phản kích vô cùng lợi hại.

Mỹ nữ giật bắn người như chạm phải điện, nhưng không bắn ngược lên trần nhà như Từ Tử Lăng tưởng tượng, mà chỉ lộn nhào một vòng trên không, rồi mượn đà phóng ra phía cửa, miệng huýt lên một tiếng lảnh lót đủ để khiến bất cứ nam nhân nào cũng phải động lòng.

Tuy năng lực ứng biến của nàng vượt qua dự liệu của Từ Tử Lăng, song phản ứng của gã cũng nhanh nhẹn không kém, hai tay lập tức chống xuống đất, thân hình đang cong lại duỗi thẳng trong nháy mắt, rồi bốc lên cao, lấy hai tay làm trụ xoay tròn trên không, eo gấu khẽ vặn, hai chân lăng không quét ra một cước, vừa hay đá trúng cặp

mông đầy đặn của nữ lang trước khi nàng thoát khỏi phạm vi công kích.

Loa Hoàn Kình từ chậm chuyển nhanh, ào ào tuôn vào nội thể nàng như đàn ong vỡ tổ, bộ vị tấn công tuy có chút bất nhã, song trong thời khắc ác đấu sinh tử tồn vong này, thử hỏi có ai còn thời gian mà tính toán nhiều như vậy chứ.

Tiếng huýt của nữ lang chưa dứt thì đã hự lên một tiếng thảm thiết, tuy nàng dẻo dai hơn người, song cũng khó mà ngăn cản được hai ba đợt phản công như bài sơn đảo hải của Từ Tử Lăng, sai một ly đi một dặm, vì chân bị đổi hướng, nên cả người cũng bắn vào một góc.

Lần này đến lượt Từ Tử Lăng bật người dậy như một mũi tên, đuổi theo như hình với bóng.Võ công của mỹ nữ này vô cùng quái dị, nội công lại đi theo đường nhánh, không ai dám chắc chắn nàng ta không thể phục nguyên trong nháy mắt như Từ Tử Lăng, giờ này ai bại trong tay ai, vẫn còn là một ẩn số.

"Bình!"

Mỹ nữ đập mạnh lưng vào tường, làm vỡ nát ba bốn chiếc trường sinh linh vị.

Từ Tử Lăng đột nhiên sững người lại, kinh hãi quát lên:

"Ngươi làm gì vậy?"

Hai tay mỹ nữ nắm chặt một ngọn trủy thủ sắc nhọn sáng bóng, mũi nhọn quay ngược lại chỉ vào cổ mình, trừng mắt lên nhìn Từ Tử Lăng, gò ngực cao phập phồng nhấp nhô, thản nhiên nói bằng Hán ngữ, khẩu âm đậm chất dị quốc:

"Ngươi tiến thêm một bước, nô gia sẽ lập tức tự tận, bằng hữu của ngươi sẽ vĩnh viễn không thể phục nguyên."

Từ Tử Lăng không khỏi rợn tóc gáy, chỉ nhìn nữ lang này dù bị đánh văng vào tường vẫn kịp rút trủy thủ ra đã biết nàng ta tuyệt đối không phải một đối thủ dễ đối phó.

Chiêu tự tận uy hiếp này đối với đại đa số người thì đều không đáng một trinh, nhưng để đối phó với gã thì lại vô cùng hiệu quả.

Tử Tử Lăng chỉ biết cười khổ đáp lại, khuỵu một chân xuống, lắc đầu nói: "Ta và cô nương trước không có cừu, sau không có oán, hà tất phải khổ như vậy, chi bằng chúng ta làm một giao dịch, để ta cứu bằng hữu đi, cô nương đợi cho chúng ta đi khỏi thì có thể khôi phục tự do".

Gã biết rõ nàng sẽ hồi phục lại rất nhanh, nhưng cũng không biết phải ứng phó thế nào.

Hai hàng lông mi dài của mỹ nữ khẽ chớp chớp nhìn gã chăm chú, đột nhiên nở một nụ cười đắc ý, thần thái khả ái mê hồn: "Thì ra ngươi là người tốt, cũng may là ngươi không ép người ta tự tận, không phụ thân và nghĩa phụ nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu.Võ công ngươi tuy cũng khá nhưng gặp phải họ chắc chắn sẽ chết chứ chẳng nghi."

Từ Tử Lăng vừa tức vừa buồn cười, cảm thấy lấy làm đau đầu trước mỹ nữ tuyệt sắc này.

- Cô nương có ý kiến gì với đề nghị của tại hạ không?

Mỹ nữ hơi chau mày lại, chậm rãi cho trủy thủ vào bao da đeo bên đùi, ngồi xếp bằng xuống rồi hiếu kỳ hỏi:

- Người ta không đẹp à?Tại sao ngươi cứ muốn đuổi người ta đi cho mau vậy? Ngươi tên là gì? Người Hán hiếm có người nào lại cao lớn anh tuấn như ngươi đây lắm.

Từ Tử Lăng biết nàng đã phục nguyên, trong lòng thầm than không hay, lại càng sợ có người khác đến vậy thì gã chẳng khác nào cá nằm trong rọ, muốn xuất thủ lại không dám chắc có thể chế phục được nàng, hơn nữa nữ tử này lại khiến gã liên tưởng tới mỹ nữ Đột Quyết Thuần Vu Vi, Từ Tử Lăng không khỏi mềm lòng đáp:

- Ta là Từ Tử Lăng, cô nương và An Long có quan hệ thế nào?

Mỹ nữ đảo mắt một vòng, thần thái lại càng hứng thú:

- Thì ra ngươi chính là một trong những người Trung Nguyên mà ta muốn gặp nhất, hảo bằng hữu Khấu Trọng của ngươi thì sao? Hắn đang ở đâu?

Thần thái của nàng lại khiến những hồi ức khi mới gặp Đổng Thục Ni trỗi dậy trong lòng gã, có điều nữ tử này dù sao cũng rất khác với Đổng Thục Ni và Thuần Vu Vi, nhưng nhất thời gã cũng không thể nói ra là khác ở điểm nào.Cơ hồ như trong khoảnh khắc mà nhãn châu nàng chuyển động, gã đã thoáng nhìn thấy tâm cơ phía sau vẻ ngoài rực rỡ mỹ lệ của nàng. Chỉ với vài câu nói, nàng chẳng những đã né tránh được câu hỏi của gã, còn thăm dò cả hành tung của Khấu Trọng nữa.

Từ Tử Lăng vốn xuất thân tiểu lưu manh nơi đầu đường xó chợ, từ nhỏ đã tiếp xúc với đủ hạng bang môn tả đạo ngoài bảy mươi hai ngành nghề chính, đánh bạn với lũ trộm cắp lừa đảo.Dạo gầy đây gã lại gặp vô số những kẻ cáo già gian xảo, lúc này gã đã lưu tâm đến đối phương, tự nhiên không thể dễ dàng để lộ bài, bèn ung dung

thốt:

- Đương nhiên là hắn đang ở bên ngoài tiếp ứng ta rồi, cô nương vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đó!

"Cách, cách!"

Nắp hầm bị lật lên, sau đó là thanh niên của Cao Tướng truyền xuống:

- Nhu công chúa, có tiện xuống đó không?Mi công chúa đến rồi!

Mỹ nữ ngước mắt nhìn thẳng vào cặp nhãn thần sắc bén đột nhiên sáng rực lên như điện của Từ Tử Lăng:

- Kêu Mi tỷ ở đó đợi ta, ta sẽ lên ngay!

"Phang!"

Nặp rương liền đóng lại.

Từ Tử Lăng giờ đã có bảy tám phần khẳng định mỹ nữ được gọi là Nhu công chúa này là một người có thể bất chấp thủ đoạn chỉ để đạt được mục đích của mình, vấn đề ở bốn chữ "ta sẽ lên ngay".

Giả như nàng ta có lòng hòa giải với gã, tự nhiên sẽ phải giải thích mấy câu để kéo dài thời gian, sau đó cứu tỉnh Tào Ứng Long.Giờ nàng lại muốn thừa cơ rời khỏi thạch thất từ lối ra duy nhất, không cần nói cũng biết được bụng dạ khó lường, lúc ấy thì gã có hối cũng đã bị khốn thân nơi tuyệt địa, trừ phi là có người đến cứu, bằng không đừng hòng còn mạng mà ra khỏi nơi này.

Tronglòng nghĩ thế nào, bên ngoài lập tức biểu hiện ra thế ấy.

Song mục gã sáng rực lên, xạ ra những đạo thần quang khiếp người, trầm giọng nói;

- Không biết ý cô nương thế nào?Nhưng Từ mỗ đây đã có chủ ý, nếu tại hạ không thể mang theo Tào Ứng Long đã tỉnh táo rời khỏi đây, vậy thì cô nương cũng tuyệt đối không thể ra khỏi nơi này một cách an nhiên tự tại như vậy được đâu.

Nhu công chúa lộ ra vẻ kinh ngạc, tỏ vẻ không hiểu hỏi:

- Ngươi làm gì vậy?Tại sao đột nhiên trở nên hung hăng ngang ngược thế, không phải đang nói chuyện rất vui vẻ hay sao?

Từ Tử Lăng không hề rung động trước vẻ nũng nịu của nàng ta, chỉ lạnh lùng nói:

- Xin cô nương nói ra cách cứu tỉnh Tào Ứng Long.

Sát cơ thoáng hiện lên trong mắt Nhu công chúa, có điều ngữ khí lại bình tĩnh đến không ngờ:

- Ngươi chắc chắn có thể giữ người ta lại ư?Chỉ cần ta phát ra tiếng động, người ở bên ngoài sẽ lập tức xuống đây, lúc ấy Tào Ứng Long sẽ trở thành gánh nặng của ngươi. Từ Tử Lăng ơi là Từ Tử Lăng, ngươi đã để mất cơ hội lúc nãy rồi, bây giờ chỉ có thể nghe ta an bài mà thôi. Ôi, làm sao mới có thể khiến Từ huynh tin người ta không có định ý bây giờ? Nếu còn lãng phí thời gian vào vấn đề này nữa, e rằng người ở trên kia sẽ nghi ngờ đó.

Lời của nàng trong cứng có mềm, chân giả nan phân, quả thực không dễ đối phó.

Từ Tử Lăng ung dung mỉm cười, hai mắt như đang thẩm thị làn da trắng muốt rất khác biệt với nữ tử Trung Nguyên của Nhu công chúa, chậm rãi nói:

- Ta không sợ cô nương gọi người xuống đây, người của ta đãđủ năng lực căn trở An Long, tự nhiên cũng có thể công xuống dưới này, cô nương đừng quên cổ nhân có câu, chó cùng dứt dậu, Từ mỗ có thể toàn lực xuất thủ hòng khiến cô nương không thể rời khỏi nơi này. Người lãng phí thời gian chỉ là cô nương mà thôi.

Nhu công chúa trừng mắt lên nhìn gã, rồi vụt đứng dậy.

Từ Tử Lăng sớm biết nàng ta sẽ đứng dậy, cũng lập tức ưỡn người bước lên, hiên ngang nhìn thẳng vào đối phương.Khoảng cách giữa hai bên chưa đầy ba thước, còn sau lưng Nhu công chúa lại là thạch bích, một khí động thủ, tự nhiên là Từ Tử Lăng chiếm trọn địa lợi, có thể ép đối phương vào đường liều mạng nganh tiếp.

Nhu công chúa dậm chân tỏ vẻ trách móc:

- Ta muốn đi cứu tỉnh Tào Ứng Long thôi mà!Rốt cuộc ngươi có chịu nhường đường hay không? Những điều cần hỏi ta đã hỏi cả rồi, bây giờ ngươi có đem hắn cho không ta cũng chẳng thèm. Tây Đột Quyết chúng ta lại càng không có ý trở thành tử địch đối đầu của ngươi và Khấu Trọng. An Long là An Long, chúng ta là chúng ta, ngươi có hiểu không?

Từ Tử Lăng giật mình chấn động, cuối cùng cũng hiểu ra Nhu công chúa này là thần thánh phương nào.Ngày trước gã đã từng nghe Bạt Phong Hàn kể chuyện Đột Quyết, đây là một dân tộc du mục, lưu động và không ổn định của cuộc sống du mục trên thảo nguyên, nên chuyện tranh quyền đoạt lợi diễn ra liên tiếp, không hề gián đoạn, đến đời Tùy thì đã phân thành hai nước lớn, Đông Đột Quyết và Tây

Đột Quyết.

Đại Hãn của Đông Đột Quyết hiện giờ là Hiệt Lợi, quân sư được sủng tín nhất là Triệu Đức Ngôn người Hán, Long Quyển Phong Đột Lợi là điệt nhi của y.Một trong thiên hạ tam đại cao thủ, Võ Tôn Tất Huyền cũng là người của Đông Đột Quyết.

Triều Tùy suy vị, nghĩa quân nổi lên khắp nơi, trong đó có Lương Sư Đô, Lưu Vũ Châu chủ trương "bắc liên Đột Quyết", Đột Quyết này chính là chỉ Đông Đột Quyết.

So sánh với nhau, ở Trung Nguyên, Tây Đột Quyết tương đối yếu thế so với Đông Đột Quyết, đây có lẽ là do nguyên nhân về địa lý.Giờ đây, ma chưởng của bọn ngoại tộc này cuối cùng cũng đã vươn tới Trung Nguyên.

Đại Hãn của Tây Đột Quyết là Thống Diệp Hộ, được sự tương trợ của Vân Soái người Ba Tư, thanh thế không thua kém Đông Đột Quyết là mấy.Nữ nhi của Vân Soái tên nhà Liên Nhu, được Thống Diệp Hộ nhận làm nghĩa nữ, sủng ái vô cùng, có lẽ nữ lang tuyệt sắc này chính là nàng ta.

Từ Tử Lăng nghĩ đến nàng là một mỹ nữ đến từ một quốc độ xa xôi, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác kỳ dị, chẳng trách võ công của nàng vừa quái dị vừa cao thâm mạt trắc đến vậy.

Nhu công chúa thấy gã cứ trợn mắt lên nhìn mình, chính bản thân cũng không hiểu tại sao lại thấy nóng bừng cả mặt, vội vàng ưỡn ngực lên để che giấu cảm giác đó.

- Rốt cuộc ngươi có chịu nhường đường không à?

Từ Tử Lăng tâm niệm chuyển động, tự đánh giá nếu nàng ta không

đích thân xuất thủ, gã đích thực không nắm chắc có thể cứu tỉnh Tào Ứng Long hay không, lần này dù muốn dù không cũng phải đánh bạc một phen.Nghĩ đoạn, gã liền nghiến răng nhảy vọt về phía sau đến thạch cấp đi lên trên, đưa tay tỏ ý mời nàng xuất thủ cứu người.

Liên Nhu nở một nụ cười đắc thắng, trong chớp mắt đã dịch người đến chỗ Tào Ứng Long đang nằm cuộn một góc, gót chân liên tiếp tung lên đá vào yếu huyệt chí mạng của y như Bách Hội, Phong Phủ, Quan Hội, Thần Đình, làm Từ Tử Lăng đứng bên mà giật mình thon thót không hiểu tại sao mình lại quan tâm đến tên đầu sỏ tặc khấu tội ác đầy mình này như vậy.

Tào Ứng Long rên lên mấy tiếng, khôi phục lại ý thức.

Liên Nhu thở gấp, lườm gã một cái, thần tình như muốn nói với Từ Tử Lăng rằng nàng bị gã nghi oan, giờ rất phẫn nộ và bất bình, sau đó lùi lại một bên, nói:

- Cứu tỉnh rồi đấy!Sao còn không mang người đi!

Từ Tử Lăng cũng có chút ngại ngùng, vột hít mạnh một hơi chân khí, chuẩn bị cứu người.Đúng lúc này, chợt gã nghe thấy tiếng động vô cùng nhỏ ở bên ngoài, đó là tiếng thanh âm của chân khí lưu động trong kinh mạch, nếu không phải gã đã vận khí toàn thân, thêm vào lại ở trong không gian dễ gây tiếng vọng, thì đừng hòng nghe thấy được.

Trong sát na ngắn ngủi đó, Từ Tử Lăng đã hiểu ra mọi chuyện, đoán định ba người bên ngoài đã biết bên trong địa thất này có chuyện, thầm mắng mình quá sơ thất.Vừa rồi gã có thể nghe thấy tiếng thở của Tào Ứng Long từ bên ngoài, rõ ràng là trong này có lỗ thông khí thẳng lên hậu đường của Thanh Dương Từ, bởi vậy tiếng giao đấu và tiếng nói chuyện của gã với Liên Nhu sớm đã kinh động đến

người khác từ lâu rồi.

Nhìn dáng vẻ ngây thơ thuần khiết của Liên Nhu, Từ Tử Lăng không khỏi lạnh sống lưng.

Tào Ứng Long lại khẽ rên lên một tiếng.

Từ Tử Lăng giả bộ như không có chuyện gì, nói:

- Ta là Từ Tử Lăng, Tào huynh nghe thấy ta nói gì không?

Tào Ứng Long vất vả gật đầu, ngồi dậy, hoang mang đảo mắt một vòng, lướt qua mỹ nữ Ba Tư Liên Nhu, lúc nhìn thấy Từ Tử Lăng, nhãn thần mới bắt đầu tụ lại, lộ vẻ kinh ngạc và mừng rỡ.

Liên Nhu đột nhiên quay mặt vào vách đá, tựa như muốn tỏ rõ sự thanh bạch và ý tuyệt đối không can thiệp vào chuyện cứu người của Từ Tử Lăng.

Nếu không phải Từ Tử Lăng phát hiện có dị biến, có khi gã sẽ tin nàng mà trúng kế cũng không chừng, bây giờ thì gã chỉ càng thêm đề phòng trước hành động che đậy này của nàng.

Nữ lang tuyệt sắc này còn thủ đoạn gì nữa?

Chương 284: Địch bạn nan phân

Giả như người hợp tác với y là Khấu Trọng, nói không chừng Hầu Hy Bạch sẽ hoài nghi đối phương cứu người xong sẽ bỏ rơi kẻ đồng bọn như y mà tìm đường chạy trốn một mình, nhưng y lại tuyệt đối tin tưởng Từ Tử Lăng không phải là hạng người đó, lòng tin này chẳng hề có đạo lý cả, mà đơn thuần chỉ là một thứ cảm giác, nhưng rất nhiều lúc lại vô cùng đáng tin cậy.

Vì vậy Hầu Hy Bạch càng khẳng định chắc chắn Từ Tử Lăng đã gặp vấn đề, bèn âm thầm đề khí, giắt Mỹ Nhân Phiến vào thắt lưng, mỉm cười nói: "Với tính cách đa nghi của Long thúc, đã biết có Phá Liên Bát Thức, vậy mà chưa xem cho rõ đã vội vàng bỏ đi như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì khẩn cấp thế?"

An Long bực tức nói: "Hiền điệt hình như không biết chữ "chết" viết thế nào thì phải?Có điều chuyện đêm nay quả thực rất cổ quái, chuyện gì cũng nằm ngoài dự liệu của ta, nếu như hiền điệt chịu nói cho ta biết tin tức lấy được từ đâu, có khi chúng ta có thể hợp tác cũng không chừng."

Hầu Hy Bạch thầm kinh ngạc, nếu đúng như Từ Tử Lăng nói, thời gian của An Long không nhiều, cần phải trở về gấp để thi triển tà thuật với Tào Ứng Long, tại sao giờ lại có nhiều thời gian dư thừa ở đây bồi tiếp y nói chuyện như vậy?

Lòng băn khoăn nhưng bề ngoài y vẫn tỏ vẻ ung dung đáp: "Long thúc có phải đang nói đùa không?Uổng công tiểu điệt đây xưa nay đều tôn trọng thúc, vậy mà thúc lại ngầm cấu kết với Dương Hư

Ngạn, còn đồ mưu ám toán ái nữ của sư phụ. Giờ lại nói muốn hợp tác với Hy Bạch, đây không phải là trò cười thì là gì?"

An Long nở một nụ cười quen thuộc, âm thầm đề tụ công lực, miệng vẫn nói: "Hiền điệt đúng là không biết tốt xấu, ai nói ta muốn hại nữ nhi xinh đẹp của Thạch đại ca chứ?Con nghe ai nói chuyện này vậy?"

Hầu Hy Bạch đang định lên tiếng châm chọc hòng kéo dài thời gian trong lòng chợt sinh cảnh giác, liền liếc mắt nhìn sang phía tả, chỉ thấy trong tàng cây um tùm nơi ánh trăng không chiếu tới, ẩn ước có một nam nhân cao to đang đứng.

An Long đã phát giác ra sự xuất hiện của người này trước gã một bước, vừa thấy người đó, y đã lộ ra thần sắc kinh ngạc, rõ ràng là đã nhận ra đối phương là ai.

Người kia bước ra từ trong bóng tối, thần thái bá đạo như coi thường cả thiên hạ, vẻ mặt lạnh lùng, trán cáo mũi thẳng, gương mặt chữ điền đầy góc cạnh và thân hình tráng kiện mang cho người ta cảm giác đây là một người kiên nghị trác tuyệt, chủ quan cố chấp, nhưng cũng uy nghiêm vạn phần.

Nhìn làn da đen đúa hơn người thường và hình tướng kỳ dị của đối phương, Hầu Hy Bạch lập tức nhận ra đây chính là Độc Cô Bảo Chủ Giải Huy uy chấn Ba Thục.

Vị cao thủ tề danh với Thiên Đao Tống Khuyết này chỉ liếc mắt nhìn Hầu Hy Bạch một cái, rồi hướng ánh mắt sáng rực của mình về phía vị huynh đệ kết bái An Long của mình, nhạt giọng nói: "Tào Ứng Long ở đâu?"

Cả Hầu Hy Bạch cũng không ngờ Giải Huy lại không hề khách khí

mà đi thẳng vào vấn đề, không để lại cho An Long một chút dư địa như vậy.

An Long cười lên ha hả nói: "Không phải vừa rồi ta đã nói rất rõ, bất cứ chuyện gì liên quan đến Tào Ứng Long cũng không liên quan đến An Long này hay sao?"

Sát cơ tràn ngập trong mắt Giải Huy, chỉ thấy y trợn trừng cặp mắt giận dữ của mình quát lên với An Long: "Nếu ta không niệm tình huynh đệ giữa hai chúng ta thì đã lập tức xuất thủ với ngươi rồi.Bây giờ công lực ngươi đã hao tổn không ít, đảm bảo sẽ không cầm cự được bao lâu. Ta chịu hỏi ngươi một câu như vậy là đã vô cùng niệm tình cũ rồi, An Long ngươi đừng có bức ta."

Hầu Hy Bạch quả thật không thể nào ngờ Giải Huy lại ngang ngược bá đạo như vậy, thầm nhủ nếu mình là An Long lúc này chắc cũng tay chân luống cuống không biết phải ứng phó ra sao.

Chẳng ngờ An Long lại thở dài một tiếng, ủ rũ gật đầạ;u nói; "Ta biết nhị đệ đối với ta tốt đến không còn gì để nói, có điều chuyện này liên quan đến tam đệ, lại có quan hệ trực tiếp với Tà Vương Thạch Chi Hiên, nếu nhị đệ vì người ngoài mà nhúng tay vào chuyện này, quả thực là vô cùng không nên."

Giải Huy thoáng động dung, đưa mắt nhìn về phía Hầu Hy Bạch.

Hầu Hy Bạch chỉ biết thầm tạ thiên tạ địa, vội vàng khom người cung kính nói; "Hai vị tiền bối đã có chuyện cần thương lượng, vãn bối đương nhiên không dám lưu lại đây làm phiền.Xin cứ tự tiện."

Nói đoạn liền tung người bỏ đi.

o0o

Tào Ứng Long chầm chậm đứng dậy, nhận ra mỹ nữ Ba Tư Liên Nhu đang đứng quay mặt vào tường, lộ ra thần sắc suy tư.

Từ Tử Lăng vận hành chân khí trong nội thể lên đến trạng thái cực điểm, lướt về phía Tào Ứng Long như một tia chớp.

Liên Nhu đang úp mặt vào tương bất ngờ quay ngoắt người lại, hữu thủ dương lên xạ về phía Tào Ứng Long một đạo bạch quang, đồng thời phóng người ra cửa thạch thất, động tác liền mạch như nước chảy mây trôi, nhanh như thiềm điện.

Giả như Từ Tử Lăng hoàn toàn không phòng bị, nhất định lúc này đã để nàng chiếm lấy tiện nghi.Lúc gã cứu được Tào Ứng Long thì nàng đã thoát khỏi thạch thất này rồi.

Mọi hành động của Liên Nhu hoàn toàn nằm trong dự liệu của Từ Tử Lăng, lúc này gã đang thi triển bản lĩnh lăng không hoàn khí của mình, tạo ra kỳ tích trong một tình huống tưởng chừng như không thể, bất ngờ thay đổi phương hướng từ phóng về phía trước thành dịch người sang ngang, cùng lúc búng ra một đạo chỉ kình, kích trúng luồng bạch quang kia.

Bỡn cợt nhất là khi gã đẩy hữu chưởng ra chắn trước mặt Liên Nhu, còn giả bộ kinh hãi thốt lên: "Không được đi!"

Liên Nhu nào biết Từ Tử Lăng có bản lĩnh hoán khí đổi hướng.Dựa vào khinh công cao cường của nàng cũng có thể thay đổi phương hướng trên không, nhưng tuyệt đối không thể giống như Từ Tử Lăng, nói đổi là đổi mà không lộ ra bất cứ dấu hiệu nào như vậy. Trước tình hình đó, Liên Nhu chỉ đành kinh hãi tung mình ra phía sau.

"Tinh!"

Luồng bạch quang bị chỉ phong bắng trúng, cầm phập vào vách tường, thì ra đó chính là thay trủy thủ khi nãy Liên Nhu dùng để dọa Từ Tử Lăng, khi nàng ra đứng quay mặt vào tường đã len lén rút ra, giấu trong ống tay áo.

Tào Ứng Long là lão giang hồ dày dặn kinh nghiệm, vừa định thần lại đã lao về phía Từ Tử Lăng.

Thành công hay thất bại đều quyết định trong sát na ngắn ngủi này.

"Két két!"

Nắp hầm mở ra, chuẩn bị tiếp ứng Liên Nhu phóng lên.

Từ Tử Lăng điểm mũi chân xuống đất, dịch chuyển về phía Tào Ứng Long, một tay ôm chặt lấyeo hông y, rồi phát động Loa Hoàn Kình, hai người liền biến thành một cơn lốc, nhân lúc địch nhân còn chưa nắm được hình thế bên trong địa thất, phóng vụt ra ngoài, trong nháy mắt đã lao lên khỏi nắp hầm. Chu Mi và Cao Ải nhị tướng ở bên ngoài chỉ biết trợn mắt há hốc miệng nhìn hai người phá ngói phóng vút đi.

Trăng sáng treo lơ lửng trên trời.

Hần Hy Bạch từ xa lướt tới, miệng gọi: "Đi theo ta!"

Trong một căn nhà bình thường ở Đông Thành, Tào Ứng Long nghe Từ Tử Lăng giải thích xong, mới hiểu rõ mình đã gặp phải chuyện gì, cảm kích vô cùng, lại càng hối hận vì những điều mình đã làm trước đây.

Hầu Hy Bạch phóng vào qua cửa sổ: "Có lẽ không bị ai theo dõi"Nói đoạn liền quay sang hỏi Tào Ứng Long: "Tào đương gia không sao chứ?"

Tào Ứng Long rõ ràng là vẫn rất đề phòng vị Đa Tình Công Tử này, cúi đầu xuống giả bộ đỏ mặt để che giấu phản ứng trong lòng, thở dài nói: "Giờ đây ta chỉ là một người bình thường, xin Hầu công tử đừng xưng hô như vậy nữa!"

Từ Tử Lăng thấy vậy, trong lòng thầm nhủ, có lẽ vì Tào Ứng Long quá hiểu rõ con người Thạch Chi Hiên nên cũng không tin kẻ được y chọn làm đồ đệ, đồng thời cũng tự nhắc mình phải cảnh giác với họ Hầu.Có điều đêm nay nếu không có Hầu Hy Bạch, chỉ sợ gã khó mà cứu được Tào Ứng Long ra ngoài.

Hầu Hy Bạch liếc nhìn sang phía Từ Tử Lăng, rồi nói:

- Tại hạ ra ngoài thăm dò, tốt nhất là nhân đêm nay mà rời khỏi đây luôn."

Nói xong lại phóng qua cửa sổ bỏ đi.

Từ Tử Lăng tuy không tín nhiệm Hầu Hy Bạch, song cũng không khỏi thầm tán thưởng phong độ của y.

Tào Ứng Long nói: "Lần này..." Từ Tử Lăng liền ngắt lời: "Chuyện quan trọng nhất lúc này chính là làm sao giúp Tào huynh tránh khỏi cừu gia, trờ về gặp thê tử và nữ nhi lần cuối cùng, Tào huynh có dự định gì không?"

Tào Ứng Long buồn bã nói: "Tào mỗ đã mất hết lòng tin, giờ không còn dám có ý nghĩ quá phận ấy nữa rồi."

Từ Tử Lăng trầm ngâm giây lát, lấy ra một tấm mặt nạ chưa bao giờ dùng đến, đưa cho Tào Ứng Long nói:"Nếu huynh có thể thoát thai hoán cốt biến thành một người khác, thay đổi dáng đi và thói quen nóinăng cử chỉ, nói không chừng có thể hoàn thành tâm nguyện này cũng nên."

Tào Ứng Long đón lấy tấm mặt nạ, cẩn thận quan sát, thân thể khẽ run lên, ánh mắt lộ ra một tia hi vọng, kinh ngạc thốt lên: "Trong thiên hạ lại có thứ tinh diệu đến vậy sao?Sau khi đeo lên mặt thì cả những thay đổi nhỏ nhất của cơ mặt cũng lộ ra ngoài, khiến kẻ khác tuyệt đối không thể hoài nghi được."

Từ Tử Lăng điềm đạm nói: "Đây là do Lỗ Diệu Tử chế tác."

Gã lấy ở chỗ Lỗ Diệu Tử năm tấm mặt nạ, một tấm tặng cho Bạt Phong Hàn, giờ lại vì nghĩa mà tặng cho Tào Ứng Long một tấm, ên chỉ còn lại ba tấm mặt nạ Khâu Nhạc, đại hiệp mặt sẹo và một tấm mặt vàng như nghệ.

Thần thái Tào Ứng Long như muốn nói: "Thì ra là đồ do Lỗ Diệu Tử chế tác, chẳng trách lại tinh diệu tuyệt luân thế này."Y cầm tấm mặt nạ cho vào trong bọc, hạ thấp giọng nói: "Vậy thì tại hạ được cứu rồi! Nhưng xin Từ huynh tuyệt đối không để cho Hầu Hy Bạch biết chuyện này. Đừng nhìn hắn có vẻ hoàn toàn không quan tâm đến Tào mỗ mà lầm, Tào Ứng Long này có thể lấy đầu mình ra đảm bảo, sau chuyện này hắn nhất định sẽ tìm Tào mỗ, dùng những thủ đoạn độc ác nhất để ép mỗ nói ra tất cả."

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Cẩn thận một chút cũng tốt!"

Sau khi hai người thương lượng phương pháp thoát thân, Tào Ứng Long thấp giọng nói: "Thạch Chi Hiên chẳng những thiên tính tà ác mà còn có dã tâm cực lớn, y khổ tâm bồi dưỡng ra hai tên đồ đệ,

chính là để hoàn thành hai mộng tưởng của mình, chính là thống nhất giang sơn và thống nhất ma đạo, vì vậy con người Hầu Hy Bạch này tuyệt đối không đơn giản, Từ huynh ngàn vạn lần không nên dễ dàng tin tưởng vào hắn."

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Nếu đã như vậy, tại sao Thạch Chi Hiên lại đẩy hai đồ đệ của mình vào thế đối địch với nhau?Làm vậy bọn họ chẳng những sẽ tàn sát lẫn nhau, mà kẻ này còn khắc chế kẻ kia nữa."

Tào Ứng Long nói: "Thạch Chi Hiên là một kẻ cao thâm khó dò, trong thiên hạ này e rằng chẳng có mấy người có thể hiểu được y, chỉ riêng chuyện y để Bất Tử Ấn Quyển lại U Lâm Tiểu Trúc mà không truyền cho hai đồ đệ là đã khiến người ta phải đau đầu suy nghĩ rồi.Theo Tào mỗ suy đoán, có lẽ chính bản thân y cũng không thể quyết định được nên truyền bí kíp này cho ai? Thế nên mới để mặc cho hai đồ đệ tranh giành kẻ sống người chết, xem xem ai bị đào thải ra khỏi cục diện này. Người trong ma môn hành sự, xưa nay chưa từng nói đến nhân tình đạo nghĩa, nên chuyện này cũng không có gì là lạ."

Từ Tử Lăng nghe làm lạnh hết cả sống lưng, bèn nhân cơ hội hỏi luôn: "Tà Đại Bát Đại Cao Thủ ngoại trừ sáu người bọn Chúc Ngọc Nghiên, Thạch Chi Hiên, An Long, Bích Trần, Tả Du Tiên và Vu Ô Quyển ra, còn hai người nữa là ai?Tào Ứng Long nói: "Tào mỗ chỉ biết một người, chính là quân sư của Hiệt Lợi Đại Hãn ở Đông Đột Quyết, Triệu Đức Ngôn, người này có địa vị cục cao Ma môn, được tôn xưng là Ma Soái, ma công vô cùng cao cường, tuyệt đối không thua kém Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiên là mấy. Còn người cuối cùng thì thân phận vô cùng thần bí, Thạch Chi Hiên đã từng nhắc đến một lần, nói kẻ này đang tiềm tu một thứ thần công cực kỳ lợi hại, nhưng lại không nói đó là ai."

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng hiểu ra thân phận chân chính của Triệu Đức Ngôn, thầm nhủ chẳng trách mà y có thể hô phong hoán vũ, dẫn ngoại tộc đến gây họa cho Trung Nguyên.

Tiếng y phục phất gió khẽ vang lên, Hầu Hy Bạch phóng vào từ cửa sổ lên tiếng thúc giục: "Thời gian không còn nhiều, chúng ta còn phải đến tiệm cũ của An Long xem nhiệt náo nữa đó."

Hầu Hy Bạch đột nhiên biến sắc nói: "Hai vị có ngửi thấy một cỗ hương khí thoang thoảng lúc có lúc không chăng?Đây là lần đầu tại hạ ngửi thấy mùi hương này, vừa rồi đã có cảm giác là lạ, còn tưởng rằng đó là hương khí của Liên Nhu còn đọng lại trên người Tào huynh sau mấy lần tiếp xúc, nhưng đến giờ mà vẫn chưa tan đi, rõ ràng là có gì đó rất không ổn, chỉ e là hành tung của chúng ta đã bại lộ mất rồi."

Tào Ứng Long đưa tay áo lên ngửi ngửi, nhưng vì công lực của y đã mất gần hết, nên ngửi mãi mà cũng không thấy bất cứ mùi vị gì.

Từ Tử Lăng thì thận trọng nói: "Cũng may có Hầu huynh cơ cảnh, nếu không chúng ta đã trúng kế của yêu nữ rồi.Có lẽ hương khí này tản ra từ trên tóc Tào huynh, không biết Hầu huynh có đề nghị gì hay không?"

Hầu Hy Bạch nói: "Ít nhất là cho đến lúc này địch nhân vẫn chưa lần theo mùi hương mà đuổi tới, sự thực thì Nhu yêu nữ kia cũng không cần gấp gáp, cho dù thế nào ả cũng không thể ngờ được tấu xảo lại có một kẻ rất tâm đắc với các loại hương khí như tại hạ đây ở bên cạnh Tào huynh, thế nên rất có thể lúc này đang ung dung định kế bắt giữ chúng ta.Muốn trừ đi hương khí cũng có rất nhiều cách, nhưng vì thời gian của chúng ta không nhiều, tại hạ nghĩ có lẽ chỉ cần thi triển chút thủ đoạn trên đầu tóc của Tào huynh là đảm bảo có thể giấu đi được mùi hương của yêu nữ."

Từ Tử Lăng lặng lẽ trao đổi ánh mắt với Tào Ứng Long, rồi sảng khoái gật đầu nói: "Xin Hầu huynh động thủ!"

Cùng lúc đó, trong lòng gã cũng thầm khen đối phương lợi hại.Nên biết Từ Tử Lăng phải tập trung tinh thần mới miễn cưỡng ngửi thấy mùi hương mà Hầu Hy Bạch vừa nhắc tới, muốn dựa vào nó để truy tung trong một đêm tràn ngập hương hoa và mùi thuốc pháo như đêm nay nào có dễ dàng như y nói. Nhưng Hầu Hy Bạch thì lại có thể dựa vào lý do này để danh chính ngôn thuận giở thủ đoạn lên người Tào Ứng Long, lúc ấy thì bất luận họ Tào có đi tới đâu, sau khi xong chuyện Hầu Hy Bạch cũng có thể dễ dàng đuổi kịp y. Đến lúc ấy bất luận là y dùng thủ đoạn gì để đối phó Tào Ứng Long, Từ Tử Lăng cũng không thể nào biết được.

Cả hai người đều không rõ hương khí trên đầu Tào Ứng Long lúc này rốt cuộc là thủ đoạn của Liên Nhu hay Hầu Hy Bạch nữa.

Hầu Hy Bạch lấy ra một chiếc hộp nhỏ, bên trong là một thứ hương liệu dạng bột màu trắng, quả nhiên mùi hương nồng nặc hơn mùi hương lúc đầu rất nhiều, ngoài mfui giống như mùi hoa nhài ra, còn có một mùi khác rất đặc biệt, khó mà dùng ngôn ngữ để hình dung cho được.

Giả như ngay từ đầu y đã sử dụng thứ hương liệu cổ quái này, Từ Tử Lăng nhất định sẽ sinh nghi.

Hầu Hy Bạch trầm ngâm nói: "Nếu Tào huynh có mũ thì ta chỉ cần rắc chút hương liệu này ra bên ngoài, đội lên là có thể át hết thứ hương khí kia, để như vậy đi một đoạn đường thì địch nhân tất sẽ mất dấu chúng ta thôi."

Từ Tử Lăng và Tào Ứng Long đều lấy làm ngạc nhiên, trong lòng

tựnhủ lẽ nào mình đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử của Hầu Hy Bạch? Tào Ứng Long cho tay vào bọc áo, lấy ra một chiếc mũ đội lên đầu, Hầu Hy Bạch tùy tiện nhúm một chút bột phấn rắc trên mũ, rồi mỉm cười nói: "Hầu mỗ biết Tào huynh vẫn còn nghi ngờ tiểu đệ, nhưng Hầu Hy Bạch này có thể lập thệ tại đây, ta tuyệt đối không phải hạng tiểu nhân bỉ ổi nhân lúc người khác mà thừa cơ lợi dụng. Hiện giờ điều quan trọng nhất với tiểu đệ chính là không để Bất Tử Ấn Quyển lọt vào tay Dương Hư Ngạn, nếu không kẻ mất mạng đầu tiên chính là họ Hầu này đó."

Từ Tử Lăng thầm tán thưởng, hạng người biết cân nhắc nặng nhẹ như Hầu Hy Bạch mới là kẻ có thể thành đại sự.Y đã tận tâm tận lực cứu Tào Ứng Long, Từ Tử Lăng tất nhiên cũng sẽ phải toàn lực giúp y để đáp trả.

Giờ gã chỉ biết hi vọng Sư Phi Huyên không nhìn lầm con người này.

Bất luận là ngôn hành cử chỉ hay dáng vẻ nét mặt, Hầu Hy Bạch đều tuấn dật phong lưu, tiêu sai nho nhã, cho dù là tử địch đối đầu cũng thật khó có cảm giác căm ghét đối với y.

Từ Tử Lăng đang định lên tiếng, thì chợt nghe có tiếng động lạ.

Hầu Hy Bạch và Từ Tử Lăng cùng sinh cảnh giác, còn Tào Ứng Long thì phải nhìn thấy nét mặt cả hai thay đổi, mới biết có chuyện không hay.

Đó tuyệt đối không phải tiếng động do người phát ra, mà là âm thanh do một thứ động vật giỏi leo trèo nhảy nhót như mèo nhảy xuống mái ngói phát ra.

Hầu Hy Bạch và Từ Tử Lăng cùng lúc hiểu ra, địch nhân đang sử dụng dị thú có thính giác linh mẫn dị thường để truy tung bọn họ.

Con dị thú đó đảo một vong thật nhanh trên mái ngói, sau đó lại nhảy sang một mái nhà khác.

Hầu Hy Bạch động tâm thốt lên: "Nó mất dấu chúng ta rồi!"

Từ Tử Lăng liếc nhìn chiếc mũ trên đầu Tào Ứng Long, nói: "Chúng ta vẫn còn cơ hội thoát khỏi đây."

Hầu Hy Bạch ung dung cười đáp: "Chúng ta không cần phải trốn, đi theo tại hạ!"

Nơi bọn họ đang đứng chính là thư trai của Hầu Hy Bạch, chỉ thấy y dịch chuyển một giá sách, để lộ ra một lối vào gian phòng bí mật chất đầy họa quyển, bên trong vừa khô vừa thoáng.

Hầu Hy Bạch vừa dịch giá sách lại chỗ cũ để phong kín lối vào thì trên nóc nhà vang lên tiếng y phục phất gió phần phật, nghe tiếng động có thể đoán địch nhân không đến mười người thì ít nhất cũng phải có bảy, tám tên.

Ba người nín thở chờ đợi, trong lòng đều có chút hồi hộp.

Có câu lai giả bất thiện, thiện giả bất lai, địch nhân biết rõ có cao thủ như Từ Tử Lăng, Hầu Hy Bạch mà vẫn đuổi theo tới đây, tự nhiên là đã nắm chắc mười mươi có thể thu thập được bọn họ.

Mà bởi vì có Tào Ứng Long làm gánh nặng, nên cả hai đều không thể đột phá vòng vây đào tẩu, vì thế nếu để chúng phát hiện, hậu quả thế nào thiết tưởng không cần nói cũng có thể tưởng tượng ra.

Chiêu này của Hầu Hy Bạch đích thực là cao minh phi thường, nắm đúng tâm lý của đối phương.

Bất luận là ai khi theo đuổi một dấu vết nào đó tìm đến mục tiêu, nếu đột nhiên đầu mối đứt đoạn, thì cũng chỉ có thể nghĩ tới hai khả năng, một là mục tiêu không ẩn thân tại đây, hoặc giả mục tiêu đã cắt đứt được đầu mối của mình. Vì vậy lúc này địch nhân sẽ lục soát khắp nơi, nhưng vì hương khí trong nhà đã bị thứ bột trắng của Hầu Hy Bạch át mùi đi mất, địch nhân sẽ cho rằng bọn họ đã dừng chân ở nơi này, nhưng đã sớm bỏ đi từ lâu rồi.

Hầu Hy Bạch và Từ Tử Lăng đều tập trung hết tinh thần vào thính giác, chuẩn bị sẵn sàng tiên phát chế nhân, giết cho địch nhân trở tay không kịp.

Một giọng nữ nhu mì điềm đạm rất dễ nghe vang lên trên mái ngói: "Hồ Ly Ba Tư của Nhu công chúa lần này e rằng đã mất linh rồi!"

Hầu Hy Bạch ngạc nhiên

thấp giọng nói: "Thật kỳ quái!Không ngờ có cả một trong tứ đại thủ lãnh của Ba Minh Mỹ Cơ Ti Na."

Từ Tử Lăng thoáng động tâm, lập tức hiểu ra tại sao họ Hầu lại cảm thấy kỳ quái.

Tứ Xuyên có ba thế lực lớn, lần lượt là Độc Tôn Bảo, Xuyên Bang và Ba Minh.

Ba Minh chính là liên minh của các dân tộc thiểu số ở đây, chuyên đối chọi với các thế lực của người Hán, chủ yếu là các tộc Khương, Dao, Miêu và Di, tứ đại thủ lãnh lần lượt là Hâu Hương Tần Chấn của Khương tộc, Mỹ Cơ Ti Na của Dao tộc, Đại Lão Giác La Phong của Miêu tộc, và Phong Tướng Xuyên Mâu Tầm của Di tộc.

Đông Đột Quyết có liên hệ với Ba Minh cũng chẳng có gì ly kỳ, bởi Tứ Xuyên Ba Thục là miếng thịt béo mà người người đều muốn có được, Thống Diệp Hộ của Tây Đột Quyết tự nhiên cũng không phải là ngoại lệ.

Điều làm Hầu Hy Bạch cảm thấy kỳ quái là với thân phận của Mỹ Cơ Ti Na, tại sao lại chịu đích thân đi truy tung một kẻ đã hầu như không còn giá trị như Tào Ứng Long?Một giọng nam thấy trầm mà già nua lại cất lên: "Chỉ cần Từ Tử Lăng vẫn còn ở Ba Thục, nhất định không thoát khỏi bàn tay chúng ta, Minh chủ đã hứa với người ta, bất luận sống chết thế nào, chúng ta cũng phải đưa hắn đến Quan Trung."

Ba người ngạc nhiên nhìn nhau, thì ra đối tượng mà những kẻ này nhắm tới không phải Tào Ứng Long, mà là Từ Tử Lăng.

Thuận theo lời nói của người này có thể suy đoán, Ba Minh rõ ràng là đã nghiêng về phía Lý phiệt ở Quan Trung, thậm chí rất có thể Tây Đột Quyết cũng có ý lấy lòng Lý phiệt, nếu không cũng đâu sốt sắng thông trí hành tung của gã cho người của Ba Minh tới bắt người như vậy.

Trên phương diện chính trị, không có ai là địch nhân vĩnh viễn.

Quan hệ của Lý phiệt và Đông Đột Quyết không ngừng biến hóa theo sự lớn mạnh không ngừng của thế lực họ Lý, đã đến mức không thể niệm tình xưa được nữa.

Thế lực của Đông Đột Quyết xưa nay đều vượt trên Tây Đột Quyết, để lấy lại thế cân bằng, chỉ có một cách chính là mượn lực của tập đoàn quân sự lớn mạnh nhất lân cận, không phải là Lý phiệt thì còn ai vào đây được nữa?

Chỉ mấy câu ngắn ngủi, Từ Tử Lăng đã nắm được tình hình phức

tạp của Ba Thục lúc này, đồng thời cũng hiểu rõ bản thân đang trong hiểm cảnh, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng như chơi.

Liên Nhu õng ẹo nói: "Đại Công cẩn thận một chút vẫn hơn, Hầu tiểu tử đó là kẻ nổi tiếng giảo hoạt, Đại Công nói lớn như vậy, nhỡ để hắn trốn mất thì người khác sẽ cười ngài đó."

Hầu Hy Bạch nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói: "Nghe tiếng như thấy người, mỹ nữ Ba Tư có chỗ khác biệt."

Chỉ nhìn thần tình say mê của y, cũng biết y đang phác họa một bức Ba Tư Mỹ Nữ Bao Ly Đồ trong óc rồi.

Từ cách xưng hô của Liên Nhu, Từ Tử Lăng đoán định kẻ vừa lớn tiếng kia chính là Đại Lão Giác La Phong của Miêu tộc, trong lòng thầm tính toán chỉ cần ba người bọn Liên Nhu, Ti Na và Giác La Phong ở đaya, gã và Hầu Hy Bạch đứng mong mang theo Tào Ứng Long đột phá vòng vây đào tẩu.

Ti Na nói: "Thậtkỳ quái! Tại sao Tiểu Ly theo tới đây thì đột nhiên mất dấu vậy nhỉ? Đây rốt cuộc là nhà của ai? Theo ta đoán có lẽ là hạng văn sĩ gì đó, nếu không phải những người quanh đây đều đã đi tham gia Đăng Hội, chúng ta có thể tìm đại một người hỏi là biết ngay."

Liên Nhu thở dài nói: "Coi như tên tiểu tử đó may mắn đi, ở lại đây cũng chẳng ý nghĩa gì, chúng ta đi thôi."

Tiếng y phục phất gió đi xa dần.

Ba người cùng lúc thở phào nhẹ nhõm.

Hầu Hy Bạch quay sang hỏi Tào Ứng Long: "Tào huynh muốn chúng ta tiễn tới đâu?"

Tào Ứng Long nói: "Chỉ cần tới phố đồ gỗ ở bắc thành là tại hạ tự tin có thể thoát thân."

Hầu Hy Bạch thở hắt ra một hơi, hân hoan nói: "Bây giờ khó nhất là rời thành, nếu chỉ ở trong thành, Hầu mỗ đảm bảo có thể làm được."

Nói đoạn y liền quay sang Từ Tử Lăng hỏi: "Tiếp theo có phải chúng ta sẽ đến tiệm cũ của An Long ở Nam Thị để thử vận khí không?"

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Tất nhiên."

Hầu Hy Bạch thở dài: "Từ huynh thật đáng mặt bằng hữu."

o0o

Khi Bốc Thiên Chí nhận lệnh vào phòng Khấu Trọng, thì gã đang ngây người ra ngồi bên cửa sổ, lặng lẽ ngắm vầng trăng tròn đang treo lơ lửng trên không, cơ hồ như đang mãn hoài tâm sự, lại giống như tức cảnh sinh tình, bồi hồi cảm xúc.

Tấm lưng hùng vĩ, khí thế trầm ổn như núi của gã khiến Bốc Thiên Chí không khỏi có cảm giác vừa kính vừa sợ, nhất thời không dám lên tiếng làm phiền, sợ ảnh hưởng đến mạch suy nghĩ của gã.

Hồi lâu sau, mới nghe Khấu Trọng lẩm bẩm nói: "Thế nào ta cũng phải đến Lĩnh Nam Tống gia một chuyến, Chí thúc hãy giúp ta sắp xếp, sau khi diệt trừ Trầm Luân, ta sẽ lập tức khởi trình, những người khác hãy quay về Bành Thành và Lương Đô."

Bốc Thiên Chí cảm nhận được ý chí kiên định trong lời nói của gã, biết khó mà khuyên giải, đành gượng cười nói: "Để Chí thúc đi cùng Thiếu Soái chuyến này đi!"

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Ta có chuyện khác muốn nhờ Chí thúc đi làm." Nói đoạn gã chầm chậm quay người lại, dúi ống trúc chứa tàng bảo đồ mà Tào Ứng Long giao cho Từ Tử Lăng, rồi Từ Tử Lăng lại tặng lại cho gã vào tay họ Bốc, sau khi giải thích rõ ràng, gã nói: "Chí thú phải nhanh chóng mang tất cả số tài vật này đi, sau đó tập trung vào một nơi vừa bí mật lại vừa giao thông tiện lợi, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra dùng. Số kim ngân tài bảo này có thể nói là của cải bất nghĩa, ta không muốn dùng để đánh trận, chỉ mong có thể sử dụng giúp bá tính xây dựng lại gia viên mà thôi."

Bốc Thiên Chí tán thưởng: "Quyết định của Thiếu Soái khiến Chí thúc vô cùng cảm động."

Kế đó lại không nhịn được mà buột miệng hỏi: "Đêm nay tại sao Thiếu Soái lại có vẻ tâm sự trùng trùng như vậy?"

Khấu Trọng ngước mắt lên nhìn vầng nguyệt trên cao, chậm rãi nói: "Ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.Có được một đối thủ như Lý Thế Dân, đời này ta còn gì phải hối hận nữa đâu?"

Chương 285: Không thể không đi

Hai người ngồi trong một tiệm bánh ở Nam Thị, đối diện là tiệm rượu cũ của An Long, Long Hòa Hưng.

Tiệm bánh này đêm nay không buôn bán, chỉ mở cửa lớn, bày trên bàn đủ thứ bánh thơm ngon chiêu đãi du khách tham dự đăng hội miễn phí.Lúc này đang là lúc náo nhiệt đặc sắc nhất của lễ hội, một nhóm hội chừng hơn trăm nam nữ vận phục sứcc Di tộc đang tập trung trên đường vui vẻ ca vũ trợ hứng, tiếng trống, tiếng ca vang vang cả góc phố, thu hút cả những người vào tiệm bánh ngồi nghỉ ra ngoài chung vui. Người chật như nêm, cả con phố rộng mà lúc này cả giọt nước e rằng cũng không rơi xuống đất được, hoàn cảnh rất tiện cho hai kẻ muốn tiềm nhập vào từ cửa sau như Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch.

Hầu Hy Bạch tiện tay cầm một chiếc bánh lên miệng cắn rồi nói: "Đăng hội đêm nay do Độc Cô Bảo, Xuyên Bang và Ba Minh cùng tổ chức, nhìn bề ngoài thì để chúng nhân cùng vui, thực ra chính là để tỏ rõ sự đoàn kết của bọn họ với các thế lực bên ngoài muốn nhòm ngó Tứ Xuyên!Đây là bánh Trung Thu chân giò, rất đặc sắc chỉ riêng nơi này mới có, Tử Lăng huynh có muốn nếm thử không?"

Từ Tử Lăng cầm một miếng lên cắn thử, quả nhiên vừa xốp vừa giòn, ngọt nhưng không ngấy, chân giò nước thơm nức, trơn dầu nhưng không béo, quả là tuyệt phẩm của nhân gian.Gã gật đầu tán thưởng rồi thuận miệng hỏi: "Vậy bọn họ có thật sự đoàn kết như vậy hay không?" Hầu Hy Bạch chăm chú nhìn đoàn người trên phố: "Chuyện này e rằng chỉ có Phi Huyên mới rõ được, nhưng ba phía

này đã nỗ lực bắt tay với nhau, ít nhất cũng có thể tạo phúc cho dân cư Thành Đô, trị an của nơi đây là tốt nhất Trung Nguyên, cho dù có mười nhà chín nhà bỏ trống như đêm nay cũng không có bọn đạo chích đi làm những chuyện đào tường khoét ngạch, bởi vì sau đó tất sẽ mất mạng."

Từ Tử Lăng càng lúc càng không hiểu Hầu Hy Bạch là người như thế nào, rất muốn hỏi xem tại sao y muốn giết mình, nhưng lời ra đến cổ họng lại tắc nghẹn, không thốt ra được, đành nuốt lại trong bụng.

Ánh mắt Hầu Hy Bạch dường như có thể nhìn xuyên qua bức tường người ken đặc, nhìn thẳng vào Long Hòa Hưng, thần quan lấp lánh: "Đêm nay may mà gặp được Lăng huynh, nếu không Hầu Hy Bạch này đã mất mạng trong tay người khác mà cũng không biết là chuyện gì rồi!"

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: "Tại sao lại có chuyện như vậy?Có phải lệnh sư đặc biệt sủng ái Dương Hư Ngạn hơn hay không?"

Hầu Hy Bạch cười khổ: "Nếu tại hạ biết được thì tốt.Tử Lăng huynh chớ trách tiểu đệ trước sau hai lần có ý đồ giết huynh, tất cả đều vì sư mệnh khó cãi. Bây giờ mới lờ mờ đoán ra có lẽ là Dương Hư Ngạn đã dùng tín vật bản môn giả truyền sư mệnh. Hơn nữa, rất có thể hắn đã dùng cách này để gạt Thạch Thanh Tuyền đến Thành Đô, để hòng thực hiện âm mưu đoạt bí kíp, rồi giết người diệt khẩu. Có điều chuyện này đã lộ ra ngoài, cho dù hắn có gan trời cũng không dám đụng đến Thanh Tuyền nữa."

Từ Tử Lăng tuy vẫn chưa hoàn toàn tin Hầu Hy Bạch, nhưng y đã chịu giải thích, lại thẳng thắn thừa nhận đã trước sau hai lần có ý đồ sát hại mình, trong lòng cũng thoải mái phần nào, gật đầu nói: "Hầu huynh suýt chút nữa đã lấy mạng tiểu đệ rồi!"

Hầu Hy Bạch giật mình nói: "Thì ra lần ấy ở Dương Châu, Từ huynh đã cảm ứng được sự có mặt của tại hạ, chuyện này thật khiến người ta khó mà tin nổi."

Từ Tử Lăng mỉm cười nói; "Hầu huynh quả thật cao minh, có thể nhìn phản ứng của tại hạ mà đoán ra được điểm này.Thời gian cũng sấp xỉ rồi! Chúng ta nên động thủ từ đâu đây?"

Hầu Hy Bạch nói: "Vẫn còn chừng hai khắc nữa mới tới thời gian hẹn ước, tiểu đệ muốn khẳng định trước một chuyện.Từ Lăng huynh có ý đồ hạ sát Dương Hư Ngạn hay không?"

Song mục Từ Tử Lăng thoáng ẩn hiện sát cơ, nói: "Thực tình tại hạ không tìm được lý do nào để không giết hắn."

Hầu Hy Bạch hân hoan nói: "Vậy thì tiện lắm.Có điều cũng phải xem vận khí của chúng ta thế nào, hay xem hắn đã đến ngày tận số hay chưa nữa. Tại hạ không biết nhiều về Dương Hư Ngạn, nhưng còn An Long thì hiểu rất rõ. Y hẹn người ta lúc nào, thì người đó chỉ có thể xuất hiện đúng thời gian đó, không được sớm mà cũng không được muộn, vì vậy chỉ cần chúng ta nhắm chuẩn thời gian mai phục ở đó, chọn đúng sát na mà Dương Hư Ngạn vào tiệm để dùng đạo của người trả cho người, nói không chừng có thể hạ sát y cũng nên."

Từ Tử Lăng dõi mắt nhìn ra ngoài, chúng nhân đang vỗ tay reo hò tràn lên như nước lũ, trong đầu gã chợt ẩn hiện gương mặt xinh đẹp như vầng trăng sáng của Thạch Thanh Tuyền: "Huynh xem liệu hắn có phải là một trong những người đang xem nhiệt náo kia không?"

Gã và Hầu Hy Bạch chỉ có thể nấp trên nóc tiệm để phục kích Dương Hư Ngạn, giả như y lại từ phố lớn đi vào, vậy thì coi như uổng công một phen.

Hầu Hy Bạch giật bắn người: "Không đúng!Có nhiều nơi gặp mặt tối như vậy không đi, tại sao lại chọn một nơi náo nhiệt chật cứng người như vậy, bên trong nhất định phải có nguyên do."

Từ Tử Lăng trầm ngâm suy nghĩ: "Liệu có phải Dương Hư Ngạn hẹn gặp Thạch tiểu thư ở đó không?"

Hầu Hy Bạch vụt đứng dậy: "Chúng ta đi xem thử đã, rồi sẽ đưa ra sách lược sau vậy."

Từ Tử Lăng ra đến cửa thì Hầu Hy Bạch chợt cản gã lại: "Một lát nữa có thể chúng ta sẽ gặp phải người của Ba Minh, Tử Lăng huynh hãy tự xưng mình là Đường Phi, kẻ này tự xưng Đại Ba Sơn Nhân, xưa nay đều độc lai độc vãng, nhưng là mỹ nam tử nổi danh thiên hạ, hơn nữa lại không thích dùng binh khí như Tử Lăng huynh đây,huynh mà mạo xưng hắn thì đảm bảo không có sơ hở."

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Đa tạ Hầu huynh nhắc nhở, có điều tại hạ làm Ba Diện Sơn Nhân vẫn an toàn hơn, chẳng may gặp phải Liên Nhu thì không phải sẽ thành trò cười hay sao."

Nói đoạn liền quay người, gương mặt tuấn tú quen thuộc khẽ lắc mình đã biến thành vị Ba Diện Đại Hiệp đã từng đả bại Tứ Đại Khấu giải cứu cho Phi Mã Mục Trường.

Hầu Hy Bạch trố mắt ra nhìn, thở dài tán thưởng: "Thì ra Tử Lăng huynh có bản lĩnh này,không biết giờ nên xưng hô huynh thế nào đây?"

Từ Tử Lăng điềm đạm nói: "Cái này thì xin tùy ý Hầu huynh!"

Hầu Hy Bạch hân hoan nói; "Mặt nạ này hoàn toàn không có sơ hở, xứng đáng là cực phẩm tuyệt thế, những vết sẹo trên mặt lại càng óc

thần khí hơn, khiến cho tại hạ chợt nhớ đến một vị nhân huynh đã từng hoành hành một dải Vân Quý, người này được giang hồ xưng là Đao Ba Khách, hơn chục năm trước cũng là nhân vật hiển hách, rất có danh đầu, không hề nể mặt ai, về sau hình như đã đụng đến một môn phái nào đó, từ đó thì biệt tăm biệt tích, chi bằng Tử Lăng huynh khiến y trùng xuất giang hồ đi?"

Càng ở cùng Hầu Hy Bạch, Từ Tử Lăng càng cảm thấy y rất có mị lực.Gã cũng không khỏi bị y làm cho hưng phấn, ngạc nhiên nói: "Hầu huynh kiến đa thức quảng, khiến cho người ta không khỏi bội phục. Không biết vị Đao Ba Khách này tên họ là gì? Thiện dụng loại binh khí nào vậy?"

Hầu Hy Bạch nói: "Hoa Gián Phái của tại hạ chú trọng việc chu du tứ hải, đi nhiều nơi, ắt hẳn sẽ nghe được nhiều chuyện để kể lại, nào xứng với mấy chữ "kiến văn quảng bác" mà Tử Lăng huynh tán thưởng.Tên họ của Đao Ba Khách rất quái dị, gọi là Cung Thần Xuân, nghe nói y tinh thông hơn mười loại binh khí khác nhau, tình hình thực tế ra sao, trừ phi gặp được người đã quá chiêu động thủ với y, bằng không e là không thể khảo cứu được."

Từ Tử Lăng thầm nhủ trong số mặt nạ mà Lỗ Diệu Tử làm ra, đã có một tấm là phỏng theo tướng mạo của Nhạc Sơn, ai dám khẳng định những tấm khác là không phỏng theo người nào khác mà làm, liền hân hoan nói: "Vậy thì tạm thời tiểu đệ sẽ là Cung Thần Xuân, ha!Thời gian tham gia nhiệt náo đến rồi!"

o0o

Trần Trường Lâm bước vào, ngồi xuống ghế.

Đợi cho y an tọa, Khấu Trọng mới cất tiếng hỏi: "Ta muốn biết thêm về tình hình của Tống phiệt ở Lĩnh Nam".

Qua Bốc Thiên Chí, Trần Trường Lâm đã hiểu được quyết tâm đến Tống gia của Khấu Trọng, vốn định nói vài câu khuyên gã từ bỏ chủ ý đó, nhưng thấy thần tình của gã, biết ý niệm đã quyết, đành cười khổ nói: "Thiếu Soái muốn biết về mặt nào?"

Khấu Trọng dựa lưng vào ghế, vươn mình lười nhác, thở dài nói: "Dù sao ta cũng không muốn ngủ, Trường Lâm huynh biết được gì thì cứ nói, khi nào thấy cần, ta sẽ hỏi thêm."

Trần Trường Lâm chỉnh lý lại tư liệu trong óc, trầm ngâm giây lát rồi nói; "Tại hạ nghĩ Thiếu Soái muốn biết về địa vị của Tống gia đối với chính quyền và võ lâm ở Lĩnh nam phải không?"

Khấu Trọng cười cười nói: "Địa vị võ lâm thì rõ rồi, chỉ cần nhìn là nhìn thấy ngay, cao thủ danh chấn thiên hạ của phương nam, ngoài Thiên Đao Tống Khuyết thì còn ai nữa?Hoảng Công Thác tuy cao minh, nhưng cũng từng bại dưới tay Ninh Đạo Kỳ, nhưng Tống Khuyết thì từ khi xuất thế đến nay vẫn chưa từng gặp đối thủ, huynh nói chuyện khác đi!"

Nói tới đây, trong lòng gã chợt nhớ đến Bá Đao Nhạc Sơn nhất thế uy danh vậy mà cũng bại dưới tay Tống Khuyết, rồi lại nhớ đến Từ Tử Lăng.Những ngày tháng không có Từ Tử Lăng bên cạnh quả thật rất khó chịu, trong lòng có tâm sự cũng không có người mà giãi bày thổ lộ.

Trần Trường Lâm gật đầu đồng ý, nói: "Muốn hiểu được tình hình Lĩnh Nam, đầu tiên phải hiểu được vùng Lý Hán lai tạp đó, người Lý lại chia thành các tộc khác nhau như Ô Vũ Liêu, Tây Nguyên Man và Hoàng Đột Man, gọi chúng là Lý Liêu."

Khấu Trọng bắt đầu cảm thấy hồ đồ, lẩm bẩm nhắc lại: "Những cái

tên này càng nghe lại càng nhức đầu, cứ gọi là Nam Man cho dễ."

Trần TrườngLâm mỉm cười nói: "Gọi là Nam Hoang hay Lý Liêu cũng đều mang ý khinh thường, sự thực thì từ đời Tần Hán đến nay, Man Man đã dần bị Hán hóa rồi, nhưng những người sống trên vùng hẻo lánh vẫn ở trong một loại nhà gọi là nhà sàn, dùng tre nứa kết thành, nóc lợp cỏ tranh, chia làm hai tầng trên dưới, tầng trên cho người ở, tầng dưới nuôi gia súc, vừa có thể tránh chướng khí, lại tránh được dã thú, chỉ riêng việc này là đã biết cách sống của họ thế nào rồi."

Khấu Trọng thầm nhủ nếu được cùng Tống Ngọc Trí cùng qua một đêm trong loại nhà trên người ở, dưới nuôisúc vật này, chắc hẳn là vô cùng phong vị.

Trần Trường Lâm lại nói tiếp: "Sau khi nhà Tùy diệt nhà Trần, người Lý Liêu ở Lĩnh Nam lần lượt theo gót Tống phiệt quy phục triều đình, Dương Kiên đã đặt ra hai mươi ba quận ở đây, gồm có Nam Hải, Nghĩa An, Chu Ngạn, Giao Chỉ... sau đó lại nghe theo đề nghị của Tống Khuyết, để cho các tộc trưởng Lý Liêu tự quản các sự vụ trong tộc mình, vì vậy hầu hết các tộc trưởng ở Lĩnh Nam đều âm thầm cảm kích Tống Khuyết cả."

Khấu Trọng mỉm cười: "Dương Kiên cũng chỉ là bất tắc dĩ mà thôi, nếu không phải dùng thủ đoạn lại mềm buộc chặt, chỉ sợ người Lý Liêu đã tạo phản lâu rồi!"

Kế đó gã lại chau mày nói; "Bất luận là đao pháp của Tống Khuyết lợi hại thế nào, ảnh hưởng của Tống gia to lớn ra sao, nhưng giữa các bộ tộc Lý Liêu ắt hẳn phải có xung đột lợi ích chứ, Tống gia dựa vào cái gì để duy trì được bọn họ?"

Trần Trường Lâm giơ ngón tay lên, cười cười nói: "Vạn biến cũng không rời khỏi nguồn gốc của nó, đây chính là lời Mạnh Tử khuyên

Lương Huệ Vương: Vương! Hà tất viết lợi!Chính vì không nghĩ đến cái lợi trước mắt, mà Tống gia mới làm được việc này."

Khấu Trọng hứng thú hỏi dồn: "Trường Lâm huynh đừng làm tiểu đệ đây tò mò nữa!Mau nói ra đi!"

Trần Trường Lâm cười cười nói; "Tống gia có hai pháp bảo lợi hại nhất chính là nắm được toàn bộ con đường vận chuyển đường thủy ở phương nam và hệ thống mậu dịch trải dài khắp cả nước.Hơn nữa Tống Khuyết lại là người coi lời hứa nặng hơn vàng ròng, nhất tự trọng thiên kim, mua bán sòng phẳng, giao dịch công bằng. Các tộc trưởng người Lý Liêu ai ai cũng được lợi mà giàu có, thử hỏi còn người nào không nghe theo y nữa chứ? Vì vậy bất luận là thế lực của Lâm Sĩ Hồng và Trầm Pháp Hưng bành trướng thế nào cũng đều không dám đụng đến một sợi tóc của Tống gia ở Lĩnh Nam."

Khấu Trọng nhớ lại khí phách của Ngân Long Tống Lỗ ở Lạc Dương, lấy làm đồng cảm với Trần Trường Lâm.

Rồi gã lại hỏi: "Tống gia có phải lấy buôn muối lậu làm sinh ý chủ yếu không?"

Trần Trường Lâm trầm ngâm đáp: "Buôn muối lậu chỉ là một trong số đó, Tống gia xưa nay vẫn không ngừng vận chuyển các thổ sản của khu người Lý Liêu đến khắp mọi nơi ở Trung Nguyên, rồi lại mang về những vật liệu mà nơi đây cần thiết, từ đó đắc lợi.Có người cho rằng Tống Khuyết là người giàu có nhất trong thiên hạ, lời bình phẩm này có lẽ cũng không sai là mấy đâu."

Khấu Trọng vỗ lên thành ghế tán thưởng: "Thì ra Tống gia mới là Long Du Bang chân chính, chẳng trách Tống Sư Đạo cả mùi vị hình dáng của lá trà cũng hiểu biết đủ để viết một cuốn sách dày."

Trần Trường Lâm hoang mang ngạc nhiên hỏi: "Long Du Bang là bang hội gì vậy?"

Khấu Trọng giải thích mấy câu rồi, song mục sáng rực lên hỏi: "Lĩnh Nam có những sản vật nào quan trọng?"

Trần Trường Lâm hiển nhiên là rất thông thuộc việc mậu dịch buôn bán, trả lời làu làu như đếm của trong nhà: "Quận Nam Hải của tại hạ thì có đồi mồi, trân châu, ngà voi và trầm hương, Chu Ngạn của Hoàng Công Thác thì nổi tiếng với hương liệu, vỏ sò, mây ngũ sắc và các loại thuốc quý.Nghề chế tạo đồ sắt ở Lĩnh Nam cũng tương đối phát triển, tất cả đều là những thứ có thể kiếm rất nhiều tiền."

Khấu Trọng mừng rỡ nói: "Cuối cùng ta cũng tìm được lý do để không thể không đến Lĩnh Nam được rồi! Chúng ta đang cần một đối tượng làm ăn đáng tin cậy như Tống Khuyết này đây!"

Trần Trường Lâm cười khổ: "Tại hạ còn tưởng rằng Thiếu Soái nghe xong rồi thì sẽ từ bỏ ý định đến Lĩnh Nam nữa kia!"

o0o

Hai kẻ địch bạn nan phân là Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch lúc này đang chen vào con phố đông người, ca vũ vừa hay cũng kết thúc, trong tiếng hoan hô vang động cả một góc thành, chúng nhân lại hồ hởi tiến về quảng trường rộng vốn làkhu thị tập xem đèn hoa và giải đố, hứng khởi vô cùng, chẳng mấy chốc người trên phố đã đi tới quá nửa.

Từ Tử Lăng thầm kêu trời giúp ta rồi, ghé người lại gần Hầu Hy Bạch nói nhỏ: "Tuy tại hạ chưa từng nhìn thấy chân diện mục của Dương Hư Ngạn lần nào, nhưng thân hình và khí độ của kẻ này đều khác với người thường, khi gặp y Hầu Hi huynh sẽ hiểu."

Hầu Hy Bạch nói: "Mạng người quan trọng, sau khi Từ Lăng huynh khẳng định chắc chắn hãy xuất thủ, huynh phụ trách Dương Hư Ngạn, tại hạ sẽ đối phó với người của An Long."

Hai người luồn lách giữa dòng người, băng qua đường dành cho xe ngựa, khắp phố đều là lũ trẻ đang cầm đèn chơi đùa vui vẻ, làm cho đăng hội có thêm sức sống và náo nhiệt, Từ Tử Lăng thấy các dân tộc cùng khánh chúc lễ hội trong hòa bình thịnh thế.Cùng lúc đó, gã cũng vì bốn chữ "mạng người quan trọng" của Hầu Hy Bạch mà nghĩ đến nếu không phải y là người bản tính lương thiện thì chính là một kẻ cực kỳ gian ác. Cho đến lúc này, gã vẫn rất tin vào cách nói của Tào Ứng Long, Thạch Chi Hiên làm sao có thể bồi dưỡng ra được người tốt? Đây là hành vi hoàn toàn đi ngược lại với nguyên tắc của Ma môn.

Nghĩ đoạn, gã liền cảm thán thở dài: "Nếu lệnh sư biết Hầu huynh coi trọng mạng người thế này, liệu sẽ phản ứng thế nào?"

Hai người đã đến gần tiệm cũ của An Long, nơi này cũng như những nơi khác đang mở rộng cửa, bày bánh trái hoa quả cho người qua đường tùy ý hưởng dụng, một hàng tẩu mã đăng hơn mười thước dài từ trong ra ngoài, rực rỡ phi thường, làm cho không ít quan khách dừng chân thưởng thức.

Cũng vì có mỹ tửu đãi khách, nên trong tiệm người ra người vào như nước chảy không ngừng, nhiệt náo phi thường.

Bước qua cửa, Hầu Hy Bạch thu ánh mắt dò xét lại, nói: "Đó chỉ là vì Từ huynh còn chưa hiểu hết về bản phái, có thể nói thế này, Hoa Gián Phái chính là tung hoành gia của giang hồ, coi trọng nhất là thủ đoạn tung hoành, không cần nhiều người, mỗi đời chỉ có duy nhất một truyền nhân, cần nhất là tăng cường kiến thức, chu du tứ

phương, chứ không hề muốn máu nhuộm binh khí, để làm ra chuyện vong bang lập quốc."

Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, Thạch Chi Hiên hóa ra thân làm Bùi Cự chính là không tốn một binh một tốt mà hủy diệt đại Tùy, nếu chỉ dựa vào một thân võ công, thử hỏi đến lúc nào mới có thể hoàn thành được chuyện này.

Gã bèn chau mày hỏi: "Rốt cuộc lệnh sư là một người thế nào?"

Hầu Hy Bạch dừng bước, đảo mắt nhìn quanh, trầm giọng nói: "Có lúc tại hạ hoài nghi sư phụ là người có song trùng tính cách, nguyên nhân là vì tâm pháp võ công của Hoa Gián Phái và Bổ Thiên Các cho rằng thiên đạo không đủ, vì vậy mới thay trời hành sự, chuyên làm những chuyện hành thích ám sát, thiên hạ càng loạn càng tốt, cử tướng đoạt soái, coi thiên quân vạn mã như không.Tại hạ từ lâu đã hoài nghi Dương Hư Ngạn là đệ tử Bổ Thiên Các, giờ chỉ là được Tử Lăng huynh chứng thực thêm mà thôi! Bổ Thiên Các không hề coi trọng tình nghĩa, chỉ cầu thực dụng, so với tôn chỉ bao quát kinh thế đạo, di thân tại bạch vân của Hoa Gián Phái vô cùng khác biệt... hả, hỏng rồi!"

Từ Tử Lăng giật mình nhìn theo ánh mắt y, chỉ thấy một toán chừng sáu, bảy thiếu nữ xinh đẹp đang uyển chuyển uốn éo, vỗ lên chiếc trống nhỏ đeo ở hông, tiến về phía hai người.

Bọn họ mặc y phục của dân tộc thiểu số, màu sắc rực rỡ diễm lệ phi thường, làm người ta chú ý nhất chính là hai ống tay áo dùng năm thứ vải màu sắc khác nhau kết lại mà thành, bên dưới có đính bảo ngọc, bên ngoài lại khoác thêm một chiếc áo ngắn thêu hoa màu hồng tím, xanh xẫm, eo hông thắt dây lưng dài, hai đầu thêu chim chóc hoa lá bằng phương pháp đặc thù của địa phương.Các mỹ nữ này đều có phong thái riêng, mỗi người một vẻ, tựa như đám mây

ngũ sắc trên trời hóa thân làm thiếu nữ xuống phàm gian dự hội vậy.

Những chiếc trống đeo bên mình họ lại càng tinh tế tỷ mỉ hơn, dùng gỗ dâu làm thân, bảo thạch, trân chân khảm bên ngoài, mặt trống làm bằng da trăn, hai tay thi nhau gõ trống, tay phải gõ vào giữa, phát ra âm thanh kêu "tung" một tiếng, tay trái gõ vào ven mặt trống, vang lên âm yếu hơn.Có lúc họ lại vỗ liên tục dồn dập vào giữa trống, kêu lên "tung tinh tung tinh" hay "tung tung tung tung", "tinh tinh tung tung", động tác gõ trống biến ảo khôn lường, diễn tấu ra những khúc nhạc tuyệt diệu khiến người ta phải say mê.

Từ Tử Lăng còn chưa hiểu tại sao Hầu Hy Bạch lại thốt lên "hỏng rồi", bảy mỹ nữ gõ trống đã vây lấy hai người, rồi nhảy múa xoay tròn, khiến cho mọi người đều chú ý.

Từ Tử Lăng bắt đầu hiểu ra, nếu để đám thiếu nữ này bám lấy thử hỏi gã làm sao tiến hành được kế hoạch ám sát Dương Hư Ngạn.

Trong bảy mỹ nữ có một nàng thân hình hơi cao hơn chúng bạn một chút, chân đặc biệt dài, nụ cười ngọt ngào như mật, không hiểu sao lại khiến người ta có cảm giác "diễm áp quần phương", có điều đôi mắt nàng lại u uất nhất, cứ nhìn chăm chăm vào Hầu Hy Bạch, chỉ cần thoáng nhìn cũng biết hai người chắc hẳn đã có quan hệ gì đó.

Họ Hầu chán ngán cười khổ với Từ Tử Lăng, lúc này trừ phi là tung người nhảy lên, bằng không đừng hòng thoát khỏi đám mỹ nững thanh lệ này.

Đúng vào thời điểm quan trọng nhất này, Từ Tử Lăng nhìn thấy Thạnh Thanh Tuyền.

Chương 286: Gặp lại người ngọc

Từ Tử Lăng nghe thấy thanh âm của nàng trước, rồi mới nhìn ra phía phát ra tiếng nói, vừa hay nhìn thấy bóng lưng nàng vụt qua. Gã không biết tại sao Thạch Thanh Tuyền lại khẳng định Ba Diện Đại Hiệp chính là mình, nhưng lời mà nàng dùng Tụ Âm Thành Tuyến truyền vào tai gã lại khiến gã lấy làm khó xử: "Bỏ lại Hầu Hy Bạch, lập tức đến Đại Thạch Tự ở ngoài thành tìm người ta đi!" Chỉ một thoáng do dự chần chừ, người ngọc với tiêu nghệ danh chấn thiên hạ kia đã biến mất trong dòng người đang chen chúc.

Khi song phương đều chân thành hợp tác, bảo gã để lại Hầu Hy Bạch mà đi, quả thật là một vấn đề vô cùng khó nghĩ.Huống hồ thế lực của Dương Hư Ngạn và An Long rất lớn, nếu để mất đi một trợ thủ như Hầu Hy Bạch là một hành động vô cùng bất trí. Khó khăn nhất là nếu Đại Thạch Tự ở trong thành thì gã còn có thể tìm người hỏi đường, đằng này ngôi chùa này ở ở ngoài thành, nếu như gã không muốn uổng công một phen mà không được việc gì, thì chắc chắn phải nhờ kẻ quan thuộc đường xá như Hầu Hy Bạch giúp đỡ.

Tiếng trống "tinh tinh tung tung" làm sực tỉnh, vội vàng ghé miệng vào tai Hầu Hy Bạch nói; "Tại hạ mới thấy Thạch Thanh Tuyền, mau đi thôi!"

Hầu Hy Bạch thoáng ngạc nhiên, kế đó liền cug tay với các mỹ nữ, thở dài nói: "Trống đẹp người càng đẹp, tạihạ bái phục, chỉ hận đang có việc gấp bên mình, không biết Phạm đại tiểu thư có thể mở lượng hải hà, cho tại hạ sáng mai mới đến tổng quý bang thỉnh tội được không?"

Động tác của gã t sái đẹp mắt, hơn nữa lại rất khôi hài, lập tức làm mỹ nhân nhoẻn miệng cười tươi như hoa.Sáu thiếu nữ vẫn gõ trống theo tiết tấu, chỉ có mỹ nữ xuất chúng nhất là dừng lại, hữu thủ đặt lên mặt trống, tả thủ khẽ đặt lên thắt lưng ong, đứng trước mặt hai người, ánh mắt như giận lại như vui, giẫm chân cất giọng yêu kiều nói: "Huynh thật đáng ghét, mỗi lần muốn tìm huynh thì lại lẩn đi đâu không biết, hôm nay lại muốn kiếm cớ thoát thân hả?"

Giọng nói của nàng thánh thót dễ nghe, tựa hồ như có sức hút rất đặc biệt.Từ Tử Lăng vốn vô dục vô cầu, vậy mà cũng muốn nghe nàng nói thêm một hai câu nữa. Thêm vào đó là phong cách mạnh dạn bày tỏ tình cảm trước mặt mọi người của nàng, quả thật có thể khiến nam nhân không thể từ chối được yêu cầu của nàng.

Hầu Hy Bạch cười khổ nói: "Phạm đại tiểu thư hiểu lầm rồi!Hầu Hy Bạch này nào phải hạng nói mà không giữ lời chứ? Huống hồ giai nhân đã có hẹn, chỉ là phụ thân đại nhân của vị huynh đệ này đang lâm trọng bệnh, tại hạ phải lập tức cùng y hồi gia. Mong đại tiểu thư rộng lượng bao hàm."

Đôi mắt đẹp của mỹ nữ lập tức nhìn sang phía Từ Tử Lăng, hoài nghi hừ nhẹ một tiếng; "Muốn gạt người ta thì cũng phải bịa ra câu chuyện nào cảm động một chút chứ, vị huynh đệ này của huynh hoàn toàn không có vẻ gì là lo lắng gấp gáp.Vừa rồi hai người còn ung dung dạo phố xem đăng hội nữa, có quỷ mới tin lời huynh!"

Từ Tử Lăng không thể không dằn nén cơn sóng trong lòng xuống, giải nguy giúp Hầu Hy Bạch, trầm giọng nói: "Tại hạ cũng vừa mới được Hầu huynh báo tin mới biết chuyện gia phụ đang lâm trọng bệnh.Ôi! Đời người chỉ có mấy chục mùa nóng lạnh, tiểu đệ xưa nay đều rất đạm bạc với chuyện sinh sinh tử tử, nhưng có thể khiến lão nhân gia có con đưa tiễn, cũng là trách nhiệm báo đáp ân trọng như

núi của kẻ làm con này. Ôi!" Từ Tử Lăng bịa được đến đây thì hết lời, đành phải thở dài một tiếng.

Mỹ nữ đảo mắt một vòng, thấp giọng mắng: "Đừng gõ trống nữa!Phiền chết đi được!"

Các thiếu nữ liền lập tức dừng tay, rõ ràng đều là thuộc hạ của mỹ nữ họ Phạm.

Mỹ nữ từ không tin chuyển sang bán tín bán nghi, hàng lông mày lá liễu khẽ chau lại: "Huynh có phải người Thành Đô không?Nhà ở đâu?"

Hầu Hy Bạch vội vàng kéo tay Từ Tử Lăng nói: "Thời gian không thể chậm trễ được nữa, hai huynh đệ tại hạ phải lập tức lên đường, thất kính!"

Mỹ nữ ưỡn ngực ra phía trước, gằn giọng nói: "Nếu ngày mai còn không thấy huynh đến, Phạm Thái Kỳ sẽ cắt cái lưỡi thối tha nói lời mà không giữ lời kia xuống ngâm rượu."

Nói xong, liền tránh sang một bên nhường đường.

o0o

Cách!Cách!

Tiếng Trần Lão Mưu vang lên trong phòng: "Mời vào!"

Khấu Trọng đẩy cửa bước vào, thấy Trần Lão Mưu đang ngồi dậy, thả hai chân xuống đất, bèn ngại ngùng nói: "Làm phiền Mưu công rồi!Có điều chỉ cần ông nhìn ta một lượt, đảm bảo sẽ không trách ta nữa đâu!

Nói đoạn liền đưa cuốn sách viết về cơ quan xảo khí của Lỗ Diệu Tử cho Trần Lão Mưu.

Trần Lão Mưu không lật cuốn bí thư trong tay ra xem luôn mà ngây người ra nhìn Khấu Trọng một lúc, rồi gật đầu nói: "Lão phu sống đến từng tuổi này đã tận mắt trông thấy không biết bao nhiêu người thay đổi rồi.Vân Ngọc Chân thay đổi rất nhiều, khiến ta và tiểu Bốc không thể không rời khỏi thị. Còn hai tên tiểu tử các ngươi cũng thay đổi càng lúc càng lợi hại, nhưng bản chất thì vẫn không hề thay đổi, Tiểu Lăng thì tùy ngộ nhi an, còn Thiếu Soái ngươi thì lúc nào cũng ngoạn thế bất cung."

Khấu Trọng phì cười nói: "Nếu Mưu công mà nói hai cậu bình luận về chúng tôi thế này với bọn Lý Mật, Tiêu Tiễn, đảm bảo không ai đồng ý đâu."

Trần Lão Mưu cười lên ha hả nói: "Ngươi hiểu rõ Trần Lão Mưu này đang nói gì mà.Tranh thiên hạ cũng có thể coi là một thứ ngoạn thế bất cung, nó biểu thị ngươi không cam chịu khuất phục trước các thế lực khác, phóng tay theo đuổi mục tiêu của mình."

Khấu Trọng gãi đầu nói; "Rốt cuộc mục tiêu của ta là gì?Nói thực lòng, ta không cảm thấy làm hoàng đế là một chuyện hay ho, vì vậy cho dù đoạt được thắng lợi cuối cùng, chắc ta cũng sẽ mời người khác lên ngồi cái vị trí bỏng mông đó thôi!"

Trần Lão Mưu lắc đầu nói: "Mục tiêu của ngươi tuyệt đối không phải làm hoàng đế, mà là tung hoành thiên hạ, biến những chuyện không thể thành có thể."

Khấu Trọng ngẩn người, thở dài nói: "Mưu công đúng là hiểu ta, sao ông có thể nhìn ra vậy?"

Trần Lão Mưu đắc ý nói: "Cái này gọi là nhìn mặt đoán người, những kẻ muốn làm hoàng đế đều rất ham muốn quyền lực, coi trọng phân biệt thượng hạ.Tiêu Tiễn tuy lúc nào cũng làm ra vẻ chiêu hiền đãi sĩ, lấy lễ cầu tài, nhưng sự thật thì ngôn hành cử chỉ lại tràn trề kiểu cách của lũ quý tộc hoàng thất, không mặc long bào chỉ là một thủ đoạn để gạt người mà thôi. Có ai giống ngươi lúc nào cũng tùy tùy tiện tiện, nếu không phải có người giỏi tổ chức như Tuyên Vĩnh, Nhậm Mi Mi, Hư Hành Chi thì Thiếu Soái quân chỉ như một nắm cát khô mà thôi."

Khấu Trọng vui vẻ vỗ nhẹ lên vai lão, mỉm cười nói: "Lão biết ta là cái thứ gì, ta cũng biết lão là hạng người nào, sao không thử mở cuốn sách trên tay xem thử đi?"

Trần Lão Mưu cúi đầu nhìn thử, thấy bên ngoài có để năm chữ "Cơ quan xảo khí học", liền lộ ra một nụ cười khinh thị, lật trang đầu tiên, chỉ thấy ngay phần mở đầu đã viết rất rõ ràng: "Cơ quan xảo khí chi học, chính là công tâm cách vật chi thuật.Tâm có tâm tính, vật có vật tính, là đạo lý của thiên địa tự nhiên, bao hàm tất cả, dung dưỡng tất cả. Kẻ biết một mà không biết hai, chỉ là tiểu đạo tiểu thuật mà thôi."

Trần Lão Mưu là chuyên gia về cơ quan xảo khí, vừa đọc được câu này đã lập tức động dung, hỏi: "Ai viết cuốn sách này?"

Khấu Trọng mỉm cười dịch thân lật sang trang bên cạnh, ở cuối đoạn mở đầu liền hiện ra ba chữ Lỗ Diệu Tử rất nổi bật.

Trần Lão Mưu giật mình chấn động thốt lên: "Mẹ ơi!"

Rồi lại vội vàng lật trở về trang đầu tiên xem tiếp.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Cái thứ quỷ này ta đã xem đi xem lại

hơn mười lần, nhưng vẫn chỉ hiểu được đôi ba phần.Mưu công..." Thấy Trần Lão Mưu hoàn toàn không hề chú ý đến mình, gã liền biết điều đứng dậy rời đi, trước khi đi còn giúp lão khép cửa phòng lại nữa.

Nước sông dịu dàng vỗ nhẹ lên mạn thuyền, trăng sáng treo lơ lửng trên trời, Khấu Trọng đột nhiên cảm thấy thư thái lạ thường, cuộc đời lại một lần nữa tràn đầy ý nghĩa.th

Đời người là sự không ngừng tranh chấp, không ngừng vươn lên, mặc kệ cho đến cuối cùng là thống khổ hay khoái lạc.

o0o

Hầu Hy Bạch leo lên ngọn đồi nhỏ, chỉ tay ra phía trước nói: "Đó là Đại Thạch Tự".

Từ Tử Lăng nhìn theo hướng y chỉ tay, thấy dưới ánh trăng, bên trong rừng có một ngôi chùa lớn, tường đỏ bao quanh, phật tháp cao vút, tự lâu hùng vĩ nguy nga.

Hầu Hy Bạch đột nhiên thở dài nói: "Từ Lăng huynh có cảm thấy việc Dương Hư Ngạn chọn nơi này làm nơi mạo xưng gia sư hội diện với Thanh Tuyền rất là cổ quái không?"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Có lẽ nào y đã liệu trước Thạch tiểu thư muốn gặp tại hạ trước, thế nên mới cố ý chọn nơi này?"

Hầu Hy Bạch lắc đầu: "Tại hạ dám khẳng định bên trong chuyện này ắt hẳn có nguyên do gì đó, nhưng lại không biết có nên nói ra hay không nữa."

Từ Tử Lăng hoang mang không hiểu: "Nếu Hầu huynh có nỗi khổ

trong lòng, thì không nói cũng được."

Hầu Hy Bạch cơ hồ như vừa hạ quyết tâm, cương quyết nói: "Tốt nhất là nên nói cho Tử Lăng huynh thì hơn, tại hạ do dự bất quyết tất cả đều vì chuyện này liên quan đến một bí mật của gia sư.Từ nhỏ Hầu mỗ đã là cô nhi, rất hiếm khi nói tâm sự của mình cho người khác, đặc biệt là những chuyện liên quan đến sư phụ và Hoa Gián Phái, tại hạ lại càng không hé răng nói với ai nửa lời."

Từ Tử Lăng trầm ngâm không nói, thầm nhủ không biết tạo ngộ của Hầu Hy Bạch có giống như Tào Ứng Long, tất cả đều do một tay Thạch Chi Hiên gây nên hay không.

Hầu Hy Bạch ngẩng đầu lên nhìn trăng sáng, rồi lại cúi đầu thở dài, chầm chậm nói: "Gia sư tuy chỉ truyền thụ tâm pháp võ công Hoa Gián Phái cho tại hạ, nhưng thỉnh thoảng cũng nói đến võ học của Bổ Thiên Các, gọi là Bổ Thiên chính là bổ túc vào chỗ thiếu của trời, phát triển đến cực đoan thì bị những kẻ tự xưng là chính tông coi là tà ma ngoại đạo, bổ thiên bị châm chọc là nghịch thiên hành sự.Ôi! Lấy đâu ra cái lý thuận giả vi tặc, nghịch giả vi quý đó chứ!"

Từ Tử Lăng nghe mà không khỏi rùng mình, Hầu Hy Bạch thuỷ chung vẫn là đệ tử được nhất đại tà nhân Thạch Chi Hiên bồi dưỡng, nói đến những lý luận của Ma môn, ngữ khí liền tràn ngập vẻ căm đời hận thế, khác hẳn với thái độ ôn nhu văn nhã lúc bình thường.

Hầu Hy Bạch chợt ngại ngùng nói: "Tử Lăng huynh chớ trách, mỗi khi nói đến những vấn đề này, không hiểu có phải vì không ngừng lập đi lập lại trong đầu hay không mà tại hạ đều mô phỏng theo ngữ điệu lúc đó của sư phụ một cách rất tự nhiên."

Từ Tử Lăng liền nói lảng sang chuyện khác: "Tại sao Đại Thạch Tự hoàn toàn không có ánh đèn, cho dù tất cả hòa thượng đều đã đi

ngủ, thì cũng phải có đèn thờ hay hương nến gì đó chứ?"

Hầu Hy Bạch nói: "Tại hạ đang định nói với Tử Lăng huynh đây, vì trụ trì của Đại Thạch Tự đã đắc tội với một nhân vật cực kỳ khó đối phó trong Ma môn, thế nên tất cả hòa thượng trong chùa đã đến các tự viện gần đây để náu thân lánh họa rồi, một khi tranh chấp chưa được giải quyết ổn thỏa, tuyệt đối họ không dám quay về đâu."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Kẻ nào mà bá đạo như vậy, chẳng lẽ võ lâm đồng đạo ở Ba Thục lại tọa thị bàng quan trước chuyện này hay sao?"

Hầu Hy Bạch chưa kịp trả lời thì một ánh đèn sáng vụt lên bên trong tự viện, Từ Tử Lăng liền thấp giọng nói: "Phiền Hầu huynh áp trận, tiểu đệ đi đây!"

Từ Tử Lăng cẩn thận nhưng rất nhanh chóng vượt qua tường bao, lúc này ánh đèn đã tắt ngóm, gã đành dựa vào trực giác và ký ức để tìm kiếm, thuận tay tháo bỏ mặt nạ cất vào trong người.

Ngôi cổ sát này quy mô không nhỏ, ngoài cùng là Sơn Môn Điện, kế đến là Thiên Vương Điện, Thất Phật Điện, Đại Hùng Bảo Điện, Tàng Kinh Lâu... điện đường nối nhau san sát, tuy không rộng lớn phức tạp như Tịnh Niệm Thiền Viện, nhưng cũng rất hùng vĩ tráng lệ.

Bên cạnh quần thể chính, giữa rừng trúc mênh mông mọc lên một tòa tháp cao, khí thế vô cùng.

Từ Tử Lăng lúc này không khỏi cảm thấy hối hận vì chưa hỏi Hầu Hy Bạch thêm một câu, rốt cuộc là nhân vật nào trong Ma môn mà lại lợi hại như vậy, lại có thể khiến cho tất cả hòa thượng ở đây phải bỏ chùa đi lánh nạn.

Nên biết rằng phàm là danh tự cổ sát, hầu như nơi nào cũng có người võ công cao cường phụ trách hộ tự, hơn nữa hòa thượng trong chùa ít nhiều cũng có người biết võ công, thêm vào đó là võ lâm đồng đạo vùng phụ cận cũng có qua lại với tự viện, tuyệt đối sẽ không toạ thị bàng quan.

Vì vậy tình hình trước mắt lúc này, có thể xem là vô cùng bất bình thường.

Nghe khẩu khí của Hầu Hy Bạch, người này tuyệt đối không thể là An Long, mà là một người mà Từ Tử Lăng không biết.Như vậy, rất có khả năng kẻ khiến hòa thượng trong Đại Thạch Tự phải bỏ chùa mà đi này chính là nhân vật còn lại trong tà đạo bát đại cao thủ mà Tào Ứng Long cũng không biết tên.

Từ Tử Lăng chưa từng tùy tiện đi lại trong một ngôi chùa lớn không bóng người, cảm giác vô cùng mới lạ.Giờ đây, gã đã là một chuyên gia về kiến trúc học, vừa đi vừa tiện thể quan sát, chỉ thoáng nhìn đã đoán ra kết cấu của cả ngôi cổ sát này, càng cảm nhận được thiền viện và tinh thần của người xây tự. Bất luận là cửa, mái hiên, cửa sổ hay vòm cửa đều khắc lông vũ, hoa lá cỏ cây. Trên xà nhà thì chạm đủ thứ kỳ cầm dị thú, sống động như thật. Giữa các gian điện có hành lang dài thông nhau, thạch trụ hai bên san sát đối xứng. Chỉ trong chốc lát, Từ Tử Lăng đã đến được La Hán Điện nơi vừa có ánh đèn loé lên, nhất thời không khỏi nín thở vì kỳ cảnh trước mắt.

Tượng phật trong đại điện được chia làm hai tổ, ở giữa là mấy chục bức tượng phật và bồ tát, trong đó tượng thiên thủ quan âm ở trung ương là nổi bật nhất, chẳng những bảo tướng trang nghiêm, mà pháp khí cầm trên mỗi tay đều khác nhau, khiến cho người ta có cảm giác bồ tát thần thông quảng đại, pháp lực vô biên.

Năm trăm tượng La Hán được kê ở xung quanh bốn phía, cùng

hướng mặt về các tượng phật ở trung tâm, hình thành những lối đi xen khẽ. Tử Tử Lăng cơ hồ như bước chân vào thế giới thần phật hư vô mà lại rất hiện thực, dưới ánh trăng nhàn nhạt, những bức tượng xung quanh gã bức nào cũng hết sức tinh xảo, bất luận là ngồi hay đứng thì thần thái tư thế cũng đều có điểm đặc biệt riêng, sinh động tự nhiên như người thật.

Khi gã đến phía trước bức tượng Thiên Thủ Quan Âm, chợtcó cảm giác mình đang hãm thân vào một mê trận dùng tượng phật bố trí, cảm giác ấy quả thật không thể dùng bất cứ thứ ngôn ngữ nào mà diễn tả thành lời cho được.

Bên dưới tượng Thiên Thủ Quan Âm có một chiếc đèn nhỏ, chỉ thoạt nhìn Từ Tử Lăng đã nhận ra nó giống hệt như chiếc mà Thạch mỹ nhân đã sử dụng lúc ở trong động dơi.

Thanh âm yêu kiều của Thạch Thanh Tuyền vang lên sau lưng gã: "Phiền Từ công tử đốt đèn lên được không?"

Từ Tử Lăng cố kìm nén không quay đầu lại, bước đến cầm hòn đá lửa bên cạnh chiếc đèn, đốt lên.Một ngọn lửa nhỏ nhảy múa giữa trung tâm La Hán Đường, làm không khí càng thêm phần nguỵ dị.

Tiếng Thạch Thanh Tuyền vang lên bên phải gã: "Chi bằng chúng ta chơi trò bịt mắt bắt dê đi!"

Từ Tử Lăng đứng yên bất động, chắp tay nói như một đứa trẻ sợ bị người lớn trách phạt: "Xin tiểu thư chớ trách, đến đây cùng với tại hạ còn có Hầu Hy Bạch, tiểu đệ không tuân theo chỉ thị của tiểu thư bỏ y lại trong thành là có nỗi khổ riêng, mong tiểu thư thông cảm."

Thạch Thanh Tuyền trầm mặc không đáp, rồi bước ra từ sau tượng Thiên Thủ Quan Âm, mặt phù sa mỏng, điềm đạm nói: "Mọi chuyện

trên đời đều không ngoài hai chữ nhân duyên, cái gì đến ắt đến phải đến, cũng không có gì cả, quan trọng nhất là huynh đã đến đây rồi thôi."

Đối diện với người ngọc, Từ Tử Lăng tuy có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lại không biết phải nói từ đâu.

Trải qua bao nhiêu nguy hiểm, bao nhiêu chuyện trớ trêu, giờ nàng lại đột nhiên xuất hiện trước mắt gã, gần đến độ có thể đưa tay ra chạm vào được, một cảm giác không thể hình dung chợt dâng trào trong thâm tâm rồi bùng phát chảy đi khắp từng mạch máu, khiến gã không khỏi lần đầu tiên có xung động muốn ôm chặt mỹ nữ vào long.

Có điều đương nhiên là Tử Tử Lăng chỉ dám trộm nghĩ trong lòng mà thôi.

Gã có cảm giác Thạch Thanh Tuyền lúc nào cũng giữ một khoảng cách với gã, khiến không thể đoán biết nàng đang nghĩ gì, tuy không đến nỗi cự tuyệt người từ ngàn dặm, nhưng cũng không dễ dàng thân cận.

Thạch Thanh Tuyền chậm rãi đáp: "Thanh Tuyền chỉ có mẹ mà không có cha.Có phải huynh muốn cảnh cáo đó chỉ là trò quỷ của An Long và Dương Hư Ngạn thôi phải không? Hừ, không ngờ hai tên tiểu tử này lại coi thường nữ nhi của Bích Tố Tâm như vậy, Thanh Tuyền nhất định sẽ khiến cho chúng không được yên thân, Từ huynh cũng thật có bản sự, vừa đến Thành Đô mà đã biết được nhiều chuyện như vậy."

Từ Tử Lăng nghe mà chỉ biếttrợn mắt há hốc miệng ra, không biết nói gì. Chính bản thân gã cũng vì xem nhẹ Thạch Thanh Tuyền mà uổng phí mất mười ngày lo lắng.

Thạch Thanh Tuyền mỉm cười nói tiếp: "An Long vốn hẹn Thanh Tuyền đến tiệm cũ của y để hội diện, cũng may là gặp được hai người ở bên ngoài, thế nên tiểu nữ đã dời điểm hẹn tới đây để giải quyết mọi chuyện một lượt cho tiện. Chắc huynh chưa quên đã từng nói sẽ giúp Thanh Tuyền gánh vác tất cả gánh nặng và trách nhiệm chứ, đại trượng phu một lời đáng giá ngàn vàng, không thể nói mà không giữ lời được đâu đấy nhé."

Từ Tử Lăng chỉ thấy da đầu ngứa ran, nói: "Cô nương có gánh nặng gì giao cho tại hạ phụ trách đây?"Kể từ khi quen biết mỹ nữ có tác phong hết sức đặc biệt này, gã quả thật không biết phải ứng phó với nàng thế nào nữa.

Thạch Thanh Tuyền chậm rãi ung dungnhư đang kể lại một chuyện nhỏ nhặt không đáng nhắc đến: "Đầu tiên Thanh Tuyền phải đem cuốn sách quỷ này của Thạch Chi Hiên giao cho huynh xử lý, Từ công tử muốn quăng muốn quật hay giao cho ai thì tùy."

Từ Tử Lăng còn đang giật mình kinh hãi, thì Thạch Thanh Tuyền đã đưa cho gã một cuốn sách da dê.

Dị biến bất ngờ xảy ra.

Chương 287: Tranh giành ấn quyển

Đúng lúc Từ Tử Lăng chuẩn bị nhận lấy cuốn bí kíp ký tải tuyệt học bất thế quy tụ tuyệt học của Ma môn lưỡng đại phái này thì một cỗ kình khí âm hàn vô tỷ, tà ác tuyệt luân tựa như thiết côn bất ngờ bắn thẳng vào bối tâm gã.Nếu Từ Tử Lăng lắc mình né tránh, Thạch Thanh Tuyền sẽ trở thành mục tiêu tấn công của đối phương, nhất thời không biết phải làm sao, gã đành liều mạng chuẩn bị cong người lại ngạnh tiếp mô kích trí mạng của đối phương.

Cùng lúc đó, từ một bức tượng phật bên trái chợt hiện ra hào quang sáng rực, ào ạt bắn về phía hai người như bạo phong sậu vũ.Kẻ này và kẻ tập kích sau lưng Từ Tử Lăng phối hợp chặt chẽ như áo trời không vết rách, hoàn hảo vô song. Nếu không phải trong một hoàn cảnh đặc biệt như vậy, tâm thần của Từ Tử Lăng lại bị các bức thần tượng trong đại điện thu hút thì bất luận là đối thủ cao minh tới đâu, cũng không thể ẩn tàng hành tung đến khi xuất thủ tập kích gã mới bắt đầu có cảm giác.

Một nguyên nhân khác, đó là gã ỷ lại vào Hầu Hy Bạch bên ngoài áp trận, thế nên mới không đề cao cảnh giác, nhưng lúc này có hối hận cũng đã muộn, chỉ đành thi triển toàn bộ công lực bản thân để vãn hồi lại tình cảnh nguy ngập trước mắt.

Chính vào giờ khắc sinh tử chỉ cách nhau gang tấc ấy, Từ Tử Lăng bất ngờ cảm thấy linh đài sáng rực, trong đầu thoáng hiện ra một bức tượng la hán đã gây cho gã ấn tượng rất sâu sắc.

Vị La Hán đó đang nhàn nhã vươn mình thư gân giãn cốt, cả người

khom xuống, đang chuẩn bị duỗi ra.Khi thoạt nhìn thấy bức tượng này, gã đã nghĩ không biết đây có phải là một trạng thái hành công hay không, nhưng cũng không dám khẳng định chắc chắn. Đến giờ khắc ngàn cân treo sợ tóc này, Từ Tử Lăng bất chợt đại ngộ, cười lên ha hả, tiếp tục cong lưng lại, nhưng đúng sát na mà kình khí của địch nhân xâm nhập nội thể, cả người gã liền vươn ra hết cỡ, duỗi thẳng tứ chi, tư thế giống hệt bức tượng la hán kia.

Chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Chân khí xâm nhập vào nội thể gã không thể tập trung công kích vào bất cứ yếu huyệt nào, mà tán phát đi khắp toàn thân, rồi đi ra theo tứ chi, giống như trận lũ tuy lớn, nhưng vì có đủ sông ngòi kênh rạch để nước lưu thông, thì sẽ không gây nên thủytai họa hoạn. Đương nhiên nếu để đối phương đấu trúng một quyền vào bối tâm, thân thể tự nhiên sẽ khó tránh khỏi thọ thương. Nhưng lúc này đối phương chỉ dùng quyền kình lăng lệ cách không tấn công, mà vì không muốn Từ Tử Lăng kịp đề phòng, nên vị trí phát quyền ít nhất cũng phải ngoài hai trượng, bởi thế kỳ chiêu mà gã vừa ngộ ra hoàn toàn có thể ứng phó được đối phương.

Cả quá trình chỉ diễn ra trong nháy mắt, lúc này Dương Hư Ngạn đã thi triển chiêu bài kiếm ăn của mình, Ảo Ảnh Kiếm Pháp lao tới như cuồng phong bạo vũ.

Phía sau vang lên tiếng "ồ" kinh ngạc của An Long, hiển nhiên là không ngờ Từ Tử Lăng lại không né không tránh mà lấy lưng ngạnh tiếp một chiêu bài sơn đảo hải của mình.

Giả như Từ Tử Lăng né tránh, vậy thì Thạch Thanh Tuyền ít nhiều cũng sẽ thọ thương, lúc ấy Dương Hư Ngạn tự nhiên sẽ có thể đoạt lấy Bất Tử Ấn Quyển.Chỉ sai một nước cờ như vậy, kế hoạch hoàn toàn như ý của y và Dương Hư Ngạn đã bị phá hỏng.

Có điều Từ Tử Lăng và Thạch Thanh Tuyền vẫn chưa thoát khỏi hiểm cảnh.

Từ Tử Lăng tuy đã dùng kỳ chiêu mớii ngộ hóa giải được một kích lăng lệ của An Long, nhưng muốn hóa giải hoàn toàn chân khí của đối phương rồi đẩy ra ngoài cũng không phải chuyện nhất thời có thể làm được, chân khí âm hàn của An Long khiến toàn thân gã cứng đờ, kinh mạch như muốn vỡ tung, không còn sức lực giúp Thạch Thanh Tuyền phản kích lại kiếm chiêu đáng sợ của Dương Hư Ngạn.

Thạch Thanh Tuyền dường như đã đoán trước Dương Hư Ngạn sẽ lao tới, đúng vào sát na trước khi kiếm quang chạm người, đã xoay người lại đối diện với điểm điểm tinh quang, dùng Bất Tử Ấn Quyển làm vũ khí, đỡ lấy thế công mãnh liệt của đối phương.

Từ Tử Lăng vận công đề khí, trong nháy mắt đã hồi phục khí lực, lúc này An Long đã triển khai Liên Bộ lắc mình lướt đến góc chết bên phải gã, song chỉ điểm ra tấn công song mục Từ Tử Lăng, phía dưới lại vô thanh vô tức tung ra một cước vào hạ bàn gã, chiêu số âm độc tới cực điểm.

Từ Tử Lăng mới lần đầu gặp phải thứ bộ pháp huyền ảo quái dị như vậy, chiêu số thượng hư hạ thực vốn hết sức bình thường lập tức thoát thai hoán cốt biến thành tuyệt chiêu khó thể chống đỡ.Nếu đổi lại là Khấu Trọng, gặp phải trường hợp không thể thi triển đao pháp thế này, gã sẽ né tránh trước rồi mới tìm cách ứng phó lại sau, như vậy thì An Long có thể ung dung trợ giúp Dương Hư Ngạn ứng phó Thạch Thanh Tuyền. Cũng may là Từ Tử Lăng sở trường nhất là cận thân chiến, tuy biết rõ công lực đối phương cao hơn mình một bậc, gã vẫn nghiến chặt răng, chân đạp theo bộ pháp kỳ ảo, khẽ lắc mình tránh đi đôi chút, rồi lại lao lên chặn trên, đỡ dưới.

Ảo kiếm tan biến, Dương Hư Ngạn hậm hự thoái lui, lộ ra thân hình cao lớn lưng hùm eo gấu trong bộ hắc y bó sát người, nếu y không thu chiêu, đảm bảo mười phần chắc chín là sẽ hủy cả quyển sách da dê và ngọc thủ của Thạch Thanh Tuyền, vậy thì chẳng những y không thể có được Bất Tử Ấn Quyển, mà sau này nhất định cũng khó mà thoát khỏi sự trả thù của Thạch Chi Hiên.

Tuy y là thích khách vô địch mà thiên hạ ai ai cũng úy kị, nhưng đối với Thạch Chi Hiên y lại có một nỗi kính sợ sâu sắc từ trong tâm tưởng.Đã biết chuyện Tào Ứng Long được Từ Tử Lăng cứu đi, dù cho ăn gan trời y cũng không dám đụng đến nửa cọng tóc của Thạch Thanh Tuyền.

Chỉ có đoạt được Bất Tử Ấn Quyển, y mới có hi vọng thoát khỏi sự khống chế của Thạch Chi Hiên.

"Bình!"

An Long thu hồi hữu thủ tấn công song mục địch nhân, nhưng chân vẫn hất lên đá thẳng vào bàn tay chặn phía dưới của Từ Tử Lăng.Một cước này tràn ngập sát cơ, gần sáu mươi năm Ma công đẩy ra không chút bảo lưu, quyết hạ sát địch nhân chỉ trong một chiêu để trừ hậu hoạn.

Đột nhiên dưới chân y có cảm giác như bị một mũi dùi xuyên vào, kế đó là một luồng quái kình xoáy tròn xâm nhập qua đó, làm cho ma công hùng hậu của y bị ép tản ra theo cạnh bàn tay đối phương, chân khí xâm nhập được vào cơ thể định nhân chỉ còn một nửa, đến giờ mới biết kỳ công Trường Sinh Quyết danh bất hư truyền.

An Long hự nhẹ một tiếng, không mượn được một chút kình lực nào để tiếp tục triển khai liên bộ, đành phải lách người sang một bên né tránh, trợn mắt lên nhìn Từ Tử Lăng bị chấn động bắn ngược ra phía

sau, mà chỉ biết thở dài tiếc nuối lương cơ.

Lúc này Dương Hư Ngạn đang chuẩn bị tiếp tục tấn công, hòng đoạt lấy Bất Tử Ấn Quyển, thì chợt nghe sau lưng có tiếng quạt cắt gió lao tới, đoán được rằng sư huynh đệ đồng sư mà không đồng môn của mình đã tới, một cỗ nộ khí chợt dâng lên trong lòng, liền toàn lực triển khai Ảo Ảnh Kiếm Pháp đánh ngược về phía sau.

Thạch Thanh Tuyền rút ngọc tiêu ra cầm trên tay trái, hóa ra từng đợt thanh ảnh hư hư thực thực, biến ảo khôn lường cuốn về phía An Long đang loạng choạng, Bất Tử Ấn Quyển trong tay phải rời khỏi tay bắn về phía Từ Tử Lăng đang lộn nhào một vòng trên không, miệng hô lên lảnh lót: "Bắt lấy, chạy mau!"

"Bình!"

An Long đập mạnh lưng vào một pho tượng thần thái hiền từ đang ngồi dưới đất, pho tượng liền lập tức vỡ vụn thành bột, mượn chút lực phản chấn đó,y lắc người né tránh làn tiêu ảnh rợp trời của Thạch Thanh Tuyền, người bắn vụt lên như quả cầu, nhanh tựa sao băng, nhằm phía Từ Tử Lăng và Bất Tử Ấn Quyển ở trên cao hai trượng chụp tới.Chỉ cần năm ngón tay tụ đủ nội kình của y cách không chụp trúng, so với dùng tay bắt lấy cũng chẳng phân biệt gì là mấy.

Từ Tử Lăng từ trên nhìn xuống, chỉ thoạt nhìn đã đoán biết được cục diện, chỉ thấy Bất Tử Ấn Quyển đang phóng về phía mình từ nhanh chuyển thành chậm, cơ hồ như bị một sợi dây vô hình giữ lấy, cuối cùng thì dừng lại giữa không trung, trong lòng thầm kêu hỏng bét.Cái khó ló cái khôn, gã vội vàng vung tay lên, kình khí đập vào xà nhà, tạo lực phản chấn cho gã gia tăng tốc độ lao xuống, nhưng đã chậm mất một sát na.

Ma công của An Long còn vượt xa so với gã tưởng tượng, quả không hổ danh là nhân vật được liệt danh vào tà đạo bát đại cao thủ.

Ngũ chỉ An Long co lại, Bất Tử Ấn Quyển liền bay ngược về phía y, mắt thấy khoảng cách giữa bí kíp với thân thể béo lùn đang phóng lên của y mỗi lúc một gần, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Tưởng chừng như đã đắc thủ tới nơi thì chợt nghe tiếng tiêu nổi lên, không phải là Thạch Thanh Tuyền đột nhiên có nhã hứng, tấu một khúc nhạc giúp vui, mà là chân khí của nàng thoát ra theo lỗ tiêu, phát ra tiếng rít, ngọc tiêu từ bên dưới hất lên, đánh đúng vào Bất Tử Ấn Quyển.

Ấn Quyển liền theo đó bay về phía Ha Lán Trận vây bên ngoài.

Từ Tử Lăng thi triển bản lĩnh bộ lăng không hoán khí, đổi từ bổ xuống thành dịch sang ngang, theo sát đường bay của Bất Tử Ấn Quyển.

An Long tức giận gầm lên một tiếng, đảomình một vòng trên không, đang định toàn lực đuổi theo thì đã bị cuốn vào màn tiêu ảnh trùng trùng của mỹ nữ có thân pháp uyển chuyển như phụng múa giữa trời Thạch Thanh Tuyền.

Dương Hư Ngạn lúc này vừa mới đỡ lấy một đợt phiến chiêu liên miên bất tuyệt như trường giang đại hải của Hầu Hy Bạch, vẫn chưa tìm thấy bất cứ sơ hở nào để thừa cơ lợi dụng.

Chỗ lợi hạinhất của Ảo Ảnh Kiếm Pháp chính là thủ pháp che mắt đối phương, chiêu số hư hư thực thực, khiến đối phương lộ ra sơ hở, vì vậy thắng phụ chỉ quyết định trong một sát nan ngắn ngủi mà thôi.

Nào ngờ chiết phiến của Hầu Hy Bạch thoắt đóng thoắt mở, biến hóa

khôn cùng, hơn nữa thủ pháp dụng kình cũng rất quái dị, bất luận là đâm, quét, điểm, đả thời gian và góc độ đều hết sức chuẩn xác, lại ẩn tàng vô số kỳ chiêu diệu chước, vì vậy dù Dương Hư Ngạn cũng là cao thủ tuyệt thế, nhưng trong tình trạng mất thế chủ động cũng chỉ có thể kiến chiêu tiếp chiêu, nhất thời khó thể phản công.

Mỹ nhân phiến của Hầu Hy Bạch đã đạt đến cảnh giới hóa thiển thành thần kỳ, tựa như thiên mã hành không tùy cảnh sinh biến, có một phong cách tiêu sái ung dung khác hẳn với kiếm chiêu lăng lệ tàn độc của y.Mặc dù Dương Hư Ngạn chỉ hận không thể lập tức hạ sát kẻ địch mà vận mệnh đã định sẵn cho mình này, song trong lòng cũng không khỏi thầm khen ngợi Hầu Hy Bạch, tự nhủ nếu trong một hoàn cảnh khác, được quyết đấu với một đối thủ như vậy sẽ là một chuyện vô cùng thống khoái.

"Sát!"

Dương Hư Ngạn giở ra bản lĩnh cuối cùng, ảo kiếm rung lên, hoá thành ba đóa kiếm hoa xếp hình chữ phẩm bức cho Hầu Hy Bạch phải hoành phiến ngạnh tiếp một chiêu.

Từ lúc giao chiến đến giờ, hai người đều dùng thủ pháp kỳ ảo tinh diệu đánh nhanh công mạnh, tiết tấu dồn dập đến khó thở, kỳ chiêu diệu chước vô cùngvô tận, nhưng lại người tiến ta thoái, ta công ngươi tránh, cho đến tận khi Ấn Quyển bị tiêu kình của Thạch Thanh Tuyền đánh bay ra xa, Dương Hư Ngạn thấy tình thế bất ổn, mới quyết định mạo hiểm một phen, sử dụng thủ pháp đồng quy ư tận, ép Hầu Hy Bạch phải ngạnh tiếp.

"Cheng!"

Kiếm phiến giao kích, Hầu Hy Bạch thầm kêu không hay, thì ra Dương Hư Ngạn đã mượn lực phản chấn, tung người lùi về sau, bắn

về phía Từ Tử Lăng một mũi tên.

Hầu Hy Bạch sớm đã chuẩn bị tâm lý rằng tên thích khách nổi danh thiên hạ này cực kỳkhó đối phó, nhưng đến khi giao thủ thật sự, mới biết y lợi hại đến mức nào. Trong lòng thầm nhủ nếu để đối phương đoạt được Ấn Quyển thì không biết hậu quả sẽ thế nào. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng y vẫn phải lắc người lùi về sau một nhịp, hóa giải kiếm kình, rồi mới tung mình đuổi theo, có điều vẫn chậm mất một bước.

An Long lúc này đã trở lại mặt đất, còn Thạch Thanh Tuyền lại như tiên nữ hạ phàm, đang lượn vòng xung quanh y biểu diễn một điệu múa tuyệt trần.Với kiến thức quảng bác của họ An, cũng mới lần đầu tiên gặp phải thứ võ công kỳ diệu nhường này.

Chân khí của Thạch Thanh Tuyền có thể bắn ra từ bất cứ lỗ nào trên thân tiêu, tấn công từ bất cứ góc độ nào, phiêu hốt vô định như làn gió, mỗi lần phát ra một đạo kình lực, ống tiêu cũng đều theo đó phát ra những âm thanh cao thấp mạnh yếu khác nhau, tựa như đang dùng miệng để diễn tấu, khiến tâm thần đối thủ bị nhiễu loạn, làm cho An Long không khỏi có suy đoán, nếu để những thanh âm này xuyên chuỗi thành một điệu nhạc, ắt mạng y sẽ khó mà giữa nổi.Càng đáng sợ hơn là dường như Thạch Thanh Tuyền rất quen thuộc với võ công độc bộ của Thiên Liên Tông, tất cả thủ pháp bộ pháp đều nhắm đúng chỗ mạnh chỗ yếu của y mà thi triển, vì vậy tuy tự thấy tất cả các mặt mình đều hơn kẻ hậu sinh tiểu bối như nàng một bậc, nhưng nhất thời An Long cũng bị nàng cầm chân, tay chân luống cuống, khó thể thoát thân.

Từ Tử Lăng lúc này đã nhìn thấy Ấn Quyển rơi vào lòng một bức tượng kim cương đang nhắm mắt trầm tư, phía sau chợt có tiếng y phục phất gió, kinh hãi nhận ra kiếm khí xung thiên của Dương Hư Ngạn đã ập tới.Trong khoảnh khắc ấy, gã đã tính toán ra khi mà gã

nhặt được Ấn Quyển lên, vừa hay cũng là lúc ảo kiếm chụp xuống đầu, lúc ấy bản thân gã sẽ rơi vào thế bị động tuyệt đối, nói không chừng còn hoành thây dưới kiếm của họ Dương mà cũng không tìm được cơ hội phản kích.

Gã vội vàng vận khí trầm mình xuống, đồng thời hữu thủ hất lên phát ra một đạo kình phong, quét văng Ấn Quyển trong lòng bức tượng bay ra xa, rơi xuống một góc tối bên phải gian điện.Còn gã thì phát ra một tràng cười dài át đi âm thanh Ấn Quyển rơi xuống đất, thầm kêu "đắc tội", đoạn đầu mũi chân điểm lên đỉnh đầu một bức tượng đang khom người xách chuông, bắn ngược về phía trái.

Dương Hư Ngạn quả nhiên trúng kế, cũng vội hoành cước đạp vào một bức tượng la hán đang trừng mắt giận dữ, chuyển hướng đuổi sát phía sau gã.

Hầu Hy Bạch lướt qua trận tuyến của An Long và Thạch Thanh Tuyền, còn thuận tay bồi cho An Long một phiến, làm họ An tức tới nổ đom đóm mắt, gầm lên tức giận.Y đang định đuổi theo Từ Tử Lăng hòng liên thủ với Dương Hư Ngạn hạ sát kẻ địch truyền kiếp này thì đột nhiên cảm thấy kình phong bức tới, một nữ lang kiều diễm tuyệt luân lao vút ra từ phía sau bức tượng thiên thủ quan âm.

Tuy Hầu Hy Bạch luôn muốn được tận mắt ngắm nhìn phong thái của mỹ nữ Ba Tư, nhưng trong tình cảnh này thì y tuyệt đối không có vọng tưởng đó.Trong lúc cấp bách, vội vàng xoay người một vòng, chiết phiến toàn lực công ra một chiêu như bài sơn đảo hải, cho dù có hơii tàn nhẫn hủy hoa, song vì Bất Tử Ấn Quyển, Hầu Hy Bạch cũng không còn nghĩ được nhiều như vậy nữa.

Dương Hư Ngạn từ trên cao phóng xuống, Từ Tử Lăng, kẻ từng là bại tướng dưới tay y an nhiên tự tại hạ thân xuống giữa hai bức tượng la hán, rồi đưa tay lên tạo thế, động tác như chậm như nhanh

hư hư thực thực.Xưa nay y vốn là kẻ lãnh khốc vô tình, ấy vậy mà cũng không khỏi ngạc nhiên, không hiểu vì sao.

Hai bên tả hữu của Từ Tử Lăng có hai bức tượng la hán, toàn thân dát vàng, điêu khắc tinh xảo như người thật, còn tư thế thì hoàn toàn ngược nhau.

Bức tượng bên tả cổ dài ngoẵng, người gầy đét, miệng cười toe toét, một tay đặt lên đùi, thân người ngả về phía trước, một tay đang vòng ra sau gãi lưng, tư thế hết sức tự nhiên.

Pho tượng còn lại là một vị kim cương đang trợn tròn mắt như muốn lồi cả tròng mắt ra ngoài, hữu thủ gồ ghề nổi đầy gân, nắm chặt thành quyền, dáng vẻ uy vũ sinh động.

Từ Tử Lăng đứng giữa hai pho tượng này, đầu tiên bắt chước theo tư thế nhàn nhã của pho tượng đang gãi lưng, kế đó lại biến hóa thành tư thế của vị kim cương đang trừng mắt tức giận, động tác liền lạc như nước, dưới ánh trăng vàng vọt và ánh đèn yếu ớt trong đại điện, cơ hồ như gã đột nhiên hóa thân thành một vị la hán hộ phật, hay như một pho tượng trong mấy trăm phong tượng ở nơi này bất ngờ sống dậy, cảm giác đó quả thật vô cùng quái dị.

Tiếng kình khí phá không rít lên xung quanh y.

Dương Hư Ngạn còn chưa nghĩ ra được cách gì ứng phó với dị cảnh trước mắt thì một đạo chỉ phong đã từ ngón trỏ của Từ Tử Lăng xé gió phóng tới, nhằm thẳng vào màn kiếm khí dày đặc do y triển khai.

Loa Hoàn Kình xuyên qua màn kiếm ảnh, khí thế bá đạo tuyệt luân.

Dương Hư Ngạn hừ nhẹ một tiếng, vội vận khí dịch người sang

ngang, vung kiếm lên đỡ lấy trong gang tấc.

"Đang!"

Kiếm ảnh rợp trời đang hung hãn lao tới, lập tức tan biến như mây khói.

Từ Tử Lăng cười lên ha hả nói: "Lĩnh giáo rồi, Dương huynh xem thêm chiêu này nữa!"

Nói đoạn cánh tay giơ cao trên đầu đột nhiên vung ra sau, đảo một vòng, rồi hất ra, vừa vặn hệt như tư thế của pho tượng Nộ Mục Kim Cang bên cạnh, tay còn lại cũng vung lên vẽ một vòng tròn hoàn toàn không có ý nghĩa trước ngực.

Dương Hư Ngạn còn chưa trụ ổn thân minh thì quyền phong đã tới.Có điều y cũng không hổ danh thiên hạ đệ nhất thích khách, trước khi chân chạm đất đã thi triển kiếm khí chụp lên đầu Từ Tử Lăng, chẳng ngờ đối phương dường như đã biết trước, tả thủ xoay tròn một vòng, hóa giải hết toàn bộ kiếm khí của y. Y không kịp tấn công lần nữa, đành phải lách người né tránh sau một pho tượng la hán khác, điệu bộ thảm hại vô cùng. Tức mình nhất là rõ ràng võ công của y cao hơn Từ Tử Lăng một bậc, ấy vậy mà lại bị gã liên tiếp xuất kỳ chiêu, bức cho không thể phản thủ hoàn công, có sức mà không thể dùng.

Từ Tử Lăng thì thống khoái vô cùng, mới đầu gã chỉ muốn mượn uy thế của tượng la hán nhằm làm lung lay tinh thần kẻ địch, đoạt lấy khí thế.Đây chính là công tâm chi thuật của thượng thừa võ đạo. Chẳng ngờ khi bắt chước tư thế của bất kỳ pho tượng nào, chân khí trong nội thể gã cũng tuy theo tư thế đó mà lưu chuyển một cách rất tự nhiên hệt như lúc vừa rồi gã hóa giải một kích của An Long vậy. Từ Tử Lăng lập tức đại ngộ, hiểu ra năm trăm pho tượng la hán này rất

có khả năng là thiết kế của một vị cao nhân không môn đời trước, tiền nhân đã đem công phu thượng thừa của huyền môn phổ vào các tư thế của tượng phật, bản thân gã vô ý ngộ được, đúng là kỳ duyên hiếm gặp.

Lúc này gã đã quên hết mọi chuyện về Bất Tử Ấn Quyển, hiếm khi có được một đối thủ như Dương Hư Ngạn, trong nháy mắt gã đã phỏng theo tư thế của hơn mười bức tượng la hán, liên hoàn phát quyền, nhân lúc Dương Hư Ngạn đang rơi vào thế hạ phong, triển khai thủ pháp liều mạng cận chiến.

Dương Hư Ngạn biết chuyện chẳng lành, vội vàng phản kích, trong mắt y, Từ Tử Lăng bỗng chốc đã hóa thân thành một pho tượng la hán sống, không ngừng biến hoá theo các tư thế khác nhau, bất luận là quyền cước chưởng chi đều có khí phách hùng hồn có thể di sơn đảo hải.Kiếm khí tung hoành, quyền phong veo véo, các pho tượng vỡ ra lả tả, song phương đều lấy công đối công, không khí trận chiến còn thảm liệt hơn cả thiên quân vạn mã quyết chiến ngoài sa trường.

Từ Tử Lăng càng đấu càng dũng mãnh, chiêu thưc càng đắc tâm ứng thủ.

Dương Hư Ngạn mất hết tiên cơ, khí thế dị đè nén không phát tiết ra được, tuy chưa đến cảnh thế cùng lực kiệt, nhưng cũng liên tiếp thoái lui, lần đầu tiên trong đời trải qua cảm giác bất lực mà không thể vùng lên.

Có tiếng Thạch Thanh Tuyền hô lên: "Từ Tử Lăng cẩn thận!"

Từ Tử Lăng lập tức bừng tỉnh, song quyền tề xuất, đẩy Dương Hư Ngạn thoái lui ba bước, rồi cười cười nói: "Đã nhường nhịn rồi!"Đoạn tung người phóng ngược về phía sau, lướt đi hướng khác.

Hầu Hy Bạch tiếp chiến Liên Nhu đã chiếm hết thượng phong, nếu không phải thân thể mỹ nữ này mềm mại như rắn, mỗi lần ngộ hiểm đều dựa vào thân pháp kỳ dị tuyệt luân để bảo vệ mệnh thì e là đã sớm hồn du địa phủ từ lâu rồi.Y liếc thấy An Long giở ra tuyệt học Thiên Tâm Liên Hoàn để bức lui Thạch Thanh Tuyền, liền vội vàng phóng tới cản trở, làm họ An tức đến suýt chút nữa thì thổ huyết.

Từ Tư Lăng thấy vậy thì cả mừng, Dương Hư Ngạn tuy đang điên cuồng đuổi theo phía sau, nhưng giờ vẫn còn ở ngoài xa bốn trượng, không thể uy hiếp gì được gã.Liên Nhu thì đang bị Thạch Thanh Tuyền giám thị, chỉ có thể ở bên quan chiến, không dám khinh cử vọng động, Bất Tử Ấn Quyển dường như đã là món đồ trong túi gã.

Rốt cuộc gã phải xử lý thứ quỷ quái này thế nào? Bất Tử Ấn Quyển hiện ra bên cạnh một bức tượng la hán đang nằm cách đó chừng hơn trượng.

Đột nhiên có tiếng cười lảnh lót vang lên, một dải lụa phóng vút ra từ trong bóng tối, cuốn lấy cuộn da dê trên mặt đất.Kế đó là giọng nói ngọt ngào như mật của Loan Loan; "Thì ra là ở đây, đa tạ Tử Lăng, đợi tiểu muội xem xong sẽ trả lại cho huynh!"

Sau lưng Từ Tử Lăng lập tức ướt đẫm mồi hôi, ấn quyển mà lọt vào tay Loan Loan chỉ e là cả địch lẫn ta sáu người hợp lực cũng khó mà đoạt lại.

Chương 288: Dị biến liên miên

Ngao cò tương tranh, ngư ông đắc lợi.

Không ai có thể ngờ Loan Loan lại xuất hiện trong thời khắc quan trọng này, hơn nữa vừa xuất thủ là đã đoạt được Bất Tử Ấn Quyển.

Từ Tử Lăng lại càng trách mình sơ tâm đại ý.Không ai biết rõ hơn gã chuyện Loan Loan đã đến Thành Đô, thử hỏi nàng ta sao có thể bỏ qua bảo điển của Ma môn như Bất Tử Ấn Quyển được chứ?

Thạch Chi Hiên vừa muốn nhất thống thiên hạ, lại vừa muốn khống chế cả Ma môn, dã tâm lớn vô cùng, tiền vô cổ nhân, hậu vô lai gia, nhưng vì Thạch Chi Hiên đã sáng tạo ra kỳ công tuyệt học Bất Tử Ấn Quyển, nên đến cả Chúc Ngọc Nghiên cũng không làm gì được y, nếu như có cơ hội biết được chút gì đó về bí mật của tâm pháp Bất Tử Ấn, thế nào cũng chỉ có ích mà không có hại.Ma Bất Tử Ấn Quyển trong tay Thạch Thanh Tuyền chính là cơ hội có một không hai để tìm hiểu bí mật này.

Có điều giờ đây hối hận thì cũng đã muộn, Thiên Ma Đới của Loan Loan đã như linh xà cuộn lấy ấn quyển."Vù" dải lụa vụt bay trở lại chui tọt vào ống tay áo trắng toát của nàng, nhanh như lưỡi rắn thập thò.

Từ Tử Lăng vừa phóng mình lướt tới trước mặt nàng, song chưởng liền ấn xuống, toàn lực xuất thủ, Loa Hoàn Kình cuồn cuộn đẩy ra như lốc xoáy vòi rồng.

Loan Loan vẫn ung dung nhàn nhã, liếc nhìn gã với anh mắt u oán,

tựa như muốn nhớ kỹ dung mạo gã, ống tay áo bên tả nhẹ nhàng phất ra "rầm!" Chưởng kình của Từ Tử Lăng lập tức bị cản lại.

Từ Tử Lăng lại cảm nhận được cảm giác không gian như co rút lại mà Thiên Ma Kình gây ra, lòng thầm kêu hỏng bét, hiểu được vừa rồi mình nhất thời nóng giận mà xuất thủ, mất đi bình tĩnh nên đã ngu ngốc lấy cứng chọi cứng, vội vàng thu hồi phần lớn công lực, thi triển bản lĩnh lăng không hoán khí trong thời gian ngắn nhất, dịch người sang một bên.

Nếu Loan Loan lúc này thừa thế truy kích, đảm bảo gã khó thể giữ mạng.

Cũng may là Dương Hư Ngạn kịp thời đuổi tới, trường kiếm trong tay ảo hoá ra muôn vàn kiếm ảnh mờ mịt cả đất trời công về phía Loan Loan.Tuy thần thái nàng vẫn hết sức ung dung, nhưng nơi khoé mắt đã lộ ra thần sắc chú ý, đôi chân trần lẹ làng di chuyển trong một khoảng không gian phương viên chừng vài thước, cơ hồ như muốn thử thủ đoạn ứng biến của Dương Hư Ngạn vậy, đồng thời hai mắt nàng cũng mở lớn, nhìn chăm chăm vào luồng kiếm khí lăng lệ đang xuyên qua thông đạo được tạo bằng hai hàng tượng La Hán từ từ tiếp cận mình.

An Long và Hầu Hy Bạch cũng lần lượt phóng tới, không hẹn mà cùng hình thành thế bao vây.Phía sau còn có Liên Nhu, nhưng không thấy Thạch Thanh Tuyền đâu.

Từ Tử Lăng đứng trên đầu một pho tuộng, thư giãn gân cốt hóa giải đạo Thiên Ma Kình xâm nhập vào nội thể, cùng lúc đảo mắt bao quát toàn diện, lập tức nắm được toàn bộ tình thế.

Theo lý thì sau khi đoạt được bảo vật Loan Loan phải lập tức rời khỏi đây.Từ Tử Lăng đoán có lẽ vì nàng nhìn thấy gã nổi cơn thịnh nộ mất

đi lý trí, bất chấp sống chết mà lao vào tấn công nàng, khiến sát cơ của nàng nổi lên, cho dù không thể lấy mạng gã trong một chiêu, thì cũng phải khiến gã thọ nội thương vĩnh viễn không thể phục nguyên, bởi thế nên mới ngạnh tiếp một chiêu của gã, làm mất đi cơ hội thoát thân.

Có đ kiều Loan Loan cũng đã tính nhầm một bước, tưởng rằng sau khi lực chiến Dương Hư Ngạn, công lực của Từ Tử Lăng sẽ tiêu hao đáng kể, cho dù không thể đả thương gã, nàng cũng có thể dễ dàng thoát đi.Chẳng ngờ gã lại vừa lĩnh ngộ được tuyệt học bác đại tinh thâm của phật môn ẩn tàng bên trong năm trăm pho tượng la hán, cả tinh khí thần đều đạt đến trạng thái cực điểm, thêm vào chiêu số lăng không hoán khí độc môn cùng với Hóa Kình Đại Pháp mà gã dựa vào chân khí của Trường Sinh Quyết và Hòa Thị Bích phối hợp với tư thế kỳ diệu của tượng la hán sáng tạo ra, kết quả là không hề bị tổn thương chút nào.

Còn Loan Loan thì bị lực đạo phản chấn của Từ Tử Lăng làm cho chân khí trong người nhộn nhạo một phen, sau khi vận khí áp xuống được thì Ảo Ảnh Kiếm của Dương Hư Ngạn đã bao phủ nàng trong màn kiếm ảnh mịt mờ, khiến nàng có muốn cũng khó mà tháo chạy được nữa.

Chỉ cần để Dương Hư Ngạn giữ chân lại trong khoảnh khắc, các cao thủ trong điện sẽ lục tục xông lên, lúc ấy thì cả Loan Loan cũng tự biết mình khó mà đối phó nổi.

Trong sát na ngắn ngủi, Loan Loan đã vận Thiên Ma Kình lên đến cực hạn, đồng thời lạnh lùng nói: "An Long ngươi tốt nhất không nên nhúng tay vào chuyện này, bằng không kể từ đây Thiên Liên Tông của ngươi sẽ trở thành tử địch của Âm Quý Phái đó."

Vừa nói, tả thủ đã khẽ hất lên, Thiên Ma Đới phóng vút ra như một

tia điện, xuyên phá không gian, bắn trúng đầu mũi kiếm của Dương Hư Ngạn, chuẩn xác đến độ khiến người ta khó mà tin được.

Từ Tử Lăng đều thở dài thán phục.

Ảo Ảnh Kiếm bị Thiên Ma Đới kích trúng lập tức rung lên bần bật, kình khí tán xạ ra bốn phía, hơn mười bức tượng la hán xung quanh đó lập tức gặp nạn, tay gẫy mũi vỡ, nước sơn bong ra lả tả.

Ảo Ảnh Kiếm của Dương Hư Ngạn vốn đang hư thực nan phân, biến ảo khôn lường lập tức biến thành một người một kiếm lao thẳng tới, thì ra trước khi phiêu đới của Loan Loan chạm vào mũi kiếm một sát na, y đã vận kình biến hư chiêu thành thực chiêu, quyết tâm liều mạng ngạnh tiếp.

"Cách!"

Hai loại kình lực chạm nhau, phát ra một âm thanh khô khốc.

Dương Hư Ngạn lộn nhào một vòng trên không, hạ thân xuống đất liên tiếp thoái lui ba bộ mới đứng vững lại được.

Phiêu đới của Loan Loan kích trúng mũi kiếm, lập tức gợn lên một đợt sóng, trông nguỵ dị lạ thường, thân hình diễm tuyệt của nàng khẽ lắc lư trượt về sau một chút, sắc mặt thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Phiêu đới lại chui tọt vào ống tay áo.

An Long và Hầu Hy Bạch lần lượt hạ thân xuống bên trái Loan Loan, một kẻ đứng trước, một người đứng sau.Chỉ nghe họ An cười khùng khục nói: "Tiểu a đầu hà tất phải nặng lời như vậy, nể mặt lệnh sư, An mỗ đứng ngoài tọa thị bàng quan cũng được."

Liên Nhu dịch người ra phía sau Loan Loan, nấp sau lưng một bức tượng.

Từ Tử Lăng vẫn chưa tìm thấy gót ngọc của Thạch Thanh Tuyền, trong lòng có hơi băn khoăn, nhưng cũng không lo lắng cho nàng lắm.

"Soạt!"

Dương Hư Ngạn cho kiếm vào bao, đảo mắt một vòng, lạnh lùng lên tiếng: "Ấn quyển này hoàn toàn không có lợi gì cho Loan Loan đại tiểu thư, chi bằng đưa lại cho tại hạ, có khi Dương mỗ có thể khiến tiểu thư hoàn thành tâm nguyện cũng không chừng."

Hầu Hy Bạch phì cười nói: "Không ngờ Dương sư huynh của ta lại là một kẻ bỉ ổi như vậy.Tự mình không thể làm gì được Từ huynh, liền mượn tay người khác, còn nói vì mỹ nhân hoàn thành tâm nguyện, lại muốn đoạt lấy bí quyển, chuyện nhất cử tam đắc như vậy mà huynh cũng nghĩ ra được, Hầu Hy Bạch này quả thật bội phục, bội phục."

Cặp mắt lộ ra ngoài tấm trùm đầu của Dương Hư Ngạn loé lên như điện, cười ha hả nói: "Từ huynh chớ nên hiểu lầm mà nghĩ rằng Đa Tình Công Tử đa tình thật, hắn chỉ nghĩ cho mình, chứ không quan tâm gì đến an nguy của Từ huynh đâu."

Loan Loan tỏ vẻ khinh thường nói: "Loan Loan xưa nay không giao dịch với những kẻ giấu đầu lòi đuôi, không dám dùng chân diện mạo gặp người khác, trừ phi Dương Hư Ngạn ngươi cởi bỏ khăn trùm đầu, bằng không đứng hòng ta có hứng thú với bất cứ đề nghị nào của ngươi."

Dương Hư Ngạn lấy làm ngạc nhiên, đưa mắt nhìn sang phía An

Long, không hiểu tại sao trong tình cảnh bốn bề thọ địch này, Loan Loan vẫn không hề e ngại mà đắc tội với mình.

An Long vẫn đang đảo mắt bốn phương tám hướng, tìm kiếm dấu tích của Thạch Thanh Tuyền, nữ tử này đã được chân truyền từ mẫu thân, tuyệt đối không đơn giản.

Loan Loan u uất thở dài, lườm Từ Tử Lăng đang đứng trên tượng La Hán một cái rồi ánh mắt mới dịch chuyển sang chỗ An Long, khẽ lắc đầu nói: "Ta thật không hiểu An Long ngươi đang làm trò gì, không tiếc đắc tội với Âm Quý Phái chỉ vì một quyển tâm pháp hoàn toàn không có tác dụng gì cho mình, chắc ngươi cũng không dám dựa vào ấn quyển này để đối đầu với Thạch Chi Hiên đúng không? Luận về con người, An Long ngươi cũng đâu ngu đến nỗi rỗi hơi đi làm trò cười cho kẻ khác, chẳng những không có lợi, mà có khi còn rước họa sát thân cũng nên."

Những lời này hoàn toàn không chút khách khí, nhưng An Long vẫn không lấy đó làm sĩ nhục, chỉ cười hì hì nói: "Không phải An mỗ đã nói là sẽ chỉ tọa thị bàng quan hay sao?Có điều niệm chút giao tình giữa ta và lệnh sư, vẫn không thể không khuyên nha đầu ngươi một câu, Dương Hư Ngạn thêm vào Hầu Hy Bạch ít nhất cũng bằng một nửa Thạch Chi Hiên, cho dù lệnh sư đích thân tới đây cũng không chiếm được nhiều tiện nghi đâu. Chi bằng hiền điệt nữ hãy giao ấn quyển ra, cái này gọi là thục nữ không chịu thiệt trước mắt, đúng không?"

Loan Loan mỉm cười nói: "Chẳng trách sư tôn thường hay nói An Long khó thành đạt khí, chỉ hợp làm kẻ gian thương hám mùi tiền.Hiện nay thế lực của các người không phân cao thấp, chỉ cần ta giúp bất cứ phía nào, phía bên kia đều sẽ phải nuốt hận mà đi. Đêm nay An Long ngươi đã liên tiếp thi triển Thiên Tâm Liên Hoàn, giờ đã như cây cung kéo căng hết cỡ, muốn giết ngươi thì đây là lúc thích

hợp nhất. Nói không chừng điệt nữ này sẽ nhẫn tâm mà ném ấn quyển đi, rồi toàn lực sát ngươi, âu cũng là một chuyện thống khoái."

An Long cuối cùng cũng biến sắc, cấm khẩu vô ngôn.

Loan Loan lại nhìn sang phía Từ Tử Lăng đang đứng trên cao, đưa tay che miệng cười khúc khích nói: "Lại còn cả huynh nữa, đứng trên đó uống gió tây bắc hả? Đại mỹ nhân của huynh tại sao lại bỏ đi không lời từ biệt như thế?"

Bốn người hai phe đưa mắt nhìn nhau, đều không làm gì được nàng, tuy đang hãm thân trong vòng vây của bốn đại cao thủ, song vịtuyệt đại truyền nhân của Âm Quý Phái này vẫn lợi dụng được quan hệ phức tạp giữa chúng nhân để khống chế cục diện trong lòng bàn tay.

Song mục Dương Hư Ngạn sáng rực sát cơ, đặt tay lên chuôi kiếm nói: "Nói cho cùng ngươi cũng chỉ muốn đoạt lấy ấn quyển mà thôi, chi bằng chúng ta thi tài xem ai đoạt lại được ấn quyển trong ống tay áo của thị?"ì

Những lời này bằng như trưng cầu ý kiến của Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch, hi vọng hai người có thể tạm thời gác bỏ lập trường đối địch, trừ đi Loan Loan trước, sau đó mới dựa vào thực lực quyết định xem ấn quyển thuộc về tay ai.

Từ Tử Lăng hơi do dự.

Tuy gã và Loan Loan là tử đối đầu, có muối cừu hận không thể hóa giải, song nếu bảo gã liên thủ với hạng tà nhân như An Long, Dương Hư Ngạn để đối phó với nàng thì cũng chẳng phải chuyện hay ho gì.Có điều đây là biện pháp duy nhất trước mắt nếu để nàng thoát thân, e rằng không có ai có thể giữ nàng lại nữa.

Bọn An Long không có ai đủ khả năng đơn độc đối đầu với Loan Loan, tuy lúc này chưa ai tỏ vẻ gì, nhưng tinh thần thì đã tập trung cả lên người nàng, chỉ cần Loan Loan có bất cứ dị động gì, tất cả sẽ có cảm ứng mà lập tức xuất thủ lập kích, vì vậy lúc nàng đã như mãnh thú bị dồn vào đường cùng, trừ phi có thể địch nổi thế liên thủ của bốn người, bằng không tuyệt đối sẽ không dám khinh cử vọng động.

Hầu Hy Bạch nở một nụ cười đầy vẻ khổ tâm, đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, thở dài nói: "Ý Tử Lăng huynh thế nào?Đây có lẽ là cách duy nhất rồi. Hầu Hy Bạch tuy hận nhất chính là lạt thủ hủy hoa, nhưng giờ cũng không tìm được con đường nào khác nữa."

Mắt hổ của Từ Tử Lăng sáng rực tinh quang, nhìn thẳng vào Loan Loan thản nhiên nói: "Giờ không biết Thạch tiểu thư đã tránh đi nơi nào, giả như sau khi chúng ta huyết chiến một phen, mới phát giác cuộn da dê kia chỉ là một bài thiên tự văn của hài tử tập viết thì sao?"

Loan Loan dịu dàng thở dài: "Ở đây đúng là chỉ có Tử Lăng mới là chân anh hùng, dám hỏi chư vị, không biết tiểu thư nữ tử có thể mở cuộn da dê ra xem một lượt, chứng thực chân giả rồi mới quyết định bước tiếp theo thế nào được không?"

An Long cười khùng khục nói: "Chân anh hùng chỉ là một cách gọi khác tương đối dễ nghe của kẻ ngốc mà thôi, ta dám lấy cái đầu trên cổ mình ra khẳng định đây chính là Bất Tử Ấn Quyển mà Thạch Chi Hiên đại ca lưu lại U Lâm Tiểu Cốc, còn lý do mà ta khẳng định như vậy thì thứ cho An mỗ không thể tiết lộ được."

Loan Loan khẽ nhíu đôi mày liễu lên ngạc nhiên nói: "Lời bảo chứng của ngươi chẳng đáng một xu.Xem ra mục tiêu của ngươi không phải ấn quyển mà là tính mạng của Loan Loan này, chuyện này đúng là kỳ quái, làm như vậy rốt cuộc có lợi gì cho Thiên Liên Tông đâu chứ?"

Chủ đề vừa chuyển, sự chú ý của chúng nhân cũng lập tức chuyển từ chuyện hợp tác vây công Loan Loan sang ấn quyển là chân hay giả.

"Soạt!

Hầu Hy Bạch xoè chiết phiến ra, khẽ phe phẩy trước mặt, mỉm cười nói: "An thúc đã quyết định không nhúng tay vào chuyện này nữa, Nhu công chúa thì đã lánh ra xa, Loan tiểu thư xin cứ tự nhiên mở quyển, tại hạ sẽ làm hộ hoa sứ giả, không biết Tử Lăng huynh có ý kiến gì chăng?"

Từ Tử Lăng bình tĩnh nói: "Nếu An Long lão sư và Nhu công chúa không xuất thủ, tiểu đệ tự nhiên cũng không xuất thủ."

Loan Loan lắc đầu nói: "Trừ phi Tử Lăng huynh chính miệng đảm bảo sẽ làm hộ pháp cho Loan Loan, bằng không tiểu muội tuyệt đối không mạo hiểm."

Dương Hư Ngạn cười dài nói: "Nói nhiều như vậy làm gì, chi bằng để tại hạ xuất thủ lĩnh giáo Thiên Ma bí kỹ của Âm Quý Phái, các vị có muốn tham dự hay không thì xin tùy."

Vừa nói dứt lời, kiếm khí băng hàn đã cuồn cuộn tỏa ra xung quanh như biển khơi dậy sóng, còn thân hình y thì vẫn đứng yên bất động, nhưng sự thực thì đang ra sức giành thế chủ động, chỉ cần khí thế của Loan Loan hơi sút giảm một chút, là y sẽ lập tức huy kiếm xuất kích.

Y toàn lực xuất thủ, còn Loan Loan thì phải phân thần đề phòng An Long và Hầu Hy Bạch, đối với nàng quả là vô cùng bất lợi.

Hầu Hy Bạch hét lớn: "Chậm đã!"

Chúng nhân đều hết sức ngạc nhiên, Dương Hư Ngạn xuất thủ với Loan Loan, đối với y đáng lẽ là trăm lợi mà không hại, tại sao họ Hầu lại đột nhiên lên tiếng cản lại như vậy.

Hầu Hy Bạch quay sang nói với An Long: "Sự việc trọng đại, thi bằng An thúc nói rõ xem dựa vào cái gì mà thúc có thể khẳng định cuộn da dêtrong tay Loan Loan tiểu thư chính là Bất Tử Ấn Quyển của gia sư?"

Song mục An Long loé lên một cách kỳ lạ, chầm chậm nói: "Nếu ta chứng thực được cuộn da dê đó không phải là đồ giả, liệu hiền điệt có cùng Ngạn hiền điệt xuất thủ không?"

Hầu Hy Bạch ung dung đáp: "Đúng là có khả năng này.Đương nhiên còn phải xem lời của An thúc đáng tin mấy phần nữa?"

An Long phát ra một trận cười dài làm rung động cả đại điện: "Loại da dê này không phải da dê thông thường, mà đã được bản nhân đích thân ngâm tẩm, vì vậy màu sắc đặc biệt, bao nhiêu năm vẫn như mới.An Long ta dám lấy độc chú của Thiên Liên Tông lập thệ, nếu có nửa chữ hư ngôn thì trời tru đất diệt, vĩnh bất siêu sinh."

Loan Loan cười khanh khách tiếp lời: "Giờ thì cả nô gia cũng bắt đầu tin thứ này là đồ thật rồi.Không biết các vị có hứng thú nghe nô gia đưa ra hai phương pháp có thể giải quyết cục thế trước mắt này hay không?"

Lời này lập tức khiến Hầu Hy Bạch đang lăm le xuất thủ lập tức thúc ngựa dừng cương, tạm hoàn xuất thủ.

Có tiếng Liên Nhu vang lên ở ngoài cửa: "Thứ cho Liên Nhu không

tiện nhúng tay vào chuyện tranh đấu bên trong Ma môn, nô gia đi đây!Sau này có chuyện gì các vị cũng đừng đến tìm nô gia tính sổ đấy nhé!"

Tiếng y phục phất gió vang lên, trong nháy mắt đã đi xa.

Từ Tử Lăng nghe mà cảm thấy rối tung rồi mù, không thể nào hiểu nổi rốt cục quan hệ giữa Liên Nhu và An Long là thế nào.Có điều nữ nhân này giảo hoạt như hồ ly, gã tuyệt đối không dám coi thường những gì nàng nói. Nhưng cũng có thể vì nàng ta không muốn đối địch với Âm Quý Phái, nên mới lâm trận thoái lui như vậy.

Loan Loan hân hoan nói; "Cái này gọi là minh triết bảo thân, nói thế nào thì cũng thông minh hơn An Long ngươi rất nhiều."

An Long tỏ ý không vui, gằn giọng nói: "Không phải hiền điệt nữ có hai phương pháp giải quyết hay sao?"

Loan Loan vận tập ma công, ép kiếm khí bức nhân của Dương Hư Ngạn đứng cách đó hơn trượng xuống, ung dung bình tĩnh nói: "Phương pháp giải quyết thứ nhất, chính là để Loan Loan vận công hủy cuộn da dê trong ống tay áo này thành bột vụn, như vậy thì mọi chuyện kết thúc, mọi người không cần phải tranh chấp gì nữa."

Kiếm khí của Dương Hư Ngạn lập tức giảm đi một nửa.

Nếu cuộn da dê này bị hủy đi, người tổn hại nhiều nhất đương nhiên không phải Loan Loan, mà là một trong hai người Dương Hư Ngạn hoặc Hầu Hy Bạch.

Loan Loan nhiều lắm cũng chỉ mất đi cơ hội nghiên cứu Bất Tử Ấn Quyển, còn hai người kia thì lại mất đi cơ hội để lắc mình trở thành một tà vương Thạch Chi Hiên thứ hai.

An Long hừ lạnh nói: "Nếu ngươi chịu làm vậy thì sớm đã hủy ấn quyển đi rồi, đâu cần phải đợi đến giờ mới nói ra?"

Từ đầu đến cuối y luôn châm dầu vào lửa, nên giờ thì ai cũng chắc chắn y có ý đồ muốn hạ sát Loan Loan.

Loan Loan liếc y một cái đầy vẻ khinh thường, ngọc dung bỗng nhiên bình tĩnh lạ thường, trở lại với thần thái ung dung vốn có của nàng.Nhưng bầu không khí xung quanh chợt xuất hiện một cảm giác đáng sợ, tựa hồ như bất cứ lúc nào cũng có thể sụt xuống, y phục trên người nàng không có gió mà lay động phần phật, mái tóc phất lên tựa như đang đứng giữa trận cuồng phong, tình thế nguỵ dị phi thường.

Chúng nhân đều lấy làm kinh hãi, vận công chờ đợi, nhưng không ai dám tiên phong xuất thủ.

Từ Tử Lăng lạnh lùng hỏi: "Phương pháp thứ hai thì thế nào?"

Loan Loan nở một nụ cười đầy ẩn ý, chậm rãi nói: "Phương pháp chính là trả ấn quyển lại cho huynh."

Nói vừa dứt lời, ống tay áo đã phất lên, cuộn da dê bắn vọt về phía Từ Tử Lăng đang đứng trên tượng la há.

"Vù".

Chương 289: Hươu chết tay ai

Dương Hư Ngạn, An Long và Hầu Hy Bạch đều có cảm giác như muốn ngã về phía trước.

Với công lực của ba người, đương nhiên là không bị Thiên Ma Kình Trường mà Loan Loan tạo ra làm ngã bổ nhào, nhưng cũng vẫn phải vận công đối kháng, tung mình nhảy lui ra sau.

Dương Hư Ngạn và An Long đều là người giỏi tâm kế, sớm đã nghĩ ra đủ các thủ đoạn mà Loan Loan sẽ sử dụng để phá giải cực thế nguy khốn của mình, trong đó cũng có cả cách đẩy ấn quyển vào tay áo kẻ khác, thực hiện kế di hoạ Giang Đông, còn nàng thì lập tức tử mục tiêu của chúng nhân, lắc mình biến thành kẻ đứng ngoài thao túng đại cục.

Cục thế hiện giờ rõ ràng là An Long và Dương Hư Ngạn cùng một phe, Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch tạm thời đứng chung chiến tuyến, so sánh lực lượng song phương thì An Long và Dương Hư Ngạn chiếm ưu thế hơn một chút, nhưng vì đêm nay An Long đã liên tiếp thi triển Thiên Tâm Liên Hoàn nên đã tổn hao công lực, thế nên có thể nói thực lực song phương lúc này là tương đối cân bằng.

Cục diện như vậy, Loan Loan có thể giúp đỡ bất kỳ bên nào đánh bại đối phương một cách nhanh gọn.Vì vậy vừa rồi An Long và Dương Hư Ngạn đã ngầm ước định, phải tìm mọi cách để hạ sát nàng trước rồi mới đối phó với hai người bọn Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch. Chẳng ngờ Loan Loan lại cao minh ngoài sức tưởng tượng của hai kẻ này, nhìn thấu được âm mưu của bọn y, đúng lúc quan trọng nhất đã toàn lực thi triển Thiên Ma Đại Pháp, hình thành một "hố trũng" có

thể hút lấy bất cứ loại chân khí nào, khiến hai kẻ này có muốn triển khai thế công cũng không được, so với chân khí hộ thân còn lợi hại hơn gấp bội.

Chỉ có Từ Tử Lăng là không hề ngạc nhiên, vì chính gã cũng đã từng nhiều lần nếm khổ bởi Thiên Ma Đại Pháp của Loan Loan.

"Cheng!"

Dương Hư Ngạn vừa bật người lùi lại, Ảo Ảnh Kiếm vung lên loang loáng, hóa thành một đạo cầu vồng bắn thẳng tới phía Từ Tử Lăng, thay đổi hẳn với kiếm chiêu hư thực nan phân lúc bình thường, mà dùng uy thế mãnh liệt như sấm sét, kiếm kình kinh thiên động địa, nhân kiếm hợp nhất tấn công kẻ đại kình địch đang đứng trên đỉnh đầu tượng La hán.

Lúc này Từ Tử Lăng vừa tiếp được Ấn Quyển, thấy Dương Hư Ngạn toàn lực huy kiếm tấn công, trong lòng chỉ biết thầm kêu khổ, một chiêu này của Loan Loan quả thực lợi hại phi thường, khiến gã phải phân tán tâm thần bắt lấy ấn quyển, vì trong lòng có chướng ngại mà không thể ở trong trạng thái tốt nhất, nếu để một kiếm này của Dương Hư Ngạn sát tử hay đả thương, thì quả thật vô cùng oan uổng.

Có điều gã cũng là đại hành gia võ học, vừa thoạt nhìn đã nhận ra một kiếm này mới chính là thực lực thật sự của Dương Hư Ngạn.Kẻ này quả không hổ là thiên hạ đệ nhất thích khách, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi y đã phát huy được toàn bộ công lực lên đến cực hạn, đánh ra một kiếm kình thiên động địa, quỷ khốc thần sầu.

Kiếm chưa đến, sát khí đã bao trùm lấy gã, cho dù có tránh né e rằng cũng chỉ kéo dài được thời gian bị giết ra đôi chút.Đối phương vừa xuất kiếm đã khiến Từ Tử Lăng phải rơi vào hiểm cảnh không thể rút

chân ra được, chỉ nội một điểm này đã có thể thấy được thực lực Dương Hư Ngạn đáng sợ thế nào. Nếu nói Ảo Ảnh Kiếm Pháp là chữ khải tinh tế tỉ mỉ, thì kiếm pháp y đang thi triển lúc này lại giống như nét cuồng thảo phóng túng tựa trường giang đại hải, uy thế ngút trời, khiến người ta không thể nào nhận ra bút lộ.

Từ Tử Lăng lâm nguy bất loạn, lập tức ném Bất Tử Ấn Quyển trong tay về phía Dương Hư Ngạn, miệng cười lớn: "Giao cho Dương huynh vậy!" cùng lúc đó vận kình xướng chân, thầm nhủ "Đắc tội", tượng La Hán dưới chân gã lập tức vỡ vụn ra, cả người Tử Lăng liền trầm xuống.Hầu Hy Bạch lúc này cũng phóng lên, thấy Từ Tử Lăng ném ấn quyển ra, liền hô lớn; "Ném hay lắm!", chiết phiến đang xoè rộng lập tức khép lại, song mục phát xạ hung quang, gia tăng tốc độ bắn thẳng về phía Dương Hư Ngạn đang luống cuống tay chân vì sợ hủy mất ấn quyển.

Đúng vào sát na mà Dương Hư Ngạn bạt kiếm, An Long cũng bắn ngược người về phía sau, thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của Thiên Ma Kình, hơn nữa còn thoái lui nhanh hơn cả hai người Dương, Hầu, bởi y cảm nhận được Loan Loan đang dồn toàn bộ sự chú ý lên người y, thêm vào lời doạ dẫm và cảnh cáo trước đó của nàng, nếu nói y không sợ hãi thì chỉ là gạt mình gạt người mà thôi.

Cho dù tinh thần và thể lực đang ở trạng thái tốt nhất, y cũng không nắm chắc mình có thể thắng được nàng, huống hồ đêm nay y đã hai lần sử dụng Thiên Tâm Liên Hoàn, công lực tổn hao không ít.

Bạch ảnh loé lên.

Thiên Ma Đới của Loan Loan phá không lao tới, phát ra tiếng rít gió như quỷ ma trú tréo.

An Long vừa bị một phen kinh hãi, lúc này lại càng hồn phi phách tán,

y là lão thành trong Ma môn, tự nhiên phải hiểu đây là chuyện gì.

Phiêu đới đương nhiên không thể khóc lóc tru tréo, âm thanh mà y nghe thấy chỉ là tiếng phiêu đới bị một thứ kình lực kỳ dị chấn động mà phát ra, bởi y đã kinh tâm đảm khiếp, tinh thần bị ảnh hưởng nên mới nghe ra như vậy, cái này gọi là ma do tâm sinh.

Y vốn là kẻ tự tư tự lợi, chỉ biết tổn nhân lợi kỷ, lúc này nào còn hứng thú để ý đến sinh tử của Dương Hư Ngạn, vội hít mạnh một hơi chân khí, cố thu nhiếp tâm thần đang dao động, gia tăng tốc độ thoái lui, mượn thể trọng hơn người của mình khiến tốc độ càng lúc càng tăng, đồng thời liên tiếp rẽ tả ngoặt hữu.

"Bình! Bình!"

Các bức tượng la hán liên tiếp bị An Long đụng cho vỡ vụn, cảnh tưởng thảm liệt phi thường.

Thiên Ma Đới của Loan Loan chỉ xém chút nữa đã quất trúng thân thể phì nộn của An Long, có điều sau một chiêu đó, nàng đột nhiên dừng lại, ánh mắt dịch dần về phía ba người bọn Từ Tử Lăng, tuy không phải là hoàn toàn mãn ý, nhưng trong lòng cũng đã vô cùng hân hoan.

Trong bốn người thì kẻ khiến nàng đau đầu nhất chính là An Long, Thiên Tâm Liên Hoàn cùa y là tuyệt học Ma môn, nếu toàn lực thi triển, chỉ e Thiên Ma Đại Pháp của nàng cũng khó mà làm gì nổi y.

Nếu là đơn đả độc đấu, nàng tự vấn có thể cầm cự đến lúc y sức cùng lực kiệt rồi, mới phản kích, nhưng trong tình hình trước mắt, nếu bốn đại cao thủ này cùng hợp lực vây công, dù là có Thiên Ma Đại Pháp lợi hại phi thường, song nàng cũng khó mà thoát khỏi hiểm cảnh.

Chính vì vậy nên từ đầu Loan Loan đã dùng đủ mọi thủ đoạn và chiến thuật tâm lý để trồng hạt giống sợ hãi nghi tâm trong lòng An Long, khiến y từ hồ nghi chuyển sang sợ hãi, lại làm cho An Long tin rằng nàng sẽ bỏ ấn quyển mà lấy mạng y.Nhưng sự thực thì mục tiêu của nàng vẫn là Bất Tử Ấn Quyển, tuyệt học bất thế của Ma môn. Lúc này An Long đã bị dọa cho khiếp sợ bỏ chạy, phần thắng đã nắm chắc trong tay, ý đồ lúc đầu của nàng chính là ném "cục than hồng" Bất Tử Ấn Quyển cho Từ Tử Lăng, dụ Dương Hư Ngạn toàn lực tấn công gã để đoạt bí kiếp, tất nhiên để đoạt được ấn quyển, y sẽ đả thương Từ Tử Lăng, lúc đó Hầu Hy Bạch sẽ gia nhập vòng chiến, liều mạng quyết sinh tử với họ Dương. Đến khi đó thì nàng có thể nhân lúc An Long đang hốt hoảng tháo chạy mà xuất thủ ám toán, chẳng những có thể độc chiếm ấn quyển, mà nói không chừng còn có thể hạ sát được cả bốn người, trừ đi mối họa sau này.

Chẳng ngờ Từ Tử Lăng lại không hề có ý đoạt quyển, buộc lòng nàng phải thay đổi kế hoạch.Loan Loan kêu lên một tiếng lanh lảnh, phiêu đới nhằm thẳng vào đại ht uyệt bối âm sau lưng Hầu Hy Bạch bắn tới. Còn Dương Hư Ngạn thì thấy ấn quyển đang lao vào quầng kiếm ảnh mà lại không dám tiếp lấy, bởi phía trước có Từ Tử Lăng đang theo đà phóng tới, bên tả lại có Hầu Hy Bạch lăng không kích sát, dưới sự hợp công của hai đại cao thủ này, nếu y thu hồi kiếm thế để bắt lấy ấn quyển thì chỉ có một kết cục duy nhất, đó là lập tức táng mạng tại chỗ.

Tuy Từ Tử Lăng chỉ tùy tiện ném một cái, nhưng lại tính toán chuẩn xác vô cùng, ấn quyển mang đầy chân khí, lại lựa đúng chỗ kiếm khí mạnh nhất mà nhắm tới.

Dương Hư Ngạn đành phải nghiến chặt răng, kiếm tùy ý chuyển, biến thượng công thành hạ bổ, giữ nguyên chiêu thức tấn công Từ Tử Lăng, để mặc cho ấn quyển lướt qua người.

Giờ nguyện vọng duy nhất của y chính là Hầu Hy Bạch sẽ vì ấn quyển mà triệt tiêu công thế.Hầu Hy Bạch liếc nhìn tình thế hai bên, trong lòng lấy làm kinh hãi, bởi ấn quyển bị Từ Tử Lăng vận kình ném đi như vậy, bất luận là chạm vào thứ nào cũng sẽ bị hủy đi trong tích tắc, Dương Hư Ngạn cố ý né tránh, chính là để y phải vì bảo tồn ấn quyển mà không thể hợp lực với Từ Tử Lăng tấn công mình, đang thầm kêu khổ thì một đạo kình khí đã bắn tới sau lưng.

Hầu Hy Bạch thở dài một tiếng, không buồn quay đầu lại đã phản thủ hất Mỹ Nhân Phiến ra sau, phất trúng Thiên Ma Đới, rồi mượn lực phản chấn thay đổi phương hướng, thoát ly khỏi vòng chiến, đuổi theo Bất Tử Ấn Quyển đang lao đi với tốc độ kinh người.

Từ khi Loan Loan ném ấn quyển cho Từ Tử Lăng, cục thế liên tiếp biến hóa, nguy dị phi thường, chúng nhân ai nấy đều giở hết kỳ mưu diệu kế hòng đạt được mục đích, khiến người ta không thể tưởng tượng diễn biến tiếp sau sẽ ra sao.

Từ Tử Lăng thấy phong thái tựa hào hùng, bỏ ấn quyển mà toàn lực tấn công mình của Dương Hư Ngạn trong lòng cũng không khỏi bội phục phán đoán chuẩn xác của y, nhưng dù thế nào thì đối phương cũng vì chuyện này mà tâm thần bị phân tán phần nào, khí thế không tiền khoáng hậu cũng vì biến chiêu mà tiêu hao đi quá nửa, không còn cái khí phách không thể kháng cự trước đó nữa, gã vội vàng nắm bắt thời cơ, tả thủ khép lại thành đao, hữu thủ nắm thành quyền, chân bước theo bộ pháp kỳ ảo, đấm ra một quyền cách không, Loa Hoàn Kình cuồn cuộn dâng lên nhằm thẳng vào chỗ sắc bén nhất trong kiếm khí của Dương Hư Ngạn, sau đó tả thủ chặt ra, nương theo đà bước chân mà đánh vào chỗ sơ hở bên trái của kiếm thế, chiêu thức kỳ ảo linh động, buộc Dương Hư Ngạn phải biến chiêu đón đỡ, một kiếm tưởng chừng như nhất kích tất sát đó, cuối cùng vẫn bị gã phá mất.

Nhưng từ điểm này cũng có thể thấy một kiếm vừa rồi của Dương Hư Ngạn lợi hại nhường nào, do dù uy lực đã tiêu hao đáng kể, Từ Tử Lăng vẫn phải giở hết tuyệt học ra mới có thể hóa giải được.Đến lúc này thì người mà Dương Hư Ngạn muốn giết nhất đã chuyển từ Hầu Hy Bạch sang Từ Tử Lăng, chỉ cần nghĩ đến sự khác biệt giữa Từ Tử Lăng ở Huỳnh Dương Thành năm xưa và Từ Tử Lăng lúc này là đã đủ khiến cho bất cứ kẻ địch nào cũng phải rùng mình ớn lạnh.

Tất cả chiêu thứ biến hóa của Từ Tử Lăng đều tràn đầy sáng ý, liền lạc như hành vân lưu thủy, tiêu sái tựa thiên mã hành không, vừa rồi gã dung hợp các tư thế của tượng la hán trong điện vào chiêu số đối địch, đến giờ lại đem chiêu thức biến hóa tự nhiên tựa chim trời cá nước, không chút sơ hở, lấy yếu chế mạnh, chiếm thế thượng phong, thử hỏi có ai mà không kình tâm động phách cho được.

Dương Hư Ngạn đành phải trầm mình xuống, hồi kiếm quét ngang, đánh bật tả thủ phổ đầy chân khí của Từ Tử Lăng.

"Bình!"

Lưỡi kiếm tuy sắc bén nhưng cũng không thể tổn thương bàn tay đầy chân khí của Từ Tử Lăng.

Càng làm Dương Hư Ngạn đau đầu hơn là Loa Hoàn Kình khi đột nhiên từ chậm chuyển nhanh, chạy dọc theo thân kiếm xâm nhập vào nội thể của y.Sát cơ cuồn cuộn dâng trào, thoái lui vào giữa hai bức tượng la hán, mau chóng hóa giải Loan Hoàn Kình của Từ Tử Lăng, rồi không hề nhân nhượng vung kiếm lên đón lấy thế truy sát mãnh liệt của đối phương, liên tiếp kích ra ba kiếm, kiếm sau hung mãnh tàn độc hơn kiếm trước gấp bội.

Từ Tử Lăng dùng một thủ pháp huyền ảo phiêu hốt kiến chiêu tiếp

chiêu, đồng thời hét lớn: "Hầu huynh đắc bảo lập tức rời khỏi đây, không cần để ý tiểu đệ."

Lời này còn lợi hại hơn bất cứ chiêu số nào, Dương Hư Ngạn vội vàng thu kiếm nhảy tránh.Có điều Hầu Hy Bạch lúc này cũng không tốt hơn y là mấy, mắt thấy ấn quyển sắp bị tan thành bột vụn, còn Loan Loan ở phía sau thì theo sát như bóng với hình, cơ hồ như y đột nhiên biến thành đại cừu nhân thù sâu tựa biển với nàng vậy. Chiếu lý thì Loan Loan đáng lẽ cũng giống như y, không muốn nhìn thấy ấn quyển bị hủy mới đúng. Nghĩ đến đây, Hầu Hy Bạch đột nhiên tỉnh ngộ, hiểu được Loan Loan muốn mình ép nhường lại "quyền cứu ấn quyển" cho nàng, thứ mà nàng dựa vào chính là tầm quan trọng của ấn quyển đối với Hầu Hy Bạch.

Nếu ấn quyển bị hủy, Loan Loan cùng lắm chỉ mất đi một cơ hội tìm hiểu Bất Tử Ấn Quyển, còn Hầu Hy Bạch thì sẽ vĩnh viễn không thể đạt đến cảnh giới tối cao mà y mong muốn.

Nghĩ đến đây, Hầu Hy Bạch mâu thuẫn vô cùng, cao thủ tương tranh chỉ hơn kém nhau trong đường tơ kẻ tóc, nếu muốn cứu ấn quyển, gã sẽ mất mạng, còn nếu né tránh thì Loan Loan sẽ đoạt được, đồng thời y còn phải nín nhịn cho nàng chiếm hết tiện nghi, tránh để ảnh hưởng đến việc cứu ấn quyển.

Xưa nay y vốn là người yêu hoa tiếc ngọc, luôn lượng thứ cho khuyết điểm của mỹ nữ, nhưng lúc này thì lại hận mỹ nữ tuyệt sắc có thể sobì với Sư Phi Huyên này đến cực điểm, nhưng lại không thể làm gì được đối phương.

Sau khi cân nhắc, Hầu Hy Bạch đành điểm nhẹ chân trái đầu mũi một pho tượng la hán, chuyển hướng dịch người sang ngang, Loan Loan phát ra một tràng cười khúc khích như tiếng chuông ngân: "Vậy mới ngoan chứ!"Nói đoạn phiêu đới phóng vút ra như cầu vồng, cuốn lấy

ấn quyển chỉ còn sáu bảy bước nữa là đụng trúng vách tường.

"Soạt!"

Một cánh tay trắng muốt như ngọc thò ra từ sau một bức tượng la hán đặt sát tường đã kịp thời bắt lấy Bất Tử Ấn Quyển trước khi nó bị phiêu đới cuốn lấy.

Kế đó Thạch Thanh Tuyền lướt ra như một bóng u linh, hừ lạnh nói: "Lần này thì đến lượt ta làm ngư ông đắc lợi rồi."

Loan Loan thu hồi phiêu đới, gia tốc lướt đến, cười khanh khách nói: "Lẽ nào Tuyền tỉ chưa nghe qua câu "hươu chết tay ai vẫn còn chưa biết?"

Thạch Thanh Tuyền ung dung hồi đáp: "Đương nhiên nghe rồi!"Lời còn chưa dứt ngọc tiêu trong tay hữu đã hóa thành một quầng quang ảnh, bảo hộ yếu huyệt trước ngực, ấn quyển thoát thủ bay về phía Hầu Hy Bạch. Lúc này tiếng hô bảo Hầu Hy Bạch đắc bảo xong lập tức thoát ly của Từ Tử Lăng cũng vừa hay vang lên, có thể nói là vô cùng kịp thời. Loan Loan nào còn nhàn rỗi để ý tới Thạch Thanh Tuyền, huống hồ Thạch Thanh Tuyền còn là truyền nhân của Bích Tố Tâm, muốn thu nhập nàng tuyệt đối không phải chuyện dễ, chỉ thấy tuyệt thế mỹ nữ của Âm Quý Phái này rít lên một tiếng lanh lảnh, chuyển hướng tấn công sang Hầu Hy Bạch. v Hầu Hy Bạch lúc này đang lao về phía ấn quyển, cảm giác hưng phấn khiến tinh thần y lên đến trạng thái tốt nhất, lập tức tính toán ra cách ứng phó với thế công như cuồng phong bão vũ của Loan Loan.

Đúng vào lúc quan trọng này, một pho tượng la hán đặt sát tường bên phải đột nhiên bốc cao, bắn về phía y, nếu Hầu Hy Bạch vẫn giữ nguyên tốc độ này thì lúc y bắt được ấn quyển cũng chính là lúc pho tượng kia đập vào người y.

Biến hóa này ngay cả Loan Loan cũng không thể ngờ đến.Hầu Hy Bạch tự biết ấn quyển tuy quan trọng, nhưng nếu mất mạng, thì ấn quyển gì cũng không có tác dụng. Pho tượng này nặng đến trăm cân, thêm vào kình lực của người ném ra, uy lực không phải tầm thường. Sau khi cân nhắc lợi hại, y đành vận công trầm người xuống.

Pho tượng La Hán lướt qua sát người Hầu Hy Bạch, đụng trúng một pho trượng khác, phát ra một tiếng nổ oanh động cả đại điện, cát bụi từ hai pho tượng vỡ bắn tung toé.

Thân hình phì nộn của An Long lướt qua khoảng cách giữa Loan Loan và Hầu Hy Bạch, ấn quyển cũng theo đó mà biến mất, chỉ nghe tiếng cười đắc ý của y vang vang khắp điện: "Gừng càng già càng cay, Loan Loan nha đầu ngươi trúng kế rồi!"

"Rầm!"

Cả tòa đại điện rung lên, An Long phá ngói xông ra.Lúc này Từ Tử Lăng và Dương Hư Ngạn son g song lướt tới, đều ngây người ngạc nhiên trước biến hoá bất ngờ này. Ngoại trừ Loan Loan, không ai hiểu An Long nói nàng trúng kế rốt cuộc là trúng kế gì. Chỉ có Loan Loan là đang tự trách mình đã đánh giá thấp kẻ được liệt danh vào tà đạo bát đại cao thủ cùng sư tôn Chúc Ngọc Nghiên của nàng này. Vừa rồi nàng đã dùng đủ mọi thủ pháp khiến An Long sinh lòng sợ hãi, rồi dùng phiêu đới bức y phải bỏ chạy chui lủi, đồng thời còn sử dụng phiêu đới phát ra Thiên Ma Âm khống chế tâm thần đối phương, chắc mẩm y khó thể phục hồi lại trong thời gian ngắn, nên mới an tâm tranh đoạt ấn quyển. Việc An Long đụng vỡ tượng lúc bỏ chạy lại càng nàng làm nàng yên tâm hơn. Đến giờ mới biết An Long đã phục nguyên sớm hơn dự liệu của nàng rất nhiều, chuyện đụng vỡ tượng chỉ là hư chiêu dụ địch mà thôi.

Có điều lúc này hối hận cũng đã muộn.

Cũng trong sát na đó, An Long chợt kêu lên một tiếng quái dị, bay ngược trở về.Chúng nhân trong điện không ai là không ngẩn người ra, còn ngạc nhiên hơn cả lúc An Long đoạt bảo thành công nữa.

Chương 290: Bình phân xuất sắc

Chúng nhân trợn mắt há miệng lên nhìn An Long tả thủ ôm ngực, hữu thủ cầm ấn quyển khẽ run run, mặt cắt không còn giọt máu, song mục nhìn chằm chằm ra ngoài lỗ hổng trên mái ngói, thần sắc như không dám tin tưởng, có thể nhìn thấy rõ sự sợ hãi trong mắt y.

Là ai có thể khiến vị cao thủ liệt danh vào tà đạo bát đại cao thủ này sợ hãi như vậy?Thạch Thanh Tuyền đứng sát tường đột nhiên giật mình chấn động, không nói tiếng nào đã lách người lướt khỏi đại điện, biến mất không tăm không tích. Sự việc diễn ra quá bất ngờ, Từ Tử Lăng muốn cản lại cũng không kịp.

Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc xuất thủ bổ về phía An Long.Mặc kệ là ai bức An Long trở lại thì hai người cũng phải đoạt lại Bất Tử Ấn Quyển rồi nói sau.

Dương Hư Ngạn thấy vậy vội vàng trấn định lại tinh thần đang kinh nghi bất định, miệng hét lớn: "An thúc cẩn thận!" An Long bị tiếng hét làm sực tỉnh, vội vung tay ném ấn quyển lên không, rồi gào lên điên dại: "Không liên quan đến ta!"Kế đó tung mình chạy theo hướng ngược lại, làm bức tường thủng một lỗ lớn.

Hầu Hy Bạch và Dương Hư Ngạn nào còn hứng thú để ý tới y, cùng lúc bật người phóng lên, đuổi theo ấn quyển đang không ngừng lên cao, sắp chạm tới nóc điện.

Từ Tử Lăng sợ Loan Loan ám toán nên vẫn đứng yên tại chỗ, toàn thần lưu tâm động tĩnh của nàng.Chỉ thấy mỹ nữ tuyệt thế này vẫn

yêu kiều đứng yên chỗ cũ, dường như đã mất đi hứng thú với cuộc đấu của hai người Hầu, Dương vậy, nhìn mà không thấy, nghe mà chẳng lọt tai, thần sắc tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó, song mục nhìn chăm chăm vào lỗ hổng mà An Long phá ra khi nãy.

Từ Tử Lăng thoáng động tâm, lờ mờ đoán ra được ai là người đã bức An Long trở lại.Thực ra thì cũng không khó đoán lắm, trong thiên hạ người có thể làm An Long hoảng hốt thất thái như vậy cũng không ngoài mấy cao thủ siêu nhiên như Ninh Đạo Kỳ, Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiên, trong đó khả năng kẻ này là Thạch Chi Hiên là cao nhất.

Nghĩ đến Tà Vương Thạch Chi Hiên, gã không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Tiếng kiếm phiến chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt, kế đó Hầu Hy Bạch và Dương Hư Ngạn lần lượt hạ thân xuống bên cạnh Từ Tử Lăng, trừng mắt lên nhìn nhau, mỗi người cầm mọt nửa ấn quyển.

Từ Tử Lăng không khỏi ngây người ra.

Loan Loan u uất thở dài, chậm rãi nói: "Đây có lẽ là phương pháp giải quyết tốt nhất, nô gia không chơi với các vị nữa!"

Nói xong liền dịch người về phía sau, lướt ra khỏi đại điện.

"Cheng!

Dương Hư Ngạn cho kiếm vào bao, song mục lấp lánh tinh quang, lừ mắt nhìn Hầu Hy Bạch và Từ Tử Lăng một lượt rồi hừ lạnh một tiếng, hậm hực phóng ra theo lỗ hổng mà An Long đã phá khi nãy, biến mất không chút dấu vết.

Đại điện trở lại vẻ yên tĩnh ban đầu, chỉ có thêm tàn tích của những bức tượng vỡ nát.

Từ Tử Lăng liếc qua phía Hầu Hy Bạch, y đang từ từ thu hồi mục quang khỏi nửa cuốn ấn quyển trong tay, cười khổ nói: "Tiểu đệ cũng có chút đồng ý với lời của Loan tiểu thư, đây có lẽ là phương pháp tốt nhất để giải quyết chuyện này, mọi người đều cùng có được đồng thời ai cũng cùng mất đi."

Từ Tử Lăng hỏi: "Vừa rồi có phải là lệnh sư đã bức An Long quay lại không?"

Hầu Hy Bạch lắc đầu: "Xem ra thì không, gia sư tuy hiếm khi xuất thủ, nhưng mỗi lần xuất thủ là đối phương ắt phải vong mạng.Theo tại hạ thấy thì Dương Hư Ngạn cũng không tin người đó là sư phụ, còn rốt cuộc là ai có tài thông thiên triệt địa như vậy, thì tiểu đệ cũng rất muốn được biết."

Từ Tử Lăng buột miệng hỏi: "Đã bao lâu Hầu huynh không gặp lệnh sư rồi?"

Hầu Hy Bạch thầm tính toán rồi nói: "Chắc cũng đến bảy tám năm rồi! Sau đó y liền nói lảng sang chuyện khác, cơ hồ như không muốn nhắc đến bất cứ sự việc gì liên quan tới Thạch Chi Hiên vậy: "Kết giao được vị bằng hữu có tình có nghĩa nhưTử Lăng huynh đây, vừa rồi tiểu đệ có thọ chút nội thương, cần phải tìm nơi tĩnh dưỡng, nếu mấy ngày nữa Tử Lăng huynh vẫn còn ở Thành Đô, Hầu Hy Bạch nhất định sẽ tới kiếm huynh uống rượu nói chuyện."

Nói đoạn liền giơ nửa cuốn ấn quyền lên, mỉm cười nói: "Tại hạ thật sự rất cảm kích, đa tạ!"Nói xong liền tung mình bỏ đi.

Ánh nến lập loè cũng vừa hay phụt tắt, đại điện bỗng chốc sáng

bừng lên, mặt trời đã ló rạng nơi chân trời phía Đông.

Nghĩ lại những chuyện đã xảy ra đêm qua, Từ Tử Lăng không khỏi cảm khái trong lòng, cảm nhận sâu sắc sự quý giá của khoảnh khắc bình minh.

Từ Tử Lăng ra đến bên ngoài thì trời đã sáng bảnh.Đột nhiên có tiếng đinh đang từ trên Phật tháp truyền lại, gã liền ngước mắt lên nhìn, trông thấy ở mái hiên Phật tháp thấp thoáng một chiếc chuông đồng nhỏ, gió thổi tới, làm chuông lay động, phát ra những tiếng lanh canh vui tai, khiến bao nhiêu phiền lụy cũng theo đó mà đi.

Cạnh La Hán Đường có một con đường nhỏ kéo dài đến Phật tháp, hoa cỏ sum xuê tươi tốt, âm u tĩnh mịch, nhìn rất bắt mắt.

Từ Tử Lăng thầm nhủ dù sao mình cũng nhàn rỗi vô sự chi bằng tiện thể đi xung quanh tham quan một lượt, sau đó sẽ lập tức rời khỏi Tứ Xuyên đi tìm Khấu Trọng, rồi cùng đến Quan Trung tìm bảo vật.

Gã thở dài một tiếng, chậm rãi bước đi về phía Phật tháp.Đi xuyên qua rừng trúc, một ngôi bảo tháp hùng vĩ cao gần mười lăm trượng chia làm ba tầng đứng sừng sững trên khoảng đất trống giữa rừng.

Dưới ánh sáng của buổi bình minh, con chim đồng chạm trên đỉnh tháp lại càng thêm rực rỡ sáng chói, ánh sáng phản chiếu đi khắp gần xa.

Mỗi tầng tháp ở bốn phía đều có khắc mười hai bức tượng Phật đá, hùng vĩ tráng lệ, hoa văn tỉ mỉ.

"Từ huynh dường như rất thưởng thức tòa Phật tháp này thì phải?"

Từ Tử Lăng chắp tay ngẩng đầu quan sát Phật tháp, không quay đầu

lại điềm đạm nói: "Sư tiểu thư đến từ đêm qua hay vừa tới sáng nay vậy?"

Sư Phi Huyên đến phía sau gã, ung dung đáp: "Có phân biệt gì đâu, hung bất quá cũng chỉ muốn hỏi xem ai đã bức An Long trở lại La Hán Đường thôi đúng không?Kẻ này thật đáng ghét, dám mạo phạm tới thánh địa Phật môn, Phi Huyên chỉ doạ cho hắn ngủ không ngon giấc mấy hôm cũng không có gì quá đáng, Từ huynh có đồng ý không?"

Từ Tử Lăng quay người lại, đối mặt với mỹ nữ thanh lệ u nhã này, cười gượng gạo nói: "Tại hạ cũng đã đạp vỡ một bức tượng, không biết tiểu thư định trừng phạt tiểu đệ thế nào đây?"

Sư Phi Huyên mỉm cười nói: "Phi Huyên không thấy và cũng không biết, Từ huynh chớ nên hỏi làm gì."

Từ Tử Lăng vỗ vỗ trán, rồi bật cười nói: "Đêm qua giống như một giấc mơ vậy, mỗi một chuyện đều khiến người ta khó hiểu, không rõ nguyên do, tỉ như không biết sư tiểu thư dựa vào gì để đẩy lui An Long, doạ cho y phải bỏ cả Bất Tử Ấn Quyển, hồn phi phách tán bỏ chạy như chuột thấy mèo vậy?"

Sư Phi Huyên dịu dàng nói: "Lần này Phi Huyên nhập Xuyên chính là phụng sư mệnh đến U Lâm Tiểu Cốc mượn Bất Tử Ấn Quyển đọc một lượt, tuy không thể vì thế mà luyện thành Bất Tử Ấn Pháp, nhưng muốn bắt chước giống hai ba phần thì tuyệt đối không khó, thêm vào An Long đã sợ hãi trong lòng, cơ duyên xảo hợp nên mới thu được chút hiệu quả mà thôi.Không biết Phi Huyên nói vậy đã giải đáp được mối nghi trong lòng Từ huynh chưa vậy?"

Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, nhưng lại nảy sinh một vấn đề mới, ngạc nhiên hỏi: "Tại sao tiểu thư không dứt khoát lấy luôn ấn quyển về

Tịnh Trai cất giữ, vậy thì không phải sẽ không có trận phân tranh đêm qua hay sao?"

Sư Phi Huyên thản nhiên đáp: "Đây chẳng những là di vật của Bích Tố Tâm sư bá để lại cho Thạch Thanh Tuyền tiểu thư, mà còn là hung vật Thạch Chi Hiên dùng để tá đao sát nhân, không có sự đồng ý của Thanh Tuyền tiểu thư, không ai có thể mang nó ra khỏi U Lâm Tiểu Cốc.Lần này điều khiến người ta khó hiểu nhất chính là tại sao Dương Hư Ngạn đột nhiên biết được sự tồn tại của ấn quyển này?"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt lên: "Tá đao sát nhân.Thạch Chi Hiên muốn giết người mà phải mượn đến tay kẻ khác sao?"

Song mục Sư Phi Huyên thoáng hiện thần sắc bi ai, thấp giọng nói: "Chúng ta vừa đi vừa nói được không?"

Từ Tử Lăng không dám đi ngang hàng với nàng, mà chỉ đi cách chừng hai bước phía sau, cùng đi lên con đường nhỏ xuyên qua rừng trúc.

Sư Phi Huyên bất chợt dừng lại, Từ Tử Lăng tự nhiên cũng dừng theo.Chỉ nghe nàng khẽ trách móc: "Đầu óc huynh làm bằng thứ gì vậy? Tại sao không sánh vai đi cùng Phi Huyên, giữa chúng ta đâu có phân chủ khách cũng đâu phân sang hèn mà huynh phải lẽo đẽo đi theo người ta như vậy? Có phải là muốn Phi Huyên rũ áo bỏ đi, không để ý đến huynh nữa không?"

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt dâng lên một cảm xúc khó tả, không biết có phải vì đã quen thuộc hay không mà thái độ của Sư Phi Huyên với gã so với hồi mới quen biết đã thay đổi rất lớn.Trước đây nàng chưa bao giờ để lộ thần thái yêu kiều nũng nịu thế này bao giờ.

Từ Tử Lăng cười lên ha hả, bước lên đứng bên trái nàng, tuy đã cố

kềm nén cảm xúc nhưng cũng khó tránh khỏi bước chân rối loạn: "Chỉ là một chuyện hiểu lầm, tiểu đệ còn tưởng rằng Sư tiểu thư vì thân phận đặc thù nên phải nghiêm ngặt đề phòng với chuyện nam nữ tiếp xúc, vì thế... hắc... nên mới phải kính nhi viễn chi!Ồ! Không đúng! Chỉ là tiểu đệ tôn trọng thân phận siêu nhiên của tiểu thư... ôi, chắc Sư tiểu thư cũng hiểu Từ mỗ muốn nói gì chứ?"

Sư Phi Huyên mỉm cười nói; "Sánh vai bước đi và đề phòng chuyện nam nữ tiếp xúc có quan hệ gì với nhau sao?Ngược lại huynh cố ý lùi lại phía sau thế này, cho dù là có thật lòng muốn kính nhi viễn chi đi nữa, cũng khó mà tránh khỏi người ta vặn vẹo nọ kia."

Nói đoạn nàng lại tiếp tục đi về phía trước, ngọc dung khôi phục vẻ lạnh lùng bình tĩnh nhu nhặt nước hồ không gợn sóng, lần này thì Từ Tử Lăng đã nghĩ thông, chậm rãi bước đi bên cạnh, chờ nàng lên tiếng.

Một lúc lâu sau, Sư Phi Huyên mới trầm giọng thỏ thẻ nói: "Thạch Chi Hiên ghi lại Bất Tử Ấn Quyển chính là cố ý để Bích Tố Tâm sư bá đọc, chuyện đó liên quan đến cuộc đấu giữa Ma môn và Tịnh Trai, tình tiết bên trong thế nào chắc Từ huynh cũng có thể tưởng tượng ra được.Nếu không phải vì nghiên cứu ấn quyển này, Tố Tâm sư bá quyết không thể duỗi tay rời xa trần thế trong lúc tuổi còn tráng niên như thế."

Từ Tử Lăng chợt cảm thấy ớn lạnh, nói: "Không hiểu lòng dạ Thạch Chi Hiên này làm bằng thứ gì, chẳng trách Thạch tiểu thư lại không chịu nhận y làm phụ thân?"

Kế đó gã lại lo lắng nói: "Vừa rồi Sư tiểu thư nói đã từng đọc qua Bất Tử Ấn Quyển phải không?Vậy chẳng phải là dẫm vào vết xe đổ của lệnh sư bá rồi hay sao?"

Sư Phi Huyên ung dung nói; "Có thể nói như vậy.Đây cũng chính là dụng ý của Thạch Chi Hiên khi ghi lại ấn quyển này. Đối với Từ Hàng Tịnh Trai, đây có thể nói là một sự khiêu chiến công khai, rất có thể Phi Huyên đột nhiên ra đi giống như sư bá vậy, nhưng nói gì thì nói, cũng quyết không thể đứng ngoài chuyện này được."

Từ Tử Lăng nghe mà không biết phải nói gì, lại càng không biết nên chia sẻ với nàng thế nào, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Tại sao An Long lại muốn có được ấn quyển, đối với y thứ này có lợi gì chứ?"

Đi hết con đường nhỏ, hai người đến khoảng đất trống bên cạnh La Hán Đường.Sư Phi Huyên chầm chậm quay người lại đối diện với Từ Tử Lăng, bình tĩnh nói; "An Long có một sự sùng bái đến gần như điên cuồng với Thạch Chi Hiên, mấy chục năm nay sự sùng bái đó chưa hề thay đổi, lúc nào y cũng hy vọng Thạch Chi Hiên có thể nhất thống ma đạo, đối với y mà nói, chướng ngại trước đây ngăn trở Thạch Chi Hiên chính là Bích Tố Tâm sư bá, còn bây giờ thì là Thạch Thanh Tuyền tiểu thư. Đồng thời giữa Dương Hư Ngạn và Hầu Hy Bạch, y lựa chọn họ Dương, bởi vì y cho rằng Dương Hư Ngạn sẽ trở thành một Thạch Chi Hiên thứ hai!"

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: "Dương Hư Ngạn là một kẻ như vậy, tại sao Lý Thế Dân còn trọng dụng y?"

Sư Phi Huyên mỉm cười giải thích: "Dương Hư Ngạn thuộc nhân mã của thái tử Lý Kiến Thành, vì quan hệ mật thiết giữa Lý Uyên và Dương Dũng nên y rất được Lý Uyên sủng ái, thêm vào gần đây Lý Uyên lại nạp Đổng Thục Ni làm thiếp nên địa vị của Dương Hư Ngạn lại càng được củng cố.Trừ phi Lý Thế Dân muốn cắt đứt quan hệ với cha và anh, bằng không sao thể đụng đến đại công thần nhiều lần kiến lập kỳ công, gần đây lại một mình cắt đầu của Tiết Cử mang về được chứ?"

Từ Tử Lăng chau mày nói; "Trước đây Sư tiểu thư đều không muốn nhắc đến những chuyện trong Ma môn, giờ lại đột nhiên ngôn vô bất tận, bên trong chắc hẳn là có nguyên nhân gì đặc biệt phải không?"

Sau Phi Huyên mỉm cười nói: "Sau khi từ biệt ở Đại Ba Sơn, Phi Huyên đã đi đường thủy tới U Lâm Tiểu Cốc thông báo cho Thanh Tuyền tiểu thưbiết chuyện này, mới biết thì ra Lỗ Diệu Tử trước khi lâm chung đã dùng phi cáp truyền thư mang di chúc đến cho nàng. Trong di thư có nhắc đến rất nhiều chuyện, đồng thời rất đề cao huynh và Khấu Trọng, trong đó Lỗ tiên sinh có đề cập huynh có lẽ là người duy nhất trong thiên hạ này không cần học võ công của Hoa Gián Phái hay Bổ Thiên Các mà vẫn hiểu được Bất Tử Ấn Quyển, thế nên nàng mới quyết định giao ấn quyển cho huynh. Nếu huynh không kịp thời xuất hiện, Thạch tiểu thư sẽ hủy Bất Tử Ấn Quyển trước mặt Dương Hư Ngạn và An Long để kết thúc mọi chuyện."

Từ Tử Lăng không nén nổi một cảm giác thất vọng dâng lên trong lòng, thì ra Sư Phi Huyên nhìn gã bằng con mắt khác, không phải là vì cảm nhận của nàng với gã thay đổi, mà là vì di thư của Lỗ Diệu Tử, hoặc vì sự tín nhiệm của Thạch Thanh Tuyền với gã mà thôi.Cảm giác thầm thất vọng đó, quả thật không dễ chịu chút nào.

Từ đây có thể thấy, bản thân gã đã đích thực nảy sinh tình cảm với vị mỹ nữ tuyệt sắc như tiên này, bằng không cũng đâu có vì một chút chuyện cỏn con đó mà đau lòng.Nghĩ tới đây, Từ Tử Lăng cố dẹp hết những suy nghĩ vẩn vơ ra sau đầu, chậm rãi nói: "Thì ra là vậy, biết thế tiểu đệ đã không cần vượt ngàn dặm đến đây làm gì?"

Sư Phi Huyên ngạc nhiên nói: "Không thể xem những gì ký tải trên ấn quyển, Từ huynh không cảm thấy nuối tiếc chút nào sao?"

Từ Tử Lăng thờ dài cảm than nói: "Được được mất mất, làm sao có thể để ý nhiều như vậy chứ?Huống hồ Lỗ tiên sinh có thể đã nhìn

lầm hoặc đánh giá Từ Tử Lăng này quá cao, đọc xong lại tẩu hỏa nhập ma thì thật chẳng ra sao cả. Nếu muốn học võ công thượng thừa, năm trăm bức tượng trong La Hán Đường kia bức nào cũng ẩn tàng đạo lý thâm sâu, phi điểu trầm ngư trong tự nhiên, thứ gì cũng có thể làm thầy của ta, ai còn có thời gian đi tham tập thứ do tà nhân trong Ma môn sáng tạo ra làm gì chứ?"

Cặp mắt đẹp của Sư Phi Huyên nhìn chăm chú vào gã, hai hàng lông mi khẽ chớp chớp: "Giờ thì Phi Huyên mới hiểu tại sao Lỗ đại sư lại hân thưởng Từ Tử Lăng đến thế!Từ huynh có biết những tượng La Hán trong chùa này đều do thánh tăng đời Hậu Tần và Cưu Ma La Thập tự tay làm ra hay không?"

Từ Tử Lăng ngẩn người nói: "Cưu Ma La thập là ai?Sao cái tên nghe cổ quái như vậy?"

Sư Phi Huyên nghiêm mặt nói: "Cưu Ma La Thập là cao tăng đại đức đại trí từ Thiên Trúc đến Trung Thổ truyền giáo, Phật pháp thượng thừa, võ công thuộc hàng siêu phàm nhập thánh, nhưng lại không hề có truyền nhân võ học mà chỉ luận Phật pháp.Sau khi đến Trung Thổ, người chỉ ở Tiêu Dao Viên ở Trường An chuyên dịch kinh Phật. Chỉ e rằng chính thánh tăng cũng không thể ngờ hậu thế lại có người ngộ ra được huyền cơ trong những bức tượng do người thiết kế, hơn nữa người ấy lại không phải là Phật môn đệ tử nữa."

Kế đó nàng lại lườm gã một cái nói tiếp: "Huynh còn nói Lỗ tiên sinh nhìn lầm huynh nữa, liệu có phải lại sợ gánh thêm trách nhiệm gì nữa không?"

Từ Tử Lăng cười khổ đáp: "Tiểu thư nói làm tại hạ chỉ muốn quay lại La Hán Đường xem thêm một lượt.Ôi! Hiện giờ nơi này không còn cần kẻ nhàn rỗi như Từ mỗ nữa rồi, người của Ba Minh đang đi khắp nơi lùng bắt tại hạ cho Lý Thế Dân, tiểu đệ quả thực không nên ở lại

lâu! Mong Sư tiểu thư thứ cho Từ Tử Lăng thất lễ, không thể bồi tiếp!"

Với tính cách đạm bạc vô cầu của Từ Tử Lăng, Sư Phi Huyên vậy mà cũng không khỏi nhướng mày lên tỏ ý không vui: "Tại sao huynh lúc nào cũng có vẻ muốn trốn chạy như thế?Lẽ nào huynh không nhìn thấy thiên hạ vạn dân đang đắm chìm trong bể khổ hay sao, cho dù là Ba Thục có thể Khấu Trọngtránh khỏi được chiến hỏa ở Trung Nguyên, nhưng cũng vì biến hoá của tình thế bên ngoài mà nổi sóng nổi gió. Từ khi Chúc Ngọc Nghiên, Thạch Chi Hiên xuất thế, thiên hạ đạo tiêu mà trưởng, nếu không cũng đâu đến nỗi loạn như vậy. Trước tình cảnh đó, Phi Huyên nghĩ những người có chí đều nên vì thiên hạ thương sinh mà làm chút chuyện."

Nụ cười của Từ Tử Lăng càng trở nên gượng gạo, gã thở dài nói: "Người có chí khí là Khấu Trọng chứ không phải Từ Tử Lăng, có lẽ Sư tiểu thư đã kỳ vọng quá nhiều ở tại hạ rồi."

Sư Phi Huyên khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có, mỉm cười nói: "Từ huynh có biết tại sao Phi Huyên phải mạo danh Thạch Chi Hiên dọa khiếp An Long một phen không?"

Từ Tử Lăng suy nghĩ giây lát rồi nói: "Có phải là muốn thử xem Thạch Chi Hiên có liên quan đến chuyện này hay không?Nếu như An Long phụng mạng Thạch Chi Hiên hành sự, đương nhiên y sẽ không sợ hãi như vậy?"

Sư Phi Huyên lườm gã một cái rồi nói: "Không kêu gào đòi đi nữa sao?"

Từ Tử Lăng lúng túng nói: "Thì ra Sư tiểu thư cũng biết trêu chọc người khác?"

Sư Phi Huyên khẽ thở hắt ra một hơi, dịu dàng nói: "Con người huynh thật khó hầu hạ, hếu Từ huynh không ngại, có thể để Phi Huyên làm chủ nhân mời huynh nếm thể món chay nổi tiếng của Thành Đô không?Thanh Tuyền tiểu thư còn mấy thứ muốn giao cho huynh nữa đó!"

Sư Phi Huyên nhìn chăm chăm vào mặt gã, tựa như muốn nhìn thấu xem tâm can gã đang nghĩ gì, khoé miệng anh đào khẽ nhoẻn một nụ cười khó hiểu, chậm rãi nói: "Lại thế rồi!Lần này từ biệt, không biết khi nào mớ i gặp lại, ở thêm với Phi Huyên một lúc cũng không được sao?"

Đây là lần đầu tiên Sư Phi Huyên nói chuyện với gã mềm mỏng như vậy, lại nhớ ra chuyện mình hủy đi Hòa Thị Bích mà người ta cũng không tính toán, Từ Tử Lăng rốt cuộc cũng mềm lòng, đành gật đầu đáp ứng.

Chương 291: Luận bàn thiên hạ

Bên kia sông, mấy cột khói mờ mịt bốc thẳng lên đến tận trời. Từ sáng sớm hôm trước, quân Giang Hoài do đích thân Đỗ Phục Uy thống lĩnh đã vượt quãng đường hơn ba mươi dặm tiến đánh quân của Trầm Luân. Đáng hận là quân Đỗ Phục Uy cũng đốt cả mấy chục chiến thuyền của Trầm Luân đang đậu trên bến sông khiến cho kế hoạch phục kích Trầm Luân khi hắn rút chạy theo đường sông của bọn Khấu Trọng cũng theo đó mà tan vỡ.

Từ cao nhìn xuống mới thấy, trại chỉ huy của Trầm Luân vẫn còn đứng vững, chỉ mấy doanh trại ngoại vi là bị quân của Đỗ Phục Uy phá hủy thôi. Nghe tiếng quân reo hò theo chiều gió thoảng đến, hai mắt Trần Trường Lâm rực sáng ngời, rõ là chàng rất hài lòng vì doanh trại của Trầm Luân bị tấn công.

Bốc Thiên Chí nói thầm vào tai Khấu Trọng: "Ta thấy chắc là Trầm Luân đã đề phòng từ trước rồi, nên Đỗ Phục Uy có thế nào thì cũng không thể nhanh chóng đắc thủ được, nhìn bề ngoài thì có vẻ như Đỗ Phục Uy đang sắp thắng đến nơi nhưng thực ra Trầm Luân mới bị tổn thất không đáng kể. Trầm Luân chưa đến nỗi phải bỏ chạy, mà có chạy thì hắn cũng phải chạy đường bộ, tất cả thuyền đã bị hư hại hết rồi mà."

Tuy Bốc Thiên Chí không nói hẳn ra nhưng như thế có khác gì bảo rằng kế hoạch phục kích Trầm Luân trên đường thủy không thể thực hiện được nữa.

Khấu Trọng cũng chán nản, đành gượng gạo đáp lại: "Cứ chờ xem

sao, Trần Luân thế nào cũng không phải là đối thủ của họ Đỗ, trước sau gì cũng phải thất bại thôi."

Trần Trường Lâm từ nãy vẫn im lặng quan sát diễn biến của thế trận, chợt lắc đầu nói xen vào: "Trầm Luân mưu dũng kiêm toàn, tuy độ già dặn, cũng như binh lực không thể so sánh được với họ Đỗ, nhưng hắn đã chọn vị trí lập trại rất tốt, dễ thủ khó công. Binh lính của hắn toàn là lính giỏi, lại lấy nghỉ ngơi đánh mỏi mệt, ban đầu có thể bị thiệt thòi chút ít nhưng bây giờ đã lấy lại được đội ngũ, quân Đỗ Phục Uy có làm gì nổi đâu? Theo ta thấy thì Trầm Luân có thể sẽ thất bại nhưng Đỗ Phục Uy cũng phải mất không ít công sức."

Đột nhiên phía bên Đỗ Phục Uy vang lên tiếng tù và lệnh lui quân. Khấu Trọng cười méo xệch: "Trường Lâm liệu sự như thần, Đỗ lão đúng là muốn rút rồi."

Trần Trường Lâm gượng cười đáp lại: "Bên Đỗ Phục Uy lui binh, nếu bị quân Trầm Luân xông ra đuổi theo thì chúng ta nên hủy bỏ kế hoạch phục kích. Chỉ khi Trầm Luân thiệt hại đến mức không thể truy theo Đỗ Phục Uy thì chúng ta mới có thể có cơ hội."

Khấu Trọng gật đầu thầm tán thưởng Trần Trường Lâm. Họ Trần này không những mưu trí mà còn công tư rất phân minh, mặc dù có mối thù sâu với Trầm Luân mà không hề bị thù riêng làm tối mắt mà vẫn tỉnh táo liệu việc như thường. Ngay cả bản thân Khấu Trọng đôi lúc cũng vẫn hành động theo cảm tính, không bằng được Trần Trường Lâm.

Nửa canh giờ sau, theo tin thám tử báo cáo về thì Trầm Luân quả đã phái một đội binh mã truy theo quân Đỗ Phục Uy nhưng bị hậu quân của Đỗ Phục Uy đánh cho phải quay về.

Trần Trường Lâm không thất vọng, ngược lại còn mỉm cười vui vẻ:

"Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Trầm Luân từ trước đến nay muốn gì được nấy, từ nhỏ đã bá đạo hết mức mà chưa hề bị trừng phạt. Hôm nay trước thì hao binh tổn tướng, sau này còn phải khốn khổ vì bị Lý Tử Thông báo cừu. Tạm thời tại hạ thế là đủ thống khoái rồi, cứ kiên nhẫn chờ, làm gì chẳng có lúc thu thập cả hai cha con hắn?"

Khấu Trọng bật đứng dậy, cao giọng: "Trường Lâm huynh quả là bậc anh hùng! Bây giờ Đỗ Phục Uy, Trầm Luân và Lý Tử Thông phải lo đối phó lẫn nhau, chúng ta trước mắt sẽ không còn nguy hiểm. Ta muốn nhân cơ hội này xuôi nam một chuyến, sau đó sẽ cùng Tử Lăng tới Quan Trung. Đại bản doanh ở đây phiền các chiến hữu trông coi một thời gian vậy."

Mấy thuộc tướng và binh lính đều cùng nhau ứng tiếng, khí thế bừng bừng như vừa đả bại Trầm Luân.

o0o

Khắp Thành Đô, từ đường lớn đến ngõ nhỏ đều còn nguyên dấu vết của lễ hội đêm hôm trước. Những mảnh giấy và đèn lồng vương vãi trên khắp các nẻo đường.

Trên đường vào giờ này thưa thớt bóng người đi lại, so với cảnh náo nhiệt đêm qua thì thật là khác biệt. Có thể nhận thấy sau một đêm vui vẻ, tất cả mọi người đều cảm thấy mệt mỏi nên đến giờ vẫn còn đang say giấc nồng. Hầu hết các cửa tiệm trên phố đều còn chưa mở cửa buôn bán. Từ Tử Lăng lúc này vẫn còn đang ngạc nhiên tại sao Sư Phi Huyên mời gã đi ngắm đèn đêm qua. Nàng vẫn cải nam trang cùng gã đến phía Tây Thành, thì thấy một trai điếm đã mở cửa đón khách.

Sư Phi Huyên hiển nhiên không phải lần đầu đến đây, gã tiểu nhị vừa

thấy nàng liền vui vẻ thi lễ mời vào.

Từ Tử Lăng vốn chỉ thích các món rau, còn bản thân Sư Phi Huyên là người của Từ Hàng Tịnh Trai nên nàng cũng chỉ gọi vài món rau quả, rồi nàng tự tay châm trà mời gã. Từ Tử Lăng không ngờ có ngày gã được vinh hạnh dùng bữa với giai nhân trong mộng của gã.

Trong trai quán rộng rãi, vào lúc này chỉ có họ là những khách nhân giữa không gian tĩnh lặng. Trong tình cảnh này, Sư Phi Huyên vẫn nhìn gã với ánh mắt bình thản, nàng như không hề để tâm đến xung quanh.

Sư Phi Huyên nói mấy câu khách sáo rồi đi vào chính đề, cất giọng cảm động: "Thật may là Từ Tử Lăng huynh khám phá ra thân phận thứ hai của Thạch Chi Hiên, nếu không thì chúng tôi đến bây giờ cũng không biết Bùi Cự, kẻ thực sự đã lật đổ Đại Tùy, lại chính là lão Tà Vương này. Nghĩ lại thì cũng phải, vì hiện thời trong thiên hạ có lẽ chỉ có mình họ Thạch là có thể làm chuyện kinh thiên động địa như vậy rồi biến mất mà không để lại dấu vết gì thôi."

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi lại: "Chì một mình Bùi Cự mà phá hoại được nhiều thế hay sao?"

Sư Phi Huyên đáp: "Cái chính là y rất được lòng Dương Quảng, lại hiểu rành rẽ tình hình Tây Vực. Các đại thần khác tuy có muốn phản đối, nhưng lại không có hiểu biết như lão, vì vậy nên cũng không đủ khả năng."

Dừng lại một lúc nàng nói tiếp:"Một ví dụ là tháng Bảy năm Đại Nghiệp thứ mười, Bùi Cự vừa được bổ chức Hộ Bắc Phiên Quân Sư liền lập tức dâng tấu tâu với Dương Quảng rằng Thủy Tất Khả Hãn ở Đột Quyết đang không ngừng tăng cường thế lực, Đại Tùy phải tìm mọi cách ngăn chặn. Cách lão đề nghị là nhà Tùy đem một tôn thất

nữ tử gả cho bào đệ của Thủy Tất là Sát Cát Mặc, đồng thời phong làm Nam Diện Khả Hãn để phân hóa hai anh em họ. Kết quả là Sát Cát Mặc không tiếp nhận lời cầu hôn, còn đem mọi chuyện nói hết cho Thủy Tất. Từ đó Đột Quyết bắt đầu xa lánh Đại Tùy, quan hệ ngày càng xấu đi."

Từ Tử Lăng nghe mà không khỏi giật mình, gật đầu: "Thạch Chi Hiên này tâm cơ quả là thâm độc. Đáng sợ nhất là lão lại che giấu được mục đích thật sự dưới cái vỏ phụng sự đại nghiệp nhà Tùy, khiến Dương Quảng đã hồ đồ lại càng thêm hồ đồ."

Sư Phi Huyên thở dài: "Thật ra ban đầu Đột Quyết mới chỉ xa lánh Đại Tùy mà chưa thực sự có xung đột, Bùi Cự thấy âm mưu vẫn chưa thành liền nghĩ ra một kế khác. Lão tâu với Dương Quảng rằng quan hệ xấu đi giữa hai nước không phải do chuyện cầu hôn phong tước mà vì có một mưu sĩ đến từ Tây phương là Sử Thụ Hồ Tất xúc xiểm ly gián, nếu trừ được được người này thì Đột Quyết sẽ quay lại với Đại Tùy. Cũng như lần trước, Dương Quảng vừa nghe xong, chưa hiểu rõ đầu cuối gì đã lập tức chuẩn y. Thế là Bùi Cự liền lập mưu, dẫn dụ Sử Thụ Hồ Tất đến Mả Ba giết đi, sau đó lại phao tin Dương Quảng chủ mưu việc đó. Chuyện đến tai Thủy Tất và Đột Quyết liền cắt đứt luôn quan hệ với Đại Tùy."

Nàng lắc đầu than thở:"Dương Quảng mất bao công mới lên được ngai vàng, thế mà cuối cùng lại trở thành Hoàng Đế tự tay phá hoại cơ nghiệp nhanh nhất trong lịch sử. Tần triều tuy cũng chỉ hai đời là tiêu vong, nhưng ngay từ thời Thủy Hoàng Đế lòng dân đã không yên, còn khi Dương Quảng lên ngôi, thiên hạ vẫn thái bình thịnh trị. Bây giờ nghĩ lại ta mới thấy, Bùi Cự có thể thành công, tất cả là vì nắm đúng yếu điểm thích thống trị bốn cõi của Dương Quảng, một Đại Tùy thống trị Trung Nguyên chưa đủ, còn muốn vươn tay ra cả Vực ngoại. Đáng cười là, sau khi giết được Sử Thụ Hồ Tất, Dương Quảng lại cho rằng Đột Quyết sẽ ngoan ngoãn khuất phục, liền dẫn

theo mấy vạn binh lính đích thân đi tuần du biên ải. Thủy Tất nghe thấy liền nổi máu điên, suất lĩnh kỵ binh nam chinh tập kích quân của Dương Quảng khiến họ Dương phải tháo chạy vào Nhạn Môn Quan. Quân Đột Quyết thừa thắng xông lên, chiếm đến ba chín trong số bốn mốt huyện của Nhạn Môn Quận. Từ đó Đột Quyết không những không sợ Đại Tùy mà còn rắp tâm tìm cách đông tiến, tất cả đều từ mấy lời sàm tấu của Bùi Cự."

Từ Tử Lăng trầm ngâm: "Thậm chí có thể Thạch Chi Hiên đã mật báo cho Thủy Tất, khích động hắn đến tấn công Dương Quảng cũng nên. Chà, tại hạ thật không hiểu, họ Thạch này dẫu sao cũng là người Hán. Làm cái việc dẫn sói vào nhà với lão thì có ích lợi gì?"

Sư Phi Huyên điềm đạm gật đầu: "Căn nguyên sâu xa của việc này chính là cuộc xung đột tư tưởng. Vì một tín ngưỡng hay tôn giáo nào đó, người ta có thể quên đi lòng yêu nước, tính mạng vạn triệu đồng bào cũng coi như không. Thạch Chi Hiên là tín đồ của Ma Môn, bí kip chí cao vô thượng của Ma Môn chính là mười quyển Thiên Ma Sách, trong đó không những ký tải đủ các loại võ công cao thâm mạc trắc mà còn luận bàn về con người và vũ trụ, cho rằng người ta sinh ra bản tính tàn ác, cũng như vũ trụ chủ về tàn sát và hủy diệt. Đầu tiên đây cũng chỉ là một học thuyết sách vở, chỉ từ khi Hán Vũ Đế tôn sùng Nho giáo, bài xích tất cả các giáo thuyết khác thì khắp trong thiên hạ ai ai cũng công kích Ma Môn. Đệ tử Ma Môn vì thế mới phải chia nhau mỗi người giữ một phần bí điển, phân tán đi khắp nơi tránh họa, dần dần trở thành thế cục lưỡng phái lục đạo như bây giờ. Thạch Chi Hiên tự cho tài cao nghệ cả, muốn thấy "Thiên Ma Sách" hợp nhất và rắp tâm gom Ma Môn về một mối và như vậy lật đổ Đại Tùy mới chỉ là một bước trong kế hoạch của lão ta."

Từ Tử Lăng nhíu mày đáp:

” Điều đó vẫn chưa đủ giải thích một cách thuyết phục tại sao Thạch

Chi Hiên lại dẫn quân Đột Quyết tiến vào Trung Nguyên.”

Sư Phi Huyên giải thích:

” Đã là Ma môn thì dĩ nhiên mục đích phải tà ác và muốn cải biến nhiều thứ. Bài xích tiên gia, chủ trương kết hợp Tây Vực, nhằm tiếp thu văn hóa ngoại lai từ Tây Vực để từ đó Ma môn sẽ dùng giáo lý của mình tạo ảnh hưởng, dùng vũ lực loại bỏ các giáo lý chống đối. Do đó mà Ma môn đệ tử tích cực tìm đến Tây Vực thừa cơ phát triển. Thạch Chi Hiên và cả Chúc Ngọc Nghiên đều có huyết thống của người Hồ do đó mà đều có mục đích cho dân tộc của mình mà bất chấp đạo lý.”

Từ Tử Lăng thở dài rồi nói: ” Thì ra là như vậy, may mà được Sư tiểu thư chỉ giáo cho, nếu không e rằng cả đời này ta cũng không hiểu người của Ma môn âm mưu ngụy kế gì. Đúng là yêu ma quỷ quái!”

Lúc đó món ăn chay cũng đã được mang tới, mùi hương xông lên ngào ngạt khắp nơi. Trên mặt bàn, các món ăn có đầy đủ hương sắc mùi vị.

Từ Tử Lăng thấy nàng ăn chút ít rồi buông đũa, gã bèn nâng chén uống một hớp to, ăn chút đồ chay, rồi ngại ngùng nói: " Có phải tại tôi ăn uống phàm tục quá, khiến tiểu thư không có hứng ăn chăng?"

Sư Phi Huyên mỉm cười duyên dáng, lắc đầu đáp:

” Những món ăn này được chế biến rất công phu, mùi vị đậm đà mà vẫn không mất hương vị thanh bạch, món rau dưa cũng có vị ngon. Vừa rồi tôi mới ăn có hai miếng mà đã cảm thấy rất ngon. Mà cách ăn của công tử với con người công tử cũng đều khoan thai tự nhiên, trí tuệ sâu sắc, sao lại khó coi được.”

Từ Tử Lăng đỏ mặt, ngượng ngùng nói: ” Tiểu thư nói quá, ha! Trí tuệ sâu sắc, sao được như tiểu thư ôn nhu văn nhã thuyết pháp được chứ.”

Sư Phi Huyên không tỏ ý gì, từ tốn đáp: “ Những chuyện đã nói, Phi Huyên chỉ là luận theo đạo lý.

Hai người đồng thời ngước mắt nhìn nhau, đều cảm thấy hoàn cảnh lúc này thật vi diệu. Thật ra trong suốt bữa ăn, sự ngăn cách giữa hai người dường như đã giảm đi rất nhiều.

Từ Tử Lăng đương nhiên là biết chỉ là do gã tựa tác, cố gắng tự cảnh cáo bản thân, tự đề tỉnh gã là chỉ do cùng hoàn cảnh mục đích chống đại địch trước mắt mà có mối quan hệ này với Sư Phi Huyên mà thôi.

Sư Phi Huyên thần sắc lơ đãng đưa ánh mắt nhìn ra ngoài, mặt trời ban mai cũng đang dần ló dạng trên khắp nẻo đường. Trên đường lúc này đã có nhiều khách bộ hành, quang cảnh dần trở nên náo nhiệt.

Từ Tử Lăng chợt nhớ ra liền hỏi:

” Tại sao các tăng lữ của Đại Thạch Tự không ở lại trong chùa để tham gia vào công cuộc cứu giúp chúng nhân mà chống lại yêu nhân chứ? Tại sao họ lại phải bỏ chùa mà đi?”

Sư Phi Huyên mỉm cười đáp:

” Bỏ đi ư? Họ chỉ tạm thời dọn ra chùa miếu quanh đó thôi. Vả lại đêm qua có người phá vỡ các thạch tượng La Hán trong chùa, cho nên dọn đi cũng là thuận theo thiên đạo mà thôi.”

Từ Tử Lăng nhất thời bị vẻ đẹp của nàng làm cho điên đảo tâm trí, khó khăn lắm mới cất được lên tiếng:

” Khi về họ mà thấy tượng La Hán bị phá thì ắt phải buồn rầu lắm.”

Sư Phi Huyền trầm tĩnh nói:

” Phàm mọi vận trên đời có sinh tất diệt, không gì có thể có kháng lại, theo luân hồi thì đã có sinh ra ắt phải có mất đi, rồi sau khi bị hủy diệt thì sẽ lại tái sinh mà thôi. Đó là lời Phật dạy, hà cớ gì mà phải phiền não.”

Từ Tử Lăng thần sắc lộ vẻ trầm tư, hổ mục lấp loáng thần quang, nhếch miệng cười nói:

” Lời tiểu thư nói đã khiến tại hạ thông suốt, chiều qua Hầu huynh có nói với tiểu đệ rằng tăng nhân trong Đại Thạch tự phải đi ẩn lánh một nhân vật lợi hại của Ma môn, thật không biết đây là thần thánh phương nào?”

Sư Phi Huyên nói:

” Phi Huyên lần này nhập Xuyên là do lời mời của Bang chủ của Xuyên Bang. Kẻ đó cũng được liệt danh hàng đầu trong tà phái bát đại cao thủ, hành tung bí ẩn, nhưng đối với Đại Thạch Tự trụ trì Đại Đức Thánh Tăng lại là tử địch. Chẳng biết lần này y đã luyện thành ma công gì từ Tây Vực nên trở lại khiêu chiến Đại Đức, mà không biết rằng Đại Đức Thánh tăng đã viên tịch và được hoả táng mười ngày trước. Y đành trút hết oán hận phát tiết lên đầu tăng nhân trong tự. Y nói rằng nếu còn tăng nhân nào ở lại trong tự thì hắn sẽ giết sạch và dân chúng trong các thôn làng trong phạm vi mười dặm quanh đó y cũng không tha. Vì không muốn tai họa xảy đến với người dân, nên các hoà thượng đành phải bỏ chùa mà đi.”

Từ Tử Lăng chợt nổi giận:

” Y thật quá hống hách! Chẳng lẽ võ lâm Ba Thục khoanh tay đứng nhìn sao?”

Sư Phi Huyên thở dài nói:

” Chỉ là không có người gánh nổi nên thật khó có thể can thiệp vào, trừ khi có người xứng đáng đứng ra gánh vác việc này, hoặc giả Từ huynh có thể giúp Phi Huyên một tay làm thuyết khách.”

Từ Tử Lăng vốn dĩ là một hảo hán luôn mang lòng cứu dân độ thế, hiện tại khó mà từ chối lời thỉnh cầu của Sư Phi Huyên, chỉ đành cười khổ nói:

” Sư tiểu thư đã nói quá, thật ra chỉ cần tiểu thư tự tay xuất thủ chẳng phải là hàng phục yêu ma dễ dàng ư.”

Sư Phi Huyền đáp lời:

” Người này tề danh ngang hàng trong Bát Đại Cao thủ, vốn không dễ bị thu thập, nếu không phải bị Thiên Đao Tống Khuyết đánh cho thảm bại phải trốn sang Tây Vực thì không biết có bao nhiêu người Trung Nguyên bị sát hại. Nay y quay trở lại, hiển nhiên là đã tự tin có thể thắng được Tống Khuyết.”

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

” Người đó có phải là Ma sư Triệu Đức Ngôn không?”

Sư Phi Huyền khẽ rùng mình nói:

” Từ huynh đã biết đến Triệu Đức Ngôn là cao thủ trong Ma môn, bất quá không phải Triệu Đức Ngôn thì cũng là Thiên Quân Tịch Ứng. Hai kẻ này phạm vào chữ “Thiên” đại kỵ của Tống Khuyết, nên phải chịu cảnh thiên lý truy sát, âu cũng là ác giả ác báo.”

Từ Tử Lăng mỉm cười khẽ nói: “Tống Khuyết thật xứng danh anh hùng hảo hán!”

Sư Phi Huyên cười nói:

” Tống Khuyến đích thực là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử của võ lâm đời trước, tính tình một mực cô ngạo tự thưởng, mục trung vô nhân, tuy vậy lại chưa từng lạm sát người vô cớ và đối với Ma Môn lại có sức chấn nhiếp rất lớn. Kể cả Chúc Ngọc Nghiên lẫn Thạch Chi Hiên đều không dám trực tiếp đối đầu. Tống Khuyết từ lúc xuất đạo đến nay chưa từng thất bại, trong gần hai mươi năm không ai dám khiêu chiến, đã là người trên giang hồ ai ai đều phải nể phục y.”

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

"Thảo nào mà Sư cô nương lại đề cao Tống Sư Đạo, nguyên lai là họ có một chỗ dựa vững chắc như thế."

Từ Tử Lăng điềm tĩnh ăn nốt số đồ chay trên bàn. Sư Phi Huyền chầm chậm rót trà cho gã rồi nói:

” Phi Huyên còn một chuyện cần nhờ Từ huynh giúp, có điều chuyện này nói ra thật khó.”

Từ Tử Lăng cảm thấy rất bất ngờ nói:

” Không phải là tiểu thư yêu cầu tiểu đệ đi khuyên Khấu Trọng rửa tay gác kiếm rồi ngao du giang hồ chứ?”

Sư Phi Huyền cười khúc khích nói:

” Đây chính là điểm mấu chốt giữa chúng ta, bất quá Phi Huyên chỉ nghĩ đến chuyện liên quan trực tiếp đến vấn đề mình bàn nãy giờ, còn huynh thì lại nghĩ Phi Huyên đề cập chuyện không thể ấy.”

Từ Tử Lăng nghĩ thầm “Còn chuyện gì nữa đây”, bèn thản nhiên nói:

” Thứ cho tiểu đệ đã hiểu sai ý tiểu thư, vậy xin tiểu thư cứ nói thẳng điều ấy ra được chăng?”

Sư Phi Huyền thở dài nói:

” "Huynh đừng lúc nào cũng dè chừng với ta như thế có được không? Ta chỉ muốn khuyên hai người hãy bỏ ý định xâm nhập Quan Trung đào bảo khố đi thôi. Hiện giờ Lý Thế Dân đã nghe được tin các vị nhất quyết lên đường, mà Quan Trung lại là địa bàn của họ Lý, vì thế họ đã bố trí chu đáo để ngăn chặn. Thiên Sách Phủ cao thủ như mây, nếu phát hiện được hành tung thì hươu chết về tay ai chưa biết. Phi Huyên cũng không tiện can thiệp vào chuyện này.”

Từ Tử Lăng mỉm cười tiêu sái nói:

” Đa tạ tiểu thư đã quan hoài, bất quá sinh sinh tử tử, tại hạ cùng Khấu Trọng chẳng đặt nặng trong lòng.”

Sư Phi Huyên bình tĩnh đáp lại: "Tử Lăng huynh đã nói như vậy, Phi Huyên ta quả đã nhiều chuyện rồi."

Không khí tương đắc giữa hai người ban đầu chợt trở nên nặng nề khó chịu.

Im lặng một lúc, Sư Phi Huyên lại nhẹ nhàng nói: "Thạch Thanh Tuyền tiểu thư đang ở trong Độc Tôn Bảo. Liệu huynh có thể cho ta đi cùng gặp cô ấy một chuyến không?"

Nàng đã ngọt nhạt như vậy, Từ Tử Lăng không thể nào từ chối, chỉ đành gật đầu đáp ứng. Thâm tâm gã đã quyết định, sau khi gặp Thạch Thanh Tuyền gã sẽ lập tức rời Tứ Xuyên, không lưu lại thêm một giờ khắc nào nữa!

o0o

Trăng trong Xuân đến mưa phùn

Trăng về đem sắc Xuân cùng thôn trang

Thanh minh mưa hội cùng trăng

Hạ về trăng lại nằm ngang bóng mềm

Đêm đông tuyết rụng bên thềm

Ánh trăng lạnh lẽo mang thêm u sầu

Tuyết rơi trăng lạnh bên lầu

Tiễn đưa năm cũ đậm màu Xuân sang

Lời ca du dương vẳng đến từ một chiếc thuyền đánh cá, nghe xong Khấu Trọng sắc mặt chợt tươi tỉnh, chàng quay sang Bốc Thiên Chí cất tiếng:

" Thảo nào người ta lại nói làm người phải biết hưởng thụ sự nhàn rỗi. Mấy ngày trước binh đao chinh chiến, cho dù nghe tiếng cầm ca

ta cũng chẳng thèm để ý đến khúc từ, bây giờ lại thấy lọt vào tai không sót một chữ. Đúng là lòng người sẽ chỉ thưởng đắc những gì phù hợp tâm cảnh lúc đó mà thôi!"

Chiếc thuyền này đích thực là chiến thuyền, nhưng các vũ khí đã được dấu đi và hóa trang thành thương thuyền. Bốc Thiên Chí cất giọng nói:

” Hình như Thiếu Soái vẫn nặng tình với Tống tiểu thư thì phải?”

Khấu Trọng không ngờ Bốc Thiên Chí lại nói thẳng chuyện đó ra như vậy, nhất thời đỏ mặt ngượng ngùng đáp:

” Dù ít hay nhiều thì đó cũng là nguyên nhân của chuyến đi này, nhưng mà không phải là tất cả lý do. Hà, thúc hãy nhìn bầy chim biển bay theo hàng ngũ chỉnh tề chưa kìa! Sắp ra đến biển rồi phải không?"

Bốc Thiên Chí hít một hơi thật sâu rồi đáp lời:

” Ta có thể cảm thấy mùi của biển, nếu thuận gió, ngày mai chúng ta có thể lên bờ, đi một ngày nữa là có thể đến được Tống Gia.”

Khấu Trọng đáp lời:

” Lên bờ rồi ta sẽ đi một mình, Chí thúc bất tất phải đợi ta. Hơn nữa có thúc tọa trấn Lương Đô ta mới có thể yên tâm đôi chút.”

Bốc Thiên Chí biết khó có thể cãi lời, bèn gật đầu đồng ý.

Khấu Trọng hỏi:

” Ở Lĩnh Nam ngoài Tống gia, còn có thế lực nào khác?”

Bốc Thiên Chí đáp:

” Ở đây ngoài Tống gia, còn có ba thế lực ảnh hưởng rất lớn là Phiên Ngu Quận Vương Trọng Tuyên, Lung Thuỷ Quận Trần Chí, Phật Hoà Thuỷ An quận Âu Dương Thiến, nếu không phải là nhất bang chi chủ thì cũng là thế gia đại tộc.”

Khấu Trọng ngẩn người nói:

” Âu Dương Thiến là phụ nữ sao?”

Bốc Thiên Chí cười đáp:

” Thị đúng là một mỹ nương tử, thừa hưởng cơ nghiệp của cha để lại, danh vọng vang dội trong giới võ lâm Lĩnh Nam, thêm nữa thủ hạ đều là kẻ không tầm thường, vì vậy mà thế lực không nhỏ chút nào.”

Khấu Trọng thở dài nói:

” Đất nước chúng ta quả là rộng lớn vô cùng. Nếu không viễn du Nam Cương lần này, ta cũng không thể biết thiên hạ lại có một nữ nhân khó động vào như thế. Quản lý cả quốc gia quả là không dễ chút nào!"

Bốc Thiên Chí lại nói: "Nếu như Tống Khuyết chịu đứng về phía Thiếu Soái, mà chuyện này không phải là không thể, thì đảm bảo là tất cả các thế lực khác của Lĩnh Nam cũng theo về với Thiếu Soái."

Khấu Trọng cười:

” Đó chính là nguyên nhân của việc bái phỏng Tống Khuyết trong chuyến đi này.”

Bốc Thiên Chí cười khổ nói:

” Vấn đề là Tống Khuyết hiếu võ hơn yêu mạng, Thiếu Soái lại dương danh thiên hạ bằng đao. Bây giờ tự nhiên tìm đến, chỉ e là không đơn giản chút nào.”

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

” Ta không đến đây khiêu chiến, lẽ nào lão nhân gia lại dùng cách ấy đối với ta sao?! Huống chi tại hạ chỉ một lòng muốn quan hệ hữu hảo với Tống gia.”

Bốc Thiên Chí thở dài: "Tống Khuyết từ trước đến nay nổi tiếng bất cận nhân tình, với người giang hồ lại càng không nể mặt ai. Trước mặt kia là biển rồi, Thiếu Soái định đi về phía nào? Về phía tả là ra Đông Hải, sang phía hữu là xuôi Lĩnh Nam?”

Bốc Thiên Chí cuối cùng cũng không nén nổi lo lắng mà nói ra những lời trong lòng, mong Khấu Trọng thay đổi chủ ý xuôi về phương Nam.

Trước mũi thuyền, Đại Giang không ngừng rộng mở. Một đàn chim biển dang cánh hết cỡ bay qua đầu họ, gió đã mạnh hẳn lên.

Khấu Trọng chăm chú nhìn khoảng giao nhau giữa Đại giang và biển cả, đặt tay lên vai Bốc Thiên Chỉ, cười khổ: "Hiểu lòng ta không ai ngoài Bốc Thiên Chí thúc. Nếu ta không đi Lĩnh Nam một chuyến, về sau chết giữa sa trường e cũng không thể nhắm mắt được."

Gã đã nói thế, Bốc Thiên Chí còn biết làm sao hơn, đành hiệu lệnh cho các thủy thủ quay thuyền về phía nam, tiến thẳng vào biển cả mênh mông.

Chương 292: Độc tôn cổ bảo

Độc Tôn Cổ Bảo toạ lạc tại bờ nam Vạn Tuế Trì, vùng ngoại ô bắc Thành Đô, đồ sộ nguy nga như tòa Hoàng thành thu nhỏ. Cả một dải tường thành kết nên từ những tảng cự thạch lớn, khiến ai đến gần cũng có cảm giác đứng trước một dãy núi sừng sững.

Sư Phi Huyên đi cùng Từ Tử Lăng tới gần chiếc cầu bắc ngang hào nước bảo vệ thành. Đến đầu cầu nàng dừng bước nói với Từ Tử Lăng: "Nhiệm vụ của ta tới đây là xong, huynh chỉ gần vào báo ra tên họ là sẽ có người dẫn huynh đi gặp Thạch tiểu thư."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Tiểu thư không cùng vào hay sao?"

Sư Phi Huyên lưỡng lự một lát rồi lắc đầu: "E rằng Thạch tiểu thư không thích gặp ta, nhưng Từ huynh đừng hỏi tại sao. Thôi ta đi, Từ huynh bảo trọng!" Nàng mỉm một nụ cười thản nhiên, đoạn tung mình lướt đi.

Từ Tử Lăng ngẩn người nhìn theo, một chốc mới định thần bước qua cầu vào bảo. Tại đại môn, một đại hán chừng hơn bốn mươi mặc bộ cẩm y cực kỳ hoa lệ đã đứng như đợi sẵn, sau khi nghe Từ Tử Lăng báo danh liền cúi đầu kính cẩn: "Tại hạ Phương Ích Dân, tổng quản Độc Tôn Bảo. Từ đại hiệp đại giá quang lâm quả là vinh hạnh cho tệ bảo, xin đi theo tại hạ!"

Quang cảnh tòa cổ bảo cùng những gặp gỡ như xếp đặt này toát lên rõ ràng mùi vị cổ quái, song Từ Tử Lăng nghĩ Sư Phi Huyên chắc không bao giờ lừa gạt gã nên không hỏi gì thêm, bình thản theo Phương Ích Dân nhập bảo.

Ngay sau đại môn là một bức bình phong bằng đá, sau thạch bình phong lại là một tấm bia đá, trên khắc bốn chữ "Trung-Tín-Lễ-Nghĩa", liền ngay đó là một thạch lộ khéo dài thẳng tắp, hai bên đường um tùm tùng bách, cảnh sắc u nhã không bút nào tả xiết.

Phương Ích Dân chợt mỉm cười: "Sáng nay tệ Bảo chủ biết tin Từ công tử quang lâm, lại nghe tin Ba Minh đang tìm cách ngăn trở công tử nên đã lập tức tìm họ nói chuyện rồi."

Từ Tử Lăng không khỏi có chút ngượng ngùng: "Thịnh tình của Quý Bảo chủ, Tử Lăng vô cùng đa tạ."

Gã và Phương Ích Dân đang đi qua một cây cầu đá nhỏ, trước mặt chính là toà Đại điện Độc Tôn Bảo, lầu các nguy nga, chạm trổ vô cùng tinh tế, hai bên cửa vào lại đặt hai con Thiên sư sống động như thật, khiến không khí càng thêm oai nghiêm lẫm liệt.

Phương Ích Dân vừa đi vừa mỉm cười ẩn ý: "Là tệ Bảo phải đa tạ Từ công tử mới đúng! Xin mời đi đường này!"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn sáng Phương Ích Dân, vòng qua Đại điện tới hậu hoa viên rực rỡ muôn sắc, cuối cùng gã không kìm được phải cất tiếng hỏi: "Tại sao các vị lại phải đa tạ tại hạ?"

Phương Ích Dân vẫn mỉm cười thần bí, hạ giọng: "Từ công tử sẽ sớm biết tại sao thôi, xin thứ cho tại hạ không thể nói trước."

Hết con đường nhỏ, không gian chợt mở rộng ra, một tòa tiểu lâu xinh xắn nằm trong góc hoa viên, trang nhã tĩnh mịch. Phương Ích Dân quay sang giơ tay thi lễ: "Mời Từ công tử lên lầu gặp Thạch Thanh Tuyền tiểu thư, tại hạ chỉ có thể tiễn công tử đến đây thôi." Nói xong lập tức rút lui, chẳng mấy chốc đã khuất trong hoa viên bạt

ngàn.

Còn lại một mình, Tử Tử Lăng không khỏi ngẩn ra trong cảm giác rơi vào mê trận, định thần một lúc, hắn mới cất bước về phía căn lầu nhỏ.

Từ ngoài vào trong, cả tòa Cổ bảo mênh mông không hề có một bóng người, ngoài gã Tổng quản họ Phương thần bí. Nếu không do Sư Phi Huyên đích thân dẫn đến, nhất định Từ Tử Lăng đã sớm coi đây là một cạm bẫy rồi.

Dú sao gã vẫn không thể không cảnh giác, bèn vận công chờ sẵn bước nhẹ tới chân cầu thang, lắng nghe một chút mới lên giọng gọi: "Thạch Thanh Tuyền tiểu thư, Từ Tử Lăng y ước cầu kiến!"

Giọng nói đầy quyến rũ của Thạch Thanh Tuyền lúc đó mới vang lên từ trên lầu: "Mời Từ công tử quá bộ lên đây!"

Nỗi nghi ngờ trong lòng Từ Tử Lăng lúc bấy giờ mới thực sự tiêu tan.

Tuy không tin Sư Phi Huyên có ý đồ gì ám muội, nhưng tự thân từng trải không biết bao nhiêu kinh hiểm, đặc biệt những ân oán với hai nữ nhân tuyệt sắc Trầm Lạc Nhạn và Vân Ngọc Chân khiến gã không thể không có một chút đề phòng.

Thiên hạ tao loạn, người người đều ôm mộng Đế Vương, trong cuộc tranh đoạt ấy phụ tử huynh đệ còn có thể trở mặt thành thù, huống chi chỉ là bèo nước gặp nhau giữa dòng xoáy lũ.

Dù sao Từ Tử Lăng cũng thoáng thấy chút hổ thẹn vì đã nghi ngờ Sư Phi Huyên, mỹ nữ cao đồ của Từ hàng tịnh trai này đã sớm thoát khỏi vòng tục lụy, không thể dùng thói thường mà suy diễn được.

Khách sảnh nhỏ dưới lầu bài trí rất đơn giản nhưng vô cùng thanh nhã. Nơi đệ nhất tiêu nữ Thạch Thanh Tuyền dừng chân tất phải là biệt lâu của một nữ nhân có địa vị trong bảo. Từ Tử Lăng nhớ lại cảm giác kỳ lạ lúc Thạch Thanh Tuyền vén tấm sa che trước mặt hắt tối qua, tim trong ngực chợt đập nhanh hơn một chút.

Bước qua khách sảnh lên đến lầu một, Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn quanh, cảnh tượng trước mắt lại khiến hắn một phen sững sờ.

o0o

Khấu Trọng đứng trước mũi thuyền, phóng mắt nhìn ra biển lớn. Trước cảnh mênh mông bát ngát, lòng hắn không khỏi nhớ lại chuyện hắn với Từ Tử Lăng vất vả bao nhiêu mới trộm được một thuyền muối của Hải Sa Bang, tưởng đã một phen phất to thì mưa to sóng lớn lại dìm đi tất cả. Kỷ niệm tưởng đã quên lãng ấy chợt lại hiện ra rõ ràng như mới hôm qua.

Khấu Trọng không khỏi thở dài vì cảm giác thời gian trôi đi không trở lại, cũng như giao tình của hắn và Tống Ngọc Trí, mới đó mà đã thành xa lắc.

Gã đang trên đường đến thẳng Tống gia, bên ngoài là vì Tống Khuyết và thế lực quần hào Lĩnh Nam, bên trong chỉ mình hắn biết tất cả chỉ là cái cớ để gặp mặt một người. Mỹ nữ tuyệt sắc nhưng cương cường hiếu thắng ấy sẽ đối xử với hắn thế nào? Trước ngày Trung thu, trong đầu Khấu Trọng còn chưa hề có hai chữ Lĩnh nam, thế mà bây giờ gã lại đang vượt ngàn dặm, bất chấp hiểm nguy để tìm lại Tống Ngọc Trí.

Khấu Trọng thầm thở dài.

Dù là tranh thiên hạ hay trái tim mỹ nữ, rất có thể đời gã đã định phải

làm con thiêu thân, chỉ được một phút huy hoàng rồi tắt ngấm. Lý Thế Dân đã bỏ lại hắn quá xa, nhưng Khấu Trọng không còn có thể quay đầu. Dù sao trước khi hoành thây sa trường, hắn cũng phải thấy lại nàng một lần!

Ít nhất bây giờ gã cũng không có tâm nguyện gì khác!

o0o

Thạch Thanh Tuyền không che mạng, không hóa trang dịch dung, đang ngồi bên cửa sổ điềm đạm nhìn như chờ đợi gã. Phong thái ưu mỹ tuyệt luân, gương mặt tự nhiên không một chút phần trang vấn vương nét u uẩn khó tả, càng tăng thêm sức quyết rũ đến kỳ lạ cho nàng. Dung mạo thanh lệ như tiên, làn da trắng muốt và những đường nét đầy mỹ cảm ấy, bất cứ một tăng giảm nào cũng sẽ phá đi kiệt tác của tạo hóa ẩn dưới hình hài nàng.

Chiếc áo hai vạt cổ tròn nàng mặc, cho dù chỉ là thêu hoa đơn sắc nhưng sự tương phản đầy dụng ý giữa màu chỉ trắng và nền vải lam lại gây ấn tượng đa biến khôn cùng, vừa hài hòa vừa có gì như phá cách, có lẽ cũng như tính cách của nàng.

Cây ngọc tiêu danh lừng thiên hạ đặt hờ hững trong lòng, ánh mặt trời chiếu qua những tàng cây, lung linh rải rác trên song cửa bao bọc nàng trong một vầng hào quang nửa hư nửa thực, khiến Từ Tử Lăng không khỏi ngây ngẩn tâm thần.

Nàng và Sư Phi Huyên, hai nhan sắc thực đã vượt lên trên trần thế, khiến người ta chỉ chiêm ngưỡng mà không dám lại gần. Dẫu sao trong hai mỹ nhân đó, sắp đẹp Thạch Thanh Tuyền vẫn gợi cho gã cảm giác gần gũi hơn, có thể hân thưởng và chìm đắm vào trong đó, không xa cách như với Sư Phi Huyên.

Từ Tử Lăng nhớ lại chuyện hôm trước, lắc đầu vẻ ngượng ngùng: "Tại hạ phụ lòng tin của tiểu thư, đã để mất ấn quyển rồi!"

Thạch Thanh Tuyền nhàn nhã gác tay lên bậu cửa sổ, thản nhiên dịu giọng: "Ta chưa từng là chủ nhân của nó, sao có thể gọi là mất được! Từ công tử chịu ngàn dặm lai Xuyên, Thanh Tuyền hân hoan còn không hết, sao có thể để chuyện đó trong lòng!"

Từ Tử Lăng không đa ngôn như Khấu Trọng, nhưng lúc hữu sự cũng rất biết ăn nói. Thế mà giờ đây gã không thể tìm nổi một câu đáp lại lời Thạch Thanh Tuyền, không biết vì sắc đẹp như tiên của mỹ nhân hay còn vì lý do nào khác?

Mái tóc mượt mà của nàng vấn thành một búi nhỏ trên đầu, óng ánh dưới sắc mặt trời, vài lọn tóc như cố ý như vô tình buông rủ xuống trán, càng tăng thêm vẻ quyến rũ đến mê người. Dưới diềm vải lam kia là đôi bàn chân trần trắng như bạch ngọc, hoàn hảo vô khuyết.

Thạch Thanh Tuyền chợt cất tiếng hỏi: "Huynh xem trên bàn có gì không?"

Từ Tử Lăng giật mình trở về với thực tại, thấy trên bàn trước mặt Thạch Thanh Tuyền có một thanh đại đao sồng rất dày, thân chạm trổ hoa văn cổ quái, bên cạnh còn đặt một cuốn sách.

Tận lúc này gã mới để ý, xung quanh phòng chất đầy thư tịch, sách xếp dày trong tủ cao đến tận trần. Từ Tử Lăng thầm ngượng với bản thân, cũng thoáng rùng mình vì đã để mỹ sắc làm mất cảnh giác. Tâm ý khẽ động, hắn như chợt thốt lên: "Có phải đây là thanh Bá đao mà Nhạc Sơn đã dùng để dương danh thiên hạ?"

Thạch Thanh Tuyền nhìn thanh bảo đao trên bàn, ngọc dung vẫn bình thản nhưng trong mắt như tối đi thương cảm, khẽ thở dài rồi nói

khẽ: "Chính là nó, Bá đao!"

Từ Tử Lăng chau mày: "Hảo ý của tiểu thư tại hạ xin tâm lĩnh, có điều tại hạ không quen dùng binh khí, lại càng không có hứng thú mang thanh đao nặng nề thế này bên mình, tiểu thư cứ giữ lấy thì hơn!"

Giọng Thạch Thanh Tuyền vẫn nhẹ nhàng: "Không có nó, Từ huynh sao có thể đóng Nhạc Sơn?"

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Không có nó, tại hạ vẫn làm Nhạc Sơn cả tháng trời có sao đâu? Cả Chúc Ngọc Nghiên cũng bị mắc lừa như thường!"

Thạch Thanh Tuyền lắc đầu: "Chúc Ngọc Nghiên mang tiếng có quan hệ phu thê với Nhạc Sơn, kỳ thực chỉ là một đêm duy nhất, sau đó vì mang hận nên cố tình quên đi, dĩ nhiên là không thể nhận ra Từ huynh đóng giả. Còn người mà Từ huynh phải đối phó lần này là hoàn toàn khác."

Từ Tử Lăng ngây ra: "Lần này? Lần này là ai vậy?"

Thạch Thanh Tuyền nhìn gã, dịu giọng: "Người công tử phải đối phó lần này là một tử địch của Nhạc Sơn, Thiên Quân Tịch Ứng. Chỉ cần có một sơ hở nhỏ là sự giả mạo sẽ bị nhận ra, làm sao công tử không dùng đao cho được?"

Từ Tử Lăng đã hiểu sự tình, chỉ còn biết nhăn mặt cười khổ: "Thế mà ta cứ tưởng chỉ đi gặp tiểu thư, nói mấy câu rồi lập tức ly Xuyên. Chà, biết làm sao được bây giờ?"

Nự cười trên hoa dung cuối cùng cũng nở ra, rạng rỡ như vầng mặt trời thứ hai đột nhiên xuất hiện, giọng nói thoắt hồn nhiên như trẻ

thơ: "Đấy nhé, tự công tử cũng thấy mình sai rồi kìa! Ai lại làm vỡ cả bao nhiêu tượng La hán của hòa thượng người ta, lại học được trong đó bao nhiêu là võ công tuyệt thế mà nói đi là đi được sao?"

Từ Tử Lăng không biết nói gì hơn, đành ủ rũ ngồi xuống bên bàn, mắt đăm đăm nhìn vào thanh Bá đao, mường tượng phảng phất đâu đây mùi tanh của máu.

Giọng ôn nhu của Thạch Thanh Tuyền vẫn rót vào tai gã: "Công tử à, công tử có thể thấy ác mà không trừ sao? Bây giờ chỉ công tử đóng giả Nhạc lão thì mới có thể dẫn dụ được Tịch Ứng xuất hiện, còn thì không có cách nào khác nữa đâu!"

Đến giờ Từ Tử Lăng mới hiểu tại sao Sư Phi Huyên lại nhiệt tâm với cuộc gặp của gã và Thạch Thanh Tuyền đến thế, chỉ còn nước lắc đầu hỏi: "Thạch tiểu thư nổi tiếng không màng đến thế sự, sao lần này lại phá lệ như vậy?"

Thạch Thanh Tuyền thở dài: "Không phải là phá lệ, mà Thanh Tuyền chỉ thực hiện một lời hứa với người đã khuất. Nhạc lão là bậc anh hùng cái thế, trước khi lâm tử cả mối thù với Tống Khuyết cũng đã quên đi, duy chỉ có kẻ đã làm ông tan cửa nát nhà, từ đó thay đổi tâm tính thành một kẻ cuồng bạo là vẫn không thể tha thứ được. Tử Lăng, nều huynh có thể trừ đi tên ác ma ấy, không chỉ Nhạc lão mà Thanh Tuyền và tất cả những người đã bị hại dưới tay hắn cũng sẽ cảm kích vô cùng."

Nàng đã thay đổi cách xưng hô, gọi gã bằng tên thay vì dùng "công tử". Từ Tử Lăng trong lòng nóng ran, đành thở dài ưng thuận: "Được, tại hạ sẽ theo lời tiểu thư, có điều không thể vô kỳ hạn. Trên mình tại hạ đang mang cấp sự, bảy ngày sau là phải rời Thành Đô rồi, không biết tiểu thư nghĩ sao?"

Thạch Thanh Tuyền vui vẻ: "Bày ngày là đủ rồi, có điều huynh phải nghe lời ta, đóng giả Nhạc lão không được có sơ hở. Trước hết huynh phải làm như mình đã luyện thành Hoán Nhật Đại Pháp, khác đôi chút với Nhạc lão cũng không sao, bởi tất cả những người quen biết Nhạc lão đều biết ông ấy đang luyện Hoán Nhật Đại Pháp trước khi quyết chiến với Tống Khuyết."

Từ Tử Lăng chau mày không hiểu: "Hoán Nhật Đại Pháp có phải là lợi hại lắm không? Nếu đã vậy, Tịch Ứng làm sao còn dám xuất hiện trước Nhạc Lão?"

Thạch Thanh Tuyền lắc đầu: "Huynh không phải lo, Tịch Ứng dám quay lại Trung Nguyên chính vì đã luyện xong tâm pháp chí cao của môn phái, hiện đang coi thường cả thiên hạ. Hắn công khai tuyên bố đốt tăng hủy tự, có lẽ là để dụ Tống Khuyết tới đây, vậy thì sao hắn lại phải sợ bại tướng của Tống Khuyết? Hắn còn đang mong Nhạc lão xuất hiện nữa mới phải!"

Từ Tử Lăng nghĩ đến quan hệ giữa Quan Giải Huy và Tống gia, thâm tâm đã tin lời nàng, bèn nhìn lại thanh đao và cuốn sách trên bàn.

Thạch Thanh Tuyền nói vẻ giải thích: "Đây là tâm đắc một đời Bá đao và bí quyết của Hoán Nhật Đại Pháp được Nhạc lão ký tải trong mấy năm mất võ công, còn thên các nhận xét của ông về võ học và người trong võ lâm nữa, bài học hôm nay của huynh đấy!"

Nàng lại lên giọng như dỗ dành: "Đừng ra vẻ khổ sở như vậy có được không? Người ta sẽ ở đây cùng huynh, kể cho huynh nghe tất cả mọi chuyện của Nhạc lão lúc sinh thời, đảm bảo huynh sẽ đóng Nhạc lão y như thật!"

Chợt nàng trừng mắt lên vẻ hờn dỗi: "Huynh còn chưa thèm nói

người ta mặc như thế này có đẹp không đấy!"

Tâm thần Từ Tử Lăng chưa bao giờ xáo động đến như thế, chỉ biết nhìn sững về phía Thạch Thanh Tuyền.

Đôi mắt trong veo nhìn thẳng vào mắt gã, hai bàn tay trắng ngần nhẹ nâng ngọc tiêu, đôi môi đỏ thắm khẽ chúm lại trong một tư thế đẹp không gì có thể so sánh nổi.

Một cảm giác lạ lùng khôn tả râm ran chạy khắp người Từ Tử Lăng, như nâng gã lên bồng bềnh ngồi trên một đám mây. Nhớ lúc gã và Khấu Trọng, hai tên tiểu tốt phải lập mưu mới lọt vào trạch viện nghe trộm người đẹp thổi tiêu, không ngờ hôm nay lại có thể một mình đối diện với mỹ nhân, tận hưởng khúc nhạc người ấy dâng tặng riêng mình.

Từ Tử Lăng đã quên đi tất cả.

Ngôi lầu nhỏ đã tách ra thành một thế giới riêng, cách xa nhân thế, cách xa những phân tranh hỗn loạn bên ngoài, chỉ còn tiếng tiêu say lòng người và một tuyệt tác của tạo hóa cũng mê hồn như nhạc tiêu dìu dặt ấy.

Từ Tử Lăng khép mắt, đắm mình vào thiên điạ giai âm.

Chương 293: Nguyệt dạ thâm đàm

Thế gian này, cho dù dùng hết mỹ từ cũng không thể miêu tả được một phần ngàn sự vô tận của không gian và những cảm xúc diệu kỳ do tiêu âm của Thạch Thanh Tuyền mang đến.

Đây không phải lần đầu tiên Từ Tử Lăng được nghe tiếng tiêu của nàng, nhưng cảm giác lần này lại là hoàn toàn khác. Nếu khi ở Vương gia trạch viện hay trong biên bức huyệt động là sự phô diễn tài nghệ siêu phàm nhập thánh thì giờ đây dường như nàng chỉ muốn mượn tiếng tiêu để bộc lộ những nỗi niềm sâu thẳm trong tâm hồn với riêng một mình hắn. Chỉ có thanh âm mới miêu tả nổi quá khứ huyết lệ và những chịu đựng của nàng.

Âm thanh uyển chuyển như tự nhiên sinh ra từ giữa đất trời, tràn ngập không gian và tâm hồn con người đến tận những nơi xa khuất nhất. Thiên địa như hòa vào thành một khối, tâm linh cũng chợt mở rộng ra, đón nhận những cảm xúc và ý nghĩ chưa từng có, chưa hề có trong đời.

Hoa ngoài vườn nở bừng trong khuôn cửa, mây trắng tự chín tầng trời hạ xuống lững lờ trôi trước mắt, đáy biển sâu ngàn thước đột nhiên dâng lên sùng sục réo xung quanh. Tiêu thanh dồn dập tựa tiếng gọi của số mệnh, quấn chặt lấy tâm hồn Từ Tử Lăng, mỗi nét nhấn đều khắc dấu vào một nơi nào đó sâu trong tâm khảm gã.

Không còn nữa ranh giới trời và đất, vạn vật cũng như bị xóa nhòa, chỉ còn âm thanh tiếp nối âm thanh, ấm áp trong trẻo, tuyệt vời bất tận. Mọi nỗi niềm dù là sâu kín nhất cũng tự nhiên theo cảm xúc trào

ra, không thể kìm nén hay khống chế. Từ Tử Lăng ngây ngẩn nhìn khung cảnh tuyệt vời trước mắt, tự đáy lòng bừng lên niềm ái mộ, lại cũng không khỏi ngậm ngùi bởi cảm giác bất định và cô độc mà tiêu âm mang lại. Trong không gian bất tận của tiếng tiêu, gã chỉ như một cánh chim lẻ loi lang thang không biết đâu là bến bờ, vừa như thấy tràn ngập sinh lực, thoắt lại lạnh đi vì trước mắt chỉ là hoang mạc mênh mông chết chóc. Phiêu du theo mê hồn tiêu âm, trí tưởng tượng của Từ Tử Lăng cũng không ngừng mở rộng, lúc như đã vượt qua ranh giới sinh và tử, lúc lại như lạc bước giữa mê cung tình hận của chính tâm hồn gã mà không thể thoát ra. Từ cái chết của người mẹ nuôi Phó Quân Sước đến sự ra đi tức tưởi của Tố Tố, cuộc đời như một cơn ác mộng vĩnh hằng, dù gã đối đầu hay chạy trốn cũng mãi mãi không thể chấm dứt.

Từng đoạn ký ức lần lượt hiện lên trong tâm trí Từ Tử Lăng, cảm xúc của gã và tiêu âm của Thạch Thanh Tuyền cùng kề vai sát cánh, song hành bên nhau như hai cao thủ quá chiêu, cùng công phá sự vô hạn của tâm linh và trí tưởng tượng của con người. Mặt trời đã dần khuất sau đường chân trời, le lói mấy vì sao mọc sớm, Từ Tử Lăng vẫn mê mải chìm trong suối nguồn bất tận của giai âm.

Thanh âm mê hồn đột nhiên ngừng bặt, Thạch Thanh Tuyền chậm rãi hạ tay đặt ngọc tiêu lên lòng, vẻ bình thản như những bổng trầm vừa rồi không hề có liên quan đến nàng.

Trăng dịu dàng chiếu qua khuôn của sổ, nửa khuôn mặt nàng hướng ra ngoài sáng bừng một vẻ đẹp thuần khiết, nửa còn lại chìm trong bóng tối căn phòng, càng tôn lên vẻ nguyệt thẹn hoa nhường của dung nhan Thạch Thanh Tuyền. Nét chắc nịch của khung cửa sổ, đường cong mềm mại của thân thể mỹ nhân, ánh trăng vàng dịu dàng huyền áo, tất cả là thật mà như mơ, như một bức tranh chỉ xuất hiện trong nhưng giấc mơ đẹp nhất.

Tiêu âm ai oán vẫn không ngừng vang lên trong tâm Từ Tử Lăng, cảm xúc vẫn dồn lên đến mức không thể kìm nén. Gã thậm chí không nhận ra gã đã thốt lên trong vô thức: "Tiêu khúc này của Thanh Tuyền, cả đời ta cũng không thể nào quên được!"H

Thạch Thanh Tuyền cúi đầu, dịu dàng đáp lời gã: "Coi như huynh cũng có chút tâm! Đây là lần đầu tiên người ta toàn ý tấu cho chỉ một người, dẫu biết rằng không chỉ mình huynh nghe thấy, nhưng thâm tâm ta chỉ muốn thổi tiêu cho mình huynh nghe thôi."

Từ Tử Lăng có chút ngạc nhiên, xong lại lập tức nghĩ ra rằng trong cổ bảo không phải chỉ có hai người họ. Những kẻ khác tất cũng sẽ hân thưởng tiếng tiêu tuyệt vời của nàng, nhưng cảm giác hẳn phải rất khác với hắn.

Thạch Thanh Tuyền quay mặt lại, nhẹ nói như than thở: "Quan Giải Huy và người Giải gia đã mấy lần thỉnh cầu người ta, nhưng Thanh Tuyền đều một mực từ chối. Lần này thì thực là nhất cử lưỡng tiện, vừa làn tròn lời hứa của người ta với huynh, Giải gia lại vừa thoả tâm nguyện. Thanh tuyền tính toán như vậy, chắc Tử Lăng cũng không để tâm chứ?"

Giọng nói nàng ôn hòa mềm mại, hơi thở thoảng thơm như hoa lan, ngữ điệu tràn đầy sắc màu như âm nhạc, lại thêm ánh trăng thanh tiếp sức, Từ Tử Lăng đâu còn nghĩ đến chuyện ngoài gã ra có còn ai nghe được hay không, bất giác nói như buột miệng: "Cô nương ca lên hẳn rất hay?"

Tiếng cười Thạch Thanh Tuyền bật ra như một hồi chuông bạc: "Thì ra Tử Lăng lại tham lam như vậy, được voi lại đòi cả Hai Bà Trưng! Huynh đến đây ngồi trước mặt người ta đi, để Thanh Tuyền xem kỹ huynh là người thế nào!"

Từ Tử Lăng ung dung vươn người đứng dậy, mỉm cười: "Ta ngắm cô nương nhiều quá rồi, để cô lấy răng trả răng, nhìn lại một chút cũng là phải, nhưng đừng có nhìn quá lâu đấy. Tử Lăng này khuyết điểm đầy mình, chỉ cần lưu tâm một chút là thấy ngay!"

Gã vừa nói vừa đến bên cạnh cửa sổ. Thạch Thanh Tuyền khẽ chu đôi môi thắm: "Huynh nói sai rồi, phải là mắt trả mắt mới phải chứ! Cứ nhìn chằm chặp mãi như thế, người ta làm sao mà chịu được, suýt chút nữa đã nhảy qua cửa sổ trốn tuốt về U Lâm Tiểu Cốc rồi!"

Hai thân hình chỉ chút nữa là chạm nhau. Từ Tử Lăng cúi xuống, gương mặt như hoa như ngọc đã ở ngay trước mắt, dù là nửa sáng hay nửa tối cũng ánh lên lung linh, đôi mắt trong veo dưới hàng mi rợp bóng, chỉ chớp nhẹ là người phải nao lòng, cặp môi hồng mỗi lúc nở nụ cười là trên má lại hiện lúm đồng tiền, dưới một chút là làn da như bạch ngọc tỏa ra trên chiếc cổ cao thanh thoát và bờ vai mềm thấp thoáng. Từng lời nàng vang nhẹ bên tai, như dòng suối bạc chảy trong đêm thanh vắng.

Lần đầu tiên trong đời Từ Tử Lăng cảm thấy ý muốn ôm một người khác giới vào lòng, hôn lên cặp môi thơm ươn ướt ấy.

Thạch Thanh Tuyền chợt đưa tay ấn nhẹ lên cổ gã, trách móc: "Ngốc ạ, còn không cởi giày ra!"

Từ Tử Lăng giật bắn mình, vụng về mỉm cười, lóng ngóng một lúc mới cởi được giày, đoạn nhảy lên ngồi trên bậu cửa sổ, dựa người vào khung của, thở phào một hơi: "Thật thoải mái quá!"

Vầng trăng treo lơ lửng trên trời, toả ánh sáng dịu dàng huyền ảo. Thiên nhiên là như vậy, vừa thần bí vừa rộng lớn bao la, tất cả những chuyện trên đời này, bắt đầu từ đâu mà tận cùng ở đâu? Hay là không có bắt đầu cũng chẳng có kết thúc?

Giọng dịu dàng của Thạch Thanh Tuyền vẫn rót vào tai Từ Tử Lăng: "Người ta thích đêm nên không hay ngủ. Sau hoàng hôn là đêm tối, là trời sao rực rỡ hay mưa gió thảm sầu, mây đen giăng kín hay trăng sáng đầu non, mỗi cảnh ban đêm đều làm người ta xúc động, đều khiến người ta thấy đẹp không gì sánh nổi..."

Từ Tử Lăng chậm rãi quay lại nhìn nàng, thấy mỹ nhân cũng đang say mê ngắm trăng như hắn, bất giác không kìm được phải thốt lên: "Thanh Tuyền cũng đẹp không gì sánh nổi!"

Thạch Thanh Tuyền thản nhiên đón nhận ánh mắt gã, nói khẽ trong hơi thở: "Lần thứ hai huynh nói lời khinh bạc với người ta rồi đấy nhé!"

Tuy nói rằng gã "khinh bạc" nhưng ngữ điệu nàng lại không hề có một chút oán trách. Tử Tử Lăng biết nàng vẫn chưa quên mấy lời gã khen nàng trong thạch động dạo trước, còn có vẻ như khắc cốt ghi tâm, nhưng gã lại không biết phải trả lời thế nào.

Ánh mắt mê hồn chợt nhìn xuống, mái đầu cũng theo đó cúi nhẹ, giọng nói khẽ đến mức chỉ như thoảng bên tai: "Người ta sợ lắm!"

Từ Tử Lăng thoáng ngây ra: "Thanh Tuyền sợ gì?"

Hai má gã chợt nóng lên vì cái lườm sắc như dao: "Tất nhiên là người ta sợ bản thân mình rồi, chẳng lẽ lại sợ huynh? Đồ ngốc!"

Có là đá cũng không thể không nhận ra tình ý trong những lời có cánh ấy. Cả mặt Từ Tử lăng nóng ran, chỉ chút nữa là cúi xuống hôn lên đôi môi nàng.

Cả người gã chao đi trong cảm giác chới với bất định. Từ Tử Lăng

chợt giật mình tỉnh lại, tự mắng thầm: "Đồ ngốc! Nữ nhân này cao thâm khó lường như vậy, sao có thể khinh suất thế chứ!" Cố trấn áp những xung động trong lòng, gã ra vẻ thản nhiên: "Bản thân mình thì có gì mà phải sợ chứ?"

Mỹ nhân nhoẻn cười ngọt lịm, giọng thoắt đổi thành tinh nghịch: "Người ta làm khó huynh một chút có được không? Nếu huynh thành thật trả lời một câu hỏi của người ta, có khi Thanh Tuyền sẽ phá lệ cho huynh biết một bí mật của mình cũng nên..."

Từ Tử Lăng không khỏi có cảm giác hồ đồ giữa mê cung mà người đẹp dựng nên. Trong hoàn cảnh ấy hắn chỉ có một cách lấy tĩnh chế động, bèn thản nhiên đáp như không có gì: "Thạch Tiểu Thư xin chỉ giáo!"

Thạch Thanh Tuyền lại lườm gã, giọng đã thản nhiên như không: "Có phải Tử Lăng đã động lòng với Sư Phi Huyên?"

Dẫu đề phòng thế nào, Từ Tử Lăng cũng không ngờ đến câu hỏi này. Gã giật mình thất thanh: "Cái gì?"

Hai mắt Thạch Thanh Tuyền sáng lên, đôi mày lá liễu khẽ chau lại, lắc đầu: "Người ta nói rõ ràng như vậy, huynh lại giả vờ không nghe được phải hỏi lại. Thôi, thế là Thanh Tuyền đã biết đáp án rồi!"

Mặt Từ Tử Lăng đã đỏ đến mang tai, chỉ còn biết lắc đầu cười khổ: "Thực ra tiểu thư không cần hỏi câu này, bởi ta luôn nghĩ rằng Sư tiểu thư căn bản không liên quan gì tới ái tình nam nữ, vì thế nghe tiểu thư hỏi vậy ta mới nhất thời ngạc nhiên thôi."

Thạch Thanh Tuyền điềm nhiên: "Sư Phi Huyên cũng như gia mẫu cô ấy trước kia, cao ngạo thoát tục đến tột cùng. Có điều càng như vậy lại càng có nhiều người theo đuổi, lấy việc lọt được vào mắt xanh

làm tự hào bản thân, Tử Lăng huynh có gì phải bất ngờ? Sư Phi Huyên đã có tấm gương gia mẫu nên càng thận trọng khi xuất thế, nhưng thận trọng hơn không có nghĩa là giỏi kiềm chế hơn, huynh hiểu chứ?"

Từ Tử Lăng hít một hơi thanh khí, lòng đã bớt xao động, bình thản đáp lời: "Nếu ta nói không một chút động lòng thì đúng là tự dối mình, nhưng chuyện đó không hẳn là ái tình nam nữ. Trên đường vào Xuyên tại hạ tình cờ gặp Sư tiểu thư một mình đứng bên thác nước, khung cảnh ấy thật mỹ lê vô song. Lúc đó tại hạ đã thật sự động lòng, nhưng chỉ là sự rung động trước cái đẹp mà không phải là ý muốn sở hữu, cũng giống như vầng trăng kia, có thể làm người người yêu mến nhưng chỉ dám đứng xa ngắm nhìn."

Thạch Thanh Tuyền mỉm cười ngụ ý: "Huynh dùng nhiều lời như vậy, phải chăng muốn bày tỏ nỗi lòng với người ta hay chỉ muốn người ta nói bí mật kia cho huynh?"

Cuối cùng thì Từ Tử Lăng cũng không giữ nổi bình tĩnh, chỉ đỏ mặt luống cuống đáp lại: "Chà! Tại hạ chỉ lấy việc luận việc thôi, tiểu thư muốn tại hạ phải nói sao mới được đây?"

Mỹ nhân chợt bật cười khẽ: "Nói vậy thôi, huynh với Sư Phi Huyên thế nào cũng đâu liên quan đến người ta! Thanh Tuyền chỉ muốn ở lại đây vài ngày, hoàn thành tâm nguyện của Nhạc lão rồi trở về tiểu cốc làm bạn với mộ phần của mẫu thân thôi!"

Từ Tử Lăng như bị gáo nước lạnh dội vào đầu, vội cố gắng định tâm rồi lắc đầu cười khổ: "Đa ta tiểu thư đã nhắc nhở, chút nữa thì tại hạ đã quên rồi!"

Thạch Thanh Tuyền thở dài: "Nhân gian đều khổ bởi một chữ tình. Bể tình vô biên, bể khổ cũng không bờ không bến, Tử Lăng thấy thế

có đúng không?"

Từ Tử Lăng đã hạ quyết tâm, chỉ kiên định lắc đầu: "Tại hạ không biết, lại càng không muốn biết. Tiểu thư muốn nhanh, tại hạ cũng chỉ có bảy ngày, vì thế nên chuẩn bị ngay mới kịp!"

o0o

Khấu Trọng theo sau Bốc Thiên Chí đi đến phía cuối thuyền, nhìn theo tay chỉ của lão về phía trước. Thấp thoáng trong ánh bình minh một đại thuyền như đang đuổi theo, gã nhíu mày hỏi: "Thuyền kia là của ai?"

Sau một ngày đêm dong buồm, hoang sơn Nam phương đã hiện ra chậptrufng bên tay phải, bên kia vẫn là biển cả mênh mông. Đại dương trải dài mênh mông như hòa với trời xanh làm một.

Bốc Thiên Chí lắc đầu: "Ra khỏi Trường Giang đến biển được một canh giờ thì nó đã theo sau thuyền chúng ta. Bởi lúc đấy còn nhiều thuyền khác nên các huynh đệ đều không lưu tâm, nhưng bây giờ thì quá gai mắt rồi!"

Khấu Trọng lại hỏi: "Liệu có phải nó chỉ đi cùng đường với chúng ta không?"

Bốc Thiên Chí đáp: "Lúc đầu ta cũng nghĩ như vậy nên đã thử cho thuyền đi lệch về phía đông, hóa ra nó lập tức bám theo, còn thi triển thủ thuật mượn gió tăng tốc hòng thu hẹp khoảng cách. Rõ ràng không thể là tình cờ chúng đường được!"

Khấu Trọng trông sang phía đất liền bên trái, trong sương sớm chỉ thấy một dải mờ mờ, gật đầu hỏi: "Nếu đúng là như vậy, Chí thúc có biện pháp nào để bỏ rơi nó không?"

Bốc Thiên Chí trầm giọng: " Giả như thuyền của chúng ta là Cự Kình hiệu, ta đảm bảo có thể bỏ xa nó ngay. Nhưng đây chỉ là trung hiệu đi sông, so với hải thuyền kia còn kém rất xa, bọn chúng chắc chắn lại có cao thủ khiển thuyền. Với tốc độ này, thì trong khoảng năm canh giờ chúng sẽ bắt kịp chúng ta."

Khấu Trọng suy nghĩ một chốc rồi hỏi tiếp: "Sao lại như vậy được? Một thuyền chọi một thuyền, tại sao chúng có thể tự tin như vậy?"

Nên biết Khấu Trọng hiện đã là thiên hạ cao thủ, nếu không tính toán cân nhắc, tuyệt không ai dám đến gây sự với gã. Mặt khác từ câu "lai giả bất thiện, thiện giả bất lai" có thể thấy, kẻ nào đã dám đơn độc đuổi theo chắc chắn đử tự tin sẽ thu thập được Khấu Trọng.

Bốc Thiên Chí đáp: "Theo ta thấy, chiếc thuyền đó dù ít dù nhiều cũng có điểm quan hệ với Lí Tử Thông, chúng biết có thuyền của chúng ta trong vùng phụ cận nên tới trước phục sẵn ở cửa sông, chờ chúng ta ra biển để đuổi theo gây sự."

Khấu Trọng giật mình:"Chí thúc nói rất đúng, bọn chúng vốn là muốn đột ngột tập kích chúng ta ở ngay cửa sông nhưng vì không ngờ chúng ta xuôi nam mà không ngược bắc nên phục kích không thành, chỉ có chiếc thuyền lớn này vì có cao thủ điều khiển nên mới đuổi theo được chúng ta. Ài! Ta thấy chiếc thuyền đó rất cổ quái, không giống thuyền Trung thổ, cũng không giống mấy chiếc thuyền Nam dương ta thấy ở Dương Châu, liệu có phải là thuyền Khiết Đan không nhỉ?"

Bốc Thiên Chí ngạc nhiên: "Xa như vậy thiếu soái vẫn nhìn được sao?"

Khấu Trọng vận công vào hai mắt, gật đầu đáp: "Không hề gì, chỉ tiếc

là ta không biết nên tả thế nào cho Bốc thúc hình dung thôi!"

Bốc Thiên Chí đề nghị: "Có thể mô tả hình dạng tàu không?"

Khấu Trọng nghĩ thầm, nếu thấy Quật Ca trên sàn thuyền có phải đỡ tốn công đoán mò hay không, nhưng vận hết công lực hắn cũng chỉ thấy những bóng người bé xíu chạy đi chạy lại, đành y lời Bốc Thiên Chí mô tả: "Con tàu đó đáy nhỏ thân to, đầu cao đuôi thấp, bên trên có ba toà trọng lâu, ba cột buồm, so với chúng ta thì lớn hơn nhiều."

Bốc Thiên Chí cười khổ: "Thuyền đi biển nào mà chẳng như vậy. Hà! Nó còn điểm gì đặc trưng nữa không?"

Khấu Trọng nhất thời chấn động nói: "Ta đã thấy cờ của bọn chúng, chữ trên đó không phải là chữ Hán mà có điểm giống với bùa chú, ba chữ thì có đến hai là có khuyên vòng tròn rồi, liệu có phải là chữ Khiết Đan không?

Bốc Thiên Chí mỉm cười: "Khiết đan làm gì có hải thuyền lớn như vậy! Hà! Ta đoán ra rồi!"

Khấu Trọng nhìn sang lão, hỏi: "Vậy thì thuyền đó của ai?"

Bốc Thiên Chí thần sắc ngưng trọng, suy nghĩ một lát đoạn trầm giọng đáp: "Nếu ta không nhầm thì chiếc thuyền đó là lâu thuyền phi hạm của Cao Ly."

Khấu Trọng thất thanh: "Thật sao?"

o0o

Quá trưa hôm sau, Từ Tử Lăng theo lời hẹn, rời Độc Tôn Bảo đến gặp Sư Phi Huyên trong một ngôi miếu nhỏ cách bảo chừng mươi

dặm.

Gặp lại gã, Sư Phi Huyên vui vẻ: "Phi Huyên xin thay mặt chúng tăng Đại Thạch Tự, đa tạ huynh đã nhận lời tương trợ!"

Nàng như không còn nhớ gì đến chút nặng nề giữa hai người bữa cơm chay hôm trước. Từ Tử Lăng lại hết sức thản nhiên: "Sư tiểu thư có chắc thành công không?"

Sư Phi Huyên gật đầu: "Đúng là kế hoạch này còn rất nhiều sơ hở, vì vậy ta mới muốn gặp huynh bàn bạc lại!"

Nét mặt Từ Tử Lăng vẫn không chút xao động: "Xin Sư tiểu thư cứ nói!"

Sư Phi Huyên hơi ngẩn ra nhìn gã: "Tại sao mới không gặp một ngày mà thần thái Từ huynh lại thay đổi như vậy, khách khí đến làm ta thấy bất an?"

Từ Tử Lăng cố nén tiếng thở dài.

Tiêu âm mê hồn, ánh trăng vàng huyền hoặc, nhan sắc thiên tiên khó ai bì. Đêm qua là lần đầu tiên gã thật sự cảm thấy mùi vị của ái tình, chẳng ngờ lại được một phen thất vọng. Giai nhân trước mặt đây cũng không kém phần xinh đẹp, cũng từng làm gã xao động trong lòng, kinh cung chi điểu, Từ Tử Lăng sao còn dám không tự cảnh giác!

Gã thản nhiên cất giọng khiêm tốn: "Từ Tử Lăng chỉ sợ mạo phạm tiểu thư!"

Sư Phì Huyên bình tĩnh lại rất nhanh, nhìn sâu vào mắt gã, nghiêm túc: "Ngoài Phi Huyên và Thanh Tuyền tiểu thư, kỳ dư những người

khác bao gồm cả Giải Huy đều nghĩ Từ huynh đã lên đường về phía đông. Vì vậy bây giờ nếu huynh đóng giả Nhạc Sơn, sẽ không ai hoài nghi Từ Tử Lăng cả."

Từ Tử Lăng chậm rãi: "Bước đầu tiên, theo ta, là phải để người ta biết đại giá Nhạc Sơn đã xuất hiện tại Thành Đô. Chuyện này vốn không phải là khó nhưng có lẽ cũng không dễ, bởi võ lâm đương đại không mấy ai còn nhớ đến Nhạc lão. Còn một chuyện nữa là tại hạ vừa đi khỏi thì Nhạc Sơn xuất hiện, như thế liệu có gây nghi ngờ không?"

Sư Phi Huyên mỉm cười, khẽ gật đầu: "Phi Huyên bắt đầu hiểu tại sao Từ huynh và Khấu huynh có thể lập danh thiên hạ rồi. Chuyện huynh nói chính là nan đề đầu tiên, Nhạc Sơn mấy chục năm không ra khỏi U Lam Tiểu Cốc, từ khi thành danh lại càng chưa hề đến Thành Đô nên tại đây đúng là không ai biết. Cũng may huynh đã đóng giả Nhạc Sơn ở Lạc Dương, sau đó vì Thượng tài nhân truy tìm nên đã rời khỏi đó mà đi, Phi Huyên chỉ cần tát nước theo mưa, thi triển vài thủ thuật là có thể khiến võ lâm Thành Đô biết rằng đại giá Nhạc Sơn đã đến đây rồi."

Từ Tử Lăng đột nhiên nghiêm giọng: "Sư tiểu thư có tín nhiệm ta không?"

Lại một lần nữa Sư Phi Huyên phải ngạc nhiên: "Tất nhiên là có rồi, Từ huynh hỏi vậy có ý gì?"

Từ Tử Lăng hít một hơi sâu, kiên quyết: "Nếu là như vậy, tiểu thư không cần phải làm gì nữa, càng không phải để ý đến ta. Ta sẽ tự có cách dẫn dụ Tịch Ứng xuất đầu lộ diện rồi hạ hắn trừ hại cho võ lâm."

Nhãn thần Sư Phi Huyên chợt ánh lên dị quang, giọng nói lại càng dịu hơn bao giờ hết: "Mong huynh nghĩ lại đi! Tịch Ứng nếu đã luyện

thành công Tử Khí Thiên La của Diệt Tình Đạo, võ công e còn cao hơn cả An Long nữa. Huynh có nắm chắc phần thắng không?"

Từ Tử Lăng vẫn ung dung cười nhẹ: "Nếu như ta chiến tử, phiền tiểu thư báo cho Khấu Trọng một câu, cũng nhắn với hắn rằng tốt nhất hãy về quê mở một tiệm bánh bao, di ngôn của ta chỉ có vậy!"

Nói đoạn gã cười lên ha hả, thong thả quay người bước khỏi cửa.

Sư Phi Huyên chờ cho Từ Tử Lăng khuất hẳn mới u uẩn thở dài, lặng lẽ bỏ đi theo hướng ngược lại.

Chương 294: Hoán nhật đại pháp

Thông thường thì vào ban ngày, gió liên tục thổi từ đất liền ra biển, nhưng đêm đến thì lại đổi chiều thổi từ biển vào đất liền. Tuy nhiên vào lúc này, hướng gió thay đổi liên tục bất định.

Chiếc đại chiến hạm rốt cuộc cũng đã đuổi đến gần, chỉ còn cách nửa dặm, đang dần dần tiếp cận với thuyền của Khấu Trọng.

Bốc Thiên Chí thần sắc ngưng trọng nói:

- Chỉ cần chúng ta cầm cự được hết hôm nay, ta tin tưởng có thể bỏ rơi chúng.

Khấu Trọng ngần ngừ đáp:

- Chí thúc lần này đưa ra kỳ mưu trốn tránh rất hợp lý. Tiểu điệt đã xem lại ánh trăng đêm nay khá thuận lợi, đen trắng khó phân biệt, rất dễ trốn tránh.

Bốc Thiên Chí đầy tin tưởng nói:

- Chỉ nhìn thế gió biến hóa, ta cảm thấy chắc chắn tiết trời sẽ thay đổi rất nhanh, lúc ấy ngoài biển tối đen không trăng sao, sóng to gió mạnh, không chìm thuyền là may, còn mong gì truy lùng địch nhân.

Khấu Trọng nghi ngờ, nhìn về hướng đầu thuyền, vẫn biển êm gió vẫn lặng, thuyền địch thì vẫn cứ từ từ truy đuổi, chỉ thấy mấy ngọn sóng bạc đầu lăn tăn vỗ, đoạn thở dài:

- Hà, hy vọng dự đoán của Chí thúc đúng, chúng ta không bị vỡ thuyền.

Gã tưởng tượng lại cảnh tượng khi xưa cùng Từ Tử Lăng đục thuyền đánh Hải Sa Bang, bất giác động lòng nhớ gã bằng hữu nối khố ấy.

Bốc Thiên Chí nói:

- Lúc thế gió chuyển mạnh, là lúc chúng ta có cơ hội duy nhất để đổi hướng thành công, thuận theo hướng gió chạy đi. Nhược bằng để gió thổi vào cả hai bên mạn, gặp lúc gió thổi mạnh thuyền sẽ bị xoay tít, thậm chí vỡ tan. Lúc ấy thuyền này của chúng ta nhỏ gọn, vượt sóng linh hoạt, ít bị ảnh hưởng của sức gió hơn thuyền truy kích, nên sẽ dễ dàng bứt đi.

Khấu Trọng nhìn xa xa về phía chân trời, thẳng phía Tây nơi đất liền mặt trời vàng ửng đang từ từ hạ xuống, cười nói:

- Chí thúc nắm vững bao nhiêu thành về thời tiết biến đổi tiếp theo đây?

Bốc Thiên Chí giật mình nói:

- Chỉ nắm được nửa thành.

Khấu Trọng ngạc nhiên quay nhìn về phía chiếc thuyền đang truy kích. Nhìn bề ngoài chiếc lâu thuyền chiến hạm đang đuổi thẳng đến, kì thật5; tới gần đoạn nước xoáy, chiến thuyền hoàn toàn lợi dụng sự đổi chiều của gió biển, mỗi bước thay đổi phương hướng đều rất vi diệu, tốc độ tăng đột biến vọt lên, thật là kỹ thuật điều khiển thuyền thần kỳ, mọi người cùng nhìn mà thán phục.

Chiến hạm của địch cuối cùng cũng tới gần, vòng uy hiếp nguy hiểm tăng lên đáng kể, thuyền của Khấu Trọng chuẩn bị vũ khí phản kích như nỏ máy, máy bắn đá, xếp đặt hết lên boong.

o0o

Từ Tử Lăng cầm thanh Bá Đao và quyển bí kíp của Nhạc Sơn để lại, đào một hang đất nhỏ, đặt cả hai vào rồi nhặt đất lấp kín. Sau khi đã ghi nhớ chỗ chôn, gã sửa lại y phục rồi nhanh chóng rời đi.

Đối với hung vật nhiễm đầy huyết tanh này, hắn một lòng chán ghét, không muốn có sợi dây liên hệ nào. Mọi việc chỉ là ngẫu nhiên do bởi những gì Sư Phi Huyên và Thạch Thanh Tuyền cùng an bài.

Gã chỉ muốn tự mình tìm ra phương pháp trừ đi Thiên Quân Tịch Ứng, sau đó gã không nghĩ ra lý do gì để lưu lại nữa.

Từ Tử Lăng tịnh không oán trách Thạch Thanh Tuyền vô tình, mà gã chỉ trách mình ngu xuẩn không biết tự lượng, người như gã thì lấy gì để mỹ nữ đa tài đa nghệ này rủ lòng đây.

Giờ đây gã tự nhận thấy sở dĩ nàng tấu khúc tiêu nọ bất quá là để tạ ơn gã đã bạt đao tương trợ, nói cho cùng cũng để gã hiểu được là chỉ còn gặp nhau một lần này nữa thôi.

Nghĩ đến đấy gã tưởng chừng như muốn bật tiếng cười.

Nhưng vô luận như lần mới gặp ở Thành Đô, hay gặp tại đêm trăng trên tiểu lầu, hắn đều tự mình cảm giác thấy điều gì đó.

Thật sự có cái cảm giác khác thường.

Bể tình vô hạn, khổ hải vô biên!

Nói cho cùng, tình cảm nam nữ chính là niềm vui trong nhân sinh. Nhưng trong chữ tình đối với cả Sư Phi Huyên và Thạch Thanh Tuyền đại khái là không tưởng, nói gì đến có kết quả tốt, nhìn hạng người như Âu Dương Hi Di hay Vương Thông thì thấy đều là tiền lệ chẳng ra gì.

Từ Tử Lăng ngầm hạ quyết tâm, dù lần sau có gặp hay không, với Sư Phi Huyên cũng như Thạch Thanh Tuyền nhất định không còn vọng niệm.

Suy nghĩ thấu đáo xong gã có cảm giác được giải thoát, từ đầm bùn đi ra đã khôi phục trạng thái tiêu sái khoát đạt thường ngày, đầu óc thanh thản, suy nghĩ nhanh nhẹn hẳn.

Từ lúc cáo biệt Thạch Thanh Tuyền đêm ấy, quay lại khách sạn gã đã thức cả đêm đọc hết quyển bí kíp của Nhạc Sơn vài lần, sợ rằng sau này không còn dịp nghiên cứu, nên gã đã dụng tâm nhớ hết trong lòng.

Trong sách của Nhạc Sơn, trừ những phần ghi lại những ân oán đặc biệt sâu nặng của mình, chủ yếu chép công phu thời trẻ đã dùng là Bá Đao đao pháp. Phần về sau thì ghi lại cách thức tập luyện "Hoán Nhật Đại Pháp", đích thị là tâm pháp độc môn chí cao thâm.Tuy chí cao đến trời, nhưng giờ người đã không còn, tiếc thay.

Phần đao pháp đầu thật dữ dội, lại hung ác vô luân, chính là bốn mươi chín thức Bá Đao, hoàn toàn trái với ý thích của Từ Tử Lăng, chỉ có "Hoán nhật đại pháp" thâm trầm sâu sắc làm hắn thích thú, gã càng nghĩ càng nhận ra đây là môn công pháp thâm ảo huyền diệu.

Theo lời Nhạc Sơn, môn công pháp kì dị này do ông ta dùng bí pháp

thâm ảo của Bá đao trao đổi với một tăng nhân khổ hạnh của Thiên Trúc mà lấy được, về sau ông ta đổi tên môn này thành Hoán nhật đại pháp.

Nếu Nhạc Sơn luyện thành, hẳn ông ta đã được thoát thai hoán cốt, tẩy cân dịch tủy, chính là cứu lại được tính mạng. Tuy nhiên do thương thế quá nặng, công lực còn quá ít, nên nội công không thể khôi phục được.

Cho đến tận lúc chết, Nhạc Sơn vẫn không luyện được một thành, đành ôm hận mà chết.

Qua quyển bí kíp, Từ Tử Lăng phần nào hình dung ra việc mẫu thân của Thạch Thanh Tuyền, kỳ nữ Bích Tú Tâm, đã thường xuyên đến gặp Nhạc Sơn, giúp ông ta nghiên cứu kỳ công Hoán nhật đại pháp, nên Nhạc Sơn mới có những kiến giải sâu sắc về môn công phu này trong di quyển.

Tóm lại, Hoán nhật đại pháp có thể phân thành sáu bậc, tuần tự cao dần trong quá trình tu luyện “khí, mạch, luân”, đem tiềm lực sinh mệnh con người phát xuất ra, kết hợp với nguồn năng lượng trong trời đất, vượt cả thiên địa tạo hóa, đúng là thâm bất khả trắc.

Cuối quyển bí kíp là câu chú quan trọng nhất của Nhạc Sơn “Ngã xong cần đứng dậy, bại rồi mới thành công”. Hai câu này có thể cho thấy ông ta tuy bại nhưng thủy chung vẫn không nản chí.

Có thể thấy môn công phu này sâu xa huyền diệu, cho đến bậc trí tuệ hơn đời như Bích Tú Tâm cũng chưa hiểu hết được hoàn toàn.

Từ Tử Lăng thử qua đệ nhất biến thì thấy ẩn trong chưởng tâm có dấu hiệu kì lạ, thiên hạ ngoại trừ gã với Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn ra có ai biết kinh nghiệm kì diệu với Hòa Thị Bích đâu để nhận

ra. Gã thấy mình bắt đầu đi đúng hướng.

Nghĩ đến đây, trong tâm thức chuyển động, đi vào trạng thái vô ngã.

o0o

Dưới ánh mắt sắc nhọn của Khấu Trọng, tình trạng trên boong tàu địch hiện ra rõ ràng, cả vẻ mặt cừu hận sung mãn của chủ tướng bên địch cũng nhận ra hết.

Chỉ huy thuyền nọ mặc một bộ áo đại bào to rộng như cánh bướm, đầu đội mũ cao, đích thị là võ sĩ Cao Lệ, ngoài ra bên cạnh còn có một nữ nhân.

Bốc Thiên Chí lập tức chú ý đến bố trí của đối phương tại đầu thuyền, chính là hai cỗ máy bắn đá lớn, uy lực cực mạnh.

Điều tốt duy nhất là tiết trời đang dần biến đổi, mặt biển yên lặng đã dần nổi sóng lớn bạc đầu, sóng to gió lớn từ bốn phương tám hướng ập đến, hai bên đều bó chân bó tay, chỉ có thể lựa theo chiều gió giữ cho thuyền khỏi lật, không còn cách nào quyết định hướng đi của thuyền nữa.

Hướng Tây đất liền chỉ còn mờ mờ sau làn mây, tứ phía sóng lớn ập tới, mặt biển xanh thẫm sâu thẳm dậy lên những bọt sóng bạc màu, gió biển thổi hơi lạnh thấu xương, phả mùi mặn mòi ẩm ướt, mang lại cảm giác đầy nguy hiểm.

Ầm!

Từ mạn trái hạm thuyền lớn ít nhất gấp đôi kia bắn ra một khối đá lớn. Khối đá nặng trên trăm cân vượt qua không gian giữa hai bên, hướng thẳng tới thuyền Khấu Trọng. Không ngờ đúng lúc khối đá

bắn ra khỏi máy, một đợt sóng lớn tràn lên làm xoay thân thuyền lớn, càng làm tăng sức đẩy của khối đá, thẳng hướng vượt qua mạn phải thuyền Khấu Trọng rơi xuống lệch mục tiêu ngoài ba trượng.

Bên Khấu Trọng mọi người cùng vui mừng hoan hô vang dội.

Bốc Thiên Chí cùng Khấu Trọng tức thì cùng nhìn nhau, biết rằng thuyền mình đã nằm trong vùng bắn đá của địch nhân. Chỉ sợ địch nhân tập trung toàn bộ hỏa lực bắn phá, trên vùng biển nguy hiểm này, đảm bảo thuyền Khấu Trọng sẽ lập tức tan tành, không còn một cơ hội chạy thoát.

Ầm!

Lại một tảng đá nữa bắn lên nhắm vào đuôi thuyền Khấu Trọng, nhưng thuyền đã nhanh nhẹn tránh được trong gang tấc, làm vang lên những tiếng hoan hô nối tiếp.

Điều tồi tệ nhất là giờ không còn nước xoáy, hai thuyền đều dựa vào đuôi thuyền nghênh gió mà tiến, chuyển thành thế truy đuổi thẳng hàng, vấn đề chỉ là đến lúc nào thì đối phương bắn trúng thuyền mình mà thôi.

Sắc trời dần dần tối lại.

Khấu Trọng cười lớn hỏi:

- Đã phóng yên vụ (khói mù) ra được chưa?

Bốc Thiên Chí ngửa mặt xem hướng gió bảo:

- Phóng ra bây giờ cũng bị thổi bay đi thôi, chúng ta đang ở cuối hướng gió, vô luận phóng tro phóng khói ra, chỉ bị thổi lại chính mình

thôi.

Trong lúc nói chuyện, thuyền địch đã lại gần thêm vài trượng, chỉ còn cách bất quá chừng hai mươi trượng, cự li thật là gần.

Trên boong thuyền địch toàn bộ võ sĩ đều giương cung lắp hỏa tiễn, chỉ cần gần thêm chút nữa, tất cả cùng phóng tên, thuận theo chiều gió bay lại, hậu quả thật không tưởng tượng nổi. Đối phương cứ hai người làm một tổ, một người bắn một người cấp tên châm lửa, thật là đã được huấn luyện chu đáo.

Khấu Trọng kêu lớn:

- Hạ buồm!

Bốc Thiên Chí kiên quyết lắc đầu đáp:

- Chúng ta sẽ lập tức bị bắt kịp, phải tính cách khác mới được.

Khấu Trọng giậm chân chỉ mặt tướng trên thuyền kia quát: đ

- Tên tiểu nhân kia, có dám tiến lại đây, cùng Khấu Trọng ta đơn đả độc đấu hay không.

Tướng kia cười lớn đáp lại:

- Tên tiểu tặc Khấu Trọng vẫn được người ta nhắc đến đấy ư? Không ngờ dám lớn lối đến thế.

Chợt một giọng nói mang khẩu âm Cao Lệ pha lẫn miền nam cất lên:

- Đã nghe Khấu huynh đao pháp cái thế, Cao Lệ Kim Chính Tông vẫn mong tứ giáo.

Khấu Trọng cùng Bốc Thiên Chí đồng thời biến sắc, hai người không hề biết Kim Chính Tông ở Cao Lệ có địa vị thế nào trong võ lâm.

Nhưng chỉ nghe y nói chuyện trung khí đầy rẫy, khí độ trầm hòa, giữa biển trời sóng gió cuồng loạn mà tiếng nói vẫn rõ ràng như sát bên tai, đã hiểu người này thật đã đạt đến mức nhất đại tông sư.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Xin hỏi Kim đại ca thiện dụng binh khí gì?

Trên thuyền địch viên chỉ huy là một trung niên văn nhân tiêu sái, thân hình vững vàng như cổ tùng vươn lên trời cao, vẫn giữ vẻ tuấn mỹ bất quần mỉm cười đáp:

- Bất cứ binh khí nào cũng không phân biệt, chỉ trừ có không dụng đao được thôi.

Khấu Trọng chỉ biết nhìn trời cười khổ:

- Đúng là bữa nay gặp đối thủ khó chơi rồi. Ta vốn tính chờ thuyền đối phương lại gần nhảy sang rồi đánh loạn lên một trận, hiện tại cách này không dùng được nữa, lại phải tìm cách khác thôi.

Bốc Thiên Chí ngạc nhiên hỏi:

- Kế gì vậy?

Khấu Trọng cười nhẹ đáp:

- Là thứ đĩnh lôi do Lỗ Diệu Tử truyền lại.

o0o

Vào lúc mặt trời hạ dần xuống phương Tây, Từ Tử Lăng đã vào sâu trong La Hán Đường của Đại Thạch Tự. Trong đường những vết tích tan hoang trong trận đấu lần trước đã được dọn dẹp sạch sẽ, ba trăm pho tượng La Hán lại khôi phục dáng vẻ như cũ. Tuy nhiên, Từ Tử Lăng cảm thấy có điềm bất thường. Sau khi xem qua di quyển của Nhạc Sơn, gã có cảm giác thâm sâu hơn về các pho tượng La Hán, đồng thời với Bất Tử Ấn Quyển, gã cũng bắt đầu hiểu ra ý nghĩa đích thực của chữ Ấn. Nhạc Sơn đã ghi lại giải thích của Bích Tú Tâm về phật gia thủ ấn. Theo Bích Tú Tâm thì thủ ấn này có nghĩa là "ngoại tắc thông vũ trụ (bên ngoài thì thông với vũ trụ), nội tắc quán ngũ tạng lục phủ và kì kinh bát mạch (bên trong thì bao gồm cả lục phủ ngũ tạng và kì kinh bát mạch). Chỉ khơi khơi vài câu giải thích này đã mở rộng chân trời nhận thức của Từ Tử Lăng về thủ ấn.

Trong quá khứ, mỗi lần cùng người đối địch, tự nhiên gã có thể phát huy chân khí trong mình, kết hợp cùng các dạng các thức thủ ấn một cách vô thức, hiện tại đọc xong di quyển của Nhạc Sơn, gã cuối cùng đã hiểu được ra.

Trong thân, khẩu, ý, ba pháp môn tu tập này, thủ ấn chính là "thân ấn", chính là phần tối trọng yếu nhất. Năm ngón tay trong thủ ấn chủ về "địa, thủy, hỏa, không, phong", tay phải là trí tuệ nhanh nhẹn biến hóa, tay trái là thân định trầm ổn. Qua mười ngón trên hai tay chứa cả nội ngoại kinh mạch liên thông, tu luyện nội thể là "khí, mạch, luân", tiến hành 6 bước thành tựu tu hành, chính là tinh nghĩa của Hoán Nhật Đại Pháp. Nhật chính là Đại Nhật Như Lai, hoán nhật có ý thay thế Đại Nhật Như Lai, thâm ý ám chỉ bản thân thành Phật.

Từ Tử Lăng đương nhiên không có ý định thành Tiên thành Phật gì hết, chỉ là đối với bí pháp đến từ Thiên Trúc này rất có hứng thú, tuyệt diệu nhất là chính là khả năng thiên y vô phùng rất thích hợp

với đường lối tự thân tu tập võ đạo của gã.

Nhạc Sơn tay quen dùng Bá Đao, đối với việc học tập thủ ấn tự nhiên khó khăn như ngắm trâu bên kia núi, nói chi đến việc cải biến nội công bản thân theo tập quán đã ăn sâu, thật khó khăn vô cùng. Về phương diện này Từ Tử Lăng thành công dễ dàng hơn nhiều.

Khí, mạch, luân trong Hoán Nhật Đại Pháp chính là ngũ khí, tam mạch, thất luân, là hệ thống tu luyện nội công của Thiên Trúc, so với kì kinh bát mạch của võ lâm Trung Nguyên tuy giống mà cũng có những điểm khác nhau xa.

Ngũ khí gồm có mệnh căn, thượng hành, bình, biến hành và hạ hành, chính là đường lối vận động của nội khí ngoại khí tam mạch thất luân.

Tam mạch gồm trung, tả, hữu. Trung mạch là nơi tập trung kinh mạch toàn thân, nối với tủy sống, chính là đốc mạch của Trung thổ.

Tả hữu nhị mạch bắt đầu từ cung Cao Hoàn (trên đỉnh thóp), đi qua trung mạch, quán thông với thất luân.

Thất luân chính là Khiếu huyệt của Trung thổ, từ trên xuống dưới có Đính luân (đỉnh đầu), Mi Gian luân (tam tinh), Hầu luân (cổ họng), Tâm luân (tim), Tề luân (rốn), Sinh Thực luân (bộ phận sinh dục) và Hải Để luân (bàng quang), luân cuối cùng Hải Để luân tức là hội âm huyệt của Trung thổ.

Những phương pháp tu hành huyền ảo này, Từ Tử Lăng chỉ xem qua đã hiểu rõ, hiện tại chỉ còn vấn đề thực hành thôi.

Các tượng bên trong La Hán Đường này đều do Thiên Trúc thánh tăng Cưu Ma La Thập họa tượng thiết kế, tự nhiên với Hoán Nhật

Đại Pháp có tác dụng phối hợp kỳ diệu.

Từ Tử Lăng chắp tay sau lưng từ từ tiến đến bên cạnh một tượng La Hán, dụng tâm xem xét. Pho tượng này có tổng cộng 6 cánh tay, hai tay giơ ngang hai bên thân tả hữu, hai tay hợp lại đưa quá đầu, hai tay còn lại nắm thành quyền giao thoa công kích, mục tiêu chính là mi nhãn, dùng ngón cái đâm vào mi tâm. Nét mặt nhử ẩn như hiện.

Nếu là trước đây, hắn chỉ thấy đây là một pho tượng phật, hiện tại đương nhiên đã hiểu ra đây là thủ ấn, quán thông mi gian luân, tâm luân và đính luân tam khí. Điểm quan trọng nhất là đã làm rõ được quan hệ giữa thủ ấn và khiếu luân. Trong số ba trăm pho tượng La Hán, chỉ có khoảng mười pho có nhiều tay, hợp lại thành bốn trăm thế tay hoàn toàn khác biệt, đối với Từ Tử Lăng, như kẻ bần cùng sắp chết gặp được bảo khố đầy tay, gã nổi lên cảm giác vô cùng hoan hỉ, thật không bút nào tả xiết.

Đột nhiên, gã ngộ được cơ bản công phu nhập môn Luân vi nhất chủng của Hoán Nhật Đại Pháp, lại có thể khai phóng cho bản thân một bí khiếu của Phật môn, bảo sao chẳng coi những pho tượng La Hán này như bảo tàng trân quí.

Lòng thật của Thạch Thanh Tuyền như thế nào, tình ý của Sư Phi Huyên thật sự ra sao, hoàn toàn không còn quan trọng bằng phát hiện này nữa.

Bất giác gã đưa hai chưởng chập nhau, giữa hai chưởng tâm trống rỗng, như đóa hoa sen nở, tiếp theo đưa hai bàn tay vươn lên trên như rẽ nước, đột nhiên lại tách ra thành hai tay xoay lại mười ngón giao nhau, biến hóa trở lại đúng như thủ ấn.

Mọi suy nghĩ đã thông suốt, vạn niệm qui nhất.

Hư vô xa thăm thẳm, bát ngát trong mờ ảo, không còn phân cách nội ngoại, trong hư cực thật yên tịnh, pháp luân trục trong thân nội lại chuyển động, tất thảy Trường Sinh Quyết, Hòa Thị Bích cùng Hoán Nhật Đại Pháp và thủ ấn cùng hợp nhất, nhập vào thân thể, trong thời khắc này, gã cảm nhận được nhân thiên hợp nhất.

o0o

Chiếc khoái thuyền mang bọn Khấu Trọng trên boong vẫn tiến thẳng về phía biển động sóng gào. Nhìn lại phía sau, đứng tại đuôi thuyền chính là Khấu Trọng giậm chân thực mạnh, đầu thuyền lập tức vọt lên cao, lại hồi phục trạng thái quân bình, theo sóng xoay lại đúng hướng gió từ đất liền thổi tới, lại thay đổi phương hướng xoay ngang ra, tựa như vượt lên đỉnh sóng hướng tới thuyền địch xiên xiên lướt qua.

Cả hai bên địch ta đều ngẩn người ra ngắm kì cảnh, mắt mở rộng miệng há to. Chiếc đĩnh lôi này thật sự trong mơ Lỗ Diệu Tử cũng chưa nghĩ đến, chỉ là do Khấu Trọng vô kế khả thi chợt nghĩ ra phương pháp giải nguy này, ban đầu cũng chưa tin tưởng lắm, chỉ là dựa vào đặc tính của sóng lớn, lập tức nghĩ ra phương pháp phản kích. Đến giờ phát giác khả năng lợi dụng thuyển nhỏ vượt sóng hoạt hành, tức thì dũng khí tăng lên rất nhiều, chân sau vận kình, đầu thuyền lập tức cải biến phương hướng, đón đợt sóng mới đang nhanh chóng ập đến, nhanh chóng vọt qua thân sóng, lại vượt lên đỉnh ngọn sóng này, xiên xiên nghênh hướng gió thuận mang theo đại lâu thuyền kia, đâm thẳng tới tựa như một mũi tên. Viên chỉ huy xem cách điều khiển thuyền, lập tức nhận ra âm mưu của Khấu Trọng.

Nếu khoái đỉnh kia theo Khấu Trọng điều khiển nương thế sóng ngạnh tiếp với lâu thuyền này, thì chẳng phải trái ngược với lẽ thường lắm sao?

Không thấy bất cứ biểu hiện gì, Khấu Trọng chợt nghe thấy một mệnh lệnh phát ra bằng tiếng Cao Lệ, rồi tất cả tiễn thủ đều hướng về phía Khấu Trọng đồng loạt phát tên, đều là cung cứng nỏ mạnh, tên lao vun vút.

Khấu Trọng ha hả cười lớn:

- Các ngươi quên là tên này đều được quấn vải tẩm dầu rồi sao.

Vẫn không thèm né tránh, Khấu Trọng vận khí hộ thể, mặc cho từng đợt tên tới tấp hướng tới phủ kín boong thuyền và thân mình, thậm chí không thèm động đậy lông mày chút nào.

Bốc Thiên Chí cùng mọi người nín thở toát mồ hôi nhìn cảnh tượng ghê gớm ấy, chỉ khi thấy Khấu Trọng không hề hấn gì, mới bật ra được tiếng hoan hô vang dội. Hai thuyền đã tiến lại rất gần nhau, chỉ còn cách chừng hai trượng là chạm tới mạn trái thuyền địch, từ phía ấy truyền lại tiếng gió rít vang động, là Kim Chính Tông đột ngột từ trên cao hạ xuống, tay cầm trường mâu, giả như trực tiếp công kích Khấu Trọng, giữa đường lại ngầm đổi hướng, ban đầu hướng vào phía đầu thuyền kia sẽ va chạm với thuyền mình, sau lại đổi nhằm đúng điểm yếu thuyền Khấu Trọng phóng tới.

Khấu Trọng cười lớn

- Đã quá muộn rồi.

Chân lập tức giậm mạnh, khoái thuyền chợt lại tăng tốc, hắn lập tức rời thuyền như viên đạn, lăng không nhằm thẳng hướng Kim Chính Tông phóng lại.

Chương 295: Nộ hải quyết chiến

"Choang!"

Tia lửa bắn ra như sao rơi, âm thanh gào rú của gió và sóng biển phủ trùm lên tiếng sắt thép va chạm nhau dữ dội.

Kim Chánh Tông ngàn vạn lần không tin vào mắt mình, nhìn thấy Khấu Trọng bất luận là thời gian, góc độ đều vô cùng chuẩn xác, bất ngờ xoay mình, trong tình thế hung hiểm đến cực điểm né tránh một chiêu tưởng chừng không thể né tránh, một mặt khiến chiêu thương của Liên Tiêu Đái trở nên vô dụng, mặt khác hoán chuyển lực đạo từ sàn thuyền bay lên lâu thuyền.

Chỉ tội Kim Chánh Tông phải bó tay, mắt nhìn Khấu Trọng vung Tĩnh trung nguyệt ra, khí thế rung trời dậy đất, như một kỳ tích từ mặt đất lăng không lên ba thước, chẳng những khiến chiêu thương của hắn đánh vào khoảng không, còn buôc hắn phải lật đật thu thương lại để đỡ lấy lưỡi đao quét xuống, mất đi tiên cơ, trơ mắt nhìn đối phương tà tà bay trở lại chiếc "Đĩnh Lôi".

Khấu Trọng thuận thế nhanh chóng hạ xuống, mũi chân điểm xuống đuôi thuyền c ủa gã, đang từ vô lực lập tức mượn lực tung mình lên lần thứ hai, lướt qua mặt biển đáp xuống đầu thuyền của đối phương.

Kim Chánh Tông tuy bị bất ngờ nhưng vẫn cố biến chuyển các chiêu số độc môn, lợi dụng độ dài của thương trong không gian hẹp triển khai phản kích dữ dội, mũi thương rung lên hoặc tả hoặc hữu khiến

Khấu Trọng phải cật lực ứng phó, nếu không phải đang nắm thế chủ động, giao thủ trên không trung thế này chỉ một chiêu là có thể phân thắng bại ngay, mà phần bại của Khấu Trọng nhiều hơn thắng.

Khấu Trọng thấy bả vai phải nơi huyệt Kiên Tĩnh đau nhức phải chuyển đao sang tay trái, xoay chân điểm vào đuôi thuyền vận khí hoá giải nội lực đối phương xâm nhập vào cơ thể lúc đao thương chạm nhau, lập tức biết được đối phương công lực cũng thâm hậu ghê gớm.

"Ầm!"

Chiếc khoái thuyền mượn dòng xoáy nương theo con sóng mang Khấu Trọng, lao thẳng vào mạn phải hạm thuyền của địch va chạm kéo dài một đoạn năm, sáu thư ớc, mảnh vỡ văng ra tung toé.

Bốc Thiên Chí ném ra một sợi dây thừng dài chừng năm thước nhằm khoảng giữa 2 chiếc thuyền tách ra vừa hay lúc Khấu Trọng rơi xuống cho hắn bắt lấy.

"Ầm ào!"

Mưa rơi như trút nước từ những đám mây đen kịt bầu trời, tức thì mặt biển tối sầm, bóng tối và gió bão che phủ hai con thuyền.

Khấu Trọng đang lúc lo sợ đối phương bắn hoả tiễn sang, giờ mới cảm thấy bình tâm đôi chút, một tay nắm chặt dây thừng tay kia bắt lên làm loa hạ lệnh cho Bốc Thiên Chí bắn tên, đột nhiên từ phía sau muôn vạn đạo ánh sáng kèm theo sát khí nhất tề chụp xuống.

Ngay lúc này Khấu Trọng hiểu có muốn tránh cũng không tránh được, liền cong người, mượn thế nhày lên chỗ an toàn khi nãy, chuyển hướng, nhảy lên không, né được chiêu số lăng lệ của đối

phương trong đường tơ kẽ tóc.

Ngay lập tức trường thương hoá thành từng đợt sóng, hoá ra Kim Chánh Tông đã đuổi sát theo Khấu Trọng, hắn không nhanh không chậm, trăm ngàn thương nhập thành một, như linh xà uốn khúc, độ hung hiểm chỉ tăng chứ không giảm, chặn ngay đường tiến của Khấu Trọng.

Song phương nhìn nhau trân trối, quên đi cả bão tố chung quanh cùng con thuyền đang nhấp nhô trên sóng dữ, tình thế căng thẳng kỳ dị, chiến ý bóp nghẹt không khí.

Khấu Trọng ngửa miệng cười lớn:

- Kim huynh thật dũng mãnh!

Vừa dứt lời lập tức Tĩnh trung nguyệt xuất chiêu nhằm ngay trường thương của địch.

Đao thương lại va chạm kịch liệt, mặt biển đen ngòm bùng cháy muôn tia lửa đẹp mắt như một đêm hoa đăng, có cảm giác như cả hai đối thủ đã tung hết sức mìnhqu vào cuộc chiến.

"Tang!"

Hai người như bị điện giật.

Khấu Trọng cố gắng lắm mới đứng vững, Kim Chính Tông không ngờ vẫn có thể mượn lực nhảy sang bên, quăng mình lên lâu thuyền, đồng thời phóng ra một loạt thương thức, nhằm về phía Khấu Trọng đang cố gắng trụ bộ.

Tim Khấu Trọng thót lại, biết rằng loạt thương này sẽ quyết định vận

mệnh của hắn có thể quay về gặp lại Bốc Thiên Chí hay không.

Phải biết rằng hai chiếc thuyền đang đi với tốc độ cực cao trong gió mạnh, nếu đao thương toàn lực chạm nhau lần nữa, đó là tín hiệu để Thiên Chí bắn ra loạt tên thứ hai, cũng là cơ hội để hắn dùng dây chạy trốn. Đằng này Kim Chánh Tông tung ra một thương này không phải công cũng không phải thủ, tốc độ ra thương luôn có điểm dừng để quan sát đối thủ, thuyền lại đang ở xa không cho hắn có cơ hội dùng sợi dây nhảy tránh như lần đầu.

Quyết định rồi, Khấu Trọng hét lớn:

- Chí Thúc hãy chạy trước, Khấu Trọng sẽ gặp lại sau.

Đao tung ra nhanh như điện, mang đầy hận ý nhằm thẳng trường thương phóng tới để tìm lối thoát, tự khắc mượn lực nhằm chếch lên, tăng tốc tiếp cận lâu thuyền của địch.

Kim Chánh Tông nhảy gấp một bước tránh lên mui thuyền, lúc này nước biển đã ồ ạt tràn vào khoang thuyền của Chánh Tông qua lỗ thủng khoái thuyền gây ra lúc nãy, thuyền vốn đã chở nặng lại thêm nước biển khiến cho thân thuyền chao đảo, bánh lái cũng hỏng nên mất thăng bằng, không còn cách nào điều khiển được.

Đón đầu Khấu Trọng là một cặp song phủ, nhưng Khấu Trọng không dại gì ngạnh tiếp, đao quang liên tục chém ra mở đường tiến lên mui thuyền, đồng thời mượn lực nghiêng ngả của con thuyền dịch chuyển sang ngang, liên tục tránh qua hơn mười nam nữ cao thủ nước Cao Lệ.

Nếu như chỉ cần có thêm chừng hai người đạt cỡ tám thành công lực của Kim Chánh Tông, Khấu Trọng tuyệt không còn đường thoát.

"Cùng lắm chỉ là nhảy xuống bơi thoát khỏi chỗ này", Khấu Trọng thầm nghĩ. "Chẳng thà quăng mình xuống biển sâu tăm tối đầy giông bão tìm sinh lộ, bơi một mạch mười ngày mười đêm về đất liền, còn hơn bị loạn đao băm xả hoành thây trên con thuyền chết bằm này."

Cùng lúc đó, gã đã tiến tới chòi quan sát của lâu thuyền.

Bốn, năm tên lính Cao Lệ nhảy ra, Khấu Trọng không thèm liếc mắt, Tĩnh trung nguyệt xả như điện chớp, lập tức chia bọn lính thành hai tốp rơi tòm xuống biển, không còn hàng ngũ.

Thân thuyền rung mạnh do bánh lái đột ngột chuyển hướng trong tình trạng mất cân bằng.

Khấu Trọng chớp thời cơ lăn mình vào chòi quan sát, đoạn lướt theo lan can lên thông đạo nối với đài chỉ huy, vừa hay mưa gió cản lại đòn tấn công từ bốn phương tám hướng của địch nhân.

Vào lúc này trên biển lẫn trên thuyền đều tối đen như mực giơ tay không thấy ngón, từng đợt sóng dữ bao trùm không gian âm thanh gầm rít buốt tai, tiếng quát tháo của kẻ địch cũng bị tiếng sóng át mất, song phương chỉ có thể chờ đợi đợt sóng tấn công kế tiếp.

Khi Khấu Trọng còn đang quan sát mặt biển, đột nhiên kiếm khí rát mặt ập tới.

Chỉ bằng cảm giác Khấu Trọng cũng biết kẻ địch không ai ngoài Kim Chánh Tông, tư thế nho nhã tiêu sái mà chứa dựng khí thế trầm hùng bức nhân bám sát theo đao, Khấu Trọng tức thời hoành thân phóng ra hai đao, mỗi đao ngầm chứa biến hoá vô cùng vô tận.

"Keng keng!"

Cả người vùng thoát khỏi lưới kiếm, vãn hồi lại thế công.

Khấu Trọng cười lớn:

- Kim huynh quả nhiên lợi hại, sử dụng binh khí đến độ xuất thần nhập hoá!

Kim Chánh Tông không nói một lời, trường kiếm rung lên hoá thành muôn đoá kiếm hoa, cước bộ thoắt trái thoắt phải, tấn công điên cuồng.

Khấu Trọng không tham chiến lui lại, phát hiện kiếm chiêu của Kim Chánh Tông hoàn toàn khác với thương pháp của hắn, đầy đặn khó phá, ẩn chứa kỳ chiêu, khiến đối phương cảm thấy như rơi vào biển cả, từ từ dồn Khấu Trọng vào tử địa.

Lúc này dưới trời mưa bão song phương có cố gắng vận mục lực cũng chỉ thấy bóng dáng đối phương mờ mờ, quyết đấu phải dựa hết vào cảm giác. Con thuyền không ngừng rung lên từng chặp, đâu đó tiếng đổ vỡ và tiếng nước tràn vào khoang thuyền ồng ộc, hoà lẫn vào tiếng la hét báo động inh ỏi, cảnh tượng hỗn loạn sắp sửa phơi bày khi vầng dương ló dạng.

Những người khác không còn thấy đâu, chỉ còn hai bóng đối thủ quyện vào nhau trong trận chiến sinh tử.

"Bùng!"

Sóng biển dữ dội quất liên hồi vào thân thuyền, mặt biển phản chiếu hai con người đang tranh đấu bằng cả mạng sống, trong tình thế này sức mạnh của thiên nhiên dường như cũng bị choáng ngợp bởi sức mạnh của hai con người đó, con thuyền tròng trành, mũi thuyền dường như va phải đá ngầm.

Khấu Trọng nhận ra Kim Chánh Tông đang dưỡng sức chờ cơ hội buộc hắn phải thất bại, lợi dụng lúc con thuyền chao đảo, một lần nữa tung mình nhảy lên chòi quan sát, thu hết cảnh tượng vào tầm mắt, không khỏi lấy làm ngạc nhiên.

Sóng biển gần như đã nuốt trọn con thuyền và cả nhân mạng trên đó.

Bốn phương tám hướng đều là sóng biển dựng đứng như tường vách vỗ ầm ầm, buồng chỉ huy đã ngập trong nước, từ trên chòi canh của lâu thuyền, chỉ thấy con thuyền sắp bị sóng biển nhấn chìm xuống đáy sâu.

Con thuyền khổng lồ từ từ nghiêng sang bên, sóng biển lúc cao lúc thấp, biến đổi vô chừng, có ai biết trong đêm dông bão thiên hôn địa ám này, một con thuyền vốn vững chãi uy nghiêm bị sóng gió đánh cho tơi tả te tua một cách thảm hại không gì cứu vãn nổi.

Khấu Trọng nghiêng đầu né một chiếc thùng gỗ văng tới, không ngờ rằng Kim Chánh Tông đã thủ sẵn kiếm chiêu trong đó.

Khấu Trọng còn lòng dạ nào để đấu tiếp, ném lại một hư chiêu, đoạn nhắm hướng đầu thuyền hạ mình xuống.

Kim Chánh Tông như bóng theo hình đuổi tới, kiếm chiêu hiểm độc nhằm thẳng vào tim Khấu Trọng không chừa đường thoát, cứ như Khấu Trọng là kẻ thù giết cha của hắn.

Khấu Trọng vừa chạm đất liền lăn một vòng, con thuyền vốn đang nghiêng sang trái lại phải chịu đựng sóng lớn liên tục vỗ vào khiến sàn thuyền vô cùng mất ổn định.

Cả chiếc lâu thuyền như đằng vân giá vũ không ngừng trồi sụt,

chung quang bốn bề đều là sóng biển, thân hình Khấu Trọng cũng chao đảo theo không còn điều khiển được, đột nhiên sóng biển bốn bề rút hết, chiếc lâu thuyền bị hất lên như một chiếc lá khô, mưa lớn quất sàn sạt, con thuyền xoay vòng chuyển hướng mấy lần không còn nhận được Đông

Tây, tình hình khó dùng lời mà nói lên được.

"Grầmmmmm!"

Trong lúc tuyệt vọng Khấu Trọng vô tình nắm được lan can thuyền.

Những người khác ai ai cũng cố bấu víu vào cái gì đó để giữ mạng, tình thế này chẳng còn phân biệt địch bạn chi hết.

Trong bóng tối, Kim Chánh Tông từ trên đài chỉ huy bắn mình xuống, chẳng kể gì đến nguy hiểm chỉ chực tìm hình bóng Khấu Trọng.

Từng tràng âm thanh "Leng keng!" vọng tới, đồ đạt treo trên thuyền không chịu nổi gió bão bay tán loạn, nhằm hướng Kim Chánh Tông rơi xuống.

Khấu Trọng vội vã kêu lớn:

- Cẩn thận!

Trong giây phút sinh tử quan đầu này, giữa bão tố điên cuồng, sóng biển gầm gào thảm khốc, Khấu Trọng thật lòng mong muốn "mọi người phải bảo trọng".

o0o

Từ Tử Lăng từ từ tỉnh lại.

Dùng "tỉnh" lại không hình dung hết được vì giống như hắn vừa thức dậy sau một đêm ngủ say.

Một trạng thái bồng bềnh dễ chịu, việc luyện tập khí công "Trường sinh quyết" đã đưa gã vào trạng thái hợp nhất tinh thần và thể xác, hoàn toàn thư giãn, trong tĩnh có động, thời gian như ngưng đọng lại.

Sở dĩ gã phải "tỉnh" lại là do trong La Hán đường vọng lại tiếng chổi quét sân hoà với tiếng chim ca ríu rít.

Tinh thần gã trở cảnh giác cao độ.

Thần thánh phương nào đã cứu gã? Không lý nào Thiên Quân Tịch Ứng lại tốt bụng như vậy, nếu tất cả hoà thượng đã quay lại quét dọn chùa, lẽ nào hắn không hay biết gì hết, nhưng tiếng chổi ngoài sân đúng là tiếng quét lá rơi. Gã thầm cẩn thận tính toán mọi điều đang diễn raấ trong La Hán đường này, có tiếng quét lá nghĩa là có người bắt đầu làm việc, nhưng tại sao lại quét dọn đúng vào "chỗ này".

Nghi vấn trùng trùng lướt qua đầu hắn trong chốc lát.

Gã tập trung song mục nhìn ra ngoài.

Từ Tử Lăng giật mình thất kinh, nguyên do trời đã sáng hẳn.

Điều đó có nghĩa hắn đã ngủ suốt đêm trong La Hán đường này mà không có chút cảnh giác nguy hiểm, thật không thể tin nổi.

Từ Tử Lăng vươn vai đứng dậy, liếc nhìn qua bức tường bị An Long phá thủng một lỗ đêm qua, chỉ thấy mặt trời đã lên cao đến đỉnh phật tháp, dưới ánh sáng chan hoà, một vị lão tăng khoác áo nâu sồng

rách nát đang chăm chú quét sân.

Từ Tử Lăng mỉm cười chào hỏi:

- Xin kính chào đại sư.

Chiếc lưng đang khom khom của lão tăng bất ngờ hoá thành hùng vĩ, vững chãi, không còn chút gì giống một lão già bệnh hoạn, thân hình không quay lại, cất giọng từ hoà không nhanh không chậm:

- Thời gian không còn sớm nữa! Thứ lỗi cho lão nạp đã đánh thức thí chủ.

Từ Tử Lăng lập tức nhận ra lão không phải là một hoà thượng thông thường, rất có khả năng là một cao nhân trong Phật môn đến đây để đối phó với Tịch Ứng. Nếu đúng là vậy thì võ công người này phải xếp hạng với "Tứ Đại Thánh Tăng", bằng không thì so với đi chịu chết cũng chẳng có gì khác.

Từ Tử Lăng ngượng ngùng nói:

-Vãn bối đã làm trở ngại việc đại sư quét dọn La Hán đường, đại sư không trách đã là hay rồi. Hay là việc này để vãn bối phụ trách?

Nhà sư áo nâu từ từ quay lại, vui vẻ nói:

- Thí chủ đã có tâm ý ấy thì cũng coi như đã làm rồi! Quét dọn La Hán đường là chức trách của lão nạp, sao có thể mượn tay người khác được.

Từ Tử Lăng bây giờ mới có dịp ngắm kỹ lão tăng, chỉ thấy lão lông mày trắng như cước, gương mặt nghiêm trang toát ra vẻ từ hoà, ngũ quan đầy đặn dễ nhìn, khí độ thanh kỳ. Hai mắt nửa nhắm nửa mở,

tinh anh nội liễm, làm cho người đối diện có cảm giác đang đối mặt với tiên nhân đắc đạo.

Khẽ khom lưng, Từ Tử Lăng bái tạ:

- Đại sư xin đừng nói nữa, tiểu tử tự biết đã làm phiền đại sư, thật không dám quấy quả thêm nữa.

Vừa mới quay lưng đi, một tiếng gầm dữ dội như từ lòng đất truyền lại, trong giây phút đó, Từ Tử Lăng cảm thây tâm thần trống rỗng, ngoại vật như tiêu biến, kỳ quái nhất là kinh mạch toàn thân như cũng rúng động theo âm thanh kia, cảm giác cực kỳ khó chịu, kỳ dị tuyệt luân.

Từ Tử Lăng lập tức dừng bước, thở dài:

- Đại sư ra chiêu thật là lợi hại, chắc hẳn đây là một tuyệt chiêu trong ma

công, sức tàn phá so với Thiên Ma Âm của Chúc Ngọc Nghiên chỉ hơn chứ không kém.

Vị lão tăng không trả lời trực tiếp, chỉ nhẹ nhàng đáp:

- Đây là chân ngôn có năng lực hàng yêu phục ma của Phật gia, chủ yếu do tay ta bắt Đại kim cương luân ấn, thông qua âm sắc đặc biệt của chân ngôn, kích động khí mạch tương ứng trong nội thể của thí chủ, sinh ra phản ứng vi diệu kia mà thôi.

Từ Tử Lăng vẫn không quay đầu lại, hỏi:

- Đại sư bất ngờ sử dụng chân ngôn phù chú lên mình tiểu tử, không biết nhằm mục đích gì?

Hoà thượng từ tốn đáp:

- Bởi vì tin rằng thí chủ có đại trí tuệ có thể thông hiểu huyền cơ.

Từ Tử Lăng mỉm cười bình tĩnh đáp:

- Nếu đại sư muốn nói tiểu tử và Phật gia có cơ duyên thì đại sư đã lầm! Tiểu tử tuy đối với Phật môn một lòng tôn kính, nhưng chưa từng có ý niệm xuất gia hay tu hành chi cả.

Hoà thượng vẫn giữ giọng từ tốn:

- Chỉ cần hiểu được sự thanh tịnh, nghĩa là đang tu hành, không cần nói đến nhập môn hay xuất môn. Nhập thế nghĩa là xuất thế, nhập môn nghĩa là xuất môn, tâm bình hoà an nhiên cũng chính là phật tâm vậy.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên quay mình hỏi:

- Đại sư xin hỏi xưng hô thế nào?

Hoà thượng trả lời gọn lỏn:

- Chân Ngôn.

Từ Tử Lăng biến sắc thốt:

- Thì ra là Chân Ngôn đại sư, hèn gì đại sư thông hiểu phép đọc chân ngôn, lời đại sư nói ra toàn những ngôn từ cao siêu xa vợi, thứ lỗi tiểu tử gỗ đá nghe qua không hiểu nổi?

Chân Ngôn đại sư cười đáp:

- Thí chủ chắc chắn không phải gỗ đá, lại càng có duyên với Phật môn, lời ta nói ra tức có lý do. Sáng nay ta đến đây sớm để quét dọn, tại gian La Hán đường này nhìn thấy thí chủ đang nhắm mắt thiền định, hai tay tự nhiên không ngừng bắt ra hàng loạt ấn kết, lại toàn là những ấn tối hậu, ta lập tức nhìn ra những chỗ mình còn thiếu sót, bởi vậy lão nạp mới phải thật lòng cảm ơn thí chủ.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

-Nếu đúng như lời đại sư nói, tôi vốn không thể nhớ ra hai tay mình đã làm những động tác gì, làm sao có thể hình thành ấn gì được kia chứ?

Chân Ngôn đại sư từ từ ngồi xuống theo tư thế kiết già, trên mặt lộ ra nét trang nghiêm tối thượng, tay trái mở ra, lòng bàn tay hướng lên trên, lưng bàn tay đặt trên đầu gối.

Từ Tử Lăng chưa hề học qua môn thiền định này nhưng cũng bắt chước lão hòa thượng ngồi xuống, nói:

- Lời đại sư nói quyết chẳng sai, ta nhớ mang máng khi tỉnh dậy hai tay có làm một động tác quái dị, chỉ không biết phải gọi nó bằng tên gì thôi. Thì ra là ấn môn thiền định!

Chân Ngôn đại sư cười đáp:

- Tay bắt ấn chẳng qua phản ánh nội tâm con người, thí chủ trong lúc vô thức nội tâm tự phát ra ấn ký, như vậy còn không nhận là mình có tuệ căn hay sao?

Từ Tử Lăng trộm nghĩ nếu tên xấu xa Khấu Trọng nghe được những lời này, chắc gã sẽ cười vỡ bụng do trêu chọc mình xuất thân từ gia

đình hòa thượng mất, bèn cười khổ mà thốt lên:

-Chưa chắc tuệ căn đã có quan hệ, người ta thường nói sáng hay nghĩ cái gì, tối nằm mơ thế ấy. Ban ngày chắc vãn bối nghiền ngẫm mấy bức tượng La Hán nên tối đến nằm mơ cũng quơ tay theo tư thế của mấy vị đó!

Chân Ngôn đại sư không nhịn được cười bảo:

- Thí chủ còn khăng khăng không thừa nhận nữa hay sao. Thí chủ không thể không thừa nhận sự linh tâm cảm ứng của mình đối với thủ ấn của Phật gia, Phật gia có ba học thuyết chính, thí chủ đã nghe qua chưa?

Từ Tử Lăng cứng họng nói:

- Đại sư là thế ngoại cao nhân, tại sao lại có hứng thú với những động tác của một phàm nhân như vãn bối? Đại sư không biết vản bối đã làm biết bao nhiêu chuyện xấu xa hay sao, thậm chí còn cùng với một bọn xấu khác phá vỡ không biết bao nhiêu tượng La Hán ngoài kia.

Chân Ngôn đại sư không trả lời mà hỏi lại:

- Thí chủ có biết toạ thiền hay không? Có biết thiền định là gì hay không?

Từ Tử Lăng nhíu đôi mày kiếm hỏi:

- Đại sư hỏi thật mông lung khó trả lời, xin đại sư chỉ điểm thêm cho.

Chân Ngôn đại sư gật đầu cỗ vũ, từ từ giải thích:

- Phải biết niệm không phải từ toạ thiền mà ra, thường thì bản tính vốn dễ loạn, làm ảnh hưởng đến biểu hiện bên ngoài, trước tiên phải làm cho tâm bình ổn, ngoài yên trong tĩnh, đó chính là ngồi thiền, có thể thoát khỏi tự nhiên, đạt tới chân bản ngã.

Từ Tử Lăng nghĩ ngợi một hồi, thình lình thốt lên:

- Có phải đại sư nhìn thấy vãn bối toạ thiền nhập định, cho rằng vãn bối có duyên với Phật môn, nên mới ra sức điểm hoá cho vãn bối chăng. A, thật ra vãn bối chỉ muốn luyện thành một loại công pháp, để đề phòng bọn địch nhân tới truy sát, chứ hoàn toàn không có chủ ý khác.

Chân Ngôn đại sư hai mắt bắn ra những tia nhìn đầy trí tuệ cao thâm khó dò, nói:

-Thí chủ có thể nói ra những lời chân thành, thật tâm không muốn người khác rơi vào vòng xoáy tham sân si, điều này trong Phật môn vốn đã là hiếm. Đã một trăm năm rồi, lão nạp trước sau đã đi tham viếng khắp trong ngoài năm ngàn sáu trăm năm mươi hai danh tự cổ miếu, cuối cùng đúc kết lại được một bộ "Cửu tự minh ngôn thủ ấn", giờ gặp được thí chủ hữu duyên, phải nói là động lòng trần vui mừng khôn xiết vì đã có người để truyền lại.

Từ Tử Lăng tự nhiên cung kính đáp:

- Thì ra đại sư đã hơn trăm tuổi. Ồ, vãn bối thật thất kính! Đại sư, cửu tự chân ngôn của người chắc là vô cùng quan trọng, sao không chọn người trong Phật môn truyền lại. Ồ, thứ lỗi cho vãn bối nhiều chuyện, nếu đại sư đã ở đây, sao Thiên Quân Tịch Ứng còn dám làm xằng làm bậy?

Chân Ngôn đại sư lắc đầu đáp:

- Lão nạp vốn đã xem nhẹ trần thế từ lâu, chỉ còn luyến tiếc chưa tìm được người có duyên để truyền lại Cửu tự chân ngôn thủ ấn, dùng thứ Cửu tự chân ngôn thủ ấn này, cầu Phật có thể thành Phật, cầu võ có thể được võ. Lão nạp một lòng hướng Phật, sinh thời chưa từng cùng ai quá chiêu động thủ, thí chủ đã hiểu chưa?

Từ Tử Lăng cười lớn đáp:

- Đệ tử dĩ nhiên đã hiểu, chỉ cần đại sư niệm lên chân ngôn, cho dù có gặp bọn cùng hung cực ác cũng có thể làm chúng tiêu tan ác niệm. Đúng rồi! Có phải như vậy không?

Chân Ngôn đại sư lộ ra một nụ cười thoã mãn hiếm hoi, bình thản đáp:

- Dĩ nhiên không chỉ có vậy. Nếu hung đồ thực sự oán nghiệp quá sâu, cao thủ ma công đã luyện đến mức thâm hậu, tâm chí kiên cường cứng rắn như nham thạch, ngay cả chân ngôn cũng không có tác dụng, lúc đó cần đến thí chủ ra tay hộ pháp tiêu trừ ma chướng.

Từ Tử Lăngb nghi hoặc hỏi:

- Cửu tự chân ngôn thủ ấn nếu đã có ích cho việc tu hành, tại sao lại có liên quan đến võ công?"

Chân Ngôn đại sư đáp rằng:

- Cửu tự chân ngôn thủ ấn vốn lời ít ý nhiều, nó vốn là một chân lý tuỳ người sử dụng am hiểu và áp dụng như thế nào mà thôi. Thành thật mà nói, nếu sáng nay lão tăng không nhìn thấy thí chủ luyện công, chắc suốt đời cũng không thể biết Cửu tự chân ngôn thủ ấn có thể ứng dụng vào võ công tối thượng, hiện giờ lão nạp đang động

trần tâm, nếu thí chủ cứ cự tuyệt, khi lão nạp quy thiên, chẳng còn ai biết đến Cửu tự chân ngôn thủ ấn chẳng phải đáng tiếc lắm hay sao?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Xin đại sư cứ nói, tiểu tử cung kính rửa tai lắng nghe.

Chương 296: Cửu tự chân ngôn

Khấu Trọng dồn hết sức tàn lê mình lên bãi cát, nhưng rồi cũng không cố được, đành thả mình nằm dài lên cát trắng.

Nhớ lại đêm mưa gió thần sầu quỷ khốc tối qua, trước khi đến được đây, gã đã phải mất một giờ vừa bơi vừa lặn dưới đáy biển sâu để tránh những cơn sóng dữ, nhưng may mà gã có khả năng hô hấp kỳ diệu nên mới có thể chi trì, nếu không giờ này chắc nhìn gã giống loại thuỷ quái chỉ biết thở bằng miệng hơn giống người sống.

Nhờ di chuyển dưới đáy sâu vốn tĩnh lặng hơn mặt biển, gã đã đi được hơn mười hải lý, cũng may là gặp được chỗ này trước khi gã cạn kiệt thể năng, cũng là giới hạn nội công của gã. Trong khi khẩn cấp trồi lên mặt biển, gã hoảng kinh khi phát hiện còn mình cách bờ đến ba bốn dặm mà chân khí thì đã cạn kiệt.

Đó là một trong những giây phút tồi tệ nhất cuộc đời Khấu Trọng.

Gió bão tuy đã tan, nhưng những con sóng vẫn còn khá mạnh, Khấu Trọng chỉ còn biết dựa vào sức lực cơ bắp để chịu đựng trong khi từ từ tấp vào bờ biển, phải nói đau khổ không kể xiết. May mà gã tâm chí kiên nghị, trụ được đến tận bây giờ, không thì đã vùi thây nơi đáy biển.

Lúc đến được bờ biển, điều đầu tiên gã nghĩ tới là trước kia gã thường nhắc nhở Từ Tử Lăng không được ỷ lại vào khả năng hô hấp nội tức để di chuyển dưới đáy sâu quá lâu trừ phi bị bắt buộc, giờ bản thân gã lại phải phá lệ để cầu sinh.

Khắp cơ thể gã như bị kiến độc cắn rỉa, cơ bắp rũ liệt nhức nhối từng chặp, giờ chỉ cần một cao thủ hạng hai hạng ba cũng dư sức lấy mạng gã.

Mây đen đã tan hết trong vòng nửa canh giờ, ánh nắng bắt đầu chiếu lên lưng gã bỏng rát, chợt nhớ ra thanh Tĩnh trung nguyệt vẫn nằm trên lưng gã đang phản chiếu ánh mặt trời rực rỡ.

Những đồ vật quan trọng gã đã cẩn thận bọc trong vải dầu chống thấm, nhưng có lẽ vài món đã bị ngấm nước biển, thư từ rất có khả năng đã bị bị lem mực.

Chợt nghĩ đến Lý Tú Ninh gã chưa có dịp gặp lại hay Thương Tú Thuần đã liều mạng để trao "thư tình" cho gã, Khấu Trọng không cảm thấy chút hối hận, gã chỉ có thể thở dài "Ái dà!".

Tuy Bạt Phong Hàn đã cảnh cáo gã, cho dù chân nguyên khô kiệt cũng phải cố gắng đứng dậy luyện công mới mong thăng tiến trên con đường luyện võ, nhưng giờ này gã cả ngón tay cũng không cử động được nói gì đến đứng dậy luyện công.

Khi gã sắp sửa chìm vào giấc ngủ, bất thần có tiếng đao kiếm chạm nhau từ xa vọng lại kèm theo tiếng hô "Giết!" mỗi lúc một gần.

Khấu Trọng kinh mang ngẩn đầu lên nghe ngóng, tuy mắt gã đã nhoè đi dưới ánh nắng gay gắt, cũng đủ thấy một đám người, kẻ cầm rìu người vác cuốc, phục trang quái dị, khí thế hung hãn, sát ý trùng trùng. Khấu Trọng mỉm cười chua chát, thả đầu xuống, mặt lại ngập trong cát.

o0o

Chân Ngôn đại sư toàn thân toát lên vẻ trang nghiêm, gương mặt rạng ngời hào quang nói:

- Yếu lĩnh của Phật gia gồm ba điều thân, khẩu, ý. Tu luyện và tham thiền về ba điều này đều quan trọng như nhau. Thân phát ngôn ra là khẩu, khẩu phát từ tâm là ý, ý điều khiển cơ thể là thân, tuy tên gọi chia làm ba, kỳ thực cả ba hoà quyện lại làm một.

Từ Tử Lăng cả kinh thốt lên:

- Đại sư đúng là cao nhân Phật môn, chỉ bằng vài lời ngắn ngủi, làm cho vãn bối hiểu ra trăm điều như đã đọc qua ngàn quyển sách.

Chân Ngôn đại sư cười lớn ba tiếng, vui vẻ nói:

- Lão nạp đã đi khắp thiên hạ, đến hôm nay mới tìm được người sáng dạ như thí chủ, quả là cơ duyên hảo hợp. Thí chủ có thể hiểu được chân lý trong những lời lão nạp vừa nói trong khi kẻ khác có nghe cũng chỉ hiểu qua loa, làm sao có thể tham thấu hết huyền cơ, càng không thể dùng pháp môn này để tu thành chánh quả. Những kẻ ấy thân vốn đã khắc với khẩu, ý chắc gã sẽ theo đó thoát khỏi thân, chỉ được vẻ bề ngoài mà bên trong trống rỗng.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao đại sư nhận ra vãn bối không phải chỉ hiểu qua loa đại khái như những kẻ kia, trong khi vãn bối thấy mình không khác gì bọn họ?

Chân Ngôn đại sư hạ mục quang xuống hai tay, cười đáp:

- Khi lão nạp đang đề cập đến Phật gia tam yếu, mười ngón tay của thí chủ lập tức hơi máy động, điều đó chứng tỏ thí chủ cảm nhận được lão nạp ẩn giấu mật ngôn trong lời nói, nhược bằng kẻ khác

không hiểu rõ ý nghĩa của chân ngôn, chắc cgã chỉ biết chăm chú lắng nghe như nuốt từng lời của lão nạp.

Từ Tử Lăng ngượng ngùng giải thích:

- Từ tối qua đến giờ, hai tay của vãn bối như không còn nghe lệnh của não bộ nữa rồi, hây dà!

Chân Ngôn đại sư đáp rằng:

- Cơ thể con người vốn là một kho báu chứa biết bao nhiêu điều bí ẩn của trời đất, Cửu tự chân ngôn thủ ấn của lão nạp, chính là thông qua tam mật, nói cách khác là thông qua cơ thể con người để giao tiếp với vũ trụ, đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất, hiểu được lẽ tự nhiên, lập địa thành Phật. Như vậy cho dù đang xuất gia hay tại gia cũng không còn quan trọng nữa, trong tình cảnh đó cho dù thân thể có biến đổi thế nào, ta vẫn là chính ta không gì lay chuyển nổi.

Từ Tử Lăng thích chú vỗ đùi la lên:

- Lời đại sư nói quả nhiên chí lý. Trước giờ vãn bối cứ cho rằng những người theo Phật là phải cam chịu lối sống khổ hạnh bị ràng buộc bởi vô số giáo lý cứng nhắc, từ bỏ mọi ham muốn của thế gian, không thiết gì đến hạnh phúc vui vẻ. Không hiểu những đệ tử Phật môn làm sao chịu đựng được, muốn thành Phật nghĩ sao mà khó quá!

Chân Ngôn đại sư bật cười:

- Ý nghĩ của thí chủ thật là độc đáo, làm cho lão nạp cũng bất chợt ngộ ra được nhiều điều. Cửu tự chân ngôn này, Ah! Hay ta sẽ truyền đạt theo kiểu "tổng tấn công" như vậy sẽ khiến thí chủ dễ tiếp thu hơn.

Từ Tử Lăng lạc giọng hỏi:

- Cái gì? Đại sư tính truyền thụ cả chín chữ chân ngôn cho vãn bối cùng một lúc hay sao, làm sao vãn bối đủ sức tiêu hoá kịp?

o0o

“Ầm!”

Không biết là ai đã đập phát gậy đầu tiên vào đỉnh đầu Khấu Trọng, kỳ lạ ở chỗ tuy đau đớn khó chịu, sâu thẳm trong Thiên Linh huyệt liền phát sinh cảm ứng, một luồng nhiệt năng xuất phát từ đỉnh đầu, từ từ xuyên qua kỳ kinh bát mạch vốn đã khô kiệt chân khí của gã.

"Choang!"

Chiếc cuốc vốn định bổ vào đầu Khấu Trọng trượt xuống vai gã, đụng mạnh vào Tĩnh trung nguyệt, kẻ đánh lén cảm thấy hổ khẩu tê rần, vội vã nhảy ngược lại, va phải ba tên đồng bọn đứng phía sau làm cả đám ngã nhào kêu la oai oái.

Bọn người vây quanh cũng hoảng hồn lui lại.

Khấu Trọng khó nhọc lắm mới nhúc nhích được nửa thân mình, ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy bao vây quanh gã là một đám người nam có nữ có, sử dụng toàn nông cụ làm vũ khí thô sơ, y phục nhiều màu sắc sặc sỡ, làm bằng vải hoặc da thuộc, nam đóng khố, nữ đều mặc váy nhưng độ dài không giống nhau, ngắn thì đến mắt cá chân, dài thì kéo lê thê trên đất. Bất kể là bên dưới đóng khố hay mặc váy, áo trên người đều rất dày, vừa để giữ ấm, vừa đề phòng độc trùng muỗi dữ. Phụ nữ trên đầu quấn khăn thêu kết cấu phức tạp, tuy mỗi người quấn theo một kiểu nhưng đều để một góc khăn thả dài xuống thảnh

một dải, màu sắc rất bắt mắt.

Khấu Trọng không hiểu sao trong tình huống ác liệt này mình còn rãnh rỗi ngắm nghía đến từng chi tiết nhỏ nhặt như vậy, đồng thời cũng cảm thấy hài hước thú vị, bèn hét lớn:

- Có ai biết Hán ngữ không?

Đám nông dân này hiển nhiên không phải ác nhân, thấy gã bị côn đập không chết, liền sinh lòng hoảng sợ, ai ai cũng trố mắt nhìn nhau không hiểu chuyện gì xảy ra, cuối cùng một thiếu nữ rụt rè tách khỏi đám đông, run giọng hỏi gã:

- Ngươi không phải hải tặc ư?

Khấu Trọng cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm đám người này thật ngây thơ chất phác, trong tình huống này nếu gã thật sự là hải tặc cũng quyết không thừa nhận mình là hải tặc, nghĩ đoạn kêu lên:

- Ta đây chẳng những không phải hải tặc mà còn là địch nhân của hải tặc. Nhìn này! Chính vì ta đã chiến đấu với hải tặc mà thành ra thê thảm thế này, hà!

Thiếu nữ nghe xong quay về đám người dân tộc, ô lý ô lố giảng giải một tràng dài, rồi cả bọn chụm đầu lại xì xầm bàn tán, Khấu Trọng cảm thấy ngạc nhiên không hiểu sao cô gái có thể phiên dịch hai câu nói của gã thành một tràng dài, rất có thể đã biến thành một câu chuyện lâm li bi đát do chính cô gái thêm mắm dặm muối nên.

Thiếu nữ ấy tuy không thể gọi là xinh đẹp, nhưng trông cũng nhí nhảnh đáng yêu. Trang phục của cô cũng đặc biệt hơn những người khác, bên trong dường như không phải áo mà chỉ là một mảnh yếm từ sau lưng phủ lên khuôn ngực đầy đặn, bên ngoài là một tấm áo

khoác mỏng che lên làn da trắng mịn màng thắt gút lại ở chiếc eo thon thả, chiếc váy ngắn tuy không cầu kỳ sặc sỡ nhưng tôn lên đôi chân thon dải, nhìn rất tự nhiên làm nổi bật những đường cong tuyệt mỹ mà lại rất có phong cách hoạt bát đáng yêu.

Khấu Trọng úp mặt xuống cát, bên tai ngân lên giọng nói dịu dàng ấm áp chứa chan của người thiếu nữ:ph

- Đại hiệp đến giúp dân làng chúng tôi đánh đuổi bọn hải tặc phải không?

Khấu Trọng đau khổ rên lên:

- Các người chỉ cần để ta ngủ một đêm ngon giấc, cho dù có đánh nhau với Ngọc Hoàng thượng đế cũng không thành vấn đề.

o0o

Chân Ngôn đại sư bình thản giảng:

- Đừng nên xem nhẹ chín chữ này, nó xuất phát từ cuốn sách nổi tiếng thời Đông Tấn của Đạo gia do Cát Hồng (nhà luyện đan nổi tiếng thời Xuân Thu) trước tác tên là "Bão Phác Tử", cả quyển gồm một ngàn chương, nguyên văn như sau: "Lâm binh đẩu giả, giai trận liệt tiền hành. Thường Đương thị chi, vô sở bất tích"." ("Gặp việc khó khăn, cứ tiến về phía trước. Hiểu lẽ vô thường, không gì cản nổi")

Từ Tử Lăng lộ vẻ không hiểu, ngạc nhiên hỏi:

- Vãn bối tuy không hiểu biết gì về nguồn gốc của cửu tự chân ngôn này, nhưng lấy làm thắc mắc vì sao đại sư vốn là người của Phật môn lại mượn câu chữ từ sách của Đạo gia để thuyết pháp?

Chân Ngôn đại sư nhắm mắt chìm vào suy tưởng, trầm ngâm đáp:

- Lão nạp chủ yếu dựa vào căn cơ hiểu biết của thí chủ để chỉ ra chân ngôn đại pháp này trọng thần không trọng hình, phạm vi sử dụng gói gọn trong vòng tam mật, mà tam mật thì Phật gia hay tam tài Đạo gia đều có cùng một nền tảng mà ra cả.

Từ Tử Lăng tận đáy lòng dâng lên niềm kính cẩn, gật đầu đáp:

- Vãn bối xin thụ giáo!

Chân Ngôn đại sư đột nhiên cất tiếng như hát "Lâm", hai tay đưa lên qua đầu, ngón tay khép lại như nụ hoa, ngón áp út để nghiêng, đầu các ngón tay khẽ chạm nhau.

Từ Tử Lăng chấn động thốt lên:

- Lợi hại!

Chân Ngôn đại sư hạ cả hai tay xuống, vui vẻ nói:

- Thí chủ đã nhận ra điều gì?

Từ Tử Lăng đáp:

- Vãn bối cảm thấy đại sư như hoá thành núi cao vững chãi, không gì lay chuyển nổi.

Chân Ngôn đại sư giảng:

- Đây chính là ấn căn bản nhất Bất động thủ ấn, thủ ấn chia thành mấy nghìn loại, bất động ấn là một trong chín thức cơ bản của Phật môn, hiện nay lão nạp chỉ hướng dẫn chín thức cơ bản này chứ thật

sự không thể truyền hết tất cả trong một sớm một chiều, ngày sau thí chủ phải dựa vào căn cơ tu tập để tìm hiểu thêm, xem tiếp đây!

Nhanh như cắt, trong khi vẫn đang giữ tư thế toạ thiền kiết già, hai tay đại sư đan vào nhau nối thành một tràng ấn kết, biến hoá vô cùng, bất ngờ hát lên "Binh!". Người hiểu đạo tự khắc biết sau bất động ấn sẽ là mấy trăm biến hoá khác, từ đó hình thành nên ấn thứ hai.

Từ Tử Lăng bắt chước làm theo tự nhiên thấy nhiệt khí hình thành, chỉ lực bắn ra như đạn. Chân Ngôn đại sư chìm trong luồng tư tưởng xa xôi như không hay biết gì, giảng tiếp:

- Đây là Đại kim cang luân ấn, có khả năng trừ ma trị bệnh, cũng có thể dùng nó để hàng ma vệ đạo, tuỳ thí chủ hiểu lấy!

Từ Tử Lăng nhìn thấy hai tay mình tự nhiên biến hoá thành thủ ấn vô cùng vô tận, bắt đầu hiểu ra tại sao Chân Ngôn đại sư đi khắp nơi mà không tìm được d truyền nhân. Nguyên do pháp môn này vô cùng ảo diệu, chỉ có thể truyền ý không thể truyền lời, người biết tự khắc sẽ hiểu, người không biết có hướng dẫn thế nào cũng vô dụng.

Tiếp theo Chân Ngôn đại sư lần lượt biểu diễn toàn bộ các pháp ấn cơ bản của Phật môn theo thứ tự như: Ngoại sư tử ấn, Nội sư tử ấn, Ngoại buộc ấn, Nội buộc ấn, Nhật luân ấn và Bảo bình ấn.

Mỗi loại ấn cơ bản kèm theo hàng trăm loại biến hoá không giống nhau, Từ Tử Lăng song mục tập trung, nhìn chăm chú, trong đầu mường tượng ra hàng ngàn hàng vạn biến hoá của các loại thủ ấn.

Nếu như Từ Tử Lăng không có ngộ căn cực cao cộng với kinh nghiệm từ trước do ngồi thiền tại La Hán đường này, có nhìn chăm chú thế nào cũng không thể hiểu hết những biến hoá ấy được.

Trong phút chốc tâm thần lĩnh hội, hai tay cũng kết xuất ra những ấn thức không giống nhau.

Ngay cả khi mặt trời đã chuyển về Tây, thời gian trôi đi bao lâu, gã cũng không để ý tới.

o0o

Khấu Trọng từ từ tỉnh dậy, nhất thời hoang mang không biết mình đang ở đâu, bốn phía vang lên những âm thanh thôn làng náo nhiệt, pha lẫn tiếng trâu, bò, dê, cừu kêu inh ỏi.

Gã ngồi bật dậy và nhận ra mình đang ở trong một căn phòng đơn sơ giản dị của người dân tộc Mèo, phảng phất ánh đuốc từ ngoài cửa sổ hắt vào, gã nhìn thấy những người nông dân tốt bụng đã đưa gã về đang bồng bế vợ con dắt díu gia súc, hớt hải tìm đường chạy đi lánh nạn, nét mặt ai cũng hoảng hốt động tác khẩn trương như sợ bị bỏ lại phía sau.

"Bang!"

Cánh cửa gỗ bật tung, thiếu nữ dân tộc đã cứu gã chạy ùa vào, nét mặt đầy hoảng sợ thảng thốt nói:

- Chúng ta phải chạy mau, hải tặc đến thật rồi!

Khấu Trọng lấy làm ngạc nhiên, thầm nghĩ chẳng phải gã đang đóng vai đại anh hùng giết hải tặc sao? Tại sao phải kêu gã cùng với mọi người bỏ chạy? Nghĩ đoạn, Khấu Trọng bình tĩnh nói:

- Không cần sợ, mọi việc đã có tại hạ ứng phó, đao của tại hạ đâu?

Thiếu nữ chỉ tay lên tường, nói:

- Công tử muốn chết à? Chạy nhanh đi!

Rồi không để ý gì đến Khấu Trọng nữa, tự mình lẻn đi mất.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn lên tường, quả nhiên thấy Tĩnh trung nguyệt đang an nhiên treo trên đó, thầm nghĩ thôn dân nơi đây quả thật chất phác thuần hậu, trong thời đại này, ngay cả ở những vùng quê hẻo lánh, một cây đao cũ nát đã qua sử dụng cũng có thể bán rất được giá.

Tiếng ồn ào của thôn dân trôi xa dần, bên ngoài không còn chút âm thanh của sự sống đã từng ngự trị nơi đây vài canh giờ trước đó.

Khấu Trọng duỗi người thư giãn gân cốt, đột nhiên phát hiện công lực đã phục hồi như cũ, thậm chí còn hồn hậu hơn trước, lấy làm kỳ quái, thầm nghĩ lần chạy trốn này đã tiêu tốn không ít chân nguyên, nói phục hồi còn tin được làm sao lại có chuyện tăng tiến? Nếu sự thực là vậy, lẽ nào gã đã vô tình luyện công cả trong lúc ngủ.

Trong thâm tâm Khấu Trọng đang lo lắng cho sự an nguy của đám thôn dân, bèn nhảy xuống đất, rút Tĩnh trung nguyệt, chạy ra ngoài cổng làng, cả một thôn làng hơn trăm nóc nhà im ắng như quỷ vực, chứng tỏ thôn dân đã quen với việc chạy trốn thế này nhiều lần, ngay cả gà chó cũng không để rơi rớt lại.ủ

Bất thình lình cảm nhận sự thay đổi, Khấu Trọng nhìn về hướng đông bắc, chỉ thấy lửa bốc cao sáng rực như ban ngày, khói đen cuồn cuộn che kín bầu trời, ẩn ước có tiếng hô hoán truyền lại.

Khấu Trọng tâm thần đại chấn, mắt thấy bọn hải tặc hung tàn, công nhiên phóng hoả đốt hết vùng phụ cận làng mạc. Tức thì đại khai sát

khí, tay lăm lăm Tĩnh trung nguyệt, thi triển khinh công tộ cùng như bay về phía ánh lửa.

o0o

Kẻ đang hoá thân thành đại hiệp mặt sẹo không ai khác ngoài Từ Tử Lăng, đang lững thững đi dạo dọc theo các con phố phía Nam Thành Đô, để lại phía sau ám kí liên lạc cho Trịnh Thạch Như tìm đến.

Tuy gã chưa luyện hết quyển thượng của "Hoán nhật đại pháp" nhưng đã có cảm giác thoát thai hoán cốt.

Võ công của gã bây giờ đã bao gồm tất cả những tạp học cóp nhặt suốt bao năm trời bôn ba khổ chiến, tất cả hoà thành một thể thống nhất. Nhớ lại mỗi khi lâm nạn đến lúc sinh tử quan đầu gã lại không ngừng sáng tạo nên những chiêu thức mới, nhưng giờ đây cũng đã quên sạch tất cả. Lợi thế của gã bây giờ là một thân võ công tự tạo không còn biết rõ nguồn gốc, tuỳ ý sử dụng muốn gì được nấy mà không bó buộc theo một công pháp nhất định nào.

Từ sau khi tiếp thu "Cửu tự chân ngôn thủ ấn" do Chân Ngôn đại sư truyền lại, võ công gã đã như trăm sông đổ về biển lớn, gã đã lĩnh hội tất cả một cách tâm đắc, giờ đây đã đến lúc viên mãn tựu thành.

Điều duy nhất gã không biết là từ sau khi từ biệt Chân Ngôn đại sư, gã đã bước một bước dài trên con đường tu tập, trong người đã nắm cả tâm pháp chí cao vô thượng của hai nhà Phật

Đạo, phóng tầm mắt ra khắp Trung Nguyên cũng không tìm được người thứ hai ngoài Khấu Trọng có khả năng tranh giành ngôi vị Nhất đại tông sư với gã.

Từ Tử Lăng tâm tình phảng phất như muốn bắt đầu lại tất cả, ngay

cả những suy nghĩ miên man bất chợt về Thạch Thanh Tuyền hay Sư Phi Huyên cũng đã lui vào quá khứ, hiện tại có chăng cũng chỉ chiếm một vị trí khiêm tốn trong lòng gã.

Tuy tính cách của gã và Khấu Trọng đại đồng tiểu dị, tựu trung cả hai đều không thích bị người khác quản thúc, càng không muốn kẻ khác an bài mọi việc cho mình. Sở dĩ lần này gã chịu xuất lực vì Thạch Thanh Tuyền và Sư Phi Huyên, cũng là vì gã thấy có thể tự hành động theo phong cách của mình, không cần bất cứ một sự giúp đỡ nào khác.

Nói thẳng ra là hiện tại gã chỉ có chút không cam tâm phá bỏ mối nhân duyên vi diệu với Thạch Thanh Tuyền và Sư Phi Huyên mà thôi.

Nhưng rồi tất cả cũng sẽ trở thành quá khứ.

Chân Ngôn đại sư cũng như Lỗ Diệu Tử, mỗi người đều nâng đỡ gã vươn lên những tầm cao mới, đến mức có thể nhìn thấu những sự việc gút mắc và đạt đến cảnh giới khác hẳn.

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng dừng bước, tách khỏi dòng người bộ hành chờ đợi bóng dáng của Trịnh Thạch Như xuất hiện gần đại môn, nét mặt nhàn nhã như một phú gia công tử đang ngắm cảnh, nhưng so với một đầu mục nổi tiếng võ lâm như Trịnh Thạch Như, xem ra cũng còn kém vài phần, thế mới biết người sống trong giang hồ cần phải có danh tiếng.

Làm thế nào để tìm một người trong phố xá đông đúc này nghĩ cũng thật khó, bất ngờ cánh cổng lớn bật mở từ đó một hàng dài năm sáu người bước ra, nhằm hướng bắc thẳng tiến, đi chính giữa hiển nhiên là Trịnh Thạch Như.

Từ Tử Lăng cảm thấy phấn chấn.

Trước nay gã đều nghi ngờ Trịnh Thạch Như và Âm Quý Phái có quan hệ mờ ám chỉ là chưa có chứng cứ xác minh, giờ chính là cơ hội tốt để khẳng định chuyện này.

Dù sao đi nữa, chuyện lựa chọn Trịnh Thạch Như làm người loan tin Bá Đao Nhạc Sơn xuất hiện tại Thành Đô gã đã xác định rõ từ trước. Đúng như Sư Phi Huyên đã suy đoán, nếu như Tịch Ứng đã dám công nhiên đàn áp tăng nhân Đại Thạch Tự, chuyện này tuyệt đối không đơn giản, có lẽ là kế điệu hổ li sơn dụ Thiên Đao Tống Khuyết Bắc tiến (chỗ này có lẽ Hùynh Tiên sinh nhầm khi để là Nam hạ, vì Tống Khuyết đang ở phương Nam), rồi tìm cách đối phó.

Nhưng Từ Tử Lăng cũng có chủ kiến riêng của mình.

Nếu kế hoạch của Tịch Ứng đơn giản chỉ nhằm dụ Thiên Đao Tống Khuyết Bắc tiến, gã chỉ cần hạ chiến thư, nhất định Tống Khuyết dù có nghi ngờ nhưng để bảo toàn danh dự cũng phải vác đao phó ước.

Đằng này Tịch Ứng hành động gián tiếp, không dám công nhiên khiêu chiến Thiên Đao Tống Khuyết, hẳn là đã trù tính sẵn âm mưu quỷ kế gì đây.

Tại giải đất địa đầu Tứ Xuyên này, Tịch Ứng đang muốn gì nơi đây?

Tóm lại có thể khẳng định một chuyện Tịch Ứng đã được Âm Quý Phái chống lưng, như vậy Trịnh Thạch Như và đám lâu la chạy ngược chạy xuôi là để dò la tình hình.

Giả sử những suy nghĩ của Từ Tử Lăng là thật thì nội trong đêm nay gã sẽ có dịp đối đầu với Tịch Ứng.

Từ Tử Lăng nép mình vào một ngõ hẻm, và khi gã rời khỏi đó, vị đại hiệp mặt sẹo thoắt cái đã hoá thành đỉnh đỉnh đại danh Bá Đao Nhạc Sơn, bước nhanh tới chặn đầu Trịnh Thạch Như và đám bộ hạ của gã.

Chương 297: Âm mưu hải tặc

Khấu Trọng gần như mất đi khái niệm thời gian, không để ý mình đang ở đâu, cũng không biết vùng đất mình băng qua là thuộc về tộc người nào, chỉ biết chạy xuyên màn đêm, nhằm hướng đám khói lửa dốc toàn lực chạy tới. Thoạt tiên, gã tưởng chỉ có vài dặm đường, nhưng trên đường bôn tẩu, lại thấy cả vùng thảo nguyên rộng lớn có cả con sông chảy qua, đến khi đặt chân lên một phiến đá thì mới biết nơi phát ra khói lửa còn cách xa chừng mười dặm đường nữa. Gã chợt nghe thấy tiếng thét, nên biết rằng khi công lực tăng tiến, gã có thể tự phát giác sự việc xung quanh mà không cần phải chủ ý vận công trước.

Âm thanh của một trận chém giết ẩn hiện trong gió chuyền tới tai gã, Khấu Trọng nhớ lại cảnh đám quan quân Tuỳ triều khi bại trận rút lui thì sát nhân phóng hoả, gian dâm, cướp bóc gây nên những cảnh tượng thật thảm khốc, phút chốc sát ý trong tâm Khấu Trọng đại thịnh, lao vội xuống sườn núi, vượt qua một cánh đồng lớn, chợt nghe thấy một tràng cười dâm dật xuyên qua rừng cây vượt sông truyền tới. Hốt nhiên, từ cánh rừng phía trước truyền tới hòa lẫn trong tiếng kêu thảm thiết của một nữ tử là tràng cười dữ tợn của nhiều người.

Một tiếng “oành” trượt qua đầu, nộ hỏa bốc lên, Khấu Trọng rút tỉnh trung nguyệt lao vút vào rừng cây, tâm thần trong phút chốc trở lại trạng thái trăng trong đáy giếng, bình tỉnh sáng suốt, không chút tạp niệm.

Ánh sáng từ các ngọn đuốc chiếu ra bên ngoài, nhân ảnh lấp loá. Ngoài bìa rừng, hai gã đại hán tay cầm đuốc, thân vận hắc kình trang

men theo lối mòn vào rừng, một trong hai kẻ cất tiếng cười, đoạn nói:

- Hai con bé này trông khá đấy, hi vọng nhan sắc đã được lựa chọn kỹ càng này giúp chúng huynh đệ khoái hoạt một phen.

Bỗng có một tiếng hét “aaaah” vang lên, Khấu Trọng như cơn lốc nhằm đến chỗ hai gã đại hán chưa kịp phản ứng lao đến, một khắc không ngừng chớp mắt đã đến bìa rừng. Hai tiếng kêu thảm không kịp cất lên, yết hầu đã bị đứt lìa, cùng nhau ngã xuống, chết ngay tại chỗ.

Ngoài rừng là thảo nguyên rộng lớn, lùm cây xen kẽ, chính là nơi phát ra khói lửa. Hai nữ tử loã thể nằm bên bụi cỏ, có hơn mười tên hắc y đại hán, nâng trường đao sáng loáng, lục tục men theo bìa rừng định chạy, Khấu Trọng hét lớn:

- Để mạng lại cho ta!

Trong một sát na, Khấu Trọng tiếp cận đám đại hán, đại triễn thần đao, không để cho chúng phòng bị quần lại thành thế bao vây.

Gã đại hán sử đao đi đầu đang lao tới thì Tỉnh trung nguyệt như thiểm điện phá không đánh thẳng diện môn, liền trúng đao gục ngã. Bọn chúng đều cảm thấy kinh hoàng, nhưng điều đó lại kích khởi hung tính của chúng, đồng loạt phản công. Khấu Trọng tức giận gầm lên một tiếng, hận không thể kịp thời cứu nữ nhân yếu đuối vô tội, nắm chặt bảo đao xuất chiêu bất dung tình, nhanh như chớp tránh hai lưỡi lợi đao đang nhằm gã lao đến, phản thủ một đao, lại nhanh chóng bồi thêm một đao. Gã đại hán phát đao đang tưởng thành công, khi nhiên lại thấy Khấu Trọng nghiêng người dịch chuyển vào khoảng trống, mắt trợn trừng sợ hãi nhìn vào đao của địch nhân chém vào, trong lòng trống rỗng, tựa như gã cam tâm tình nguyện đưa ngực cho Khấu Trọng chém vậy.

Khấu Trọng giết liền bốn tên, chân khí quán thong vào bảo đao, trầm eo toạ mã, lấy chân phải làm trọng tâm vận đao bạt một vòng, công lại bốn đao đang bay đến, khiến chúng không những hổ khẩu rách nát, máu phun thành vòi, sau thì đao thoát thủ bay ra, bị cường lực mạnh bạo phản chấn mà chết. Khấu Trọng sát ý hưng khởi, nhẹ nhàng chuyển đao thế, như loài quỷ mị lao xuyên qua đám tráng hán, kẻ nào trúng đao đều ngã người phun máu, chân tay bất hình dạng. Đến khi chỉ còn một tên, Khấu Trọng một tay cầm đao, tay kia hoá trảo chộp lấy cổ gã nhấc lên khỏi mặt đất, kình khí xâm nhập kinh mạch, khiến mặt gã hiện lên vẻ thống khổ, mồ hôi đọng thành từng giọt đổ ra từ trán. Khấu Trọng lạnh lùng cất tiếng:

- Muốn sống thì ta hỏi trả lời, không thì ta cắt “trứng” ngươi vậy, minh bạch chưa?

Gã thống khổ gật đầu. Khấu Trọng song mục thần quang loang loáng, trầm giọng hỏi:

- Các hạ thuộc lộ nhân tuyến nào? Cứ tự nhiên mà nói, ta chỉ nghe là biết ngay đúng sai, hiện tại là lúc xem sự hợp tác chân thành của các hạ.

Gã rên rỉ:

- Đại gia tha mạng, bọn chúng tôi là người của Hải Sa Bang.

Khấu Trọng cười khanh khách nói:

- Nhà ngươi chắc là không muốn giữ “trứng” lại rồi, hay là để ta giúp ngươi trút bỏ y phục, cam đoan ta chỉ cắt “trứng” ngươi mà thôi, tuyệt không đụng đến chổ khác.

Gã đại hán hốt hoảng đáp:

- Đại gia tha mạng, tiểu nhân đích thực là người của Hải Sa Bang.

Khấu Trọng cười nhạt nói:

- Ngươi định lừa ta sao, có biết lảo tử là ai không? “Mỹ nhân ngư” Du Thu Nhạn ta cũng đã từng “thân thiết”, “Bàn thứ khách “ Vưu Quý Hoà, “Sấm tương” Lăng Chí Cao cũng từng bị ta đá đít, Hải Sa Bang từ trên xuống dưới đều nhận ra ta, vậy mà ngươi dám lừa ta sao. Lần cuối cùng, Bổn đại gia không muốn phí thời gian đùa với trứng của ngươi nữa.

Mặt gã tái nhợt không còn một nữa giọt máu, run rẩy nói:

- Tiểu nhân xin khai! Là Lâm Gia phái bọn tiểu nhân đến.

Khấu Trọng quát:

- Lâm Gia là tên chết tiệt nào?

Gã vội đáp:

- Là Lâm Thổ Hoành đại gia!

Khấu Trọng nhất thời chấn động, lập tức minh bạch về đám hải tặc đã gặp vừa rồi.

o0o

Trịnh Thạch Như gặp Từ Tử Lăng trong bộ mặt của Nhạc Sơn, sắc mặt chợt thay đổi, dừng bước, bọn người đi cùng ngạc nhiên liếc nhìn gã.

Từ Tử Lăng đứng giữa đường, thản nhiên cất tiếng:

- Trịnh Thạch Như dừng bước, còn không mau lăn đến chỗ lão phu.

Bọn người đi cùng hắn đồng thời tỏ vẻ giận dữ, muốn phát tác, Trịnh Thạch Như ngay lập tức nói:

- Mong các vị nể mặt tiểu đệ! Là tiểu đệ gặp vị trưởng bối này, mời các vị đi trước, tiểu đệ sẽ theo sau đến Tán Hoa Lâu bồi tội cùng chư vị.

Gã công tử mặc võ phục có vẻ như là con cháu của võ lâm thế gia, vẻ bán tín bán nghi nhìn Từ Tử Lăng một hồi, chỉ đến khi Trịnh Thạch Như giục mới chịu bỏ đi, Trịnh Thạch Như thi lễ nói:ới

- Không biết tiền bối pháp giá quang lâm, mong người bỏ quá cho Thạch Như.

Từ Tử Lăng khẽ hừ mũi một tiếng, trầm giọng nói:

- Đi theo ta!

Trịnh Thạch Như đành miễn cưỡng chuyển thân, nhấc bước theo sau, đến một con ngõ nhỏ không có người. Từ Tử Lăng sợ bị gã khám phá ra chỗ sơ hở, bèn quay người lại đàm nhiên hỏi:

- Tiểu tử ngươi ở Âm Quý Phái xét cho cùng thì ở cấp bậc nào và có nhiệm vụ gì?

Trịnh Thạch Như có vẻ hoang mang, thở dài đáp:

- Không giám giấu tiền bối, Thạch Như tịnh không phải là đệ tử của

Âm Quý Phái.

Nguyên là trong Âm Quý Phái coi nặng thứ tự tôn ti, phân làm các tôn ti, lấy “thiên

địa nhân” làm ba cấp phân biệt, ngay trong chuyện nội công cũng có sự bất đồng. Thiên bạch Địa hắc Nhân hoàng, chia làm bạch hắc hoàng ba màu. Chỉ những đệ tử theo Bạch sắc mới có cơ hội luyện thiên ma bí kíp, tại Âm Quý Phái ngoài đệ tử đích truyền của Chúc Ngọc Nghiên, còn có Biên Bất Phụ, Văn Thái Đình và các nguyên lão cao thủ, những người này không được vượt quá con số chín người, gọi là Cửu Chính Thiên Sổ. Còn như Diễm Ni và Ác Tăng là những nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ, cũng chỉ thuộc “Địa” cấp.

Những điều này, Từ Tử Lăng biết được từ di quyển của Nhạc Sơn để lại.

Từ Tử Lăng lạnh lùng cười nói:

- Phế ngôn, nếu ngươi là kẻ ngoài cuộc, tại sao Chúc Ngọc Nghiên lại tin ngươi?

Trịnh Thạch Như cười khổ đáp:

- Một lời khó có thể nói hết, mạn phép tiền bối cho vãn bối nói thẳng vào chính đề.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Tiểu tử ngươi kể cũng nhanh nhẹn đấy, ngươi cũng biết ta không thích nghe chuyện vòng vo.

Trịnh Thạch Như hạ giọng nói:

- Tiền bối lần này xuất hiện trên giang hồ, không phải muốn gặp lại Tống Khuyết cùng Tịch Ứng hai người đó sao, tiền bối đột ngột đến Thành đô, tất nhiên Tịch Ứng sẽ nghe thấy phong thanh, vãn bối nói vậy không sai chứ?

Từ Tử Lăng hỏi:

- Tịch Ứng đang ở đâu?

Trịnh Thạch Như nhíu mày đáp:

- Tiền bối hẳn phải hiểu tính cách của Tịch Ứng hơn vãn bối chứ, gã tuyệt không để lộ hành tung cho bất kỳ ai biết.

Từ Tử Lăng nhếch miệng cười hỏi tiếp:

- Chỉ sợ là cũng như Biên Bất Phụ?

Theo Nhạc Sơn di quyển, thì Tịch Ứng cũng có chút thời gian qua lại thân mật với Biên Bất Phụ, cùng là hai kẻ ưa dâm dục làm nhiều điều tàn ác, biết vậy nên gã dùng lời thăm dò. Trịnh Thạch Như nhất thời ngây người đáp:

- Điều này thì vãn bối không biết, tiền bối cũng biết vãn bối là con của Trịnh Hán Đường.

Từ Tử Lăng trong lòng kêu không hay, Nhạc Sơn không hề đề cập đến chuyện có tiếp xúc với ai trong di quyển, mà Trịnh Thạch Như có vẻ đang nói thật, có lẽ cha hắn và Nhạc Sơn cũng đã từng qua lại, bèn giả bộ thất vọng hỏi:

- Hán Đường vẫn sống sao?

Trịnh Thạch Như buồn rầu đáp:

- Gia phụ đã tạ thế từ mười năm trước, tiền bối đương nhiên minh bạch lão nhân gia khó được có kết quả tốt đẹp gì.

Từ Tử Lăng chợt nhớ đã có lần gặp phụ thân của Hương Ngọc Sơn là Hương Quý, chỉ là vô ý nghe theo trưởng lão Âm Quý Phái làm theo lời của Âm Quý Phái, làm hại đến con lão, trong lòng chợt động nói:

- Hán Đường thật sự là muốn rút lui sao? Trả lời ta!

Trịnh Thạch Như chán nản đáp:

- Đúng là như vậy, gia phụ chết không minh bạch không biết đến nhường nào! Không dám dối tiền bối, hiện tại tiểu điệt đang bối rối, chờ thời cơ. Trong lòng có lời này, tiểu điệt xin được nói với người, nhân tiền bối đã giúp đỡ gia phụ quá nhiều, tiểu điệt thật bất nhẫn đưa mắt nhìn tiền bối trúng kế ôm hận tại Thành Đô này, mong Nhạc lão lượng thứ.

Từ Tử Lăng chung qui cũng đã rõ thân phận thật sự của Trịnh Thạch Như, tức thời trong lòng kêu khổ, không may Trịnh Thạch Như kiên trì nói tiếp thì chỉ còn biết kêu to “Nhạc Sơn đã đến”, hoặc viết bốn chữ lên đầu tường trên con đường.

o0o

Khấu Trọng nằm dài trên cánh đồng cỏ nhờ cây cối che thân. Dọc theo bờ biển, một bên là Lí liêu thôn trang ngập trời ánh lửa chiếu đến. Bên bờ biển có ba thuyền hai cột buồm đang cập bến, xem ra thì là kế của Lâm Sĩ Hoành cho hủ hạ giả làm hải tặc, trên mỗi

thuyền có thể chở khoảng trăm người, tổng cộng ba thuyền lên đến ba bốn trăm người. Khấu Trọng tuy có lòng tự tin, nhưng cũng không phải lả kẻ không tự lượng sức, nếu chính diện giao phong, mà bên đối phương có cao thủ cầm đầu, muốn đào mệnh cũng là cả một vấn đề, tất nhiên không thể chiếm được chút tiện nghi nào. Chỉ còn cách dùng thủ đoạnừ ám toán, dùng cách vừa đánh vừa lui là thượng sách, nhưng phải hành động vô cùng cẩn thận. Lâm Sĩ Hoành dùng kế lần này đích thực là kế giá hoạ Đông Ngô, một đá chọi hai chim. Trước tiên nhằm vào dân tộc Nam Việt ở vùng duyên hải cướp đi lương thực cùng trâu, bò, dê, ngựa làm chiến lợi phẩm, sau lại tìm cách phá hoại quan hệ Trầm Pháp Hưng với các tộc Lí Liêu, rồi lại tiếp tục dùng kế khiến Tống Phiệt cùng Trầm Pháp Hưng chính diện xung đột, nhân đó nhúng tay vào Hải Sa Bang của Trầm Pháp Hưng, điều này thiên hạ đều biết.

Đại hoạ lâm đầu ở Lí thôn trái lại khiến Khấu Trọng phút chốc đã hiểu ra nhiều điều. Toàn thôn gần trăm nóc nhà đại bộ phận đã thành tro tàn, nhưng lửa vẫn đang hoành hành khu vực sát bìa rừng, thế lửa hừng hực.

Khấu Trọng không thể nào lý giải nổi hành động của những kẻ thủ ác, làm sao lại có thể gây nên những cảnh thảm khốc này. Những kẻ nhận lệnh đang tiến đến phạm vi của thôn trang, cả bọn có khoảng một trăm đến hai trăm tên đại hán vũ trang đầy đủ lập thành thế trận tương hỗ, theo đội ngũ dần xâm nhập thôn trang, gây nên một tình huống nguy nan.

Bên ngoài vòng vây, kẻ cầm đầu bọn thủ hạ của Lâm Sĩ Hòanh giả làm hải tặc mặc hắc y kình trang cũng là một trong những kẻ có mặt trong cuộc ám sát “Thanh Giao” Nhậm Thiểu Danh, chính là Quốc sư Thôi Kỉ Tú của Lâm Sĩ Hòanh, đích thị là một cao thủ, đang chỉ huy thuộc hạ ở phía bắc Liêu thôn phân chia ra.

Trên mặt đất ngổn ngang xác thôn nhân Lí Liêu, cảnh tượng thật vô cùng thảm khốc. Thôi Kỉ Tú trông bộ dạng đắc chí phi thường, thật đáng thương cho thôn nhân vô tội không kịp lánh nạn. Chỉ còn lại một số người chạy thoát, có thể thấy họ qua trang phục rực rỡ, mọi sự chú ý đều dồn cả vào một nữ nhân trang phục hoa lệ, mái tóc dài đẹp đích thực là một Liêu nữ mĩ nhân, lộ rõ vẻ mặt phẫn nộ, trong cái vẻ trẻ người nhưng vẫn đầy anh khí.

Võ sĩ Lí Liêu người người thần sắc đều lộ vẻ bi phẫn, tưởng như có thể nổ ra đại chiến bất cứ lúc nào. Khấu Trọng từ trên cành tùng nhìn xuống, trong lòng suy nghĩ sao Thôi Kỉ Tú lại lên trên núi để dễ dàng gặp nguy hiểm, bị đám người Lí Liêu tập hợp, quay lại phản kích. Đồng thời trong lòng lại cảm thấy kì quái. Thôi Kỉ Tú chẳng phải là quốc sư của Lâm Sĩ Hoành sao, cớ gì lại đóng giả làm tiểu hải tặc gian dâm cướp bóc?

Chợt một tràng cười truyền lại, nghe ra thì là Thôi Kỉ Tú sau một tràng cười cất tiếng:

- Được “Hổ Y hồng phấn” Âu Dương Thiến đại tiểu thư phương giá quang lâm, ta thật lấy làm vinh hạnh.

Khấu Trọng trong lòng thấy tên Âu Dương Thiến quen tai, nhất thời không nhớ ra là Trần Trường Lâm hay Bốc Thiên Chí đã nhắc đến cái tên này trước, cùng cả với hai người nữa là Vương Trọng Tuyên cùng Trần Trí Phật. Thật không thể tưởng được lại gặp trong hoàn cảnh này, đối phương lại xinh đẹp như vậy.

Âu Dương Thiến đến nơi, mục quang chầm chậm nhìn cảnh sinh linh đồ thán, từ cặp mắt đẹp xạ ra những tia căm phẫn, nhả từng chữ một:

- Mau báo ra danh tánh ngươi?

Giọng nói rắn rỏi cất nên tưởng không thể nào nó được phát ra từ một nữ nhân.

Khấu Trọng tra đao vào vỏ, cười lớn rời khỏi chỗ nấp, nhằm chỗ đám người bước đến, thay Thôi Kỉ Tú đáp lớn:

- Bổn nhân là Thôi Kỉ Tú, dưới trướng Lâm Thổ Hoành giữ chức Quốc Sư, nay chạy đến đây sát nhân phóng hoả, nhằm giá hoạ cho Trầm Pháp Hưng. Hà! Thôi huynh! Tiểu đệ trả lời thay như vậy đúng không?

Toàn trường hơn trăm đôi mắt chằm chằm nhìn kẻ đang tiến đến, Thôi Kỉ Tú thoáng thấy là Khấu Trọng, tức thời tái mặt, mắt lộ vẻ kinh hoàng.

o0o

Tâm niệm Từ Tử Lăng biến chuyển nhanh như điện, cố làm vẻ mặt như đang tin cậy nói:

- Tịch Ứng thật thủ đoạn, tưởng lừa được phu sao. Vừa nghe thấy cẩu tặc Tịch Ứng che giấu hành tung, lão phu đã biết nội tình, hiền điệt không cần lo cho lão phu, ngươi điệt có biết Tịch Ứng đang ở đâu không?

Trịnh Thạch Như tỏ vẻ quan tâm đáp:

- Nhạc lão xin người đừng tức giận. Lão ta còn phải đối phó với Tống Khuyết, sau mới là lão nhân gia. Nếu không phải Chúc Ngọc Nghiên không muốn ra tay hạ sát nữ nhân của lão, khi đó Nhạc lão đã chẳng phải dịch dung để thoát đi. Sau đó gã đã tìm khắp Lạc Dương, chính là để tìm Nhạc lão.

Từ Tử Lăng trong lòng nghĩ Nhạc Sơn tuy không còn nữa, nhưng cũng một thời là một lãng tử hào hoa. Song mục loé lên những tia sắc bén, trầm giọng hỏi:

- Hôm nay gặp gỡ, theo lời hiền điệt hình như có chuyện phải làm, đó là chuyện gì?

Trải qua nhiều thăng trầm tao ngộ, gã đã học được cách phân nhìn thấu người khác qua sắc diện một cách sâu sắc.

Trịnh Thạch Như thấp giọng đáp:

- Nhạc lão xuất hiện đột ngột, chỉ trừ phi Chúc Ngọc Nghiên nhận ra đúng thân phận của người, tiểu điệt hoàn toàn tin tưởng, không ai nhận biết Nhạc lão.

Từ Tử Lăng khinh khỉnh nói:

- Âm Quý Phái không để người ngoài biết bí mật của môn phái, cớ sao ngươi lại biết những sự tình này?

Trịnh Thạch Như thở dài đáp:

- Nhạc lão minh xét, xin chớ nghi ngờ. Vấn đề là tiểu điệt tuy không phải đệ tử Âm Quý Phái, nhưng cũng không hẳn là ngoại nhân. Mười năm trước, vãn bối đã nghi ngờ gia phụ có ý mê luyến đồ đệ Bạch Thanh Nhân của Chúc Ngọc Nghiên, sau lại góp tài sức cùng tiểu điệt lo việc kinh thương, quản việc ở Tương Dương, vốn là một căn cứ trọng yếu, vì vậy nên được Chúc Ngọc Nghiên trọng dụng.

Từ Tử Lăng chung quy cũng đã tin tưởng lời Trịnh Thạch Như, trầm giọng hỏi tiếp:

- Hiền điệt nay đến Thành Đô là vì lý do gì?

Trịnh Thạch Như cười khổ đáp:

- Một lời khó nói hết, đơn giản mà nói thì vãn bối phải lòng một người, nhưng người đó có thù chồng khó báo, có ý muốn thối ẩn khỏi giang hồ, chuyện này cũng có liên quan đến Tịch Ứng. Nhạc lão tốt nhất nên bỏ qua chuyện này, tương lai sau này hãy tìm đến Tịch Ứng thanh toán. Vãn bối chỉ có ý khuyên Nhạc lão đừng nên xuất hiện vội chứ không hề có ý gì khác.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:”

- Hiền điệt an tâm, lão phu không phải là không hiểu, tuyệt không thể để xảy ra chuyện gì nguy hiểm, hiền điệt không cần lo lắng, đến canh ba thì đến Đại Thạch Tự gặp ta để bàn việc đối phó Tích Ứng.

Trịnh Thạch Như giật bắn người đáp:

- Nhạc lão vạn lần không nên làm vậy, cả tứ đại nguyên lão cao thủ của Âm Quý Phái đang ở tại Thành Đô, trên lại có đệ tử đắc ý của Chúc Ngọc Nghiên đang theo dõi, Nhạc lão sẽ gặp rất nhiều khó khăn khi phải đấu lại chúng.

Từ Tử Lăng cảm thấy thật đau đầu, Trịnh Thạch Như đưa lời cảnh báo đối với Nhạc Sơn tức là Từ Tử Lăng, mặc dù hắn cũng rất căm hận Tịch Ứng, nhưng rốt cục là hắn nói ra đều là xuất phát từ tấm lòng thành, không phải là có ý ám hại gã. Nếu muốn trừ Tịch Ứng, phải dấu kín thân thế, rồi sau mới nghĩ cách đối phó. Nghĩ vậy, gã đặt tay lên vai Trịnh Thạch Như cất giọng nói cứng rắn:

- Lão phu tự biết cân nhắc, hiền điệt hãy lập tức chuyển lời cảnh cáo

của lão phu cho Biên Bất Phụ, sẽ có ngày ta gặp hắn.

Trịnh Thạch Như lướt mắt qua bàn tay trên vai hắn, run rẩy nói:

- Nhạc lão quả nhiên đã luyện thành “Hoán Nhật Đại Pháp”, thảo nảo người thật tự tin.

Từ Tử Lăng nhìn theo ánh mắt Trịnh Thạch Như, đồng thời trong long gã chấn động, bàn tay gã nhìn qua trắng muốt, tưởng như đã thoát thai hoàn cốt, dịch cân tẩy tuỷ đã biến thành như có thể thấy xuyên qua, sáng nhuận như ngọc, chính khí siêu tục.

Trịnh Thạch Như thấp giọng nói tiếp:

- Xin Nhạc lão hãy cẩn thận, Tịch Ứng đến Tây Vực cũng đã luyện thành môn ma công tên là “Tử khí thiên la”, đến cả Chúc Ngọc Nghiên chiết chiêu cũng hết sức khen ngợi nó ngang hàng với “Bất tử ấn” của Thạch Chi Hiên vốn là công pháp tự sáng tạo tối cao không phải của ma môn.

Từ Tử Lăng dụng sức vỗ vai gã một phát, nói:

- Mau y kế hành sự, không gặp bất trắc gì đâu.

Trịnh Thạch Như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, nhìn thần tình Từ Tử Lăng tỏ ra kiên quyết, muốn nói cũng không biết bắt đầu như thế nào, cố giấu tiếng thở dài, đành cố mà thực hiện kế họach.

Chương 298: Thí binh vận khí

Thôi Kỉ Tú nhìn thấy Khấu Trọng, lập tức biết là tình hình trở lên bất diệu, thầm nghĩ tiên hạ thủ vi cường quát lớn:

- Huynh đệ phía trước!

Các xạ thủ nhận lệnh nhất loạt điểm hoả tiễn, tưởng như ánh sáng bùng nổ trong đêm đen thành một đóa quang hoa rực rỡ, một trận ác chiến lập tức nổ ra, toàn diện triển khai ngay khi vừa dứt lệnh. Bên phía đối địch cũng ngay lập tức cất tiếng hô, tưởng như mặt đất nứt trào phun nham thạch, trong vùng khói lửa sáng tối một trận chém giết xảy ra, nhất thời tiếng hô chém giết vang trời, tình huống vô cùng thảm liệt. Khấu Trọng nhìn sang bên Thôi Kỉ Tú, nếu có thể bắt sống người này, thì có thể thu được những tin tức quý giá của Lâm Sỹ Hồng. Gã cùng Từ Tử Lăng ngờ rằng Lâm Sĩ Hồng chính là yêu nhân của Âm Quý Phái, có thể sẽ biết được đáp án từ Thôi Kỉ Tú này.

Nên biết Thôi Kỉ Tú giảo hoạt vô bỉ, chỉ huy cao thủ thân tín toàn lực đối phó Khấu Trọng gã, tự nhủ nếu thấy khó có thể thối lui. Khấu Trọng lao lên trước như thiểm điện, đối phương có ít nhất mười tay hảo thủ, cầm chắc sẽ chận được gã.

Hai gã trước mặt thân pháp cực nhanh, gã bên trái dùng trường thương, thương pháp huyền ảo, uy thế bức nhân, gã đầu tiên dùng đao bổ ra, đao phong rít gió nhằm vào thắt lưng gã chém tới ép Khấu Trọng nghiêng người né tránh, không những công lực thâm hậu mà đào pháp còn vô cùng hiểm độc.

Cũng trong lúc đó, bên phía bến mà chiến thuyền cập vào vang lên một tiếng thét khủng khiếp. Chỉ nghe thấy tiếng thét, Kỉ Tú hiểu ngay là trên đó có quân mai phục, lại thấy hoả tiễn trùng trùng đang nhanh chóng tiến vào thôn.

Âu Dương Thiến ở bên cạnh cũng không hề suy yếu, hơn trăm người Lí Liêu đang mai phục nấp một bên thôn nhất loạt hiện thân, gia nhập trận chiến trận chiến ác liệt.

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt phát ra từng trận hàn khí trùng trùng đáng sợ, tuỳ tiện chém vào trường thương một đao phát ra một tiếng "đang" tức thời toàn thân gã đại hán không chịu nổi chấn bay ra xa, đoạn Khấu Trọng lập tức tung người lao về phía Thôi Kỉ Tú đang được hơn mười thủ hạ bảo vệ vừa đánh vừa lui về phía bờ biển.

Chúng thấy Khấu Trọng dễ dàng chặn đứng được địch nhân tức thì choáng váng, sau đó lại thấy vui mừng. Khấu Trọng dùng thân pháp tinh diệu tuyệt luân lao đi, toàn trường không có ai có khả năng ngăn cản, thân ảnh chớp nhoáng khiến chúng không thể nắm bắt được vị trí; dễ dàng Khấu Trọng vượt qua khoảng cách mười trượng, biến thành đối tượng công kích một cách rõ ràng nhất, hạ xuống thấp thì còn có thể giữ mệnh, lên thì đao thương lập tức công tới, người người chuẩn bị thế đón đầu. Khấu Trọng trong lòng thầm tính kế.

Đang khi trên không vẫn còn dư lực, bằng vào bản lĩnh tăng tốc hoán khí đổi hướng, gã lập tức đổi hướng lao nhanh về phía Thôi Kỉ Tú, lúc đó mười tên thủ hạ cao thủ còn đang phải đối phó với Âu Dương Thiến và các võ sĩ Lí Liêu. Khấu Trọng thầm nghĩ, nếu không hợp cùng với Âu Dương Thiến thì cho dù có dũng mãnh thế nào cũng khó cầm giữ được Thôi Kỉ Tú.

Khấu Trọng hét lớn một tiếng, nhanh chóng quyết định cách dẫn dụ Thôi Kỉ Tú, liền hạ thấp xuống. "vụt!", tiếng rít của hơn mười viên

thiết đạn tử nhằm đến thân hình của gả theo thủ pháp mãn thiên hoa vũ phát động, dụng tâm của kẻ này cực kỳ âm hiểm.

Khấu Trọng thả lỏng toàn thân, chân khí nội thể hoán đổi, ngạnh né sang ngang nửa trượng, chẳng những tránh được ám khí, mà còn xoay thân né thanh trường đao đang chém xuống. Kẻ này nhìn thấy, tuy bất ngờ, nhưng lâm nguy bất loạn, trầm eo toạ bộ hai tay vung song phủ ngênh tiếp, sát khí đằng đằng, uy mãnh phi thường.

Khấu Trọng cười lớn, vận loa kình phát ra liên tiếp hai đao, toàn lực chém vào hai cây đại phủ. Gã đại hán dùng phủ lập tức được thưởng thức tư vị đặc biệt của loa hoàn kình, hổ khẩu rách toạc, kinh mạch toàn thân chạy loạn, phun huyết đương trường, hét lên một tiếng kinh hoàng, gục ngã.

Hai đao này lập tức chấn nhiếp toàn bộ địch nhân, khí thế địch nhân đương thịnh, lập tức tan mây tiêu khói. Khấu Trọng hạ thân xuống đất, quát lớn:

- Thôi Kỉ Tú chạy đâu! Để mạng lại cho ta!

Tiếng quát ngầm chứa nội lực truyền đi khắp chiến trường. Đang vây công Khấu Trọng là mười tay cao thủ, nghe thế người người lộ thần sắc nghi hoặc, thế công liền ngừng lại.

Khấu Trọng không để mất cơ hội, Tĩnh trung Nguyệt tạo thành một dải đao quang, hướng về phía địch nhân lạnh lùng cất tiếng:

- Kẻ nào đỡ được ba đao của Thiếu Soái Khấu Trọng này, thì Khấu Trọng ta sẽ tha mạng cho hắn.

Chúng nghe Khấu Trọng xưng danh thì nhất loạt tái mặt. Đại danh của Khấu Trọng như lưỡi dao nhọn khiến lòng can đảm của chúng

hoàn toàn biến mất, chỉ còn thấy đao khí trùng trùng, toàn thân như rơi vào hố băng sâu thẳm, cơ thể dạy lên một cảm giác khó tả, song mục lộ vẻ hoang mang cùng cực, không dám chuyển động, không có cách chạy thoát, mà cũng chả còn đường mà chạy, bất đắc dĩ phải huy kiếm tìm được đào sinh.

"đang"! đao kiếm giao nhau lập tức đao khí xuyên kiếm xâm nhập nội thể, kẻ đó lập tức vô phương giữ kiếm, một đao này của Khấu Trọng có thể đoạn thạch phân kim nên ngay lập tức gã đại hán thất khiếu phun máu, khí tiệt mệnh tuyệt. Khấu Trọng sát ý đại thịnh, ra tay không hề dung tình, đao hoá thành một dải màu hồng, lao tới phía địch nhân.

Khấu Trọng dùng chiến thuật tâm lý nên đã hoàn toàn nắm giữ tình hình cả chiến trường, biến thành cục diện có lợi cho gã. Thôi Kỉ Tú đã chạy mất hình, nghe danh Khấu Trọng mà kinh hoàng, người người vô tâm luyến chiến, tứ tán đào mệnh.

Khấu Trọng tiếp tục giết hai tên nữa, gã phát giác thanh thế hung hãn của đối phương do bị tâm lý đào vong mà hoàn toàn tiêu tán, trong lòng kêu nguy, nếu cả mười tên đồng tâm hợp lực, bất chất sanh tử liên thủ thì gã chắc chắn không thể nào thủ thắng, sợ rằng muốn thủ thắng cũng phải trả một cái giá rất đắc.

Đảo mắt một vòng, gã thấy Lí Liêu mỹ nữ Âu Dương Thiến cũng đã khống chế được cục diện, tâm niệm chuyển động, tung mình vọt đi nhằm hướng Thôi Kỉ Tú đào tẩu đuổi theo.

o0o

Từ Tử Lăng từ Nhạc Sơn biến thành đại hiệp mặt sẹo, lẳng lặng theo sau "Hà Nam cuồng sỹ" Trịnh Thạch Như, dọc theo con đường lớn nhất nam thành này. Trên đường, người đi vẫn tấp nập cho dù còn

lâu mới đến Trung thu quang cảnh thật nhiệt náo, những người đại bộ phận là người nơi khác nhưng lại trông không khác nhau mấy. Từ Tử Lăng trong lòng thầm nghĩ.

Lâu như vậy không biết Trịnh Thạch Như đang đi báo cáo với ai, trong lòng gã lần lượt nghĩ đến từng người, giả như chưa đến canh ba mà hắn đã gặp "Thiên quân" Tịch Ứng, bỏ đi khả năng gã rơi vào tình cảnh hãm thân địch chúng để rồi dẫn đến kết cục không như ý. Hoặc giả gã một chọi một vói Tịch Ứng thì chỉ còn cách tự oán bản thân mình “thấp thủ” và không may. Nếu gã lại phải gặp Loan Loan hoặc các nguyên lão cấp cao thủ, hoặc nhiều phần là Biên Bất Phụ, thật không biết gã phải chạy đi đâu.

Không phải là khoe khoang, nhưng đối với việc che dấu tung tích, hoặc đào tường khoét vách, gã rất có lòng tin bản thân.

Chí ít như An Long đường đường ma môn tông chủ cũng bị gã qua mặt. Nghĩ đến đây, gã chợt dừng bước. Phía trước Trịnh Thạch Như đã biến mất, Từ Tử Lăng bèn gia tăng cước bộ, thì thấy ba chữ "Tán Hoa Lâu" (Lầu rụng hoa biển), gã bất đắc dĩ đành bước vào. Bên trong ánh nến sáng rực, Trịnh Thạch Như hiện đang được một gã đại hán nghênh tân (chào hàng) ân cần chiêu đãi, chánh giữa lối đi là một sảnh đường huy hoàng rực rỡ, đằng trước là bật thềm bằng đá theo lối kiến trúc độc đáo phi thường.

Lại nói, Trịnh Thạch Như đã tiến lên vào Thanh Lâu trứ danh của Thành Đô tề danh với Thanh Lâu ở Trường An.

Ngay tại cổng, trên dưới đều có một đám tráng hán dòm ra, gây ra một chút cảm giác không thoải mái. Tán hoa lâu toát lên sanh ý vô cùng hưng vượng, chợt có cỗ xe ngựa hoa lệ đi sát đến khiến Từ Tử Lăng bất đắc dĩ phải lé sang nhường đường, đồng thời trong lòng gã kêu khổ. Mỗi lần đến thanh lâu trước kia, tức thì có chuyện sảy ra,

vận xui theo đó đến không ngừng. Nhưng lần này e rằng không thể tránh được, Trịnh Thạch Như đang gặp đám bằng hữu của hắn, rồi cả đám kéo nhau vào phòng.

Bất quá trong lòng gã đành miễn cưỡng chấp nhận chuyện này, bất cứ vì lí do gì thì đây cũng không thể là một nơi tốt lành, thôi thì gã một lần đến thanh lâu thử vận! trong lòng gã lại chợt nhớ đến Khấu Trọng, đành cắn răng bước vào cổng viện. Lập tức, gã đại hán bước đến, thần thái lộ vẻ khách khí hữu lễ, hỏi gã:

- Xin hỏi đại gia đã đặt phòng trước chưa?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi lại:

- Chả lẽ không còn một sương phòng nào sao?

Gã đại hán đứng bên có vẻ thiếu tự nhiên đáp:

- Đại gia hiểu cho, chúng tôi giảm tối đa quý khách, chỉ dành một số sương phòng nhất định, khách quan có thể đến gian phòng phía tây thưởng rượu, sẽ có cô nương đến hầu ngài.

Từ Tử Lăng cảm thấy thật lúng túng, trong lòng gã lại nhớ đến vận rủi trong những lần đến thanh lâu trước, chỉ nghĩ đến thôi cũng thật đau đầu. Lúc này gã đại hán dẫn tiếp Trịnh Thạch Như cũng đã trở lại, hắn tiến lại chỗ Từ Tử Lăng, trên môi nở nụ cười như hai người đã là bằng hữu lâu năm cung kính nói:

- Xin hỏi đại gia có thấy Hầu công tử không? Đêm trước, tiểu nhân có thấy đại gia cùng Hầu công tử bị Thải Kì tiểu thư múa chặn đường.

Hầu Hy Bạch hiển nhiên là có địa vị cao trong thanh lâu này, khiến cho hai kẻ này lập tức thay đổi thái độ, đổi giọng cung kính một gã

nói:

- Đại gia không nói trước là bằng hữu của Hầu Công tử. Hầu công tử đã đặt sương phòng trong mười ngày liên tục, nhưng đến hiện tại vẫn chưa thấy Hầu công tử đến. Làm cho Thanh Tú cô nương của bản lâu mong ngóng đến khô héo.

Tên kia lại hỏi:

- Hầu công tử sẽ đến sau chứ ah?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Đích thị, sẽ đến nhanh thôi!

Gã hán tử đã tiếp đãi Trịnh Thạch Như hỏi:

- Tiểu nhân là Dương Cơ, đại gia cao tính đại danh?

Từ Tử Lăng nhớ lại Hầu Hy Bạch đã đề cập trước đây về Đao Bá Khách, Cung Thần Xuân, thuận miệng đáp:

- Tại hạ tính Cung, danh Thần Xuân.

Liền nhận ra danh tự này đích thực hơi kỳ quái, không thuận tai chút nào. Dương Cơ tựa hồ không có một chút cảm giác, mừng rở nói:

- Thỉnh Cung gia tùy tiện, tiểu nhân xin lui bước.

Thản nhiên như không việc gì, tự nhủ lần này đến thanh lâu khả dỉ thay đổi được vận hạnh đen đủi như trước đây, Từ Tử Lăng thong thả bước vào.

o0o

Giả thiết Thôi Kỷ Tú đơn độc đào tẩu, cơ hội để chặn lại trở nên khó hơn, theo như vết chân để lại trên đường đào tẩu, tại điểm đứt đoạn Thôi Kỷ Tú đã ly khai ít nhất hai mươi đến hai mươi lăm thủ hạ đi theo.

Khấu Trọng tiếp tục truy thêm hai dặm đường nữa, đến khi bắt gặp một khe suối nhỏ thì hoàn toàn mất dấu. Liền hiểu ra được nguyên nhân.

Khấu Trọng vận công lên mắt, cẩn thận quan sát. Suy cho cùng, khe suối nhỏ này nước từ khu rừng cây chảy ra theo hướng nam bắc, không cần hỏi cũng biết Thôi Kỉ Tú đã đào thoát theo đường thủy, phía bờ đối diện lại có lưu lại vết tích, vấn đề là đối phương đã từ bên phải hay bên trái thoát đi.

Giá như theo phương pháp truy tung của Bạt Phong Hàn, lần này nếu truy được Thôi Kỷ Tú, đích xác là đã thành công.

Cẩn thận xem xét lại các dấu chân để lại bên mép nước, hầu như toàn bộ dấu vết địch nhân để lại gã đều nắm bắt rõ. Quả nhiên khi địch nhân xuống nước đã rẽ sang bên trái, theo dấu gót chân để lại, địch nhân như chim sợ tên, trong lúc khẩn cấp đã để lại vết tích.

Khấu Trọng mừng rỡ mĩm cười, tự cảm thấy mãn nguyện, tiếp tục theo hướng bên trái truy tung, hốt nhiên gã cảm thấy có điều gì không đúng, ngưng thần trầm tư liền chấn động trong tâm, thầm kêu nguy hiểm.

Quay lại xem xét vết tích bên bờ đã bỏ sót, liền phát hiện nhiều vết chân để lại trên đám bùn, cước bộ lặp lại, tựa hồ như sợ người khác không nhìn thấy dấu chân vậy.

Khấu Trọng thử đi thêm hai bước về trước, chỉ như vậy, đã thấy rất nhiều dấu chân để lại.

Có vẻ Thôi Kỷ Tú cố tình bố trí nghi trận để đánh lạc hướng những kẻ hấp tấp truy tìm theo.

o0o

Dương Cơ cung tay chào đón Từ Tử Lăng trong lốt "Đao Ba Khách" Cung Thần Xuân tại đại sảnh tiếp khách, sau đấy dặn đi dặn lại Từ Tử Lăng là hảo bằng hữu của Hầu Hy Bạch phải tiếp đón trọng hậu rồi bỏ đi, Từ Tử Lăng không muốn lụy ơn kẻ khác nên học theo lối Khấu Trọng tùy tiện thưởng cho đám phục dịch.

Đích thân tri khách nhân Văn Cô, tuổi xem cũng chưa lớn lắm, dẫn Từ Tử Lăng xuyên qua lối đi trồng hoa, đến thẳng hoa lâu kiến trúc trứ danh, một tòa kiến trúc lâu phòng, quy mô to lớn, trông ấn tượng vô cùng

Lúc đặt chân lên tòa lầu thứ ba, Từ Tử Lăng làm như thuận miệng hỏi:

- Trịnh Thạch Như huynh vẫn chưa đến sao? Lúc nào thì ta có thể gặp được huynh ấy?

Văn Cô cười dịu dàng đáp:

- Nguyên lai Cung gia đây là bạn của Nam Cuồng Sĩ Trịnh Thạch Như, dẫu không phải nô gia dẫn kiến, Trần công tử cùng Bạch công tử đã đặt phòng ngắm cảnh ở sương lầu phía đông, vừa lúc Hầu công tử lại đặt căn phòng cách nhau một căn, Cung gia nhất thiết phải gặp rồi mới đi, khi Hầu công tử đến, nô gia sẽ bẩm báo Cung

gia.

Từ Tử Lăng thầm kêu "bất tất phải thế", liền tìm lý do chối từ hảo ý của Văn Cô.

Văn Cô cười nói:

- Làm sao Cung gia sao lại trở thành tri giao với Hầu công tử. Hầu công tử trước giờ luôn không giao thiệp với nam nhân, theo lời các cô nương ở đây đã trở thành giai thoại, lại sáng tác ca khúc, nếu biết Hầu công tử quang lâm, sẽ tranh nhau thị hầu, trông ngóng ngoài ba ngàn dặm.

Từ Tử Lăng thấy hơi bị sốc, liền trầm giọng nói:

- Ta không biết Hầu huynh đã có hẹn trước ở đây, chưa đến lại báo trước như vậy, nếu vậy ta không cần phải gặp Hầu huynh, để huynh ấy thoải mái vui vẻ với hồng phấn tri kỹ vậy

Văn cô mở cửa phòng, chỉ thấy hương hoa quế từ cửa sổ tràn vào, các bức tường được kết cấu bằng các loại gỗ tử trúc, khoảng rộng giữa gian phòng đặt bộ bàn ghế thái sư điêu khắc tinh tế, các vật dụng được bố trí không theo một đường lối cụ thể, bên phải đặt một tấm mộc phù điêu (dùng gỗ điêu khắc), ghế dựa được khảm đá màu sắc như ngọc, được bố trí ngăn nắp, thanh nhã tú lệ, không hổ cho danh xưng đương thế, chỉ cần nhìn đồ vật trang trí nội thất đã thấy ấn tượng. Các bức tường treo đầy các bức họa và thư pháp, một nữa trong số đấy chưa từng thấy qua.

Từ Tử Lăng bước vào phóng mắt nhìn về phía một bức tranh cổ lớn được treo bên cạnh song cửa sổ, lại nhìn ra bên ngoại, ánh trăng đang tỏa khắp, cảnh đẹp Đô Thành hiện ra dưới ánh trăng ngân, xa xa là ngôi thần phật tự, tường nhà mái đình, lối đi quanh co, vườn

rau ao cá, đứng tại ngôi lầu cao phóng mắt nhìn ra, tất cả cạnh vật như hòa quyện vào nhau, tâm tình tự nhiên hưng phấn, lại thêm có mỹ nữ tựa cửa đàn hát, xiêm y phấp phới, say trong men rượu, đích thật mỹ thanh lâu. Trong ngoài thanh lâu ẩn ước truyền lại tiếng huyền cầm, bất giác tiếng huyên náo không còn, tựa như được ngăn cách bởi các vách ngăn.

Sau khi bước ra, Văn cô nói:

- Thanh Tú tiểu thư tuy thân ngọc khó phân thân, nếu đã là bằng hữu của Hầu công tử, nô gia có cách an bài để tiểu thư đến ca lên vài khúc giúp vui, Cung gia thấy có nên không?

Từ Tử Lăng trong lòng kêu khổ, vội nói:

- Văn cô bất tất phải vậy, tại hạ đến đây chỉ muốn gặp Hầu huynh, hiện tại chỉ mong có vài bình mỹ tửu và trái cây là ổn rồi.

Văn cô kỳ quái trừng hai mắt, nhưng cũng nghe theo ra khỏi phòng, tiện tay khép cửa lại giùm gã.

Từ Tử Lăng như reo lên, đồng thời vận công tụ vào song nhĩ lắng nghe động tĩnh của Trịnh Thạch Như ở phòng bên.

o0o

Khấu Trọng theo dòng suối truy theo vài dặm đường, bên bờ sông vết tích địch nhân để lại lẫn lộn vô cùng, nhất thời không khẳng định được hướng truy tung có chính xác hay không, cầm như khó mà truy kịp địch nhân. Bất quá địch nhân tẩu thoát theo đường thủy, tất nhiên tốc độ sẽ không bằng như trên đường bộ, sở dị vậy mà Khấu Trọng quyết truy theo địch nhân.

Dưới ánh trăng gã phát hiện ra vết tích Thôi Kỉ Tú đã rời suối lên bờ qua việc để rơi vài giọt nước trên mặt một phiến đá, cũng may đêm nay không có mưa phùn, chỉ sợ nếu có thì đã làm mất đi dấu vết duy nhất này, khi địch nhân nhảy lên bờ, ngoài phiến đá này, địch nhân khó mà để lại vết tích ở những nơi khác.Khấu Trọng sau khi quan sát dấu vết địch nhân xuyên qua khu rừng, lại đến một vùng thảo nguyên cách không xa một ngọn núi là bao, địa thế hoang lương.

Khấu Trọng thả lỏng toàn thân, sau đấy toàn bộ công lực tập trung lên khứu giác, lập tức phát hiện mùi y phục để lại, trong lòng đại hỷ, tự nghỉ đệ nhất truy bộ đương thời cùng lắm là cũng như gã như lúc này mà thôi. Lại tự thấy có chút kỳ quái trong khí vị lưu lại, chợt nghỉ đến Thôi Kỉ Tú có thể không giống như bên ngoài, lại giống các bà, các cô có thói quen dùng hương liệu tẩm lên y phục. Lòng thầm kêu hảo, cước bộ không dừng vượt qua thảo nguyên, dừng lại bên một ngọn núi nhỏ. Trên sườn núi xuất hiện các dấu chân liên tiếp, dấu vết kéo dài mở rộng sang hướng đối diện. Vùng đất này đích thực tương đối mềm, địch nhân không thể đạp lên để mượn lực, vì như vậy là vô hình chung để lại dấu vết, nếu là Thôi Kỉ Tú thì sợ nhất là Khấu Trọng truy theo được. Khấu Trọng trong lòng mừng rở, không do dự nhắm hướng truy theo, vòng theo sườn núi hướng lên đỉnh ngọn núi, ẩn hiện trên sơn lộ, mặc dù địch nhân cố ý cước bộ đạp lên các bụi cỏ rậm nhưng dấu tích để lại vẫn có thể phân biệt được không nhầm lẩn chút nào. Khí vị truyền vào khứu giác của gã chợt nồng lên, gã phát hiện địch nhân đã rời khỏi đây không lâu trước đấy. Khấu Trọng chân không dừng bước tiếp tục nhắm hướng đỉnh núi leo lên, cho đến khi nhìn thấy sườn núi bên kia đỉnh núi gả mới dừng lại, chỉ thấy xa xa dưới chân núi một thôn làng hoang phế, chỉ hơn mười nóc nhà nằm khuất trong tàng cây. Ngay lúc đấy, một tiếng hô hoảng hốt tù hoang thôn truyền đến, như làm giật mình cả ánh trăng. Khấu Trọng lấy làm ngạc nhiên dốc toàn lực băng tới.

Chương 299: Cao nhân thần bí

Tuy rằng hai gian phòng một do Từ Tử Lăng thuê và một do Trịnh Thạch Như thuê, cách nhau bởi một gian sương phòng đông khách ồn ào ầm ầm như vỡ chợ, âm thanh ẩu đả rượu chè át hẳn mọi tiếng nói chuyện thanh thoát nhẹ nhàng, vậy mà vẫn phảng phất có giọng nói tao nhã của Trịnh Thạch Như như tiếng đàn tìm đến tai, quả thật chẳng sai.

Điều kì quái nhất là, giữa chốn âm thanh hỗn tạp này có lắng nghe cũng không tài nào phân biệt nổi từng loại âm thanh, vậy mà khi Trịnh Thạch Như vửa cất lên giọng nói nhẹ như tiếng muỗi kêu, và khi Từ Tử Lăng tập trung lắng nghe, mọi âm thanh khác đã trở thành vô nghĩa, giống như hai người đang ngồi đối diện nói cho nhau nghe, cảm giác thật thần kỳ đặc dị.

Trịnh Thạch Như ung dung tự tại đối đáp với kẻ kia:

- Chư vị lão nhân gia từ xa đến đây, Trịnh Thạch Như đón tiếp không được chu đáo, lẽ ra phải hầu hạ các vị du ngoạn phố phường, đàn ca hát xướng mới phải.

Một giọng nữ nhân vang lên:

- Đã phiền kim giá của Trịnh công tử đón tiếp, làm sao chúng ta có thể bỏ qua cơ hội này cho được.

Rồi cả bọn nam nữ nhất tề cười ồ lên thật náo nhiệt.

Trịnh Thạch Như không còn cách nào đành đầu hàng, đồng ý ở lại

nghe ca kỹ trình bày hết ca khúc, rồi đứng dậy cáo từ, viện cớ còn bận việc riêng.

Cửa phòng của Từ Tử Lăng mở ra.

Từ Tử Lăng giật mình hoảng hốt, tưởng rằng đã bị phát hiện, khi nghe kỹ phía gian phòng kia không có ai tiến về phía mình, quay đầu nhìn lại hoá ra là một ả tiểu tì đang bưng rượu thịt lên.

Từ Tử Lăng mất hứng, bèn thưởng cho ả tiểu tì ít tiền rồi đuổi đi, tiến đến ngồi trên một chiếc ghế cạnh cửa sổ, đưa tay nhấc lấy chén mỹ tửu mà ả tiểu tì vừa rót cho gã, từ từ uống cạn, nhớ lại mấy lần đến thanh lâu trước đây đều biến thành tai hoạ, gã ngần ngại không biết có nên gọi vài cô nương đến hầu rượu hay không. Trong khi ý nghĩ này vẫn còn vương vấn trong đầu gã, có tiếng bước chân tiến lại gần, vừa đến cửa thì dừng lại, tiếp đến có tiếng gõ cửa, một âm thanh thiên kiều bách mỵ xướng lên:

- Thanh Tú đặc biệt đến đây bái phỏng, xin thỉnh an công tử!

Từ Tử Lăng thất kinh, tay chân lúng túng, không biết ứng phó thế nào, đành đứng dậy mở cửa.

Đứng bên ngoài quả nhiên là một trang giai nhân tuyệt sắc lay động lòng người, khí thế thập phần cao ngạo mà không kém vẻ phong lưu nho nhã, trên thân thể ẩn hiện những đường cong tuyệt mỹ đến mê người, đôi mày lá liễu xinh xinh, nhãn thần vừa trong sáng vừa khêu gợi, nhìn ngang nhìn dọc không có chỗ nào xứng đôi với vị "đại hiệp mặt sẹo" mà Từ Tử Lăng đang giả dạng.

Trên đầu cô gái đội chiếc vương miện đính vải lấp lánh, phục trang thanh kỳ tráng lệ phi thường, ống tay áo rộng như vô tình kéo lên quá khuỷu tay làm lộ ra cánh tay thon dài trắng muốt, mỗi một cử chỉ đều

toát lên vẻ ôn nhu vô hạn, chiếc váy dài thướt tha yểu điệu, chiếc áo lót chỉ đủ che đi những nơi cần thiết tôn lên bộ ngực nhô cao trắng hồng tuyệt hảo, áo ngoài làm bằng lụa bạch thượng hạng khoác hờ hững trên vai, eo lưng quấn một đai lụa bản rộng rất dài có nhiều hoa văn sặc sỡ làm nổi bật phần eo thon nhỏ gọn, tạo ra cảm giác chỉ muốn ôm chặt vào lòng, nét đẹp man dại ấy đích thị thuộc về một mỹ nữ dân tộc thiểu số.

Khi Từ Tử Lăng mở rộng cửa phòng, nét mặt cô gái lộ vẻ bàng hoàng một mùi hương nhu hoà theo gió tràn ngập căn phòng, cô gái cố giữ vẻ bình tĩnh nhẹ nhàng ôm chặt khuỷu tay của Từ Tử Lăng, nở nụ nười vui vẻ hỏi:

- Đại gia mới lần đầu đến thanh lâu này phải không?" Từ Tử Lăng nhanh chóng đẩy cô gái ra, rồi vội vã lui về ngồi xuống chiếc ghế thái sư bên trái gần cửa sổ, cười khổ nói:

- Cũng có thể nói đây là lần đầu! Làm sao cô nương nhận ra được?

Thanh Tú nhẹ nhàng ấn Từ Tử Lăng xuống ghế, rồi ôn nhu rót cho gã một ly rượu mới, cười đáp:

- Tiện thiếp ở thanh lâu này đã tiếp vô số hạng người, tự nhiên phải làm quen với cách nhìn người, chỉ có điều đại gia là người đầu tiên khiến thiếp có cảm giác rất khó phán đoán."

Khuôn mặt anh tuấn của Từ Tử Lăng dưới lớp da đại hiệp mặt sẹo nóng bừng lên, nửa thân trên của Thanh Tú áp sát người gã toả ra u hương dìu dịu, nửa thân dưới nửa nằm nửa ngồi tựa lên chân gã, chén rượu được cô đưa lên áp sát môi gã, cho dù gã cố chống cự thế nào thì cô vẫn dịu dàng mớm cho gã uống, vừa cười vừa nói:

- Đại gia muốn thấy tiện thiếp bị trách phạt hay sao, huống chi được

hầu hạ cho đại gia là phúc phận của tiện thiếp."

Từ Tử Lăng đứng trước cơ thể nóng bỏng dạt dào tình ý này làm sao chịu đựng nổi, cười khổ nói:

- Hầu huynh tới đây thấy chúng ta như thế này liệu có ổn không?

Thanh Tú cất tiếng cười khúc khích như chuông bạc, tình ý dạt dào nói:

- Tiện thiếp không phải là thê tử của Hy Bạch, cần gì phải cố kỵ ai? Ồ, cơ thể đại gia thật là trẻ trung!

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao cô nương biết?

Thanh Tú ghé sát lỗ tai gã nhẹ nhàng đáp:

- Người ta tuổi tác khác nhau thì cơ thể cũng toả ra mùi vị khác nhau, đại gia nhìn qua niên kỷ độ chừng bốn mươi, nhưng cơ thể lại toả ra mùi vị của một thanh niên, mùi vị khoẻ khoắn sung mãn thế này càng làm cho tiện thiếp không muốn rời xa nửa bước.

Từ Tử Lăng trong lòng chất chứa tâm sự, thầm nghĩ lúc mình giả dạng Nhạc Sơn, không biết có để lộ ra mùi cơ thể đáng ngờ hay không? Cũng may lúc nãy nói chuyện với Trịnh Thạch Như tại ngã tư đường, gã đã vận công phong bế hết các lỗ chân lông, không thì dưới lỗ mũi của mấy lão cáo già quen đến chốn thanh lâu này, thân phận gián điệp hai mang của Trịnh Thạch Như đã bị bại lộ từ lâu.

Nghĩ rồi tuỳ tiện đáp lời Thanh Tú:

- Có lẽ vì Cung mỗ mỗi ngày đều chăm chỉ luyện công nên mới giữ được thân thể cường tráng.

Thanh Tú ngắm kỹ gương mặt gã, nghiêng đầu đáp:

- Chắc luyện võ công không quan hệ gì tới chuyện này đâu. Tiện thiếp mỗi ngày tiếp không biết bao nhiêu khách giang hồ, trong số đó không ít người là võ lâm danh gia đất Ba Thục hay từ nơi khác đến, nhưng chưa gặp qua ai có mùi cơ thể thú vị như Cung gia đây, Cung gia có lẽ cũng chưa bao giờ để ý đến nhưng tiện thiếp vốn có cái mũi thính hơn người, cho dù Cung gia đã dùng qua hương liệu tiện thiếp cũng có thể nhận thấy. Ah! Tiện thiếp rõ rồi! Cung gia có mùi như một hài nhi!

Từ Tử Lăng không biết là nên khóc hay cười trong tình huống này, gã nghĩ có lẽ mùi cơ thể gã cũng do luyện tập "Trường sinh quyết" mà ra, phép dưỡng sinh của hai nhà Phật

Đạo quả nhiên có khả năng cải lão hoàn đồng, mà gã là bằng chứng sống động nhất.

Hốt nhiên nhớ lại chuyện của Trịnh Thạch Như còn dang dở, bèn tiếp tục vận công lên song nhĩ.

Thanh Tú từ từ đứng dậy, đến bên chiếc trường kỷ đối diện cửa sổ ngồi xuống, ngón tay ngà ngọc lướt trên phím đàn tranh, liền phát ra những âm thanh như hành vân lưu thuỷ say đắm lòng người, cuối đầu khẽ nói:

- Không biết đêm nay Hy Bạch có đến hay không?

o0o

Khấu Trọng lướt đến cổng làng, đột nhiên cảm thấy dựng tóc gáy.

Một cặp chân treo lủng lẳng trước cửa sổ một ngôi nhà, những bộ phận khác vương vãi khắp nơi trong phòng.

Một nạn nhân khác nội tạng vương vãi trên đường, chết không nhắm mắt, trên mặt vẫn còn hằn sâu cảnh tượng khủng bố trước khi chết. Điều kỳ quái nhất là nạn nhân ngoại trừ vết thương chí mạng tuyệt không thấy một dấu vết nào khác, mũi miệng ứa máu, trên tay vẫn nắm chặt một thanh đao. Cả hai đều vận hắc y kinh trang, đích thị là thủ hạ của Thôi Kỷ Tú.

Phía trước tử thi có dấu chân dẫn về hướng Tây, một chiếc mặt nạ rách nát nằm bên cạnh dấu chân.

Khấu Trọng sắp xếp lại từng tình huống đã qua trong đầu, theo sau Thôi Kỷ Tú là một đám bảy tám tên thủ hạ, vừa chạy vào làng thì phát hiện có địch nhân đuổi theo, Thôi Kỷ Tú quay lại định ứng chiến, thì phát hiện ra hai tên thủ hạ đã bị kẻ kia thảm sát không kịp kêu lên một tiếng, kẻ sát nhân này cố tình lưu lại dấu tích hù doạ đám người Thôi Kỷ Tú mất hồn để tranh thủ thời gian tẩu thoát, tình thế thật quái dị đến cực điểm.

Khấu Trọng tăng tốc tiến lên, cứ mười bước lại phát hiện một thi thể, thảm trạng giống y như hai thi thể ban đầu, nội tạng máu me vương vãi trên cành cây bãi cỏ, tình cảnh càng lúc càng quỷ dị khôn lường.

Khấu Trọng cố đè nén cảm giác tởm lợm muốn ói, hít lấy một hơi hàn khí để giữ bình tình, tiếp tục lần theo dấu vết đuổi theo, chuyển hướng ra khỏi thôn làng đến một bãi ruộng hoang, lại gặp ngay hai thi thể, lạ ở chỗ trên người không một vết thương, định chạy lại kiểm tra thì nghe từ hướng đông nam truyền lại tiếng sắt thép giao tranh kịch liệt.

Không có thời gian để xem kỹ tình trạng tử vong của hai kẻ xấu số kia, Khấu Trọng đề khí nhằm hướng có âm thanh lao tới.

o0o

"Tình! Tang! Tính! Tình!"

Thanh Tú nhẹ nhàng lướt tay trên phím đàn, khi khoan khi nhặt, khi trầm khi bổng, mang đầy mỹ ý, lúc thì như hồ sâu núi thẳm mênh mang day dứt, khi thì như nổi lửa chiến tranh trầm hùng khoáng đạt, lúc thì tịch mịch cô đơn sầu thảm, khi thì dịu dàng thanh thoát chất chứ hy vọng yêu thương.

Tiếng đàn vừa dứt.

Thanh Tú rầu rầu thở dài:

- Đây chính là khúc phổ do Hy Bạch cảm tác nỗi niềm lúc ly khai Thành Đô dạo trước! Nay đã quay lại đây thì không thèm đến thăm tiện thiếp lấy một lần, để Thanh Tú mãi khắc khoải đợi mong muôn phần sầu khổ.

Lời vừa dứt thì người cũng ôm đàn đi ra khỏi phòng.

Từ Tử Lăng tiễn cô ra khỏi cửa, trong lòng trĩu nặng như đeo đá. Thanh Tú quả thật đã si tình Hầu Hy Bạch đến say đắm điên cuồng, cuối cùng cũng hoài thất vọng, suy cho cùng cô cũng đã có những giấc mơ đẹp mà tồn tại ở chốn thanh lâu này nếu thiếu đi giấc mơ chắc cô không sống nổi.

Trước đây lúc còn ở Dương Châu gã và Khấu Trọng cùng sống qua ngày trong nỗi âu lo, từ khi gã theo đuổi mục đích sống đấu tranh,

trách nhiệm cứ theo đó tăng dần lên, tuy đạt được nhiều thứ nhưng cũng mất đi không ít, gã không biết có phải đây gọi là trưởng thành hay không. "Quá khứ" của bản thân gã quả thật cũng bị bóng tối bao trùm không ít, nghĩ đến Sư Phi Huyên, rồi lại nhớ đến Thạch Thanh Tuyền, gã cảm thấy hai người đó cũng bị quá khứ ám ảnh, trong lòng dâng lên cảm giác đồng bệnh tương lân.

Không chịu nổi, gã bèn nâng chén uống cạn.

Lại có tiếng bước chân tiến đến, "Rầm!" một tiếng cửa phòng bật mở, một đám vân vụ màu hồng kèm theo hương thơm thoang thoảng tràn vào phòng, trước mắt Từ Tử Lăng hiện ra một mỹ nhân thiên kiều bách mỵ.

Từ Tử Lăng định thần nhìn kỹ, lập tức cảm thấy tình hình bất diệu.

o0o

Khấu Trọng nhìn kỹ Thôi Kỷ Tú từ đầu đến chân, mặt cắt không còn giọt máu, cốt sống cảm thấy ớn lạnh mồ hôi túa ra đầm đìa.

Trường kiếm của Thôi Kỷ Tú đã gãy làm hai đoạn, nằm lăn lóc trên mặt đất, trông gã như bị ai xử giảo (treo cổ), nước da xanh xám như bị rút hết máu, mắt lồi ra trợn ngược, tình trạng y chang như thủ hạ của gã, trên mình không có lấy một vết thương.

Khấu Trọng tuy đánh giá Thôi Kỷ Tú võ công chưa đến mức cao minh, nhưng thân thủ cũng có thể liệt vào hàng cao thủ, vậy mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã bỏ mạng một cách mờ ám, giống như thủ hạ của gã đều không chịu nổi một chiêu của kẻ sát nhân thần bí kia.

Nhưng sự thật ấy đang phơi bày trước mắt Khấu Trọng, thế mới biết

thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Cách thức hạ thủ của kẻ này ẩn giấu nhiều thâm ý, đầu tiên gã làm cho địch nhân rời bỏ nơi ẩn nấp an toàn, sau đó làm cho địch nhân toả ra nhiều hướng để gã lần lượt thủ tiêu từng người, thủ pháp ra tay vừa nhanh nhẹn vừa tàn độc, Khấu Trọng tự xét thấy thủ đoạn mình không bằng kẻ này.

Bội kiếm của Thôi Kỹ Tú chắc bị là vì ngạnh tiếp với thần binh lợi khí của cao thủ đối phương nên mới gãy lìa, tuy nhiên kẻ đó không ỷ vào lợi khí tiêu diệt đối phương mà lợi dụng lúc binh khí chạm nhau, truyền nội lực cực mạnh vô hình vào cơ thể nạn nhân, kẻ có nội công căn bản như Thôi Kỷ Tú chỉ bị chấn đứt tâm mạch mà chết, những kẻ yếu hơn tức thì bị phá bung cơ thể như phanh thây xẻ thịt. Thật là một thứ võ công tàn độc bá đạo kinh thế hãi tục.

Khấu Trọng lắc đầu, thầm kêu lợi hại, rồi chuyển thân đào tẩu.

o0o

Người vừa đến đích thị là con gái cưng của đại đương gia Xuyên Bang Phạm Trác, Phạm Thái Kỳ tiểu thư, trên mình mặc kình trang bó sát có thêu hình một con khổng tước khổng lồ đang giương cánh, chân đi ủng da, bên eo thay vì đeo roi ngựa thì lại đeo một thanh đại đao, bước đến trước mặt Từ Tử Lăng, một tay tựa lên eo, gương mặt thanh thoát nở một nụ cười tươi như hoa, hai mắt to tròn lóng lánh ẩn dưới đội mày lá liễu ánh lên những tia nhìn tinh nghịch, hỏi:

- Hôm qua các người bảo về chịu tang cha, hôm nay lại tính vào chỗ thanh lâu quỷ quái này làm lễ giỗ hả? Muốn lừa người ta thì cũng phải biết lựa chỗ chứ, kẻ đa tình khốn kiếp không biết giữ lời Hầu Hy Bạch đang núp chỗ nào? Mau cút ra đây!

Từ Tử Lăng sực nhớ đêm trước vì gã và Hầu Hy Bạch muốn thoát khỏi mỹ nhân này đã hứa hẹn hôm sau sẽ đến Tổng đàn Xuyên Bang để thỉnh tội. Khỏi phải nói cũng biết chỉ là hứa suông. Không thể đoạt được "Bất tử ấn quyển", Hầu Hy Bạch vì thất vọng mà lẩn đi đằng nào không rõ, bỏ lại lời hứa của gã với cô gái điêu ngoa này cho Từ Tử Lăng lãnh đủ.

Giả sử trong tình huống Từ Tử Lăng không bị ràng buộc bởi đủ thứ chuyện phiền não, gã sẽ vui vẻ thay Hầu Hy Bạch bồi tiếp nữ nhân này một phen, bất quá hiện nay gã không còn tâm trí nào để vui vẻ. Đành cười khổ đáp:

- Tại hạ cũng đang đi tìm Hầu huynh đây, Phạm tiểu thư xin thứ lỗi.

Phạm Thái Kỳ cười lớn đáp:

- Hai ngươi không phải đến đây để hưởng phong lưu khoái hoạt sao? Đừng tưởng có thể lừa ta lần nữa nhé!

Từ Tử Lăng trong lòng chỉ lo chuyện của Trịnh Thạch Như, chỉ hận không có khả năng "phân tâm nhị dụng" như Bạt Phong Hàn để đối phó với tình thế hiện giờ, mở miệng than rằng:

- Tại hạ làm sao dám nói dối, thực sự trong phòng này chỉ có hai người, xin Phạm tiểu thư minh xét.

Phạm Thái Kỳ nở một nụ cười "ma quỷ", bước đến chiếc ghế đối diện Từ Tử Lăng ngồi xuống, tay đặt thoải mái lên thành ghế, nhẹ nhàng lấy hộp phấn hồng ngắm nghía, nét mặt hoan hỉ đáp:

- Gương mặt ngươi tuy đáng sợ nhưng thanh âm phát ra cũng dịu dàng dễ nghe, hay ta tạm thời bắt ngươi về làm con tin. Trừ phi Hầu tiểu tử tự động hiện thân, hay ngươi nói cho ta biết gã đang lẩn trốn

chỗ nào, bằng không ta sẽ bám chặt lấy ngươi như hình với bóng, không để ngươi đi đâu hết.

Trong khi nói chuyện với cô ta, Từ Tử Lăng vẫn tập trung lắng nghe động tĩnh phòng bên cạnh, bên đó khúc hát cũng vừa dứt xong, Trịnh Thạch Như chắc cũng đã rời khỏi. Từ Tử Lăng vươn vai dứng dậy, chưa kịp nói gì đã thấy Phạm Thái Kỳ vung đao kề ngay cổ gã, lực đạo và uy thế đều đúng mức, thế công vô cùng linh hoạt chuẩn xác.

Từ Tử Lăng nhìn thấy đao pháp cao minh, tự biết muốn bỏ chạy khỏi căn phòng này không dễ, huống hồ gã cũng không muốn đả thương cô. Mặt khác, gã cũng không thể vừa trốn tránh Phạm Thái Kỳ vừa truy tung Trịnh Thạch Như, càng không thể để âm thanh đánh nhau truyền sang phòng bên cạnh. Đành giơ tay đầu hàng, ngồi xuống lại như cũ.

Phạm Thái Kỳ cũng vừa thu đao về như chưa có gì xảy ra, động tác dứt khoát mau chóng, đoạn lui về chỗ cũ ngồi xuống, dương dương tự đắc nói:

- Thì ra võ công ngươi kém như thế, hãy ngoan ngoãn ngồi yên đó cho ta. Nếu ngươi còn dám vọng động ta sẽ cho thêm hai vết sẹo nữa lên mặt cho đủ ba vết, bổn cô nương không biết nói đùa đâu đấy!

Lắng nghe tiếng bước chân của Trịnh Thạch Như mỗi lúc một xa, Từ Tử Lăng chỉ còn biết thở dài ngao ngán, vốn gã trước đây chưa hề gặp may khi vào thanh lâu, không ngờ lần này cũng không ngoại lệ.

Vốn gã đã sắp sẵn kế hoạch, chỉ chờ khi Trịnh Thạch Như ra về là thi hành, giờ mắc kẹt ở đây, gã lại phải tính toán kế hoạch mới.

Vô tình đôi mắt ngây dại vì suy nghĩ của gã lại hướng về phía Phạm Thái Kỳ.

Phạm Thái Kỳ nhíu đôi mày liễu, hét lên:

- Ngươi nhìn cái gì? Chả lẽ ta sinh ra để cho ngươi tự do chiêm ngưỡng hay sao?

Từ Tử Lăng duỗi người, thản nhiên đáp:

- Đại tiểu thư thứ lỗi cho Cung mỗ đã mạo phạm.

Phạm Thái Kỳ trừng đôi mắt đẹp, đang chuẩn bị động thủ với Từ Tử Lăng thì bên ngoài có người đến báo:

- Hầu công tử y hẹn đã đến.

Phạm Thái Kỳ vừa nghe đến mấy chữ Hầu công tử đã nhảy cẫng lên vui sướng nói:

- Ta biết ngươi sẽ giữ lời mà.

Rồi quên hẳn sự hiện diện của Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng thầm nghĩ không nhân lúc này đào tẩu còn chờ đến khi nào, rồi nhân lúc Phạm Thái Kỳ không chú ý đến lắc mình nhảy qua cửa sổ, cắm đầu chạy miết.

o0o

Khấu Trọng chạy về chỗ thôn trang nay đã bị lửa thiêu thành đồi trọc, chiến sự lúc trước đã thành quá khứ, ngoài bờ biển ba chiếc "thuyền hải tặc" cũng đã nhanh chóng chạy mất, chỉ còn đám quân của Âu Dương Thiến đang ở lại thu thập tàn cuộc.

Gã cảm thấy mất hết hứng thú, bèn quay về tiểu thôn, tìm đến căn nhà sàn lúc trước leo lên rồi thả mình xuống chiếc giường gã đã ngủ suốt ngày hôm qua.

Thôn dân đi tị nạn vẫn chưa kịp quay về, khung cảnh thật là yên tĩnh thanh bình nhưng trong lòng gã ngổn ngang tâm sự.

Kẻ sát nhân đã giết Thôi Kỷ Tú và đám thuộc hạ gã là ai?

Kẻ giấu mặt đích thị là một cao thủ, thậm chí võ công có thể so sánh với Chúc Ngọc Nghiên, kỳ quái ở chỗ kẻ này cố tình bày ra nhiều trò như muốn diễu võ dương oai dằn mặt Khấu Trọng, gã ra tay trước giết sạch đám người của Thôi Kỷ Tú để bịt miệng, rõ ràng là đang bao hàm địch ý với Khấu Trọng.

Ai mà ngờ được ở chốn hoang sơn dã lĩnh này lại có bao nhiêu chuyện lạ liên tiếp xảy ra.

Tại phương nam này, ngoài Thiên Đao Tống Khuyết chả lẽ lại mọc ra thêm một cao nhân khác.

Hết ý nghĩ này đến ý nghĩ khác, Khấu Trọng từ từ chìm vào giấc ngủ.

o0o

Vừa chạy ra đến ngoại viện của thanh lâu, từ trong ngõ hẻm một bóng người xuất hiện nắm lấy Từ Tử Lăng lôi vào vừa cười vừa nói:

- Từ Tử Lăng huynh vẫn khoẻ chứ!

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Cảm ơn Hầu huynh quan hoài, tiểu đệ thập phần bất ổn. Huynh có thấy Trịnh Thạch Như ở đâu không?

Hầu Hy Bạch lộ vẻ hối lỗi đáp:

- Trịnh Thạch Như giống như sợ bị ai theo dõi nên giở khinh công ra chạy rất nhanh. Đi nào! Nơi này lắm tai mắt không tiện ở lâu, giả sử để cho bà nương đanh đá kia bắt gặp thì lại càng nguy to.

Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch chuyển hướng chui vào ngỏ hẻm chạy dọc theo các toà nhà xuôi về hướng nam, rồi lại nhảy lên nóc nhà, chạy mãi miết, cuối cùng dừng bước trước một toà nhà kiến trúc hùng vĩ độc đáo, dưới ánh trăng sáng, bốn bề tường vách thâm nghiêm bên trong cây cối um tùm toả bóng xuống mặt đất.

Từ Tử Lăng thán phục thốt lên:

- Ngôi phủ đệ này thật không tầm thường, khiến người ta phải sinh lòng ngưỡng mộ.

Hầu Hy Bạch lộ ra thần sắc cổ quái, hạ giọng đáp:

- Tại hạ cũng không rõ tại sao hôm nay lại dẫn Từ Tử Lăng huynh tới đây. Đây là Lý gia từ đường, tiểu đệ đối với nơi này rất có ấn tượng không tốt nhất là vào ban đêm, xưa nay chưa từng dẫn ai đến đây, hôm nay phá lệ có lẽ vì đã coi huynh đài là bằng hữu chân chính.

Từ Tử Lăng gác chuyện của Trịnh Thạch Như sang một bên, cười hỏi:

- Huynh đài đã nghiên cứu nửa cuốn "Bất tử ấn quyển" chưa? Sao đột nhiên lại tỏ ra xúc động trước một ngôi miếu cổ?

Hầu Hy Bạch ngồi xuống trước thềm cửa toà nhà, ra hiệu cho Từ Tử Lăng cùng ngồi, rồi quay đầu đưa mắt quét hết lượt bên ngoài toà Lý gia từ chỉ thấy trên tường bốn phương tám hướng cứ cách một đoạn lại treo một ngọn hoa đăng, cười khổ nói:

- Đầu tiểu đệ thiếu điều như muốn vỡ tung ra, định đến Tán hoa lâu tìm mấy cô nương ôm ấp hôn hít, hy vọng có thể nhờ mùi hương cơ thể họ đả thông tư tưởng cho dễ suy nghĩ. Hà, số phận tiểu đệ thật là hẩm hiu, sở hữu được nửa phần sau của Bất tử ấn quyển, chỉ nói về việc tự mình lĩnh ngộ ra yếu quyết, nhưng có thể xác định đó đúng là thủ bút của gia sư Thạch Chi Hiên.

Từ Tử Lăng trầm ngâm đáp:

- Chiếu theo phần dưới của ấn quyển cho thấy, lệnh sư đích thực đã luyện được Bất tử ấn pháp, việc tự ngộ ra yếu quyết này cũng tương tự như tâm pháp chí cao vô thượng của Phật môn, có thể bổ trợ dung hoà hai loại tâm pháp cực đoan của huynh và Dương Hư Ngạn thành một thể phải không?

Hầu Hy Bạch bội phục đáp:

- Tử Lăng huynh cao minh phi thường, tuy tư tưởng có chút khác biệt nhưng đúng là đã đi vào trọng tâm của Bất tử ấn quyển. Nếu có thể dung hoà hai loại công pháp trên làm một, cũng giống như thuyết luân hồi trong Phật môn tâm pháp, chiếc xe phải có đủ hai bánh mới có thể chuyển động.

Từ Tử Lăng nhíu đôi mày kiếm nói:

- Không phải huynh đã từng nói việc dung hợp hai loại võ công cực đoan trái ngược nhau hoàn toàn lại là một việc làm cực kỳ gian khó

và nguy hiểm sao? Hai bánh xe phải quay cùng hướng với nhau thì chiếc xe mới tiến tới được, chưa kể là kết cấu và hiệu năng của hai loại bánh xe cũng phải có độ tương hợp nhất định.

Hầu Hy Bạch nghiêm nghị đáp:

- Đây chính là sự khác biệt cơ bản giữa Ma môn và Phật môn, Ma môn chú trọng nhấn mạnh sự khác biệt, càng khác biệt thì khi dung hợp lại càng mạnh mẽ đa năng, đa dạng hơn. Như sống và chết tuy là hai mặt trái ngược nhau, nhưng lại cùng bắt đầu bằng sự sống, bởi vì một bên là bắt đầu, một bên là kết thúc, nên mới chia làm hai mặt đối lập. Hoa gián phái chuyên luyện đường sinh, Bổ Thiên phái chuyên luyện đường tử. Ngay từ khi bắt đầu đã trong tử có sinh, trong sinh có tử, lưỡng phái hoàn toàn có thể hợp nhất, có lẽ khi Thạch gia sư nghiên cứu về Phật gia đã tham ngộ được ấn pháp.

Từ Tử Lăng sau khi nghe qua mọi chuyện, từ từ hiểu ra tại sao Bích Tú Tâm vì chuyện này mà hao tổn dương thọ. Ngao ngán muốn kết thúc câu chuyện tại đây nói:

- Có vẻ như tiểu đệ không giúp gì được cho Hầu huynh, cũng không dám miễn cưỡng giữ Hầu huynh lại đây, thứ lỗi tiểu đệ còn có việc phải hoàn thành.

Hầu Hy Bạch cương quyết nói:

- Chuyện Trịnh Thạch Như đệ đương nhiên cũng có quan hệ, làm sao có thể từ bỏ trách nhiệm. Nếu Từ huynh không để đệ giúp, đệ có chết cũng không cam tâm.

Từ Tử Lăng giật mình đáp:

- Tâm ý của Hầu huynh đệ xin tâm lãnh! Chuyện này đối với Hầu

huynh...

Hầu Hy Bạch ngắt lời cười đáp:

- Từ huynh nói vậy là không xem Hy Bạch này là bằng hữu rồi! Từ Tử Lăng đã không bỏ rơi còn giúp Hầu Hy Bạch đoạt được Bất tử ấn quyển, Hầu Hy Bạch làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn huynh lao vào nguy hiểm chứ.

Chương 300: Thâm nhập hang hùm

Từ Tử Lăng liền đáp:

- Chuyến này tiểu đệ đi đối phó với người của Âm Quý Phái, rất có thể sẽ phải chính diện giao phong với Tịch Ứng, Hầu huynh không ngại sao?

Hầu Hy Bạch cười khổ:

- Tiểu đệ làm sao lại không lo cho được, Tịch Ứng danh xếp trên An Long đến mấy bậc, lần này dám quay lại Trung Nguyên, dĩ nhiên là đã luyện thành Ma Công, không còn ngán ngại Tống Khuyết, công nhiên hà hiếp tăng nhân Đại Thạch Tự dẫn dụ Tống Khuyết đến quyết chiến. Tử Lăng huynh tuy võ công cao minh phi thường, có thể đánh ngang ngửa với An Long, nhưng vẫn chưa thể so bì với Thiên Quân Tịch Ứng.

Từ Tử Lăng mỉm cười bí hiểm đáp:

- Đa tạ Hầu huynh quan tâm, chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến. Hầu huynh nên chuyên tâm tranh đua với Dương Hư Ngạn tham thấu Bất tử ấn quyển, đừng nên bận tâm vì chuyện của đệ nữa.

Hầu Hy Bạch biết có nói nữa cũng vô ích bèn trầm ngâm đáp:

- Tịch Ứng với Chúc Ngọc Nghiên vốn có quan hệ rất vi diệu, chưa kể Âm Quý Phái cũng có thù với Tống Khuyết, dĩ nhiên là toàn lực ủng hộ Tịch Ứng. Tử Lăng huynh định đối phó thế nào?

Từ Tử Lăng vốn chưa hề nghĩ sâu đến vấn đề này, gã cho rằng người trong ma môn thường đố kị nhau mà hành động, nhất thời được Hầu Hy Bạch đề tỉnh, tâm thần chấn động đáp:

- Chúng ta thử đưa ra giả thuyết như thế này: Nếu như Lâm Sĩ Hoành chính là người của Âm Quý Phái, trong tình thế hiện tại, bước tiếp theo của đại kế hoạch này sẽ là gì?

Hầu Hy Bạch lập tức thốt lên:

- Dĩ nhiên là nhân lúc tình hình phương Nam ổn định, dấy binh tấn công chiếm hết thành thị xứ này, sau đó ngồi yên chờ các thế lực phương Bắc thống nhất, âm mưu hình thành thế Nam Bắc đối trị, quyết tâm đòi chia nửa giang sơn.

Từ Tử Lăng thở dài đáp:

- Hiện tại đệ có thể mười phần chắc chín Lâm Sĩ Hoành chính là người của Âm Quý Phái, nếu như Tịch Ứng có thể giết được Tống Khuyết, ma trảo của Lâm Sĩ Hoành sẽ vươn khắp phương Nam. Đoạt được gia sản của Tống gia sẽ giúp hắn phát triển nhanh chóng, tiến dần lên phương Bắc trong khi từ từ củng cố thế lực phương Nam. Đây chính là nguyên nhân Âm Quý Phái ủng hộ Tịch Ứng. Nếu không việc gì chúng phải lao sư động chúng, huy động cả tứ đại trưởng lão đến đây?

Hầu Hy Bạch gật đầu đáp:

- Tử Lăng huynh phân tích rất có sức thuyết phục. Nếu như tứ đại trưởng lão dưới quyền Biên Bất Phụ đã tới đây, chúng ta có lẽ phải nhờ đến sự giúp sức của An Long.

Từ Tử Lăng thất thanh la:

- An Long?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Hai người đó từ trước đến giờ luôn ở thế đối lập. Biên Bất Phụ sáng lập "Ma tâm liên hoàn" rõ ràng là có ý châm biếm "Thiên tâm liên hoàn" của An Long. Nếu như An Long không cố kị Chúc Ngọc Nghiên thì đã chẳng để yên cho Biên Bất Phụ. Nếu chúng ta yêu cầu đối phó Biên Bất Phụ , An Long chắc chắn sẽ đáp ứng ngay. Hà! Đệ chỉ thuận miệng nói vậy, Từ huynh không cần phải bận tâm.

Từ Tử Lăng đáp:

- Đệ không muốn ai khác nhúng tay vào việc này.

Hầu Hy Bạch không để Từ Tử Lăng ngắt lời liền nói:

- Đã biết Tịch Ứng sẽ ra tay, Từ huynh vẫn kiên quyết thấy chết lao vào, quả nhiên là có tinh thần nghĩa hiệp. Chẳng hay Từ huynh có kế sách gì dụ địch ra mặt hay không?

Từ Tử Lăng cảm thấy do dự, thân phận Nhạc Sơn của hắn là một bí mật, không thể nói cho Hầu Hy Bạch hay biết. Nhưng trước tấm thịnh tình đầy nhiệt huyết của hắn, cũng không nỡ chối từ, đành nói:

- Đệ vốn định theo chân Trịnh Thạch Như để truy ra hành tung của trưởng lão Âm Quý Phái, nhưng bây giờ chuyện đó đã thành vô nghĩa. Hay là thế này, chúng ta hẹn nhau sáng mai gặp lại trao đổi tin tức rồi mới quyết định hành động kế tiếp được không?

Hầu Hy Bạch nhíu mày hỏi:

- Trịnh Thạch Như và Âm Quý Phái có quan hệ ư?

Từ Tử Lăng hạ giọng đáp:

- Vốn dĩ trước đây Trịnh Thạch Như và Âm Quý Phái có chút quan hệ phức tạp, cụ thể thế nào thứ cho tiểu đệ không tiện nói ra.

Hầu Hy Bạch lộ ra vẻ vui buồn hỗn tạp, cũng không tiện hỏi tới nữa. Bèn hẹn thời gian địa điểm gặp lại, rồi nghi hoặc hỏi:

- Từ huynh liên tục cản trở đệ đi theo, phải chăng là có hẹn với ai đó rất quan trọng?

Từ Tử Lăng chợt nhớ ra một chuyện, không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Có tin tức gì của Vu Ô Quyển không?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Vấn đề này tiểu đệ không rõ mà cũng không nghĩ ra kẻ nào có được đáp án chính xác. Tiểu đệ phát hiện 1 kẻ nhập thành trước huynh hai canh giờ. Vốn dĩ tiểu đệ không chú ý đến hắn vì mải lo giám thị An Long, chỉ xác định hắn đúng là "Đảo Hành Nghịch Thi" Vu Ô Quyển.

Từ Tử Lăng tâm thần hoảng hốt, đến giờ gã mới biết Hầu Hy Bạch rõ chuyện của An Long như lòng bàn tay, cũng nhờ hắn không ngừng giám thị An Long mà mình mới có cơ hội cứu thoát Tào Ứng Long. Nghĩ đoạn bèn hỏi tiếp:

- Có nơi nào Vu Ô Quyển có thể ẩn thân không?.

Trong lòng thầm nghĩ nếu Vu Ô Quyển không phải trong mình đang bị nội thương, mà lập tức đến gặp An Long rồi nhập bọn với Dương Hư Ngạn, thì Hầu Hy Bạch không có cách nào lấy được nửa cuốn "Bất tử ấn quyển".

Hầu Hy Bạch đáp:

- Vu Ô Quyển đã ẩn náu kỹ, ngay cả An Long cũng không hay biết gì. Nhưng trước sau gì hắn cũng phải xuất hiện để hội kiến An Long, lúc đó Từ huynh có thể truy ra tông tích hắn từ An Long.

Rồi vừa cười vừa nói:

- Có cần tiểu đệ dẫn lối nữa hay không?

Từ Tử Lăng dở cười dở khóc đáp:

- Đệ sao còn dám làm phiền Hầu huynh nữa? Chỉ cần Hầu huynh nói ra nơi có thể tìm được An Long là tiểu đệ đã muôn phần cảm kích rồi.

Hầu Hy Bạch cười khổ tiếp lời:

- Đệ không sao hiểu sao huynh cứ năm lần bảy lượt từ chối đệ? An Long chắc đang nằm yên tĩnh dưỡng tại một biệt viện ở Kim Mã Phường nơi thành bắc, đó cũng là sào huyệt bí mật nhất của hắn, nhờ cất công theo dõi Chu Mỵ nên đệ mới tìm ra được chỗ đó.

Rồi chỉ rõ đường đi nước bước đến biệt viện cho Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng từ biệt Hầu Hy Bạch xong cất bước đi ngay.

Một lúc sau Từ Tử Lăng đã thay trường bào, đeo mặt nạ Nhạc Sơn lên, trổ hết khinh công phóng như bay qua một loạt nóc nhà, sau đó

ngang nhiên đến trước cửa toà biệt viện của An Long, gõ cửa inh ỏi.

Chiếc trường bào này đúng là di vật của Nhạc Sơn do Thạch Thanh Tuyền giao lại cho hắn. Cũng may có thể che đi sự khác biệt chiều cao giữa Nhạc Sơn và Từ Tử Lăng, làm cho chiêu bài Nhạc Sơn này không còn chỗ hở, ngay cả An Long cũng không thể nhìn ra.

Dựa theo di thư của Nhạc Sơn, Tà đạo Bát đại cao thủ ít khi giao lưu với nhau, trừ trường hợp Chúc Ngọc Nghiên và Tịch Ứng có giao tình đặc biệt ra, số còn lại đều có ân oán với nhau, bình thường thì tránh mặt nhau, lúc gặp nhau là lập tức lao vào chiến đấu, khảo nghiệm võ công, làm sao có thời gian để ý đối phương từng li từng tí. Cho nên giả dạng Nhạc Sơn là trăm lợi chứ không hại gì do Bá Đao bình thường thích cô độc tịch mịch, lại là người thâm trầm ít nói.

"Tới đây!"

Cánh cửa hé mở ra, một lão già tai dơi mặt chuột thò đầu ra hỏi:

- Đại gia tìm ai?

Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, hữu chưởng ấn nhẹ làm cánh cửa bật tung ra.

Lão già song mục loé ra những tia hung dữ, giật mình lùi lại, Từ Tử Lăng vung tả chưởng chộp lấy lão già, hữu chưởng thủ nơi môn hộ, quát lớn:

- Lão phu Nhạc Sơn, An Long đang trốn chỗ này à?

Lão già vừa nghe tên Nhạc Sơn liền biến sắc, chưa kịp mở miệng trả lời thì từ gian sương phòng phía đông có tiếng An Long truyền lại:

- Quả nhiên là lão Nhạc, mời vào!

Lão già liền thả lỏng tay đứng tránh sang bên, Từ Tử Lăng không thèm liếc mắt, hùng dũng nhắm hướng gian sương phòng bước tới, cười đáp

- Lão An béo không cảm thấy kỳ quái khi Nhạc Sơn ta thân chinh đến tìm ngươi sao?

Thanh âm của An Long không nhanh không chậm từ trong gian sương phòng phía đông truyền lại:

- Chả có gì gọi là kỳ quái cả, nếu lão già ngươi không chết, đương nhiên sẽ tìm đến Thành Đô này xem nhiệt náo; mà đã đến Thành Đô dĩ nhiên là phải tìm đến lão An béo này, ta còn nghe một vị lão bằng hữu khác thuật lại ngươi giúp tiểu nha đầu Thạch Thanh Tuyền đả thương hắn nữa.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm kinh hãi, nếu không nhờ trong di thư của Nhạc Sơn có ghi rõ biệt hiệu của An Long trong ma môn là lão An béo, chỉ cần gọi chệch đi thì An Long lập tức nhận ra Nhạc Sơn này là đồ giả mất, hiện giờ hắn mới cảm thấy có chút an tâm.

Trong gian sương phòng phía đông này tịnh không có đèn đuốc, lúc Từ Tử Lăng tiến vào phải vận hết mục lực cẩn thận kiểm tra trước sau trong ngoài.

Từ Tử Lăng điềm nhiên nói:

- Hay thật! Lão phong ma Vu huynh cũng đã mò tới đây rồi sao?

Trong bóng tối của căn phòng, ngoài An Long hiển nhiên còn một kẻ ẩn nấp đích thị là "Đảo Hành Nghịch Thi" Vu Ô Quyển.

Vu Ô Quyển nở nụ cười quái dị nói:

- Nhạc lão đã có thể nghe được những thanh âm mà người thường không nghe được, chắc là đã luyện thành cảnh giới cao nhất của "Hoán Nhật Đại Pháp", không biết thanh Bá đao lão vẫn thường dùng ném đi đâu rồi? Ngày trước ta nghe An Long bảo ngươi vì say mê Bích Tú Tâm mà quyết bỏ Bá đao, ta vẫn không tin, nay mới biết đó là sự thật.

Từ Tử Lăng mắt không rời khỏi hai kẻ trước mặt, từ từ lùi lại chiếc trường kỷ bên cạnh cửa sổ ung dung ngồi xuống, lạnh lùng đáp:

- Vu lão quái nhà ngươi chắc nghĩ rằng do ta bị trọng thương lần đó nên chiến ý giảm sút hả? Nói cho ngươi biết ta nhờ chuyện này mà võ công ta đại tiến. Cũng phải cảm tạ Chúc yêu phụ cao minh, tại Lạc Dương buộc ta phải bỏ Bá đao, nhân đó mà luyện thành "Hoán Nhật Đại Pháp", còn hiện nay ta lợi hại ra sao, đành nhờ Tống Khuyết hồi đáp vậy.

An Long và Vu Ô Quyển đều cảm thấy ngạc nhiên.

An Long nhăn mày hỏi:

- Bọn ta trước sau đều không tin chuyện này là thật, nay nhờ Nhạc lão nói ra nên mới được minh bạch, nhưng chẳng lẽ Chúc hậu lại để ngươi đi dễ dàng vậy sao?

Từ Tử Lăng ngửa mặt lên trời cười ha hả đáp:

- Giết không được ta dĩ nhiên phải để ta đi. Chẳng lẽ các ngươi nghĩ mụ ta đột ngột nổi thiện tâm sao? Bọn hậu bối mà nghe được những lời này chắc cười hai ngươi đến trẹo quai hàm.

Từ Tử Lăng đã khéo léo mượn chuyện của Chúc Ngọc Nghiên để chứng minh thân phận Nhạc Sơn là thật. Nếu ngay cả Chúc Ngọc Nghiên cũng phải công nhận Nhạc Sơn là thật, còn kẻ nào dám hoài nghi nữa.

Vu Ô Quyển vốn là tử địch của Âm Quý Phái, nhất thời vẻ mặt trở nên hoà hoãn, gật đầu không đáp.

An Long nói:

- Mấy ngày nay ta mong chờ đại giá Nhạc huynh, do vừa nghe tin Nhạc huynh tái xuất giang hồ, tính thông báo cho huynh biết Tịch Ứng đang làm mưa làm gió tại đất Ba Thục này, cố tình lưu lại ám kí ở thành môn, vừa hay huynh tìm được đến đây.

Từ Tử Lăng thầm kêu nguy hiểm, đang định bịa ra vài câu nói dối giải thích tại sao mình có thể tìm đến đây, thì vừa hay An Long đã nói ra lý do hợp lí, từ đó có thể thấy An Long và Nhạc Sơn có quan hệ tương đối mật thiết.

Vu Ô Quyển trầm giọng hỏi:

- Nhạc huynh đang định đối phó Tịch Ứng?

Từ Tử Lăng không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Nhị vị lão huynh đã biết Tịch Ứng và Chúc Ngọc Nghiên liên minh với nhau chưa?

An Long và Vu Ô Quyển tức thì tâm thần đại chấn.

Vu Ô Quyển gật đầu đáp:

- Rất có khả năng này, Tịch Ứng và Chúc Ngọc Nghiên trước giờ không đối địch từ đó dễ dàng cấu kết với nhau.

Từ Tử Lăng cười lạnh đáp:

- Đó chỉ mới là mào đầu, hiện tại hai kẻ đó cùng phấn đấu vì mục tiêu chung, thâu tóm cục diện, vì thế đã biệt phái Biên Bất Phụ đến đất Xuyên này để mở đường.

Lần này Từ Tử Lăng nói rất trôi chảy, tất cả đều mô phỏng theo phong cách của Nhạc Sơn ghi trong di thư. Mười phần cũng giống đến tám,chín, trừ phi là người rất thân với Nhạc Sơn, ngoài ra không ai có thể phân biệt được.

An Long lập tức gầm lên "Mục tiêu nào?" Song mục tràn ngập hận ý đối với Biên Bất Phụ.

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng đáp:

- Dĩ nhiên là Tống Khuyết, chứ còn ai vào đây nữa?

An Long bán tín bán nghi hỏi:

- Chúc hậu và Tống Khuyết xưa nay nước sông không phạm nước giếng, hà cớ gì vì Tịch Ứng mà gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy?

Từ Tử Lăng liếc thấy Vu Ô Quyển đứng trong góc nở một nụ cười âm hiểm, trong lòng chấn động nói:

- Lão Vu đừng giả điên nữa! Đừng nói ngươi không hay biết gì về lai lịch xuất thân của Lâm Sĩ Hoành.

Vu Ô Quyển thâm hiểm đáp:

- Chúc yêu bà đúng là quỷ kế đa đoan có thể qua mắt mọi người, nhưng không thể giấu được Vu Ô Quyển này.

Rồi quay sang An Long nói:

- Nếu ta đoán không sai, Lâm Sĩ Hoành chính là đệ tử đắc ý của "Vân Vũ Song Tu" Tích Thủ Huyền. Ta đã từng giao thủ với Lâm Sĩ Hoành, tự tin là mắt nhìn không thể sai. Hiện tại được Nhạc Huynh cảnh tỉnh, càng thêm chắc chắn.

Từ Tử Lăng thở phào nhẹ nhõm, suy đoán của mình được người trong Ma môn khẳng định, đã có thể chứng thực thân phận Lâm Sĩ Hoành.

Đồng thời cũng thầm kêu may mắn vì đã nghe được tên hiệu của một nhân vật lẫy lừng khác trong Âm Quý Phái. Hắn vốn không biết gì về kẻ này, nếu vô tình nói bậy bạ sẽ bị bại lộ thân phận ngay.

An Long lộ thần sắc thất kinh, liền hướng về phía Từ Tử Lăng cười cầu tài hỏi:

- Nhạc huynh đã tìm đến lão An béo này, chắc là đả sắp sẵn kế sách tốt phải không?

Từ Tử Lăng cười đáp:

- Biên Bất Phụ phần ngươi, Tịch Ứng phần ta, thế nào?

Vu Ô Quyển trầm giọng nói:

- Bá Đao Nhạc Sơn luôn đơn thương độc mã, tại sao hôm nay lại tìm người giúp?

Từ Tử Lăng từ từ đáp:

- Hợp lại thì mạnh, chia ra thì yếu. Lão An béo là hảo huynh đệ của Thạch Chi Hiên, tự nhiên đã nằm trong tầm ngắm của Chúc yêu phụ, lão Vu thì vì giành Thánh đế Xá lợi mà kết thâm cừu với Chúc yêu phụ. Nếu hai ngươi vì sợ mà rút lui, Nhạc mỗ tuyệt không oán trách, chỉ cần hai ngươi trốn kỹ trong chỗ này để Nhạc mỗ rảnh tay hành động.

Vu Ô Quyển thở dài ra vẻ khó chịu:

- Ta đây thân bất do kỷ, gần đây An Long lại đắc tội với Thạch Chi Hiên, ốc chưa lo nổi mình ốc, không rỗi hơi lo chuyện thiên hạ.

Chỉ cần nghe qua khẩu khí của hắn là biết Vu Ô Quyển ngầm chỉ ra An Long đang sợ đối phó với người của Âm Quý Phái, chắc chắn sẽ là từ chối đề nghị của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng đương nhiên không thể tố cáo tại Đại Thạch Tự kẻ xuất thủ đánh An Long là Sư Phi Huyên chứ không phải Thạch Chi Hiên, nhưng cũng giả vờ ngạc nhiên trước câu nói của Vu Ô Quyển.

An Long dĩ nhiên không hề hay biết, nhăn mày đáp:

- Lão Vu đừng nên nói quá, sau khi chuyện xảy ra ta cũng đã ngồi suy nghĩ lại, có lẽ lúc đó chỉ là thần hồn nát thần tính, bất quá kẻ tập kích đúng là thân thủ cao minh phi thường. Lần này ta không muốn tham gia là có lý do khác, hiện tại quan hệ giữa ta và Giải Huy đang rất gay cấn, không thể để thêm người của Chúc hậu đến quấy nhiễu. Ta giờ như sư sãi mất chùa, còn rất nhiều chuyện phải lo lắng cực

khổ, cho nên...

Vu Ô Quyển nóng nảy ngắt lời hắn nói:

- Cho nên chưa đánh đã nhận thua phải không? Giờ Nhạc lão đã về phe ta, sợ gì không thành công. Ai chẳng biết Nhạc Sơn xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, lẽ nào lại bội tín lần này?

Vu Ô Quyển cố nén cười nói tiếp:

- Quyết định như vậy đi. Bất quá đối với ta An đại gia có lẽ vẫn còn nghi ngờ, hay là để ta lập ma môn độc thệ cho ngươi an tâm?

An Long lắc đầu đáp:

- Chưa đủ đâu.

Từ Tử Lăng và Vu Ô Quyển nhìn nhau ngạc nhiên.

An Long song mục xạ ra những tia nhìn sắc bén, đón lấy mục quang của Từ Tử Lăng, từ từ nhả ra từng chữ một:

- Trừ phi lão Nhạc chứng minh được "Hoán Nhật Đại Pháp" có khả năng đánh thắng "Tử Khí Thiên La" của Tịch Ứng, lúc đó chúng ta mới thương lượng tiếp.

Từ Tử Lăng thầm hoảng hốt.

Sự thật An Long ngoài mặt oang oang nói vậy, thật ra hắn và Âm Quý Phái đã ở thế tên lắp trên cung, chỉ chờ bắn ra, hiện tại hắn đang thân cô thế cô lực bất tòng tâm, chỉ muốn Vu Ô Quyển bảo đảm sẽ liên minh chiến đấu, hình thành tình thế “hoàng thượng không vội mà thái giám nóng lòng”.

Chỉ sợ Từ Tử Lăng chưa kịp giả làm Nhạc Sơn tìm đến nhà hắn thì hắn đã đi dò la xem Nhạc Sơn đã hồi phục võ công hay chưa rồi tìm cách rước về nhà để liên minh. Hiện nay mộng hoá thành thực, lẽ nào An Long lại bỏ qua cơ hội lợi dụng con bài lợi hại Nhạc Sơn tái xuất giang hồ này?

An Long quả thực là một lão hồ ly giảo hoạt!

Từ Tử Lăng cười lạnh đáp:

- Ta sẽ ngồi yên tại chỗ, tiếp hai chiêu Thiên Tâm Liên Hoàn của lão ca là đủ chứng minh chứ gì!

Vu Ô Quyển ngạc nhiên nói:

- Lão Nhạc muốn nói chơi hay nói giỡn? Cho dù là Chúc yêu phụ hay Thạch Chi Hiên cũng chưa chắc có thể ngồi mà tiếp Thiên Tâm Liên Hoàn của lão An béo.

Từ Tử Lăng có khổ mà không biết kể với ai, từ khi lĩnh hội La Hán thủ ấn, rồi được Chân Ngôn đại sư truyền cho "Cửu tự chân ngôn thủ ấn" chỉ cần bảy, tám thành là đã đủ tiếp Thiên Tâm Liên Hoàn của An Long. Nhưng nếu đứng để quyết đấu, liên hoàn phối hợp liên bộ, buộc hắn phải thi triển thân pháp để tiếp nên rất dễ bị bại lộ, giờ đành phải cắn răng chịu nguy hiểm một phen để bảo toàn thân phận.

Trong bụng thì đánh lô tô nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ ngạo khí sung mãn ngất trời, bình tĩnh đáp:

- Không cần sợ, hiện nay Nhạc mỗ đã luyện thành tuyệt thế thần công thế gian hiếm thấy Hoán Nhật Đại Pháp, chẳng lẽ lại thua mấy thứ võ công cùi bắp Bất Tử Ấn của Thạch Chi Hiên hay Thiên ma

công của Chúc yêu phụ sao?

Thật ra hắn chỉ cầu trời khấn phật sao cho An Long thực sự đang bị hao tổn chân nguyên chỉ có thể phát ra cao lắm 1 chiêu Thiên Tâm Liên Hoàn chứ đừng nói đến 2 chiêu. Bằng không hắn sẽ chơi liều đánh canh bạc thí mạng cùi, dựa vào chân khí trị thương cực nhanh của "Trường Sinh Quyết", cố gắng trụ cho qua đêm nay rồi có nằm liệt giường vài hôm cũng được.

An Long lộ ra thần sắc không tin, bán tín bán nghi hỏi:

- Nhạc huynh khẳng định muốn ngồi tiếp sao?

Từ Tử Lăng ngửa mặt cười lớn đáp:

- An huynh đừng e ngại! Nhạc mỗ là người nói rồi lại không dám làm hay sao?

An Long đứng dậy vận công, hét lớn:

- Nhạc huynh cẩn thận!

Đoạn chân đạp theo kỳ bộ, đôi tay to béo bắt thành hình liên hoa, chỉ trong một sát na đã hiện ra ba đoá liên hoa kình, chia ra tấn công vào hai bên tả hữu huyệt Kiên Tĩnh và chính diện của Từ Tử Lăng.

Nhiệt khí che lấp không gian.

Chương 301: Thiên quân tịch ứng

Như ba đoá hoa sen liên hoàn phóng tới, điều quái dị nhất là chiêu trước phát chậm, chiêu sau phát nhanh. Liên tiếp công tới ba yếu huyệt trên người Từ Tử Lăng, không phân biệt trước sau cùng công đến một lúc. Cả tốc độ lẫn sức mạnh đều tuỳ tâm thu phát, quả thực đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hoá, thật khiến người ta phải thán phục. Ở phần thân thể bị những đóa sen tấn công vào, có cảm giác nóng như thiêu đốt, như có trăm ngàn con ong châm chích, mùi vị vô cùng khó chịu làm cho gã phải vận chân khí chống lại những đợt công kích. Toàn thân Từ Tử Lăng trở lên căng thẳng tột cùng, gã có cảm tưởng rằng chân khí trong người muốn phá vỡ kinh mạch thoát ra ngoài.

Nếu như để cho luồng nhiệt khí hung hãn ấy lấn áp và xâm nhập vào kinh mạch thì có thể biết trước được hậu quả vô cùng thảm khốc, Từ Tử Lăng cảm thấy tiếc nuối vì thời gian quá ngắn ngủi mà đã gặp phải chuyện này nên chưa kịp thấu đáo hết phần thượng di quyển Hoán Nhật Đại Pháp do Nhạc Sơn để lại và Cửu Tự Chân Ngôn Thủ Ấn của Chân Ngôn đại sư truyền thụ, đột nhiên trong lòng hắn nhớ tới câu nói của Hầu Hi Bạch: “Bất tử ấn pháp mang ý tử nội hàm sinh” (trong cái chết ẩn chứa sự sống), trong sát na ấy trong tâm trí Từ Tử Lăng các tư thế của cỏ cây, chim muông, thế đứngcủa năm trăm vị La Hán do thánh tăng Cưu Ma La Thập tạo ra lướt nhanh qua não và chừng như đã hoà quyện thành một thể thống nhất.

Giữa nhịp thở hai tay Từ Tử Lăng liên tiếp bắt ấn quyết, đi từ cái cơ bản là bất động thủ ấn rồi chuyển qua Đại kim cương luân ấn, Nội ngoại sư tử ấn, Ngoại phược nội phược ấn, tri quyền, nhật luân, bảo

bình. Mỗi kết ấn trong lòng gã lại niệm chân ngôn, tập trung tinh thần đến cao độ, tâm tức là ý, ý chuyểàng thần, chân nguyên nội thể từ "Trường Sinh quyết" và tiên thiên chân khí của Hòa thị bích đổ vào kỳ kinh bát mạch cùng tam mạch thất luân đồng thời quy tụ lại, hình thành nên một đoá hoa chân khí, cuối cùng Bất động kim cương ấn đã tựu thành, Hoán Nhật Đại Pháp cũng đạt tới cảnh giới “thoát thai hoán cốt”, như mặt trời lên xua ánh trăng để đạt được thành quả của môn thủ ấn, vạn niệm như không, trăm sông đã hoà thành biển.

Từ Tử Lăng tiến vào cảnh giới vô nhân vô ngã, mọi giác quan cùng mở rộng ra đến vô hạn. Đột nhiên những bông sen đảo chiều quay lại lần lượt tấn công vào hai huyệt kiên tĩnh và mi tâm. An Long kinh hãi đến tái mặt, không còn cách nào buộc phải ngạnh tiếp những đoá sen ấy.

Từ Tử Lăng như đã biết trước phản ứng đó hai vai lập tức vận khí chuyển động, một bên mang tính thổ một bên mang tính hoả hai luồng chân khí đánh vào loạt đoá sen, các bông sen nối tiếp phản kích lại luồng kình lực đánh vào mi tâm, các bông sen lớn nhỏ khác nhau tung ra, chân khí bản thân trở lại thuần nhất như ban đầu.

“Bùng,Bùng”

Tuy tránh được hai luồng liên kình nhưng những tia chân khí nóng bỏng còn sót lại xâm nhập vào huyệt mạch lập tức bị chia nhỏ ra cũng để lại những cảm giác khó chịu cho Từ Tử Lăng. Đương nhiên trong người chân khí lập tức phản ứng, miệng gã niệm chân ngôn, từng chữ, từng chữ gã quát lên:

- Luyện nhật đại pháp!

Bất động kim cương ấn chợt chuyển thành Nội phược, ngoại phược lưỡng ấn. Chân khí nội thể gã hòa hợp suốt trong kinh mạch, nhanh

chóng chống lại luồng liên kình đang nhập thể. Khi luồng liên kình muốn xâm phạm vào nội tạng, huyệt kiên tỉnh hai bên vai gã lập tức xuất hiện hai luồng nhiệt kình chống lại. An Long nhất thời ngạc nhiên đến mức trợn trừng mắt. Vu Ô Quyển tự vấn không thể nào như vậy được, làm sao lại có lọai công pháp có thề ngồi tiế chưởng kình hay quyền kình, nhưng đây chính là sự thật. Có thể ngồi mà ngạnh tiếp liên kình, thật đã đạt đến tu vi kinh thế hãi tục.

Do hắn không biết là Từ Tử Lăng đang đeo mặt nạ, nên nhìn thấy gã "sắc mặt không đổi" khi tiếp liền ba đoá liên kình trong lòng hắn vô cùng kinh hãi khó nói lên thành lời. Sự thật thì Từ Tử Lăng mặt đã tái nhợt, chẳng may gã phải tiếp thêm một đoá liên kình của An Long là lập tức thụ thương đương trường. An Long thu quyền thối lui, ngồi xuống thở dài nói:

- Hoán nhật đại pháp quả nhiên không tầm thường. Năm xưa Nhạc huynh đã nói với tiểu đệ là tu luyện nó quả thực là một nan đề, vả lại cũng không hề biết Thiên trúc thủ ấn thực là có tác dụng to lớn nhường ấy. Hiện tại đã rõ, tiểu đệ trong lòng thật bội phục.

Đôi mắt Vu Ô Quyển chợt thoáng qua một tia đố kị, tiếp tục nói:

- Nhạc huynh không dùng đao, lại khiến công lực đại tiến, làm cho tiểu đệ thật khó hiểu, không giống như tiểu đệ.

An Long cười khổ hỏi tiếp:

- Huynh nghĩ đó có phải là lời nịnh hót không?

Trong ngữ khí hiển hiện cay đắng đến tận cùng.

Từ Tử Lăng nghĩ rằng dù sao cũng cần mở miệng đáp lại, liền dùng cách giả giọng khàn khàn khó nghe, hít một hơi thật sâu, có nén cơn

đau từ huyệt kiên tỉnh trên hai bên vai truyền lại, kiên nhẫn vận công phục nguyên, chầm chậm nói:

- Tịch Ứng đang ở đâu?

Đã đầu canh.

An Long vén bức màn che, chỉ về phía hai ngọn đèn rực rỡ trong Tán Hoa Lâu, hướng về phía Từ Tử Lăng cùng Vu Ô Quyển nói:

- Đó là án hoa lâu của Thành Đô, Biên Bất Phụ đã từng ở tại đấy cùng vui vẻ với những cô nương trong các suơng phòng ở đấy. Ta có nên tiến vào từ cửa đó không?

Vưu Ô Quyện nhíu mày hỏi:

- Tịch Ứng có đang ở cùng gã chăng?

An Long đáp:

- Biên Bất Phụ thường hay lẫn vào khu đô thị náo nhiệt. Tuy nói Tịch Ứng trước đây cùng Biên thường lai vãng đến chốn thanh lâu, hiện tại nếu biết Tống Khuyết tùy thời đến Ba Thục, Tịch Ứng chắc sẽ cảm thấy hoang đường?

Vưu Ô Quyển lắc đầu nói:

- Lão mập nhà ngươi chỉ biết một mà không biết hai, Tử khí thiên la bá đạo đến cực điểm, duy chỉ có điều nguy hiểm là nó có thể phản chấn lại cho chủ nhân của nó. Công pháp càng cao càng cần sự điều hoà, như ta đây giết người, cũng cần yếu tố may rủi như trong đổ trường, không tin thì hãy hỏi Nhạc lão, từ đó có thể thấy lợi hại của Thiên quân Tịch Ứng.

An Long cười một cách gian ác:

- Không phải là muốn tìm một tiểu tướng công để vui chơi sao?

Vu Ô Quyển nghe lời dâm đãng chỉ cười mà nghiến răng trèo trẹo.

Từ Tử Lăng nghe thấy mà dựng tóc gáy, toát mồ hôi, nhưng lại không dám phát tác, đương nhiên là gã không dám nói vì sợ sẽ bị lột mặt nạ, trầm giọng nói:

- Chẳng phải là các ngươi đã được thấy rồi sao?

An Long nhạt giọng đáp:

- Nếu Biên Bất Phụ chỉ có một mình, lão Nhạc định quyết chiến hắn ngay sao?

Từ Tử Lăng chửi thầm trong lòng, An Long dùng chiêu này thật âm độc đến cùng cực, giả thiết gã thực là Nhạc Sơn, ra mặt trực tiếp giúp hắn đối phó Biên Bất Phụ, chẳng khác gì ra mặt tuyên chiến với Âm Quý Phái. Cũng như là chỉ cho Tịch Ứng biết vị trí, đối với Nhạc Sơn chỉ có hại mà không có lợi, giống như thân bị sa lầy, chỉ là không biết với An Long có lợi hại ra sao. Lại nói bất quá bây giờ Từ Tử Lăng đang đóng giả Nhạc Sơn lại chỉ có lợi không hại. Đương nhiên là không thể sảng khoái đáp ứng, cố lấy trạng thái thâm trầm của Nhạc Sơn, lạnh lùng như không cất tiếng:

- Đến lúc đó thì tuỳ cơ ứng biến, lão An mập nhà ngươi sẽ dùng Thiên tâm liên hoàn, cái thứ Ma tâm liên hòan đáng cười của ngươi, ta và Vu Ô Quyển bảo chứng sẽ áp trận cho ngươi.

Vu Ô Quyển tỏ vẻ không đồng ý đáp:

- Như vậy thì còn gì là Vưu Ô Quyển ta, chỉ có Chúc yêu bà mới có thể khiến ta làm như vậy.

Từ Tử Lăng biết rõ Vu Điểu Nhân qua Nhạc Sơn di quyển, từng chịu đau khổ từ phía Chúc Ngọc Nghiên, có miệng mà khó nói. Song mục An Long chớp động một tia tàn ác, thè lưỡi liếm môi, như đã thấy Biên Bất Phụ một thân máu thịt, chầm chậm nói:

- Hay! Có hai vị lão ca áp trận giúp tiểu đệ, thật là chuyện hai mươi năm nay chưa gặp.

Đoạn gã nhằm hướng lão xa phu quát:

- Đến Tán Hoa lâu!

An long vừa xuống xe ngựa, mụ ma ma cho ngay hai tì nữ ra nghênh tiếp, luôn miệng An lão bản trước An lão bản sau. An Long vênh mặt lên giới thiệu hai người đi sau, đoạn hắn ghé tai mụ ma ma nói một hồi, mụ vâng lời đi trước, An Long quay lại hai người phía sau cười khổ nói:

- Tịch Ứng đích thực đã đến!

Vu Ô Quyển lập tức

Tròng lòng hắn dậy lên nỗi sợ hãi, họ Vu cùng An Long cứ tưởng Nhạc Sơn một lòng đối phó Âm Quý Phái, không muốn cùng đối đầu trực tiếp với Tịch Ứng. Trong Tà phái bát đại cao thủ, đứng đầu là Chúc Ngọc Nghiên cùng Thạch Chi Hiên, tiếp theo là Ma Sư Triệu Đức Ngôn cùng Thiên Quân Tịch Ứng, đều thuộc vào loại tà nhân cùng hung cực ác. Dù Vu Ô Quyển đã tính đến khả năng Tịch Ứng xuất hiện, nhưng nghe lời nói dối hùng hồn của Nhạc Sơn tức Từ Tử

Lăng đóng giả nên đã nhập cuộc, đến nước này thì không thể lùi lại được, chỉ còn cách tự trách mình.

Từ Tử Lăng không biết nên vui hay nên buồn, nhìn dáng vẻ khiếp sợ của An Long và Vu Ô Quyển, gã đả biết uy thế kinh người của Thiên Quâc Tịch Ứng. Tịch Ứng hiển nhiên biết Thành Đô cao thủ như mây, nhưng công nhiên cùng Biên Bất Phụ đến thanh lâu hưởng thụ, lẽ nào hắn không biết sợ, không để Giải Huy và Sư Phi Huyên vào trong mắt. Tự hắn lại lên đài đốt lửa, không biết tự lượng sức sao? Từ Tử Lăng tỏ vẻ cứng cỏi nói:

- Hắn ở tại gian sương phòng nào?

An Long đáp:

- Lầu phía bắc, phòng số hai dãy Tây sương, chúng ta sẽ ở cách đó hai gian trong dãy Ất phòng, đầu phòng là Xuyên Bang Phạm Trác và Ba Minh “Hầu Vương” Phụng Chấn, Bính phòng là Thành Đô danh gia tộc thế gia tử đệ, thật là nhiệt náo.

Vưu Ô Quyển nhẹ giọng hỏi:

- Phạm Trác cùng Phụng Chấn tri phủ chắc chắn đến là vì Biên Bất Phụ cùng Tịch Ứng chăng?

An Long thở dài nói ;

- Chẳng lẽ ta là sâu trong bụng chúng sao?

Từ Tử Lăng trong lòng rủa thầm, An Long căn bản chỉ có chủ ý đối phó Biên Bất Phụ, sở dĩ đã muốn chọn sẵn một phòng chỉ cách có một gian phòng,71;n là ra lệnh cho má mì đi an bài sương phòng, khéo sao lại chỉ cách đúng một gian phòng.

Nói đoạn cả ba người đi theo má mì lên tầng hai, Từ Tử Lăng giữ vẻ bình hòa nói:

- Nhạc mỗ từ trước vẫn hòa hảo với nhị vị lão bằng hữu.

An Long cùng Vưu Điểu Quyển vốn xuất thân ma môn, tự nhiên quá rõ cách sống cùng máu trên đầu mũi đao hằng ngày, sự đáo lâm đầu, tự nhiên sẽ tìm cách bỏ chạy, dùng phương thức ám tóan khích bác cho hai bên đánh nhau thì lý tưởng phi thường. An Long gật đầu nói:

- Tốt nhất là dụ hắn đến vườn động thủ, hạn chế có kẻ vô cớ tham dự, hai huynh đệ chúng tôi sẽ đứng ngoài áp trận.

Nên biết Tán hoa lâu nổi danh toàn quốc, bằng vào tài kinh doanh của “Thương phách” Phạm Trác hoặc “Hầu Vương” Phụng Chấn hai võ lâm đại hào, làm gì mà chả phất. Giả thiết Từ Tử Lăng bất chấp tất cả cùng Tịch Ứng và Biên Bất Phụ ác đấu trong phòng tất sẽ ảnh hưởng đến sự an nguy của các cô nương trong này, lúc đó liệu Phạm Trác và Phụng Chấn chịu khoanh tay đứng nhìn sao. Sự thực đó lẽ nào Từ Tử Lăng cùng Vu Ô Quyển không hiểu, nhưng có điều Ba Thục cũng là địa bàn của An Long, từ trước đến giờ vẫn luôn đối đầu với lãnh đạo của Xuyên Bang và Ba Minh. Thêm vào đó còn có Giải Huy, An Long nào dám sinh cường.

Vưu Điểu QUyển suy cho cùng vẫn là lão giang hồ, hiểu rõ ý An Long đoạn nói:

- Dù gì chúng ta cũng nên báo một tiếng trước với Phụng Chấn, họ trước sau cũng không có hảo cảm với Tịch Ứng cùng Biên Bất Phụ.

An Long cười khổ đáp lời:

- Chỉ hận là họ đối với ta cũng chẳng có chút hảo cảm nào.

Mụ ma ma mở cửa phòng, mỉm cười cất tiếng:

- Mời ba vị đại lão bản vào.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, vượt qua mụ ma ma, nhằm hướng sương phòng phía bắc bước nhanh tới. Mụ này vẫn còn đang ngạc nhiên thì An Long đã nhanh chóng bước vào trong phòng. Từ Tử Lăng vận công vào song nhĩ lắng nghe, lập tức âm thanh của cả bốn gian phòng phía tây đã truyền đến rõ ràng, gã nhận ra giọng của Biên Bất Phụ đang cất lên một tràng dâm tiếu, nói gã không khẩn trương thì đó chỉ là lời nói dối.

Trước đây gã đã từ chối lời giúp đỡ của Sư Phi Huyên, ngang nhiên quyết định một mình một ngựa đến thu thập Tịch Ứng tất có ý riêng. Bất quá là do trong lòng gã trực nhớ đến khi Bạt Phong Hàn khiêu chiến Khúc Ngạo thật hào tình tráng khí. Trong thâm tâm tự gã biết nếu không lâm vào hoàn cảnh cửu tử nhất sinh làm sao có thể đột phá trên con đường võ đạo.

Từ Tử Lăng đứng thẳng trước cửa phòng bắc, đang định gõ cửa, thì trong phòng truyền đến âm thanh ôn hoà, giọng trầm trầm đích thị nam nhân trong phòng nói truyền ra:

- Không biết là vị bằng hữu nào đang đến?

Trong phòng lúc đó chợt im lặng đến mức nghe thấy cả tiếng kim rơi, nghe rõ ràng tiếng cười nói rôm rả ở phòng bên. Từ Tử Lăng trong lòng thầm sợ hãi. Khi gã đi đến đây, khẳng định là không hề phát ra tiếng động, thế mà Tịch Ứng cũng nảy sinh được cảm ứng, thế mới biết võ công Tịch Ứng cao thâm đến nhường nào.

Gã vừa định đẩy cửa vào, thì cánh cửa tự động mở ra, nghênh tiếp gã là một đôi thần nhãn lăng lệ tràn đầy tà ý lướt qua. Tịch Ứng một thân thanh y, trong như một văn sĩ, dáng người cao gầy, hiển hiện dáng dấp của một văn nhân mộc mạc, cử chỉ văn nhã, trên môi khẽ nở nụ cười, tưởng như không phải vì Nhạc Sơn xuất hiện mà động dung. Kẻ không biết thì chỉ cho là một trung niên thư sinh bình thườngẩn dưới vẻ bề ngoài, phía dưới đôi lông mày là đôi mắt khiến mọi người phải chú ý, khó mà phát giác trong ánh mắt đó ẩn chứa nét tà ác cùng vẻ tàn khốc đến mức lăng lệ. Cánh tay hắn thả dọc theo hông, quyền đầu phản phất ánh tím vô cùng quỷ dị. Biên Bất Phụ ngồi bên trong, hai bên mỗi bên ôm một cô nương, dáng vẻ vô cùng khóai họat. Mục quang của Từ Tử Lăng chuyển từ phía Biên Bất Phụ trở lại trên mặt Tịch Ứng, nhếch miệnh cười hỏi:

- Tịch Ứng là ngươi sao?

Hai cô nương ngồi bên trong nghĩ hai người vốn là bằng hữu, thọat đầu cất tiếng cười khanh khách, nhưng nghe kĩ thấy thanh âm của “Nhạc Sơn” cùng tôn dung lạnh lùng đầy địch ý khiêu chiến, thì mới cảm thấy bất an, không dám mở miệng, hoa dung thất sắc. Tiếng huyên náo của phòng bên đột ngột dừng lại, hiển nhiên là đã phát giác có tình huống dị dạng phát sinh, phía sương phòng của An Long đương nhiên không có bất kỳ động tĩnh nào, tiếp đó Phụng Chấn cùng Phạm Trác hai người cũng dừng đàm luận. Dãy tây sương phòng này lập tức hình thành nên một ranh giới ngụy dị, Tịch Ứng ung dung cười đáp:

- Lão Nhạc chẳng phải đã hẹn tiểu đệ vào lúc canh ba sao? Tại sao lại đến quấy nhiễu tiểu đệ đang hưng phấn, thật chẳng phải là phiền cho lão huynh quá chăng?

Từ Tử Lăng thản nhiên đạp bước vào phòng, đi thẳng đến cửa sổ lớn bên trái Tịch Ứng, đón nhận cơn gió chiều thu, nhìn xuống lâm

viên rộng rãi phía dưới, khẽ cười đáp:

- Nhạc mỗ không phiền gì cả, thật ra là vì có điều khó nói. Từ bốn mươi năm trước từ biệt ở Lũng Tây, một lòng mong gặp lại Tịch huynh, nay được trùng phùng, quả nhiên Tịch huynh với công phu Tử khí thiên la không làm Nhạc mỗ thất vọng, may mà Nhạc mỗ cũng đã luyện thành Hoán Nhật đại pháp!

Biên Bất Phụ lắc đầu cười nói:

- Nh ngươi luyện thành Hoán Nhật đại pháp, những tưởng tâm tính thay đổi, cũng vẫn còn thích đại ngôn không thẹn. Ai cũng biết Hoán Nhật đại pháp là một tiểu môn công phu của bàng môn tà đạo Thiên Trúc, với thương thế của ngươi, công lực cũng giảm sút rất nhiều, chỉ còn đủ sức mà đào tẩu. Nếu không phải do Chưởng môn sư tỉ nhìn thấu điểm đó, liệu ngươi có còn sống mà rời Lạc Dương hay sao.

Tịch Ứng đang vỗ đùi ôm eo nữ lang đột ngột buông ra, cười đến rung cả người nói:

- Nghĩ lại nỗi khổ tâm của Nhạc Sơn, nay ta xin nhường đường tiễn huynh thượng lộ gặp lại người vợ xưa.

Từ Tử Lăng nhìn lên bầu trời đêm, trong lòng dậy lên cảm giác căm tức thay cho Nhạc Sơn, nỗi khiếp sợ nhanh chóng tan biến vô tông vô ảnh. Luận niên kỷ thì Nhạc Sơn lớn hơn Tịch Ứng mười năm, thành danh khi Tịch Ứng vừa xuất đạo. Tịch Ứng nhân việc bản môn có chút ân oán với Nhạc Sơn, liền lên tiếng khiêu chiến, chỉ một chiêu sai lầm mà thảm bại, mang hận lợi dụng lúc Nhạc Sơn không có mặt dùng thủ đoạn hung tàn tận sát cả nhà Nhạc Sơn, hình thành nên một mối thâm cừu vĩnh viễn không thể xoá bỏ.

Hít sâu một hơi khẩu khí, Từ Tử Lăng chầm chậm nói:

- Nếu không phải ngươi chết thì là ta chết, nay Nhạc mỗ đã tham luyện Thiên la ma công, nếu đến cùng thì bất quá cả hai cùng chết.

Tịch Ứng cùng Biên Bất Phụ chưa kịp đáp lời, thì từ phía nam sương phòng truyền lại giọng nói trầm hùng:

- Xuyên bang Phạm Trác bất tài, xin hỏi người vừa nói có phải là bá chủ Nhạc phủ Nhạc Sơn và “Thiên Quân” Tịch Ứng hiền huynh?

Một thanh âm ở bên cạnh tiếp tục:

- Có phải vị bằng hữu ở bên là Biên Bất Phụ huynh chăng, đại qía quang lâm Đô, sao không đả động một tiếng, để chúng tôi làm trọn trách nhiệm chủ nhà.

Phạm Trác cùng Phụng Chấn tại Ba Thục võ lâm bát diện uy phong, đỉnh đỉnh đại danh, đối đầu với Tịch Ứng cùng Biên Bất Phụ là ma môn cao thủ danh chấn thiên hạ. Tại Ba Thục trừ Giải Huy ra, thì họ thật sự là cao thủ thâm tang bất lộ.

Từ Tử Lăng đáp lời:

- Nhị vị nói không sai, thứ cho Nhạc Sơn vô lễ, chiều nay muốn ra tay giải quyết ân oán cá nhân, mong nhị vị giữ thế trung lập bàng quan, Nhạc mỗ cảm kích phi thường.

Tịch Ứng cười lạnh nhạt nói:

- Thật không ngờ Nhạc lão đầu đã biến thành kẻ nói lí lẽ rồi!

Tiếng cười lạnh của Phạm Trác truyền tới:

- Nhạc Phủ chủ bỏ qua cho, võ lâm Ba thục sẽ đứng ngoài nhưng còn có điều cần phải nói.

Thanh âm An Long vang lại:

- Tịch huynh Biên huynh khoẻ chứ, tiểu đệ An long trong lòng xin vấn an.

Biên Bất Phụ sắc mặt không hề thay đổi cười khanh khách đáp:

- Nguyên lai An Long đại ca cũng đến tham gia nhiệt náo, tưởng chỉ có mình Nhạc lão một người một đao bi thảm đến đây.

Vu Ô Quyển căm tức lập tức lên tiếng đáp lời:

- Biên huynh vẫn chưa chịu thay đổi tâm tính, Nhạc huynh nay xuất hiện trên giang hồ, rat ay trừ ác, ngươi đừng đại ngôn nữa, hãy động thủ rồi nói, ha! Biên huynh hãy rat ay trước rồi hãy cười.

Song mục Tịch Ứng tử quang đại thịnh, Biên Bất Phụ cũng thể hiện thần sắc ngưng trọng,ợt nữ lang ngồi giữa cất lên một tràng cười, đưa mắt nhìn Tịch Ứng. Tịch Ứng khẽ gật đầu, dáng điệu không đổi, mặt hướng về phía Nhạc Sơn, nhàn nhạt hỏi:

- Nhạc huynh muốn động thủ ở đây sao?

Từ Tử Lăng ngửa mặt cười dài, hướng ra ngòai, nhìn về phía Tây viên của Tán Hoa Lâu nơi cỏ xanh mọc dày, đưa mắt nói:

- Tịch huynh mời!

Chương 302: Chấn động uy thanh

Khi “Thiên Quân” Tịch Ứng nhảy lên mặt cỏ, Từ Tử Lăng mới thấy thân hình cao lớn của Tịch Ứng. Y còn cao hơn gã vài phân, khí thế bức nhân, hai chân xuống tấn vững vàng, tư thế uy mãnh sừng sững như Thái Sơn, không còn một chút gì giống với thư sinh yếu ớt.

Thế đứng của hắn rất kì lạ, vừa trầm tĩnh vững vàng như núi nhưng lại ẩn tàng sự linh hoạt tựa như dương liễu thuận theo chiều gió mà lắc lư.

Từ Từ Lăng quan sát sự dịch chuyển của Tịch Ứng dựa vào di thư của Nhạc Sơn về tuyệt kỹ Ma Môn "Tử khí Thiên la" của y. Nếu không có di thư này thì Từ Tử Lăng khó biết là khi ma công luyện thành sẽ có hiện tượng mắt đỏ như hòn lửa, đồng tử phảng phất tia tím.

Tử khí không phải là màu của chân khí phát ra mà là sắc tố da bị biến đổi khi thi triển Ma công đến tột độ. Tử Khí Thiên La lợi hại nhất ở điểm xuấưởng liên hoàn, người xuất chưởng có thể tấn công từ bốn phương tám hướng, trước sau trên dưới, khiến đối phương như cá mắc lưới, vô phương chống đỡ, do đó mà lâm vào tuyệt lộ mất hết sinh cơ.

Nếu Tịch Ứng quả thực luyện được đến cảnh giới như vậy thì từ ba trăm năm nay hắn là người đầu tiên luyện thành tầng cao nhất "Tử Khí Thiên La". Nhạc Sơn mặc dù trước đây qua giao đấu đã thăm dò và đưa ra phương thức phá giải Tử Khí Thiên La của Tịch Ứng, song chính bản thân lão cũng không tin tưởng sẽ thành công. Huống hồ là

khi xưa Nhạc Sơn giao đấu với Tịch Ứng, thì Tử khí Thiên la của hắn còn chưa luyện tới mức tột đỉnh như hiện nay.

Trong khi Từ Tử Lăng đánh giá Tịch Ứng, thì Tịch Ứng vẫn di chuyển xung quanh gã, song nhãn ngưng thần chiếu vào gã để liên tục tạo áp lực uy hiếp.

Từ Tử Lăng vẫn không sợ Tịch Ứng ra tay từ phía sau. Vì dù ý xuất thủ theo hướng nào thì gã, với cảm giác nhạy bén, vẫn có thể lập tức phản đòn.

Tứ phương nhân tình nhốn nháo, các cửa sổ lân cận đều mở toang, chẳng ai muốn để lỡ trận sinh tử hiếm có trên của hai cao thủ tuyệt đỉnh giang hồ này.

Đi đúng hai vòng, Tịch Ứng đột nhiên đứng lại trước mặt Nhạc Sơn nhếch nhép cười, đôi mắt phát quang đầy tử khí, nhưng giọng nói ôn hòa lạ thường, lắc đầu nói:

- Từ khi Tịch mỗ luyện thành Tử khí Thiên la, số người được coi là đối thủ chỉ đếm trên đầu ngón tay. Kể cả khi biết Nhạc huynh còn sống, thì Nhạc huynh vẫn không đủ tư cách nằm trong số những người đó. Mà thôi, có người như Nhạc huynh đây đến cho tại hạ luyện chưởng, đối với Tịch mỗ đã là sự cảm kích lớn lao!

Bằng vào tử khí phát ra từ mắt Tịch Ứng, Từ Tử Lăng có thể khẳng định công của hắn với Thiên Ma Đại pháp của Chúc Ngọc Nghiên không cùng nguồn gốc. Khi xuất thủ Thiên Ma Công sẽ tạo ra hiện tượng hút lõm trong không trung, tạo ra cảm giác không gian bị thu hẹp lại. Nhưng Tử khí Thiên la của Tịch Ứng thì lại ngược lại, từ trung tâm của Ma công lại phát ra luồng khí công lan rộng, giống như không gian không ngừng mở rộng ra.

Thực tế thì hai vòng di chuyển thăm dò của Tịch Ứng có nhiều mục đích cao thâm. Một mặt hắn tìm hiểu thực hư và yếu điểm của đối phương, một mặt khiêu khích đối phương ra tay. Nhưng dù y không thấy Từ Tử Lăng song thủ vận chưởng, thực chất chân khí của gã đã vận thành Đại kim cương luân ấn, thế vững như Thái sơn. Nên ngay cả khi gã không công không thủ thì toàn thân không hề lộ ra chút sơ hở nào.

Từ Tử Lăng điềm nhiên nói:

- Tịch huynh tự cao, tự đại thế, chắc cũng chỉ nhằm kích động ta thôi. Huynh tiếp chiêu này rồi hãy nói cảm kích đi.

Trong sự chờ đợi của rất nhiều người, Từ Tử Lăng từ từ xuất thủ, năm ngón tay mở rộng nắm lại thành thế quyền, rồi trong nháy mắt song thủ tạo thành thế nghênh chiến.

Trong thiên hạ, võ công thế này không ai dám nói là từng nhìn, mà đến cả nghe qua cũng chưa từng.

Nét đăm chiêu lần đầu xuất hiện trên mặt Tịch Ứng. Hắn chợt nhận ra rằng mỗi động tác mà đối phương đang thi triển đều nhằm đối phó với kỳ chiêu Tử khí Thiên la của hắn.

Từ nãy giờ hắn không ngừng nói lớn rằng Nhạc Sơn không đủ tư cách làm đối thủ của hắn, thực ra không phải là hắn tự cao, tự đại mà chỉ là cố ý khiêu khích để cho Bá Đao Nhạc Sơn với tính cách nóng nảy trời sinh sẽ không kiềm chế mà xuất thủ và như thế sẽ trúng kế hắn.

Tử Khí Thiên La của y tà dị tà ác cực điểm, nó giống như mạng nhện, một khi con mồi đã dính vào, thì càng dãy dụa nó càng quấn chặt và không thể thoát ra được.

Ngay cả khi đối thủ tấn công trước, Tịch Ứng sẽ thấy rõ được sức tấn công của đối phương để rồi sau đó xuất chiêu nhẹ nhàng, lấy nhu chế cương, làm đối thủ hoàn toàn bị khống chế, khiến cho đối thủ có sức mà vẫn không làm gì được, rồi y mới tung xuất độc chưởng hạ gục.

Không ngờ Nhạc Sơn như biến thành người khác nhìn thấu âm mưu của hắn, xuất ra một chiêu như tấn công mà không tấn công, như phòng thủ mà chẳng phòng thủ, chiêu này bề ngoài tưởng như vô dụng mà thực tế thì ngược lại cao thâm khó dò khiến hắn hoảng loạn mất đi phương hướng, nhất thời không biết ứng phó ra sao, đành bất động chờ đợi.

Từ Tử lăng cười mỉa, bỗng hét một tiếng:

- Sát!

Song quyền gã khép lại.

Chân khí trong người gã như dòng chảy của hàng ngàn sợi tơ cuồn cuộn trong kinh mạch rồi hội tụ thành dòng thác, tuy gã chưa hề xuất chiêu, mà kình khí vô hình bất tận đã xuyên qua đầu quyền, tấn công mạnh mẽ vào điểm cốt tử ngay chính giữa của màn Thiên la khí võng tưởng như vô hình vô thực của Tịch Ứng. Kình khí trực diện công tới chuẩn xác đến mức khiến Tịch Ứng cũng phải thất thần ngạc nhiên.

Mọi người trên Hoa Lâu chứng kiến không ai không trợn tròn mắt, há hốc mồm, vì chẳng ai có thể tưởng tượng ra rằng Từ Tử lăng có thể vận công từ không thành có như vậy. Toàn thân gã từ chỗ thư giãn bỗng chốc hóa thành một tảng đá lớn vạn thặng và chân khí cuồn cuộn xuất ra như kết tinh thành khối.

-Bùng!

Chân khí của song phương chính thức xung đột.

Toàn nhộn nhạo, hắn phải dịch ngang một bước.

Từ Tử Lăng chỉ hơi đảo người, không phải vì công lực của gã cao hơn Tịch Ứng, mà vì khi giao đấu thì tập trung hay phân tán kình lực sẽ tạo ra thế thượng phong. Lần này thì gã có được ưu thế vì lấy sở trường của mình mà tấn công vào sở đoản của đối phương.

Tịch Ứng cuối cùng đã biến sắc mặt, y biết nếu để Từ Tử lăng tiếp tục xuất thủ như thế thì y cuối cùng cũng sẽ rơi vào thế trận bị động và chỉ có nước liên tiếp chịu đòn mà thôi.

Gầm lên một tiếng dữ tợn, Tịch Ứng song cước di chuyển hết sức lăng lệ, trên mặt giàn giụa sắc tía, thân hình xoay đảo chuyển động không dừng, hắn vừa chuyển hướng công kích về bên phải, mà lại như nhằm vào cánh tay trái của Từ Tử Lăng. Thọat nhìn thì chuyển động của y xem ra có vẻ như rất bình thường, nhưng những người xem trên gác không ai không cảm thấy sức mạnh của quyền kình như dời sông chuyển núi ép tới ràn rạt, khí thế bất khả kháng khiến cho đối phương dù đang chiếm ưu thế cũng chỉ có con đường lui mà thôi.

Nhưng Từ Tử Lăng lại càng khiến cho người ta ngạc nhiên hơn nữa. Chỉ thấy gã nhắm mắt lại, di chuyển sang ngang, dường như đã biết trước thế công của Tịch Ứng vậy. Song thủ của gã duỗi thẳng ra không chút nhượng bộ, mười ngón biến động liên tục, động tác cao thâm khó lường, rồi nhanh như chớp thập chỉ nở bùng ra như liên hoa giáng một đòn kinh thiên động địa lên huyệt Kiên Tĩnh của Tịch Ứng.

Vào sát na khi Thiên quân Tịch Ứng né tránh quyền khí của Từ Tử Lăng thì gã đã nhận rõ trọng tâm di chuyển và phương thức chuyển động của Thiên la khí võng của Tịch Ứng. Song mục gã đột nhiên nhắm nghiền lại, không hề chịu ảnh hưởng bởi bộ pháp kỳ dị của Tịch Ứng mà thay vào đó gã quả quyết lấy quyền khí cương mãnh chống trả lại những chiêu hiểm hóc của y, đó là phép lấy th chống lại biến hóa.

-Bùng!

Tịch Ứng thét lên như sấm động, y vội vàng phi thân lui về sau, khuôn mặt lộ ra nét hãi hùng, hoảng loạn đến cực điểm. Y luống cuống đình ổn cước bộ sợ rằng Từ Tử Lăng sẽ thừa thắng đuổi theo.

Nhưng Từ Tử lăng chỉ khẽ nghiêng đầu lại rồi nhanh như chớp quay trở lại tư thế vững như núi Thái Sơn, vào lúc này sự tự tin trong lòng gã đã dâng lên rất cao.

Đợt giao thủ vừa rồi gã dùng đến "Cửu tự Chân Ngôn thủ ấn" kết hợp Nội buộc ấn và Ngọai buộc ấn. Đầu tiên gã hấp thu luồng khí lực của Tịch Ứng công đến, sau đó chuyển vào nội kình của gã, đổi hàn thành nhiệt, biến "Tử khí hàn kình" của Tịch Ứng thành ra "Tử khí hỏa kình", rồi mượn luôn "Tử khí hỏa kình" của đối phương thêm vào nội lực Phật

Đạo thuần nhất của chính gã mà xung sát với "Tử khí thiên la" của chính Tịch Ứng. Sự kết hợp nội lực rồi mượn lực của đối thủ tăng thêm khả năng công kích, sau đó toàn lực trả lại cho đối phương, do hai luồng khí gần như cùng chủng loại đã tạo ra hiệu ứng cộng hưởng chọc thủng Thiên la khí võng của Tịch Ứng. Nếu là kẻ cao minh thì khi nhận ra Tịch Ứng lúc này dùng thượng sách bảo toàn tính mạng chính là tháo lui. Bằng không hắn đã bị chính Thiên la khí võng của mình băm nát.

Tịch Ứng loạng choạng thóai lui bộ dạng thảm hại, sau khi nhanh chóng bình ổn, y dừng lại thở dốc, đôi mắt quắc sáng dữ tợn, lạnh lùng nói:

- Đây là tà môn quỷ quái gì vậy?

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Đó là chính là Tử khí Thiên võng do ta vừa sáng tạo ra. Chỉ cần công lực của Tịch Ứng nhà ngươi kém hơn một chút nữa thôi thì ngày này năm sau đã là ngày giỗ của ngươi rồi

Đột nhiên Từ Tử Lăng cười một tiếng lớn, xuất một quyền lên trời.

Tất cả những người trên lầu đều im phăng phắc bởi đến tận lúc này họ vẫn chưa thể hiểu nổi bên nào đã chiếm thế thượng phong.

Tịch Ứng thấy Từ Tử Lăng xuất thủ thì mừng thầm, song thủ giương cao, rồi mở rộng thành thế Đại bàng triển dực, mười đầu ngón tay của y xoè rộng, rồi nhanh chóng nắm chặt lại, đặt phía trước ngực, đồng thời toàn thân y lao bước về phía trước, đón lấy quyền phong có vẻ bất cẩn của Từ Tử Lăng, chiêu thức vô cùng lăng lệ kỳ lạ.

Từ Tử Lăng cười lớn nói:

- Ngươi trúng kế rồi!

Rồi gã nhanh chóng thu lại quyền, quyền hoá chưởng, chưởng hoá thành Thích vô vi ấn.

Khí lực thu lại vào lòng bàn tay theo dạng Loa hoàn kình, kình khí xoáy ốc đảo ngược, tạo thành không gian hội tụ hút lõm gần giống

như Thiên Ma Công.

Chiêu này do gã mô phỏng theo những gì học lỏm được của Loan Loan. Buổi tối hôm trước ở Đại Thạch tự, chỉ với chiêu Thiên Ma Công này mà nàng ta đã không chỉ khiến Dương Hư Ngạn không dám tiếp cận xuất thủ xâm nhập, mà còn thừa thế đuổi theo An Long, khiến hắn ta sợ hãi bỏ chạy. Tuy nhiên nếu không trải qua hiểm cảnh trên con đường sạn đạo ngày nào, khi nàng mượn thân thể Tử Lăng để tấn công Vu Ô Quyển thông qua chính kinh mạch của gã thì Tử Lăng cũng không chắc gã có thể thấu hiểu được sự huyền diệu của chiêu này hay không.

Bây giờ dựa vào sức mạnh chân khí xoáy ngược tạo ra từ Loa hoàn kình, tuy sự tà ngụy tinh kỳ còn kém xa so với độ thiên biến vạn hoá của Thiên ma đại pháp, nhưng lại là liều thuốc hữu hiệu hóa giải cú kích quyền toàn lực

Khi Tịch Ứng xuất chiêu Tử khí thiên la, y lợi dụng Thiên la khí võng được kết lại như hàng vạn sợi tơ trời phóng “xoẹt” về phía đối phương. Cái lưới vô hình này không những có khả năng chống cự lại sức mạnh quyền phong của đối thủ, mà do nó là dạng thu phóng tùy tâm nên có thể tuỳ lúc thay đổi hình trạng biến ảo khôn lường. Khi song thủ của Tịch Ứng kết lại tạo ra sức mạnh, thì Thiên la tụ lại thành khí kình giống như một bánh xe vô hình, đánh cắt ngang về phía Từ Tử Lăng nhằm phá vỡ quyền kình của đối phương. Lúc đó kể cả Từ Tử Lăng có xuất thủ như mạnh thiên lôi thì cũng bị sức mạnh của "Thiên La luân võng" làm cho vô hiệu. Thế nhưng điều khiến y hết sức ngạc nhiên là "Thiên La luân võng" mà hắn phát ra lại không thể duy trì nguyên trạng theo ý hắn, thay vào đó chân khí xoáy tròn của hắn lại bị đối phương dùng hấp lực kéo thành dạng thoi dài rồi truyền dẫn về tâm chưởng của địch thủ như "Hấp tinh đại pháp" trong "Thiên ma bí lục".

Tịch Ứng hồn bay phách lạc, hắn sợ bị hút mất chân khí nên vội vàng thu lại chân khí tháo lui, lần rút lui này còn thảm hại hơn lần trước, hắn phải thở dốc liên hồi để đè nén phản lực đang cuộn dâng lên trong người.

Thật ra Từ Tử Lăng cũng vừa mạo hiểm thoát hiểm. Giả tỷ Tịch Ứng không phải nhầm lẫn võ công của gã, mà biết gã chỉ đang mô phỏng Thiên ma công, như thế hắn cứ tiếp tục duy trì đòn đánh quyết liệt như cũ, trong khi khả năng hấp kình tá kình của Tử Lăng lại chưa thể đạt tới mức thượng thừa như Loan Loan thì gã chắc chắn mới là người phải gánh chịu thiệt hại.

May mà Tịch Ứng lại không thể biết được điều đó nên có vẻ vô cùng "hợp tác". Hắn không tiến mà thóai bỏ qua cơ hội lớn để đả thương Tử Lăng. Từ Tử Lăng cười lớn, gã truy sát theo Tịch Ứng như hình với bóng.

Những người có mặt ở đương trường đều chẳng thể nổi điều gì đang xảy ra, tuy nhiên ai cũng thấy rõ rằng Tịch Ứng không hoàn thủ mà lại rút lui đến mấy lần do đó hoàn toàn mất đi thế chủ động.

- Bùng!

Tịch Ứng dù sao cũng tề danh Ma Môn Bát đại cao thủ, nên hắn sau khi thoaí lui đã có thể hoàn thủ nhanh như chớp giật.

Song phương liên tục xuất ra các chiêu tinh diệu trong một sát na ngắn ngủi, rồi lại đột ngột tách ra.

Người xem đều nín thở, các cao thủ có mặt đều biết rằng cả hai sẽ dốc hết sức ra đòn quyết định và lần giao thủ tiếp theo chắc chắn sẽ chấn động thiên địa, nhật nguyệt phủ mờ.

Tịch Ứng ngạc nhiên hét lớn:

- Nhạc huynh phải chăng huynh vừa dùng Hoán Nhật đại pháp?

Từ Tử Lăng cười khẩy đáp:

- Rốt cuộc là công pháp gì thì xin mạn phép không thể tiết lộ, cho hỏi Tịch huynh liệu còn nắm được bao nhiêu phần thắng?

An Long đang đứng phía trên nghe vậy cười rằng:

- Xin Tịch huynh chớ phá lệ thường của Ma Môn mà nói thật ra đây.

Vu Ô Quyển cũng cười giễu cợt một cách kì quái.

Kết cục này quả thật quá ngoài dự tính của cả hai người.

Từ Tử Lăng lòng tự thấy mình quả đã gặp vận may lớn, nếu chẳng may Thiên Ma trường lực do hắn mô phỏng có chút sai sót nào thì tình thế hẳn đã lật ngược rồi.

Tịch Ứng vẫn ra vẻ hết sức bình tĩnh, múa tít song chưởng liên tục như mưa sa bão táp, tấn công tới tấp về phía Từ Tử Lăng. Tử khí Thiên la kình của bao phủ khống chế được cả không gian rộng đến hai trượng, tạo ra uy hiếp đến cực điểm. Khắp người y lấp lánh ánh tử khí, càng khiến người ta cảm nhận được sự thần kì ngụy dị của Thiên La Ma công.

Tuy đứng trước sự tấn công như vũ bão của đối phương nhưng Từ Tử Lăng vẫn bình thản tựa như bóng trăng soi trong đáy giếng đích thị là Tĩnh trung nguyệt công pháp, gã chẳng hề xuất chưởng để cố thủ.

Đúng lúc các sợi tơ của Thiên la Kình khí võng kết lại đạt đến đỉnh điểm thì gã bất ngờ ra đòn, liên tục xuất ra ba chưởng và đánh bồi một quyền vào không trung.

Cho dù trí tưởng tượng của Tịch Ứng có phong phú thế nào thì y cũng không thể ngờ được rằng Từ Tử Lăng lại dùng thủ pháp đó để đối phó lại với Thiên La tử khí của y. Chỗ lợi hại nhất của Thiên La Kình chính là cách những sợi tơ chân khí có thể vây quanh tấn công địch nhân từ bất cứ góc độ nào.

Ba chưởng của Từ Tử Lăng tưởng chừng như vu vơ nhưng không ngờ lại khiến cho ba dòng Thiên la kình khí của Tịch Ứng bị chặt đứt làm ba đoạn, trong khi quyền cuối cùng của gã lại được tung ra đúng vào lúc thế chưởng của y đã qua khỏi đỉnh điểm mạnh nhất, tiếp quyền mạnh nhất của đối phương trong khi mình yếu nhất khiến cho y phải thất bại hoàn toàn.

Tịch Ứng không còn hiểu nổi trình độ cao thấp của “cố nhân” đang đứng ngay trước mặt mình ra sao, quả thật từ trước tới nay Nhạc Sơn chưa từng có chưởng pháp nào tràn đầy sáng tạo và mang tính bất ngờ đến cùng cực như vậy.

- Bùng!

Một dòng Loa hoàn kình hình xoắn ốc bốc lên, trước từ từ rồi sau nhanh dần xuyên vào từng kinh mạch của Tịch Ứng. Tịch Ứng bất ngờ vô cùng, Thiên la Kình khí của hắn bị Từ Tử Lăng xuất thủ đột ngột phá vỡ trong lúc nội lực y đã đoạn khí, do đó mà y khó lòng tập trung chân khí để hoàn thủ, cho nên lục phủ ngũ tạng y đều đã bị trọng thương nặng nề.

Dưới sự theo dõi không chớp mắt của mọi người xung quanh, Tịch Ứng đã bị trúng chưởng, toàn thân loạng choạng như muốn ngã, uy

phong một đời sắp sửa trôi theo dòng nước.

Từ Tử Lăng tự thấy mình quá mạo hiểm, y dốc hết khả năng của mình, với tất cả bản lĩnh tiềm tàng của bản thân để đối phó lại với Tịch Ứng, hi vọng rằng đối phương chỉ nghĩ đến Nhạc Sơn chứ không nghĩ đến Từ Tử Lăng gã.

Đầu tiên gã dùng biến hóa của “Chân ngôn thủ ấn” để phá thế công của địch, tiếp đến là mô phỏng “Thiên ma đại pháp” để dẫn hấp lực, rồi chiếm tiên cơ bằng “Dịch kiếm thuật” và cuối cùng là nội lực hùng hậu của “Trường sinh quyết”, vừa xảo diệu phá đi thế công vừa kèm theo chiêu tối hậu xuất thủ tấn công toàn lực bằng nội lực tiên thiên của Hòa Thị Bích, nếu Tịch Ứng vẫn hoá giải được như lần trước thì sẽ đến lượt gã phải nếm khổ đầu.

Nhưng sự thật đương nhiên lại khác, sau phút ngỡ ngàng ban đầu, Từ Tử Lăng đã lập tức phản đòn mạnh, nhanh chóng khống chế được tình thế, còn Tịch Ứng đã mất hẳn thế chủ động, còn rơi vào thế bị động hoàn toàn, không những không triển khai được Thiên la đại pháp mà còn phải khó khăn lắm mới bảo toàn được tính mạng. Trong không gian nhỏ hẹp, Từ Tử Lăng nhờ xuất thủ đúng lúc có tính toán mà từ thế bị động nhanh chóng đảo ngược tình thế, bất chấp Tịch Ứng điên cuồng ra đòn phản công tới tấp.

Mọi người đều nín thở bất động theo dõi trận chiến.

Âm thanh giao chiến vang không ngừng, càng làm tăng thêm tình thế hiểm ác khó lường của trận đấu, bóng hai người kẻ tiến người thoái, giao chiến liên tục không ngừng nghỉ khiến mọi người có mặt tại đương trường đều có cảm giác ngộp thở trước áp lực kinh nhân.

Trong tình thế tận lực giao tranh, hai người đều lấy nhanh thắng nhanh, lấy chưởng đấu chưởng, lúc này Tịch Ứng có vẻ như gặp

may hơn, có vẻ như y vãn hồi được cục diện đôi chút.

Tuy nhiên, vấn đề là Từ Tử Lăng xuất chiêu không hề tuần tự, gã vung tay xông đến, tưởng chừng như chỉ là tiện tay vung bừa, nhưng kì thực lại vô cùng chính xác và chủ đích đúng là đã đạt đến cảnh giới vô chiêu thắng hữu chiêu, hơn nữa, chân khí của gã biến hoá khôn lường, nhanh đến nỗi Tịch Ứng không còn thời gian xuất đến năm thành uy lực của Thiên la tử khí, sự thực không cách nào hóa giải được thế thua trước mắt.

- Bùng!

Hai người đều bị bắn lui về phía sau, nhưng song mục vẫn mở trừng trừng không rời khỏi đối phương.

Biên Bất Phụ vẫn tưởng rằng Tịch Ứng đang chiếm ưu thế nên hét lớn một tiếng:

- Tốt!

Từ Tử Lăng nhanh chóng khôi phục được vẻ ung dung, gã cười hỏi:

- Hoán nhật đại pháp mùi vị ra sao?

Tịch Ứng bỗng nhiên ôm ngực thở gấp:

- Ngươi... không … không...

Từ Tử Lăng không để Tịch Ứng nói hết câu “ ngươi không phải là Nhạc Sơn”, song thủ đã kết thành Đại nhật luân ấn, một luồng kình khí giăng mù mịt khắp trời, vừa đúng lúc làm đứt đôi câu nói của Tịch Ứng.

Tịch Ứng ho gằn một tiếng, rồi miễn cưỡng

- Bình!

Bóng người vút qua.

Từ Tử Lăng đứng nguyên trên đất, tư thế hùng tráng vững chãi tựa Thái sơn.

Tịch Ứng thì mặt đỏ gay như người say rượu, loạng choạng ngã ngửa về phía sau, những cao thủ tinh mắt đều thấy rằng y đã thọ tử thương chí mệnh do trúng phải một cước thôi sơn của Từ Tử Lăng vào bụng dưới.

- Bình!

Một thanh âm khác vang lên từ không trung. Thanh âm là của Biên Bất Phụ đang phá vòng vậy tìm đường đào tẩu. An Long và Vu Ô Quyển đời nào để hắn tự do thoát thân, cả hai vút nhanh lên không trung đuổi sát theo Biên Bất Phụ.

Từ Tử Lăng mắt vẫn nhìn chăm chăm không rời về phía Tịch Ứng, trong khi nhanh chóng vận chuyển chân khí xem mình có bị thương chỗ nào hay không.

Một chuyện dường như là không thể, trải qua muôn vàn khó khăn cuối cùng cũng đã được hoàn thành.

Có tiếng gió vút lên, hai bên gã có bóng người phi đến dường như muốn chặn đường không muốn gã rời đi, nhưng lại rất có ý tứ vì dường như sợ gã hiểu nhầm mà tấn công lại vậy.

Từ Tử Lăng không quay người lại, lạnh lùng nói:

- Phụng minh chủ có gì chỉ giáo.

Phụng Chấn đến bên y, mỉm cười:

- Nhạc lão quá khách khí! Tiểu đệ chỉ muốn biết Nhạc huynh phải chăng vẫn muốn lưu lại Thành đô thêm vài hôm. Nếu vậy có thể cho tiểu đệ và Phạm huynh được mạn phép thể hiện tình cảm địa chủ.

- Hảo ý của nhị vị tại hạ xin ghi nhận! Nhưng hiện tại chưa thể hồi đáp, vả lại Nhạc mỗ còn có việc cần kíp nên đành xin cáo lỗi.

Nói xong gã lập tức rời đi luôn.

Đã hiệu đính lại (Giáng Long).

(*) Chân thành cảm ơn bằng whiteorchids đã bổ sung câu còn thiếu trong

Chương 303: Du ngoạn Tam Hiệp

Trời đã hửng sáng, những người dân quê đi tránh nạn đã lần lượt quay trở về. Trông họ vô cùng sung sướng vì thôn làng của mình vẫn bình yên. Qua cửa sổ cô gái chủ nhà nhìn thấy Khấu Trọng đang say sưa giấc nồng có lẽ đang có những giấc mộng đẹp. Nàng chẳng muốn quấy rầy gã nên vẫn để gã đắm chìm trong giấc điệp.

Khấu Trọng choàng tỉnh, gã cảm thấy bình yên tự tại trong ngôi nhà lợp cỏ thanh vắng tĩnh lặng. Bất chợt gã thấy lòng băn khoăn không hiểu cao thủ giết chết Thôi Kỉ Tú là thần thánh phương nào, thì chợt bên ngoài nhà có tiếng ồn ào hỗn loạn. Khấu Trọng giật mình một cái, hắn vội nắm lấy thanh đao để đề phòng. Qua cửa gã nhìn thấy cư dân trong thôn lại bắt đầu náo loạn trốn chạy. Khấu Trọng thấy rõ cô gái chủ nhà với vẻ mặt hoang mang đầy sợ hãi đang cuống quít cùng dân làng xuống núi, gã liền hét lớn

- Phải chăng hải tặc quay lại?

Chẳng hiểu nguyên nhân gì mà cư dân trong làng đều tháo chạy không còn một ai. Khấu Trọng thầm nghĩ có lẽ nào lại là quân cứu viện của Thôi Kỉ Tú quay lại đánh chiếm làng. Tuy nhiên nếu trong khi quân lính địa phương và quân sĩ Lí Liêu Âu Dương Thiến vẫn còn ở làng bên thì đám tặc đạo của Lâm Sĩ Hồng không thể nào đạt được mục đích. Khấu Trọng phóng ra khỏi làng, gã thuận đường chạy về phía bãi cát. Băng qua một khu rừng, dưới ánh dương quang chiếu rọi, biển trước mặt dường như trải rộng đến không ngờ. Đột nhiên gã nhìn thấy có một chiếc thuyền nhỏ ở bãi cát ven bờ biển. Khấu Trọng chăm chú quan sát rồi phấn chấn kêu lên một tiếng và phóng mình về

phía bãi cát, đồng thời cổ họng phát ra một tiếng hú dài. Gã đã nhận ra chiếc thuyền đó chính là chiến thuyền nguỵ trang do Bốc Thiên chí điều khiển.

Khi Khấu Trọng vừa nhảy lên boong thuyền thì Bốc Thiên Chí đã ôm chắc lấy gã, trong khi những người khác thì vây quanh hai người nổi tiếng hoan hô như sấm dậy. Khấu Trọng cười lớn:

- Các ngươi không sao chứ?

Mọi người đều đồng thanh:

- Không sao!

Bốc Thiên Chí nắm chặt lấy bả vai Khấu Trọng, cười đầy sảng khoái:

- Tuy biết rõ rằng những người Cao Lệ chẳng làm gì được Thiếu soái, nhưng suốt hai ngày hai đêm qua bọn tại hạ quả thực rất lo lắng.

Khấu Trọng cười mà rằng:

- Cái đó gọi là thiên ý! Thật là trời giúp ta, nếu không phải là trận bão táp bất ngờ tràn đến rất đúng lúc thì đến lão thiên cũng không thể biết được hươu chết về tay ai. Nhưng ít nhất thì đến lúc này sự thực là chiếc lâu hạm phi thuyền của Kim Chính Tông đã biến thành con hươu sống dở chết dở rồi. Cầu mong hải thần hãy phù hộ cho họ.

Mọi người ai nấy đều thoải mái cười vang tạo nên không khí hừng hựcc náo nhiệt. Khấu Trọng vung tay hô lớn:

- Các huynh đệ, chúng ta hãy lập tức nhổ neo lên đường thẳng đến Lĩnh Nam

Tất cả chúng nhân có trên thuyền đều nhao nhao hô vang hưởng ứng.

*

Từ Tử Lăng đã thức dậy. Gã vốn đã có kế hoạch rời Thành đô xuyên qua Tam Hiệp.

Trải qua bốn canh giờ tĩnh dưỡng tất cả nội thương do Tịch Ứng gây ra đã hoàn toàn hồi phục. Do vậy mà sau khi vận khí kiểm tra nội tâm gã trở nên phấn khích vô cùng. Kể từ ngày rời xa Dương Châu lưu lạc nơi chân trời góc bể, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng từ hai tiểu tử vô danh không quê không quán, sống nơi đầu đường xó chợ, trải bao hiểm cảnh cũng như kỳ ngộ đã thực sự tỏ rõ tài năng của mình và dương danh trong chốn giang hồ. Từ lúc phải cầu may hợp lực hạ sát Nhậm Thiếu Danh và cho đến bây giờ đã có thể dương oai độc đấu khiến cho một trong số Bát đại cao thủ của Ma môn là Thiên quân Tịch Ứng phải ôm hận vong hồn. Thiên đạo thật bao la kỳ ảo, sự thật này dù có mất mười ngày mười đêm cũng không kể hết, còn như tường thuật cụ thể thì e rằng vô phương. Đêm qua dưới áp lực của Tịch Ứng, tất cả mọi võ công tâm pháp của gã thực sự đã quy nguyên đồng nhất, thông suốt thấu đáo, liền lạc với nhau tựa áo trời. Từ Huyết chiến thập thức của Lý Tịnh, Trảm thủ đoạn mạch của Thúc Mưu hay các chiêu thức mà gã ngẫu hứng sáng tạo ra trong các lần giao thủ đều hợp nhất. Điều này khiến cho gã hoan hỉ vô cùng. Chính tử địch đại cao thủ kia đã giúp cho gã nhảy vọt một bước lớn trên con đường tu hành võ đạo của mình.

Đột nhiên nhớ đến cuộc hẹn với Hầu Hy Bạch gã liền bỏ cái mặt nạ của Nhạc Sơn ra, khoác chiếc áo dài vào và lắc mình biến thành Cung Thần Xuân với bộ mặt sẹo. Gã rời khỏi hậu viện là nơi vừa náu mình tránh mắt thế nhân, rồi đi về phía Sái Lầu của khu phố Hạ Liên

theo như đã hẹn trước. Đại đa số những người du khách đến dự tết Trung thu ở Thành đô vẫn chưa đi khỏi, vì vậy trong thành vô cùng huyên náo. Nếu nói Lạc Dương là thành phố phức tạp của vùng Hán Hồ, thì Thành Đô chính là trung tâm mà người Hán và đa số các dân tộc thiểu số Ba Thục giao dịch trao đổi buôn bán với nhau. Đây chính là nơi tập trung đầy đủ phong tục tập quán của các dân tộc khác nhau, điều này đương nhiên tạo thêm sự sinh động, đa dạng và náo nhiệt cho Thành Đô. Dù sức hấp dẫn của Từ Tử Lăng đã giảm đi nhiều do cái mặt nạ của đại hiệp sẹo, nhưng thân hình tráng kiện cao lớn của gã vẫn thu hút những ánh mắt hoặc ghen tỵ hoặc xu phụ. Từ Tử Lăng đã quyết ý là sau khi gặp Hầu Hy Bạch xong, gã sẽ rời khỏi Tứ Xuyên để cho những chuyện thị phi vừa qua dần dần tan biến vào quá khứ xa mờ. Với hành vi dường như hữu tình mà lại vô tình của Thạch Thanh Tuyền, bình nhật thì gã có thể bỏ ý nghĩ nhớ nhung nàng. Nhưng, hỡi ôi, vào những khi rảnh rỗi không có việc gì làm, gã không thể ngăn cấm được sự tơ tưởng trong tâm hồn, khó mà tránh khỏi tức cảnh sinh tình. Vậy nên nếu để lâu, e rằng gã thậm chí không thể tự kìm nén được cảm xúc lại đi tìm nàng để xem có còn thể cứu vãn được tình cảnh dang dở này nữa không. Thạch Thanh Tuyền không giống như Sư Phi Huyên, đó là nàng không tự bước chân vào tình cảm luyến ái nam nữ. Hôm qua đã có một khoảnh khắc làm thực sự gã rung động, đó chính là cái lúc mà nàng liếc nhìn gã với ánh mắt ngạc nhiên dưới ánh đèn khi lần đầu tiên kiến diện gã ở Thành Đô. Cảm giác ôn nhu diễm tình đó cho đến tận bây giờ vẫn cứ vấn vương trong lòng gã.Gã không muốn một lần nữa bị tình cảm luyến ái nam nữ gây xáo trộn nội tâm, chính vì vậy biện pháp duy nhất là rời xa chỗ này.

Ở Thành Đô rất nhiều đường phố đều đặt theo tên sông hồ cầu cống, ví như phố Hạ Liên Trì mà gã đang đi trên đó, h như các con phố Vương Gia Đường, phố Thanh Thạch Kiều, phố Củng Bối Kiều, phố Vương Đới Kiều, v.v… Khi đến Thành Đô du khách sẽ nhanh chóng nhận biết rằng không lâu nữa họ sẽ được tham quan rất nhiều cầu

khác nhau. Điều này thật thú vị. Trong khi gã đang mơ tưởng về nơi mình sẽ đến thì bên tai vang lên thanh âm của Hầu Hy Bạch vọng ra từ một ngõ nhỏ:

- Mời Cung huynh qua bên này!

Từ Tử Lăng quay người về phía con ngõ nhỏ thì thấy Hầu Hy Bạch đang nhìn gã, mặt mày hớn hở. Gã liền cười nói:

- Phải chăng Hầu huynh đã có bước đột phá mới trong Bất tử Ấn pháp?

Hầu Hy Bạch dẫn gã đi xuyên sang bên kia khu phố, vừa đi vừa nói:

- Có thể nói như vậy. Hôm qua tiểu đệ đã gặp Phi Huyên, đệ được mặc sức đàm đạo với nàng suốt mấy canh giờ. Cảm giác thú vị khôn tả! Vậy nên tâm trạng đương nhiên là vui vẻ rồi.

Từ Tử Lăng nghĩ thầm hoá ra là như vậy. Xem ra Sư Phi Huyên đối với Hầu Hy Bạch rất có cảm tình. Gã khẽ cười mà rằng:

- Vậy thì ta phải chúc mừng Hầu huynh! Mà không phải chúng ta đã hẹn gặp mặt trên lầu sao?

Hầu Hy Bạch nhiú mày:

- Tiểu đệ bị nàng man nữ điêu ngoa Phạm Thái Kỳ quấn quýt đến nỗi súyt mất mạng vậy nên nhất quyết không dám lộ mặt trước công chúng. Mà Tử Lăng chắc hẳn đã biết Tịch Ứng đã vong mạng rồi chứ?!

Từ Tử Lăng giả vờ như không biết kêu lên thất thanh:

- Cái gì!!

Hầu Hy Bạch thở một hơi dài rồi nói:

- Có thể nói đó là sự ện lớn gây chấn động nhất giới võ lâm trong những năm gần đây. Hôm qua dưới sự áp trận của An Long và Vu Ô Quyển, Bá Đao Nhạc Sơn đã phá tan Thiên la tử khí của Tịch Ứng. Sự việc còn ly kỳ hơn nữa là theo các cao thủ võ lâm có mặt tại đấu trường thì Nhạc Sơn chẳng cần dùng tới dao kiếm gì đã có thể lấy được mạng của Tịch Ứng, một kẻ khinh thiên đệ nhất ngông cuồng tự cao tự đại. Tử Lăng từ nay không phải đau đầu nhức óc về Tịch Ứng nữa nhé.

Từ Tử Lăng bề ngoài thì tỏ vẻ thờ ơ, nhưng gã không kìm nén được cảm giác bồng bột trong lòng. Vì không muốn tiết lộ bản thân, gã vờ như không biết, mà lại còn liên tục hỏi dồn thêm mấy câu, rồi sau cùng thừa cơ nói:

- Mọi việc ở thành phố nay tiểu đệ đều đã thấu đáo và đã kết cục cả rồi. Bây giờ đệ sắp phải rời xa nếu ngày khác có duyên gặp lại xin được cùng Hầu huynh uống rượu hàn huyên.

Hầu Hy Bạch ngạc nhiên nói:

- Tử Lăng tại sao lại vội đi như thế, bây giờ vẫn chưa quá đến nửa ngày mà. Huyng hãy nhân cơ hội thanh nhàn không có việc gì làm hiếm có này để cho tiểu đệ dẫn đi du lịch Tông Hoa Hề ở phía tây coi như để giữ lại một hồi ức đẹp trước khi rời thành.Như thế mới thật thoả lòng, thỏa chí.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Đệ vội đi bởi vì đã có hẹn với Khấu Trọng

Hầu Hy Bạch cươì lớn ngắt lời Từ Tử Lăng, mà rằng:

- Tử Lăng đã kiên trì như vậy, thì hãy để ta tiễn huynh một quãng, xin được cùng huynh tản bộ qua sơn đạo uốn lượn quanh núi ở Tứ Xuyên. Rồi sau đó huynh có thể sau khi rời Tứ Xuyên qua đường Tam Hiệp, việc đó ta tự sắp xếp cả rồi.

Từ Tử Lăng nghe xong mà lòng cảm động, đối với gã phong cảnh mĩ lệ của thiên nhiên còn có giá trị hơn bất kì báu vật nào. Đương nhiên là gã gật đầu ưng thuận.

*

Vào lúc hoàng hôn, thuyền buồm gặp được một trận gió lớn, con thuyền tăng tốc xuyên nhanh qua biển Nam Hải. Bốc Thiên Chí đến gần Khấu Trọng:

- Bên phải ven bờ là quận Hợp Phố, còn bên trái của đảo chính là quận Châu Nhai, đó cũng là trọng địa của phái Nam Hải.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Thảo nào người ta nói đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, lại nói trăm nghe không bằng mắt thấy. Bất luận trước đây mọi người hình dung về Lĩnh Nam như thế nào thì cũng không thể bằng bây giờ được tận mắt nhìn thấy. Này, cái cây cao tới năm trượng ở đằng kia là loại cây gì vậy, ta thấy hình dáng nó rất kì cục.

Thiên Chí đáp:

- Đó là cây dừa là đặc sản của Châu Nhai, cây này xanh tốt suốt bốn mùa, không những thế loại cây này toàn thân cây đều hữu dụng.

Thân cây cứng cáp có thể dùng để xây dựng nhà ở, quả thì cùi dầy và nhiều nước, vỏ của quả có thể làm được nhiều đồ dùng, dụng cụ khác nhau thậm chí có thể chống đỡ gió biển.

Khấu Trọng nhìn ra xa, gã thấy bóng dừa chi chít chằng chịt rải khắp ven đảo. Bóng cây um tùm tạo nên một dải xanh đậm như sẵn sàng tiếp nhận phong ba bão táp, thân cây như họa theo tiếng sóng lớn vỗ vào bờ. Dưới ánh mặt trời lúc hoàng hôn hòn đảo trông giống như chốn bồng lai tiên cảnh giữa chốn nhân gian.Ven bờ hơn chục chiếc thuyền đang dương buồm quay về bờ, bằng mắt thường chỉ nhìn thấy thân thuyền nặng trĩu cũng có thể thấy đoàn thuyền vừa có đợt đánh bắt bội thu. Dưới mặt nước biển dập dềnh trong suốt có thể nhìn thấy cảnhật thiên hình vạn trạng ánh lên trong màu sắc sặc sỡ của dải san hô. Khấu Trọng thầm nghĩ nếu không phải vì vội lên đường thì ta sẽ lặn xuống để dò tìm thắng cảnh, điều đó chắc thú vị lắm. gã xúc cảm cất tiếng than nhẹ:

- Xem ra đúng là Lăng tiểu tử vẫn thông minh hơn mình, phong cảnh đẹp giữa thiên địa tự nhiên nhiều như vậy làm sao có thể du ngoạn cho hết, tội gì phải vất vả mà đi lên trời xuống bể!

Vừa lúc Bốc Thiên Chí đi ngang qua, nghe vậy cười mà nói:

- Có những lúc Chí thúc này cũng như những huynh đệ ở đây đã nảy sinh tâm trạng mệt mỏi chán chường, nhưng chỉ trong chốc lát là quên sạch. Con người ai cũng có nhu cầu vui chơi và nghỉ ngơi mà. Dường như Thiếu soái quá mệt rồi đấy!

Khấu Trọng cười ngập ngừng:

- Ta chỉ buột miệng nói vậy thôi. Về Nam Hải phái ta chỉ nhớ mỗi một người là Hoảng Công Thác, ngoài ra còn nghe nói chưởng môn của phái này hình như là một thanh niên công lực rất cao, tên hắn là gì

vậy?

Bốc Thiên Chí nói:

- Hắn ta tên là Mai Tuần, năm nay 27 tuổi. Ngay từ khi mới tám tuổi hắn đã tinh thông nội công và sử dụng binh khí thành thạo. Hắn quả là cao thủ lừng danh trong thế hệ cao thủ mới của Lĩnh Nam. Luận về tên tuổi y chỉ đứng sau Tống Sư Đạo, nhưng mà về võ công thì tuyệt đối không thua kém Tống Sư Đạo, có chăng chỉ vì Tống Khuyết uy danh quá lớn nên Tống Sư Đạo được đặt cao hơn một bậc.

Khấu Trọng tò mò hỏi:

- Tại sao Nam Hải phái và bọn Tống phiệt lại trở nên mâu thuẫn?

Bốc Thiên Chí nói:

- Cái đó gọi là, hai hổ không thể sống chung một ngọn núi. Nam Hải phái chỉ chiếm được một phần quận thành ở khu vực ven biển, chỉ cần tiến sâu thêm một chút là đã đến lãnh địa Tống gia, Thiếu soái thử nói xem như thế làm sao phái Nam Hải có thể chịu khuất phục được.

Khấu Trọng cảm thấy hứng thú mà rằng:

- Với tư cách tự cao tự đại của Tống Khuyết, tại sao y không tìm đến Châu Nhai, đánh cho Hoảng lão đầu quỳ lạy mà xin tha thứ. Như vậy không phải là giải quyết được mọi việcsao?

Thiên Chí bật cười khanh khách nói:

- Thiếu soái nói những lời này giống như một đứa trẻ ngây thơ vậy. Để mà đả bại được Hoảng Công Thác, đối với Tống Khuyết mà nói là

vô cùng khó khăn. Dù có làm được đi chăng nữa thì cũng tạo thành thế không đội trời chung, trở thành kẻ thù một mất một còn với Nam Hải phái. Như vậy lưỡng bại câu thương, cả hai bên đều không có lợi, chính thế mà giảng hoà là biện pháp hay nhất.

Khấu Trọng nói:

- Hôm nay ta sẽ lên bờ ở đâu?

Thiên Chí đáp:

- Sau hai canh giờ nữa chúng ta sẽ đến Khâm Giang, sau đó Thiếu soái có thể lên bờ ở Tuân Hoa, rồi theo hướng bắc đến Úc Thuỷ, tiếp đến sẽ vượt qua Úc Thuỷ mà vào quận Úc Lâm. Sơn thành của Tống gia chính là ở phía tây của quận Úc Lâm, ta đã chuẩn bị sơ đồ đường đi rất tỉ mỉ rồi, Thiếu soái sẽ không khó khăn gì để có thể tìm đựoc Tống tam tiểu thư.

Khấu Trọng cười lớn:

- Ngay đến Chí thúc mà cũng đùa tiểu điệt ư?

*

Từ Tử Lăng bình thản uống trà thưởng ngọHầu Hy Bạch thong thả quay trở lại, y ngồi xuống rồi nói một cách vui vẻ:

- Tiểu đệ may mắn không nhục mệnh đã hoàn thành nhiệm vụ được thượng cấp phân phó. Chẳng hiểu sao mấy ngày gần đây lượng du khách quá đông mà không biết vì lý do gì mà các thuyền khách đều không muốn dời bến, may thay tiểu đệ tìm được một bang hội thực lòng giúp đỡ. Đó là bang Ô Giang, bây giờ chỉ có những thuyền vận chuyển do họ kinh doanh mới không chịu ảnh hưởng của tình thế

chính trị, tối nay sau bữa cơm tối tiểu đệ sẽ dẫn Tử Lăng lên thuyền.

Từ Tử Lăng trầm lặng một lúc rồi hỏi:

- Phải chăng Tiêu Tiễn và Chu Xán đang giao chiến rất quyết liệt?

Hầu Hy Bạch than thở mà rằng:

- Đại khái là như vậy đó. Đáng lẽ huynh phải rõ hơn đệ chứ,ba ngày trước hai bên đã giao chiến một trận ác liệt trên một con sông gần Ba Đông. Toàn bộ quân của Chu Xán bị giết hết, còn phía Tiêu Tiển cũng bị tổn thất rất nặng nề.

Từ Tử Lăng nghĩ thầm chiến thuyền của bên Tiêu Tiển rất có thể do Vân Ngọc Chân chỉ huy, nghĩ đến cô nương đó trong lòng gã cảm thấy bất mãn. Không chỉ vậy mà gã còn cảm thấy rằng bản thân hoàn toàn không thể hiểu nổi nàng ta, không rõ những hành động trước đây của nàng ta rốt cuộc mang lợi lộc gì cho bản thân nàng ta.

Hầu Hy Bạch nói:

- Chu Xán và Tiêu Tiễn đều có người phái đến Thành Đô làm thuyết khách với hi vọng có thể bảo toàn được tam thế trung lập cho Ba Thục,chỉ có điều là thanh thế của Lí Phiệt bây giờ đang cuồn cuộn như sức xuân thì dù có nói gì có lẽ cũng là vô ích mà thôi.

Từ Tử Lăng cười mà rằng:

- Thuyết khách của Chu Xán chắc hẳn là Chu Mị, nếu đem so với Sư Phi Huyên thì chẳng khác gì đem mặt mặt trời sánh với lửa trại, chắc là cô ta chẳng làm nên cơm cháo gì đâu!

Hầu Hy Bạch do dự một lúc rồi nói:

- Bây giờ tình thế rất rõ ràng có thể cùng tranh giành thiên hạ với Lý Phiệt, xét về lực lượng mà nói có ba thế lực đó là Vương Thế Sung, Đậu Kiến Đức và Lưu Vũ Châu, nhưng nếu đứng trên phương diện nhân tài mà nói thì chỉ có duy nhất một người.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Sao lại có thể như thế được?

Hầu Hy Bạch nói:

- Đó không phải là lời của tại hạ, mà đó là do Phi Huyên xuất khẩu khi nàng luận đàm phân tích tình hình. Sở dĩ Lý Phiệt có được thế đứng như ngày hôm nay tất cả đều nhờ vào Lý Thế Dân ở phía sau điều binh khiển tướng. Lý Thế Dân giống như ánh trăng sáng tỏa rọi, quần hùng thiên hạ chỉ là những đốm tiểu quang tinh làm nền mà thôi. Cả ba thế lực Vương Thế Sung, Đậu Kiến Đức và Lưu Vũ Châu hợp lực lại tuy có thể đọ sức được với Thế Dân. Nhưng cuối cùng rồi cũng vì khả năng chính trị và quân sự không thể sánh được với họ Lý mà sẽ chịu bại trận. Xét ra thì Kiến Đức và Vũ Châu còn khá hơn một chút, Đậu Kiến Đức có Lưu Hắc Thát, Vũ Châu có Tống Kim Cương đều là những mãnh tướng trí dũng song toàn.Còn Vương Thế Sung tuy có danh tướng nhưng không biết trọng dụng nhân tài, có lẽ sẽ là kẻ chịu thảm bại sớm nhất.

Từ Tử Lăng gật đầu mà rằng:

- Cái đó thì tại hạ đã rõ, nhưng mà nói về nhân tài duy nhất thì là cao nhân phương nào vậy?

Hầu Hy Bạch nhìn gã chăm chú một lúc rồi nói:

- Theo Phi Huyên thì còn người nào khác ngoài huynh đệ sinh tử tri giao ừ huynh.

Từ Tử Lăng cười mà rằng:

- Sư Phi Huyên có vẻ quá đề cao tên tiểu tử đó rồi.

Hầu Hy Bạch lắc đầu nói:

- Phi Huyên không bao giờ tuỳ tiện mà cất nhắc ai đâu. Lý Thế Dân mạnh cả về quân sự lẫn chính trị, phóng khoáng độ lượng, thêm vào đó y lại am hiểu cái đạo trọng người quả thực là nhân tài xưa nay hiếm có. Mà người duy nhất có thể so tài với Thế Dân chính là Khấu Trọng. Nếu như Tử Lăng không có ý muốn tranh giành thiên hạ thì toàn bộ quyền lực có khả năng dồn về tay Khấu Trọng, như vậy không khéo thì chính Lý Thế Dân cũng phải ôm hận mà rút lui thôi.

Từ Tử Lăng cực kỳ ngạc nhiên thất thanh:

- Hầu huynh không phải là muốn tâng bốc chúng tôi đấy chứ? Hai người chúng tôi chẳng qua là gặp may mà sống đến ngày hôm nay thôi. Cứ theo tình thế hiện nay mà nói thì bọn tại hạ hoàn toàn không có gì trong tay và cũng không thể có bất kì tác động nào.

Hầu Hy Bạch cười nói:

- Thật tình thì lúc đó tại hạ cũng đã nói với Sư Phi Huyên là nàng đã đánh giá cao Khấu Trọng, nhưng nàng chỉ cười mà không nói gì cả. Điều đó cho thấy nàng rất tin tưởng vào cách nhìn nhận của mình.

Từ Tử Lăng đắn đo hồi lâu rồi nói:

- Có thể cho phép tại hạ hỏi Hầu huynh một câu hỏi riêng tư được

không?

Hầu Hy Bạch vui vẻ đáp:

- Tử Lăng xin cứ nói thẳng, ta thực sự đã coi huynh như người tri kỷ rồi.

Từ Tử Lăng chớp mắt một cái,thong thả nói:

- Bản thân huynh làuệ của Hoa Gián phái, lệnh sư rốt cuộc kỳ vọng gì vào huynh? Mà dù thế nào đi nữa thì con người không thể chỉ sống vì cái vẻ bề ngoài, hát hay múa đẹp, tình ý khuê các được.

Hầu Hy Bạch cười nói:

- Xin Từ Tử Lăng đừng cười ta. Vì bản thân ta vô cùng đam mê và ngưỡng mộ cách sống đó. Tuy nhiên cái mà ta theo đuổi không phải là vẻ đẹp bên ngoài mà là cái khí chất, cái hồn thực sự sinh động hấp dẫn bên trong của nó kia, vì chỉ như thế mới có thể trong ngoài nhất quán và nếu cả nội tâm ngọai thần có thể hoà hợp lại với nhau thì thật là tuyệt diệu. Tử Lăng nói như vậy phải chăng là có ngầm nghi ngờ dụng ý của đệ? Từ trước đến nay đệ không biết giải thích như thế nào về tính cách của bản thân, tuy nhiên được Tử Lăng hỏi đến lại là trường hợp ngoại lệ. Trời ơi, ta không biết nên nói thế nào cho đúng.

Từ Tử Lăng chợt lảng sang chuyện khác:

- Nếu như khó nói đến thế thì huynh không nói cũng được.

Hầu Hy Bạch cười nói:

- Kỳ vọng duy nhất của Thạch ân sư vào ta là thống nhất lưỡng môn

lục phái của Ma Môn. Thiên Ma sách hiện nay có sáu tập riêng lẻ phải quy về một mối. Huynh hãy thử nói xem với tình hình hiện nay liệu ta có thể làm được không?

Từ Tử Lăng nói một cách nghi hoặc:

- Hầu huynh và Tào Ứng Long cho rằng Thiên Ma sách chỉ có sáu tập nhưng Sư Phi Huyên lại nói Thiên Ma sách có mười tập, vậy rốt cuộc là như thế nào?

Hầu Hy Bạch nói:

- Thiên Ma sách vốn có mười tập nhưng lưu truyền đến bây giờ chỉ có sáu tập, sự thực chính là như vậy đó. Thôi, tiệc rượu đã chuẩn bị xong ta cụng ly với nhau align="justify">Từ Tử Lăng vẫn tiếp:

- Hầu huynh đã là hậu duệ của Ma Môn, tại sao lại có mâu thuẫn với những người khác trong môn phái, chí ít là xung đột với Dương Hư Ngạn tạo nên hai phe khác nhau?

Hầu Hy Bạch cầm chiếc bánh bao đưa cho Từ Tử Lăng, rồI nói:

- Có lẽ trước sau đều có quan hệ với nhau, ta tuy là người làm việc theo cảm hứng, nhưng chính sự đam mê nghệ thuật đã làm ta cảm thấy không còn hứng thú gì trước quyền lực và vinh hoa phú quý. Trên thực tế đó cũng chính là truyền thống của phái Hoa Gián, mưu cầu tự hoàn thiện mình, tuyệt đối không thể thả mình trôi nổi theo dòng, gió chiều nào xoay chiều ấy được.

Từ Tử Lăng nói:

- Tại sao Hoa Gián phái lại bị coi là tà ma ngoại đạo?

Hầu Hy Bạch khẽ nhếch mép cười một cách ngập ngừng, cảm tưởng nhưn y không biết trả lời thế nào, nhưng rồi y cũng lấy lại bình tĩnh trả lời:

- Đầu tiên là Nguyệt Tự công trong Thiên Ma sách của Hoa Gián phái, đây mới là sự sai lầm cốt yếu, không đáng để bàn thêm. Thứ hai là tâm pháp mà phái Hoa Gián yêu cầu là nhập tình sau đó lại xuất tình, đối với nhiều người mà nói đó thực sự là một việc hoàn toàn ma quái kỳ dị.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Chúng nhân quả thật khó chấp nhận những tư tưởng đó.

Hầu Hy Bạch than thở mà rằng:

- Tâm pháp của bản phái huyền diệu phi thường, nên Tử Lăng khó mà vừa nghe đã hiểu thấu.Thạch ân sư sở dĩ trăm phương nghìn kế để tạo ra Bất tử Ấn pháp cũng chính vì muốn phá được tâm pháp của phái Hoa Gián, nếu không như vậy sẽ vì Bích Tú Tâm mà mãi không thể nhập được vào chân tông chính đạo, họa chăng chỉ đạt được một phần của tâm pháp chứ không để đạt được mức thập toàn thượng thừa được.

Từ Tử Lăng trong lòng xao động nói:

- Hầu huynh không có cách nào thể hiện được Phi Huyên bằng nét đan thanh của mình, phải chăng cũng vì chỉ có thể nhập nhưng không thể xuất không?

Hầu Hy Bạch nói:

- Cuối cùng Tử Lăng cũng thấu hiểu rồi đó.Tệ phái muốn dạo chơi

chốn quần hoa, đạt được mục đích tiêu dao tự tại, hữu tình mà vô tình. Một khi chạm đến tình thì sẽ vì tình mà che giấu, vì tâm mà nhân cơ hội, cho nên quyển Bất tử Ấn pháp tuy chỉ có được một nửa cũng vô cùng có ý nghĩa đối với tại hạ.

Từ Tử Lăng cười nhẹ mà nói:

- Thôi, thời gian cũng không còn nhiều nữa hãy để cho tiểu đệ này chúc huynh một chén.

Chương 304: Hữu duyên tương ngộ

Lúc đến bến thuyền, sớm có chừng mười người già trẻ lớn bé đang chờ để lên thuyền. Từ Tử Lăng vẫn là trong dáng mạo thân phận " Ba Diện Khách" Cung Thần Xuân để tránh những phiền toái không cần thiết có thể xảy ra.

Hầu Hi Bạch biết gã không thích gây sự chú ý:

- Tiểu đệ tiển đưa Tử Lăng đến đây thôi! Tử Lăng chỉ cần theo lên thuyền báo danh cho người của Ô Giang Bang, không cần lo lắng việc gì khác, tiểu đệ đã trả đủ thuyền phí, mọi việc đều đã an bài thỏa đáng.

Từ Tử Lăng thuận miệng bèn hỏi:

- Người "quen biết lớn" này với Ô Giang Bang ra sao?

Hầu Hi Bạch đáp:

- Là Sa lão đại của Ô Giang bang, hành nghề vận chuyển hàng hóa cho khách tại Tam Hạp đã được biết đến hơn mười năm, rất được tín nhiệm, vì thế mà có quan hệ tốt đẹp với Ba Lăng bang cho đến giờ, lại giúp Tiêu Tiển phụ trách mua lương tại Ba Thục, phó thác chuyển vận và sắp đặt các việc, cho nên hắn rất có thế lực và ảnh hưởng, Tử Lăng hãy yên lòng!

Từ Tử Lăng nói:

- Thì ra là vậy! Chẳng trách một chiếc thuyền lớn thế này mà chỉ có hai ba chục người khách, chủ yếu là dùng để vận chuyển hàng hóa, đưa khách chỉ là kinh doanh phụ thôi sao?

Hầu Hi Bạch cười đáp:

- Nhưng chính thực nghề đưa khách thật sự mang lại lợi tức, thuyền phí theo tình thế tùy lúc mà điều chỉnh, bởi vì thuyền chỉ có mười lăm thương phòng dành cho khách hạng sang. Muốn có giường chiếu không phải có tiền là xong đâu, Hy Bạch đã tìm Sa lão đại nói chuyện và thỏa thuận việc này cho Tử Lăng rồi!

Từ Tử Lăng vỗ vỗ lên vai hắn:

- Đa tạ Hầu huynh đã an bài, tiểu đệ khởi hành đây!

Hầu Hi Bạch thật chẳng nỡ rời xa:

- Nếu tiểu đệ không vì phải hoàn tất việc tiềm tu, tâm pháp trong Bất Tử Ấn quyển thượng, chắc hẳn là phải cùng Từ huynh ngoạn du Tam Hạp, Từ huynh hãy trân trọng!

Từ Tử Lăng cùng hắn bắt bay tiễn biệt, hướng về phía bến đò tiến bước. Những người khách cũng vừa bắt đầu lên thuyền, Tử Lăng đứng vào cuối hàng, quay đầu lại thì đã không còn thấy tung ảnh Hầu Hi Bạch đâu nữa!

Từ lúc rời khỏi Dương Châu, đây là lần đầu gã đáp thuyền bằng loại thuyền chở khách đi xa, cảm giác thích thú lạ lùng. Không rõ nhất là vì sao vào tối hôm khởi hành, cảm giác này càng khó vơi đi. Dưới ánh phong đăng tỏ mờ lấp lánh, sông nước tối đen một vùng, chỉ nghe văng vẳng tiếng nước sông vỗ vào mạn thuyền và bờ đê. Bến đò và phố thị lại bị cách ngăn bởi một khu rừng, ánh đèn xuyên qua

đám cây nhạt nhòa chiếu lại, tưởng như là một thế giới khác hẳn.

Ngoại trừ chiếc thuyền buồm chở khách và hàng hóa của Ô Giang Bang, nơi thượng lưu giang thủy vẫn còn có chừng mươi chiếc thuyền buồm lớn nhỏ neo trên bến. Bây giờ thì trời đã tối đen như mực. Bến thuyền to lớn thế này mà chỉ có bọn họ lên thuyền hoạt động như thường, có mười đại hán khác không ngừng buông những tấm màn che từ trên gác xuống bao phủ đống hàng hóa đưa lên trên thuyền.

Phụ trách kiểm điểm những khách đáp thuyền do bốn đại hán trang phục gọn ghẽ thật phù hợp với vẻ khách khí lịch sự, họ còn đang giúp khách nhân khuân những hành lý nặng lên thuyền.

Đứng phía trước Từ Tử Lăng là một tiểu gia đình gồm có ba người, nam trông như thư sinh mọt sách, nữ thật tú lệ đoan trang, đôi vợ chồng này tuổi độ hơn đôi mươi, mang theo một bé trai chừng bốn năm tuổi.

Họ đã nhìn thấy bộ mặt thẹo của Từ Tử Lăng, hiển nhiên trong lòng cảnh giác, thậm chí còn cấm đứa bé quay đầu lại nhìn gã.

Những khách nhânại hầu hết là thương lữ trang phục sang trọng, đứng thành nhóm ba bốn người, chỉ có năm sáu người chắc hẳn là khách giang hồ lang bạt.

Đến lúc Từ Tử Lăng lên thuyền báo danh, những đại hán của Ô Giang Bang càng thêm lễ phép, còn hô to lên:

- Lão đầu, Cung gia đến rồi!

Người thiếu phụ trẻ đứng ngay trước Từ Tử Lăng chẳng ngăn được lòng hiếu kỳ ngoảnh đầu liếc trộm gã một cái. Từ Tử Lăng gật đầu

mỉm cười, ngờ đâu làm người này kinh sợ, nàng ta vội vã cúi đầu, hấp tấp bước lên sàn thuyền.

Từ Tử Lăng đã quen với nếp sống giang hồ hỗn độn, lập tức nghĩ đến gia đình ba người này chắc hẳn là đã gặp nhiều điều phiền toái, bằng không đã chẳng như hiện giờ với thái độ như chim sợ ná. Gã thấy không thể giúp được gì, đành âm thầm giữ kín trong lòng.

Đến tới sàn thuyền, một tráng hán thân hình ngũ đoản bước ra nghênh đón:

- Cung gia, xin chào lão nhân gia. Tiểu nhân Lâm Lãng là hương chủ Mai hoa đường của Ô giang bang, Sa lão đại phân phó tại hạ đến đây để tiếp đãi Cung gia, tuyệt không thể chậm trễ, xin ngài sang bên đây!

Từ Tử Lăng thật áy náy muốn bảo hắn không cần đối đãi quá đặc biệt với mình, nhưng chợt hiểu có nói ra cũng chẳng tác dụng gì! Nghĩ xem Hầu Hi Bạch là hàng cao thủ tiếng tăm lừng lẫy bốn biển nghe danh như vậy, các bang hội địa phương tự nhiên là phải tìm hết mọi cách để vuốt đuôi, mua chuộc cảm tình. Trong tương lai nếu có việc gì, Hầu Hi Bạch sẽ phải vì họ mà ra mặt chống đỡ.

Chiếc thuyền này thật chắc chắn và rộng rãi, thương phòng chia thành trung hạ ba tầng. Từ Tử Lăng cuối cùng lại độc chiếm nguyên cả một thương phòng, vượt quá mức những gì mà gã có thể mong mỏ

Lâm Lãng nói qua đôi lời tán tụng, sau đó liền rời khỏi.

Từ Tử Lăng đến bên buồng cửa sổ, nhìn ngắm ra ngoài, hàng hóa trong gác chứa đã hoàn toàn được dời lên sàn thuyền, cảm xúc trong lòng lại bùng lên.

Ba Thục quả là một địa phương có phong vị rất đặc sắc, nhưng gã vừa nghĩ lại mình phải nên rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt. Có một việc cần phải cắt bỏ, phải quên lãng đã phát sinh tại chốn này. Nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là vì Thạch Thanh Tuyền, gã đã có lúc trong vài tích tắc động chân tình với nữ tữ này.

Tịch Ứng làm chúa tể một phương, giờ đã mất mạng dưới tay gã. Không biết nàng và Sư Phi Huyên nghĩ thế nào đây? Thuyền chợt rung động, nhổ neo khởi hành.

Bỗng có tiếng vó ngựa “lóc cóc” ầm ĩ.

Hơn mười kỵ sĩ nhanh như gió cuốn xuyên qua rừng cây, vội vã hướng về bến thuyền, hét to kêu thuyền ngưng lại.

Người của Ô Giang Bang hiển nhiên không rõ bọn họ đến với mục đích gì, những cây sào cùng chống ra, thuyền lẹ làng rời bến, tự xuôi dòng trôi xuống hạ du. Lúc đầu còn thấy nhóm kỵ sĩ đó theo bờ truy đuổi, nháy mắt bọn họ đã bị bỏ lại rất xa.

Từ Tử Lăng, hơn mười hôm rồi chẳng có được một giấc ngủ ngon, đến bên giường nằm xuống, cuối cùng liền say sưa chìm sâu vào mộng.

*

Trong ánh sáng ban mai, đó đây núi rừng trùng điệp, đỉnh núi hiểm trở cao thấu trời mây, nham thạch tầng lớp chất chồng xanh biếc một mầu, quan cảnh tiếp nối như vô cùng tận.

Khấu Trọng cứ mãi xem mà không ngừng tán thán, cũng tự biết là đã lạc mất đường về Úc Lâm Quận. Có lẽ vì đêm qua v, đã tìm kiếm lối

đi suốt đêm, nhưng cuối cùng vết tích của một con đường mòn cũng không thể trông thấy.

Tại giữa nơi núi cao đỉnh dốc, sông núi chập chùng này, muốn thấy một lối mòn có vết chân người thật khó mà tìm cho được.

Gã vốn là dọc theo sông từ bờ bắc Úc Thủy đi về hướng tây, làm sao biết sông núi chặn đường! Nghĩ muốn quay lại mà vẫn tiếp tục tiến bước, quanh tới vòng lui lại thành ra đến cái nơi gì mà trước không thấy làng xóm, sau chẳng thoáng bóng người.

Khấu Trọng từng bước suy tính xong bèn ngắm trong số một ngọn núi cao rồi leo đi lên. Đỉnh núi này nguy nga, cao chót vót trong toàn dãy núi. Đi được nửa đường đã có mây mù bao phủ, những tảng đá hình thù quái dị, cây cối lạ lùng chen lẫn là những khe suối chảy quanh. Lúc leo tới đỉnh núi, bèn nhắm hướng tây nhìn đi, chỉ thấy xa hơn mười dặm có một thôn trại. Ẩn hiện qua rừng cây, ruộng vườn trông rõ nơi triền núi. Cửa vào Ốc trại có lối đi ngoằn ngoèo lót đá nối nhau, những thửa ruộng trên triền dốc từng lớp từng lớp cao dần lên, phản chiếu ánh nước lấp lánh. Bây giờ là tiết thu đông, khắp rừng cây lá vàng rực rỡ. Ở giữa nơi núi sông vây bọc, có rất nhiều bộ tộc Di sống riêng rẽ, họ chẳng biết đến mùi vị nhân thế là gì!

Khấu Trọng cứ mặc cho ý tưởng tự do bay nhảy, giá như nếu không có việc gì quan trọng, có thể nán lại nơi đây mười hôm nữa tháng, thì thật là lý thú vô cùng.

Đồng thời nghĩ đến Tống Ngọc Trí, lại có chút ngần ngại, rồi vội vã hướng về nơi thôn trại bước nhanh.

*

Chiếc thuyền buồm thuận dòng trôi hướng về đông. Chỉ trong một

đêm, đã vượt qua ba quận Mi sơn, Kiện vi, và Lô xuyên. Từ Tử Lăng ăn xong bữa điểm tâm trên thuyền, bèn đến bên đầu thuyền đứng đây đón gió, thưởng ngoạn cảnh đẹp sông nước đôi bờ.

Khúc này lòng sông sâu thẳm, nước chảy thật nhanh, thủy triều mênh mông gầm thét, sườn núi hai bên đối nhau, dốc cao chót vót. Thuyền lướt theo dòng nước cuồn cuộn, thế nước dốc xiết chảy như xa cuốn cả dặm ngàn.

Từ Tử Lăng cảm thấy tâm thần mông lung bay bổng, thầm biết chuyến đi này thật chẳng uổng công, càng thêm cảm tạ Hầu Hi Bạch về đề nghị tốt đẹp này, chợt nghĩ nếu mà có Khấu Trọng đứng bên, cười cười nói nói, thì thật là sướng khoái!

Rồi lại nhớ đến Sư Phi Huyên đã từng cùng Hầu Hi Bạch ngoạn du Tam Hạp, chỉ một lúc mà trong lòng trăm việc nghĩ suy.

Đúng ngay lúc này, Lâm Lãng đến bên cạnh gã:

- Đến giữa trưa, chúng ta có thể qua khỏi Ba Quận. Từ Ba Quận đến Ba Đông, khúc sông này càng thêm hiểm yếu, nếu mà thuận gió, chiều tối mai có thể đến Trịnh Quận, ngừng nghĩ một đêm. Nơi đây miếu tự thật nhiều, nếu Cung gia có hứng thú, có thể vào thành nội dạo chơi.

Từ Tử Lăng hỏi hắn:

- Thế lúc nào mới có thể vào đến Tam Hạp?

Lâm Lãng đáp:

- Sau khi qua khỏi Bạch Đế Thành khoảng một canh giờ là đến Hạp khẩu, chúng tôi thấy đã quen rồi nên chẳng lạ gì, nếu như Cung gia

lần đầu đến thăm viếng Tam Hạp, những vách núi này ép sông tạo thành eo núi, hình thể dốc hiểm gập ghềnh, dám chắc là lúc đó Cung gia sẽ thở dài mà khen không hết lời đó!

Từ Tử Lăng phóng mắt trông về phía trước, Trường giang giống như là một dải lụa ngọc mênh mông vĩ đại, kéo dài xa tắp đến tận cùng dãy núi. Gã bèn gật đầu:

- Chưa vào eo núi mà cảnh sắc đã hùng vĩ tráng lệ thế này, sau khi vào đến Tam Hạp, đương nhiên là phong cảnh lại càng đáng để xem.

Lâm Lãng có vẻ như chỉ tình cờ hỏi:

- Đêm qua đám người đuổi theo đã đến, họ muốn chúng tôi dừng thuyền, Cung gia chẳng hay có nhận ra họ không?

Từ Tử Lăng ngầm hiểu rằng đây mới chính là mục đích mà hắn tìm đến để nói chuyện, bèn lắc đầu:

- Ta không có quan hệ gì với họ, Lâm hương chủ không biết bọn chúng là thần thánh phương nào sao?

Lâm Lãng ra vẻ nghi hoặc:

- Tiểu nhân chỉ là không thể nghĩ ra thân phận của bọn họ, chỉ thuận miệng hỏi Cung gia một tiếng. Việc này xem ra có thể là có liên quan với những khách nhân khác trên thuyền, Cung gia không cần phải bận tâm.

Sau khi nói thêm vài câu, Lâm Lãng quay lại làm công việc trong cương vị của mình. Từ Tử Lăng trong lòng chợt liên tưởng đến đôi phu phụ trẻ tuổi và tiểu hài tử. Giả sử bọn kỵ sĩ đó kiên trì chẳng chịu bỏ qua mà lại đáp thuyền truy đuổi tới cùng, vào buổi tối tạm nghỉ tại

Trịnh quận thế nào cũng sẽ có chuyện phát sinh.

Vừa nghĩ đến đây thì từ đằng sau có tiếng bước chân lạch bạch chạy lại.

Từ Tử Lăng quay đầu lại nhìn, thì thấy tiểu hài tử đó nhảy qua nhảy lại “bầm bầm”, vội vàng một tay nắm đứa bé níu lại, nhíu mày la:

- Tiểu hài tử sao lại làm loạn trên thuyền vậy?

Đứa bé trông hết sức đẹp đẽ, răng trắng môi hồng, mi thanh mục tú, tinh quái hết mức, chìa tay nũng nịu kêu:

- Bá bá bế con, Kiệt nhi muốn xem!

Từ Tử Lăng đảo mắt nhìn quanh, lạ thật sao chẳng th cha mẹ đứa bé đâu cả, chợt nhớ đến Tiểu Lăng Trọng, trong lòng lại nổi lên vô vàn thương xót, liền bế đứa bé lên rồi dịu dàng hỏi:

- Con trông thấy chưa?

Tiểu Kiệt mở to đôi mắt hắc bạch phân minh không hề nhiễm một chút khí ô trọc của kẻ thành nhân, đang chớp chớp sáng rỡ, hiếu kỳ nhìn xung quanh.

Từ Tử Lăng lòng chợt tràn đầy xúc cảm, chỉ có trẻ thơ nhìn sự vật dưới con mắt hiếu kỳ và chắc hẳn là tưởng tượng rất nhiều với một tấm lòng thơ ngây. Qua hành động “nhìn sự vật”, tất cả tinh thần đều gom hết vào đó. Còn mình cho dù có xem đến xuất thần, nhưng trong lòng suy tưởng cứ như là thủy triều lên xuống, lại nghĩ thế giới người lớn đầy dẫy phiền nhiễu của sự còn mất được thua, so với sự chăm chú và dụng tâm hết lòng của Tiểu Kiệt thì còn kém xa quá!

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền lại.

Từ Tử Lăng thầm hơi lo lắng, đây là tiếng bước chân của một nữ nhân có võ công.

Quả nhiên là tiểu tức phụ xinh đẹp đó đã đến sau lưng, lên tiếng trách:

- Kiệt nhi! Con tại sao chẳng nghe lời, dám phiền nhiễu đại thúc vậy!

Từ Tử Lăng buộc lòng phải để Tiểu Kiệt xuống lại sàn thuyền, xoay người lại nhìn ngay mặt tiểu tức phụ. Cô ta khẽ cúi xuống nắm lấy Tiểu Kiệt bồng lên, rồi cúi đầu tránh né ánh mắt của gã, nhẹ giọng:

- Thật là hổ thẹn, Kiệt nhi làm phiền đại thúc quá!

Từ Tử Lăng mĩm cười:

- Đừng bận tâm!

Tiểu Kiệt trong vòng tay ôm ấp của thân nương, dù đi đã xa mà vẫn "hi hi" cười hướng về gã vẫy tay. Ngay tại giờ khắc này, Từ Tử Lăng đã hạ quyết tâm, nếu Tiểu Kiệt và cha mẹ đứa bé có chuyện gì phiền toái, gã tuyệt không thể làm kẻ bàng quan mà phải nhúng tay vào.

*

Khấu Trọng càng đến gần thôn trại đó, càng cảm thấy phong cảnh địa phương này thật quyến rũ, thanh u kỳ tuyệt.

Một con sông từ tây bắc chảy lại, uốn khúc quanh co giữa lòng thôn trại, rồi lững lờ xuôi về đông nam. Mỗi tổ của thôn trại gồm từ bốn đến sáu gian nhà mái gỗ làm thành một lều dài rồi tụ họp lại thành

trại, tản mác ở hai bên bờ sông. Dù tọa lạc ven sông hay bên sườn núi, phía dưới đều có thể dùng cột gỗ làm nền, cột chống lên làm thành sàn nhà, tạo thành hình dạng của chân cẳng treo ngược, trông rất đặc sắc.

Trại nhỏ thì cũng có hơn mười gia đình, lớn thì làm thành tổ nhiều hơn trăm hộ. Họ hoặc là tàng ẩn giữa rừng cây, hay nhóm tại sơn nhai lưng chừng núi. Khắp lối mòn nho nhỏ ngang dọc giao nhau.

Thôn thì chưa vào đến, tiếng chó sủa đã inh ỏi truyền lại.

Một đám phụ nữ Lí Liêu có hơn mười người ngồi quanh thôn khẩu, vừa nói chuyện, vừa thêu dệt, thấy có người lạ đến, thần sắc đều lộ vẻ giới bị.

Tiếng chuông vang dội.

Khấu Trọng đã từng trải qua nhiều lần như thế này, đâu dám vội tiến vào thôn, bèn dừng bước chân lại, kêu to lên:

- Có người nào hiểu Hán ngữ không? Tại hạ chỉ ghé qua hỏi đường thôi!

Nghênh tiếp gã chính là gần mười con ác khuyển có to có nhỏ, chạy vội đến bên gã chừng một trượng thì nằm phục xuống, ngẩng đầu sủa lên ầm ĩ. Cũng may là chúng không trực tiếp tấn công

Có vẻ như là những nam nhân trong thôn đã ra ngoài săn bắn, nên chỉ thấy toàn là người già và trẻ em ào ra đứng tụ lại nơi thôn khẩu. Mọi người nhìn gã như thấy một thứ quái vật, hướng về gã khoa tay chỉ trỏ, hiển nhiên không có một người nào nghe mà hiểu những gì gã nói.

Khấu Trọng thầm nghĩ cho dù có vào thôn cũng đâu được việc gì, có thể còn rước thêm những hiểu lầm không cần thiết, xem ra chỉ còn cách tự mình dựa vào “trực giác minh mẫn trời cho về địa lý” để mà tìm đường đi thôi!

Lúc xoay người muốn đi, đột nhiên phía sau vang lên một giọng êm ái của nữ nhân:

- Khấu Trọng! Ngươi đến đây làm gì?

Khấu Trọng giật bắn mình quay lại, mắt nhìn mà không thể tin được rằng xuất hiện nơi thôn khẩu, chính là bóng hình anh phong lẫm liệt của Tống Ngọc Trí. Đó chẳng là mỹ nhân mà gã đã biết bao ngày sáng nhớ chiều mong ư!

*

Lúc Từ Tử Lăng quay lại thương phòng, cha của Tiểu Kiệt và Lâm Lãng đang cùng nhau nói chuyện, sau đó thì họ không ngớt lắc đầu.

Từ Tử Lăng thấy vậy bèn hỏi:

- Việc gì thế?

Cha của Tiểu Kiệt cảnh giác liếc nhìn gã một cái, hiển nhiên là không thích gã đa sự chen vào câu chuyện này.

Lâm Lãng phân trần:

- Cung gia, xin người lại đây bàn định xét lẽ đúng sai, chuyến thuyền này đã được thỏa thuận đi Cửu Giang thôi! Đi tuyến đường gì, thuyền neo ở những bến nào đều đã định trước, làm sao có thể tùy tiện sửa đổi! Vị Hàn Trạch Nam tiên sinh đây

Hàn Trạch Nam tỏ vẻ lo âu:

- Tại hạ chẳng phải là không hiểu, chỉ là cầu xin Lâm đại ca tiện thể chấp nhận, cho chúng tôi lên bờ tại Ba Thiệu, có vậy thôi!

Lâm Lãng chẳng vui vẻ lắm:

- Còn muốn mỗ nói thêm bao nhiêu lần nữa đây! Ba Quận là địa đầu nối tiếp Trường giang, Ô Giang Bang chúng tôi gần đây có vài sự tranh chấp với bọn họ, bỗng nhiên ghé vào bờ như vậy, có thể gặp phiền toái đó!

Từ Tử Lăng bây giờ mới hiểu ra rằng tất cả chỉ là một vấn đề thôi, cũng biết Lâm Lãng lão giang hồ này định giở thủ đoạn. Đêm qua đám kỵ sĩ đó, nhìn thấy là biết chúng chẳng phải thiện nam tín nữ rồi! Nếu bọn chúng đuổi kịp, sau đó phát giác Ô Giang bang giữa đường cho người xuống, nói không chừng chẳng chịu bỏ qua. Nếu để Hàn Trạch Nam phu phụ hai người xuống bến tại Ba Đông quận rồi thuyền lập tức ly khai, Lâm Lãng có thể xong một công hai chuyện. Đây là quy củ giang hồ, không ai có thể nói gì được.

Từ Tử Lăng nói:

- Hãy để ta cố khuyên nhủ Hàn huynh, được chăng!

Lâm Lãng ra vẻ cung kính:

- Cung gia quả nhiên là người hiểu biết.

Nói xong tự mình ly khai.

Hàn Trạch Nam lộ vẻ chán nản như là đã thua cuộc rồi.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Hàn huynh chẳng hay có thể nghe ta nói một đôi lời chăngNam nổi giận trừng mắt liếc nhìn gã, tỏ vẻ lạnh nhạt:

- Có gì hay mà nói chứ!

Nói xong cứ thế quay ngược lại thương phòng mà đi.

Chương 305: Danh thích đao thạch

Hai người một trước một sau đi tới một tảng đá lớn bên bờ suối ngoài thôn trang. Tống Ngọc Trí dừng lại, nghiêm mặt hỏi:

- Ngươi tới đây làm gì?

Khấu Trọng cố kìm cảm xúc đang trào dâng trong lòng, dịu dàng:

- Đương nhiên là vì Tống tam tiểu thư! Ta tới Lĩnh Nam lần này để tạ lỗi với nàng.

Tống Ngọc Trí hơi ngẩn ra nhìn hắn rồi lắc đầu thở dài:

- Khấu Trọng nhà ngươi bỗng dưng sao lại phiền hà như vậy? Lúc ở Lạc Dương ta đã dứt khoát nhất đao lưỡng đoạn với ngươi, cớ gì còn tìm đến đây? Cẩn thận đừng để ta lại coi thường ngươi đó!

Khấu Trọng đâu đã bao giờ lâm vào tình trạng khó xử thế này, chỉ đành cười khổ:

- nàng đừng hiểu lầm, ta tới tìm nàng tuyệt đối không phải để cầu xin nối lại tình xưa.

Tống Ngọc Trí hứ lên một tiếng, nhấm nhẳn:

- Đừng có tự đánh trống rồi tự khen hay, ai có tình xưa với ngươi mà nối lại?

Câu nói của nàng rốt cuộc đã khơi dậy bản tính trong Khấu Trọng, gã cười cười:

- Vậy lúc Ngọc Trí sà vào lòng ta bên ngoài trang viện của Trầm Lạc Nhạn, cái đó gọi là gì?

Tống Ngọc Trí tức thì giận đến tròn mắt, quát nhỏ:

- Ngươi nói lại lần nữa ta xem!

Khấu Trọng nhớ ngay đến những ngày tháng lang thang ở Dương Châu, lúc đó hắn đã biết, nếu có người bảo "Nói lại lần nữa" mà mình ngốc nghếch nói lại là lập tức có chuyện to rồi! Bèn vội vàng xua tay:

- Trí Trí bớt giận, bớt giận, ta đã hồ ngôn loạn nhữ rồi! Chà, đúng là ta đến đây mục đích chỉ muốn gặp mặt nàng một lần, tuyệt đối không có ý gì khác.

Ánh mắt trong veo của Tống Ngọc Trí chăm chăm chiếu vào mặt Khấu Trọng, không trả lời, cũng không nói gì thêm, tựa như chỉ muốn biết những lời vừa rồi của gã là thành thật hay giả dối.

Khấu Trọng nhìn dung nhan có đôi ba phần tiều tụy của nàng, chợt thấy yêu đến thắt lòng, nhẹ giọng xót xa:

- Trí Trí gầy đi nhiều rồi đó!

Nét mặt Tống Ngọc Trí sầm xuống:

- Chuyện đó thì can hệ gì đến Thiếu Soái nhà ngươi? Nói thật đi, ngươi đến Lĩnh Nam này làm gì

Thấy thái độ nàng vẫn không hề khoan nhượng, Khấu Trọng đành

thở dài:

- Chúng ta ngồi xuống nói chuyện có được không? Phong cảnh nơi đây thủy tú thoát trần như vậy, lẽ nào nói chuyện tử tế một lát cũng không được sao? Dù nàng có không coi ta là... hừm, thì cũng tạm cho là bằng hữu lâu ngày gặp mặt được chứ?

Cặp mắt hạnh trừng lên nhìn gã một lúc, rồi Tống Ngọc Trí mới gật đầu:

- Ngươi nhiều lý lẽ lắm, được rồi!

Đoạn liền ngồi xuống phiến đá bên bờ, thả đôi hài hoa chạm nhẹ mũi xuống mặt nước.

Khấu Trọng ý tứ ngồi xuống cách nàng đến hơn một thước, lẩm bẩm như tự nói với mình:

- Thực ra thì ta vốn không dự định tới Lĩnh Nam, bởi ta biết Trí Trí với ta đã nhất đao lưỡng đoạn, nhưng đêm Trung Thu vừa rồi, ngắm vầng trăng soi vằng vặc ta đột nhiên cảm thấy một ý muốn không thể kìm được, chính là trước khi binh bại thân vong phải gặp được Trí Trí một lần, nói với nàng tâm sự của ta rồi chết mới có thể nhắm mắt.

Chưa bao giờ ngữ khí của hắn lại chân thành thê lương đến như vậy, Tống Ngọc Trí dù đang đề phòng cũng không khỏi giật mình, nhíu mày lại nói:

- Đừng có gạt ta, Khấu Thiếu Soái nhà ngươi vừa đại triển thần uy, trước đánh bại Vũ Văn Hóa Cập, sau đại thắng Lý Tử Thông, một hơi đoạt cả Bành Thành, Lương Đô hơn hai mươi thành, lại còn phá tan liên quân Tào Ứng Long, Chu Xán, Tiêu Tiễn, sao vừa mở miệng đã than thở như kẻ sắp chết vậy? Muốn ta thương hại ngươi sao?

Khấu Trọng lắc đầu chậm rãi:

- Chút thành công của ta chẳng khác nào cầu vồng trên trời, rực rỡ chốc lát rồi sẽ dần biến mất. Nàng xem đấy, Lý tiểu tử đã bình định được Quan Trung, lại có thêm Từ Hàng Tịnh Trai thống lĩnh Bạch Đạo phò tá phía sau. Lực lượng như vậy, chuyện ta thất bại chỉ là chuyện sớm hay muộn. Thế nên gặp được nàng lần này, Khấu Trọng chết cũng không hối hận nữa rồi!

Tống Ngọc Trí nhắm mắt, chầm chậm nói như cân nhắc từng chữ một:

- Đã biết như vậy, sao ngươi không sớm hạ tay, rời bỏ vòng xoáy mà du sơn ngoạn thủy như huynh đệ Từ Tử Lăng của ngươi, chí nam nhi đâu chỉ có mỗi tranh đoạt thiên hạ?

Khấu Trọng lắc đầu kiên định:

- Nếu đơn giản như vậy thì ta sớm đã từ bỏ từ lâu rồi! Đại trượng phu da ngựa bọc thây, có chết cũng phải chết cho oanh oanh liệt liệt, muốn ta cúi đầu trước mặt Lý tiểu tử, vạn kiếp ta cũng không cam lòng. Cho dù chỉ còn một binh một tướng, ta cũng phải đấu với hắn đến cùng!

Tống Ngọc Trí thở một hơi dài thê lương rồi cúi đầu khẽ hỏi:

- Tâm ý ngươi đã như vậy, còn tìm đến ta làm gì?

Khấu Trọng rầu rĩ thốt lên: “Trí Trí!”

Tống Ngọc Trí đứng dậy khỏi phiến đá, ánh mắt ấm lạnh đan xen nhìn xuống Khấu Trọng:

- Khấu Thiếu Soái hãy thành thật trả lời ta một câu: Nếu giữa Ngọc Trí và thiên hạ chỉ được chọn một, Thiếu soái sẽ chọn đằng nào?

Khấu Trọng gượng cười:

- Trí Trí biết chân ta đã nhúng sâu trong bùn, không thể nói nhấc lên là nhấc được. Một lựa chọn tàn nhẫn như vậy, nàng sao có thể bắt ta được chứ?

Tống Ngọc Trí chợt nhoẻn miệng cười, nụ cười tươi như hoa nhưng cũng đượm vẻ thê lương đến não lòng:

- Tàn nhẫn là ngươi chứ không phải là Ngọc Trí này. Ta quay về phương Nam chính là vì muốn quên hẳn ngươi đi, tại sao ngươi còn đến đây làm gì, với ta với ngươi đều có ích gì đâu?

Khấu Trọng lắc đầu lẩm bẩm:

- Đều là ta không tốt, cứ tưởng làm vậy sẽ khiến Trí Trí vui, biết ta có thâm tình với nàng mà cao hứng. Hà, giờ ta mới biết Trí Trí cũng thâm tình với ta chẳng kém!

Tống Ngọc Trí trợn mắt thốt lên:

- Ai có thâm tình với nhà ngươi?

Khấu Trọng làm ra vẻ hồ đồ, gãi đầu: “

- Nếu Trí Trí không thâm tình với ta, tại sao phải về Lĩnh Nam mới quên ta đi được?

Tống Ngọc Trí ngẩn người, nghiêng nghiêng suy nghĩ một lát mới

gật đầu:

- Ta từng nghĩ đến chuyện này, cuối cùng đã nghĩ ra một điều, ngươi có muốn nghe không?

Khấu Trọng lại làm bộ thở dài:

- Không cần nói cũng đoán ra được mà! Được, Trí Trí cứ nói đi! Phũ phàng đến mấy cũng không chết ngay được đâu!

Cặp mắt hạnh lại trừng lên trách móc:

- Ngươi giỏi thủ đoạn lắm, có phải đang giả bộ đáng thương đấy không?

Khấu Trọng cười khổ

- Tình trường như chiến trường, muốn có kết quả tất nhiên cũng phải có chút chiến lược, có điều bao nhiêu bài vở ta đã mang ra dùng hết mà hình như chẳng thu hoạch được gì, ta nói thế đã đủ thẳng thắn chưa?

Tống Ngọc Trí nhìn hắn như nhìn con quái vật rồi nhịn không nổi khom lưng ôm bụng bật cười khanh khách:

- Đồ lươn lẹo, chút nữa là bị ngươi làm cho tức chết rồi!

Cửa thành đã mở, Khấu Trọng chớp thời cơ xông thẳng vào đại điện:

- Ta hôn Trí Trí một lần được không, hôn nhẹ lên hai má thôi mà!

Tống Ngọc Trí lập tức đỏ bừng mặt, quát lớn:

- Ngươi nghĩ Tống Ngọc Trí này là hạng người gì?

Khấu Trọng than thầm: “Hỏng bét!” rồi vội vàng khỏa lấp:

- Trí Trí còn chưa nói nàng nghĩ thế nào về quan hệ yêu hận nan phân của chúng ta mà!

Tống Ngọc Trí cúi đầu lẩm bẩm “yêu hận nan phân!”, đoạn ngẩng lên dịu giọng:

- Ta đã nghĩ ra, quan hệ chúng ta mãi không thể dứt như vậy bởi vì trong đó không chỉ có ái tình. Ta đối với ngươi ba phần mến tài, ba phần bằng hữu, luyến ái nhiều nhất chỉ có bốn phần, thậm chí trong bốn phấn đó hận lại nhiều hơn yêu, ta nói thế đã đủ thẳng thắn chưa?

Nàng dùng chính câu của gã để đối lại gã. Khấu Trọng vỗ tay cười:

- Chỉ cần Trí Trí yêu ta một phần là Khấu Trọng này đã không mong gì hơn rồi!

Đôi mắt xinh đẹp lại nhìn gã như nhìn quái vật, đoạn cau lại vẻ bực bộChính ngươi tự nói ra đấy nhé!

Khấu Trọng chợt nghiêm túc:

- Nàng tin cũng được, không tin cũng được, ta xuôi nam lần này thật sự chỉ là để gặp lại nàng một lần. Nàng đã nói có yêu ta một phần, tại sao không thể gác lại mọi thế sự, cùng ta sống con bà nó ba ngày.... Ấy không phải! Chỉ là tương kính như tân cùng ở với nhau ba ngày vui vẻ, sau đó ta sẽ trở về cùng Tử Lăng đến Quan Trung tầm bảo. Điều ta cầu xin nàng chỉ có vậy, còn về sau thế nào chỉ có tận nhân lực rồi chờ tri thiên mệnh thôi!

Sắc mặt Tống Ngọc Trí chợt đại biến:

- Lý gia đang giăng thiên la địa võng ở Quan Trung đợi các ngươi, sao các ngươi vẫn tình nguyện chui vào?

Khấu Trọng chỉ chờ có thế, lập tức ra bộ ngạc nhiên:

- Còn dám nói hận nhiều yêu ít? Thì ra Trí Trí vẫn yêu ta nhiều hơn!

Hoa dung Tống Ngọc Trí đỏ ửng, giận dữ hừ lên một tiếng:

- Đồ mặt dày nhà ngươi! Ngươi và Tử Lăng đều là bằng hữu của ta, lẽ nào nhìn thấy bằng hữu đi vào chỗ chết mà ta lại thản nhiên được sao?

Khấu Trọng bật cười hì hì:

- Lý tiểu tử càng muốn vây bắt ta thì ta lại càng thấy cao hứng. Khấu Trọng này từ nhỏ thích nhất là chơi trò đuổi bắt, Lý tiểu tử chịu chơi cùng, cớ gì ta lại không thử một phen!

Tống Ngọc Trí tròn mắt nhìn gã một lúc rồi chợt cúi đầu thở dài:

- Chẳng trách gia phụ lại nói ngươi trời sinh ra đã bất kham!

Lần này thì Khấu Trọng phải ngạc nhiên

- Cha nàng đã nói với nàng về ta ư?

Tống Ngọc Trí có vẻ đã bình tĩnh trở lại, chậm rãi:

- Có biết vì sao ngươi lại gặp ta ở đây không?

Khấu Trọng hoang mang lắc đầu. Tống Ngọc Trí vẫn chậm rãi:

- Ta cố ý chờ ngươi tại đây, mục đích ngăn không cho ngươi đến Tống Gia Sơn Thành!

Khấu Trọng đã hồ đồ thật sự, lập tức hỏi dồn:

- Ta đến Tống Gia Sơn Thành thì có chuyện gì không hay chứ?

Tống Ngọc Trí cười gượng gạo, đoạn cúi gằm mặt nói nhỏ:

- Gia phụ sẽ giết ngươi!

Khấu Trọng giật bắn mình, trợn mắt:

- Cái gì?

oooooooooooooooooooo

Khoang chính khách thuyền khá rộng rãi, lúc Từ Tử Lăng đi vào đã có bảy tám người ngồi quanh một trong hai chiếc bàn, bàn qua tán lại ầm ỹ.

Vài người trong số đó có vẻ muốn chào hỏi Từ Tử Lăng, nhưng thấy gương mặt lãnh đạm đầy sẹo của gã đành ngậm ngay miệng lại.

Từ Tử Lăng ngồi xuống chiếc bàn còn lại, quay lưng về đám đại hán nhìn ra cửa sổ khoang thuyền. Nghe lọt mấy câu toàn là về làm ăn buôn bán, hắn không để ý nữa mà chuyển sang nghĩ về gia đình Hàn Trạch Nam.

Đám truy binh kia mà bắt kịp bọn họ giữa đường, đối với Từ Tử Lăng

lại là chuyện tốt, gã chỉ cần ra tay đuổi bọn chúng đi là xong. Còn nếu ba người đó xuống thuyền ở Trịnh quận thì lại khó xử cho gã rồi, làm sao gã có thể bám theo họ mãi được?

Từ Tử Lăng chỉ nghĩ ra một cách, ấy là trước khi đến Trịnh Quận gã phải nói chuyện với Hàn Trạch Nam, thử thuyết phục hắn ta hợp tác.

Thực ra Từ Tử Lăng đã càng ngày càng không màng chuyện thế sự, nhưng đứa trẻ đó luôn luôn làm gã nhớ đến Tiểu Lăng Trọng, dù thế nào gã cũng không thể để nó gặp bất trắc.

Đột nhiên Từ Tử Lăng thầm mắng mình ngốc ngếch, không tiện hỏi Hàn Trạch Nam về chuyện hắn ta gặp phải thì bí mật điều tra cũng có sao đâu? Võ công của gã chẳng lẽ lại không làm được việc cỏn con đó?

Quyết định như thế, Từ Tử Lăng đứng dậy toan trở về phòng. Chưa nhổm người lên thì có người chợt đến cạnh gã, đặt bịch một vò rượu lớn lên bàn rồi cười nói:

- Ngũ hồ tứ hải giai huynh đệ, lão ca có hứng thú uống vài chén với tại hạ không?

oooooooooooooo

Tống Ngọc Trí nghiêm chỉnh nhìn Khấu Trọng:

- Mấy hôm trước cha ta rời thành đến mười ngày, vừa hôm kia mới quay lại đã gọi Trí thúc và Lỗ thúc tới nói chuyện, bảo ngươi sẽ tới Sơn thành của chúng ta trong ba ngày tới.

Khấu Trọng đã hoàn toàn minh bạch, thở hắt ra một hơi, gật gù:

- Thì ra lão nhân gia chính là người đã hạ sát Thôi Kỷ Tú, chẳng trách lại nhẹ nhàng đến như chơi vậy!

Đến lượt Tống Ngọc Trí ngạc nhiên:

- Ngươi đã gặp cha ta rồi?

Khấu Trọng kể sơ lại chuyện rồi thắc mắc:

- Ta và cha nàng trước kia không oán, sau này không cừu, cớ sao phải giết ta? Chẳng nhẽ lão nhân gia không biết, nếu người giết chết ta thì bảo bối nữ nhi này sẽ không nhận người làm cha nữa hay sao?

Hai má Tống Ngọc Trí lập tức đỏ lựng lên, giận dữ quát lớn:

- Đồ mặt dày nhà ngươi! Cha mà giết chết ngươi, ta đây cảm kích còn chưa hết nữa là!

Khấu Trọng làm ngay vẻ bề dưới thỉnh cầu:

- Vậy xin Tống tam tiểu thư hãy mở mắt cho Khấu tiểu tử này được hỏi. Nếu tiểu thư muốn nhìn thấy Khấu tiểu tử này bị giết, sao còn đến đây cảnh báo cho kẻ hèn này vậy?

Tống Ngọc Trí ngây người ra, không những hai má mà cả vành tai cũng đỏ bừng lên, yếu ớt chống trả:

- Ngươi vẫn là bằng hữu của ta mà!

Khấu Trọng thở dài, chậm rãi đưa tay vuốt nhẹ lên má nàng.

Thân hình người đẹp khẽ run lên, chợt nhắm mắt ư lên một tiếng:

- Khấu Trọng à, đừng mà...!

Bàn tay Khấu Trọng vẫn ấp trên gò má mềm mại đến mê người, đầu ngón tay lướt lên vành tai nhỏ xinh mượt mà, ngả lại sát bên nàng, dịu dàng:

- Đừng dối lòng mình nữa được không?

Tống Ngọc Trí giật bắn mình, hối hả:

- Người ta không đùa đâu, gia phụ đã khắc tên ngươi lên tảng đá mài đao rồi, tức là ngươi chính là đối thủ tiếp theo của Ngự

Khấu Trọng hiên ngang đứng dậy:

- Trí Trí là bảo bối nữ nhi mà không hiểu tâm ý của lão nhân gia bằng tế tử này rồi! Lão nhân gia chính là muốn thử thành ý của ta với nàng, còn muốn khảo nghiệm xem Khấu Trọng này bản lĩnh đến đâu nữa!

Tống Ngọc Trí không còn để vào tai câu tự xưng tế tử của Khấu Trọng, hốt hoảng:

- Ngươi căn bản không hiểu cha ta rồi, người nào bị cha ta khắc tên lên phiến đá mài đao, cuối cùng đều thành dã quỷ dưới đao của Người cả. Ngươi đừng nghĩ ngươi là ngoại lệ! Cùng lắm người ta sẽ ở đây với ngươi ba ngày, ba ngày sau ngươi phải đi ngay, càng xa càng tốt, sau này cũng đừng quay lại nữa!

Khấu Trọng lắc đầu:

- Nếu ta vừa nghe mấy câu đã bỏ chạy như vậy, làm sao có đủ tư cách sánh duyên với nàng? Có biết vì sao ta nói ta hiểu cha nàng

hơn cả nàng không? Bởi vì cha nàng và ta căn bản là cùng một loại người!

Tống Ngọc Trí giận dữ gắt lên:

- Đến bây giờ mà ngươi vẫn chứng nào tật ấy!

Khấu Trọng mỉm cười ung dung:

- Ta phải tìm mọi cách sống sót dưới đao của cha nàng, phải cố vượt qua kỳ hạn ba ngày, Trí Trí nàng phải tán thưởng ta mới đúng chứ! Chỉ cần biết nàng có tình với ta một phần là ta đã khôi phục sinh ý, có đủ lòng tin tranh đoạt thiên hạ với Lý tiểu tử. Cuộc đời ta vốn phải là như vậy, nàng có thể cổ vũ ta thêm một lần nữa không?

Chương 306: Thông thiên mỗ mỗ

Từ Tử Lăng quay đầu lại nhìn về phía vị khách không mời mà đến làm quấy nhiễu dòng suy nghĩ của gã. Người vừa đến trạc ba mươi lăm hay ba muơi sáu tuổi gì đó, người cao gầy, khuôn mặt dài nhọn, có một nhúm râu dê dưới cằm. Nhìn khuôn mặt đó làm người ta liên tưởng đến một khuôn mặt lai tạp giữa ngựa và dê. Lúc bước đi gã đã cố gắng làm cho cái lưng khom của mình trở nên thẳng hơn, ưỡn ngực ra ép bụng vào cố làm ra vẻ ta đây, trông giống với bọn giang hồ mạt hạng đang lang thang khắp nơi. Được cái là gã ăn mặc rất sạch sẽ gọn gàng, cho dù là dùng nguyên liệu thô kệch nhưng đều là đồ đắt tiền. Tuy nhiên sơ qua thần thái của gã, Từ Tử Lăng nhìn ra cách ăn mặc của gã không tùy tiện, có thể thấy gã không tầm thường như cái vẻ bề ngoài.

Ánh mắt của gã vừa trầm tĩnh vừa nhạy bén giống như đang không ngừng tìm yếu điểm của người khác, trên lớp da của gã dường như ẩn hiện một loại ánh sáng kì dị. Đó là do hiện tượng tu luyện nội gia chân khí trong thời gian dài, hai bàn tay thon dài móng tay được cắt tỉa ngay ngắn sạch sẽ, dù cho trong động tác khoa trương vẫn đem lại cho người ta cảm giác khoẻ khoắn và nhạy bén. Bàn tay trái của gã bị thiếu ngón tay út, trông giống như bị chém đứt một cách gọn gàng và ngay ngắn. gã không khách khí gì ngồi ngay bên cạnh Từ Tử Lăng lại còn rót rượu cho Từ Tử Lăng. gã cất giọng tự giới thiệu về mình:

- Tiểu đệ họ Lôi, mọi người quen gọi là Lôi Cửu Chỉ, gọi như vậy thành quen đến nỗi mà quên cả tên mà phụ mẫu đã đặt cho, dám hỏi lão huynh cao tính đại danh?

Những thực khách ở các bàn bên cạnh đều ngừng nói chuyện, chú ý nhìn xem phản ứng của Từ Tử Lăng mà quên cả câu chuyện họ đang nói. Từ Tử Lăng dửng dưng hỏi:

- Ai đã làm cho huynh từ mười ngón biến thành chín ngón vậy?

Lôi Cửu Chỉ hai mắt chợt rực sáng, phút chốc trở nên nghiêm nghị tiếp tục nói với tư thế và nét mặt hơi có vẻ khoa trương:

- Đó là cái giá phải trả do trò nghịch ngợm lúc còn nhỏ của đệ.

Lôi Cửu Chỉ lại ghé mặt gần lại Từ tử Lăng hạ thấp giọng:

- Lão đại ca có muốn phát tài lớn không?

Từ Tử Lăng hờ hững đáp:

- Ta thật chẳng có hứng thú.

Lôi Cửu Chỉ tỏ ra dường như đã thấu hiểu, ngồi lại ngay ngắn, hớp một ngụm rượu rồi nói:

- Thật đáng mặt hảo hán! Lôi Cửu Chỉ này xin chúc lão đại ca một ly.

Từ Tử Lăng nghĩ thầm thật không hổ cho người giang hồ, rất am hiểu cái đạo liệu gió chống thuyền, gió chiều nào che chiều ấy, rồi cất giọng có ý trục khách:

- Lôi huynh nếu như đến tìm ta chỉ để nói những lời như vậy thì xin cứ tuỳ tiện.

Lôi Cửu Chỉ cười ha hả:

- Hãy để cho tiểu đệ này nói thêm vài câu đã.

Rồi sáp lại gần Từ Tử Lăng hạ giọng nói:

- Lão đại ca có phải trong bụng đang nghĩ rằng ta là người kiếm sống bình thường trong giang hồ sao

Từ Tử Lăng chau mày nói:

- Vậy thực ra huynh là người như thế nào đây?

Lôi Cửu Chỉ cười bí hiểm nói:

- Tiểu đệ là tay cờ bạc đi khắp đại giang nam bắc, chuyên nghiên cứu các thủ pháp nghệ thuật đánh bạc khác nhau.

Từ Tử Lăng bật cười khanh khách:

-Vậy thì điều này có gì phân biệt so với bọn giang hồ lưu lãng khác?

Lôi Cửu Chỉ đặt chén rượu xuống, thản nhiên nói:

-Đương nhiên là khác nhiều chứ, để tiểu đệ giải thích rõ ràng cho lão huynh hiểu.

Từ Tử Lăng trong lòng nghĩ mình đang bị lừa, có thể khi biết ra thì đã muộn. Những người ở bên bàn khác cố ý lắng nghe nhưng không rõ họ đang nói gì, nên sớm khôi phục lại tình hình lúc trước và lại tiếp tục tán gẫu. Từ Tử Lăng than:

-Ta hoàn toàn không có cảm hứng gì với cái trò đánh bạc. Lôi huynh hãy đi tìm người khác mà nói thử xem.

Lôi Cửu Chỉ cười nói:

-Chắc chắn là trong trò đánh bạc có nhiều thứ hay ho, chẳng qua lão đại ca không tìm hiểu nó nên mới không thấy hứng thú với nó. Trên thực tế, nghệ thuật đánh bạc có thể lưu truyền thiên cổ, không những nhiều chủng loại, mà còn bác đại tinh thâm. Chỉ cần hiểu được vài ngón nghề thì có thể tha hồ hưởng thụ cả đời.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

-Nói cho cùng thì rốt cục chẳng phải là hai chữ “thua sạch” sao? Nếu như ta không có hứng thú phát tài thì học cũng có tích sự gì? Hơn nữa ta và huynh xưa nay không quen biết, tại sao Lôi huynh đột nhiên muốn giúp t

Lôi Cửu Chỉ mắt thoáng qua một tia sáng nói:

-Lão đại ca quả nhiên là người rõ ràng minh bạch, chỗ này nhiều người nói không tiện hay là chúng ta tìm nơi khác nói chuyện vậy.

Từ Tử Lăng không thể hiểu ý đồ của gã, bất giác trong lòng hơi hoang mang, liền hỏi:

-Hôm qua lúc thuyền dương buồm rời bến, có một nhóm hán tử chặn thuyền buộc thuyền dừng lại, chẳng hiểu phải chăng họ có tranh chấp, mâu thuẫn gì với Lôi huynh không?

Lôi Cửu Chỉ ngạc nhiên nhìn Từ Tử Lăng, chừng như đánh giá lại gã, giọng trầm xuống nói:

-Lão đại ca thực sự là cao minh, khả năng liên tưởng cũng vô cùng phong phú, Lôi Cửu Chỉ ta nếu cứ cố tình che giấu e rằng lão ca sẽ

khinh thường tiểu đệ. Không sai, bọn người hôm qua đúng là vì đệ mà đến, họ là những người trong sòng bạc Xuyên Nam.

Từ Tử Lăng trong lòng đã hiểu, thật không ngờ mà vô tình đã giải quyết được vấn đề khó khăn của vợ chồng Hàn thị, việc còn lại bây giờ chỉ là làm thế nào để Hàn Trạch Nam hiểu được rằng tốp người đó không phải là kẻ thù cùa gia đình hắn, chỉ là sự hiểu lầm mà thôi.

Từ Tử Lăng vươn vai nói:

-Đến phòng của ta rồi hãy nói.

Lôi Cửu Chỉ cảm động mở tròn mắt, không ngờ rằng đối phương sau khi vạch trần mình xong lại có thể trở nên thân thiện như thế, vì vậy mà trong phút chốc gã đờ người ra.

*

* *

Tống Ngọc Trí nổi giận

-Ngươi lại nói với người ta bằng cái giọng khinh bạc đó hả, từ nay về sau ta sẽ không lý đến ngươi nữa.

Khấu Trọng cười cười:

-Ngọc trí trúng kế rồi, chỉ vì ta rất thích nhìn cái bộ dạng tức giận của nàng lúc này nên mới có ý nói những lời lẽ khinh bạc đó. Thôi nào, trở lại vấn đề chính đi, sơn thành của nhà nàng ở hướng kia phải không?

Tống Ngọc Trí tức giận giương đôi mắt to tròn lên, nghênh mặt lắc

đầu nói:

-Ngươi nghĩ ta sẽ nói cho ngươi biết à.

Khấu Trọng cất giọng dịu dàng:

-Bất kể việc gì cũng phải nghĩ đến đại cuộc. Thử nghĩ xem nếu như ta chỉ vì cha nàng khắc tên ta trên phiến đá mài đao, mà đã sợ vãi đái cong đít chạy trốn vào hoang dã thì sau này khi gặp lại cha nàng, vốn là một đại anh hùng thì làm sao lão nhân gia có thể chấp nhận một loại con rể bất lực như vậy được. Hãy tin ta đi, cha nàng chẳng qua chỉ muốn thử lòng ta thôi, chứ ta đảm bảo rằng khi ta lên Sơn Thành của nàng, lão nhân gia nhất định sẽ mở rộng cửa đón tiếp ta.

Tống Ngọc Trí suýt nữa bịt tai lại, than:

-Những lời huênh hoang của ngươi còn khó nghe hơn những lời nói khinh bạc kia nữa.

Khấu Trọng ngạo nghễ nói:

- Đó chính là cái có giá trị nhất của Khấu Trọng này đối với Tống Tam tiểu thư, nó làm cho Tống Tam tiểu thư được tiếp xúc với cái mà trước đây có mơ cũng chưa nghĩ đến.

Tống Ngọc Trí gần như muốn lấy tay bóp cổ Khấu Trọng, nàng giậm chân nói:

-Ma quỷ mới mộ3;ng những điều đó, ngươi tuy thân bách thắng nhưng chỉ là một thuyết khách tồi, hãy cút đi cho ta. Ta từ nay về sau không muốn gặp mặt ngươi nữa.

Khấu Trọng chỉ biết cười trừ, lúng túng nói:

-Cũng chỉ tại ta không tốt! Ngọc Trí, ta hiểu tấm chân tình của nàng mà.

Ngọc Trí ngạc nhiên n ói:

-Cái gì là tấm chân tình?

Khấu Trọng áp vào tai Ngọc Trí nói thầm đến mức không thể nhỏ hơn được nữa:

-Nàng sợ cha nàng giết ta nên mới giả vờ vô tình đuổi ta đi đúng không?

Tống Ngọc Trí chịu không nổi nhột nhạt cười phì lên một cái nói:

-Thiệt là hết cách với ngươi, khuyết điểm lớn nhất trong con người ngươi là không có khả năng tự biết mình, da mặt dày, lại hay nói năng lung tung. Trời ạ! Cứ coi như người ta sợ ngươi, Khấu Thiếu soái ngươi thực sự muốn đến Sơn Thành nộp mạng sao?

Khấu Trọng trong lòng tràn đầy niềm tin nói:

-Nàng vẫn chưa sáng tỏ sự tình sao? Cha nàng nếu muốn giết ta, đã dễ dàng ra tay từ lâu rồi.

Tống Ngọc Trí nói:

-Đó chỉ vì ngươi chưa hiểu lão gia mà thôi, hành động của lão gia từ xưa đến nay đều vượt ra ngoài dự tính khó mà đoán được, không ngại gì nói cho ngươi biết, cha ta đã từng hỏi ta có đồng ý gả cho ngươi không, vì để tỏ rõ thái độ quyết tâm nên trước tổ tông ta đã thề rằng tuyệt đối không gả cho ngươi, vì vậy cha ta vốn đã không coi

ngươi như con rể tương lai đâu.

Khấu Trọng cảm thấy tức giận như muốn tự đấm gã một phát, giậm mạnh chân, trên mặt cắt không còn giọt máu lạc giọng:

-Cái gì?

*

* *

Từ Tử Lăng kéo Lôi Cửu Chỉ đi về phía phòng gã, lúc đi qua phòng của Hàn Trạch Nam, cố ý nói lớn tiếng:

-Lôi huynh hà cớ gì mà lại kết thành thù hận với sòng bạc Xuyên Nam làm cho đêm qua họ phải đến chặn thuyền?

Lôi Cửu Chỉ liếc nhìn Từ Tử Lăng một cái mắt lóe lên tia kỳ dị nhưng không trả lời gã. Từ Tử Lăng trong lòng thầm tán thưởng, biết rằng hắn cũng là tay lão luyện giang hồ, từ câu hỏi lớn tiếng của mình mà có thể lần ra manh mối, chẳng qua là gã đã đạt được mục đích nên không quan tâm đến việc khác, đồng thời Từ Tử Lăng tập trung vận công vào song nhĩ để lắng nghe người thiếu phụ nói với Hàn Trạch Nam:

-Tướng công, huynh có nghe thấy gì không?

Hàn Trạch Nam đáp lại bằng một tiếng “ừ” rất nhỏ.

Từ Tử Lăng mở cửa ra nói:

-Lôi huynh, mời ngồi.

Lôi Cửu Chỉ không chút khách sáo ngồi ngay xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ, tiện tay cầm bình rượu nhỏ đặt lên bàn. Từ Tử Lăng ngồi ở bên kia bàn, nhìn thấy gã đột nhiên vươn người giống như trở thành một người khác, vừa hiên ngang vừa phong độ. Ngữ điệu từ ba hoa huênh hoang trở nên chín chắn đĩnh đạc, nói:

-Thực sự tiểu đệ không biết lão đại vốn là người rất nhiệt tình. Lúc đầu thấy huynh quản đến chuyện của vợ chồng Hàn thị liền nghĩ rằng huynh có mục đích khác, thậm chí c nghĩ huynh có dã tâm, bây giờ mới biết huynh thực sự muốn tốt cho họ.

Từ Tử Lăng càng ngày càng cảm thấy con người này không đơn giản chút nào, không phải là loại giang hồ bình thường, bèn nói:

-Lôi huynh vốn biết rằng vợ chồng Hàn thị tưởng lầm bọn người sòng bạc Xuyên Nam là kẻ thù truy binh của nhà họ vậy tại sao không báo cho họ một tiếng, hay là lại có dụng tâm gì chăng?

Lôi Cửu Chỉ nói:

-Tiểu đệ nếu cứ tuỳ tiện đi nói với họ liệu họ có tin không?

Từ Tử Lăng gật đầu:

Thôi được rồi hãy gác vấn đề đó sang một bên không bàn đến nữa. Lôi huynh tại sao lại quý mến Cung mỗ này?

Lôi Cửu Chỉ quay đầu lại nói:

-Hoá ra là Cung huynh. Cung huynh vốn là người rất có danh tiếng trong giang hồ, thứ cho tiểu đệ từ trước đến nay chưa từng nghe đến, nhưng khi nhìn thấy thái độ vô cùng cung kính của người bang Ô Giang đối với Cung huynh thì liền biết rằng Cung huynh là nhân vật

có đại danh trong võ lâm, vì vậy rất lấy làm lạ.

Từ Tử Lăng vẻ không vui nói rằng:

-Lôi huynh cũng đã biết nếu truy xét thân phận cho đến cùng thì chính là một điều giang hồ đại kỵ. Xin Lôi huynh hãy cẩn trọng cho.

Khuôn mặt gầy guộc của Lôi Cửu Chỉ bỗng lộ ra vẻ hân hoan:

-Cung huynh xin đừng trách tiểu đệ, tiểu đệ vừa có ý thăm dò thử phản ứng của Cung huynh để khẳng định cách nhìn của tiểu đệ, Cung huynh xin hãy tha thứ cho tội có lời bất kínhh với huynh.

Từ Tử Lăng chau mày:

-Lôi huynh muốn thăm dò về việc gì?

Lôi Cửu Chỉ cung kính đáp:

-Tiểu đệ muốn xem Cung huynh có phải là người nghĩa hiệp không, nếu như Cung huynh là nhân vật tà đạo thì những lời nói vừa rồi đã có thể dẫn đến hoạ sát thân với đệ, với võ công như của huynh thì giết chết tiểu đệ này chỉ cần một chút sức mà thôi.

Từ Tử Lăng không ngờ rằng Lôi Cửu Chỉ chỉ dựa đơn thuần vào quan sát mà đã có thể thấu hiểu được võ công thâm hậu của mình, gã rất lấy làm ngạc nhiên, trầm giọng nói:

- Lôi Cửu Chỉ huynh nếu đã hiểu rõ vấn đề thì xin cứ tự tiện nói ra, đừng lãng phí thời gian của Cung mỗ nữa.

Lôi Cửu Chỉ cười nhạt:

-Chuyện này nói ra thì dài lắm, đầu tiên muốn hỏi Cung huynh một chuyện, chẳng hay Cung huynh có muốn vừa thay trời hành đạo vừa phát tài không?

Từ Tử Lăng nói một cách dửng dưng:

-Lôi huynh nên đi tìm người khác, Cung mỗ này còn rất nhiều việc phải làm nên khó có thể giúp đỡ được.

Ngừng một lát lại nói:

-Nếu như Lôi huynh muốn tránh truy binh, vượt sông bỏ đi, truy binh nhất định sẽ hoang mang mà không theo bám được, nhân cơ hội thiên hạ đang hỗn loạn, có ai có bản lĩnh tìm huynh khắp thiên hạ?

Lôi Cửu Chỉ lảng tránh như không muốn trả lời trực tiếp câu hỏi của Từ Tử Lăng:

-Cung huynh đã không có ý muốn giúp đỡ thì tiểu đệ này phải tự nghĩ cách vậy, xin thứ lỗi cho tiểu đệ không tiếp tục câu chuyện được

*

* *

Tống Ngọc Trí rầu rĩ nói:

-Ngươi nên quên Ngọc Trí này đi, với bản lĩnh như Khấu Trọng ngươi, mỹ nữ trong thiên hạ ai không mơ tưởng chứ, nếu như ngươi thực sự có ý tốt với Ngọc Trí thì sau này xin đừng đặt chân đến Lĩnh nam nửa bước.

Khấu Trọng cuối cùng cũng định thần lại, thở sâu liền mấy lần, lắc đầu than:

-Tống Ngọc Trí nàng thật vô tình với ta.

Gã vẫy tay chào trong vô thức rồi quay về phía sau đi thật nhanh, trong nháy mắt đã biến vào trong rừng. Tống Ngọc Trí môi mím chặt, khuôn mặt thanh tú của nàng bỗng trở nên xanh mét. Từ đôi môi hàm tiếu ộc ra một ngụm máu tươi, ngã về phía sau. Chợt có một bóng người xuất hiện phía sau kịp đỡ lấy tấm lưng nàng trước khi nàng ngã xuống đất, rồi lướt theo hướng mà Khấu Trọng vừa khuất bóng.

Khấu Trọng chạy một mạch khoảng hơn hai mươi dặm ra khỏi hoang lãnh với tâm trạng căm hận trong lòng, gã nghĩ mình là kẻ hoàn toàn thất bại trong tình yêu, đầu tiên là Lý Tú Ninh, sau là Tống Ngọc Trí. Lúc đầu khi đặt chân đến phương Nam lòng gã tràn đầy hy vọng nhưng giờ đây tất cả những ước mơ và những mộng tưởng hão huyền đó đều bị vài câu nói của Tống Ngọc Trí đập tan tành. Đột nhiên gã phát giác ra mình đang đi trên con đường cái quan, trên đường hình như có nhiều người ngựa xe cộ, nhưng lúc đó lòng gã như trống rỗng, hoàn toàn không để ý gì, chỉ muốn tìm một quán rượu uống cho say một trận, tỉnh lại rồi tính sau. Gã hoàn toàn tuyệt vọng về Tống Ngọc Trí. Trong tâm trạng mơ mơ hồ hồ gã đến một quận thành đông đúc dân cư, cũng chẳng biết đó chính là Uất Lâm quận. Nộp phí nhập thành xong gã tìm được một tửu quán bên đường, thoả mãn được nguyện vọnguống rượu giải sầu. Tửu quán này được thiết kế rất mới lạ, không gian của quán có hình bầu dục, được kết thành bởi hai dãy trong ngoài, ở giữa nối liền với một khảng trống lộ thiên, giữa khoảng trống đó là một bể cá hình bầu dục, bốn phía đều bày chậu hoa. Lúc bình thường chắc chắn Khấu Trọng sẽ quan sát tỉ mỉ và rất tán thưởng, nhưng lúc này tâm hồn gã lại đang ở nơi khác. Gã ngồi lên một chiếc ghế tựa, tên tiêu nhị nhiệt tình tiến đến chào hỏi:

-Công tử đây chắc là người phương xa. Cơm rượu tại Kiến Long Trai của tiểu nhân thuộc hàng nhất phẩm ở Uất Lâm quận này. Công tử thật có con mắt tinh đời.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn quanh, nhìn thấy trong quán chỉ có chừng sáu bảy bàn, cũng đành tin lời khoác lác của tên tiểu nhị, càng chẳng có cảm hứng nói chuyện:

-Ta không cần cơm chỉ cần rượu thôi, loại rượu nào mạnh nhất ấy.

Tên tiểu nhị nhanh nhẹn quay đi không hỏi thêm gì nữa. Khấu Trọng nghĩ đến sự tuyệt tình của Tống Ngọc Trí trong lòng thấy đau đớn như bị xé nát tim gan, thở rất khó khăn, suýt nữa muốn khóc lên một trận nhưng không thể khóc nổi. Gã biết tình cảm sâu nặng của mình với Tống Ngọc Trí chẳng đi đến đâu. Gã nhất thời tự an ủi mình, tất cả đều trở thành quá khứ rồi, giống như cái lần gã đã uống say bí tỉ vì Lý Tú Ninh, lúc tỉnh dậy gã đã cố gắng quên nàng. Đó cũng là việc duy nhất gã có thể làm trong lúc này. Gã thực sự không thể hiểu được Tống Ngọc Trí, lần đầu tiên gã phát giác ra rằng không có cách nào để hiểu được cảm nghĩ thực sự trong lòng nàng. Người thiếu nữ kiều diễm xuất thân từ dòng dõi quý tộc rõ ràng là thích mình, dù cho trước đây có bất kỳ ân oán hiềm khích gì, khi nhìn thấy Khấu Trọng bất chấp tất cả để xuôi về phương Nam, không ngại gì đường xá xa xôi, núi sông hiểm trở để đến gặp nàng, vậy cũng nên bỏ qua tất cả những chuyện không hay trước đây để đón tiếp gã. Lẽ nào kết cục lại là như vậy. Rượu đực mang đến, Khấu Trọng đột nhiên cảm thấy có cái gì đó bất thường, ngẩng đầu lên nhìn không ngờ đó là Ngân long Tống Lỗ, gã hoảng sợ đến độ bật người dậy. Tống Lỗ thân mật đặt tay lên vai gã hiền hoà nói:

-Ngồi xuống rồi hãy nói.

*

* *

Từ Tử Lăng đang nghiên cứu tham tập “Chân ngôn thủ ấn” mà gã mới được Chân Ngôn đại sư truyền thụ gần đây, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa liền nói:

-Mời vào.

Người đến là Lâm Lãng vẻ mặt hơi căng thẳng nói:

-Truy tung sắp đuổi đến rồi.

Từ Tử Lăng lập tức đánh giá lại những người trong sòng bạc Xuyên Nam, vì trong thời gian ngắn họ có thể đuổi kịp được thuyền, gã nói:

-Lâm hương chủ định làm thế nào?

Lâm Lãng phẫn nộ nói:

-Tất cả mọi việc đều dựa luật giang hồ mà làm, đây là thuyền của bang Ô Giang của tại hạ, nếu họ muốn gây khó dễ tại đây thì thật làm mất mặt bang Ô Giang, vậy sau này bang Ô Giang của tại hạ khó mà tồn tại trên giang hồ. Sau khi đến được Cửu Giang, tại hạ đương nhiên sẽ không quản việc không đâu của người khác nữa.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm khen chẳng trách mà Hầu Hi Bạch khen bang Ô Giang rất có uy tín và danh vọng đồng thời thiện cảm của gã đối với Lâm Lãng cũng tăng thêm. Có câu “thiện giả bất lai, lai giã bất thiện”, đối phương đuổi ngay phía sau, tự nhiên là có thực lực và có thể nuốt chửng được thuyền của bang Ô Giang. Gã

-Thế có biết đối phương là người như thế nào không?

Lâm Lãng lắc đầu nói:

-Không thể có thể biết được bọn người nào và có bao nhiêu. Thật kì lạ, những bang hội cùng buôn bán với nhau trên sông Đại Giang này hầu hết đã cùng tại hạ uống rượu kết giao với nhau, nến không có quan hệ gì thì cũng phải gật đầu chào hỏi nhau chứ, đằng này bọn này lại cứ trơ ra, không biết bọn này từ đâu đến?

Từ Tử Lăng nói:

Ta vừa nghe thấy tin này, truy binh có khả năng là những kẻ từ sòng bạc Xuyên Nam.

Lâm Lãng tức thì biến sắc:

-Tin này từ đâu đến?

Từ Tử Lăng nói:

-Là từ những người khác trên thuyền nghe ngóng được.

Lâm Lãng trong lòng lo lắng nói:

-Nếu thực sự là bọn người sòng bạc Xuyên Nam thì quả là có vấn đề đây. Sòng bạc Xuyên Nam là sòng bạc có quy mô nhất thành đô đấy, đến cả Giải Huy cũng tham gia vào đó, chẳng trách mà bọn chúng lộng hành ngang ngược đến vậy chẳng coi chúng ta ra gì.

Từ Tử Lăng vẫn thản nhiên không biểu hiện gì:

- Đây là bọn người nào mà có máu mặt đến vậy?

Lâm Lãng đáp:

-Ông chủ của sòng bạc Xuyên Nam là “Kim Toán Bàn” Hoắc Thanh Kiều, một trong những cao thủ số một của Ba Thục chỉ đứng sau Giải Huy, Phạm Trác, Phụng Chấn… Đều những vị bá chủ danh tiếng cả vùng. Coắn là Hoắc Chương nổi tiếng là lộng hành bạo ngược, Hoắc gia của hắn vốn làm nghề kinh doanh lầu xanh, đổ bác. Thật không hiểu Hàn Trạch Nam vì sao lại dây vào loại người này.

Từ Tử Lăng hỏi thăm dò:

-Lâm Hương chủ có phải vì đối phương là bọn người sòng bạc Xuyên Nam mà thay đổi thái độ không.

Lâm Lãng nói:

-Vậy để xem bọn chúng có lí do để đến gây sự không, bang Ô Giang của tại hạ cũng chẳng phải dễ nuốt. Lão Đại và Giải Bảo từ trước đến nay vẫn có mối quan hệ, bọn sòng bạc Xuyên Nam dù muốn gì cũng phải nói nguyên tắc đạo lí đã.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

-Có lời này của Lâm Hương Chủ là được rồi. Nếu như đối phương chỉ là cậy mạnh hiếp yếu bạo ngược vô lí thì chuyện này cứ để ta gánh.

Lâm Lãng ngạc nhiên nói

-Cung lão xin đừng làm vậy nhỡ Cung lão có chuyện gì thì Lão Đại của tiểu nhân biết ăn nói sao với Hầu công tử đây.

Biết Lâm Lãng vì đối phương là người cùa sòng bạc Xuyên nam mà có vẻ e ngại,sợ làm to chuyện. Từ Tử Lăng bèn nói:

-Lâm Hương Chủ không cần phải lo lắng, Cung Thần Xuân ta đã lăn lộn bao nhiêu năm trên giang hồ, hạng ác nhân nào mà ta chưa từng gặp qua, đến lúc đó ta sẽ tuỳ cơ ứng biến chứ nhất quyết không để đối phương lấy cớ mà giở trò đâu.

Lâm Lãng thấy Từ Tử Lăng hiểu biết lí lẽ như vậy, vui vẻ nói:

-Cung lão thật nghĩa khí, đích thực là hảo bằng hữu của bang Ô Giang của tại hạ.

Từ Tử Lăng vươn vai nói một cách thờ ơ:

-Để ta xem bọn sòng bạc Xuyên Nam có ba đầu sáu tay gì cho biết.

Chương 307: Nội hữu ẩn trung

Khấu Trọng vừa nhìn Tống Lỗ vừa rót rượu vào chén, nói:

-Làm sao Lỗ thúc biết tiểu điệt ở đây?

Tống Lỗ nâng chén uống cạn, qua hai tuần rượu rồi mới cười đáp:

-Uất Lâm là vùng đất địa đầu của Tống gia, một cành cây ngọn cỏ lay động, cũng không thể qua được tai mắt của bọn ta, chưa kể là ta đang chờ sẵn để nghinh đón ngươi, bất quá chỉ có Ngọc Trí là không đến thôi!

Khấu Trọng như bị chạm phải nỗi đau chôn giấu bấy lâu, rượu mạnh vừa mới trôi xuống cổ, đã chợt thấy cảm xúc dâng tràn, cười khổ hỏi:

-Lỗ thúc đã gặp qua Ngọc Trí rồi sao, tại sao khi biết tiểu điệt đang uống rượu ở đây mà nàng vẫn lánh mặt trong phủ thành?

Tống Lỗ đưa tay vỗ vỗ vào bờ vai rộng của nở nụ cười hiền hoà đáp:

-Tiểu Trọng đừng trách Ngọc Trí, nó cũng có nỗi khổ riêng, thật ra nó cũng rất đau lòng khi từ chối ngươi, ta cũng vừa mới biết đây thôi.

Khấu Trọng thở dài hỏi:

-Nàng có nói là Tống phiệt chủ đã ghi tên tiểu điệt vào ma đao thạch thượng. Hà, thật ra nàng muốn ám chỉ điều gì?

Tống Lỗ gật đầu đáp:

-Chuyện này đúng là sự thực, ta cũng có hỏi qua đại huynh nhưng người chỉ cười mà không đáp, đúng là cao thâm mạt trắc, nhưng theo ta suy đoán chuyện nó cự tuyệt ngươi không liên quan gì đến vấn đề này.

Khấu Trọng khổ não hỏi:

-Tại sao vậy?

Tống Lỗ nâng chén uống cạn, từ từ đáp:

-Theo ta cảm thấy Ngọc Trí không muốn vì ngươi mà phải kéo Tống gia vào vòng xoáy tranh đoạt thiên hạ này thôi.

Khấu Trọng la lên thất thanh:

-Cái gì?

Tống Lỗ nghiêm mặt đáp:

-Trong nội bộ Tống gia hiện nay xuất hiện hai trường phái đối lập, một bên chủ trương chấn hưng Tống gia lấy khuếch trương thanh thế làm nhiệm vụ hàng đầu, tạm gọi là phe chủ chiến, do Tống Trí cầm đầu, kế hoạch chính là dựa vào cơ địa tại Lĩnh Nam, nhắm hướng Trường Giang để phát triển, kiến lập nên Nam triều, để từ đó Bắc tiến tranh giành thiên hạ.

Khấu Trọng gật đầu nói:

-Những người còn lại chắc thuộc phe chủ hoà, chỉ cần Tống gia giữ đựĩnh Nam nhờ vào địa thế biển sâu núi cao cực kỳ hiểm trở, không cần quan tâm ai làm chủ thiên hạ, đúng là một kế sách lưỡng toàn kỳ

mỹ vì sau này hoàng đế lên ngôi, Tống gia vẫn có thể giữ được địa vị quân chủ một phương. Chỉ có điều nghĩ mãi không ra ai là nhân vật có khả năng lãnh đạo phái này?

Tống Lỗ đáp:

-Còn ai ngoài Sư Đạo và Ngọc Trí, thật ra cả hai sách lược này đều có khả năng thực hiện. Tuy nhiên Sư Đạo và Ngọc Trí đều không muốn nhân mã Lĩnh Nam rơi vào tay Lý Thế Dân, nên tình hình lúc nào cũng có thể dẫn đến cảnh máu chảy đầu rơi, cốt nhục tương tàn.

Khấu Trọng lúc này đã minh bạch mọi chuyện, chợt nghĩ ra một vấn đề mới, liền hỏi:

-Vậy phiệt chủ lão nhân gia theo khuynh hướng của phái nào?

Tống Lỗ đáp:

-Ông ấy vẫn chưa chịu đưa ra chủ kiến.

Khấu Trọng nghệch mặt ra hỏi:

-Tại sao lại chưa?

Tống Lỗ ngần ngại đáp:

-Lệnh huynh có phong cách hành sự đặc biệt người thường không hiểu nổi. Một bên Tống Trí đang tích cực chiêu binh mãi mã, liên tục tiến hành huấn luyện quân đội chứng tỏ đang ra sức chuẩn bị cho chiến tranh, trong khi phe chủ hoà chỉ muốn Tống Trí án binh bất động. Hiện tại chắc ngươi cũng đã hiểu chuyện giữa Trí huynh và Ngọc Trí đang vô cùng phức tạp, Ngọc Trí đối với ngươi tình sâu tựa bể chứ tuyệt không phải hạng nhẫn tâm vô tình, chỉ là tình thế hiện

tại không thể nói nên lời thôi.

Khấu Trọng lúc này tâm trạng đã được giải bày lập tức cảm thấy sảng khoái cười to một tiếng, nâng chénượu lên nói:

-Cạn chén! Tiểu điệt kính Tống thúc một chung.

Tống Lỗ vui vẻ đối ẩm với hắn.

Rượu qua vài tuần Khấu Trọng cũng đã ngà ngà say, vừa cười vừa nói:

-Tiểu điệt đang có hứng muốn hát to một bài, tâm trạng quả thật đang rất thoải mái. Chẳng có chuyện gì là không giải quyết được, nếu không làm sao xứng đáng tranh thiên hạ, chuyện gì đến rồi sẽ đến, nếu không may nay mai chiến bại thân vong, cũng chẳng qua là tàn một đời người. Tiểu điệt chẳng cần mượn của Tống gia một binh một tốt, chỉ muốn xin viện trợ vật lực của Tống gia giúp cho chuyện lớn dễ thành.

Tống Lỗ đáp:

-Chuyện này quan hệ trọng đại cần phải được đại ca gật đầu mới xong. Vấn đề là tên của ngươi đã bị ghi trên ma đao thạch thượng, chiếu theo lẽ thường ngươi đã trở thành đích nhắm thử đao, lúc gặp đại ca lành dữ khó đoán, ngoài ra Ngọc Trí cũng không muốn ngươi đi nạp mạng, Khuyết huynh vì chiều con gái mà cũng đã phiền nhiễu rất nhiều.

Khấu Trọng ngập ngừng hỏi:

-Trí Trí cũng có ở đó ư? Vậy tiểu điệt phải gặp mặt nàng một lần mới được.

Tống Lỗ vuốt râu đáp:

-Có lẽ nó đã về Sơn thành rồi, ta cũng vừa mới nhận được phi cáp truyền thư từ Sơn thành đây, có lẽ ngươi và nó khó gặp được nhau.

Khấu Trọng nâng chén rượu lên uống cạn, mắt hổ sáng rực lên đáp:

-Tiểu điệt phải lập tức đến Sơn thành ngay, tiểu điệt không thể chờ thêm được một giây

*

Gió nổi bốn bề phần phật, hai thuyền đuổi nhau gần sát, trước đầu thuyền kia hiện ra mười bóng nhân ảnh.

Từ Tử Lăng tập trung mục lực nhìn kỹ, thấy đứng giữa là 2 nữ nhân tuổi tác trái ngược nhau, người già là một lão thái bà lụm khụm tóc trắng như cước, người trẻ là một cô gái tuổi xuân mơn mởn phong thái mê người, cả hai mặc quần áo đích thị của dân tộc Mèo, do khoảng cách hai bên còn hơn một hải lý nên không thể nhìn rõ dung mạo.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

-Tại sao đột nhiên xuất hiện một bà lão trên thuyền, là ai vậy nhỉ?

Lâm Lãng biến sắc nói:

-Cung gia đúng là nhãn lực kinh người, có phải bà lão tóc bạc đó tay cầm phất trần không?

Từ Tử Lăng vận công lên song mục, gật đầu đáp:

-Quả thật trên tay có một vật phất phơ tựa như cây phất trần, ngươi biết bà lão đó sao?

Lâm Lãng giật mình đáp:

-Sao lại không? Thông Thiên Lão Lão Hạ Diệu Oanh vốn đã không nhúng tay vào chuyện giang hồ từ lâu, nay bạn của bà ấy là Hoắc Kỷ Đồng sắp chết, làm sao bà ấy có thể đứng nhìn.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ ba chữ Hạ Diệu Oanh nghe quen quen, chợt nhớ ra đã từng nghe Địch Kiều nhắc đến, nghe đâu kẻ này biết Thông linh thần thuật, có khả năng nói chuyện với hồn ma bóng quế từ âm tào địa phủ. Bà ta lần này đến Tứ Xuyên, chắc là để cầu hồn hỏi rõ tình hình của Địch Nhượng sau khi chết linh hồn trôi dạt đầu thai về chỗ nào. Tại sao lại đột ngột xuất hiện nơi đây trong hoàn cảnh hắc ám lắt léo khó đoá

Sẵn tiện nói:

-Đứng cạnh bên bà ta là một Miêu nữ, dung mạo xinh đẹp hơn người.

Lâm Lãng hít mạnh một hơi thanh khí đáp:

-Chắc là Ba Minh phái “Mỹ cơ” Ti Na, cô ta là đệ tử đắc ý của Hạ Diệu Oanh, cũng là truyền nhân duy nhất của môn phái, nếu Hạ Diệu Oanh chẳng may qua đời thì cô ta sẽ kế thừa ngôi vị chưởng môn.

Rồi ngại ngùng nói tiếp:

-Ba Minh phái mà hợp nhất với Ô Giang bang của ta lập tức sẽ tạo thành đại bang đại phái, nhưng rất tiếc bọn ta không thể qua mắt Sa

lão đại được.

Từ Tử Lăng vừa định mở miệng nói, chợt nghe Hạ Diệu Oanh trung khí đầy đủ hét lên:

-Quả nhiên là Cung Thần Xuân, ta tưởng ngươi đã về chầu ông bà rồi chứ!

Chỉ thấy trong khoảng cách xa như vậy mà âm thanh dội đến vẫn rõ ràng từng chữ một, có thể nói võ công bà ta đã đạt đến cảnh giới lô hoả thuần thanh.

Từ Tử Lăng cảm thấy mặt mũi nóng bừng như bị lửa đốt. Đặc biệt là dưới ánh mắt ngạc nhiên của Lâm Lãng nãy giờ nhìn hắn càng cảm thấy ngượng ngùng. Cứ tưởng chuyến này đi là làm anh hùng hiệp nghĩa, nào ngờ sự tình biến đổi đột ngột thành “gậy ông đập lưng ông”, cũng may tấm mặt nạ Cung Thần Xuân đủ dày để che giấu cảm xúc thật của hắn, nếu không giờ này hắn xấu hổ đến phải đào lỗ để trốn mất.

Đành phải quay mặt qua Lâm Lãng cười khổ nói:

-Lâm hương chủ cho thuyền tiếp cận bờ sông, ta phải lên bờ giải quyết chuyện riêng với họ một phen. Ngươi không cần phải

Lâm Lãng đáp:

-Cung gia không nhận ra Hạ Diệu Oanh, tại sao bà ta lại nhận ra Cung gia là bạn cũ, thật là kỳ lạ.

Từ Tử Lăng biết hắn đã bắt đầu nghi ngờ, không ngại nói:

-Chuyện này một lời khó nói, tình thế cấp bách, Lâm hương chủ làm

ơn cho thuyền cập bờ đi.

Lâm Lãng lớn tiếng hỏi:

-Cung gia nắm chắc bao nhiêu phần thắng khi giao thủ với đối phương?

Từ Tử Lăng ngưng thần quan sát, chiếc thuyền chỉ còn cách “đối phương” chừng năm mươi trượng, lắc đầu đáp:

-Khó nói lắm, nếu họ nhất tề quần đả thì đừng nói là thắng thua, ngay cả thoát thân được hay không đã là cả một vấn đề.

Lâm Lãng giật mình nói:

-Thông Thiên lão lão là nhất phái chi chủ, tuyệt đối không giở trò liên thủ quần công, Cung gia xin cứ tự tin, tiện đây cứ để tại hạ xuống nói rõ mọi chuyện với họ nhằm tránh một cuộc can qua, Cung gia nghĩ sao?

Từ Tử Lăng cảm kích đáp:

-Lâm hương chủ quả nhiên là hảo bằng hữu. Nhưng chuyện này dù cho diễn biến thế nào, Cung Thần Xuân ta tuyệt đối không để quý bang can thiệp vào.

Vừa nói xong, đã nghe tiếng Lôi Cửu Chỉ vọng đến tai hai người:

-Nếu Cung huynh không chê, đệ quyết theo Cung huynh cùng tiến cùng lùi.

Từ Tử Lăng và Lâm Lãng nhìn nhau ngạc nhiên, hoàn toàn không hiểu tại sao Lôi Cửu Chỉ lại ngu ngốc nhúng tay vào vũng nước đục

này.

*

Tống gia Sơn thành nằm ở hạ lưu giao lộ sông Ức thuỷ, ba mặt đều là nước, dựa lưng vào núi cao, tường thành do thế núi tự nhiên tạo thành theo kiến trúc Ba Tư, theo triền núi mà tiến lên, cả một quần thể kiến trúc hùng vĩ nằm cheo leo trên núi mà vẫn vững chãi như trên đất bằng, hình thế hiểm yếu, rất có khí thế quân chủ một phương, có thể bao quát cả một vùng sơn dã bình nguyên lân cận, phóng tầm mắt có thể quan sát đến quận Uất Lâm, xứng đáng là lực lượng chúa tể tượng trưng cho an nguy sống còn của cả vùng Lĩnh Nam.

Dọc theo dòng Ức hà, Tống gia cho xây dựng hàng chục nhà kho lớn kết hợp chứa hàng và giao thương tại chỗ đem lại sinh kế cho bách tính hai bên bờ. Khấu Trọng cùng Tống Lỗ thả thuyền theo dòng sông, chỉ thấy hai bên thuyền bè nhỏ to tấp nập, giao thông đường sông như liên miên bất tuyệt, đúng là khung cảnh phùng hưng thịnh thế, làm cho hắn cảm thấy bồi hồi xúc động.

Khấu Trọng thở dài ca rằng:

“Núi cao hùng vĩ,

Ức thuỷ chảy quanh,

Khí thời hiểm trở,

Dẫu cho thập vạn tinh binh,

Cũng đành bại trận vùi thây chốn này.”

Tống Lỗ cười nhẹ đáp:

-Lúc xây dựng Sơn thành này tổ tiên Tống gia đã tốn không ít nhân lực vật lực, nhưng cũng phải mất đến 300 năm thời gian mới hoàn thành, cũng chỉ vì muốn có được quy mô như ngày hôm nay. Trong thành lúc nào cũng trữ sẵn hơn 1 năm lương thực, bên trong lòng núi có suối ngầm, vị thanh ngọt trong vắt, dùng để pha trà rất tuyệt.

Khấu Trọng mục quan như muốn thu hút hết núi non trùng điệp, chỉ thấy thế n như năm con tuấn mã cúi đầu uống nước, cười nói:

-Nếu có dịp tiểu điệt cũng muốn uống thử!

Tống Lỗ nói tiếp:

-Lúc xây dựng Sơn thành, chủ yếu muốn dựa vào thế núi hiểm trở, sau đó mới từ từ hình thành nên một quận Uất Lâm trù phú, do đó Sơn thành ngoài việc là biểu tượng cho sức mạnh quân sự, hiện nay còn có tác dụng tương hỗ cho giao thông thuỷ bộ được thông suốt an toàn, toả đi khắp toàn quốc.

*

Con thuyền nhỏ vừa neo lại bên bờ, lập tức xuất hiện mười hán tử mặc thanh y kình trang do Tống gia biệt phái dắt ngựa đến nghênh tiếp, chỉ thấy ai nấy tinh thần sung mãn, vai hùng lưng hổ, khỏi nói cũng biết bọn họ chí ít cũng là cao thủ nhất lưu, đứng trước Khấu Trọng cúi chào lễ độ, lộ ra thần sắc sùng bái tôn kính hết mực.

Hai người vừa tung mình lên ngựa, liền được hảo thủ Tống gia tiền hô hậu ủng, rầm rộ rời khỏi bến sông, tiến lên con đường dẫn đến Sơn thành.

Đi trên con đường sơn đạo này, chỉ thấy núi non chập trùng hiểm trở, một bên rừng ẩn trong sương mờ ảo, một bên vực sâu nước sông tung bọt trắng xoá, đúng là kỳ cảnh phi thường.

Khấu Trọng ngắm cảnh trong lòng cảm thấy thư thái, nghĩ tới chỉ chút nữa đây có thể gặp được người ngọc, không nhịn được cười dài một tiếng, rồi thúc ngựa phi như bay đến Sơn thành.

Chúng nhân cũng đồng loạt ra roi, cả đoàn kị mã cuốn theo gió bụi mù trời phi nước đại trên sơn đạo, vừa đến đầu cầu treo nơi cổng thành đã thấy đích thân "Địa Kiếm" Tống Trí ra đón tiếp nói:

-Phiệt chủ có lệnh, mời Thiếu Soái đến Ma Đao đựdiện kiến.

*

Tại Ô Giang bang lúc này chiếc thuyền nhỏ đã từ từ giảm tốc để cập bến, thuyền địch tăng tốc đuổi sát, Từ Tử Lăng không còn cách nào để khuyên Lôi Cửu Chỉ bỏ qua chuyện "Kiến nghĩa dũng vi", đành trầm giọng cảnh cáo:

-Chút nữa Lôi huynh cứ đứng ngoài áp trận, Cung mỗ tự có cách ứng phó.

Tiếng nói vừa dứt, thân hình đã như làn khói, chớp mắt phi thân về phía thuyền địch, nhằm ngay phía đầu thuyền nhẹ nhàng đáp xuống, ba người phía bên kia lập tức bao vây chặt lấy khu vực đầu thuyền.

Chỉ cần thấy khinh công của Từ Tử Lăng, luận thân pháp hay tốc độ đều hoàn mỹ, là có thể phân biệt được võ công cao hạ.

Thông Thiên lão lão Hạ Diệu Oanh sa sầm nét mặt, nhảy lên cao chừng một trượng, rồi bất ngờ chuyển hướng tăng tốc, phất trần trên

tay quét ngang bao trùm hết một khoảng không gian chừng nửa trượng phía đầu thuyền. Nếu gặp kẻ yếu cơ chỉ dựa vào phán đoán góc độ và tốc độ rơi xuống của bà ta mà tiến lên ngăn cản trước sẽ lập tức sập bẫy vì hành động đột ngột chuyển hướng trên không vượt ra ngoài sự tính toán thông thường. Chưởng môn một phái ra tay nào phải tầm thường.

Cách ra đòn này làm Từ Tử Lăng nhớ đến nữ cao thủ "Ngân phát diễm mỵ" của Âm Quý Phái, cả hai đều đầu tóc bạc phơ, nhưng vẫn giữ cách ăn mặc của một tiểu cô nương. Chỉ khác biệt ở chỗ "Ngân phát diễm mỵ" có chút nhan sắc nhìn còn tạm được, còn Hạ Diệu Oanh chỉ đem lại ấn tượng khô khan ảm đạm, cái mũi nhô cao kỳ dị, trên người bất kể là đầu, cổ, tay, eo, chân đều đeo lủng lẳng trang sức các loại nào là bảo thạch, mỹ ngọc, trân châu. Lúc phi thân trên không nghe leng keng chói tai, màu sắc loè loẹt như một con công, nhưng bao nhiêu châu ngọc cũng không thể che dấu đi ánh mắt âm độc tuyệt luân của mụa kể hai hàng móng tay để dài cắt giũa cẩn thận sơn đủ các màu sắc, càng nhìn càng có cảm giác tởm lợm giống một xác chết lâu ngày được người ta phục trang lần cuối để chuẩn bị đem đi mai táng.

"Mỹ cơ" Ti Na ăn mặc đúng kiểu thiếu nữ dân tộc Mèo rất có sức thu hút, mái tóc dài óng ả, trên đầu quấn một chiếc khăn lụa thả dài một góc, tuy tác phong lúc nào cũng hầm hè như chực xông vào trợ chiến, nhưng trên môi vẫn không quên nở một nụ cười nhằm lôi kéo sự chú ý, có vẻ như nàng rất tự tin vào sắc đẹp cũng như ra vẻ nhiệt tình hưởng thụ đến từng phút giây của cuộc sống muôn màu. Gò má nàng nhô cao, nếu không nhờ cánh mũi cao phụ trợ, bảo đảm gương mặt sẽ rất khó coi chứ không mang vẻ thập phần ngạo khí, phong tình vạn trượng như hiện nay. Nàng và Hạ Diệu Oanh mặc cùng một kiểu trang phục, nhưng áo váy ngắn hơn làm lộ ra những đường cong tuyệt mỹ, làn da trắng ngần và đôi chân thon dài hấp dẫn, cả người toát ra tình ý khêu gợi vô kể.

Tuy nhiên khi nàng vừa di chuyển đã lộ ra công lực không thua kém gì Hạ Diệu Oanh, vừa lui lại chừa chỗ trống cho sư phụ vừa lập tức chiếm lấy vị trí tiện nghi trên đầu thuyền, không để Từ Tử Lăng có cơ hội tháo lui.

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng lách tránh sang phải khiến chiêu thức của Hạ Diệu Oanh sượt qua vai đồng thời cũng để có thể nhìn rõ kẻ thứ ba đang bao vây hắn, nam tử đứng bên góc phải đích thị là Thành Đô tiểu ác bá Hoắc Kỷ Đồng, trên mình mặc áo cẩm bào hoa lệ màu mè, bên eo đeo lủng lẳng một thanh trường đao, thể hình tráng kiện, da dày thịt chắc, tuy không thể gọi là anh tuấn nhưng cũng có chút sức thu hút nhờ vẻ cường mãnh nam tính, trên mặt đầy vẻ tự tin ngạo mạn, khoanh tay đứng nhìn người khác đánh nhau, đúng là mục hạ vô nhân không xem ai ra gì.

Ba người bên phe Hạ Diệu Oanh đứng thành hình chữ phẩm nơi đầu thuyền, bốn người khác bao vây những chỗ còn lại, hai trong số đó là người dân tộc Mèo, hai kẻ còn lại là thủ hạ Hoắc Kỷ Đ

Lâm Lãng theo đúng lễ số giang hồ, hướng về phía ba người phe kia cúi chào, rồi mở miệng toan lên tiếng hoà giải:

-Tiên giá của Lão Lão đến đây, bọn ta...

Hạ Diệu Oanh không thèm liếc mắt tới hắn, chỉ phóng ra những tia nhìn âm độc về phía Từ Tử Lăng, vẫy tay ngắt lời:

-Muốn sống thì nói ít thôi.

Rồi vẫn chăm chú nhìn Từ Tử Lăng tiếp tục nói:

-Cung Thần Xuân ngươi chắc cũng chán sống rồi, quy ẩn giang hồ

đã nhiều năm, vừa mới ló đầu ra đã dám vào Tán Hoa Lâu tầm hoan tác lạc, chắc ngươi nghĩ Hạ Diệu Oanh ta đã chết gí đâu đó lâu rồi, nên mới phóng đãng như vậy chứ gì.

Nhìn thấy nhãn thần muôn phần oán độc của mụ, Từ Tử Lăng nghi hoặc nghĩ chắc lão bà bà này và Cung Thần Xuân hẳn đã có một đoạn ân oán tình thù lâm ly bi đát chứ chẳng thường, giờ hắn lại bị cuốn vào chuyện thị phi nam nữ của hai bên, thật là xúi quẩy; Từ Tử Lăng vốn chẳng hiểu biết gì về chuyện tình của hai kẻ này, làm sao dám mở miệng trả lời, chỉ biết thở dài một tiếng, lắc đầu cười khổ.

“Mỹ cơ” Ti Na trừng mắt hạnh, lạnh lùng nói:

-Đại sư tỉ vì bị ngươi phụ bạc, đến nỗi phải treo cổ tự tử, Cung Thần Xuân ngươi có chết hàng vạn lần cũng không đền hết tội.

Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra rằng đây là chuyện của Cung Thần Xuân và đại đệ tử của Hạ Diệu Oanh, thật là buồn cười, thì ra bà ta vì muốn trả thù cho đệ tử mới có hành động như vậy, cười khổ đáp:

-Nội tình bên trong có nhiều điều phức tạp dị thường, mọi người hãy bình tĩnh nghe tại ạ giải thích.

Hoắc Kỷ Đồng song mục lộ hung quang, giận dữ hét lớn:

-Ngươi nghe thấy người yêu thảm tử mà vẫn không chút rung động, còn lắm lời cãi chày cãi cối, quả nhiên Cung Thần Xuân ngươi là phường vô tình vô nghĩa, không bằng loài cầm thú.

Lôi Cửu Chỉ đứng phía sau Từ Tử Lăng lộ ra nụ cười chế giễu đáp:

-Hoắc Kỷ Đồng ngươi cũng có tư cách mắng người khác sao, đất Thành Đô này có không biết bao nhiêu khuê nữ đã bị ngươi phụ bạc

đếm còn không xuể, đúng là mình tự chửi mình! Hahaha.

Hạ Diệu Oanh lần đầu tiên rời mắt khỏi Từ Tử Lăng, chuyển sang thân hình đang rung lên vì cười của Lôi Cửu Chỉ.

Hoắc Kỷ Đồng: “Ah” lên một tiếng, lập tức rút yêu đao, hướng về phía Lôi Cửu Chỉ, hét lên:

-Ngươi là ai?

Từ Tử Lăng biết tình huống đã đến mức khẩn trương, chỉ còn cách dùng vũ lực đè bẹp đối phương, nhưng khổ một nỗi hắn không thể để lộ ra võ công của “Nhạc Sơn” đã dùng để đánh bại Tịch Ứng, tiến lên phía trước, hắng giọng nói

-Nếu các người có thể chống được 3 chiêu của ta, Cung mỗ sẽ tự bó tay chịu trói mặc cho các người xử lý, còn bằng ngược lại, các người lập tức rút lui, đồng thời thề rằng vĩnh viễn không nhắc đến chuyện này nữa, Hoắc Kỷ Đồng ngươi có đủ tư cách giải quyết không?

Hoắc Kỷ Đồng rống lên:

-Nói nhảm!

Đồng thời hoành đao chém tới.

Đao phong rít lên vù vù, Lâm Lãng hoảng hốt lùi lại.

Trên thuyền của Ô Giang bang ngoại trừ tài công lái thuyền và một số thuỷ thủ, đại bộ phận đều tập trung ở đầu thuyền xem tuồng nhiệt náo, chưa kể là một số thuyền buôn đi ngang cũng ghé vào xem đánh nhau, khung cảnh nhộn nhịp như họp chợ.

Từ Tử Lăng trên mặt nở một nụ cười, nhắm chuẩn đao thế của đối phương, tay phải đưa ra hết sức tự nhiên không thành chưởng trảo chi hết, nhưng khi sắp chạm vào đao đối phương ngón tay búng ra một ngọn chỉ lực. “Ầm!” một tiếng kình khí và đao khí chạm nhau, Hoắc Kỷ Đồng lộ vẻ đau đớn, liền thu đao lùi lại 6,7 bước.

Những người đứng xem không ai là không trầm trồ thán phục.

Sự thực Từ Tử Lăng chỉ dùng một phần lực đạo để tá lực đả lực chủ yếu muốn đẩy lùi đối phương, nếu hắn toàn lực ra tay chỉ sợ Hoắc Kỷ Đồng phải thổ huyết đương trường.

Hạ Diệu Oanh lập tức hét lên:

-Kỷ Đồng mau lui lại!

“Mỹ cơ” Ti Na lẹ làng phóng tới như thiểm điện, sợ rằng Từ Tử Lăng sẽ thừa thắng truy kích, cười lạnh nói:

-Nếu ngươi có khả năng đánh bại ta trong 3 chiêu, ta sẽ lập tức quay đầu rút lui.

Hoắc Kỷ Đồng từ từ lùi lại bên cạnh Hạ Diệu Oanh, tuy trên mặt lộ vẻ không phục, nhưng toàn thân huyệt khí nhộn nhạo, đã không còn khả năng tham chiến.

Từ Tử Lăng phân biệt rõ nặng nhẹ, trong lòng đoán biết công lực Ti Na hơn hẳn Hoắc Kỷ Đồng. Nhưng bản thân vẫn có thể thủ thắng, bèn nắm lấy cơ hội lý tưởng, lập tức đáp:

-Một83;nh, nếu Cung mỗ không thể thủ thắng trong 3 chiêu, lập tức bó tay chịu trói, tuyệt không thay đổi.

Bên phe của Hạ Diệu Oanh lập tức bật lên những tràng cười chế giễu Từ Tử Lăng không biết tự lượng sức. Còn bên phe Ô Giang bang và những lữ khách ghé xem đồng thanh hô vang khích lệ, trong tâm lý họ đã đứng về cùng phe với Từ Tử Lăng, dĩ nhiên phải toàn lực ủng hộ quyết định xem thường đối phương của chàng.

Ai cũng biết “Mỹ cơ” Ti Na đứng đầu tứ đại thủ lĩnh của Ba Minh phái, danh chấn Ba Thục, muốn thắng nàng không phải dễ, huống chi phải thắng trong 3 chiêu ngắn ngủi.

Nếu Từ Tử Lăng hiện tại là “Nhạc Sơn” chứ không phải “Cung Thần Xuân”, đương nhiên tình hình sẽ khác.

Ti Na cười duyên đáp:

-Cung Thần Xuân ngươi đúng là ngạo khí hơn người.

“Tang!”. Bảo kiếm xuất ra.

Từ Tử Lăng cười nhẹ nói:

-Chờ một chút!

Hạ Diệu Oanh rống lên:

-Ngươi tưởng có thể nuốt lời à!

Chương 308: Tống gia sơn thành

Quang cảnh bên ngoài của Tống gia sơn thành có thể khiến người nhìn thấy không khỏi phát sinh hai cảm giác hoàn toàn không giống nhau. Nếu cảnh tượng ngoại thành làm ai ai cũng nghĩ tới việc công thủ sát phạt, thì quang cảnh trong thành lại khiến người người liên tưởng đến sự yên ổn bình an.

Trong thành có khoảng chừng trăm ngôi nhà, phân bố đều đặn tạo thành hơn mười dãy rất có ngăn nắp trật tự. Đá xanh lót thành đại đạo nối nhau. Vẻ đặc sắc nhất của vùng này là dựa vào thế núi, cứ tầng tầng mà cao lên, leo lên mỗi nấc lại cao một tầng, phân biệt do những bậc đá và dốc núi nối tiếp, tiện lợi cho dân cư và ngựa xe lên xuống.

Bông hoa cây cỏ được trồng khắp nơi bên đường, nước được dẫn từ những con rạch nhỏ trên núi cao chảy thành dòng suối, lững lờ lượn quanh khu lâm viên có người ở, hình thành những dòng nước chảy, đôi chỗ có cầu bắc qua. Đó đây ao nước, mái đình, đài cao, cảnh đẹp tiếp nối nhau tưởng chừng không dứt. Không gian rộng rãi dễ chịu, có nét đặc sắc của cảnh trí lâm viên Giang Nam, mà nơi đáng kể nhất dường như là bên trong đại hoa viên sát sườn núi cao.

Khu kiến trúc chủ yếu tụ tập phân bố tại tầng thứ chín cao nhất, trên mảnh đất bằng phẳng to lớn chu vi ước chừng đến hai dặm. Lầu các chênh vênh cao ngất, kiến trúc cổ xưa tao nhã, đều dùng cây và đá tạo thành. Từ những mái hiên nối tiếp cho đến hoa văn song cửa, trang trí chi tiết tỉ mỉ không một chút tùy tiện. Toàn bố cục tạo ra một khí phái hùng tráng hòa vào nền văn hóa điển hình của phương nam,

càng khiến người người cảm thấy địa vị của Tống phiệt tại nam phương rất quan trọng và có tính quyết định đến tình thế nơi này.

Khấu Trọng theo Tống Lỗ và Tống Trí hai người, đi len lỏi qua đình đài, lâu các, hoa mộc, lâm viên, đến chỗ tận cùng của sơn thành là nơi Ma Đao Đường tọa lạc, lối vào ở ngay trước hoa viên.

Tống Trí ngừng bước lên tiếng:

- Hai người chúng ta có nên hay là không cùng Thiếu soái tiến vào gặp đại huynh đây?

Tống Lỗ thở dài một hơi:

- Nghe ngươi nói như vậy, đại huynh chắc là chỉ muốn gặp một mình Tiểu Trọng thôi!

Tống Trí gượng cười gật đầu.

Khấu Trọng khẽ giật mình:

- Lỗ thúc và Trí thúc phải chăng đang nghĩ là Phiệt chủ bắt tiểu điệt đến để thử đao?

Tống Trí trong lòng ưu tư lo lắng:

- Thử đao pháp của ngươi là chuyện tất nhiên rồi! Vấn đề là gia huynh có thể hạ thủ giết ngươi. Chiếu theo thói quen của người, danh tự kẻ nào được khắc trên ma đao thạch, sau cùng đều bị mất mạng dưới đao của gia huynh.

Khấu Trọng chừng như không hiểu:

- Lão nhân gia người vì cớ gì bỗng nhiên muốn giết tiểu điệt, giết tiểu điệt đối với lão nhân gia có lợi ích gì đâu?

Tống Trí bèn nói:

- Đại huynh lúc nào cũng hành sự nghiêm cẩn, cũng rất khó mà lường trước được. Có một lần gia huynh bí mật rời khỏi sơn thành, sau khi quay lại liền khắc tên ngươi trên ma đao thạch. Ta đã nhiều lần tìm hiểu, gia huynh đều không tiết lộ dù chỉ nửa câu một chữ. Do đó việc này chỉ có thể đem vận khí của ngươi ra mà đánh cuộc, nếu Thiếu Soái lập tức rời khỏi thành, chúng ta tuyệt không hề trách cứ ngươi!

Khấu Trọng sảng khoái cười vang:

- Khấu Trọng ta đâu phải là người lúc lâm trận lại thoái lui, tiểu điệt rất chắc chắn sẽ vẫn còn sống sót quay lại tìm hai vị uống rượu chơi!

Nói xong lập tức tiến bước vào cửa viện.

*

Từ Tử Lăng điềm đạm mỉm cười:

- Mỗ mỗ xin đừng hiểu lầm, tại hạ chỉ là xem coi có thể tìm được người nào để mượn đao xử dụng hay không!

Mọi người vô cùng kinh ngạc.

Một nghệ nhân muốn làm công việc cho được khéo léo, trước tiên phải có khí cụ sắc bén. Ngay cả những con dao cùng được trui luyện từ một người thợ rèn, cũng có sự khác biệt trong sự nặng nhẹ và độ sắc bén. Cho nên người luyện tập võ công rất coi trọng về binh khí

tùy thân, bởi vì nếu không trải qua một khoảng thời gian dài để am hiểu đặc tính của binh khí đó, có thể sẽ bị lúng túng trong lúc phát huy năng lực bản thân dẫn đến tình trạng không thể phát dương chiêu số và công phu đến mức độ cao nhất.

Còn như Từ Tử Lăng, vào lúc này việc quan trọng là trong vòng ba chiêu phải đánh bại "Mỹ Cơ" Ti Na, có thể phát huy được đặc tính của binh khí hay không chính là ảnh hưởng then chốt, mà gã hiện giờ khẩn cấp như vậy lại đi mượn một binh khí không vừa tay, khả năng lớn nhất là vẫn chưa chắc chắn hiểu rõ đặc tính của binh khí trước khi qua khỏi ba chiêu.

Lâm Lãng cởi đao đang mang xuống, trao cho Từ Tử Lăng:

- Cung gia xem xem cái này có dùng được chăng?

Hoắc Kỷ Đồng lạnh lùng gầm một tiếng, hiển thị sự bất mãn Lâm Lãng về việc này.

Từ Tử Lăng nắm lấy trường đao, chầm chậm rút đao ra, tả bao hữu đao, trong ánh mắt tỏa ra tia nhìn lăng lệ gay gắt, từng lớp ánh chớp bắn ra bao trùm Hoắc Kỷ Đồng đang đứng bên cạnh Hạ Diệu Oánh, rồi trầm giọng nói:

- Vô luận sự tình phát triển như thế nào, việc của ta và các ngươi cùng Ô Giang bang tuyệt không chút nào quan hệ. Nếu mà Cung Thần Xuân ta thua cuộc bị bắt, đương nhiên là không có tư cách gì để nói. Cung Thần Xuân ta tại đây lập lời thề, bất luận việc lớn chuyện nhỏ, phải nhận mệnh lệnh của ngươi. Bằng như Cung mỗ ta gặp may thủ thắng, thì Hoắc Kỷ Đồng ngươi về sau không được làm phiền đến Ô Giang bang.

Lúc gã rút đao ra khỏi bao, lập tức một luồng nhiệt khí như thiêu đốt

từ trung tâm trường đao phát tán ra xung quanh, dường như ngầm bắn về hướng kẻ địch mà tập kích, phối hợp với hào tình bức nhân của gã, nhìn từ bên ngoài khẳng định rằng thật có một lực lượng đe dọa lên đối phương không thể diễn tả được.

“Mỹ Cơ” Ty Na là người trong cuộc, cũng chưa từng nghĩ qua lại có người có thể lợi dụng khí thế bạt đao, phát xuất kình khí kỳ dị lớn mạnh đến như vậy. Đang lúc không thể làm chủ chính mình bèn lùi lại một bước, xuất ra một kiếm thức muốn chống lại đao khí quá mãnh liệt như vô hình mà hữu hình của đối phương.

Hạ Diệu Oanh nhận thấy tình thế cũng biến sắc.

Hoắc Kỷ Đồng đã sớm trừng mắt nhìn gã sau đó trong lòng chợt cảm thấy buốt lạnh, vì đao khí cuồn cuộn như triều dâng tràn đến, sau cùng cũng không chịu nổi phải lùi ra sau hai bước, trong lúc này những lời phản bác đều chẳng dám nói ra.

Những người khác đều nghĩ rằng lời nói của Từ Tử Lăng là hợp tình hợp lý, tất cả bởi vì “Mỹ cơ” Ty Na là truyền nhân của Tứ Xuyên hợp nhất phái, lại thuộc về một trong bốn lãnh tụ chính của Ba Minh, bằng như ả bị đánh bại trong ba chiêu, có lẽ tại Tứ Xuyên này chỉ có “Võ lâm phán quan” Giải Huy Nhất là người có bản lĩnh bảo hộ tiểu của Hoắc Kỷ Đồng, những người khác đều không có tư cách.

Mà Hoắc Kỷ Đồng chẳng hề chấp vào giang hồ quy củ, cứ ỷ mạnh tìm người của Ô Giang bang tiết hận, với tác phong công chánh của Giải Huy Nhất thì chẳng bao giờ muốn nhúng tay giải quyết những việc như vậy.

Từ Tử Lăng biết là đã trấn nhiếp được Hoắc Kỷ Đồng, ánh mắt chuyển sang về phía “Mỹ Cơ” Ti Na, mũi đao chỉ trực tiếp vào ả.

Chuyện dị kỳ đã phát sinh.

Đao khí nóng như thiêu đốt đang cuồn cuộn cuốn tới, thình lình tiêu tán không còn tung tích, rồi dần thay vào đó là khí lạnh âm hàn dày đặc.

Hạ Diệu Oanh sau cùng giật mình hoảng hốt, kinh thét lên:

- Các ngươi lùi lại!

Phất trần trong tay lẹ vung ra.

Lúc này thì ai ai cũng đều biết “Cung Thần Xuân" võ công cao cường, siêu việt đến độ ngoài sức tưởng tượng của Hạ Diệu Oanh, khiến mụ hoàn toàn không còn tin rằng Ti Na có năng lực chống đỡ được ba chiêu.

Với tính cách quật cường của Ti Na, một chiêu cũng chưa đánh qua thì không thể nhận thua, bèn nghiến răng kêu lên:

- Sư phụ yên tâm!

Trường kiếm tạo thành ảo ảnh bóng kiếm trùng trùng, phản khách vi chủ, mãnh liệt đánh ra, bao trùm trời đất hướng Từ Tử Lăng vung tới, cũng phát ra uy thế thập phần.

- Dĩ nhân dịch kiếm, dĩ kiếm dịch địch!

Từ Tử Lăng phối hợp động tác và lời nói, đều y theo đại pháp Dịch kiếm thuật, sau cùng ép buộc được Ti Na chủ động xuất thủ, tiết kiệm không ít t

Nếu như ả luôn luôn giữ ở thế thủ, thì khả năng đánh bại ả trong

vòng ba chiêu thật là nan giải đối với gã.

Sự thật là gã đã đánh lừa một cách ngoạn mục.

Đang lúc rút đao, gã mượn thế để phát ra “Trường sinh quyết” kình khí nóng như thiêu đốt, rồi đột nhiên chuyển thành “Trường sinh quyết” chân khí giống như của Khấu Trọng, đổi nhiệt thành hàn. Do đó cho dù một chiêu cũng chưa đánh, nhưng thực tế là đã sớm xuất thủ. Nếu Ti Na cứ giữ thủ thế đối lập cho đến khi bị đánh bại, thì cầm chắc gã phải hội tụ khí công để toàn lực xuất thủ mới hy vọng chỉ một đao là có thể cầm chắc thắng lợi giống như lấy đồ trong túi.

Ti Na sớm đã bị đao khí của gã bức ép lùi lại một bước, chân vừa mới đứng yên, làm sao biết đối phương lại có thể biến nhiệt ra hàn, đang lúc trong lòng đại loạn, nếu không tái phản công, chỉ còn cách lùi lại, thật là mang khổ chỉ tự mình biết. Lúc đứng yên lại trên mặt đất, ả đã hoàn toàn bại trận rồi, trong lòng lại càng hiểu rõ tuyệt không phải là đối thủ của Từ Tử Lăng, chỉ là hy vọng có thể dùng kiếm pháp chống cự cho qua ba chiêu.

Cao thủ tương tranh, một khi chí khí bị đoạt mất, thì lòng tin bị tổn thương, công lực tự nhiên tiêu tan đổ gãy, mà Ti Na chính là đang dần tiến vào trong bẫy rập tinh vi mà Từ Tử Lăng đã cố ý bày ra.

Vô luận tài trí cũng như võ công, khoảng cách giữa hai người thật sự quá xa.

Hạ Diệu Oanh phất trần giơ lên, dính chặt vào sau lưng Ti Na, có ý đồ muốn tham gia trận chiến, do vậy ả lại tiến lên một bước.

Từ Tử Lăng lùi lại nửa bước, đao trong tay phải vẽ ra một đường vòng cung mỹ lệ giữa không trung, thế đao đánh thì mạnh nhưng trông rất nhẹ nhàng chém vào khoảng không

Kiếm khí của Ti Na dường như bị gã đột kích hút mất không còn một chút nào, chỉ tồn tại tư thế một hư chiêu có hình mà không thật, xuất thủ hướng về đao của gã giống như là xông lên đi tìm cái chết, ả sợ đến mất cả hồn vía, vốn định cố đánh ra cho đủ ba chiêu mà không được, bèn vội vã thâu kiếm thối lui.

Lúc này Hạ Diệu Oanh cùng Ti Na kẻ tiến người lui, thân khẽ chạm nhau, phất trần trong tay Hạ Diệu Oanh chứa đầy kình lực rít lên, hướng về Từ Tử Lăng phất đi.

Từ Tử Lăng lòng thầm kêu may mắn, vì Ti Na kinh sợ mà thối lui và lúc gã dùng đao thi triển đã mô phỏng được đến ba bốn phần công lực gần giống như "Thiên ma đại pháp", đánh thắng mà không lưu huyết với dị tộc Miêu nữ mỹ lệ đầy vẻ phong tình này. Lúc này gã nhìn thấy phất trần cuồn cuộn quét đến, liền lập tức sử chiêu "Binh vô thường thế" trong "Huyết chiến thập thức" của Lý Tịnh, chọc đúng vào điểm mạnh nhất của thế "Đôn khứ đích nhất" mà Hạ Diệu Oanh phất ra.

"Phụt"! Lông của phất trần khẽ chạm vào một đao dường như tùy tiện của gã đang chém thẳng tới, tất cả biến hóa tinh diệu trong chiêu của Hạ Diệu Oanh sau đó cùng lúc bị chặn lại, một luồng đao khí xuyên qua phất trần tràn đến mãnh liệt khiến mụ tựa hồ không thể kháng cự. "Bùng" một tiếng vang lên, trong lòng mụ bấn loạn đến cực điểm, lại không còn cách nào để ngạnh chống, liền bị đánh lui lại phía sau.

Từ Tử Lăng biến đổi đao thế, từ "Binh vô thường thế" chuyển sang thủ thức thứ mười "Quân lâm thiên hạ", thức này công thủ gồm đủ, dễ bề chế ngự đối thủ.

Với năng lực của Hạ Diệu Oanh, cũng cảm thấy lúc này đã rơi vào thế hạ phong, nếu còn tiếp tục xuất thủ, chắc chắn tự chuốc thêm

một kết cuộc nhục nhã khác, bây giờ thì lại càng lùi về thêm về phía sau,i ý niệm phản công đều tiêu tán.

Song phương hồi phục hình thế đứng đối nhau như lúc đầu.

Từ Tử Lăng đương nhiên là không muốn hiếp đáp người quá đáng, bèn chắp tay:

- Cuộc chiến này xem như hòa, Cung mỗ căn bản là không chắc trong ba chiêu thắng được Ty Na đương gia, chỉ là lén xử dụng một ít công phu nho nhỏ sau nhiều năm ẩn dật mà ngộ ra, phải chăng vẫn còn muốn tiếp chiến, xin mỗ mỗ có thể nói một lời quyết định.

Những lời này có thể nói là đã cứu vớt thể diện cho đối phương không ít.

Hạ Diệu Oanh cùng Ti Na nhìn nhau ra dấu, rồi chân dậm mạnh một cái:

- Bại cũng chỉ là bại, không cần ngươi lại vì chúng ta mà nói tốt, chúng ta đi thôi!

*

Đằng sau cửa là lối vào một hành lang uốn lượn đi ngang qua ao nước và vườn ươm cây, Khấu Trọng cứ dọc theo hành lang tiến bước, rẽ sang trái rồi lượn sang phải, mắt nhìn quanh bốn phía, trong vườn khắp nơi là bóng cây xanh, bước dời đi cảnh nhìn đã khác, phong cảnh sáng tạo đặc biệt lạ kỳ.

Tại cuối khúc hành lang là một tòa thạch đình lục giác, cùng với ao nước làm thành trung tâm điểm. Từ một bên, chiếc cầu đá lượn quanh đình viện một vòng thì quay lại chỗ hành lang.

Chiếc cầu đá này dẫn đến một cổng ra vào khác, ẩn hiện trong đó là một không gian khác hẳn, cổ thụ cao ngút trời, mọc dày đặc, bừng bừng sức sống.

Khấu Trọng đi ngang qua thạch đình, sang cầu bước lên hành lang, băng qua cánh cổng nặng nề thứ hai của viện, trước mắt đột nhiên mở rộng ra, cuối đường chỗ này là một tòa nhà to lớn bằng gỗ rộng năm gian, chọc ngút tr một cây hòe cao tới mười trượng ở giữa đình viện trông hết sức ngoạn mục, giống như một cái lưới dù che phủ tòa nhà và đình viện. Vào lúc ánh mặt trời chiếu xuống bóng cây xanh mát khắp nơi, cùng khu kiến trúc chính hòa thành một thể, hỗ tương làm nền cho những dáng hình cao thấp khác nhau, cấu thành một bức họa nên thơ đầy nét mỹ miều.

Khấu Trọng cảm thấy vô cùng sảng khoái, thong thả bước quanh cây hòe một vòng, sau khi thưởng thức đã đủ thì chầm chậm bước lên những cấp bậc bằng đá trắng của tòa nhà có tấm biển khắc ba chữ “Ma đao đường”.

Bên trong Ma đao đường là một khoảng không rất rộng rãi, một người lưng hướng về cửa đang đứng tại giữa sảnh đường, trên người không thấy có binh khí gì, hình thể tựa như ngọn thương, thân khoác trường bào mầu thanh lam để rủ xuống đất, đứng một mình hùng vĩ như núi, mái tóc đen nhánh, trên đỉnh đầu dùng dải lụa hồng quấn quanh búi tóc, hai tay chắp sau lưng, chưa thấy được hình nét ngũ quan mà đã có cảm giác ngạo nghễ khôn cùng, khí thế như ngắm nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.

Hai bên tường, treo khoảng hơn mười bảo đao kiểu loại khác nhau, lại có thêm một tảng đá hình thể vuông vắn được đặt dựa bên cạnh tường hướng về cửa, mầu đen tuyền láng bóng, tảng đá to cao gần bằng thân người. Bầu không khí tại Ma đao đường vốn đã đặc biệt lạ

kỳ, thêm vào tảng đá này nữa khiến ý vị của nó thật khó mà hình dung cho được.

Cho dù Khấu Trọng là kẻ to gan lớn mật không chịu an phận thủ thường, nhưng đối mặt với nhân vật tối cao được tôn xưng là Thiên hạ đệ nhất đao thủ, cũng có chút sợ hãi và bối rối, nghiêm chỉnh hướng về phía lưng của người đó thi lễ:

- Hậu bối Khấu Trọng, bái kiến Phiệt chủ!

Môt giọng nói nhu hòa dễ nghe vang vọng lại:

- Ngươi đến muộn quá!

Khấu Trọng lộ vẻ ngạc nhiên:

- Hậu bối đến muộn sao?

Tống Khuyết xoay người đến nhanh như cơn gió lốc, lạnh lùng cất tiếng:

-Ngươi đến muộn ít nhất một năm.

Khấu Trọng cuối cùng cũng đối diện với người danh chấn thiên hạ “Thiên đao” Tống Khuyết, kẻ từ khi xuất đạo đến giờ chưa từng gặp qua đối thủ, phụ thân của người mà gã thương yêu.

*

Lôi Cửu Chỉ đuổi theo sau lưng Từ Tử Lăng cùng tiến vào thương phòng khiến gã có vẻ không vui:

- Huynh đài đi theo ta làm gì?

Lôi Cửu Chỉ đóng cửa phòng lại, che khuất tầm mắt của những người khác, bước gần đến sau lưng Từ Tử Lăng khe khẽ nói:

- Đương nhiên là có việc quan trọng cần thương lượng.

Từ Tử Lăng lạnh lùng hừ một tiếng:

- Ta và huynh đài trước giờ không chút gì quan hệ, về sau cũng chẳng thể có chuyện gì. Làm phiền ta bấy nhiêu đủ rồi, cút ra ngoài, bằng không đừng trách Cung mỗ ta không khách khí!

Lôi Cửu Chỉ vội cười cười:

- Cung huynh không cần phải đánh lừa ta, con người huynh ngoài lạnh trong nóng, lại càng không phải là hạng người ỷ mạnh hiếp yếu, chỉ cần huynh chịu nghe ta nói vài câu, đảm bảo là sẽ có cái nhìn khác về tiểu đệ đó!

Từ Tử Lăng xoay người nhìn hắn, gật đầu hỏi:

- Các hạ trả lời ta trước, mới vừa rồi tại sao lại hiếu thắng muốn cùng ta chống địch?

Lôi Cửu Chỉ đôi mắt lóe sáng chớp chớp, cất giọng trầm trầm:

- Bởi vì huynh đeo mặt nạ do chính ân sư ta chế tạo ra.

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Lôi huynh quả là nhãn lực cao minh, chẳng hay huynh có thể cho ta biết cao tánh đại danh ân sư của huynh chăng?

Lôi Cửu Chỉ để lộ trong nét cười có chút đắng cay, buồn buồn nói:

- Dù ta tôn Lỗ Diệu Tử đại sư làm thầy, người vẫn khước từ không chịu thừa nhận ta là đồ đệ. Nhưng Lôi Cửu Chỉ ta có được sự thành tựu như ngày hôm nay, tất cả đều do người ban cho.

Từ Tử Lăng sắc mặt chẳng chút đổi thay, giọng dìu dịu lại:

- Huynh khám phá ra ta mang mặt nạ từ lúc nào?

Lôi Cửu Chỉ trả lời:

- Ta chỉ là suy đoán ra thôi, đôi tai của ta từng trải qua sự rèn luyện đặc biệt, không những chỉ có thể nghe được những sai biệt vi diệu trong thanh âm của hột xí ngầu chuyển động trong bát, mà còn có thể lén nghe người khác nói chuyện ở một khoảng cách xa. Đương lúc ta phát giác huynh chẳng hề biết Hạ Diệu Oanh thì tiến lại chỗ huynh đứng, nhân đó mà đoán ra huynh chính thật chẳng phải là Cung Thần Xuân, và sự thật là huynh so với Cung Thần Xuân còn cao minh hơn cả vạn lần. Do đó ta mới cố ý đi theo sau lưng huynh, cẩn thận xem xét sự khác biệt trong da cổ và da mặt, rồi mới dám chắc là huynh đang đeo mặt nạ. Mà những mặt nạ tinh vi như thế này thì chỉ có thể được tạo nên bởi diệu thủ của Lỗ sư, tài ba đến mức vẹn toàn không một chút khuyết

Từ Tử Lăng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cửa sổ, điềm đạm hỏi tiếp:

- Lỗ tiên sinh đã không hề thu nhận huynh làm đồ đệ, vậy chứ huynh và Lỗ tiên sinh rốt cuộc thực sự có quan hệ như thế nào?

Lôi Cửu Chỉ ngồi xuống bên một chiếc ghế khác, thần sắc hiển lộ vẻ trầm tư, rồi thong thả buông tiếng:

- Sự việc này đã hơn ba mươi năm về trước, ta lúc đó chỉ mới mười lăm tuổi, làm việc chạy vặt trong một đổ trường tại Quan Trung. Có một hôm Lỗ Diệu Tử đến đánh bạc, dùng đổ thuật không gì có thể sánh bằng, thắng cuộc rất nhiều lần được một số tiền lớn. Lúc người ly khai ta bèn đuổi theo sau, khẩn cầu người dạy cho ta thủ pháp đánh thắng được nhiều tiền. Than ôi! Vào lúc đó ta vẫn nghĩ người chỉ là một kẻ đánh bạc có kỹ thuật rất cao minh so với người khác.

Từ Tử Lăng có thể tưởng tượng ra phản ứng của Lỗ Diệu Tử, bèn mỉm cười:

- Người nói gì không?

Lôi Cửu Chỉ nhẹ tay vuốt má rồi nói tiếp:

- Người thưởng cho ta một cái tát vào mặt, rồi sau đó cười lớn: “Công gấp lợi gần, chỉ nghĩ đến dùng kỹ xảo gạt người để tức tốc giầu có, đổ lâm cao thủ lúc nào cũng có hơn hằng ngàn, ta đã đánh ngươi, chỉ là để truyền cho ngươi quyết pháp “hai chữ” đó!”

Từ Tử Lăng lúc này ít nhất cũng đã tin tưởng Lôi Cửu Chỉ đến bảy tám phần. Chỉ vì đây chính là phong cách nói chuyện ngập tràn ngạo khí của Lỗ Diệu Tử, quá đỗi hứng thú vội hỏi thêm:

- Là hai chữ gì vậy?

Lôi Cửu Chỉ nhẹ thở dài

- Chỉ là hai chữ “Giới Tham”.

Từ Tử Lăng không thể ngăn được bật cười sằng sặc:

- Lỗ tiên sinh thật tuyệt! Huynh còn có thể nói gì được nữa không?

Lôi Cửu Chỉ cất giọng:

- Ta đang lúc á khẩu câm lời, Lỗ sư lại nói tiếp: “Bằng vào đổ thuật của ta, có thể đánh thắng một đổ trường như thế này rất dễ dàng. Nhưng ta chỉ thắng cuộc năm mươi lượng bèn rời khỏi đổ trường, đây chính là hai chữ “giới tham”. Chỉ người có khả năng hoàn toàn khống chế lòng tham sân si của chính mình, chừng đó mới có tư cách đánh thắng tiền của kẻ khác, vì vậy ta tuyệt không nói nhảm nhí.”

Từ Tử Lăng trong trí phác họa ra thần thái điệu bộ Lỗ Diệu Tử đương khi nói chuyện, nhớ lại bậc tài hoa này đã ngàn trùng xa cách, trong lòng lại trào dâng một nỗi buồn không tên.

Cái chết của Lỗ Diệu Tử vào lúc đó không để lại cho gã nhiều nét bi thương sâu đậm, nhưng về sau mỗi khi nhớ lại giọng nói tiếng cười của người, lòng kính phục và nỗi nhớ thương cứ dần theo ngày tháng tăng lên.

Còn về việc Tố Tố, gã thật sự chẳng dám nghĩ đến, bởi vì việc này quá sức nặng nề và đau khổ.

Giọng nói của Lôi Cửu Chỉ tiếp tục truyền vào trong tai gã:

- Lúc đó ta nghĩ rằng Lỗ sư chắc sẽ bỏ ta mà đi, đột nhiên người lại đến bên cạnh vuốt vuốt đầu ta, rồi một mình lẩm bẩm: “Này tiểu tử! Ngươi có cốt đầu quả là không tệ, mắt trông có vẻ thông minh, dù sao đi nữa ta cũng đã đến lúc cần có một trợ thủ, thôi ngươi đi theo ta một thời gian vậy!” Câu chuyện bắt đầu là như thế đó! Đây là khoảng thời gian vui sướng nhất đời ta. i không hề chỉ dạy ta bất cứ việc gì, nhưng cũng chẳng ngăn ta đứng bên trộm nhìn để học. Tiếc

thay! Chỉ là một khoảng thời gian ngắn nửa năm thôi! Lão nhân gia người hiện giờ ra sao?

Từ Tử Lăng cất giọng trầm buồn:

- Lỗ tiên sinh mất đã lâu rồi!

Nghe tin, Lôi Cửu Chỉ toàn thân bỗng run lên, đôi dòng nhiệt lệ cứ thế mà rơi xuống!

Chương 309: Thiên đao tống khuyết

Đó là một khuôn mặt cực kỳ hoàn hảo, ẩn dưới đôi mày đen rậm là đôi nhãn thần sáng tựa bảo thạch và tràn đầy thần thái, vầng trán cao rộng thể hiện rõ một bậc tài trí phi thường, phong thái ung dung bình thản dường như có thể làm dịu mọi sự lo lắng của người đối diện, nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy khó mà hiểu thấu được.

Hai bên tóc mai của Tống Khuyết đã chuyển bạc, song lại không hề lộ vẻ già yếu, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy có khí thái của một quý tộc cao sang, phong độ của một nhà nho sĩ uyên bác, vừa cao quí vừa đáng nể sợ.

Ông ta còn cao hơn Khấu Trọng đến vài phân, chỉ thoáng chạm ánh mắt của ông, Khấu Trọng đã có cảm giác không gì có thể qua mắt được con người tinh tường này.

Tống Khuyết ngước nhìn lên xà nhà rồi chậm rãi nói:

- Từ khi Tấn Mẫn Đế bị bọn hung nô Lưu Diệu bắt làm tù binh thì Tây Tấn sụp đổ, thiên hạ lâm vào cảnh phải chia năm xẻ bảy, chịu cảnh người Hồ áp bức và giết hại, mãi đến khi Tuỳ Văn đế lên ngôi được chín năm tiến hành diệt Trần thì thiên hạ thống nhất một mối, trong hơn hai trăm bảy mươi năm đó, gian nhân hoành hành, làm hỗn loạn chính thống Hán tộc chúng ta. Tuỳ triều lập quốc chỉ mới ba mươi tám năm, đến khi Dương Quảng bị Vũ Văn Hoá Cập giết ở Dương Châu thì chấm dứt, thời gian tuy ngắn nhưng đã làm nên một thời hoàng kim, nếu ai lại có thể thống nhất thiên hạ thêm lần nữa thì quả thật phi thường.

Ông lại hướng mắt về phía Khấu Trọng nói:

- Thiếu Soái có biết Dương Kiên cớ sao lại có được thiên hạ không?

Khấu Trọng trầm ngâm rồi nói:

- Phải chăng là do hợp thời hợp thế?

Tống Khuyết ngẩng đầu cười lớn:

- Nói rất đúng. Khi ấy thái tử nhỏ tuổi lên kế vị, Dương Kiên nắm quyền lớn trong tay, thật đúng là vận may hiếm có xưa nay, mai sau kể cũng khó mà có nổi. Dương Kiên từ việc lật đổ chính quyền, lên ngôi xưng đế và lập nên nhà Tuỳ vẻn vẹn chỉ mất mười tháng trời, quả là nhanh đến mức chưa từng có trong lịch sử.

Nói đoạn lại cười rằng:

-Vậy Thiếu Soái có biết có sao Dương Kiên lại thành nghiệp lớn nhanh đến vậy không?

Rất may là Khấu Trọng đã từng đọc qua sách sử của Lỗ Diệu Tử, gã nói:

- Địch thủ vô năng, quân Bắc Châu uy hiếp, Dương Kiên thừa thế xông lên, đó chỉ là ý kiến của tại hạ, xin Phiệt chủ chỉ giáo

Tống Khuyết gật đầu rằng:

- Thiếu Soái nói rất đúng, chỉ có điều đã bỏ qua mất một điều quan trọng nhất, đó chính là phục hưng Hán tộc.

Tống Khuyết tỏ vẻ suy nghĩ, chậm rãi bước qua phía bên trái Khấu Trọng, ra sau lưng gã chừng năm bước thì dừng lại, ánh mắt lộ ra một tình cảm sâu sắc, hướng về phía cây hoè trước sân rồi tự nhiên nói:

- Bắc Ngụy có thể thống nhất phương Bắc chính bởi người Hồ vũ dũng thiện chiến, người Hán vốn dĩ không thể là đối thủ của chúng. Nhưng từ khi người Hồ gây chiến tranh với trung thổ của ta thì những Hán nhân hữu chí chúng ta hiểu rằng trong sự uy hiếp giữa sự sống và cái chết, nếu không tự cường vươn lên thì không thể tự bảo vệ mình, từ đó chuyển sang coi trọng võ phong, khác hẳn Hán Vũ Đế vốn trọng Nho học. Đến đời Bắc Chu thì mọi tướng lĩnh trong quân đội hầu hết đều là người Hán, trong số đó Dương Kiên là một, chính là đại tướng nắm giữ binh quyền, từ đó có thể thấy rằng Dương Kiên sở dĩ chiếm được ngai vàng chính là thành quả tất yếu của sự khôi phục thế lực người Hán.

Khấu Trọng nói:

- Phiệt chủ quả là suy nghĩ muôn phần thấu đáo, tại hạ từ xưa đến giờ chưa từng chuyên tâm thực sự để suy nghĩ về vấn đề này như thế, hèn chi bây giờ sĩ trung hào kiệt mới nhiều đến vậy.

Tống Khuyết trầm giọng nói:

- Nhưng trong số đó chỉ có hai người đáng để ta coi trọng, một là nhị công tử của Lý Uyên -Thế Dân, người còn lại chính là Khấu Trọng ngươi.

Khấu Trọng thoáng đỏ mặt, hơi ngượng ngùng nói:

- Phiệt chủ quá khen

Rồi vô tình đưa mắt nhìn lên phiến Ma đao thạch tạo tác giống như hình một vị thần, đang được đặt ngay ngắn bên tường, trong hơn chục tên được khắc trên đó, phát hiện ra tên mình nằm trên cùng, bất giác giật mình.

Tống Khuyết chợt mềm giọng, nhẹ nhàng nói:

- Từ khi Hán triều bại vong, Nam, Bắc không ngừng đối đầu giao tranh, suy cho cùng cũng chỉ bởi Trường Giang hiểm yếu. Thiếu Soái có lẽ cũng biết Quan Trung Lý gia đã thoả hiệp với Ba Thục. Nếu như Lý gia lại có thể chiếm được Lạc Dương thì Ba Thục vốn do Giải Huy đứng đầu sẽ nhanh chóng qui thuận Lý gia, lúc đó vì Ba Thục qui phục Lý gia mà phương Nam mất đi sự bảo vệ của Trường Giang, như vậy chỉ cần đủ thuyền chiến thì đại quân Lý gia chỉ việc xuôi dòng về phía Tây, đến khi ấy ai có thể cản nổi nữa đây?

Khấu Trọng thở một hơi dài, việc mà gã lo sợ nhất rồi sẽ đến lúc xảy ra. Sư Phi Huyên còn lợi hại hơn cả thiên binh vạn mã, nàng xoay sở dễ như trở bàn tay mà giúp Lý Thế Dân thu về hơn nửa non sông. Không có ai hiểu rõ Vương Thế Sung hơn gã, tuy hắn chiếm giữ được Lạc Dương đại thành kiên cố, nhưng vĩnh viễn không bao giờ có thể đối chọi lại được với Lý Thế Dân.

Tống Khuyết than rằng:

- Nếu như một năm trước Khấu Trọng ngươi đã có thanh thế như ngày hôm nay thì Tống Khuyết ta nguyện sẽ toàn tâm toàn lực giúp ngươi, ta sẽ thông qua Giải Huy để kéo Ba Thục về phía ngươi. Tiếc rằng thời thế nay đã đổi thay, trừ khi ngươi phải đứng trước Ma đao thạch này thề sẽ rút khỏi cuộc chiến phân tranh thiên hạ, bằng không khó lòng sống sót mà thoát khỏi Ma đao đường này. Thế Dân tuy mang trong mình dòng máu người Hồ, nhưng suy cho cùng Tống Khuyết ta vẫn coi hắn là người Hán, nên dành cho hắn vai trò thống

nhất đang chia năm xẻ bảy hiện nay. Song nếu như Lý gia hắn không rõ ràng hẳn với Đột Quyết thì ta cũng khó có thể đưa ra quyết định như vậy.

Khấu Trọng nghe đến ong cả đầu, bây giờ mới hiểu tại sao tên mình lại được khắc trên Ma đao thạch và Tống Ngọc Trí nhất thiết ngăn cản gã đến gặp cha nàng như vậy, quả thật mọi việc đều đã ra ngoài dự tính của gã.

Khấu Trọng cảm thấy sự việc thật là hoang đường, ngẩng đầu cười vang nói:

- Nếu là như vậy, tại hạ Khấu Trọng xin lĩnh giáo Thiên đao tuyệt kỉ của Phiệt chủ, mời!

*

Từ Tử Lăng chờ tinh thần của Lôi Cửu Chỉ hồi phục trở lại, bỏ mặt nạ ra, nói:

- Từ Tử Lăng ta mãi đến khi Lôi huynh lộ rõ chân tình thì mới dám tin lời Lôi huynh.

Lôi Cửu Chỉ nhìn gã, hạ giọng nói:

- Không tuyệt đối cẩn thận thì làm sao có thể làm được đại sự. Từ huynh đệ có thái độ như vậy là rất đúng. Ôi, lẽ ra ta nên sớm đoán ra huynh chính là Từ Tử Lăng, Tử Lăng huynh phải chăng vẫn còn một mặt nạ Nhạc Sơn nữa?

Từ Tử Lăng gật đầu công nhận. Lôi Cửu Chỉ sau khi hỏi cặn kẽ tình hình giữa Từ Tử Lăng và Lỗ Diệu Tử thì thở dài vẻ đáng tiếc rồi nói:

- Dựa vào thực lực đáng kinh ngạc có thể hạ gục được “Thiên Quân” Tịch Ứng của Tử Lăng huynh, nếu huynh có thể giúp ta thì mọi việc sẽ dễ dàng như nước chảy mây trôi. Nhưng ta biết Tử Lăng huynh vẫn còn đại sự quan trọng nhất thiết phải giải quyết nên e rằng đành phải tự mình gánh vácTừ Tử Lăng nói:

- Xin Lôi huynh cứ nói rõ sự tình biết đâu tại hạ có thể giúp chút gì.

Lôi Cửu Chỉ trầm giọng nói:

- Lôi Cửu Chỉ ta đang đối đầu với Hương Quý của Ba Lăng Bang. Cha con Hoắc gia bề ngoài thì có vẻ như không có quan hệ gì với Hương gia nhưng kì thực lại là người chịu trách nhiệm của Ba Lăng Bang ở Ba Thục, chuyên kinh doanh kỉ viện và sòng bạc.

Hương Quý chính là cha ruột của Hương Ngọc Sơn. Từ Tử Lăng mới nghe đã rất lấy làm thú vị liền hỏi rằng:

- Hèn chi Lôi huynh thấy Hoắc Kì Đồng đuổi đến lại tưởng rằng bọn chúng đến tìm mình. Lôi huynh có thể nói rõ thêm sự tình không?

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Chuyện này kể ra thì rất dài dòng. Trong giang hồ vốn đồn đại rằng Ba Lăng Bang không những tìm mỹ nữ ở khắp nơi mà còn ngấm ngầm buôn bán gái lầu xanh, song xưa nay chưa từng ai tìm được ra bằng chứng cụ thể nào. Nhưng một lần tình cờ chính mắt ta đã bắt gặp chúng đang thực hiện những hành động đó ở Vân Nam.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Đó phải chăng đã là những chuyện trước kia rồi?

Lôi Cửu Chỉ cười nhạt khinh bỉ nói:

- Nguồn lợi hậu hĩ như vậy lẽ nào Hương gia bọn chúng lại dễ dàng bỏ qua như thế. Theo ta nghĩ thì ngay cả đến Tiêu Tiễn cũng không biết chuyện này. Cho dù sau này Tiêu Tiễn có thất bại đi chăng nữa thì Hương gia bọn chúng vẫn được hưởng vinh hoa phú quí như thường. Buôn gái và mở sòng bạc, hai nghề đó xưa nay chưa từng thua lỗ bao giờ cả.

vô cùng, gã và Khấu Trọng quyết không bao giờ để Hương Ngọc Sơn tiếp tục làm những việc mất hết thiên lương như vậy mà vẫn ung dung hưởng vinh hoa phú quí. Gã nói:

- Việc bọn chúng buôn người cớ sao lại giữ kín được đến vậy?

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Bọn chúng có hai thủ đoạn để giữ bí mật. Đầu tiên là không cho bất cứ kẻ nào biết nơi tiến hành buôn bán, hoặc các thanh lâu đều thuộc quyền sở hữu của tay chân dưới quyền hắn. Thứ hai là tất cả mọi việc buôn bán đều được tiến hành ở những vùng xa xôi, chúng chuyên dùng thủ đoạn dụ dỗ hoặc cưỡng bách để mua gái trẻ với giá rẻ, sau đó tập trung huấn luyện và cung cấp cho chốn lầu xanh. Trước kia có bọn quan lại đồi bại của Tuỳ triều thối nát bao che cho chúng, nhưng nay thiên hạ đại loạn, chẳng còn ai muốn đi quản chuyện của bọn chúng nữa.

Từ Tử Lăng nói:

- Lôi huynh có kế hoạch gì đối phó với bọn chúng không?

Lôi Cửu Chỉ cười đầy tự tin, nói:

- Ta nhất định phải lôi Hương Quý ra quyết đấu một trận trên sòng bài.

*

Tống Khuyết lại bước chậm rãi qua Khấu Trọng, mỉm cười nói:

- Bất luận là Khấu Trọng ngươi có võ công cao cường, rất xứng tầm làm đối thủ của ta, nhưng ngươi vẫn có một khuyết điểm lớn khiến ngươi nhất định chỉ có con đường chết mà thôi.

Nhìn dáng vẻ hùng tráng tựa bách tùng như Sơn nhạc của Tống Khuyết đang tiến về phía Ma đao thạch, Khấu Trọng cười méo xệch

- Phiệt chủ nói rất đúng, tại hạ làm sao dám vô phép ra tay với chính phụ thân của người mình yêu?

Tống Khuyết lập tức dừng lại, nghiêm giọng nói:

- Như vậy chẳng khác nào ngươi muốn tự sát! Nếu trong lòng không thể rũ bỏ mọi chuyện để ra tay thì cho dù có luyện một trăm năm đao pháp thì cũng không bao giờ có thể đạt đến đao pháp cực đỉnh cả.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Tại hạ cho rằng trên đời không thể tồn tại thứ gọi là “cực đỉnh”, nếu thực sự có giới hạn là sự cực đỉnh thì chẳng phải chính nó thể hiện một sự đình trệ bất tiến sao?

Tống Khuyết quay người lại, đôi nhãn thần chợt sáng tựa sao đêm, nhìn như xuyên như tên về phía Khấu Trọng, khuôn mặt đang tươi tỉnh chợt lặng tựa nước hồ mùa thu, lạnh lùng nói:

- Đó chỉ là lí lẽ của kẻ tiểu nhân không hiểu sự đời, mỗi một con người ở một thời điểm đều có một cái gọi là cực hạn riêng của mình, cũng giống như một kẻ dốc toàn lực để nhảy cao, cho dù hắn có nỗ lực đến thế nào thì khi ấy cũng chỉ đạt được một độ cao nhất định mà thôi. Nhưng nếu hắn ta bị phân tâm hay vương vấn thì giới hạn độ cao cực đỉnh ấy chắc chắn sẽ giảm đi trông thấy. Tất cả những lí lẽ ngụy biện khác đều chỉ là rác rưởi mà thôi.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Vừa rồi ý tại hạ nói là ở một trường hợp khác, đó là suy nghĩ từ góc độ khái quát, nhưng e rằng đối với Phiệt chủ thì chỉ đáng là lời nói bỏ đi rồi.

Tống Khuyết nói:

- Đúng là lời nói bỏ đi. Dụng c bất phân, chỉ có khi tập trung thì mới lường tính được sự việc, chỉ khi lường tính được mọi việc thì mới thuận tay xử trí, khi ấy mới nói đến pháp, sau đó là tiến vào cảnh giới hữu pháp như vô pháp. Đấy chính là kiến thức sơ khai để hiểu về việc dùng đao.

Khấu Trọng lộ rõ vẻ suy nghĩ, gã hỏi:

- Thần và ý có gì khác nhau?

Tống Khuyết liền đập một cánh tay lên tường phát ra một tiếng “kịch”, bỗng một thanh đao trên đó kêu lịch kịch như đang được đánh thức sống dậy. Rồi thanh đao tự chui ra khỏi vỏ bao, chẳng khác nào đang được tay người rút ra, khiến Khấu Trọng cảm thấy lạnh toát cả người.

Tống Khuyết lại giơ tay lên không trung, thanh đao lại như có một

đường dẫn vô hình, bay vào nằm gọn chắc chắn trong tay Tống Khuyết.

Thật kinh ngạc đến khó tin.

Trong thời khắc thanh đao bay vào đúng tay Tống Khuyết để ông ta nắm lấy, Khấu Trọng cảm thấy như người và đao hoà vào nhau làm một chỉnh thể không thể tách rời, đó là một thứ cảm giác mạnh mẽ và vô cùng sâu sắc, khó có thể diễn tả bằng lời được.

Tống Khuyết hướng đôi thần nhãn sáng quắc như chứa vô vàn tia thiểm điện về phía Khấu Trọng, khiến gã cảm thấy toàn thân, khắp cả trong ngoài, đều không còn chút gì có thể qua mắt nổi sự quan sát của vị cao thủ đệ nhất đao trước mặt kia, tất cả đều bị nhìn xuyên thấu.

Tống Khuyết cầm đao chắc như tường đồng vách sắt, vô số đường đao kình như có như không, lấy Tống Khuyết làm trung tâm mà bắn về phía Khấu Trọng, khiến gã phải vận công để chống đỡ. Sức ép khiến gã bắt buộc phải chiến đấu hết mình, bằng không nội tạng sẽ tan tành,. Gã không chiến cũng không được

Võ công đạt đến mức như vậy, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì e rằng chẳng có ai dám tin là thật.

Nét mặt Tống Khuyết vẫn bình thản như không có chuyện gì, lão nói một cách dửng dưng và lạnh lùng rằng:

- Thần chính là cái thần trong tâm, ý chính là thân ý, mỗi một đường đao cũng phải đều chuyển động theo sự phối hợp của toàn thân, thần ý hợp nhất, giống như đao này đây.

Dứt lời Tống Khuyết tiến lên phía trước một bước, khí thế tràn đầy,

tựa hồ như một trận cuồng phong nổi lên giữa thiên địa, kết hợp với bước đi mạnh mẽ và đầy dứt khoát của lão. Một luồng đao khí lạnh thấu tận xương đang lao vút về phía Khấu Trọng.

- Cheng!

Đúng lúc Khấu Trọng vừa rút Tỉnh Trung Nguyệt đao ra, gã chỉ còn thấy thanh đao của Tống Khuyết vẽ lên không trung thành vô số những hình thù tuyệt đẹp. Cả khoảng không rộng đến hai trượng biến đổi không ngừng, mỗi sự biến đổi đều vô cùng rõ ràng và tuyệt mỹ, tựa hồ như Tống Khuyết đang dùng mũi đao tung hoành của lão mà họa thành các ý tưởng trong không gian vậy.

Đáng kinh ngạc là mỗi một biến đổi đều ngầm chứa sự phong tỏa những đường đao Khấu Trọng đang thầm nghĩ tới để đối phó với đối phương. Mọi cố gắng của Khấu Trọng dường như đều trở nên vô nghĩa khiến gã cảm thấy vô cùng mất tinh thần. Từng thế công đều thay đổi liền lạc cùng sự biến hoá khôn lường của đường đao, thậm chí Khấu Trọng còn không thể xác định được Tống Khuyết đang tấn công từ hướng nào nữa.

Đối đầu với sự tấn công dữ dội đó, Khấu Trọng tự nhiên cũng có một tinh thần phản kháng mạnh mẽ. Đôi thần nhãn của Khấu Trọng ánh lên một vẻ lạ lùng xưa nay chưừng có, gã nhìn đối thủ trừng trừng không chớp mắt. Khi đường đao tấn công của Tống Khuyết vung đến chỉ cách Khấu Trọng chừng ba thước, đao khí bốc lên điên cuồng thì nhất thời dừng lại. Gã thở nhẹ ra một hơi rồi lao nhanh lên phía trước, mang dáng vẻ và khí thế của mãnh tướng một đi không trở lại, cộng với tinh thần anh dũng không thành công cũng thành nhân.

- Keng!

Hai bên bắt đầu giao chiến.

Khấu Trọng kêu lên một tiếng, cả người và đao đã bị đường đao của Tống Khuyết dồn hẳn lại khiến gã phải thoái lui vài bước. Tống Khuyết dừng lại, đưa mắt nhìn Khấu Trọng đang mất hết thần sắc. Lão chĩa mũi đao về phía Khấu Trọng nhưng không động thủ, mà ngẩng đầu cười vang rồi nói:

- Thiếu Soái quả là đáng kinh ngạc. chỉ có thần tâm không chút sơ hở nào thì mới nhận ra đường đao này chỉ là cảnh cáo và ngay từ đầu đã tạo ra cơ hội để ngươi bảo toàn sinh mạng. Còn nếu chỉ dựa vào quen tay thì rất dễ rơi vào kết cục thập phần thảm bại do không nhìn ra những biến hoá liên tục của đường đao mà tìm cách đối phó hay hoảng sợ mà chạy tháo thân. Bây giờ ngươi đã hiểu thế nào là thân ý hay chưa?

Khấu Trọng trở lại nét mặt cũ, gật đầu nói:

- Tại hạ quả thực căn bản là không nhìn ra nổi những biến hoá trong đao thế của phiệt chủ, nhưng khi tự cảm thấy bản thân rơi vào nguy hiểm thì lập tức lưỡng thủ theo thói quen vung lên tự bảo vệ tiểu mệnh mình, thế phải chăng chính là thân ý?

Tống Khuyết mỉm cười nói:

- Thân ý chính là thành quả tổng hợp của sự khổ công luyện tập và kinh nghiệm thực chiến.Tuy tâm ngăn lại nhưng thần vẫn tiếp tục, vượt trên cả tư tưởng, nhưng nếu chỉ có thế thì chưa đủ, mà nhất cử nhất độngphải là sự kết hợp giữa thần và ý thì đao pháp mới hoàn chỉnh được. Hãy xem đao thứ hai này đây.

Khấu Trọng than thầm trong lòng. Đến lúc này gã mới miễn cưỡng hồi phục một phần huyết khí và hai cánh tay tê dại nãy giờ cũng bình thường trở lại. Khấu Trọng biết rõ rằng cả nội công lẫn đao pháp của

gã đều thua kém Tống Khuyết không chỉ một bậc. Vả lại qua lưỡi đao vừa rồi, gã biết chắc rằng Tống Khuyết thực sự đang muốn giết mình, lão cố ý xuất thủ không hề lưu tình, và gã nếu không nhanh chóng hoàn thủ hay tránh kịp thì chắc chắn đã lãnh đủ lưỡi đao đó mà tử trận. Khi đó thì ngay cả Tống Khuyết cũng vô phương cản được kết cục tất yếu đó.

Cũng may mà tâm trí Khấu Trọng vốn rất vững vàng, không thể chỉ vì thế mà nhụt đi ý chí chiến đấu của bản thân. Khấu Trọng hét vang một tiếng rồi chủ động xông lên tấn công trước. Tống Khuyết cũng tiến thêm một bước, “Phốc” một tiếng, cả Ma đao đường như rung chuyển ầm ầm theo cùng bước tiến của ông ta. Tống Khuyết nhanh như cắt vung đao lên, đường đao không hề biến hoá hoa mĩ nhưng cũng đủ hoá giải mọi biến chuyển trong đao pháp của Khấu Trọng.

Khấu Trọng cảm thấy đường đao này của Tống Khuyết thọat trông có vẻ như rất bình thường nhưng kì thực lại vô cùng thâm ảo, nó có thể nhanh chóng tạo ra biến chuyển kỳ diệu. Đường đao phong tỏa tất cả các thế biến đao của Khấu Trọng và gã nhanh chóng rơi vào thế bị động từ thế chủ động.

- Keng!

Khấu Trọng lại phải lui về sau ba bước.

Tống Khuyết vẫn vừa vung đao vừa nói một cách tự nhiên:

- Thiếu Soái có thể thấy được ẩn ý trong đường đao này không?

Khấu Trọng nén thở gấp, gật đầu

- Quả là thiên biến vạn hoá, trong biến có ổn, thật không thể nói hết thành lời sự kì kiệu trong đường đao đó.

Tống Khuyết nói:

- Tiểu tử cũng đáng được dạy lắm, nhưng đáng tiếc lại sắp phải nộp mạng dưới lưỡi đao này.

Khấu Trọng cười lớn, rồi lại xuất Tỉnh Trung Nguyệt ra tựa như vượt qua muôn trùng bão táp, thế đao uy mạnh vô biên, vừa nhẹ nhàng vừa vững chãi khiến người ta cảm nhận được hai thứ cảm giác đối nghịch đang hợp nhất. Quả là một sự kì diệu khó tin.

Tống Khuyết hét lớn một tiếng:

- Tốt!

Mắt ông ta ánh lên một vẻ lạ lùng, khuôn mặt thanh tú hoàn hảo bỗng lạnh băng, không còn vướng chút gì hỉ nộ ai lạc, tay nắm chắc chuôi đao băng nhanh về phía trước, vung lên vài đường rồi nhằm thẳng tới Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng.

Với niềm tin về đao pháp của bản thân, Khấu Trọng muốn đối phương tâm phục khẩu phục, đường đao này của gã vốn là định mở đường để giành lấy một chút tiên cơ. Gã thật không ngờ chỉ bằng một đường đao phản công tưởng chừng như tiện tay vung bừa của Tống Khuyết lại hàm chứa đao pháp thâm ảo đến vậy, ông ta nhanh chóng giành hết sự chủ động về phía mình khiến Khấu Trọng chẳng còn kẽ hở nào mà hành động.

Khí thế của Tống Khuyết vẫn không ngừng tăng cao khiến Khấu Trọng phải chịu thêm áp lực bội phần, tay chân bắt đầu lúng túng và gã không tài nào phát huy nổi đến năm phần tài năng vốn có của bản thân.

- Cheng!

Đôi bên thoắt phân thoắt hợp, trong chớp mắt đã giao chiến được đến hục đao. Nếu ai đó đứng ngoài quan sát thì có thể lầm tưởng rằng đường đao của Tống Khuyết dường như quá ư đơn giản, nhưng chỉ có Khấu Trọng trong cuộc mới hiểu rõ rằng từng đường lên bước xuống của ông ta đều là thiên biến vạn hoá khiến đối phương không thể nắm bắt nổi, mà chỉ có thể thấy chiêu phản chiêu mà thôi.

Trong trường hợp như thế này thì câu nói “Dĩ nhân dịch đao, dĩ đao dịch địch” cũng chẳng có tác dụng gì, chứ đừng nói gì tìm ra „số một huyền bí“ của đối phương.

Đao pháp của Tống Khuyết thoắt nhẹ thoắt nặng, thoắt nhanh thoắt chậm, tấn công từ mọi góc độ, biến hoa khôn lường. Khấu Trọng vất vả lắm mới chống đỡ được đến chiêu thứ hai mươi bảy thì gần như đã kiệt lực mà lại không hề có cơ hội phục hồi lại được. Dưới những đường đao kinh thiên động địa và tuyệt bất lưu tình của Tống Khuyết, Khấu Trọng như đang phải vùng vẫy giữa đại dương mênh mông đầy sóng gió trong cơn mưa bão điên cuồng, chỉ hận sao khi ấy đã sức tàn lực kiệt, mà đành bế tắc không thoát ra nổi.

Khấu Trọng nhân lúc còn chút sức tàn, vung người xoay mạnh một cái, Tĩnh Trung nguyệt quét nhanh qua trường đao của Tống Khuyết.

- Cheng!

Đây quả là một sự thần diệu. Đúng vào thời khắc xoay người, Khấu Trọng lợi dụng sức quay toàn thân, tránh ra khỏi vòng vây lưỡi đao của Tống Khuyết, sau đó nhằm đúng vào lúc đao thế của ông ta đạt đến đỉnh điểm thì dồn toàn bộ sức mạnh còn lại, chém mạnh một đường về phía ông ta. Khi xuất khi nhập, đao pháp tựa như thiên mã

hành không, không hề để lại vết tích gì.

Giao chiến đến tận phút này, đây là lần đầu tiên Khấu Trọng giành lại được thế chủ động cho mình.

- Cheng! Cheng! Cheng!

Khấu Trọng tranh thủ ngay cơ hội, chém mạnh ba đường đao liền lạc không chút sơ hở gì từ ba góc độ khác nhau về phía Tống Khuyết.

Khấu Trọng đã tự cho rằng mình chắc không thoát khỏi cái chết nên khi xuất ba đao đó y không hề tính toán gì cho các thế sau này. Toàn thân Khấu Trọng như toát lên một khí thế hung hăng mạnh mẽ vô cùng, với một khí phách quyết tiến không lùi.

Tống Khuyết cười lớn nói:

- Thống khoái! Thống khoái! Quả là chưa từng được thống khoái như vậy!

Chỉ một thế đao, ông ta đã hoá giải luôn ba đao liên tiếp của Khấu Trọng.

Sau ba đao đó, Khấu Trọng dường như đã không thể tiếp tục được nữa, chỉ cần một đao phản công của Tống Khuyết cũng đủ khiến cả người lẫn đao Khấu Trọng loạng choạng lui về sau, gã bị dồn bật ra khỏi cửa, rồi ngã phịch ra giữa sân. Cuối cùng Khấu Trọng không nhịn nổi, phun ra một búng máu tươi.

Đúng lúc Khấu Trọng tưởng chừng như mình không thể thoát chết nổi thì Tống Khuyết cất giọng:

- Chờ đến khi mặt trời xuống núi ta với ngươi sẽ tiếp tục cơ duyên

này.

Chương 310: Càng bại càng đánh

Lôi Cửu Chỉ sáng mắt lên

- Không dấu gì Tử Lăng huynh, lão ca trong vòng mười mấy năm nay có thể nói đã đánh khắp các đổ trường lớn nhỏ trên toàn quốc, được người ta xưng là “Bắc Lôi, Nam Hương“. Bắc Lôi là Lôi Cửu Chỉ ta, còn Nam Hương đương nhiên là Hương Quý, cho dù không có chuyện buôn người lần này, ta sớm đã muốn cùng Hương Quý quyết tranh thắng phụ tại đổ trường rồi.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

- Dù cho huynh thắng được hắn trên đổ trường thì quan hệ gì đến chuyện hắn buôn người chứ?

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Hương Quý hai năm trước đã tuyên bố rửa tay chậu vàng, không quản chuyện giang hồ nữa. Mục đích của hắn là để cho người ta biết, bao nhiêu đổ trường kỹ viện từ nay không hề liên quan gì đến hắn nữa. Kỳ thực đó chỉ nhằm che tai mắt thế nhân và để những người hữu tâm không tra ra dấu vết của hắn nữa mà thôi. Hiện tại không ai biết Hương Quý đang ở đâu, bằng không ta có thể dụ hắn xuất hiện, nói không chừng từ trên mình hắn mà tìm ra dấu vết gì cũng nên. Hơn nữa hắn kinh doanh lớn như vậy, khẳng định phải có cả núi sổ sách ghi chép tài sản, sở hữu, thu chi, chỉ cần đem chúng công cáo thiên hạ thì vương triều tội ác của Hương Quý sẽ tức thời sụp đổ, như vậy sẽ vì dân trừ hại.

Từ Tử Lăng nhất thời vẫn thấy mù mịt hỏi:

- Hắn đã rửa tay chậu vàng, chẳng lẽ lại nuốt lời mà cùng Lôi huynh quyết thắng bại trên đổ trường sao?

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Hắn rửa tay chậu vàng chỉ là bề ngoài thôi, sự thật người có dã tâm lớn nhất trong Hương gia là con thứ của Hương Quý tức Hương Ngọc Sơn. Nghe nói gần đây li khai Tiêu Tiễn, dồn toàn lực phát triển gia nghiệp. Nguyên nhân bên trong mỗi người nói một ngả, có người nói hắn đã đắc tội với vài người mà không ai dám đắc tội nên mới phải hành động lén lút như vậy. Hắc! Nếu cả Tiêu Tiễn cũng không bảo hộ được hắn, cái họa này chắc không phải chuyện đùa.

Từ Tử Lăng nói:

- Chuyện đó để sau hẵng nói. Phiền Lôi huynh trước tiên nói xem có phương pháp nào có thể dụ phụ tử Hương Quý ra mặt không?

Lôi Cửu Chỉ suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói:

- Ta tính sẽ thắng các sòng bạc Hương Quý nhiều đến mức hắn không nhịn được nữa phải cùng ta đánh lớn một ván.

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói:

- Huynh làm sao mà biết đổ trường nào là do Hương gia mở chứ?

Lôi Cửu Chỉ mỉm cười nói:

- Đổ trường có rất nhiều cấm kị, bố cục và thủ pháp của đổ trường,

chỉ cần ta bước vào đánh một vòng là có thể biết được do gia nào phái nào chủ trì thiết kế, chuyện đó đừng hòng qua mắt được ta. Hiện tại ta đang lần lượt thắng lớn ở các đổ trường của Hương Quý, mỗi lần ta lại dùng một diện mạo khác để xuất hiện. Vì vậy đã gây sự chú ý cho người nhà họ Hương, nên khi thấy Hoắc Kỉ Đồng ta mới lầm tưởng là hắn tới tìm ta tính sổ. Hương Ngọc Sơn không biết có phải vì để ứng phó các người không mà mấy năm gần đây ở khắp nơi dùng rất nhiều kim ngân mướn nhiều cao thủ, tăng cường thực lực làm cho ta luôn trong hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm.

Từ Tử Lăng nói:

- Trong tình thế như vậy liệu kế hoạch của huynh có thi hành được không? Hương Quý căn bản không cần cùng huynh tranh cao thở đổ trường mà chỉ cần phái cao thủ dùng vũ lực bắt huynh để giải quyết, nói không chừng y còn có thể đoạt lại số tiền mà huynh thắng được đó.

Lôi Cửu Chỉ suy nghĩ kỹ càng mới nói:

- Tất nhiên là không đơn giản như vậy. Trước mắt mấy đổ trường dưới cờ của hắn nghe phong thanh về ta là đã lo lắng không yên rồi. Vậy người muốn nhanh chóng giải quyết tình hình này, cùng ta đánh lớn một ván, là hắn chứ không đến phiên ta phải khẩn trương. Chỉ cần hắn hạ chiến thư cho ta thì tự nhiên sau đó phải theo quy củ giang hồ mà hành sự. Nhưng đến giờ tình huống này lại chưa xảy ra nên ta phải hết sức chú ý để giữ được tính mạng, vì vậy trước hết ta cần đề nghị hợp tác với huynh.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Dù công hay tư, tại hạ và Khấu Trọng đều phải quản chuyện này, đợi gặp được Khấu Trọng rồi chúng ta mới thương lượng chi tiết để

hành sự được không?

Lôi Cửu Chỉ hết sức vui mừng nói:

- Có Tử Lăng và Thiếu Soái tương trợ, Hương gia nhất định không thoát được kiếp nạn này. Vậy để ta đem hết những lĩnh ngộ trong đổ thuật của ta bao nhiêu năm nay giải thích tường tận cho Tử Lăng nghe.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Ta chưa hề xuất thủ đánh bạc, huynh dạy ta không hiểu thì có tác dụng gì?

Lôi Cửu Chỉ mỉm cười giảo hoạt nói:

- Huynh muốn làm phó thủ cho ta, lẽ nào đối với đổ thuật một khiếu cũng không thông?

Khấu Trọng tỉnh lại sau một lúc tĩnh tâm tọa tức. Lúc này ánh ban mai còn chưa chiếu qua bờ tường, trên cây hòe cành lá rậm rạp một bầy chim huyên náo kêu ríu ra ríu rít không ngớt. Gã cảm thấy tinh thần thật thư thái.

Sau lần đào sinh trên biển lúc trước thì đây là lần thứ hai gã dùng hết nội khí trong cơ thể, nhưng lần này chỉ cần hơn hai thời thần ngắn ngủi gã đã có thể hồi phục hoàn toàn, chân khí chu chuyển cuồn cuộn, tinh thuần và thể chất đều mạnh hơn trước, điều này chứng minh cách nghĩ của gã lúc trước là đúng. Chân khí của gã một khi đã dùng cạn kiệt, lúc khôi phục thì lại càng tăng trưởng một cách kì dị.

Tình huống này đối với người khác mà nói rất ít phát sinh, khi chân khí cạn kiệt giống như sau một trận kịch chiến thì chỉ còn có nước

lực tận mà chết, bằng không cũng rất ít người có thể phục nguyên nhanh như gã

Lần trước là do ở dưới biển nín thở quá lâu mà hao tận chân khí. Lần này do đao pháp kinh thiên động địa không ngừng không nghỉ của Tống Khuyết mà khiến gã thần khí cạn kiệt, nhưng chân khí đã phân tán sau khi hồi phục lại được càng tăng trưởng nhanh hơn.

Lúc trước cho dù đối thủ cường mạnh cỡ nào, chân khí của gã cũng không bị gián đoạn, nhưng Thiên Đao của Tống Khuyết cũng giống như sóng lớn trên biển vậy nên gã không hề có khoảng khắc nào để vận khí điều tức. Gặp phải đối thủ như vậy, chỉ còn cách là cùng y tranh xem ai có khí mạch dài hơn. Hiện tại gã hiển nhiên còn cách Tống Khuyết rất xa, điều kì lạ là thế nào đi nữa hắn cũng đang tuổi thanh xuân lực tráng, lại tập được Trường Sinh Quyết cùng với Hòa Thị Bích, hai loại tiên thiên chân khí cực kì huyền diệu, thì cho dù hỏa hầu của gã giờ chưa bằng Tống Khuyết, nhưng gã cũng không thể nhanh chóng bị kiệt lực trước trong lúc đối phương vẫn còn sung sức. Bên trong nhất định còn điểm trọng yếu nào khác. Vừa nghĩ đến đây trong đầu gã chợt lóe lên một tia sáng.

Thanh âm Tống Khuyết từ xa truyền lại nói:

- Mời Thiếu Soái vào! Lần này nếu ngươi đỡ được tám mươi đao, Tống mỗ sẽ để ngươi nghỉ thêm một lúc nữa.

Khấu Trọng trong lòng thầm kêu cha gọi mẹ, trận giao thủ vừa rồi chỉ bất quá ba mươi đao đã đủ khiến gã phải bò ra khỏi Ma Đao Đường, bây giờ lại tới tám mươi đao nếu gã còn có thể lăn được ra ngoài thì đã phải tạ ơn trời đất rồi. Trong tình thế này thì còn gì để nói chứ. Gã bèn đứng dậy hiên ngang tiến về phía Ma Đao Đường.

Nội đường tối mờ mờ, Tống Khuyết đang đứng thẳng như tượng bên

trong, hữu thủ nắm bao đao, tả thủ từ từ rút trường đao ra khỏi bao.

Khấu Trọng vận công vào song mục, định thần nhìn kĩ, thấy thân đao mỏng như tơ, giống như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng linh xảo, nhưng lại phát ra vầng sáng màu xanh lam, lưỡi đao sắc bén không phải mắt thường thấy được. Thật không dám tin thế gian lại có một bảo vật như vậy.

Khấu Trọng trong lòng chợt lạnh đi, gã đã sớm suy nghĩ mọi cách để ứng phó với đao pháp của Tống Khuyết, đều là cách đối phó với bối đao dày của ông ta, gã há biết được ông ta lại dùng một bảo đao hoàn toàn khác. Từ đây có thể suy đóan là đao pháp cũng hoàn toàn khác biệt, vậy nên những cách hắn nghĩ ra đều không dùng được.

Mục quang của Tống Khuyết quét qua thân đao một lượt, nhỏ giọng nói:

- Đao này tên là Thủy Tiên. Bản nhân đã từ đặc tính của đao mà sáng chế ra „Thiên Đao Bát Quyết“, mỗi quyết có mười đao, tổng cộng tám mươi đao, đao hạ vô tình, Thiếu Soái cẩn thận đó.

„Keng

Khấu Trọng rút Tĩnh Trung Nguyệt ra, tức thời ánh vàng sáng chói, gã hỉ nộ đều không lộ ra ngoài điềm đạm nói:

- Bát Quyết này tên là gì, phiệt chủ có thể nói cho tại hạ đại khai nhĩ giới không?

Mục quang Tống Khuyết rời khỏi bảo đao Thủy Tiên, hướng về phía gã, tự nhiên không nhịn được mỉm cười nói:

- Cái gì mà đại khai nhĩ giới chứ, bất quá ngươi không theo qui củ,

đây cũng là điểm mạnh của ngươi. Thiên Đao Tống Khuyết ta từ khi xuất đạo đến giờ, chưa có ai dám dưới đao phong của ta một chút cũng không nhường, ngạnh tiếp ba mươi đao mà chỉ bị thổ huyết, vì vậy ta mới cho ngươi nghĩ ngơi chốc lát rồi đánh tiếp, không phải ta đổi chủ ý đâu, mạng ngươi ta nhất định phải lấy.

Khấu Trọng cười ha hả nói:

- Thiên Đao Tống Khuyết cũng nói lời thừa sao. Ta nào nghĩ phiệt chủ muốn đao hạ lưu tình chứ? Phiệt chủ nói như vậy phải chăng lòng quyết tâm giết ta mà lại không đủ kiên định nên mới nói trước như thế?

Tống Khuyết ngạc nhiên một lúc sau đó gật đầu nói:

- Ngươi nói vậy cũng không phải vô đạo lý. Nếu nói Ngọc Trí đối với việc ta giết ngươi không có ảnh hưởng gì, chỉ là gạt ngươi thôi. Thiếu Soái phải chăng không thể suy nghĩ lại đề nghị ngươi rút lui khỏi cuộc chiến tranh giành thiên hạ này của Tống mỗ?

Khấu Trọng không nhịn được cười nói:

- Phiệt chủ vẫn chưa nhìn ra Khấu Trọng ta không phải loại người đó sao?

Tống Khuyết nhìn gã một hồi lấy làm lạ nói:

- Ngươại tử địa làm sao tranh thiên hạ. Có câu “Hảo tử bất như ác hoạt“, cho dù ngươi không sợ chết nhưng chết như vậy thật không có ý nghĩa gì hết!

Khấu Trọng thản nhiên so vai nói:

- Tất cả đều do phiệt chủ ngài không tốt, tự định ước tám mươi đao, ta cũng không sợ mà nói với ngài là tiểu tử này căn bản không tin phiệt chủ có thể trong vòng tám mươi đao giết được ta. Nếu lại được nghỉ thêm một lúc, nói không chừng sáng mai ta có thể rời khỏi nơi này!

Tống Khuyết cầm bao đao tùy tiện quăng đi, tay trái giơ đao, ngửa mặt lên trời cười nói:

- Hảo! Tự cổ anh hùng xuất thiếu niên! "Thiên Đao Bát Quyết“ đệ nhất thức gọi là “Thiên Phong Hoàn Bội“ lấy ý từ cảnh một vị thần tiên từ trong mây theo gió mà đến, tuy không thể nhìn thấy, nhưng nghe được tiếng lanh canh của hoàn bội, thanh âm như tiên nhạc.

Khấu Trọng thở dài than:

- Quả thật không thẹn là chiêu khởi đầu của thiên đao, chỉ nghe qua đã biết là kì chiêu thấy đầu không thấy đuôi. Phiệt chủ xem đao!

Có bài học lần trước, gã không dám nhường Tống Khuyết ra chiêu trước nữa. Có điều là đương nhiên khi đối diện với địch thủ đáng sợ như vậy gã cũng không dám tùy tiện tấn công, mà đề đao bước tới, song mục nhìn chằm chằm vào Tống Khuyết, đao khí tỏa ra cực thịnh, hàn khí tràn ngập nội đường tiến nhanh về phía Tống Khuyết.

Song mục Tống Khuyết thoáng nét ngạc nhiên, gật đầu khen:

- Chẳng trách Thiếu Soái khẩu xuất cuồng ngôn, thì ra không những công lực hồi phục mà còn tinh tiến, thật là cực kì hiếm thấy!

Khấu Trọng chợt bước nhanh về phía trước, huy đao quét mạnh, Sắc vàng tỏa rộng, cắt đâm vào ngực Tống Khuyết, chiêu thức lăng lệ như thiểm điện.

Tống Khuyết bất động như sơn chờ Tĩnh Trung Nguyệt tới gần chỉ còn cách có một thước mới lùi ra sau một bước, thanh Thủy Tiên đao trong tay vung lên, hóa thành trăm ngàn đạo lam mang sáng chói, bao quanh cả đao và người Khấu Trọng, đao pháp tinh diệu tuyệt luân khiến người ta không thể tin được.

Khấu Trọng tròng lòng biết là bất diệu, đối với đao pháp vừa nhanh vừa sắc lại phiêu hốt như vậy căn bản không thể đo lường cũng không thể nắm bắt được.

Đao thanh rít lên từ bốn phương tám hướng bay đến, Khấu Trọng nghiến chặt răng, vào thời khắc nguy cấp sinh tử chỉ cách nhau một cọng tóc này, gã chỉ bằng trực giác mà phán đoán sát khí của Tống Khuyết ở đâu. Nơi sát khí thịnh nhất thì biến phức tạp thành đơn giản, thân theo đao mà tránh, bổ ra một đao.

- Keng!

Sau tiếng va chạm, lam mang không ngừng cùng hoàng mang giao kích. Khấu Trọng liên tiếp cản hết đao này đến đao khác của Tống Khuyết giống như chim bay cá lượn, liền một mạch chín đao, gã toàn thân toát đầy mồ hôi, thiếu chút nữa là quăng đao bỏ chạy.

Hai bên đột nhiên phân tách.

Khấu Trọng tức thời thu đao, ngầm vận nội tức, nhất thời nói không ra hơi.

Tống Khuyết điềm tĩnh vuốt đao nói:

- Thiếu soái hiện tại đã minh bạch đao ý là gì chưa?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Muốn không minh bạch cũng không được, thì ra cảm giác quan trọng như vậy. Chẳng qua dù ta có sai sót gì phiệt chủ cũng không thật lòng muốn giết ta, nếu không chỉ cần xuất thủ toàn lực cái gì gì "Thiên Đao Bát Quyết" con bà nó rằng ta chỉ có thể tại địa phủ mà lĩnh ngộ cái gì kêu bằng đao ý thôi.

Tống Khuyết thở dài nói:

- Ngươi nghĩ như vậy là sai rồi. Chỉ là ngươi không biết ta tịch mịch tới mức nào, hiếm khi có được đối thủ tốt như ngươi, nên mới không dễ để ngươi quy thiên nhanh như vậy thôi.

Khấu Trọng điều tức xong, lòng tin tăng thêm mấy phần mỉm cười nói:

- Coi chừng ta càng lúc càng khó giết đó, đệ nhị quyết tên là gì vậy?

Tống Khuyết hân hoan nói:

- Càng khó giết càng tốt, đệ nhị quyết gọi là "Tiêu Tương Thủy Vân", tuy là mười đao nhưng lại như mây mù cuồn cuộn, ẩn chứa thủy quang vân ảnh, lưu chuyển bất tận, ý thái vô cùng. Xem đao!

Khấu Trọng vội nói:

- Khoan đã!

Tống Khuyết điềm nhiên nói:

- Nếu ta phát giác được Thiếu Soái đang kéo dài thời gian thì Thiếu Soái sẽ phải rất hối hận đó.

Khấu Trọng cười nói:

- Khấu Trọng ta sẽ không hối hận vì một chuyện như vậy, lại cũng không hứng thú kéo dài thời gian, chỉ do phiệt chủ nói nhất quyết thập đao làm ta nhớ lại một bộ đao pháp thật lăng lệ gọi là “Huyết chiến thập thức“. Nếu phiệt chủ có thể chỉ thủ không công, để ta thi triển bộ đao pháp này, bảo đảm sẽ được đánh một trận cực kì thống khoái.

Tống Khuyết cười lớn nói:

- Ta còn chưa vì nghe lời ngươi mà cắt cổ tự vẫn. Bất quá “Huyết chiến thập thức“ này đã làm bổn nhân nghe mà độ, vậy hãy sử ra cho ta xem. Nếu danh không bằng thực thì đừng trách ta không nhẫn nại được nữa.

Khấu Trọng trộm nghĩ quan trọng nhất là ông chịu rơi vào bẫy, thản nhiên nói:

- Phiệt chủ coi chừng!

Tức thời giơ đao lập thế, lưng hơi cong lại, thân trên hướng về phía trước, Tĩnh Trung Nguyệt chỉ về phía Tống Khuyết, song mục xạ ra tia nhìn như điện, tựa chim ưng rình mồi, tạo thành thế xông thẳng vào đối phương. Khí thế uy hiếp trăm người này có thể làm cho cao thủ cũng phải không chiến mà lui, bỏ khí giới mà chạy.

Tống Khuyết giữ đao lập thế, gật đầu nói:

- Quả nhiên có chút khí thế đối lũy chiến trường, có mùi vị của tắm máu khổ chiến.

Khấu Trọng trầm giọng quát:

- Thế thứ nhất chính là “Lưỡng Quân Đối Lũy“.

Lời nói còn chưa dứt Tĩnh Trung Nguyệt đã phát ra hoàng mang, thẳng hướng Tống Khuyết trong vòng nửa trượng. Do không cần cố kị Tống Khuyết dĩ công đối công nên thế đến lại càng lăng lệ, có được khí thế một đi không trở lại.

Tống Khuyết mục xạ kì quang, điểm lợi hại nhất trong một đao này của Khấu Trọng không phải tại đao pháp cũng không phải tại đao ý. Khi hắn đề đao lập thế như muốn lao về phía trước cuồng công, các động tác đều hòa thành một chỉnh thể không thể tách rời, tuy tay phải cầm đao nhưng đao nầy lại bao hàm lực lượng toàn thân, làm cho người ta không dám xem thường.

Tống Khuyết vừa tức giận vừa buồn cười, thì ra Khấu Trọng đã nhìn rõ Thủy Tiên bảo đao này dễ công khó thủ, nên cố ý dùng ngôn ngữ dụ Tống Khuyết chỉ thủ không công, đành mở to mắt mà chịu thiệt

-Đinh!

Tống Khuyết bước qua một bên Thủy Tiên đao trong tay trái đâm xéo lên, nhắm vào giữa đao phong của Khấu Trọng.

Đao mang trong tay Khấu Trọng đại thịnh, lạnh lùng quát lên:

- “Phong Mang Tất Lộ”!

Rồi gã đột ngột biến chiêu thành ngàn vạn điểm đao quang, tựa như vô số bươm bướm vờn hoa hướng vào Tống Khuyết, khí thế như cầu vồng.

Tống Khuyết hô lên một tiếng “Hảo“. Một tay cầm đao, xẹt xẹt xẹt liên tiếp tiến lên ba bước, trong đao quang di chuyển tự nhiên, sau đó lại đưa đao chéo qua, bổ vào Tĩnh Trung Nguyệt chổ cách cán đao chừng 3 thốn.

Khấu Trọng ra một chiêu “Khinh kị Đột Xuất“ sử chưa hết đã chuyển qua chiêu thứ tư “Tham Nang Thủ Vật“ đâm nhanh vào eo Tống Khuyết

Tống Khuyết tỏ vẻ chê cười nói:

- Thiếu Soái hết nghề rồi sao! Hây!

Chỉ thấy Khấu Trọng bổ ra đao này, “đao ý“ kì lạ, tùy theo tốc độ và góc độ mà biến hóa, tuy một đao có vẻ đơn giản trực tiếp, nhưng trong mắt một đại hành gia như Tống Khuyết thì thấy không cách gì nhìn rõ đặc tính của nó, lại như phải bị động mà chờ nó vậy, tất nhiên là không thể đỡ được. Dù có miễn cưỡng đỡ được chiêu này, tiếp tục công thế như vậy cao minh như Tống Khuyết cũng rơi vào thế hạ phong, về sau có muốn gỡ lại cũng không dễ gì.

Khấu Trọng mắt thấy thần tình Tống Khuyết có chút do dự, trong lòng nhìn rõ Tống Khuyết cuối cùng đã trúng kế. Từ lần giao thủ trước cho đến thời khắc này, bất kể gã có nỗ lực tranh tiên thế nào cũng không thể chiếm được thượng phong hay đoạt được thế chủ động, có thể nói lần này đã xỏ mũi được Tống Khuyết rồi.

Do không còn biện pháp nào gã đã nghĩ ra một kế, đó là trước tiên dùng đao pháp hữu hình “Huyết chiến thập thức“ dụ cho Tống Khuyết khinh địch, sau lại dùng “đao ý“ vừa học được của Tống Khuyết, lấy gậy ông đập lưng ông buộc Tống Khuyết phải chuyển công thành thủ,

Tống Khuyết do tâm lí sợ thua nên khí thế tự nhiên có phần suy giảm, trước mắt thấy khi lâm trận Tống Khuyết còn do dự chính là bằng chứng của việc ông ta trúng kế.

Tống Khuyết cười lạnh một tiếng, Thuỷ Tiên đao bên tay trái tức thời biến hóa đao quang như thủy quang vân ảnh, trùng trùng điệp điệp đón Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng. Cuối cùng cũng không giữ được chỉ thủ không công.

Khấu Trọng cười lớn nói:

- Ta đã nói không thể có khả năng chỉ thủ không công mà!

Rồi bất ngờ bước ngang qua, vận đao chém vào khoảng không. Lần này gã đã nhìn ra đao pháp của Tống Khuyết, bèn thi triển dịch kiếm chi thuật.

Tống Khuyết bản tính cao ngạo, Khấu Trọng nói câu này còn tệ hơn chém ông ta một đao làm sao ông ta chịu được, tức thời sát khí cực thịnh. Nào hay Khấu Trọng đột nhiên lui vào chổ đao thế ông ta yếu nhất, chém ra một đao như thiên mã hành không đạt đến mức tinh diệu, nếu ông ta không biến thế thì giống như đưa Thủy Tiên đao ra cho hắn chặt vậy.

Thân pháp Khấu Trọng đột nhiên biến hóa kì lạ khó dò, giống như cá trong nước dù không chuyển động chút nào nhưng chỉ cần người di chuyển đến vùng phụ cận là hắn có thể tùy thời nhanh chóng tiến đánh hoặc lui về. Đặc tính trong tĩnh lại có thể dao động cường liệt như vậy làm cho người có nhãn lực nhìn thấu mọi biến hóa như Tống Khuyết cũng cảm thấy đau đầu.

Chỉ một sát na do dự của Tống Khuyết lúc trước đã cho tên tiểu tử thiên tài hoành dật này cơ hội chiếm cả thượng phong lẫn chủ động

Chiêu “Tiêu tương Thủy Vân“ của ông ta không sử ra được nữa, Tống Khuyết đổi giận làm vui, ngâm lên “Thạch Thượng Lưu Tuyền“.

Đao thức đang tựa như nước chảy không ngừng, bỗng nhiên hóa thành một đạo bích quang, biến thành dòng suối chảy qua khe đá, Thủy Tiên đao phát ra một đạo lam mang, theo một thế ưu mỹ không ngôn ngữ nào tả được, hướng về Khấu Trọng.

Khấu Trọng tránh qua hướng khác hoành đao đón đỡ, nhìn có vẻ nhanh nhẹn, kỳ thật là dùng nhanh chế chậm biến xảo thành vụng.

- Bùng

Tiếng binh khí va chạm liên miên bất tuyệt, tuy đao thế của Tống Khuyết không ngừng lan tỏa khuếch trương, nhưng Khấu Trọng cũng không phải hoàn toàn rơi vào liệt thế nhục nhã chỉ bị đánh mà không hoàn thủ được. Bây giờ không phải Tống Khuyết muốn hướng đông thì gã phải sang đông đi hướng đông, bảo hướng tây thì gã phải đi hướng tây. Tống Khuyết không còn tự do tự chủ được như trước, vì hiện giờ hắn đã có công có thủ, lại còn thêm vào vài chiêu tự sáng chế làm người ta đau đầu nữa.

Lợi ích lớn nhất là Khấu Trọng đã học hiểu phương pháp phục hồi chân khí khi đối mặt với đao pháp như sóng to gió lớn cực kì đáng sợ của Tống Khuyết. Đó là nắm chắc khinh trọng, trong công có thủ, trong thủ hàm công. Mỗi lần toàn lực xuất thủ hay đón đỡ đều chừa lại một phần dư lực để có thể điều tiết chân khí trong nội thể, bên trong còn có chổ vi diệu mà không phải lúc lâm trận đối địch thì không nắm bắt được.

Cũng giống như khi lặn dưới nước một thời gian thì phải trồi lên mặt nước để hít thở không khí, nếu không thì lực kiệt khí tận mà chết

dưới đáy biển.

Dưới đại áp lực của Tống Khuyết, Khấu Trọng đã đem hết năng lực bàn thân không giữ lại chút gì ra thi triển, đem hết những lĩnh ngộ về đao pháp trong quá khứ ra phát huy tới mức lâm li tận chí, phối hợp với những thứ mới học hiểu từ Tống Khuyết, càng đánh càng đắc tâm ứng thủ, khoái chí cực điểm.

Tống Khuyết đao pháp đột biến, cao giọng ngâm lên:

- “Ngô Hiệp Vũ Thu Phong“

Rồi cả người khởi động, Thủy Tiên đao tùy ý xuất kích, hoàn toàn không thể nhận ra đao lộ, thêm nữa thân pháp ông ta vô cùng quái dị. Ưu thế mà Khấu Trọng vừa khổ công lập ra tức thời biến mất.

- Đinh!

Khấu Trọng tuy ngàn vạn lần không tình nguyện, nhưng Tống Khuyết đã khiến gã bộ pháp đại loạn, chỉ có thể khổ thủ chứ không cách gì hồi khí được, đao pháp kì diệu này đã đến mức cực điểm, không thể nào hơn được. Tới đao thứ mười Khấu Trọng chém ra một đao rồi lảo đảo lui lại, chỉ nghe „rầm“ một tiếng, cửa ngoài sập xuống. Chỉ thiếu một chút là gã đã lăn xuống bậc thềm như lần trước rồi.

Tống Khuyết đi đến trước cửa, cúi đầu nhìn Khấu Trọng, ánh mắt hiện kì quang.

Trăng không biết từ lúc nào đã lên đến bờ tường, chiếu qua tán lá rậm rạp của cây hòe trong sân.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Ta không có thời gian tính toán xem phiệt chủ đã dùng hết bao nhiêu đao, hy vọng không phải là 79 đao chứ!

Trên mặt Tống Khuyết lộ ra thần sắc lãnh khốc, song mục sát cơ đại thịnh,

- Ngươi không sợ chết sao?

Khấu Trọng so vai nói:

- Nói không sợ chỉ là gạt người thôi. Nhưng tiểu tử cũng đang hiếu kì, không biết tình cảnh sau khi chết rồi sẽ thế nào? Xin phiền phiệt chủ chuyển lời cho Trí Trí, ta đối với nàng thực sự chân tâm.

Trên môi Tống Khuyết bỗng xuất hiện một chút tiếu ý, sát khí lãnh khốc trong thần tình và ánh mắt lập tức hóa giải, điềm đạm nói:

- Di ngôn này đế sáng mai mới nói đi!

Nói xong chuyển thân đi vào trong Ma Đao Đường.

Chương 311: Hữu ý vô ý

Lôi Cửu Chỉ hỏi:

- Không biết Lăng gia đã biết qua về các loại thủ pháp đổ bác chưa?

Từ Tử Lăng đáp:

- Huynh đừng kêu ta bằng gia này gia nọ, ta thật không quen. Hồi nhỏ ở Dương Châu ta cũng thường thấy người ta chơi xúc xắc, nhưng ta chỉ xem mà không tham gia. Hà! Có lẽ ta bây giờ cũng được coi là một con mòng béo.

Lôi Cửu Chỉ hỏi tiếp:

- Dương Châu thịnh hành đổ xúc xắc kiểu nào? Không hiểu ở đó chơi theo kiểu đặt hai cửaỉu hay đặt mười tám cửa, hay dựa vào số điểm trên xúc xắc mà đặt?

Từ Tử Lăng đáp:

- Người ta dùng cả hai phương pháp đầu phối hợp lại thành một cách chơi, có thể đặt hai cửa, cũng có thể đặt mười sáu cửa, không hiểu vì sao Lôi huynh lại hỏi câu này?

Lôi Cửu Chỉ nhún vai đáp:

- Chỉ là thuận miệng hỏi thôi, nếu là cao thủ đổ xúc xắc chân chính, thậm chí có thể dùng bài thiên cửu làm phương thức trợ giúp để đổ, chỉ ba con xúc xắc có thể lập thành các loại thiên cửu bài, lại dựa

vào quy tắc của thiên cửu bài mà định ăn thua, thật là thú vị hơn nhiều.

Từ Tử Lăng nói:

- Dương Châu vốn là đất của các con bạc nổi tiếng mà, bọn ta lại là kẻ dưới trướng của Ngôn lão đại, bất quá lão không dạy bọn ta, nhưng cũng chỉ cho ta biết những kẻ lừa đảo thường dùng xúc xắc có đổ thuỷ ngân bên trong.“

Lôi Cửu Chỉ vô tư lự đáp lời:

- Vô luận có xúc xắc có thuỷ ngân hay chì, đều kêu là “bị thuốc". Nếu cao tay hơn có thể dùng thêm mạt sắt, sau đó dùng đá nam châm đặt dưới để điều khiển, phối hợp với thủ pháp khác để có thể đổ một ra một, hai ra hai. Những trò đó chỉ có kẻ thấp tay ở các đô thị sử dụng, chân chính cao thủ đều có thuật nghe, chỉ cần xúc xắc va vào đáy chung sẽ tạo thành tiếng lớn do ma sát, một điểm hay sáu điểm tuỳ thuộc vào âm thanh phát ra của mặt hướng xuống dưới, cầm chắc điểm số. Ta không nói ngoa, chỉ cần đạt được tám thành coi như chiến thắng.

Từ Tử Lăng chắt lưỡi nói:

- Chẳng trách huynh hễ đánh là chắc thắng!Lôi Cửu Chỉ nói:

- Trên đời làm gì có đổ thuật chắc thắng chứ, kẻ lường gạt sớm muộn cũng bị vạch mặt thôi“

Từ Tử Lăng nhìn qua bàn tay phải dài hơn người thường của hắn, chưởng tâm đang cầm hai quân xúc xắc bằng ngà voi, nhíu mày nói:

- Ta đối với cách dùng xảo thuật không cảm thấy hứng thú, nếu đổi

lại là Khấu Trọng thì ngươi không dạy cũng không được.

Lôi Cửu Chỉ cười lớn nói:

- Vậy Tử Lăng ngươi cho rằng có thế thiên hành đạo chỉ có duy nhất một thủ đoạn hay sao? Nếu tiền thắng được đều dùng để mua lương cứu dân, thì chẳng phải cờ bạc cũng chính là cướp phú tế bần đó ư?

Từ Tử Lăng chỉ còn nước lắc đầu cười khổ không đáp lời.

*

Khấu Trọng thức dậy sau một giấc ngủ dài, bất giác gã nhận ra mình đang ở trong tư thế ngồi kiết già, sống lưng gã cảm thấy thật dễ chịu, không chỉ chân khí nội thể được phục hồi, mà còn tăng tiến không ít, cảm giác của ngũ quan cũng theo đó mà tăng tiến.

Gã nhìn một lượt y phục trên mình, vầng trăng khuyết đã rời nơi đầu tường nhô lên trên đỉnh mái hiên, dưới ánh trăng bóng người hư hư ảo ảo chìm trong màn đêm tĩnh mịch, thật động lòng người.

Khấu Trọng để tay lên Tỉnh Trung Nguyệt, trong lòng cuồng khởi một cảm giác mà gã chưa từng có trước đây, tưởng như bảo đao cùng cơ thể huyết nhục của gã đã hoà thành một chỉnh thể, thanh đao bây giờ hình như đã có sinh mệnh, không còn là tử vật hay một thứ công cụ

Gã không thể không cầm đao lên ngắm, một tay gã nhẹ nhàng phủi chút bụi trên thân đao, toàn thân gã trở lên trống rỗng thông suốt, không nhiễm chút bụi nào.

- Choang!

Tỉnh Trung Nguyệt vụt lên đỉnh đầu, nhẹ nhàng chém xuống, dừng lại trước ngực gã.

Đao khí như những con sóng dữ cuồng bạo cuộn tới, làm cây hoè già ngoài sân rung động như một ngọn cỏ trong cơn gió táp.

- Choang!

Tỉnh Trung Nguyệt hồi vỏ.

- Một đao này coi được đó!

Khấu Trọng hướng về phía ngoài cửa nơi Tống Khuyết đang tiến đến, chầm chậm đáp:

- Tại hạ tưởng Phiệt Chủ còn đang nghỉ ngơi!

Tống Khuyết tay trái thu sau lưng, tay phải buông nhẹ, an nhiên bước qua bậc thềm, đến trước mặt Khấu Trọng cách khoảng hai trượng thì dừng lại, song mục sáng rực, mỉm cười nói:

- Một khoảng khắc tuyệt diệu như thế này, bỏ qua chẳng phải tiếc lắm sao. Thiếu soái quả là có tài sử đao, đã từ hữu pháp tiến nhập vô pháp chi cảnh, trong lòng không còn tồn tại cản trở, nhưng vẫn còn thiếu một chút mới có thể đạt đến cảnh giới của đại gia chân chính.

Khấu Trọng đối với đao pháp của ông ta đã bội phục sát đất, gã cất tiếng khiêm nhường như xin được chỉ bảo:

- Xin hỏi phiệt chủ, tiểu đệ thiếu sót ở đâu?

Tống Khuyết ngẩn đầu nhìn trăng sao trên bầu trời, đôi mắt thâm

thuý phút chốc thần quang đại thịnh, từng chữ từng chữ chầm chậm

- Hữu pháp là tầng của địa giới, vô pháp là tầng của thiên giới, trong hữu pháp có ẩn tàng vô pháp, trong vô pháp có ẩn tàng hữu pháp, chỉ khi thiên địa nhân hợp nhất mới là đạt đến cảnh giới tối cao, chỉ có nhân tài mới có thể quán thông thiên địa tương liên, đến mức vô pháp như hữu pháp, hữu pháp như vô pháp.

Khấu Trọng nghĩ ngợi hồi lâu rồi lắc đầu nói:

- Tại hạ còn có điều chưa minh bạch, đối với tại hạ mà nói, nếu bảo là hữu pháp, nghĩa là sớm đã nghĩ kỹ chiêu thức rồi mới xuất thủ, dù lâm trận cũng tuỳ cơ ứng biến, nhưng do pháp quy cứng nhắc nên cũng khó mà có sáng tạo được. Còn vô pháp thì lại không sử dụng chiêu số nên không bị hạn chế, tuỳ tâm sở dục mà xuất chiêu, nên không bị rơi vào lối mòn.

Tống Khuyết cất bước đi nhẹ nhàng, cánh tay trái từ phía sau chuyển ra trước ngực, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh bảo đao hình dáng cổ kính cao nhã, trầm trọng dị thường, đao vẫn còn nằm trong vỏ. Tống Khuyết tay phải đang cầm chuôi đao, đồng thời ông cúi đầu nhìn tay phải mình cầm đao bạt xuất dọc theo vỏ đao, nhẹ giọng nói:

- Thiên hữu thiên lý, vật hữu vật tính. Trái lại với lý pháp thì không thể tồn tại, chỉ khi ta làm theo lý pháp thì mới thuận lợi. Tựa như đầu bếp giết trâu, không phải trâu không có ở đó, mà chính là đã tiến nhập mục vô toàn ngưu cảnh giới (trong mắt không có trâu)(1). Được trâu sau mất trâu, được pháp sau mất pháp. Vì vậy dụng đao tối trọng đao ý. Nếu như hữu ý, sẽ đi vào lối mòn, nhược bằng vô ý, tất sẽ phân tán mất. Điều tối khẩn yếu nằm ở khoảng giữa hữu ý và vô ý, cảnh ý ấy ngươi minh bạch tức là minh bạch, bất minh bạch tức là bất minh bạch. Chính là một đao này!

Bảo đao xuất vỏ, chém một đao như có như không nhằm Khấu Trọng chém tới.

Khấu Trọng còn đang không ngờ Tống Khuyết nói đánh là đánh, căn bản là không cho gã kịp suy nghĩ

Đao này của Tống Khuyết giống như linh dương quải giác, không những không có bắt đầu mà cũng không có kết thúc. Đột nhiên như ánh chớp chém tới, đao thế phong bế hết mọi đường lui, tránh cũng không tránh được, lợi hại nhất là ở chỗ, căn bản không biết cuối cùng đao của ông ta chém về hướng nào.

Đặc biệt hơn nữa là thanh đao đen tuyền đơn giản mà nặng tới trăm cân trong tay Tống Khuyết có khi nặng tựa thiên cân có khi nhẹ như lông hồng, khiến người ta không thể nắm bắt được. Chỉ nhìn thôi cũng dủ khiến người ta tối tăm mặt mũi rồi.

Không còn cách lựa chọn nào khác, Khấu Trọng bèn rút Tĩnh Trung Nguyệt, vận đao đón đỡ.

Tĩnh Trung Nguyệt thuận theo đao của Tống Khuyết mà biến hóa chuyển hướng

- Choang!

Hai đao chạm nhau, ngừng giữa không trung.

Một luồng chân khí hùng hậu theo đao truyền tới, Khấu Trọng tựa hồ phải dùng chân khí trong kinh mạch toàn thân mới miễn cưỡng hoá giải được tầng thứ nhất trong chuỗi khí kình của đối phương.

Tống Khuyết lộ một chút tiếu ý, đồng thời thôi phát chân khí công kích về phía Khấu Trọng, điềm đạm nói:

- Thiếu Soái đã hiểu được điểm huyền diệu trong một đao này chưa?

Khấu Trọng đang toàn lực kháng cự lại khí kình của ông ta, chỉ thấy đao của Tống Khuyết càng lúc càng trầm trọng, tùy lúc có thể đè bẹp hắn cả người lẫn đao, khó khăn lắm mới lên tiếng được:

- Đao này của phiệt chủ nhìn có vẻ như bất biến nhưng bên trong hàm chứa thiên biến vạn hóa, hữu ý vậy, lại như vô ý mà làm, bất quá ta đã đỡ không sai đó chứ! Hắc! Đúng vào chỗ chính giữa hữu ý và vô ý.

Tống Khuyết chấn mạnh cổ tay, đẩy Khấu Trọng lui lại ba bước, hai bên phân tách ra.

Khấu Trọng trong lòng thầm tạ ơn trời đất, lại lui ba bước nữa, suýt chút nữa đụng vào cây hòe sau lưng, rồi vội vàng thủ thế, chuẩn bị ứng phó đao thứ hai của ông ta.

Tống Khuyết tay trái cầm vỏ, tay phải cầm đao, trông như thiên thần đứng vững chãi trong đình viện, toàn thân y phục không gió mà tự động phất phơ, thần tình vui vẻ nói:

- Một đao vừa rồi là chân công phu của Tống Khuyết ta, dù cho Ninh Đạo Kì tới đây cũng quyết không dám ngạnh tiếp, ngươi lại đỡ được hết sức tự nhiên như vậy. Nếu ngươi muốn nghe lời thật, Tống Khuyết ta có thể nói cho ngươi nghe, chỉ cần một khoảng thời gian nữa sau này, thành tựu của ngươi nhất định vượt trên Thiên đao Tống Khuyết ta, trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Sở dĩ phiệt chủ chịu nói lời thật với ta, khẳng định là đã hạ quyết

tâm giết ta rồi phải không?“

Tống Khuyết lắc đầu nói:

- Ngươi sai rồi, ta thủy chung đều không nghĩ là sẽ giết ngươi, nếu không nói vậy ngươi làm sao tiến được một bước dài như thế được.

Tuy nói vậy nhưng khí thế ông ta chỉ tăng mà không giảm, ép Khấu Trọng tới mức không thở được.

Khấu Trọng trong lòng chấn động nói:

- Nhưng phiệt chủ người lúc tấn công tại hạ đều chiêu chiêu đoạt mệnh, chỉ cần ta không cẩn thận một chút là đã một mạời rồi, phiệt chủ ngài muốn khống chế cũng không được.

Tống Khuyết ngửa mặt lên trời cười nói:

- Nếu không như vậy, làm sao đem hết khả năng tiềm tàng của ngươi phát huy ra chứ, nếu như ngươi táng mạng dưới đao của ta thì ngươi không có tư cách được bổn nhân thương yêu hân thưởng như vậy“

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Nếu là như vậy, người hiện tại sao lại có bộ dạng như muốn dồn ta vào chỗ chết vậy?

Tống Khuyết trầm giọng nói:

- Ngươi có biết thanh đao trên tay Tống mỗ tên là gì không?

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Thanh đao đó có tên gì hay chứ?

Tống Khuyết hai mắt sáng rực, từng chữ từng chữ nói:

- Thanh đao này chính là thanh đao mà Tống mỗ tung hoành thiên hạ vô địch thủ. Thiên Đao!

Tĩnh Trung Nguyệt đột ngột tỏa ra hoàng mang, nếu cứ kéo dài như vậy, gã chỉ trong chốc lát là không chịu nổi nữa.

Tống Khuyết trong mắt lộ ra tiếu ý, thuận tay huy đao, ung dung tiêu sái, phối hợp với gương mặt anh tuấn vô cùng của ông ta, lại thêm thân hình vững chãi như tùng bách, thật đẹp mắt đến không thể tả được.

Tuy là một đao tùy ý phát ra, nhưng khiến cho Khấu Trọng cảm thấy dù đao pháp của gã có biến hóa như thế nào, vị trí góc độ có thay đổi cỡ nào, cuối cùng cũng bị đao ông ta đánh trúng. Đồng thời gã cũng không thể lui lại mà tránh, vì chân khí trên đao Tống Khuyết như nước vỡ đê, từ chổ thủng ào ạt đổ vào, vật gì cản đường đều bị hủy hế

- Choang!

Thiên đao phát ra một hấp lực lớn, hút chặt Tỉnh Trung Nguyệt.

Lưỡng đao đối địch, bốn mắt nhìn nhau

Tống Khuyết lắc đầu than:

- Ngươi còn có một khuyết điểm rất lớn là phát ra được nhưng không thu về được, cũng như một đao này của ngươi nếu còn lưu lại dư

lực, thì đã không bị nội kình của ta hút kéo đến bật ra. Thật là quá cẩu thả, tiểu tử ngươi có hiểu không?

- Keng!

Đao khí dâng lên dữ dội, cả người Khấu Trọng bị hất văng ra ngoài, thiếu chút nữa đã phải lăn tròn như cái hồ lô.

Tống Khuyết huy đao ép tới, đao phong phát ra sát khí dày đặc bao bọc lấy Khấu Trọng.

Khấu Trọng đứng yên bất động. Thiên đao quét ngang qua.

Khấu Trọng xoay cổ tay huơ đao, liên tục bảy tám lần biến hóa, kiên cường chống đỡ, mãi sau mới bị bức lùi ba bước.

Tống Khuyết hô lớn:

- Hảo!

Rồi lại chém ra một đao vừa uy mãnh cương cường, vừa linh động kì ảo, vô tung vô tích.

Khấu Trọng trong lòng hiểu rõ, Tống Khuyết mỗi đao đều xuất toàn lực, nếu chỉ một đao không đỡ được thì sẽ có kết cục người một nơi đầu một nẻo, ai cũng không cứu được. Nghĩ đoạn gã phấn chấn thần uy, một đao chém ra, hô lên một tiếng, lần này chỉ bị lùi có hai bước.

Tống Khuyết ha ha cười lớn, chém tới một đao, đao thế như mặt trời đang lên, chiếu sáng cả đại địa.

Khấu Trọng sát khí trào lên, Tỉnh Trung Nguyệt vung lên “Đinh“ một

tiếng, xéo xéo chém trúng Thiên đao, sau đó lùi về phía sau.

Tống Khuyết hoành đao dừng lại, gật đầu nói:

- Khấu Trọng ngươi nếu luận về thiên phận, thiên hạ không có ai qua được ngươi, ba đao này đã đạt đến mức thu phát do tâm. Hiện tại nếu ta thực muốn giết ngươi, sẽ phải tốn nhiều công phu đó. Tới đây! Tấn công ta một đao xem xem!

*

Lôi Cửu Chỉ đè tay lên nắp chung, trừng mắt ngưng thần lắng nghe, rồi nhìn Từ Tử Lăng hỏi:

- Bao nhiêu điểm?

Từ Tử Lăng nói:

- Là một hạt ba điểm và hai hạt năm điểm.

Lôi Cửu Chỉ mở chung than:

- Ngươi mãn sư rồi!

Từ Tử Lăng nói:

- Thì ra dễ vậy sao?

Lôi Cửu Chỉ cười khổ nói:

- Lăng đại thiếu gia của ta ơi, ngươi biết không, ngay cả Thiên Quân Tịch Ứng cũng bại dưới tay ngươi, thiên hạ tuy lớn nhưng người có thể làm đối thủ ngươi chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Bằng vào võ

công cộng với thiên phận của ngươi, chuyện người ta học cả đời không hiểu, ngươi chỉ cần hai ba thời thần là học hiểu rồi. Đợi thuyền dừng tại Ba Động, ngươi có thể đi thử qua, thắng một vài sòng bạc mà kiếm một ít tiền để đến trạm sau mà

Từ Tử Lăng chau mày nói:

- Huynh không phải còn nhiều tiền lắm sao?

Lôi Cửu Chỉ tự chỉ vào đầu mình nói:

- Hai chữ „giới tham“ của Lỗ sư phụ vĩnh viễn ở trong đầu ta, vì vậy khi ngân lượng trong túi đạt đến một số lượng nhất định, ta sẽ phân phát tiền tài cho những người cần sử dụng. Hiện tại trong túi ta chỉ còn có 10 đỉnh hoàng kim, nếu tại đổ trường lớn ở Cửu Giang thì số này không đủ dùng.

Từ Tử Lăng nói:

- Huynh định sau khi lên bờ ở Cửu Giang sẽ đánh lớn một ván sao?

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Nhân Như Các ở Cửu Giang được liệt vào hàng thứ bảy trong thiên hạ thập đại đổ trường, đó là đổ trường danh tiếng nhất trong một dải Trường Giang. Người chủ trì kêu bằng “Đổ Quỷ“ Tra Hải, hắn là nhân vật nổi danh trong đổ lâm, là đổ thủ đệ nhất trong tứ đại thủ hạ của Hương Quý, nếu đổ thắng hắn thì Hương Quý muốn không tự mình xuất thủ cũng không được.

Từ Tử Lăng nói:

- Vậy danh xưng đệ nhất đổ trường là ở đâu, có phải có liên quan

đến Hương gia không?

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Đứng đầu đổ trường trong thiên hạ là Minh Đường Oa tại Quan Trung, Trường An, nổi danh ngang với thanh lâu Thượng Lâm Uyển, chủ trì là đỉnh đỉnh đại danh “Đại Tiên“ Hồ Phật, chưởng môn nhân của Hồ Tiên phái, là lão phiệt(2) được tôn kính nhất trong đổ môn.

Từ Tử Lăng

- Hồ tiên không phải hồ li sao? Nếu ai cũng biết Hồ Phật lừa người thì còn ai dám đến đổ trường của lão chứ?

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Làm lão phiệt là chuyện hồi Hồ Phật mới xuất đạo! Hai mươi năm về trước khi lão đã phát tài có chức vị rồi thì ở trước mặt mọi người dùng heo dê cả con để cúng hồ tiên, lập thệ sẽ không lường gạt nữa và cũng bảo chứng là trong đổ trường của lão tuyệt không cho ai hành nghề lừa gạt, nên khi vào Minh Đường Oa của ông ta so với các nơi khác thì có thể hoàn toàn yên tâm mà đánh bạc“

Từ Tử Lăng nói:

- Vậy xem ra Hồ Phật chắc không phải người của Hương Quý rồi!

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Không những là không có quan hệ mà còn đối đầu nhau nữa. Hương Quý từng phái con trai lớn đến Quan Trung mở đổ trường, làm cho những gì Hồ Phật thắng được đều chạy qua túi hắn, tổn thất trầm trọng. Vì vậy nếu Hương Quý mà chịu giao thủ với ta, ta nhất

định đòi đánh tại Minh Đường Oa Trường An của Hồ Đại Tiên, thử nghĩ xem đến lúc đó thì phong quang cỡ nào! Hắc!

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Lão ca ngươi cùng với ta và Khấu Trọng đến Trường An nếu chường mặt ra, chỉ cần có người gặp là chết chắc. Bộ dạng này của ta, thủ hạ Lý Thế Dân đã có người thấy qua, nhất định biết được là Từ Tử Lăng ta tới rồi.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Trừ đổ thuật và võ công, ta còn theo Lỗ sư phụ học dịch dung thuật, tới lúc đó tự có diệu pháp. Hiện tại quan trọng nhất là không có ai biết quan hệ giữa ta và các người. Khuya rồi! Ta không cản Lăng thiếu gia nghỉ ngơi nữa.

*

- Choang!

Khấu Trọng cũng không biết mình đã công xuất bao nhiêu đao, nhưng Tống Khuyết vẫn sừng sững như Thái sơn, dù cho gió táp mưa sa vẫn không di dịch một phân nào. Bất quá Khấu Trọng cảm thấy được ý vị thống khoái, một đối thủ cường mạnh như Tống Khuyết biết tìm đâu ra chứ. Được ông ta chỉ điểm, mỗi câu mỗi chữ đều đúng vào chỗ yếu hại, chỉ một lúc thôi cũng bằng người ta tu hành nửa đời rồi.

Khấu Trọng bất chợt thu đao lùi lại, cung cung kính kính nói:

- Đa tạ phiệt chủ chỉ điểm, tiểu tử có ngày được thành tài cũng là nhờ phiệt chủ đêm nay ban cho.

Tống Khuyết cho đao vào vỏ, cười nhẹ nói:

- Giữa chúng ta không cần nói nhiều lời thừa, trời sắp sáng rồi, ngươi ăn sáng rồi đi đi.

Khấu Trọng ngẩn ngơ một lúc mới theo Tống Khuyết rời khỏi Ma Đao đường, đây là sẽ là nơi mà gã vĩnh viễn không bao giờ quên được.

---

1. Bào đinh giải ngưu (đầu bếp mổ trâu) là một trong những chuyện ngụ ngôn của thánh triết thời cổ Trang Chu, chuyện kể có người đầu bếp khi xẻ thịt trâu đã dùng mũi nhọn của đao mà lách vào khoảng giữa thịt và xương, vì vậy mà xả thịt trâu rất dễ dàng.

2. Lão Phiệt là thuật ngữ giang hồ chỉ những kẻ chuyên lừa gạt trong khi đánh bạc

Chương 312: Vĩ nhĩ chi hậu

Tống gia Sơn thành do mấy trăm viện lớn nhỏ hợp thành, các viện được xây dựng thành hệ thống có liên hệ chặt chẽ với nhau, nằm ở trung tâm là Tống Gia từ đường, là nơi cung phụng thần vị lịch đại tổ tông của Tống Gia. Mỗi viện đều chia thành chánh viện và thiên viện, Liên kết với nhau, nguyên vật liệu đều được dày công khảo cứu, tuyển lựa kĩ càng

Trong buổi bình minh an lành đó, Khấu Trọng và Tống Khuyết vai kề vai đến Minh Nguyệt Lâu tiếp giáp với Ma Đao Đường, hai người thả bộ vào đình viên, một vị lão nhân tóc trắng như cước đang tỉa hoa cắt cỏ, lão chỉ liếc xéo hai người một cái rồi tiếp tục công việc.

Khấu Trọng trong lòng ngạc nhiên, Tống Khuyết cười nói:

- Phương thúc là người duy nhất trong Sơn Thành không sợ ta, vì ta từ nhỏ do ông ta nuôi lớn.

Khấu Trọng gật đầu tỏ vẻ minh bạch, xuyên qua hai hành lang dài thoáng đãng trang trí đẹp mắt thì đến một chiếc cầu đá dài bắc ngang qua hồ nước, bốn bề cây cối rậm rạp, có nét u nhã của danh thắng, ở một bên hồ là cửa vào, chính giữa treo biển khắc “Minh Nguyệt Lâu” ba chữ được điêu khắc trên một tấm kim bài, bên trong là một tòa nhà gỗ hai tầng. Các cửa sổ bằng gỗ có chấn song đều được chạm khắc hoa văn trang trí, đòn tay cong vút, chạm trổ công phu, sáng sủa đẹp đẽ.

Tống Khuyết dừng bước trên cầu, tựa vào lan can cúi đầu ngắm nhìn một con cá nhỏ đang an lành bơi lội trong hồ hỏi:

-Thân pháp của ngươi có phải từ cá mà lãnh ngộ ra không?

đáp:

- Phiệt chủ thật lợi hại, mọi việc đều để ngài nhìn thấu hết.

Tống Khuyết lắc đầu than:

- Tới bây giờ ta mới biết cái gì gọi là tài năng thiên phú, Từ Tử Lăng so với ngươi thế nào?

Khấu Trọng đáp:

- Tử Lăng là người duy nhất trên đời này khiến ta chân chính bội phục, thậm chí sợ hãi, cũng may hắn là huynh đệ tốt nhất của ta. Nếu hắn toàn lực hiệp trợ ta giành thiên hạ thì ta có thể nhẹ nhõm rồi.

Tống Khuyết nói:

- Mỗi người mỗi chí, không thể ép buộc được. Đi thôi! Đừng để bọn họ đợi lâu!

Khấu Trọng ngạc nhiên nghĩ, ai đang đợi bọn ta chứ?

*

Từ Tử Lăng nghe tiếng trẻ con khóc giật mình tỉnh dậy, tiếp đó nghe tiếng phu phụ Hàn Trạch Nam dỗ con, sau khi Tiểu Kiệt ngủ rồi Hàn Thạch Nam mới thì thầm:

- Tiểu Thường! nàng nghĩ Cung Thần Xuân đó là người như thế nào?

Từ Tử Lăng vốn không muốn nghe phu thê người ta nói chuyện riêng tư, nhưng lại nghe bàn đến mình nên tự nhiên vận công vào song nhĩ, nghe xem Hàn thê nói gì.

Vị Hàn thê được gọi là Tiểu Thường nhỏ giọng nói:

- Dáng mạo hắn tuy hung hãn, nhưng ngôn hàm cử chỉ cho thấy là người có tu dưỡng cực cao, đối với Tiểu Kiệt hết sức từ ái, tướng công sao không nhờ hắn giúp đỡ, Ôi! Lòng người khó dò, tướng suy nghĩ kỹ rồi mới làm.

Hàn Trạch Nam trầm ngâm một lúc nói:

- Hắn tuy không nổi danh trên giang hồ nhưng chỉ nhìn hắn không phí chút sức nào đã bức lui người của Hợp Nhất Phái đủ biết người đó võ công thật cao cường, có thể so sánh với bọn Giải Huy. Nếu hắn chịu giúp đỡ, chúng ta có khi thoát được bọn người đó.

Tiểu Thường than:

- Hắn sao lại chịu rước họa vào thân chứ?

Hàn Trạch Nam nói:

- Nếu hắn cự tuyệt, chúng ta cũng không có tổn thất gì. Ta có một cảm giác kì quái hắn tựa hồ rất quan tâm đến chúng ta.

Tiểu Thường nói:

- Đó chính là điểm mà thiếp thân lo lắng nhất, chỉ sợ hắn có ý đồ gì.

Hàn Trạch Nam cười khổ nói:

- Với thân thủ của hắn, vào thời thế thiên hạ phân loạn như bây giờ, muốn đối phó chúng ta một nhà ba người thật dễ như trở bàn tay, cần chi phải làm rộn như vậy. Gã khách giang hồ họ Lôi kia cùng hắn đóng cửa trò chuyện cả một ngày, không biết là bàn chuyện gì.

Tiểu Thường nói:

- Tới Cửu Giang hãy bàn tiếp! Nói không chừng chúng ta có thể bỏ rơi truy binh, lúc đó trời cao biển rộng, chúng ta có thể mặc sức tung bay rồi!

Từ Tử Lăng hoàn toàn tỉnh ngủ, ngồi dậy mặc áo đi lên phía sàn thuyền.

Khấu Trọng theo sau Tống Khuyết tiến vào nơi có quy mô rộng lớn không thua gì Ma Đao Đường chính là Minh Nguyệt Đường. Bên trong chỉ thấy vài tráng đinh đang dọn bữa sáng thịnh soạn cho họ, bên cạnh Tống Trí, Tống Lỗ còn khuyết mấy chỗ. Hai người nhìn thấy Tống Khuyết đều thần tỏ thái cung kính, hiển thị uy quyền vô thượng của Tống Khuyết trong phiệt.

Sau khi phân chủ khách ngồi xuống, Tống Khuyết tùy tiện phẩy tay cho bọn gia đinh lui ra ngoài, quay sang Tống Lỗ hỏi:

- Ngọc Trí đâu?

Tống Lỗ đáp:

- Nó còn đang trang điểm, sẽ đến nhanh thôi.

Khấu Trọng lúc này đã thấm thía phong cách hành sự cao thâm khó đoán của Tống Khuyết. Chỉ thấy trên bàn hơi nóng bốc lên, các món

ăn đều thuộc loại tinh xảo được nghiên cứu kĩ càng, đủ biết các trù tử (đầu bếp) chí ít cũng từ nửa đêm đã bắt đầu làm việc, lúc đó gã còn đang đánh sống đánh chết với Tống Khuyết. Như vậy là Tống Khuyết sớm đã có phán đoán chính xác về gã, nên mới có bữa tiệc trước mắt này.

Nghĩ đến việc sắp được gặp Tống Ngọc Trí, trong lòng gã đúng là vừa mừng vừa sợ, bởi không biết Tống Ngọc Trí sẽ "khoản đãi" gã như thế nào, lại không biết Tống Khuyết sẽ "xử trí" bọn họ ra sao.

Tống Khuyết thần tình vui vẻ, cao hứng rót rượu cho ba người, hướng về Khấu Trọng nói:

- Đây là đặc sản Hàng Châu Quế Hoa Tửu, không những mùi vị thuần hậu nhu hòa mà còn có tác dụng an thần, tư bổ hoạt huyết, uống nhiều cũng không hại.

Khấu Trọng nhìn vào trong chung chỉ thấy mỹ tửu trong vắt có màu hổ phách, một làn hương quế hoa thoảng qua, khiến người ta chưa uống đã muốn say, chưa vào đến miệngã có cảm giác phiêu nhiên bay bổng rồi.

Lại nhìn các vật dụng trên bàn, bất luận mâm, chén, chung, bình, tô, liễn, dĩa đều được chế tạo tinh tế, khí chất cao nhã. Đặc biệt nhất là men sứ của các vật dụng này đều sáng bóng, lại như có điểm hoa văn lấm chấm như mưa trên cát, trên nước men màu đen có nhiều điểm trắng bạc phóng xạ ra những điểm sáng tròn tròn, lớn thì bằng hạt đậu, nhỏ thì bằng hạt thóc, ánh sáng lấp lánh. Chỉ những vật dụng danh quý như vậy mới xứng với địa vị siêu nhiên của Tống phiệt.

Tống trí thấy Khấu Trọng lưu thần quan sát các vật dụng đựng danh tửu mỹ thực trên bàn thì cười nói:

- Nước men lấm chấm này được gọi là men sứ Thiên Mục, những bình nhỏ chén nhỏ này đều là tuyệt thế trân bảo, thậm chí một mảnh nhỏ cũng có thể sánh ngang với kim ngọc. Bọn ta sưu tầm đã lâu, nhưng chỉ thu thập được mấy món này thôi.

Lần thứ hai ngồi nói chuyện với Tống Trí, cảm giác thật cách một trời một vực. Khấu Trọng nghe khẩu khí thân thiết của Tống Trí biết ông ta đã coi mình là người nhà.

Tống Lỗ bất ngờ nâng ly cười nói: “Gần mười năm nay đây là lần đầu thấy đại huynh vui vẻ như vậy, ly này trước xin kính đại huynh, ly sau sẽ đến phiên tiểu Trọng”

Tống Khuyết không nhịn được cười nói:

- Những lời này của Lỗ đệ đã để trong lòng mười năm, đến hôm nay mới thừa lúc người ta lâm nguy mà nói ra. Hắc! Cạn ly!”

Sau đó mọi người luân phiên kính tửu, qua một tuần rượu, Tống Khuyết bỗng chầm chậm hỏi:

- Sư Đạo đã phải lòng nữ tử Cao Lệ đó rồi phải không?

Khấu Trọng không kịp phòng bị không k tay chân luống cuống đáp:

- Cái đó! Phiệt chủ xin đừng nóng giận, thực ra là……Ái chà! Vãn bối cũng không tránh khỏi quan hệ, là vì……..

Tống Khuyết ngắt lời nói:

- Tình huống bên trong bọn ta đã qua thư hắn gởi về hiểu rõ cả rồi, không cần phải nói lại nữa. Ta chỉ muốn biết theo quan sát của Thiếu

Soái, có phải Sư Đạo đã yêu nữ tử Cao Lệ Phó Quân Du đó không?

Khấu Trọng không dám gạt ông ta cười khổ nói:

- Nghiêm khắc mà nói, nhị công tử là chợt gặp đã yêu thích thần thái của gia nghĩa mẫu, còn việc có thực sự sinh tình hay không thì thật khó nói.

Tống Trí và Tống Lỗ từ lúc Tống Khuyết hỏi đến Tống Sư Đạo đều không dám nói một câu nửa chữ nào, tựa như sợ Tống Khuyết sẽ nổi trận lôi đình vậy, nhất thời không ai dám mở miệng.

Tống Khuyết trầm ngâm một lúc, đột nhiên lại vui vẻ gắp đồ ăn cho Khấu Trọng, giống như đã quên chuyện Tống Sư Đạo rồi vậy, mỉm cười nói:

- "Đây là Ma Hương Kê, nhân lúc còn nóng hãy thử một miếng xem. Nghe nói ngươi và Tử Lăng tại Phi Mã Mục Trường từng làm đầu bếp, xem thử chỗ bọn ta có sánh bằng hai ngươi không.

Khấu Trọng ăn thử một miếng động dung nói:

- So với cao thủ làm món Ma Hương Kê này tiểu tử còn kém xa lắm!"

Tống Khuyết hướng qua Tống Trí:

- Về mặt Thiên Quân Tịch ứng có tin tức gì mới không?

Tống Trí nói:

- Theo phi cáp truyền thư từ Độc Tôn Bảo lúc trước thì Tịch Ứng diện, nhưng người của Âm Quý Phái đã xuất hiện tại Thành Đô.

Tim Khấu Trọng đột nhiên đập sai một nhịp, trong lòng gã lo lắng cho Từ Tử Lăng, không kìm được hỏi:

- Thiên Quân Tịch Ứng là thằng cha nào vậy?

Tống Lỗ cười đáp:

- Tịch Ứng là cao thủ ma môn đứng hàng thứ tư trong bảng “Tà đạo bát đại cao thủ”, sau Chúc Ngọc Nghiên, Thạch Chi Hiên và Triệu Đức Ngôn. Hắn đã từng thảm bại dưới tay đại huynh trốn ra ngoại vực nhiều năm, gần đây trở lại Trung Nguyên, công nhiên thị uy với đại huynh. Chắc hắn đã luyện thành ma công, nếu không sao dám phóng túng như vậy chứ.

Tống Trí nhạt giọng nói:

- Nếu hắn muốn thị uy đã đến Sơn Thành chính thức khiêu chiến, hiện tại lại ở xa xa mãi tận Tứ Xuyên nhe nanh múa vuốt hiển nhiên còn có âm mưu quỷ kế gì khác.

Gương mặt Tống Khuyết bỗng biến thành lãnh khốc vô bì chầm chậm nói:

- Nếu năm xưa không có Chúc Ngọc Nhiên chống lưng cho, hắn làm sao thoát khỏi đường đao của Tống Khuyết ta chứ.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vọng lại, người trong mộng của Khấu Trọng, Tống Ngọc Trí chậm rãi đi vào.

Mỹ nữ phong tư nhu mì khả ái này không dùng son phấn, tóc kết thành một búi đơn giản trên đầu, mình mặc áo vải trắng thêu hoa màu xanh, eo đeo thắt lưng nạm ngọc, thanh lệ như đóa phù dung. Gương mặt nàng lại hơi nhợt nhạt làm giảm đi ba phần vẻ cương

cường thường ngày của nàng, lại thêm ba phần quyến rũ, phong thái lay động lòng người.

Nàng cố ý tránh mục quang nóng bỏng của Khấu Trọng, đến ngồi bên Tống Khuyết.

ống Lỗ ưu ái thêm rượu cho nàng,

Tống Khuyết tỏ chút không vui nói:

- Trí nhi sao trễ vậy?

Tống Ngọc Trí lo lắng hơi cúi đầu nhỏ giọngđáp:

- Vừa mới nhận được phi cáp truyền thư của Giải bảo chủ. “Thiên Quân” Tịch Ứng đã bị người vừa tái xuất giang hồ là Nhạc Sơn, tay không giết chết tại Tán Hoa Lâu Thành Đô, trong những người tận mắt chứng kiến có Phạm Trác của Xuyên Bang và Phụng Chấn của Ba Minh Bang.

Khấu Trọng buột miệng la lớn:

- Cái gì?

Mục quang của mọi người Tống gia đều tập trung vào người gã, cả Tống Ngọc Trí cũng nhịn không được ngẩng lên nhìn, không hiểu vì sao gã lại phản ứng kịch liệt đối với chuyện của người không quen biết gì như vậy.

Khấu Trọng định thần lại, không biết ứng phó thế nào chỉ đành cười một tiếng, lại lợi dụng cơ hội nhìn sâu vào đôi mắt trong veo của Tống Ngọc Trí một cái.

Tống Trí đưa mắt nhìn qua thấy Tống Khuyết thần tình nghiêm trọng bèn nói:

- Chuyện này không phải tầm thường, không biết Tử Khí Thiên La của Tịch Ứng đã đại thành chưa?

Tống Ngọc Trí nói:

- Theo Phạm Trác và Phụng Chấn thuật lại tình huống đương thời thì Tử Khí Thiên La của Tịch Ứng uy lực kinh nhân, chẳng qua địch không lại xích thủ không quyền Hoán Nhật Đại Pháp của Nhạc Sơn. Trận chiến này đã đưa Nhạc Sơn trở lại vị trí cao thủ thượng đẳng.

Tống LỗNhạc Sơn đó là người hẹp hòi, lần này luyện thành Hoán Nhật Đại Pháp nhất định sẽ đến Xuyên Thành sinh sự.

Tống Khuyết tự nhiên nói:

- Ta chỉ sợ hắn không đến.

Bỗng nhiên lại nhìn lên trời cười dài nói:

- Bá Đao Nhạc Sơn thật lợi hại, xin thứ cho Tống Khuyết đã xem thường ngươi.

Sau đó quay sang Tống Ngọc Trí phân phó:

- Lập tức thông tri với bên Thành Đô, bất luận bọn họ dùng cách gì cũng phải tìm ra hành tung của Nhạc Sơn. Ta vì xuất môn đối phó Thôi Kỉ Tú đám người đó mà bỏ qua Tịch Ứng, lần này không bỏ qua cơ hội nữa.

Khấu Trọng trong lòng kêu oai oái, nhưng cũng chẳng biết làm sao

chỉ đành cười thảm nói:

- Chỉ sợ phiệt chủ lần này cũng thất vọng mà thôi!

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn gã.

Khấu Trọng ngẩng đầu nói:

- Vì Nhạc Sơn đó là đồ giả!

Tống Khuyết thần sắc không biến đổi hỏi:

- Nói vậy là ý gì?

Khấu Trọng tựa lưng vào ghế vỗ bàn than:

- Giết Tịch Ứng là Từ Tử Lăng, hắn đeo mặt nạ Nhạc Sơn do Lỗ Diệu Tử đích thân chế tạo, tiểu tử đó thật khá, cả cao thủ đứng hàng thứ tư trong tà đạo cũng phải thua cho hắn.

Tất cả mọi người bao gồm cả Tống Khuyết đều động dung. Khấu Trọng lại giải thích

- Tiểu Lăng nhất định lại có bước đột phá trong võ học, nếu không cũng không lợi hại tới mức ấy.

Lần này tới phiên Tống Khuyết cười khổ:

- Cái này kêu bằng nhất trường hoan hỉ nhất trường không, tương lai võ lâm Trung Nguyên sợ chỉ còn là thiên hạ của ngươi và Từ Tử Lăng mà thôi.

Sau đó lại bình tĩnh nói lớn:

- Ta đại biểu Tống gia cùng Thiếu Soái lập ra hiệp nghị, Tống gia chúng ta tuy không trực tiếp tham gia vào cuộc chiến giành thiên hạ của Thiếu Soái, nhưng sẽ tại hậu phương toàn lực ủng hộ ngươi về mọi phương diện. Nếu Thiếu Soái binh bại, sẽ không nhắc đến gì nữa, nhưng nếu Thiếu Soái có thể thống nhất thiên hạ, Ngọc Trí sẽ là hoàng hậu của ngươi, chư vị có dị nghị gì không?

Tống Trí và Tống Lỗ đều không nói gì, chỉ có gương mặt tươi cười của Tống Ngọc Trí là đỏ lên tới tận mang tai, đầu cúi xuống thật thấp.

Tống Khuyết vươn người đứng dậy, đi ra phía sau lưng Khấu Trọng, đặt tay lên vai hắn nói:

- Ăn xong Ngọc Trí hãy tiễn Thiếu Soái một đoạn, còn về chi tiết phối hợp hành sự với hắn thế nào các người hãy từ từ thương lượng đi.

Nói xong cười ha ha một tràng rồi nhẹ nhàng bỏ đi

*

Từ Tử Lăng đứng trên đầu thuyền, hân thưởng quang cảnh sông núi, trong lòng gợn lên những ý nghĩ lo lắng.

Hai phu phụ Hàn Trạch Nam võ công không phải tầm thường, Hàn thê Tiểu Thường là người cao minh, có thể xuất thân từ một danh gia trên giang hồ, cừgia nào lại có thể khiến bọn họ hoảng sợ như vậy.

Với uy phong đánh lui Hợp Nhất Phái của “Cung Thần Xuân” gã, Tiểu Thường lại dùng từ “rước họa vào thân”để hình dung việc gã ra tay tương trợ, từ đó có thể thấy kẻ thù của họ lợi hại thế nào. Thế nhưng có một cao thủ chí ít có thể tương trợ họ ở đây mà nàng Tiểu Thường tốt bụng kia lại sợ làm liên lụy người ta.

Đang nghĩ đến đây thì Lâm Lãng đến sau lưng gã cung kính nói:

- Thì ra Cung gia là chân nhân bất lộ tướng, chẳng trách vị Hầu công tử xưa nay ỷ tài ngạo mạn kia cũng phải vì chuyện đi lại của Cung gia mà chạy ngược chạy xuôi lo an bài.

Từ Tử Lăng trong lòng cảm thấy buồn cười, gã có bao giờ nói qua là mình võ công thấp kém đâu mà bảo là chân nhân bất lộ tướng, nhưng hắn quả là bất lộ tướng vì hắn đang đeo mặt nạ!, gã thuận miệng hỏi:

- Hôm nay có dừng ở bến nào không?

Lâm Lãng gật đầu:

- Thành thị lớn phía trước là Ba Đông quận, chúng ta sẽ dừng ở đó nửa thời thần để bổ sung nước và lương thực.

Từ Tử Lăng nheo mắt nhìn về phía trước, thấy tường thành thấp thoáng ẩn hiện, số lượng nhà cửa xen lẫn trong rừng cây hai bên bờ tăng lên rất nhiều chứ không rải rác như lúc trước.

Lúc đó Lôi Cửu Chỉ đi đến, cả hai cùng vào khoang thuyền ăn sáng

Hai người bọn họ là khách hàng sớm nhất, vừa mới ngồi xuống, người của Ô Giang Bang đã tranh nhau phục vụ bọn gã, Lôi Cửu Chỉ đương nhiên cũng được hưởng nhờ phong quang của Từ Tử Lăng.

Trò chuyện qua vài câu Lôi Cửu Chỉ nói đi nói lại cũng l đánh bạc, lần này nói đến đánh bài cửu, cũng may hắn nói chuyện hoạt bát, vẻ mặt thay đổi luôn luôn nên cũng không đến mỗi chán.

Chỉ nghe hắn nói:

- Đổ trường có một cấm kị chính là không có “thập nhất” con số này, cũng không được nói là mười một, là vì “con năm” và “con sáu” hai con hợp thành 11 điểm, chắc chắn sẽ thua. Ngoài ra còn có “thập”, vì 10 điểm là nhỏ nhất trong bài cửu. Câu chửi “Biệt Thập” chính là xuất phát từ nước bài này. “Nhị bản lục” cũng là câu chửi người, vì nhị bản (hai con hai) là 4 điểm cộng với sáu là mười. Hắc!

Từ Tử Lăng cười:

-Huynh nói như vậy ta dễ hiểu hơn rồi.

Lôi Cửu Chỉ dương dương đắc ý, ngữ khí khoa trương nói:

- Yếu quyết của bài cửu chính là “Cản Tận Sát Tuyệt” bốn chữ chân ngôn này, thật sự cũng mất cảm tình lắm.

Lúc đó thân thuyền rung lên nhè nhẹ, từ từ giảm tốc, tiến về phía bờ bên trái.

Lôi Cửu Chỉ gật gù:

- Thao tác lái thuyền của Ô Giang Bang quả là tuyệt diệu, chẳng trách nhiều năm nay ta nghe có nhiều sự cố chìm thuyền ở Tam Hiệp, nhưng chưa bao giờ nghe nói có chuyện phát sinh trên thuyền của họ cả.

Thuyền cuối cùng dừng lại tại cầu cảng.

Từ Tử Lăng đang muốn cúi đầu húp một muỗng cháo thì có tiếng y phục phấp phới trong gió từ xa truyền lại.

Hai người ngạc nhiên nhìn nhau, bỗng một trận cười quái dị từ trên sàn thuyền vọng lại, một giọng trầm khủng bố cất lên:

- Bổn tọa có sự vụ phải liệu lý, ai dámừng trách ta trượng hạ vô tình.

Một giọng nữ yểu điệu khác lên tiếng:

- Tiểu Thường à!Tỉ tỉ có lời thỉnh an với muội! Còn chưa chịu ra đây cho ta.

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, rốt cuộc cũng biết người mà bọn phu phụ Hàn Trạch Nam sợ hãi là ai.

Bọn họ thực sự có lý do để sợ hãi.

Chương 313: Thử địa nhất biệt

Tống Ngọc Trí tiễn Khấu Trọng đến cầu thuyền, một chiếc thuyền nhỏ đang gương buồm đợi sẵn. Suốt dọc đường Tống Ngọc Trí không nói nửa câu, Khấu Trọng biết tính nàng nên cũng không dám chọc ghẹo.

Khấu Trọng than:

- Chia tay ở đây không biết bao giờ mới có ngày gặp lại Trí Trí. Giả như ta tại Quan Trung tìm không được Dương Công Bảo Khố, thì ta căn bản chẳng đủ tài lực để cùng Lý tiểu tử tranh thiên hạ, theo hiệp nghị cha nàng sẽ không gả nàng cho ta. Dù ta có tìm được Dương Công Bảo Khố, so với thực lực của Lý tiểu tử mà nói, ta cũng là thua nhiều thắng ít. Bởi vì chiến tranh không thể xem ai nhiều tiền tài mà quyết định thắng thua, bằng không Dương Quảng cũng không mất thiên hạ.

Tống Ngọc Trí bình tĩnh nói:

- Ngươi vốn không nên đến đây, chuyện đến nước này, Ngọc Trí còn biết nói gì hơn.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Chuyện đến nước này Trí Trí cũng không nói với ta được một câu thật lòng sao?

Tống Ngọc Trí mắt nhìn dòng sông chảy cuồn cuộn lắc đầu:

- Cha chắc chắn biết ngươi bất khả vi nhi vi (biết không làm được mà làm) nên mới không trực tiếp phái binh tương trợ ngươi. Thanh thế Lý phiệt mỗi ngày một tăng còn ngươi chỉ toàn si tâm mộng tưởng đến Dương Công Bảo Khố mà thôi. Được rồi! Giả thiết cho là ngươi tìm được bảo tàng đi, ngươi làm sao vận chuyển đồ vật trong đó ra khỏi vùng đất của Lý phiệt chứ? Thiếu Soái à! Tính toán thực tế một chút được không? Coi như người ta xin ngươi đi!

Tiếng Khấu Trọng tuy nhỏ nhưng thập phần khẳng định truyền vào tai nàng:

- Nàng đừng xem bộ dạng ta lúc nào cũng cợt nhả, tỏ vẻ khinh bạc vô lại mà là kẻ đùa dỡn với tình cảm! Tình cảm của ta với Trí Trí đời này không đổi, Trí Trí nhất định trách ta vì tranh thiên hạ mà rời xa nàng. Thế nhưng ta hiện tại chân đã lún sâu trong bùn, khó mà rút lui được nữa. Nguyên nhân chân chính là nam nhân phải có đại chí, tự mình xác lập một mục tiêu to lớn, sau đó thì tuyệt không hối hận bất kể thành bại được thua vì mục tiêu đó mà phấn đấu. Tử Lăng và ta có phân biệt chỉ là do mục tiêu khác nhau. Hãy xem xem những người xung quanh nàng, có ai thực sự cảm thấy vui vẻ và đầy đủ đâu chứ? Chuyện chúng ta có thể làm bây giờ là tìm vui trong nỗi khổ, chỉ trách Khấu Trọng ta vô duyên. Chỉ có trong thời đại kinh thiên hãi lãng này phấn đấu tranh giành, có khi trong chớp mắt đại họa lâm đầu mà mất mạng, mới khiến ta cảm thụ được giá trị tồn tại của mình. Hiện tại trong cảnh yếu thế này, ta chỉ còn cách tận lực làm cho tốt nhất. Trên giang hồ cùng vài người tranh hùng đấu thắng đơn giản như vậy đã không làm ta động tâm nữa rồi, chỉ có thiên quân vạn mã quyết thắng trên sa trường, loại thắng bại đó mới khiến người ta điên đảo. Ta vốn là kẻ tay trắng, cũng không sợ lại một lần nữa trắng tay, nhưng chỉ cần ta biết được trong lòng Trí Trí có ta, Khấu Trọng đã không uổng kiếp này!

Nói xong nhưng lời từ đáy lòng này, Khấu Trọng lập tức tung mình

rời đi, phi thân về phía đầu thuyền.

Nghe những lời tựa vô tình nhưng lại đa tình của gã, nhìn bóng lưng hùng vĩ, khí thế hiên ngang không ai sánh được của gã, ánh mắt Tống Ngọc Trí chợt trở nên mơ hồ, không biết do nước mắt che mờ hay do thủy quang trên mặt sông. Nàng muốn kêu gã quay lại bên mình nhưng thanh âm lên đến cổ họng thì nghẹn tắc. Chẳng hiểu sau lần phân ly này còn có ngày gặp lại nhau không?

o0o

Từ Tử Lăng vội chạy ra khỏi khoang thuyền thấy Hàn Trạch Nam phu thê đang ôm nhi tử vội vã từ thương phòng theo hành lang chạy lên thông đạo, nói lớn:

- Hàn huynh không nên ra ngoài, mọi việc để ta ứng phó.

Cả hai ngạc nhiên quay đầu nhìn gã, Từ Tử Lăng đến bên cạnh họ đưa tay vuốt nhẹ lên má Tiểu Kiệt, quay lại nói với Lôi Cửu Chỉ vừa mới chạy đến:

- Lôi huynh cũng không cần lộ diện

Hàn Trạch Nam lắc đầu than:

- Cung huynh ngàn vạn lần đừng can thiệp chuyện này, Cung huynh chắc là không để hai người này trong mắt, nhưng gia phái xuất thân của họ thì không phải tầm thường, trừ phi là chết đi, nếu không sẽ không có được một ngày yên lành.

Lôi Cửu Chỉ đến bên bọn họ nói:

- Một người là “Ác Tăng” Pháp Nạn, người kia là “Diễm Ni” Thường

Chân, nhưng không ai biết lai lịch xuất thân của bọn họ.

Lúc đó Pháp Nạn ở bên ngoài khoang thuyền lớn tiếng quát:

- Hồng Tiểu Thường, ngươi hôm nay có mọc thêm cánh cũng đừng hòng thoát, nếu còn không ngoan ngoãn đi theo bọn ta thì đừng trách bọn ta đại khai sát giới!

Hồng Tiểu Thường thê lương nói:

- Nam ca trân trọng, hãy cố chăm sóc Kiệt Nhi.

Lại quay sang Từ Tử Lăng nói:

- Đại ân không thể cảm tạ bằng lời, xin Cung gia hãy đưa bọn họ đến nơi an toàn.

nắm chặt tay Hồng Tiểu Thường, nhiệt lệ trào dâng nói:

- Muốn chết thì chết chung, chúng ta vĩnh viễn không phân li!

Tiểu Kiệt ngẩn ngơ nhìn cha mẹ, nét mặt ngây thơ, hiển nhiên không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Từ Tử Lăng thản nhiên nói:

- Hàn huynh và tẩu phu nhân xin yên tâm. Pháp Nạn Thường Chân chỉ là bọn lâu la ưng khuyển của Chúc Ngọc Nghiên mà thôi, bổn nhân vốn đã biết rõ, bản thân ta cũng đã mắc vào vòng phiền phức này rồi. Để ta thu thập bọn chúng rồi mới cùng Hàn huynh và tẩu phu nhân thương lượng xem bước tiếp theo phải làm thế nào.

Phu phụ Hàn Trạch Nam nhất thời không thể tin được chỉ trợn mắt

nhìn gã, Từ Tử Lăng thuận tay đoạt lấy trường kiếm trên tay họ, nhảy qua cửa khoang lên đến sàn thuyền, chỉ thấy Lâm Lãng và hơn mười tay thủ hạ lăm lăm binh khí, ở đuôi thuyền tạo thành thế đối lập với Thường Chân và Pháp Nạn.

Nhìn thấy “Cung Thần Xuân” bước ra chủ trì đại cục, Lâm Lãng hít vào một hơi nói:

- Cung gia xin vì Ô Giang Bang bọn ta chủ trì công đạo!

Hảo cảm của Từ Tử Lăng đối với Lâm lãng và Ô Giang Bang chợt tăng lên rất nhiều, chẳng trách kiêu ngạo như Hầu Hi Bạch cũng ca ngợi danh tiếng của Ô Giang Bang. Giả như Pháp Nạn và Thường Chân y theo quy củ giang hồ, tiên lễ hậu binh, chịu nói rõ nguyên ủy với Lâm Lãng, muốn cùng phu phụ Hàn Trạch Nam giải quyết ân oán cá nhân, thì Lâm Lãng tuyệt không xen vào. Nói cho cùng phu phụ Hàn Trạch Nam chỉ là khách đi thuyền của họ, không phải thân thích gì. Nhưng Pháp Nạn Thường Chân lại ỷ mạnh lên thuyền, không coi Ô Giang Bang ra gì, lại mở miệng ra là nói đại khai sát giới, thật là đã phạm vào đại kị giang hồ. Người trên giang hồ luôn trọng thể diện, biết chắc không phải là đối thủ của đối phương nhưng Lâm Lãng cũng quyết khôngvì sợ mà thối lui.

Mục quang của Pháp Nạn Thường Chân đồng thời chuyển lên mình hắn, thần sắc lập tức cảnh giới.

Từ Tử Lăng nói nhỏ với Lâm Lãng

- Chuyện này hãy để ta lo liệu, Lâm hương chủ ngàn vạn lần đừng xen vào, hãy mau bảo các huynh đệ thu binh khí lại đi.

Lâm Lãng trong lòng hết sức cảm kích, Ác Tăng Diễm Ni tại Trường Giang tiếng xấu đồn xa, ai nghe cũng sợ, nếu không phải bắt buộc, ai

dám kết oán với họ chứ.

Sau khi nghe vậy Lâm Lãng quát lớn:

- Chuyện hôm nay Ô Giang Bang chúng ta không xen vào nữa, mau thu binh khí lại.

Bọn thủ hạ tuân mệnh lui ra, tập trung sau lưng Từ Tử Lăng biến thành đứng ngoài quan sát.

Cặp mắt to như chuông đồng của “Ác Tăng” Pháp Nạn lóe lên những tia hung ác, nhìn Từ Tử Lăng từ đầu tới chân cười lạnh

- Người đến là ai? Có phải muốn đưa đầu chịu chết không?

" Diễm Ni " Thường Chân lộ ra thần thái kiều mị cười nói:

- Có phải vì ngươi dung mạo xấu xí đầy thẹo không nữ nhân nào thích nên mới không ngại phiền phức không?

Từ Tử Lăng bước lên một bước bình tĩnh cười nói:

- Đừng nói nhảm nữa, nhát gan thì cút đi cho ta!

Thường Chân cười đến rung người, liếc mắt đưa tình với Pháp Nạn một cái mới nói:

- Sư huynh đã nghe qua những lời đại ngôn không biết mắc cỡ này bao giờ chưa?

Dứt lời toàn thân xoay tròn, Tiêu Hồn Thải Y trên người như một đám mây từ bay lên để lộ hai cánh tay trắng như tuyết và cả thân hình tuyệt mỹ của thị, phối hợp với cái đầu trọc thật là tạo ra sự tương

phản kì dị nửa tăng nửa yêu. Tuy nhiên ai cũng biết thị toàn thân độc ác như rắn rết nên cũng không bị mê hoặc.

Pháp Nạn nện thiết trượng vừa dài vừa nặng xuống sàn thuyền, lập tức nhiều miếng gỗ nhỏ bị bắn tung lên, sàn thuyền xuất hiện vết nứt.

Lúc đó ng trên mười mấy chiếc thuyền đang bốc hàng dỡ hàng ở cầu cảng đều dừng tay để xem nhiệt náo. Bọn người Hàn Trạch Nam cũng di chuyển ra đến cửa khoang, đương nhiên ai cũng ngưỡng mộ đảm lược của “Cung Thần Xuân”, so với Hợp Nhất Phái, Thông Thiên Mỗ Mỗ Hạ Diệu Oanh và Mỹ Cơ Ti Na, hai người này ác danh tuy thịnh nhưng cũng còn kém rất xa.

- Lên!

Thường Chân sau khi xoay người vung Tiêu Hồn Thải Y lên thì hai tay phân biệt nắm cổ áo và gấu áo miệng nói:

- Để nô gia chơi với ngươi vài chiêu trước.

Thị vừa dứt lời thì Tiêu hồn thải y đột nhiên như hóa thành một đám mây nhiều màu bay xeo xéo về hướng Từ Tử Lăng, vừa kỳ dị vừa đẹp mắt.

Nghe lời thị nói, ai ai cũng tưởng thị đơn độc đối phó Từ Tử Lăng, nào ngờ Pháp Nạn không nói một lời nhưng người theo trượng mà tiến, y vận trượng đánh vào ngực Từ Tử Lăng thập phần uy thế. Chỗ lợi hại nhất là áo mềm trượng cứng, một nặng một nhẹ, phối hợp kín kẽ như áo trời không thấy đường may.

Từ Tử Lăng nhìn mà tựa không nhìn, tay phải huơ trường kiếm hướng lên, tay trái vận chưởng vỗ ra. Trong con mắt của người bàng quan tại đương trường thì thế công của gã không có gì kì lạ, thậm

chí vô cùng đơn giản bình thường, nhưng là người trong cuộc thì Thường Chân và Pháp Nạn cảm thấy đối phương như thể biết trước được góc độ và thời gian tấn công của chúng, xuất chưởng biến chiêu không sai chút nào.

Hai kẻ hung ác này đã hợp tác trên hai mươi năm, ứng phó cường địch vô số, tức thời trong lòng kêu bất diệu, vội tập trung chân khí toàn thân, xuất thủ toàn lực, không lưu lại dư lực hòng một chiêu giết địch. Trong lòng chúng thầm tính rằng người này dù cao minh cách mấy cũng không địch lại một đòn sáu mươi năm công lực của cả hai liên thủ đánh ra. Huống hồ đòn đánh còn là một cương một nhu, rất khó chống đỡ. Nào hay Từ Tử Lăng chính là muốn dụ bọn chúng đánh ra

Nếu không liên thủ tác chiến hai người này đều không bằng Mỹ Cơ Ti Na, nhưng nếu hợp lại thì lợi hại hơn Ti Na rất nhiều. Hơn nữa ma công của chúng bất tuyệt, dùng mãi không hết, thật là đánh đến chết mới thôi, nói không chừng Từ Tử Lăng phải dùng đến công phu thật sự để thủ thắng, gã đã từng giao thủ với Thường Chân và Pháp Nạn, rất có khả năng là bọn chúng sẽ “cảm ra” gã là Từ Tử Lăng, lúc đó thì thật không ổn.

Có thể nói công phu hiện tại mà Từ Tử Lăng đang sử dụng khác nhiều so với võ công trước đây của gã. Để che dấu thân phận “Từ Tử Lăng”, gã đã nghĩ nát óc để sáng tạo ra chiêu thức mới, tránh đám người này liên tưởng ra gã có phong cách của Từ Tử Lăng. Chuyện tưởng như vô tình này đã khiến hắn có được những nỗ lực và đột phá mới về một phương diện khác của võ học.

Nói đến vận dụng chân khí trong cơ thể, gã đã biến thành một pháp sư ảo thuật nhiều buag phép, có thể biểu diễn nhiều loại ảo thuật biến hóa phi thường. Lần này hắn không thể dùng Thiên Ma Đại Pháp nửa mùa nữa mà dùng phương pháp hành khí lãnh ngộ được

lúc hấp thu dị năng của Hòa Thị Bích.

- Xoẹt!

Trường kiếm trước tiên đâm trúng Tiêu Hồn Thải Y đang tung đến, sau đó tả chưởng lại đánh trúng đầu thiết trượng của Pháp Nạn.

Chính điểm sai biệt đó đã quyết định ai thắng ai thua.

Trong thời điểm thích hợp Từ Tử Lăng đã ra tay hết sức chính xác không sai một li, bằng không người chịu thiệt thòi chính là gã.

Lấy nhu chế nhu, lấy cương chế cương.

Tiêu Hồn Thải Y của Thường Chân lúc bị trường kiếm đâm trúng không còn chỗ để dụng lực, giống như là ném đá xuống biển vậy. Thường Chân đang muốn phi thân thối lui thì trường kiếm bỗng hóa thành muôn đóa kiếm hoa như cuồng phong bại vũ hướng về thị phóng đến. Do căn bản không có chỗ mượn lực, Thường Chân đang ở trên không đành nghiến chặt răng thi xuất tuyệt kĩ sư môn, Thải Y toàn lực bay đến quấn vào thân kiếm.

Tả chưởng Từ Tử Lăng đánh mạnh vào thiết trượng, đồng thời nội thể ám kết Đại Kim Cương Can Động Luân ấn.

Thường Chân thấy hắn toàn lực ứng phó Pháp Nạn thì cả mừng. Ả chợt thấy kiếm hoa thu liễm liền dùng Thải Y quấn kết thành một nút thật chặt quanh thân kiếm, đoạn vận kình kéo mạnh, trong lòng nghĩ chỉ cần đối phương phân xuất một phần lực đạo đối phó ả thì chắc chắn sẽ bị trọng trượng của Pháp Nạn đánh trọng thương.

Nào hay trường kiếm lại theo Thải ý rời tay khỏi tay đối thủ, nhẹ như không có chút lực đạo nào. Ả trong lòng biết là trúng kế nhưng cũng

đã muộn rồi.

-Bình!

Một luồng tiên thiên chân khí cường mạnh thâm ảo ập vào đầu trượng, đem toàn bộ kình khí của Pháp Nạn trả về nguyên chủ, lại còn tăng thêm mấy lần, Pháp Nạn la thảm một tiếng, loạng choạng lùi ra, liên tiếp phun ra hai búng máu, “phịch” một tiếng nện mông xuống sàn thuyền, mặt trắng như xác chết.

Thường Chân quấn được trường kiếm mà thiếu chút nữa cũng thổ huyết, tức khắc tung mình nhảy lên. Thị hoảng sợ, nhìn thấy Pháp Nạn trúng chiêu, phất Thải Y lên, trường kiếm hóa thành cầu vồng, bay về phía Từ Tử Lăng, còn thị thì xoay người trên không hạ xuống trước mặt Pháp Nạn.

Những người đứng xem trên thuyền đều trợn to mắt mà ngó, ai cũng nghĩ không ngờ danh chấn Trường Giang lưu vực, hoành hành vô kị Ác Tăng Diễm Ni chỉ một chiêu đã phải chịu thiệt thòi rồi.

Từ Tử Lăng hết sức tiêu sái tùy tiện xoay người cho trường kiếm lướt qua thân mình, rồi giơ tay chụp chuôi kiếm, quay lại chỉ kiếm vào hai người cười lạnh:

- Hãy mau cút đi cho ta càng xa càng tốt, nếu không đừng trách ta đại khai sát giới.

“Đại khai sát giới “ chính là lời Pháp Nạn vừa rồi đã nói, nay Từ Tử Lăng theo đó lặp lại, những người đứng xem đều cảm thấy thỏa dạ.

Trong mắt Thường Chân xạ ra tia nhìn đầy oán độc cừu hận gật đầu nói

- Được lắm! Hôm nay cho dù là ngươi thắng. Bất quá ngươi đã rước lấy phiền phức lớn rồi đó, để sau này ngươi mới biết cái gì kêu bằng hối hận.

Nói xong ngọc thủ vòng qua bên trái Pháp Nạn, đỡ cả thân người to lớn của hắn đứng dậy, lại quát lên một tiếng, nhảy lên cầu thuyền, chớp mắt đã đi mất.

Từ Tử Lăng than thầm trong lòng, Âm Quý phái nổi danh âm hồn bất tán, bám theo dai dẳng. Trận chiến này tuy thắng được dễ dàng nhưng nếu nguyên lão cao thủ của đối phương kéo đến, gã còn phải bảo hộ Hàn Trạch Nam một nhà ba người, tình thế thật không thể lạc quan.

*

Khấu Trọng yên lặng ngồi tựa vào song cửa sổ, luồng tư tưởng chuyển từ hoài niệm đối với Tống Ngọc Trí sang khoảng thời gian hai đêm so tài với Tống Khuyết.

- Keng!

Gã rút Tỉnh Trung Nguyệt ra khỏi vỏ đao, dưới ánh mặt trời xiên xiên chiếu qua khung cửa, thân đao phát ra ánh sáng lấp lánh.

Bất chợt gã hoàn toàn minh bạch rằng nhờ sự chỉ bảo tận tình theo một đường lối riêng của Tống Khuyết, tu vi của gã trong đao đạo đã tiến một bước dài chưa từng có.

Khấu Trọng khi bước vào Tống Gia Sơn Thành và Khấu Trọng lúc rời thành khác nhau như đá cuội và bảo ngọc vậy. Tuy ngoại hình lớn nhỏ hoàn toàn tương đồng nhưng nội hàm bên trong thì hoàn toàn khác biệt.

Tinh khí của gã và bảo đao trong tay đã kết hợp với nhau, hòa thành một thể, đạt đến cảnh giới thần diệu “ý tức đao, đao tức ý”.

Tống Khuyết và gã tuy không có danh sư đồ nhưng thực sự đã là sư đồ rồi. Giả như Thiên Đao của Tống Khuyết từ đầu thực sự tấn công gã chỉ e gã đã sớm bị bại mà chếhảm.

Tống Khuyết trước tiên ép Khấu Trọng vào thế tất bại, tạo áp lực uy hiếp sinh tử, rồi cứ theo cách đó mà kích thích làm phát huy hết tiềm năng và linh trí gã, khiến cho gã từ hòn đá thoát thai thành mỹ ngọc. Cách huấn luyện kiểu địa ngục đó đã toàn diện cải tiến nội công và đao pháp của gã.

Sau khi đến Cửu Giang, gã sẽ tiếp tục bắc thượng đến Tương Dương cùng Từ Tử Lăng hội hợp. Gã vốn có thể theo thuyền này bắc thượng, chuyển ở Hán Thủy mà đến Tương Dương, nhưng vậy thì quá phô trương, hiện tại gã cần nhất là bảo mật hành tung

Lợi dụng những ngày an nhàn trên thuyền, hắn chăm chỉ luyện tập, đem những tâm đắc về tuyệt thế đao pháp học được ở Tống Khuyết dung vị quán thông, vì gã cần chuẩn bị cho tốt cuộc tầm bảo ở Quan Trung. Trong sát na đó, hắn hoàn toàn quên hết đem mọi việc, ngoài Tỉnh Trung Nguyệt ra thì trong lòng không còn gì cả.

*

Từ Tử Lăng mất một hồi lâu mới nghe hết mọi lời ca tụng công đức của mọi người, rồi mới cùng Lôi Cửu Chỉ vào được trong thuyền, nhưng phu phụ Hàn thị đã sớm rời đi. Hai người quay mặt nhìn nhau, không biết nói gì.

Lôi Cửu Chỉ thõng tay cười khổ nói

- Bọn họ đều là người tốt, có thể là không muốn liên lụy chúng ta nên đã bỏ đi rồi!

Từ Tử Lăng ủ rũ nói:

- Sớm đã liên lụy rồi, bây giờ chỉ hi vọng bọn họ cát nhân thiên tướng mà thôi.

Lâm Lãng ở phía sau thò đầu vào nhìn một cái rồi bước vào nói:

- Có người thấy họ len lén lên bờ từ phía mũi tàu, dọc theo sông mà chạy, đoạn đường đó thật không dễ đi. Bọn họ thật ngốc quá, có Cung gia chiếu cố, còn có gì đáng sợ chứ!

Lôi Cửu Chỉ đảo mắt hỏi Lâm Lãng

- Ba Đông quận có đổ trường nào tốt không?

Lâm Lãng đáp:

- Muốn đánh bạc đương nhiên đến Cửu Giang Nhân Như Các là tốt nhất, không chỉ các con bạc từ Đại giang Nam Bắc đổ xô đến, mà những người không thích đánh bạc cũng tới xem để mở rộng kiến thức. Hiện tại chính là thời gian cử hành đổ hội mỗi năm một lần của Nhân Như Các

Từ Tử Lăng cau mày hỏi:

- Chúng ta lưu lại đây chỉ có một thời thần, có đủ để đi đánh bạc không?

Lôi Cửu Chỉ cười cười:

- Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, chỉ cần đủ thời gian, chúng ta đi đến đâu đổ đến đó, để ngươi có cơ hội luyện tập.

Lâm Lãng ngứa miệng chen vào:

- Muốn đánh bạc cũng đâu phải khó, trên thuyền có đầy đủ đổ cụ, hay để chúng ta hai người đánh bạc với nhau.

Lôi Cửu Chỉ cười nói:

- Làm sao dám thắng tiền Lâm Hương chủ cực khổ mới kiếm được chứ. Đến Trịnh Quận chúng ta ba người kết bạn đi đánh một trận thiên hôn địa ám, vô luận thắng bao nhiêu cũng chia làm ba phần, bảo đảm Lâm hương chủ về Ô Giang có thể xây nhà to lấy vợ đẹp!

Lâm Lãng hoài nghi nói:

- Nếu dễ thắng tiền như vậy, lão ca ngươi sao còn bôn ba cực khổ chứ?

Từ Tử Lăng không muốn bị họ quấn lấy mãi, đang muốn về phòng mình thì đột nhiên có người chặn lại nói:

- Cung gia có thể bước qua nói vài câu không?

Từ Tử Lăng nhận ra người này là một khách trên thuyền, khoảng trên dưới ba mươi tuổi, dáng vẻ thư sinh thanh tú văn nhược, thân hình tầm thước, chắc là một thương nhân buôn bán đường sông, gật đầu đáp:

- Vào phòng hãy nói!

Người đó sau khi theo hắn vào phòng thì tự giới thiệu:

- Tiểu nhân họ Công Lương, tên một chữ Ký, người quận Thanh Hóa. Hôm nay đến Cửu Giang để thu hồi một món nợ, nếu Cung gia chịu giúp đỡ, tiểu nhân nguyện chia cho Cung gia một nửa. Ôi! Nếu không thu được món nợ này, tiểu nhân cũng không biết phải xoay xở thế nào nữa.

Từ Tử Lăng trong lòng cười khổ, bất quá nghe hắn ngữ khí chân thành, ánh mắt chính trực, giống như người thực thà cũng không nỡ đoạn nhiên cự tuyệt hắn bèn ôn tồn hỏi han:

- Tóm lại là có chuyện gì, Công Lương huynh xin hãy kể tường tận, nhưng mong huynh ngàn vạn lần đừng dấu diếm gì.

Công Lương Ký than:

- Sự tình là thế này, Công Lương gia chúng tôi mấy đời tương truyền đều bán thảo dược để mưu sinh, năm tháng trước có người xưng là người của Cổ Sung tới chỗ chúng tôi mua một số thảo dược quý, dùng hoàng kim giao dịch rõ ràng. Khi chúng tôi thu mua đủ hàng, thì một tay giao hàng một tay thu vàng. Nào ngờ khi nhận rõ ràng là hoàng kim nhưng sau đó lại hóa ra là đá, nên biết là bị lừa. “Cổ” Sung kì thực là “Giả” Sung. Vì phải trả tiền mua số thuốc đó đã khiến tiểu nhân khuynh gia bại sản biến thành kẻ trắng tay.

Từ Tử Lăng chau mày nói:

- Hắn đã là kẻ lừa gạt, làm sao để cho huynh biết hắn ngụ tại Cửu Giang chứ?

Công Lương Kí sầu khổ nói:

- Tiểu nhân cũng không biết là mình vận tốt hay vận xấu mà được một người bạn hữu giang hồ cho hay kẻ đó là kẻ lường gạt trứ danh Cửu Giang, ngoại hiệu “Điểm thạch thành kim” Lại Triệu Quý. Cung gia xin hãy vì tiểu nhân mà chủ trì công đạo.

Từ Tử Lăng đang muốn lên tiếng thì Lôi Cửu Chỉ mở cửa bước vào nói:

- Lại Triệu Quý không những là một tên lừa bịp mà còn là một tên lưu manh cờ gian bạc lận, đến Cửu Giang chúng ta hãy thuận tay mà thu thập hắn đi!

Chương 314: Dị địa trùng phùng

Đây là lần thứ ba Khấu Trọng đến Cửu Giang.

Lần đầu là để ám sát Nhậm Thiếu Danh, khiến gã và Từ Tử Lăng nổi danh khắp thiên hạ, lần thứ hai là giải thoát vòng vây ở Phi Mã Mục Trường, còn đánh lộn và cứu được Lạc Phương.

Nhưng do lần này, thế lực của Tiêu Tiễn khá mạnh, vì vậy Khấu Trọng đã rất cẩn thận, không những đeo mặt nạ, mà còn hóa trang thành một đại hán có bộ râu quai nón, lại còn dùng vải quấn quanh cây Tỉnh Trung Nguyệt. Đây là một cách rất thông thường, nhưng lại không sợ kẻ khác nhìn thấu.

Mặc dù bề ngoài thì quan hệ giữa Tống Gia và Tiêu Tiễn khá tốt, nhưng trên thực tế quan hệ đó không được ổn định cho lắm. Khấu Trọng không dám lên bờ ở bến sông, mà dặn dò huynh đệ Tống Gia đưa tiễn cho hắn xuống ở hạ du Cửu Giang, rồi để hắn dọc theo bờ sông đến Cửu Giang.

Gã dự định sau khi đến Cửu Giang, sẽ ngồi thuyền chở khách đi dọc Trường Giang đến Tương Dương đất Bắc, vừa đỡ mệt vừa nhanh, rồi trà trộn vào đám khách vào thành để khi nhập thành không gây chú ý.

Mất nhiều công sức, cuối cùng gã cũng đến được ngoài thành Cửu Giang, nước sông Trường Giang cuồn cuộn chảy, thuyền lớn thuyền nhỏ đậu ở bờ sông, cứ nối đuôi nhau, cánh buồm bay phấp phới, xe ngựa qua lại liên tục, thật là một cảnh phồn vinh náo nhiệt.

Quân đội vương triều Đại Lương của Tiêu Tiễn tập hợp tại các điểm giao thông hiểm yếu lập chòi canh, thành lũy uy nghiêm, rất kiên cố.

Thành Cửu Giang là điểm giao tranh giữa quân Lương của Tiêu Tiễn và quân Sở của Lâm Sĩ Hồng. Ai có thể khống chế được ngôi thành có vị trí chiến lược quan trọng này sẽ là người giữ được nơi hiểm yếu là Ba Dương hồ, yết hầu của lưu vực sông hồ phía tây này. Thành trì hiện đã rơiân Lương, nên mặc dù Lâm Sĩ Hồng coi như đã kiểm soát được Ba Dương hồ cùng lưu vực ở phía Nam, nhưng vẫn không thể đi về hướng Tây hay đi lên hướng Bắc, để mở rộng tầm kiểm soát được. Phía Đông có Đỗ Phục Uy, Lý Tử Thông và Trầm Pháp Hưng, càng khiến Lâm Sĩ Hồng khó mà tiến xa hơn được. Bất quá do Tiêu Tiễn và Chu Xán mâu thuẫn, sau nhiều phen giao tranh, sức lực đã bị tổn thương nhiều, quân Lương của Tiêu Tiễn cũng không thể trấn áp nổi, nên rốt cuộc cũng rục rịch hành động.

Theo tình báo của Tống Gia, Lâm Sĩ Hồng đang tập hợp thủy quân ở Ba Dương hồ dự định tấn công vào Cửu Giang.

Khấu Trọng vốn đã thủ sẵn giấy thông hành do Tống Gia cấp, nên không khó khăn gì đã vào được thành Cửu Giang, về nơi đất cũ lòng gã không khỏi xúc động.

Sau bảy ngày tiềm tu, gã đã lĩnh hội hoàn toàn đao pháp của Tống Khuyết, quán thông và dung hòa vào đao pháp của riêng gã, tiến thêm một bước dài trong lĩnh vực võ đạo. Tranh thủ những lúc rãnh rỗi hiếm có, gã đã suy ngẫm và chỉnh lý lại toàn bộ những kinh nghiệm tích lũy mấy năm trên chiến trường. Khi rời thuyền cập bến, gã cảm thấy một cảm giác mới mẻ, nhất thời gã biết đao pháp của gã đã đạt tới một cảnh giới cực cao.

Đang định tìm nhà trọ để dừng chân, một chiếc xe ngựa vừa vào

thành lướt qua người gã, bất chợt, gã thoáng nghe thấy giọng nói của một nữ tử, tựa hồ rất quen, nhưng nhất thời chưa nhớ ra được là ai.

Một điều lạ nữa là, trên đường phố nhộn nhịp đông người qua lại, gã lại nghe rất rõ giọng nói trên chiếc xe ngựa vụt lướt qua người, đây là việc trước đây chưa từng xảy ra.

Tâm gã chợt máy động, vội vã đuổi theo cổ xe ngựa.

Chiếc xe ngựa mà gã đang đuổi theo đi qua con đường lớn ở Bắc môn tiến về Nam, sau đó rẽ vào một con đường khác đi về hướng Đông.

Khấu Trọng vận công lên song nhĩ, cố lắng nghe, thì nghe trộm được mẩu đối thoại của hai nữ nhi ngồi trên xe.

Giọng nữ tử nghe rất quen tai nói:

- Chúng ta đã điều tra ra được lai lịch của Cung Thần Xuân, là cao thủ nhiều năm trước đây từng hoành hành ở Vân Quý, sau đó không biết vì chuyện gì, tự nhiên bật tăm, ai ngờ lần này tái xuất giang hồ, võ công lại trở nên lợi hại như vậy. Trên mặt hắn có vết dao chém nên được gọi là "Đao Ba Khách."

Khấu Trọng nghe thấy giật mình, lẽ nào người mà hai ả này nhắc đến là đại hiệp Đao Ba Khách Từ Tử Lăng. Giọng một nữ nhi khác lạnh lùng nói:

- Trong tình thế Pháp Nạn và Thường Chân liên thủ, mà hắn vẫn có thể đả thương được Pháp Nạn, thì võ công của hắn đích thực là đạt đến cảnh giới kinh thế hãi tục. Giới giang hồ đang bình lặng đột nhiên sao lại xuất hiện con người này? Có thể là Từ tiểu tử hóa trang thành

chăng, y và Khấu tiểu tử rất giỏi nghệ thuật cải trang.

Khấu Trọng trong lòng cảm thấy thú vị, khẳng định người mà hai ả đang nói này là Cung Thần Xuân, hay chính là Từ Tử Lăng hóa trang thành. Còn từ thông tin về Pháp Nạn và Thường Chân gã đoán ra hai ả này một là Bạch Thanh Nhi, người còn lại là cao thủ nguyên lão của Âm Quý phái, tại Lạc Dương đã từng có duyên giao đấu là Văn Thái Đình.

- Sao lại ngẫu nhiên thế?

Bạch Thanh Nhi nói tiếp:

- Lúc đầu, Thanh Nhi cũng nghi ngờ như vậy, vì thời gian và địa điểm đều rất trùng hợp. Nhưng nghe đồn, Cung Thần Xuân là tên cờ bạc khét tiếng, thuyền đến đâu là hắn đánh bạc ở đấy, đánh bạc rất tàn bạo. Sư thúc nói Từ Tử Lăng liệu có phải là người như thế không? Bất luận thế nào, tối nay sau khi thuyền của hắn cập bờ, chúng ta phải làm rõ thân phận của hắn.

Nghe họ nói vậy, Khấu Trọng lập tức chột dạ. Không ai hiểu Từ Tử Lăng bằng gã, hắn không thích đánh bạc, lại càng không biết đánh bạc.

hiển nhiên bị Bạch Thanh Nhi thuyết phục, nói:

- Theo như ngươi nói thì người này không phải là Từ Tử Lăng. Nhưng bất kể hắn là ai, có thể thu thập được Tiểu Thường về hay không là việc thứ yếu, sư tỷ Chưởng Môn đã hạ nghiêm lệnh, nhất thiết phải giết chết người này, bất kể có tổn thất gì. Có tin tức gì của Biên sư thúc của ngươi không? Sau khi chia tay ở Thành Đô, ta không thấy hắn đâu nữa.

Bạch Thanh Nhi thán:

- Biên sư thúc bị An Long và Vu Ô Quyển liên thủ quần công đã bị nội thương nghiêm trọng, may mà được Loan Loan sư tỉ kịp thời cứu mạng và hộ tống đến nơi bí mật chữa thương, Văn sư thúc có thể yên tâm rồi.

Lúc này, xe ngựa đã đi đến một quán trọ, Khấu Trọng không dám xông vào, cẩn thận bỏ đi, trong lòng cảm thấy thoải mái (vì đã từ miệng hai ả này mà biết được một số manh mối về hành tung Từ Tử Lăng).

Âm Quý Phái tập hợp môn đệ để đối phó cao thủ đổ bác Cung Thần Xuân, quả thật là một nhân vật đáng gờm, cuối cùng cũng kinh động đến Chúc Ngọc Nghiên phải xuất cao thủ nguyên lão đến đối phó với hắn, nhưng phải xem xem hắn có tài giỏi đến thế không?

Lúc đó gã cũng giống như Văn Thái Đình, không tin "Ba Diện Khách" đại hiệp mặt sẹo chính là Từ Tử Lăng, gã tự nhủ chờ trời tối sẽ trà trộn vào Cửu Giang, nếu tối nay Cung Thần Xuân không đến, một mình gã sẽ đột nhập vào sào huyệt của Âm Quý phái đánh một trận lạc hoa lưu thủy cho sướng con bà nó cái chân tay, nhưng điều quan trọng hơn vẫn là lợi dụng dịp này để thử qua đao pháp của Tống Khuyết mà gã đã lĩnh hội.

Nghĩ đến đây, lòng gã hưng phấn lên, liền đi vào con đường lớn ở cửa Bắc, từ xa trông thấy một đội kỵ sỹ cưỡi ngựa đang vào thành, dẫn đầu là người có ân oán không đội trời chung với hắn bang chủ bang Cự Kình Bang-Vân Ngọc Chân.

Khấu Trọng đang mong có thể gặp cô ta ở đây, nhưng không ngờ vừa vào thành đã gặp đ hận cũ thù mới sôi sục, gã vội vàng đuổi theo.

*

Trong khi Từ Tử Lăng vẫn đang đắm chìm trong hồi ức đẹp ở đất Tam Hiệp, Lôi Cửu Chỉ đẩy cửa vào ngồi cạnh gã và nói:

- Nếu có dịp đến Cửu Giang, Lâm Lãng sẽ sắp xếp cho chúng ta ở nhà trọ có quan hệ với họ, tối nay chúng ta sẽ đến đỗ trường của Đỗ Quỹ Tra Hải.

Từ Tử Lăng nói:

- Huynh thấy con người của Công Lương Ký thế nào?

Công Lương Ký là thương gia buôn thuốc bị tên lừa đảo Lại Triều Quý lừa đến mức khuynh gia bại sản.

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Ta đã từng hỏi Lâm Lãng, những lời Công Lương Ký nói đều là sự thực, Công Lương Gia là người lương thiện nổi tiếng ở Thanh Hóa, đối với người nghèo ông thường phát thuốc để họ chữa bệnh. Chính vì vậy, mặc dù việc buôn bán của ông ta rất lớn, nhưng gia cảnh không mấy khá giả. Đại thiếu gia của Ô Giang bang đưa ông ta đến Cửu Giang mà không bận tâm đến việc tiền bạc, Lâm Lãng còn tìm cách để những người có máu mặt của Ô Giang bang tại Cửu Giang giúp ông ta, nhưng đương nhiên phải xem quyền đầu của Cung gia cứng như thế nào.

Sau nhiều ngày ở cùng nhau, hai người đã quen nhau, nói chuyện không còn khách sáo nữa.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta nghĩ phải giải quyết xong đám sổ sách hỗn độn của Công Lương Ký, sau đó chúng ta mới đi đến sòng bạc.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Vận may đến phải nắm bắt, nếu không một đi không trở lại. Giết hắn sẽ không thu được gì, chi bằng chúng ta tìm cách lấy nợ giúp Công Lương Ký tại sòng bạc, mà phải lấy bằng hết của chúng.

Tử Từ Lăng thở ra nói:

- Những lời nói của huynh liệu có mâu thuẫn với nhau không? Nếu hắn đang giố tiền nhờ việc lừa người khác có được, khi đó dùng đao hay dùng cờ bạc lấy lại có khác gì, rốt cuộc cũng chỉ là muốn lấy lại được số tiền đó.

Lôi Cửu Chỉ nghĩ một lúc rồi nói:

- Chúng ta tìm mọi cách để bắt hắn trả lại tiền, hắn sẽ dùng luật giang hồ để trả lại một nửa là tốt lắm rồi. Nhưng trên sòng bạc, hắn lại không thể không tuân thủ luật của sòng bạc, thua bao nhiêu sẽ phải trả bấy nhiêu. Sòng bạc là nơi trọng chữ tín, hắn không thể lật lọng.

Từ Tử Lăng cau mày nói:

- Huynh có cách nào câu dẫn Lại Triều Quý đến đánh bạc với chúng ta một trận không?

Lôi Cửu Chỉ chỉ vào ngực và nói:

- Theo những gì Công Lương Ký và Lâm Lãng đã nói, ta đã nắm được tác phong hành sự của chúng. Nếu luận về cờ bạc, lừa đảo,

các chiêu như vờ tha để bắt thật (dục cầm, cố túng), phô trương thanh thế, đổi trắng thành đen, hắn không đủ tư cách để làm đồ đệ của ta. Chỉ cần Lăng Thiếu gia chịu ở lại Cửu Giang 2 ngày, ta đảm bảo sẽ khiến cho hắn phải cắn câu.

Từ Tử Lăng dãn mặt ra nói:

- Vậy cho huynh thời gian hai ngày, nếu không được thì sẽ làm theo cách của ta.

Lôi Cửu Chỉ bỗng trầm ngâm nói:

- Lạ thật, sao không thấy Âm Quý phái động tĩnh gì nhỉ?

Từ Tử Lăng phân tích:

- Những cao thủ của Âm Quý phái đều đến Ba Thục. Chúc Ngọc Nghiên coi trọng thân phận nên sẽ không đích thân ra tay, mà việc điều binh khiển tướng sẽ mất thời gian, bất quá Cửu Giang là cơ hội cuối cùng của chúng, sau này muốn tìm chúng ta cũng không dễ dàng gì.

Lôi Cửu Chỉ cười nói:

- Hắn có Trương Lương kế, ta có Tử Phòng mưu, chỉ cần Cung Thần Xuân đột nhiên mất tích khỏi thế gian, Chúc Ngọc Nghiên nếu đích thân đến thì sẽ thế nào chứ?

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Tránh được một lúc cũng chỉ là nhất thời, không tránh được cả đời. Ta nhất định sẽ cùng Chúc Ngọc Nghiên và những người khác gặp nhau một lần để làm rõ vấn đề, nhân dịp này để đánh một trận với

chúng. Huynh, Công Lương Kỳ và Lâm Lãng không nên đi cùng ta, mà dùng con đường bí mật để để liên lạc tiếp ứng lẫn nhau, như vậy chẳng phải sẽ thú vị hơn sao?

*

Khấu Trọng sau khi tắm rửa sạch sẽ trong quán trọ, đi dạo phố đúng lúc đường phố lên đèn. Phố phường nhộn nhịp, khách vãng lai là những thương gia đến từ khắp nơi với đủ các loại nhân vật giang hồ.

Lúc nãy gã đi theo dấu Vân Ngọc Chân, cho đến khi thấy ả tiến vào nơi đại diện cho chính quyền Cửu Giang, nằm ở phía sau Giang Lầu thị trấn Quan Thự

khu trung tâm của thành phố, gã mới tìm vào khách điếm nghỉ ngơi.

Tới tận thời điểm này, gã vẫn chưa biết nên làm thế nào với ả.

Nếu dùng thủ đoạn ám toán, với đao pháp lúc này của gã, cùng thân thủ và kinh nghiệm của gã hiện nay, sau khi xong việc sẽ dễ dàng tẩu thoát, nhưng bỗng nhiên gã lại do dự, không thể xuống tay kết liễu được.

Đối với phụ nữ lúc nào gã cũng rất mềm lòng.

Gã chọn một tửu điếm nhỏ có thể nhìn thấy lối vào cửa Bắc môn để dùng bữa, nếu đám người Cung Thần Xuân ngồi thuyền từ Ba Thục, qua Tam Hiệp để đến Cửu Giang, thì sẽ dừng ở bến đò ngoài thành.

Cửu Giang vốn có một con đường thủy trong thành, nhưng chỉ có tàu thuyền của quân Lương mới được sử dụng, tất cả tàu thuyền khác phải đậu bên ngoài thành.

Hai chiếc bàn ở gần cửa đã bị người khác chiếm mất, vị trí gã đang ngồi không thể quan sát được tình hình bên ngoài quán ăn.

Khấu Trọng liền thi triễn tuyệt kỹ “ền sai ma khiến quỷ cũng được”, gã lấy ra hai nén bạc, đến 1 trong mấy chiếc bàn đó, đặt nén bạc lên bàn, cười nói:

- Nếu các vị nhường cho ta chiếc bàn này, nén bạc này sẽ thuộc về các vị.

Ba người đó chắc là bạn bè của nhau, nửa muốn nửa không, rốt cuộc cũng lấy nén bạc, thanh toán và bỏ đi.

Khấu Trọng lại làm như không có gì quay sang đám tiểu nhị, không để ý những ánh mắt của những người trong quán ăn, nói:

- Sắp bát đĩa lên bàn cho ta, ta cần tiếp đón bạn hữu.

Mấy người hầu bàn rắm rắp nghe theo, hận không thể làm nhanh hơn.

Khấu Trọng đặt hầu bao xuống, rút Tỉnh Trung Nguyệt từ sau lưng đặt lên bàn. Nhìn vậy, trừ những kẻ ăn gan hùm, nếu không sẽ không ai dám ngồi vào chiếc bàn của gã.

Sau khi gọi món xong, Khấu Trọng ngóng ra con đường lớn vào thành, các thương gia lũ lượt từ bên ngoài kéo vào thành, sự phồn vinh hàm chứa điềm không bình thường.

Tên hầu bàn vừa bưng rượu lên, Khấu Trọng liền tiện mồm hỏi:

- Không ngờ Cửu Giang lại náo nhiệt như vậy.

Tên hầu bàn cười nói theo:

- Chắc đại gia không biết, việc nhộn nhịp như vậy là do hàng năm có một hội đánh bạc tổ chức ở đây.

Gã hầu bàn nhỏ giọng nói tiếp:

- Nếu may mắn không những thắng được tiền, mà còn có gái đẹp hầu hạ cả đêm, lão gia, ngài nói xem ai lỡ bỏ qua cơ hội này?

Khấu Trọng nghe thế, liền nghĩ phong cách của sòng bạc này rất giống phong cách của Hương Ngọc Sơn, Cửu Giang lại là địa bàn của Ba Lăng Bang, không chừng đứng đằng sau chủ trì sòng bạc này là Hương Gia. Nghĩ đến đấy, lòng gã nãy ra ý muốn giết người. Nhưng ngoài mặt vẫn không tỏ ra vẻ gì, cười vang lên nói:

- Không ngờ lại có nơi thú vị như vậy, nói đến đác ta nhất định muốn đi, xin hỏi đường đến Nhân Như Các đi như thế nào?

Tên hầu bàn không chần chừ gì liền chỉ đường đi cho Khấu Trọng, xong quay ra và chào mời người khách khác. Khấu Trọng đang suy tính, một giọng cung kính bên cạnh cất lên:

- Đại nhân xin thứ tội tiểu nhân đã quấy nhiễu.

Khấu Trọng ngẩng đầu lên nhìn, người vừa nói khoảng chừng 40 tuổi, người nhỏ, khuôn mặt đỏ xen lẫn những vết trắng do tửu sắc quá độ, mặc dù trông có vẻ của một người thẳng thắn, trung thực, nhưng đuôi mắt nhỏ và dài lộ ra bản chất xảo quyệt. Trông tướng có vẻ được, nhưng người từng trải đều có thể nhận ra hắn là tên lừa đảo để kiếm sống trên giang hồ.

Khấu Trọng biết mình đã phạm phải điều cấm kỵ lớn trên giang hồ là

“người có tiền của không nên để lộ ra”. Tuy nhiên, gã cũng đang không có việc gì gấp, muốn thông qua người này thăm dò thông tin, gã liền nói:

- Ngồi xuống mà nói chuyện!

Gã trung niên thụ mệnh ngồi xuống cạnh gã, giọng siểm nịnh:

- Tiểu nhân Lưu An, xin hỏi quý tính đại gia?

Khấu Trọng khó chịu nhìn hắn, vẻ nhẫn nại nói:

- Ngươi có việc gì thì nói đi, đừng nhiều lời vô bổ.

Lưu An tỏ vẻ sợ hãi nói:

- Lão gia bớt giận. Chỉ vì tiểu nhân thấy lão gia tướng mạo xuất chúng, khuôn mặt rạng rỡ, đích thị là tướng mạo của một quí nhân, nên muốn đề xuất với lão gia một việc chắc chắn sẽ làm lão gia hài lòng.

Khấu Trọng cười thầm trong bụng, tự thấy bộ dạng hiện nay của mình hiện tại cũng có vẻ giống như một kẻ xuất chúng, chẳng qua chỉ là một kẻ xuất chúng cải trang mà thôi. Gã trừng mắt nói:

- Nếu ngươi xàm ngôn, có tin là chỉ cần một đao ta có thể lấy mạng ngươi.

Lưu An vội nói th

- Lão gia thật biết nói đùa.

Tiếp đấy nhích lại gần gã thấp giọng nói:

- Đại gia chẳng phải muốn đến Nhân Như Các để đánh bạc sao? Tiểu nhân không những có thể dẫn đường cho lão gia, mà còn giúp lão gia áp đảo được toàn bộ sòng bạc, đại gia sẽ được cả của và người.

Hắn vừa hết lời, Khấu Trọng liền nói:

- Ngươi tưởng ta là thằng ngốc à? Nếu dễ dàng như vậy, tại sao nhà ngươi không tự đi mà đánh thắng các sòng bạc đấy, mà lại nhường miếng ngon đó cho ta. Cút ngay đi cho ta, nếu không ta sẽ một đao cho ngươi chết bây giờ.

Lưu An vội nói:

- Xin lão gia để tiểu nhân giải thích, sự thật là thế này, theo lão bản của sòng bạc là Thiên Cửu Đại Tái, đổ cuộc tối mai sẽ bắt đầu, ai thắng được nhiều quân bài nhất, người đó sẽ chiến thắng. Tuy nhiên, người tham gia sòng bạc phải đăng ký trước ba ngày, tại sòng bạc rút quẻ quyết định bàn chơi và đấu thủ, lão gia xem!

Hắn mở tay phải, xoè ra một kim bài bằng đồng đặc biệt, phía trên khắc số hiệu và chữ Nhân Như Các, rất nhỏ và sắc nét.

Khấu Trọng nghe nói xong hỏi:

- Ngươi định bán kim bài đó cho ta chứ gì! Hà, ngươi rất biết kinh doanh đấy nhỉ.

Lưu An thu lại kim bài, cười nói:

- Vấn đề của tiểu nhân là thiếu vốn, hội bạc ở Nhân Như Các quy định người tham gia bắt buộc phải có 20 nén vàng để mua quân bài,

nếu thua hết phải ra khỏi sòng bạc ngay, vì thế mới muốn tìm lão gia hợp tác.

Khấu Trọng không có hứng thú gì, lắc đầu và nói với hắn:

- Xin lỗi ngươi, trên người ta, nắn quanh người mới được 12 nén vàng, cho nên kể cả kỹ thuật cao siêu đến mấy, thì vẫn thiếu 8 nén vàng mới đủ tư cách, ngươi đi chỗ khác mà tìm lấy con mòng béo

Cứ nghĩ rằng hắn sẽ thấy khó mà lui, Lưu An vẫn không động dung, cười nói:

- Không sao, chỉ cần lão gia chịu hợp tác, kiếm được 8 nén vàng dễ như trở bàn tay. Tối nay, phố xá Cửu Giang sẽ đầy mòng béo, chỉ cần trong tay ta đủ vốn, tiểu nhân và đại gia hợp tác chắc chắn sẽ phát tài.

Đúng lúc đó, tên bồi bàn bê thức ăn đến, Khấu Trọng nói:

- Để ta nghĩ đã!

Lưu An nói:

- Đương nhiên rồi! Đương nhiên rồi! Lão gia nếu thấy hứng thú với đề nghị của tiểu nhân, thì đến Nhân Như Các tìm tiểu nhân. Tiểu nhân có con mắt nhìn người tương đối chuẩn, chắc chắn lão gia sẽ thắng, nếu không tiểu nhân đã không tốn nhiều công sức nói với lão gia như vậy.

Khấu trọng suy ngẫm một lúc nói:

- Nếu đủ tiền đổi quân bài, cuối cùng là ngươi hay ta đánh?

Lưu An nói:

- Đương nhiên lão gia là người ra quân rồi, phần còn lại để tiểu nhân làm, tiểu nhân sẽ khiến lão gia hài lòng.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Được! Nếu ta có hứng, tối nay ta sẽ đến Nhân Như Các tìm ngươi.

Lưu An nghĩ đã thuyết phục được gã ta nên hí hửng bỏ đi.

Khấu Trọng cười thầm trong bụng, đang định gắp món ăn thì nhìn thấy đại hiệp mặt sẹo Từ Tử Lăng khệnh khạng đi vào thành.

Chương 315: Nhân Như đổ phường

Vừa rời khỏi thuyền, Từ Tử Lăng cảm thấy bị người giám sát, kế đó nhìn thấy chiếc thuyền của Bạch Thanh Nhi, chứ Tương Dương Tiền Độc Quan ít nhất mặt ngoài vẫn còn quan hệ tốt với Tiêu Tiễn.

Lâm Lãng đích thân đưa gã đến cửa thành, đưa cho Từ Tử Lăng một tấm giấy thông hành tạm thời để gã đóng thuế nhập thành.

Rời khỏi thuyền bước lên trên đại lộ chính, Từ Tử Lăng có cảm tưởng như vừa trở lại phàm thế, chuyến hành trình qua Tam Hiệp vừa rồi đích thị là một dấu ấn khó quên đối với gã.

Đi chưa được 10 bước, Từ Tử Lăng bất chợt cảm nhận một luồng khí tức kì lạ tựa như núi băng đổ ập tới, tâm thần chấn động. Gã liền nảy sinh cảm ứng, nhìn sang tiểu điếm phía tay hữu, bắt gặp một đôi mắt hữu thần, sáng như thiểm điện, thần quang sung túc, lăng lệ vô bì cũng đang nhìn về phía gã.

Sau cùng gã nhìn thấy Khấu Trọng.

Đột nhiên Từ Tử Lăng nhận ra Khấu Trọng cũng như gã võ công đã có bước đột phá thần kỳ trong tu vi của bản thân, không còn là Khấu Trọng của mấy ngày trước nữa.

Khấu Trọng trịnh trọng nâng ly hướng về phía Từ Tử Lăng, khuôn mặt rạng rỡ lộ ra một nụ cười nhăn nhở. Đôi hổ mục phát xạ tình cảm nồng nhiệt, tràn đầy hưng phấn và hạnh phúc khi gặp lại họ Từ sau cả một thời gian dài xa cách.

Từ Tử Lăng liếc mắt ra dấu, nhanh chóng tăng tốc rồi biến mất trong một ngõ nhỏ.

Trong tiểu điếm, Khấu Trọng đặt chén rượu xuống rồi cao giọng nói:"Tặng 3 lạng bạc cho kẻ đầu tiên đi vào từ cửa sau đây."

Từ Tử Lăng cắt đuôi kẻ theo dõi rồi chuồn vào tiểu điếm từ cửa sau. Khấu Trọng đã rót đầy 1 ly rượu thượng hạng cung hầu gã đại giá quang lâm.

Sau khi cạn chén rượu, hai gã bốn mắt nhìn nhau cùng cười mỉm. Trong tình thế hiện nay, còn sống sót để gặp nhau đã là quý lắm rồi.

Khấu Trọng lại rót thêm rượu vào chén của Từ Tử Lăng, hạ giọng nói: "Tiểu tử khá lắm, không ngờ đến như Thiên Quân Tịch Ứng cũng bị ngươi làm thịt".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt: "Ngươi có thuật thuận phong nhĩ hay sao mà tin tức linh thông đến vậy."

Khấu Trọng dương dương đắc ý nói: "Chính Ngọc Trí đã nói với ta. Rất may là ta đã nói với Tống Khuyết rằng Nhạc Sơn chính là ngươi hóa thành, nếu không tiểu tử ngươi bị Tống Khuyết sát tử rồi mà vẫn không hiểu tại sao. Ngươi không được tận mắt chứng kiến không thể biết được thật sự Thiên Đao của ông ta lợi hại đến cỡ nào đâu, ép ta đến nỗi suýt nữa phọt cả trứng ra ngoài."

Gã đã kìm giữ những lời thô tục từ lâu trong bụng, nay có dịp chỉ sợ không nói ra thì không đủ thống khoái.

Từ Tử Lăng cười khổ: “ Ngươi âm thầm đi Lĩnh Nam gặp người đẹp, làm ta không biết đã đáp ứng Tống Ngọc Hoa ngăn cản ngươi gặp

cha cô ấy, giờ thành ra phải sai lời rồi.”

Khấu Trọng sửng sốt: "Ta không phải là yêu ma quỷ quái, sao ả lại muốn qua ngươi cản trở ta gặp lão gia của ả vậy? ”

Từ Tử Lăng dẫu có thiên ngôn vạn ngữ nhưng cũng không biết phải bắt đầu từ đâu, đành chuyển đề tài hỏi ngược: "Sao ngươi lại có ý tưởng đợi ta ở đây, biết ta hôm nay sẽ nhập thành à?"

Khấu Trọng gắp rau bỏ vào bát Từ Tử Lăng, ghé lại gần nói: "Có nhân tất có quả, Hôm nay ta đã chạm mặt hai nhóm lão bằng hữu. Nhóm thứ nhất chính là những kẻ đang muốn ngũ mã phanh thây ngươi, Âm Quý Phái yêu nữ yêu phụ. Nhóm thứ nhì chính là Vân Ngọc Chân xú bà nương. Ài, xem ra ngươi đến thật tốt, đỡ cho ta phải vận dụng cân não."

Tiếp đó, gã trừng đôi mắt linh lợi như hai viên ngọc trong khiết thuần nhã, cầm đũa gắp rau hỏi: "Đã phát sinh chuyện quái quỷ gì vậy? tại sao trông ngươi cứ như mới thoát thai hoán cốt thế?"

Từ Tử Lăng vừa ăn vừa trả lời: "Chện này kể ra thì dài, ta hiện tại phải gấp đến đổ trường, vừa đi vừa nói được không?!"

*

*

Nhân Như Các tọa lạc tại trung tâm thương nghiệp phồn hoa của Cửu Giang, chỉ cách nơi hai gã đã từng thích sát Nhậm Thiếu Danh 7, 8 gian lâu phòng, quy mô hoành tráng. Kiến trúc chủ đạo được tổ chức theo kiểu hợp quần, trục chính ở giữa là 5 tòa kiến trúc bằng gỗ, hành lang liên thông, hai bên là hai hòn non bộ, hoa lá xanh tươi. Xa hơn nữa là hơn 10 tòa tiểu xá dành cho phòng xá viện trạch, xếp

theo kiểu quần tinh ủng nguyệt lấy trung tâm là 5 tòa kiến trúc gỗ, xung quanh xây tường cao.

Giờ này đổ trường sáng trưng như ban ngày, mặt tiền phía ngoài treo đèn lồng, ở cửa xe lớn xếp hàng rồng rắn, từ từ tiến vào. Con đường phụ cận người người chen chúc, kẻ thì chỉ muốn vào xem nhiệt náo, người thì đang bỏ đi vì không đủ ngân lượng đóng phí vào đổ trường nên không thể vào.

Tất cả những kẻ có máu mặt ở Cửu Giang đều tới đây, đường phố tấp nập, đông đúc chưa từng có.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn cảnh nhiệt náo ở trước cửa đổ trường, ngấm ngầm tắc lưỡi kinh ngạc, cảm thán thốt lên: "Tựa như cảnh tranh giành nghe người đẹp Thạch Thanh Tuyền thổi tiêu năm xưa lại tái diễn. Chớp mắt đã mấy năm trôi qua. Khi đó thì mỗi phút mỗi giây đều phải chui lủi chạy trốn, giờ đây ngay cả Chúc Ngọc Nghiên hay Ninh Đạo Kỳ đến tìm bọn ta thanh toán, hai huynh đệ bọn ta cũng chẳng thèm sợ con bà bọn họ."

Từ Tử Lăng bị gợi tâm sự về Thạch Thanh Tuyền, chỉ cúi đầu im lặng.

Khấu Trọng tưởng Từ Tử Lăng cũng có cùng cảm giác như mình nên không để ý, cứ tiếp tục bô bô: "Nếu như có cơ hội, ta cũng muốn thử xem Cửu Tự Chân Ngôn Thủ Ấn lợi hại đến cỡ nào."

Từ Tử Lăng thu liễm tâm thần, cười nói: "Sớm biết ngươi sẽ không tha cho ta mà. Đừng trách ta không nói trước rõ ràng, nếu để ta nhất tời lỡ tay đả thương ngươi, ngươi sẽ mất hết mặt mũi đó!"

Khấu Trọng cười ha hả: "Tiểu tử ngươi giỏi nhất là khoe khoang lỗ miệng. Ta Khấu Trọng há lại giống Tịch Ứng, chỉ có ma danh mà

không có thực tài ư."

Hai gã đã lâu không một xướng một họa đối đáp như vậy, cảm thấy rất hứng thú. Sau khi nhìn nhau cười sảng khoái bèn cử bộ hòa vào dòng người đang tiến vào cửa đổ trường.

Bên trong cửa một người y phục hoa lệ chạy ra chặn hai gã, thần tình lộ vẻ kỳ quái.

Khấu Trọng định thóa mạ thì Từ Tử Lăng nhận ra người đó là Lôi Cửu Chỉ hóa trang thành nên vội chặn truớc nói: "Đều là người mình, đây là Lôi đại ca."

Sau lời giới thiệu, Lôi Cửu Chỉ tức thì minh bạch đây chính là Khấu Trọng nên ngay lập tức tươi cười, hân hoan tay bắt mặt mừng.

Do mối quan hệ với Lỗ Diệu Tử nên tự nhiên Khấu Trọng đối với Lôi Cửu Chỉ tuy mới gặp mà đã thân thiết như bạn hữu lâu năm.

Ba người tránh vào một ngõ nhỏ cùng thương lượng kế hoạch.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:" Lôi đại ca không phải định lấy thân phận Lôi Cửu Chỉ để bức bách Hương Quý ra mặt hay sao? Vì sao lại giả dạng ra như thế này?"

Lôi Cửu Chỉ cười bí hiểm: "Giờ đây chính là chân diện mục của Lôi Cửu Chỉ, đó gọi là lộng giả thành chân. Khi không giả dạng Lôi Cửu Chỉ như hiện thời, ta có thể từ cửu chỉ biến thành thập chỉ. Đây chính là chiêu nghề của Lỗ sư phụ, ta mới chỉ học lén bề ngoài thôi!

Khấu Trọng thốt: "Tối nay đổ ít thôi chứ nhỉ? Nghe nói tối mai mới cử hành Thiên Cửu Đại Hội."

Lôi Cửu Chỉ kinh ngạc thốt: "Thiếu Soái tin tức thật linh thông, tối nay và tối mai đích xác là có sự phân biệt. Tối mai đúng là Thiên Cửu Đại Hội, chỉ giành cho những nhân sĩ được mời. Bất luận cự phú một ph47;u lĩnh bang hội cho đến những tay cờ bạc có tiếng trong nghề đều được mời đến. "

Khấu Trọng cười khổ nói: "Nguyên lai tên tiểu lưu manh Lưu An kia dùng thẻ bài giả để gạt ta. Bất quá hình dạng quả là giống.

Lôi Cửu Chỉ xòe thủ chưởng, để lộ ra một chiếc bài đồng hình tròn rồi cười nói: "Chiếc bài đồng thật có hình dạng thế này. "

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt lên: "Chính xác là chiếc bài này, chỉ khác số thứ tự khắc trên đó mà thôi."

Lôi Cửu Chỉ truy vấn Khấu Trọng thêm một lần nữa: "Thiếu Soái có thể nhớ ra số thứ tự đó là bao nhiêu không?"

Khấu Trọng cười ha ha nói:"Lôi đại ca hỏi đúng người rồi! Lăng thiếu gia thì lướt mắt qua rồi bỏ, ta thì đã nhìn qua là không thể quên. Xem nào, hình như đó là … khạch khạch… Hình như đó là số 48, à không. Để ta nhớ lại xem nào, đó là số 28. Chắc chắn là số 28."

Lôi Cửu Chỉ nói: "Nếu đó đúng là số 28, thì quả thật là lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt."

Rồi quay sang Từ Tử Lăng nói: "Số hiệu của "Điểm thạch thành kim" Lại Triêu Quý chính là 28"

Từ Tử Lăng lấy làm khó tin hỏi: "Huynh với đệ vừa mới rời thuyền một khắc trước đây, làm sao đã nhanh chóng tra ra số hiệu của Lại Triêu Quý?"

Lôi Cửu Chỉ cười đáp: "Cứ trọng thưởng thật hậu thì tất có kẻ bán tin. Đối với dân cờ bạc thì uy lực càng cực kỳ hữu hiệu. Hiện giờ người tham gia đổ hội đa số là lão bằng hữu của ta. Tra ra cái số hiệu của Lai Triêu Quý chỉ tốn một cái nhấc tay mà thôi!"

Khấu Trọng hoang mang xen vào: "Lại Triêu Quý là yêu nhân nào thế?"

Lôi Cửu Chỉ đáp: "Thiếu Soái trước hết hãy nói cho bọn ta biết ngoại mạo và hình dáng của Lưu An đã. Chiếu theo đạo lý thì lấy thân phận địa vị của Lại Triêu Quý, không có tên tiểu lâu la đó làm lên chuyện.

Khấu Trọng liền đem hình dáng của Lưu An ra mô tả một lượt, rồi rời đi qua một góc phố.

Lôi Cửu Chỉ thở dài nói: "Đám người này thật đúng là đến chết cũng không chừa. Gã Lưu An này chính là cò mồi của Lại Triêu Quý, ăn theo Thiên Cửu Đại Hội, tìm cách lột sạch đám gà mờ. Hắn thuyết phục ngươi cùng móc ngoặc với nhau để lột đám dê béo, thực ra chính ngươi cũng là dê béo. Kiểu lừa đảo này được gọi là "thả mồi". Trước hết nhường cho ngươi ăn một ít, sau đó làm cho ngươi thua sạch. Cuối cùng thì mọi hậu quả dồn hết lên thân ngươi."

Từ Tử Lăng hân hoan thốt: "Lại Triêu Quý tối mai đừng hòng lừa đảo ăn tiền nữa!"

*

Phí nhập đổ trường được trích ra một phần làm thuế cờ bạc của chính quyền địa phương. Ấy vậy nên mỗi khi cần tiền, mỗi chính quyền địa phương lại đổi phương thức đánh thuế, hoa ngôn xảo ngữ, giả lập danh mục.

Thuế nhập trường ở Nhân Như Các do chính quyền ủy thác cho quan địa phương tiếp thu, sau đó chuyển thẳng về ngân khố quốc gia, không qua đổ trường.

Từ thời Chiến Quốc, do cờ bạc trở thành một tai họa to lớn, thường khiến người ta khuynh gia bại sản, dẫn đến các loại rối loạn trật tự xã hội và nhiễu loạn luật pháp, nên mới có luật cấm cờ bạc. Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ, sai Lí Tư soạn luật cấm cờ bạc, nhẹ thì thích chữ vào mặt, nặng thì đánh trượng. Đời nhà Hán cũng tiếp tục thực thi luật cấm cờ bạc.

Tới đời Ngụy Tấn Nam Bắc triều, sĩ tộc hưng khởi, luật pháp lỏng lẻo, tuy luật cấm cờ bạc vẫn còn tồn tại trên giấy tờ nhưng thực tế thì đã không còn được tôn trọng.

Thời nhà Tùy, chính trị buông thả, quan lại đồng mưu với thương buôn để phát triển mạnh mẽ nghề cờ bạc, cùng nhau phát tài.

Sau khi nhà Tùy bị diệt thì làn sóng này càng trở nên mạnh mẽ hơn. Các chính quyền địa phương vui sướng thấy thu nhập gia tăng, hình thành mô hình Nhân Như Các trong đó quan thương hợp tác như cục diện ngày nay.

Khấu Trọng trả tiền thuế vào cửa rồi tiến vào đổ trường.

Đổ trường quả không hổ danh đệ nhất đổ trường trong suốt lưu vực Trường Giang, trần thiết hoa lệ tinh xảo, mỗi dãy hành lang liên thông chạy dài thẳng tới một đại sảnh được trang trí bởi đủ loại đồ đánh bạc, lại có cả phòng riêng cho khách quý, ngõ hầu để cho các vị khách có thân phận đặc biệt hưởng dụng.

Tại thời điểm này mỗi tòa đại sảnh tụ tập ba đến bốn trăm khách đánh bạc, không tự chủ mà đều căng thẳng, hậm hực. Dưới ánh đèn

sáng choang, tuyệt đại đa số khách đánh bạc là nam nhân. Chỉ có một bộ phận nhỏ là nữ nhân nhưng đều mảnh mai duyên dáng, dường như là các cô nương đến từ lầu Lệ Như Xuân. Họ đánh bạc có vẻ còn máu mê hơn cả nam nhân.

Các thiếu nữ đi đi lại lại làm tăng thêm một chút xuân ý ở bên trong đổ sảnh. Các nữ nhân này bất phân tuổi tác đều là mỹ nữ diện mạo như ngọc, nửa khuôn ngực trắng muốt phơi bày, tay ngọc lộ ra mơn mởn, làm người mê mẩn.

Khấu Trọng chỉ là tay mơ trong nghề đánh bạc, sau khi đi một vòng thì xà vào sòng chơi cốt bài "xúc xắc", loại bài này được chia làm ba kiểu chơi. Đang khi cân nhắc xem đặt bên nào thì Lưu An đột nhiên không biết từ đâu xuất hiện, nồng nhiệt kéo tay áo Khấu Trọng đi đến một chiếc ghế gỗ màu đỏ giành cho khách nhân, cười nói: "Đại gia quả thật đã đến! Tiểu nhân vừa mới xem trúng bốn con dê mập, nhưng nhường cho đại gia lựa chọn, tiện thể đến thượng khách phòng để phát tài. Nhân vì sòng bạc chỉ lấy một phần mười tiền hoa hồng, số tiền thắng được, đại gia đích thân xuất thủ đương nhiên lấy 7 phần, tiểu nhân chỉ cần hai phần cũng đã rất thỏa mãn. Sau khi đã chia xong, tiểu nhân lại đưa hết cả của mình cho đại nhân chơi tiếp, nếu như đại nhân toàn thắng, tiểu nhân lại lấy hai phần, nhược bằng không tiểu nhân một xu cũng không lấy. Đại nhân đã hiểu ý tiểu nhân chưa?"

Khấu Trọng làm ra vẻ một hán tử thô lỗ, vẫy tay ra hiệu ngăn một nữ hầu đang định chạy đến phục vụ, trên mặt lộ xuất thần thái tham lam hỏi: "Bốn con dê mập có ở đây không? Vì sao mà biết chắc chắn bọn chúng sẽ chơi với chúng ta?"

Lưu An hạ giọng đáp: "Tất nhiên phải giở một chút thủ đoạn, trước tiên phải giả vờ để cho chúng tưởng đại gia là một con dê béo. Như thế tự nhiên bọn chúng sẽ vui vẻ phụng bồi. Đại gia cứ yên tâm, nhất

thiết mọi thứ tiểu nhân sẽ tự thân an bày. Bước đầu tiên bây giờ là lựa chọn dê béo. Cả bốn con dê béo trên mặt đều hiện khí sắc phá tài, chắc chắn sẽ thua chứ chẳng nghi. "

Nói rồi hướng dẫnKhấu Trọng lựa chọn dê béo trước khi bỏ đi.

Từ Từ Lăng và Lôi Cửu Chỉ nhập đổ trường sau Khấu Trọng khoảng một nửa thời thần. Giờ đây Lôi Cửu Chỉ hóa thân thành một bạch phát lão nhân giàu có, tay đủ mười ngón. Như thế tối mai y có thể lấy thân phận Lôi Cửu Chỉ xuất hiện.

Từ Tử Lăng vẫn giữ nguyên thân phận đại hiệp mặt sẹo, sóng vai cùng Lôi Cửu Chỉ tiến vào đại sảnh nơi có hàng trăm người đang vây quanh một bàn đánh bạc. Chủ sòng là một phụ nhân tuy đã đứng tuổi nhưng vẫn còn rất quyến rũ, thủ pháp thuần thục.

Trò "phiên than" có tên là "than tiễn" hoặc "yểm tiễn". Luật do người của đổ trường đưa ra. Khi chơi, chủ sòng lấy một thẻ ngắn bằng trúc gọi là "than tử", nhanh tay dùng một chung nhỏ úp lên trên khiến cho người ta khó đoán được số ghi trên chiếc thẻ. Đợi cho các con bạc đặt cược xong, nhà cái mở chung để phân định thắng thua. Cách tính thì dựa theo số của "than tử" chia ra thành 4 cửa nhất, nhị, tam, tứ. Đặt cọc một cửa thì một ăn ba, gọi là "phiên", đặt cọc hai cửa trong bốn cửa thì một ăn một, gọi là "gi".

Hai người bọn Khấu Trọng đến nơi đúng lúc sòng bạc này đang ở vòng thứ ba của phiên thứ hai, đổ khí sôi sục, huyên náo rầm trời. Nhiều người bình thường thì đạo mạo, bây giờ thì nghiến răng nghiến lợi, vung tay múa chân, hò hét cổ vũ cho cửa đặt cọc của mình, tưởng như hò hét to có thể ảnh hưởng tới chữ số trên thẻ "than tử".

Lôi Cửu Chỉ ghé sát bên tai TTL cười nói: "Ả nhà cái này liệt danh

đầu trong Cửu Giang đổ lâm tứ kiệt, chính là trợ thủ đắc lực của Đổ Quỷ Tra Hải. Thủ pháp của ả cũng khá.

Từ Tử Lăng nhăn nhó thốt: "Huynh nói thủ pháp chắc không phải muốn nói thuật lừa đảo, trông bề ngoài thì luật chơi bạc kiểu này rất khó mà hí lộng. "

Lôi Cửu Chỉ trả lời: "Trong mười trò cờ bạc thì có đến chín là gian lận. Trò lừa gạt phổ thông nhất chính là "phiên than" (chia bài), chia làm hai loại là "lạc chu" và "phi tử". Lạc chu chính là động thủ cước ở trên thẻ than tử, nếu cần có thể một hóa thành hai. Phi tử chính là xảo thuật làm dấu biến đi thẻ than tử. Bất luận dùng phương cách nào cũng đều phải có đồng bọn trà trộn trong đám khách chơi để giúp đỡ. Chẳng hạn như nhả khói thuốc hoặc dùng một phương pháp tương tự làm phân tán sự chú ý của khách chơi bạc, tạo cơ hội cho nhà cái thi thố xảo thuật. Như trong các đổ trường lớn kiểu này, tất nhiên những thủ pháp kiểu đó không thi triển được. Nhưng ngoài đường hoặc trong các ngõ nhỏ hẹp thì đại đa số là do những kẻ lường gạt kiểu này hí lộng."

Những ngày gần đây Từ Tử Lăng theo Lôi Cửu Chỉ học được không ít ngón nghề trong nghề cờ bạc, nên tò mò hỏi: "Trong tất cả những trò cờ bạc này, Lôi huynh có phương pháp nào tất thắng không?"

Lôi Cửu Chỉ cười đáp: "Trừ phi là cao thủ lừa bịp, nếu không thì không có tất thắng chi thuật. Nhưng nếu ngươi có thể trong 10 lần chơi ăn 5 lần, thì nhờ vào tỷ lệ đánh cá cao mà cuối cùng ngươi sẽ thắng. Lấy việc nhà cái lắc than tử dấu bên trong một cái chén con trên mặt bàn, ta có thể chỉ bằng vào mắt nhìn tai nghe mà nắm được 5 phần thắng."

Từ Tử Lăng lặng người kinh ngạc thốt: "Lôi huynh thật lợi hại!"

Lúc này cái chén đã được bỏ ra, để lộ than tử, rốt cuộc là hai điểm, người người đều thở dài cho là tà môn.

Hai người tiếp tục tiến đến gian sảnh thứ ba, vào sòng đổ xúc xắc, nhân số đông hơn nhiều lần hai sảnh trước. Mỗi bàn chơi đều đặc kín người đến một cây kim cũng không xen lọt, không khí sát phạt hừng hực.

Lôi Cửu Chỉ đảo mắt một vòng nhưng vẫn không thấy tung tích Khấu Trọng, bèn đi tiếp đến phòng thứ tư. Ở đây lấy bài làm chủ. Nào là ma tranh bồ, song lục, diệp tử hí, cốt bài, thiên cửu, bài cửu, mã điếu v.v. Tất cảc các trò chơi bài đều có đủ.

Từ Tử Lăng trải qua nhiều ngày tới lui ở đổ trường đã minh bạch vì sao cờ bạc liên tục bị cấm nhưng không thể triệt để được. Ở đổ trường, người ta bị chìm đắm trong không khí đặc thù của nó. Cái không khí có khả năng đem đến cho người ta sự kích thích và thỏa mãn, một thứ cảm giác mà người ta khó có được trong tình huống đời thường.

Độ nhiên Lôi Cửu Chỉ thốt lên: "Hãy nhìn kìa!"

Từ Tử Lăng nhìn theo ánh mắt của Lôi Cửu Chỉ, chỉ thấy một sòng chơi bài cửu đặc biệt náo nhiệt. Nổi bật hàng đầu là một thiếu nữ.

Thiếu nữ mày dài cong như vầng nguyệt, sóng mắt tựa thu thủy, khuôn mặt làn da lại càng thập phần mĩ lệ, so với mĩ nhân như Trầm Lạc Nhạn cũng không hề thua kém. Đặc biệt mị nhân là thân hình tràn đầy nhựa sống, óng ả, mềm mại. Chẳng trách mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nàng.

Lôi Cửu Chỉ hạ giọng giải thích: "Đó là Hồ Tiểu Tiên, con gái duy nhất của Đại Tiên Hồ Phật. Không thể ngờ là cô ta lại đến đây tham gia

náo nhiệt. Thiên Cửu Đại Hội tối mai sẽ càng thêm hứng thú."

Từ Tử Lăng nhớ ra Hồ Phật chính là chưởng môn Hồ Tiên phái, tại Quan Trung đã lập ra đổ trường nổi tiếng nhất toàn quốc Minh Đường Oa. Hồ Tiểu Tiên chính là ái nữ, đổ thuật đã được chân truyền từ cha.

Lôi Cửu CHỉ đột nhiên ngầm thúc vào lưng gã nói: "Ngươi đến đó chơi với ả vài ván đi. "

Từ Tử Lăng nhíu mày đáp: "Ta đối với bài cửu tịnh không am tường."

Lôi Cửu Chỉ cười nói: "Không thực hành thì làm sao có tay nghề cao được. Quy củ ở đây là trong cuộc chơi khách đánh bạc có thể luân phiên làm nhà cái. Ngươi xem, tên nhà cái mục quang như muốn nuốt sống cô ả họ Hồ. Tử Lăng đến tiếp làm cái chơi vài bàn, tên nhà cái đối với ngươi chắc chắn muôn phần cảm kích."

Từ Tử Lăng rởn gai ốc, lựa lời cự tuyệt: "Chúng ta cực khổ kiếm ngân lượng không phải để dùng cho Thiên Cửu Đại Hội tối mai hay sao? Nếu như ta thua sạch thì lấy gì để chơi tối mai?"

Lôi Cửu Chỉ cười đáp: "Đây chính là địa phương thích hợp nhất để rèn luyện. Những ngày vừa qua ngươi không cần phải sợ thua mất ngân lượng, thế nên ngươi cứ đánh bạc một cách tiêu sái thong dong, không chịu chút áp lực nào. Giờ hiển nhiên chính là một cuộc khảo nghiệm và khiêu chiên đối với ngươi. Chỉ cần ngươi nhớ kỹ những đổ pháp và chiến thuật lão ca đã dạy ngươi, đem ứng dụng trên bàn bạc giống như ngươi đang quyết đấu sinh tử cùng địch thủ, như thế ngươi có thể thắng cuộc chơi này! "

Từ Tử Lăng cười khổ: "Không phải chúng ta đã ước hẹn Khấu Trọng

đến để chăn dê béo rồi sao? Việc gì lại phải phức tạp thế này?"

Lôi Cửu Chỉ phá lên cười sằng sặc: "Đừng có đùn đẩy nữa, ngươi đối phó với hạng người như Hồ Tiểu Tiên hay Ác Tăng Diễm Ni là thích hợp nhất rồi." Nói rồi trịnh trọng đưa tay nải chứa thẻ bài cho Từ Tử Lăng.

Cầm tay nải của Lôi Cửu Chỉ, Từ Tử Lăng lấy hết dũng khí, ngẩng đầu, xô tay nhà cái gần đấy nói: "Lần sau để ta làm cái nhé".

Chúng nhân đều ngạc nhiên cho rằng đã gặp một một tên ngốc, chọn đúng lúc nhà cái đang long đong thì lại xin đăng cai làm cái.

Hồ Tiểu Tiên không thèm liếc gã một cái, cười duyên nói: "Có gì không được chứ, nhà cái đại ca đang cầu người thay mà chẳng được đây này!"

Chúng nhân cùng cười ồ lên phụ họa.

Từ Tử Lăng cảm thấy da mặt dưới tấm mặt nạ nóng bừng lên, bất quá đã ở thế cưỡi hổ nên chỉ đành đến ngồi xuống vị trí của nhà cái.

Chương 316: Đổ trường phong vân

Tại một góc khuất trong đại sảnh Lưu An cười nói với Khấu Trọng:

- Tiểu nhân nói không sai chứ! Bốn con dê béo đó đều là đến từ xứ ngoài cả, không biết có hợp ý đại gia không?

Khấu Trọng trong lòng rất ngạc nhiên, vừa rồi trong 4 người mà Lưu An chỉ cho gã, có một người chính là “dê béo giả” “Điểm thạch thành kim” Lại Triêu Quý nhưng ba người kia xem ra quả thật là dê béo từ xứ ngoài tới, vì vậy gã mới không hiểu, nếu gã không chọn chơi với Lại Triêu Quý thì kế lường gạt Lưu An chẳng phải khó mà thành sao.

Trong sảnh này chỉ toàn là sòng chơi Thiên Cửu. Thiên Cửu và Bài Cửu dùng cùng một loại quân bài nhưng cách chơi khác nhau.

Thiên Cửu đại hội ngày mai chính là được tiến hành tại 30 sòng bạc này. Lúc đó mỗi sòng bạc tụ tập khoảng trên 100 người vô cùng nhiệt náo.

Lưu An ghé sát vào tai Khấu Trọng nói:

- Hay là do chúng ta theo thứ tự trước sau chia 4 người đó ra 4 cửa, đại gia đặt ở hai cửa này.

Khấu Trọng chợt động tâm

- Vậy đặt hai cửa ở mặt sau này đi.

Chắc chắn Lại Triêu Quý không có ở đây, xem thử Lưu An có biện pháp gì.

Lưu An chợt hô lên một tiếng nói:

- Đại gia thật là có bản lĩnh, nhìn ra hai con dê béo ở hai cửa sau ngon hơn hai con dê béo ở hai cửa trước, quả là nhãn quang độc đáo. Tên dê béo mặc áo lam ở hai cửa trước đó họ Cổ đổ sắc thật tệ, tự nhiên là không qua được pháp nhãn của đại gia.

Khấu Trọng vừa tức giận vừa buồn cười, cái loại thủ pháp lường gạt tầm thường này mà hắn cũng đem ra dùng được. Ngoài mặt xem ra là lựa chọn của ngươi nhưng thực ra chỉ là bị đối phương dụ vào bẫy mà thôi.Thế nhưng lần này kẻ cắp gặp bà già, Khấu Trọng giả hồ đồ nói:

- Cái này đương nhiên.

Đúng lúc đó gã nhìn thấy Lôi Cửu Chỉ bước vào đại sảnh bèn giơ tay lên chào hỏi, Lôi Cửu Chỉ chỉ gật đầu một cái rồi lập tức chen vào một sòng bạc để đặt cược

Lưu An ngạc nhiên hỏi:

- Là bằng hữu của đại gia sao?

Khấu Trọng hạ thấp giọng nói:

- Có thể nói là dê béo, gã đó thực sự là một con dê cực kỳ béo. Hắn ở Giang Tây có mười mấy lò gốm, gia đình rất giàu có, có lúc thua đến một, hai ngàn lạng bạc mặt cũng không biến sắc.

Đôi mắt chuột của Lưu An lập tức sáng lên nói:

- Sao không mời hắn đến đây chơi chung một trận cho thống khoái?

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Tới đây không được đâu, hắn đã sớm biết ta đổ thuật cao minh, sao dám cùng bọn ta đánh bạc chứ?

Lưu An liền liến thoắn nói:

- Nói như vậy hiện tại nếu có người trong đổ trường này trấn áp được bài cục của người khác thì có thể kích thích được máu mê bài bạc của hắn.

Khấu Trọng chau mày nói:

- Bọn ta chẳng phải đã tìm được dê béo rồi sao?

Lưu An đáp:

- Hai con dê béo dù sao cũng tốt hơn một con. Bây giờ chúng ta hãy định ra vài thủ pháp ám hiệu, sau đó là có thể chia nhau hành sự rồi!

*

*

Từ Tử Lăng thua liền ba ván, đền đến hơn một nửa số thẻ, bốn bề chúng nhân càng bu lại đông đặc, ai cũng đặt theo Hồ Tiểu Tiên. Cả những người ban đầu chỉ ngồi xem diễn biến cuộc đánh bạc của Từ Tử Lăng và Hồ Tiểu Tiên, sau đó thì cũng tham gia đặt cược. Đối với Từ Tử Lăng mà nói thắng thua bao nhiêu cũng không thành vấn đề, thế nhưng Hồ Tiểu Tiên hầu như ván nào cũng thắng.

Thấy đôi mắt đen láy của nàng nhìn gã chằm chằm Từ Tử Lăng thật chỉ muốn đào một cái lỗ mà chui xuống.

Gã chỉ dám cúi đầu mà xáo bài mà không dám nhìn nàng. Trong lòng mắng thầm Lôi Cửu Chỉ hiện không biết đi đâu.

Bài Cửu là dựa vào số điểm của hai con xúc xắc mà tính, có tổng cộng 32 con bài, 21 loại nước bài, chín loại là số lẻ, 12 loại là số chẵn. Một ván bạc có từ hai đến 4 người, căn cứ theo điểm số trên xúc xắc mà bốc mỗi người 6 con bài, nhà cái lấy 7 con được đánh trước, tiếp đó theo thứ tự mà mò bài, hoặc giữ lại hoặc đánh ra, phàm ai có được những con bài hợp thành nước đôi có màu sắc giống nhau và thêm một con bài lẻ thì thắng cuộc, dựa vào màu sắc của các đôi bài và con bài lẻ mà tính xem thắng bao nhiêu

Vừa đúng lúc gieo xúc xắc để phát bài thì có một giọng nhu mì dịu dàng lên tiếng:

- Khoan đã!

Mọi người ngạc nhiên nhìn lên thì thấy có một vị mỹ nhân thiên kiều bá mị không biết dùng thân pháp gì đã chen lên được vị trí đầu tiên bằng một tư thế ưu nhã độ1;i ngồi xuống giữa Từ Tử Lăng và Hồ Tiểu Tiên, nhoẻn miệng cười nhẹ nhàng nói:

- Nô gia đến xem nhiệt náo.

Chúng nhân đều ngẩn ra mà nhìn, sau đó đều như bị hoa mắt quên mất cả kháng nghị là nàng đang cản trở hảo cảnh của bọn họ. Dung mạo như Hồ Tiểu Tiên đã là thế gian hiếm thấy, nhưng mỹ nữ mới tới lại còn đẹp hơn một bậc. Nàng chính là Bạch Thanh Nhi, sư muội của Loan Loan yêu nữ.

Ngay lập tức Từ Tử Lăng đã bình tĩnh trở lại trong lòng yên tịnh như ánh trăng trong giếng không có một chút tạp niệm nào.

Hồ Tiểu Tiên cũng ngầm đánh giá mỹ nhân mới gia nhập.

Từ Tử Lăng điềm tĩnh nghênh tiếp ánh mắt trong sáng đang nhìn gã chằm chằm của Bạch Thanh Nhi ung dung cười nói:

- Vậy thì chúng ta hãy xào bài đánh lại từ đầu đi.

Bạch Thanh Nhi làm một động tác nhún vai đầy ấn tượng tỏ vẻ không để tâm, chầm chậm nói:

- Xin cứ tùy tiện.

Từ Tử Lăng đưa tay xào bài.

Chúng nhân không biết vì sao đều trở nên khẩn trương, không còn gây ồn ào nữa mà bình tâm tĩnh khí tập trung chú ý ván bài

Mục quang của Bạch Thanh Nhi tập trung vào đôi bàn tay thon dài, trắng bóng như ngọc của Từ Tử Lăng không hề chớp mắt, như là muốn đo lường xem khả năng của Từ Tử Lăng thâm sâu đến mức nào, lại bắt chước Hồ Tiểu Tiên bỏ qua quyền lợi xào bài.

Sau nhiều tiếng lách cách liên tiếp, Từ Tử Lăng đã xếp bài ngay ngắn

Trong lúc có cường địch kề bên gã đã thành công thu nhiếp tâm thần, thi triển thủ pháp xào bài, sắp bài mà Lôi Cửu Chỉ đã truyền cho, độc môn thủ pháp này bao gồm xoa bài, nắm bài, lại dùng khả năng nghe tiếng ma sát của bài mà nhận biết được một số con bài.

Lý tưởng nhất tất nhiên là nhận biết được toàn bộ 32 con bài, nhưng điều đó là không thể đLôi Cửu Chỉ cũng chỉ nhận biết được 6 đến 8 con bài còn Từ Tử Lăng chỉ nhận được 5 con là cực hạn, nhưng như vậy đã là rất hữu dụng rồi

Hồ Tiểu Tiên để lộ thần sắc ngưng trọng, điều này cho thấy vì thủ pháp của Từ Tử Lăng mà nàng đã thất bại trong việc “nghe bài”.

Mọi người chen nhau đặt cược, phương diện đó đã có người của đổ trường phụ trách, hệ số đền tiền bao nhiêu đều do họ lo cả, Từ Tử Lăng không phải bận tâm chuyện đó.

Từ Tử Lăng mỉm cười, đưa xúc xắc cho Hồ Tiểu Tiên tự tin điềm đạm nói:

- Cuộc này do tiểu thư gieo xúc xắc có được không?

Hồ Tiểu Tiên ngần ngừ một lúc mới cầm lấy xúc xắc gieo xuống mặt bàn

Từ Tử Lăng nhìn về phía Bạch Thanh Nhi, song mục chợt hiện thần quang.

Bạch Thanh Nhi không kịp phòng bị đã để gã nhìn thấy nỗi lo lắng trong lòng.

Từ Tử Lăng phát ra một luồng chân khí từ đầu ngón chân truyền sang chân bàn lên đến mặt bàn điều khiển tốc độ xoay của xúc xắc. Chiêu này thì cả Lôi Cửu Chỉ cũng không làm được, thiên hạ người có thể làm được cũng không bao nhiêu.

Vì Từ Tử Lăng, Hồ Tiểu Tiên và Bạch Thanh Nhi ba người bên trong

đều có quan hệ vi diệu nên ván bài này nhìn có vẻ tầm thường nhưng thật ra như cung đã kéo căng, chỉ chờ phát tác, không khí hết sức khẩn trương.

Mục quang Từ Tử Lăng nhìn đến mấy hạt xúc xắc thì xúc xắc đã ngừng lại, toàn thể mặt ba điểm đều hướng lên trên tạo thành cửu điểm.

Người bên ngoài đều kinh ngạc cho là kì lạ.

Hồ Tiểu Tiên đột nhiên nói:

- Xin thỉnh giáo cao tính đại danh vị huynh đài này?

Từ Tử Lăng hoàn toàn không để ý nói:

- Bổn nhân

Đoạn gã quay sang than quan (người chia bài) của đổ trường nói:

- Mời chia bài.

Than quan đến lúc này mới tỉnh ngộ nhìn ra Từ Tử Lăng là một cao thủ, nãy giờ chỉ giả bộ thua mà thôi, lập tức chia bài cho ba người.

Chúng nhân đều nghển cổ nhìn, ai nấy đều tập trung quang mục.

Xung quanh tuy huyên náo nhưng chổ này lại không có tiếng động nào.

Từ Tử Lăng hoàn toàn hồi phục lòng tự tin bình tĩnh đối địch. Lúc mỗi người được chia hai con bài thì gã đột ngột kêu dừng lại nói:

- Không cần biết hai con bài này của chúng ta lớn nhỏ thế nào, liệu có thể lập tức mở bài quyết thắng phụ được không?

Hồ Tiểu Tiên khóe mắt không nhìn kịp bài trên bàn, hơi nhướng đôi mày thanh tú nhìn Từ Tử Lăng lần đầu tiên có cảm giác mình đã ở thế hạ phong.

Loại đổ pháp này không phải do Từ Tử Lăng sáng chế. Nguyên lai Bài Cửu có rất nhiều cách chơi, trong đó có một cách là chỉ chia bài thành hai con bài một tổ, sau khi gieo xúc xắc căn cứ điểm số mà mỗi người lấy một phần sau đó ngửa bài để xem thắng thua, tục gọi tiểu Bài Cửu.

Nhưng kiểu như Từ Tử Lăng lâm trận mới cải biến đổ pháp thì thật hiếm có lại càng thêm kích thích, mọi người đều cảm thấy thống khoái.

Hồ Tiểu Tiên như không dám đối diện với mục quang của Từ Tử Lăng hướng qua Bạch Thanh Nhi nói:

- Ý vị tỉ tỉ này thế nào?

Bạch Thanh Nhi nghênh tiếp mục quang lãnh khốc của Từ Tử Lăng từ từ nói:

- Có cho phép đặt thêm không?

Từ Tử Lăng cười thầm trong bụng, biết rằng ả không nhìn ra được mình đã động thủ cước trong đó rồi. Chuyện này cũng không trách được ả, cho dù ả có cao minh cỡ nào cũng không nhìn ra được tuyệt kĩ của thiên hạ đệ nhất xảo công Lỗ Diệu Tử.

Từ Tử Lăng nói:

- Đương nhiên là được.

Bạch Thanh Nhi mặt không đổi sắc nói:

- Vậy ta đặt thêm 10 lượng hoàng kim, cứ y theo phương pháp của ngươi ngửa bài quyết định thắng thua đi!

Mọi người liền hoan hô ầm ỹ.

*

*

Khấu Trọng dẫn Lôi Cửu Chỉ đến gặp Lưu An tại một góc đổ trường, Lôi Cửu Chỉ khinh khỉnh nói:

- Đánh bạc thì phải cho thống khoái, muốn đánh thì bỏ vàng thật bạc thật ra mà đánh, chỉ cần để ta thấy ngươi có ngân lượng là được, còn vay mượn thì miễn bàn.

Lưu An cười nịnh đáp:

- Cái đó không thành vấn đề, xin hỏi lão bản cao tính đại danh?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Ta họ Trần.

Lưu An nói:

- Thì ra là Trần lão bản, không biết Trần lão bản muốn chơi bao nhiêu, dùng đổ pháp nào?

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Đương nhiên là đánh Thiên Cửu rồi, ta đang muốn làm nóng người đây. Đặt mỗi thẻ một lượng hoàng kim, 4 con là hòa vốn, 5 con thắng một thẻ, không con nào thua 4 thẻ, kết bài thắng 5 thẻ, chí tôn bất luận thắng thua mỗi người thưởng hai thẻ, nếu chí tôn được liên kết với cái khác thì mỗi người được thưởng 4 thẻ, ngươi minh bạch chưa?

Lưu An mừng rỡ nghĩ, thằng ngốc như ngươi ham cờ bạc như vậy, không thắng cho ngươi khuynh gia bại sản mới là lạ. Tuyệt nhất là lại có một thằng ngốc khác phối hợp, lần này có thể nói là cục diện chỉ có thắng chứ không bại rồi, bèn nói:

- Mọi việc nhất thiết theo ý của Trần lão bản mà làm. Cổ lão bản đang ở trong sảnh dành cho khách quý cung hầu hai vị đại gi

*

*

Từ Tử Lăng chỉ nghĩ ả có đặt thêm tối đa cũng chỉ một trăm lượng bạc, đó đã là khoảng tiền cược lớn nhất ở những sòng bạc dành cho bình dân bách tính này rồi, nào ngờ lại tới 10 lượng hoàng kim, lập tức trong lòng thầm kêu hỏng bét

Bạch Thanh Nhi đem hoàng kim vàng chóe đặt lên bàn cười nói:

- Nhà cái thua rồi có đủ tiền đền không?

Mục quang mọi người đều tập trung vào đống thẻ còn lại của Từ Tử Lăng, không ai không lắc đầu.

Lúc này mọi người đều biết Bạch Thanh Nhi vì Từ Tử Lăng mà tới.

Hồ Tiểu Tiên mỉm cười nói:

- Cung huynh có cần nô gia cho mượn tiền không?

Lần này không chỉ người ngoài mà bản thân Từ Tử Lăng cũng trở nên hồ đồ. Nếu là chân diện mục của Từ Tử Lăng còn có thể giải thích là nàng đã chấm trúng gã, nhưng hiện tại gã mặt sẹo chằng chịt, tự mình nhìn vào gương cũng không dám nhìn lâu, không hiểu Hồ Tiểu Tiên vì sao lại tốt với hắn như vậy?

Một giọng nói rất quen thuộc với Từ Tử Lăng cất lên:

- Mười lượng hoàng kim đó để Vân Ngọc chân ta trả thay hắn, Thanh Nhi phu nhân chắc không phản đối.

Quái sự hết chuyện này đến chuyện khác liên tiếp xảy đến khiến chúng nhân đều cảm thấy đầu váng mắt hoa, không biết làm sao phân biệt chuyện gì xảy ra nữa.

Đám người dạt ra hai bên chừa một lối đi, một nam nhân trung niên sắc mặt trắng xanh lại như phủ một lớp mây đen đang cùng với Vân Ngọc Chân tiến vào. Vân Ngọc Chân ngang nhiên bước đến đứng phía sau Từ Tử Lăng.

Nam tử đó hướng tới Hồ Tiểu Tiên và Bạch Thanh Nhi thi lễ nói:

- Cửu Giang Tra Hải tham kiến Tiểu Tiên cô nương và Thanh Nhi

Thì ra hắn chính là ông chủ lớn của Nhân Như Các “Đổ Quỷ” Tra Hải.

Tra Hải lại nói:

- Giả như Cung huynh thắng được ván này tiểu đệ sẽ tặng huynh một thẻ bài tham gia đại hội ngày mai để bày tỏ kính ý, nhưng phải có một điều kiện.

Từ Tử Lăng đoán là Vân Ngọc Chân và Tra Hải đã sớm đứng ngay sau lưng gã mà quan sát cả quá trình đánh bạc, Vân Ngọc Chân đã từ bóng lưng và giọng nói mà nhận ra gã. Ai da! Phải đối đãi với nữ nhân này như thế nào cho đúng đây.

Hồ Tiểu Tiên không thèm để ý cầm hai quân bài đập mạnh xuống. Bốp! một tiếng giòn giã làm người ta giật mình, sau đó thuận tay mở bài bày ra trên mặt bàn.

Bọn người đặt cược cho nàng hoan hô ầm ỹ.

Thì ra là một đôi tứ, theo Bài Cửu thì là “nhân bài”, đó là một nước bài lớn, trừ “thiên bài” và “địa bài” ra không còn nước bài nào hơn nó, nên khả năng thắng rất cao.

Bạch Thanh Nhi cũng mở bài ra, là một con bốn và một con năm hợp thành “hồng cửu” tuy không bằng “nhân bài” của Hồ Tiểu Tiên nhưng cơ hội thắng cũng rất cao.

Từ Tử Lăng trên mặt không có biểu tình gì nhìn hai đôi bài trầm giọng hỏi:

- Dám hỏi Tra đương gia muốn đưa ra điều kiện gì?

Mọi người liền nhớ lại lời Tra Hải vừa nãy nói ra nhưng chưa nói hết.

Tra Hải thản nhiên nói:

- Điều kiện là Cung huynh trong ván bài này trước khi lật bài có thể nói ra bên dưới là con bài nào.

Mọi người ồ lên một tiếng

Nếu trước cặp mắt của bao nhiêu người Từ Tử Lăng lại giở trò được thì quả là thần kĩ.

Từ tử lăng lắc đầu than:

- Tra đương gia quả nhiên lợi hại, vậy ta chỉ thắng của Thanh Nhi phu nhân 10 lượng hoàng kim còn của khác thì một phân tiền cũng không động tới.

Mọi người đều cảm thấy không thể trách gã, vì nếu gã cứng miệng không nhận thì cũng không ai có chứng cứ là gã đã giở trò.

Tra Hải ngửa mặt cười nói:

- Có ý nghĩa.

Hồ Tiểu Tiên mỉm cười nói:

- Cung huynh coi chừng nhất thời lỡ miệng nói sai đó!

Từ Tử Lăng nhún vai nói:

- Sai thì sai! Có gì lớn đâu chứ, đây chính là một đôi lão yêu, hãy cấp cho Cung mỗ một thẻ bài đi.

Tra Hải hướng đến than quan nháy mắt một cái, hắn bèn y lệnh mở bài, quả nhiên là một đôi lão yêu “địa bài”, vừa đủ thắng đôi “nhân

bài” của Hồ Tiểu Tiên.

Mọi người xung quanh đều không kìm được mà hét lớn.

Từ Tử Lăng ngầm đổ mồ hôi lạnh, gã chỉ có thể nhận ra 4 con bài, còn đều là nhờ vận khí, nên mới đề nghị chỉ rút mỗi người hai quân bài rồi trực tiếp so điểm để thủ thắng, quả là thắng rất hiểm.

Bạch Thanh Nhi đem hoàng kim toàn bộ đẩy qua phía Từ Tử Lăng mỉm cười đứng dậy nói:

- Hi vọng thủ pháp và vận khí của Cung huynh lúc nào cũng tốt như vậy!

Nói xong liền bỏ đi.

Vân Ngọc Chân nói:

- Cung huynh có thể bước qua bên này nói vài câu không?

*

*

Lại Triêu Quý còn có tên khác là Cổ Sung ngoại hình không giống kẻ lường gạt chút nào mà còn tướng mạo đường đường, nhất biểu nhân tài. Hắn niên kỉ khoảng 40, ăn mặc nho nhã lịch sự, toát ra vẻ phú quý cao sang, nói chuyện chậm rãi, khóe miệng lúc nào cũng như đang cười khiến cho ai cũng cảm thấy vui vẻ.

Khấu Trọng và Lôi Cửu Chỉ trong lòng đều nghĩ chẳng trách Công Lương Kí lại bị hắn gạt c khuynh gia bại sản.

Bốn người tại phòng quý tân do một nữ tử mỹ lệ kêu bằng Linh Cô làm nữ trang quan phụ trách chia bài, đó là quy củ của đổ trường, phàm khách của quý tân phòng đều phải tuân theo.

Lôi Cửu Chỉ để lộ ra ngạo khí bức người, từ trong bọc lấy ra 30 đỉnh hoàng kim vàng chóe đổ hết lên bàn cho mọi người thấy

- Ai có bản sự thắng được ta số vàng này thì sáng mai ta sẽ lập tức đáp thuyền về quê!

Lại Triêu Quý và Lưu An bốn mắt tức thời sáng rực lên.

Khấu Trọng giả đò lúng túng, chủ động đem hết ngân lượng trong người 18 lượng vàng ra cười khổ nói:

- Thiếu một chút được không?

Số vàng này phần lớn là do Bạt Phong Hàn “nghĩa bạc vân thiên” chia cho gã, nếu lần này thua hết là bị đánh hiện nguyên hình không một đồng xu dính túi.

Hai người hợp lại có 48 lượng hoàng kim, vào lúc đó mà nói có thể đủ mua 3,4 chiếc lâu thuyền nên cả trang quan Linh Cô cũng tròn mắt lên mà nhìn.

Mục quang Lôi Cửu Chỉ quét lên người Lại Triêu Quý và Lưu An.

Lại Triêu Quý cười ha hả nói:

- Trần huynh và Tông huynh quả là người có gan lớn trong đổ giới, tiểu đệ đương nhiên phụng bồi. Bất quá tiểu đệ không thể học hai vị lão huynh mà chứa trong bọc có nhiều kim tử như vậy.

Lôi Cửu Chỉ phất tay đứng dậy nói:

- Không có kim tử đánh bạc không vui.

Nói rồi đưa tay quơ hết mấy thỏi vàng bỏ lại vào bọc.

Lại Triêu Quý vội nói:

- Khoan đã, Trần huynh có thể cho tiểu đệ một khắc thời gian đi lấy kim tử không?

Lôi Cửu Chỉ ngồi lại vào ghế nói:

- Ta chỉ đợi một khắc thôi, đừng lãng phí thời gian của ta!

Chương 317: Thập đổ cửu phiến

Vân Ngọc Chân chỉ ra phía cửa lớn ngôi nhà mới dành cho khách quí, nói:

- Hiện tại không có người nào có thể nghe thấy chúng ta nói gì, khu vực này tường xây đặc biệt, có thể cách âm.

Từ Tử Lăng tiến tới ngồi xuống một cái ghế rồi nói:

- Hải trường chủ có hỏi ngươi về ta không?

Vân Ngọc Chân ngồi yên vị bên trái gã, nói:

- Đương nhiên ta không nói ra ngươi là Từ Tử Lăng, chỉ nói với ngươi có chút giao tình. Ta vốn giao du rộng, gã không hề nghi ngờ, làm sao nghĩ ra được Tử Lăng ngươi đổ thuật lại lợi hại đến vậy.

Từ Tử Lăng thở dài, cười khổ đáp:-

- Ta thì chẳng biết nói sao đây!

Vân Ngọc Chân trầm mặc một lát, đoạn nhẹ nhàng hỏi:

- Khấu Trọng có đến không?

Từ Tử Lăng cảm giác không thể tin tưởng thị lần nữa, lắc đầu đáp:

- Bằng hữu của ta đến đây, nhưng không phải là Khấu Trọng”.

Vân Ngọc Chn lùi lại, nghiến răng trề môi cật vấn:

- Vậy thì khi trước tại Ba Lăng, ngươi tại sao không giết Hương Ngọc Sơn và ta?!

Từ Tử Lăng lập tức nổi tâm sự, mắt hổ xạ ra thần sắc bi ai, lắc đầu đáp:

- Ta không biết! Thật sự không biết! Nếu ta đối với Hương Ngọc Sơn không đủ lòng tàn nhẫn, thì với ngươi không nỡ xuống tay. Hà! Đến giờ ta vẫn không minh bạch, tại sao ngươi yểm trợ Hương Ngọc Sơn hại ta?

Vân Ngọc Chân cúi đầu, sắc mặt thê lương nói:

- Ngươi tin ta cũng được, không tin ta cũngược. Ta đích xác không tưởng sự tình phát triển đến mức này. Ta, Vân Ngọc Chân cũng đã gặp báo ứng, làm cho bạn thân rời xa, Cự Kình Bang chỉ còn chút hư danh, tồn tại qua ngày như đồ vô tích sự, ta tự căm ghét bản thân, tưởng đến mức như thế này sống còn khổ hơn chết, ta thật đã thất bại hoàn toàn rồi!

Từ Tử Lăng cau mày đáp:

- Ta xem bề ngoài ngươi vẫn còn phong quang lắm!

Vân Ngọc Chân nói:

- Đối với Hương Ngọc Sơn, ta chỉ là vật có giá trị lợi dụng. Hiện tại giá trị của ta đã giảm đi rất nhiều, bên cạnh gã mỹ nữ như mây, còn phú khả khuynh quốc, còn để Vân Ngọc Chân ta vào đâu! Chỉ hận thấu trời rằng ta tỉnh ngộ quá muộn, Hương Ngọc Sơn võ công

không cao cường lắm nhưng nếu luận về âm mưu quỉ kế, chính là tối cao thủ trong các cao thủ, về mặt này ngươi còn biết rõ hơn ta mà.

Từ Tử Lăng ngầm suy tính thật kỹ, đoạn trầm giọng hỏi:

- Hương Ngọc Sơn dạo này ra sao?

Gã có ý nói bản thân với tính hình hiện tại của Hương Ngọc Sơn hoàn toàn không hay biết, mong chờ Vân Ngọc Chân sẽ nói cho mình hay.

Vân Ngọc Chân trả lời:

- Từ khi lập đại kế cho quân Đại Lương bắc tiến, rồi ngươi và Khấu Trọng bỏ đi, Hương Ngọc Sơn không gặp mặt Tiêu Tiễn, viện cớ rằng bị ốm. Thực tế hắn tính bỏ Ba Lăng Bang, dùng gia tài hai chục năm tân khổ kinh doanh để lập môn hộ. Hắn không sợ ngươi báo phục, ngay cả ta cũng không biết được lý do ra sao.

Từ Tử Lăng đại khái lờ mờ hiểu được nguyên nhân, nói:

- Tiêu Tiễn cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì, cha con họ Hương chỉ khơi khơi nói mấy câu vậy mà bỏ đi được hay sao?

Vân Ngọc Chân nói:

- Đây là điều nghi hoặc lớn mà ta cũng chưa hiểu được. Theo ta dự đoán, hai bên đều là phường gian hoạt vì lợi chulại, một khi binh bại, Tiêu Tiễn cùng cha con họ Hương chắc không tử tế với nhau đâu. Hà, lẽ thường phú quí và quyền lực một khi đã được thử qua rồi thì sẽ rất khó quay lại cuộc sống bình đạm lúc trước. Cái tư vị của sự có rồi lại để mất thật là thứ khó chịu nhất với con người ta.

Từ Tử Lăng bắt đầu minh bạch rằng nữ tử này hiện tại tâm cảnh hoàn toàn bàng hoàng vô thức, thống khổ vô cùng. Gã nhẹ thở dài hỏi:

- Cô có tính toán kế hoạch gì không?

Vân Ngọc Chân nhiệt lệ trào dâng, cúi đầu lắc nhẹ trả lời:

- Ta không biết, giờ ta chẳng còn gì nữa. Thậm chí ta chẳng muốn nghĩ đến thứ gì nữa, nói từ nãy tới giờ tưởng đã phải dùng hết toàn thân khí lực rồi. Ôi chao, ngươi giết ta đi thôi!

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Nếu ta có thể hạ thủ, thì đã hạ thủ rồi.

Vân Ngọc Chân lau sạch nước mắt, nhỏ giọng hỏi:

- Ngươi và Tiểu Trọng không tính đi Quan Trung đấy chứ?

Từ Tử Lăng lặng yên không nói gì.

Vân Ngọc Chân nói:

- Hương Ngọc Sơn cố ý sai người phát tán tin này đi khắp nơi, khiến thiên hạ không ai không biết. Nếu ngươi không thể hủy chuyến đi này, thì phải vạn phần cẩn thận. Người như ngươi và tiểu Trọng, thể hình và khí độ đều vạn người khó thấy một, rất khó che dấu hành tung.

Từ Tử Lăng trong lòng chợt dậy lên mối cừu hận với Hương Ngọc Sơn, tuy tâm tưởng không có ý đến hạ sát hắn, nhưng nếu có thể bóc trần ngành kinh doanh buôn người của Hương gia, lại hại hắn

đến khuynh gia bại sản, hủy đi hệ thống đổ trường của hắn, thì đối với Hương Ngọc Sơn chắc chắn còn thống khổ hơn bị giết.

Vân Ngọc Chân nói:

- Tử Lăng có thể an bài để ta gặp mặt tiểu Trọng một lần không?

Từ Tử Lăng nói:

- Ngươi tốt nhất đừng nên gặp hắn, hắn tuyệt đối không gặp ngươi mà lại tử tế nghe ngươi nói đâu.

Vân Ngọc Chân vẻ mặt thê lương nói:

- Ta còn có gì mà phải sợ cơ chứ!

Từ Tử Lăng vươn mình đứng lên, nói:

- Ta trước hết phải tìm được hắn đã. Làm thế nào để tìm gặp lại cô?

*

*

Lôi Cửu Chỉ thấy Lại Triêu Quý đếm ra ba chục đĩnh hoàng kim đặt trên bàn, thì nhìn lại Lưu An hỏi:

- Tiền đặt cửa của ngươi đâu?

Lưu An lấy từ ống tay áo ra tám đĩnh hoàng kim, nói:

- Trần gia nếu có thể bảo ngân lượng của ta còn chưa đủ, tiểu nhân sẽ lập tức bỏ đi ngay.

Lôi Cửu Chỉ lắc mái đầu bạc, vui mừng nói lớn:

- Chúng ta sẽ lần lượt làm cái!

Linh Cô cầm bài đẩy đến giữa bàn, nhường cho 4 người cùng chia bài, thắp thêm 3 cây đèn, không khí náo nhiệt trở lại.

Lại Triêu Quý nhìn thủ thế của hai bên, Khấu Trọng rõ là tay mơ "dê béo", Lôi Cửu Chỉ thì còn chưa đến trình độ ấy, trong lòng vui vẻ, nói:

- Trần huynh muốn dùng đổ pháp nào, ta có một đề nghị mới, có thể giúp chúng ta đánh canh bạc này thật thống khoái.

Lôi Cửu Chỉ nhướn lông mày, lắc đầu đáp:

- Đổ bác dùng cách nào cũng có cái tiện của cách nấy, nên có thể tùy tiện canh cải.

Lại Triêu Quý hướng về Lưu An ngầm ra ám hiệu, rồi Lưu An cũng học theo cùng Khấu Trọng ra ám hiệu, Khấu Trọng khó khăn lắm mới kìm được tiếng cười, nhìn Lôi Cửu Chỉ nói:

- Trước hết thỉnh Cổ huynh đánh ra sao, rồi sau đó Trần lão sẽ quyết định lại. Ta đương nhiên theo ý kiến của nhị vị lão nhân gia.

Lôi Cửu Chỉ lầm bầm trong miệng, cũng không ra ý ngăn cản.

Lại Triêu Quý cố nén nỗi vui mừng, nói:

- Đổ pháp này hết sức phổ biến tại Cửu Giang, mỗi người lấy 8 quân bài, tùy ý soạn thành 4 đôi, so sánh với nhau để phân thắng phụ. Trước hết không cho người khác xem, soạn thành 4 đôi xong đồng

thời lật bài, ai nhiều đôi thắng hơn là ăn, tính điểm để so sánh thì chỉ tính phần lẻ, ví dụ quân “ngũ” và quân “lục” cộng lại được 11 điểm thì chỉ tính là 1 điểm thôi. Nếu hai quân cộng lại bằng 10 điểm thì là điểm thấp nhất gọi là “bế thập”. Phương pháp này rất đơn giản và rõ ràng.

Khấu Trọng theo ám hiệu của Lưu An cũng phụ họa theo:

- Cách đánh bạc này rất hay, ta chơi cách này đi!

Lôi Cửu Chỉ nhìn chòng chọc vào thủ pháp thuần thục tráo bài của Linh Cô, miễn cưỡng khó khăn nói:

- Cũng được, nhưng nếu ai thắng cả 4 đôi, thì ăn gấp đôi tiền. Nhà cái mà toàn thắng thì ba nhà kia cũng phải trả gấp đôi, tính cả “thông cật” nữa”.

Linh Cô nở nụ cười mê hồn đáp:

- Trần lão bản hào sảng quá, cách đánh này thật kích thích.

Lôi Cửu Chỉ lấy từ trong túi ra nửa đĩnh bạc, đặt vào tay Linh Cô, thuận tay vuốt nhẹ, cười vang:

- Cô nương miệng lưỡi thật ngọt ngào quá!

Lại Triêu Quý và Lưu An cùng liếc thấy túi hắn lúc thoáng mở, ít nhất cũng có tới cả ngàn lượng, trong lòng mừng rỡ như mở cờ, dóng trống.

Linh Cô đầu mày cuối mắt lúng liếng, trước hết cất giọng oanh vàng ghé sát tai Lôi Cửu Chỉ hạ giọng cảm tạ, sau với tay lấy tập bài trên mặt bàn ra chia, quyết định ai làm nhà cái.

Cuộc bạc cuối cùng đã bắt đầu.

*

Từ Tử Lăng quay lại sòng bạc, Lâm Lãng đến bên gã thấp giọng nói:

- Lại Triêu Quý bắt đầu rồi đấy.

Từ Tử Lăng nhỏ giọng hỏi lại:

- Có phương pháp nào lánh đi tìm địa điểm ẩn nấp không, ta hiện tại bị nhiều người chú ý quá.

Lâm Lãng nói ra một địa chỉ, rồi dặn thêm:

- Cung gia tốt nhất là đi ngay đi, chờ tại chỗ đó sẽ có tin tức tốt của ta đưa tới.

Từ Tử Lăng gật đầu đáp ứng, nhằm hướng cửa lớn đi ra, đột nhiên thấy có người kèm bên cạnh, hương thơm theo tới, gã nhìn ra thấy một khuôn mặt kiều diễm đang nở nụ cười mê hồn, chính là mĩ nữ xuất thân đổ bác thế gia Hồ Tiểu Tiên đang vừa đi sóng đôi với gã vừa cười nói:

-Bằng vào tài nghệ đổ thuật kinh thế của Cung huynh, mà nô gia vẫn chưa nghe nói tới Cung huynh bao giờ, thấy có kỳ quái không. Cung huynh phát tài ở địa phương nào vậy?

Từ Tử Lăng khiêm tốn đáp:

- Chỉ là chút tiểu kỹ nhỏ mọn, phần nhiều là gặp được hạnh vận thôi, sao dám lọt vào pháp nhãn của Tiểu Tiên cô nương. Cung mỗ chỉ hoạt động ở vùng Vân Quý, rất ít khi vào Trung Nguyên.

Hồ Tiểu Tiên nhanh chóng buông áo gã ra, rời con đường chính ra khỏi phòng lớn, đi đến cạnh hồ cá, cười nhẹ đáp:

- Tiểu Tiên đối với Cung huynh tuyệt không có nửa phần địch ý, chỉ là tò mò thôi. Cung huynh bất tất phải cẩn trọng như vậy.

Từ Tử Lăng thấy nàng nói năng khách khí, nảy mối hảo cảm, nói:

- Tiểu Tiên cô nương thật có muốn biết xuất thân gia phái của ta không?

Hồ Tiểu Tiên lắc đầu đáp:

- Đây là việc riêng của Cung huynh, Tiểu Tiên không mong được biết, cũng không tiện hỏi. Chỉ mong Cung huynh tham gia Thiên Cửu Đổ Hội ngày mai, nhân vì Tiểu Tiên thua thiệt hôm nay vẫn chưa cam lòng.

Từ Tử Lăng ngưng bặt tiếng cười, đáp lại:

- Chuyện này do thượng cấp của ta quyết định, sự thật ta ngưng tay đã lâu, chỉ là hôm nay hứng đổ bác đột nhiên phát tác, không nhẫn nại được.

Hồ Tiểu Tiên thất vọng nói:

- Thật là đáng tiếc, hy vọng Cung huynh không bỏ lỡ. Tiểu Tiên nay phải đi xa đến tận Cửu Giang, quan trọng nhất là mong gặp Lôi Cửu Chỉ xưng danh Đổ Hiệp, người này đổ nghệ đã đạt đến xuất thần nhập hóa, đến cảnh giới có thể hô phong hoán vũ, Cung huynh có biết không?

Từ Tử Lăng không muốn lừa dối nàng, cười nhẹ nói:

- Câu hỏi này tại hạ có thể không trả lời được không?

Hồ Tiểu Tiên liếc ngang gã đáp:

- Cung huynh tổng thể xử sự đều cao thâm mạc trắc, nếu không phải huynh còn nguyên cả mười ngón tay, ta nhất định cho rằng huynh là họ Lôi này. Huynh là đối thủ ngang hàng của họ Lôi đó.

Từ Tử Lăng không còn biết nói gì, khẽ nhún vai, cung kính đáp:

- Đa tạ cô nương tán thưởng. Tại hạ có việc quan trọng bên mình, xin được cáo từ, mong cô nương thứ tội.

Nói xong lập tức bước đi.

Hồ Tiểu Tiên cười với theo:

- Hy vọng ngày mai gặp lại Cung huynh.

Mắt nhìn theo dáng Từ Tử Lăng rời xa, Hồ Tiểu Tiên trong lòng chợt dậy lên cảm giác khó tả.

Nam tử khó đoán tuổi này ngoại hình cao lớn thô tháp, tuy gương mặt chẳng có lấy nửa điểm anh tuấn, nhưng đích thực là uy vũ bức người, đầy sức hấp dẫn nam tính.

Lại thêm lời ăn tiếng nói văn vẻ hòa nhã, không cao ngạo chẳng thấp hèn, cử chỉ hành động tiêu sái tự nhiên, hơn nữa còn ổ kỹ siêu quần, hành tung đầy tính thần bí. Đây đúng là một lang quân mơ ước, bảo sao trái tim thiếu nữ chẳng đập loạn nhịp.

Trong hội ngày mai liệu còn gặp lại chàng chăng?

*

*

Bài qua bài lại, bốn người đã đánh qua hơn chục tiếng bạc, mỗi người cầm cái không quá ba ván. Khấu Trọng theo chỉ dẫn của Lưu An cố tình đánh ván được ván thua, theo đúng cách thả mồi câu cá, dục cầm tiên túng. Đương nhiên chỉ để cho đối phương thắng nhỏ, không thiệt hại nhiều tiền bạc.

Theo cách của gã, người thắng thật là Lại Triêu Quý, thắng giả là Lôi Cửu Chỉ; còn với Lưu An và Lại Triêu Quý thì ngược lại hoàn toàn, Khấu Trọng mới là người thắng thật. Tình thế cuộc bạc phức tạp vi diệu.

Lần này đến lượt Lôi Cửu Chỉ làm cái, đến lúc lật bài, Lôi Cửu Chỉ bài ngoài cùng bên trái có “yêu tam” (3 điểm), “tam tam” (6 điểm), “ngũ lục” và “tứ ngũ”, trừ “tứ ngũ” chưa tính đến, còn lại bài của hắn đều là bài tốt. Còn về phần bài “tứ ngũ” lập thành nước bài “hồng cửu” 9 nút là bài điểm cao nhất.

“Yêu tam” cũng là nước bài lớn.

“Tam tam” còn được gọi là Thập nhị Vu Sơn, “ngũ lục” gọi là Sở Hán tương tranh. Theo đánh giá của hắn, đây chính là nước bài nhà cái ăn thông cật, tức là được ăn gấp bốn như thỏa thuận ban đầu.

Linh Cô bật tiếng thở dài thán phục, ghé hẳn nửa người mềm mại dựa vào Lôi Cửu Chỉ xem bài.

Lại Triêu Quý cùng Lưu An không động nét mặt, tuy nhiên đã nhanh

tay nhanh mắt thi triển trò bịp, dùng thế tay “phím” điểm số với nhau, thống nhất cách lật bài so sánh, do Khấu Trọng hoàn toàn hợp tác nên không có vấn đề gì, bài cục đã hoàn toàn thao túng trong tay, tiếng bạc này cố ý muốn để Lôi Cửu Chỉ đại thắng, hòng dụ dẫn hắn những tiếng sau.

Lôi Cửu Chỉ đưa tay vuốt má Linh Cô, quay lại chiếu bạc lộ thần thái bất khả nhất thế, tốt lời cảm thán:

- Ái chà, vuốt má người đẹp xong chắc sẽ được tay thơm lật bài đây. Ba vị đã sẵn sàng đặt cược chưa?

Lưu An cười mơn:

- Trần lão bản đã sợ phải ngồi lại muộn hay sao?

Lôi Cửu Chỉ cười đáp:

- Làm sao phải ngại muộn, chỉ là muốn về cùng mỹ nhân tìm chút vui thú thôi!

Linh Cô khanh khách cười tươi, bộ dạng lả lơi dụ hoặc người đến cực điểm.

Khấu Trọng chợt tỉnh ngộ, tưởng Linh Cô đang giở trò kỳ thật là Lại Triêu Quý ngầm thao túng, tại đại đổ trường lớn như thế này chắc chắn không bao giờ dung túng cho nhân viên công nhiên cười nói đưa đẩy với khách như thế. Đây chỉ sợ là Lại Triêu Quý và Lưu An đã ngầm yêu cầu Linh Cô mê hoặc Lôi Cửu Chỉ.

Lại Triêu Quý trên bàn còn hơn hai chục lượng hoàng kim, đưa tay đẩy cả ra giữa bàn, vẻ mặt bình thản nói:

- Trần huynh đã muốn đánh nhanh còn đi tìm vui chốn khác, chi bằng ta đánh tiếng bạc lớn, một tiếng rồi kết thúc luôn, ý Trần huynh ra sao?

Lôi Cửu Chỉ cười vang đáp:

- Cổ huynh tính toán như chắc thắng rồi ấy nhỉ, nhưng chỉ có điều dù thắng tiếng bạc này cũng chỉ bằng nửa số bạc trên tay ta, đã hết tiền đâu mà bỏ đi được, Cổ huynh phải tính đến điểm này chứ?

Lại Triêu Quý bình thản cho tay vào túi lấy thêm ra mười đĩnh vàng lớn, chất cả lên bàn như một trái núi nhỏ, cười hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Lôi Cửu Chỉ cùng Khấu Trọng cùng lộ thần sắc tham lam, mắt nhìn không chớp vào cả đống vàng trên bàn.

Lưu An liếc nhìn Khấu Trọng đầy ý nghĩa, rồi cũng đẩy hết 6 lượng vàng trước mặt ra, nói to:

- Ta theo hết tiếng bạc này.

Ba ng cùng lúc nhìn vào Khấu Trọng, Khấu Trọng trước hết lộ thần sắc do dự, sau cùng nghiến răng nói:

- Ta cũng theo với các vị tiếng bạc này

Lại Triêu Quý rút ống điếu ra, bật lửa châm một mồi thuốc, sau một hơi rít dài nói:

Chương 318: Ác giả ác báo

Linh Cô đến gần phía Lôi Cửu Chỉ, ghé sát làn môi ngọt vào tai hắn mà nói: "Trần lão bản có muốn cùng nô gia đến nơi nào đó vui vẻ chút không? Nô gia phải đến canh ba mới được về cơ."

Lôi Cửu Chỉ vừa lau cỗ bài, vừa làm ra vẻ như mất hồn, đắc ý cười dâm đãng: "Đừng nói là canh ba, cho dù đợi đến nửa năm, hay một năm, ta cũng đợi nàng."

Trong khi đó, Lưu An không ngừng ra ám hiệu cho Khấu Trọng, đột nhiên Lai Triều Quý mở ống phun ra một làn khói dày đặc, mặt bàn phút chốc đã khói sương mù mịt.

Đúng lúc thị giác của mọi người đang bị che lấp bởi sương khói, Lại Triêu Quý liền giở thủ pháp Tấn Tập Vô Luân, cẩn thận tráo bài để được điểm số cao hơn. Kỳ diệu nhất là lúc Lai Triều Quý dồn toàn tâm sức để xếp lại cỗ bài, Lưu An tất bật lôi kéo sự chú ý của Khấu Trọng, Linh Cô nhằm Lôi Cửu Chỉ thi triển mị thuật, thì Lôi Cửu Chỉ bằng thủ pháp rất tinh xảo đã đánh tráo con xúc xắc.

Tất cả những điều đó đều không thể qua con mắt hết sức nhạy bén của Khấu Trọng.

Lôi Cửu Chỉ hôn khẽ vào má của Linh Cô, rồi hai tay cẩn thận xếp lại cỗ bài. Linh Cô uốn thân thể mềm mại kiều diễm, cười nói: "Xin mời Trần lão bản ném xúc xắc xuống."

Lôi Cửu Chỉ cầm xúc xắc trong tay, miệng không ngừng lẩm bẩm, thở ra một hơi rồi ném con xúc xắc xuống bàn.

Lại Triêu Quý và Lưu An

Lôi Cửu Chỉ cười ha hả: "Là bảy điểm, Linh Cô mau chia bài đi."

Lai Triều Quý trở mặt nói: "Từ từ đã. Con xúc xắc này có điều mờ ám"

Khấu Trọng thò tay lấy một con xúc xắc, khẽ vận công, con xúc xắc ngà voi lập tức vỡ tan thành bột, cau mày nói: "Có gì là mờ ám đâu. Chẳng qua là vì mạt sắt ở bên trong không còn nữa, cho nên nam châm không còn hiệu nghiệm, gây nên sự khó hiểu ấy mà."

Lại Triêu Quý, Lưu An và Linh Cô đều bị làm chấn động đến sợ hãi, sắc mặt khó coi bất thường, xanh xao như xác chết.

Phải biết rằng con xúc xắc ngà voi rất cứng chắc, cho dù là cao thủ võ lâm muốn bóp vỡ được nó cũng phải tốn công lực không ít. Nay Khấu Trọng tựa như không mất chút khí lực nào để bóp vụn thành bột, chỉ với công lực đó, nội thành Cửu Giang này không ai có thể làm được.

Lôi Cửu Chỉ cười nhạt: "Đánh bạc phải có lúc thua, Cổ Sung nhất định không chịu thua, một câu nói là đủ rồi."

Cái tên "Cổ Sung" phát ra rõ là tên giả, Lại Triêu Quý đương nhiên biết rằng mình đi lừa gạt lại bị người ta lừa. Trán hắn đầy mồ hôi, trầm giọng hỏi: "Các hạ rốt cuộc là ai?"

Lôi Cửu Chỉ một tay vuốt khuôn mặt lặng thinh, miệng câm như hến của Linh Cô, tay kia giơ lên ra hiệu cho Khấu Trọng cho toàn bộ số bạc trên bàn vào túi, rối kiêu ngạo thản nhiên trả lời: "Ta đây chính là "Điểm thạch thành kim" Lại Triêu Quý, Cổ Sung huynh lẽ nào lại

quên."

Ba người Lại Triêu Quý đống thời chấn động biết đối phương sớm ý thức được căn nguyên sự việc, dùng chiêu gậy ông đập lưng ông, chỉ hận là mình biết thì đã quá muộn.

Khấu Trọng thản nhiên nhấc túi rất nặng chứa đầy bạc lên nói:” Cổ huynh nếu có thể đỡ được mười kiếm của ta thì toàn bộ số bạc này sẽ hoàn toàn thuộc về huynh,nhưng nếu như không đỡ được thì ta sẽ chặt đứt một tay của huynh cái đó gọi là có đi có lại mớ toại lòng nhau. Ngoài vận may trong cờ bạc, Cổ huynh có muốn thử vận may này không?”

Lôi Cửu Chỉ phẩy tay áo vươn mình đứng dậy con xúc xắc chứa mạt sắt giấu trong ống tay áo bay ra, rơi vững vàng, vừa hay cân bằng ngay ngắn chính giữa mặt bàn không hơn không kém, thể hiện phân lượng đổ thuật cao minh.

Lại Triêu Quý đập mạnh một chưởng lên mặt bàn, nhảy cỡn lên điên cuồng cao giọng: "Được, Lại Triêu Quý này đêm nay đành thử vận mệnh xem sao".

"Xoảng" Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt từ sau lưng ra, từ chỗ ngồi múa về phía Lại Triêu Quý một đóa hoa đao. Tay kia của Lai Triều Quý ẩn giấu hơn mười viên đạn sắt,chỉ đợi cơ hội là sẽ bắn ra. Toàn thân hắn bị đao khí lăng lệ bao phủ dày đặc,mắt hắn mở to nhìn nhìn đao phong hướng thẳng vào phía tay trái giữ ám khí của mình,không biết tránh né.cách nào.

"Ối"

Lại Triêu Quý kêu lên một tiếng thảm thiết kinh thiên động địa, thân hình bị hất bay về phía sau, đập mạnh vào vách tường cạnh cửa

phát ra một tiếng ầm. Cổ tay trái hắn đứt rời, đạn sắt đồng thời rơi ra trên đất, phát ra một loạt những âm thanh giòn tan.

"Keng" Khấu Trọng bỏ đao vào trong vỏ bao, liếc mắt nhìn Lưu An và Linh Cô sợ đờ đẫn đến ngón tay cũng không dám cử động, tỏ vẻ như vừa làm một việc nhỏ không đáng kể, mỉm cười nói: "Lại huynh quả nhiên gan to, dám vì tiền mà liều mạng, chỉ tiếc là không biết tự lượng sức mình để đến nỗi một chiêu của tiểu đệ này cũng không đỡ nổi." Rồi quay qua Lưu An nói: "Lần sau nếu có món hời nào, hãy nhớ đến tìm ta với các Cổ Sung khác mà hợp tác nhé."

Lưu An nào dám đáp lời.

Lôi Cửu Chỉ rời khỏi bàn đến cạnh Khấu Trọng, hướng về phía Lai Triều Quý mặt cắt không còn giọt máu đang vận công điểm huyệt cầm máu, cười nói: "Hy vọng là thủ thuật "điểm thạch thành kim" của Lai huynh là dùng tay phải thực hiện, nếu không sau này e rằng phải đổi lạệt hiệu đấy."

Hai người cười vang một cách thoải mái đẩy cửa đi ra không thèm để ý đến đám người còn lại.

*

Từ Tử Lăng bước ra khỏi cửa lớn của sòng bạc, đến một nơi đường phố ngựa xe như nước nhằm theo hướng Xuân Tại Lầu mà đi. Đánh bạc và chơi gái giống như một đôi tình nhân cặp kè, đã gặp một thứ là ngay gần đó thế nào cũng có thứ kia. Không khí náo nhiệt ở Xuân Tại Lầu chẳng kém gì Nhân Như Các, cũng đàn sáo inh ỏi, tiếng nói cười rộn rã vui vẻ. Gã nhớ đến lần bị mai phục thê thảm trong trận địch, vào tình cảnh thập tử nhất sinh đó mà vẫn bất chấp nguy hiểm ám sát được "Thanh Giao" Nhậm Thiếu Danh, thời gian như đang trôi ngược lại quay về thời khắc đó. Lúc đó Tố Tố đã được gả cho

Hương Ngọc Sơn; Vân Ngọc Chân, Bốc Thiên Chí, Hương Ngọc Sơn cùng bọn gã chung tay hành sự, vậy mà giờ đây những người đó đã xa rồi.

Gã không có một chút căm hận gì đối với Vân Ngọc Chân vì thực tế cả nàng cũng không thể giải thích nổi tại sao mình lại đối xử với bọn gã như thế.

Đời người trong chốc lát mà bao nhiêu biến đổi, chỉ cần một phán đoán sai lầm có thể dẫn đến vô vàn hậu quả, vì không ai biết trước được tương lai. Trong tình thế bức thiết và dưới ảnh hưởng áp lực từ nhiều phía, người không kiên định sẽ khó mà tự tác chủ. Vân Ngọc Chân thực ra không phải là người kiên định, trong mối quan hệ nam nữ lại càng như vậy. Mục tiêu đầu tiên của nàng có thể chỉ là phát dương quang đại Cự Kình Bang, nhưng sau khi gặp phải Hương Ngọc Sơn xảo quyệt gian trá thì tình hình phát triển đã nằm ngoài sự khống chế của nàng. Hắn ta cũng tin rằng Vân Ngọc Chân không phải là rắp tâm muốn hại gã và Khấu Trọng, chỉ là muốn lôi kéo họ về bên của Tiêu Tiễn, nhưng vì bọn gã không chịu khuất phục ai, tình hình phát triểu gây nhiều oán hận, tạo thành mối thâm thù không thể hoá giải nổi. Nói đến cùng thì Vân Ngọc Chân chỉ là một con cờ mà chính mình cũng không biết là mình làm gì, sau khi rời xa Hương Ngọc Sơn mới nhanh chóng ngộ ra sự ngu xuẩn của mình đã bị người ta lợi dụng, kẻ đầu sỏ chính là Hương Ngọc Sơn.

Từ Tử Lăng quay người hướng về nơi con phố yên tĩnh, đi đến địa điểm theo như chỉ dẫn của Lâm Lãng. Gã cảm thấy một chút hưng phấn sau cái kích thích của đánh bạc, đối với hắn mà nói đó thực sự không phải là cảm giác tốt đẹp.

Thưởng thức qua mùi vị đỏ đen, hắn càng chẳng có hứng gì với thú vui này, chỉ có một cái lợi duy nhất là nó làm cho hắn ta hiểu rõ được tâm thái của những kẻ mê cờ bạc. Hầu như trong mỗi con người đều

có xu thế tiềm tàng đó là chiến thắng đối thủ mưu cầu khoái cảm nảy sinh một cách tự nhiên nhờ vào việc áp đảo người khác. Trên bàn bạc, lòng tham, trí lực tư duy, kĩ xảo cùng kết hợp trong cuộc cạnh tranh gay gắt, nên những kích thích của nó thật không gì có thể so sánh nổi.

Đó lại chính là điểm nguy hiểm nhất của trò đánh bạc, một khi say mê nó, đắm chìm trong nó thì khó có thể tự thoát ra được, không những vậy còn làm tăng thêm lòng tham lam gian trá, tin tưởng vào sự may rủi, càng không thể là một người bình thường có thể tự khống chế được chính mình nữa, tất yếu sẽ dẫn đến những tổn thất tổn hại nặng nề cho chính mình và cho gia đình.

Chiến tranh lại là một loại khác của đánh bạc, đánh bạc ở đây không còn là ăn tiền nữa mà là tính mệnh của con người, sức tổn hại của nó còn nặng nề hơn gấp vạn lần so với đánh bạc ăn tiền, nhưng lại giống đánh bạc ăn tiền ở chỗ từ trước đến nay chưa bao giờ có thể cấm tuyệt đối.

Đang dòng suy nghĩ, trong lòng bỗng phát sinh cảm giác cảnh giác.

*

Hai người từ phòng lớn tiến vào đại đường, vẫn còn cảm giác thống khoái, Khấu Trọng cười nói:” Có lẽ Lại Triêu Quý đến trong mơ cũng chẳng tưởng nổi có ngày hôm nay, cái đó gọi là lừa người tất sẽ bị người lừa lại. Lão c lắm, đệ rõ ràng nhìn thấy huynh không hề nhìn mặt bàn, vậy tại sao lại biết chúng xếp bài như thế nào, lại còn đánh trúng điểm chết của Lại Triêu Quý?”

Lôi Cửu Chỉ cười vui vẻ đáp: "Đó là nhờ cái gương giấu trong ống tay áo của lão ca này, đừng nên nghĩ rằng ta vuốt má Linh Cô là nhân cơ hội lợi dụng, thực tế là làm cho ống tay áo trơn nhẵn, nhờ

gương mà có thể nhìn thấu được tình hình địch".

Khấu Trọng lôi hắn ta đi về phía lối cửa ra vào vô cùng hứng khởi hỏi: "Con xúc xắc không đổ thuỷ ngân vào, vậy tại sao huynh có thể thanh thản nhẹ nhàng tung ra đúng điểm số mình cần?"

Lôi Cửu Chỉ đặt tay lên vai Khấu Trọng, ghé vào tai gã nói: "Trước hết đệ phải nắm chắc được hình dạng, trạng thái của con xúc xắc, kẹp con xúc xắc vào kẽ hở của ngón tay bằng một phương pháp đặc biệt, chọn chính xác góc độ, tính toán chất gỗ trên mặt bàn, rồi dùng thủ pháp và sức lực nhất định, muốn bao nhiêu thì được bấy nhiêu, muốn sáu thì được sáu. Trọng tiểu đệ nếu có nhã hứng thì lão ca này cũng chẳng giấu giếm làm gì. Đao pháp của đệ thực sự đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, đệ và Tử Lăng đi trên đường có lẽ đến Ninh Đạo Kì cũng phải nhường ba bước."

Khấu Trọng lấy làm vui sướng nói: "Hiếm khi thấy lão ca khẳng khái phóng túng như vậy, đệ từ lâu đã muốn học ngón nghề này, coi như bảo vật mang trong mình, chỉ khổ nỗi không có ai dạy dỗ, chỉ điểm cả."

Lôi Cửu Chỉ ngưng tiếng cười: "Đệ mà cũng muốn tìm ngón nghề mang theo bên mình, thật là biết nói đùa đấy."

Đang đi đến đoạn giữa hành lang, Lâm Lãng bước tới đón, nhìn thấy hai người trong bộ dạng dương dương tự đắc như vừa chiến thắng trở về,vô cùng vui sướng nói: "Thành công rồi hả!"

Khấu Trọng vỗ tay chỉ vào túi bạc nói:” Chuyến này đến lượt nhà họ Lai khuynh gia bại sản “điểm thạch bất thành kim", lại còn phải bỏ lại một bànừ nay về sau có lẽ biệt hiệu của hắn đổi thành "điểm đá không thành vàng" lại phải thêm hai chữ "độc thủ". Ha ha, "độc thủ" "điểm thạch bất thành kim" một biệt hiệu hết sức kì cục trái khoáy."

Lôi Cửu Chỉ và Lâm Lãng đều cười ngặt nghẽo. Trừng phạt kẻ lừa gạt bịp bợm là việc làm cho người ta cảm thấy vui sướng nhất, đối với loại người này thì nói gì cũng vô ích, chỉ còn cách là tấn công liên tiếp không để lại dư địa, đó mới là thượng sách.

Lôi Cửu Chỉ một tay khoác Khấu Trọng, tay kia vịn vai Lâm Lãng, ba người vui sướng tràn trề đi ra khỏi cửa Nhân Như Các.

Lôi Cửu Chỉ hỏi Lâm Lãng: "may rủi thế nào?"

Lâm Lãng nói: "Không có Lôi lão ca ở bên cạnh chỉ bảo, đệ nào dám đặt tiền đánh bạc, số tiền thắng được những ngày vừa rồi có thể đủ cho đệ ăn tiêu xả láng trong khá nhiều năm cho nên đệ quyết tâm sau này không đánh bạc nữa."

Khấu Trọng cười lớn: "Ta vốn nghĩ là Lâm hương chủ thưởng thức qua cái hấp dẫn của cờ bạc thì càng đắm chìm trong nó chứ?"

Lâm Lãng cười khổ:” Sau khi trông thấy thủ pháp đánh bạc của Lôi lão ca mà vẫn cứ muốn đi đánh bạc thì chẳng phải là quá ngu xuẩn sao?"

Câu nói đó làm hai người cười vang một cách thoải mái, nếu như không phải đang ở giữa sòng bạc huyên náo thì nhất định sẽ khiến người khác liếc nhìn. Ba người đồng thời bước qua cửa, bước xuống nơi bậc thềm đá dài, đến quảng trường ngoài sân nơi đỗ đầy những xe và người.

Chợt có dị biến.

Hơn mười đại hán vũ trang lần luợt từ sau xe chen chúc đi ra bao vây chặt chẽ quanh họ.Một giọng lẳng lơ từ phía sau bậc thềm truyền

vọng lại: "Bản nhân Đổ Quỷ Tra Hải, ba vị nhân huynh đây thật là to gan hơn người, dám cướp của hại người ngay trên đất của Tra mỗ này, chẳng lẽ lại dễ dàng đi như vậy sao?"

Lâm Lãng là người duy nhất biến sắc, ngạc nhiên nói: "Nguy rồi, Cung gia đã đi trước mất rồi"

Hắn không biết thân phận chính thức của Khấu Trọng, lại chưa từng chứng kiến bản lĩnh của Khấu Trọng đương nhiên là rất sợ hãi.

Lôi Cửu Chỉ đến lại gần Lâm Lãng nói: "Lâm hương chủ yên tâm đi, hãy đợi để xem màn kịch hay này."

Khấu Trọng vỗ vai Lâm Lãng khẽ cười, ung dung quay người lại đối mặt với "Đổ Quỷ" Tra Hải, và vòng vây quanh bởi hơn mười cao thủ sòng bạc.

Khấu Trọng ung dung nói: "Thật là nực cười, ngươi dung túng loại tiểu nhân giang hồ như Lại Triêu Quý ta còn chưa hỏi tội, Tra huynh lẽ ra phải tự biết mà sửa đổi, bây giờ lại dám trách ta không phải."

Tra Hải nhìn thấy hắn ta giữa vòng vây trùng trùng vẫn ung dung tự tại, trong lòng vừa nghi ngờ vừa ngạc nhiên, chau mày hỏi: "Các hạ cao tính đại danh là gì? Bạn bè cùng phe à?"

Khấu Trọng cười lớn: "Ta đây đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, chính là Hương Ngọc Sơn, cả đến ta đây ngươi còn không biết, lại dám tổ chức đánh bạc trên đất của Ba Lăng Bang à."

Tra Hải trong chốc lát mặt mũi tím bầm giận dữ. "Xoảng" Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt, phản thủ chém ra một đao, tiếp 2 đao của hai đại hán đứng sau chém tới. Ánh đao loé lên, binh khí của hai người đồng thời đứt gãy, ngã về phía sau, sau đó ngồi trên đất mặt cắt

không còn giọt máu, nhưng không ai bị thương. Chiêu thức đó không chỉ làm kinh động tất cả mọi người bên đối phương mà còn trấn an Lâm Lãng.đang lo ngại.

Khấu Trọng bỏ lại đao vào bao, cười lớn:"Đao pháp của Hương mỗ quả là không tồi đúng không? Đó chỉ là thử chiêu cho nên đánh chơi chơi thôi, nếu như ai đó còn hiếu thắng thì đừng trách Hương mỗ đao hạ vô tình".

Sắc mặt Tra Hải chỗ hồng chỗ trắng, tiến thoái lưỡng nan, đúng cái thời điểm khó xử đó thì một thanh âm phát ra từ phía sân: "Con ta một hồi không gặp vẫn mạnh khỏe, còn thêm đao pháp đại tiến, lão phu thật không còn mong gì hơn".

Lần này đến lượt Khấu Trọng biến sắc, chỉ có điều là không ai nhìn thấy.

*

Ba đạo nhân ảnh rơi xuống từ mái nhà bao vây Từ Tử Lăng vào giữa, chỉ cần nhìn thấy thân pháp nhanh như ma quỷ của họ, vị trí lựa chọn và góc độ áp dụng là có thể biết được đối phương rất giỏi thuật liên thủ hỗ công.

Từ Tử Lăng đảo mắt nhìn qua một lượt, mỉm cười nói: "Ba vị cô nương nếu đã muốn cản đường Cung mỗ thì tại sao lại phải lấy vải che mặt? Không dám cho người khác xem diện mạo của mình có phải sợ rằng nhỡ việc không thành thân phận sẽ bị lộ không?"

Ba nữ tử quần áo sặc sỡ này đều là những thiếu nữ có vóc dáng mê người, cho dù không lộ rõ ra nhưng cũng đủ cho người ta thấy tướng mạo của họ không đến nỗi nào. Một người lên tiếng: "Chúng ta vốn không nghĩ đên chuyện tiết lộ cơ mật, cho dù ngươi có nhìn thấy mặt

chúng ta ngươi cũng không biết chúng ta là ai đâu."

Một nữ tử khác hỏi: "Ngươi có quan hệ gì với Hồng Tiểu Thường, tại sao lại muốn ra mặt thay cô ta?"

Từ Tử Lăng nhún vai: "Nói ra e các ngươi không tin, chúng ta chỉ là bình thủy tương phùng, chỉ vì nhìn thấy thái độ hung hăng của Pháp Nạn và Thường Chân gai mắt quá nên mới ra tay dạy cho chúng một bài học. Xin hỏi ba vị cô nương có quan hệ gì với Pháp Nạn và Thường Chân?"

Nữ tử sau cùng cười man dại: "Xuống âm phủ hỏi diêm vương đi."

Rồi một tay điểm xuất, hai người còn lại cũng đồng thời công kích. Áp lực cực mạnh áp đến Từ Tử Lăng.

Nguyên lão của Âm Quý phái thực sự bất phàm, Từ Tử Lăng tự biết mình tuy công lực đại tiến nhưng cũng khó mà chịu được một đ liên thủ của đối phương. Trong đó kẻ đáng lo ngại nhất là Thanh Nhi yêu nữ còn chưa hiện thân, ả cũng là sư muội của Loan Loan, chỉ cần có được bảy, tám phần của Loan Loan, đứng bên cạnh nhân lúc sơ hở tập kích, đảm bảo sẽ khiến gã ôm hận xuống cửu tuyền.

Đánh không nổi thì chạy luôn là chiến lược của gã và Khấu Trọng, liệu lần này gã có diệu kế gì bỏ chạy không?

Chương 319: Phụ tử tình thâm

Chúng nhân ngạc nhiên nhìn lại, chỉ thấy một người đội mũ chỏm cao, thân mặc trường bào, thân hình cực cao, nét mặt cổ quái đang từ cổng tiến vào quảng trường.

"Đổ Quỷ" Tra Hải ngỡ ngàng chấn động, hắn vốn tự mình phân phó thủ hạ bao vây đại môn, tạm thời bất cứ ai cũng nội bất xuất ngoại bất nhập, đợi mọi việc giải quyết xong mới được giải khai. Nhưng người này có thể vô thanh vô tức đến được đây, không hề có âm thanh cản trở nào, có thể nói rằng quái nhân này tuyệt không đơn giản.

Người này xem chúng hảo thủ đổ trường như không có, thẳng hướng về phía Khấu Trọng, từ thân hình phát ra một khí thế bức nhân.

Chúng hán nhân đứng trước Khấu Trọng như bị một đao kích tới, loạng choạng, tâm chí bị đoạt, không tự chủ được văng lùi ra sau, để cho quái nhân tiến vào như chốn không người.

Lôi Cửu Chỉ và Lâm Lãng trong lòng kinh nghi, có lẽ Khấu Trọng và quái nhân này có quan hệ không rõ ràng.

Khấu Trọng chợt dựng tóc gáy, nhìn quái nhân tới sát bên mình, miệng cười hỏi:

- Phụ thân đại nhân đại giá quang lâm có gì dạy bảo?

Quái nhân nhìn chằm chằm vào gã, lộ ra tia nhìn quan tâm, nhưng

trên khuôn mặt cứng ngắc lại xuất hiện nụ cười biểu hiện vô quan hệ, nhàn nhạt nói:

- Không biết ta có thể báo đáp lần ân của đứa nghịch tử nhà ngươi không, tương lai không biết tốt xấu thế nào đây.

Tra Hải rời ghế bước xuống, chắp tay nói:

- Xin hỏi cao tính đại danh của tiền bối?

Hắn vùng vẫy giang hồ đã bao nhiêu năm, nhãn lực cao minh, vẫn không biết được đối phương là ai, bèn lấy lễ nghi ra hỏi.

Quái nhân nhìn chằm chặp vào hắn, gật gật đầu:

- Tiểu tử ngươi dám khai khẩu chất vấn ta? Quay đầu lại đi, ngươi đã đi quá xa rồi đấy.

Tra Hải đột nhiên đại chấn, đã nhớ ra đây là ai, tức thời hàn khí lan tỏa châu thân, không dám nói gì nữa

Quái nhân vẫy tay về phía Khấu Trọng, cất giọng âm nhu:

- Phụ tử ta đã lâu không gặp, chi bằng kiếm nơi nào đó uống rượu đàm đạo.

Khấu Trọng không do dự để quái nhân nắm tay, hướng về Lôi Cửu Chỉ và Lâm Lãng nói:

- Hai vị lão ca xin cứ về trước, mai sau gặp lại.

Đồng thời ra hiệu bằng mắt, bọn họ sẽ theo dõi đằng sau. Quái nhân kéo tay Khấu Trọng, Lôi Cửu Chỉ cùng Lâm Lãng theo sau hai người,

để lại Tra Hải mở tròn mắt rời khỏi đương trường.

*

Trong sát na đó, Từ Tử Lăng đã hoàn toàn nắm được tình thế, đồng thời hiểu rằng không nên toàn lực xuất thủ, mà nên giữ lại một phần chân khí trong người, đề phòng nếu địch nhân tấn công còn tự phòng thủ. Nói cách khác, gã biết thân phận bị bại lộ, lại bị sát chiêu bám sát đe dọa, nên hiện tại cứ bất động chưa biết địch ra sao thì chưa quyết định được điều gì.

Âm Quý Phái tam vị nguyên lão ra tay, hai người tấn công mặt trước, binh khí một ngắn một dài. Thiết Hoàn tấn công từ xa, ẩn chứa trong đó là cặp song câu giấu trong tay áo. Một ngắn một dài phối hợp kín kẽ vô cùng, dù cho Từ Tử Lăng lăng chạy tốn, phi hoàn cũng có thể truy kích. Tấn công phía sau là một thanh lợi kiếm đặc biệt nhỏ và dài, ba mặt binh khí hoàn toàn bất đồng, giờ mà chạy là rơi ngay vào thế trận quỉ quái của họ, đích thực bước chân vào tử lộ. Công phu vận lên đến mười thành, lập tức âm hàn chi khí đại thịnh, kình phong thấu xương, công mạnh về phía Từ Tử Lăng đang ở trung tâm, khiến gã cảm thấy hô hấp khó khăn, không thể cử động, áp lực càng lúc càng mạnh.

Từ Tử Lăng bàn tay ngầm bắt Bất động Kim cương luân ấn, lập tức bước vào trạng thái tỉnh trung nguyệt, có thể nắm bắt từng chi tiết, ngấm ngầm tự mình hoàn toàn hiểu ra tính toán của đối phương trong tình cảnh này, thấy ba người này đang tính toán liên thủ nhất kích, tâm niệm lay chuyển, gã chạy về phía tả. Chứa trong phép "dịch" này là vô số huyền cơ, khó lòng tính toán rõ ràng được.

Địch nhân thật khó đối phó, biết rằng khó mà phân biệt hư thực; đổi lại mặc dù Từ Tử Lăng kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhãn lực cao minh, nhưng vì đối phương là tuyệt đại cao thủ trong ma môn,

ngay cả đơn đả độc đấu cũng là điều khó khăn, nói gì đến ít chọi nhiều, vì thế nếu đồng thời bị tấn công, chiêu thức lại có thể biến đổi bất cứ lúc nào, khiến gã mắc sai lầm, có thể trong vài giây phút mà rơi vào tử địa. Gã bắt buộc phải không phạm sai lầm nào vì sai lầm có thể trả giá bằng táng mạng đương trường.

Vấn đề mấu chốt là phải nhanh chóng chiếm quyền chủ động.

Chỉ bằng trực giác, gã cảm thấy bị công kích đầu tiên là từ phi hoàn tấn công từ xa, hơn nữa còn bị vô số chiêu thức song câu đánh thẳng vào mặt, đã vậy sau lưng lại thêm lưỡi kiếm chém tới, hai mũi tấn công đầu tiên chỉ nhằm làm gã hoa mắt, thực công chính là lưỡi kiếm sắc bén kia.

Ngay lúc thanh kiếm vô thanh vô tức chém tới, gã lắc thân né tránh, giả như bị hoàn câu trước mặt hợp công tạo thành áp lực cực lớn. Văn Thái Đình quả nhiên trúng kế, mũi kiếm tức thì phát xuất cuồng phong, toàn lực tăng tốc công tới, trở nên tới trước phi hoàn và song c

Từ Tử Lăng tạo ra tình thế này, ngay thời điểm mũi kiếm đâm vào lưng, lách người sang ngang.

Ba nữ tử gần như đồng thanh ồ lên một tiếng, thể hiện tán thưởng đối với chiêu thức cao minh, hạ thủ không một chút do dự, biến chiêu ứng biến. Phi hoàn trên đầu vù một tiếng chuyển hướng, như bóng theo hình công về vị trí Từ Tử Lăng, nếu gã tiếp tục tránh về bên trái, chẳng khác nào đưa đầu cho phi hoàn cắt, lại còn thêm một nguyên lão cao thủ liên thủ đánh vào nơi gã sắp tới, gã hoàn toàn bị hãm vào cục diện nguy hiểm trùng trùng. Phía sau lưng chuyển từ công sang thủ, tạo thành một lưới kiếm, phong tỏa hoàn toàn đường rút lui của gã.

Từ Tử Lăng lần đầu tiên gặp phải chiến thuật liên thủ lợi hại thế này, không những hư biến thành thật, công biến thành thủ, mà lợi hại nhất chính là nội kình bọn này đồng nguyên đồng lưu, hợp lại trở thành thiên la địa võng không lối thoát, làm đối thủ như đứng giữa tảng băng, hơn nữa hàn kình lại gia tăng liên tục, khiến đối thủ bị vây công suy giảm công lực, hơn nữa kình lực lại liên tục biến hóa lúc khinh lúc trọng, tuyệt không biết đường nào mà lần.

Từ Tử Lăng không chút sợ hãi, cười dài một tiếng, lạng người về bên phải, đồng thời xoay người, trường bào phấp phới, quét thẳng vào lưới kiếm ảnh, tả thủ vỗ vào phi hoàn, đồng thời hữu thủ ngầm bắt Sư Tử Ấn, trầm giọng quát lớn "Đốt"

Ba nữ nhân thấy gã lên tinh thần phản kháng, trong lòng mừng rỡ, ngầm tính toán biến hóa sau của thế liên thủ, định khiến gã thọ trọng thương, biết rằng thành công chỉ có lúc này thôi, Đột nhiên bị chân ngôn của Từ Tử Lăng thông qua tai xâm nhập nội thể, lập tức sát khí toàn trường mất hết.

Âm thanh này giống như tiếng chuông chùa giữa đêm khuya, xa như từ chân trời, nhưng cũng gần tựa như bên tai, cảm giác huyền dị vô luân, có thể làm thay đổi nhân tâm, kì diệu cực điểm.

Ba lão quái bà của ma môn, ngay lúc nghe thấy âm thanh từ hòa này của Phật môn, phòng ngự lơi lỏng,ần kịch chấn, không những ra chiêu chậm đi, mà công lực bản thân cũng bị suy giảm.

Âm thanh "phách phách" liên tục phát ra, Từ Tử Lăng dùng ngoại bào quét kiếm, tả thủ kích về phía phi hoàn.

Cả ba nữ cao thủ của ma môn đồng thời bị chấn động thối lui, không thể lập lại ưu thế liên công như trước nữa. Từ Tử Lăng hô một tiếng "đỡ chiêu", hữu chưởng đập hờ xuống đất, cất mình bay lên, ngay

lúc người còn ở trên không, sử dụng độc môn kì chiêu hoán khí cấp tốc, cải biến phương hướng, tránh sự truy kích của ba lão quái, bay về phía mấy căn phòng, lập tức biến mất.

Ba lão quái nhìn thấy tốc độ của gã, biết rằng khó đuổi, đứng sững tức tối tại đương trường.

Bạch Thanh Nhi nhìn hướng Từ Tử Lăng trốn, lạ lùng hỏi:

- Gã là ai vậy?"

Văn Thái Đình kéo mạng che mặt xuống, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn về hướng Từ Tử Lăng chạy trốn, trầm giọng nói:

- Nếu gã không có phật môn Sư Tử Hống kỳ công, ta có thể đoán gã hoặc Khấu Trọng hoặc Từ Tử Lăng, nhưng sự thật có vẻ như không phải thế.

Nữ tử khác nói:

- Vô luận thân thủ cao minh cỡ nào, chỉ cần gã xuất hiện lần nữa, khó mà thoát khỏi họa sát nhân. Chính sự quan trọng hơn, Đỗ Phục Uy mới chính là mục tiêu của môn phái chúng ta, đi thôi.

Vừa dứt lời, cả bốn lập tức vút đi.

*

Tại một góc tửu lâu, Đỗ Phục Uy thần sắc trầm tư ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào ly mỹ tửu, không nói lời nào. Khấu Trọng kiên nhẫn chờ y lên tiếng, không hề có chút cảm giác hấp tấp nào. Suốt dọc đường tới đây, cho đến lúc hai người cạn ly, Đỗ Phục Uy vẫn không nói lời nào.

Đỗ Phục Uy cuối cùng cũng nở nụ cười méo xệch, lên tiếng:

- Với những việc đã xảy ra, ta có thể điều binh khiển tướng, bất chấp tất cả để xử lý thằng nghịch tử nhà ngươi để tiết hận. Nhưng hiện tại chỉ có mỗi tình cảm nhẹ nhàng, tình thân giữa cha và con, ngươi nói nhân sinh có kỳ quái không.

Khấu Trọng hoảng hồn nói:

- Lão gia cuối cùng đã gặp Sư Phi Huyên!

Lúc này Đỗ Phục Uy lắc đầu, song mục phát xuất kỳ quang, nói những lời không thể tin được:

- Không nghi ngờ gì nữa, tiểu tử ngươi quả thật có khả năng hoành hành thiên hạ, đây là sự thật ta nói ra tự chân tâm đấy.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Hài nhi dù tài trí cao tuyệt, nhưng cũng không thể so với Sư Phi Huyên thay Lý tiểu tử du thuyết thiên hạ quần hùng. Cha cũng biết Phụ Công Hựu là người của ma môn, chắc vì thế lão gia gặp lại con mới có tâm thái vui vẻ đến vậy, chỉ còn đoán bí mật ở phía sau vụ gặp gỡ giữa lão gia và Sư phi Huyên. Ai da! Lý Thế Dân chỉ còn cách một bức tường là có thể thống nhất giang sơn.

Đỗ Phục Uy nâng ly cười nói:

- Ly này là cho việc gánh nặng trong tâm ta được giải khai, cho toàn thân thư thái, cạn ly.

Khấu Trọng hoan hỉ cụng ly, cả hai cùng nốc cạn.

Đỗ Phục Uy ngạc nhiên nhìn gã, thấy gã thực tình thốt ra những lời chân thật xuất phát từ tấm lòng, ngạc nhiên nói:

- Nhìn giống như là ngươi thực tình vui mừng cho ta. Cái này không giống lệ thường chút nào, lẽ ra ngươi phải thất vọng khi thấy Lý Thế Dân thế lực tăng tiến hàng ngày chứ.

Khấu Trọng đặt ly rượu xuống, đảo mắt một vòng nhìn khách nhân ở các bàn khác, thản nhiên nói:

- Con hôm nay gặp lại người, ngay cả phiền não cũng phải gác qua một bên để hoàn tửu lão gia chứ.

Đỗ Phục Uy đập bàn thở dài:

- Đáng là người mà Đỗ Phục Uy ta coi trọng, anh hùng mới có thể nói câu thế này. Ta có vài lời phế phủ chi ngôn, hi vọng tiểu Trọng ngươi bình tâm tĩnh khí nghe và xem xét.

Khấu Trọng dựa lưng vào ghế, cười khổ nói:

- Nếu lão gia khuyên hài tử trở thành người như lão gia, xin dành hơi sức để mà uống rượu.

Đỗ Phục Uy cười mỉm nói:

- Đỗ Phục Uy còn phải đầu hàng, Khấu Trọng ngươi còn khả năng nào nữa. Dù sao cũng là cha ngươi, ta chỉ muốn đề tỉnh ngươi, hi vọng ngươi bãi bỏ việc đi Quan Trung tầm bảo. Vì không biết ai đã loan tin, bây giờ thiên hạ không ai không biết ngươi và Tử Lăng đi tới miền Bắc Quan Trung, ngươi nếu kiên trì muốn đi, quả thực là chẳng khác gì đưa đầu vào bẫy.

Khấu Trọng nghiến răng nói:

- Đây chẳng phải là hảo sự của Vân Ngọc Chân sao? Rõ ràng là một âm mưu tá đao sát nhân, nhưng ta và Tử Lăng há sợ ư?

Đỗ Phục Uy thở dài:

- Chắc gì Dương Công Bảo Khố tồn tại? Từ xưa đến giờ thiên hạ tranh nhau, đều vì cái bảo tàng chưa ai trông thấy. Ngươi nếu như cứng đầu tới Quan Trung, đích thị là cái dũng của kẻ thất phu, chẳng khác nào cây đèn cho người ta nhắm vào, tự mình đi tìm tử lộ mà.

Khấu Trọng trở nên bình tĩnh, sắc mặt chợt đanh lại, nói chầm chậm:

- Con chỉ có hoặc là quỳ xuống cầu xin lòng thương của Lý tiểu tử, hoặc là gặp nhau trên chiến trường, lão gia người chắc biết con chọn cách nào rồi.

Đoạn nhếch mép nói:

- con mẹ nó! Hài nhi không còn đường ra, chỉ có mỗi biện pháp tìm ra bảo vật có yêu năng khởi tử hồi sanh, bơm cho may mắn to ra. Hà! Càng gian nan hài nhi càng thấy có hứng thú mà.

Đỗ Phục Uy nhíu mày nói:

- Đó không phải là vấn đề khó giải quyết, nhưng căn bản là không có khả năng nào. Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân cao thủ như mây, Lý phiệt lai nhiều người có khả năng, nếu như ngươi nghĩ rằng nhiêu đó không đủ, vẫn còn có Phật Đạo lưỡng môn và cả bạch đạo võ lâm có quan hệ với Phật Đạo, dễ gì để hai người đắc thủ chứ?

Khấu Trọng đờ đẫn nói:

- Lão gia ý nói Sư Phi Huyên đích thân đối phó chúng con, nhưng quan hệ giữa cô ta và Từ Tử Lăng rất tốt mà.

Đỗ Phục Uy trầm thanh nói:

- Đó chỉ là ngươi chưa minh bạch về tác phong hành sự của Sư Phi Huyên mà thôi, nữ nhân này tuyệt đối công tư phân minh. Hiện tại cô ấy đối với hai người cực kỳ kiên nhẫn, chỉ toàn dùng những lời tốt đẹp, nhưng nếu có chuyện, ngươi lấy gì để đối phó với cô ta?

Khấu Trọng cứng họng.

Đỗ Phục Uy nhẹ nhàng nói tiếp:

- Ngươi đoán xem sao ta có thể biết ngươi đang ở Cửu Giang?

Khấu Trọng tức thời dựng đứng cả tóc, bắt đầu hiểu ra:

- Đừng nói với con là cô ấy nói cho lão gia biết đấy chứ."

Đỗ Phục Uy cười khổ:

- Ngươi đoán đúng rồi, cô ta muốn ta khuyên ngươi lần cuối đừng đi đến Quan Trung.

Khấu Trọng không hiểu hỏi:

- Làm sao cô ta biết mối quan hệ của cha con chúng ta?

Đỗ Phục Uy nhãn thần phát xuất thần sắc cảm tình, nhẹ nhọng nói:

- Vì ta nói với cô ta một điều kiện để quy hàng Lý Thế Dân, là dù trong bất kỳ tình huống nào, ta cũng không chính diện đánh nhau với ngươi và Tiểu Lăng, hổ dữ cũng không ăn thịt con mà.

Khấu Trọng chấn động kêu lên: "Lão gia!"

Đỗ Phục Uy cười ha hả:

- Chỉ cần một tiếng Lão gia xuất phát từ chân tâm này, lão phu thỏa mãn lắm rồi.

Đoạn nghiêm sắc mặt nói:

- Hai đứa ngươi võ công đã đạt cảnh giới tuyệt cao, ngay cả đối với khả năng của Sư Phi Huyên, cũng khó mà có đủ lực lượng để thu thập hai đứa. Hiện tại cô ả tự tin là có một biện pháp tiêu diệt hai người, nhưng trước hết ả phải khiến hai ngươi không thể tới Quan Đông tầm bảo đã, con có thể đoán được ả dùng thủ đoạn gì không?

Khấu Trọng thở ra nói:

- Không phải ả thỉnh thị Ninh Đạo Kỳ xuất mã chứ?

Đỗ Phục Uy gật đầu nói:

- Ninh Đạo Kỳ là Đạo môn đệ nhất nhân, thân phận địa vị đều không phải là nhỏ. Nếu không chính thân Phật môn Sư Phi Huyên vào yêu cầu, dễ gì kinh động lão nhân gia. Ninh Đạo Kỳ nghe nói rằng võ công hai ngươi bắt nguồn từ Đạo gia bảo điển Trường Sinh Quyết, cái gì cũng có uyên nguyên của nó, đã có chính thỉnh cầu từ Từ Hàng Tịnh Trai sanh cầm tù cấm các ngươi, lại giúp cho Lý gia bình định thiên hạ, làm sao để cho các ngươi tự do tự tại. Chỉ có thế mới có lý do để cho hắn không tự nguyện xuất thủ đối phó các ngươi.

Khấu Trọng biến sắc nói:

- Mẹ ơi, con thà bị giết còn hơn là bị tù giam.

Đỗ Phục Uy cười lớn nói:

- Đây là lần thứ hai ngươi kêu cha gọi mẹ rồi đấy, nhưng đúng là phước bất trùng lai, họa vô đơn chí mà.

Khấu Trọng bình thản nói:

- Con hiện tại chỉ muốn làm một điều, thực sự khuyên Từ Tử Lăng thoái xuất khỏi trò chơi tầm bảo, gã rất yêu tự do tự tại, con thì thị tự tác nghiệt, không hề oán trách.

Lại hỏi tiếp:

- Ai là Trai chủ Tĩnh Trai, xuất lĩnh sư cô hòa thượng tới tróc nã chúng con vậy?

Đỗ Phục Uy lắc đầu nói:

- Tĩnh Trai Trai Chủ thân phận huyền bí, nhưng bà ta có địa vị trong Phật mô không thua địa vị trong Đạo môn của Ninh Đạo Kỳ, tuyệt đối không nên khinh địch. Ta lại nghe Sư Phi Huyên nói, bà ta đả thỉnh xuất Phật môn Tứ Đại Thánh Tăng, vậy ngươi có thể kêu cha gọi mẹ thêm lần nữa rồi đấy.

Khấu Trọng bất giác nhíu mày, không thể biết Tứ Đại Thánh Tăng là hạng người nào. Nhưng chỉ nghe Từ Tử Lăng từng nói Thạch Chi Hiên cũng phải chạy trốn trước Tứ Đại Thánh Tăng, mà chỉ để cầm tù gã và Từ Tử Lăng cũng phải động đến đại giá của Tứ Đại Thánh

Tăng này, quả thực là một quái sự đệ nhất.

Tứ Đại Thánh Tăng bao gồm Thiên Thai Tông Trí Tuệ Đại Sư, Tam Luận Tông Gia Tường Đại Sư, Hoa Nghiêm Tông Đế Tâm Tôn Giả, Thiện Tông Tứ Tổ Đạo Tín Đại Sư, bốn người đó lại thêm Sư Phi Huyên hoặc Liễu Không, rõ ràng hai đứa gã không có cơ hội hoàn thủ.

Lập tức đứng dậy, cười khổ nói:

- Hài nhi phải cấp tốc gặp Từ Tử Lăng thương lượng, lão gia bảo trọng! Quên không nhắc lão gia là Âm Quý Phái nhân mã đã tới Cửu Giang, lão gia để ý.

Đỗ Phục Uy không nói lời nào uống cạn cốc rượu, cùng với gã ra khỏi tửu điếm, đêm nay yên ắng, khách bộ hành chẳng có mấy ai, càng làm không khí thêm thê lương.

Gió đêm thổi qua, Đỗ Phục Uy nói:

- Ta thật là không có khả năng của người cha mà, nói biết bao nhiêu lời cuối cùng cũng không thể thoát được gánh nặng này.

Khấu Trọng thở dài:

- Nếu con có sự đe dọa lớn như thế, làm sao có thể vượt qua được đây?

Đỗ Phục Uy lắc đầu nói:

- Nói không chẳng làm được gì. Năm xưa Hàn Tín chịu nhục luồn trôn giữa chợ, sau trở thành đại trượng phu hét ra khói lửa. Nếu con quay về đại bản doanh ở Bành Lương, Sư Phi Huyên còn làm gì

được các con.

Khấu Trọng song mục xạ kỳ quang:

- Nế không lại, thì dùng mưu vậy. Thế nào cũng có cách.

Đỗ Phục Uy nói tiếp:

- Chỉ cần nhìn Sư Phi Huyên biết rõ hành tung hai đứa ngươi như lòng bàn tay, rõ ràng các con đang ở vị trí hạ phong tuyệt đối, chỉ còn đợi các con chui vào bẫy nữa thôi.

Khấu Trọng cười mỉm nói:

- Lão gia quả nhiên là người minh bạch, từ lúc xuất đạo đến nay, chúng con suốt ngày chịu uy hiếp, vẫn chưa từng có một cơ hội nào tốt hơn lúc này, đối phó với chúng con không dễ dàng gì đâu! Chỉ cần con có thể tới được Quan Trung an toàn, Ninh Đạo Kỳ sẽ biết là chúng con xứng đáng là đối thủ của y.

Đỗ Phục Uy dừng bước, nhìn trời cười nói:

- Khấu Trọng đúng là Khấu Trọng, cha lại khuyên con lần này, chỉ hi vọng con có thể tránh được nỗi nhục bị cầm tù, chúng ta chia tay tại đây.

Khấu Trọng cung kính thi lễ, đoạn nhiên ly khai, sải bước bước đi, âm thanh Đỗ Phục Uy sau lưng vọng tới, nói:

- Còn một điều quên chưa nói, Lý Mật chính thức thần phục Lý gia, suất lãnh binh mã nhập quan, chuyện này đã vang động thiên hạ, càng làm Lý gia thêm thanh uy.

Khấu Trọng nhất thời chấn động, dừng bước cười khổ nói:

- Còn tin tức ly kỳ nào nữa không?

Đỗ Phục Uy hào tình hứng khởi, vỗ tay hát:

Đối tửu đương ca, nhân sanh kỷ hà

Thí như triêu lộ, khứ nhật khổ đa.

Khái đương dĩ khảng, ưu tư nan vong.

Hà dĩ giải ưu? Duy hữu Đỗ Khang.

(Đỗ Khang là người chế biến rượu nổi tiếng).

Rõ ràng Đỗ Phục Uy không còn ý chí tranh đoạt giang sơn nữa, chỉ còn tâm tưởng thoái ẩn.

Tiếng ca xa dần.

Khấu Trọng không quay đầ cũng cảm thụ được ý vị hoang lương trong tiếng ca của Đỗ Phục Uy, tâm thần trở nên cảm khái.

Thức thời mới là tuấn kiệt, về phương diện này hiển nhiên Khấu Trong không theo kịp lão gia Đỗ Phục Uy, nơi này chính là địa phương thích hợp cho vui thú điền viên nhất, nhưng chỉ không thể theo đuổi khả năng này thôi.

Bây giờ người mà gã muốn gặp nhất chính là Từ Tử Lăng.

Chương 320: Nhất tràng hư kinh

Khi Từ Tử Lăng y theo lời chỉ dẫn của Lâm Lãng bí mật đến nơi thì Lôi Cửu Chỉ, Lâm Lãng đang cùng Công Lương Ký tỏ ra lo lắng, chờ tin của Khấu Trọng. Từ Tử Lăng vừa nghe đã đoán ra là Đỗ Phục Uy, liền cười nói:

- Thì ra chính là nghĩa phụ, các vị đừng quá lo.

Đồng thời tim gã cũng đập mạnh hơn lên, trong lòng nghi hoặc. Đỗ Phục Uy là đại long đầu lãnh tụ của quân Giang Hoài sao lại một thân một mình đến nơi hẻo lánh tồi tàn như thế này chứ? Hơn nữa lại hoàn toàn không có ác ý với Khấu Trọng.

Lâm Lãng liền do dự, thấp giọng hỏi:

- Quái nhân có phải là Tụ Lí Càn Khôn Đỗ Phục Uy lãnh tụ quân Giang Hoài?

Bởi do Đỗ Phục Uy có hình tướng kì lạ, nên cuối cùng Lâm Lãng đã mười phần chắc chín là hắn.

Từ Tử Lăng nhìn Lâm Lãng và Công Lương Ký với cặp mắt sáng ngời tinh quang, mỉm cười nói:

- Tại hạ với huynh đệ của mình chỉ nói sự thật, phải, quái nhân chính thị là Đỗ Phục Uy hoành hành khắp dải Giang Bắc, nhị vị chắc không khó để đoán ra chúng tôi là ai chứ?

Lâm Lãng chấn động thốt:

- Thì ra Cung gia chỉ là giả dạng!

Từ Tử Lăng liền tháo mặt nạ ra, lộ ra chân diện mục anh tuấn của mình, an nhiên đáp:

- Tại hạ Từ Tử Lăng, tham kiến Lâm huynh và Công Lương huynh.

Cả hai ngạc nhiên cùng cực, lập tức á khẩu.

Lâm Lãng chỉ có thể kêu lên được trước khi dừng lại lấy hơi:

- Vị kia chắc chắn là người danh trấn thiên hạ, Thiếu Soái Khấu Trọng. Thật là không tưởng mà, ha!

Công Lương Ký nhiệt lệ tuôn trào, cảm động vạn phần nấc nghẹn:

- Từ gia có tấm lòng rộng lượng thật hiếm có, để cho gia đình của tiểu nhân tưởng tan gia thất tán lại được đoàn tụ, tiểu nhân kiếp này có kết cỏ ngậm vành, cũng không đủ báo đáp ân điển của đại gia trong muôn một.

Lôi Cửu Chỉ đặt tay lên vai Công Lương Ký, cười ha ha nói:

- Có gì mà phải óc chứ, dù bình thủy tương phùng cũng đã là huynh đệ! Đã huynh đệ rồi còn cám cám ơn ơn gì chứ?

Từ Tử Lăng cũng lúng túng nói:

- Công Lương huynh đã nặng lời rồi, như Lôi huynh vừa nói, đã là huynh đệ ai lại chấp nhặt chuyện làm là vì mục đích gì chứ, sau này đừng có gọi là gia nọ gia kia nghe thật xa lạ đó.

Lâm Lãng phấn khích nói:

- Từ huynh nói hay lắm, mọi người sau đều là huynh đệ cả, hay để tiểu đệ làm ít rượu thịt để ăn mừng sự việc 'Điểm thạch thành kim' Lại Triêu Quý một thể.

Công Lương Ký lau vệt nước mắt, vui mừng nói:

- Nghề của tại hạ chính là đầu bếp đây, không biết Lâm huynh có vật dụng nguyên liệu gì không?

Lâm Lãng nhẹ đứng dậy nói:

- Ta đã sớm nghĩ đến khả năng phải tạm lánh ở đây để tránh rắc rối, vì vậy lương thảo phải đầy đủ, có muốn cùng tiểu đệ đây vào bếp xem thử cho biết không?

Công Lương Ký vui vẻ đi theo sau, Lôi Cửu Chỉ nhíu mày nói:

- Mọi người chỉ mới biết nhau qua dăm ba câu nói, Tử Lăng lại tin họ như vậy, vạn nhất có vấn đề chi chăng?

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Ta đối xử với người th dựa vào cảm giác hành sự, đã cùng trải qua nhiều ngày với nhau, Lâm Lãng và Công Lương Kí thật đáng kết giao, ta thật sự tin rằng họ là bằng hữu.

Lôi Cửu Chỉ tán dương:

- Tử Lăng đối với người thật có lòng. Ta đã gặp không ít cái gọi là danh sĩ trên giang hồ, không kể tới những nhân vật ngoài xa ngàn

dặm, còn chỉ trọng bản thân, chỉ lo tới tiếng tăm của mình, đều xem kẻ khác là không thuận mắt.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Đó chỉ là ít người không xứng mà thôi! Lí Thế Dân và Sư Phi Huyên đối xử với người đều bất kể thân phận địa vị đó sao? Còn ta nào có tài năng gì chứ, chỉ do may mắn mà được, kì thật chẳng có gì, chỉ là hư danh thôi.

Lôi Cửu Chỉ vừa định lên tiếng thì Khấu Trọng với thần sắc bình tĩnh đã quay trở lại, sau hai câu chuyện phiếm liền kéo Từ Tử Lăng vào tiểu đình ở hậu viện nói chuyện, trước hỏi Từ Tử Lăng sao lại tháo mặt nạ ra, chỉ sau khi hiểu rõ sự tình mới cảnh báo về Đỗ Phục Uy.

Từ Tử Lăng nhíu mày một lúc rồi nói:

- Sư Phi Huyên chắc chắn đã được Hầu Hi Bạch báo rằng ta sẽ ngồi thuyền đến Cửu Giang, cũng bởi có manh mối cho thấy ngươi đã ngồi thuyền của Tống gia đến đây lúc này. Hầu Hi Bạch căn bản không tưởng chuyện này lại có nhiều hậu quả đến vậy, nếu không đã tuyệt đối giữ bí mật cho ta.

Khấu Trọng nói:

- Làm sao cô nương ấy lại huyện này không quan trọng? Hiện tại ta chỉ có một thỉnh cầu, đó là Tử Lăng ngươi và ta lập tức phân tán, hầu tránh cho ngươi khỏi bị ta liên lụy, là ta đã kéo ngươi vào chuyện đầm sâu nước xoáy này.

Từ Tử Lăng cười:

- Thiên hạ này chỉ có hai huynh đệ, ta làm sao mà bỏ ngươi đi được

trong lúc này? Tứ đại thánh tăng thì kệ bà tứ đại thánh tăng chứ! Thạch Chi Hiên còn có thể chạy trốn vào hoang mạc, hai kẻ chuyên gia bỏ trốn chúng ta chẳng lẽ lại thua đám đó sao. Cứ như lời lão Bạt nói, chỉ có dưới áp lực và thử thách thì chúng ta mới có sự đột phá! Bộ ngươi muốn lấy đi cái cơ hội rèn luyện ngàn năm có một của ta à, hãy bỏ ý nghĩ đó đi.

Khấu Trọng hiểu rõ hắn chẳng hề thích tính chất của cuộc tranh đấu này, hơn nữa đối thủ lại là hiện thân của chính nghĩa, Sư Phi Huyên cùng với Tứ đại thánh tăng, bèn thật tâm nói:

- Ta thật lắm lời, lại chẳng xứng là huynh đệ với ngươi. Mặc dù chúng ta rất tin vào bản thân mình, nhưng cũng khó mà so sánh được với Thạch Chi Hiên. Ta lại còn tiến nhập Quan Trung để lộ hành tung cho kẻ thù tìm tới, chẳng bằng được như Thạch Chi Hiên có khả năng leo lên trời chui xuống đất để trốn thoát. Tình hình cực kì bất lợi, ngươi có diệu kế gì không?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Chúng ta sự thật đều biết thủ đoạn hành sự của Sư Phi Huyên nào có nhiều, chỉ biết là toàn thể võ lâm bạch đạo ủng hộ và chống lưng cho nàng ta, nhưng nàng đối với chúng ta hiểu như lòng bàn tay, bao gồm cả việc chúng ta có thể thay đổi diện mạo, xem ra nếu không đánh thắng vài trận thì không được rồi

Khấu Trọng cảm thấy quá nhức đầu, thêm vào:

- Con người ai cũng có nhược điểm, nhược điểm của Sư Phi Huyên là đã có tình ý với nhà ngươi.

Từ Tử Lăng bực bội cằn nhằn:

- Vớ vẩn, vậy mà ngươi cũng nói được.

Khấu Trọng thở nhẹ, trầm giọng nói:

- Ta đây chỉ lấy việc luận việc, nếu đổi lại Sư Phi Huyên là yêu nữ, ta sẽ chủ động tấn công trước, đánh cho cái đám trọc đầu ấy lạc hoa lưu thủy như hoa rụng xuống nước vậy, chẳng biết trôi đi đâu luôn, nhưng thời điểm này thì thật khó mà ra tay được. Huống hồ, Sư Phi Huyên rõ ràng là chỉ muốn bắt sống chúng ta, có tình có nghĩa như vậy, thử hỏi làm sao chúng ta nỡ lòng đụng chạm đến nàng chứ?.

Tiếp đó song mục lộ dị quang, lại nói:

- Chúng ta có cần tìm cách nhập quan bất chấp thủ đoạn không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Không phải ngươi định lợi dụng lực lượng của Âm Quý phái để cầm chân Sư Phi Huyên chứ? Giả dụ có an toàn đến được Quan Trung, thì phải ăn nói thế nào đây? Ta lúc nãy thiếu chút nữa đã táng mạng dưới sự vây công của tam vị nguyên lão Âm Quý phái rồi đó, chạy thoát được có thể nói là lượm lại tính mạng

Khấu Trọng giật nảy mình, nói:

- Tam đại nguyên lão cao thủ?

Từ Tử Lăng nói rõ sự tình, Khấu Trọngbiến sắc nói:

- Nguy! Bọn chúng tuyệt không vì một tên Cung Thần Xuân ngươi mà lao sư động chúng đâu, nhất định là chuyện của lão gia đến rồi, giờ chúng ta sẽ làm gì?

Từ Tử Lăng lập tức biến sắc, tâm niệm chuyển động hạ giọng nói:

- Chúng ta lập tức kêu lão gia rời thành quay về Lịch Dương, Sư Phi Huyên đang ở trong thành, Âm Quý phái sẽ cho người mai phục lão gia bên ngoài thành, ta lập tức đuổi theo, không thì sẽ hối hận không kịp đó.

Khấu Trọng không chờ gã nói hết, lập tức nhún chân, đằng thân phóng đi.

Khấu Trọng phi thân lên trên đỉnh đá, lập tức ngồi thụp xuống, sau đó Từ Tử Lăng cũng đến ngay bên hắn, cùng thò đầu ra nhìn, đập vào mắt hai gã là tấm lưng của một vị cô nương cực kỳ xinh đẹp, hợp cùng với những căn nhà gỗ kề đó trong những bóng cây. Vị cô nương toàn thân vận y phục dạ hành, luận về khinh công thì cũng xếp vào hàng nhất lưu cao thủ, nhìn có vẻ rất quen thuộc.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Vị cô nương là ai vậy? Ta nhất định đã từng gặp đâu đó rồi.

Phải biết là nơi đây đi đến bến tàu ngoài thành thì người dân thường chỉ mất có 1 khắc thời gian cước trình, đương nhiên đó là khi lúc xưa thành môn được mở rộng. Hiện tại mà muốn xuất thành, thì phải có bản lĩnh trèo ra leo vào cao cường mới được. Cửu Giang thành chiều cao có cả muời trượng, thậm chí là với thân thủ của Khấu Từ 2 gã cũng cần phải có sự trợ giúp hoặc sử dụng công cụ hỗ trợ thì mới có đủ khả năng rời thành.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Vị cô nương này nhất định chúng ta có biết bởi vì ta nhìn thấy cũng quen lắm. Nhìn căn nhà phía sau chắc là loại khách điếm hạng nhất

trong vùng, lại chỉ có vài căn phòng có ánh sáng phát ra, không biết có liên quan gì với lão gia không nhỉ?

Khấu Trọng hạ giọng nói:

- Ta cũng có suy nghĩ giống ngươi, xuất hiện đúng lúc này tại Cửu Giang lại là một nữ tử võ công cao cường, rất có thể là yêu nữ của Âm Quý phái, nhưng ta dám khẳng định đó không phải là Bạch Thanh Nhi, lại có khả năng là Loan Loan hơn, thực sự thiếu cái vẻ tựa như thiên thần tựa như ác quỷ của cô nương ấy, trời ơi, cuối cùng thật sự là yêu nữ quyến rũ đó sao?

Từ Tử Lăng giựt mình thốt:

- Ta biết là ai rồi! Lý nào mà hầu như không nhớ ra chứ.

Khấu Trọng hỏi dồn:

- Là ai mới được chứ?

Từ Tử Lăng tập trung vào song nhĩ bên cạnh hắn nói:

- Chính là yêu nữ họ Vinh.

Khấu Trọngvui

- Chính là cái dáng đi yểu điệu đó, nếu vậy, có lẽ bọn chúng đã bị mất dấu vết của lão gia rồi, nói cách khác là không cần phải chạy tới chạy lui như chó nhà có tang nữa.

Nói chưa kịp dứt lời thì Vinh Giảo Giảo đã lẩn theo bóng cây nhằm hướng tường thành mà đi.

Khấu Trọng tháo mặt nạ ra cười nói:

-Trước khi bị người ta sanh cầm chi bằng bọn ta sanh cầm yêu nữ kia chơi được không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta chính là có ý này.

Nói xong liền kéo Khấu Trọng chạy theo, chỉ thấy Vinh Giảo Giảo dừng lại trên nóc một căn nhà cách hai gã khoảng 30 trượng, một bóng người khác từ phía xa gặp nhà phóng qua nhà chạy về phía ả, chính là một trong Tà đạo bát đại cao thủ "Tử Ngọ Kiếm" Tả Du Tiên

Hai người nhìn rõ đều lạnh cả người, giả như còn có thêm Vinh Phụng Tường và Phụ Công Hữu cùng với tam đại nguyên lão cao thủ của Âm Quý Phái và Bạch Thanh Nhi thì cho dù tính thêm hai gã cũng giúp không nổi Đỗ Phục Uy.

Có thể thấy lần này bọn chúng đối với chuyện đối phó Đỗ Phục Uy đã tính toán hết sức chu toàn

Đỗ Phục Uy một mình đến gặp Sư Phi Huyên, đương nhiên phải có cách tránh tai mắt Phụ Công Hữu, thế nhưng tin tức vẫn bị tiết lộ, chứng tỏ bên cạnh Đỗ Phục Uy đã có nội gián.

Nếu như bọn chúng thành công thích sát Đỗ Phục Uy, thì kẻ ngồi ghế thứ hai là Phụ Công Hữu sẽ danh ngôn thuận leo lên bảo tọa đại tổng quản của quân Giang Hoài, sau đó phía nam liên kết với Lâm Sỹ Hồng nói không chừng có hi vọng tranh bá thiên hạ. Chính vì vậy chuyện này nhất định phải thành công, đương nhiên hiện tại đã xuất hiện vấn đề.

Thanh âm Vinh Giảo Giảo truyền lại nói:

- Sao có thể không kiếm được hắn chứ?

Tuy ả đã cố ý nói nhỏ tiếng, khoảng cách cũng rất xa, nhưng hai gã công lực đại tiến có thể nghe không sót một chữ.

Tả Du Tiên đến bên Vinh Giảo Giảo song mục lộ ra tinh quang như điện trầm giọng nói:

-Chuyện đó vốn không thể nào. Một bên nhìn thấy hắn xuất thành, bên kia lại có người đích mắt nhìn thấy hắn trở vào thành, nhưng hai bên hợp lại thì không biết hắn ở đâu, vì cả hai bên đều nghĩ là bên kia đã theo được hắn.

Khấu Trọng ghé sát tai Từ Tử Lăng nói:

- Thật đáng mặt lão gia của bọn ta, chiêu này bọn ta nhất định phải khiêm tốn học hỏi, chi bằng ta đi cảnh cáo người của Âm Quý Phái một phen.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, không cần phải nói cũng biết là Đỗ Phục Uy đã theo thông đạo trên thành lâu mà đi rồi. Phương pháp đó cực kì đơn giản nhưng lại rất hữu hiệu, nhưng nếu không có thân thủ như ông ta thì cũng không dễ gì chế phục được bọn binh vệ thủ thành mà vô thanh vô tức rời đi

Hai gã đều có cảm giác trút được tảng đá vốn đè nặng trong lòng.

Vinh Giảo Giảo khổ nã

- Lần này bọn ta đã để mất một cơ hội tốt rồi, để hắn về dến Lịch Dương muốn giết hắn thì thật không dễ

Tả Du Tiên trầm ngâm một lúc nói:

- Đi thôi!

Hai gã phục trong một khu rừng rậm bên bờ Trường Giang, từ xa quan sát quan thuyền của Bạch Thanh Nhi. Tả Du Tiên và Vinh Giảo Giảo vừa mới bước vào trong khoang thuyền tối mù

Khấu Trọng hỏi:

- Ngươi có đề nghị tốt gì không?

Từ Tử Lăng cười:

-Ta biết là ngươi ngứa tay! Thế nhưng bọn ta mà xuất thủ chẳng hạn phóng hỏa đốt thuyền thì sẽ bại lộ hành tung, như vậy chỉ chuốc thêm phiền phức mà thôi.

Khấu Trọng nói:

-Ngươi còn nhớ chuyện lúc trước bọn ta tại Lạc Thủy đã không một tiếng động làm chìm thuyền của Độc Cô phiệt không? Nay bọn ta cứ y theo kế cũ để tiết được một phần mối hận trong lòng, thuần tiện nghe xem bọn chúng bí mật bàn bạc những gì.

Từ Tử Lăng nghe vậy cũng động tâm đang muốn động thân thì Khấu Trọng đã kéo gã lại nói:

- Đừng nghĩ đến chuyện bọn ta có thể nín thở lâu trong nước, làm vậy hao tổn chân nguyên lắm

Sau đó gã kể lại kinh nghiệm vào sinh ra tử đáng sợ lúc ở dưới iy biển

cho Từ Tử Lăng nghe, lại thêm vào:

- Bất quá lúc chân nguyên hao kiệt khi phục hồi lại thì công lực lại tăng trưởng một cách kì dị. Nếu như tình huống này cứ tiếp tục mãi thì bọn ta có ngày cũng biến thành thần tiên biết bay!

Từ Tử Lăng giật mình nói:

-Kì thật đây chính là yếu quyết của Hoán Nhật Đại Pháp, phá trước rồi mới lập sau, bại trước rồi mới thành sau. Thế nhưng tăng trưởng lần đầu là lợi hại nhất, sau đó công hiệu sẽ giảm rất nhanh, ngươi có thể nói trong lúc vô ý mà luyện được Hoán Nhật Đại Pháp.

Khấu Trọng thất vọng nói:

- Ta còn muốn tìm một chổ thử kì công Cửu Tự Chân Ngôn của ngươi, hai đứa đánh nhau đến sức cùng lực kiệt, sau khi khôi phục lại thì dù tứ đại ngốc đầu đó liên thủ tìm đến cũng không cần sợ nữa.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Sao lại có chuyện tiện nghi như vậy chứ? Có còn muốn đục chìm thuyền của Bạch yêu nữ không? Bọn họ đang chờ chúng ta về ăn lẩu đó.

Khấu Trọng nói:

- Tiết hận chỉ là khoái cảm nhất thời thôi. Nói tới Sư tiên tử và tứ đại ngốc đầu ta có một chủ ý rất tốt

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nghĩ ra chuy

Khấu Trọng nghiêng đầu nhìn quan thuyền của Bạch Thanh Nhi đắc ý nói:

- Chỉ cần bọn ta tra ra quan thuyền của Bạch Thanh Nhi chừng nào khởi hành về Tương Dương thì có thể cả thuyền phí cũng tiết kiệm, lại có thể khiến Sư tiên tử của chúng ta đột nhiên mất đi dấu vết hành tung của chúng ta, còn nhường cho bọn yêu phụ, yêu nữ gánh hết vận xui của Cung đại gia ngươi.

Từ Tử Lăng đồng ý nói:

- Diệu kế này thật tuyệt! Đi thôi!

*

Bọn Lôi Cửu Chỉ ba người chờ đợi sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, thấy hai gã bình an trở về thần tình lập tức trở nên vui vẻ như vừa đánh bạc thắng.

Sau khi hai gã thay y phục và bọn kia nhóm lò xong, năm người ngồi quanh nồi lẩu đỏ hồng ồn ào nhiệt náo cùng nhau đối ẩm, không khí thập phần thân thiết ấm áp

Lâm Lãng và Công Lương Ký đều cảm thấy có thể cùng Từ Khấu hai người cùng bàn đối ẩm là một khoái sự vô cùng vinh hạnh. Thế nhưng nghĩ đến tối mai li biệt thì Công Lương Ký sẽ cùng Lâm Lãng về Xuyên, lại càng trân trọng cuộc tụ hội này.

Rượu được vài ly năm người không còn khách khí gì, tất cả đều cầm đũa, ăn ăn uống uống đã đời một trận.

Khấu Trọng mặt đỏ hồng miệng nở nụ cười tươi rói hỏi Lôi Cửu Chỉ:

- Ta vừa nghe được một tin tức, Lạc Dương Vinh Phụng Tường cũng tham gia Thiên Cửu Đại Hội ngày mai, huynh đã nghe qua người này chưa?

Lôi Cửu Chỉ giật mình đánh rơi cả đũa nói:

- Đương nhiên nghe qua, đổ thuật của người đó tại Lạc Dương cực kỳ danh tiếng, ta cũng không chắc thắng được hắn, tin tức của ngươi từ đâu mà có?

Từ Tử Lăng nói:

- Mới vừa nghe trộm được, vậy Lôi huynh ngày mai có tham gia không?

Khấu Trọng nói:

-Là vì bọn ta muốn đi trước một bước, đến Quan Trung sẽ tương hội với lão ca.

Lôi Cửu Chỉ lộ thần sắc thất vọng sau lại cười nói:

-Chuyện đó để ngày mai hãy nói, tối nay chỉ xái quyền uống rượu mà thôi! Nào! Chúng ta cạn ly!

Sau khi cạn ly đó, Khấu Trọng quay sang Từ Tử Lăng nói:

- Huynh đệ! Ra hậu viên chơi vài đường được không? Bảo đảm đao pháp của ta sẽ đánh cho ngươi té đái vãi phân!

Từ Tử Lăng cười ha hả, vươn người đứng dậy nói:

- Đừng có lớn lối như vậy, ta mà sợ ngươi sao?

Chương 321: Tĩnh trung bát pháp

“Keng!” Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt, tay trái cầm vỏ, tay phải cầm đao, tự cảm thấy mình tối thiểu cũng có được chín phần khí độ của “Thiên Đao” Tống Khuyết, dương dương đắc ý cười nói:

- Đừng trách ta không cảnh cáo trước nhé. Hiện tại đao pháp của tiểu đệ lợi hại đến chính mình cũng không khống chế được, Lăng thiếu gia ngươi phải đánh hết mình đó.

Lúc đó ba người bọn Lôi Cửu Chỉ đang ngồi trong tòa tiểu đình uống rượu “cách sơn quan hổ đấu”. Rượu vào lời ra Lôi Cửu Chỉ nói:

- Nếu không khống chế được sao gọi là cao thủ chứ?

Khấu Trọng chợt cảm thấy như quay về thời còn ở Dương Châu làm đứa trẻ lớn đầu giở trò xỏ lá bị người ta vạch mặt, cáu lên nói:

- Bình thường thì đương nhiên có thể khống chế được, nhưng hiện tại ta đang sử dụng loại đao pháp lợi hại hơn cả “Thiên Đao” là “Túy đao”, nên càng không thể khống chế thì càng lợi hại. Đao pháp cao thâm như vậy làm sao bọn “thấp thủ” như các người hiểu được, hãy ngoan ngoãn câm miệng cho lão tử!

Lâm Lãng và Công Lương Ký nhao nhao phản đối. Bọn họ đã từng thấy qua bản lĩnh của Từ Tử Lăng, đánh chết cũng không tin Khấu Trọng có thể lợi hại hơn gã.

Từ Tử Lăng lúc này đang đứng vững chãi trên mảnh sân rộng, nghe

Khấu Trọng sau khi rượu vào hồ ngôn loạn ngữ, bực mình nói:

- Nói toàn lời thừa. Nói không chừng ta chỉ trong vòng hai ba chiêu đã thu thập được ngươi, lúc đó thì mất mặt lắm.

Khấu Trọng cầm vỏ đao tùy tiện ném đi, đưa mắt nhìn quanh thấy căn nhà này bốn bề đều có cây cối, tách biệt hẳn với bên ngoài, cho dù có đánh nhau ầm ầm đùng đùng cũng không làm phiền đến giấc ngủ của người khác, cảm thấy yên tâm nói:

- Tới đây! Tới đây! Để bọn ta nhìn cho kỹ xem đôi ngọc thủ nõn nà như mỹ nữ của ngươi có cứng như miệng của ngươi không?

Bọn Lôi Cửu Chỉ liền nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh, bộ dạng hưng phấn cuồng nhiệt như chỉ sợ thiên hạ không loạn, làm cho không khí tỉ đấu của hai gã càng náo nhiệt hơn.

Từ Tử Lăng cảm thấy vô cùng hứng thú, ngầm thi triển “Bất Kính Căn Bổn Ấn”, tửu ý lập tức không cánh mà bay, song mục thần quang như điện, toát ra khí thế hùng mạnh vô bì, lấy gã làm trung tâm khuếch trương ra tứ phía.

Khấu Trọng phát sinh cảm ứng, giật mình một cái.

Dưới ánh trăng sáng ngời, sắc mặt Từ Tử Lăng nửa điểm cũng không đổi, không biểu thị bất kỳ tình cảm gì, phảng phất như một cao tăng đã nhập định, bảo tướng trang nghiêm, tự nhiên phát xuất vẻ phong lưu tiêu sái thật khó tả, đặc biệt hợp với hình dạng của gã, tạo ra một mị lực đặc dị, có khí độ trấn nhiếp tâm thần người khác khiến cho Khấu Trọng có cảm giác như mới quen biết Từ Tử Lăng lần đầu, vô cùng quái dị.

Khấu Trọng trong lòng kêu cha gọi mẹ, v thu nhiếp tâm thần, sau khi

đã thả lỏng thân trên, hơi cúi người hướng về phía trước, nhãn thần nghênh tiếp mục quang như thể xuyên thấu tâm can của Từ Tử Lăng, Tỉnh Trung Nguyệt chĩa về phía đối phương.

Lần này tới phiên Từ Tử Lăng động dung, ngạc nhiên nói:

- Quả nhiên theo Tống Khuyết học được vài đường, giảm được cái lối kiêu căng lộ hết ra ngoài lúc trước, đổi thành khí độ cao thâm mạt trắc như núi cao biển lớn. Tiểu đệ chỉ e phải tốn thêm vài chiêu mới thu thập được Trọng thiếu gia.

Khấu Trọng cười ha hả nói:

- Ngươi hiện tại biết được bổn Thiếu Soái lợi hại thì đã muộn rồi! Ta sợ rằng ngươi không chịu động thủ thực sự, chỉ ra chiêu gãi ngứa cho ta. Ngươi tốt nhất nên toàn lực xuất thủ để khỏi phải thua tới mức chóng mặt hồ đồ không nhận ra phương hướng.

Trong lúc nói chuyện hai gã không ngừng phát ra khí thế càng lúc càng tăng. Trong đình viện lập tức dấy lên cảm ứng thảm liệt cùng cực, kình khí băng hàn và hỏa nhiệt gặp nhau xung đột mãnh liệt, y phục của hai gã đều phất lên, tình cảnh thập phần quỷ dị.

Bọn Lôi Cửu Chỉ ba người đều lùi ra xa đình viện một cách vô thức, không nói được tiếng nào.

Trong mắt ba người, Từ Tử Lăng như thượng tùng cổ bách cao đến tận trời, tú khí bức nhân nhưng lại đẹp lạ lùng, ẩn chứa bên trong khí phách cao ngạo bất quần, ung dung tiêu sái. Khấu Trọng lại vững vàng như trái núiấu tận mây, không thể đoán biết được đỉnh của nó cao bao nhiêu. Cả hai đều làm cho người ta cảm thấy hồn phách rụng rời, cũng khiến cho người ta thấy được hai gã thật ngang tài ngang sức.

Từ Tử Lăng nhịn không được cười nói:

- Thấy ngươi cũng có một chút đạo hạnh, ta nhường ngươi xuất đao trước đó.

Khấu Trọng nổi cáu:

- Nói giỡn! Xuất đao trước hay sau làm sao nói nhường được. Bất quá chỉ đấu khí thế thì không ai chiếm được tiện nghi, để tiểu đệ hảo tâm đả phá cục diện buồn chán này. Xem đao!

Gã lập tức bước chân trái lên, một đao hướng vào Từ Tử Lăng chém tới.

Ba người Lôi Cửu Chỉ đều tròn mắt há miệng. Rõ ràng hai gã đứng cách nhau tới hai ba trượng, dù Khấu Trọng có bước lên một bước thì cũng chỉ gần thêm ba bốn xích, thế nhưng đao phong rõ ràng "hàng thật giá đúng" tiến đến trước ngực Từ Tử Lăng, thần kì như là đang hí lộng quỷ thần vậy.

Trong mắt của Từ Tử Lăng, Khấu Trọng bước lên một bước đã khiến gã chấn động cả người. Tuy chỉ là một bước nhưng lại như đã vọt lên phía trước đến hai trượng, chợt phát sinh ra ảo giác giống như Khấu Trọng đã dùng ma thuật làm thu hẹp không gian.

Bộ pháp như vậy Từ Tử Lăng lần đầu trông thấy.

Đao pháp của Khấu Trọng quả thật lăng lệ, mục tiêu công kích của đao phong tuy chỉ có một điểm nhưng đao khí lại bao trùm cả người của Từ Tử Lăng, có cảm giác vô luận gã di chuyển về hướng nào cũng không tránh được. Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng giống như sài lang ngửi được mùi máu, cắn mãi không nhả, thật là vi diệu

cực điểm.

Từ Tử Lăng đương nhiên không vì vậy mà nhận thua, cười ha hả nói:

- Quả nhiên là có một chút đạo hạnh.

Lập tức xoay hổ khẩu, tay phải nắm thành quyền ấn, đánh thẳng lên trên, đúng vào chính giữa đao phong.

Lôi Cửu Chỉ ba người vốn dĩ giật mình kinh hãi hô lên một tiếng nhưng sau lại chuyển thành tiếng than! Thì ra thoạt nhìn thì hữu thủ của Từ Tử Lăng chỉ thiếu một chút là đánh trúng Tỉnh Trung Nguyệt nào hay nhờ sai một chút xíu mà tránh được mũi nhọn sắc bén của Tỉnh Trung Nguyệt. Thật là thần diệu đến cực điểm.

Khấu Trọng toàn thân chấn động, thu đao thoái lui, an nhiên lập định than:

- Cuối cùng cũng thử được tên tiểu tử nhà ngươi nông sâu thế nào. Cả nội công và tâm pháp đều được cải biến rồi! Cả người tạo thành một thể, vô nội vô ngoại, người đã thủ ấn thức gì vậy?

Song mục Từ Tử Lăng nheo lại thành như một đường chỉ, ánh mắt trong đó lại có tinh quang sáng rực, thế nhưng lại như thần tàng nội liễm, giấu thần khí vào bên trong, lắc đầu nói: Ấn thức gì cũng không quan trọng, quan trọng nhất là phát xuất chân kình, vừa đúng có thể đánh tan đao khí của ngươi, khiến ngươi không thể thừa thắng truy kích. Thế nào, đã đầu hàng chưa?

Khấu Trọng hào tình vạn trượng cười nhạt nói:

- Lăng thiếu gia ngươi nói cho cùng là ngây thơ hay là ấu trĩ đây?

Ngôn từ đáng cười như vậy cũng nói ra miệng được. Nếu ngươi có thể hoàn toàn phá được đao kình của ta, Khấu Trọng ta đã sớm té dài như chó ăn phân rồi, đâu có đứng vững chãi ở đây mà buông lời trêu chọc ngươi. Điều đó chứng tỏ tiểu đệ xuất đao vẫn còn dư lực.

Từ Tử Lăng nói:

- Đạo hạnh của bổn thiếu gia sao lại để ngươi nói trái là trái, phải là phải chứ. Bất quá ngươi tuyệt đối không phải xuất đao còn chừa dư lực. Ngươi tự nhiên lại thích tranh biện như vậy, có giỏi hãy trả lời ta một vấn đề xem.

Khấu Trọng từ từ nâng đao lên quá đầu, một cỗ kình khí lấy gã làm trung tâm lập tức nổi lên làm cho lá cây trên mặt đất bay lên ào ào, lạnh lùng nói lớn:

- Có rắm gì thì cứ đánh ra đi!

Bọn Lôi Cửu Chỉ bất luận nhìn hay nghe đều cảm thấy thống khoái cực độ. Ngôn ngữ của hai gã càng không khách khí càng khiến người ta cảm thấy được tình huynh đệ chân tâm không đổi, hoàn toàn không có cố kị gì của hai gã.

Từ Tử Lăng không cười nữa nói:

- Bọn ta giống như trở lại tình cảnh lúc xưở Dương Châu, sau khi học trộm công phu xong thì đem ra đánh nhau để giỡn chơi. Ai! Không ngờ mới đó mà đã qua nhiều năm rồi. Vậy mà cái kiểu ăn nói thô tục đó của tên tiểu tử nhà ngươi vẫn không đổi, một chút tiến bộ cũng không có.

Khấu Trọng bật cười lớn, hạ đao chống xuống đất như là quải trượng, lá cây đang bay vòng vòng lập tức rớt hết xuống đất, gật đầu

hỏi:

- Lời nói thô tục cũng tiến bộ được sao? Thỉnh Lăng thiếu gia hãy nói thử vài lời thô tục đã tiến bộ cho ta đại khai nhĩ giới xem!.

Bọn Lâm Lãng cũng cười hùa theo gã.

Từ Tử Lăng bật cười nói:

- Cứ cho là ta nói sai. Trở lại vấn đề lúc nãy, ta làm sao lại có thể dùng Dịch chi kiếm thuật đỡ được Tỉnh Trung Nguyệt của ngươi? Đáp không trúng là thua.

Khấu Trọng ngồi xuống đất, đặt đao lên đầu gối, trầm tư nói:

- Ngươi nhìn ra đao ý của ta phải không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Coi như ngươi qua được cửa này, sao ngươi không từ cảnh giới hạ thừa hữu ý tiến nhập cảnh giới thượng thừa vô ý chứ? Lúc đó ta phải tận lực đối phó rồi, đâu như bây giờ, ung dung “uống rượu ăn lẩu” dễ dàng như vậy.

Khấu Trọng động dung nói: Đúng là cao luận. Bất quá theo lời tệ nhạc phụ lão Tống, bất luận vô ý hay hữu ý đều không tốt. Cao minh nhất chính là khoảng giữa của hữu ý và vô ý ấy. Thế nhưng việc đó nói thì dễ làm thì khó, làm sao có thể tiến nhập cảnh giới hữu ý vô ý đó chứ?

Lôi Cửu Chỉ lớn tiếng nói:

- Lão ca có thể đem những tâm đắc trên đổ trường nói ra cho hai vị

lão đệ tham khảo. Đánh bạc tối kị cầu thắng, sợ thua. Chỉ có không cầu thắng cũng không sợ thua, xem tiền thắng được như cỏ rác thì mới có thể đại sát tam phương, đổ mãi không bại được. Đương nhiên là còn phải có đổ thuật cao minh hỗ trợ.

Từ Tử Lăng vỗ tay nói:

- Nói hay lắm! Thiếu Soái nhà ngươi minh bạch chưa?

Khấu Trọng ngẩn người ra một lúc, nổi cáu nói:

- Khó hiểu lắm sao? Tới đây! Xem một đao nữa của ta!

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Sao có chuyện dễ thế được, đến phiên ngươi phải tiếp chiêu, coi chừng đó!

Đoạn không lý gì đến việc Khấu Trọng đang ngồi trên mặt đất, nhún người bay lên không, đến bên trên Khấu Trọng xéo qua một chút, hai tay chuyển từ “Nội Sư Tử Ấn” sang “Ngoại Sư Tử Ấn”, sau đó lại hóa thành bóng chưởng đầy trời, như thiên la địa võng chụp xuống Khấu Trọng.

Khấu Trọng nhìn như không nhìn, h chém lên.

Bóng chưởng đầy trời lập tức tan biến.

“Bình”

Chưởng đao giao kích. Từ Tử Lăng chấn động trên không, lộn hai vòng trở về chỗ cũ.

Ba người đứng ngoài đều dấy lên cảm giác thật khó hình dung. Rõ ràng là thế công của Từ Tử Lăng thần diệu vô biên, khiến đối thủ khó mà kháng cự nhưng Khấu Trọng lại có thể nhẹ nhàng phản kích, làm công thế biến mất, một chút dấu vết cũng không còn.

Khấu Trọng thu đao để ngang trước mắt, tay kia phủi lên thân đao than:

- Hảo huynh đệ của ta ơi! Trận chiến tối nay đối với chúng ta thật là có nhiều điểm lợi, có khi còn nhiều hơn chúng ta tưởng tượng nữa. Xem đao!

Tức thời bật người phóng lên, đao hóa thành cầu vồng hướng về phía Từ Tử Lăng.

Trong chớp mắt hai người đã xoắn vào, ra chiêu liên miên bất tuyệt. Nếu không phải bọn Lôi Cửu Chỉ hiểu nội tình bên trong chắc chắn sẽ cho là hai gã có thâm thù đại hận gì, quyết đưa đối phương vào tử địa.

Hai gã chiến đấu kịch liệt vô bì, làm cho người ta lóa cả mắt. Chưởng qua đao lại, cước đạp quyền phóng, lúc xa lúc gần, khí thế thay đổi. Có lúc xuất chiêu cận chiến, chiêu pháp tinh tế. Lại có lúc từ xa đánh tới, đại khai đại hợất luận trong tình huống nào cũng khiến mọi người đứng ngoài xem tới thở không ra hơi.

“Keng!” Hai người lập tức phân ra, cách nhau khoảng một trượng nhưng lại khí định thần nhàn, giống như chưa từng động thủ qua vậy.

Từ Tử Lăng tay nắm thành Nhật Luân Ấn, hết sức ngạc nhiên nói:

- Ta là vì có được kì ngộ, có thể dựa vào Cửu Tự Chân Ngôn Thủ Ấn

khiến cho ngoại lực nội khí sinh mãi không dứt, hết rồi lại có, theo thiên đạo tuần hoàn không nghỉ, bất kể sâu rộng bao nhiêu chân khí cũng có thể chi trì. Thế nên ta mới có ý làm tiêu hao chân nguyên của ngươi, để sau có thể cảnh tỉnh tên tiểu tử ngươi. Nào ngờ tên tiểu tử ngươi lại như có thể trong khoảng thời gian giữa các chiêu đao mà hô hấp hồi khí. Đó là loại công phu gì?

Khấu Trọng cười ha hả:

- Nguyên lai ngươi đã dùng quỷ kế đối với ta. Bí thuật này của ta là học từ lão Tống, mỗi đao đều thu phát tự nhiên, cản ngoại điều nội, nếu không đã bị ngươi đánh dập mặt xuống đất rồi. Hắc! Vừa rồi ngươi không dùng được Dịch kiếm thuật phải không?

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Mười mấy đao vừa nãy của ngươi quả là có sáng ý, lại sung mãn như thiên mã hành không, so với đao pháp lúc trước của ngươi phong cách tuy giống nhưng lại có một luồng kình đạo khó mà hình dung. Trong thế đơn giản vụng về nhất lại hàm chứa thiên biến vạn hóa, chỉ là còn thiếu chút công lực hỏa hầu, nếu không ta đã bị ngươi đánh gục rồi. Song hiện tại ngươi chỉ có thể đợi ta làm thịt mà thôi.

Nghe đến câu cuối Khấu Trọng không nhịn được mà cười lớn nói:

- Cửu Tự Chân Ngôn Thủ Ấn của ngươi cố nhiên là tuyệt học khoáng cổ thông kim, nhưng bản lĩnh thổi da bò của ngươi mới là thiên hạ vô song. Tới đây! Để bổn Thiếu Soái xem thử ngươi làm sao làm thịt ta.

Từ Tử Lăng mỉm cười, đột nhiên một quyền đánh tới.

Bốn người bao gồm cả Khấu Trọng đều ngẩn ra, không biết xảy ra chuyện gì.

Chính là do quyền này không những cho người ta cảm giác nhẹ như tơ mà còn không có một chút quyền phong hay kình lực nào.

Trong lúc mọi người còn đang nghĩ như vậy thì bỗng nhiên “Bình” một tiếng, quyền đầu ngưng lại giữa chừng trong không gian nhưng lại phát ra một luồng kình khí cuồng dương hết sức lăng lệ đánh thẳng về phía Khấu Trọng.

Bọn Lôi Cửu Chỉ còn chưa kịp la hoảng thì Khấu Trọng đã phát ra một đao.

“Choang!” một tiếng, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều lùi nửa bước, nguyên trạng cùng lúc phục hồi.

Khấu Trọng động dung nói:

- Đây là công phu gì vậy?

Từ Tử Lăng cũng động dung nói:

- Một đao này của ngươi có thể đem quyền kình tập trung cao độ của ta chia làm hai mà đánh bật ra, thật là kì lạ. Trong thiên hạ thật không mấy ai làm nổi điều này.

Hai người nhìn nhau cùng cười lên ha hả, nói không hết sự sung sướng trong lòng.

Do nhiều tình huống xảo hợp mà hai gã võ đạo tu vi có bước tiến dài trong nhiều phương diện. Điều khiến hai gã vui mừng nhất là từ chỗ tính cách bất đồng có thể tự mình phát triển được loại tâm pháp võ công thích hợp với mình.

Khấu Trọng cười:

- Cùng ngươi động thủ có thể nói là cũng thống khoái như cùng với Tống Khuyết quá đao vậy. Từ Lĩnh Nam ngồi thuyền đến đây ta ngày nào cũng ngoan ngoãn ở trên thuyền nghiền ngẫm đạo dùng đao, phối hợp với binh pháp của Lỗ đại sư đã tâm đắc yếu quyết, sáng tạo ra tám chiêu đao pháp. Tiểu Lăng ngươi có muốn thử xem không?

Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

- Ngươi hiện giờ đã có kinh nghiệm, bát thức đao chiêu đó đương nhiên có điểm đặc biệt, ta làm sao bỏ qua được chứ.

Khấu Trọng nói:

-Tám chiêu này đều dựa vào trí tưởng tượng phong phú của ta. Tuy nhiên cũng cần ngươi giúp ta xem xét, nghiên cứu lại một phen mới được. Có một cường địch như ngươi khảo nghiệm, ta có thể trong đêm nay công hành viên mãn tám chiêu này. Ngày mai có thể khiến cho địch nhân một ph.

Lôi Cửu Chỉ nói lớn:

- Tám chiêu này tên gọi là gì?

Khấu Trọng nghiêm túc nói:

- Chiêu thứ nhất kêu là “Bất Công “ (không đánh), chính là “vô thị kì bất lai, thị ngô hữu dĩ đãi dã, vô thị kì bất công” nên gọi là “bất công” (tạm dịch: không có chỗ để cậy vào thì không đến, nếu cậy vào người thì phải chờ; không có chỗ cậy vào thì không đánh, nếu cậy vào người thì không công được).

Nói đến câu cuối thì dũng mãnh vung đao, cước đạp kì bộ, lập tức đao khí lẫm liệt hướng đến Từ Tử Lăng, giống như công mà không phải công, như thủ mà không phải thủ.

Từ Tử Lăng chấn động nói:

- Quả nhiên lợi hại! Một chiêu “Bất Công” của ngươi xuất ra, ta lập tức cảm thấy nếu không chủ động tấn công sẽ bị rơi vào liệt thế bị động, chỉ bị đánh mà không thể đỡ. Ngươi lại có thể dùng bộ pháp hoàn toàn phối hợp với đao kình xoắn ốc, có thể nói là xuất thần nhập hóa.

Khấu Trọng từ từ di chuyển quanh Từ Tử Lăng nói:

- Bất quá chiêu này chỉ thích hợp trong tình huống đơn đả độc đấu. Nếu muốn chủ động xuất kích tiên phát chế nhân thì phải dùng chiêu “Kích Kì”, chính là “thiện xuất kì giả, vô cùng như thiên địa, bất kiệt như giang hà, doanh nhi li chi, tịnh nhi kích chi thị dã. Xem đao!

Đột nhiên toàn trường đao quang kình phong bất chợt

thu liễm, Khấu Trọng thân theo đao mà tiến, đao kình hóa thành cầu vồng, hướng thẳng đến Từ Tử Lăng mà chém. Mặc dù biết gã sẽ xuất đao nhưng không ai ngờ lại dũng mãnh lăng lệ như vậy.

“Keng!” Tả chưởng Từ Tử Lăng phất trúng vào thân Tỉnh Trung Nguyệt, hai người chợt hợp chợt phân, hồi phục cục thế đối đầu.

Bọn Lôi Cửu Chỉ bị khí thế một đao đó của gã tới một cách đột ngột như núi sập đất lở, trấn nhiếp tinh thần, quên cả reo hò.

Từ Tử Lăng hít vào một hơi chân khí, trấn áp khí huyết đang nhộn nhạo lên trong người, chắt lưỡi nói:

- Ngươi suýt chút nữa đã lấy mất cái mạng nhỏ của ta rồi. Đao này lợi hại nhất là ở tâm pháp. Ngươi thành công ở chỗ có thể đem toàn bộ lực lượng sở hữu tập trung vào một đao, có thể cùng đối thủ lập tức phân thắng phụ. Song khiếm khuyết ở chỗ nếu đối phương có thêm một người thì ngươi không kịp hồi khí, tạo cơ hội cho địch nhân có thể thừa cơ tấn công.

Khấu Trọng hơi suyễn hơi hít vào có chút khó khăn nói:

- Chính vì vậy thức tiếp theo kêu bằng “Dụng Mưu”. Chính là phương pháp dụng binh lấy mưu kế là chủ, muốn dùng mưu bày trận, trước tiên phải mưu địa lợi; muốn dùng mưu thắng địch, trước tiên phải mưu củng cố thực lực bản thân. Đáng tiếc là ngươi không thừa thế xông lên, nếu không ta có thể cho ngươi xem rõ chiêu này.

Từ Tử Lăng hứng chí

- Chiêu thứ tư gọi là gì?

Khấu Trọng đáp:

- Đệ tứ chiêu là “Binh Trá”. Tuy có danh là một chiêu nhưng thật ra là tám chiêu khác, chiêu số lấy giả làm thật, lấy thật làm giả, binh bất yếm trá. Đao pháp này trước kia sử dụng vô cùng hiệu quả, nay lại được cải biến thêm, bất quá không thể sử dụng với ngươi được vì ta không có tâm tình lừa gạt ngươi.

Từ Tử Lăng nổi cáu nói:

- Ngươi đâu phải chưa từng lừa gạt ta, đừng có đóng kịch như vậy!

Khấu Trọng đỏ mặt kháng nghị:

- Cái đó đâu giống nhau.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Coi như ta nặng lời đi, ngươi đừng giận ta. Hãy mau sử chiêu thứ năm ra xem!

Khấu Trọng hô lớn một tiếng, phát ra một đao không hướng về phía Từ Tử Lăng mà hướng lên trời, tuy kình khí rất mạnh nhưng tự nhiên là không uy hiếp trực tiếp đến Từ Tử Lăng.Thế nhưng đó chỉ là đứng từ góc độ của bọn người Lôi Cửu Chỉ còn Từ Tử Lăng là người trong cuộc lại có cảm thụ khác.

Khấu Trọng quả là đã dạt tới cảnh giới “thành gia lập phái”. Một đao này đã làm cho không khí xung quanh chuyển động giống như Thiên Ma Đại Pháp, hình thành một lực trường khí kình, lợi hại nhất là ở điểm trực tiếp làm cho người ta không biết ứng phó thế nào, công thủ đều không thể dự đoán được, lại không biết bước tiếp theo sẽ thế nào.

Từ Tử Lăng động dung nói:

- Chiêu này là dựa vào Dịch Kiếm Thuật.

Bèn nhằm vào lúc Tỉnh Trung Nguyệt thế tới tận cùng gã mới tấn công một chiêu.

Khấu Trọng cười ha hả, huy đao chém ra

“Keng!” Hai người đao chưởng tề xuất, ngạnh tiếp một chiêu, sau đó tự động phân ra

Khấu Trọng hiểu ý nói:

- Chiêu này kêu bằng “Kì Dịch”. Tiểu đệ đánh ra thử xem ngươi phản ứng thế nào, vốn là không có chiêu thức cố định, bất quá dùng trên người tên tiểu tử hiểu Dịch Kiếm Thuật như ngươi tự nhiên là không linh.

Lại nói:

- Chiêu thứ sáu trong Tĩnh Trung Bát Pháp của ta kêu là “Chiến Định”, chính là ‘phi tất thủ bất xuất chúng, phi toàn thắng bất giao binh, duyến thị vạn cử vạn đương, nhất chiến nhi định ”. Tới đây!

(tạm dịch: không chắc là dùng được thì không đem ra, không chắc là toàn thắng thì không xuất binh, vạn lần đánh, vạn lần đỡ cũng chỉ trong một trận chiến mà quyết định).

Tiếp đó liên tục phóng ra cả trăm đao khiến cho bọn Lôi Cửu Chỉ chỉ cònước trợn mắt há miệng. Mỗi đao đều không cùng giác độ công về phía Từ Tử Lăng, đao đao đều hết sức kì diệu, tựa như hữu ý lại như vô ý, ý vị vô cùng mà cũng hung hiểm cực điểm

Đối với khả năng của Từ Tử Lăng mà cũng phải cật lực chống đỡ!

Khấu Trọng sau khi thu đao lùi lại suyễn hơi nói:

- Hảo tiểu tử! May mà có ngươi. Ba chiêu còn lại ta đánh ra không nổi nữa rồi! Đành nói tên ra ngươi nghe xem thử có được không!

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy không chịu nổi nữa nói:

- Nói đi!

Khấu Trọng cười khổ nói:

-Lại gạt được ngươi rồi. Ba chiêu đó ta còn chưa nghĩ thông, tất nhiên là chưa có tên, qua hai ngày nữa sẽ nói với ngươi!

Chương 322: Biểu lộ tâm tình

Trận chiến tối qua đối với hai gã quả là có tác dụng “thôi sanh”. Dù là Tống Khuyết hay Ninh Đạo Kì trong quá trình tu luyện cũng không thể nào tìm được đối thủ ngang tài ngang sức như cặp đôi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Hai gã có thể vì đối phương tận tình cuồng công thí chiêu, đồng thời lại chỉ rõ cho đối phương biết những điểm còn khiếm khuyết mà mình phát hiện được, lại có thể thành tâm tiếp nhận những lời trung ngôn nghịch nhĩ đó. Vì vậy trận chiến đó quả là có ý nghĩa vô cùng quan trọng và sâu xa đối với hai gã.

Từ Tử Lăng vào đến sảnh đường thì thấy Lâm Lãng và Công Lương Ký đã chuẩn bị xong hành trang thật đơn giản, đang cùng nhau ngồi quanh một bàn tròn vui vẻ dùng bữa sáng.

Khấu Trọng đang cởi trần để Lôi Cửu Chỉ thoa rượu thuốc lên mấy chỗ cơ bị đau cho gã. Mùi rượu thuốc hòa với mùi cơm nồng ấm tràn ngập cả sảnh đường, tràn đầy không khí sinh hoạt đầm ấm.

Thấy gã tới Khấu Trọng than oán:

- Bình thường trông tên tiểu tử nhà ngươi ôn hòa nho nhã. Không ngờ tối qua lại như thằng điên, cứ nhè ta mà đập. Thật là còn thảm hơn huyết chiến sa trường nữa.

Từ Tử Lăng nghe những lời lẽ khoa trương của gã lại nảy sinh cảm giác ấm áp thân thiết hết sức quen thuộc, bèn ngồi xuống bên cạnh gã, đưa tay bốc một cái mãn đầu, cắn một miếng vừa nhai vừa nói:

- Chuyện này thật kì quái phi thường, ta cũng cảm thấy cả người đều

đau nhức. Trước nay, bất luận chiến đấu kịch liệt thế nào, chỉ cần không phải thực sự thụ thương thì ngủ một đêm thức dậy là hết chuyện. Lần này lại không như vậy.

Khấu Trọng hưởng thụ cảm giác khoan khoái vì Lôi Cửu Chỉ xoa bóp bờ vai rộng của gã, gật đầu nói:

- Ta cũng đã nghĩ qua vấn đề này rồi, phải chăng do “chân khí” của chúng ta đồng ch đồng tính nên nếu mang ra đánh nhau thì khó mà phát huy công hiệu tự liệu thương?

Từ Tử Lăng trầm mặc, lại chờ Lôi Cửu Chỉ “thị hầu” Khấu Trọng xong mới đột ngột từ trong bọc rút ra một bao được gói bằng giấy dầu đựng di quyển của Lỗ Diệu Tử, đưa đến trước mặt Lôi Cửu Chỉ nói:

- Nếu hôm nay Lôi đại ca không đi tham gia Thiên Cửu đại hội thì mấy thứ trong này đều là của huynh.

Khấu Trọng nhìn cái gói khó mà đoán biết bên trong chứa gì đó, bất chợt liên tưởng đến phong thư mà Lý Tú Ninh nhờ Thương Tú Tuần chuyển cho gã vẫn chưa mở ra xem. Từ lúc đào sinh trên biển đến giờ gã vẫn chưa dám đụng đến nó, ngay cả bản thân gã cũng không hiểu sao mình lại có tâm thái như vậy.

Lôi Cửu Chỉ ngạc nhiên nói:

- Bên trong là cái gì vậy?

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng nói:

- Huynh là đại sư đổ bác, cái bao này cũng giống như xúc xắc bị nắp chung che lại, cách đặt đã rõ rồi, huynh có muốn cùng ta đánh một

ván không?

Lôi Cửu Chỉ cười khổ nói:

- Nhanh như vậy đã dám khiêu chiến với sư phụ rồi. Ai! Ngươi không muốn ta tối nay đi thì ta không đi! Lão ca đương nhiên tin tưởng hai người chỉ là nghĩ cho ta mà thôi.

Khấu Trọng vỗ mạnh một cái làm cả Lâm Lãng và Công Lương Ký đều giật mình la hoảng một tiếng, gã

- Quả nhiên là cao thủ đổ bác, huynh thắng rồi! Trong đó chính là thủ quyển của sư phụ huynh, bảo đảm huynh xem qua là thích thú đến không nỡ rời tay.

Lôi Cửu Chỉ chấn động cả người, lộ ra thần sắc không dám tin là thật, lập tức mở bao ra xem, thần tình kích động vuốt ve di quyển, nói không thành lời.

Từ Tử Lăng nói:

- Đã đến lúc lên đường rồi!

o0o*

Từ Tử Lăng, Khấu Trọng và Lôi Cửu Chỉ ngồi trong một quán trà nhỏ gần bến đò đưa mắt tiễn thuyền của Lâm Lãng và Công Lương Ký rời bến. Từ, Khấu hai người đều được Lôi Cửu Chỉ dùng dịch dung thuật kế thừa được của Lỗ Diệu Tử cải trang biến thành hai gã đại hán thô kệch. Loại người này thường làm việc tay chân ở bến đò sẽ không gây chú ý cho người khác.

Sự thật thì với khả năng và công lực của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng,

trong lúc hai gã đề cao cảnh giác mà người khác muốn bí mật theo dõi thì còn khó hơn là lên trời nữa.

Lôi Cửu Chỉ như chưa quên được nỗi buồn li biệt, chỉ yên lặng uống trà.

Khấu Trọng tâm tình cao hứng, không nhịn được quay sang đùa với Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng gác chân lên ghế, ra vẻ một hán tử thô lỗ, mục quang quét về phía quan thuyền của Bạch Thanh Nhi cách đó không xa. Gã nhìn thấy một nhóm khoảng mười mấy người đang khuân hàng hóa từng thùng từng thùng xuống thuyền, đoạn nói:

- Ngươi đoán xem bọn chúng vận chuyển hàng gì đến Tương Dương?

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Chính là muối biển!

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Sao huynh dám khẳng định vậy? Nếu là muối sao lại đựng trong thùng gỗ mà vận chuyển, đựng trong bao không phải tốt hơn sao?

Lôi Cửu Chỉ thản nhiên nói:

- Mấy thùng gỗ đó đều là gỗ đào thượng đẳng, dùng làm thùng thì thật là đại tài tiểu dụng, chứng tỏ tuy bề ngoài là vận chuyển muối thật ra là vận chuyển gỗ. Bất luận công thành hay thủ thành đều cần dùng gỗ, nhưng dùng cách này thì có thể che mắt được người khác.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Mấy câu đó quả là có kiến thức, nhưng những thùng gỗ đó vẫn có thể đựng thứ khác, không phải muối biển.

Lôi Cửu Chỉ mỉm cười nói:

- Ta đưa ra phán đoán đó là vì hai nguyên nhân, thứ nhất là căn cứ vào trọng lượng của thùng gỗ, thứ hai là bọn đại hán kia là người của Hải Sa Bang. Bọn chúng không bán muối thì bán cái gì?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đinh thần nhìn kĩ quả nhiên phát giác bọn đại hán đó trên cổ áo đều có thêu tiêu khí của Hải Sa Bang, không khỏi thầm tự mắng mình sơ ý một chặp, đồng thời cũng thấy kì quái.

Lý Tử Thông một lòng muốn câu kết với Tiêu Tiễn. Theo lý mà nói Tiêu Tiễn phải bất hòa với Trầm Pháp Hưng mới đúng. Sao lại để cho bọn nha trảo của Trầm Pháp Hưng là Hải Sa Bang trong địa phương của mình tự do hoạt động, mua bán làm ăn lớn như vậy.

Lôi Cửu Chỉ thấy hai gã không trả lời hạ giọng nói:

- Lão ca đi trước một bước đây, gặp lại ở Quan Trung nhé!

Nói xong cười ha hả bỏ đi.

Đợi sau khi bóng lưng của Lôi Cửu Chỉ ra khỏi quán trà khuất hẳn, Khấu Trọng mới nói:

- Cả ta cũng không nghĩ ra sao ngươi lại tùy tiện đem bí quyển của Lỗ đại sư tặng cho người khác. Tuy nói thằng cha họ Lôi kia có uyên nguyên với Lỗ tiên sinh nhưng nói cho cùng thì cũng chỉ là mới quen

thôi!

Từ Tử Lăng suy nghĩ một lúc, cảm xúc nói:

- Mấy cuốn bí quyển đó ta đã đọc đến thuộc lòng rồi nên mới không muốn lưu lại bên người. Ai! Hoặc giả ta căn bản trừ tấm thân cô độc này không còn muốn có gánh nặng nào khác. Đừng nhìn ta như vậy, ta hoàn toàn không như ngươi tưởng tượng muốn xuất gia làm hòa thượng đâu. Nếu không thì việc Tứ Đại Thánh Tăng sinh cầm ta chính là một cơ hội tốt cho ta đem thân gửi nơi cửa thiền rồi.

Khấu Trọng cười khổ nói:

-Tên tiểu tử nhà ngươi lúc nào cũng làm ta lo lắng. Có phải ngươi đã gặp phải khúc mắt hoặc đả kích gì trong tình cảm rồi không, tại sao đối với sinh mệnh ngươi dường như còn tiêu cực bi quan hơn trước vậy?

Từ Tử Lăng lơ đãng nhìn mấy con thuyền tản mác qua lại trên sông, chầm chậm nói:

- Hoặc giả đối với nhiều sự việc, ta và ngươi đều khác biệt với người thường. Thực chất chúng ta đều không thể tự tìm hiểu mình. Đối với sinh mệnh lại càng không hiểu rõ. Sinh mệnh rốt cuộc là cái gì, kết quả của sinh mệnh là gì? Mỗi người trong đời cuối cùng đều phải đối diện với hai loại hiện thực bên trong và bên ngoài, bất luận Trọng thiếu gia ngươi thần thông quảng đại đến thế nào cũng chỉ có thể dựa vào chút dấu vết bên ngoài mà phán đoán tình huống bên trong của ta, đoán ra được cũng là thứ đã bị bóp méo đi rồi. Nói rộng hơn, ngươi chỉ có thể xuất phát từ góc độ tưởng tượng của bản thân mà đi tìm hiểu sinh mệnh của người khác. Mỗi cá nhân đều là độc nhất vô nhị, cho nên chúng ta nhất định là không hiểu rõ người khác được.

Khấu Trọng ngẩn người ngẫm nghĩ một lúc, gật đầu nói:

- Những lời ngươi nói thật có đạo lý, ta quả thật là không hiểu ngươi, chí ít cũng chưa từng nghĩ qua là ngươi lại có cách nghĩ như vậy. Bất quá loại sự tình này một khi đã hiểu thấu thì tính nguy hiểm rất lớn, nó sẽ khiến ngươi có khuynh hướng sống cô độc, không dám vượt qua cửa ải đối nhân xử thế này.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Yên tâm đi! Ta chỉ là nhất thời tình cảm bộc phát, sự thật là đã bị ngươi đoán trúng rồi. Ta ở Thành Đô đã bị tiếng tiêu của Thạch Thanh Tuyền câu dẫn, làm phát sinh cảm giác ái mộ nàng. Thế nhưng nàng lại nói với ta nàng sẽ ở vậy tới già, cái đó giống như là bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt, hoàn toàn có thể so sánh với lúc ngươi bị Tống Ngọc Trí cự tuyệt. Chuyện này ta chỉ nói cho mình ngươi nghe thôi. Hắc! Nói xong thấy nhẹ nhõm hơn nhiều!

Khấu Trọng trong lòng nóng lên, nói:

- Nữ nhân miệng nói một đằng trong lòng lại nghĩ một nẻo, chỉ cần Lăng thiếu gia tích cực tranh thủ, bảo đảm Thạch Thanh Tuyền sẽ chống không nổi. Trong Cửu Tự Chân Ngôn đó chắc chắn phải có một chữ có thể dẫn xuất được ái niệm của người ta chứ.

Từ Tử Lăng cười, mắng gã một câu:

- Tích cực tranh thủ cái đầu ngươi.

Sau lại điềm nhiên nói:

- Đối với chuyện nam nữ chi tình ta là kẻ lười nhác, sinh mệnh chỉ

chớp mắt là đã qua đi, bản thân mình đã không đủ còn nói gì đến việc sẻ chia với người khác. Duyên đến duyên đi cũng không ngoài chuyện đó.

Khấu Trọng đột nhiên hưng phấn vỗ vào vai gã một cái, vui vẻ nói:

- Bất luận thế nào cuối cùng cũng có nữ tử có thể làm ngươi động tâm. Vậy là ngươi có hi vọng không cần làm cao hiền ẩn sĩ ngạo thế lánh đời, sống những ngày đạm bạc chỉ có chim chóc làm bạn nữa. Ta với ngươi thật tương phản. Ta thấy sinh mệnh thật là dài, khó mà qua hết, phiền muộn nhất là mỗi ngày đều phải làm những chuyện nhàm chán mà hôm qua đã gặp rồi. Cho nên phải tìm một ý tưởng gì thật mới mà theo đuổi để giải muộn.

Từ Tử Lăng đột nhiên hỏi:

- Tối qua ngươi nói trong Tĩnh Trung Bát Pháp còn ba chiêu sau chưa nghĩ ra có phải thật không?

Khấu Trọng đáp:

- Làm sao là thật được. Ngươi biết rõ con người ta nói một là một nói hai là hai. Thế nhưng một là do có ngoại nhân ở đó, hai là ba chiêu này chính là hiểm trung cầu thắng, cần phải có quyết tâm cùng chết với địch mới có thể phát huy được. Thử hỏi ta làm sao sử ra những chiêu đó với ngươi chứ?

Từ Tử Lăng than:

- Nói thẳng ra tối qua ngươi thí chiêu với ta chỗ nào cũng có bảo lưu, nhưng so với Thiên Quân Tịch Ứng đã lợi hại hơn rất nhiều. “Bữa cơm” đó của Tống Khuyết chắc chắn sẽ khiến ngươi “no” suốt đời. Chỉ sợ ngươi gặp được Sư Phi Huyên và Tứ Tăng, đánh đến lúc sôi

máu lỡ tay đả thương người, lúc đó thì mệt rồi.

Khấu Trọng cười nói:

- Yên tâm đi! Ta đâu phải hạng người không biết cân nhắc nặng nhẹ chứ. Huống hồ lần này là đấu trí chứ không đấu lực, nếu không bọn ta đâu cần ngồi ở đây chờ lên thuyền chứ.

Sau lại chau mày nói:

- Ngươi có phải cảm thấy chuyện này không hợp thường lí không? Sư Phi Huyên nếu muốn cản trở chúng ta bắc thượng, tự nhiên là phải theo sát hành động và hướng đi của chúng ta một khắc cũng không rời. Song ngươi lại không cảm giác ra được điều gì, ta cũng không phát giác được tình huống dị dạng gì. Rốt cuộc là chuyện gì đây, nàng có biết là chúng ta ở đây không?

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Ta trong lòng cũng cảm thấy rất kì quái. Tối qua nàng đã lộ diện kêu Đỗ Phục Uy đến đổ trường tìm ngươi, theo ta thấy nàng ta sẽ đích thân truy cản bọn ta, nhưng bọn ta lại khẳng định là không bị nàng theo dõi. Huyền môn cao nhân như nàng, tâm linh xúc giác so với ta còn cao hơn, lại phối hợp với võ công siêu phàm nhập thánh. Cho nên có thể bọn ta như hai thằng ngốc bị người ta giám sát mà không biết.

Khấu Trọng khổ não nói:

- Vậy là tiêu rồi. Giả như bọn ta lặn xuống nước rồi một lát sau quan thuyền của Bạch Thanh Nhi rời đi, người có đầu óc một chút cũng biết được chúng ta đi nhờ thuyền của ả.

Từ Tử Lăng ung dung cười nói:

- Sư Phi Huyên tuy là tiên tử nhân gian nhưng đâu phải là thần tiên thật mà cũng chỉ là người mà thôi, cũng sẽ trúng kế, nếu không Thạch Chi Hiên đâu thể hoành hành thiên hạ mà không ai chế ngự được chứ. Hiện tại cách giờ khai thuyền còn nửa thời thần, chi bằng bọn ta cũng đường đường chính chính mua vé lên thuyền mà đi, xem thử nàng ta làm sao?

Khấu Trọng cả mừng nói:

- Chính hợp ý ta! Đi thôi!Khấu Trọng thất vọng trở về bên cạnh Từ Tử Lăng, hạ giọng nói:

- Con bà nó! Căn bản là không ai chịu khai thuyền hết. Nghe nói cái tên vô lại Chu Xán phong tỏa thủy đạo bắc thượng, Lâm Sỹ Hồng ở phương Nam lại không buôn bán với bất cứ ai, phía đông là quân Giang Hoài của lão gia, đến Tứ Xuyên chỉ có con thuyền lúc nãy của Lâm Lãng. Xem ra chỉ còn cách bỏ ra nhiều tiền mua một chiếc thuyền đánh cá mới được.

Từ Tử Lăng nói:

- Không nhất định phải ngồi thuyền. Chúng ta có chân có tay, đi bộ cũng được vậy, coi như thi thố cước lực với Sư Phi Huyên. Bọn ta giữa đường thì chuyển sang tiềm nhập thuyền của Bạch yêu nữ, như vậy có thể che mắt được người khác, đi thôi!

Hai gã dọc theo Trường Giang đi về phía tây, một hơi chạy khoảng 30 dặm, chạy đến đỉnh của một ngọn núi cao, hai gã nhìn nhau trong lòng đều cảm thấy vô cùng kinh hãi. Chính vì đối với Sư Phi Huyên hai gã hoàn toàn không phát giác được dộng tĩnh gì.

Khấu Trọng dõi mắt nhìn cả bốn phía bao gồm cả phía có dòng Trường Giang nước chảy cuồn cuộn nói:

- Ta có thể thập phần khẳng định là Sư Phi Huyên không theo dõi bọn ta. Nàng ta rốt cuộc muốn dùng thủ đoạn gì để đối phó bọn ta đây?

Từ Tử Lăng trong lòng chợt nhớ lại ngọc dung của Sư Phi Huyên và linh khí bức nhân của nàng, hít vào một hơi lương khí nói:

- Trước khi ta nhập Thục, Sư Phi Huyên từng nói với ta là năm đó Tứại Thánh Tăng truy sát Thạch Chi Hiên đã từng ba lần vây công hắn nhưng chỉ có thể khiến hắn bị thương mà bỏ chạy. Ta lúc đó không có lòng dạ nghĩ đến mấy câu này. Ngồi xuống hãy nói.

Hai gã bắt chéo chân ngồi xuống lưng tựa vào nhau, như vậy có thể nhìn được toàn bộ quang cảnh sơn lâm thảo dã xa gần, nếu có người tiếp cận chắc chắn không thể qua mắt hai gã.

Khấu Trọng nói:

- Ta hiểu ý ngươi, Thạch Chi Hiên hành tung ẩn bí như vậy, cũng như hiện tại không ai biết hắn ở đâu. Thế nhưng Tứ Đại Ngốc Đầu có thể ba lần vây công hắn, chứng tỏ Tứ Đại Ngốc Đầu có bí pháp truy tung rất hữu hiệu, dù là Thạch Chi Hiên cũng khó mà trốn được.

Từ Tử Lăng than:

- Phật môn tuy không chú trọng danh tiếng nhưng thật sự lại là bắc đẩu của võ lâm bạch đạo. Hãy nghĩ xem trong thiên hạ chùa hòa thượng, am ni cô nhiều như vậy, chỉ cần một phần vạn trong số hòa thượng ni cô đó biết võ công thì đã hết sức đáng sợ rồi. Lại tính thêm các môn phái bang hội có liên quan và các tín đồ thì có thể tạo thành

một mạng lưới tình báo như thiên la địa võng rồi. Chỉ cần chúng ta tại bất cứ đại thành tiểu trấn nào xuất hiện cũng không qua được tai mắt của bọn họ. Trước mắt thì tưởng là ta ở trong tối địch ở ngoài sáng nhưng thực ra là địch ở trong tối còn chúng ta mới ở ngoài sáng.

Khấu Trọng than:

- Thật muốn cùng bọn họ chọi thẳng một trận thật ác liệt. Bất quá ngươi chắc chắn là không đồng ý

Từ Tử Lăng nói:

- Trận chiến này xem ra không thể tránh khỏi. Cho dù ta chuyện gì cũng không để tâm nhưng cũng không muốn bị người ta sanh cầm. Tiếp cận Quan Trung bọn ta rất nguy hiểm vì thêm một tên Lý tiểu tử. Theo ta, hùng tài đại lược của Lý tiểu tử so với lực lượng của phật đạo lưỡng môn hợp lại còn khó đối phó hơn. Bọn ta cứ thế này mà tiến thẳng vào Quan Trung liệu có phải là hành động bất trí không?

Khấu Trọng trầm mặc một lúc đoạn quả quyết nói:

- Chỉ cần ngươi nói một câu thì ta lập tức hủy bỏ hành trình đến Quan Trung.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Ta chỉ là nhất thời cảm xúc bộc phát thôi. Từ trước đến nay bọn ta đã quen làm những việc mà người khác cho là ngu xuẩn bất kham rồi, ngại gì thêm lần này nữa chứ.

Khấu Trọng hào hứng nói:

- Cái đó kêu bằng “anh hùng sở kiến lược đồng”. Ta thực không chịu

được bọn người tự cho là xuất thân từ võ lâm thế gia hay cao môn đại tộc có thế lực mà tác uy tác phúc. Lần này là thế lực của cả hai phương diện đó kết hợp thành quyền uy vô thượng, ta lại càng nhìn không thuận mắt. Hãy để hai huynh đệ chúng ta khiêu chiến với thứ quyền uy đó. Thời thế là do người có chí khí và năng lực tạo nên, chỉ có nhân tài đến từ nhân gian mới hiểu rõ nổi thông khổ của nhân dân. Lý tiểu tử cũng giống như Tần Thủy Hoàng hoặc Hạng Vũ, đều xuất thân từ hoàng tộc thế gia, nhưng tiểu đệ có điểm giống Hán Cao Tổ Lưu Bang. Cả hai đều là lưu manh không hơn không kém, không có thói xấu của bọn quyền quý. Hắc! Ví dụ như vậy thật không tệ

Từ Tử Lăng ngẫm nghĩ một lúc mới cười khổ nói:

- Ngươi thật sự có hứng thú làm hoàng đế sao. Sợ nhất là khi ngươi lên làm hoàng đế rồi thì học theo Dương Quảng không chịu an phận, nam chinh bắc thảo, ngày ngày lo tìm những trò mới mẻ quái dị mà chơi, như vậy là bách tính khổ rồi.

Khấu Trọng gãi đầu nói:

- Nói thật làm hoàng đế là chuyện hết sức buồn chán. Theo Lỗ Diệu Tử nói, Tần Thủy Hoàng đối với quốc sự bất luận việc lớn việc nhỏ y đều tự mình giải quyết. Mỗi ngày đều dùng một cái cân bằng đá để cân ra một lượng tấu chương nhất định, chưa phê duyệt xong thì chưa đi nghỉ. Tại đế vị mười hai năm thì có đến năm năm là ra ngoài tuần thú.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta thật khó mà tưởng tượng ngươi lại siêng năng được như vậy. Nhưng cho dù ngươi có siêng năng đi nữa bách tính cũng chưa chắc được hưởng ân huệ. Đánh thiên hạ là một chuyện, trị thiên hạ lại là chuyện khác. Ngươi hoặc giả có thể là một thống soái thiên hạ vô

song nhưng chưa chắc là một trừ quân trị quốc tốt. Ngươi đã nghĩ qua vấn đề này chưa?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Ngươi nhắc nhở ta thường xuyên như vậy, ta làm sao quên được. Giả như ta có thể nhất thống thiên hạ, ta sẽ đem đế vị nhường cho người có đức hạnh và tài trí.

Từ Tử Lăng c

- Chuyện này chỉ nói để mà nói thôi, thực tế thì không làm được. Nếu là như vậy sao ngươi không sớm rửa tay gác kiếm đi, về quê mở quán ăn cho rồi!

Khấu Trọng than:

- Lăng thiếu gia lúc nào cũng thích bức ép người ta trong những chuyện thế này, chuyện gì cũng do ngươi nói hết. Được thôi!

Để ta làm hoàng đế cho. Nếu làm không được thì ta cũng còn chút bản lĩnh dùng người. Những chuyện như vậy phải làm qua mới biết được.

Cũng may là ta đối với lịch sử địa lý cũng có kiến thức, có thể trong sự hưng suy của lịch đại tiền triều mà rút ra ưu điểm và khuyết điểm, xem thử ta có thể tạo ra một cục diện mới không. Ai! Chỉ có thể xem là chúng ta lúc này đang buồn chán mới nói mấy câu giải muộn, chứ việc vào Quan Trung thành bại còn chưa biết, thảo luận làm sao làm hoàng đế phải chăng là quá sớm?

Từ Tử Lăng nói:

- Sau khi vào Quan Trung thì đã đi vào con đường “một đi không trở lại”. Ta thật không muốn nhìn thấy bộ dạng hối hận không kịp của ngươi trong tương lai. Vì vậy ngươi nên suy đi nghĩ lại hậu quả và trách nhiệm của việc này, đừng để vì nhất thời cao hứng mà bị vận mệnh lôi kéo, xỏ mũi dắt đi. Nếu không cuối cùng sẽ có một ngày hối hận thì đã muộn.

Khấu Trọng thu liễm tiếu dung, trên mặt lộ ra thần sắc trầm tư, chầm chậm từng chữ từng chữ nói:

- Trên đời này những sự việc có thểKhấu Trọng ta động tâm chỉ có vài việc. Hiện tại đứng đầu chính là cạnh tranh với các thế lực khác để thành thiên hạ chi chủ. Theo ta điều đó đối với bách tính rất có lợi, có thể cho họ những ngày hạnh phúc thái bình.Ta hoặc giả không phải là nhân tài trị quốc, lại thêm bản tính lười nhác, thế nhưng lúc này thiên hạ cần nhất không phải là một quân chủ trị quốc hữu phương. Giống như lúc chúng ta luyện Trường Sinh Quyết, lúc ngủ là lúc luyện công tốt nhất, và cũng như lời lão Bạt nói, Tùy triều đã kiến lập được một cơ sở hết sức vững chắc cho các triều đại sau này. “Vô vi nhi trì” (không cần làm gì cả) chính là biện pháp trị quốc tốt nhất, quốc gia sẽ tự động cường mạnh lên.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Những lời này thật có chủ kiến, ta cũng hiểu được tâm ý chân chính của ngươi. Tốt! Đối với việc tìm Dương Công Bảo Khố ta sẽ phù trợ ngươi hoàn thành mộng tưởng.

Khấu Trọng đặt tay lên vai gã hạ giọng nói:

- Không có ngươi là không được rồi! Ai!

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng nói:

- Thuyền của Bạch Thanh Nhi tới rồi kìa!

Mặt trời vừa xuống núi, hai gã cởi áo ngoài đến bên bờ sông men theo dòng nước, lợi dụng nhai thạch hai bên bờ sông yểm hộ, âm thầm lặn xuống nước đón đầu con thuyền của Bạch Thanh Nhi. Hai gã y kế tìm một vị trí gần đuôi thuyền, trước tiên lắng tai nghe trộm, đem hết những thanh âm trên thuyền thu vào tai. Một thế giới với không gian phong phú sung mãn thuần do thanh âm hình thành mở ra cứ như là được tận mắt chứng kiến, rõ đến mức cả hai đều phải giật trong lòng biết là cuộc tỉ thí đêm hôm trước đã khiến hai gã thu hoạch rất nhiều, công lực hỏa hầu đã tăng thêm một tầng.

Lúc đó trên thuyền thủ vệ thâm nghiêm, không biết vì nguyên nhân gì bọn Bạch Thanh Nhi lại đang ở trạng thái giới bị cao độ, có thể thấy rõ điều này qua việc chẳng ai dám nói câu nào cả.

Hai gã nhìn nhau đều cảm thấy kì quái, tạm thời không nghĩ đến việc tiềm nhập vào khoang thuyền.

Bằng thân thủ và linh cảm siêu việt của hai gã chỉ lo bọn Bạch Thanh Nhi và Văn Thái Đình mấy cao thủ đó, nếu không thì đã có thể lên thuyền một cách tự nhiên rồi. Đương nhiên cũng cần mấy chục tên đại hán trên thuyền hoàn toàn không đề cao cảnh giác, chú ý phía dưới sông thì mới xong.

Do Vinh Phụng Tường tối nay sẽ tham gia đổ hội ở Cửu Giang, còn Tả Du Tiên sẽ phụ trợ Phụ Công Hữu đối phó Đỗ Phục Uy nên chắc chắn là hai tên này sẽ không có mặt trên thuyền. Bọn nguyên lão cao thủ của Âm Quý Phái Văn Thái Đình cũng có khả năng lo đi tìm “Cung Thần Xuân” tính sổ, nếu thuyền này chỉ toàn là bọn thân thủ tầm thường hoặc chỉ có mình Bạch Thanh Nhi là lý tưởng nhất.

Từ Tử Lăng thấy Khấu Trọng ra dấu nổi lên mặt nước bèn lập tức men theo vách thuyền trồi đầu lên, trừ phi có người thò đầu ra nhìn xuống bằng không thì cũng không phát hiện được hai gã, bất quá lúc đó hai gã đã sớm lặn xuống nước lại rồi.

Khấu Trọng ghé sát tai gã nói:

- Cần phải bảo lưu chân khí, tuyệt không thể trường kì ẩn mình dưới nước được.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Kinh nghiệm dưới biển lớn lần đó chắc đã dọa ngươi một trận mất vía, nếu không sao lại có bộ dạng sợ đầu sợ đuôi như vậy.

Khấu Trọng nói:

- Quả thật là ta gặp ma thì sợ tối. Kì lạ chưa, sao Bạch yêu nữ lại phải về Tương Dương gấp như vậy? Nếu không thì sao trong đêm lại cho thuyền chạy hết tốc lực, không phải nguy hiểm lắm sao!

Lúc đó thanh âm của Bạch Thanh Nhi trong khoang thuyền vang lên, hai gã lập tức vận công lắng nghe.

Bạch Thanh Nhi hình như là sợ bị người ta nghe lén nên chỉ nói hai câu mơ hồ mà hai gã nghe được dường như là “xem qua” và “không thành vấn đề”

Tiếp theo là thanh âm của Văn Thái Đình:

- Ngươi an tâm đi, có Tích sư thúc tiếp ứng bọn ta thì ai đến cũng không cần sợ

Thanh âm tự nhiên nhỏ lại, chắc là do đã dùng loại công phu Tụ Âm Thành Tuyến nên sau đó không nghe được một câu nửa chữ nào nữa.

Cả hai gã đều cảm thấy ngạc nhiên, đã có Bạch Thanh Nhi và bọn Văn Thái Đình tam đại nguyên lão cao thủ thì còn ai có thể ứng phó chứ, sao lại có bộ dạng lo lắng sợ hãi như vậy, rốt cuộc bọn chúng đã gây ra chuyện

Chương 323: Kì biến đột sinh

Khấu Trọng kinh ngạc hỏi:

- Ai có thể khiến Văn Thái Đình kêu bằng Tích sư thúc…?

Từ Tử Lăng đáp:

- Hắn có ngoại hiệu là Vân Vũ Song Tu tên là Tích Thủ Huyền. Ta trong lúc giả làm Nhạc Sơn có nghe được từ chỗ của Vu Ô Quyển và An Long. Lâm Sĩ Hoành là đồ đệ của hắn, người đó tại Ma môn cũng có địa vị lắm.

Khấu Trọng hân hoan nói:

- Vậy thì khẳng định Lâm Sĩ Hoành là người của Âm Quý phái, thủ đoạn hành sự của người này hèn hạ đến cực điểm, chúng ta sau này phải tìm cơ hội đánh hắn một trận.

Từ Tử Lăng nói:

- Chuyện đó để sau hẵng tính. Hiện tại chúng ta phải làm sao đây? Nếu cứ tiếp tục cật lực bám sát vào thân thuyền thế này, không đầy vài giờ là chúng ta có thể kiệt sức rồi.

Khấu Trọng thở dài đáp:

- Mọi người đều mở to mắt mà nhìn, ta cũng không biết phải làm sao nữa. Hắc! Chi bằng chúng ta đục một lỗ trên mạn thuyền rồi chui qua coi bọn chúng đang làm trò gì, trên thuyền nhất định có ánh sáng có

thể nhìn thấy mọi việc, nói không chừng còn nhìn thấy ai tới nữa.

Từ Tử Lăng nghĩ tới mấy chục thùng gỗ đào lúc trước, gật đầu nói:

- Theo ngươi tính toán thì cũng đến gần mười cách rồi, cách nào cũng không lên thuyền được, hay là cứ đục một lỗ chui vào. Ngươi chọn địa điểm đi!

Khấu Trọng còn chưa kịp chọn vị trí thì thuyền đột ngột giảm tốc độ, hai gã ngạc nhiên nhìn qua chỉ thấy phía trước đèn đuốc sáng rực, chí ít cũng có bốn chiến thuyền xếp thành hình chữ nhất, tuy chưa thể chắn ngang cả mặt sông rộng bao la, nhưng cũng tạo thành thế uy hiếp rất lớn.

Nước sông chảy rất xiết, mặc dù đoạn này khá tĩnh lặng, nhưng muốn trên đoạn sông này bảo trì trận thế lại vào lúc trời tối đen quả thật không dễ. Bên kia có thể giữ được đội thuyền chắn ngang sông như vậy tất có cao thủ lái thuyền chứ không phải hạng tầm thường. Lúc đó do khoảng cách hai bên quá gần, hai gã lại bị ánh đèn chói mắt nên đều không nhìn rõ được kì hiệu của bốn chiếc thuyền này.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Bạch yêu nữ bất luận là thân phận yêu nhân Âm Quý phái hay ái thiếp của Tiền Độc Quan, ả không đụng đến người ta đã là chuyện tốt, còn ai dám đụng đến ả?

Từ Tử Lăng đối với thủy chiến cũng có chút kiến thức thấy vậy nói:

- Đối phương đã chiế được cái lợi thuận dòng, cứ giữ và lợi dụng lợi thế này nếu xảy ra giao tranh thì Bạch yêu nữ chịu thiệt là cái chắc. Ha! Chúng ta có nên nhân lúc đối phương tập trung chú ý phía trước mạo hiểm lần theo đuôi thuyền mà lén lên thuyền không?

Khấu Trọng cau mày nói:

- Vào trong khoang thì không có khả năng, nhưng luồn ra phía sau thì không ai cản được chúng ta, đi thôi! Thuận tiện tra xem mấy chục thùng đồ đó có phải muối không.

Cả hai tức thì hành động.

Sáng hôm nay hai gã ở bến đò đã nhìn thấy thủ hạ của Bạch Thanh Nhi cùng với Hải Sa bang khiêng những thùng gỗ đó xuống phía đuôi thuyền, vậy tiềm nhập phía trước hoặc giữa thuyền tất nhiên là dễ hơn nhiều.

Hai gã lần theo đuôi thuyền xoay mình phóng lên sàn thuyền, người trên thuyền đều tụ tập ở đầu thuyền, bọn người làm cũng chỉ chú ý đến đoàn thuyền phía trước, lại thêm hai gã thân thủ cao minh, thần bất tri quỷ bất giác mở nắp khoang thuyền, thoắt cái đã chui xuống chỉ thấy xếp chồng chất trong khoang là những thùng gỗ đó, quan thuyền từ từ dừng lại.

Một giọng nam bình hòa thâm trầm xa xa từ phía trước truyền lại:

- Già Lâu La Vương tọa hạ hữu thừa tướng Tôn Hóa Thành chúc Thanh Nhi phu nhân an hảo!

Giọng nói yêu kiều của Bạch Thanh Nhi tươi cười đáp lại:

- Thì ra là Tôn thừa tướng, bày thành thuyền trận chắn ngang sông thế này để hỏi thăm người ta, Bạch Thanh Nhi ta lần đầu mới gặp. Không biết đây có phải phương thức nghênh khách đặc biệt của Già Lâu La Vương không?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau cùng cảm thấy kì quái. Già Lâu La vương nổi danh tàn ác Chu Xán này chiếu lí hiện đang khai chiến với Tiêu Tiễn, lại kết thù oán sâu đậm với Phi Mã Mục Trường, gặp phải quân Giang Hoài thì thật không biết phải chạy đi đâu, có thể nói là ba bề thụ địch, chỉ còn có chỗ thông minh là chưa gây tội ác gì ở trọng trấn mang tính chiến lược phía Bắc là thành Tương Dương của Tiền Độc Quan mà thôi, giờ lại muốn đi chặn quan thuyền của Bạch Thanh Nhi thật là không hợp tình lí.

Khoang thuyền phía sau tuy tối đen, nhưng không làm khó được cặp mắt tinh tương của hai gã, chỉ nghe bằng tai đã biết trong mấy thùng này không có người núp, nếu không chắc chắn hai gã đã nghe thấy tiếng hô hấp.

Tôn Hóa Thành lạnh nhạt đáp:

- Phu nhân trách rất phải, Hóa Thành thật có nỗi khổ trong lòng, nhưng đã nhận lời người, không thể không đến hỏi phu nhân một câu.

Bạch Thanh Nhi lấy làm lạ hỏi:

- Tôn thừa tướng muốn hỏi câu gì?

Tôn Hóa Thành đáp:

- Chỉ là muốn hỏi Thanh Nhi phu nhân, không biết Liên Nhu công chúa có ở trên thuyền của phu nhân không?

Khấu Trọng cảm thấy hổ khẩu của Từ Tử Lăng khẽ run lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi biết công chúa gì đó là ai à

Gần chỗ đầu thuyền bỗng vang lên một tràng cười như tiếng chuông ngân của Bạch Thanh Nhi, ả giễu cợt nói:

- Chuyện này thật là kì lạ, ta chỉ biết quý quốc có một vị công chúa xinh đẹp, chứ chưa từng nghe qua vị Liên Nhu công chúa này, Tôn Thừa Tướng tìm người sao lại tìm đến thuyền của nô gia chứ? Không biết là được ai nhờ cậy vậy?

Tôn Hóa Thành đáp:

- Nếu là như vậy xin phu nhân thứ Hóa Thành tội vô lễ, còn việc chúng ta do ai ủy thác xin thứ Hóa Thành không tiện tiết lộ, phu nhân xin cứ tự tiện!

Trong khoang thuyền Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy bèn quay mặt nhìn nhau hoàn toàn không hiểu, Tôn Hóa Thành thanh thế hung hăng đến mở miệng đòi người, nhưng Bạch Thanh Nhi chỉ phủ nhận một câu thì đã vội ngoan ngoãn đánh trống rút lui, thật so với việc bọn chúng bày thuyền trận ngăn sông không hợp tình hợp lí chút nào.

Từ Tử Lăng hạ giọng nói:

- Liên Nhu chính là nữ nhi của quốc sư Tây Đột Quyết Vân Soái người Ba Tư, là nghĩa nữ của Thống Diệp Hộ, ta ở Thành Đô đã từng cùng nàng ta giao thủ, võ công cao cường, khinh công tuyệt diệu. Lúc đó nàng ta chung bọn với An Long và Chu Mị, không ngờ lại bị Âm Quý phái bắt giam.

Quan thuyền lại tiếp tục tiến tới, nhưng hai gã cảm thấy không khí có phần dị dạng, trên thuyền có cả trăm người nhưng không ai nói với ai câu nào, không khí trầm muộn khẩn trương. Hai gã dù dỏng tai lắng

nghe, cũng không nghe được đối thoại của Bạch Thanh Nhi và Văn Thái Đình

Khấu Trọng chau mày nói:

- Ta dám khẳng định Liên Nhu đang ở trên thuyền này, Tôn Hóa Thành chỉ là ném chuột sợ vỡ đồ nên mới không dám cho thuyền đội tấn công mà dùng một chiêu rung cây nhát khỉ, tốt nhất là làm cho Bạch Thanh Nhi lo lắng mà chuyển người đi bằng đường bộ thì bọn chúng có thể ra tay chặn đánh.

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Nếu muốn cướp người, tốt nhất là ra tay trên mặt sông, mục tiêu đơn giản chính xác. Chiêu này của Tôn Hóa Thành cực kì lợi hại, cao thâm khó dò, dù chúng ta là hai kẻ ngoài cuộc cũng không nhìn ra được thủ đoạn của hắn, cứ theo cách ăn nói của hắn thì người này tài trí thật không thể xem thường.

Khấu Trọng ngẫm nghĩ nói:

- Mỹ nữ Ba Tư bị bắt tại Thành Đô sao lại có thể xuất hiện trên thuyền qua Cửu Giang đi Tương Dương chứ? Hai bên vốn nửa điểm liên quan cũng không có, hơn nữa Tôn Hóa Thành làm sao có được tình báo chính xác như vậy chứ? Ngươi đem chuyện tình cờ gặp Liên Nhu thuật lại ta nghe thử xem.

Sau khi Từ Tử Lăng kể qua một lượt, Khấu Trọng như giật mình tỉnh mộng nói:

- Âm Quý phái nhất định là muốn cấu kết với Đông Đột Quyết!

Từ Tử Lăng lúc đầu ngạc nhiên nhưng sau đó cũng phải công nhận

suy luận của Khấu Trọng rât có đạo lí. Vô luận Đông hay Tây Đột Quyết đều có dã tâm xâm lấn Trung Thổ, địch nhân chân chính của chúng chính là những bá chủ cát cứ xưng vương. Ở Trung Nguyênời buổi loạn lạc này bọn người như Lưu Vũ Châu, Lương Sư Đô đối với người Đột Quyết đều phải cúi đầu xưng thần, dù cho có thế lực mạnh như Lý Uyên, Đậu Kiến Đức, Đỗ Phục Uy cũng không dám chính diện xung đột với người Đột Quyết, đều phải dùng sách lược kính nhi viễn chi. Âm Quý phái từ lâu đã có truyền thống câu kết ngoại nhân, lúc trước là câu kết với người Thiết Lặc, nhưng sau khi Khúc Ngạo bại dưới tay Bạt Phong Hàn chuyện này đã kết thúc, Âm Quý phái giờ muốn lôi kéo Đông Đột Quyết cũng là chuyện đương nhiên. Chỉ có điều khó đoán là Âm Quý phái trong tình huống này lại dám mạo hiểm đắc tội với Thống Diệp Hộ và Vân Soái mà tiềm nhập Ba Thục bắt Liên Nhu mang tới Tương Dương giao cho Đông Đột Quyết Khả Hãn Đột Lợi.

Theo đó mà suy thì chắc là An Long và Chu Xán đã câu kết với Tây Đột Quyết, vì vậy Tôn Hóa Thành mới bày trận ngăn sông để đòi người.

Phong vân hiểm ác trong đấu tranh chính là ở lúc tiến hành, vì có kẻ thâm hiểm như An Long tất Âm Quý phái phải phái người có thân phận bí mật tham gia hành động, như vậy Âm Quý Phái sau này không thể bảo trì hành tung ẩn bí như trước đây nữa.

Người tuy ở trong tay của Bạch Thanh Nhi nhưng bọn chúng rõ ràng khó chiếm thế thượng phong, vì nếu có kẻ muốn đến cướp người tất sẽ đến với khí thế như lôi đình vạn quân, cho dù trên thuyền ngoài Bạch Thanh Nhi còn có tam đại nguyên lão cao thủ cũng khó mà kháng cự được. Vì vậy chúng mới cần „Vân Vũ Song Tu“ Tích Thủ Huyền dọc đường tiếp ứng, chỉ là không nghĩ đến Tôn Hóa Thành lại xuất hiện tại thủy vực do Tiêu Tiễn khống chế, tựa như biết rõ đường đi nước bước của chúng như lòng bàn tay.

Những ý niệm trên nhất nhất thoáng qua óc hai gã như điện quang hỏa thạch, lập tức những sự tình trước nay chưa minh bạch đều nhất thời thông suốt.

Từ Tử Lăng nói:

- Âm Quý phái và Đông Đột Quyết liên kết rất có thể là do Ma Sư Triệu Đức Ngôn móc nối.

Khấu Trọng nói:

- Cần gì tới Triệu Đức Ngôn, nhớ ngày trước ở Lạc Dương, Đột Lợi thấy sắc đẹp của yêu nữ thì đã tỏ ra mê mẩn, đôi cẩu nam cẩu nữ này cùng một giuộc tất nhiên là hợp nhau rồi.

Từ Tử Lăng nói:

- Âm Quý phái đưa được Liên Nhu đi xa như vậy tới được nơi này, trong đó nhất định tốn rất nhiều công phu, chuyện chỉ thiếu chút nữa là thành công, nhưng lại bị chặn ở đây, thật là ngoài dự liệu của chúng. An Long dù là lão hồ li sợ cũng chưa nghĩ tới điều này. Vậy vấn đề xuất hiện ở chỗ nào? Có khi nào Âm Quý phái có nội gian không?

Khấu Trọng cười nói:

- Chúng ta đúng là tự dọa mình, sao lại phí thần đi lo chuyện của bọn chúng chứ, chi bằng làm anh hùng cứu mỹ nhân, đồng thời hãm hại ả Thanh Nhi yêu nữ đó một phen.

Từ Tử Lăng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Sao chúng ta không ngồi yên xem kì biến? Ta khẳng định Tôn Hóa Thành còn có chiêu sau nữa, chúng ta mà ra tay bất quá chỉ là vì Chu Xán đánh trận đầu thôi.

Bỗng có tiếng chân người vang lên, chứng tỏ có người đang đi ở khoang thuyền phía trên về hướng hai gã.

Khấu Trọng quay qua nói:

- Nắp khoang mà mở, chúng ta đồng thời xuất thủ, bắt đại một người để hỏi rồi tính tiếp.

Từ Tử Lăng cảm thấy thích thú, bằng năng lực hai gã liên thủ, lại vào lúc đối phương không kịp phòng bị, dù kẻ tới có là Chúc Ngọc Nghiên thì cũng phải bị thiệt thòi lớn.

Tiếng chân bỗng dừng lại phía trên hai gã. Chỉ nghe thanh âm của Bạch Thanh Nhi nói:

- Nếu bán được số pháo hoa và hỏa khí này chúng ta sẽ thu không ít tiền, vậy mà bị hủy đi thì thật là đáng tiếc.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giật mình kinh hãi, nói như vậy trước mắt hai gã là cả một kho hỏa dược, thứ đồ này phóng lên trời cố nhiên là xán lạn đẹp mắt, nhưng tại một chỗ kín như bưng thế này mà đốt lên thì thật không phải chuyện đùa, dù có luyện thêm một trăm năm công phu thì cũng nuốt không trôi. Pháo hoa, hỏa tiễn của Giang nam nổi tiếng toàn quốc, Hải Sa Bang hoạt động ở một giải Giang Nam, do bọn chúng cung cấp thứ yên hoa hỏa khí này cho Bạch Thanh Nhi cũng rất hợp lí. Chuyện đó thật ngoài dự liệu, chẳng trách Lôi Cửu Chỉ đã đoán sai.

Một giọng trầm thấp già cỗi của một nữ nhân nói:

- Số hỏa khí này uy lực kinh nhân, ta thấy còn quan trọng hơn Liên Nhu, hiện tại hành tung chúng ta đã bị bại lộ, nếu chỉ có thể bảo tồn được một trong hai, ta cho là nên lấy số hỏa khí này làm trọng, Đình trưởng lão thấy thế nào?

Một giọng nữ nhân kì lạ khác lên tiếng:

- Ta đồng ý vời cách nhìn của Hà trưởng lão, bất quá bằng thực lực của chúng ta nói không chừng có thể bảo tồn được cả hai, chỉ cần dụ địch nhân đi thì số hỏa khí này có thể an toàn đến được Tương Dương.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được ý nghĩ ngờ vực trong lòng đối phương. Thứ hỏa khí này chỉ trong hoàn cảnh nhất định mới phát huy được tác dụng như dùng để hỏa thiêu kho lương của địch, nếu dùng trong tình huống hai quân đối lũy thì tác dụng chỉ hữu hạn mà thôi. Nhưng hiện tại Bạch Thanh Nhi xem trọng số hàng này còn hơn nhân vật trọng yếu là Liên Nhu thì thật chẳng hợp tình lí.

Thanh âm Văn Đình nói:

- Ý của Vân trưởng lão chính hợp ý ta, vì số hỏa khí này chúng ta nhất định không nên tác chiến trên sông, phương pháp duy nhất là chia làm hai đường mà đi. Chúng ta sẽ đưa Liên Nhu đi theo đường bộ, dụ chủ lực của địch nhân theo, còn Thanh Nhi phu nhân theo thuyền đi Tương Dương, nói không chừng cả hai bên đều giữ được.

Bọn chúng tuy dùng công phu Tụ Âm Thành Tuyến để nói chuyện nhưng do cự li quá gần hai người Khấu Từ đều nghe không sót một chữ

Bạch Thanh Nhi nói:

- Hỏa khí mất có thể mua lại, nhưng người mất rồi thì khó mà bắt lại được, chúng cũng khó ăn nói, giao người chậm trễ sư tôn sẽ trách tội ta. Vì kế sách chu toàn xin để Thanh Nhi cùng ba vị trưởng lão áp giải người bằngường bộ, hoặc giả có thể nhất cử lưỡng đắc khiến địch nhân không chú ý đến chiếc thuyền này nữa, Chu Xán dù sao cũng phải nể mặt Độc Quan một chút.

Văn Đình nói:

- Đây quả là biện pháp tốt có thể dùng được, cứ quyết định vậy đi!

Tiếng chân đi xa dần.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng hỏi:

- Làm sao đây?

Từ Tử Lăng thấy hai mắt gã sáng rực lên, bèn mỉm cười nói:

- Muốn làm tiểu tặc đi trộm hỏa khí à?

Khấu Trọng hưng phấn nói:

- Nhân tiện cùng người cạnh tranh xem ai cứu được mỹ nữ Ba Tư.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Số hỏa khí này nặng trên vạn cân, chúng ta làm sao chuyển đi?

Khấu Trọng đáp:

- Đợi chúng yêu phụ yêu nữ đi rồi, chúng ta xuất thủ chế phục bọn người trên thuyền làm cho chúng bất tỉnh rồi lái thuyền tới một nơi hẻo lánh, đưa hàng lên bờ kiếm chỗ giấu cho kĩ, lại ghé một chỗ khác kiếm người lái thuyền, sau đó thì giương buồm đi về phía bắc, có bao xa thì đi bao xa, tới lúc đó mới tính tiếp phải làm sao

Từ Tử Lăng chau mày nói:

- Vì mớ hỏa khí này bỏ mà nhiều công phu như vậy đáng sao?

Khấu Trọng đáp:

- Ta cũng không biết, nhưng thấy yêu phụ yêu nữ xem trọng chúng như vậy, nhất định chúng có giá trị rất lớn, người ai mà không tham, đúng không?

Thân thuyền bỗng nhiên rung lên dữ dội, thuyền đi chậm hẳn lại, như là để vượt qua đoạn sông chảy xiết.

Đột nhiên có tiếng kêu thảm thiết phá tan bầu không khí tĩnh lặng, tiếp theo là hàng loạt tiếng quát mắng giận dữ. Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau một cái rồi không cố kị gì nữa nâng nắp khoang thuyền lên thò đầu nhìn ra ngoài. Chỉ thấy quan thuyền quả nhiên đã đến chổ thác nước hiểm trở, hai bên đều có đá nhô ra, sóng vỗ ầm ầm, hình thế hiểm ác.

Dưới ánh đèn sáng rực, trên thuyền bóng người chuyển động hoảng loạn, đao quang kiếm ảnh, loạn thành một khối, ngươi truy ta đuổi, nhất thời cũng không biết có bao nhiêu địch nhân nữa.

Khấu Trọng dẫn đầu nhả lên sàn thuyền nói:

-Chúng ta nhảy lên cột buồm xem náo loạn được không?

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, không nói tiếng nào đã triển khai thân pháp, trong chớp mắt đã nhảy lên đỉnh cột buồm chổ vọng canh, kinh hãi phát giác thi thể kẻ phụ trách vọng canh nằm phục trên lan can, vết thương trí mạng là do một mũi tụ tiễn c trên yết hầu.

Khấu Trọng đem thi thể hắn vứt xuống đại giang chắt lưỡi nói:

- Người này cho dù tại đỉnh thuyền phát tiễn thì khoảng cách ít nhất cũng là năm trượng, y chỉ dùng thủ kình bắn một tụ tiễn ngắn đi xa như vậy, quả thật lợi hại.

Từ Tử Lăng dụng song mục tìm kiếm khắp nơi bên dưới nhưng không tìm thấy kẻ tập kích, chỉ thấy người trên thuyền lần lượt tiến vào phía trong khoang thuyền, nhưng bên trong thuyền lại không hề nghe tiếng binh đao giao kích, thật khiến người ta phải nát óc suy nghĩ.

Khấu Trọng lại nói:

- Cái xác này đã lạnh, hiển nhiên đã chết lâu rồi, hây....

-Keng!

Một tiếng va đập lớn vang lên thu hút hoàn toàn sự chú ý của hai gã, hai gã định thần nhìn xuống thì thấy một đạo nhân ảnh phá một bên cửa thuyền, theo hành lang mé tả mạn thuyền mà chạy, sau đó phi thân lên vọng đài, bốn gã đại hán đang thủ tại đó bị hắn dùng trọng thủ tay phải quăng, tay trái ném, giống như đang cùng hắn luyện quyền cước vậy.

Ba đạo nhân ảnh cùng phá cửa mà ra, một người là Bạch Thanh Nhi, hai người kia thân pháp nhẹ nhàng mặt mày ảm đạm, chính là

trưởng lão cao thủ của Âm Quý Phái, cũng không biết là hai người nào trong bọn Văn Thái Đình, Hà trưởng lão và Vân trưởng lão.

Hai gã thấy vậy hết sức ngạc nhiên, thì ra tới tập kích chỉ có một người nhưng lại có khả năng đã hạ sát hay đả thương một vị trưởng lão cao thủ. Nhìn kỹ một chút thì thấy người này thân hình khôi ngô, mặc áo choàng dài lấp lánh ánh vàng, khi hắn di chuyển áo cũng phấp phới bay theo như một áng mây vàng trông cực kỳ đẹp mắt. Từ góc độ hai gã đang đứng nhìn xuống vốn không thấy được mặt người này chỉ thấy thân hình cao lớn của hắn không giống nhân sĩ trung thổ.

Chợt vang lên hai tiếng kêu thảm, đã có hai người ngã xuống dưới chưởng pháp lăng lệ như lôi đình thiểm điện của hắn. Người thứ ba đá mạnh vào tiểu phúc của hắn, lập tức cả người như bị máy bắn đá bắn lên, bay lên cao mấy trượng rơi xuống sông chìm vào những ngọn sóng bạc đầu.Hai người Khấu Từ ở cách đó tới tám trượng cũng loáng thoáng nghe được tiếng thịt nát xương gẫy, có thể thấy công lực người này mạnh cỡ nào.

Hắn dường như muốn hí lộng bọn Bạch Thanh Nhi ba người, thoắt trái thoắt phải, chỉ chuyên chọn những chổ đông người mà hạ thủ, hễ xuất thủ là có kẻ tán mạng. Thế nhưng bọn Bạch Thanh Nhi lúc nào cũng là thiếu một chút mới bắt được hắn, người có thân thủ cao minh như vậy thật khó mà tin được.

Khấu Trọng trợn mắt nhìn hắn mặc sức tung hoành, từ đầu thuyền giết đến cuối thuyền, hắn thoắt một cái phá khoang thuyền mà vào, thoắt một cái lại phá một lỗ bên thân thuyền mà ra, bọn Bạch Thanh Nhi nửa điểm cũng không đụng được đến hắn, trên thuyền khắp nơi đều là xác chết.

Một nhóm người tụ lại giao tranh với hắn bị hắn giết chết, những

người còn lại đã mất hết ý chí, cũng không biết ai đã quay đầu trước, bọn chúng bèn hè nhau tìm đường đào sanh, không dám ứng chiến nữ

Bạch Thanh Nhi hô lên một tiếng lăng không bay đến. Hai trưởng lão chia hai bên bao vây hắn, hiển nhiên đã động chân nộ.

Hắn cười lên một tràng dài, phi thân lên cao, bất ngờ lăng không chuyển hướng, tránh được một chiêu của Bạch Thanh Nhi, hướng về phía bọn người kia, bọn kia lập tức hoảng sợ bỏ chạy.

Khấu Trọng thở ra một hơi hàn khí nói:

- Người này khinh công cực cao, có thể nói là đứng đầu thiên hạ!

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Ta nhận ra thân pháp của hắn cùng đường với Liên Nhu, nhất định là quốc sư của Tây Đột Quyết Vân Soái.

Khấu Trọng còn chưa có cơ hội đáp lời thì „Đùng“ một tiếng, quan thuyền va mạnh vào đám loạn thạch bên bờ sông, cột buồm lập tức gãy đoạn mang theo hai gã rơi xuống sàn thuyền.

Đèn đuốc phụt tắt.

Chương 324: Quan kiện đột phá

Hai người bị một thân công phu sở trường kinh thiên động địa của Vân Soái chấn nhiếp, mà hoàn toàn không biết rằng đã không còn ai điều khiển ở đằng sau con thuyền nữa. Đến khi thuyền đâm vào vách, tức thì mới biết, người và cột buồm đều ngn ngược, theo đó rơi xuống vùng nước sâu không tới đáy, cảm giác như đang rơi xuống nơi địa phủ âm tào.

Việc xẩy ra quá đột ngột, mặc dù bọn họ vốn có khả năng, nhưng trong lúc nghiêng ngả cũng khó lấy lại thăng bằng để lộn người nhìn lên, chỉ còn cách bám chắc vào dây. Tai vừa nghe thấy tiếng gió hạ xuống, người bỗng như lăng không, hai chân chìm vào mặt nước sông hung dữ, nước ướt đến nửa thân người, rồi vừa hạ xuống lại đã như đằng vân giá vụ giật bay lên cao hơn mười trượng, có thể thấy hai bên thuyền đang bị cọ quệt lắc lư như thế nào.

Trừ âm thanh thân thuyền va cọ ầm ầm vào loạn thạch và tiếng phản chấn vọng lại từ bốn phía, không hề nghe thấy âm thanh giao đấu của bọn Vân Soái và Bạch Thanh Nhi, bốn phía mờ tối chỉ trông rõ được 5 đầu ngón tay.

“Ùm” tiếng nước nổi lên, cột buồm cuối cùng cũng gãy rời khỏi thân thuyền, hai người theo đó cũng đồng thời rơi tòm xuống nước.

Hai người đều không quan tâm đến thắng bại của bọn người Vân Soái, vận lực bơi đến bờ bên kia, bò lên trên một đống loạn thạch, rồi quay lại nhìn về thuyền ảnh bị tàn phá tại loạn thạch bờ đằng kia mà cười khổ.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Hôm nay đúng là xuất sư bất lợi, tưởng được đáp thuyền tiện nghi, nào ngờ lại lên một cái thuyền đắm, tưởng lấy được hoả khí kị thuỷ nào đó, nào ngờ chìm rồi thì sử dụng sao được nữa.

Từ Tử Lăng nói:

- Chính vì là hoả khí kị nước, nên mới phải dùng gỗ đào bịt kín, để phòng nước lọt vào. Chỉ là Bạch Thanh Nhi đã bị mất con tin, nên quyết không chịu mất thêm chỗ hoả khí này. Cố mà lấy được cũng chẳng yên đâu, nên ta nghĩ ngươi bỏ cái ý định đấy đi.

Khấu Trọng nhún vai đáp:

- Ngươi nói thế thì cứ thế đi, oài, giả sử bọn ta có thể luyện đ công phu khinh công của Vân Soái nhỉ! Nếu thế thì việc vào Quan Trung vô cùng có lợi, ngươi xem có cách nào để luyện không?

Từ Tử Lăng nhìn chăm chú vào đám mây đen chỗ thuyền đắm đằng xa, nhíu đôi mi mày dài thanh tú một lúc rồi nói:

- Việc này nói là khó nhưng thực ra cũng không khó. Vấn đề là từ sau hồi bọn ta li khai học nghệ, chưa bao giờ chuyên tâm nghiên cứu cải thiện thuật khinh công bao giờ. Trong bụng ngươi đang có chủ ý gì vậy.

Khấu Trọng đưa tay gạt nước vẫn đang bám vào mí mắt đi rồi đáp:

- Vừa rồi Bạch yêu nữ đánh về phía Vân Soái, Vân Soái trông như là lăng không đến nghênh chiến, ai ngờ có thể bẻ ngang bay quặt thoát ra như một con dơi, nhưng vẫn tạo cho người ta cảm giác thấy mọi

việc hoàn toàn thuận theo tự nhiên. Sự thật như ngươi ném đá hay bắn tên thì tự nhiên phải hướng tới mục tiêu mà ném vậy. Không hiểu có vật nào, do hình dạng của bản thân cùng với thủ pháp phát lực quyết định, nếu dụng lực phi thẳng tới tất nhiên là dễ đề phòng, nhưng có cách nào mà phi tới theo đường vòng thì thật sự là rất khó phòng bị đấy.

Từ Tử Lăng giật mình nói:

- Mấy lời ngươi vừa nói làm ta nhớ tới lúc Vân Soái phi tới xuất thủ, ngoại y trương phồng hẳn lên. Giả sử như ngươi cầm một mảnh đá phẳng thuận theo hình dạng của nó ném ra, tự nhiên là nó sẽ bay theo đường hình dáng đó.

Khấu Trọng nhìn nhìn vào bộ quần áo ướt nước dính sát vào người Từ Tử Lăng, rồi lại nhìn vào của mình, cười khổ đáp:

- Lời người đoán chắc phải được 8, 9 phần nhưng chưa chắc đủ được 10 phần đâu. Bực cái là lúc này bọn ta không cách nào làm thử. Nhưng chỉ cần nắm được một điểm yếu khuyết này, phối hợp với bản lĩnh lăng không hoán khí đổi hướng của bọn ta, không khó để thắng thuật phi hành của Vân Soái. Nhưng còn khả năng quay ngoặt sang bên, vẫn rất khó để có thể so sánh với hắn.

Từ Tử Lăng

- Đó là bởi vì chúng chưa thật sự có ý truy cầu thôi! Bằng vào nội khí của bọn ta, nếu có thể vừa phát lực vừa đề khí khinh công, chắc chắn sẽ có đột phá. Ngươi có cảm thấy Vân Soái tuy bị người từ 4 phía lao tới chém giết, nhưng vẫn toát ra cảm giác khí định thần nhàn, như ta thấy đó là vì hắn ta có một phương thức hô hấp rất kì dị, có thể cực nhanh, nhảy lên cao, với bọn ta thì lại rất tương phản. Ngươi cũng biết bọn ta mà đánh nhau với người ta, cước bộ cứ dần

dần phải chậm dần.

Khấu Trọng động dung nói:

- Tiểu tử khá lắm, quả thật lực quan sát hơn người. Vì vậy có thế nói bọn ta trước đây chưa phát huy hết được nội khí bảo bối trong nội thể chúng ta. Giả sử qua được cửa này, võ công bọn ta sẽ toàn diện tăng cao. Vì bọn ta được Hoà Thị Bích cải tạo lại kinh mạch, kình khí mãnh liệt hơn rất nhiều người. Vấn đề là làm sao thi triển hay lợi dụng được nó đây?

Từ Tử Lăng im lặng nghĩ một hồi, bỗng nhiên hạ giọng nói khẽ:

- Còn nhớ điểu độ thuật của Vân Ngọc Chân không? Yếu quyết của nó chính thị là phản lực, nhưng phản lực của nàng đó là ám chỉ đến ngoại lực, rõ để cưỡi lên. Bọn ta lại là chân khí của đạo gia tức là hô hấp bên trong, có thể chuyển thể thành phản lực trong nội thể. Thân pháp đó có thể thắng được bọn ta, đạo lý chính là ở đó đó.

Khấu Trọng đứng dậy, phấn khởi hỏi:

- So với cước lực thì sao?

Từ Tử Lăng theo hắn đứng dậy, song mục thần quang phát xạ đáp:

- Bọn ta hôm nay lĩnh ngộ không hề nhỏ, chẳng những có thể so bì cước lực, mà còn có thể so bì công phu. Kình khí trong hạ thể ngươi đang ở tình trạng thế nào?

Khấu Trọng vỗ vỗ vào bụng trả lời:

- Nội khí vận hành chính tại đan điền, cảm giác như có một cỗ động lực điều động thân thể, có thể tấn công định nhân hoặc đề khí nhẩy

lên, trước kia cứ nghĩ là hai vấn đề khác nhau, nguyên lai lại là một việc rất trọng yếu.”

Từ Tử Lăng nói:

- Như vậy phải nói tinh thần là tối quan trọng. Cái vẫn nói tinh khí thần hợp nhất, chính là cảnh giới này. Bọn ta hít hơi vừa hết, chân khí nội thể trong người cũng không nối tiếp theo. Nhưng nếu bọn ta có thể thi triển thân pháp lợi dụng phản khí bên trong cơ thể để hỗ trợ, sẽ có ý tưởng hiệu quả không ngờ. Cũng giống ngươi hiện tại có thể tập trung khống chế chân khí thành một khối, nhưng so với trước cũng không khác biệt bao nhiêu.

Khấu Trọng giật mình đáp:

- Ta đã hiểu rồi! Hiện giờ thì ta thấy thế này, chân khí đã chia ra làm hai, một hướng toàn bộ sang phải, một hướng bên trái lại hơi chuyển động, chính là cái phản khí mà ngươi vừa nói đấy!

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng nhẽ lại dễ dàng đến thế?

Khấu Trọng cũng hơi ngạc nhiên nói:

- Cái khí này có thể giúp tuỳ ý chuyển, không tin ngươi tự làm mà xem.

Từ Tử Lăng im lặng một lúc, ám vận thần công, bỗng nhiên người giống như chiếc lá bị một luồng gió mạnh quét tới, phấp phới trôi ra ngoài, cười dài nói:

- Tiểu tử giỏi thật! Lên đây nào!

Khấu Trọng đạp đá xông lên, xuất Tỉnh Trung Nguyệt sau lưng, cười nói:

- Phải dùng thiên cước để đuổi theo ngươi cũng phải đuổi.

Từ Tử Lăng một chạm vào đất để cải biến phương hướng, không muốn rẽ vào trong rừng.

Khấu Trọng như điện lao sát tới bên cạnh, rồi ngã quỵ xuống đất, hổn hển bảo:

- Hụt hơi gần chết, nhưng quả là thống khoái phi thường, trước kia chưa bao giờ thống khoái như thếả.

Gã cắm đao cắm xuống đất để giữ thân người lại.

Từ Tử Lăng đi đến gần hắn, ngồi phệt xuống đất, cúi đầu nhòm qua vách đá, chỉ thấy dưới ánh hoàng hôn chiếu đến chỗ thác đá vẫn còn con thuyền bị mắc ở đó, nhưng không bóng dáng người nào, bực tức nói:

- Tiểu tử ngươi với món hoả khí rốt cuộc vẫn không chịu từ bỏ dã tâm, chạy vòng một vòng rồi lại quay trở lại chỗ đó. Dọn sạch mọi thứ quả là nhanh! Sợ người ta quay lại thấy bọn ta lửa cháy hôi của thì không gặp điều gì tốt cả.

Khấu Trọng nở một nụ cười khổ:

- Chính hợp ý ta.

*

Hai người chạy hết một ngày, một đêm thì đến địa phận Cửu giang

phía tây Trường giang thì gặp một toà đại thành. Từ đó ngồi thuyền đi lên phương bắc. Một ngày sau đã đến Cảnh lăng, thành này ngày xưa bị mất vào tay của quân Giang hoài cho đến tận bấy giờ.

Vào thành xong, bọn họ tìm đến ngay nhà trọ, nghỉ ngơi xong xuôi, bèn đến quán ăn cạnh cách sạn ăn cơm. Ăn uống no say xong, Khấu Trọng trầm ngâm nói:

- Bọn ta vẫn chưa biết Vân Soái có cứu được Liên Nhu không nhỉ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Đương nhiên là đã thành công cứu thoát Liên Nhu, không thì Vân Soái sao dám đại khai sát giới. Bọn họ tính toán thật kỹ, nhờ người chặn sông lại hỏi để thu hút sự chú ý của bọn Bạch yêu nữ, bản thân mình thì dựa vào công phu hơn người, tiềm nhập vào trong thuyền, thần bất tri quỷ bất giác giải thoát cứu nữ nhân ra ngoài.

Khấu Trọng hạ giọng nói:

- Nhóm người này có thể tính được địch nhân sẽ chuyển con tin đi theo đường bộ, từ đó lợi dụng lúc người ta đang bực tức để tấn công. Hôm nay Âm Quý phái quả đã bị thua thiệt rồi. Không lạ khi Tây Đột quyết lại có thể ngang bằng với Đông Đột quyết, vì họ có người tài giỏi như vậy tương trợ.

Từ Tử Lăng cười:

- Bất quá thì chân chính chiếm tiện nghi lại là bọn ta, nếu không có Vân Soái chỉ lối, bọn ta lại có thể có đột phá về thân pháp như vậy sao?

Khấu Trọng phát mạnh vào vai hắn, gật đầu đáp:

- Bọn ta quả thực chính là người họ Doanh, đúng là chẳng sai. Ngồi thuyền tiện nghi như vậy quá là tự khai. Hiện tại bọn ta lại còn sợ thiên hạ không biết đến nên sẽ dùng chân diện mục để ngang nhiên nhập thành. Đương nhiên sau này hậu hoạn sẽ vô cùng rồi, nói không chừng tối nay lại bị Tứ đại ngốc đầu của Sư tiên tử vây đánh, ngươi nói xem bước tiếp theo bọn ta nên như thế nào.

Từ Tử Lăng nhíu mày đáp:

- Gọi họ là Tứ đại ngốc đầu không êm tai cho lắm! Ngươi không có sự tôn trọng nào với các vị cao tăng đắc đạo hay sao?

Khấu Trọng vui vẻ nghe theo mỉm cười đáp:

- Ta quên mất ngươi với họ có uyên nguyên, xin được bỏ qua cho. Ồ, ta gần như quên mất không nói với ngươi, Lạc Nhạn tỉ tỉ của ngươi đã đến quan trung rồi.

Từ Tử Lăng động dung hỏi:

- Lý Mật thật sự đã đầu hàng Lý Thế Dân rồi sao?

Khấu Trọng gật đầu, giải thích thêm:

- Chuyện này dưỡng phụ nói với ta, bất quá Lý Mật há phải là người chịu ở dưới kẻ khác, vô luận Lý gia đối đãi như thế nào, cũng chỉ nhọc công mà thôi. Bất quá công phu Lý Mật cũng không phải là kém. Lão vốn hận bọn ta tới tận xương, vì vậy với lão bọn ta không thể không đề phòng. Ngày xưa thắng lão đều nhờ may mắn cả, chứ thực tài trí của bọn ta chưa chắc đã thắng lão hoặc Trầm Lạc Nhạn.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi hiếm khi tỏ ra nhún nhường thế này. là bởi vì ngươi với việc vào Quan Trung không hề giống như vẻ tự tin tỏ ra bề ngoài.

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Bất kể ta cuồng vọng ra sao, cũng thừa biết thế lực cực lớn của kẻ địch vẫn chưa xuất. Bọn ta khẳng định phải làm loạn Trường An. Nhưng tồi tệ nhất là hiện tại ta vẫn không nghĩ ra được cách nào để tiềm nhập Trường An vẹn toàn cả, chỉ biết hiện giờ cứ phải bước từng bước một, vì vậy cảm thấy rất khó chịu.

Từ Tử Lăng đồng ý:

- Tập quán của ta là nghĩ không thông thì không nghĩ nhiều nữa. Vấn đề bi quan nhất ngươi nêu ra bây giờ chính là làm sao vào được bên trong thành, sau đó đã có bọn Cao Lương tiếp ứng. Tiếp đó bọn ta sẽ tra xét thật kỹ, chẳng kể có lấy được bảo khố hay không, cứ đặt cược vào vận số lão ca ngươi đây đã, xem xem ngươi có thể giữ lời hứa của mình tìm và lấy được bảo khố hay không.

Cao Lương, Ngưu Phụng Nghĩa cùng Hạnh Kiệt là người trong Song Long bang, nhiều năm trước đã y theo kế của Khấu Trọng đến Trường An chuẩn bị công phu, để sau này đào được bảo tàng sẽ cất giấu rồi vận chuyển khỏi Trường An.

Khấu Trọng cười khổ:

- Tử Lăng cứ phóng tâm. Ta có thể thất tín với cả thiên hạ, nhưng sao có thể thất tín với ngươi. Còn về bọn Cao Lương, trừ phi tìm được Dương Công bảo khố thật, nếu không ta sẽ không liên lạc với

bọn họ đâu.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Sao ngươi lại có quyết định này?

Khấu Trọng thở dài:

- Ta đối với việc tìm Dương Công bảo khố, nửa phân nắm chắc cũng không có. Không biết sao ta lại nghĩ, hà cớ gì chẳng để bọn họ ở lại Trường An sống vui vẻ, an nhàn qua ngày. Giờ tự nhiên bị liên luỵ bởi bọn ta cử đến mà ngậm hờn ở Trường AnTừ Tử Lăng hân hoan đáp:

- Trọng gia tuyệt không phải là người tự tư tự lợi, nếu không sẽ không bao giờ nghĩ cho người khác như vậy cả.

Khấu Trọng hốt nhiên mắt chớp loé sáng nhìn Từ Tử Lăng, cười khổ hỏi:

- Sự thật thì Lăng thiếu gia tích cực giúp ta Bắc thượng tìm kho báu, chỉ hy vọng ta tìm không ra, rồi bỏ cái lòng tranh thiên hạ đi, phải không?

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Điều đó chính là việc ta rất băn khoăn với ngươi. Đứng về phía huynh đệ mà nói, ta tự nhiên hy vọng ngươi có thể hoàn thành giấc mộng hồng hoàng đế đại nghiệp. Nhưng đứng từ phía bách tính mà nói, ta chỉ hy vọng có người nào đó có thể nhanh chóng thống nhất thiên hạ, mang hoà bình hạnh phúc tới cho bọn ta. Hy vọng ngươi có thể hiểu ta.

Khấu Trọng cười cười đáp:

- Ngươi hiển nhiên thừa nhận Lý tiểu tử kia so với ta thích hợp làm hoàng đế hơn chứ gì?!

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Điều đó ai có thể khẳng định được? Kể cả là Sư Phi Huyên, nếu không đã không phải đứng ra tuyển chọn. Điều tối ảnh hưởng đến quyết định của Sư Phi Huyên, chính là chiến tích của Lý Thế Dân. Chiến tích hoà cùng với thanh thế, hắn nay không những chỉ có lòng hoài bão phụ cậy của Sư Phi Huyên, mà trong quần hùng là người có khả năng bình định thiên hạ. Ngươi bắt đầu quá muộn, vì vậy bị bỏ quá xa. Sư Phi Huyên không phải không coi trọng ngươi, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc chọn lựa ngươi. Đạo lý đó hiển nhiên rất rõ ràng.

Song mục Khấu Trọng thần quang vọt ra, nhưng ngữ khí lại vô cùng bình tĩnh, nhẹ nhàng nói:

- Ta cẩn thận tự xem lại mình, chọn lựa của nàng ta rõ là sai. Cái việc tranh thiên hạ này là một trò du hí. Ta biết ngươi vốn không thích cái trò này. Nhưng đối với ta, sinh mệnh bản thân cũng có khác gì một cuộc du hí đâu, chẳng tồn tại vấn đề tôn trọng hay phủ địi nào. Cứ coi đó là một trò du hí, ta mới có thể chơi cho thống khoái.

Từ Tử Lăng nhún vai nói:

- Chuyện đó thì ta cũng đã minh bạch rồi. Nói tóm lại là nếu như ngươi tìm không thấy bảo tàng thì chúng ta nên mau mau giải tán Thiếu soái quân, ngươi thì một là đi Lĩnh Nam cưới Ngọc Trí về, hai nữa là theo ta đến vực ngoại tìm lão Bạt để tửu ca.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Đáng sợ nhất là ngươi cố ý không để cho ta kiếm được bảo tàng.

Từ Tử Lăng bật cười:

- Ta là loại người như thế sao? Ta càng không muốn để cho người phải oán ta suốt đời. Ha ha! Tốt nhất là đừng xa lánh nhau, chúng ta tìm địa phương nào để uống rượu đi.

Khấu Trọng lấy làm lạ hỏi:

- Tiểu Lăng từ trước đến chưa từng chủ động đề xuất đi uống rượu sao bây giờ lại nảy ra ý đó?

Từ Tử Lăng nhún vai nói:

- Chỉ sợ sau khi thất tình thì bạ ai cũng thương được!

Khấu Trọng ôm bụng cười sặc sụa khiến cho ánh mắt của mọi người trong quán ăn đổ về phía họ, bất quá khi nhìn thấy thân hình hai người bọn họ cao lớn hiên ngang, thêm vào Tĩnh Trung Nguyệt chuôi đao thò ra sau lưng Khấu Trọng, khách nhân chẳng ai là dám lên tiếng.

Phải một lúc sau Khấu Trọng mới ngưng được tiếng cười, vừa thở vừa nói:

- Tiểu tử người lại chọc ta rồi, đúng như ngươi đã nói lúc trước, chuyện tình yêu của ngươi chưa có bắt đầu, sao lại có tình để mất đi được? Ha ha ha, làm cho ta cười xém chết.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Truớc tiên ngươi hãy trả lời cho ta một vấn đề, yêu đương rút cục là niềm khoái lạc hay là nỗi thống khổ

Khấu Trọng ngạc nhiên trầm ngâm giây lát rồi mới trả lời:

- Vấn đề của ngươi rõ ràng là dễ đáp mà, thường thì có lúc khoái lạc, có lúc thống khổ, hoặc là vui khổ nửa này nửa kia lẫn lộn. Những nghĩ kỹ lại tình huống bản thân ta thì sự tình dường như không đơn giản như vậy. Đây là lần đầu tiên mà tiểu tử ngươi lại chịu nói chuyện với ta về phương diện này, có thể thấy ngươi đã động tâm vì Thạch Thanh Tuyền!

Từ Tử Lăng vẫn coi như không, tiếp tục:

- Cái cảm giác này như là dòng sông bị làn gió lớn thổi qua, mà cơn gió đó cứ thổi mãi, khiến trong lòng ta vết thương cứ rộng ra & dai dứt mãi, ngươi nói xem đó có phải là thống khổ không? Rõ ràng đau khổ thâm khắc chứ! Nhưng cũng vì đó mà sinh mệnh của ta lại thêm phong phú, khiến cho ta cảm đáo được ý nghĩa của sinh mệnh, điều này có phải thật mâu thuẫn không ? Cái cảm giác này thật kỳ dị, không giống như bất cứ cảm giác nào mà ta đã từng trải qua.

Khấu Trọng than thở:

- Ái tình chân chính nhất định là thống khổ, tỉ như ngươi thâu hết chân khí hộ thể , hoàn toàn bỏ mọi phòng thủ , để mặc cho trái tim mềm yếu hoặc là bị thương hại hoặc là được vỗ về an ủi, nhưng lại không phải là đao thương đâm vào. Cái cảm giác lần đầu bị trúng thật thâm khắc, mà điều kỳ diệu nhất là vô luận bị thương hại hoặc được vỗ về an ủi, cảm giác ấy đều mạnh đến đỗi không có gì ngăn cản được, đâm thẳng vào tim làm động lòng người thật không có gì so sánh kịp, khiến người ta trong thống khổ lại cảm thấy ngọt ngào.

Ha ha ! Phân tích như vậy có đúng không ?

Từ Tử Lăng nói:

- Coi ra cũng đúng, lúc ấy Thạch Thanh Tuyền đúng là hại ta thật thảm. Ngươi cũng biết ta từ trước tới nay ta luôn giấu tình cảm trong lòng, hiện tại lại phá lệ đem hết tâm tình nói cho người, có thể thấy ta đã bị cảm xúc tác động đến mức nào. Nghe ngươi nói vậy mới nhẹ nhàng được ít nhiều.

Khấu Trọng nói:

- Cả đời chỉ hai huynh đệ, có chuyện gì mà không nói được? Theo ta thấy, ngươi muốn chiếm trái tim của Thạch Thanh Tuyền cũng không phải là một chuyện khó, chỉ là nhà ngươi sinh tính cao ngạo, không thèm làm chuyện đó.

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Chuyện đó không dính dấp gì đến sự kiêu ngạo, chỉ là ta nhìn ra khổ cầu nếu có được thì cũng không biết là mình được cái gì. Mỗi người đều có chí hướng riêng của mình, nếu vì điều của ta khát tưởng mà làm cho nàng mất đi cuộc sống thanh tịnh vô cầu thì ta lại càng có tội hơn nữa. Đối với ta, Thạch Thanh Tuyền đã thành quá khứ, đây là lần cuối cùng ta nghĩ đến nàng ấy.

Khấu Trọng móc tiền ra trả rồi cười dài nói:

- Đi, chúng ta đi uống một trận không say không về.

Hai người bước ra cửa tiệm, trên đường người qua lại thưa thớt, so với cảnh hưng vượng náo nhiệt của Cửu Giang thì thật là thua xa.

Khấu Trọng than:

- Dưỡng phụ là thống soái hạng nhất, nhưng lại là hoàng đế hạng bét, bách tính nghe cha đến thì ai cũng nhặt nhạnh tất cả, trốn chạy càng xa càng tốt, chẳng trách lão phụ thân lao lực nửa đời người mà chỉ đạt được tâm niệm chán chường.

Từ Tử Lăng lặng yên không nói gì。

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ngươi lại giống như mất hứng nói chuyện vậy?

Từ Tử Lăng ngẩng mặt nhìn trời, hít một hơi khẩu khí rồi bảo:

- Lạc Dương xong rồi!

Khấu Trọng giật mình nói:

- Tuy Vương Thế Sung chẳng ra gì nhưng cũng vừa mới thắng xong, lại được thêm nhiều đất đai, dẫu cho dưỡng phụ quy hàng Lý tiểu tử, nhưng Vương Thế Sung thế nào cũng thắng được một trận chứ !

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Vấn đề là ở Lý thế Dân, bằng thanh uy hiện giờ của hắn, lại có Từ Hàng Tĩnh Trai phía sau lưng, nếu muốn đánh tan lực lượng mất nhân tâm của Vương Thế Sung chỉ là việc lấy đồ trong túi. Mà Tương Dương chính là cái chìa khoá, ngươi hiểu ý của ta chứ?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Đương nhiên là hiểu! Tương Dương giống như Yển Sư phía đông của Lạc Dương, còn Oanh Dương thì giống như Hổ Lao, không những thế so với hai nơi kia lại kiên cố hơn gấp trăm lần, chỉ cần Tương Dương liên kết với Lạc Dương, Lý tiểu tử có muốn công đả Lạc Dương cũng phải ráng mà quên. Nhưng bây giờ dưỡng phụ đã đầu hàng Lý tiểu tử, chỉ cần tụ tập trọng binh ở Cảnh Lăng thì Tiền Độc Quan muốn động đậy cũng không được. Ái chà Ta rốt cuộc minh bạch đống hỏa khí ấy dùng để làm gì rồi, nhất định là mang đến để đối phó với Lý tiểu tử.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Nếu Lạc Dương thất thủ, Ba Thục sẽ quy phụ Quan Trung, chỉ cần chiếm lại Tương Dương thì một nửa giang sơn đã lọt vào tay Lý gia, đến lúc ấy, bằng vào tài cán và binh lực của Lý tiểu tử, nếu không thể quét sạch bất cứ người nào bao gồm cả ngươi trong đó thì mới là chuyện lạ.

Khấu Trọng hai mắt lấp lánh

- Ta nhất định không để cho Lý tiểu tử dễ dàng đoạt lấy Lạc Dương, còn nhớ lời Hư Hành Chi đã nói không? Vì lợi ích chung thì kẻ thù giết cha cũng có thể hợp tác, từ trước đến nay tranh thiên hạ cần phải bất chấp thủ đoạn, ta so với nhiều người khác thì có nguyên tắc cũng như đạo đức hơn.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Người lại có ý nghĩ quỷ quái chi đó?

- “Ý da ”!

Một cỗ xe ngựa dừng lại trước mắt hai người, đôi rèm mở ra lộ một

khuôn mặt quen thuộc thân thiết, xinh đẹp khó bì, đôi môi đào thoảng cong lên trách móc:

- Hai gã tiểu tử này đúng là không biết chữ "tử" viết thế nào mà, còn không mau xéo lên đây!

Hai gã được thương quá hoá sợ, liếc thấy người đánh xe chính thị lão bằng hữu Lạc Phương, vui mừng chui vào trong xe.

Ngọn roi vung lên quất nhẹ vào mông ngựa, chiếc xe lẹ làng rong ruổi

Chương 325: Hán Thuỷ chiến vân

Thương Tú Tuần giận nói:

- Hai người các ngươi hình như không tự biết là mình đang làm chuyện gì thì phải? Dám ngang nhiên theo đường sông đến đây, khiến một kẻ không lý đến chuyện bên ngoài như ta cũng biết! Chỉ cần là người hữu tâm cũng biết địch nhân của các người sẽ không để mất một cơ hội tốt đâu. Nói cho ta hay, các ngươi tưởng bằng thực lực của hai người định từ đây đến thẳng Quan Trung sao?

Khấu Trọng cung kính đáp:

- Thương trường chủ người không phảiưởng phúc tại mục trường hay sao? Tại sao lại xuất hiện tại nơi của Đỗ lão gia?

Thương Tú Tuần không quay đầu chỉ liếc nhìn Từ Tử Lăng một cái, thấy gã lộ ra thần thái hết sức tôn trọng, như rửa tai cung kính lắng nghe, bèn mỉm cười nói:

- Chao ôi! Các người không cần phải sợ như vậy, người ta không phải là lão hổ ăn thịt người, chỉ là nhiều lúc hơi cáu gắt một chút mà thôi!

Khấu Trọng thu hồi song mục khỏi cửa sổ, trông sang phía mỹ nhân nói:

- Tâm trạng trường chủ hôm nay sao tốt vậy? Không chỉ không tính toán chuyện cũ với hai chúng ta mà còn nể mặt hai tên tiểu tử chúng

ta như vậy

Ngồi ngay sau hai người, Từ Tử Lăng thừa cơ nói:

- Tiểu đệ chưa được trường chủ đồng ý đã tự thả cho Tào Ứng Long đào thoát, thực là có chổ không đúng.

Khấu Trọng tiếp lời:

- Trường chủ đại nhân đại lượng, chắc chắn sẽ khiến bọn ta vừa xấu hổ vừa cảm động. Hà hà!.

Thương Tú Tuần bĩu môi, cố tỏ vẻ điềm nhiên trả lời:

- Việc cũ đừng nhắc lại nữa, chẳng lẽ đem các người ra lột da lóc xương sao? Ta đến đây cốt yếu là để gặp Lý Tú Ninh, nàng ta mới chỉ ngồi thuyền từ Cảnh Lăng lại sáng nay thôi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy thập phần kinh ngạc. Lý Tú Ninh chính là sứ giả của Lý gia, nàng đến đây bằng đường sông, hiển nhiên đối với việc Đỗ Phục Uy đã quy hàng L gia phải có chút quan hệ, chỉ là thời gian nhanh như vậy thật có điểm không hợp tình hợp lý, bên trong phải có điểm mà hai gã chưa biết được. Hoàn toàn có khả năng Lý gia trước đó đã phái thuyết khách đến du thuyết với Đỗ Phục Uy, còn Sư Phi Huyên cuối cùng mới đích thân xuất hiện thuyết phục Đỗ Phục Uy. Điều này chứng tỏ Bạch đạo võ lâm toàn lực ủng hộ Lý phiệt, đã khiến Đỗ Phục Uy toàn tâm toàn ýề phe của Lý phiệt.

Đỗ Phục Uy lúc nào cũng là một uy hiếp lớn đối với Phi Mã Mục Trường, hiện tại sự việc đã được giải quyết dễ dàng như vậy chẳng trách Thương Tú Tuần lại vui đến thế kia. Nhắc đến Lý Tú Ninh, trong lòng Khấu Trọng thực sự rung động. Miệng gã tuy cười nhưng sắc

mặt thoáng hiện nét thống khổ, nhất thời không nói nên lời.

Từ Tử Lăng muốn phá tan không khí u uất nói:

- Thương trường chủ làm sao biết được bọn ta ở đây?

Thương Tú Tuần đáp:

- Thật dễ nhận ra hai ngươi mà, có thể gạt được ai chứ! Chỉ vì Đỗ Phục Uy đã ra lệnh không làm khó hai ngươi, các ngươi mới có thể thuận lợi nhập thành mà không bị ai cản trở gì. Theo như ta thấy, chuyện các ngươi chuẩn bị nhập quan cả thiên hạ đều biết. Từ đây đến Trường An, tất cả các môn phái, bang hội đều để mắt đến hành tung của các ngươi để lĩnh thưởng của Lý phiệt. Do đó, ta thật không minh bạch các người manh động như vậy thì được kết quả gì chứ.

Khấu Trọng miễn cưỡng lấy lại tinh thần hỏi:

- Chúng ta đang đi đâu đây?

Thương Tú Tuần điềm nhiên trả lời:

- Đương nhiên là đưa các người rời thành rồi.

Cả hai gã đồng kinh ngạc.

o0o

Xe ngựa ra khỏi cửa nam, quân giữ thành hiển nhiên đã được báo trước nên chỉ tiến hành kiểm tra cho có lệ. Thương Tú Tuần đột nhiên hỏi Khấu Trọng:

- Ngươi và Thượng Tú Phương có quan hệ gì?

Trong tâm ý của Khấu Trọng, hầu như gã đã quên bẵng người mỹ nữ tài mạo song tuyệt đó rồi, gã không kịp phòng bị chỉ đành gượng hỏi ngược lại:

- Sao nàng lại hỏi câu này?

Từ Tử Lăng tuy lắng nghe bọn họ đối đáp nhưng vẫn chú tâm đến phương hướng di chuyển của xe ngựa. Sau khi ra khỏi thành, bọn họ men theo dòng sông nhằm thẳng hướng Đông, nếu như đi theo lộ tuyến này, dọc đường không bị núi rừng cản lối thì sau 3 ngày sẽ trở lại Cửu Giang, chính là quay đầu di ngược lại.

Đôi mắt mỹ lệ của Thương Tú Tuần chăm chú quan sát Khấu Trọng một lúc lâu, đoạn hơi nhún vai dịu dàng nói:

- Chuyện này vốn không liên quan đến người ta, chỉ là Tú Ninh công chúa nói với ta là Thượng Tú Phương thường hỏi nàng về hành tung và tình trạng của ngươi, nên ta nghĩ là các người có quan hệ tốt chứ!

Khấu Trọng lộ ra vẻ gian giảo sau lại làm như rất oan uổng nói:

- Ta và nàng ấy chỉ gặp nhau ba bốn lần, trò chuyện với nhau cũng chưa tới mười câu, đều là gặp nhau ở chổ đông người, theo ta người mà nàng ta chú ý là Lý tiểu tử mới đúng.

Trong lòng gã cũng cảm thấy kỳ quái, người như Lý Tú Ninh, sao lại tiết lộ với nữ tử khác những mật thoại của Thương Tú Phương đã nói với nàng.

Thương Tú Tuần cười:

- Con người ngươi cái gì cũng muốn cả!

Đoạn liếc sang phía Từ Tử Lăng hỏi:

- Các người thực sự cần phải tới Quan Trung ư?

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Câu hỏi này tốt nhất để Khấu Trọng trả lời đi!

Khấu Trọng đang chìm sâu suy nghĩ, không trả lời mà hỏi lại:

- Trường chủ làm sao biết Đỗ Phục Uy đã quy thuận Lý phiệt vậy?

Xe ngựa đi chậm dần rồi dừng lại, phía bên trái chính là đại giang cuồn cuồn chảy mãi không ngừng.

Thương Tú Tuần thu hồi ánh mắt đang nhìn vào Từ Tử Lăng nói:

- Sáng nay ta đi gặp Tú Ninh công chúa mới biết. Nhưng phụ tử Tiết Cử đã chiến bại, Tú Ninh công chúa thay mặt Lý gia để làm thuyết khách, vận động quân binh từ các bang phái quy thuận, Đỗ Phục Uy chính là mục tiêu lớn nhất của nàng. Nàng đã nhiều lần tiếp xúc mật đàm với người của Đỗ Phục Uy tại Cảnh Lăng, nhưng thuỷ chung Đỗ Phục Uy vẫn không đích thân gặp nàng. Sáng nay, nàng nói với ta về việc này làm ta cảm thấy rất ngạc nhiên.

Khấu Trọng trầm giọng hỏi:

- Trường chủ đã có kế hoạch gì rồi?

Thương Tú Tuần thở nhẹ, thoáng chút cay đắng nói:

- Theo như tổ tông di huấn lại, trừ phi bần cùng thì Phi Mã Mục

Trường tuyệt đối không tham gia chính sự hoặc tranh chấp trên giang hồ. Ôi! Tú Tuần thật không có một hảo hữu tri tâm nào, hai người có thể miễn cưỡng tính là hai kẻ tri giao của ta, theo hai ngươi nói thì người ta phải làm sao mới tốt đây?

Từ Tử Lăng đáp:

- Trường chủ bất tất phải phiền não, nàng đã xem bọn ta là tri giao, bọn ta quả thực rất lấy làm vinh hạnh. Làm sao chúng ta dám ép nàng làm chuyện bất nghĩa vi phạm vào tổ huấn, bọn ta hiểu rõ hoàn cảnh của Trường chủ

Khấu Trọng nói xen vào:

- Trong tình thế hiện nay với thực lực có hạn như vậy, trường chủ toan tính muốn giúp đỡ ta cũng khó. Bởi vậy, thượng sách là hãy giữ vai trò trung lập, chỉ nhờ vào mối giao tình giữa trường chủ và Lý gia là có thể đứng ngoài trường gió tanh mưa máu rồi.

Gã lại chuyển sang nói chuyện khác:

- Phiền trường chủ thông tri cho Phùng Ca tướng quân để ông ta ra lệnh cho thuộc hạ không cần đi theo Khấu Trọng ta nữa, điểm quan trọng nhất là hãy để cho thuộc hạ của ông ta được an cư lạc nghiệp đi, những điều khác không cần quản đến.

Phùng Ca là một lão tướng kỳ tài, khi thành Cảnh Lăng bị vây, ông đã thống lĩnh dân chúng Cảnh Lăng chạy đến Phi Mã Mục Trường được an trí tạm cư gần hai t thành lớn này, qua nhiều năm cư trú chắc đã an cư lại nghiệp rồi.

Khấu Trọng vốn dĩ muốn lợi dụng họ và Phi Mã Mục Trường nhằm gia tăng lực lượng để thu phục Cảnh Lăng và Tương Dương thành ở

mạn bắc công nhiên tranh thiên hạ với Lý gia. Tuy nhiên hiện nay Đỗ Phục Uy đã đầu hàng khiến cục diện nghiêng hẳn sang phía Lý gia nên kế hoạch của gã đã hoàn toàn bị phá sản.

Về Thiếu soái quân của Khấu Trọng mà nói, hiện nay đang lâm vào hoàn cảnh cực kỳ khó khăn, toàn quân bị động trước sức tấn công của kẻ địch. Trong lòng Từ Tử Lăng cảm thấy thật u ám, Khấu Trọng tuy vẫn chủ trương “bất chấp thủ đoạn” nhưng bốn chữ này cũng chỉ là nói ngoài miệng mà thôi, rất nhiều sự việc chứng tỏ Khấu Trọng tuyệt đối không phải hạng người này.

Gã và Khấu Trọng vốn là hai kẻ tay trắng. Thời niên thiếu lại trải qua muôn vàn khuất nhục, đắng cay, tựu chung đã luyện được một thân cốt khí tuyệt đối không cần người khác phải thương xót.

o0o

Gương mặt kiều diễm của Thương Tú Tuần vọng nhìn vầng tịch dương chìm dần xuống dòng nước xiết, đôi mắt đẹp chợt như bị bao phủ bởi một lớp sương mù, miệng hoa tuy mỉm cười nhưng lại có nét thống khổ, bình tĩnh nói:

- Sự tình thật đâu có đơn giản như vậy, đó chính là nguyên nhân Tú Ninh công chúa gấp rút đến gặp ta

Cả hai gã ngạc nhiên nhìn nhau, không thể đoán được nàng đang nói về cái gì.

Thương Tú Tuần có vẻ hơi mệt, thong thả ngả tấm thân bồ liễu xuống thái sư ỷ, ngọc dung tuyệt thế chậm rãi chuyển hướng mặc cho Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chia nhau quan sát phía gương mặt khiến người động lòng của nàng. Ánh tà dương chiếu qua song cửa khiến cho khung cảnh bên trong trở nên tương phản. Mỹ nhân này

quả không phải người thường, phối hợp với thần tình thê thiết làm cho người ta phải điên hồn đảo phách. Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng nói:

- Vài ngày trước tại cung đình Đại Đường đã phát sinh một trường tranh biện kịch liệt, thái tử Lý Kiến Thành và Tề vương Lý Nguyên Cát đã kết minh với nhau để cùng chỉ trích Tần vương Lý Thế Dân đã niệm tình cố cựu, tại Lạc Dương không hạ sát thủ đối với hai người, để hai người chạy thoát. Lý Uyên không biết có phải vì mới nạp Đổng phi không mà lại đứng về phe Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát. Trung thần nghĩa sĩ cũng không biết phải làm sao.

Khấu Trọng cười ha hả nói:

- Ta đã biết Lý tiểu tử thực sự đối đầu với hai huynh đệ chúng ta, chỉ là thế sự luôn nằm ngoài dự liệu của con người ta mà thôi.

Thương Tú Tuần không hài lòng nói:

- Ngươi lại còn nói những lời này, nhưng ngươi cũng đừng quên rằng tác phong hành sự của Lý Kiến Thành với Tần vương là hoàn toàn khác nhau.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Phải chăng là Lý Kiến Thành giành việc đối phó với bọn ta về phía mình?

Thương Tú Tuần đáp:

- Gần như là vậy, chẳng qua Lý Nguyên Cát phụ trách hành sự, đừng xem thường kẻ này. Võ công của y còn trên cả hai vị huynh trưởng, y đã từng đối phó với rất nhiều địch thủ tại Quan Trung, nào phải kẻ hữu dũng vô mưu. Những năm gần đây y chiêu tập được rất nhiều

hảo thủ giang hồ về làm tâm phúc, nói về thủ đoạn thì còn độc ác hơn Lý Thế Dân hàng trăm lần.

Khấu Trọng tỏ ra rất quan tâm đến vấn đề này, hỏi:

- Lý Tú Ninh nhìn sự việc này thế nào?

Thương Tú Tuần sớm đã chặn họng gã lại:

- Nói ra có tác dụng gì, người chịu nghe sao?

Khấu Trọng cười ha hả đáp:

- Lý Nguyên Cát có thể ngang nhiên đóng cửa Quan Trung tự xưng vương thì đã sao? Quan Trung Lý gia chỉ có Lý Thế Dân xứng đáng làm địch thủ của ta, u Lý Nguyên Cát có gan thì ta tiếc gì mà không cho hắn một bài học.

Thương Tú Tuần giận nói:

- Ngươi muốn nói gì chả được, có biết chuyện này làm khổ bọn ta lắm không? Lý Kiến Thành muốn Phi Mã Mục Trường của ta và Thiếu soái quân của ngươi phân rõ ranh giới, Khấu thiếu soái chỉ cho ta phải xử trí sao đây?

Khấu Trọng hướng về phía Từ Tử Lăng cười mát:

- Tên tiểu tử này thật chán sống rồi! Chúng ta có nên tặng cho tiểu tử Lý Thế Dân đó một đại lễ thật hậu, đem Đại Đường thái tử giết đi không?

Từ Tử Lăng trầm giọng đáp:

- Đừng quá khinh địch đi. Lý phiệt khởi phát từ dòng tướng, đứng đầu trong chư phiệt, quân nhiều lương đủ, gần như không có điểm yếu, lại được thêm Dương Hư Ngạn âm thầm trợ lực. Chúng ta muốn thu thập hắn nói thì dễ nhưng làm thì khó.

Đoạn quay sang Thương Tú Tuần nói:

- Vậy cái gọi là phân rõ chiến tuyến với bọn ta, thực chất là muốn nói đến cái gì?

Thương Tú Tuần giận dữ nhìn Khấu Trọng một hồi nói:

- Ngươi nói ra những lời ngốc nghếch đó thì được cái gì chứ? Ta đã tuyên bố không quy phục Lý Kiến Thành, nhất định không chỉ cung cấp chiến mã cho mình Lý phiệt hắn, ngươi đã mãn ý chưa?

Khấu Trọng giật mình nói:

- Trường chủ!

Thương Tú Tuần cười khổ nói:

- Giả như Tần Vương làm chủ được Lý gia, chắc chắn y có thể thông cảm với nỗi khổ của ta, chúng ta chỉ cần không chính thức xuất binh trợ lực cho ngươi thì y cũng không can thiệp vào chuyện của chúng ta. Thế nhưng bọn Kiến Thành và Nguyên Cát đều là kẻ bụng dạ hẹp hòi độc ác, quả thực nếu người giải quyết được bọn hắn thì ta rất lấy làm cảm kích. Song với tình thế hiện nay thật sự vô kế khả thi, khiến cho người ta không khỏi vì các ngươi mà tâm phiền ý loạn.

Trong lòng cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều thấy cảm động, không thể ngờ rằng mỹ nữ ở ẩn trong mục trường này đối với hai gã lại có tình thâm nghĩa trọng như vậy.

Thương Tú Tuần lướt mắt qua cửa sổ ngắm vầng thái dương đang ngả về tây, chỉ hắt lại những ánh tịch quang, nhẹ nhàng nói:

- Ở đây có một chiếc thuyền nhỏ, các ngươi có thể dùng để đi lên phương Bắc, cũng có thể quay trở lại phía đông, từ đây muốn đi đâu đều tuỳ thuộc cả vào các ngươi. Tú Tuần đã cạn lời, hy vọng còn có ngày được gặp lại!

o0o

Cánh buồm nhỏ nhoi đón gió lướt về Hán Thuỷ, ngược dòng nhằm hướng Cảnh Lăng, trên trời có vô vàn vì sao lấp lánh, cảnh tượng thực tráng lệ mê người.

Khấu Trọng tiến lại gần Từ Tử Lăng bàn:

- Mỹ nhân trường chủ tuy nóng tính nhưng đích thực là hảo bằng hữu của chúng ta.

Từ Tử Lăng nhè nhẹ gật đầu không đáp.

Bờ sông bên trái có hơn chục chiếc thuyền đánh cá thả neo. Phía rừng cây trên bờ thấp thoáng có ánh đèn của xóm vạn chài, đích thực là một nơi thanh bình. Khấu Trọng thu hồi mục quang thấp giọng nói:

- Ngươi thử nghĩ xem, Tứ đại thánh tăng một mực cản chúng ta bắc tiến đến Quan Trung, liệu Lý phiệt có biết điều đó không?

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Theo tác phong hành sự của Sư Phi Huyên, nàng tuyệt không thể

liên thủ với phật môn và ngoại nhân để đối phó với chúng ta. Căn bản bởi nàng không cần phải có ngoại nhân hỗ trợ

Khấu Trọng dương dương đắc ý nói:

- Đây chính là đáp án ta mong đợi. Một câu hỏi khác, giả tỷ ngươi là Lý Nguyên Cát, có nhiều cao thủ dưới trướng, lại mu Lý Uyên và Lý Kiến Thành xem trọng hắn hơn nhị ca Lý tiểu tử của hắn, đằng sau lại có Dương Hư Ngạn âm thầm trợ giúp, hắn sẽ làm sao đối phó với chúng ta?

Từ Tử Lăng thuận miệng đáp:

- Hắn sẽ bố trí thiên la địa võng, chỉ đợi chúng ta nhập quan để hạ sát thủ

Khấu Trọng nở nụ cười thập phần tin tưởng nói:

- Mỹ nhân trường chủ đã nói qua một câu đối với ta thật là có ý nghĩa, ngươi có đoán được đó là câu nào không?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Có phải là câu từ đây đi thẳng đến Quan Trung không? Ôi! Ngươi thật chẳng chẳng biết từ “chết” viết như thế nào mà. Ngươi cũng đừng hứa với ta sẽ không chính diện trở mặt đối địch với Sư Phi Huyên đấy.

Khấu Trọng ôm vai gã cười:

- Ta đương nhiên cũng là anh hùng hảo hán biết giữ chữ tín, Lăng thiếu gia yên tâm đi. Bất quá theo ta thấy dù chúng ta có lánh né cỡ nào cũng không thoát khỏi Sư Phi Huyên và Tứ đại thánh tăng. Do

đó chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng. Hiện tại chi bằng chúng ta nghĩ cách làm sao đi nhờ thuyền là tốt!

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Chuyện đó cũng không khó, chỉ cần chúng ta có thể tiềm nhập vào thuyền của người mà ngươi đang có tình đơn phương, nói không chừng có thể vô kinh vô hiểm mà vào Quan Trung.

Khấu Trọng không tự nhiên đáp:

- “Tình đơn phương” mấy từ đó thật khó nghe. Ngươi không thấy nàng có tình ý với ta ư? Nếu không đã chẳng cần nhờ mỹ nhân trường chủ đến cảnh báo cho ta

Từ Tử Lăng mìm cười nói:

- “Tương vương hữu mộng, thần nữ vô tâm” là chuyện phát sinh hàng ngày trên thế gian này, có gì là khó nghe dễ nghe chứ, ngươi là đối với nàng ta vẫn chưa bỏ ý định, như vậy sẽ không công bằng với

Khấu Trọng bật ra một tràng cười rồi nói:

- Ta cảnh cáo ngươi đấy! Tha cho ta đi! Ta và Lý Tú Ninh căn bản đã có chút giao tình nhưng chẳng đi đến đâu, hà huống hiện nay địch ta phân minh, không còn có thể xảy ra chuyện gì được nữa. Ta hiện đang toàn tâm đi tìm bảo khố, không thấy thì trở về quê cày ruộng cho xong hoặc phiêu lãng nơi chân trời góc biển như ngươi vậy.

Từ Tử Lăng lắc đầu than:

- Tiểu tử ngươi lại thi hành tâm kế với ta rồi. Ngươi không cần phải nói ra lời, ta vẫn cứ toàn lực giúp ngươi tìm ra bảo khố. Hãy để lão

thiên gia quyết định vận mệnh đi. Ôi chao!

Khấu Trọng trở nên cảnh giác, chăm chú quan sát đoạn sông trước mặt. Chỉ thấy thấp thoáng hơn chục ngọn lửa rọi lên trời giống như có chiếc thuyền nào đang bốc cháy, gã giật mình nói:

- Không phải thuyền của Lý Tú Ninh bị tập kích chứ!

Chỉ lời nói đã biểu hiện sự quan tâm sâu sắc của gã!

Từ Tử Lăng nhíu mày đáp:

- Đây gọi là kêu bằng quan tâm tắc loạn, tính toán thời gian thì đó chắc chắn không phải là thuyền của Lý Tú Ninh

Khấu Trọng cảm thấy yên tâm hơn, nói:

- Vậy là thuyền của ai? Nếu có kẻ nào muốn cướp thương thuyền thì chúng ta là người hành hiệp trượng nghĩa, đương nhiên phải ra tay tương trợ rồi.

Từ Tử Lăng chậm rãi đáp:

- Sao không nói thẳng ra là ngươi ngứa ngáy tay chân đi?

Song mục Khấu Trọng loé lên, bình tĩnh đến mức như tuyệt tình nói:

- Nói nhiều cũng chẳng ích gì. Hiện giờ võ công của chúng ta đã đạt tới cảnh giới mà cả chúng ta cũng không hiểu được là cảnh giới gì. Nếu không phải đã hứa với người rồi thì ta rất muốn được cùng với tiên tử thánh tăng đánh nhau một chập xem sao.

Từ Tử Lăng lập tức điều khiển hạ cánh buồm xuống, tiến gần vào

bên bờ sông, những mỏm đá ngầm đã khiến cho thuỷ lưu ở đây chảy xiết. Tiếng hò reo giết chóc theo gió truyền lại. Chỉ thấy phía trước mặt có hai bên chiến thuyền đang kịch chiến, tiếng máy bắn đá hoà lẫn tiếng tên bật tạo thành một âm hưởng liên miên bất tuyệt. Một bên có ba chiến thuyền thì hai cái đang bốc cháy, ngọn lửa bốc cao ngút trời do bị năm chiến thuyền ở bên kia cùng công kích, chiến cảnh vô cùng ác liệt.

Một chiếc chiến thuyền đang ở thế hạ phong cố gắng đột phá vòng vây, thuận dòng hướng về phía hai gã, năm chiếc thuyền địch lập tức không chú ý đến hai chiếc thuyền đang cháy nữa mà lập tức trăm phương bách kế bắn hỏa tiễn vào chiếc thuyền đang bỏ chạy, truy cùng giết tận. Hai gã nhìn đến chân mày đều chau lại, không biết có nên xen vào chuyện này không.

- “Bình!”

Đuôi chiếc thuyền trốn chạy cuối cùng cũng bốc cháy.

Chương 326: Sát cơ ám tàng

Hai khối đá lớn đồng thời kích trúng đuôi thuyền, khiến hoa lửa bắn tung đầy trời, nhưng kỳ lai thuyền chỉ hơi tròng trành một chút rồi thăng bằng trở lại, toàn lực thẳng tiến đào tẩu.

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Chiếc thuyền đó được lắm. Bọn họ duy chỉ còn phương pháp đó là có thể cập bến đào sinh mà thôi.

Từ Tử Lăng nói:

- Bọn họ hết cơ hội rồi, ngươi không thấy hai chiến thuyền truy sát đang cản hai bên sườn hay sao? Chính thị là để không cho bọn họ cập được bến. Thủ đoạn thật ngoan lạt. Một lòng truy tận sát tuyệt, cừu hận chắc hẳn thâm sâu lắm chứ chẳng vừa.

Trong lúc hắn nói, cánh buồm đã được giương ra,thế xuôi dòng, xông thẳng tới chiếc thuyền chạy trốn, chỉ còn cách một khoảng ngắn. Tình thế nguy cấp như sóng đánh cột buồm, cùng lắm một khắc nữa chiếc thuyền chạy trốn sẽ bị phán quyết tử hình.

Khấu Trọng gãi đầu nói:

- Ta nên làm gì bây giờ? Nếu chạm trán thì đúng là lấy trứng chọi đá, mười phần chắc chín như cá trên thớt rồi.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Không phải ngươi hay nói “lộ kiến bất bình, bạt đao tương trợ” hay sao? Cớ gì lúc sắp lâm trận lại như con rùa rụt cổ?

Khấu Trọng nói:

- Vấn đề là ta phải coi lại có đúng bất bình hay không.

Từ Tử Lăng cười nhẹ nói:

- Sở dĩ chúng ta theo kịp mới thấy rõ đây là hành động phục kích có kế hoạch, trên thuyền đó có ai mà bọn họ phải lao sư động chúng, ngươi có cảm thấy kì quái không?”

Khấu Trọng ngưng trọng nhìn chiếc thuyền đang tới, trầm giọng nói:

- Kì quái phi thường! Ái! Vở kịch mở màn rồi kìa!

- Uỳnh!

Một phiến đá lớn đập ngay vào cột buồm, cột buồm lập tức gãy đoạn, liền đó cánh buồm nghiêng ngả rơi xuống, chiếc thuyền chạy trốn lập tức tròng trành, người trên thuyền vội vàng lao xuống sông đào tẩu.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta phụ trách chiếc thuyền, ngươi phụ trách cứu người, rõ chưa?

Khấu Trọng cười khổ:

- Ai phụ trách đối phó cự thạch và cung tên?

Từ Tử Lăng nhạt nhẽo đáp:

- Đương nhiên là ngươi rồi, cẩn thận!

Đoạn gã đánh bánh lái, buồm lệch sang cánh trái, quay thẳng về hướng chiếc thuyền chạy trốn đang chìm dần, trong khoảnh khắc đã tới giữa hai chiếc thuyền truy đuổ. Hai gã nhìn nhau ngạc nhiên. Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đồng thời vò đầu bứt tóc, dưới ánh hỏa đăng, đột nhiên xuất hiện giữa đài chỉ huy là Vân Soái của Tây Đột Quyết, may mà đối phương chỉ chuyên chú vào cái đích khác, đang vội vàng truy kích địch nhân dưới sông, hai gã chỉ kịp đánh tay ra dấu phải lập tức ly khai.

Khấu Trọng thấp giọng nói:

- Ngươi coi có nên làm như đã tính không?

Từ Tử Lăng lập tức hiểu tình huống của hai gã hiện tại tự bảo vệ mình còn khó, nói chi tới cứu người. Hơn nữa khi cả người chìm dưới sông rồi, thoát lên khỏi mặt nước cũng làm đích ngắm cho cung tên, lại phải chìm xuống mà thôi, tuyệt đối không chút cơ hội.

Khấu Trọng lại nói:

- Nói không chừng đây là thuyền của Âm Quý Phái.

Trong khi gã nói câu ấy, song phương đã tới sát nhau.

Gặp thuyền nhỏ đúng hướng của đội thuyền Vân Soái ém lại phía sau, hai gã đồng thời kêu “ối” một tiếng, thầm kêu nguy hiểm, đối phương rõ là tay điều khiển thuyền có nghề, chính là giúp Vân Soái công kích nhân vật trọng yếu nọ. May mà không ai hay sự xuất hiện của hai gã, nếu không tất ra tay với hai gã. Tình huống hiện tại địch đông ta ít rất rõ ràng, địch nhân lại có Vân Soái, một trong số tuyệt đỉnh cao thủ đếm trên đầu ngón tay có thể sánh với Tất Huyền, tới

lúc đó hai gã chỉ còn nước độn thủy mà trốn chạy.

Khấu Trọng quay đầu nhìn lại phía sau, lo lắng nói:

- Vân Soái muốn đối phó yêu nhân nào đây? Bọn chúng từ Ba Tư lại kiêu ngạo như vậy, muốn bắt nữ nhân đương nhiên không cần phải tới đây.

Từ Tử Lăng than thở:

- Tiểu tử ngươi lại động sắc tâm rồi!

Khấu Trọng ngang nhiên nói:

- Hảo sắc chi tâm, nhân giai hữu chi (lòng yêu cái đẹp, ai mà chẳng có), than ôi!

Tiếng gió thốt nhiên vang lại, một người theo đuôi thuyền lướt lên, cười dài nói:

- Hai vị nhân huynh đi đâu mất dạng, tiểu đệ rất đồng cảm với lời Thiếu soái, chẳng hay Tử Lăng huynh có đồng ý như vậy không.

Hai gã ngạc nhiên quay lại nhìn, kẻ toàn thân ướt như chột lột chính là Đột Lợi Khả hãn danh chấn ngoại vực, Phục Ưng thương gài phía sau lưng, nơi vai tả y bị một mũi nhọn cắm vào, nhưng khí độ vẫn hết sức khôi hài, chính là dạng người gặp loạn không rối.

Khấu Trọng cười ha ha nói:

- Thì ra Đột Lợi lão huynh, không tính được là hôm nay chúng ta lại cứu huynh nhỉ?

Đột Lợi tới bên Từ Tử Lăng, ngoảnh đầu liếc một cái, rồi ngửa mặt lên trời nói:

- Đúng là trời xanh cùng các người liên thủ cứu ta rồi. Tiểu đệ có một việc thỉnh giáo, toàn võ lâm Trung Nguyên không tới mười người biết về Vân Soái, chúng tiểu đệ cũng vừa mới biết sự xuất hiện của hắn, vì sao các huynh mới liếc mắt đã biết rõ hắn như vậy.

Từ Tử Lăng tiếp lời:

- Việc này tự nhiên có nhân quả. Xin nhường tại hạ hỏi trước một câu, Khả hãn đến đấy hẳn không đón được mỹ nhân Ba Tư về?

Đột Lợi lấy làm kỳ quái:

- Hai người đích thị thần thông quảng đại, tiểu đệ quay lại vốn cực kỳ bí mật, những tưởng cả thiên hạ này không ai biết, thật là người tính không bằng trời tính.

Khấu Trọng nói:

- Không cần tìm hiểu chúng ta làm sao biết, việc đó để sau sẽ nói, theo ta cần tính xem làm như thế nào ngõ hầu thoát ly hiểm cảnh, bây giờ thuyền Vân Soái tìm chưa ra Khả hãn, nói không chừng sẽ quay đầu tìm tới, Khả hãn có chủ ý gì không?”

Từ Tử Lăng không đợi dứt lời, cười khổ nói:

- Khỏi phải tính nữa! Bọn chúng đuổi t

Khấu Trọng vò đầu bứt tai từ phía sau nơi đã đi qua xa xa xuất hiện bóng thuyền ánh đèn, nói:

- Thật nhanh chóng ghê gớm, ta đã bố trí Khả hãn khuất ở đuôi thuyền không hiểu thế nào mà thuyền nhỏ đó lại biết mà đuổi tiếp?

Đột Lợi Khả hãn than:

- Làm vướng víu tay chân nhị vị như vậy thật không phải là ý tốt, chi bằng tiểu đề theo đường bộ dẫn dụ bọn chúng ly khai, hai vị khả dĩ tiếp tục bắc thượng.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Khả hãn cầm chắc chạy thoát khỏi Vân Soái?

Đột Lợi biến sắc, hắn tuy chưa cùng Vân Soái giao thủ nhưng đối với kẻ được xưng tụng Tây vực đệ nhất khinh công đã sớm được nghe tới.

Từ Tử Lăng nhìn rõ mọi chuyện. Ngoại trừ tình hình đấu tranh giữa Đông và Tây Đột Quyết, thì Đột Lợi hiện tại như hổ lạc bình nguyên, trong tình huống khốn khó một hình một bóng, thêm vào việc Vân Soái hợp tác cùng Chu Sán cùng hung cực ác, tuyệt không cơ hội nào cho Đột Lợi an nhiên ra đi, nên gã thấy ý niệm đồng tình nổi dậy, bèn quyết đoán nói:

- Ta ở thế cưỡi trên ngọn sóng rồi! Hành động trước coi như còn chiếm được chút tiện nghi.

Đột Lợi toàn thân chấn động, song mục xạ ra thần sắc nông sâu phức tạp.

Cả ba như đang ngồi nơi vách núi cao cúi nhìn trời sao, xem xét động tĩnh khắp vùng hoang dã xa gần.

Đột Lợi như kiên nhẫn không nổi hỏi:

- Lúc trước nhị vị có thể bỏ đi, cần gì phải tận lực?

Khấu Trọng cười nói:

- Khả hãn quả nhiên có nhãn lực cao minh.

Đột Lợi thở ra một tiếng nói:

- Thảo nào Lý Thế Dân đối với ị chán ghét như vậy, không gặp một thời gian, tiểu đệ đã cảm giác nhị vị thay đổi tới mức thoát thai hoán cốt, trước đây ta còn tưởng có thể dò được nhị vị nông sâu tới đâu, hiện tại mới biết cảm giác đó thật là sai lầm.

Từ Tử Lăng chợt nói:

- Ân oán giữa Khả hãn với Phong Hàn huynh chúng ta không quản tới, chỉ vì Khả hãn huynh khiến chúng ta liên tưởng tới Bạt Phong Hàn, cũng là anh hùng hào kiệt phóng khoáng của đại mạc tái ngoại. Sở dĩ hiện tại Khả hãn cùng Âm Quý Phái hợp tác để cướp Liên Nhu là giải pháp nhất nhất thời, thứ cho ta nói thẳng, chẳng lẽ Khả hãn cũng không chút hối tiếc oán cho thanh danh của mình?

Khấu Trọng nói thêm một câu:

- Chung thuyền với Khả hãn chắc là thủ hạ của Tiền Độc Quan?

Đột Lợi tâm linh tinh tế, trước lộ ra thần sắc không vui, sau lại nổi lên biểu tình sung mãn vô nại, thở dài một tiếng, lại khẽ lắc đầu, rồi nói:

- Thật ra tất cả đều là của Đại hãn chúng ta, tiểu đệ chỉ phụng mệnh chấp hành, nhị vị lại định cùng ta gánh lấy trách nhiệm này sao. Việc

này thoạt nhìn bề ngoài ta tuy có quyền thế, nhưng cũng như câu nói của người Hán là “Vị cao thế nguy” đó, nhiều khi cũng thân bất do kỷ. Như ta và hai huynh hiện giờ, ta tự với cao coi là hảo hữu, đến khi tình hình phát triển, tới một ngày có thể gặp nhau trên sa trường, vì việc công vẫn phải chỉ huy thủ hạ giương cung tuốt kiếm mà thôi.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Các người vì sao tới Trung Nguyên, trong lịch sử không ngoại tộc nào trụ lại được ở Trung Nguyên, dù tới cướp bóc được một lượt, về sau tất cũng bị báo phục, cứ như thế thay nhau trung hưng, kỳ thực ở đâu chẳng tốt.

Đột Lợi trầm mặc một lúc, chầm chậm nói:

- Nếu quả thực không có vấn đề ở nơi sở tại, khi nào Tử Lăng huynh lại mang thân tới xười, lẽ nào chúng tôi không nghĩ tới điều đó?

Từ Tử Lăng nói không tự nhiên lắm:

- Việc của quý quốc ta biết không nhiều, nhưng việc khó tới mức nào mà có thể khiến Khả hãn không thể tự quyết.

Đột Lợi kỳ quái nói:

- Chỉ có Tử Lăng huynh mới thừa nhận không đủ hiểu biết thôi, nói trắng ra vấn đề này ta không có tư cách nói tới. Bọn ngươi tưởng rằng mọi đạo lý của thiên hạ đều tập trung ở người ta hay sao, thật là bực!

Khấu Trọng cười nói:

- Lệnh Khả hãn bớt nóng, chẳng lẽ không thể nói cười như hồi nãy

sao.

Đột Lợi thở dài:

- Vấn đề thực sự nảy sinh từ phía chúng tôi, một khi Hán tộc lớn mạnh được thì cũng chính là thời điểm bắt đầu cơn ác mộng đối với chúng tôi.

Nhãn thần sắc bén của Khấu Trọng không ngừng tìm kiếm sục sạo khắp các vùng rừng núi đồng ruộng, thuận miệng hỏi:

- Các người vì sao phân chia thành Đông Tây lưỡng quốc, nếu hợp lực với nhau tất sẽ mạnh, ngược lại các người thủy hỏa bất dung, hiện tại chúng ta còn bị Vân Soái đuổi cho như chó nhà có tang vậy.

Đột Lợi trầm ngâm nói:

- Nguyên nhân bên ngoài là vì ân oán giữa người với người, chỉ cần hai người với nhau thì đã có, hà huống hàng ngàn vạn người. Nguyên nhân sâu xa bên trong cũng xuất phát từ phương thức sinh hoạt của người Đột Quyết chúng tôi, người Hán chẳng phải cũng như vậy ư.

Dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Chúng tôi là dân du mục, đi tới những nơi có nước có đồng cỏ, bị ảnh hưởng bởi thiên tại địch nhân họa, tính lưu động mạnh, tách ra thì không ổn định, đất rộng người thưa, vô luận chánh quyền nhiều ít lớn nhỏ thế nào, đối với việc cai quản vùng đất bao la bát ngát đó vẫn là sự trói buộc, khả dĩ có lợi ích từ việc nào đó thì họ quy thuận một thời gian, vì vậy phân liệt thì thường tốt, thống nhất lại nảy sinh bất hợp lý.

Mọi điều lần lượt tỏ tường, khách quan nông sâu thế nào có thể tự mình phân tích khiến cho cái nhìn của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đối với sóng gió từ việc vương tộc Đột Quyết xâm nhập Trung Nguyên có thay đổi lớn.

Từ Tử Lăng mở lời trước:

- Nghỉ ngơi đủ chưa? Hành động như đã định chứ?

Thành Cảnh Lăng xuất hiện nơi đất bằng phía trước, mặt trời phía bên phải vừa nhô lên, đại địa mênh mang, ráng mây một màu, thời tiết tại thời điểm cuối thu đầu đông, thật hết sức đặc sắc.

Ba người cước bộ không ngừng nghỉ, trốn chạy mãi tới lúc mệt nhoài, chỉ còn cảm giác sức cùng lực kiệt gân cốt rã rời, lúc đó mới trông thấy Cảnh Lăng, liền được tiếp thêm sinh lực, bèn dừng lại ở một bờ suối uống nước nghỉ hơi.

Từ Tử Lăng rửa qua loa dưới suối, Khấu Trọng cùng Đột Lợi ngồi trên một phiến đá lớn bên bờ suối, tùy ý nghỉ ngơi.

Khấu Trọng nén không nổi hỏi:

- Hôm đó tại Lạc Dương gặp Khả hãn, thấy Khả hãn còn có nhiều đại cao thủ đi cùng, bọn họ...?

Đột Lợi thành thật nói:

- Có phải Thiếu soái định hỏi ta sao chiều qua bỏ bọn họ lại Hán Thủy? Thật ra ta tới đây một thân một mình, còn bọn họ lưu lại Trường An để ai ai cũng đều tưởng ta ở đó, không biết ta tới đây.

Rồi trầm ngâm nói:

- Vân Soái có tiếng trí dũng khắp Tây Đột Quyết, một thân dụng khinh công siêu tuyệt truy đuổi chúng ta, chỉ cần một yếu tố này thôi cũng đủ khiến chúng ta đau đầu rồi

Khấu Trọng nói:

- Đã tính tới việc hắn vừa truy đuổi chúng ta bằng cách nào chưa? Chu Xán không thể nào suất đại quân tấn công Cảnh Lăng, vấn đề đối với chúng ta bây giờ là làm thế nào tiềm nhập thành nội?

Đột Lợi không tán thành:

- Vào thành dễ bại lộ hành tung, đối với chúng ta đâu phải là nơi tốt?

Khấu Trọng dĩ nhiên không cho hắn biết mình vào thành để hỏi thăm tin tức về Lý Tú Ninh, hỏi ngược lại:

- Bao tử rỗng, tự nhiên nơi nào trị được bệnh này cũng tốt cả. Hiện tại Khả hãn tránh khỏi hiểm cảnh rồi, chẳng hay có tính toán gì không?

Đột Lợi cười nhẹ đáp:

- Ta có một đề nghị, Thiếu soái có lẽ sẽ đồng tình.

Khấu Trọng cả mừng nói:

- Tiểu đệ cung kính rửa tai lắng nghe.

Song mục Đột Lợi xạ ra luồng quang mang sắc bén, nghiêm mặt nói:

- Đề nghị này đối với chúng ta, hai bên đều chỉ có lợi chứ không hại.

Theo tiểu đệ, trước mắt việc đang nguy cấp, quan trọng là phải trở lại được Quan Trung, nhị vị cũng tới Quan Trung tầm bảo, suy cho cùng đâu còn mục tiêu nào khác.

Khấu Trọng nghi ngờ hỏi:

- Khả hãn vẫn nhận định Vân Soái có thể uy hiếp tới sự an nguy của ngài sao?

Đột Lợi cười khổ nói:

- Thật không dám giấu, giả như hai vị không cùng ta hợp tác, ta chắc không có được năm phần cơ hội về tới Quan Trung!

Khấu Trọng thất thanh:

- Tới mức đó sao?

Từ Tử Lăng đi tới bên hai người, ngồi xuống nói:

- Nghe Khả hãn nói như vậy, sự tình hiện tại không đơn giản như chúng ta tưởng tượ

Nhãn tình Đột Lợi lóe lên một tia sát cơ thâm hàn, gật đầu nói:

- Ta sẽ cho các vị biết toàn bộ sự thật, ta cùng lắm là chết, lời Thiếu Soái vừa nói thật rõ ràng, ta quyết thành thật tương cáo, trung thành hợp tác.

Khấu Trọng nói:

- Ở đây nên nói lời thành thật, bởi vì ta biết Tiểu Lăng có thể nhận biết ánh mắt người khác, không bao giờ nhầm lẫn được. Giả bằng

chúng ta tin nhầm Khả hãn, hoặc Khả hãn lấy oán báo ân lừa dối chúng ta thì cả hai chúng ta quyết trả đủ cả vốn lẫn lời.

Đột Lợi giọng không vui:

- Đột Lợi ta là hạng người nào? Nếu Khấu huynh không tín nhiệm ta, việc đó coi như chưa nói tới.

Khấu Trọng cười hì hì nói:

- Ta chỉ nói mấy lời để thử Khả hãn thôi, Tiểu Lăng thấy thế nào?

Từ Tử Lăng thầm quan sát ánh mắt Đột Lợi, trầm giọng nói:

- Khả hãn đối với việc trở về Quan Trung vì sao bi quan làm vậy?

Đột Lợi khẽ rùng mình, thầm hít một khẩu khí nói:

- Võ công của Tử Lăng huynh đã tới cảnh giới cao thâm khó dò, huynh vừa liếc qua nhãn thần của ta đã thấy rõ thực chất, trong số những người bình sinh tại hạ từng gặp, chỉ có hai người Tất Huyền và Triệu Đức Ngôn khả dĩ có thể so sánh, hiện nay không có bao nhiêu người ta dám đặt lòng tin.

Từ Tử Lăng nhanh chóng hiểu ra ý nghĩ không tốt, nhưng hắn vẫn muốn kiểm tra lời nói thật giả đích thực ra sao, ngầm giữ Bất định cơ bản thủ ấn, lần nữa vận công lên song mục quan sát nhãn quang của hắn, giả như Đột Lợi nói dối, sẽ phát hiện ra liền. Khấu Trọng cười hì hì nói:

- Tiểu tử này đương nhiên cũng có chút đạo hạnh, thời gian quý báu, mong Khả hãn nói ngắn gọn cho.

Đột Lợi thần sắc lại ngưng trọng thận trọng nhìn Từ Tử Lăng trong giây lá đoạn nói:

- Ta đã trúng phải gian kế của Hiệt Lợi và Triệu Đức Ngôn!

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng nghe vậy đều hết sức ngạc nhiên.

Đột Lợi sầm nét mặt, rõ là hết sức phẫn nộ, trầm giọng nói:

- Địa vị Đại hãn, nguyên lai cũng là đích ngắm của ta.

Hai gã biết hắn đang nói tới đoạn quan trọng nên đều im lặng không dám ngắt lời.

Đột Lợi sắc mặt âm u, ngữ điệu hoang lương nói:

- Phụ hãn ta, Thủy Tất đại hãn khi đang chuẩn bị tấn công quý quốc thì phát bệnh mà quy tiên, lúc đó ta hãy còn nhỏ tuổi, do đó người kế vị Đại hãn là thân thúc của ta, Xử La Khả hãn, ta không cho điều đó là tốt. Hoàng hậu của Xử La chính là Nghĩa Thành Công chúa của Tùy triều, nên đã lôi kéo được Triệu Đức Ngôn vào triều. Triệu Đức Ngôn lại đề nghị đón con rơi của Tùy Dượng Đế là Hoàng Tiêu Thị và con rơi của Tùy Triều Tề Vương là Dương Chánh Đạo, ảnh hưởng của việc này không nói chắc hai vị cũng biết.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Quả thực là có mục đích phức tạp, mục đích của Dương Chánh Đạo là tạo nội loạn cho Trung Nguyên chúng ta, các người có thể nào nhường cho gã người Hán đó tùy ý xếp đặt?

Đột Lợi than:

- Xử La mê luyến nữ sắc của Nghĩa Thành Công chúa, nhưng đối với Triệu Đức Ngôn lại hết sức cẩn trọng, chỉ vì Nghĩa Thành Công chúa liên tiếp giục dã nên mới miễn cưỡng dùng hắn làm Quốc sư. Sau đó Xử La bị bệnh, nhân đó Triệu Đức Ngôn dùng đan sa, hùng hoàng, bạch nghiên, tằng thanh, từ thạch luyện ngũ thạch thang nhưng không kiến hiệu, nên y nhanh chóng chết vì độc thương. Nghĩa Thành Công chúa trong một đêm trở thành người thao túng đại quyền.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

- Tộc nhân các ngươi lẽ nào lại chấp nhận để quyền lực về tay một n Hán tộc?

Đột Lợi cười khổ nói:

- Lúc đó quần long vô thủ, trong tộc chia rẽ lộn xộn, theo lí thì ta là người xứng đáng kế nhiệm vương vị tối cao. Nào ngờ Nghĩa Thành Công chúa, Triệu Đức Ngôn cùng Hiệt Lợi ngầm cấu kết, dùng thủ pháp “sét đánh không kịp bịt tai” trấn áp những người có ý phản đối, nên Hiệt Lợi đoạt được vương tọa, lại công nhiên lấy Nghĩa Thành Công chúa làm thê, cực kỳ vô sỉ.

Khấu Trọng tặc lưỡi nói:

- Khả hãn người còn sống tới hiện tại, chẳng phải hết sức kì lạ sao?

Đột Lợi mỉm cười nói:

- Điều này có thể nói là may mắn, khi phụ hãn ta còn sống, anh hùng đều biết, thanh uy vượt xa Xử La, nên ta lúc nào cũng được Tất Huyền bảo hộ, muốn động tới ta cũng không phải đơn giản. Nhược bằng bọn họ mượn Tây Đột Quyết Vân Soái, chẳng phải tránh được

rắc rối hay sao.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Nay Hiệt Lợi đã lên ngôi Đại hãn, lẽ ra phải củng cố địa vị của thân tộc, tại sao hắn lại làm ngược lại, hoàn toàn không có ai cùng lo nghĩ với hắn?

Đột Lợi nói:

- Xử La cùng Hiệt Lợi đều là thúc phụ của ta, luận thực lực, Hiệt Lợi tuyệt không kém Xử La, trong tộc chúng ta, lực lượng người nào cường đại, ai đủ khả năng xưng vương, nói cho cùng khó mà chắc được.

Khấu Trọng nói:

- Ý định của Khả hãn thì việc căn bản bây giờ là toàn lực đối phó? Theo chúng ta biết, Âm Quý Phái chắc là thật lòng giúp các người cướp lấy Liên Nhu, khó nói được rằng Chúc Ngọc Nghiên lại bị Triệu Đức Ngôn đánh lừa?

Đột Lợi nói:

- Đối với Triệu Đức Ngôn mà nói, bất kỳ ai cũng có thể bị hắn lợi dụng. Hắn là kẻ hoàn toàn vì mục đích bất chấp thủ đoạn. Hừ! May mắn là ta bt rõ gian mưu của hắn, nếu không đã chẳng toàn mạng quay về mà vẫn không biết mắc bẫy của hắn và Hiệt Lợi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hiểu được đôi phần, trong lòng cũng tin tưởng đại bộ phận những gì hắn nói, rõ ràng nếu không đúng như vậy thì Vân Soái làm gì có khả năng kịp thời ngăn cản hắn tới Trung Nguyên, làm gì có khả năng chiếm tiên cơ trước sau đột kích thuyền

đội của Bạch Thanh Nhi và Đột Lợi.

Đột Lợi kêu ôi một tiếng, rồI chậm chạp nói:

- Nếu ta đoán không lầm, Triệu Đức Ngôn đang đợi chúng ta ở gần đây.

Hai gã đồng thời nghĩ tới kẻ khiến cho An Long chịu đáp ứng hoàn toàn vô điều kiện nhất định phải là một nhân vật không nhỏ, cũng không loại trừ khả năng Thạch Chi Hiên đứng sau lưng chủ sử.

Hàn khí trong lòng không khỏi nổi lên cuồn cuộn.

Chương 327: Dĩ chiến dưỡng chiến

Ba người ở một nơi bí ẩn ngoài thành ngủ một giấc thật dài, đến khi trời tối mới vượt tường vào thành, tùy tiện tìm một quán ăn, ăn thật no một bữa rồi thuận tiện thương lượng đại kế.

Đột Lợi hướng đến Từ Tử Lăng trong bộ dạng Cung Thần Xuân và đại hán mặt vàng Khấu Trọng nói:

- Muốn chứng thực lời nói của ta cũng không khó, chỉ cần ta làm một thử nghiệm thì có thể biết được có phải Hiệt Lợi và Triệu Đức Ngôn bán đứng ta không.

Hai gã cảm thấy hứng thú vội hỏi xem làm cách nào thử nghiệm.

Đột Lợi nói:

- Để biết được tình thế Trung Nguyên, tại các nơi trọng yếu trong thành bọn ta đều có tai mắt, bọn họ đa số đều giả làm thương nhân để che dấu thân phận. Cảnh cũng có người như vậy, hắn chỉ nghe theo lệnh Triệu Đức Ngôn. Chỉ cần ta tìm được hắn, bảo hắn an bài ta đến Quan Trung, sau đó xem coi hành tung của ta có bảo mật được không thì biết Triệu Đức Ngôn có muốn giết ta không.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý:

- Đây là một biện pháp tốt không thể thất bại

Từ Tử Lăng hỏi:

- Ngày đó Khả hãn làm sao rời khỏi Trường An mà thần bất tri quỷ bất giác?

Đột Lợi mỉm cười

- Tử Lăng huynh quả thật tâm tư cẩn mật, ta hiểu hàm ý của huynh khi hỏi câu này. Huynh muốn biết phải chăng ta có gài nội gián bên cạnh Hiệt Lợi và Triệu Đức Ngôn đúng không?

Từ Tử Lăng cảm thấy bối rối nói:

- Thật ngại quá, lẽ ra ta nên hỏi thẳng huynh!

Đột Lợi thản nhiên nói:

- Hai bên đã có thành ý hợp tác, không cần phải khách khí. Đột Lợi ta cùng hai vị tuy chưa hiểu nhau nhiều, lúc mới quen lại ở trong thế đối lập, nhưng sau khi để tâm tìm hiểu thì thấy hai vị là những bậc anh hùng, nếu không cũng không đề nghị hợp tác với hai người.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Vậy ta hỏi thật không cần khách khí nữa, việc Khả hãn rời Quan Trung làm sao qua mặt được lão bằng hữu Lý Thế Dân của ngươi?

Đột Lợi nói:

- Ta không phải muốn gạt hắn lâu dài, chỉ không muốn hắn biết ta rời thành khi nào mà thôi. Trong đám tùy tùng của ta có một người tên Khang Sao Lợi, mưu trí võ công đều thuộc hàng thượng thượng chi tuyển, không phải tầm thường. Tất cả mọi việc đều do hắn an bài. Nếu không phải hắn dụ cho Liên Nhu đổi tính đa tình thì ta có khi đã

chiếm được cảm tình của nàng, tiểu đệ chắc cũng không phải đích thân đến đây để rồi rơi vào cạm bẫy.

Hai gã đều biết bên trong ắt còn uẩn khúc

Khấu Trọng lại hỏi:

- Ngươi làm sao lại tạo quan hệ được với Chúc Ngọc Nhiên?

Đột Lợi đáp:

- Đương nhiên là do Triệu Đức Ngôn “luồn kim dẫn chỉ”. Người của Âm Quý Phái ta chỉ tiếp xúc qua Tiền Độc Quan và Biên Bất Phụ, những việc khác đều do Khang Sao Lợi lo liệu. Hắn là tâm phúc của Hiệt Lợi nhưng quan hệ với ta trước nay cũng không tệ. Nếu không phát sinh chuyện của Vân Soái, ta tuyệt không hoài nghi đến hắn. Còn chuyện hắn làm sao thông đồng với Vân Soái ta thật nghĩ không ra. Theo tác phong của Vân Soái thì tuyệt không để người khác lợi dụng đâu.

Từ Tử Lăng nói:

- Khả hãn đã nghe qua lão béo An Long

kẻ được liệt vào hàng Tà đạo Bát đại cao thủ- và Triệu Đức Ngôn có quan hệ không tầm thường chưa?

Đột Lợi chầm chậm lắc đầu, song mục lộ vẻ chú ý.

Từ Tử Lăng bèn giải thích tường tận một phen, đoạn nói:

- An Long không những cùng một bọn với Liên Nhu mà còn có quan hệ mật thiết với cha con Chu Xán. Chỉ cần An Long và Khang Sao

Lợi bắt tay với nhau thì mọi hành động của Khả hãn đều nằm trong tay Vân Soái rồi. Vân Soái chỉ tin vào sự thần thông quảng đại của lão An béo, làm sao biết được độc kế tá đao sát nhân của Hiệt Lợi và Triệu Đức Ngôn chứ.

Đột Lợi ngơ ngẩn cả nửa buổi mới hiểu, cười khổ nói:

- Nếu không được Tử Lăng huynh chỉ điểm chỉ sợ ta nghĩ đến vỡ đầu cũng không thấu triệt được những chỗ quan trọng như vậy.

Khấu Trọng giống như đang suy nghĩ chuyện gì giật mình tĩnh lại hỏi:

- Khả hãn có biết các người đặt tai mắt ở đâu và Khang Sao Lợi dùng phương pháp nào để truyền tin tức ở Quan Trung không?

Đột Lợi đáp:

- Là dùng thông linh diêu ưng được huấn luyện kĩ càng của tệ quốc, ngày bay ngàn dặm, đem tin tức hỏa tốc truyền đi, không sợ bị những loài chim khác tập kích, cũng không bị người bắn được, có thể từ trên cao nhận ra chủ, là trợ thủ đắc lực của bọn ta trên chiến trường.

Khấu Trọng động dung nói:

- Lại có loại súc sinh lông dẹt lợi hại vậy sao, nó không đi lầm đường chứ?

Đột Lợi thản nhiên nói:

- Huấn luyện diêu ưng cần có phương pháp đặc biệt, chuyện này không ai có thể sánh bằng bọn ta. Nếu cả vượt núi băng sông cũng

không nhận được phương hướng làm sao xứng với hai chữ "thông linh" mà ta khen tặng chứ. Chỉ tiếc bọn ta phải theo di huấn của tổ tiên, không được truyền bí kĩ luyện ưng ra ngoài, nếu không đã có thể giải thích tường tận với Thiếu Soái rồi.

Khấu Trọng mơ mộng nói:

- Hay là Khả hãn suy nghĩ lại khả năng vi phạm tổ huấn đi.

Đột Lợi chỉ cười mà không đáp.

Từ Tử Lăng bực mình nói:

- Thiếu Soái không phải muốn nghiên cứu bản lãnh nuôi chim đó chứ?

Khấu Trọng ho khan một tiếng, chỉ chỉ vào đầu mình nói:

- Chỗ này có sức liên tưởng phong phú quá, không dễ quên được chuyện ngoài ngàn dặm.

Sau đó gã lại tỏ vẻ nghiêm túc nói:

- Nếu như diêu ưng có thể ngày bay ngàn dặm, chuyến đi chuyến về cũng mất hai ngày hai đêm. Khang Sao Lợi muốn giết Khả hãn thì cách này không thực tế, cũng không tiến hành được. Vì khi An Long biết được Khả hãn ở Cảnh Lăng thì ngài đã rời đi được hai ngày rồi, phải không?

Đột Lợi gật đầu nói:

- Lý ra là vậy

Khấu Trọng tin tưởng mười phần phân tích:

- Khả hãn không phải đã nói qua Triệu Đức Ngôn có khả năng đ tiềm nhập Trung Nguyên sao. Nếu mục tiêu của bọn chúng chỉ là muốn giết Khả hãn thì Khả hãn có thể dùng bản thân mình làm mồi nhử, dụ bọn chúng đến ám sát mà phản khách vi chủ giết chết bọn chúng. Nhưng để làm được như vậy cần có một điều kiện tiên quyết, đó là trước tiên phải giải quyết truy binh của Vân Soái và Chu Xán, như vậy chúng ta không sợ rơi vào thế lưỡng đầu thọ địch.

Đột Lợi chau mày nói:

- Ta tuyệt đối đồng ý với nửa đầu trong phân tích của Thiếu Soái, vì nếu quả thật Triệu Đức Ngôn và Khang Sao Lợi ở gần đây, chỉ cần khẳng định ta gặp nạn thì sẽ yên tâm, chúng ta có nhiều cơ hội dụ bọn chúng ra. Ví dụ như chúng ta giám thị chặt chẽ động tĩnh của tên tai mắt đó, xem hắn thông báo tin tức với người nào, sau đó toàn lực truy tầm tên đó ra, thì có thể biết được bọn chúng muốn gì. Nhưng sao lại tự chuốc phiền phức đi chọc vào bọn người của Vân Soái?

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Đạo lý rất đơn giản. Không ai hiểu rõ hành sự tác phong và thực lực của Triệu Đức Ngôn bằng Khả hãn, Khả hãn nghĩ xem cơ hội chúng ta giết được Triệu Đức Ngôn là bao nhiêu?

Đột Lợi cười khổ nói:

- Chỉ e nửa phần cũng không có. Dù là trong biên giới tệ quốc, bên cạnh Triệu Đức Ngôn bao giờ cũng có tứ đại cao thủ hộ vệ, bốn người này là đồng môn sư đệ của họ Triệu, lúc nào cũng kề cận hắn, một bước không rời. Ta tuy tự phụ về Long Quyển Phong của mình, nhưng tự lượng cũng không đương nổi sự liên thủ của bất kì hai

người nào trong bọn họ. Nếu còn thêm Khang Sao Lợi, chúng ta có thể cùng bọn họ lưỡng bại câu thương đã là may mắn lắm rồi, huống hồ bọn chúng còn có một đại cao thủ võ công cao cường hơn nhiều đi cùng. Kế này ngoài ra còn có một nhược điểm trí mạng khác, căn bản là không thực hiện được.

Từ Tử Lăng điềm nhiên hỏi:

- Có phải là vấn đề diêu ưng

Đột Lợi ngạc nhiên nói:

- Tử Lăng huynh sao có thể đoán là trúng như vậy.

Từ Tử Lăng nói:

- Không phải Khả hãn đã nói diêu ưng có khả năng từ trên cao nhận người sao? Nếu như Triệu Đức Ngôn dùng ưng thay chó để thủ môn khẩu, chúng ta vĩnh viễn không thể dùng thủ đoạn thích sát mà đối phó hắn được. Trọng thiếu gia chính là đang nghĩ đến điểm này nên mới đề xuất tương kế tựu kế, trước tiên giải quyết Vân Soái sau đó mới quay sang chọi thẳng với Triệu Đức Ngôn.

Trong mắt Đột Lợi chợt ánh lên thần sắc tôn kính, nghiêm mặt nói:

- Chẳng trách hai vị lão huynh có thể tung hoành thiên hạ không mà ai làm gì được, chắc chắn là phải có tài trí bản lãnh mà kẻ ngu ngốc như Đột Lợi ta không thể tưởng tượng được rồi.

Chợt hắn lại như không hiểu nói:

- Xin thứ tiểu đệ trực ngôn, hai vị cần gì vì tiểu đệ mà phải mạo hiểm như vậy chứ? Chỉ cần tiểu đệ có thể quay lại được Quan Trung thì

sẽ tự có biện pháp để giữ mạng

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Khả hãn cứ e sợ né tránh thế này, chỉ làm tăng uy phong của kẻ thù mà thôi, không phải kế lâu dài. Theo ta thấy ngài chạy đến Quan Trung cũng chẳng có ích gì, chỉ khi về được đến chỗ của tộc nhân ngài thì Hiệt Lợi mới không làm gì được ngài thôi.

Đột Lợi than:

- Ta đâu phải sợ đầu sợ đuôi, nhưng đưa hai vị vào hiểm cảnh như vậy, Đột Lợi thật cảm thấy trăm ngàn lần tội lỗi. Bằng như bại lộ hành tung, hai vị sẽ bị cao thủ của Lý Nguyên Cát ở Quan Trung vây đánh, Đột Lợi làm sao yên lòng mà đi được chứ. Các người không phải có câu “Kiến Quang Tắc Tử” đó sao?!

Cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy bất ngờ, nhìn biểu hiện thì tưởngộc vương tộc Đột Quyết chỉ vì lợi ích mà bất chấp thủ đoạn, nhưng không ngờ y lại có tình có nghĩa như vậy, không giống như người ta vẫn nghĩ.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Thật ra bọn ta đã suy nghĩ rất nhiều về phương pháp tiềm nhập Quan Trung rồi, quang minh chính đại vào không được nhưng bí mật nhập thành chắc sẽ thành công. Vậy nên mới nghĩ ra một kế vô cùng vi diệu là “dĩ chiến dưỡng chiến”.

Đột Lợi ngạc nhiên hỏi:

-Dĩ chiến dưỡng chiến là cái gì?

Khấu Trọng đã vỗ bàn khen tuyệt đoạn nói:

- Quả là là huynh đệ tốt của ta, không cần ta nói ra đã hoàn toàn hiểu rõ tâm ý ta, lại còn nghĩ ra một cái tên theo binh pháp nữa, thật là tuyệt diệu thiên hạ không ai bằng. Hắc hắc! Dĩ chiến dưỡng chiến, bằng tứ tự chân ngôn này, chúng ta sẽ có cơ hội đột nhập Quan Trung.

Đột Lợi đối với cái gì "dĩ chiến dưỡng chiến" vẫn như hiểu mà không hiểu. Thế nhưng y có thể cảm thụ một cách rõ ràng là hai người bọn họ hoàn hoàn hòa hợp, thấu hiểu và tín nhiệm nhau, so với người như y lớn lên trong đấu tranh khuynh loát lẫn nhau để giành quyền lực mà nói, đặc biệt cảm động và thèm muốn

Từ Tử Lăng hướng qua Đột Lợi nói:

- Hiện thời trong đám người đối phó Khả hãn và bọn ta có phân lượng nhất là bốn nhóm. Đó là Triệu Đức Ngôn, Vân Soái và Lý Nguyên Cát, ba nhóm này nhóm nào cũng có đủ thực lực giết chúng ta. Nhưng nếu bọn chúng hành sự cùng lúc, hơn nữa cả ba bên đều không phụ thuộc lẫn nhau, thậm chí nghi kị lẫn nhau. Bọn ta có thể lợi dụng tình thế vi diệu làm cho bọn chúng mâu thuẫn xung đột lẫn nhau, đó chính là sách lược đại trí "dĩ chiến dưỡng chiến". Nếu vận dụng tốt thì chúng ta sẽ bảo toàn được tính mạng.

Khấu Trọng đặt tay lên đầu vai Đột Lợi, ra vẻ thần bí nói:

- Cái gọi là càng đánh càng anh dũng chính là tinh thần cơ bản của "dĩ chiến dưỡng chiến". Ở đây nghĩa là mượn những đối thủ mạnh để giúp chúng ta rèn luyện võ công. Chuyện này quả là tiện nghi nhất trong thiên hạ rồi, phải không?

Đột Lợi cảm thụ được sự thân thiết trong động tác vỗ vai của Khấu

Trọng, dòng máu của dân tộc hiếu dũng thiện chiến ngoài biên ải trong thân thể y chảy dần dật, lại được những lời nói của Khấu Trọng kích thích hào tình vạn trượng. Y phấn khởi nói:

- Hảo! Tới lúc này Đột Lợi ta mới minh bạch cái gì gọi là anh hùng. Sau này dù có cùng hai vị lên núi đao xuống chảo dầu Đột Lợi ta cũng phụng bồi đến cùng.

Sau đó y hỏi Từ Tử Lăng:

- Còn một nhóm người nữa là thần thánh phương nào?

Khấu Trọng giành trả lời:

- Chính là Sư Phi Huyên Sư tiên tử và đại biểu phật môn võ công cao cường Tứ đại ngốc đầu! Không phải! Là Tứ đại thánh tăng!

Đột Lợi hít vào thở ra một hơi lương khí, hào khí nhất thời mất sạch, động dung nói:

- Có phải là Tứ đại thánh tăng năm xưa đã đánh cho Tà Vương Thạch Chi Hiên phải bỏ chạy rồi mai danh ẩn tích đó không?

Khấu Trọng ngac nhiên nói:

- Tin tức của ngài thật linh thông!

Đột Lợi nói:

- Bọn ta luôn lưu ý tình hình Trung Nguyên, làm sao bỏ qua sự việc trọng yếu đó được chứ.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Vậy Khả hãn có biết Thạch Chi Hiên còn có một thân phận khác không?

Đột Lợi ngẩn ra nói:

- Thân phận gì?

Khấu Trọng nói:

- Chính là Quang Lộc Đại Phu, Hộ Bắc Phiên Quân Sự của nhà Tùy

Đột Lợi thất thanh:

- Cái gì?

Hai gã trong lòng than thầm, điểm lợi hại nhất của Thạch Chi Hiên là công phu che dấu thân phận, người này không những ma công cái thế, văn tài cũng bất phàm, nếu không làm sao soạn ra được ba quyển "Tây Vực Đồ" có khả năng cải biến lịch sử chứ. Nếu không phải Tào Ứng Long phản bội hắn thì e rằng đến ngày nay cũng không ai biết Thạch Chi Hiên và Bùi Cự chỉ là một.

Từ Tử Lăng nói:

- Bọn ta càng lúc càng nghi ngờ Triệu Đức Ngôn ngầm câu kết với Thạch Chi Hiên, vì An Long đối với Thạch Chi Hiên một lòng trung thành, nếu Thạch Chi Hiên không đồng ý, lão An béo đó chắc chắn chẳng chịu nghe theo Triệu Đức Ngôn đâu.

Đột Lợi biến sắc nói:

- Đây không phải chuyện nhỏ, Bùi Cự là tử địch của bọn ta, sau khi

trở về ta nhất định thỉnh Võ Tôn lão nhân gia chủ trì công đạo. Di ngôn của Thủy Tất khả hãn cha ta chính là muốn bọn ta lấy đầu Bùi Cự để tế điện ông ấy.

Khấu Trọng hưng phấn nói:

- Nếu lần này có Thạch Chi Hiên tham gia nhiệt náo thì lại càng tuyệt diệu!

Đột Lợi bị chí khí không sợ trời không sợ đất của hai gã cảm nhiễm, bản thân y vốn đã là kẻ anh dũng thượng võ bèn đem mọi nghi ngại gạt qua một bên hưng phấn nói:

- Vậy hiện tại phải làm sao đây?

Khấu Trọng cười nói:

- Hảo tiểu tử! Không sợ cái gì tiên tử thánh tăng nữa sao?

Huyết dịch toàn thân Đột Lợi như trào lên vì quá hưng phấn, mắng một câu bằng tiếng Đột Quyết, đoạn thẳng thắn nói:

- Chuyện thống khoái như thế này đâu dễ gặp được chứ, nếu ta bỏ qua việc này thì thật là một thằng ngốc không hơn không kém

Khấu Trọng kề sát tai hắn nói nhỏ mấy câu, Đột Lợi vui vẻ đi

------*--------

Sau khi Đột Lợi đi rồi, hai gã ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi đều cảm thấy mưa tạnh trời sáng, lại có cảm giác kích thích như nhìn thấy một chân trời mới

Khấu Trọng rót rượu choTừ Tử Lăng cười nói:

- “Dĩ chiến dưỡng chiến” là nhờ ngươi nghĩ ra, phen này đi Quan Trung lại biến thành một chuyến hưởng thụ

Lại nói:

- Ngươi xem gã tiểu tử Đột Lợi này có đáng tin cậy không?

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói:

- Hắn làm ta nhớ đến lão Bạt, người Đột Quyết có khi là do lúc nào cũng cùng người Hán tranh cường đấu thắng nên không dễ giao kết bằng hữu, nhưng một khi có thể cùng bọn họ giao kết thì lại đáng tin hơn người Hán chúng ta nhiều.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, suy nghĩ một lúc rồi nói

- Vừa nãy ở cầu cảng ta đã lưu ý các thuyền neo ở ngoại thành, không có thuyền nào mang cờ xí của Lý phiệt cả. Nếu Lý Tú Ninh đã sớm rời khỏi, chúng ta không phải đã bỏ qua một cơ hội tốt sao.

Từ Tử Lăng nói:

- Cái này thì khó nói lắm, nếu vị mỹ nhân kia muốn bảo mật hành tung đương nhiên sẽ không giương chiêu bài ra cho thiên hạ nhìn vào rồi. Thật ra mà nói, do có vết xe đổ trước kia, dù chúng ta muốn ngăn cản việc tốt của nàng ta thì cũng tuyệt không có cơ hội lén lên thuyền đâu.

Vết xe đổ ở đây chính là chuyện lần trước Lý Mật âm mưu bắt Lý Tú Ninh ở Phi Mã Mục Trường. Vì vậy lần này Lý Tú Ninh không những bảo mật hành tung mà còn có một số cao thủ đi theo bảo hộ, giới bị

trùng trùng để nàng có thể an nhiên mà tiến hành du thuyết.

Trong tình huống này mà muốn đuổi theo thuyền đang thuận gió thì chỉ là người điên dệt mộng mà thôi.

Khấu Trọng khẽ nhún vai, ra vẻ không để ý, nhìn một vòệm ăn buổi sớm chỉ lơ thơ vài người khách, chợt sinh cảm xúc nói

- Việc đời biến chuyển thật nhanh, nhớ năm xưa Cảnh Lăng thành bị phá, cả tòa thành lớn như là một quỷ vực vậy, hiện tại tuy không thể nói là hưng vượng nhưng cũng người qua kẻ lại, đã khôi phục lại dáng vẻ rồi.

Từ Tử Lăng nói:

- Dù sao Cảnh Lăng cũng là thành thị lớn trọng yếu, chiếm ưu thế về giao thông thủy lục. Cảnh Lăng lại có sản vật phong phú, đối với bình dân bách tính mà nói chỉ cần có đời sống tốt, đâu cần biết ai thống trị chứ.

Khấu Trọng nâng chén cười.

- Nói hay lắm! Để tiểu đệ kính Cung gia một chung.

Từ Tử Lăng một tay nâng chén, cúi đầu nhìn chằm chằm vào chung rượu trong vắt nói:

- Nhóm địch nhân làm ta lo lắng nhất là cánh của Sư Phi Huyên. Nàng ta làm cho ta có cảm giác lường gạt bọn họ là hành vi vô đạo đức.

Khấu Trọng nói:

- Ta tất nhiên minh bạch, nếu không năm xưa sau khi trộm được đồ ngươi đâu cần hiện thân mang roi thỉnh tội với nàng chứ, bất quá lần này là nàng muốn đối phó chúng ta, chúng ta chỉ không chịu bó tay mới xuất thủ tự vệ thôi!

Từ Tử Lăng không còn cách nào khác đành nói:

- Hiện tại chỉ có thể thấy bước nào đi bước nấy thôi. Nhưng ta có cảm giác Sư Phi Huyên sẽ không lỗ mãng ra tay trước người của Lý Nguyên Cát đâu. Bởi vì người được chọn làm hoàng đế trong lòng nàng ta không phải Lý Kiến Thành mà là Lý Thế Dân. Để bọn ta hạ thanh uy của Lý Kiến Thành đối với nàng ta mà nói là thượng thượng chi sách.

Khấu Trọng nói:

- Tiên tử tự có tiên kế, ta là phàm nhân làm sao tưởng tượng được chứ. Mâu thuẫn của nàng ta cũng nhiều như bọn ta vậy, vì quyền chủ động nằm trong tay nàng. Hắc! Ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không?

Từ Tử Lăng cảnh giác nói:

- Nếu như liên quan đến tình cảm thì thà uống rượu còn hơn!

Nói xong nâng chén uống cạn

Khấu Trọng cười:

- Trốn tránh không phải là biện pháp tốt. Nó biểu thị ngươi không dám đối diện với chính mình. Tới đây! Trước tiên hãy cạn một chung “bôi bại lưỡng nhân nhất ẩm huyết“ này đi.

Thời điểm này thực khách trong điếm đại đa số đã cơm no rượu say mà ra về, chỉ còn hai gã và một vị khách nữa mà thôi, không khỏi có cảm giác cô đơn lẻ loi

Từ Tử Lăng than:

-Chỉ có cái ổ chó lúc trước ở Dương Châu là cho chúng ta chút cảm giác “nhà“, còn thì hai chúng ta đều không có nhà.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Ngươi phải chăng muốn thành gia lập thất? Nhưng ngươi đâu có nhu cầu đó bằng ta chứ.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta không khát vọng làm loại người có vợ đẹp con khôn sống những ngày an nhàn, chỉ hi vọng khi đã chùn chân mỏi gối có một nơi an tĩnh để nương thân thôi.

Khấu Trọng như đang nằm mơ nói:

- Vợ đẹp tất nhiên là tốt, bất luận bên ngoài mưa to gió lớn thế nào, nằm trên giường bên cạnh nàng vừa ấm áp vừa thơm tho quả là không còn gì bằng! Ôi chao!

Từ Tử Lăng thấy gã thần sắc ôn nhu bèn nhỏ giọng hỏi:

- Nhớ tới Ngọc Trí tiểu tỉ của ngươi à?

Khấu trọng như tỉnh trở lại, nhãn thần hồi phục vẻ tinh anh, trầm giọng nói:

- Giả như Thạch Thanh Tuyền và Sư Phi Huyên đều đồng ý cùng ngươi bạc đầu giai lão, Lăng thiếu gia ngươi sẽ chọn ai đây?

Từ Tử Lăng hơi cáu nói:

- Cuối cùng ngươi cũng không nhịn được mà hỏi ta vấn đề này, nói thẳng ngươi biết, ta vĩnh viễn cũng không có hy vọng phải tuyển chọn như vậy đâu!

Khấu Trọng gật đầu tỏ vẻ minh bạch, vươn mình đứng dậy nói:

- Đi thôi! Ngày mai khởi hành, chắc bọn ta sẽ bận lắm đó!

Chương 328: Hản khách vi chủ

Vào canh hai đêm đó, một chiếc thuyền nhỏ từ Cảnh Lăng rời đi, trong gió táp mưa sa theo dòng Hán Thủy hướng về Tương Dương.

Lái thuyền chính là Từ Tử Lăng, gã và Khấu Trọng ăn mặc giả làm người của Tiền Độc Quan, đương nhiên không thể bắt vị khả hãn quyền quý Đột Lợi kia phải làm việc lao động tay chân thô thiển như lái thuyền được.

Khấu Trọng và Đột Lợi ngồi tại đầu thuyền, quan sát động tĩnh trên sông và hai bên bờ. Sau khi thuận gió đi ngược dòng được 30 dặm mà không gặp nguy hiểm gì bọn họ mới an tâm thở phào nhẹ nhõm.

Khấu Trọng ngửa cổ cảm thụ tư vị nước mưa táp vào mặt nói như mê sảng:

- Cái gã tai mắt của Triệu Đức Ngôn đó hiển nhiên đã biết ta và tiểu Lăng là ai, nếu không cũng không làm ra vẻ không lưu ý đến bọn ta, lại tránh tiếp xúc ánh mắt với bọn ta.

Đột Lợi đầu đội nón tre, gật đầu nói:

- Ta cũng chú ý đến tình huống lúc đó, quả là có tật giật mình. Đuôi cáo của hắn lộ ra rõ nhất là lúc ta hạ lệnh cho hắn không được tiết lộ việc này cho bất kì ai kể cả Khang Sao Lợi mà thần sắc hắn lại không hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào. Lúc nãy khai thuyền ta thực muốn đâm một thương kết liễu hắn cho rồi.

Khấu Trọng cười cười:

-Khả hãn không nhìn thấy lúc khai thuyền hai tay hắn đều ngầm thủ thế sao? Ta đoán là lúc hắn về nhà chuyện đầu tiên là tạ trời đất.

Đột Lợi suy nghĩ một lúc nói:

- Chúng ta có thể bỏ rơi truy binh không vậy?

Khấu Trọng đáp:

- Khởi trình vào lúc khuya khoắt như vậy, chính là để tạo ra tình thế này, làm cho bọn chúng không có thời gian mà tính toán kĩ càng. Vì thuyền chúng ta đi ngược dòng nên bọn chúng sẽ dùng khoái mã theo đường bộ mà cản lại. Theo dự tính của ta, trước khi đến được Tương Dương nhất định có một đội nhân mã chặn đường thành công chúng ta. Bọn chúng phải làm thế vì Tương Dương là nơi sông Vị Thủy và sông Hán Thủy giao nhau, rất nhiều đường ngang ngõ tắt, nếu muốn bắt được chúng ta thật không dễ dàng.

Đột Lợi gật đầu:

- Bọn chúng sợ nhất là ta tới được chổ của Tiền Độc Quan có được chi viện, tránh voi chẳng xấu mặt nào.

Khấu Trọng nói:

-Tiền Độc Quan là một nhân vật bất minh. Âm Quý Phái là Trung Nguyên Ma môn đệ nhất đại phái, luận thực lực thì không thua cánh Sư Phi Huyên và Tứ đại thánh tăng đâu. Nếu lần này bị thiệt thòi lớn, với tác phong có thù tất báo của bọn chúng, nhất định không dừng tay ở đây, nên kịch hay còn ở màn sau.

Đột Lợi trầm tư không nói.

Khấu Trọng hỏi:

- “Khả hãn” có phải là từ chỉ quốc vương không?

Đột Lợi đáp:

- Có thể nói cũng tương tự, bất quá có phân chia lớn nhỏ, Đại Hãn chính là quân chủ chân chính, Tiểu Hãn cũng như vương tử hay thái tử của các người vậy. Nếu như Hiệt Lợi chết đi, người có tư cách đăng ngôi vị đại hãn nhất chính là Đột Lợi ta.

Khấu Trọng nói:

- Nói vậy năm xưa hắn phong ngươi làm Khả hãn chỉ là biện pháp bất đắc dĩ, hiện tại khi đế vị đã củng cố nhất định phải tìm biện pháp để diệt trừ ngươi. Vì th lần này Hiệt Lợi phải bằng mọi cách giết cho được ngươi, nếu không thì để mất một cơ hội tốt. Hắc! Tốt quá!

Đột Lợi cười khổ nói:

-Tốt chỗ nào chứ?

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Hữu sở cầu tất hữu sở thất, (có tâm lợi sẽ có sơ hở) người càng gấp gáp sẽ càng dễ sai sót, thậm chí làm ra những việc ngu ngốc, bậc trí giả nên tránh.

Đột Lợi ngưng thần nhìn gã, thầm đánh giá một lúc lâu đoạn cúi đầu nói:

- Tới hiện tại ta mới chân chính hiểu rõ tại sao Lý Thế Dân lại nghĩ

ngươi là kình địch duy nhất của y. Thiếu Soái thật là nhân tài thiên phú để làm lãnh tụ. Đột Lợi ta tuy tự phụ nhưng cũng phải thừa nhận khi được cùng ngươi kề vai tác chiến, được ngươi mười phần tín nhiệm lại bị tài trí, mị lực của ngươi cảm nhiễm làm ta cam tâm tình nguyện nghe theo sự sắp xếp của ngươi, trong lòng lại cảm thấy rất vui vẻ, điều này thì e là cả Lý Thế Dân cũng không có được.

Khấu Trọng đỏ mặt nói:

- Khả hãn quá khen rồi! Ngươi về đến quý quốc có phải sẽ đi gặp Hiệt Lợi không?

Đột Lợi nói:

- Nha trướng của ta ở phía bắc U Châu của các người, quản trị một hãn quốc có mấy mươi bộ lạc, có một hãn đình và quân đội riêng. Hắn bất nhân ta bất nghĩa, ta sao lại phải nhìn sắc mặt của hắn chứ!

Khấu Trọng vỗ đùi nói:

- Vậy thì thật là lý tưởng, nếu Vân Soái mà không ổn thì Triệu Đức Ngôn bắt buộc phải ra tay, vậy chúng ta có cơ hội giết chết hắn rồi, thật là thống khoái.

Tiếp đó lại hỏi:

- Võ công của tên tiểu tử Lý Nguyên Cát đó thế nào? Khả hãn có chơi qua vài chiêu với hắn lần nào chưa? Hắn có phải so với Lý Thần Thông còn lợi hại hơn không? nói:

- Ba huynh đệ y võ công phân biệt không bao nhiêu, tuy ta chưa thử qua nhưng cũng nhận ra được võ công Lý Nguyên Cát rất xuất sắc, có thể không bằng Lý Thần Thông nhưng cũng chỉ cách một sợi tóc

mà thôi.

Khấu Trọng đã lĩnh giáo qua thân thủ của Lý Thần Thông, động dung nói:

- Vậy thì đúng là tương đương rồi.

Đột nhiên gió chuyển hướng, thuyền đi tới đoạn sông vừa nông vừa hẹp lại thẳng một đường, trong đêm mưa tầm tã như vậy phía trước lại đèn đuốc sáng choang, bốn chiếc chiến thuyền đang nghênh ngang tiến tới.

Ba người giật mình kinh hãi, không hề nghĩ đến viễn cảnh bị địch nhân chặn đường nhanh như vậy. Bất ngờ hai bên bờ sông xuất hiện hàng trăm ngọn đuốc, không biết bao nhiêu cung tiễn thủ phục trong các đám cỏ dày cùng lúc hiện thân, giương cung lắp tiễn khiến ba người giống như rơi vào một cơn ác mộng vậy.

Tiếng máy bắn đá được lắp đạn từ các thuyền phía trước truyền đến, vừa mới bắt đầu đã có thế lôi đình vạn quân, đánh cho ba gã không kịp trở tay

Khấu Trọng nhanh như chớp rút Tỉnh Trung Nguyệt ra, nhảy lên cột buồm duy nhất trên thuyền, la lớn:

- Tới hay lắm

- “Keng!”

Đầu cột buồm kiên cố đã bị đao chặt gãy nhẹ nhàng như chém chuối vậy. Đao này Khấu Trọng đã dùng toàn lực, không phải tầm thường.

Do thuyền đang thuận gió khi cột buồm gãy thì theo quán tính vẫn tiến xeo xéo về phía trước, giống như là đang đón lấy đạn đá đang bắn tới vậy.

Đột Lợi và Từ Tử Lăng trong lúc sinh tử quan đầu đều minh bạch dụng ý của Khấu Trọng, biết rõ, muốn lái thuyền để đào thoát thì cũng phải rơi vào kết cục trúng tên mà chết thôi. Sinh lộ duy nhất là tranh thủ một chút khe hở về không gian và

- “Bình!”

Đột Lợi song chưởng kích mạnh vào mặt sông, lập tức một cột nước bắn cao lên chổ đầu thuyền.. Chiếc thuyền bị mất cột buồm không tiến mà lui, tức thời vọt mạnh về phía sau.

Từ Tử Lăng trong lòng kêu tuyệt, dụng lực đạp mạnh. Sau bảy tám cái đạp như vậy, chiếc thuyền đã đi xéo về phía sau thêm mười mấy trượng nữa. Nếu không phải bọn gã đang đi ngược dòng thì bây giờ đâu thể lợi dụng thủy lưu mà rút lui hiệu quả như vậy.

Toàn bộ đá bắn ra đều không trúng.

Thuyền địch mở hết tốc lực truy đuổi nhưng bọn gã tạm thời đã thoát được uy hiếp của cung tiễn thủ hai bên bờ

Khấu Trọng hô lớn:

- Chạy thôi! Huynh đệ!

Nói xong tung mình phóng đi, hướng về phía bờ cách gã không đầy năm trượng, Từ Tử Lăng và Đột Lợi nhanh chóng nhảy theo, chớp mắt đã biến mất trong khu rừng rậm rạp trên bờ

- “Ùynh!”

Hai khối đá lớn đồng thời rơi trúng chiếc thuyền không của bọn gã, lập tức thân thuyền vỡ nát không ra hình thuyền nữa.

Toàn bộ sự việc chỉ diễn ra trong khoảng mười lần hô hấp ngắn ngủi nhưng hung hiểm bên trong có thể so sánh với lúc cao thủ quyết đấu sinh tử. Chỉ cần một trong ba người phản ứng chậm hoặc không đúng thì bọn họ đã làm mồi cho cá rồi, tuyệt không phải dựa vào may mắn. Muốn ở dưới nước chỉ sâu hai trượng mà né tránh đá lớn bắn ra thì với năng lực của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng không làm được.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều có cảm giác lịch sử tái diễn hết sức quái dị, giống như năm xưa bí mật tiềm nhập Tương Dương rồi bị Lý Mật và Âm Quý Phái truy sát. Bất quá Bạt Phong Hàn đổi thành Đột Lợi còn quái điểu của Trầm Lạc Nhạn thì biến thành diêu ưng lợi hại mà thôi.

-----*-----

Khấu Trọng chạy vào đến chỗ rừng cây rậm rạp, vận công vào song mục nhìn lên trời, xuyên qua đám cành lá trong lúc trời mưa gió tối đen, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một điểm đen nhỏ cách mặt đất khoảng trăm trượng, vô thanh vô tức ở trên đầu gã lượn vòng vòng bèn chau mày hỏi:

- Con quái điểu kia là do Vân Soái hay Triệu Đức Ngôn nuôi vậy nhỉ? Khả hãn lão huynh ngươi có thể phân biệt được không?

Đột Lợi cười khổ nói:

- Ngươi làm ta càng lúc càng cảm thấy tự ti, ta nhìn lên trời thì chỉ thấy một màu đen thui thôi! Nếu không phải ngươi nói, tiểu đệ căn bản không biết mình bị chim ưng theo dõi. Nhưng dù là ban ngày cũng không dễ phân biệt, trừ phi là nó chịu bay xuống đây.

Từ Tử Lăng nói:

- Vừa rồi tại Hán Thủy phục kích bọn ta khẳng định là liên quân của Chu Xán và Vân Soái, nếu là Triệu Đức Ngôn thì sẽ không có được cách bố trận và thanh thế như vậy. Chúng ta cũng có điểm sơ suất, không nghĩ đến kế ôm cây đợi thỏ của địch nhân, phong tỏa thủy đạo, lại cho chim ưng trên cao giám thị động tĩnh của Cảnh Lăng, ung dung bố trí, chỉ thiếu chút nữa là chúng ta đã rơi vào bẫy của đối phương rồi. Như vậy khả năng chim ưng đó của Vân Soái là rất lớn.

Ba người đã không ngừng nghỉ chạy cả trăm dặm, lúc đó đã có cảm giác mệt mỏi, thế nhưng cũng không thoát được sự giám thị trên không của chim ưng, nếu nói không có chút nản lòng thì chỉ là gạt người mà thôi

Khấu Trọng than:

- Lão tặc Chu Xán và hai huynh đệ bọn ta thù sâu như biển, lần này không dốc toàn lực ra báo thù bọn ta thì mới là lạ. Hiện tại xem ra bọn ta chỉ còn một đường duy nhất là chạy đến Tương Dương

Từ Tử Lăng nói:

- Bất luận lâm vào tình huống nào, ta cũng quyết không dựa vào Âm Quý Phái, đường đó không đáng đi

Đột Lợi trầm giọng nói:

- Ta đồng ý quyết định của Tử Lăng huynh, cũng không biết Triệu Đức Ngôn giở thủ đoạn gì. Âm Quý Phái tà dị khó đoán, đến Tương Dương xem ra sẽ có nhiều biến cố lắm.

Khấu Trọng không hề để ý chuyện kiến nghị của gã bị phủ quyết, đổi qua nói

- Không thành vấn đề, hay là chúng ta làm như muốn đến Tương Dương kỳ thực mục đích là nơi khác, cái đó gọi là kế nghi binh. Thế nhưng tại thành thị thì chúng ta không thoát được sự theo dõi trên không kia.

Thấy Đột Lợi tỏ vẻ trầm tư, Từ Tử Lăng bèn hỏi y:

- Thật ra thì con ưng đó có thể nhìn thấy chúng ta không?

Đột Lợi ngửa đầu nói:

- Khi chim ưng nhìn thấy con mồi sẽ hạ xuống ba bốn mươi thước bay lượn vòng quanh. Nhưng hiện tại lại bay cao đến trăm trượng, chỉ là muốn có tầm nhìn bao quát mà thôi, tuy nhiên vô luận chúng ta ra khỏi khu rừng này bằng đường nào cũng không thoát được mục quang tinh tường của nó.

Khấu Trọng cảm thấy đau đầu thở dài nói:

- Các người có loại lính trinh thám biết bay thật lợi hại

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Từ Tử Lăng nhăn tít, gã trầm giọng nói:

- Chúng ta trước tiên phải tìm cách giải quyết con súc sinh đó, nếu không sẽ mất thế chủ động. Theo ta đoán chắc nó là do gã tai mắt của Triệu Đức Ngôn phái tới, không phải của Vân Soái vì lúc ở trên

thuyền ta có chú ý trên không nhưng không nhìn thấy nó.

Khấu Trọng gật đầu:

- Lăng thiếu gia nói mấy lời này thật có đạo lý, nếu gã tai mắt ở Cảnh Lăng đó sau khi bọn ta đi rồi mới đi gặp Triệu Đức Ngôn vốn đang nấp ở vùng phụ cận, sau đó lập tức thả ưng đuổi theo, tính đến lúc này thì đúng làbắt kịp để theo dõi chúng ta.

Sau lại quay qua ngạc nhiên nói:

- Chim ưng có phải lợi hại vậy không? Nói cho cùng nó không thông thuộc địa phương này, có khi nào Triệu Đức Ngôn nói với con lông dẹt của gã:“Ngươi nên dọc theo sông mà đuổi, tìm cho được ba gã đó, khó khăn thế nào cũng không được lui, nếu có cơ hội thì về báo cho ta một tiếng không”?

Đột Lợi biến sắc nói:

- Hỏng rồi! Huynh nói đúng! Nhân mã của Triệu Đức Ngôn nhất định ở gần đây, dùng ánh lửa hay phương pháp nào đó để chỉ huy chim ưng, chỉ là bọn ta nhìn không thấy mà thôi.

Từ Tử Lăng nói:

- Tạm thời chúng ta còn an toàn. Trong khu rừng rậm rạp thế này người đông chẳng có tác dụng gì, giả như bọn ta có thể dụ chúng vào rừng tất có thể đại khai sát giới thật thống khoái một phen

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Chỉ còn nửa khắc nữa là trời sáng rồi, lúc đó mà bọn chúng vào rừng thì đến phiên bọn chúng thống khoái rồi!

Từ Tử Lăng ngồi xuống một gốc cây, hai người còn lại cũng chợt nhận ra lúc này nên tranh thủ nghỉ ngơi bèn học gã lần lượt ngồi xuống.

Từ Tử Lăng nói:

- Trong quá trình theo dõi, tình huống nào chim ưng mới hạ thấp xuống?

Đột Lợi đem Phục Ưng Thương gác lên đùi trầm ngâm nói:

- Chim ưng của bọn ta đều được huấn luyện trong khi theo dõi địch nhân dù có bị dụ thế nào cũng không đáp xuống, dù có bay thấp xuống quan sát cũng không bao giờ hạ thấp hơn 30 trượng. Bọn chúng lại vô cùng linh thông, chỉ cần có chút phong thanh của tiếng dây cung hoặc chưởng âm sẽ lập tức bay lên cao, muốn giết bọn chúng thật không dễ.

Khấu Trọng tinh quái nói:

- Súc sinh chính là súc sinh, dù có thông minh thế nào thì cũng chỉ là súc sinh, làm sao có thể thắng được người đã huấn luyện ra nó chứ? Bi pháp chắc chắn là có rồi.

Từ Tử Lăng nói:

-Chim ưng đói bụng thì phải làm sao?

Đột Lợi lắc đầu nói:

- Chim ưng trong lúc chấp hành mệnh lệnh chỉ ăn thức ăn mà chủ nhân thưởng cho nó mà thôi, nhưng lúc phải bay xa để truyền tin thì

nó tự kiếm thức ăn.

Khấu Trọng vỗ đùi nói:

-Vậy là được rồi! Chúng ta đem cả hai mục tiêu của nó là trinh sát và thức ăn hợp lại thì chính là diệu kế để đoạt cái mạng nhỏ của nó.

Đi nào! Nó tuy vô tội nhưng mà xin lỗi cũng đành phải làm vậy thôi, hy vọng kiếp sau nó có thể đầu thai vào chỗ tốt hơn!

Trong rừng đột nhiên có tiếng bước chân truy đuổi, tiếng đả đấu, tiếp theo là một tiếng kêu thảm, mùi máu tanh xộc lên nồng nặc. Đương nhiên không phải có người bị thương, máu là do Khấu Trọng giết một con cáo hoang bất hạnh ở lân cận.

Từ Tử Lăng ẩn trên một cây cao, bình tĩnh chờ đợi.

Diêu ưng quả nhiên thông linh, nghe tiếng đánh nhau lập tức lượn vòng hạ xuống, từ độ cao 100 trượng bay vèo xuống khoảng 50 trượng, có lẽ là do đã ngửi thấy mùi máu tanh, lại do bản năng thiên tính lại lượn một vòng rồi lao xuống.

Từ Tử Lăng trong lòng mừng thầm, đưa tay bắt ấn quyết, tụ tập toàn thân công lực chờ đợi thời cơ. Gã trong lúc tự học nghệ đã quan sát quỹ đạo bay của chim trên trời mà ngộ ra rất nhiều chân lí trong võ học, không hề nghĩ rằng có ngày lại phải dùng nó để đối phó với chim, trong lòng thấy thật không nỡ, thế nhưng cũng không còn cách nào khác.

Trong làn mưa lất phất, diêu ưng bay đến chỉ cách hắn khoảng mười trượng, chỉ cần nó vào đến phạm vi năm trượng gã khẳng định có

thể cắt đứt sinh mạng của nó.

Vào lúc sắp thành công bỗng nhiên diêu ưng đảo một vòng hạ thêm một trượng nữa, sau vỗ mạnh đôi cánh, từ hướng mặt trời bay lại đáp xuống ngay trên ngọn cây mà Từ Tử Lăng núp nhanh như điện xẹt.

Từ Tử Lăng trong lòng biết là hỏng rồi, không ngờ chim ưng lại linh thông như vậy bèn tích tụ công lực bất ngờ đánh ra một quyền cách không.

Diêu ưng lập tức tung cánh bay lên, quyền kình chỉ lệch qua một chút là có thể lấy mạng nó, nhưng chỉ trúng được chéo cánh và chân của nó mà thôi, diêu ưng kêu một tiếng “oác”, rụng vài cọng lông vũ rồi bay gấp lên không trung nên không được tự nhiên lắm, chắc đã hoảng kinh hồn vía bay về phía nam, chớp mắt đã không thấy nữa.

Từ Tử Lăng nhảy xuống đất vào lại trong rừng, Khấu Trọng và Đột Lợi đều cảm thấy tiếc vì chỉ suýt chút nữa là thành công.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Không! Chúng ta thành công rồi!

Khấu Trọng ngẩn ra nói:

- Phải chăng ý Lăng thiếu gia muốn nói là con chim đó bị ngươi đánh tới bị nội thương, tâm mạch đoạn liệt, lúc về tới nhà sẽ thổ huyết thân vong.

Đột Lợi cũng không hiểu bèn chờ nghe hắn giải đáp.

Từ Tử Lăng hỏi Đột Lợi:

- Chim ưng sau khi bị hoảng sợ sẽ bay về bên chủ nhân phải không?

Đột Lợi chợt hiểu, gật đầu đồng ý, rồi lại như không hiểu hỏi:

- Dù cho Tử Lăng huynh nhìn thấy được điểm hạ xuống của chim ưng, đoán được nhân mã của Triệu Đức Ngôn đang trú ở đâu, nhưng hiểu biết của bọn ta đối với thực lực mạnh yếu của chúng chỉ hữu hạn thôi, nếu cứ vậy mà động thủ thì sẽ bị thiệt to đó.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Khả hãn quên là ngoài bọn chúng còn có một nhóm người nữa muốn tìm bọn ta sao?

Chỉ cần bọn ta có thể khiến Vân Soái, Chu Xán nghĩ là nhóm của Triệu Đức Ngôn là binh mã tới tiếp ứng khả hãn là được rồi, tiện thể còn có thể coi một màn hí kịch hay nữa

Đột Lợi đầu tiên thấy ngạc nhiên, sau đó thì mừng rỡ nói:

- Quả là diệu kế, nhưng làm sao tiến hành đây?

Từ Tử Lăng hỏi:

- Đông Đột Quyết các người có phương pháp liên lạc ở cự ly xa nào đặc biệt không?

Đột Lợi cho tay vào túi, lấy ra một cái kèn hình trôn ốc bằng sắt nói:

- Khi thổi cái này lên với những tín hiệu dài ngắn khác nhau, Vân Soái mà nghe được sẽ biết là người của ta.

Khấu Trọng đưa tay cầm lấy, vừa nghiên cứu vừa nói:

- Thứ đồ tinh xảo như vậy sao ngươi không lấy ra sớm chứ?

Sau chuyển qua Từ Tử Lăng nói:

- Đầu óc ngươi lúc nào cũng tỉnh táo hơn ta, đưa ra kế hay như vậy.

Từ Tử Lăng cười một cách tinh quái nói:

- Với tài trí của Triệu Đức Ngôn nghe được tiếng kèn này sẽ có phản ứng gì?

Đột Lợi nói:

- Nếu ta là hắn thì sẽ lập tức thu quân vì Vân Soái đối với hắn chẳng có hảo cảm gì.

Khấu Trọng nói

-Lần này dến phiên chúng ta truy sát hắn rồi!

Ba người nhìn nhau đều thấy trong ánh mắt và cả trên sắc mặt đối phương tràn đầy tiếu ý, cùng hô lên một tiếng kì quái, giống như ba đứa trẻ đang đồng tâm hiệp lực bày trò chơi mới vậy. Sau đó Từ Tử Lăng dẫn đầu, ba người xuyên qua rừng chạy về hướng nam.

Chương 329: Đột biến quá nhanh

Từ Tử Lăng vừa ra đến bìa khu rừng rập rạp, liền tìm đến một nơi cao nhất, từ phía sau đám loạn thạch và cây cỏ đan xen, dò xét nhìn ra phía ngoài. Nối tiếp với bìa rừng là một thảo nguyên lác đác lẫn những bụi cây nhỏ mờ sương thật hoang dại âm u trong màn mưa phùn nhè nhẹ, dường như không có gì lạ.

Đột Lợi và Khấu Trọng sau khi tìm kỹ xung quanh, khẳng định là không có kẻ địch nào, cũng đã về đứng hai bên gã.

Ba người đều là những cao thủ siêu quần bạt tuỵ của võ lâm trung thổ và ngoại vực, tai mắt đều nhạy bén và linh thông gấp trăm lần người thường, lại từng lăn lộn giang hồ, thật không tưởng tượng được kẻ nào ẩn nấp ở gần đây mà có thể qua được tai mắt họ.

Khấu Trọng hỏi:

- Thế nào?

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Bọn chúng ở đâu đó gần đây, chỉ là ta cũng không biết là ở đâu!

Khấu Trọng nói:

- Nếu cả ngươi mà cũng không thể khẳng định được, thì có thể bọn chúng ở hơi xa đấy.

Rồi đưa tay quàng vai Đột Lợi, cười hỏi:

- Bây giờ đã đến lúc thổi loa ốc chưa?

Đột Lợi nghĩ đến Khấu Trọng đã xem mình như người bạn cũ, cũng giống như nhận được một đặc ân bất ngờ, cảm giác cũng không biết nên cười hay nên khóc, cất giọng hơi có chút lo lắng:

- Nếu như Người của Vân soái không muốn va chạm, căn bản không nghe thấy tiếng loa ốc, thế thì chẳng phải là chúng ta sẽ bị lộ hành tung sao? Chẳng may bị ép phải ngạnh tiếp với Triệu Đức Ngôn, thì không chừng sẽ bị truy đuổi cho đến thở cũng không nổi.

Khấu Trọng suýt chút nữa thì khoe với y là Tịch Ứng còn mất mạng dưới tay Từ Tử Lăng thì đối với hạ như Triệu Đức Ngôn cũng không phải là đáng sợ lắm, may mà gã kịp thời kìm được. nhỏ giọng nói:

- Địa điểm để thổi loa ốc cũng cần suy nghĩ đây, khả hãn huynh hãy bí mật vòng ra sau một dặm, sau đó thổi loa ốc lên, còn ta và Lăng thiếu sẽ ở lại đây phục kích kẻ địch, Sau khi làm thịt bọn chúng rồi thì sẽ gặp lại.

Đột Lợi trong lòng thán phục, Khấu Trọng không hổ là gan to mật lớn, chẳng trách mà chẳng cần dựa vào ai trong thiên hạ mà vẫn cải biến được vận mệnh của mình.

Từ Tử Lăng nói nhỏ:

- Sau khi khả hãn thổi loa ốc có thể có ba khả năng xảy ra: khả năng thứ nhất là không có động tĩnh gì, tức là Triệu Đức Ngôn vẫn án binh bất động còn Vân soái cũng không lảng vảng ở gần đây. Tình huống thứ hai là Triệu Đức Ngôn toạ quan xem hổ đấu, còn người của vân soái thì hướng về phía tiếng loa ốc của khả hãn mà xung sát. Cuối

cùng tình huống tốt nhất là hai đạo binh mã của bọn chúng cùng đồng thời tiến về phía tiếng loa ốc. Đầu tiên chúng ta phải chọn hành động nào cho từng tình huống, ước định ám hiệu liên lạc tốt nhất, để lỡ có thất tán thì vẫn tìm được nhau.

Khấu Trọng nói:

- như Lăng thiếu ngươi nói đi, thời gian không nhiều, sau khi trời sáng thì không tiện lắm đâu.

Từ Tử Lăng thấy kế hoạch mình nói ra, được hai người kia gật đầu đồng ý, thì lại ước định thêm địa điểm gặp nhau nếu bị thất tán, rồi Đột Lợi lặng lẽ bỏ đi không một tiếng động.

Khấu Trọng nói như rót vào bên tai Từ Tử Lăng:

- theo ta thấy thì cả hai đạo nhân mã đều đang ở ngoài rừng chờ trời sáng, Triệu Đức Ngôn biết là Vân soái và người của hắn ở gần đây thôi, khẳng định là hắn không dại dột vọng động, hay là chúng ta chủ động trêu chọc chúng một phen, từ sau khi luyện thành Tỉnh trung bát pháp đến giờ, ta chưa được chân chính động thủ với ai, thành ra lão tử ta ngứa tay ngứalắm rồi.

Từ Tử Lăng cảnh cáo:

- Chúng ta không được phép mạo hiểm bản thân, chẳng may bị thương, hoặc chân nguyên bị tổn hao quá nhiều, không chừng mất cả võ công, để người ta mổ xẻ, ngươi thử tưởng tượng hậu quả xem.

Khấu Trọng im lặng nhìn về phía chân trời nơi hoang dã đang bị cơn mưa đêm hoà thành một thể mênh mông. Bỗng đổi sang chuyện khác nói:

- Mới rồi tại Hán thuỷ bị tập kích, ta lâm vào tình thế cực kỳ sợ hãi, đột biến ở đó còn tưởng là không thể phát sinh, đúng là ở trong một cơn mộng đáng sợ, Chu Kiệt không hiểu sao tự nhiên trở lên vô cùng lợi hại?

Từ Tử Lăng nói:

- Ta cũng rất lấy làm lạ như ngươi vậy, ở đó cứ cho là trong phạm vi thế lực của cha hắn, Chu Kiệt vẫn đang đánh nhau sống chết với Tiêu Tiễn, thuận tay giúp Vân soái cũng không thành vấn đề, huy động quân mã tới đây, dường như là rất hợp lý, nhưng cái làm ta hoài nghi nhất là với khinh công của Vân soái tuyệt không bỏ qua một cách dễ dàng mà không đuổi theo, cứ xem bản sắc của hắn khi một mình đánh nhau với Âm quý phái Bạch yêu nữ và ba đại nguyên lão đều là những cao thủ thì biết, đáng lẽ phải nắm được đuôi của chúng ta rồi mới phải.

Khấu Trọng biến sắc nói:

- Không hẳn là là Chu Kiệt, Vân soái, Có thể là Triệu Đức Ngôn, Khang Sao Lợi, không biết là có thêm Lý Nguyên Cát không nữa? chết mẹ không chứ! Sao mà bọn chúng tới nhanh thế!

Từ Tử Lăng còn chưa kịp trả lời, bỗng trong bóng đêm lạnh lùng một tiếng ốc tiêu ngụy dị vang lên từ phía sau khoảng một dặm, làm cho hai gã tí nữa thì rụng tim ra ngoài, bây giờ thì không thể thay đổi tình hình được nữa rồi, đành chỉ cố gắng khắc phục lỗi lầm này đến đâu hay đến đó mà thôi.

Không hề có quân mã của Vân soái ở vùng phụ cận, tiếng loa ốc này chỉ đánh động đến Lý Nguyên Cát và Triệu Đức Ngôn hai tuyệt đại cao thủ, còn có con chim ưng thông linh có thể truy dấu đN nhân trên

trời kia nữa, quả thật thanh âm này so với bản án tử hình chẳng khác nhau bao nhiêu.

Hai người nhìn vào mắt nhau, đều thấy tóc tai mình dựng ngược lên.

*

„Bang, Bang“.

Âm thanh xé gió vang lên, tiếp theo đó là mấy quả pháo thăng thiên bùng nổ giữa không trung ngay trên đầu hai người, hoá thành muôn tia, ngàn đoá toả lên cánh rừng hoang bên dưới một màu vàng rực, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Phản ứng của địch nhân hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của hai người, không biết là địch nhân dùng pháo hiệu này để chỉ thị hành động cho người của chúng, hay là mục đích chỉ để soi sáng, nhất thời cũng không biết là nên đến hội hiệp với Đột Lợi, hay là vẫn cứ mai phục ở đây, quả là tiến thối lưỡng nan.

Từ Tử Lăng nhẹ giọng:

- Biến thôi.

Khấu Trọng kéo gã lại nói:

- Ngàn vạn lần không được, tình hình xem ra cực kỳ không hay, bất chấp đối phương thực lực quả là mạnh mẽ như cường triều, nhưng hiện thời phương pháp duy nhất để tìm sống trong chết bây giờ là phải xông vào hiểm nguy thôi, theo ta chứ?

Ánh mắt Từ Tử Lăng vẫn bất động, tuy chưa nhìn thấy hình bóng địch nhân, nhưng trong tai gã đã vang lên tiếng quần áo lất phất

trong gió từ ngoài nửa dặm đang nhanh chóng tiến về đây.

Khấu Trọng hình như cũng nghe thấy, giọng đầy vẻ hãi hùng:

- Ít nhất cũng phải cả trăm người.

Hàng trăm đốm lửa nhỏ bỗng vụt sáng lên, trong sương mù lấp loé chập chờn, trôi nổi giữa làn sương ẩm ướt mù mịt, nhìn quỷ dị phi thường.

Hoả quang này tập trung khoảng hơn mười ngọn thành một tổ, phân bố ở hai bên cánh đồng và khống chế các cao điểm, hình thành một mạng lưới dày đặc, cũng có thể hình dung được là ngoài vòng vây mắt của địch nhân bố trí để giám sát, có khả năng huy động không ít hơn nhiều ngàn người.

Ánh sáng của pháo thăng thiên đã tắt dần, trả lại cho trời đất một màn đêm sâu thăm thẳm.

Hai người ngay từ đầu đã cảm thấy có gì đó không ổn, theo như tính cách lãnh đạo của kẻ đứng đầu diêu Ưng là Triệu Đức Ngôn, thì đáng ra là bọn chúng phải đến trước một chút mới đúng, nhưng đến đây hình như lại là nhân mã của Đông đột quyết, không hiểu hai gã nhầm lẫn ở chỗ nào.

Khấu Trọng loạn mất một nhịp thở nói:

- Triệu Đức Ngôn và Lý Nguyên Cát đã cùng nhau kết thành liên minh, mẹ nó chứ!

Từ Tử Lăng tháo mặt nạ ra, ánh mắt chớp ngời tinh quang, trầm giọng nói:

- còn gì mà phải do dự nữa chứ, chúng ta chỉ có duy nhất con đường là toàn lực xuất thủ, đại khai sát giới, nhân lúc chưa tới bình minh, sáng tối lẫn lộn có lợi cho chúng ta, mà liều mạng phá vây, để xem bọn chúng có bản lĩnh gì mà ngăn chặn được chúng ta.

Khấu Trọng cũng theo gã gỡ bỏ mặt nạ xuống, bây giờ thì đã có thể thấy kế hoạch của kẻ địch, chúng phân thành bảy đến tám đội, tổ chức thành một trận địa hình cánh quạt, chật núi đầy đồng toàn là bóng địch di chuyển yểm trợ lẫn nhau đằng đằng sát khí, Thanh thế kinh người.

Từ Tử Lăng huých Khấu Trọng một cái, hất đầu lên trời, bảo:

- Nhìn kìa, Ưng nhi đang đến.

Khấu Trọng ngửng đầu trông lên, vừa vặn nhìn thấy Ưng nhi vẫn còn là một chấm đen, trong mắt thoáng qua sát cơ, bình tĩnh, cất giọng lãnh khốc:

- Việc giết người để cho ta, còn ngươi phụ trách việc bảo hộ cho Đột Lợi tiểu tử, Con diêu ưng khả ố kia đang đến rất nhanh, có thể nó sẽ phát hiện ra hắn, Chúng ta phải tận mọi khả năng không để cho người ta giết hắn, sự tình quả là không đơn giản như chúng ta tưởng tượng

Từ Tử Lăng hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, chiếu theo lý thì chuyện Lý Nguyên Cát và Triệu Đức Ngôn liên minh với nhau rất là bất bình thường, có thể suy ra chuyện này còn liên quan đặc biệt đến cuộc đấu tranh giành quyền lực trong nội bộ Đông đột Quyết, cứ theo tình hình trước mắt thì nội tình chắc là còn có bí ẩn gì đó.

Tuy đã gần sáng nhưng khung cảnh càng như tối tăm ảm đạm hơn, ba khối người trừ khối ở giữa đang từ từ di chuyển lên đầu, còn hai

khối còn lại chia ra hai bên phải trái vẫn yên tĩnh vây quanh.

Hai gã im hơi lặng tiếng nấp sau đám loạn thạch bên mấy bụi cây thấp lè tè, rồi lặng lẽ xuyên qua đám lá cành hướng về phía hơn mười địch nhân khẩn trương tiếp cận.

Tất cả bọn chúng đều mặc quần áo dạ hành cùng màu, vũ khí gồm có đao, kiếm, có cả vũ khí nặng như mâu, thương, phủ, đủ cả không thiếu vũ khí gì, thân hình cao thấp khác nhau, đều là các hán nhân cao thủ dưới trướng Lý Nguyên Hiệp, bất cứ người nào trong đó cũng có thể một mình khuấy đảo giang hồ, đều đủ tư cách liệt vào hàng danh gia.

Hơn mười người vượt qua khỏi chỗ hai gã khoảng hơn một trượng, Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng từ trong chỗ ẩn thân không một tiếng động, bước ra, từ đằng sau kẻ địch mà tiến tới.

Vào lúc kẻ địch chưa biết gì, hoàn toàn không phòng bị, thì Khấu Trọng chợt động thân, Tỉnh Trung Nguyệt phát xuất đưa lên cao hơn vai, cười một tràng dài lồng lộng chấn động rừng núi xa gần, Tỉnh Trung Nguyệt hoá thành một vệt vàng chói lọi, từ trên không trung ập vào lưng hai kẻ địch bổ xuống.

Hai kẻ này hoảng hốt quay đầu lại, mắt liền bị ánh vàng chói lọi uy hiếp, cả đầu mặt đều bị một luồng đao khí mạnh mẽ bao trùm, khiến hai người này tiêu tán toàn bộ nhuệ khí, một bên đang sung sức toàn lực xuất đao, một bên không hề phòng bị gì, chỉ là trong lúc lâm nguy vội vàng phản kháng, chênh lệch quá xa, không thể dùng đạo lý lúc bình thường để nói

„Đang“

Một người trong bọn họ dùng trường Mâu bị Khấu Trọng chém gãy

làm đôi, dư kình kình chấn vào thân thể làm hắn phun ra một vòi máu tươi cuồn cuộn, kẻ còn lại cũng bị Khấu Trọng sau khi chém gãy trường mâu, tiếp tục chém xuống, người này thân thủ cũng không hề dở, tuy chỉ miễn cưỡng dùng trọng phủ để ngăn chặn Tỉnh Trung Nguyệt, nhưng không hề lùi một bước, xuống tấn tiếp luồng đao khí cuồn cuộn như sóng triều và luồng chân khí vô năng kháng cự của Khấu Trọng. Người và phủ bị chém văng ra cả trượng, rơi xuống đám gò đống lô nhô trên sườn núi. Mặt ngửa nhìn trời, tuy chưa táng mạng đương trường, nhưng đã thở ra thì nhiều, hít vào thì ít.

Mười một người phía trước cũng phản ứng cực kỳ nhanh chóng, Trong lúc Khấu Trọng vừa cất tiếng cười dài, đã chia nhau ra ứng chiến. nhất thời đao phong kiếm ảnh ngập trời, cuộc huyết chiến bắt đầu khai mạc.

Trong số đó có ba người lao vào Khấu Trọng, Khấu Trọng điểm chân lên mặt đất, lần thứ hai bay lên, như một con chim ưng khổng lồ, vượt qua đầu ba người này, tiến đến kẻ địch xa nhất phía trước.

Từ Tử Lăng sấn đến phía ba địch nhân khi chúng đang còn tập trung chú ý vào uy thế kinh người của Khấu Trọng giữa không trung, dùng thân pháp vừa mới ngộ ra, nhanh như điện lọt vào khoảng trống giữa ba tên nọ, song quyền múa lên giữa đám binh khí như chỗ không người, ngực cả ba đều bị gã dùng thủ pháp nặng nề đánh trúng, bọn chúng cả đến nửa chiêu cũng chưa kịp đánh ra, một kích huỷ diệt này làm kẻ địch hai bên trái phải đều ngã ngiêng ngả, bị thương trầm trọng.

Để thi triển đột kích thì tấn công từng bộ phận như thế là nhẹ nhàng nhất, nếu không thế sẽ cực kỳ khó khăn khi một thân một mình mà lại bị kẻ địch quần chiến.

Tám cao thủ Lý Phiệt còn lại mặc dù tình thế đại loạn, vẫn chia ra

năm người đối phó Khấu Trọng, ba kẻ còn lại xông vào Từ Tử Lăng, cả hai cánh địch nhân đều quát tháo ầm ỹ kêu gọi viện thủ.

Tiếng tù và theo gió ngân lên.

Khấu Trọng trong tâm bây giờ chỉ còn mỗi một chữ „sát“ ở trước trận nhanh chóng phát xuất bản lĩnh di hình hoán khí, bất ngờ biến mất, làm toàn thể binh khí của kẻ địch đều đánh vào khoảng không.

Sau khi chạm đất, gã hợp nhất toàn thân, lao ngang qua cả trượng trong không gian, ánh đao loá lên như điện, trực tiếp tấn công một địch nhân mang trường kiếm.

Người này trước đó đã múa kiếm đâm ra, nhưng với thế đao đang ập tới của Khấu Trọng hắn cảm thấy mình hoàn toàn bất lực, không có khả năng đón đỡ đường đao lăng lệ này, đường kiếm vô phương biến hoá, thân pháp quá nhanh của Khấu Trọng làm hắn không biết đâu mà lần, cảm giác được sát khí cực kỳ khủng khiếp của Khấu Trọng đang dồn tới thân mình, mặc dù chung quanh vẫn còn đồng bọn, nhưng trong tâm đã sợ mất mật, không còn kịp rút kiếm về, chỉ mong thoát chết, không mong gì hơn.

„Đang“

Người cầm kiếm hộ khẩu tê tái, trường kiếm rơi xuống đất, Khấu Trọng tiêu sái tung ra một cước đúng vào bụng dưới y, cả người y bay về phía sau đụng phải thân trên của một tên đồng bọn, bị kình khí của Khấu Trọng từ người tên này kích sang, cũng la thảm lên một tiếng, cả hai cùng ngã lăn lông lốc xuống dưới sườn núi, đều bị thương nặng, trừ phi Khấu Trọng hạ cước lưu tình, còn không thì khó mà sống nổi.

Loại được hai trong năm kẻ địch, Khấu Trọng đại phát thần uy, Tỉnh

Trung Nguyệt quét ra mười ánh chớp vàng choé, bao trùm đám địch nhân đang khiếp đảm vào vòng đao ảnh, nhất thời tiếng vũ khí chạm nhau không ngớt, liên tu bất tận.

Từ chỗ mình Từ Tử Lăng hiểu được thâm ý của Khấu Trọng, gã hy vọng trận đột kích nhanh như sấm chớp vừa rồi sẽ mang lại tình thế có lợi, sử dụng lối đánh như lôi điện đánh tan tác đám hảo thủ này. Sau đó nhân lúc vi của địch chưa đến, số cao thủ của Lý Nguyên Cát vẫn còn ở phía trước, mà rút vào trong rừng sâu, theo kiểu du đấu vừa đánh vừa chạy, đó là phương thức duy nhất để bảo thân mà chống địch trong hoàn cảnh này.

Sau khi cân nhắc, Từ Tử Lăng động thân về bên trái mang theo một thanh thế cao ngất xông vào một tên cầm thương, đồng thời thi triển thủ pháp, một chảo nhanh như điện chụp vào đầu thương, sử dụng xảo kình, trường thương lập tức gãy đoạn.

Từ Tử Lăng chân đạp theo một bộ pháp kỳ lạ, tay trái cầm mẩu thương gãy quét ra, trực tiếp đánh mạnh vào chỗ gần cán của một thanh đại đao trên tay một kẻ địch, tay phải khép ngón lại thành đao chém mạnh vào một kẻ khác đang thủ ngang lưng một thanh thiết côn nặng nề.

Trong một chớp mắt, ba kẻ địch đồng thời cứng cỏi tiếp của Từ Tử Lăng một chiêu, bị gã dùng Loa hoàn kình cực mạnh xung kích, thế trận liên hiệp có lúc trước hoàn toàn tan vỡ.

Lúc này hai cánh viện quân của địch nhân cũng đang tràn tới như nước triều dâng. Thời gian của hai gã không còn nhiều.

Một tiếng kêu thảm ở phía trước vang lên, ba cao thủ đang đấu với Khấu Trọng vốn đã bị gã quay như chong chóng. Để kết thúc gã bất ngờ vọt người lên như một con chim ưng vồ mồi, luồng kình khí cực

mạnh từ thanh đao của gã bắn ra kích trúng từng người, thân thể cả ba bắn ra phía sau, lảo đảo ngả ngiêng, tình trạng cực kỳ khốn khổ.

Khấu Trọng tung người phóng đi, ba kẻ địch của Từ Tử Lăng cũng không còn khả năng kháng cự, bị gã dùng thêm nhiều thủ pháp đẹp mắt khác, đánh cho trọng thương rơi xuống sườn núi.

Từ Tử Lăng lao sang ngang ba trượng, nơi đến là một đỉnh gò khá cao, rồi nhún mình thêm lần nữa, thân người như một con đại điểu đằng không bay về khu rừng rậm phía sau, tránh khỏi viện binh của kẻ địch đang tràn lên, cực kỳ nguy hiểm.

Bắt đầu từ bây giờ gã cùng Khấu Trọng mỗi người đều phải tự thân tác chiến.

*

Từ Tử Lăng ngâm ngập đầu giữa dòng suối lạnh, tinh thần đại chấn.

Trên người gã hơn mười vết thương đã dần khép miệng, không còn chảy máu nữa, cảm giác như ngọn đèn hết dầu, cực kỳ suy nhược, bây giờ đối với gã được nghỉ ngơi như thế này thì quả thật là phải mang ơn ông trời nhiều lắm.

Sau trận khổ chiến kịch liệt vừa rồi, thân vẫn còn đây, tuy mạng còn giữ được nhưng thương thế cùng mình, trong một thời gian ngắn mà có thể phục nguyên được nội khí thì chỉ là mộng tưởng. Lúc thoát khỏi trận chiến, thì ngày cũng vừa lên, đối với gã ánh dương quang kia cực kỳ bất lợi, có thể chạy được tới đây, trong khu rừng u tĩnh không hề bị cuộc chiến bên ngoài chạm đến, êm đềm hưởng thụ chút yên tĩnh trong dòng suối hiền hoà này, đối với gã cực kỳ trân quý.

Trong khoảng khắc này, gã chỉ muốn quên hết những tranh dành

cừu hận mà chẳng hiểu vì sao gã lại dấn thân vào.

Gã khẽ há miệng hớp lấy một ngụm nước suối mát lạnh, khi vào đến nội thể hàn thuỷ này dường như kích thích làm cho khí lực của gã tăng thêm một chút.

Một nỗi cô đơn vô bờ bỗng dậy lên ào ạt trong hồi ức đáng sợ của gã.

Địch nhân quả thật quá mạnh, ra ngoài mọi tiên liệu của gã, trong khi gã nghĩ là mình sẽ gặp Đột Lợi ở nơi hẹn, thì đón gã lại là hơn ba mươi Đột Quyết cao thủ, sau khi nỗ lực giết được mười tên, lại làm bị thương hơn nửa số địch nhân, liều mạng chạy thoát, thì nguyên khí cũng hao tổn gần hết, để có thể phục nguyên thì quả là gian nan, vạn nan.

Gã cố bắt mình nghĩ về số phận của Khấu Trọng và Đột Lợi, cũng như về tương lai chưa rõ của mình.

Bỗng nhiên, từ xa ngoài ba dặm về bên trái bỗng vang lên một một tiếng hú sắc bén, chính là ám hiệu gặp nhau của Đột Lợi và

Từ Tử Lăng từ trong lòng suối đứng bật dậy.

Nước suối như những hạt lệ long lanh từ trên đầu tóc gã tràn qua mặt rơi xuống, y phục ướt dán chặt vào nửa thân trên đang ở ngoài mặt nước của gã.

Gã biết là Đột Lợi đã gặp nguy hiểm rồi, nếu không thế thì hắn chẳng ngu dại gì mà hú lên để đánh động đến địch nhân.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi chân khí, rồi tung người phóng đi, nhanh chóng vượt qua khu rừng, sau khi chạy khoảng hơn hai dặm thì thảo

nguyên thoáng đãng hiện ra, đã có thể nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau vọng lại.

Gã tăng tốc độ, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi tức giận khôn cùng, khi thấy cảnh lấy đông hiếp ít này mà không nổi giận thì mới là lạ.

Trong chớp mắt gã đã đến gần trận chiến, chỉ thấy bên ngoài khu rừng có một cái hồ nước nhỏ trên thảo nguyên hoang dã, gần đó Đột Lợi toàn thân tắm máu đang hùng dũng một mình tử chiến với bốn Đột Quyết cao thủ vây công, chỉ nhìn thi thể, xác chết vương vãi khắp nơi, cũng biết cuộc chiến khốc liệt như thế nào.

Khoảng hơn hai mươi người khác đứng rải rác xung quanh, hình thành một vòng vây kín kẽ im lặng đứng xem, chừng như bọn người này rất uý kỵ Đột Lợi, muốn dùng xa luân chiến để tiêu hao thể lực của hắn.

Thu hút sự chú ý của Từ Tử Lăng là tám người Đột Quyết đang nhàn rỗi đứng xem, trong đó có một người gầy như được đúc ra bằng sắt, mặt mũi thanh tú, thân thể thẳng thớm như một ngọn thương, tay phải cầm một ngọn phong khoái mã đao mà người Đột Quyết ưa dùng, tay phải cầm thuẫn, uy vũ như hạc giữa bầy gà, toàn thân toát ra khí độ của một cao thủ tuyệt đỉnh.

Từ Tử Lăng vừa rời khỏi khu rừng, người đó đã nhìn thấy, ánh mắt như điện quét qua thân gã, đồng thời ra lệnh bằng tiếng Đột Quyết, ngay lập tức, tám Đột Quyết cao thủ xông ra hùng hổ như lang sói đón gã lại, sát khí đằng đng.

„A, aaa!“

Một người đang đấu với Đột Lợi bị gã đá cho một cước vào bụng, ngã lăn ra sau, nhưng thân trên Đột Lợi cũng dính thêm một vết đao

nữa.

Người Đột Quyết như bằng sắt lại phát ra một mệnh lệnh, thêm ba kẻ nữa liền xông vào tiếp ứng. Hắn cũng đích thân dẫn thủ hạ nhằm phía Đột Lợi lao tới, hiển nhiên là muốn đảm bảo rằng trước khi Từ Tử Lăng kịp đến thì Đột Lợi cũng đã toi đời.

Từ Tử Lăng cất tiếng cười dài, thân hình lăng không lướt đến.

Những người chặn gã lại đều là cao thủ, đã sớm phân ra hình thành thế trận, ba người đón lõng gã trên không, bốn người tản ra xung quanh, chỉ cần gã tiếp đất, đảm bảo sẽ lọt vào vòng vây cực kỳ nguy khốn, phản ứng của đám người này quá xuất sắc, chứng tỏ kinh nghiệm tác chiến rất phong phú.

„Đang“

Người Đột Quyết cao gầy thình lình xông vào trận, tay trái dùng thuẫn ngạnh tiếp ưng thương của Đột Lợi, kiềm chế ngay thế công của gã, mã đao trên tay phải như cuồng phong bạo vũ nhằm Đột Lợi công tới, chớp mắt tình thế xoay chuyển hoàn toàn.

Đột Lợi lập tức lâm vào tình trạng vô cùng nguy hiểm, tức giận quát:

- Khang Sao Lợi! hôm nay không phải ngươi chết thì ta chết.

Gã quát lớn bằng tiếng hán, chính là muốn cho Từ Tử Lăng biết kẻ đang muốn giết gã là ai, trong hoàn cảnh này Từ Tử Lăng là hi vọng duy nhất của gã nhưng thực ra Từ Tử Lăng có giúp được gã không thì khó mà biết được.

Từ Tử Lăng vẫn giữ nụ cười, đồng thời thi triển tuyệt kỷ di hình hoán khí giữa không trung, đột nhiên vọt lên cao, vượt qua vòng vây như

một con đại bàng to lớn nhằm phía trận chiến của Đột Lợi lao xuống, gã quyết định tự mình ứng chiến với tên Đột Quyết kia.Khang Sao Lợi thấy trong khoảng khắc mà gã đã đến, biến hẳn sắc mặt, cao giọng hét lên.

Từ tứ phía hơn mười cao thủ Đột Quyết động thân, tất cả đều nhằm Từ Tử Lăng lao đến.

Đã từng trải qua bao trận chiến sống chết, Từ Tử Lăng quá quen thuộc với những phương pháp chiến đấu trong tình thế hung hiểm như thế này, vừa tiếp đất liền đanh giọng quát lớn:

- Sát!!!…

Thanh âm như sét đánh bên tai, toàn thể hơn mười người lập tức ù tai, chấn động, tay chân bất giác chậm lại.

Từ Tử Lăng như cuồng phong xông về phía trước, chớp lấy cơ hội, trái chưởng, phải quyền, nhằm hai kẻ địch chia ra đánh tới.

Quyền phong, chưởng ảnh đột nhiên bùng lên, như một ánh chớp, hai tên địch tâm trí bị ảnh hưởng của âm thanh, lại thêm đã mệt mỏi vì khổ chiến với Đột Lợi, cùng lúc trúng đòn, ngã lăn ra.

Từ Tử Lăng xuất thủ không hề lưu tình, khiến hai kẻ nằm trên mặt đất lập tức khí tuyệt thân vong.

Đột Lợi thấy thế phấn khởi tinh thần, dù công lực sa sút, vẫn đột khởi hùng tâm hét lớn quét ra một màn thương ảnh, rít gió ầm ầm, uy hiếp toàn trường khiến cả Khang Sao Lợi và toàn bộ địch nhân phải lùi lại.

Nhưng tình hình của hai người bọn họ không hề lạc quan tí nào, chỉ cần địch nhân đồng lòng đánh tới, đảm bảo họ cũng chỉ còn nước

đánh cho tới khi kiệt sức.

Từ Tử Lăng thân pháp nhanh như quỷ mị, đột nhập vào vòng vây, Khang Sao Lợi hét thủ hạ tiếp tục vây công Đột Lợi, còn mình thì chặn Từ Tử Lăng lại.

Từ Tử Lăng tung ra một cước làm kẻ tập kích gã từ phía bên lập tức trúng đòn phun máu, sau đó đấm ra ngay một quyền như chớp, nặng nề đánh thẳng vào thuẫn bài của Khang Sao Lợi.

Khang Sao Lợi với mã đao trong tay vốn đang định dùng đao pháp lăng lệ tấn công, chợt thấy một luồng chân khí nóng như lửa đang cuồn cuộn xuyên qua thuẫn bài công vào thân thể. Hắn tự biết, không thể nào chống lại được, mã đao đến cả nửa chiêu cũng chưa kịp xuất, „bịch, bịch, bịch“ loạng choạng lùi lại ba bước, trong lòng cực kỳ kinh hãi.

Hắn vốn biết võ công Từ Tử Lăng cực cao, nhưng cũng không tưởng tượng nổi là lại lợi hại đến như vậy.

Từ Tử Lăng đã đến bên Đột Lợi, phát ra hơn mười chưởng, nhất thời kình khí tung hoành tiếng kêu thảm của địch nhân vang lên không ngớt, bọn chúng hốt hoảng lùi ra, trong đó có một tên trúng chưởng nằm dài tại chỗ.

Từ Tử Lăng cực kỳ uy vũ làm khiếp đảm địch nhân, nhưng chỉ có gã mới biết được nỗi khổ trong lòng, vừa rồi để che mắt địch nhân, vận chưởng đánh ra đã hao cạn gần hết chân nguyên, không biết còn gắng gượng được bao lâu, gã vội vàng cố gắng điều tức, cơ hội để chạy trốn chỉ có duy nhất lúc này thôi.

Tay phải gã nắm lấy tay Đột Lợi quát:

- Đi!

Hai người một trước một sau, nhằm hướng hồ nước nhỏ phóng tới, cả hai sử dụng hết sức lực chỉ trong khoảng thời gian một hơi thở đã đến được bên bờ hồ, rồi bỗng nhiên đổi hướng cứ dọc theo ven bờ chạy mất. Khang Sao Lợi dẫn thủ hạ đuổi theo, nhưng đã muộn mất một bước.

Chương 330: Huyết nhuộm đất hoang

Khấu Trọng chạy dọc theo vùng thảo nguyên rộng lớn, mưa phùn chỉ vừa mới tạnh

Bốn phía đều có đao kiếm, quân reo ầm ầm, càng lúc càng có nhiều vầng sáng từ các ngọn đuốc chiếu lên, soi sáng cả bầu trời tối tăm trước lúc bình minh.

Gã đã thành công dùng các phương thức như thâu tập, phục kích, và du đấu đánh bại bọn võ sĩ của Lý gia, thẳng tay hạ thủ giết chết và làm bị thương rất nhiều cao thủ của đối phương.Y phục và bảo đao của gã đã vấy đầy máu của quân địch và máu của chính mình.

Nguy hiểm nhất là một vết thương bị đâm từ vai phải, khi đó nếu như không kịp thời vận kình đẩy ra thì e rằng đã bị đâm xuyên ngực rồi, mặc dù gã tránh được nhanh nhưng cũng bị đối phương đâm vào đến 3 thốn, sâu đến tận xương, làm gã phải chuyển đao sang dùng bằng tay trái.

Lúc này gã đã vận công để giữ cho máu không chảy ra, nhưng vết thương vẫn đau ê ẩm, khiến gã nảy sinh ý nghĩ bỏ chạy để bảo toàn tính mạng. Nhưng xem tình hình hiện nay, ý định đó của gã khó có thể thực hiện được.

Không thể không tính toán lại tài trí của Lý Nguyên Cát.

Nếu như võ sĩ của Lý phiệt đều được giao cho Lý Nguyên Cát chỉ huy, thì năng lực của người này tuyệt đối không thể coi thường

được. Trong lúc Khấu Trọng không để ý thì hắn đã kịp thời giăng thiên la địa võng, nhất quyết dồn gã và Từ Tử Lăng vào chỗ chết.

Sát cơ trong lòng Khấu Trọng đại thịnh, thần trí gã lập tức bình tĩnh lạ thường, gã không ngừng tích tụ công lực, chuẩn bị thoát vòng vây. Đến lúc này, gã sử dụng thân pháp mà gã vừa lĩnh ngộ được, nhiều lần làm cho quân địch không thể nào vây bắt được gã. Một khi gã bị bao vây thì cũng chính là lúc gã sẽ phải bó tay chịu chết.

Bỗng nhiên, phía trước có tiếng gió mạnh, một nhóm có khoảng hơn mười người của Lý gia từ phía sau đám cỏ cao quá thân người xuất hiện, đối diện với gã

Khấu Trọng không nói câu gì mà ra luôn chiêu “Kích kì” trong Tĩnh trung bát pháp, đao ảnh biến hoá khôn lường, thân theo đao mà tiến. “Keeng” một tiếng, đao đã lướt qua kẻ cầm đầu. Người đó cũng không kịp né tránh, chỉ cảm thấy ánh sáng của thanh đao loé qua, mắt bỗng trở nên tối đi, hơi thở như đứt đoạn, mơ hồ không bi tính mạng mình ra sao

Chỉ vì một sơ xuất nhỏ đã quyết định vận mạng các hảo thủ này của Lý phiệt

Trong khi bọn chúng đang cố gắng chống trả, Khấu Trọng vận động hết sức xảo diệu chính phản khí kình trong nội thể, dùng thân pháp nhanh đến mức không thể lường được thâm nhập vào trận địa của bọn chúng, mỗi bước di chuyển gã đều cẩn thận luồn lách vào những chỗ sơ hở của bọn chúng, liên tiếp tung ra đao pháp tầng tầng lớp lớp, làm cho bọn chúng tiến cũng không được lùi cũng không xong. Mỗi lần đánh trả, Khấu Trọng đều thay đổi vị trí làm cho bọn chúng không biết gã công đến từ hướng nào.

- “ Keeng”

Một tên mang rìu bổ thẳng vào Khấu Trọng làm gã phải bay lên cách mặt đất chừng một trượng rồi rơi xuống trở lại. Vết thương bên vai phải của gã bị động, đau đớn vô cùng, nên Khấu Trọng đành phải di chuyển chậm lại một chút, chỉ vì một sơ suất đó, đùi bên phải lại bị chém thêm một vết, có thể thấy sự quyết liệt trong cuộc chiến giữa hai bên.

Sát cơ trong đầu Khấu Trọng càng trở nên mãnh liệt hơn. Gã hít thở sâu một hơi, đao quang lóe lên, ngay lập tức đã có hai người bị đánh rớt cả khí giới, bị thương không bò dậy được khiến áp lực của Khấu Trọng giảm mạnh.

Quân địch nhìn thấy gã trong chớp mắt đã liên tục hạ sát bốn tên đồng bọn, dễ dàng như phá cỏ khô cây mục, tất cả đều cảm thấy run sợ. Ba người trong số đó đã chuồn ra ngoài khỏi trận đánh, để tránh khỏi đao kiếm vô tình, đồng thời bắn pháo hoa báo hiệu, hy vọng sẽ có đồng bọn đến cứu trợ.

Khấu Trọng cũng biết rõ sức mình đã cạn kiệt, mặc dù có vẻ như đang chiếm ưu thế lớn, nhưng trên thực tế thì không có cách nào có thể tiêu diệt được hết mười tên địch còn lại, sau khi rút đao chém tiếp thêm một tên nữa, gã nhanh chóng bỏ chạy, một lúc sau đã bỏ xa mấy tên đuổi theo ở phía sau.

Nhìn quanh một lúc thấy bốn phía đều là ánh sáng của những bó đuốc, thì ra gã ngày càng lún sâu vào vòng vây của quân địch. Tình hình xấu nhất hiện tại là không biết nên chạy về hướng nào là tốt nhất. Nếu chờ đến lúc mặt trời mọc lên hẳn thì gã càng khó mà chạy thoát được.

Bỗng nhiên hơn mười bó đuốc từ phía trước đồng thời sáng rực lên khiến gã không thể chạy được theo hướng nào nữa.

Khấu Trọng kinh ngạc, ánh sáng lập loè của các bó đuốc chiếu vào làm gã chói mắt, chỉ nhìn thấy xung quanh cách chỗ gã đang đứng khoảng hơn hai mươi trượng các đám cỏ cao đều bị phá sạch, trở thành một vùng đất trống trơ trọi.

Nơi những ngọn đuốc được giơ lên là một ngọn đồi nhỏ, bên trên có rất nhiều bóng người, người cầm đầu vận y giáp màu bạc, nổi bật nhất trong đám võ sĩ Lý gia. Chỉ thấy khuôn mặt của hắn có đến ba bốn phần giống Lý Thế Dân, không phải đoán cũng dễ dàng biết được đó là Lý Nguyên Cát.

Thể hình hắn khôi ngô dũng mãnh hơn Lý Thế Dân, nhưng giữa hai lông mày lại nổi lên một vết ấn đường thể hiện sự hung ác độc địa mà Lý Thế Dân không có, vì thế mặc dù hắn có tướng mạo tuấn tú nhưng vẫn làm cho người khác thấy gai mắt. Khí độ hắn ngưng trọng không để lộ một sơ hở nào, lại hoành thương lập thế thể hiện rõ phong độ của một cao thủ chân chính.

Khi Khấu Trọng nhìn về phía hắn, thì ánh mắt nhanh như điện của hắn nhìn lại về phía Khấu Trọng đang đứng cách đó khoảnh hơn hai mươi trượng, cười lớn:

- Khấu huynh đúng là tài giỏi thật, Nguyên Cát rất khâm phục, xem tiễn!

Vừa nói xong hai chữ cuối cùng thì hàng trăm tiễn thủ đang ẩn nấp trong các đám cỏ xung quanh hắn ào ra như đàn ong vỡ tổ, cung tên trên tay đều cùng lúc bắn ra, nhất thời tiếng tên bay vèo vèo như tràn ngập cả bầu trời.

Khấu Trọng với bản lĩnh di hình ho lập tức nhảy ngang qua gần một trượng, tránh được tất cả các xạ tiễn.

Tiếng cung tên lại vang lên, Khấu Trọng vừa tránh qua một bên lại có một nhóm khoảng một trăm cung tiễn thủ khác nhằm gã mà bắn tới.

Khấu Trọng trong lòng thầm kêu cha gọi mẹ, gã biết rằng nếu như chỉ tiếp tục né tránh thì thân sẽ bị rơi vào vòng vây ngày càng thắt chặt của quân địch, lúc đó cho dù võ công của gã có cao cường đến mức nào, đao pháp có lợi hại đến đâu thì vẫn khó có thể chống lại được hành loạt các mũi tên đang bắn về phía mình.

Trong lúc nguy cấp như vậy, gã chợt nảy ra một ý định. Thoạt tiên gã úp người xuống đất, đến khi chỉ còn một chút nữa là chạm phải mặt đất thì dùng sức hai chân để đẩy người lên, cứ như vậy bay là là trên mặt đất về phía trước, phi thẳng vào bọn tiễn thủ giống như một quả pháo.

Những mũi tên của quân địch cứ thế vút qua phía trên gã như châu chấu, nguy hiểm khôn lường.

Tiếng kèn hiệu nổi lên, chúng tiễn thủ gầm lên một tiếng, bắn ra thêm một lượt tên nữa rồi rút về phía sau. Từ phía sau các đám cỏ cao lại có khoảng hơn hai mươi võ sĩ của Lý gia đang ầm ầm hung dữ tiến về phía Khấu Trọng.

Trong chốc lát bốn phương tám hướng đều là các cao thủ dưới sự chỉ huy của Lý Nguyên Cát, từ ngọn đồi nhỏ và các chỗ mai phục vây lấy Khấu Trọng, trong khi đó Lý Nguyên Cát vẫn ở trong tư thế ung dung nhàn rỗi, bình chân như vại.

Khấu Trọng lúc này đã lao xa một khoảng cách gần năm trượng, đến khi nhóm người hơn hai mươi người của Lý gia chuẩn bị xông ra thì gã đã kịp thời tránh được.

Nhìn quanh một lượt thấy ít nhất có đến ba mươi đến bốn mươi cao thủ đang hướng về phía mình, gã biết tình thế lúc này giữa mình và địch có sự chênh lệch rất lớn, cho dù gã đấu chí của gã có cao đến đâu thì cũng khó lòng có thể phá vây thoát đi.

Lúc này là thời khắc duy nhất có thể được, nếu như còn chần chừ nữa thì chỉ còn đường chết.

Vấn đề là nên chạy về hướng nào.

Tâm niệm nhất động, gã liền bật người lao thẳng về phía ngọn núi nơi Nguyên Cát đang đứng.

Quân địch đều thấy bất ngờ, quát mắng ầm ĩ.

Lý Nguyên Cát thấy vậy sợ tái mặt, liền hô lên một tiếng, hạ lệnh cho hơn mười cao thủ quanh mình toàn thể xuất thủ cản Khấu Trọng lại

Hành động này không chỉ thể hiện rõ đảm lược hơn người của Khấu Trọng mà còn bộc lộ tài trí kinh người lâm nguy bất loạn của gã

Kể cả Lý Nguyên Cát, không ai nghĩ rằng gã lại dám xông thẳng đến vị trí của người chủ soái, vì đó mới chính là nơi lưới vây có nhiều sơ hở nhất.

Đó là điểm mạnh nhất và cũng là điểm yếu nhất, chính là hợp với “Dịch kiếm thuật”

Chỉ cần gã có thể qua được cửa ải của Lý Nguyên Cát, thì có thể sẽ thoát khỏi được vòng vây của địch.

Trong lúc hỗn chiến như vậy, các tiễn thủ của quân địch, vốn là sự uy hiếp nhiều nhất đến Khấu Trọng, cũng không còn đất dụng võ nữa.

“Keeng”

Hai chân Khấu Trọng sau khi tiếp đất liền sấn vào giữa hai cao thủ của quân địch, hai người của đó lập tức bị dạt sang hai bên rồi ngã nhào xuống đất, Tĩnh Trung Nguyệt lại hoá tác hòang mang chém trúng giữa ấn đường của một tên khác.

Khi tên này tắt thở ngã gục xuống, Khấu Trọng dùng hết sức bình sinh đưa tay phải ra nắm lấy ngực hắn quăng mạnh lên trên. Vết thương vừa khô ở vai phải gã lập tức vỡ tung ra, máu tuôn xối xả.

Gã lúc đó đâu rảnh mà để ý đến vết thương đó, phóng người vọt lên, tránh qua các mũi thương xung sát của quân địch, thân thủ như thiểm điện nắm lấy chân của người bị gã quăng lên cao tới 5 trượng, dùng một điểm chịu lực duy nhất đó đề khí đổi hướng bay ngang qua gần 10 trượng, cao tới gần 4 trượng qua đầu hơn 10 tên cao thủ đang đứng trên dốc núi, lao thẳng về phía Lý Nguyên Cát

Lý Nguyên Cát điên cuồng hét lên một tiếng, cây trường thương trong tay hóa thành hàng vạn quang ảnh, vận hết sức bình sinh xuất thủ về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng trong lòng thầm kêu may mắn

Nếu như Lý Nguyên Cát không quan tâm đến an nguy của chính mình, nhẩy lên không nghênh chiến, đối phương sức lực dồi dào còn gã thì đã sức cùng lực kiệt, lúc nãy chỉ thiếu một chút đã hao tận chân nguyên, chưa có cơ hội hồi phục hơi sức, kết quả tất nhiên là gã lập tức rớt xuống đất, rơi vào vòng vây trùng trùng của đối phương, tuyên bố hết đời.

May mà Lý Nguyên Cát tuy thương pháp mạnh mẽ, công lực kinh

người, nhưng lại không dám đương đầu với nguy hiểm.

Trên thực tế cũng khó có thể trách hắn được, bởi vì dưới tình hình như vậy, ai cũng nghĩ là Khấu Trọng chắc chắn sẽ bị dồn đến chỗ chết, không ai biết được rằng Khấu Trọng lại có bản lĩnh lăng không di hình hoán khí nhanh nhẹn đến vậy.

Khấu Trọng hoán chuyển một hơi chân khí, thi triển thân thủ chấn động không khí, trước đôi mắt trợn trừng của Lý Nguyên Cát như một con dơi bay vòng qua người ra tới phía sau lưng hắn mà bỏ chạy mất.

Đột Lợi bước đi loạng choạng rồi ngã lăn xuống đất, không thể bò dậy được.

Từ Tử Lăng đã dìu gã ra từ một mô đất trong khu rừng thưa rồi đỡ gã ngồi xuống, đặt bàn tay lên lưng gã rồi chuyền cho gã một chút chân khí còn lại để chữa trị cho gã.

Đột Lợi quay lại nói:

- Tử Lăng, huynh đi đi!

Từ Tử Lăng thu tay lại rồi nói:

- Đừng nói những câu như vậy nữ

Đột Lợi ngước mắt lên nhìn bầu trời, dưới ánh mặt trời có một điểm đen đang bay với một quỹ đạo đặc biệt, cười rằng:

-Chúng ta không có cách nào có thể thoát khỏi sự truy tung của bọ diêu ưng trên cao kia, cuối cùng rồi cũng khó tránh khỏi cái chết, hãy để ta đánh lạc hướng bọn chim ưng đó, Tử Lăng sau này vẫn có thể

báo thù cho tiểu đệ được.

Từ Tử Lăng cảm thấy rõ khí phách anh hùng được toát ra từ vẻ trầm lắng của Đột Lợi, cười và lắc đầu rằng:

- Cũng không phải là không có cách đối phó với lũ này, chỉ là vì thời cơ vẫn chưa đến, thực ra chúng ta vẫn có thể bỏ xa bọn chúng ở phía sau, việc quan trọng tiếp theo là phải làm sao đến thành Tương Dương để tụ họp với Khấu Trọng, những việc khác thì nghĩ nhiều cũng chẳng có ích lợi gì.

Đột Lợi nói:

- Với tình trạng của chúng ta lúc này, cũng phải một ngày một đêm mới đến được thành Tương Dương, lúc đó thì quân địch có thể đã kịp đến đó trước để cản đường chúng ta rồi. Ôi! Cứ để ta ở lại đây đi!

Từ Tử Lăng bỗng nhiên nói sang chuyện khác:

- Khang Sao Lợi tại sao lại câu kết với Lý Nguyên Cát?

Đột Lợi im lặng chốc lát mới nói:

- Đây thực ra là một độc kế của Hiệt Lợi và Triệu Đức Ngôn để đối phó với Lý gia.

Từ Tử Lăng cảm thấy ngạc nhiên.

Đột Lợi tiếp tục nói:

- Hiệt Lợi thấy thế lực của Lý Phiệt ngày càng mạnh, trong lòng y cảm thấy lo lắng, Triệu Đức Ngôn liền hiến kế là phân hóa nội bộ của

Lý gia, toàn lực ủng hộ thái tử Lý Kiến Thành của Lý gia, giúp hắn loại bỏ Lý Thế Dân. Chỉ cần trừ được người có thế lực mạnh nhất, có danh tiếng và lợi hại nhất của Lý gia là Lý Thế Dân thì thế mạnh của Lý Phiệtần đánh cũng sẽ tự sụp đổ, sự hỗn loạn trong quân sĩ sẽ tiếp tục diễn ra, bọn chúng chỉ việc ngồi đó mà hưởng lợi ngư ông.

Từ Tử Lăng như bừng tỉnh rồi lại cau mày nói:

- Nhưng việc này vẫn không giải thích được tại sao Lý Nguyên Cát lại đối phó với huynh.

Đột Lợi gượng cười nói:

- Bởi vì ta là người duy nhất phản đối độc kế này. Ta và Thế Dân có tình nghĩa huynh đệ sâu nặng, làm sao ta có thể quay lưng lại đối phó với huynh ấy. Hơn nữa ta cũng hy vọng Thế Dân huynh sẽ dành ưu thế để có thể giúp ta chống lại sự áp bức của Hiệt Lợi. Lý Nguyên Cát coi ta như cái gai trong mắt, nên việc hắn xuất thủ là chuyện đương nhiên.

Từ Tử Lăng vốn chỉ muốn chia sẻ tâm trạng với Đột Lợi nào ngờ lại nghe được những việc có ảnh hưởng sâu sắc đến như vậy, một lúc lâu sau gã mới nói:

- Nào! Chúng ta tiếp tục lên đường thôi!

Đột Lợi hỏi lại:

- Vừa rồi Tử Lăng huynh không phải đã nói là có cách đối phó với bọn súc sinh đó hay sao? Nhưng tại sao lại nói là thời cơ vẫn chưa đến?

Từ Tử Lăng biết là sau một hồi nói chuyện, tinh thần Đột Lợi đã phấn

chấn lên nhiều, liền vươn người đứng lên nói:

- Dù có thể bị giết nhưng làm gì có ai muốn chết, nhân lúc này vẫn có người bám riết, ta có phương pháp này, hoặc giả có thể sớm hội tụ được với Khấu Trọng, đến lúc đó mới có thể theo diệu kế của tiểu đệ.

Khấu Trọng lúc này đang ẩn nấp ở một nơi trong rừng tranh thủ thời gian để có thể hồi phục nguyên khí.

Sau khi thoát khỏi vòng vây của quân địch, gã chạy một mạch gần trăm dặm đường, hai chân chạy không ngừng nghỉ suốt hai canh giờ, cố ý để cho chân nguyên tổn hao đến không còn chút nào.

Đó chính là kế trong nguy hiểm tm đường sống, bởi vì gã đã tính sẵn, người của Lý Nguyên Cát nếu muốn tìm thấy một chuyên gia tẩu thoát như gã thì nhất định không thể làm được trong một thời gian ngắn, thậm chí có thể bị mất đi manh mối của gã

“ Hủy đi rồi tái lập, bại rồi mới thành công”

Trường Sinh quyết và Hoà Thị bích đã hợp thành tiên thiên chân khí kì lạ có đặc tính khác thường này trong người gã.

Nhớ lại cuộc chiến đấu quyết liệt với trên biển với Kim Chính Tông và cuộc tỷ đao với Tống Khuyết, sau mỗi lần thoát khỏi cái chết, thì chân khí càng trở nên hồi phục nhanh hơn, điều đó càng khiến gã có thêm quyết tâm để mạo hiểm.thi hành kế này

Chỉ ngồi chưa đến nửa canh giờ, gã biết là mình đã chọn đúng phương pháp rồi.

Chân khí trong người gã đã nhanh chóng được hồi phục, lúc mới đầu chỉ giống như một đường chỉ nhỏ không đáng để ý, chẳng bao lâu đã

hội tụ thành một dòng khí cuồn cuộn rất mạnh mẽ, khiến cho gã có cảm giác vui mừng như có được cuộc sống mới

Hiện giờ đã qua gần hai canh giờ điều hoà hơi thở, gã đã sắp phục hồi hoàn toàn, các vết thương lớn nhỏ trên cơ thể đều đã khỏi hẳn, chỉ còn vết thương trên vai do quá nặng nên vẫn thấy đau ê ẩm.

Mặt trời đã lặn xuống ngọn núi phía Tây, khí trời càng lúc càng trở nên giá lạnh.

Đi thêm một đêm nữa, ngày mai có thể sẽ đến được Tương Dương.

- Ôi! Không hiểu hai gã kia may rủi ra sao?!

Vừa mới thầm than thở thì gã đã nghe thấy tiếng còi của Đột Lợi cách đó chừng bảy, tám dặm từ phía Tây truyền đến.

Chương 331: Mỹ nữ diêu ưng

Hơn chục đám khói dày đặc hướng lên phía mây xanh, bao phủ một khoảng rộng đến hơn 10 dặm, che lấp cả ánh sao và ánh trăng, cũng che lấp luôn cả tăm tích của diêu ưng. Ba người ngước nhìn lên trời.

Khấu Trọng nói:

- Chiêu này quả nhiên thật tuyệt diệu, con diêu ưng này sợ nhất là khói và lửa, nếu như tối hôm qua sử dụng chiêu này thì chúng ta đã không bị người ta đánh đến nỗi suýt phọt cả trứng ra.

Đột Lợi nói:

- Tử Lăng không phải là không nghĩ đến, chỉ vì tối hôm qua trời hơi mưa nhẹ nên không có cách nào hun nóng cây cỏ được, đến hôm nay trời nắng cả ngày nên mới có thể tạo ra một ít lửa này.

Từ Tử Lăng nói:

- Bây giờ nên làm thế nào? đánh hay là chạy trốn?

Khấu Trọng cười một cách quái dị, nói:

- Ngươi nói đi!

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu như chúng ta cứ hướng về Tương Dương hay tìm đường bắc thượng như thế này thì sớm muộn gì cũng lặp lại chuyện hôm qua,

để cho liên quân của Lý Nguyên Cát và Khang Sao Lợi theo dõi ngăn chặn, như vậy lại phải đánh nhau với bọn chúng một trận. Nếu như không phải chúng ta theo lão Bạt học được phương pháp chống lại các cách truy tung thì lần này chắc chắn không thoát được bọn chúng. Những người Đột Quyết đó đều là những đại hành gia truy tung tầm tích, ta ở đây có thể thấy rõ được động tĩnh của họ.

Khấu Trọng nói:

- Có thể nhìn thấy diêu ưng không?

Từ Tử Lăng nói:

- Con diêu ưng vẫn đang nghỉ ngơi trên vai của Khang Sao Lợi, đầu vẫn được chùm kín, hình dạng trông rất cổ quái.

Khấu Trọng cười nói:

- Có thể khói và lửa đã làm cho mắt của diêu ưng bị thương nặng. Ha ha! Thực là quá tốt, khó mà tin được

- Tình trạng vết thương của Khả hãn thế nào rồi?

Khấu Trọng nói:

- Y bị nội ngoại thương rất nghiêm trọng, may mà công lực của ta đã hồi phục hoàn toàn, cho nên có thể dành toàn lực để giúp y vận công chữa vết thương, bây giờ y đang trong thời điểm vận công quan trọng cấp bách, chỉ cần chịu khó vận công thêm đêm nay là ngày mai có thể khôi phục lại trạng thái sung sức ban đầu.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta nào nghĩ đến chuyện chúng ta sẽ cùng chịu hoạn nạn với kẻ thù của Phong Hàn huynh! Lần này có thể nói là xuất sư bất lợi, bị bọn chúng theo dõi khiến cho cả ba người đều bị thương.

Khấu Trọng nói một cách lạnh nhạt:

- Chỉ cần không chết là tốt lắm rồi, ta bây giờ càng ngày càng không chịu được sự ức hiếp áp đặt của người khác với chúng ta. Lý Nguyên Cát liên kết người Đột Quyết rồi lại cậy mạnh đối phó với chúng ta như thế, chuyện này ta không tài nào chịu được!

Ta không phải nói đùa đâu cho dù lực lượng của họ lớn mạnh thế nào đi chăng nữa, chỉ cần là kẻ địch của ta thì ta quyết không tha cho đâu.

Từ Tử Lăng nói:

- Ngươi bây giờ là phải đi dàn hoà với người khác chứ không phải đi tranh giành hơn thua với họ. May mà lần này phía Đột Quyết không có tên “Ma soái” Triệu Đức Ngôn, bên Lý Gia không có Lý Thần Thông, nếu không có lẽ chúng ta đã không gặp may như vậy. Thực ra ngươi nên cảm kích Lý Nguyên Cát mới đúng, không phải là hắn thay thế cho Lý Thế Dân còn dễ chịu hơn sao.

Khấu Trọng nói:

- Triệu Đức Ngôn làm sao có thể không đến được? Đối với hắn ta mà nói việc giết chết Đột Lợi là việc vô cùng lớn trước mắt. Nếu không để Đột Lợi trở về lãnh địa thì Đột Quyết lại bị phân chia ra thành cái gì. Ấi chà! Có lẽ là Đông Đông Đột Quyết hay Tây Đông Đột Quyết. Ha ha! Nói ra mà chẳng thấy th miệng một tí nào.

Từ Tử Lăng nhắc nhở:

- Tối hôm qua quân địch mặc dù khí thế hùng mạnh, thần tốc, nhưng vì bọn chúng thiếu mất những cao thủ đẳng cấp thực sự, khiên cưỡng mà tính thì cũng chỉ có hai người đó là Lý Nguyên Cát và Khang Sao Lợi, cho nên bọn chúng mặc dù lực lượng đông, khí thế mạnh, nhưng chúng ta vẫn có thể vận dụng khinh công mới lĩnh hội được và sự phối hợp địa thế để cuối cùng thu được thành công mĩ mãn. Nhưng mà trải qua sự việc như thế này, Lý Nguyên Cát và Khang Sao Lợi đương nhiên sẽ nhận ra những điểm thiếu sót, cần bổ sung, vì vậy nếu lần sau va chạm lại thì có lẽ sẽ không dễ dàng đối phó như vậy đâu.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Cái đó thì ta hiểu. Cũng có lúc ta nói phóng đại lên một chút, nhưng tuyệt đối không ngốc đến mức coi nhẹ kẻ địch. Song trên thực tế, toàn bộ sự sắp đặt của Lý Nguyên Cát tối hôm qua, qua các trận chiến vỡ đầu mẻ trán từ hồ nước đến rừng rậm, đều rất rõ ràng đâu ra đấy, mỗi lần phản công đều suýt nữa thì quét sạch chúng ta rồi. Nhưng đáng tiếc là ranh giới giữa thành công và thất bại chỉ là một chút khoảng cách thôi.

Ái chà! Ta suýt nữa thì quên mất Vân Soái, không biết lão già Ba Tư này đã chạy đến nơi nào?!

Từ Tử Lăng nói:

- Những người càng có khinh công cao thì càng có tài dò la, thám sát. Ví dụ như Vân Soái hắn biết rằng Hiệt Lợi muốn giết Đột Lợi có thể hắn sẽ trở lại để bảo vệ tính mạng của Đột Lợi, chiến tranh nội bộ của Đông Đột Quyết ngày càng gay go, ác liệt thì Tây Đột Quyết càng có lợi.

Nói đến mấy lời này thì gã đưa tay qua viết vào lòng bàn tay Khấu Trọng bốn chữ:“Vân Soái tới rồi“

Khấu Trọng lập tức cảnh giác, tới khi người đó âm thầm đến được đống nham thạch mới bị gã phát giác. Có thể thấy khinh công người này cực kì cao minh, chẳng trách Từ Tử Lăng đoán là Vân Soáiấy lời vừa rồi của Từ Tử Lăng chính là cố ý nói ra hi vọng Vân Soái nghe được, cân nhắc lợi hại mà tha cho Đột Lợi.

Việc có người đột nhiên xuất hiện tại chổ mà bọn gã cho là nơi ẩn thân hết sức bí mật đối với lòng tin của bọn gã tự nhiên là một đả kích rất lớn. Điều khó khăn nhất lúc này chính là Đột Lợi đang hành công liệu thương phía sau mỏm đá này nếu như y bị kinh động thì không những mọi công lao trước giờ đều bỏ phí mà còn có khả năng sẽ không bao giờ khôi phục được nữa, tuyệt không đơn giản chút nào.

Hai gã đương nhiên muốn giữ được bao lâu thì hay bấy lâu, giả như đối phương chịu tiếp tục ẩn nấp mà nghe bọn gã nói chuyện thêm một lúc nữa thì quả là hết sức lý tưởng.

Bỗng nhiên một tràng cười yểu điệu vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh của nơi đó, dưới sự ngạc nhiên của hai gã, một vị mỹ nhân Ba Tư thiên kiều bách mị khiến người lóa mắt nhảy lên một mỏm đá, toàn thân nàng mặc kình trang bó sát người, phô bày hết những đường cong tuyệt mỹ làm động lòng người của thân thể ra trước mắt hai gã, gương mặt tươi trẻ tự như cười mà không phải cười, cặp mắt to hoang dã của nàng lúng liếng nhìn hai người.

Từ Tử Lăng không ngờ kẻ đến không phải Vân Soái mà là ái nữ của y Liên Nhu, cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Nãy giờ vẫn chưa có cơ hội nói chuyện, Khấu Trọng liền buông lời

một cách thản nhiên:

- Hoá ra là Liên Nhu công chúa hạ cố đến thăm, thật lợi hại! Không ngờ cũng tìm ra cách để đến tận đây.

Liên Nhu nhíu mày quan sát Khấu Trọng một lúc, chẳng vui vẻ chút nào, nói:

- Ngươi làm cái quái gì mà nói năng hung hãn như vậy, ta quyết không đáp lại ngươi đâu. Nếu Tử Lăng hỏi ta mới trả lời.

Từ Tử Lăng cảm thấy rất khó xử, lần gặp mặt trong hầm giam của Thanh Dương lầu tại Thành Đô, gã đã lĩnh giáo được rằng cô ta bề ngoài trông có vẻ rất hồn nhiên ngâơ, nhưng thực chất bên trong thì rất thủ đoạn, xảo quyệt tựa hồ ly. Bây giờ nghe giọng điệu của cô ta như vậy, không biết lại đang muốn giở trò gì đây.

Khấu Trọng rất tĩnh tâm, Liên Nhu còn chưa tìm ra Đột Lợi, nếu không thì thị đã không lãng phí thờì gian lên bờ. Khấu Trọng ngầm ra hiệu cho Từ Tử Lăng đi thăm dò Liên Nhu.

Từ Tử Lăng mặc dù cảm thấy mình đang ở vào thế bất lợi nhưng vì “ném chuột ngại vỡ đồ” nên đành khiêm tốn đi thỉnh giáo Liên Nhu.

Liên Nhu lộ rõ vẻ đắc ý, bất ngờ chúm môi rít lên, trong không trung lập tức truyền lại âm thanh chấn động.

Hai người lúc đó mới bừng tỉnh ngộ, ngầm trách mình sơ ý, chỉ mải nghĩ đến diêu ưng của Khang Sao Lợi, mà quên rằng Vân Soái cũng là người của Đột Quyết, lại quen sử dụng diêu ưng làm thám tử.

Diêu ưng từ trên không gian cao rộng lao nhanh xuống phía dưới mang theo một trận gió lớn, nó nhanh chóng lướt xuyên qua không

trung rồi bay đến đậu trên vai của Liên Nhu. Từ đó nó quan sát hai người với ánh mắt sâu và sắc bén, rừng rực như phát ra ánh thiểm điện.

Khấu Trọng nói:

- Con diêu ưng này nhỏ hơn con diêu ưng của Khang Sao Lợi một chút, màu lông cũng tương đối đậm, liệu có phải là loại khác không?

Gã cố tình nhắc đến Khang Sao Lợi là muốn thử dò xem phản ứng của Liên Nhu..

Liên Nhu đưa tay khẽ vuốt ve con diêu ưng, ánh mắt biểu lộ sự cưng yêu chiều chuộng. Thật đúng là mĩ nhân linh ưng, lại đứng ngay trên bờ đá cao dưới bầu trời đêm đầy tinh tú, ống tay áo nàng đón gió bay phất phới, thực sự có cảm giác động lòng mà khó nói ra thành lời được

Từ Tử Lăng lại cảm thấy không yên chút nào, Liên Nhu và họ rõ ràng là thù địch của nhau chứ không phải là bạn, chẳng có lý do gì mà gọi con diêu ưng xuống cho bọn họ có cơ hội tốt để giết chết diêu ưng..

Người con gái này mưu mô quỷ kế, năng lực của cô ta thựcthua kém gì Loan Loan là mấy, làm như vậy nhất định là có ý đồ sâu sắc gì đó, có điều nhất thời gã chưa thể nắm rõ được

Liên Nhu dường như đang cố ý kéo dài thời gian, một lúc sau mới đáp lời nói:

- Đây lả con Lạp ưng của Tây Đột Quyết, đương nhiên là không giống con diêu ưng mà người Đông Đột Quyết nuôi dưỡng.

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động nói:

- Dám hỏi Liên Nhu công chúa, lệnh tôn đang đến nơi này có phải không?

Liên Nhu ngạc nhiên nói:

- Lệnh tôn? Cái gì gọi là “lệnh tôn”? Người ta không rành tiếng Hán của các người! Tử Lăng ngươi nên có tấm lòng thương hoa tiếc ngọc một chút, phải cố gắng nhân nhượng người ta thì mới được.

Khấu Trọng bắt đầu tỉnh ngộ, bèn rút Tỉnh Trung Nguyệt ra kèm theo một tiếng “ keng”, rồi cười ha ha nói:

- Hảo nha đầu, còn muốn gạt chúng ta, không ngờ trong lúc giở trò gọi con Lạp ưng xuống, ngươi đã kịp thông báo cho cha ngươi biết vị trí của chúng ta. Dù sao ngươi cũng không phải lần đầu tiên để bị người ta bắt sống, đừng để lần sau lại bị bắt thêm lần nữa.

Một luồng đao khí rất mạnh mẽ thần tốc, như thuỷ triều ùn ùn lao vào Liên Nhu.

Liên Nhu lộ vẻ không thèm để ý gì, thả con lạp ưng lên trời cao, thò tay vào bên sườn tuốt ra thanh nhuyễn kiếm dắt ngang eo, dáng người tựa như run rẩy đón gió bỗng bất lên thẳng đứng hướng về phía Khấu Trọng, chống đỡ với đao khí đáng sợ của y.

Ánh mắt Từ Tử Lăng vẫn dõi theo hình bóng con Lạp ưng đang bay lên bầu trời đêm, gã thấy nó không chỉ bay với tốc độ rất nhanh mà còn còn không ngừng kêu oa oa.

Khấu Trọng lại cảm thấy hứng thú với thanh kiếm mềm của Liên Nhu, cười nói:

- Cái đồ này mà cũng dùng để đánh nhau à?

Trong khi nói Khấu trọng đã kịp tung đao ra nhanh như tia chớp điểm trúng thanh kiếm mềm của Liên Nhu

„Keng!“

Dường như nằm ngoài ý nghĩ của Khấu Trọng, rõ ràng là thanh kiếm mà Liên Nhu dắt ở bên sườn tuy trông bề ngoài chẳng chẳng có chút gì gọi là lợi hại mà vẫn có thể ứng phó được một chiêu của Tỉnh Trung Nguyệt, lúc đao kiếm giao kích hoa lửa bắn ra khắp nơi.

Liên Nhu bay nhẹ về phía sau hướng theo bờ sông. Lúc hai người lao tới, Liên Nhu xinh đẹp đang ở trên một mỏm đá to bên bờ sông, nàng ta cười nói:

- Những công phu khác của người ta có thể không bằng các ngươi, nhưng khinh công thì tuyệt đối không thua kém hai vị đâu, các ngươi có muốn đến chơi thử trò bịt mắt bắt dê với người ta không?

Hai người hiện tại đã dám khẳng định rằng LIên Nhu một thân một mình đến đây, hơn nữa cô ta vẫn chưa phát hiện ra nơi ẩn náu của Đột Lợi. Có điều tình huống tốt đẹp này e rằng không duy trì được bao lâu. Nếu đợi cho Vân Soái và người của Chu Xán kéo đến thì ngày tàn của bọn gã đã tới rồi.

Khấu Trọng đến gần Từ Tử Lăng, nói:

- Bất kể khó khăn đến đâu cũng phải bắt sống cô ta trước khi Vân Soái đến đây, đó chính là con đường sống duy nhất.

Từ Tử Lăng vẫn chưa kịp đáp lời thì một tiếng kêu lạnh lùng từ phía khe núi truyền ra.

Hai người chợt thấy trong lòng bất an, thì đã lại một tiếng hú khác vọng tới, kẻ đang đến đã nhanh chóng xuống tới sườn núi, có thể nói thân pháp của kẻ đó thần tốc vô cùng, khiến cho người ta kinh ngạc.

Chương 332: Khinh công cái thế

Khấu Trọng quyết đoán nói:

- Tử Lăng bắt ả một lần nữa.

ừa nói hắn vừa nhảy lên không trung khoảng vài trượng, phóng tầm mắt về phía sườn núi đầy cỏ dại bên cạnh, rồi phóng người về phía bóng người đang nhẹ nhàng như khói đang hướng theo bóng Liên Nhu vừa chạy khỏi đỉnh đồi.

Khấu Trọng cười lớn một tiếng, lập tức xuất kích kỳ chiêu trong " Tỉnh Trung Bát Pháp". Tỉnh Trung Nguyệt như một ánh chớp rực sáng trong đêm, hướng về đối phương đang bay đến.

Sự tương giao giữa Từ Tử Lăng và Khấu Trọng quả thật thiên hạ vô song, Khấu Trọng chưa kịp nói ra lời thì Từ Tử Lăng đã bay người rượt theo Liên Nhu. Do hắn đã có kinh nghiệm trong giao đấu với Liên Nhu nên công việc này phải do hắn đảm nhận. Chỉ cần khắc chế được Liên Nhu thì sẽ có thể đặt điều kiện với Vân Soái và đám cao thủ. Nếu không thì cũng có thể kéo dài thêm một chút thời gian, để cho Đột Lợi tỉnh lại, lúc ấy sẽ có lợi hơn khi đối đầu với địch thủ.

Thiếu nữ này có khinh công rất cao, Từ Từ Lăng đã từng lĩnh giáo qua. Mặc dù trong mật thất nàng ta khó lòng phát huy Đằng Na Công Pháp, nhưng hắn vẫn phải đau đầu suy nghĩ nhằm tìm ra yếu điểm trong thân pháp của Liên Nhu mà lợi dụng sao cho có thể tốc chiến tốc thắng trong lúc thị lại tìm cách tránh xa nhằm đợi sự trợ giúp của phụ thân.

Hắn và Khấu Trọng có một điểm rất giống nhau đó là không bao giờ đầu hàng khó khăn và thử thách, đối mặt những việc gần như không làm nổi thì tinh thần của hắn lại càng lên cao như đỉnh núi.

Mặc dù vậy khi thấy Đột Lợi đột nhiên bất tỉnh y cũng thấy kinh hãi, nếu vài ngày trước có người dự đoán tình trạng như thế này thì hắn sẽ hỉ mũi khinh thường.

Liên Nhu có chút hoang mang, toàn tâm chú ý vào cách thức tiếp cận của từ Tử Lăng, thị ngưng thần nhìn đến nỗi mày chau mục nhíu.

Chỉ thấy Từ Tử Lăng lúc trái lúc phải như chạy trên dây, uốn lượn một cách đầy kĩ xảo, trên thân pháp dường như xuất hiện sự xuất thủ của binh khí, thật đã phát huy gần;t tới cảnh giới cao nhất. Y khiến cho Liên Nhu dù được chân truyền khinh công tuyệt thế của phụ thân cũng phải kinh hãi không biết tháoi lui đường nào.

Từ Tử Lăng lúc nhanh lúc chậm, khiến cho nàng ta bất luận chạy về hướng nào đều có thể bị trúng kế của hắn. Sinh lộ duy nhất đó là lùi chạy thật nhanh, rồi nhảy về phía sườn núi, để cùng hắn thi thố thân pháp khinh công. Tuy nhiên khi đó nếu Từ Tử lăng lại không đuổi theo mà quay lạI liên thủ với Khấu Trọng để đối phó với Vân Soái thì thật không có lợi chút nào.

Mặc dù rất tin tưởng tài năng và công lực của phụ thân nhưng Liên Nhu vẫn biết rõ thiên hạ khó có ai địch nổi sự liên thủ của Từ Tử Lăng và Khấu Trọng. Hơn nữa đổi lại nếu cha con nàng có thể liên thủ, rồi đợi thêm trợ thủ đến thì đây sẽ là đất chết của cả ba người bọn Tử Lăng và Khấu Trọng. Chỉ biết rằng nếu có xảy ra kịch chiến thì không có bút mực nào có thể miêu tả nổi sự quyết liệt.

Từ Tử Lăng cũng hiểu rất rõ tình thế này nên hắn càng ép cho Liên

Nhu phải ra tay. Ở một mức độ nào đó, trong hoàn cảnh đặc biệt này không gian thi triển cũng giống như một mật thất mở rộng mà thôi.

Trong nháy mắt, hắn nhảy sang phía trái Liên Nhu, rồI vút người lên phiến đá cách cô ta vài trượng, song thủ khum lại, song chưởng múa lên tạo thành một trường hấp lực mãnh liệt, khí thế kinh người. Toàn thân hắn tiến về phía cô gái có tư thế như Ngự Phong Nữ Thần đang bị chân khí áp chế đến mức tóc và áo đều cuộn bay lên.

Cùng lúc ấy ở phía đỉnh đồi cách đấy hơn mười trượng, đao khí của Khấu Trọng đã vây chặt lấy Vân Soái.

Hắn đã từng thấy thân pháp thiên hạ vô song của Vân Soái, biết rằng đọ khinh công với Vân Soái là việc vô tưởng, cách duy nhất là dùng kế lôi kéo khiến lão phải ra tay xuất thủ không thể truy đuổi. Tốc độ của hắn dù không bằng Vân Soái nhưng đao khí khẳng định có thể đuổi kịp bất kì sự biến hóa thân pháp nào, t nhưng nếu Vân Soái không phảI đang nóng lòng muốn cứu ái nữ, hắn cũng không có tình thế có lợi này.

Vân Soái lập tức lập định, tĩnh như sơn cốc.

Cần biết rằng, hắn nhanh vút như sao rơi từ gần sườn núi nhảy sang đỉnh đồi. Khinh công như vậy thì Khấu Trọng cố sức cũng có thể làm như thế nhưng không thể thực hiện một cách nhẹ nhàng và dễ dàng như vậy. Chỉ từ điểm này có thể thấy so với Khấu Trọng dù đã có đột phá trong khinh công nhưng thua lão một bậc.

Vân Soái vươn tay phải, trong tay đã xuất hiện món binh khí kì lạ hình trăng khuyết sáng chói, vừa giống đao lại giống kiếm lao về phía Khấu Trọng.

Hai người mặt đối mặt.

Vân Soái là loại người gặp một lần khó quên, thân hình y không khôi ngô nhưng cao và phong độ, khoáng đạt, toàn thân có sức mạnh phi phàm, khí chất cao quý, diện mạo giống như vị huynh trưởng chỉ hơn Liên Nhu vài tuổi.

Nhưng điểm thu hút thực sự của gã là đôi mắt hơi xanh, dịu dàng sâu thẳm đối xứng với sống mũi cao như sống mũi chim ưng cùng với khóe môi đầy kiên nghị khiến người ta cảm thấy hắn vừa có bề ngoài cứng như thép và nội tại đa tình.

Khấu Trọng một đao chém xuống.

Nguyệt Loan Đao của Vân Soái lập tức biến thành một đường sáng rực như chớp xé tan Tỉnh Trung Nguyệt, bóng đao lập tức tiêu tan.

Vân Soái chấn động mãnh liệt ngoảnh lại ngước nhìn, Khấu Trọng cũng bị chấn động mãnh liệt không kém, lập tức lùi về sau. Chiến quả thế này thật ngoài dự liệu của song phương.

Với Khấu Trọng mà nói, hắn muốn xuất ra bách đao chiến định bao vây đối phương khiến đối phương không thể nhanh chóng thoát thân được vì hắn cho rằng bất luận Vân Soái lợi hại thế nào đánh nhiều cũng chỉ có thể làm giảm đi kỳ chiêu đao pháp cương mãnh mà hắn tung ra.

Tuy nhiên đao này của Vân Soái bề ngoài giống như quyết chiến nhưng thật ra lại là chiêu rút lui rất cao minh. Nhưng do hai bên cùng ra sức quá mạnh nên khiến hắn phải lùi lại phía sau sườn đồi vài bước. Hắn vội vàng điều chỉnh lại tư thế để công vận khí.

Tính toán của Vân Soái cũng bị sai lệch nhiều, lúc đầu hắn cũng đánh giá rất cao Khấu Trọng nhưng trong lòng nghĩ rằng dù công

phu của Khấu Trọng có cao đến mức nào cũng khó lòng cản nổi công lực 60 năm mà hắn tập trung xuất thủ. Vì vậy khi nghĩ đến việc phải đọ sức khó khăn trước mắt trong lòng lão kinh hãi không nói cũng có thể tưởng tượng ra.

Trong thời gian rất ngắn, hắn đã hóa giải được khí thế tiến công của Khấu Trọng. Lúc này, Khấu Trọng cũng vụt lên cành cây ngang, phục hồi tư thế khiến cho lão mất đi cơ hội quý giá cứu ái nữ.

Vân Soái đằng thân tiến tới toàn lực xuất thủ.

Trận chiến giữa Từ Tử Lăng và Liên Nhu cũng vào giai đoạn quyết liệt, nếu Từ Tử Lăng muốn toàn tâm giết chết Liên Nhu thì mỹ nữ Ba Tư không chết cũng trong thương.

Trong trận chiến ngày đó ở mật thất, Từ Tử Lăng đã chiếm ưu thế vượt trội so vớI Lien Nhu, huống hồ bây giờ sau khi bất ngờ học được Chân ngôn thủ ấn của Phật môn và đả bại Thiên quân Tịch Ứng, khoảng cách giữa hai người lại càng lớn ra. Thế nhưng muốn bắt sống Liên Nhu lại không hề dễ dàng, hơn nữa kì công quái chiêu mà nàng ta xuất thủ không ngừng phối hợp với khinh công thân pháp do Vân Soái thân truyền khiến Từ Tử Lăng cũng rất đau đầu.

Tránh được cuồng phong vũ bão, sau khi tung mười tám chiêu kiếm vừa cương vừa nhu từ các vị trí khác nhau, Từ Tử Lăng giữ tâm tĩnh như chờ vân tán nguyệt tỏ rồi mới xuất chiêu số của Dịch kiếm thuật, ”dĩ nhân dịch kiếm dĩ kiếm dịch nhân”, đột nhiên xuất thủ chém ngang, Liên Nhu hét lên, nhu kiếm bị chém trúng văng khỏi tay rơi vào khe đá.

Từ Tử Lăng cười lớn một tràng dài, xuất thủ như ánh chớp lóe lên,ưởng thành chỉ kiếm đâm vào trọng huyệt ở vai trái Liên Nhu.

Liên Nhu không hổ là đệ tử chân truyền của Vân Soái, dù máu chảy đầm đìa, nửa người đau đớn vô cùng, tấm thân yêu kiều vẫn băng mình thóai hậu, tránh khỏi chỉ phong, rồi bay lướt lên không trung lách qua hai nhánh cây thông dài phía sau, lùi về phía sườn núi trong tư thế vô cùng đẹp mắt.

Từ Tử Lăng đâu có thời gian để chiêm ngưỡng, lập tức vút người lên vượt qua ngọn cây thông già, truy kích Liên Nhu đang đứng cách đó vài trượng. Chỉ cần tiến đến vị trí có thể xuất thủ, hắn khẳng định trong vài chiêu nữa là có thể tóm được Liên Nhu.

*

Khấu Trọng và Vân Soái sau khi giao đấu ba chiêu nhanh như thiểm điện trong không trung, rồI cả hai đều bay lộn về thạch địa để tiếp tục cuộc chiến. Với tài năng của Khấu Trọng mà vẫn bị chiêu số cùng thân pháp biến ảo quỷ mị của Vân Soái làm cho mồ hôi đẫm áo.

Nếu Khấu Trọng không từng được Thiên đao Tống Khuyết chỉ bảo cẩn thận e rằng đã sớm đại bại vong thân.

Vân Soái không những công lực thâm hậu mà điểm khó đoán nhất của lão là thân pháp bất tri kết hợp cùng với quái đao Loan Nguyệt, mỗi lần xuất chiêu đều có biến hóa khôn lường khiến hắn đối phó tốn rất nhiều sức lực.

Loan Nguyệt Đao giống như một phiến đoạt mệnh kim vân, lúc phải lúc trái như cuồng phong vũ bão có thể công kích từ trước từ sau khiến hắn không còn thời gian mà thở.

Có điều người ngạc nhiên nhất lại là Vân Soái. Mặc dù lão chiếm thế thượng phong nhưng mỗi lần sắp kích trúng Khấu Trọng thì trong khoảnh khắc với thân pháp kì dị hắn lại tránh được chiêu thức kỳ bí

mà lão đã tận mỹ sử dụng. Nhãn lực của lão cũng rất cao minh, phán đoán ra Khấu Trọng uyển chuyển thay đổi vị trí nhờ vào việc sinh ra hai dòng lực âm dương chính phụ rồi qua đó có thể dễ dàng di hình hoán vị. Nhưng dù vậy thì biết vẫn chỉ là biết mà lão không có cách gì đối phó đực, như thế không kinh ngạc mới là lạ.

Cần biết rằng Vân Sóai chính là tôn sư của võ đạo Ba Tư, gia nhập phái Đột Quyết rồi làm người đứng đầu phái, thế lực của hắn không hề nhỏ, vậy mà khi gặp một tên tiểu tử như Khấu Trọng, lão phải toàn lực xuất thủ vẫn không hàng phục được. Nghĩ đến đây, lão lại càng thâm hỏa nộ muốn hạ sát Khấu Trọng ngay lập tức.

Khấu Trọng lách thân tránh đường đao đang chém xuống, rồi xoay thân nhảy lên, ánh đao phủ đầu chém xuống liên miên bất tuyệt.

Vân Soái rút đao lại thì thấy công lực của Khấu Trọng lại bạo phát như dâng lên đỉnh điểm, lão liền kêu lên một tiếng rồi phát đao xuất lực đồng thời xoay chuyển thân hình.

Khấu Trọng ha ha cười lớn:

- Sớm biết ngươi sẽ ra chiêu này!

Vân Soái chỉ thấy Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng đang tràn đầy khí công nặng ngàn cân bỗng chuyển sang thế hư ảo tựa không hề xuất lực làm cho lão dùng sai lực đạo, trong lòng kinh hãi lập tức lùi lại tránh đao tiếp theo của Khấu Trọng. Chỉ thấy Loan Nguyệt Đao trên tay Vân Soái lập tức biến thành luồng ánh sáng chói rực chiếu rọi mặt đất, tấn công mãnh liệt về phía Khấu Trọng.

Bộ đao pháp này chính là bản lĩnh cất giấu kĩ càng của Vân Sư tên gọi là ”Diễm Dương Nhẫn Pháp” tức là đao pháp như ánh sáng mặt trời phổ chiếu thiên hạ, ánh đao quang minh sáng chói tựa không thể

tránh khỏi. Cả bộ nhẫn pháp bao gồm một ngàn lẻ ba chiêu thức, mỗi chiêu thức đều có tâm pháp đặc biệt kết hợp với thân pháp và bộ pháp. Từ năm bốn mươi tuổi lão đã luyện thành bộ đao pháp này mà chưa hề gặp đối thủ. Điều đặc biệt nhất của đao pháp là mỗi lần đề chân khí sẽ liên tiếp xuất ra mười đao sau đó mới hoán khí vì thế đao pháp cực nhanh lóe sáng khiến cho đối phương dù công phu thâm hậu hơn cũng bại vong vì tốc độ đao quá nhanh.

Khấu Trọng có thể khiến lão không tiếc chân nguyên hao phí mà giở bộ đao pháp “Diễm Dương Nhẫn Pháp” quảng để kiêu ngạo.

Thực tế thì Khấu Trọng chưa kịp đắc ý, một chút ưu thế miễn cưỡng mà hắn vừa giành lại được lập tức tiêu tan. Trong khoảnh khắc nơi nơi sáng rực đao khí vút tới nghênh diện. Đừng nói là nhìn rõ chiêu số và thân pháp của đối thủ, đến xác định đâu là thực chiêu đâu là hư chiêu cũng quá khó.

Vân Soái thì giống như đám khói vô trọng lượng, vút tới cùng với gió núi, liên tục thay đổi vị trí tấn công vào những điểm yếu mà đối phương không hề nghĩ tới.

Khấu Trọng không thể dựa vào song mục để phán đoán, mà chỉ dựa vào cảm giác vận toàn lực để phá giải chống đỡ với lưỡi đao kì lạ đang vù vù lướt tới đỡ lấy sức mạnh phản kích của đối phương, rồI từng bước tăng cường áp lực tấn công.

Tiếng đao va vào nhau liên miên bất tuyệt. Khấu Trọng giống như chiếc đinh đóng chặt vào mặt đất dẫu chết cũng không lùi một bước. Trong thâm tâm hắn biết rõ nếu đọ thân pháp với đối thủ đáng gờm này chỉ làm cho thời gian thất bại càng ngắn đi.

Vân Soái khi chuyển sang khẩu đao thứ năm xuất chiêu thứ bốn mươi thì chợt nghe tiếng gọi của ái nữ Liên Nhu liền phân tâm bèn

chém bừa một đao, ngay lúc đó Khấu Trọng liền thừa cơ phi thân bay lên. Vân Soái miệng khẽ nói tiếc quá. Nhưng cho dù lão có giết được Khấu Trọng mà tiểu mạng của ái nữ không giữ được thì thật không đáng chút nào.

Từ trước đến nay lão đều dựa vào nhãn lực cao minh nhanh chóng đoán được thực hư của đối thủ rồi dùng kì chiêu đánh bại đối thủ. Nhưng trong lúc này Khấu Trọng vẫn như một cái đầm lặng không đáy luôn khiến hắn dù đã dùng đến những kỳ chiêu sát thủ để tấn công mà kết quả vẫn là vô ích, không tổn hại đến sợi tóc của đối phương. Cảm giác uất ức tức giận này càng khiến con người tự phụ của lão cảm thấy khó chịu đến chết đi được.

Tuy nhiên lão hoàn toàn chiếm thế chủ động muốn lui, muốn tiến Khấu Trọng không thể ngăn cản được.

*

Từ Tử Lăng rượt theo Liene Nhu tới trên sườn núi, y bay vút lên cao rồi lao xuống.

Liên Nhu tự biết không phải là đối thủ, bèn tiến về phía sườn núi, hạ giọng nói:

- Đừng tiến tới nữa nếu không nô gia sẽ nhảy xuống tự vẫn cho người xem.

Từ Tử Lăng dừng lại cách cô gái vài trượng, chưa kịp xuất khẩu gì thì Liên Nhu đã tiến lên song thủ ra đòn phản công toàn lực.

Cùng lúc đó từ phía sau Khấu Trọng hét lớn:

- Tử Lăng cẩn thận, lão Vân đang tới đó!

Trong một khoảnh khắc rất ngắn Từ Tử Lăng đang từ thế chiếm thượng phong đã phải rơi vào cảnh chống đỡ địch thủ từ lưỡng bề tiền hậu.

Đối phương lại là một đại cao thủ nên để tránh khỏi Từ Tử Lăng sẽ phải lập tức xoay người thoát khỏi sự tấn công bất ngờ từ phía sau. Nhưng cứ thế này nếu cha con họ thừa cơ mà liên thủ thì rất khó chống đỡ, vả lạl nếu không có sự trợ giúp của Khấu Trọng thì hắn chắc chắn sẽ mất mạng. Hơn nữa, hắn biết rõ chỉ cần đỡ được đòn tiến của hai cha con họ Khấu Trọng sẽ kịp thời lao tới ứng cứu.

Từ Tử Lăng hừ một tiếng xoay người quay lưng lùi nhanh về phía Liên Nhu đang đứng ở gần sườn núi. Tư thế của gã giống như lao tới giơ lưng cho Liên Nhu luyện chưởng. Ngay cả Liên Nhu cũng không khỏi ngạc nhiên, thiên hạ không ngờ lại có chiêu số tự tận thức như thế này.

Đôi mắt của Từ Tử Lăng trong khoảnh khắc chói lên do ánh sáng từ lưỡi đao Loan Nguyệt của Vân Soái. Lưỡi đao cong quái dị này lướt theo một đường cong kì dị có thể phát huy hết uy lực khi từ trên lao xuống mang theo khí công mãnh liệt có thể chém đứt mọi vật cản trên đường tiến của Vân Soái.

Từ Tử Lăng tự trong tâm cảm thấay mắn nếu hắn phân tâm không tập trung tinh thần và trí lực ứng phó một đao toàn lực của Vân Soái thì kết cục dù không chết thì cũng bị trọng thương.

Nhưng song thủ của Liên Nhu cũng mang theo kình lực bài sơn đảo hải nhằm vào hậu bối của hắn, nếu để cô ta đánh trúng thì đảm bảo bất kì chân khí hộ thân nào đều sẽ vô dụng.

Từ Tử Lăng vận công hét lên một tiếng. Chân ngôn bật ra tựa như

truyền tới từ chốn cửu thiên mà lại giống như sấm động từ mặt đất. Vân Soái và Liên Nhu không kịp phòng bị, bị tiếng thét làm chói tai tâm thần điên đảo.

Liên Nhu bị ảnh hưởng rõ rệt hơn Vân Soái, tấm thân kiều diễm của nàng chao đảo, thân pháp không còn vững vàng, tốc độ chậm lại hơn rất nhiều.

Từ Tử Lăng ổn định lại tư thế, sử dụng chiêu La Hán vươn thân trong Đại Thạch tự, hắn vận chân khí từ trong cơ thể thoát ra tứ chi rồi lại chuyển mình tiến lại phía sau Liên Nhu một cách thần bí.

Liên Nhu đột nhiên hồn siêu phách lạc, nãy giờ trong tiếng thét song thủ của nàng ta vẫn tấn công vào đôi vai to lớn của Từ Tử Lăng, vậy mà điều làm cô ta khó hiểu nhất đã xảy ra.

Áo choàng của Từ Tử Lăng trong chớp mắt dường như phất nhẹ lên ba lần. Bàn tay nhạy cảm của Liên Nhu cảm nhận rất rõ chiếc áo của chàng cao thủ Hán nhân thanh tú mê người này kì thực đã co giãn, thả hấp lực đến hơn ba lần, mỗi lần đều làm tiêu giảm lực công kích của nàng ta. Khi mà đôi tay Liên Nhu chạm vào vai của Từ Tử Lăng thì chưởng lực đã giảm chỉ còn năm phần. Càng cố thì lạI càng không có kết quả, giống như việc dùng tay đi tóm một con lươn, dùng lực càng mạnh thì con lươn lại càng dễ trườn ra khỏi bàn tay.

Liên Nhu còn chưa kịp chuyển chiêu thức, thì thấy trước mắt sáng chói lên, lần này nàng ta không phải đối diện với Từ Tử Lăng mà là với Loan Nguyệt Đao của chính phụ thân đang ầm ầm lao tới.

Từ Tử Lăng cảm thấy quá may mắn, nếu hắn mà chưa học qua Đại Kim Cương Luân Ấn Pháp, không dù phi thường trong cơ thể, xoay chuyển Đại Kim Cương Luân Ấn ba lần tuyệt không thể phá giải được chưởng lực của Liên Nhu. Rồi lợi dụng khoảnh khắc ngắn ngủi

khi Liên Nhu còn đang tìm cách tránh đòn của Vân Soái, hắn vận lại nội công để tiêu tán tất cả khí công nhập thân từ chưởng lực của Liên Nhu. Khi cách Liên Nhu khoảng năm tấc thì tất cả chân khí của gã đã hoàn toàn hồi phục. Không để mất đi cơ hội nghìn năm có một để sinh cầm Liên Nhu, hắn ngay lập tức quay người lại, hữu thủ vươn về phía Liên Nhu đang tránh đòn, ngũ chỉ sinh ra hấp lực kì lạ chỉ cần Liên Nhu theo bản năng lùi lại tránh đao của cha nàng, hắn sẽ thừa cơ tóm gọn nàng ta.

Trong tình cảnh gần như không thể hắn đã hoàn hảo đột xuất kỳ chiêu chuyển thủ thành công.

Khấu Trọng người và đao hợp nhất vút tới như sao băng từ khoảng cách ba trượng trên không trung.

Vân Soái rơi vào tình cảnh trở tay không kịp, lão không hề nghĩ tới Từ Tử Lăng ngay tức khắc đã chuyển đổi cục diện. Tuy vậy là đại tông sư võ học lão nhìn ra ngay mưu đồ của Từ Tử Lăng nhằm bắt ái nữ. Lâm nguy bất loạn, trường bào của lão phất động, lập tức xoay người chuyển hướng phi theo đường cong tránh khỏi ái nữ và ngay tức thì chuyển hường tấn công địch thủ từ phía sau.

Ánh sáng chấn động hướng thẳng Từ Tử Lăng mà tiến.

Do đã nhìn qua tuyệt kĩ của Vân Sóai nên Từ Tử Lăng đã không phán đóan sai, trong lòng hắn đã có chuẩn bị. Hắn lập tức chuyển vận song thủ ngầm vận Bảo Bình Ấn Quyết, khí công đổi hẳn, Bảo Bình Khí công dâng lên từ trong tâm chưởng đẩy Liên Nhu ra xa vài bước.

Tiếp đến hắn lại hét một tiếng lớn, hai tay biến hóa thiên hình vạn dạng, cuối cùng xuất ra chiêu thức Sư Tử Ấn đỡ lấy lưỡi đao vàng của Vân Soái.

- Tang tang tang!

Âm thanh vang lên bất tuyệt, trong khoảnh khắc Từ Tử Lăng liên tiếp đỡ được mười đao của Vân Soái. Y đối phó với đại sư võ học của Ba Tưkhinh công cái thế mà không lùi một bước.

Có tiếng kêu thất thanh của Liên Nhu truyền tới.

Vân Soái dùng cước lực đạp đất bay lên không trung, rồi lại lao xuống ứng cứu nhưng đã quá muộn. Liên Nhu sớm đã bị rơi vào tay của Khấu Trọng.

Có tiếng gió rít lên ầm ầm, rồi bóng dáng của khoảng hơn mười nhân thủ xuất hiện ở phía sau sườn núi. Tuy nhiên chúng đã đến chậm một bước.

Chương 333: Già lâu la vương

Khấu Trọng nhẹ nhàng kéo thân thể mềm nhũn vô lực của Liên Nhu đang dựa vào gã về hướng vách núi, trong khi Vân Soái nhìn gã không chớp, mắt lộ sát khí, rõ ràng đã động chân nộ. Nếu như không phải Từ Tử Lăng ở bên đang hết sức chú ý canh chừng, nói không chừng hắn ta đã dùng khinh công tuyệt thế thử đánh liều một phen.

Sau khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hợp lại, ba trong số hơn mười người đến sau nhanh chóng đi đến bên Vân Soái. Hai gã nhận ra "Tứ Xuyên Bàn Cổ" An Long và "Độc Thù" Chu Mị, còn người thứ ba trông không có vẻ gì đặc biệt, dáng người không cao không thấp, thân hình vừa phải, không để râu, nhưng Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều cảm thấy đây mới chính là nhân vật nguy hiểm. Không phải đơn giản vì mục quang tà dị của y, mà còn vì thân pháp khí độ của y nhất định không dưới An Long. Phải biết An Long được liệt danh trong Tà đạo bát đại cao thủ, chỉ cần dựa vào sự đánh giá đó có thể biết rằng người đó thuộc loại không dễ đối phó.

Vân Soái dường như không để ý đến lợi thế về người của bên mình, đôi mắt lấp lánh tinh quang của lão ta chằm chằm nhìn Khấu Trọng, lạnh lùng nói:

- Hãy buông nữ nhi của ta ra, bản nhân có thể cho các ngươi cơ hội quyết đấu công bằng, bằng không mọi hậu qủa các ngươi phải gánh lấy.

Khấu Trọng cùng với Từ Tử Lăng từ nhỏ đến lớn đã trải qua bao nhiêu gian nguy kinh hiểm, làm sao có thể để ý đến những lời đe doạ của lão ta, hai gã quay sang nhìn nhau cười, rồi Khấu Trọng day lại

phía địch nhân cười ha hả nói:

- Thật uổng phí cho ngươi là quốc sư của một nước, những lời lẽ nực cười đó mà cũng có thể nói ra được. Chúng ta dùng chân công phu bản lĩnh để bắt sống nữ nhi bảo bối của ngươi. Muốn thả người hả? Mau thể hiện chân công phu ra cho lão tử xem!

An Long mục quang hung hiểm nhìn về phía hai người, hẳn là đang nhớ tới thâm cừu đại hận lúc trước. Nhưng hắn lẳng lặng không nói câu nào, rõ ràng là tôn trọng quyết định của Vân Soái.

Chu Mị, nhãn thần oán độc, hung dữ nói:

- Hai ngươi đều có danh khí không nhỏ, lại cùng nhau hiếp đáp đàn bà con gái như vậy, còn gì là anh hùng hảo hán.

Cuối cùng chân khí của Khấu Trọng đã áp chế thành công kình khí phản kháng trong nội thể Liên Nhu, làm cho cô ả đến mắt cũng không mở được, đừng nói là di chuyển hay nói chuyện, chỉ nhờ vào gã nắm cánh tay ngọc làm điểm tựa mới không gục xuống.

Gã ung dung nhàn nhã nói:

- Những lời nói này của Mị công chúa thực sự làm cho người ta khó hiểu. Trước hết ta và Lăng thiếu gia lăn lộn trong giang hồ chỉ là hạng tiểu lưu manh, từ trước đến nay chưa bao giờ xưng là anh hùng hảo hán. Thứ hai là đàn bà con gái cũng có nhiều loại, giả như chúng ta có thể cùng nhau bắt giữ Chúc Ngọc Nghiên, e rằng mọi người chỉ có tán thưởng sự lợi hại của chúng ta chứ không chê trách tí nào, Mị công chúa thấy có phải không?

Chu Mị ngay lập tức cứng họng không nói được gì, tuy vậy vẻ mặt vẫn còn muốn cưỡng biện. Trung niên nhân đứng cạnh cô ta khẽ đập

nhẹ cô ta một cái, Chu Mị lập tức ngoan ngoãn không nói gì nữa, chỉ trừng mắt nhìn Khấu Trọng vẻ căm phẫn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy rất kì quái, người đó rốt cuộc là thần thánh phương nào mà Chu Mị lạ lời hắn ta như vậy.

Các cao thủ sau lưng bốn người bọn Chu Mị đã sớm đi tỏa ra bốn hướng, vây lấy vách núi một giọt nước cũng không lọt, hai gã Khấu Từ trừ phi có thể bay qua vách núi trốn chạy, nếu không đừng hòng có thể li khai.

Còn may mắn là đối phương vẫn chưa biết Đột Lợi đang vận công liệu thương ở bí động sau núi, nếu không hai gã nhất định sẽ phải đau đầu tìm cách giải quyết. Đó chính là nguyên nhân vì sao Khấu Trọng kiềm chế Liên Nhu không cho cô ta có thể mở miệng.

Vân Soái đột nhiên nhìn về phía trung niên nam tử kia, thấy y mỉm cười nói:

- Vân quốc sư có thể tự mình quyết định, Chu mỗ hoàn toàn tuân theo.

Hai gã trong lòng chấn động, đoán được rằng người đến chính là phụ thân của Chu Mị, tự hiệu là Già Lâu La Vương Chu Kiệt. Phải biết y là người gánh vác trọng trách quốc vụ, điều binh khiển tướng; vậy mà cũng cũng tự mình ra tay đối phó với họ, có thể thấy rằng y đối với hai người đã kết thâm thù đại hận, cho dù có dốc hết nước ở sông hồ trong thiên hạ cũng khó mà rửa sạch được.

Vân Soái chuyển mục quang sang Khấu Trọng, trầm giọng nói:

- Ngươi hãy ra điều kiện để thả người! Chỉ cần không thái quá thì ta có thể chấp nhận. Đừng quên là người Hán các ngươi có câu nói

“Thà làm ngọc vỡ còn hơn ngói lành"!

Khấu Trọng mỉm cười:

- Thế mới thực sự là cầu thị đó! Điều kiện rất đơn giản, chính là trước hoàng hôn ngày mai nhân mã các ngươi không được gây phiền phức cho chúng ta, càng không được phái người hay diêu ưng giám thị chúng ta.

Ài da! Ta vốn muốn giết quách con chim ưng đó, chỉ e rằng làm như vậy là quá tàn nhẫn đối với con diêu ưng khả ái của ngươi. Thôi thì chỉ cần chừng đó thôi.

Cả Vân Soái, Chu Xán và mọi người đều rất ngạc nhiên, không phải vì điều kiện quá hà khắc khắt khe mà là vì điều kiện đưa ra quá đơn giản, nên cũng quá khó cự tuyệt.

Chỉ có Từ Tử Lăng trong lòng hiểu rõ, chiêu bài của Khấu Trọng là để dễ dàng tiến hành dĩ chiến dưỡng chiến và lợi dụng điều này để giam chân thế lực của đối phương. Bất quá làm vậy chẳng khác gì đang đùa với lửa, một sơ hở nhỏ có thể dẫn đến tự mình thiêu cháy chính mình.

Vân Soái gật đầu đồng ý:

- Nếu như ngươi đồng ý lập tức phóng thích Nhu Nhu, bản nhân lấy danh dự quốc sư Tây Đột Quyết đảm bảo nhất định thực hiện theo những yêu cầu của ngươi.

Khấu Trọng cười nói:

- Điều đó có gì là khó, vậy coi như chúng ta nhất ngôn vi định!

Khấu Trọng ôm lấy giữa lưng Liên Nhu, nhẹ nhàng hất đại mĩ nhân Ba Tư về phía Vân Soái. Chỉ thấy Liên Nhu xoay tròn như múa trong không trung, thân hình mềm mại duyên dáng cảm động lòng người vô cùng gợi cảm, chỉ đến khi cô ta nằm gọn trong vòng tay của Vân Soái, tâm thần của những nam nhân có mặt ở đó lúc bấy giờ mới hết ngơ ngẩn.

An Long và Chu Xán vẫn không có biểu hiện gì khác thường, nhìn vào không thể biết nội tâm bọn họ đang nghĩ gì. Trong khi đó đôi mắt đẹp của Chu Mị bắt đầu sáng lên, ngầm ra ám hiệu cho An Long, hy vọng cùng nhau hủy ngôn xuất thủ, nhất cử thu thập hai gã.

Vân Soái nhìn sơ qua một lượt, thấy nữ nhi chỉ là đang bị chế trụ kinh mạch, chỉ cần vận khí để khí huyết lưu thông là có thể phục nguyên; song mục tinh quang đại thịnh nhìn về phía hai người, gật đầu nói:

- Hai vị hãy trân quý khoảng thời gian từ giờ đến hoàng hôn ngày mai, bản nhân nhất địch sẽ rửa cái hận này.

Nói đoạn liền ôm ngang con gái quay đầu đi thẳng nhanh như gió, chớp mắt đã thấy khuất sau sườn núi.

Tình hình lập tức trở nên vi diệu phi thường, Vân Soái rời đi không nói năng gì với những người còn lại; việc động th đối phó với hai người hay không hoàn toàn do Chu Xán quyết định, không khí trở nên khẩn trương.

Chu Mị đảo ánh mắt, cố gắng thúc dục cha cô ta xuất thủ, lại lôi kéo thêm cả An Long. Chỉ thấy tên béo này giơ ngón tay cái lên cười tán thưởng:

- Anh hùng xuất thiếu niên, hai vị tiểu huynh đệ quả nhiên không tệ,

An mỗ bội phục bội phục,chỉ tiếc là còn trẻ thế này mà đã khó tránh khỏi tai kiếp! Nay xin bái biệt tại đây.

Đoạn kéo Chu Mị, hãy đang còn chưa muốn bỏ cuộc, xoay người bỏ đi.

Chu Xán cũng lui bước cười lớn:

-Việc giữa chúng ta chỉ có thể giải quyết khi một bên máu chảy phơi thây! Hai vị hãy trân trọng giữ gìn.

Trong nháy mắt, địch nhân đi hết không còn một bóng. Vách núi trở nên vắng lặng như cũ, chỉ còn lại hai người dưới trời sao lấp lánh. Khấu Trọng cười khổ:

-Có phải là ta đã sai rồi không?!

Từ Tử Lăng rời khỏi vách núi, đặt tay lên vai gã, vui vẻ nói:

- Ngươi đương nhiên không sai! Theo như ta thấy thì thậm chí ngươi còn đạt được sự tôn kính của Vân Soái.

Khấu Trọng ngạc nhiên dừng bước, tỏ vẻ không hiểu:

- Tôn kính? Có phải ngươi đang đùa ta không? Chẳng lẽ ngươi không nghe hắn lặp đi lặp lại sẽ nhất định rửa sạch thù này hay sao?

Từ Tử Lăng phân tích:

- Vân Soái chỉ vì phụ tử Chu gia và An Long nên mới đối phó với chúng ta, thực ra mục tiêu của hắn ta chỉ là Đột Lợi. Giữa hắn và chúng ta thực sự không có mối thâm thù không thể giải quyết nào. Vừa rồi ngươi tỏ ra rất khẳng khái hào sảng, lấy hành động của bọn

Chu Kiệt và An Long mà so sánh thì rõ ràng là bọn chúng quá ti bỉ hèn kém. Sở dĩ hắn ta cố ý bỏ đi không thèm để ý gì, cũng không nói nửa câu, chính là để xem xem bọn Chu Kiệt An Long có tôn trọng lời hứa của hắn hay không.

Đoạn nói t

- Hơn nữa chúng ta không hề giở thủ đoạn đối với nữ nhi bảo bối của hắn, lão Vân này tinh nhanh như gà ăn đom đóm, minh bạch mọi việc, tất hiểu lẽ xử sự.

Khấu Trọng tâm phục nói:

- Qua sự phân tích của Lăng thiếu gia, ta cũng có cảm nhận như vậy! Bất quá ta thấy lão Vân người Ba Tư này tính khí cao ngạo, quyết không cam chịu thất bại như vậy. Nếu như hắn vẫn dồn toàn lực truy kích chúng ta, thì việc này hậu họan vô cùng. Hà! Nữ tử Ba Tư đó quả thực là hấp dẫn! Ta thực sự bất đắc dĩ lắm mới trả lại cô ta, được ôm cô ta trong lòng mới thoải mái dễ chịu làm sao.

Từ Tử Lăng cáu kỉnh nói:

- Ngươi còn không lo tập trung tinh thần sức lực vào việc làm sao ứng phó với khoái đao của phụ thân cô ta! Nên nhớ nếu đơn đả độc đấu, chúng ta vẫn còn kém lão Vân một chút.

Khấu Trọng hai mắt sáng lên, gật đầu nói:

- Cùng lão Vân động thủ thực sự có thể học được rất nhiều điều. Dù sao cũng đang có thời gian, chi bằng chúng ta cùng nhau nghiên cứu thử xem.

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Trước hết chúng ta phải chịu khó suy ngẫm một chút, chính là tại sao hắn có thể nhanh hơn chúng ta? Chỉ cần nghĩ thông suốt được điểm này, không phải là chúng ta không có cơ hội thắng hắn.

Khấu Trọng kéo y trở lại phía vách núi, hai người ngồi xuống, bốn chân treo lơ lửng trên không trung. Trước mắt là không gian vô tận với các vì tinh tú cùng bình nguyên bao la, khiến cho tinh thần của họ thêm sảng khoái minh mẫn.

Khấu Trọng trầm mặc một lúc, sau đó nói một cách vô thức:

- Thời gian ta và hắn đọ sức với nhau khá dài, ấn tượng đặc biệt sâu sắc. Giờ hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, dám khẳng định sở dĩ hắn có thể sử dụng đao pháp thần tốc đến thế là căn cứ vào ba nguyên nhân.

Từ Tử Lăng hít một hơi dài, ngửng mặt lên đón lấy trận gió núi mạnh đang thổi đến, trong lòng cảm thấy vô cùng hứng thú:

- Nói ta nghe xem!

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Hôm nay chúng ta mới lại có dịp kề vai sát cánh đối địch, có thời gian rỗi đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội nghiên cứu võ công! Có thể thấy rằng chỉ khi phải chịu áp lực, con người mới cố gắng vươn lên, phấn đấu hết sức không hề lơi lỏng.

Từ Tử Lăng đồng ý:

- Cái đó gọi là liên tục cố gắng tự cường. Nhưng nếu không có những kích thích như đối đầu với Vân Soái thì chúng ta khó có thể

liên tiếp có những bước đột phá như hai ngày gần đây. Dĩ chiến dưỡng chiến chính là điều mà chúng ta đang cần. Ài! Dường như ta đang nói lan man đi ra khỏi chủ đề ban đầu rồi!

Khấu trọng cười nói:

- Được rồi! Trở lại vấn đề cũ nhé! Đao pháp của Vân Soái sở dĩ có thể vừa thần tốc vừa đầy đủ kình lực như vậy đều là vì hắn ta có thể lấy tròn làm thẳng, cũng là vì đặc tính thanh quái đao của hắn. Trừ phi chúng ta có những thanh đao như thế để sử dụng, nếu không thì việc bắt chước chỉ là vẽ hổ hóa chó mà thôi.

Từ Tủ Lăng gật đầu nói:

- Đó chính là điểm mấu chốt, tốc độ chuyển động biến hoá của loan đao đương nhiên nhanh hơn nhiều so với đao thường. Ngoài ra còn có thể lợi dụng đặc tính xoay chuyển phá không của nó, phối hợp với đặc dị thủ pháp, những điểm này chúng ta không thể bắt chước được.

Khấu Trọng nói:

- Cũng không phải là hoàn toàn không có biện pháp, thủ pháp của ngươi từ trước đến nay chủ yếu là thẳng, nếu thêm vào những chiêu thế theo đường tròn thì sẽ càng biến hoá vô cùng, Lăng thiếu gia hãy suy nghĩ thêm đi!

Từ Tử Lăng động dung nói:

- Đề nghị này rất hợp lý!

Khấu Trọng nói tiếp:

- Thứ hai là thân pháp bộ pháp của hắn ta, về mặt này kiểu gì chúng ta cũng thua hắn một bậc. Ngươi xem có cách nào có thể cải tiến không, nếu không khi đối mặt với hắn vẫn chỉ là tính xem chống cự được bao lâu mà thôi!

Từ Tử Lăng lộ rõ vẻ tập trung suy nghĩ, đột nhiên kêu lớn:

- Ta nghĩ ra rồi!!

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Tiểu tử khá thật! Ngay cả việc gần như không còn hi vọng gì nữa mà cũng có thể khám phá được.

Từ Tử Lăng hai mắt long lanh sáng lên một cách kì lạ, nhìn về nơi rừng rậm thăm thẳm toàn một màu đen trầm mặc đằng sau vách núi, từ từ nói:

- Ngươi còn nhớ cái lần học nhảy qua vách núi sau đó cuối cùng đã luyện thành Ô Độ Thuật không?

Khấu Trọng lộ vẻ như đang hồi tưởng lại, nghi hoặc nói:

- Vậy có quan hệ gì với những điều này?

Từ Tử Lăng quay đầu lại phía gã nói:

- Ý ta muốn nói đến cái cảm giác lúc từ trên đỉnh vách nhảy xuống, toàn thân lâng lâng giữa hư không. Nhưng bây giờ vấn đề của chúng ta là lúc từ một điểm chuyển đến một điểm khác e rằng lực đạo không đủ ảnh hưởng đến kình khí huyết mạch toàn thân, như vậy vừa tốn sức lại vừa làm chậm tốc độ, nếu như chúng ta phát kình ở ngay lúc mới di động thì giống như cái hồi nhảy ở vách đá ấy, ngươi

đã rõ chưa?

Khấu Trọng đột nhiên bật người lên, sau đó một tiếng “vù“ gã bay nhẹ đến một nơi cách đó khoảng ba trượng, lớn giọng la lên:

- Thành công rồi!!

Từ Tử Lăng trong lòng nghĩ chẳng lẽ lại đơn giản và dễ dàng như vậy, nhưng đúng là Khấu Trọng chỉ vừa bay nhẹ người đã nhanh hơn bình thường. Gã cũng dồn sức vận khí, phản lực trong người đẩy mạnh lập tức thân hình bật lên cao. Tuy nhiên gã không tiếp tục vận khí như bình thường, mà chuyển hướng lực đạo lúc đầu tiến về phía Khấu Trọng, toàn thân phơi phới lâng lâng bay như lông chim, tựa như không có một chút trọng lượng nào,đến lúc bay đến cạnh Khấu Trọng mới tiếp tục vận động một luồng chân khí khác, điểm nhẹ lên mặt đất, thân hình lướt xéo vượt qua khoảng cách đến bẩy trượng nữa, đáp vững vàng một cành lão tùng nghiêng ra phía vực thẳm. Phép vận khí này một nặng một nhẹ, hòa hợp sâu sắc với đạo thiên nhiên dưỡng sinh.

Đó là việc bình thường không thể làm được, bây giờ thì lại quá nhẹ nhàng và đơn giản, giống như chẳng mất chút sức lực nào, không những vậy chỉ cần vận kình lực không bằng nửa lúc bình thường.

Khấu Trọng hú lên một tiếng, nhảy vút lên cao, hai tay ôm gối liên tiếp lộn hơn 10 vòng trong không trung rồi hạ mình xuống cạnh Từ Tử Lăng.

Hai người đồng thanh cười lớn tràn đầy niềm vui sướng mãn nguyện.

Thực ra ngay sau khi đựoc tận mắt chứng kiến bản lĩnh khinh công tuyệt thế của Vân Soái, họ đã trăm phương ngàn kế tìm cách khắc

phục điểm thua kém này. Đến khi nghĩ thông được tâm pháp, cũng là công hành viên mãn.

Đổi lại là người khác, cho dù có nghĩ ra cái đạo lý này thì cũng không có cách nào có thể thành công. Thử hỏi xem ai có thể khống chế thể nội chân khí thu phát tùy tâm dễ dàng như bọn gã được?

Khấu Trọng cười vui sướng:

- Điều kiện thứ ba chính là khả năng vận chuyển thể nội chân khí khéo léo nhuần nhuyễn, điều này đối với chúng ta thì quá dễ dàng, không cần phải tốn sức lực và tinh thần suy nghĩ nữa.

Đột nhiên thấy thân hình Từ Tử Lăng như lướt trong không không trung, lật mình một cái, tả hữu cước liên hoàn tấn kích mạnh mẽ vào ngực Khấu Trọng. Khấu Trọng không hề lúng túng, thối lui một chút nhất tề tung ra hai chưởng. Nghe “phách phách” hai tiếng. Khấu trọng nhân đó mượn lực phản chấn bay lên đầ trong tay đã có Tỉnh Trung Nguyệt, toàn lực chém xuống, cười nói:

- Lão Vân lợi hại nhất là ở tám chữ chân ngôn “hữu lực phát lực,vô lực tá lực”! Hãy xem công phu của lão tử đây!

Từ Tử Lăng cấp tốc hoán khí, hữu chưởng quét ra, tuy nhiên không kích trúng Tỉnh Trung Nguyệt, lập tức có cảm giác không thể dụng lực, vì hơn nửa lực đạo cùng kình khí do thủ pháp xảo diệu của Khấu Trọng điều khiển vẫn chưa tới.

Khấu Trọng cười lớn nói:

- Đây mới là thật này!

Tỉnh Trung Nguyệt khoát một vòng nhỏ chừng nửa xích, lại một đao

phách tới, tốc độ nhanh không sao tưởng tượng được, hiển nhiên không chỉ là thủ pháp nhả lực, mà còn thêm phần tá lực mượn của Từ Tử Lăng, cực kỳ vi diệu.

Từ Tử Lăng đổ người xuống thấp, tay trái kích lên một chưởng, chưởng kình nghênh đón đao phong của Tỉnh Trung Nguyệt.

- "Ầm"

Khi Khấu Trọng bị hất lại vọt lên cao, Từ Tử Lăng tay phải xuất quyền, tại sát na hai chân gã vừa tiếp xúc với mặt đất, quyền phong bột phát như sấm sét kích về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng xoay người tránh quyền kình, rơi xuống một mỏm đá cách Từ Tử Lăng khoảng ba trượng, kinh hãi hỏi:

- Tại sao ngươi sau khi đỡ một đao của ta lại có thể phản kích nhanh như vậy?

Từ Tủ Lăng mỉm cười nói:

- Đó lại là một loại thủ pháp tá lực khác, sau khi ta hấp thu một phần kình lực của ngươi lại hoàn lại cho ngươi! Trong thiên hạ có lẽ chỉ có chúng ta dựa vào võ công Trường Sinh Quyêt và Hoà Thị Bích mới có thể làm được điều đó.

Y ngừng lại một chút, đoạn tiếp tục nói:

- Hôm đó trên đường sạn đạo vào Ba Thục, Loan Loan yêu nữ từng có lần mượn cơ thể ta để quá chiêu với Vu Ô Quyển. Lúc đó ta nhớ đến kinh nghiệm cùng ngươi và lão Bạt hấp thụ dị năng của Hoà Thị Bích, bèn ngầm hấp thu một phần công lực của ả. Vừa rồi ngươi đề cập đến tá lực chi pháp, ta tự nhiên có linh cơ, cố gắng áp dụng cách

ấy, bèn luyện thành Tá công đại pháp thiên hạ vô song này. Bây giờ cho dù Vân Soái có nhìn thấy cũng phải dạy cho hắn biết than rằng chúng ta trò đã vượt thầy rồi.

Khấu Trọng động dung:

- Quả là kỳ học khoáng cổ tuyệt kim! Nếu như thực sự có thể vận dụng được xuất thần nhập hoá, cho dù đối thủ có mạnh hơn chúng ta, chỉ cần chiêu thức không chênh nhau là mấy, thì chúng ta có thể ở vào thế bất bại.

Đoạn hét lớn:

- Xem đao!

Mãnh liệt hơn chiêu trước, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành một luồng hoàng mang công thẳng đến Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng minh bạch tâm ý của gã, đứng thẳng bất động, đẩy ra hai chưởng.

- “Ầm“.

Đao phong xung chấn với chưởng kình.

Khấu Trọng nhanh chóng thu đao lại, phách xuất đao thứ hai.

Từ Tử Lăng hoành chưởng quét ra hóa giải đao kình, cười nói:

- Thành công rồi!

Khấu Trọng vui sướng vô cùng, nhảy nhót reo hò ầm ỹ:

- Bây giờ chúng ta đồng thời sử dụng tá lực thủ pháp xem thử kết quả ra sao?

- “Đang”

Hai người đồng thanh kêu lên vẻ đau đớn. Một người gần ngã ngồi ra sau, người kia bị phản chấn tung lên không trung. Rõ ràng là tá lực thủ pháp của hai người đều không hiệu quá, hai người coi như toàn lực ngạnh tiếp một chiêu.

Khấu Trọng hạ mình xuống đất, phát giác ra rằng vết thương dưới vai do dùng lực quá mạnh đã bị vỡ ra, vội kêu Từ Tử Lăng dừng lại. Đọan nói:

- Đã đến lúc đi thăm tiểu Khả Hãn của chúng ta

Liền nghe giọng nói của Đột Lợi vọng lại từ phía khu rừng rậm phía sau vách núi:

- Đa tạ Khấu huynh quan tâm! Tiểu đệ đã sớm phục nguyên, chỉ vì thấy nhị vị lão ca luyện công căng thẳng quá nên không dám làm phiền!

Hai gã cùng vui vẻ đi xuống, Đột Lợi khí sắc hồi phục trở lại bình thường, tay cầm Phục Ưng thương đi đến bên cạnh hai ngươì, hoan hỉ nói:

- Những việc vừa mới xẩy ra ta đều nghe rất rõ ràng, chỉ là khi đó ta đang hành công đến gia đoạn khẩn yếu không thể dừng lại. Hai vị lão huynh đối với tiểu đệ thật đại nhân đại nghĩa, làm tiểu đệ thực là xấu hổ!

Khấu Trọng lấy làm lạ hỏi:

- Nghe Khả Hãn nói vậy, dường như muốn tâm sự với chúng ta điều gì, nếu không việc gì phải hổ thẹn như vậy.

Đột Lợi chắp tay thản nhiên nói:

- Đơn giản là Đột Lợi muốn giữ cho riêng mình cái phương pháp Dưỡng ưng luyện ưng, thật là không nên không phải! Phen này nếu Đột Lợi nếu có thể bình an trở về tệ quốc, nhất định sẽ cho người đến tặng cho Thiếu Soái một con lương ưng cực tốt, để Thiếu Soái sử dụng khắc địch chế thắng trên chiến trường.

Lần này đến lượt Khấu Trọng thấy lúng túng hổ thẹn:

- Ta nói Khả Hãn dạy cho ta phương pháp luyện ưng chỉ là ham chơi nói đùa, Khả Hãn đừng vì thế mà làm trái với di huấn của tổ tiên.

Đột Lợi cười nói:

- Thiếu Soái đúng là người bao dung độ lượng, vô tham vô cầu. Nhưng Đột Lợi này lời đã nói ra sẽ tuyệt không rút lại! Hơn nữa tiểu đệ cảm thấy hổ thẹn còn vì đã không tiết lộ cho hai vị biết là tiểu đệ vốn không muốn trở lại Quan Trung.

Hai người kinh ngạc vô cùng. Đột Lợi hạ giọng nói:

- Nơi mà ta muốn đến là Lạc Dương chứ không phải là Quan Trung. Nhân vì lúc này tệ quốc có một sứ đoàn mậu dịch ngoại thương rất lớn, đang giao dịch với Vương Thế Sung ở Lạc Dương, sau đó sẽ đến Quan Trung. Người phụ trách lại có quan hệ mật thiết với ta, chỉ cần ta gặp được họ thì có thể chuyển nguy thành an.

Từ Tử Lăng cau mày:

- Nếu như vậy thì chúng ta đáng nên cung hỉ Khả Hãn, Khả Hãn không cần ngại ngần vì điều này!

Đột Lợi lắc đầu nói:

- Hai vị đối với ta nghĩa bạc vân thiên, không hề tính toán lợi hại hơn thiệt, khiến tiểu đệ vô cùng cảm động! Vậy nên ta thay đổi ý định, quyết định bí mật tiềm nhập Lạc Dương, sau đó dành toàn tâm lực yểm trợ hai vị tiến nhập Trường An. Bề ngoài sứ đoàn chỉ là đại diện cho phía Hiệt Lợi, Khang Sao Lợi và Triệu Đức Ngôn sẽ không nghi ngờ gì, Lý gia càng không dám kiểm tra ngăn chặn. Đó thực sự là kế sách vẹn toàn mà chúng ta cần suy nghĩ. Còn việc hành động cụ thể như thế nào thì xin nhường cho nhị vị huynh đệ động não.

Khấu Trọng cười ha ha nói:

- Nhân lúc mặt trời chưa mọc, chúng ta sao không chạy con bà nó trăm dặm trước đã, đến lúc ăn sáng tiếp tục bàn sau!

Chương 334: Cường hàng bá đạo

Hán Phổ thành nằm giữa hai thành Tương Dương và Cảnh Lăng. Tuy không to lớn bằng Tương Dương và Cảnh Lăng, nhưng do nằm ở bên cạnh Hàn Thủy, nằm ở vị trí xung yếu nên rất thịnh vượng.

Thành này mặc dù trong phạm vi thế lực của Giang Hoài Quân nhưng không do Đỗ Phục Uy trực tiếp quản lý, mà lại do bang hội trong thành trực tiếp xử lý công việc, tình trạng có vẻ như giống thành Tương Dương.

Chiều nay, bọn Khấu Trọng mấy người sau mấy ngày đường liên tục đã đến trên con đường đi vềNam, nếu men theo con đường này khoảng mười dặm là có thể nhập thành.

Do sợ thám tử của Lý Nguyên Cát và Khang Sao Lợi phát hiện, thời gian vừa bọn gã phải đi đường tắt xuyên lâm vượt sơn, nên lúc này có cảm giác quay trở lại với nhân thế. Từ trong rừng nhìn ra thấy một khoảng đất rộng lớn nằm kề sát bên cạnh con đường, trên đó có vài chục cái lều bằng gỗ trúc, tập trung hàng trăm thương nhân, bên ngoài có rất nhiều mã xa. Có các hiệu bán trà, có bán cả thực phẩm, quang cảnh rất nhộn nhịp.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Đây là làm cái gì vậy?

Đột Lợi giải thích nói:

- Đây là trạm dừng cuối trước khi đến phía tây thành Hán Nam. Tất cả thương nhân phía tây thành Hán Nam, muốn vận chuyển đồ theo đường thủy đến tất cả các nơi trong thành, đều phải vận chuyển qua Hán Phổ, vì thế con đường này từ trước tới nay rất tấp nập, người xe không ngớt.

Khấu Trọng chợt nhớ lại Long Du Bang gật đầu nói:

- Hóa ra Hán Nam là trung tâm vận chuyển, chẳng trách náo nhiệt như vậy. À chúng ta có nên ở đây ăn sáng mà chúng ta bốn hôm nay chưa ăn rồi không?

Đột Lợi chau mày nói:

- Cứ thế này mà chạy ra làm sao thoát khỏi tai mắt của kẻ địch, tôi dám đảm bảo trong mấy cái lều kia chắc chắn có thám tử của Lý Nguyên Cát đang theo dõi người qua lại. Chúng ta nên dùng xe ngựa, bằng không thì tiếp tục băng rừng?

Từ Tử Lăng cười nhỏ nói:

- Trốn vào xe cũng không phải là cách tốt, hiện thời ta đang bị hai nhóm truy đuổi mong cầm sát và đều có khả năng tóm gọn chúng ta. Đi đường rừng núi chưa chắc đã phải là hay nhất nhưng quả là cách hữu hiệu duy nhất bây giờ.

Khấu Trọng nói

- Cách nghĩ của Lăng thiếu gia chẳng có gì bất ngờ, ai cũng có thể liệu được, tôi lại nghĩ ra một cách liều lĩnh hơn một chút, đảm bảo kẻ địch hỗn loạn mất hết phương hướng.

Đột Lợi càng ngày càng quen với cách hành sự của hai người này,

vui vẻ nói:

- Mau nói nghe coi!

Khấu Trọng đang tập trung quan sát mấy cái lều đằng xa trần giọng nói:

- Trong số những người kia thì ai có thể là thám tử của Lý Nguyên Cát phái tới?

Đột Lợi định thần nhìn kĩ, chỉ thấy người trong ba lều trong tay đều mang binh khí, trong bộ dạng những kẻ ăn tạp trong giang hồ, gãi đầu nói:

- Cái này rất khó nói.

Khấu Trọng đắc ý nói:

- Lăng thiếu gia nghĩ sao?

Từ Tử Lăng cười mắng:

- Có gì thì nói ra đi, để trong bụng không khó chịu sao?

Đột Lợi không kìm được mỉm cười, lúc này tâm trạng chuyển từ lo lắng thành thoải mái.

Khấu Trọng nghiêm chỉnh nói:

- Trong những cái lều này chỉ có ba bàn cạnh cửa kho lương thực phía bên trái của lều có vị trí tốt nhất, có thể một mắt quan sát được cả hai bên đường. Vì thế nếu có người của nhà họ Lý, chắc chắc sẽ là thực khách trong những bàn đó.

Hai người theo lời nhìn theo, ở mỗi bàn đều có bốn đến sáu khách trong đó một bàn đã dùng xong cơm, đang uống trà nói chuyện phiếm, sáu người đàn ông cao to dũng mãnh, đang quan sát chăm chú người qua đường.

Khấu Trọng đứng dậy nói:

- Đi thôi, chỉ cần xem thêm cách họ phản ứng với sự xuất hiện của chúng ta, đảm bảo không đoán sai người.

Ba người đột ngột xuất hiện tại lều lương thực đã chủ dịnh sẵn, rảo bước tiến tới. Sáu người đàn ông cùng lúc thay đổi sắc mặt, cố ý cúi mặt xuống, tránh nhìn thẳng vào mắt

Do bộ dạng của ba người đặc biệt khôi ngô, Đột Lợi lại không giống người Trung thổ, nên lập tức thu hút sự chú ý của tất cả quan khách.

Khấu Trọng một tay tóm chặt tên tiểu nhị đang chạy bàn nói lớn:

- Tìm cho ông đây một cái bàn to đẹp nhất!

Nếu không thấy bộ dạng giang hồ dũng mãnh làm kinh người của Khấu Trọng, tiểu nhị hẳn đã chửi hắn ngay lập tức, lúc này chỉ cúi đầu nói khó khăn:

- Đại gia cũng thấy rồi đó, tất cả các bàn đều có người ngồi rồi, nếu đại gia không muốn chia ra ngồi thì xin đợi một lúc được không ạ?

Khấu Trọng một tay chỉ về phía bàn của sáu tên nghi ngờ là người của Lý gia nói thô lỗ:

- Cái bàn kia không phải có thể dọn đi rồi sao, ăn xong rồi còn ngồi

đó làm gì?

Năm sáu chục người đang ngồi ở bàn ăn đột nhiên im lặng, ngay cả những người mới hành tẩu giang hồ đều biết tới Khấu Trọng, thế mới dám sinh sự với đám người sáu tên này.

Lập tức sáu tên sắc mặt thay đổi, mười hai con mắt tràn đầy hỏa khí.

Tiểu nhị tiến thoái lưỡng nan, trong lúc đó một tên đứng đậy ném lại một chuỗi tiền bạc, cười miễn cưỡng:

- Các huynh đệ đi thôi!

Năm người còn lại không nói một lời, lẳng lặng bước đi, việc này nằm ngoài suy đoán của tất cả những người trong lều, đồng thời cũng đoán ra lai lịch của ba người này không hề đơn giản,

Khấu Trọng làm ra vẻ không có chuyện gì gọi Từ Tử Lăng và Đột Lợi cùng ngồi xuống, gọi đồ uống rượu.

Lúc này trong ngoài lều đều trở lại trạng thái ban đầu, nhưng chẳng còn ai dám to tiếng như lúc đầu. Tuy vậy mọi người đều thấy khó chịu với ba người bọn gã nền ccangf lúc lại có thêm nhiều người thanh toán rồi bỏ đi, trên bàn còn thừa r thức ăn.

Khấu Trọng vẫn làm như vẻ không có bất kì điều gì xảy ra, tiến tới hỏi Đột Lợi:

- Đoàn sứ giả của các ngươi ở Lạc Dương có thật có thể dựa dẫm được không?

Đột Lợi nói:

- Ngươi cứ yên tâm, người này tên là Mạc Hạ Nhi, là người Khiết Đan, tôi đã từng có ơn với hắn, cứu hắn và người của hắn ra khỏi tay của người Thù Hạt, mà việc này Hiệt Lợi lại không hề biết nên tôi mới dám đảm bảo như vậy.

Từ Tử Lăng nói:

- Hắn cuối cùng là giúp người Khiết Đan hay là giúp người Đột Quyết?

Đột Lợi nói:

- Chủ yếu là giúp người Khiết Đan, nhưng do hắn là “Thứ Thiết” của Hãn Đình Hiệt Lợi, vì thế người Trung thổ các ngươi mới coi hắn là sứ thần.

Khấu Trọng không hiểu nói:

- Thứ Thiết là cái gì?

Đột Lợi nói:

- Các chức vụ quan trọng trong Hãn Đình của chúng tôi có: Diệp Hộ, Thứ Thiết, Đặc Nan, Thứ Ai Lợi Phát, Thứ Thổ Đôn Phát,…, hơn mười tám cấp bậc. Diệp Hộ tương đương với Tể Tướng của các người, Thứ Thiết tương đương với sứ thần của các ngươi. Mạc Hạ Nhi chính là vương tử của Khiết Đan, không cần phải thể hiện với Khả hãn, y nhận quan tước chỉ thể hiện sự thuần phục mà thôi.

Từ Tử Lăng không hiểu nói:

- Đại Khả Hãn của Tây Đột Quyết gọi là Thống Diệp Hộ, đây không phải là gọi theo tên quan sao?

Đột Lợi giải thích nói:

- Trước khi ông ấy làm Đại Hãn đã từng làm Diệp Hộ của Tây Đột Quyết, làm Đại Hãn rồi vẫn dùng tên này, ai dám nói gì ông ta.

Khấu Trọng đang định nói thì tiếng của một kiều nữ vang lên từ góc căněu:

- Giang hồ lắm kẻ hiểm ác, Lã Vô Hà tôi chưa từng thấy ba tên không biết sống chết nào đáng ghét như vậy, đại huynh thấy có đúng không?

Một giọng nói khác vang lên:

- Sư muội chưa từng gặp, ngu huynh sao có thể gặp qua? Nhưng cả gan đến đất Hán Nam này sinh sự e rằng không có kết quả gì tốt đẹp cả.

Ba người đâu có nghĩ tới lúc này lại có kiểu hiệp nữ hiệp sĩ thấy chuyện bất bình ra tay hành hiệp trượng nghĩa, nên đột nhiên thấy ngạc nhiên không cười nữa. Thực tế ngay từ đầu họ đã để ý tới đôi nam nữ này rồi, không phải vì cô gái khá xinh đẹp mà là vì họ ngồi chiếm hai chiếc bàn, xung quanh họ có mười một người tay cầm binh khí, trông đầy khí chất.

Đột Lợi cười nói nhỏ:

- Các ngươi chắc là của phái Thiên Khôi. Phái này là phái lớn nhất ở đây, ngoài ra tại Hán Nam, Tương Dương, Nam Dương và Du Dương đều có võ đường, đệ tử hàng vạn, trưởng môn Lã Trọng rất có ảnh hưởng trên giang hồ và trong giới quan phủ. Hai vị huynh muội này đều dùng đao dài nhỏ, chắc là đệ tử chân truyền. Cô gái lại

là họ Lã chắc là con của Lã Trọng.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng rất khinh ngạc, không ngờ Đột Lợi lại hiểu biết về Trung thổ hơn cả họ.

Mấy người đàn ông đi cùng với Lã Vô Hà cũng cười lớn đầy vẻ chế diễu, những người còn lại không nói gì, đợi màn kịch hấp dẫn tiếp theo. Do không biết nội tình bên trong nên mọi người trong lều đều rất bất mãn với thái độ hoành hành bá đạo của bọn Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng đặt bát mì đã ăn hết xuống, cầm chén trà lên, vừa uống vừa nói:

- Lý Nguyên Cát và Khang Sao Lợi xuất sư vô công, lúc này biết chúng ta ở đây không biết sẽ có biện pháp gì?!

Đột Lợi làm ra vẻ không biết tới sự tồn tại của Lã Vô Hà và đồng bọn, càng không để ý tới việc ba người đã trở thành mục tiêu của mọi người, bình thản nói:

- Cứ coi như là Lý Nguyên Cát là tên ngốc chỉ biết sức mạnh, Khang Sáo Lợi lại thiếu đi tố chất của một cao thủ, vì thế lúc này chắc đang tập trung cao thủ để dễ bề bắt giết chúng ta. Cũng giống như khi lâm trận, bất luận có bao nhiêu binh mã, vẫn cần phải có một đội quân tinh nhuệ trung thành thân tín, mới có thể xoay đổi cả cục diện.

Tiếng của Lã Vô Hà lại cất lên, ẩn chứa đầy vẻ căm giận:

- Lúc nãy còn bắt trước ai đó to tiếng ra oai, giờ lại biến thành con rùa rụt cổ, một tiếng không nói.

Sư huynh của ả cười ha ha

- Sư muội phẫn nộ thế khiến huynh đây muốn chúng cúi xuống nhận lỗi.

Khấu Trọng cũng ra vẻ không nghe thấy chúng nói chuyện, tự hỏi:

- Giả sử Ma sư Triệu Đức Ngôn quả thật ở bên cạnh, tất nhiên sẽ tới góp vui, ngoài ra liệu còn cao thủ nào nữa?

Đột Lợi cười nói:

- Các ngươi chắc biết người của phái Nam Hải dưới sự dẫn dắt của Độc Cô Phiệt đã đến nương tựa vào Lý Uyên còn sớm hơn Lý Mật một bước. Phái chủ thanh niên của phái Nam Hải Mai Tuân sau khi giao tranh ác liệt với Lý Kiến Thành đã buộc phải giao em gái Mai Linh làm tì thiếp cho hắn.

Hai người nghĩ lại chuyện “Nam Hải tiên ông” đều cảm thấy kinh ngạc.

Khấu Trọng trau mày nói:

- Mai Tuân nhất định là tên ngốc, đã có minh chủ như Lý Thế Dân để dựa dẫm, mà lại còn giao du với bọn Lý Kiến Thành, dù là thái tử thì đã sao?

Tiếng quần áo loạt xoạt, bốn năm tên phía Lã Vô Hà đứng dậy như muốn nuốt sống họ

Đột Lợi coi như không nhìn thấy tiếp tục nói:

- Việc này đâu đến lượt Mai Tuân lựa chọn! Thế Dân huynh cơ bản không muốn kết giao với phái Nam Hải. Bởi vì mục đích của phái Nam Hải là nhờ vào thế lực của nhà họ Lý để đánh bại kẻ thù lớn

nhất ở phía nam là Tống Khuyết, những kẻ hiểu biết đều hiểu rõ Tống Khuyết là kẻ không nên dây vào. Chỉ có Lý Kiến Thành muốn vội vàng phát triển lực lượng mới thu nạp phái Nam Hải.

Từ Tử Lăng trau mày nói:

- Như vậy chẳng phải những kẻ muốn đối phó với chúng ta bao gồm cả phái Độc Cô Phiệt và phái Nam Hải hay sao?

Dẫn đầu bởi tay đại sư huynh, năm người của phái Thiên Khôi đã tiến đến sau lưng Đột Lợi. Gã đại sư huynh đến cả những lễ tiết cơ bản trong giang hồ đều bỏ qua, cứ thế tiến về phía ba người gằn giọng:

- Các ngươi muốn tự cút đi hay muốn chúng bọn ta lôi cổ ra ngoài.

Trong mắt Đột Lợi sát khí đằng đằng xuất hiện.

Với thân thế là Khả Hãn của Đông Đột Quyết, khi đến Trung Nguyên, đến cả Lý Mật, Vương Thế Sung còn phải cung kính vài phần, vài ngày nay đã chịu nhiều uất ức, đến bây giờ mấy tên tiểu tử phái Thiên Khôi cũng dám lên tiếng khinh hắn, làm sao mà chịu nổi.

Từ Tử Lăng biết Đột Lợi quá kích động, bèn ấn tay lên vai của hắn ra hiệu không nên khinh xuất ra tay, vừa ra hiệu cho Khấu Trọng bỏ qua chuyện này.

Khấu Trọng cười lớn ha ha:

- Vị huynh đài này trông có khí thế lắm, không rõ là người như thế nào của Lão sư Lã Trọng?

Tên đại sư huynh chưa kịp trả lời thì tiếng của Lã Vô Hà đã cất lên:

- Đại sư huynh đừng bị chúng mê hoặc, gia phụ làm sao có thể quen biết với mấy tên hạ lưu này được.

Đại sư huynh có vẻ khó xử liếc nhìn Lã Vô Hà một cái, lúc quay mặt lại, trầm giọng nói:

Bản nhân là đại đệ tử Ứng Vũ của Lã sư phụ, không biết ba vị là bạn bè phương nào tới?

Hắn là người danh môn đại phái, nên dù đối phương đã gọi ra tên của Lã Trọng, cũng phải hiểu rõ thân phận của đối phương. Một lý do nữa đó là ba người đều không lộ rõ một chút sợ sệt, mà còn điềm tĩnh lạ thường khiến hắn bị trấn át cả thần hồn.

Khấu Trọng cười hì một tiếng nói:

- Lã tiểu thư quả là lợi hại, ngay cả bí mật chúng tôi là ba tên hạ đẳng ăn bám cũng đoán ra. Danh tính đều bị tiểu thư biết hết, thế mà nãy mấy tên bị bọn chúng tôi đuổi đi đều là hạ đẳng mà tiểu thư lại không biết, vậy mới cho chúng tôi là người xấu cũng nên. Kỳ thực chúng tôi cũng giống như tiểu thư và quý công tử, đều là hành hiệp trượng nghĩa trên giang hồ, mọi người đều chung một đường.

Từ Tử Lăng không nhịn nổi, mỉm cười.

Đột Lợi bỗng nhìn sang thái độ của Từ Tử Lăng mới chợt hiểu Khấu Trọng nói vòng mãi cuối cùng cũng chỉ lá nói tất cả đều là người hạ đẳng, tiêu tan bực tức, chợt thấy vui vẻ. Đồng thời y bắt đầu cảnh giác vì biết rằng nếu luận lòng dạ, chắc chắn y không bằng được hai tên này.

Người đầu tiên của phái Thiên Khôi hiểu ra chính là Lã Vô Hà, từ chỗ

ngồi nàng ta bật phắt dậy, tức giận nói:

- Dám nói xỏ xiên chửi rủa người khác ư?!!

Các vị huynh đệ khác thấy tiểu muội tức giận, cũng lần lượt đứng dậy, không khí đầy vẻ bão tố.

Khách ở hai bàn bên ngoài sợ liên lụy nên đều đứng dậy, lại không muốn bỏ qua trò vui này, tất cả đều chạy ra phía ngoài lều quan sát.

Chỉ nghe thấy tiếng Khấu Trọng giơ tay quát lớn:

- Chưa tính tiền đã bỏ đi rồi sao, không lẽ để ông đây trả tiền?

Đối với hành động trượng nghĩa này của Khấu Trọng, Ứng Vũ không ngăn cũng không được, mà ngăn cũng không đúng, nên y cảm thấy khó xử vô cùng.

Thực khách lần lượt thanh toán, Lã Vô Hà và mấy tên huynh đệ nhốn nhứng về phía Ứng Vũ, thanh thế tăng lên.

Khấu Trọng nghiêm nghị thúc thực khách trá tiền cho tiểu nhị đang run lẩy bẩy, rồi quay về phía Lã Vô Hà đang trợn tròn mắt nói:

- Tiểu thư đa tâm quá, tôi chỉ nói rằng mọi người đều là những người hành hiệp trượng nghĩa, nãy mấy tên kia đều là thủ hạ của Chu Xán, vì hắn mà đến đây cướp bóc dò đường, chúng tôi đuổi bọn họ đi cũng chỉ là muốn góp chút công sức cho Hán Nam.

Người nghe không chút biến sắc.

Hán Nam nằm ở phía nam Hàn Thủy, Hàn Thủy tiến về phía bắc sau khi qua Tương Dương lại phân từ đông sang tây gồm có Đường Hà,

Thuần Hà, Niết Hà và Chiều Thủy, bốn đường lưu thông. Chu Xán định đô ở thành Quán Quân phía tây bờ Thanh Thủy, nhìn đối diện về phía thành Tương Dương. Nhưng do thành Tương Dương binh cường thực túc lại có Tiền Độc Quan chấn giữ, lại cộng thêm Chu Xán phải ứng phó với Đỗ Phục Uy lo không kịp nên đành bó tay nhưng hắn có lòng tham lam nên ai cũng biết.

Nói về danh tiếng thì Chu Xán chẳng tốt đẹp hơn Tứ đại khấu đứng đầu bởi Tào Ứng Long bao nhiêu, nên nếu hắn dẫn binh đến công kích thì quả thực Hán Nam gặp đại nạn. Thêm nữa nếu muốn đánh hạ Tương Dương thì Hán Phổ và Nam Dương, những thành bên sông phía bắc Tương Dương này, sẽ là vùng đất tranh chấp.

Khấu Trọng vì biết rõ điều này nên mới gọi Lý Nguyên Cát là hạng Chu Xán, chỉ muốn giết quách cho xong.

Ứng Vũ kinh hãi nói:

- Lời này có thật không?

Tiếng một người nữa nói:

- Xin hỏi quý tính đại danh của ba vị?

Lã Vô Hà không còn vẻ mặt phẫn nộ nữa, tâm trạng bán tín bán nghi. Đến lúc này ả mới quan sát kĩ ba người, Từ Tử Lăng qủa là người anh tuấn hào phóng, Khấu Trọng thì là người khí chất anh hùng, Đột Lợi mặc dù người đầy bá khí nhưng lại tràn đầy mê lực của môt trang nam tử.

người đặc biệt lại cùng đi với nhau bỗng chốc làm cho ả không còn cảm thấy đối địch nữa.

Khấu Trọng cười khẽ, chưa kịp có cơ hội mở miệng thì tiếng võ ngựa dồn dập phía Hán Nam bụi bay mù mịt, khỏang hơn mười người xông tới.

Từ Tử Lăng và Đột Lợi nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy kinh ngạc, Lý Nguyên Cát vừa biết thực lực của bọn họ đã lập tức tiến đến đối đầu trực tiếp mà không phải tập hợp binh sĩ mới tiến công điều này qủa là bất thường.

Khấu Trọng lim dim đôi mắt quan sát thế địch, bình tĩnh ngồi xuống ghế nâng cốc cười khẽ:

- Một nhóm địch thủ khác ngoài tiểu tử Chu Xán lại xuất hiện rồi. Nếu mọi người nể mặt Khấu Trọng này xin lập tức tránh xa lần này do tôi mời để tránh làm tổn hại đến các vị.

Khấu Trọng hai từ vừa nói ra quả thật như sấm động bên tai làm kinh hãi tất cả.

Lúc này đã có thể nhìn rõ bộ dạng của kẻ địch người dẫn đầu chính là Lý Nguyên Cát.

Lã Vô Hà kinh ngạc vô địch nhìn về phía những kỵ sĩ dũng mãnh đang rầm rầm lao tới đôi mắt lại nhìn lướt qua ba người.

Chính ả cũng không hiểu nên mới tự hỏi: “Những người này là ai?”

Thực khách ở trong lều vội vàng bỏ chạy toán loạn như bầy ong vỡ tổ. Tình hình vô cùng hỗn loạn.Giống như sợ dịch bệnh lan tràn tất cả mọi người đều trong tư thế tự vệ, nơi nơi đầy không khí tháo chạy.

Khấu Trọng cười nhẹ nhàng:

- Người đến là con trai thứ ba của Lý Uyên, Tề Vương Nguyên Cát, chắc Lã cô nương cũng đã nghe qua.

Từ Tử Lăng nhìn thấy Lý Nguyên Cát đang lao tới ầm ầm mới trau mày nói với Ứng Vũ:

Ứng huynh xin hãy lập tức dẫn các đồng môn rời khỏi chốn thị phi này để tránh khỏi những phiền phức không cần thiế

Ứng Vũ tỏ vẻ kính phục và nghe lời, lúc này y cũng rất căng thẳng, sau đó tỏ ra phong thái của vị huynh trưởng, chắp tay thi lễ. Đến cả Lã Vô Hà khi thấy Lý Nguyên Cát và mười lăm tên đang xuống ngựa ở cách trại hơn mười trượng khí thế hung hãn, cũng vội vàng bỏ đi.

Chương 335: Tề vương nguyên cát

Khi Lý Nguyên Cát suất lãnh tướng sĩ đi về hướng Khấu Trọng thì trong quán ngoài ba người họ đã không còn ai. Từ khách nhân đến chủ quán đều “vui vẻ“ cầm “tiền bồi thường” của Khấu Trọng mà nhanh chân chạy mất.

Sự thật dù không có tiền thì cả dịch trạm ai cũng tận lực mà bỏ chạy. Ai cũng biết rằng đó không phải là chuyện chém giết bình thường trong giang hồ mà là chuyện tranh chấp giữa Thiếu Soái quân và Lý Phiệt.

Khấu trọng lấy ba cái chung xếp lên bàn thành hình tam giác, bình tĩnh nói:

- Đây chính là trận thế hết sức lợi hại, mỗi người đều có thể biến thành mũi nhọn của trận thức, có thể tùy tình thế mà biến trận.

Từ Tử Lăng không khỏi chợt nghĩ đến Bạt Phong Hàn. Đêm đó tại Lạc Dương, sau khi Sư Phi Huyên vì chuyện của Hòa Thị Bích hưng sư vấn tội bọn họ, ba người đã nghĩ ra phương pháp đột vây rất hiệu quả này. Bất quá tình hình biến hóa nên đã không sử dụng, không ngờ hôm nay phải dùng đến nó, chỉ là Bạt Phong Hàn đã biến thành Đột Lợi.

Khấu Trọng nói tiếp:

- Phục Ưng Thương của Khả Hãn thiện việc cường công. Nếu không cần phải chú ý đến phía sau thì nhất định có thể phát huy cực điểm

sở trường của thương pháp. Vì vậy, khi bắt đầu đột vây Khả Hãn sẽ là tiên phong.

Bọn người của Lý Nguyên Cát gồm tất cả mười lăm người, dừng lại ở chỗ cách quán ăn bốn trượng, phân tán thành hình cánh quạt đối diện v ba người, không hề gấp gáp tấn công.

Ba người lúc này mới nhìn về phía địch nhân. Không ngờ không thấy Khang Sao Lợi hoặc võ sĩ Đột Quyết trong đó, mà chỉ nhận ra được bọn tay sai của Lý Mật là hai huynh đệ "Trường Bạch Song Hùng", Phù Chân và Phù Ngạn. Hai người này võ công cao cường, hiển nhiên là ứng viên thích hợp để làm cao thủ vệ sĩ cho Lý Nguyên Cát. Chẳng trách khi nghe được tin ba gã, Lý Nguyên Cát liền đuổi theo động thủ mà không có chút cố kị nào.

Đối với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mà nói những người khác đều là mới gặp lần đầu. Trong đó đặc biệt thu hút sự chú ý của bọn gã có ba người, một người là một lão đầu nhi vừa lùn vừa ốm, chỉ cao tới ngang vai Lý Nguyên Cát, cả người chỉ là da bọc xương, dường như chỉ cần một ngọn gió to cũng đủ thổi lão bay lên trời, song nhãn thần của lão lại sáng như điện, chứng tỏ nội công đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, ngang hàng với các cao thủ như Đỗ Phục Uy, Lý Mật. Lại thấy lão ngạo nghễ đứng bên phải Lý Nguyên Các, lưng đeo bảo kiếm, thần thái an nhàn ung dung tự tại, rõ ràng không để ba gã trong mắt.

Đột Lợi thấy hai gã đang nhìn người này bèn hạ giọng nói:

- Người này xưng là "Lão hầu nhi" Lý Nam Thiên, là nguyên lão cao thủ trong Lý Phiệt, là đường huynh và cũng là cận vệ trưởng của của Lý Uyên. Ha, không ngờ cả lão ta cũng tới đây.

Khấu Trọng hỏi:

- Hai người ở bên trái Lý Nguyên Cát là ai?

Đột lợi đáp:

- Người Hán sau lưng mang đao, mặt dài như mặt ngựa kia kêu bằng “Lôi Đình Đao“ Tần Vũ Thông, là mãnh tướng trứ danh của triều đình nhà Đường. “Lôi Đình Đao Pháp“ của hắn danh chấn Mạc Bắc, cùng tề danh với bọn người của Thiên Sách Phủ như Bàng Ngọc, Uất Trì Kính Đức. Người dùng thương vận hắc y kia gọi là Khâu Thiên Giác, là một sủng tướng của Lý Kiến Thành, võ công còn cao hơn cả Tần Vũ Thông, chính là một thanh niên cao thủ mới quật khởi

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết rõ bọn Bàng Ngọc lợi hại như thế nào. Đột Lợi so sánh như vậy đã giúp cho hai gã hiểu rõ ba người này võ công thâm hậu ra sao, đồng thời cũng hiểu rõ tại sao Lý Nguyên Cát lại thập phần tin tưởng mà đuổi theo chặn đánh như vậy.

Chín người kia nhìn dáng vẻ cũng đều thuộc hàng cao thủ, luận chỉnh thể thực lực thì hơn xa ba người, huống hồ viện binh của Lý Nguyên Cát còn đang kéo đến. Vì vậy người cần động thủ gấp là ba gã chứ không phải Lý Nguyên Cát.

Khấu Trọng vươn người đứng dậy cười lớn nói:

- Lý Nguyên Cát ngươi tự nhận bất phàm, có dám cùng Khấu Trọng ta đơn thân độc đấu một trận không?

Sau lưng Lý Nguyên Cát có một người bước ra, tay cầm một thanh đao vừa cong vừa mỏng quát lên:

- Giết gà cần gì dao mổ trâu, Khấu Trọng ngươi muốn tự tìm cái chết

thì để bổn nhân thành toàn cho ngươi.

Khấu Trọng lần đầu tiên gặp phải đối thủ sử liễu diệp đao, gã cười ha hả nói:

- Ngươi lại dám múa đao trước mặt Quan Vũ lão gia ư? Để ta dùng ngươi dợt cho nóng người vậy. Mau mau báo danh tánh ra, Tĩnh Trung Nguyệt của lão tử không giết kẻ vô danh.

Mấy lời cuối đầy hào tình tráng chí này là gã học của Bạt Phong Hàn, nghe đến đây Từ Tử Lăng bất giác mỉm cười, bèn trợ uy nói:

- Lý Nguyên Cát ngươi có dám cùng với huynh đệ bọn ta đánh cược một ván không? Nếu quý thuộc hạ đỡ được ba đao của Khấu Trọng thì bọn ta sẽ bó tay chịu trói. Ngược lại, các ngươi hãy lập tức cút về Quan Trung, không được đến làm phiền bọn ta nữa.

Đột Lợi lần đầu tiên được Từ Tử Lăng xưng hô huynh đệ với mình, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác ấm áp nồng nhiệt, lại nghe lời đề xuất “đổ bác” hào khí ngất trời của gã khiến y toàn thân huyết dịch trào lên cuồn cuộn, đấu chí dâng c đỉnh điểm, bèn học hai gã quên hết chuyện sinh tử được mất, chỉ muốn đánh giết một trận cho thỏa chí.

Bọn người bên Lý Nguyên Cát đều cảm thấy ngạc nhiên. Người thay Lý Nguyên Cát nghênh chiến với Khấu Trọng tên là “Liễu Diệp Đao” Điêu Ngang, là kẻ đứng đầu trong tam đại cao thủ dưới trướng chưởng môn nhân phái Lũng Tây

một môn phái đệ nhất ở Quan Trung, tại Quan Trung không ai không biết. Nếu nói y chỉ ba đao của Khấu Trọng cũng không đỡ được thì không ai tin, ván này không đánh cũng thắng.

Vấn đề chính là nhân đích danh nhân, thụ đích ảnh tử (người cần có danh, cây cần có bóng).

Loại cao thủ địa phương như Điêu Ngang căn bản không thể so với Khấu Trọng danh chấn thiên hạ, thế nhưng cũng không phải Từ Tử Lăng thổi da bò "khẩu xuất cuồng ngôn" mà là gã đã bằng nhãn lực cao minh của mình nhìn ra được Điêu Ngang quyết không địch nổi ba chiêu của Khấu Trọng.

Người biết rõ kì công quái chiêu đánh mãi không hết của Khấu Từ chỉ có hai anh em Trường Bạch Song Hùng. Lão đại "Trường Kha Phủ" Phù Chân liền bước ra phía trước Lý Nguyên Cát lạnh lùng quát:

- Điêu huynh không nên để hắn dùng lời mê hoặc, chỉ cần ra tay sát địch chế thắng là được rồi.

Lòng tin của Điêu Ngang vốn đã giảm sút giờ lại mất đi thêm ba phần, vì hắn biết rõ là cả Phù Chân, người từng giao thủ với đối phương, cũng không hề nắm chắc hắn sẽ đỡ được ba chiêu nên mới không dám nhận lời thách đố.

Bọn người bên phía Lý Nguyên Cát ai cũng mặt mũi sa sầm, đều cảm thấy chỉ một câu nói nhẹ nhẹ nhàng nhàng của Từ Tử Lăng đã làm cho lợi điểm người đông thế mạnh của bọn chúng không thể nào phát huy được nữa. Bọn chúng lại không có biện pháp gì để cải biến tình thế, đã không thể gọi Điêu Ngang thoái lui, cũng khó mà để kẻ khác xuất chiến, lại càng không thể bỏ hết mặt mũi mà hợp lại quần công.

Sự thật thì viện binh của Lý Nguyên Cát đang tiế;n đây. Hắn đương nhiên là muốn kéo dài thời gian, song chỉ trơ mắt mà nhìn người bên mình bị biến thành trò hề thì mùi vị đó cũng không dễ nuốt!

Khấu Trọng lúc đó bước đến trước mặt Điêu Ngang, dừng lại cách hắn khoảng một trượng, hi hi cười hỏi:

- Vị huynh đài này xưng hô thế nào?

Điêu Ngang trong lòng kêu khổ, biết rằng nếu không đỡ được ba đao của đối phương thì từ nay không thể nương nhờ Lý gia được nữa bèn trùng chấn tinh thần quát lớn:

- Lũng Tây phái Điêu Ngang xin lĩnh giáo đao pháp của Thiếu Soái!

Nói xong lập tức xuất đao, chém ngang về phía Khấu Trọng.

Danh gia xuất thủ quả thật không phải tầm thường. Hắn vận cả mười phần kình lực, giác độ chính xác, đem đặc tính phiêu dật linh động của liễu diệp đao phát huy đến lâm li tận chí, trong cương có nhu, trong nhu sinh biến, thế đến thật khó đoán. Chẳng qua nếu so với Loan Nguyệt Đao của Vân Soái thì vẫn là một trời một vực.

Khấu Trọng chỉ hơi xê dịch tựa như cước bộ, tựa như bước theo phía tả, mà cũng như đang di chuyển về phía hữu, chỉ thế thôi mà khiến cho người ta có cảm giác muốn bỏ chạy. Đột nhiên gã di chuyển đến bên trái của Điêu Ngang, tránh được một đao lăng lệ của địch thủ trong đường tơ kẽ tóc.

Điêu Ngang đang muốn thừa thế truy kích thì Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng không biết bằng cách nào đã chém đến bên tay phải của hắn, tư thế lại như sấm chớp bổ thẳng vào đầu hắn.

Huynh đệ Phù gia đồng thời biến sắc, thấy Khấu Trọng bất luận thân pháp hay đao pháp đều tiến bộ vượt bậc thì không khỏi lạnh người vì sợ hãi.

Điêu Ngang lúc đó đã hồn phi phách tán, lui lại một bước toàn lực chém tiếp một đao.

Khấu Trọng cười ha hả, cước đạp kì bộ, biến công thành thủ, “keng” một tiếng chém trúng liễu diệp đ

Điêu Ngang còn đang nghi ngờ không hiểu xảy ra chuyện gì thì lưỡng đao giao kích, một luồng chân lực đã hóa tán đi mất toàn bộ đao kình của hắn. Cảm giác đó còn thảm hơn là không chống nổi kình lực của đối phương, chỉ cảm thấy kình lực của mình như thủy triều trút hết ra ngoài, lập tức không chịu đựng được nữa ngã sấp về phía trước.

Bọn người Lý Nguyên Cát kêu thầm bất diệu thì Khấu Trọng xoay đao một cái, liễu diệp đao của Điêu Ngang đã rời khỏi tay hắn, xoáy tròn bay vọt lên cao. Tay trái Khấu Trọng nhẹ nhàng cầm cán đao, tựa như vô lực đưa ra cứa nhẹ lên vai Điêu Ngang lúc này đang từ từ ngã sấp xuống đất một cái, giống như để lại tiêu kí. Rồi tay phải y vung lên hất thân hình hắn văng đi cả trượng văng xuống làm bụi đất bay mù mịt, không sao dậy được nữa.

Khấu Trọng cười ha hả, không thèm nhìn Điêu Ngang một cái đã thu đao vào vỏ, phủi phủi tay, nhìn sắc mặt khó coi hết mức của Lý Nguyên Cát rồi lắc đầu nói:

- Lăng thiếu gia đánh giá hắn quá cao rồi!

Từ hai bên Lý Nguyên Cát nhảy ra hai người, phân biệt sử dụng thiết liên giáp bổng và trùy thương hướng về Khấu Trọng công tới.

Hai người này đều là cao thủ dưới trướng của Lý Nguyên Cát, biết rằng lần này nếu không thể giành lại chút mặt mũi cho Lý Nguyên Cát

thì thật là khó ăn khó nói.

Thanh liễu diệp đao trên không trung giờ mới rớt xuống cách Khấu Trọng khoảng năm xích. Khấu Trọng bước dài một bước lên phía trước, chân trái đưa ra vừa đúng chạm vào cán đao. Liễu diệp đao hóa thành hồng quang, theo một góc độ hợp với tự nhiên nhanh như chớp bắn từ dưới lên lăng lệ khó dò như một kì tích.

Khấu Trọng đồng thời sử chiêu “Kích Kỳ” trong “Tĩnh Trung Bát Pháp “ người đao hợp nhất hóa thành một đạo hoàng mang, hướng về phía hai người nghênh chiến. Diễn biến hết sức quỷ dị khiến cho các cao thủ của đối phương như Lý Nguyên Cát, Lý Nam Thiên cũng không nhìn ra được gã muốn tấn công hai người.

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt nổi lên một cảm giác kì lạ, biết rằng Khấu Trọng từ khi theo “Thiên Đao” Tống Khuyết khám phá được bí mật của đao pháp, sau đó lại trải qua nhiều ngày nghiên cứu rèn luyện, đao pháp chung quy đã đột phá toàn diện, đạt đến cảnh giới đại thành.

Lúc đó cuộc chiến trước mặt diễn ra nhanh đến mức mắt thường không nhìn thấy được, chỉ nghe “keng keng” hai tiếng liên tục, hai vị cao thủ Lý gia, một người trên đùi trúng đao kêu thảm một tiếng lùi lại, người kia cũng trụ không nổi bị Khấu Trọng chém liên tục hai đao cả người lẫn giáp bổng đều bị hất lên cao văng về phía trận tuyến của Lý Nguyên Cát, cả hai trọng thương không bò dậy được.

Chỉ trong thoáng chốc gã đã đánh bại ba người của đối phương, chiến tích như vậy ai cũng không liệu trước được.

Khấu Trọng đánh đến mức hứng khởi, bước thẳng đến trận tuyến của địch, đao khí chỉ tăng chứ không giảm uy hiếp địch nhân, đoạn ngửa mặt lên trời cười dài nói:

- Ai muốn giết ta mau phóng ngựa qua đây!

Lý Nguyên Cát tức giận thét lên một tiếng, tiện tay ném ngoại bào đi, lộ ra bộ võ phục bó chặt thể hình kỳ vĩ dũng mãnh của hắn.

Hắn hoành thương lập thế nói:

- Không kẻ nào được xen vào!

Đoạn đề thương khóa bộ hướng về Khấu Trọng nghênh chiến, hắn lúc đó đứng cách Khấu Trọng khoảng hơn một trượng, ngạo nghễ nói:

- Khấu huynh quả là danh bất hư truyền. Thương này của Nguyên Cát gọi là “Liệt Mã”, dùng huyền thiết chế luyện mấy lần mới rèn được, nặng một trăm hai mươi cân, phía trước thân thương có gắn tua để ngăn máu bắn tới. Cho dù có đâm vào người Khấu huynh thì máu của Khấu huynh cũng không thể chảy theo thân thương mà làm nhơ bẩn hai tay của bổn nhân.

Song mục Khấu Trọng thần quang như điện, không hề chớp mắt nhìn trừng trừng Lý Nguyên Cát, không để ý đến phách khí thấu trời của hắn, khóe miệng lộ xuất tiếu ý. Do đứng gần nên có thể nhìn thấy những chuyển biến nhỏ nhất trên gương mặt tươi cười rạng rỡ của địch thủ, gã lắc đầu than:

- Tề Vương dành nhiều tiện nghi cho Khấu Trọng như vậy, bổn nhân thật vô cùng cảm kích, mời!

Bọn Lý Nam Thiên, Tần Vũ Thông đang đứng phía sau Lý Nguyên Cát đều lộ thần sắc khẩn trương. Tuy nói bọn chúng đối với Lý Nguyên Cát thập phần tin tưởng, nhưng đối thủ lại là Thiếu Soái

Khấu Trọng hoành hành thiên hạ không ai cản được. Lý Nguyên Cát lại không chịu quần công mà mạo hiểm một mình, nói không lo lắng chỉ là gạt người thôi.

Đột Lợi và Từ Tử Lăng trong lòng kêu tuyệt. Đây chính là cơ hội tốt để giết chết hoặc đả thương Lý Nguyên Cát, Khấu Trọng sẽ tuyệt không bỏ qua. Bất quá Lý Nguyên Cát cũng không phải kẻ ngốc, mắt thấy đao pháp của Khấu Trọng lợi hại như vậy vẫn dám đơn đả độc đấu, không cần thủ hạ giúp sức thì cũng phải có chút bản lĩnh.

Trận chiến này như tên ở trên cung, nhất thiết phải bắn đi.

Lý Nguyên Cát lại có tính toán như ý khác.

Khi hắn nghe được tin tức của bọn Khấu Trọng ba người liền đoán ra được Khấu Trọng muốn phản khách vi chủ, thử xem năng lực phản ứng của Lý gia bọn họ, tuy hắn chưa tập kết đủ lực lượng cường mạnh nhất nhưng cũng lập tức đuổi đến, nếu không để ba người bọn họ chạy mất muốn tìm được cũng không phải chuyện dễ. Bây giờ chỉ cần giữ chân bọn Khấu Trọng ở đây đợi viện quân kéo đến thì đối phương có cánh cũng khó thoát.

Lý Nguyên Cát lập tức thu nhiếp tâm thần, loại bỏ hết mọi tạp niệm, trong lòng, không lo chuyện gì khác một thương quét qua, chủ động xuất kích.

Khấu Trọng cũng nghiêm chỉnh thủ thế sẵn sàng nghênh chiến, muốn thử nghiệm công pháp Tá lực đả lực kiệu mà tối qua đã cùng Từ Tử Lăng khám phá ra, trong lòng thầm nghĩ dùng kì công này tất sẽ chiếm được tiên cơ sau đó mới sử dụng Tĩnh Trung Bát Pháp thì có thể khiến cho Lý Nguyên Cát dù có năng lực thông thiên triệt địa cũng không thi thố được, nếu không chết cũng bị thương.

Gã tuyệt không dám khinh thường Lý Nguyên Cát, vì từ sự lợi hại của Lý Thế Dân có thể biết được Lý Nguyên Cát, kẻ có võ công cao hơn cả thân huynh thật không phải là hạng dễ đối phó

Chỉ đến khi chân chính giao phong, người trong cuộc như gã nhìn thấy Lý Nguyên Cát đánh ra thương đó mới biết trình độ của Lý Nguyên Cát lợi hại đến mức nào.

Thương chuyển từ chậm thành nhanh, song thủ của hắn chỉ nắm nhẹ lấy cây thương dường như chỉ để giữ cho thương hướng theo một góc độ chính xác, các tua dùng để ngăn máu mà hắn nói bỗng chốc như biến thành một cơn lốc xoáy, hình thành một luồng khí lưu xoay tròn từ xa bao lấy Khấu Trọng.

Đáng sợ nhất là thương của Lý Nguyên Cát không phải đâm thẳng tới mà bên trong hình như theo đường cong, nhìn kỹ thì lại thấy lực đạo như vừa từ trên không vừa từ dưới đất theo những quỹ tích hình cung kỳ lạ hướng về Khấu Trọng mà đâm tới. Đứng ở phía Khấu Trọng mà nói so với một thương đâm thẳng còn khó đỡ hơn gấp trăm lần.

Khấu Trọng chỉ nhìn một cái là biết muốn dùng Tá lực đả lực với loại thương pháp uy mãnh kì dị vô bì này thì chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi. Thậm chí việc có nên chính diện đón đỡ hay không cũng khiến gã phải phí thần để tính toán.

Từ Tử Lăng và Đột Lợi đang ngưng thần quan chiến cũng phải động dung. Kẻ sử thương như Đột Lợi lại càng chấn động tâm thần, không thể ngờ Lý Nguyên Cát lại có thể đánh ra được loại thương pháp tuyệt thế kinh thiên, địa khấp quỷ thần như vậy.

Khấu Trọng lập tức lui một bước đồng thời rút Tỉnh Trung Nguyệt sau lưng ra quét xéo từ dưới lên

Lý Nguyên Cát hét lớn một tiếng, toàn thân lông tóc đều dựng đứng, hình tướng lập tức biến thành uy vũ cực điểm, Liệt Mã Thương trong tình huống không thể đã phát sinh biến hóa, hết sức hiểm hóc tránh qua đao phong, lại từ một góc độ khác xoay chuyển không ngừng công về phía Khấu Trọng.

Với đảm sắc của Khấu Trọng cũng không khỏi lạnh gáy.

Cảm giác đánh không trúng ngọn thương của đối phương tuyệt không dễ chịu chút nào, có điểm giống như khí kình toàn thân không thể phát tiết khó chịu vô cùng. Cũng may gã đối với chân khí nội thể có thể khống chế tự nhiên nếu không thì đã thụ thương thổ huyết rồi.

Liệt Mã thương lại từ bên phải công đến, kình khí thấu đến tận xương.

Khấu Trọng lúc đó không còn nghĩ đến làm sao giết địch thủ thắng mà chỉ nghĩ làm sao giữ được cái mạng nhỏ của mình, đợi tránh được mũi nhọn tấn công này rồi mới tìm chổ sơ hở mà phản kích.

Nói cách khác, dưới thương pháp cương mãnh vô bì cường kích kiên công, khí thế như cầu vồng của gã đã bị kiềm tỏa nghiêm trọng.

Song mục Lý Nguyên Cát lộ xuất dị mang, hiển thị gã đã vận chuyển chân khí đến mức tối đa, dự tính trong vòng vài chiêu sẽ giết chết kẻ địch lạnh lùng nói:

- Phép dùng thương vốn dựa vào đạo biến chuyển quỷ dị, Khấu huynh nghĩ thế nào?

- “Keng!“

Khấu Trọng hoành đao chém qua, trong sát na mũi thương sắp đâm đến người thì tránh ngang qua, đồng thời không sai một ly kích trúng thương phong, chế trụ được mũi nhọn tựa như di chuyển mà lại không chuyển của cả cây thương. Luồng Loa Hoàn kình lập tức theo hướng ngược lại thâm nhập vào thân thương.

Từ Tử Lăng lúc đó cũng vì Khấu Trọng mà thở ra một hơi. Chỉ mình gã là nhìn ra Khấu Trọng suýt chút nữa đã bại. Điểm mấu chốt là Khấu Trọng có thể chém trúng thương phong của đđó chính là chỗ hai bên thể hiện tài năng của mình. Nếu Khấu Trọng không thể phá được thương này, khi thương pháp của Lý Nguyên Cát khai triển toàn diện thì Khấu Trọng chỉ còn có nước ôm hận mà chết dưới ngọn thương mà thôi. Lúc đó ai cũng không thể ngăn cản được cục diện này. Trừ phi Từ Tử Lăng và Đột Lợi không kể gì đến quy củ giang hồ mà ra tay, thế nhưng những người khác của đối phương cũng không khoanh tay mà nhìn.

Lý Nguyên Cát toàn thân kịch chấn, nhanh chóng lùi lại, hay tay nắm chặt thân thương, kình khí xoay tròn cuối cùng cũng dừng lại

Khấu Trọng cũng bị kình khí phản kích của ngọn thương đánh mạnh vào cơ thể, loạng choạng thối lui, khó mà thừa cơ công kích.

Hai người đều ngừng tay, hồi phục thế đối lập, thần tình đều có vẻ như mới gặp đối phương lần đầu.

Khấu Trọng nhe răng cười nói:

- Thương pháp của Tề Vương đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, có thể gặp được đối thủ như Tề Vương đây tiểu đệ thật là tam sinh hữu hạnh.

Tề Vương Lý Nguyên Cát ngạo nghễ nói:

- Bất kể miệng ngươi liến thoắng thế nào cũng không thoát được mệnh vận bại vong đâu. Bất quá ngươi chỉ phá được một thương của ta, cũng chưa chắc có chân tài thực học gì, xem thương!

Hai chữ “xem thương” vừa dứt, Liệt Mã thương lập tức hóa thành mãn thiên thương ảnh như một màng lưới hướng Khấu Trọng chụp xuống

Khấu Trọng cười ha hả nói:

- Tề Vương mệt rồi! Không thể tái sử xoáy hoàn thương pháp được nữa.

Tức thời người đao hợp nhất, xuất chiêu “Kích Kỳ“ trong Tĩnh Trung Bát Pháp, hóa thành một đạo hoàng mang ngạnh tiến vào chỗ bóng thương dày nhất.

Mặt trời vừa lặn xuống ngọn núi phía tây, thiên địa mờ mịt, gió lạnh thổi lên lại căng thêm vẻ thảm liệt cho cuộc chiến này.

Người của hai bên đều bình tâm tĩnh khí quan chiến, cả dịch trạm to lớn không còn một ai khác, bốn bề đều yên lặng.

Từ Tử Lăng là người duy nhất tại đương trường minh bạch câu nói của Khấu Trọng. Vừa rồi gã đã đem Loa Hoàn kình đổi hướng xâm nhập vào Liệt Mã Thương của Lý Nguyên Cát. Hắn lần đầu tiên gặp phải loại kình xoáy trôn ốc này đã không kịp ứng phó, tuy đã miễn cưỡng hóa giải được nhưng cũng mất rất nhiều sức, thậm chí có khả năng đã bị nội thương rồi, vậy nên không thể thi triển tuyệt kỹ được nữa.

- “Bình!“

Khí kình giao kích, bóng thương đầy trời như đám mây bị cuồng phong thổi bay mất không còn dấu vết. Bọn Tần Vũ Thông đều giật mình hoảng hốt, chỉ thấy Khấu Trọng xuất đao như gió, liên tục truy công bức Lý Nguyên Cát vừa đánh vừa lui, nhất thời thương thanh vù vù, đao phong veo véo liên tục không dứt.

Biểu hiện bên ngoài thì Lý Nguyên Cát đã rơi vào thế hạ phong, bị Khấu Trọng đuổi chạy vòng quanh, song chỉ mình Khấu Trọng là biết rõ đối phương phòng thủ hết sức chặt chẽ khiến gã cũng chẳng chiếm được ưu thế nào. Chỉ cần gã lộ ra sơ hở hoặc bị ép phải chuyển công thành thủ thì đối phương sẽ triển khai phản kích, lúc đó sẽ khó mà chống được.

Sự lợi hại của Lý Nguyên Cát đã nằm ngoài sự dự liệu của gã.

Vào lúc tình huống cuộc chiến càng lúc càng kịch liệt thì bỗng nhiên tiếng vó ngựa vọng tới, càng lúc càng gần.

Chương 336: Đồng sinh cộng tử

Lý Nguyên Cát đột nhiên cười dài nói:

- Hồi mã thương tư vị thế nào?

”Liệt Mã” thương đột nhiên quét về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng chút xíu nữa muốn ôm Lý Nguyên Cát vài cái để biểu thị sự cảm kích đến tận đáy lòng của gã.

Chiến pháp “Hồi mã thương” trong chiêu Thần Long Bái Vĩ đích thị là tuyệt kĩ tương khắc với thiên tính của gã. Phương pháp vừa đánh vừa chạy lấy biến hóa làm chủ của loại thương pháp này khiến gã không biết phải đối phó thế nào, không cách gì thi thố bản lĩnh được. Quan trọng hơn hết là lối giao chiến này làm chân khí của gã đại tổn, bức bách gã lúc nào cũng phải ở thế tấn công mạnh mẽ, phải truy kích liên miên bất tuyệt, cứ kéo dài như thế khiến người ta không thể không mệt mỏi. Thêm khoảng 10 vòng nữa trong lòng gã biết là mình không thể chi trì nổi.

Trước mắt Lý Nguyên Cát do bản tính kiêu ngạo mà toàn lực đánh ra một chiêu làm cho gã giống như hạn hán lâu ngày gặp mưa, khiến gã chỉ muốn cảm tạ long ân mà thôi. Khấu Trọng đương nhiên hiểu rõ Lý Nguyên Cát muốn ép gã vào đường chết song vừa hay lại ra tay cứu mạng gã.

Từ Tử Lăng và Đột Lợi bất ngờ đứng lên, đám người bên Lý Nguyên Cát cũng tiến lại gần vòng chiến, tình thế lập tức khẩn trương như

tên ở trên cung. Chỉ cần hai người họ nhúng tay vào sẽ tạo thành cục diện hỗn chiến.

- “Keng!“

Khấu Trọng và Lý Nguyên Cát áp sát vào nhau, ngạnh tiếp một chiêu, hoa lửa tóe ra, thanh âm chấn động toàn trường.

Cát bụi trên đường lớn bỗng bốc lên mù trời, khoảng hai mươi kị mã toàn lực phóng đến, thanh thế khiến người ta kinh hồn động phách.

Tiếng cười của Khấu Trọng bỗng vang lên làm chấn động cả đất trời. Trước mặt bọn Lý Nam Thiên đang tròn mắt há miệng, đao quang tỏa ra cực mạnh, chỉ trong một cái xoay người một đao bổ thẳng với tốc độ không thể tin được vào khuôn mặt đang ngẩn ra vì kinh hãi của Lý Nguyên Cát.

Trừ Từ Tử Lăng ra, những người có mặt ở đương trường không ai hiểu rõ tại sao lại có biến cố như vậy. Kể cả Lý Nguyên Cát cũng tự mìnhiểu đã xảy ra chuyện gì.

Trong thời khắc thương đao giao kích, hắn hoảng sợ nhận ra là đao kình nhìn có vẻ nặng tựa ngàn cân mà Khấu Trọng đánh tới thật ra lại hư hư không không, căn bản là không có chút lực đạo nào, trong lúc hắn muốn thu lại lực đạo thì Tỉnh Trung Nguyệt lại chém thẳng tới, đao khí lẫm liệt bức người.

Việc căn bản không thể phát sinh này lại trở thành sự thật ngay trước mắt.

Lý Nguyên Cát trong lúc sinh tử quan đầu đó đã hiển thị hết công lực chân chính và thương pháp thuần thục đã qua trăm ngàn lần rèn luyện của hắn, cử thương, mạo hiểm ngạnh tiếp một đao tất sát của

Khấu Trọng.

- “Bình!”

Âm thanh do khí kình giao kích phát ra trầm trầm như sấm động làm rung động cả dịch trạm. Lý Nguyên Cát tiếp đao ngã xuống đất, rồi lăn nhanh ra ngoài không lý gì tới thanh danh thể diện. Kỳ thực đó là phương pháp duy nhất để hóa giải đao kình không thể kháng cự của Khấu Trọng.

Khấu Trọng trong lòng thầm kêu đáng tiếc. Gã đã mượn lực phát kình đánh ra một đao lợi hại như vậy mà vẫn không thể khiến đối phương lưu huyết. Cũng may sau đao này Lý Nguyên Cát trong một khoảng thời gian nhất định không thể sính cường động thủ, nếu không sẽ đến lượt gã phải suy nghĩ có nên đột vây để tìm đường sống hay không.

Bọn người Lý Thiên Nam toàn bộ rút binh khí ra, một nửa tiến về phía gã, một nửa bảo hộ Lý Nguyên Cát sợ gã hạ sát thủ.

Khấu Trọng lúc đó đã như cung cứng giương hết đà, cười lên ha hả rồi xoay mình nhảy về phía Từ Tử Lăng và Đột Lợi.

Lúc này toán kị mã cũng vừa tới dịch trạm, trong lúc còn hỗn loạn, chưa rõ tình thế thì Khấu Trọng đã hội hợp với Từ Tử Lăng và Đột Lợi chớp mắt đã biến mất vào khu rừng rậm.

o0o

Ba người ở trong một khu rừng nằm về phía tây nam ngoài thành Hán Nam cạnh một dòng suối nhỏ múc nước uống và nghĩ ngơi điều tức. Đối với việc có nên nhập thành không ba người còn đang do dự chưa quyết.

Từ Tử Lăng từ trên ngọn cây nhảy xuống hỏi:

- Không thấy con ưng nào cả, bọn ta có nên lập tức chạy cho nhanh đến Lạc Dương không?

Khấu Trọng lúc đó đang ngâm cả cái đầu xuống nước nên thanh âm không rõ đáp:

- Khả hãn đối với chim ưng là quen thuộc nhất, tốt nhất là do y quyết định.

Đột Lợi ngồi trên một gốc cây lên tiếng:

- Một khi bọn chim ưng đó theo đến, hành tung của bọn ta không còn gì là bí mật nữa nên nếu cứ như vậy mà đi về phía bắc sẽ rất nguy hiểm. Chỉ có tại thành Hán Nam dân cư đông đúc thế này, bọn ta mới dễ dàng qua mặt được những cặp mắt trên không kia.

Khấu Trọng đến gần bên hai người ngồi xuống tỏ vẻ thất vọng nói:

- Không ngờ Lý Nguyên Cát lợi hại đến như vậy, thiếu chút nữa là lấy được cái mạng nhỏ của ta rồi

Đột Lợi ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu Soái không phải đã đánh cho hắn ngã lăn cù sao? Sao lại nói vậy chứ?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Khả hãn có điều chưa biết, ta vừa nãy thành công phần lớn là nhờ may mắn. Sau việc này Lý Nguyên Cát đã rút ra được bài học, lần

sau gặp lại ta chắc gì còn chiếm được tiện nghi như hôm nay chứ, chả trách người ta nói Lý Nguyên Cát là đệ nhất cao thủ của Lý Phiệt, hắn quả thật không phải chỉ có hư danh.

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói:

- Khả hãn cũng là người dùng thương, ngươi thấy thương pháp của Lý Nguyên Cát thế nào?

Đột Lợi suy nghĩ một lát mới than:

- Nói thật ta không hề tưởng tượng được có người có thể sử thương tới mức thần kì như Lý Nguyên Cát, nhất là chiến pháp Hồi mã thương về sau của hắn, thật khiến người ta đau đầu, đã đạt tới cảnh giới tối cao của lấy thủ làm công.

Từ Tử Lăng nói:

- Bản thân độ dài của cây thương đã có tác dụng khắc chế đối với đao. Sách lược Hồi mã thương của hắn chính là đem ưu thế này phát huy đến mức lâm li tận chí. Tuy nhiên không phải không có cách phá, nếu Trọng thiếu gia không phải lúc nào cũng muốn giết hắn thì cũng không rơi vào cục diện tiến thoái lưỡng nan như vậy.

Khấu Trọng lộ vẻ toàn tâm toàn ý suy ngẫm những điều Từ Tử Lăng nói, sau đó dường như đã ngộ ra được điều gì.

Từ Tử Lăng lại hỏi:

- Khả hãn có biết bọn người đến sau đó là ai không?

Đột Lợi đáp:

- Ta cũng không dám khẳng định, bất quá chỉ nhận ra người dẫn đầu là phái chủ trẻ tuổi của phái Nam Hải, Kim Thương Mai Tuân. Hắc! Cao thủ dùng thương trung ngoại nam bắc tự nhiên đều tụ lại một chỗ!

Khấu Trọng cảm thấy đau đầu nói:

- Tính thêm cái gã Khang Sao Lợi, địch nhân của bọn ta có thể nói là cao thủ như mây. Giao phong chính diện chỉ là một con đường chết, bỏ chạy thì lại sợ không thoát được cặp mắt sắc bén của chim ưng, lại thêm cái bọn Vân Soái, Chu Xán. Chúng ta hiện tại quả là danh xứng với bốn chữ “tứ diện sở ca”, chỗ nào cũng là địch nhân.

Từ Tử Lăng hỏi Đột Lợi:

- Giả sử chim ưng của Vân Soái nhìn thấy bọn người của Lý Nguyên Cát thì có về báo lại với chủ nhân không?

Đột Lợi đáp:

- Trừ phi Lý Nguyên Cát đang đối mặt với bọn ta hoặc xuất hiện gần chỗ bọn ta. Nếu không chim ưng đó chỉ xem bọn người đó là một nhóm thương lữ qua đường mà thôi

Từ Tử Lăng nói:

- Nếuậy thì được rồi! Giả thiết người bên Vân Soái không biết có sự tồn tại của nhóm nhân mã của Lý Nguyên Cát, bọn ta có cơ hội lợi dụng bọn chúng

Hai người còn lại đại chấn tinh thần liền hỏi:

- Ngươi có kế gì?

Từ Tử Lăng bình tĩnh phân tích:

- Lý Nguyên Cát vừa rồi chịu đuổi theo dến Hán Nam, chứng tỏ thành này vẫn đang cố giữ thế trung lập nên phải nể mặt Lý gia bọn họ mấy phần, vì vậy chúng ta mà vào thành là tự chui vào lưới. Nhưng chỉ cần bọn ta đến được phạm vi thế lực đối nghịch với Lý gia, thì Lý Nguyên Cát không thể ban ngày ban mặt hoành hành vô kị, ngang ngược làm càn nữa, thậm chí hắn còn phải phân tán lực lượng để tránh tai mắt của người khác. Ta hiện tại thật muốn nhìn thấy tình huống hai con ưng đụng nhau trên trời xem như thế nào

Hai người đồng thời sáng mắt lên

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Ngươi muốn đề nghị đi sang phía tây tới sào huyệt của họ Chu ở Quán Quân thành sao?

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Theo đường Quán Quân đi Lạc Dương hay theo đường Tương Dương đi Lạc Dương thì cũng không có phân biệt gì lớn. Cái đó kêu bằng “vào chỗ chết để tìm đường sống”, chỉ có cách đó là có thể tránh được tai mắt của những người có quan hệ trực tiếp hoặc gián tiếp với Lý gia. Lần này địch nhân sẽ không đoán được đích đến của bọn ta là Lạc Dương.

Song mục Khấu Trọng hiện lên sát cơ nói:

- Nói không chừng bọn ta có thể giải quyết luôn bọn Khang Sao Lợi và Lý Nguyên Cát thì thật lý tưởng.

Đột Lợi nói:

- Ngàn vạn lần đừng xem thường Triệu Đức Ngôn, ta tin rằng hắn chắc chắn đang đuổi theo để hội họp với Khang Sao Lợi ở một chổ nào đó. Cũng vì Khang Sao Lợi phải thông báo tin tức cho An Long nên chim ưng của hai bên chưa chắ trên không trung đâu.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Nếu như hiện tại chim ưng của hai bên đều đang tìm kiếm tung tích của bọn ta, mà bọn ta lại chạy thẳng đến Quan Quân thành thì không biết sẽ xuất hiện tình huống gì đây?

Khấu Trọng bật dậy nói:

- Sao không thử xem đi!

o0o

Ba người từ trên cao đi xuống mé sông, phía dưới mỏm núi là dòng Hán Thủy quanh co chảy cuồn cuộn không ngừng theo hướng Tây Bắc. Dưới ánh trăng một con thuyền kích thước trung bình có hai cột buồm đang ngược dòng đi về phía bắc.

Ba gã dọc theo Hán Thủy đi được khoảng hai mươi dặm thì chiếc thuyền đó đã nhanh chóng đuổi kịp bọn gã. Trên thuyền chỉ thấy một ngọn phong đăng treo trên cột buồm, dáng vẻ hết sức ẩn bí. Chỉ cần là người hành tẩu giang hồ có thể điều khiển một con thuyền như vậy nhất định là phải thuộc một bang phái nào đó, nếu không sẽ không dám đi vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này

Đột Lợi nói:

- Hai người đoán thử xem có mấy phần cơ hội kẻ đến là địch nhân của chúng ta?

Khấu Trọng nói:

- Ít nhất là năm phần, chi bằng chúng ta cố ý hiện thân trên bờ xem bọn chúng phản ứng thế nào. Tốt nhất trên thuyền là người của Vân Soái, như thế thì chúng ta có thể để bọn chúng và Nguyên Cát lão huynh thân thiện với nhau rồi.

Từ Tử Lăng ngửa mặt quan sát bầu trời đêm sau đó lại nhìn trước nhìn sau mấy lần nói:

- Nếu trên thuyền là Vân Soái thì hắn chưa thả chim ưng ra, đề nghị của Trọng thiếu gia có thể nghiên cứu đó.

Hiện tại bọn họ chỉ sợ Lý Nguyên Cát không đến chứ không còn sợ bại lộ hành tung nữa.

Đột Lợi cười nói:

- Biện pháp của Trọng thiếu gia lúc nào cũng kì diệu như mở ra một chân trời vậy! Nào! Bọn ta đi chào hỏi họ thôi!

Dứt lời ba người lập tức khởi hành băng qua những vùng thấp bên bờ chạy lên mỏm đá cao.

Chiếc thuyền vẫn từ từ ngược dòng mà tiến.

Khấu Trọng bạt xuất Tỉnh Trung Nguyệt, mượn ánh trăng mà phản chiếu ánh sáng về phía thuyền.

Không ngờ một việc ngoài dự tính xảy ra chiếc thuyền lập tức thả

neo tiến về phía bọn gã, không khí lập tức trở nên khẩn trương. Lẽ nào trên thuyền lại có cao thủ chủ lực của địch nhân, nếu không thì làm sao dám chính diện nghênh ngang khiêu chiến bọn gã vậy chứ.

Cả ba đều cảm thấy đầu óc rối bời, không bết nên chính diện giao phong hay lập tức bỏ chạy. Trên thuyền bóng người đi lại thong thả, một giọng ôn hòa cất lên:

- Gặp được các người thật tốt!

Cả ba đều ngạc nhiên, định thần nhìn kĩ lại chiếc thuyền đang tiến tới mỗi lúc một gần, cuối cùng cũng nhận ra là bọn sư huynh muội Ứng Vũ, Lữ Hà của phái Thiên Khôi, trong lòng tự hỏi làm sao mà trùng hợp vậy?

Ứng Vũ nói:

- Ba vị đang muốn đi đâu, có thể để chúng tôi tiễn một đoạn không?

Ba người trong lòng hết sức cảm động, đối phương biết rõ địch nhân của họ không phải tầm thường, nhưng vẫn nhiệt tâm như vây thật rất khó mà gặp được.

Khấu Trọng ứng tiếng:

- Hiền sư huynh muội xin cứ tiếp tục thượng lộ, không cần để ý đến bọn ta. Chúng ta tình cờ gặp nhau trên sông, mọi người cũng từng quen biết nên mới chào hỏi thôi!

Lữ Hà hưng phấn vẫy tay nói:

- Hãy lên thuyền trước rồi nói sau! Bọn ta ở Hán Nam đợi các người cả nửa ngày lo lắng không biết bao nhiêu nữa! Bây giờ gặp được các

người thật hay quá

Từ Tử Lăng

- Chư vị không cần vướng vào việc của bọn ta bằng không sẽ gặp nhiều tai họa không lường được Nếu lần này bọn ta thoát được đại họa sẽ có cơ hội gặp lại.

Lúc đó thuyền cách bờ không đầy một trượng, hai bên đều có thể nhìn rõ đối phương, chỉ thấy bọn đệ tử Thiên Khôi phái do Ứng Vũ đứng đầu người người đều lộ ra thần sắc kính phục, vẫy tay cáo biệt.

o0o

Ba người chớp mắt đã rời khỏi bờ sông dọc theo con kênh phía tây của Hán Thủy chạy hơn một trăm dặm đến lúc trời sáng tỏ, rốt cuộc cũng không chi trì được nữa bèn tìm một chỗ để nghỉ ngơi và chia nhau kiếm quả rừng lót dạ.

Hai thời thần sau ba người đã điều tức xong tiếp tục lên đường, đi hết bình nguyên thì bọn họ đã cách xa Hán Thủy lắm rồi, phía trước là một dãy núi chắn ngang hùng vĩ, liên miên bất tuyệt

Không còn cách nào khác ba người đành dùng khinh công vượt qua núi. Lúc lên đến đỉnh chỉ thấy xa xa thấp thoáng bóng núi, bốn bề là mây, giống như đã đi vào một thế giới kì lạ nào khác vậy.

Ba người đã quên sạch truy binh đang đuổi mãi không tha sau lưng, thậm chí quên cả việc vì sao mình đến đây, chỉ muốn dừng lại trải hết tầm mắt mà ngắm nhìn, không muốn rời đi.

Đột Lợi bỗng nhiên lòng đầy cảm xúc nói:

- Đời người thống khổ nhất là việc gì chứ?

Một trận gió lớn thổi đến làm cho áo quần ba người bay phất phơ trông tựa thiên thần, trong giờ phút đó như thể cưỡi gió đạp mây mà li khai phàm thế vậy.

Khấu Trọng chậm rãi nói:

- Thắng không thể thắng mãi, bại không thể bại mãi (thắng vô thường thắng, bại vô thường bại), thống khổ hay không chỉ tại một ý niệm mà thôi.

Từ Tử Lăng nói:

- Mấy câu này của Trọngếu gia biểu lộ cảm xúc sâu tận đáy lòng. Xem ra trận đấu vừa qua với Lý Nguyên Cát đã khiến cho tư tưởng của ngươi trưởng thành hơn nhiều rồi đó.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Bộ ngươi là con sâu trong bụng ta sao, bởi vì trước lúc nói mấy câu đó trong lòng ta đột nhiên nhớ lại trận chiến với Lý Nguyên Cát, khi đó ta mười phần nắm chắc chỉ trong vài chiêu có thể lấy cái mạng nhỏ của hắn, vậy mà kết quả lại là thiếu chút nữa đã bại trong tay hắn rồi. Thế sự vô thường, cũng không bằng chuyện này.

Đột Lợi ngạc ngiên nói:

- Không ngờ con người thật của Khấu Trọng lại khiêm tốn thẳng thắn như vậy. Lúc đó ngươi đang trong tình huống chiếm hết ưu thế mà tha người bỏ đi, không ai có thể dị nghị gì đâu.

Khấu Trọng đắc ý cười nói:

- Ta chính là loại người cởi mở như vậy, nhưng mọi người đều hiểu lầm, thiên hạ tính ra cũng chỉ có Lăng thiếu gia là hiểu rõ lòng dạ ta thôi. Tâm nguyện lớn nhất bây giờ của ta là dụ Lý Nguyên Cát vào phạm vi thế lực của họ Chu, làm cho hắn ta phải khốn đốn một phen

Từ Tử Lăng cười nói:

- Khả hãn cho rằng nhân sinh thống khổ nhất là chuyện gì?

Đột Lợi đang ngẫm nghĩ những lời Khấu Trọng nói nghe vậy bèn đáp

- Tiểu đệ chỉ vì nghĩ đến việc tương lai có khi nào phải đối địch với hai vị không, trong lòng chợt cảm thấy thống khổ mà không biết giải thích thế nào nên mới bột phát ra thôi.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Khả hãn sau khi về đến Đột Quyết chỉ cần không hỏi đến việc Trung thổ nữa thì mọi người bình an vô sự rồi, lúc đó nước sông không phạm nước giếng, miễn được mối phiền não đó.

Trên mặt Đột Lợi như phủ một làn mây đen trầm giọng nói:

- Vấn đề là thực lực trước mắt của tiểu đệ so với Hiệt Lợi vẫn có khoảng cách lớn, nên nhất định phải mượn trợ lực ở bên ngoài thì mới thành thế cân bằng được. Nhưng trước mắt thì chỉ có một lựa chọn duy nhất mà thôi, mà lại là Lý Thế Dân chứ không phải Thiếu Soái nên trong lòng rất mâu thuẫn. Ai! Ta nhất thiết không phải là người trung thực như vậy, nhưng đã bị hào tình hiệp nghĩa của hai vị cảm động nên mới nói ra nỗi lo lắng trong lòng này.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Chứng tỏ Khả hãn đã thực sự xem bọn ta là bằng hữu can đảm tương chiếu rồi

Ánh mắt Đột Lợi chiếu ra những tia nhìn đầy tình cảm nồng nhiệt, ngữ khí hết sức bình tĩnh khẽ thở dài nói:

- Không chỉ là bằng hữu mà là hảo huynh đệ huyết nhục tương liên, đồng sinh cộng tử. Nếu không thì với tác phong vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn của ta làm sao cảm thấy mâu thuẫn thống khổ muốn chết chứ!

Khấu Trọng cười ha hả đến đứng giữa hai người gác tay lên vai hai người ngửa mặt nhìn trời hào khí tràn trề nói lớn:

- Chỉ cần có mấy câu này của Khả hãn là đủ rồi. Mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì, chỉ biết giờ đây chúng ta là hảo huynh đệ cùng sánh vai tác chiến. Ối trời! Mẹ của con ơi! Con súc sinh lông dẹt kia là của Vân Soái hay Khang Sao Lợi vậy?

Hai người ngước mắt nhìn lên, trên không trung có một chấm đen đang bay lượn, nó cứ lượn hết vòng này đến vòng khác tạo thành một quỹ tích vô cùng vi diệu.

Chương 337: Trượng nghĩa xuất thủ

Từ Tử Lăng đột nhiên nói:

- Đích thị là chim ưng của Vân Soái

Khấu Trọng kinh ngạc hỏi:

- Ta chỉ thấy một điểm đen nhỏ còn ngươi lại thấy rõ cả thân chim sao?

Đột Lợi nói:

- Lăng thiếu gia là theo phương thức bay lượn của chim ưng mà đoán ra chủ nhân của nó. Người nuôi ưng đều có bản lĩnh này, nhưng bất quá Lăng thiếu gia chỉ xem qua vài lần mà đã phân biệt được thì đảm bảo trên toàn Đột Quyết nói ra cũng không ai tin.

Khấu Trọng thản nhiên nói:

- Phán đoán của Lăng thiếu gia tất nhiên là không sai được, bọn ta thật là may mắn! Có thể giải quyết được bọn người của Lý Nguyên Các rồi.

Đột Lợi hết sức ngạc nhiên nói:

- Xem ra trong lòng ngươi thật sự hi vọng Lý Nguyên Cát đuổi kịp để liều mạng với hắn một lần nữa, Thiếu Soái đã có biện pháp tất thắng gì chưa?

Khấu Trọng hổ mục tinh quang đại thịnh, mỉm cười nói:

- Ta vừa nói thắng bại là vô thường không thể đoán được, làm sao dám khoa trương là tất thắng chứ. Thuở thiếu thời bọn ta có một vị Bạch lão phu tử thường dạy bọn ta đạo Khổng Mạnh, nói cái gì mà “học nhi hậu tri bất túc, giáo nhiên hậu tri khốn”. Lý Nguyên Cát giúp ta hiểu được mình thiếu sót chỗ nào, đối thủ như vậy thật là khó gặp, vì vậy khi ta gặp được hắn thì rất muốn được tái chiến một ph

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Thiếu Soái xin cứ yên tâm, đã có An Long "luồn kim dẫn chỉ" ở bên trong ngầm giở trò, chắc chắn sẽ khiến cho ngươi đạt thành tâm nguyện, muốn không thành cũng không được.

Ba người cười nói vui vẻ không hề để tâm tới việc bị Vân Soái theo dõi

Đột Lợi nghênh mặt đón làn gió núi đang ào ạt thổi tới, hít một hơi dài nói:

- Vân Soái quả là có bản lĩnh phi thường, có thể chỉ trong một ngày một đêm nhanh như vậy đã đuổi kịp bọn ta.

Khấu Trọng cười nói:

- Hắn đã động chân hỏa muốn rửa nỗi nhục xưa. Theo ta thấy hắn là một mình đuổi đến, những người khác đã sớm bị hắn bỏ rơi lại đằng sau rồi. Nếu không phải hắn chạy nhanh hơn chúng ta, ta thật muốn quay lại đánh hắn một trận lạc hoa lưu thủy. Trước mắt cần phải tìm một nơi dân cư đông đúc lẫn tránh con bà nó một phen, sau đó tiến hành cho tốt đại kế phản kích của bọn ta.

Từ Tử Lăng điềm đạm:

- Ngươi đối với sơn xuyên địa lí có kiến thức rất phong phú, xin nói cho ta biết phía trước phải đi như thế nào?

Khấu Trọng nghênh mặt giơ chân chỉ về chỗ xa nhất ở phía Tây Bắc hết sức tự tin nói:

- Bọn ta cứ theo phương hướng đó mà đi, đến được một dòng sông lớn từ phía tây chảy đến thì chính là sông Triều Thủy. Phía bắc Triều Thủy c lớn kêu là Thuận Dương, hai trăm dặm về phía bắc của Thuận Dương chính là sào huyệt của họ Chu, tọa lạc tại thành Quán Quân phía nam của Thoan Thủy. Có câu" không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con", bọn ta cứ đến thẳng đại bản doanh của Chu Xán, đánh phá một trận trời long đất lở, hai vị lão huynh thấy thế nào?

Đột Lợi cười lớn nói:

- Ta là vì tình cảnh đằng sau có Lý Nguyên Cát mà cảm thấy khó xử, chứ hắn mặc dù thực lực mạnh hơn chúng ta cũng đâu dễ xỏ mũi chúng ta như thế.

Y đã quen với cách thức nói chuyện của Khấu Trọng, trời long đất lở chỉ là lời lẽ khoa trương mà thôi. Thật ra bọn họ với thực lực ba người đến Quán Quân chỉ là vuốt râu hùm Chu Xán mà thôi.

Từ Tử Lăng nói:

- Để khi đến được Thuận Dương, bọn ta tốt nhất là cải biến diện mạo, che dấu thân phận. Nhược bằng chim ưng chỉ thuần là dựa vào vẻ bề ngoài để nhận người, bọn ta có nhiều khả năng qua mắt được

chúng.

Khấu Trọng cười:

- Vậy chỉ sợ phải giả thành một lão gù để đổi cả dáng đi nếu không cho dù biến thành một cái điểm đen nhỏ cũng không qua được cặp mắt ưng của bọn chúng.

Ba gã vừa cười vừa chạy gấp về phía Tây Bắc

Khoảng nửa thời thần sau, ba người đã ra khỏi vùng đồi núi. Quả như lời Khấu Trọng nói, có một dòng sông lớn từ phía Tây chảy tới nhưng không thấy một con thuyền nào lai vãng, chỉ có ba chiếc thuyền đánh cá đang bủa lướ phía bờ bên kia thấp thoáng bóng thôn trang ẩn hiện trong rừng cây.

Khấu Trọng quan sát bầu trời một lúc nói:

- Không thấy chim ưng nữa, hắc!

Đột Lợi nói:

- Luận về hơi sức nó làm sao bì kịp chúng ta chứ, chắc là bay về chỗ Vân Soái để nghỉ ngơi ăn uống rồi.

Khấu Trọng mừng rỡ nói:

- Lúc này mà không qua sông còn chờ khi nào

Ba người phấn khởi toàn lực chạy nhanh đến bờ sông, chọn một chỗ mặt sông tương đối hẹp, ném một khúc cây ra giữa dòng để mượn lực, nhẹ nhàng vượt qua mặt sông rộng khoảng mười mấy trượng.

Tiến vào khu rừng rậm ở bờ bên kia. Đột Lợi tỏ vẻ bối rối nói:

- Tiểu đệ có một đề nghị, mong Thiếu Soái đừng để bụng.

Khấu Trọng bật cười:

- Khả Hãn có đề nghị tốt gì, tiểu đệ hoan nghênh còn không kịp, sao lại để bụng chứ.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Khả hãn là do ngươi tự nhận kiến thức địa lí phong phú, không muốn so bì với ngươi về phương diện này nên mới lưỡng lự như vậy. Ai! Cái tên chuyên thổi da bò này!

Đột Lợi

- Vậy ta không khách khí nữa! Nói thật nếu muốn tiềm nhập Quán Quân đi qua Nam Dương tốt hơn là đi qua Thuận Dương

Khấu Trọng muốn nói lại thôi, Từ Tử Lăng chọc gã:

- Có phải muốn hỏi Nam Dương ở đâu không?

Khấu Trọng cười khổ:

- Đừng nhìn ta bằng ánh mắt trách cứ đó được không? Ta đối với lãnh địa của Chu Xán không phải không có dã tâm nên mới khổ công tới đó một chuyến thôi. Nam Dương nằm ở hạ du của Quán Quân, thuận dòng mà đi chỉ một ngày là tới. Chỉ là Nam Dương là thành thị lớn, hưng vượng trù phú nhất nằm trong phạm vi thế lực của Chu Xán, còn hơn cả Quán Quân. Ở những nơi như vậy người đông tai mắt nhiều cho nên ta mới không chọn chỗ đó.

Đột Lợi ngạc nhiên nói:

- Ta tưởng Thiếu Soái quên mất không nghĩ tới Nam Dương thì ra là do có ý này. Chẳng qua Nam Dương có một tộc nhân người Đột Quyết bọn ta, y ở đó buôn da dê, bọn ta có thể lợi dụng hắn bày thế đối phó Khang Sao Lợi và Lý Nguyên Cát

Khấu Trọng thừa cơ giải nguy, hạ đài vỗ một cái thật mạnh lên vai Đột Lợi cười nói:

- Sao không nói sớm, bọn ta lập tức động thân, xin Khả Hãn dẫn đường.

Gã nói đến câu cuối là đã lòi cái đuôi hồ li ra.

Từ Tử Lăng chợt đẩy hai người nói:

- Xem kì

Trên không trung một con ưng bay đến, lượn một vòng lớn rồi bay về phía tây.

Ba người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Khấu Trọng tỉnh ngộ trước tiên nói:

- Con ưng già đó nhất định là do lúc nãy bị núi cao mây mù che mắt mà mất dấu chúng ta rồi. Như vậy càng tốt, Khang Sao Lợi nếu đến chỗ đó tất nhiên sẽ đưa Lý Nguyên Cát đến tìm tộc nhân Đột Quyết đang làm ăn lớn ở đó. Bọn ta có thể chuyển minh thành ám, giáo huấn cho bọn ác nhân hiếp đáp bọn ta một phen.

Ba người đều có cảm giác xua tan mây mù thấy ánh mặt trời bèn hết sức thận trọng đi về phía bắc.

o0o

Quán Quân, Nam Dương phân biệt nằm ở phía tây và nam Thoan Thủy, một trên một dưới như môi với răng, khống chế giao thông cả một khu vực núi non rộng lớn ở thượng và hạ du Thoan Thủy, hai thành này có vị trí địa lý hiểm yếu, chỉ cần một thành bị công hạ thì thành kia cũng khó mà giữ được.

Kinh tế của Nam Dương sở dĩ hưng vượng hơn Quán Quân là vì đô thị này từ xưa đã là trung tâm chuyển vận thương mậu, là điểm then chốt của nhiều quan đạo. Phụ cận trong vòng một trăm dặm là dịch trạm lớn, ngoài Quán Quân thành, Nam Dương chính là một trọng trấn quân sự quan trọng nhất của Già Lâu La quốc

Thành Nam Dương bốn bên đều có tường thành bao bọc, nối liền với cổng thành, kiên cố hùng vĩ. Tường thành được xây bằng g đá xếp chồng lên nhau, nối kết lại thật chắc mà thành. Dọc theo tường thành có đường riêng để khi cần có thể nhanh chóng điều động binh lính hộ thành. Sát với tường thành phía bắc là dòng Thoan Thủy cuồn cuộn, lại có kênh đào dẫn nước bao quanh thành tạo thành hào nước bảo vệ.

Trong thành hết sức phồn thịnh, nhà cửa hết lớp này đến lớp khác, tạo thành hình chữ thập nhưng phía bắc vì có sông chắn ngang nên không được quy chỉnh lắm. Người dân sống hai bên đường đều dùng kiểu nhà có cột, mái hiên cong vút, song cửa được chạm khắc hoa văn, có nét đặc sắc riêng.

Con đường dọc theo dòng sông phía bắc là nơi tập trung thương nghiệp, rất nhiều thương điếm phân bố đầy cả hai bên đường, người

ngựa qua lại liên miên bất tuyệt.

Sáng sớm hôm đó, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Đột Lợi giả làm ngư dân theo bến đò ở thành bắc lên bờ, nộp thuế vào thành rồi không đi theo đường lớn mà rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Người ta nói Chu Xán hung tàn bạo ngược, trong địa hạt quản lý của hắn thậm chí phát sinh những thảm sự người ăn thịt người, nhưng thành này không có chút gì cho thấy là xảy ra tình huống đó cả, tóm lại là có xảy ra chuyện đó không?

Đột Lợi nói:

- Đạo lý thật đơn giản, chính vì thành này không phải do Chu Xán khống chế mà là do tam bang tứ phái của Nam Dương hợp lại thành một chính phủ liên hợp để quản trị. Bọn họ chỉ mỗi tháng nộp cống cho Chu Xán còn hắn cũng không quản nội vụ của Nam Dương.Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều cảm thấy ngạc nhiên

Đột Lợi nói:

- Chuyện này là do họ Chu tự mình gây ra. Do hắn trấn áp bóc lột quá độ, ba năm trước các bang hội môn phái ở Nam Dương đã liên hiệp với nhau cùng với dân trong thành nổi dậy phản kháng hắn, trục xuất quân Già Lâu La ra khỏi thành. Chu Xán lĩnh binh đến công thành nhưng đánh rất lâu vẫn không hạ được chỉ còn cách chấp nhận hiện thực cùng với tam bang tứ phái lập ra một hiệp nghị. Việc này đối với Chu Xán chỉ có lợi mà không hại vì ba phần thu nhập trong quốc khố của Chu Xán là đến từ Nam Dương. Cũng chỉ có qua Nam Dương Chu Xán mới có thể mua được một lượng nhu phẩm lớn, vì chẳng ai tín nhiệm con người hay tráo trở là Chu Xán mà chịu

làm ăn với hắn cả.

Khấu Trọng cảm thấy hứng thú nói:

- Nếu như có việc này, Chu Xán là người không giữ chữ tín sao lại cam tâm chấp nhận mối sỉ nhục lớn như vậy chứ?

Đột Lợi đáp:

- Hắn đương nhiên là không cam tâm cho nên mới tìm hết thủ đoạn để chia rẽ tam phái tứ bang. Thế nhưng môn phái bang hội bọn họ do Dương Trấn chủ trì đại cục không những là người đức cao trọng vọng mà còn có thủ đoạn linh hoạt, xử sự khéo léo. Chí ít là đến hiện tại Chu Xán vẫn chưa nắm được quyền khống chế ở Nam Dương.

Khấu Trọng bội phục nói:

- Khả Hãn thật lợi hại, đối với việc của Trung thổ còn rõ hơn cả ta, chứng tỏ hiệu quả của mạng lưới tình báo do các người bố trí thật cao.

Gã dừng bước hỏi:

- Khách sạn này được không?

Hai người gật đầu đồng ý, chỉ nhìn bên ngoài khách sạn này không phải hạng sang, hoàn toàn phù hợp với thân phận tiện dân cùng khổ của bọn họ hiện tại.

Ba người thuê một căn phòng, bất kể trời còn đang sáng lăn ra ngủ một giấc dài, tỉnh lại thì trời đã tối. Sau đó thay phiên nhau tắm rửa thay y phục. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lần lượt biến thành đại hán mặt vàng và Cung Thần Xuân còn Đột Lợi thì dùng một mặt nạ khác

của Khấu Trọng biến thành một người Hồ râu ria đầy mặt, mắt sâu mũi khoằm.

Đột Lợi than:

- Mặt nạ này quả thật rất tinh xảo nhưng bọn ta cứ thế này đi ra đường, người hữu tâm nhất định nhận ra chúng ta.

Khấu Trọng nói:

- Chúng ta chủ yếu là muốn gạt người vô tâm, vả lại ai biết được chúng ta đến Nam Dương chứ? Kệ con bà nó, bọn ta đi ra ngoài ăn một bữa cho no, thuận tiện thương lượng đại kế phản kích đi.

Ba người nghênh ngang đi đến đại lộ phía bắc, nơi nối liền nam và bắc thành môn. Chỗ này náo nhiệt đến nỗi làm ba người giật mình, so với Nam Dương lúc sáng sớm thì quả là khác một trời một vực, xứ này có thể nói là hưng vượng không thua gì Lạc Dương

Trên đường có nhiều nhân vật võ lâm, tam giáo cửu lưu hạng nào cũng có đủ nhưng người người đều thủ lễ, tuân theo quy củ, không hề xuất hiện tình huống tranh chấp nào khiến Từ Tử Lăng nhớ đến

Ba người vào một quán ăn khá quy mô kiếm chỗ ngồi xuống, chỉ thấy trong quán rượu thịt đầy đủ, món nào cũng có, bên trong bên ngoài đặt gần năm mươi bàn, bàn nào cũng có khách ngồi, huyên náo ầm ỹ, nhộn nhộn nhịp nhịp tràn đầy sinh ý.

Bọn họ kiếm một bàn nằm khuất một bên quán, Khấu Trọng vừa ngồi xuống liền ra tay thưởng tiền, bảo tiểu nhị dọn một chiếc ghế đi nơi khác để bọn họ độc chiếm một bàn.

Đột Lợi chợt lòng đầy cảm xúc muốn bộc phát ra nói:

-Cả đời ta thời khắc được hưởng thụ cuộc sống vốn rất ít, ta đã thực sự hiểu được sự trân quý của sinh mệnh, lúc trước sau khi đánh bại kẻ địch cũng không có được cảm giác đầy đủ thỏa mãn như bây giờ.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Ta hiểu cảm giác của Khả hãn, kinh lịch trong mấy ngày vừa qua đối với Khả hãn mà nói là những kích thích hoàn toàn mới mẻ.

Nói đến chuyện chính, Khả Hãn nói vị tộc nhân buôn bán da dê đó tên là gì, hiện trú ngụ ở đâu?

Đột Lợi không nhịn được cười nói:

- Ta đâu có lợi hại đến mức nhớ được gã cư trú ở đâu chứ.

Người đó tên thật là Khoa Nhĩ Pha, có một tên Hán khác là Hoắc Cầu, y là người mà ở Nam Dương không ai không biết, đối với của nhân vật võ lâm và quyền quý địa phuong có quan hệ

Từ Tử Lăng hỏi:

- Khả Hãn từng đề cập ba phái, có phải trong đó có một phái là Thiên Khôi phái không?

Đột Lợi đáp:

- Chính là Thiên Khôi phái, thế nhưng luận thế lực được liệt vào bát bang thập hội trong giang hồ cũng là thủ lĩnh ở Nam Dương chính là “Yển Nguyệt Đao” Dương Trấn, đại long đầu của Nam Dương bang.

Lúc đó đột nhiên có tiếng chén đĩa vỡ và tiếng người mắng chửi

vang lên. Ba người ngạc nhiên nhìn qua, bất ngờ có một bóng người chạy thẳng tới, mặt ngưỡng lên trời té ngã vào một chiếc bàn, tức thời mọi người trong quán vội vã tránh né. Ly, chén, tô, đĩa rớt xuống đất bể loãng xoảng, thức ăn đổ vương vãi khắp nơi, bàn ghế ngã chỏng chơ, tình thế hết sức hỗn loạn

Người đó nhìn không quá hai mươi tuổi, đang vịn vào một chiếc bàn, cố gắng đứng lên, miệng không ngớt rên rỉ nhưng lại không cách gì bò dậy được.

Từ Tử Lăng thấy hắn mi thanh mục tú, không giống người xấu, tuy biết rõ là không nên xen vào chuyện của người khác nhưng trong lòng lại bất nhẫn, trước tiên đưa tay đỡ hắn đứng lên rồi vừa truyền chân khí cho hắn vừa nói:

- Không nên nói chuyện

Đôi mắt hắn hé mở, xạ ra thần sắc cảm kích rồi y lời nhắm mắt lại.

Khấu Trọng và Đột Lợi vẫn ngồi nguyên vị trí, mục quang sáng quắc hết nhìn bên trong đến nhìn bên ngoài thông đạo, muốn xử kẻ nào dám hoành hành bá đạo, phá phách trong một ngôi thành đầy không khí an bình thế này, công nhiên tại quán ăn hành hung

- Mau tránh ra cho ta!

Một công tử bộ dạng quyền quý hai mắt lộ ra thần sắc độc ác, mặt nổi gân xanh cùng với năm gã đại hán mang theo khí giới xông vào hướng Từ Tử Lăng mở miệng chửi rủa không khách khí chút nào.

Những khách nhân khác hiển nhiên nhận ra kẻ này, người người đều mặt mày biến sắc, ngậm miệng không dám nói tiếng nào.

Có vài người còn muốn len lén chuồn đi, người đó phóng mắt nhìn quanh một vòng nói:

- Ai cũng không được đi, ta muốn các ngươi phải nhìn thấy La Vinh Thái ta giáo huấn bọn chó má không biết tự lượng sức Thiên Khôi phái đó như thế nào. Hứ! Biết rõ Tiểu Uyển là người của ta mà còn dám cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga. Dù là Lã Trọng Trọng ta cũng không để trong mắt huống hồ cái gã tiểu lâu la Tạ Hiển Đình ngươi.

Đại hán đứng bên trái La Vinh Thái quát lên:

- Các người điếc sao? Còn không chịu bò ra ngoài, dám quản chuyện của Thoan Giang phái bọn ta sao?

Ba người nghe thấy trong lòng đã quyết định chuyện này cho dù không có quan hệ gì với Thiên Khôi phái cũng không thể bỏ qua cho bọn ngang ngược hiếp người kia được, huống hồ lại có liên quan đến Thiên Khôi phái mà cả ba người đều có hảo cảm.

Đột Lợi đang muốn động thủ thì Khấu Trọng mỉm cười nhìn hắn nói:

- Có phải là một trong tam phái không

Đột Lợi gật đầu, Khấu Trọng thấp giọng nói:

- Để cho Lăng thiếu gia xử lý đi!

Lúc đó chân khí của Từ Tử Lăng trong thân thể Tạ Hiển Đình đã vận chuyển được một vòng chu thiên, đả thông mọi kinh mạch bị bế tắc của y. Tạ Hiển Đình gượng đứng dậy nói:

- Đại ân không thể cảm tạ bằng lời, một người làm một người chịu, ân công không cần để ý đến ta nữa.

Từ Tử Lăng lại như không thèm để ý đến bọn hung thần ác sát La Vinh Thái, dìu y ngồi vào một chiếc ghế chưa bị gãy bên cạnh mỉm cười nói:

- Ta và Ứng Vũ huynh của quý phái là bằng hữu, Tạ huynh cứ yên tâm ngồi đây nghỉ ngơi, ta tự có biện pháp ứng phó.

La Vinh Thái nghe vậy trong mắt hiện ra hung quang, lập tức thủ thế. Tên đại hán vừa mới quát tháo ban nãy đã lập tức ra tay, tiến đến sau lưng Từ Tử Lăng khép mấy ngón tay lại giống như một thanh đao nhắm vào lưng Từ Tử Lăng toàn lực công tới.

Từ Tử Lăng bất ngờ lui lại, đại hán rõ ràng thấy Từ Tử Lăng tự đưa thân cho hắn luyện chưởng nào ngờ trước mắt hoa lên một cái tay đã đánh vào khoảng không, giật mình thu chưởng thì đã thấy Từ Tử Lăng xuất hiện ngay trước mắt. Hắn còn chưa biết xảy ra chuyện gì thì Từ Tử Lăng đã đến sát bên cạnh huých vào ngực hắn, tên đó lập tức kêu thảm một tiếng, cả người bị một luồng nội kình không thể kháng cự hất tung lên giống như hòn đạn bị bắn đi lưng hướng về phía La Vinh Thái bay

Những người vừa bước vào và hơn trăm người khách ngồi quanh đó đều không ngờ Từ Tử Lăng lại cao minh đến vậy, thiếu chút nữa đã vỗ tay khen hay. Đối với hành vi bá đạo của Thoan Giang phái ai cũng nhìn không thuận mắt.

La Vinh Thái cũng thấy rõ như vậy bèn tiến lên một bước tiếp lấy gã đại hán đang bay về phía hắn, liền bị một luồng chân khí đập mạnh vào cơ thể liên tiếp lùi hai bước sau đó nhờ bọn thủ hạ đỡ hộ hắn mới đứng vững được.

Khấu Trọng cười ha hả vươn người đứng lên thu hút ánh mắt của

mọi người thản nhiên nói:

- Xem ra trên người Vinh đại thiếu gia ngươi cũng có vài phần công phu, vậy hãy để lão tử ta làm thịt ngươi, bảo đảm sẽ phân chia chính xác thành mười tám miếng, mỗi miếng hai cân một chút cũng không sai.

“Bình!” Đột Lợi nện mạnh cán Phục Ưng Thương xuống đất gây ra một âm thanh chấn động cả quán ăn, trấn nhiếp tâm thần mọi người xung quanh, bất mãn nói:

- Lão huynh ngươi thật không phải bằng hữu, vừa nãy cản trở tiểu đệ xuất thủ thì ra là muốn tự mình chiếm lợi, chuyện này lẽ ra phải do ta xử mới đúng.

“Ái!” Gã đại hán bị Từ Tử Lăng hất bay đi gần như đứng không được nữa, chỉ toàn dựa vào đồng bọn dìu đỡ mà thôi, lại càng tăng thêm thanh thế của ba người.

Khấu Trọng giả đò tỏ ra kinh hoảng hướng dến Đột Lợi vòng tay nghiêm mặt nói:

- Xin đại ca bớt giận, thằng nhóc đó nhường cho đại ca luyện thương cũng không sao. Mười tm cái lỗ với mười tám miếng thịt cũng phân biệt không lớn. Chỉ là tên tiểu tử này khiến ta nhớ đến một người, không nhịn được mới muốn uống chén canh đầu thôi. Xin đại ca có lấy làm lạ cũng đừng trách.

Toàn trường chỉ có Từ Tử Lăng biết người mà Khấu Trọng nghĩ đến chính là Hương Ngọc Sơn. La Vinh Thái và hắn quả là có mấy phần giống nhau, đương nhiên diện mạo của Hương Ngọc Sơn dễ gạt người hơn.

Người ngoài ai nấy đều cảm thấy vui vẻ, kẻ ác cuối cùng cũng gặp quả báo.

La Vinh Thái sắc mặt từ xanh chuyển thành trắng, giơ hai tay cản trở thủ hạ tiến lên nộp mạng lạnh lùng nói:

- Đã có bản lĩnh xen vào chuyện người khác sao không dám để lại danh tính?

Cho dù là người mới bước ra giang hồ cũng biết là hắn bên ngoài nói cứng nhưng trong lòng đã sợ rồi, đây chẳng qua là biện pháp để xuống thang mà thôi.

Thế nhưng Đột Lợi lại không chịu hợp tác, giơ thương lập thế bất ngờ di chuyển đến trước mặt La Vinh Thái một thương đâm ra.

La Vinh Thái hoảng sợ bạt kiếm chống đỡ, đồng bọn của hắn đang đỡ tên thụ thương, bị luồng khí lưu cuồn cuộn của Phục Ưng Thương đẩy lui, uy thế gì cũng mất hết.

“Đinh! Đinh! Đinh!” La Vinh Thái quả là có chút bản lĩnh gì cũng đem ra hết liên tiếp đỡ ba thương.

Đột Lợi cười ả, thương pháp biến hóa như trường giang đại hải bóng thương đâu đâu cũng thấy quấn cả người La Vinh Thái vào trong đó.

Chúng nhân còn chưa nhìn rõ thì La Vinh Thái đã la thảm một tiếng, bị đuôi thương của Đột Lợi quét trúng đùi, trường kiếm cũng rớt xuống đất. La Vinh Thái té ngã vào một chiếc bàn đầy thức ăn nằm dài không dậy nổi, diễn lại một lần hoàn cảnh của Tạ Hiển Đình lúc nãy.

Khấu Trọng lấy ngân lượng ra để xuống bàn nói:

- Các vị huynh đệ, chúng ta đi thôi.

Chương 338: Phong vũ nam dương

Bốn người ra đến ngoài phố, Từ Tử Lăng thấy sắc mặt đệ tử của Thiên Khôi phái

Tạ Hiển Đình đã khá hơn rất nhiều, mới thôi không dìu gã nữa và nói:

-Tiểu huynh đệ mau trở về đi!

Đột Lợi nói:

-Thanh lâu là nơi chốn yên hoa, vì thế cũng dễ dẫn đến việc tranh giành nhất. Tạ tiểu đệ nên ít đến một chút thì hơn

Tạ Hiển Đình đỏ mặt, cúi đầu đáp:

-Đa tạ ba vị đại hiệp xuất thủ cứuợ. Nhưng quả thật tại hạ và Tiểu uyên không phải chỉ là tình cảm chốn thanh lâu. Bọn tại hạ thật sự yêu thương nhau, úi chao!

Khấu Trọng đang vỗ vào vai gã cười nói:

-Tuổi trẻ mà không phong lưu thì cũng uổng. Nhưng quan trọng nhất là phải giữ được tính mệnh. Mất mạng thì sao có thể phong lưu được nữa, có cần bọn ta đưa huynh đệ về tận nơi không.

Sắc mặt tuấn tú của Tạ hiển đình tỏ vẻ lưỡng lự, cuối cùng bỗng lộ ra sự quả quyết đáp:

-Mong ba vị đại hiệp giúp đỡ tiểu tử điều này, không mang việc hôm nay nói cho đại sư huynh biết.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

-Chỉ sợ giấy không gói được lửa, La Vinh Thái bị bọn ta đánh đau. Việc này không thể giữ im được. Huynh đệ nên lập tức báo sự tình cho đại sư huynh, để còn biết đường mà chuẩn bị.

Đột Lợi bỗng hỏi:

-Lã Trọng lão sư không có ở Nam Dương phải không?

Hai mắt Tạ hiển đình bỗng hoe đỏ, nước mắt rơm rớm trào ra, cúi đầu đáp khẽ:

-Sư phó đã bị người ta đến thích quán đả thương.

Ba người nghe xong mặt đều ghệt ra. Thiết tưởng Lã Trọng là người nổi tiếng trong giang hồ,ngoài việc võ công cao cường, còn có thân phận địa vị. Người có võ công dù thắng được lão, cũng chẳng dại gì mà sanh sự với lão. Cứ như vậy mà nói, biểu hiện thanh bình hiện tại ở Nam dương chỉ là bề ngoài, bên trong đã đến giai đoạn tranh đấu kịch liệt. Không lạ khi La Vinh Thái công nhiên đàn áp đệ tử của Thiên khôi phái.

Khấu Trọng đặt tay lên vai Tạ hiển đình, chuyển người đối diện với gã hỏi:

-Người nào mà có đảm lược lớn thế?

Tạ hiển đình đưa tay áo lau nước mắt, bi phẫn nói to:

- Chính là tên gian tặc Quý Diệc Nông.

Ba người ngạc nhiên:

- Quý Diệc Nông là ai?

Tạ hiển đình không nhịn được bèn hỏi:

-Ba vị đại hiệp chắc mới đến đây phải không? Quý Diệc Nông là hội chủ của Dương Hưng Hội trong tam phái tứ bang nhất hội ở đây. Gần đây cùng với Thoan Giang Phái, Triêu Thủy bang, Khôi Y bang câu kết, âm mưu định đoạt lấy chức vụ đại long đầu của lão nhân gia Dương Trấn. Gia sư vì cực lực phản đối, nên bị bọn chúng coi là cái gai trong mắt. Tối hận là bọn chúng nhờ đến ngoại nhân, nên việc đó nhìn ở ngoài như là không có quan hệ gì với bọn chúng, nhưng những ai hiểu biết đều rõ là do Quý Diệc Nông đứng sau chủ trì.

Từ Tử Lăng hỏi:

-Người giúp chúng đả thương gia sư là thần thánh phương nào vậy?

Tạ Hiển Đình phẫn uất đáp:

- Người đó chỉ nói họ là Vân, còn lại không ai biết gia phái lai lịch của hắn cả.

Khấu Trọng trầm ngâm hồi lâu, rốt cục mới nói:

- Huynh đệ trước tiên nên về đi. Ta nghe những điều huynh đệ nói thì thấy huynh đệ không nên giấu chuyện vừa rồi. Giờ nếu bọn La Vinh Thái đến tìm người báo thù, không báo trước sư huynh đồng môn của huynh sẽ bị bất ngờ đấy.

Tạ hiển đình cúi đầu đáp:

- Đại hiệp giáo huấn rất phải.

Rồi nhìn ba người bước đi hỏi:

-Xin hỏi cao tính đại danh của ba vị đại hiệp, để tiểu tử mang về nói lại.

Từ Tử Lăng khẽ cười đáp:

- Bọn ta và Ứng huynh là bằng hữu chi giao,. giúp huynh cũng là việc cần làm, chỉ cần ngươi trở về mô tả lại hình dáng bọn ta, Ứng huynh sẽ biết chúng ta là ai

Ba người quay lại khách sạn, ngồi trong gian phòng chật hẹp, đều cùng thấy buồn cười.

Khấu Trọng ngồi phệt trên giường gỡ mặt nạ ra, rồi tiện tay ném ra bên cạnh, ngửa mặt lên bực bội nói:

- Khổ sở vì phải giữ kín hành tung, bọn ta lập tức đi đến Quán Quân, để xem Lí Nguyên Cát có dám tìm đến hay không.

Từ Tử Lăng ngồi bên trên giường bên phải hắn, điềm đạm bảo:

- Ngươi điều này gọi là không chịu nghĩ. Nơi này không phải là địa bàn của Lý gia, bọn chúng làm sao nắm ngay được tin tức. Kể cả bọn chúng liên lạc được với Hoắc Cầu, thì Hoắc Cầu làm gì có thần thông quảng đại để biết ngay ở Nam Dương đã phát sinh sự việc gì. Phải mất một thời gian thì bọn chúng mới biết được ai đã xuất thủ giáo huấn La Vinh Thái. Bọn ta thừa thời gian để xếp đặt.

Đột Lợi ngồi trên cái ghế duy nhất trong phòng, gật đầu đồng ý:

- Lăng thiếu gia nói không sai. Tối nay bọn ta trước tiên tìm hiểu kỹ về Hoắc Cầu, sáng mai sẽ phân chia nhau ra hành sự, xem khi nào bọn người Lý nguyên cát và Vân Soái vào thành rồi sau đó sẽ tính kế sách tiếp theo.

Khấu Trọng vươn tay duỗi người, rên rẩm nói:

- Tam phái tứ bang nhất hội, bọn ta mới biết Thiên Khôi phái. La Vinh Thái là thuộc vào Thoan Giang phái. Quý Diệc Nông thì ở Dương Hưng hội. Ngoài Triêu Thuỷ bang, Khôi y bang, còn có Nam Dương bang của đại long đầu Dương Trấn. Thế còn một bang, một phái nữa tên là gì?

Đột Lợi đáp:

- Còn có Kinh Sơn phái và Trấn Dương bang. Thiếu Soái trí nhớ quả là tốt, nghe người ta nói qua mà đã ghi nhớ hết rồi.

Khấu Trọng ôm đầu đáp:

- Ta c nghĩ đến là đau cả đầu, chẳng hiểu tại sao bọn họ lại tranh đấu với nhau chứ? Nếu bang phái ở Nam Dương phân liệt chia năm xẻ bẩy, người được lợi nhất chính là lão họ Chu.

Từ Tử Lăng bỗng nói:

- Có người đến!

Tiếng chân đang đến nghe xa mà gần, nhẹ và đều, chứng tỏ người đến có công phu căn bản không thấp, vì vậy mới làm Từ Tử Lăng cảnh giác.

Tiếng chân dừng lại trước cửa, tiếp đó là tiếng gõ cửa, thanh âm của Ứng Vũ ngoài cửa nói khẽ:

- Ứng Vũ cầu kiến!

Đột Lợi đứng lên mở cửa, đưa Ứng Vũ vào trong phòng. Từ Tử Lăng vẫy vẫy bảo hắn vào ngồi cùng trên giường với Khấu Trọng và mình.

Ứng Vũ được ngồi cùng lộ ra vẻ cảm kích nói:

- Tạ Hiển Đình đúng là không biết cố gắng, học người ta thói tranh nhau con gái thanh lâu. May được ba vị bạt đao tương trợ, nếu không hậu quả khó có thể tưởng tượng.

Khấu Trọng uốn lưng ngồi dậy, cười đáp:

- Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu. Tình ái không có quy tắc hay bị giới hạn bởi giai cấp. Theo ta thấy Hiển Đình và Tiểu Uyên đúng là chân thành tương ái, nếu không thì La Vinh Thái cũng không phải dùng đến vũ lực để bắt bọn họ r nhau như vậy.

Ứng Vũ lấy làm ngạc nhiên, dù không đồng ý cũng chỉ dám hơi lúc lắc đầu. Nếu không vì người nói là Khấu Trọng danh chấn thiên hạ, có lẽ hắn đã mở lời phản bác lại.

Khấu Trọng thân thiết ôm lấy vai hắn, ra vẻ diễn giải việc vừa hỏi:

- Người mà nữ nhân thanh lâu thích chỉ có ba loại, nói ta nghe, Hiển Đình có tiền không?

Ứng Vũ lắc đầu.

Khấu Trọng không để ý đến biểu tình trong mục quang của Đột Lợi và Từ Tử Lăng, tiếp tục hỏi:

- Hắn võ công có cao không? Có khả năng gì đặc biệt không?

Ứng Vũ không biết hắn lại hỏi về những chuyện này để làm gì, liên tục lắc lắc đầu.

Khấu Trọng cười:

- Chính là điều này: Hiển Đình chẳng có tiền cũng không có khả năng gì, được Tiểu Uyên yêu chính là vì bản thân của hắn, như vậy là có tình có nghĩa. Huynh lấy quyền là đại sư huynh chia rẽ họ, chẳng phải là tàn nhẫn bất nhân sao. Huynh bình tâm thử nghĩ xem: Giả sử có người chia cách Ứng huynh và quý sư muội, Huynh có chịu được không?

Ứng Vũ sắc mặt đỏ hồng lên, ấp úng đáp:

- Tất nhiên là tại hạ và Hà sư muội sao có thể chịu chứ, ôi! Ta đang nói gì thế nà

Khấu Trọng nghiêm túc hỏi:

- Mọi người đều là huynh đệ, Ứng huynh trước tiên hãy nói với ta, huynh có thích Hà sư muội không?

Đột Lợi và Từ Tử Lăng không biết là phải khóc hay cười. Lúc này là lúc gặp nhiều việc đau đầu phải suy nghĩ. Khấu Trọng lại cứ khơi khơi tập trung vào hỏi han chuyện tâm tình nữ nhân của người ta, không hiểu hắn đang có ý gì.

Quả nhiên Ứng Vũ đáp:

- Hiện giờ Gia sư chịu nhục bị thương. Ngày tàn của Thiên Khôi phái đang kề. Ta … ôi!

Khấu Trọng cười nói:

- Binh gia có câu nói chuyện vui cười dụng binh. Bọn ta có thể bắt chước giúp Ứng huynh nói chuyện tình ái dụng binh. Chỉ làm một mà được ba điều: Chữa trị thương thế của lệnh sư, khôi phục lại uy danh của Thiên Khôi phái, lại còn có thể đoạt được mỹ nhân. Bọn ta tương trợ cho quý phái, chỉ cần đổi lấy việc biết trong thành phát sinh chuyện lớn nhỏ gì. Ứng huynh đối với đề nghị này thấy sao?

Từ Tử Lăng cùng Đột Lợi cuối cùng cũng minh bạch. Điều đau đầu nhất trước mắt bọn họ bây giờ là làm sao lấy được tin tức tình báo động tĩnh của địch nhân. Vì kể cả khi cả ba người đồng thời xuất động, cũng khó có thể bao quát cả bốn cửa thành.

Ứng Vũ run rẩy người thốt:

- Thiếu Soái sao lạiốt với ta đến thế? Chuyện nữ nhân tư tình chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu có thể giúp gia sư sớm khoẻ trở lại, để tệ phái thoát khỏi hoạ diệt vong, Ứng Vũ....

Khấu Trọng ngắt lời hắn bảo:

- Vì cái mà người ta gọi là nhân duyên đó. Bất quá Ứng huynh nói có một điều sai chệch! Vì nữ nhân tư tình đâu phải chuyện nhỏ đâu! Hà, đó là việc chung thân đại sự. Nếu lần này mà thành sự, tài năng của huynh sẽ đoạt được trái tim của lệnh sư muội. Nói nhiều vô ích, hãy để bọn ta trước tiên xem hiện trạng của Lã Trọng lão sư. Nói đến chuyện điều trị nội thương, ai có thể bì được ta và Lăng thiếu gia đây.

Ứng Vũ cảm kích đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, rồi lại nhìn Đột Lợi. Đột Lợi từ từ bỏ mặt nạ xuống cười nói:

- Tiểu đệ là Đột Lợi, đến từ Đông Đột quyết.

*

Khấu Trọng thu hồi tay đặt sau lưng Lã Trọng, thần sắc lộ vẻ ngưng trọng trong ánh mắt nhìn chăm chú của Từ Tử Lăng, Đột Lợi, Ứng Vũ cùng Lã Trọng Hà. Thấy vậy bốn người tim trùng cả xuống.

Lã Trọng gắng gượng mở mắt, khó khăn thốt:

- Thương thế của lão thế nào? Thiếu Soái cứ nói thẳng đừng ngại. Lão phu đã tính đến tình huống xấu nhất rồi.

Khấu Trọng đáp:

- ã lão sư thương thế nghiêm trọng. Nhưng nhờ lão sư công lực thâm hậu, khi trúng chưởng đã kịp hộ tâm mạch, bằng không tính mạng khó mà đảm bảo được.

Lã Hà nước mắt dâng đầy, buồn rầu hỏi:

- Thiếu Soái có thể trị được thương thế của cha ta không?

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Lã tiểu thư cứ phóng tâm. Ứng huynh với bọn ta là chỗ bằng hữu tốt của nhau. Bọn ta nếu không thể hoàn phục thương thế của cha nàng trong vòng một đêm, sao còn mặt mũi nào nhìn Ứng huynh chứ.

Đây là chiêu đánh thẳng vào lòng người, lộ ra cho mọi người đều thấy. Khấu Trọng dùng phép “tạo thế” này thật đã đến mức làm người ta cảm kích khắc sâu cả vào tận xương tuỷ. Ứng Vũ lộ rõ vẻ sung sướng pha ngượng ngập. Từ Tử Lăng cùng Đột Lợi bỗng nhiên dựng hết cả chân lông trong người.

Lã Hà nghe nói cha già có thể cứu được, đương nhiên cảm kích liếc khẽ Ứng Vũ một cái, bán tín bán nghi hỏi:

- Một đêm đã khỏi được sao?

Lã Trọng thở dài nói:

- Thiếu Soái không cần phải dụng tâm an ủi lão phu. Lão phu tự biết thương thế nghiêm trọng, lục mạch bị khí âm hàn phong bế. Tuy có thể miễn cưỡng giữ được mệnh, nhưng một năm nữa cũng khó mà hành động như ý được.

Khấu Trọng

- Khấu Trọng ta sao lại dám hồ ngôn loạn ngữ với Lã Trọng lão sư. Bọn ta có tiên thiên chân khí đạo gia từ “Trường sinh quyết”, trời sinh ra đã có tính khắc chế loại tà công dị pháp này, thêm nữa còn có kinh nghiệm phong phú. Lăng thiếu gia ngươi hãy xuất thủ đi, nói về chuyện liệu thương, đương nhiên ngươi giỏi hơn ta, còn người khác thì khó mà nói trước được như vậy.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Tà công dị pháp gì vậy?

Vừa nói hắn vừa tháo giầy, ngồi xếp bằng sau lưng Lã Trọng. Hai tay

cùng xuất, án tại bối tâm lão. Từ Tử Lăng người bỗng khẽ rung lên, ngước nhìn Khấu Trọng. Khấu Trọng hỏi:

- Minh bạch rồi chứ?

Sắc mặt Từ Tử Lăng thoáng hiện một nét sợ hãi, gật đầu biểu thị minh bạch.

Ba người kia như bị mây mù che khuất. Lã Hà trong lòng đại loạn vội hỏi:

- Thế nào?

Chân khí Từ Tử Lăng dù đang cuồn cuộn bất tuyệt truyền vào trong người Lã Trọng, nhưng đồng thời hắn vẫn có thể khẳng định một cách bình thản:

- Không quá ba canh giờ nữa, lệnh tôn sẽ hoàn toàn bình phục trở lại, không hề lưu lại một chút hậu quả nào.

Lã Hà cùng Ứng Vũ hiển nhiên đối với một Từ Tử Lăng trầm mặc ít nói rất tin tưởng, trong lòng trở lại. Lại thấy sắc mặt Lã Trọng lập tức chuyển biến, ngồi xếp bằng một cách thoải mái, cảm giác cả hai lúc này như được vén mây mù, trông thấy trời xanh.

Khấu Trọng nói:

- Bọn ta ra ngoài nói sau.

Đến tẩm thất ở phòng bên cạnh, Khấu Trọng hỏi han về hình dáng kẻ đả thương Lã Trọng. Lã Hà cẩn thận tả lại hình dung. Khấu Trọng gật đầu nói:

- Nếu như ta đoán không sai, người này chính thị là nguyên lão cao thủ của Âm Quý Phái “Vân vũ song tu” Tích Thủ Huyền.

Lã Trọng Hà cùng Ứng Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Âm Quý Phái là gia phái nào vậy? Sao chưa từng nghe nói đến?

Đột Lợi bỗng nhiên đại ngộ. Bàn tay âm ma của Âm Quý Phái cuối cùng cũng đã chạm đến địa bàn này. Điều này cũng hoàn toàn hợp lý. Âm Quý Phái tại phía bắc Truờng Giang có mỗi một cứ điểm ở Tương Dương, nếu muốn khoách trương thế lực, chọn nơi có thanh thế của Già Lâu La quốc để khai đao là hợp lý nhất.

Nói không chừng Quý Diệc Nông của Dương Hưng hội chính là người của Âm Quý Phái, vì nếu hắn ngồi thế vào vị trí của Dương Trấn, chốn Nam Dương ngay lập tức ở trong tay của Âm Quý Phái.

Khấu Trọng giải thích thêm:

- Đó là một gia phái bí ẩn tà dị nhất trong giang hồ. Lã lão sư chắc chắn là biết. Không biết có nên nói với mọi người điều này không, x tình huống hiện giờ biện pháp tốt nhất là đợi Lã lão sư khỏi bệnh xong, lập tức rời khỏi Nam Dương. Nghe nói Thiên Khôi phái tại nhiều địa phương đều có cơ sở, phải không?

Ứng Vũ lộ ra thần sắc khó xử, khó khăn đáp:

- Thiếu Soái đã đề nghị như vậy, tức là biết bọn ta không thể địch lại với Âm Quý Phái. Bất quá gia sư cùng với Dương Trấn bang chủ là chỗ sinh tử chi giao, tuyệt không thể bỏ họ mà đi được.

Đột Lợi hỏi:

- Dương Trấn hiện tại đang ở đâu?

Lã Trọng Hà đáp:

- Dương thế bá hôm qua đã đến Quán quân, chưa quay lại, nếu không đã có ông ta tác chủ cho bọn ta.

Khấu Trọng cùng Đột Lợi nhìn nhau một cái, cùng đoán lý do Quý Diệc Nông phát động việc này, tất cả là để loại bỏ lực lượng ở Nam Dương của Dương trấn.

Khấu Trọng quả quyết nói:

- Thành công thất bại, là ở đêm nay: Tiên phát thì chế nhân, hậu phát thì bị nhân chế ngự. Bọn ta chơi với Quý Diệc Nông một ván, xem xem hắn có thể biến hoá như thế nào.

Lời nói chưa dứt, đã có một đệ tử hoảng hốt vào báo:

- Có người của Thoan Giang bang đến

Trước khi bước vào trước cửa Đại đường, Khấu Trọng kéo vai Ứng Vũ, khẽ nói thầm vào tai hắn:

- Cứ dựa vào thần khí hiện giờ của huynh, sao có thể đoạt được sự ngưỡng mộ của Hà sư muội. Vạn sự đã có bọn ta yểm trợ, lúc khẩn yếu phải tỏ ra dáng là người kế thừa của Lã Trọng lão sư, kiểu gì cũng không được tỏ vẻ dễ bị bắt nạt, có gì mà phải sợ mẹ của chúng nó chứ?

Ứng Vũ khẽ gật đầu, đột nhiên ưỡn thẳng ngực, bước dài lên trước vào phòng, đằng sau là Khấu Trọng và Đột Lợi đeo mặt lạ theo sát, tiếp đến là Lã Hà, Tạ Hiển Đình cùng với bốn đại đệ tử tề danh cùng

Ứng Vũ.

Chưởng môn nhân La Trường Thọ của Thoan Giang Bang ngồi bình ổn tại ghế thái sư trong đại đường, mục quang như điện lướt qua Ứng Vũ rồi đậu lại trên người bọn Khấu Trọng, Đột Lợi. Đứng sau lưng lão hơn chục người, mục quang ai cũng lộ vẻ hung dữ, như kiểu đến hỏi tội. Hai bên ghế thái sư La Trường Thọ cũng có người ngồi, người mặc áo xám bên phải là bang chủ của Khôi y bang "Ác lang quân" Hạ Trì Bình, bên trái là ngũ đường tổng đường chủ của Triêu Thuỷ bang "Thiết xích" Kì Tam, đều là những nhân vật nổi danh của võ lâm Nam Dương. Lồng ngực đứng thẳng của Ứng Vũ tức thì hạ xuống, chấp chánh đệ tử làm lễ, hướng về phía ba người tỏ vẻ cung kính.

La Trường Thọ hừm một tiếng hỏi:

- Lã Trọng có ở đây không?

Mọi người Thiên Khôi phái đều biến sắc. La Trường Thọ gọi đích danh của Lã Trọng như vậy, không có một chút tôn trọng nào.

Ứng Vũ lúc này mới chợt hiểu lời đề tỉnh của Khấu Trọng không đơn giản, bèn dẫn mọi người về một phía trong đại đường ngồi xuống. Ứng Vũ ở giữa, Khấu Trọng và Đột Lợi hai bên tả hữu. Bọn Lã Hà cũng học theo đối phương đứng ra phía sau Ứng Vũ, lập thành thế đối mặt với nhau.

- Ầm!

Bang chủ Khôi y bang Hạ trì bình thể hiện bản sắc danh xưng "Ác lang quân", đập mạnh một chưởng lên mặt bàn. Cốc chén trên bàn nhẩy dựng lên kêu đinh đinh, giận dữ hét:

- Ứng Vũ ngươi câm hay sao? Lã Trọng có trong đó không? Sao không ra gặp mặt bọn ta hả?

“Thiết xích” Kì tam cất giọng cười âm trầm:

- Hạ bang chủ chớ nên động khí, chắc là Lã tràng chủ không còn mặt mũi nào để gặp người khác!

Khấu Trọng cùng Đột Lợi trong lòng đều biết đối phương tối kị sợ Lã Trọng, nên đang dùng lời nói để tìm hiểu tình huống của lão. Nếu Lã Trọng mà không bị thương, bọn chúng chưa chắc đã dám ngông nghênh đến đây khi dễ mọi người.

Ứng Vũ cuối cùng cũng nổi giận, trầm giọng đáp:

- Gia sư có việc phải ra ngoài, nếu ba vị muốn tìm tệ sư, làm phiền mai quay trở lại.

La Trườngọ ngẩng mặt lên trời cười lớn, mục quang lướt qua Khấu Trọng cùng Đột Lợi, rồi quay lại mặt Ứng Vũ, lạnh lùng nói:

- Tốt! Lã Trọng không ở đây, tìm ngươi cũng được. Lệnh sư đệ cùng với ngoại nhân đả thương người của La mỗ, chuyện này tính toán thế nào?

Khấu Trọng không kìm được khẽ nở một nụ cười trào lộng, rồi cố kìm nén, nhìn Ứng Vũ một cách khích lệ.

Ứng Vũ trong lòng tức giận, thu nhiếp tâm thần, lộ ra vẻ ngoài trầm tư, không tỏ vẻ chống đối cũng không ra vẻ sợ sệt đáp:

- La bang chủ quá lời rồi. Lệnh lang Vinh Thái công tử ỷ mạnh hoành hành, trước mặt mọi người nhằm vào tệ sư đệ hành hung, may có

huynh đệ kết giao của Ứng Vũ trượng nghĩa xuất thủ. Kể cả nếu Hiển đình không biết cách đối xử, Vinh Thái công tử cũng nên trực tiếp nói chuyện với ta, làm như vậy là không tôn trọng Thiên Khôi phái bọn ta.

Kết bái huynh đệ là chuyện bọn họ đã bàn bạc từ trước. Bởi vì nếu không có quan hệ với tam phái tứ bang, theo quy củ giang hồ, ngoại nhân không có lý gì để chen vào.

La Trường Thọ tức thì tắc lời, không ngờ trong tình huống căng thẳng, không có chủ soái mà Ứng Vũ lại có thể biến thành lợi hại như vậy.

“Ác lang quân” Hạ Trì Bình quát lớn:

- Ứng Vũ ngươi dám mục vô tôn trưởng, cãi lại bang chủ, có phải đã ăn gan hùm tim báo rồi phải không

Lã Hà cuối cùng không chịu được, mắng trả lại:

- Trọng người thì người trọng lại, bang chủ sao không rõ cái đạo lý đó.

Hạ Trì Bình hai mắt hung quang đại thịnh. Kì Tam cười nói:

- Hổ phụ không có khuyển nữ. Con gái của “Hoàn thủ đao” Lã Trọng thật quý hoá. Hãy để Kì thúc thúc và ngươi luận đạo lí nhé. Đại sư huynh ngươi tự nhiên xuất hiện hai huynh đệ kết bái tên tuổi thế nào, môn nào phái nào, hôm nay tự nhiên đến Nam Dương can thiệp vào chuyện này làm gì hả?

Khấu Trọng trong lòng cũng khen là giỏi. Trong ba kẻ đầu não của đối phương, kẻ tên Kì Tam này trầm tĩnh đa trí nhất, bèn trước tiên

nhấp một ngụm trà, chỉnh giọng nhẹ nhàng nói:

- Ta tên Hồ Tam, hắn tên Hồ Tứ, cùng với Quý Diệc Nông là chỗ đồng môn. Nếu không tin thì cứ hỏi xuất thân lai lịch thật sự của Quý lão. Hôm nay tiện đường quá cảnh ở đây, là bởi vì bọn ta chuyên giết ác nhân, giết sạch ác nhân ở nơi này thì lại tìm đến nơi khác. Chà, ác nhân tìm quá khó, sanh ý của bọn ta càng càng càng khó kiếm.

Người người của đối phương đột nhiên đại nộ. Đột Lợi từ sớm đã không chịu được phiền toái, đứng bật người lên thét lớn:

- Nói nhiều vô ích, kẻ ra một đường cho cha ngươi đây, ai trong đám nói nhiều kia dám đơn đả độc đấu với ta không?

Một tay hắn cầm Phục Ưng Thương lên, tức thì lộ xuất một cổ kình khí lẫm liệt bách nhân, uy vũ

La Trường Thọ, Hạ Trì Bình cùng Kì Tam, tất nhiên võ công còn xa mới bằng Đột Lợi. Nhưng đều là lão giang hồ lâu năm, nhãn lực cao minh, chỉ nhìn Đột Lợi tên “Hồ tứ” hoành thương đứng khí thế bức nhân, đủ biết đối phương đã tiến nhập cảnh giới của cao thủ nhất lưu, trong lòng thảy đều run sợ.

Kì Tam là kẻ giảo hoạt nhất, cười he he nói:

- Ứng hiền tưởng bằng dùng vũ lực giải quyết phá hoại hoà khí hiện tại ở Nam Dương. Bọn ta nhất phái nhị bang đương nhiên sẽ cùng với quý phái chu toàn điều đó. Chỉ không biết ý tứ của Lã huynh thế nào.

Lời này Ứng Vũ sao có thể trả lời. Đột Lợi tay cầm thương thu lại đằng sau vai, phá lên cười sằng sặc:

- Kì tổng đường chủ nói rất hay. Nguyên lai bọn ta đều là hiểu lầm. Bất quá La bang chủ không nên cùng với Kì tổng đường chủ và Hạ bang chủ cùng đến vấn tội, làm chuyện nhỏ xé thành chuyện to, chẳng gì bằng bảo trì hoà khí. Trước đây nếu không nhờ ta thương hạ lưu nhân, rất có thể La bang chủ đã không còn người kế vị. Giờ chiến hay hoà, mời La bang chủ cùng Thiên Khôi phái một lời cứ nói ra đi.

Hắn vốn là nhân vật đệ nhị của Đông Đột Quyết, quyền khuynh ngoại vực, lúc này thao thao nói cười, tự nhiên hiện rõ một khí độ chấn nhiếp nhân tâm.

Kì Tam tức thì im lặng, nhường La Trường Thọ quyền quyết định.

Hạ Trì Bình định nói nhưng dừng lại, cuối cùng cũng không nói g

La Trường Thọ sắc mặt biến thành khó coi, âm tình bất định, một hồi phất tay áo đứng dậy, lạnh lùng nói:

-Ngày mai bọn ta lại đến, ta sẽ tự thân nói chuyện với Lã Trọng.

Chương 339: Đại họa lâm đầu

La Trường Thọ bực bội bước ra ngoài làm Ứng Vũ mặt mày ủ dột nói:

- Bây giờ đến cả La Trường Thọ cũng bất hoà với ta, bước tiếp theo nên…ài!.

Khấu Trọng ngầm đá Ứng Vũ một cái, Ứng Vũ có vẻ phấn khích lên, cố gắng ra dáng oai hùng nói tiếp:

-Nên hành động trước để kiềm chế đối phương.

Đột Lợi xen vào:

-Hội Dương Hưng, phái Thoan Giang, bang Triều Thuỷ, bang Khôi Y đã liên kết thành một phe, còn các phái Kinh Sơn và Trấn Dương rút cuộc là đứng về phe nào?

Lã Hà bước đến chỗ Ứng Vũ

-Bọn họ sợ hội Dương Hưng sẽ khuếch trương thanh thế lại sợ võ công của Quý Diệc Nông, họ đối với hắn tuy ấm ức mà không dám nói ra. Sau chuyện của phụ thân, chúng ta mới mời bọn họ ra đấu tranh vì lẽ phải, vậy mà bọn họ trốn biệt cả.

Khấu Trọng nói:

-Dương Trấn Đại long đầu tuy không ở đây, nhưng vị thay thế Đại Long đầu phía tổng hội của bang Nam Dương chả nhẽ để yên cho

những hành vi ngang ngược của tên Quý Diệc Nông?

Ứng Vũ thở dài nói:

-Những cao thủ nổi tiếng của bang Nam Dương là Mạnh Đắc Công và Phạm Nãi Đường đều cùng Đại Long Đầu đi Quán Quân. Đại Long đầu vốn nhờ gia sư chủ trì đại cục. Gia sư lại bị người khác đả thương nên khiến thế trận trước mắt chúng ta vô cùng hỗn loạn

„Ái! Ui!“

Khấu Trọng lại ngầm đá Ứng Vũ rồi hỏi:

- Các người nhiều bang nhiều phái như vậy cùng quản trị Nam Dương, công việc sổ sách tài chính được phân chia giữa các bang phái như thế nào?

Lã Hà nói:

-Sổ sách là do Đại long đầu cai quản, còn các việc khác do các bang phái thay phiên nhau đảm nhận, ví dụ tháng này đến bang Nam Dương phụ trách canh phòng, thế nên Đại Long Đầu mới không yên tâm đi Quán quân.

Đột Lợi quay sang nói với Khấu Trọng:

-Chúng ta có nên thẳng tay với hội Dương Hưng, tiêu diệt con bà nó tên Quý Diệc Nông cho xong chuyện không?

Ứng Vũ mặt biến sắc nói:

-Nhất định không thể được, số người của hai bang, một hội, một phái tất cả cộng lại cũng phải vượt qua con số hai vạn, tự tàn sát lẫn nhau

sẽ chuốc lấy thảm cảnh, cuối cùng chỉ cho lợi cho bọn Chu Xán.

Khấu Trọng cười nói:

-Ứng huynh yên tâm, Khả Hãn chỉ là nói đùa thôi. Sự đến nước này không dùng được sức thì dùng mưu. Đầu tiên hãy liên kết với bang Nam Dương, nắm bắt tình hình toàn thành, đặc biệt là động thái điều binh khiển tướng của các bang phái đối địch với chúng ta. Nếu ta đoán không sai thì Vân Vũ Song Tu Tích Thủ Huyền sớm sẽ tới thôi.

Tin thám thính liên tục chuyền đến đạo tràng Thiên Khôi ở Nam Dương thành, cho biết La Trường Thọ ra ngoài liền chạy thẳng đến Dương Hưng hội gặp Quý Diệc Nông, bên phía các phe phái đối địch bắt đầu điều động thuộc hạ, để chủ lực tập trung nhắm phía hội Dương Hưng ở tổng đàn phía Bắc thành.

Phái Kinh Sơn và Bang Trấn Dương cùng tập hợp binh mã, quyết bảo vệ thành. Bang Nam Dương lại dốc toàn tâm phòng bị sẵn sàng ứng phó với những trận đột kích của Quý Diệc Nông. Chỉ trong một loáng toàn thành đã hình thành một thế trận căng như cung tên.

Theo Khấu Trọng dự đoán, thực tế Quý Diệc Nông cũng phải đối mặt với những khó khăn tương tự, t cần tránh tổn thương nguyên khí không để cho Chu Xán có cơ hội lấn tới. Có chăng chỉ sợ hắn dẫn quân tấn công đạo trường Thiên Khôi.

Ngoài các thám tử được cử đi, Thiên Khôi còn có hai nghìn đệ tử ở Nam Dương quyết tâm bảo vệ sư môn.

*

Trong phòng dưỡng thương nhà họ Lã, Từ Tử Lăng rút tay khỏi lưng Lã Trọng đứng dậy bước ra cửa. Lã Hà đón ở ngoài hỏi vội:

-Tình hình cha ta thế nào?

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

-Lã tiểu thư yên tâm, mọi thứ dễ dàng hơn chúng ta tưởng. Lệnh tôn đã có thể tự vận công điều khí, chỉ cần thêm chút thời gian nữa sẽ hoàn toàn hồi phục.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Lã Hà khóc lên vì sung sướng, ra hiệu cho Ứng Vũ nhẹ nhàng đi ra tránh ảnh hưởng đến việc Lã Trọng vận công dưỡng thương.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Đột Lợi cùng đi ra vườn sau, đến quán nhỏ cùng ngồi nói chuyện.

Khấu Trọng nói:

-Lý Nguyên Cát vẫn chưa vào thành, có thể hắn đang liên kết với Hoắc Cầu. Còn Vân Soái, tên này khinh công như cơn gió, hắn muốn vào thành bí mật thì chỉ e không ai nhìn ra được

Ba gã bếp về chuyện mới xảy ra mà Từ Tử Lăng đã kể và tình hình căng thẳng sắp tới.

Từ Tử Lăng trầm ngâm hỏi:

-Bây giờ là giờ gì?

Đột Lợi tỏ ra thoải mái nói:

-Còn sớm lắm, mới sang canh một.

Một đời hắn sống trong chiến nguy binh loạn, lớn lên trong sự tranh gianh đấu đá nhau nên đối với hắn tình hình này đã quá quen rồi chẳng lạ lẫm gì nữa.

Từ Tử Lăng nói:

-Chỉ cần đối phương không nhận rõ mặt chúng ta, tối nay chắc sẽ đưa quân tấn công

Khấu Trọng nói:

-Ta lại nghĩ khác, kẻ thù chắc sẽ không chấp nhận thảm bại và tổn thất nếu như không vì Lã Trọng. Theo Ứng Vũ nói ba ngày sau họ sẽ tổ chức lễ chọn long đầu lần hai, làm cho Lã Trọng bị thương chỉ là một thủ đoạn giết gà doạ khỉ, mục đính chính là ép phái Kinh Sơn và bang Trấn Dương quy thuận Quý Diệc Nông. Khi đó cho dù Lã Trọng về bên phe Dương Trấn thì tỷ lệ vẫn là sáu

hai, Quý Diệc Nông đương nhiên có thể danh chính ngôn thuận ngồi lên chiếc ghế đại long đầu, hắn đâu ngu xuẩn đến mức cầu thắng bằng cách lấy máu tươi tẩy rửa thành quách."

Từ Tử Lăng chợt như tỉnh ngộ ra:

-Thì ra là vậy, thảo nào Lã Trọng chỉ bị thương không ảnh hưởng đến tính mạng. hẳng qua nội công của lão thâm hậu nên mới trở thành cái gai trong mắt Quý Diệc Nông. Nếu mà ngày mai lão có thể bước đi khoẻ mạnh như thường thì quả là sự đả kích mạnh mẽ vào uy tín và thanh thế của Quý Diệc Nông.

Khấu Trọng nói:

-Chỉ cần hai phái trung lập ấy đi ủng hộ Dương Trấn cộng thêm phái

Thiên Khôi sẽ tạo ra tình thế cân bằng mỗi bên bốn phái. Khi đó theo như thoả thuận trước đây, Dương Trấn sẽ đảm nhiệm thêm một năm rồi sau đó mới tổ chức tuyển chọn lần ba. Ở Nam Dương, ai có thể nắm giữ sổ sách thu chi thì kẻ đó sẽ có quyền lực lớn nhất. Ngoài Quý Diệc Nông là kẻ có dã tâm ra những kẻ khác đều có ý khuất phục

Đột Lợi hứng khởi nói:

-Tối nay chúng ta có nên hoạt động gân cốt một chút không, nếu Nam Dương trở thành cứ địa của bọn ta, Lý Nguyên Cát đừng hòng sống nổi

Khấu Trọng nói:

-Việc này nói dễ thì không phải, nói khó cũng chẳng đúng, Lăng thiếu gia có cao kiến gì không?

Từ Tử Lăng nói:

-Hai bên đều được lợi đương nhiên là cách lý tưởng nhất. Nhưng chỉ chút sơ suất cả thành sẽ lập tức bị thiêu ra thành đống tro, đối với bá tánh thật là tai hoạ khôn lường. Ba chúng ta đều là người ngoài không tiện trực tiếp can thiệp sâu. Theo ta nghĩ nên đợi Lã Trọng lão sư hồi phục đã, chỉ có người đức cao vọng trọng như Lã lão sư ra mặt thì mới không cần gươm đao vấy máu cũng dễ dàng làm yên mọi chuyện, trọng trách của chúng ta chính là đảm bảo an toàn cho Lã lão sư

Đột Lợi sửng sốt nói:

-Ta thật chưa nghĩ thấu đáo, nghe Tử Lăng nói đúng là có lý.

Có tiếng bước chân vọng lại, Ứng Vũ đến thông báo:

-Có một con thuyền vừa cập bến đò ở phía Bắc thành, theo tin báo là giao dịch với Hoắc Cầu. Người bang Nam Dương đã lên thuyền hỏi dò, biết được rằng đó là người của Khả Hãn. Nghe nói tối mai bọn họ sẽ vào thành.

Khấu Trọng hồ hởi nói:

-Cuối cùng đã đến rồi.

Ứng Vũ ngạc nhiên không hiểu sao mà Khấu Trọng lại vui vẻ đến vậy. Từ Tử Lăng cười nói:

-Ứng huynh ngồi xuống đây, bên Quý Diệc Nông có động tĩnh gì mới không?

Ứng Vũ ngồi xuống trên tảng đá, mặt mày ủ rũ nói:

-Vừa nghe được một tin, Quý Diệc Nông liên hệ với long đầu của bang phái khác. Hắn cử mấy tên tới Kinh Sơn gặp chưởng môn nhân Nhiệm Chí rõ ràng muốn thuyết phục Kinh Sơn về phe hắn.Ôi! Nếu Nhiệm Chí bị Quý Diệc Nông đả động thì tình thế không hay rồi.

Khấu Trọng thở dài nói:

-Ta đã chẳng nói với Ứng huynh rồi sao, cứ bằng thái độ của huynh sao có thể chiếm được tình yêu của Lã Hà sư muộ

Ứng Vũ sửng sốt nói:

-Thái độ của ta có gì không đúng sao?

Khấu Trọng chợt giống một nhà quân sư dày dạn tình trường, phân tích rành rọt như thể đã biết rõ:

-Trong tình thế càng nguy cấp người con gái càng mong muốn bên mình có một nam tử hán có thể cậy nhờ được. Bây giờ chính là lúc huynh tỏ rõ khí chất anh hùng chứ như hồi nãy cứ than ngắn than dài, dáng vẻ thất thố làm sao chiếm được tình cảm của nàng ấy. Cơ hội dường như sắp vụt qua đấy, Ứng huynh nhất định phải giữ cho chắc.

Từ Tử Lăng không bằng lòng nói:

-Huynh đệ tỷ muội nhà người ta tình sâu nghĩa nặng đâu đến lượt ngươi lắm lời

Ứng Vũ vội nói:

-Thiếu soái là người ngoài cuộc nên nhìn rõ sự tình, quan sát tỷ mỉ từng tý một, mặc dù sư phụ đã có ý mai mối chúng tôi nhưng Lã Hà lại nhiều lần ám chỉ ta chẳng phải là người trong tim nàng ấy, xem ra ta đành phải chấp nhận số phận.

Đột Lợi nói thêm vào:

-Ứng huynh có nhận ra rằng mình càng nhường nhịn nàng ấy, nàng lại càng hay tỏ thái độ tuỳ tiện với huynh.

Ứng Vũ giật mình nói:

-Khả Hãn quả có con mắt trông thấu sự việc, mọi chuyện đúng là như ngài nói. Thật ra ta đã mắc sai lầm gì

Đột Lợi cười lớn:

-Lỗi của huynh là không hiểu rõ phụ nữ, họ như một con ngựa hoang, không dùng hai roi quất thì không bao giờ cam tâm chịu khuất phục.

Từ Tử Lăng gượng cười nói:

-Ứng huynh nhất định đừng nghe lời huynh ấy, đó là cách của những người Đột Quyết, nếu áp dụng ở đây có thể là sẽ chữa lợn lành thành lợn què đấy.

Lời vừa nói ra đã thấy Đột Lợi ôm bụng cười sặc sụa.

Khấu Trọng nói:

-Sự thật đã phơi bày trước mắt, sư muội của huynh không thích những kẻ phụ hoạ mà là một hảo hán có khí chất anh hùng, làm những việc đại sự, dám làm dám chịu. Vạn sự đã có chúng ta ủng hộ huynh, huynh còn sợ gì chứ? Nghĩ thoáng một chút đi, cho dù huynh là một hảo hán kiên cường hay là một kẻ tiểu nhân khép nép thì kẻ thù vẫn không hề thay đổi đúng không?

Từ Tử Lăng xen vào:

-Chuyện tình duyên đã có ép uổng thì cũng chẳng có ý nghĩa nữa. Nhưng Khấu Trọng nói cũng có chỗ đúng. Trong hiện thực sinh tử tồn vong bây giờ, Ứng huynh quyết không được sợ này sợ nọ, hãy ưỡn ngực vươn lên đấu tranh cho phái của mình không nên so đo thành bại ra sao, càng không cần để ý đến sư muội, có thể nàng ấy sẽ lại mến mộ huynh.

Ứng Vũ được khích lệ

-Lời ba vị đại ca đã nói đều là những lời vang ngọc,Ứng Vũ ta…

Chợt có tiếng chân gấp gấp cắt ngang lời hắn, Lã Hà đến mang theo một làn gió thơm nhẹ. Nét mặt Lã Hà có vẻ bực bội, cáu kỉnh nói:

-Tên Hiển Đình đúng là chẳng được việc gì, đang lúc cấp bách này thì lại lăn mất tăm, nếu gặp phải bọn người của Thoan Giang thì thật là không hay.

Ứng Vũ định thốt: ”Biết làm thế nào cho tốt bay giờ”, chợt thấy ánh chằm chằm của ba gã, lời ra đến miệng đành nuốt hết vào bụng. Rồi như chợt tỉnh ngộ, Ứng Vũ nói:

-Lã Hà không nên tức giận, Hiển Đình đang đi đến lầu Nguyệt Lan tìm Tiểu Uyển.

Lã Hà không bằng lòng nói:

-Điều này ai chả biết. Vấn đề là ở chỗ đây chính là mục tiêu mà La Trường Thọ đang lao tâm khổ tứ chờ đợi. Bên ngoài đâu đâu cũng có tai mắt của hắn. Hiển Đình chỉ vì bọn kỹ nữ hành sự lỗ mãng mà rơi vào tay của La Trường Thọ thì thật là nguy khốn.

Ứng Vũ ngắt lời nói:

-Hiển Đình và bọn gái lầu xanh là một chuyện, tạm thời không cần biết nó đúng hay sai bây giờ quan trọng là phải đuổi theo đón nó về, bằng không rơi vào tay bọn Quý Diệc Nông thì đúng thật không hay chút nào

Lã Hà hơi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Ứng Vũ, nét mặt thanh tú lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Khấu Trọng đầu lộ vẻ tán thưởng, đứng lên nói:

-Cho ta biết lầu Nguyệt Lan ở đâu, ta sẽ đi tìm nó về. Ở đây có Khả Hãn và Từ Tử Lăng là được rồi.

Trong quán nhỏ giờ chỉ còn lại Đột Lợi và Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng đột nhiên có cảm giác bốn bề khác lạ, trên mặt lộ vẻ dị thường.

Đột Lợi giật mình, liếc nhìn tứ phía, không thấy gì khác thường mới nghi hoặc hỏi:

-Phải chẳng quân địch đến rồi?

Từ Tử Lăng đáp:

-Không biết thế nào, lúc nãy đột nhiên ta thấy trong lòng không yên như sắp có đại hoạ sắp giáng xuống. Cảm giác này hiếm khi xuất hiên, e rằng chẳng phải là điềm lành.

Đột Lợi cảm thấy một luồng hơi lạnh từ sống lưng chạy thẳng não. Đã sống lâu ngày cùng nhau, đương nhiên gã hiểu được sự mẫn cảm đặc biệt nhanh nhạy khác người của Từ Tử Lăng, nói hắt ra một hơi:

-Theo lý dù Quý Diệc Nông có sự giúp đỡ của Tích Thủ Huyền thì đã làm gì được chúng ta, sao Tử Lăng lại có dự cảm không tốt lành ấy.

Sắc mặt của Từ Tử Lăng trở nên nghiêm trọng nói:

-Cảm giác nguy gấp ngày càng mãnh liệt. Khả Hãn hãy đến cùng Ứng Vũ nghiên cứu phương kế tháo lùi nhanh nhất, ta đi ra ngoài thị sát xung quanh xem có gì khác thường không.

*

Gió đêm thổi nhẹ thời tiết se lạnh!

Khấu Trọng chạy được một đoạn, vừa đáp lên mái ngói căn nhà lớn chợt nghe tiếng kêu:

-Đến đây!

Một người con gái áo trắng đi chân trần xuất hiện. Gió đêm hiu hiu thổi, cô không hề dính một chút bụi tuyết, khoác chiếc áo lông phất phơ, hiện rõ hình dáng uyển chuyển và những đường nét mê người. Đôi mắt lại u buồn, thần sắc u uất khó tả, không phải Loan Loan thì còn là ai.

Khấu Trọng trong lòng thầm thở dài, trăm tính ngàn toán cũng không tính tới trường hợp này xảy ra,vì thế mọi dự định coi như vứt sông đổ bể. Gã bỏ mặt nạ ra đồng thời hợp công lực chuẩn bị ra đòn. Đột nhiên âm thanh vang lên cách chỗ Khấu Trọng sáu thước, giọng nói như thì thào:

-Thiếu soái có khoẻ không?

Khấu Trọng cười gượng nói:

-Đáng lẽ mọi chuyện đều thuận buồm xuôi mái, nhưng nay mỹ nhân xuất hiện thật ngoài dự đoán của ta, còn tốt hay xấu nữa đây ta thật không rõ

Loan Loan không đáp lời Khấu Trọng, ngẩng mặt lên trời, hướng ánh mắt lên ánh trăng lấp lánh và bầu trời đêm sâu thẳm, rồi nói:

-Tử phải đang ở trong đạo tràng Thiên Khôi, hãy nói với huynh ấy ta

mãi mãi không quên huynh ấy.

Khấu Trọng trong lòng trào lên một luông hơi lạnh, định quay đầu đi về hướng đạo tràng nhưng lại hiểu rằng đó chỉ là thủ đoạn làm hỗn loạn tinh thần nên gã liền kìm nén tinh thần để cho những lo lắng thoát ra khỏi đầu óc, nói:

-Chúng ta không phải đã thoả thuận cùng đến Dương Công Bảo Khố sao, hay ngươi tìm được Bảo Khố lấy được món gì rồi?

Loan Loan đưa mắt nhìn Khấu Trọng, điềm tĩnh nói:

-Khấu Trọng huynh liệu có bao nhiêu bản lãnh, có thể tự tin trốn được sự vây bắt của Sư Phi Huyên và Phật môn Tứ tăng

Khấu Trọng ngạc nhiên:

-Tin tức của tiểu thư thật nhanh nhạy.

Loan Loan lạnh nhạt đáp:

-Nếu ngươi rơi vào tay của Sư Phi Huyên thì mãi mãi không thể đến được Quan Trung Trường An, thế nên thà nô gia ra tay trước còn hơn. Để xem sau khi nếm trải cực hình trần gian xong liệu mồm mép ngươi có còn ngang bướng không chịu nói ra bí quyết Bảo Khố nữa không

“Xoảng”

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt ra, cười khẩy:

-Chớ nói linh tinh, đối với Khấu Trọng ta hành động thực tế mới là chân lý trên đời này, còn lại những gì tiểu thư nói chỉ là vớ vẩ

Loan Loan sắc mặt thoáng lộ rõ vẻ hỗn tạp khó hiểu rồi chợt đổi giọng:

-Ngươi và Từ Tử Lăng đều đáng coi là anh hùng trong thiên hạ, chỉ tiếc là phải trừ khử các ngươi khiến nô gia thật đau lòng. Nhưng nô gia cũng do bất đắc dĩ, Nam Dương là cứ điểm cốt yếu mà bọn ta phải giành được, quyết không cho phép các ngươi nhúng tay can dự vào. Tuy Thiếu soái đã nhắc đến hiệp ước trước đây, nhưng giờ nô gia đành buộc phải tiễn thiếu soái lên đường

Khấu Trọng nói:

-Tiểu thư nói suông thế có ích gì, xem đao.

Gã thi triển thế "Kích Kì" trong Tỉnh Trung Bát Pháp, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành một luồng ánh sáng mạnh vụt ra.

“Tinh”

Loan Loan hất ống tay áo lên, hướng về mũi đao. Khấu Trọng dường như cảm thấy toàn bộ lực đạo đều bị ống tay ma quỷ đó hút hết, không thể biến chiêu đành kinh ngạc rút đao lui về phía sau.

Loan Loan cũng chẳng thừa thế tấn công, lại dịu giọng nói:

-Khấu thiếu soái thực may mắn hơn huynh đệ của huynh bởi chúng ta đã quyết định trừ khử huynh. Còn Tử Lăng muốn chết cũng không được, trừ khi hắn tự mình muốn chết.

Khấu Trọng vận công lực, align="justify">-Chớ có phét lác, muốn bắt được huynh đệ của ta chỉ là chuyện viển vông thôi.

Loan Loan giọng châm biếm:

-Các ngươi đúng là quá tự tin mà sơ suất, tối nay tôn sư sẽ đích thân ra tay đối phó với Tử Lăng, thiếu soái muốn ngồi xuống đây đoán xem kết quả ra sao không?

Khấu Trọng thần tình chấn động, lập tức toàn lực phát chiêu.

*

Từ Tử Lăng lướt nhanh qua khu phía ngoài của đạo tràng Thiên Khôi. Con đường và những căn nhà dưới ánh trăng toả sáng hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kỳ sự bất thường nào.

Cuối cùng Từ Tử Lăng cũng đến cuối con đường, cạnh gã là mấy dãy nhà khác, tự do tự tại đứng hóng gió, đưa mắt nhìn xung quanh.

Bất ngờ trên mái ngói mấy gian phòng phía tây Nam bên ngoài đạo tràng xuất hiện hơn chục bóng người, bọn chúng như những âm binh quỷ đến từ âm tào địa phủ bay về phía đạo tràng. Người cầm đầu có mái tóc dài búi cao, trùm khăn che mặt dáng người cực kỳ thanh tú đẹp đẽ.

Từ Tử Lăng thở ra một hơi, rút bỏ mặt nạ cất giọng nói lớn:

-Không ngờ Chúc tông chủ lại đích thân đến đây, tại hạ

Tiếng nói truyền đi khắp cả đạo tràng.

Bọn mấy đang nấp ở kia làm sao biết Chúc tông chủ là thần thánh phương nào, tất cả các cung tên đều giương lên, hướng về những kẻ vừa đến.

Từ Tử Lăng chợt có dự cảm không tốt, biết không thể ngăn được bọn họ trong lòng cảm giác trĩu nặng.

Chương 340: Nan điền chi hận

Khấu Trọng vào lúc này đề khởi tinh, khí thần tăng đến mức cực hạn. Tại lúc nguy cấp sinh tử tồn vong quan đầu này, hắn phải gạt bỏ toàn bộ những ý nghĩ lo lắng cho Từ Tử Lăng ra khỏi đầu. Tâm trí trước tiên phải tập trung đối phó với nguy nan trước mắt, nếu không sẽ căn bản không thể sử dụng đao pháp được như Tống Khuyết đã từng nhận xét.

Nếu vào lúc này, cứ phân tâm suy nghĩ đến những chuyện khác, chẳng những vô bổ, mà còn tự chuốc lấy diệt vong.

Hắn và Loan Loan tuy đã giao thủ nhiều lần, nhưng chưa bao giờ thật sự biết rõ võ nghệ cao thâm của đối phương. Hắn giờ có được lợi điểm ở địa đến đấu, hơn nữa nàng vẫn không hề biết võ công hắn gần đây có sự tiến bộ đột phá. Nếu tận dụng được những điểm này, không biết chừng có thể đột vi đào sinh rồi nhanh chóng quay lại hội hợp cùng với Từ Tử Lăng.

Dù có phải chết, bọn họ cũng phải chết cùng với nhau.

Đòn công đã đến.

Mái tóc đen tuyền óng ả của giai nhân mĩ lệ bỗng bốc lên cao, như biến thành hàng ngàn con rắn độc đang ngọ ngoậy. Chỉ di chuyển mà đã có thể thúc đẩy mái tóc làm người ta kinh hãi thế tục như vậy, hắn mới lần đầu thấy qua.

Bốn phương tám hướng ngập tràn bóng tay áo, như một tấm lưới lúc có lúc không, nhốt hắn vào bên trong.

Khấu Trọng hừ lạnh một tiếng, thuận miệng nói “Đắc tội”, rồi chân vận lực, đạp mạnh vào mái ngói. Dụng ý của hắn là chui xuống dưới. Tức thì mái ngói vỡ ra. Cả người hắn tụt ngay xuống căn phòng bên dưới, đồng thời đao huy lên trên, nghênh đón kình lực của ống tay áo Thiên ma đang truy đuổi theo.

“Tinh” một tiếng, đao phong đã ngạnh tiếp chỉ kình. Một cỗ kình khí âm hàn điên cuồng xâm nhập như xé rách kinh mạch của Khấu Trọng. Nhưng chân hắn cuối cùng cũng đã chạm đất.

Mũi chân vừa chạm đất, Khấu Trọng chân khí đã vận chuyển được một vòng, hoá giải kình khí tê tâm liệt phế của đối phương, thân mình đồng thời bắn vụt về đằng trước. Cánh cửa bịụn vang lên một tiếng “Bùng”. Hắn đã phi ra đến mái hiên trước nhà, rồi nhẩy vọt sang bên, phóng đến đầu bờ tường rào.

Toàn bộ những việc đó diễn ra rất nhanh, Khấu Trọng thoát li khỏi hiểm cảnh, người bắn vọt đi như một mũi tên.

Dải lưng áo như độc xà cùng ống tay Thiên ma của Loan Loan linh động bắn ra lăng không đuổi theo, công đến sau cổ Khấu trọng, chọn đúng lúc Khấu Trọng đạp chân vào đầu tường để cản lại. Loan Loan chọn thời điểm vô cùng chuẩn xác. Dù có bị đối phương lấy mất tính mệnh, Khấu Trọng cũng phải chắp tay bái phục.

Đây mới chính là công phu thật sự của nàng. Xưa kia vì rất nhiều nguyên nhân nên nàng chưa bao giờ toàn lực xuất thủ. Lần này thật muốn lấy mạng hắn nên thanh thế so với những lần trước tuyệt đại bất đồng.

Nàng cứ nhàn nhã vây buộc lấy hắn, làm hắn vô pháp dụng lực, muốn miễn cưỡng sính cường thì cũng lực bất tòng tâm, tạo cho

người ta một cảm giác khó chịu cực điểm, lo lắng tràn ngập trong tim, cứ vậy thì không cần đánh cũng bại

Nhưng Khấu Trọng đã tự có cách đối phó. Hắn tức thì vận động phản khí trong nội thể. Cả người giống như một toà thành có thể tự cung tự cấp trong đám thiên quân vạn mã vây bọc, mà vẫn có thể vận hành như ý. Gã hít mạnh một hơi lương khí, ngay lúc chân chạm vào đầu tường đã dịch ngang đi nửa trượng, Tỉnh Trung Nguyệt phản thủ đánh lại sau, chính ngay vào Thiên Ma đới kia.

Dù Loan Loan có nhãn lực hay trí óc giảo hoạt đến cũng không thể nghĩ đến việc Khấu Trọng có năng lực ứng biến như vậy, còn lạ hơn nữa, sát na bị Khấu Trọng đánh trúng dải áo, nàng không hề nhận thấy một chút nào kình đạo phản chấn của đối phương. Khi dải áo bị chặn lại, Thiên Ma khí bỗng theo đó bị hút đi. Sự tình kỳ quái như vậy, lần đầu tiên nàng thấy xẩy ra, lại là do Khấu Trọng xuất thủ.

Nàng vốn là chuyên gia trong việc hấp thụ chân khí người khác. Thiên Ma khí đặc biệt ở chỗ vô hình chi lực, cướp lấy lực đạo của đối phương. Địch nhân phát lực càng mạnh, thì càng bị Thiên Ma khí xâm nhập nhiều hơn, càng tạo điều kiện để Thiên Ma khí phát huy tác dụng. Lần này thấy đối thủ mang đạo lý đó đánh lại mình, nàng những không hề sợ mà lại lấy làm mừng. Bèn vận một đạo chân khí, như quỷ mị lăng không chuyển vị, để công thế của Khấu Trọng rơi vào khoảng không. Thiên Ma đới bỗng lại hoá thành hàng chục quyền ảnh, liên tục đuổi theo Khấu Trọng, biến chiêu cực nhanh, làm người ta khó mà tưởng tượng nổi.

Khấu Trọng đang mừng thầm vì mưu kế thành công, định giơ đao phản công, ai ngờ vừa định vận khí, bỗng thấy toàn bộ cánh tay đau đớn lạnh buốt, thiếu chút nữa thì bảo đao rơi cả xuống đất, tựa như có ma quỷ theo sát bám vào mình, cảm giác thất bại chán nản như đang bay trên mây đột nhiên bị rơi xuống bùn vậy, ngay cả việc than

vô dụng cũng không có thời gian.

Cũng may hắn lâm nguy bất loạn, lật mình một cái phi thân về phía trước, lúc rời tường thì chân phải đưa ra sau điểm vào đầu tường chổ mục quang đối phương không nhìn được mượn một chút lực phản chấn.

Quả nhiên Thiên Ma đới như hình với bóng truy đuổi tới, như có phép mầu từ một biến thành hai, bay theo hai đường vòng cung, từ hai phía trái phải bay vòng công tới. Nếu như Khấu Trọng không biến thế, ở chỗ ngõ nhỏ thế này, hai bên tai trái phải sẽ đồng thời trúng chiêu, lúc đó dù Khấu Trọng là Đại la kim tiên cũng không thể hoàn hồn lại được.

Điều đó đã nằm trong ý đồ của Khấu Trọng. Hắn lợi dụng đất để cải biến phương hướng, nhẩy vọt lên cao, như viên đạn bắn vụt về đằng xa, tuy Loan Loan kịp thời biến chiêu truy kích, nhưng đã chậm hơn một chút, Thiên Ma đới chỉ phất nhẹ một cái vào đùi trái hắn, cho hắn cảm nhận được sự lợi hại của ma thủ kia là thế nào.

Khấu Trọng hoá giải Thiên Ma kình xâm nhập, đứng ở chỗ mái ngói cao nhất của một toà nhà, hoành đao ngang người, song mục thần quang xạ ra, một chút cũng không rời khỏi ma nữ tuyệt sắc của Âm Quý phái đang theo gió phi tới kia.

Hắn đã tận dụng vô số địa thế có lợi, tránh thoát những chiêu cường kích tối mạnh của Loan Loan, phản lại bằng chiêu số toàn lực của bản thân. Lúc này hắn vô luận tín tâm cùng đấu trí, đều đang ở trạng thái cao nhất, vậy mà không hiểu sao vẫn không thể chống đỡ được đối phương, chứng tỏ võ công giữa hắn và nàng còn có một khoảng cách không thể vượt qua được.

Lúc đó Loan Loan đang lăng không bay tới, nào ngờ nàng từ nhanh

chuyển thành chậm, cả người trong không trung bỗng nhiên xoay tròn khiến người khó mà tin được, chỉ thấy nàng dùng tay áo dài phất ra thành một tấm lưới đẹp đẽ kín kẽ không chỗ hở, bao bọc nàng ở bên trong, bay về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng nhìn mà đau cả đầu, không còn lựa chọn nào khác là nhẩy lên cao, một đao chém tới

*

“Âm Hậu” Chúc Ngọc Nghiên lướt người lên trên, tư thế ưu nhã nhẩy tránh các mũi tên đang bay đến, nhẹ nhàng phiêu lãng dừng lại trên một mái nhà cách Từ Tử Lăng hơn trượng, cất giọng mềm mại:

- Một xứ Kinh Châu, khi nam bắc phân chia thì sẽ là chỗ chính quyền phương nam tranh giành, có câu “Nam phương chi mệnh, huyền vu Kinh Châu”, thật là chìa khoá cho sự hưng vượng của phương nam. Nam Dương là tiền đầu phía bắc của Kinh Châu, giao thông tiện lợi, địa thế hiểm trở, nhân số đông đúc. Bọn ta đã có Tương Dương, nếu lại có thêm Nam Dương, sẽ trở thành thế ỷ giốc, hỗ trợ cho nhau. Hai người bọn ngươi không biết xấu tốt, lại dám cản trở đại sự của bọn ta, thật là tự mình gây sự, đừng trách chúng ta không tuân theo thoả thuận ngày trước.

Chúc Ngọc Nghiên đương nhiên không phải thừa thời gian để nhàn rỗi nói chuyện với kẻ hậu bối Từ Tử Lăng. Chính là vì mụ đã lệnh thủ hạ thi hành sát thủ tàn ác với đệ tử Thiên Khôi phái, nhằm làm nhiễu loạn tâm thần của Từ Tử Lăng, hòng bắt sống hắn để tra hỏi về nơi cất giấu Dương Công bảo khố.

Từ Tử Lăng trong tim nhỏ máu, đối với tình huống thảm thương của đệ tử Thiên Khôi phái, bốn phía chỉ biết thấy mà không nhìn, nghe mà không nghĩ, hy vọng Đột lợi có thể biết mà giúp lũ Lữ Trọng, Ứng

vũ chạy trốn. Nỗi thống khổ trong lòng đó, tuyệt không bút mực nào có thể tả được.

Tiếng kêu la đau đớn không chịu đựng nổi từ bốn phương tám hướng truyền đến, Đạo tràng Thiên khôi bỗng nhiên biến thành địa ngục của nhân

Xác chết khắp nơi.

Từ Tử Lăng hít vào một hơi, trầm giọng đáp:

- Từ mỗ nếu hôm nay có thể đào thoát được, ngày sau đối với thủ đoạn tàn khốc hôm nay của Chúc tông chủ, sẽ có hồi báo.

Chúc Ngọc Nghiên cười lạnh:

- Can đảm thật! Ngươi còn mong vọng tưởng đến chuyện đó trong quang cảnh bây giờ hay sao?

Từ trong ống tay áo, tay trái mụ chầm chậm xuất ra, ngọc chỉ điểm tới đối thủ trẻ tuổi mới quật khởi trong võ lâm như tuệ tinh trước mặt.

Từ Tử Lăng mục quang không tự chủ được thấy bàn tay ngọc nhỏ nhắn xuất ra từ ống tay mụ vô cùng hấp dẫn, trong lòng dâng lên một cảm giác khó nói thành lời.

Dưới bầu trời sao, bàn tay không tì vết của Chúc Ngọc Nghiên xuất ra siêu phàm lay động lòng người, vô luận hình thái động tác thế nào, cũng đều là tư thế tận mỹ trong thiên hạ, ẩn chứa bên trong sự bí ẩn của trời đất khó mà nói hết. Từ Tử Lăng bỗng nhiên như lạc vào một thế giới khác, không một chút quan hệ gì với cảnh tượng chết chóc thê thảm hiện tại.

Một loạt âm thanh ngâm vang từ chiếc miệng ẩn giấu sau làn sa mỏng của Chúc Ngọc Nghiên phát ra, đi vào tai Từ Tử Lăng lại biến thành những âm thanh êm ái nhất của đất tr

Đây là vị tuyệt đại cao thủ địa vị cao nhất của Ma môn, đang toàn lực triển khai Thiên Ma đại pháp, không kẽ nào mà không lọt qua được, hướng về phía Từ Tử Lăng toàn diện tấn công.

*

- Ầm!

Đao của Khấu Trọng tựa hồ như đánh mạnh vào dải áo bay tới, nhưng sự thật chỉ như chuồn chuồn điểm nước, mũi đao nhẹ nhàng tại nơi bóng dải áo dày đặc nhất vạch một đường, lập tức phát ra hai luồng kình khí cực mạnh giao kích.

Hai người đồng thời ngạc nhiên trong lòng.

Khấu Trọng kinh hãi tất nhiên là vì Thiên Ma đới như có sinh mệnh uyển chuyển như linh xà vây bọc lấy hắn. Thiên Ma kình lực cường đại phát ra một hấp lực cực nặng, hướng về bảo đao hút chặt. Hắn giữ lại cũng không nổi. Cách duy nhất bây giờ là là rời bỏ binh khí đào tẩu.

Tại lúc hồn phi phách tán đó, tuyệt thế đao nghệ cũng vô dụng, Hắn chợt bỗng nhớ đến phép hồi mã thương của Lý Nguyên Cát.

Loan Loan ngạc nhiên là vì nhìn vào biến hoá đao pháp của hắn. Rõ ràng một đao giơ ra đón đánh, lúc công tối hậu thì Thiên ma đới như bị đao phong bao lại, làm sát chiêu lợi hại của nàng không thể triển khai. Phải biết điều tối lợi hại của Thiên Ma đại pháp là khả năng thiên biến vạn hoá, vô cùng vô tận. Vừa rồi Thiên ma đới của nàng

đã thi triển sát chiêu tối lăng lệ “Tiêm Thủ Ngự Long”. Ngày trước tại Cảnh Lăng, nàng đã sử dụng sát chiêu này với hai vị nguyên lão cao thủ của Phi mã Mục trường khiến họ lập tức thảm thương táng mệnh.

Vào lúc nàng đang vui mừng vì chiêu thức đắc thế, Tỉnh Trung Nguyệt hốt nhiên phát xả ra một cỗ cường lực lớn về bên trái.

Loan Loan trong lòng lo lắng, giọng oanh chợt hừ một tiếng, vội phát ra kình lực nghịch hướng kháng lại.

Hai người đồng thời ngã ra đằng sau.

Khấu Trọng cười vang:

- Mỹ nhân trúng kế rồi!

Tỉnh Trung Nguyệt vung ra, thuận theo kình lực của nàng ta mà kéo, lại lộn người một cái đã giật được Thiên Ma đới của nàng, hai chân lại giẫm lên mái ngói.

Thanh âm yêu kiều của nàng đã pha chút giận dữ:

- Xem ngươi còn giở trò gì nữa!

Phiêu đới lập tức biến mất trong hai ống tay áo, tiếp đó nàng xoay người một cái đã tiến vào vòng tay của Khấu Trọng, hắn giật mình lui lại thì hai tay nàng đã giơ lên, tay áo rũ xuống để lộ hai cánh tay nhỏ nhắn trắng như tuyết, hai bàn tay cầm hai thanh đoản đao tinh quang sáng chói đâm thẳng vào yết hầu và bụng hắn, cực kì lăng lệ.

Quỷ dị nhất là nàng đứng trên đầu ngón chân cái, bạch y phất phới, cả người như không có trọng lượng, tư thái nhẹ nhàng diễm lệ vô bì,

hướng đến gã công tới.

Mỗi tư thế của nàng đều kì diệu đẹp đẽ không thể tả hết được nhưng thủ đoạn lại hung ác tàn nhẫn, chiêu chiêu đoạt mệnh, hình thành hai thái cực đối nghịch nhau cường liệt khiến người ý loạn thần tiêu.

- ”Tinh, Tinh!“

Trong tình thế không thể nào triển khai đao pháp, Khấu Trọng miễn cưỡng dùng mũi đao gạt thanh đoản đao phía trên của nàng, lại dùng cán đao đỡ thanh đoản đao đang đâm tới bụng, hung hiểm tránh được một chiêu.

Khấu Trọng lại lùi một bước, lòng thầm kêu hỏng rồi.

Quả nhiên sau khi chiếm được tiên cơ nàng lập tức được thế hiếp người, Thiên Ma song trảm như nước đổ công về phía hắn. Phương thức công kích của nàng không theo chương pháp gì, chỉ dựa vào tình huống đương thời của Khấu Trọng mà biến hóa, chiêu chiêu đều kín như bưng, đánh đến nổi Khấu Trọng liên tiếp rơi vào hiểm cảnh, có thể mất mạng đương trường bất kì lúc nào.

Từ mái tóc đến gót chân, toàn thân từ trên xuống dưới chổ nào nàng cũng có thể vận dụng để công kích, biến hóa kì dị khiến cho sức tưởng tượng của Khấu Trọng phong phú như vậy nếu không đích thân trải qua cũng khó mà tin được thế nào gọi là biến hóa đa đoan tốc độ diễn ra chỉ trong chớp mắt.

“Leng keng, leng keng!“ một tràng không ngớt vang lên. Khấu Trọng đem Tỉnh Trung Nguyệt từ mũi đến cán chỗ nào cũng dùng, phát huy đến cực tận. Khấu Trọng cũng dùng vai, cánh tay, khuỷu tay ngạnh tiếp mười mấy cú tay huých vai đẩy vận đủ mười phần lực đạo của nàng, song cước hai người cũng đá nhau mười mấy cái cuối cùng gã

cũng bị mái tóc đẹp của nàng đập trúng vào lưng, tức thì áo bị đập nát, thân mình cũng bị cứa mấy chục đường sâu khoảng hai ba phân, cả người bị bắn văng ra ngoài lăn tròn trên mặt ngói.

Đây toàn là nhờ vào thân pháp gã mới lĩnh ngộ được gần đây mới tạo được chiến quả như vậy, khiến cho đấu pháp của Loan Loan vốn có thể lấy cái mạng nhỏ của gã chỉ làm gã bị thương ngoài da thịt.

Sau khi trấn áp được cơn đau, Khấu Trọng lập tức nhảy xuống mặt đường, một cỗ xe ngựa đang bon bon trên đường chạy ngang qua gã, Thiên Ma song trảm đang từ trên chém xuống không cho gã có cơ hội lấy hơi.

Trong đầu Khấu Trọng lóe lên một tia sáng, bèn nằm phục xuống đất, cả người như một mũi tên từ dưới đất bắn lên, xuyên tới gầm xe ngựa đang chạy phía trước. Bề ngoài hắn như muốn thông qua sàn xe vọt qua tới bên kia mà chạy trốn, thực ra hắn bám vào gầm xe, theo xe mà chạy.

Loan Loan lăng không đáp xuống mặt đường biết là trúng kế quát lên một tiếng, lập tức nhanh như điện chớp đuổi theo xe ngựa đã chạy được gần mười trượng

Xe ngựa lập tức tăng tốc, mặc cho người đánh xe kéo cương la hét thế nào, bốn con ngựa khỏe vẫn như trúng tà mà phi nhanh, rõ ràng là Khấu Trọng đã động thủ động cước trên mình chúng.

Loan Loan giận dữ hét lên một tiếng triển khai thân pháp đến cực hạn nhanh chóng thu ngắn khoảng cách với xe ngựa chỉ còn năm trượng, bốn trượng, ba trượng, mắt bỗng nhiên thấy phía trước có một con ngựa rời xe phóng đi, đang chạy thẳng thì bẻ ngoặt vào một con hẻm nhỏ chắn ngang.

Loan Loan như hình với bóng vượt qua xe ngựa đuổi theo thớt ngựa vừa rời khỏi, Thiên Ma đới phóng ra như điện hướng vào hai chân sau của ngựa.

Khấu Trọng cười lên ha hả từ bụng ngựa chuyển lộn lên lưng ngựa phản kích một đao chém xuống bên dưới chân ngựa, vừa vặn trúng vào Thiên Ma đới.

- “Bách!“

Kình khí giao kích, thân hình kiều diễm của nàng run nhẹ, lập tức tốc độ giảm hẳn. Sau khi lực chiến lại phải phát lực đuổi theo đã làm tổn hao chân khí rất nhiều, khiến cho ma công tinh thuần của nàng cũng không phát huy hết được. Khấu Trọng lại cưỡi ngựa, có thể dĩ dật đãi lao, nàng tự biết chỉ có thể dùng thân hình bộ pháp mà truy kích chứ khó mà phát huy hết uy lực biến hóa khó dò của Thiên Ma Đại Pháp được nữa.

Nàng không còn cách nào khác chỉ có thể dừng lại thở ra một hơi, trừng mắt nhìn Khấu Trọng biến mất ở góc đường

*

Đối mặt với công thế lăng lệ của ma âm, ma tướng, ma công đã đại thành của Chúc Ngọc Nghiên, Từ Tử Lăng ngầm vận Bất Động Căn Bổn Ấn, lập tức ảo giác của mắt và tai đều biến mất, tâm trí lập tức vững như bàn thạch, không bị đối phương làm dao động chút nào.

Bốn phía tiếng la thảm của đệ tử Thiên Khôi Phái bị đồ sát không ngừng vang lên cũng không làm ảnh hưởng tâm cảnh tĩnh lặng thông suốt của gã.

Có sinh ắt có tử.

Cả thế giới nhân gian lúc này đối với gã đều là huyễn hoặc tạm thời, ngoài bổn tâm ra không còn gì khác.

Từ Tử Lăng hô lên một tiếng „Đốt!“, hai tay biến hóa xuất Đại Kim Cương Luân Ấn nghênh kích Thiên Ma tụ của Chúc Ngọc Nghiên đang phất tới.

- “Phùng! Bình!Bình!“

Từ Tử Lăng tận lực thi triển hết tài nghệ, cước đạp kì bộ, lại biến hóa sang Ngoại sư tử ấn và Nội sư tử ấn, một chút cũng không nhường, ngạnh tiếp ba chiêu Thiên Ma tụ không cùng góc độ phất đến của Chúc Ngọc Nghiên, rốt cuộc cũng bức được ngọc chưởng của Chúc Ngọc Nghiên từ tay áo xuất ra ngạnh tiếp một chiêu của hắn.

Thiên Ma công như thủy triều cuồng nộ lại như hồng thủy phá vỡ đê ập tới, Từ Tử Lăng phu một búng tiên huyết, lại lùi thêm hai bước, tiện thế tránh ngang qua, hung hiểm né được một cước vào hướng bụng gã nhanh như thiểm điện của Chúc Ngọc Nghiên

Từ Tử Lăng tránh trái né phải khiến cả Chúc Ngọc Nghiên cũng không biết gã muốn tiến về hướng nào thì gã đã bước đến phía sau của Chúc Ngọc Nghiên hai tay hóa tác ngàn vạn chưởng ảnh như hồ điệp xuyên hoa công đến đại địch đáng sợ này.

Chúc Ngọc Nghiên không ngờ gã còn sức lực phản kích, bèn tùy tiện xoay người phất tụ xua tan bóng chưởng đầy trời của Từ Tử Lăng, tiếp đó đôi môi anh đào khẽ chúm lại, thổi ra một hơi. Từ Tử Lăng bị một cái phất tay này của Chúc Ngọc Nghiên khiến cho phải lùi về phía sau, tiếp theo đang chưa biết làm sao thì tấm sa che mặt của Chúc Ngọc Nghiên chợt bay lên, để lộ ngọc dung chấn động lòng người của bà ta.

Thần sắc oán hận xạ ra từ đôi mắt đẹp của bà ta, phối hợp với dung nhan toát ra một vẻ biểu tình khiến người động lòng khó mà tả được, quả thật có khả năng nhiếp hồn đoạt phách vô cùng kì dị.

Cao thủ nổi danh nhất ma môn này đột nhiên cất giọng ngâm lên, thân hình mỹ lệ chầm chậm khiêu vũ, động tác duyên dáng yêu kiều khiến người phải ý loạn tình mê. Cho dù là người tâm ý sắt đá hay phật môn cao tăng tu luyện đến mức phế bỏ hết phàm tâm cũng phải phá giới động lòng.

Kì dị nhất là trong không khí lại có mùi hương tràn ngập như có thể xuyên thấu tâm can, khiến người ta phải hồn phách tiêu tan.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm k, nếu không phải khi gã giả làm Nhạc Sơn từng nhìn qua dung mạo trẻ trung khiến người khó tin của Chúc Ngọc Nghiên thì lúc này đã bị ngọc dung của mụ ám đến tâm thần phiêu đãng, để lộ sơ hở cho Thiên Ma Đại Pháp có thể mê hoặc cảm quan người khác thừa cơ xâm nhập. Nếu vậy thì không đánh cũng bại.

Đây chính là cơ hội duy nhất có thể chuyển bại thành thắng của gã. Gã bèn một mặt giả bộ trợn mắt há miệng, một mặt âm thầm vận Tiểu Động căn bổn ấn.

Chúc Ngọc Nghiên chầm chậm bay tới xuất chỉ điểm ra.

Từ Tử Lăng bất ngờ hô lên một tiếng chân ngôn „Đốt!“

Kích ra một quyền.

Chúc Ngọc Nghiên rõ ràng không ngờ tâm thần của Từ Tử Lăng không bị ma công mê hoặc, thân hình run lên, song mục lam mang

đại thịnh, chỉ hóa thành chưởng, tốc độ tăng mạnh, nhanh như quỉ mị tiến sang bên trái Từ Tử Lăng phất vào quyền đầu của gã.

Từ Tử Lăng rõ ràng nhìn thấy phương thức ứng biến và chiêu số của bà ta, đang định biến chiêu thì quyền đầu đã bị đánh trúng, không có biện pháp gì có thể cải biến được.

Khi ngọc chưởng của đối phương tiếp xúc với quyền đầu của gã thì như nhẹ nhàng vô lực, song trong đầu óc gã lại như bị sét đánh trúng, thị thính đều trở nên mơ hồ, nếu không phải gã vẫn thủ được tâm mạch, giữ cho đầu óc tỉnh táo thì đã sớm phát cuồng mà la lên rồi.

Ma công như vậy quả thật kinh thiên động địa, muốn phòng cũng không được.

Chúc Ngọc Nghiên cũng bị một quyền xuất toàn lực của gã chấn động đến phải bay dạt ra, đáp xuống mái ngói.

Từ Tử Lăng miễn cưỡng nhún người bay lên, lăng không lộn hai vòng liên tục vận chuyển thể nội chân khí, thị thính đã trở lại như thường, từ trên cao nhìn xuống tình cảnh như tu la địa ngục đập vào mắt.

Đại bộ phận phòng ốc của Đạo tràng Thiên Khôi đều chìm trong biểm lửa, xác chết đầy dẫy, cảnh đồ sát kịch liệt vẫn đang diễn ra, địch nhân gồm cả trăm hắc y nhân đang triển khai truy sát những người còn sống sót. Khói lửa ngập trời, tinh nguyệt vô quang. Từ Tử Lăng nhìn thấy tình cảnh thảm liệt giết người như lang sói này thì tự biết không thể vãn hồi đại cục, bây giờ không chạy, đợi đến khi bọn ma đầu giết hết người trong đạo tràng thì gã chạy cũng không được nữa. Thế nhưng làm sao thoát được Chúc Ngọc Nghiên đây?

Gã nhảy sang mái ngói của một căn phòng khác thì Chúc Ngọc Nghiên đã bay tới trên đầu, đôi ngọc chưởng toàn lực đánh xuống, kình khí ép đến mức gã không thở được, toàn thân vô lực.

Chương 341: Đánh phá Nam Dương

Gần chục năm nay chưa bao giờ trong lòng Chúc Ngọc Nghiên lại tràn đầy sát ý như lúc này. Có thể nói vừa rồi Âm Hậu đã vận toàn bộ công lực xuất thủ nhưng chỉ có thể làm cho Từ Tử Lăng bị thương nhẹ. Nhưng điều làm cho mụ vô cùng tức giận là Tử Lăng không hề chịu ảnh hưởng bởi Thiên Ma Âm công khiến cho uy lực của Thiên Ma Đại Pháp bị giảm xuống rất nhiều.

Lúc này Chúc Ngọc Nghiên tâm ý muốn lao đến để chặn đứng ý đồ đào tẩu của Tử Lăng, để rồi vận toàn lực nhằm hạ thủ Từ Tử Lăng hòng tránh hậu hoạn trong tương lai sẽ có một Ninh Đạo Kỳ thứ hai xuất hiện.

Từ Tử Lăng như hiểu được ý đồ của Chúc Ngọc Nghiên, trong thâm tâm không khỏi có chút cảm giác tự mãn. Khốn nỗi vào thời điểm này gã thật có thời gian nào để hưởng thụ chút thoả mãn đó. Lúc này với gã thì điều quan trọng nhất là phải toàn lực toàn ý để lưu lại cái tính mạng nhỏ của bản thân, rồi sau này gã nhất định sẽ đòi lại món nợ này cả vốn lẫn lời. Đối mặt với sự công kích toàn lực như cuồng phong bạo vũ trong uy lực Thiên Ma Đại Pháp kinh thiên động địa của Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, nhưng Từ Tử Lăng quyết không để ý chí của bản thân bị ảnh hưởng, nếu không hắn sẽ chỉ được nhận một kết cục là bỏ mạng tại đương trường mà thôi. Thiên Ma Đại Pháp của Chúc Ngọc Nghiên còn lợi hại hơn Loan Loan hàng chục lần, đã đạt đến cảnh giới tối cao của Ma Công.

Trong tình hình bình thường, ngay cả khi đã có sự đột phá về công lực như bây giờ, thì Từ Tử Lăng vẫn vô kế khả thi khi phải đối phó

với công lực thâm sâu của Chúc Ngọc Nghiên. Nhưng có điều may mắn là hắn đã từng có kinh nghiệm dẫn hành Thiên Ma chân khí do Loan Loan vô tình tiết lộ khi lợi dụng thân thể của hắn để đối phó với Vu Ô Quyển, vậy nên Từ Tử Lăng hiểu khá rõ về sự huyền diệu hư hư thực thực của Thiên Ma Đại Pháp. Trong lúc nguy cấp khi giới hạn giữa sinh tử tồn vong chẳng còn là bao, hắn đành phải liều mạng thử một lần.

Từ Tử Lăng ngửa mặt lên nhìn bầu trời, hai mắt sáng lên, tay khẽ thủ ấn, dáng vẻ nhàn nhã vô cùng, sức mạnh của Trường Sinh Quyết vận hành trong nội thể. Lập tức những huyết mạch bị đông kết lại được lưu thông, khí quản đồng thời thu vào làm cho huyết dịch lưu thông rất nhanh, chân khí toàn thân lưu chuyển vào khắp các kinh mạch, cảm giác mệt mỏi chán chường vừa này lập tức biến mất, công lực trong cơ thể tuôn trào và biến hoá thành hai luồng lực đạo chính phản.

Từ Tử Lăng bĩnh tĩnh xuất ra một quyền.

Lúc đó sát ý của Chúc Ngọc Nghiên càng trở nên mạnh mẽ. Đối phương là một kẻ hậu bối trẻ tuổi vốn đã bị Thiên Ma Đại Pháp của mụ đè nén đến mức mất hết ý chí chiến đấu, đột nhiên rướn mình đứng dậy và phẩy ống tay áo như biến thành một người khác, vững vàng hơn cả núi Thái Sơn. Nhưng cái mà mụ không thể hiểu rõ được đó là một quyền vừa mà Từ Tử Lăng tung ra tưởng như không hề có một chút công lực nào mà lại có cảm giác sâu sắc huyền bí khôn lường.

Bất ngờ Tử Lăng di chuyển sang ngang, khiến cho sức mạnh bài sơn không gì địch nổi của Thiên Ma Đại Pháp dường như bất ngờ bị lệch trọng tâm và mất mục tiêu. Thiên Ma võng lắc lư chòng chành làm cho mụ khó chịu kinh khủng, nhưng lúc này mụ không kịp biến đổi chiêu thức nữa mà chỉ còn cách giữ nguyên thế công của song thủ.

Với kinh nghiệm vô cùng dồ phong phú cũng như đôi mắt tinh tường của Chúc Ngọc Nghiên cũng vẫn không thể nắm được thủ pháp của Từ Tử Lăng. Hắn xoay chuyển cực kỳ biến ảo, khi còn cách Chúc Ngọc Nghiên chỉ có năm thước, hai luồng chân khí chính phản trong cơ thể Từ Tử Lăng biến thành một luồng Loa Hoàn kình với cột khí xoắn chặt nhưng vẫn xoay chuyển theo phương hướng tương phản, giống như nước lũ đầu nguồn tràn về.

Từ Tử Lăng tung ra một quyền nghênh đón sự công kích toàn lực của Chúc Ngọc Nghiên.

Hai bên cùng nhau giao chiến, Chúc Ngọc Nghiên kêu lên một tiếng kinh hãi, bị kích động tới mức phải nghiêng mình tránh đi. Từ Tử Lăng miệng thổ huyết, phun ra một ngụm máu tươi, rồi lảo đảo rồi rơi xuống khỏi mái nhà, trước khi chạm đất liền nhún chân ra một chút trông như mũi tên bắn về phía xa. Chúc Ngọc Nghiên chân khẽ đạp lên nóc nhà rồi bay xa đuổi theo. Từ Tử Lăng thoát về phía trước cách khoảng hai mươi trượng nơi có dãy nhà bị bao phủ bởi làn khói dày đặc ánh lửa cháy ngùn ngụt.

Tại khoảng cách khá xa này liệu có thể chạy thoát khỏi sự truy đuổi của Chúc Ngọc Nghiên hay không, có lẽ đó là ranh giới giữa cái sống và cái chết.

Sau cuộc chiến vô cùng ác liệt, Chúc Ngọc Nghiên và Từ Tử Lăng tuyệt đối không ai nhường ai cả, hai bên cùng bị thương, chỉ phân bệt ở chỗ nặng nhẹ khác nhau. Có thể làm cho đại tông sư Ma Môn bị thương, trong khi Từ Tử Lăng dù có nội thương nhưng vẫn chịu đựng được, như vậy hắn cảm thấy như được an ủi phần nào.

Đầu tiên hắn dựa vào Cửu Tự Chân Ngôn Ấn để ngưng lại chân khí bảo vệ thân thể, sau đó thay đổi công lực để thoát khỏi sức mạnh của Thiên Ma Đại Pháp đã bao phủ lên toàn thân đang làm hắn không thể

cử động được. Tiếp đến hắn lại tiếp tục ra đòn công kích, lợi dụng phương pháp tấn công của Bảo Bình Ấn, mà gần đây mới lĩnh hội được, khiến cho Chúc Ngọc Nghiên không thể nào đoán được thủ pháp của mình, như vậy hẳn không những ngăn chặn được một cách triệt để sự tấn công toàn lực của mụ, mà còn thành công trong việc thu lại một ít chân khí của Thiên Ma Đại Pháp. Chính nhờ vào chân khí đó mà trước khi rơi xuống đất tình trạng vết thương kinh mạch của Từ Tử Lăng đã hồi phục rất nhiều, vì vậy gã có thể thừa sức chạy thoát.

Còn khoảng gần bảy trượng nữa là có thể tiến sâu vào hoả trường nơi dày đặc khói lửa, khi Chúc Ngọc Nghiên vẫn ở cách đó khoảng mười trượng, trong tình thế có lợi như thế này bỗng nhiên một bóng người xuất hiện. Đó là một văn sĩ trung niên thanh tú tao nhã, cử chỉ rất điềm đạm lịch thiệp, bất ngờ chặn lại ở phía đằng trước, tay cầm cây tiêu đồng cười ha hả:

- Từ huynh đệ vẫn khoẻ chứ? Tích Thủ Huyền cung kính chờ đợi đã lâu!

Từ Tử Lăng nhìn cử chỉ thong thả nhẹ nhàng nhưng động tác dứt khoát nhanh nhạy tác phong trang nhã của đối phương lập tức kết luận ma công của người này rất cao. Lợi hại nhất là trong lúc gã đang mang trong mình thương tích như thế này, tự biết là không có cách nào trốn thoát, liền nghiến chặt răng lại, dựa vào sức mạnh của Đại Kim Cương Luân Ấn để vận dông và tập trung toàn bộ chân khí, không một chút chậm trễ tấn công liên tiếp vào đối thủ.

Tích Thủ Huyền lắc đầu than thở:

- Cái đó gọi là lao đầu vào lửa, không biết tự lượng sức mình

Chiếc tiêu đồng xuất ra, vẽ thành một ánh sáng trong không trung mù

mịt khói lửa, những động tác mạnh mẽ cùng với tiếng gào thét giống như quỷ thần kêu khóc. Đúng lúc Từ Tử Lăng hoàn toàn bất lực vì sự công kích của Tích Thủ Huyền, tự than khó mà bảo toàn tính mạng nhỏ nhoi của mình thì một đám ánh lửa dày đặc cùng với những âm thanh khác nhau bắt đầu nổi lên, tiếp theo đó là một loạt những làn khói giống như cơn gió lốc cuốn tròn lấy Tích Thủ Huyền. Tình thế lúc này hoàn toàn đảo ngược, đến lượt Vân Vũ Vô Song Tu Tích Thủ Huyền có thể bị đả thương. Với kinh nghiệm của Tích Thủ Huyền, y thừa sức biết rằng khó mà chống lại sự tấn công từ cả phía trước và sau của hai đại cao thủ trẻ tuổi, đặc biệt là sự tấn công rất đột ngột của Đột Lơi từ phía sau. Vì tức thời lão chỉ có thể hoá giải được sức mạnh từ phía trước, cho nên diện môn phía sau hoàn toàn bỏ ngỏ, trong lúc ứng phó không kịp thì bảo toàn tính mạng là đắc sách. Mặc dù biết rõ rằng chỉ cần chống được được một chiêu liên thủ của Từ Tử Lăng và Đột Lợi, Chúc Ngọc Nghiên lập tức đến kịp để tiếp ứng, mà trong lòng lão lại than vãn muốn tránh đi thật xa, càng xa càng tốt. Vậy nên tâm trạng lão rất phân vân.

Đúng lúc đó Từ Tử Lăng và Đột Lợi bắt đầu hợp lại, Từ Tử Lăng thừa thế một tay đặt lên vai Đột Lợi kéo mạnh tới mức làm cho cả hai đều di chuyển thoát đi, nghiêng người lướt nhẹ, bay đến một nơi mịt mù khói lửa. Lúc Chúc Ngọc Nghiên đến thì đã chậm mất một bước.

*

Khấu Trọng thúc ngựa nhanh chóng tiến lên, chạy nhanh như bay về phía ngọn lửa mù mịt khói đã nhuốm hồng cả đạo tràng Thiên Khôi ở chân trời Thành Nam, hắn ta như phát điên lên lao thẳng trong lòng đầy ắp sát ý.

Tất cả những con phố to hay những ngôi nhà mà thông suốt với đạo tràng đều có liên quan đều bị Quý Diệc Nông và các đại hán bao vây phong toả, nghiêm cấm những người khác tiếp cận và chạy đến cứu

hoả. Lúc đó Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng đã dính đầy máu tươi, đã vượt qua qua bảy, tám cửa ải mới đến được nơi này.

Đúng lúc này, Từ Tử Lăng và Đột Lợi toàn thân bám đầy những đốm lửa li ti, không thể chịu đựng được từ nơi xảy ra hoả hoạn chui ra, lao thẳng lên phía tường cao. Lúc Từ Tử Lăng đứng trên tường vây nhìn về phía Khấu Trọng đột nhiên chân gã trượt đi, trở nên khập khiễng, suýt nữa thì rớt xuống, may mà Đột Lợi một tay bắt kịp. Cả hai vươn mình đứng dậy và lao về phía Khấu Trọng.

Có bóng hai người đồng thời xuất hiện ở một nơi ngoài tường vây, cách đó khoảng ba mươi trượng, dường như có âm hồn đuổi theo lao nhanh về phía họ. Khấu Trọng nhận ra trong đó có một người là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, trong gã lòng hết sức lo lắng. Từ Tử Lăng và Đột Lợi đang ngồi trên lưng ngựa lập tức quay đầu ngựa lao nhanh về phía con phố dài, mỗi người đều thở phào nhẹ nhõm, coi như đã bớt đi được phần nào trọng trách nặng nề, ba người cùng cưỡi ngựa hoảng hốt chạy tháo thân.

Mới chạy được khoảng hơn hai mươi trượng thì hơn chục đại hán lực lưỡng tay cầm đao từ hai bên lao ra, đồng thời từ nóc nhà tên bắn xuống như mưa.

Đột Lợi gầm lên một tiếng lớn, với sức mạnh như mãnh hổ lao tới quân địch làm cho chúng ngã lăn ra, dạt v

Khấu Trọng cười lớn:

- Mối thù này không trả thề không làm người!

Tỉnh Trung Nguyệt như chớp giật vung ra, bọn chặn đường kia không có cách nào thoát khỏi, máu bắn tung tóe trong khi thân ngã nhào ra đất.

Con ngựa cường tráng không một giây phút ngừng nghỉ tiếp tục xông thẳng lên các cửa ải.

Họ cũng không được một chút rảnh rỗi để quay lại thăm dò xem Chúc Ngọc Nghiên và Tích Thủ Huyền có còn đuổi theo phía sau hay không. Địch không chết thì ta chết, cho nên họ xuất thủ không hề lưu tình, biết rằng dù như vậy cũng không bị quy vào tội sát nhân.

Ba người đến một nơi hai con phố giao nhau, toàn thân đẫm máu nhưng vẫn xông qua nhiều cửa ải, giết chết gần trăm tên bên đối phương, tình hình cuộc chiến vô cùng ác liệt cho dù đã thi triển toàn lực cũng khó mà tưởng tượng được kết quả.

Đột Lợi bất ngờ nói:

- Chuyển sang phía bên trái.

Khấu Trọng bỗng nhớ ra rằng Lý Nguyên Cát, Khang Sao Lợi và một số người khác đang đợi trên bến sông chảy xiết ngoài cửa Bắc, di chuyển sang hướng bên trái có thể thuận lợi cho việc đến cửa Tây, vì vậy thúc ngựa đi về phía Tây.

Đột Lợi giục giã:

- Nhanh lên một chút, yêu phụ ngày càng gần chỗ này.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng quay đầu lại nhìn về phía đằng sau, nhìn thấy Chúc Ngọc Nghiên và Tích Thủ Huyền kẻ trước kẻ sau đang đuổi theo chỉ cách họ khoảng mười trượng, chỉ cần chậm trễ một chút là chúng lập tức có thể đuổi kịp, trong lòng lo lắng chỉ mong thúc ngựa chạy thật nhanh, không ngờ rằng ngựa phun bọt trắng đã sớm đến mức kiệt lực.

Rất nhanh chóng Chúc Ngọc Nghiên đã đuổi đến gần chỉ còn cách khoảng tám, chín trượng. Dãy nhà ở hai bên đường giống như hai hình bóng huyền ảo nhanh chóng lùi lại phía sau bóng người phía trước, cứ người đuổi người chạy, hơn trăm người đang liều mạng chém giết lẫn nhau, tiếng gào thét kinh động trời đất, đâu đâu cũng thấy toàn thi thể người chết. Cái mà làm cho ba gã cảm thấy được an ủi nhất đó là cửa thành phía Tây mở rộng điều đó chứng bang hội Nam Dương có trách nhiệm giữ thành, thấy tình thế nguy kịch bèn mở rộng cửa thành chạy thoát thân, nếu không thì người và ngựa rất khó có thể bay qua tường thành, chỉ cần chậm trễ một chút sẽ bị quân địch đuổi kịp.

Khấu Trọng thúc ngựa chen vào giữa khe hở mà hai bên đang giao chiến, trong nháy mắt đã tiến sâu vào cửa Khuyết khoảng sáu trượng. Bất ngờ ngựa bị trượt chân làm cho ba người nghiêng ngả lảo đảo, rồi ngã lăn trên mặt đất.

Ba gã lăn ra ngoài thành, đến cạnh cầu treo, lại tiếp tục bật lên, chạy qua cầu treo rồi vội vàng ẩn thân đào tẩu.

Chúc Ngọc Nghiên và Tích Thủ Huyền đuổi đến đầu cầu thì đã sứực kiệt, cả hai dừng lại mắt nhìn đăm đắm nhưng không thấy bóng của ba người đâu, ngoài thành tối đen như mực.

Ba người ngồi xuống một ngọn núi ngoài thành mặt mày ủ rũ, ngước nhìn về Nam Dương thấy khói lửa mịt mù bầu trời.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Lần này thực sự là thất bại nặng nề, có thể giữ được mạng nhỏ này cũng là nhờ vào vận may của trời đất.

Từ Tử Lăng hai chân quỳ xuống đất, mặt không biểu hiện gì trầm giọng nói:

- Bọn họ thế nào rồi?

Đột Lợi đang thở hổn hển, nhăn nhó đáp lời:

- Đều thoát cả rồi. Ta bắt buộc phải khuyên bọn mười người Ứng Võ, Lã Thiên Hà bảo vệ cho Lã Trọng đào tẩu bằng đường đạo bí mật, sau đó mới quay lại tìm huynh.

Khấu Trọng bất ngờ đứng dậy, đôi mắt hung hãn nhìn về phía thành Nam Dương đang mù mịt trong khói lửa, nói:

- Tất cả những mối hận cũ thù mới, rồi sẽ có ngày chúng ta thanh toán rõ ràng với Chúc Ngọc Nghiên. Tiếp theo chúng ta nên đi như thế nào, hay vẫn cứ theo cách của ta mà đi.

Khấu Trọng khẽ cười như muốn thăm dò ý kiến cử Từ Tử Lăng, nói:

- Lăng thiếu gia nói xem nên làm thế nào?

Từ Tử Lăng ngửa mặt lên nhìn trời, nói:

- Tốt nhất chúng ta nên tìm một nơi để ẩn náu, nếu không khi nhìn thấy chim ưng bay đi bay lại trên đỉnh đầu thì hối hận cũng không kịp. Hơn nữa như tình hình của chúng ta hiện nay về cơ bản không có chốn đào vong.

*

Đột Lợi chợt thức tỉnh, mặt trời đã chiếu sáng khắp nơi, ở khoảng giữa bầu trời phát ra những tia sáng ấm áp.

Từ Tử Lăng vẫn bị thương phải bó gối, mắt nhắm nghiền ngồi trầm tư suy nghĩ, lại không thấy tăm hơi của Khấu Trọng.

Cổng ngõ Hiệp Cốc nơi họ ẩn náu nằm trong vùng núi cách phía Tây Bắc của Nam Dương khoảng mười dặm, rừng rậm um tùm, bóng cây dày đặc bao phủ đúng là một địa điểm tốt để ẩn náu. Đáy của Hiệp Cốc có nhiều dòng suối quanh co ngoằn ngoèo chảy qua, tiếng suối chảy róc rách làm cho người ta cảm thấy thoải mái yên bình khi đến vùng rừng núi, nhất là khi vừa trải qua một trận chiến đẫm máu đêm hôm qua.

Đột Lợi lặng lẽ đứng dậy. Nếu nói đến tình trạng vết thương thì Từ Tử Lăng là người bị thương nặng nhất, cho nên cần nhiều thời gian nghỉ ngơi. Lúc đến cửa Hiệp Cốc, Khấu Trọng đang ẩn dưới một bóng cây um tùm, dày đặc nhìn hướng lên trời. Lúc Đột Lợi đến phía sau hắn, hắn chỉ tay lên trời nói:

- Nhìn kìa.

Đột Lợi lập tức nhìn theo chỉ thị của Khấu trọng, thấy một đốm đen đang bay lượn trên một vùng đất bằng phẳng cách núi khoảng mười dặm, dường như đang tìm kiếm mục tiêu. Khấu Trọng hỏi:

- Là chim ưng của ai đấy?

Đột Lợi quan sát tỉ mỉ rồi hạ giọng nói:

- Có lẽ là chim ưng của Khang Sao Lợi, cuối cùng chúng đã đuổi đến đây rồi.

Chấm đen đó di chuyển về phía xa, rồi biến mất đằng sau một ngọn núi nhỏ. Khấu Trọng than vãn nói:

- Nếu như đêm qua chúng ta chỉ biết chạy trốn thoát thì bây giờ lại làm cho người ta đuổi theo thở không ra hơi nữa.

Đột Lợi ngồi xuống ngay cạnh hắn, nói:

- Chúng ta phải quyêt định lại hướng đường đào tẩu, càng nhiều kẻ địch nữa ngoài Âm Quý phái thì tình cảnh của chúng ta càng trở nên nguy hiểm.

Khấu Trọng nói:

- So về sự nhận biết địa lý, huynh còn hơn người Hán chúng tôi rất nhiều. Đưa ra ý kiến chắc sẽ bị chế giễu, thà rằng huynh đưa ra một tuyến đường chạy thoát thân còn hơn.

Đột Lợi cười nói:

- Có phải huynh đang chế giễu ta không, tiểu đệ bỏ công sức để nghiên cứu địa lý của Sơn Xuyên chỉ có một mục đích, không nói chắc huynh cũng biết đó là gì.

Khấu Trọng cười lớn:

- Huynh làm như vậy có phải là vì ngưỡng mộ nền văn hoá của Trung Nguyên chúng ta hay là vì muốn tiền tài, đất đai, mỹ nữ của chúng ta?

Đột Lợi nói rất thản nhiên:

- Nếu như dùng hai câu nói đó mà nói thì khác nào giậu đổ bìm leo, nhân lúc người ta gặp khó khăn thì lấn tới. Động cơ chính là để xâm nhập, bằng không, nếu ta không công kích đánh phá huynh, mà

huynh lại đến xâm nhập công kích ta, thế thì còn có đạo lí gì nữa.

Khấu Trọng nói:

- Nhưng mà đứng từ góc độ lịch sử mà nói, phần nhiều đều là bên các huynh tấn công sang bên ta. Chúng ta chỉ vì bảo vệ lãnh thổ đất nước nên mới phản kích thôi.

Đột Lợi phân tích:

- Đó chỉ là sự giải thích sai lầm, do sự khác biệt về chiến thuật, địa lí, xã hội nên chúng ta trong thời gian dài lâm vào tình thế bị động, thẳng thắn mà nói, nếu xét về vật lực thì người Hán các người thực sự không phải là đối thủ của chúng ta. Từ trước tới nay làm cho chúng ta chính thức bái phục chỉ có Lý Mục

danh tướng sử dụng kỵ binh tinh nhuệ thời Chiến quốc

mà thôi. Ngoài ra cho dù với sự hùng mạnh của Hán Võ Đế nhưng kết cục của hai bên cũng chỉ là lưỡng bại câu thương.

Khấu Trọng xúc động mạnh, mặt mũi không chút thần sắc, phản bác:

- Đã là như vậy, tại sao biên giới nước các người không thể mở rộng qua Vạn Lý Trường Thành, có thể nói chúng ta vừa không muốn công kích lại vừa muốn giữ thành.

Đột Lợi bình tĩnh điềm đạm nói:

- Hy vọng rằng cuộc tranh luận này không làm tổn hại đến tình cảm giao kết giữa huynh đệ chúng ta.

Khấu Trọng mặt dày, khẽ cười nói:

- Đương nhiên là không rồi, chỉ làm không khí náo nhiệt hơn một chút thôi. Khả Hãn mời tiếp tục nói.

Đột Lợi than vãn nói:

- Tiếp tục e rằng sẽ càng khó nghe, Thiếu Soái vẫn muốn nghe nữa ư?

Khấu Trọng cười khổ:

- Đừng nói những lời khó nghe như vậy được không?

Đột Lợi đặt tay lên vai Khấu Trọng nói:

- Ta thành tâm thành ý coi huynh như huynh đệ nên mới thản nhiên nói thẳng. Nếu như so sánh cao thấp chúng ta lấy thực lực để dành chiến thắng còn các người lại dựa vào mưu kế trí tuệ để tính kế báo thù. Từ đó trở đi pháp bảo mà người Hán đối phó với chúng tôi đó là sự phân hoá nội bộ bọn ta bằng hai chính sách “hoà hảo và kết thân”, đồng thời chỉ đóng vai trò hậu thuẫn. Chỉ cần làm cho bọn ta xuất hiện sự chia rẽ hoặc là lục đục nội bộ thì các người có thể ngư ông đắc lợi, ung dung hưởng thụ thành quả của nó. Nếu như nói đến vật lực, từ lúc Nam Bắc Triều phân lập, chúng ta đã càn quét phía Bắc sa mạc của Trung Nguyên lập nên nước Khả Hãn rất hùng mạnh. Nhưng huynh xem xem tình hình bây giờ, do kế sách của Hán tộc mà dân tộc Đột Quyết không chỉ bị chia rẽ thành hai nước Đông Tây, tệ hơn nữa Hiệt Lợi lại còn muốn đặt ta vào chỗ chết. Nếu như mọi người bọn ta có thể đồng tâm hợp lực thì các người dựa vào cái gì để ngăn chặn người Bắc Hạ chúng tôi.

Khấu Trọng chăm chú nghe tới mức im lặng không nói câu nào. Sự chia rẽ của Đột Quyết đúng là có mối quan hệ mật thiết với chính

sách chia rẽ của Tuỳ thất. Làm được điều này kẻ thi hành kế sách phải nhìn thật chính xác nhược điểm của sự phân tán quyền lực của tộc Đột Quyết. Bởi vì bên dưới người lãnh đạo cao nhất của Đột Quyết là Khả Hãn còn có rất nhiều những tiểu Khả Hãn giống như Đột Lợi, mỗi người đều có địa bàn, có phạm vi hoạt động riêng. Trên thực tế bất kì chính quyền và nguồn vật lực nào cũng đều độc lập với nhau, cái đó tuy chuyển đổi thất thường nhưng mỗi người đều có địa phận riêng. Vì vậy mà mọi người trong lòng đều nghi kị nhau, nhưng bề ngoài lại tỏ ra hoà đồng, khó mà trở nên hùng mạnh được, trong khi rất dễ bị chia rẽ.

Chỉ cần lôi kéo sự đam mê của bất kì một Khả Hãn nào trong số đó là có thể tạo nên mâu thuẫn trong quần chúng. Tuỳ thất lại rất giỏi về thủ đoạn này. Người Đột Quyết đi lại như gió, có khu sa mạc rộng lớn có thể làm nơi ẩn náu cho dân tộc du mục hùng mạnh, do vậy chỉ có kế sách này là toàn vẹn.

Đột Lợi tiếp tục nói:

- Các người chủ yếu dựa vào bá tánh, lực lượng tuy đông hơn chúng tôi trăm nghìn lần nhưng việc điều động quân đội thì không dễ dàng chút nào. Trong khi luôn luôn có các cuộc khởi nghĩa của bá tánh. Hơn thế nữa phòng tuyến lại dài, khó mà tập trung phòng thủ. Chúng ta chỉ cần cắt đứt đường lương thực của các người, các ngươi liền trở thành đội quân độc lập thiếu lương thực, cho nên lấy cái gì mà chống lại đội quân tinh kì bất ngờ đột kích xuất thân từ sa mạc lớn của chúng ta! Huống chi còn sự biển đổi thất thường của thời tiết và sự nóng gắt của sa mạc, kết cục của các ngươi nhất định sẽ là thất bại bị diệt vong.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Sự thực đã rõ ràng như thế, ta làm sao còn có thể biện minh được

nữa! À, có thể cho ta biết được không? Việc các người rắp tâm làm cho lãnh thổ Trung Nguyên phân rẽ làm bốn, năm phần, rồi ủng hộ chính sách cao minh, huyền diệu lấy “Người Hán đánh người Hán”, có phải là do Triệu Đức Ngôn nghĩ ra không?

Đột Lợi lắc đầu nói:

- Người đưa ra kế sách này chính là Võ Tôn Ngao Dục Cốc, huynh đệ thân thiết của Tất Huyền. Con người này không những có võ công cao cường mà còn mưu kế khôn lường, trong nước ta địa vị của hắn ta chỉ đứng sau Tất Huyền, thậm chí đến cả Hiệt Lợi cũng phải tôn kính tín nhiệm.

Khấu Trọng than vãn nói:

- Quả nhiên là lợi hại, cái đạo lý đó gọi là kéo người ngoài vào cùng đọ sức, tách rời ra thì mạnh nhưng hợp lại thì yếu. Căn cứ theo tình hình như vậy thì có lẽ lần này Khả Hãn bị tính kế hãm hại đều nằm trong kế sách của tên Cốc gì đó. Y hẳn hy vọng có thể thu hồi lại tất cả binh quyền của Khả Hãn rồi thành lập một đất nước trung ương tập quyền, đến khi Đông và Tây Đột Quyết đều trở lại yên bình thì lãnh thổ Trung Nguyên sẽ có tai hoạ lớn.

Đột Lợi chấn động nói:

- Ta lại không nghĩ được sâu sắc như vậy, nhưng mà Tất Huyền … Ái chà, là một chướng ngại vật lợi hại, thực sự rất khó nói.

Lúc đó Từ Tử Lăng tiến đến đằng sau hai người, nói:

- Nhìn kìa.

Hai người nhìn ra phía bầu trời nắng đẹp, không mây, cách đó nhiều

dặm con diêu ưng lại đang bay hướng về phía họ.

Khấu Trọng nói:

- Lại đến đó ư?

Từ Tử Lăng thản nhiên nói:

- Đợi sau khi trời tối chúng ta hãy trở lại Nam Dương, đến lúc đó sẽ tùy vào tình hình cụ thể mà xem hành động tiếp theo như thế nào.

Hai người còn lại đều tỏ ra ngạc nhiên.

Chương 342: Hải Sa bang chủ

Trong thành người đi lại thưa thớt, khắp nơi trong Thiên Khôi Phái là cảnh tan hoang, tình hình của Nam Dương không mấy khác biệt so với trước khi biến cố xảy raTừ Tử Lăng dự liệu, cửa thành vẫn mở không hề có lính canh, quan lại khám xét.

Huyết mạch của Nam Dương chính là con đường buôn bán, điều kiện cơ bản của việc buôn bán sẽ duy trì sự ổn định và phát triển của Nam Dương làm cho nơi này thông thương với bốn phương, hàng hóa trao đổi, kinh doanh phồn thịnh.

Đêm hôm qua Quý Diệc Nông dưới sự giúp đỡ của Âm Quý phái, một tay nhổ tận gốc hai thế lực thù địch đó là Nam Dương Phái và Thiên Khôi Phái, với sức mạnh kinh nhân, làm tình hình hỗn loạn giảm xuống mức thấp nhất.

Có thể tưởng tượng ra cảnh Quý Diệc Nông đang bận trăm công ngàn việc, đảm bảo quyền lợi cho người đứng đầu các bang phái khác và các thương nhân lớn, xác lập quyền thống trị của mình, tiếp quản nhiệm vụ cai quản Nam Dương Phái và Thiên Khôi Phái.

Lúc này mà trở lại thành vừa có thể tránh được sự truy sát Lý Nguyên Cát và Vân Soái lại làm cho Âm Quý phái không thể ngờ tới, từ sáng chuyển sang tối có thể phản kích hoặc tháo chạy bất kì lúc nào. Ít nhất thì cũng có thời gian mà nghỉ ngơi.

Ba người vào quán trọ, Khấu Trọng đến tìm hiểu tin tức từ tên tiểu nhị, Đột Lợi và Từ Tử Lăng ngồi chờ nghỉ ở trong phòng.

Đột Lợi hoài nghi nói:

- Chúng ta phải chăng là quá khoa trương?

Đang ngồi bắt chéo chân trên ghế, Từ Tử Lăng nói:

- Giả dụ Khả Hãn là Quý Diệc Nông thì liệu có đánh trống phất cờ lệnh cho người truy tung chúng ta khắp nơi không?

Đột Lợi kinh ngạc đáp:

- Suy nghĩ của quả thật là linh hoạt hơn ta. Quý Diệc Nông cũng giống như tình hình của Tiền Độc Quan ở Tương Dương. Giả dụ hắn sai thủ hạ và các bang phái khác đi đối phó với hai người danh chấn thiên hạ như bọn ngươi thì mọi người sẽ nghi ngờ hắn liệu có bản lãnh gì.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Âm Quý phái hạ cờ dừng trống chính là sợ mọi người biết sự tồn tại của chúng, vì vậy tình thế đang rất an toàn, với lại ai lại ngờ rằng chúng ta vẫn dám ở lại nơi này.

Đột Lợi than rằng:

- Chỉ tiếc rằng trận đại chiến đêm hôm qua là một bí mật. Trong khi chính diện giao phong với Chúc Ngọc Nghiên, Tử Lăng lại có thể bình an rút lui, tin này mà bị đồn ra ngoài thì uy danh của Từ Tử Lăng chắc sẽ tăng lên gấp trăm lần.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Hư danh hư lợi để mà làm gì! Hiện tại thế lực của Âm Quý phái

ngày càng lớn, nếu chúng ta không thể tận dụng lợi thế của thời khắc quan trọng này phản kích, đợi khi gạo thổi thành cơm thì tất cả đã muộn.

Đột Lợi kinh ngạc nói:

- Bây giờ không phải gạo đã thành cơm rồi sao? Dựa vào lực lượng của ba chúng ta thì có thể làm nên trò trống gì?

Song mục của Từ Tử Lăng sáng rực, xạ ra những tia sát khí chậm rãi nói từng từ một:

- Chỉ cần giết được Quý Diệc Nông thì tất cả cục diện có thể được.

Lúc này Khấu Trọng quay lại, ngồi bên mép giường nói:

- Thành Nam Dương xem ra có vẻ yên tĩnh, kì thực lòng người hoang mang. Có người nói Dương Trấn cùa phái Nam Dương có thể tấn công trong hai ngày tới, lại có người nói Chu Xán có thể thừa nước đục thả câu. Đối với Quý Diệc Nông hầu hết mọi người dân trong thành đều không có thiện cảm.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Phái Thiên Khôi bị san thành bình địa người dân trong thành có phản ứng gì?

Khấu Trọng thủng thẳng đáp:

- Bọn họ đều cho rằng Quý Diệc Nông thái quá, nghe nói không chỉ phái trung lập Kinh Sơn Phái và Dương Bang đều rất phẫn nộ mà kể cả đến bang Triều Thủy, bang Khôi Y và phái Xuyền Giang những kẻ từng có quan hệ với Quý Diệc Nông đều không tán đồng hành động

dẫn đến có hậu quả như vậy. Nhưng do ngại uy danh của Quý Diệc Nông, tất đều chỉ căm phẫn mà không dám nói. Nếu không phải chúng ta nhúng tay vào thì Chúc Ngọc Nghiên cũng không vì lợi hại mà dùng thủ đoạn thâm độc như vậy.

Đột Lợi hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên hành sự như thế nào?

Từ Tử Lăng đột nhiên phát sinh cảm ứng:

- Có người đến.

Song mục Khấu Trọng phát xạ tinh quang về phía cửa

Tiếp theo đó tiếng gõ cửa “cách cách” ba người nhìn nhau thần sắc kinh ngạc.

Kẻ thù của bọn họ quá nhiều, kẻ gõ cửa có thể là người của bất kì bang phái nào, nếu hành tung dễ bị phát hiện như vậy thì quả thật là bất diệu.

Một giọng nói êm ái vang lên từ ngoài:

- Người ta có thể vào bên trong không?

Khấu Trọng mặc dù cảm thấy rất quen tai nhưng nhất thời không nhớ được chủ nhân của giọng nói êm dịu này là ai, trầm giọng nói:

- Mời vào.

- Úi chà!

Ngay lập tức cửa phòng được đẩy ra, xuất hiện trước mắt là một mỹ nữ có vẻ đẹp mê người, dáng yêu kiều, đầu đội mũ, mặc một chiếc váy màu đỏ thạch lựu rực rỡ.

Khấu Trọng lập tức đứng dậy thi lễ nói:

- Hóa ra là tân bang chủ của Hải Sa bang, mỹ nhân Du Thu Nhạn tiểu thư phượng giá quang lâm, tiểu đệ quả thật lấy làm vinh hạnh. Lăng thiếu gia mau nhường chỗ.

Từ Tử Lăng lập tức chuyển sang một bên, Du Thu Nhạn mỉm cười, không khách khí ngồi ngay xuống ghế.

Đột Lợi mặc dù không hiểu mối quan hệ của Du Thu Nhạn với hai người nhưng cũng vì đã nghe qua tên tuổi của Hải Sa bang nên vội vàng rót trà.

Từ Tử Lăng đóng quan sát xung quanh, khi biết chắc không có kẻ bám đuôi mới an tọa, từ góc ngồi Du Thu Nhạn đến hai người giữ một khoảng cách an toàn.

Đôi mắt mỹ lệ của Du Thu Nhạn liếc Khấu Trọng một cái rồi nói:

- Sao cứ nhìn chằm chằm vào người ta như thế, sợ người ta ngầm ra tay hay sao? Thu Nhạn đâu có gan to như vậy?

Khấu Trọng cười nói:

- Đầu tiên là vì tiểu đệ chưa bao giờ nhìn thấy Du bang chủ ăn mặc đẹp như thế, hơn nữa lại là vì nghĩ tới lúc ba lần giao thủ với Du bang chủ lòng không khỏi hoang mang cho nên mới thất lễ như vậy.

Rồi lại hướng về Từ Tử Lăng nói:

- Tiểu Lăng, ngươi nói xem Du bang chủ có phải là càng ngày càng xinh đẹp hay không?

Kì thực là do gã hoàn toàn không biết lí do Du Thu Nhạn đột ngột xuất hiện tại đây là bạn hay là thù, vì thế mới hồ ngôn loạn ngữ như vậy để dễ dàng xem rõ căn nguyên của sự việc. Từ Tử Lăng lúc này mới quan sát kĩ người vốn là đệ tử của Hải Sa bang chủ, Long Vương Hàn Cái Thiên, nhận thấy ả quả như Khấu Trọng nói, nhan sắc kiều mỵ trấn áp lòng người.

Hàn Cái Thiên sau khi bị phục kích trọng thương từ đó rút khỏi giang hồ, vị trí Bang chủ do Du Thu Nhạn đảm nhiệm. Sự thay đổi này làm cho tình thế ít nhiều thay đổi theo. Du Thu Nhạn không biết có phải vì nghĩ tới hai lần giao thủ trước đều bị Khấu Trọng tùy tiện chiếm tiện nghi, hay là vì những lời khen ngợi của Khấu Trọng làm cho cảm thấy ngại ngùng, lại đắc ý rồi để lộ ra vẻ mặt nũng nịu không nên xuất hiện trên người ả, đôi má rên như hai đám mây hồng, nói với Khấu Trọng:

- Người ta vì nghĩ tốt cho các ngươi nên mới đến tìm các ngươi. Các ngươi lại toàn nói lời khinh miệt, có phải muốn Du Thu Nhạn này tức mà bỏ đi không?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Vì nghĩ tốt cho chúng ta? Du tiểu thư làm sao biết chúng ta ở đây?

Du Thu Nhạn nâng cốc trà uống một hớp nhỏ, song mục long lanh đong đưa nhìn Đột Lợi rồi quay sang Khấu Trọng tỏ vẻ không hiểu, không cần nói thì ánh mắt ấy đã đủ nói rõ tâm tình rồi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy ngạc nhiên, nhớ lại năm ấy

tại ngoài thành Ba Lăng, Du Thu Nhạn cùng với bọn Phỉ Viêm, Độc Thù Chu Mị và Bạch Văn Nguyên của phái Đại giang đối phó với bọn họ bị đánh cho tháo chạy tơi bời. Du Thu Nhạn còn bị Khấu Trọng bắt và sau cùng thả ả ra. Vì thế đoán rằng Du Thu Nhạn ít nhiều là do vì Chu Xán mà đến tìm bọn họ nhưng nếu quả thực Đột Lợi là ai mà ả cũng không biết thì đương nhiên chẳng có quan hệ gì với Chu Xán.

Không để ý đến Du Thu Nhạn, Khấu Trọng trầm ngâm, thản nhiên nói:

- Người này là Khả Hãn Đột Lợi của Đông Đột Quyết.

Du Thu Nhạn giật mình kinh ngạc nhìn quan sát thật kĩ Đột Lợi, lộ ra vẻ hoài nghi.

Ánh mắt của Đột Lợi cũng đang ngắm nhìn tấm thân của Du Thu Nhạn không hề che dấu vẻ mặt hứng thú với ả. Du Thu Nhạn thản nhiên đứng dậy không hề để ý đến song mục đang quan sát của Đột Lợi lại hướng về Khấu Trọng, liếc mắt một cái rồi nói:

- Thủ hạ của ta đương nhiên biết ngươi và Tử Lăng. Hai người đi lại như thế này chẳng lẽ không sợ người của Chu Xán và Lý Nguyên Cát phát giác và truy tìm hay sao?

Từ Tử Lăng hỏi:

- Quý bang và Âm Quý phái có quan hệ như thế nào?

Du Thu Nhạn tỏ vẻ vẻ ngạc nhiên nói:

- Chúng ta làm sao có thể có quan hệ với Âm Quý phái được?

Khấu Trọng điềm đạm hỏi tiếp:

- Gần đây chúng ta thấy các huynh đệ của ngươi bán một số hỏa khí cho người của Âm Quý phái, chẳng lẽ không phải sao?

Du Thu Nhạn vội đính chính:

- Các ngươi có phải ám chỉ số hỏa khí từ Giang Nam bán cho Tiền Độc Quan hay không?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau bắt đầu tin tưởng rằng Du Thu Nhạn không có ác ý gì. Tuy nhiên vẫn chưa đoán ra mục đích rõ ràng Du Thu Nhạn đến tìm bọn họ là vì lẽ gì.

Từ Tử Lăng giải thích:

- Tiền Độc Quan là người của Âm Quý phái.

Du Thu Nhạn tỏ ra ngạc nhiên, trầm giọng trả lời:

- Hải Sa bang bây giờ không phải là Hải Sa bangước kia là vì mở rộng lực lượng chúng ta không thể không dựa vào Vũ Văn Phiệt, Trầm Pháp Hưng và Chu Xán, kết quả thế nào thì hai người chắc đã rõ rồi. Bây giờ chúng ta đã thay đổi rất nhiều chỉ chuyên buôn bán. Nhưng nếu hỏi chuyện giang hồ thì chúng ta cũng rất giành rọt. Hai người chắc hiểu ý của ta chứ.

Khấu Trọng cười nhẹ nói:

- Đương nhiên là hiểu, càng rất đáng mừng vì hành động này của Du bang chủ. Nếu không phải như vậy thì Du bang chủ thì cần gì phải tìm ba kẻ đầy phiền phức như chúng ta.

Đôi má của Du Thu Nhạn lại ửng hồng lên, sau khi liếc nhìn Khấu

Trọng với đôi mắt long lanh cúi đầu nói nhẹ nhàng:

- Các ngươi là bằng hữu của người ta, nhìn thấy các ngươi gặp nạn không lẽ ta khoanh tay đứng nhìn.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều kinh ngạc, không ngờ lại có thể nghe được những lời này từ miệng của Du Thu Nhạn.

Từ Tử Lăng ngồi gần về phía Khấu Trọng nói:

- Nếu vì chúng ta mà Du bang chủ gặp phiền phức, bọn ta làm sao có thể yên tâm cho được.

Du Thu Nhạn cười nói:

- Chúng ta là hảo bạn hữu cần gì phải nói lời khách sáo?

Lần này đến lượt Khấu Trọng ngạc nhiên từ trước đến nay Hải Sa bang và bọn họ không đội trời chung, tiền bang chủ Hàn Cái Thiên còn bị họ đánh cho tan tác, chẳng hiểu hai từ bạn hữu bắt đầu từ bao giờ.

Đột Lợi chợt hỏi:

- Du bang chủ có lẽ biết tình hình Nam Dương như thế nào chứ?

Du Thu Nhạn hừ một tiếng nói:

- Nhìn bề ngoài thì có vẻ Quý Diệc Nông đang nắm thế cục nhưng kì thực tình hình không hề ổn định, sớm muộn thành quả cũng rơi vào tay kẻ khác.

Ba người bắt đầu có chút manh mối.

Khấu Trọng kinh ngạc nói:

- Du bang chủ hình như không hòa thuận lắm với Quý Diệc Nông?

Song mục của Du Thu Nhạn lộ ra sát khí, lạnh lùng nói:

- Không cần giấu các ngươi, ở Nam Dương chúng ta chỉ bán Yểm Nguyệt đao, lần này Quý Diệc Nông không coi trọng đạo nghĩa giang hồ mượn tay kẻ ngoài trấn áp người mình, làm ai nấy đều căm phẫn, người người đều muốn giết chết hắn.

Khấu Trọng lúc này mới hiểu ra hỏi:

- Chu Xán phản ứng như thế nào với việc này?

Du Thu Nhạn hơi nhún người nói:

- Đương nhiên là muốn thừa cơ tiến tới, nghe nói hắn đang điều động binh mã, tập kết chiến thuyền tùy cơ mà tiến về phía đông, thu lại vùng đất đã mất. Nhưng làm thế nào cũng chẳng có tác dụng gì cho hắn, Nam Dương rơi vào tay hắn chỉ biến thành tòa thành

Đột Lợi hỏi

- Tai mắt của Dương Chấn ở đâu?

Du Thu Nhạn có vẻ hơi lưỡng lự nói:

- Hắn đã ngầm quay lại Nam Dương đang tìm cơ hội phản kích. Nghe nói các ngươi giúp đỡ Thiên Khôi Phái, không biết Quý Diệc Nông mời được thần thánh phương nào mà với sức của ba ngươi cũng không địch nổi?

Khấu Trọng đáp:

- Đó là người của Âm Quý phái, Quý Diệc Nông có một thân phận khác đó là môn nhân của Âm Quý phái.

Du Thu Nhạn thất thanh nói:

- Cái gì?

Khấu Trọng cười nói:

- Tình hình càng ngày càng thú vị, nếu có Du bang chủ tương trợ không chừng chúng ta có thể chuyển bại thành thắng giết chết Quý Diệc Nông.

Đôi mắt của Du Thu Nhạn bỗng sáng lên nói:

- Các ngươi muốn ta giúp như thế nào?

Khấu Trọng chậm rãi:

- Chúng ta muốn có những tin tức về tình hình của Nam Dương đặc biệt là nhất cử nhất động của Quý Diệc Nông để tiện bề vạch ra kế hoạch giết hắn.

Du Thu Nhạn đứng dậy tự tin nói:

- Các ngươi cứ ở đây đợi tin tốt lành của ta đi.

*

Sau khi vị bang chủ đầy mê lực đi khỏi sắc mặt của Khấu Trọng bỗng

đột nhiên trở nên trầm lặng hỏi:

- Con người này có đáng tin không?

Từ Tử Lăng nói:

- Việc này rất khó nói, loại người không biết xấu hổ như ả thế mà lại hai lần lộ ra vẻ mặt ngại ngùng, ngạc nhiên nhất là cách nhìn với quan hệ nam nữ ngày xưa của ả làm người ta thật khó giải thích. Hơn nữa lại cố ý trang điểm đến tìm chúng ta có phải là vô tình có tình ý với ngươi rồi không?

Đột Lợi nói xen vào:

- Ả đến lừa chúng ta đấy.

Cả hai người đều cảm thấy rất kinh ngạc, mặc dù trong lòng đều có ý nghi ngờ nhưng không hiểu Đột Lợi dựa vào cái gì mà nói như vậy.

Đột Lợi đứng vươn người, nhìn ra ngoài cửa sổ, từ từ nói:

- Ta có một bản lĩnh mà hai ngươi không thể sánh kịp đó chính là Quan Nữ Chi Thuật.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Khả Hãn đã nhìn ra điều gì đặc biệt rồi?

Đột Lợi trầm đáp:

- Người đàn bà này khi được tin chúng ta xuất hiện ở đây hẳn là đang nồng nàn với đàn ông vì thế sắc mặt thỏa mãn vẫn chưa hết, ả không vì ngại ngùng mà đỏ mặt mà vì tình ý vẫn chưa hết. Nếu ta

đoán không nhầm gã đàn ông của hắn chính là Vân Vũ Song Tu Tích Thủ Huyền. Chỉ có hắn trong lúc như thế này vẫn có thể vui vẻ với đàn bà vì có biệt hiệu giống như ngươi vừa gọi. Chỉ có thông qua Vân Vũ Thái Bộ Chi Thuật hắn mới có thể hồi phục lại công lực đã tổn hao.

Khấu Trọng nói:

- Phân tích của Khả Hãn hẳn phải xem lại, vấn đề là nếu như Âm Quý phái biết được chúng ta ở đây cần gì phải chần chừ tìm thủ đoạn mà không ào ạt tấn công chúng ta ngay lập tức.

Từ Tử Lăng nói:

- Có thể là Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan cùng một số nguyên lão cao thủ ra ngoài thành truy kích chúng ta, hoặc do có việc phải đi chỗ khác, lão Tích tự biết không có cách nào giữ chân được chúng ta nên mới nghĩ ra hiểm kế này.

Khấu Trọng tỏ vẻ đồng tình nói:

- Có lẽ là như thế. À mà sao Khả Hãn không nói sớm một chút, chỉ cần chúng ta theo đuôi ả đàn bà ấy không chừng có thể giết gọn lão Tích, như thế có phải là thảnh thơi không.

Đột Lợi quay người lại nói:

- Thiếu Soái hẳn không phải là lần đầu hành tẩu giang hồ chứ? Thử nghĩ xem con người gian xảo hơn cả hồ ly như Tích Thủ Huyền tại sao lại không nấp vào một góc quan sát xem chúng ta có bám theo con đàn bà ấy không?

Đôi mắt của Khấu Trọng tỏ vẻ thản nhiên nói:

- Giả dụ Chúc yêu phụ và Loan Loan yêu nữ đích thật không ở Nam Dương thì sẽ là hai chuyện hoàn toàn khác.

Đột Lợi đăm chiêu nói:

- Vì sao ả lại muốn chúng ta đợi ả ở đây?

Từ Tử Lăng nói:

- Có hai khả năng; một là tập kết lực lượng của ả bao gồm Chúc yêu phụ và Loan Loan yêu nữ tới, hai là muốn thông báo cho kẻ thù của chúng ta đương nhiên là Lý Nguyên Cát và Khang Sao Lợi.

Khấu Trọng bật dậy nói:

- Vậy chúng ta còn đợi ở đây làm gì, đợi chết sao?

Từ Tử Lăng ung dung nói:

- Bất luận là khả năng nào đều cần có thời gian. Có thể đoán rằng bên ngoài quán trọ chắc chắn có cao thủ của Âm Quý phái đang theo dõi, giả dụ lúc này chúng ta có thể thần không biết quỉ không hay mà ra khỏi đây, thì sự việc coi như thành công một nửa.

Đột Lợi nói:

- Việc này quá dễ dàng, không hề có khó khăn gì. Nhưng sau khi rời đi chúng ta có nên lập tức rời thành hay là có hành động gì khác.

Song mục của Khấu Trọng đầy vẻ sát khí và thù hận, lạnh lùng nói:

- Món nợ máu đạo trường quyết không bỏ qua, chúng ta không có gì

để nói với bọn Âm Quý phái nữa rồi, giết quách bọn chúng cho xong nếu không sau này chúng ta ngủ không yên.

Từ Tử Lăng bình tĩnh nói:

- Đã thế này chúng ta cứ ra ngoài rồi tùy cơ hành sự, ta đang nghĩ đến một người rất quan trọng đó chính là tai mắt của Khả Hãn ở đây, không chừng có thể biết được tung tích cuả Lý Nguyên Cát và Quý Diệc Nông.

Hai người đều khen hay.

Từ Tử Lăng vươn vai đứng dậy cười nói:

- Để tiểu đệ làm lính tốt mở đường cho Khả Hãn và Thiếu Soái, thấy thế nào?

Trong tiếng cười vang, ba gã ngạo khí ngút trời, kề vai bước đi.

Chương 343: Trùng thi cố kĩ

Từ Tử Lăng nhảy xuống suống sân, lắc đầu khẽ nói:

- Từ vọng gác ngầm của đối phương có thể quan sát toàn bộ cả trong lẫn ngoài nhà trọ, trừ khi độn thổ bằng không đừng nghĩ ra khỏi đây mà chúng không biết.

Ba ẩn thân trong bóng tối ở hậu viên đều không nghĩ ra cách bỏ đi tốt nhất. Với cảm quan nhạy bén, tinh tế của Từ Tử Lăng mà cũng nghĩ là vòng quan sát của địch không một kẽ hở thì quả thật nó chính là như thế. Có thể thấy Âm Quý phái ở Nam Dương thật không dễ đối phó.

Đột Lợi nói:

- Bây giờ ít nhất có thể chứng minh tiểu đệ dự liệu không hề sai, Du Thu Nhạn chính là gian tế của Âm Quý phái sai tới.

Khấu Trọng có chủ định sẵn liền khai khẩu:

- Việc càng khó khăn lại càng thú vị, ta thích lấy cái mạng chó của Quý Diệc Nông trong hoàn cảnh này, để cho Chúc yêu phụ biết rằng muốn đối phó với chúng ta nhất định phải trả giá đắt.

Từ Tử Lăng biết rõ tính tình của hắn liền cười cười buông lời:

- Ngươi lại có kế gì đấy?

Đột Lợi tự nhiên cảm thấy hào khí dâng lên, không những quên mất

lúc này nguy hiểm đang rình rập khắp nơi, bốn phương tám hướng chỗ nào cũng có tai mắt của kẻ địch, ngược lại còn hứng thú khi kề vai ứng chiến cùng hai người. Dù trong thời khắc gian khổ và chán nản nhất, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn giữ được tinh thần lạc quan với ý chí kiên cường quyết sống mái một phen với kẻ địch.

Khấu Trọng dương dương tự đắc nói:

- Vẫn nhớ năm đó ở Dương Châu khi bị khốn bởi Dương Quảng bao vây chứ?

Từ Tử Lăng gật đầu nhẹ nhàng:

- Thì ra ngươi muốn dùng chiêu cũ, việc này cứ để ta làm.

Từ Tử Lăng quay lại phòng khách.

Đột Lợi vẫn mơ hồ chưa hiểu “rốt cuộc là diệu kế gì?”

Khấu Trọng ghé sát tai hắn thì thầm:

- Chúng ta muốn tạo ra vẻ đã bỏ đi rồi,để kẻ địch cũng bỏ đi, khi đó chúng ta quay lại phản kích sẽ dễ dàng hơn.

Đột Lợi mới hiểu một chút,Từ Tử Lăng đã đột ngột quay lại, Khấu Trọng vội hỏi:

- Định làm cái gì vậy?

Từ Tử Lăng khẽ nói:

- Ta viết lên tường mấy chữ: “Thu Nhạn Tỉ, xin hãy thông báo cho Lão Tích, chúng tôi đi giết Quý Diệc Nông”. Trọng thiếu gia ngươi

thấy việc này có được không?

Khấu Trọng mặt mày tươi tỉnh:

- Lăng thiếu gia quả là văn thái phong lưu ngôn từ phong nhã, tiểu sinh bái phục. Được rồi, nên trốn vào đâu đây?

Đột Lợi lúc này mới hiểu ra.

Từ Tử Lăng liền nói:

- Phòng này nhiều chỗ trống, nấp tạm một chỗ nào đó. Tiếng tăm của chúng ta lớn như vậy nói ra đảm bảo người đều tin. Tường trắng chữ đen càng khiến độ tin tưởng tăng thêm vài phần nữa.

Ba người ẩn thân trong phòng có cửa sổ hướng tây hơi chếch về phía phòng khách chỉ cách một cái vườn hoa, có thể quan sát mọi động tĩnh. Trong bóng tối ba người thay nhau quan sát mọi động tĩnh bên ngoài.

Khấu Trọng cười khẽ lẩm bẩm:

- Hay nhất là đối phương nghi ngờ chúng ta không dám vào khu nhà trọ thám thính, nếu không diệu kế của chúng ta khó lòng thực hiện. Bây giờ hy vọng duy nhất là con tiện nhân ấy sớm quay lại.

Đột Lợi ngồi sát tường, liền thụt đầu xuống thì thầm:

- Chờ đợi là khó chịu nhất, nhưng sự kiên nhẫn của Thế Dân lại là hãn hữu trong số những người Hán tôi từng biết.

Từ Tử Lăng nói:

- Nói vậy, người Đột Quyết các ngươi đều rất kiên nhẫn phải không?

Khấu Trọng đang chú ý tới động tĩnh ở phòng bên cạnh, người bên đó đã sớm ngủ say, nghe rõ từng tiếng ngáy, gã cũng thêm vào:

- Chẳng trách tinh binh Đột Quyết các ngươi lại lợi hại như thế, đến như bầy thú đi như bầy chim vô tung vô tích lại không cần cố thủ bất kì nơi nào. Kiểu chiến thuật này cần phải học tập, tuy nhiên nếu dùng kiểu chiến thuật này ở Trung thổ ắt sẽ bị coi là bọn lưu manh thổ phỉ.

Đột Lợi phản b

- Không có tổ chức, không có lý tưởng mới gọi là thổ phỉ. Người Đột Quyết chúng ta ai ai cũng đều sống trên lưng ngựa, cả nước đều là tinh binh làm sao so sánh được.

Từ Tử Lăng nói:

- Tinh binh của các ngươi tuy hùng dũng, thiện chiến nhưng lực lượng quá mỏng xem ra chỉ tương đương với một quận của chúng ta. Điểm mạnh nhất vẫn là chiến thuật đến rồi đi như gió lốc. Một khi đánh không lại thì cao chạy xa bay. Tuy nhiên nếu xâm lược Trung thổ, ưu thế này sẽ mất đi, lúc đó nhược điểm về lực lượng mỏng manh sẽ lộ ra.

Đột Lợi cười gượng:

- Tử Lăng huynh quả là có con mắt tinh đời nhìn là thấy ngay, nhưng Hiệt Lợi lại không nghĩ như vậy, hắn cho rằng chỉ cần lợi dụng tốt mâu thuẫn xung đột của các thế lực của Trung thổ là có thể nuốt gọn Trung thổ, hoàn thành ước nguyện vĩ đại từ ngàn xưa.

Từ Tử Lăng nghe rồi khuôn mặt lộ rõ vẻ trầm tư không nói gì nữa.

Khấu Trọng cũng nói:

- Rốt cuộc Tất Huyền cao minh tới mức nào?

Đột Lợi chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy tiếng bước chân. Ba người tiến gần về phía dưới cửa sổ, ngó ra ngoài quan sát. Du Thu Nhạn tiến tới phía trước căn phòng đối diện, giơ tay gõ cửa lập tức cảm thấy có gì khác lạ liền đẩy cửa bước vào rồi lại phi thân ra ngay, vẫy tay đốt pháo hiệu, bắn lên không trung một dải sáng màu đỏ

Khấu Trọng hận điên người, nhớ lại chính tay đã tha cho ả hai lần mà ả vẫn muốn đến hại mình, lòng chỉ muốn lao tới giết chết ả ngay tại đương trường.

Tiếng áo quần loạt xoạt, vài bóng người lần lượt xuất hiện bên đường ngoài cửa phòng. Trong đó ba người nhận ra: Vân Vũ song tu Tích Thủ Huyền, Ma ẩn Biên Bất Phụ, Văn Thái Đình, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên và một người đàn ông trung niên mặc áo xanh nhưng không biết là ai.

Chúng xuất hiện như quỉ thần, không làm kinh động những vị khách đang ngủ say. Chỉ cần một mình Chúc Ngọc Nghiên cũng đủ làm cho cả bọn nhức óc rồi, cả ba vội thụt đầu xuống cửa sổ sợ làm kinh động ả.

Tiếng của Chúc Ngọc Nghiên vọng lại từ góc vườn:

- Tích sư thúc lần này thật thất sách, sai lầm là chưa hiểu biết và đánh giá đúng hai tên tiểu tử này. Nếu ta là thúc hẳn sẽ không phạm sai lầm như vậy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang toàn tâm lắng nghe cảm thấy nhẹ

nhõm, nếu Đột Lợi không thấy kì thuật của ả không chừng đã trúng kế của Tích Thủ Huyền rồi.

Tích Thủ Huyền vừa xem mấy chữ viết trên tường trong phòng, bước ra liền khai khẩu:

- Điều làm ta khó hiểu nhất chính là chúng đã đoán ra rằng đằng sau Thu Nhạn có ta sai bảo, không hiểu chúng dựa vào đâu mà phán đoán?

Chúc Ngọc Nghiên bình tĩnh nói:

- Hối hận cũng chẳng ích gì, lập tức thông báo tới Loan nhi cho ta, dù tốn bao nhiêu nhân vật lực cũng phải bắt hoặc giết bọn chúng, chỉ giữ lại một tên để tra hỏi nơi chôn cất Dương Công Bảo Khố.

Người đàn ông lạ mặt lên tiếng:

- Chúng viết trên tường nói muốn giết Diệc Nông, vậy Diệc Nông nên làm thế nào, xin tông sư chỉ bảo?

Ba người nghe rồi mừng thầm, đây gọi là đi nát gót giày tìm kiếm cả ngày quả không uổng công, cuối cùng cũng biết được chân diện mục của Quý Diệc Nông.

Chúc Ngọc Nghiên lạnh lùng nói:

- Đây chỉ là lời nói không thật! Bọn chúng bản thân còn chẳng lo được, lại thiếu tin tức tình báo, dựa vào đâu mà đến giết ngươi. Theo ta thấy chúng sẽ lập tức rời khỏi Nam Dương, chạy càng xa càng tốt. Tuy nhiên cẩn thận một chút cũng là tốt. Bắt đầu từ bây giờ, Tích sư thúc và Bất Phụ sẽ luôn ở bên ngươi, vừa đề phòng hai tên tiểu tử ấy, vừa để phòng bị hai tên thích khách Dương Trấn và Chu Xán.

Tích Thủ Huyền phân vân:

- Chốc nữa Quý Diệc Nông hẹn với người của phái Kinh Sơn và phái Trấn Dương ở Nguyệt Loan xá, ta và Bất Phụ ở bên e rằng không tiện lắm.

Chúc Ngọc Nghiên cười cười:

- Tích sư thúc tùy cơ hành sự, chỉ cần bảo toàn tính mạng của Quý Diệc Nông là được.

Giọng nói của ả đột ngột nhỏ lại, giống như đang nói điều cơ mật. Lúc này Đột Lợi chỉ nghe thấy tiếng ong ong như bầy ong bay tới. May mà Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe được gần hết lời nói của ả, cộng với suy đoán mà biết được tất cả nội dung.

Chúc Ngọc Nghiên ra vẻ có việc, nói xong lập tức bỏ đi, tiếp tục ra lệnh:

- Thái Đình tìm ba người đóng giả ba tên đó, giả bỏ chạy, dụ bọn Lý Nguyên Cát đuổi theo, nơi chôn cất của Dương Công Bảo Khố rất quan trọng, bản tôn quyết không để chúng rơi vào tay kẻ khác.

Văn Thái Đình nói:

- Lời của tông tôn quả không sai, dù không vì việc chôn cất của Dương Công Bảo Khố thì ta cũng quyết không để lại mầm họa sau này.

Chúc Ngọc Nghiên quay sang Du Thu Nhạn:

- Thu Nhạn theo dõi tình hình bên phía Chu Xán, có gì bất thường lập

tức thông báo cho mọi người, chúng ta chia nhau đi làm việc thôi.

Trong chốc lát, Chúc Ngọc Nghiên và đồng bọn biến mất không còn một tên.

Trong căn phòng tối tăm không có ánh đèn, Đột Lợi đang định nói thì Từ Tử Lăng và Khấu Trọng ra hiệu cản lại, Đột Lợi hiểu ra vội không nói nữa.

Một lúc sau, Từ Tử Lăng mới ngó ra ngoài quan sát, thấy một bóng người trên mái ngói, quả nhiên là Chúc Ngọc Nghiên đi rồi quay lại.

Thời gian trôi qua từng khắc một, sau đó đến lượt Khấu Trọng ngó đầu ra ngoài, Chúc Ngọc Nghiên quả thật đã đi hẳn.

Khấu Trọng nói khẽ:

- Ngươi đoán Chúc yêu phụ lần này đi thật chưa

Đột Lợi tặc lưỡi:

- Thật khôn xảo!

Từ Tử Lăng nói:

- Quả thật lúc đầu ả cũng tin là chúng ta đã thật sự bỏ đi rồi, về sau mới sinh nghi ngờ, không chắc chắn lắm nên mới quay lại. Lần này quả thật đi rồi.

Khấu Trọng gật đầu:

- Lúc ả nói nhỏ đó là ả nghi ngờ chúng ta vẫn chưa đi.

Đột Lợi chưa hiểu liền hỏi:

- Vậy vì sao ả không cho thuộc hạ đi tìm kiếm khắp quán trọ?

Khấu Trọng cười nói:

- Đây là cái tật của những kẻ tài trí tự phụ,cứ nghĩ rằng cách nghĩ của mình là thông minh nhất. Nhưng ả kể ra cũng là gian xảo tuy nhiên lại gặp đối thủ cao minh hơn rồi.

Từ Tử Lăng thêm vào:

- Cũng tại bọn chúng xưa nay toàn làm việc xấu xa, quen hành sự trong bóng tối. Điều quan trọng là nếu ả ra lệnh lục soát, sự việc bại lộ, chúng ta sẽ bỏ đi trước.

Khấu Trọng đề nghị:

- Lăng thiếu gia ngươi ra thăm dò thử xem s

Từ Tử Lăng lại đợi thêm một lúc nữa mới ra ngoài quan sát,lúc sau quay lại:

- Quả thật đi rồi.

Khấu Trọng lập tức hứng thú vui vẻ nói:

- Lần này Quý Diệc Nông gặp nạn thật sự rồi.

*

Khi ba người đang trên mái nhà quan sát chăm chú vào Loan Nguyệt xá ở đối diện, các nhà trọ bên cạnh đã lần lượt đóng cửa. Nhưng lúc

này mới là lúc Loan Nguyệt xá hoạt động tất bật. Trước cửa lớn có rất nhiều xe ngựa lớn, người người ra vào nườm nượp không ngớt.

Đột Lợi trầm giọng:

- Nên ra tay thế nào?

Từ Tử Lăng nhìn một vòng nói:

- Cần lợi dụng nơi tạp loạn này mới dễ ra tay, vấn đề là làm thế nào để không cho đối thủ phát hiện ra chúng ta, rồi đi tìm Quý Diệc Nông.

Khấu Trọng thêm vào:

- Chúng ta đã để lỡ thời gian rồi, không thể đợi thêm được nữa. May mà thủ hạ ở hội Dương Hưng đều không biết mặt chúng ta, Quý Diệc Nông càng không biết nên sẽ không để ý tới chúng ta. Khi thời cơ đến chúng ta sẽ ra tay.

Đột Lợi hào khí bốc lên sảng khoái nói:

- Đi với các người muốn nhát gan cũng không được, đi thôi.

Một lát sau ba người bước nhanh trên con đường tiến về phía cửa lớn, tên gác cửa đang bận xướng tên những quan khách quen thường lui tới chốn này, cũng không vì ba người lạ mặt mà hỏi này hỏi nọ, vui vẻ dẫn bọn họ vào bên trong.

Tú bà đon đả ra tiếp, Khấu Trọng lập tức ra vẻ phong lưu hào hoa, làm cho Tú bà mừng rỡ, ân cần:

- Ba vị đại gia có cô nào quen không?

Từ Tử Lăng rảo mắt bốn phía, mặc dù trong phòng có hơn chục người nhưng không ai để ý tới họ, mới cảm thấy yên tâm.

Đang từ nơi tối tăm nay bước vào nơi rực sáng như ban ngày thế này, cảm giác thật mãnh liệt mà cổ quái, dường như chẳng giữ được bất kỳ bí mật gì.

Khấu Trọng nói tiếp:

- Nghe nói có cô nương Tiểu Uyển phải không?

(Tiểu Uyển đang là chỗ thân quen của Tạ Hiển Đình của Thiên Khôi phái, là nguyên nhân khiến La Vinh Thái tranh chấp với hắn)

Tú bà lộ vẻ mặt không vui:

- Thật không may, Tiểu Uyển cô nương đang bị bệnh, e rằng không hầu hạ mấy vị công tử được, nhưng mà mấy Đại gia yên tâm …

Khấu Trọng và hai người nhìn nhau, liền ngắt lời mụ:

- Không chừng bây giờ cô ấy khỏi rồi cũng nên, cứ để chúng ta thử xói với cô ấy rằng có bạn của Tạ công tử đến.

Rồi nhét thêm vào tay mụ vài nén bạc.

Tú bà lộ vẻ thận trọng liền hỏi:

- Là vị Tạ công tử nào vậy?

Khấu Trọng đáp:

- Là Tạ Khôi công tử từ Hán Nam tới, để xem cô ấy có hầu hạ không,

mới tìm cô khác, nhưng quan trọng nhất bây giờ là tìm cho chúng ta căn phòng có vị trí đẹp nhất, hiểu chưa?

Tú bà cười nói:

- Hiếm khi mấy vị công tử đại giá, phòng ở đông nhị lâu đẹp nhất, giờ chỉ còn lại một phòng. Xin cùng nô gia đi.

Ba người theo tú bà từ đại sảnh đi vào hành lang nội viên, hai bên hoa cành chạm đầu, cả hai mặt đông tây đều có lầu gỗ cao hai tầng, chiếm phần lớn diện tích, nối liền với hành lang, tiếng uống rượu vui đùa vang lên rộn rã, không khí thật tưng bừng.

Nhưng họ đâu có tâm trạng mà chiêm ngưỡng, đặc biệt là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng khi nghĩ về vận thanh lâu của họ, chỉ cố bước vào, xem cuối cùng kết quả thế nào.

Đột Lợi thì tâm trạng vui vẻ vô cùng, cố ý hỏi:

- Tây lầu tại sao lại im lặng thế?

Tú bà trả lời:

- Mười phòng tầng hai tây lầu đềười bao hết rồi,vì họ chưa tới nên mới im lặng như thế.

Ba người nghe cảm thấy hơi lạ, vội hỏi:

- Vị đại gia nào mà phóng khoáng thế?

Tú bà thận trọng trả lời:

-Điều này thì nô gia không rõ lắm.

Sau khi vào phòng, gọi đồ nhắm, tú bà đi rồi, ba người cười dài một hơi, cùng nâng chung rượu uống sảng khoái, mừng đã an toàn đột nhập vào đây. Dù vẫn đau đầu vì không biết phải ra tay như thế nào nhưng vẫn còn hơn đứng ở ngoài nhìn vào.

Khấu Trọng nhìn liếc về phía cửa sổ hướng tây, cười nói:

- Nếu biết trước thì đã chọn căn phòng dù không đẹp nhưng có thể nhìn thẳng vào phòng của Quý Diệc Nông.

Đột Lợi nhẹ nhàng:

- Lúc nãy suýt chút nữa bảo mụ tú bà đổi phòng cho nhưng nghĩ lại đứng ở xa nhìn vẫn tốt hơn.

Từ Tử Lăng cười cười:

- Để ta đi thám thính một vòng xem sao.

Nói dứt lời y liền chui ra khỏi cửa sổ, nhảy lên mái nhà.

Khấu Trọng làm như vẻ Quý Diệc Nông đã chết chắc, cao hứng:

- Đợi hắn chưa ngồi ấm chỗ, chúng ta sẽ chia ra làm hai lối, Khả Hãn và Tiểu Lăng đột kích Lão Tích từ hai phía, Tôi sẽ phụ trách xẻ đôi Quý Diệc Nông. Lại dùng thêm chiến thuật đột kích rồi chạy nhanh.

Đột Lợi cười nói sảng khoái:

- Nghĩ đến giết người, dạ thấy đói lạ kì. Hi vọng cơm rượu đến trước Quý Diệc Nông.

Đang nói cười vui vẻ, bỗng có tiếng gõ cửa: “ cách,cách,cách!”.

Hai người cùng lúc biến sắc, dường như có gì bất ổn, nếu là người đem thức ăn làm sao qua được cảm giác nhạy bén của họ

Chương 344: Chắp cánh khó thoát

Người vừa gõ đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến chỗ chiếc bàn đá nơi hai người đang ngây ra như phỗng, an nhiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện bên kia, đưa mục quang xanh biếc ôn nhu, nhưng cũng sắc bén như đao nhìn Khấu Trọng, lắc đầu nói:

- Thiếu Soái vốn là người thông minh như vậy, sao lại ngu xuẩn nhất thời. Giá như sau khi các ngươi rời thành lập tức chạy đi thật xa thì sao có thể lâm vào tuyệt cảnh không lối thoát như hôm nay?

Khấu Trọng và Đột Lợi toát hết cả hôi, khó mà tin được Vân Soái lại đang ngồi trên ghế bên cạnh liếc nhìn mình.

Khấu Trọng hít vào một hơi thật sâu, miễn cưỡng đè nén tâm tư đang rối bời trong lòng rồi nói:

- Quốc Sư có thể nói rõ hơn một chút hay không?

Vân Soái mắt không nhìn đến Đột Lợi, dáng vẻ ung dung đáp:

- Hai khắc trước đây, tin tức Thiếu Soái sẽ quay trở lại phủ để hành thích Quý Diệc Nông đã truyền đi. Bản nhân lúc đầu cũng tuyệt không tin. Đến khi tự mắt chứng kiến Thiếu Soái tiến nhập thanh lâu, mới biết hành động của Thiếu Soái hoàn toàn nằm trong sự tính toán của kẻ khác.

Từ Tử Lăng cũng vừa xuyên qua cửa sổ vào phòng, không ra vẻ lạ lùng với những gì Vân Soái đang nói, ngồi xuống rồi đáp:

- Quốc Sư nói không sai. Lý Nguyên Cát và người của Khang Sao Lợi đang trùng trùng vây chặt chỗ này. Quý Diệc Nông đương nhiên không hề xuất hiện. Bọn ta đã trúng phải kế mượn đao giết người của Chúc Ngọc Nghiên.

Khấu Trọng vỗ bàn thở dài nói:

- Yêu phụ giỏi thật! Quả nhiên lợi hại.

Đến lúc này hắn mới biết sự việc xẩy ra như thế nào.

Chúc Ngọc Nghiên ngay từ đầu đã đoán ra bọn họ đang ở trong khách quán, vì thế mới làm ra vẻ nói chuyện như vậy, vờ tiết lộ tin tức Quý Diệc Nông sẽ đến Nguyệt Lan Xá, dẫn dụ bọn họ rơi vào cạm bẫy, rồi mượn thế lực của người khác để thu thập bon họ.

Tối lợi hại là Chúc Ngọc Nghiên cố ý giữ nhỏ tiếng lại, làm cho bọn họ đến tận giờ vẫn không chút hoài nghi lời nói của mụ.

Giá như Chúc Ngọc Nghiên lúc đó ép bọn họ ra tay, tuy là cục diện mụ tất thắng, nhưng cũng không thể có khả năng bắt sống toàn bộ bọn họ lưu lại. Phải biết uy lực khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liên thủ là thiên hạ vô địch, xá gì một kẻ hôn quan Chúc Ngọc Nghiên. Bất luận mụ tự phụ thế nào, cũng thừa biết sự khó khăn nếu muốn bắt sống một trong hai người. Thượng thượng sách là ở phía trên ngồi xem bọn họ và Nguyên Cát hoặc Vân Soái xung đột để ba bên đều bị thiệt hại, khi đó không biết chừng mụ còn có thể một trận làm gọn luôn cả ba bên. Yêu phụ này quả thật trí kế hơn người, không lạ khi Âm Quý Phái lại có thể hưng thịnh đến vậy.

Tính toán dựa vào lúc tin tức loan ra thì khi Du Thu Nhạn đến tìm bọn họ, dĩ nhiên đã phụng mệnh để thi hành độc kế mượn đao giết người

này. Trừ phi bọn họ lập tức li khai, người của Âm Quý phái phục tại bên ngoài lữ quán tuyệt không có cơ hội xuất thủ. Du Thu Nhạn giả vờ ra ngoài để nghe ngóng tin tức, thực ra là muốn kéo dài thời gian để bọn người của Lý Nguyên Cát, Vân Soái kịp đến đối phó với bọn họ.

Lưới đã chăng khắp nơi, hiện tại bọn họ dù có thể qua được hai cửa ải của Vân Soái và Lý Nguyên Cát trấn giữ, cuối cùng cũng không thoát khỏi ma chưởng của Chúc Ngọc Nghiên.

Bất quá suy nghĩ hối hận về việc đã qua lại không phải là tập quán của Khấu Trọng. Hắn im lặng một thời gian, tư lự suy nghĩ, rồi cười ha hả nói:

- Đa tạ Quốc sư đã chỉ điểm. Bọn ta đúng là đã trúng phải gian kế của Chúc yêu phụ. Chi tiết thế nào thì thôi không nói đến làm gì. Bây giờ chỉ muốn biết tại sao Quốc sư lại có thái độ hoà hoãn như vậy với bọn ta.

Vân Soái lạnh lùng đáp:

- Nếu đổi lại hai khắc trước đây, Thiếu Soái hỏi ta câu hỏi gì, ta cũng sẽ chỉ có một câu trả lời thôi.

Mục quang lão chuyển sang hướng Đột Lợi tiếp tục nói:

- Vì sao Khang Sao Lợi lại liên thủ với Lý Nguyên Cát đối phó với Khả Hãn?

Đột Lợi biết lúc này không phải lúc nói dài, vì Lý Nguyên Cát đã phái người ra ngoài thành phụng mệnh triệu hồi cao thủ về. Mỗi một thời khắc qua đi là thực lực của bọn chúng lại tăng thêm một phần. Hắn trầm giọng xuống đáp:

- Việc này cũng bao quát đến cả việc Quốc sư đang ngồi ở đây đấy. Đều là do Hiệt Lợi cùng Triệu Đức Ngôn an bài, trước tiên mượn tay Quốc sư giết Đột Lợi ta, sau đó sẽ tập trung toàn lực để đối phó với Quốc sư. Dẫn chỉ luồn kim chính là An Long. Hắn cùng với Triệu Đức Ngôn câu kết với nhau. Quốc Sư nghĩ một lát là sẽ minh bạch ngay thôi.

Vân Soái lộ ra thần sắc suy nghĩ sâu xa.

Ba người yên lặng theo dõi phản ứng của Vân Soái. Trước mắt mà nói bọn họ thân đang hãm vào tuyệt cảnh, không có đến một điểm nhỏ gì tốt đẹp cả, chỉ còn mỗi một kết cục là tận lực chiến đấu đến chết. Nhưng nếu Vân Soái đứng về phía họ thì cơ hội thoát thân sẽ đại gia tăng.

Từ sau lúc đụng độ với Lý Nguyên Cát đến nay, bọn họ luôn nghĩ đến việc gặp Vân Soái là hoạ hay là phúc, giờ là lúc sinh tử quan đầu, cuối cùng đã phát huy tác dụng.

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của bọn họ, Vân Soái mỉm cười đứng dậy, khẽ khàng thốt:

- Ba vị tận lực đi.

Nói rồi đẩy cửa bước ra ngoài, rồi lại còn nhẹ nhàng khép cửa lại cho họ.

Ba người ngạc nhiên nhìn nhau. Phản ứng của Vân Soái thế này, quả là nằm ngoài dự tính của bọn họ.

*

Đột Lợi hừ lạnh thốt:

- Chém giết thoát thân thế nào đây?

Khấu Trọng nhướn hai hàng lông mày, hét lớn:

- Thủ hạ bại tướng Lý Nguyên Cát, có dám cùng Khấu Trọng ta đấu tiếp một trận không?

Thanh âm vang dội đến từng góc nhỏ của Nguyệt Lan Xá. Âm thanh rầm rì như tiếng thuỷ triều xung quanh tức thì biến mất. Đông Tây hai lầu đều trở nên im ắng không một tiếng động.

Đột Lợi cùng Từ Tử Lăng thấy hắn hét lên như vậy đều giật mình vì không ngờ hắn lại có can đảm đến thế. Thế này có khác gì không kể đến sống chết. Giờ toàn thân đang bị hãm trong tuyệt cảnh, không nói đến Khang Sao Lợi là cao thủ một phương của Đột Quyết, còn có Lý Nguyên Cát, Mai Tuân, Lý Nam Thiên, Tần Vũ Thông tính ra thành năm đại cao thủ, thừa sức lấy mấy cái tính mệnh nhỏ nh của bọn họ.

Trước mắt chỉ có duy nhất một kế, là dùng toàn lực đột vây, lợi dụng quan hệ của Âm Quý Phái và bọn Lý Nguyên Cát, Khang Sao Lợi là địch chứ không phải là bạn, tạo nên sự hỗn loạn để tẩu thoát.

Khấu Trọng khiêu chiến với Lý Nguyên Cát như vậy, so với việc tự khai tử không khác là bao. Giả sử Khấu Trọng có thắng được chăng nữa, kẻ khác cũng tuyệt không tự thủ bàng quan. Phải biết liên hệ của Nguyên Cát với Lý Uyên và Lý Kiến Thành.

Giọng nói phẫn nộ tức giận của Lý Nguyên Cát từ phòng đối diện phía tây truyền đến:

- Ai là thủ hạ bại tướng của ngươi hả. Ba người bọn ngươi đã ở thế

cùng đường. Nếu quỳ gối xin, bổn vương ta đảm bảo sẽ cho các ngươi một cái chết thống khoái.

Lại có một giọng nam cất lên:

- Tại hạ là Mai Tuân của Nam Hải phái, Khấu Thiếu Soái có sự hứng thú như thế, chi bằng đầu tiên đánh với tại hạ một trận xem sao?

Khấu Trọng đắc ý hạ giọng hướng Tử Tử Lăng cùng Đột Lợi cười nói:

- Có thấy không! Chỉ một câu đã có thể biết được nơi mạnh nhất của địch, tử địa có sinh môn, bọn ta đi thôi!

Hai người nhất thời đại ngộ. Khấu Trọng đứng dậy nói:

- Lăng thiếu gia, mặt trước!

- “Uỳnh!

Khấu Trọng phá cửa xông ra. Đột Lợi đầu vẫn chưa kịp hiểu. Từ Tử Lăng đã cầm cả chiếc bàn đá lên, trước để cốc chén rơi hết xuống, rồi vận công chấn gẫy cả bốn chân bàn.

- “Ầm!”

Âm thanh phá cửa truyền đến. Khấu Trọng xuất Tỉnh Trung Nguyệt, xuất thủ hướng về phía người Lý Nguyên Cát, Mai Tuân cùng Khang Sao Lợi đang vội vàng đứng dậy nghênh chiến.

Lúc này Từ Tử Lăng bèn vận toàn lực ném cái mặt bàn tròn ra ngoài, phá rộng cánh cửa gỗ để lộ ra một lỗ hổng lớn, bay thẳng tới chỗ Khấu Trọng vừa phá cửa nhẩy vào phòng địch nhân.

Đột Lợi lúc này mới minh bạch, đây là phép “phá địch” duy nhất. Nếu không chỉ cần thực lực của Lý Nguyên Cát cùng với Mai Tuân cũng đã có thể làm khó việc đào sinh của ba người.

Do địa thế của Nguyêt Lan Xá, địch nhân tự nhiên sẽ dồn lực lượng trong đại sảnh và vườn cảnh phía đông, không thể ngờ rằng bọn họ bỏ dễ tìm khó, chạy đến vườn giữa hai lầu để trốn.

Đột Lợi đề xuất Phục Ưng Thương, cùng Từ Tử Lăng chạy ra ngoài phòng. Dọc hai bên hành lang có hơn mười địch nhân. Hai người bèn nhẩy đến nghênh chiến. Di chuyển về phía sương phòng của Lý Nguyên Cát.

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng xuất ra ba đao như thiểm điện, phân biệt đánh trúng binh khí của ba kẻ cường địch, trong lòng bỗng rét ru

Lý Nguyên Cát thì thương kích lăng lệ. Đòn phản kích của Mai Tuân cùng Khang Sao Lợi lại hắn cũng chẳng kém Lý Nguyên Cát bao nhiêu, có thể thấy võ công hai người đó cũng rất cao, chỉ hơi kém hơn Lý Nguyên Cát một chút. Có Mai Tuân cùng Khang Sao Lợi đã thắng đến một nửa rồi.

Lý Nguyên Cát quát lớn:

- Tiểu tử muốn tìm chết?

Bóng thương bạo phát, từ bên phải lao tới Khấu Trọng, kình khí xao xao, như giam hãm hắn vào trong một chiếc lồng. Chính thật hắn mà muốn phá, cũng khó mà chui ra được.

Mai Tuân đứng lên mặt ghế, chân nhún điểm tới. Vạn đạo kim quang

như mưa bão trút xuống, thanh thế tuy hung mãnh, tư thế lại vô cùng ưu mĩ. Chỉ cần một điểm hắn là thủ lãnh tối đại của môn phái ở Nam phương, cũng biết là có chân tài thực học.

Khang Sao Lợi từ phía khác của bàn lao tới đánh vào bên cạnh, hai cây đao mạnh mẽ lăng lệ bức nhân.

*

Khấu Trọng đột nhiên cười lên một tiếng, trong sự nghi hoặc của ba người kia, đầu gối bỗng nhiên sụm xuống, Tỉnh Trung Nguyệt nhằm thẳng chân bàn. Cả chiếc bàn tức thì văng bật ra hướng về phía Lý Nguyên Cát.

Lúc này cũng là lúc mặt bàn Tử Lăng ném ra phá cửa phi vào. Toàn bộ kim thương của Mai Tuân công tới Khấu Trọng đều lạc hết lên trên mặt bàn, hơn nữa hắn còn bị kình lực quán chú bên trong của Tử Lăng chấn văng vào trong góc phòng.

Lý Nguyên Cát vội vã thu thương nhẩy tránh chiếc bàn đang đổ tới. Khang Sao Lợi đang bị chiếc mặt bàn bay tới làm cho thất thần, bỗng thấy đao quang cuồn cuộn của Khấu Trọng theo chiếc bàn đổ công tới, làm hắn sợ hãi không còn để ý đến điều gì nữa, vội phá tường phòng bên trái, nhẩy tránh vội vào trong phòng đó. Trong phòng khách nhân kỹ nữ sợ hãi kêu khóc chạy trốn, hình thế hỗn loạn cực điểm.

- “Uỳnh!”

Mặt bàn tròn cuối cùng đã phá tường thoát ra ngoài, rơi xuống hoa viên giữa hai toà lầu.

Đột Lợi và Từ Tử Lăng cùng lúc lao vào trong phòng. Phục Ưng

thương của Đột Lợi sấn vào chém giết địch nhân đang len lỏi lánh vào giữa bàn ghế để thoát khỏi hắn.

Từ Tử Lăng hai tay nắm lấy một chiếc bàn, tức thì một luồng Loa Hoàn kình phát xuất, bốc hắn lên cao công thẳng tới chỗ góc phòng Mai Tuân đang đứng, lăng lệ kinh nhân đến cực điểm.

Chỉ chớp mắt, chủ lực tối cường của địch nhân trong phòng đã bị chiến lược liên hoàn đột kích của ba người đánh tan đi hết, không thể chống lại được đòn đột kích của bọn họ.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng và Đột Lợi xuyên phòng mà đi. Tỉnh Trung Nguyệt phát xuất phá tan cửa tiến dần đến chỗ ngoài trời. Ra chỗ ngoài trời thật sự cao minh, bởi chỉ còn mỗi đường lui ra ngoài ấy, chứ đi lên thì lại gặp quân mã mai phục.

- “Đinh, đinh đinh”!

Lý Nguyên Cát vừa chặn Phục Ưng thương của Đột Lợi lại thì Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng đã lao đến. Để cứu lấy tính mệnh, khi xung quanh lại có bao người chen lấn, họ Lý đành phải hừ giận một tiếng, học theo Khang Sao Lợi phá tường lách người vào phòng bên cạnh. Phòng đó vốn mai phục thủ hạ của hắn, nhân vì chạy hết ra bên ngoài ứng chiến mà biến thành phòng trống.

- “Bùng”!

Mai Tuân phản chưởng đưa lên, nghênh đón nhất kích toàn lực của Từ Tử Lăng từ trên bổ xuống. Hai tay hắn vận toàn lực nhằm hoá giải kình khí của Tử Lăng, bỗng thấy kình khí đối phương như mũi dùi lại như cơn gió, tập trung như có, nhưng cũng như không, khẽ rên lên một tiếng. Kẻ kia đã mượn lực phá ngói bay lên. Mấy kẻ mai phục trên mái nhà đưa mắt hoang mang nhìn nhau, chẳng hiểu bên

dưới đang phát sinh ra chuyện gì.

Mai Tuân vốn muốn kêu lên để báo cho kẻ cầm đầu đám mai phục trên mái nhà là Lý Nam Thiên rằng địch nhân đang đào tẩu về phía tây. Nhưng đang phải hoá giải kình khí xâm nhập vào kinh mạch của Từ Tử Lăng, thành ra không sao mở miệng ra được, không ngừng gấp rút vận công tiêu giải kình khí nhập thể, vội một chút mà máu miệng đã phun cả ra ngoài.

Từ Tử Lăng giải quyết xong sự uy hiếp của Mai Tuân, chưởng trái thành hư, nắm ấn quyết, đánh tới Khang Sao Lợi vừa chui ra khỏi chỗ tường vỡ bật vào trong một lần nữa.

- “Uỳnh!”

Khấu Trọng phá tường xông ra, đến chỗ hoa viên giữa đông và tây lầu, chứng kiến “Trường bạch song hung” Phù chân, Phù Ngạn cùng hai mươi hảo thủ của Lý phiệt và Đột Quyết hợp ới nhau, từ tây lầu chạy tới truy sát, cũng có chút ít uy thế.

Khấu Trọng trong lòng tức thì đại hỉ, biết rằng mình tính toán chính xác, do chẳng có ai lại đoán rằng bọn họ sẽ dồn lực lao tới chỗ này, nên lực lượng bao vây ở đây cũng bạc nhược nhất. Chỉ cần đối phương không cản nổi, bọn Lý Nguyên Cát đằng sau làm sao có thể bắt kịp được.

Hét lớn một tiếng:

- Tam giác trận!

Rồi vội vã nhẩy xuống đất.

Từ Tử Lăng cùng Đột Lợi trước sau theo lỗ hổng hạ xuống, chân

vừa đạp lên đất thì ba người đã hình thành trận thế tam giác, do Phục Ưng thương của Đột Lợi dẫn đầu. Cả ba lạnh lẽo hình thành một đám mây bụi chết chóc công thẳng vào địch nhân đang chạy đến.

Lý Nam Thiên cùng thủ hạ từ mái nhà nhẩy xuống điên cuồng đuổi theo.

Đột nhiên có người ở đông lầu kêu lên ầm ỹ:

- Dập lửa, dập lửa!

Khói lửa từ một căn phòng bốc ra nghi ngút.

Nguyên lại trốn sau song cửa xem cảnh nhiệt náo là các khách nhân và các cô nương, giờ lửa cháy thành ra rối loạn ầm ĩ. Mọi người cướp cửa trèo cửa sổ chạy trốn, kêu khóc vang trời, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Đột Lợi có Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng chắp thêm cánh, không phải lo sợ gì về ba phía trái phải và đằng sau, thương pháp toàn lực triển khai, trước tiên nhằm giết đầu não Phù Chân, Phù Ngạn ở hai bên phải trái. Trường thương đâm vào trước ngực một kẻ, rồi quét sang kẻ kia, tức thì hai kẻ phía đông ngã, phía tây té lăn ra ngoài. Bọn họ đột nhiên vượt qua trận thế kẻ địch, phá tường tiến vào tầng trệt tây lầu.

Khấu Trọng không biết ai đã phóng hoả giúp tạo nên cảnh hỗn loạn như thế. Lúc đến hành lang dài của tây lầu, chỉ thấy đầu người lố nhố, trên hành lang toàn là trai gái khóc lóc kêu la ầm trời đang muốn thoát khỏi bãi chiến trường này, cảnh tượng hỗn loạn cực điểm.

Đột Lợi dẫn đầu xông vào một gian phòng, rồi lại phá tường đi ra, đi

đến tường bao phía tây của Nguyệt Lan Xá. Bên ngoài chính là đường lớn thông tới phía bắc thành.

Ba người đang định vượt tường chạy ra, bỗng nhiên sợ hãi dừng cước bộ lại.

Chỉ thấy trên đầu tường xuất hiện ba đạo nhân ảnh, Chúc Ngọc Nghiên ở giữa, Tích Thủ Huyền cùng Biên Bất Phụ phân hai bên tả hữu.

Chúc Ngọc Nghiên cười duyên dáng thốt:

- Có thể chạy được đến đây, các ngươi cũng có bản lĩnh đó. Tiểu Trọng không cùng Tề vương đơn đả độc đấu hay sao?

Từ đằng sau tiếng la hét đuổi tới, hai bên phải trái đồng thời hiện lên bóng địch. Trừ phi bọn họ có thể biến thành chim bay thẳng lên trời, còn dụng lực mà đấu thì chỉ còn con đường chết.

Chương 345: Ma truông đạo tiêu

Đột Lợi thốt nhiên gầm lên một tiếng như dã thú, Phục Ưng Thương biến ảo xuất ra vạn bóng thương ảnh, đang ở phía trước đầu của bọn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, xiên xiên xuất lên. Người và thương nhập thành một thể tựa ngọn gió cuồng bạo nhằm Chúc Ngọc Nghiên trên đầu tường đâm tới.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng khí thế đột khởi. Đây chính là phương pháp dưới thấp đối phó địch nhân trên cao.

Tuy nói chiếm vị trí đầu tường từ trên đánh xuống là một ưu thế lớn, nhưng đầu tường khá hẹp, chỉ vừa đủ để đứng, đích thị lợi công không lợi thủ, nếu phải phòng thủ mà không thể di chuyển thì rất khó khăn.

Bất quá tại hình thế khẩn bách trước mắt, chính là ba tuyệt đại cao thủ của Âm Quý Phái, có khả năng hạ địch chỉ trong nhất chiêu nửa thức, khiến bọn họ khó thể vượt tường. Đằng sau cao thủ của Lý Nguyên Cát đang dần hợp lại bao vây, bọn họ gần như không còn cơ hội đào thoát nào.

Trong ba người này, tự dĩ Chúc Ngọc Nghiên võ công cao nhất, không ai trong bọn họ có thể vượt qua bà ta, khẳng định sẽ bị đánh bật lại. Đột Lợi làm thế, chính là biểu thị ý đồ hi sinh bản thân mình,Khấu Trọng và Tử Tử Lăng vốn võ công cao hơn tránh gặp “Âm Hậu” Chúc Ngọc Nghiên, để Khấu Trọng, Từ Tử Lăng có thể chia ra đánh hạ Tích Thủ Huyền và Biên Bất Phụ, nói không chừng có thể đột vây chạy ra.

Chỉ cần có thể vượt qua được tường, do Âm Quý Phái và Lý Phiệt vốn là kẻ địch của nhau, nên sự xuất hiện của bọn chúng sẽ khiến tạo ra tình huống địch ta nan phân, đối với việc đào tẩu vô cùng có lợi, bất kể hiện thời Lý Phiệt đang dồn toàn lực vây bắt ba người họ.

Khấu Trọng và Tử Lăng thấy Đột Lợi vì họ mà hy sinh, tình nghĩa xem thường sinh tử đó khiến đấu chí của cả hai tăng lên mãnh liệt. Muốn họ bỏ rơi Đột Lợi lúc này mà đào thoát là chuyện vốn không thể nào. Bọn họ sẽ nguyện cùng nhau tử chiến.

Đúng lúc Đột Lợi hai chân rời đất, Khấu Trọng khẽ la "lão Vân bí kỹ", dùng ám ngữ hội ý với Tử Lăng. Hai người đồng thời vung tay, phân chia tả hữu lao lên cao ba trượng nhanh như điện xông tới hai phía của Tích Thủ Huyền và Biên Bất Phụ, đột phá vòng vây.

Chúc Ngọc Nghiên nghe thấy Khấu Trọng khẽ la "lão Vân bí kíp", liền chú tâm lưu ý. Tuy nhất thời mụ không hoàn toàn hiểu hết những gì Khấu Trọng ám ngữ, nhưng vốn là nhất đại tông sư, bất luận nhãn lực, tâm trí đều hết sức cao minh, nhìn hai người họ lúc vung tay lao tới quả thật thân pháp huyền ảo cổ quái, quỹ đạo giống như thẳng tới mà lại như uốn cong kỳ dị, thầm thốt bất diệu.

Cùng lúc này, Phục Ưng Thương với đường "Long Quyển Thương Pháp" của Đột Lợi cũng phát huy tới cùng tận, hoàn toàn không để ý đến an nguy bản thân, kích tới với chiêu số tấn công như muốn lưỡng bại câu thương. Với khả năng của hắn, nếu Chúc Ngọc Nghiên không toàn lực đối phó, chỉ cần phân tâm một chút, quả thật có thể bị Đột Lợi bức phải hạ xuống tường.

Mụ chỉ kịp thốt lên một tiếng du dương cảnh báo:

- Coi chừng chúng có thuật đổi hướng!

Nhưng bản thân cũng khó có thể phân thân trợ giúp hai người Tích, Biên được.

"Âm Hậu" Chúc Ngọc Nghiên hai ống tay áo bằng lụa bỗng hợp lại rồi phình lên, luân phiên xoay vòng xoắn lại, toàn lực nghênh đón ngọn Phục Ưng Thương đang đâm tới nhanh như chớp.

Tích Thủ Huyền và Biên Bất Phụ nghe tiếng mụ cảnh báo ngẩn người không hiểu, mắt thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rõ ràng đang đột phá ra ngoài, đúng là một chiến thuật khôn ngoan, bức họ phải di chuyển đến để ngăn cản, sao hai tên đó còn có thể đổi hướng nhằm Chúc Ngọc Nghiên phóng tới được.

Người trong Ma môn vốn tổn nhân lợi kỷ, nên đã không hề nghĩ rằng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại không bỏ rơi Đột Lợi mà đào thoát.

Cao thủ tương tranh, chỉ cần một điểm sai lầm. Tích Thủ Huyền và Biên Bất Phụ không đủ thời gian để nghĩ kỹ lời cảnh báo của Chúc Ngọc Nghiên, lại không tin đối phương có được bản lãnh ngoặt hướng hồi đầu đó, nên đồng thời di chuyển ra xa Chúc Ngọc Nghiên, toàn lực ngăn chặn địch.

Biên Bất Phụ song hoàn vung từ tay áo, tựa như chiếc đĩa bạc lấp lánh bay trên không trung, nghênh đón song chưởng biến ảo vô phương của Từ Tử Lăng. Y vốn từng nhiều lần giao thủ cùng Từ Tử Lăng, hầu như cảm giác được sự thăng tiến võ công vượt bậc của đối phương. Từ thế công của Từ Tử Lăng đang tiến đến, y cảm thấy tinh, thần, khí của đối phương như đã hòa nhập làm một vào cơ thể, mạnh mẽ một đi không trở lại, tựa như muốn đồng quy tự tận. Y không ngờ rằng Đột Lợi đã kích phát sức mạnh phẫn nộ của Từ Tử Lăng, làm hắn phát động thế công bất chấp tính mệnh toàn lực đột phá. Y lo sợ vội lén giữ lại ba phần công lực, biểu hiện ngoài mặt thì

tỏ vẻ ngạnh đấu, kì thực thì sử dụng thủ pháp tinh diệu, nhằm làm đối phương hữu lực mà nan thi. Bất luận Từ Tử Lăng võ công đại tiến đến đâu, y hoàn toàn không cần lùi bước mà vẫn có thể ngạnh đấu với Từ Tử Lăng vài ba chiêu thức, tuyệt không có vấn đề gì.

Tích Thủ Huyền đồng tiêu phóng ra âm thanh sắc nhọn rít lên trong không trung, vẽ thành một vòng tròn trên đầu, cứ mỗi một vòng như thế, chân khí nơi đồng tiêu càng tích tụ thêm. Hai mắt y tuyệt nhiên không chớp nhìn thẳng vào Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng đang đà kích tới. Tuy biết bảo đao của đối phương đang muốn lấy tính mệnh mình, y vẫn không e ngại quyết ngăn chặn, buộc Khấu Trọng phải rơi xuống.

Luận về võ công đích thực, thân là sư thúc, Tích Thủ Huyền đâu chỉ hơn Biên Bất Phụ chút ít mà thôi. Kỳ thật trong phái y chỉ chịu dưới mỗi Chúc Ngọc Nghiên. Loan Loan và kẻ mặc y phục mầu xanh là Lâm Sĩ Hoành kia cũng còn phải xếp dưới. Khấu Trọng tuy khí thế cường mạnh, nhưng y vẫn tự tin thủ vững.

Lúc này toàn bộ Nguyệt Lan Xá đã bị bao trùm trong biển lửa. Ban đầu ngọn lửa mới bùng lên có thể dập tắt được. Nhưng mọi người bịường giao đấu của Khấu Trọng và Lý Nguyên Cát làm cho rối loạn, lại vì bên trong có người cố ý phóng hỏa, dẫn đến tình trạng như hiện thời người người tranh nhau bỏ chạy, thế lửa biến thành quá mạnh không thể dập tắt.

Lý Nguyên Cát, Mai Tuân, Khang Sao Lợi, Lý Nam Thiên, Khâu Thiên Giác cùng Tần Vũ Thông quyết tâm truy đuổi. Sáu người phá tường phi ra. Nhác thấy có kẻ đang chặn đánh Khấu Trọng là người mà họ hận đến thấu xương tủy, bất kể kẻ đó là ai cũng không thèm để ý, lập tức nhằm ba người Khấu Trọng lao tới. Ba người Khấu Trọng đột nhiên bị rơi vào tình cảnh phía trước không lối thoát, phía sau truy binh gần sát, vô cùng nguy khốn.

Ngoài ra bọn Lý phiệt thuộc hạ và Đột Quyết cao thủ đang bao vây xung quanh, nhất loạt reo hò trợ uy.

Chúc Ngọc Nghiên cười lạnh một tiếng, cuối cùng cũng đã quyết định chủ động nhảy xuống, giữa chừng nghênh kích Đột Lợi, bức y phải hạ xuống tường. Rồi tranh thủ một thoáng thời gian đó để còn phụ với Biên Bất Phụ vốn có võ công thấp nhất trong bọn đối phó Từ Tử Lăng. Chính là có ý muốn giữ chặt Từ Tử Lăng. Vì dù Khấu Trọng có thể chạy thoát thì cũng phải quay lại cứu người hảo huynh đệ của mình. Đối với hai tiểu tử này, mụ đã không còn dám khinh thường. Đó cũng là cách ứng phó tốt nhất với thuật khinh công tinh diệu của hai người họ.

Đúng vào sát na đôi chân Chúc Ngọc Nghiên rời tường, từ phía đỉnh Tây lầu phá phong vang tới tiếng động lớn, một bóng nhân ảnh như áng mây vàng lao tới với tốc độ khó tin, xiên xiên nhằm y thị tấn công dữ dội.

Dẫu võ công cũng như tu vi cực cao mụ cũng phải gi kinh hãi. Lúc này mụ vốn đang toàn lực nghênh đánh Phục Ưng Thương. Giờ lại thêm bóng vàng phi tới, nếu phải biến chiêu đón đỡ đòn tấn công từ hai phía thì thật là vô kế khả thi. Tệ hại nhất là mụ chân đã rời tường, không thể hoàn đổi kình khí kịp. Ngoài ra thông qua ngoại mạo của đối phương y thị đã nhận ra đó chính là Tây Đột Quyết Quốc sư Vân Soái. Người này nếu công bình đơn đả độc đấu cũng phải ác đấu một trận khó khăn, chưa nói ở trong tình huống vô cùng bất lợi như hiện thời.

Trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc đó, Chúc Ngọc Nghiên khéo léo quyết định trầm khí hạ xuống đầu tường, hai chân khẽ điểm, nhằm phía ngoài tường nhẹ nhàng thoát đi.

Thế trận bao vây bất khả phá nay đã xuất hiện kẽ hở, mà đó lại lại là nơi vốn có kẻ địch lợi hại nhất.

Tích Thủ Huyền và Biên Bất Phụ thấy thế vô cùng kinh hãi. Lúc đó thân pháp của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng đồng thời biến hoá, lượn cong quặt về chỗ tường Chúc Ngọc Nhiên vừa đứng trước đây, từ đó thành thế đánh sang kẻ địch ở bên cạnh. Tĩnh Trung Nguyệt nhằm đồng tiêu của Tích Thủ Huyền chém tới. Từ Tử Lăng thì song chưởng đón đánh song hoàn của Biên Bất Phụ.

Đột Lợi lúc này đã thành công phi lên đứng vững trên tường đầu, uy vũ bất khả, thanh thế đại thịnh hét vang:

- "Đánh!"

Tích Thủ Huyền và Biên Bất Phụ vốn đang tiến thoái lưỡng nan, lại thêm Loan Nguyệt đao của Vân Soái tạo nên sự uy hiếp mãnh liệt từ trên không, không còn chút ý chí chiến đấu nào, đồng loạt hạ xuốường, nhằm Chúc Ngọc Nghiên lao theo.

Từ trên không, Vân Soái cười dài một tiếng, đột ngột lăng không đổi hướng, vượt qua tường đầu, nhằm đỉnh đầu Chúc Ngọc Nghiên công tới, đích thực khinh thân pháp kỳ ảo, đương thế vô song.

Âm thanh của Vân Soái từ trên cao truyền xuống:

- Già Lâu La binh sĩ sắp tới, mụ đã có ta lo, ba vị mau tẩu thoát!

Khấu Trọng, Tử Lăng cũng vừa đứng vững trên đầu tường, chưa kịp nhìn rõ tình thế, đã thấy người của Dương Hưng hội xuất hiện tứ phía, hướng về phía Đột Lợi chém giết, "Vân Vũ Song Tu" Tích Thủ Huyền cũng đang cứng cỏi đứng chặn họ lại.

Lúc người của Dương Hưng hội ào tới, Tích Thủ Huyền đang ríu rít cản đòn đánh giết của ba người vã hết cả mồ hôi hột, phải chật vật thối lui. Biên Bất Phụ muốn tiến lại hợp lực, nhưng càng lúc càng bị đẩy dạt ra xa.

Lý Nguyên Cát phi thân hạ xuống tường, người của Dương Hưng hội không biết đó chính là họ Lý, cứ thế mà lao tới tấn công, vô tình tạo ra tình trạng địch ta nan phân, vô cùng hỗn loạn.

Tích Thủ Huyền kêu lên một tiếng thảm thiết, vai tả bị trúng một chưởng cách không của Từ Tử Lăng, bắn văng sang một bên. Áp lực ép lên ba người lập tức giảm bớt, cả ba vội vàng lập tam giác trận, do Đột Lợi với Phục Ưng thương mở đường. Nhằm thẳng hướng Bắc đột phá mở ra một trường chém giết. Thiên địa u ám, trăng sao cũng phải thất sắc.

Ba người họ mỗi chiêu xuất ra lại một địch nhân thương vong, thế như trời sập, nhanh chóng rời xa chiến trường do Lý Nguyên Cát sắp đặt. Địch nhân cứ lớp này ngã xuống lớp khác lại tiến lên như liều mạng, vô cùng khó khăn cho ba người mở ra con đường máu.

Vân Soái đuổi theo Chúc Ngọc Nghiên người trước người sau lúc bên này lúc bên kia thoắt ẩn thoắt hiện, thật khó để biết vị trí của họ.

Đột nhiên từ cuối đường vang lên tiếng chém giết, thì ra Già Lâu La binh sĩ đã xuất hiện, thấy người là chém, thanh thế như nước cuốn. Người của Dương Hưng hội nhất thời kinh tâm hoảng loạn, bỏ chạy tứ tán.

Trong tình thế binh hoảng mã loạn này, nhóm Khấu Trọng ba người lúc thì gặp phải người Âm Quý Phái lúc thì đụng người của Dương Hưng hội, lại thêm liên quân của Lý Nguyên Cát và Khang Sao Lợi. Tuy vậy cuối cùng bọn họ cũng đã thoát khỏi, chạy tới một ngã tư

giao giữa hai con đường lớn. Tay chân mỏi nhừ, chân nguyên hao tổn nghiêm trọng.

Chợt vang lên tiếng vó ngựa, đằng xa từ cuối con đường dài hàng trăm thớt ngựa lao tới rầm rập. Dẫn đầu đích thị Già Lâu La vương Chu Xán. Với thanh thế này có thể thấy y đã hoàn toàn khống chế đại cục. Nam Dương đã nằm trong tay y.

Ba người kêu lớn bất diệu, chưa biết nên đào tẩu phía trái hay phải. Đột nhiên một cỗ xe ngựa từ chỗ tối phía bên trái cuồng bôn lao tới, người đánh xe hét lớn

- Lên xe!

Tam nhân định thần nhìn lại, ngạc nhiên nhận ra chính là Tạ Hiển Đình đi kiếm Tiểu Uyên hồi tối, nào dám do dự. Sự thật thì trong cuộc chiến vừa qua, ba người họ khắp người thụ thương, toàn thân vô lực kiệt sức, chẳng khác gì ngọn đèn dầu sắp cạn. Bọn họ thấy vậy mừng rỡ vận chút dư lực bám lên thành xe. Mặc cho cỗ xe tứ mã đưa bọn họ thoát khỏi sự truy đuổi, xa xa tiếng thiết kị của Chu Xán truy đuổi vẫn vẳng vẳng bên tai. Nhóm người của Lý Nguyên Cát đang đuổi theo thấy tình thế như vậy cũng không dám sính cường, nhanh chóng thả chim rồi phân tán.

Do toàn bộ trọng lượng của ba người dồn cả sang một bên hông xe, khiến hai bánh xe phía đối diện bị nhấc hổng lên, cỗ xe nghiêng sang một bên, từ trong xe vang lên tiếng kêu hoảng hốt của nữ nhân. Lúc này ba người họ đôi chân lơ lửng trên không, vận chút nội lực còn sót lại cố gắng phát kình đẩy chiếc xe về nguyên vị. Nhưng khí lực không đủ, mắt thấy xe sắp bị huỷ, trong nguy cấp cả bọn liền sinh trí, đồng thời quăng mình lên nóc xe, lợi dụng trọng lượng của bản thân đè vào phía bên kia xe.

Bánh xe xiết vào mặt đường đã tạo ra tiếng ma sát dữ dội. Sau đó xa mã hồi lại nguyên vị. Tứ mã lại tiếp tục vững ổn lao lên phía trước.

Ba người vuốt mồ hôi lạnh nhìn lại phía sau, không thấy địch nhân truy đuổi, cả bọn thở phào một tiếng, xoay mình nằm dài lên nóc xe, ngắm bầu trời xanh mà tinh thần dần ổn định. Ngẫm lại những việc đã xảy ra ở Nam Dương thành, trong lòng nổi lên bao cảm xúc.

Đúng trong lúc này, tiếng vạt áo phiêu phiêu xé gió vang lên,1;i giựt mình hoảng sợ. Nhân ảnh người vừa đến hiện ra, đích thị Tây Đột Quyết quốc sư Vân Soái.

Vị tông sư võ học người Ba Tư này chuẩn xác hạ xuống nóc chiếc xe đang toàn tốc chạy trốn, đôi chân điểm vào chỗ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang ngoảnh lên, bỗng run lên rồi khuỵu xuống. "Hự" một tiếng, phun ra một ngụm tiên huyết kinh người, nhuộm đỏ một góc nóc xe, bắn cả xuống đường.

Đột Lợi kinh hãi nhìn quanh, xem Chúc Ngọc Nghiên có đuổi tới không. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vội vã nâng giữ Vân Soái.

Vân Soái sắc mặt trắng bệch, khó nhọc nói:

- Yêu phụ quả nhiên lợi hại, ta cần lập tức yên tĩnh vận công liệu thương. Chu Xán vào thành từ cửa Bắc, trước khi hắn kịp phong tỏa cửa Nam các ngươi phải đào thoát ra ngoài.

Nói xong liền nhắm mắt vận công.

Đột Lợi hướng về Tạ Hiển Đình nói:

- Đến cửa Nam mau!

Tạ Hiển Đình ứng hô nhất thanh giục ngựa, cỗ xe đột nhiên xóc nẩy lên đổi hướng sang con đường bên trái, xuýt nữa là bốn người trên nóc đã bị rơi khỏi xe.

Lúc này, chỗ Nguyệt Lan Xá ánh lửa sáng rực cả một góc trời, khói đen mù mịt che kín bầu trời đêm, che khuất cả ánh tinh quang của những vì sao. Giống như đang muốn nói đến vận mênh u ám trong tương lai của tòa thành mỹ lệ này. Người dân trong thành vẫn đang ngủ say, không biết rằng Naương thành đã thay đổi người cai trị, nào biết sớm mai thức giấc mọi thứ đã đổi khác.

Từ Tử Lăng trong lòng chua xót, nhìn qua Khấu Trọng, thấy gã đang ngây dại nhìn ánh lửa xa xa, miệng lầm bầm nói:

- Sẽ có một ngày, ta sẽ tống cổ tên Chu Xán này ra khỏi đây.

Tiếng vó ngựa phi gấp, rền rĩ vang lên trên còn đường dài vắng lặng.

Bọn gã không biết rằng trong hai ngày nay người dân Nam Dương đã quá quen với cảnh đấu tranh chém giết của các bang hội, để tránh tai vạ, người người nhà nhà đều cửa đóng then cài, không ai bận tâm đến kết cục sẽ ra sao.

Xe ngựa đã chạy vào con đường lớn dẫn đến cửa Nam. Đường phố vắng lặng như tờ, yên tĩnh như một giấc mộng không có thật, khiến người ta khó có thể liên tưởng đến đám binh lính Già Lâu La tham lam hung tàn kia đang tiến vào thành nội, triển khai đồ sát không nương tay với toàn bộ các thế lực phản đối.

Khấu Trọng tung người nhảy xuống ngồi cạnh Tạ Hiển Đình, chỉ vào trong xe thấp giọng hỏi:

- Cô ấy là Tiểu Uyên cô nương phải không?

Tạ Hiển Đình nhẹ gật đầu, rồi đôi mắt ngấn lệ, nghẹn ngào hỏi:

- Bọn họ chết cả rồi phải không?

Khấu Trọng trong lòng đau khổ, thở dài đáp:

- Con người cuối cùng rồi cũng chết, chẳng qua là trước hay sau mà thôi. Tuy nhiên những người khôn ngoan khéo léo gồm Lệnh sư, Ứng huynh, Hà sư muội cùng hơn mười đồng môn sư huynh đệ của huynh đã trốn thoát được. Hiện đang ở tại Hán Nam. Hiển Đình nhanh chóng đến Hán Nam để hợp lại với bọn họ.

Tạ Hiển Đình thoáng vui, nâng ống tay áo lau nước mắt, hiểu rằng đây không phải là lúc thương khóc, bèn đề khởi tinh thần thúc dục ngựa phi nhanh hơn.

Từ trên nóc xe Đột Lợi thò đầu xuống hỏi:

- Nguyệt Lan xá có phải do ngươi phóng hỏa không?

Tạ Hiển Đình giọng vẫn hơi nghèn nghẹn đáp:

- Ta và Tiểu Uyên vốn ẩn nấp gần đó, thấy bọn huynh bị người của Lý Nguyên Cát bao vây, tình thế khẩn cấp đành phải phóng hỏa, chỉ mong sẽ giúp bọn huynh có cơ hội đào thoát.

Tiếp đó lại trầm giọng hỏi:

- Không biết bọn họ có bình an không?

Câu hỏi mặc dù không đầu không đuôi, Khấu Trọng vẫn hiểu ý của gã bèn nói:

- Huynh cứ nhìn lệnh sư đó, chỉ từ sáng tới chiều cũng đã xẩy ra sự. Giờ không phải lúc để lo lắng, huống chi huynh còn phải lo cho Tiểu Uyển cô nương nữa.

Tạ Hiển Đình nhiệt lệ lại rơi, biểu lộ y rất đau buồn khi không thể đồng sanhộng tử cùng sư huynh đệ của mình.

Cửa thành Nam đã hiện ra từ phía cuối con đường, bóng tối mờ mịt, có vẻ như vệ binh thủ thành ở đây đã bỏ chạy hết.

Tạ Hiển Đình khẽ giựt cương ngựa, cỗ xe giảm dần tốc độ, chầm chậm tiến vào vùng bóng tối của vòm cửa thành cao sáu trượng.

Kình phong chợt khởi.

Từ Tử Lăng phản ứng thần tốc hơn tất cả. Ngay lúc trước khi tiến vào cửa thành, trong lòng hắn đã phát sinh cảnh báo, đó là cảm giác không sao giải thích được, nhưng lại lúc có lúc không. Dù đã tận dụng mọi giác quan nhưng hắn vẫn chưa nhận ra được điều khác lạ nào, nên mới chưa vội cảnh báo cho Khấu Trọng và Đột Lợi biết.

Quả là đại kế lợi dụng đúng lúc người ta không đề phòng để tấn công. Vào sát na đó Từ Tử Lăng đã đoán được đối phương mai phục trên tường thành cao hai mươi trượng, nơi có thể dễ dàng quan sát được bọn họ, rồi trong lúc cỗ xe tiến vào cổng, vô thanh vô tức nép vào tường hạ xuống, đu từ trên vòm cửa thành từ cao công kích xuống. Chỉ bằng vào một thân thủ ấy, đối phương bất luận nội công thân pháp tuyệt không dưới Chúc Ngọc Nghiên, bất quá gã có thể khẳng định đối phương lại không phải là Chúc Ngọc Nghiên.

Từ bóng tối dày đặc, đột hiện song chưởng hiện ra, nhằm thẳng đầu Tử Lăng đánh xuống.

Từ Tử Lăng trực giác cảm được đối phương sẽ không nhằm vào mình, mà mục tiêu ắt hẳn là Vân Soái hiện ở lúc hành công khẩn trương quan đầu kia. Tuy vậy khó khăn trước mắt đối với gã đó chính là song chưởng này quả thật nặng tựa thái sơn.

Bằng vào công lực của Từ Tử Lăng hiện tại, kể cả là Ninh Đạo Kỳ đích thân ra tay, gã cũng có đủ lòng tin ngạnh tiếp đối phương một chưởng, tranh thủ thời gian để Đột Lợi và Khấu Trọng tới tiếp trợ, khi đó dù cho có là Ninh Đạo Kỳ thì cũng phải bị đẩy lùi mà thôi.

Trong nháy mắt, trong đầu Tử Tử Lăng lướt qua vô số tình huống có thể xảy ra.

"Bùng", bốn chưởng giao nhau. Gã kinh hãi phát giác đối phương song chưởng tả hữu tuyệt nhiên bất đồng, không những cương nhu nhiệt hàn khác biệt, mà dương thì chí dương còn nhu thì chí cực. Hữu chưởng thì cương nhiệt cuồng mãnh như sóng biển, tả chưởng lại âm nhu hàn khí phát ra một hấp lực vô phương kháng ngự.

Nếu phải đối phó với một loại kình lực, Từ Tử Lăng dù công lực kém hơn đối phương, tất cũng sẽ có phép đối phó. Nhưng đón đỡ kình đạo song chưởng kì dị bất đồng này nhất thì công tới, toàn thân gã như bị xé nát, kinh mạch như tê liệt, trong người bên nóng bên lạnh, không có lấy một chút chân khí của bản thân, chẳng thể khai triển gì được.

Võ công này quả thật kinh thiên động địa, gã chưa bao giờ nghe qua.

Từ Tử Lăng chỉ còn cách ngầm vận Bất động căn bổn ấn, hai chân trụ vững lên nóc xe, liều chết chống cự. Bóng người kia cũng thần tốc hạ xuống, song cước nhằmTừ Tử Lăng đá tới.

Từ Tử Lăng nào ngờ đối phương vẫn còn dư lực xuất chiêu đoạt mệnh nhanh như vậy. Trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc đó, gã chợt nghĩ ra cách, lợi dụng sự vận động của phản lực trong nội thể, song cước ngả ra, toàn thân cấp kỳ bay tà tà về phía sau, không những thoát khỏi một cước hiểm hóc mà còn khiến đối phương lỡ đà trượt ra khỏi nóc xe.

Điều này quả thật vượt ngoài dự đoán của kẻ kia, những tưởng có thể hạ gục Tử Lăng nhanh chóng. Không ngờ dưới áp lực cực đại của mình mà gã vẫn có thể xuất ra kỳ chiêu cao minh như vậy. Hắn hừm lên một tiếng lạnh lùng, hữu chưởng tiến lên, tả chưởng thu lại.

Từ Tử Lăng đỡ được một đòn của kẻ kia, thân thể biến thành run rẩy, lục phủ ngũ tạng đồng thì thụ thương trầm trọng, cổ họng ngọt lịm, nguy cấp sanh ý, đột nhiên phun ra một luồng huyết tiễn cực mạnh, nhằm thẳng vào bóng nhân ảnh đang lao tới.

Đối phương song chưởng lập tức biến hóa, tựa hồ như không phí chút lực nào phách không đẩy bắn luồng huyết tiễn cực hiểm của Từ Tử Lăng, phản ứng vô cùng thần tốc, vượt ra ngoài sự tưởng tượng.

- "Vút vút"

Phục Ưng Thương của Đột Lợi đã kịp thời đâm tới, khiến đối phương vô phương tiếp tục hạ sát chiêu với Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng cũng đồng thời phi tới, áp tay vào sau lưng Từ Tử Lăng giúp hắ định lại, rồi lập tức thúc đẩy chân khí trị thương cho hắn.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng khi người vừa chạm đất đã vội hét lớn:

- Hiển Đình mau chạy, không được chậm trễ.

Roi ngựa lập tức vung lên, vút mạnh lên lưng ngựa, tiếng ngựa hí vang trời, cỗ xe lao vút tới như điên cuồng, vượt qua cửa thành lao đi nhanh như chớp.

Chương 346: Bất tử ấn pháp

Trong một hẻm nhỏ tối tăm, Đột Lợi thi triển Phục Ưng Thương tới mức cực tận, thuần bằng cảm giác bạo vũ cuồng phong hướng địch nhân công đến. Y rõ ràng thấy đối phương nằm trong phạm vi tấn công của Phục Ưng Thương, nhưng đánh ra hơn mười thương vẫn không một lần trúng đích. Đột Lợi trong lòng kinh hãi, thương phong như gặp phải sấm sét, ép y phải thoái lui. Tiếp đó lại thấy âm mạch ở song thủ lạnh như băng giá, dương mạch lại nóng không chịu nổi, căn bản không biết làm sao hóa giải, giật mình thối lui.

Kẻ nào lại có võ công quỷ dị lạ thường như vậy chứ?

Khấu TrọngTừ Tử Lăng chạm chân xuống đất, lập tức phân ra phóng tới hai bên Đột Lợi, đồng thời hướng đến đại địch thần bí tấn công, nhất thời quyền phong đao kình phát ra liên miên bất tuyệt.

Đột Lợi thoái lui gần mười bước mới tạm thời hóa tán được khí kình xâm nhập. Đúng lúc đó nghe Từ Tử Lăng và Khấu Trọng trước sau hự lên mấy tiếng, hiển nhiên đã trúng đòn rồi.

Hai gã khổ nỗi công lực chưa hồi phục, không bằng năm phần công phu lúc bình thường. Song bất quá trong tình huống như vậy, địch nhân có thể không nói tiếng nào, trong thế liên thủ tấn công của hai gã mà chiếm hết thượng phong thì thân thủ quả thật đã đến mức kinh người.

Đột Lợi chấn chỉnh trận cước, trì thương công đến, chen vào khoảng trống giữa Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, vất vả kháng địch

Bất ngờ tiếng vó ngựa vang lên. Một đội nhân mã đang từ thành nội phi nước đại đến cổng thành.

Người đó hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Xem như các ngươi gặp may!

Dứt lời phất chưởng đánh vào đầu thương của Đột Lợi, Đột Lợi lập tức phun ra một búng máu thối lui. Đại địch thần bí xoay người rút lui, chạy đến đầu đường bên kia rồi mất hút.

Ba người không dám dừng lại chút nào, nhanh chóng xuất thành, nhắm hướng hoang sơn dã lĩnh mà chạy như điên.

o0o*

Chạy đến một khu rừng rậm ngoài thành, cả ba trước sau đều ngã lăn ra đất, không bò dậy nổi nữa

Khấu Trọng suyễn hơi nói:

- Là kẻ nào mà lợi hại như vậy?

Từ Tử Lăng lật mình nằm ngửa, miễn cưỡng mở mắt, nhìn xuyên qua những cành cây thưa thớt, ngắm bầu trời đêm trong vắt đoạn nói:

- Ta rốt cuộc cũng biết thế nào là Bất Tử Ấn Pháp.

Đột Lợi đột ngột ngẩng đầu dậy, kinh hãi hỏi:

- Tà Vương Thạch Chi Hiên?

Khấu Trọng thổ ra một búng máu nhỏ, cười khổ nói:

- Quả nhiên là hắn. Ta rõ ràng đã chém một đao vào người hắn, không biết làm sao lại như không thể nào chém vào mà lại trượt qua, đao kình bị hắn hút hết, lại còn dẫn qua tấn công tiểu Lăng. Bất Tử Ấn Pháp chính là phương pháp tá kình đả kình và hấp kình hết sức cao minh, giống như Thiên Ma Đại Pháp mà còn lợi hại hơn. Hắn làm sao mà luyện được chứ?

Từ Tử Lăng nói:

- Bọn ta nếu mấy ngày trước không có dịp hiểu sơ qề cách tá lực đả lực thì sẽ không cách gì minh bạch được công pháp kì dị theo đường lối riêng này của hắn. Theo ta thấy, điểm mấu chốt là hắn có khả năng đem hai loại khí kình hoàn toàn bất đồng, khác nhau đến mức cực đoan dung hòa làm một, sau đó lại có thể vận dụng một cách xuất thần nhập hóa mới có thể luyện thành ma công vĩnh viễn không thể bại như vậy. Chẳng trách Từ Hàng Tịnh Trai úy kị hắn đến thế.

Đột Lợi nói:

- Hắn có thể lại đuổi đến. Bọn ta có nên tiếp tục đào tẩu không?

Khấu Trọng khó khăn lắm mới ngồi dậy được, kiên quyết lắc đầu nói:

- Không! Tới thì tới! Chỉ có trong những tình huống như thế này mà hành công, bọn ta mới có thể có đột phá mới.

*

Tịch dương nơi chân trời phía đông chiếu ra những tia sáng đầu tiên đủ màu sặc sỡ, nhuộm màu cả những đám mây đang trôi lơ lững, trông như tiên cảnh ở phàm gian.

Khấu Trọng đến bên Từ Tử Lăng, quỳ một chân xuống hạ giọng nói:

- Cái lão Thạch Chi Hiên đó không tới, là hắn may mắn hay chúng ta may mắn đây?

Từ Tử Lăng từ từ mở cặp mắt anh tuấn vừa thon vừa dài, khóe miệng vẫn còn dính chút máu đã chuyển sang màu đen nên nhìn có vẻ thống khổ, nhẹ nhàng nói:

- Chuyện ta lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra. Sở dĩ Thạch Chi Hiên tha cho chúng ta là vì mục tiêu của hắn là Vân Soái. Hi vọng y cát nhân thiên tướng, có thể đào thoát ma chưởng của Thạch Chi Hiên.

Khấu Trọng đại chấn nói:

- Ta không hề nghĩ đến khả năng này. Sao ngươi không nói sớm một chút?

Song mục Từ Tử Lăng nhìn qua Đột Lợi, lúc này đang hành công điều thương, mà than:

- Ta cũng là do ngươi đề tỉnh mới đột nhiên nghĩ ra thôi. Vô luận Thạch Chi Hiên có đuổi kịp Vân Soái hay không, hắn cũng sẽ quay lại tìm chúng ta, trạng thái của ngươi thế nào?

Song mục Khấu Trọng tinh quang ngời sáng, hạ giọng nói:

- Phương thức tu luyện “Dĩ chiến dưỡng chiến” này của ngươi thật không gì bì được. So với bế quan tu luyện còn hữu dụng hơn nhiều. Không những công lực không ngừng tinh tiến mà kinh nghiệm thực chiến vốn rất khó tìm cũng tăng lên nhiều. Chí ít cũng hiểu được căn nguyên của công phu tá kình đả kình thượng thừa chính là trong kinh

mạch và huyệt đạo trong nội thể mà tiến hành. Đó chắc là yếu quyết của Bất Tử Ấn Pháp.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- “Đa Tình Công Tử“ Hầu Hi Bạch từng nói qua, Bất Tử Ấn Pháp đem hai cái cực đoan Sinh và Tử thống nhất. Địch nhân công tới là tử khí đoạt mệnh, Bất Tử Ấn Pháp lại đem tử khí đó hóa thành sinh khí, tử tức là sinh, sinh tức là tử. Phương pháp tá kình của bọn ta chỉ là đom đóm so với mặt trăng, còn cách xa lắm.

Mắt Khấu Trọng chợt sáng lên nói:

- Điều đó đâu phải là không làm được. Chỉ cần tá kình pháp của chúng ta tiến hành vào lúc bị người khác tấn công, lại có phương pháp làm cho thế công đó không hại được chúng ta thì có thể luyện thành Bất Tử Ấn Pháp.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Chúng ta vĩnh viễn không thể luyện thành Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên. Trừ phi có thể học hắn cùng lúc có hai loại chân khí tiệt nhiên bất đồng trong người, nhất sinh nhất tử. Đối với chúng ta mà nói thì tuyệt không có khả năng.

Khấu Trọng thập phần tin tưởng nói:

- Hắn có Bất Tử Ấn Pháp của hắn, bọn ta có “Tá Tá Đại Pháp” của bọn ta. Chỉ cần biết được là có khả năng này thì cũng sẽ có ngày bọn ta làm được.

Từ Tử Lăng nói:

- Coi chừng vẽ hổ không giống lại thành ra chó. Bất quá trận chiến với Thạch Chi Hiên đã tạo cho chúng ta cảm hứng rất lớn, đã khiến chúng ta mở rộng tầm mắt mà ngộ ra nhiều điều. Thế nhưng chuyện gấp trước mắt là làm sao phá được Bất Tử Ấn Pháp của hắn.

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Ta lúc nãy vì vấn đề này mà nghĩ muốn vỡ đầu, may mà nghĩ được. Phương pháp duy nhất là làm sao đem chân khí tấn công vào nội thể của hắn mà không bị hắn làm đứt đoạn. Nếu có thể khống chế khí kình thì không sợ bị hắn hút lấy mà dùng. Thế nhưng phương pháp tốt nhất chính là làm sao phát dương quang đại “Tá Tá Đại Pháp“ của bọn ta, nếu không sẽ không chống được mấy của hắn.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Lời ngươi nói thật có đạo lý, sẵn hiện tại Khả Hãn đang dưỡng khí điều tức, chúng ta dợt thử vài chiêu được không?

Khấu Trọng vui vẻ vỗ tay khen hay, Từ Tử Lăng và gã vươn người đứng dậy, nhìn nhau mỉm cười, đều có cảm giác như được sinh ra lần nữa.

Cả hai tự mình đều không biết được rằng bản thân trong cực phong võ đạo đã không ngừng đột phá tiến về phía trước, tạo thành hai nhân vật siêu việt trên cả chúng sinh, tiến vào cảnh giới tối cao không ai sánh được của võ học

Kinh qua mấy lần thuyên chuyển, Nam Dương cuối cùng cũng rơi vào tay Chu Xán.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tuy thất ý tại Nam Dương nhưng lại có được ba điều lợi lớn. Trước hết là làm cho âm mưu khuếch trương

thế lực về phía bắc của Âm Quý Phái sắp thành công mà phải thất bại. Tương Dương vẫn trong trạng thái “nhất tọa cô thành”. Bất quá qua đó đã kết thúc thời gian hòa bình đình chiến tạm thời với Âm Quý Phái. Hai bên đều vì trận chiến ở Nam Dương mà gia tăng thù hận, thế bất lưỡng lập.

Sau là có thể cùng với Vân Soái hóa địch thành bạn, giảm được một cường địch có bản lĩnh đến rồi đi như gió, bất luận về tinh thần hay thể cht đều nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Theo phân tích của bọn gã, Vân Soái đương nhiên không để cho An Long và Triệu Đức Ngôn lợi dụng nữa.

Cuối cùng là nhờ đại quân của Chu Xán đột kích mà làm loạn trận cước của Lý Nguyên Cát, khiến hắn không thể như lúc trước triển khai hành động tìm kiếm quy mô, lại có thể lập tức rời khỏi hiểm địa, làm cho Chu Xán không thể thừa cơ. Thêm vào việc từ chỗ của An Long mà biết được những tin tức tình báo quan trọng của bọn chúng, đối với hành động truy tìm ba người tất nhiên có ảnh hưởng rất lớn.

Trong tình thế này ba người bọn Khấu Trọng muốn thừa cơ bắc thượng đương nhiên vẫn không dám lơ là. Tuy nói giảm bớt được đội nhân mã của Vân Soái và Chu Xán nhưng lại thêm Âm Quý Phái và Thạch Chi Hiên là hai đại cường địch khiến bọn họ phải đau đầu.

Ba người tại Hướng Thành mua đủ lương thực, nhu phẩm liền lập tức rời đi mà không nhập thành, men theo hoang sơn dã lĩnh nhanh chóng đi về phía bắc. Trong lúc nghỉ ngơi thì ba người tập trung nghiên cứu võ công. Khoảng mười mấy ngày sau thì đến một thành lớn nằm ở phía nam Lạc Dương là Y Khuyết. Lúc đó tu vi của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã tinh tiến rất nhiều. Đột Lợi cũng được lợi không nhỏ, Phục Ưng Thương pháp và nội gia chân khí đều có đột phá, gã đã hoàn toàn lĩnh ngộ được sự diệu dụng của “Dĩ chiến dưỡng chiến”.

Ba người giả làm thương lữ qua đường nghỉ ngơi trong một quán trọ tại thành Y Khuyết, sau đó chia ra tìm kiếm, hi vọng có được một kế sách vẹn toàn tiềm nhập Lạc Dương.

Lạc Dương không phảthành khác. Ở đó long xà hỗn tạp, lại là địa bàn của Vương Thế Sung, nếu không cẩn thận thì hậu quả so với Tương Dương còn tệ hơn nhiều.

Khấu Trọng về tới khách điếm, Từ Tử Lăng cũng mới về tới chỉ sớm hơn hắn một bước. Khấu Trọng ủ rũ ngồi xuống ghế giống như tất cả lòng tin đều bị đánh mất vậy, trầm mặc không nói.

Từ Tử Lăng ngồi xuống cạnh gã hỏi:

- Có chuyện gì thế, sao trông bộ dạng ngươi như bị mất cả Dương Công Bảo Khố vậy?

Khấu Trọng lắc đầu nhè nhẹ thở dài, chầm chậm nói:

- Ta gặp lại Lý Tú Ninh.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Nàng ta sao lại đến đây?

Khấu Trọng nói:

- Nàng chắc là đi ngang qua đây, nàng…Ai! Nàng và tình lang đi dạo mua sắm, xem dáng vẻ thì không biết là vui sướng đến cỡ nào. Còn ta thì chỉ lo sinh tử chiến đấu, lại thêm việc tính chuyện làm sao tiềm nhập Lạc Dương mà phiền muộn thất thần.

Tình lang của Lý Tú Ninh chính là Sài Triệu. Khấu Trọng nhìn thấy bọn họ chàng chàng thiếp thiếp tất nhiên là xúc cảnh thương tâm, vừa đau khổ lại thương thân mình, chứng tỏ Khấu Trọng chưa thể dứt tình với Lý Tú Ninh được.

Thành Y Khuyết là một thành thị quan trọng của Vương Thế Sung, nằm ở vị trí khẩn yếu bên dòng Y Thủy, thông thẳng đến Lạc Dương. Lý Tú Ninh có thể ở trong thành này tùy ý ra ngoài dạo chơi có thể thấy Lý Phiệt không xem Vương Thế Sung vào đâu cả. Lý Tú Ninh từ Cảnh Lăng ở phương nam đến xứ này, ai cũng biết trạm tiếp theo của nàng là Đông Đô Lạc Dương, muốn cùng Vương Thế Sung mở cuộc đàm phán tối hậu. Nếu như Vương Thế Sung không đầu hàng thì Đại Đường Lý Phiệt sẽ cùng hắn dùng chiến tranh để quyết định thiên hạ thuộc về ai.

Từ Tử Lăng nói:

- Những chuyện loại này xin thứ cho tiểu đề hữu tâm vô lực, không biết làm sao để giúp ngươi.

Khấu Trọng khổ não nói:

- Ngươi không thể dùng lời an ủi ta. Ví như ngươi nói: “Ngươi đã có Tống gia cô nương rồi thì không thể một dạ hai lòng nữa” hay “Cái tên Sài Triệu đó tuyệt không bằng ngươi, hắn chỉ là một tên tép riu, chẳng qua hắn đã đi trước ngươi vài bước, lại là lửa gần rơm”. Nói mấy câu đại loại như vậy sao?

Từ Tử Lăng cười khổ đứng lên, đưa tay vỗ vai gã nói:

- Nói đến bản lĩnh tự an ủi mình ai có thể sánh bằng Khấu Thiếu soái ngươi. Lời của ta là thuốc đắng dã tật, nếu như ngươi đối với Tú Ninh công chúa dư tình chưa dứt, tương lai nếu có cơ hội phá nhập

Quan Trung ngươi làm sao đối diện với nàng? Những hành động của ngươi trước nay cứ như là sợ nàng không hận ngươi vậy.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Ngươi nói rất đúng. Ta không có được trái tim của nàng thì khiến nàng hận ta cũngà một biện pháp. Bất quá ta lúc trước khi xuất đạo đã lập ra một ước nguyện là không vì nàng mà bỏ việc tranh thiên hạ. Thế nhưng nàng lại chính là một động lực lớn lúc nào cũng thôi thúc ta. Ngươi nhớ lại xem, ngày đó trên thuyền của Lý tiểu tử, tên Sài Triệu dùng bộ mặt gì để chiêu đãi chúng ta.

Chuyện năm đó Từ Tử Lăng đã sớm quên đi không còn dấu vết gì rồi, không ngờ đối với Khấu Trọng lại phương hại sâu sắc đến như vậy, khiến gã nhớ mãi không quên.

Từ Tử Lăng đang không biết nói gì cho tốt thì Đột Lợi tay trái cầm một tĩnh rượu, tay phải xách một cái làn đựng đầy thịt hầm và bánh bao còn nóng hổi bước vào, tức thì thổi tan bầu không khí trầm uất trong phòng.

Ba người dẹp đi vài cái ghế, ăn no uống say một chặp, tâm tình tự nhiên tốt lên nhiều

Khấu Trọng nói:

- Lăng thiếu gia có biết Thái thú thành Y Khuyết là ai không?

Từ Tử Lăng điềm nhiên nói:

- Nếu cái đó cũng không biết, làm sao có tư cách làm thám tử chứ. Nhân tình ấm lạnh coi chừng có người bán đứng ngươi đó.

Khấu Trọng tự tin nói:

- Không cần bi quan như vậy, Dương Công Khanh là một hảo hán tử, chỉ cần ta nói rõ lợi hại, bảo đảm có thể đả động y.

Đột Lợi lấy làm lạ bèn đặt li rượu xuống, nhìn sang Khấu Trọng vừa rót rượu cho gã vừa hỏi:

- Ngươi có điều lợi hại gì có thể nói rõ với y chứ?

Khấu Trọng gãi đầu nói:

- Cái đó ta chưa nghĩ ra. Chỉ cần Vương Thế Sung không chịu khuất phục Lý gia thì Khấu Trọng ta đối với hắn có giá trị lợi dụng rất lớn. Nếu như trực tiếp hướng đến Vương Thế Sung giảng hòa thì mọi người đều khó mà hạ đài, thế nhưng thông qua Dương Công Khanh ở giữa luồn kim dẫn chỉ thì lại là chuyện khác.

Đột Lợi lắc đầu đáp:

- Cái đó làm cho sự việc càng thêm phức tạp không phải chuyện tốt, chỉ làm bại lộ hành tung. Nếu như chờ tới lúc ngươi đào được Dương Công Bảo Khố, thanh thế dâng cao mới đi tìm Vương Thế Sung cũng không muộn.

Khấu Trọng nói:

- Lời của Khả Hãn không phải không có đạo lý, vậy kế hoạch hành động này của ta xem như bỏ qua.

Từ Tử Lăng nhìn gã một cái, lạnh giọng nói:

- Nói cho cùng trong lòng ngươi lúc nào cũng muốn gặp Lý Tú Ninh

một lần phải không?

Khấu Trọng giống như muốn tìm chỗ trút giận vỗ mạnh lên vai Từ Tử Lăng than:

- Chuyện gì cũng không qua được mắt tên tiểu tử nhà

Với thân phận của Lý Tú Ninh đương nhiên do Dương Công Khanh đích thân bảo vệ. Khấu Trọng đi gặp Dương Công Khanh chí ít cũng có cảm giác tiếp cận Lý Tú Ninh, đó là một tâm thái hết sức vi diệu

Đột Lợi nói:

- Ta đã đặt được ba chỗ trên một khoái thuyền đi Lạc Dương. Tối nay bọn ta tốt nhất là ngoan ngoãn ở trong phòng, yên yên ổn ổn ngủ một giấc, sáng mai lên thuyền đi về phía bắc. Chỉ cần không ai biết chúng ta đến Lạc Dương, ta có chín phần cơ hội có thể đưa các người đến Quan Trung mà thần bất tri, quỷ bất giác.

Khấu Trọng nói:

- Ngoài mặt thì chín phần mười là chắc chắn nhưng giả như Mạc Hạ Nhi kia của ngươi đứng về phía Hiệt Lợi thì bọn ta biến thành tự chui đầu vào lưới. Huống hồ lần này Mạc Hạ Nhi không những phải trở mặt thành thù với Hiệt Lợi mà còn phải đắc tội với Lý gia, đối với hắn chỉ có hại mà không có lợi.

Đột Lợi không đồng ý nói:

- Mạc Hạ Nhi không phải loại người đó đâu

Từ Tử Lăng ung dung nói:

- Khả Hãn đừng giận, nếu sự tình chỉ liên quan đến vinh nhục một mình Mạc Hạ Nhi, ta tin rằng hắn sẽ mang ơn báo đáp vì Khả Hãn mà làm bất cứ chuyện gì. Nhưng chuyện Khả Hãn bảo hắn làm lại không phải tầm thường, nhất thời tiết lộ phong thanh thì liên quan đến sự hưng tồn suy vong của cả bộ tộc của hắn. Vì vậy bọn ta mới nghĩ càng cẩn thận càng tốt.

Sắc mặt Đột Lợi tối sầm lại, cầm ly trầm ngâm một hồi hạ giọng nói:

- Hai vị đã có cách nghĩ như vậy, chúng ta vì sao phải tới Lạc Dương?

Khấu Trọng đưa tay đặt lên vai y, mỉm cười nói:

- Bọn ta là vì Khả Hãn mà đến chỗ đó. Khả Hãn từ đó có thể đi về phía bắc qua U Châu hồi cố quốc. Mọi người đều là huynh đệ, những lời dư thừa không cần nói ra.

Hổ khẩu Đột Lợi chấn động mãnh liệt, bỗng nhiên vòng tay ôm chặt lấy hai gã, cảm động nói:

- Có thể cùng hai vị kết thành huynh đệ là vinh hạnh của Đột Lợi ta. Thế nhưng Đột Lợi ta sao lại có thể bỏ hai vị mà đi trong lúc này chứ, chuyện này về sau đừng nhắc đến nữa.

Sau khi Đột Lợi buông hai người ra, Khấu Trọng nâng ly chúc rượu, ba người uống cạn một chung, Từ Tử Lăng nói:

- Khả Hãn xin đừng trách ta. Bất luận nhìn từ góc độ nào Khả Hãn cũng không nên cùng bọn ta đến Trường An.

Đột Lợi cười khổ nói:

- Vấn đề này ta còn nghĩ thấu hơn các người, bảo ta cứ như vậy bỏ các người mà đi, chỉ e rằng ta sẽ phải ân hận suốt đời.

Khấu Trọng nói:

- Cho dù Khả Hãn có thể cùng hai người bọn ta tiềm nhập Trường An, nhưng chuyện Khả Hãnọn ta xuôi Nam ngược Bắc đâu còn là bí mật nữa. Khả Hãn mà hiện thân thì ai lại không biết là bọn ta đã tới rồi? Nếu Khả Hãn ẩn thân không xuất hiện thì chỉ là lãng phí thời gian thôi.

Từ Tử Lăng tiếp lời:

- Việc gấp trước mắt của Khả Hãn là lập tức trở về bộ tộc của mình để còn đối kháng Hiệt Lợi. Việc bố trí phải càng sớm càng tốt, cho nên cần phải tranh thủ thời gian.

Khấu Trọng vỗ vai y một cái, thành khẩn nói:

- Nhìn thấy Khả Hãn quên cả thân mình, cùng tiến cùng lui với bọn ta, bọn ta hết sức cảm kích. Thượng binh dùng mưu, trong tình thế trước mắt, sách lược đúng đắn nhất là chúng ta chia tay ở Lạc Dương, ai đi đường nấy, người khác không ai ngờ được.

Đột Lợi á khẩu vô ngôn, trên mặt lộ vẻ lưỡng lự không biết làm sao, hồi lâu mới than:

- Ta chịu thua hai người rồi!

Trời chưa sáng ba người đã ra đến ngoại thành, đứng chờ lên thuyền trên bến đò Y Thủy.

Chiếc thuyền chở khách qua lại giữa Y Khuyết và Lạc Dương này

thuộc loại thuyền có buồm lớn, có thể chở đến trên trăm khách. Thế nên trên bến đầu người lớp lớp, vô cùng nhiệt náo, lại càng có lợi cho ba người che dấu thân phận

Bọn họ không dám đi chung với nhau mà phân tán ra trong đoàn người, lại cố ý mặc áo rộng đội mũ da dê, lúc nào cũng hơi cúi người xuống để tránh thu hút sự chú ý của người khác.

Con thuyền chở khách qua lại hai vùng này thu được lợi nhuận rất lớn, tất nhiên phải có nhân vật bang hội đứng đằng sau, nếu không cẩn thận tiết lộ hành tung thì mọi công sức trước đây đều đổ sông đổ biển hết.

Kẻ mà bọn họ sợ không phải là Lý Nguyên Cát hay Chúc Ngọc Nghiên mà là Sư Phi Huyên và Tứ Đại Thánh Tăng, lại còn một Thạch Chi Hiên xuất quỷ nhập thần nữa.

Mọi việc tự hồ rất thuận lợi, bất ngờ có tiếng vó ngựa vang lên, một thớt ngựa từ xa tiến lại. Ba người từ những vị trí khác nhau dụng thần quan sát, liền hoảng hốt cúi đầu xuống. Người đến sắc mặt đầy vẻ phong trần, chính là Lý Tịnh.

Lý Tịnh lập tức xuống ngựa, giao tuấn mã cho thuyền phu, mục quang lần lượt nhìn qua từng người đang chờ lên thuyền.

Vừa may đúng lúc đó đã đến giờ cho khách lên thuyền, mọi người đều huyên náo, ba người liền động thân, lần lượt men theo cầu thang lên thuyền.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghĩ đến vị đại ca ân oán khó phân này thì mọi cảm giác chợt ùa về, lại cảm thấy hết sức đau đầu. Nếu là người khác đến lúc khẩn yếu thì có thể ra tay trừ đi để khỏi tiết lộ tin tức. Nhưng đối với y làm sao nhẫn tâm hạ thủ chứ

Khách thuyền chia làm hai khoang thượng hạ, mỗi khoang có khoảng bảy mươi chỗ ngồi. Ba người bèn chen lấn tiến vào khoang khách hạ tầng, chia nhau ngồi xuống.

Đang cầu thần bái phật cho Lý Tịnh đừng vào khoang này thì Lý Tịnh ngang nhiên xuất hiện tại cửa khoang, mục quan lấp loáng quét qua mọi người khách trong khoang.

Khấu Trọng thở ra một hơi, vươn người đứng dậy, cười ha hả nói:

- Nhân sinh hà xứ bất tương phùng! Lý đại ca mời qua bên này ngồi.

Chương 347: Giải trừ oán cũ

Mục quang Lý Tịnh quét qua Từ Tử Lăng và Đột Lợi, sau mới ngồi xuống cạnh Khấu Trọng than:

- Dừng tay đi!

Khấu Trọng lạnh lùng nói:

- Câu nói này có phải do Lý Thế Dân bảo huynh đến nói với bọn ta không?

Hai người đều dùng nội công đem thanh âm tụ lại, chỉ rót vào tai đối phương chứ không phát tán ra bên ngoài, vì vậy những người ngồi phía trước và phía sau đều không nghe thấy bọn họ nói gì.

Song mục Lý Tịnh xạ xuất thần sắc đầy tình cảm thâm sâu, cười khổ nói:

- Ta lần này là kháng mệnh Tần Vương đến đây cảnh báo cho các người. Giả như Tần Vương không thể hiểu cho nỗi khổ trong lòng ta thì ta cũng không thể về Quan Trung được nữa.

Hổ khẩu Khấu Trọng hơi chấn động, gã tuy hận Lý Tịnh đối với Tố Tố vô tình nhưng biết Lý Tịnh đích thị là một hảo hán tử đỉnh thiên lập địa, tuyệt không dối gạt gã.

Hiện nay trong triều đình Đại Đường, Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân đang cùng với tập đoàn của Thái tử Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Các tranh đấu kịch liệt. Giả như thủ hạ của Lý Thế Dân có

người âm thầm báo tin cho địch nhân biết thì bọn Kiến Thành, Nguyên Các tất nhiên sẽ tố cáo Lý Thế Dân trước mặt Đường đế Lý Uyên. Khi đó nếu Lý Tịnh trở lại Trường An, Lý Thế Dân vì lời đồn đáng sợ, e rằng cũng không che chở được cho y. Câu kết địch nhân chính là tử tội chém đầu. Vì vậy, đứng ở vị trí một người lòng mang chí lớn như Lý Tịnh mà nói, mấy câu này của y chính là đã tự hủy hết tiền đồ, cảm thán mà thốt ra.

Khấu Trọng giảm bớt mấy phần hận ý đối với y, nói:

- Lý đại ca sao không lập tức trở về Trường An, chỉ cần không gặp bọn ta thì không phải đã tránh được phiền não sao?

Lý Tịnh lắc đầu nói:

đến đây lần này đã không tính đến việc trở về. Ta hiện tại chỉ hi vọng các người có thể nghe Lý Tịnh ta nói một câu, ngàn vạn lần đừng đến Quan Trung.

Khấu Trọng im lặng không nói một lúc lâu, mắt hướng mũi, mũi hướng tâm, bình tĩnh nói:

- Huynh làm sao tìm được bọn ta?

Thuyền thân chấn động một cái, rời bến khởi hành.

o0o*

Lý Tịnh nhẹ nhàng nói:

- Ngươi nghe qua Dương Văn Can chưa?

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Thằng cha đó là thần thánh phương nào? Đối với chuyện Lý đại ca tìm được ta có quan hệ gì?

Lý Tịnh nói:

- Người đó ngoại hiệu “Hoành luyện thần”, là Long đầu đại ca của Quan Trung đệ nhất đại bang Kinh Triệu Liên Minh, một thân hoành luyện khí công thượng thừa được liệt vào hàng đầu trong “Quan Trung Tứ Bá”. Khi Cao Tổ nhập quan hắn đã từng góp một phần sức nên được thưởng tứ làm Tổng quản Khánh Châu. Người này võ công cao cường thì không cần phải nói, mà còn nghĩa khí hơn người, giao du rộng rãi, quan nội quan ngoại các bang phái lớn nhỏ đều phải nể mặt hắn. Hắn lại một lòng hướng về Thái tử Kiến Thành, có quan hệ mật thiết với y. Để đề phòng hai người nhập quan, Thái tử Kiến Thành đã ủy thác Dương Văn Can thông qua các bang phái ngoài quan tổ chức thành một mạng lưới tình báo như thiên la địa võng, mật thiết giám sát các thành trấn có đường dẫn tới Quan Trung. Chỉ cần các người bước vào phạm vi thế lực của bọn chúng, bảo đảm không thể nào thoát được tai mắt của họ Dương.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Hảo tiểu tử! Quả nhiên có chút bản lĩnh, nhưng việc đó với việc huynh tìm ra bọn ta có gì quan hệ?

Lý Tịnh chau mày nói:

- Sao lại không có quan hệ? Dương Văn Can cho đến lúc này vẫn chưa có tin tức của các ngươi, chứng tỏ các ngươi vẫn còn ở ngoài thiên la địa võng của bọn chúng. Thế nên ta khẳng định các ngươi trước tiên sẽ âm thầm tiềm nhập vùng địa đầu của Vương Thế Sung sau đó mưu tính việc tây tiến nhập quan. Cũng may ta ở đây đã nghĩ

ra một biện pháp, khẩu âm Khả Hãn không thuần lắm, nhất định bị người nhận ra, ta theo đó mà truy mới biết các ngươi muốn ngồi thuyền đi Lạc Dương. Ai! Ta đoán được thì người khác cũng đoán được, phải không?

Khấu Trọng lo lắng đến nỗi mặt mũi không chút khí sắc cười khổ nói:

- Đại tẩu đâu? Nàng làm sao cho phép huynh ngang nhiên đi tìm bọn ta như vậy?

Lý Tịnh thần sắc ảm đạm, nói:

- Ai bảo các ngươi là hảo huynh đệ của ta? Đừng nhắc đến nàng ta nữa! Chỉ cần các người chịu nghe lời ta thì có phát sinh hậu quả gì cũng là đáng cả.

Khấu Trọng nghe vy chợt cảm động than:

- Lý đại ca thật ra không nên tới. Huynh biết bọn đệ một khi đã quyết định thì sẽ không thay đổi.

Lý Tịnh không hề ngạc nhiên nói:

- Ta đương nhiên hiểu rõ tính cách tác phong của các ngươi. Sự thật cả thiên hạ đều bị các ngươi làm đến trời long đất lở, tình thế đã bị thay đổi hoàn toàn. Thế nhưng vấn đề là các ngươi chỉ là dựa vào thất phu chi dũng, rõ ràng là đem sinh mệnh của mình dâng cho người khác. Hiện tại Kiến Thành thái tử vì muốn lập uy thiên hạ nên quyết định không cần biết phải tốn bao nhiêu nhân lực vật lực cũng phải mang thủ cấp của hai người tặng cho phụ thân của gã, hòng làm nhục Tần Vương. Các người cứ như vậy đến Trường An cho dù có đào được Dương Công Bảo Khố cũng không thoát khỏi tay của Kiến Thành thái tử, sao phải khổ vậy chứ?

Khấu Trọng đột nhiên đại ngộ, Lý Tịnh hoàn toàn không nghĩ cho hai gã mà nghĩ cho Lý Thế Dân. Chính vì Lý Thế Dân và Lý Kiến Thành hai bên tranh đấu kịch liệt, đều tự chiêu binh mãi mã, khuếch trương thế lực. Nếu như gã và Từ Tử Lăng lọt vào tay của Lý Kiến Thành thì sẽ khiến cho Lý Kiến Thành đoạt được bảo tàng, tài lực Lý Kiến Thành càng tăng mạnh, thanh thế sẽ cực thịnh.

Giang hồ từ lâu đã tương truyền rằng, có thể đoạt được Hòa Thị Bích hoặc Dương Công Bảo Khố chính là “chân mệnh thiên tử”. Hòa Thị Bích đã sớm không còn, Dương Công Bảo Khố đó không những có tác dụng thực tế mà còn có ý nghĩa tượng trưng rất lớn. Chẳng trách Lý Kiến Thành chính vì sự việc có quan hệ trọng đại bằng mọi cách cũng phải giành nhiệm vụ đối phó với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng từ tay Lý Thế Dân. Nếu như hắn thành công, Lý Thế Dân sẽ không thể ngóc đầu được.

Khấu Trọng hỏi:

- Lý Kiến Thành rốt cuộc là hạng người gì?

Lý Tịnh nghiêm mặt đáp:

- Đương nhiên là không phải hạng tầm thường, nếu không đâu có thâu nạp được gã Lý Nguyên Cát cuồng sát bất kham kia, cũng không khiến Tần Vương phải liều mạng mà tranh với hắn. Trường Lâm quân của hắn cao thủ như mây, không thiếu những kẻ trí dũng song toàn, lại thêm những cao thủ do Lý Nguyên Các chỉ huy, gần đây lại được phái Nam Hải đầu quân, luận thực lực tuyệt không kém hơn Thiên Sách Phủ bọn ta.

Ai! Ta phải nói thế nào mới lay động được ý chí tiềm nhập Quan Trung của các ngươi đây?

Khấu Trọng giống như không nghe thấy câu nói cuối này của y hỏi tiếp:

- Trường Lâm quân này làm chuyện gì? Sao lại có cái tên cổ quái như vậy?

Ngữ khí trở nên hết sức lạnh lùng.

Lý Tịnh rốt cuộc không phải Từ Tử Lăng, không đoán được biến hóa trong nội tâm của Khấu Trọng, ngạc nhiên nhìn Khấu Trọng một cái đáp:

- Kiến Thành thái tử sống trong Đông cung, trong cung có một chỗ gọi là Trường Lâm Môn. Hắn xây nhà ở hai bên Trường Lâm Môn cho các hảo thủ đã chiêu mộ được vì vậy mới xưng là Trường Lâm quân.

- Thủ hạ của Lý Kiến Thành có những người nào mà lại có thể so sánh với Thiên Sách Phủ thập phần lợi hại của các người như vậy?

Lý Tịnh vì muốn thuyết phục Khấu Trọng không nghi ngờ gì, giải thích:

- Văn có Phong Đức Di, người này rất được thánh thượng sủng tín, mưu trí hơn người, hắn đang thiên phương bách kế giúp Lý Kiến Thành phân hóa tước đoạt thực lực của Thiên Sách Phủ. Võ thì có “Trường Lâm Ngũ Tướng” bao gồm Nhĩ Văn Hoán, Kiều Công San, Tiết Vạn Triệt, Tạ Thúc Phương và Phùng Lập. Năm người đó đều có quan chức, đều xuất thân từ Trường Lâm quân do Kiến Thành thái tử một tay đề bạt. Trước khi gia nhập Trường Lâm quân đều là cao thủ danh chấn nhất phương, tuyệt đối không thể khinh thường.

Khấu Trọng cười nói:

- Sao huynh không nhắc Lý Thần Thông và Dương Hư Ngạn?

Lý Tịnh chau mày nói:

- Hai người này trước nay đều giữ thế trung lập, bất quá khi đối phó người ngoài thì họ tất nhiên đứng về phía Kiến Thành thái tử.

Sau lại thở dài nói:

- Người khiến người ta phải đau đầu nhất là người thanh niên cao thủ mà Kiến Thành thái tử mới chiêu lãm được

Khả Đạt Chí. Người này tại Đông Đột Quyết cùng tề danh với Bạt Phong Hàn hảo bằng hữu của các ngươi. Hắn có một môn võ công tự sáng chế là “Cuồng Sa Đao Pháp” trấn nhiếp Mạc bắc, được Tất Huyền ca ngợi là đệ nhất cao thủ trong lớp những người trẻ tuổi. Hắn đang nông muốn đối phó các người, hi vọng có thể nhất chiến công thành trừ đi các người thì sẽ dương uy lập vạn ở Trung Nguyên.

Song mục Khấu Trọng tức thời sáng lên, giọng đầy hưng phấn nói:

- Cái thằng cha đó biết dùng đao, thật thú vị!

Lý Tịnh nghiêm giọng nói:

- Ta nói nhiều như vậy nhưng chỉ đổi được một câu “thật thú vị” của ngươi.

Mắt Khấu Trọng xạ ra thần quang sắc bén trừng trừng nhìn Lý Tịnh nói:

- Lý đại ca không cần gạt ta. Lần này huynh đến tìm bọn ta phải chăng là ý của Tần Vương?

Lý Tịnh sầm mặt không vui nói:

- Lý Tịnh ta là hạng người gì, sao lại nói lời lừa gạt huynh đệ của mình chứ.

Khấu Trọng lắc đầu than:

- Lý đại ca xin đừng trách ta, vì Lý Tịnh bây giờ không còn là Lý Tịnh trước kia, bây giờ huynh là thủ hạ đại tướng của Lý Thế Dân, có một số sự việc e là cũng thân bất do kỉ. Xem như ta trách lầm huynh đi! Nhưng ta còn có một lời trung ngôn nghịch nhĩ muốn nói với Lý đại ca.

Ly cười khổ nói:

- Xin đừng nói là hơn, tiểu Trọng, ta có thể hỏi một câu nữa không?

Khấu Trọng nghe y gọi mình bằng tiểu Trọng, bỗng nhớ lại tình cảnh năm đó lúc mới quen nhau, lòng chợt mềm ra nói:

- Huynh nói đi!

Lý Tịnh nhìn lên nóc thuyền, song mục xạ ra thần sắc thương cảm sâu sắc nhẹ giọng nói:

- Giả sử không có chuyện của Tố Tố, các ngươi có nghe lời khuyến cáo của ta, không đến Quan Trung nữa không?

Khấu Trọng thê thiết nói:

- Sao huynh còn nhắc tới Tố tỉ? Người chết rồi như đèn đã tắt, sinh mệnh chỉ như một giấc mộng thoáng qua, bọn ta đâu còn tâm tình đi trách Lý đại ca ngươi chứ.

Lý Tịnh kịch chấn nói:

- Cái gì?!

Từ Tử Lăng nãy giờ vẫn vận công nghe hai người đàm thoại, lúc đó bèn nói vọng qua:

- Lý đại ca! Chúng ta lên khoang trên nói chuyện được không?

o0o

Gió lạnh thổi hiu hiu, dòng Y Thủy chảy cuồn cuộn.

Khuôn mặt chân thật của Lý Tịnh đanh lại như tượng đá, không có biểu tình gì, giống như là không có cảm giác đối với những việc mà Từ Tử Lăng kể lại, thế nhưng Từ Tử Lăngđược bàn tay vốn ổn định hữu lực của y đang run rẩy.

Hai người đứng ở phía cuối thuyền, bầu trời mây đen u ám lại càng tăng thêm cảm giác thê lương ảm đạm

Lý Tịnh nghe xong thở dài một hơi như muốn tiết ra hết những phẫn oán vốn tích tụ trong lồng ngực. Lúc tựa hồ như bình phục lại thì hổ mục bỗng nhiên nhiệt lệ trào ra, kịch chấn nói:

- Là ta đã phụ nàng!

Lý Tịnh bộc lộ chân tình, tức thời đã làm cho Từ Tử Lăng động lòng bèn nói:

- Người chết là hết! Lý đại ca không cần quá bi thương! Cuối cùng cũng có một ngày chúng ta gặp lại Tố tỉ ở thế giới bên kia, lúc đó nói không chừng chúng ta lại được ở cùng với nhau.

Lý Tịnh để mặc cho nước mắt chảy dài trên mặt, đưa tay nắm chặt cán đao hướng về mặt sông thét lên một tiếng bi thảm, song mục sát cơ đại thịnh, nói từng chữ một:

- Được lắm! Hương Ngọc Sơn, nhất định có ngày Lý Tịnh ta bắt kẻ có lòng dạ sói lang như ngươi thường mạng cho Tố muội.

Từ Tử Lăng thấy Lý Tịnh tìm được mục tiêu để trút bi phẫn trong lòng, cũng cảm thấy hơi yên tâm bèn suy nghĩ thay Khấu Trọng, nói lời trung cáo mà gã muốn nói:

- Con đường đến Quan Trung bọn đệ nhất định phải đi. Chuyện Lý đại ca nên làm chính là xem như chưa từng có chuyện này xảy ra, mọi người đều không còn là huynh đệ nữa, lập tức rời khỏi bọn đệ đầy phiền não thị phi này trở về Quan Trung. Sau này dù có đối trận sa trường cũng tuyệt không thể mềm lòng mà lưu tình.

Lý Tịnh im lặng một lúc rồi hít vào một hơi chân khí, trấn áp sự bi thương đang quặn thắt trong lòng, trầm giọng nói:

- Tử Lăng hãy nói cho ta biết, các người nắm chắc được bao nhiêu phần có thể tiềm nhập Trường An, đào được bảo tàng xong, lại thành công đem số tài vật binh khí to lớn đó chuyển đi?

Từ Tử Lăng ngầm tính không biết Lý Tịnh có biết hiện tại Sư Phi Huyên đang liên thủ với Tứ Đại Thánh Tăng muốn sinh cầm hai gã, còn Âm Quý Phái lại muốn đoạt hai gã từ trên tay Sư Phi Huyên giết được là giết ngay không. Chỉ e mấy câu hỏi mang tính nhạy cảm này

gã cũng không có tâm tình mà nói ra, bèn gượng cười nói:

- Nói thật là nửa phần cũng không có.

Lý Tịnh ngẩn ra hỏi:

- Vậy sao các ngươi còn muốn tới Quan Trung?

Từ Tử Lăng thật muốn nói với y rằng gã đi cùng với Khấu Trọng chẳng qua hi vọng Khấu Trọng tuân theo lời hứa, không tìm được bảo tàng thì bỏ mộng tưởng tranh bá thiên hạ, thế nhưng cuối cùng cũng không nói ra được.

Gã trầm ngâm một lúc sau đó bình tĩnh nói:

- Con người ai cũng có lòng muốn thử vận may của mình cả. Hoặc giả sau khi bọn đệ luyện thành “Trường Sinh Quyết” sinh mạng giống như một giấc mộng huyễn hoặc, không phải hiện thực, khiến bọn đệ căn bản không biết sợ là cái gì

Sự thật bọn đệ muốn dưới áp lực lớn mà đấu tranh để sinh tồn, sự việc càng gian nan, càng khiến bọn đệ cảm thụ được sự lý thú của sinh mạng. Chí ít đối với Khấu Trọng mà nói thực tình là như vậy.

Lý Tịnh hồi phục lại sự bình tĩnh phân tích:

- Lần này không phải như vậy. Năm đó tại Lạc Dương cho dù các ngươi tứ diện thụ địch, nhưng cuối cùng cũng có những tình thế vi diệu để các ngươi lợi dụng. Song Trường An thành lại là nơi hoàn toàn khác. Chỉ cần bại lộ hành tung, đừng nói đến Dương Công Bảo Khố, muốn an toàn thoát thân đã là việc si tâm vọng tưởng rồi. Ta làm sao nhẫn tâm nhìn các người đi vào chỗ chết chứ.

Từ Tử Lăng ung dung nói:

- Lý đại ca cứ xem bọn đệ là hai kẻ đã từng bình thủy tương phùng là được rồi, đâu cần phải tự mình rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Bọn đệ tự biết lo cho cái mạng nhỏ của mình, Lý đại ca hà tất phí thần quan tâm bọn đệ.

Song mục Lý Tịnh hiện ra tình cảm thâm sâu than:

- Thế sao các ngươi mở miệng khép miệng đều kêu ta bằng Lý đại ca chứ? Có một số sự việc vĩnh viễn cũng không thay đổi được, nghĩ đến một ngày phải cùng hai ngươi trên chiến trường quyết trận sinh tử ta thật khó mà chấp nhận được. Ta dường như hiểu rõ các người, lại dường như hoàn toàn không hiểu các người.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Chính vì Lý đại ca và Khấu Trọng là hai loại ng hoàn toàn khác nhau. Biểu hiện bên ngoài thì hai người dường như có nhiều điểm chung chẳng hạn như trọng tình trọng nghĩa, lòng mang chí lớn..., thế nhưng điểm bất đồng thì lại lớn hơn nhiều. Lý đại ca nên biết Khấu Trọng chính là người trời sinh thích mạo hiểm, chuyên làm những việc khó khăn, chỉ muốn biến những việc không thể thành có thể thì trong lòng mới cảm thấy có được lạc thú, Lý đại ca có hiểu không?

Lý Tịnh ngạc nhiên một lúc, sau mới từ từ gật đầu nói:

- Ta muốn một mình ở đây suy nghĩ cho tường tận.

o0o

Từ Tử Lăng vào lại trong khoang thuyền. Đột Lợi đã ngồi vào chỗ

của Lý Tịnh vừa nãy, đang thì thầm to nhỏ với Khấu Trọng.

Khách nhân trong khoang thuyền đều không dám nhìn thẳng Từ Tử Lăng, chứng tỏ họ đã đoán ra bọn gã thật không phải người thường, có khi đã đoán ra thân phận thật của bọn gã.

Người khách ngồi kế bên Đột Lợi thấy Từ Tử Lăng nhìn mình bèn tự động nhường ghế, chạy qua bên ghế Từ Tử Lăng ngồi xuống khiến cho gã cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười, chỉ còn biết nói một tiếng đa tạ rồi ngồi xuống cạnh Đột Lợi.

Nhìn thấy ánh mắt chất vấn của Khấu Trọng, Từ Tử Lăng trước hết gật đầu sau lại lắc đầu rồi chỉ vào đầu mình nói:

-Y muốn suy nghĩ một chút.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Bọn ta có phải đã đánh giá thấp tên tiểu tử Lý Kiến Thành đó không?

Từ Tử Lăng cũng chỉ có thể cười khổ để đáp lại.

Hai gã trước tiên là đánh giá thấp Lý Nguyên Các nên cũng không để Lý Kiến Thành trong mắt, lại nghĩ Trường An do người có quân công cao nhất trong Lý Phiệt là Lý Thế Dân chiếm hết ưu thế.

Vừa rồi nghe Lý Tịnh nói mới kinh hãi nhận ra là tình huống xác thật không phải như vậy. Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát bắt tay cùng đối phó Lý Thế Dân, sau lưng lại được Lý Uyên hậu thuẫn, lại thêm bọn Hoảng Công Thác, Dương Hư Ngạn, thậm chí cả Thạch Chi Hiên tương trợ. Chỉ luận về thực lực thì Thiên Sách Phủ cũng không sánh bằng.

Có thể thấy tình huống bất lợi đối với Lý Thế Dân không chỉ có vậy. Vì Lý Kiến Thành có thân phận là thái tử nên những kẻ có lòng dạ phản trắc như Lý Mật và Độc Cô Phong đều cam tâm làm vây cánh cho hắn nhằm trừ đi mối đại họa là Lý Thế Dân.

Từ Tử Lăng hỏi Đột Lợi:

- Khả Đạt Chí có thật lợi hại như Lý Tịnh nói không?

Gương mặt Đột Lợi lộ ra thần sắc ngưng trọng nói:

- Khả Đạt Chí đầu quân Lý Kiến Thành chắn chắn là việc sau khi ta rời Quan Trung. Ta dám k định là có Hiệt Lợi, thậm chí Tất Huyền đứng sau lưng chỉ thị cho hắn, nếu không thì người kiêu ngạo tự phụ như Khả Đạt Chí đời nào lại chịu nghe mệnh lệnh của người Hán chứ. Ta đã từng giao thủ với hắn hai lần, bên ngoài tuy là bất phân thắng bại nhưng ta biết là hắn đã không dùng đến công phu thực sự của mình. Cuồng Sa Đao Pháp của người này chỉ có thể dùng một câu “thâm bất khả trắc” để hình dung. Hiệt Lợi đối với hắn cũng rất bội phục và hậu đãi.

Khấu Trọng hít vào một hơi lương khí nói:

- Như vậy xem ra dù có quyết chiến công bằng, người của các phái khác không xen vào thì bọn ta cũng thua nhiều thắng ít, huống hồ Lý Kiến Thành sẽ tuyệt không nói chuyện quy củ giang hồ với bọn ta.

Từ Tử Lăng trong hoàn cảnh đó vẫn điềm tĩnh cười nói:

- Ngươi không cần phải khổ não như vậy, vì bọn ta sẽ không có cơ hội bước vào Trường An nửa bước đâu.

Đột Lợi trong lòng bỗng nảy sinh một cảm giác vừa hoang đường vừa tức cười khó mà hình dung được, không nhịn được bật cười nói:

- Chi bằng cùng ta về Mạc bắc, giúp ta thống nhất Đột Quyết đi!

Cả hai gã đều mỉm cười, đương nhiên biết y chỉ là nói đùa, nhưng cũng cảm thấy được thành ý của y.

Khấu Trọng đặt tay lên vai Đột Lợi, ghé sát vào tai y nói:

- Nếu ta tìm không được bảo tàng, lại không chết đ nhất định sẽ đến Đột Quyết tìm ngươi. Lúc đó ngươi không được bạc đãi ta, chí ít cũng cho ta làm một chức tể tướng gì đó

Đột Lợi khẳng định nói

- Nhất ngôn vi định!

Sau lại cười nói:

- Bây giờ lòng ta lại mong cho ngươi không tìm được bảo tàng.

Khấu Trọng duỗi thẳng người lên nói:

- Xem ra hành tung của chúng ta đã bị tiết lộ, đến nơi nói không chừng đã có đại quân cung hầu chúng ta, chúng ta có nên xuống thuyền sớm hơn dự định một chút không?

Nói đến đó thuyền đột nhiên đi chậm hẳn lại. Ba người nhìn nhau, đều cảm thấy không ổn chút nào.

Chương 348: Cừu nhân kiến diện

Hai chiến thuyền từ phía sau vượt lên, cùng song hành với khách thuyền trên dòng Y Thủy.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Đột Lợi ba người chạy lên khoang thuyền phía trên thì không thấy Lý Tịnh đâu nữa. Hai chiến thuyền kẹp khách thuyền vào giữa nhưng cũng không hề tuốt kiếm giương cung, chỉ lệnh cho khách thuyền đi chậm lại. Bọn thuyền phu đều sợ đến không dám hó hé, chỉ biết cúi đầu vâng lệnh.

Quản sự của khách thuyền vốn là đầu mục của bang hội đến phía sau ba người, hạ giọng nói:

- Đây là tọa thuyền của Dương nguyên soái.

Mục quang ba người hướng lên kỳ hiệu của chiếc thuyền, Dương Công Khanh từ trong khoang thuyền bước ra nói, cười ha hả nói:

- Ba vị đi qua tệ cảnh, sao không để Dương mỗ làm tròn nghĩa địa chủ chứ.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Dương công đã lâu không gặp.

Đoạn đề khí nhảy vọt lên, hướng về phía thuyền của Dương Công Khanh, Từ Tử Lăng và Đột Lợi chỉ còn biết vội vã theo sau. Chiến thuyền lập tức tăng tốc, chớp mắt đã bỏ khách thuyền ở phía sau.

Sau một hồi hàn huyên tâm sự, Dương Công Khanh cười nói:

- Chúa thượng nghe ba vị từ phía Nam đến đây, không biết đã lo lắng đến thế nào nữa.

Khấu Trọng thuận miệng hỏi:

- Có phải là lo lắng sao chúng ta chưa ch

Dương Công Khanh cười khổ nói:

-Thiếu Soái hiểu lầm rồi, chúng ta vào trong khoang hãy nói.

Bước vào trong khoang thuyền, Dương Công Khanh lập tức cho tả hữu lui ra.

Sau khi mọi người an vị, Dương Công Khanh thu liễm tiếu dung, lạnh lùng nói:

- Vương Thế Sung con người này có người tài nhưng không chịu dùng, chỉ biết đại phong thân tộc, dùng người vào việc riêng, rõ ràng là uổng công Thiếu Soái đã vì hắn mà giành lấy một ưu thế tốt như vậy. Hiện tại quân của Lý gia lúc nào cũng có thể đánh về phía đông, đương nhiên là y nhớ lại Thiếu Soái tốt như thế nào.

Khấu Trọng không nghĩ là Dương Công Khanh đối với bọn họ hữu tình hữu nghĩa, đem mọi chuyện nói thẳng ra bèn nâng ly nói:

- Tiểu đệ kính Dương công một ly.

Đột Lợi cũng nâng li nói:

- Dương Công Khanh quả nhiên là một hảo hán tử. Vương Thế Sung có Dương công mà không chịu thiện đãi, nhất định hắn sẽ không có kết cục tốt.

Bốn người cùng nhau vui vẻ đối ẩm, đều có cảm giác thân thiết

Đột Lợi nói:

- Nếu quân Đường lập tức công đến, Dương công nghĩ cơ hội thắng bại thế nào?

Dương Công Khanh thẳng thắng nói:

- Trừ phi Lý Thế Dân đích thân cầm quân đốc soái thì còn có cơ hội thành công, nếu không thì quân Đường chỉ còn nước rút lui mà thôi.

Ba người đều động dung.

Khấu Trọng chau mày nói:

- Lời của Dương công phải chăng trước sau mâu thuẫn. Vừa rồi mới nói là Vương Thế Sung không biết dùng người, sẽ phải tự gánh hậu quả, hiện tại lại đề cao phân lượng của hắn như vậy.

Dương Công Khanh nói:

- Ta chỉ nói Vương Thế Sung bỏ qua một cơ hội tốt. Nếu y chịu trọng dụng Thiếu Soái, thừa thế tấn công quân Ngõa Cương, thu lấy số binh tướng, lương thực, giáp mã khổng lồ đó. Lại thừa cơ phụ tử Tiết Cử đang tấn công phía sau lưng quân Đường, tiến thẳng dến Quan Trung khiến cho Lý phiệt trước sau đều thụ địch, nói không chừng có thể công hạ được Trường An. Đáng tiếc lòng kị tài của y quá lớn, chỉ biết củng cố chiến quả, đến khi quân của cha con Tiết Cử bị Lý Thế

Dân phá được thì hối hận đã muộn. Ta và Trương lão đối với y sao không khỏi tâm ý nguội lạnh chứ.

Trương lão chính là một viên đại tướng khác của Vương Thế Sung

Trương Chấn Chu-, người này cũng đã từng đối với Khấu Trọng rất tốt.

Chỉ cần nghe Dương Công Khanh không chút tôn trọng gọi thẳng tên của Vương Thế Sung thì đã biết quan hệ của ông ta và Vương Thế Sung đã rạn nứt đến mức khó mà hàn g được.

Từ Tử Lăng lấy làm lạ hỏi:

- Hiện tại Lý Phiệt thanh thế đại thịnh, lại không có mối lo về phía tây, sao Dương công lại tin tưởng chắc chắn rằng Vương Thế Sung có thực lực để chống lại quân Đường chứ?

Dương Công Khanh đáp:

- Đường quân tuy thịnh, nhưng Vương Thế Sung cũng mới thu được mười mấy vạn hàng binh của quân Ngõa Cương, hàng tướng có bọn Đơn Hùng Tín, Tần Thúc Bảo, Trình Tri Tiết đều là tướng tài hiếm có. Quan trọng nhất là Lạc Dương là một thành lớn kiên cố, dễ thủ khó công, lại có phi thạch thần pháo và cung tiễn bắn xa đến năm trăm bộ, tướng thủ thành nội đều do thân tộc của Vương Thế Sung đảm đương. Quân Đường có muốn đánh thành cũng không dễ gì hạ được.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Theo ta nghĩ thì sự tình có lẽ là như vậy. Ôi! Vương Thế Sung có thật muốn gặp ta không, hắn sẽ không bày kế giết ta chứ?

Dương Công Khanh đáp:

- Theo lý thì nhất định không đâu. Hiện tại vấn đề mà hắn quan tâm nhất là quân Đường tiến về phía đông. Hắn đã từng đích thân hứa với ta và Trương lão là tuyệt không gia hại Thiếu Soái, Dương Công Khanh ta lý nào lại cùng hắn làm những chuyện vô sỉ không gì bằng đó chứ.

Khấu Trọng thập phần tin tưởng nói:

- Chỉ cần hắn chịu nghe ta nói một câu, bảo đảm sau đó sẽ không dám đụng đến một cọng lông của ta.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Tần Thúc Bảo hiện đang ở đâu?

Dương Công Khanh đáp:

- Y đang ở Lạc Dương.

Khấu Trọng cười nói:

- Cuối cùng cũng gặp được lão bằng hữu rồi.

Gã lại đặt một tay lên vai Đột Lợi, nháy mắt cười với y nói:

- Nói không chừng ta có thể kiếm một chiếc kiệu lớn tám người khiêng, cho người khua chiêng gióng trống đưa Khả Hãn về nhà. Hắc!

*

Hai chiếc chiến thuyền đỗ tại bến đò ở ngoài thành Lạc Dương, Dương Công Khanh phái người phi báo cho Vương Thế Sung, bảo hắn xuất thành gặp mặt. Chuyện này Dương Công Khanh và Khấu Trọng ba người đã bàn bạc kỹ lưỡng mới hành động, nếu không lỡ như "đi nhầm" vào thành, Vương Thế Sung nuốt lời thì khó mà thoát thân được.

Khấu Trọng cùng với Từ Tử Lăng và Đột Lợi lên sàn thuyền hân thưởng khung cảnh tráng lệ của thành Lạc Dương lúc hoàng hôn, không nhịn được hỏi Dương Công Khanh về chuyện của

Dương Công Khanh đương nhiên không biết quan hệ của gã và Lý Tú Ninh, lại tưởng là gã muốn biết tình hình trong và ngoài Lạc Dương nên than rằng:

- Bởi vậy mới nói là các người đến thật đúng lúc, nếu không Vương Thế Sung cũng không chịu cúi đầu nhận sai với các người. Lý Tú Ninh chính là vì Lý Phiệt đến đưa ra lời khuyến cáo cuối cùng với chúng ta. Giả như chúng ta không chịu đầu hàng thì quân Đường sẽ lập tức đánh tới. Vì tình thế cấp bách như vậy nên Vương Thế Sung không thể không nghĩ đến sự tương trợ của các người. Nếu không khi quân Đường đánh tới Lạc Dương, Thiếu Soái quân thừa thế tới tấn công thì Lạc Dương nguy mất.

Khấu Trọng chợt nghĩ đến một vấn đề khác, tạm thời quên đi Lý Tú Ninh hỏi:

- Đổng Thục Ni không phải là phi tần của Lý Uyên hay sao? Nếu hai bên khai chiến thì nàng ta phải làm sao?

Dương Công Khanh đáp:

- Xuất giá tòng phu, chuyện như của Thục Ni từ xưa tới nay có rất nhiều, có chuyện gì lớn đâu chứ. Nghe nói Lý Uyên đối với Thục Ni sủng ái không kém gì sủng phi Trương Tiệp Dư và Duẫn Đức phi, lại được Lý Kiến Thành âm thầm chống lưng, trong cung nhà Đường muốn gió được gió muốn mưa được mưa, dù trời sập cũng đâu cần sợ chứ.

Khấu Trọng từ Đổng thục Ni nghĩ đến Vinh Giảo Giảo, lại từ Vinh Giảo Giảo nghĩ đến Vinh Phụng Tường chính là Bích Trần yêu đạo nói:

- Vinh Phụng Tường có phải cũng đã về Lạc Dương không? Hắn và Vương Thế Sung hiện tại quan hệ thế nào? Dương công có nói với Vương Thế Sung rằng Vinh Phụng Tường chính là Bích Trần lão yêu của Lão Quân Miếu giả dạng không?

Năm đó Bích Trần đã phái Khả Phong đạo nhân làm gian tế, giúp Lý Mật và Độc Cô Phiệt đến hành thích Vương Thế Sung, thiếu chút đã thành công.

Dương Công Khanh tỏ vẻ giận dữ nói:

- Không biết Vinh Phụng Tường đã dùng thủ đoạn gì khiến Huyền Ứng thái tử toàn lực nói giúp cho hắn. Kết quả là Vinh Phụng Tường tuy phải bồi thường một khoản tài vật lớn nhưng lại bảo trì được quan hệ tốt với Vương Thế Sung. Ba ngày trước hai cha con hắn mới từ phương nam trở về. Ngươi gặp Vương Thế Sung tốt nhất là đừng nhắc tới chuyện này, nếu không thì Vương Thế Sung rất khó hạ đài mà Huyền Ứng thái tử cũng cảm thấy rất không vui.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Chẳng trách hai cha con Vương Thế Sung lại mất lòng người đến

như vậy.

Từ Tử Lăng và Đột Lợi đứng ở đầu thuyền, nhìn về thành Lạc Dương đứng sừng sững phía trước, nhớ lại đoạn đường gian nan kinh tâm động phách mà mình từng trải qua, cảm giác sung sướng trong lòng khi vượt qua được hiểm nguy cứ từng đợt từng đợt dâng lên như thủy triều.

Mặt trời đang lặn xuống dãy núi phía bên trái phát tán những tia nắng cuối cùng càng làm tăng thêm dáng vẻ kiêu hùng không gì so sánh được của tòa thành vĩ đại này

Từ Tử Lăng đột nhiên hỏi:

- Lưu Vũ Chu và Tống Kim Cương có phải đã trở thành chó săn của Hiệt Lợi rồi không?

Đột Lợi lộ ra thần sắc khinh thường nói:

- Có thể nói là vậy, Lưu Vũ Chu con người này là kẻ phản phúc. Lúc xưa hắn từng làm hiệu úy cho Mã Ấp Ưng Dương phủ, Mã Ấp thái thú là Vương Nhân Cung là người rất có danh vọng đã một tay nâng đỡ hắn. Nào ngờ hắn không những đã tư thông với tì thiếp của Nhân Cung mà còn nhân lúc có nạn đói vu oan cho Nhân Cung là không chịu phát lương chẩn tai, khích bác gây ra công phẫn. Sau đó lại dẫn đệ tử Ưng Dương phái đi hành thích Nhân Cung, hành vi bất nghĩa hết sức đê tiện. Đối với bọn ta mà nói, hạng người này dùng để gây náo loạn ở Trung Nguyên là thích hợp nhất. Ý! Ngươi sao lại hỏi đến người này?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta chỉ muốn biết quan hệ của hắn và Hiệt Lợi để tìm hiểu xem

Vương Thế Sung có kết thành liên minh với Lưu Vũ Chu không, nếu không thì Khả Hãn sẽ tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mất.

Đột Lợi giật mình nói:

- Tử Lăng quả là tâm tư cẩn mật. Để lấy lòng của Lưu Vũ Chu, Vương Thế Sung tên tiểu nhân đê tiện đó dám bán đứng ta lắm. Hắn cũng có thể thông tri cho Lưu Vũ Chu dọc đường giết chết ta, vậy thì Vương Thế Sung có thể trút hết trách nhiệm rồi.

Từ Tử Lăng nói:

- Cứ theo khẩu khí của Dương Công Khanh thì Vương Thế Sung hiện thời d như là có chỗ chống lưng nên không lo sợ gì cả. Nghĩ lại nguyên nhân chỉ có thể là Lưu Vũ Chu và Tống Kim Cương. Chỉ cần hai kẻ này còn như hổ đói rình mồi bên cạnh nhà Đường ngày nào thì ngày đó quân Đường còn chưa dám đánh về phía đông. Vì vậy Vương Thế Sung tuyệt không vì Khấu Trọng mà đắc tội với hai người Lưu, Tống. Hai người đó lại không dám nghịch lại ý của người đỡ đầu cho chúng là Hiệt Lợi.

Đột Lợi trầm giọng nói:

- Phải chăng Tử Lăng nghĩ rằng trước mắt chỉ là Vương Thế Sung muốn dụ ta vào bẫy?

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Vương Thế Sung tuyệt không dám tại Đông Đô động thủ đối phó huynh vì làm như vậy thì quá ngu xuẩn, chỉ tổ rước lấy sự báo thù của thân tộc Khả Hãn và trở thành tử địch của ta và Khấu Trọng, lại còn chuốc lấy sự bất mãn của các vị đại tướng bổn bộ như Dương Công Khanh và Trương Chấn Chu, đối với hắn quả là trăm hại mà

không lợi. Thượng thượng chi sách là như Khả Hãn đã nói, âm thầm thông báo cho Lưu Vũ Chu để bọn chúng chặn đường hành thích Khả Hãn, lại còn có thể thi hành khổ nhục kế, hi sinh vài tên thủ hạ vậy thì còn ai dám nghi ngờ hắn chứ!

Đột Lợi than:

- Đầu óc của Tử Lăng thật lợi hại, ta xem ngươi đã tính toán rõ ràng cả rồi. Tên Vương Thế Sung này vì thế mới chịu khuất tất cúi đầu đến đây gặp mặt. Thế nhưng như vậy đối với chúng ta cũng có lợi, có thể tương kế tựu kế, ung dung đối phó. Ôi! Nghĩ đến cùng nhau trải qua một trường hoạn nạn bây giờ nói đi là đi, thật khiến người khó mà dứt ra

Từ Tử Lăng ngắm ánh mặt trời cuối cùng khuất hẳn sau dãy núi phía tây, chầm chậm nói:

- Nhật nguyệt chuyển dời, đời người đổi thay, chỉ cần ta và Khấu Trọng không chết thì mọi người cũng có ngày đoàn tụ. Ha! Lúc đó chỉ cần không phải đối trận sa trường là được!

Đèn đuốc được thắp lên, một chiếc thuyền đến từ hướng Đông Đô thuận dòng tiến về phía bọn họ.

*

Vương Thế Sung cuối cùng cũng nghe tin mà đến.

Đi cùng với hắn là hai nhi tử Vương Huyền Ứng và Vương Huyền Thư. Vương Thế Sung lão hồ li này cố ý ăn mặc như người bình thường lên thuyền gặp bọn Khấu Trọng ba người, nhưng trong đám tùy tùng lại có cao thủ ẩn phục.

Vừa gặp mặt hắn đã làm ra vẻ hổ thẹn hối hận, tự trách mình bị tiểu nhân mê hoặc, nhất thời hồ đồ, mới có những hành động gần như vong ân phụ nghĩa như vậy. Sau lại đem hết trách nhiệm trút lên đầu Lý Thế Dân.

Ba người đương nhiên không vạch mặt hắn, chỉ nói vài lời sáo rỗng tỏ vẻ cảm thông. Khấu Trọng biểu thị có lời muốn nói cùng ba cha con hắn, mọi người bèn bước vào trong khoang phân chủ khách ngồi xuống đàm đạo.

Khấu Trọng cười nói:

- ần nhìn thần sắc của thánh thượng thì biết thánh thượng đối với việc quân Đường đông tiến đã có kế hoạch đối phó ổn thỏa rồi, không biết Khấu Trọng có nói sai không?

Vương Thế Sung còn chưa kịp đáp, Vương Huyền Ứng đã ngạo nghễ nói:

- Nếu luận thanh thế quân Đường làm sao bằng quân Ngõa Cương lúc xưa. Bọn chúng tuy có thể ở Quan Trung xưng vương xưng bá, nhưng tại chỗ này đâu tới lượt bọn chúng sính cường. Năm đó Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân tấn công Lạc Dương không phải đều bị đánh đến nỗi ôm đầu máu bỏ chạy sao.

Khấu Trọng nghe hắn nói đến mức ngẩn người ra. Vương Huyền Ứng hoàn toàn quên mất ngày đó là do ai đã đại phá Lý Mật. Hắn nói đến nước bọt văng tung tóe cứ như tất cả công lao đều là của mình hắn lập nên vậy.

Vương Thế Sung hiển nhiên tỏ vẻ bối rối, trừng mắt nhìn vương nhi một cái tiếp lời:

- Chúng ta tất nhiên không dám khinh địch, chẳng qua Lý gia và cha con Tiết Cử đã đánh nhau một trận đại tổn nguyên khí, tạm thời còn chưa đủ năng lực tới xâm phạm. Thế nhưng chúng ta hiện tại cũng toàn lực bị chiến, sẵn sàng ngăn địch.

Vương Huyền Thư ngày trước đã từng theo Khấu Trọng đến Yển Sư quyết chiến với Lý Mật, lúc đó ai cũng biết đó là chiến tích huy hoàng của Khấu Trọng. Hắn nghe huynh trưởng nói vậy lập tức đỏ mặt, tỏ vẻ hết sức hổ thẹn mà cúi đầu xuống.

Vương Huyền Ứng vẫn chưa dứt lời nói:

- Lý Phiệt tuy không còn nỗi lo ở phía tây nhưng muốn phá Đông Đô của chúng ta thì chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi.

Nếu không phải vì Khấu Trọng tuyệt không thể để cho Lạc Dương rơi vào tay Lý Thế Dân thì lúc này đã phủi tay bỏ đi rồi. Chỉ hận Đông Đô Lạc Dương quan hệ trọng đại, từ đây có thể đánh vào Ba Thục và cả miền nam, lại có vị trí chiến lược khống chế cả đại giang thượng du. Vì thế gã chỉ đành nhẫn nại ngồi đó mà phân tích lợi hại cho cha con bọn chúng.

Vương Thế Sung cân nhắc một lúc mới nói:

- Ta sớm biết Khấu huynh đệ không phải tầm thường, nhưng không thể ngờ được Khấu huynh đệ chỉ trong vẻn vẹn có mấy năm ngắn ngủi như vậy đã có thể ở Bành Lương lập ra Thiếu Soái quân danh chấn thiên hạ. Trước tiên phá liên quân của Đỗ Phục Uy và Trầm Pháp Hưng ở Giang Đô, sau lại phá liên quân Tiêu Tiễn, Chu Xán và Tào Ứng Long như nước vỡ đê, chiến tích oanh liệt như vậy cả Lý Thế Dân cũng khó sánh bằng. Chỉ mong Thiếu Soái có thể khẳng khái bỏ qua hiềm khích cũ, không tính toán chuyện hồ đồ trước kia của Vương Thế Sung ta, hai bên kết thành liên minh thì sợ gì đám

quân Đường nho nhỏ kia chứ.

Khấu Trọng trong bụng hiểu rõ Thiếu Soái quân của gã binh yếu thế cô, đâu đáng cho Vương Thế Sung để mắt tới, hắn chấm trúng chính là tài trí và danh vọng của bản thân gã.

Ngày đó Vương Thế Sung muốn giết gã mà không được, danh dự đã bị ảnh hưởng rất nghiêm trọng, càng khiến thủ hạ thấy được bản tính kị tài của hắn. Nếu như được Khấu Trọng thuận theo thì thanh danh đã mất của hắn tự nhiên là sẽ tốt lên nhiều cũng không cần phải dùng trọng binh phòng thủ mặt đông, thật là trăm lợi mà không hại. Nói cho cùng, tất cả mọi người, bao gồm cả Lý Thế Dân, không ai muốn chuốc lấy những kình địch đáng sợ như Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng cười nhạt nói:

- Nhìn vẻ ngoài mà nói Đại Trịnh quả là binh cường mã tráng, thành lũy kiên cố, thế nhưng nếu Lý Thế Dân đích thân cầm quân đến đánh thì tình thế sẽ không được lạc quan như Huyền Ứng thái tử tưởng tượng đâu.

Vương Huyền Ứng tức giận ra mặt nhưng lại cố nén cơn giận xuống trầm giọng hỏi:

- Thiếu Soái sao lại nói vậy?

Vương Thế Sung biết rõ tài trí của Khấu Trọng nên chú ý lắng nghe.

Khấu Trọng ung dung nói:

- Nếu ta là Lý Thế Dân, ta sẽ đem đại quân từ Quan Trung đến thẳng Hà Nam, lấy cứng chọi cứng, chiếm lấy cứ điểm chủ yếu về phía tây

này của Đông Đô, bức bách các người phải thoái thủ Lạc Dương. Sau đó lại dùng kế ly gián, bất chấp thủ đoạn uy hiếp, dụ dỗ, chiêu hàng các chủ tướng của các thành trì lớn nhỏ thuộc ngoại vi của Lạc Dương. Huyền Ứng thái tử nghĩ xem khi đó các người có mấy phần cơ hội bảo vệ được Lạc Dương?

Vương Thế Sung và Vương Huyền Thư đồng thời biến sắc.

Nên biết Vương Thế Sung trọng dụng thân tộc khiến cho chính quyền nộ mâu thuẫn trầm trọng, không thu phục được nhân tâm, hệ phái đấu tranh không lúc nào dừng. Ngược lại, Lý Thế Dân thanh danh cực cao, chỉ mỗi việc y dung nạp được Lý Mật đã khiến thiên hạ kính phục. Lại thêm Phật Đạo lưỡng môn chống lưng cho y, thật sự rất có khả năng y không cần tốn một binh một tốt nào cũng chiêu hàng được một lượng lớn binh tướng thủ hạ đã nản lòng với Vương Thế Sung. Lần này Vương Thế Sung muốn làm hòa với Khấu Trọng cũng chính vì muốn ổn định quân tâm. Thế nên mấy câu này của Khấu Trọng đã nói đúng điểm yếu hại chí mạng của hắn

Vương Huyền Ứng nào chịu nhận thua, ngang ngạnh nói:

- Lý Thế Dân một ngày không hạ được Đông Đô cũng không thể coi là thắng trận này. Đợi cho bọn chúng binh tướng mỏi mệt, thương vong thảm trọng thì chúng ta có thể bố trí phản công, khiến hắn đến thì dễ mà đi thì khó.

Hắn ngừng một chút lại nói:

- Cái này đương nhiên chỉ là giả thiết hắn có thể bức chúng ta cố thủ Lạc Dương, nếu không thì không cần phải nói nữa.

Vương Huyền Thư nhịn không được nói:

- Lý Thế Dân thiện việc dùng kị binh tác chiến, khó mà chống được. Chúng ta nếu đem quân chủ lực đóng tại ngoại thành mà quyết thắng phụ thì chính là lấy sở đoản của mình đánh với sở trường của địch, chắc chắn sẽ thua.

Vương Thế Sung gật đàu đồng ý nói:

- Huyền Thư nói đúng lắ

Sau lại quay sang Khấu Trọng nói:

- Cho dù quân Đường đông hơn chúng ta gấp bội, muốn công hạ Lạc Dương cũng không phải chuyện dễ. Thiếu Soái đối với chuyện này có cách nhìn như thế nào?

Khấu Trọng dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Vương Huyền Thư một cái đoạn đáp:

- Chỉ có kẻ ngốc mới ngạnh thủ Lạc Dương. Nếu quý quốc bị ép phải thoái thủ Lạc Dương thì ta thấy Lý Thế Dân sẽ tiện đường nam đánh chiếm Y Khuyết, bắc vây Hà Nội. Lại lần nữa phân binh đánh hai trọng thành Lạc Vi và Hồi Lạc, quân chủ lực sẽ đến Khâu San, khép kín vòng vây đối với Đông Đô, đoạn tuyệt đường cung ứng lương thảo để quý quốc phải rơi vào khốn cảnh bị cô lập, chỉ còn nước chịu trận mà thôi.

Ngày trước gã vì đối phó Lý Mật đối với tình thế những vùng phụ cận Lạc Dương đã khổ công nghiên cứu một phen, lại cùng với bọn Dương Công Khanh xem đi xem lại nhiều lần, nên giờ đây đối với tình thế Lạc Dương gã rõ như lòng bàn tay, thuận miệng nói ra khiến Vương Huyền Ứng cũng phải ngậm miệng không nói được tiếng nào.

Vương Thế Sung sắc mặt đại biến nhưng lại hồi phục ngay, ung

dung cười nói:

- Với binh lực của Lý gia hiện nay chỉ e không thể thực hiện những lời mà Thiếu Soái nói được.

Sách lược đối phó với Vương Thế Sung của Khấu Trọng cũng chỉ có một chiêu “rung cây nhát khỉ” mà thôi. Chỉ cần gã dọa cho Vương Thế Sung cảm thấy sắp đại họa lâm đầu thì gã có thể biến hắn thành một con hữu dụng nhất trong tay để đối phó với Lý Thế Dân. Một khi Đông Đô bị phá thì Thiếu Soái quân sẽ bị mất tấm bình phong ở phía tây bắc, trận cước đang tạm thời ổn định sẽ bị quân Đường thế như chẻ tre làm tan nát hết.

Khấu Trọng thản nhiên nói:

- Thánh thượng phải chăng nhận thấy thực lực của Lý Thế Dân không đủ để đối phó với liên quân của người và Lưu Vũ Chu, có chỗ dựa vững chắc này nên không cần sợ gì cả?

Vương Thế Sung tâm thần chấn động, sắc mặt thoáng biến đổi, đành phải mỉm cười để che dấu sự kinh hãi trong lòng, điềm nhiên nói:

- Đại Trịnh ta và Định Dương Khả Hãn Lưu Vũ Chu không có bang giao gì, là địch không phải bạn. Thiếu Soái vì sao lại đoán ta cùng Lưu Vũ Chu liên kết kháng Đường chứ?

Khấu Trọng nhìn biểu tình của Vương Thế Sung lại càng khẳng định Tống Kim Cương đã đến Lạc Dương và đã cùng Vương Thế Sung bí mật hiệp nghị rồi, gã nhún vai nói:

- Cho dù các người song phương không có minh ước, nhưng Lưu Vũ Chu và Tống Kim Cương đã sai cao thủ hành thích Lý Thế Dân rồi xuất binh đánh nhà Đường. Chỉ tiếc là bọn chúng đã thất bại quá

nhanh khiến cho Lưu, Tống không thể nào phối hợp được. Lần này Lý Thế Dân đến đánh Lạc Dương, thì Lưu, Tống sẽ tuyệt không ngồi nhìn mà bỏ qua cơ hội một lần nữa, thế mới biết đó chính là nỗi lo trong lòng của Lý tiểu tử.

Ba cha con gã vốn đang bình tĩnh lắng nghe nhưng đến câu cuối đã nhịn không được mà lộ ra bộ mặt kinh hãi.

Khấu Trọng không để cho bọn chúng có thời gian suy nghĩ, giống như là không có chuyện gì đột nhiên hỏi:

- Vinh Phụng Tường ở phương nam không mở được thương bang đại hội đã cùng với con gái trở về, hắn có nói với thánh thượng Đỗ Phục Uy đã đầu hàng Lý gia rồi không?

Vương Thế Sung cuối cùng cũng đánh mất vẻ lãnh đạm, thất thanh nói:

- Cái gì?!

Khấu Trọng thầm thở ra một hơi, biết là sau một hồi hao phí tinh thần liên tiếp thi hành kế công tâm, rốt cuộc gã cũng đả động được lão hồ li đê tiện vô sỉ này rồi.

Chương 349: Ỳ môn nhược thị

Vương Thế Sung y theo lời Khấu Trọng, sắp xếp cho bọn ba người Khấu Trọng âm thầm xâm nhập vào Đông Đô. Tất cả cùng ngụ trong tiểu viện ở một phường tĩnh lặng phía nam thành, ngay bên cạnh bến đò nhỏ, ở đó ngõ cụt phía sau là sông, có thuyền thoi sắp sẵn cho ba người tiện di chuyển, cũng thuận cho việc trốn chạy. Chỉ cần khoảng thời gian uống một chén trà là có thể đến được Thiên Tân Kiều tiếp thông nam bắc, giao thông rất thuận tiện. Bọn họ khéo léo từ cối bọn người do Vương Thế Sung phái đến hầu hạ, hy vọng được tĩnh tại nghỉ ngơi sau cước trình mệt mỏi.

Dương Công Khanh tự thân lo y phục, cơm rượu cho bọn họ, lại hẹn sẽ cùng Trương Chấn Chu ngày mai đến Đổng Gia tửu lâu dùng cơm sáng, sau đó chia tay.

Hai gã vừa tắm giặt thay đồ, vừa đùa đùa cợt cợt tự nhiên cứ như đang ở nhà mình, thực là thống khoái.

Sau khi Khấu Trọng kể lại tường tận cuộc đối thoại với phụ tử Vương Thế Sung ba người, Đột Lợi than:

- Nói thật rằng, năm đó ngươi đại phá Lý Mật, ta và Thế Dân còn nghĩ Khấu Trọng ngươi đến bảy phần là nhờ vào vận khí, chỉ có ba phần là dựa vào bản lĩnh của mình. Sau khi ngươi đả bại được Vũ Văn Hoá Cập, làm điên đảo liên quân Đỗ

Trầm, đả bại được bọn Tiêu Tiễn, Chu Xán và Tào Ứng Long, bọn ta cũng chỉ nghĩ là ngươi nhất thời đạt thành quỷ kế mà thôi. Đến hôm nay được nghe chuyện ngươi áp dụng chiến lược doạ Vương Thế

Sung về việc Đường quân vây đánh Lạc Dương, đủ biết tài trí Khấu Trọng ngươi thật là vô bờ bến. Ngươi đã được mệnh trời, chỉ tuỳ tiện xuất ngôn là thành sách lược, nếu là kẻ khác tưởng có cố bóp óc cũng chẳng ra. Nếu Vương Thế Sung chịu trao quyền chỉ huy cho ngươi thì việc hươu vào tay Thế Dân huynh hay là ngươi còn tuỳ vào vận số.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Y đến đại tướng trung thành cảnh cảnh của mình cũng không tín nhiệm, huống hồ là ta.

Từ Tử Lăng đáp:

- Ngươi có cùng y trao đổi về vấn đề của Khả Hãn không.

Khấu Trọng cau mày nói:

- Kỳ quái thật! Chính y chủ động đề xuất lại tỏ ra tích cực khác thường. Bất quá ta đang đề nghị Dương Công Khanh hộ vệ Khả Hãn trở lại Mạc bắc. Y nói việc đó để người khác làm, lão hồ ly này thật là nhỏ mọn.

Đột Lợi bội phục nhìn chòng chọc vào Từ Tử Lăng, đem phân tích của Từ Tử Lăng kể lại cho Khấu Trọng rõ.

Khấu Trọng vỗ đùi nói:

- Tâm của Lăng thiếu gia thanh trong như nước, ta đây vĩnh viễn không thể so bì được. Vương Thế Sung đã an bài để ngươi tối mai khởi trình lên phía bắc, liệu có cách nào ứng phó với việc đó không?

Lại nói:

- Chẳng trách hắn phủ nhận chuyện có hiệp nghị Lưu Vũ Châu và Tống Kim Cương, rõ ràng là sợ ta sinh nghi.

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói:

- Người từng giáo huấn về việc Vương Thế Sung và Đậu Kiến Đức kết minh, vậy Vương lão hồ ly đã nói những gì?

Khấu Trọng nghiến răng giận dữ đáp:

- Ta đã từng nói chuyện với y nhưng y chẳng hé răng. Hừm! Nay đã quá muộn rồi! Ta thực sự muốn ghé thăm Vinh phủ, để xem hắn vấn tội Vinh Phụng Tường ra sao.

Đột Lội lắc đầu nói:

- Vinh Phụng Tường có thế lực thâm căn cố đế tại Lạc Dương. Tuy y nương tựa vào Vương Thế Sung nhưng nếu Vương Thế Sung vọng động thì cũng chưa biết thế nào. Ta đồ rằng Vương Thế Sung lần này sẽ nhẫn nhịn, chờ dịp khác mới tính sổ với Vinh Phụng Tường

Nghe đến đây Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng biến sắc.

Khấu Trọng vừa rồi lập kế “khiêu khích li gián” đối với Vương Thế Sung, là vì hai cha con Vinh Phụng Tường có vẻ ám muội kết bè với Âm Quý Phái, lại có quan hệ nhằng nhịt với Dương Hư Ngạn.

Nếu Vinh Phụng Tường bảo trì được thế lực ở Lạc Dương, đối với hai gã mà nói chỉ có hại mà không có lợi. Nếu y lại tiến dẫn Thạch Chi Hiên hoặc Chúc Ngọc Nghiên, hai đại cao thủ Ma Môn, đối phó với hai gã thì tình hình rõ ràng không dễ chịu chút nào. Chỉ có những kẻ hồ đồ mới cho rằng điều đó không hại gì.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Những lời Khả Hãn vừa nói thật hợp đạo lý. Ta xem Vương Huyền Ứng đối với Vinh yêu nữ đã trầm sâu vào vòng mê luyến, nói không chừng y đã bị Vinh yêu nữ moi hết mọi bí mật về chúng ta rồi.

Đột Lợi cười to đáp:

- Nói chuyện về cạm bẫy của nữ nhân, ta tứng chí đấy. Người ta chẳng gọi là “no cơm ấm cật dậm dật khắp nơi” hay sao?

Từ Tử Lăng nâng chén cười:

- Uống rượu luận việc thì được nhưng nếu như Khả Hãn nói về chuyện ăn chơi, xin thứ cho tiểu để không thể phụng bồi, ngài có thể cậy Thiếu Soái đại phát thanh lâu cho xứng danh một nam tử hán.

Khấu Trọng nhấc chén rượu vờ giận quát:

- Lăng thiếu gia muốn hại ta chăng? Ngươi biết là thanh lâu vận của ta và ngươi giống nhau mà. Mỗi lần đến thanh lâu đều có không kết quả tốt, bao gồm cả lần trước chỉ thiếu một chút nữa là đã bị Chúc yêu phụ hãm hại rồi.

Trong tiếng cười vang, ba người cùng nâng chén.

Nghĩ lại từ khi thoát được khỏi hiểm tử trên dòng Hán thuỷ đến bây giờ, khoảnh khắc trước mắt như có cảm giác sống lại thực là trân quý.

- Bình! Bình! Bình

Phía ngoại viện có người đập cửa vang trời, thế nhưng hình như đối phương lại không dùng vòng đồng trên cửa để gõ, khiến người ta có cảm giác thật kinh tâm động phách.

Ba người chụm đầu vào nhau, không ngờ có người to gan như vậy, có tiếng thanh âm thô hào ở phía ngoài nói:

- Tần gia Thúc Bảo đã đến! Còn không mau mở cửa ra!

Tiếp đó có thanh âm quen thuộc của Tần Thúc Bảo đáp:

- Lão Trình ngươi nhỏ mồm đi một chút, có được không? Ai muốn nghe ngươi nâng bi ngựa?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vô cùng phấn khích, cửa đã rộng mở, đợi cho Tần Thúc Bảo và một đại hán nữa đi vào, hơi rượu bốc lên càng hưng phấn chẳng nói lên lời.

Tần Thúc Bảo án ngữ trên thềm đá, hai cánh tay dang rộng ôm hai gã một cái thật chặt, cười khanh khách nói:

- Cứ tưởng ngày đó ở giữa hoang sơn gặp phải hai gã tiểu tử vô danh tiểu tốt, nào ngờ là kẻ phong vân tung hoành thiên hạ. Hai tiểu tử các ngươi thực không có nghĩa khí, tự mình trốn chạy khắp đầu trời cuối đất, liên lụy ta bị bắt sống đem cho bà nương Trầm Lạc Nhạn làm thân trâu ngựa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy gã thật là một hán tử chân chính, nhiệt huyết ngất trời, cũng ôm chặt lấy y, cùng đấm vào lưng nhua thùm thụp, chỉ có bằng nhưng động tác nguyên thủy này mới diễn tả hết được sự vui mừng chấn động trong lòng.

Khấu Trọng cười nói:

- Có lòng không ngại chẳng thành công, bọn ta đã đánh bại lão bản của huynh (chỉ Lý Mật) vậy chẳng phải là giúp huynh thoát li khổ hải sao?

Đại hán đi cùng Tần Thúc Bảo đúng là một kẻ không thích nghe lời lải nhải bèn nói:

- Lão tử không ôm n nhân mà ngủ theo ngươi đến đây. Ngươi mãi lo tình có cựu không chịu dẫn kiến ta, vậy thì còn nói tình bằng hữu con bà gì.

Tần Thúc Bảo buông hai người ra, nhíu mày nói:

- Ta đã nói rằng ta tự đi một mình được rồi, ngươi lại nhất định đòi theo. Tiểu Trọng, Tiểu Lăng! Đây là Trình Giảo Kim đã từng chỉ dùng 500 người mà đại phá địch quân cả vạn người.

Hai gã đã nhiều lần nghe tới danh tự này, đã khắc sâu ấn tượng trong tâm khảm. Trước hết là tên của y đích thực cổ quái, hơn nữa lại là một mãnh tướng, trong lòng đã sớm hâm mộ. Sau khi định thần chỉ thấy người đó thân thể tráng kiện, mình như trụ sắt, lưng gấu eo hổ, cơ bắp cuồn cuộn, khuôn mặt hơi xấu xí, nhưng toát lên vẻ hào sảng bức nhân.

Trình Giảo Kim bất mãn nói:

- Ta cải danh thành Trình Tri Tiết rồi, làm gì còn cái tên Trình Giảo Kim nữa. Hãy cẩn thận cái miệng của ngươi đó.

Tần Thúc Bảo ôm bụng cười lăn, Trình Giảo Kim khoa chân múa tay hớn hở nói:

- Ta đây chỉ thích kết giao với anh hùng hào kiệt, lão Tần đã nhiều lần nói chuyện với ta về các ngươi, hôm nay mới được gặp mặt! Hà! Bọn ta đi uống rượu đi!

Đột Lợi ra ngoài theo cửa lớn, cười nói:

- Đã uống rượu sao không vào phòng?

Qua ba tuần rượu, hơi men bốc mạnh, năm đều mới gặp nhưng giông như đã quen từ lâu, thêm vài chén rượu nữa thì mọi người đều có gì nói nấy, hoàn toàn không có cố kị gì.

Trình Giảo Kim quay sang Đột Lợi cười đáp:

- Trước đây ta đây không thích thát tử Đột Quyết, chỉ là gặp được ngươi nói được tiếng Hán, lại thấy Tiểu Lăng và Tiểu Trọng coi ngươi như huynh đệ một nhà mới thấy rằng thát tử cũng như hán tử đều là con người ta, đều có tốt có xấu, có quân tử có tiểu nhân nên mới ngồi uống rượu với ngươi. Nào ngờ ta càng nhìn ngươi càng thuận mắt, xin kính lão ca một chén!

Đột Lợi chúm môi cười khổ không thể không cùng gã đối ẩm, may sao Đột Lợi rất hân thưởng loại người thẳng thắn hào sảng đích thực là một hán tử, nên không để ý chuyện này nữa.

Tần Thúc Bảo gắp thịt cá vào bát cho từng người, cười nói:

- Ta mới gặp lão Trình cùng nhau đến thanh lâu thưởng nhạc tìm vui, đang lúc ôm ôm ấp ấp cực lực làm việc, thì Dương Công Khanh sai người lại thông báo rằng ba người bọn ngươi đã đến. Ta cân nhắc đủ đường, lập tức bỏ thanh lâu, đến ngay đây để được gặp các ngươi.

Trình Giảo Kim mỉm cười nói:

- Rõ ràng là nghe được ngươi ở phòng bên chưa đầy ba hiệp thì đã đánh trống rút lui rồi, có gì to tát mà nói chứ!

Tần Thúc Bảo ngăn lại nói:

- Thì ra ngươi chỉ nghe mà không làm, chẳng trách lúc đập lại động khí như vậy.

Chúng nhân thảy cùng cười ầm ĩ. Tần Thúc Bảo than:

- Ta muốn được chơi bời cho thống khoái đêm nay, bởi vào lúc hoàng hôn ngày mai ta và lão Trình phải phụng mệnh hộ tống một người lên phương bắc, thực xui xẻo!

Khấu Trọng sực tỉnh, đảo mắt nhìn Từ Tử Lăng và Đột Lợi.

Đột Lợi trầm giọng nói:

- Ngươi không biết phải hộ tống người ta sao?

Trình Giảo Kim thấy ba người sắc mặt biến đổi, ngạc nhiên hỏi:

- Theo lời của Vương Thế Sung thì khi nào xuất phát mới nói cho chúng ta biết hộ tống người nào, bắc thượng theo lộ tuyến nào. Có gì bất ổn chứ?

Tần Thúc Bảo tiếp lời đáp:

- Lúc hoàng hôn chúng ta đã nhận được kim bài của Huyền Ứng thái tử, lệnh cho chúng ta triệu tập bản bộ đợi lệnh xuất phát. Chỉ biết trên đường sẽ rất tịch mịch, chỉ còn buổi chiều nay để hưởng thụ nữa

thôi.

Từ Tử Lăng truy hỏi:

- Nhận xét của ngươi về Vương Thế Sung thế nào?

Trình Giảo Kim đáp:

- Y không thể so bằng Lý Mậtược, tên tiểu tử Vương Huyền Ứng đó lại càng không nên người, các mệnh lệnh đều làm chúng nhân khí nộ.

Khấu Trọng đáp:

- Gần đây có người nào du thuyết các ngươi phản Vương Thế Sung không?

Tần Thúc Bảo ngây người nói:

- Làm sao ngươi biết được? Trầm Lạc Nhạn đã tiềm nhập Lạc Dương, du thuyết ta đầu hàng Lý Mật, bất quá đã bị ta cự tuyệt, việc này không có một người thứ ba biết được.

Từ Tử Lăng than:

- Các người đương nhiên sẽ không nói ra rồi, chỉ là Trầm Lạc Nhạn đã cố ý tiết lộ điều đó, bức các người làm phản, đó gọi là ly gián kế.

Trình Giảo Kim đột nhiên nổi giận nói:

- Trầm Lạc Nhạn thật đáng ghét!

Khấu Trọng đáp:

- Vương Thế Sung làm trò thô bỉ như vậy chỉ là y muốn giết ngươi mà thôi.

Trình Giảo Kim cùng Tần Thúc Bảo đều lấy làm ngạc nhiên.

Đột Lợi điềm tĩnh nói:

- Người được Vương Thế Sung giao cho các ngươi hộ tống chính là ta, chính là kế “tá đao sát nhân”. Ngọn đao đó chính là Lưu Vũ Ch Tống Kim Cương.

Khấu Trọng đang đợi giải thích thì có thanh âm của nữ tử từ phía bến đò hậu viện vọng lại:

- Khấu Trọng, Từ Tử Lăng! Các ngươi ra đây ngay!

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Lăng thiếu gia cứ thong thả giải thích rõ cho hai vị lão ca đây. Ta phải ra an ủi hảo hiền thê của Lý đại ca cho tròn nghĩa khí!

o0o

Hồng Phất Nữ gầy hơn một chút nhưng còn nguyên dáng nét chim sa cá lặn, say đắm lòng người. Có vẻ như nàng đã bỏ qua chuyện dĩ vãng, đứng ngay trên đầu mỏm đá, lạnh lùng như sương tuyết trừng mắt nhìn Khấu Trọng rồi trầm giọng hỏi:

- Lý Tịnh có ở đó không?

Khấu Trọng líu lưỡi lại, biết nàng ta tính nóng như lửa, chỉ một lời tiền hậu bất nhất là động thủ liền.

Lại nghĩ mình vốn không nỡ đả thương nàng, nếu phải đối mặt với cây phất trần xuất thần nhập hóa của nàng thì sẽ vô cùng khó nuốt, chỉ đành cười hùa theo nói:

- Tin tức của đại tẩu thật linh thông, bọn ta đến đây còn chưa ngồi ấm chổ thì đại tẩu đã tìm tới cửa rồi, đến cả bọn ta cũng tự nghĩ là hành tung của mình vô cùng ẩn bí.

Hồng Phất Nữ thận trọng

- Đừng có gọi ta là đại tẩu. Nếu thực sự ngươi là huynh đệ của Lý Tịnh thì không nên liên lụy y, đến nỗi y phải kháng mệnh của Tần vương vượt thiên sơn vạn thuỷ để tìm cho được hai ngươi hai tên tiểu tử cứng đầu ngoan cố này.

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Cái gì ai cứng đầu ngoan cố? Hắc! Ta chẳng thể nào nói chuyện được với đại tẩu ngươi.

Hồng Phất Nữ ngắt lời gã:

- Nói ít những lời phế ngôn thôi. Rốt cuộc thì Lý Tịnh ở đâu?

Khấu Trọng vội vàng kể lại tình huống tương ngộ với Lý Tịnh trước kia.

Hồng Phất Nữ rõ ràng đã bớt lo lắng, thần sắc trở nên hoà hoãn hơn, dụng thần nhìn thẳng vào mắt của Khấu Trọng ôn hoà nói:

- Người hợp tác với Vương Thế Sung khác nào đùa với hổ, chưa biết bài học đó chăng?

Khấu Trọng nhún nhường đáp:

- Đại tẩu giáo huấn thật hay. Tiểu đệ sẽ hết sức cẩn thận!

Hồng Phất Nữ mềm giọng, trịnh trọng nói:

- Với tình huống hiện nay, việc ngươi có thể tiềm nhập Trường An thật khó hơn lên trời. Hiện tại Thái tử Kiến Thành đã xuất toàn lực canh phòng cực kỳ cẩn mật, c muốn vận chuyển số binh khí tài vật to lớn đó thì khó càng thêm khó. Ôi! Ta làm sao có thể nói làm ngươi thay đổi chủ ý được chứ? Tần vương quả thực đã từng là người tri tâm hảo hữu đối với ngươi, không phải chốc lát mà thay đổi được. Nếu ngươi cãi lệnh của người khiến người tiến thoái lưỡng nan thì đại ca của ngươi ngủ cũng không ngon đâu.

Khấu Trọng than:

- Mỗi người mỗi chí. Nếu được lựa chọn, ta lại ước được trở thành kẻ địch của Thế Dân huynh ư? Nhưng nếu ta và Tiểu Lăng có thể qua mặt Kiến Thành, Nguyên Cát tìm được bảo khố, đối với Tần vương chỉ có lợi mà không có hại.

Ngọc dung Hồng Phất Nữ chuyển sang lạnh lùng, điềm nhiên đáp:

- Không phải ngươi tự nhận có thể tự thân lập nên kỳ tích sao? Đã biết tàng thư bảo khố có thể chứa đủ mười xe, binh khí hàng vạn, cho dù không ai để ý, cửa thành mở rộng thì cũng phải mất ít nhất một ngày mới vận chuyển hết số đồ đó. Ngươi muốn bí mật vận chuyển bảo tàng đi thì thật là si tâm vọng tưởng. Dù cho các người có thể tiềm nhập Trường An thần bất tri, quỷ bất giác thế nhưng cuối cùng cũng sẽ bị bại lộ hành tung, chỉ còn một con đường chết.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Ta biết đại tẩu tốt với chúng ta mà. Dù bản thân ta không có khả năng làm được điều đó nhưng cũng có hứng thú để thử vậy. Ngoài ra, cái mạng nhỏ này không thể hiến cho Lý Mật được, cho tới hiện nay cũng chưa ai lấy được.

Hồng Phất Nữ nghĩ ngợi một lúc lâu rồi đột nhiên phẩy nhẹ tay nói:

- Nghe giọng điệu của ngươi, có phải đã không còn oán hận Lý đại ca của ngươi nữa chăng?

Nhớ lại chuyện của Tố Tố, trong lòng Khấu Trọng trào dâng nỗi xót thương vô cùng tận, buột miệng đáp:

- Yêu hay hận thì có tác dụng gì! Trên trần thế này liệu có thể tìm lại được Tố tỷ hay sao?

Thân hình Hồng Phất Nữ lay động, thất thanh hỏi:

- Tố Tố chết rồi?

Khấu Trọng không muốn đề cập đến chuyện của Tố Tố nữa, nói:

- Mọi sự cứ hỏi Lý đại ca đi. Hiện y còn ở trong thành, đại tẩu gắng khuyên y trở lại Trường An đi! Xin y đừng để ý đến bọn ta nữa!

Hồng Phất Nữ ngập ngừng định nói, rồi lại thôi, quay người bỏ đi.

o0o*

Quay trở lại thính đường, bốn người ngừng nói, chú mục vào sắc mặt trầm trọng của Khấu Trọng.

Khấu Trọng ngồi xuống, sắc mặt đã trở lại bình thường, gã cười lớn:

- Người đã đi rồi!

Đột Lợi gặng hỏi:

- Làm sao nàng biết chúng ta ở đây?

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Nàng ta không nói nhưng ta đồ rằng nàng dò ra được ngõ đi vào nơi ở bí mật của chúng ta. Vấn đề là chúng ta đã quá phô trương rồi. Hắc! Các người thương lượng được thứ gì rồi.

Gã nói xong mấy lời thô thiển thì Trình Giảo Kim cất giọng nói thô hào nói:

- Con bà nó, hôn quân Vương Thế Sung dám bức hại lão tử, ta sẽ khiến y ăn không ngon, ngủ không yên.

Đột Lợi cười cười nói:

- Ta quyết định không chạy đi đâu hết.

Khấu Trọng thất thanh hỏi:

- Cái gì?

Tần Thúc Bảo đáp:

- Khả Hãn chỉ chọc thôi mà. Ta và lão Trình đã quyết định cung hộ tống Khả Hãn về đến quê hương của y. Xem kỵ thuật nhất đẳng của

bọn họ có thể làm gì được chúng ta.

Khấu Trọng phóng tâm cười nói với Đột Lợi:

- Khả Hãn không sợ hai tên này học trộm bí kĩ của các người, tương lai sẽ mang ra áp dụng để đối phó với các người sao

Đột Lợi ngạo nhiên đáp:

- Có nhiều thứ muốn học cũng không được.

Từ Tử Lăng sợ Trình Giảo Kim bác đi không nghe, bèn đánh trống lảng:

- Chúng ta quyết định tương kế tựu kế, hai vị lão ca khéo léo thừa cơ li khai Vương Thế Sung, một đi không trở lại nữa.

Tần Thúc Bảo quay sang Khấu Trọng nói:

- Ngươi không phải đã lập ra Thiếu Soái quân gì đó sao, theo ta thì ngươi hãy hoàn toàn giải tán đi. Với tình huống hiện nay dù cho Khất Trọng ngươi là bậc anh hùng, trí dũng hơn người chỉ có thể giúp cho thái tử học sách mà thôi, làm sao khác được. Xem ra chỉ có Giang Đô ở phương nam là còn chống chọi được thôi.

Chúng nhân thấy khi không Tần Thúc Bảo lại nói huych toẹt chuyện đó ra như vậy, thảy đều lặng yên chờ phản ứng của Khấu Trọng.

Tần Thúc Bảo là một danh tướng tinh thông chiến lược binh pháp, đã nói sự tình như vậy đương nhiên là có phân lượng. Đồng thời biểu thị rõ rang cho dù y và Trình Giảo Kim li khai Vương Thế Sung, cũng sẽ không đầu nhập vào Thiếu soái quân của Khấu Trọng

Khấu Trọng vừa cười vừa nói:

- Chúng ta cứ đi bước nào tính bước nấy thôi!

Trình Giảo Kim vươn người sánh vai với Khấu Trọng nói:

- Hảo tiểu tử, có chí khí!

Tần Thúc Bảo cũng đứng dậy cười nói:

- Nhân có việc của Khả Hãn, chúng ta không thể ở đây quá lâu được.

Ta và lão Trình còn có tả hữu huynh đệ sinh tử chi giao, cần phải an bài cho bọn họ đã.

- Đang! Đang!

Âm thanh từ cổng vọng lại.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Đây gọi là “kỳ môn như thị”!

Đột Lợi đứng dậy nói:

- Ta đưa họ theo mặt sau đi theo đường thuỷ, ngươi và Tử Lăng xem xem là ai

Mọi người phân việc hành sự.

Khấu Trọng một thân một mình đi về cửa tây, mở cửa ra đã thấy quyền kình hùng hậu nhắm thẳng mặt gã mà phóng tới khiến cho hô hấp của Khấu Trọng cũng bị đình trệ. Gã quát to một tiếng, tống ra

một quyền, hai luồng quyền phong giao kích với nhau tạo nên tiếng “Bùng” thật lớn.

Chương 350: Can đảm tương chiếu

Khấu Trọng trấn áp huyết khí đang nhộn nhạo trong cơ thể, cười khổ nói:

- “Lễ diện kiến” của Vương tử không phải ai cũng nhận được.

Người đến chính là Vương tử của Thổ Lỗ Hồn Phục Khiên. Lần này y chỉ đơn độc một mình, lại mặc y phục người Hán, so với lần trước gặp y tại Đông Đô tiền hô hậu ủng quả thật là một trời một vực.

Phục Khiên long hành hổ bộ, khí thế bức nhân tiến đến tiền viện, mục quang loang loáng hướng về phía đại môn ngạc nhiên hỏi:

- Tử Lăng huynh và Đột Lợi Khả Hãn đâu?

- “Keng!”

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt xuất chiêu “Kì Dịch” trong Tĩnh Trung Bát Pháp, một đao phách vào khoảng không nhưng lại làm kình khí nổi lên. Toàn bộ không khí trong đình viện giống như đều bị hút theo đao phong của gã, hình thành một loại lực trường như Thiên Ma Đại Pháp cực kì huyền dị.

Từ khi được Tống Khuyết chỉ điểm, gã đã lãnh ngộ được đao pháp chân chính, sau đó trên đng ngồi thuyền đến Cửu Giang gã đã nhọc công suy nghĩ nhiều ngày, sáng tạo ra “Tĩnh Trung Bát Pháp”. Thêm nữa thân kinh qua nhiều phen huyết chiến đào vong, lại nhờ vào Từ Tử Lăng và Đột Lợi làm đối thủ nghiên cứu cải tiến nhiều lần, đến lúc

này “Tĩnh Trung Bát Pháp” của gã đã chân chính đại thành, sử ra thuần thục. Tuy vậy, nếu không phải cùng cường địch đối trận gã cũng không cần dùng đến.

Một quyền vừa rồi của Phục Khiên hiển thị võ công của Thổ Lỗ Hồn Vương tử này hết sức cao cường, công lực thâm hậu. Khấu Trọng lập tức cảm thấy ngứa tay, làm sao lại dễ dàng bỏ qua cơ hội tốt để thử đao này.

Phục Khiên vừa rồi nói là muốn lĩnh giáo đao pháp của gã, tuy trong lòng quả thật cũng có nguyện vọng đó nhưng nhìn chung cũng chỉ là nói đùa. Đâu ngờ gã bất ngờ xuất đao, lại cao thâm mạc trắc như vậy, không biết kì chiêu của gã sẽ đánh vào đâu nữa.

- “Keng!”

Phục Khiên rút từ trong áo ra một sợi nhuyễn cương tiên dài khoảng ba thước, mỗi đốt ba thốn, do mười ba cái cương hoàn liên kết tạo thành, đón gió đánh thẳng tới.

Phục Khiên đồng thời cước đạp kì bộ, di chuyển nhanh như thiểm điện, cương tiên quét qua đao phong, phản ứng hết sức nhanh nhạy và chính xác khiến địch thủ phải thán phục.

Khấu Trọng cười lớn nói:

- Hảo! Biết lấy công để tránh né, quả thật cao minh.

Chánh phản chân khí trong cể gã chuyển động, xoay mình một cái đã di chuyển đến góc mà cương tiên bên tay trái của Phục Khiên khó lòng đánh tới, rồi xuất chiêu “Chiến Định”. Tức thời đao khí như sóng lớn ập đến, công thẳng vào đối thủ cao cường này.

Phục Khiên trong lòng thầm kêu lợi hại, nhuyễn cương tiên ngăn trên cản dưới, trái đánh phải đỡ, phối hợp với bộ pháp kì diệu, thi triển hết tài năng ứng phó công thế lăng lệ như sông lớn cuồn cuộn chảy mãi không dứt của Khấu Trọng.

Tiếng binh khí giao kích liên miên bất tuyệt như sấm đập vào tai, hoa lửa bắn ra tung tóe khiến người hoa cả mắt, quả là tinh diệu tuyệt luân.

Từ Tử Lăng bình tĩnh bước ra cửa lớn, đứng trên thềm đá quan chiến, trong lòng hết sức ngạc nhiên.

Nên biết gã và Khấu Trọng trong khoảng thời gian từ lúc rời Đông Đô lần trước đến tận lúc này võ công đều có đột phá tinh tiến, đã đến cảnh giới khiến bọn Chúc Ngọc Nghiên và các tuyệt đỉnh cao thủ khác phải toàn lực chống đỡ. Thế nhưng Phục Khiên không những có thể đương đầu với tuyệt thế đao pháp của Khấu Trọng, lại còn có khả năng phản kích, đủ thấy người này công lực cực cao, khó mà tưởng tượng được.

- “Keng!”

Khấu Trọng chém ra một đao buộc Phục Khiên thối lui ba bước, sau đó lại xuất chiêu “Bất Công”.

Phục Khiên muốn công mà không công được, đột nhiên thở dài một tiếng, thuận tay ném cương tiên đi, cười lớn nói:

- Thống khoái, thng khoái! Chiêu sau cùng đó tên gọi là gì, khiến ta cảm thấy cho dù có công đến thì cũng là tự chuốc lấy thất bại mà thôi?

Khấu Trọng ung dung cười nói:

- Kính cáo Vương tử điện hạ, chiêu đó của tiểu đệ là khởi thủ thức trong “Tĩnh Trung Bát Pháp“ tên gọi “Bất Công“.

Phục Khiên trước hết ngạc nhiên sau đó lại cười lớn nói:

- Quả là danh đúng với thật, không thể công được.

Từ Tử Lăng đứng trên bậc đá hỏi vọng xuống:

- Phục Khiên huynh sao lại ném bỏ một thứ thần binh lợi khí như vậy?

Phục Khiên an nhiên nói:

- Nếu là cây trường mâu dài một trượng hai mà ta quen sử dụng thì vừa rồi có thể dùng cứng đánh cứng, thử phá kì chiêu “Bất Công“ của Thiếu Soái. Cương tiên này là do ta đã nhìn lầm nó, không bỏ đi thì còn dùng làm gì. Đây cũng coi là một sự trừng phạt đối với nó.

Khấu Trọng nghe y nói đến ngẩn người, cảm thấy kì lạ khó tả bèn nói:

- Vương tử đừng gạt ta. Vừa rồi Vương tử ném cương tiên đi là muốn dùng thiết quyền thay cho thiết tiên, không biết vì sao về sau lại đổi ý?

Song mục Phục Khiên lóe lên một cái gật đầu nói:

- Thiếu Soái quả nhiên cao minh nằm ngoài dự liệu của ta, chẳng trách lại dám ngang nhiên mạo phạm, tìm tiểu đệ thử đao.

Từ Tử Lăng điềm nhiên nói:

- Khấu Trọng tìm huynh thử đao bên trong còn có thâm ý.

Phục Khiên ngạc nhiên đưa mắt về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Ta chính là muốn thử tư cách báo thù Bùi Cự của Vương tử.

Phục Khiên giật mình nói:

- Cái gì?!

Đột Lợi hiện thân tại cửa lớn nói:

- Điện hạ sao không vào trong uống chén rượu rồi bàn tiếp.

Mục quang của Phục Khiên hướng về phía Đột Lợi, đối với người vốn dĩ là địch nhân này chợt lộ ra thần sắc phức tạp.

o0o*

Sau khi mọi người an tọa Khấu Trọng mới lên tiếng:

- Phục Khiên huynh làm sao biết mà tới đây tìm chúng ta vậy?

Gã cũng đã từng hỏi Hồng Phất Nữ câu này, chỉ là không thu được đáp án. Theo lý đây là sào huyệt bí mật chỉ mình phía Vương Thế Sung biết mà thôi.

Phục Khiên không còn cách nào đành đáp lời gã:

- Chuyện các người ngồi thuyền từ Y Khuyết đến đây vốn cực kì

chấn động, trước khi các người nhập thành đã truyền bá khắp các bang hội lớn nhỏ ở Lạc Dương. Vừa nãy Vinh Phụng Tường của Lạc Thủy Bang đã cho người đến báo cho ta biết địa điểm các ngươi đang ở. Hắn chiếu cố ta như vậy, tiểu đệ cũng cảm thấy bất ngờ.

Khấu Trọng tức giận đập bàn nói:

- Chắc là tên tiểu tử Vương Huyền Ứng đã tiết lộ cho Vinh Phụng Tường biết! Vinh Phụng Tường chắc chắn nghĩ rằng Phục Khiên huynh và Khả Hãn thế bất lưỡng lập. Ái chà! Vương tử không phải muốn tới tính nợ cũ với Khả Hãn đó chứ?

Phục Khiên lắc đầu mỉm cười nói:

- Địch nhân chân chính của ta tại Đông Đột Quyết là Hiệt Lợi và Triệu Đức Ngôn, thế nhưng chúng ta khoan nói đến chuyện này đã. Bùi Cự rốt cuộc đang trốn ở đâu, người nào đang yểm hộ hắn?

Từ Tử Lăng nói:

- Phục Khiên huynh đã lầm rồi! Bùi Cự chỉ là một tên giả mà thôi. Kẻ thù chân chính của huynh vốn có một thân phận khác, bản thân hắn có đủ khả năng đối phó với bất kì người nào.

Đột Lợi cười khổ nói:

- Nếu không phải bọn ta may mắn, chỉ e đã không thể ngồi đây nói chuyện với Vương tử

Phục Khiên trầm giọng nói:

- Thân phận khác của Bùi Cự rốt cuộc là ai?

Khấu Trọng từng chữ từng chữ nói ra cho y biết:

- Chính là Tà Vương Thạch Chi Hiên, một trong Tà đạo Bát đại cao thủ, đứng ngay sau Chúc Ngọc Nghiên, nhưng ma công của hắn có khi còn cao hơn.

Phục Khiên sắc mặt đại biến.

Khấu Trọng tiếp tục giải thích một phen, Phục Khiên hít vào một hơi lương khí nói:

- Nếu không phải nghe được từ chỗ ba vị ta cũng không dễ gì tin vì sự việc này quả thật quá li kì và hoang đường. Nhà Tùy thì ra bị hủy trong tay người này.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Có thể nói là bị hủy trong tay hai người. Một người là Thạch Chi Hiên, nhưng nếu như không có tên hôn quân Dương Quảng đó phối hợp thì Tùy triều đã không giống như Hậu trần, chỉ truyền được hai đời là chấm dứt.

Đột Lợi nói:

- Thực ra, so với Thạch Chi Hiên bọn ta dù sao cũng còn một khoảng cách rất lớn không thể vượt qua được. Đáng sợ nhất chính là sự xuất quỷ nhập thần của hắn, có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, bọn ta ngay cả bóng của hắn cũng không thấy được.

Phục Khiên chưa đích thân trải nghiệm nên không có cảm giác gì. Khấu Trọngà Từ Tử Lăng nghe đến đó thì nghe lạnh cả sống lưng, chính vì Đột Lợi đã nói ra sự sợ hãi trong lòng hai gã.

Chúc Ngọc Nghiên tuy có tư cách khiến cho hai gã sợ hãi, thế nhưng vẫn còn để lại chút dấu vết. Còn kẻ làm cho Phật Đạo lưỡng môn đều cảm thấy đau đầu nhiều năm nay là Thạch Chi Hiên lại có thể hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước mà đột ngột xuất hiện. Hai gã bỗng nhiên nghĩ đến Vân Soái không biết may rủi thế nào lập tức tâm tình trầm trọng, sự nhẹ nhõm lúc mới đến Lạc Dương đã không cánh mà bay.

Đến lúc đó hai gã mới cảm thụ sâu sắc sự vĩ đại của Bích Tú Tâm

thân mẫu Thạch Thanh Tuyền, người đã hi sinh nhiều năm tu hành, dùng lưới tình trói chặt tên ma đầu võ công cái thế đó, khiến Bất Tử Ấn Pháp của hắn khó mà thành công hoàn toàn, không thể nhất thống Ma đạo, nếu không cũng không biết đã xảy ra tai họa khủng khiếp gì.

Phục Khiên khổ não nói:

- Việc đồ đệ của lão ta là Dương Hư Ngạn theo phe đảng của Thái tử Kiến Thành và Nguyên Cát trong Lý Phiệt chứng tỏ Thạch Chi Hiên muốn thông qua Kiến Thành, Nguyên Cát thực hiện một đại âm mưu do hắn khổ tâm vạch ra. Song Triệu Đức Ngôn lại chịu hợp tác chặt chẽ với kẻ sùng bái Thạch Chi Hiên là An Long, có lẽ là cả hai tên này đều nghe lời Thạch Chi Hiên. Lẽ ra người mà Thạch Chi Hiên đó muốn giết là Khả Hãn không phải Vân Soái, tại sao gã lại tha cho Khả Hãn mà đuổi theo Vân Soái chứ?

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Kẻ ngoài cuộc quả thật sáng suốt. Bọn ta chưa từng nghĩ qua vấn đề này. Nếu không phải Thạch Chi Hiên gặp phải Chúc Ngọc Nghiên trên đường làm chậm thời gian, sao hắn lại không đuổi theo chúng ta chứ?

Từ Tử Lăng nói:

- Ta nghĩ người mà Thạch Chi Hiên muốn giết không phải là Khả Hãn mà là Lý Thế Dân. Theo tin tức mà nói, Lý Thế Dân trên đường từ Lạc Dương về Quan Trung bị Tống Kim Cương phái cao thủ thần bí đột kích bị nội thương. Ta đã từng cảm thấy kì quái, với thực lực của Lý Thế Dân và người của Thiên Sách Phủ đi cùng, phía Tống Kim Cương có người nào có tư cách đả thương y chứ. Lúc đó ta còn nghĩ là do Tống Kim Cương đích thân ra tay. Hiện tại nghĩ lại đả thương y chắc chắn là Thạch Chi Hiên chứ không phải ai khác.

Khấu Trọng thở ra một hơi hàn khí nói:

- Thạch Chi Hiên rốt cuộc đã tái xuất giang hồ gây ra sóng gió rồi!

Phục Khiên nhìn bộ dạng sợ hãi của ba người, ngạc nhiên nói:

- Không lẽ hắn còn lợi hại hơn Ninh Đạo Kỳ và Chúc Ngọc Nghiên sao?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Cái đó chỉ có trời mới biết. Bất quá ngươi chắc cũng biết Phật môn Tứ đại Thánh tăng đã ba lần liên thủ giao chiến với hắn nhưng đều bị hắn an nhiên đào thoát. Đó là chuyện đã được ghi lại hơn 20 năm về trước.

Phục Khiên hiển nhiên không biết Tứ đại Thánh tăng là thần thánh phương nào. Sau khi nghe Từ Tử Lăng giải thích lập tức lại càng thêm ưu buồn.

Nói đến Thạch Chi Hiên bốn người uống rượu cũng không còn hứng

nữa.

Đột Lợi nói:

- Chí ít cũng biết được Vân Soái có thể đào thoát được đại nạn, cũng là một việc khiến người an ủi.

Khấu Trọng than:

- Chưa chắc. Thạch Chi Hiên ở Nam Dương không đối phó ngươi là vì hắn không sợ không có cơ hội giết ngươi, sớm một chút hay muộn một chút đều không có phân biệt. Theo ta thấy lúc đó hắn bỏ qua cho ngươi vì có ta và tiểu Lăng ở đó.

Gã quay sang Từ Tử Lăng hỏi:

- Ngươi có phải cũng có cảm giác hắn không toàn lực xuất thủ không?

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Ta căn bản không biết nếu hắn toàn lực xuất thủ thì sẽ phát sinh tình huống gì. Thế nhưng lúc đó ta rõ ràng cảm giác được mục tiêu của hắn là Vân Soái, không phải Đột Lợi, thật là kì quái.

Nếu như Thạch Chi Hiên đứng về phía Kiến Thành, Nguyên Cát, hắn sẽ ra tay đối phó Từ Tử Lăng và Khấu Trọng giúp Kiến Thành có thể vượt qua Lý Thế Dân lập công với Lý Uyên.

Về phần Đột Lợi, Thạch Chi Hiên và Triệu Đức Ngôn ngầm câu kết, đương nhiên hắn cũng không tha cho y. Trừ khử Đột Lợi đối với thanh thế của Lý Thế Dân sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Lúc đó ba người đều đã khổ chiến mệt mỏi, nếu Thạch Chi Hiên tiếp tục đuổi theo tối thiểu cũng sẽ có bảy tám phần cơ hội nhất cử tiêu diệt ba người. Thế nhưng hắn lại không làm như vậy thật khiến người khó hiểu.

Khấu Trọng nhờ cuộc nói chuyện với Lý Tịnh đã nghĩ ra một đáp án bèn than:

- Nếu ta tính không sai thì Thạch lão ma hi vọng chúng ta thành công đào được Dương Công Bảo Khố, hắn sẽ ngồi hưởng thành quả.

Ba người ngạc nhiên nhìn gã.

Từ Tử Lăng chợt ngộ ra nói:

- Ta biết rồi! Hắn muốn chiếm Tà Đế Xá Lợi làm của riêng để có thể có được đột phá trong võ công.

Khấu Trọng ngẩn ra nói:

- Ta không hề nghĩ đến Tà Đế Xá Lợi mà chỉ nghĩ đến truyền ngôn Hòa Thị Bích và Dương Công Bảo Khố, chỉ cần tìm được một trong hai thứ chính là chân mệnh thiên tử. Thế nên nếu Lý Kiến Thành có thể từ trong tay chúng ta đoạt được Dương Công Bảo Khố chiếm làm của riêng thì có thể đè bẹp thanh uy của Lý Thế Dân. Thạch Chi Hiên chính là nghĩ đến điểm này mới tha cho chúng ta. Thậm chí hắn sẽ toàn lực trợ giúp chúng ta tiềm nhập Trường An đi đào bảo tàng.

Phục Khiên đồng ý nói:

- Ta tuy không biết Tà Đế Xá Lợi là thứ gì nhưng nó có thể khiến cho nhân vật như Thạch Chi Hiên c97;t phá trong tu vi thì đúng là bảo vật vô giá. Dù là lý do gì thì cũng đưa đến kết luận như Thiếu Soái đã

nói. Vấn đề là vì sao Thạch Chi Hiên lại giúp Lý Kiến Thành giành thiên hạ chứ?

Từ Tử Lăng nghiêm túc nói:

- Đây chắc là nguyên do khiến Phật Đạo lưỡng môn và Thạch Chi Hiên liên tục đấu tranh. Bên trong chắc chắn còn có âm mưu mà chúng ta chưa biết được, nếu không Thạch Chi Hiên cũng chẳng xen vào chuyện đó.

Phục Khiên than rằng:

- Ba vị không ngần ngại kể cho Phục Khiên nghe những việc bí mật thế này, Phục Khiên thật vạn phần cảm kích.

Khấu Trọng vỗ trán cười nói:

- Ta không hề nghĩ qua sẽ giấu ngươi những việc này, có lẽ vì đã sớm xem ngươi là tri kỷ hảo hữu, cũng có thể là do chúng ta có cùng một địch thủ. Bất quá nếu ngươi bán đứng chúng ta thì cũng không có gì tốt mà bán đâu.

Đột Lợi mỉm cười nói:

- Ta từng nghĩ qua vấn đề này. Sự thật là nếu Vương tử chịu hợp tác với ta thì hai bên đều được lợi rất lớn, những điểm nghi nan đến bây giờ đều được giải quyết cả.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta bằng trực giác có thể cảm nhận được Vương tử là một hào kiệt chân chính. Nếu sự thật không phải vậy thì chỉ tự trách mình có mắt không trò

Phục Khiên nâng li cười lớn nói:

- Để Phục Khiên kính ba vị một ly, uống xong ly này bọn ta sẽ là hảo huynh đệ.

Bốn người vui vẻ đối ẩm, sĩ khí dâng cao, nỗi sợ đối với Thạch Chi Hiên cũng sớm biến mất.

*

Đột Lợi dằn mạnh ly xuống bàn vỡ thành từng mảnh, đoạn vỗ bàn nói:

- Ta quyết định không đi nữa!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn gã.

Đột Lợi hơi cúi người về phía trước nhỏ giọng nói:

- Thạch Chi Hiên nhất định không để ta sống mà về được đến hãn đình đâu. Sao chúng ta không tương kế tựu kế, bày mưu giết hắn.

Cả ba đều là người thông minh, lập tức hiểu được kế của Đột Lợi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chỉ có thể đồng ý, không lẽ lại nhìn Đột Lợi bị Thạch Chi Hiên giết chết sao.

Sau khi thương lượng chi tiết cụ thể, Khấu Trọng cười nói:

- Đêm nay trời đẹp như vậy, không biết có thứ gì vui để bọn ta chơi đùa một chút khôngTừ Tử Lăng biết rõ tính tình của gã cười nói:

- Ngươi muốn gì thì nói thẳng ra đi!

Khấu Trọng nhỏ giọng nói:

- Ta muốn lấy cẩu mệnh của tên Vinh Phụng Tường, làm nhụt khí thế của Ma Môn, đặc biệt là Âm Quý Phái.

Phục Khiên ngẩn người hỏi:

- Vinh Phụng Tường là người của Âm Quý Phái sao?

Khấu Trọng giải thích sơ cho y hiểu đoạn nói:

-Vinh Phụng Tường có thể kế vị Thượng Quan Long ngồi chức Đại Long Đầu của Lạc Thủy Bang, nhất định vì trong Lạc Thủy Bang còn có người của Âm Quý Phái ẩn phục. Cái đó kêu bằng “đổi nồi mà không đổi thuốc”. Hiện tại Ma Môn rõ ràng chia thành hai hệ phái lớn do Thạch Chi Hiên và Chúc Ngọc Nghiên đứng đầu. Nếu chúng ta có thể giết được Vinh Phụng Tường thì Vương Thế Sung có thể thừa cơ hội khống chế Lạc Thủy Bang, tước đi một thế lực lớn của Chúc Ngọc Nghiên, như vậy chúng ta cũng trút được một mối hận, con bà nó!

Phục Khiên vui vẻ nói:

- Không biết là các người may mắn hay Vinh Phụng Tường gặp xui. Tối nay Vinh Phụng Tường sẽ ở Thính Lưu Các của Mạn Thanh Viện bày yến tiệc, khách mời là...

Y quay qua Đột Lợi nói:

-...Là Thứ Thiết Mạc Hạ Nhi, người đứng đầu sứ đoàn của các người

Khấu Trọng hớn hở nói:

- Lăng thiếu gia nghĩ sao?

Từ Tử Lăng chầm chậm nói:

- Bọn ta đến thanh lâu chỉ để sinh sự đánh nhau, giết người phóng hỏa, có lần nào làm được chuyện gì tốt đâu.

Song mục Phục Khiên thoáng hiện lên sát có nói:

- Trước tiên chúng ta nên tìm hiểu hình thế vị trí của yến hội. Chuyện đó để ta làm. Khả Hãn có ý kiến gì không?

Đột lợi thẳng thắn nói:

- Thích sát Vinh Phụng Tường là chuyện phải làm. Song tốt nhất là đừng làm bị thương bọn người của Mạc Hạ Nhi, nếu không ta sẽ khó mà ăn nói được với y.

Khấu Trọng trong lòng đã tính toán kỹ lưỡng nói:

- Khả Hãn yên tâm, mục tiêu của bọn ta chỉ là một mình Vinh Phụng Tường thôi.

Phục Khiên đột nhiên đứng dậy cười nói:

- Hãy để cho tiểu đệ làm chủ mời ba vị đại ca đến Mạn Thanh Viện uống rượu nghe hát. Đừng bỏ qua một đêm đẹp như thế này, ý ba vị thế nào?

Đột Lợi hít vào một hơi lương khí nói:

- Vạn vạn lần không thể. Hai tên tiểu tử này vận khí thanh lâu rất xui xẻo, chắc chắn sẽ liên lụy hai chúng ta!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy chỉ còn nước nhìn nhau cười khổ.

Chương 351: Hành động thích sát

Khấu Trọng đề nghị hành thích Vinh Phụng Tường không phải là nhất thời sính cường mà là đã suy nghĩ kĩ càng. Vinh Phụng Tường chính là Bích Trần lão yêu giả dạng, hưởng lợi cả hai đầu, câu kết với cả hai thế lực của Ma Môn, lại khống chế được phần lớn thương xã phía bắc, đối với cả chính trị và kinh tế đều có ảnh hưởng rất lớn. Khấu Trọng nếu không sớm trừ người này thì tương lai sẽ phải gánh lấy hậu quả chẳng tốt lành gì.

Bất quá muốn ở Lạc Dương thích sát Vinh Phụng Tường thì chẳng khác nào “bắt chấy trên đầu lão hổ” (vuốt râu hùm). Lạc Thủy Bang là đệ nhất đại bang ở phương bắc, thực lực hùng hậu. Ngày đó bọn họ có thể lật đổ Thượng Quan Long chẳng qua chỉ nhờ vào việc đem thân phận yêu nhân Âm Quý Phái của hắn công cáo thiên hạ, trong tình thế vi diệu mà nhất chiến công thành.

Còn Vinh Phụng Tường đã kinh doanh nhiều năm, hình tượng bá chủ đổ nghiệp đã thâm nhập nhân tâm, muốn phao tin đồn đối với hắn cũng vô tác dụng. Nếu không phải Vương Thế Sung và hắn bằng mặt không bằng lòng, trước đó Khấu Trọng t với Vương Thế Sung về lòng dạ phản trắc của Vinh Phụng Tường, lại thêm Vương Thế Sung đối với bọn họ còn có âm mưu khác, thì ngay sau khi thích sát Vinh Phụng Tường thành công, bọn gã chắc phải lập tức cao chạy xa bay mới thoát được.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Đột Lợi từ trên mái nhà thò đầu ra nhìn, đối diện là Mạn Thanh Viện đèn đuốc sáng choang. Tình huống này hai gã cảm thấy hết sức quen thuộc, cảm giác lịch sử không ngừng

tái diễn.

Khấu Trọng nhỏ giọng nói:

- Bọn ta nếu không vào cửa lớn của Mạn Thanh Viện, cũng không kêu kĩ nữ hầu rượu, vậy sẽ không làm phát động vận khí thanh lâu xui xẻo của bọn ta chứ?

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Kêu ta làm sao trả lời ngươi?

Khấu Trọng huých tay vào hông trái Đột Lợi nói:

- Thanh lâu vận của huynh đương nhiên tốt hơn bọn ta nhiều, chi bằng do huynh lập kế hoạch hành động đi.

Đột Lợi chau mày nói:

- Ta quen minh đao minh thương quyết chiến sa trường, tuy nói là cũng thiện về mai phục đột kích, nhưng chỗ này cao thủ như mây. Tại nơi yến hội dưới đèn đuốc sáng choang như vậy giết chết một người trong bọn họ thì khó mà làm được, chỉ đành dựa vào lão ca ngươi động não

Khấu Trọng quay qua Từ Tử Lăng nói:

- Lăng thiếu gia có đề nghị gì tốt không?

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Thích sát không ngoài ba bước là quan sát, tiếp cận, đột kích. Quan sát do lão Phục đảm nhiệm, bước tối hậu là đột kích đương nhiên do

hai chúng ta ra tay, vấn đề hiện tại là làm sao tiếp cận Vinh Phụng Tường.

Đột Lợi hoàn toàn không vì Từ Tử Lăng quyết định việc thích sát do gã và Khấu Trọng đảm trách mà cảm thấy bị khinh thị. Y biết rõ rằng Từ Tử Lăng và Khấu Trọng vốn dĩ tâm ý liên thông, khi liên thủ đã đạt đến cảnh giới liền mạch như áo trời, vang danh thiên hạ.

Khấu Trọng chau mày khổ não nói:

- Chuyện đó nói khó không khó, nói dễ không dễ. Nếu có loại tình huống hỗn loạn như mọi người đều rời bàn kính tửu thì chúng ta dễ hành sự rồi.

Đột Lợi vốn quen với những yến hội như vậy nên lắc đầu nói:

- Thông thường đều là do gia chủ ngồi ở trên hướng đến mọi người kính rượu, sau đó phía khách mời cử đại biểu hồi ứng, không phải như tiệc chúc thọ hay hôn lễ mỗi bàn đều đi kính tửu đáp tạ.

Chợt có tiếng gió nhẹ, Phục Khiên trong bộ kình trang dạ hành màu đen đã đến bên Từ Tử Lăng nói:

- Không biết có phải Vinh Phụng Tường đoán được bọn ta không tha c không mà hắn đã phái thêm thủ vệ tại các khu nhà lân cận. Bên cạnh hắn lúc nào cũng có hai người, nhìn khí độ cử chỉ khẳng định là cao thủ. Bọn ta có nên mạo hiểm không?

Khấu Trọng cười nói:

- Vương tử không cần chọc ta. Chỉ nhìn bộ dạng này đã biết huynh không phải người lâm trận rút lui.

Phục Khiên vui vẻ cười nói:

- Cũng may đêm nay Mạc Phi thay ta đi dự yến này nên thông qua hắn có thể nắm được toàn bộ hình thế, cục diện đương trường. Ta có hai đề nghị cho ba vị tham khảo.

Đoạn y lấy ra một đồ quyển trải ra, thì ra đó là bản đồ hình thế nơi tổ chức yến hội bao gồm cả vị trí bàn tiệc, cửa chính, cửa sổ. Tuy chỉ là sơ đồ giản lược nhưng đủ để người ta nhìn qua là nắm rõ.

Phục Khiên nói:

- Nếu Thiếu Soái và Tử Lăng huynh có lòng tin dưới ánh đèn sáng cũng có thể hạ thủ đoạt cẩu mệnh của Vinh Phụng Tường thì bọn ta có thể dùng kế “sét đánh không kịp bưng tai”, xông thẳng vào sảnh đường. Ta và Đột Lợi kềm chế thân thủ bên cạnh hắn, Thiếu Soái và Tử Lăng toàn lực hạ sát Vinh lão yêu.

Đột Lợi nói:

- Sao không đợi lúc bọn chúng ra về rồi bọn ta dọc đường hành thích?

Phục Khiên nói:

- Ta cũng có nghĩ quavấn đề là hắn cưỡi ngựa tới, lúc về cũng dùng ngựa. Khi đó thì thủ hạ của hắn trước sau phải trái đều có, nếu ra tay thì chỉ biến thành cục diện hỗn chiến mà thôi.

Khấu Trọng đột nhiên hỏi:

- Vinh yêu nữ có tham dự yến hội không?

Phục Khiên lắc đầu nói:

- Không có, trừ phụ tử Vương Thế Sung thì nhân chúng có “máu mặt” ở Lạc Dương đều tới dự, bao gồm cả tâm phúc của Vương Thế Sung như Lang Phụng và Tống Mông Thu.

Từ Tử Lăng nói:

- Xông thẳng vào đột kích chỉ là biện pháp cuối cùng khi không còn biện pháp nào khác. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thật không nên mạo hiểm như vậy. Vinh Phụng Tường được liệt vào hàng Tà Đạo bát đại cao thủ, Ma công thâm hậu. Tệ nhất là chúng ta không biết rõ hư thật của hắn. Hiện tại hắn đã đề cao cảnh giác, gia dĩ hạ sát được hắn thì tốt, bằng không chúng ta sẽ không có kết quả tốt. Còn một kế khác của Phục Khiên huynh là gì?

Phục Khiên đáp:

- Kế khác là giả làm thị bộc bưng thức ăn lên bàn. Kẻ nào nhận ra chúng ta thì chúng ta “tiên phát chế nhân” đánh gục kẻ đó. Chỉ cần đột nhập được vào trong thì có thể kiến cơ hành sự tiến hành đại kế.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Kế này thật hợp với khẩu vị của ta, chúng ta cứ thế mà làm.

Mục quang Từ Tử Lăng nhìn vào đồ quyển đang mở ra, chau mày nói:

- Bàn chính của Vinh Phụng Tường và Mạc Hạ Nhi nằm ở phía bắc, người đưa đồ ăn lên bàn thì đi vào từ cửa Nam, khoảng cách từ cửa vào đến bàn chính ít nhất cũng 20 bộ. Ngươi nghĩ bọn ta có thể gạt được Vinh lão yêu vốn đang nghi thần nghi quỷ đó sao?

Nơi thiết yến là Thính Lưu Các nằm ở phía Nam, cửa sổ phía Bắc đối diện với phương viên nơi Khấu Trọng đả bại Thượng Quan Long. Chính giữa là một hồ nước, chỗ này có thủ vệ của Lạc Thủy Bang, muốn đột nhập từ phía đó mà thần bất tri, quỷ bất giác thì thật không thể nào.

Cho dù bốn người thay đổi diện mạo nhưng với thể hình xuất chúng của bọn họ, muốn giả làm thị bộc bưng thức ăn để gạt người thì chỉ là nói đùa mà thôi. Thế nên Phục Khiên mới nói đến tiên phát chế nhân, kiến cơ hành sự mấy lời này. Điểm mấu chốt chỉ là tiếp cận được đến đâu thì mới bị người ta phát giác.

Phục Khiên nói:

- Bọn ta nên tạo ra một sự kiện gì đó để thu hút sự chú ý của mọi người sang một hướng khác, thì phương pháp giả làm thị bộc có thể thành công.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Ta nghĩ ra rồi! Mạn Thanh Viện Thính Lưu Các với các tòa lầu khác đều có kết cấu liên kết với nhau, khí phái to lớn. Các thanh lâu khác chắc không thể được canh phòng cẩn mật như ở đây.

*

Do Mạn Thanh Viện là của Lạc Thủy Bang, muốn tại chỗ đó mà hành thích Đại Long Đầu của Lạc Thủy Bang thì chẳng khác nào muốn vào hang cọp mà bắt cọp con. Chỉ cần không cẩn thận một chút để lộ hành tung thì sẽ bị địch nhân bao vây quần công, khó mà thoát thân.

Cũng may Phục Khiên là đại hào khách của Mạn Thanh Viện, ngày

ngày đều đến uống rượu nghe hát. Tuy đêm nay y không xuất hiện nhưng có thể thông qua thủ hạ đặt một sương phòng nằm ở tầng trên của sảnh đường nơi Vinh Phụng Tường thiết yến tiệc về phía Bắc. Nếu từ cửa sổ hướng hồ nước nhảy xuống, xuyên qua hành lang rồi qua cửa sổ nhập nội thì có thể đột kích Vinh Phụng Tường ngồi quay lưng vào cửa sổ.

Thủ hạ của Phục Khiên y kế thông báo cho quản sự của Mạn Thanh Viện. Chuyện hô hoán gây náo loạn cũng đã xếp đặt người làm nên Phục Khiên và Khấu Trọng có thể ung dung tiến vào một sương phòng không có người, chờ thời điểm hành thích.

Hai người nhìn qua cửa sổ thấy hành lang bên ngoài ở tầng dưới có đến tám đại hán mang binh khí tuần tra, ai ai cũng có bộ dạng như đại địch sắp đánh tới nơi vậy. Hai người cảm thấy đau đầu, muốn qua được tai mắt của tám hảo thủ này đột nhập vào trong để thực hiện hành động thích sát thì tuyệt không thể có khả năng. Chỉ cần kinh động đến Vinh Phụng Tường thì việc hành thích xem như thất bại.

Cũng may là bọn họ còn có diệu kế nếu không đã sớm đánh trống rút lui rồi.

Phục Khiên nhỏ giọng nói:

iện tại đã đưa đến món ăn thứ tư rồi. Yến hội dành cho khách quý của Mạn Thanh Viện có tổng cộng chín món ăn chính. Tốt nhất là để cho Vinh Phụng Tường ăn no uống say thì hành động của chúng ta dễ dàng hơn một chút, hắn chết rồi cũng không phải làm con ma đói.

Trong sương phòng không hề có đèn đuốc gì, chỉ nghe Khấu Trọng nói:

- Không ngờ Phục Khiên huynh lại có khiếu hài hước như vậy.

Mục quang gã nhìn xuống hồ nước, nhớ lại ngày đó dưới ánh mắt của nhiều người gã đã đại phát thần uy, chỉ trong vòng vài chiêu đã hạ gục Thượng Quan Long, hào tình vạn trượng trong lòng chợt nổi lên nói:

- Có lẽ là vận mạng của Lạc Thủy Bang phạm địa kị ở Mạn Thanh Viện Thính Lưu Các này. Nếu không sao cả hai đời bang chủ đều bị hạ ở đây?

Phục Khiên cảm giác được lòng tin mãnh liệt của Khấu Trọng chỉ mỉm cười đáp lại mà không trả lời.

Khấu Trọng thuận miện hỏi:

- Phục Khiên huynh lần này ngoài việc tìm Thạch Chi Hiên tính sổ có phải còn mục đích gì khác không?

Phục Khiên đáp:

- Ta cũng muốn xem tình thế Trung Nguyên thế nào. Trước mắt Hiệt Lợi Khả Hãn của Đông Đột Quyết là một mối đại họa của Thổ Lỗ Hồn ta, người này dã tâm cực lớn, thủ đoạn hung tàn, cực kì khó đối phó.Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Vậy Đột Lợi Khả Hãn chính là một thu hoạch bất ngờ của Vương tử rồi!

Nhãn tình của Phục Khiên được ánh trăng ngoài song cửa chiếu vào giống như phát ra ánh sáng lấp lánh, y trầm giọng nói:

- Đột Lợi nếu về được Hãn đình sẽ là nhân vật mấu chốt làm cho

Đông Đột Quyết vì phân liệt mà chuyển từ thịnh sang suy. Đột Lợi là Khả Hãn có thực lực nhất ở Đông Đột Quyết sau Hiệt Lợi, bản thân lại là một thống soái vô địch, lại có nhiều tinh binh lương tướng. Vì vậy bất luận ta phải trả giá đắt thế nào cũng phải giúp y bình an về đến Bắc phương.

Khấu Trọng đột nhiên lãnh ngộ, hiểu được vì sao Phục Khiên lại không tiếc thứ gì giúp bọn họ đối phó Vinh Phụng Tường. Không phải chỉ vì Vinh Phụng Tường và Thạch Chi Hiên có quan hệ ám muội mà còn vì hạ sát Vinh Phụng Tường sẽ cắt đứt được tai mắt của Thạch Chi Hiên ở phía Bắc, khiến phía của Hiệt Lợi không thể nắm được hành tung khi phản hồi Hãn đình của Đột Lợi.

Phục Khiên trầm giọng nói:

- Hiệt Lợi ở phương bắc không phải không có địch thủ. Tây Đột Quyết đối với hắn lúc nào cũng kình chống, các sắc tộc ở phía Bắc như Tiết Duyên Đà và Hồi Hột hai bộ lạc lớn càng ngày càng cường thịnh. Hiện tại bọn họ ngoài mặt mỗi năm vẫn tiến cống cho Hiệt Lợi, song Hiệt Lợi lòng tham không đáy, không ngừng đòi hỏi hạch sách, chỉ cần nội bộ Đột Quyết bất ổn hai bộ lạc này nhất định sẽ khởi binh làm loạn. Vì vậy ta rất đồng ý với phân tích của Thiếu Soái, bất luận dùng thủ đoạn gì, Hiệt Lợi cũng sẽ thiên phương bách kế không để cho Đột Lợi sống mà trở về bởi vì chuyện này liên quan đến vấn đề thịnh suy của cả Đông Đột Quyết.

Khấu Trọng hít vào một hơi lương khí nói:

- Thì ra ta và Lăng thiếu gia đã bị cuốn vào một cuộc đấu tranh trọng yếu như vậy của ngoại vực.

Sau gã lại không nhịn được hỏi:

- Thổ Lỗ Hồn các người không phải ở biên giới phía tây của Ung Châu, phía ngoài của Lương Châu ở vùng Thanh Hải sao? Đối với Đông Đột Quyết còn cách một Tây Đột Quyết, sao lại cố kị Đông Đột Quyết như vậy?

Phục Khiên đáp:

- Về lâu dài mà nói là sợ Đông

Tây Đột Quyết bị Hiệt Lợi thống nhất. Trước mắt mà nói là sợ Hiệt Lợi thông qua lãnh thổ phía Tây Bắc của người Hán các người trực tiếp công kích bọn ta, vậy thì không có chướng ngại gì.

Y dừng lại một chút rồi mỉm cười nói tiếp:

- Nói thẳng ra, chỉ cần người Hán các người mạnh lên thì có thể biến thành bình phong cho chúng ta, khi đó bọn ta sẽ không tự mình phát động can qua. Nếu không chúng ta đã chủ động xuất kích, khuếch trương về hướng Trung Nguyên đoạt Vũ Uy, Trương Dịch, Đôn Hoàng

các trọng trấn biên cương đó để đối kháng với tinh kị của Đột Quyết. Ta đích thân đến Trung Nguyên lần này là muốn định quốc sách cho tương lai. Bọn ta sau này có được an lành vô sự hay không thì phải coi các người rồi!

Đúng lúc đó thanh âm hùng tráng của Đột Lợi ở tầng dưới vang lên. lập tức chụp mặt nạ lên đầu, che kín mặt mũi đầu tóc, chỉ chừa hai mắt, ngưng thần chờ đợi. Thời gian Đột Lợi tiến vào từ phía Nam của Thính Lưu Các đều được tính toán kĩ càng, không phải tùy tiện xuất hiện, mà vào giữa lúc cuồng ca nhiệt vũ, món thứ năm đang được bày lên bàn.

o0o

Lúc đó tửu khí trên bàn tiệc đã lên đến mức đỉnh điểm, mười tám danh ca vũ kĩ vận y phục như thái điệp tư thái nhẹ nhàng ưu mỹ, vũ bộ như một áng mây ngũ sắc đang vừa múa vừa lui ra cửa lớn.

Đột Lợi đột nhiên xuất hiện ở cửa lớn, Phục Ưng Thương đeo sau lưng, toàn thân toát ra khí phách hùng tư anh phát, lập tức thu hút mục quang của hàng trăm tân khách trong sảnh đường.

Các vũ kĩ chia ra theo hai bên tả hữu của y mà li khai. Các hảo thủ thủ môn của Lạc Thủy Bang bị khí thế của y uy hiếp, lại nhìn ra y là Đột Lợi Khả Hãn nên không dám cản trở.

Sảnh đường rộng lớn tổng cộng có mười tám bàn, mỗi bàn khoảng mười người, các bàn tròn đều được đặt ở bốn bên, chừa một khoảng không gian rộng rãi ở trung tâm làm nơi ca vũ.

Vinh Phụng Tường và Mạc Hạ Nhi ngồi tại bàn chủ gia phía Bắc đối diện với cửa lớn, cách cửa vào khoảng ba mươi bộ.

Đột Lợi ngửa mặt lên trời cười một tràng dài chấn động cả sảnh đường, lớn tiếng nói:

- Vinh lão bản xin thứ cho Đột Lợi không mời mà đn. Nghe người thiết yến tại đây, ta lập tức đến gặp mặt muốn tham dự một trường nhiệt náo.

Vinh Phụng Tường lập tức lộ ra thần sắc cảnh giác đề phòng. Mạc Hạ Nhi lại cảm thấy bất ngờ liền đứng bật dậy vui vẻ nói:

- Khả Hãn đến hồi nào?

Mạc Hạ Nhi vóc người tầm thước, khoảng 26, 27 tuổi, dáng vẻ thô tráng, trên khuôn mặt vuông vức mọc đầy râu ngắn như kim châm được tỉa tót hết sức cẩn thận, tóc mai để dài, mắt sâu mũi cao, song nhãn lấp lánh hữu thần lại có khí thế kiêu ngạo.

Bốn tên thủ hạ đến cùng y đang ngồi ở hai bàn bên cạnh cũng đồng thời đứng lên cung kính vái chào, thể hiện thân phận tôn quý của Đột Lợi.

Vinh Phụng Tường lúc này cũng đứng dậy thi lễ, biểu hiện phong độ gia chủ, cười ha hả nói:

- Khả Hãn đại giá quang lâm, Vinh Phụng Tường hoan nghênh còn không kịp, phải trách ta mới đúng.

Đột Lợi quét mắt nhìn quanh, trong sảnh đường có quá nửa tân khách đã từng gặp mặt. Tướng lĩnh tâm phúc của Vương Thế Sung là Lang Phụng và Tống Mông Thu ngồi ở bàn chủ gia, bắt gặp ánh mắt sắc bén của Đột Lợi đều miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ ôm quyền hành lễ.

Đột Lợi cũng mỉm cười đáp lễ, lại chú ý đến hai người khác.

Hai người này phân bit ngồi ở hai bàn bên cạnh tả hữu của Vinh Phụng Tường. Vị trí giác độ chỗ chúng ngồi có thể giám thị cửa sổ của hai bên Nam Bắc. Bọn chúng tiếp xúc với mục quang của Đột Lợi lập tức lộ ra thần sắc hung dữ, chứng tỏ bọn chúng biết rõ Đột Lợi là lai giả bất thiện, đang đề tụ công lực, có thể ứng phó bất kì đột biến nào. Đột Lợi có thể mười phần khẳng định bọn chúng là người của Ma Môn vì từ hai mắt của bọn chúng và cả Vinh Phụng Tường đều phát ra những tia kì dị khác với người thường.

Lúc đó bộc dịch mang canh lần lượt bước vào, tai Đột Lợi chợt nghe

thanh âm của Từ Tử Lăng truyền tới:

- Lão bằng hữu, thời gian đến rồi!

Đột Lợi tức thì thẳng lưng lên, vỗ vào Phục Ưng Thương sau lưng một cái, bước từng bước lớn đi đến bàn chủ gia lắc đầu than:

- Vinh Lão bản thật biết giả vờ. Ngươi vốn đã biết khi nào thì bổn Hãn đến Lạc Dương, lại giả như không biết. Thật đáng phạt!

Các tân khách vốn đang ghé sát tai nhau thì thầm trò chuyện chợt như bất động, cả sảnh đường đều im phăng phắc, chỉ nghe tiếng bước chân của bộc dịch bưng thức ăn lên. Ai cũng biết Đột Lợi không chỉ đơn giản đến xem nhiệt náo.

Mạc Hạ Nhi ngạc nhiên nhìn Đột Lợi, trong mắt lộ ra thần sắc chất vấn.

Song mục Vinh Phụng Tường thần quang đại thịnh, chau mày nói:

- Khả Hãn

Toàn bộ chú ý của mọi người trong sảnh đều dồn lên người Đột Lợi, bao gồm cả hai người của Ma Môn Lão Quân Miếu. Không ai biết Từ Tử Lăng giả làm bộc dịch đang bước vào sảnh đường phía Nam.

Từ Tử Lăng đeo mặt nạ đại hán mặt vàng của Khấu Trọng che đi diện mạo anh tuấn, xuất kì bất ý điểm ngã một tên thị bộc, lôi hắn đến một chổ vắng để đổi trang phục rồi lẻn vào nhà bếp. Lúc này mọi người ở đó đều đang bận đến thiên hôn địa ám, gã bèn lợi dụng cơ hội len vào đội ngũ mang thức ăn, tiện tay bưng một tô canh đang bốc khói nghi ngút lên sảnh đường.

Gã vốn không phải hạng người cẩu thả, người thị bộc bị gã điểm trúng tuy không cao lắm nhưng là người bưng thức ăn lên bàn của gia chủ. Chỉ cần Đột Lợi có thể thu hút được toàn bộ tâm thần của bọn người bên Vinh Phụng Tường thì sẽ không ai biết được trong đám thị bộc có một người bị đổi, sẽ không ai vì vậy mà sinh nghi.

Từ Tử Lăng cúi thấp đầu, bộ dạng như tôn kính không dám nhìn mặt ai bước vào cửa rồi lập tức rời xa trung tâm của đại sảnh, men theo một bên mà tiến tới bàn chủ gia. Gã thu liễm toàn bộ công lực, cước bộ hư nhược, dù có bị người lưu ý quan sát cũng sẽ nghĩ là gã không có võ công, không nảy sinh cảm giác đề phòng.

Để yểm hộ thích khách thật là Từ Tử Lăng, Đột Lợi bất ngờ tăng tốc, nhưng tốc độ này chỉ tăng lên rất ít, không phải cao thủ thì không cảm nhận được.

Vinh Phụng Tường đương nhiên là cao thủ, khi Đột Lợi tiến thẳng về phía hắn, hắn lập tức phát sinh cảng, rời khỏi ghế hơi lùi về phía sau một chút, nhãn thần xoay chuyển, lớn tiếng:

- Sao Khả Hãn chưa trả lời ta?

Đột Lợi trong lòng tính thầm đến đúng lúc Từ Tử Lăng vào được vị trí công kích mới đột nhiên dừng lại, ngửa mặt lên trời cười nói:

- Vinh lão bản có dám trước tiên trả lời ta một vấn đề không?

Lúc đó y đứng cách Vinh Phụng Tường khoảng hơn mười bộ, cách một chiếc bàn và các tân khách ngồi trên bàn, lại chưa rút binh khí ra, đối với Vinh Phụng Tường còn chưa có uy hiếp gì thì hai cao thủ của Lão Quân Miếu chia ra ngồi hai bên đó đã động thân chuyển đến đứng sau lưng Vinh Phụng Tường.

Trong sảnh đường chỉ cần người có nhãn quang một chút đều biết Đột Lợi lần này đến đây là muốn gây hấn với Vinh Phụng Tường, không khí lập tức như kiếm bạt cung dương, chỉ cần một cử động nhỏ sẽ lập tức phóng ra.

Mạc Hạ Nhi hết sức ngạc nhiên. Y hiểu rõ tác phong bá đạo dũng mãnh của Đột Lợi, muốn đối phó ai thì thiên vương lão tử cũng không cản được.

Tân khách của bàn gia chủ nếu không phải là lão giang hồ cũng là đại thương gia. Ai cũng sợ phải làm bia đỡ đạn lập tức rời bàn dồn về một phía, tình thế hết sức hỗn loạn.

Trong đại sảnh không thiếu gì nhân vật thủ lĩnh cấp đường chủ trở lên của Lạc Thủy Bang. Mười mấy người đồng thời rút binh khí ra, chỉ cần một câu của Vinh Phụng Tường sẽ động thủ vây công đại địch.

Vinh Phụng Tường cười hắc hắc hói:

- Câu này của Khả Hãn quả là tức cười. Có vấn đề gì mà Vinh Phụng Tường ta không dám trả lời chứ?

Lang Phụng lúc này đã lùi sang một bên phóng mắt nhìn ra, không nhìn thấy hình bóng của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới nói:

- Mọi việc đều có thể thương lượng. Khả Hãn nếu có khúc mắc gì với Vinh lão bản chỉ cần mời chúa thượng đứng ra là có thể giải quyết được.

Ngồi ở mé bên phải cách đó ba bàn là Hình Mạc Phi. Hắn đã được Phục Khiên phân phó là phải giữ thân phận nên chỉ học theo đại bộ phận tân khách, ngồi yên tại bàn quan sát biến hóa.

Từ Tử Lăng lúc đó đã đến đằng sau Lang Phụng và Tống Mông Thu, nấp ở đó ngầm vận nội lực, chỉ cần di chuyển một cái là có thể tiến nhập vị trí tối ưu để công kích.

Trong sảnh hình thế nhìn có vẻ hỗn loạn, nhưng thật ra là hai bên đối trận, chiến lũy phân minh.

Vinh Phụng Tường được hai cao thủ tả hữu bảo vệ, chiếm giữ vị trí bàn gia chủ và cửa ra phương viên phía Bắc. Người ngồi trên bàn gia chủ đều dạt ra hai bên tả hữu, để hai bên có thể đối diện nhau, chính giữa chỉ là một bàn đầy rượu thịt.

Các đầu lĩnh khác của Lạc Thủy Bang ai cũng rời chổ ngồi, tuy còn chưa xông vào Đột Lợi đang đứng giữa sảnh đường nhưng cũng đã tiến vào, có thể tùy nghi ngăn cản đường tấn công của Đột Lợi vào Vinh Phụng Tường. Bảy tám hảo thủ đang gác ngoài cửa lớn cũng đồng loạt bước vào, trừng mắt nhìn tấm hưng hùng vĩ của Đột Lợi chuẩn bị ứng chiến.

Bọn thủ hạ thủ vệ ở cửa Bắc cũng muốn tiến vào hộ giá nhưng Vinh Phụng Tường đã vẫy tay bảo lui nên bọn chúng vẫn thủ ở hành lang bên ngoài, phòng người khác tập kích từ phía sau.

Ngoài ra còn có mười mấy thị bộc bưng thức ăn, người người đều tiến không được lui cũng không xong, chỉ đành đứng ngẩn ra đó. Thế nhưng chỉ có mình tên thị bộc do Từ Tử Lăng giả dạng là còn bê tô canh nóng trên tay.

Đột Lợi giả vờ lộ ra thần sắc kinh nghi bất định, không nhịn được đưa mắt nhìn hai cao thủ Ma Môn đứng sau Vinh Phụng Tường, miệng nói:

- Vinh Lão bản quả nhiên hào khí. Vậy hãy nói cho bổn hãn biết, Vinh lão bản ngươi và Tà Vương Thạch Chi Hiên rốt cuộc có quan hệ gì?

Đại bộ phận tân khách trong sảnh hiển nhiên chưa nghe qua đại danh của Thạch Chi Hiên nên đều cảm thấy kinh ngạc.

Song mục Vinh Phụng Tường nhíu lại, một lúc lâu sau y mới nói từng chữ một:

- Ta chưa hề nghe qua cái tên Thạch Chi Hiên đó. Sao Khả Hãn lại hỏi vậy?

Phản ứngại càng làm cho người ta cảm thấy bất ngờ, chỉ thấy y nhún vai nói:

- Nếu là như vậy thì coi như chỉ là chuyện hiểu lầm. Xin thứ cho bổn hãn vô lễ không mời mà đến

Nói đoạn y quay lưng lại làm như muốn bỏ đi.

Vinh Phụng Tường hô lớn:

- Khoan đã!

Chương 352: Kì soa nhất trứ

Từ Tử Lăng ngầm vận chính phản chân khí trong nội thể, nhanh như chớp tiến vào khoảng trống giữa Đột Lợi và Vinh Phụng Tường, chỉ còn cách hắn một cái bàn đầy chén dĩa và thức ăn.

Trên từ đường chủ, dưới đến thuộc hạ của Lạc Thủy Bang đều giật mình cảnh giác sau đó liên tiếp hô hoán làm cho tính thế càng hỗn loạn.

Canh nóng trong tô chợt hóa thành hai luồng thủy trụ nóng bỏng hướng đến hai cao thủ hộ giá của Lão Quân Miếu đang đứng phía sau Vinh Phụng Tường, cả thế đi của khí kình và phạm vi tấn công đều hết sức kì dị, trừ phi đối phương có nội kình cao hơn Từ Tử Lăng thì mới có phương pháp ngăn chặn loại “kì môn ám khí” không có hình thái cố định, không có chổ để bắ này. Ngoài ra bọn chúng chỉ có thể nhảy lên hoặc núp xuống mới có thể tránh được.

Từ Tử Lăng đồng thời tung cước nhảy lên, đầu ngón chân điểm vào mép bàn, đẩy một luồng Loa Hoàn kình vào đó. Cả cái bàn lớn giống như vật sống, cùng với mọi thứ trên mặt bàn xoay tròn từ chậm đến nhanh như xa luân nằm ngang hướng về phía bọn Vinh Phụng Tường ba người, phối hợp với hai thủy trụ được bắn tới khiến đối phương hoàn toàn rơi vào tình thế bị động, không kịp trở tay.

Đột Lợi lúc đó cũng phát xuất Phục Ưng Thương, xeo xéo phi thân đến, đem Long Quyển Thương Pháp thi triển đến cực hạn, phát ra hàng vạn bóng thương, nhảy lên phía trên của Từ Tử Lăng, lăng không nhắm đến đầu của Vinh Phụng Tường.

Khi Đột Lợi phi thân đến đỉnh đầu gã, Từ Tử Lăng hô lớn một chữ "Lâm", trước tiên dùng Bất Động Căn Bổn Ấn ngưng tụ công lực, tiếp đó hóa thành Đại Kim Cương Luân Ấn, song quyền cùng kích tới. Tức thì kình khí nổi lên, hai cỗ khí kình cách bụng Vinh Phụng Tường ba xích thì hợp lại, giống như hai thiết trụ thực thụ với thế lôi đình vạn quân hướng về địch nhân, xuất kì bất ý, công kì bất bị.

Trước hành động thích sát liền mạch như áo trời không một khe hở của Từ Tử Lăng và Đột Lợi, trong sát na đó Vinh Phụng Tường và hai cao thủ hộ giá đã rơi vào cục diện không còn cửa để cầu cứu mặc dù cả sảnh đường đều là người của Lạc Thủy Bang.

Vinh Phụng Tường phát giác hai kẻ hai bên tả hữu đều đã tránh sang một bên hay đã núp xuống, tiếp theo một "chân ngôn" đập vào tai làm kinh mạch chấn động, lập tức lòng chiến đấu không còn, kinh mạch xung động khó chịu, khiến hắn khó mà kịp thời nhảy lên để nghênh chiến với Đột Lợi và tránh được công thế lăng lệ của Từ Tử Lăng.

Không bỏ qua cơ hội tốt, Phục Ưng Thương của Đột Lợi và quyền của Từ Tử Lăng như lưới trời chụp xuống, lại còn có một chiếc bàn lớn đang bay đến ngang bụng hắn. Đột nhiên Vinh Phụng Tường biến thành phải một mình chống chọi cầu sinh, chỉ có thể dựa vào chính mình, không ai có thể viện thủ cho hắn được nữa.

Vinh Phụng Tường đương nhiên không bó tay chịu chết. Chỉ cần hắn có thể tranh thủ một chút thời gian thì người của hắn sẽ ùn ùn kéo tới, triển khai phản kích. Hắn lập tức thét lên một tiếng, bay lùi về phía sau.

Do bị ảnh hưởng của hai thủy trụ bắn tới hai bên tả hữu, hoàn toàn hạn chế lộ tuyến tránh né nên dù hắn thập phần không tình nguyện nhưng cũng chỉ còn có nước nhảy lui về phía sau. "Bình" một tiếng, Vinh Phụng Tường đã phá cửa sổ bay ra, rơi vào hành lang thông

với sảnh đường phía Nam.

Các hảo thủ của Lạc Thủy Bang đang phòng thủ ở bên ngoài lập tức từ hai bên tả hữu chạy đến tiếp viện. Dù bị “thủy tiễn” cản trở nhưng chỉ cần chậm một chút cũng có thể kịp thời cản được Đột Lợi và Từ Tử Lăng đang truy kích như hình với bóng.

Sinh tử chỉ cách nhau có một cọng tóc.

“Bình!” Vinh Phụng Tường hai tay áo vung lên ngạnh tiếp quyền phong của Từ Tử Lăng, toàn thân chấn động, mượn lực nhảy ra ngoài, khó khăn lắm mới tránh được Phục Ưng Thương của Đột Lợi.

“Rầm!”

Chiếc bàn phá tường bay ra ngoài làm đứt gân gãy xương hai hảo thủ của Lạc Thủy Bang, hai tên đó chỉ kịp hô thảm một tiếng ngã xuống đất. Đột Lợi rơi xuống mặt bàn, thương mang lan rộng, tức thì có thêm hai người trúng thương ngã xuống, uy thế kinh người.

Từ Tử Lăng cũng xông ra hành lang, ngầm vận Bảo Bình Ấn, liên tục phát ra mười mấy đạo quyền kình vô cùng uy mãnh bức những kẻ chạy đến viện thủ phải lui vào trong sảnh, tạo ra hình thế nhất phu đương quan, vạn phu nan địch.

Vinh Phụng Tường lúc đó đang hạ xuống mặt cỏ ở vườn hoa phía bắc, chân chạm đất thì loạng choạng đứng không vững. Hắn thấy hai người không thừa thế truy kích, chỉ ngăn cản viện binh trong lòng biết là không ổn. Chính vào lúc đó một luồng kình khí đã từ trên ập xuống.

Hắn hoảng hốt nhìn lên thì thấy Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng đã hướng vào đầu mình mà chém tới, đao khí cường đại không thể

kháng cự bao phủ cả người hắn, làm hắn phát sinh cảm giác một bước cũng không thể di chuyển được, cực kì đáng sợ. Vinh Phụng Tường không còn cách nào khác chỉ đành vận công lực toàn thân, song tụ đưa lên phất vào Tỉnh Trung Nguyệt.

Vào lúc khẩn cấp sinh tử quan đầu này, lại một luồng sát khí từ bên phải ập đến, quyền phong trí mạng cuồng mãnh như sóng to gió lớn, như một bức tường vô đổ ụp xuống.

Vinh Phụng Tường kinh hãi nhìn qua, chỉ thấy một người đầu tóc bịt kín như câu hồn sứ giả từ âm tào địa phủ hiện ra, nhằm hắn mà công tới.

Hắn biết rõ tâm thần của mình đã hoàn toàn bị một đao kinh thiên động địa của Khấu Trọng trấn nhiếp, lại thêm một đại địch bất ngờ xuất hiện, nếu còn do dự không toàn lực đào mệnh thì nói không chừng sẽ không qua được kiếp này, lúc đó thì hối hận đã muộn.

“Bình!”

Một đao của Khấu Trọng mạnh mẽ chém vào song tụ của Vinh Phụng Tường, mượn lực bay về phía sau hỗ trợ Từ Tử Lăng và Đột Lợi ngăn cản truy binh. Vinh Phụng Tường đỡ đao phun ra một búng máu lảo đảo lùi lại, Phục Khiên sấn đến cạnh hắn.

Vinh Phụng Tường kêu lên một tiếng thê lương, cả người không khống chế được như một con vụ lảo đảo xoay vòng, tai mắt mũi miệng chỉ toàn là máu, ngã bịch xuống đất lăn lông lốc.

Phục Khiên huýt gió một tiếng, ba vị chiến hữu liền ứng tiếng phi thân lùi lại, sau khi hội họp với y không ai quay đầu, chỉ theo lộ tuyến đã sắp xếp hoàn hảo từ trước nhanh chóng rời khỏi, thành công chạy thoát.

Từ một tháp chuông cao nhìn xuống chỉ thấy ửa bốc lên dày đặc che lấp mọi thứ.

Khấu Trọng cười nói:

- Cho dù đốt cả Đông Đô Vinh lão yêu cũng không sống dậy được. Đốt đi chỉ là căn nhà mà Vương Thế Sung cho bọn ta thôi. Thật kì quái! Sao Vương Thế Sung không ra tay can thiệp nhỉ?

Từ Tử Lăng trầm mặc nhìn cột khói đen bị gió lạnh thổi tan đi, lặng yên không trả lời.

Đột Lợi cười nói:

- Không ngờ các người nghĩ ra gặp ở tháp chuông này, tưởng là minh nhưng thật ra là ám, lại có thể giám sát cả một vùng rộng lớn từ sông Lạc Thủy đến cả đường phố trong thành.

Một đội khoảng hơn hai mươi bang chúng của Lạc Thủy Bang, vội vàng chạy lên Thiên Tân Kiều, hình như muốn nhanh chóng di chuyển đến một nơi nào đó.

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Bước tiếp theo phải làm sao đi đây?

Đột Lợi đáp:

- Đợi Phục Khiên lão ca thám thính tình thế cho rõ ràng sau đó mới quyết định cũng không muộn. Vinh lão yêu chết rồi, trận cước của Chúc yêu phụ sẽ đại loạn, bị tổn thất rất lớn

Từ Tử Lăng đột nhiên nói:

- Hai người nhìn đội kị sĩ kia của Lạc Thủy Bang có cảm giác

Khấu Trọng ngẩn ra nói:

- Ngươi vừa nhắc đến ta liền cảm thấy có điểm khả nghi rất lớn. Bọn chúng không hề có vẻ tang tóc ủ rũ gì, ngược lại đội hình chỉnh tề, sĩ khí cao ngút, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Đột Lợi nhỏ tiếng:

- Không cần đoán nữa! Phục Khiên đến rồi.

Phục Khiên vẫn dùng mặt nạ trùm đầu, thân mặc y phục dạ hành từ một ngõ hẻm xuất hiện, vòng qua nhiều phòng ốc sau mới hướng tới tháp chuông. Tiếp theo y lại cố ý không vào tháp mà lại chạy lòng vòng một lúc lâu nữa mới vòng lại chỗ tháp chuông, lúc đó mới trèo thẳng lên.

Ba người biết y sợ bị người ta theo dõi nên mới đi vòng như vậy, trong lòng chợt có cảm giác bất tường.

Phục Khiên lên đến đỉnh tháp, cởi mặt nạ ra, cười khổ nói:

- Ba vị có phải thấy Vinh Phụng Tường đó vô dụng quá không?

Khấu Trọng chấn động nói:

- Tên đó không phải Vinh lão yêu sao?

Phục Khiên ngồi phệt xuống, dựa lưng vào thiết trụ dùng làm giá đỡ cho chiếc chuông đồng, lắc đầu than:

- Ta cũng không biết đó có phải là Vinh Phụng Tường chân chính không. Sự thật là lại cóVinh Phụng Tường khác dáng điệu như sinh long hoạt hổ xuất hiện cùng với con gái của lão đến chỗ của Vương Thế Sung hưng sư vấn tội. Người của Lạc Thủy Bang dốc hết lực lượng phân tán ra khắp nơi tìm kiếm chúng ta.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Người chúng ta giết là Khả Phong giả làm Vinh Phụng Tường, không phải Bích Trần giả làm Vinh Phụng Tường. Lúc đó ta cũng đã cảm thấy hơi kì lạ, nhưng vấn đề là hai người bọn chúng Ma công đồng nguyên, nhãn thần cũng có điểm giống nhau, ta lại không có thời gian mà xem xét cho kĩ nên mới nhầm lẫn như vậy.

Khấu Trọng hận đến nghiến răng ken két, song sai lầm này không thể cứu vãn được nữa.

Đột Lợi bất chợt ngồi thụp xuống dựa lưng vào tường khổ não nói:

- Hiện tại phải làm sao đây? Nói không chừng còn liên lụy đến Mạc Hạ Nhi và tùy tùng của y.

Phục Khiên nói:

- Cái đó Khả Hãn yên tâm. Mạc Hạ Nhi là đại diện cho Hiệt Lợi, Vinh lão yêu dù có gan bằng trời cũng không dám động đến y. Thế nhưng Khả Hãn tuyệt không thể lộ diện nữa.

Đột Lợi ngẩn ra nói:

- Không lẽ Thiếu Soái và Tử Lăng có thể lộ diện sao?

Phục Khiên nói:

- Cho dù đối phương biết rõ họ có phần tham dự nhưng chỉ cần họ một mực không nhận, lại thêm Vương Thế Sung nhất định chống lưng cho họ như vậy có thể qua được cửa này.

Khấu Trọng lạnh lùng nói:

- Chi bằng chúng ta tiến thẳng vào Vinh phủ, cùng với Vinh lão yêu đánh thêm một trận nữa xem thử quyền đầu của ai cứng hơn?

Từ Tử Lăng nói:

- Đó chỉ là thất phu hữu dũng mà thôi. Sĩ binh dùng mưu, bọn ta hiện tại nên tĩnh không nên động, để xem rõ tình huống thế nào, sau mới quyết định làm sao giết Vinh lão yêu.

Phục Khiên gật đầu đồng ý nói:

- Hiện tại hư thật của Vinh phủ khó mà đoán được, chúng ta không nên mạo hiểm. Cũng may địch nhân không biết ta cũng tham dự chuyện này, đối với ta cũng có phần cố kị. Thế nên Khả Hãn có thể tới chỗ ta để tạm lánh nạn. Thiếu Soái và Tử Lăng có thể công nhiên lộ diện, xem thử phản ứng của địch nhân ra sao. Bất quá ba người các ngươi sau này tuyệt đối không thể đi chung được nữa.

Khấu Trọng thấy hai người còn lại không phản đối gì, chỉ đành đồng ý.

Phục Khiên đưa mặt nạ trùm đầu cho Đột Lợi, cười nói:

- Tiểu đệ còn chưa có thời gian ngồi xuống mà nghiên cứu một kế hoạch tương lai sao cho mọi người cùng có lợi nữa!

Khấu Trọng lấy ra một mặt nạ mũi khoằm đầy râu ria, chầm chậm

- Khả Hãn cũng có thể công nhiên lộ diện, bất quá chỉ là dưới một bộ mặt khác mà thôi!

*

Sau khi Phục Khiên và Đột Lợi bỏ đi, Khấu Trọng vẫn còn giận nói:

- Lần này chúng ta đúng là tính sai một bước mới gây ra nông nỗi bất thượng bất hạ thế này. Thật là tức chết người!

Từ Tử Lăng tâm bình khí hòa nói:

- Có được ắt có mất, chí ít cũng giết được Khả Phong, đối với thực lực của Lão Quân Miếu cũng có thể coi là một đả kích lớn. Bích Trần sau này khó mà tìm được một người có thể giả dạng hắn nữa. Ai! Chúng ta muốn không phục cũng không được, hai kẻ đó bất luận thanh âm, ngoại mạo thần thái đều giống nhau như đúc.

Khấu Trọng chợt thốt lên:

- Lại có người đến kìa!

Một bóng người từ trên mái nhà nhảy xuống, nhanh chóng đến gần, thì ra là Thái tử Vương Huyền Ứng. Hai gã đã từng bắt hắn đến đây, chẳng trách hắn lại tìm đến tháp chuông. Khấu Trọng lập tức trầm mặt xuống.

Vương Huyền Ứng trèo lên tháp chuông, chưa bước đến đỉnh đã vui vẻ nói:

- Quả nhiên tìm được hai vị đại ca ở đây.

Khấu Trọng hận nói:

- Ngươi còn mặt mũi đến gặp ta sao?

Vương Huyền Ứng chưa từng bị người chỉ trích thẳng mặt như vậy, biến sắc nói:

- Sao Thiếu Soái lại nói vậy?

Khấu Trọng lạnh lùng cười nói:

- Nếu không phải Thái tử đem địa điểm chúng ta ẩn náu tiết lộ cho Vinh lão yêu thì sao hắn có thể thông báo cho địch nhân của bọn ta, khiến chúng lũ lượt tìm tới cửa chứ?

Vương Huyền Ứng ngẩn người nói:

- Có chuyện đó sao? Chẳng trách Thiếu Soái hiểu lầm, ta có thể phát thệ, tin tức thực không phải bị tiết lộ từ chổ của ta. Vương Huyền Ứng ta đâu có ngốc như vậy, bán đứng các người đối với Đại Trịnh chúng ta đâu có lợi gì chứ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau. Hai gã tuy không có hảo cảm gì với Vương Huyền Ứng nhưng cũng cảm giác được hắn không nói dối. Tin tức rốt cuộc làm sao mà bị tiết lộ? Vinh Phụng Tường tại sao lại muốn tung tin đi khắp nơi?

Vương Huyền Ứng cười khổ nói:

- Bất quá bọn ta lần này bị các người hại đến khổ. Cả phụ hoàng cũng không biết làm sao ăn nói với tên Vinh Phụng Tường đang nổi

giận đùng đùng đó. Các người thực giết được hắn thì sự việc đã dễ giải quyết hơn nhiều

Từ Tử Lăng than:

- Bọn ta quả là đã giết được hắn. Bất quá tên đó là Vinh Phụng Tường do Khả Phong giả dạng.

Vương Huyền Ứng ngjac nhiên nói:

- Khả Phong?

Khấu Trọng tức giận nói:

- Ta thật không biết phụ tử nhà ngươi có chủ ý gì? Ta một lòng hảo tâm báo cho các người biết Vinh Phụng Tường chính là Bích Trần yêu đạo của Lão Quân Miếu, thế nhưng các người lại xem như gió thoảng qua tai, để hắn tiếp tục hoành hành. Nói cho ta biết cái đó là đạo lý con bà gì?

Vương Huyền Ứng cười khổ:

- Nói hay lắm! Bọn ta sau khi được Thiếu Soái cảnh báo lập tức phái đại quân bao vây Vinh phủ trùng trùng. Ta và phụ hoàng đích thân thống lĩnh cao thủ vào Vinh phủ bắt Vinh Phụng Tường, nào hay hắn không hề phản kháng mà để cho chúng ta kiểm tra mặt mũi của hắn, chứng minh hắn không phải do người ta giả dạng, bọn ta còn nghĩ là bị trúng kế li gián của Thiếu Soái nữa chứ.

Khấu Trọng hoán một hơi lương khí:

- Nói như vậy là có một thật hai giả, tổng cộng ba tên Vinh Phụng Tường. Bích Trần lão yêu quả thật giảo hoạt.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Căn cứ theo những gì Thái tử nghe được, Mạn Thanh Viện rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Vương Huyền Ứng nói:

- Lúc đó khi Lang Phụng và Tống Mông Thu ở hiện trường, khi họ chạy đến sảnh đường phía nam thì người của Vinh Phụng Tường đã khiêng y đi rồi. Ai cũng nghĩ hắn không chết cũng đã trọng thương lâm nguy, ai đè chớp mắt hắn đã như bình yên vô sự đến tìm bọn ta, thì ra bị trọng thương là một tên Vinh Phụng Tường khác.

Khấu Trọng nói:

- Vậy thánh thượng lão nhân gia có lời gì nhờ ngươi chuyển?

Vương Huyền Ứng đáp:

- Phụ hoàng nói là hai người nên tạm thời lẩn trốn, đến tối mai khi tiễn Khả Hãn đi rồi thì hai người có thể hiện thân. Cho dù muốn đối phó Vinh Phụng Tường sau này cũng còn nhiều cơ hội, không cần phải gấp gáp nhất thời.

Khấu Trọng chau mày nói:

- Bọn ta không thể ở đây ăn gió uống sương tới tối mai được, trước mắt có thể lẩn tránh ở chỗ nào?

Vương Huyền Ứng không đáp mà hỏi lại:

- Khả Hãn có phải đi gặp Mạc Hạ Nhi không?

Từ Tử Lăng sợ Khấu Trọng nhất thời nói cho sướng miệng tiết lộ quan hệ với Phục Khiên nên xen vào nói:

- Y chính là đang đi đến vùng phụ cận để lại ám kí thông tin cho Mạc Hạ Nhi, sẽ về ngay t

Vương Huyền Ứng nói ra một địa chỉ sau lại tiếp:

- Chỗ đó chỉ mình ta và hai người biết, chắc chắn hai người không bị theo dõi. Ẩn tránh ở đó một hai ngày tuyệt đối không thành vấn đề. Ta đi đây! Hai vị bảo trọng, tối mai bọn ta sẽ an bài người đến đón Khả Hãn.

Vương Huyền Ứng đi rồi, Khấu Trọng lạnh lùng nói:

- Tên tiểu tử này muốn gạt chúng ta.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý nói:

- Vương Huyền Ứng không hề thích chúng ta, vừa rồi lại nhẫn nại như vậy. So với tính cách của hắn thật có điểm bất đồng, nhưng hắn vì sao lại muốn hại bọn ta?

Khấu Trọng chau mày khổ sở suy nghĩ chợt giật mình nói:

- Con bà nó! Vương Thế Sung khẳng định là liên kết với Âm Quý Phái. Đối với lão hồ li này mà nói, Tương Dương so với Thiếu Soái quân còn quan trọng hơn nhiều, thế nên cho dù hắn biết là Vinh Phụng Tường do Bích Trần lão yêu giả dạng cũng dung túng cho y.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Ngươi nói không phải không có đạo lí. Nếu là như vậy, cho đến ngày mai trước khi Khả Hãn lên đường bọn ta vẫn còn an toàn.

Khấu Trọng thập phần khẳng định nói:

- Đây chính là lý do duy nhất để Vương Thế Sung dung túng Vinh lão yêu, càng nghĩ thì càng nắm chắc đến tám chín phần mười. Làm gì mà có nhiều Vinh Phụng Tường thật giả như vậy, với sự tinh minh lão luyện của Vương Thế Sung, chỉ cần nhìn vào nhãn thần vốn không thể giả trang được là biết Vinh lão yêu có phải giả hay không. Vì vậy tên tiểu tử Vương Huyền Ứng đó nhất định là gạt chúng ta. Ôi chao!

Từ Tử Lăng lắc đầu than:

- Cái đó kêu bằng hữu sở cầu tất hữu sở thất. Ngươi muốn giúp người ta phòng thủ Lạc Dương, người ta không những không nhận tình lại còn muốn bán đứng ngươi. Sự việc đã như vậy, còn có gì để nói chứ. Hãy mau nghĩ coi tương lai sẽ phải ứng phó thế nào?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Nếu không phải vì muốn nghĩ cách đối phó Thạch Chi Hiên thì tốt nhất là bây giờ chúng ta nên rời xa Lạc Dương. Hay là ngươi nói cho ta biết bước tiếp theo phải làm sao đi.

Từ Tử Lăng nói:

- Sự việc trọng đại, chúng ta nên báo cho Khả Hãn và Vương tử một tiếng, để bọn họ có tâm lí chuẩn bị. Chúc yêu phụ còn chưa đuổi tới, muốn đánh muốn chạy vẫn còn thời gian để quyết định.

Khấu Trọng quyết đoán nói:

- Chi bằng chúng ta chia ra hành động. Ngươi phụ trách thông tri cho hai vị huynh đệ, ta đi thám thính hư thực của địch nhân, ngươi

Từ Tử Lăng chau mày nói:

- Ngươi muốn đến Vinh phủ hay muốn đến hoàng cung vậy?

Khấu Trọng nói:

- Hiện tại ta còn chưa quyết định, nhưng ngươi cứ yên tâm, dù xảy ra nguy hiểm gì ta cũng có cách ứng phó.

Hai gã liền ước định thủ pháp liên lạc trong nhiều tình huống khác nhau, địa điểm và thời gian gặp mặt, xong đâu đấy thì chia ra hành sự.

(

Chương 353: Ôi ỷ toàn tâm

Từ Tử Lăng đeo mặt nạ Cung Thần Xuân đi dọc theo bờ Lạc Thủy về phía Tây, đột nhiên nghe thấy tiếng hát của một người thiếu nữ, rằng:

“Lạc Thủy mênh mông chiếu bích cung

Bôn ba doanh dịch đáo đầu không

Công danh phú quý chớp mắt không

Hà tất theo đuổi Nam Kha mộng!

Giọng ca uyển chuyển lay động lòng người, tràn ngập cảm xúc thê lương, phiêu lãng từ Lạc Thủy vút lên tận trời cao. Trong đêm thanh vắng, nếu không phải là đang có trọng nhiệm thì chỉ là mơ mộng hão huyền.

Từ Tử Lăng dừng bước, tâm tĩnh lặng. Từ khi cùng Khấu Trọng bắc thượng Quan Trung, đã bao lần hai gã lâm nguy, giống như thủy triều từng cơn dồn dập vào bờ, mỗi lần đều như sống sót trong cơn hoạn nạn giữa ranh giới của cái sống và cái chết. Nhưng lúc này, cảm giác bình tĩnh của vô số ngày thất lạc bỗng tràn ngập cả không gian. Mọi tranh đấu, âm mưu cừu sát đều như không liên đới, không hề ảnh hưởng gì đến Từ Tử Lăng.

Bỗng nhiên, Từ Tử Lăng chợt nhận ra võ công của mình đã tiến thêm một bậc. Cảm giác này không thể giải thích được, gã thậm chí không thể lý giải tại sao trong giây phút này lại đạt đến cảnh giới đó. Là do

lần ám sát Vinh Phụng Tường mà tiến bộ? Hay vì không ngừng khổ luyện trong chiến đấu trước đó? Thật khó phân biệt rõ ràng là do đâu.

Hà cớ gì phải ôm giấc mộng Nam Kha? Trang Chu từng mộng mình hóa hồ điệp, tỉnh dậy đã tự vấn mình hóa thành hồ điệp, hay là hồ điệp hiện thân thành bản ngã. Đó chính là cảm giác huyền ảo kỳ lạ khi thâm nhập thiển xuất trong cuộc đời này.

Mặt trăng dần lộ diện sau đám mây dịu dàng trôi qua, phủ một lớp ánh sáng bạc lên thành cổ Lạc Dương, đêm trăng lạnh cũng giống như một giấc mộng không có thật. Giả như có thể lấy huyễn làm thật, lấy thật làm huyễn, liệu có thể vượt lên trên Tà Vương Thạch Chi Hiên của Ma Môn, tạo dựng nên Bất Tử Ấn Pháp, hòa hợp sinh tử hai cực lại với nhau? Từ Tử Lăng đột nhiên trầm lặng người, th một tiếng.

Con thuyền dần dần tiến vào bờ đê, một giọng nữ dịu dàng vẳng đến:

- Đêm trăng đẹp như thế này, Tử Lăng có cảm hứng lên thuyền nói chuyện một lát không?

Từ Tử Lăng nghe thấy liền đằng thân, nhẹ nhàng hạ xuống con thuyền nhỏ, ngồi xuống an nhàn, nhìn người thiếu nữ tuyệt sắc ngồi nơi đuôi thuyền cười khẽ:

- Trầm quân sư đã có hứng dạ du Lạc Thủy, Từ Tử Lăng ta đương nhiên phụng bồi.

Trầm Lạc Nhạn hao gầy hơn, cánh tay áo tuyệt đẹp để gió tung bay, mắt u oán nhìn trăng trên cao, đôi môi xinh đẹp hé mở, nói khẽ:

- Mật công thất bại.

Từ Tử Lăng xúc động trong lòng, nói nhỏ:

- Lão kí phục lịch, chí tại thiên lí, liệt sĩ mộ niên, tráng tâm bất dĩ (Ngựa già nằm bẹp trong chuồng, chí vẫn ở nơi xa vạn dặm. Anh hùng dẫu tuổi già, hùng tâm vẫn còn chưa mất). Mật công chẳng qua đang đợi thời cơ khác thôi!”

Trầm Lạc Nhạn nhìn Từ Tử Lăng, đảo mái chèo, khẽ cười cay đắng:

- Thời cơ đã qua không bao giờ quay lại. Mật Công thất bại cũng vì quá tự phụ, nếu không Vương Thế Sung dù có hai người giúp đỡ, cũng phải cúi đầu phục tùng.

Từ Tử Lăng đáp:

- àng là quân sư của hắn, tại sao không một lòng giúp đỡ?

Trầm Lạc Nhạn nhìn cây liễu bên bờ, nói:

- Hắn có nghe ta đâu! Đối với ngươi và Khấu Trọng, Mật Công chỉ là kẻ thua cuộc đáng giễu cợt, nếu không đã không bị lật đổ.

Từ Tử Lăng đáp:

- Mật Công chọn đầu hàng nhà Đường, đang được trọng đãi, chưa thể coi là bị lật đổ.

Trầm Lạc Nhạn giống như người không có liên quan gì đến mọi việc, cười lạnh lùng:

- Có tiếp đãi thế nào, tướng của quân thua trận không thể gọi là dũng cảm. Mật Công đã thua trận và đầu hàng, chức vị nhà Đường ban cho bất quá cũng chỉ là Quang Lộc khanh, Thượng Trụ quốc, tứ tước

chỉ là Hình Quốc công. Nếu không Từ Thế Tích không thể vừa trấn thủ Lê Dương, vừa có thể lấy được họ Lý, Quan bái Tả Võ Hầu Đại tướng quân, kế hoạch đó sẽ làm quân đội của Mật Công suy yếu đi. Ta đã khuyên hắn không nên vào Trường An, hắn không nghe, chỉ nghe lời của Ngụy Trưng. Trầm Lạc Nhạn ta còn có thể nói gì được?

Giọng điệu hoang vắng của Trầm Lạc Nhạn khiến Từ Tử Lăng xúc động, quên đi mọi nỗi thù hận, cười khẽ đáp:

- Không nên quá u buồn vì sự việc thất bại. Trầm quân sư có thể chọn minh chủ khác, vẫn là đại nghiệp khả kỳ.

Trầm Lạc Nhạn cười thê lương với ánh mắt tuyệt

- Đối với Lý Phiệt, Trầm Lạc Nhạn ta không chỉ là người ngoài, mà còn tâm hủy ý lạnh, không còn hùng tâm tráng chí. Chỉ biết giá kê tùy kê, giá cẩu tùy cẩu (lấy gà theo gà, lấy chó theo chó), thôi đành làm vợ của Lý Gia!

Từ Tử Lăng lặng người, hiểu rằng Trầm Lạc Nhạn cuối cùng đã lấy kẻ đã đổi họ Lý

Từ Thế Tích, nay đến Lạc Dương là vì phải gặp Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim, đi tìm trợ thủ cho chồng, chứ không phải vì làm khách mời của Lý Mật.

Trầm Lạc Nhạn cúi đầu nói nhỏ:

- Sao không nói tiếp?

Từ Tử Lăng vội đáp:

- Ta chỉ đang định chúc mừng.

Trầm Lạc Nhạn hỏi ngay:

- Thật lòng không?

Từ Tử Lăng mặt hơi đỏ, đáp thẳng thắn:

- Trầm quân sư thông báo hỷ sự, quả có phần đột ngột. Nhưng Trầm quân sư đã thấy hài lòng với lang quân, ta đương nhiên vui mừng cho người.

Trầm Lạc Nhạn ngơ ngác nhìn Từ Tử Lăng một hồi, nói:

- Hỡi Từ Tử Lăng, cuối cùng thì tiểu thư nào mới có thể làm ngươi động lòng đây?

Từ Tử Lăng không ngờ có thể hỏi thẳng như thế, không thể tránh được, cười hai tiếng cho khỏi lúng túng, đau khổ trả lời:

- Câu này thứ cho tại hạ không thể trả lời. Trầm quân sư làm sao biết ta đi qua đây?

Trầm lạc Nhạn cười, nhìn hắn dịu dàng nói:

- Không được đánh trống lảng, chúng ta là tương tri cũ, không thể nói vài câu tâm tình sao? Sẽ chẳng ai bắt ngươi cưới ta đâu.

Từ Tử Lăng suýt nữa kêu trời. Gã và Trầm Lạc Nhạn xưa nay luôn đối đầu, đến nay vẫn vậy, nhưng quả thực gã chưa từng ghét Trầm Lạc Nhạn, cũng chưa hề nghĩ đến chuyện quan hệ nam nữ. Giữa hai người luôn có một mối quan hệ tế nhị, nhưng câu hỏi này của Trầm Lạc Nhạn đã lật mở mối quan hệ này ra. Bất luận trả lời thế nào, cũng khó tránh khỏi đụng chạm tới chuyện nam nữ, làm cho gã nhất

thời bối rối.

Trầm Lạc Nhạn dường như rất thích thú khi thấy Từ Tử Lăng bối rối, vui vẻ nói:

- Sao nào? Nam tử hán đại trượng phu trả lời ta đi. Ai có thể chiếm lĩnh trái tim ngươi? Có cần Trầm Lạc Nhạn ta điểm tên vài vị cô nương giúp ngươi không?

Vốn là người thông minh mưu trí, Trầm Lạc Nhạn cuối cùng không phải đè nén nỗi ưu tư, thẳng thắn dùng cách này bộc lộ nỗi ưu phiền với Từ Tử Lăng.

Trầm Lạc Nhạn giống như Vân Ngọc Chân, theo dõi hai gã trưởng thành từng ngày, từ hai tên vô danh tiểu tốt nổi lên thành hai kẻ uy phong khắp thiên hạ, điều mây khiển gió, lại đều địch ái khó phân, dây dưõ. Đến nay Vân Ngọc Chân đã vì chuyện của Tố Tố mà bất hòa, còn Trầm Lạc Nhạn dù hoa thơm đã có chủ, nhưng tình vẫn chưa dứt, vẫn muốn quay lại.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, suýt nữa phải ngầm vận Bất Động Căn Bản Ấn, lắc đầu nói:

- Ta và Khấu Trọng hai người cùng lớn lên, ngày qua ngày nào dám nghĩ đến chuyện nam nữ. Trầm quân sư không cần phải phí công vô ích.

Hắn không còn tơ tưởng đến Thạch Thanh Tuyền và Sư Phi Huyên nữa. Bất quá nếu cả hai người bằng lòng nương thân tương trợ, mình hắn biết làm sao có thể phân thân? Lại biết đây chỉ là si tâm vọng tưởng, liền gạt bỏ ý nghĩ này đi, nhưng trong lòng vẫn thấy nuối tiếc.

Trầm Lạc Nhạn cho thuyền rẽ vào một nhánh sông khác, rời xa Lạc Thủy, yếu ớt than một tiếng, thần thái lạnh lẽo, giống như tái hiện lại giây phút thần thái vĩnh hằng mà nét vẽ của Hầu Hy Bạch đã thể hiện được trên Mỹ Nhân Phiến của hắn.

Từ Tử Lăng thần người ra, trong lòng dấy lên nỗi thương tiếc. Hồi tưởng lại năm đó tại Lạc Dương nghe trộm cuộc nói chuyện của Trầm Lạc Nhạn với Lý Thế Tích, hiển nhiên thấy hai người không hòa hợp yêu thương nhau, không biết việc nên vợ nên chồng là lành hay dữ.

Trầm Lạc Nhạn dừng thuyền dưới một cây cầu nhỏ, ngồi trong bóng tối dưới lòng cầu, dòng nước bên ngòai cầu lóng lánh ánh trăng, tạo thành hai thế giới khác biệt nhau.

Trầm Lạc Nhạn lặng lẽ nhìn chăm chú Từ Tử Lăng một hồi rồi cười khẽ nói:

- Không ngờ chúng ta cuối cùng có thể ngồi tâm sự nơi đây mà không hề có chút thù địch nào, quả thực thế sự vô thường, con người khó có thể tiên liệu hết được mọi việc.

Từ Tử Lăng cảm nhận được tình cảm dịu dàng của Trầm Lạc Nhạn, nhẹ nhàng đáp:

- Trầm quân sư định khi nào quay về Lê Dương?

Trầm Lạc Nhạn như sợ phá vỡ giây phút này, khẽ đáp:

- Không, ta phải về Quan Trung, để khuyên Mật Công lần cuối cùng.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Lần cuối ư?

Trầm Lạc Nhạn khẽ gật đầu:

- Ta phải khuyên hắn bỏ ý định chiếm đoạt thiên hạ, ngoan ngoãn làm quân thần nhà Lý, nếu vẫn vọng tưởng Đông Sơn phất cờ một lần nữa thì khó có thể thoát khỏi nguy cơ diệt vong.

Từ Tử Lăng lặng lẽ không nói, Trầm Lạc Nhạn nói người cần phải khuyên là Lý Mật, nhưng cũng là lời nói với hắn và Khấu Trọng.

Trầm Lạc Nhạn yếu ớt ho một tiếng đoạn nói:

- Hiện nay đến Đỗ Phục Uy cũng cam tâm đầu phục nhà Đường, lại bị điều làm Thượng Thư lệnh tại Đông Nam Hành thái, tước phong Sở Vương. Thiên hạ ai còn có thể tranh đấu với Đường nữa?

Từ Tử Lăng đáp:

- Nếu nhà Đường mất Lý Thế Dân, Trầm quân sư thấy thế nào?

Trầm lạc Nhạn lắc đầu đáp:

- Lý Thế Dân không thể thua. Trong thiên hạ chỉ có Từ Tử Lăng và Khấu Trọng là có thể làm đối thủ của hắn, ngoài ra không ai đủ tư cách.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên đáp:

- Trầm quân sư đã quá đề cao chúng tôi rồi.

Trầm Lạc Nhạn cười nói:

- Đây không phải ta nói, mà chính Tần Vương tự thừa nhận. Hắn đã từng khổ công tìm hiểu và nghiên cứu chiến thuật của các ngươi, kết luận là như thiên mã hành không, biến huyễn mạt trắc, làm người ta căn bản không thể tìm hiểu rõ được, thâm sâu như đạo giả binh quỷ biến. Cái mà bọn ngươi thiếu chỉ là thời gian mà thôi. Ví như Khấu Trọng chẳng hạn! Hắn chẳng phải là người thắng mà không kiêu, thua mà không nản, trời sinh ra đã biết tính toán hành xử, là một thiên tài vừa cười đùa nói chuyện vừa có thể dụng binh hay sao?

Từ Tử Lăng cười buồn:

- Các người quá khen rồi. Đến kẻ tự đại như Khấu Trọng nghe thấy cũng phải đỏ mặt. Hiện tại chẳng khác gì chúng ta đi đến Quan Trung tìm cái chết, không chết mới nói đến những chuyện khác.

Trầm Lạc Nhạn vươn vai, lộ r thân hình tuyệt mỹ, nhìn hắn với nụ cười xinh đẹp tuyệt trần:

- Bao gồm cả Lý Thế Dân, lần này cũng không có ai tin các ngươi thành công trong việc nhập Quan Trung tầm bảo, chỉ có nô gia là có niềm tin vào các ngươi, Tử Lăng nên cảm ơn ta sao đây?

Tử Lăng đần người hỏi:

- Ta phải cảm ơn ngươi thế nào đây?

Trầm Lạc Nhạn đột nhiên ửng hồng đôi má, nhìn trông duyên dáng vô cùng, khẽ dịch người ngả vào lòng Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng xốn xang trong lòng, ôm lấy mình ngọc thân ngà của Trầm lạc Nhạn.

Bờ môi nhỏ xinh của Trầm Lạc nhạn khẽ nói bên tai hắn:

- Sau lần cáo biệt này, Trầm quân sư ta sẽ trở thành Lý phu nhân. Lạc Nhạn từ nay sẽ không nhúng tay vào việc quân nữa. Bây giờ chỉ mong để lại trong lòng Tử Lăng một ký ức đẹp, xóa đi quá khứ ân ân oán oán, chỉ mong một nụ hôn, Tử Lăng xin đừng trách Lạc Nhạn là kẻ phóng đãng.

Từ Tử Lăng không kịp phản kháng hay từ chối, Lạc Nhạn đã kề lên môi gã một nụ hôn.

Đêm đen dưới cây cầu nhỏ càng trở nên dịu hiền hơn.

o0o

Khấu Trọng nấp trong con ngõ nhỏ tối đen, vịn tường đứng dậy, mắt hổ sáng lấp lóe theo dõi đại môn Vinh phủ phía đối diện. Vinh Phủ đốt lửa sáng trưng như ban ngày, trung môn mở rộng, các nhân vật có tiếng trong giang hồ không ngừng đi ra đi vào.

Trong tình thế như vậy, đột nhập vào Vinh phủ là chuyện không thể được.

Khấu Trọng không chỉ muốn vào Vinh Phủ để thăm dò thông tin, mà muốn chớp cơ hội giết kẻ hóa thân thành Vinh Phụng Tường. Khấu Trọng cực kỳ căm ghét con người vong ân phụ nghĩa Vương Thế Sung, nhưng trong hoàn cảnh này bắt buộc phải lưu lại cẩu mệnh của hắn lại để có người chống lại đại quân Quan Trung.

Trải qua chuỗi ngày gian khổ rèn luyện, Tĩnh Trung Bát Pháp đã hoàn thiện, có thể tùy ý biến hóa, đắc tâm ứng thủ. Điều làm gã cảm thấy đắc ý nhất sau trận chiến Nam Dương chính là đã biết được đâu là điểm yếu của bộ đao pháp này, và càng hiểu rõ hơn những điểm mạnh của nó.

Hiện tại, khi gã phát xuất những chiêu đao siêu phàm chuẩn xác đó, dù có bằng công lực của Tống Khuyết vẫn phải cẩn thận ứng phó. Điều đó đại biểu cho một tầng nữa trong cảnh giới võ đạo. Nếu như có thể đạt đến cảnh giới đó, hắn có thể trở thành một Thiên Đao Tống Khuyết thứ hai.

Đối với kẻ yêu ma không thể không giết kia, hắn vẫn chưa phục tâm chịu thua. Giờ đây hắn muốn dựa vào sức mạnh của chính mình thực hiện được điều đó trong hoàn cảnh tưởng như không thể làm được này. Có thể có cơ hội thực hiện điều này hay không là do ông trời

Lúc đó trong tâm hắn không có một ý nghĩ đen tối nào, không không hề lo lắng, không hề nghĩ đến sống chết, đến những bồn chồn lo lắng do phải đợi chờ cũng không hề đọng lại. Hắn cảm thấy như có thể đứng đợi thế này mãi, đợi đến khi vũ trụ chung cực. Trạng thái tinh thần này hắn chưa hề trải qua, lạnh như băng tuyết, vững như sơn nhạc.

Tiếng nhạc ngựa nổi lên, một cỗ xe ngựa trông bên ngoài rất bình thường đi từ Vinh Phủ đi ra, rẽ ra đường cái, trên xe ngồi hai người đánh xe, thốt nhiên lại thấy hai cao thủ của Lão Quân Miếu theo sát bảo vệ Khả Phong yêu đạo ở Mãn Thanh Viện.

Khấu Trọng linh cảm thấy điều kỳ quặc, liền không hề do dự nhảy vọt lên mái nhà nhìn đuổi theo xe.

o0o

Từ Tử Lăng dù đã đi xa nơi cây cầu chia tay Trầm Lạc Nhạn với nụ hôn nồng ấm, trên môi vẫn còn cảm thấy nóng bỏng vị ngọt từ môi Lạc Nhạn, vẫn như cảm thấy tình yêu khắc cốt ghi tâm, tình thương

và sự luyến tiếc của nàng.

Hắn càng cảm thấy mình thật kỳ lạ, dù quý mến mỹ nữ này mà không hề dấy lên chút dục vọng nào. Dẫu vậy vẫn cảm thấy hơi ấm nóng dịu dàng của nụ hôn đầu đời, mê hoặc và xúc động đến tận tâm can.

Nếu người hôn hắn là Thạch Thanh Tuyền hay Sư Phi huyên, thì liệu dư vị của nụ hôn ấy sẽ thế nào?

Hắn tấp vào một ngõ nhỏ, đứng ngay lại.

Ánh trăng trải dài trên con phố, kéo dài bất tận trước mắt. Đi qua ba con đường, rẽ trái lại đi qua Thông Tân cừ là tới nơi ở của Phục Khiên ở Lạc Dương-Tuyên Phong phường.

“Đinh”, một tiếng kêu làm tỉnh người, chỉ to vừa đủ nghe, như vọng tới từ chuông thiền viện nơi xa đến, vọng vào tai Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, dứt bỏ hết những suy nghĩ tưởng niệm, khoan thai quay mình, nghênh nhìn vị cao tăng phật môn tay cầm chuông đồng đứng ngoài năm trượng nói:

- Đã lâu không gặp đại sư.

Thì ra là Phật môn Thánh Tăng Liễu Không đại sư, người đến từ Tĩnh Niệm Thiền viện.

Liễu Không đại sư cười mỉm:

- Từ thí chủ có thể theo bần tăng quay lại thiền viện một thời gian không?

Từ Tử Lăng trong tâm cười khổ, cái cần đến cuối cùng cũng đã đến.

Người mà Khấu Trọng cần phải đối diện e rằng là Sư Phi Huyên và Tứ Đại Thánh Tăng.

---

câu cuối cùng chưa kiểm tra nhưng ý có thể là liên quan đến sự ngăn trở của mưu đồ bá nghiệp của KT!(meofmaths)

(

Chương 354: Anh trầm hàn thủy

Xa trượng tiến vào trong đạo quán. Khấu Trọng ép mình xuống hé mắt nhìn lên thấy có người rời xe bước xuống, tự nhiên thấy kỳ quái, liền tìm chỗ kín đáo bên cạnh đường ẩn nấp, nín lặng nhẫn nại chờ đợi.

Quả nhiên sau một khoảng thời gian chưa nguội chén trà nóng, trong đêm khuya tĩnh mịch không một tiếng động, có hai bóng người từ hai phía đạo quán và một căn nhà đối diện bên đường đi ra giữa đường. Hai người này ăn vận như trung niên đạo sĩ, nhìn vào thân pháp nhanh nhẹn của chúng, có thể thấy võ công khá cao minh.

Hai đạo sĩ vừa gặp nhau liền cười một tiếng, một trong hai người nhỏ giọng nói:

- Phương pháp này có lợi có hại, ban ngày khó mà phát giác ra địch nhân, nhưng ban đêm dễ dàng phát hiện ra những kẻ bám theo theo dõi.

Khấu Trọng trong lòng chấn động, vội vàng phục người xuống áp tai vào đất, ẩn ước phát hiện ra tiếng vó ngựa từ xa vọng lại, thầm kêu quá hiểm, rồi bỏ qua hai tên đạo sĩ tiếp tục nghe ngóng.

Chiêu này thật sự đơn giản nhưng vô cùng hữu hiệu, xe ngựa vào cửa trước rồi lại từ cửa sau đi ra, sau đó lưu lại người để quan sát xem có ai bám theo không. May mắn là hai tên yêu đạo kia đắc ý vô tình tiết lộ sự thật, khiến hắn tỉnh ngộ.

Sau khi trèo lên nóc ngôi nhà kia, trong lòng Khấu Trọng đã sinh ra tâm lý cảnh giác, liền phục người xuống bất động, hơi thở cũng phong bế lại.

Gã vẫn biết yêu đạo ở Lão Quân miếu là lão giang hồ vô cùng gian hoạt, chuyện này không cần phải nói cũng biết. Vậy nên lúc đầu gã vừa thấy kẻ địch bố trí lộ hết bí mật ra ngoài như vậy thật vô cùng bất hợp lý, liền khẳng định rằng đây chỉ là động tác giả, chỉ cần gã ngu ngốc đuổi theo tất sẽ trúng kế.

Hơn nữa đối phương giữa đêm khuya lại dùng xe ngựa để đi lại, gây ra âm thanh rất dễ bị phát giác, tại sao không tìm cách che giấu? Ví dụ như có thể lấy vải bọc chân ngựa lại, hoặc đơn giản là bỏ xe ngựa mà đi bộ, đều là những phương pháp dễ dàng có thể cắt đuôi những kẻ muốn truy tung.

Khấu Trọng ngấm ngầm đổ mồ hôi lạnh, hiểu trước mắt chính là cái bẫy đã được Vinh lão yêu cẩn thận sắp đặt, dùng để đối phó với địch nhân như hắn và Từ Tử Lăng, chợt thấy bản thân bị lừa quá dễ dàng.

Hai tên yêu đạo bắn mình lên cao, biến mất đằng sau bờ tường của đạo quán.

Khấu Trọng liền hít vào một hơi chân khí, ngưng thần chuyên chú, khí tụ đan điền, lập tức cảnh tượng bốn phía chung quanh hiện lên rõ mồn một. Hơn nữa mọi vật còn phản chiếu ánh trăngằng vặc, gió đêm thổi tới ẩn chứa bên trong khí lưu nhiều biến hoá, tất cả đã khiến cảm quan của hắn được nhân lên nhiều lần.

Đúng lúc này, hắn nghe được tiếng y phục lất phất, từ phía sau bên trái đạo quán tiếp cận lại rất nhanh. Khấu Trọng không hề do dự nhảy xuống đường, như quỷ mỵ phóng nhanh về phía đạo quán.

o0o

Từ Tử Lăng điềm tĩnh như không nói:

- Đề nghị của đại sư, thứ cho Từ Tử Lăng không thể tiếp thụ.

Liễu Không thần sắc trang nghiêm, khẽ niệm phật hiệu, nhẹ giọng nói:

- Thí chủ có đạo nhãn tuệ căn, sao lại nhìn không thấu việc, nâng lên mà không đặt xuống được như vậy?

Từ Tử Lăng nhún vai nói:

- Ai có thể nhìn thấu? Ai có thể nâng lên đặt xuống dễ dàng? Cái tại hạ truy cầu chính là sinh hoạt tự do tự tại, muốn đi là đi, muốn dừng là dừng, không chịu sự sai bảo của ai. Nếu nhìn thấu sự việc, biết nâng lên hạ xuống mà chịu bị tù cấm trong Tịnh Niệm thiền viện, không hiểu đó là cái đạo lý gì?

Khóe miệng của Liễu Không chợt lộ ra tiếu ý, nhẹ nhàng nói:

- Vô sanh luyến, vô tử úy (không cầu sinh thì không sợ chết), vô phật cầu, vô ma phố (không cầu phật, thì không có ma), tự do tự tại toàn là do tâm của mình. Tự do tự tại không có hình dạng, không có tên gọi, không có nơi chốn. Cứ chấp nhất hình dạng cụ thể của tự do tự tại, thì càng lẫn lộn, suy nghĩ cũng không rõ ràng. Vô tại vô bất tại, phi li phi bất li, vô phật tức thị phật.

Từ Tử Lăng nghe thế nhíu chặt hai mày, không thể nói lời của lão không có đạo lý, than:

- Từ Tử Lăng chỉ là một tảng đá ngu si, đại sư không nên phí hơi phân trần nữa, tại hạ tuyệt không theo đại sư quay về thiền viện đâu. Chúng ta cũng đã quyết định, cuối cùng cứ dùng vũ lực giải quyết cho xong chuyện đi.

Liễu Không nói:

- Thân thể ta đều từ cát bụi mà thành, thí chủ đã nghe câu nói này chưa?

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Những lý lẽ thâm ảo đó, phiền đại sư giải thích cho.

Liễu Không tiến vài bước lại gần, cười nhẹ nói:

- Chúng ta vừa đi vừa nói được không?

Từ Tử Lăng ngẩn ngơ nói:

- Không phải đi đến Tịnh Niệm Thiền Viện sao?

Liễu Không chỉ cười không đáp, đi lướt qua bên người gã.

Từ Tử Lăng chẳng còn cách này đành phải sánh bước với lão, nghe cao tăng đắc đạo này nói:

- Phật tâm có ngay thân thể ta. Đã là con người ai cũng có phật tính, phật tâm chính là bổn thể của vạn vật, có tâm là có phật, phật có trong mọi sự vật hiện tượng trên thế gian này, chấp nhất cũng là không chấp nhất, tất cả đều từ tâm mà ra. Thí chủ chỉ cần thay đổi quan niệm, là có thể biến kiếm thành ngọc bạch, ý của thí chủ thế nào?

Từ Tử Lăng biết lời nói của lão ngầm chứa thiện cơ, trầm ngâm một lúc, ngẩng lên thấy gió lạnh thổi vào mặt, liền điềm tĩnh nói:

- Thế gian có phân tranh, vì thế suy nghĩ của con người phải có khác biệt. Tại hạ đã hiểu lập trường của đại sư, đại sư cũng đã hiểu lập trường của tại hạ. Từ Tử Lăng này không hề muốn vọng động can qua làm gì.

Liễu Không dẫn hắn rẽ trái vào sân trước của một tự viện, xung quanh trồng nhiều cây cổ thụ, thấy một bên chính là Đại Hùng bảo điện, bên trong ẩn hiện có ánh đèn lửa ảm đạm.

Từ Tử Lăng lập tức dừng bước, lưng hướng ra cửa chính, hắn tự biết linh giác của mình hơn xa người thường, lại tự bảo Sư Phi Huyên và Tứ Đại Thánh Tăng rất có thể đang ẩn mình trong đó, không thể không đề cao cảnh giới.

Liễu Không đi thêm khoảng mười bước, đến giữa sân mới dừng lại, quay người, lúc này sau lưng lão khoảng ba bước chân là một đỉnh hương bằng đồng. Không hiểu ai cắm sẵn ở đó hai thanh hương, làm không khí ấm áp hẳn lên.

Nóc điện phản chiếu ánh trăng sáng lấp loáng.

Toàn bộ tự viện tĩnh lặng không một âm thanh, không khí âm u lạnh lẽo.

- Đang!

Liễu Không nhất chưởng đánh vào một cái chuông đồng nhỏ, nghiêm mặt nói:

- Nhạn quá trường không, ngư trầm hàn thủy (nhạn bay trên trời, cá bơi dưới nước). Nhạn không biết mình bay về đâu, cá không biết mình bơi làm gì. Có thể thấy nhạn bay cá bơi, thực sự không phải đấu tranh với thực tại. Từ thí chủ có thể vì thiên hạ thương sinh mà suy nghĩ lại không?

Từ Tử Lăng hiện giờ đã hiểu rõ tại sao Sư Phi Huyên nhất thiết cứ cản trở hai gã vào Quan Trung tầm bảo! Không phải nàng sợ hai gã đem được bảo vật rời đi, mà vì căn bản không có cách nào làm được việc này. Nàng sợ bảo khố vì thế mà lọt vào tay Lý Kiến Thành, lập tức sẽ khiến thanh danh Lý Kiến Thành đại tăng, trong cuộc đấu tranh giữa huynh đệ nhà họ Lý, chuyện này vô cùng bất lợi đối với Lý Thế Dân. Từ Tử Lăng rất muốn nói với Liễu Không, hắn cùng Khấu Trọng mạo hiểm lần này, chính là hi vọng Khấu Trọng biết khó mà lui, từ bỏ dã tâm tranh đoạt thiên hạ, nhưng cuối cùng cũng không thể nói ra được.

Từ Tử Lăng nghĩ lại chuyện gặp Trầm Lạc Nhạn vừa rồi, đối với mộng tưởng và hiện thực đã có kinh nghiệm và lĩnh hội sâu sắc, liền trầm giọng thốt:

- Tiên giá Sư tiểu thư đã tới, sao không ra đây tương kiến chứ.

Khấu Trọng bám tường lẻn vào lâm viên của đạo quán, lập tức khom người xuống mà đi thật nhanh, khi qua một tòa lục giác đình, vừa nhìn qua, lập tức trong lòng kêu khổ.

Đây là đình viên phía trái của đạo quán, tuy có dòng suối, lại có một cây cầu nhỏ bắc qua, bố trí trang nhã, nhưng chỉ có một khóm trúc thưa, giống như là trúc cảnh, căn bản không có chỗ nào để ẩn thân.

Lúc nguy cấp sinh trí, Khấu Trọng liền luồn người xuống dưới sàn cầu, trầm mình xuống dòng suối. Hắn vừa che dấu được thân thể thì

phía trên âm thanh truyền đến, có người tiến nhập chủ đường của đạo quán.

Với Khấu Trọng mà nói chuyện này cũng như đánh bạc, gã đặt cửa đối phương vẫn tưởng không có ai tới, vô tình để gã lợi dụng sơ hở này đột nhập.

Cảm quan của gã tuy không được linh mẫn như Từ Tử Lăng, nhưng tự tin nếu có bị địch nhân phác giác, cũng có thể phát sinh cảm ứng, cho đến giờ xem ra cũng đã thành công không để xảy ra chuyện gì.

Người vừa tiến nhập đạo quán, khẳng định là cao thủ phụ trách đối phó với theo dõi của địch nhân, bởi tốc độ di chuyển rất nhanh. Khấu Trọng chột dạ, nói không chừng lại là Chúc Ngọc Nghiên hoặc Loan Loan. Nếu sau khi bọn chúng tiến nhập đạo quan, mà hắn còn muốn lặn dưới nước để xâm nhập tất nguy hiểm sẽ tăng lên vạn lần.

Khấu Trọng liền từ từ trồi lên khỏi mặt nước, vận công vào song nhĩ, lập tức tiếng nói của những người bên trong đạo quán liền truyền đến tai hắn.

Âm thanh của Vinh Giảo Giảo từ bên trong đạo quán vang lên:

- Kỳ quái thật, ba tên trời đánh không chết đó không hiểu trốn ở đâu rồi?

Khấu Trọng lập tức tỉnh ngộ, ngồi xe từ Vinh phủ đến đây chính là Vinh Giảo Giảo chứ không phải là Vinh lão yêu Tích Trần, hắn liền nảy ra ý nghĩ có nên vào trong đó hạ thủ, giết đi yêu nữ này.

Lại nghe âm thanh của một nữ tử khác nói:

- Xem tính cách của Khấu Trọng, tuyệt không thể chịu thất bại. Vì thế

Loan đại tiểu thư mới đoán hắn sẽ làm giống như khi ở Nam Dương, đuổi theo đến đây để hạ sát Tích Trần sư thúc. Hiện tại hiển nhiên hắn không có truy tới, thật không giống cách hành sự bình thường của hắn.

Khấu Trọng lại muốn đổ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ Loan yêu nữ thật là lợi hại, căn bản mình đã bị bọn yêu tà này nhìn thấu, đồng thời cũng có thể hiểu tại sao gã suýt táng thân ở Nam Dương.

Người vừa nói chính là trưởng lão của Âm Quý phái Văn Thái Đình, người này hiện thân ở đây, khiến Khấu Trọng cảm thấy mọi việc đã rõ. Tất cả đều chứng minh dự đoán của hắn về chuyện Vinh Phụng Tường và Âm Quý phái đã kết thành liên minh thật sự chính xác, không còn nghi ngờ gì nữa.

Lúc này chợt có tiếng của Chúc Ngọc Nghiên:

- Coi như mạng chúng lớn,ời gian thi hành kế hoạch của chúng ta không đúng, hoặc bọn chúng có việc khác quan trọng hơn! Bất quá Vương Thế Sung hiện vô cùng hợp tác với chúng ta, hai kẻ này cuối cùng mọc cánh cũng khó thoát.

Vinh Giảo Giảo nói:

- Nhưng điều kiện của Vương Thế Sung là sau khi đưa được Đột Lợi ra đi an toàn, chúng ta mới được hạ thủ đối phó bọn chúng, sư tôn nghĩ có thể đồng ý được không?

Khấu Trọng trong lòng chấn động, ngầm hiểu Vinh Giảo Giảo thật sự chính là đồ đệ của Chúc Ngọc Nghiên, càng chứng tỏ Lão Quân miếu và Âm Quý phái cấu kết từ lâu. Bất đồ nghĩ may mà mình đột nhập vào đây, nghe lỏm được chuyện cơ mật trọng yếu này. Đối với Vương Thế Sung đương nhiên giờ hắn đã hận đến xương tủy.

Rồi thấy thanh âm nhu mị của Loan Loan truyền lại:

- Hiện giờ cơ hội tốt nhất để chúng ta tróc nã hai tên tiểu tử chính là ở Lạc Dương này. Lão hồ ly Vương Thế Sung căn bản không thể tin được, chung quy lão vẫn là người ngoài, đối với chúng ta tất nhiên không thể không cố kỵ. Ta có ý kiến, chỉ cần bọn chúng để lộ hành tung, chúng ta lập tức toàn lực xuất thủ, để thủ tiêu một mối lo, xin sư tôn định đoạt.

Khấu Trọng hít vào một hơi khí lạnh, sau đó khẽ khàng trầm mình xuống đáy. Chỉ riêng Chúc Ngọc Nghiên đã có thừa sức thu thập gã, huống chi bên cạnh còn có Loan Loan.

Bỗng thấy “Vân Vũ Song Tu” Tích Thủ Huyền nói:

- Lời của Loan Loan không phải không có đạo lýện giờ hai gã không biết chúng ta đã đến Đông Đô, giết chúng đi không phải là không làm được. Chỉ có điều nếu Sư Phi Huyên và Tứ Đại Ngốc Tặc ngăn cản, tình thế sẽ trở nên vô cùng phức tạp.

Tiếp đến là giọng nói của Tích Trần lão yêu:

- Ôi! Chuyện ta lo nhất chính là Thạch Chi Hiên, lão đã sai người đến cảnh cáo ta, không cho phép chúng ta can thiệp vào chuyện của hai gã này, khiến ta càng thêm khó nghĩ.

Vinh Giảo Giáo nũng nịu nói:

- Cha à! Hiện giờ chúng đã giết đi Khả Phong sư thúc, tình huống không còn như trước nữa? Mà Thạch Chi Hiên dù có tài cán cỡ nào, cũng không thể thay đổi quy củ của môn phái chúng ta.

Chúc Ngọc Nghiên lạnh giọng nói:

- Đạo huynh yên tâm, nếu Thạch Chi Hiên trách tội huynh, thì trước tiên lão phải đối đầu với Chúc Ngọc Nghiên này trước! Hừ, hắn ngày càng lộng hành! Phải biết Thánh Xá Lợi ta cũng muốn đoạt lấy, mà vẫn còn cùng ta tranh đoạt ư?!

Tích Trần lại thở ra một hơi dài, hiển nhiên đối với Thạch Chi Hiên vô cùng e ngại, trong lòng vẫn rất lo lắng.

Ở đây hiện giờ đầy đủ Ma môn cao thủ, nhưng người có khả năng tranh mạnh tranh yếu với Thạch Chi Hiên, chỉ có hai người là Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan mà thôi.

Loan Loan nói:

- Chuyện sát tử Khả Phong sư thúc, ngoài ba tiểu tử đó ra tất phải còn người khác tiếp tay. Hiện giờ nếết người đó là ai không chừng chúng ta có thể tìm ra nơi ẩn thân của bọn chúng.

Khấu Trọng lập tức thấy đau đầu, trong lầm thầm rủa Loan Loan yêu nữ thật là đáng ghét.

Tích Trần cười khục khặc nói:

- Người này là ai ta đã sớm nghĩ ra! Trước mắt chỉ thấy có Phục Khiên hiện đang ở nhà khách phía nam. Người này không hề thấy xuất hiện, do đó ta đoán hắn phải có liên quan. Nhưng việc này không thể khinh cử vọng động, con người Phục Khiên tài trí võ công thâm bất khả trắc, thủ hạ cao thủ như mây, lại phối hợp với ba tên tiểu tử kia, tuyệt không dễ đối phó. Nhỡ ra tay không thành sẽ làm hỏng mất mối hợp tác giữa chúng ta và Vương Thế Sung.

Chúc Ngọc Nghiên nói:

- Ý của đạo huynh là …

Tích Trần điềm nhiên nói:

- Ta và Vương Thế Sung hợp tác chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau. Nếu như Chúc tôn giá không phản đối, ta nghĩ tốt nhất là tạm thời án binh bất động, đợi đến sáng mai khi Đột Lợi đã liy khai rồi mới động thủ với hai gã này. Bọn chúng làm sao biết được quan hệ giữa chúng ta và Vương Thế Sung chứ.

Chúc Ngọc Nghiên trầm ngâm một hồi, rồi nói:

- Chúng ta đương nhiên là tôn trọng ý kiến của đạo huynh, cứ vậy đi! Sáng mai chúng ta gặp lại, thương lượng chi tiết kế hoạch hành sự.

Loan Loan thở ra một hơi dài, hạ giọng nói:

- Ôi! Sư tôn và tông chủ đừng trách Loan Loan đa sự. Loan Loan tự nhiên có dự cảm bất tường, nếu như chúng ta án binh bất động đợi đến đêm mai, bọn chúng hoàn toàn có khả năng trốn khỏi Lạc Dương. Đánh giá thấp hai người Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tất sẽ chịu hậu quả không hay ho gì, Lý Mật là ví dụ rõ ràng nhất. Loan Loan đương nhiên hiểu nỗi khổ của Tích tông chủ, nhưng nếu tông chủ có thể phân tích nặng nhẹ với Vương Thế Sung là bọn chúng rất có khả năng đã khám phá ra âm mưu của lão, nói không chừng Vương Thế Sung có thể thay đổi ý định.

Khấu Trọng nghe được chỉ muốn chửi con bà nó lên, hiện giờ không phải là không có khả năng đó, phương pháp duy nhất là nhanh chóng thông tri cho Phục Khiên, cả bọn cùng đào tẩu ngay tức khắc.

Tích Trần yên lặng một lúc, trầm giọng nói:

- Lời của Loan Loan không phải là không có đạo lý. Được rồi! Ta lập tức đi gặp Vương Thế Sung phân tích lợi hại, xem xem có thể khiến hắn thay đổi không.

Khấu Trọng tức thì tinh thần đại chấn, nếu muốn giết Tích Trần yêu đạo thì đây là cơ hội ngàn năm có một.

o0o

Giọng nói của Sư Phi Huyên như tiên âm trên trời vọng lại từ phía Đại Hùng bảo điện:

- Tử Lăng huynh đã biết Phi Huyên ở trong, sao không tiến vào đây kiến diện?

Trong thâm tâm của Từ Tử Lăng chợt nổi lên những nh cảm lẫn lộn đối với nàng, liền hướng tới Liễu Không thi lễ, từ từ tiến vào phật đường.

Mặc dù Từ Tử Lăng không biết chùa này tên là gì, nhưng nhìn vào kiến trúc hùng vĩ của đại điện, bố cục tinh kỳ, chắc chắn ở Lạc Dương phải rất nổi tiếng.

Chính điện có một khối bạch thạch lớn, bên trên là một tòa tượng phật ngồi trên đài sen, lông mi vươn dài, bảo tướng trang nghiêm, giống như hiểu rõ mọi thống khổ của chúng sinh, khí vũ to lớn. Thân tượng được phủ một tấm đại y qua vai, tay giống như đang bắt ấn quyết, khóe miệng ẩn chứa tiếu ý. Hai bên tả hữu có rất nhiều tượng của thiên vương, lực sỹ, đầy đủ mọi tư thái, động tác, hình dạng, đồng thời thể hình cũng to nhỏ đủ loại, mặc dù cảnh mạo thiên hình vạn trạng, nhưng mọi biến hóa như ẩn chứa một sự thống nhất nào

đó.

Vừa rồi rõ ràng nghe tiên âm của Sư Phi Huyên từ đây truyền ra, mà khi vào trong đại điện, lại không thấy nàng đâu cả.

Từ Tử Lăng đi ra phía sau tượng phật, định đi ra lối cửa sau, ánh mắt liền bị hấp dẫn bởi một hàng tượng lực sỹ ngay phía sau tượng phật.

Những tượng này eo nhỏ, ngực lớn, tráng kiện, vai rộng, cơ bắp nổi cuồn cuộn, mắt nhìn trừng trừng, khí thế cường hoành, cực kỳ mãnh liệt.

Từ Tử Lăng chợt nhớ đến Khấu Trọng, Khấu Trọng đúng là bên ngoài xem ra thì ngạo thế sái thoát, nhưng bên trong thì ẩn dấu cuồng nhiệt và mãnh liệt, trong thoáng chốc bỗng có cảm giác giống những tượng như những bức tượng này.

Thanh âm của Sư Phi Huyên lại truyền đến:

- Phi Huyên ở ngay phía sau đợi đại giá của Tử Lăng huynh đây.

Từ Tử Lăng lúc này đã bình tĩnh trở lại, liền có cảm ứng với khí thế ẩn giấu phía sau phật đường, hắn liền loại bỏ mọi tạp niệm, bước vào tâm trạng vô sanh luyến, vô tử úy, vô ma phố.

Trong lòng hắn rất hiểu chỉ vài bước qua ngưỡng cửa kia, hắn sẽ phải đối mặt với cuộc khiêu chiến khó khăn nhất từ trước đến nay. Nhưng hắn vẫn không chút sợ hãi, khoa chân bước ra khoảnh vườn có cây bao phủ nằm giữa Đại Hùng Bảo Điện và hậu điện.

Sư Phi Huyên đang ngồi ở một tiểu đình ngay giữa sân, lúc này ánh trăng chiếu khắp sân vườn, bóng cây nhẹ nhàng đung đưa, cảnh

tượng tuyệt đẹp không có họa sĩ nào có thể mô tả nổi.

Có thể nói Sư Phi Huyên xuất hiện ở đâu, cảnh vật xấu xa thế nào cũng sẽ có vài phần tiên khí, huống chi là ở ngôi cổ tự thánh địa của giới tu chân này.

Từ Tử Lăng dưới ánh mắt chăm chú của Sư Phi Huyên, ngồi xuống chỗ đối diện, Sư Phi Huyên cười nhẹ nói:

- Từ khi tạm biệt ở Tây Thục, đã qua vài tháng, phong thái của Tử Lăng huynh đã khác trước rất nhiều, hiển nhiên tu hành tinh tiến, khiến người ta ngưỡng

Từ Tử Lăng chỉ biết cười khổ đáp lại nàng:

- Nếu những lời của Sư tiểu thư phát xuất từ chân tâm, thì không khỏi có điểm mâu thuẫn, công lực của ta tinh tiến, tiểu thư muốn bắt ta cầm tù càng khó khăn hơn, có phải không?

Ngọc dung của Sư Phi Huyên vẫn tĩnh lặng như mặt nước, sau đó lại thấy tú mi của nàng hơi giãn ra, lại còn vui mừng hớn hở nói:

- Không cần phải bày trận ra thế với người ta chứ? Phi Huyên chỉ là mời huynh và hảo huynh đệ của huynh là Khấu Thiếu soái tạm thời thối ẩn sơn lâm. Sống một cuộc sống an nhàn, tiềm tu võ đạo, có thể nói giống như lâm trung chi điểu, thủy trung phi ngư, còn gì tự do tự tại bằng.

Từ Tử Lăng lại có cảm giác những lời của Sư Phi Huyên rất hợp với kiếm đạo. Sự thật từ khi Từ Tử Lăng phát hiện ra Sư Phi Huyên ẩn thân trong chùa, hai người đã bắt đầu giao thủ với nhau rồi. Xem bề ngoài thì giống như cuộc nói chuyện bình thường giữa hai người lâu ngày mới gặp, nhưng bên trong ai cũng cố gắng tìm yếu điểm của

nhau, tranh thủ chủ động.

Từ Tử Lăng thì muốn bảo trì chiến ý, vì tự do của bản thân mà phấn đấu, còn Sư Phi Huyên thì rất xảo diệu muốn làm yếu đi tâm ý đối đầu cái chết của hắn, nhằm đạt được mục tiêu bắt giữ hắn lại. Trong đó tối vi diệu là giữa hai người có một chữ “tình”. Tình huống như vậy càng thêm phức tạp.

Từ Tử Lăng hồi phục thần thái nét mặt ung dung tiêu sái, điềm tĩnh nói:

- Tiểu thư nói chữ “mời” là có vấn đề rồi, nó lại cũng chỉ muốn chúng ta khuất phục an bài của các người. Ta và Khấu Trọng từ nhỏ đã là những hài tử vô gia cư, sợ nhất là bị người quản thúc. Tiểu thư có hiểu không?

Sư Phi Huyên đột nhiên cúi đầu xuống, nhu nhã nói:

- Phi Huyên đương nhiên đã hiểu. Vì thế quyết định cùng chàng thối ẩn sơn lâm, như thế chàng có thấy dễ chịu hơn không?

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, bỗng nhiên nhớ lại quan hệ giữa Bích Tú Tâm và Thạch Chi Hiên, nhất thời không biết đáp nàng thế nào.

Sư Phi Huyên lại ngẩng khuôn mặt tươi như hoa lên, dưới ánh trăng thật sự làm người ta mê muội, giọng nói đã bình tĩnh lại:

- Dương Công bảo khố có ảnh hưởng sâu xa không kém gì Hòa Thị Bích, không những tác động đến người có khả năng nhất thống thiên hạ, mà còn tác động đến cả thịnh suy của võ lâm chính tà. Khấu Trọng đã dùng sự thật chứng minh ngoài chàng ra hắn là đại kỳ tài trong võ lâm, không những vậy còn là thống soái trí dũng vô địch.

Nếu như hắn thành công đào Dương Công bảo khố mang đi, cuối cùng sẽ cùng Tần Vương trở thành cục diện nhị cường tranh đoạt, nếu thiên hạ bị trường kỳ phân liệt như thế thì chúng dân còn khổ sở hơn cả bây giờ. Phi Huyên muốn xin hai vị từ bỏ phân tranh, cũng là lựa chọn bất đắc dĩ duy nhất mà thôi.

Từ Tử Lăng đương nhiên là hiểu ý tứ của nàng, chỉ cần hiểu rõ nỗi khổ trong lời cảnh tỉnh của nàng cũng có thể khiến cho người ngoại cuộc sợ hãi rùng mình.

Dương Công bảo khố không những là chìa khóa cho chuyện tranh đấu giữa các phe phái trong Lý gia, hơn nữa bên trong còn cất giấu Ma môn chí bảo "Tà Đế Xá Lợi". Nếu như để Chúc Ngọc Nghiên hoặc Thạch Chi Hiên chiếm đoạt, Ma môn rất có khả năng thắng được Phật Đạo lưỡng môn, đạo tiêu ma trưởng, tình thế sẽ rất khó khăn. Lo lắng của Sư Phi Huyên không phải không có đạo lý.

Dương Công bảo khố còn là kế hoạch của trọng thần tiền triều danh soái Dương Tố, để khi Văn Đế Dương Kiên đối phó hắn thì sẽ dùng để chi dụng cho việc mưu phản. Lại do thiên hạ đệ nhất diệu thủ là Lỗ Diệu Tử đích thân vì hắn thiết kế, vật được lưu giữ trong đó đương nhiên không nhỏ, những thứ này rơi vào tay ai cũng sẽ sinh ra tác dụng bất ngờ. Vì không thể đoán trước hậu quả, Sư Phi Huyên cũng không hề muốn thấy chuyện này xảy ra.

Từ Tử Lăng hiểu mình đã rơi vào thế hạ phong, thở dài nói:

- Tiểu thư nghĩ chúng ta có bản sự đào Dương Công bảo tàng lên rồi mang ra khỏi Quan Trung sao? Những thứ này đâu có giống viên ngọc nhỏ nhắn như Hòa Thị Bích chứ.

Sư Phi Huyên nhướng đôi tú mi lên, chậm chậm nói:

- Nếu như là người khác, Phi Huyên tất sẽ nghĩ họ si tâm vọng tưởng. Nhưng nếu là Từ Tử Lăng và Khấu Trọng, chỉ cần là người có trí óc một chút, không ai dám có ý khinh thị. Lý Mật cũng vì thế mà mất cả giang sơn.

Xong khóe miệng lại nở nụ cười khúc khích nói tiếp:

- Thành tích trước đây của hai người thật khiến người khác phải kinh sợ

Chứng kiến nàng lộ xuất thần thái của một nữ nhân bình thường, Từ Tử Lăng bất đồ nhìn nàng ngẩn ngơ.

Sư Phi Huyên lại nhẹ nhàng nói:

- Buông tay xuống là đến bờ giải thoát, nhất hồi xuân đáo nhất hồi tân, Tử Lăng à! Chàng trả lời đề nghị vừa rồi của Phi Huyên thế nào đây?

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Tiểu thư đã mất công khuyên giải rồi, Từ Tử Lăng vô cùng cảm kích. Bất quá chuyện đã đến nước này, không ai vãn hồi được nữa, ta đã đáp ứng Khấu Trọng theo hắn đi tìm bảo khố. Nếu như không tìm được, cả hai sẽ cùng về quê cày ruộng, còn ví như tìm được thì đấy cũng là lúc chia tay. Đây là những lời chân thật nhất của ta, căn bản không muốn nói ra, nhưng giờ đã nói ra hết rồi đó.

Sư Phi Huyên bình tĩnh nói:

- Tử Lăng huynh tính khả năng đào được Dương Công bảo khố lên được bao nhiêu phần chắc?

Từ Tử Lăng nói:

- Một nửa phần chắc chắn cũng không có, chúng ta cũng chỉ biết vị trí ước lượng mà thôi.

Sư Phi Huyên từng chữ từng chữ nói:

- Chàng có nghĩ được Khấu Trọng sẽ thành công đào bảo khố lên không?

Từ Tử Lăng điềm nhiên lắ7;u, thở ra một hơi nói:

- Ta chính là muốn hắn không tìm thấy bảo tàng, sẽ thoái chí mà lui.

Hai mắt Sư Phi Huyên lấp lánh, nàng nói:

- Nhưng hai người cũng biết chỉ cần chẳng may tiết lộ vị trí ước lượng của bảo tàng thôi, Lý Nguyên Cát sẽ có cơ hội rất lớn tìm ra bảo tàng trước.

Từ Tử Lăng nói:

- Khả năng đó đúng là rất lớn, Lý Nguyên Cát không phải che đậy giấu diếm như bọn ta, mà còn có thể công nhiên tổ chức tìm kiếm khai quật quy mô lớn nữa.

Sư Phi Huyên nghiêm mặt nói:

- Nếu chúng ta muốn mời Thiếu Soái rút lui, Từ Tử Lăng có thể đứng ngoài được không?

Từ Tử Lăng đáp như chém đinh chặt sắt:

- Không thể được!

Sư Phi Huyên cười đứng dậy, ngâm nga:

- Tòng hà nhi lai, phục quy hà xử; mộng thì bất khả ngôn vô, kí giác bất khả ngôn hữu (Đi đến từ đâu, trở về nơi đó, lúc mộng nhiều lời muốn nói, lúc tỉnh không biết nói thế nào).

Dõi theo bóng lưng tuyệt đẹp của nàng khuất sau cửa đại điện, Từ Tử Lăng biết rằng cuối cùng cũng phải quyết liệt với mỹ nhân đẹp như tiên n

Hắn chầm chậm nhắm mắt lại, một tiếng niệm phật, từ đâu truyền đến tai.

Tứ đại Thánh tăng rốt cuộc đã muốn xuất thủ rồi.

(

Chương 355: Vô vi nhi vi

Khấu Trọng âm thầm li khai tiểu khê, vận công phong bế khí lưu trên người, nhân lúc bọn yêu đạo đang bàn luận phương pháp để đả động Vương Thế Sung, bí mật nhắm thẳng hướng hậu viện đi ra.

Gã và Từ Tử Lăng những năm vừa qua đã liên tục bị người người trên trời dưới biển truy sát, bị người ta ép trở thành cao thủ trong việc ẩn thân, tiềm tung nặc tính. Lúc này liền dựa vào linh giác cảm ứng có thể nói là có một không hai trong võ lâm, thành công tránh qua những trạm gác của yêu đạo, sau khi mò được về phía hậu viện chỗ có ngọn giả sơn, liền dòm ra phía ngoài xem có động tĩnh gì.

Hoàng thiên không phụ người có lòng, quả nhiên xe ngựa đến từ Vinh phủ đang đỗ ở phía ngoài, vấn đề là bên cạnh xe đang có hai cao thủ của Lão Quân miếu đứng gác.

Hai người này tuổi kảng bốm mươi, thái dương huyệt gồ cao, song mục có thần, hình tướng tà dị, nếu khoác đạo bào lên, khẳng định nhìn ai cũng nghĩ là yêu đạo. Muốn dưới mắt bọn chúng mà luồn lên xe, căn bản không có khả năng. Nếu có thể khiến bọn chúng rút đi, rồi mới âm thầm lên xe thì thật vô cùng lý tưởng.

Hai con ngựa kéo xe bất ngờ hí lên nhè nhẹ, không hiểu có phải vì thời tiết quá lạnh, khiến chúng mất kiên nhãn hay không.

Khấu Trọng nhíu mày, trong đầu chợt nghĩ ra một kế, liền bắt chước Bảo Bình Ấn Pháp của Từ Tử Lăng, học mô dạng của hắn khi bắt ấn, từ từ đề tụ công lực, đồng thời toàn thần quán chú vào gió đêm lạnh lẽo đang thổi tới.

Bỗng nhiên một đợt gió ào ào thổi tới từ phía sau, khi khí lạnh đi qua ngọn giả sơn, liền gây ra tiếng gió thổi hun hút, Khấu Trọng biết đã đến lúc, liền phóng ra một ngọn chỉ phong, bắn thẳng đến cổ con ngựa cách khoảng mười trượng, cùng lúc hắn cũng xuất phát, nép mình xuống đất phóng người ra ngoài.

Con ngựa bị đau, lập tức hí vang lên, chạy về phía trước, kéo theo cả xe ngựa và con ngựa còn lại đi theo nó.

Quá bất ngờ không hề đề phòng, hai tên yêu nhân luống cuống chân tay, vội vàng đuổi theo kéo ngựa lại, toàn bộ chú ý đều tập trung vào hai con ngựa, không hề biết Khấu Trọng đuổi theo phía sau bám mình vào thân xe rồi luồn người vào gầm xe nằm yên vị trên trục xe.

Hai tên yêu đạo đang bàn luận kinh nghiệm tiến hành giao hoán thái bổ đại pháp vô cùng tâm đắc, nói đang đến đoạn vô cùng đắc ý, nên chửi thề được hai câu xong lại “ngôn quy chính truyện” (quay lại chuyện chính), không hề nghi ngờ gì hết.

Có tiếng bước chân vọng lại, Khấu Trọng liền chuyển từ ngoại hô hấp thành nội hô hấp, thu liễm toàn thân chân khí, thầm la nguy hiểm, nghe tiếng bước chân là biết Chúc Ngọc Nghiên tự mình tiễn Vinh lão yêu ra xe, nếu hắn không thành công giấu mình dưới gầm xe, đương nhiên cơ hội tiếp cận là cực kì khó khăn.

Địch nhân có cả Chúc Ngọc Nghiên, xem ra lúc này, ý định ban đầu của gã cũng đã tiêu tan, đành yên lặng lắng nghe.

Thanh âm lạnh lùng không chút tình cảm nào ở bên thành xe vang lên:

- Chuyến đi này của đạo huynh có quan hệ trọng đại, nếu cần ngoài

lời lẽ khuyên bảo ra có thể đe dọa lão, tuyệt không để Vương Thế Sung hàm hồ mắc sai lầm nữa.

Cửa xe được mở ra.

Tiếp đó là giọng nói âm nhu của Tích Trần:

- Tông chủ yên tâm, bổn toạ đối với người này hiểu đến chân tơ kẽ tóc, hơn nữa Lạc Thủy bang của ta khống chế toàn bộ kinh tế ở Lạc Dương, hắn không thuận theo chúng ta không được.

Chúc Ngọc Nghiên nói:

- Nghe nói gần đây có người cạnh tranh công việc làm ăn với các người, đúng có chuyện này không?

Tích Trần lạnh giọng nói:

- Đó là Trác Kiều, con gái của Trác Nhượng. NếuĐậu Kiến Đức chống lưng cho chúng, ta đã phái người dạy chúng một bài học rồi.

Khấu Trọng nghe được trong lòng chấn động, đồng thời sát cơ đại thịnh.

“Vân Vũ Song Tu” Tích Thủ Huyền điềm đạm nói:

- Khơi khơi một con nhóc con, làm được chuyện gì chứ? Có cần chúng ta thay mặt tông chủ xử lý không, đảm bảo sẽ gọn gàng sạch sẽ.

Tích Trần nói:

- Nghìn vạn lần không nên, nếu như người ta phát hiện ra quan hệ

của chúng ta, tình thế của ta càng thêm khó khăn, chuyện đó để ta tự mình xử lý. Chuyện làm ăn, tốt nhất là dùng thủ đoạn gian thương để giải quyết, nếu không ta ở nơi đó làm sao mà kiến lập tên tuổi được, mà Lạc Thủy bang cũng có thể bị chia rẽ phân liệt nữa.

Chúc Ngọc Nghiên nói:

- Về phương duyện này đạo huynh hiểu rõ hơn chúng ta, đương nhiên phải do đạo huynh xử lý

Tiếp đó có người nhảy lên xe, ngoài Tích Trần ra, còn có cả Vinh Giảo Giảo.

Khấu Trọng trong lòng kêu khổ, nếu như nhất kích không trúng, hắn không thể có cơ hội thứ hai nữa.

Nhưng lúc này cũng đã lâm vào thế cưỡi hổ, đành phải đề khí khinh thân, tránh để yêu đạo và yêu nữ lên xe thấy phát giác ra trọng lượng

Lại nghe thấy vài lời chào từ biệt, xe ngựa khởi hành.

*

Một âm thanh rất cổ quái khôi hài không biết từ nơi nào truyền lại:

- Nếu người cầu phật thì người đã mất phật; nếu người cầu đạo là người đã mất đạo. Bất kẻ ngươi tinh thông kinh luận, bất kể ngươi vương hầu lương tướng, bất kể kiến thức như sông sâu, bất kể ngươi thông minh trí tuệ, quan trọng nhất vẫn là bản thân chân chính của ngươi. Muốn ngủ thì ngủ, muốn ngồi thì ngồi. Nóng tìm chỗ mát, lạnh tìm đến lửa.

Trong đầu Từ Tử Lăng vừa hiện lên một hình ảnh cao tăng đắc đạo

bất chấp tiểu tiết, bất cần lễ nghi, ý tứ tùy tiện, lại vừa là một cao tăng bảo tướng trang nghiêm. Câu thiện xướng của cao tăng này không những ẩn hàm trí tuệ hiểu biết hơn người, mà lợi hại nhất là có thể phát ra âm thăng phiêu hốt khó dò, riêng một chuyện này Từ Tử Lăng tự vấn mình không có khả năng, có thể thấy khi cao tăng này xuất thủ thì càng khó đoán thế nào.

Từ Tử Lăng vẫn chưa mở mắt, điềm đạm nói:

- Có phải Thiện Tông tứ tổ Đạo Tín đại sư đó không?

Lão tăng cười ha ha nói:

- Tiểu tử quả nhiên có duyên với phật, đoán không sai. Hãy trả lời lão tăng một vấn đề được không? Trên có trời, dưới có đất, trước sau có phật đường, tảường bao, bảo khố ở đâu?

Từ Tử Lăng lần đầu tiên bị hỏi kiểu như vậy, cười hi hi nói:

- Theo như lời của tứ tổ vừa nói lúc trước, bảo khố chỉ có thể tìm ở đây thôi sao?

Đạo Tín đại sư vừa cười vừa nói:

- Ôi! Hảo tiểu tử, ta đã tưởng ngươi sẽ trả lời bảo khố ở Trường An. Hảo! Sống đã trăm năm, gặp gỡ chia ly, vui vẻ thì ít, buồn lo thì nhiều! Hà như tuyết tửu, nhật vãng yên mộng, hoa phúc mao diêm, sơ vũ tương quá, đảo tửu kí tẫn, trượng lê hành quá, thục bất hữu cổ, nam san nga nga.

Trong lòng Từ Tử Lăng cảm xúc tràn trề, thơ văn của Đạo Tín đã đến cảnh giới cao tuyệt, mục tiêu của gã chính là truy cầu sự khoáng đạt không hề bị ước thúc, sinh hoạt tự do, ngao du rừng núi, tuy biết rõ

Đạo Tín muốn dựa vào tâm lý này để làm suy yếu chiến ý của gã, nhưng không đừng được vẫn để tâm trí bị ảnh hưởng. Trong lòng tự nghĩ vì Khấu Trọng mà hy sinh có là chuyện đáng làm không? Một tiếng phật xướng, rồi một tiếng chuông nhẹ ngàng vang lên, tiếng tụng kinh như từ nơi xa xăm nào đó ở chân trời truyền lại, nếu không lưu tâm để ý, thì tưởng không có gì, nhưng chỉ cần dụng thần, thì từng chữ từng chữ rõ ràng, đúng là kì công bậc nhất của phật môn.

*

Giọng nói của Vinh Giảo Giảo từ trên thùng xe truyền xuống:

- Cha, nữ nhân không muốn cùng cha vào hoàng cung đâu! Tối nay con không muốn gặp Huyền Ứng thái tử nữa. Ôi! Trên đời sao lại có nam nhân xấu xa như vậy chứ.

Vinh Phụng Tường giọng như hết hơi nói:

- Trên đời này có đủ mọi hạng người. Lý Uyên không có đứa con như Lý Thế Dân, thì liệu ngày nay có được phong quang như thế chăng? Vương Thế Sung thực sự thiếu cái phúc khí này.

Khấu Trọng ở dưới gầm xe hiện giờ cũng không biết rõ quan hệ “cha con” của Vinh Giảo Giảo với Tích Trần là thế nào, càng không biết rõ quan hệ giữa ả, Chúc Ngọc Nghiên và Dương Hư Ngạn. Xem ra Vinh Giảo Giảo là đồ đệ của Chúc Ngọc Nghiên, nhưng tại sao lại có cùng với đồ đệ của Thạch Chi Hiên luyến ái, trừ phi Dương Hư Ngạn không hề biết thân phận thật sự của Vinh Giảo Giảo.

Vinh Giảo Giảo thở ra một hơi dài nói:

- Bá Đao Nhạc Sơn sau khi rời khỏi Ba Thục giờ không biết tung tích ở đâu, khiến cho người ta thật là đau đầu.

Khấu Trọng nghe được tinh thần chấn động, lại tiếp tục dỏng tai hết cỡ lên nghe.

Thanh âm của Vinh Phụng Tường biến đổi, nói:

- Không ngờ hắn ta vẫn chưa chết, lại còn luyện thành “Hoán Nhật Đại Pháp”! Người này ngày nào còn chưa trừ được, ngày đó vẫn là tâm phúc đại họa của chúng ta.

Vinh Giảo Giảo nói:

- Hiện giờ sợ nhất là lão tới Trường An gặp lại lão bằng hữu Lý Uyên. Hắn ta nắm rất rõ bí mật của Ma môn chúng ta, nếu lão khui ra quan hệ giữa chúng ta và tiểu Ni, hậu quả thật khó mà đoán trước.

Khấu Trọng nghe đến đây, làm sao có thể tưởng tượng ra hai người Nhạc Sơn với Lý Uyên trông như chẳng có quan hệ gì, ai ngờ lại là hảo bằng hữu.

Vinh Phụng Tường lạnh giọng nói:

- Chúc Ngọc Nghiên hôm đó không giết lão, giờ chắc hối hận vô cùng.

Vinh Giảo Giảo nói:

- Chúc Ngọc Nghiên tuyệt không muốn giết lão, lúc đó ở trên thuyền rõ ràng là chỗ dộng thủ tốt nhất, bà ta không muốn người ngoài biết được quan hệ giữa bà ấy và Bạch Thanh Nhi.

Nghe ả gọi thẳng tên tục của Chúc Ngọc Nghiên như vậy, có thể biết quan hệ “sư đồ” giữa ả và Chúc Ngọc Nghiên không hề đơn giản.

Vinh Phụng Tường nói:

- Theo ta nghĩ lão sẽ tới Lĩnh Nam tìm Tống Khuyết quyết chiến, rửa mối nhục năm xưa. Lí tưởng nhất là Tống Khuyết một đao chém hắn làm đôi, chết là hết chuyện.

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại.

Khấu Trọng hạ đầu xuống nhìn ra, thấy chỗ xe dừng không phải là cổng lớn của Vinh phủ, mà là cửa của một căn nhà khác, trên đường không hề có ánh đèn, không gian cũng vô cùng im

Vinh Giảo Giảo nói:

- Con xuống đây!

Tiếp đó có tiếng mở cửa.

Khấu Trọng trong lòng mừng lắm, từ từ rút Tỉnh Trung Nguyệt ra, đợi Vinh Giảo Giảo vừa khuất vào trong, hắn liền từ gầm xe phóng ra.

Hai tay cao thủ của Lão Quân miếu vẫn không hề biết thích khách đã tới sát cửa, lại còn đứng ở ngay bên thành xe.

Roi ngựa vung lên rồi quất xuống.

*

Gã tự nhiên nhìn qua phía trái của hậu điện, thấy Thiện Tông tứ tổ Đại Tín đại sư. Mới nhìn qua, lão tăng này tựa hồ đã hơn trăm tuổi, tất cả bởi vì bạch mi trắng như cước dài quá mang tai, râu trắng như tuyết chạm tới bụng. Nhưng nhìn kĩ, thấy song mục thần quang như

điện, da dẻ mịn màng như trẻ con, lại cực kì hồng hào, trông rất tươi trẻ, đầu trọc bóng loáng, phản chiếu ánh trăng trên cao. Bụng to nhưng không béo, tư thế và hình dáng vô cùng ung dung nhàn nhã, khiến cho người ta vừa nhìn đã thấy thân thiện.

Thấy Từ Tử Lăng đang nhìn về phía mình, Đạo Tín đại sư cất giọng như hát nói:

- Người từ núi tới, một chung rượu đầy, tràn trề sinh khí, không lo cái chết, tiêu dao tự nhiên, còn ai vui hơn?

Sáu câu này có ý là có khách đến chơi, sao không mời khách vài chung rượu, sinh cơ sẽ sung mãn tràn trề, không vướng bận chút lo lắng về sự tịch mịch vô tình của cái chết. Thần diệu nhất là đạt đến cảnh giới thuận theo tự nhiên, căn bản không cần để ý đến người khác nghĩ gì.

Đạo Tín đại sư không hổ là người đứng đầu trong Tứ Đại Thánh Tăng, từng câu từng chữ, đều nhằm mục đích điểm hóa Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng cười nhẹ gật đầu làm lễ, không nói một tiếng nào.

Trí Tuệ đại sư đứng ngay cửa chính của hậu điện, mặc bên ngoài tăng bào màu sẫm là một chiếc cà sa màu nâu sậm, thân hình cao lớn đĩnh đạc, vầng trán cao rộng, lông mày đen tuyền, mặt dài, song mục phát ra quang mang đầy trí tuệ, cũng là cao tăng đắc đạo, trên mặt lộ vẻ thương xót chúng sinh, chắp tay niệm phật một tiếng.

Từ Tử Lăng từ từ đứng thẳng lên, ung dung tiêu sái nói:

- Còn có Hoa Nghiêm Tông Đế Tâm tôn giả và Tam Luận Tông Gia Tường đại sư, xin hỏi pháp giá ở đâu?

Đạo Tín đại sư nhìn gã giơ ngón tay cái lên nói:

- Tử Lăng quả nhiên có chí khí, hai lão ngốc đó vẫn chưa đến Lạc Dương, chỉ cần ngươi qua được quan ải của chúng ta, Tử Lăng có thể an tâm quay về ngủ yên một giấc.

Trí Tuệ đại sư nhìn gã tỏ vẻ quan tâm nói:

- Tội quá! Tội quá! Hôm nay không phải là tranh đấu trên giang hồ gì. Xin thứ tội lão nạp và Đạo Tín phải liên thủ giữ thí chủ lại đây.

Mặc dù miệng lão nói "tội quá", nhưng có thể thấy ý định không hề có nửa phần do dự, xem ra hai vị tông sư của phật môn này, khi ra tay sẽ toàn lực ứng phó, không hề để ý đến nhân tình mà nương tay.

Đạo Tín đại sư cười ha hả nói:

- Lão tăng trước tin xin Tử Lăng lượng thứ trước, công bình mà nói, chỉ cần Tử Lăng có thể rời khỏi Chí Thiện tự, hai lão ngốc chúng ta sẽ không can thiệp đến hành động của Tử Lăng nữa.

Hai hàng mi của Trí Tuệ đại sư rủ xuống, lão tụng:

- Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn ảo ảnh, như lộ diệc như điện, ứng tác như thị quan (Tất cả mọi phương pháp đều như mộng huyễn ảo ảnh, tốt nhất là nhìn thấy gì thì ứng phó như vậy.).

Trong não Từ Tử Lăng đột nhiên như có một luồng sáng chiếu vào, như một trận cuồng phong quét qua khiến mọi khói mờ tiêu tán, vạn dặm sáng tỏ.

Khi rời khỏi tháp chuông, trong lòng gã vẫn vương vấn mộng cảnh và hiện thực, tự hỏi "Bất Tử Ấn Pháp" của Thạch Chi Hiên sao có thể

đạt đến cảnh giới từ thực hóa hư, từ hư thành thật, tạo ra cảm giác cực đoan vừa mộng huyễn vừa hiện thực. Bình thường chỉ ngầm có cảm giác mình cũng có thể làm như vậy, nhưng chưa bao giờ thực sự thực hành. Đến khi bốn câu thiền của Trí Tuệ đại sư truyền đến tai, giống như rung lên một cái chuông thần, khiến gã liền ngộ ra thông suốt.

Phương pháp giải quyết chính là ở chỗ phân biệt giữa hữu vi và vô vi.

Từ Tử Lăng liền cười dài một tiếng, rời khỏi tiểu đình, nhằm thẳng hướng Đại Hùng bảo điện mà quay lại.

Hai vị Phật môn Thánh tăng trong lòng đều nổi lên cảm giác vô cùng ngạc nhiên. Nên biết sau khi bọn họ hiện thân, từng người tụng kinh thiện xướng, phối hợp lực lượng tinh thần để khống chế tâm linh của Từ Tử Lăng. Vừa mới thấy Từ Tử Lăng biểu hiện là mình đã bị ảnh hưởng, đến khi Từ Tử Lăng mở mắt ra, lập tức hồi phục thanh minh. Sau đó lại còn cười dài, mỗi một động tác đều tự nhiên như trời sinh, tiêu sái ưu mĩ, khiến người ta phát sinh cảm giác không thể phá hủy vẻ đẹp hoàn mĩ đó.

Vào sát na đó, Đạo Tín đại sư và Trí Tuệ đại sư đều hiểu mình đã lọt vào thế hạ phong.

Tâm pháp của Từ Tử Lăng cực kì cao minh, đã chỉ ra được nhược điểm của bọn họ.

Nên biết bọn họ tiềm tu nhiều năm, ở tình huống thế này hoàn toàn không thể nào tự mình phát động công kích người khác, vì không hề có ý dùng vũ lực. Hôm nay chỉ vì thiên hạ thương sinh, có thể nói đã ép bọn họ phải nhận trách nhiệm vô cùng khó khăn.

Hiện giờ mỗi động tác của Từ Tử Lăng, mỗi bước chân, đẩn hàm bên trong pháp lý huyền ảo, giống như bọn họ đang nhìn nước suối chảy qua hòn đá, mây trắng tự nhiên ôm lấy núi xanh, muốn đi là đi, muốn dừng là dừng, đến đi thoải mái. Khiến cho bọn họ không thể nào có ý niệm dấy động can qua được.

Đương nhiên bọn họ không thể ngồi đó giương mắt nhìn Từ Tử Lăng tự do mà đi khỏi, chỉ có điều nếu miễn cưỡng xuất thủ, tức là đã làm trái lại yếu chỉ của phật gia, sinh ra cảm giác vô cùng mâu thuẫn, ảnh hưởng rất lớn đến thiện tâm của bọn họ.

Trong lúc đó, Từ Tử Lăng đã bước tới cửa sau của Đại Hùng bảo điện.

Đạo Tín đại sư đi đến bên cạnh Trí Tuệ đại sư, thấy lão đang nhìn mình cười khổ.

Đối với công lực và tu vi của hai lão, đều cảm thấy Từ Tử Lăng vô luận trí tuệ hay vũ công, đều thâm bất khả trắc.

*

Tỉnh Trung Nguyệt xuất ra như chớp, tựa như một con dao sắc cắt đậu phụ, chém xuyên vào trong thùng xe, xuyên thấu thành xe, nhằm thẳng vào lưng của Vinh Phụng Tường tức Tích Trần lão yêu.

Đao này hắn đã tích tụ kình lực như cuồng phong, sát khí như núi lửa phun trào bạo phát, khí thế không thể kháng cự.

Một đao này tuyệt không phải là may mắn, mà toàn nhờ vào được “Thiên Đao” chỉ dạy cộng với kinh nghiệm vào sinh ra tử của hắn, lại nghiên cứu khổ tu, nếu không không thể nào đạt đến trình độ này.

Lợi hại nhất là hắn bắt chước Bảo Bình ấn của Từ Tử Lăng, khi chưa phát kình thì địch nhân hoàn toàn không sinh cảm ứng. Phải biết Tích Trần được liệt vào trong tà đạo bát đại cao thủ, ma công đương nhiên đã đến cảnh giới siêu phàm nhập thánh. Chỉ cần Khấu Trọng có thể đến bên cạnh nhân lúc lão không đề phòng mà xuất ra được một đao, truyện này mà truyền ra ngoài bảo đảm sẽ kinh động thiên hạ.

Thời gian hành động của Khấu Trọng cũng được tính toán cực kì chuẩn xác.

Hắn vốn đứng ở gần đầu xe, vào đúng lúc ra khỏi gầm xe đứng lên thì xe ngựa cũng vừa xuất phát, khi đứng thẳng lên thì đao cũng xuất ra, chính xác nhằm vào cửa sổ của xe, vì thế khi đao này vừa xuyên qua thành xe, là nhằm thẳng vào yếu huyệt sau lưng của Tích Trần. Dù lão có hộ thể thần công lợi hại đến đâu, cũng không thể nào phá được một chiêu đao tập trung toàn bộ tinh khí thần này của Khấu Trọng,.

Tích Trần lão yêu đến lúc này mới sinh ra cảm ứng, phản ứng của lão thật vô cùng lão luyện và nhanh nhẹn. Tuy sự việc xảy ra quá đột ngột và không hề có dấu hiệu báo trước, lão vẫn cố gắng dịch người sang bên cạnh, rồi tiến về phí trước, hi vọng tránh khỏi họa sát thân.

Một tiếng la thảm thiết vang lên phá vỡ ban đêm tĩnh lặng, chấn động cả đường phố.

Khấu Trọng thu đao lui lại, tận dụng thân xe che khuất thịuyến của hai tên cao thủ Lão Quân miếu, sau đó lại luồn xuống dưới gầm xe. Gã đánh cuộc vào tâm lý bình thường là thích khách nhất kích đắc thủ hay không, lập tức nhanh chóng rời xa, gã biết vậy liền hành động ngược lại lẽ thường.

- Rầm!

Tích Trần trúng đao vào thắt lưng, máu tuôn xối xả, xông ra phá vỡ thành xe, ngã xuống bên đường, một tấm gỗ thành xe rơi xuống lăn lóc trên mặt đất.

Hai tên đánh ngựa vội xông lại cứu, hoàn toàn không còn tâm tình mà truy cản kẻ địch vô ảnh vô tung nữa.

Khấu Trọng thầm kêu đáng tiếc, nhưng cũng vô cùng mãn ý, một đao đó tuy không thể xuyên vào tâm tạng của Tích Trần lão yêu, nhưng kình khí đã chấn trọng thương ngũ tạng lục phủ của lão, một năm tới khó mà phục nguyên.

Tiếng gió vi vút nổi lên.

Vinh Giảo Giảo rơi lệ nói:

- Ai làm vậy?

Một giọng nói vẫn ôn nhu thuận tai, vào thời điểm này vẫn không nổi giận, như không hề để ý đến Tích Trần đang bị trọng thương, từ một bên vang lên:

- Vết thương này rõ ràng là do đao gây ra. Chắc chắn là Khấu Trọng! Tiểu tử này có thể ẩn tránh dưới tai mắt của tông chủ, âm thầm đến gần mà xuất đao, thật sự khó mà tin đượcKhấu Trọng vừa nghe thấy giọng nói này sợ muốn nhảy dựng lên, bởi vì người này sau khi phát ngôn, gã mới biết gắn đã tới sát bên xe, có thể thấy người này võ công cao minh đến mức nào.

Vinh Giảo Giảo nghiến răng nói:

- Triệu tiên sinh nhất định phải vì Giảo Giảo mà thu hồi công đạo.

Khấu Trọng trong lòng chấn động, cuối cùng cũng biết người này chính là “Ma Soái” Triệu Đức Ngôn người đứng sau “Âm Hậu” Chúc Ngọc Nghiên và “Tà Vương” Thạch Chi Hiên. Cuối cùng lão cũng đã xuất hiện.

“Ma Soái” Triệu Đức Ngôn điềm tĩnh nói:

- Giảo Giảo yên tâm, chỉ cần giao tông chủ cho ta, ta có thể đảm bảo giữ lại tính mệnh cho lão. Khấu Trọng quả nhiên danh bất hư truyền, ra tay chớp nhoáng khiến trận cước chúng ta đại loạn. Giảo Giảo lập tức quay về thông tri cho Âm Hậu, nói là tông chủ phải quay về Lão Quân miếu để tiện việc dưỡng thương.

Khấu Trọng tự nhủ lúc này không chạy, còn đợi lúc nào.

(

Chương 356: Đột vi nhi khứ

đứng tại Đại Hùng bảo điện, đối mặt với đỉnh hương lớn đặt ngay giữa phía ngoài cửa lớn. Khoảng khách khơi khơi chỉ có khoảng trăm bước, nhưng lại đại biểu cho vận mệnh và tự do của gã, nếu như gã không có khả năng vượt qua danh giới là bức tường của tự viện kia, thì đó cũng chính là tường thành tù cấm của gã.

Gã tuy không hề đồng ý với hùng tâm tranh bá thiên hạ của Khấu Trọng, nhưng có thể nói sẽ không cho phép một người nào, kể cả đại biểu của chính nghĩa là Sư Phi Huyên, Liễu Không hoặc Phật môn Tứ Đại Thánh Tăng đem đại nghiệp của Khấu Trọng thủ tiêu một cách vô lý, đặc biệt là bằng phương thức tù cấm này.

Vì thế gã quyết tâm bắt đầu từ giờ phút này triển khai cuộc đấu tranh giữa hai bên.

Phàm là ý định dùng vũ lực để can thiệp và ép buộc chuyện riêng của người khác, gã không thể tiếp thụ. Nói tóm lại hành động của gã và Khấu Trọng tự vấn đều thấy không hổ thẹn với lòng. Hơn nữa, xem tình thế thiên hạ quần hùng đều quật khởi, mỗi cá nhân đều có quyền truy cầu lý tưởng riêng của bản thân.

Khấu Trọng vẫn nghĩ do gã không xuất thân từ cao môn đại phiệt như Lý Thế Dân, để có tư cách trở thành một hảo hoàng đế, gã đương nhiên phải thể hiện nỗ lực và cố gắng phi thường. Huống chi Đường thất thái tử là Lý Kiến Thành chứ không phải là Lý Thế Dân, ai dám nói chắc Lý Thế Dân không thua trong cuộc tranh giành của huynh đệ gã.

Cũng vì thế mà những lời khuyên răn và điểm hóa của Sư Phi Huyên và các thánh tăng, không thể làm dao động gã chút nào, nếu không đã không phải ra tay như thế nà

Nếu như đây là sinh tử quyết chiến, gã căn bản không có cơ hội nào hết, nhưng lúc này chỉ có một ý định đào tẩu, đối phương lại muốn bắt sống gã tại trận, tình hình tự nhiên hoàn toàn khác.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi khẩu khí, nhanh chóng bước về phía cửa lớn của Đại Hùng bảo điện, thấy trước mắt hoa lên một cái, liền có bóng chưởng hướng mặt gã đánh đến. Thoạt nhìn thì tưởng như chiêu thức không hề xảo diệu, thậm chí không hề thấy một chút kình khí cuồng phong nhưng chỉ thoáng qua Từ Tử Lăng đã biết đối phương đã đạt đến cảnh giới xảo diệu hóa vụng về, vô luận là tiến lên tiếp hay lùi lại tránh, đều không thoát được phạm vi ảnh hưởng của phật chưởng này.

Gã liền ngầm vận Đại Kim Cương Luân Ấn, đưa hai chưởng lên nghênh tiếp.

- Bình!

Bốn chưởng giao nhau.

Người phát chưởng ngăn gã lại chính là Trí Tuệ đại sư, Phật môn chính tông huyền công gần trăm năm lập tức qua chưởng truyền tới, ai ngờ cảm thấy hư hư đãng đãng như không hề gặp tí phản lực nào. Với tâm cảnh của Trí Tuệ đại sư mà cũng phải ngầm kinh hãi, vội vàng thu hồi công lực, sợ rằng nếu mình cứ đánh tiếp thì đả thương Từ Tử Lăng mất.

Từ Tử Lăng mượn lực phóng về phía sau, di chuyển tới bậc thang bằng đá, người ngoài còn tưởng gã muốn quay trở lại điểm xuất phát

ban đầu, thì vừa lúc lọt vào trong điện đườngTừ Tử Lăng đột nhiên cải biến phương hướng, phóng mình lên trên, an nhiên đứng ở trên mái của Đại Hùng bảo điện.

Kết quả một chưởng rồi như vậy, quả là ngoài dự liệu của Trí Tuệ đại sư. Lão và Đạo Tín đại sư đã ra chiến lược, chỉ cần khiến cho Từ Tử Lăng không thể rời khỏi Đại Hùng bảo điện, quyết cùng thanh niên cao thủ này đấu định lực và nhẫn nại, đến khi đấu chí của gã suy yếu, thúc thủ nhận thua.

Từ Tử Lăng cũng không ngờ có kết quả này. Gã căn bản muốn lợi dụng đại đồng tiểu dị giữa hai loại phật môn chính tông tâm pháp, mượn lực từ song chưởng của Trí Tuệ đại sư và kình khí chính phản tương sinh trong nội thể, phối hợp với thân pháp có thể nhanh chóng đổi hướng của gã, chỉ một chiêu tận dụng cả bất ngờ và may mắn để thoát khỏi sự truy cản của đối phương. Ai ngờ chưởng kình của Trí Tuệ đại sư như rồng thấy đầu không thấy đuôi, đạt đến cảnh giới viên mãn không sơ hở, khiến gã muốn mượn lực mà không mượn được.

Trong lòng vừa kêu bất diệu thì chân khí hùng hồn từ chưởng công nhập, khiến chân khí của gã nghịch chuyển, tưởng rằng cái mạng nhỏ của gã đã ô hô ai tai. Cấp bách sinh trí, Từ Tử Lăng không những không thèm phòng thủ, mà còn dẫn cho chân khí xâm nhập của đối phương đi về phía huyệt Dũng Tuyền, giống như gã đã từng làm khi hấp thụ năng lượng cải tạo kinh mạch của Hòa Thị Bích, khiến cho Trí Tuệ Đại Sư vội vàng thu hồi đại bộ phận kình khí, nếu không chỉ một chưởng đó cũng có thể khiến Từ Tử Lăng thổ huyết tại trận.

Giờ thì nhân họa đắc phúc, chân khí xâm nhập bị gã dùng phương thức nghịch hành cho đi qua các kinh mạch lớn nhỏ, dần ần bị Từ Tử Lăng hấp thụ dung nạp, khi đi tới huyệt Dũng Tuyền gã liền tống ra

ngoài, đánh thẳng xuống đất. Công lực đó giúp cho gã có thể phóng mình lên cao, đứng trên mái nhà.

Từ Tử Lăng vừa đứng vững, thầm kêu quá hiểm, lúc này gã đối với võ công của Trí Tuệ đại sư đã có định lượng, biết rằng nếu không dùng kế, thì sẽ không thể nào hồi phục tự do của mình.

- Tử Lăng quả nhiên đã đại thành!

Từ Tử Lăng vội tránh sang một bên, hồi đầu nhìn lại, thấy Thiện Tông tứ tổ Đạo Tín đại sư giống như Di Lặc Phật, bụng phệ nhàn nhã đá một cước về phía gã, bộ dạng ung dung tiêu sái, mặt còn hớn hở cười hi hi nữa.

Vào thời điểm đó, toàn bộ tâm thần của Từ Tử Lăng đều bị một cước của lão hấp dẫn, tinh thần trong sáng như minh nguyệt trên cao, hoàn thủ ngay trên mái Đại Hùng bảo điện.

*

Khấu Trọng buông mình rời khỏi chỗ nấp, quan sát động tĩnh của trạch viện, Vinh Giảo Giảo được một lúc cũng đã đi vào trong, có thể thấy nơi này chính là chỗ ẩn thân của yêu nhân Âm Quý phái.

Cứ như lời của “Ma Soái” Triệu Đức Ngôn vừa nói, gã chém trọng thương Tích Trần là một đả kích nghiêm trọng đối với Ma môn, ảnh hưởng tới cả nhân mã của hai phe Triệu Đức Ngôn và Chúc Ngọc Nghiên. Tích Trần trong thân phận Vinh Phụng Tường khống chế Lạc Thủy Bang, trong các quân đội ở phía bắc có th không nhỏ. Vinh Giảo Giảo có thể thay thế cha chấp chưởng đại quyền, nhưng có thể thấy danh uy còn kém xa Tích Trần, nếu như Lạc Thủy Bang bị rơi vào cảnh tư phân ngũ liệt, đối với Khấu Trọng mà nói thật là vô cùng lý tưởng.

Chuyện này không phải không có khả năng, ít nhất là Vương Thế Sung sẽ không nằm yên mà nhìn, mà chắc chắn lão sẽ tận dụng cơ hội này để tăng thêm quyền lực và vây cánh cho mình.

Có tiếng y phục lất phất trong gió từ phía đối diện truyền lại.

Dưới ánh mắt quan sát của Khấu Trọng, thấy Chúc Ngọc Nghiên và hơn mười bóng người, trong đó có Loan Loan, Tích Thủ Huyền, Hà trưởng lão, Biên Bất Phụ, Văn Thái Đình, Vinh Giảo Giảo, hết tốc lực li khai trạch viện, tiến thẳng về hướng tây nam.

Khấu Trọng thầm kêu không hay, liền nhanh chóng chạy đến chỗ của Phục Khiên, hi vọng có thể đến kịp, thông tri cho gã và thủ hạ trốn đi trước một bước.

Chúc Ngọc Nghiên hiện giờ đã động chân hỏa, nổi giận thật sự.

*

Mặc dù Từ Tử Lăng đã cùng những cao thủ tuyệt đỉnh nhất của Ma môn là Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiên giao thủ đối địch, nhưng giờ mắt nhìn thấy một cước bình bình phàm phàm của Đạo Tín đại sư, lại thấy vô cùng đau đầu. Kinh hãi nhất là kình đạo khí thế của một cước này, đã sinh ra một thứ áp lực vô hình không gì sánh nổi, khiến cảm quan của gã toàn bộ bị chèn ép, da thịt như bị châm chích, sự linh mẫn bình thường cũng bị giảm đi.

Vào đúng lúc tưởng khó thay đổi nhất, tốc độ cú đá của Đạo Tín đại sư đột nhiên tăng lên, nhằm thẳng vào huyệt Khí Hải ở bụng dưới của gã.

Mặc dù thân thể Từ Tử Lăng giống như bị đá lớn vạn cân đè lền, linh

đài gã vẫn sáng rõ, lập tức ấn song chưởng xuống.

- Bình!

Từ Tử Lăng đỡ một cước rồi tà tà rơi xuống, ở phía dưới Trí Tuệ đại sư như bóng với hình lăng không lên cản, song thủ đánh ra, lập tức phát ra một trụ khí xông thẳng lên trời, nhắm thẳng vào giữa lưng Từ Tử Lăng, nếu bị đánh trúng, Từ Tử Lăng khó mà còn sức lực chống chọi nữa.

Từ Tử Lăng thầm kêu quá hiểm.

Từ khi xuất đạo đến nay, hai gã không còn nhớ đã biết bao nhiêu lần bị người ta vây công, đối với mặt này kinh nghiệm cực kì phong phú. Vì thế vừa rồi đỡ một cước của Đạo Tín đại sư đã dùng thủ pháp tá lực, thuận thế nhảy lên tránh thoát được kình khí đáng sợ của cao tăng cửa phật này.

Lúc này quan trọng nhất là phải tránh được kình khí lăng lệ của Trí Tuệ đại sư, tất nhiên có thể dùng phương pháp nhanh chóng đổi hướng, nhưng nếu thi triển ra sẽ để lộ ra bản lĩnh vốn giấu kín của mình, khiến người kia sẽ sinh lòng giới bị, sau này khó mà thi triển lại kĩ thuật này

Từ Tử Lăng hét lên một tiếng dài, đang bay tự nhiên chúi xuống, biến thành đầu ở dưới chân ở trên, đồng thời bắt Vô Úy Ấn, từ chưởng hóa thành quyền, toàn lực kích vào cỗ trụ khí sắc bén của Trí Tuệ đại sư.

- Bang!

Kình khí bắn ra tứ phía.

Từ Tử Lăng phún ra một đạo tiên huyết, bị bắn lên trên mười trượng so với mái điện, quay mòng mòng.

Trí Tuệ đại sư khẽ niệm phật hiệu, hạ mình xuống đất, đến đứng bên cạnh Đạo Tín đại sư.

Hai người đều thầm nghĩ cuộc chiến đã đến lúc kết thúc, bất kể Từ Tử Lăng có lợi hại thế nào, so với công lực gần nhị giáp của Trí Tuệ đại sư vẫn còn một khoảng cách xa, gã đã thụ trọng thương, sợ rằng một tuần nửa tháng khó mà hồi phục, giờ cũng không còn sức lực mà tái chiến.

Đạo Tín đại sư kêu lớn:

- Tội quá, tội quá, chuyện bất đắc dĩ, Tử Lăng đừng sinh lòng oán trách, rơi vào ma đạo.

Khi bắn lên đến điểm cao nhất, bắt đầu rơi xuống, Từ Tử Lăng trong lòng thầm mừng rỡ, chuyện khó khăn nhất là khiến hai vị cao tăng đứng chung một chỗ thế kia, giờ đối với chuyện đào tẩu của gã thật vô cùng có lợi.

Nếu như vừa rồi hai lão cùng lúc xuất thủ đối phó gã, thì tình hình của gã sẽ vô cùng hung hiểm. May mắn là bọn họ tự trọng thân phận, chỉ luân phiên xuất kích, khiến cho tình huống biến chuyển xem ra có lợi cho gã.

Trong lúc bị quay mòng mòng bắn lên cao, gã dùng năng lực liệu thương độc nhất vô nhị của chân khí Trường Sinh Quyết, làm cho thương thế nhẹ bớt, khiến gã hồi phục đủ lực để tẩu thoát.

Trí Tuệ đại sư mắt lộ vẻ quan tâm, hai chưởng đưa ra. Đạo Tín đại sư cũng đề tụ công lực, đợi khi Từ Tử Lăng rơi xuống thì đỡ lấy gã.

Đúng vào lúc này, Từ Tử Lăng cười dài một tiếng, hai quyền đánh xuống, từ phía trên cao ba trượng đồng thời tấn công hai vị cao tăng.

Đạo Tín đại sư và Trí Tuệ đại sư không ngờ gã vẫn còn dư lực phản kháng, hơn nữa lúc giao thủ vừa rồi đã nắm được công lực của gã, liền thuận tay đánh ra một chưởng, nghênh đón quyền kình của Từ Tử Lăng. Bọn họ lại sợ lực đạo quá dũng mãnh, nên chỉ dùng có nửa phần công lực.

- Bình! Bình!

Từ Tử Lăng tá lực bay về phía sau, hướng về phía cửa chùa, cười dài nói:

- Đa tạ hai vị đại sư chỉ điểm, Từ Tử Lăng đi đây!Đạo Tín đại sư cười nói:

- Tử Lăng nói vậy còn quá sớm đó!

Hai vị cao tăng lúc này mới thi triển bản lĩnh thật sự, từ trên mái điện bắn mình như điện, trước khi Từ Tử Lăng vượt qua cửa chùa, đi sau mà tới trước cản gã lại.

Đạo Tín đại sư lật tả chưởng phách ra, như sắt thép chém vào vai phải của Từ Tử Lăng.

Hai tay áo của Trí Tuệ đại sư cùng phất lên, song chưởng ẩn bên trong cùng đánh ra, nửa đường hóa thành trảo, tức thì sinh ra một cỗ hấp kình, nếu Từ Tử Lăng xuất thủ chọi với Đạo Tín, sau đó gã sẽ không thể tá lực mà chạy ra ngoài cửa chùa được.

Từ Tử Lăng hiểu rõ thành công hay thất bại, tất cả chỉ quyết định ở

một sát na này, nếu như bị ép rơi xuống đất, có thể nói vĩnh viễn không còn khả năng đâof tẩu khỏi chùa bằng lực lượng của mình.

Dưới con mắt kinh ngạc của hai vị cao tăng, Từ Tử Lăng hoán chuyển chân khí, trong thân thể liền vận động sinh ra hai luồng chân khí chính phản, lập tức đột ngột dịch chuyển sang ngang, một chưởng của Đạo Tín đại sư tức thì chém vào khoảng không.

Từ Tử Lăng lại hét lên một tiếng lanh lảnh, song chưởng ấn xuống, đánh mạnh xuống đất, lợi dụng phản lực, bay về phía sau, thoát khỏi hấp kình của Trí Tuệ đại sư.

Khi hai vị cao tăng ngạc nhiên rơi mình xuống đất, Từ Tử Lăng đã ra khỏi cửa chùa biến mình vào bóng đêm, không còn thấy tung tích nữa.

Đạo Tín đại sư không giận mà còn cười ha ha nói:

- Anh hùng xuất thiếu niên, Tử Lăng xin thứ cho Đạo Tín không tiễn.

Sư Phi Huyên và Liễu Không hiện thân ở sau lưng hai vị cao tăng, cả hai đều lộ thần sắc kinh dị, trước đó ai có thể nghĩ được Từ Tử Lăng có bản lĩnh đột vây mà chạy thoát chứ.

Sư Phi Huyên làm như không có chuyện gì, điềm đạm nói:

- Tiền sự bất vong, hậu sự chi sư, hôm nay chúng ta tuy không giữ được Từ Tử Lăng, nhưng đối với kế hoạch thật sự lại thu được nhiều ích lợi. It nhất chúng ta có thể đánh giá chính xác thực lực của hai gã.

*

Khấu Trọng ẩn mình ở một bên mái nhà, ngó đầu lên nhìn ra, thấy trên mái nhà cách đó khoảng hai mươi trượng, Chúc Ngọc Nghiên và thủ hạ không hiểu sao lại dừng lại. Lúc này nội tâm gã vô cùng mâu thuẫn, vừa muốn nhân cơ hội này vượt lên trước, vừa muốn xem xem tại sao bọn chúng lại dừng lại ở đây.

Một tiếng niệm phật vang lên, ở phía mái nhà đối diện với Chúc Ngọc Nghiên và thủ hạ xuất hiện một lão cầm thiền trượng, khí chất ung dung nhàn nhã, thân hình khôi ngô uy mãnh, hai mi trắng cong vút, hai chưởng đan vào nhau hỏi:

- Chúc Hậu có việc gì mà vội vàng thế, không biết muốn đi đến đâu

Chúc Ngọc Nghiên cười lạnh nói:

- Thì ra là Hoa Nghiêm Tông Đế Tâm tôn giả, xem ra đã động lòng phàm, muốn quản việc của Âm Quý phái ta sao?

Khấu Trọng trong lòng chợt chùng xuống, thầm nghĩ thì ra là một trong Tứ Đại Thánh Tăng, nếu không sao không hề có nửa điểm e dè gì Âm Quý phái người đông thế mạnh, xem chừng Tam đại thánh tăng kia cũng đang ngầm ám trợ cho lão, nói không chừng Sư tiên tử cũng đang ở gần đây. Nghĩ đến đây, âm thầm hạ mình xuống khỏi mái nhà, đi về chỗ ẩn thân của cả bọn.

Đế Tâm tôn giả ngữ khí bình hòa nói:

- Nhược khởi tinh tiến tâm, thị vọng phi tinh tiến, nhược năng tâm bất vọng, tinh tiến vô hữu nhai. Bần tăng động lòng phàm, chỉ vì thấy Chúc Hậu sát khí đằng đằng, đang muốn đại khai sát giới, vì chúng sinh vô tội, mà đặc biệt đến đây để khuyến cáo.

Chúc Ngọc Nghiên vẫn lạnh lùng nói:

- Người ta muốn giết không hề vô tội, tôn giá nếu như không nhường đường, đừng trách bổn hậu thực sự đại khai sát giới.

Đế Tâm tôn giả nghiêm mặt cười nhẹ nói:

- Trăng khi tròn khi khuyết, con người có lúc nào viên mãn. Khổ hải vô biên, hồi đầu thị ngạn. Chúc Hậu sao vẫn chưa hiểu, dù có thiên tầm vạn cầu, cũng chỉ có một sự thật này mà thôi.

Chúc Ngọc Nghiên bỗng cười một tràng dài lanh l như chuông bạc, nói:

- Trong phật môn Tứ Đại Thánh Tăng, có Tam Luận Tông Gia Tường đại sư luyện Khô Thiền Huyền Công, tôn giả luyện Đại Viên Mãn Trượng Pháp, tiếp đó là Đạt Ma Thủ của Đạo Tín và Tâm Phật Chưởng của Trí Tuệ đại sư, Ngọc Nghiên may mắn, tối nay có cơ hội tốt, được lĩnh giáo một tuyệt học của Phật môn.

Đế Tâm tôn giả nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Chúc Hậu đã có nhã hứng, đương nhiên sẽ có người phụng bồi.

Chúc Ngọc Nghiên ngạc nhiên nói:

- Thì ra tôn giả lại đây là đã ý sinh sự, còn nói không động lòng phàm. Không biết còn người nào sẽ đến đây?

Lời nói vừa dứt, một tiếng tiêu trong trẻo bỗng từ xa truyền lại, chỉ có vài nốt nhạc, mà khiến người ta có cảm giác triền miên không dứt, rơi vào cảm giác huyền ảo, tiêu nghệ thế này so với Thạch Thanh Tuyền không hề thua kém.

Tiêu âm đột ngột dừng lại.

Dư âm vẫn như vảng vất đâu đây.

Trong lòng Khấu Trọng cảm thấy vô cùng tò mò, không hiểu trong ba vị cao tăng còn lại vị nào lại là cao thu thổi tiêu.

Chúc Ngọc Nghiên như biết Khấu Trọng đang nghĩ gì nói:

- Thì ra là Ninh đạo huynh đại giá quang lâm, tối nay mọi việc dừng ở thôi.

Trong lúc Khấu Trọng còn đang vô cùng ngạc nhiên, thì bọn Chúc Ngọc Nghiên đã nhanh chóng li khai, đợi một lúc sau, khi khẳng định Đế Tâm tôn giả và Ninh Đạo Kì cũng đã rời đi, gã mới dám lén đi ra, thầm kêu quá hiểm.

(

Chương 357: Minh tu ám độ

Khấu Trọng đi tới đình viện hoa lệ nơi Phục Khiên và thủ hạ đang ở, trong lòng cảm giác có gì không đúng, hiển nhiên trên lầu không có ai cả. Khấu Trọng vẫn không dám tin, liền tìm đi tìm lại hai lần, thấy ngay cả một mảnh giấy nhỏ cũng không lưu lại.

Còn đang kinh nghi bất định, thì trong lòng gã chợt sinh cảnh giác, hình như có người tới gần khu vực này. Khấu Trọng thầm sợ hãi, gã sở dĩ có thể phát giác ra đối phương tiếp cận, thuần túy do cảm ứng trực giác của một cao thủ, chứ thính giác không hề phát hiện ra âm thanh nào.

Đừng nói là Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan đi vòng một vòng rồi quay trở lại, mà nếu người tới là Ninh Đạo Kì hoặc Tứ Đại Thánh Tăng thì lại càng xấu hơn.

Ninh Đạo Kì xuất hiện dùng tiếng tiêu như thần long hạ phàm đuổi Âm Quý Phái đi, đã để lại trong não gã một ấn tượng cực kì sâu sắc, tuy vì thế mà gã mất đi ý chí, nhưng cũng làm nảy sinh cảm giác không thể đấu chọi lại được đối phương.

Đương nhiên Chúc Ngọc Nghiên không thể đấu lại Ninh Đạo Kì, Tứ Đại Thánh Tăng, mà bọn Sư Phi Huyên, Liễu Không thiền sư cũng có thể sẽ xuất hiện, nhưng thấy Chúc Ngọc Nghiên “nghĩa vô phản cố” (không hề muốn quay lại) lại phải quay đầu mà chạy, có thể thấy Ninh Đạo Kì đã vững chắc ở vị trí Trung Nguyên đệ nhất nhân, không có ai có thể vượt qua uy vọng của lão.

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt ra, ngồi xuống ghế ở giữa phòng

khách, hét to:

- Ai?

Một đạo nhân ảnh như khói mờ tiến vào, đột nhiên đứng lại, thì ra chính là đệ nhất cao thủ dưới trướng Phục Khiên là Hình Mạc Phi, thấy gã ôm quyền hành lễ nói:

- Cuối cùng Thiếu Soái cũng quay lại!

Khấu Trọng đã an tâm, hồi đao nhập vỏ, gật đầu nói:

- Hình huynh thì ra cao minh như vậy, ta suýt nữa đã nhận lầm người.

Hình Mạc Phi điềm tĩnh ngồi xuống bên cạnh gã, cười nhẹ nói:

- Thiếu Soái quá khen rồi. Bất quá tiểu đệ phụng mệnh của đại vương bảo hộ vương tử, đương nhiên phải khổ công một phen rồi.

Mục quang của Khấu Trọng di chuyển lên vai gã thấy có đeo hai thanh đao, liền

- Thì ra Hình huynh cũng dùng đao.

Hình Mạc Phi nói:

- Ở Tây Mạc ta quen dùng cung tên và trường mâu, sau khi vào Trung Nguyên vì tiện lợi nên chuyển sang sử dụng song đao, phát giác ra khôn những tiện lợi, mà còn có nhiều điểm lợi trước không ngờ tới.

Khấu Trọng giống như đang nói chuyện với Phục Khiên, vui vẻ hứng

thú hỏi:

- Có những điểm lợi gì?

Hình Mạc Phi đáp:

- Đao thương kiếm kích, đao đứng đầu tiên. Ưu điểm lớn nhất là có thể tiện tay chém ra rất nhanh, các binh khí khác không thể hơn được ở điểm này. Hơn nữa hình dạng lại thiên biến vạn hóa, như ta sử dụng hai thanh trường đao, rất thích hợp giao phong với địch trên mình ngựa.

Khấu Trọng thở ra một hơi nói:

- Hình huynh ở Thổ Lỗ Hồn chắc hẳn phải có danh vọng phi thường.

Hắn thấy rằng đối phương có thể dùng nhiều loại binh khí khác nhau, liền đoán rằng Hình Mạc Phi võ công chắc chắn không dưới Phục Khiên.

Hình Mạc Phi vui vẻ nói:

- Mạc Phi coi Thiếu Soái là hảo hữu tri tâm, thật không dám nói khoác, ở Thổ Lỗ Hồn Mạc Phi chưa từng gặp địch thủ.

Khấu Trọng vỗ gối than:

- Nói thế ta thật đã nhìn lầm, giờ mới biết Hình huynh lợi hại như vậy.

Hình Mạc Phi đối với sự tán thưởng của gã vẫn không hề có ý kiêu căng, liền chuyển sang chuyện chính nói:

- Thiếu chủ vì biết chúng ta đã trở thành mục tiêu công kích của địch

nhân, vì thế biến từ sáng sang tối, tạm thời tránh lúc dầu sôi lửa bỏng này. Từ gia cũng vừa mới quay lại đây trước Thiếu Soái một chút, đã đi đến chỗ ẩn thân của thiếu chủ hội hợp rồi, mời Thiếu Soái theo Mạc Phi đi thôi.

Một lúc sau, hai người đến một căn nhà nhỏ ở gần đó để hội hợp với Phục Khiên, Đột Lợi và Từ Tử Lăng.

Phục Khiên nói:

- Sáng mai sau khi ra khỏi thành, chúng ta sẽ phân làm hai đường thủy bộ mà bắc thượng, hiện giờ đã có giấy thông hành ở đây, đảm bảo có thể đưa Khả Hãn an lành trở lại Hãn đình.

Khấu Trọng không hề sợ sệt gì nói:

- Ta đã đánh trọng thương Bích Trần yêu đạo tức Vinh Phụng Tường, Lạc Thủy Bang trận cước đại loạn, khó mà đối phó chúng ta hiệu quả được nữa.

Chúng nhân vô cùng ngạc nhiên, Khấu Trọng nói tiếp là Ma Soái Triệu Đức Ngôn giờ đã đến Lạc Dương, ngay cả thần long thấy đầu không thấy đuôi là Ninh Đạo Kì cũng vừa xuất hiện đã đuổi Chúc Ngọc Nghiên đi. Nghe gã giải thích một hồi, chúng nhân đN có cảm giác vô cùng lý thú, Lạc Dương thật là đất ngọa hổ tàng long.

Khấu Trọng hướng Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Tứ Đại Lão … Hắc! Tứ Đại Thánh Tăng cuối cùng cũng đã tới tìm chúng ta, thật là không may mắn, đằng sau lại có Ninh Đạo Kì chống lưng cho nữa, quan ải này thật khó mà vượt qua đấy.

Từ Tử Lăng điềm tĩnh nói:

- Việc này chưa gặp vẫn chưa thể nói được. Như ta thấy Đế Tâm Tôn Giả và Ninh Đạo Kì đuổi Chúc Ngọc Nghiên đi, ý là cảnh cáo bà ta không được nhúng tay vào việc giữa Tứ Đại Thánh Tăng và chúng ta. Nếu như ta đoán không sai, Chúc Ngọc Nghiên sẽ triệt thoái khỏi Lạc Dương, chỉ cần chúng ta có thể đối phó với công kích của Triệu Đức Ngôn, hành động trở về cố thổ của Khả Hãn sẽ có cơ hội thành công rất lớn.

Khấu Trọng động dung nói:

- Chuyện này có điểm không đúng, Triệu Đức Ngôn khẳng định đang ở đó trị thương cho Bích Trần.

Đột Lợi lắc đầu nói:

- Triệu Đức Ngôn tính vốn gian trá đa nghi, tuyệt không ở lại nơi đó đâu.

Phục Khiên nói:

- Khả Hãn nói rất có lý, bất quá chúng ta biết Triệu Đức Ngôn đã đến đây, tự nhiên có thể định kế ứng phó trước.

Ngừng một chút

- Vinh Phụng Tường thương nặng khó mà hành động, Âm Quý Phái và Triệu Đức Ngôn cũng vì việc này mà gặp khó khăn, chỉ cần bố trí chu toàn, lại thêm Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim đứng về phía chúng ta, cho dù Thạch Chi Hiên xuất thủ, Phục Khiên ta vẫn chắc chắn hộ tống Khả Hãn hồi quốc. Thiếu Soái và Tử Lăng huynh có thể tập trung tinh thần vào chuyện ứng phó với Tứ Đại Thánh Tăng được.

Đột Lợi lắc đầu nói:

- Nếu đi chúng ta cùng đi, không sao có thể gọi là huynh đệ nữa chứ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm thấy người nóng bừng, thầm nghĩ Đột Lợi cũng giống như Bạt Phong Hàn, đúng là bằng hữu thực sự.

Phục Khiên cười nhẹ nói:

- Ta cũng đã nghĩ qua vấn đề này, nếu như chúng ta xen vào chuyện này, chỉ khiến Sư Phi Huyên, Liễu Không hoặc ngay cả Ninh Đạo Kì sẽ xuất thủ can thiệp, không những không giúp được gì, mà còn khiến tình thế thêm phần phức tạp. Huống chi đây không phải là quyết chiến sinh tử, chỉ cần Thiếu Soái và Tử Lăng huynh có thể ở trong thế vây công của bốn cao tăng an nhiên đột vây đào thoát, không bị sinh cầm, bốn cao tăng này sẽ tự trọng thân phận, tuyệt không xuất thủ thêm nữa đâu. Cuộc đấu tranh này đã có điều kiện hạn chế như thế, ngoại nhân không nên tham gia vào.

Đột Lợi nghe thế im lặng không nói gì.

Khấu Trọng thân thiết đặt lên vai Đột Lợi, thành thật nói:

- Hiện tại chuyện quan trọng nhấtả Hãn là bình an trở về phương bắc, còn lại đừng để ý đến chuyện khác. Ta và Lăng thiếu gia từ khi lớn lên đã chơi với nhau, chuyện gì cũng đã gặp qua mà.

Phục Khiên vui vẻ nói:

- Ta người ngoài cuộc nên hiểu rõ, ưu điểm của hai vị vẫn chưa phát huy hết ra, chỉ cần có thể lợi dụng sở trường này, tuy phải đấu với sự liên thủ của tứ tăng, nhưng dựa vào tình hình họ chỉ muốn bắt

sống hai người, đột vây đào tẩu không có vấn đề gì.

Hai người còn đang ngẩn ngơ, Đột Lợi và Hình Mạc Phi đồng thanh hỏi:

- Sở trường gì chư?

Phục Khiên trầm giọng nói:

- Chính là uy lực của họ khi liên thủ tác chiến.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chấn động nhìn nhau, như được vén mây mù nhìn thấy trời xanh, liền cảm giác quán thông tất cả mọi việc.

Từ khi xuất đạo đến nay, hai người liên thủ tác chiến đều không biết đến bản thân, trong cuộc chiến với Nhậm Thiếu Danh, toàn bộ là dựa vào lực lượng liên thủ này, phối hợp bộ pháp, tài năng, dĩ nhược thắng cường, danh chấn thiên hạ.

Tuy vậy, hai người vẫn chưa bao giờ thực sự nghiên cứu phương pháp liên thủ tác chiến, dựa vào sự quen thuộc và ăn ý của hai người, cộng với võ công có cùng một nguồn gốc từ Trường Sinh Quyết và Hòa Thị Bích, liên hợp xuất thủ có thể phát huy uy lực vô cùng. Chiến7;c dùng liên thủ để phá liên thủ này, là phương pháp tối cao minh, cũng là sinh cơ duy nhất của hai gã.

Khấu Trọng khoan thai nói:

- Vương tử quả nhiên cao minh, thời gian khẩn bách, ta và Lăng thiếu gia phải nghiên cứu ngay.

Phục Khiên nói:

- Bế môn luyện công, không bằng lợi dụng ba người chúng ta mà luyện tập trong chiến đấu. Theo ta thấy thì chỉ cần qua đêm nay, sáng mai khi mặt trời lên, hai vị sẽ có thể tới trường thi báo danh ứng khảo rồi đó.

*

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bước vào phòng lớn ở phía dưới Đổng Gia tửu lâu, không khí vô cùng náo nhiệt, lập tức được mời lên đại sương phòng ở tầng bốn. Vẫn chưa thấy Dương Công Khanh và Trương Trấn Chu xuất hiện ở trên đó, không phải hai lão lỡ hẹn đến chậm, mà do hai người cố ý đến sớm hơn một chút.

Đổng lão bản thân thiết cùng hai gã hàn huyên, tuy không có chuyện gì to tát, nhưng cũng biểu hiện là khách thương trọng tình trọng nghĩa, nếu không ai dám vào lúc dầu sôi lửa bỏng thế này mà thể hiện quan hệ với hai gã.

Đổng lão bản đi rồi, Khấu Trọng hớp một ngụm trà nóng, cười nói:

- Vinh yêu nữ khẳng định là cố tình che dấu thương tích thật sự của cha ả, nếu không đã sai Lạc Thủy Bang đi trả thù chúng ta rồi.

Bọn gã vừa rồi cố tình lộ diện trên đường, vốn là để kiểm tra phản ứng của Lạc Thủy Bang. Nếu như tin tức Vinh Phụng Tường bị tập kích trọng thương đã truyền ra ngoài, Lạc Thủy Bang đương nhiên phải kiếm bọn gã mà báo thù. Có thể thấy Vinh yêu nữ nếu muốn kế tục khống chế Lạc Thủy Bang, phương pháp tốt nhất là coi như không xảy ra chuyện gì, lại giả truyền mệnh lệnh của Vinh Phụng Tường, thậm chí cấm chỉ bang chúng làm náo loạn, mới có thể che dấu được tin tức Vinh Phụng Tường đã bị trọng thương.

Từ Tử Lăng yên lặng gắp thức ăn, nhưng trong đầu toàn nghĩ về

việc vừa cùng Khấu Trọng từ thực chiến nghiên cứu ra được phương pháp liên thủ hợp kích. Ở phương diện này, bọn gã thực sự là một cặp bài trùng đất trời tạo dựng xứng hợp nhất.Hắn cũng đem tình huống giao thủ với lưỡng đại cao tăng Trí Tuệ và Đạo Tín nói lại với Khấu Trọng, giờ khiến tiểu tử này lòng tin tăng lên, sĩ khí dâng cao.

Khấu Trọng cố ý hạ giọng nói:

- Dù xảy ra chuyện gì, chúng ta tối nay cũng sẽ tẩu thoát, ta đã có một kế hoạch chu toàn rồi.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, nhẹ nhàng nói:

- Ngươi có kế sách gì?

Khấu Trọng cười nói:

- Kế này gọi là “Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương”. Bề ngoài chúng ta giả vờ hộ tống Khả Hãn bắc thượng, nhưng bên trong là ngươi khua cờ gióng trống xông đến Quan Trung, phần ta thì sẽ kiếm cách

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Ngươi muốn ta đi chết ư?

Khấu Trọng cười nói:

- Mọi người đều là huynh đệ, ta làm sao để ngươi đi vào chỗ chết chứ, người không biết lão Nhạc với Lý Uyên trước đây là hảo hữu sao.

Sau đó liền kể mình nghe được cuộc nói chuyện của phụ tử Vinh Phụng Tường về quan hệ của Nhạc Sơn và Lý Uyên.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Có chuyện này ư? Tại sao trong di quyển của Nhạc Sơn không hề ghi lại vấn đề này? Huống chi Lý Uyên lại quá quen thuộc với Nhạc Sơn, chỉ một câu hai điều là ta để lộ thân phận rồi. Hơn nữa, Sư Phi Huyên đã biết Nhạc Sơn chính là do ta hóa thân, làm sao làm vậy được nữa?

Khấu Trọng đã suy nghĩ kĩ càng nói:

- Nhạc Sơn có tiếng trầm mặc ít nói, hành sự bất cận tình lý, loại người này dễ giả dạng nhất, huống chi lão và Lý Uyên nhiều năm không gặp, nên chỉ cần lúc đó tùy cơ ứng biến, có thể đánh lừa được. Còn như Sư tiên tử, vô luận nàng ta có lòng hỗ trợ Lý tiểu tử thế nào, trong lòng vẫn còn cố kị, tuyệt không phản bội ngươi mà nói ra đâu, đây chính là diệu kế tối cao minh. Ngươi từ ngoại địch biến thành nội ứng, đối với chuyện tầm bảo của chúng ta thật sự có lợi lớn.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Vấn đềkhó khăn nhất trước mắt là Tứ Đại Thánh Tăng, ngươi định ứng phó thế nào?

Khấu Trọng song mục lấp lánh hàn quang nói:

- Chuyện này phải giải quyết trước khi chúng ta rời khỏi Lạc Dương, nếu không kế “Ám độ Trần Thương” sẽ hỏng từ trong trứng nước. Ta tính hãy chủ động xuất kích, cùng lão Trương lão Dương đánh chén no say rồi, tìm đến Chí Thiện Tự, cùng với Tứ Đại Thánh Tăng đọ

sức rõ ràng minh bạch, xem xem chúng ta rút cục là thành vương hay chỉ là bại khấu bị người ta bịt mắt lôi xuống.

Từ Tử Lăng không thể không đồng ý với Khấu Trọng, trong tình thế trước mắt đây là phương pháp duy nhất có thể tiến hành. Hơn nữa, do có nhân mã hai phe Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim và Phục Khiên hợp tác, bọn họ có thể dễ dàng giả vờ hộ tống Đột Lợi bắc thượng, dựa vào tính cách trọng trình trọng nghĩa của hai gã, không ai có thể hoài nghi.

Khấu Trọng nói:

- Bất quá điều kiện tiên quyết chính là khống chế được Lạc Thủy Bang, khiên chúng khó mà giám sát chuyến đi của chúng ta lên phía bắc, Vương Thế Sung đã nắm rõ lộ trình bắc thượng của hai người Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim, chúng ta có thể tương kế tựu kế, đưa Đột Lợi an lành về cố hương.

Từ Tử Lăng vẫn chưa thể an tâm nói:

- Với bố trí như thế, làm sao đảm bảo Đột Lợi an nhiên vô sự đây?

Khấu Trọng đặt tay lên vai Từ Tử Lăng, cười nhẹ

- Yên tâm đi! Để ngươi an tâm hơn, ta sẽ đi theo bọn họ một đoạn đường, như thế có thể đảm bảo vạn vô nhất thất.

Xong lại cười nói:

- Không có Lạc Thủy Bang, Thạch Chi Hiên và Triệu Đức Ngôn có là Tà Vương Ma Soái, dựa vào đâu mà ngăn cản đường đi của Đột Lợi chứ. Hơn nữa lão Ninh và Tứ Tăng còn đang ở gần đây, bọn chúng làm sao dám không cố kị chứ.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Cứ y theo kế hoạch của ngươi mà đánh cược con bà nó một phen đi!

Khấu Trọng nâng chén cười nói:

- Chúc cho đại kế của chúng ta mã đáo công thành.

Nói đến đây, một âm thanh nữ nhân trong sáng rung động lòng người từ bên ngoài cửa vọng tới:

- Đại kế của hai người đã bị thiếp nghe được, làm sao mà mã đáo công thành được đây?

Hai người lập tức kinh hãi vô cùng, nhìn nhau ngạc nhiên.

(

Chương 358: Nhất triều bạch tuyết

Sư Phi Huyên điềm nhiên ngồi xuống trước mặt hai gã, vẫn trong bộ y phục nam nhân, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào Khấu Trọng, từ từ nói:

- Phi Huyên có một đề nghị, nghĩ rằng có thể xem xét được.

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng một cái, thấy gã hoàn toàn bình phục sau cơn kinh hãi vừa rồi, trong lòng sở ngộ, hít sâu một hơi nói:

- Bọn ta vừa rồi đã nói là rất thận trọng, Tiên Tử chắc cũng đã rõ, chắc chỉ đơn giản cảnh cáo bọn ta, hoặc là chế nhạo thôi, phải không?

Sư Phi Huyên liếc mắt sang Từ Tử Lăng, thấy gã đã tự mình định thần, nở nụ cười nhẹ, nhẹ giọng nói:

- Bản lĩnh của Tử Lăng huynh đã vượt quá xa sự tưởng tượng của Phi Huyên, khiến Sư Phi Huyên không còn cách nào khác phải cải biến kế hoạch ban đầu, phác ra kế khác.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Mọi người đều từng là bằng hữu! Cho dù Sư tiểu thư có nói gì, cứ nói thẳng đừng ngại.

Sư Phi Huyên phấn chấn hẳn lên, cảm thấy thoải mái nói:

- Phi Huyên trước hết khẩn khoả cầu Đỗ tổng quản sanh cầm 2

người, thực tình muốn đe dọa các người, tốt nhất là hai người bỏ đi ý định nhập quan, không ngờ rằng đã kích khởi đấu chí của hai người, đúng là người tính không bằng trời tính mà. Sở dĩ hiện tại có một đề nghị, muốn rằng tứ vị đại sư cùng hai người lại giao thủ ở Chí Thiện Tự, nếu như hai người có thể an nhiên thoát thân, từ đây về sau chúng ta sẽ không lý gì đến việc hai vị nhập quan nữa, còn ngược lại thì hai người bãi bỏ chuyến đi tầm bảo, ý hai vị thế nào?

Hai gã nhìn nhau, thầm kêu lợi hại.

Mấy lời nói nghe có vẻ tâm bình khí hòa của Sư Phi Huyên, trước tiên làm hai gã mất đi tinh thần chiến đấu sống chết vì nỗi sợ bị cầm tù, nhưng sự thực thì dù gì đi nữa Sư Phi Huyên cũng đạt được cùng một mục tiêu. Tiếp theo là sự tranh giành kịch liệt của Lý phiệt phái, song phương đã ở thế tuốt kiếm giương cung, cho dù thả cho hai gã tự do tự tại một thời gian cũng chẳng sao cả. Trước mắt hộ tống Đột Lợi Khả Hãn hồi quốc, làm giảm đi lực lượng xâm nhập Trung Nguyên, về lâu dài thì khiến cho ma môn phải đối đầu với hai cường địch. Tứ đại thánh tăng, Sư Phi Huyên, Liễu Không đều là thế ngoại chi nhân, không muốn trực tiếp gia nhập giang hồ tranh đấu trường kỳ.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Giả như tiểu tử ta cự tuyệt đề nghị của tiên tử, thì mất phong độ, xin cho hỏi có thể thương lượng thời gian diễn ra trận chiến này không, vì rằng có ăn no thì mới có khí lực đánh nhau mà.

Sư Phi Huyên gật đầu nói:

- Thiếu Soái thật không làm Phi Huyên thất vọng. Tiện đâ Thiếu Soái chỉ định thời gian tiến hành luôn. Ai da! Phải mà Phi Huyên có lựa chọn khác, sẽ không để hai vị phải gặp tình trạng này.

Nàng bội phục Khấu Trọng vì gã sảng khoái tiếp nhận lời khiêu chiến, không một câu kháng nghị sự bất công khi Tứ đại thánh tăng liên thủ.

Lại còn không yêu cầu thay đổi địa điểm, nơi mà rõ ràng Tứ Tăng có được một môi trường để phát huy năng lực tối đa. Phải biết rằng hai gã mà có ý trốn, không cách gì mà ngăn cản cho được.

Từ Tử Lăng nhẹ giọng nói:

- Sư tiểu thư tự mình đưa ra cách này, đích thật là hảo bằng hữu.

Khấu Trọng nhớ lại Từ Tử Lăng có thể đương nhiên biến thành Nhạc Sơn, nói:

- Chúng tôi không bao giờ coi tiên tử là địch nhân, lúc nào cũng là hảo bằng hữu.

Hai tai Từ Tử Lăng đỏ lên, biết rằng Khấu Trọng có dạ bất lương. Sư Phi Huyên ấm lòng nói:

- Đã là hảo bằng hữu của Phi Huyên rồi, ngươi đừng chọc ta nữa, Phi Huyên cũng chỉ là một tiểu nữ bình thường thôi.

Khấu Trọng hứng chí nói:

- Tiên tử đã động chân tình rồi, không ngờ Lăng thiếu... Ái cha!

Hiển nhiên là đã bị Từ Tử Lăng đá cho một cước dưới bàn.Sư Phi Huyên đã biết từ sớm là khó mà khóa cái miệng gã lại, cũng không thể tránh được kết quả này. Không tự chủ được đỏ mặt lên, đôi mắt nhìn Khấu Trọng lộ vẻ trách móc, khôn ngoan đứng dậy, thần thái lập tức hồi phục nét lạnh lùng như cũ.

Hai gã lập tức đứng dậy tiễn khách.

Sư Phi Huyên nghiêm nghị nhìn Khấu Trọng, nhu hòa nói:

- Chúc Ngọc Nghiên rời khỏi Lạc Dương trong đêm nay, nhưng ả sẽ không để Thánh Đế Xá Lợi tuột khỏi tay, đề phòng rơi vào tay của Thạch Chi Hiên, hai ngươi nhớ để ý điểm này.

Khấu Trọng chắp tay cười hi hi nói:

- Đa tạ tiên tử quan tâm.

Sư Phi Huyên trừng mắt nhìn gã, xoay mình từ tốn ly khai.

Hai gã sau đó lại ngồi xuống, Khấu Trọng nắm vai Từ Tử Lăng ấm giọng cười nói:

- Huynh đệ thật là may mắn! Theo như ta thấy thì nàng ta đã động tâm với ngươi, nếu không làm sao lại hiển hiện tình thái mắc cỡ của một tiểu nữ nhi bình thường như vậy.

Từ Tử Lăng không có một cơ hội để phản đối, Dương Công Khanh và Trương Trấn Chu đã tới, ngoài ra còn có lão hồ ly Vương Thế Sung không ai mong đợi, không khí chợt nhiên thay đổi.

Khấu Trọng để lộ thần sắc trang nghiêm rót trà mời Vương Thế Sung, mỉm- Thánh thượng tại sao mặc dân phục xuất tuần, rồng đến nhà tôm, có phải chuyện chúng tôi nhập cung kiến giá mà không được không?

Vương Thế Sung sa sầm mặt, trầm thanh nói:

- Thiếu Soái có biết tự mình lỗ mãng hành sự, sẽ mang tới đại họa không?

Dương Công Khanh và Trương Trấn Chu lợi dụng Vương Thế Sung không để ý, đưa mắt ra hiệu cho gã phải cẩn thận ứng phó, biểu lộ Vương Thế Sung đã nổi giận trước mặt hai gã.

Khấu Trọng miễn cưỡng kiềm lòng không mắng Vương Thế Sung, dựa lưng vào ghế, người duỗi ra, bình tĩnh nói:

- Thánh thượng nói gì kỳ quá, tại sao người Lạc Thủy Bang vẫn quấy rầy chúng ta?

Vương Thế Sung nổi giận hét:

- Đương nhiên hiểu rỏ, nếu quả nhân không dùng hết miệng lưỡi để thuyết phục Vinh Phụng Tường, toàn bộ Lạc Dương đã xong đời rồi.

Cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thâm tâm lạnh ngắt. Vương Thế Sung xác nhận thực lực của Vinh Phụng Tường, tuy nhiên chỉ muốn khuyên y trì hoãn động thủ, để khỏi lo ngại đối phó với âm mưu của Đột Lợi.

Khấu Trọng tay trái chống lên mặt bàn, ngón giữa gõ gõ lên ly trà, mục quang ngưng đọng nhìn vào từng vòng từng vòng nước trà trong ly, nghiêng đầu nói:

- Thánh thượng người chỉ biết một mà không biết hai. Biếtbiết Vinh Phụng Tường muốn loại trừ chúng tôi, không biết hai là Vinh lão yêu đã bị trọng thương, hiện tại chỉ còn nửa tính mạng, có đủ sức qua nổi đêm nay hay không vẫn còn là một ẩn số.

Vương Thế Sung, Dương Công Khanh và Trương Trấn Chu tức thì

biến sắc.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nháy mắt với nhau, cười nói:

- Trên cái giường con con, làm sao còn chỗ cho người khác ngủ cùng! Trước mắt thì chỉ có khó khăn ở nơi yêu nữ họ Vinh, giá như Thánh thượng có thể nắm lấy cơ hội này, cử người tiếm đoạt Lạc Thủy Bang, có thể sẽ giành được quyền khống chế, thủ đoạn như thế này, Thánh thượng tự quản để bọn ta đi, đâu cần đến những tiểu tử vô dụng như chúng ta làm gì.

Câu nói này chứa trong đó ý châm biếm, nhưng Vương Thế Sung tâm thần thất tán, chỉ xem là một lời khuyên xác đáng, thực không thể từ chối liền gật đầu nói:

- Vinh Phụng Tường thật sự bị trọng thương như thế sao? Đừng có lừa quả nhân đấy.

Khấu Trọng cười mỉm nói:

- Khấu Trọng ta đã bao giờ lừa gạt Thánh thượng chưa?

Vương Thế Sung cuối cùng đỏ mặt, mắc cỡ ho khan một tiếng, nói:

- Việc này rất hệ trọng, trước tiên quả nhân phải điều tra cho rõ ràng, rồi mới định đoạt.

Hai mắt xoay một vòng, rồi nói tiếp

- Hoàng hôn hôm nay việc hộ tống Khả Hãn đi về phía bắc, có gì thay đổi không?

Khấu Trọng nhún vai nói:

- Mọi sự như chỉ thị của thánh thượng, nhưng để cho vẹn toàn, ta và Từ Tử Lăng có thể đi theo một đoạn, trực chỉ Bắc Cương rồi tới Quan Trung luôn, thánh thượng không phản đối chứ?

Vương Thế Sung muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng cũng không nói ra, dậm chân đứng dậy, chúng nhân y lễ đứng dậy chào.

Vương Thế Sung nghiêm nghị nói:

- Hai ngươi ở Lạc Dương là nơi an toàn nhất, đừng có ra ngoài gây thêm náo loạn nữa.

Khấu Trọng nhún vai nói:

- Nếu không ai tới làm phiền chúng ta, bọn ta đi gây sự làm gì.

Vương Thế Sung biến hẳn sắc mặt, cố gắng kiềm chế cơn giận, hỏi:

- Đại giá Khả hãn hiện giờ đang ở đâu?

Khấu Trọng ha hả cười lớn nói:

- Đương nhiên là lẫn tránh cơn gió đầu, cũng để tránh Thánh thượng làm khó. Thánh thượng, mời!

Vương Thế Sung lại biến sắc nổi giận, nhưng cuối cùng cũng không phát tác, phất tay đi ra cửa. Trương Trấn Chu bước lên một bước mở cửa, hơn 10 thị vệ đang canh chừng phía ngoài lập tức đứng dậy chào, thật là trang nghiêm.

Dương Công Khanh bước lui nửa bộ, nói thầm vào tai Khấu Trọng:

- Lý Tú Ninh muốn gặp ngươi.

Khấu Trọng rùng mình, không nói được lời nào.

Dương Công Khanh nhìn thấy phản ứng của gã, gật đầu thông cảm, tay vỗ vỗ vai gã, nói:

- Ta sẽ lại gặp nói chuyện với ngươi sau.

Rồi bước theo sau Vương Thế Sung ly khai.

- "Đinh!"

Tiếng hai chén trà cụng vào nhau, Khấu Trọng uống cạn chén trà rồi nói:

- Con người có thể có dự cảm không?

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Ngươi có muốn ta bốc một quẻ không? Bất quá theo như Từ mỗ phán đoán, sau buổi tối qua, Tứ Tăng đã khám phá ra thực lực của ta, không thể dựa vào may mắn nữa, giờ phải dựa vào công phu chân chính để thoát thân. Như lão Phục đã khuyên, chúng ta đi thi thì phải nộp bài, không thể chơi trò gian lận.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Ngươi đã ngộ đắc phần trọng yếu của tâm pháp phi thường, nhưng thế nào đi nữa thì mấy lão đó cũng đâu giống chúng ta, chúng ta lợi dụng cơ hội này để tậnực thi triển sở trường. Hơn nữa ngươi có thể không đi mà chuyển qua đi tìm Vũ Văn Hóa Cốt.

Từ Tử Lăng bật cười ha hả nói:

- Nếu ta làm như thế, làm sao có thể xứng là huynh đệ của Khấu Thiếu Soái ngươi? Huống chi hiện tại ta nghĩ là nên tiến nhập nhằm mở rộng tầm mắt.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Mở rộng tầm mắt về cái gì?

Từ Tử Lăng cười bảo:

- Tất cả là tại ngươi không tốt, nghĩ ra cái phương pháp ta giả làm Nhạc Sơn là bằng hữu Lý Uyên, làm ta không chỉ có hứng thú, mà còn có thể tranh thủ phá hoại âm mưu của Thạch Chi Hiên nữa.

Khấu Trọng lắc đầu thở dài nói:

- Tất cả những gì ngươi nói cũng là nhận ra ta không thể bỏ qua bảo khố, chỉ nhấn mạnh thêm vào cái gì mà huynh đệ tình thâm.

Từ Tử Lăng hiển nhiên tâm tình đang rất vui vẻ, cười nói:

- Thiếu Soái bớt giận, nhưng sự thực tuyệt không thay đổi chỉ vì con người muốn. Trước hết không nói việc chúng ta tầm bảo cơ hội đích thực mênh mông, ngay cả tìm ra cũng khó mà mang đi, ngươi phải chấp nhận số mệnh thôi, ta làm sao mà không vui chứ.

Khấu Trọng cười ha hả, rồi thấp giọng nói:

- Tiểu tử này có phải v cũng động phàm tâm nên tâm hoa đang nở không?

Từ Tử Lăng thản nhiên nói:

- Sao ngươi cứ toàn nghĩ mọi việc đều có thể vậy, không có thời gian đâu! Có thể được Phật môn tứ đại cao thủ vây công, tưởng là không còn gì vinh dự hơn.

Khấu Trọng vỗ vào Tĩnh Trung Nguyệt một cái, hào tình phấn chấn, ngửa mặt nhìn trời cười nói:

- Thị long thị xà, chỉ nhìn việc trước mắt thôi. Tĩnh Trung Nguyệt ạ! Ngươi đừng làm Khấu Trọng thất vọng a!

*

Hai gã bước ra khỏi tửu lâu Đổng gia, cùng ngước mặt nhìn trời, chỉ thấy điểm điểm hoa tuyết, bay bay lượn lượn, kín cả bầu trời, trong sát na tưởng như thế giới hiện tại đã chuyển thành một thế giới khác. Mỗi điểm tuyết hoa đều có một quỹ đạo riêng, không hề giống nhau một tí nào.

Đường phố đông đúc người qua người lại, thật là một cảnh nhiệt náo, nhìn về phía trước, vùng đất xa xa như hoàn toàn ẩn vào trong mây, càng làm tăng thêm sự phong phú của Lạc Dương đệ nhất quan lộ này, cứ như tranh vẽ tràn đầy ý thơ, tất cả đều nhờ sắc trắng tinh khiết của tuyết.

Cư dân Lạc Dương hân hoan nhảy múa, sắc mặt tươi cười nghênh tiếp hoa tuyết rơi.

Khấu Trọng cười nói:

- Chúng ta vừa ra khỏi nhà là tuyết rơi, cái này có nghĩa gì đây?

Từ Tử Lăng nghiêng đầu ngắm những đóa hoa tuyết bay bay rồi mất hút sau Thiên Tân Kiều, hân hoan nói:

- Có thể nói là đang hung hóa cát, chỉ biết hiện tại ta cảm thấy hoàn toàn vui sướng và thư giãn.

Hai gã sánh vai bước xuống đường hòa vào dòng người, hướng về phía Thiên Tân kiều cất bước. Thân hình khôi vĩ của hai gã tức khắc thu hút ánh mắt mọi người.

Khấu Trọng sánh vai cùng Từ Tử Lăng, thở dài nói:

- Ai có thể nghĩ rằng chúng ta sẽ quyết đấu cùng tứ hòa thượng cao thủ xuất chúng của Phật môn ở Chí Thiện Tự, cũng như trận đánh này có thể quyết định đến sự suy vi hay hưng thịnh của cả thiên hạ chứ?

Từ Tử Lăng xúc cảm tràn đầy trong tim, nghĩ đến sinh mệnh chỉ là huyễn hoặc, gật đầu nói:

- Chúng ta tại Dương Châu khó khăn chồng chất, làm sao nghĩ được lại có ngày hôm nay?

Khấu Trọng vỗ vai gã, cười ha ha nói:

- Nói hay lắm! Vào thời điểm đó chúng ta đích thị là vô danh tiểu tốt, mỗi ngày đều phải khổ não về chuyện ngày mai sẽ ra sao, lại còn phải vắt óc suy nghĩ cách ứng phó với Ngôn lão đại, nghĩ đi nghĩ lại thấy hiện tại vẫn như một giấc mơ. Sợ rằng lúc sau thức dậy, lại thấy mình vẫn là con chó đang nằm trong khu vườn hoang phế ở Dương Châu.

Hai gã bước lên Thiên Tân kiều, tuyết dưới chân đã trở nên dày hơn,

dòng sông Lạc Hà cùng với cây cầu như đã hoàn toàn bị bao phủ dưới lớp tuyết, trở thành một thể thống nhất.

Từ Tử Lăng dừng chân tại đỉnh Thiên Tân kiều, ánh mắt dõi theo một chiếc thuyền buồm khuất dần sau làn tuyết, đột nhiên nói:

- Tại sao ngươi không muốn gặp mặt Lý Tú Ninh?

Khấu Trọng hơi chấn động, hai tay nắm chặt vào nhau, cúi đầu nhìn xuống dòng Lạc Hà, hoa tuyết trùng trùng điệp phiêu lãng hạ xuống dòng sông, lập tức tan ngay vào nước vô ngân vô tích, tất cả diễn ra một cách tự nhiên và bất kinh ý. Cười khổ nói:

- Làm sao ta có thể trả lời ngươi được? Tương kiến tranh như bất kiến ("có gặp cũng như không gặp"), ta chỉ làm nàng ta thất vọng thôi!

Từ Tử Lăng nói:

- Giả như lúc ngươi gặp nàng thì nàng vẫn là hoa chưa có chủ, ngươi thực sự có thể thay đổi vận mệnh không?

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Ai mà biết trả lời ra sao?! Vào thời điểm đó ta với nàng đã ở trong tình trạng xa cách lắm rồi. Nếu chúng ta những ngày đó đi theo Lý tiểu tử, ngày nay đã trở thành thần tướng thiên binh của Thiên Sách Phủ rồi, thật khó mà có thể đạt được như ngày nay. Họa phúc vô môn, chỉ dựa trên thái độ đối với khó khăn mà thôi.

Đồng thời thay đổi chủ đề:

- Hêy! Sư Phi Huyên cuối cùng cũng biết đỏ mặt mắc cỡ.

Từ Tử Lăng đột nhiên cười lớn

- Tên tiểu tử này, thực là non sông dễ đổi bản tính khó dời, chẳng bao giờ muốn bỏ qua cái chủ đề này. Sư Phi Huyên nói gì đi nữa thì cũng là phàm nhân, tự nhiên phải có thất tình lục dục của phàm nhân rồi, có gì lạ khi đỏ mặt đâu, cớ gì ngươi cứ nói kiểu vô lễ đó.

Khấu Trọng cười nói:

- Nàng ta tuyệt không phải là phàm nhân, hơn nữa từ nhỏ đã tu hành để luyện tâm trí rồi, đã thành phàm gian tiên tử không để ý đến tình cảm, nàng vì ngươi mà đỏ mặt, rõ ràng là đã bị ở vào tình trạng không thể kiềm chế bản thân. Đừng nói là ta nói ngươi, tiểu tử ngươi thật quá kiêu căng, rõ ràng trong tim khoái người ta lắm rồi, nhưng nhất định vẫn giấu trong lòng.

Từ Tử Lăng bất giác nhớ đến Thạch Thanh Tuyền, thở dài nói:

- Tình đến tình đi, chẳng thể cưỡng cầu! Mỗi cá nhân tự mình có mục tiêu lý tưởng của mình, cưỡng cầu chẳng thể có một kết quả tốt đẹp. Hoặc giả đột nhiên có một ngày ta muốn thành hôn, có khi thay đổi ý kiến đấy.

Khấu Trọng thở dài nói:

- Làm sao để Từ Tử Lăng ngươi muốn thành hôn? Theo ta thấy ngươi chỉ muốn vân du tứ hải, tầm tầm mịch mịch, thực tình vô khiếm vô cầu sống những năm tháng còn lại. Haha! Những năm tháng còn lại.

Từ Tử Lăng chợt nhớ đến Tố Tố, trong tim nổi lên nỗi thương tình.

Khấu Trọng đặt tay lên vai gã, cùng gã bước xuống Thiên Tân Kiều, trầm ngâm nói:

- Thực kỳ quái! Cái hình ảnh tuyết rơi đã làm xúc động đến tâm linh cảnh giới của bọn ta, gợi ra những sự vật từ lâu đã phai mờ trong tâm trí. Mặc dù chúng ta xuất thân từ đường phố Lạc Dương, nhưng thực sự lúc nghĩ về tuổi thơ thì lại nhớ đến Dương Châu thành, nhờ có mẹ xinh đẹp mà bọn ta mới là bọn ta ngày hôm nay.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý nói:

- Năm đó bọn ta đúng là không là gì cả, không ngừng suy nghĩ về tương lai. Hiện tại chúng ta đã có rất nhiều, nhưng lại giống như chẳng có gì cả. Thực tình phải chăng có cái gọi là vận mệnh?

Khấu Trọng trầm ngâm nói:

- Ngươi biết ta trước giờ thực sự không tin vào vận mệnh, may mắn hay xui xẻo đích thị chỉ là cách nói mà thôi. Nhưng sau khi trải qua bao nhiêu cố sự, ta không dám kết luận nữa. Vô luận bọn ta đến đây hay không, vận mệnh như lúc nào cũng đeo bám bọn ta vậy. Ví dụ như, tại sao lúc trước mẹ đã nói cho chúng ta biết nơi chôn dấu Dương Công bảo khố? tại sao bọn ta lại còn gặp được người thiết kế bảo tàng là Lỗ Diệu Tử? Hơn nữa ngẫu nhiên sao bảo tàng lại ở Quan Trung, lại còn liên quan đến cuộc đấu tranh tranh giành thiên hạ và cả cuộc đấu tranh giữa chánh đạo và ma môn, quá chừng phức tạp, cuối cùng cả ta và ngươi đều bị cuốn vào. Cái vận mệnh này là cái gì đây?

*

Dưới lớp tuyết rơi dày, Đông Đô Lạc Dương như mặc một lớp áo mới, mọi căn nhà đều chỉ có thể thấy lớp tuyết phủ mà không thấy

mái nhà. Đường phố thì trắng xóa một màu tuyết, xe cộ cứ liên tục in dấu lên tuyết, rồi vết xe lại bị tuyết phủ, rồi lớp tuyết lại tiếp tục bị in dấu xe.

Hai gã tâm trí lơ đễnh bước chân vào con đường dẫn đến Chí Thiện Tự, cảnh tuyết thuần tịnh làm tâm hồn bọn gã trở nên vui thú, không thể kiềm chế được.

Tuyết điểm biến thành tuyết cầu, nhỏ từng giọt nước xuống như là những giọt nước mắt lạnh giá, biến thành những đóa hoa như đang từ từ nở, quả thực là cảnh đẹp có thể làm phấn chấn lòng người.

Hai gã nhanh chóng dừng chân, đại môn mở rộng của Chí Thiện Tự đã ở ngay trước mặt.

Từng tràng từng tràng tiếng tụng kinh niệm Phật vang ra, du du dương dương từ trong Đại Hùng Bảo Điện truyền ra, phối hợp với tuyết rơi mang mang ngoài trời, làm cho con người ưu tư cảm khái, thần trì vật ngoại.

Khấu Trọng rùng mình một cái nói:

- Tại sao một khắc trước ta hoàn toàn quên rằng tới đây là phải đối đầu với cuộc chiến sinh tử?

Từ Tử Lăng trong tim cũng phát sinh cảm giác kỳ dị không so sánh được.

Khấu Trọng vỗ một cái vào Tĩnh Trung Nguyệt đang đeo trên lưng, hào tình cuồng khởi, cười lớn một tiếng, khoa chân bước vào cổng chùa.

Từ Tử Lăng bước sát theo sau, trong khoảnh khắc này, gã hoàn toàn

không nghĩ gì đến thắng bại vinh nhục, chỉ có hình ảnh bầu trời đầy tuyết rơi. Mọi việc đều coi như không, chỉ còn mỗi bầu trời đầy tuyết trắng.

(

Chương 359: Chí thiện chi chiến

Hai gã đi ngang qua Đại Hùng Bảo Điện, tới đình viên nơi mà Từ Tử Lăng và Sư Phi Huyên nói chuyện tối qua, tiếng tụng kinh vẫn truyền lại liên miên bất tuyệt từ phía sau Đại Hùng Bảo Điện, bốn phía không một bóng người, chỉ có hoa tuyết nhẹ nhàng phiêu lãng bay bay.

Khấu Trọng cười nói:

- Ta có một cảm giác mình giống như biến thành mật ngọt vậy, tỏa ra mùi thơm khiến cho ong bướm tốt xấu gì cũng bu đến kiếm chút lợi.

Hai gã để mặc tuyết bám trên người, chân không ngừng bước thẳng tiến Thiên Vương Điện nằm đối diện xa xa với Đại Hùng Bảo Điện. Phía sau điện là một ngôi phật tháp thanh cao, mái ngói trùng trùng, bên trái là nơi ở của tăng lữ, bên phải là trai đường, kiến trúc thượng đẳng, quy mô hoành tráng.

Từ Tử Lăng lắc đầu cười nói:

- Tên tiểu tử ngươi, thường hay nói toàn những lời bất luân bất loại, bươm bướm vờn hoa, chỉ thích hợp cho các tình huống trai gái tán tỉnh nhau. Bọn ta đích thị đang một thân đầy phiền não, ai muốn phiền phức tốt nhất nên kiếm bọn ta.

Trong Thiên Vương Điện, ở giữa là Di Lặc Phật bụng phệ, Bối Tố Vi Đà, tả hữu phân hàng Tứ Đại Thiên Vương, chia nhau bảo vệ đông tây nam bắc. Phương thức tạc tượng tinh tuyệt, có cả hình và thần,

thực là sinh động.

Tứ Đại Thánh Tăng, ngồi trên bốn bồ đoàn đối diện đại môn phía trước phật đàn. Hai bên tả hữu đích thị Đạo Tín Đại Sư và Trí Tuệ Đại Sư đã từng giao thủ với Từ Tử Lăng, ngồi ở giữa chính là người Khấu Trọng đã thấy qua, Hoa Nghiêm Tông Đế Tâm Tôn Giả, phía sau là một tăng nhân gầy gò, người mặc tăng bào màu xám, chính là người mà Chúc Ngọc Nghiên tôn kính đã luyện thành Khô Thiền Huyền Công, Tam Luận Tông Gia Tường Đại Sư

Tứ tăng im lặng tọa thiền, y như bốn bức tượng bồ tát, thực tế không những không làm người ta cảm thấy đột ngột, mà còn như đã hòa nhập không gian của miếu đường.

Một luồng thanh hương từ một cây nhang cắm ở chính giữa lư hương, tỏa ra mùi thơm bao phủ toàn bộ phật điện.

Khấu Trọng chẳng hề bị không khí thần thánh hiếp người này trấn áp, bước tới một bước, cười nói:

- Tứ vị đại sư thánh giá an tường, hai tiểu tử Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tới tham kiến!

Tứ tăng đồng niệm phật hiệu.

Tứ Tăng thanh âm bất nhất, thanh điệu cũng khác nhau. Đạo Tín giọng nhẹ nhàng, Trí Tuệ giọng trong trẻo, Đế Tâm giọng hùng hồn, Gia Tường giọng trầm ấm. Nhưng khi thanh âm bốn người hợp nhất, liền giống như trống đánh chuông kêu, chấn đng điện đường, làm bất kỳ ai đang thâm mê trong giấc mộng xuân thu trong bể khổ nhân thế cũng phải tỉnh dậy, giác ngộ nhân sinh chỉ là một giấc mộng xuân nồng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng xuất hiện cảm thụ khác nhau

Gia Tường Đại Sư cất giọng trầm và sâu, nhưng từng chữ lại rất rõ ràng, như luồng thanh âm cất từ lòng đất nói:

- Hai vị thí chủ thực là người biết giữ chữ tín, nếu có thể đình chỉ can qua, thực là công đức vô lượng.

Khấu Trọng cười nhẹ ung dung nói:

- Khó mà theo được lời chỉ dẫn của đại sư, Khấu Trọng ta làm sao có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một như vầy, chỉ không biết làm sao để có thể qua được ải của tứ vị đại sư?

Đại Tín Đại Sư cười lớn nói:

- Đại đạo vô môn, hư không tuyệt lộ, hai vị thí chủ chỉ cần có thể rời khỏi đây quay về, sau này hai vị có làm gì, bọn ta tuyệt không can thiệp.

Hai người nghe xong kinh ngạc bốn mắt nhìn nhau

Lời của Đạo Tín ám tàng huyền cơ, vô môn ở đây chỉ đại môn Thiên Vương Điện, cũng có thể chỉ sơn môn ngoại viện, hai cái rõ ràng gần xa khác nhau, phân biệt rất lớn

Tứ Tăng lúc này vẫn hướng lưng về phía hai gã, ngoài điện gió tuyết ù ù, không khí thực huyền dị không thể tả được.

Từ Tử Lăng cảm thấy rơi vào thế hạ phong, hỏi cũng không được, không hỏi cũng không được. Ngầm kết Đại Kim Cương Luân Ấn, trầm giọng phát xuất chân ngôn.

- "Lâm!"

Tứ Tăng vẫn không hề động đậy gì, nhưng ánh mắt hai gã đã vốn rất lợi hại, đã nhìn ra những cọng lông sau gáy của họ dều dựng đứng lên, hiển nhiên bị chân ngôn xuất phát từ phật môn tối cao tâm pháp của Từ Tử Lăng làm động chân tâm. Chính là dùng gậy ông đập lưng ông

Đế Tâm Tôn Giả cất giọng hùng hồn nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Từ thí chủ tinh thông chân ngôn chú pháp, làm lão nạp cảm thấy bất ngờ. Chân ngôn xuất ra, núi xanh nước trong, cái gì cũng phân biệt rõ ràng. Không biết nguồn gốc pháp môn này từ đâu, xin được chỉ giáo.

Sau lúc Từ Tử Lăng phát xuất chân ngôn thì áp lực tâm linh và không khí kỳ dị phi thường đã bị phá tan vô ảnh vô tung, cực kỳ huyền dị, ai chưa trải qua thực khó mà hiểu nổi.

Từ Tử Lăng điềm đạm cười nói:

- Đó là nhờ Chân Ngôn Đại Sư đã truyền cho tiểu tử.

Trí Tuệ Đại Sư trầm giọng niệm phật, nhu thanh nói:

- Tâm mê pháp hoa chuyển, tâm ngộ chuyển pháp hoa. Nguyên lai Từ thí chủ đã đạt được phự chân ngôn phật môn bí pháp, không có gì khó hiểu khi tối qua đến bọn ta cũng không hề làm thí chủ sợ hãi.

Gia Tường đại sư đột nhiên nói:

- Lưỡng vị thí chủ xin ra tay đi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau, tứ tăng an tường tự đắc, lại quay lưng về phía bon gã, dưới không khí trang nghiêm trong phật điện, phối hợp với bọn họ tĩnh như núi cao vực sâu, hành động mạc trắc cao thâm, tự có một cỗ khí thế bất khả xâm phạm, làm bọn gã không biết xuất chiêu như thế nào.

Tứ tăng như biến thành một thể, thật có khí khái không đánh cũng có thể thu phục người, viên mãn vô song, khó mà tìm được chổ hở.

Nhìn thấy "phật trận" xuất chiêu, hai gã trước giờ tự phụ tự tin, nhưng giờ lại sợ hãi cảm thấy mình như con thiêu thân lao đầu vào lửa, tự tìm lấy diệt vong

Quay đầu bỏ chạy ư? Có nghĩa là chấp nhận hạ phong, lại còn mâu thuẫn với lời Khấu Trọng nói khi nãy. Dưới khí thế hư ngược đó hai gã thật không dám xuất chiêu trước.

Bọn gã nhanh chóng thông suốt, một chiêu nhẹ nhàng này của Gia Tường đại sư, lại một lần nữa chiếm thế thượng phong, đã khiến bọn gã rơi vào liệt cảnh tiến không được lùi cũng không xong.

Khấu Trọng cười lớn một tràng dài, làm chấn động cả đại điện.

- "Kha kha kha kha"!

Trong tràng âm thanh cương dương của tiếng cười của gã, Gia Tường đại sư gõ lên chiếc mõ gỗ (mộc ngư) trước mặt hết sức tự nhiên, dường như chẳng ăn nhập gì với tràng cười của Khấu Trọng cả.

Khấu Trọng phát giác khó mà tiếp tục cười như cũ, mau chóng thu lại tràng cười.

Tiếng mõ cũng đồng thời dừng lại, quái dị cùng cực.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Đại sư thật là lợi hại, đó có phải cái gọi là Mộc Ngư Chân Ngôn?

Đạo Tín cười lớn nói:

- Tiểu Khấu Trọng thực là chân tình chân tính, không hề giả tạo, hoàn toàn tự nhiên, thực là khó kiếm khó kiếm!

- "Đang"

Khấu Trọng rút Tĩnh Trung Nguyệt sau lưng ra, lại cười dài, chém ra một đao.

Tứ Tăng đồng thời động dung.

Từ Tử Lăng thầm kêu "tuyệt", tất cả những gì nãy giờ quả thực là diệu pháp duy nhất dùng để phá t

Một đao chém ra thực sự không phải nhằm vào chỉ một người trong tứ tăng, mà chém vào khoảng không chừng một trượng sau lưng tứ tăng, đầu mũi đao phát xuất kình khí, thực sự bao trùm toàn bộ tứ tăng.

Phải biết rằng vừa nãy hai gã thực là công cũng không xong, thủ cũng không được, vì không hề thấy có một điểm nào để bắt đầu. Cũng như tràng cười của Khấu Trọng bị phá, đồng thời gã bị bức vào thế hạ phong, thực không có cách gì đối phó, tình thế càng lúc càng xấu đi. Nhưng vì gã đột nhiên xuất đao, đã làm mọi chuyện đảo ngược, hễ mà tứ tăng vận công kháng cự để cân bằng khí thế. Khấu Trọng đã phá xong cục diện khó khăn, không có điểm bắt đầu, không

công không thủ của bọn họ. Lại lợi dụng khí thế có được, Khấu Trọng đã chuyển từ thế bị động sang chủ động, khiến chiêu "Kì dịch" có thể biến hóa thành những chiêu số lợi hại khác trong "Tĩnh trung bát pháp". Đến giờ thì gã tiến có thể công, lui có thể tránh, một lần nữa lấy lại ưu thế lúc trước.

Đế Tâm Tôn Giả cao giọng niệm phật hiệu, không biết từ lúc nào trong tay ông ta đã cầm một thiền trượng, đồng thời cũng phóng người vọt lên, phi thân đến khoảng không phía trước Khấu Trọng giơ trượng đánh tới.

Khấu Trọng hô lớn một tiếng „hảo“, phát động thể nội chánh phản chân khí, lui về phía sau. Từ Tử Lăng bước qua sát người gã ngầm vận Đại Kim Cương Luân Ấn, xuất ra một quyền đánh trúng đầu trượng. Hai gã di hình hoán vị như chim bay trong rừng, cá quẫy dưới suối, tư thế đều phát ra hết sức tự nhiên hoàn toàn không có tì vết.

Đại viên mãn trượng pháp” của Đế Tâm Tôn Giả chú trọng “tùy xứ tác chủ, lập xử giai chân” (lúc nào cũng làm chủ được, chỗ nào cũng là thật cả), đạt đến cảnh giới tự do viên mãn không từ đâu đến cũng không đi về đâu cả. Bất luận đối phương phòng thủ nghiêm mật thế nào Đại viên mãn trượng của ông ta cũng có thể như nước chảy qua rừng trúc rậm rạp mà tấn công. Mới đầu ông ta vốn dự định là Khấu Trọng chỉ có thể vận đao đón đỡ, còn ông ta thì triển khai trượng pháp đến mức không có chổ hở, làm người ta không biết đánh vào đâu như thủy ngân đổ ra mặt đất khiến đấu tâm của Khấu Trọng bị tiêu hủy triệt để.

Nào hay Khấu Trọng không tiến mà lùi để Từ Tử Lăng lên thay, gã lại dùng thủ pháp đại xảo nhược chuyết kinh nhân đối phó với trượng pháp của ông ta, kịp đánh ra một quyền áp chế trượng phong, khiến cho thiện tâm tu hành nhiều năm của Đế Tâm Tôn Giả cũng phải nổi

lên một trận sóng gió.

Đạo Tín, Trí Tuệ hai người cùng giật mình, biết rằng sau trận chiến hôm trước Từ Tử Lăng đã có đột phá.

- “Cạch”

Một âm thanh vang lên như củi khô chạm nhau.

Từ Tử Lăng cảm thấy nội kình Đại viên mãn trượng của Đế Tâm Tôn Giả cao thâm thuần hòa, lại như dòng thác chảy từ trên đỉnh núi cao xuống mặt hồ, mạnh mẽ vô biên, nếu dùng chân khí ngạnh công thì cũng như ném một hòn đá vào một không gian vô biên, tối đa cũng chỉ nghe được một tiếng vọng mà thôi. Lúc đó gã đã có một quyết định sáng suốt, đương nhiên không bắt chước tối qua dùng tá kinh đả kình mà ngầm vận ấn quyết, đem trượng kình của đối phương chuyển ngang qua.

Đế Tâm Tôn Giả chân mày nhíu lại nói:

-Từ thí chủ quả là cao minh.

Ông ta vừa nói vừa để thiền trượng trước tiên di chuyển ngang qua thuận theo kình lực sau đó bất ngờ bật lên, biến thành bóng trượng đầy trời công kích Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng dường như đã sớm biết ông ta sẽ ra chiêu này, nhanh như chớp bước ngang qua. Khấu Trọng đang đứng chờ sẵn tung người đến xuất một chiêu “Kích kì”, Tĩnh Trung Nguyệt hóa tác hoàng mang, ngạnh công tiến đến chổ trượng ảnh dày đặc như cuồng phong bạo vũ.

- “Keng!”

Trượng ảnh tức thì tan hết.

Đế Tâm Tôn Giả chống trượng dừng lại. Khấu Trọng đang hoành đao lập thế cách đó 10 bộ, song mục tinh mang ánh lên, thật có khí thế hoành tảo thiên quân. Hai người đứng cách xa nhau lập thành thế đối lập, không ngừng thôi thúc nâng cao khí thế, tức thời trong nội điện kình khí tràn ngập không gian, hàn khí bức nhân.

Đạo Tín, Trí Tuệ và Gia Tường cùng niệm phật hiệu, nhanh chóng di chuyển về các góc điện khác nhau, tạo thành vòng cung bao cả ba người vào trong.

Gia Tường đại sư khi đứng lên so với Khấu Từ hai người còn cao hơn ba bốn thốn, ốm như một cây trúc khô, mặt dài, song mục như mở mà cũng như nhắm, tay trái cầm mõ gỗ tay phải cầm dùi gỗ, tự có phong phạm của một cao tăng đắc1;o khó mà tả được.

Trí Tuệ đại sư nhỏ giọng nói:

- Hai vị thí chủ so với tưởng tượng của bọn ta còn cao minh hơn, bần tăng bội phục.

Có thể bức bốn vị đại sư quyết ý đồng thời xuất thủ, nói ra quả thật rất đáng tự hào.

Trên khóe miệng Đế Tâm Tôn Giả xuất hiện nét cười, nhẹ giọng nói:

- Một đao này của Khấu thí chủ đã đạt được yếu chỉ của đao đạo, vạn thiên vạn biến hóa thành bất biến, bức đến lão nạp phải bỏ biến hóa thủ nhất, biến thủ thành công. Thiên hạ trừ „Thiên Đao“ Tống Khuyết e rằng không ai có thể xuất ra chiêu đao thế này.

Khấu Trọng trì đao đến lúc này mới hồi phục lại được, nghĩ đến mình có thể cùng với nhân vật hàng đầu của phật môn tựa như tiên phật này ngạnh tiếp một chiêu mà không thổ huyết thụ thương gì, lập tức lòng tin tăng vọt, ung dung cười nói:

- Cũng may hôm nay không phải cùng các vị đại sư quyết trận sống chết, chi bằng chúng ta hãy lấy cây hương này lập ước, nếu như đã tàn hết mà bọn ta vẫn chưa rời khỏi điện này thì xem như bọn ta thua, vậy được không?

Đạo Tín cười nói:

- Tiểu Khấu Trọng quả là khoái nhân khoái ngữ, cứ quyết định như vậy đi. Nếu không thì bốn lão trọc chúng ta quá hẹp hòi rồi

Khấu Trọng gầm lên một tiếng dài, thần thái uy phong lẫm lẫm, tràn đầy hào khí, lạnh lùng nói:

- Cây hương này chỉ trong nửa thời thần là tàn, tiểu tử sẽ không bỏ qua cơ hội, trước tiên xin thỉnh giáo sự cao minh của tôn giả, bất quá xin chư vị đại sư lưu ý là tiểu tử lúc nào cũng có thể bỏ chạy đấy.

Nói xong bước lên ba bước.

Song mục Đế Tâm Tôn Giả mở to, tinh mang cực thịnh, thế nhưng trong mắt chỉ thấy bộ pháp của Khấu Trọng khiến ông ta không biết gã sẽ đi về hướng nào còn góc độ xuất đao thì lại càng khó đoán. Song Đế Tâm Tôn Giả là hạng nhất đẳng cao thủ chỉ cần nhìn kĩ thì thấy Khấu Trọng dùng bộ pháp để vận động chân khí kì dị trong thể nội, tiếp theo khi xuất đao sẽ bất ngờ khó đỡ, thế tất như lôi đình vạn quân, uy chấn thiên hạ.

Với tính cách của Đế Tâm Tôn Giả sẽ không để cho gã toàn lực xuất

đao thiền trượng quét ngang qua, nào ngờ Khấu Trọng cười lớn nói:

- Tôn giả trúng kế rồi!

Đồng thời đạp xuất bước thứ tư.

Mọi người ở đương trường bao gồm cả Từ Tử Lăng đều cảm thấy một bước này của Khấu Trọng có ẩn tàng một sự huyền ảo kinh thế hãi tục, xem ra chỉ là một bước nhưng như có thể thu hẹp khoảng không tránh ra ngoài trượng thế của Đế Tâm Tôn Giả. Vị tôn giả này đã bị ba bước trước của gã mê hoặc, nhất thời thất sách đã đánh ra một trượng tưởng như lăng lệ vô th, thế nhưng không hề uy hiếp được đối thủ nhỏ hơn ông ta mấy chục tuổi chút nào.

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy bội phục, gã không phải chưa lĩnh giáo qua bộ pháp kì dị mà Khấu Trọng đã học được từ Thiên Đao Tống Khuyết, chỉ là không ngờ gã có thể trong tình huống hỗn tạp như vậy đem bộ pháp sử ra một cách hoàn toàn tự nhiên. Trước tiên dụ địch xuất thủ, sau lại thừa lúc đối phương không kịp đề phòng đột nhiên thi triển, điều đáng nể nhất là hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước nào.

- “Xoẹt, xoẹt, xoẹt!”

Một loạt ba đao liên hoàn chém ra, khí kình phát xuất bao bọc cả Đế Tâm Tôn Giả vào trong, chỉ thấy Tĩnh Trung Nguyệt hóa tác hoàng mang nhanh như thiểm điện, mỗi đao đều từ giác độ mà người ta không ngờ tới chém vào trượng ảnh như tường như núi, mỗi đao đều chặn đứng thế biến hóa của Đế Tâm Tôn Giả khiến cho vị phật môn cao nhân này không cách gì toàn lực thi triển đại viên mãn trượng pháp. Ngay cả Từ Tử Lăng cũng cảm thấy khó mà tin được sự thật kinh người đang diễn ra trước mắt, còn cảm giác của ba vị cao tăng kia thì lại càng không cần phải nói.

- „Keng keng keng!“

Khấu Trọng thu đao lùi về bên cạnh Từ Tử Lăng vuốt đao nói lớn:

-Thống khoái! Thống khoái! Thật là thống khoái!

Đế Tâm Tôn Giả chắp tay than:

- Khấu thí chủ quả nhiên là võ học kì tài, lão nạp bội phục

Đạo Tín đại sư tiếp lời:

- Theo ta thì trận này không cần phí thời gian đánh thử nữa, vì nếu bốn lão trọc chúng ta cùng xuất thủ thì tiểu Khấu Trọng khó mà dùng thủ pháp ảo diệu như vậy khiến Tôn giả có lực mà không đánh ra được, nếu có xảy ra tổn thương gì mọi người đều không vui.

Mấy câu này là nói vì Khấu Trọng quá lợi hại cả Đạo Tín cũng không có lòng tin có thể không phát ra sát khí mà áp phục được gã. Khấu Trọng dùng cùi chỏ thúc nhẹ vào người Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Lăng thiếu gia nghĩ sao?

Từ Tử Lăng tiêu sái nhún vai một cái đáp:

- Ta thì có ý kiến gì chứ? Đều xem tên tiểu tử ngươi thôi!

Tứ cao tăng trong lòng không khỏi thầm than. Chỉ thấy hai gã dưới áp lực võ công to lớn của bọn họ nhưng vẫn tỏ ra nhàn nhã như không, đàm tiếu dụng binh, chỉ điểm này đã ẩn tàng phong độ của bậc võ học tôn sư, cao thủ bình thường thật không so sánh được.

Khấu Trọng cười một tràng dài lòng đầy tự tin lắc đầu nói:

- Lời này của Đạo Tín đại sư sai rồi! Nếu chỉ có một mình tên tiểu tử Khấu Trọng ta thì lúc này đã vội bỏ đao nhận thua rồi, song Khấu Trọng lại có thêm Từ Tử Lăng, mục tiêu của bọn ta chỉ là rời khỏi cửa điện thì lại là một chuyện khác.

- „Cắc!“

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy hoảng sợ đến kinh hồn lạc phách, đây là thanh âm do Gia Tường đại sư gõ vào mõ mà tạo ra, tựa như có dị lực có thể xuyên tường thấu bích,lại có thể tiến đến chổ thâm sâu nhất trong tâm linh hai gã.

Đột nhiên Gia Tường đại sư người được tôn là đứng đầu tứ tăng di chuyển đến trước mặt hai gã. Đế Tâm Tôn Giả lập tức lùi về phía sau cùng với hai vị đại sư đang trấn thủ hai bên tả hữu đại môn là Đạo Tín và Trí Tuệ lập thành một tam giác trận vây hai gã vào giữa.

Khuôn mặt vừa dài vừa ốm của Gia Tường không hề có chút biểu tình gì, mộc mõ đã sớm được cất vào trong áo, đôi tay gầy đét lộ ra từ trong tăng bào màu xám rộng thùng thình, tay phải đặt trước ngực, tay trái buông thõng nhạt giọng nói:

- Lưỡng vị thí chủ hôm nay bị bại chính vì quá tự tin, bốn người bọn ta gần 20 năm rồi không cùng ai giao thủ, đã sớm không còn lòng tranh đấu gì. Thế nhưng nếu chỉ là giữ hai vị thí chủ trong điện đường một khoảng thời gian thì cũng miễn cưỡng làm được. Sự việc liên quan thiên hạ thương sinh, xin thứ bần tăng đắc tội.

Khấu Trọng cầm đao đứng thẳng người lên hướng về phía Gia Tường không ngừng phát ra những đợt sóng kình khí đối kháng với khí thế kinh tâm động phách của ông ta nói rõ ràng từng chữ:

-Bọn ta không phải quá tự tin, chỉ là muốn đối mặt với khiêu chiến, nên mới lập ra một mục tiêu rõ ràng. Khấu Trọng ta sở dĩ không bỏ đao nhận thua cũng chính vì thiên hạ thương sinh. Chỉ vì lập trường hai bên bất đồng, các người và ta có lập luận tương phản mà thôi.

Đạo Tín cười ha hả nói:

- Thanh thanh thúy trúc, tẫn thị chân như, úc úc hoàng hoa, vô phi bàn nhược. Tiểu Khấu Trọng có hiểu không?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Cái gì là chân như, cái gì là bàn nhược? Ta lần đầu tiên nghe thấy, làm sao hiểu được chứ?

Trí Tuệ đại sư hai tay chắp lại một chuỗi phật châu bằng đàn mộc theo đó tuột xuống khuỷu tay kiên nhẫn giải thích:

- “Chân như” chỉ sự vật nào cũng có chân tướng ẩn tàng bên trong vĩnh hằng bất biến, “bàn nhược” chính là trí tuệ của Phật, thí chủ minh bạch chưa?

Khấu Trọng liếc Từ Tử Lăng đang cúi đầu suy nghĩ một cái, cười nói:

- Tiểu Lăng so với ta có phật tính cao hơn, hỏi y là được rồi!

Từ Tử Lăng không nhịn được bật cười:

- Có phải ý nói là phàm vật nào cũng có ẩn tàng phật tính, thúy trúc hoàng hoa cũng là vật thể, đương nhiên có chân lí và trí tuệ của phật trong đó. Chỉ là tiểu tử không hiểu chuyện đó với điều mà Khấu Trọng nói là hai bên lập trường bất đồng lại có quan hệ gì?

Đạo Tín vui vẻ nói:

-Tùy duyên nhi động, ứng cơ nhi vi. Bọn ta là tùy duyên mà động, hai ị thí chủ sao lại không hiểu chứ. Duyên đến duyên đi, nhân quả tuần hoàn, thế nên vào thời khắc này mới có định ước trước mắt. Thí chủ tuy có thể hiểu rõ được bản thân mình nhưng lại không minh bạch được việc trước mắt. Càng cố chấp càng dễ mất sẽ đi vào đường rẽ, chi bằng để mặc cho tự nhiên, đừng nên miễn cưỡng?

Khấu Trọng đưa tay nhấc trường đao lên phát xuất một trận cười chấn động thản nhiên nói:

- Đa tạ điểm hóa, khiến đệ tử hôm nay học được nhiều đạo lý mà trước nay chưa hề nghĩ qua. Tứ vị đại sư xin tiếp tục tứ giáo!

Gia Tường đại sư niệm phật hiệu, rốt cuộc cũng xuất thủ.

(

Chương 360: Nan huynh nan đệ

Khấu Trọng đâu dám để Gia Tường đại sư ra tay trước toàn lực tiến kích, bèn xuất chiêu “Kích Kì” trong “Tĩnh Trung Bát Pháp” với khí thế dâng cao đến mức đỉnh điểm. Tĩnh Trung Nguyệt hóa tác hoàng mang, nhanh như lưu tinh, vượt qua khoảng không gian đối trì, chém vào bộ vị hổ khẩu của Gia Tường đại sư. Người đao hợp thành nhất thể, người đứng ngoài nhìn vào đều thấy kì chiêu đao này có khí thế bạt núi lật non, không dám phản kích ngạnh tiếp.

Nếu là người khác, không cần đợi đao phong nhập thể, chỉ với sát khí sung mãn do đao phong tạo ra cũng đủ để gây trọng thương rồi. Thế nhưng Gia Tường đại sư toàn thân bất động, cả cánh tay áo cũng không hề nhúc nhích. Đột nhiên thân hình gầy ốm như que củi bay vọt lên xoay qua giống như nằm ngang, thân thể như một cây gậy trước sau phải trái xoay chuyển quanh một trục, tay phải đặt trước ngực không ngừng co duỗi, thủ chưởng liên tục biến hóa, ngón cái hướng ra ngoài, các ngón khác lại hướng vào mình. Khi thủ chưởng đã vươn ra đến cực tận thì ngón cái lại không sai một li búng vào đao phong của Khấu Trọng đang công tới.

Thanh âm Đạo Tín trầm ấm nhẹ nhàng nói:

- Nhất Chỉ Đầu Thiện, thí chủ cẩn thận!

Từ Tử Lăng thấy vậy trong lòng thầm lo lắng, chiến pháp của Gia Tường hoàn toàn tương phản với phương pháp dùng tốc độ như sấm sét của Khấu Trọng. Mỗi động tác của Gia Tường đại sư đều khiến người ta có thể nhìn thấy rõ ràng, cái “chậm” của vị đại sư này

vừa đủ để khắc chế được cái “nhanh” của Khấu Trọng. Vì vậy có thể thấy cử chỉ chậm rãi của Gia Tường đại sư chỉ là ảo giác về tốc độ mà thôi. Phật môn Huyền công quả nhiên kinh thế hãi tục.

Khấu Trọng giật mình kinh hãi. Chiêu “Kích Kì” này của gã thoạt nhìn thì chỉ là một chiêu tiến thủ cường công, chỗ lợi hại là có thể phát huy toàn lực, dựa vào đao kình tập trung cao độ và một chữ “nhanh”, lấy cường công cường. Kì thực sự huyền diệu chân chính trong chiêu này là ở sự thiên biến vạn hóa. Thế nhưng một chiêu “Nhất Chỉ Đầu Thiện” của Gia Tường đại sư đã đạt đến cảnh giới “đại xảo bất công”. Trước cặp mắt mở to của mọi người, đao phong của gã dường như bị ông ta ép đến mức vô pháp khả thi.

Đao phong như chạm phải một bức tường bằng sắt cứng rắn. Khấu Trọng hô lên một tiếng, lui lại phía sau, chiêu này lập tức rơi vào thế như mặt trời sắp tàn, chiếu ra những tia sáng cuối cùng, tiếp theo sẽ chẳng còn hào quang gì nữa.

Một đạo chân khí nhanh như thiểm điện theo đao nhập vào kinh mạch Khấu Trọng.

Gia Tường đại sư thừa thế tiến công, tay phải quét một đường từ trái sang phải, tay trái vạch một đường từ dưới lên trên, trong không trung vẽ thành một hình chữ thập.

Từ Tử Lăng tay bắt Đại Kim Cương Luân Ấn, ngón tay của cả hai bàn tay đều cong lại hướng về phía chưởng tâm, đầu hai ngón tay cái chạm nhau, ngón giữa đưa ra quyện với ngón trỏ, chân đạp kì bộ hướng lên phía trước, sau khi vượt qua Khấu Trọng lúc này đang lùi lại thì xoay người một cái, một luồng kình khí nổi lên vù vù vừa đúng để chống lại áp lực khí thế của Gia Tường đại sư. Ấn phong chuẩn xác điểm đúng vào trung tâm chữ “thập” do Gia Tường đại sư vẽ ra trước ngực.

Khí kình giao kích, không một tiếng động.

Gia Tường ngâm lên:

- Khô như can tỉnh, mãn tự uông dương, tam giới lục đạo, duy do tâm hiện

(tạm dịch: Khô như giếng cạn, đầy tựa biển sâu, tam giới lục đạo, chỉ hiện do tâm.)

Hổ khẩu Từ Tử Lăng kịch chấn. Gã đánh vào trung tâm chữ thập hư không của Gia Tường đại sư có cảm giác tựa như nhảy xuống một cái giếng không biết đã khô cạn bao nhiêu năm rồi, song khi đại sư trầm giọng ngâm lên mấy câu đó thì giếng khô bỗng nhiên biến thành biển lớn bao la đầy sóng cao gió cả, lại như nước vỡ đê cuồn cuộn đổ về phía gã.

Đối diện với tuyệt học của Phật môn Từ Tử Lăng lâm nguy bất loạn, tâm trí không hề bị ảnh hưởng chút nào. Hai tay phân ra, ngầm thi triển Tá lực đại pháp, hóa giải bốn tầng lực đạo của đối phương công đến, đoạn ngửa người ra sau, khi đứng thẳng lại thì xuất ra một quyền.

- “Bình”!

Gia Tường đại sư hơi lùi về phía sau còn Từ Tử Lăng lập tức phải thối lui ba bước mới trụ lại được.

Khấu Trọng muốn động cũng không dám động vì gã đột nhiên cảm nhận được ba vị cao tăng kia đang tập trung chú ý vào người gã. Chỉ cần gã có cử động dị thường sẽ lập tức biến thành đối tượng vây công của tam tăng. Quả thật không thể vong động, chỉ có thể mở to

mắt mà xem tình hình biến hoá.

Gia Tường đại sư bỗng ngước mắt nhìn lên, lộ xuất thần quang trí tuệ như triết nhân thánh giả hết sức sung mãn, thâm thúy khó dò, tiếp đó tăng bào màu xám chợt xẹp xuống dính sát vào người, hiện rõ thân hình vừa cao vừa ốm như que củi. Rồi nhất chưởng phách xuất, động tác như lưu thủy hành vân, lại như linh duơng quải giác, hàm chứa huyền cơ.

Đế Tâm Tôn Giả ngâm dài:

- Chánh Nhãn Pháp Tàng.

Hổ mục Từ Tử Lăng tinh mang đại thịnh, nhìn thẳng vào mục quang sắc bén như thể xuyên tường thấu bích của Gia Tường đại sư. Trong lòng gã biết rõ tuy chiêu thức của đối phương nhìn có vẻ bình thường không có gì kì lạ nhưng thật sự đã đạt tới cảnh giới “phản phác quy chân”, “đại chuyết vi đại xảo đích vũ đạo” (lấy vụng chế xảo) của võ học. Chưởng này đánh tới có thể khiến cho gã cho dù muốn dùng chiêu gì đối phó đi nữa thì cuối cùng cũng phải ngạnh tiếp đối chưởng. Sự huyền ảo trong đó thật khó mà giải thích bằng lời.

”Can như khô tỉnh, mãn tự uông dương”.

Một chưởng như giếng cạn này lại hàm chứa chân khí Phật gia uyên thâm như biển lớn.

Từ Tử Lăng vẫn đứng yên một chỗ, khoé miệng lộ tiếu ý, hữu chưởng giơ lên đón đỡ, sau đó chưởng biến thành quyền, quyền biến thành chỉ, điểm vào chưởng tâm của Gia Tường đại sư.

Một luồng Loa Hoàn kình xuyên qua chưởng tâm xâm nhập thân thể

của Gia Tường đại sư như ruổi ngựa chạy mau, không bị một chút cản trở gì cả.

Từ Tử Lăng biến hỉ thành kinh, Gia Tường đang nhưái giếng khô chợt biến thành biển lớn hung hãn, bức Loa Hoàn kình quay ngược trở lại.

Từ Tử Lăng vốn sớm biết đối phương sẽ thi triển chiêu này nhưng không ngờ lại biến hóa nhanh như vậy. Gã thức thì đổi phương hướng thu hồi Loa Hoàn kình lại, sau đó lại toàn lực đảo hướng lần nữa để đón đỡ.

- "Oành!"

Gương mặt anh tuấn của Từ Tử Lăng chuyển sang trắng bệch, phiêu dật lui về phía sau. Gia Tường như hình với bóng lập tức truy lai.

o0o

Khấu Trọng trong lòng biết rõ lần này liên quan đến chuyện thắng bại. Một chưởng tích tụ công lực gần trăm năm của Gia Tường đại sư không phải chuyện đùa, Từ Tử Lăng nếu không lập tức trọng thương mới là chuyện chấn động thiên hạ.

Gã bèn không lí gì đến việc sẽ bị rơi vào tình thế tam tăng vây công nữa mà tiến về phía trước, Tỉnh Trung Nguyệt trong tay phải chém về phía Gia Tường, tay kia chụp được bàn tay phải của Từ Tử Lăng.

Đạo Tín, Trí Tuệ và Đế Tâm cùng niệm phật hiệu, tức thời tiếp cận đồng thời xuất thủ.

Tay phải Gia Tường đại sư phất nhẹ ra, ống tay áo phất trúng đao phong.

- "Xoạch!"

Kết quả thật ngoài dự đoán của Tứ tăng. Gia Tường tiếp đao bay lui trở lại, chiêu Nhất Chỉ Đầu Thiện công đến Từ Tử Lăng không thể sử dụng được nữa. Thì ra hai gã nắm tay nhau đã biến thành một chiếc cầu nối, đem chân khí vốn đồng nguyên nhưng lại có dị biệt của hai gã nối thành một thể, tạo ra một chiến quả khiến người ta phải kinh hãi.

Ba vị đại sư kia tuy không thể thi triển chiến thuật bốn người liên thủ chế phục hai người như dự tính nhưng cũng không vì vậy mà rối loạn trận cước. Đế Tâm Tôn Giả lập tức lấp vào chỗ trống mà Gia Tường đã lùi ra để lại, hoá xuất ngàn vạn trượng ảnh như một bức tường từ chánh diện ép thẳng vào hai gã.

Đạo Tín hợp song thủ lại đồng thời đánh ra, hai cỗ khí kình cuồn cuộn công đến mé bên trái của Từ Tử Lăng khiến gã khó mà liên kết với Khấu Trọng được nữa.

Thiện Mộc Phật Châu của Trí Tuệ đại sư cũng vung lên, kết hợp với bộ pháp kì dị của ông ta dường như muốn đánh thẳng vào huyệt đạo ở tai bên phải của Khấu Trọng, song cũng có thể tùy thời mà cải biến phương hướng, khó mà đoán trước.

Cuộc vây công rốt cục cũng toàn diện triển khai.

Hai cánh tay của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang nắm chặt bỗng thẳng ra, toàn thân hai gã lập tức nghiêng xéo ra ngoài, chân chụm vào nhau, tựa như con vụ kéo nhau

Tam tăng nào nghĩ đến hai gã sử dụng chiêu này, lập tức mất đi mục tiêu công kích ban đầu.

- “Keng!“

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng lần lượt phân biệt chém trúng Đại Viên Mãn Trượng của Đế Tâm Tôn Giả và bức được Đạo Tín phải vận chưởng về phòng ngự. Từ Tử Lăng huơu chưởng chém mạnh vào Phật châu của Trí Tuệ đại sư, khí kình hai bên giao kích nghe “Bình“ một tiếng.

Thế nghiêng người ra bên ngoài và xoay mòng mòng của hai gã đã làm biến đổi tình thế, giác độ và phương hướng công thế của hai gã hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tam tăng. Lần này ngay cả đỉnh đỉnh đại danh Phật môn Tam đại Thánh tăng cũng rơi vào thế bị động, từ công biến thành thủ, bị bức lùi về sau.

Từ Tử Lăng cất tiếng cười dài, hữu thủ vận kình, ném Khấu Trọng bay lên, đẩy gã bắn đi như một mũi tên hạ mình xuống chánh môn của đại điện, còn gã thì tự mình dùng chính phản chân khí nhanh như thiểm điện vọt tới cản Gia Tường đại sư, lưỡng thủ hóa thành vô số chưởng ảnh, chánh diện công đến ông ta.

Đạo Tín và Trí Tuệ hai vị đại sư phụ trách thủ ở đại môn làm sao để cho Khấu Trọng có thể chạy dễ như vậy. Lưỡng tăng lập tức triển khai bản lĩnh toàn lực ép đến. Song thủ Đạo Tín hư ảo cách không ra chiêu “Niêm Sài Trạch Thái”, một trong mười tám chiêu “Đạt Ma Thủ”, tức thời kình phong nổi lên cuồn cuộn, hai luồng khí kình cường đại kì dị ngấm ngầm xoay tròn cuộn vào phía trong, chỉ cần Khấu Trọng rơi vào trong đó sẽ bị bức quay về nội điện.

Trí Tuệ đại sư hô lên hai tiếng:

- “Đắc tội!”

Phật châu trên tay có ba hạt bằng gỗ đàn mộc bắn ra, hạt bắn sau lại tới trước tạo thành hình chữ phẩm nhằm vào sau lưng Khấu Trọng, tập kích vào các yếu huyệt ở hai vai và bối tâm của gã.

Khấu Trọng lúc đó chỉ cách cửa điện bất quá chưa đầy nửa trượng, song trong lòng gã biết rõ nửa trượng này còn khó vượt qua hơn trăm núi vạn sông, dù có bù cả cái mạng nhỏ của mình cũng không bay qua được.

Gã lập tức quyết định. Đầu ngón chân vừa chạm đất đã lập tức búng người nhảy lên, trên không trung lại vọt người lên một cái, tiếp đó dùng “bản lĩnh giữ nhà”, lăng không hoán khí cải biến phương hướng, cực kì hung hiểm tránh được công thế của lưỡng tăng, phản hồi nội điện phi thân về hướng Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng đúng lúc đang rơi vào hiểm cảnh, cùng Gia Tường đại sư triển khai một trường cận chiến vô cùng quyết liệt. Trong chưởng phong quyền ảnh, hai đạo nhân ảnh như quyện vào nhau không ngừng giao chiến. Biểu hiện bên ngoài thì hai bên ngang nhau, song Khấu Trọng thoáng nhìn đã thấy phạm vi hoạt động của Từ Tử Lăng mỗi lúc một nhỏ dần, kì công phật môn của Gia Tường lại như dùng mãi không hết, bức đến Từ Tử Lăng khó mà ngạnh tiếp được nữa, rõ ràng là muốn dùng sở trường của mình công vào sở đoản của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng sở dĩ rơi vào liệt cảnh chủ yếu là vì Đế Tâm Tôn Giả đang đứng bên cạnh như hổ rình mồi. Tuy ông ta không xuất thủ nhưng lại tạo ra áp lực và uy hiếp, gây ảnh hưởng rất lớn đến Từ Tử Lăng. Gã vừa phải phân thần giới bị, lại phải toàn lực ứng phó với công thế như cuồng phong bạo vũ của Gia Tường đại sư, người vốn có công lực thâm hậu hơn gã nhiều. Nếu không phải chân khí của gã đã đạt đến cảnh giới tùy tâm sở dục, lại thêm công phu Tá lực đại pháp vừa học được gần đây thì đã sớm bị đánh gục rồi.

Khấu Trọng quát lên một tiếng, đột nhiên từ không trung lao xuống, chân vừa chạm đất lập tức thân theo đao mà đi, khí lực lan tỏa đến tận mũi đao, Tỉnh Trung Nguyệt hóa tác hoàng mang, chém thẳng đến Đế Tâm Tôn Giả.

Không qua được cửa này của Đế Tâm Tôn Giả thì đừng mong xen vào vòng chiến của Gia Tường và Từ Tử Lăng.

Đạo Tín và Trí Tuệ đại sư vẫn đứng chặn ở hai bên tả hữu chánh môn không hề đuổi theo. Hai vị đều là nhân vật tông sư thành danh đã hơn sáu chục năm, thân phận địa vị nào phải tầm thường, nếu không phải vì tình huống vạn bất đắc dĩ, bọn họ cũng tuyệt không muốn ỷ đông hiếp ít, vây công đối phó hai người thế này.

Bất quá hai vị liên hợp giữ ở cửa điện thì chẳng khác nào dựng lên một bức tường đồng vách sắt, một giọt nước cũng không lọt qua được.

Đế Tâm Tôn Giả bước sang bên trái một bước, thiền trượng hoành đảo, mục quang quét qua mũi đao của Khấu Trọng. Bộ pháp Khấu Trọng đột nhiên biến đổi, đao phong ở trong tình huống không thể biến hóa đã phát sinh biến hóa, huơu thành một vòng nhỏ đã tránh qua được đầu thiền trượ của Đế Tâm Tôn Giả, mà hạ thủ nhằm vào gốc trượng. Ngay cả vị cao tăng này cũng phải hết sức tán thưởng thế đao này của gã. Đao pháp như vậy có thể so ngang với Thiên Đao Tống Khuyết.

Đế Tâm Tôn Giả mỉm cười, thiền trượng đè xuống. Đồng thời phát xuất một luồng kình khí vừa kéo vừa đẩy, khiến Khấu Trọng khó mà thoát thân, ý muốn trước hết đánh tan nhuệ khí của Khấu Trọng sau mới chế phục gã. Quả không hổ danh là một trong Tứ Đại Thánh Tăng của Phật môn.

Khấu Trọng trong lòng thầm kêu tuyệt, sử ra một chiêu học được từ Hồi Mã thương của Lý Nguyên Cát, người và đao cùng lùi lại, sau đó Tỉnh Trung Nguyệt quét trái quét phải trầm xuống thoát khỏi gốc trượng. Gã tiếp tục lùi ra phía ngoài khoảng nửa trượng, Tỉnh Trung Nguyệt chém gấp tới, đao quang bắn ra, Đế Tâm Tôn Giả không kịp phòng bị, thiền trượng rốt cuộc cũng bị đao chém trúng.

Nếu là hai người giao đấu, thời điểm này Đế Tâm Tôn Giả có thể tùy tiện tránh qua, sau đó mới chấn chỉnh lại công thế thì sẽ không rơi vào thế hạ phong. Song lúc này trách nhiệm của Đế Tâm Tôn Giả là cản trở Khấu Trọng tiếp ứng Từ Tử Lăng nên tình thế hoàn toàn khác hẳn.

Đao quang của Khấu Trọng lan rộng, xuất ra một chiêu trong “Tĩnh Trung Bát Pháp” mà gã chưa từng dùng qua với Từ Tử Lăng là “Binh Trá”. Chỉ thấy gã huyễn hoặc xuất ra ngàn vạn điểm đao quang, nhìn chẳng khác gì gió tuyết đang nổi lên cuồn cuộn bên ngoài trời là mấy. Trong sát na đao quang ép đến, thiền trượng Đế Tâm Tôn Giả không thể tiếp tục cố thủ trận địa ở trung tâm của điện đường được nữa mà bước đến tấn công

Đế Tâm Tôn Giả hô lớn một tiếng, thiền trượng đột nhiên biến thành ngắn lại. Thì ra song thủ của Tôn giả đã đổi thành cầm ngang giữa thân trượng, không phân biệt ngọn trượng và gốc trượng nữa, sử ra một loại trượng pháp vừa tinh tế vừa nghiêm mật, lợi cho việc cận chiến, nghênh đón Tỉnh Trung Nguyệt.

Khấu Trọng cười lên ha hả, các điểm đao quang do đao phong phát ra đột nhiên tiêu tán, trở lại một thanh trường đao như trước, lập tức di chuyển đến góc độ mà trượng thế Tôn giả không chạm đến được, xuất ra một đao.

Kì chiêu như vậy Đế Tâm Tôn Giả lần đầu gặp phải, không kịp biến chiêu, lưỡng thủ đành dạt ra hai bên nắm lấy hai đầu trượng, hoành trượng chống đỡ.

- “Keng!”

Khấu Trọng chém mạnh vào thiền trượng, Đế Tâm Tôn Giả hổ khẩu kịch chấn. Tức thì Khấu Trọng mượn thế bay lên hướng đến khoảng không trên đầu Từ Tử Lăng và Gia Tường. Gã tận hết khả năng đánh ra chiêu đó cũng là vì muốn tranh thủ một chút chủ động này hòng đột phá được tuyến phòng ngự tuyệt không có chỗ hở của Đế Tâm Tôn Giả.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm kêu Khấu Trọng đến thật đúng lúc. Sự thật gã cũng đã đánh đến mức sơn cùng thủy tận, không chi trì được nữa rồi.

Sau khi Đế Tâm Tôn Giả và Khấu Trọng tách ra, tình trạng của vị cao tăng này vẫn chưa được cải thiện vì cao thủ tương tranh chỉ cần bị đối phương bức vào thế hạ phong thì khó mà đoạt lại trận thế cân bằng được nữa, thậm chí chỉ càng lúc càng tồi tệ thêm mà thôi.

Bất quá đối với Gia Tường đại sư thì có chỗ khác biệt vì đại sư là bậc võ học tôn sư, mỗi chiêu mỗi thức đều đạt tới mức lô hỏa thuần thanh, đã qua trăm ngàn lần rèn luyện mà thành, căn bản không có cơ hội bị rơi vào liệt thế. Nếu không phải ông ta chỉ muốn làm tiêu hao công lực của Từ Tử Lăng chỉ e hắn khó lòng giữ được cái mạng nhỏ của mình.

- “Bình!”

Gia Tường một chưởng đã bức Từ Tử Lăng lùi lại, xem chừng có thể tùy ý huy thủ đánh tới thì một đao lăng lệ vô thất của Khấu Trọng đã

lập tức đến nơi, kịp thời giải nguy cho Từ Tử Lăng.

Kình phong nổi dậy, Đại Viên Mãn Trượng của Đế Tâm Tôn Giả đã toàn lực triển khai từ phía sau đánh tới như trời long đất lở.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chạm vai nhau sau đó lập tức phân ra, xoay người chia ra tiếp chiêu với Gia Tường và Đế Tâm Tôn Giả.

Bằng vào nhãn lực của Đạo Tín và Trí Tuệ hai vị đại sư lúc đó cũng cảm thấy hoa mắt. Chỉ thấy trong điện bốn người đánh nhau thành một đoàn, lúc đầu Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bị ép trong một khoảng không gian nhỏ hẹp, sau đó hai gã nhờ vào chiếnật phối hợp liên kích liền mạch như áo trời đã tăng cường ngưng tụ công lực, xuất ra kì chiêu kình khí sung mãn mạnh mẽ, không gian hoạt động không ngừng khuếch trương.

Cây nhang cắm trong trong lư hương trên phật đường chỉ còn một đoạn ngắn, không bao lâu sẽ tàn. Có thể thấy tình thế phát triển đến nước này hai gã tuyệt đối không có khả năng thoát khỏi tay của Gia Tường đại sư và Đế Tâm Tôn Giả, nói gì đến chuyện có thể xông ra cửa mà rời điện.

- “Bịch”

Một tiếng vang lên, lưng của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã chạm nhau.

Từ Tử Lăng nhỏ giọng nói:

- Vân Soái!

Khấu Trọng cảm nhận được luồng chân khí nóng như lửa của Từ Tử Lăng đang từ bối tâm truyền qua, tâm thần lập tức lĩnh hội, biết rằng

trước mắt là cơ hội cuối cùng bèn gầm lớn một tiếng, Tỉnh Trung Nguyệt sử ra chiêu thứ bảy trong Tĩnh Trung Bát Pháp có tên “Tốc Chiến”. Trường đao trước tiên cong vào bên trong sau đó vòng lại bắn về trước có khí thế một đi không trở lại, không phải ngươi chết thì là ta vong.

Đế Tâm Tôn Giả cảm thấy bản thân hoàn toàn bị đao thế của Khấu Trọng chế ngự, nếu như ngạnh tiếp thì sẽ không thể lưu thủ, chắc chắn nảy sinh kết cục một sống hai chết. Đó tuyệt không phải sở nguyện của ông ta vì vậy ông ta vội thu trượng thối lui nửa trượng, vừa đúng chặn đường của Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng ngưng thần nhìn vào song tụ của Gia Tường đang phất tới, lưng chợt cong lại, tống Khấu Trọng bay lên như hình với bóng truy kích Đế Tâm Tôn Giả đang lui về phòng thủ.

Đế Tâm Tôn Giả đột nhiên nhận ra một đao như lôi đình vạn quân này của Khấu Trọng bên trong bao hàm cả kình khí của Từ Tử Lăng. Lúc đó hối hận thì đã muộn, lại do tốc độ của Khấu Trọng tăng quá nhanh, bản thân mình lại đang lùi về nên đâu dám ngạnh tiếp một đao lăng lệ hung mãnh cách không lướt tới nhanh như chớp của Khấu Trọng. Đế Tâm không còn cách nào khác đành tránh ngang qua, để cho Khấu Trọng tiếp tục phi thân đến đại môn hướng về Đạo Tín và Trí Tuệ đại sư đang trấn thủ ở đó, xông ra cửa lần thứ hai.

Từ Tử Lăng lúc đó đã sức cùng lực kiệt đến nỗi suýt quỵ xuống bèn giơ tay hướng về phía Gia Tường đại sư nói:

- Không đánh nữa!

Gia Tường đại sư gật nhẹ, bước đến bên cạnh gã, mục quang chăm chú nhìn vào bối tâm Khấu Trọng.

Mấu chốt thành bại đều nằm trên mình Khấu Trọng.

Từ phía ngoài hai trượng Đạo Tín và Trí Tuệ đã cảm nhận được uy hiếp của đao thế do Khấu Trọng đánh tới. Khấu Trọng phi thân lao đến, đầu trước chân sau, Tỉnh Trung Nguyệt chầm chậm xuất ra, thân hình động tác đều hợp thành một chỉnh thể không thể tách rời. Điểm đáng sợ nhất là hai vị đại sư đều cảm thấy lúc công thế của Khấu Trọng tiếp cận thân thể cũng là lúc đao thế lên đến đỉnh đối với người giữ cửa và kẻ xông ra mà nói đều chỉ có một đường là ngạnh tiếp, quyết định sanh tử.

Bọn họ đương nhiên không có ý cùng Khấu Trọng đánh đến mức phải phân sống chết, nên đồng thời tung người phóng lên nhằm từ trên cao đánh xuống điểm mạnh nhất trong đao thế của Khấu Trọng, hòng bức gã phải từ trên không trung hạ xuống. Với sức của hai người bọn họ liên thủ, lại đang ở thế ngưng tụ nội công chờ đợi ứng chiến chắc chắn mười phần sẽ làm được.

Từ Tử Lăng và hai vị đại sư kia đều bình tâm tĩnh khí chờ đợi kết quả.

Đạo Tín song chưởng bắt chéo tựa như một đôi hồ điệp đang nô giỡn, nghênh hướng Khấu Trọng. Phật châu của Trí Tuệ đại sư cũng theo một quỹ tích kì dị, có thể vừa đúng vào lúc Khấu Trọng đánh tới mà quấn lấy Tỉnh Trung Nguyệt.

Cả hai bên đều toàn lực xuất thủ, quả thật bất phàm.

Cự li giữa hai bên nhanh chóng thu ngắn, đến khi còn cách khoảng nửa trượng Khấu Trọng đột nhiên chuyển hướng bay về phía Trí Tuệ đại sư, hoàn toàn tránh được Đạt ma diệu thủ huyền ảo vô phương của Đạo Tín, toàn lực công về phía Trí Tuệ đại sư.

Gia Tường đại sư và Đế Tâm Tôn Giả đồng thời niệm phật hiệu.

Trí Tuệ đại sư tức tốc đưa ra quyết định, nếu ngạnh tiếp một đao bao hả chân khí của Từ Tử Lăng này của Khấu Trọng thì kết cục sẽ là lưỡng bại câu thương, trong lòng đành thầm kêu “Ngã phật từ bi”, từ trên cao hạ xuống.

Khấu Trọng “Đa tạ” một tiếng, không bị cản trở gì bay qua hai vị đại sư, xeo xéo vòng về phía điện môn, sau đó biến mất trong bầu trời đầy tuyết bên ngoài điện.

Chương 361: Tuyến trung mạn hành

Khấu Trọng toàn thân đầy hoa tuyết bước qua ngưỡng cửa tiến vào đại điện. Tứ tăng như biến thành bốn bức tượng mới đặt bên cạnh phật Di Lặc và Tứ Đại Thiên Vương, yên lặng bất động.

Khấu Trọng quan tâm liếc nhìn Từ Tử Lăng một cái, thu đao vào vỏ, tiêu sái nói:

- Bọn ta chỉ có một người nhờ vào lòng hảo tâm của chư vị đại sư thành công rời điện, như vậy có thể gọi là đánh hòa. Hắc! Phải tính làm sao mới đúng đây?

Trên khuôn mặt vừa dài vừa gầy của Gia Tường đại sư xuất hiện một chút tiếu ý như không để tâm đến chuyện thành bại được mất, hiền từ nói:

- Thiện tai thiện tai! Người xuất gia sao lại tính toán nhiều. Ở cũng là phật, đi cũng là phật, vì duyên mà ở, tùy duyên mà đi.

Đạo Tín đại sư cười ha hả nói:

- Một giấc mộng huyền hoặc, làm sao nắm bắt được? Thị phi được mất đều chỉ là chuyện thoáng qua, lưỡng vị thí chủ trân trọng.

o0o

Tuyết rơi càng lúc càng dày, từng cụm từng cụm hoa tuyết trắng như bông cuộn theo làn gió nhẹ bay phất phơ trong không trung rồi nhẹ

nhàng rơi xuống, khiến nhân gian biến thành một thắng cảnh kì lạ thuần mỹ mê li làm xúc động lòng người vô cùng huyền diệu.

Hai người thả bộ ra khỏi Chí Thiện Tự, đi ngang Đại Hùng Bảo Điện nghe tiếng quần tăng tụng kinh như thủy triều lên xuống nhịp nhàng đều đặn.

Hầu như không phân biệt trước sau, cả hai gã đều thổ ra một búng máu, làm cho trên mặt tuyết trắng lại xuất hiện hai quầng máu đỏ tươi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cười lên một tiếng, trong lòng cảm thấy như vừa trút được gánh nặng ngàn cân, cảm giác nhẹ nhàng thơi thới đến nỗi muốn cao giọng hát vang lên một khúc cho thỏa lòng vui sướng.

Khấu Trọng chùi máu trên khóe miệng, vừa đi vừa nói:

- Lăng thiếu gia ngươi giỏi thật, nắm được thời cơ con bà nó thật chuẩn xác, nếu không bọn ta bây giờ đã như hai con gà rù thất bại ê chề, cúi đầu cất bước rồi. Thắng bại đúng là mà thôi.

Từ Tử Lăng nói:

- Những gì bọn ta học được hôm nay hơn nhiều so với mười mấy ngày qua. Phật môn tuyệt học quả thật bát đại tinh thâm. Cũng may bọn ta ngày đó ở Nam Dương đã từng giao chiến với bọn người Chúc yêu phụ, võ công lại có tiến cảnh lớn, nếu không e rằng chỉ mỗi cái chiêu ”Nhất chỉ đầu thiện” con bà nó của Gia Tường đại sư cũng đủ để đánh cho bọn ta không bò dậy được rồi.

Hai người băng qua đường lớn hẻm nhỏ theo phương hướng Lạc Hà và Thiên Tân Kiều mà đi. Sự hưng phấn ban đầu khi đón tuyết rơi

đã sớm tan hết, người đi trên đường đã thưa đi nhiều, không cần nói cũng biết là cư dân Lạc Dương đã sớm về nhà, ngồi quây quần bên hỏa lò để sưởi ấm cho bớt lạnh.

Khấu Trọng ngửa mặt lên trời thở ra một hơi nói:

- Trong khi các cao thủ bậc nhất của Phật môn tụ tập ở Lạc Dương, vô luận Thạch Chi Hiên có tự phụ thế nào cũng không dám khinh cử vọng động. Bọn ta nên lợi dụng cơ hội này lập tức bắc thượng. Bây giờ tiểu đệ đi kiếm Vương Thế Sung để an bài, Lăng thiếu gia đi báo tin vui cho Khả Hãn và Vương tử, sau đó ta sẽ tự biết đi tìm các người.

Từ Tử Lăng đương nhiên cũng không có lòng lưu lại Lạc Dương, bèn gật đầu đồng ý, cả hai chia nhau hành sự.

o0o

Từ Tử Lăng đi đến bờ nam của Lạc Hà trongảnh tuyết trắng mênh mông, thuyền trên Lạc Hà vẫn không ngừng xuôi ngược, đội tuyết mà đi giống như thuộc vào một tầng không gian khác. Hàng thùy liễu cổ thụ hai bên bờ đều như được khoác áo mới màu tuyết trắng, thiên địa mênh mang đều khoác một lớp trắng xóa như vậy thật khiến người ta có cảm giác hết sức thần bí.

Nhất thời Từ Tử Lăng ngẩn người ra mà ngắm, thật không muốn rời nơi này chút nào.

Thanh âm ôn nhu của Sư Phi Huyên bên cạnh gã cất lên:

- Trận chiến ở Chí Thiện Tự sẽ khiến Tử Lăng danh chấn thiên hạ, chỉ không biết bước tiếp theo huynh sẽ làm gì?

Từ Tử Lăng quay đầu nhìn nàng, trong cảnh sắc không gian tràn ngập tuyết trắng, hoa tuyết lất phất rơi, hình ảnh Sư Phi Huyên vận nam trang lại càng giống như tiên tử hạ phàm không phải thực tại nhân gian. Cả trời đất cũng như vì tiên dung của nàng mà chuyển hóa thành nhân gian tiên cảnh. Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Bọn ta chỉ thành nhờ mưu kế giảo hoạt mà thắng được thôi, có gì đáng tự hào chứ. Xem vẻ mặt hân hoan của tiểu thư dường như là vì bọn ta may mắn thoát thân mà cao hứng. Như vậy không phải kì quái lắm sao?

Sư Phi Huyên khẽ nhún vai ngọc, tư thái thần tình thật khiến người ta có thể động lòng được bao nhiêu thì động lòng hết bấy nhiêu. Nàng nhìn gã một cái nói:

- Trong lòng Phi Huyên, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng trước giờ đều không phải địch nhân. Giao thủ với các người giống như là giỡn chơi thôi, sao lại để tâm đến chuyện được mất chứ. Khi Phi Huyên thỉnh tứ vị lão nhân xuất sơn cũng đã sớm nói là mọi chuyện đều nhất thiếtùy duyên rồi. Huống hồ tình thế ở Quan Trung đã có đại biến, mười phần bất lợi cho Tần Vương. Hai người các ngươi lần này nhập Quan Trung đảo loạn, nói không chừng sẽ tạo được một cục diện khác, khó mà đoán trước được.

Từ Tử Lăng nói:

- Thì ra là như vậy! Giả như bọn ta thực sự tìm được Dương Công Bảo Khố, phải chăng tiểu thư cũng không xen vào?

Sư Phi Huyên khẽ thở dài nói:

- Phi Huyên thật không muốn nghĩ xa như vậy, Tử Lăng có hiểu tâm tình của người ta không?

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt run lên nhè nhẹ, mấy câu nói này của Sư Phi Huyên có thể biểu đạt nàng ta đối với gã không phải không có tình ý, quan trọng nhất chính là câu hỏi cuối cùng.

Mỹ mục của Sư Phi Huyên chăm chú nhìn gã nói:

- Hiện nay thế lực của phe thái tử Lý Kiến Thành đại thịnh, được Hiệt Lợi giúp đỡ, lại có Thạch Chi Hiên bên trong ngầm giở trò, thêm vào sự thiên vị của Lý Uyên, tình thế vô cùng phức tạp, các người vẫn kiên trì vào Quan Trung quả thật bất trí.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Đa tạ tiểu thư quan tâm, bất quá chỉ cần tiểu thư không tự mình xuất thủ đối phó bọn ta, hoặc thỉnh Ninh Đạo Kỳ hay Liễu Không đại sư hai vị lão nhân gia xuất mã cản trở thì bọn ta đã cảm kích bất tận rồi.

Sư Phi Huyên một nét cười cay đắng và khổ não, không đáp lời gã.

Từ Tử Lăng dường như cũng hiểu được tâm tình mâu thuẫn hết sức vi diệu của nàng, bèn nói sang chuyện khác:

- Tiểu đệ còn có một thỉnh cầu.

Sư Phi Huyên mỉm cười nói:

- Từ Tử Lăng mà cũng phải mở miệng thỉnh cầu, Phi Huyên phải chăng nên hoan hỉ ra mặt?

Từ Tử Lăng bật cười, không nhịn được chọc nàng:

- Nàng là tiên tử, ta là phàm nhân. Phàm nhân có tâm nguyện không hoàn thành được, không phải là nên cầu tiên tử ứng cứu sao?

Sư Phi Huyên cười nói:

- Ít khi thấy Tử Lăng có tâm tình tốt như vậy, lại đi học Khấu Trọng chọc ghẹo Phi Huyên, coi chừng Phi Huyên phủi tay bỏ đi đó.

Tâm tình Từ Tử Lăng hết sức cởi mở, cảm thấy khoảng cách đối với mỹ nhân này được thu hẹp rất nhiều, an nhiên nói:

- Ta chỉ muốn nhờ tiểu thư nghĩ ra biện pháp giúp Đột Lợi Khả Hãn có thể bình an trở về hãn đình thôi.

Sư Phi Huyên liếc gã một cái cong môi nói:

- A!Thì ra các người muốn dùng kế “Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương” để tiềm nhập Trường An.

Từ Tử Lăng khâm phục nói:

- Trí tuệ của tiểu thư thật kinh người, chỉ từ một thỉnh cầu của tiểu đệ mà đã thông thấu minh bạch kế hoạch của bọn ta.

Sư Phi Huyên mỉm cười duyên dáng, ngữ khí bình tĩnh nhẹ nhàng nói:

- Việc Khả Hãn có thể bình an về đến Hãn đình có liên quan đến thịnh suy của Đột Quyết và Trung Thổ, chẳng trách Tử Lăng lại phá lệ thỉnh cầu. Như vậy cũng có thể thấy Tử Lăng rất quan tâm đến thiên hạ thương sinh, không thua gì Phi Huyên. Yên tâm đi! Phi Huyên đã đặc biệt thỉnh xuất Tán nhân lão nhân gia chính là để đối phó với Thạch Chi Hiên. Trong vòm trời này, chỉ có lão nhân gia và

Tứ Đại Thánh Tăng là có thể khiến cho Thạch Chi Hiên có ba phần cố kị. Các người cũng phải cẩn thận, Thạch Chi Hiên nhất quyết không bỏ qua Tà Đế Xá Lợi trong bảo tàng đâu.

Sau lại nói:

- Ai! Đến lúc này cho dù Phi Huyên hiểu được mưu kế của các người cũng không nghĩ ra các người có diệu kế gì có thể qua mặt bao nhiêu cặp mắt như hổ đói rình mồi của bọn Lý Kiến Thành, thần bất tri quỷ bất giác mà tiềm nhập Trường An?

Mục quang của Từ Tử Lăng hướng đến một vùng tuyết trắng mênh mông ở bên kia bờ sông nhẹ giọng nói:

- Bọn ta sẽ lập tức li khai Lạc Dương, chia tay nơi này. Hi vọng ngày sau có thể gặp lại tiểu thư ở Quan Trung, đến lúc đó nếu được làm bạn không phải địch của tiểu thư thì đã không còn gì phải hối hận nữa.

Sư Phi Huyên nói:

- Tức tâm tức phật, tâm phật chúng sanh, bồ đề phiền não, danh dị thể nhất; tam giới đại đạo, duy tự tâm hiện, thủy nguyệt kính hoa, khởi hữu sanh diệt? Nhữ năng tri chi, vô sở bất bị. Tử Lăng huynh mọi việc cẩn thận, không nên miễn cưỡng. Phi Huyên không tiễn vậy!

(Tạm dịch: Tâm tức là phật, tâm của phật là chúng sinh, gạt bỏ phiền não, có danh hay không cũng như nhau thôi, tam giới đại đạo, đều chỉ do tâm mà hiện, trăng dưới nước, hoa trong kính làm sao có sinh ra hay mất đi? Chỉ cần hiểu được thì không phải lo gì nữa).

o0o

Từ Tử Lăng đi dọc theo bờ sông về phía tây, trong lòng toàn nghĩ đến tư thái thoát tục như thiên tiên làm động lòng người của Sư Phi Huyên.

Mỗi lần nói chuyện cùng với nàng đều có thể tự mình ngộ ra rất nhiều điều.

Lời nàng nói không những hàm chứa huyền cơ mà còn có triết lí sâu sắc. Các loại bi hoan li hợp trên nhân gian, sự hỉ nộ ai lạc của chúng sanh nói cho cùng cũng chỉ là tự trong tâm hiện ra mà thôi. Cũng giống như hoa trong kính, trăng trong nước chỉ là tạm thời hư vô, chỉ cần thông hiểu thấu suốt những chuyện đó thì còn có gì để lưu luyến chứ? Cách nhìn này tuy có bi quan nhưng lại hàm chứa một chân lí vĩnh viễn không phủ nhận được. Sự tình quả thực là như vậy, chỉ tại chúng sinh chấp mê bất ngộ mà thôi.

Nàng nói những lời này lúc chia tay chính là để đề tỉnh gã và cũng tự cảnh tỉnh mình, đích thật không phải chuyện

- “Từ gia!“

Từ Tử Lăng trong lòng thầm rủa mình, tâm thần tập trung quá độ vào Sư Phi Huyên, không hề phát giác có người từ sau cây đại thụ bước ra.

Người đó đến bên cạnh gã, vui vui vẻ vẻ nói:

- Cuối cùng cũng tìm được Từ gia rồi!

Đó chính là Khâu Đồng Đồng, thủ hạ thanh tú khả ái thiện dùng đao của Lưu Hắc Thát.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Thì ra là Đồng Đồng cô nương, có phải Lưu đại ca cũng đến không?

Gương mặt tươi cười của Khâu Đồng Đồng không biết vì sao đỏ lên nói

- Kêu người ta là Đồng Đồng được rồi, đại soái cũng gọi người ta như vậy. Đại soái không đến, người đến là đại vương, người đang muốn gặp mặt Từ gia và Thiếu Soái gấp.

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, thì ra Đậu Kiến Đức đã đích thân đến Lạc Dương, chắc là muốn thương nghị gì với Vương Thế Sung nhưng lão hồ li đó lại muốn gạt họ.

Nửa khắc sau Từ Tử Lăng bước lên một chiến thuyền buông neo ở vùng phụ cận gặp mặt vị bá chủ danh chấn thiên hạ ấ

Đậu Kiến Đức niên kỉ khoảng hơn 40, dáng cao dong dỏng, cử chỉ thong dong, râu tóc đen bóng, trong sự thâm trầm lãnh tĩnh có pha một vẻ ung dung tự tại rất kì lạ, nhãn tình như chim ưng ẩn tàng có thể nhìn thấu suốt người đối diện, khí độ hiếp người.

Sau khi cho tả hữu lui ra, hai người cùng ngồi trong khoang thuyền, Đậu Kiến Đức đầy cảm xúc than:

- Hắc Thát thường khen hai người không tiếc lời trước mặt ta, lúc đó ta cũng chỉ bán tín bán nghi. Đến hôm nay gặp được Tử Lăng, thấy ngươi đưa tay nhấc chân cũng toát ra một vẻ tiêu sái tự nhiên không chút giả tạo, động tĩnh tư thái lại như hoàn mĩ vô khuyết thì đã tâm phục khẩu phục rồi. Đậu Kiến Đức ta một đời đã gặp qua vô số người, chỉ có lần gặp “Tán nhân” Ninh Đạo Kỳ là phát sinh cảm giác này mà thôi.

Từ Tử Lăng sợ nhất là bị người ta khen thẳng trước mặt, khiến gã cảm thấy bối rối khó chịu. Bất quá vị Hạ Đế này không giống Vương Thế Sung mở miệng xưng là quả nhân, khép miệng xưng là cô vương nên đã thu được hảo cảm của gã. Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Đại vương xin chớ quá tán dương một tên tiểu tử hậu bối như ta. Không biết Đại vương lần này đến Lạc Dương phải chăng muốn kết minh với Vương Thế Sung?

Ưng mục của Đậu Kiến Đức phát ra một tia nhìn lạnh lẽo, hiển thị công lực thâm bất khả trắc, lạnh lùng nói:

- Đậu Kiến Đức ta đối với tên tiểu nhân Vương Thế Sung bội tín bội nghĩa kia tuyệt không có chút hảo cảm nào. Chỉ là Đường cường Trược tình thế thật không thể tránh được. Nếu Trịnh bị diệt, Hạ cũng không thể tồn tại được. Muốn tranh thiên hạ nhiều lúc phải tạm thời hòa hoãn với loại tiểu nhân đê tiện đó mà cùng kháng ngự cường địch.

Nói như vậy là ông ta đã thừa nhận việc kết minh với Vương Thế Sung.

Đậu Kiến Đức hình như không muốn tiếp tục bàn về vấn đề này bèn nói sang chuyện khác:

- Khấu Thiếu Soái sao không đi cùng với Tử Lăng, chúng ta có thể gặp y không? Tối nay ta sẽ gặp Vương Thế Sung để nghị sự, sớm mai sẽ rời đi

Từ Tử Lăng tỏ vẻ đáng tiếc nói:

- Ta vừa mới nói chuyện với gã xong, thế nhưng bọn ta đã phải lập

tức rời thành nhằm tránh cường địch, chỉ sợ khó mà dành được thời gian.

Đậu Kiến Đức gật đầu tỏ vẻ thông cảm nói:

- Ta sẽ lưu thuyền lại đây tới hoàng hôn, Tử Lăng hãy thử tìm biện pháp xem! Ta nghe Hắc Thát nói là các người và Vũ Văn Hoá Cập thù sâu như biển, không biết có đúng không?

Song mục Từ Tử Lăng thoáng hiện một tia sát cơ gật đầu trầm giọng nói:

- Đây lúc nào cũng là chuyện quan trọng nhất trong lòng ta.

Khóe miệng Đậu Kiến Đức xuất hiện một nét cười lãnh khốc nói:

- Hảo! Hiện tạ Viên Lãng đã quy hàng Đậu mỗ, chỉ còn Vũ Văn Hoá Cập ngoan cố chống cự. Bất luận Tử Lăng và Thiếu Soái xem Đậu Kiến Đức ta là người thế nào, ta cũng xem các người là huynh đệ cũng như Hắc Thát. Mọi người đều là người mình, có gì mà không bàn bạc được chứ? Các người sau khi đến Quan Trung xin hãy đến tìm bọn ta để cùng nhau bàn bạc đại kế đối phó Vũ Văn phiệt.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm kêu lợi hại. Nói về mua chuộc lòng người, Đậu Kiến Đức so với Vương Thế Sung và Lý Tử Thông còn cao minh hơn gấp trăm lần. Điểm khiến cho người phải bội phục nhất là ông ta không hề đề cập đến Dương Công Bảo Khố, hoặc ai sẽ thần phục ai. Ông ta đã nói như vậy thì gã còn gì để nói ngoài việc gật đầu ưng thuận.

Đậu Kiến Đức là người không thích nói lời dư thừa, đích thân đưa Từ Tử Lăng lên bờ thuận tiện giới thiệu hai thủ hạ tùy hành của ông ta là Trung thư thị lang Lưu Bân và đại tướng Lăng Kính. Hai người

này một văn một võ đều là nhất biểu nhân tài, cho thấy thủ hạ của Đậu Kiến Đức không thiếu người tài. Hai người đối với Từ Tử Lăng vô cùng khách khí hữu lễ, thái độ thân thiết.

Đậu Kiến Đức đặt tay lên vai Từ Tử Lăng cười dài nói:

- Gặp được Tử Lăng cũng có thể tưởng tượng được thần thái của Khấu Trọng hùng tư anh phát thế nào. Sau khi nhập quan, hai người ngàn vạn lần đừng nên miễn cưỡng, làm được thì làm, không làm được thì lui. Hai vị nhất định phải có ngày đến Đại Hạ để Đậu Kiến Đức ta được hết lòng nghênh đón, trân trọng trân trọ

o0o

Từ Tử Lăng vội vã quay về, Khấu Trọng, Phục Khiên, Đột Lợi và Hình Mạc Phi bốn người đang lo lắng an nguy của gã, thấy gã về đến nơi thì mới trút được gánh nặng trong lòng.

Mọi người đồng loạt xuất phát. Năm người ngồi trong một xe ngựa do người của Vương Thế Sung phái đến đánh xe đội tuyết khởi hành. Khấu Trọng hỏi Từ Tử Lăng vì sao về trễ, gã đem chuyện gặp Đậu Kiến Đức thuật lại. Khấu Trọng khổ não nói:

- Trừ phi ta có thuật phân thân thì mới có duyên gặp mặt ông ta.

Sau đó gã chợt hứng thú hỏi:

- Ông ta là người thế nào?

Phục Khiên và Đột Lợi đều lộ thần sắc chú ý, xem Từ Tử Lăng hồi đáp như thế nào.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Ta nhìn người thông thường đều bằng cảm giác, chỉ sợ không được chuẩn lắm.

Khấu Trọng cười nói:

- Cảm giác của Lăng thiếu gia lúc nào cũng linh nghiệm như thần mới đúng.

Từ Tử Lăng lộ ra thần sắc suy tư nói:

- Nếu không có Lý Thế Dân, Lý Phiệt lại không có địa lợi chiđược Quan Trung thì thiên hạ này sẽ thuộc về Đậu Kiến Đức.

Bọn Khấu Trọng không ai không động dung.

Đột Lợi nói đùa:

- Sao Tử Lăng không nói không có Lý Thế Dân và Khấu Trọng chứ? Không sợ làm Thiếu Soái đau lòng sao?

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Bởi vì ta biết rõ Khấu Trọng, do quan hệ với Lưu Hắc Thát y sẽ khó mà xem Đậu Kiến Đức là địch được.

Phục Khiên vỗ mạnh vào vai Khấu Trọng, đưa ngón cái lên nói:

- Chỉ cần câu này của Lăng thiếu gia thì biết ngay Thiếu Soái là một hảo hán tử trọng tình trọng nghĩa.

Hình Mạc Phi không nhịn được hỏi:

- Rốt cuộc Đậu Kiến Đức là người như thế nào lại khiến Lăng gia xem trọng như vậy.

Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói:

- Người này lão mưu thâm toán, lại bình dị dễ gần như Tiêu Tiễn, khoát đạt đại độ, biết cách dùng người như Lý Thế Dân, hào hùng cái thế, bất kể thành bại như Đỗ Phục Uy. Nếu hành tẩu trên giang hồ tất nhiên sẽ là hạng hào kiệt nghĩa hiệp, khiến người khâm phục.

Khấu Trọng vỗ bàn than:hẳng trách Lưu đại ca lại cam tâm bán mạng cho y.

Phục Khiên than:

- Hiện tại phía bắc Hoàng Hà thì Đậu Kiến Đức có thể xưng là đệ nhất. Mạnh Hải Công ở Tào Châu và Lý Văn Đô ở Mạnh Tân đều bị ông ta trước sau tiêu diệt, Từ Viên Lãng ở Nhiệm Thành cũng quy hàng ông ta. Ông ta lại có bọn mưu thần như Ngu Thế Nam, Âu Dương Tuân, Lưu Bân thiết lập chế độ quan phủ triều đình, thủ hạ binh nhiều tướng giỏi, tổng cộng đến hơn 20 vạn, quả là có thực lực để giao phong chính diện với Đường thất. Nếu ông ta liên minh với Vương Thế Sung, lại được Thiếu Soái và Tử Lăng tương trợ, thiên hạ rơi vào tay ai, ai có thể nói trước được?

Đột Lợi gật đầu nói:

- Trừ Thiếu Soái, người mà Tần Vương tối kị chính là Đậu Kiến Đức chứ không phải Vương Thế Sung.

Khấu Trọng than:

- Chỉ là Đỗ Phục Uy giờ đã đầu hàng Lý Thế Dân, tạo thành tình thế

rất có lợi cho việc công phá Lạc Dương. Nếu không cho dù Lý tiểu tử có gan cách mấy cũng không dám tiến về phía đông công kích một nơi có lực lượng phòng ngự lớn nhất thiên hạ là Đông Đô Lạc Dương.

Năm người không hẹn mà cùng nhìn ra ngoài song cửa ngắm cảnh Lạc Dương gió tuyết đầy trời, mỗi người đều có cảm giác riêng.

Phục Khiên trầm ngâm nói:

- Chiến chiến hàng hàng, Đỗ Phục Uy có thế lực mạnh nhất ở vùng Giang Hoài, đầu hàng có khi nào chỉ làoãn binh không?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Ta cũng hi vọng lão gia đầu hàng Lý tiểu tử chỉ là chuyện giả, chỉ hận sự tình lại không như vậy. Lão gia tuy không phải là người nhân từ nhưng là người thủy chung, trước sau như một, là một bá chủ kiêu hùng nói ra được là làm được.

Lúc đó xe ngựa đã đến bến đò, ba chiếc thuyền đang cung hầu chờ năm người đến.

Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim đích thân mở cửa xe đón năm người xuống. Vương Huyền Ứng, Vương Huyền Nộ hai huynh đệ đại diện Vương Thế Sung tiễn hành, thế nhưng không thấy Dương Công Khanh và Trương Chấn Chu. Sau một hồi nói chuyện khách khí qua lại, mọi người đang xuống thuyền thì chợt có tiếng vó ngựa vọng đến, ba kị mã đội tuyết mà đi đang nhanh chóng tới gần.

Chúng nhân ngưng thần nhìn xem thì nhận ra người đi giữa là Đại Đường Công Chúa Lý Tú Ninh, hai người tả hữu là vợ chồng Lý Tịnh và Hồng Phất Nữ.

Khấu Trọng vừa kinh ngạc vừa vui mừng vội bước lên phía trước để đón.

Chương 362: Tình địch tương phùng

Lý Tú Ninh y phục bình dị, ngọc dung không hề trang điểm, chỉ dùng một chiếc áo bông có mũ trùm đầu để che tuyết. Lối ăn mặc tầm thường đó lại càng làm nổi bật vẻ mỹ lệ cao quý khiến người ta phải nín thở của nàng. Đối với Khấu Trọng mà nói, nàng như mặt trăng trên trời với mãi không tới, gã vĩnh viễn cũng không thể tới được.

Mỹ nữ cao quý của Đại Đường này sau khi xuống ngựa thì bảo Khấu Trọng cùng nàng đi dạo một chút, nàng nhẹ nhàng nói:

- Tú Ninh là đến để tiễn hành.

Mục quang Khấu Trọng hướng về phía phu phụ Lý Tịnh ở đằng xa đang dắt ngựa cho Lý Tú Ninh, đột nhiên phát sinh một cảm xúc kỳ quái tang thương, giống như việc của quá khứ và việc mình đang làm hiện giờ đều không có ý nghĩa gì vậy, tương lai cũng mơ mơ hồ hồ, ngây ngô nói:

- Sài Triệu đâu?

Cả bản thân gã cũng không biết mình vì sao lại vụng về đề cập đến người này như vậy.

Lý Tú Ninh cúi đầu hạ giọng nói:

- Y không biết ta đến đây. Ôi! Sao ngươi không chịu gặp người ta chứ?

Đầu óc Khấu Trọng nhất thời trống rỗng, cười khổ nói:

- Gặp rồi thì s

Khuôn mặt Lý Tú Ninh lập tức trắng bệch, giọng nàng thê thiết:

- Ngươi vì sao cứ chống chọi với nhị hoàng huynh? Ngươi không biết y chính là hảo bằng hữu của ngươi và Từ Tử Lăng sao?

Khấu Trọng hít vào một hơi hàn khí, thần trí tỉnh táo được đôi chút, trầm giọng nói:

- Huynh đệ còn có thể trở mặt huống hồ chi là bằng hữu bình thủy tương phùng. Nói ta nghe, Tú Ninh rốt cuộc muốn giúp nhị hoàng huynh nàng hay Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát?

Lý Tú Ninh khẽ cắn môi dưới, lộ xuất thần sắc bi thương mỏi mệt, lắc đầu nói:

- Ta không biết! Thật tình không biết!

Lòng Khấu Trọng chợt mềm ra, cảm thụ một cách sâu sắc sự mâu thuẫn và nỗi buồn không cách gì giải thoát được của nàng. Việc huynh đệ nàng nồi da xáo thịt là sự thật, sự thật lại như một cơn ác mộng không ngừng giày vò nàng công chúa xinh đẹp này, gã bèn nhỏ giọng nói:

- Công chúa yên tâm, lần này ta nhập quan đối với Tần Vương nói không chừng còn là một hảo sự. Ối chà! Bọn họ đều đang đợi ta, ta phải đi thôi!

Lý Tú Ninh dường như cũng không tìm được lời gì để nói bèn gật đầu:

- Để phu phụ Lý Tịnh đi cùng các người. Nếu Khả Hãn có bất trắc gì, Tú Ninh làm sao ăn nói với nhị hoàng huynh?

Khấu Trọng gi mình kinh hãi, rốt cuộc cũng hoàn toàn tỉnh táo trở lại. Gã thầm nghĩ nếu để cho hai người đi cùng làm sao thi triển kế sách "Ám độ Trần Thương", bèn vội nói:

- Cái này vạn vạn lần không thể, là vì……

Lý Tú Ninh ngắt lời gã nói:

- Chẳng lẽ Tú Ninh phải trực tiếp nói với Khả Hãn mới được sao?

Khấu Trọng thầm nghĩ nếu cự tuyệt nữa thì sẽ trở thành càng muốn che dấu càng dễ bại lộ bèn thản nhiên nói:

- Vậy thì cứ y theo lời công chúa phân phó đi!

Đôi mắt đẹp của Lý Tú Ninh chợt xạ xuất thần sắc phức tạp chăm chú nhìn gã nói:

- Đến Trường An rồi Thiếu Soái có thể đến gặp Tú Ninh một lần không?

Khấu Trọng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

o0o

Ba chiếc thuyền chầm chậm rời Lạc Dương, dọc theo dòng Lạc Thủy đi về phía đông, đến Hoàng Hà sẽ đổi hướng nội hành.

Khấu Trọng lên sàn thuyền tìm Tần Thúc Bảo hỏi y:

- Trên ba chiếc thuyền này đều là Trịnh binh, lão ca ngươi có khống chế được không?

TrTần Thúc Bảo lộ xuất một nét cười quỷ dị nói:

- Hiện tại thì chưa nhưng sẽ nhanh chóng làm được thôi!

Khấu Trọng vui vẻ vỗ vai y nhỏ giọng nói:

- Chỉ cần bọn chúng không đuổi theo khi bọn ta rời thuyền là được rồi. Ngoài ra cũng không nên giết người, thả bọn chúng trở về hồi báo cho Vương Thế Sung để lão tặc đó tức đến còn nửa cái mạng thì càng khiến người hả dạ.

Tần Thúc Bảo cười nói:

- Về chuyện này thì ngươi hơi non tay rồi. Ta dám lập sinh tử trạng mà cược rằng trên thuyền nhất định có người biết gian kế của Vương lão tặc và biết cách âm thầm thông báo tin tức cho bọn Tống Kim Cương. Chỉ cần chúng ta tìm được người này, dùng trọng hình bức cung, cạy được mỏ quạ của hắn thì có thể tương kế tựu kế dạy cho Tống Kim Cương một bài học. Hừ! Hắn được bao nhiêu phân lượng lại dám hại bọn ta?

Khấu Trọng vỗ trán nói:

- Cũng là lão Tần lợi hại hơn ta.

Trong lòng gã biết rõ bản thân vì được Lý Tú Ninh ước hẹn đến tận lúc này vẫn chưa tỉnh táo hẳn, lại làm cho càng lúc càng hồ đồ.

Tần Thúc Bảo cười nói:

- Ngươi phải chăng đã thích nàng công chúa xinh đẹp Lý Tú Ninh đó rồi, đến giờ tình cảm vẫn nhằng nhịt không rõ ràng? Chuyện đó thật không đáng chút nào. Lão ca là người từng trải, khi lòng nổi lửa thì ci tìm kỹ nữ, dùng vàng thật bạc thật mà mua lấy niềm vui. Chỉ cần ngươi nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ đối phương là công chúa thì đối phương chính là công chúa thôi. Xong việc thì đường ai nấy đi, khoái hoạt tiêu diêu. Chuyện khác thì đợi sau khi thiên hạ thống nhất mới tính, hiện tại cứ vui vẻ không cần lo lắng gì, ra chiến trường thì sống chết cũng chỉ là chuyện thường. Hắc, chỉ đơn giản vậy thôi.

Khấu Trọng nhớ lại chuyện y thầm yêu thiên kim của chưởng môn Lữ Lương phái, thầm nghĩ y nhất định tưởng tượng kỹ nữ trên giường của mình là vị tiểu thư đó, không nhịn được cười nói:

- Cái này có thể xem là thánh dược trị thương của lão ca ngươi!

Sau đó bọn họ thương lượng kế hoạch hành sự cụ thể. Từ Tử Lăng bước tới, nhàn đàm vài câu, rồi kéo Khấu Trọng đi tới cuối thuyền mật đàm.

Tuyết đã ngừng rơi song đã khoác lên thế gian trong một lớp áo trắng, trên ngọn cây đầy những tuyết, mỗi khi gió lạnh thổi qua tuyết trên các cành cây hai bên bờ lất phất rơi xuống hóa thành những cánh hoa tuyết nhỏ bay tự do phiêu đãng trong không trung, khung cảnh thật kỳ diệu.

Trên trời mây đen ùn lại, thái dương đang từ từ lặn xuống ngọn núi phía tây, trời đất dần dần tối đi.

Khấu Trọng hỏi:

- Lý Tịnh và ác tẩu của chúng ta đang làm gì vậy?

- Lý đại tẩu của bọn ta không phải là người không nói lý lẽ, chỉ vì có chút hiểu lầm với bọn ta nên mới không khách khí như vậy! Bọn họ đang cùng với Vương tử và Khả Hãn đàm luận về chuyện của ngoại vực, tình thế của cái gì mà Đột Quyết, Thiết Lặc, Cao Lệ, Thổ Phồn, Đảng Hạng, Thổ Cốc Hồn, Hồi Hột, Sóc Phương, nói đến vô cùng cao hứng.

Sau lại chau mày nói:

- Ta giả làm Nhạc Sơn đi Quan Trung tìm Lý Uyên, còn ngươi định dùng quỷ kế gì để tiềm nhập Trường An?

Khấu Trọng nhún vai nói:

- Chỉ có thể kiến cơ hành sự mà thôi. Tuyến phòng ngự của thành Trường An dài như vậy thế nào cũng có chỗ sơ hở, sau khi nhập thành rồi chúng ta sẽ dùng thủ pháp cũ để liên lạc, đến lúc đó hãy tính làm sao đi đào bảo tàng.

Từ Tử Lăng nói:

- Tối nay ta sẽ đi, ngươi phải cẩn thận đó. Đừng quên với thực lực như Lý Thế Dân mà cũng bị người ta ám sát bị thương. Bọn ta hiện tại xem ra nhân cường mã tráng thế nhưng cũng không bì được với thực lực của Lý Thế Dân.

Khấu Trọng nói:

- Ngươi có hỏi Lý Tịnh chuyện Lý tiểu tử bị người ta tập kích bị thương không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Lý đại tẩu ở đó, có nhiều chuyện đều không tiện nói

Khấu Trọng gật đầu tỏ vẻ minh bạch, đưa tay đặt lên vai Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Đợi trời tối hẳn ngươi hãy rời thuyền lên bờ, ngàn vạn lần phải cẩn thận. Nếu có người hoài nghi thân phận của ngươi thì nên lập tức bỏ đi chứ đừng miễn cưỡng.

Từ Tử Lăng quan thiết nói:

- Ngươi cũng phải cẩn thận.

Khấu Trọng nhắm mắt lại, trí tưởng tượng bay đến Dược Mã Kiều tại Trường An.

Trải qua trăm ngàn gian nan, trùng trùng kiếp nạn, thời khắc quan trọng quyết định vinh nhục cả đời gã đã đến. Gã mơ màng nói:

- Ba ngày nữa ta cũng khởi hành, trước Tết sẽ đến được Trường An. Ngươi nhớ tính toán đúng thời gian để hội hợp với ta. Hắc! Còn có tương lai nào mờ mịt hơn, có thể làm người động lòng hơn vậy nữa chứ?

Trong lòng gã chợt nghĩ đến ngọc dung của Lý Tú Ninh, sau đó lại bị thay thế bởi Tống Ngọc Trí.

o0o

Từ Tử Lăng giả làm Nhạc Sơn lên đường bất kể ngày đêm đi suốt ba ngày, đến hoàng hôn ngày thứ ba thì đến Đào Lâm bờ nam của Hoàng Hà.

Từ khi ế Dân phá đại quân Tây Tần của phụ tử Tiết Cử, thanh uy đại chấn, rất nhiều vùng gần Đồng Quan trước đây vốn ở thế trung lập đã rối rít quy phục Lý Đường, vì quân Đại Đường mà xây dựng nhiều con đường rộng rãi để xuất quan. Đào Lâm chính là một nơi như vậy nên tường thành mới treo cờ hiệu của Lý Phiệt. Sau khi nhập thành Từ Tử Lăng kiếm một quán trọ để nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt, sớm mai nhập quan.

Trường An nằm ở bình nguyên sông Vị, sở dĩ được xưng Quan Trung là vì nằm giữa tứ quan, phía đông có Đồng Quan, phía tây có Đại Tán Quan, phía nam có Vũ Quan, phía bắc có Tiêu Quan.

Đồng Quan đứng đầu trong tứ quan, được người Tần xây dựng từ thời Chiến quốc. Phía bắc giáp với Hoàng Hà, dựa lưng vào núi, đông tây hơn trăm dặm toàn là núi non chập chùng, nhiều dãy núi, hẻm núi liên tiếp khiến cho “Xa bất dong phương quỹ, mã bất đắc tịnh kị” (xe không thể đi song song, ngựa không thể xếp thành hàng) có hiểm thế “nhất phu đương quan, vạn phu mạc quá”, vốn có tên là Hàm Cốc Quan, đến thời Đông Hán được đổi thành Đồng Quan.

Thời Chiến quốc, lục quốc nhiều lần hợp tung đánh Tần ở phía tây, song đến cửa Hàm Cốc đều phải ôm hận thê thảm mà trở về.

”Song phong cao tủng đại hà bàng

Tự cổ Hàm Cốc nhất chiến tràng”

Đây chính là điểm hiểm yếu mà binh gia nhất định phải tranh giành, chỉ cần thủ vững ở đây thì có thể khiến Trường An ổn như Thái Sơn, tránh được phong hỏa chiến loạn ở ngoại quan.

Từ Tử Lăng tắm rửa cho thật thoải mái rồi đeo diện cụ Nhạc Sơn

vào, sau đó lại y theo dị dung thuật do Trần Lão Mưu truyền thụ đắp thêm các loại phấn đã mua trên đường vào các chỗ da lộ ra ngoài y phục sao cho màu sắc giống với màu da mặt, tránh bị những người tinh minh như Lôi Cửu Chỉ phát hiện chỗ sơ hở.

Càng tiếp cận Quan Trung gã càng cẩn thận từng ly từng tý. Bất luận đi đứng nằm ngồi đều dùng khả năng ghi nhớ hơn người của mình ôn lại những gì Thạch Thanh Tuyền đã nói với gã về cách giả làm Nhạc Sơn, lại không ngừng xem đi xem lại di quyển của Nhạc Sơn, nhớ kỹ hết mọi sự tình lớn nhỏ trong đó. Cuối cùng ngay cả bản thân gã cũng có một cảm giác cổ quái là mình đã thực sự hóa thân thành Nhạc Sơn.

Sau khi về phòng ngồi đả tọa khoảng nửa canh giờ gã đi xuống thực phòng trong khách điếm để dùng bữa.

Vừa bước qua ngưỡng cửa thực phòng gã lập tức cảm nhận được không khí có phần dị dạng.

Trong phòng ăn có mười bàn lớn thì chỉ có một bàn là có một đại hán tử to cao ngồi, sau lưng có nhiều thuộc hạ khoanh tay đứng hầu.

Đại hán đó thấy gã đến, ngang nhiên đứng lên thi lễ nói:

- Vãn bối Dương Văn Can của Kinh Triệu Liên Minh bái kiến Nhạc tiền bối, vãn bối đã đặt một bàn tiệc, mời tiền bối tẩy trần.

Hắn vỗ tay một cái bọn người hầu lập tức dọn lên các món giai hào mỹ tửy đầy cả bàn.

Dương Văn Can đích thân kéo ghế mời Nhạc Sơn giả là Từ Tử Lăng nhập tọa.

Mục quang Từ Tử Lăng lướt qua mặt bàn đầy thức ăn, đủ cho cả mười người ăn no uống say, trong thầm lẩm nhẩm tên Dương Văn Can vài lần thì nhớ ra Lý Tịnh đã nói qua Kinh Triệu Liên Minh là Quan Trung đệ nhất đại bang, Dương Văn Can chính là đại long đầu của Kinh Triệu Liên Minh, thể diện rất lớn, bất luận ở Quan Tây hay Quan Đông đều rất nổi danh. Hắn lại là người của Thái Tử đảng Kiến Thành, Nguyên Cát, phụ trách bố trí tai mắt ở Quan Đông để cản trở gã và Khấu Trọng nhập kinh. Bản thân gã với thân phận "Nhạc Sơn" trước khi nhập quan đã bị hắn phát hiện ra rồi, có thể thấy sau lưng số nhân lực vật lực điều động nhiều không kể xiết, quả thật rất có bản lĩnh.

Dù Dương Văn Can được phong là Khánh Châu Tổng Quản nhưng vẫn không giấu được dáng vẻ kiêu hùng của giang hồ hắc đạo.

Vẻ ngoài của hắn trông cũng có chút bất tục song thần thái cử chỉ đều có dáng vẻ kiêu căng tự phụ, ỷ mình có thể trở tay làm mây, lật tay làm mưa, nắm vận mệnh người khác trong tay tùy ý quyết định, làm như trời phật đều đặc biệt sủng ái hắn vậy.

Từ Tử Lăng lộ ra nét mặt thờ ơ mà Nhạc Sơn lúc sanh tiền hay có, lạnh nhạt nói:

- Ngươi làm sao biết lão phu là Nhạc Sơn?

Dương Văn Can cung kính nói:ạc tiền bối khi tái xuất giang hồ đã giết "Thiên Quân" Tịch Ứng ở Thành Đô, chuyện này trong thiên hạ ai mà không biết chứ.

Từ Tử Lăng ngửa mặt lên trời cười dài nói:

- Ngươi cố ý tỏ vẻ tử tế thiết yến khoản đãi lão phu rốt cuộc là có mưu đồ gì? Nếu còn hồ ngôn loạn ngữ đừng trách Nhạc mỗ không

khách sáo.

Dương Văn Can trước tiên cho bọn thuộc hạ lui ra, ung dung bước đến ngồi xuống phía đối diện mỉm cười nói:

- Nhạc lão vẫn nóng tính như xưa. Sao tiền bối không ngồi xuống uống chén rượu nhạt để vãn bối bẩm cáo cho tường tận chứ?

Chỉ cần nhìn phong độ và bộ pháp của y Từ Tử Lăng có thể khẳng định Dương Văn Can tuyệt đối là một nhất lưu cao thủ, cho dù không bằng gã nhưng cũng không kém bao nhiêu, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh dị, từ đó có thể thấy được nhân mã của Kiến Thành thái tử quả là có thực lực không tầm thường, gã bèn hắng giọng một cái:

- Lão phu đang ngứa tay đây! Nếu ngươi còn lãng phí thời gian của lão phu, chỉ e sẽ hối không kịp đó.

Dương Văn Can không trả lời mà bình tĩnh hỏi ngược lại:

- Nhạc lão phải chăng muốn vào Quan Trung?

Từ Tử Lăng cảm thấy vô cùng bất an, bất luận Dương Văn Can tự phụ thế nào, chiếu lý cũng không thể có bộ dạng như có chỗ dựa không sợ gì cả như vậy được. Nghĩ đến đây thì trong lòng gã chợt chấn động, không để đến Dương Văn Can nữa mà tập trung chú ý vào phạm vi 10 trượng trong khuôn viên thực phòng, cười lạnh nói:

- Dám đến quản chuyện của lão phu, chắc ngươi đã chán sống rồi nên không sợ phiền nữa..

Dương Văn Can vội nói:

- Khoan đã! Chỉ cần ta đưa cho Nhạc lão xem một vật, bảo đảm lão sẽ tự mình hiểu rõ.

Hắn thò tay vào trong bọc.

Từ Tử Lăng gầm lên một tiếng, phóng người vọt qua, cực kì hung hiểm tránh được kiếm quang từ sau đâm tới lăng lệ như thiểm điện. Tiếp đó gã tung người chọc thủng mái nhà, đặt chân lên mái ngói. Không cần nhìn gã cũng biết kẻ tập kích là “Ảnh Tử Thích Khách” Dương Hư Ngạn. Nếu không phải gã vì nghi ngờ Dương Văn Can mà có phòng bị thì Dương Hư Ngạn tuy chưa chắc đả thương được gã nhưng cũng sẽ rơi vào liệt thế lưỡng đầu thụ địch

Trên mái ngói có người cười lớn nói:

- Nhạc huynh quả nhiên gừng càng già càng cay. Thế nhưng lần này cũng khó mà nuốt trôi được. Trừ phi ngươi chấp nhận cả đời này không bước vào Quan Trung nửa bước nếu không ngày này năm sau sẽ là giỗ đầu của ngươi.

Người này hai chân mày trắng xóa, có khí độ như tiên ông hạ phàm, chính là nhân vật tông sư của phái Hải Nam, “Nam Hải Tiên Ông” Hoảng Công Thác.

Từ Tử Lăng trong lòng chợt minh bạch, vì Nhạc Sơn biết rõ chuyện của Ma Môn nên Dươngạn tuyệt không thể để Nhạc Sơn nhập quan đi gặp Lý Uyên, tránh phá hoại âm mưu mà Thạch Chi Hiên và Dương Hư Ngạn đã khổ công lập ra.

Thính đường bị xuyên thủng một lỗ bên dưới vẫn yên lặng không động tĩnh gì, song Từ Tử Lăng trong lòng biết rõ bản thân đang lâm vào cảnh bị địch nhân trùng trùng bao vây. Những kẻ ẩn phục một bên không chừng có cả Thạch Chi Hiên.

Không cần nói đến người khác, chỉ một mình Hoảng Công Thác đã khó đối phó rồi.

Gã không chút hoảng sợ lập tức ngưng tụ tâm pháp của Nhạc Sơn song mục tự nhiên xạ ra thần quang chỉ có Nhạc Sơn lúc sinh tiền mới có, không nhường nhịn chút nào nghênh đón nhãn thần dữ tợn của Hoảng Công Thác, mặt không lộ biểu tình gì nói:

- Không ngờ Hoảng Thất Sát ngươi niên kỷ cũng không còn nhỏ nhưng lại không nhìn thông hiểu thấu, cam tâm đi làm con chó cho người ta sai khiến. Thật nực cười, nực cười! Ha ha!

Từ Tử Lăng chiếu theo ngôn ngữ trong di quyển của Nhạc Sơn mà xưng hô, không giữ kẻ chút nào. Nguyên lai Hoảng Công Thác đã tự xưng "Thất Sát Quyền" khi lão còn hoành hành thiên hạ, những người cùng bối phận với lão như Nhạc Sơn đều gọi lão là Hoảng Thất Sát.

Song mục Hoảng Công Thác xạ ra tia nhìn đầy thù hận, giọng nói hết sức bình tĩnh, chứng tỏ lão chuẩn bị động thủ, từng chữ từng câu đều như cắn chặt răng mà nói, ngữ điệu lạnh lùng như băng tuyết:

- Chết đến nơi rồi mà còn khẩu xuất cuồng ngôn. Hắc! Hoảng Công Thác ta lại sợ Nhạc Bá Đao ngươi sao, ngươi có phải gặp qua Ngọc Nghiên r không? Sao Tiểu Nghiên lại không giết ngươi?

Từ Tử Lăng trong lòng ngạc nhiên, thầm nghĩ nghe khẩu khí đố kỵ của lão nói không chừng Hoảng Công Thác và Chúc Ngọc Nghiên đã có một đoạn tình cảm, cho nên mới hận "gã", tên "tình địch" đã từng cùng Chúc Ngọc Nghiên hợp thể sinh ra nữ nhi tới thấu xương như vậy. Bất quá trong di quyển của Nhạc Sơn không hề đề cập chuyện này. Sự thật là trong di quyển Nhạc Sơn không đề cập nhiều đến

chuyện của Chúc Ngọc Nghiên, có thể là ông ta không muốn nhớ lại những chuyện đó.

Nghĩ đến đó gã lập tức minh mạch vì sao Hoảng Công Thác lại hiện thân ở đây, bèn học kiểu cười hắc hắc của Nhạc Sơn nói:

- Chuyện của ta và bà ta, liên quan gì đến ngươi.

Song mục Hoảng Công Thác sát cơ đại thịnh, chân mày không có gió cũng tự bay phất phới, bốn bề không khí tức thời lấy lão làm trung tâm chuyển động xoay vòng vòng, từ chậm thành nhanh, kình khí nổi lên, lạnh đến thấu xương uy thế kinh người.

Từ Tử Lăng biết rằng lão sắp xuất thủ, trước mắt chỉ thấy lão đề tụ công lực đã đáng sợ như vậy liền không ngừng thu nhiếp tâm thần đồng thời trong lòng thầm kêu may mắn.

Gã lập tức để hết tâm thần lên đại địch trước mắt vì đối phương gần bằng Ninh Đạo Kì, là một trong các vị tiền bối tông sư. Một nguyên nhân khác là gã vẫn có ấn tượng sâu đậm với uy thế của Hoảng Công Thác khi ám sát xa đội của Vương Thế Sung trên đường lớn Lạc Dương năm đó nên không dám sơ ý

Thời khắc đó gã đang vận Bất Động Căn Bổn Ấn, tiến nhập cảnh giới tỉnh trung nguyệt, lòng yên tĩnh không gợn sóng của Phật đạo, huyệt linh đài trong sáng như trăng như tuyết, linh giác lập tức khuếch trương ra bốn phía không gian, cảm ra được chỗ mà Dương Văn Can và Dương Hư Ngạn hai người đang ẩn phục ở phía sau, ngoài ra không còn địch nhân nào khác. Trong lòng lập tức nghĩ ra một kế.

Hoảng Công Thác đứng ở vị trí thuận lợi trên cao nhìn xuống gã cười dài nói:

- Nhạc Sơn ngươi nghĩ Tiểu Nghiên thực lòng yêu ngươi sao? Nàng chỉ vì quá ghét ngươi nên mới tuyển ngươi làm nam nhân truyền giống cho nàng. Người nàng yêu đích thật là Thạch Chi Hiên, không phải ngươi. Hãy để ta lấy cẩu mạng của ngươi.

“Nam Hải Tiên Ông” Hoảng Công Thác quát lên một tiếng, một quyền cách không đánh tới.

Một quyền của lão tựa như đục một lỗ thủng trên bờ đê đang đối kháng với sóng to gió lớn đang ập vào vậy, khiến cho toàn bộ kình khí vốn đang xoay quanh người lão tụ vào quyền kình, hình thành một trụ kình khí tập trung cao độ từ chậm chuyển thành nhanh cuồn cuộn công đến Từ Tử Lăng.

Khoảng không gian mấy trượng xung quanh Hoảng Công Thác lập tức biến thành hư không, một chút kình khí cũng không còn, đều bị một quyền kinh thiên động địa của lão hút hết, quả là đáng sợ đến cực điểm.

“Thất Sát quyền” của Hoảng Công Thác là một loại tuyệt kỹ được mô tả khá chi tiết trong di quyển của Nhạc Sơn, trong đó còn có ghi lại kiến giải của Bích Tú Tâm, thế nên dù Từ Tử Lăng chưa đích thân thể nghiệm qua nhưng cũng đã hiểu rõ, trong lòng gã nghĩ ra một biện pháp tốt để ứng phó. Gã cũng cười lên một tiếng rồi triển khai công phu tá kình, trước hết tránh trái né phải, dùng chân khí hộ thể hóa tán hai đợt sóng khí kình của đối phương, sau đó điểm ra một chỉ, vận dụng Bảo Bình Ấn xuất ra một luồng kình khí còn tập trung hơn của lão ta nghịch lưu tiến về phía Hoảng Công Thác cách không đánh tới.

Chỉ kình vừa phát đã thu lại, hai tay gã thu về tiếp đó lại xuất ra một cỗ kình khí nữa, nghênh đón đợt sóng kình thứ ba cũng là đòn chủ lực của đối phương.

- “Bình!”

Kình khí giao kích, huyết khí của Từ Tử Lăng lập tức dâng lên, thiếu chút nữa là thổ huyết, liên tiếp dùng kình khí đặc dị của mình đem kình khí có khả năng sát thương cực kì sung mãn của đối phương dẫn qua kinh mạch đã từng được chân khí của Hòa Thị Bích cải tạo xuống huyệt Dũng Tuyền dưới chân thoát ra ngoài, ngói trên mái nhà lập tức rơi xuống lã tã.

Hoảng Công Thác hét lên một tiếng loạng choạng lùi ra ngoài, khi chỉ kình ập đến khí thế khó chống khiến lão không thể xuất thêm một quyền nữa.

Từ Tử Lăng theo mái ngói hạ xuống đất, đồng thời vận chuyển chân khí trong cơ thể, khi hai chân chạm đất thì kinh mạch bị thương đã phục hồi trở lại.

Sanh hay tử chỉ quyết định trong khoảnh khắc này.

Chỉ phong xuất ra, đèn đuốc trong ực phòng lập tức tắt lịm, Từ Tử Lăng vận động chánh phản chân khí trong nội thể nhanh như thiểm điện chui xuống gầm bàn, đem tinh khí hoàn toàn thu liễm không để tiết ra ngoài chút nào.

Tiếng người nói ồn ào vang lên.

Hoảng Công Thác là người đầu tiên phá mái ngói nhảy xuống phòng ăn, tiếp theo là Dương Hư Ngạn và Dương Văn Can nhanh chóng tiến vào.

Hoảng Công Thác lạnh lùng nói:

- Hắn chạy rồi! Mau đuổi theo!

Tiếp theo là thanh âm ba người chạy đi. Từ Tử Lăng trong lòng cảm thấy buồn cười, cũng không thể trách ba người sơ ý như vậy, vì ai cũng không ngờ “Nhạc Sơn” không kể mặt mũi chui xuống gầm bàn, thậm chí còn không nghĩ là ông ta đào tẩu nữa.

Song gã căn bản không phải Nhạc Sơn, đánh không được thì bỏ chạy hay trốn đi hoàn toàn không để ý gì đến thanh danh thân phận cả.

Lúc gã chui ra thì thuận tay cầm theo mấy cái bánh bao, ung dung nhàn nhã bỏ đi.

Chương 363: Thương cổ chi tranh

Tại khách sạn ở mạn bắc Hoàng Hà, Khấu Trọng đột nhiên thức dậy, ngoài trời lúc này đã sáng rõ, cảm thấy tâm thần thư thái, những mệt nhọc vì ngồi xe đường xa đã hoàn toàn tan biến.

Sau khi Từ Tử Lăng ly khai, bọn gã khi đi bên ngoài luôn cải biến bộ dạng, bỏ thuyền lên bộ, theo đường bộ mà bắc thượng, kế đó lại trà trộn vào đoàn thương lữ của Phục Khiên để bí mật tiếp tục hành trình. Do hai người Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim xuất thân dòng dõi danh tướng, vô cùng cẩn mật, đã phân tán thân binh thành nhiều nhóm, tạm thời ẩn thân ở vùng phụ cận Huyền Thành. Tình hình xem ra có thể nói vô cùng thuận lợi, Lạc Thủy bang đang lâm nạn nội bộ phân liệt, căn bản không có phương pháp hữu hiệu nào để phát giát ra hành động của bọn gã.

Khi ở Thượng Đảng thành, sau khi đã bỏ lại bọn truy đuổi phía sau, Khấu Trọng liền quay lại hướng nam, theo dòng Hoàng Hà về phía Tây vào Quan Trung, kết thúc nhiệm vụ hộ tống Đột Lợi và giao lại cho bọn Phục Khiên, vợ chồng Lý Tịnh và Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim.

Rửa mặt chải đầu xong, Khấu Trọng đeo mặt nạ biến thành một đại hán da dẻ xấu xí, rồi nhanh chóng đi ăn sáng, không dám chậm trễ, nếu như may mắn, xem ra gã vẫn còn khả năng lên khách thuyền đi Quan Trung. Ai ngờ đến nơi khách thuyền thông báo đã hết chỗ, hơn nữa ngay trong ngày hôm nay sẽ xuất phát. Đang do dự tính xem có nên đợi chuyến hôm sau, đi chậm hơn một ngày, thì gã nghe tiếng vó ngựa, vừa quay lại Khấu Trọng thấy có mấy người cưỡi ngựa đi đến,

một người thấy gã vui mừng cười nói:

- Thì ra là Mạc gia, không ngờ lại gặp ngài ở đây, lệnh thúc đâu rồi?

Khấu Trọng đang nghĩ đối phương nhận nhầm người, định thần nhìn kỹ, thấy người đang nói trước mặt mình tuổi trạc tứ tuần, ăn mặc giống như quản gia, đằng sau là bốn gia nhân, vác theo nhiều bao to nhỏ, hiển nhiên là vừa mua bán ở trong thành rồi quay lại đây.

Hắn cẩn thận nhớ kỹ lại, có cảm giác khuôn mặt này khá quen thuộc nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Người đó nhìn thần thái ngẩn ngơ của gã, liền hiểu ngay, cười nói:

- Lệnh thúc là Mạc Vi thần y mà! Năm đó ở ngoài thành Tương Dương, được được hai chú cháu ngài trượng nghĩa tương trợ, chữa bệnh mà không thu ngân lượng, đã trị dứt quái bệnh cho tiểu công tử nhà chúng tôi, sau đó lại bắt gian tặc Mã Hứa Nhiên, Mạc gia giờ đã nhớ ra chưa?

Khấu Trọng vỗ trán một cái nói:

- A! Nhớ rồi, ngài tên là … Ha! Tên là …

Người đó nói:

- Tôi tên Sa Phúc, thiếu gia và phu nhân vô cùng cảm kích lệnh thúc và Mạc gia, chỉ khổ nỗi không biết làm sao mà tìm hai người. Lệnh thúc đâu rồi? Sao không thấy ông ấy đến?

Khấu Trọng rất muốn hỏi hắn kêu tên mình là Mạc gì gì đó, trong lòng buồn cười lắm, nói:

- Gia thúc niên kỷ đã cao, đã quay về quê nhà ở phía nam, không còn muốn ra ngoài giao du nữa rồi. Ha! Gặp nhau thế này đúng là có duyên, Sa quản gia giờ định đi đâu?

Sa Phúc lộ ra thần sắc vô cùng thất vọng, lắc đầu nói:

- Thật thế không? Lệnh là cao nhân tinh thông y thuật, lại có tấm lòng nhân từ, hiệp sĩ, trên đời hiếm thấy.

Khấu Trọng đã bịa chuyện thì bịa đến nơi, liền nói:

- Sa quản gia không biết đấy thôi, Mạc … ta đã được gia thúc chân truyền, có thể nói không được mười thành thì cũng được chín thành. Hiện giờ ta phải đi kiếm khách thuyền đây, hôm khác gặp lại Sa quản gia nói chuyện tiếp vậy. Xin mời!

Sa Phúc như tìm thấy của báu liền vội kéo tay áo hắn, mừng rỡ nói:

- Mạc gia có đúng đã được chân truyền y thuật của lệnh thúc không?

Khấu Trọng giả vờ chân thật nói:

- Ta lừa ông làm gì, hay là có ai đang mắc bệnh vậy?

Sa Phú vẻ mặt buồn bã nói:

- Là lão gia nhà tôi, Mạc gia có hiểu cách trị chứng thương hàn không?

Khấu Trọng trong lòng thầm nghĩ, bằng vào thánh khí trị thương của Trường Sinh quyết và Hòa Thị Bích, kỳ nan tạp chứng nào cũng có cơ hội chữa trị, huống hồ cứu người là chuyện tốt, liền vỗ ngực nói:

- Có gì khó đâu, bất quá đợi ta tìm được khách thuyền rồi nói tiếp được không?

Sa Phúc hỏi:

- Mạc gia định lên thuyền đi đâu vậy?

Khấu Trọng nói:

- Ta muốn đến Trường An, tránh xa nơi phức tạp này, xem có thể phát huy y nghiệp được không.

Sa Phúc vui mừng nói:

- Thế thì không cần tìm thuyền nữa. Giờ chúng tôi cũng đi đến Quan Trung đây. Mạc gia mời!

Khấu Trọng hiện giờ lại càng muốn biết tên mình gọi là gì.

*

Từ Tử Lăng tiến nhập khoang dành cho hành khách, vừa ngồi xuống chỗ của mình thì một đại hán giang hồ đến bên canh hắn hạ giọng nói:

- Huynh đệ quý tính đại danh là gì? Có môn phái chi không? Đến Quan Trung có việc gì vậy?

Từ Tử Lăng trong lòng đã động nộ hỏa, thật là khinh người quá lắm! Hắn vốn định tránh bọn người của Dương Văn Can gây sự nên đã cải trang dịch dung của Cung Thần Xuân, căn bản muốn yên ổn mà nhập quan. Nhưng do thể hình cao lớn hiếm thấy của hắn nên không thể nào tránh được sự chú ý của người khác, cuối cùng cũng khiến

cho bọn người bang hội hoài nghi, dẫn đến việc bị đại hán này thẩm vấn.

Kế đó cười lạnh nói:

- Cho bổn nhân biết ngươi là thần thánh phương nào? Xem ngươi có đủ tư cách mà hỏi ta hay không?

Đại hánờ gã lại nổi giận như vậy, cười nhẹ nói:

- Lão huynh người trước tiên hãy theo ta lên bờ, nếu không con thuyền này sẽ không rời bến đâu. Đã là người hành tẩu giang hồ thì phải minh bạch, nếu không xảy ra chuyện sẽ ảnh hưởng đến những hành khách khác trên thuyền.

Lúc này trên thuyền đã khách đã vào hơn một nửa, người người đều nhìn về phía hắn chờ đợi, tất cả đều không muốn có chuyện trở ngại hành trình.

Từ Tử Lăng thầm than trong lòng, biết rằng làm lớn chuyện với người với ta đều không hay, đồng thời lửa giận trong lòng đã bốc lên, liền gạt hết mọi cố kỵ, theo đại hán rời thuyền.

Vừa ra khỏi cửa khoang thuyền, đại hán đó bỗng nhiên hạ giọng nói:

- Tiểu nhân là Tra Hỏa, là một trong tứ hổ dưới trướng Hoằng Nông bang chủ Thịnh Nam Phủ, vừa rồi lời nói mạo phạm là do không muốn ngoại nhân biết quan hệ của chúng ta, Cung gia xin đừng tức giận.

Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên nói:

- Hình như ngươi nhận nhầm Cung mỗ với người khác rồi?

Tra Hỏa nói:

- Xin xuống thuyền rồi nói tiếp.

Xuống tới bến thuyền, một cỗ xe ngựa đã chờ sẵn, Tra Hỏa nói:

- Cung gia xin mời lên xe

Từ Tử Lăng nghi nghi hoặc hoặc ngồi vào trong xe, xe ngựa liền khởi hành, Tra Hỏa thở ra một hơi nói:

- May mắn gặp được Cung gia ở đây, nếu không bang chủ giáng tội xuống, Tra Hỏa tôi làm sao mà gánh nổi.

Nhìn lên thấy ánh mắt nghi ngờ của Từ Tử Lăng, Tra Hỏa liền giải thích:

- Lôi Cửu Chỉ đại gia cùng bang chủ chúng tôi giao tình rất sâu. Năm ngày trước ông ấy đến Quan Trung, trên đường có rẽ vào tổng đàn của Hoằng Nông bang, lúc nói chuyện có bảo chúng tôi phải cố gắng bảo vệ và giúp đỡ Cung gia, lại còn vẽ lại mặt của Cung gia nên chúng tôi mới vừa gặp đã nhận ra Cung gia ngay.

Từ Tử Lăng nghe liền hiểu ngay, trong lòng vừa thầm cảm kích Lôi Cửu Chỉ vừa thầm trách lão, nếu không gã hiện giờ đã trên đường vào Quan Trung rồi.

Tra Hỏa lại nói:

- Một tháng trở lại đây quan binh canh phòng quan đạo cẩn mật lắm, vô luận là đường thủy hay đường bộ đều tra xét rất kỹ càng, nếu không có giấy thông hành hoặc không có quan hệ ở Quan Trung,

nhất luận đều không cho nhập quan. Lôi đại gia cũng được chúng tôi cấp cho giấy thông hành, bất quá tình hình của Cung gia đặc biệt hơn, theo tin tức của chúng tôi, tên của Cung gia đứng đầu danh sách những nhân vật người ta muốn bắt, vì vậy tuyệt không thể để lộ thân phận.

Từ Tử Lăng ngẩn ngơ nói:

- Có chuyện này ư?

Trong lòng nghĩ dù mình vẫn dùng bộ dạng Nhạc Sơn, có lẽ cũng có kết quả tương tự.

Tra Hỏa ưỡn ngực tự tin nói:

- Cung gia đừng lo, nếu không làm được cái việc cỏn con là đưa được Cung gia nhập quan, Hoằng Nông bang chúng tôi còn mặt mũi nào mà đi lại trên giang hồ nữa?

Xe ngựa dừng lại, Tra Hỏa nói:

- Chúng tôi đã nghĩ ra phương pháp đưa Cung gia vào Quan Trung, đảm bảo mười phần an toàn, chỉ gần làm khuôn mặt của Cung gia có thêm một vết sẹo đao kiếm nữa, rồi cải danh hoán tính, lại thay đổi trang phục, là có thể theo kế hành sự.

Từ Tử Lăng lúc này càng thấy mơ mơ hồ hồ, theo hắn xuống xe, phát giác mình đã ở trước sân nhà, cười khổ một tiếng, theo Tra Hỏa đi vào phòng trong.

*

Hai tòa đại thuyền hình dạng giống hệt nhau đang neo ở bến sông,

Khấu Trọng theo Sa Phúc lên thuyền, trên thuyền những võ sư hộ vệ đồng loạt nhìn hắn dò xét, bỗng trong đó có người mừng rỡ nói:

- Thì ra là Mạc huynh đệ, lệnh thúc Mạc Vi thần y đâu?

Người đang nói là một trung niên hán tử khá to béo, tuy vậy cước bộ tiến đến lại rất linh xảo, hiển nhiên võ công không t

Khấu Trọng đối với người này vẫn còn một chút ấn tượng, nhưng đương nhiên đã quên mất tên của hắn, liền giả lả cười nói:

- Ha! Xin chào!

Trong lòng thầm mắng Từ Tử Lăng tên nào không dùng, lại dùng cái tên Mạc Vi, đằng sau lại bị thêm hai chữ thần y vào nữa, cảm giác thật là cổ quái, giống như ám dụ họ Mạc phải là thần y vậy.

Sa Phúc đứng ở phía sau đúng là quý nhân phù trợ, liền đề tỉnh hắn:

- Đây là Trần Lai Mã Trần sư phó.

Khấu Trọng vẫn cười hàm hồ nói:

- Thì ra là Trần sư phó, không ngờ lại được gặp ông ở đây.

Tiếp đến hắn đến chào các võ sư hộ viện khác, người người đều ôm quyên hành lễ, thái độ thay đổi hẳn, trở nên vô cùng thân thiết.

Sa Phúc mời Khấu Trọng ngồi ngoài chờ, còn mình đi vào trong báo với chủ nhân.

Khấu Trọng ngồi ngoài vừa giả vờ nói chuyện câu được câu không với Trần Lai Mãn, lại hồ ngôn loạn ngữ kể chuyện Từ Tử Lăng đã về

quê nhà quy ẩn nhàn nhã, vừa âm thầm vận công lên hai tai, truy tìm thanh âm của Sa Phúc. Cái trò phân tâm nhị dụng này lần đầu tiên hắn thử sử dụng, có lúc mơ hồ, có lúc lại rõ ràng, cảm giác thập phần quái dị.

Sau đó nghe thấy tiếng một nữ tử thất thanh hô lên một tiếng:

- A! Ngươi gặp Mạc thiếu hiệp ư, thúc thúc của gã đâu? Sao không mời họ vào đây gặp ta.

Khấu Trọng đối với thiếu phu nhân có ấn tượng rất sâu đậm, giai nhân đoan tú mỹ lệ, tức thì hắn liền nhận ra tiếng nói của nàng.

Tiếp đó vì nghe tiếng nói chuyện của Trần Lai Mãn liền không nghe rõ Sa Phúc đáp lại thế nào.

Sau khi Khấu Trọng loại bỏ được âm thanh của Trần Lai Mãn, liền nghe được thanh âm của một nam tử trẻ tuổi:

- Hắn thông hiểu y thuật thật không? Nếu chẳng may có sơ sẩy gì, đại ca và nhị ca không tha cho ta đâu.

Thiếu phu nhân ôn nhu nhẹ nhàng nói:

- Tướng công chàng hãy nói trước với nhạc mẫu, do nhạc mẫu tác chủ thì đại bá và nhị bá làm sao nói gì được.

Lúc này Trần Lai Mãn lại hỏi:

- Mạc huynh đệ võ công cao minh, có phải được chân truyền của lệnh thúc không?

Khấu Trọng không sao nghe được thanh âm phía trong khoang

thuyền nữa, trong lòng rất bực, nhưng không thể không trả lời nói:

- Mạc … ta một thân kỹ nghệ đều do gia thúc truyền thụ, ông ấy thường nói ta dung nhan xấu xí, tính tình thô lỗ, nếu không có kỹ nghệ trong người, ra ngoài hành tẩu giang hồ sẽ thua thiệt người ta.

Trần Lai Mãn ngắm nhìn mặt hắn một hồi, trong lòng muốn kiếm lời an ủi gã, liền nói:

- Nam nhân quan trọng nhất là có chí hướng cao xa, từ xưa tới nay, người có dung mạo xấu xí nhưng lại được bái tướng phong hầu, danh truyền thiên cổ đâu có hiếm.

Khấu Trọng thầm nghĩ chuyện chí hướng của hắn mà nói ra, tất khiến lão phải nhảy dựng lên, liền ra vẻ chân thật nói:

- Có điều về phương diện tìm vợ mà nói, khó mà tìm được người xứng tâm vừa ý.

Mấy lời nói này của hắn khiến cho những võ sư hộ viện ở bên cạnh nổ một tràng cười rộ lên, tiếp đó một võ sư trẻ tuổi vừa cười vừa nói:

- Khi làm tể tướng rồi, đương nhiên thê thiếp như mây, Mạc lão huynh không phải lo lắng thế.

Sa Phúc từ trong khoang thuyền bước ra, khách khí nói:

- Mạc huynh xin mời theo tôi.

Khấu Trọng liền cáo tội với mọi người, theo Sa Phúc đi vào trong khoang thuyền, chỉ thấy dọc hành lang có tỳ nữ đi lại rất bận rộn, bọn chúng vừa nhìn thấy khuôn mặt của Khấu Trọng, trong mắt liền lộ ra thần sắc chán ghét, rõ ràng là nhìn mặt đoán người, không hề thích

thú gì bộ dạng của hắn.

Đến một lúc tới một khoang thuyền rất rộng, cả hai trước sau tiến vào trong, Khấu Trọng thấy thiếu phu nhân Trình Bích Tố, bên cạnh là tỳ nữ Tiểu Phượng cùng con của nàng, tiểu tử bây giờ đã cao lớn, tuấn tú, rất giống với mẫu thân, dáng mạo vui vẻ nhân từ. Chỉ vì bộ dạng của Khấu Trọng quá đáng sợ, đứa bé vội núp vào đằng sau Tiểu Phượng, mặc cho mẫu thân bắt nó chào “Mạc đại thúc” một tiếng.

Trình Bích Tố phong tư vẫn như xưa, đôi mắt đẹp lộ ra thần sắc cảm kích, bất quá đối tượng nàng cảm kích là Từ Tử Lăng chứ không phải Khấu Trọng, nói chuyện khách khí một lúc, nàng liền hỏi cặn kẽ tình hình của “Mạc Vi thần y”, Khấu Trọng đều ứng đáp trôi chảy.

Trình Bích Tố nói:

- Mạc thiếu hiệp đi đường đã mệt rồi, giờ mời về phòng nghỉ ngơi, hồi phục tinh thần, sau đó còn phải phiền thiếu hiệp trị bệnh cho lão gia nhà tôi nữa.

Khấu Trọng trong lòng liền kêu khổ, giả như Sa lão gia gặp phải tuyệt chứng nan y không chữa được, hắn còn mặt mũi nào mà đối diện với vị thiếu phu nhân nhàn thục khả ái này? Cứ nhìn vào đội thuyền sang trọng như vậy, Sa gia nhất định là đưa toàn gia tộc vào Quan Trung, không hiểu giữa họ và bọn quý tộc ở Quan Trung có quan hệ thế nào? Bỗng thân thuyền rung lên, nhổ neo khởi hành.

*

Từ Tử Lăng làm thêm một cái sẹo trên mặt, theo đúng chỉ dẫn của Hoằng Nông bang Tra Hỏa, rồi đi tới cửa Hưng Xương Long nằm trên con đường gần tường thành. Đây là nơi chuyên buôn bán muối, gã thấy hơn ba mươi cửu vạn đang khuân những bao muối từ trên

xe xuống đặt trước cửa, vô cùng tất bật.

Nhìn vào cánh cửa to lớn cũng hiểu được quy mô của Hưng Xương Long, nếu không sao có thể là nhà cung ứng muối chủ yếu cho Quan Trung. Vừa đến trước cửa, hai đại hán cản hắn lại, không khách sáo chút nào hỏi luôn:

- Ngươi đến tìm ai?

Từ Tử Lăng vận công cải biến giọng nói, đáp:

- Ta tên là Mạc Vi, được Tra Hỏa ở Hoằng Nông bang giới thiệu ta đến gặp Điền gia.

Hai tên nghe tên Tra Hỏa, thái độ lập tức thay đổi, một người nói:

- Mạc huynh xin mới theo tôi.

Từ Tử Lăng theo sau hắn, đi xuyên qua hai chồng bao muối lớn ở cửa, đi qua một cái sân nhỏ, đến thương phòng, nơi này rất rộng có thể chứa hàng trăm người, muối chất đống hai bên như núi, hơn chục người đang tất bật đi lại không nghỉ.

Đại hán bảo Từ Tử Lăng đứng đợi, hắn tiến lại phía hai nam tử trạc trung tuần, có vẻ là chỉ huy ở đây, nói một hồi, rồi một người tiến đến chỗ Từ Tử Lăng, nói:

- Mạc huynh ngươi thuộc môn phái nào?

Từ Tử Lăng tiện miệng đáp:

- Kiếm pháp của tại hạ được chân truyền từ gia phụ.

Người đ

- Lệnh tôn quý tính đại danh thế nào?

Từ Tử Lăng hàm hồ nói:

- Gia phụ là Mạc Nhất Tâm, ở Ba Thục cũng có chút danh tiếng.

Người đó mặt không lộ chút biểu tình, hiển nhiên hắn chưa từng nghe đến tên Mạc Nhất Tâm bao giờ, liền kéo Từ Tử Lăng đến gần nói:

- Mạc huynh! Không phải Điền Tam Đường ta không muốn sử dụng ngươi, nhưng hiện nay chúng ta phải cầu viện Thịnh bang chủ, vốn là hi vọng vào nhân mã cường tráng của ông ta. Người chúng ta cần là cao thủ chân chính, nếu không phải thì chỉ có hại cho Mạc huynh thôi.

Từ Tử Lăng trước đó đã được Tra Hỏa kể lại toàn bộ đầu đuôi sự việc.

Nghiễm Thịnh Hành và Hưng Xương Long là hai nhà buôn lớn cung ứng muối cho Quan Trung, vốn cạnh tranh nhau kịch liệt. Một được thái tử Đường thất hỗ trợ, một có quan hệ mật thiết với Tần Vương Lý Thế Dân. Hiện giờ thế lực của phe thái tử của Kiến Thành, Nguyên Cát đại thịnh, đại lão bản (ông chủ lớn) của Nghiễm Thịnh Hành là Cố Thiên Chương không còn úy kỵ gì, dùng vũ lực uy hiếp Hưng Xương Long, thậm chí còn phái người cướp thuyền muối của Hưng Xương Long, ý đồ làm suy yếu Hưng Xương Long.

Hưng Xương Long không còn lựa chọn nào khác, phải cầu cứu bằng hữu trên giang hồ. Hoằng Nông bang bang chủ, một mặt, rất tin mắt nhìn người của Lôi Cửu Chỉ, mặt khác, cũng từ miệng Lôi Cửu Chỉ

thì “Cung Thần Xuân” tức Từ Tử Lăng võ công cao cường. Nhất tiễn song điêu, vừa tử Từ Tử Lăng cho Hưng Xương Long, trợ giúp lão bản của Hưng Xương Long là Bốc Vạn Niên đối phó cường địch, vừa giúp cho Từ Tử Lăng thân phận để đường hoàng tiến vào Quan Trung.

Điền Tam Đường là con rể của Bốc Vạn Niên, võ công không tệ, chuyên trách bảo hộ đội thuyền chở muốn, muốn được tuyển chọn tất phải qua được cửa của hắn.

Từ Tử Lăng cười nhẹ nói:

- Điền gia xin yên tâm, Thịnh bang chủ đã dám giới thiệu ta đến gặp Điền gia, tự nhiên đối với kiếm pháp của ta mười phần tin tưởng, Điền gia có thể hỏi Tra Hỏa huynh hỏi cho rõ ràng.

Điền Tam Đường trầm ngâm nói:

- Mạc huynh với Thịnh bang chủ có quan hệ thế nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Thịnh bang chủ cùng thân thúc (chú ruột) của ta kết bái huynh đệ.

Điền Tam Đường gật đầu nói:

- Mạc huynh xin mời theo ta.

Từ Tử Lăng theo hắn đi qua một dãy nhà, tới một cái sân rộng, Điền Tam Đường kêu lớn:

- Đem côn đến cho ta.

Từ hiên nhà bên trái xuất hiện ba võ sư, một người cầm trường côn ném cho

Điền Tam Đường cầm ngang côn xong, thần khí phấn khởi, đứng tấn nói:

- Mạc huynh mời xuất chiêu. Xin đừng nương tay.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ ta không nương tay thì không hiểu ngươi có chịu được một chiêu không. Bất quá hắn không được phép thể hiện mình kém tài, vì hôm nay có đội thuyền đi tới Quan Trung, chỉ cần thể hiện đủ thực lực, khiến đối phương, vì không thể lãng phí cao thủ, phải lập tức cho hắn đi theo.

Xin xá tội xong, Từ Tử Lăng bạt kiếm ra khỏi vỏ.

Ba võ sư đứng ngoài đồng thời động dung.

Đại hành gia xuất thủ, người có nghề nhìn là biết ngay.

Từ Tử Lăng tuy vẫn còn có ý che dấu thực lực, nhưng kiếm pháp và bộ pháp vẫn có phong phạm đại hành gia, động tác trôi chảy như lưu thủy hành vân, làm thành một chỉnh thể liên hoàn liền lạc không thể chia cắt.

Điền Tam Đường kêu một tiếng “Hảo”, trước khí thế áp đảo của Từ Tử Lăng đã xuất phát cảm ứng, cử côn phản công.

Từ Tử Lăng một kiếm xuất ra, nhẹ nhẹ nhàng nhàng cuốn lấy trường côn, tiếp đó kiếm hoa xuất hiện, ngăn cản lộ tuyến tiến công của Điền Tam Đường.

Điền Tam Đường kinh hãi lùi lại, tiếp đó mừng rỡ cười nói:

- Mạc huynh tấn công ta xem nào!

Từ Tử Lăng trầm giọng quát một tiếng, vung kiếm chém tới.

Kiếm này nhìn bề ngoài bình thường chẳng có gì kỳ lạ, nhưng vô luận người trong cuộc là Điền Tam Đường hay người đang đứng xem bên ngoài, đều thấy kiếm thế lăng lệ, xuất hiện cảm giác khó mà ngạnh tiếp được.

Điền Tam Đường căn bản không biết đỡ như thế nào, lại lùi lại một bước, cười dài nói:

- Giờ đã hiểu sao Thịnh bang chủ lại tiến cử Mạc huynh cho Hưng Xương Long, được nhân tài như Mạc huynh tương trợ, không còn phải lo sợ Cố Thiên Chương nữa! Mạc huynh hôm nay hãy theo thuyền đội nhập quan, Điền Tam Đường nhất định không bạc đãi ngươi đâu.

Ba võ sư kia đã hiểu hắn là người của Hoằng Nông bang, lại thấy hắn thân thủ cao cường, liền tiến lại chúc mừng và làm quen.

Từ Tử Lăng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng giải quyết chuyện vô cùng đau đầu là tìm cách tiềm nhập Quan Trung, không hiểu tiểu tử Khấu Trọng kia có gặp hảo vận như hắn không?

Chương 364: Nhất chỉ đầu thiện

- Cốc, cốc, cốc!

Khấu Trọng đang ngồi trên ghế thiu thiu ngủ thì đột nhiên giật mình tỉnh giấc vì có tiếng gõ cửa. Gã vốn chỉ định ngồi nghỉ một tý, đợi tới lúc thiếu phu nhân triệu tới để "trị bệnh" cho Sa lão gia, ai ngờ những ngày vừa qua bôn ba ngày đi đêm nghỉ, giờ được nghỉ ngơi nhàn hạ, vừa đặt lưng xuống đã thiếp đi lúc nào không biết.

Gã vội vàng đứng dậy, phát hiện từ ánh ban mai buổi sáng đã chuyển thành cảnh mặt trời xuống núi, thầm giật mình, tại sao Sa gia không ai đến gọi mình đi ăn trưa? Liền vươn người cho giãn gân cốt, tiện tay lấy vải dầu quấn quanh thân thanh Tỉnh Trung Nguyệt đeo sau lưng, sau đó mới mở cửa ra, lập tức mắt liền sáng rỡ.

Bên ngoài trừ Sa Phúc ra, còn có một nữ tử rất xinh đẹp mặc hoa phục màu xanh, đôi mắt lớn mỹ lệ đang nhìn hắn từ trên xuống dưới, cứ như muốn nhìn xuyên thấu hắn từ trong ra ngoài, mục quang không hề sợ sệt gì cả.

Sa Phúc giới thiệu:

- Đây là ngũ tiểu thư của nhà ta, chúng tôi đến lần này là lần thứ hai, thấy Mạc gia đang ngủ ngon giấc, không dám làm kinh động.

Khấu Trọng thi lễ nói:

- Mạc giá … Hì hì! Xin vấn an ngũ

Vị ngũ tiểu thư này đối với bộ dạng xấu xí của Khấu Trọng không hề có hảo cảm, miễn cưỡng nở một nụ cười, cũng hồi lễ rồi lạnh nhạt nói:

- Mạc tiên sinh bồi dưỡng tinh thần xong chưa?

Khấu Trọng chỉ mong ngồi nhờ thuyền để vào Quan Trung, huống chi hắn chẳng để ý người khác nghĩ gì về mặt mũi của mình, cũng không muốn tranh cãi với nàng. Bèn giả vờ vươn vai, cười nhẹ nói:

- Không có vấn đề gì! Bây giờ đến chỗ lão gia xem bệnh hả?

Sa Phúc liền lộ thần sắc khó nghĩ, ngập ngừng nói:

- Việc này …

Sa ngũ tiểu thư liền cướp lời:

- Mạc tiên sinh xin mời về phòng, Chỉ Tinh muốn thỉnh giáo tiên sinh vài vấn đề trong y thuật.

Khấu Trọng hoảng sợ hiểu ngay, như vậy là Sa tam công tử đã xin với Sa lão phu nhân, Sa lão phu nhân liền phái ngũ tiểu thư Sa Chỉ Tinh tới để khảo sát hắn, xem xem hắn có đủ tư cách để trị bệnh cho lão gia không. Thế mới biết gia đình quyền quý quả thực phức tạp, trong lòng thầm kêu khổ, dựa vào đâu để trả lời vài vấn đề trong y thuật của nàng, chỉ cần một câu hai điều là lộ tẩy ngay.

Bất quá hắn xuất đạo đã lâu, chuyện gì mà chưa kinh qua. Cười ha ha một tràng, khóa cửa đi ra, Sa Phúc và Sa Chỉ Tinh đều vô cùng ngạc nhiên, tự nhiên lùi lại một bước.

Khấu Trọng không hề dừng bước, nhằm thẳng cửa khoang mà đi.

Sa Phúc vội đuổi theo kéo tay áo hắn nói:

- Mạc gia định đi đâu thế?

Khấu Trọng nói:

- Đương nhiên là rời thuyền lên bờ, người ta không tin thầy thuốc, thì thầy thuốc ta còn lưu lại làm gì?

Sa Phúc vội nói:

- Mạc gia hiểu lầm rồi! Ngũ tiểu thư đâu có ý đó, chỉ vì ngũ tiểu thư cũng đang tập tành y thuật, nên muốn cùng Mạc gia thảo luận bệnh tình của lão gia thôi.

Khấu Trọng đâu có muốn đi, chẳng qua hắn vờ lui để tiến, liền giả vờ ngượng ngập, kêu “hả” một tiếng, rồi quay người lại, đối mặt với khuôn mặt trắng trẻo thông minh của ngũ tiểu thư Sa Chỉ Tinh nói:

- Thì ra là vậy! Tính khí ta lúc nào cũng nóng nảy như thế, chỉ thích mềm không thích cứng.

Sa Chỉ Tinh liếc nhìn Sa Phúc một cái, nhấc chân lên, cổ cổ quái quái nói:

- Đến đây!

Khấu Trọng và Sa Phúc đi theo sau ngắm nhìn lưng thon mê người của nàng, đi về phía phòng khách, rồi rẽ vào một cái cửa, vừa đến nơi nhìn tình cảnh ở đó, Khấu Trọng đã sợ hãi muốn nhảy dựng lên.

Khoang thuyền này đích thực là khoang thuyền đẹp nhất, trang trí, bàn ghế đều cực kỳ tinh xảo, nhưng trong phòng đang có hơn mười người cả nam lẫn nữ, người người đều quay đầu nhìn Khấu Trọng trong bộ dạng thần y vừa mới đến.

*

Sa lão gia khoảng năm mươi tuổi, tướng mạo đường đường, chỉ có điều nét mặt tiều tụy, đang nằm trên chiếc giường đặt ngay giữa căn phòng, ngồi bên cạnh đương nhiên là Sa lão phu nhân, dung mạo cao quý, vô cùng xứng đôi với Sa lão gia.

Còn lại nam nữ phân ra ngồi ở hai bên, tam phu nhân Trình Bích Tố ngồi cạnh tam công tử, người này cũng rất tuấn tú, thần khí sung mãn, khiến người ta sinh lòng yêu quý.

Đại công tử và nhị công tử cũng rất dễ nhận ra. Đại công tử khoảng ba mươi tuổi, nhìn qua cũng biết rất tinh minh lão luyện, quyết không dễ dàng mà tin người. Nhị công tử thần thái khoa trương, vừa nhìn đã biết là người kiêu căng tự phụ. Những người còn lại là thê thiếp của bọn họ, Trần Lai Mãn cùng năm vị võ sư khác cũng chia nhau ngồi ở hai bên.

Phần lớn mọi người trong phòng đều không tưởng được bộ dạng của Khấu Trọng lại xấu xí thô tục đến vậy, ai cũng lộ ra thần sắc chán ghét.

Khấu Trọng nhìn quanh một lượt, đang muốn hoa hết cả mắt lên thì Sa lão phu nhân

- Mạc tiên sinh đã nghỉ ngơi đủ chưa?

Nghe thấy thanh âm rất mực từ hòa, Khấu Trọng tự đáy lòng cảm

giác rất dễ chịu, thi lễ rồi nói:

- Đa tạ lão phu nhân quan tâm, bỉ nhân vốn quen thỗ lỗ từ lâu, không biết lễ nghi, lão phu nhân xin đừng chấp nhất.

Bên cạnh hắn, Sa Chỉ Tinh vẫn lạnh lùng không nói lời nào, tựa hồ như đồng tình với việc hắn tự coi mình là người thô lỗ, mặc kệ hắn đi đến chỗ ngồi.

Sa Phúc hiển nhiên ở Sa gia có địa vị rất cao, đối với hắn lại để ý chiếu cố, liền vỗ vỗ vào vai hắn chỉ đến chiếc ghế còn trống cạnh Sa lão phu nhân ngay sát giường của Sa lão gia nói:

- Mạc gia mời ngồi!

Khấu Trọng thấy chúng nhân đều nhìn hắn với ánh mắt không hề tin tưởng chút nào, liền làm mặt dày đi đến ngồi bên cạnh Sa lão gia lúc này tựa như mất hết hơi sức, nhãn tình lờ đờ, nói:

- Có thể để ta xem mạch cho lão gia trước được không?

Tam phu nhân Trình Bích Tố giọng đầy ngữ khí khích lệ cổ vũ gã, nói:

- Làm phiền Mạc tiên sinh.

Đại công tử và nhị công tử không hề có biểu tình gì, nhưng bọn nữ nhân ở bên cạnh hai gã đều có thần sắc đố kỵ không lộ ra không chịu được, có vẻ như hy vọng cái người xấu xí do Trình Bích Tố mời đến này chữa không nổi trọng bệnh của lão gia.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Khấu Trọng đưa ngón tay cái ra, ấn lên uyển mạch của Sa lão gia.

Đại công tử ngạc nhiên nói:

- Y sư khi thăm mạch thường dùng ba ngón tay để chẩn mạch, không hiểu sao Mạc tiên sinh chỉ dùng một ngón, mà lại là dùng ngón cái, không hiểu bên trong có gì phân biệt không?

Chuyện gì thì không nói, riêng chuyện lừa đảo dối gạt thì Khấu Trọng chắc chắn là cao thủ nhất đẳng, liền cười nói:

- Đại đạo vô môn, hư không tuyệt lộ, “Nhất chỉ đầu thiện” này của tiểu nhân là tuyệt học bình sinh của gia thúc, tất nhiên so với bọn họ không giống rồi.

Hai câu này là hắn bắt chước Thiện Tông tứ tổ Đạo Tín đại sư, nay đem ra dùng lại. Nghe mấy chữ “Nhất chỉ đầu thiện” ai cũng biết là tuyệt học của Phật môn. Mọi người trong Sa gia nghe được đều phát sinh cảm giác kỳ ảo khó hiểu, nhưng không ai còn nghi ngờ gì nữa.

Sa lão phu nhân nói:

- Các con đừng quấy nhiễu Mạc tiên sinh nữa.

Khấu Trọng bắt đầu hiểu được tại sao chuyện mời người chữa bệnh đơn giản như thế mà tam phu nhân lại phải bắt chồng nói với lão phu nhân để bà đứng ra chủ trì, gia tộc quyền quý quả thực hết sức phức tạp, không dễ mà hiểu

Hắn tống một đạo chân khí vào kinh mạch của Sa lão gia rồi vận hành một chu thiên, phát giác ra tuy mười hai chính kinh của Sa lão gia bị đình trệ nhưng vấn đề thực sự nằm ở hai mạch Nhâm Đốc.

Hắn đang do dự xem có nên vận khí đả thông không, bỗng nhị công

tử bỗng nhếch mép cười lạnh lùng nói:

- Y gia chẩn mạch có bốn chữ “vọng, văn, vấn, thiết”, Mạc tiên sinh xem ra muốn dùng chữ “thiết” đây!. Không hiểu bệnh tình gia phụ thế nào, phiền tiên sinh nói rõ cho biết.

Khấu Trọng làm gì có tư cách để nói chuyện y thuật, nhưng hắn nhận định rằng Sa lão gia thể trạng đã hư nhược, nếu hắn đả thông Nhâm Đốc nhị mạch nói không chừng lão chịu không nổi, cái mạng ô hô ai tai thì hỏng bét. Nghĩ rồi liền thu nhiếp tâm thần, chân khí của hắn trong người Sa lão gia liền theo Thái Dương phế kinh, đi đến giữa thân người, xuống Đại tràng kinh, đi qua cơ quan tiêu hóa, rồi đi thẳng lên trên phổi, sau đó lại vòng sang trái theo Thiếu dương kinh thuộc về tim, tuần tự đi qua các cơ quan nội tạng, tất cả chân khí đều xuất phát từ một ngón tay cái. Cứ như vậy, những kinh mạch bế tắc đều bị chân khí Trường Sinh quyết thế như chẻ tre của hắn đả thông toàn bộ.

Mọi người còn đang nghĩ hắn không biết đáp như thế nào thì lão gia bỗng “A” một tiếng rồi mở mắt ra, nhãn thần sáng rõ không chút mệt mỏi, thần thái cũng đã hồi phục như không hề có bệnh.

Lão phu nhân mừng rỡ nói:

- Lão gia cảm giác thế nào?

Sa lão gia align="justify">- Mạc tiên sinh y thuật thật thần kỳ, ngực ta giờ đã hoàn toàn không còn đau đớn nữa. Chân tay giờ cũng đã khôi phục được chút khí lực rồi.

Khấu Trọng trong lòng đã nắm rõ, chân khí Trường Sinh quyết của gã đúng là có khả năng “chữa bệnh không dùng thuốc”, cười ha ha nói:

- Lão gia xin yên tâm, ta tin tưởng mười phần có thể trị được bệnh của ông. Bây giờ lão gia hãy ăn gì đó tẩm bổ trước, sau đó ngủ một giấc ngon lành, ta sẽ tiếp tục dùng “Nhất chỉ đầu thiện” để điều trị cho lão gia.

Trong phòng mọi người không tưởng y thuật của hắn kỳ diệu đến vậy, người người cứ trợn mắt há miệng, không tin nổi sự thật ở ngay trước mắt.

*

Sáu chiếc thuyền hàng từ từ cập bến.

Đây là đội thuyền hàng của Hưng Xương Long, do Điền Tam Đường đích thân đốc sư, ngoại trừ hắn ra, còn có năm mươi ba võ sư, bao gồm trong đó có cao thủ mới đến là Từ Tử Lăng nữa.

Do khoang hàng hóa chứa đầy ắp muối, thân thuyền chìm sâu dưới nước, thêm nữa khi đi về phía tây, lòng sông rất nhiều đá ngầm, người điều khiển thuyền phải cực kỳ am hiểu thủy đạo, nếu không đi ngược dòng vô cùng nguy hiểm, hơn nữa chỉ có thể đi vào ban ngày, ban đêm phải cập bến mà nghỉ qua đêm. Lúc này là thời điểm dễ bị địch nhân tấn công nhất, vì thế toàn bộ nhân lực khôngược rời thuyền, các võ sư chia làm hai nhóm luân phiên canh gác.

Từ Tử Lăng là người do Hoằng Nông bang chủ giới thiệu, lại được Điền Tam Đường vô cùng quý trọng, ba võ sư từng chứng kiến kiếm pháp của hắn là Trần Lương, Ngô Đăng và Lưu Thạch Văn đối với hắn vô cùng thân thiết. Nhưng việc này cũng khiến thủ tịch hộ viện võ sư là Lương Cư Trung cùng một nhóm võ sư khác sinh lòng nghi kỵ và bài xích.

Từ Tử Lăng tất nhiên không thèm để ý đến bọn chúng, nhưng thấy bọn chúng lộ vẻ ganh ghét ra mặt, hắn chỉ thấy buồn cười mà bỏ ngoài tai những lời đố kỵ. Đương nhiên hắn cũng không thấy sang bắt quàng làm họ mà đến kết bạn với những kẻ này.

Trong bữa tối, các võ sư tự động ngồi vào chỗ theo đúng thứ tự cấp bậc của mình. Bàn của Từ Tử Lăng có ít người nhất, ngoài Trần Lương, Ngô Đăng Thiện và Lưu Thạch Văn ra còn có vài võ sư đối với ba người này hòa hoãn thân thiện, không khí trên bàn ăn vô cùng vui vẻ.

Nhân Điền Tam Đường lên bờ có chút chuyện, bọn Lương Cư Trung thừa cơ công kích, một võ sư ngồi cạnh Lương Cư Trung đi tới bàn của bọn gã nói:

- Mạc huynh! Nghe Điền gia nói kiếm pháp của ngươi lợi hại phi thường, có thể cho các vị huynh đệ ở đây mở rộng tầm mắt được không?

Lập tức toàn bộ khoang thuyền yên lặng, người người đều hiểu bọn Lương Cư Trung có ý đồ gây hấn, muốn đem Từ Tử Lăng tức Mạc Vi ra trêu chọc.

ng ba vị võ sư thân thiện với Từ Tử Lăng, Trần Lương lớn tuổi nhất, kinh lịch đã nhiều, rõ ràng không hề sợ gì Lương Cư Trung, khàn khàn nói:

- Huynh đệ chúng ta nên dĩ hòa vi quý, nếu tranh đấu gây ra thương tích, Điền gia quay lại tất không vui đâu, Hồ Hải ngươi sao không quay lại ăn cơm đi! Tối nay nói không chừng sẽ xảy ra chuyện đó?

Hồ Hải còn đang lưỡng lự thì ở bàn của Lương Cư Trung lại có một võ sư khác đi đến cười lớn nói:

- Trần lão không cần phải nói chuyện nghiêm trọng vậy chứ! Điền gia không có ở đây, mọi chuyện phải do Lương gia chủ trì đại cục, chuyện này là ông ấy muốn nắm vững tài nghệ của các huynh đệ, để khi có việc còn phân phó cho chính xác, việc này mọi người đều hiểu, làm gì có chuyện tranh đấu ở đây?

Hơn hai mươi người ngồi ở các bàn bên cạnh Lương Cư Trung cùng la ó ầm ĩ, rõ ràng muốn phụ họa những lời này.

Hồ Hải phấn khởi nói:

- Nói đúng lắm, chúng ta đánh giá rất cao Mạc huynh, chỉ muốn xem tài nghệ của Mạc huynh thôi! Mạc huynh hãy cùng Hồ Hải ta thử hai chiêu cho Lương gia xem, chỉ điểm tới là dừng.

Lúc này Lương Cư Trung vẫn lạnh lùng không nói gì, khiến không khí trong phòng khẩn trương hẳn lên.

- Keng!

Từ Tử Lăng bạt xuất trường kiếm, không nói lời nào đâm thẳng về phía Hồ Hải, dưới ánh mắt ngẩn ngơ củaười thấy Hồ Hải thần sắc lộ vẻ kinh hoàng như gặp cơn ác mộng, hoàn toàn không có cách nào thoát thân. Một lúc sau, hắn liền biến thành bộ dạng một ngốc tử, si si dại dại nhìn trường kiếm của Từ Tử Lăng đang kiềm chế yết hầu, toàn thân không dám động đậy phản ứng gì hết.

Mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng Hồ Hải, một kiếm vừa rồi của đối phương ẩn dấu bên trong hấp kình mãnh liệt, nhìn tưởng chậm mà hóa ra cực nhanh, khiến hắn không biết bám vào đâu để chống đỡ.

Toàn trường im phăng phắc, không ai dám thở mạnh.

Bọn Lương Cư Trung tất cả đều biến sắc, vốn biết công phu của Hồ Hải ở đây chỉ kém có Lương Cư Trung mà thôi.

- Keng!

Trường kiếm trở về bao, nhanh như thiểm điện, chuẩn xác như linh xà tìm đường về động.

Từ Tử Lăng mặt vẫn thản nhiên làm như không có chuyện gì, điềm đạm nói:

- Kiếm của ta chỉ dùng đối phó ngoại địch, không dùng để đối phó người mình. Đã là huynh đệ, thông minh nhất là chung lưng đấu cật, đồng tâm đối phó ngoại nhân, vì sự hưng vượng của Hưng Xương Long, mọi người sao không hữu hảo với nhau chứ.

Hồ Hải bị kiếm pháp tuyệt thế của gã chấn nhiếp, há miệng đớ lưỡi không nói được câu nào.

Một tràng vỗ tay từ cửa lớn truyền lại, ngó ra thấy Điền Tam Đường đi cạnh một thanh niên công tử cùng tiến vào phòng, vừa đi vừa cười, hiển nhiên đối với Từ Tử Lăng vô cùng tán thưởng.

Tất cả võ sư nhất loạt đứng dậy thi lễ, cùng hô:

- Thất thiếu gia đến rồi!

Trần Lương cũng cùng mọi người đứng dậy nghênh tiếp rồi đến cạnh Từ Tử Lăng nói:

- Đó là thất công tử Bốc Đình của đại lão bản chúng ta. Hắn là đệ tử của chưởng môn nhân Quan Trung kiếm phái Khâu Văn Thịnh, giờ

đột nhiên đến đây, chắc chắn là có chuyện rồi.

*

“Nhất chỉ đầu thiện” vừa thể hiện công năng kỳ diệu, địa vị của Khấu Trọng lập tức đổi khác, không những gã được mời đến ăn cùng như người nhà, mà Sa lão phu nhân còn chính thức mời hắn cùng đi đến Quan Trung, tiện đường có thể tiếp tục trị bệnh cho Sa lão gia.

Tuy nhiên Khấu Trọng biết thân biết phận, hắn nói phải bế quan suy nghĩ phương pháp trị bệnh, từ chối dự yến tiệc của Sa gia trên thuyền, quay về phòng vừa hưởng thụ bữa tối do chính lão phu nhân sai tỳ nữ tên Bảo Nhân mang đến, vừa nghĩ cách trị bệnh cho Sa lão gia.

Đừng nói là người bệnh cao tuổi, thể trạng hư nhược lắm bệnh, ngay cả người trẻ tuổi bình thường, nếu tùy ý dùng chân khí đả thông mạch huyệt mà đối phương lại không biết cách khống chế, rất dễ rơi vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma vô cùng nguy hiểm. Vừa rồi gã đã mạo hiểm trên cái mạng của Sa lão gia, một phần vì những kinh mạch đó được đả thông cũng không liên quan đến chuyện sinh tử, còn nếu muốn trị bệnh căn thật sự của Sa lão gia thì lại phức tạp hơn nhiều. Căn bệnh vốn nằm ở Nhâm Đốc hai chủ mạch trong cơ thể, không thể khinh cử vọng động.

Còn đang cân nhắc nặng nhẹ thì bên ngoài vang lên tiếng chân đi tới, vọng lại tiếng bàn luận của hai tỳ nữ, một trong hai người nói:

- Mạc thần y đó đúng là có bổn sự, chẳng châm cứu cũng chẳng dùng thuốc, chỉ dùng mỗi một ngón tay chạm vào lão gia mà khiến người khỏe hẳn ra, nói ra cũng không ai dám tin.

Tỳ nữ kia nói:

- Không hiểu chúng ta đến nhờ ông ấy khám bệnh có được không? Ta từ khi lên thuyền thỉnh thoảng đầu cứ đau nhói, tứ chi cứ bải hoải.

Tiếng bước chân xa dần.

Khấu Trọng vỗ đùi một cái, tinh thần phấn khởi, thầm nghĩ:

- Nếu như ta có vài cái kim châm, vừa có thể đồng thời kích thích các yếu huyệt khác nhau, điều khiển cho từng nơi nhận được chân khí Trường Sinh quyết, nói không chừng có khả năng phối hợp trị được căn bệnh không biết là bệnh gì này của lão gia.

Nghĩ đến đây thì thấy mình nghiễm nhiên biến thànhửa thần y rồi, có khả năng giúp đỡ người bệnh, thật là khoái lạc.

Vấn đề bây giờ là hắn không tìm đâu ra một nửa thanh kim châm, đường đường là Mạc thần y, làm sao có thể hỏi người ta đem kim châm ra cho mình được. Huống chi giờ mình đã đáp ứng sáng mai sẽ trị bệnh cho lão gia, nếu như không khiến cho bệnh tình khởi sắc nữa, thanh thế thần y vừa tạo lập được sẽ tan như bèo bọt. Sử dụng chân khí đả huyệt như vừa rồi chỉ có công hiệu nhất thời, lão gia khỏe mạnh được một lúc sẽ lại trở về như trước. Những vấn đề đó lại khiến hắn vô cùng đau đầu.

Một lúc sau Bảo Nhân đến dọn dẹp bàn ăn cho gã, Khấu Trọng vỗ trán một cái nói:

- Bảo Nhân có thể thưa với ngũ tiểu thư ta có vài lời muốn nói với nàng được không?

Bảo Nhân lộ vẻ khó khăn nói:

- Việc này phải xin ý kiến của lão phu nhân đã.

Khấu Trọng nói:

- Ta thấy ngũ tiểu thư tinh thông y đạo, đối với bệnh tình của lão gia lại rất quen thuộc nên ta muốn thỉnh giáo nàng cho rõ ràng, không có ý gì khác.

Bảo Nhân cuối cùng cũng đáp ứng, gật đầu nói:

- Vậy để tiểu tỳ nói với ngũ tiểu thư xem sao.

Một lúc sau, Bảo Nhân quay lại kêu Khấu Trọng theo mình đi tới phòng khách, lúc này các vị thiếu gia và thê thiếp trong Sa gia đã về nghỉ ngơi, ngũ tiểu thư đang ngồi chơi với tỳ nữ của nàng là Tiểu Lan, thấy Khấu Trọng đến thần tình vẫn lạnh lùng như sa mạc chào Khấu Trọng rồi nói:

- Mạc tiên sinh muốn thỉnh giáo điều gì?

Khấu Trọng bịa ra một loạt vấn đề xong rồi nói:

- Bệnh tình của lão gia rất nghiêm trọng, “Nhất chỉ đầu thiện” khó có thể trị dứt được, xem ra phải dùng đến “Kim châm chi thuật” họa may mới công hiệu. Ai! Bất quá trong lúc đi đường ta để rơi mất mất bộ kim châm! Không biết …

Sa Chỉ Tinh không hề ngại ngùng gì hỏi gã:

- Mạc tiên sinh cũng biết châm cứu ư?

Khấu Trọng gãi gáy, hỏi ngược lại nàng:

- Ngũ tiểu thư có kim châm không?

Sa Chỉ Tinh hào khí nổi lên nói:

- Ta có sâm châm, viên châm, côn châm, phong châm, tỏa châm, viên lợi châm, hào châm, trường châm, đại châm, chín loại tất cả.

Khấu Trọng nghe xong liền cảm thấy đau hết cả đầu, cười giả lả nói:

- Có thể đưa cả cho ta được không, ta sẽ tùy tình huống mà sử dụng đúng loại châm cần thiết.

Sa Chỉ Tinh nhíu mày nói:

- Chín loại châm này công dụng khác nhau, dài ngắn lớn bé đủ cả, làm sao có thể sử dụng cùng lúc được. Nếu không sử dụng đúng cách, làm sao trị dứt bệnh được?

Khấu Trọng đâu có dám tranh biện về y thuật với nàng, liền cười cười ra vẻ ta đây cao thâm mạt trắc, nói:

- Gia thúc biết tính tôi thô lỗ, ít dạy lý thuyết, chỉ dạy ứng dụng. Ngũ tiểu thư nếu muốn trị dứt căn bệnh của lão gia, thì cứ đưa hết số châm đó cho ta là được.

Ngũ tiểu thư không còn hứng thú nói chuyện với hắn nữa, đứng dậy nói:

- Theo như Mạc tiên sinh chẩn đoán, bệnh tình của gia phụ căn nguyên ở đâu?

Khấu Trọng đã suy nghĩ rất kỹ về vấn đề này, vì hắn biết rằng không thể nào tránh né mãi mà không trả lời được, lại nghĩ tới kinh mạch

của Sa lão gia âm trường dương kiệt, liền vỗ trán nói:

- Lão gia tạng phủ âm thịnh dương suy, xem chừng là do suy nghĩ buồn phiền lâu ngày mà thành bệnh đúng không?

Câu cuối cùng hoàn toàn đoán mò, vì hắn thấy Sa gia toàn bộ chuyển nhà khỏi Lạc Dương, trong chuyện này không thể không có vấn đề.

Ngũ tiểu thư trầm ngâm một lúc, có vẻ đồng tình với chẩn đoán của thần y gã, rồi nói:

- Sáng mai tiên sinh trị bệnh cho gia phụ, ta sẽ mang kim châm đến cho tiên sinh sử dụng.

Nói xong liền đi luôn.

Khấu Trọng hít vào một hơi khẩu khí, thần y hay là lang băm, tất cả ngày mai mới làm rõ được.

(

Chương 365: Phản kích chi chiến

Ba người Từ Tử Lăng, Trần Lương cùng Lương Cư Trung theo sau Thất thiếu gia Bốc Đình và Điền Tam Đường lên trên mặt thuyền.

Đội thuyền tăng từ sáu chiếc lên thành chín chiếc, những chiếc vừa mới đến do Bốc Đình chỉ huy, toàn bộ đèn đuốc sáng rực, trên thuyền bố trí canh gác cẩn mật, hiển nhiên đang sợ người ta đến cướp. Có thể thấy đội thuyền hàng này cực kỳ quan trọng, có ảnh hưởng lớn đến thịnh suy của Hưng Xương Long.

Có Từ Tử Lăng gia nhập, Điền Tam Đường hạ quyết tâm tập trung toàn bộ đội thuyền đi cùng một lúc, chuyến này đến được Trường An là tốt nhất, còn như toàn quân bị thảm bại quả là một đả kích nghiêm trọng phi thường đối với Hưng Xương Long.

Bốc Đình chăm chú nhìn ánh đèn phía Huyền Thành hắt lại, trầm giọng nói:

- Ta mặc dù đã thỉnh xuất đại sư huynh, nhưng h đàm với Kinh Triệu liên minh cuối cùng cũng đổ vỡ. Dương Văn Can công khai nói ra miệng rằng sẽ tuyệt không cho đội thuyền của chúng ta an toàn mà nhập quan.

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, bắt đầu hiểu Nghiễm Thịnh Hành là vây cánh của Quan Trung đệ nhất đại bang Kinh Triệu liên minh, nếu không sao dám coi Quan Trung kiếm phái bằng nửa con mắt như thế. Việc này sau lưng chính là chuyện tranh giành giữa phe của thái tử Lý Kiến Thành và phe của Tần Vương Lý Thế Dân, hiện giờ

bất hòa giữa hai phe ngày càng sâu. Hưng Xương Long hiển nhiên đang ở thế yếu.

Điền Tam Đường nói:

- Kỳ quái thật! Nếu như động thủ, đêm nay là cơ hội tốt nhất, nhưng có thể thấy phía Huyền Thành không hề có động tĩnh gì, không hiểu Kinh Triệu liên minh định bày mưu gì đây?

Bốc Đình gật đầu đồng ý, bởi sáng nay đội thuyền đã qua cửa quan, mà trong Quan Trung, vô luận Kinh Triệu liên minh có hoành hành vô kỵ thế nào, cũng không dám công nhiên công kích đội thuyền cung ứng muối đã được Đường thất bảo hộ này, nếu không Tần Vương phủ truy cứu ra thì thái tử Lý Kiến Thành cũng không che chở nổi Dương Văn Can.

Trần Lương nói:

- Kinh Triệu liên minh nhị long đầu Tịch Hùng rất giỏi thủy chiến, hay hắn định tập kích chúng ta trên mặt sông?

Điền Tam Đương trầm giọng nói:

- Chúng ta đang hi vọng hắn làm chuyện đó, bởi chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ, trên mặt sông lớn thế này, dù có phải ngạnh tiếp chúng ta cũng không thua thiệt nhiều

Từ Tử Lăng thầm đồng ý, hắn với thủy chiến cũng có biết chút ít, tính năng đội thuyền của Hưng Xương Long khá tốt, đã tổ chức phòng hỏa công phu, lại có trang bị công thủ đầy đủ, quan trọng nhất là người chỉ huy có kinh nghiệm phong phú. Có thể thấy, tài lực của Hưng Xương Long đáng để Lý Kiến Thành phải lo ngại.

Bốc Đình đột nhiên nói:

- Khẳng định là địch nhân không bỏ qua cơ hội tối nay đâu, chúng ta phải chuẩn bị đánh một trận kinh hồn đó.

Từ Tử Lăng bỗng nhiên trong lòng chợt động, quay sang nhìn Lương Cư Trung nãy giờ vẫn im lặng không nói gì, thấy lão cùng lúc chỉ nhếch mép cười nhạt, biểu tình lạnh lùng như gỗ đá.

Điền Tam Đường lại quay sang hỏi:

- Lương lão sư và Mạc lão huynh có ý kiến gì không?

Lương Cư Trung trầm giọng nói:

- Thất thiếu gia và Điền gia xin cứ yên tâm, nếu như có người xâm phạm đến thuyền đội, ta và các huynh đệ sẽ dạy cho chúng bài học, đảm bảo có đi mà không có về.

Bốc Đình nói:

- Chúng ta nghìn vạn lần không thể khinh thường, xin hỏi Mạc lão sư có cách nhìn như thế nào?

Từ Tử Lăng điềm đạm

- Hiện giờ nếu tình thế của chúng ta cứ hoàn toàn bị động như thế này, tối nay tất chỉ có kết cục toàn quân tan rã mà thôi.

Chúng nhân nghe thế nhất thời ngẩn ngơ.

Ngữ khí của Lương Cư Trung vô cùng trào phúng nói:

- Mạc huynh trước khi nắm được toàn bộ tình thế thì không nên nói những lời dọa người như thế, làm dao động nhân tâm.

Bốc Đình tiến lại gần Tử Tử Lăng hỏi:

- Mạc lão sư tại sao lại có phán đoán như vậy?

Từ Tử Lăng chậm rãi nói:

- Tôi nghĩ rằng Dương Văn Can của Kinh Triệu liên minh tối nay tất hợp quân theo cả hai đường thủy bộ mà toàn lực công phá thuyền đội. Hắn sẽ nhất cử giết người cướp hàng cướp thuyền, bởi viễn chinh chỉ dùng thủy chiến khó mà gây ra tổn thất nặng nề cho chúng ta.

Điền Tam Đường biến sắc mặt nói:

- Mạc lão huynh luận việc thật sâu sắc, chỉ có điều không biết làm sao để biến bị động thành chủ động đây?

Từ Tử Lăng cười nhẹ nói:

- Trước tiên chúng ta phải truy ra được nội gian, không để cho địch nhân có ưu thế nội ứng ngoại hợp n

Bốc Đình và Điền Tam Đường ngạc nhiên không biết nói sao, Lương Cư Trung thần sắc bỗng trở nên bất an.

Trần Lương hít vào một hơi khí lạnh nói:

- Mạc huynh dựa vào đâu mà nói trong chúng ta có gian tế của địch nhân?

Từ Tử Lăng lạnh lùng phân tích:

- Đây vốn là chuyện rất thường tình, Kinh Triệu liên minh là Quan Trung đệ nhất đại bang, lại có phe cánh của thái tử chống lưng, Nghiễm Thịnh Hành cũng như Hưng Xương Long chúng ta đều thế to lực lớn ngang nhau, ba điều này hợp lại, hoàn toàn có khả năng thu phục dụ dỗ người ta. Hơn nữa trong hoàn cảnh hiện nay, bọn tiểu nhân vô sỉ vong nghĩa sợ uy hám lợi, không sinh hai lòng thì mới là chuyện kỳ quái đó.

Lương Cư Trung cuối cùng cũng không nhẫn nại được nữa, tức giận nói:

- Mạc Vi ngươi có ý đồ gì, tại sao giữa lúc sinh tử quan đầu này lại tới đây phá hoại đoàn kết giữa chúng ta?

Từ Tử Lăng trong lòng buồn cười lắm, nghĩ địch thủ như mình đây đến như cao thủ Dương Hư Ngạn còn phải e dè, Lương Cư Trung này vẫn còn kém xa.

Tiếp đó hắn vẫn bình tĩnh cười nói:

- Nếu như muốn nói đến chuyện ý đồ, thì phải nói vừa rồi Lương huynh tại sao lại phái Hồ Hải ra gây sự với ta, đó có phải là phá hoại đoàn kết không vậy?

Lời này nói ra khiến mục quangười kia ngay lâm tức nhìn chằm chằm vào Lương Cư Trung.

Lương Cư Trung biến sắc nói:

- Ta không phải gian tế!

Trần Lương từ lâu đã bất mãn với tác phong kết bè kết đảng của Lương Cư Trung, đột nhiên nói:

- Mạc huynh đâu có bảo ngươi là gian tế, chỉ hỏi ngươi tại sao lại phái người gây sự thôi!

Lương Cư Trung rõ ràng là làm điều mờ ám nên có tật giật mình, lão lùi lại phía sau một bước quát lên:

- Trần Lương ngươi muốn chiếm lấy vị trí của ta nên liên thủ với ngoại nhân đổ oan cho ta chăng?

Lão vừa lùi vừa nhìn về phía Từ Tử Lăng. Mục quang của Từ Tử Lăng ánh lên như điện, khiến lão giật mình lùi thêm bước nữa, đến gần lan can ở mạn thuyền phía gần bờ.

Bốc Đình nói:

- Lương lão sư không cần phải tức giận, nếu như tự mình không hổ thẹn, thì sao không hồi đáp vấn đề giản đơn này?

Lương Cư Trung nói:

- Bây giờ thất thiếu gia đã không tin ta, Lương Cư Trung ta ở lại đây còn ý nghĩa gì nữa. Từ giờ phút này, ta và Hưng Xương Long nhất đao lưỡng đoạn.

Vừa nói xong câu cuối cùng thì lão tung mình

Điền Tam Đường hét lên:

- Bắt lấy hắn!

Bốc Đình bạt kiếm ra khỏi vỏ, Từ Tử Lăng xông tới trước như thiểm điện, đi sau mà tới trước, tung mình lên cao nhằm thẳng hướng Lương Cư Trung.

Hai người ở trên không xuất thủ, lấy nhanh đánh nhanh.

Lương Cư Trung võ công cũng không tệ, liên tiếp đỡ một quyền ba chỉ của Từ Tử Lăng, cuối cùng bị Từ Tử Lăng đá một cái vào yếu huyệt.

Từ Tử Lăng cặp lão ngang hông, từ bờ sông nhảy ngược trở lại thuyền, quẳng lão xuống sàn thuyền nói:

- Nếu có thể từ miệng hắn truy ra được danh tính đồng đảng cùng mưu kế của địch nhân, tối nay chúng ta có thể thu được toàn thắng.

*

Tiếng thanh la vang lên, đèn đuốc đồng thời phụt tắt, chín chiếc thuyền cùng lúc chuyển từ chậm sang nhanh, không ngược dòng tiến về phía tây nữa mà lại xuôi dòng về phía đông. Hành động bất ngờ này là kỳ chiêu khiến cho địch nhân ẩn phục tại bờ song cùng bốn chiến thuyền ở thượng du hoảng loạn thất thố, không biết phải ứng phó thế nào.

Sau khi dùng nghiêm hình bức cung, Lương Cư Trung không những đã cung khai ra ba đồng đảng của mình, trong đó có cả Hồ Hải, còn nói rõ toàn bộ mưu kế liên thủ tiến công giữa Kinh Triệu liên minh và Nghiễm Thịnh Hành. Dựa vào đó Từ Tử Lăng đã nghĩ ra kế hoạch phản kích.

Trần Lương khẽ nói:

- Đuổi theo rồi!

Từ Tử Lăng vẫn giữ thần thái bình tĩnh, lạnh lùng nhìn bốn chiếc thuyền của địch đang đuổi theo phía sau, những người khác thần sắc đều tỏ ra cực kỳ khẩn trương. Xem ra với tốc độ của thuyền địch có thể thấy thuyền đối phương không có chở hàng, thân thuyền nhẹ nhàng, có thể nhanh chóng bắt kịp bọn họ.

Bốc Đình nói:

- Con thuyền bên ngoài phía trái kia đích thị do Kinh Triệu liên minh phó liên chủ Lịch Hùng chỉ huy. Con người này lúc nào cũng tiến lên trước, vô luận ngồi xe hay đi thuyền, đều treo cây đại kỳ có ký hiệu Linh Quy đặc biệt kia.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Đã đến lúc!

Điền Tam Đường phát xuất mệnh lệnh, chín chiếc thuyền liền chia thành ba tổ hành động, hai tổ mỗi tổ hai thuyền tách ra tiến về phía bờ sông, tổ còn lại gồm năm thuyền vẫn giữ nguyên hướng nhằm hạ du mà tiến.

Chiến thuyền của đối phương lập tức rối tung cả lên, trên mặt thuyền thấy người người nhốn nháo chạy lung tung, không còn ra thể thống gì n

Từ Tử Lăng trong lòng thầm nghĩ, mình gặp tình cảnh đột biến như vậy cũng không biết ứng phó thế nào. Theo binh pháp mà nói, Lịch Hùng căn bản không nên đuổi theo, sai lầm của hắn là đối với Hưng Xương Long đã có ý khinh địch, lại vẫn nghĩ mình có nội gián tiếp ứng, cuối cùng không ngờ lại bị đưa vào cục diện bị động như vậy.

Hiện giờ đội thuyền địch nhân muốn quay đầu tháo chạy cũng không kịp nữa, cánh quân của Kinh Triệu liên minh và Nghiệm Thịnh Hành theo đường bộ tới đánh toàn bộ nhân mã còn ở quá xa, hơn nữa, đội thuyền bốn chiếc của địch do dòng nước chảy xiết và gió bắc thổi đã tiến sâu vào vòng vây, tốc độ cao lại trở thành nguyên nhân thất bại của bọn chúng.

Thanh la trên đội thuyền của Hưng Xương Long lại rộ lên, bốn chiếc thuyền ở hai bên bờ liền cùng lúc phóng hỏa tiễn và bắn đạn thạch, nhắm thẳng vào thân hai chiếc thuyền bên ngoài thuộc đội thuyền của địch.

Phía trước năm chiếc thuyền cũng đồng thời tấn công, từ đuôi thuyền xạ tên, bắn đá, triển khai phản kích địch nhân không hề nương tay.

Lịch Hùng đích thân chỉ huy cả bốn chiếc thuyền, có điều chỉ có thể cố gắng bắn đá chống lại đối phương phía trước mặt, đối với những mục tiêu ở hai bên sườn thì không có cách nào hoàn thủ. Hơn nữa Hưng Xương Long lại bố trí mỗi bên hai chiếc thuyền tập trung lực lượng tấn công một thuyền, tương quan lực lượng hai bên chênh lệch như vậy khiến hắn rơi vào cục diện chìa lưng cho người ta đánh.

Hỏa tiễn đạn thạch rơi như mưa xuống thuyền địch, thân thuyền lập tức nghiêng đi, còn nghe thấy tiếng gỗ vỡ nát, lửa cháy bừng bừng, hoàn toàn không còn khả năng hoàn kích nữa.

Bốc Đình mừng rỡ hét:

- Đuổi theo!

Tiếng trống trận vang lừng, bốn chiếc thuyền của Hưng Xương Long ở phía hai bờ liền tiến ra, lúc này bọn hắn cũng thôi không tiến về phía hạ du nữa mà quay ngược lại phía thuyền địch, hướng về phía sau phe địch mà công tới, đẩy địch nhân vào thế hiểm trước sau đều bị tấn công.

Đầu tiên là dùng hỏa tiễn thị uy, hai thuyền ở bờ bắc lợi dụng uy thế này tiến thẳng về phía địch nhân, từng đạo từng đạo hỏa tiễn vạch ngang bầu trời đêm rơi xuống thuyền địch. Lúc này cả bốn chiến thuyền của địch toàn bộ đã bị bao vây trong biển lửa trùng trùng, không còn chút năng lực phản kích nào nữa.

Đúng như Từ Tử Lăng đã đoán trước, Hưng Xương Long thu hoạch toàn thắng.

Có thể thấy so với tài trí can đảm của Từ Tử Lăng, cộng với kinh nghiệm chiến đấu của hắn, Lịch Hùng đương nhiên còn kém xa, ngay từ đầu đã bị Từ Tử Lăng xỏ mũi dắt đi rồi.

Thấy địch nhân hoảng loạn nhảy xuống nước cầu sinh, phía Hưng Xương Long sỹ khí như thác lũ, lại tiếp tục phóng tiễn đuổi theo giết sạch bọn địch đang lóp ngóp bơi giữa sông, dưới ánh lửa hồngấy máu nhuộm đỏ cả mặt nước.

Năm chiếc thuyền phía trước lúc này toàn bộ đã quay đầu lại, khẩn trương tham gia truy kích, bọn gã tuy cũng có tổn thất, nhưng có thể nói là không đáng kể.

Từ Tử Lăng đứng tại đầu thuyền, trong lòng thầm nghĩ mình đã trổ tài giúp đỡ Hưng Xương Long đánh bại liên quân của Kinh Triệu liên minh cùng Nghiễm Thịnh Hành, không biết sau này đối với hắn hậu quả thế nào?

*

Khấu Trọng được lão phu nhân sai tiểu tỳ Bảo Nhân dẫn gã tới phòng ngủ của Sa lão gia, tiến hành lần trị liệu thứ hai.

Ngoại trừ lão phu nhân và Bảo Nhân ra, còn có Sa Chỉ Tinh đang ở trong phòng, cô gái quý tộc này đưa cho hắn một cái hộp bằng đồng trên có chạm trổ văn tự cổ rất tinh xảo, nói:

- Đây là toàn bộ các loại kim châm mà tiên sinh yêu cầu.

Khấu Trọng tiếp lấy hộp đồng, ngồi xuống chiếc ghế đặc biệt dành cho gã ngay cạnh giường, thấy được tinh thần của lão gia tử lại xấu đi, mắt nhắm nghiền, rõ ràng là bệnh đã bước vào giai đoạn thập tử nhất sinh, trong lòng thầm giật mình.

Lão phu nhân lo lắng nói:

- Bắt đầu từ sáng nay, tinh thần của lão gia suy giảm trông thấy, không hiểu vì nguyên nhân gì

Trước con mắt đẹp của Sa Chỉ Tinh đang chăm chú nhìn, làm sao gã dám đàm luận bệnh tình, liền nói:

- Lão phu nhân cứ yên tâm, “Nhất chỉ đầu thiện” của ta vốn chỉ tạm thời làm bệnh không xấu thêm, chứ không có tác dụng lâu dài. Ta còn có “Kim châm đại pháp”, tất có khả năng trị dứt bệnh cho đại lão gia. Nhưng ta có một lời thỉnh cầu!

Lão phu nhân nói:

- Mạc đại phu xin cứ nói, vô luận là thù lao nhiều ít thế nào, chúng ta đều có thể chi trả được.

Khấu Trọng thầm nghĩ sau này mà không đào được Dương Công bảo khố, mình chuyển nghề biến thành thần y hành nghề tế thế, mở quán chữa bệnh xem ra lợi nhuận không ít.

Khấu Trọng

- Phu nhân hiểu lầm rồi! Bỉ nhân chỉ muốn một mình ở trong phòng, vì khi ta thi triển “Kim châm đại pháp” tuyệt không thể có sơ sót. Vì thế tối kỵ có người ở bên cạnh ảnh hưởng đến sự chuyên chú của ta. Việc này ngũ tiểu thư là người hiểu rõ nhất đúng không?!

Lão phu nhân gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, liền kéo người không tình nguyện nhất là Sa Chỉ Tinh và Bảo Nhân đi ra sau tấm bình phong ngăn cách giữa phòng trong và phòng ngoài.

Khấu Trọng hít một hơi dài, mở hộp đồng ra, thấy chín cây châm được sắp ngay ngắn bên trong, có cây đầu sắc nhọn, có cây lại như hình tròn, hình thức các loại không hề giống nhau

Gã giờ võ học tu vi đã tinh thâm, liền nhanh chóng phát xuất chân khí đánh giá từng loại kim châm, phối hợp các vị trí nông sâu khác nhau mà hiểu được công hiệu của từng loại. Trong lòng thầm mừng rỡ, bằng vào chân khí chuyên liệu thương của gã, lại thêm chín cây thần châm này, tất như hổ thêm cánh, nhất thời tự tin hẳn lên.

Đêm qua gã đã suy nghĩ suốt đêm, cuối cùng cũng nghĩ ra sách lược tốt nhất để trị liệu cho lão nhân gia, bây giờ lập tức xuất thủ tiến hành, bận rộn không nghỉ.

Mấy khắc thời gian này đối với Khấu Trọng mà nói là khoái sự trong đời gã, trôi qua rất nhanh. Nhưng đối với lão phu nhân và Sa Chỉ Tinh thì như dài hàng năm trời, vì thế khi Khấu Trọng gọi vào trong,

hai người không đợi nổi nữa vội vàng bước vào.

Thấy Khấu Trọng dương dương đắc ý ngang nhiên đứng bên cạnh giường, trên giường Sa lão gia sắc mặt đã cải thiện rõ rệt, đang ngủ rất ngon, không ngờ còn phát ra tiếng ngáy rất thoải mái nữa. Chỉ người mù mới không thấy bệnh tình của lão đã biến chuyển rất tốt.

Lão phu nhân cố nhiên là vạn lần cảm tạ thiên ân, Sa Chỉ Tinh đôi mắt đẹp ngạc nhiên nhìn gã trừng trừng, nhưng cũng vô cùng mừng rỡ.

Khấu Trọng ấn hộp đồng vào tay mỹ nữ, cười nhẹ nói:

- Lần tới khi nào cần, sẽ hỏi mượn tiểu thư để dùng tiếp.

Hết câu liền quay người đi ra, nói vọng lại

- Ta về phòng làm một giấc ngon lành đã, đến bữa tối thì gọi ta dậy nhé.

*

Thuyền đội lại ngược dòng sông tiến về phía tây, thẳng hướng tới Quan Trung.

Không khí thắng lợi bao trùm toàn bộ thuyền đội, tuy cả đêm không ngủ, nhưng người người tinh thần hưng phấn, vẫn ngồi bàn luận tình huống chiến đấu tối qua.

Bốc Đình mời đại công thần Từ Tử Lăng vào phòng mình, trước tiên là những lời cảm kích, sau đó vào chuyện chính nói:

- Một trận tối qua nhất định liên quân của Kinh Triệu liên minh và

Nghiễm Thịnh Hành tổn thất thảm trọng, trong một thời gian ngắn khó mà khôi phục nguyên khí, tới đây chúng ta dễ thở một chút rồi.

Từ Tử Lăng nói:

- Nhưng chuyện này sẽ khiến Dương Văn Can tức giận, lại vì danh dự của Kinh Triệu liên minh, hắn nhất định sẽ phản kích.

Bốc Đình lạnh giọng nói:

- Hắn muốn động đến ta cũng không dễ dàng đâu. Kinh Triệu liên minh của hắn là phường bất hảo, so với Quan Trung kiếm phái vẫn là hậu bối, đại sư huynh Đoạn Chí Huyền của ta là mãnh tướng của Thiên Sách phủ, nhiều năm cùng Tần Vương vào sinh ra tử, quan hệ thâm sâu. Ở quan ngoại mà nói, ai dám không nể mặt Tần Vương, dù là Lý Kiến Thành cũng dám làm gì? Ta đâu có sợ hắn

Tiếp đó vui vẻ nói:

- Huống chi chúng ta có thêm Mạc huynh gia nhập, giờ không sợ đối đầu trực diện với Nghiễm Thịnh Hành nữa. Ta vừa rồi thương lượng với tam tỉ phu (chồng của chị ba), quyết định trước tiên thưởng Mạc huynh năm mươi lượng hoàng kim, sau đó mỗi tháng hưởng năm lượng hoàng kim, cuối năm kết toán sẽ cùng chia lợi tức. Mạc huynh nếu như vẫn chưa vừa ý, xin cứ tự nhiên nói ra điều kiện, chúng ta tuyệt không từ chối đâu.

Từ Tử Lăng đương nhiên không thể cự tuyệt, lại càng không muốn để lộ mình không phải vì cầu tài mà đến, liền giả vờ vô cùng cảm kích, liên tục đa tạ.

Bốc Đình nói:

- Lương Cư Trung phản bội, lão vốn là người đứng đầu võ sư ở đây, giờ cái ghế đó dành cho Mạc huynh ngồi.

Từ Tử Lăng thành tâm nói:

- Chuyện đó vạn lần không thể, luận uy vọng tuổi tác, vị trí đó phải do Trần Lương huynh đảm nhiệm. Mạc Vi tất sẽ dốc toàn lực hỗ trợ ông ấy, xin Thất thiếu gia minh xét.

Bốc Đình ngạc nhiên nói:

- Không ngờ Mạc huynh lại khiêm nhượng như thế, có công không kiêu ngạo, nhưng những lời đó không phải là không có đạo lý, tạm thời cứ y theo lời của Mạc huynh đi.

Từ Tử Lăng tâm niệm chợt động nói:

- Nếu tôi đoán không sai, tranh đấu giữa chúng ta và Kinh Triệu liên minh, từ quan ngoại cho đến Quan Trung, cũng là đại biểu cho chuyện minh tranh ám đấu giữa phe Tần Vương phủ và phe của Thái Tử. Thất thiếu gia nếu không có ý kiến gì, tôi nguyện lưu lại Quan Trung ngoài việc coi sóc sinh ý của Hưng Xương Long chúng ta, còn tiện việc ứng phó địch nhân.

Bốc Đình động dung nói:

- Mạc huynh xem ra đã hiểu rõ mọi chuyện, ta và tam tỷ phu cũng có cùng suy nghĩ như vậy. May mắn là chúng ta sinh ý có khắp nơi, chỉ cần có thể giữ được tổng điếm và đại thương phòng ở Trường An, là việc kinh doanh sẽ không bị xáo trộn, ta và tam tỷ phu cũng sẽ ở lại Trường An một thời gian, Mạc huynh định không quay lại đây với chúng ta sao?

Từ Tử Lăng khẽ hít vào một hơi dài, chuyện quan trọng bây giờ là phải che giấu được thân phận, từ đó có thể âm thầm trợ giúp Lý Thế Dân một tay, cơ hội tốt như thế này đâu dễ có được.

Bên ngoài cửa sổ nước trôi cuồn cuộn về sau, nhưng tâm thần của hắn chỉ muốn bay ngay đến thành Trường An.

(

Chương 366: Thiên cổ đế đô

“Sơn hà thiên lí quốc

Thành khuyết cửu trọng môn

Bất đổ hoành đô tráng

An tri thiên tử tôn”

Tạm dịch:

“Nước non ngàn dặm bao la

Nơi thành chín cửa chính là thủ đô

Thành cao giữ vững cơ đồ

Nơi thiên tử ở, chúng dân hướng về”

Ngàn năm văn vật, đã hun đúc nên đế đô thiên thu này. Vị trí của Trường An thường được gọi là “Bát bách lý Tần Xuyên”, nằm ngay trên vùng bình nguyên của Quan Trung phía nam sông Hoàng Hà, các triều đại Chu, Tần, Hán, Tây Tấn, Tiền Triệu, Tiền Tấn, Hậu Tần, Tây Ngụy, Bắc Chu, Tùy và Đường đều đóng đô ở đây.

Phía nam là Tần Lĩnh sơn là mạch giữa của dãy Chung Nam sơn, rất cao và hùng vĩ, là bình phong thiên nhiên ở phía nam, khí thế kỳ vĩ huyền ảo, đúng là “núi non trải dài đến sông Vị Thủy, đỉnh núi vươn cao đến trời xanh”.

Phía bắc có Nghiêu sơn, Hoàng Long sơn, Tha Nga sơn, Lương sơn tất cả hợp thành một dãy núi trùng trùng điệp điệp ở phía bắc, làm nên thế đối chọi với dãy Tần Lĩnh.

Ngăn cách các dãy núi lớn là nơi giao nhau của các con sông. Trường An thành rộng lớn này có tám con sông Trung, Kính, VịQuế, Bá, Lễ, v.v…, chảy qua. Các sông này lấp lánh uốn lượn, đan xen vào nhau bao bọc lấy tòa thành, hình thành cục thế "bát thủy nhiễu Trường An" nổi tiếng. Những con sông này giống như huyết mạch, cung cấp tài nguyên sản vật phong phú cho Trường An, khiến cho Trường An lúc nào cũng sung túc. "Tần trung tự cổ đế vương châu", là nơi hội tụ mọi điều kiện thuận lợi về địa thế chiến lược và kinh tế, từ xưa đến về sau, người nào đoạt được Trường An sẽ có thanh thế của một đại quân chủ.

Tần Thủy Hoàng Doanh Chính sau khi dẹp được loạn cục chiến quốc, khai sáng ra cục diện đại thống nhất trung ương tập quyền. Đến đời Tây Hán, Trương Khiên mở mang quan hệ với Tây Vực, tạo ra con đường tơ lụa từ Trường An đi về phía Tây, thúc đẩy giao lưu văn hóa và kinh tế giữa Đông phương và Tây phương, thì Trường An trở nên thành lũy nổi danh tới cả ngoại quốc, là sợi dây liên kết văn minh Trung Hoa với văn minh bên ngoài. Kể từ lúc đó, chỉ còn Đông Đô Lạc Dương là còn có thể so sánh được với Tây Đô.

Sau khi Tùy triều kiến lập, sửa sang lại tân đô, uy thế của Trường An càng tăng lên. Đường triều kế tục công cuộc xây dựng đô thành, cái tên Trường An vốn có ý là "trường trì cửu an", nên chưa bao giờ việc xây dựng bị đình trệ, khiến cho tòa thành ngày cành hoành tráng mỹ lệ.

Trường An thành thời hai nhà Tùy, Đường gồm có ba bộ phận: ngoại quách thành (thành bao bên ngoài), cung thành và hoàng thành tổ

hợp thành. Cung thành và Hoàng thành nằm ở phía chính bắc, bên trong ngoại quách thành là các phường phía tả, hữu và phía nam của cung thành và hoàng thành. Ở giữa là Chu Tước đại nhai (đại lộ) phân chia tòa thành thành hai quận đông tây của Trường An.

Cung thành và Hoàng thành là nơi hoàng tộc Đường thất ại quách thành là nơi ở và sinh hoạt của bách tính, bố cục phân chia rất rõ ràng.

”Thiên bách gia tự vi kì cục

Thập nhị nhai như chủng thái điền”

(Tạm dịch nghĩa: Trăm nghìn ngôi nhà như bàn cờ; Mười hai con phố ngang dọc như vườn hoa.)

Trường An ngoại quách thành có tất cả mười một con đường theo hướng nam bắc, còn theo hướng đông tây có mười bốn con đường, ngang dọc giao nhau tạo nên một trăm mười khu phố trong ngoại quách thành. Trong số đó có ba con đường hướng nam bắc và ba con đường hướng đông tây là các con đường giao thông chủ đạo của thành Trường An. Con đường lớn nhất và phồn hoa nhất chính là Chu Tước đại nhai, rộng bốn mươi trượng. Xem ra không thua gì Thiên nhai ở Lạc Dương, tuy thực sự vẫn chưa rộng bằng, nhưng quy mô to lớn cũng khó tưởng tượng.

Trường An ngoài Chu Tước đại nhai, nổi tiếng nhất là Đô Hội thị và Lợi Nhân thị phía đông nam và tây nam hoàng thành, lần lượt chiếm lấy hai vị trí này. Trong hai khu này có bốn con đường, giao nhau hình thành bố cục như miệng giếng, chia toàn bộ khu vực này thành chín khu nhỏ, mỗi khu bốn mặt đều là mặt đường, các cửa hàng của đủ mọi ngành nghề đều quay mặt ra đường để buôn bán làm ăn. Bên trong mỗi khu đều có các con đường nhỏ để tiện đi lại trong khu. Đô

Hội thị và Lợi Nhân thị là hai nơi nhiệt náo nhất trong thành Trường An, tửu lầu, quán ăn mở cửa bán hàng suốt ngày đêm, có thể nói thiên đường phồn hoa này của thành Trường An không hề có khái niệm đêm ngày.

o0o

Từ Tử Lăng theo Bốc Đình và Điền Tam Đường qua ngả Minh Đức môn an toàn nhập thành, bước chân trên Chu Tước đại nhai, liền bị khí thế thâm sâu hùng vĩ của một đô thành chấn nhiếp, liền nghĩ ở một nơi như thế này mà muốn đào Dương Công bảo khố lên chuyển đi, không nói cũng biết là khó khăn đến chừng nào rồi.

Khi đi trên con đường là trục nối liền nam bắc thành Trường An này, trong lòng vô cùng cảm khái, nhớ lại mình đã trải qua biết bao khó khăn hiểm trở, cuối cùng cũng đặt chân được đến nơi này, loại cảm giác đó khó mà nói thành lời được.

Để dẫn nước, hai bên các con đường lớn trong thành đều là các con kênh dẫn nước nhỏ, tại vị trí giao nhau giữa đường bộ và kênh dẫn nước là những thạch kiều, đây là kiến trúc rất đặc sắc của thành Trường An. Hai bên đường lớn còn trồng cây cổ thụ, bất quá lúc này là giữa mùa đông, các tán cây đều bị phủ một lớp tuyết dày, khiến người ta cảm thụ sâu sắc thời tiết lạnh lẽo của mùa đông.

Nhưng trời đông lạnh lẽo này cũng không làm tổn hại gì đến sự phồn hoa của Trường An. Trên đường xe ngựa đi lại, người đi bộ nườm nượp, sự nhiệt náo không kém Lạc Dương chút nào.

Chủ điếm của Hưng Xương Long ở Trường An đặt ở Đô Hội thị phía đông nam hoàng thành, ngoài ra có ba cửa hàng lớn phân ra ở Hòa Bình phường góc tây nam cùng Đôn Hóa phường góc đông nam ngoại quách thành.

ốc Đình phân phó Trần Lương phụ trách khuân muối vào kho xong, liền cùng Điền Tam Đường dẫn Từ Tử Lăng về chủ điếm, có thể thấy hắn với Từ Tử Lăng vô cùng kính trọng.

Hai bên Chu Tước đại nhai vô luận là cửa hàng hay nhà dân, theo quy định của triều đình đều phải xây thành những đại trạch viện (nhà lớn), nhà cửa san sát nhưng đều có sân rất rộng. Nhà của dân thường thì sơn tường màu trắng, có cấu trúc xen kẽ nhau. Phía trước có cửa gỗ lớn, tường cao nhà sâu, có đường chạy vào trong, cực kỳ yên tĩnh bình hòa, khác hắn sự nhiệt náo ở ngoài đường lớn.

Những nhà phú hộ thì cực kỳ hoa lệ nguy nga, rõ ràng được tận tâm tư kỹ xảo trang trí điểm phô, mái nhà cái thẳng cái cong, quy pháp bất đồng nhưng đều được điêu khắc rất đẹp và tỉ mỉ. Con mắt của Từ Tử Lăng được chân truyền kiến trúc học từ Lỗ Diệu Tử, nay thấy được những kiến trúc tinh xảo như vậy vô cùng phấn khởi, cảm giác hết sức mới mẻ.

Thời gian cũng không còn sớm, trước mặt đã thấy Chu Tước môn của hoàng thành. Theo sau Bốc Đình và Điền Tam Đương, Từ Tử Lăng cưỡi ngựa đi vào Quang Minh đại nhai là con đường đi từ phía đông Xuân Minh môn sang phía tây Kim Quang môn. Ánh sáng trời chiều đang tắt dần, mọi người liền nhanh chóng đi tới khu chợ phía đông nằm trong Đô Hội thị.

o0o

Khấu Trọng được mời đến ăn bữa tối, ngồi quanh bàn ngoại trừ Sa gia tam huynh đệ, Sa Thành Tựu, Sa Thành Công và Sa Thành Đức, còn có Sa Phúc, Trần Lai Mãn cùng một người nữa tên là Mao Thế Xương.

Mao Thế Xương có thân hình tầm thước, có thể thấy lưng hổ vai gấu, bộ cước trầm ổn, nhất định là cao thủ sở trường ngạnh công, là Sa gia thủ tịch hộ viện võ sư. Hắn khoảng bốn mươi tuổi, xem ra trước đây cũng có vị trí trên giang hồ, rất ít nói khiến người ta khó gần, tuy vậy thỉnh thoảng lại lộ xuất một nụ cười thân thiện.

Nhưng người đối với gã thân thiện nhất vẫn là tam thiếu gia Sa Thành Đức, Trần Lai Mãn và Sa Phúc, những người khác thì không như vậy. Đại thiếu gia Sa Thành Tựu vẫn khách khí giữ nguyên khoảng cách, tuy nhiên cũng đã không còn lạnh nhạt nữa. Chỉ có kẻ kiêu căng nhị thiếu gia Sa Thành Công thái độ tuy đã cố che giấu nhưng vẫn thể hiện thần sắc khinh miệt ban đầu của hắn đối với Khấu Trọng.

Sau khi tỳ nữ rót mỹ tửu đầy đủ, đại thiếu gia đứng dậy giới thiệu mọi người một lượt xong, cười nhẹ nói:

- Y thuật của Mạc tiên sinh thật cao minh, khiến người ta phải kính phục. Không dấu tiên sinh, gia phụ từ khi mắc bệnh đến nay, ở Lạc Dương đã cậy nhờ rất nhiều danh y, nhưng bệnh tình không khởi sắc chút nào. Nay tiên sinh chỉ tốn có hai ngày công phu mà gia phụ đã như thoát thai hoán cốt, đã có thể ăn cơm, đi lại, nói chuyện như thường. Y thuật của tiên sinh đúng là thần diệu kỳ ảo.

Tam thiếu gia Sa Thành Đức tỏ ra lo lắng hỏi:

- Cuối cùng là gia phụ mắc phải chứng bệnh gì? Theo phán đoán của Mạc tiên sinh, cần bao lâu mới có thể hoàn toàn phục nguyên?

Khấu Trọng thầm tính toán thời gian phát của lão gia, thấy đúng vào lúc ở Lạc Dương, Vương Thế Sung và Độc Cô phiệt tranh đấu với nhau, nay Sa gia toàn bộ rời nhà vào Quan Trung, từ đó có thể biết được Sa gia và Độc Cô phiệt không nhiều thì ít cũng phải có quan

hệ, trong lòng đã có chủ kiến, liền nghiêm mặt nói:

- Bệnh của lão gia không phải là thương hàn, mà do suy tư động não quá độ ứ kết thành bệnh, tâm ức ắt khí kết, như vậy dùng thuốc không linh nghiệm. Vì thế ta không dùng thuốc mà dùng châm để hoạt huyết hành khí, hiệu quả như thần. Hầy à! Kỳ thật ta cũng chưa nghĩ ra cách nào hiệu quả với bệnh này ngoài cách dùng châm cứu nữa.

Sa Phúc lúc này đã tâm phục khẩu phục nói:

- Mạc tiên sinh cũng giống như lệnh thúc vô cùng khiêm tốn, có công mà không nhận, thật là khó lắm thay.

Nhị thiếu gia Sa Thành Công hỏi:

- Hiện nay tiên sinh định vào Quan Trung, có phải muốn mở quán chữa bệnh, đại triển sở trường?

Khấu Trọng thầm nghĩ giờ mà nói ra mục đích chân chính của mình khi vào Trường An, bảo đảm dọa cho hắn sợ chết ngất ra đây luôn.

Liền cười đáp:

- Tôi không hề có mục đích hay mong muốn gì, chỉ là tuân theo lời dặn của gia thúc, đi du lịch tứ xứ để tăng thêm hiểu biết kiến văn mà thôi.

Mao Thế Xương cười nhẹ nói:

- Ta thấy khí độ tiên sinh trầm tĩnh, thể chất lại cao lớn uy vũ, đao bất ly thân, hiển nhiên thân hoài tuyệt học, võ công của tiên sinh có phải cũng được chân truyền từ lệnh thúc.

Trần Lai Mãn vui vẻ kể:

- Đúng là tiên sinh thân hoài tuyệt kỹ thật, chúng ta đã từng được xem qua, hôm đó tiên sinh xuất thủ, chỉ hai chiêu đã bắt sống được gian đồ Mã Hứa Nhiên, nếu không phải nhất lưu cao thủ sao làm được như vậy chứ.

Kỳ quái là Sa Thành Tựu và Sa Thành Công đối với việc này không hề biết tý gì, liên tục truy vấn, nghe xong không thể không biến sắc, từ đó thái độ của nhị thiếu gia Sa Thành Công đối với hắn đã thân thiện hơn trước rất nhiều.

Khấu Trọng không nhịn được hỏi:

- Sau đó gã họ Mã đó thế nào? Vì lý do gì mà cùng Tiểu Châu hạ độc hại một đứa bé như vậy?

Tam thiếu gia Sa Thành Đức lộ vẻ hối tiếc nói:

- Đêm đó sau khi tiên sinh và lệnh thúc rời khỏi, Mã Hứa Nhiên tự cắt dây trói trốn thoát, lại đem được cả Tiểu Châu theo, vì thế đến giờ chúng ta vẫn không biết bọn chúng đang ở đâu.

Sa Thành Tựu tỏ vẻ không vui nói:

- Chuyện nghiêm trọng như vậy, sao không báo cáo với ta?

Sa Thành Đức nói:

- Đại ca xin đừng trách tiểu đệ, sau đó cha lâm bệnh nặng, tiểu đệ thấy không tiện nói rõ

Mao Thế Xương thấy vậy liền chuyển sang đề tài khác nói:

- Mạc tiên sinh đã giỏi y thuật, võ công lại thâm ảo, sau khi đến Quan Trung tất sẽ phát huy được hết khả năng, chén này trước tiên xin chúc Mạc tiên sinh mã đáo công thành.

Tất cả cùng nâng chén.

Chúng nhân liên tục nâng chén chúc rượu nhau, khiến cho không khí càng lúc càng sảng khoái.

Sa Thành Tựu thân thiết nói:

- Tiên sinh sau khi tới Quan Trung hành nghề y, khẳng định vô số người sẽ được cứu giúp, bây giờ chúng ta cùng nâng chén chúc tiên sinh một lần nữa, chúc tiên sinh thanh danh canh thịnh, đức truyền tứ phương.

Khấu Trọng trong lòng kêu khổ, nếu đúng là như thế, thì thật sự hắn đại họa lâm đầu đến nơi.

Sa Thành Tựu không biết lấy ở đâu ra một bao lớn trong toàn kim đỉnh ngân lượng đặt trước mặt Khấu Trọng, vui vẻ nói:

- Chỗ này có chút ít để cảm tạ tiên sinh đã trị bệnh cho gia phụ, một chút tâm ý nhỏ nhặt của chúng tôi, vạn lần xin tiên sinh đừng từ chối.

Khấu Trọng trong túi cũng chẳng còn mấy ngân lượng, thấy vậy bèn giả vẻ nửa muốn nửa không tiếp nhận, lập tức không khí vui vẻ, mọi người nói chuyện cười đùa rôm rả. Đồng thời gã chợt nghĩ nếu Sa gia không còn coi hắn là người ngoài, đối với chuyện và Quan Trung tầm bảo sẽ có lợi ích rất lớn.

Bữa tối vui vẻ cuối cùng cũng kết thúc, nhị thiếu gia Sa Thành Công tự mình đưa hắn về phòng, hạ giọng nói:

- Ta có một tiểu thiếp bị đau đầu kinh niên, không hiểu bệnh đó có khả năng chữa trị được không?

Khấu Trọng vô cùng tự tin, vỗ vai hắn một cái thật mạnh nói:

- Chuyện đó cứ giao cho ta, sáng mai chữa cho lão gia xong, ta sẽ vì nhị thiếu gia mà trị bệnh cho phu nhân.

Sa Thành Công mừng lắm, vạn tạ thiên ân rồi đi khỏi.

Khấu Trọng khép cửa lại, đứng dựa vào cửa, nắm tay nghiến răng, trong lòng hạ quyết tâm. Dựa vào chân khí của Trường Sinh quyết và "Kim châm đại pháp", biến con bà nó thành Mạc gì gì thần y, tự mình sáng tác nghiên cứu ra y thuật. Chỉ cần ẩn trong thân phận này, hắn có thể an tâm mà đi lại trong thành Trường An, khiến cho người khác chẳng thể nào đoán ra được thân phận chân chính của hắn được.

Hắn cũng phải sửa đổi lại trang phục rồi cải biến âm thanh giọng nói, cùng tư thái tập quán đi đứng nằm ngồi. Tất cả mọi biến hóa này phải cẩn thận không để người trong Sa gia phát giác ra. Chỉ cần đến ba ngày sau khi tiến vào Quan Trung, hắn sẽ trở thành một con người hoàn toàn khác.

o0o

Tổng đicủa Hưng Xương Long ở Trường An do Bốc Kiệt, thứ tử của Bốc gia chủ trì đại cục. Người này thân hình cao lớn, phong độ tiêu sái, trang phục gọn ghẽ, lời nói chừng mực, không biết võ công nhưng lại sở trường trong giao tế tiếp khách. Hắn nghe tin chuyến hàng chở muối đã an toàn chuyển tới liền chạy ra đón.

Ngay sau đó, một bữa tiệc được dọn ra tại phòng khách lớn để Bốc Đình, Điền Tam Đường và Từ Tử Lăng tẩy trần, do chính chủ lý tài vụ Bốc Liêm, phụ trách lương tiền và mua bán, ở tổng điếm của Bốc Kiệt, đồng thời là thân thúc của Bốc Đình, ngoài ra còn có hai võ sư Tiếu Tu Minh và Tạ Gia Vinh đích thân chăm sóc mời mọc. Hai người này là sư huynh của Bốc Đình ở Quan Trung kiếm phái. Tạ Gia Vinh là người rất nổi tiếng ở Trường An. Có thể thấy Bốc gia ở Quan Trung giao du rất rộng, hẳn đã là ma xó ở chốn này.

Sau khi nghe kể lại chuyện liên quân của Kinh Triệu liên minh và Nghiễm Thịnh Hành toàn quân tan rã, Bốc Kiệt và những người khác vô cùng kinh ngạc.

Điền Tam Đường nói:

- Hôm đó đều nhờ vào Mạc lão sư đây đã khám phá ra âm mưu của gian tặc Lương Cư Trung, sau lại bày ra diệu kế phá tan quân địch, nếu không trong tình thế đó, khó mà an toàn vận chuyển toàn bộ hàng hóa đến đây.

Bốc Kiệt nghe rồi nhìn sang Từ Tử Lăng, liên mồm tán dương.

Bốc Kiệt lại hỏi Bốc Đình:

- Các người định xử lý bọn gian tặc đó thế nào?

Điền Tam Đường cười lạnh nói:

- Bọn đó không thể nào giữ lại hoặc cầm tù được, bởi chúng ta không muốn tiết lộ bản lĩnh chân chính của Mạc lão sư, cứ để như vậy có thể hư hư thật thật dạy cho chúng một bài học nữa.

Kỳ thật đó là thỉnh cầu của Từ Tử Lăng khi Bốc Đình đề nghị hắn gia nhập Hưng Xương Long trong vòng một năm, gã tính rằng trong thời gian đó nếu có người điều tra thân phận gã, thì cũng có thể xóa hết mọi nghi ngờ.

Bốc Kiệt đồng ý nói:

- Chuyện này vô cùng trọng yếu, Kinh Triệu liên minh chắc chắn không chịu bỏ qua đâu, Mạc lão sư là vũ khí bí mật của Hưng Xương Long chúng ta. Giờ chúng ta phải thống nhất lời nói, nếu có người muốn tra vấn, sẽ không để lộ ra sơ hở.

Sau khi Điền Tam Đường đưa ra sách lược và chỉnh lý thống nhất cách giải thích thân phận của Từ Tử Lăng, mọi người đều gật đầu đồng ý.

Bốc Đình hỏi:

- Hiện giờ tình huống ở Trường An thế nào?

Bốc Kiệt liền tỏ vẻ lo lắng, thở dài nói:

- Chúng ta và Tần Vương hiện giờ tình thế rất khó khăn. Sau khi Tần Vương đánh bại phụ tử Tiết Cử thì Tần Vương đã biến thành cái gai trong mắt thái tử. Kiến Thành thái tử để đối phó với Tần Vương đã dung túng cho Tề Vương Nguyên Cát làm loạn. Sau đó bày ra ba sách lược, đầu tiên tỏ ra cung kính phi tần của hoàng thượng để có thêm nội viện. Do Tần Vương quanh năm chinh chiến bên ngoài nên xa mặt cách lòng, hơn nữa Tần Vương cũng không quan tâm đến bọn phi tần hậu cung, khiến cho bọn phi tần được hoàng thượng sủng ái là Trương Tiệp dư và Duẫn Đức phi đều một lòng hướng tới Kiến Thành thái tử, trước mặt Hoàng thượng bàn luận thị phi, khiến Hoàng thượng sinh lòng nghi kỵ Tần Vương, tình thế này khiến mọi

người vô cùng lo lắng.

Có thể thấy người trong triều đình chống lưng cho Hưng Xương Long chính là Tần Vương phủ, Lý Thế Dân mà bị lật đổ đối với bọn họ cũng là chuyện chẳng lành.

Từ Tử Lăng căn bản chỉ muốn trong bộ dạng Nhạc Sơn đến gặp Lý Uyên, không muốn gây thêm chuyện, nhưng sau khi nghe tình thế hết sức bất lợi của Lý Thế Dân, chợt nghĩ ra một cách khác.

Hắn thân tại Trường An, cứ xem tình huống này, không thể mười phần tự tin khẳng định Khấu Trọng sẽ đào được Dương Công bảo khố mang đi. Nếu chuyện này xảy ra, hắn phải vì hạnh phúc của bách tính, âm thầm giúp đỡ Lý Thế Dân một tay, vì thiên hạ thương sinh mà dựng nên một minh quân có thể đem lại cục diện “Trường trì cửu an”. Chỉ cần hóa thân thành Bá Đao Nhạc Sơn, hắn sẽ có cơ hội tiếp xúc Lý Uyên, xem ra có thể vì Lý Thế Dân xuất lực một phen.

Điền Tam Đường tiếp tục truy vấn:

- Đại công tử nói bọn chúng có ba sách lược, vậy hai sách lược kia là gì?

Tiếu Tu Minh lạnh giọng nói:

- Đương nhiên là ường thực lực. Ngoài Lý Mật và Độc Cô phiệt vừa quy hàng, Nam Hải phái cũng công nhiên quy phục Lý Kiến Thành, hắn lại còn có quan hệ với bọn người Đột Quyết, khiến cho Trường Lâm quân của Lý Kiến Thành thực lực đại tăng, sau đó còn câu kết với Dương Văn Can. Thiên Sách phủ của Tần Vương giờ đã bị coi nhẹ. Còn sách lược thứ ba là tiếp tục sách lược thứ hai, sử dụng uy bách lợi dụ mà chiêu hồi bộ hạ của Tần Vương. Đại sư huynh hôm qua tố cáo với ta, nói Kiến Thành thái tử dùng rất nhiều vàng bạc để

dụ dỗ, thủ đoạn ti bỉ vô cùng.

Bốc Đình nhíu mày nói:

- Nói như thế, cục diện đối với Tần Vương vô cùng bất lợi, có thể thấy đại họa không sớm thì muộn sẽ đến.

Lúc này hạ nhân vào báo, Đoạn Chí Huyền đã đến.

Chúng nhân vội vàng đứng dậy đón, vô luận Đoạn Chí Huyền đến với thân phận là trọng thần của Thiên Sách phủ hay là đại đệ tử của Quan Trung kiếm phái, khẳng định là đã xảy ra chuyện không nhỏ.

Đoạn Chí Huyền khoảng ba lăm ba sáu tuổi, thân người cao lớn tráng kiện, vô luận vai, đầu, chưởng chỉ, bất cứ bộ phận nào cũng đều tỏ ra tinh hoa nội liễm, không hổ là cao thủ dũng tướng nổi danh của Thiên Sách phủ.

Hắn rõ ràng đối với Bốc Kiệt, Bốc Đình đã quá thân thiết không cần phải khách khí, liền ngồi luôn xuống nói:

- Ta vừa thu thập được tin tức, bọn người của Kinh Triệu liên minh và Nghiễm Thịnh Hành mai phục đột kích các ngươi lúc vừa mới nhập quan, nhưng Lịch HùKinh Triệu liên minh lại trúng tên vào vai thụ thương, sao lại có chuyện kỳ lạ như vậy?

Bốc Kiệt vui vẻ nói:

- Tin tức của đại sư huynh thật là nhanh nhẹn đó, sự thật quả đúng như vậy.

Mục quang của Đoạn Chí Huyền lúc này nhìn thấy Từ Tử Lăng liền hỏi:

- Vị này là …?

Điền Tam Đường nói:

- Đây là Mạc lão sư, kiếm pháp rất cao minh, chúng ta đêm qua đánh bại được địch nhân, toàn là nhờ vào ông ấy khui ra nội gian của địch nhân là Lương Cư Trung, nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Nghe xong Đoạn Chí Huyền liền nhìn Từ Tử Lăng bằng con mắt khác.

Từ Tử Lăng cười cười nói:

- Tôi cũng vì Điền gia mà xuất lực thôi, nếu như cứ bôn tẩu mãi trên giang hồ, không đến Quan Trung, thì làm sao có cơ hội gặp được Đoạn gia ở đây!

Thần sắc của Đoạn Chí Huyền liền giãn ra, thoải mái hẳn lên.

Điền Tam Đường và mấy người kia lúc đầu không có ý giấu diếm Đoạn Chí Huyền về thân phận của gã, bất quá thấy Từ Tử Lăng nói như vậy, đành phải té mù theo mưa, để cho sự việc càng mù mờ càng tốt.

Từ Tử Lăng biết nếu mình không nói như vậy, chẳng may bị Đoạn Chí Huyền biết được hắn nhập quan rồi mới gia nhập Hưng Xương Long, không chừng sẽ sinh lòng nghi ngờ.

Đoạn Chí Huyền cười ha ha nói:

- Hảo! Một trận đó đã làm nhuệ khí của Dương Văn Can tiêu tan, thật

là khoái sự trong đời người. Dương Văn Can đã không nể mặt chúng ta, từ nay chúng ta cũng không cần phải khách khí với hắn nữa.

Rồi lại nói tiếp:

- Đỗ công đối với chuyến hàng muối của các ngươi tối qua đến Quan Trung cực kỳ vui mừng. Việc này đã khiến cho hy vọng đầu cơ tích trữ nâng giá của Nghiễm Thịnh Hành tan như bèo bọt. Đỗ công đặc biệt nói riêng với ta, hy vọng các ngươi có thể tung hàng ra để giảm giá muối xuống.

Từ Tử Lăng đối với người được gọi là Đỗ công này phát sinh hảo cảm, liền hỏi Điền Tam Đường ngồi bên cạnh, biết được Đỗ công chính là Đỗ Như Hối, mưu thần quân sư của Thiên Sách phủ.

Bốc Kiệt liền đáp:

- Ý tứ của Đỗ công như thế, chúng ta đương nhiên sẽ làm theo.

Đoạn Chí Huyền nâng cốc chúc rượu, uống được ba tuần rượu, vui vẻ nói:

- Hưng Xương Long đã phá hỏng chuyện làm ăn của bọn Nghiễm Thịnh Hành, truyện này đã truyền đến tai của Tần Vương, xem ra ta sẽ phải sắp xếp để các ngườing ấy.

Sắc mặt Bốc Đình, Bốc Kiệt, Điền Tam Đường lập tức cực kỳ mừng rỡ, tưởng như muốn nhảy cẫng lên, nếu có thể lọt vào mắt xanh của Tần Vương, đối với họ thật vô cùng vinh hạnh, huống chi lại còn được gặp mặt.

Đoạn Chí Huyền nói tiếp:

- Bây giờ để ta dẫn tiểu Đình và Tam Đường đến gặp Đỗ Công trước, giải quyết chuyện hạ giá muối. Tu Minh ở đây phải làm tốt trách nhiệm chủ nhà, tiếp đãi Mạc huynh đấy.

Từ Tử Lăng nói:

- Đoạn gia quá khách khí rồi! Có điều ta phải đi tìm một vị bằng hữu ở đây, không làm phiền Tiếu huynh nữa.

Tiếu Tu Minh cười nói:

- Chắc huynh chưa thuộc đường xá ở đây, để tiểu đệ làm hướng đạo cho.

Người Từ Tử Lăng muốn gặp đương nhiên là Lôi Cửu Chỉ, nhưng không tiện chối từ, đành phải đồng ý.

Chuyến này đến Trường An tầm bảo, bắt đầu từ giờ phút này, chỉ cần đợi Khấu Trọng nhập thành là có thể triển khai hành động.

Lần đầu tiên từ khi đến Trường An, Từ Tử Lăng bỗng thấy việc này có chút ý nghĩa và thú vị.

Chương 367: Dược mã kiều đầu

Được Tạ Gia Vinh và Tiếu Tư Minh đi kèm hai bên, Từ Tử Lăng ra khỏi khách điếm, vừa đặt chân lên đường lớn đã thấy nó cực kỳ phồn thịnh hưng vượng, ánh đèn lồng chiếu sáng như ban ngày, không hổ danh là thông đạo náo nhiệt nhất của khu phố buôn bán này.

Bốn con đường chính đều được bao phủ bằng các hàng quán cửa hiệu, ngoại trừ các cửa hàng bán sản vật địa phương ra, không gì là không có, tửu lầu thực điếm mọc dày đặc ở hai bên đường. Người bộ hành nào đi qua cũng được chào mời, vô cùng nhiệt náo. Do Bốc Đình đã đặc biệt phân phó, hai người đối với Từ Tử Lăng cẩn thận chiếu cố, vô cùng nhiệt tình. Đi trên con đường được lát bằng những tấm đá vuông vức ngay ngắn, Từ Tử Lăng phóng mắt nhìn tứ phía, thấy trước sau mình dòng người chen chúc chuyển động, liền thấy có cảm giác thành Trường An khí vượng, hưng thịnh và thái bình.

Tiếu Tư Minh hỏi:

- Vừa rồi nghe Mạc huynh nói, xem ra ở Trường An cũng có người quen biết, không biết quý tính đNi danh là gì? Nhà ở chỗ nào? Nói ra xem chúng tôi có giúp được một tay không?

Từ Tử Lăng giữ vẻ mặt thản nhiên, đáp:

- Bằng hữu của ta có tên là Lôi Cửu Chỉ, đã đến Trường An trước tiểu đệ nhiều ngày, có dặn lại là sẽ ở Đông Lai khách sạn trên Chu Tước đại nhai gần Hoàng thành.

Tạ Gia Vinh động dung nói:

- Thì ra là người được kêu là “Bắc Lôi Nam Hương”,Lôi Cửu Chỉ. Người này đổ thuật vang danh thiên hạ, đã từng thách đấu đổ thuật với Đại Tiên Hồ Phật ở Minh Đường Oa, bại ở trận cuối cùng, chuyện năm đó chấn động vô cùng.

Từ Tử Lăng giờ mới biết năm đó Lôi Cửu Chỉ đã thua Hồ Phật. Bất đồ nhớ lại nữ nhân mỹ lệ Hồ Tiểu Tiên, con gái của Hồ Phật, trong lòng không muốn nói chuyện tiếp nữa, liền chuyển sang chuyện khác. Tử Lăng trỏ tay vào một ngôi nhà có kiến trúc hoành tráng ở trung tâm Đông Thị hỏi:

- Nơi đó là nơi nào?

Tiếu Tư Minh nói:

- Đó là Đông thị thự, là nơi quản lý toàn bộ công việc mua bán ở khu phía đông. Phàm là tiêu chuẩn hàng hóa, hàng giả hàng thật, thô chế lạm tạo, thiếu cân thiếu lượng, đều phải qua nơi đó để tra ra sự thật, sau đó thu hồi hoặc quy trách nhiệm cho chủ hàng. Vô luận là Đông thị hay Tây thị, đều phải dùng tiền hoặc vàng do thống nhất chế tác để cung ứng, nghiêm cấm tự chế, đồng thời vật giá ở nơi này đều do bọn họ định đoạt. Nơi này vốn do Tần Vương phủ

dựng nên để ích nước lợi dân. Bây giờ Nghiễm Thịnh Hành muốn chi phối hoạt động này thì phải qua mặt được Hưng Xương Long, qua đó bọn chúng đẩy cao giá muối, thu lợi để nhét đầy túi riêng. Tất cả là do có Kiến Thành thái tử ở sau chống lưng, nhưng thật ra đó cũng là tiền chu cấp chi dụng choTrường Lâm quân,nội việc này cũng khiến người ta căm phẫn.

Từ Tử Lăng giờ đã thực sự hiểu rõ đằng sau chuyện tranh đấu giữa Nghiễm Thịnh Hành và Hưng Xương Long quan hệ vô cùng trọng đại. Có thể nói là cuộc đấu giữa trung thần và gian thần, không thể mập mờ,vì thế càng khiến hắn quyết tâm giúp đỡ Lý Thế Dân. Ở vào tình thế này, càng hiểu hơn tại sao Sư Phi Huyên lại lựa chọn minh quân tương lai là Lý Thế Dân mà không là Khấu Trọng.

Tạ Gia Vinh nói:

- Trên Đông thị thự và Tây thị thự là Tổng nhi thự, quản lý cả hai khu buôn bán. Trong Đông thị có tất cả năm khu buôn bán, phân ra làm hai trăm doanh cửa hàng và ngành nghề, có thể nói là chưa từng có tiền lệ.

Từ Tử Lăng nghe mà há miệng thè lưỡi, lại thấy bốn con đường thông thẳng với tám cửa chợ lớn, vô cùng phồn hoa tấp nập. Đây chính là đại diện cho khí thế như mặt trời trên cao của Lý phiệt, đồng thời cũng thấy Vương Thế Sung ở Đông đô Lạc Dương rõ ràng còn kém xa. Ba người lúc này đi ngang qua một cửa hàng tơ lụa, Tiếu Tư Minh vui vẻ nói:

- Trường An nổi tiếng nhất là tơ lụa và đàng bạc, trong đó tơ lụa vang danh thiên hạ, thường có câu “Nam Sơn thụ tẫn, chức quyên bất kiệt” (tơ lụa ở Nam Sơn, trơn mềm không dính bụi), những mặt hàng tơ lụa hảo hạng nhất được nhà nước và quan phủ quản lý, thường được dùng để cung ứng cho các quý phi và hơn hai trăm cung nữ trong cung.

Tạ Gia Vinh chỉ vào đoạn vải đang được người bán hàng giới thiệu, nói:

- Những hoa văn trên tấm vải kia được tạo màu theo phương pháp nhuộm ẩn. Đầu tiên các hoa văn khác nhau thêu bằng kim chỉ, khi

nhuộm những hoa văn này không được tiếp xúc với chất nhuộm, sau khi nhuộm xong, hoa văn vẫn bảo lưu nguyên sắc, lại càng nổi bật lên nhiều lần. Từ Tử Lăng lúc này rất vui vẻ, hứng thú vừa nghe vừa xem, thuận miệng nói:

- Những cửa hàng này thường đóng cửa lúc nào?

Tiếu Tư Minh nói:

- Bình thường thì giờ này đóng cửa rồi. Bất quá đã gần cuối năm, người nào cũng muốn có một năm mới tốt lành nên những người ở phụ cận Trường An đều đến đây sắm sửa. Vì thế giờ bán hàng được kéo dài thêm.

Tạ Gia Vinh hạ giọng nói nhỏ:

- Cố Thiên Chương xem ra chắc chắn sẽ tổ chức tấn công nữa. Trước mắt có thể thấy tuy quan nội, quan ngoại có hàng trăm nhà buôn muối, những chủ yếu vẫn là Hưng Xương Long của chúng ta và Nghiễm Thịnh Hành của hắn, gần nửa số muối cho kinh thành được cung ứng bởi hai nhà. Hiện tại, thiên hạ bất ổn, quần hùng cát cứ, đạo tặc hoành hành, không những một cân một lượng muối mà ngay cả người đi lại cũng khó khăn. Chỉ cần phía nam hoặc vùng duyên hải

có chuyện xảy ra, là ở đây lập tức muối sẽ hết hàng, giá cả có thể leo thang đắt như vàng. Bởi vậy Tần Vương phủ rất coi trọng việc cung ứng muối, vì việc này ảnh hưởng đến cuộc sống của dân chúng rất lớn.

Từ Tử Lăng nhớ lại hồi trước, mình và Khấu Trọng cũng từng vận chuyển muối lậu. Lại nhớ đến trong bốn huynh đệ Song Long bang, ba người bị Âm Quý phái hại chết, thù cũ hận mới, tất cả đều hiện lại

trong trí óc.

Ba người ra khỏi cửa bắc của Đô Hội thị đi vào Quang Minh đại nhai, con đường nối Xuân Minh môn và Kim Quang môn, nhằm thẳng hướng Hoàng thành mà đi.

Tiêu Tư Minh cười nói:

- Hai bên tả hữu Hoàng cung đều là nhà quyền quý hoặc cự phú, mục đích là muốn gần gũi Hoàng thất. Nhà cửa đều được sửa sang lại, chỗ này cũng tiện việc mua bán đi lại, vì thế trong các phường ở phía bắc Đông Tây lưỡng thị, nơi đây được gọi là Kim phường.

Xe ngựa đi lại trên Quang Minh đại nhai được trang trí cực kỳ lộng lẫy, trong khi người đi bộ ăn mặc đẹp đẽ. Tiếu Tư Minh lại chỉ những trạch viện to lớn được bao quanh bởi những hàng trúc cao, lầu các nguy nga. Có thể thấy lời nói vừa rồi không hề khoa trương. Dọc đường đi, những điểm giao thông quan trọng của Trường An đều được Đường binh canh gác, giới ị thâm nghiêm. Xem thì rất bình thường nhưng nếu tiếp cận hoàng thành thì cấm quân sẽ biết ngay, bởi những vị trí quan trọng đều có rất đông lính gác. Tử Lăng thầm nghĩ, trong tình huống này,nếu hắn và Khấu Trọng chỉ gần gây chút nghi ngờ cho người khác, hậu quả ra sao khó mà tưởng tượng được. Đồng thời, ở tình thế hiện tại, có thể nói tìm được bảo tàng ở vùng phụ cận Dược Mã Kiều gần như chuyện nằm mộng giữa ban ngày. Hắn lúc này rất muốn hỏi Dược Mã Kiều nằm ở nơi nào, đương nhiên cuối cùng cũng dằn lòng xuống, bởi biết rằng hỏi là hành động bất trí, sẽ ngay lập tức đánh động địch nhân.

Mặt nam của hoàng thành có ba cửa. Từ phía đông qua phía tây là An Thượng môn, Chu Tước môn và Hàm Quang môn. Mỗi cửa đều thông với các đường lớn trong thành. Trong ba cửa thì đương nhiên cửa chính là Chu Tước môn to lớn và nguy nga nhất, khí thế ngút

trời, gồm ba thông đạo sâu đến trăm bộ. Gác cửa là Ngự tiền Thị vệ, còn gọi là Ngự môn lang, ngày đêm đứng đó luân phiên canh gác, cho thấy sự thâm nghiêm của cung cấm. Xem tình thế đó, Từ Tử Lăng vô cùng đau đầu, làm thế nào để gặp Lý Uyên đây. Làm sao có thể oang oang nói ra mình là bằng hữu của Lý Uyên, “Bá Đao” Nhạc Sơn. Tiếu Tư Minh cười nói:

- Mạc huynh lần đầu tiên đến đây, không hiểu đã biết quy củ ở chỗ này chưa?

Từ Tử Lăng mặt lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Có quy củ gì?

Tiếu Tư Minh nói:

- Quan phủ có lệ không ai được nhìn thẳng vào thành nội, ai vi phạm bị tù một năếu bước đến chỗ tảng đá kia hoặc vượt qua tường thành sẽ xử giảo hình (treo cổ). Mạc huynh vừa rồi nhìn về phía thành môn, đã tính là phạm quy rồi đó.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Ai đưa ra cái quy củ lạ đời như thế?

Tạ Gia Vinh nói:

- Đương nhiên là thái tử Kiến Thành. Tần Vương không bao giờ nghiêm khắc như vậy, nghe đâu đã có hơn hai người phạm vào tội này rồi.

Ba người rẽ trái đi vào Chu Tước đại nhai, bỏ Chu Tước môn lại phía sau, Tiếu Tu Minh nói:

- Mạc huynh đến vừa đúng lúc đó. Lúc trước khi Đường quân giao chiến với phụ tử Tiết Cử thì nơi này vắng vẻ và nghiêm cấm đi lại. Sau khi trời tối, tất cả người bộ hành đều bị bắt quay trở lại chỗ làm, đến sáng mới được rời khỏi đó, sinh hoạt của mọi người lúc đó giống như chim bị nhốt trong lồng vậy. Bỗng nhiên hắn kéo tay áo Từ Tử Lăng, cùng Tạ Gia Vinh nép vào bên đường, để tránh một nhóm khoảng mười người mặc hoa phục cẩm bào đang đi tới.

Từ Tử Lăng quét mắt nhìn qua bọn người đó, trầm giọng hỏi:

- Đó là ai vậy?

Tiếu Tư Minh nói

- Hiện tại ở Trường An tổng cộng có ba nhóm ác nhân, được gọi là lưỡng Đảng nhất Liên. Liên là Kinh Triệu liên minh, lưỡng đảng là Thái tử Đảng và Quý phi Đảng. Vừa rồi bọn đó là người của Thái tử Đảng Trường Lâm quân, người đi đầu là Nhĩ Văn Hoán, võ kỹ cường hoành, tính rất thích sinh sự, chúng ta không cần phải đối đầu trực tiếp với hắn.

Tạ Gia Vinh cười lạnh nói:

- Xem ra bọn chúng giờ kéo bè kéo lũ đến Bình Khang Lý để gây chuyện. Nghe nói Nhĩ Văn Hoán và người ta vì tranh dành kỹ nữ ở đó mà còn xuất thủ đánh nhau to nữa cơ.

Tiếu Tư Minh giải thích:

- Ở Trường An, thanh lâu kỹ viện đều tập trung ở Bình Khang Lý, vị trí nằm ở phía cửa Bắc của Trường An, vì thế còn gọi là Bắc Lý.

Tạ Gia Vinh đột nhiên rất vui vẻ, cười nói:

– Tối nay nếu Mạc huynh không phải gấp gáp gặp bằng hữu, chúng ta sẽ dẫn Mạc huynh đi hưởng thụ cái thú phong hoa tuyết nguyệt ở Trường An. Đi thôi!

o0o

- Cốc, cốc!

Khấu Trọng đang thi triển nội khí chi pháp, ngẫm ra quan hệ giữa Khí Hải huyệt cùng kinh mạch toàn thân, liền hiểu được châm cứu chi thuật trước đây vốn chỉ nhắm mắt mà làm, giờ thì đã có thể tin chắc nắm rõ. Hắn liền điểu khiển từng dòng chân khí đi đến các đại khiếu huyệt, trong lòng thầm nghĩ, chỉ cần nhận huyệt chuẩn xác, bảo đảm sau này hắn sẽ trở thành danh y trong thiên hạ. Nhưng vừa lúc đó thì tiếng gõ cửa làm hắn bừng tỉnh. Khấu Trọng không hề muốn nhưng vẫn phải rời khỏi giường, mở cửa ra xem, liền thấy một nữ tỳ rất xinh đẹp và quyến rũ đang thở không ra hơi nói:

- Nhị thiếu gia muốn mời Mạc tiên sinh đến ngay.

Khấu Trọng ngẩn ngơ nói:

- Có chuyện gì thế?

Nữ tỳ xinh đẹp đưa tay ra nắm lấy tay áo gã, lo lắng nói:

- Phu nhân không biết tại sao tự nhiên trúng gió, khiến cho chứng đau đầu tái phát, nôn mửa nhiều lần. Nhị thiếu gia mời tiên sinh lập tức đến ngay để chẩn trị.

Khấu Trọng biết không thể thoái thác. Nếu không, trong Sa gia hắn

sẽ lập tức gây thù chuốc oán với nhiều người. Liền đi theo ả ra khỏi phòng tiến đến phía cầu thang, thuận miệng hỏi:

- Tỷ tỷ xưng hô thế nào?

Nữ tỳ xinh đẹp nhoẻn cười, đá lông nheo với gã một cái, nói:

- Tiểu tỳ là Ngọc Hà. Mạc tiên sinh thật là có bổn sự, nhị thiếu gia của chúng tôi trước nay không hề phục ai. Riêng đối với tiên sinh vô cùng kính trọng, còn nói ngài giỏi cả văn lẫn võ, là con người phi thường.

Khấu Trọng trong lòng ngạc nhiên lắm, nhớ lại nam nhân chỉ cần thể hiện bản lĩnh là có thể lôi kéo nữ nhân về phía mình. Lúc đầu mới gặp thì người người trong Sa gia đối với khuôn mặt xấu xí như hắn đều lộ vẻ khinh ghét, giờ đây nữ tỳ xinh đẹp này còn liếc mắt đưa tình với hắn, thật khác biệt như trời với đất vậy. Gã liền nói:

- Ngọc Hà tỷ có thể hỏi ngũ tiểu thư cho ta mượn kim châm dùng một lúc được không?

Ngọc Hà bước lên cầu thang, ngoái đầu lại vui vẻ nói:

- Đã có người đi mượn châm rồi! Ôi! Mạc tiên sinh thân hình thật tráng kiện.

Trong lúc nói, hương thơm từ thân thể ả lan tỏa đến. Khấu Trọng trong lòng chấn động, vội đem toàn lực trấn áp tà niệm, thầm nghĩ mình mà dâm loạn trong Sa gia, tình tự với nữ tỳ xinh đẹp này của nhị thiếu gia không những khiến cho tam phu nhân Trình Bích Tố khinh ghét mà còn ảnh hưởng đến thần thái coi mọi việc như không của mình. Liền ra vẻ một nam tử thô lỗ không hiểu chuyện phong tình, chẳng lịch sự gì, nói luôn:

- Từ bé mọi người đã gọi ta là Đại Dã Ngưu, suốt ngày bưng bê nặng nhọc, tự nhiên thân hình phải tráng kiện

Ngọc Hà che miệng cười khúc khích nói:

- Nữ nhân ai chẳng thích nam nhân tráng kiện? Người thô dã thì càng ôn nhu, càng khiến cho người ta động tâm đó.

Khấu Trọng nghe mà ngực cứ giật thót. Theo như lời nói của nữ tử này, nếu như hắn có ý định thì tối nay hoàn toàn có thể làm thành hảo sự với ả. May mắn lúc đó vừa đi đến bên ngoài cửa phòng của nhị thiếu gia Sa Thành Công. Sa Thành Công tự mình mở cửa dẫn hắn vào trong, mặt mày nghiêm trọng nói:

- Mạc tiên sinh xin đừng trách, bệnh tình của nàng bộc phát, không đợi được đến sáng mai.

Khấu Trọng nhìn thấy thần sắc của hắn rất khẩn trương, chứng tỏ đối với bệnh tình của người vợ này vô cùng quan tâm. Liền cùng hắn bước vào bên trong, thấy bên giường có ba nữ nhân, hai người chắc là sủng thiếp của Sa Thành Công. Người còn lại không cần phải nói chính là ngũ tiểu thư, đang ở bên giường bắt mạch cho Nga phu nhân, thấy Khấu Trọng đến bèn đứng lên nhường chỗ nói:

- Tẩu tẩu đã có tật đau đầu từ lâu, nay đi đường xa nhọc mệt, lại không hợp thủy thổ. Tình hình như thế, tiên sinh xem có phương pháp nào có thể tiêu trừ chứng đau đầu này không?

Sa phu nhân sắc mặt trắng bệch, hư nhược vô lực nằm trên giường, hơi thở nặng nhọc, nếu như không tỉnh lại có thể không sống được bao lâu nữa. Khấu Trọng lúc này đang là niềm hi vọng của mọi người, liền ngồi xuống vị trí của Chỉ Tinh tiểu thư trước đó, cảm giác vẫn còn hơi m của nàng, trong lòng tự nhiên có một cảm giác rất kỳ

lạ. Nếu giờ không phải đang là đại phu, có thể nói đây giống như cơ hội thâm nhập khuê phòng của nữ nhân vậy.

Khấu Trọng học rất nhanh, liền bắt chước bộ dạng của Sa Chỉ Tinh mà đặt hai ngón tay lên mạch của Sa phu nhân, xuất ra ba đạo chân khí, lần lượt đi dò xét toàn thân. Đột nhiên phát giác ra vị Sa phu nhân xinh đẹp này khí hư huyết nhược, kinh mạch không thông nhưng tại sao lại biến thành đau đầu, thật sự hắn cũng không rõ.

Trong lúc đầu của chính hắn bắt đầu đau thì ngũ tiểu thư tỏ ra rất quan tâm nhỏ giọng nói với Sa Thành Công:

- Nếu như có thể đả thông được Lạc huyệt trên Túc quyết âm can kinh và Túc thiếu dương đảm kinh của chị ấy, nối liền trong ngoài, nói không chừng có thể trị được chứng bệnh này.

Khấu Trọng còn đang định hỏi hai vị trí Lạc huyệt đó ở đâu thì Sa Thành Công đã hấp tấp hỏi:

- Lạc huyệt gọi là gì?

Sa Chỉ Tinh nói:

- Lạc huyệt là chỗ giao hội giữa mười lăm đại lạc và mười hai kinh mạch, cùng với Nguyên huyệt chia làm trong và ngoài.

Khấu Trọng nghe được tức thì tâm thần lĩnh hội, liền nói:

Đưa châm lại đây!

Một người thiếp của Sa Thành Công lập tức dâng hộp châm lên. Khấu Trọng lấy ra cây châm có đầu to đuôi nhỏ, rồi dựng Nga phu nhân ngồi dậy, ấn một châm vào Đốc mạch phía trên Đại Chuy huyệt

phía sau lưng. Sa Chỉ Tinh đứng xem hai mi nhíu lại, làm sao biết được chẳng qua chân khí của hắn ám độ Trần Thương, từ Đốc mạch đi xuống phía dưới, sau đó phân ra đi xuống hai chân, chính là nhằm vào vị trí Lạc huyệt, nơi giao nhau của các khí mạch. Nga phu nhân giật người lên một cái, kêu “a” lên một tiếng yếu ớt, không những thần sắc trên mặt đã khá hơn, mà còn mở mắt ra nữa.

Chúng nhân kể cả Sa Chỉ Tinh ở đó, đều ngạc nhiên há hốc cả miệng không khép lại được.

Khấu Trọng cũng không tiếc gì, thuận tay điều khiển chân khí đi qua toàn thân kinh mạch của Nga phu nhân, coi như thực hành liệu pháp chữa thương mới học được, nếu như sau này bế môn khổ tu, xuất môn đảm bảo khi động thủ quá chiêu sẽ có ích lợi, nhất thời vô cùng sướng khoái. Có thể nói, nếu không phải chân khí Trường Sinh quyết trong người gã có công hiệu liệu thương, thì làm sao có chuyện công hiệu thần kỳ như vậy.

Khi Khấu Trọng thu châm, chân khí của Trường Sinh quyết đã đi khắp kinh mạch của Nga phu nhân từ Bách Hội huyệt đến hai chân tất cả mười hai đại chu thiên.

Sa Thành Công lo lắng hỏi:

- Còn đau không?

Nga phu nhân giống như thoát thai hoán cốt, vui mừng nói:

- Thần kỳ quá! Đa tạ tiên sinh, thiếp thân không những hết cả đau đầu, mà tinh thần còn hơn trước trăm lần.

Khấu Trọng nhìn Sa Thành Công đang thiên ân vạn tạ, cảm giác như mình đã thật sự biến thành thần y,cứu giúp người ta thoát cơn hoạn

nạn. Thật là dễ chịu, sảng khoái như đang nghe bản nhạc vui vậy.

o0o

Sau khi Tiếu Tư Minh nói chuyện với người quản lý khách sạn, quay lại cười nói:

- Hiện giờ xem ra Mạc huynh không đến Bình Khang lý không được nữa rồi. Lôi huynh vừa mới rời khỏi đây, còn nói lại với tiểu nhị là nếu có bằng hữu đến tìm, có thể tới Lục Phúc đổ quán ở Bình Khang Lý để tìm huynh ấy

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Tối nay ta mệt quá rồi! Có thể vào nói lại với tiểu nhị báo lại cho huynh ấy, sáng mai ta sẽ quay lại rủ huynh ấy đi ăn sáng được không?

Tiếu Tư Minh gật đầu đáp ứng, sau khi phân phó với tiểu nhị xong, ba người quay lại Chu Tước đại nhai.

Tạ Gia Vinh vẫn hứng chí nhiệt tình nói:

- Nếu như không phải Mạc huynh đi đường xa đã mệt, tối nay nhất định sẽ cùng Mạc huynh đến Bắc Lý thoải mái một phen. Ha! Chuyện này có thể để đến tối mai, hiện giờ chúng ta kiếm tửu quán nào làm vài chén nhé?

Tiếu Tư Minh vui vẻ nói:

- Đương nhiên là phải qua Phúc Tụ lâu, còn gọi là Tây thị đệ nhất lâu. Tửu lâu đó cảnh trí rất tuyệt, nhìn về phía đông có thể thấy Vĩnh An nhai và Dược Mã Kiều, quang cảnh rất mê lòng người.

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động nói:

- Dược Mã Kiều?

Tiếu Tư Minh cười nói:

- Nhiều người còn gọi đó là phú quý kiều, bởi hai bên cầu là nơi ở của nhiều phú thương, quý tộc, rất gần Tây thị.

Từ Tử Lăng đột nhiên cảm giác mình đang ở rất gần Dương Công bảo khố, tâm tình vô cùng mâu thuẫn theo hai người đi vào con đường nối Khai Hóa phường và An Nhân phường. Ra khỏi Chu Tước đại nhai đi theo An Hóa đại nhai nối Phương Lâm môn ở phía bắc và An Hóa môn ở phía nam, đi qua một con cầu đá là tiến vào An Hóa đại nhai, một trong sáu con đường lớn giao cắt với Chu Tước đại nhai. Tây thị cũng treo đèn sáng chói. Ánh đèn sáng như ban ngày, người bộ hành và xe ngựa đi lại tấp nập, không khí vô cùng nhiệt náo.

Sau khi đi qua Duyên Khang phường, bọn hắn lại rẽ vào Vĩnh An đại nhai, đi khoảng hơn mười trượng là thấy đoạn nam bắc của kênh Vĩnh An. Liền thấy ở ngay trước mặt là một cây đại thạch kiều to lớn hùng vĩ, bắc ngang qua mặt kênh.

Tiếu Tư Minh nói:

- Kênh Vĩnh An nối thông ra đoạn sông Vị Thủy phía bắc thành, là thủy đạo giao thông trọng yếu vận chuyển hàng hóa tới Trường An, đó chính là Dược Mã Kiều nổi tiếng.

Ba người vừa cười vừa nói đi lên trên mặt cầu.

Kênh Vĩnh An và Vĩnh An đại nhai song song với nhau đâm thẳng ra cửa hai phía nam bắc thành, dưới cầu thuyền bè qua lại, trên cầu xe ngựa đi lại không ngơi, bốn phía đều là trạch viện của các nhà giàu có. Không hiểu sao ở chỗ đầu mối giao thông tấp nập thế này, người ta lại có thể chôn giấu được Dương Công bảo khố mà không để lại chút dấu tích nào.

Tiếu Tư Minh đột nhiên hạ giọng nói nhỏ:

- Đúng là oan gia ngõ hẹp!

Từ Tử Lăng đang miên man nghĩ về Dương Công bảo khố liền giật mình tỉnh lại, nhìn về phía trước, thấy Nhĩ Văn Hoán và hơn mười tên đại hán trong Trường Lâm quân, đang đi từ trên cầu xuống. Lúc này muốn tránh cũng không được.

Chương 368: Lạc Dương thủ phủ

Nhị thiếu gia Sa Thành Công tự mình đưa Khấu Trọng vừa mới trở thành thần y quay lại phòng gã, không những vậy còn ngồi lại nói chuyện giao tình hết sức thân mật, Khấu Trọng thừa cơ hỏi hắn đến chuyện đến Trường An. Sa Thành Công than:

- Ta coi Mạc huynh như người nhà, nên mới nói thật với huynh, chúng ta rời khỏi Lạc Dương là vì Vương Thế Sung khí vận đã tận, chỉ đợi đến lúc quân đội tinh nhuệ của Đại Đường nam hạ, sẽ thu thập lão thôi.

Khấu Trọng nghe thế liền cảm nhận tư vị vô cùng khó chịu, nhưng cũng biết chuyện này là sự thật, nói:

- Các người hôm nay mới đến Trường An, không hiểu đã an bài địa điểm cư trú thỏa đáng chưa?

Sa Thành Công vẫn tưởng Khấu Trọng muốn ỷ lại vào Sa gia của hắn, vì thế đặc biệt quan tâm đến phương diện này, liền ra vẻ đề phòng, hạ thấp âm thanh như muỗi kêu nói:

- Không dám dối Mạc huynh, Sa gia chúng tôi không những là gia tộc giàu nhất Trường An, trong gia tộc đời nào cũng không hiếm người làm quan, Mạc huynh đã nghe qua Độc Cô phiệt chưa? Phiệt chủ Độc Cô Phong là biểu đệ của cha ta. Hiện tại Độc Cô phiệt được Đường đế Lý Uyên cất nhắc trọng dụng. Tứ muội phu của ta Thường Hà, không những là cao thủ v danh tiếng, mà còn là mãnh tướng trong triều, phụ trách phòng thủ trọng địa trong cung thành Trường

An là Huyền Vũ môn. Giờ chúng ta đến Trường An, vốn là được lời mời của đích thân Kiến Thành thái tử. Chuyện này vốn vô cùng hung hiểm, nói ra huynh cũng không tin đâu.

Khấu Trọng giờ đã biết được quan hệ của Sa gia ở Trường An, liền không còn hứng thú cùng hắn tiếp tục trò chuyện, cố ý ngáp dài rồi nói:

- Hôm nay ta được gặp quý nhân rồi, hoá ra gia thế của nhị công tử lại hiển hách như vậy. A! Thi châm không ngờ tổn hại tinh thần như vậy.

Sa Thành Công tuy quen với phong cách thế gia tử đệ, nhưng tịnh không phải là kẻ ngốc, biết ý trục khách của hắn, nói:

- Đến Trường An xong, tiểu đệ có một chuyện muốn cầu, mong Mạc huynh vạn lần đừng từ chối.

Khấu Trọng hận không bắt hắn nói ngay ra rồi cút đi, đành phải giả dạng lão hữu thân thiết nói:

- Ta và nhị công tử gặp nhau đã là có duyên, đã trở nên thân thiết, nhị công tử sao không phóng tâm mà nói ra chuyện gì, chỉ cần Mạc... ta hắc! chỉ cần bỉ nhân có đủ khả năng, tất vì nhị công tử mà làm cho trọn vẹn.

Sa Thành Công mừng lắm nói:

- Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, tiểu đệ có một vị hồng nhan tri kỷ, hiện đang ở Trường An. Nàng cũng có chứng đau đầu, hay bất thình lình phát tác. Mạc huynh nếu có thể thi triển hồi xuân diệu thủ, tiểu đệ sẽ vô cùng cảm kích.

Khấu Trọng thầm nghĩ thần y ta đã thực hành rồi, giờ còn sợ gì mà không làm lần nữa, cười nói:

- Chuyện nhỏ đó dễ như nhấc ngón tay vậy, không có vấn đề gì. Ha! Nhị công tử thật là phong lưu.

Song mục Sa Thành Công lộ ra thần sắc nồng nhiệt và tương tư, giống như suy nghĩ trong lòng theo lời nói tuôn hết cả ra ngoài:

- Vị mỹ nhân này có thể nói là tuyệt sắc nhân gian, nam nhân trông thấy không ai có thể không động tâm.

Tính tò mò của Khấu Trọng nổi lên, hỏi:

- Không hiểu nữ tử có thể khiến nhị công tử mơ mộng mất hồn như vậy là tiểu thư ở nhà nào?

Sa Thành Công thần trí vẫn đang bay bổng nói:

- Nàng có sắc nghệ song tuyệt, danh vang đại giang nam bắc, chính là thiên hạ đệ nhất danh kỹ Thượng Tú Phương.

Khấu Trọng thất thanh nói:

- Cái gì?

Sa Thành Công vô cùng ngạc nhiên, nhìn chằm chằm vào bộ mặt xấu xí của gã nói:

- Mạc huynh đã gặp nàng rồi ư?

Khấu Trọng tự biết mình vừa thất thố, nói ngay:

- Làm sao mà người thô bỉ đê tiện như ta được gặp nàng chứ, bỉ nhân có thể được trị bệnh cho nàng, không phải là đại vinh hạnh sao.

Sa Thành Công cười nói:

- Khi Mạc huynh trở thành Trường An đệ nhất danh y, lập tức dưới trướng sẽ có ba bốn người. Nói chân thành, lúc đầu tiểu đệ không thấy ở Mạc huynh điểm đáng nói nào, nhưng hiện tại Mạc huynh chính là hảo bằng hữu ta tôn kính nhất. Chỉ cần có chân tài thực học, cộng thêm vào mấy phần cơ duyên may mắn, tự sẽ có ngày nổi tiếng. Muộn rồi! Thành Công không dám cản trở Mạc huynh nghỉ ngơi nữa.

Khấu Trọng đứng dậy tiễn khách, Sa Thành Công đi rồi, hắn quay lại giường nằm, nhớ đến Thượng Tú Phương, rồi lại nhớ Từ Tử Lăng. Sáng mai có thể nhập quan, Đại Đường ở Trường An thành sẽ như mãnh thú đang rình con mồi là hai gã, tuy nhiên có thể phá vỡ ý chí tranh bá thiên hạ như hòn đá tảng của hắn không?

o0o

Tiếu Tư Minh vội nhanh chóng bước đến bên cạnh Từ Tử Lăng nói:

- Bên trái Nhĩ Văn Hoán chính là Trường Lâm quân giáo úy Kiều Công Sơn, bên phải là "Kiếm Lang Quân" Vệ Gia Thanh đại đệ tửưởng môn Lũng Tây Phái Kim Thái Tung, ba người này đều là cao thủ nổi danh ở Trường An. Mạc huynh hãy cẩn thận.

Trong lúc nói, bọn Nhĩ Văn Hoán đã phát hiện ra Tiếu Tư Minh và Tạ Gia Vinh đang từ dưới cầu đi lên đối mặt, lập tức dừng ngay nói chuyện cười đùa, đứng dàn hàng ngang mắt nhìn không chớp. Bên lan can của đại thạch kiều đi về phía bắc chỉ có một lối cho người đi bộ, trừ phi ba người theo lối đi ở giữa cho xe ngựa, hoặc theo lối của

người đi bộ về phía nam, bằng không chỉ có cách đi thẳng vào trận thế của bọn chúng mà thôi. Những người đi bộ vãng lai khác, thấy vậy vội quay sang lối đi của xe ngựa hoặc lánh sang lối đi bộ bên kia để qua cầu, không ai dám đứng lại đó mà xem nhiệt náo, cục diện biến thành hai phe đối mặt nhau.

Mục quang của Từ Tử Lăng nhanh chóng quét qua bọn chúng một lượt.

Nhĩ Văn Hoán thân hình cao lớn, tướng mạo hung dữ, hình dạng giống như côn đồ háo dũng. Kiều Công Sơn niên kỷ khoảng hai mươi, thể hình khá thấp bé, tóc dài râu ngắn, chân tay thô tráng, thái dương huyệt tả hữu gồ cao, hiển thị là hảo thủ nội ngoại kiêm tu, võ công không dưới Nhĩ Văn Hoán. "Kiếm Lang Quân" Vệ Gia Thanh tướng người phong lưu tiêu sái, tuy vẫn còn kém xa thần thái bay bổng của "Đa Tình Công Tử" Hầu Hi Bạch, nhưng cũng nho nhã bất phàm, không hổ là tiếu lang quân khiến cho các cô gái phải ngưỡng mộ.

Từ Tử Lăng nhớ lại hôm trước lúc ở dịch trạm ngoài Hán Nam thành, cùng Lý Nguyên Cát giao đấu, Khấu Trọng trong ba đao đã đánh trọng thương cao thủ Lũng Tây Phái là "Liễu Điệp Đao" Điêu Ngang, không ngờ khi vừa tới Trường An, đã gặp phải tay Vệ Gia Thanh này

Tạ Gia Vinh đi đến bên cạnh hạ giọng nói:

- Chúng ta tuyệt không thể tỏ ra sợ hãi, nếu không đối phương sẽ càng lấn tới, ngày sau sẽ càng khó khăn hơn. Vô luận xảy ra chuyện gì, chỉ cần đạo lý thuộc về chúng ta, Tần Vương phủ sẽ có thể vì chúng ta mà lộ diện tác chủ.

Từ Tử Lăng nghe hắn nói vậy, trong lòng liền có chủ ý, hơi lùi lại sau nửa bước, theo đằng sau hai người đi đến trước bọn người Trường

Lâm quân của Nhĩ Văn Hoán khoảng một trượng thì dừng lại.

Nhĩ Văn Hoán bên hông đang đeo một thanh bội đao, cười hắc hắc nói:

- Thì ra là Tiêu huynh và Tạ huynh ở Quan Trung kiếm phái, đã lâu không gặp, Nhĩ mỗ cứ tưởng hai người đã phong kiếm quy ẩn, nghe nói Hưng Xương Long năm vừa rồi làm ăn trúng lắm, sau khi hai vị du phong ngoạn thủy, lại bắt chước huynh đệ chúng tôi đến Bình Khang Lý thế này, thật là khoái hoạt... khoái hoạt...

Lời hắn vừa nói ra, tức thì bên đối phương nổ lên một tràng cười rộ để phụ họa.

Kiều Công Sơn cười lạnh nói:

- Nếu như người không đề cập đến Quan Trung kiếm phái, ta chút nữa đã quên, Khâu Văn Thịnh sau Bốc Đình không thu nạp thêm đệ tử, sao lại còn đổi nghề của đồ đệ sang bán muối?

Bọn người Trường Lâm quân được thểười to hơn, chuyện này có thể nói là cực kỳ trào phúng và sỉ nhục. Tiêu Tư Minh và Tạ Gia Vinh hiểu rõ bọn chúng vốn đã có ý khiêu khích gây hấn, nhưng cũng không ngờ đối phương lại không khách khí, vũ nhục sư môn của mình như vậy, giận quá sắc mặt trắng bệch, không nói được lời nào.

"Kiếm Lang Quân" Vệ Gia Thanh nhếch miệng cười rất đểu giả, từ từ nói:

- Tiêu huynh và Tạ huynh đừng nghi ngờ bụng dạ của Nhĩ huynh và Kiều huynh, sở dĩ họ nói ra những lời như vậy, tất cả chỉ vì quý phái hai năm nay chỉ xu nịnh Tần Vương phủ, hơn nữa lại còn biến thành thương gia, từ lâu đã làm người ta công phẫn.

Tiêu Tư Minh, lúc này đã nổi giận, nói:

- Vệ huynh nói vậy là có ý tứ gì đây?

Vệ Gia Thanh có người chống lưng, liền trào lộng nói:

- Vệ Gia Thanh nói rõ ràng như vậy, ngươi vẫn không hiểu ư? Mất công lão tử giải thích cho ngươi nghe, người của Quan Trung kiếm phái đúng là ngu như ngựa như trùng.

Đối phương lại được thể cười một trận lớn.

Tạ Gia Vinh tay đã sờ vào binh khí thì Từ Tử Lăng bước lên một bước, cười nhẹ nói:

- Xin lỗi! Xin lỗi! Lão tử không có thời gian nghe các ngươi cuồng ngôn loạn ngữ.

"Keng! Keng!"

Nhĩ Văn Hoán, Kiều Công Sơn, Vệ Gia Thanh và hơn mười đại hán khác, lần lượt rút binh khí ra, chuẩn bị đánh nhau.

Từ Tử Lăng thân kinh bách chiến, ác nhân nào mà chẳng gặp qua, đối phương tuy người đông thế mạnh, nhưng hắn có coi bọn chúng vào đâu. Liền vung tay chém kiếm ra, liên tiếp bước tới, cước bộ ổn định, ngưng tụ khí thế cường đại không kẽ hở, nhằm thằng định nhân chém tới.

Nhĩ Văn Hoán kêu lớn lên một tiếng:

- Ngươi là yêu nhân nơi nào!

Đồng thời xuất đao, trường đao vạch một đường trên không trung, chém thẳng về phía Từ Tử Lăng.

Kiều Công Sơn cũng là cao thủ, cuối cùng đã cảm giác ra được khí thế uy hiếp đáng sợ của Từ Tử Lăng, liền phối hợp với công kích của Nhĩ Văn Hoán, đánh một chưởng về phía trái của Từ Tử Lăng, kình khí nóng bỏng cuồng nhiệt, uy thế kinh nhân.

Vệ Gia Thanh là người duy nhất trong ba tên không rút kiếm khỏi bao, miệng vẫn cười lạnh, ở ngoài tập trung theo dõi chiến sự phát triển không rời.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Tạ huynh và Tiêu huynh xin vì ta áp trận.

Tiếng cu cùng vừa nói ra, trường kiếm như thiểm điện tế xuất, nghênh đón bội đao của Nhĩ Văn Hoán.

- Keng!

Nhĩ Văn Hoán không những cảm thấy kình khí bị hút ra ngoài, mà trường kiếm của đối phương còn sinh ra một cỗ lực hút không thể kháng cự, khiến hắn bị lôi đi một vòng, giống như thay Từ Tử Lăng đỡ hộ một chưởng của Kiều Công Sơn vậy.

Kiều Công Sơn kinh hãi thu chưởng lại, Từ Tử Lăng đã đến bên trái Nhĩ Văn Hoán, đầu vai đánh mạnh vào vai trái của Nhĩ Văn Hoán, kình lực như núi lửa bạo phát, kiếm trong tay cũng xuất ra, vẽ lên thành hình vòng cung, như một đạo cầu vồng, bạt về phía Vệ Gia Thanh.

Chuyển biến đột ngột như thế, những người khác căn bản không có cách nào để trợ giúp.

Nhĩ Văn Hoán cũng có thể tính là cao thủ, chịu thua thiệt vì quá khinh địch cộng với không biết kĩ thuật tá kình kỳ lạ của Từ Tử Lăng, nên mới một chiêu đã thua to, còn nếu hắn biết đối phương chính là Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ, xem ra sẽ không khinh xuất mà ra tay như thế.

Một tiếng la thảm vang lên, Nhĩ Văn Hoán bắn văng ra lối đi của xe ngựa, đâm sầm vào một cỗ xe ngựa, đánh "ầm" một tiếng, rồi lại bị bắn văng lại, gần như lộn mấy vòng dưới đất, trông cực kỳ mất mặt.

- Keng!

Vệ Gia Thanh cuối cùng cũng xuất kiếm, đỡ lấy trường kiếm của Từ Tử Lăng, cũng kêu lên một tiếng thất thanh, trường kiếm nhanh chóng xoắn lấy tay hắn, chưa kịp biến chiêu, ngực đã như bị đại chuỳ kích trúng, sắc mặt lập tức trắng bệch, bắn về về phía sau, đụng vào hai tay thủ hạ đang đứng đằng sau, cả bọn cùng ngã dúi dụi.

Tiêu Tư Minh và Tạ Gia Vinh cũng không ngờ Từ Tử Lăng lại lợi hại như thế, đứng xem nhất thời há miệng cứng lưỡi, quên biến mất mình phải ở bên áp trận cho gã.

Trường kiếm của Từ Tử Lăng quay một vòng nhanh như bão táp, phân biệt trước sau đỡ lấy đao kiếm của năm kẻ địch công đến, bao gồm cả Kiều Công Sơn, tất cả đều bị gã dùng mười thành kình đạo, phát ra kình phong lẫm liệt, uy mãnh như cuồng đào nộ triều bức bọn chúng phải lui lại.

Nhĩ Văn Hoán lúc này đã đứng dậy, xấu hổ quá, hét lớn:

- Chúng ta lấy mạng hắn đi!

Đang định xông vào vây đánh Từ Tử Lăng, bỗng nhiên có người hét lớn:

- Dừng tay!

Chúng nhân còn đang ngạc nhiên, quay đầu về phía âm thanh, thấy năm sáu người ngựa dừng ở trên lối đi của xe ngựa, người đi đầu đội pháp quan, thân mặc quan phục màu xanh, ngoài mặc áo ngự hàn, râu dài năm chỏm, tuổi chừng bốn năm mươi, thân hình cao dong dỏng ra dáng tiên phong đạo cốt, hổ mục có uy đang chăm chú nhìn Từ Tử Lăng.

Nhĩ Văn Hoán vừa nhìn thấy người này, lập tức nén khí giận và thu binh khí lại, thi lễ nói:

- Ty chức bái kiến Phong đại nhân.

Từ Tử Lăng cũng cho kiếm vào vỏ, ác nhân Kiều Công Sơn liền làm cáo trạng trước:

- Người này rõ ràng đến kinh thành để gây náo loạn, xin Phong đại nhân vì chúng ta chủ trì công đạo, làm theo pháp luật.

Tiêu Tu Minh giận quá đang định nói, thì Phong đại nhân đã ra hiệu để lão nói, lạnh lùng hướng tới Từ Tử Lăng hỏi:

- Không hiểu vị nhân huynh đây cao tính đại danh là gì? Là nhân sỹ phương nào?

Từ Tử Lăng ung dung điềm tĩnh đáp:

- Tiểu dân là Mạc Vi, đến từ Ba Thục, đến đây để trợ lực cho Hưng Xương Long.

Mục quang của Phong đại nhân quét qua Tiêu Tư Minh và Tạ Gia Vinh, sau đó lại nhìn vào Từ Tử Lăng, nhè nhẹ gật đầu, điềm đạm nói:

- Kiếm pháp của ngươi thật xuất sắc phi thường, vốn lý như vậy phải rất nổi danh, tại sao bổn quan chưa từng nghe đến tên ngươi nhỉ?

Từ Tử Lăng nói:

- Kiếm thuật của tiểu dân được chân truyền từ gia phụ Mạc Nhất Tâm, mới xuất đạo hành tẩu giang hồ được hai năm, đại nhân minh x

Phong đại nhân lại nhè nhẹ gật đầu, rồi ngẩng lên thấy mục quang vô cùng ngạc nhiên của bọn Nhĩ Văn Hoán, nghiêm mặt nói:

- Chuyện này đúng sai thế nào, bổn quan đã quan sát từ đầu tới cuối, bọn ngươi chặn đường gây hấn đúng là ngông cuồng, rõ ràng đã sai, nếu như không nể mặt Kiến Thành thái tử, tối nay ta đã dạy cho các ngươi một bài học. Còn không cuốn xéo đi!

Nhĩ Văn Hoán lập tức mắt lộ hung quang, nhưng Kiều Công Sơn ở bên cạnh vội kéo tay áo hắn, cuối cùng cũng không dám phát tác, sau khi ném một cái nhìn oán độc về phía Từ Tử Lăng, cả bọn bực bội bỏ đi.

Khi Nhĩ Văn Hoán đã đi xa, Phong đại nhân lại lộ vẻ tươi cười nói:

- Mạc huynh đệ tuy kiếm thuật cao minh, nhưng Trường Lâm quân cao thủ như mây, tạm thời tốt nhất là tránh đối đầu. Tái kiến!

Nói xong cưỡi ngựa phóng đi.

Từ Tử Lăng nhìn theo sau lưng lão, trong lòng nảy sinh hảo cảm hỏi:

- Người này là ai?

Tiếu Tư Minh đi đến bên cạnh gã nói:

- Mạc huynh đúng là hồng phúc đến nhà, đó chính là đại thần thân tín của hoàng thượng Thượng thư tỉnh Phong Đức Di, ngay cả Kiến Thành thái tử cũng phải nể mặt ông ấy.

Tâm trí oạn của Từ Tử Lăng đã hết, nói:

- Chúng ta quay về lên giường ngủ một giấc thôi!

Hai người kia cũng có cùng cảm xúc, vội vàng quay về phủ, không rẽ vào nơi nào nữa.

o0o

Khấu Trọng ngủ được một giấc tỉnh lại, trời vẫn chưa sáng rõ, liền nhìn qua cửa sổ, hai con thuyền lớn một trước một sau ngược dòng Đại Hà đi về phía tây. Ngoài hành lang có tiếng bước chân nhẹ nhàng, có thể thấy gia nhân tỳ nữ Sa gia đã thức dậy làm các công việc chuẩn bị thị hầu lão gia, phu nhân, thiếu gia, tiểu thư của Sa gia.

Hắn đeo mặt nạ lên, quàng phía ngoài một chiếc áo bào, vệ sinh xong, Khấu Trọng nhấc thanh Tỉnh Trung Nguyệt đã được bọc kỹ bằng nhiều lần vải lên, mở cửa đi ra, định lên trên mặt thuyền. Vừa ra ngoài thấy gia nhân đều hướng đến gã cung kính hữu lễ, có thể thấy gã ở Sa gia đã đạt được địa vị nhất định. Tỉnh Trung Nguyệt vẫn nắm chặt trong tay, thầm nghĩ Tiêu Tiễn tặng mình một bảo vật như

vậy, có ngày lại dùng nó lấy cái đầu của Tiêu Tiễn xuống, vị hoàng đế của Đại Lương triều này không hiểu có nghĩ tới không.

Bỗng nhiên có người tiến đến phía sau lưng gã, hoá ra là đại quản gia Sa Phúc, lão hảo nhân cực kỳ trung thành với Sa Gia này đến bên cạnh Khấu Trọng, thần sắc có vẻ khẩn trương nói:

- Mạc tiên sinh muốn đi ra ngoài ư?

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Có chuyện gì hay sao?

Sa Phúc nhỏ giọng nói:

- Từ nửa đêm hôm qua, có năm con đại thuyền đuổi theo phía sau, hiện tại chỉ còn cách chúng ta không quá nửa dặm, Trần lão sư, Mạc lão sư và những người khác đều lên trên mặt thuyền cảnh giới.

Tuy nói là có năm con đại thuyền, nhưng trong tầm mắt chỉ thấy hải đạo mênh mông, trong lòng Khấu Trọng chợt nghĩ đến một chuyện, trầm ngâm một lúc, đột nhiên hỏi:

- Tên của ta là gì?

Sa Phúc ngạc nhiên nói:

- Tên của ngươi là gì?

Khấu Trọng cười ha ha nói:

- Chuyện này nói ra thật buồn cười, gia thúc lúc nào cũng bảo cái tên Mạc Đại Ngưu của ta nghe không được hay lắm, vì thế khi ra ngoài

đã cải tên cho ta, toàn chọn nhưng cái tên thật đẹp, tự tôn tự đại, lấy làm tên mới, cứ như vậy liên tục thay đổi danh tự, khi nào thấy không thích nữa lại hoán đổi danh tính, đến nỗi hiện giờ khiến ta cũng không biến nên đổi thành cái tên nào nữa, vì thế mới quyết tâm lấy lại cái tên mà gia thúc đặt cho ta hôm gặp tam thiếu phu nhân. Không hiểu hôm đó gia thúc giới thiệu tên của tiểu đệ với tam thiếu phu nhân là gì vậy?

Sa Phúc là người chân thật, không nghĩ ra được Khấu Trọng đến cái tên của mình cũng không biết, thật thà nói:

- Lúc đó Mạc tiên sinh tên là Mạc Nhất Tâm!

Khấu Trọng mừng lắm nói:

- Ha! Mạc Nhất Tâm!

Vừa nói vừa bước ra cửa, lên trên mặt thuyền.

Hơn mười võ sư của Sa gia đều tập trung trên mặt thuyền, Trần Lai Mãn và Mao Thế Xương đứng ở đuôi thuyền nhìn về một tòa đại thuyền xuất hiện ở phía sau khoảng nửa dặm.

Trên mặt thuyền của con thuyền còn lại của Sa gia cũng có đầy võ sư, nhân số so với trên thuyền của gã có khi còn gấp ba.

Khấu Trọng nắm chặt Tỉnh Trung Nguyệt, đến bên cạnh hai người Trần Lai Mãn, nói:

- Có thể thuyền này cũng giống chúng ta muốn vào Quan Trung thôi!

Thần sắc Mao Thế Xương có vẻ khẩn trương, nói:

- Đây là thuyền đi biển, ngấn nước rất sâu, nếu như không có chuyện, sao lại bắt chước chúng ta mà đi trong đêm, theo ta thấy việc này rất khả nghi.

Khấu Trọng vận công lên song mục, dụng thần nhìn kỹ, đột nhiên trong lòng chấn động, không kìm được kêu lên một tiếng thất thanh.

Mao Thế Xương và Trần Lai Mãn cũng ngạc nhiên quay đầu nhìn gã

Khấu Trọng biết mình thất thố, vội vàng khỏa lấp nói:

- Nhìn tốc độ của con thuyền này, chắc chỉ chút nữa là bắt kịp chúng ta.

Mao Thế Xương nghe vậy không nghi ngờ gì nữa.

Khấu Trọng vờ ho khan mấy tiếng nói:

- Thuyền này không phải vì chúng ta mà đến đâu. Nếu không máy bắn đá trên thuyền phải sẵn sàng bắn đá chứ. Hắc! Ta phải quay lại trị bệnh cho lão gia đây!

Vừa rồi hắn nhìn mấy con thuyền này, lập tức nhận ra chính là Đông Minh Hiệu của Đông Minh công chúa Đơn Uyển Tinh, có tật giật mình, ổn thỏa nhất là chuồn về trốn trong phòng.

o0o

Từ Tử Lăng đi đến thính đường nơi hậu viện, muốn theo cửa sau đi ra tới Đông Lai khách sạn trên Chu Tước đại nhai để tìm Lôi Cửu Chỉ, thì gặp phải Điền Tam Đường.

Điền Tam Đường thi lễ xong, thân thiết nói:

- Có Mạc lão sư tương trợ, đúng là phúc khí của Hưng Xương Long chúng ta. Đêm nay Mạc lão sư đại phát thần uy, dạy cho bọn ác đồ Trường Lâm quân Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn một bài học, không những vì chúng ta mà xả cơn giận bấy lâu, lại còn khiến cho Phong đại nhân chú ý, thật là một chuyện may mắn.

Từ Tử Lăng không hiểu nói:

- Ta chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện không hay cho Điền gia.

Điền Tam Đường lạnh giọng nói:

- Theo như lời của Đỗ Công, chuyện xấu sẽ tới, không thể tránh được, Đoạn gia thì nói không thể thoái nhượng một bước nào nữa, binh đến tướng cản, nước đến đất ngăn. Nhất thiết đã có Tần Vương chi trì.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm than, Lý Thế Dân đúng là Lý Thế Dân, biết lùi lại một bước thì càng làm khí thế của Kiến Thành và Nguyên Cát tăng lên, đến cuối cùng sẽ đẩy hắn vào tình thế không còn chỗ dung thân.

Điền Tam Đường lại nói:

- Như Đoạn gia phân tích, do vừa rồi chúng ta đánh một trận đại thắng, làm trọng thương Nghiễm Thịnh Hành và Kinh Triệu liên minh, vì thế chúng ta đã trở thành mục tiêu báo phục chủ yếu của Kiến Thành thái tử, chuyện xảy ra đêm nay hoàn toàn không phải ngẫu nhiên.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Đoạn gia có phương pháp nào để ứng phó.

Điền Tam Đường hưng phấn nói:

- Đoạn gia đã điều hơn mười hảo thủ ở Quan Trung kiếm phái đến trợ giúp chúng ta, đem hết muối trong thương khố vào để ở nhà kho của Tần Vương phủ, dù Lý Kiến Thành có gan lớn bằng trời, xem ra cũng không dám giao tranh chính diện với Tần Vương, nhưng chúng ta đối với mọi chuyện vẫn phải rất cẩn thận.

Rồi vỗ vỗ vai hắn nói:

- Mạc huynh giờ đã thành chủ lực của chúng ta, ngàn vạn lần xin cẩn thận. Thủ hạ của Lý Kiến Thành còn nhiều người hơn xa bọn Nhĩ Văn Hoán, Kiều Công Sơn, nếu như không có chuyện gì, tốt nhất là ở yên trong này.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ ta làm như vậy thế nào được, cười nói:

- Lẩn tránh chỉ thể hiện yếu điểm của mình! Điền gia cứ yên tâm, Mạc Vi tuyệt không làm hỏng uy phong của Hưng Xương Long đâu.

Nói xong liền ra khỏi cửa mà đi.

(

Chương 369: Nạn thành thần y

Từ Tử Lăng vì muốn hiểu thêm tình thế ở đây, liền không đi theo lộ tuyến tối qua, mà chuyển hướng sang phía cửa Tây thị thông với Chu Tước đại nhai. Chỉ cần đi ngang qua Vọng Tiên, Khải Dữ và An Thượng Tứ các con đường lớn nối liền nam bắc này, là có thể tiện thể đến Chu Tước đại nhai.

Vừa rời khỏi cổng của Hưng Xương Long, cảm giác có người ở phía sau từ xa theo dõi gã, đương nhiên là lai giả bất thiện.

Gã cố ý bước lững thững, giả vờ quan sát tứ phía.

Trong chợ, đại bộ phận cửa hàng đã mở cửa bán hàng, người người từ bốn phương tám hướng qua cửa vào chợ mua hàng, dần dần huyên náo, tràn đầy không khí mới mẻ của buổi sáng sớm.

Cửa chợ đã ở trong tầm mắt.

Có ba gã hán tử đi cùng dòng người vào chợ, ngước mặt nhìn nhau một cái rồi đi tới. Cùng lúc đó, Từ Tử Lăng cảm thấy hai tên ở phía sau cũng tăng tốc lên truy cản.

Từ Tử Lăng biết có chuyện không hay, tuy biểu hiện bên ngoài giả vờ như không thèm để ý, nhưng trong lòng đang nghĩ sách lược ứng phó tốt nhất.

Đối phương ở trước lẫn sau nhanh chóng tiếp cận.

Ba tên phía trước giả vờ như đang cười nói, nhưng Từ Tử Lăng hiểu

rõ địch nhân đã hàm súc khí thế, chuẩn bị gây chuyện, thầm cười trong lòng, đột nhiên đứng sững lại.

Tình thế lập tức thay đổi.

Địch nhân vốn tính toán chính xác, cứ như tốc độ của hai toán người hai phía trước sau, khi Từ Tử Lăng và bọn ở phía trước đi ngang qua nhau, thì bọn ở tới vị trí đủ gần để có thể cận công, phong bế hoàn toàn thoái lộ của Từ Tử Lăng, hình thành cục diện hợp vây. Từ Tử Lăng dừng lại, khiến cho hai tên phía sau lại đến trước một bước.

Ba tên phía trước còn đang ngạc nhiên nhìn Từ Tử Lăng, thì gã nhanh chóng thụt lùi lại, thẳng tiến đến hai tên ở phía sau. Thấy sự biến đột ngột, hai kẻ địch phía sau liền rút trong cẩm bào ra hai thanh đoản đao chuyên dùng để hành thích, nhắm thẳng vào Từ Tử Lăng lúc này đang thoái lui rất nhanh mà đâm tới.

Ba kẻ phía trước biết không che đậy được nữa, liền lần lượt rút chủy thủ ra, làm thành hình chữ phẩm tấn công đến Từ Tử Lăng.

Sự tình phát sinh nhanh như điện quang hỏa thạch, người đi bộ xung quanh còn chưa hiểu rõ chuyện gì, thì thắng bại đã phân minh.

Từ Tử Lăng nhanh nhẹn tuyệt luân lách mình hai lần, đoản đao của hai kẻ ở phía sau đều đâm vào khoảng không, lúc đó Từ Tử Lăng đã di chuyển đến khoảng trống giữa hai gã, đánh ra về hai phía tả hữu, hai cùi chỏ lần lượt thúc mạnh vào vị trí yếu nhược trên ngực bọn chúng.

Hai tên đó hô thảm một tiếng, xương gãy thịt nát bắt văng ra hai bên đường, lăn tròn trên đất như hai cái hồ lô, nếu Từ Tử Lăng không nương tay, chỉ một chiêu đó đảm bảo có thể lấy hai cái mạng của bọn chúng.

Từ Tử Lăng nhanh như thiểm điện lại quay về phía trước, thi triển tuyệt kỹ dùng thân phát kình, khi vừa đi ngang qua ba tên kia, lập tức những tiếng hét thảm vang lên, ba kẻ địch liền quay mòng mòng bắn tng lên, người đi bộ xung quanh kinh hãi bỏ chạy nháo nhác, tình thế vô cùng hỗn loạn.

Từ Tử Lăng cười ha hả, rồi lại trở về bộ dạng nhàn tản du bộ trước đó, ung dung thong thả rời khỏi Đông thị. Trong lòng thầm nghĩ mình đã biến thành người nổi tiếng ở Trường An, tình huống vừa rồi là hung hay là cát, hắn cũng không có thời gian mà suy nghĩ nữa, tốt nhất là mặc kệ con bà nó đi!

o0o

Lão gia tử Sa Thiên Nam ngồi thẳng trên giường, thở ra một hơi dài rồi từ từ mở mắt ra.

Lão phu nhân lo lắng nói:

- Lão gia cảm giác trong người thế nào?

Sa Chỉ Tinh, tam phu nhân Trình Bích Tố, Sa Phúc và hai tì nữ Bảo Nhân, Tiểu Phượng, tất cả đều hi vọng trông chờ một đáp án tốt đẹp.

Đây là lần điều trị thứ ba của Khấu Trọng cho Sa Thiên Nam, hiện giờ hắn có thể nói đã dùng tận y thuật của mình, bằng vào phương pháp nghĩ được từ thiên phận hơn người và khổ tư nghiên cứu này, vận công hơn một canh giờ, vì Sa Thiên Nam trục hết hàn khí trong người, đả thông kinh mạch bị ứ kết của lão, lại cố gắng bồi nguyên, giờ mạch khí trong người lão thông suốt, nếu như vẫn không thể trị dứt được bệnh của lão, hắn chỉ còn cách che đậy rồi chuồn mà thôi, quên đi mộng tưởng trở thành Trường An đệ nhất thần y.

Sa Thiên Nam sờ sờ hai bên má, mắt nhìn sang Khấu Trọng đang đứng bên cạnh nói:

- Mạc tiên sinh đúng là cứu mệnh ân nhân của lão phu, ta hiện tại cảm giác như chưa từng mang bệnh, y thuật như thế này thực sự là thần kỳ có một không hai trong thiên hạ.

Chúng nhân liền vui mừng hoan hô.

Khấu Trọng lập tức thấy thân thể tâm trí mình nhẹ nhàng bay bổng, giống như vừa gỡ bỏ được gánh nặng nghìn cần, thầm nghĩ cơ hội chữa trị chỉ nửa phần mà thôi.

Lão phu nhân nước mắt đầm đìa nói:

- Tạ thiên tạ địa! Lão gia khỏe lại thật rồi!

Sa Chỉ Tinh cũng rất vui vẻ nói:

- Mẹ à! Đúng ra phải tạ Mạc tiên sinh trước chứ!

Lão phu nhân lúng túng nói:

- Đúng đó! Ôi! Trước tiên là tạ thiên địa đã cho chúng ta gặp được Mạc thần y.

Khấu Trọng cảm thấy mặt mình như nóng bừng lên, ho khan một tiếng nói:

- Lão gia xin hãy ngủ đi một tí, xin phép ta ra ngoài đây!

Sau nhiều phen tân khổ, hắn giờ đã biết mình là “Mạc Nhất Tâm”, nói

ra tự mình cũng thấy hồ đồ đếnức cười.

Sa Chỉ Tinh và Trình Bích Tố mười phần cung kính tống tiễn thần y "Mạc Nhất Tâm" rời phòng, Sa tiểu thư hai tay dâng hộp đồng có chín cây châm lên, nở nụ cười hàm tiếu nói:

- Đây là lễ vật bái sư, xin sư phó vạn lần đừng từ chối.

Khấu Trọng trong lòng kêu khổ, mình làm sao dạy nàng luyện nội công “Trường Sinh Quyết” đây? Bèn cười nói:

- Ngũ tiểu thư chỉ nói đùa, ta chỉ may mắn mà trị được bệnh của lệnh tôn thôi!

Mặc dù nói như vậy, nhưng gã vẫn không khách khí tiếp nhận hộp đồng, biết chín cây châm này tương lai ở Trường An sẽ là công cụ mưu sinh của thần y giả mạo này, hắn đương nhiên cầu mà không được.

Sa Chỉ Tinh nháy mắt với hắn nói:

- Tối qua trị dứt bệnh của nhị tẩu cũng là may mắn ư?

Trình Bích Tố vui vẻ nói:

- Mạc tiên sinh cũng giống như lệnh thúc, là quân tử thi ân bất cầu báo. Đúng là đại y sư tế thế cứu nhân.

Nàng đối với chuyện Từ Tử Lăng cứu mạng nhi tử rõ ràng là vô cùng cảm kích, từng lời từng câu đều phát tự phế phủ, không hề che đậy gì hết.

Khấu Trọng không biết nên đối đáp thế nào, đành nói hàm hồ cho

qua chuyệni ra, bỗng gặp phải Trần Lai Mãn, lão liền giơ ngón cái lên tán thưởng:

- Mạc tiên sinh mục quang thật sắc bén, những con thuyền kia cũng chỉ đi đường bình thường, đã vượt qua chúng ta đi về phía Quan Trung. Những người trên thuyền còn hướng về bọn ta hỏi thăm.

Khấu Trọng trong lòng biết đương nhiên là vậy, có điều không biết sao Đơn Uyển Tinh lại chuyển từ đi biển thành vượt sông? Đoạn liền nói mấy lời khiêm nhượng:

- Chỉ tấu xảo đoán trúng mà thôi!

Trần Lai Mãn vỗ vai gã, cười nói:

- Lại đây! Chúng ta đến phòng khách uống rượu, Mao lão sư đang đợi đó!

Giữa đường gặp đại công tử, nhị công tử và thê thiếp của họ cản lại hỏi xem tình huống của Sa Thiên Nam thế nào, sau đó hai người bước vào phòng khách.

Mao Thế Xương và hai vị võ sư có địa vị khác đang ở đó đàm đạo, thấy thần y giá lâm, toàn thể đều đứng lên nghênh tiếp.

Khấu Trọng trong tiếng cung hạ tán thưởng của mọi người, ung dung ngồi xuống, để bọn họ châm tửu cho.

Tốc độ của con thuyền đột ngột chậm lại.

Mao Thế Xương như trút được gánh nặng nâng chén nói:

- Cạn chén! cũng tới Quan Trung rồi! Qua được cái đập ngăn lũ lụt

này, chỉ cần một ngày đêm công phu nữa, là có thể uống rượu ở Trường An! Huynh đệ! Uống nào!

Khấu Trọng cũng nâng chén uống cạn một hơi, thầm nghĩ trước đây mình nằm mộng cũng đâu ngờ có thể nghe hát uống rượu mà an nhiên tiềm nhập quan nội như vậy. Thế sự thật là ly kỳ, mỗi lúc mỗi nơi đều có chuyện không thể ngờ xảy ra.

o0o

Hai chung trà chạm vào nhau.

Lôi Cửu Chỉ cười nhẹ nói:

- Chén này lão ca ta chúc ngươi an nhiên đến được Trường An.

Chỗ này là một góc trên tửu lâu của Đông Lai khách sạn, hai người tâm tình đều rất thoải mái, tương kiến vô cùng mừng rỡ, điểm duy nhất đáng tiếc là vẫn chưa thấy Khấu Trọng đâu.

Từ Tử Lăng đem tình huống nhập quan trước sau nói hết ra, sau đó lại hỏi tình hình phía Lôi Cửu Chỉ thế nào.

Lôi Cửu Chỉ lắc đầu than:

- Không ngại nói với lão đệ ngươi, ta ở Minh Đường Oa đã từng bại dưới tay của “Đại Tiên” Hồ Phật, luận đổ kỹ, ta và lão chỉ ngang ngửa nhau, nhưng lão đã chiếm được địa đầu chi lợi, tiền bạc lại hùng hậu, vì thế cuối cùng ta phải bại dưới tay lão một ván. Hôm nay quay lại, bên cạnh việc kéo Hương Quý phụ tử phải lộ mặt, ta còn muửa cái nhục này với Hồ Phật nữa.

Từ Tử Lăng nói:

- Lôi lão ca hẳn đã chuẩn bị cùng “Đại Tiên” Hồ Phật tái đấu.

Lôi Cửu Chí cười khổ nói:

- Trong chuyện đổ trác, ta đối với lão đã không còn tín tâm và nhuệ khí, đó là vì tâm lý đã bị ám ảnh, khiến ta khó có thể thoải mái phát huy hết khả năng, vì thế hy vọng có thể báo cừu, tất cả đều ký thác trên người cao đồ mới xuất môn là ngươi. Ngươi chắc thể nào cũng muốn vì ta mà trút cơn giận này chứ?

Từ Tử Lăng kinh hãi nói:

- Ta làm gì có khả năng! Lôi lão ca nói đùa rồi.

Lôi Cửu Chỉ nghiêm mặt nói:

- Ta không hề nói chơi. Ngươi bây giờ giống như đến trường ứng thí vậy, chỉ cần ngươi thắng được Quan Trung đổ giới đệ nhất danh gia “Đại Tiên” Hồ Phật, lập tức thanh danh sẽ tăng lên, dư sức thách đầu Hương Quý phụ tử tại “Lục Phúc Đổ Quán”, nơi tề danh cùng “Minh Đường Oa”, Hương Quý sẽ không thể không hiện thân để gặp ngươi. Nếu như thấy không thể đánh bại được ngươi, lão sẽ dùng nhiều tiền để mua ngươi làm thủ hạ, đến lúc đó ngươi có thể tiến vào sào huyệt của hắn rồi.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Làm sao mà làm vậy đây, mà ta cũng đâu có đủ tiền mà đánh bạc chứ

Lôi Cửu Chỉ cười nhẹ rồi nói:

- Ta chưa từng gặp qua người nào giống ngươi khi ở trên chiếu bạc vẫn có thể bảo trì lãnh tĩnh như băng tuyết, lại linh hoạt biến hóa, tùy cơ ứng biến có thể nói không người nào có thể như vậy. Hơn nữa, dựa kỹ nghệ do ta truyền thụ, sau đó tăng thêm kinh nghiệm lâm trận, bảo đảm dù là Minh Đường Oa cũng phải để ngươi thắng lớn mà ra về. Hiện tại vạn sự đều đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu tiền đánh bạc. Bất quá nếu có thể đào Dương Công bảo khố lên, sợ gì không có tiền mà đánh bạc chứ?

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Huynh nói cứ như chuyện dễ dàng lắm ấy, theo ta thấy cơ hội đào được bảo khố lên vô cùng nhỏ, nhất thiết đợi Khấu Trọng đến rồi mới nói được.

Lôi Cửu Chỉ thấy hắn không cự tuyệt nữa, tâm tình phấn khởi, cười nói:

- Theo ta thì giờ đây khí sắc của ngươi cực tốt, chắc chắn vận khí đã tới, chuyện gì mà không làm được. Trước tiên tối nay chúng ta hãy đến Minh Đường Oa, đại quan quý nhân, công tử quý giới ở Trường An này, ai không đến đó coi nhiệt náo chứ?

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Tối nay chưa đi được! Ta muốn trước tiên đến gặp Lý Uyên.

Lôi Cửu Chỉ thất thanh nói:

- Cái gì?

Từ Tử Lăng giải thích quan hệ giữa Nhạc Sơn và Lý Uyên xong, khổ não nói:

- Làm sao mà vào hoàng cung tìm ra được hoàng đế đây? Đăng môn cầu kiến khẳng định không xong, chỉ khiến cho bọn Lý Kiến Thành, Hoảng Công Thác có cơ hội bố trí giết ta.

Lôi Cửu Chỉ trầm ngâm giây lát, cuối cùng phóng tâm nói:

- Chuyện này ta thật không có cách giúp ngươi, trong hoàng cung chốt gác giăng đầy, muốn âm thầm mà tiến vào căn bản không có khả năng. Cho dù ngươi có bản lĩnh ẩn thân, cũng làm sao biết được nên đến cung điện nào mà tìm Lý Uyên chứ?

Từ Tử Lăng đang định nói tiếp thì Tiêu Tư Minh ở đâu vội vàng chạy lại, thấy Từ Tử Lăng mừng lắm nói:

- May mắn Mạc huynh đúng là đến đây uống trà, nếu không không biết đến đâu để tìm huynh nữa.

Từ Tử Lăng giới thiệu Lôi Cửu Chỉ với hắn xong, hỏi:

- Có chuyện gì gấp thế?

Tiêu Tu Minh nói:

- Phong đại nhân muốn gặp huynh đó!

Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ nhìn nhau, thầm nghĩ hay là gã đã bị Phong Đức Di nhìn thấu thân phận chân chính, nếu không một trọng thần của Đại Đường như lão, cớ sao lại có hứng thú gặp một tay giang hồ lãng tử như gã

Thường Hà và phu nhân tự thân đến quan phòng (cửa ải) để ngênh đón nhạc trượng Sa Thiên Nam, có hắn xuất diện, quan phòng quan

(quan giữ cửa ải) chỉ phái người lên thuyền xem qua một chút coi như có, thân phận giả mạo của Khấu Trọng vì thế may mắn không bị dò xét.

Hai thuyền lại tiếp tục khởi hành, nhằm thẳng hướng Trường An thành.

Sa Phúc đến tìm hắn, nói lão gia có lời mời. Vừa đi ra ngoài hành lang, Sa Phúc hạ giọng nói:

- Muốn gặp ngươi chính là tứ cô gia (chàng rể thứ tư

Thường Hà), vì nghe được Mạc tiên sinh y thuật như thần, lập tức muốn mời ngươi đến gặp mặt.

Khấu Trọng thầm hít vào một hơi khí lạnh, hy vọng Thường Hà thật không dò ra y thuật của mình, không sinh lòng hoài nghi, nếu không toàn bộ công sức đành phải bỏ đi, “Ám độ Trần Thương” biến thành “Đả thảo kinh xà”.

Không khí trong phòng khách lớn giờ cực kỳ vui vẻ, mọi người trong Sa gia thấy Khấu Trọng trong bộ dạng thần y xấu xí khua chân đi vào, người người đều vui vẻ thân thiết đứng dậy chào mời, may mắn là vợ chồng Thường Hà cũng không ngoại lệ, Khấu Trọng lập tức thấy vững tâm.

Trong phòng khách đang bày ba bàn rượu, Sa Thiên Nam tinh thần phấn chấn đứng dậy nói:

- Lại đây! Mọi người đang ngồi nói chuyện thôi.

Sau đó giới thiệu Khấu Trọng với vợ chồng Thự

Phu nhân của Thường Hà là tứ tiểu thư Sa Chỉ Thường, đoan trang tú lệ, luận dung mạo chỉ kém ngũ tiểu thư Sa Chỉ Tinh một chút, có phong vận của một nữ tử đại gia khuê tú.

Thường Hà trông dáng người cao ráo trẻ trung tuấn vĩ, bộ dạng phấn chấn. Không hiểu có phải quan vận đang hanh thông mà thần thái vô cùng hớn hở, đối với Khấu Trọng cung kính hữu lễ, tịnh không vì dung mạo hắn xấu xí mà có ý khinh thị.

Khấu Trọng được an bài ngồi giữa Thường Hà và đại thiếu gia Sa Thành Tựu, đương nhiên Sa Thiên Nam ngồi ở vị trí thủ tịch. Ngoài lão phu nhân ngồi bên cạnh ra, nữ quyến của lão ngồi ở hai bên. Trần Lai Mãn, Mao Thế Xường và Sa Phúc cũng ngồi ở gần đó.

Rượu được hơn ba tuần, sau vài câu khách sáo, Sa Thiên Nam vui vẻ quay sang Khấu Trọng nói:

- Cứ như con rể của ta vừa nói, bây giờ Mạc tiên sinh tới Trường An, tất có thể đại triển lý tưởng tế thế ấp ủ đã lâu của mình.

Thường Hà tiếp lời nói:

- Sự tình đúng là như vậy, sủng phi của hoàng thượng là Trương nương nương đang bị quái tật, một tháng trở lại đây không ăn uống bình thường được, ngày ngày thêm gầy héo, thái y đều thúc thủ, ngay cả Quan Trung y thần còn được gọi là “Hoạt Hoa Đà” Vi Chánh Hưng cũng không trị nổi chứng đau đầu của nương nương, khiến cho hoàng thượng ngày ngày đều sầu muộn, may mắn có Mạc thần y tới, chỉ cần có thể trị được chứng đau đầu của Trương nương nương, không những người người trong Sa gia đều được vinh dự, mà Mạc tiên sinh cũng có thể được hưởng vinh hoa phú quý bất tận nữa.

Khấu Trọng trong lòng kêu khổ, hắn đâu có muốn vào hoàng cung để trị bệnh gì, nói ra thật là buồn cười. Trong lòng bèn hạ quyết tâm, vừa vào thành lập tức sẽ lẩn đi, nếu phải vào hoàng cung, không lộ thân phận mới là chuyện lạ.

Nghĩ vậy nhưng bề ngoài vẫn giả vờ cảm kích nói:

- Đa tạ Thường gia đã tạo cơ hội nghìn năm có một cho bỉ nhân, bỉ nhân tất sẽ tận tâm tận lực, chữa khỏi chứng đau đầu của Trương nương nương, không phụ sự ủy thác của Thường gia.

Đại thiếu gia Sa Thành Tựu nâng chén nói:

- Chén này chúc Mạc thần y diệu thủ hồi xuân, trị khỏi bệnh tình của nương nương.

Mọi người ồn ào đối ẩm, không khí cực kỳ náo nhiệt.

Chỉ có Khấu Trọng là đau khổ gần như muốn khóc rống lên, chỉ tự trách do mình khó nhọc tạo dưng nên y nghiệp thê thảm này.

(

Chương 370: Cận kiến Đường Hoàng

Từ Tử Lăng theo Tiêu Tu Minh ra đến đường cái, những bông tuyết nhỏ li ti từ trên trời nhẹ nhàng rơi xuống, một cỗ xe ngựa hoa lệ đang đợi ở bên đường cùng với tám kỵ sĩ bảo vệ xung quanh.

Tuyết trắng rơi đầy Chu Tước đại nhai, thời khắc mê ly này này trời đất như hòa làm một và trở nên sâu lắng, khiến Từ Tử Lăng tự nhiên nghĩ lại chuyện ở Lạc Dương dũng chiến với Tứ Đại Thánh Tăng, thật đúng như giấc mộng mới qua.

Tiếu Tu Minh tiến lên trước mở cửa xe ra nói:

- Mạc huynh mời lên xe, tiểu đệ sẽ đợi huynh ở tổng điếm.

Từ Tử Lăng nén lại các hồi ức trong lòng, chui vào trong xe.

Trên xe là Phong Đức Di, thân vận quan phục, nhìn gã không chớp mắt, điềm đạm nói:

- Mời Mạc huynh qua ngồi bên cạnh ta!

Từ Tử Lăng theo lời ngồi xuống, xe ngựa từ từ khởi hành.

Phong Đức Di nhìn qua cửa sổ ngắm nhìn mưa tuyết rơi trên con đường lớn nhất Trường An, cười nhẹ:

- Trường An tam bảo, Mạc huynh đã từng nghe qua chưa?

Từ Tử Lăng vội vàng lắc đầu.

Phong Đức Di từ tốn tiếp tục:

- Đó là tơ lụa, gốm sứ ba màu và gương đồng.

Tiếp đó hạ giọng ngâm nga:

Dĩ đồng vi kính, khả chánh y quan

Dĩ cổ phùng kính, khả tri hưng thế

Dĩ nhân vi kính, khả dĩ minh đắc thất

Vi nhân thần tử giả, tất tu tượng nhất diện minh kính.

Tạm dịch nghĩa:

Lấy đồng làm gương, có thể chỉnh trang y phục

Lấy xưa làm gương, có thể biết hưng suy

Lấy người làm gương, có thể biết được mất

Thân làm thần tử, phải như một tấm gương sáng

- Mạc huynh hiểu rõ ý ta không?

Từ Tử Lăng thật sự không hiểu rõ lời nói của lão có dụng ý gì. Bất quá lão tự ví mình là gương, trong đó ẩn hàm lý tưởng, biểu hiện tấm lòng trong sáng không dễ gì lay chuyển, trong tâm tự nhiên sinh lòng kính trọng nói:

- Đó là nói người làm quan nếu không làm tròn bổận sẽ gây họa cho bá tánh, tiểu nhân hết sức kính phục.

Phong Đức Di thu hồi mục quang đang nhìn ra ngoài cửa sổ hướng sang gã tán thưởng:

- Mạc huynh đồng cảm thâm sâu như vậy, có thể thấy Mạc huynh là người trung nghĩa lòng mang chí lớn, Mạc huynh có biết bổn quan vì sao mới sáng sớm đã tìm ngươi không?

Từ Tử Lăng lại vội lắc đầu.

Phong Đức Di sắc mặt lộ vẻ hồi tưởng chuyện xưa cất tiếng:

- Mạc huynh đêm qua biểu hiện võ kỹ, thân thủ như thiên mã hành không, khí thế sung mãn,kiếm pháp siêu phàm nhập thánh. Phong mỗ bình sinh chưa từng cận kiến như vậy, không kiềm được ý mến tài, lại càng bất nhẫn không muốn thấy ngươi chết thảm ở Trường An, phí đi kiếm thuật tuyệt vời như thế.

Từ Tử Lăng đột nhiên hiểu rõ, cười nhẹ nói:

- Đa tạ Phong đại nhân đã quan tâm, sinh tử hữu mệnh, tiểu nhân vốn không màng chuyện sống chết. Đêm qua chỉ là vì gặp chuyện chướng tai gai mắt chứ không cố ý gây xung đột cùng bọn Nhĩ Văn Hoán.

Phong Đức Di lộ vẻ ngạc nhiên, vui vẻ nói:

- Thì ra Mạc huynh không phải là người chỉ biết có dũng lực mà là do Mạc huynh trong mắt không có hai chữ sinh tử! Bội phục bội phục.

Từ Tử Lăng sợ lão định dụ mình về làm thủ hạ, thế thì ở chốn kinh

đô này biết làm gì mất điều quan trọng nhất là tự do. Liền tiên phát chế nhân nói:

- Tiểu nhân từ lâu đã coi nhẹ danh lợi sinh tử. Vốn đầu thân Bốc gia chỉ vì Bốc gia nổi tiếng là đại thiện nhân, không phải loại thương nhân chỉ vì mục đích mưu lợi. Khi thiên hạ đại định, tứ hải quy nhất, tiểu nhân sẽ hồi hương ngày ngày cày ruộng trồng rau, hưởng thụ thú vui của cuộc sống đời thường.

Phong Đức Di cười nhẹ nói:

- Mạc huynh có hoài bão như vậy, bản quan vô cùng tán thưởng. Bất quá người trong giang hồ thân bất do kỷ, Mạc huynh có biết đã đắc tội với người nào chưa?

Xe ngựa lúc này đi vào Quang Minh đại nhai, nếu như tiếp tục tiến về phía trước là sẽ tới cổng chính của Hoàng thành là Chu Tước Môn, Phong Đức Di kêu lớn:

- Đến Đông Đại Tự!

Tay đánh xe vung roi điều khiển ngựa, rẽ sang bên phải đi về phía đông.

Từ Tử Lăng than:

- Hiện giờ hình thế ở Trường An đã phân minh! Ngoài Hoàng thượng ra, không theo Thái tử tất về vớiTần Vương, tiểu nhân đã hiểu tình thế của mình rồi.

Phong Đức Di nói:

- Nếu Mạc huynh đúng là người của Tần Vương phủ, ta sẽ không vì

ngươi mà lo lắng. Vấn đề chính là Mạc huynh vừa mới tới nên dù quản chuyện của Hưng Xương Long vẫn chỉ là người ngoài. Nếu như có chuyện bất trắc, Tần Vương ngươi xuất đầu lộ diện. Bởi hiểu rõ điểm này nên địch nhân của ngươi có thể không úy kỵ gì, dùng bất cứ thủ đoạn nào đển giết ngươi mà lập uy. Vì thế bổn quan giải thích nhiều lời như vậy là muốn khuyên Mạc huynh tìm cách tự bảo vệ mình.

Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói:

- Bọn chúng sáng nay đã thử hành thích một lần, ở giữa cửa chợ Đông Tây thị tập kích tiểu nhân, may mắn tiểu nhân mạng lớn không chết, qua được kiếp nạn này.

Phong Đức Di kinh dị hỏi kỹ. Sau khi Từ Tử Lăng hồi đáp xong, lão trầm ngâm giây lát rồi đột nhiên hỏi:

- Gia cư Mạc huynh tại Ba Thục là chỗ nào?

Từ Tử Lăng sợ nhất là lão sẽ hỏi tình huống “quê nhà” này, sẽ khiến hắn ách khẩu vô ngôn, liền nói ra một địa phương mà mình quen thuộc nhất:

- Nhà của tiểu nhân tại Sư Tử kiều nhai ở Thành Đô.

Phong Đức Di mừng rỡ nói:

- Tốt quá! Gần đây ở Thành Đô phát sinh đại sự chấn động võ lâm, Mạc huynh có nghe nói không?

Từ Tử Lăng vẫn chưa hiểu ý tứ của lão khi nói “tốt quá” là gì, nhưng thấy bộ dạng của lão vô cùng hy vọng, biết là không thể nói khng, đành đáp:

- Đại nhân có phải chỉ sự kiện “Bá Đao” Nhạc Sơn kích sát “Thiên Quân” Tịch Ứng không?

Phong Đức Di vỗ thành ghế, vui mừng nói:

- Chính là chuyện đó, Mạc huynh có biết tường tận chuyện này không?

Từ Tử Lăng trong lòng giờ đã hiểu rõ, liền đáp:

- Đương thời, tiểu nhân xảo diệu lại về quê vấn an gia phụ nên có mặt vào thời điểm đó, tận mắt được thấy toàn bộ quá trình.

Phong Đức Di tinh thần đại chấn liền hỏi gã toàn bộ quá trình “tận mắt” chứng kiến của y. Từ Tử Lăng đương nhiêu đối đáp trôi chảy khiến Phong Đức Di hoàn toàn mãn ý, vị đại thần thân tín của Lý Uyên này gật đầu nói:

- Bản quan đã nghĩ cho Mạc huynh một diệu kế giải họa rồi.

Từ Tử Lăng trong lòng đã biết lão định nói gì, đương nhiên bề ngoài vẫn giả bộ không biết vội vàng thỉnh giáo lão.

Phong Đức Di nói:

- Lát nữa hoàng thượng sẽ tới Đông Đại Tự cầu nguyện cho bệnh tình quái tật của Trương Tiệp Dư, bản quan có thể an bài cho Mạc huynh diện kiến hoàng thượng. Chỉ cần chuyện này truyền đến tai những kẻ trong Trường Lâm quân, bảo đảm Mạc huynh sau này có thể vững như thái sơn, không ai còn dám động đến một sợi lông của ngươi nữa.

Từ Tử Lăng trong lòng mừng rỡ cố ra vẻ ngạc nhiên thất thanh kêu lên:

- Tham kiến hoàng thượng ư? Tiểu nhân làm gì có phúc phận đó?

Phong Đức Di cười đáp:

- Vốn dĩ không có! Bất quá hoàng thượng lại vô cùng muốn biết tin tức của bằng hữu “Bá Đao” Nhạc Sơn, ở Trường An này chỉ duy nhất có Mạc huynh là người tự mắt chứng kiến màn long tranh hổ đấu đó, vậy là có đủ tư cách rồi đó.

Từ Tử Lăng cảm kích phát tự chân tâm nói:

- Phong đại nhân quan tâm đến họa phúc của tiểu nhân như vậy, tiểu nhân kiếp sau dù có kết cỏ ngậm vành cũng không báo đáp hết được.

Phong Đức Di nói:

- Ta và Khâu Văn Thịnh ở Quan Trung kiếm phái đã có hơn mười năm giao tình, đối với ngươi lại đặc biệt có duyên, làm sao có thể giương mắt mà nhìn ngươi chết thảm chứ. Bất quá Mạc huynh đệ phải nhớ khi gặp mặt Hoàng thượng, ngài hỏi gì thì ngươi đáp đó, ngàn vạn lần không thể đề cập đến chuyện bọn Nhĩ Văn Hoán, có hiểu chưa?

Từ Tử Lăng liền khẳng định mình sẽ tuân thủ.

Xe ngựa lúc này đã tiến vào ngôi chùa hùng vỹ tráng lệ Đông Đại Tự. Từ Tử Lăng trong lòng đã có kế, biết mặc dù Nhạc Sơn có gặp được Lý Uyên, tất cả vẫn phải chờ Khấu Trọng đến thành Trường An rồi mới tính tiếp được.

o0o

Hai chiếc thuyền của Sa gia được hai chiến thuyền của Đường thất hộ tống, theo kênh Nghiễm Thông chảyừ Hoàng Hà vào nội thành Trường An, vừa đến đã có đại pháo chào mừng, thị vệ đứng nghiêm kính lễ, cuộc đón tiếp nghi trượng long trọng như vậy, hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của vị giả thần y Khấu Trọng.

Định thần nhìn kĩ, Khấu Trọng gần như muốn nhảy xuống sông trốn đi, trong những người tới nghênh đón hắn nhận ra Độc Cô Phong, Độc Cô Sách, Độc Phượng, toàn là những nhân vật lãnh tụ trong Độc Cô phiệt, lại còn rất nhiều người hắn nhận không ra, xem chừng toàn là những nhà phú thương quyền quý ở Trường An, hôm trước Sa Thành Công nói với hắn Sa gia là phú quý đệ nhất thế gia ở Lạc Dương, có thể thấy không phải là hư ngôn.

Hấp dẫn nhất là hắn chú ý đến một người mặc bào phục Thái tử, trông khá giống Lý Thế Dân, không cần nói cũng biết chính là Đại Đường Thái tử Lý Kiến Thành. Hắn thân hình hao hao giống Lý Thế Dân, chỉ có điều mặt hơi dẹt và dài, không có chính khí lẫm liệt như Lý Thế Dân; nhưng song mục thần thái bức nhân, tuyệt không kém hắn.

Quả nhiên phía trước Thường Hà hạ giọng nói với Sa Thiên Nam:

- Không ngờ Thái tử Điện hạ tự mình đến nghênh tiếp, thật là nể mặt chúng ta quá.

Sa Thiên Nam hớn hở cười đến không ngậm được miệng lại nữa.

Khấu Trọng đứng giữa Trần Lai Mãn và Mao Thế Xương. Chuyện đã đến nước này hắn chỉ còn cách hồi phục nét mặt lạnh lùng, trong

lòng ôn kỹ lại các hành động cử chỉ đi đứng nằm ngồi mấy ngày nay, điều chỉnh lại thanh âm ngôn từ, hy vọng có thể bí mật vào thành, sau đó thừa cơ lẩn đi.

May mắn là những người đến đón đều tập trung chú ý vào những người trong Sa gia, đối với Khấu Trọng nửa con mắt cũng không có hứng thú.

Người đi thì hắn đi, người dừng thì hắn dừng. Lúc Sa Thiên Nam lên bờ liền được Lý Kiến Thành hoan nghênh, bọn Khấu Trọng vẫn lưu lại trên mặt thuyền đợi an bài sau.

Khấu Trọng thầm tạ thiên tạ địa, nhìn theo mọi người trong Sa gia toàn bộ lên bờ được xe ngựa đón rước, sau đó được một đạo binh vệ của Lý Kiến Thành hộ tống ly khai, người của Độc Cô gia cũng rời đi xong, lúc này như lòng như gỡ được gánh nặng cùng bọn võ sư hộ viện và tỳ bộc lên bờ.

Hơn trăm người được một quan nhân khác chiêu đãi, tất cả lên một đội xe ngựa, dưới mưa tuyết giăng giăng đi tới trạch viện mới của Sa gia ở Trường An.

Trần Lai Mãn ngồi cùng xe vui vẻ nói:

- Kiến Thành thái tử lấy lễ đãi lão gia như vậy, Sa gia chúng ta tất có thể tại Quan Trung nở mày nở mặt rồi.

Khấu Trọng lúc này toàn nghĩ cách làm sau tẩu thoát, nghe thế thuận miệng nói:

- Sa gia chúng ta sinh ý là làm gì vậy?

Mao Thế Xương

- Mạc tiên sinh hóa ra vẫn không biết. Sa gia chúng ta vốn khởi nghiệp từ nghề khai khoáng, nghề rèn đúc vang danh thiên hạ, có hơn trăm hiệu binh khí trên khắp toàn quốc, riêng tại Quan Trung đã có hơn mười khoáng trường (mỏ).

Khấu Trọng thầm nghĩ hiểu tại sao Lý Kiến Thành lại coi trọng Sa Thiên Nam, thì ra lão là đại thương gia nắm mệnh mạch của ngành nghề có ảnh hưởng quan trọng đến chuyện quân cơ này.

Vương Thế Sung mất đi người này, có thể nói là một đả kích nghiêm trọng.

Trần Lai Mãn hạ giọng xuống nói nhỏ:

- Thần nỏ thủ thành vô cùng lợi hại ở Lạc Dương, chính do lão gia tự mình thiết kế và chỉ huy chế tạo đó!

Khấu Trọng trong lòng mừng lắm, từ đó có thể hiểu ý đồ của Lý Kiến Thành muốn tự mình đốc quân tấn công Lạc Dương.

Còn đang suy nghĩ thì nghe thấy thanh âm từ phía trước vọng lại, Thường Hà và một vị tướng lĩnh cưỡi ngựa đi tới dừng đội xa mã lại.

Khấu Trọng còn đang ngơ ngác, Thường Hà và vị tướng quân đó cưỡi ngựa đến bên xe của Khấu Trọng, kêu lớn:

- Xe của Mạc tiên sinh ở đâu?

Khấu Trọng thò đầu ra ngoài xe đáp lại:

- Bỉ nhân ở đây, không biết Thường gia có gì chỉ giáo?

Vị tướng quân kia khách khí nói:

- Mạt tướng Phùng Lập Bản xin tham kiến Mạc tiên sinh.

Thường Hà tươi cười giới thiệu:

- Phùng tướng quân là thống lĩnh Đông cung của Thái tử điện hạ, tất cả đều là hảo bằng hữu.

Khấu Trọng lo lắng trong lòng, quả nhiên Phùng Lập Bản nói:

- Điện hạ không biết Mạc tiên sinh đại giá quang lâm nên có điều thất lễ, nay đặc biệt sai phái mạt tướng đến nghênh tiếp đại giá của tiên sinh, thỉnh tiên sinh lập tức vào cung tương kiến.

Khấu Trọng thầm gọi cha gọi mẹ, nhưng cũng không có lương sách nào đề cự tuyệt, đành phải tháo bỏ Tỉnh Trung Nguyệt, xuống xe cưỡi ngựa theo hai người vào hoàng cung.

o0o

Từ Tử Lăng được an bài ở khách đường phía sau Đông Đại Tự, đợi Phong Đức Di vào bẩm báo trước.

Thánh giá của Đại Đường hoàng đế Lý Uyên tới đây nên ngự vệ bố trí bảo an cực kỳ công phu, toàn bộ tự viện vô cùng được xem xét nghiêm ngặt, người người đều yên lặng.

Ngồi cùng Từ Tử Lăng là gia tướng Quản Hiếu Nhiên của Phong Đức Di. Đang lúc nhàn rỗi, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh tuyết rơi, nói với Từ Tử Lăng:

- Phong đại gia đối với Mạc huynh đúng là vô cùng xem trọng, đêm

qua xem kiếm pháp của Mạc huynh xong cứ liên tục hỏi ý kiến của chúng ta.

Từ Tử Lăng vội nói mấy lời khiêm nhượng.

Quản Hiếu Nhiên nói:

- Chuyện khó nhất là khí độ ung dung tiêu sái của Mạc huynh, từ đầu đến chân,đều có cảm giác hoàn mỹ không kẽ hở, khiến người ta khó mà quên được.

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, biết rằng nếu gặp phải người quen thuộc như Lý Thế Dân, chắc chắn sẽ khiến họ sinh lòng nghi ngờ. Nếu có thể biến thành Nhạc Sơn thì sẽ không còn là vấn đề vì chính bản thân Nhạc Sơn cũng đã là cao thủ tuyệt đỉnh.

Liền thuận miệng hỏi:

- Thiên hạ ai mà không biết võ lâm Trường An là nơi ngọa hổ tàng long, không hiểu có ai là nhân vật đặc biệt xuất sắc?

Quản Hiếu Nhiên nói:

- Nếu luận cao thủ chân chính cũng không quá mười đầu ngón tay! Bất quá nếu nói đến những người giỏi nhất, không thể không kể đến cao thủ trẻ tuổi đến từ Đông Đột Quyết là Khả Đạt Chí, người này đao pháp đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, đánh bại cao thủ của Tần Vương Thiên Sách phủ, khiến Đông cung Thái tử thanh uy đại thịnh. Nghe nói trong trận tỷ thí ở cung nội vừa rồi ngay cả Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng đã bại trận, lúc đó c thiên hạ đệ nhất danh kỹ Thượng Tú Phương chứng kiến. Tần Vương hôm đó thật vô cùng mất mặt!

Từ Tử Lăng trong lòng ghi nhớ cái danh tự Khả Đạt Chí, không hề lưu ý đến Thượng Tú Phương.

Lúc đó có người đến báo, dẫn Từ Tử Lăng đến tân thất phía sau tự viện yết kiến Đường hoàng.

Từ Tử Lăng thu nhiếp tâm thần, được Quản Hiếu Nhiên đích thân dẫn kiến, đến gặp Lý Uyên.

Chương 371: Đường hoàng lý uyên

Bên ngoài Quý Tân Đường ở Đông Đại tự đầy ngự tiền thị vệ, ai nấy đều là tinh tuyển, lưng hổ eo gấu, cao lớn hùng dũng. Viên chỉ huy cai quản canh gác ở đây là Vương Mục. Quản Hiếu Nhiên tỏ ra rất thân thiết với y. Báo tên tuổi xong, Từ Tử lăng theo quy củ giải hạ bội kiếm, dưới sự giám sát của Vương Mục bước qua rào chắn đăng đường!

Bên ngoài cửa sổ hướng Bắc thấy rõ mưa tuyết lất phất bay trong viên lâm. Gần đó là là một hàng khoảng mười chiếc Thái sư ỷ lớn, được ngăn cách bằng những chiếc kỷ tre dùng để uống trà. Giữa sảnh là một nam tử tuấn tú vận hồng y, da trắng như tuyết, nhìn bề ngoài xem ra niên kỷ chỉ khoảng hơn ba mươi

Nhưng Từ Tử Lăng nhận ra ngay đó chính là Đại Đường cửu ngũ chí tôn, lãnh tụ của Lý Phiệt, Lý Uyên! Y phục của ông ta giản đơn, trái hẳn với các quan phục hoa lệ xung quanh. Chưa tính đến vị trí trung tâm như quần tinh ủng nguyệt của Lý Uyên, chỉ riêng sự tương phản trong phục sức giữa y với đám cận thần đã thể hiện thân phận cao quý của bậc quần long chi chủ..

Thần sắc Lý Uyên lộ chút mệt mỏi. Nhưng dưới đôi mày rậm là một đôi mắt rất sáng và tinh nhanh, hơn nữa lại lấp lánh chiếu ra khí sắc khó mà hình dung, khiến người ta có cảm nhận được y thuộc mẫu người theo đuổi những ý tưởng tốt đẹp, cao quý.

Tuy đang ngồi trên ghế nhưng lưng eo trầm ổn, hiện rõ uy lực khí thế bức nhân. Hoàng đế đang dùng đôi bàn tay thon dài đỡ lấy chung trà,

toàn thân hiện rõ sức lực tiềm ẩn phi phàm! Quả là khí khái bất phàm của nhất phiệt chi chủ!

Từ Tử Lăng bất giác cảm nhận được tâm trạng không vui của Hoàng Đế, nhưng y vẫn theo lễ quỳ xuống khấu đầu:

-Tiểu dân Mạc Vi bái kiến hoàng thượng!

Hầu cận hai bên tả hữu là bốn viên đại thần. Ngoại trừ Phong Đức Di, Từ Tử Lăng nhận ra Bùi Tịch, năm đó lúc bọn gã trộm được quyển sổ trương mục của Đông Khê Hiệu cho Lý Thế Dân đã từng có duyên dùng bữa với y. Cũng trong sáng hôm ấy Khấu Trọng đã khước từ sự chiêu lãm của Lý Thế Dân, quyết tranh thiên hạ.

Lý Uyên thần thái ung dung, hạ chung trà xuống,

-Bình thân! Vương tướng quân có thể lui ra được rồi!

Vương Mục liền cùng với hai ngự vệ tuân lệnh lui ra ngoài. Từ Tử Lăng thong thả đứng lại, hai tay buông lỏng tự nhiên, có vẻ cung kính!

Thần sắc bức người, Lý Uyên hạ mục quang quan sát y, bắt đầu nói:

-Đây không phải là Hoàng cung, có thể tùy tiện. Ta có thể nhìn ra ngươi thân hoài tuyệt học, hẳn không phải là kẻ phóng túng vũ phu. Mạc khanh đến Quan Trung của trẫm chắc có tâm nguyện không nhỏ??

Từ Tử Lăng lập tức cảm nhận được mục quang sắc bén của y, đúng là thiên sinh nhất phiệt chi chủ. Có thể nhận ra võ công của Lý Uyên thâm bất khả trắc, chẳng trách y có thể đào tạo được những người như Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát.

Từ Từ Lăng cung kính trả lời:

-Mạc Vi chỉ nguyện làm theo những gì chủ nhân Bốc Đình phân phó để báo ơn tri ngộ, tuyệt không cầu vinh hoa phú quý!

Từ Tử Lăng nhất cử nhất động đều lưu tâm phản ứng của Bùi Tịch, chỉ cần ông ta không khám phá ra thân phận chân chính của y, y có thể lưu lại Trường An đệ nhất quan này.

Lý Uyên với khí thế nhất phiệt chi chủ, ngửa cổ cười lớn:

-Tốt! Ta thật vui mừng có thêm một người trung nghĩa. Nghe nói khanh tận mắt quan lãm trận long tranh hổ đấu giữạc Sơn và Tịch Ứng, vậy hãy kể tường tận cho Trẫm nghe, đừng bỏ qua chi tiết nhỏ nhặt nào cả!”

Từ Tử Lăng ngầm thở nhẹ, hiểu được Lý Uyên không nghi ngờ gì, có thể y kế hành sự.

o0o

Hoàng cung Đại Đường gồm hai phần là Hoàng Thành và Cung Thành. Phía trước là Đại Đường Trung Ương chánh phủ dùng để bàn việc công, phía sau là khu vực dành cho Hoàng thất. Chính giữa là Hoành Quán Quảng Trường rộng cả nghìn bộ trải dài từ Đông sang Tây, là nơi để đổi niên hiệu của vua, đại xá, nguyên đán, đông chí đại triều hội, thao trận; tất cả đều cử hành tại đây. Vậy nên người ta còn gọi là “Triều Ngoại”.

Các cổng chính của Hoàng Thành và Hoàng Cung nằm trên hướng Bắc Nam, gọi là Tam Đạo Môn. Cổng chính Nam của Hoàng Thành là Chu Tước Môn. Cách không xa theo hướng chính Nam là Minh

Đức Môn, con đường từ Chu Tước Môn tới Minh Đức Môn là cũng là con đường lớn nhất Trường An.

Cổng chính Nam của Cung Thành gọi là Thừa Thiên Môn, đoạn đường ngắn nối Thừa thiên Môn và Chu Tước môn được gọi là Vi Thiên Nhai.

Huyền Vũ Môn là Đại Môn ở phía BẮc Cung Thành, bên ngoài là hậu viện của Cung Thành được gọi là Tây Nội Uyển.

Chu Tước, Thừa Thiên, Huyền Vũ tam môn hình thành trục chính của Hoàng Thành và Cung Thành, luônược canh giữ nghiêm ngặt. Huyền Vũ Môn là trung tâm chỉ huy của Cung đình cấm vệ quân, binh lực hùng hậu. Ai khống chế được Huyền Vũ Môn cũng coi như khống chế được Hoàng Cung, thậm chí cả kinh sư.

Cung Thành do ba phần hợp thành, Tây là Dịch Đình Cung, giữa là Thái Cực Cung và Đông là Đông Cung.

Thái Cực Cung là chỗ ở của Đường Hoàng Lý Uyên, Đông Cung dành cho Thái tử Lý Kiến Thành và Dịch Đình Cung do Lý Thế Dân quản lý. Lý Nguyên Cát ở trong Vũ Đức Điện, tựa vào Đông Cung, phía bắc Tây Nội Uyển.

Bên trong Thái Cực Cung có ba mươi sáu tòa đại điện, trong đó quan trọng nhất là Thái Cực Điện, Lưỡng Nghi Điện, Cam Lộ Điện và Diên Gia Điện. Bốn tòa đại điện này đều tọa lạc trên trục Thừa Thiên Môn-Huyền vũ Môn.

Thái Cực Điện còn được gọi là “Triều Trung”, là Tòa lầu chính trong cung của Đại Đường. Mỗi tháng ngày rằm mồng một hai lần, Lý Uyên tiếp kiến quần thần ở đây, xử lý chính sự!

Bắc Thái Cực Điện là Lưỡng Nghi điện, được xem như “Triều nội”. Ở đó chỉ có những đại thần thân tín tài năng tham dự, thường là nơi xem xét thảo luận và đưa ra các quyết định những quyết sách đã được đề xuất thảo luận tại “Triều trung”.

”Thần y” Khấu Trọng được Thường Hà và Phùng Lập Bản đón rước từ mặt Nam, tiến nhập Hoàng Thành Đông môn. Dọc đường thấy hai bên quan phủ san sát. Bên trái gồm có Thái Thường Tự, Đại Phủ Tự, Thượng Thư tỉnh; bên phải thì thấy có Thái Miếu, Thiểu Phủ giám, Đô Thủy Đông Cung Phó Tự, v.v.

Khấu Trọng đặc biệt lưu ý Đô Thủy Giám. Nhân vì đây là đây là bộ phận chưởng quản tất cả mọi thủy đạo giao thông của Trường An, đối với việc tầm bảo Dược Mã Kiều của gã có quan hệ rất lớn. Tuy gã chưa bao giờ nhìn thấy Dược Mã Kiều, nhưng gã sớm đã nhận định bảo tàng rất có khả năng nằm dưới đáy nước ở đó. Nếu không e rằng sau bao lần tìm kiếm đã có kẻ tìm ra.

Đang đi vào Hoành Quán quảng trường phân cách Hoàng thành và Cung Thành, Khấu Trọng như đang nhìn thấy cục diện phân chia Nam Bắc ở trước mắt. Khung cảnh hùng vĩ thực sự có khí thế chấn nhiếp người ta, thật đúng là hòan mỹ đến kinh ngạc. Lại thấy trên Thừa Thiên Môn có một tòa lầu uy nghi! Chỉ cần tưởng tượng mỗi khi Đường thất cử hành khánh điển tại Ngoại triều, Hoàng Đế sẽ đứng trên tòa lầu đó chủ trì, bất giác Khấu Trọng thấy nhiệt huyết tuôn trào!

Gã thầm nhủ:” Sẽ có một ngày đăng lâu chủ trì khánh điển là Khấu Trọng ta chứ không phải Lý Uyên hay là một người nào của Lý gia”.

Ba người xuống ngựa ở ngoài Trọng Minh Môn của Đông Cung rồi đi bộ vào. Chỉ thấy Đông Cung vệ “Hiệp Môn Đội” chia thành hai hàng, khung cảnh nghiêm mật.

Qua khỏi Trọng Minh Môn sẽ đến Hiển Đức Môn. Tiếp theo là chính điện của Đông Cung, Hiển Đức Điện. Rồi đến các cung Sùng Giáo, Lệ Chánh, Quang Thiên và Thừa Ân. Hai bên còn có Nghi Xuân Viện, Sùng Văn Quán, Tập Hiền Quán cùng với nhiều điện, đường, lâu, các kế tiếp nhau.

Hiển Đức Điện là nơi Thái tử Lý Kiến Thành tiếp kiến bá quan văn võ và bàn việc chính sự cũng như tình hình của các địa phương. Nhưng hôm nay Lý Kiến Thành tiếp đãi phụ tử Sa Thiên Nam tại Nghi Xuân Viện. Sa Thiên Nam tuy giàu có nổi tiếng một phương nhưng cũng không phải là nhân vật quá quan trọng. Vậy nên việc tiếp đãi tại Nghi Xuân viện bên trong viên lâm của Đông Cung cũng là hợp lẽ.

Khấu Trọng vừa đi vừa ngầm quan sát sự sắp xếp ẩn hiện của Trường Lâm quân ở Trường Lâm Môn, gã ước chừng binh lực ở cổng lớn phía Bắc của Đông Cung này có thể so với Huyền Vũ Môn của Thái Cực Cung.

Ngoài mưa tuyết đang bay nhè nhẹ, khi Khấu Trọng đến quan môn nghe được một tiếng hô lớn: ”Mạc Nhất Tâm tiên sinh đến”, sau đó đi đến Nghi Xuân Viện.

o0o

Lý Uyên lắng nghe một cách rất chăm chú, thỉnh thoảng lại ngắt lời tường thuật của Từ Tử Lăng để hỏi mấy điểm mấu chốt quan trọng. Khi nghe Từ Tử Lăng kể xong, Lý Uyên lấy làm lạ nói:

-Phong cách xuất thủ của mỗi cá nhân tùy thuộc vào tính tình của người đó. Tính cách nhỏ mọn của Nhạc Sơn lại có thể trở nên lãnh đạm thờ ơ như vậy, thật khiến người ta khó mà tin được.

Từ Tử Lăng cảm nhận được Lý Uyên chỉ nói điều đó với tả hữu, không nhất thiết phải trả lời. Y bèn lẳng lặng không nói gì thêm. Huống hồ việc miêu tả lại quá trình đó y đã chuẩn bị công phu từ trước, hoàn toàn ở góc độ bàng quan kể lại trận quyết chiến của chính y với Thiên Quân Tịch Ứng. Hơn nữa những đoạn mấu chốt vi diệu trong đó y lại luôn biểu đạt ra vẻ huyền h, do đó không bị Lý Uyên nhìn ra chỗ cao minh của y!

Bùi Tịch nói tiếp theo lời của Lý Uyên:

-Điều này chứng minh rằng Nhạc Sơn thực sự đã luyện thành “Hoán Nhật Đại PháP”, thoát thai hoán cốt thành một người khác. Nếu không hà cớ gì có đao không dùng?

Lý Uyên thở dài:

-Bây giờ Trẫm thấy vô cùng buồn bã. Nhớ năm nào cùng Nhạc Đại ca kề vai tác chiến, trải qua bao phen hiểm nguy sinh tử, cùng nhau truy diệt thủ lĩnh của mã tặc là Tiểu Toàn Phong Mã Tuấn. Hồi đó Bá Đao Nhạc huynh uy phong lệ hại khó ai sánh bằng! Trẫm chỉ tiếc là cảnh xưa khó mà lặp lại!

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, trong quyển di chúc Nhạc Sơn cũng đã miêu tả chi tiết võ công cũng như trận chiến tiêu diệt Mã Tuấn nhưng lại không có chữ nào đề cập đến Lý Uyên. Trong chuyện đó hẳn có lý do gì đó mà Từ Tử Lăng vẫn chưa biết. Nếu mà không tìm hiểu rõ ràng được thì sau này gặp lại có thể lộ sơ hở trước mặt Lý Uyên!

Phong Đức Di cười nói:

-Thần nghĩ Hoàng thượng cũng không nên lo nghĩ trong lòng. Nhạc công bỏ đao không dùng chứng tỏ võ công tu vi của ông ta đã đột

phá kinh nhân, không thì làm sao có thể dồn Tịch Ứng vào tử địa.

Lý Uyên trầm ngâm lên tiếng:

-Nhưng Trẫm vẫn cảm thấy có một điều kỳ quái. Nhạc huynh xưa nay khinh thường không thèm đi lại với người của Ma Môn. Sao lại tự nhiên cùng với Bàn Cổ An Long và Đảo Hành Nghịch Thi Vu Ô Quyển bắt tay nhau đối phó với hai người TịBiên Bất Phụ?

Ai là người có thể trả lời vấn đề này? Sảnh đường bỗng nhiên trở nên lặng ngắt nhơ tờ!

Đột nhiên Lý Uyên quay sang hỏi viên đại thần đứng bên cạnh Phong Đức Di:

-Việc cho người dò hỏi tin tức về Nhạc Sơn của thúc đã có chút tiến triển nào chưa?

Viên đại thần lắc đầu đáp:

-Dạ vẫn chưa có tin tức gì! Bậc cao thủ như Nhạc Sơn mà cố ý ẩn giấu hành tung, e rằng khó mà biết được!

Từ Tử Lăng biết được đã đến lúc thích hợp, bèn cố ý để lộ thần sắc như e ngại muốn nói ra điều gì. Quả nhiên không qua khỏi cặp mắt tinh tường của Lý Uyên, ông ta liền nói:

-Không biết Mạc Vi khanh có kiến giải gì không? Không có việc gì phải e ngại cả, khanh cứ thiện tiện nói ra.

Từ Tử Lăng nhất mực cung kính đáp:

-Trên đường tiểu dân lai kinh, đã từng thấy Nhạc lão một lần tại

huyện Vũ Hán, lúc đó trông ông ta có vẻ vội vàng. Nhưng rồi trong chớp mắt đã không thấy đâu cả. Tuy vậy trong lòng tiểu dân vẫn có ấn tượng sâu sắc!

Bên cạnh Bùi Tịch có một người từ đầu đến giờ chưa nói câu nào, dáng lùn mập, trên mặt luôn lộ vẻ tươi cười. Hốt nhiên y xen vào:

-Hẳn là Nhạc lão tưởng nhớ năm nàoHoàng Thượng tung hoành ở Bắc Cương nên đến Quan Trung gặp lại Hoàng Thượng để ôn lại chuyện cũ!

Trên mặt Lý Uyên lại hiện xuất thần sắc luyến tiếc buồn bã, lắc đầu nói:

-Huynh ấy sẽ không tha thứ cho Trẫm, vĩnh viễn không tha thứ. Có lẽ cuối cùng cả hai cũng đều là kẻ thất bại! Ài! Quá khứ như mây bay, chớp mắt mà đã mấy chục năm rồi.

Từ Tử Lăng thầm toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ ví như đi tìm Lý Tịnh như kế hoạch ban đầu, chắc chắn bị Lý Uyên nhận ra chỗ sơ hở. Hắn biết Lý Uyên nói không sai, Nhạc Sơn quả thực không tha thứ cho Lý Uyên. Bằng không Nhạc Sơn đã đề cập đến Lý Uyên trong di quyển. Chính vì vẫn thống hận Lý Uyên nên trong đó không có một chữ nào nhắc đến ông ta.

Từ Tử Lăng bắt đầu dần dần hiểu thêm về tính cách của Lý Uyên. Ông ta không phải là người thiếu đảm sắc mị lực, cũng không phải không có ý chí kiên định. Chỉ là Lý Uyên rất coi trọng tình cảm, thực sự là một người đã luôn ước vọng và truy cầu cuộc sống hạnh phúc đời thường, bình dị. Từ Tử Lăng tự nhiên bắt đầu thay đổi cách nhìn, dần có hảo cảm đối với Hoàng đế Đại Đường.

Cảm thông với tình cảm nội tâm đang bộc lộ ra ngoài của Đại Đường

Hoàng Đế, Bùi Tịch an ủi:

-Con người càng già càng coi nhẹ những chuyện quá khứ, huống gì những việc đã cách hàng chục năm rồi. Hoặc giả Nhạc công cũng không còn chấp nhất chuyện cũ nữa! Giả như hoàng thượng đồng ý, vi thần sẽ cho bố trí nhãn tuyến khắp trong thành. Chỉ cần Nhạc công nhập thành Hoàng thượng sẽ có tin tức của y, khi đó mọi việc như thế nào tùy định liệu.

Lý Uyên trầm ngâm một lát, đọan đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng nói:

-Việc này không nên để nhiều người biết. Nếu không ta e rằng đến tai Nhạc Công thì khi gặp lại ông ta sẽ không vui vẻ gì. Mạc Vi khanh đã từng trông thấy Nhạc Sơn, cũng ngầm lưu ý giúp Trẫm. Việc này khanh tiến hành ngay và cũng không được nói cho ai khác. Thưởng cho khanh năm lạng hoàng kim, khanh có thể lui được rồi.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ năm lạng hoàng kim tuy không phải là món tiền to, nhưng từ chính tay triều đình ban cho lại có thể so với năm mươi lạng bình thường, chính thật là ít mà lại là nhiều. Có thể thấy Lý Uyên không phải là một quân chủ tiêu xài hoang phí. Đoạn y khấu tạ rồi lui ra!

o0o

Khi Khấu Trọng đến Nghi Xuân viện, Thái tử Lý Kiến Thành đang ngồi tại vị đột nhiên đứng dậy đi thẳng ra nghênh đón. Tả hữu y tất tả theo sau. Khấu Trọng kinh hãi kêu cha gọi mẹ, thật không biết ứng phó làm sao với sự tiếp đãi trọng hậu này của Thái tử. Trong lòng thầm nhắc nhở đề phòng ba vị “cố nhân” Độc Cô Phong, Độc Cô Sách và Độc Cô Phượng. Nếu bọn họ khám phá ra thân phận thật của gã, dù Khấu Trong có tài năng thông thiên triệt địa e rằng cũng nuốt hận táng thân tại Nghi Xuân Viện này!

Khấu Trọng bèn bắt chước thần thái bộ pháp mà gã đã luyện tập ròng rã suốt ba ngày trước, lại vận công thu liễm thần quang, cải biến âm giọng. Gã giả vờ ra vẻ như một người dân dã thô lậu được diện kiến Thái tử, tay chân có vẻ lúng túng kinh sợ. Thấy Lý Kiến Thành đến gần, gã vội vàng quỳ xuống: “Tiểu nhân khấu kiến Thái tử điện hạ.

Lý Kiến Thành vội đi nhanh đến đỡ gã đứng dậy, miệng cười lớn:

-Trời giúp Lý Kiến Thành ta, Mạc Thần Y đến thật đúng lúc. Khanh bất tất đa lễ. Mạc Thần y khanh là thượng tân của Lý Kiến Thành này, không cần phải tuân theo tục lễ cung đình.

Khấu Trọng lòng thầm kêu may mắn. Lão tử đây ghét nhất là phải quỳ quỳ bái bái với tên tiểu nhân ngươi. Ngoài mặt giả vờ kinh sợ không dám nhận ân sủng, run rẩy đưa mắt nhìn trộm thanh thế của những người đi theo Lý Kiến Thành, miệng lắp bắp:

-Tiểu nhân không dám! Ti…ểu nhâ…ân….

LKT cầm tay y kéo lại vui vẻ nói:

-Ngồi xuống hãy nói! Ngồi xuống hãy nói!

Lý Kiến Thành kéo Khấu Trọng lại cho ngồi bên cạnh y, sau đó Đại Đường Thái tử tự mình giới thiệu những người xung quanh trong đại sảnh. Ngoại trừ Sa gia tứ phụ tử, gã nhận ra được Độc Cô Phong, Độc Cô Sách và Độc Cô Phượng, Thường Hà, Phùng Lập Bản. Có ba người y gặp lần đầu là Ngụy Trưng, Vương Quế và Tạ Thúc Phương.

Vương Quế và Tạ Thúc Phương đều là thân tín của Lý Kiến Thành.

Ngụy Trưng nguyên là mưu sĩ bậc nhất của Lý Mật. Không biết quan hệ giữa Lý Mật và Lý Kiến Thành mật thiết như thế nào nhưng việc Ngụy Trưng gia nhập phe của Thái tử đủ biết quan hệ đó tất không tầm thường. Trước mắt Khấu Trọng không có thời gian để tìm hiểu chuyện này, chỉ cầu trời khấn phật cho Độc Cô Phong đừng hoài nghi, ngoài ra những việc khác gã chưa

Lý Kiến Thành đưa mắt nhìn xuống mọi người, thấy Khấu Trọng đang tiếp lấy một chung trà do một cung nữ dâng lên. Chờ gã uống xong, Lý Kiến Thành tỏ vẻ vui mừng nói:

-Nghe Sa ông kể Mạc Thần Y châm cứu y thuật là gia truyền tuyệt học. Không biết đã bao giờ biết đến một loại bệnh mà bệnh nhân có các triệu chứng như người nóng, lòng phiền, da không có cảm giác, tai ù, khí lọan, hai chân lạnh lẽo …

Khấu Trọng biết y rất quan tâm đến quái bệnh của Trương Tiệp Dư. Nếu như có thể trị được dứt bệnh cho Trương Tiệp Dư, không chỉ làm đẹp lòng Lý Uyên, củng cố vị trí của mình; mà còn xây dựng được mối quan hệ mật thiết với sủng phi của Lý Uyên.

Khấu Trọng giờ đây đã cưỡi trên lưng cọp, không thể không đối diện với tình huống này. Gã thoạt tiên giả vờ kinh ngạc, đoạn thần trí tỏ vẻ trầm tư một lúc rồi nói:

-Toàn thân nóng bức mà hai chân lại lạnh, lại có thể khiến cho đại phu bình thường thúc thủ vô sách, nguyên nhân chỉ có thể là bệnh nhân có hai mầm bệnh. Ngoài da không có cảm giác, khí loạn là hiện tượng hai mầm bệnh đó tương hỗ mà ra. Tuy nhiên điện hạ cứ yên tâm, những cái bệnh vặt này vào tay tiểu nhân, bảo đảm châm đến bệnh trừ.

Khấu Trọng nói không cần nghĩ ngợi, lại như có vẻ cầm chắc trong

tay, hoàn toàn là liều mạng khoác lác nói bừa. Gã vốn tính toán là nếu không thành công cũng hy vọng có thể xoay chuyển tình thế. Trong lòng thầm nghĩ bằng vào “Trường sinh quyết” liệu thương thánh khí, không biết gã có thể làm cho Trương Mỹ Nhân khởi sắc chút ít hay không?

Lý Kiến Thành đại hỷ nói:

-Nếu vậy xin thỉnh Mạc thần y lập tức thi châm trị bệnh cho bệnh nhân. Nhân tiện bây giờ phụ hoàng đang đến Đông Đại Tự, nếu Thần y có thể diệu thủ hồi xuân, chắc rằng có thể làm cho phụ hoàng kinh hỷ tột bậc.

Khấu Trọng kêu khổ trong lòng, gắng gượng đứng dậy theo Thái tử, thầm nghĩ Trường An này long xà hỗn tạp, lòng thầm kêu cha gọi mẹ.

Chương 372: Kỳ chứng quái tật

Bích thủy trừng đàm ánh viễn không

Tử vân hương giá ngự vi phong

Hán gia thành quắc nghi thiên thượng

Tần địa san xuyên tự kính trung

Thái Cực cung và Đông cung liên thông với nhau. Sau cổng sau của Đông cung là Đông viên của Thái Cực cung, cũng là một nơi Đông Ngự địa nổi tiếng.

Không gian tĩnh lặng, chỉ thấy hoa tuyết bay nhè nhẹ trong không trung, thêm vào lấp lánh ánh sáng phản chiếu từ một cái hồ rất lớn được gọi là Đông Ngự trì. Bên cạnh là đình, đài, lâu, các, đan xen là lão hoè thùy liễu, thật đúng là tiên cảnh chốn nhân gian.

Khấu Trọng cùng với ba người Lý Kiến Thành, Thường Hà và Phùng Lập Bản đi theo con đường đá bên hồ đi đến Ngưng Bích các, nơi ở của Trương Tiệp Dư. Ngưng Bích các cũng nằm bên cạnh Đông Ngự trì, ở phía bắc của Viên lâm. Từ phía ngoài bức tường ngăn cách Viên lâm và quần thể cung điện chính có thể nhìn thấy những đỉnh chóp lấp lánh vượt hẳn lên của Thái Cực điện xa xa, khung cảnh thật hoành tráng hùng vỹ.

Lý Kiến Thành hạ giọng nói bên tai Khấu Trọng:

- Trương nương nương khởi bệnh hết sức bất ngờ. Nửa tháng trước, nương nương đang chơi cầu trong Cung đột nhiên ngất xỉu, sau đó thì mắc phải quái tật. Từ lúc đó đến nay lúc tỉnh lúc mê, ngay cả Vi Chánh Hưng cũng thúc thủ vô sách.

Khấu Trọng nhớ ra Vi Chánh Hưng là danh y nổi tiếng bậc nhất ở Quan Trung, còn được xưng là “Họat Hoa Đà”, bèn thuận miệng hỏi:

- Vi đại phu có kiến giải gì không?

Lý Kiến Thành lạnh lùng đáp:

- Y cứ lải nhải nào là hàn, táo, hư, thực gì đó! Chỉ có Tần Vương lúc nào cũng khăng khăng nói hắn là y thuật cao minh, nhưng bản điện hạ thấy thì cũng bình thường. Chẳng qua hắn may mắn chữa được vài chứng bệnh vặt nào đó rồi nổi danh, đến khi gặp đúng kỳ nan tạp chứng lập tức thúc thủ vô sách.

Khấu Trọng rốt cuộc cũng hiểu ra Vi Chánh Hưng là người của Lý Thế Dân, chẳng trách Lý Kiến Thành dùng lễ đối đãi với gã như vậy. Bất quá nếu như Khấu Trọng chữa bệ thành, gã sẽ lập tức bị quẳng vào kho phế vật. Gã thầm hiểu đây đích thực là chỗ giảo họat của Lý Kiến Thành. Y nhân lúc Lý Uyên rời cung, tạo điều kiện cho gã thử chữa trị. Lý Uyên không thông hiểu y đạo, sau này nếu lỡ xẩy ra việc gì y có thể quanh co trốn tránh trách nhiệm.

Đoạn hỏi:

- Không biết tình trạng thể chất nương nương bây giờ ra sao?

Lý Kiến Thành cau mày trầm ngâm nghĩ ngợi:

- Sức khỏe Trương nương nương trước đây cũng khá tốt. Lần này

đột nhiên khởi bệnh, quả thực là khiến cho chúng tôi ai nấy đều bất ngờ.

Y vừa nói xong thì mọi người cũng vừa xuyên qua con đường nhỏ ngoằn ngoèo trong rừng trúc. Đột nhiên khung cảnh như sáng hẳn lên. Ngưng Bích các ở phía Bắc Đông Ngự trì, cỏ cây hoa lá, điện đài lầu các, ánh sáng long lanh phản chiếu từ mặt hồ trong xanh, quả thực là một khung cảnh tuyệt mỹ bậc nhất trong thiên hạ.

Lý Kiến Thành dẫn mọi người cùng đi vào, thấy một viên thái giám chừng hơn bốn mươi tuổi cùng với hai tiểu thái giám ra đón ở Đại môn.

Lý Kiến Thành giới thiệu:

- Trịnh công công, Mạc Thần y chính là vị này!

Trịnh công công nhìn ra có việc quan trọng trên vẻ mặt của mọi người, lập tức cất bỏ bộ mặt tiểu nhân hãm tài, miễn cưỡng bái chào:

- Mời Thái tử điện hạ

o0o

Từ Tử Lăng rời khỏi Đông Đại Tự, thấy nhẹ nhõm thoải mái. Chợt nghĩ nên lưu lại ám ký để liên lạc với Khấu Trọng. Bèn nhận chuẩn phương hướng, dưới hoa tuyết tung bay, rảo bước đi đến Chu Tước Đại nhai.

Bỗng nhiên có một người xuất hiện chặn ngang, cười ha hả nói:

- Cung huynh khỏe chứ? Đúng là nhân sinh hà xứ bất tương phùng!

Từ Tử Lăng giật mình kinh hãi, đọan trầm giọng nói:

- Bây giờ ta là Mạc Vi, Hy Bạch huynh chớ có làm ầm ĩ như vậy!

Thì ra người đó là Đa tình công tử Hầu Hy Bạch. Lúc này Từ Tử Lăng đã đội mũ che khuất gần hết khuôn mặt nhưng với thể hình phong độ xuất chúng của gã dễ dàng bị y nhận ra.

Hầu Hy Bạch phát hiện ra y đang mang mặt nạ giả làm một người có vài vết sẹo trên mặt, nhăn nhó đáp:

- Ta tự hiểu mà! May cho ngươi đó, ta quan sát không có ai bám sau ngươi mới hiện thân tương kiến. Hà hà! Mạc Vi! Cái tên này cũng hay đây.

Nói xong gã nắm lấy tay áo Từ Tử Lăng kéo đi.

Từ Tử Lăng hỏi gã:

- Sao ngươi biết ta

Hầu Hy Bạch nhún vai ngạc nhiên đáp:

-Từ Tử Lăng huynh…à…Mạc huynh chỉ là thu hoạch ngoài ý muốn của ta thôi. Chính ra ta đang tìm kiếm Dương Hư Ngạn. Ta vốn tưởng là hắn sẽ cùng với xa mã của Lý Uyên đến Đông Đại tự. Đến khi thấy ngươi từ Đông Đại tự bước ra, ta thật kinh ngạc không tin vào mắt mình nữa. Đến hàn xá làm vài chén chứ?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi cũng có nhà ở đây sao?

Hầu Hi Bạch đi trước dẫn đường, cười ung dung thoải mái đáp:

- Có tiền có thể sai ma khiến quỷ. Những năm gần đây ta chuyên tâm vào việc vẽ tranh, viết chữ, tạc tượng cũng có được một số tiền kha khá từ việc bán đồ giả mạo. Mặc dù Trường An là một nơi rất khó khăn để đăng ký hộ tịch, ta cũng đã xoay xở để mua được một ngôi nhà nhỏ cùng với việc đăng ký hộ tịch xong xuôi, có thể tạm làm nơi ẩn thân.

Hai người đi vào phường môn "Tuyên Bình", có cảm giác như ở một khung cảnh khác hẳn. Bên trong thành Trường An chỉ thấy phường tiếp phường nối nhau san sát, phân cách nhau bởi các con đường lớn, mỗi phường có bốn cổng ra vào. Các đường lớn giao nhau như bàn cờ, nối thông tất cả các phường và đều được lát thạch bản. Trong mỗi phường lại còn có các con đường nhỏ chạy kẻ ô và đều thông với các đường chính.

Dân cư trong thành đa phần sống trong những căn nhà làm bằng gỗ và gạch nung đơn giản gọn gàng. Ngoài vườn cây cối chen chúc, quanh năm đều có hoa nở; trong nhà sạch sẽ sáng sủa. Bầ không khí an lạc yên vui ở khắp mọi nơi.

Hầu Hy Bạch dẫn y vào một con hẻm, đến cổng chính của một tiểu viện, đẩy cửa nói:

- Mời Mạc huynh!

o0o

Lý Kiến Thành và mọi người khác đều lưu lại đại sảnh. "Thần y" Khấu Trọng được Trịnh công công dẫn đường, đi theo một cái hành lang đến ngoài khuê phòng của Trương Tiệp Dư, Đại Đường Hoàng Đế sủng phi.

Trịnh công công bảo Khấu Trọng đứng chờ bên ngoài, nghe ngóng một lúc, sau đó tự mình tiến tới nhẹ nhàng gõ cửa, điệu bộ có vẻ rất e ngại quấy rầy Trương Tiệp Dư.

Khấu Trọng nhân vậy nhàn nhã thưởng ngoạn cảnh sắc bên trong Ngưng Bích các. Trong tiết trời mùa đông sương tuyết mà trong vườn hòe bách vẫn tươi tốt sum suê.

Có thể dễ dàng tưởng tượng ra đến tiết Xuân Hạ ấm áp, hẳn đầy vườn cây cỏ xanh tươi. Lại thêm hoa Tuyết lê, hoa Hồng đào đua nhau khoe sắc tỏa hương, khung cảnh khi ấy hẳn là làm mê hoặc lòng người.

Khấu Trọng vừa nhìn ngắm vừa mơ mộng tưởng tượng, đột nhiên gã có cảm giác như đang lạc vào một thế giới khác, cảnh vật phi thường, tâm thần bay bổng, tâm trạng thật là sảng khoái lạ thường.

Gã thấy có một cái hồ ởườn, giữa hồ lại có một tòa Thủy Hanh đình, bên đình có một toà giả thạch sơn. Trên đỉnh giả thạch sơn có khắc một cái đầu rồng đang mở miệng phun một dòng nước xuống hồ, nhìn qua tưởng như đang nhả ngọc phun châu.

Thật là một hình ảnh lộng lẫy.

Khung cảnh thanh tịch của Đông Viên như được điểm vào một luồng sinh khí, tựa như họa long điểm nhãn, quả thực vi diệu.

Đang lúc gã đang say sưa ngắm nghía, chợt cửa Cung mở ra, một cung nữ bước ra nói:

- Trịnh công công an hảo! Có phải thần y đến rồi không ạ?

Trịnh công công hạ giọng:

- Mạc tiên sinh đến rồi, có tiện vào thăm bệnh cho nương nương không?

Khấu Trọng giả vờ như đang ham ngắm cảnh không nghe thấy, cảm nhận được cung nữ này chính là ra để dò xét y. Cung nữ đó nhìn thấy dáng vẻ thô tục của Khấu Trọng có vẻ e ngại, đoạn nói:

- Là kẻ kia ư?

Trịnh công công vội vã nói khẽ:

- Đây chính là người mà Thái tử Điện hạ đích thân tiến cử, nô tài chỉ là thỉnh mệnh hành sự.

Khấu Trọng trong bụng chửi thầm viên thái giám khả ố. Chỉ một câu trút hết trách nhiệm lên mình T

Cung nữ đó cũng không vừa:

- Hay là công công theo tiểu tỳ vào trong bẩm cáo Quý nhân, rồi để cho người định đoạt.

Đoạn Khấu Trọng nghe tiếng bước chân của hai người đi xa dần.

Khi đó chỉ còn lại Khấu Trọng và hai viên tiểu thái giám ở ngoài. Hai gã thỉnh thoảng lại đưa ánh bắt nghi hoặc nhìn Khấu Trọng, có lẽ bọn chúng cho rằng “giả Thần y” này cũng chưa chắc đã làm được trò trống gì. Thật ra thì Khấu Trọng cũng có một chút khẩn trương, đối với việc này ngay bản thân gã cũng không có lòng tin lắm.

Một lúc sau, Trịnh công công quay lại nói:

- Xin thỉnh Mạc tiên sinh!

Khấu Trọng hít thầm một hơi, theo Trịnh công công đi vào nội đường được bố trí lộng lẫy tráng lệ. Đi qua hết sảnh đường là tới Khuê các của Trương Tiệp Dư.

Chỉ thấy hai viên thái giám và vài ba cung nữ hầu cận xung quanh một mỹ nhân thanh nhã đang ngồi trên một cái giường, dáng vẻ mảnh mai tú lệ. Quả thật là một bệnh nhân tuyệt mỹ! Khấu Trọng bất giác cảm thấy vô cũng ngưỡng mộ, quỳ xuống bái chào.

Trương Tiệp Dư nhẹ nhàng nói:

- Mạc đại phu bất tất đa lễ! Chỉ cần khanh có thể trị bệnh cho ai gia, ai gia nhất định sẽ có trọng thưởng!

Một cung nữ xinh đẹp bên cạnh Trương Tiệp Dư, hẳn phải là một nữ tỳ thân tín, nói tiếp:

- Ý chỉ của chủ nhân ta là đại phu không cần câu nệ vọng văn vấn thiết, tôn ti tục lễ, cũng như không cần cố kỵ việc gì làm trở ngại việc chẩn đoán của đại phu. Đối với Mạc đại phu miễn cho tất cả cung đình lễ tiết.

Khấu Trọng thầm nói vậy thì tốt quá. Đoạn ho khan một tiếng, vận công cải biến âm điệu, bắt đầu nói:

- Nương nương quả nhiên là người sáng suốt! Nếu vậy xin cho tiểu nhân được bắt mạch trước xem sao.

Trương Tiệp Dư gật đầu đồng ý. Trịnh công công vội vàng kêu mấy viên thái giám dọn dẹp bàn ghế, để Khấu Trọng ngồi ngay trước mặt

vị nương nương xinh đẹp. Một mùi hương như lan như xạ toát ra từ người ngọc khiến người ta ngây ngất. Khấu Trọng đặt ba ngón tay lên cổ tay trắng nõn mịn màng của Trương Tiệp Dư, trong lòng mê man nổi sóng, quên mất là gã đến đây vì mục đích gì.

Trong lúc mọi người đang nhìn chăm chú, Khấu Trọng ngấm ngầm phát xuất ba luồng chân khí, bắt đầu dò tìm mạch tượng của Trương Tiệp Dư. Đột nhiên thấy thân thể của Trương Tiệp Dư rung động dữ dội, Khấu Trọng giật mình kinh sợ, vội rụt tay lại. Bọn cung nga thái giám đều hoảng hốt hồn phi phách tán.

o0o

Từ Tử Lăng đón lấy tách trà từ tay Hầu Hy Bạch, uống một ngụm nhỏ, lấy làm l

- Ở đây bố trí sắp xếp hài hòa đẹp mắt. Người chủ trước của chỗ này chắc phải là một bậc cao nhân nhã sĩ.

Hầu Hy Bạch mỉm cười đáp:

- Đa tạ Tử Lăng huynh tán thưởng căn tiểu xá của tiểu đệ, đúng là cách bố trí cũ đã được tiểu đệ thay đổi toàn bộ. Ài! Bản tính tiểu đệ không chịu được những thứ dung tục tầm thường.

Tiểu thính đường được Hầu Hy Bạch bố trí giản nhã, thoáng mát yên tĩnh, trong phòng có rất nhiều sách được xếp ngay ngắn, tại hai bức vách phía đông và phía tây lại treo hai bức cổ tranh Long phi Phượng Vũ đối diện nhau, thanh lệ ưu nhã.

Trong bức cổ tranh thứ nhất thấy đề hai vế đối:

“Phóng minh nguyệt xuất sơn, khoái hề tửu vu thạch tuyền trung, bả

trần tâm nhất tẩy.

Dẫn đổng phong nhập thất, hảo phủ cầm tại ngẫu hương lý, giác thạch cốt đô thanh”

Lại thấy trong bức kia:

“Tòng khúc kính xuyên lai, nhất đái vũ thiêm dương liễu sắc.

Hảo bả sơ liêm quyển khởi, bán trì phong tống ngẫu hoa hương”

Các vế đối thật hoàn hảo, ý tứ cao nhã, ai đọc cũng thấy tâm thần thư thá

Từ Tử Lăng đối với việc đối họa thi phú quả thực là một kẻ không biết gì mấy, bèn hỏi:

- Đây là tác phẩm thủ bút của Hầu huynh phải không?

Hầu Hy Bạch khiêm tốn trả lời:

- Đúng là thủ bút kém cỏi của tiểu đệ, thỉnh Tử Lăng huynh chỉ giáo!

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Về phương diện này thì ngươi là sư tổ của ta, ta làm sao đủ tư cách chỉ giáo ngươi chứ.

Hầu Hy Bạch đối đãi với Từ Tử Lăng rất khâm phục, thẳng thắn thành thật. Gã cười nói:

- Sĩ biệt tam nhật. Cho dù là những kẻ vốn tầm thường cũng có khi chớp mắt thành bậc cao nhân, huống hồ một người quân tử phong

nhã như Tử Lăng huynh đây.

Rồi nói lảng sang chuyện khác:

- Khi nãy Tử Lăng huynh làm sao lại có thể đàng hoàng khệnh khạng rời khỏi Đông Đại tự như vậy?

Từ Tử Lăng không biết nên giải thích sao, bèn hỏi ngược lại:

- Hầu huynh đến đây chắc cũng có mục đích gì?

Hầu Hy Bạch than thở:

-Mục đ nhiên là tìm cách cướp lại nửa Ấn quyển kia từ tay Dương Hư Ngạn. Hiện tại đối với đối với Bất tử Ấn quyển ta chỉ hiểu nửa phần. Chỉ cần luyện sai một tý cũng đủ tẩu hỏa nhập ma.

Từ Tử Lăng lạ lùng không hiểu:

- Thật sự không biết lệnh sư suy tính điều gì? Ông ta cũng biết hai ngươi đấu tranh giành giật một sống một chết, lại không nói câu nào. Rút cuộc bây giờ ông ấy ở đâu?

Sắc mặt Hầu Hy Bạch trầm hẳn xuống, chậm rãi trả lời:

-Chính gia sư cố ý tạo ra tình huống này. Thẳng thắn mà nói thì không phải tiểu đệ quá mê mẩn ham muốn gì đối với Bất tử Ấn quyển, vì trong thiên hạ còn vô số thứ tốt đẹp khác khiến cho tiểu đệ mê say tìm kiếm. Chỉ vì ta biết Dương Hư Ngạn chắc chắn không bỏ qua nửa quyển Ấn quyển trong tay ta. Nếu hắn luyện thành Bất tử Ấn pháp, người đầu tiên mà hắn muốn giết là Hầu Hy Bạch này.

Từ Tử Lăng cau mày:

- Theo tình hình bây giờ, quan hệ giữa lệnh sư và Dương Hư Ngạn khá mật thiết, đối với Hầu huynh vô cùng bất lợi.

Hầu Hi Bạch lắc đầu nói:

- Đó là nhìn bề ngoài như vậy mà thôi. Thực ra bây giờ Dương Hư Ngạn và tiểu đệ có cơ hội như nhau. Chỉ có thể tự bằng khả năng bản thân để thành tựu sự nghiệp. Hễ có ai trong hai người luyện thành Bất Tử Ấn Pháp, ắt có thể ứng phó khiêu chiến với Ma Môn lưỡng phái lục đạo. Việc chọn người kế thừa của Thạch sư phụ là dựa trên sự khảo nghiệm và đấu tranh, giữa hai người chỉ cóười trở thành thủ lĩnh, chính là người thống nhất Ma môn.

Từ Tử Lăng lấy làm khó hiểu hỏi lại:

- Tại sao lệnh sư không tự mình hoàn thành tâm nguyện thống nhất Ma môn mà lại trút trách nhiệm đó lên mình môn nhân các ngươi?

Hầu Hy Bạch trầm giọng trả lời:

- Đạo lý rất đơn giản, Bất tử Ấn pháp của gia sư có điểm yếu do sự xuất hiện của Bích Tú Tâm, vì vậy Thạch sư phụ phải ẩn thân ngấm ngầm thao túng cục diện. Nếu không, ắt Ninh Đạo Kỳ hoặc Từ Hàng Tịnh Trai chủ nhân ra sẽ mặt xuất thủ, khi đó ông ấy có khả năng bị đả bại.

Từ Tử Lăng giật mình, thầm nghĩ Tà đế Xá lợi trong Dương Công Bảo Khố rất có khả năng là một vật hết sức cần thiết hữu ích để luyện Bất tử Ấn pháp.

Hầu Hy Bạch chán nản cười khổ nói tiếp:

- Bây giờ mối quan hệ giữa tiểu đệ và Thạch Sư phụ cùng với Dương Hư Ngạn rối rắm phức tạp không biết đâu mà lường. Không biết Tử Lăng huynh có thể giúp đỡ đoạt lại nửa kia của Ấn quyển trong tay Dương Hư Ngạn không?

Từ Tử Lăng cũng cười khổ mà rằng:

- Ngươi chính là bằng hữu của ta. Bằng hữu có nạn, há ta lại có thể điềm nhiên tọa thị?

Hầu Hy Bạch đại h

- Tử Lăng chính là người bạn sinh tử chi giao thân thiết nhất của ta. Hầu Hy Bạch này sẽ hết lòng trợ giúp Tử Lăng huynh tìm kiếm Dương Công Bảo khố để đền đáp!

Từ Tử Lăng thầm nghĩ việc này cần phải có sự đồng ý của Khấu Trọng, gật đầu đáp:

- Việc này từ từ sẽ bàn sau. Trước mắt ngươi đối với Dương Hư Ngạn có đối sách gì không?

Hầu Hy Bạch trầm ngâm giây lát, rồi cười nhạt nói:

- Càng tìm hiểu rõ hành sự tác phong của gã huynh đệ đồng sư bất đồng môn này, càng thấy rõ hắn là loại người thủ đoạn ti bỉ.

Từ Tử Lăng hoà hoãn hỏi:

- Hầu huynh sao lại nói câu đó?

Song mục Hầu Hy Bạch lóe lên sát khí, trầm giọng nói:

- Ta đến Quan Trung đã được nửa tháng. Dựa trên sự hiểu biết của ta đối với Ma Môn, ta đã khám phá ra hành tung và chỗ ở của Dương Hư Ngạn. Có vài lần hắn đi vắng, ta đã lẻn vào để lục tìm Ấn quyển. Tuy rút cuộc không tìm được gì nhưng vô tình phát hiện được một điều ám muội khác của y.

Từ Tử Lăng cảm thấy hứng thú liền hỏi:

-Điều ám muội gì?

Hầu Hy Bạch nghiến răng

- Ta phát hiện dấu vết của việc chế luyện “Phần Kinh Tán” do Thạch Sư Phụ sở truyền. Cho dù hắn có gắng che dấu cỡ nào cũng không thể qua mắt được Hầu Hy Bạch ta.

o0o

Khi Khấu Trọng tống xuất chân khí, trong nháy mắt gã đã nắm bắt được tất cả kinh mạch toàn thân của Trương Tiệp Dư, có cảm giác như một đồ hình hiện lên trước mắt gã.

Chính ngay lúc đó, gã đột nhiên phát giác ra kinh mạch nội thể của vị thanh tú phu nhân tựa như đứt đọan, có vẻ như quá yếu ớt không thể chịu nổi dòng chân khí mạnh mẽ của gã. Gã giật mình kinh sợ, vội vã khéo léo thu hồi chân khí, cất hữu thủ ra khỏi cổ tay của mỹ nhân.

Do nhìn thấy thân thể Trương Tiệp Dư rung động, bọn cung nữ thái giám đồng thời ùa cả tới.

Chỉ thấy Trương Tiệp Dư có vẻ đau đớn, mồ hôi chảy ra, cơ thể run rẩy, bọn họ liền cùng nhau vây lấy Khấu Trọng.

Khấu Trọng thầm kêu khổ, nếu như Trương Tiệp Dư châu trầm ngọc vỡ, thì gã có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được hiềm nghi.

May mắn là chỉ trong chốc lát thấy Trương Tiệp Dư khôi phục thần trí, mở mắt ra kêu lên một tiếng.

Trịnh công công giận dữ quát lớn

- Mạc đại phu! Ngươi có giải thích gì không?

Khấu Trọng hoàn toàn minh bạch lần này đích thực rơi vào hiểm cảnh. Quái bệnh của Trương nương nương quả thực vượt ra ngoài khả năng của gã. Bản lĩnh duy nhất của “thần y” Khấu Trọng là một khẩu “liệu thương thánh khí”. Nào ngờ Trương nương nương "hư bất thụ bổ" (quá yếu không thể hấp thụ chân khí), đương nhiên không sử dụng được. Cuối cùng chỉ có thể theo gương “Họat Hoa Đà” Vi Chánh Hưng, thúc thủ vô sách.

Có điều đây là đại sự tối quan trọng, làm sao có thể bình yên thoát thân như vậy được?!

Khấu Trọng vội vàng cung kính trả lời:

- Công công không cần lo lắng. Đó chỉ là phản ứng bình thường thôi! Đối với bệnh của nương nương tiểu nhân đã có phương pháp chữa trị. Trước mắt phải đi tìm một số thảo dược để giải hàn độc và nhiệt độc trong nội thể của nương nương, sau đó sẽ dùng châm để trừ bỏ căn nguyên ác tật. Xin công công minh giám!

Trịnh công công nghe vậy bán tín bán nghi, nhìn qua nhìn lại bối rối lo lắng.

Trương Tiệp Dư thở ra nói:

- Phương pháp chẩn trị của Mạc đại phu quả có chỗ kỳ lạ, rõ ràng là chân tài thực học. Mới thăm mạch mà đã khiến cho khí huyết toàn thân ai gia dường như thông sướng hẳn lên.

Trịnh công công này đích xác là cao thủ tinh thông võ học, nghe vậy nghi ngờ nói:

- Nghe nói Mạc đại phu là nội gia cao thủ, có phải là ông mới truyền chân khí cho phu nhân không?

Khấu Trọng á khẩu vô ngôn, trong lòng bối rối, may thay Trương Tiệp Dư đã giải vây cho gã:

- Thánh thượng đã nhiều lần thử truyền chân khí cho ai gia, cũng không có những hiện tượng lạ lùng như vậy, tuyệt nhiên không giống chút nào với lúc Mạc đại phu chẩn mạch.

Trịnh công công còn muốn nói thêm nhưng đành thôi. Trương Tiệp Dư đưa đôi mắt tuyệt đẹp nhìn qua Khấu Trọng, đọan hỏi:

- Đại phu quả thực có phương pháp chữa trị sao? Không biết ai gia mắc phải bệnh gì?

Khấu Trọng liều mạng nói bừa:

- Đây là một loại bệnh hàn nhiệt giao xâm rất hiếm gặp. Bệnh phát khi hàn nhiệt đồng thời phát tác, còn bình thường thì... giống như tình hình của nương nuơng bây giờ vậy. Ài! Xin hãy yên tâm! Chỉ cần tiểu nhân thu thập đủ thảo dược, bảo đảm chỉ một thang cũng cải thiện đa phần!

Trương Tiệp Dư tựa như người chết đuối vớ được cọc, bắt đầu cảm thấy có lòng tin và hi vọng. Trước đây chưa có đại phu nào dám đại ngôn nói rằng có thể chữa được bệnh cho Trương Tiệp Dư, nên khi Khấu Trọng dứt lời liền thấy trong đôi mắt tuyệt đẹp của mỹ nhân chợt lóe sáng:

- Nếu vậy phiền Mạc đại phu lập tức viết đơn thuốc cho ai giKhấu Trọng trong lòng nghĩ rằng đây không phải là cơ hội của gã hay sao? Bèn vội vàng nói:

- Thuốc này phải do chính tay tiểu nhân tự lên núi tìm kiếm chọn lựa rồi bào chế, không thể khinh suất. Nghe nói núi Chung Nam gần đây có rất nhiều thuốc tốt, xin nương cho tiểu nhân hai ngày để lên núi hái thuốc.

Cung nữ thân cận của Trương Tiệp Dư cau mày nói:

- Vừa rồi mới có một đợt mưa tuyết lớn, e rằng cây cỏ trên núi đã chết hết cả.

Khấu Trọng kêu thầm tưởng khéo hóa vụng, nhất thời nhanh trí khỏa lấp:

- Thực ra tiểu nhân chỉ cần tìm kiếm một vị chủ dược là rễ của một lọai cây kêu là Trường Xuân hoa. Do đó mưa tuyết không ảnh hưởng gì cả, xin vị tỷ tỷ này cứ yên tâm.

Trương Tiệp Dư chỉ có một tia hi vọng duy nhất là trên mình vị “Thần y” này, bèn nói:

- Nếu vậy xin làm khó Mạc đại phu!

Khấu Trọng thầm kêu may mắn, cuối cùng gã có thể giữ được cái mạng nhỏ này. Sau khi rời cung gã sẽ cao chạy xa bay, trong lòng thầm tính kế lẩn trốn.

(

Chương 373: Phần kinh độc tán

Hầu Hy Bạch trầm giọng nói:

- Loại độc tán này được ghi chép trong quyển “Ngũ độc thư” của tệ môn. Luận về độc tính mà nói, loại độc tán này có một điều khác biệt với các loại độc khác là nó chỉ có thể gây hại đối với một số người nhất định.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Là những người như thế nào?

Hầu Hy Bạch trả lời:

- Đó là những người không hiểu võ công, thể chất hư nhược, đặc biệt có tác dụng đối với nữ nhân. Người bị trúng độc đó toàn thân kinh mạch tán thất hỗn loạn, năng lực đối kháng bệnh tật sẽ bị suy giảm rõ rệt.

Từ Tử Lăng giờ mới hiểu Hầu Hy Bạch ám chỉ sự hạ lưu của Dương Hư Ngạn ở chỗ nào. Nguyên do là Dương Hư Ngạn chế luyện loại độc dược dùng để đối phó với những nữ nhân yếu ớt không biết võ công. Hầu Hy Bạch là người một lòng “yêu hoa”, đương nhiên nhìn thấy điều đó sẽ rất khinh bỉ!

Theo lời Sư Phi Huyên, Hầu Hy Bạch hoàn toàn không giống những môn hạ Ma Môn khác. Tuy có một điểm là chánh tà nan phân, nhưng gã đối với nữ nhân luôn chân tâm ái mộ, hơn nữa lời nói hành động

xứng danh quân tử.

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói:

- Ta nghĩ loại độc tán này khẳng định có những tính năng kỳ lạ đặc biệt nào đó, nếu không đã không được ghi chép trong “Ngũ Độc Thư” của quý phái.

Hầu Hy Bạch lộ vẻ tán thưởng:

- Tử Lăng đoán không sai! Cho dù là loại độc dược nào, trúng độc nhiều hay ít đều có các triệu chứng nhất định. Duy chỉ có loại Phần Kinh Tán này, không những vô sắc vô vị, mà còn chỉ ảnh hưởng gián tiếp đến sức khỏe người bị trúng độc sau một quá trình dài, tác động lại rất chậm. Do đó cho dù là những đại phu giỏi nhất cũng khó mà phát giác là bệnh nhân trúng độc. Ài! Chỉ là không biết thật sự Dương Hư Ngạn đang hãm hại ai đây!

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Trừ phi bắt Dương Hư Ngạn về tra khảo, nếu không ta e rằng chúng ta vĩnh viễn không biết được đáp án.

Hầu Hy Bạch bỗng nhiên truy vấn:

- Ngươi đã bao giờ nghe danh Dương Văn Can của Kinh Triệu Liên Minh chưa?

Từ Tử Lăng suýt nữa buột miệng nói: “thỉnh thoảng có “qua lại” với lão”. Chợt nhớ ra có thể tiết lộ thân phận “Nhạc Sơn” của y, bèn chỉ gật đầu biểu thị đã biết chuyện đó.

Hầu Hy Bạch nói tiếp:

- Nếu như ta đoán không sai, Dương V cùng với Dương Hư Ngạn đều là cựu triều Hoàng tộc. Bề ngoài tựa hồ Dương Hư Ngạn gia nhập phe Thái tử Kiến Thành, thật ra là Dương Hư Ngạn đang ngấm ngầm thi hành âm mưu quỷ kế nào đó.

Từ Tử Lăng đồng ý với phân tích của gã. Y nhận thấy không nên ở lại quá lâu, bèn nói:

- Hay là chúng ta ước hẹn gặp nhau vào một lúc nào đó, rồi khi đó cùng nhau nghiên cứu kế hoạch làm sao cướp lại Ấn quyển?

Hầu Hy Bạch hiểu ra Từ Tử Lăng hẳn có việc gì đó, bèn thương lượng phương pháp liên lạc. Sau đó Từ Tử Lăng vội vàng rời khỏi, vào thành lưu lại ám ký cho Khấu Trọng. Sau đó trở về Đông thị Hưng Xương Long. Bốc Đình, Điền Tam Đường cùng mọi người đều đang tụ tập tại hậu đường nôn nóng chờ gã quay về.

Sau khi Từ Tử Lăng tường thuật lại việc diện kiến Lý Uyên, Bốc Kiệt thóa mạ:

- Ta đã luôn nghĩ rằng Phong Đức Di là người của Lý Kiến Thành. Nhưng hắn lại có vẻ bảo vệ cho Mạc lão sư, nội tình chắc có gì ẩn giấu, về việc này phải báo cáo với tướng quân rồi mới hành động.

Bốc Đình có vẻ rất quan tâm đến Hưng Xương Long, đoạn hỏi tiếp:

- Hoàng thượng có nói gì đến Hưng Xương Long hay không?

Từ Tử Lăng thành thật lắc đầu, trả lời:

- Hoàng thượng nhân biết chúng ta từ Ba Thục tới, chỉ hỏi vài câu về con người và phong thổ ở đó mà

Điền Tam Đường trầm giọng nói:

- Theo ta thấy Phong Đức Di chỉ dò xét Mạc lão sư mà thôi, theo góc độ này mà nói thì vẫn có khả năng hắn là người của Lý Kiến Thành.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Trước khi bệ kiến Hoàng thượng, ta sớm đã biểu thị lập trường trung thành với Hưng Xương Long, nhưng Phong đại nhân vẫn giúp đỡ thu xếp ta đến gặp Hoàng thượng, tựa hồ không hề e ngại người của Lý Kiến Thành chút nào. Theo lý điều này có vẻ không phù hợp với giả định của Điền Gia.

Bốc Kiệt, Bốc Đình đều động dung, đối với cách hành xử của Từ Tử Lăng rất mực tán thưởng. Hưng Xương Long tuy có thể hậu đãi Từ Tử Lăng, nhưng Phong Đức Di ngoại trừ tài phú còn có thể đưa Từ Tử Lăng trở thành nhân vật có chút ít quyền thế. Từ Tử Lăng đã không hề động lòng, chứng tỏ có lòng trung thành hiếm có.

Qua những gì Từ Tử Lăng thể hiện hôm nay, hai người lập tức coi y là người đồng thuyền, không còn đề phòng nghi ngờ gì nữa.

Bốc Kiệt vui vẻ nói:

- Tối nay chúng ta đến Thượng Lâm Uyển vui chơi một phen, không say không về! Nhất định phải cho Mạc lão sư thưởng ngoạn phong hoa tuyết nguyệt của thành Trường An.

Liền thấy hai người Tiêu Tu Minh và Tạ Gia Vinh nhảy nhót reo h

Từ Tử Lăng biết rằng nếu còn cự tuyệt sẽ là bất cận nhân tình, đành gắng gượng vui vẻ hưởng ứng.

Điền Tam Đường rõ ràng là tay cao thủ chốn yên hoa, cười nói:

- Nhị thúc nhất định phải thu xếp mấy tiểu thư xinh đẹp ở Thượng Lâm Uyển. Nếu như không mời được mấy cô nương ở Tán Hoa Lâu đến thì chúng ta thật là không biết để mặt mũi vào đâu.

Khi đề cập đến chuyện ăn chơi, nam nhân có ai mà không nói cười thoải mái, Bốc Kiệt huyênh hoang nói:

- Bốc Kiệt ta có thể vỗ ngực bảo đảm rằng tối nay Mạc lão sư sẽ vô cùng mãn ý.

Bốc Đình lại có vẻ mơ màng:

- Nghe nói Thượng Tú Phương cũng ở gần Thượng Lâm Uyển. Nếu mà có thể mời được cô ấy đến hát một khúc thì đúng là không uổng kiếp này!

Sắc mặt Bốc Kiệt lộ vẻ khó khăn:

- Thượng Tú Phương thân phận siêu nhiên, e rằng chỉ có Tần Vương mới có thể mời được …

Điền Tam Đường nói:

- Cho dù có thể mời được cô ta cũng không nên nghĩ tới điều đó. Vị Trường An mỹ nhân này ai mà không muốn thân cận gần gũi? Ở đây nhiều người lắm việc, chúng ta tuyệt đối không nên làm những việc đại kỵ như thế này.

Thấy Từ Tử Lăng nói trong buổi yết kiến Lý Uyên ngoài Phong Đức Di và Bùi Tịch còn có hai đại thần thân cận khác, sau khi nghe tả qua

hình dáng bên ngoài, Bốc Kiệt đáp:

- Người Lý Uyên kêu bằng “thúc” đương nhiên là Trần Thúc Đạt, người lùn mập bên cạnh khẳng định là Tiêu Vũ. Tiêu Vũ nguyên là anh vợ của Dương Quảng, đối với vị cựu Tùy Hoàng đế này có giao tình rất sâu sắc. Ngoại trừ Lưu Văn Tĩnh thì Tiêu Vũ là một trong số rất ít cận thần thân tín của Lý Uyên, không ngờ Mạc lão sư lại được gặp.

Đột nhiên có người vào báo Đoạn Chí Huyền đến.

Trong lúc mọi người đều lấy làm lạ không hiểu có chuyện gì, Đoạn Chí Huyền thong thả tiến vào nói:

- Tần Vương muốn diện kiến Bốc Đình sư đệ và Mạc lão sư.

Từ Tử Lăng lập tức khí lạnh lan tỏa châu thân, y làm sao có thể qua mắt Lý Thế Dân được đây?

----------o0o----------

Lý Kiến Thành nghe xong mấy lời hồ thuyết bát đạo của Khấu Trọng về bệnh tình của Trương Tiệp Dư, sắc mặt lập tức sa sầm, lạnh lùng nói:

- Mạc tiên sinh đối với việc trị bệnh cho nương nương nắm chắc mấy phần?

Khấu Trọng trong lòng thầm chửi sự bạc bẽo của Lý Kiến Thành: “Lão tử ta nửa phần cũng không chắc,tiểu tử Kiến Thành ngươi có muốn cái rắm của ta thì có sẵn đây?”, tuy thế ngoài miệng thì đáp:

- Chỉ cần ta luyện thành linh dược bí phương tổ truyền, bảo đảm

nương nương uống thuốc xong sẽ khỏi bệnh, sau này cũng không có di chứng gì cả.

Thường Hà tỏ vẻ rất quan tâm, hỏi:

- Mạc tiên sinh cần bao nhiêu thời gian thì có thể chế thành linh dược?

Khấu Trọng trong lòng đang nghĩ làm sao để mau chóng thu hồi Tỉnh Trung Nguyệt rồi trốn đi, thuận miệng đáp:

- Tiểu đệ trước tiên dạo quanh các tiệm thuốc trong thành xem qua các dược liệu tốt sẵn có, sau đó sẽ đến Chung Nam Sơn thu thập thêm cho đầy đủ, ước chừng khoảng hai ngày công phu thì có thể xong.

Sắc mặt Lý Kiến Thành giãn ra một chút. Ngay lúc đó Phùng Lập Bản đưa mắt ra hiệu một cái, Lý Kiến Thành vừa mỉm cười một cách giảo quyệt vừa nói:

- Việc này giao cho Thường tướng quân phụ trách. Thường tướng quân nhớ giúp đỡ tạo điều kiện tốt nhất cho Mạc tiên sinh. Thời gian không nhiều, mong Mạc tiên sinh gắng giúp cho.

Thường Hà lập tức đổi sắc, phen này nếu như Khấu Trọng luyện bất thành linh dược hay linh dược vô hiệu, Thường Hà chắc chắn cũng bị liên đới gánh một phần trách nhiệm.

Khấu Trọng cũng biến sắc mặt, may mà gã có đeo mặt nạ. Gã lăn lộn giang hồ bấy lâu, nhất thiết lấy nghĩa khí làm trọng, không hề có ý hại người. Nếu như lần này ung dung bỏ đi, không những hại đến cái mũ ô sa của Thường Hà mà Sa gia cũng bị liên lụy. Gã nào nhẫn tâm để làm những việc như vậy!

----------o0o----------

Đi cùng với Đoạn Chí Huyền và Bốc Đình, Từ Tử Lăng cuối cùng đã có cơ hội đi qua Chu Tước đại môn tiến nhập Hoàng Thành.

Bước đi trên con đường lớn, còn gọi là “Thiên nhai”, nối thông từ Chu Tước môn đến Thừa Thiên môn, chỉ thấy hai bên quan phủ san sát. Bên trái có Thái Thường tự, Thái Phó Tự, Thượng Thư Tỉnh, Môn Hạ Ngoại tỉnh; bên phải có Hồng Lư tự, Tông Chánh tự, Hữu Lĩnh Quân Vệ, Ti Nông tự, Hữu Vũ vệ, Trung Thư Ngoại tỉnh. Mỗi tòa kiến trúc đều có một nét đặc sắc riêng, tạo thành cảnh tượng uy vũ nghiêm mật, sắp xếp chỉnh tề, khí thế hùng vỹ.

Trong tuyết trắng bao la, đỉnh Thái cực điện vượt hẳn lên sau bức tường thành cao vút, khí tượng vạn thiên, đại biểu cho quyền lực bá chủ của Đại Đường Hoàng triều.

Mọi người vừa cưỡi ngựa đến quảng trường Hoành Quán Đông Tây ngăn cách giữa Hoàng Thành và Cung Thành, chợt thấy một đội nhân mã từ Trọng Minh môn của Đông Cung tiến tới. Do bấy giờ thời buổi chiến tranh lọan lạc, Lý Uyên đặc biệt cho phép quan quân có thể cưỡi ngựa với tốc độ vừa phải trong Hoàng Thành, nhằm tránh lãng phí nhân lực thời gian.

Đoạn Chí Huyền nhìn thấy cúi đầu thi lễ:

- Thì ra là Thường Hà tướng quân!

Từ Tử Lăng thuận mắt nhìn sang, tý nữa thì rớt xuống lưng ngựa, nguyên là vì y nhận ra bộ mặt xấu xí của Khấu Trọng.

Khấu Trọng cũng không ngờ tại Hoành Quán Đông Tây quảng

trường ngăn cách Hoàng Thành và Cung Thành này lại có thể gặp Cung Thần Xuân do Từ Tử Lăng giả mạo, nhất thời ngạc nhiên trợn mắt há miệng, lại hiềm một nỗi không thể nói chuyện với nhau.

Thường Hà dẫn Khấu Trọng và mấy thân vệ đến trước ngựa Đoạn Chí Huyền thi lễ:

- Đoạn Tướng quân!

Đọan Chí Huyền đưa mục quang qua bản mặt xấu xí của Khấu Trọng, mỉm cười nói:

-Đây là…

Khấu Trọng nhân cơ hội đó nói:

-Tiểu nhân Mạc Nhất Tâm, được gia thúc là Mạc Vi chân truyền về y thuật…

Bốc Đình nghe vậy giật mình, liếc nhìn Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng trong lòng kêu hỏng bét, nếu như Bốc Đình từ mấy lời hoa ngôn xảo ngữ nói ra sự ngạc nhiên của hắn về sự trùng hợp kỳ lạ giữa tính danh của Từ Tử Lăng và tính danh của phụ thân Khấu Trọng, Thường Hà và Đọan Chí Huyền không nghi ngờ mới là lạ. Đoạn y vội vàng nhìn sang Bốc Đình mỉm cười lắc lắc đầu, ngụ ý không cần nói gì cả. Thiên hạ đồng danh đồng tính ở đâu cũng có, may thay Bốc Đình tính vốn không tỉ mỉ lắm nên cũng không vì vậy mà khởi lòng nghi ngờ.

Thường Hà chỉ lo lắng đến việc điều chế linh đaiệu dược của Khấu Trọng, lại e ngại Khấu Trọng tiết lộ sự tình nội vụ cho người của Tần Vương phủ, bèn nói:

- Mạt tướng đang có việc bên mình, mời Đọan tướng quân cứ tự nhiên!

Nói xong Thường Hà liền thúc ngựa đi trước. Khấu Trọng vội vàng đuổi theo, không dám liếc nhìn Tử Tử Lăng lấy một lần.

Đoạn Chí Huyền đưa mắt nhìn theo bọn họ đang đi về phía Chu Tước Môn, trầm ngâm nói:

- Để trị quái tật cho nương nương, chúng ta đã tìm đủ mọi cách, ài!

Từ Tử Lăng trong lòng kịch chấn, đoán ra người mà Dương Hư Ngạn muốn hại là ai và vì sao hắn lại làm như vậy.

Khấu Trọng ngơ ngẩn bâng khuâng theo Thường Hà ra khỏi Chu Tước môn, Thường Hà ghìm cương lại nói:

- Ở Tây Thị có một đường nhỏ chuyên bán dược liệu và các loại thuốc đã chế luyện, dược liệu tốt ở đó thứ gì cũng có, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Những thứ mà Mạc tiên sinh định đến Chung Nam sơn thu thập không chừng cũng có bán ở đó cũng nên. Không biết đó là loại thảo dược gì vậy?

Khấu Trọng thầm kêu cứu mạng, đối với thảo dược gã một chút cũng không thông. Gã bịa đặt việc lên núi Chung Nam tìm chủ dược chẳng qua là lấp liếm để qua chuyện mà thôi. Việc điều chế dược liệu không thể thuận miệng nói bừa, chỉ cần bất kỳ lão bản của một tiệm thảo dược nào cũng có thể nhìn ngay ra sự giả mạo của gã ngay từ cái nhìn đầu tiên, gã ngay đến tên của một loại thảo dược cũng không biết.

Trong lúc đang nguy cấp, đột nhiên trong đám người đi trên đường có một người cố ý lắc mình một cái. Khấu Trọng lập tức sinh xuất

cảm ứng nhìn theo bóng người đó, liền thấy vui vẻ thoải mái, cao giọng nói:

- Tây Thị có hay không cũng cứ đi cái đã. Chúng ta vừa đi vừa nói. Mời Thường tướng quân.

Cho đến lúc đó, Thường Hà vẫn chưa phát giác ra chỗ sơ hở nào của gã, đương nhiên không nghi ngờ gì cả. Hắn nhẹ thúc ngựa hòa vào dòng xe ngựa lưu thông trên con đường lớn nối liền hai Đại môn.

Khấu Trọng liếc mắt quan sát biết Lôi Cửu Chỉ đang ngầm theo sau lưng, cố ý thúc ngựa đi chậm lại, tỏ vẻ trầm tư suy nghĩ nói:

- Ngày hôm nay khi xem qua chứng nhiệt hàn của Nương Nương, Mạc Nhất Tâm ta thể hiện chút bản lãnh để kiềm chế chứng bệnh của nương nương. Bây giờ ta cần tìm một nơi thanh tĩnh để suy nghĩ cẩn thận viết ra dược phương cụ thể. Nếu như các tiệm thuốc ở Tây Thị có sẵn thảo dược thì chúng ta có thể tiết kiệm được khá nhiều thời gian công sức.

Đoạn lại tiếp tục:

- Ài! Tiểu nhân có một cái thói quen xấu là khi suy nghĩ viết dược phương để trị bệnh, bao giờ cũng thích một mình yên tĩnh!

Thường Hà cười nói:

- Điều này thì dễ quá! Nếu Mạc tiên sinh không ngại hãy đến nhà tiểu đệ, ở đó muốn thanh tĩnh bao nhiêu cũng được.

Khấu Trọng chửi thầm trong bụng, kiểu này rõ ràng là từ giờ cho đến khi gã luyện thành “tiên đan”, Thường Hà sẽ không rời gã nửa bước.

Không phải là gã cảm thấy bất nhẫn không hại Thường Hà, sau đó dễ dàng thoải mái trốn đi. Chỉ là nếu làm như vậy lập tức gã tự bộc lộ thân phận mục đích, tuyên cáo thiên hạ là gã đang tìm kiếm Dương Công Bảo Khố. Cục diện ở thành Trường An này sẽ lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, cơ đồ dự tính của gã sẽ tiêu tan hết. Khi đó thì chỉ có khóc dài mà ôm hận trong lòng. May thay lúc đó đột nhiên gặp được Lôi Cửu Chỉ khiến gã như người chết đuối vớ phải cọc, có thể nói cứu tinh xuất hiện đúng lúc.

Thấy gã vội vàng nói:

- Trước khi đến chỗ thanh tĩnh lại cần phải có tý nhiệt náo để tinh thần phấn khởi, vì vậy ta mới bảo là quái tật. Không biết tửu quán nào nổi tiếng nhất thành Trường An?

Thường Hà sành sỏi trả lời:

- Buổi tối đương nhiên nhiệt náo nhất là ở Bắc Lý: Thượng Lâm uyển, Minh Đường oa, Lục Phúc đổ quán, Tiểu Xuân viện cùng các thanh lâu đổ quán khác đều tập trung ở đó cả. Ban ngày thì phải nói đến Đông Tây lưỡng Thị. Nếu luận về ăn uống chè chén thì đứng đầu danh sách phải nói đến Phúc Tụ lâu, còn được kêu là Tây Thị đệ nhất lâu. Ở đó cảnh quan rất đẹp, nếu ngồi ở những bàn trên tầng ba ở tòa lầu phía đông có thể thưởng lãm cảnh sắc mê người của khu vực Dược Mã kiều trên kênh Vĩnh An.

Nghe đến ba chữ Dược Mã Kiều, lập tức Khấu Trọng hai mắt sáng quắc, hầu như quên mất gã đang lâm tình cảnh có mạng khó giữ.

Những bông tuyết rơi xuống không những đã sớm làm cho con đường có vẻ sáng lên mà còn phủ lên cả những nhà cửa hai bên, tạo thành một khung cảnh bao la trắng xóa!

Lôi Cửu Chỉ đang ngầm theo sát bọn Khấu Trọng nghe được được mấy câu đó, lập tức tâm thần lĩnh hội, vội vàng chuyển thân đi đến Phúc Tụ Lâu trước một bước.

--o0o--

Đoạn Chí Huyền, Từ Tử Lăng, và Bốc Đình ba người ngồi tại thính đường của Tục Huyền Tiểu viện ở phía đông của Dịch Đình cung, trong lúc chờ đợi cả ba ngồi thưởng trà ngoạn cảnh.

Đây hẳn là nơi dùng để nghỉ ngơi mà Lý Thế Dân cực kỳ yêu thích, cảnh trí rất đẹp. Ngoài cổng sai người xây một cái hồ, chỉ thấy ánh nước long lanh, hoa sen tăm cá, bên hồ lại trồng rất nhiều hoa đang tranh nhau khoe sắc, lại làm một cây cầu bắc qua hồ đến một cái đình lục giác ở giữa hồ, rồi thông đến cổng viện.

Tiếc là Từ Tử Lăng còn đang lo lắng có thể bị Lý Thế Dân khám phá thân phận, không còn tâm trí nào thưởng thức phong cảnh.

Đoạn Chí Huyền không nói một câu, lặng lẽ thong thả bồi tiếp hai người.

Bỗng nhiên có một người đi vào sảnh đường, Bốc Đình tưởng là Tần Vương đã đế đứng dậy.

Từ Tử Lăng sớm biết người đến không phải là Lý Thế Dân, nhưng vì Bốc Đình đã đứng lên, liền cũng đứng dậy thi lễ.

Người đến là một người vận nho phục, ước chừng khoảng tam thập, bề ngoài có vẻ thư sinh phong lưu nho nhã, nhưng Từ Tử Lăng mới nhìn qua cũng đã nhận ra đó là một cao thủ thâm tàng bất lộ.

Người đó đến trước mặt ba người, mỉm cười thi lễ rồi nói:

- Hầu Quân Tập xin ra mắt Bốc huynh và Mạc Huynh! Tần vương nhân vì có việc gấp phải vào cung kiến giá, cố ý sai tiểu đệ đến để cáo lỗi hai vị, đợi hôm khác sẽ sắp xếp thời gian gặp gỡ.

Từ Tử Lăng ngầm thở phào nhẹ nhõm, còn Bốc Đình thì không giấu nổi vẻ thất vọng.

Đọan Chí Huyền ngồi xuống cau mày nói:

- Là việc khẩn cấp gì đây?

Hầu Quân Tập than thở:

- Không phải chuyện Kiến Thành Thái tử chiêu mộ cao thủ Đột Quyết gia nhập Trường Lâm quân thì còn chuyện gì khác nữa! Thiên hạ đều biết Khả Hãn Đột Lợi của Đông Đột Quyết có dã tâm đối với Trung thổ chúng ta. Kiến Thành Thái tử lại sủng tín Khả Đạt Chí, kẻ mà Đột Lợi phái đến làm loạn Đại Đường ta là việc không khôn ngoan chút nào. Không những vậy lại còn trọng dụng Khả Đạt Chí, một người Đột Quyết, làm thân vệ. Việc này khác gì dẫn sói vào nhà. ất nhiên vào gặp Hoàng thượng để cố gắng ngăn trở chuyện này.

Đoạn gã nói tiếp:

- Lại còn gần ba trăm hảo thủ Đột Quyết đã đến kinh nhiều tháng nay, sáng nay đã được chính thức nhận làm môn hạ. Tần Vương nghe tin vội vàng đi gặp Hoàng thượng. Việc này quả là bất đắc dĩ, thỉnh Bốc huynh và Mạc huynh lượng thứ!

Bốc Đình vội vã biểu thị đã minh bạch rõ ràng mọi chuyện, không băn khoăn nghĩ ngợi gì nữa. Chỉ cần Tần Vương chấp nhập tiếp kiến, đối với hắn đã là một việc quang tông diệu tổ lắm rồI, hắn tuyệt không đủ

tư cách để lý luận với Lý Thế Dân việc hủy ước, lại càng không dám lý luận.

Hầu Quân Tập hiển nhiên có vẻ bận rộn công việc, lát sau đã thấy hắn đứng dậy có ý tiễn khách.

Bước ra khỏi đại môn Dịch Đình Cung, Từ Tử Lăng chỉ hy vọng vĩnh viễn không cần phải quay trở lại chỗ đó. Nhưng nàng dâu sao không gặp bố chồng? Nếu như Lý Thế Dân nhìn ra chân tướng của y, việc tầm bảo của Khấu Trọng khẳng định coi như đi đứt.

--o0o--

Đoạn kênh Vĩnh An chảy xuyên qua Trường An, tiếp giáp phía bắc bờ Hoạt Thủy, con sông chuyển vận Nam Bắc lớn nhất, là nguồn nước chính yếu cho thành nội.

Dược Mã kiều cao lớn hùng vĩ, thân cầu gồm những khối đá điêu khắc tinh tế nối với nhau thành hình vòng cung, mnhịp dài hàng chục trượng, trên cầu là hai làn đường có thể cho phép bốn chiếc quân xa dàn hàng ngang cùng chạy. Đỡ vòng cầu lớn bên trên là hai vòng cầu nhỏ hơn ở dưới, vừa để thuận nước chảy, vừa giúp chịu lực tốt hơn. Tất cả phối hợp xảo diệu với nhau, làm cây cầu lớn vừa khéo, vừa mỹ quan. Đường dẫn lên cầu cũng rất hoà nhập, quả là tạo hình xuất sắc.

Trên lan can cầu bằng đá được chạm khắc hoa văn phù điêu rồng trong mây, cách quãng là sáu cột lan can nối tiếp nối nhau, giống như sáu cái thạch long đầu soi xuống dưới, im lặng quan sát thuyền bè, nước chảy dưới chân cầu. Thật là kiến trúc độc đáo.

Khấu Trọng nắm chặt trong tay phương thuốc cứu mệnh Lôi Cửu Chỉ vừa mới đưa cho, hổ mục chăm chú nhìn từ trên cao ở tầng ba phía

đông của Phúc Tụ lâu xuống chiếc cầu lớn phong cách đặc biệt đó..

Sát bên kênh Vĩnh An là một con đường lớn rất sáng sủa, ngựa xe tấp nập ngược xuôi không ngừng. Xung quanh Dược Mã Kiều toàn là trang viện lộng lẫy đẹp đẽ của các thế gia vọng tộc. Nếu như Dương Công Bảo Khố quả thực ở dưới đáy cầu, người nào muốn một lần vận chuyển hết binh khí châu báu ra khỏi khu vực đông đúc này là một việc gần như không thể làm được.

Hai bên cầu đều có quân lính canh gác, càng làm cho việc thu thập bảo tàng thêm phần khó khăn.

Trong khi đó Thường Hà tưởng là gã đang tập trung suy nghĩ về việc bào chế linh dược, không dám quấy rầy, nào biết gã đang lo lắng tính toán chuyện khác!

ười tùy tùng đi theo đều ngồi cả ở bàn bên cạnh. Khi đó là giờ ăn trưa; Phúc Tụ lâu, nổi tiếng với phong cảnh đẹp đẽ, không còn một chỗ trống, chỉ còn lại hai ba bàn lớn chưa có ai ngồi, hẳn là bàn đã được khách nhân đặt trước.

Khấu Trọng bất giác thở dài.

Thường Hà vội vàng khẩn trương nói:

- Mạc tiên sinh gặp phải điều gì khó khăn hay sao?

Khấu Trọng chợt tỉnh giấc mơ, ánh mắt rời khỏi Dược Mã kiều, trầm giọng nói:

- Ta cần đi nhà xí cái đã, Thường tướng quân không cần đi theo bồi tiếp chứ?

Thường Hà bất ngờ lúng túng, mặt đỏ bừng lên, nhăn nhó cười khổ:

- Mạc tiên sinh thật biết nói chơi! Tiểu tướng chỉ vì thụ lĩnh trọng mệnh từ Thái tử Kiến Thành, vậy nên có chút lo lắng khẩn trương, mời Mạc tiên sinh!

Khấu Trọng vừa đứng dậy đã trông thấy một nhóm người lên lầu đi vào sảnh đường ở tầng hai. Người đi đầu hơi gầy, mình thẳng dáng cao, mặc một bộ võ phục màu xanh đen viền trắng được may rất khéo vừa với thân hình, bên ngoài khoác một cái áo choàng trắng bằng da cừu, lưng đeo một cây trường đao.

Niên kỷ người này ước chừng hai lăm hai sáu. Dáng vẻ thanh khiết, khuôn mặt trẻ trung đỏ hồng sắc khí khang kiện, mái tóc đen bóng nổi bật trên đầu. Thân hình hắn cao lớn anh vũ bất phàm, khí phách chấn người. Đôi mắt dài ẩn chứa nhãn tình nghiêm túc thâm sâu, sắc như thể xuyên thẳng qua cơ thể người đối diện. Mặc dù hắn ăn mặc như người Hán nhưng Khấu Trọng nhìn qua cũng biết hắn là người Đột Quyết, chính là người trong đám thanh niên cao thủ có thể tranh cao thấp với Bạt Phong Hàn, với Cuồng Sa đao pháp lừng danh ngoại vực, kêu bằng Khả Đạt Chí.

Gã không ngờ là vừa mới tới Trường An lại gặp hắn trong tình cảnh này, lẽ nào là oan gia ngõ hẹp?

(

Chương 374: Hoán nhân đại pháp

Từ Tử Lăng mượn cớ đã có ước hẹn với Lôi Cửu Chỉ, rồi chia tay ở ngoài Chu Tước môn. Thật ra y muốn đi kiếm Hầu Hy Bạch, nhằm giúp “giả Đại phu” Khấu Trọng trị “tuyệt chứng” của Trương Tiệp Dư.

Thoạt tiên y vờ đi dọc theo Chu Tước đại đạo về hướng khách sạn của Lôi Cửu Chỉ. Khi xác định chắc chắn không có ai theo dõi, vừa đang định chuyển hướng thì thấy Lôi Cửu Chỉ ở đâu bất chợt xuất hiện chạy lại.

Lôi Cửu Chỉ có vẻ vội vã, cười nói:

- Mạc huynh chờ

Từ Tử Lăng chờ Lôi Cửu Chỉ đến bên cạnh rồi hai người rẽ trái vào một con đường nhỏ, cùng đi về hướng phường Tuyên Bình.

Lôi Cửu Chỉ hắng giọng nói:

- Ta vốn đang dò thám tình hình trong Hoàng Cung cho ngươi, nào ngờ gặp được Khấu Trọng, may là ta còn nhận ra ra cái mặt nạ của gã. Tên tiểu tử này không biết làm cách nào lại biến thành đại phu vào cung để chữa bệnh cho phi tần của Lý Uyên, trong khi dược phương thì không biết chút gì. Thật may hồi ta theo Lỗ sư phụ cũng học được một chút ít về y thuật, nếu không thì không biết làm sao tương trợ gã thoát hiểm.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Ta cũng đã gặp gã ở trong cung, nhưng mà khi đó ta đang đi gặp Lý Thế Dân.

Lôi Cửu Chỉ giật mình:

- Hắn có khám phá ra ngươi không?

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Vẫn còn chưa biết kiếp số thế nào. Hắn hủy ước vì có việc gấp. Ài! Cửa ải này cũng khó vượt qua chẳng khác gì việc Khấu Trọng chữa bệnh vậy.

Lôi Cửu Chỉ dương dương đắc ý nói:

- Tên tiểu tử Khấu Trọng này thật thông minh, từ xa đã nói chứng bệnh hàn nhiệt của Nương Nương cốt để cho ta nghe thấy. Ta lại đối với các bệnh hàn nhiệt đã đặc biệt tìm hiểu kỹ. Bảo đảm chỉ cần theo phương thuốc của ta, không cần thêm thắt gì, chắc chắn sẽ khỏi bệnh.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Đó nào phải chứng hàn nhiệt, mà chính là trúng mạn độc Phần Kinh Tán của Dương Hư Ngạn. Hắn muốn loại trừ đối thủ giúp Đổng Thục Ni trong việc tranh giành ân sủng của Lý Uyên.

Lôi Cửu Chỉ giật mình kinh hãi, sắc mặt tái mét, thất thanh nói:

- Nương nương bị hạ độc? Thiên địa ơi! Trong đơn thuốc của ta có một vị gọi là Đăng Trản Hoa, người bị trúng độc tuyệt không thể dùng được, nếu không sẽ kích hoạt khí huyết, độc tính xâm nhập, khi đó

tính mệnh mỹ nhân ắt sẽ ô hô ai tai!

Từ Tử Lăng đại chấn nhất kinh, vội vàng nói:

- Đi tìm Hầu Hy Bạch rồi nói tiếp.

Hai người bèn đề khí đi nhanh, bất chấp ánh mắt của người qua đường.

------o0o------

Khấu Trọng cố ý xoay lưng về phía bàn Khả Đạt Chí đang ngồi, đọan mượn giấy bút của tửu lâu, viết một mạch các tên thuốc: Đăng Trản Hoa, Sinh Địa, Hồng Hoa, Sài Hồ, Chích Cam Thảo, Đan Bì, Hương Phụ; bên cạnh ghi phân lượng rõ ràng. Thường Hà xem qua thấy từng vị thuốc từng phân lượng quả nhiên khác biệt với đơn thuốc của các đại phu thông thường, càng thêm phần tin tưởng. Nhưng y vẫn tỏ vẻ chưa yên tâm:

- Dược tính của các vị thuốc này ra sao? Vị nào là chủ dược mà Mạc tiên sinh nói phải lên Chung Nam Sơn thu thập?

Khấu Trọng không biết trả lời thế nào, đang còn ngẫm nghĩ thì đột nhiên nghe tiếng cước lực trầm ổn tiến lại gần từ phía sau. Một giọng nói chắc chắn không phải của người Hán cất lên:

- Thường tướng quân khỏe không? Hôm nay không có công việc gì sao?

Thì ra là vị Đột Quyết thanh niên cao thủ Khả Đạt Chí bước qua chào hỏi.

Thường Hà đứng dậy, kéo ghế mời Khả Đạt Chí:

- Khả huynh, mời ngồi!

Khả Đạt Chí theo lời ngồi xuống, ánh mắt sắc bén dừng lại trên mặt Khấu Trọng, mỉm cười nói:

- Không biết đây có phải là vị thần y mới đến Trường An, Mạc tiên sinh?

Khấu Trọng sớm đã thu liễm, ẩn giấu thần quang trong mắt, giả vờ như không quen giao tiếp, tay chân lóng nga lóng ngóng nói:

- Chính là tiểu nhân! Các hạ là…

Thường Hà lấy làm lạ nói:

- Tin tức của Khả huynh thật linh thông phi thường.

Khả Đạt Chí tươi cười đáp:

- Chỉ là tiểu đệ vừa mới Thái tử Điện hạ.

Đoạn quay sang Khấu Trọng nói:

- Tiểu đệ là Đông Đột Quyết Khả Đạt Chí. Bình sinh bội phục nhất là những người thân hoài tuyệt kỹ, có chân tài thực học. Đợi khi Mạc tiên sinh trị bệnh cho Nương Nương xong, Khả Đạt Chí xin được tiên sinh chỉ giáo.

Nói xong hắn mỉm cười rời khỏi.

Khấu Trọng tuy hận hắn tiếu lý tàng đao, ngầm ám chỉ gã tuyệt không có năng lực chữa bệnh cho Trương Tiệp Dư; nhưng lại cảm kích hắn

đã cắt ngang sự truy hỏi của Thường Hà, giải vây giùm gã.

Thường Hà tiễn khách xong bèn ngồi xuống. Khấu Trọng hạ giọng nói nhỏ:

- Ta còn phải suy tính kỹ về việc gia giảm các vị thuốc. Thường gia chi bằng cho người đi mua thuốc ghi trên đơn về đã, sau đó chúng ta cùng nghiên cứu tiếp.

Thường Hà tự biết hắn nào có tư cách cùng Khấu Trọng “nghiên cứu dược phương”, thuận miệng hỏi:

- Chờ đến lúc đó sẽ về đến hàn xá của tiểu đệ được không?

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Khỏi cần! Ta cảm thấy ngồi ở đây suy nghĩ rất thông sướng thoải mái, không thể rời đi được.

Thật ra Lôi Cửu Chỉ đã có viết trên giấắn gã ở lại đây, chờ y đi liên lạc với Từ Tử Lăng.

Thường Hà làm sao biết được ý định thực sự của gã, bắt buộc phải ưng thuận.

-------o0o-------

Hầu Hy Bạch nghe kể xong mọi việc, khuôn mặt anh tuấn tái nhợt, thất thanh kêu lên:

- Hỏng bét! Ta chỉ biết Phần Kinh Tán chế luyện như thế nào chứ không biết cách giải độc.

Từ Tử Lăng trong lòng trùng xuống đáp:

- Nếu mà như vậy, ta lập tức phải báo cho Khấu Trọng bỏ đi ngay, chứ không thể để chữa bệnh đến chết người được.

Lôi Cửu Chỉ cản lại:

- Khoan đã! Đối với y thuật ta đích thực chỉ biết chút ít bề ngoài, nhưng đối với việc giải độc thì ta đã một phen khổ công nghiên cứu. Không biết Hầu huynh có thể nói ra phương pháp chế luyện Phần Kinh Tán cho ta tham tường, xem thử có thể xoay xở được gì chăng?

Hầu Hy Bạch trầm ngâm nói:

- Hai vị chủ dược để chế luyện Phần Kinh Tám là hai vị thuốc rất thông thường ở miền đông nam Duyên Hải, chỗ xảo diệu chủ yếu là quá trình chế luyện cực kỳ phức tạp. Cách làm là chưng cất với một số thảo dược phụ gia khác, luyện cho đến khi trở nên vô sắc vô vị, bình thường rất khó nhận biết. Đặc biệt là độc tố của các chủ dược tương tác lẫn nhau, tương sinh tương khắc, do đó làm cải biến độc tính ban đầu của mỗi chủ dược.

Lôi Cửu Chỉ sắc mặt biến đổi:

- Chỉ nghe qua vậy cũng đủ biết chất độc này khó giải phi thường, không biết đích xác hai vị chủ dược là gì?

Từ Tử Lăng xen vào:

- Không biết có thể dùng nội gia chân khí bức độc theo các kinh mạch ra ngoài được không?

Hầu Hy Bạch cúi đầu nói:

- Nguyên do nó có tên gọi Phần Kinh Tán chính là vì độc tố hóa thành mạch khí, xâm nhập kinh mạch. Nếu như dùng nội gia chân khí chính tông của Phật Đạo lưỡng môn truyền vào kinh mạch, sẽ làm độc tính mạnh thêm, không những không được gì mà còn làm trầm trọng thêm.

Đoạn quay sang Lôi Cửu Chỉ nói:

- Hai loại chủ dược đó là Đoạn trường thảo và Dương giác nữu, chính mắt ta nhìn thấy Dương Hư Ngạn chế luyện nhằm gia tăng độc tính cho hai loại độc dược này trong một trang viện, lại còn cả dấu vết chiết xuất chất độc, vì vậy ta mới biết hắn chế luyện Phần Kinh Tán.

Lôi Cửu Chỉ kinh ngạc:

- Đây đúng là hai loại thảo dược chứa kịch độc, bình thường chỉ có thể dùng bên ngoài, không thể uống vào, người bị trúng độc lập tức cảm thấy chóng mặt, bụng ngực đau dữ dội, miệng sùi bọt mép, rồi suy kiệt mà chết. Hầu huynh có thể nói rõ hơn về phương pháp chế l

Hầu Hy Bạch liền liệt kê ra một mạch mười tám loại thảo dược, sau đó giải thích vắn tắt về quá trình chế luyện. Đọan thấy Lôi Cửu Chỉ nhanh nhẹn đứng dậy nói:

- Ta phải tự thân đi gặp Khấu Trọng để hỏi rõ thêm về tình hình của Trương nương nương, có thể dựa vào đó rồi đưa ra đơn thuốc phù hợp để giải được độc tố của Phần Kinh Tán.

Nói xong lập tức rời khỏi, còn lại Hầu Hy Bạch và Từ Tử Lăng lo lắng đưa bắt nhìn nhau.

----------o0o----------

Khấu Trọng như ngồi trên đống lửa, nhưng Thường Hà không có một chút biểu hiện thiếu kiên nhẫn nào. Đúng lúc đó bọn người Khả Đạt Chí ăn xong rồi rời đi, cười nói râm ran dưới lầu. Khấu Trọng trong lòng buồn bực lo lắng, cuối cùng gã nhịn không nổi bèn thăm dò Thường Hà:

- Không phải người Đột Quyết thường xuyên cướp bóc nữ tử tài vật của chúng ta sao? Tại sao lại là tân khách của Thái tử Điện hạ?

Thường Hà suỵt khẽ,đoạn hạ giọng nói:

- Mạc tiên sinh chớ có nói càn, càng không được tùy tiện nói với ai về chuyện này. Ài! Chuyện này kể ra dài dòng lắm, khi nào có dịp ta sẽ bàn luận cùng tiên sinh.

Khấu Trọng nghe ngữ điệu của y, biết ngay Thường Hà trong lòng khá bất mãn đối với việc Lý Kiến Thành trọng dụng người Đột Quyết. Khi đó người đi mua thuốc vừaề tới, cầm một bao lớn thảo dược đưa cho Thường Hà, hắn liền chuyển lại cho Khấu Trọng.

Đúng vào lúc hắn vô kế khả thi thì cứu tinh xuất hiện. Khấu Trọng sử lại thượng kế “tá thủy độn đích”, xin lỗi đi ra nhà xí để gặp Lôi Cửu Chỉ. Khi gã quay lại mặt mày hớn hở, vỗ vỗ vai Thường Hà nói:

- Chúng ta đi thôi!

Thường Hà ngạc nhiên:

- Chúng ta vẫn chưa ăn xong, sao huynh lại nói đi đâu?

Khấu Trọng lắc đầu:

- Cái đầu bò của ta thật là cổ quái, xả xong mấy cái trong bụng tự nhiên thành đặc biệt linh mẫn. Giờ chúng ta lập tức đến Tây thị mua thêm ít dược vật cần thiết, sau đó đến Phủ đệ của Thường Hà tướng quân bắt tay luyện thuốc, bảo đảm có thể trị lành quái bệnh của nương nương.

Thường Hà lấy làm lạ hỏi:

- Không cần đến Chung Nam sơn nữa ư?

Khấu Trọng hỏi ngược lại:

- Đến Chung Nam sơn để lên trời à, thôi đi nào!

-------o0o--------

Hầu Hy Bạch chán nản thả mình dựa vào lưng ghế, than thở:

- Nếu ta đoán không sai, nửa cuố Ấn quyển kia hẳn Dương Hư Ngạn luôn mang theo trong mình. Trừ phi chúng ta có thể nắm rõ nhất cử nhất động của hắn, sau đó với sức của tiểu đệ, Tử Lăng và Thiếu Soái công kỳ vô bị giết chết hắn; không thì đừng nghĩ đến chuyện cướp lại Ấn quyển.

Từ Tử Lăng cau mày nói:

- Cho dù chúng ta có thể kích sát Dương Hư Ngạn, nhưng Hầu huynh mượn tay hai ngoại nhân như huynh đệ tại hạ không sợ làm cho lệnh sư nổi giận sao?

Hầu Hy Bạch cười khổ:

- Đó là vì Tử Lăng hoàn toàn không biết gì về nguyên nhân chính của việc ta lo lắng đọat lại Ấn quyển. Ta chỉ còn sách tiên phát chế nhân chủ yếu là để tìm cách bảo mệnh dưới tay Thạch sư phụ. Quy củ của Ma môn, đối với người ngoài mà nói, là vô cùng kỳ quặc. Năm tiểu đệ mười tám tuổi, Thạch sư phụ đã lập Ma Môn chú thệ, nếu như năm tiểu đệ hai tám tuổi mà không có khả năng chống lại thập nhị tuyệt kỹ tối cao của Hoa Gián phái do Thạch sư phụ toàn lực xuất thủ, thì sẽ lấy cái chết của tiểu đệ để tạ tội với môn phái. Tiểu đệ năm nay đã hai sáu, thời gian còn lại không nhiều, đằng nào cũng chết, còn băn khoăn về chuyện đó làm gì.

Từ Tử Lăng đối với Ma Môn từng tìm hiểu qua, những việc tà dị quái lạ cũng đã thấy nhiều, có thể nói là tuy lạ nhưng không lạ, nghe vậy bèn nói:

- Nếu đã như vậy, ta thay mặt Khấu Trọng đồng ý đáp ứng Hầu huynh, tận lực giúp đỡ ngươi đoạt lại nửa Ấn quyển kia.

Hầu Hy Bạch sắc mặt có chút vui vẻ hơn, đoạn gã

- Bây giờ ưu thế duy nhất của ta là Dương Hư Ngạn vẫn chưa biết ta đang theo dõi hắn, lỡ như bại lộ hình tích, chắc chắn mọi việc sẽ trở nên khó khăn vô cùng.

Từ Tử Lăng chợt nảy ra một ý, liền nói:

- Giả sử Hầu huynh có thể biến thành Cung Thần Xuân, không phải Hầu huynh có thể ẩn khứ hình tích sao?

Hầu Hy Bạch hai mắt sáng lên, nhìn chằm chằm vào Từ Tử Lăng một lúc, gật đầu nói:

- Ta đích xác có thể hoàn toàn thay huynh làm Cung Thần Xuân kia được, chỉ là nếu ta biến thành Cung Thần Xuân, Tử Lăng huynh bằng vào thân phận gì để lưu lại Trường An? Huynh sao giống với ta không cần ra ngoài chứ?!

Từ Tử Lăng trong lòng thích thú cười đáp:

- Ta có thể trở thành người đã kích sát Thiên Quân Tịch Ứng, như vậy có phải là lưỡng toàn kỳ mỹ hay không?

Từ Tử Lăng đột nhiên đưa ra quyết định này là vì nhiều lý do. Nhất là có thể thoát khỏi cửa ải đối diện với Tần Vương Lý Thế Dân. Khí chất "Cung Thần Xuân" do Hầu Hy Bạch hóa thành rõ ràng khác với "Cung Thần Xuân" của Từ Tử Lăng, khi đó Lý Thế Dân không thể nào nhìn ra Cung Thần Xuân là Từ Tử Lăng được, bởi vì căn bản Cung Thần Xuân đã là một người khác. Đối với bọn người Bốc Đình, chỉ cần Hầu Hy Bạch hiểu được chi tiết quá trình qua lại giữa hai bên, do thời gian tiếp xúc không nhiều, với tài trí của Hầu Hy Bạch, hữu tâm ứng phó vô tâm, hẳn nhiên dễ dàng xoay xở.

Hầu Hy Bạch trợn ắt nhìn y một lúc rồi gật đầu thán phục:

- Thì ra ngươi là Nhạc Sơn, hèn gì Nhạc Sơn trở nên lợi hại như vậy. Mọi người ai cũng tưởng đó là công hiệu của Hoán Nhật Đại Pháp, thì ra nguyên nhân chân chính là Hoán Nhân Đại Pháp của Từ Tử Lăng! Ha ha! Chuyện này nói ra chắc không ai tin nổi!

Từ Tử Lăng chỉnh sắc mặt rồi nói:

- Hầu huynh chú ý nghe ta nói về việc ta biến thành Cung Thần Xuân và lai lịch tác phong đối thoại của Cung Thần Xuân ra sao, nếu huynh sơ tâm có thể sơ hở bị khám phá. Giờ huynh phải học dáng điệu ngữ khí của "Cung Thần Xuân" ta, huynh mới có thể trở thành Cung Thần

Xuân được!

-------o0o--------

Khấu Trọng loay hoay với các loại thảo dược trong thiện phòng tại Thường phủ, cảm giác giống như hoàn cảnh năm nào làm trù sư ở Phi Mã mục trường. Bất quá lần này không phải là chuẩn bị điểm tâm, mà là tập trung pha chế khu độc hoàn do Lôi Cửu Chỉ nghĩ ra.

Thường Hà đã chọn trong phủ hai nam bộc tay chân lanh lẹ để giúp gã các việc lặt vặt, lại đặc biệt đến dược phô (tiệm thuốc) mời về một vị sư phó chuyên việc chế luyện thuốc để trợ giúp Khấu Trọng. Hắn còn tự mình thì đứng bên đốc suất, hiển nhiên trong lòng thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

Khấu Trọng tự mình biết thân biết phận, sau khi giải thích cẩn thận phương pháp chế luyện cho vị sư phó mà Thường Hà mời về, tất tật mọi việc đều giao cho ông ta. Gã giả vờ đứng bên giám sát, lại thì thầm khua môi múa mép bên tai Thường Hà, chỉ sợ vị sư phó chế thuốc nghe thấy.

Thường Hà bán tín bán nghi hỏi:

- Loại thuốc này có thực sự làm cho bệnh tình Nương nương thuyên giảm không?

Khấu Trọng ưỡn ngực ba hoa đáp:

- Sau khi uống thuốc ta sẽ thi triển châm thuật, bảo dảm Nương nương sẽ phục hồi, khỏe mạnh xinh đẹp như trước đây.

Đột nhiên viên quản gia của Thường Phủ chân cao chân thấp chạy vào, thở hổn ha hổn hển; hai người đều bị hắn làm cho giật mình.

Viên quản gia kêu lên:

- Hoàng thượng đã..ã.. đến..n..n..! Hoàng thượng đã..ã.. đến..n..n..n..!

Liền đó thấy vị sư phó luyện thuốc và hai người giúp việc luống cuống kinh hãi quỳ sụp xuống, Khấu Trọng và Thường Hà hai người đưa mắt nhìn nhau.

Nghe một tiếng hô lớn:

- Hoàng thượng giá lâm!

Sau đó hai người thấy Lý Uyên, thân mặc thường phục; cùng với Lý Kiến Thành, Trần Thúc Đạt, Vương Lăng và một đội ngự vệ vây quanh, tất cả ào ạt tiến vào thiện phòng.

Thường Hà và Khấu Trọng lập tức quỳ xuống. Nghe Thường Hà hô lớn:

- Vi thần Thường Hà bái kiến Hoàng thượng.

Mục quang của Lý Uyên dừng trên mình Khấu Trọng, sau đó nhìn sang vị sư phó luyện dược nói:

- Mạc thần y, bình thân!

Vị sư phó chế thuốc bị nhận lầm là Mạc thần y, sợ hãi luống cuống không biết chui vào đâu, làm sao mở miệng nói được chữ nào.

Lý Kiến Thành đứng sau lưng Lý Uyên hạ giọng nói nhỏ:

- Phụ Hoàng! Vị này mới là Mạc thần y.

Lý Uyên khẽ hắng giọng, biểu thị biết lỗi; bước tới đỡ Khấu Trọng, vị thần y không giống thần y và thực sự cũng không phải là thần y, đứng dậy. Đồng thời hạ lệnh:

- Mời chư vị đứng lên cho, nhất thiết mọi việc phải được tiến hành như đã định.

Vị sư phó chế thuốc nghe chỉ, e sợ bối rối đứng dậy, tiếp tục tập trung vào “đại nghiệp” chế thuốc dưới ánh mắt sắc bén của Lý Uyên.

Lý Uyên thân thiết cầm tay áo Khấu Trọng kéo lại gần bên, trầm giọng hỏi:

- Thật ra Tiệp Dư là mắc phải bệnh gì?

Khấu Trọng, dưới ánh mắt của mọi người nhìn vào, ho khẽ một tiếng, ưỡn thẳng mình như một cây trúc, ra dáng vẻ một thần y đạo mạo đáp:

- Bệnh của Nương Nương là một kỳ chứng hiếm gặp,ưỡng gọi là hư hàn âm nhiệt. Ài! Thực sự là bình thường ít người biết đến!

- Xin thỉnh giáo Mạc tiên sinh, thế nào gọi là hư hàn âm nhiệt? Trong các y thư từ trước đến nay, dường như chưa bao giờ đề cập đến loại bệnh có tên như vậy, mong tiên sinh chỉ giáo cho!

Lý Kiến Thành liếc nhìn Khấu Trọng đầy thâm ý rồi nói:

- Vị này là Vi Chánh Hưng đại phu, còn được gọi là “Hoạt Hoa Đà", cùng với Mạc tiên sinh là đồng nghiệp, hai người thân cận nhau thì tốt.

Khấu Trọng thầm nghĩ may mà gã đã được Lôi Cửu Chỉ điểm hoá, không thì phen này hẳn đã tự mình biến thành trò cười, chỉ sợ làm lộ ra thân phận thần y giả mạo rồi khi đó chẳng có đường mà lui. Đoạn mỉm cười nói:

- Sớm nghe đại danh của tiên sinh như sấm nổ bên tai, hôm nay được gặp, tiểu nhân rất lấy làm vinh hạnh!

Vi Chánh Hưng đưa mắt nhìn lướt qua phương thuốc luyện đơn, lạnh lùng đọc:

- Tê giác phiến, Thiên hoa phấn, Ma hoàng, Băng đại oản đều là các vị thuốc giải độc bổ âm, không biết đối với bệnh của Nương Nương có liên quan như thế nào?

Khấu Trọng nào dám cùng y trực tiếp đối trận tiếp chiêu, lại không thể tiết lộ việc Trương Tiệp Dư thật ra trúng độc Phần Kinh Tán, bèn lựa lời tránh nặng tìm nhẹ:

- Có phải khi Nương nương mới phát bệnh có các triệu chứng như hai má ửng đỏ, ăn uống khó khăn, kinh mạch trì trưỡi chuyển sắc vàng xám, thường ngày như nửa mê nửa tỉnh không?

Vi Chánh Hưng thầm kinh sợ. Lý Uyên long nhan đại hỷ nói:

- Chính là như vậy! Mạc tiên sinh mô tả tựa như chính mắt nhìn thấy, thật khiến người ta kinh ngạc!

Thật ra những gì Khấu Trọng nói ra chính là triệu chứng của người trúng độc Phần Kinh Tán, thấy vậy liền tiếp tục thách thức Vi Chánh Hưng:

- Đó chính là các triệu chứng của bệnh hư hàn âm nhiệt, âm dương

tương khắc làm cho bệnh biến chứng rất nhanh. Hồi Xuân Đan của tiểu nhân có thể trị được tận gốc rễ, sau đó tiểu nhân sẽ thi triển châm thuật đả thông mạch khí, sau vài ngày ắt hẳn bệnh tình của Nương nương sẽ thuyên giảm, xin Hoàng thượng yên tâm.

Lý Uyên mừng rỡ nói:

- Nếu vậy Trẫm không dám làm phiền công việc của Mạc tiên sinh, giờ Trẫm hồi cung chờ tin tốt lành của tiên sinh.

Khấu Trọng thầm kêu một tiếng tạ thiên tạ địa, bây giờ nguyện vọng duy nhất trước mắt của gã là Hồi Xuân Đan theo đơn thuốc của Lôi Cửu Chỉ linh nghiệm, trị khỏi quái bệnh cho Trương Tiệp Dư, không thì coi như gã tự mình rước lấy bất trị tuyệt chứng.

(

Chương 375: Diệu thủ hồi xuân

Khấu Trọng có Thường Hà bồi bạn, cùng ngồi ở ngoại sảnh của Ngưng Bích các, lặng lẽ chờ đợi “tin vui” sau khi Trương Tiệp Dư đã uống thuốc giải độc. Lôi Cửu Chỉ về phương diện này đã được chân truyền của Lỗ Diệu Tử, do đó liều lĩnh dùng đơn thuốc rất mạnh để chế áp độc dược, hy vọng với liều thuốc này có thể giải hết chất độc Phần Kinh Tán trong cơ thể Nương nương.

Theo như Thường Hà giải thích, Khấu Trọng mới biết “Tiệp Dư” không phải là tên của vị Nương nương mỹ lệ này, mà là để chỉ một cấp bậc của quý phi. Vì vậy thay vì gọi là Tiệp Dư nương nương, mà mọi người phải gọi là Trương nương nương hoặc là Tiệp Dư quý nhân. Cung đình lễ tiết, chỉ danh hiệu thứ bậc đã khiến cho loại dân đen như Khấu Trọng đau đầu nhức óc.

Cả hai khi đó đều đã đói lả, bao tử cồn cào từ lúc toàn cung bắt đầu lên đèn.

Đoạn thấy Trịnh công công đến mời Khấu Trọng vào nội đường.

Thường Hà cảm nhận được y với Khấu Trọng phen này cùng chung hoạn nạn, khẽ giọng nói:

- Mọi việc phải cẩn thận chú ý, không cần phải lập được công lao gì, chỉ cần đừng sai lầm gì!

Khấu Trọng thầm nghĩ Thường Hà là người lăn lộn chốn quan trường, y nói ra mấy câu này cũng có thể nói là có tình nghĩa phi

thường, lòng thầm cảm động. Đoạn gật đầu ra vẻ hiểu ý, theo Trịnh công công đi bộ vào nội đường.

Vị Trương Tiệp Dư mỹ lệ đó sáng nay trông bề ngoài vẫn còn hư nhược, yếu ớt ngồi tựa trên ỷ, mình đắp một chiếc chăn mỏng. Nhìn qua không thấy một chút gì gọi là khởi sắc. Nhưng trong con mắt Khấu Trọng, gã nhận sắc mặt của nàng đã có thay đổi lớn, sắc tố trắng xám u ám trên mặt nàng đã bớt nhiều so với trước kia. Hiển nhiên dược phương giải độc của Lôi Cửu Chỉ đã phát sinh hiệu nghiệm kỳ diệu, Khấu Trọng ngay lập thức thấy trong lòng nhẹ nhõm thoải mái.

Lý Uyên đang ngồi bên cạnh Trương Tiệp Dư, tay phải đưa vào trong chăn nắm lấy tay trái của nàng, ưu ái chằm chặp nhìn người sủng phi dường như không biết Khấu Trọng đã đến. Cung nữ thái giám đứng hầu hai bên, sắc mặt đều rất nghiêm trang.

Khấu Trọng vừa mới định quỳ xuống, Lý Uyên đầu vẫn không ngoảnh lại nói:

- Xin mời Mạc tiên sinh đến gần đây, những người khác lui ra ngoài cho Trẫm!

Trịnh công công và những cung nữ thái giám khác vội vàng lạy tạ rồi ly khai, Khấu Trọng nghiêm cẩn đến gần bên Lý Uyên.

Lý Uyên vời gã đến bên cạnh, sắc mặt vui vẻ nhìn gã nói:

- Mạc tiên sanh không hổ danh là thần y! Tiệp Dư sau khi mới uống một liều thuốc của khanh đã không còn nôn m thần sắc lại chuyển biến rất tốt, không biết tiếp theo phải chữa trị như thế nào?

Trương Tiệp Dư cố gắng mở đôi mắt phượng xin đẹp, nhìn qua

Khấu Trọng một cái, biểu thị tạ ơn.

Khấu Trọng chuyển mình ngồi xuống một chiếc ỷ bên cạnh rồi nói:

- Tiểu nhân có thể bắt mạch nương nương?

Lý Uyên sảng khoái đáp:

- Trẫm tuy là đương kim Hoàng đế, nhưng vẫn có một nửa thân phận là người trong giang hồ. Mạc tiên sinh không cần phải đa lễ!

Trương Tiệp Dư đưa một tay ra ngoài chăn. Khấu Trọng hạ ba ngón tay xuống, thầm cầu trời khấn phật phù hộ rồi từ từ tống xuất chân khí vào.

Lý Uyên kinh ngạc nói:

- Chân khí của Mạc tiên sinh thật là tinh thuần phi thường.

Khấu Trọng biết y sinh xuất cảm ứng nhân vì y đang cầm tay trái của Trương Tiệp Dư. Lý Uyên thân là nhất phiệt chi chủ, hiển nhiên phải là cao thủ hạng nhất, nhãn lực đương nhiên phải cao minh.

Gã cảm thấy chân khí truyền vào kinh mạch khí huyết thông suốt dễ dàng không chút trở ngại, khẳng định chất độc của Phần Kinh Tán đã được giải trừ. Nhân đó tâm trí linh hoạt, trang trọng nói:

- Gia thúc có nói, dùng châm mà không luyện khí thì được cái vỏ bề ngoài, có dùng sức gấp hai thì kết quả cũng không được một nửa. Vì vậy thực ra tiểu nhân luyện khí từ nhỏ. Ài! Lại vì tiểu nhân vẫn chưa lập gia thất, đồng tử công càng thêm tinh thuần, đa tạ Hoàng thượng tán thưởng.

Đột nhiên thấy Trương Tiệp Dư thở ra một hơi dài có vẻ thư sướng, dịu dàng nói:

- Khí công gia truyền của Mạc tiên sinh quả thực độc đáo khác người.

Dựa trên những kinh nghiệm khi trị bệnh của Sa Thiên Nam, Khấu Trọng cũng đã gặt hái được vài điểm tâm đắc, hơn nữa Vi Chánh Hưng không có ở đây, gã bèn biểu lộ "thần y bản sắc" của mình, ba hoa đáp:

- Xét khí huyết này thời biểu tượng có hàn độc, chẩn mạch thấy mạch trầm, ấy là âm hàn tại đó. Đã có cả hai biểu tượng này, tất biết phải dùng châm lớn nhỏ thế nào. Theo tiểu nhân phán đoán, chỉ cần ba ngày công phu, mỗi ngày tiểu nhân thi châm một lần, ắt nương nương có thể hồi phục nhanh chóng.

Giờ đây Lý Uyên đối với gã mười phần tin tưởng, vui mừng nói:

- Làm phiền Mạc tiên sinh vất vả!

--------o0o---------

Từ Tử Lăng giả dạng thương nhân bí mật xuất thành. Sau đó hóa trang thành Nhạc Sơn, dùng hộ tịch mà Hầu Hy Bạch mua được, nghênh ngang nhập thành trước lúc cổng thành đóng cửa.

Trong cảnh hoàng hôn lạnh lẽo mờ tối, Từ Tử Lăng với một chiếc mũ tre và áo bào che phủ gần hết thân hình mặt mũi, trừ phi hiểu rõ đó là "Nhạc Sơn", nếu không ai cũng cho rằng đó chỉ là một lão già gần đất xa trời.

Sau khi nhập thành, Từ Tử Lăng chú tâm đến khí phách của Nhạc

Sơn, bèn cởi bỏ mũ tre, ngang nhiên rảo bước tại Chu Tước đại nhai.

Lúc đó đang trong những ngày đầu xuân vui vẻ, thời tiết lạnh gắt không ngăn cản được dòng người tất bật sắm sửa cho năm mới. Từ Quan Ngoại, Quan Trung cho đến như Ba Thục, đâu đâu cũng có vẻ thái bình hưng vượng khởi sắc.

Từ Tử Lăng gan to mật lớn, đăng ký phòng trọ ngay tại Đông Lai khách sạn, nơi Lôi Cửu Chỉ trú ngụ. Cho đến lúc này, chỉ có hai người Lâm Lãng và Công Lương Kì biết được quan hệ giữa bọn họ và Lôi Cửu Chỉ, vì vậy Lôi Cửu Chỉ tự nhiên trở thành người liên lạc giữa gã và Khấu Trọng.

Lôi Cửu Chỉ cũng như Lỗ Diệu Tử, khắp người đều có pháp bảo, lại còn là một lão giang hồ cầu cũng chẳng được, trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng có thể có cách tuỳ cơ ứng phó.

Từ Tử Lăng vào phòng ngồi xuống một lát. Lôi Cửu Chí đã biết tin tìm đến, cười nói:

- Nhạc lão vẫn khoẻ chứ!

Từ Tử Lăng cười:

- Cũng có người dám theo dõi hành tung Nhạc mỗ sao?

Lôi Cửu Chỉ thong thả

- Đã lâu không gặp. Không biết Nhạc lão lần này dự định an bài tiết mục vui vẻ gì. Có cần vãn bối trù mưu tính kế giúp cho không?

Từ Tử Lăng biết trong lòng Lôi Cửu Chỉ vẫn luôn nghĩ tới chuyện đả

bại Đại Tiên Hồ Phật trên sới bạc tại Minh Đường Oa, bèn lảng tránh:

- Có tin tức gì của Mạc thần y hay không?

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Làm sao có tin tức nhanh vậy được! Nhạc lão cứ yên tâm, đối với việc giải độc này thì bản lĩnh của Lôi Cửu Chỉ ta là số một, cùng lắm là làm người ta thêm bệnh chứ không chết đâu mà lo. Ha ha! Từ tiểu tử ngươi vận khí thật không tệ!

Từ Tử Lăng lo lắng hỏi:

- Không tệ thế nào?

Lôi Cửu Chỉ tiến lại gần y, hạ giọng:

- Khi nãy Cung tiểu tử có ghé qua đây, kể ta nghe hắn mới đi gặp Tần Vương về. Trong số các vị tân khách khi đó có một vị là người Ba Thục. Người đó khách sáo hỏi thăm hắn về tình hình Ba Thục, bao gồm cả phong thổ địa lý nhân tình. Ngươi thử nghĩ xem nếu thay vì là ngươi thì hậu quả sẽ như thế nào?!

Từ Tử Lăng thấy lạnh sống lưng, Lý Thế Dân quả thực lợi hại. Nếu như người gặp Lý Thế Dân là y chứ không phải Hầu Hy Bạch, cho dù thần thái biểu hiện bên ngoài Từ Tử Lăng có kín đáo bao nhiêu cũng lập tức bị bộc lộ

Chỉ có Hầu Hy Bạch, vốn sinh ra tại Ba Thục, mới có thể vượt qua ải này.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Hầu tiểu tử chỉ thuận đường ghé ngang qua nói đôi ba câu. Nghe nói tối nay cùng với bọn Bốc Kiệt đến Thượng Lâm uyển. Hay là thừa dịp chúng ta đến Minh Đường oa nhiệt náo một phen? Nếu không đêm dài thế này, biết khi nào trời sáng?

Từ tử Lăng không nhịn được cười:

- Đêm dài thế này, chính là lúc lên giường đi ngủ là thoải mái nhất trong ngày. Nằm trong giường ấm gối êm không hơn chen lấn mê man cờ bạc hay sao?

Lôi Cửu Chỉ cười nói:

-Không phải Nhạc lão đến Trường An là để ngủ đó chứ?

Từ Tử Lăng biết lão không tha cho mình, đành phải đồng ý:

- Được rồi! Ta còn có một cái mặt nạ khác, hóa trang thành một hán tử mặt vàng. Vấn đề là về phía huynh, tốt nhất đừng thò cái đuôi Lôi Cửu Chỉ ra.

Lôi Cửu Chỉ mừng rỡ nói:

- Không làm Lôi Cửu Chỉ thì làm Sơn Đông thương nhân hành cước được không? Đó là một thân phận bảo mệnh khác của ta, bởi vì ta thật sự vẫn còn giữ nghề buôn bán. Ha, Ha! Chỉ cần ta biến “cửu chỉ” thành “thập chỉ”, khi đó ai lại có thể hoài nghi Lôi Cửu Chỉ ta đại giá thân chinh? Nhạc lão xin hãy cứ yên tâm.

---------o0o----------

Thường Hà chỉ cần nhìn thấy Lý Uyên sắc mặt vui vẻ tươi cười, tự thân đóng vai gia chủ tiễn Khấu Trọng ra tới Ngoại Đường, liền biết

ngay Khấu Trọng đã thể hiện được bản lĩnh thần y của gã, chắc chắn lập được thành tích, vội vàng quỳ xuống đón Lý Uyên.

Lý Uyên mỉm cười nói:

- Mời Thường tướng quân đứng dậy. Trẫm vốn muốn thỉnh Mạc thần y lưu lại trong cung để Trẫm có thể bày tỏ thân phận gia chủ. Tuy nhiên có câu lương y như từ mẫu, Mạc thần y muốn quay về để xem bệnh tình của nhạc phụ ngươi, sáng sớm mai Mạc thần y sẽ lại nhập cung trị bệnh cho Nương nương. Thường tướng quân hãy khoản đãi Mạc thần y giúp trẫm!

Khấu Trọng nói thầm trong bụng: “Nếu như lưu lại trong cung thì thật chẳng khác gì ngồi tù, ta làm sao có thể tìm Từ Tử Lăng thương lượng đại kế, làm sao lên kế hoạch tầm bảo?”

Thường Hà lĩnh chỉ, dẫn Khấu Trọng ly khai Thái Cực cung.

Đến ngoài Thừa Thiên Môn, gặp ngay Phùng Lập Bản đã sớm đến dò nghe tin tức. Khấu Trọng chưa kịp nói gì, Thường Hà quá vui sướng đã nói trước:

- Mạc tiên sinh quả nhiên không phụ trọng trách Thái tử ủy thác, bệnh tình của nương nương đã biến chuyển tốt đẹp. Hoàng thượng cực ký tán thưởng tài ba của Mạc tiên sinh.

Phùng Lập Bản vô cùng ngạc nhiên, ngay cả Lý Kiến Thành cũng không ngờ đến tin này, chứng tỏ không hề thật sự tin tưởng vào tài năng của Khấu Trọng. Nhân vì không muốn xem Khấu Trọng diễn hề, Lý Kiến Thành đã đến Thượng Lâm Uyển ở Bắc Lý hưởng lạc.

Phùng Lập Bản nghe được tin mừng, đương nhiên tinh thần đại phấn chấn, thoắt cái sắc mặt liền tỏ vẻ cung kính, gọi thủ hạ dắt ngựa tới

rồi nói:

- Thỉnh Mạc tiên sinh lên ngựa! Thái tử Điện hạ chính là đang ngóng chờ đại giá của tiên sinh ở Thượng Lâm uyển.

Khấu Trọng lòng thầm kêu khổ, việc như thế này thì có từ chối cũng không được, cho dù hắn có bịa chuyện cần về “nhà” nghỉ ngơi thì cũng phải tự mình đề xuất với Lý Kiến Thành. Tình hình cứ tiếp tục như thế này, gã làm sao có thời gian suy tính việc tầm bảo?

----------o0o----------

Minh Đường oa nằm sát bên Thượng Lâm uyển, cùng đối diện với Lục Phúc đổ quán. Trong ba tòa mỗi tòa đều có một kiểu kiến trúc riêng độc lập, tạo thành một khu vực trung tâm quan trọng ở phía bắc. Những thanh lâu đổ quán khác xung quanh đều có quy mô nhỏ hơn hẳn, tạo thành cục diện quần tinh ủng nguyệt, làm nền tôn lên khí thế của Minh Đường oa, Thượng Lâm uyển và Lục Phúc đổ quán. Ở ngoài thanh lâu, đổ quán này, lại có người buôn bán làm ăn, ở những quầy nhỏ bày bán bánh nướng, bánh vừng, bánh bột lọc rán, trứng gà, vv…, nhiệt náo phi thường.

Thượng Lâm Uyển lừng danh thiên hạ, quả thực là có phong cách kiểu dáng kỳ lạ đặc biệt. Không giống như Lục Phúc đổ quán và Minh Đường Oa chủ yếu được xây dựng trang hoàng loại gạch lưu ly ba màu rực rỡ huy hoàng; Thượng Lâm Uyển chỉ truy cầu vẻ đẹp thanh đạm cao quý, khung cảnh tràn đầy khí vị thư hương tao nhã. Bước qua cổng sẽ thấy toàn thể kiến trúc đều đại biểu cho nét đặc trưng này của Thượng Lâm Uyển, tường phòng một màu xanh sẫm, mái nhà lợp bằng ngói lưu ly mầu tối được ngói xanh viền xung quanh, bên dưới mái là những đường viền ngang cũng mầu lục. Trụ nhà cùng với lan can xung quanh đều không được gia công mà để nguyên sắc gỗ. Hoành phi bên trên cũng được làm từ gỗ tốt được

khắc chạm, ôn nhu văn nhã. Chẳng trách văn nhân mặc khách đều không tiếc lời ca ngợi.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn lướt qua những tòa kiến trúc mỹ lệ, chợt nẩy sinh hứng thú muốn vào trong thưởng lãm. Y chợt nhớ ra hẳn giờ này Hầu Hy Bạch đóng giả làm Cung Thần Xuân đang ở một nơi nào đó trong tòa lầu hưởng thụ phong hoa tuyết nguyệt, ắt hẳn đang như cá gặp nước, vô cùng thỏa mãn. Nghĩ tới đó lại càng thêm phần háo hức tò mò. So với một nơi có thể khiến con người ta tán gia bại sản như đổ trường, nếu không bị Lôi Cửu Chỉ nửa ép nửa cầu, chắc chắn y không bao giờ bén mảng tới.

Tuy nhiên bản tính Từ Tử Lăng luôn an vui trong mọi hoàn cảnh. Chỉ thấy y đi theo với vị “Sơn Đông thương nhân” Lôi Cửu Chỉ, giữa đám đổ khách hỗn tạp, bất tri bất giác đã bước vào đại sảnh đổ trường Minh Đường oa.

Từ Tử Lăng không thể tin được cảnh nhiệt náo trong nội đường rộng lớn trước mắt. Chỉ thấy gần cả nghìn người đang vây quanh năm sáu chục bàn đánh bạc, miệt mài đặt cược quên hết tất cả mọi chuyện xung quanh. Không biết có phải để đề phòng gian lận hay không, trong sảnh đèn đóm sáng choang, huy hoàng rực rỡ. Tiếng lắc xúc sắc trong chung ầm ĩ đinh tai, tiếng mọi người cười nói quát mắng, tiếng vỗ tay xuýt xoa, t cả khiến gã ngỡ như đang lạc sang một thế giới khác.

Lôi Cửu Chỉ đến bên gã hỏi:

- Trong mình ngươi có nhiều ít ngân lượng?

Từ Tử Lăng thuận miệng trả lời:

- Cả thảy được khoảng năm mươi lăm lượng hoàng kim.

Lôi Cửu Chỉ chắt lưỡi hít hà:

- Hảo tiểu tử! Không ngờ trong mình ngươi nhiều tiền như vậy! Đưa cho ta hết đi!

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Không cần nhiều vậy chứ?

Lôi Cửu Chỉ không một chút khách khí, thò tay vào mình gã lấy tiền, miệng cười:

- Đến đây rồi thì ngươi đừng có mà giữ khư khư như giữ hai hòn trứng của ngươi nữa, đương nhiên là phải thể hiện thực lực, hãy xem ta này!

Nói rồi đi luôn.

Từ Tử Lăng ngơ ngác đứng ngây ra, thầm nghĩ Lôi Cửu Chỉ này dường như mỗi khi bước chân vào đổ trường đều trở thành một người khác, đúng là cờ bạc đã thấm vào máu.

Loáng cái đã thấy Lôi Cửu Chỉ cầm một mớ phỉnh quay lại, một tay tung tẩy hai cái đồng bài. Lão dương dương đắc ý nói:

- Có được hai cái Quý Tân bài này, chúng ta có thể vào chơi ở Quý Nhân bàn chuyên dành cho khách sộp, cũng như tham gia nhiệt náo ở các Quý Tân đường. Huynh đệ, đi nào! Hưởng lạc phải nhanh chân!

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Đánh bạc mà cũng là lạc thú sao??

Lôi Cửu Chủ nắm vai áo y kéo sang một bên than:

- Thắng bại trên đổ trường còn hơn đánh nhau sống chết trên chiến trường ngươi biết không? Tối nay ngươi nhất định phải đánh thắng, nhất xuất dương danh (ra tay một lần là nổi tiếng). Nếu không kế hoạch sau này rất khó mà trôi chảy. Trong đổ trường chỉ có hai hạng người được tôn trọng: một loại là hạng giàu có tiền tài thua mãi không hết, một là cao thủ có thể luôn thắng tiền của người ta, ngươi hiểu không?

----------o0o----------

Lý Kiến Thành mở đầu bằng cách nâng ly chúc tụng Khấu Trọng:

- Chúc Mạc tiên sinh dược đáo hồi xuân, sớm ngày trị lành bệnh cho Trương nương nương!

Sương phòng hướng bắc trên tầng hai của dãy lầu phía tây Thượng Lâm Uyển được bố trí vô cùng thanh nhã, trên tường treo vài tấm thư họa, mang đầy phong vị thi thư, không khí tràn ngập vẻ chúc tụng thắng lợi trước mắt. Tin vui Khấu Trọng mang đến ngay lập tức khiến Lý Kiến Thành thêm phần trọng thị, đối đãi với gã trọng vọng như bậc thượng tân.

Trong bàn ngoại trừ Thường Hà và Phùng Lập Bản mới tham gia, có một người thần thái dáng vẻ quật cường là Khả Đạt Chí. Lại thêm ba người đã từng nếm mùi giao thủ với Từ Tử Lăng là Nhĩ Văn Hoán, Kiều Công Sơn và Vệ Gia Thanh. Ngoài ra còn có Độc Cô Sách và một vị tướng lĩnh kêu là Tiết Vạn Triệt. Khấu Trọng đặc biệt lưu tâm đến tay Tiết Vạn Triệt này. Với nhãn lực của gã, qua hành vi cử chỉ tác phong cùng với khí độ của Tiết Vạn Triệt, có thể nói người này võ

công không dưới Lý Kiến Thành, so với loại cao thủ đặc cấp như Khả Đạt Chí có lẽ không thua sút đáng kể.

Như Độc Cô Sách gã đã có lần gặp trên thuyền của Vân Ngọc Chân, ắt cũng không hiểu sâu về gã, hắn có lẽ cũng khó mà khám phá ra thân phận chân chính của Khấu Trọng.

Lạ lùng là hôm nay Lý Kiến Thành không hề mời một cô nương nào bồi tửu xướng khúc, chỉ cùng với thủ hạ thân tín cười nói uống rượu.

Lý Kiến Thành cho Khấu Trọng đến ngồi bên phía tay trái của hắn, còn bên kia là Khả Đạt Chí. Từ đó có thể thấy Lý Kiến Thành đối với vị giả mạo thần y này quả thực lễ đãi trọng thị.

Đột nhiên Lý Kiến Thành nghiêng mình về phía Khấu Trọng, hạ giọng hỏi:

- Có phải như Vi Chánh Hưng nói, Hồi Xuân Đan của Mạc tiên sinh chủ yếu dùng để khử độc?

Có câu nghe tiếng biết người, ngay lập tức Khấu Trọng hiểu ngay lòng dạ đen tối của Lý Kiến Thành cũng như chủ ý ma quỷ của hắn.

Lúc đó đột nhiên nghe Tiết Vạn Triệt trầm giọng nói:

- Chúng ta không cần thị hầu, các ngươi lui cả ra!

Liền thấy bốn tiểu tỳ vội vàng lui ra ngoài.

Lý Kiến Thành hướng đến Tiết Vạn Triệt khẽ gật đầu tán thưởng, những người khác lặng lẽ ngồi xuống, lắng nghe hai người đối đáp.

Khấu Trong chửi thầm trong lòng, nghĩ tới cho dù gã có đối địch với

Lý Thế Dân như thế nào cũng không thèm dùng loại thủ đọan bẩn thỉu như vậy để hãm hại Lý Thế Dân. Hiển nhiên Lý Kiến Thành chỉ cần thông qua miệng thần y Khấu Trọng, lại thêm mấy lời nói cùng với thủ bút của Vi Chánh Hưng, rồi sẽ tố cáo với Lý Uyên là Trương Tiệp Dư bị người ta ngầm hạ độc. Khi đó Lý Uyên hẳn sẽ hoàn toàn tin tưởng. Theo tình hình hiện nay thì khả năng sẽ hiềm nghi bọn người Tần Vương phủ hạ độc là lớn nhất, nhân vì Trương Tiệp Dư vẫn có bất hòa với Tần Vương phủ.

Khấu Trọng giả vờ hồ đồ gật đầu đáp:

- Đúng là có công hiệu giải độc, nhưng mà chỉ là khu trừ độc khí hàn nhiệt thôi, đây là đơn thuốc gia truyền hay dùng, chủ dược chân chính là…

Lý Kiến Thành nào có hứng thú lắng nghe gã lải nhải dông dài về vấn đề y học thuốc men, liền cắt lời gã:

- Việc này từ từ ta sẽ thỉnh giáo Mạc tiên sinh sau. Bây giờ trước khi các cô nương phượng giá quang lâm, chư vị có tiết mục trợ hứ

Kiều Công Sơn cười âm hiểm nói:

- Nghe nói Hưng Xương Long Bốc thị huynh đệ đang khoản đãi tiểu tử Mạc Vi đâu đây, hay là chúng ta tỏ chút tình địa chủ, sang bên đó tẩy trần tử tế cho hắn!

Khấu Trọng ngây ngô nói:

- Mạc Vi! Gia thúc cũng tên là Mạc Vi đó!

Thường Hà nào biết Khấu Trọng tiên phát chế nhân, lắc đầu nói:

- Đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.

Chỉ thấy mọi người không hề để ý đến việc đó. Đoạn Lý Kiến Thành cau mày nói:

- Việc này không nên khinh cử vọng động. Sáng sớm nay Phong thượng thư đã an bài để Phụ Hoàng tiếp kiến người này hỏi về trận quyết chiến giữa Nhạc Sơn và Tịch Ứng tại Thành Đô.

Khả Đạt Chí lạnh lùng nói:

- Chỉ cần chúng ta không làm hắn bị thương, hạ bớt uy phong khí thế của hắn một chút. Khi đó Hoàng thượng làm sao vấn tội điện hạ?

Khấu Trọng lòng thầm kêu khổ. Nếu như người xuất thủ là Khả Đạt Chí, Từ Tử Lăng khó lòng không lộ ra chân công phu bản lĩnh, không phải là lập tức để lộ sơ hở, uổng phí công lao từ trước đến nay hay sao.

Nhĩ Văn Hoán, Kiều Công Sơn và Vệ gia Thanh ba người lập tức lên tiếng phụ trợ, thêm dầu vào lửa.

Tiết Vạn Triệt trầm giọng nói:

- Theo ta thấy tay Mạc Vi này rất có vấn đề. Tuy nói giang hồ ngọa hổ tàng long, nhưng với hạng kiếm thủ cao minh như hắn, sao lại chưa bao giờ nghe qua tên tuổi?

Khấu Trọng trong lòng kêu hỏng bét, phen này ông trời cũng không có cách giúp đỡ.

Lý Kiến Thành an nhiên nói:

- Ta cũng từng hoài nghi hắn! Tuy nhiên hôm nay Tần vương có triệu kiến Mạc Vi, lại sai người tinh tường hỏi chuyện liên quan đến tình hình võ lâm Ba Thục. Tay Mạc Vi này đối đáp đâu ra đó rất rõ ràng chính xác, có thể thấy hắn đúng là kiếm thủ đến từ Ba Thục.

Nghe vậy Khấu Trọng lại càng rối tinh rối mù. Từ miệng Lôi Cửu Chỉ gã biết chắc chắn Từ Tử Lăng cải trang thành Mạc Vi gia nhập Hưng Xương Long. Mặc dù Từ Tử Lăng đã từng đến Ba Thục nhưng chỉ là lưu lại vài ngày, như cưỡi ngựa xem hoa, làm sao đủ tư cách đối đáp trôi chảy những chuyện liên quan đến Ba Thục?!

Khả Đạt Chí vươn người đứng dậy nói:

- Không cần biết là người ở đâu, để bản nhân qua bên đó cùng hắn vui đùa một phen.

Khấu Trọng lòng thầm kêu cha gọi mẹ, chỉ biết đưa mắt nhìn theo Khả Đạt Chí đi ra khỏi phòng. Cửa ải này làm sao hóa giải đây?

Trước khi Khả Đạt Chí ra khỏi cửa, Lý Kiến Thành đột nhiên gọi:

- Đạt Chí hãy mời tay Mạc Vi đó sang đây, bản Điện hạ muốn xem hắn là thần thánh phương nào?

Khả Đạt Chí dừng ngay lại, lớn tiếng đáp ứng, rồi mới đi ra khỏi phòng.

Chương 376: Thanh lâu đổ quán

Trong Minh Đường oa có bốn Quý Tân Đường. Đó là bốn tòa kiến trúc độc lập được nối thông với sảnh chính bằng các hành lang có mái che. Phong cảnh hai bên các hành lang thực sự rất đẹp và thanh nhã với đình, trì, viên, lâm; so với cảnh ồn ào nhiệt náo ở trong đại sảnh quả thực có sự khác biệt lạ lùng thú vị

Do các quân chủ thời đó thường có lệnh cấm đổ bác, vì vậy đổ trường chia thành hai loại là “Minh Đường tử” và “Tư Oa tử”. Loại đầu là đổ trường công khai, loại sau là dùng các công quán tư nhân để lén mở đổ trường. “Minh Đường oa” là lấy hai chữ “Minh Đường” của Minh Đường tử và chữ “Oa” của “Tư Oa tử” mà hợp thành, qua đó có thể thấy uy vọng thanh thế của Đại tiên Hồ Phật trong giới đổ bác. Cũng có thể thấy trong tình hình loạn lạc thiên hạ chưa thống nhất, đổ hào đổ bá các phương tranh nhau rất kịch liệt. Bởi vì liên quan đến nguồn lợi khổng lồ, nên để có thể khai tương được đổ quán, không những phải có tài lực hùng hậu và có danh tiếng trong Hắc Bạch lưỡng đạo, mà sau lưng còn phải có bậc quyền quý đỡ đầu.

Hai đổ trường công khai hợp pháp lớn nhất Trường An là Minh Đường oa và Lục Phúc đổ quán. Minh Đường oa thì có phụ thân của Duẫn Đức phi, sủng phi của Lý Uyên, là Duẫn Tổ Văn chống lưng; Lục Phúc đổ quán thì do Lý Nguyên Cát đỡ đầu. Vì có các chỗ dựa vững chắc phi thường vậy nên chủ trương cấm đổ bác của Lý Thế Dân không có tác dụng đối với hai đổ trường này.

Bề ngoài thì người chủ trì Lục Phúc đổ quán là một người kêu bằng

“Thần Tiên Thủ” Trì Sanh Xuân. Nhưng theo Lôi Cửu Chỉ ước đoán, Trì Sanh Xuân chính là Hương Sanh Xuân, trưởng tử của Hương Quý, và cũng là đại ca của Hương Ngọc Sơn.

Trên đường đi đến Minh Đường oa, Lôi Cửu Chỉ liên tục thuyết phục Từ Tử Lăng để y thêm phần quyết tâm tranh hùng trong đổ giới. Rằng chỉ có kích bại Đại Tiên Hồ Phật và Thần Tiên Thủ Trì Sanh Xuân mới bức được Hương Quý ra mặt, tiến hành đại kế tiêu diệt Hương gia từ trong nội bộ của Lôi Cửu Chỉ.

Bốn Quý Tân Đường của Minh Đường oa có tên lần lượt là Đại Tiên, Thiên Hoàng, Địa Hoàng, Nhân Hoàng. Trừ thủ đường là Đại Tiên đường không quy định đổ loại bài nào, ba đường còn lại đều có nét riêng biệt. Thiên Hoàng đường đổ xúc sắc, Địa Hoàng đường đổ phiên than (một trò đánh bạc), Nhân Hoàng đường đổ bài cửu, tóm lại là tất cả những trò đổ bác đều có ở đây.

Đại Tiên đường chính là thánh địi tối cao của Minh Đường oa, bên trong gồm có mười tám sảnh nhỏ dùng để đánh bạc. Bất luận đổ khách lựa chọn phương thức đổ bác gì phía đổ trường đều có thể bồi tiếp. Đổ trường cũng có thể an bài để khách nhân phân thành từng nhóm tự đổ với nhau, đổ trường chỉ thu một phần đầu phí mà thôi.

Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ hai người đi vào Thiên Hoàng đường, nơi chuyên đổ xúc sắc. Diện tích đường này lớn bằng hai phần ba chủ đường nhưng nhân số chỉ bằng một phần tư.Tân khách ở đây đều là hạng cao cấp, ai nấy quần áo sang trọng đẹp đẽ. Tuy đổ khách ở đây không ồn ào lộn xộn như ở ở ngoại đường, nhưng không khí cuộc chơi không kém phần nóng bỏng.

Trong đó có không ít nữ nhân y phục hoa lệ, mắt phượng nhiếp hồn, đại đa số là các cô nương thanh lâu do các thương gia lớn đến chơi

mang theo, mọi người ai nấy đều có vẻ rất phấn khích, chăm chú vào cuộc chơi đến không biết trời đất là đâu.

Chỉ thấy khi Lôi Cửu Chỉ bước vào đổ trường liền tỏ vẻ rất thoải mái quen thuộc giống như trở về nhà mình. Hắn kéo Từ Tử Lăng đến một góc ấn gã xuống một cái ỷ, ngay lập tức có người của đổ trường tiến đến đón chào, rót trà mời khách.

Từ Tử Lăng uống một ngụm trà nóng, lắc đầu than thở:

-Ta thật sự không hiểu tại sao lại có nhiều người mê man bất ngộ như vậy, họ không biết đạo lý cờ bạc mười phần thua chín hay sao?

Lôi Cửu Chỉ

-Đạo lý này có ai mà không biết! Nhưng con người bản tính đều tham lam, đều cầu mong thần tài chiếu cố, nên mới như diều hâu thấy thịt ào ào kéo đến, nếu không thì đổ trường đã sớm dẹp tiệm rồi.

Lôi Cửu Chỉ hạ mục quang tìm kiếm gì đó trong đám khách nhân đang lui tới rồi nhàn nhã nói:

-Đổ trường thực sự như một thiên hạ thu nhỏ, bất kỳ loại người nào cũng có thể có. Có người chỉ vì muốn tiêu khiển giải trí, thuộc loại vô công rồi nghề đi tìm kiếm sự sôi nổi nơi đổ trường. Có người vì khoe khoang tài phú, ngàn vàng ném ra không một chút nghĩ ngợi. Đối với những người này thì đổ trường là nơi họ cảm thấy khoái chí nhất. Đối với một số người khác thì đổ bác là một hình thức thi đấu thực sự khẩn trương. Đây là một dạng tâm lý siêu thoát kỳ dị, vui buồn sung sướng phiền não gì đều tùy thuộc vào kết quả mỗi lần chơi; cũng có người chỉ vì hiếu kỳ; hoặc thông qua đổ bác để thiết lập quan hệ, tiến hành giao thiệp bạn bè phe cánh, thậm chí cố ý thua đối phương, một hình thức biến tướng của hối lộ. Tệ nhất là loại người

máu me ăn thua phát cuồng, thua thì muốn gỡ, thắng thì muốn thắng thêm, trầm mê không biết dừng lại, như lạc vào vũng nước xoáy không thể dứt ra được

Từ Tử Lăng lấy làm lạ nói:

-Huynh nhìn nhận rất sâu sắc. Ta tuy có nghĩ qua vấn đề này, nhưng chỉ có thể nghĩ đổ khách thích thú không khí kích thích phóng đãng, cục thế biến hóa đa đoan, thắng phụ được quyết định trong chớp mắt. Nghĩ tới việc nếu vận may tới đổ khách có thể thắng được một món tiền lớn ắt là rất hấp dẫn. Ta chưa bao giờ nghĩ qua những khía cạnh mà ngươi nói

Lôi Cửu Chỉ mỉm cười nói:

-Thôi không nói chuyện vớ vẩn nữa! Hay là để xem xem bản lĩnh nghe xúc sắc của lão đệ ngươi như thế nào! Phải chăng vì ít khi luyện tập mà quên mất.

o0o

Ba đông tam hiệp vu hiệp trường

Viên minh tam thanh lệ triêm thường.

Ba đông tam hiệp viên ô bi,

Viên minh tam thanh lệ triêm y

Bốc Kiệt, Bốc Đình, Điền Tam Đường, Tạ Gia Vinh, Trần Lương, Ngô Đăng Thiện, Lưu Thạch Văn cùng với chín vị cô nương xinh đẹp bồi tửu đều không ngờ thi hứng của “Mạc Vi” cũng sao siêu như kiếm pháp của gã, không ai là không vỗ tay khen hay, mọi người cùng

nhau nâng chén uống cạn.

Bồi tiếp Hầu Hy Bạch là một kỹ nữ xinh đẹp kêu là Quế Chi, lúc này đang ngồi trong vòng tay hắn, thanh âm trong trẻo yêu kiều cất lên:

- Mạc gia văn tư mẫn tiệp, xem ra tại Trường An khó gặp đối thủ. Nô gia xin kính người thêm một chung.

Hầu Hy Bạch trong lòng thấy hơi hối hận, ngâm thơ vịnh từ đối với y dễ dàng như lấy đồ trong túi, thế nhưng khi Từ Tử Lăng giả lại Mạc Vi, e rằng sẽ trở thành một nan đề cho gã

Chỉ hận y thân tới thanh lâu cũng như Lôi Cửu Chỉ tới đổ trường, uống được mấy ly, bên mình lại có mỹ nữ, bất giác ý loạn tình mê không kiềm chế được.

Trong lúc mọi người đang chúc tụng hò reo, y vừa ngắm nhìn mỹ nữ bên mình vừa uống ly mỹ tửu được thị dâng đến bên môi, đột nhiên nghe tiếng cười ngoài cửa rồi một giọng nói của người không thuần Hán ngữ cất lên:

- Hy vọng kiếm của Mạc huynh cũng có bản lĩnh xuất khẩu thành thơ để Khả Đạt Chí ta có thể đại khai nhãn giới!

Bọn Bốc Đình sắc mặt đại biến.

Hầu Hy Bạch uống cạn ly rượu, cười dài ngâm:

Triều phát thượng lâm

Mộ túc thượng lâm

Triêu Triêu mộ mộ

Thượng lâm y nhật

Đoạn nói:

- Khả huynh muốn thưởng thức kiếm pháp của tiểu đệ chính là vinh hạnh của tiểu đệ. Chỉ là đao quang kiếm ảnh e rằng sẽ làm hỏng đi cảnh sắc phong nguyệt thanh nhã của Thượng Lâm uyển.

Chỉ thấy thân hình cao lớn của Khả Đạt Chí đứng choán trước cửa, vị thanh niên cao thủ đến từ Đông Đột Quyết song mục như điện dại trên mặt Hầu Hy Bạch thong thả nói:

- Lấy võ kết bạn cũng là một hình thức khác của lấy rượu hoặc lấy thơ kết bạn. Chúng ta không hại đến tính mạng của nhau thì ngại gì ảnh hưởng đến lương thần mỹ cảnh của Thượng Lâm uyển chứ?

Hầu Hy Bạch tiêu sái cười nói:

- Nói hay lắm! Tiểu đệ xin kính Khả huynh một chung.

Phong thái ung dung nhàn nhã của Hầu Hy Bạch thật sự nằm ngoài suy nghĩ của Khả Đạt Chí. Phải biết Hầu Hy Bạch trời sinh là người tiêu dao phong nhã, cho dù bị đánh bại hay giết chết cũng không làm thay đổi bản sắc của y.

Khả Đạt Chí biểu hiện khí độ của một cao thủ, rảo bước đến thẳng bên Hầu Hy Bạch đón lấy chung mỹ tửu do chính Hầu Hy Bạch mới châm cho hắn, đoạn nâng chung nói:

- Mạc huynh quả nhiên khí khái bất phàm, chúng ta lấy hạn định ba chiêu, cùng nhau điểm thêm chút màu sắc cho Thượng Lâm uyển.

Hầu Hy Bạch tâm trung đại định, nếu như không hạn chế chiêu thức, chỉ e hắn sẽ bị ép phải xuất ra chiêu thức Mỹ Nhân Phiến độc môn, khi đó mọi việc lại càng tệ hại.

Trong ánh mắt lo lắng quan tâm của bọn Bốc Kiệt, Hầu Hy Bạch vươn mình đứng dậy, nâng chung đáp lễ Khả Đạt Chí rồi uống cạn. Coi như hai người trước khi tỷ võ với nhau đã cùng nhau cạn chén.

Khả Đạt Chí biểu lộ khí thế võ sỹ cuồng bạo của Đột uyết, tiện tay ném chiếc chung ra ngoài, nghe tiếng chung vỡ khi rơi xuống đất. Chỉ thấy hắn song mục sáng ngời sát khí, nhưng giọng nói lại điềm đạm đến không ngờ:

- Bên phòng Thái tử điện hạ rất rộng rãi! Mạc huynh, mời!

Nói xong chuyển mình bước đi.

Hầu Hy Bạch ra hiệu cho bọn Bốc Kiệt, Bốc Đình và những người khác an tâm chờ đợi, đoạn theo Khả Đạt Chí ra khỏi phòng.

o0o

Từ ánh mắt ngưỡng mộ của đổ khách, xem ra Từ Tử Lăng đã thắng lợi rực rỡ, bọn họ đang quan tâm chăm chú theo dõi xem ván tới gã sẽ đặt cửa nào là tài hay xỉu

Từ Tử Lăng chơi bảy ván đã thắng năm ván, y đã kiếm được món lời gần năm mươi lượng tiền phỉnh, nếu đổi ra tiền được gần hai trăm lượng, với số tiền đó có thể nói là được xếp vào bậc tài phú.

Nguyên lai khi nhà Tùy nhất thống thiên hạ đã thống nhất tiền tệ, đúc ra Ngũ Thù tiền. Đến Dạng Đế đăng vị do bởi chinh chiến liên miên, quốc khố hao tổn, Tùy thất bèn đúc thêm một lượng lớn Ngũ Thù

tiền, khiến cho phẩm chất và giá trị tiền tệ giảm mạnh, lạm phát dữ dội; thêm vào đó kỷ cương phép nước trễ nãi, giặc giã lọan lạc, bọn người xấu lại càng đua nhau đúc tiền riêng. Khi Đường thất lập triều ở Quan Trung, Lý Uyên bàn với Lý Thế Dân đúc tiền mới, gọi là Khai Nguyên thông bảo, cứ mười tiền là một lượng. Lại cho phépân chúng có thể dùng Ngũ Thù tiền của cựu triều đổi tiền mới, cứ bốn lượng ngũ thù tiền đổi được một lượng Khai Nguyên thông bảo. Do đó năm mươi lượng Từ Tử Lăng kiếm được ở Trường An cũng bằng hai trăm lượng ngũ thù tiền tại Quan Ngoại, quả thực không phải là ít. Nếu như đổi thẳng sang hoàng kim, mỗi lượng hoàng kim ước khoảng hơn ba mươi lượng thông bảo. Do vậy Từ Tử Lăng có bên mình năm mươi lượng tiền phỉnh, thực sự có thể xem là bậc tài phú.

Thiên Hoàng đường tuy chuyên về đổ xúc sắc nhưng có nhiều hình thức đổ bác khác. Có thể chơi kiểu tài xỉu, cũng có thể chơi mười sáu cửa; hoặc có thể đặt cược điểm số trên các con xúc sắc, nếu như trong ba con xúc sắc có một con có cùng điểm số thì một đền một, hai con thì một đền hai, ba con thì một đền ba.

Lại có rất nhiều bàn chơi đổ phiên than. Cách chơi này là lấy tổng điểm của ba con xúc sắc chia cho bốn, lấy số dư làm điểm số để đặt cược.

Phức tạp nhất là phương thức chơi bài thiên cửu. Người ta dùng ba con xúc sắc để phân chia các quân bài thiên cửu, sau đó cứ theo quy tắc thiên cửu mà phân định thắng thua. Hình thức phong phú đa dạng, khó mà tính toán hết được.

Từ Tử Lăng lựa chọn phương thức chơi đơn giản nhất: đổ tài xỉu. Sở dĩ như vậy là vì có thể khả năng nghe xúc sắc của y vẫn chưa được mười phần chuẩn xác, vẫn chưa nghe được điểm số của mỗi con xúc sắc khi rơi xuống. Mặc dù chơi tài xỉu tỷ lệ thắng không cao, chỉ một đền một, nhưng khả năng thắng mỗi ván lại cao hơn nhiều

các thứ

Lôi Cửu Chỉ cố ý không đứng gần y, chỉ đứng ở bàn bên cạnh ngấm ngầm quan sát.

Nghe tiếng kêu đinh đinh đang đang của những con xúc sắc được lắc trong chung mấy vòng rồi hạ xuống; nhà cái là một vị cô nương, cất tiếng:

- Có tiền đặt tiền, không tiền rút tay!

Vây quanh bàn khi đó có hơn ba chục đổ khách có máu mặt đang ăn theo Từ Tử Lăng. Chỉ cần thấy y đặt cửa nào liến đặt theo cửa ấy, hy vọng nương nhờ vận may của gã để kiếm chác.

Từ Tử Lăng sớm đã được Lôi Cửu Chỉ nhắc nhở không nên ăn tiền trong các tình huống đó để giữ hòa khí, nếu không sẽ khiêu khích sự chú ý của đổ trường. Y bèn cố ý đặt tiền vào cửa thua, kết quả là làm những kẻ ăn theo cũng thua theo y, liền nghe thấy tiếng mọi người bực dọc kêu than. Ván đó đương nhiên nhà cái thắng trọn bàn.

Từ Tử Lăng biết đã đến lúc dừng, bèn cầm lấy mớ phỉnh, đánh mắt sang Lôi Cửu Chỉ một cái rồi đi sang một bàn khác.

Bỗng nhiên nghe tiếng một nữ nhân cất lên sát bên mình y:

- Không biết vị đại gia này có thể dời gót vào trong này một chút không? Phu nhân của chúng tôi có việc muốn được thỉnh giáo!

Từ Tử Lăng ngạc nhiên đưa mắt nhìn vị cô nương đó, chỉ thấy đối phương mặc y phục tỳ nữ, niên kỷ không quá hai mươi, tuy nhiên đầu mày cuối mắt đầy vẻ xuâ tình, ánh mắt táo bạo không giống tỳ nữ của các gia đình bình thường. Từ Tử Lăng cau mày nói:

- Phu nhân của cô nương là ai?

Ả tỳ nữ đưa ngón tay chỉ một cái nói:

- Hồng phu nhân của chúng tôi tại Trường An ai mà không biết?! Đại gia ắt hẳn mới đến đây đúng không?

Từ Tử Lăng nhìn theo phương hướng ngón tay của nữ tỳ, chỉ thấy một mỹ phụ y phục đẹp đẽ thân đầy trang sức, đang ngồi trên một tấm phản, sau lưng sừng sững hai đại hán bảo vệ, ánh mắt đang mỉm cười trước cái nhìn của y.

Từ Tử Lăng trong lòng hết sức ngạc nhiên, nữ nhân này hình như đã chấm trúng gã, thế nhưng tuyệt không phải vì gương mặt giả vàng vọt khô héo này của gã. Nếu như bà ta nhìn ra được khả năng đổ bác của Từ Tử Lăng thì lại càng kỳ quái. Y chẳng qua chỉ mới chơi tám chín ván, căn bản không đủ để đối phương có thể phán đoán ra. Từ Tử Lăng lạnh lùng khô khan đáp:

- Lão tử đây đang vội phát tài, không có thời gian nhàn đàm với quý phu nhân.

Đoạn y bỏ mặc tỳ nữ đứng ở đó, chen mình vào một bàn khác.

o0o*

Lý Kiến Thành vỗ tay nói:

- Tốt lắm! Kinh sư lại thêm một vị hảo hán có đảm lượng! Bất luận thắng bại, bản điện hạ đều ban tứ cho mỗi người mười lượng hoàng kim

Hầu Hy Bạch theo lễ bái kiến, sang sảng đáp:

- Đa tạ Thái tử Điện hạ thưởng tứ!

Sau đó đưa ánh mắt từ Lý Kiến Thành sang Khấu Trọng. Hai người vừa nhìn nhau một cái, liền lập tức nhận ra đối phương là ai. Bất quá cả hai người đều biết người kia đang có mặt tại Trường An, chỉ là trong giây lát không nghĩ đến lại có thể gặp nhau như vậy.

Khấu Trọng trong lòng liền thấy yên tâm thoải mái, biết rằng nếu Mạc Vi là Hầu Hy Bạch quyết sẽ không bị tiết lộ tung tích. Lại thêm Lý Kiến Thành đang muốn lung lạc "giả Mạc Vi" Hầu Hy Bạch, càng khiến gã bớt phần lo lắng, có thể ung dung nhàn nhã tập trung quan sát Cuồng Sa đao pháp của Khả Đạt Chí để một ngày nào đó nếu gặp phải thì có thể có biện pháp chế áp thủ thắng.

- "Tinh!"

Khả Đạt Chí rút đao ra khỏi vỏ, triển khai đao thế, động tác hoàn mỹ hoàn mĩ vô khuyết, không hề có một chút căng thẳng khẩn trương như thường nhân lúc tuốt kiếm dương cung.

Chỉ mới nhìn Khả Đạt Chí bạt đao, cả Khấu Trọng lẫn Hầu Hy Bạch trong lòng đều cảm thấy e sợ.

Phải biết dù là cao thủ nhất lưu, chỉ cần khi rút binh khí ra chuẩn bị chiêu thức khởi thủ tấn công, toàn thân tự nhiên lộ xuất khí thế sát phạt bức nhân. Qua đó có thể thấy Khả Đạt Chí có thể điều khiển khí thế thu phát tùy tâm, có thể dụng tâm khi, đã đến cảnh giới của một bậc tông sư. Những chỗ huyền diệu này chỉ có bậc cao minh như Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch mới hiểu được

Những người đang mong chờ Khả Đạt Chí lấy lại công đạo như Nhĩ

Văn Hoán, Kiều Công Sơn và Vệ Gia Thanh đồng thanh trầm trồ tán thưởng.

Lý Kiến Thành sắc mặt có vẻ khoan hòa vui vẻ, thong thả quan sát Hầu Hy Bạch, lúc này vẫn chưa xuất kiếm. Chỉ thấy y phong độ siêu thoát, chính là khí độ của nhất phái võ lâm cao thủ.

Tiết Vạn Triệt vẫn một vẻ thần khí thâm tàng bất lộ, cao thâm mạt trắc. Trông hắn như có vẻ không quan tâm đến trận long tranh hổ đấu sắp diễn ra, nhưng Khấu Trọng nhìn ra hắn toàn tâm quan sát Khả Đạt Chí, dường như không chú ý đến Hầu Hy Bạch lắm.

Hầu Hy Bạch xoay mình một cái, một thanh trường kiếm đã nằm trong bàn tay thon mảnh, giống như đang cầm Mỹ Nhân phiến vậy, thân kiếm phát ra một luồng tinh mang chĩa thẳng vào đối thủ cách đó mười bộ, ung dung mỉm cười nói:

- Nếu như Khả huynh không nói trước chỉ đấu ba chiêu, tiểu đệ e rằng không dám so kiếm. Khả huynh, mời!

Thường Hà, Phùng Lập Bản đều lộ vẻ ngạc nhiên. Chỉ thấy các động tác của Hầu Hy Bạch tiêu sái tự nhiên, nhìn rất đẹp mắt, ẩn tàng khí chất của một đại hành gia. Bọn họ đều không ngờ rằng tuy đối diện với Khả Đạt Chí, cao thủ bậc nhất Trường An, nhưng khí thề bề ngoài Hầu Hy Bạch không hề thua sút mảy may.

Đột nhiênKhả Đạt Chí trở nên sắc bén vô tỷ, đoạn y quát lên một tiếng:

- Được lắm!

Liền đó thấy Cuồng Sa đao bức xuất đao khí cương mãnh tuyệt luân phóng thẳng tới đối thủ. Vốn hắn đang đang từ vẻ “phong hòa nhật

lệ” lập tức chuyển sang khí thế lẫm liệt “Cuồng bạo phong sa”.

Điều khiến người là kinh dị là khí kình thông qua nội lực thôi xuất của y tựa như cuồng sa phong vũ rát da cắt thịt, lớp lớp cuộn tới Hầu Hy Bạch. Thứ khí công quỷ dị này Hầu Hy Bạch lần đầu tiên được thấy.

Với khả năng của Hầu Hy Bạch dưới sức ép của đao phong cũng phải vội đưa kiếm vạch một vòng nhỏ, ngầm thi triển phiến chiêu để chế ngự đao khí. Chiêu này luận cao thấp mà nói, gã đã ở thế hạ phong.

Khả Đạt Chí đắc thế không nhường người, như mãnh hổ vồ mồi người hơi cúi, hai chân búng một cái phóng về phía trước, trên tay Cuồng Sa đao tựa như không phí chút sức lực nào hướng về phía Hầu Hy Bạch, trong nội sảnh mọi người đều cảm thấy đao này của y nặng tựa ngàn cân, quả thực có uy thế lực đạo không thể kháng cự.

Khấu Trọng nhìn thấy lòng thầm kinh hãi, chỉ với đao này mà nói, đao pháp Khả Đạt Chí tuyệt không kém Bạt Phong Hàn, người đả bại Thiết Lặc Phi Ưng Khúc Ngạo ngày nào. Có thể nói đao pháp của hắn đã vượt qua cảnh giới "cử trọng nhược khinh".

Hầu Hy Bạch thực sự không kịp suy nghĩ, đao thế của đối phương vừa xuất đã thấy đao khí đi trước một bước công tập thể, vội vàng cầm kiếm như cầm phiến lách sang ngang một bước, xuất chiêu ngăn đỡ. Liền thấy kiếm khí chớp lóe như thiểm điện bao phủ không trung, hoàn toàn bao phủ thế công của Khả Đạt Chí.

- “Đang!”

Đao kiếm tương giao.

Hầu Hy Bạch đảo người thối lui hai bước, hung hiểm tránh qua

Cuồng Sa đao của Khả Đạt Chí.

Khả Đạt Chí không tiến mà lui cười dài nói:

- Mạc huynh xác thực không làm Đạt Chí thất vọng! Hôm nay chỉ là tỷ võ kết giao! Bất quá sau này nếu như Khả Đạt Chí dùng Cuồng Sa đao pháp như bão cát cuồn cuộn công tới, Mạc huynh nghĩ rằng có thể tiếp được bản nhân mấy chiêu?

Hầu Hy Bạch trong lòng hoảng sợ, thầm nghĩ nếu như bắt buộc phải dùng cây kiếm vốn không thuận tay này, khả năng không qua hai chục chiêu thì tính mệnh đã ô hô ai tai. Nhưng đổi lại nếu gã dùng Mỹ Nhân phiến, khi đó khó đoán ai thắng ai bại.

Bản tính Hầu Hy Bạch xưa nay phong lưu tiêu sái, không hề để tâm vì thất bại nhất thời, thu kiếm cười nói:

- Cuồng Sa đao pháp của Khả huynh quả thật danh bất hư truyền, bỉ nhân cam bái hạ phong.

Khả Đạt Chí trong lòng ngạc nhiên, y vốn dĩ nghĩ rằng Hầu Hy Bạch nhất định có phản ứng cương ngạnh, tiện đó trong hai chiêu còn lại ngầm xuất tuyệt kỹ giết đi, nay đối phương lại nhận thua đương trường, làm sao thi triển hai chiêu còn lại?!

Lý Kiến Thành đứng dậy cười lớn nói:

- Mạc huynh có thể tiếp một đao toàn lực của Khả Đạt Chí, đủ để dương danh chốn Kinh thành. Nhân tài như huynh đây, sao lại để mai một? Ban cho ngồi!

Khấu Trọng nghe vậy liền hiểu ra, Lý Kiến Thành tuy vẫn quen dùng thủ đọan bỉ ổi lén lút hại người, nhưng hắn thực sự có nhãn quan và

đang ra sức mua chuộc lòng người nhằm đối phó với Lý Thế Dân.

Hầu Hy Bạch đút kiếm vào vỏ, đang cùng Khả Đạt Chí nhập vị thì ngoài cửa có người hô lớn:

- Tú Phương cô nương đến!

Đột nhiên mọi người đều đứng cả dậy. Cho dù là Lý Uyên giá lâm thì thần thái tôn kính kỳ lạ của họ cũng không giống như vậy, ngay cả thần sắc Khả Đạt Chí cũng lộ vẻ đầy khát vọng, có thể thấy mị lực của kiều nữ Thượng Tú Phương.

Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch đưa mắt nhìn nhau, trong lòng hai người đều nảy sinh cùng một thứ cảm giác, chính là không ngờ trong tình huống thế này lại được lần nữa tương phùng với vị tuyệt thế kiều nữ đã lâu không gặp ấy.

Chương 377: Bảo tung hà xử

Lúc này Từ Tử Lăng đang chơi ở bàn mười sáu cửa, dựa vào tổng điểm số của ba con xúc sắc mà tính cửa thắng. Gã đánh bảy ván chỉ thắng có ba. Nhưng những ván thắng y xuống tay khá nặng, tỷ lệ chung chi ở đây lại khá cao. Do vậy Từ Tử Lăng vẫn ăn thêm bảy mươi hai lượng thông bảo, cộng thêm số tiền y mới vừa thắng được thành ra kiếm được trăm mấy chục lượng, có ra về cũng đã đầy túi.

Từ Từ Lăng bắt đầu thu hút sự chú ý của đổ trường. Lúc này không những có người đứng bên ngầm giám thị mà nhà cái cũng đã được đổi một bằng một người khá lớn tuổi trông có vẻ lão luyện.

Thủ pháp lắc chung của hắn đặc biệt khác thường, những con xúc sắc không được lắc ngang như bình thường mà được lắc dọc theo thân chung, rồi đột ngột hạ mạnh xuống. Ba con xúc sắc đồng thời dừng lại, khiến người ta khó mà hình dung đoán biết được kết quả.

Nhà cái mỉm cười đầy vẻ tự tin, nhìn Từ Tử Lăng nói:

- Mời quý khách đặt cửa!

Từ Tử Lăng thầm nghĩ đã đến lúc cần thể hiện chân công phu để chơi một ván ra hồn, bàn lấy tất cả số tiền thắng nãy giờ, hơn trăm lượng, đặt vào ô số mười hai.

Những người có thể bước chân vào Quý Tân Đường, không phải là bậc quyền quý cũng là giàu có hơn người. Bọn họ nhìn thấy Từ Tử Lăng mặt không đổi sắc ném ra hơn trăm lượng hoàng kim, đều kinh ngạc xì xào xuýt xoa bình phẩm.

Những khách chơi khác từng người cũng bắt đầu xuống tay, đại bộ phận cũng đặt vào cửa mười hai điểm theo Từ Tử Lăng.

Trong ánh mắt chờ đợi hy vọng của chúng nhân, nhà cái dùng hai tay mở chung một cách điệu nghệ. Ba mặt xúc sắc hiện ra, “bốn điểm, năm điểm, sáu điểm”, tổng số điểm là mười lăm. Ván này không một ai đặt trúng, kể cả Từ Tử Lăng.

Liền nghe thấy tiếng than thở thất vọng nổi lên.

Từ Tử Lăng biết vừa rồi đã nghe nhầm, do thủ pháp lắc chung đặc biệt của nhà cái đã đánh lừa được y, có một con xúc sắc y nghĩ là ba điểm nhưng thực ra là sáu điểm.

Nhà cái ung dung cười nói:

- Vị Đại gia này hôm nay xem ra vận khí không được tốt lắm, không biết có muốn thử thêm một ván nữa không?

Từ Tử Lăng cảm giác ánh mắt Hồng phu nhân đang chăm chú nhìn gã. Ngay từ lúc gã bắt đầu chơi thị đã toàn tâm quan sát gã đánh bạc mà không đánh thêm ván nào.

Từ Tử Lăng lấy tất cả số phỉnh mà Lôi Cửu Chỉ chia cho mình, gộp lại được khoảng hơn hai trăm lượng tiền phỉnh, đặt hết cả lên bàn. Gã thầm nghĩ nếu thua hết số tiền này thì Lôi Cửu Chỉ không thể không tha cho y, khi đó ắt được về khách sạn làm một giấc.

Tức thì tiếng thì thầm bàn tán nổi lên, không khí trở nên căng thẳng.

Nhà cái liền lộ vẻ khẩn trương, nếu ván này Từ Tử Lăng đặt trúng đổ trường phải chung chi hơn ngàn lượng, đây không phải số tiền nhỏ.

Từ Tử Lăng thật ra hoàn toàn không nắm chắc phần thắng trong tay, bất quá trong mắt y không để số tiền đủ để người khác xài xa hoa phung phí cả một năm này vào đâu, hoàn toàn không có áp lực được mất thành bại trong lòng, ngầm vận Bất Động Căn Bổn Ấn, linh cảm giác quan minh mẫn đến mức cực hạn, giờ y không những dùng tai để nghe mà còn dùng tâm để cảm.

- Cạch!

Chiếc chung được hạ xuống có vẻ rất nhẹ nhàng trên mặt bàn, nghe tiếng những con xúc sắc rơi xuống.

Từ Tử Lăng nghe được trong lòng chung vẫn có một con xúc sắc đang phiêu động rất khẽ. Cũng như lần trước, sau khi chung hạ xuống rồi con xúc sắc này còn làm thay đổi vị trí của các con khác, do đó kết quả sẽ thay đổi. Thì là có một con xúc sắc vẫn đang xoay trong chung. Từ Tử Lăng thầm kêu quá hiểm, lần trước chính vì không nghe ra chỗ biến hóa xảo diệu này nên đã thua trọn một bàn. Thủ pháp này hẳn là chuyên được dùng để đối phó với các cao thủ biết nghe xúc sắc đây.

Từ Tử Lăng khẽ mỉm cười, đặt tất cả tiền vào cửa số chín.

Các con bạc cũng lần lượt xuống tay, đặc biệt chỉ có Hồng phu nhân đặt theo Từ Tử Lăng hai mươi lượng vào cửa chín điểm.

Chiếc chung được mở ra.

Chín điểm.

o0o

Thượng Tú Phương suối tóc đen óng ả được kết thành hai búi như hai trái đào nhỏ, mặc bộ trang phục màu xanh nhạt may theo kiểu Hồi tộc ở Tây Bắc thường dùng: cổ cao, tay hơi mảnh, thân khá rộng rãi, váy dài chấm gót, viền áo từ cổ đến tay áo đều làm bằng gấm rất hài hòa, chân đi một đôi giày vải mềm xinh xắn. Nàng nhẹ nhàng tiến vào. Hai nữ tỳ hầu cận theo sau. Thần thái diễm sắc lộng lẫy cao quý khiến ngay cả bậc quý hiển như Đại Đường Thái tử Lý Kiến Thành cũng tự nhiên nảy sinh cảm giác phẩm chất thua kém, huống hồ là những người khác.

Lý Kiến Thành vốn khá bất mãn vì sự chậm trễ của Thượng Tú Phương. Nhưng khi suối mắt câu hồn nhiếp phách của nàng vừa khẽ lướt qua lập tức bao nhiêu bao nhiêu oán giận đều biến đi đâu mất, chỉ thấy trên mặt hiện vẻ si khờ.

Thượng Tú Phương thi lễ tạ lỗi, nhưng hơi thở vẫn có vẻ còn hơi gấp gáp. Mọi người trong sảnh, bao gồm cả Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch, không ai không bị thanh âm ngọt ngào và thần thái mê người của nàng thu mất hồn ví

Lý Kiến Thành giới thiệu Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch cho Thượng Tú Phương. Vị mỹ nhân này tỏ ra rất khách khí nhưng thực ra lại không mấy quan tâm.

Đoạn thấy hai nữ tỳ sau lưng Thượng Tú Phương nhẹ nhàng đặt ngay ngắn một cây đàn tranh xuống giữa sảnh. Thượng Tú Phương dịu dàng rời gót ngọc rồi ngồi xuống trước cây đàn. Mọi người cũng bèn ngồi cả xuống. Những tỳ nữ tùy bộc đều đi ra khỏi thư phòng.

Trong lúc mọi người lặng lẽ chờ đợi, Thượng Tú Phương thần sắc trữ tình lướt tay trên những dây đàn, rồi giọng oanh thánh thót cất lên:

"Kết lư tại nhân cảnh,

Nhi vô xa mã huyên.

Vấn quân hà năng nhĩ

Tâm viễn Địa tự thiên.

Thải cúc đông li hạ,

Du nhiên kiến nam sơn.

Sơn khí nhật tịch giai,

Phi điểu tương dữ hoàn.

Thử trung hữu chân ý,

Dục biện dĩ vong ngôn”

(Tạm dịch ý:

"Dựng lều chốn nhân gian

Không màng danh với lợi

Hỏi người có thấu hiểu

Lòng trải rộng trời cao

Hoa cúc vào đông rụng

Thì đi ngắm núi nam

Nhìn hoàng hôn chợt nghĩ

Chim bay liệu có về

Giữa những điều chân thật

Muốn nói chợt quên lời.")

Giọng điệu ngâm vịnh của nàng không nhanh không chậm đã đem bài "Điền Viên Thi" của đại thi hào đời trước là Đào Uyên Minh phối hợp trôi chảy với khúc đàn một cách tự nhiên. Âm thanh vang lên nhẹ nhàng uyển chuyển, ca một bài thơ mỹ lệ làm cho người ta tràn đầy những xúc cảm thần bí. Ai nấy say sưa ngây ngất, cầu mong âm thanh mê người này vĩnh viễn không dừng lại.

Khấu Trọng nghiêng đầu nhìn ra phía cửa sổ. Sau mấy cơn mưa tuyết lớn, Thành Trường An bị tuyết phủ trắng xoá đang phản chiếu sáng sáng yếu ớt của mảnh trăng khuyết treo lơ lửng trên bầu trời. Đột nhiên gã cảm thấy tựa như bản thân đã bị giọng ngâm đầy mỵ lực của Thượng Tú Phương đưa đến một nơi nào đó thật xa, lại từ nơi đó xuất phát, cô độc một mình nhàn nhã du ngoạn đến tận chân trời góc biển. Cái gì tranh bá thiên hạ, cái gì Dương Công Bảo Khố đều là những chuyện phát sinh trong một thế giới khác, đối với gã chẳng có liên quan gì.

Trước đây mỗi lần gặp Thường Tú Phương gã đều là người trong cuộc trực tiếp đối diện với nàng. Nhưng hôm nay khi hóa thân thành Mạc Nhất Tâm xấu xí, trong vai một kẻ bàng quang, gã trái lại cảm thấy như gần gũi nàng hơn, điều này ngay chính bản thân gã tại sao.

“Tích tịch tình tang”

Thượng Tú Phương ngâm xong, lộ xuất thần thái chăm chú trầm tư xuất thần làm động lòng người. Ngón tay thon dài tú mỹ như ngọc của nàng lướt trên dây đàn hết sức tự nhiên, tựa như không cần chú tâm cũng đã có thể tạo nên từng đoạn, từng đoạn ngữ âm ẩn chứa sự oán sầu đằng đẵng không thể dứt bỏ, vô phương kềm chế. Những chỗ hô hấp giữa các âm tiết, chuyển chiết giữa các điệu đàn đều tạo ra một không gian nhạc hài hòa ưu mỹ, âm sắc lại càng trầm bổng diệu kỳ, dư vận vô cùng.

Rồi đột nhiên giọng ca phiêu dật tự nhiên của Thượng Tú Phương vang lên hòa vào dòng suối âm thanh réo rắt của cây đàn đang làm mê mẩn cả thế gian, trong sáng như bóng nguyệt trên bầu trời đêm không một gợn mây. Giọng ca trong vắt không chút tỳ vết, chỉ nghe nàng hát:

"Danh đô đa yêu nữ,

Kinh lạc xuất thiểu niên,

Bảo kiếm trị thiên Kim,

Bị phục lệ thả Tiên.

Đấu kê đông giao đạo,

Đẩu mã trường thu gian.

Trì sính vị cập bán,

Song miễn quá ngã tiền ……"

Tạm dịch ý:

"Đô thành phồn hoa hơn yêu nữ

Kinh kỳ tráng lệ có thiếu niên

Bảo kiếm ngàn vàng chàng nắm giữ

Còn nàng y phục đẹp như tiên

Kê trường đông hướng nơi gặp gỡ

Ghìm ngựa dừng cương chẳng thấy phiền

Muốn cùng rong ruỗi đà quá nữa

Hai phía ngập ngừng buổi đầu tiên."

Tiếng đàn lúc nhặt lúc khoan khó mà nắm bắt đệm vào lời ca, phối hợp liền lạc như áo trời không thấy đường may. Giọng ca gợi tình pha chút u buồn của nàng như thở than bày tỏ tâm sự, khiến người người đều cảm động.

Trong sảnh không ai là không có cảm giác khúc này nàng vì mình mà hát. Cái cảm giác thỏa mãn dễ chịu đó quả thật khó mà tả được.

"Bạch nhật tây nam trì,

Quang cảnh bất khả phàn.

Vân tán hoàn thành ấp,

Thanh thần phục vãng hoàn."

Tạm dịch:

"Nắng ngày rọi chiếu hồ tây nam

Cảnh sắc bừng lên thật bất phàm

Chỉ khi mây tan dần hiện rõ

Lòng ta mới tỉnh hết mê man."

Tiếng đàn chuyển nhanh, xuất lộ phong mang, điêu luyện hữu lực. Trong lúc dư tình chưa dứt, không thể không tiếp tục, tiếng đàn lại từ gần chuyển xa, rồi đột nhiên dừng lại.

Chỉ thấy ai nấy đều như mơ màng trong giấc mộng, Hầu Hy Bạch là người đầu tiên tỉnh giấc, vỗ tay thán phục ngâm nga:

“Bạch mã sức kim lặc

Liên phiên tây bắc trì

Tá vấn thùy gia tử

U tịnh du hiệp nhân.”

Đoạn nói:

- Tại hạ xin bội phục sát đất. Khúc nhạc này đúng là chỉ có cõi thần tiên mới có. Cõi nhân gian này mấy người được thưởng thức đây!

Mọi người kể cả Khấu Trọng đều ngẩn người ngạc nhiên. Những lời đó nếu do Lý Kiến Thành nói ra thì không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng lại được nói ra bởi một ngoại nhân như Hầu Hy Bạch, rõ ràng là có phần không hợp lẽ.

Thượng Tú Phương thoáng rúng động, nhìn qua Hầu Hy Bạch, dịu dàng uyển chuyển thốt:

- Thì ra Mạc công tử đây văn võ kiêm toàn, Tú Phương rất lấy làm bội phục.

Khẩu Trọng đang tính kế khỏa lấp, thấy vậy vội vàng xen vào:

- Tiểu nhân cũng lần đầu được nghe một tiên khúc làm động lòng người như của Tú Phương tiểu thư đây, cũng đang muốn bày tỏ sự bái phục đối với tài nghệ của tiểu thư thì Mạc huynh đã nhanh hơn một bước.

Lý Kiến Thành hồi tưởng lại khoảng khắc mê đắm trong chốn bồng lai tiên cảnh khi thưởng ngoạn khúc ca sắc nghệ song toàn của Thượng Tú Phương, tức thì dịu lại. Đoạn hắn đứng dậy nói:

- Mời Tú Phương tiểu thư nhập tọa.

Hầu Hy Bạch lúc này cũng nhận ra sự thất thố, biết không nên ở lâu, bèn thừa cơ cáo từ.

Khấu Trọng nhân dịp đó mượn cớ mỏi mệt, tạ lễ ra về. Thường Hà không còn cách nào khác cũng đành phải ly khai theo gã. Lý Kiến Thành cũng không giữ lại, chỉ là tâm trí hắn hãy đang còn choáng váng ngây ngất vì vị tuyệt sắc mỹ nhân trước mặt. Hai người rời khỏi càng tiện cho hắn.

Thượng Tú Phương tuy không hề nói gì, tuy nhiên trong lòng đã có ấn tượng sâu sắc đối với hai gã.

o0o

Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ ly khai Minh Đường Oa. Hai người ra đến đường lớn, chỉ thấy khung cảnh Bắc Lý thị vẫn có vẻ càng lúc càng đông vui náo nhiệt. Hai người thong thả tản bộ về khách sạn dưới hàn phong lạnh lẽo, cảm thấy như có thêm tư vị khác

Lôi Cửu Chỉ đăm đắm nhìn vào túi tiền Khai Nguyên Thông Bảo nói:

- Mang chỗ này đi đánh bạc là đủ cho đệ trở thành đổ vương của Trường An. Cứ nhìn tuyệt kỹ nghe của đệ, sư phụ là ta đây cũng không so bì được, hiển nhiên là thiên hạ đệ nhất rồi.

Từ Tử Lăng cười đáp:

- Chuyện thiên hạ đệ nhất bỏ đi không nói nữa. Huynh đã tìm hiểu xem Hồng Phu nhân là thần thánh phương nào hay chưa?

Lôi Cửu Chi đáp:

- Hồng phu nhân là người nổi tiếng không ai trong giới cờ bạc ở Quan Trung không biết đến. Đó là vì nàng ta có một kẻ rất có thế lực đứng sau. Đệ thử đoán xem là ai?

Từ Tử Lăng đáp:

- Nghe khẩu khí của huynh, chắc đó là một người quen, rốt cục là ai?

Lôi Cửu Chỉ hạ giọng thầm thì:

- Người đó chính là Dương Văn Can của Kinh Triệu Liên. Hồng phu nhân vốn là một kỹ nữ tại Thượng Lâm Uyển, được Dương Văn Can thu làm tiểu thiếp. Nàng ta thích nhất là đi đến đổ trường, nhưng chưa bao giờ nghe nói đến chuyện câu dẫn nam nhân, chắc vì không

ai dám động vào nữ nhân của Dương Văn Can. Không rõ lần này nàng ta nhìn thấy cái gì hay ở đệ.

Từ Tử Lăng lạnh lùng nói:

- Chắc là nhìn thấy đổ thuật của đệ. Kỳ quái là sau l đó không hề tìm đệ nói chuyện nữa. Bất quá không nên đi lại với nữ nhân của Dương Văn Can, với bọn ta chỉ có hại chứ không có lợi.

Lôi Cửu Chỉ kéo gã y vào một ngõ nhỏ rồi nói:

- Ta nghĩ sẽ có người theo dõi bọn ta, tìm hiểu xem bọn ta ở đâu để từ đó dò hỏi kỹ hơn về bọn ta.

Tử Tử Lăng nói:

- Đó chính là một vấn đề khó khăn đấy. Nếu để cho người ta thấy hai kẻ đánh bạc là chúng ta đây tiến vào Đông Lai khách sạn trong khi trong khách sạn không có ai có tên như vậy cả, không làm người khác nghi ngờ mới là lạ.

Lôi Cửu Chỉ đẩy vai y đi ra ngoài ngõ, băng qua đại đạo sáng rỡ, hướng về phía nam Tiên Nhai mà đi, đắc ý nói:

- Chuyện này lại vô cùng đơn giản, lão ca đương nhiên đã an bài thỏa đáng. Tại Tây thị phía đông nam của kênh Vĩnh An, ở làng Sủng Hiền ta có một trang viên nhỏ. Là nơi bọn ta vẫn tạm nghỉ trên đường đi buôn bán. Thân phận của đệ ta cũng đã an bài ổn thỏa. Đảm bảo nếu có kẻ điều tra cũng không phát hiện được điều gì.

Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên hỏi:

- Đó tuyệt không phải là chuyện chỉ vài ngày có thể thu xếp được, ai

đứng sau lưng giúp đỡ huynh vậy?

Lôi Cửu Chi dẫn y rẽ trái vào Chu Tước đại nhai, đi chậm lại nói:

- Đương nhiên là người của Hoàng Nông Bang rồi. Lão ca ta trăm phương ngàn kế tiêu diệt đoàn buôn bán làm ăn của Hương Quý. Cũng có người vì vậy mà bái kết huynh đệ với ta. Tiểu muội của hắn hồi còn cựu triều bị Hương gia ép tiến nhập cung, lúc đó có Dương Quảng chống lưng nên không ai dám làm gì Ba Lăng Bang của lão. Hiện tại chính là lúc tính sổ với bọn chúng.

Từ Tử Lăng bỗng nhớ tới lời nói và gương mặt của Tố Tố, gật đầu đáp:

- Được rồi! Đệ cứ y theo kế của huynh mà làm.

Lôi Cửu Chỉ dặn:

- Sau khi về đến nơi, ta sẽ nói rõ toàn bộ kế hoạch cho đệ, để đệ có thể linh hoạt mà thi hành. Bất kể cha con Hương gia gian xảo tới đâu, cũng không thể tưởng có bọn ta ẩn trong bóng tối tính mưu triệt hạ chúng. Có một chuyện ta quên nói với đệ. Khấu Trọng nhắn đệ chuẩn bị hai bộ đồ lặn, nếu đêm nay hắn có thể trốn đến được, sẽ cùng đi với đệ tìm bảo tàng. Lỗ sư phụ quả thật không giống người khác, đem bảo khố chôn dưới lòng sông, hèn chi mà từ trước đến nay không ai có thể tìm được.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Đệ đã ba ngày nay phải đi ngủ muộn rồi, mong rằng hắn sẽ không đến làm phiền đệ tối nay.

o0o

Thường Hà hộ tống Khấu Trọng trở lại Sa gia ở phường Quang Đức, phía đông bắc của Dược Mã Kiều, luôn miệng căn dặn gã giờ mão sáng mai hắn sẽ đến đón gã nhập cung tiếp tục lần thứ hai trị bệnh cho Trương Tiệp Dư, sau đó mới cáo biệt

Sa Phúc đón Khấu Trọng đi vào trong đại sảnh. Khấu Trọng thấy trong đại sảnh vẫn còn ánh sáng, tiếng người cười nói ồn ào, bèn dừng lại ngạc nhiên hỏi:

- Ai đã đến vậy?

Sa Phúc hưng phấn đáp:

- Không biết là bao nhiêu người nữa. Sau khi lão gia từ hoàng cung trở về, khách nhân đến viếng thăm không ngừng. Mạc gia cứ thử nhìn xem xem có bao nhiêu xe ngựa đang đỗ ở ngoài cổng.

Rồi ghé sát tai gã nói tiếp:

- Mạc gia y thuật thật là thần diệu, chuyện của nương nương đã nhanh chóng lan truyền ra khắp Trường An. Khách nhân đến chẳng ai lại không hỏi đến Mạc gia. Lão gia dặn khi Mạc gia quay về lập tức thỉnh đến đại sảnh để giới thiệu với các quan khách.

Khấu Trọng thầm kêu mẹ ơi, tự nghĩ có hàng nghìn hàng vạn vai không chọn, lại ngu ngốc mà chọn cái vai thần y thế này. Chuyện đã chót rồi, bản thân chỉ sợ trong lúc ngủ cũng bị dựng dậy trị bệnh cứu người mất. Có câu nói nhiều thì lỡ lời, nếu gã hành nghề chữa bệnh nhiều người tất lộ sơ hở.

Gã bèn kéo Sa Phúc đang định bước đi vào góc khuất, nghiêm trang bảo:

- Sáng mai Cô gia (Ý nói Thường Hà) lại đến đón ta vào cung trị bệnh tiếp cho nương nương. Sự tình rất quan trọng, ta phải lập tức đi nghỉ. Trong lúc ta ngủ vạn lần không được ai quấy rầy. Hà! Chính là bởi vì ta luyện thuỵ công, ha ha! Có thể nói là đối lập với ngoạ công vậy, ngươi hiểu không

Sa Phúc vội nói:

- Đương nhiên việc chữa bệnh cho nương nương là quan trọng nhất. Tiểu nhân tiễn Mạc gia về phòng sẽ đến báo cho lão gia biết chuyện đó.

Khấu Trọng cuối cùng cũng yên tâm, nhưng tâm trí của gã lúc này đã bay ra bên ngoài đến chỗ Dược Mã Kiều ở nơi xa.

o0o

Tiếng điểm canh hai từ chợ Tây truyền đến. Một đội lính tuần vệ băng qua Dược Mã Kiều, đi dọc theo kênh Vĩnh An về hướng nam. Trên đại nhai dài vắng lặng không một bóng người. Đèn đường toả sáng mênh mông. Ánh trăng như run rẩy trong đêm lạnh chiếu xuống Dược Mã Kiều.

Từ Tử Lăng vô thanh vô tức nhô đầu lên khỏi mặt nước dưới chân cầu, bơi đến trụ cầu, rồi vịn hai tay vào đó, điều tức hồi khí. Lát sau Khấu Trọng cũng ngoi lên mặt nước, bơi đến bên cạnh thở hổn hển một hồi rồi cười khổ:

- Mẹ khi lâm chung chỉ nói là Dược Mã Kiều, rồi còn nói ở phía đông cầu nghìn bước hay phía tây cầu hai nghìn bước gì đó, tóm lại là tuyệt đối không phải ở dưới chân cầu.

Trường An có thể coi là thành thị được quản lý tốt nhất ở Trung nguyên hiện thời. Đại kênh gần đây chắc mới được nạo vét. Bùn tích lại ở dưới đáy kênh lộ rõ nét là bùn mới. Hai người mất cả nửa ngày tìm kiếm từng chút từng chút nhỏ mà vẫn không tìm thấy đầu mối nào của cửa vào bả

Từ Tử Lăng đảo mắt nhìn nhà to cửa lớn bốn phía xung quanh cầu thở dài nói:

- Bọn ta chịu không thể đi từng nhà từng phòng một để tìm kiếm. Những nhà này đều có ác khuyển canh giữ. Bọn ta lại không thể chui ra ngoài sáng được. Oài! Ngươi bảo ta phải làm sao đây?

Khấu trọng không vui nói:

- Lăng thiếu gia ngươi xưa nay không phải là người bỏ cuộc dễ dàng, sao việc tầm bảo lần này lại là ngoại lệ vậy?

Từ Tử Lăng ngập ngừng rồi áy náy đáp:

- Là ta đã sai! Được rồi! Kể từ giờ phút này, ta sẽ toàn lực vì ngươi mà tìm kiếm bảo khố, bất kể thành bại đều do ngươi chủ trì quyết định.

Khấu Trọng đặt tay lên vai Tử Lăng nói:

- Thế mới là huynh đệ tốt của ta. Tạm thời đừng nhắc đến chuyện bảo tàng, hãy nói về chuyện ‘hoán nhân đại pháp’ đã, xem xem mọi người sau này phối hợp thế nào. Hảo tiểu tử, quả là lợi hại, không ngờ lại bảo Hầu tiểu tử đóng giả cho ngươi, nếu không thì Lý tiểu tử nhìn qua một lần là nhận ra ngay.

Từ Tử Lăng mang hoàn cảnh hiểm yếu của mình ra kể lại. Khấu

Trọng lấy làm lạ hỏi:

- Nghe Lý Tịnh nói rằng Phong Đức Di là mưu thần của Lý Kiến Thành, sao lại có vẻ đối đầu với Lý Kiến Thành như vậy

Từ Tử Lăng đáp:

- Theo ta thấy quan hệ giữa hắn ta và Lý Kiến Thành rất vi diệu. Trước khi gặp Lý Uyên lão dặn ta không được nói gì về chuyện của Lý Kiến Thành. Nếu lão quả thật đối đầu với Lý Kiến Thành, sao lại không thông qua ta mà tố cáo những hành vi xấu xa của Trường Lâm Quân.

Khấu Trọng nói:

- Sớm muộn gì ngươi cũng sẽ biết được quan hệ giữa họ. Bất quá nếu ngươi đóng giả Nhạc Sơn đến gặp Lý Uyên, có một chuyện cực kỳ nguy hiểm, không hiểu ngươi có biết hay không?

Từ Tử Lăng hoang mang hỏi:

- Nguy hiểm gì chứ?

Khấu Trọng bèn mắng:

- Ngươi rất ít khi quên như thế này. Cũng có thể do ta một lần đã gặp qua Thượng Tú Phương, ấn tượng quả là vô cùng sâu sắc, nên nhờ đó mới nghĩ tới chuyện này.

Từ Tử Lăng hoảng sợ nói:

- Ta đúng thật không để tâm đến vấn đề này. Bất quá chỉ cần ta biết quan hệ giữa Thượng Tú Phương và Nhạc Sơn trước kia là thế nào,

với nàng ta cố tình tránh mặt, chắc sẽ không thành vấn đề.

Khấu Trọng đồng tình:

- May mà ngươi đóng giả một kẻ có tính tình cao ngạo cô độc đã lâu không ai gặp như Nhạc Sơn. Ha ha! Thật không tưởng được ngươi với lão Hoảng Công Thác kia l địch.

Nhưng tâm trí Từ Tử Lăng lại đang nghĩ đến một việc khác, bèn hỏi:

- Ngươi đối với Lôi Cửu Chỉ và Hầu Hy Bạch có ý kiến gì không? Có nên để họ nhập bọn với ta cùng tìm kiếm kho báu không?

Khấu Trọng nhíu mày trầm ngâm đáp:

- Ngươi biết rõ về họ hơn ta, theo ngươi thấy thì thế nào?

Từ Tử Lăng nói khẳng định:

- Họ đều là hảo bằng hữu đáng tin. Chỉ có điều bây giờ quan hệ giữa Hầu Hy Bạch và Thạch Chi Hiên ân oán khó phân. Dương Công bảo tàng lại là nơi để Tà Đế Xá Lợi, chúng ta cũng cần phải cẩn thận.

Khấu Trọng gật đầu:

- Thế mới nói thân sơ khác biệt. Lôi Cửu Chỉ có thể tính là người của bọn ta. Hầu Hy Bạch thì có một nửa là người ngoài, cứ vậy mà xác định phương thức họ tham gia vào với bọn ta!

Từ Tử Lăng nói:

- Bất kể ngươi hoạch định chi tiết thế nào. Nhưng chuyện Lôi Cửu Chỉ đối phó với Hương gia cũng là chuyện của bọn ta cả về tư hay

công. Còn chuyện Hầu Hy Bạch mong đoạt lại nửa cuốn Bất Tử Ấn Quyển từ tay Dương Hư Ngạn chúng ta cũng khó có thể tụ thủ bàng quang, việc…

Khấu Trọng cười cắt lời gã:

- C huynh đệ, sao nói cứ như người ngoài. Quyết định của Lăng thiếu gia cũng là của Khấu Trọng ta, những lời thừa khác không cần phải nói.

Từ Tử Lăng ngửa mặt nhìn trời nói:

- Còn hai canh giờ nữa là trời sáng. Chi bằng chúng ta trở về đi ngủ, sáng mai tỉnh lại sẽ tiếp tục tìm kiếm tung tích bảo khố.

Khấu Trọng hỏi:

- Chờ chút đã! Lỗ đại sư có tặng cho ngươi một di quyển về kiến trúc học, có chỗ nào đề cập đến xây dựng bảo tàng ngầm hay không?

Từ Tử Lăng giật mình đáp:

- May mà có ngươi đề tỉnh ta. Trong di quyển của Lỗ lão sư đúng là có một chương nói đến xây dựng bí đạo và phép tắc xây dưới đất.

Khấu Trọng cười khổ:

- Ngươi không nhớ đến, ngươi thật sự là chẳng để tâm nhớ đến thì có. Oài! Vậy mà còn nói là huynh đệ một nhà.

Từ Tử Lăng cười sằng sặc đáp:

- Ngươi không tìm thấy bảo tàng, tiện thể đổ oan cho ta. Được rồi! Ta

lại xin lỗi ngươi lần nữa. Trong chương đó có một đoạn nói về chuyện ẩn giấu. Đại loại để ẩn giấu bảo tàng ngầm, phải xem cách bố trí có phổ biến không, lấy thật làm giả, lấy giả làm thật, làm cho thiên hạ khó mà tìm được. Rất có thể khi viết đoạn này Lỗ lão sư trong tâm nói không chừng đang nghĩ về

Khấu Trọng song mục tức thì sáng rực, quét mắt vào các toà nhà ở bên bờ kênh, hạ giọng thầm thì:

- Dương Công bảo tàng có khả năng vẫn ở đáy cầu này, nhưng cửa vào lại ở trong một trạch viện nào đó gần đây. Chỉ cần chúng ta biết những căn nhà nào được xây trong thời Dương Tố, hay những trạch viện nào hồi Dương Tố đương quyền xây dựng. Hay nhất là có quyển sổ chép kiến trúc. Tư liệu này chắc có thể tìm thấy ở một cục ty nào đó trong hoàng thành.

Từ Từ Lăng nhíu mày nói:

- Bằng vào thân thủ của cả ngươi và ta, đột nhập hoàng thành vẫn là việc nguy hiểm phi thường. So sánh với cung thành ở Lạc Dương của Vương lão hổ thì sự giới bị sâm nghiêm ở đây hơn rất nhiều.

Khấu Trọng tinh thần đại chấn nói:

- Tin là những người sống lâu ở Trường An biết rõ, điều này thì không cần phải mạo hiểm vẫn tra ra được. Ta và ngươi phân ra tìm kiếm. Chỉ cần tìm những loại trang viện này thì việc tìm kiếm sẽ thu hẹp lại rất nhiều. Ngày tháng còn dài, sẽ có một ngày bê được bảo tàng đi. Còn lại một ít nguy hiểm, ngươi đừng tưởng ta cứ ngồi ở Trường An mà chịu một mình nhé!

Từ Từ Lăng không thể nhịn được, cười không ra hơi:

- Tên tiểu tử nhà ngươi, cuối cùng chỉ sợ ta không xuất toàn lực. Đâu cần phải đề tỉnh ta lần nữa. Trở về nhanh lên! Sáng mai thức dậy ngươi còn phải làm một thần y đấ

Khấu Trọng nói:

- Có một việc quan trọng nữa ta phải nói với ngươi. Công chúa của ngươi đã đến Trường An rồi đấy.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Công chúa?

Khấu Trọng ghé sát tai gã thầm thì:

- Chính là Đông Minh công chúa Đơn Uyển Tinh đó.

Từ Tử Lăng nghe xong mày kiếm nhíu lại, thuận miệng phản công:

- Thế còn ngươi và Tú Ninh công chúa của ngươi đã ước hẹn thế nào rồi?

Khấu Trọng hai mắt khẽ chuyển, bơi về phía đầu cầu đáp:

- Ta vẫn chưa nghĩ đến việc đó!

Từ Tử Lăng thầm thở dài, không biết là cho mình hay cho Khấu Trọng, rồi lặng lẽ theo sau hắn bơi tới đầu cầu.

(

Chương 378: Đăng môn tầm cừu

Thường Hà cùng Khấu Trọng đứng tại đại sảnh lầu của Ngưng Bích Các chờ đợi. Thường Hà nhỏ giọng nói:

- Hoàng thượng sáng nay phải lên triều hội kiến với Thái tử và Tần Vương vì có việc gấp cần thương nghị. Nếu không thì người nhất định đích thân đến.

Cặp mắt thiếu ngủ của Khấu Trọng nheo lại, gã thuận miệng hỏi:

- Tại sao không thấy Tề Vương?

Thường Hà lúc này đã xem gã là bằng hữu có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, đáp:

- Tề Vương đã đi quan ngoại bàn việc trọng yếu vẫn chưa về.

Trịnh công công tiến tới, vẻ mặt tươi cười kính cẩn nói:

- Nương nương cho mời Mạc thần y.

Khấu Trọng tiến vào nội thất, mỹ nhân Trương Tiệp Dư đang an tọa tề chỉnh trên ghế, mặc dù trông thần thái vẫn còn vẻ yếu ớt nhưng vẻ mặt bệnh hoạn đã không còn, hai bên má xuất hiện sắc hồng. Chỉ cần không phải kẻ mù đều có thể thấy rõ nàng đang hồi phục.

Trương Tiệp Dư đầu đội mũ phượng, y phục mầu xanh tuyệt đẹp với viền thêu mầu gụ, khoác áo choàng lụa, cài một cặp ngọc bội mầu

trắng hai bên thắt lưng, trông tao nhã và tĩnh tại, thật là kiều diễm cao quý, chẳng trách Lý Uyên lại sủng ái align="justify">

Nàng đối với Khấu Trọng bằng thái độ lễ đãi đặc biệt, nở một nụ cười thân tình nói:

- Ai gia cả nửa tháng nay chưa từng ngon giấc như đêm qua. Mạc tiên sinh không hổ danh là thần y.

Khấu Trọng thi lễ với nàng rồi khệnh khạng tiến đến xem bệnh, thủ pháp thập phần tự tin. Gã thầm nghĩ mỹ nhân được ngủ ngon giấc còn ta thật tiếc mới chỉ chợp mắt đã bị Sa Phúc đánh thức.

Trương Tiệp Dư có phần e thẹn để lộ bàn tay ngà ngọc từ trong tay áo, Khấu Trọng bắt mạch chăm chú bằng ba ngón tay. Nàng cất giọng đầy thương cảm nói:

- Kiếp con người, sống trên đời này sao lại phải chịu biết bao tai kiếp thống khổ?

Đám cung nữ và thái giám đứng bên cạnh đương nhiên không ai có thể trả lời cho nàng. Khấu Trọng lúc đó đang chuyên tâm thăm dò tình trạng khí huyết trong nội thể của nàng, không để ý buột miệng đáp:

- Điều đó phụ thuộc vào việc tại sao con người sinh ra trên cõi đời này? Đó là để trải nghiệm cuộc sống, mỗi người đều có những trải nghiệm của riêng mình. Ai, thần nhất thời hồ ngôn loạn ngữ, xin nương nương đừng trách.

Trương Tiệp Dư trầm tư suy ngẫm, rồi nhìn vào khuôn mặt xấu xí của gã thốt lên:

- Tiên sinh kiến giải thật là mới lạ, chưa ai nói với ai gia điều đó. Tiên sinh đúng là một người không coi trong tục lễ, có tính cách rất chân thực, có sao nói vậy. Sao ai gia có thể chê trách tiên sinh? Bất quá nỗi thống khổ do bệ này thật khó nếm trải.

Khấu Trọng gục gặc đầu cho cho qua chuyện, sau lại không nhịn được nói:

- Bệnh tật không chỉ mang lại ưu phiền cho con người, nó còn có ích ở chỗ khiến con người biết phòng bị. Như khi bị dao cắt vào thịt gây đau đớn, ta sẽ tránh không để bị cắt, nếu như không đau đớn, thậm chí ngay cả khi cắt đi đôi tay chúng ta cũng không cảm nhận thấy gì. Hắc, vì thế người luyện võ chính là người sợ đau đớn nhất.

Trương Tiệp Dư kinh hãi nói:

- Kiến giải của tiên sinh thật cao minh.

Tâm trí Khấu Trọng nhận thấy đây đúng là thời điểm thích hợp để dùng châm. Gã bèn lấy ra chín chiếc châm của Sa Chỉ Tinh, cười nói:

- Sau lần này tiểu nhân không cần đến đến trị bệnh cho nương nương nữa rồi.

o0o

Sáng sớm Cung Thần Xuân do Hầu Hy Bạch giả trang đến quán trọ Đông Lai để tìm Lôi Cửu Chỉ và Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng lúc này được dị dung, đeo mặt nạ có nước da vàng ệch, giả danh làm một người đánh bạc tên là Ung Tần đến từ Sơn Đông và là một nhà buôn như giới thiệu của Lôi Cửu Chỉ để tránh sự chú ý.

Ba người thương nghị trong phòng. Hầu Hy Bạch nói:

- Lý Kiến Thành cho người mang năm lượng vàng ròng tới đây đêm qua, tiểu đệ đã cho người của cất giữ phần thưởng này. Không biết như vậy có được không?

Lôi Cửu Chỉ hít vào một hơi lương khí:

- Được thì được rồi nhưng sao Lý Kiến Thành có thể nuốt được cơn giận này.

Từ Tử Lăng nói:

- Quản con bà nó làm gì! Tình hình bây giờ rất vi diệu. Cái tên Cung Thần Xuân đó với Lý Thế Dân, Lý Uyên và Phong Đức Di đều có quan hệ, Lý Kiến Thành nhất định phải có cố kỵ.

Hầu Hy Bạch cười khổ:

- Thế nhưng Cuồng Sa Đao Pháp của Khả Đạt Chí quả là danh bất hư truyền. Cho dù tại hạ có thể dùng Mỹ Nhân Phiến đối phó với Cuồng Sa Đao của hắn thì người thắng kẻ thua vẫn chưa thể biết được, còn nếu dùng kiếm chắc không chống đỡ được mấy chiêu. Con người này sớm muộn cũng trở thành một đại hoạ.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Dùng binh khí hoặc không dùng binh khí đối với ta phân biệt không lớn. Nếu có cơ hội tiếp cận Khả Đạt Chí, chúng ta có thể trước khi động thủ tráo đổi thân phận, để ta ứng phó hắn.

Lôi Cửu Chỉ cau mày nói:

- Ta lo sợ nhất chính là đột nhiên gặp gỡ, muốn tráo đổi cũng không kịp.

Hầu By Bạch nhún vai:

- Chuyện tráo đổi không thành vấn đề. Chẳng qua đây là kinh đô của nhà Đường, Khả Đạt Chí là người của Trường Lâm Quân giết được y đâu phải là điều dễ dàng. Tiểu đệ có thể hẹn thời gian quyết đấu với hắn, lúc đó Tử Lăng có thể ung dung ứng chiến. Thế nhưng tên Đột Quyết này quả có chân tài thực học, Tử Lăng ngàn vạn lần không thể khinh suất.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Vô luận đối thủ có là ai, ta cũng không bao giờ khinh địch.

Hầu Hy Bạch hỏi:

- Còn có một vấn đề là Tần Vương có ý muốn chiêu lãm ta vào Thiên Sách Phủ, tiểu đệ phải làm sao đây?

Từ Tử Lăng quyết đoán:

- Như vậy khác nào mua dây tự trói mình. Hầu huynh cứ nói theo tổ tông di huấn của Mạc gia hậu nhân không thể nhận chức làm quan để khéo léo chối bỏ. Tốt nhất là nói ngầm cho phía Bốc Đình biết, mọi tin tức chi tiết đương nhiên được truyền đến tai Lý Thế Dân, mọi rắc rối sẽ được hóa giải.

Lôi Cửu Chỉ khen ngợi:

- Tử Lăng trí tuệ thật nhạy bén, cho dù có vấn đề nan giải đến đâu đến tay ngươi là có thể giải quyết ngay được.

Hầu Hy Bạch hân thưởng đáp lại:

- Tiểu đệ xin nhờ tài trí của Tử Lăng đoạt lại một nửa Ấn Quyển từ tay Dương Hư Ngạn

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Vấn đề của huynh đây, sợ rằng sẽ phải nhờ Bá Đao Nhạc Sơn nhúng tay vào. Chỉ cần để Lý Uyên biết bộ mặt thật của Bùi Cự, quan hệ giữa hắn và Dương Hư Ngạn; tốt nhất là mua một được ba, đem bí mật câu kết của Dương Văn Can và Dương Hư Ngạn, Dương Hư Ngạn và Đổng Thục Ni nhất loạt làm sáng tỏ, khi đó chúng ta nói không chừng có thể thừa nước đục thả câu, việc thuận tay giết chết Dương Hư Ngạn cũng không phải không có khả năng.

Lôi Cửu Chỉ chợt nhớ đến tiểu thiếp Hồng phu nhân của Dương Văn Can, gật đầu nói:

- Đối với Dương Văn Can chúng ta vẫn phải tốn chút công phu mới được.

Từ Tử Lăng điềm tĩnh nói:

- Không còn nhiều thời gian nữa, Nhạc Sơn lão nhân gia đến lúc phải xuất đầu lộ diện rồi.

o0o

Khấu Trọng được Trịnh công công đưa ra đại sảnh, Thường Hà khẩn trương hỏi:

- Tình hình Trương nương nương ra sao?

Trịnh công công nhanh miệng đáp:

- Mạc tiên sinh thật không hổ danh thần y, thuật châm kim của tiên sinh thật thần kỳ, sắc diện nương nương hiện tại hồi phục như chưa từng mắc bệnh vậy.

Khấu Trọng hồi phục bản sắc, vui vẻ nói:

- Nương nương lúc này cần được nghỉ ngơi, tại hạ dám bảo đảm bệnh tình nương nương đã được hoàn toàn căn trừ, không tái phát nữa.

Thường Hà cảm thấy nhẹ nhàng cả người, sự thành bại trong việc này quyết định quan vận sau này của y.

“Duẫn Đức nương nương tới”

Cả ba cùng ngạc nhiên, thi lễ nghênh giá.

Ngoài Trương Tiệp Dư ra Duẫn Đức là quý phi được Lý Uyên ân sủng đặc biệt, có quyền thế nhất trong hoàng cung, cũng là một vị phi tử trọng yếu mà Lý Kiến Thành hết lòng muốn giao kết dựa dẫm.

Khấu Trọng liếc mắt nhìn trộm một cái, chỉ thấy một vị quý phi tay áo thướt tha cùng vạt cúc vừa vặn dài tới gối, áo thêu kim tuyến hoa văn đủ năm màu, đích thực là một mỹ nữ. Nàng đang chầm chậm bước vào, bóng dáng yểu điệu, xung quanh đầy những thái giám và tỳ nữ theo thị hầu.

Duẫn Đức Phi vận y phục lộng lẫy kiêu sa, quần dài áo ngắn, lưng quần hơi trễ xuống, khiến cho thân hình thon dài của nàng lại càng thêm yêu kiều, bước đi uyển chuyển thanh thoát, làm động lòng

người, sắc đẹp rõ ràng không kém Trương Tiệp Dư chút nào.

Khấu Trọng thầm nghĩ vô luận là Duẫn Đức Phi hay Trương Tiệp Dư đều là những mỹ nhân có vẻ đẹ thiên sanh lệ chất khiến người ta điên đảo, so với Đổng Thục Ni còn có thêm một phần thành thạo phong tình. Chẳng trách Dương Hư Ngạn phải sử dụng những công phu bàng môn tả đạo để tranh sủng cho Đổng Thục Ni.

“Ba vị bình thân”

Khấu Trọng cùng Thường Hà và Trịnh công công đứng dậy, giả vờ như không dám nhìn thẳng vào song mục Duẫn Đức Phi.

Duẫn Đức Phi cất giọng êm ái:

- Đây nhất định là Mạc thần y, tỷ tỷ ta bệnh tình ra sao?

Khấu Trọng đáp:

- Nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, Trương nương nương đã hoàn toàn bình phục.

Duẫn Đức Phi cất lời khen ngợi:

- Mạc thần y hôm nay lập được đại công, Hoàng thượng chắc chắn sẽ ban thưởng lớn. Nếu Mạc thần y có tâm nguyện gì, xin hãy nói ra.

Khấu Trọng cũng như Từ Tử Lăng sợ nhất là bị phong quan chức trong triều, như vậy sẽ hỏng cả đại kế, liền đáp:

- Tiểu nhân chỉ có một tâm nguyện, hi vọng là Thường tướng quân ngày càng được trọng dụng vì nếu không có ngài cùng tiểu nhân đi khắp cả Trường An để kiếm thuốc bào chế linh dược thì cũng không

có thần hiệu như vậy. Còn tiểu nhân thì phải tuân theo di huấn tổ tiên, trước bốn mươi tuổi chu du tứ phương, tạo phúc khắp thiên hạ, mở mang kiến thứ

Thường Hà nghe vậy rất cảm động, vội quỳ xuống.

Duẫn Đức Phi rất cảm phục Khấu Trọng “không màng danh lợi”, bèn khen rằng:

- Tiên sinh quả thật là một bậc chí sĩ. Duẫn Đức ta đã thất kính rồi.

Rồi quay sang Thường Hà nói:

- Thường tướng quân đã tiến cử Mạc tiên sinh với Thái tử điện hạ cũng là lập được đại công, ai gia sẽ bẩm với Hoàng thượng. Người sẽ không quên công lao của Thường tướng quân.

Dứt lời nàng bèn tiến vào nội đường để thăm Trương Tiệp Dư.

Khi rời hoàng cung, Thường Hà đã sớm xem Khấu Trọng là huynh đệ “sanh tử chi giao ”, bèn mời gã đến Phúc Tụ lâu ăn mừng chiến công. Tâm trạng hai người lúc này thật khác hẳn với hôm qua.

o0o

Từ Tử Lăng đóng giả thành Nhạc Sơn, cô ngạo bất quần bước lên Dược Mã Kiều. Không bàn về tướng mạo kỳ dị, chỉ với thân hình khôi vỹ, khí phách kinh nhân làm dân chúng không ai không chú ý.

Sau khi xuống cầu gã đi về phía Tây, mục tiêu chính là Bố Chánh Vọng lân cận hoàng thành ở đông bắc Tây Thị. Những người ở được khu này không phải chỉ có nhiều tiền, mà còn phải là người có quyền có thế trong kinh

Nơi đây phủ đệ san sát, đều là của vô số các bậc đại quan, quý nhân. Từ Tử Lăng dừng bước trước một phủ lớn có đề bốn chữ lớn "Hải Nam Hoảng Phủ".

Từ Tử Lăng hít một hơi chân khí, vận công lực, đến lúc đạt đến đỉnh điểm thì hét lớn một tiếng, thi triển Bảo Bình Ấn, xuất ra một quyền, đấm mạnh vào vào tấm cửa gỗ nặng nề bằng hồng mộc được điêu khắc tinh xảo.

"Oành"

Loa Hoàn Kình bộc phát, cánh cửa gỗ vỡ tan, các mảnh vụn bay tứ tán như bươm bướm, cửa viện biến thành một lỗ thủng to. Tiếng động làm kinh động tất cả đệ tử của Nam Hải phái đang tụ hợp ở đây, kỳ biến phát sinh tiếng ồn ào trở thành im ắng, rồi thấy khoảng hơn chục cao thủ cả nam lẫn nữ, mang binh khí tiến ra.

Từ Tử Lăng đóng giả Nhạc Sơn chính là muốn gây ra náo động, càng nhốn nháo càng tốt, tốt nhất là chấn động toàn thành khiến mọi người đều biết "Nhạc Sơn tới rồi".

Gã nhẹ nhàng chỉnh lại chiếc trường bào vốn là "chiêu bài" của Nhạc Sơn rồi bước vào cửa.

Hai đại hán động nộ cùng hét lên tiến ra cửa, nhất đao nhất thương đồng thời phát xuất, khí thế bừng bừng, phía sau có người quát lớn:

- Kẻ nào dám tới phái Nam Hải của ta phá

Từ Tử Lăng khẽ xoay người như nước chảy mây trôi tiến về phía trước, khi đao thương gần chạm đến người mới xoay tả xoay hữu tránh qua binh khí của địch nhân không sai một ly, tiếp đó hai tay

đánh ra, hai đại hán nhìn thấy rõ ràng gã đang giơ chưởng đánh tới, nhưng không sao hoàn thủ, vô lực hứng trọn chưởng phong rồi ngã xuống bất tỉnh.

Ba đệ tử Nam Hải, hai nam sử đao, một nữ sử kiếm xông tới, từ trên bậc thềm đánh xuống, bọn họ áp sát phối hợp tiến đánh theo một trận pháp ăn ý. Công thủ kín đáo nghiêm mật.

Vì chưởng môn nhân Kim Thương Mai Tuân đã mang các cao thủ trong phái theo Lý Nguyên Cát ra quan ngoại đối phó Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, ở lại Trường An chỉ có Nam Hải tiên ông Hoảng Công Thác đích thực là đại cao thủ, những người khác chỉ là hảo thủ hạng thường mà thôi. Từ Tử Lăng tiên đoán được tình thế nên mới công nhiên tới cửa gây hấn, tìm Hoảng Công Thác tính sổ. Đây là phương pháp hữu hiệu nhất để báo tin tới Lý Uyên là Nhạc Sơn đã đến.

Song mục Từ Tử Lăng mô phỏng Nhạc Sơn xuất ra hai luồng tinh quang lạnh lẽo bức nhân, ngưng tụ khí thế cường mãnh vô cùng, chân không dừng bước tiến thẳng lên bậc thềm đá, hai tay nhanh như thiểm điện đánh ra, sát khí băng hàn ào ạt trào dâng như hữu hình, không gian như cô đặc, khiến cho địch nhân xung quanh đều cảm thấy cơ bắp đau nhức, hô hấp khó khăn, khí thế tiêu tan, không thể thi triển bản lĩnh chân thực được nữa.

“Đang Đang” một chuỗi âm thanh vang lên bất tuyệt, đao kiếm từ bốn địch nhân đều bị thủ pháp kỳ tuyệt của gã đánh trúng, hai kẻ hổ khẩu rách toạc binh khí tuột tay, kẻ thứ ba trúng cước bay ngược trở lại, nữ nhân sử kiếm bị gã tước vũ khí không có lấy một cơ hội hoàn thủ. Khí thế địch nhân tiêu tán, tứ bề lùi lại thủ thế.

Từ Tử Lăng một kiếm hoành ra phía sau ngạnh tiếp một chiêu của tráng hán đánh lén, hắn bị hất tung lên như diều đứt dây về hướng ngược lại. Từ Tử Lăng áp sát tiếp cận nội sảnh. Đột nhiên bóng côn

loang loáng từ trong đánh ra, động tác nhanh như điện quang hỏa thạch, kình khí như núi, lăng lệ vô song.

Với khả năng của mình Từ Tử Lăng cũng không dám ngạnh tiếp mấy chiêu này. Gã nhớ tới những ghi chép trong di quyển của Nhạc Sơn lúc trước có nhắc đến người này võ công rất thâm hậu, là đệ nhị cao thủ chỉ đứng sau Hoảng Công Thác của Nam Hải Phái.

Người sử côn là một lão nhân râu tóc tua tủa đã bạc trắng, mình khoác một chiếc áo cẩm bào. Thiết côn không hề ngừng nghỉ xuất ra sát chiêu, từ quét ngang biến thành đánh thẳng vừa độc vừa chuẩn.

Từ Tử Lăng học từ Nhạc Sơn cười dài một tiếng, khàn khàn nói:

- “Tề Mi Côn” Mai Thiên sau bao nhiêu năm tu luyện, công phu ngươi có vẻ như không có gì tiến triển.

Trong khi phát ngôn, gã vận nội công xuất kiếm, xoắn chặt lấy cây côn đang công tới, khóa kín các ngả tấn công, tìm chỗ sơ hở phản kích đánh cho địch thủ bối rối chân tay. Đột nhiên trường kiếm buông ra, một quyền phát xuất.

Mai Thiên không tưởng tượng được đối thủ lại bỏ kiếm dụng quyền, hắn hoang mang cung cuồng cố huy động cây côn, một tiếng hô thảm phát ra, đơn quyền như tan bia vỡ đá hất tung hắn vào trong nội sảnh.

Bọn người thủ ở cửa chính cuối cùng cũng thất thủ.

Hai người giao thủ liên liếp chỉ trong khoảng thời gian hô hấp mấy lần đã xong, những người khác bây giờ mới có cơ hội công đến Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng ngạo nghễ sải bước vào nội sảnh, kình khí ào ạt, song thủ triển khai tá lực đả lực đến kỳ tuyệt, khiến những kẻ tấn công đều nghiêng trái ngã phải, đưa toàn bộ địch nhân vào thế thảm bại. Mai Thiên vận lực múa côn tái chiến, Từ Tử Lăng đương nhiên không khách khí mà bỏ lỡ cơ hội, lấy cứng chọi cứng ngạnh tiếp mười chiêu liên tiếp, vận thần công điểm ra một chỉ dữ dội vào huyệt Kiên Tỉnh, Mai Thiên trọng thương loạng choạng gắng gượng lui về phía sau, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất.

Sau một trận kịch chiến, trong nội sảnh không còn ai có khả năng ứng chiến cả.

Từ Tử Lăng ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Hoảng Công Thác ở đâu, Nhạc Sơn ta đến đòi nợ đây!

Mai Thiên miễn cưỡng trấn áp luồng huyết khí đang nhộn nhạo, gắng đáp:

- Hoảng Công hiện ở chính tây Phúc Tụ Lâu, Nhạc Sơn ngươi có gan thì đi kiếm ông ta đi! không thèm để ý nói:

- Tìm Hoảng Công Thác chỉ có gan là được rồi sao? Nếu không phải lão phu tạm thời nén nộ khí, hôm nay trong sảnh đường này đã không còn cái miệng nào chí chóe được nữa, xem như các người may mắn.

Đoạn gã cười ha hả một tiếng, rồi khệnh khạng bỏ đi.

o0o

Thường Hà và Khấu trọng ngồi bên chiếc bàn như ngày hôm qua, vui vẻ đối ẩm, trạng thái tình thần rất phấn khích. Thường Hà gọi bảy

tám món liên tục, cho dù hai người ăn nhiều cách mấy cũng không thể ăn hết chừng đó thức ăn.

Sau khi hớp một ngụm hoàng thang (một loại rượu) Thường Hà thở ra một hơi:

- Một câu nói của Duẫn Đức nương nương có uy lực bằng mười câu của Thái tử điện hạ. Mạc huynh hôm nay quả thực là hảo bằng hữu chân chính, mọi chuyện của Mạc huynh sau này cũng là chuyện của Thường Hà ta.

Khấu Trọng quan sát bốn phía Dược Mã Kiều, nhà cửa trạch viện và vị thế xung quanh rồi thủng thẳng nói:

- Tiểu đệ ngọai trừ y đạo, cũng quan tâm đến kiến trúc học. Hắc! đây là hứng thú do gia thúc bồi dưỡng mà thành.

Thường Hà nhìn gã như một kỳ nhân, hết lời tán dương:

- Mạc huynh quả là trí tuệ đa tài, bất quá Tràng An là thành thị mới, những kiến trúc cổ điển chỉ có quang cảnh mươi nơi

Khấu Trọng giả đò nói:

- Mới hay cũ không là quan trọng, điểm cốt lõi là ý sáng tạo của kiến trúc. Tại Trường An ai là người chuyên tâm nghiên cứu, phát triển lĩnh vực này?

Thường Hà đáp:

- Đương nhiên thời trước là đại kiến trúc sư Tự Văn Thiểu, chính ông là người xây dựng và trông coi thành Trường An. Còn hiện nay là Công Bộ Thượng Thư Lưu Chánh Hội là kiến trúc sư tài ba lỗi lạc, ở

Trường An không ai sánh kịp.

Khấu Trọng phấn khởi nói:

- Huynh có thể thu xếp để đệ diện kiến Công Bộ đại nhân được không?

Thường Hà vui vẻ đáp:

- Ngươi muốn không gặp cũng không được. Hôm qua Công Bộ đại nhân tìm tại hạ để hỏi khi nào Mạc huynh có thể qua phủ trị bệnh cho con trai ông ta, thế nhưng lúc đó ta làm gì còn tâm tình mà nói chuyện với ông ta chứ.

Rồi đột nhiên ghé sát lại gần hạ giọng nói:

- Khả Đạt Chí đang tới

Khấu Trọng ngước nhìn về phía cửa, Khả Đạt Chí nghênh ngang sải bước tiến vào, đi đầu chính là Lý Mật, phía sau là Vương Bá Đương, Khấu Trọng cảm thấy bất an vội cúi đầu xuống, trống ngực đập như trống làng.

Thường Hà

- Phúc Tụ Lâu hôm nay đặc biệt đông đúc náo nhiệt, ngay cả Hoảng lão đầu của Nam Hải Phái cũng đến, đi cùng lão là sủng tướng Tự Văn Bảo của Tề Vương và Lại Bộ Thượng Thư Trương Lượng.

Khấu Trọng thu liễm thần khí liếc nhìn, quả nhiên thấy một lão nhân đạo mạo tựa tiên ông có lẽ là “Bất Lão Thần Tiên” Hoảng Công Thác đang vui vẻ đàm tiếu với hai người ở bên.

Thường Hà quay lại câu chuyện chính đã bàn nói:

- Mạc tiên sinh mong muốn gặp Công bộ Lưu đại nhân, để tiểu đệ thu xếp tự mình dẫn tiên sinh đến phủ của ông ta, bảo đảm sẽ được tiếp đón chu đáo.

Khấu Trọng đang muốn hồi đáp thì Khả Đạt Chí tiến lại chào hỏi hai người, cười nói:

- Chúng ta hãy đến Thượng Lâm Uyển đêm nay uống cho say. Mọi chuyện do tiểu đệ tác chủ, hai vị tham gia là chính là nể mặt tiểu đệ.

Khấu Trọng cho rằng Lý Mật và Vương Bá Đương nói không chừng cũng là thượng khách đã được mời, vội vàng đáp:

- Không phải vì tiểu đệ không nể mặt. Ai! Chỉ là người sợ nổi danh, heo sợ mập; sau này sẽ khó mà đi tứ xứ bôn ba chẩn bệnh được nữa, không tin cứ hỏi Thường tướng quân là rõ.

Thường Hà gật đầu không ngớt, sự thật y cũng chẳng có hảo cảm gì nhiều với vị đặc cấp cao thủ ngoại tộc Khả Đạt Chí này nên không muốn thân

Khả Đạt Chí không khách khí hạ mình ngồi xuống, đang muốn lên tiếng thì một thanh âm trầm đục khàn khàn từ hướng Dược Mã Kiều lạnh lùng cất lên:

- Hoảng Thất Sát, lập tức bò ra đây gặp Nhạc Bá Đao ta!

Tình trạng ầm ỹ, ồn ào ở tất cả mọi chỗ của Phúc Tụ Lâu lập tức biến thành im bặt vô thanh vô tức.

Khấu Trọng ngoảnh đầu nhìn ra, há hốc miệng vì ngạc nhiên thấy

“Nhạc Sơn” uy võ đứng bên đầu cầu, khắp người toát ra khí thế bá đạo bức nhân, trong lòng không nhịn được thầm kêu tuyệt, hoàn toàn minh bạch mục đích phía sau hành động này của Từ Tử Lăng.

(

Chương 379: Dược Mã chi chiến

Hoảng Công Thác vọt qua cửa sổ, nhanh như sao sa từ lầu ba của Phúc Tụ Lâu phá không lao xuống, vượt qua khoảng cách gần hai mươi trượng, hạ xuống đầu cầu phía tây của Dược Mã Kiều mà thân mình không mảy may lay động.

Khả Đạt Chí xách ghế lại gần cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống, song mục lấp lánh thần quang như mắt ưng, không chớp mắt chiếu thẳng vào “Nhạc Sơn

Khấu Trọng vội bắt chước Khả Đạt Chí mang ghế lại gần phía cửa sổ, ngồi giữa Thường Hà và Khả Đạt Chí trước khi những người khác kịp rời bàn ùa đến bên cửa sổ để xem, thành ra gã chiếm được vị trí thuận lợi.

Thủ vệ trên đầu cầu thấy trong hai kẻ động thủ thì một bên là Hoảng Công Thác nhất đại tông sư danh tiếng của thành Trường An, mà các cao quan đại thần trên lầu lại không ai lên tiếng cản trở nên cũng không dám can dự vào.

Đang lúc chiến loạn, thiên hạ võ phong đại thịnh, tuy Trường An có cấm chỉ không được tư đấu, thế nhưng dĩ võ tương hội thì cũng có phát sinh. Trường Lâm quân lại càng hoành hành không cố kỵ điều gì, vì vậy trong tình huống đó thành vệ mới không dám can thiệp vào việc của Hoảng Công Thác, vốn là nhân vật hàng đầu trong Thái tử đảng

Khả Đạt Chí ung dung tự tại, trầm giọng nói:

- Khả năng thắng của Nhạc Sơn rất cao.

Khấu Trọng trong lòng kinh sợ, biết rằng nhãn lực của y cao minh, từ khí thế Từ Tử Lăng mà nhìn ra sự lợi hại của gã.

Nên biết Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hai người suốt mấy năm kinh qua tôi luyện đánh khắp thiên hạ, rốt cuộc đã vượt được vũ môn hóa rồng, trở thành cao thủ thuộc đẳng cấp tối cao. Cho dù là nhân vật hàng đầu Ma Môn như Chúc Ngọc Nghiên hay Loan Loan hiện tại muốn giết hai gã cũng không được. Cho đến trận chiến ở Chí Thiện Tự, hai gã lực chiến với Phật môn Tứ Đại Thánh Tăng, tuy nói không phải là quyết đấu sinh tử, Tứ tăng vẫn chừa lại dư lực song thực lực hai gã đích thực sánh ngang với bất kỳ người nào trong Tứ tăng là sự thật không thể chối cãi. Khi hai gã bước ra cửa ngoại viện của Chí Thiện Tự thì cả hai đã được liệt vào đẳng cấp cao thủ đứng đầu thiên hạ, sau này không cần phải sợ bất cứ ai nữa. Trong quá trình dĩ chiến dưỡng chiến, hai gã thanh niên cao thủ, tài năng thiên phú võ công rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới đại thành.

Thanh âm của Lý Mật vang lên từ phía sau lưng Khấu Trọng:

- Hoảng Công Thác không phải là hạng tầm thường, theo ta thấy còn chưa rõ thắng bại thế nào.

Một giọng nói không biết của ai vang lên:

- Hoảng Công Thác so với Thiên Quân Tịch Ứng thế nào?!

Đương nhiên là vấn đề đó không một ai có thể trả lời được.

o0o

Lúc đó “Nhạc Sơn” cất lên một tràng cười dài, chúng nhân đều ngừng bình luận, toàn thần quan chiến.

Lũ vệ binh lo ngăn cản người và xe ngựa không cho lên cầu. Hoảng Công Thác đến phía đầu cầu bên này, đối diện với đầu cầu bên kia là Nhạc Sơn. Dược Mã Kiều trở thành chiến trường cho hai người tỷ đấu.

Từ Tử Lăng cười lớn một trận trời rung đất chuyển, rồi nhạt giọng

- Hoảng Thất Sát ở Quan ngoại không phải muốn tiễn Nhạc mỗ quy tiên sao? Bổn nhân vốn không có ý nhập quan, một khi ngươi đã dám cản trở ta tất phải có gì bí ẩn không thể để người ta biết. Bổn nhân nhập quan chuyến này cũng muốn xem hiện nay Hoảng Thất Sát đã tiến xa được bao nhiêu rồi.

Thần sắc Hoảng Công Thác vẫn như thường, kỳ thật trong lòng nộ hoả sục sôi, lão hoàn toàn không biết làm sao Nhạc Sơn có thể tránh được tai mắt của Dương Văn Can, đột nhiên xuất hiện tại thành Trường An, chỉ là trước mắt đương nhiên không phải lúc nghĩ đến chi tiết này. Sự thật là lão đã rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan. Lão đương nhiên minh bạch Nhạc Sơn và Lý Uyên có mối quan hệ không tầm thường, đó chính là mục đích chủ yếu của lão khi ngăn cản Nhạc Sơn nhập quan. Giả như lão giết được đối phương thì phản ứng của Lý Uyên thật khó đoán trước được. Đương nhiên nếu lão bị đối phương đả thương hoặc giết chết thì cũng vạn lần bất xứng.

Lão bèn cất tiếng cười lạnh:

- Nhạc Bá Đao ngươi nhập quan thì có liên quan gì đến lão phu? Bất quá ngươi dám tìm đến tận cửa, ân oán giữa Hoảng Công Thác ta và ngươi bao năm nay đã đến lúc cộng sổ rồi. Chớ nói lời dư thừa, động thủ đi!

Từ Tử Lăng hoàn toàn hiểu được mâu thuẫn trong nội tâm của Hoảng Công Thác, điềm nhiên đáp:

- Bình sinh bản nhân đã gặp vô số người, thế nhưng ti tiện vô sỉ như Hoảng Công Thác ngươi ta lần đầu mới gặp. Thật không thể tin được ngươi lại là nhân vật đứng đầu một phái. Hôm nay ngươi không muốn động thủ cũng không được. Nhạc Sơn ta tái xuất giang hồ cũng chính là lúc tận số của ngươi đó.

Hoảng Công Thác không đáp lại nữa, tiến lên một bước, mục quang soi thẳng đối phương, thần thái lão luyện thâm trầm, thực không hổ danh một bậc tôn sư nhất đẳng, thành danh trong sáu mươi năm trở lại đây.

Từ khi y bước lên, không khí trở nên lạnh lẽo thấu xương, dường như có một luồng kình khí băng hàn cương mãnh tập kích đối thủ.

Từ Tử Lăng ngầm vận Bất Động Căn Bổn Ấn, thế vững như núi, cười dài nói:

- Trong lần giao thủ thứ ba này, hy vọng Hoảng Thất Sát ngươi không làm cho bổn nhân phải thất vọng!

Dù khẩu khí có lớn, nhưng uy danh Nhạc Sơn đã giết chết Thiên Quân Tịch Ứng đã khiến chúng nhân đều biết rằng đó không phải là cuồng ngôn.

Hoảng Công Thác hừ lạnh một tiếng, lại tiến lên một bước nữa, khí thế thậm chí còn gia tăng hơn trước, y phục lão không gió mà tự lay động, y phục Từ Tử Lăng cũng theo vậy mà bay phần phật.

Cao thủ tương tranh, khí thế quả thật bất phàm, vô luận những nhân

vật võ lâm đứng xem trên lầu hoặc tại cầu, ngoại trừ một số rất ít người, còn lại đều cảm thấy nếu mình ở vào vị thế của “Nhạc Sơn”, nói không chừng đã đầu hàng chịu thua rồi.

Từ Tử Lăng thu nhiếp tâm thần, chẳng dám rời mắt khỏi nhãn thần của Hoảng Công Thác, y cố ý dùng lời nói để kích động đi phương nhằm bức bách lão chủ động tiến công. Tâm thần y tiến vào cảnh giới bình tĩnh lòng không gợn sóng, việc sinh tử thắng bại đều để sang một bên.

Trong sát na Hoảng Công Thác tiến bước thứ hai, gã cũng nhanh như chớp bước dài lên một bước khiến cự ly giữa hai người chỉ còn chưa đầy tám xích (3 mét).

Tuy song phương xuất bộ cách nhau một sát na nhưng thời điểm dừng bước lại là cùng một lúc, giống như đã phối hợp trước với nhau vậy.

Ở trên lầu cao Khấu Trọng xem mà mừng rỡ trong lòng. Từ Tử Lăng đã có thể bức Hoảng Công Thác từ thế chủ động rơi vào bị động, không thể không ra tay trước để cân bằng cục thế.

Khả Đạt Chí thở dài tán thưởng.

Lý Mật và Vương Bá Đương cùng đồng thanh khen:

- Hảo!

Chỉ là không biết khen bên nào.

Hốt nhiên Hoảng Công Thác quát to một tiếng, xuất ra một quyền, quyền phong cực kỳ lăng lệ, tựa như núi băng đổ xuống nghiền nát hòn đá nhỏ khiến người khó mà dám ngạnh tiếp.

Khóe miệng Từ Tử Lăng xuất hiện một tia tiếu ý, thể hiện trên gương mặt giả của Nhạc Sơn lại có ý vị lãnh khốc vô bì, quả là liền mạch như áo trời không thấy đường may.

Chiêu Thất Sát Quyền này của Hoảng Công Thác sự thật chỉ dùng sáu bảy thành công lực. Đây chính là kết quả lý tưởng mà Từ Tử Lăng sử dụng mọi thủ đoạn mới thu về được.

Từ lúc gã lớn tiếng khiêu chiến đến giờ đều chiếm thế thượng phong.

Hoảng Công Thác vì bị công khai âm mưu cản trở Nhạc Sơn gã nhập quan, lại thêm tâm tình mâu thuẫn nên đối với với việc toàn lực xuất thủ còn nhiều do dự đắn đo. Với nhiều tình huống bất lợi như vậy, công lực của lão đương nhiên đại giảm. Huống hồ lão còn có một nhược điểm trí mệnh là Từ Tử Lăng từ trong di quyển của Nhạc Sơn hiểu rõ Thất Sát Quyền của lão như lòng bàn tay còn lão thì đối với "Nhạc Sơn" trước mắt không hề biết rõ nông sâu. Cứ như vậy lão tự nhiên sẽ thiệt thòi to.

- Bùng!

Từ Tử Lăng vận chưởng đón đỡ, không hoa dạng gì ngạnh tiếp một quyền của Hoảng Công Thác. Cả hai cùng lùi về phía sau, đều cảm thấy rằng công lực đối phương thật chẳng kém gì mình.

Khấu Trọng trong lòng thầm kêu "hảo tiểu tử". Gã biết rõ nếu như luận công lực hỏa hầu thì Từ Tử Lăng không bằng Hoảng Công Thác. Nếu để bị lão một quyền đánh cho phải lảo đảo thối lui thì người khác không nghi ngờ gã là giả Nhạc Sơn mới là lạ. Thế nhưng Từ Tử Lăng đã tạo ra tình thế xảo diệu thế này khiến cho có thể ngạnh tiếp một quyền của Hoảng Công Thác không tốn chút sức nào, sau đó dùng thân pháp tránh nặng tìm nhẹ khiến cho không ai cảm ra

được công lực của gã khôngằng đối phương, phương pháp này quả thật là tinh minh. Điểm vi diệu bên trong tuy người xem đông đến cả ngàn nhưng chỉ mình Khấu Trọng là nhìn ra được.

Quả nhiên Từ Tử Lăng lách người sang trái, tránh được quyền thứ hai của Hoảng Công Thác. Hai tay như xoè ra như hoa nở, quyền, chưởng, chỉ biến hoá không ngừng, như trường giang đại hải nhằm vào Hoảng Công Thác.

Hoảng Công Thác làm sao biết được Nhạc Sơn vốn nổi tiếng bá đạo lại có thể triển khai công phu quyền chưởng cởi mở phóng khoáng lại ẩn tàng sự huyền diệu tinh tế thế này. Lão tính sai một nước chỉ đành thấy chiêu nào tiếp chiêu ấy, bị hãm vào thế bị động. Bất quá lão phòng thủ nghiêm mật, một giọt nước cũng không vào được, khiến đối thủ không thể công kích, cũng không thể nói là hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Kình khí song phương tầng tầng lớp lớp như cuồng phong bạo vũ, cực kỳ hung hiểm, chỉ cần có một sơ suất nhỏ cũng đủ lâm vào cảnh thảm tử, bỏ xác trên cầu.

- Bịch!

Một chỉ của Từ Tử Lăng xuất ra trúng vào đầu quyền của Hoảng Công Thác, mượn lực nhẹ nhàng nhảy sang một bên

Khả Đạt Chí đứng cạnh Khấu Trọng cao hứng nói:

- Hảo Nhạc Sơn!

Chúng nhân trừ Khấu Trọng và một số ít người khác, đều không biết xảy ra chuyện gì. Vì sao Nhạc Sơn đang giao tranh kịch liệại khơi khơi điểm một chỉ rồi lùi về phía sau, như vậy chỉ làm cho đối thủ

tăng thêm khí thế mà thôi. Thế nhưng vì sao Khả Đạt Chí lại khen ngợi Nhạc Sơn?!

Quả nhiên Hoảng Công Thác toàn thân kịch chấn, không tiến lên được mà lùi lại một bước. Chúng nhân lúc này mới biết một chỉ này của “Nhạc Sơn” vừa lăng lệ vừa tập trung, đã phá được kình khí của Thất Sát quyền, xâm nhập thẳng vào kinh mạch buộc Hoảng Công Thác phải lập tức hóa giải, bỏ mất lương cơ.

Chỉ mình Khấu Trọng hiểu được Từ Tử Lăng đã chọn đúng thời cơ, khi bay về sau đã dùng tá kình đả kình, đả phá cục diện đang cân bằng, triển khai đợt tấn công thứ hai.

Chúng nhân bao gồm Khả Đạt Chí đều không thể tưởng tượng được Từ Tử Lăng bay lùi chưa hết đà thì đã lập tức đổi hướng, nhanh như lưu tinh thiểm điện bay ngược trở về phía Hoảng Công Thác.

Hoảng Công Thác đã có gần bảy mươi năm tu dưỡng võ học, cũng phải giật mình kinh hãi, mất hết lòng tin, lão chỉ có thể lùi xéo qua chạm vào thành cầu, song quyền cùng xuất thủ, phòng thủ nghiêm mật, không cầu có thể công mà chỉ cần không phạm phải sai lầm, một lần nữa lại bị hãm vào thế phải cực lực phòng thủ.

Từ Tử Lăng biết rằng thành bại chỉ quyết định vào lúc này. Có thể nói gã đã thi triển hết pháp bảo toàn thân, từ tâm lý, lòng tin, khí thế của đối phương phán đoán ra chổ sơ hở của Hoảng Công Thác. Đến lúc này gã đã chân chính chiếm được thượng phong. Bất quá công lực hơn sáu mươi năm của Hoảng Công Thác không phải tầm thường, khí mạch du trường, nội lực đầy đủ. Nếu để cho vị tiền bối cao thủ này có thể phóng tay phản công, e rằng kẻ bại trận sau cùng là gã chứ không phải đối phương.

Từ Tử Lăng lăng không xoay mình, chân không chạm đất bay ngang

qua bề mặt cầu rộng hơn hai trượng, hai bàn tay chập lại, mười ngón tay cong vào phía trong chưởng tâm, ngón cái của bàn tay phải áp vào phía trên ngón cái của bàn tay trái, thi triển chiêu Nội Phược Ấn, nghênh tiếp song quyền như sét đánh của Hoảng Công Thác. Cùng lúc đó gã cũng gầm lên:

- Hoán Nhật Đại Pháp!

Bốn chữ này ám tàng chân ngôn ấn chú tâm pháp, hướng về mục tiêu là Hoảng Công Thác mà phát ra. Giả như Hoảng Công Thác không vì bị kích động khiến tâm tình mâu thuẫn dẫn đến khí hư thế nhược thì "Tứ tự chân ngôn" này tối đa chỉ có thể tạo ra chút ít nhiễu loạn đối với lão ta mà thôi. Thế nhưng lúc này Hoảng Công Thác không nhìn rõ thế công của đối phương trong lòng hoảng loạn, ảnh hưởng của "Tứ tự chân ngôn" này đối với lão thật không phải nhỏ, lập tức quyền thế giảm hẳn.

Quyền ấn chạm nhau, hoàn toàn không có tiếng động nào của kình khí giao tranh.

Lý Mật từ phía sau Khấu Trọng hô lớn:

- Hỏng rồi!

Nói chưa dứt lời, Hoảng Công Thác đã lảo đảo bước ngang qua một bước. Người không có võ công cũng thấy lão ta là thân bất do kỷ, bị đối thủ đánh tới không giữ được thăng bằng nữa.

Thường Hà đứng bên Khấu Trọng chắt lưỡi thố

- Lợi hại!

Từ Tử Lăng biết đã đắc thủ. Vừa rồi gã đã dùng Nội Phược Ấn kết

hợp với phương pháp tá kình đem quyền kình của Hoảng Công Thác phân tán đi mất, kỳ chiêu này đã hại Hoảng Công Thác dùng sai lực đạo, thiếu chút nữa là thổ huyết.

Từ Tử Lăng biến Nội Phược Ấn thành Ngoại Phược Ấn, ngón cái hướng ra ngoài khí kình cũng tỏa ra phía ngoài, hai bàn tay vẫn xoắn chặt vào nhau không rời. Hoảng Công Thác làm sao biết được nội khí của gã lại dễ dàng tùy ý đổi hướng tấn công như thế, lão tiếp xong ấn chiêu đó cơ hồ đứng không vững nữa.

Hoảng Công Thác than thầm trong lòng, bèn hét lên một tiếng như sấm, đồng thời thuận thế phóng người vọt lên, vứt bỏ hết thể diện, vượt qua lan can cầu, bỏ chạy về hướng kênh Vĩnh An.

Trước mắt ai cũng thấy lão sắp phải rơi xuống sông, từ trong đám người quan chiến ở bờ bên kia đột nhiên có một vật đen đen bay ra, vượt qua mặt sông bảy tám trượng, ném ra sau mà tới trước bay đến đúng ngay dưới chân Hoảng Công Thác khiến lão có điểm mượn lực, nhờ đó có thể hoán khí an nhiên phản hồi bờ tây của kênh Vĩnh An. Nhìn kỹ lại thì ra cái vật đen đó chỉ là một chiếc hài.

Khấu Trọng cảm thấy Khả Đạt Chí đưa ánh mắt về phía đám đông chỗ chiếc hài được ném ra, rồi hốt nhiên thân hình khẽ run lên, hiển nhiên y đã nhìn ra ai là người đã giúp Hoảng Công Thác trong lúc hoang mang. Khả Đạt Chí khẳng định là quen biết người này, nếu không đã không thể từ đám đông mau chóng nhận ra người liệng. Khấu Trọng tự vấn nhận rằng phi nhanh như thế thì bản thân gã cũng không làm được.

Từ Tử Lăng nhìn chiếc hài chìm xuống nước, biết rõ tha được thì tha, nếu cứ ép Hoảng Công Thác xuất thủ, đối phương nổi cơn thịnh nộ, gạt sinh tử sang một bên không còn cố kỳ gì thì người chịu thiệt thòi không chừng là kẻ hiện tại uy chấn Trường An là Nhạc Sơn gã.

Gã bèn ngửa mặt lên trời cười dài một trận nói:

- Hoảng Thất Sát! Bổn nhân không tiễn!

Dứt lời phi thân xeo xéo hướng về đầu bên kia của Dược Mã Kiều, nhấp nhô vài cái đã biến mất trong đám đông đang xem nhiệt náo.

o0o

Trên lầu mọi người đều trở về bàn, Lý Mật và Vương Bá Đương thuận thế cùng với Khả Đạt Chí ngồi vào bàn của Khấu Trọng và Thường Hà.

Khả Đạt Chí giới thiệu Thường Hà và Khấu Trọng cho hai người, Lý Mật có vẻ như tinh thần không được tập trung, hoàn toàn không chú ý gì đến Khấu Trọng. Tuy nói Khấu Trọng và Lý Mật thù sâu như biển nhưng hai người không hề quen biết nhiều, nếu đổi lại là Trầm Lạc Nhạn thì có khả năng lớn là sẽ phát hiện ra Khấu Trọng.

Tâm thần Khả Đạt Chí còn để trong trận long tranh hổ đấu vừa rồi, tỏ vẻ tiếc nuối nói:

- Thật không ngờ Bá Đao Nhạc Sơn sau khi bỏ đao lại có bá khí uy chấn thiên hạ như vậy. Hoán Nhật Đại Pháp không hổ danh là Thiên Trúc tuyệt học, kỳ dị huyền ảo, khiến cho người ta kh

Lúc đó Hoảng Công Thác thần sắc như thường bước lên lầu tiếp tục dùng bữa. Cả Khấu Trọng cũng phải bội phục sự thâm trầm của lão ta, thầm nghĩ nếu đổi lại là gã thì sẽ tìm một chỗ nào đó núp lại, không mặt mũi nào nhìn người ta nữa.

Vương Bá Đương cười đáp:

- Khả huynh phải chăng ngứa tay rồi!

Nhãn tình Khả Đạt Chí chợt sáng lên, lộ ra một chút tiếu ý đầy vẻ tự tin không đáp lời.

Lý Mật nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Dược Mã kiều đã khôi phục như cũ, người qua kẻ lại, hắn thở dài nói:

- Nhạc Bá Đao lần này đến Trường An ắt sẽ gây ra một trận sóng to gió lớn, Khả huynh nếu có thể đánh bại Nhạc lão sẽ lập tức danh chấn thiên hạ.

Thường Hà nhỏ giọng nói:

- Nghe nói Hoàng thượng và Nhạc Bá Đao đã có giao tình nhiều năm, Khả huynh hãy nghĩ cho kỹ rồi mới hành động.

Y tuy không thích Khả Đạt Chí nhưng lúc đó nhìn thấy Lý Mật và Vương Bá Đương cứ thêm dầu vào lửa, bộ dạng như chỉ sợ thiên hạ không loạn nhịn không được bèn lên tiếng cảnh báo.

Khấu Trọng khẽ đá Thường Hà một cước dưới gầm bàn, ý bảo y sớm rời đi, đối mặt với Lý Mật và Vương Bá Đương hai người thực s vô cùng cực khổ. Nghĩ đến Vương Bá Đương đã từng làm nhục Tố Tố gã lại càng cảm thấy đau lòng khó mà chịu được.

Khả Đạt Chí cười đáp:

- Nếu tại hạ chỉ tìm Nhạc Bá để trao đổi về võ học, chắc Hoàng thượng sẽ không hạch tội chứ?

Lý Mật trừng mắt nhìn Khả Đạt Chí chầm chậm nói:

- Người vừa rồi ném hài giải nguy cho Hoảng Công Thác có phải người quen của Khả huynh không?

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại, từ phản ứng hơi bất thường của Khả Đạt Chí mà Lý Mật đã có kết luận giống với gã.

Khả Đạt Chí thần thái như thường tự nhiên nói:

- Mật Công cũng nhìn không ra kẻ ném hài là ai, tại hạ làm sao nhìn ra chứ. Chỉ vì người này hành động cực kỳ cao minh khiến ta lấy làm kinh dị thôi!

Lý Mật đương nhiên không tin lời y, mục quang hướng về gương mặt xấu xí của Khấu Trọng như là muốn nhìn thấu gã, hắn mỉm cười nói:

- Mấy ngày nay có hai sự kiện khiến người phải để mắt đến chính là Nhạc Bá Đao nhập thành và Mạc tiên sinh hành y cứu người. Không biết Mạc tiên sinh có tính an cư lạc nghiệp lâu dài ở đây, trở thành người Trường An không?

Khấu Trọng không dám nói lại mấy lời hồ ngôn đã nói với Doãn Đức Phi vì nó tựa hồ không hợp tình lý chút nào bèn

- Đa tạ Mật Công quan tâm, hiện tại tiểu nhân vẫn chưa quyết định.

Thường Hà biết đã đến lúc, đứng dậy cáo từ:

- Mạc huynh cần trị bệnh cho ái nhi của Công Bộ đại nhân, thỉnh các vị thứ tội.

Khấu Trọng âm thầm tạ thiên vái địa, vội vàng cáo lỗi rồi theo Thường Hà chuồn thẳng.

(

Chương 380: Chuyện xưa như khói

Nghe tiếng vó ngựa gõ rầm rập trên đường từ xa, đến trước cửa Đông Lai khách sạn thì đột nhiên im bặt.

Từ Tử Lăng hai tay chắp sau lưng, chăm chú ngắm nhìn cảnh tuyết trắng mỹ lệ ở hậu viên khách sạn. Tiếng vó ngựa ồn ào vừa biến mất, cả toà khách sạn bỗng trở nên im ắng. Sự im lặng đột nhiên mang đến một áp lực trầm trọng, như báo cho người ta biết sự việc không tầm thường sắp xẩy ra.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Vào đi! Cửa không khoá đâ

Ngoài cửa chính là Lý Uyên khẽ giật mình, trước tiên để thủ hạ đuổi hết nhân khách trong các phòng phụ cận, rồi cuối cùng mới qua cửa tiến vào, đến sau lưng Từ Tử Lăng, chắp tay nói:

- Lý Uyên vừa mới biết đại ca đại giá quang lâm, nên vội đến để chào.

Từ Tử Lăng cười nhạt:

- Lý Uyên ngươi giờ đã là Đại Đường Hoàng đế ở trên ngôi cao, chẳng mấy chốc là thống nhất thiên hạ, phải để tiểu dân Nhạc Sơn này hướng về ngươi bái thỉnh mới phải chứ.

Nói rồi chuyển thân, sử dụng tâm pháp võ công của Nhạc Sơn, tinh

quang trong hai mắt sáng rực phát ra giao kích trực diện với mục quang của Lý Uyên.

Lý Uyên ngẩng đầu cười dài đáp:

- Nhạc đại ca lại đùa với đệ rồi, vô luận Lý Uyên biến thành người như thế nào, tình cảm dành cho Nhạc đại ca không bao giờ thay đổi. Đại ca luyện thành hoán nhật đại pháp, tái xuất giang hồ, trước tiên giết chết Thiên Quân Tịch Ứng, hôm nay lại đả bại Hoảng lão trên Dược Mã Kiều, sớm tạo thành uy danh không thể mờ phai. Trong tim tiểu đệ vì Nhạc đại ca huynh mà thấy vui sướng vô cùng.

Từ Tử Lăng thở dài một tiếng, lắc đầu cười khổ:

- Hư danh trên giang hồ, cũng giống như trăng treo đáy nước, chẳng đáng nói đến! Nhạc Sơn ta giờ không giống như Nhạc Sơn ngày trước. Chuyện xưa đã như mây khói, ta không muốn nhắc đến nữa. Tiểu Đao ngươi hãy quay lại làm hoàng đế! Nhạc Sơn hôm nay đến Trường An, chỉ để tính toán chuyện của Hoảng Công Thác mà thôi, nói không chừng tối nay ta sẽ lại khởi hành. Chuyện cũ bỏ đi thôi, bỏ đi thôi!

“Tiểu Đao” là danh xưng của Lý Uyên đã hai ba lần được đề cập đến trong di quyển Nhạc Sơn. Từ Tử Lăng bởi vì căn bản không hề biết giữa lão và Lý Uyên ngày xưa đã phát sinh chuyện gì, bèn tiên phát chế nhân, tỏ ra không muốn đề cập đến những chuyện ngày xưa, thể hiện thái độ phản đối nếu nói lại chuyện cũ.

Sự thật cả Lý Uyên và Chúc Ngọc Nghiên từ đầu đều không hề hoài nghi Nhạc Sơn có thể là giả mạo. Điều quan trọng là bởi vì cả hai đều nghĩ “Hoán nhật đại pháp” đã giúp Nhạc Sơn thoát thai hoán cốt.

Nhạc Sơn vừa nói ra hai chữ “Tiểu Đao”, tức thì làm Lý Uyên nhớ lại

đến những kỷ niệm của ngày xa xưa. Ký ức và tình cảm dâng lên trộn lẫn vào nhau, cảm khái run run hỏi:

- Nhạc đại ca không trách chuyện của tiểu Đao ngày xưa nữa sao?

Từ Tử Lăng chuyển người lại, lưng hướng về phía vị Hoàng đế của Đại Đường, trầm giọng thốt:

- Tâm nguyện duy nhất của ta hiện giờ là cùng với “Thiên Đao” Tống Khuyết làm một trận phân chia cao thấp. Nhưng do có sự việc phát sinh, nên trước tiên phải tìm một kẻ để tính nợ.

Lý Uyên ngơ ngẩn hỏi:

- Kẻ đó là ai vậy?

Từ Tử Lăng nhấn rõ từng câu từng chữ

- Chính là "Tà Vương" Thạch Chi Hiên. Nếu không phải vì thủ đoạn bỉ ổi của hắn, Tú Tâm không phải chịu kết cục hàm oan như vậy.

Sát cơ trong song mục Lý Uyên sáng rực, lạnh lùng hỏi:

- Thạch Chi Hiên cuối cùng vẫn chưa chết sao?

Từ Tử Lăng nhẹ giọng đáp:

- Lão chẳng những chưa chết, mà còn đang giương mắt hổ rình mồi bên cạnh ngươi. Nếu như không có chuyên đó, Tiểu Đao ngươi sao có thể gặp được ta ở đây.

Lý Uyên cuối cùng cũng biến sắc mặt.

o0o

Khấu Trọng vỗ vỗ vào má đứa nhỏ, cố làm ra vẻ nhún nhường đáp:

- Tịnh không phải do bản lĩnh của tiểu nhân, nhưng đúng là lệnh lang của Lưu đại nhân chỉ mắc phải tiểu bệnh, vì vậy mới châm hai lần đã có công hiệu. Hãy xem! Đứa bé không còn sốt nữa!

Lưu phu nhân cùng Lưu Chánh Hội vội đưa tay lên sờ trán đứa con bảo bối, vui mừng nói:

- Mạc thần y đúng là y thuật như thần, tiểu nam quả là không còn sốt nữa!

Lưu Chánh Hội nét mừng lộ hết ra ngoài, vạn lần thốt lời cảm tạ.

Trở ra ngoài phòng khách, Thường Hà cười nói:

- Trọng trách tiếp đón Mạc huynh tạm thời giao lại cho Lưu đại nhân. Mạt tướng ba ngày đã không đến Đình Vệ Thự rồi.

Tiếp đến lại hẹn gặp lại Khấu Trọng tối nay ở Sa gia, rồi vội vã ly khai.

Còn lại hai người ngồi tại phòng khách, Lưu Chánh Hội hân hoan nói:

- Nghe Thường tướng quân nói Mạc tiên sinh rất tâm đắc với đình viện kiến trúc, không hiểu đối với toạ phủ của tiểu đệ có quý kiến gì không?

Khấu Trọng trong lòng thầm nghĩ ngươi gặp sai người rồi, đáng nhẽ phải gặp Từ Tử Lăng kia chứ ta thì có ý kiến gì chứ, bèn dùng lời nói bông đùa để giảm vấn đề đi:

- Toạ phủ của Lưu đại nhân cấu trúc độc đáo, từ lúc tiến vào cổng, tiểu nhân đã cảm thấy khí thế bất phàm, tâm cao chí lớn của chủ nhân.

Thật là ngàn câu vạn lời trót lọt, duy chỉ rắm ngựa thì không lọt tai.

Lưu Chánh Hội tuy rằng chẳng hiểu đến một nửa lời nịnh bợ của Khấu Trọng, tuy nhiên cũng rất vui mừng tỏ ra vẻ khiêm tốn đáp:

- Không dám! Không dám!

Khấu Trọng qua được trường nạn, tự tin nói tiếp:

- Tiểu nhân mặc dù chưa bao giờ đọc sách nào khác ngoài sách y. Hà! Thật ra cũng không đọc nhiều sách y lắm, vì gia thúc chủ yếu truyền dậy bằng miệng, nhưng tiểu nhân từ nhỏ đã thích thưởng lãm những gì đẹp đẽ! ha ha! Có thể là vì tiểu nhân thiên sanh đã có diện mạo xấu xí.

Lưu Chánh Hội trong lòng thương hại, nhưng không dám biểu lộ ra trên mặt, cười đáp:

- Nam nhân tối quan trọng là bản lĩnh và thành tựu, Mạc tiên sinh cao lớn hiên ngang thế này, ha ha...

Khấu Trọng cười cắt lời lão:

- Đa tạ Lưu đại nhân khen thưởng. Tiểu nhân sở dĩ say mê kiến trúc, vì nhà cửa kiến trúc ngoài việc ngắm nhìn cho đẹp, còn dùng để sử dụng được, so với thư họa quả là có điểm bất đồng. Ha ha! Có lẽ giống với nữ nhân thì đúng hơn. Ha ha!

Lưu Chánh Hội vội cười bồi một trận với gã.

Khấu Trọng biết đã đến lúc, bèn chuyển vào vấn đề chính:

- Hai ngày trước tiểu nhân ngồi trên Phúc Tụ Lâu dùng bữa, nhìn ngắm xung quanh, nhận thấy kiến trúc bốn phía của Dược Mã Kiều vô cùng đặc sắc, không hiểu Lưu đại nhân có quan tâm đến kiến trúc của khu vực đó không?

Lưu Chánh Hội hân hoan nói:

- Kiến trúc lớn nhỏ trong Trường An trước tiên đều phải qua Công Bộ đệ phê chuẩn, vì vậy đối với kiến trúc trong thành đệ rõ như trong lòng bàn tay, không biết Mạc tiên sinh muốn tìm hiểu về phương diện nào?

Khấu Trọng cười đáp:

- Tiểu đệ đây tính tình kỳ quái, đã thích cái gì là muốn tìm hiểu thật kỹ càng, truy tìm đến tận gốc rễ của sự vật. Nếu như Lưu đại nhân có tư liệu về tất cả, thì thật quá lý tưởng.

Lưu Chánh Hội cười đáp:

- Chuyện đó rất dễ, Mạc tiên sinh cứ xem ngày nào huynh rỗi, xin mời đến thư phòng ở Công Bộ của tiểu đệ. Ở đó có toàn bộ tư liệu liên quan đến Dược Mã Kiều. Mạc tiên sinh cứ tuỳ tiện xem.

Khấu Trọng trong lòng đại hỷ, nhưng biết không thể tỏ ra quá vội vã, bèn kìm nén hưng phấn trong lòng nói:

- Xin thứ cho tiểu nhân không khách khí, không hiểu sáng mai trị bệnh cho nương nương xong, sau đó đến Công Bộ bái phỏng Lưu

đại nhân có tiện không?

Nói mấy câu đó xong, gã cảm thấy tựa như là đã nắm được trong tay hơn nửa lối vào Dương Công bảo khố.

o0o

Lý Uyên thay đổi nét mặt nói:

- Bùi Cự lại chính là Thạch Chi Hiên sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Nhiều năm qua ta đã tập trung điều tra chuyện đó, khẳng định không nói oan uổng cho hắn.

Lý Uyên áy náy nói:

- Nhạc đại ca đừng trách tiểu đệ lại băn khoăn, vì đây là việc quá trọng đại, tai nghe mà không thể tin được.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm hô nguy hiểm, bởi vì vừa rồi đã quá để tâm đối phó với thần thái ngờ vực của Lý Uyên, hoàn toàn không giống với tác phong của Nhạc Sơn. Đổi lại nếu quả là lão Nhạc Sơn nói bất cứ điều gì, đâu có thèm quan tâm tới việc người khác tin hay không tin. Trong lòng y thầm nhủ phải cảnh giác hơn, nếu không sẽ giống chuyện Khấu Trọng lúng túng khi giả làm Mạc thần y.

Lý Uyên đi đến gần gã, vai kề vai đứng cạnh Từ Tử Lăng, chăm chú nhìn cảnh tuyết bay trong vườn, trầm ngâm nói:

- Đệ đã cùng làm việc với Bùi Cự bao năm, giờ nhớ lại, quả thấy người đó có điểm thâm trầm khó đoán, vững chãi như thành. Nhà

Đại Tuỳ mất, lão không thể thoát khỏi quan hệ. Nhưng vì sao lão lại xử sự như vậy? Làm thiên hạ đại loạn, với lão thì có lợi gì?

Từ Tử Lăng cười lạnh:

- Ta nghĩ ngươi đã quá quen với việc ở trên ngôi cao, nên quên mất chuyện người trong ma môn chỉ quen làm việc hại người, chẳng những chỉ nhằm lợi cho bản thân, mà còn luôn ngoan cố tiến hành. Nếu như ta tính không sai, lão làm vậy là có hai mục đích, trước tiên là thống nhất ma đạo, sau đó là thống nhất thiên hạ. Khi đó thì đạo tiêu ma trưởng, lão muốn làm gì cũng được. Nói cho cùng, đó chính là cách lão trừ khử chánh đạo cùng với địch nhân trong ma môn.

Lý Uyên rùng mình nói:

- Lý Uyên này còn ở đây, sao để cho Thạch Chi Hiên hoành hành. Thạch Chi Hiên hiện tại giờ đang ở đâu?

Từ Tử Lăng lạnh lùng đáp:

- Ngày nay ta trọng xuất giang hồ, cố ý thiết lập quan hệ với người trong ma môn, chính là để tìm xem Thạch Chi Hiên kia đang trốn trong cái lỗ nào.

Lý Uyên bỗng nhiên nói:

- Chẳng trách lúc Nhạc đại ca đối phó với Tịch Ứng ở Thành Đô, lại có An Bàn Tử và Vưu Ô Quyển hai người vì huynh trợ trận. Đệ mới đầu không thể hiểu được, nguyên lai bên trong có nguyên nhân như vậy.

Từ Tử Lăng đã hoàn thành xong việc vá víu các kẽ hở, bèn chuyển chủ đề nói:

- Không ai biết Thạch lão tà giờ đang ở đâu, hay đã hoá thân thành dạng người nào, nhưng ta dám bảo đảm với ngươi mục tiêu đối phó của lão hiện giờ, không nghi ngờ chính là Đường hoàng ngươi đó.

Lý Uyên ngạc nhiên hỏi:

- Sao Nhạc đại ca lại khẳng định như vậy?

Từ Tử Lăng đón tinh quang như điện xạ từ hai mắt của Lý Uyên phóng đến, từng câu từng chữ trả lời:

- Tiểu Đao có biết thân thế thật sự của Dương Hư Ngạn hay không?

Sắc mặt Lý Uyên không một chút biến đổi, hiển nhiên đã tính đến trường hợp xấu nhất, trầm giọng hỏi:

- Hắn thật sự là con của ai

Từ Tử Lăng vẫn bình thản đáp:

- Hắn là con của ai vẫn không phải là điều đáng sợ nhất, nhưng khẳng định rằng Dương Hư Ngạn chính là hạt giống tà ác do chính tay Tà Vương Thạch Chi Hiên khổ tâm tài bồi, là truyền nhân duy nhất của Thiên Tà Đạo. Ta vừa rồi trên đường đến đây, đã bị Hoảng Công Thác, Dương Văn Can cùng với Dương Hư Ngạn tìm cách thủ tiêu, chính là vì sợ ta vào Quan Trung nói việc này cho ngươi biết. Ta mới đầu không định đến đây, suy đi tính lại, cuối cùng lại đến.

Lý Uyên lộ ra sắc mặt cảm kích, sau đó hai mắt sát cơ đại thịnh, lạnh lùng nói:

- Hiện tại đệ đã biết chuyện này, bọn chúng còn nghĩ sẽ giữ được

mạng sao?

Từ Tử Lăng hiện ra nụ cười của Nhạc Sơn mà Thạch Thanh Tuyền đã dậy gã ngày xưa, tràn đầy ý vị thâm trầm lãnh khốc:

- Thả dây dài để bắt cá to, giết ba kẻ này tuyệt không phải chuyện nhỏ, nếu không làm tốt bọn chúng sẽ trốn chạy mất tăm. Hơn nữa ta thấy Hoảng Công Thác cũng không biết quan hệ của Dương Hư Ngạn và Thạch Chi Hiên, hơn nữa còn có tư cừu.

Lý Uyên nhíu mày hỏi:

- Dương Hư Ngạn rốt cục là người thế nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Dương Hư Ngạn chính là con út của Dương D

Lý Uyên thất thanh:

- Gì cơ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Dương Hư Ngạn vẫn không biết rằng thân thế của hắn đã bị ta phát giác. Lúc ở Quan ngoại cùng Hoảng Công Thác và Dương Văn Can đối phó với ta, hắn vẫn giấu không bộc lộ ra thân phận. Vì vậy chỉ cần ngươi gọi Dương Văn Can đến, nghiêm khắc trách mắng một lần để bọn chúng bớt nghi ngờ. Nước cờ tiếp theo thế nào, chúng ta phải bàn bạc cho kỹ, tuyệt không thể khinh cử vọng động.

Lý Uyên thở dài đáp:

- Nhạc đại ca đối với Lý Uyên này thật là tình thâm nghĩa trọng, dậy bảo Lý Uyên rất nhiều.

Từ Tử Lăng ngắt lời nói:

- Điều Nhạc Sơn ta làm tịnh không phải cho Lý Uyên ngươi, mà là cho Bích Tú Tâm. Điều hối tiếc nhất của nàng là đã không nhìn thấy cảnh thiên hạ thái bình thịnh trị. Trong tình huống tạm thời hiện nay, phải trừ khử hết căn nguyên giá hoạ của Thạch Chi Hiên thì Đại đường ngươi mới có hy vọng mang đến cục diện thống nhất Trung Nguyên. Hôm nay nói chuyện dông dài vậy đủ rồi. Ngươi về đi! Nếu cần ta sẽ đến hoàng cung gặp ngươi.

Sau khi Lý Uyên đi khỏi, Từ Tử Lăng lập tức ly khai Đông Lai khách sạn, xuyên trái rẽ phải trong các con đường nhỏ, sau khi khẳng định không có người bám theo sau, mới đi đến tiểu viện của Hầu Hy Bạch gặp Lôi Cửu Chỉ và Khấu Trọng.

nói:

- Lăng thiếu gia sáng nay biểu diễn trên Dược Mã Kiều quả thật rực rỡ tuyệt luân. Hoảng lão quái rõ ràng công lực cũng như hỏa hầu đều ở trên ngươi, nhưng ngay từ đầu đã bị trói chân trói tay, để ngươi tuỳ tiện đùa bỡn, tức giận đến mức xém thổ huyết. Nếu như không có người ném cái giầy thối đó ra, lão đã biến thành con vịt chìm rồi. Ha ha! Cái giầy thối đó là từ đâu ra nhỉ?

Từ Tử Lăng trầm giọng đáp:

- Triệu Đức Ngôn

Khấu Trọng la lên thất thanh:

- Gì cơ?

Đồng thời nhớ tới phản ứng kỳ quái của Khả Đạt Chí lúc đó, trong lòng cũng tin đến chín phần.

Từ Tử Lăng nói:

- Điều đó thể hiện Triệu Đức Ngôn đã bỏ không truy sát Đột Lợi nữa, thậm chí còn đoán được là bọn ta đã ở Trường An, vì vậy cũng vội vã đến đây.

Lôi Cửu Chỉ lúc này mới tới, ngồi xuống nói:

- Nhạc Sơn ngươi trọng xuất giang hồ lần này bỗng thành một Ninh Đạo Kỳ khác. Không ai dám theo dõi sau lưng ngươi. Ta đã kiểm tra mấy lần, đều không phát hiện thấy ai.

Từ Tử Lăng đáp:

- Dưới Trường An có hai thế lực lớn nhất là Thiên Sách phủ và Thế tử đảngều vì sợ đắc tội với Lý Uyên, nên không ai dám đứng ra chọc giận đệ.

Sau đó mang chuyện gặp gỡ Lý Uyên ra kể lại không sót một lời nào.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Đây chính là chiêu thức phản khách vi chủ tốt nhất. Thông qua Nhạc Sơn, bọn ta có thể truy đánh ma môn đến tận cùng, chẳng những có thể đào được bảo tàng, mà cuối cùng còn có thể chiếm được cả tiện nghi của Thạch Chi Hiên hoặc Chúc yêu phụ. Nhưng bọn ta cũng có thể sẽ trở thành con chuột bị tất cả các bên săn đuổi.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Ngươi về phương diện này tiến hành sao?

Khấu Trọng dương dương tự đắc đáp:

- Bằng vào thủ đoạn và thể diện của Mạc thần y ta, làm điều gì mà chẳng được. Ngươi phải nhanh chóng truyền lại cho ta vài chiêu về kiến trúc phòng thân đi. Sáng mai ta sẽ hiên ngang đến Công Bộ tìm hiểu toàn bộ tư liệu về kiến trúc của Dược Mã Kiều, nói không chừng đến tối bọn ta đã có thể ngồi uống rượu ở bên trong bảo khố. Ha ha! Chẳng thể tin được sau khi đến Quan Trung lại thuận lợi thế này, mọi chuyện đều có thể an bài được!

Lôi Cửu Chỉ cười cảnh báo:

- Thiếu soái đừng có đắc ý quá. Thạch Chi Hiên cùng Chúc Ngọc Nghiên hai người đều là lãnh đạo của ma môn. Đạo tiêu ma trưởng, thế lực lưỡng phái lục đạo của ma môn hiện thời như mặt trời chính ngọ, nhân tài không thiếu. Cục có thể nói bọn chúng chỉ một tay là giải quyết được. Kinh nghiệm tranh đấu của bọn chúng phong phú, có thể nói không chịu đứng thứ hai trong thiên hạ. Lại thêm bọn chúng hành sự bất kể thủ đoạn, âm mưu quỷ kế không bao giờ hết, chỉ bất cẩn một chút sẽ bị bọn chúng đả bại ngay. Bọn chúng hiện tại ở thế hạ phong, nhưng cũng có thể đang đóng vai trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi, ngồi rỗi mà hưởng, đợi bọn ta tìm ra bảo tàng mới bắt đầu động thủ đấy.

Khấu Trọng cười:

- Lôi đại gia giáo huấn rất đúng. Tình huống đang thắng thành bại bọn ta đã nếm phải không ít lần, nhất định từng bước phải tính kỹ.

Từ Tử Lăng hiểu rõ nhất tính tình của Khấu Trọng, biết hắn tuy ‘đắc ý’ nhưng không bị ‘vong hình’, bèn hỏi tiếp:

- Bước tiếp theo sẽ đi thế nào đây?

Khấu Trọng trầm ngâm giây lát đáp:

- Ta đã sử dụng ám ký đặc biệt thông tri cho huynh đệ Song Long bang biết hai ta đã đến. Giờ ta lại trở về Sa gia đóng tiếp vai thần y, việc liên lạc với bọn Cao Chiếm Đạo giao cho ngươi phụ trách.

Song Long bang do Khấu Trọng sáng lập từ nhiều năm trước, gồm bọn nguyên là hải khấu Cao Chiếm Đạo, Ngưu Phụng Nghĩa, Sát Kiệt và thủ hạ mà thành. Sớm đã phụng mệnh Khấu Trọng bí mật xâm nhập Trường An, chuẩn bị cho công việc vận chuyển bảo tàng sau này. Khấu Trọng ban đầu không tính đến việc liên lạc với bọn họ sớm thế, hiện tại lại cải biến chủ ý, đương nhiên là vì với việc tìm Dương Công bảo tàng đã tự t rất nhiều.

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Chuyện đó không thành vấn đề, Nhạc Sơn ta tuỳ thời có thể biến mất, ngay cả hoàng đế cũng không dám hỏi đến.

Khấu Trọng chuyển sang phía Lôi Cửu Chỉ nói:

- Lão ca hiện giờ đã trở thành cây cầu nối ta, Lăng thiếu gia cùng Hầu công tử ba người liên lạc. Vì vậy phải nghĩ ra thủ pháp linh hoạt cẩn thận để không lầm lẫn hoặc làm nhỡ cơ hội.

Sau đó ba người nghiên cứu bàn bạc, đề ra phương thức liên lạc thông báo với nhau kỹ càng rồi mới phân tán ly khai.

o0o

Từ Tử Lăng biến thành một đại hán mặt vàng, đến cửa thành nam chỗ Khấu Trọng lưu hạ ám ký, quả nhiên thấy ám ký mới lưu lại bên cạnh. Từ Tử Lăng trong lòng vui mừng, sau khi xoá sạch tất cả ám ký, vội vã tìm đến phường An Định bên tây bắc thành.

Phường An Định là phường chiếm trọn cả khoảng từ kênh Vĩnh An ra đến tận ngoài thành, là chỗ bến bãi của thành nội, nơi tập trung tất cả những người làm nghề kinh doanh đường thuỷ.

Từ Tử Lăng sau khi vào đường Vĩnh An, theo bờ kênh phía tây của Vĩnh An đi lên phía bắc, đi qua Dược Mã Kiều, cũng không đặc biệt chú ý đến kiến trúc ở cả hai bên bờ lắm, bỗng hai mắt không kìm được chăm chú nhìn vào một ngôi chùa có tên “Vô lậu tự”. Ngôi cquy mô không lớn, nhưng vô cùng tinh xảo. Đại điện, tàng kinh điện, giảng kinh đường bố trí theo đúng thứ tự. Hai bên đông tây là bồ đề điện, phòng ở, vườn tược. Trong vườn cây cối hài hoà, trang nhã, yên tĩnh. Nếu không có việc bên người, gã chắc chắn sẽ phải vào đó, nói không chừng có thể tìm ra chỗ để vào Dương Công bảo tàng.

Đi qua chợ phía tây, Từ Tử Lăng gia tăng cước bộ, chỉ trong khoảng thời gian uống cạn tách trà đã đến khu bến cảng phường An Định.

Ở đoạn này kênh rộng lớn hẳn ra, hàng chục thuyền lớn nhỏ neo đậu trên bến, hàng trăm người phu dịch chộn rộn làm việc, mang mang vác vác, tất bật không ngừng.

Từ Tử Lăng đi vào trong phường An Định. Toàn bộ cả con phố dài là các cửa hàng làm nghề vận tải thuỷ. Nhưng trước cửa một số cửa hàng lại có nhân mã của các bang hội có vũ trang đứng phòng bị, lộ rõ một không khí không bình thường và khẩn trương.

Từ Tử Lăng đương nhiên không lý gì đến điều đó, đi đến cửa hàng thứ tám tính từ chỗ rẽ, nhìn vào bên trong. Chỉ thấy kẻ từ lâu không gặp chính là Cao Chiếm Đạo đang nói chuyện bên trong, thấy Từ Tử Lăng đang nhìn mình, bèn lộ ra thần sắc cảnh giác.

Từ Tử Lăng mỉm cười, bước dài vào trong.

Chương 381: Oan gia lộ hẹp

Khấu Trọng về đến phủ đệ Sa gia, tránh qua đại sảnh còn đầy khách nhân tiến về hậu viện, vừa lúc gặp Nhị công tử của Sa gia, Sa Thành Công hỏi:

- Mạc huynh đi đâu mới về? Tiểu đệ tìm đến khổ!

Khấu Trọng nhìn thấy cặp mắt của y còn vằn những tia máu, hiển nhiên tối qua đã đến thanh lâu ăn chơi suốt đêm. Y lại như đã đứng đó chờ đợi từ sớm, chắc cũng chẳng có gì hay ho. Khấu Trọng nghĩ vậy bèn tiên phát chế nhân nói:

- Tại hạ mới thật là khổ. Đến Trường An bận đến mù trời mù đất, lúc Nhị thiếu gia đang ngủ thì tiểu nhân đang đêm phải nhập cung. Thì ra là Quý phi nương nương truyền triệu ta vào cung để trị bệnh, vừa nãy lại phải đến chữa bệnh cho nhi tử của Công bộ Thượng thư Lưu đại nhân. Ài, số ta trời sinh thật là khổ mệnh! Hiện tại, ta muốn ngủ một giấc cho khoẻ chắc cũng chẳng được.

Sa Thành Công nhất thời ngẩn ra, đoạn nói:

- Vậy còn chuyện Mạc huynh hứa giúp ta một phen thì sao. Ai! Cũng vì trước đó ta đã đáp ứng với người ta rồi.

Khấu Trọng tuy không có thiện cảm nhưng cũng không có ác cảm với y, c

- Có phải chuyện của Thượng mỹ nhân không?

Sa Thành Công đỏ mặt xấu hổ, lộ vẻ yếu mềm ấp úng:

- Ta còn chưa có dịp hội kiến với Tú Phương tiểu thư. Hiện tại là muốn thỉnh lão huynh tới coi bệnh cho lão bản nương của Phong Nhã Các.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Phong Nhã Các thật ra là địa phương quỷ quái nào?

Sa Thành Công đáp:

- Phong Nhã Các là một thanh lâu rất có tiếng sau Thượng Lâm Uyển. Phong Nhã Các do Thanh Thanh phu nhân một tay sáng lập và cũng là người điều hành, gần đây nàng thường bị đau dạ dày, nhìn lại chỉ có Mạc huynh mới có tài giúp nàng trị dứt căn bệnh này. Mạc huynh sao không trượng nghĩa giúp ta một lần.

Khấu Trọng cười:

- Nhị công tử chắc có tình ý với Thanh Thanh phu nhân rồi phải không?

Sa Thành Công bước tới choàng vai kéo gã rời khỏi hậu viện, đoạn vui mừng cười nói:

- Mạc huynh quả nhiên là người trọng tình nghĩa. Bất quá ta lại đang nghĩ đến con gái xinh đẹp khả ái của bà ta là Hỉ Nhi tiểu thư. Nàng ta tuy không có nét phong tình say đắm lòng người như Thanh Thanh phu nhân, nhưng cũng là một mỹ nhân hiếm thấy, Mạc huynh khi nào gặp tất sẽ thấy ta không phải hư ngôn.

Một cỗ xe ngựa được sắp sẵn tạổng môn phía sau hậu viện, xa phu

vừa thấy hai người bước tới, lập tức mở cửa xe.

Khấu Trọng đột nhiên dừng bước, thắc mắc hỏi:

- Nhị công tử là người có địa vị, sao lại phải đi cổng sau?

Sa Thành Công ghé sát bên tai gã hạ giọng:

- Lúc đầu ta cũng là mới đến không biết gì về tình hình của Trường An, sau này mới nghe nói Tề Vương đang điên cuồng theo đuổi Thanh Thanh phu nhân, khiến cho rất nhiều người có lòng cũng không dám đến gần nàng ta. À! Lên xe rồi nói.

o0o

Từ Tử Lăng bước vào thương điếm có treo chiêu bài “Đồng Hưng Xã” trước cửa rồi lớn tiếng nói:

- Ai là lão bản, ta có một món hàng quan trọng cần vận chuyển đến vùng Dư Hàng, có thể ra bàn bạc chút không?

Cao Chiếm Đạo nhất thời chấn động, cung tay chào khách, một mặt kêu hạ nhân lập tức bày biện tiếp đón, đoạn bước lại đáp:

- Đến Dư Hàng đường xá xa xôi núi sông cách trở, lão huynh có đủ tiền trả không?

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Tìm chỗ nào ngồi xuống rồi nói.

Cao Chiếm Đạo trong mắt xạ ra tinh quang sáng rỡ, chính vì gã nhận ra Từ Tử Lăng qua giọng nóiội vàng nói:

- Mời lão huynh theo ta.

Hai người im lặng bước vào trong nội đường, xuyên qua sân sau, tiến vào một sảnh đường hẻo lánh ở hậu viện, Cao Chiếm Đạo cẩn thận đóng cửa cài then. Lúc này Tử Lăng đã gỡ mặt nạ xuống, Cao Chiếm Đạo song mục vui mừng rưng rưng đôi dòng nhiệt lệ, bước tới quỳ xuống, Từ Tử Lăng vội vàng đưa tay ra đỡ.

Cao Chiếm Đạo giọng khàn khàn kích động:

- Không gặp đã lâu, Khấu gia và Từ gia đều đã trở thành những nhân vật siêu phàm mà người trong thiên hạ ai cũng ngưỡng mộ. Cao Chiếm Đạo này và các huynh đệ được đi theo nhị vị đại gia, chính là vinh hạnh của bọn thuộc hạ.

Từ Tử Lăng đối với chuyện này cảm thấy thật không dám nhận bèn cười khổ nói:

- Người ta có ngưỡng mộ bọn ta hay không chỉ là thứ yếu, thế nhưng người muốn đưa bọn ta vào tử địa quả thật không ít đâu, ngồi xuống hãy nói.

Sau khi an vị, Cao Chiếm Đạo hỏi:

- Khấu gia đâu?

Từ Tử Lăng đáp:

- Hắn cũng đến rồi nhưng đang có việc phải làm nên nhất thời không thể phân thân cùng ta tới gặp ngươi.

Cao Chiếm Đạo lắc đầu than:

- Chuyện hai ị nhân gia đang trên đường tới Trường An đã đồn khắp đường lớn hẻm nhỏ, nhưng mọi người đều nghĩ hai vị khó mà tiến vào Trường An nửa bước. Ngờ đâu nhị vị lại thần thông quảng đại, vào thành mà thần bất tri quỷ bất giác. Hắc! Dương Văn Can, Lý Nguyên Cát làm sao là đối thủ của hai vị chứ!

Từ Tử Lăng nói:

- Chuyện này bọn ta có thể nói là gặp vận may! Còn các huynh đệ khác tình trạng ra sao?

Cao Chiếm Đạo đáp:

- Thật may Khấu gia và Từ gia đã đến có thể lãnh đạo bọn ta, hiện tại chúng ta thật đang gặp chuyện rất phiền.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Cao Chiếm Đạo đáp:

- Chuyện kể ra thật là dài dòng, bọn Ngọc Thành đâu?

Từ Tử Lăng trong tâm nhất thời tràn ngập đau thương, buồn bã nói:

- Chuyện này kể ra cũng thật dài dòng, cũng do hai người bọn ta hại họ!

Nghĩ lại chuyện này, ngọn lửa cừu hận với Âm Quý Phái trong tâm gã bất giác dâng cao mãnh liệt. Trừ khi nợ máu trả máu, ngoài ra không có cách nào xoa dịu nỗi đau này.

Đến Phong Nhã Các, khách nhân thật có cảm giác như về tới nhà. Ở đây không giống là một thanh lâu, vô luận bố cục trang trí, đều gây ấn tượng như một phủ đệ của thư hương thế gia, nửa điểm tục khí cũng không thấy ở nơi cao sang mỹ lệ này.

Về đại thể Phong Nhã Các là do tứ viện hợp lại tạo thành, có hành lang phân cách, từ các sương phòng của các viện nhìn về phía trung đình đều có thể ngắm thưởng mỹ cảnh viên lâm đình tạ, dòng nước lững lờ chảy qua tiểu kiều, cảnh sắc thật thanh nhã chứng tỏ chủ nhân đã tốn nhiều công sắp đặt. Luận về diện tích, nơi này chỉ bằng một phần tư Thượng Lâm Uyển nhưng lại hơn ở chỗ giữ được sự yên tĩnh thanh bình, khiến cho ai ở đây cũng có cảm giác thân thiết như đang ở nhà, khiến văn nhân nhã sĩ lui tới đây đều cảm nhận được sự thoải mái khác thường. Chẳng trách Phong Nhã Các có thể trụ vững trước Thượng Lâm Uyển có lịch sử lâu đời, tài hùng thế mạnh, lại chỉ ở chênh chếch đối diện bên kia đường.

Cỗ xe ngựa dừng lại trước cổng ngoại đình, Khấu Trọng dù không tình nguyện cũng bị Sa Thành Công kéo vào trong gõ cửa, một tiểu tỳ bước ra mở cổng nói:

- Thật may nhờ Sa công tử đã thỉnh được Mạc tiên sinh đại giá quang lâm, Thanh Thanh phu nhân chờ hai vị ở Đông viện đã lâu lắm rồi.

Khấu Trọng nhìn thấy tiểu tỳ duyên dáng xinh đẹp, thầm nghĩ tỳ nữ đã vậy, thì chủ nhân chắc không chê vào đâu được.

Sa Thành Công cũng không khác gì mấy, cứ nhìn chằm chằm vào tiểu tỳ này, còn tiểu tỳ vừa nhìn thấy tướng mạo khó coi của Khấu Trọng, tức thì ngoảnh mặt không thèmếc tới gã nửa con mắt. Sa Thành Công ngầm lấy ngân lượng nhét vào tay ả. Thái độ ả lập tức

thay đổi hẳn, vừa dẫn đường vừa trêu đùa cợt nhả với Sa Thành Công.

Sa Thành Công sớm bị nữ nhân này cho thần hồn bay bổng, lập tức như chẳng còn nhớ gì đến Khấu Trọng, cứ ghé sát bên tai tiểu tỳ mà nói những lời ong tiếng mật, xuyên qua hành lang đầy phòng ốc tiến về phía Đông viện.

Lúc này thời gian còn quá sớm, cách giờ mở cửa đến ba thời thần, trong nội viện chỉ có vài tỳ nữ đang lom khom quét dọn, tạo nên một khung cảnh thật trữ tình. Khấu Trọng chắp tay sau lưng bước theo hai người phía trước, tâm tình nhàn nhã thưỡng lãm cảnh đẹp của viên lâm sau trận tuyết lớn.

Đối với cách sắp xếp an bài nơi đây, trong lòng chợt dấy lên cảm giác quen thuộc, không biết đã gặp qua ở chỗ nào, nhất thời lại không thể nào nhớ ra được. Gã cũng không để ý lắm vì những cảm giác này không phải là lần đầu, giống như là những ký ức còn sót lại sau khi tỉnh cơn mộng. Rõ ràng là mới tới đây lần đầu, không hiểu sao lại có cảm giác trở về chốn cũ.

Đến trước sương phòng phía tây Đông viện, tiểu tỳ liếc nhìn Sa Thành Công bằng ánh mắt tràn đầy xuân ý, đoạn nói:

- Hai vị đại gia xin ở đây đợi chút, để tiểu tỳ vào trong bẩm báo với phu nhân.

Tiểu tỳ gõ nhẹ vào cửa phòng, một nữ tỳ khác bước ra mở cửa, đoạn né qua nhường cho tiểu tỳ bước vào. Sa Thành Công dường như không nỡ, di chuyển chớp nhoáng tới phía sau tiểu tỳ nhanh tay bóp vào cái mông tròn đầy đặn của ả một cái, tiểu tỳ lộ vẻ hờn giận quay lại trừng mắt nhìn y một cái, rồi mới chịu bước vào cửa.

Khấu Trọng nhìn thấy chỉ ngầm lắc đầu, Sa Thành Công bước lui về bên cạnh gã, ghé sát tai thì thầm:

- Mạc huynh chắc lần đầu bước chân vào nơi yên hoa này.

Khấu Trọng giả đò như thật nói:

- Quả thật ta mới lần đầu nhìn thấy tình cảnh này, mà nói lại ta cũng không có nhiều tiền để tiêu ở những chỗ như ở đây.

Trong lúc nói chuyện gã vận công vào song nhĩ lắng nghe, giọng của tiểu tỳ bên trong phòng vang lên:

- Sa công tử đã mời được Mạc tiên sinh từng trị khỏi bệnh cho Trương nương nương đến. Có điều, Mạc đại phu này tướng mạo thật không thể khen được, vừa xấu xí vừa dung tục.

Lại nghe Thanh Thanh phu nhân giọng loáng thoáng uể oải nói:

- Chỉ cần có tài trị hết bệnh cho ta, tướng tá của gã lại có quan hệ gì. Nhìn vẻ ngoài đẹp đẽ để đánh giá là điều tối kỵ của bọn ta, nam nhân tốt hay không là coi ở tấm lòng, ta đã từng trải, nên đối với chuyện này thật hiểu rất rõ.

Khấu Trọng trong tâm nhất thời chấn động, khẳng định đã nghe giọng của Thanh Thanh phu nhân ở đâu rồi, nhưng nhất thời nghĩ nát óc cũng không thể nhớ ra đối phương là ai.

Giọng Sa Thành Công vang lên bên t

- Chỉ cần Mạc huynh trị khỏi bệnh của phu nhân, tiểu đệ sẽ an bài Mạc huynh tận hưởng cái thú son phấn phong lưu, chi phí bao nhiêu tiểu đệ lo hết Mạc huynh không cần phải ngại.

Khấu Trọng tâm thần đang tập trung chú ý bên trong, căn bản không nghe rõ y đang nói gì, nếu không chắc chắn sẽ mắng thầm thủ đoạn "dùng mỹ sắc dụ người" đê tiện hạ lưu của Sa Thành Công một chặp.

- "Két, két"

Cửa mở, hai tỳ nữ xinh đẹp xuất hiện trước cửa, nghiêng mình mời hai người vào trong.

Khấu Trọng trong lòng thấp thỏm, bước qua ngưỡng cửa, tiến vào bên trong.

Bên trong phòng được chia ra làm hai, được ngăn ra bởi hai tấm bình phong chạm trổ hoa văn đặt hai bên trái phải, tạo thành hai phòng rõ rệt một lớn, một nhỏ liên thông với nhau, không gian của phòng trong so với phòng ngoài rộng hơn rất nhiều.

Thanh Thanh phu nhân đang ngồi ở phía trái của phòng trong có bình phong ngăn cách, phải bước qua bình phong đó mới nhìn được dung mạo của nàng.

Bước qua bình phong một bước, một cặp mắt đẹp diễm lệ tuyệt trần ngước lên nhìn Khấu Trọng đang bước tới. Mục quang đôi bên vừa chạm, Khấu Trọng lập tức há mồm trợn mắt, không dám tin vào cặp mắt của chính mình.

Cho dù gã đoán tây nghĩ đ cũng không thể tưởng tượng gặp lại nàng ở đây.

Sa Thành Công phát giác Khấu Trọng thần sắc khác thường, thoáng lộ vẻ ngạc nhiên nhìn gã.

o0o

Cao Chiếm Đạo thần sắc lộ vẻ bi phẫn, nhưng chỉ qua một lát thì khôi phục lại vẻ bình thường, nói:

- Nói vậy khả năng Ngọc Thành chưa bị hại rất lớn, nhưng không hiểu vì cớ gì hắn lại không tới Quan Trung tìm bọn ta?

Từ Tử Lăng không muốn phải suy nghĩ lại chuyện của Đoạn Ngọc Thành, bèn chuyển đề tài hỏi:

- Trước đó Chiếm Đạo có nói như là đang gặp chuyện phiền não, thật ra sự việc là như thế nào?

Cao Chiếm Đạo trầm giọng đáp:

- Chủ yếu chuyện bắt đầu từ các bang hội địa phương ở Quan Trung mà ra. Lấy Trường An mà luận, phải kể thế lực của nhị bang lưỡng phái là lớn nhất, phân ra là Kinh Triệu Liên Minh, Trường An bang, Lũng Tây Phái và Quan Trung kiếm phái. Nguyên nhân chính là do Thiên Sách phủ và Đông cung Thái tử minh tranh ám đấu, dẫn đến bang phái địa phương chia nhau ủng hộ, tạo nên hai đại trận doanh, biến thành Kinh Triệu Liên Minh kết bè với Lũng Tây Phái là một phe, dưới quyền sai khiến của Thái tử Kiến Thành; Trường An bang vừa kết minh với Quan Trung kiếm phái, đầu nhập Lý Thế Dân thành một phe khác. Hai bên cũng theo Thiên Sách Phủ và Đông Cung mà đấu tranh kịch liệt, tình thế như nước với lửa, vì vậy mà ảnh hưởng luôn đến sinh ý của các bang hội nhỏ như chúng ta.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Vậy các người thuộc bang hội nào?

Cao Chiếm Đạo thủng thẳng đáp:

- Ba năm trước, từ khi phụng mệnh nhị vị bang chủ tới Trường An mở tiệm kinh doanh để ngầm bố trí mọi thứ, từ đó đến nay bọn ta ở Trường An cũng tạo được chút danh tiếng. Việc làm ăn vận chuyển hàng hoá bằng thuỷ lộ trên con đường nhỏ này đều do Đồng Hưng Xã bọn ta dẫn đầu. Trước giờ cũng gặp nhiều phiền phức nhỏ nhưng chưa từng có chuyện lớn gì xảy ra, nên đại đa số bọn ta đều có thể tự giải quyết; ngoại trừ gặp cường địch, bọn ta mới phải thỉnh Cừu lão đại của Trường An bang ra mặt để chủ trì công đạo. Do đó trước nay với Kinh Triệu Liên và Lũng Tây Phái không có giao tranh gì, nhưng năm ngày trước Cừu lão đại bị cao thủ từ Đột Quyết tên Khả Đạt Chí cố ý gây hấn ra tay đả thương, Dương Văn Can của Kinh Triệu Liên đang triệu tập nhân tài các nơi nhằm thôn tính địa bàn của Trường An Bang, khiến những bang hội nhỏ trước giờ chịu sự bảo trợ của Trường An Bang đều rơi vào tình trạng nguy hiểm. Không biết Dương Văn Can định dùng thủ đoạn gì để đối phó với bang hội của chúng ta.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Lý Thế Dân không lẽ ngồi yên mà nhìn?

Cao Chiếm Đạo thở ra nói:

- Tần Vương bản thân đã khó giữ. Lý Uyên không phải thiên vị Kiến Thành, nhưng tả hữu phi tần bên cạnh lão không từ thủ đoạn tìm cách ly gián quan hệ Lý Uyên và Lý Thế Dân. Hôm qua mới có tin học sĩ Đỗ Như Hối của Thiên Sách Phủ gặp phụ thân của Duẫn Đức phi là Duẫn Tổ Văn, một lời không hợp liền bị Duẫn Tổ Văn sai hạ nhân ra tay đả thương chặt đứt một ngón tay. Chưa hết, Duẫn Đức phi lòng dạ lang độc, trước mặt Lý uyên đã vu cáo Tần Vương sai tay

chân đánh phụ thân ả. Lý Uyên thật không ngờ lại tin là thật, đã chẳng nghe lời Tần Vương giải thích mà còn lớn tiếng trách mắng. Từ gia thấy đó! Dưới tình thế này, Lý Thế Dân đâu còn năng lực để xử lý các bang hội địa phương đang xung đột vì lợi ích.

Duẫn Tổ Văn thật ra là người đứng sau Minh Đường Oa, có thể thấy phe Thái tử và bè phái của Quý Phi liên kết với nhau, áp chế Lý Thế Dân hết đường xoay xở, chỉ có thể đưa mắt ngồi nhìn thế lực của địch nhân càng lúc càng lớn.

Có lẽ chỉ có Từ Tử Lăng mới biết được hảo cảnh của Dương Văn Can sẽ không được lâu dài, vì Lý Uyên đã biết được quan hệ giữa Dương Văn Can và Thạch Chi Hiên. Giả như gã và Khấu Trọng phóng tay đối phó với Dương Văn Can, cho dù Lý Uyên có biết cũng không ra tay can thiệp.

Gã bèn hỏi:

- Vấn đề cấp bách trước mắt của các người là gì?

Cao Chiếm Đạo đáp:

- Dương Văn Can dùng kế mượn đao giết người, dùng một bang hội nổi tiếng tàn ác khác tại Trường An làm tay sai, cưỡng bách bọn ta qui thuận. Tảng sáng bọn ta vừa nhận được thông cáo, nội trong vòng ba ngày bọn ta phải hồi báo, chuyện này khiến bọn ta thật đang đau đầu.

Thần tình Tử Lăng bình tĩnh như không, mỉm

- Chuyện này không khó giải quyết, tình trạng các huynh đệ khác ra sao?

Cao Chiếm Đạo hân hoan đáp:

- Mỗi lần nghe chiến tích nghiêng trời lật đất của nhị vị nhân gia, chúng huynh đệ đích thật vô cùng phấn chấn, thường ngày cần mẫn luyện tập Thần Long Bát Kích do Từ gia và Khấu gia đích thân truyền thụ, nếu không đã không thể ở lại Quan Trung đầy mưa gió này rồi. Phụng Nghĩa và Tiểu Kiệt vừa ra ngoài thám thính coi các bang hội khác có hành động gì đối với chuyện này, việc nhị vị bang chủ tới Trường An, chỉ có ba người bọn ta biết.

Nói rồi lại thở dài tiếp:

- Bất quá Tiểu Kiệt huyết khí phương cương, lại đang mê luyến cô nương Hỉ Nhi ở Phong Nhã Các đến mức cơm nước cũng chẳng màn, chỉ sợ hắn làm hư hết chính sự.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Đây là những việc khó tránh khỏi, hắn sẽ sớm tỉnh ngộ thôi. Hiện tại điều trọng yếu là nên tìm hiểu rõ ràng Kinh Triệu Liên thật ra có quan hệ gì với Vị Thuỷ Minh, để tìm ra phương cách xử lý.

Cao Chiếm Đạo vui mừng nói:

- Có Từ gia ra mặt chủ trì, thì sự việc này thật dễ giải quyết.

Từ Tử Lăng tự nhủ nếu gã lộ mặt giải quyết chỉ dẫn đến diệt vong, nhưng nếu Nhạc Sơn hay Mạc Vi ra tay thì lại là chuy

o0o

Mỹ nhân mà Khấu Trọng gặp chính là kỹ nữ xinh đẹp Thanh Thanh mà hai gã mấy năm trước đã gặp ở quận Tân An.

Ngày đó gã và Từ Tử Lăng vì trốn chạy “cha hờ” Đỗ Phục Uy đã chui vào một thanh lâu nổi tiếng để tị nạn. Lúc đó Thanh Thanh vì muốn bỏ trốn cùng tình lang đã nhờ hai gã yểm hộ, sau đó phác giác mục đích của tình lang chỉ là đoạt tài đoạt sắc, được Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trượng nghĩa ra tay cứu nàng và tỳ nữ Hỉ Nhi thoát khỏi cảnh bất hạnh. Bất quá lúc đó Thanh Thanh lại không lĩnh tình, còn buông những lời ác độc, khiến song phương đều không thoải mái dẫn đến phân ra đường ai nấy đi. Không ngờ là gặp lại chủ tỳ bọn họ ở đây, lại có thể tự mình đứng ra kinh doanh mở một thanh lâu có danh tiếng bất phàm như vậy. Thế mới biết thế sự khó dự liệu, chuyện này cũng vậy.

Thanh Thanh thấy gã đang trợn mắt ngó mình, lên tiếng hỏi:

- Vị này chắc là Mạc tiên sinh! Mạc tiên sinh vì cớ gì lại nhìn thiếp thân như vậy, có phải đã nhìn ra thiếp thân mang bịnh nan y khó trị?

Khấu Trọng biết mình thất thố, ho khan một tiếng rồi đáp:

- Thanh Thanh phu nhân đích thật bệnh tại tràng vị, dường như cũng đã 4,5 năm rồi.

Thanh Thanh vừa kinh vừa mừng, ngạc nhiên nói:

- Tiên sinh quả nhiên y thuật như thần, chỉ mới nhìn qua mà có thể biết được bệnh trạng của thiếp thân. Mạc tiên sinh mời an toạ, dâng trà

Khấu Trọng trong lòng cảm thán, nhớ lại mấy năm trước gặp nàng, mỹ nữ này thật khoẻ mạnh vui vẻ, hiện tại nét sầu thảm thâm toả trên mi, rõ ràng do vì bị người tình năm đó lừa gạt nên tâm trí uất ức nan giải, thân thể cũng vì vậy mà sinh ra bệnh. Chỉ nghe giọng nàng tuỳ

tiện nói ra cách nhìn đối với những nam nhân tuấn tú, thì có thể hiểu nàng đối với việc năm xưa thuỷ chung vẫn khó quên.

Sa Thành Công nhận lấy chén trà, cố ý thổi phồng Khấu Trọng nói:

- Mạc tiên sinh đây thật xứng danh là thần y, ngay cả quái bệnh (quái tật) của Trương nương nương tiên sinh cũng có cách trị, có bệnh nào mà có thể làm khó được tiên sinh?

Khấu Trọng không muốn nghe y nói cũng không muốn nhìn mặt y nữa bèn lên tiếng:

- Nhị công tử nếu không cảm thấy phiền xin để tiểu nhân ở đây một mình yên tĩnh xem mạch khám bệnh cho phu nhân.

Sa Thành Công cảm thấy mất mặt, nhưng không biết làm sao hơn, chỉ đành bước theo hai tỳ nữ lui ra ngoài.

Khấu Trọng tiến đến gần Thanh Thanh rồi ngồi xuống, đưa ba ngón tay đặt vào cổ tay Thanh Thanh, nhớ lại tình cảnh ngày xưa, thở dài nói:

- Chứng bệnh phu nhân do tâm kết uất ức mà thành, ảnh hưởng đến sinh hoạt và ăn uống không điều độ, phương thuốc cho tâm bệnh là cần giải tâm kết. Phu nhân phải chăng có việc gì không thể giải quyết?

Thanh Thanh dường như bị nói chạm đến tâm sự, cười khổ nói:

- Tiên sinh chẩn bệnh thật chính xác, phải chăng bệnh của ta quả khó có thuốc gì chữa lành?

Khấu Trọng lần đầu cảm thấy minh quả thật là thần y, chân thành nói:

- Thật ra tiểu nhân có thể dùng thuật châm cứu, tạm thời trấn áp cơn đau của phu nhân, nhưng đây chỉ là phương pháp nhất thời, qua thời gian sau bệnh lại trở cơn, thật khó mà trị dứt căn.

Thanh Thanh u oán nói:

- Tiên sinh đã tận hết sức rồi, chẳng qua căn bệnh của ta thật khó mà chữa, thiếp thân chỉ biết tự trách mình, đâu dám trách Mạc tiên sinh.

Khấu Trọng buột miệng khuyên lơn:

- Chuyện quá khứ hãy xem như là mây khói chẳng đáng nghĩ tới, phu nhân hà cớ gì phải giữ mãi những chuyện đau thương đó?

Thân hình yêu kiều của Thanh Thanh nhất thời run lên:

- Tiên sinh biết chuyện trước đây của thiếp thân sao?

Khấu Trọng trong lòng thầm kêu hỏng bét, mới biết bản thân nhất thời không đè nén được cảm tình, lỡ lời nói ra.

(

Chương 382: Bang phái chi tranh

Từ Tử Lăng mang thân phận mà Lôi Cửu Chỉ đã tạo ra cho gã nói với Cao Chiếm Đạo:

- Giờ ta là một nhà buôn ở Sơn Đông, chuyên buôn bán vải vóc. Tại miền tây từng có qua lại buôn bán cùng với ngươi, sau lang bạt lưu lạc đến đây. Ta sẽ lấy tên Ung Tần, chẳng những võ nghệ cao cường, mà còn tinh thông đổ thuật, tiện dùng binh khí là thứ ngược với hai chữ “Ung Tần”, chính là một đôi hộ tí bằng thép (hộ tí là loại vũ khí hình đai tròn, khi sử dụng sẽ luồn cánh tay vào).

Cao Chiếm Đạo thở dài đáp:

- Từ gia suy nghĩ thật chu đáo. Nhưng nếu có chuyện xẩy ra, Từ gia tuyệt không nên sử dụng công phu thật sự của mình, bởi vì trong thiên hạ không nhiều người có được thân thủ như của hai vị nhân gia. Nếu lộ ra công phu thật sự, sẽ làm người ta nghi ngờ. Không hiểu thân phận hiện giờ của Khấu gia là gì?

Từ Tử Lăng đến gần tai hắn thầm thì:

- Đương nhiên giống như ta, cũng có thân phận giả. Nhưng ngươi tạm thời đừng nói cho mọi người biết việc bọn ta đã đến Trường An. Tối nay ngươi cùng bọn Phụng Nghĩa, Tiểu Kiệt hãy đợi bọn ta ở đây. Ta sẽ cùng Thiếu Soái đến gặp bọn ngươi cùng thương lượng đại kế.

Cao Chiếm Đạo tinh thần hưng phấn

- Cuối cùng cũng đến ngày này! Chỉ hy vọng ngày mai sẽ rời khỏi được Trường An.

Từ Tử Lăng lạ lùng hỏi:

- Ngươi với Tràng An không có một chút hảo cảm nào hay sao?

Cao Chiếm Đạo cười nhạt đáp:

- Cái ghế của Hoàng đế Đại Đường rút cục cũng sẽ rơi vào tay Lý Kiến Thành. Chỗ này còn điều gì đáng để lưu luyến chứ.

Từ Tử Lăng lộ dáng vẻ đăm chiêu, nhớ lại ngày xưa Lý Thế Dân từng nói rằng sợ Lý Kiến Thành sẽ trở thành một Dương Quảng thứ hai. Một nạn nhân điển hình của thói bạo tàn của Dương Quảng, đến mức nhà tan người mất, chính là Cao Chiếm Đạo. Hắn với bạo quân vì vậy vô cùng căm phẫn.

Đúng vào lúc đó, từ phòng ngoài truyền vào âm thanh hỗn loạn ầm ĩ. Hai người ngạc nhiên nhìn ra.

Cao Chiếm Đạo đứng ngay dậy, tinh quang hai mắt bột phát, thể hiện công lực đã có sự tiến bộ vượt bậc, trầm giọng nói:

- Phiền nhiễu tới rồi!

o0o

Khấu Trọng vội vã nói thêm vào:

- Tiểu nhân tuy không biết trong lòng phu nhân đã phát sinh chuyện gì, nhưng với kinh nghiệm của tiểu nhân, chứng bệnh trầm cảm, u

uất kại mà thành của phu nhân chính là vì tình cảm nam nữ. Vì vậy mới nói phu nhân có những kỷ niệm đầy thương cảm trong quá khứ. Không hiểu tiểu nhân nói có gì sai trật hay không?

Thanh Thanh ngây ngốc nhìn khuôn mặt xấu xí của gã hồi lâu, nhẹ thở dài, hai mắt lộ ra dáng vẻ hồi tưởng, buồn bã nói:

- Mạc tiên sinh chỉ nói đúng một nửa thôi. Thiếp thân là vì một chuyện vong ân phụ nghĩa với người ta mà khiến nội tâm đau đớn xấu hổ. Nỗi hận đó cứ tích lại trong lòng không hóa giải nổi. Có lẽ điều này chính là lý do gây nên bệnh u uất mà tiên sinh nói tới.

Khấu Trọng buông tiếp một câu:

- Phu nhân đã bao giờ nói chuyện đó ra với người khác chưa?

Thanh Thanh cười khổ đáp:

- Nói với người khác thì có tác dụng gì? Chỉ là mỗi khi thiếp thân nhớ về chuyện đó, tâm tình khó mà vui vẻ trở lại, cũng không bao giờ có thể quên nổi. Mạc tiên sinh bảo thiếp thân phải làm sao đây?

Khấu Trong thu ba ngón tay lại, lôi ra một hộp đồng, mỉm cười nói:

- Nếu phu nhân tin tưởng vào lời tiểu nhân, thì hãy kể chuyện đó ra. Tiểu nhân lập lời thề vì phu nhân mà giữ kín bí mật. Nói không chừng tiểu nhân có thể giúp phu nhân giải khai u kết, nhờ đó mà chữa khỏi bệnh tình của phu nhân.

Thanh Thanh ngơ ngẩn nhìn gã mở hộp đồng, lấy kim châm cứu ra, trả lời:

- Thiếp thân tự nhiên có một cảm giác kỳ quái, cứ như tiên sinh biết

được việc ngày xưa của thiếp thân. Không hiểu chúng ta ngày xưa đã gặp nhau chưa?!

Bàn tay cầm kim của Khấu Trọng khẽ run lên, nhận định chuẩn xác thân hình mỹ nhân đang ngồi thẳng kia, rồi nhanh nhẹn phóng châm vào tâm du huyệt ở sau lưng. Đây là chỗ chuyển hoá xuất nhập huyết khí của tim, ở dưới đốt sống lưng thứ năm. Tuy Khấu Trọng không rành y lí, nhưng biết để trị "tâm bệnh" thì phải dùng đến "tâm huyệt", do đó mới bắt đầu châm từ huyệt này.

Chân khí theo kim đi vào.

Thanh Thanh khẽ rên một tiếng "ah", thần thái lay động lòng người.

Khấu Trọng nhẹ nhàng nói:

- Tiểu nhân vẫn đang đợi nghe!

Thanh Thanh cúi đầu đáp:

- Thiếp thân thật không biết phải thuật lại thế nào. Sao thiếp thân phải chịu sự thống khổ như vậy chứ!

Khấu Trọng vì thật tâm muốn giúp, lại thêm lòng hiếu kỳ, không kìm được đáp:

- Vậy để tiểu nhân hỏi nhé, có phải có người trượng nghĩa giúp phu nhân, thậm chí là cứu cả tính mệnh của phu nhân, nhưng phu nhân không trân trọng điều đó phải không?

Thanh Thanh giật mình hỏi:

- Sao tiên sinh có thể đoán đúng như vậy

Khấu Trọng đến giờ đã minh bạch. Nguyên lai Thanh Thanh vừa xác nhận ngày đó được gã cùng Từ Tử Lăng cứu mạng nhưng sau lại đặt điều nói ngược, lâu ngày nỗi ân hận cứ tích lại trong lòng.

Gã mỉm cười đáp:

- Tiểu nhân thực chỉ dựa vào lời nói của phu nhân cùng với bệnh tình mà phỏng đoán thôi. Phu nhân hãy nhắm mắt vào, ngủ một giấc thật sâu, tỉnh dậy mọi chuyện sẽ thành quá khứ. Tiểu nhân dám đảm bảo ân nhân của phu nhân hoàn toàn không để tâm đến chuyện ngày xưa. Nói không chừng phu nhân sẽ có cơ hội gặp lại ân nhân. Lúc đó chẳng phải sẽ thân thiết vui vẻ mà nói chuyện cùng nhau sao?

Thanh Thanh chầm chậm khép đôi mắt đẹp, giống như một đứa trẻ, ngoan ngoãn hỏi:

- Thật vậy sao?

Nội khí của Khấu Trọng đi vào. Thanh Thanh mềm mại gục xuống, chìm vào giấc ngủ sâu.

o0o

Tiến vào gây sự là hơn chục đại hán, người nào cũng cầm gậy gỗ, thấy người là đánh. Ở ngoài cửa còn hơn chục đại hán khác đứng áp trận, do minh chủ của Vị Thuỷ Minh đích thân thống lĩnh, ngoài ra còn có hai cao thủ Sử Thành Sơn và Cao Việt của Kinh Triệu Liên Minh đến giúp.

Coi sóc ngoài cửa hàng là ba người của Song Long bang, cảm thấy không thể địch lại, vội vàng thối lui vào trong.

Cao Chiếm Đạo và Từ Tử Lăng từ bên trong cùng với một số huynh đệ khác tiến ra phòng bán hàng bên ngoài. Trong phòng không còn gì nguyên vẹn, kể cả đồ đạc cũng bị đập phá. Toàn bộ mọi thứ đều tan nát.

Bọn ác hán kia đã bỏ ra ngoài. Mọi người ở các cửa hàng lân cận nghe tiếng xô xát liền đổ ra xem, đứng từ xa nhìn lại, tức giận mà không dám nói.

Cao Chiếm Đạo hét gọi các huynh đệ đang định ra ngoài động thủ lại, đoạn hướng về phía Từ Tử Lăng hạ giọng hỏi:

- Dùng cứng hay mềm?

Từ Tử Lăng cũng chưa biết tính thế nào, bèn đáp:

- Trước tiên xem bọn chúng nói gì đã.

Cao Chiếm Đạo kín đáo gật đầu, cùng Từ Tử Lăng đi ra ngoài, hét lớn:

- Phù Lão Đại có ý gì đây? Từ sớm, ngay sau khi nhận được truyền ngôn, Đồng Hưng Xã bọn ta đã theo môn quy của bọn ngươi nộp đủ tiền rồi, sao giờ lại đến đây loạn động như vậy. Phải chăng là muốn đuổi tận giết tuyệt.

Phù Địch mắt rắn lướt qua khuôn mặt vàng bệch của Tử Lăng một cái, cười lạnh:

- Chẳng có việc gì cả nên bọn lão tử động thân cho vui.

Từ Tử Lăng thấy hắn phách lối như vậy, lòng thầm nổi cơn giận dữ, nhưng không biểu hiện ra trên mặt, chỉ cười nói:

- Tiểu đệ là Ung Tần, cùng với Cao xã chủ là huynh đết bái. Hiện trạng thế này có thể nói là rỗi việc động tay cho vui được sao?

Cao Việt bên cạnh Phù Địch cười lên dữ tợn:

- Tiểu tử muốn chết!

Hắn nói vậy, nhưng động thủ lại là cao thủ Sử Thành Sơn của Kinh Triệu Liên Minh. Ác hán lùn ngang này bạt xuất bội đao, tiến lên phía trước, nhằm đầu Từ Tử Lăng chém mạnh, chiêu số rõ ràng muốn đoạt mệnh ngay. Mọi người ở các cửa hiệu xung quanh đồng thời hoảng sợ la lớn.

Từ Tử Lăng đạp chân tiến lên, trong sự kinh ngạc của mọi người, thủ pháp giống hệt Tụ Lý Càn Khôn của vị "cha hờ" Đỗ Phục Uy, ẩn tàng hộ tí, phất tay áo đánh mạnh vào đại đao đang công tới.

"Đinh" một tiếng, Sử Thành Sơn toàn thân kịch chấn, đại đao rũ xuống, người bị chấn lùi lại sau liên tiếp ba bước.

Bọn Phù Địch xuất hiện thần sắc kinh hãi. Liền thấy Từ Tử Lăng thân hình lướt tới, kình khí Tụ Lý Càn Khôn phất ra, công vào hai mắt địch nhân.

Sử Thành Sơn trước đó đã bị gã làm cho chấn động khí huyết, ngũ phủ lục tạng đảo lộn, lúc này đang hoang mang vội vận đao cản lại.

Nào ngờ chiêu thức đoạt mệnh của Từ Tử Lăng lại là một cước vô thanh vô tức xuất ra, tống thẳng vào khí hải huyệt ở bụng. Sử Thành Sơn kêu thảm một tiếng, trúng cước bắn ra, văng vào những đằng sau, trúng phải hai người trong bọn. Cả ba lăn lộn dưới đất, kêu như heo bị chọc tiết.

Phù Địch và đồng bọn tức thì thất sắc. Huynh đệ trong Song Long bang cùng với mọi người ở đó đồng thanh reo hò, chấn động cả con phố dài.

Từ Tử Lăng lùi lại bên cạnh Cao Chiếm Đạo, sắc mặt như không, nói:

- Tìm chết chính là kẻ có họ là Sử kia, từ giờ trở đi hắn không cần phải động thủ với người khác nữa.

Song mục của Phù Địch tràn ngập sát ý, ngoan cố gầm gừ:

- Cao Chiếm Đạo ngươi rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, có dám cùng với Phù Địch ta đơn đả độc đấu một phen không?

Cao Chiếm Đạo cười ha hả đáp:

- Ngôn từ của Phù lão đại sao lại mâu thuẫn đáng cười vậy. Ngươi ngay từ lúc đến đã ép ta uống rượu phạt rồi, có chỗ nào là rượu mời hả. Càng đáng cười hơn là không lý đến quy củ giang hồ, rõ ràng lấy tư thế cậy lớn hiếp nhỏ, đạo lý cuối cùng cũng là dùng đến vũ lực. Bằng hành vi này của ngươi, sao có thể làm chúng nhân khâm phục đây?

Mọi người xung quanh đồng loạt reo hò, vỗ tay. Âm thanh vang dội đến điếc cả tai. Cách hành xử của Phù Địch đích thực đã làm ai ai cũng nổi lòng công phẫn.

Từ Tử Lăng giơ tay chỉ thẳng vào kẻ mắt láo liên đứng cạnh Phù Địch chính là Cao Vệt hét lớn:

- Cao Việt ngươi mau ra đây cho Ung mỗ! Xem ngươi có tư cách gì

mà nói ta tìm chết!

Mọi người lại một trận reo hò, cổ vũ cho Từ Tử Lăng.

Cao Việt tức thì sắc mặt trắng bệch, trong lòng không giấu nổi nỗi hoảng sợ. Biết rằng trong giang hồ chỉ đích danh khiêu chiến thế này, dù thua cũng không thể thoái lui, đành phải bạt xuất trường kiếm sau lưng, rảo bước lên trên, thủ thế rồi nói:

- Ung Tần ngươi tốt nhất nên xem lại cân lượng của ngươi đi, dám ở Quan Trung làm tử địch của Kinh Triệu Liên Minh bọn ta, ắt biết kết quả thế nào!

Từ Tử Lăng lạnh lùng đáp:

- Nghe khẩu khí của ngươi thì chủ nhân của Quan Trung ngày nay là người họ Dương hay người họ Lý vậy?

Lời vừa thốt ra, tức thì toàn bộ mọi người trên phố đồng thời im lặng, ngóng xem Cao Việt trả lời thế nào.

Cao Việt tự biết mình vừa nói hố, sợ quá hoá giận, lớn tiếng thét:

- Tiểu tử lại đây nạp mạng mau!

Chân đạp mạnh tiến lên trước, trường kiếm xuất ra ba đoá hoa kiếm, công về phía Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng trầm mạnh cổ tay, hộ tí từ trong xuất ra như thiểm điện. "Boong" một tiếng, hộ t chấn bạt kiếm đối phương. Gã khoa chân ra vẻ đá lên làm Cao Việt hoang mang vội vã thối lui, thần thái sợ hãi, co rúm lại như một con giun. Tức thì tiếng cười chế nhạo rộ lên từ tứ phía.

Sắc mặt của Phù Địch vô cùng khó coi, không nghĩ được lại có một kẻ đáo để như Ung Tần xuất hiện. Hắn từ muốn lập uy nay biến thành chịu nhục, đúng là “người tính không bằng trời tính”.

Từ Tử Lăng lùi lại cách Cao Việt vài trượng, lắc đầu thở dài nói:

- Cao huynh ở xa như vậy, Ung mỗ làm sao tiến tới nạp mạng đây?

Cao Việt tức đến nỗi xém chút đã ói ra máu, định tiến lên tiếp. Phù Địch hét lớn:

- Chậm đã!

Cao Việt trong thâm tâm đã có ý sợ Từ Tử Lăng, nghe vậy mừng quá, vội dừng ngay lại hỏi:

- Phù lão đại có điều gì dạy bảo chăng?

Từ Tử Lăng thản nhiên bảo:

- Nói gì cũng vô dụng thôi, chẳng có kết quả gì đâu. Chi bằng tất cả làm một trận náo nhiệt. Phù lão đại có phải đang muốn đơn đả độc đấu không? Nếu vậy bất kể thế nào làm một trận phân thắng bại, bên thua sau này phải rời khỏi Trường An, không được ở đây gây loạn nữa.

Mọi người xung quanh oà lên phụ hoạ, nhiệt thành ủng hộ, điệu bộ vô cùng hứng khở

Từ sau lưng Phù Địch, một thủ hạ tâm phúc tên là Thạch Bố xuất trường thương, hét lớn giải vây cho lão đại:

- Xú tiểu tử kia! Thắng được Thạch Bố ta thì hãy nói tiếp.

Bỗng một người giơ đao tách mọi người đang đứng xem xung quanh tiến vào, cười lớn đáp:

- Giết gà cần gì dao mổ trâu, hãy để Sát Kiệt ta đây xem ngươi xuất khẩu cuồng ngôn thế nào.

Nguyên lai Sát Kiệt đã trở về.

Ngưu Phụng Nghĩa cũng không biết từ đâu chui ra, bước đến đứng một bên cạnh Từ Tử Lăng.

Ở đây có ai mà không biết Sát Kiệt, người người vì hắn reo hò trợ uy. Đám ba chục người bên Phù Địch tức thì biến thành thế cô lực yếu, rơi vào thế bị người người đả kích.

Chỉ nhìn bộ pháp khí độ của Sát Kiệt, cũng đủ biết công lực hắn đã đại tinh tiến.

Ngưu Phụng Nghĩa ở bên cạnh Từ Tử Lăng xúc động nói:

- Hai vị bang chủ cuối cùng đã đến!

Thạch Bố và Tra Sát hai người đứng cách nhau mười bước chân, dáng vẻ mạnh mẽ, hùng dũng

Sau đó hai người đồng thanh hét lớn, hướng vào đối phương phát động thế công. Trường thương Thạch Bố nhằm thẳng lồng ngực Tra Kiệt đâm tới, lực đạo mười phần mạnh mẽ, cực kỳ hung hãn. Chỉ cần nhìn một thương, cũng biết công phu người này so với cao thủ của Kinh Triệu liên minh Cao Việt và Sử Thành Sơn chỉ có hơn chứ không kém.

Nào ngờ Sát Kiệt tuỳ tiện xuất đao, sử dụng chiêu "Khí thế như hồng" trong "Thần long bát kích" mà Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đã truyền thụ, huy đao quét ngang, nhẹ nhàng gạt bỏ trường thương của đối phương, rồi cười ha hả:

- Thạch huynh ngàn vạn lần phải gạt bỏ ý tứ nhường nhịn, chẳng may lại bị tiểu đệ đả thương thì không hay chút nào...

Chúng nhân thấy đao pháp Sát Kiệt cao minh như vậy, nhất thời lại dậy lên một trận reo hò trợ uy.

Sát Kiệt được thể không nhường nhịn, sấn đến trước mặt Thạch Bổ, phát tiết nỗi hận, eo lưng vặn ra, trường đao theo đó thi triển chiêu thứ nhì "Trực đảo hoàng long". Trường đao biến hóa góc độ, bổ thẳng tới tiểu phúc (bụng) Thạch Bố. Đao khí cuồn cuộn ép Thạch Bố lùi lại phía sau, mất hết tiên cơ.

Người bên Phù Địch tức thì rối rít tránh ra, nhường chỗ cho hai người động thủ.

Thạch Bố giận giữ hét lớn một tiếng, thương pháp biến đổi, chiêu nào cũng là chiêu lưỡng bại câu thương, toàn lực phản công.

Sát Kiệt trầm tĩnh ứng chiến, bỏ công lấy thủ. Nhìn qua tưởng như Thạch Bố đã phản kích thành công. Nhưng Từ Tử Lăng biết khí lực của Thạch Bố sẽ nhanh chóng bị cạn kiệt, biến thành muốn đánh mà không thể đánh.

Quả nhiên Sát Kiệt nhằm vào lúc thương thế của Thạch Bố vừa hết, nhanh như thiểm điện xâm nhập vùng thương ảnh của đối phương, vừa tiến đã lùi, nhanh đến mức nhìn cũng không kịp. Loáng cái đã thấy đầu vai Thạch Bố máu chảy ròng ròng, trường thương rũ xuống

đất giật lùi theo bước chân.

Sát Kiệt tra đao vào vỏ, lùi lại bên cạnh Cao Chiếm Đạo nói lớn:

- Phù lão đại nếu không tự mình xuất thủ, Vị Thủy Minh sau này không được gây loạn ở Trường An nữa.

Sắc mặt Phù Địch tái xanh nhìn về đám người đang nâng đỡ Thạch Bố. Cao Chiếm Đạo cười ha hả:

- Lần này sẽ là do Cao Chiếm Đạo ta bồi tiếp đùa bỡn với Phù lão đại, bất quá nên đánh cược một ván. Bên nào thua nhất định phải lập tức rời bỏ Trường An. Phù lão đại có đảm lượng như vậy không?

Phù Địch thành thế cưỡi trên lưng hổ, hét lớn:

- Mang côn lại đây!

Cao Chiếm Đạo quay lại nhìn Từ Tử Lăng đang lộ xuất một nụ cười tràn đầy lòng tin, khẽ nói:

- Xuất thủ thôi

Lời vừa dứt đã bước mạnh lên trước.

Hán tử này xuất thân từ hải khấu đến giờ vẫn giữ nguyên hình dạng, tóc dài kín vai, râu ria xồm xoàm, sau lưng là hai chiếc đoản thương dài năm xích. Thần thái nội liễm trầm tĩnh, uy vũ, tạo nên một khí thế vô cùng sung mãn. Chỉ thấy gã vừa tùy tiện tiến lên tạo thế đã đánh trúng ngay vào lòng sợ hãi yếu nhược của Phù Địch.

Trải qua ba năm tu luyện vất vả, Cao Chiếm Đạo cũng như Sát Kiệt đã nhảy vọt lên trở thành cao thủ. Không khó hiểu khi có thể tại

Trường An tạo lập được danh tiếng, trở thành cái gai trong mắt Kinh Triệu Liên Minh.

Phù Địch hét to một tiếng, trường côn thúc mạnh hung hãn nhằm đối thủ đánh tới. Phù Địch không còn dám khinh địch như trước nữa.

Cao Chiếm Đạo tiến lên nửa bước, kéo hai đoản thương từ sau vai ra đằng trước. Hai thanh đoản thương vẫn bắt chéo, nhưng cách nhau một chút. Hai bàn tay thô tráng nắm giữ đoản thương ổn định hữu lực, không chút lay động, vừa khởi thế đã nghe chúng nhân reo hò ầm ĩ.

- "Đang"!

Trường côn của Phù Địch bị gạt bật lên cao. Cao Chiếm Đạo tách hai thanh đoản thương, tiến lên nhanh như chớp giật, ép Phù Địch thối lùi lại sau, rơi vào thế bị động.

Phù Địch mới đầu định dùng thế “Lôi đình vạn quân”, toàn lực xuất một côn, dùng lực áp đảo đối phương. Nào ngờ công lực của Cao Chiếm Đạo rất cao, vượt xa sự tính toán của hắn, nên lập tức trở thành lúng ta lúng túng.

Cao Chiếm Đạo đang định thừa thế truy kích, bỗng nghe một tiếng hét to truyền lại:

- Ngừng tay cho bản quan!

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn ra, thì thấy Nhĩ Văn Hoán trong phục sức quan trường dẫn theo hơn mười Trường Lâm quân, đang gạt mọi người xung quanh, thế nhanh như tường đổ tiến vào, mặt đầy sát khí. Gã tự nhủ trong lòng lại có chuyện không hay rồi đây.

o0o

Sa Thành Công thừa cơ lưu lại tại Phong Nhã Các, vốn là nơi có rất nhiều tỳ nữ của Thanh Thanh, lấy làm vui mừng. Khấu Trọng lấy cớ tự mình trở về, thực ra là đến Dược Mã Kiều ngắm hình thế để sáng mai trước khi vào Công Bộ xem tài liệu đã đại khái nắm qua được chút ít.

Gã từ mạn bắc đi ra, chuyển sang phía tây, tính toán để đến bờ đông Vĩnh An, từ đó đi xuống phía nam, sẽ không phải đi đường dài.

Gặp lại Thanh Thanh hóa giải u kết cho nàng, trong lòng gã không khỏi cảm khái.

Gã vốn không hề nhớ đến bọn họ, tên của họ cũng đã quên. Vậy mà hôm nay có dịp gặp lại, trong lòng tự nhiên nổi lên cảm giác thân thiết. Bọn họ đại biểu cho một đoạn hồi ức sướng khổ của bọn gã lúc trước khi thành danh, không tránh khỏi làm gã nhớ lại những chuyện ngày xưa.

Bỗng nhiên gã giật mình tỉnh lại, định thần nhìn ra, bờ kia của Vĩnh An người đứng lố nhố, huyên náo ầm ĩ, không biết đang phát sinh chuyện gì.

Khấu Trọng nổi trí tò mò, nhanh chóng đi qua cầu, đến nơi đám người đang xô đẩy kia.

Đúng lúc này, thanh âm quyền uy của Nhĩ Văn Hoán truyền lại:

- Giữa phố đánh nhau là trái luật pháp. Tất cả mọi người liên quan, toàn bộ theo ta! Ai dám trái lệnh, giết ngay lập tức!

Khấu Trọng vừa chen vào nhìn, trước tiên thấy khuôn mặt vàng vọt

của Từ Tử Lăng, tiếp đến là bọn người Cao Chiếm Đạo. Trong lòng gã thầm biết có chuyện không ổn, nhưng lúc đó cũng chưa nghĩ ra được cách nào để giải quyết.

(

Chương 383: Âm mưu động trời

Cao Chiếm Đạo cung kính hướng về phía Nhĩ Văn Hoán đáp:

- Đại nhân minh xét. Tiểu nhân là lão bản của Đồng Hưng Xã, trước giờ luôn tuyệt đối tuân thủ luật pháp, lấy nghề vận tải trên sông làm sinh ý. Tược huynh đệ tín nhiệm đề cử cũng không ngoài mục đích góp sức cho nghiệp thủy vận mãi trường tồn. Không hiểu sao hôm nay trời cao xui khiến, ác nhân đến phá nát toàn bộ cửa hàng, lại còn xuất thủ đả thương người. Tiểu nhân là kẻ bị hại, vì tự vệ mà đành xuất thủ. Việc này mọi người đều nhìn thấy, có thể đứng ra làm chứng.

Mọi người vây xung quanh tức thì tranh nhau nói, mắng nhiếc Phù Địch của Vị Thuỷ Minh là khinh người thái quá, hoành hành phách lối.

Nhĩ Văn Hoán thấy thái độ mọi người, sắc mặt hơi đổi. Chẳng may nếu dân làm loạn, chuyện đến tai Lý Uyên, lại có Lý Thế Dân dâng biểu tấu vào, chỉ sợ Lý Kiến Thành muốn bao che cũng không nổi. Tuy nhiên hắn đã sống nơi quan trường nhiều năm, thủ đoạn xử sự đều nắm rõ cả.

Hắn đợi mọi người im lặng rồi hét lớn:

- Đúng sai thế nào, bản quan tự có thể tra xét rõ ràng, rồi sẽ nghiêm phạt kẻ có tội. Hai kẻ đứng đầu mỗi bên các ngươi, đi theo bản quan về phủ phân xử giải thích.

Mọi người tức thì lao xao phản đối.

Ai cũng biết Vị Thủy Minh cùng với Kinh Triệu Liên Minh có Thái tử Lý Kiến Thành chống đằng sau lưng. Cao Chiếm Đạo mà theo bọn kia về phủ, quá bằng đưa thịt vào miệng hổ, còn mạng mà trở về mới là sự lạ.

Cao Chiếm Đạo sắc mặt đại biến, nhìn Tử Tử Lăng xem xem ý gã thế nào.

Từ Tử Lăng trong lòng rất phiiễu. Về nguyên tắc gã tuyệt không cho phép Cao Chiếm Đạo đi theo bọn Nhĩ Văn Hoán về phủ. Nhưng nếu công nhiên phản kháng, bọn Cao Chiếm Đạo chẳng phải bị ghép vào tội làm loạn ở Trường An hay sao?

Gã bèn nhìn Cao Chiếm Đạo nói khẽ:

- Nhân chứng!

Cao Chiếm Đạo tỉnh ngộ, nhìn Nhĩ Văn Hoán đáp:

- Giả như tiểu nhân cùng với Phù Địch theo Đại nhân về phủ, giải thích rõ ràng một lượt, nhưng lại không thể khẳng định được ai đúng ai sai thì sao?! Đại nhân nếu muốn tra xét việc này rõ ràng, sao không ngay lúc này hỏi các cửa hàng lân cận xung quanh …

Nhĩ Văn Hoán tức giận quát lớn ngắt lời:

- Tra án thế nào, cần ngươi phải dạy bản quan hay sao? Nếu có ai muốn làm nhân chứng, đến trước mặt ta xem nào! Đâu? Đến đây!

Bọn lính đồng thanh la lớn, thanh thế to lớn trấn áp mọi người.

Những người vừa định đứng ra làm chứng nhất thời im bặt. Ai ai đều

hiểu rằng dính vào chuyện này chắc chắn không gặp gì tốt.

- "Đợi chút!"

Tất cả mọi người, kể cả Nhĩ Văn Hoán đồng thời ngạc nhiên.

Khấu Trọng trong vai Mạc thần y gạt mọi người qua, tiến lên cười hi hi

- Nhĩ tướng quân khoẻ chứ? Thật may tiểu nhân có đi qua đây, chứng kiến việc này rất rõ ràng. Để tránh lãng phí thời gian và tinh thần của Nhĩ tướng quân, hãy để cho tiểu nhân theo Nhĩ tướng quân về phủ làm chứng.

Đầu Nhĩ Văn Hoán tức thì to ra như cái đấu. Hôm nay hắn ở thế “cập thời xuất hiện”, giải nguy cho Phù Địch. Bọn hắn trước đó đã an bài ổn thoả, dùng quan uy kết hợp với bang hội, chắc chắn chỉ một đòn là hạ gục được Đồng Hưng Xã. Ai ngờ ở đâu lại nẩy ra một kẻ thần y Mạc Nhất Tâm này, làm cho bao tính toán của Nhĩ Văn Hoán bị đảo lộn hết thảy.

Khấu Trọng đâu phải là loại dân đen bình thường dễ bị áp bức. Gã hiện giờ là nhân vật tai to mặt lớn, có thể trực tiếp gặp mặt nói chuyện với Lý Uyên, hơn nữa còn được Lý Uyên quý mến và tín nhiệm.

Nhĩ Văn Hoán vội vã làm ra vẻ đỏ mặt cung kính đáp:

- Nguyên lai là Mạc thần y giá lâm. Mấy việc cỏn con này, lại dám phiền đến Mạc thần y sao?!

Cao Chiếm Đạo, Ngưu Phụng Nghĩa cùng Sát Kiệt chịu không thể nhận ra người đang trượng nghĩa ra mặt kia lại là Khấu Trọng, người

đã mấy năm bọn họ chưa được gặp lại. Thật cũng bởi lúc này Khấu Trọng vô luận thanh âm hay thái độ thế nào đều giống như một người khác.

Từ Tử Lăng thầm kêu tuyệt diệu. Từ lúc đến Trường An tới giờ, Khấu Trọng muốn gặp bọn họ đều luôn ở trong tình huống phải giấu diếm kẻ khác. Giờ nhờ có việc này, Khấu Trọng và bọn họ công nhiên đã tạo nên một mối "quan hệ". Mọi người sẽ đều nghĩ gã và bọn họ kết làm bạn bè là do sự việc hôm nay.

Khấu Trọng thân thiết đến bên cạnh Nhĩ Văn Hoán, cười đáp:

- Duy trì trật tự, luật pháp, đâu phải chỉ riêng là bổn phận của Nhĩ tướng quân, mà còn là tránh nhiệm của từng cá nhân, phải vậy thì chính nghĩa mới được nâng cao. Tiểu nhân đã quyết định sẽ làm chứng việc này, lũ hung ác sói lang kia quả đúng là quá lắm.

Nhĩ Văn Hoán tức thì đau đầu. Những việc duy trì trị an trong thành thế này, căn bản không thuộc vào phạm vi chức quyền của Trường Lâm quân. Bọn chúng nguyên bản chỉ tính toán mang Cao Chiếm Đạo về tổng bộ của Trường Lâm quân, giam giữ hắn khoảng nửa tháng, đợi đại cục định thành thì lại thả hắn ra ngoài. Nhưng dưới lời của Khấu Trọng, sẽ phải đưa Cao Chiếm Đạo về sở Thành vệ, nhất thiết tuân theo quy củ luật pháp mà làm. Có Khấu Trọng là thần y như vậy làm chứng, ai dám không tuân theo lời chứng của gã mà làm trái chứ? Nếu tội chứng theo đó thành lập, Phù Địch lập tức sẽ bị tống vào Hình Bộ, lúc đó thì Lý Kiến Thành muốn cứu cũng không thể.

Bất quá hắn là loại bụng đầy kế sách, hai mắt bèn lộ rõ vẻ tươi cười đáp:

- Có lời chứng của Mạc thần y, mạt tướng có thể dám hoài nghi sao?

Không dám làm phiền thần y phải đi về cùng. Nếu chẳng may tiên sinh mệt, mạt tướng biết ăn nói sao với Hoàng thượng và Thái tử điện hạ. Người đâu, áp giải bọn Phù Địch kia về phủ!

Tiếng hoan hô tức thì vang trời. Bọn Phù Địch như người có tang cúi đầu theo Nhĩ Văn Hoán ly khai.

Từ Tử Lăng thuận thế thỉnh mời Mạc thần y vào trong ngồi chơi để tạ ơn. Vào đến nội viện, khi tất cả đã yên vị, Từ Tử Lăng mới hướng tới bọn ba người Cao Chiếm Đạo nói ra thân phận của Khấu Trọng. Chúng nhân được được một phen cách biệt trùng phùng, hồ hồ hởi hởi hàn huyên.

Sau khi Khấu Trọng giải thích về hoàn cảnh hiện tại, Từ Tử Lăng nói:

- Dương Văn Can muốn thông qua Vị Thuỷ Minh để khống chế các bang hội ở Quan Trung, thật là hành động vô cùng quan hệ. Hiện tại bọn ta ngang nhiên bẻ gẫy uy phong của bọn chúng, tuy rằng rất thống khoái, nhưng cũng trở thành cái đinh trong mắt chúng. Dương Văn Can do từ chủ động biến thành bị động, sau này không thể dùng lại thủ pháp quan quân đối phó với bọn ta nữa. Không biết lúc đó hắn sẽ dùng thâm kế gì? Bọn ta nếu không tính toán biện pháp đối phó, tất sẽ hối hận không kịp.

Ba người Cao Chiếm Đạo đều gật đầu đồng tình.

Phù Địch thật ra chỉ là tiểu tốt tiên phong của Dương Văn Can. Nếu luận thực lực, Dương Hư Ngạn, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát đều đứng sau lưng Kinh Triệu Liên Minh, chính thật không nhỏ chút nào.

Khấu Trọng hỏi Từ Tử Lăng:

- Theo ngươi thấy, Dương Văn Can liệu có cùng với bọn Kiến Thành,

Nguyên Cát mật mưu ám sát Tần vương không?

Bọn Cao Chiếm Đạo không thể không động dung

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta và ngươi đều có cùng kết luận. Tính toán của Dương Văn Can là trước tiên trừ khử Lý Thế Dân, sau đó sẽ đối phó tiếp với những người còn lại của Lý phiệt. Việc này chắc chắn người Đột Quyết có dính líu vào. “Ma soái” Triệu Đức Ngôn đến đây hẳn cũng vì việc này.

Khấu Trọng vỗ đùi nói:

- Nếu bọn ta có thể lợi dụng tình thế hiện nay, nói không chừng chẳng những mang được cả bảo tàng đi, mà còn có thể làm các phe phái của Lý phiệt tranh đấu với nhau đại thương nguyên khí, không đủ sức đánh sang phía đông nữa.

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Điều này tuyệt không phải là phe phái tranh nhau, mà là âm mưu xâm nhập kinh thiên động địa của người Đột Quyết. Nếu ứng phó không khéo, có thể biến thành cục thế Bắc triều Nguỵ Tấn, thử hỏi Thiếu soái có nhẫn tâm như vậy được không?

Khấu Trọng gãi đầu đáp:

- Cứ cho là Lăng thiếu gia nói ta hồ đồ đi, vậy giờ bọn ta sẽ giúp đỡ Lý tiểu tử đối phó với Thái tử điện hạ tôn quý của bọn ta hả? Chỉ sợ Lý tiểu tử không chịu nhận lòng tốt đó, lại học theo Vương Thế Sung ở Lạc Dương, hại bọn ta không chỉ một lần.

Từ Tử Lăng không vui đáp:

- Đây là vấn đề nguyên tắc. Ta không thể tin ngươi lại hồ đồ thế! Chuyện này là việc trong nhàười Hán bọn ta. Nhưng nếu để cho ma trảo của người Đột Quyết thâm nhập vào Quan Trung, thiên hạ sẽ thành đại loạn, ngươi thật sự không hiểu được sao?

Ba người Cao Chiếm Đạo thấy hai người xung đột, sợ hãi ngậm im, không dám biểu lộ ý kiến gì.

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Nguyên tắc gì ta cũng đã nói với ngươi rồi. Cùng là huynh đệ, ta đương nhiên luôn tôn trọng ý kiến của ngươi.

Gã đổi hướng, quay sang bọn Cao Chiếm Đạo chuyển chủ đề hỏi:

- Bao nhiêu năm rồi! Sao không có huynh đệ nào lấy vợ sinh con, sinh căn lạc địa?

Ngưu Phụng Nghĩa đáp lời:

- Huynh đệ bọn tiểu nhân đều đã chịu bao cảnh khổ sở của chiến loạn, thiên hạ chưa định, bọn tiểu nhân không dám lập thành gia thất. Vì vậy đều không có ai lấy vợ sinh con. Cũng có một vài trường hợp rất ít, phát sinh ra tình huống đó thì đều được khuyên rời bỏ bang hội, đoạn tuyệt quan hệ, để sau này không bị liên luỵ đến vợ con.

Từ Tử Lăng gật đầu khen:

- Bọn ngươi xử lý rất tốt!

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Hôm nay tụ tập nhiều người ở đây quá, từ giờ trở đi, bọn ta lập tức chia nhỏ, lánh đi các nơi để tránh chỗ đầu sóng không biến thành mục tiêu công kích của địch nhân. Chuyện làm ăn để các đại lý đồng nghiệp làm có được không?

Sát Kiệt đáp:

- Không có vấn đề gì!

Khấu Trọng nói tiếp:

- Ta cùng Lăng thiếu gia phụ trách việc tìm hiểu tình hình của Dương Văn Can. Bọn ngươi nhất thiết phải bảo tồn thực lực. Hãy cứ nghĩ người đến đối phó với bọn ngươi có thể chính là Dương Hư Ngạn. Khi đó chắc bọn ngươi không cần ta phải dạy chuyện phải cẩn thận thế nào!

Bọn Cao Chiếm Đạo không kìm được hít vào một hơi thở lạnh, đều gật đầu đáp ứng.

Cao Chiếm Đạo trầm ngâm nói:

- Sau ngày mai sẽ là lễ tân xuân. Dù không có việc của bọn Dương Văn Can, tối mai bọn tiểu nhân cũng đóng cửa hàng, thường sau ba ngày mới mở cửa trở lại. Nếu như có đóng thêm đến ngày thứ 5, thứ 6, thì cũng không ai để ý, hay đoán ra rằng chúng ta đang đề cao cảnh giác.

Từ Tử Lăng trong lòng chợt động hỏi:

- Trước đây vào dịp này bọn ngươi có hay tụ tập ăn uống tất niên cùng với nhau không?

Ngưu Phụng Nghĩa cười khổ:

- Đó đã thành thông lệ của bọn tiểu nhân, sớm đã mua hơn mười vò rượu lâu năm, dự tính để uống mừng tiết xuânại chắc phải thủ tiêu rồi.

Từ Tử Lăng lại hỏi:

- Tập trung ở quán nào?

Sát Kiệt đáp:

- “Phúc Tụ Lâu” tuy không được tốt lắm, nhưng các lầu cao ở phía bắc Trường An cũng không so được. Cảnh quan đều không thể sánh bằng Phúc Tụ Lâu.

Khấu Trọng hoan hỷ nói:

- Bữa tiệc này không thể không tiến hành. Địch nhân nếu muốn gây sự, đây sẽ là một cơ hội quá tốt.

Từ Tử Lăng cười nhẹ đáp:

- Vừa rồi Chiếm Đạo và tiểu Kiệt đã hiển lộ thân thủ, công lực đích thực thuộc hàng cao thủ. Đối phương nếu muốn trong tình hình đó nhất kích đắc thủ, rồi lại an nhiên rời đi, ngoài Dương Hư Ngạn, Dương Văn Can hỏi còn có người nào khác sao?

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Hầu công tử sẽ rất vui mừng khi nghe được tin này đây.

Từ Tử Lăng nói:

- Việc này cần phải bàn bạc cho kỹ, nhược bằng để Dương Hư Ngạn thoát thân, bọn ta sẽ không còn biết chạy đâu. Quyết không thể thất bại được.

Khấu Trọng hướng về

- Ngươi trước tiên báo cho các huynh đệ khác, từ giờ cho đến buổi tiệc tối mai, tránh không được lộ mặt ra ngoài.

Cao Chiếm Đạo lĩnh mệnh đi ra.

Khấu Trọng chuyển hướng sang Từ Tử Lăng hỏi:

- Ngươi thật sự muốn giúp Lý tiểu tử sao?

Từ Tử Lăng thở dài đáp:

- Ta chẳng phải như ngươi nghĩ đâu. Nhưng chuyện đại nghĩa trước mặt, sao có thể để Ma môn cùng với Đột Quyết liên thủ độc bá thiên hạ! Khấu thiếu soái anh hùng như vậy. Nếu cần tranh thiên hạ, tương lai phải đường đường chánh chánh cùng với Lý Thế Dân đối địch trên sa trường, quyết thắng tranh hùng chứ.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Nếu luận về anh hùng, Khấu Trọng ta sao bằng Lăng thiếu gia chứ. Ta hoàn toàn đồng ý với lời của ngươi, nhưng tiến hành thế nào? Đây có phải là chuyện đổi chác đâu.

Từ Tử Lăng im lặng hồi lâu, hạ giọng hỏi:

- Ngươi có thật vì ta kiên quyết nên mới đồng ý giúp Lý Thế Dân

không?

Khấu Trọng cười lên ha hả:

- Lăng thiếu gia xem thường Khấu Trọng ta quá! Ta thật sự thấy ngươi nói không sai, nên mới đồng ý nghe theo. Nào, trước tiên nói xem ngươi có chủ ý nào không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta phải cảnh cáo Lý Thế Dân.

Khấu Trọng thất thanh:

- Hả??!

o0o

Từ Tử Lăng trở lại thành Nhạc Sơn, nghênh ngang quay về Đông Lai khách sạn. Chủ điếm cũng như hoả kế đối với gã tựa như thần minh, cung kính không sao kể hết. Lại còn chủ động an bài cho gã ở tại thượng phòng lớn nhất, đẹp nhất ở phía bắc. Tất cả đều sợ có gì sơ xuất với vị lão bằng hữu này của Đại Đường Hoàng đế hiện thời.

Ngồi trên chiếc ghế thái sư trong phòng, Từ Tử Lăng nhắm mắt dưỡng thần, suy nghĩ kỹ càng về những việc xảy ra gần đây để tính toán hành động cho tương lai.

Gã và Khấu Trọng hiện tại giống như đang đi trên một sợi dây mỏng manh bắc qua khe núi cao, chỉ cần lỡ bước một cái sẽ bị rơi xuống vực sâu tan xương nát thịt. Vì vậy trong tình huống này không thể để lộ ra một chút sơ hở nào.

Bỗng nhiên trong lòng phát sinh cảnh báo, Từ Tử Lăng lạnh lùng quát:

- Kẻ nào?

Một người xuyên qua cửa sổ đi vào, khinh thân như hành vân lưu thuỷ, ngồi xuống chiếc ghế thái sư cách gã một ghế đáp:

- Nhạc bá huynh mọi sự vẫn ổn chứ!

Từ Tử Lăng lặng lẽ mở mắt, bình tĩnh nói:

- Hoá ra là “Đảo hành nghịch thi” Vu Ô Quyển. Ngươi đã đến Trường An rồi hả, muốn điều gì đây?

Vu Ô Quyển mỗi một nét nhăn trên mặt cũng sáng lên, nhẹ cười cất giọng âm tà đáp:

- Nhạc bá huynh tái xuất giang hồ quả thật không phải tầm thường, trước tiên giết chết Tịch Ứng ở Thành Đô, hôm nay lại đánh bại Hoảng lão quái trên Dược Mã Kiều, quả là cứng cỏi, thiên hạ không ai bì được!

Từ Tử Lăng hiện ra nét không nhẫn nại được, nhíu mày nói:

- Nhạc Sơn ta đâu phải loại người thích nghe lời phỉnh nịnh, ngươi còn nói tiếp những lời thừa đó, đừng trách Nhạc mỗ hạ lệnh trục khách.

Vu Ô Quyển vội cười xoà đáp:

- Nhạc bá huynh tính nết vẫn nóng nảy như vậy, không nói lời thừa nữa. Tiểu đệ tới đây thỉnh Nhạc huynh giúp đỡ một chuyện.

Từ Tử Lăng mắng:

- Ta tại sao phải giúp ngươi?

Vu Ô Quyển dịch lại gần một chút, hạ thấp giọng:

- Bởi vì Thạch lão tà muốn giết huynh.

Từ Tử Lăng lạnh lùng hỏi:

- Lão nếu muốn giết ta, Vu Ô Quyển ngươi có thể giúp đỡ gì được?

Vu Ô Quyển chỉnh lại giọng rồi nói:

- Tiểu đệ hiện tại đang giả hợp tác với lão An béo, hợp mưu cùng với Triệu Đức Ngôn đối phó với lão bằng hữu Lý Uyên của huynh. Giả sử Nhạc bá huynh khẳng khái đáp ứng tiểu đệ một chuyện, Vu Ô Quyển ta sẽ lập Ma môn chú thệ, hoàn toàn đứng về phía huynh.

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Vụ giao dịch này ta thấy chẳng được lợi nhiều lắm. Ngươi bằng vào đâu lại nghĩ rằng ta sẽ giúp ngươi?

Song mục Vu Ô Quyển tà quang sáng rực, từng chữ từng lời đáp:

- Tiểu đệ muốn lão nhân gia huynh trợ giúp đệ đoạt lấy Thánh Xá lợi. Vật đó với đệ có ý nghĩa sinh tử, nhưng với huynh lại chẳng có tác dụng gì. Nếu như huynh không giúp đệ, vật đó chẳng may rơi vào tay Thạch lão tà, lão tu luyện một thân tà vương tà đế xong, người đầu tiên lão không thể bỏ qua là huynh, sau đó là Chúc Ngọc Nghiên và Ninh Đạo Kỳ.

Từ Tử Lăng rất muốn hỏi tại sao người Thạch Chi Hiên muốn giết nhất lại là mình, nhưng đương nhiên không thể mở miệng ra hỏi được, nếu không Vu Ô Quyển sẽ hoài nghi gã chỉ là một Nhạc Sơn giả mà thôi.

Từ Tử Lăng lạnh lùng hỏi:

- Thánh Xá lợi để ở đâu?

Vu Ô Quyển trầm giọng đáp:

- Để ở trong Dương Công bảo khố.

Trong lòng Từ Tử Lăng chấn động.

Vu Ô Quyển lẽ ra không thể biết Tà Đế Xá Lợi ở trong Dương Công bảo khố. Điều này chắc chắn hắn không thể biết từ miệng "Tứ Xuyên Bàn Cổ" An Long. Chúc Ngọc Nghiên cũng không bao giờ nói ra với kẻ thù cũ. Vậy hắn nghe biết điều này từ đâu?

Từ Tử Lăng vận dụng tâm pháp của Nhạc Sơn, hai mắt phát xạ ánh sáng lãnh khốc, quay đầu nhìn khuôn mặt hưng phấn đến phát cuồng của Vu Ô Quyển hỏi:

- Ta chưa bao giờ nghe thấy điều này. Ngươi lấy tin tức từ ai?

Vu Ô Quyển trả lời:

- Cho phép tiểu đệ tạm không trả lời. Nhạc bá huynh là người nhất ngôn cửu đỉnh, không biết có tự nguyện muốn hợp tác với với Vu Ô Quyển đệ không?

Từ Tử Lăng không trả lời mà lại hỏi tiếp:

- Ngươi có biết Dương Công bảo khố ở đâu không?

Vu Ô Quyển cười dữ tợn:

- Nếu đệ biết, đã không phải nhờ đến huynh. Biết bảo khố ở đâu chỉ có hai tên xú tiểu tử, giờ chắc cũng đã chui vào Trường An rồi. Thạch lão tà đang ở thế hổ rình mồi, chỉ đợi bọn chúng tìm được. Lúc đó lão sẽ thành ra ngồi rỗi mà lại được hưởng. Chuyện đã như vậy, Nhạc bá huynh phải giúp đỡ đệ thôi.

Từ Tử Lăng trong lòng lại chấn động, tự nhủ mình cùng Khấu Trọng đã đánh giá quá thấp tâm kế và thủ đoạn của Thạch Chi Hiên.

o0o

Khấu Trọng quay lại Sa phủ đúng lúc Sa Phúc đang sai bảo mọi người treo đèn kết hoa, chào mừng tân xuân.

Thân phận địa vị của gã hiện thời hoàn toàn không còn giống như trước kia, người người đối với gã cung kính hành lễ, ân cần thân thiết.

Sa Phúc tạm dừng công việc, trực tiếp đưa gã vào gặp phu phụ Sa Thiên Nam.

Sa Thiên Nam hỏi han kỹ lưỡng về bệnh tình của Trương Tiệp Dư xong, vui mừng nói:

- Hai ngày tới nếu lại cầu đến thần y thì không phải lắm. Lão phu cũng chỉ vì lo nghĩ tới việc chẩn bệnh cho Nương nương của thần y thôi. Nhưng sau lễ tân xuân này, phải mời thần y hết lòng thù tạc với

bằng hữu của lão phu một lần.

Khấu Trọng vâng vâng dạ dạ nhận lời. Ngồi thêm một chút rồi tạ lỗi ly khai. Ra đến ngoài phòng khách, bỗng gặp nữ tỳ của Ngũ tiểu thư Sa Chỉ Tinh cản đường nói:

- Tiểu thư có lời mời tiên sinh.

Khấu Trọng không biết từ chối sao, đành phải theo cô nàng tới nhã xá phía nam của Sa Chỉ Tinh.

Đi đến ngoài cửa, bỗng nghe thanh âm mềm mại thánh thót của một nữ tử lọt ra ngoài:

- Tên Khấu Trọng người chê quỷ ghét đó, bất kể gã có biến thành hình dạng thế nào, chỉ cần ta ngó qua một cái, cũng có thể nhận ra được ngay.

Khấu Trọng nghe thấy giọng nói đó nhất thời hồn bay phách tán, thầm kêu hỏng bét.

(

Chương 384: Dữ địa phùng cố

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Thì ra nguyên uỷ khiến Vu tiểu tử ngươi đột nhiên hào hiệp xuất thủ trợ trận là vì nhân lúc lực lượng còn hùng mạnh, làm một vố đục nước béo cò, ngư ông đắc lợi. Bất quá ta không rõ, trừ phi ngươi có thể nắm rõ thời gian và địa điểm hai tên tiểu tử đi đào bảo tàng, bằng không để cơ hội vụt qua, bọn chúng đã đắc thủ rồi sợ rằng ngươi cũng chưa hay gì.

Vu Ô Quyển ra vẻ tự tin, điềm nhiên đá

- Vấn đề đó hãy để tiểu đệ lo, chỉ cần Nhạc đại ca gật đầu một cái, tại hạ có thể đảm bảo chắc chắn Thạch Chi Hiên không thể nhúng tay vào.

Từ Tử Lăng tự biết nếu mình không gật đầu, chẳng biết tên ác nhân tà đạo cùng hung cực ác này sẽ còn âm mưu việc gì nữa.

Tuy rằng không thể tin tưởng hoàn toàn vào lời nói của kẻ này, nhưng có thể thông qua những thông tin hắn tiết lộ nắm được một số dấu vết cũng không hại gì, bèn cương quyết nói:

- Tốt lắm! Coi như nhất ngôn vi định, cũng không cần thề thốt làm gì. Bất quá nếu như Nhạc mỗ phát hiện ra Vu Ô Quyển ngươi có chỗ nào dối trá, đừng trách ta hạ thủ vô tình, trở mặt không nhìn người.

Vu Ô Quyển cả mừng cười đáp:

- Nhạc lão ca chớ lo, đây là chuyện đôi bên cùng có lợi, Vu Ô Quyển ta lẽ nào lại ngu ngốc làm càn. Huống hồ biết đâu sau này chúng ta còn có thể làm bằng hữu nữa!

Từ Tử Lăng chớp thời cơ hỏi dồn

- Ngươi cũng nên nói rõ kế hoạch ra đây để bổn nhân còn biết cách liệu việc chứ.

Vu Ô Quyển lập tức hạ giọng, thân hình hơi nghiêng qua, nghiêm mặt đáp:

- Chuyện Thạch Chi Hiên muốn truy sát lão ca ngươi, không phải là do Vu Ô Quyển ta dọa người đâu. Chắc lão huynh cũng đã biết Thạch Chi Hiên, Chúc yêu phụ cùng Triệu Đức Ngôn hiện là ba đại nhân vật quan trọng nhất trong Ma Môn, những kẻ liên thủ với nhau rõ ràng đang mưu đồ một chuyện đại sự kinh thiên động địa gì đây. Cũng chẳng lạ khi lão ca ngươi trở thành mục tiêu cần tính sổ trước tiên, chính vì lão ca là một sự uy hiếp to lớn đối với thành bại của chúng.

Lúc này thì Từ Tử Lăng tin rằng Vu Ô Quyển vì muốn đoạt được Tà Đế Xá Lợi nên quả thật có thành ý hợp tác.

Gã cùng Khấu Trọng đầu tiên thông qua hành động của Dương Văn Can đã nắm được Thạch Chi Hiên đang hợp tác với Triệu Đức Ngôn, âm mưu làm điên đảo Đại Đường vương triều. Không ngờ Chúc Ngọc Nghiên vốn có thế thuỷ hoả bất dung với Thạch Chi Hiên cũng chịu gia nhập liên minh. Ba đại cao thủ này hợp thành một thế lực lớn mạnh, rõ ràng không chỉ mưu đồ những chuyện cỏn con. Huống hồ Đại Đường vương triều hiện nay đang chia năm xẻ bảy đấu tranh kịch liệt, rõ ràng là cơ hội tốt để địch nhân lợi dụng.

Biết vậy nhưng Từ Tử Lăng vẫn ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện này sao?

Vu Ô Quyển đáp

- Mục tiêu đầu tiên của bọn chúng là tìm cách hành thích thứ tử của Lý Uyên là Lý Thế Dân. Mất đi kẻ này, Đường thất chỉ còn là một con hổ không nanh vuốt. Nhưng đây cũng chỉ là bề ngoài mà thôi, sự thật là ba người đều có lòng riêng, mưu đồ đoạt Thánh Xá Lợi đang nằm trong Bảo khố, chỉ có điều không ai nói ra mà thôi.

Từ Tử Lăng nhăn mày nói:

- Ngươi từ đâu nghe được chuyện này? Chải tên An béo nói cho ngươi biết!

Vu Ô Quyển đắc ý đáp:

- Kẻ tiết lộ chuyện này chính là lão quỷ Triệu Đức Ngôn. Hắn tự biết võ công không bằng Tà Vương Thạch Chi Hiên hay Chúc yêu phụ nên đương nhiên phải tìm thêm cao thủ trợ quyền. Lão Triệu mặc dù ngoài miệng nói không tham Thánh Xá Lợi, muốn nó thà nằm trong tay ta còn hơn để Tà Vương hoặc Chúc yêu phụ chiếm được. Thế nhưng Vu Ô Quyển ta làm sao có thể để hắn lừa gạt một cách dễ dàng. Lão Triệu đề nghị nhường ta thần công pháp môn trong Thánh Xá lợi, chẳng qua là dùng cái lợi làm mồi nhử ta liên thủ cùng hắn! Đến khi lấy được Thánh Xá lợi rồi hắn sẽ lập tức quay mũi giáo lại đối phó với ta.

Từ Tử Lăng khinh khỉnh hỏi

- Nhạc Sơn ta cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì, ngươi thực sự

không sợ ta sẽ học theo lão Triệu trở giáo với ngươi sao?

Vu Ô Quyển bình tĩnh từ từ nhấn mạnh từng lời:

- Đầu tiên ta biết huynh là người xuất ngôn cửu đỉnh, tuyệt nhiên không bao giờ nuốt lời. Quan trọng nhất là huynh đã luyện thành Hoán Nhật Đại Pháp, vốn xuất xứ từ Thiên Trúc Phật môn chính tông, nếu còn tham lam luyện thêm thần công trong Thánh Xá Lợi vốn đi theo tà đạo, lập tức sẽ tẩu hoả nhập ma, cho dù có Đại la Kim tiên giáng thế cũng không cứu nổi.

Từ Tử Lăng hừ lạnh đáp:

- Thành thực mà nói, ta đối với Thánh Xá Lợi của các người hoàn toàn không có hứng thú, chuyện hứng thú duy nhất là lấy cái mạng chó của Thạch Chi Hiên. Không biết rốt cuộc tên khốn kiếp vô tình vô nghĩa đó đang chui rúc

Cho đến thời khắc này, hắn rất cảm thông với lý do Nhạc Sơn muốn hạ sát Thạch Chi Hiên, chung quy cũng vì thân mẫu của Thạch Thanh Tuyền là Bích Tú Tâm, vốn là hồng nhan tri kỷ của Nhạc Sơn. Thạch Chi Hiên không từ thủ đoạn đê tiện nào để hạ sát thê tử của mình. Với tính cách cường bạo của Nhạc Sơn, không đi khắp cùng trời cuối đất truy tìm tung tích của Thạch Chi Hiên để thanh toán mới là chuyện lạ. Theo di thư của Nhạc Sơn, trước vẻ đẹp mỹ miều và sự thông minh tuyệt đỉnh của Bích Tú Tâm, ông ta cũng phải sinh lòng kính ngưỡng mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành này, do đó tự nhiên sinh lòng ghen ghét đố kỵ đến không đội trời chung đối với Thạch Chi Hiên, điều mà ngay cả lúc sinh tiền ông ta cũng không nhận ra. Từ Tử Lăng sáng nay đã ước hẹn với Lý Uyên là sẽ đối phó với Thạch Chi Hiên, hai người đều cảm thấy đó là việc đương nhiên. Trước đây, Từ Tử Lăng vẫn chưa thấu đáo vì sao phải giết Thạch Chi Hiên. Khi Vu Ô Quyển nói rõ tình huống bất lưỡng lập của mình

với Thạch Chi Hiên, gã mới chợt nhận ra giữa hai người thật có mối thâm cừu đại hận đến mức nước của tam Giang lưỡng Hà cũng không rửa sạch được.

Vu Ô Quyển liền nói:

- Trên thế gian này chỉ có An Bàn Tử mới biết được Thạch Chi Hiên đang ngụ tại phương nào. Có thể nói An lão béo đã trở thành người truyền tin của Thạch Chi Hiên. Thạch Chi Hiên có thể cùng Triệu lão và Chúc yêu phụ tiến hành giao dịch, toàn do An lão béo đại diện đứng ra thương thảo. Có lẽ Thạch Chi Hiên đang ngấm ngầm chờ đợi Thánh Xá lợi xuất thế mới chịu hiện thân ra tay đoạt lấy, đến lúc đó phải xem bản lĩnh của Nhạc đại ca ra sao.

Từ Tử Lăng song mục cố ý lộ ra sát khí hung lệ tuyệt luân, từ từ đưa ra câu hỏi trọng tâm của vấn đề

- Hai tên tiểu tử Khấu, Từ đang ẩn thân tại Trường An phải không?

Vu Ô Quyển thản nhiên đáp:

- Hai tiểu tử này tinh thông thuật dịch dung, lại gian ngoan xảo quyệt nhanh nhạy hơn cả hồ ly. Tuy nhiên địch nhân các phương đều chưa dám khẳng định hai gã đã bắc thượng tiềm nhập Trường An hay chưa. Đáng cười là ai cũng giả vờ né tránh vấn đề này. Cho dù biết rõ bọn chúng ở đâu, chỉ cần một ngày hai tên tiểu tử này chưa đi đào Dương Công Bảo Khố thì bọn họ sẽ dùng hết mọi biện pháp để yểm trợ bọn chúng.

Từ Tử Lăng cảm thấy an tâm, hỏi tiếp:

- Nếu đúng là vậy, bọn ta phải ra tay đoạt lấy bảo tàng trước những kẻ "theo đóm ăn tàn" kia. Hay là chúng ta ấn định thủ pháp liên lạc,

khi hữu sự lập tức tìm đến đối phương hỗ trợ, ngươi thấy sao?

Vu Ô Quyển gật đầu đồng ý, vừa thương lượng phương pháp liên lạc xong, đã nghe tiểu nhị đứng bên ngoài lên tiếng:

- Nhạc đại gia, có Thượng Tú Phương tiểu thư đến bái phỏng!

Vu Ô Quyển ngạc nhiên nói:

-Thì ra là ả nha đầu đó, ả và Minh Nguyệt quả là giống nhau như đúc. Tiểu đệ không phiền Nhạc lão ca nữa!

Nói rồi phi thân qua cửa sổ đi mất. ứng khẩu "Ừ!" một tiếng trả lời điếm tiểu nhị, khắp người sởn gai ốc chờ Thượng Tú Phương đến.

o0o

Khấu Trọng nắm áo ả tiểu tỳ lôi vào một bụi cây rậm rạp phía sau một cội cổ tùng. Ả tiểu tỳ tưởng hắn đại phát thú tính, sợ hãi đến hoa dung thất sắc, đang định kêu cứu thì Khấu Trọng đã nhanh miệng nói trước:

- Tỷ tỷ đừng sợ, ta chỉ muốn biết ai đang nói chuyện với Ngũ tiểu thư trong kia thôi.

Ả tiểu tì chưa hết kinh hãi, nhìn thấy vết sẹo lớn trên gương mặt xấu xí của gã, cố gắng đề nén vẻ tởm lợm, nói:

- Khoảng cách xa như vậy, Mạc tiên sinh vẫn nghe được thanh âm của Ngũ tiểu thư đang nói chuyện với Đổng quý phi hay sao?

Khấu Trọng đương nhiên cho dù có hoá thành tro bụi cũng nhận ra thanh âm đang lọt vào tai là của Đổng Thục Ni, người đã từng có một

đêm ân ái với gã, cũng là người đã vì giao dịch chính trị giữa Lạc Dương và Trường An mà trở thành phi tần của Lý Uyên. Gã biết nhưng vẫn hỏi, chẳng qua là kế hoãn binh nhất thời.

Khấu Trọng nhẹ giọng nói:

- Ta đã luyện qua vài ngày quyền cước, dĩ nhiên là lỗ tai phải linh mẫn hơn người thường, Đổng quý phi không phải tìm ta đến trị bệnh chứ?

Ả tiểu tỳ cố gắng dịch người ra xa một chút, nhíu mày nói:

- Đổng quý phi tại Lạc Dương đã cùng với Ngũ tiểu thư trở thành bằng hữu thâm giao, nay đặc biệt đến thăm để hàn huyên tâm sự. Họ nói chuyện một lát thì tiểu thư sai ta đi xem xem Mạc tiên sinh về chưa, nếu về rồi thì mời ngài đến gặp mặt. Những chuyện khác tiểu tỳ thật không biết!

Khấu Trọng thầm kêu cha gọi mẹ. Đổng Thục Ni rõ ràng vâng lệnh của Dương Hư Ngạn ngấm ngầm dò xét xem Mạc tiên sinh gã có phải là hoá thân của Khấu Trọng hay không.

Nếu gã ở địa vị của Dương Hư Ngạn cũng sẽ làm như vậy. Trước đây, Lý Thế Dân đã từng hoài nghi "Mạc Vi" là hoá thân của một trong hai người. May mà kẻ bị tra xét là Hầu Hy Bạch chứ nếu là Từ Tử Lăng chắc cũng khó qua ải.

Nàng dâu xấu sớm muộn cũng phải gặp cha mẹ chồng, tránh được một lúc không tránh được suốt đời, tâm niệm chuyển động, gã hạ quyết tâm nói:

- Tỷ tỷ chịu khó đợi ở đây một chút, ta phải đi nhà xí đây. Lúc quay lại sẽ gặp Đổng quý phi cùng tiểu thư sau.

Ả tiểu tỳ không tưởng tượng nổi tên mặt rỗ xấu như ma này lúc đi nhà xí thì còn kinh dị đến mức nào nữa, dung nhan lộ vẻ kinh tởm, cố nở nụ cười đáp:

- Mạc tiên sinh đi sớm về sớm, ôi chao!

Khấu Trọng lại căn dặn:

- Tỉ tỉ ngàn vạn lần đừng vào trước, nếu không Đổng quý phi sẽ biết được ta đã mao xí đấy!

Ả tiểu tỳ thiếu điều giậm chân lún đất, giận dỗi nói:

-Ngươi cứ một điều tỷ tỷ, hai điều tỷ tỷ thật khó nghe, tên ta là Tiểu Trữ. Xin Mạc tiên sinh cứ tự tiện!

Khấu Trọng thầm vái thiên tạ địa, rồi nhanh chóng vọt đi mất.

o0o

Từ Tử Lăng nghe tiếng chân của Thượng Tú Phương được tỳ bộc và cả điếm chủ hộ tống vang lên trên hành lang, lòng gã ngổn ngang khó quyết.

Thượng Tú Phương hiển nhiên có một đoạn ân oán quan hệ trọng đại với Nhạc Sơn thật trong quá khứ. Nếu không so với tác phong thường ngày, Thượng Tú Phương quyết không dễ dàng đến gặp Nhạc Sơn. Chỉ cần sơ xuất một chút thân phận của gã sẽ bị vạch trần, mọi công sức sẽ đổ sông đổ biển.

Thành thật mà nói, có tìm được Dương Công Bảo Khố hay không đối với gã không hề quan trọng, thế nhưng chuyện Thạch Chi Hiên âm

mưu đối phó Lý phiệt, dẫn quân Đột Quyết xâm lăng quốc gia, gã tuyệt đối không thể bỏ qua. Khổ nỗi, tự nhiên lén bỏ đi không phải là cá tính của Nhạc Sơn, chỉ còn cách thuận nước đẩy thuyền, đánh cược với lão thiên gia mà thôi.

Chợt nghe vang lên giọng nói dịu dàng thanh tao mà không kém phần quyến rũ của Thượng Tú Phương từ ngoài mười trượng vọng tớ

- Các người đợi ta ở đây, không có sự cho phép của ta, tuyệt đối không được lại gần.

Tiếp đó là tiếng bọn tỳ bộc vâng dạ, rồi tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa tiến lại gần.

Từ Tử Lăng trầm giọng hỏi:

- Thượng tiểu thư có việc gì khẩn cấp phải tự mình đến tìm Nhạc mỗ?

Thanh âm chậm rãi truyền đi.

Thượng Tú Phương không đáp, vẫn nhắm hướng căn phòng bước tới, nhẹ nhàng đưa tay mở cửa rồi tiến vào trong.

Song phương mặt đối mặt trong giây lát.

Thượng Tú Phương đầu đội một chiếc mũ lông để ngự hàn dài đến vai, chỉ để lộ một nửa gương mặt, lại càng làm nổi bật lên những đường nét tuyệt thế phong hoa, ưu mỹ mê hồn của nàng. Chiếc váy hoa thêu hình một đàn bướm lộng lẫy, mỗi con một màu sắc, linh động như thật, phục trang đơn giản mà cao quý, nét dịu dàng thanh tao thoát tục không lời nào tả xiết, toát lên vẻ tú lệ mỹ miều vô

thượng. Bên ngoài là chiếc áo khoác lông cừu trắng, càng điểm thêm khí chất liễu yếu đào tơ của nàng khiến người người rung động. Đúng là phong vận tuyệt vời, nhân gian hiếm gặp.

Tuy đã qua một lớp mặt nạ hoá trang mà Từ Tử Lăng vẫn không giấu được vẻ bồi hồi kinh ngạc. Lớp mặt nạ mỏng nhưe được chế tác hoàn hảo đã hoàn toàn mất đi tác dụng che giấu sự xúc động của chủ nhân, cả người gã run bần bật hoảng loạn thốt lên:

- "Minh Nguyệt!"

Thượng Tú Phương nghi nghi hoặc hoặc, đôi mắt to tròn mở to lộ vẻ không tin, nhìn chăm chú vào kẻ đối diện, nghiêng đầu hỏi:

- Ngươi thực sự là Bá Đao Nhạc Sơn ư? Không! Không thể nào! Nhạc Sơn lẽ ra đã chết từ lâu rồi mới phải.

Từ Tử Lăng cảm thấy sống lưng tựa như ngập trong băng tuyết, không kìm được cảm giác thất bại tràn ngập trong lòng, đại kế truy tìm bảo tàng của hắn và Khấu Trọng lẽ nào tan tành như bọt nước hay sao?

o0o

- "Rắc rắc!"

Khấu Trọng vận công sử ra "Thâu Thiên Hoán Nhật xúc cốt đại pháp" trong lúc khẩn cấp đã ngộ ra được, cố gắng chịu đựng thống khổ vô hạn, sử dụng nội công cải biến vị trí của xương và cơ thịt trong cơ thể, nhằm tạo ra một vài điểm bất đồng nào đó hòng che dấu thân phận trước ả nha đầu giảo hoạt Đổng Thục Ni.

Từ khi luyện tập khí công trong Trường Sinh Quyết, gã và Từ Tử

Lăng có khả năng khống chế toàn bộ cơ xương trong cơ thể, đã nghĩ qua có thể dùng cách này để cải biến hình dạng, tuy nhiên đây là lần đầu tiên hắn buộc phải thhiệm phương pháp này.

Sau một lúc khó chịu, Khấu Trọng lau chùi hết mồ hôi lạnh đổ ra do đau đớn trong quá trình vận công. Gã cảm thấy mình không những thấp đi vài phân mà tuyệt diệu nhất là xuất hiện một cái bụng phệ to đùng, phối hợp hoàn hảo với gương mặt xấu xí, nhìn không khác gì một tên ác bá chuyên làm chuyện xấu xa.

Cũng may tất cả nữ nhân trong nhà này, kể cả Ngũ tiểu thư Sa Chỉ Tinh kia cũng chưa hề nhìn kỹ hắn lấy một lần, dù hắn có chút biến đổi cũng không ai nhận ra.

Sau khi nghĩ kỹ trước sau, Khấu Trọng an tâm vỗ vỗ vào cái bụng phệ, nhằm hướng ả tiểu tỳ khi nãy quay về.

o0o

Trong giây phút gian nan này, Từ Tử Lăng từ dưới đáy vực sâu tuyệt vọng bất chợt nhìn thấy một tia hy vọng mỏng manh.

Nghe khẩu khí của Thượng Tú Phương cũng như quan sát thần thái nghi hoặc của nàng, hiển nhiên nàng chưa thể thập phần khẳng định rằng Nhạc Sơn đã chết. Thế nên nàng mới đích thân đến gặp mặt một lần. Từ đó cho thấy nàng chỉ là nghe tin tức của Nhạc Sơn từ người khác, vẫn đang do dự chưa quyết, chuyện này xem ra còn có chuyển cơ.

Trong thiên hạ biết rõ sự thực Nhạc Sơn qua đời, chỉ có mẹ con Bích Tú Tâm và Thạch Thanh Tuyền. Có lẽ Thượng Tú Phương đã nghe được tin này từ chỗ Thạch Thanh Tuyền.

Tâ niệm chuyển biến nhanh như thiểm điện, Từ Tử Lăng giả vờ thở dài:

- Ngươi quả là tiểu nữ của Minh Nguyệt. Hà!

Thượng Tú Phương bằng tư thế cực kỳ ưu mỹ, nhẹ nhàng cất tay gỡ chiếc mũ tránh tuyết trên đầu, lộ ra gương mặt ngọc ngà tú lệ phong hoa tuyệt đại, hàng mi cong dài khẽ chớp dịu dàng hỏi:

- Thực ra ngươi là ai?

Từ Tử Lăng đả thông tư tưởng, mạo hiểm một phen, đáp:

- Thật không lạ khi tiểu Tú Phương hiểu lầm, năm đó lão phu cố ý nhờ Tú Tâm truyền ra chốn giang hồ tin ta đã chết. Ài! Chuyện xưa như mây khói, ta thật không muốn nhắc lại nữa!

Hai câu cuối là do gã căn bản không còn gì để nói nên đành miễn cưỡng thốt ra.

Thân hình tuyệt mỹ của Thượng Tú Phương run lên, ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao người phải làm vậy?

Từ Tử Lăng cảm thấy nhẹ nhõm, biết rằng mình đã đặt trúng ván này rồi. Bất quá nguy hiểm vẫn còn, bởi vì hắn đối với chuyện của Nhạc Sơn và Minh Nguyệt thân mẫu của Thượng Tú Phương một khiếu cũng không thông; chỉ cần nói sai một chút sẽ lập tức lộ ra chân tướng. Tại di thư của Nhạc Sơn cũng chỉ ghi lướt qua cái tên Minh Nguyệt. Nhưng nhờ kinh qua chuyện của Lý Uyên, gã đã hiểu biết được không ít về tác phong của Nhạc Sơn, đối với những cố nhân yêu hận khó phân thì trong di thư lão chỉ ghi lướt qua mà không nói rõ. Căn cứ theo điều này, đối với thânượng Tú Phương, Nhạc Sơn

có lẽ đã có một đoạn ân oán tình thù mà lão cố tình không muốn nhớ đến.

Nhạc Sơn chết đã gần mười năm, Thượng Tú Phương lúc đó có lẽ chỉ là đứa bé mười tuổi chưa hiểu chuyện. Sở dĩ Bích Tú Tâm nói ra chuyện Nhạc Sơn đã chết có lẽ đối tượng chính là mẫu thân của cô ta là Minh Nguyệt mà thôi.

Nghĩ đoạn, Từ Tử Lăng vươn vai đứng dậy, đi về phía cửa sổ, tay chắp sau lưng, vẫn với chất giọng trầm trầm, ánh mắt xa xăm hỏi:

- Minh Nguyệt vẫn khoẻ chứ?

Thượng Tú Phương cất giọng thê lương đáp:

- Gia nương mất đã được năm năm!

Không biết có phải vì gã đã hóa thân vào Nhạc Sơn quá sâu hay không mà lại cảm thấy vô cùng đồng cảm với Nhạc Sơn.

Bất luận tình trường hay chiến trường, Nhạc Sơn đều đã thất bại thê thảm. Từ khi thê tử bị Thiên Quân Tịch Ứng sát hại, Nhạc Sơn chuyên tâm luyện đao, nếm trải muôn vàn cay đắng cuối cùng cũng luyện thành đao pháp chấn động thiên hạ, danh đề Bá Đao thiên hạ vô địch. Nhưng trời không chiều lòng người, vừa nổi danh không lâu lại trở thành bại tướng dưới tay "Thiên Đao" Tống Khuyết, khiến cho uy danh một đời đành trôi theo dòng nước.

Trong đoạn đời từ lúc bị tan nhà nát cửa đến khi thảm bại, đã có một vài mỹ nữ ghé qua cuộc đời ông ta, nhưng chẳng ai có kết cục tốt đẹp. Chuyện hận thù cá nhân với Lý Uyên nói không chừng cũng bắt nguồn từ một nữ nhân. Tình "phu thê" với Chúc Ngọc Nghiên chẳng qua cũng là một chuyện hồ đồ nhất thời.

Từ Tử Lăng thở dài ão não, cảm thán thốt lên:

- Hết rồi! Hết rồi! Minh Nguyệt đã mất, còn chuyện gì đáng nói nữa?! Tú Phương hãy về đi! Càng nhìn con ta lại càng nhớ đến Minh Nguyệt!

Thượng Tú Phương song mục trào lên đôi dòng nhiệt lệ, nghiến răng nói:

- Tú Phương chỉ muốn thưa với Nhạc lão công một chuyện nữa thôi. Gia nương lúc nhận được tin lão công qua đời, chỉ nói được một câu, Nhạc lão công có muốn nghe không?

Từ Tử Lăng tập trung hồi tưởng, tính theo thời gian, Nhạc Sơn thảm bại quy ẩn đã là việc của bốn mươi năm về trước, mẫu thân của Thượng Tú Phương lúc đó cao lắm cũng chỉ là một tiểu cô nương 10 tuổi. Dựa theo niên kỷ của Thượng Tú Phương, nếu bà ta còn sống chắc cũng chỉ bằng tuổi của Đông Minh phu nhân. Do đó, Nhạc Sơn và Minh Nguyệt nếu có quan hệ, chắc chắn cũng không phải là quan hệ tư tình nam nữ, Thượng Tú Phương đã gọi Nhạc lão công, chính là minh chứng cho điều này.

Nghĩ đoạn trầm giọng hỏi:

- Minh Nguyệt đã nói gì?

Thượng Tú Phương lạc giọng đáp:

- Mẫu thân nói người vô cùng hối hận vì đã không nghe lời khuyên của Nhạc lão công, đã phụ hảo ý của Nhạc lão

Lời vừa dứt mỹ nữ đưa tay lau nước mắt, vội vã bỏ chạy ra ngoài.

Từ Tử Lăng thầm thở phào một tiếng nhẹ nhõm, thiếu điều muốn gỡ phăng mặt nạ ra để lau mồ hôi lạnh đang túa ra đầm đìa. Cứ tiếp tục giả dạng Nhạc Sơn thế này, không biết lần sau hắn có thể ứng phó được chăng?

o0o

Khấu Trọng vừa bước qua ngưỡng cửa, hai đôi mắt đẹp lập tức nhìn về phía hắn, nhưng phản ứng lại không giống nhau.

Đôi mắt vừa đẹp vừa sáng của Đổng Thục Ni quét khắp gương mặt xấu xí của gã, rồi hướng xuống cái bụng phệ to tướng, thuận thế tạt qua cơ bắp căng tròn mũm mĩm do đã thu ngắn gân cốt của gã; cuối cùng, dừng lại trên đôi chân đã ngắn đi hơn một tấc. Gương mặt liền lộ vẻ kinh tởm, không thèm nhìn lâu.

Còn Sa Chỉ Tinh chưa bao giờ để ý nhìn kỹ dung mạo hình thể của gã, dù gã lúc đó trên người tự dưng có thêm nhiều khuyết điểm, nàng cũng không nhìn ra được có khác biệt gì, vẫn nói cười như xưa:

- Mạc tiên sinh đến thật đúng lúc! Đây là hảo muội tử của Chỉ Tinh, cũng chính là quý nhân bên cạnh Hoàng thượng, Đổng quý phi. Vừa nghe đến đại danh của tiên sinh, liền yêu cầu Chỉ Tinh mời ngài đến cho người gặp mặt.

Khấu Trọng làm ra vẻ giật mình, dùng giọng nói đã sửa thành khó nghe

- Thì ra là Quý phi nương nương, tiểu nhân xin khấu đầu bái kiến!

Đổng Thục Ni liếc gã thêm một lần nữa, lộ vẻ vừa thất vọng vừa

khinh thường, nhẹ nhàng đáp:

- Đây không phải là hoàng cung nội điện, Mạc tiên sinh bất tất phải đa lễ.

Khấu Trọng thầm kêu may mắn đã vượt được một cửa ải khó khăn, cố gắng vận công đè nén cơn đau đang lan khắp toàn thân do thay đổi hình dạng gây ra, phải ngồi xuống một cách khó khăn cách xa hai nữ nhân kia. Tay hắn đón lấy chung trà do tỳ nữ dâng lên, cố tình làm ra vẻ đang cung kính lắng nghe bề trên thuyết giáo. Lần này đến phiên Đổng Thục Ni hận không đuổi được tên thần y xú bát quái này ra ngoài.

Mọi người đang không biết làm sao cho tốt thì nghe Sa Phúc chạy vào nói:

- Thái tử điện hạ giá đáo, mời Mạc gia lập tức ra tiếp kiến.

Khấu Trọng tâm thần đại chấn, Lý Kiến Thành vì lẽ gì lại bất ngờ mò đến tìm hắn?

(

Chương 385: Tề Vương hồi kinh

Bồi tiếp Lý Kiến Thành không ai ngoài Tiết Vạn Triệt và Phùng Lập Bản, cả ba lấy gian phòng phía đông để mật bàn cùng Khấu Trọng. Bọn người của Sa gia đều không được đến gần.

Cá nhân Khấu Trọng đối với Tiết Vạn Triệt đặc biệt lưu ý. Ai cũng có thể nhìn thấy kẻ này bất luận là tài trí hay võ công đều có thể so bì với Lý Kiến Thành. Trong số những hầu cận bên cạnh Thái Tử hắn quả nhiên là nhân vật số một.

Lý Kiến Thành sau vài câu đàm đạo, đi thẳng luôn vào vấn đề:

- Trăm nghe không bằng một thấy, Mạc tiên sinh lập chí dùng y đạo giúp đời, phụng mệnh cao thúc mà vân du thiên hạ. Nay vô tình lạc bước tới Đại Đường ta, không hiểu bước tới đây sẽ thế nào?

Chỉ trong một thời gian ngắn Lý Kiến Thành đã thu thập được tin tức từ Duẫn Đức phi, từ đó cho thấy quan hệ của Thái Tử và Duẫn Đức phi khá mật thiết. Cũng có thể là do Thường Hà bẩm báo cho hắn biết, nhưng khả năng này không lớn lắm. Chỉ một câu nói của giai nhân đã khiến cho Khấu Trọng rơi vào tình thế có miệng cũng khó giải thích.

Mục quang của Tiết Vạn Triệt cùng Phùng Lập Bản tập trung về phía Khấu Trọng cố ý quan sát thực hư qua nét mặt, chờ đợi câu trả lời của gã.

Khấu Trọng đương nhiên không thể tiết lộ mọi chuyện, tự nghĩ không

thể kéo thêm nhiều người vào chuyện này, đặc biệt không thể để người của a gia tung tin khắp nơi, làm hỏng hết đại sự của hắn. Nhưng nếu câu trả lời của hắn không hợp tình hợp lý thì Lý Kiến Thành không hoài nghi mới là lạ.

Khấu Trọng đành thở dài đáp:

- Điện hạ minh xét, nam nhi chí tại bốn phương, đương nhiên không tránh khỏi ý nghĩ muốn làm nên những chuyện lớn lao. Chỉ vì gia thúc tinh thông thuật số, đã đoán rằng tiểu nhân sẽ có mười năm đại vận hung hiểm vô cùng, phải tha phương, một mình phiêu bạt khắp đại giang nam bắc hầu mong tránh khỏi kiếp nạn. Tiểu nhân vì thế mới lang bạt tứ phương, hành y thuật theo di huấn.

Lý Kiến Thành thỏa mãn nói:

- Thì ra Mạc tiên sinh có số mạng hẩm hiu như vậy, thật là đáng thương. Bản điện hạ trước tặng tiên sinh ít ngân lượng làm lộ phí, chỉ cần tiên sinh tai qua nạn khỏi, mai này bản Điện hạ nhất thống thiên hạ, bảo đảm Mạc tiên sinh có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý đến bất tận.

Khấu Trọng thoáng thấy ánh vàng chói mắt. Thì ra Phùng Lập Bản đang mở chiếc túi vừa to vừa nặng hắn mang theo bên mình.

Lý Kiến Thành cười đáp:

- Đây là 200 lượng hoàng kim, chỉ là chút tâm ý của ta, mong Mạc tiên sinh vui lòng thu nhận.

Khấu Trọng làm ra vẻ toàn thân chấn động, quỳ sụp xuống bái tạ:

- Đa tạ điện hạ ân thưởng!

Trong bụng Khấu Trọng cười thầm khi thấy Tiết Vạn Triệt và Phùng Lập Bản lập tức giảm bớt ba phần giới bị, thần thái tỏ ra khinh bỉ coi thường gã.

Lý Kiến Thành nói:

- Thời buổi này ai cũng phải tự biết giữ thân, chắc không cần Bản điện hạ nói nhiều. Nếu như Hoàng Thượng có hỏi đến bệnh tình của Trương Tiệp Dư, bản Điện hạ hy vọng tiên sinh thành thật nói rằng nguyên nhân quái bệnh của Nương Nương, cũng như tiên sinh tại Thượng Lâm Uyển đã nói với bản Điện hạ, chính là do hàn nhiệt khí cùng xâm nhập vào cơ thể tạo thành kịch độc.

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại, nếu hắn không vì biết rõ sự thật mà tự động hợp tác nhập cuộc, chỉ sợ đến lúc bay đầu mất mạng cũng không hiểu chuyện gì. Thử hỏi vừa dùng lợi mê hoặc vừa dọa dẫm ép buộc kiểu này, còn ai dám chống lại cho được. Gã tất nhiên chỉ còn nước cúi đầu đáp:

- Đó là chuyện đương nhiên, tiểu nhân sẽ y lời bẩm tấu với Hoàng Thượng.

Ba người bọn Lý Kiến Thành không ai không lộ vẻ hoan hỉ.

Tiết Vạn Triệt nhếch mép cười đểu cáng nói:

- Mạc tiên sinh nên hành sự cẩn trọng một chút! Chuyện này nhất thiết không được tự tấu trình lên Hoàng Thượng mà phải đợi Hoàng Thượng hỏi đến rồi theo ý mà lựa lời tường trình. Về y dược Mạc tiên sinh đích thực là đại hành gia, nhưng so với tiên sinh bọn ta lại thông hiểu hơn về việc bẩm tấu cùng Hoàng Thượng.

Khấu Trọng chửi thầm trong bụng, nhưng ngoài mặt lộ vẻ thật thà đáp:

- Giờ thì tiểu nhân đã hiểu, tiểu nhân chỉ cần chuẩn bị lý do cho thật thỏa đáng chờ khi Hoàng Thượng triệu hồi mới nhất nhất nói ra.

Lý Kiến Thành hoàn toàn tin tưởng gã không hay biết gì quỷ kế của hắn, vui vẻ nói:

- Mạc tiên sinh quả nhiên không phụ lòng kỳ vọng của bản Điện hạ, không biết Mạc tiên sinh sẽ tạm lưu lại Trường An trong bao lâu?

Khấu Trọng thầm nghĩ lão tử ngươi mà đào được bảo tàng thì ngươi có quỳ lạy giữ chân ta cũng không đáp ứng.

Ngoài mặt gã lại ra vẻ hết mực khiêm cung:

- Có lẽ là trong vòng hai mươi ngày, vì theo như gia thúc đã khuyên, tiểu nhân không thể lưu lại nơi nào quá một tháng được.

Lý Kiến Thành vươn mình đứng dậy, nói:

- Tiên sinh cứ từ từ hưởng thụ tháng ngày lưu lại Trường An này. Bản điện hạ sẽ cho hai cung nữ được "huấn luyện" tốt nhất đến phục thị tiên sinh, bảo đảm tiên sinh sẽ vô cùng hài lòng mãn ý.

Khấu Trọng toàn thân rúng động "hai ả yêu nữ đó theo sát nhất cử nhất động của lão tử, làm tai làm mắt cho Lý Kiến Thành ngươi giám thị ta sao?!" Gã giả bộ thiểu não đáp:

- Hảo ý của điện hạ, tiểu nhân xin tâm lãnh. Chỉ vì gia thúc đã dặn đi dặn lại rằng trừ phi vận rủi qua đi, tuyệt đối không được tiếp cận với nữ sắc.

Lý Kiến Thành ngạc nhiên đáp:

- Thật là một giới điều kỳ quái, lệnh thúc quả nhiên là thế ngoại cao nhân. Hà! Thôi thì để sau này tiên sinh vân du trở về, bản Điện hạ sẽ vì tiên sinh mà an bài lại vậy.

Khấu Trọng tiễn ba kẻ kia ra đến tận cổng, chờ cả đoàn thân binh vệ sỹ lục tục kéo nhau ra về hết. Đang định chuồn ra ngoài để cùng Từ Tử Lăng hội diện thì đụng ngay Nhị thiếu gia Sa Thành Công quay về. Hắn nắm lấy áo gã lôi tuốt vào đại sảnh để hỏi chuyện, đúng là vận xui liên tiếp.

Sau khi yên vị tại đại sảnh, Sa Thành Công vui vẻ nói:

- Mạc huynh quả nhiên y thuật như thần, Thanh phu nhân vừa được huynh ra tay châm cứu liền như hoán thai thoát cốt, bênh tật tiêu trừ, tinh thần vui vẻ sảng khoái hơn trước. Phu nhân bảo tiểu đệ nhất định phải mời Mạc huynh trở lại Phong Nhã các dùng một bữa cơm đạm bạc để tỏ lòng biết ơn. Sở dĩ lúc trước đệ tỏ ra hằn học nặng lời, cũng là vì trong lúc bối rối khẩn yếu đã không kịp nhận ra chân bản lãnh của huynh. Chỉ là Thanh phu nhân ngàn vạn lần không thể có chuyện bất đắc. Hà! Phong Nhã Các ngoại trừ Thanh phu nhân không tính đến, còn lại từ trên xuống dưới đều là các tiểu mỹ nhân biết làm vui lòng người khác, đảm bảo đêm nay Mạc huynh diễm phúc tề thiên. Hà hà …

Khấu Trọng đến Trường An lần này trong đầu chỉ toàn ý nghĩ tranh đoạt thiên hạ, làm gì còn thời gian nghĩ đến tư tình nam nữ. Lộ vẻ thiểu não lắc đầu đáp:

- Tiểu nhân trời sinh ra đã là mệnh khổ. Khi nãy tỷ phu Thường Hà của Nhị thiếu gia đã vội vã mời đi chẩn bệnh, cũng không nói rõ là vị

hoàng thân quốc thích nào cần trị bệnh. Được Thanh phu nhân mời đích thực là diễm phúc, chỉ tiếc là đành phiền Nhị thiếu gia "độc hưởng" vậy. Hà! Xem ra tiểu nhân phải gấp rút chế ra vài loại bổ dược cho Nhị thiếu gia bồi bổ nguyên dương mới xong. Hà hà …

Câu chuyện đang lúc nửa đùa nửa thật, Sa Thành Công hiển nhiên đối với Thường Hà không cần cố kỵ, lộ vẻ khổ não đáp:

- Đó chính là vấn đề, không biết huynh có thể chế ra loại bổ dược nào vừa kéo dài vừa mạnh mẽ một chút được không? Chỉ sợ tiểu đệ khó lòng "khoản đãi" mỹ nhân đến tột đỉnh. Ha ha ha …

Vừa lúc đó thì hạ nhân vào báo Thường Hà tới tìm.

Khấu Trọng cười thầm trong bụng, chờ xem Sa Thành Công "đương đầu" với Thường Hà thế nào, bèn vỗ vai Sa Thành Công nói:

- Tiểu nhân không hay biết gì đâu nhé!

Rồi vội vã chạy ra cửa đón Thường Hà.

o0o

Hoàng hôn.

Từ Tử Lăng nhanh chóng hoá trang thành đại hiệp mặt sẹo Ung Tần, đến gặp Lôi Cửu Chỉ tại tiểu viện của Hầu Hy Bạch. Cả hai chuẩn bị ra ngoài dùng bữa, định sau đó sẽ quay lại đổ trường, vừa hay gặp Hầu Hy Bạch cũng về tới. Thật sự thì không phải tình cờ, mà do mỗi ngày Lôi Cửu Chỉ đều ra ngoài nắm tình hình đồng thời dò xét tin tức của Hầu Hy Bạch, lưu lại ám ký để hẹn hắ gặp mặt.

Hầu Hy Bạch ngẩng đầu nói:

- Lý Nguyên Cát và Dương Văn Can đã quay lại rồi!

Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ lộ vẻ hoang mang. Hai kẻ này không chịu ra quan ngoại theo lời hẹn thách đấu mà bằng cách nào đó đã bí mật tiềm nhập Trường An, dĩ nhiên là muốn quay về đối phó với bọn gã.

Hầu Hy Bạch nói tiếp:

- Chuyện này thật kỳ quái, theo tin tức mới nhất Từ Tử Lăng và Thiếu Soái từng hiện thân tại Vị Nam, một toà thành lớn phụ cận với Trường An. Ngoài ra còn đụng độ với tướng giữ thành là Triệu Liên, đả thương một số binh lính, có lẽ Lý Nguyên Cát vì nghe được tin này mới quay trở lại.

Lôi Cửu Chỉ chen vào hỏi:

- Tin tức này Hy Bạch nghe ngóng được từ đâu?

Hầu Hy Bạch liền đáp:

- Chính người trong Tần vương phủ đã nói với đệ. Vừa rồi gặp đệ Tần vương có hỏi thử nếu động thủ quá chiêu cùng Khả Đạt Chí đệ nắm chắc được bao nhiêu phần thắng. Đệ nghĩ tới việc bảo toàn thực lực cho Tử Lăng nên đáp bừa khoảng năm phần. Tần vương nghe xong cực kỳ cao hứng, tặng ngay 20 lượng hoàng kim. Nếu gặp phải Lý Kiến Thành chắc sẽ được tặng ít nhất là gấp đôi số đó.

Lôi Cửu Chỉ

- Lý Thế Dân đối với Lý Kiến Thành đã không còn nhẫn nhịn thêm được nữa.

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Chính xác là vậy, cái đó gọi là tay Phật cũng có lửa! Mục đích tối hậu của Lý Kiến Thành là dẫn người Đột Quyết nhập quan, tất nhiên Lý Thế Dân phải cảm thấy thân lâm hiểm cảnh. Sự thật tại Quan Trung này các hệ phái tranh đấu quyết liệt, thành bại chỉ xoay quanh việc Đông Đột Quyết có khả năng ồ ạt xâm nhập quan nội hay không mà thôi.

Hầu Hy Bạch chêm vào:

- Chắc huynh cũng đã thấy Lý Thế Dân anh dũng phi thường. Tại chiến trường có thể nói là thống lãnh ba quân bách chiến bách thắng nhưng lúc về lại Trường An, đối diện với tầng tầng lớp lớp đấu tranh thủ đoạn, âm mưu quỷ kế, cũng phải bó tay vô lực. Lại nói Lý Kiến Thành có thể danh chánh ngôn thuận trở thành người kế thừa hoàng vị cũng nhờ kết bè kết đảng với sủng phi của Lý Uyên, lại có cả Ma Môn lẫn người Đột Quyết chống lưng. Lý Thế Dân có thể nói là đã lâm vào tình thế bị vây hãm thất bại như cầm chắc. Ngay cả đệ trong tình huống như vậy cũng chẳng biết phải đối phó thế nào cho tốt.

Lôi Cửu Chỉ lên tiếng phản đối ngay:

- Lý Thế Dân có uy vọng cực lớn đối với quan binh Đại Đường, chỉ cần hạ lệnh một tiếng, có thể đánh cho Lý Kiến Thành te tua tơi tả. Khi đó Lý Uyên có muốn can thiệp cũng không kịp nữa.

Hầu Hy Bạch lắc đầu đáp:

- Đường thất áp dụng binh phù và quy “dân binh quy điền”, khi hồi hương binh sĩ quay lại làm nông dân, trở thành bách tính. Đến khi triều đình cần điều binh khiển tướng mới phát binh phù đến từng địa

phương châu huyện, do Thứ sử châu huyện cùng Đô vệ Thị lang sở tại lãnh binh phù tiến hành đốc quân. Lúc đó mới có khả năng phát binh ra trận. Việc huấn luyện quân được tiến hành hàng năm vào tiết nông nhàn do các địa phương tự tiến hành. Giả sử Lý Thế Dân muốn khởi binh làm phản, ít nhất cũng phải nắm được binh phù của Lý Uyên trong tay, sau đó tiến hành tổng điều động. Nhưng như vậy sẽ làm kinh động đến Lý Kiến Thành, làm lộ hết cơ mật. Chưa kể là số lượng quân binh các nơi, Thiên Sách Phủ cũng chưa nắm được chi tiết làm sao có thể gấp rút triệu hồi được.

Từ Tử Lăng bây giờ mới hiểu rõ vai trò của Dương Văn Can. Kẻ này là Long đầu lão đại của một đại bang hội hùng cứ một phương, chẳng cần đến binh phù cũng có khả năng điều động lực lượng bang chúng đông đảo đàn áp bất kỳ kẻ nào hắn muốn. Đó là còn chưa kể tới Khả Đạt Chí, cao thủ đích thực của Đột Quyết. Trước tình thế hiện tại bọn gã không thể khinh cử vọng động được.

Hầu Hy Bạch chốt lại:

- Lý Thế Dân đã nhiều lần thỉnh cầu Lý Uyên phát binh công phạt Thái Nguyên nhằm triệt hạ Lưu Vũ Châu cùng Tống Kim Cương, nhưng đều bị bọn gian đảng phe Thái tử Lý Kiến Thành chen vào phá ngang. Đó chính là vì sợ Lý Thế Dân thấy tình hình bất diệu nhân có binh phù trong tay dấy binh tự lập, thậm chí có thể chơi đòn "hồi mã thương" quay về tiến đánh Trường An.

Lôi Cửu Chỉ hoảng hốt nói:

- Hèn gì Lý Thế Dân tỏ ra coi trọng bọn ngoại nhân. Giả như bọn ta có thể làm giảm uy phong Khả Đạt Chí, hay càng hay hơn nếu có thể thích sát Lý Kiến Thành giùm hắn. Thiên Sách Phủ tuy cao thủ như mây nhưng so với Trưởng Tôn Vô Kỵ còn kém, nếu đơn đả độc đấu mà nói, không ai có thể qua được Khả Đạt Chí.

Hầu Hy Bạch cười khổ đáp:

- Sở dĩ Tần vương mời đệ vào hoàng cung tham gia dạ yến, chắc cũng vì muốn thông qua đệ thăm dò công phu của Tử Lăng đấy!

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Đêm mai à! Ồ! Đệ phải nhắc huynh nhớ rằng kế hoạch đối phó với Dương Hư Ngạn cũng diễn ra vào đêm mai đó.

Có thể nói khả năng Dương Hư Ngạn xuất đầu lộ diện ra tay ám sát Cao Chiếm Đạo tại buổi tiệc cuối năm của Đồng Hưng Xã là rất cao.

Hầu Hy Bạch liền nhăn nhó mặt mày ra chiều khó nghĩ, Lôi Cửu Chỉ cười đáp:

- Đừng lo! Dương Hư Ngạn và Đường thất có quan hệ mật thiết, chắc không thể tuỳ tiện ra tay trong bữa tiệc. Thời điểm thích hợp để hắn ra tay ám sát chính là trước hoặc sau bữa tiệc, lúc có đông đảo quan khách đến và ra về. Nếu chúng ta căn thời gian và bố trí cho hợp lý một chút, thế nào cũng có cơ hội đánh với hắn một trận.

Hầu Hy Bạch song mục lộ hàn quang, nói:

- Lần này tuyệt không thể để hắn thoát, nếu không thân phận của Từ Tử Lăng và Thiếu Soái sẽ bị lộ ra ngoài.

Từ Tử Lăng cười đáp:

- Kể cả nếu hắn nhận ra bọn ta, thì khi đó ta chỉ không hạ thủ giết chết được hắn thôi, chứ hắn tuyệt không mang chuyện đó nói lộ ra ngoài đâu. Có điều tình cảnh của bọn ta khi đó cũng sẽ nguy hiểm

hơn thật.

Hai người không hiểu ngạc nhiên trừng trừng nhìn gã. Từ Tử Lăng bước lên một bước, từ từ giải thích:

- Đạo lý rất giản đơn. Đó là vì sư phụ của hắn, cũng chính là sư phụ của Hầu huynh, Thạch Chi Hiên. Lão vẫn đang khổ sở mong đợi đến lúc bọn ta đào Dương Công bảo khố lên. Ngoài việc này ra, mọi việc khác với lão chỉ là thứ yếu.

Lôi Cửu Chỉ vỗ đùi đánh đét một cái, vui vẻ nói:

- Thế thì bọn ta cứ thẳng tay mà đánh thôi, chẳng phải cố kỵ điều gì nữa.

Hầu Hy Bạch nói:

- Giờ tiểu đệ sẽ mang tất cả mọi sự trong hai ngày đóng vai Mạc Vi ra kể cho Từ Tử Lăng nghe không sót điều gì!

o0o

Khấu Trọng lôi Thường Hà ra khỏi cửa cái, làm ra vẻ nghiêm trọng hạ giọng thì thầm:

- Ra khỏi cửa rồi hãy nói!

Thường Hà lập tức gọi thủ hạ lấy thêm một con ngựa cho Khấu Trọng, rồi cả hai nhảy lên ngựa chạy ra khỏi khu vực Sa gia, nhằm hướng Dược Mã kiều phi như bay.

Khấu Trọng cố nặn ra một gương mặt thê thảm đến mức “sống không bằng chết” thiểu não nói:

- Tiểu nhân chút nữa đã mất mạng trong tay Nhị thiếu gia, cũng may có Thường đại nhân giải vây kịp thời, nếu không tiểu nhân chắc là hết đường thoát thân.

Thường Hà cười đáp:

- Có phải là vì chuyện tiên sinh đến trị bệnh cho thanh lâu đệ nhất ca kỹ Thanh phu nhân hay không?

Khấu Trọng đáp:

- Trị bệnh là một chuyện, sau đó đệ còn cùng với các mỹ nhân trong thanh lâu đàn ca xướng tửu chè chén say sưa, tửu vào loạn tính, nữ sắc kề bên. Khiến cho môn "đồng tử công" tiểu đệ khổ luyện suốt ba mươi năm xém chút nữa đã trôi theo dòng nước.

Thường Hà lộ vẻ cực kỳ đồng cảm, nhất thời không biết phải an ủi gã thế nào.

Khấu Trọng "đánh rắn phải đập đầu", liền bồi tiếp một câu:

- Thường đại nhân không muốn cứu tiểu nhân hay sao?

Thường Hà liền lộ ra nghĩa khí nam nhân đích thực, vỗ vai gã nói:

- Mạc huynh không cần phải nói nữa, nếu có chuyện tiểu đệ sẽ nỗ lực hết mình lo chu toàn cho

Khấu Trọng hạ thấp giọng nói:

- Hai ngày nay, sáng tối đệ đều vì người trị bệnh, nhưng mình lại chỉ có một cái mạng, về đến nhà mệt mỏi đã đôi lần tưởng chết. Hầy!

Huynh cũng biết đấy con người ta phải có lúc yên tĩnh để nghỉ ngơi. Bây giờ về phủ, huynh tìm cách thuyết phục bệnh nhân đi tìm các đại phu khác giùm.

Thường Hà vui vẻ đáp:

- Chuyện này dĩ nhiên không thành vấn đề. Bất quá Hoàng Thượng vừa hạ lệnh cho tiểu đệ mời huynh vào nội cung dự dạ yến. Mạc huynh chỉ cần cho biết khi nào huynh có thể xuất hành, để đệ còn tháp tùng huynh nhập cung.

Khấu Trọng lúc trước chỉ muốn mượn cớ để nhanh chóng thoát khỏi Sa phủ đi bàn bạc việc đối phó Dương Hư Ngạn, giờ thì nghĩ mãi không được lý do gì để từ chối tiếp, thầm kêu bất diệu.

Thường Hà nói tiếp:

- Mạc huynh đã trở thành người được hoan nghênh nhất tại thành Trường An này, chưa kể việc cả Hoàng Thượng lẫn Thái tử đều coi trọng huynh, vừa mới về tới Tề vương đã đích thân thiết dạ yến tại Phong Nhã Các cũng đặc biệt cho mời huynh đến dự, tiểu đệ thật không dám chối từ.

Khấu Trọng thầm kêu khổ, ở đâu không mời, lại mời đến dự dạ yến của Tề vương Lý Nguyên Cát. Gã chợt nghĩ ra một chuyện hỏi:

- Huynh không biết ngày mai đệ phải nhập cung chẩn bệnh cho Nương nương

Thường Hà đáp:

- Tề vương đương nhiên đã biết nên mới mời huynh khi xong việc lập tức tiện đường đến dự yến ngay.

Khấu Trọng nỗ lực đến cùng, thở dài hỏi:

- Thường huynh không biết đệ luyện “đồng tử công”, tối kỵ nữ sắc hay sao?

Thường Hà đáp:

- Chuyện này cứ để tiểu đệ lo. Tiểu đệ sẽ bí mật thông báo chuyện này cho Tề vương, ngài sẽ an bài thoả đáng, bảo đảm không một nữ nhân nào có thể đến gần lão huynh.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Dạ yến của Tề vương bao giờ mới bắt đầu? Nếu còn chút thời gian đệ muốn quay về nhà nghỉ ngơi, khôi phục tinh thần, theo đúng đạo dưỡng sinh.

Thường Hà nhìn thấy mặt trời đã ngả về tây khuất sau tầm mắt, trả lời:

- Vẫn còn một ít thời gian, Mạc huynh có đến muộn cũng không cần khẩn trương. Tiểu đệ sẽ thay Mạc huynh nói vài lời với Tề vương!

Khấu Trọng cảm tạ một tiếng rồi quay đầu khoái mã, phóng như bay về phía chân trời.

(

Chương 386: Đối mặt khiêu chiến

Khấu Trọng đưa ngựa cho người hầu của Sa gia trông coi, sau đó đến trang viện bí mật của Hầu Hy Bạch để tìm Từ Tử Lăng. Lúc này Hầu Hy Bạch vừa mới ly khai, chỉ còn Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ đang nghiên cứu đổ thuật, chuẩn bị quay lại Minh Đường Oa đại sát tứ phương.

Khấu Trọng quay về phía hai người nói:

- Lý Nguyên Cát quay về rồi!

Từ Tử Lăng đã sớm biết chuyện này, không hề ngạc nhiên gật đầu đáp:

- Bởi vì có người đã giả mạo bọn ta nhập quan. Lý Nguyên Cát đương nhiên phải quay lại để đối phó.

Khấu Trọng tỏ vẻ kinh ngạc:

- Ngươi không ngờ lại biết rõ hơn cả ta!

Lôi Cửu Chỉ rót trà cho gã, đoạn đem lời Hầu Hy Bạch ra nói lại một lượt.

Khấu Trọng mân mê chén trà, trầm ngâm giây lát rồi nhíu mày hỏi:

- Người đã giả mạo bọn ta nhập quan không hiểu là muốn hại bọn ta hay muốn giúp bọn ta đây?

Nếu như bọn họ vẫn chưa nhập quan thì mạng lới tình báo của Dương Văn Can, lâu nay vẫn được căng ra để đón lõng bọn Khấu Từ, vì nghĩ hai gã đã nhập quan nên không hoạt động tích cực nữa; như vậy đương nhiên bọn họ có thể tiến vào Quan Trung một cách dễ dàng hơn.

Nhưng nếu xét đến việc Khấu Từ giờ đã ở Trường An, lại có người giả dạng hai gã hiện thân ngoài Quan Ngoại tiến nhập Quan Trung, tự nhiên làm người khác không còn hoài nghi thân phận của bọn họ nữa. Chỉ là khi đó mọi người đều nghĩ hai người đã vào Quan Trung, từ đó đề cao cảnh giác, áp lực theo đó sẽ gia tăng rất lớn.

Từ Tử Lăng trầm giọng đáp:

- Chúng ta không thể khinh địch được. Người chủ mưu việc giả mạo nhập quan này khẳng định biết rất rõ tác phong và tính tình của bọn ta.

Lôi Cửu Chỉ ngẩn ra hỏi:

- Sao đệ lại nói như vậy?

Khấu Trọng ngả người ra sau ghế cho thoải mái rồi đáp:

- Lời Lăng thiếu gia rất có lý. Nếu như ta không nhầm, đó chính là thủ đoạn của Loan yêu nữ. Có thể nàng ta còn biết Mạc thần y chính là Khấu Trọng ta. Vì vậy cố ý dùng cách này để gia tăng áp lực, ép bọn ta phải sớm đào Dương Công bảo khố lên.

Lôi Cửu Chỉ biến sắc hỏi:

- Sao lại không phải là Thạch Chi Hiên hay Triệu Đức Ngôn mà lại là

yêu nữ này?

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý với ý kiến của Khấu Trọng:

- Bởi vì nàng ta biết bọn ta rõ nhậm chí còn hiểu rõ đặc điểm khí công Trường Sinh Quyết. Người khác thấy Mạc Nhất Tâm tinh thông y thuật thì không lấy làm nghi ngờ. Nhưng đổi lại là Loan Loan, nếu nàng ta biết được cách thức trị bệnh của tên thần y họ Mạc này thì ngay lập tức có thể nhìn ra đó là thủ pháp của Khấu Trọng.

Lôi Cửu Chỉ trong lòng lo lắng hỏi:

- Việc này nghiêm trọng phi thường, vậy bọn ta nên ứng phó thế nào?

Khấu Trọng cười đáp:

- Huynh đừng lo! Âm Quý Phái tuyệt không tiết lộ bí mật trân quý này ra ngoài đâu, bời vì bọn chúng còn muốn độc chiếm Tà đế xá lợi mà, thậm chí còn phải nỗ lực giúp đỡ bọn ta. Chuyện chúng đóng giả bọn đệ nhập quan chính là nhằm để thúc ép mà thôi.

Sau đó lại khổ sở nói tiếp:

- Tối mai trong cung tổ chức tiệc yến hàng năm. Lý Uyên chỉ định đích danh tiểu đệ phải tham gia, chuyện này đúng là nhức đầu.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Phiền não của ngươi cũng giống ta rồi. May là Dương Hư Ngạn có lẽ cũng phải tham dự dạ yến này, vì vậy chỉ cần bọn ta thu xếp ổn thoả là có thể đối phó được.

Nói rồi mang tình hình của Hầu Hy Bạch ra thuật lại.

Khấu Trọng bỗng nhiên song mục sáng rực nói:

- Tối mai khẳng định là lúc tìm bảo tàng thuận lợi nhất, bởi vì tất cả mọi người đều tập trung trong hoàng cung, sau khi chè chén no say, chắc không có ai nghĩ đến việc tuần tra xung quanh đề phòng người khác tìm kiếm bảo Lăng thiếu gia nghĩ sao?

Từ Tử Lăng lạnh lùng hỏi:

- Ngươi biết bảo tàng ở đâu rồi chắc?

Khấu Trọng mười phần tin tưởng đáp:

- Sáng mai sau khi chẩn mạch cho Trương mỹ nhân xong, tiểu đệ đã được Công bộ thượng thư đại nhân Lưu Chánh Hội hứa cho xem toàn bộ tư liệu kiến trúc khu vực xung quanh Dược Mã Kiều. Chỉ cần tìm ra chỗ nào năm đó được xây lại hoặc được Dương Tố tự thân đốc thúc, sẽ có thể tìm thấy cửa vào bảo tàng. Tránh nhiệm nặng nề này cứ đặt lên người tiểu đệ đi!

Lôi Cửu Chỉ đã dần quen với tác phong của gã, bèn trịnh trọng đề tỉnh:

- Bảo khố do Lỗ sư phụ đích thân thiết kế, tuyệt không dễ dàng bị khám phá như vậy đâu.

Khấu Trọng quay sang Từ Tử Lăng nói:

- Tối nay Lý Nguyên Cát mời ta dùng bữa tại Phong Nhã Các, ngươi có biết chủ nhân của Phong Nhã Các, đồng thời cũng là mỹ nữ trong lòng của Lý Nguyên Cát thật ra là ai không?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Thật sự là ai?

Khấu Trọng mang dáng vẻ hồi tưởng, cười thần bí đáp:

- Chính là người đã từng có một đoạn ân oán với huynh đệ bọn ta

Thanh Thanh cô nương đó.

>- Thanh Thanh nào nhỉ?

Khấu Trọng đã sớm đoán biết phản ứng này của gã bèn cười cười giải thích, rồi thở dài nói:

- Điều này chứng tỏ nàng ta có lẽ cũng là người có lương tâm, mới vì chuyện đó mà kết thành u buồn trong lòng.

Từ Tử Lăng nhớ chuyện Cao Chiếm Đạo kể, bèn nói:

- Tấu xảo thật, tiểu tử Sát Kiệt và nhị thiếu gia Sa Thành Công của ngươi đều quỳ dưới gấu quần của Hỉ Nhi cả. Hy vọng Sát Kiệt hắn chỉ hứng thú nhất thời chứ không phải trầm mê không dứt ra được.

Khấu Trọng đâu để chuyện đó vào lòng, thò tay lôi ngân lượng Lý Kiến Thành tặng, đặt lên mặt bàn cười nói:

- Đây là tiền ta góp vào để đánh bạc, thắng thì phải chia lại cho lão tử một phần.

Lôi Cửu Chỉ lập tức hai mắt sáng rực, đứng ngay dậy quơ tiền nhét vào người, cười lên ha hả:

- Huynh đệ của ta! Đến giờ ra tay đi vơ vét rồi! Không được bỏ lỡ thời gian quý báu này.

Khấu Trọng vội nói:

- Gượm đã! Còn một chút ít thời gian, Lôi lão ca tốt nhất là dậy đệ vài chiêu y lý phòng thân, để khi bị người hỏi đến thì không đến nỗi á khẩu vô ngôn.

Lôi Cửu Chỉ vui vẻ đáp:

- Nếu cứ nói sơ sơ bên ngoài, bản nhân khẳng định là cao thủ của cao thủ. Với tư chất của Thiếu soái, ta đảm bảo chỉ cần học một lúc là công phu của ngươi đã có tiểu thành rồi.

Khấu Trọng cười đến hụt cả hơi:

- Đệ không cần học cách nói sơ sơ bên ngoài của huynh, mà cần học y thuật chân chính, phòng khi có người truy vấn thì còn biết cách mà trả lời.

Lôi Cửu Chỉ trợn hai mắt lên hỏi:

- Thế hoá ra hai cái đó khác nhau à?

Từ Tử Lăng không nhịn được cũng phải phá lên cười ha hả.

Khấu Trọng trừng mắt lườm hắn một cái rồi nói:

- Bớt cười sung sướng như vậy chút đi. Ta sớm biết bữa ăn tối nay của Lý Nguyên Cát không phải là dễ nuốt, không đơn giản chỉ là để cảm tạ chuyện chữa khỏi bệnh cho Thanh Thanh đâu. Ngươi thử

nghĩ nếu ngươi là hắn: sáng sớm vừa mới lặn lội từ xa về, chiều muộn đã lập tức bày tiệc khoản đãi gã đại phu chữa bệnh cho tình nhân, đạo lý đó là gì vậy? Không chỉ mời đi thỉnh lại,mà còn bắt Thường Hà tìm mọi cách ép lão tử tới nữa.

Lôi Cửu Chỉ trầm ngâm nói:

- Nghe nói chưởng môn Mai Tuần của Nam Hải Phái chẳng những võ công cực cao mà còn trí kế hơn người. Như vậy chắc chắn bọn Lý Nguyên Cát đã nảy sinh nghi ngờ rồi, vì vậy mới bố trí đệ tới để xem thật giả thế nào.

Từ Tử Lăng đáp:

- Cũng may là ngươi và Sa gia đã có quan hệ từ trước, chứ nếu chỉ đột nhiên gặp nhau lúc Sa gia đang trên đường đến Trường An, bọn chúng không nghi ngờ là hàng giả mới là kỳ quái đó. Giờ đây bọn Lý Nguyên Cát chỉ là mới sinh lòng nghi ngờ, lâm vào thế chân giả nan phân mà thôi.

Hai người không kìm được lo lắng cho Khấu Trọng.Lý Nguyên Cát hoàn toàn không giống như Lý Kiến Thành. Bởi vì bọn người Lý Nguyên Cát đã bao phen vất vả truy đuổi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng khắp nơi, giờ đây bất cứ ai có lai lịch bất minh cũng đều bị nghi ngờ. Vì vậy chúng mới lấy thân phận Tề vương của Lý Nguyên Cát ép Khấu Trọng đến để tra xét.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Y đạo vốn rộng lớn phức tạp như sao trên trời, ngươi nếu như cứ vội vã học qua loa, gặp phải người tinh thông y lý, sao tránh khỏi chuyện lộ sơ hở.

Lôi Cửu Chỉ vỗ tay vào đùi đáp:

- Có cách rồi! Y đạo tuy rằng mênh mông, nhưng truy lên nguồn gốc, đều từ Hoàng Đế nội kinh mà ra, tuyệt chẳng sai lệch. May là lão ca ngươi đã từng một thời khổ công nghiên cứu Hoàng Đế nội kinh, tựu trung gói gọn lại 4 thứ tinh yếu là: Âm dương, ngũ tạng, kinh mạch, khí huyết. Ta sẽ dạy hết lại cho đệ, đến đó nếu Thiếu soái lâm trận thì cứ mang ra mà dùng, nói không chừng sẽ trót lọt qua ải đấy.

Từ Tử Lăng lo lắng nói:

- Nếu đối phương hỏi đến chuyện sử dụng các vị thuốc ra sao, gã làm sao ứng phó đây?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Lo lắng nhiều cũng chẳng để làm gì! Đến đó thì tuỳ cơ ứng biến, binh đến thời tướng ngăn, nước lên thời đắp đê.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Chuyện đó cũng không thành vấn đề, ta nhân tiện đọc luôn Thần nông thảo kinh quyết vài lần cho ngươi nghe, đến lúc đó chỉ nên bàn về đại khái, đừng bàn về chi tiết. Trừ phi đối phương là cao thủ tinh thông y lý, nếu không tuyệt không thể nhìn ra được.

Khấu Trọng cúi người cười nói:

- Thỉnh sư phụ truyền đạt, tiểu đồ xin được rửa tai lắng nghe.

o0o

Chiều tối đó ở Bắc Lý đặc biệt náo nhiệt. Từ Tử Lăng trong vai “Ung

Tần” cùng Lôi Cửu Chỉ trong vai nhà buôn ở Sơn Đông “Ôn Khoan” tuỳ tiện tìm một phạn điếm nhét cho đầy bụng, rồi đi đến trước cổng của Minh Đường Oa.

Từ Tử Lăng băn khoăn nói:

- Kẻ chúng ta cần đối phó chính là phụ tử nhà họ Hương, sao không trực tiếp đến Lục Phúc Đổ quán của chúng khoắng sạch một phen. Đệ đảm bảo lần này đủ tâm ngoan thủ lạt.

Lôi Cửu Chỉ ưỡn ngực lên đáp:

- Đây chính thật là điểm trọng yếu nhất.Ngươi phải biết Minh Đường Oa cùng Lục Phúc Đổ Quán mỗi bên đều có địa phận riêng, tuy rằng đối đầu sinh tử với nhau, nhưng lại không thể phóng tay làm càn được. Cứ phải theo quy củ giang hồ nước sông không phạm nước giếng, kể cả nếu Đại tiên Hồ Phật tự tin đổ thuật của mình thắng được Thần tiên thủ Trì Sanh Xuân, cũng không thể cứ sang Lục Phúc đổ quán mà đánh bài. Cao thủ từ ngoài tới như ngươi lại là chuyện khác. Lão đệ ngươi vốn là người thông minh, chắc minh bạch những lời ta nói!

Từ Tử Lăng bỗng nhiên đại ngộ, cuối cùng cũng hiểu tại sao Lôi Cửu Chỉ lại muốn hắn vang danh trong giới cờ bạc. Ngay khi hắn có thể thành đối thủ tranh hùng quyết thắng với “Đại tiên” Hồ Phật, hắn lập tức sẽ trở thành nhân tài Lục Phúc đổ quán muốn thâu nạp, lợi dụng hắn để đánh bại đối thủ. Đúng thật là mưu kế kỳ diệu để tiến nhập Hương gia, chỉ có lão giang hồ như Lôi Cửu Chỉ mới có thể nghĩ ra được.

Đoạn gã cau mày nói:

- Trước kia sao huynh không nói đến điểm này, thành ra đệ mới

không biết. Nếu huynh nói sớm, ắt đệ tự biết nên hành động như thế nào, khi đó đấu chí sẽ không kém mấy con bạc trong kia đâu.

Bỗng tiếng hô dừng ngựa nổi lên. Bảy, tám thớt ngựa dừng lại trước mặt bọn họ, một trong số đó là Nhĩ Văn Hoán. Hắn thấy khuôn mặt vàng vọt của Từ Tử Lăng, hai mắt tức thời sáng rực lên, lập tức khẽ thầm thì đôi câu vào tai Khả Đạt Chí đang đứng cạnh. Nhãn thần Khả Đạt Chí tinh quang đại thịnh hướng về phía Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng tuy là lần đầu gặp Khả Đạt Chí, nhưng gã đã nghe Khấu Trọng tả lại nên nhận ra ngay. Trong lòng thầm kêu bất diệu, bèn lảng tránh ánh mắt hắn, kéo Lôi Cửu Chỉ đi vào trong Minh Đường Oa.

Lôi Cửu Chỉ cảm giác thấy không ổn thoả bèn hỏi:

- Chuyện gì thế?

Từ Tử Lăng giải thích vài câu rồi nói:

- Ôn huynh vẫn chưa trả lời tiểu đệ vấn đề ở trên.

Lôi Cửu Chỉ liếc mắt về phía cửa vào một cái đáp:

- Ta trước đây chưa giải thích kỹ cho đệ biết như vậy, vì không muốn đệ quá để tâm vào chuyện thắng thua. Mấy vụ đánh bạc này rất kỳ quái, nếu muốn cầu thắng, thì lại thành ra càng thua. Hừm! Bọn chúng không đi theo chúng ta.

Từ Tử Lăng nói:

- Với bản tính hoành hành bá đạo của Trường Lâm Quân, chắc chắn bọn chúng không chịu bỏ qua cho đệ, thôi để Khấu Trọng đến đối

phó với bọn chúng!

Lôi Cửu Chỉ ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện này với Khấu Trọng thì có quan hệ gì?

Hai người tuy đã bước chân vào đại sảnh, hoà vào đổ khách đông đúc trong phòng, nhưng vẫn không lấy lại được cảm giác an toàn.

Từ Tử Lăng đáp:

- Tối mai đệ có thể sẽ lấy thân phận Mạc Vi xuất chiến với Khả Đạt Chí, vì vậy tối nay tuyệt không thể động thủ với hắn. Phiền Lôi lão ca đến Phong Nhã Các thông tri cho Khấu Trọng, hẹn gã thần y đó đến gặp bọn ta ở Minh Đường Oa, đệ tất sẽ qua được kiếp nạn này. Vì chỉ cần đệ lưu lại trong này, Khả Đạt Chí không nể mặt tăng cũng nể mặt Phật, như vậy cũng đủ thời gian chờ huynh quay lại.

Lôi Cửu Chỉ vui vẻ nói:

- Sau khi ta đi, đệ cứ đến Địa Hoàng Đường chơi đổ phiên than. Phen này phải thắng được ngàn lượng. V đợi ta quay lại mới được ly khai đó.

Nói xong thò tay vào trong móc hết tiền ra giao cho gã, rồi vội vã bỏ đi.

Từ Tử Lăng cười khổ trong lòng, tự nhủ lần này đánh bạc phải tự dựa vào thực lực, một mình chiến đấu.

o0o

Khấu Trọng cưỡi ngựa đi vào Phong Nhã Các, rời chân khỏi bàn đạp

nhẩy xuống. Chưa kịp xưng mình là khách nhân của Tề vương Lý Nguyên Cát, Thường Hà đã ra đón, kéo tay gã đến bên cạnh nói:

- Tề vương đang đợi huynh, để đệ đưa huynh vào!

Khấu Trọng hỏi:

- Sao lại thế này? Thường huynh sao phải tự mình ra đón tiểu nhân.

Thường Hà kéo tay áo hắn, theo lối đi trong rừng trúc hướng đến Đông viện.Toàn bộ bốn toà lầu của Phong Nhã Các đều được thắp sáng rực rỡ, tiếng ca hát cười đùa truyền đến, vô cùng náo nhiệt, so với lúc Khấu Trọng đến trị bệnh cho Thanh Thanh, như không phải là cùng một chỗ vậy.

Thường Hà hạ giọng đáp:

- Tề Vương tựa như rất chú ý đến xuất thân lai lịch của Mạc huynh. Vừa rồi còn hỏi rất kỹ Thành Công. Chính ra Tề Vương chỉ cần hỏi mình ta là đủ, cần gì phải rắc rối như thế?

Khấu Trọng trong lòng hảo cảm đại tăng đối với Thường Hà. Hắn hành xử như là một hảo bằng hữu vậy, tự đến đón để cảnh báo trước cho gã biết.Khấu Trọng bèn nhún vai đáp:

- Tiểu nhân xuất thân thanh bạch, đâu có gì giấu mà phải sợ người biết.

Thường Hà dừng lại nói:

- Việc này vô cùng phức tạp, ta cũng khó có thể giải thích với Mạc huynh rõ được. Nói đơn giản Trường An bây giờ giới bị thâm nghiêm, vì đề phòng hai kẻ rất lợi hại đang bí mật tiềm nhập vào

Trường An phá hoại. Tề Vương chính là người thống suất việc truy tìm hai kẻ này. Bọn họ hoài nghi Mạc huynh thật là vô lý, cũng do bọn họ không biết Mạc huynh là chỗ quen biết cũ của nhạc phụ đại nhân. Vừa rồi Thành Công đã nói kỹ, chắc không còn vấn đề gì nữa!

Khấu Trọng rất muốn hỏi xem vừa rồi Sa Thành Công đã nói ra những gì, nhưng tất nhiên không thể mở miệng được, chỉ nói:

- Hai kẻ đó là thần thánh phương nào vậy?

Thường Hà đáp:

- Việc này Mạc huynh không biết thì tốt hơn. Tiểu đệ phải đặc biệt ra đón tiếp huynh còn vì một lý do nữa. Trong số người dự tiệc tối nay, còn có cả Hoạt Hoa Đà Vi Chánh Hưng.

Khấu Trọng rùng mình nổi hết cả gai ốc, thất thanh hỏi lại:

- Cái gì?

Thường Hà từ từ giải thích:

- Ta cũng biết Mạc huynh không nghĩ sẽ gặp kẻ đó. Người đó đối với Mạc huynh vô cùng cố kỵ. Cùng là đồng nghiệp mà hắn coi huynh như kẻ địch vậy. Ta cũng không thích hắn. Nếu lúc trước biết Tề Vương cũng mời hắn đến, ta đã bảo M từ chối không đến dạ tiệc của Tề Vương nữa.

Khấu Trọng đang do dự không biết có nên quay về không thì Thường Hà đã giục:

- Cứ vào thôi! Vạn sự đã có Hoàng thượng và Thái tử điện hạ hỗ trợ Mạc huynh, Vi Chánh Hưng sao dám làm quá chứ.

Khấu Trọng trong lòng thầm than thở, bộ dạng như tử tù ra pháp trường, bị Thường Hà “áp giải” đi vào trong Đông Viện.

[center]o0o[/cennter]

Nhà cái lấy trong lọ đồng ra một đống thẻ đồng rồi thả lên trên mặt bàn. Trong ánh mắt chăm chú của hơn chục con bạc vây xung quanh, trước khi bọn họ kịp đếm xem bao nhiêu thẻ hắn đã lấy một cái nắp tròn bằng sắt mỏng úp lên trên, rồi xướng to:

- Chư vị quan nhân mời đặt cửa, đặt một cửa nếu trúng thì một đền ba, đặt hai cửa nếu trúng thì một đền một.

Người duy nhất không nhìn là Từ Tử Lăng, bởi gã chỉ dùng tai để nghe. Gã đã nghe năm lần, đến lần này mới quyết định đặt hai trăm lượng phỉnh vào cửa nhị môn.

Với người bình thường mà nói, thanh âm thẻ đồng rơi xuống bàn luôn bị chìm lẫn vào tiếng ồn ào xung quanh, nhưng thính lực của Từ Tử Lăng có thể nghe ra được chuẩn xác là bao nhiêu, phân biệt rõ được những âm hợp thành do nhiều thẻ rơi xuống cùng lúc. Vừa rồi gã chuyên tâm lắng nghe năm lần, gã đã đoán được ba lần, dù cảnh nhiệt náo ở Địa Hoàng Đường này so với tối qua còn lớn hơn

Mọi người tranh nhau đặt cửa.

Đại cục đã định. Nhà cái tay trái nhấc nắp đậy lên, tay phải thi triển “bái than” (chia bài), thành thục gộp bốn thẻ làm một nhóm rồi xếp ra; vài chục thẻ dần được ghép thành bảy rồi tám nhóm như vậy, cuối cùng dư lại đúng hai thẻ.

Xung quanh người thì nhẩy lên reo hò, người thì thở dài thất vọng,

cũng có người ghen tỵ nhìn vào hai trăm lượng Từ Tử Lăng đang đặt trên bàn.

Nhà cái ngơ ngẩn, trừng mắt lườm Từ Tử Lăng một cái, rồi cứ theo luật một đền ba phải bỏ đến chín phần tiền trên bàn đưa cho Từ Tử Lăng. Điều này đã là quy củ của sòng bài, tiền hồ chỉ được có một phần mà thôi. Nhà cái nhanh nhẹn dùng thước trong tay phân chia đống phỉnh.

Hương thơm đến gần.

Từ Tử Lăng không nhìn mà chỉ dựa vào mùi hương quen thuộc cũng biết tiểu thiếp của Dương Văn Can đã đi đến cạnh mình.

Thanh âm ôn nhu của Hồng phu nhân sát tại tai gã thì thầm:

- Vị quan nhân này, cửa tiếp nô gia có thể đặt theo huynh không?

Từ Tử Lăng thở dài một hơi, quay mặt nhìn nàng.

[center]o0o/center]

Khấu Trọng vượt qua cổng, tiến vào thính đường lớn nhất của Đông viện, lập tức trở thành mục tiêuơn chục con mắt trong phòng chĩa vào.

Ánh mắt sắc bén của Tề Vương Lý Nguyên Cát chiếu lên người gã, vẫy tay ngạo mạn tỏ rõ thân phận của mình, chỉ gã chỗ ngồi rồi cười nói:

- Danh tiếng của Mạc tiên sinh như sấm động bên tai, xin mời ngồi!

Một người đang ngồi cạnh Lý Nguyên Cát, chính là Thanh Thanh,

sắc mặt đã tươi nhuận lại, nàng trịnh trọng đứng lên mỉm cười cảm kích hướng đến hắn chào hỏi.

Khấu Trọng tận lực giữ cho thần thái không được lộ một chút sơ hở nào, đưa mắt đảo một vòng. Ngoài Vi Chánh Hưng ở cạnh Sa Thành Công, còn có chưởng môn Mai Tuần của Nam Hải Phái; đại tướng của Lý Nguyên Cát là Tần Vũ Thông, kẻ này thân thủ ngang với Trưởng Tôn Vô Kỵ; Uất Trì Kính Đức của Thiên Sách Phủ; còn có một cao thủ của Lũng Tây Phái đã từng bị gã đả thương "Liễu diệp đao" Điêu Ngang.

Có hai người gã không nhận ra. Một là lão già có sắc mặt kênh kiệu, thần tình vênh váo. Một là vị trung niên mặc quan phục.

Những lời khách khí lắng xuống, Lý Nguyên Cát giới thiệu với Khấu Trọng từng người một. Lão già kia không ngờ lại là Kim Đại Xuân, phái chủ của Lũng Tây Phái, sư phó của Điêu Ngang.

Vị mặc quan phục là Vũ Văn Bảo, một tướng tâm phúc khác của Lý Nguyên Cát giữ chức "Hộ Quân".

Luận thực lực, nếu thân phận của Khấu Trọng bị lộ, kể cả hắn có ba đầu sáu tay cũng phải bỏ cái ý tưởng phá vây chạy trốn. Nghĩ đến điểm này, Khấu Trọng thầm hạ quyết tâm quy toàn lực bồi tiếp Vi Chánh Hưng.

Rượu được ba tuần. Lý Nguyên Cát cười lên ha hả nói:

- Tối nay bọn ta uống rượu thật vui, ngàn vạn lần không vì bổn vương ngồi đây mà phải giữ lễ tiết. Tất cả cứ tuỳ tiện đi.

Sơn hào hải vị liền được dọn ra.

Hỉ Nhi sau đó tiến vào trình bày màn ca vũ. Sa Thành Công đương nhiên nhìn thấy như say như mê, không thể tự chủ được.

Hỉ Nhi lúc này đã trưởng thành đầy đủ, quả thật đẹp như hoa như ngọc, làm lu mờ cả nhan sắc đang tỏa sáng rực rỡ của Thanh Thanh. Không lạ khi nàng ta lại có nhiều người ngưỡng mộ như vậy, ngay cả tiểu tử Sát Kiệt cũng không thể kìm nén nổi tình cảm.

Khúc hát vừa xong, Lý Nguyên Cát liền mời Hỉ Nhi ngồi xuống bên cạnh Mai Tuần. Sa Thành Công tuy hận đến mức nghiến răng nghiến lợi,nhưng cũng đành phải chịu.

Như Khấu Trọng thấy, luận gia cảnh Sa Thành Công giầu hơn đa số người ở đây, nhưng một là hắn cũng mới đến đây, hai là bản thân khiếm khuyết quyền vị thân phận, nên dù trong tiệc mọi người đối với hắn rất lịch sự, nhưng thật ra không ai coi hắn vào đâu. Đổi lại là Sa Thiên Nam thì mọi chuyện đã khác.

Lý Nguyên Cát vui vẻ nói:

- Không gặp vài tháng, Hỉ Nhi vô luận là cầm kỳ ca vũ đều vô cùng tiến bộ. Đã phiền nàng phải đến đây, chúng ta nên kính nàng một chén.

Mọi người đồng thời cạn chén.

Lý Nguyên Cát sau đó nháy mắt ra hiệu cho phái chủ Lũng Tây Phái Kim Đại Xuân một cái. Kim Đại Xuân cười cười, hướng Khấu Trọng hỏi:

- Nghe nói Mạc tiên sinh chẳng những y đạo như thần, mà còn tinh thông võ nghệ, không biết gia truyền tuyệt học của tiên sinh là từ lộ phái nào ở phương nam vậy?

Thanh Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Mạc tiên sinh không ngờ lại đến từ phương Nam. Theo khẩu âm thì không nghe ra được.

Khấu Trọng nếu mà không biến đổi khẩu âm, nàng nghe thấy sẽ nhận ra ngay gã đến từ Dương Châu mất. Hắn bèn trước tiên hướng Thanh Thanh cười gật đầu. Nàng khẽ run người một cái, tựa như đã nhận ra nhãn thần của gã. Hại Khấu Trọng hồn phi phách tán, vội chuyển mục quang sang Kim Đại Xuân cười khổ đáp:

- Võ công tiểu nhân toàn do gia thúc truyền lại. Người dậy gì tiểu nhân luyện đó, tên gọi chính thức chắc là "Hỗn nguyên đồng tử công", còn nói là theo lộ phái nào, chắc phải hỏi người mới biết rõ được.

Nhãn thần Mai Tuần săm soi khuôn mặt gã, chăm chú như muốn thấu qua, giọng nói lại vô cùng bình hoà nhẹ nhàng:

- Lệnh thúc kiêm tu y đạo võ học cao thâm như vậy, đáng nhẽ phải là nhân vật vang danh ở phương nam. Chắc tại hạ là người thô lậu kém hiểu biết, nên chưa bao giờ nghe nói tới người như lệnh thúc. Quả là một việc rất kỳ quái.

Thường Hà cười nhạt:

- Thế mới có câu ‘Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân’. Võ lâm Trung Nguyên là nơi ngoạ hổ tàng long. Thúc thúc của Mạc tiên sinh chính là một cao nhân dị sỹ không màng danh lợi. Mai chưởng môn chưa nghe qua, cũng là một việc bình thường thôi!

Lời phản bác này quả là không khách khí. Lý Nguyên Cát nghe cũng

phải nhíu mày. Nhưng Thường Hà là người quan trọng trong hoàng cung, được Lý Uyên và Lý Kiến Thành sủng tín. Lý Nguyên Cát tự nhiên không muốn đối chọi với hắn.

Mai Tuân làm như lời nói đó không có chút ngỗ ngược nào, gật đầu cười đáp:

- Lời Thường đại nhân nói rất phải.

Khấu Trọng thấy Thường Hà không hề nghĩ đến nguy hiểm bản thân khi mạo phạm Lý Nguyên Cát, đứng ra bênh vực cho gã, càng khẳng định Thường Hà quả là người có nghĩa khí. Hào tình Khấu Trọng nổi lên, gạt hết mọi lo lắng, an nhiên cười đáp:

- Gia thúc thường dậy làm người sợ nhất là danh tiếng, lại dạy luyện võ là dùng để cứu người, mới đem võ công và y thuật dung hợp lại, tạo thành lối mới, không giống các gia phái khác.

Vi Chánh Hưng ho khẽ một tiếng rồi nói:

- Nói đến y học, Vi mỗ có một việc muốn thỉnh giáo Mạc tiên sinh.

Khấu Trọng cứng cỏi đáp:

- Mời Vi tiên sinh chỉ giáo.

Chuyện gã sợ nhất, cuối cùng đã tới.

Chương 387: Hiểm lộ phá trán

Nhìn gần, Hồng Phu Nhân my thanh mục tú, chẳng những không có nửa điểm tạo cảm giác hoa tàn liễu bại mà còn toát ra vẻ trẻ trung xinh đẹp rạng rỡ.

Từ Tử Lăng đến tận giờ cũng không biết ả ta muốn gì ở mình? Gã đoán đa phần là ả chỉ muốn tìm hiểu đổ thuật của mình, bèn lịch sự gật đầu mỉm cười, tiêu sái nhún vai, biểu lộ không có gì phiền lòng.

Những thẻ đồng lại được đổ lên bàn. Do phải phân tâm đối phó với Hồng phu nhân, gã không nghe được số điểm của lần đổ này, dù vậy vẫn đem số phỉnh bốn trăm lượng đặt xuống tam môn.

Hồng phu nhân ngạc nhiên liếc hắn một cái, nhưng không đặt theo cửa của hắn.

Từ Tử Lăng lần đầu tiên cảm thấy vị Hồng phu nhân này không hề đơn giản. Ả ta vừa rồi cố ý làm nhiễu loạn tinh thần khiến gã bị phân tâm nên không thể vận dụng thính lực. Tuy nhiên gã chẳng để tâm đến chuyện đó lắm, chủ yếu chỉ cần ả không nhìn ra được hư thật bên trong.

Từ Tử Lăng bỗng nhiên cảm thấy trong đám người phía bên trái có kẻ đang chăm chú quan sát mình,gã bèn giả vờ vô tình nhìn lên, đột nhiên bắt gặp một đôi mắt mỹ lệ quen thuộc.

Nắp đậy đã nhấc lên.

-o0o-

Chúng nhân đều lộ ra thần sắc chăm chú, im lặng theo dõi hai vị cao thủ y đạo này đối chiêu.

Biểu hiện của Lý Nguyên Cát và Mai Tuần tỏ ra rất thoải mái tự nhiên. Sự thật lại là ngược lại, cả hai đang toàn thần giới bị nhằm đối phó với bất kỳ sự tình phát sinh nào.

Bọn họ đã nhiều lần lĩnh giáo thủ đoạn thông thiên của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Mặc dù việc Khấu Trọng cải trang thành thần y không có nhiều khả năng lắm, nhưng họ không thể chủ quan bỏ qua, mà vẫn phải tìm hiểu thật giả đến cùng.

Ngoại nhân đến Trường An hiện giờ, rốt cục chỉ có ba người đáng chú ý nhất đó là Bá Đao Nhạc Sơn, Mạc Vi và thần y Mạc Nhất Tâm. Không ai hoài nghi Nhạc Sơn là người giả mạo. Mạc Vi thì đã được Lý Thế Dân điều tra rõ ràng là võ lâm cao thủ đến từ Ba Thục. Chỉ còn vị thần y này là chưa có ai tra xét kỹ càng cả. Lý Nguyên Cát khi quay lại Trường An, đầu tiên phải làm minh bạch điểm này ngay, rồi sau đó mới có thể định ra sách lược đối phó với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Lần này Lý Nguyên Cát tay trắng quay lại Trường An, vô cùng mất mặt. Vì vậy hắn không thể để lỡ bất kỳ cơ hội nào, dù là nhỏ nhất, để tìm ra Khấu Từ hai người.

Nếu Khấu Trọng không phải được Lý Uyên ân sủng và cảm kích, với tác phong hoành hành ngang ngược của Lý Nguyên Cát, y đã sớm bắt Mạc thần y để kiểm tra xem gã có dùng dịch dung cải trang hay không. Hiện giờ Lý Nguyên Cát chỉ có mỗi một cách ngầm dò hỏi điều tra để tìm hiểu xem gã có phải là thần y thật sự hay không.

Trong lòng Khấu Trọng như có lửa đốt.

Vi Chánh Hưng bình tĩnh hỏi:

- Xem tiên sinh chữa bệnh, dùng kim châm là chính, dùng thuốc là phụ. Như chữa cho phụ thân của Sa nhị thiếu gia và Thanh phu nhân hoàn toàn dùng châm, chỉ có chữa cho Trương nương nương là dùng đến dược liệu. Vì vậy Vi mỗ muốn thỉnh giáo tiên sanh yếu quyết của việc dùng châm.

Khấu Trọng thầm chửi lão tiểu tử ngươi nếu muốn thỉnh giáo, sao không phóng ngựa đến chỗ ta mà hỏi! Nhưng gã chỉ cười đáp:

- Tiểu nhân đang rửa tai lắng nghe đây!

Vi Chánh Hưng bèn hỏi:

- Cổ thư có nói: Cao thủ dùng châm, theo âm dẫn dương, theo dương dẫn âm, chữa phải dùng trái, chữa trái lại dùng phải, lấy ta biết người, lấy ngoài hiểu trong, chỉ nhìn mà không dùng lý thì sẽ không đủ, chỉ thấy sự nhỏ dùng sẽ không đủ. Không biết đạo lý đó vì sao lại là thuật dùng châm tối cao vậy?

Khấu Trọng biểu hiện tuy mỉm cười, nhưng thật ra trong lòng chẳng hiểu chút gì. Gã chỉ láng máng nhận ra điều Vi Chánh Hưng hỏi đến có liên quan đến lý luận âm dương, tả hữu, trong ngoài gì đó của y đạo.

Chẳng những chỉ mình Khấu Trọng hồ đồ không hiểu. Những người ngồi đó nghe những thuật ngữ chuyên biệt này cùng lắm chỉ hiểu được một hai thành, thậm chí chẳng hiểu chút gì.

Thật may là hồ thuyết bát đạo chính là bản lĩnh của Khấu Trọng. Gã nhíu mày sắp xếp ngôn từ rồi cất giọng khàn khàn nói:

- Y lý không những phải linh hoạt khi học, mà quan trọng nhất là phải linh hoạt trong ứng dụng. Dù nói trái phải, trong ngoài, hư thật như vậy, cũng không ngoài chuyện phân Âm phân Dương. Vì Âm Dương phải đồng nhất, phân khai tất “cô Âm bất trường, độc Dương bất sanh”. Cách dùng châm của nhà ta là chữa trên châm dưới, chữa dưới châm trên, chữa phải xem trái, chữa trái xem phải. Bất kể châm thuật thế nào cũng không ra ngoài đạo lý âm dương tương hỗ vậy. Không hiểu ngu kiến đó của tiểu nhân, có thể giải thích nghi hoặc cho tiên sinh không?

Vi Chánh Hưng vô cùng ngạc nhiên. Bởi đáp án tiêu chuẩn lão yêu cầu là: "Dùng châm tối khẩn yếu phải truy cầu sự trung hoà". Chỉ cần Khấu Trọng trả lời như vậy, lão sẽ truy tới tận cùng, hỏi đến đạo lý phóng châm, xem xem Khấu Trọng thật sự có chân tài thật không. Nào ngờ Khấu Trọng lấy võ đưa vào y đạo, nói một hồi làm người khác khó có thể phân được thật giả, lại còn chen vào vài câu đạo lý nội kinh của châm cứu, làm lão nhất thời không biết hỏi tiếp thế nào.

Bọn Lý Nguyên Cát thấy Khấu Trọng đáp trả Vi Chánh Hưng có vẻ cao minh như vậy, tức thì hoài nghi đại giảm, thoải mái hẳn lên.

Thường Hà với việc Tề vương và Vi Chánh Hưng khiêu chiến Khấu Trọng vốn đã bất mãn trong lòng, bèn nâng chén nói:

- Lời Mạc thần y nói quả đã đạt đến sự tinh tuý. Bọn ta kính ngài một ly! Tối nay đàm đạo về y học thế thôi, từ giờ chỉ nên nói chuyện phong nguyệt.

Thường Hà là ái tướng của Lý Uyên. Lý Kiến Thành đang muốn lung lạc hắn, Lý Nguyên Cát sao có thể không nể mặt, đành phải nâng chén phụ hoạ. Sa Thành Công thấy Khấu Trọng đối đáp như hành vân lưu thuỷ, cảm thấy vô cùng phấn chấn, nên là người thứ ba nâng

chén.

Mọi người đều phải nâng chén hoà theo.

Thanh Thanh đương nhiên ngồi cạnh Khấu Trọng, khi đặt chiếc chén không xuống khẽ xích lại gần Lý Nguyên Cát, yêu kiều nói:

- Để đáp tạ ân tình cứu chữa của Mạc tiên sinh, Thanh Thanh tối nay phá lệ hát một khúc để trợ hứng.

Chúng nhân tức thì vỗ tay hoan hô.

Mai Tuần cười nói:

- Chậm đã! Bọn ta ở đây có một người bị thương, tưởng nên thỉnh Mạc thần y trước tiên xem qua thế nào đã, sau đó hãy thưởng thức giọng ca mê người của Thanh tiểu thư.

Thường Hà sắc mặt trầm hẳn xuống, chỉ muốn phát tác, bất quá muội tử của Mai Tuần lại là phi tần của Lý Kiến Thành, nên hắn cũng phần nào cố kỵ.

Lý Nguyên Cát tỏ ra hơi ngạc nhiên, hiển nhiên không minh bạch dụng ý của việc đột xuất dùng kỳ binh công kích này của Mai Tuần.

Vi Chánh Hưng tức thì đưa mắt nhìn xung quanh, tựa như muốn thi với Khấu Trọng xem ai là người đầu tiên chỉ ra người bị thương mà Mai Tuần nói đến.

Khấu Trọng trong tâm bình tĩnh như tỉnh trung chi nguyệt, nhưng cũng phải thầm kêu lợi hại.

Đây chính là sách lược công tâm của Mai Tuần. Mọi người ngồi đây

đều biểu hiện khí sắc bình thường, nhưng hắn lại nói có người thụ thương. Nếu giả sử Mạc Nhất Tâm chính là Khấu Trọng hoặc Từ Tử Lăng giả mạo, tất biết Điêu Ngang chính là người bị Khấu Trọng đả thương, nội thương đến nay chưa khỏi là hoàn toàn hợp lý. Nhưng nếu Điêu Ngang đã bình phục rồi mà lại bị Khấu Trọng chỉ ra, tất sẽ lọt vào kế của Mai Tuần.

Khấu Trọng tâm niệm chuyển như điện, ngay lập tức dựa vào ba lý do để khẳng định Điêu Ngang đã hoàn toàn bình phục. Trước hết là hắn vẫn uống rượu như thường, trong khi đó người nội thương tối kỵ tửu sắc. Sau đó là vì Vi Chánh Hưng cũng nhìn không ra hắn là người bị nội thương. Lão thật sự là người trong nghề nên công phu "vọng" so với giả thần y Khấu Trọng cao thâm hơn nhiều. Thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất, nếu như Điêu Ngang vẫn chưa hết hẳn nội thương, Mai Tuần kia chắc chắn sẽ không đem hắn đến nơi có thể gặp phải Khấu Trọng như thế này

Chỉ xem Mai Tuần trong chớp mắt đã nghĩ ra diệu kế như vậy để thử Khấu Trọng, cũng biết trí kế kẻ này tuyệt không phải là hư danh.

Có hắn trợ giúp Lý Nguyên Cát, sau này Khấu Trọng sẽ phải cẩn thận ứng phó.

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên mình Khấu Trọng.

Mục quang Khấu Trọng quét qua sắc mặt mọi người ở đó vài lần, rồi cười đáp:

- Xin thứ lỗi cho đôi mắt vụng về của tiểu nhân, nhìn mãi cũng không biết được ai là người đang bị thụ

Lý Nguyên Cát vỗ tay nói:

- Mục quang Mạc tiên sinh đã đỏ rực lên rồi kìa, xin mời Thanh Thanh vì bọn ta mà hát lên một bài thôi.

Thanh Thanh vui vẻ đứng dậy. Khấu Trọng đưa mắt cho Thường Hà ra hiệu hết khúc hát cũng là lúc ly khai.

-o0o-

- Tam môn!

Bản thân Từ Tử Lăng cũng không hề nghĩ đến chuyện thắng, không nghĩ là mình lại rơi vào hạnh vận may mắn như vậy, chiếu theo đổ ước đặt một được ba, gã đã thu được một ngàn hai trăm lượng.

Hồng phu nhân đứng bên cạnh gã, ngây ngốc nhìn vào đống phỉnh đặt ở tam môn mà không thể minh bạch gã đã dùng phương pháp gì để chọn cửa.

Lẫn trong đám đổ khách bên trái là Hồ Tiểu Tiên, cô con gái xinh đẹp của “Đại tiên” Hồ Phật, thấy vậy mắt cũng trợn lên ngơ ngẩn, chịu không nhìn ra được sự thâm sâu của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng đã thắng đủ cho Lôi Cửu Chỉ hơn ngàn lượng, bèn quơ tay ôm đống phỉnh lớn vừa thắng, rồi rời bàn đứng dậy bỏ đi, trước đó còn nhìn Hồng phu nhân cười một cái, tựa như nói ả ta đã lỡ mất một cơ hội thắng lớn.

Hồng Phu Nhân vội đuổi theo gã, khẽ gọi:

- Quan nhân dừng bước!

Từ Tử Lăng ung dung đứng lại, quay đầu cười hỏi:

- Tiểu tỷ tỷ có gì chỉ giáo?

Làn gió mang theo hương thơm như hoa lan của Hồng phu nhân ập tới. Nàng ta tiến đến cạnh bên hắn hỏi:

- Xin hỏi cao tính đại danh của vị quan nhân này là gì?

Từ Tử Lăng nói ra danh tính. Hồng phu nhân nghiêm nghị đáp:

- Ung huynh phải biết rằng nếu phong quang bản thân quá chói lọi, chính là đem thân hãm vào hiểm cảnh.

Từ Tử Lăng nhún vai đáp:

- Chẳng lẽ Minh Đường Oa vì không thu lại được ngàn lượng lại không kể đến quy củ giang hồ, giết người cướp tiền hay sao?

Hồng Phu Nhân lạnh lùng nói:

- Nếu trong tình huống bình thường tất nhiên sẽ không có những chuyện đó. Nhưng giờ đây Trường An đang ở trong tình huống phức tạp dị thường. Các đại thế lực đang tranh đấu với nhau. Nếu không có người đã từng tham dự vào trường đấu đá này chống lưng cho, tất sẽ gặp họa.

Từ Tử Lăng vỗ vào xà côn trên người nói:

- Phu nhân có thể nói rõ hơn không?

Hồng Phu Nhân vui mừng hỏi:

- Bọn ta ngồi xuống rồi mới nói có

Từ Tử Lăng trong lòng thầm tính toán, Khấu Trọng cùng Lôi Cửu Chỉ vẫn chưa đến, nhàn đàm với ả ta để giết thời gian cũng tốt, tiện thể tìm hiểu xem ả muốn gì ở gã, nói không chừng lại biết thêm được âm mưu của Dương Văn Can thì quá tốt.

-o0o-

Khấu Trọng cùng Thường Hà ly khai Đông Viện.

Bọn họ lấy lý do sáng sớm mai phải vào cung trị bệnh cho Trương Tiệp Dư. Câu này như thượng phương bảo kiếm vừa xuất vỏ, uy phách cường hoành như Lý Nguyên Cát cũng không dám cảm trở, lập tức để bọn họ rời đi.

Thường Hà phẫn uất bất bình nói:

- Thật là quá đáng! Nếu mang chuyện này nói lại cho Hoàng thượng hoặc Thái tử điện hạ, tất Tề vương sẽ bị quở trách.

Khấu Trọng lại đang vui mừng vì qua được ải này, bèn phản đối hắn:

- Thường đại nhân để tâm đến chuyện đó làm gì. Gia thúc có nói chỉ người vô dụng mới không làm người khác kỳ thị. Hiện tại tiểu nhân làm người ta đố kỵ, phải lấy làm vui mừng mới phải.

Thường Hà tặc lưỡi:

- Mạc huynh quả là người khoáng đạt.

Lúc này hai người đã ra đến cổng. Lập tức có người mang ngựa tới, còn giúp bọn họ lên ngựa.

Ra khỏi đại môn, Khấu Trọng liếc mắt nhìn thấy Lôi Cửu Chỉ trong lốt

Ôn Khoan, bèn vội vàng nói:

- Thường đại nhân không phiền nếu như tiểu nhân muốn một mình hồi phủ, tĩnh tâm suy nghĩ về chuyện sớm mai chẩn chữa cho Trương nương nương chứ?

Thường Hà vốn đã quen với sự “lập dị” này của gã, lập tức đáp ứng.

-o0o-

Hồng phu nhân cùng Từ Tử Lăng đến một góc sảnh rồi ngồi xuống, ả tiếp lấy trà nóng do thị tỳ dâng lên, đôi mắt đẹp nhìn ra đằng xa trước mặt, nhẹ giọng:

- Ung huynh phải biết mình đã làm Hồ Tiểu Tiên chú ý. Nàng ta chính là con gái đại lão bản ‘Đại tiên’ Hồ Phật của Minh Đường Oa, chẳng những tàn nhẫn trên chiếu bạc, mà bình thường thủ đoạn hành sự cũng rất độc ác. Ung huynh nếu gặp cô ta phải vạn lần để tâm.

Từ Tử Lăng lộ ra vẻ hoang mang hỏi:

- Có phải cô nàng vừa rồi chăm chú quan sát ta không?

Hồng phu nhân thấy thần tình hắn như vậy, hai mắt sáng lên cười đáp:

- Ung huynh lần này tới Trường An, phải chăng vì muốn đánh bạc?

Từ Tử Lăng nói:

- Bản lĩnh tiêu tiền của ta so với bản lĩnh đánh bạc còn cao hơn nhiều. Vẫn nghe sòng bài ở Trường An rất trọng quy củ giang hồ nên mới đến để vui vẻ một phen. Nhưng nghe lời phu nhân vừa rồi, hoá

ra không phải như vậy, chắc ta nên sớm rời đi thôi.

Hồng Phu Nhân đáp:

- Ung huynh nếu chỉ cầu tài lộc thì lại vô cùng đơn giản. Chỉ cần sau lưng Ung huynh có người hỗ trợ, muốn đổ bác thế nào chẳng được. Không hiểu thường thì Ung huynh vẫn muốn thu được bao nhiêu?

Từ Tử Lăng từ miệng Lôi Cửu Chỉ sớm đã biết cao thủ đánh bạc đều có quy củ của mình, không bao giờ dám vượt qua, nếu không sẽ bị sòng bài báo thù. Chỉ cần kiếm đủ hạn mức là ngừng tay. Vì vậy vừa nghe gã xong đã trả lời ngay:

- Chỉ cần thu được 1000 lạng hoàng kim là Ung mỗ lập tức ly khai Trường An.

Hồng Phu Nhân vui mừng nói:

- Ung huynh phải biết rằng nếu không có quan hệ gì với nô gia, đừng nói đến chuyện huynh có thể an nhiên ly khai.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ đúng là thủ đọan vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, bèn cười đáp:

- Phu nhân có phân phó gì xin cứ nói, để xem Ung mỗ có thể ra sức vì phu nhân được không?

Hồng Phu Nhân hạ giọng nói nhỏ:

- Nô gia chỉ yêu cầu Ung huynh phải thắng thật nhiều. Vào dịp tân xuân, nô gia sẽ an bài Ung huynh đánh bạc với một đám khách sộp. Huynh cứ theo chỉ thị của nô gia mà thắng hay thua. Thua thì nô gia chịu, thắng thì toàn bộ là của huynh. Ung huynh thấy thế nào? Còn

mọi chuyện khác huynh không cần biết đến.

Từ Tử Lăng cố ý lộ ra vẻ tham lam trả lời:

- Chuyện chiếm nhiều tiện nghi như vậy, sao Ung mỗ có thể cự tuyệt được chứ?

Hồng Phu Nhân nở nụ cười duyên dáng thốt:

- Chỉ cần Ung huynh cứ y lời nô gia, xong được chuyện này khẳng định huynh có thể an nhiên ly khai Trường An.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Tha lỗi cho Ung mỗ nói thẳng, tất cả đều là người trong giang hồ, phu nhân bằng vào đâu đảm bảo được chuyện đó.

Hồng Phu Nhân vẫn an nhiên trả lời:

- Ung huynh cứ tuỳ tiện hỏi bất kỳ ai xem Hồng phu nhân ta là người thế nào, tất sẽ biết lời nô gia nói không phải giả.

Lúc này Lôi Cửu Chỉ đã hiện ra ở đằng xa, ra dấu tay báo hiệu với hắn.

Hồng Phu Nhân coi như không có việc gì nói:

- Bằng hữu Ôn Khoan của huynh về rồi kìa!

Từ Tử Lăng thầm giật mình, biết Hồng phu nhân đã tìm hiểu kỹ về thân phận giả này của mình.

-o0o-

Khấu Trọng bước vào trong đại sảnh của Minh Đường Oa, chưa kịp quan sát rõ ràng, sau lưng đã có người đuổi theo gọi:

- Mạc tiên sinh! Mạc tiên sinh!

Khấu Trọng ngạc đầu nhìn, hoá ra là đại thiếu gia Sa Thành Tựu. Gã ngạc nhiên nói:

- Sao lại bất ngờ gặp Đại thiếu gia thế này?

Sa Thành Tựu thần thái hớn hở đáp:

- Câu đó phải để ta nói với Mạc tiên sinh mới phải.

Khấu Trọng làm ra vẻ bối rối nói:

- Trên người tiểu nhân cứ có tiền là thấy ngứa ngáy phải cầm ra tay. Tiện đường đi qua chỗ này thấy sòng bài rất có quy mô, nên tiến vào xem thế nào.

Sa Thành Tựu kéo hắn ngồi xuống một chỗ ở cạnh đó rồi mới hỏi:

- Tiên sinh chẳng phải cùng nhị đệ Thành Công nhà ta tới chỗ Tề Vương phó yến sao?

Khấu Trọng trả lời:

- Yến hội cái gì chứ, phải gọi là kiểm tra y thuật của tiểu nhân mới đúng. Cữu gia (Ý nói Thương Hà) cũng không thấy thuận mắt, bèn cùng tiểu nhân về sớm một bước.

Sa Thành Tựu nói:

- Thanh danh của Tề Vương ở Trường An vốn bị khen ít chê nhiều. Đã có Hoàng thượng và Thái tử để mắt đến Sa gia bọn ta và Mạc tiên sinh, bọn ta cũng chẳng phải e dè Tề Vương quá.

Khấu Trọng không kìm được hỏi:

- Đại thiếu gia cũng đi đánh bạc sao?

Sa Thành Tựu cười:

- Đừng nhìn ta như thế chứ. Sa Thành Tựu ta tuy không thể nói là giỏi cờ bạc, nhưng đổ thuật cũng có phân lượng, đánh cũng biết thắng. Trước ở Lạc Dương đã có tiếng trong giới rồi.

Khấu Trọng ra vẻ kinh ngạc nói:

- Hoá ra Đại thiếu gia chính là cao thủ trong giới đổ bác. Thất kính! Thất kính!

Sa Thành Tựu vênh váo đáp:

- Nói về giới đổ bác ở Lạc Dương, đệ nhất chính là Vinh Phụng Tường. Ta là đệ tử đích truyền của lão. Vì vậy Mạc tiên sinh không cần phải lo lắng cho ta. Ở đây náo nhiệt như vậy, hai ta vào trong thử vận may xem sao chứ?

Khấu Trọng vốn đã hẹn với Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ ở chỗ lối cửa vào, thấy mãi mà hai người vẫn chưa ra nên mới phải đi lòng vòng để giết thời gian, không muốn rời đi, bèn cự tuyệt:

- Tiểu nhân chỉ vào đổ trường làm vài ván cho đỡ thèm vì sáng mai đã phải vào cung trị bệnh cho Nương nương. Đại thiếu gia cứ tự tiện

đi, đừng để ý đến tiểu nhân.

Ai ngờ Sa Thành Tựu lại vô cùng nhiệt tình, nắm chặt lấy hắn kéo đi bảo:

- Muốn biết phải vào trong mà xem chứ, làm cùng ta vài ván đã! Thắng thì tiên sinh lấy, thua thì cứ tính vào ta.

Khấu Trọng không thể từ chối lời mời của hắn, thầm nghĩ bọn Từ Tử Lăng cũng đang ở bên trong, vào đó tiện thể đưa mắt ra hiệu với họ cũng tốt, bèn theo Sa Thành Công đi vào.

Khi Khấu Trọng tiến vào Thiên Hoàng Sảnh, cũng là lúc Từ Tử Lăng cùng Lôi Cửu Chỉ ly khai Địa Hoàng Sảnh nên lỡ mất cơ hội thấy gã. Cả hai cứ thế ra cổng để gặp gỡ Khấu Trọng.

Lôi Cửu Chỉ nghe xong chuyện thoả thuận với Hồng Phu Nhân cười nói:

- Thủ đoạn loại đó lão ca ta nhìn ra được ngay. Ngươi chẳng những đổ thuật cao minh, hay nhất lại có thân phận người ngoài. Xong việc chỉ cần giết người huỷ xác, ả sẽ dễ dàng rũ sạch mọi tránh nhiệm.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Chuyện này tất do Dương Văn Can đứng sau chủ trì. Không ngờ đường đường là Long đầu lão đại của Kinh Triệu Liên, lại bày ra thủ đoạn lừa người hạ lưu như vậy.

Lôi Cửu Chỉ lắc đầu nói:

- Việc này không đơn giản như bề ngoài đâu. Hồng phu nhân khẳng định bản thân cũng là cao thủ trong đổ giới, nếu không sẽ không dễ

dàng nhìn ra tài năng của ngươi để chèo kéo. Kỳ quái thật! Người của Lục Phúc Đổ Quán sao vẫn chưa nhận ra sự có mặt của ngươi nhỉ. Chiều mai bọn ta phải sớm thu xếp rồi đến đó làm vài ván mới được.

Lúc này hai người đã ra đến cổng, nhìn ra bốn phương, tất nhiên không thấy hình bóng Khấu Trọng ở đâu.

Lôi Cửu Chỉ gãi đầu nói:

- Ta đã nói với gã rõ ràng là ở đây đợi bọn ta, không hiểu tiểu tử này chạy đi đâu mất rồi?!

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Đến

Lôi Cửu Chỉ bỗng nhiên cảnh giác quay nhìn sang phải. Chỉ thấy trên con đường người người qua lại kia có bốn kẻ nhìn qua đã biết là cao thủ Đột Quyết, hung hăng dữ tợn, mắt rực hung quang đang bước tới chỗ bọn họ.

Chương 388: Người ấy trong xe

Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ tập trung sự chú ý vào bốn cao thủ đang hung hãn gạt người đi đường kéo tới chỗ bọn họ. Sau lưng bỗng có tiếng hét lớn:

- Tên họ Ung kia, ngươi thiếu tiền phải trả sao đây?

Tiếp đó tiếng gió rít lên, đối phương đồng loạt rút phi đao làm ám phí, phân chia nhằm vào hai người ném tới, thủ đoạn thật tàn độc.

Từ Tử Lăng vẫn không quay đầu lại, chỉ hét lớn:

- Ôn huynh ứng phó mặt sau!

Lôi Cửu Chỉ vốn là lão giang hồ, thoáng chốc đã hiểu sách lược của đối phương. Lão không nói thêm một lời, toàn thân xoay nhanh, trường bào đang mặc như có pháp thuật bỗng đã thành cầm ở trên tay, vung lên quét sạch ám khí đang bay đến

Mọi người gần đó thấy cảnh đánh nhau, kinh sợ bỏ chạy tứ tán.

Bốn cao thủ Đột Quyết lúc này chỉ còn cách Từ Tử Lăng hai trượng, đột nhiên tăng tốc, va cả vào hai người vô tội đang hoảng sợ chạy qua. Cả bốn đồng thời xuất binh khí, chính là trảm mã đao rất tiện dụng trên lưng ngựa, khí thế hung mãnh.

Từ Tử Lăng đâu chỉ là võ học nhất đại tông sư, mà còn là cao thủ thân kinh bách chiến. Gã liếc mắt một cái đã biết bốn cao thủ Đột

Quyết kia chẳng những đao pháp lợi hại mà còn giỏi quần chiến, vì vậy mới có thể cùng một lúc đồng loạt công kích, chẳng ngại cản trở do va phải người trên đường.

Gã cũng có thể khẳng định Khả Đạt Chí và Nhĩ Văn Hoán hiện không có mặt tại đây. Lũ người tiền hậu giáp kích tấn công gã chỉ là bọn thừa lệnh rình đợi họ. Thế mới hợp tình hợp lý, bởi với thân phận, địa vị của Khả Đạt Chí và Nhĩ Văn Hoán, tuyệt không vì một kẻ giang hồ vô danh như Ung Tần mà khổ sở chờ đợi bên ngoài. Bất quá bốn kẻ Đột Quyết kia quả là nhất đẳng cao thủ. Đáng sợ hơn cả là bản tính hung hãn trời sinh của chúng. Nếu để bốn cây đao đó cùng lúc đánh tới, kể cả với bản lĩnh thật sự của Từ Tử Lăng cũng khó thẳng tay đón đỡ.

Trong tình huống lúc đó, chỉ cần Từ Tử Lăng lùi lại hoặc né sang bên là có thể biến từ bị động thành chủ động. Tiếp đó gã có thể sử dụng nhiều chiến lược và thủ pháp để phá vỡ trận thế trông như không có kẽ hở kia. Vấn đề là Lôi Cửu Chỉ ở phía sau đang trực tiếp đối chọi cùng kẻ địch. Gã mà ly khai sẽ làm toàn bộ lưng của Lôi Cửu Chỉ phơi ra cho bọn chúng thủ đao. Vì vậy gã bất đắc dĩ đành phải chính diện nghênh tiếp đòn mạnh địch nhân.

Nhức đầu nhất là gã không được tỏ ra cao minh quá. “Ung Tần” đâu phải “Nhạc Sơn”, “Mạc Nhất Tâm” hay “Mạc Vi”, vốn dĩ đều có thân phận yểm hộ cho. Nếu chẳng may làm chúng nghi ngờ Ung Tần có khả năng là Từ Tử Lăng hoặc Khấu Trọng, thân phận Ung Tần này sẽ không thể dùng lại được nữa. Nói không chừng lại làm liên luỵ đến cả bọn Cao Chiếm Đạo, Khấu Trọng mấy người.

Những ý nghĩ này trong giây lát lướt qua đầu gã. Hộ tí đã xuất ra tay, hai chân gã đạp mạnh bay về phía trước vô cùng uy mãnh, giao phong chính diện với địch nhân.

Hai bên tựa như hai đạo sấm sét giao nhau.

Trong sát na binh khí chạm nhau, hai cao thủ Đột Quyết ở giữa bỗng nhiên lúng túng, thành ra chậm lại một chút.

Nguyên hai người đó từ cách Từ Tử Lăng lao tới bỗng nhiên cảm thấy khí thế công kích đồng quy vu tận của gã toàn bộ tập trung lên thân mình. Thầm nghĩ dù đồng bọn có thể giết Từ Tử Lăng báo thù, một mạng mình vẫn cứ mất trước tiên, trong lòng vì vậy sinh ra khiếp sợ, công thế chậm lại một nhịp làm trận pháp vốn kín đáo lộ ra kẽ hở.

Tiếng âm thanh hộ tý và trảm mã đao giao kích liên miên cất lên.

Từ Tử Lăng cảm nhận rõ tên xa nhất phía bên trái địch nhân quơ đao chém vào đầu vai mình, làm rách cả áo gã. Lưỡi đao của một kẻ địch khác thì bập vào tay phải gã, sâu chừng một thốn.

- Xoẹt, xoẹt

Hai bên phân khai. Từ Tử Lăng máu toé ra bước lùi lại. Hai vết đao đó đều là do gã cố ý tạo ra. Nhìn qua thì thấy máu huyết ròng ròng, sự thật chỉ là vết thương ngoài da, quá đủ để che giấu công phu thật sự của gã.

- Bịch.

Lưng Từ Tử Lăng va vào sau lưng của Lôi Cửu Chỉ.

Hai cao thủ Đột Quyết thấy Từ Tử Lăng thụ thương, không thèm để ý đến đồng bọn sống chết thế nào, hét lên như sấm, huơ đao lao tới truy sát.

Từ Tử Lăng thầm thở dài, nghĩ bụng bọn ngươi muốn chết, để lão tử

ta thành toàn cho luôn! Đúng lúc định xuất thủ, bỗng có tiếng quát lớn từ chỗ ngựa xe đang đi trên đường vang tới:

- Tần Vương có lệnh, lập tức ngừng tay!

oOo

Khấu Trọng theo Sa Thành Tựu đi vào trong Thiên Hoàng Sảnh, đưa mắt nhìn bốn phía không thấy bóng dáng Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ ở đâu. Trong lòng gã thầm kêu bất diệu. Bỗng có người cười nói đi đến nghênh đón:

- Nguyên lai là Sa hiền điệt, từ lúc nghe tin hiền điệt tới Trường An định cư, Hồ mỗ lúc nào cũng túc trực chờ đón đại giá.

Khấu Trọng nghe thấy người đó xưng họ Hồ, trong lòng chợt động, ngoảnh qua nhìn.

Quả nhiên thấy Sa Thành Tựu chắp tay cúi thấp người,

- Thành Tựu bái kiến Đại Tiên.

Cùng với bốn đại hán hộ vệ xung quanh, “Đại tiên” Hồ Phật an nhiên đi đến trước mặt hai người.

Người vang danh trong giới đổ bác này niên kỷ ước chừng bốn lăm, bốn sáu. Mái tóc dày bạc trắng chải ngược từ trán về đằng sau, búi lại bằng một cây trâm lục ngọc nhỏ. Mặt mũi thanh tú cùng năm chòm râu dài cũng bạc như mái tóc. Thân hình cao lớn, quả thật có khí chất của một vị “Hồ tiên”.

Khấu Trọng đặc biệt chú ý đến đối thủ này của gã, chỉ thấy lão dung mạo tuấn mĩ,da trắng như bạch ngọc, mắt đẹp mi dài, tựa như bản

thân ẩn chứa pháp lực vậy.

Khi mục quang dò hỏi của lão nhìn đến khuôn mặt xấu xí của Khấu Trọng, Khấu Trọng không hiểu có phải do có tật giật mình, mà tựa như cảm thấy nhãn quang lão đã khám phá ra gã chỉ là giả mạo.

Sa Thành Tựu vội nói:

- Vị này chính là Mạc Nhất Tâm Mạc thần y, người đã trị khỏi quái bệnh của Trương Nương Nương.

“Đại tiên” Hồ Phật chắp tay chào:

- Hâm mộ! Hâm mộ! Hồ mỗ vô cùng hân hạnh, không ngờ lại được Mạc tiên sinh đại giá quang lâm. Thật là quang vinh cho Minh Đường Oa ta!

Khấu Trọng bối rối đáp lễ, rồi không nhịn được hỏi:

- Minh Đường Oa của Hồ lão bản có bao nhiêu sảnh phòng

Hồ Phật hiện ra thần sắc muốn lung lạc, kết thân cùng vị quí nhân của thành Trường An, mỉm cười ngâm nga trả lời:

- Trừ ba sảnh Thiên Hoàng, Địa Hoàng, Nhân Hoàng ở ngoài, còn có Đại Tiên Sảnh chuyên dùng để tiếp đãi khách quý. Như Mạc tiên sinh đã quan tâm, để tiểu đệ dẫn tiên sinh đi tham quan từng sảnh một.

Khấu Trọng thầm kêu hỏng bét, lỡ lời một cái, không biết sẽ gặp hậu quả nào đây?

oOo

Từ Tử Lăng quay đầu nhìn, chỉ thấy một cỗ xe rực rỡ hoa lệ dừng lại trên đường, tả hữu có thập danh kỵ sỹ vây quanh. Gã nhận ra năm mãnh tướng của “Thiên Sách Phủ” là Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Bàng Ngọc, La Sĩ Tín và Sử Vạn Bảo. Lúc này ánh mắt của tất cả bọn họ đều lộ ra thần sắc lăng lệ. Hai cao thủ Đột Quyết kia tuy đã dừng tay nhưng vẫn lộ rõ thần sắc bất phục.

Hai cao thủ Đột Quyết đang nằm trên đường cũng đã bò dậy. Ba kẻ thủ hạ của Nhĩ Văn Hoán vốn đang đối phó với Lôi Cửu Chỉ, thấy Tần Vương giá lâm, bèn lẩn nhanh vào trong đám người xúm xít xung quanh, biến mất vô tung.

Cửa xe mở ra, Tần vương Lý Thế Dân, người từ lâu gã không gặp, bước xuống xe. Thần thái bức nhân, y đưa mắt đảo một vòng. Mọi người xúm xít ồn ã xung quanh bị thần thái không giận mà uy của hắn chế nhiếp, tức thì toàn trường im lặng. Trưởng Tôn Vô Kỵ hét lớn một tiếng, thập danh kỵ sỹ đồng thời xuống ngựa, động tác chỉnh tề tựa như đã luyện tập trăm nghìn lần, uy thế sung mãn. Chỉ riêng việc đó cũng đã tạo nên một sự thu hút rất lớn, thời mọi người đồng thanh reo hò. Có thể thấy Lý Thế Dân được lòng người thế nào.

Bốn tên cao thủ Đột Quyết kia tỏ vẻ thản nhiên như không, nhưng Từ Tử Lăng cảm thấy rõ từ khi bọn chúng thấy Lý Thế Dân, lập tức khiếp hãi muốn trốn đi ngay lập tức, hiện giờ chỉ cố ra vẻ cứng cỏi đứng đó mà thôi.

Lý Thế Dân hừ lạnh một tiếng, chuyển mắt đang nhìn bọn chúng sang chỗ Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ, mày kiếm hơi nhíu lại, ôn hoà hỏi:

- Vị nhân huynh kia bị thương không nặng chứ?

Từ Tử Lăng thầm kêu nguy hiểm. Nếu vừa rồi gã không thi hành khổ

nhục kế mà toàn lực xuất thủ, chắc chắn Lý Thế Dân sẽ khám phá ra ngay gã là Từ Tử Lăng. Hoặc giả sử sau lưng gã không phải là Lôi Cửu Chỉ mà là Khấu Trọng, thì dù có dùng mặt nạ quái y xấu xí đó, cũng khó tránh khỏi việc làm cho người tinh minh như Lý Thế Dân không nghi ngờ.

Từ Tử Lăng cúi sát người chào đáp:

- Đa tạ Tần Vương quan tâm, bỉ nhân không có gì đáng ngại.

Lúc này bốn phía mọi người tụ tập lại xem nhiệt náo, ai cũng tranh nhau ngắm nhìn phong thái của Lý Thế Dân khiến Bắc Lý đại nhai, vốn rất sầm uất, phút chốc trở nên ách tắc.

Đúng vào lúc Từ Tử Lăng thi lễ vừa ngẩng lên, gã bỗng cảm thấy qua tấm rèm trong xe của Lý Thế Dân, ánh mắt của một người đang chăm chú quan sát gã.

Từ Tử Lăng rất muốn xem là ai đang qua rèm xe nhìn gã, nhưng biết nếu làm vậy là vô cùng bất trí, nên đành ép ý muốn này xuống.

Trưởng Tôn Vô Kỵ và Bàng Ngọc đi đến sau lưng Lý Thế Dân. Trước đó đã sớm quát bốn cao thủ Đột Quyết:

- Là người của Trường Lâm Quân, thấy Tần Vương sao dám không thi lễ. Quỳ xuống cho ta.

Bốn cao thủ Đột Quyết đồng thời biến sắc, phải biết quân pháp nhà Đường cực nghiêm, trong tình huống này nếu dám phản kháng, tức là phạm vào quân lệnh, kể cả Lý Kiến Thành cũng không thể cứu nổi, nói chi đến Nhĩ Văn Hoán hay Khả Đạt Chí. Bốn tên nhìn nhau hội ý, rồi đồng thời quỳ xuống thi lễ.

Lý Thế Dân nửa mắt cũng không thèm nhìn đến bọn chúng, sắc mặt tự nhiên như không cười hỏi:

- Thân thủ của vị nhân huynh này không tệ, xin hỏi cao tính đại danh.

Từ Tử Lăng chắp tay đáp:

- Bỉ nhân là Ung Tần, đến từ Sơn Đông, thường ngày buôn vải vóc làm nghề kiếm sống. Hôm nay nhàn rỗi nên đến sòng bạc chơi vài ván. Vốn vì một vị huynh đệ kết bái mà đắc tội với người ta, nay bị người ta cho người trả thù, đa tạ Tần Vương đã có ân cứu giúp.

Lý Thế Dân gật đầu nói:

- Ung huynh nên cẩn thận!

Rồi hắn quay đầu nhìn bốn cao thủ Đột Quyết cao giọng:

- Biến ngay cho ta!

Bốn kẻ đó như nhà có tang ủ rũ quay đầu bỏ đ

Lý Thế Dân có lẽ hiểu nhầm vị huynh đệ mà Từ Tử Lăng nói đến là Lôi Cửu Chỉ nên quay sang lão nói khẽ:

- Hai vị tốt nhất là lập tức rời khỏi Trường An, có những việc ta cũng không tiện nhúng tay vào.

Nói rồi lên xe bỏ đi.

Đoàn ngựa đã đi xa, đường lớn khôi phục lại vẻ bình thường. Lúc này Khấu Trọng mới tới, thấy Từ Tử Lăng máu loang hai chỗ kinh hãi hỏi:

- Khả Đạt Chí thật sự lợi hại thế sao?

Từ Tử Lăng bực bội đáp:

- Ngươi nếu thật sự muốn biết thì mau đi theo bọn ta.

oOo

Trong một góc quán rượu, ba người nâng chén đối ẩm. Sau khi đến Trường An, bọn họ lần đầu tiên có thể công khai tụ tập với nhau, cảm giác thật thống khoái.

Trong quán có tất cả mười ba chiếc bàn, khoảng bảy, tám bàn đã có người ngồi, sanh ý quả thật không phải ít. Chỗ này là nơi yên tĩnh nhất ở bắc thành, cách Thượng Lâm Uyển, Minh Đường Oa hai con phố.

Khấu Trọng nhíu sâu đôi mày trầm ngâm nói:

- Người trong xe của Lý tiểu tử chăm chú quan sát ngươi là ai nhỉ? Nếu không nảy sinh nghi ngờ, tuyệt sẽ không dụng tâm quan sát ngươi như vậy. Nếu là người quá quen thuộc với Lăng thiếu gia ngươi, hẳn không nảy sinh nghi ngờ làm gì. Như vậy người đó ải có quen biết ở mức độ nhất định, nhưng lại không hoàn toàn đứng hẳn về phía Lý tiểu tử, nếu không thì đã vạch trần ngươi ngay lúc đó rồi.

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Cũng có thể người đó không thể khẳng định được. Ở phương Nam bọn đệ có thể tính là cao lớn, nhưng tại phương Bắc thể hình như của bọn đệ chẳng ít. Vì vậy chỉ cần hai người thay đổi tư thế tập quán bình thường, phối hợp với mặt nạ tinh xảo vô khuyết của Lỗ sư

phụ. Khi đó kể cả ta cũng không thể nhận ra nổi nếu hai ngươi hoá trang thành người khác.

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Không hẳn thế! Theo đệ thấy Lăng thiếu gia đã bị người ta nhận ra. Đệ có cảm giác người đó là con gái, nên không tiện xuống xe.

Rồi gã cúi sát xuống bàn cười cười:

- Nam nhân ngắm nữ nhân hay nữ nhân ngắm nam nhân luôn đặc biệt tỉ mỉ sâu sắc. Như ta ngắm Trí Trí, chỉ cần thấy bờ vai thơm tho thon thả của nàng, lập tức từ sau lưng đã có thể nhận ra nàng. Chứ nam nhân ngắm nam nhân không thể tỉ mỉ thế đâu.

Lôi Cửu Chỉ liếc Từ Tử Lăng một cái hỏi:

- Có thể nào lại là Lý Tú Ninh không?

Khấu Trọng ngay lập tức khẳng định:

- Tuyệt không thể là Lý Tú Ninh, vì nàng ta không quen thuộc với Từ Tử Lăng lắTừ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Ngươi đoán được người đó là ai rồi chăng?

Khấu Trọng hạ giọng, không giấu được vẻ đắc ý nói khẽ:

- Đương nhiên là một vị mỹ nhân ngươi vẫn ngưỡng mộ. “Đông minh công chúa” Đơn Uyển Tinh chứ ai. Ha ha! Ta đoán giỏi chưa?

Lôi Cửu Chỉ rót thêm rượu vào chén, gật đầu:

- Nói có lý! Quả là lợi hại!

Từ Tử Lăng ngẩn cả người, không nói được gì.

Khấu Trọng nói tiếp:

- Lý Nguyên Cát đã quay lại. Kẻ này hiện giờ coi ta với ngươi là kẻ thù không đội trời chung, hắn quyết không từ một thủ đoạn nào để truy lùng bọn ta đâu.

Lôi Cửu Chỉ băn khoăn:

- Lý Nguyên Cát và Kiến Thành thái tử cùng là một duộc lang sói. Nhưng chuyện tối nay xem cách hành xử của Lý Nguyên Cát với thần y ngươi, có lẽ hắn giấu Lý Kiến Thành.

Khấu Trọng nhếch mép cười tràn ngập sát ý nói:

- Đệ không thể nhìn nhầm loại người như Lý Nguyên Cát. Hiện thời hắn đang cố kỵ Lý Thế Dân. Vì vậy mới mượn lực của Lý Kiến Thành để trừ khử Lý Thế Dân. Sau đó khi Lý Kiến Thành cản trở con đường đến ngôi hoàng đế của hắn. Hắn sẽ hồi thương đối phó với Lý Kiến Thành ngay. Nếu không có dã tâm như vậy, sao hắn có thể gây dựng được thế lực của mình lớn

Từ Tử Lăng đồng ý:

- Lý Nguyên Cát đúng thật là kẻ có dã tâm như vậy. Hắn nhận việc tìm diệt bọn ta vào tay, nhằm từ miệng bọn ta tra ra Dương Công bảo khố, sau đó sẽ giấu nhẹm đi mà không báo, để có thể sử dụng về sau.

Lôi Cửu Chỉ thở dài:

- Đại Đường nếu mất, thì cũng là do những chuyện thế này.

Hai mắt Khấu Trọng phát ra thần quang trùng điệp, chăm chú nhìn Từ Tử Lăng hỏi:

- Ngươi thấy tại trường đấu tranh kịch liệt này, Lý Thế Dân có bao nhiêu phần thắng?

Từ Tử Lăng không trả lời gã mà lại nói:

- Sáng mai ta sẽ tìm gặp Lý Uyên.

Lôi Cửu Chỉ nhíu mày:

- Đệ không sợ gặp nhiều ắt có lúc lỡ lời, để lộ sơ xuất sao?

Từ Tử Lăng nhún vai đáp:

- Đệ chủ yếu đến mắng chửi lão một trận, có vấn đề gì không?

Khấu Trọng và Lôi Cửu Chỉ liếc trộm nhau, lấy làm ngạc nhiên.

oOo

Khấu Trọng quay lại Sa gia phủ. Hai huynh đệ Thành Tựu và Thành Công kẻ thích cờ bạc, kẻ thích gái vẫn chưa

Sa lão gia đang bận cùng tam thiếu gia Sa Thành Đức bàn luận kế hoạch mở rộng cơ nghiệp tại Quan Trung.

Cho đến lúc này, Khấu Trọng vẫn chưa biết năm xưa có người đã hạ độc thủ hại tam thiếu gia đáng yêu kia, cuối cùng là vì điều gì.

Nếu chiếu theo sự thật biểu hiện bên ngoài, Sa Thiên Nam là kẻ ai muốn đứng đầu thiên hạ cũng cần phải lung lạc tranh thủ. Bởi vì trong tay lão chẳng những có các mỏ quặng và xưởng chế tạo binh khí, mà tối quan trọng, lão lại là đại hành gia trong nghề, trình độ tuyệt không chịu đứng hàng thứ hai. Người tài như vậy đâu phải dễ cầu.

Xem tình hình trước mắt, chỉ có Tam thiếu gia Sa Thành Đức là có đủ tài năng kế truyền y bát sự nghiệp của Sa Thiên Nam. Sa Thiên Nam đã quá già, khó có thể làm thêm được gì nhiều.

Sở dĩ Tam thiếu gia Sa Thành Đức và phu nhân Trình Bích Tố trong Sa gia lúc nào cũng nơm nớp căng thẳng, là vì hai vị thiếu gia kia đố kỵ, chỉ một sự không vừa mắt lập tức bị công kích dèm pha.

Đang bước trên con đường trong nội viện, gã bỗng va phải Sa Phúc.

Sa Phúc ngạc nhiên hỏi:

- Mạc gia không phải đang cùng với nhị thiếu gia dự yến của Tề Vương hay sao? Sao lại một mình lẻ loi quay về vậy?

Khấu Trọng thầm nghĩ Sa Thành Công chắc đng chuyện hắn giúp Tề vương thu xếp đưa gã dự yến thế nào tận lực truyền bá ra ngoài để thể hiện thân phận, địa vị của mình, bèn cười nói:

- Sáng mai ta phải vào cung, sao dám về muộn chứ? Tối nay phải nghỉ ngơi cho thật tốt. Mấy hôm vất vả mệt mỏi đến mức tên của cha ta là gì cũng quên béng mất rồi.

Sa Phúc cười:

- Mạc gia quả thích nói đùa! Tiểu nhân đã dặn dò mọi người trong nhà, tối đến sau khi Mạc gia vào phòng nghỉ ngơi, tuyệt không ai được làm kinh động để Mạc gia còn luyện công. Chà! Nghe nói công phu mà Mạc gia luyện chính là đồng tử công, phải không ạ?

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Sa quản gia nghe ai nói vậy?

Sa Phúc xấu hổ đáp:

- Là do tỳ nữ của ngũ tiểu thư truyền ra.

Khấu Trọng nói:

- Thế mới nói chuyện tốt chưa qua cửa, chuyện xấu đã lan ngàn dặm. Ài! Nam nhân luyện đồng tử công như ta, rốt cuộc không biết có được bao nhiêu người.

Sa Phúc không nhịn được:

- Mạc gia sao lại luyện loại công phu này, có thật là không thể thất thân?

Khấu Trọng vai chạm vào vai hắn, chán nản đáp:

- Chuyện này chỉ có lão Thiên gia mới biết. Nhưng lời sư phụ nói, đệ tử dám không tuân theo sao? Chỉ một lần lầm lỡ, tứ chi biến thành bất động, khi đó ch kêu Vi Chánh Hưng tới cứu ta nhỉ?

Sa Phúc sợ hãi nói:

- Vậy thì Mạc gia ngàn vạn lần không nên thất thân!

Khấu Trọng cười thầm trong bụng:

- Ta phải về phòng luyện đồng tử công, luyện không đủ thì không thành được.

Nói rồi đi về phòng mình.

Khi đến trước cửa phòng, trong lòng gã bỗng nhiên nổi lên một cảm giác kỳ dị, bèn tự truy vấn nhưng vẫn không rõ đó là hiện tượng gì.

Gã tự nhủ chắc mình đã quá cảnh giác thành ra bị ám ảnh.

Lúc mở cửa phòng, gã bèn vận công quan sát mọi động tĩnh bên trong, khẳng định không có người mai phục, mới bước hẳn vào trong.

Thị tỳ đã bê từ ngoài vào tiểu thính (phòng khách nhỏ) của gã một ngọn đèn nhỏ. Tiểu thính được sắp xếp một cách thanh nhã đem đến cho người ta cảm giác ấm cúng.

Phòng ngủ bên trong được ngăn với tiểu thính bên ngoài bằng một tấm rèm cửa, trong phòng tối đen như mực.

Khấu Trọng đăm đăm nhìn tấm rèm, rồi gằn nhỏ giọng quát:

- Ai?

Phụt một tiếng, chiếc đèn duy nhất ở tiểu thính chợt tắt, tất cả chìm vào bóng tối.

Dị biến đột khởi...

(

Chương 389: Vận thế nghịch chuyển

Hóa thân thành Nhạc Sơn, Từ Tử Lăng thả bộ dọc theo con đường nhỏ nằm ngang trong hoàng thành. Gã nhẩm tính Lôi Cửu Chỉ giờ này chắc đã về tới Đông Lai khách sạn, bèn chầm chậm đi về hướng đó.

Lúc này là tiết trọng đông, khí trời lạnh lẽo, lại vào lúc đêm khuya, trên đường người xe lác đác. Thỉnh thoảng từ trong hẻm vắng vang lên vài tiếng pháo trúc. Trên đường, nhà nhà hộ hộ đều đã lên đèn, thế nhưng vẫn không xóa tan được vẻ vắng lặng cô tịch.

Ngày mai gặp được Lý Uyên rốt cuộc làm sao mở miệng nói với y? Gã không thể không đặt mình vào lập trường của Nhạc Sơn để suy nghĩ. Theo tính cách và tác phong của Nhạc Sơn, tuyệt sẽ không hứng thú xen vào gia sự của Lý phiệt. Chuyện duy nhất mà ông ta hứng thú là làm sao đem Thạch Chi Hiên ra phân thành vạn mảnh. Bản thân gã chỉ có thể từ góc độ này mà phân tích lợi hại với Lý Uyên.

Gã tự hỏi có nên đi gặp Lý Uyên không? Đây quả thực là một vấn đề lớn. Nhạc Sơn lúc sinh tiền không hề cầu cạnh ai, cho đến khi tự biết nội thương không ể nào hồi phục được mới đến bên ngoài tiểu cốc của Bích Tú Tâm kết cỏ làm nhà, từ đó ẩn danh. Nhạc Sơn trong di quyển mỗi lần nhắc đến Bích Tú Tâm ngữ khí đều toát ra sự tôn kính, không hề có chút nam nữ tư tình nào. Luận tuổi tác, Nhạc Sơn dư sức làm cha của Bích Tú Tâm.

Vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc gã đã vượt qua Tây Thị, đến đầu

cầu phía tây của Dược Mã Kiều, gió lạnh không ngừng thổi đến ù ù.

Trên thạch kiều có người đang dựa vào lan can ngắm dòng kênh Vĩnh An chảy qua phía dưới. Người này thân mặc nho phục, ngoài khoác cẩm bào, thân hình cao thẳng như một cây bút, tiêu sái dễ nhìn, hai bên thái dương tóc mai điểm bạc, toàn thân toát ra một khí chất quỷ dị khó mà tả được.

Mục quang hắn lạnh như băng tuyết, tựa như không hề có bất cứ thứ tình cảm nào của nhân loại. Bàn tay đặt trên lan can cầu sáng bóng như bạch ngọc, hàm chứa ma lực vô cùng.

Sống lưng Từ Tử Lăng chợt đổ mồ hôi lạnh, thế nhưng cước bộ vẫn không dừng lại, bước thẳng lên bề mặt nghiêng nghiêng của Dược Mã Kiều.

Gã lại hy vọng giả như những vệ sỹ gác ở bên cầu ban ngày vẫn còn ở đó, như vậy gã sẽ khỏi phải đối diện với tà nhân đáng sợ nhất của Ma Môn kia.

Chỉ nhìn người này một cái gã đã thấy gương mặt đối phương có vài nét rất giống Thạch Thanh Tuyền, lập tức nhận ra hắn chính là Tà Vương Thạch Chi Hiên. Đối phương xuất hiện đột ngột như vậy chính là muốn đưa gã vào chổ chết, không để “Nhạc Sơn” g phá vỡ đại kế của hắn.

Từ Tử Lăng lập tức dừng lại, hai mắt sáng rực tinh quang, lạnh lùng quát:

- Hảo! Ngươi tự động tìm đến cửa, đỡ cho lão phu không ít công phu.

Thạch Chi Hiên vẫn nhìn chằm chằm vào dòng nước chảy mãi không

ngừng dưới cầu, chậm rãi thở dài một hơi. Nhãn thần hắn đột nhiên phát sinh biến hóa, lộ ra thần tình như đang hồi tưởng lại quá khứ xa xăm, ngữ khí lại hết sức bình tĩnh, như tự nói với mình:

- Tú Tâm chết như thế nào?

Từ Tử Lăng thầm kêu không ổn. Gã từ chỗ Sư Phi Huyên biết được Bích Tú Tâm vì đọc “Bất Tử Ấn Quyển” của Thạch Chi Hiên mà giảm thọ chết sớm, còn nguyên nhân chân chính vì sao mà qua đời thì cả Nhạc Sơn thật cũng không biết, vì thật ra Nhạc lão đã đi sớm hơn Bích Tú Tâm một bước.

Trong lúc gấp gáp Từ Tử Lăng nghĩ ra một kế, gã cười lạnh đáp:

- Đừng nhiều lời nữa, ngươi đã làm qua chuyện gì thì tự mình biết. Động thủ đi! Để lão phu xem xem Bất Tử Ấn Pháp của ngươi lợi hại đến mức nào.

Thạch Chi Hiên ngửa đầu nhìn vầng trăng sáng trên trời, mục quang lại biến thành lãnh khốc vô tình, chầm chậm nói:

- Hoán Nhật Đại Pháp của ngươi đối với Thạch mỗ mà nói chẳng qua chỉ là trò chơi con nít. Nhạc Sơn ngươi sai lầm ở chỗ đã đến Trường An trước, nếu không ngươi cơ hội thảm bại dưới tay Thiên Đao Tống Khuyết thêm một lần nữa.

Từ Tử Lăng còn chưa có cơ hội trả lời, mắt đã hoa lên. Thạch Chi Hiên đã ở ngay trước mặt, chỉ còn cách chừng năm xích, song thủ biến hóa xuất ra những chiêu số kì ảo khó mà nắm bắt được, công về phía gã. Nếu tính đến sự nhanh nhẹn trong tốc độ, sự quỷ dị trong thân pháp thì cả Vân Soái cũng còn kém một bậc.

oOo

Ngay khi chiếc đèn vụt tắt thì tấm rèm trúc ngăn cách tiểu thính và phòng ngủ bên trong được vén lên. Nếu đổi lại là người khác, nhất định sẽ cho rằng địch nhân đã từ phòng ngủ xuyên rèm mà đến, trước tiên dùng chưởng kình hoặc chỉ phong làm tắt đèn, sau đó sẽ đột ngột tập kích. Thế nhưng Khấu Trọng biết rõ đây chỉ là thủ đoạn che mắt người ta, đối phương trong khoảnh khắc sẽ xuyên qua cửa sổ mà vào để thâu thập gã.

Khấu Trọng ngày nay võ công đã đạt đến cảnh giới nhất đại tông sư, muốn thâu thập gã mà lại không để gã phát sinh cảm giác gì thì quả là không có khả năng. Người này có thể làm cho Khấu Trọng nhận không ra vị trí chính xác của y đã là vô cùng khó khăn rồi.

Khấu Trọng lúc đó không còn nghĩ gì đến chuyện để lộ thân phận nữa, xoay tay xuất chưởng đánh về phía sau bên phải.

Chiêu này chỉ có tính chất thử nghiệm, đo lường xem đối phương có bao nhiêu phân lượng.

”Bách” một tiếng

Cạnh chưởã đánh trúng một vật thể âm nhu vô lực, lại như hàm chứa, ẩn tàng thủ pháp tá kình.

Khấu Trọng giật mình kinh sợ, thầm kêu hỏng bét. Gã đã biết đối phương là ai. Kẻ có thể nhẹ nhàng ngạnh tiếp một chưởng của gã ngoại trừ Loan Loan yêu nữ còn ai nữa chứ? Đột nhiên gã nhận ra rằng vận may của mình đến đây là chấm hết. Trong trận tranh đấu cùng Âm Quý Phái, gã đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Gã lập tức vận động chính phản chân khí, đột ngột di chuyển ngang qua khoảng mười xích, thiếu chút nữa đã đụng đổ mấy chiếc ghế

gần tường bên trái. Tiếp đó trượt theo bờ tường, hung hiểm tránh được sự truy kích áp sát của lưỡng tụ nhất chỉ.

Hai bên dường như đã có giao kết ngầm, chính là không làm kinh động đến người của Sa gia. Trận ác đấu sinh tử diễn ra hoàn toàn vô thanh vô tức, chỉ ngẫu nhiên phát ra vài âm hưởng do kình khí giao kích mà thôi.

”Xoẹt!”

Khấu Trọng xuyên qua rèm nhảy vào phòng ngủ, chân điểm vào thành giường một cái, cả người bay ngược trở lại nghênh tiếp kẻ vừa theo vào toàn thân khoác bạch y, đẹp tựa thiên tiên, chính là Loan Loan.

Trong chớp mắt, hai người xoắn lấy nhau, tận lực thi triển công phu cận chiến, trao đổi hơn mười chiêu.

Một tiếng cười yêu kiều vang lên, Loan Loan lùi ra ngoài rèm.

Khấu Trọng hít vào một hơi chân khí, mục quang xuyên qua rèm trúc hướng về thân hình ưu mỹ của Loan Loan. Do tiểu thính bên ngoài sáng hơn nội phòng một chút nên Khấu Trọng có thể nhìn thấy Loan Loan, đối phương lại nhìn không thấy Khấu Trọng. Cảm giác này khiến Khấu Trọng thấy khá hơn một chút.

Loan Loan không phải thực muốn giết gã, chỉ là muốn thử xem công phu của gã tiến bộ đến mức nào. Nếu không, nàng chỉ cần sử dụng thêm Thiên Ma song chiết hoặc Thiên Ma đới thì trong khoảng không gian hẹp như vậy tất nhiên sẽ khiến gã càng thêm chật vật.

Điều an ủi duy nhất trong lòng Khấu Trọng chính là dưới sự bức bách của Loan Loan gã vẫn có dư lực để ứng phó, so với lần trước

bỏ chạy trối chết để giữ mạng, thật không giống chút nào.

Loan Loan đột nhiên vén rèm bước vào, làm như không biết Khấu Trọng đang vận công đợi sẵn, kiều mỵ nói:

- Đánh đến nỗi người ta mệt rồi! Có thể mượn giường của Thiếu Soái qua một đêm không? Bỏ mặt nạ xấu xí ấy ra đi! Muốn dọa chết người ta sao?

Khấu Trọng ngoài việc cười khổ ra còn lời gì để nói? Rốt cuộc gã đã phạm sai lầm ở chổ nào, tại sao gạt được bao nhiêu người lại để cho Loan Loan yêu nữ tựa hồ không tốn chút sức lực nào cũng nhận ra thân phận của gã.

oOo

Lần trước đối kháng với Thạch Chi Hiên, Từ Tử Lăng thật có một chút lợi điểm về tình thế.

Gã lúc đó tuy thân thụ nội thương, nhưng người Thạch Chi Hiên muốn giết không phải gã mà là Vân Soái. Hơn nữa, gã lại liên thủ ứng chiến cùng Khấu Trọng và Đột Lợi, trên một con đường cạnh tường thành vừa dài vừa hẹp. Ba người không kể sinh tử liên thủ phản kích, khiến cho địch nhân cường mạnh như Thạch Chi Hiên, do có nhiều cố kỵ, cũng không thể sính cường được.

Thế nhưng hôm nay, trên Dược Mã Kiều, tình thế không lặp lại.

Lần này Thạch Chi Hiên toàn lực xuất thủ nhất quyết lấy mạng gã. Điều đáng ngại nhất là gã lúc này lại đang giả làm Nhạc Sơn, dù biết không địch nổi cũng không thể tỏ ra hèn nhát mà đào tẩu được.

Trong khoản thời gian nhanh như chớp lửa, Từ Tử Lăng đã buông

bỏ hết mọi do dự, định ra sách lược, chính là vào chỗ chết để tìm đường sống, lấy công làm thủ, chống lại sự tấn công của Thạch Chi Hiên.

Dựa theo tính cách của Nhạc Sơn, đây đích thực là phản ứng duy nhất.

Tốc độ của Thạch Chi Hiên đã đạt đến mức siêu việt, đột phá cực hạn về thể năng của con người, căn bản không thể dùng mắt để nhìn hay dùng tai để nghe. Từ Tử Lăng chỉ có thể dựa vào cảm giác tinh nhuệ hơn người của mình mà phản ứng theo trực giác và bản năng mà thôi.

Trước mắt gã bỗng nhiên xuất hiện vô số Thạch Chi Hiên. Đây đương nhiên là ảo giác, nhưng cũng có thể hình dung được tốc độ thân pháp và bộ pháp của Thạch Chi Hiên k kích gã cao đến mức nào.

Chỉ phong phá không phóng tới.

”Xẹt!“

Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, ngầm vận quyền ấn, vung tay chống đỡ.

Bụp một tiếng, tốc độ vận chỉ của Thạch Chi Hiên đột ngột tăng lên, so với dự tính của Từ Tử Lăng không ngờ còn nhanh hơn một bậc, nhằm lúc công lực gã còn chưa vận đủ đã kích trúng quyền phong của gã.

Gã nếu chống đỡ được một chỉ này của Thạch Chi Hiên, có thể tính là bản lãnh phi thường.

Chỉ kình ban đầu như xuyên tường phá vách, sắc nhọn vô cùng. Thế nhưng khi Từ Tử Lăng vội vã vận công kháng cự thì, như kỳ tích, chỉ kình lại hoàn toàn tiêu giảm, biến thành một cái đầm sâu không đáy. Gã tống xuất biết bao nhiêu chân khí mà cũng chỉ như “ném đá xuống biển“, hoàn toàn không thấy tăm hơi.

Từ Tử Lăng còn đang cảm thấy khó chịu, muốn phun ra một búng máu, thì Thạch Chi Hiên đã tung một cước nhanh như thiểm điện, góc độ kì ảo, nhắm vào chổ yếu hại ở bụng dưới của gã.

Từ Tử Lăng thầm kêu bất diệu, biết rằng đối phương đã mượn kình khí của gã. Một cước này bao gồm kình lực của cả hai người, nếu bị đá trúng, liệu còn mạng nữa sao? Quả là muốn đỡ cũng không đỡ đượ

Gã hét lớn một tiếng, cải biến quyền ấn thành Bất Động Căn Bổn Ấn, tả thủ từ chỉ biến thành đao, không để ý gì đến một cước của đối phương, chém thẳng vào ngực Thạch Chi Hiên, rõ ràng là muốn đồng quy vu tận. Trong lòng gã rất hiểu, Thạch Chi Hiên với kỳ công Bất Tử Ấn, nói không chừng có thể chịu một chiêu “thủ đao“ quy tụ công lực toàn thân của gã mà không chết, thế nhưng bị thương thì không thể tránh khỏi. Bản thân gã sống hay chết chỉ còn trông vào chuyện Thạch Chi Hiên có chịu vì giết Nhạc Sơn mà trả giá đắt hay không.

Thạch Chi Hiên cười nói:

-Được lắm!

Đột nhiên hắn né qua bên phải Từ Tử Lăng, không những tránh được thủ đao của gã mà khuỷu tay trái còn thúc vào bên sườn phải của Từ Tử Lăng. Nếu bị đánh trúng thì chắc chắn xương sườn của gã không giữ được.

Từ Tử Lăng không có thời gian vì bản thân vừa thoát được tai kiếp mà vui mừng, vội vã xoay người, tránh đòn khuỷu tay của Thạch Chi Hiên, vượt qua người hắn tiến lên mặt cầu.

Thạch Chi Hiên cười ha hả:

- Khí phách của lão huynh đâu hết rồi!

Hắn vừa nói vừa từ khoảng cách ngoài một trượng phát chưởng đánh tới

“Hầy!”

chưởng pháp tạo ra luồng kình phong mạnh mẽ như một cơn lốc xoáy tập trung cao độ, bức Từ Tử Lăng phải ngạnh tiếp.

Từ Tử Lăng trong lòng tự biết võ công của mình so với lão Tà Vương vẫn còn cách một khoảng khó vượt qua. Đối phương dù là đánh xa hay cận chiến đều tiêu sái tự nhiên, hoàn toàn nắm thế chủ động trong lòng bàn tay. Một chưởng này đánh tới bên trong bao hàm kỳ chiêu của Bất Tử Ấn Pháp. Hơn nữa, màn hay còn ở phía sau. Chỉ cần gã sơ sót một chút thì công thế của đối phương sẽ như nước Trường Giang ào ạt đổ tới cho đến khi gã bỏ mạng tại Dược Mã Kiều mới thôi.

Từ Tử Lăng cười dài nói:

- Đêm nay không phải ngươi chết thì là ta vong.

Trong sát na đó gã gạt hết mọi chuyện sinh tử ra ngoài, một chút cũng không nhường, huy chưởng nghênh kích.

”Bình!“

Từ Tử Lăng không những không bị chấn động bức lùi mà còn tiến lên phía trước một bước.

Nguyên lai cỗ kình khí này ban đầu đánh ra vô cùng cương mãnh thế nhưng đột nhiên lại hóa thành kình đạo âm nhu thu về. Bất quá Từ Tử Lăng sớm có dự phòng, nếu không đã thổ huyết đương trường, mất hết phong độ rồi.

Chưởng phong lại đột nhiên biến hóa, từ âm nhu trở thành dương cương, từ băng hàn chuyển nhành hỏa nhiệt. Biến hóa quỷ dị như vậy chỉ mình Thạch Chi Hiên, kẻ có thể dung hòa lưỡng thái cực sinh và tử mà tạo nên Bất Tử Ấn Pháp, là có thể làm được. Sinh có thể biến thành tử, tử có thể biến thành sinh.

Từ Tử Lăng như bị sét đánh, toàn thân chấn động.

Trong sát na đó, kình khí Bất Tử Ấn trong chưởng phong như sóng to gió lớn ào ạt tấn công Từ Tử Lăng, thoắt cương mãnh, thoắt âm nhu, khiến cho kinh mạch đã từng được Trường Sinh Quyết và Hòa Thị Bích cải biến của Từ Tử Lăng cũng chịu đựng không nổi.

Từ Tử Lăng lảo đảo thối lui, mất hết khí thế.

Thạch Chi Hiên như quỷ mị lướt tới, nét mặt biến thành lãnh khốc vô cùng, lạnh lùng nói:

- Để Thạch mỗ tiễn Nhạc huynh lên đường!

Từ Tử Lăng hít mạnh một hơi chân khí, trấn áp huyết khí nhộn nhạo trong cơ thể, rồi đứng thẳng lưng lên, đột nhiên trở nên vô cùng uy mãnh. Gã nhẹ nhàng phất tay áo một cái, cười dài:

-Tà Vương trúng kế rồi!

Ngầm vận Bảo Bình Ấn, gã toàn lực xuất thủ.

o0o

Loan Loan giống như về tới khuê phòng của mình, an nhiên bước đến nằm lên giường. Nàng thư thái thở dài một hơi, nhìn lên nóc giường nhẹ giọng:

- Chăn đệm này vừa mới được giặt giũ sạch sẽ và phơi khô, thế nên vẫn còn có hương vị thanh khiết của nắng

Khấu Trọng toàn thân ngứa ngáy, đứng bên cạnh, cúi đầu nhìn nàng nằm dài trên giường phô bày hết mọi đường cong tuyệt mỹ trên thân thể vô cùng khêu gợi, sau cùng ánh mắt dừng lại trên đôi chân trần tuyệt không vướng chút bụi của nàng. Dù tốn nhiều tâm tư nhưng gã vẫn không kìm được hỏi:

-Nàng cả ngày đi chân đất sao bàn chân lại sạch như vậy được?

Loan Loan nhắm mắt nói:

- Đừng làm ồn! Người ta mệt lắm, phải ngủ một chút đây.

Khấu Trọng thầm nghĩ vậy là hỏng rồi, nếu nàng ngủ ở đây tới trời sáng, mình làm sao giải thích với người ta, từ nay cũng không thể gạt người là phải luyện đồng tử công nữa.

Gã bèn cười khổ nói:

- Đại tỷ! Coi như ngươi thắng! Có điều kiện gì thì cứ nói ra đi!

Thân hình kiều diễm của Loan Loan nhích sang một bên, ngọc thủ vỗ vỗ vào nửa bên giường trống nhẹ nhàng nói:

-Mời Thiếu Soái nghỉ ngơi một chút, tạm xem ta là người chung chăn gối được không?

Khấu Trọng đột nhiên có cảm giác bất lực, như thể phó mặc cho người ta muốn giết muốn mổ thế nào tùy ý. Tuy đã cực lực nghĩ cách nhưng cũng không có diệu kế gì ứng phó với sự uy hiếp này, chỉ đành than:

- Khấu Trọng ta là anh hùng hảo hán, không muốn t thập hảo đại tỷ, nhưng hảo đại tỷ cũng chưa từng thử làm qua phụ nữ nhà lành, làm người chung chăn gối với tỷ thực là quá nguy hiểm, xin thứ tiểu đệ khó mà phụng bồi được.

Đôi mắt đẹp của Loan Loan lấp lánh sáng như hai vì sao trong đêm ngước nhìn gã, khóe miệng thoáng nét cười, thần thái rung động lòng người, nhẹ nhàng nói:

-Thiếu Soái và Tử Lăng có bản lĩnh như vậy, ngang nhiên danh chính ngôn thuận đến Trường An, ta làm sao lại giết hai người chứ? Giết các người rồi ai sẽ đi đào bảo tàng cho bọn ta đây?

Khấu Trọng hốt nhiên ngồi lên giường, cười lên ha hả, rồi nằm xuống cạnh nàng, càng nghĩ càng vui, nói:

-Nói thẳng ra, bọn ta hoàn toàn không nhất định phải tìm được bảo khố. Đối với ta mà nói, đây chỉ là trò chơi tầm bảo mà thôi, vừa có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ, vừa hoàn thành tâm nguyện của mẹ.

Loan Loan nghiêng người tay chống cằm đầu ngẩng lên, đôi mắt đẹp

chăm chú nhìn gã tràn đầy tiếu ý:

-Thiếu Soái có thể đem những lời vừa rồi nói lại một lượt không, vì tiểu nữ nghe mà không hiểu gì cả. Chỉ cần ta đây khẳng định ngươi không còn hứng thú khai quật bảo tàng thì sẽ lập tức dùng lại kế cũ của Thiếu Soái, ở trong thành ghi tám chữ lớn “Mạc thần y là Khấu Trọng giả dạng“.

Khấu Trọng lập tức bị đánh trúng chỗ yếu hại, nghiêng đầu nhìn tuyệt sắc mỹ nữ nằm bên cạnh mình chuyển sang đề tài khác:

-Ta có một cảm giác rất kỳ quái. Tiểu đệ và đại tỷ đã quen nhau một khoảng thời gian không ngắn, lại không thể nào hiểu được ngươi. Chẳng hạn như ngươi đang nghĩ gì? Có truy cầu gì? Trừ việc giết người, phóng hỏa, đấu tranh, cừu sát còn có những sinh hoạt gì? Nhàn rỗi thường làm những việc gì? Đối với người khác có phát sinh cảm tình hay không? Ta thật một chút cũng không đoán được.

Loan Loan nghe đến ngẩn người, lộ xuất thần sắc trầm tư.

Tới phiên Khấu Trọng ngạc nhiên. Những lời vừa rồi tuy do cảm xúc bộc phát mà nói ra, nhưng cũng chỉ là nói nhảm một phen để kéo dài thời gian, nhằm nghĩ xem có phương pháp nào phản kích hay không mà thôi.

Loan Loan nhãn thần lập tức trở nên sắc bén như dao, trừng trừng nhìn gã đáp:

- Thứ mà bọn ta truy cầu các người vĩnh viễn cũng không hiểu được.

Khấu Trọng xẵng giọng:

- Ngươi không nói ra sao biết ta không hiểu. Trừ phi việc đó thương

thiên hại lý, chẳng hạn như truy cầu giết hết người trong thiên hạ thì ta không phải là không hiểu mà là không thể chấp nhận được.

Ánh mắt Loan Loan chợt biến hóa, nàng nhạt giọng:

- Đừng nói lời thừa, điều kiện của bọn ta thật đơn giản, chính là sau khi đào được bảo tàng thì các người để bọn ta lấy đi một vật.

Khấu Trọng cười lạnh:

-Ta biết các người nhất định không làm theo hiệp nghị, về phương diện này các người vốn đã tiếng xấu đồn xa. Giả như tới lúc đó các người lại muốn độc chiếm bảo khố thì sao, chi bằng ta sớm buông tay, khỏi phải mất cả chì lẫn chài, hối hận không kịp.

Loan Loan nhích lại gần, ghé sát tai gã, hơi thở thơm như hoa lan, nói:

- Điều này thật đơn giản, chỉ cần Từ Tử Lăng chịu đích miệng hứa giao đồ vật đó cho ta, Âm Quý Phái bọn ta sẽ toàn lực hiệp trợ các người. Nếu không chỉ là cửa ải của Thạch Chi Hiên các người cũng tuyệt đối không thể qua được.

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại, nàng có mắt nhìn người thực chuẩn, Từ Tử Lăng chính là loại người xem lời hứa nặng tựa Thái Sơn. Gã thở dài nói:

-Vậy ta phải thương lượng với Lăng thiếu gia trước mới được.

Loan Loan khẽ nhún vai tỏ vẻ không để tâm nói:

-Cái đó đương nhiên. Chậm nhất là tối mai ngươi phải có phúc đáp rõ ràng cho ta. Hắn phải đích thân hứa với ta mới xong.

Mũi ngửi thấy mùi u hương mê người phát ra từ thân thể nàng, Khấu Trọng khẽ chau mày:

-Ngươi làm sao biết thân phận thật của ta?

Song thủ Loan Loan chống nhẹ lên mặt giường. Nàng phiêu dật bay lên, sau đó hạ xuống đứng bên cạnh giường, hàm tiếu nghiêng đầu nhìn Khấu Trọng:

-Thiếu Soái thông minh như vậy, nhất định sẽ đoán r

Khấu Trọng bắt chéo chân ngồi dậy, hổ mục lấp loáng nhìn Loan Loan, trầm giọng hỏi:

-Ngươi đã đoán ra Lăng thiếu gia giả làm người nào chưa? Có cần ta nói ngươi biết không?

Loan Loan nhún vai, gương mặt lộ xuất nét cười khiến cho nam nhân nào cũng phải ý loạn tình mê, tỏ vẻ không quan tâm nói:

-Cái đó tùy ngươi thôi.

Khấu Trọng lộ xuất vẻ tinh nghịch vỗ vỗ vào chiếc gối bên cạnh:

-Còn nói sẽ cùng tiểu đệ qua giấc xuân tiêu, thì ra chỉ là gạt người thôi.

Loan Loan nhẹ nhàng bay ngược lại phía sau, nhanh chóng biến mất nơi rèm cửa, thanh âm từ xa truyền lại như cơn gió thoảng vào tai gã, giọng yêu kiều cười cợt:

-Ngươi không phải luyện Đồng tử công sao? Nô gia làm sao nhẫn

tâm phá thân đồng tử của ngươi chứ?

Khấu Trọng tức khí nằm xuống giường, thật không còn ý chí để ngồi dậy nữa.

Chương 390: Tà vương âm hậu

Sự thật thì Từ Tử Lăng đang vô kế khả thi. Gã nói Thạch Chi Hiên trúng kế chỉ là hư trương thanh thế, nhằm che đậy tình thế hiểm nghèo của mình mà thôi.

Thạch Chi Hiên là nhân vật hàng đầu của Ma Môn, sao có thể bị hư ngôn của gã mê hoặc. Chỉ thấy hắn từ khoảng cách nửa trượng phát xuất một chiêu chưởng ấn.

Trong mắt Từ Tử Lăng, thủ chưởng của đối phương không ngừng cường mạnh, thế nhưng lại có cảm giác nhẹ nhàng, phiêu dật như không hề có nửa điểm lực đạo nào. Thật làm cho người ta không thể đo lường nặng nhẹ. Lợi hại nhất chính là bộ pháp kì dị, lúc nào cũng bám sát gã, làm cho góc độ công kích của chưởng kình mỗi khắc đều có những biến hóa khác nhau. Chưởng pháp đáng sợ như vậy gã mới lần đầu tiên gặp phải.

Gã đứng vững bất động, song quyền trên dưới đánh ra, bên trong lại có phân biệt trước sau cực kỳ vi diệu. Quyền đầu tựa như không chứa chút kình khí nào nhưng thật sự lại ngầm vận Bảo Bình Ấn, tích súc chân khí lên đến đỉnh điểm, chỉ chờ đợi cơ hội phát ra.

Song mục Thạch Chi Hiên tà quang sáng rực, một chưởng đang đánh ra đột nhiên cải biến, chém ngang vào Từ Tử Lăng, tức “Bá Đao” Nhạc Sơn.

Từ lúc giao thủ đến giờ, Từ Tử Lăng luôn tuyệt đối ở vào thế hạ phong, chỉ có thể giơ đầu chịu báng, khổ sở chống đỡ. Chỉ đến lúc

này, gã nhờ vào chân khí kỳ dị của Trường Sinh Quyết, trong khoảng thời gian ngắn ngủi ngoài dự liệu của Thạch Chi Hiên, ịp hồi phục nguyên khí, ngoan cường phản kích, bức được Thạch Chi Hiên phải biến chiêu nghênh chiến, tranh thủ một chút chủ động.

Nhãn lực của Thạch Chi Hiên hiển nhiên cao minh hơn Thiên Quân Tịch Ứng nhiều. Hắn đã nhìn ra song quyền của Từ Tử Lăng hàm chứa kình khí cực mạnh chỉ chờ bộc phát, nếu hắn giữ nguyên chưởng thế như cũ thì tuyệt đối không thể trấn áp được. Hắn bèn chuyển thế, đánh vào giữa hai quyền của Từ Tử Lăng, hầu buộc gã phải tự giữ mình, khó mà tiếp tục công thế.

Từ Tử Lăng ngang nhiên không kể gì đến chưởng thế đối phương đang theo một quỹ tích huyền ảo công đến, kình khí lăng lệ của chưởng phong từ nhẹ nhàng vô lực biến thành sắc bén như mũi kiếm ngọn đao. Bảo Bình chân khí từ song quyền của gã xuất ra.

Trong thế sinh tử quan đầu, đối diện với thiên tài võ học của ma đạo dường như vĩnh viễn không thể đánh bại này, Từ Tử Lăng đã phải tận lực thi triển hết khả năng mới tranh thủ được cơ hội để phản kích nên đâu dễ bỏ qua.

Hai luồng chân khí tập trung cao độ theo quyền kình xuất ra, đến gần Thạch Chi Hiên thì hợp lại, hai biến thành một, góc độ lại cải biến một chút, nhanh tựa lưu tinh, đánh vào ngực Thạch Chi Hiên.

Loại quyền kình Song Bảo Bình Thức này là do Từ Tử Lăng trong lúc lâm nguy sáng tạo ra để tự cứu cái mạng nhỏ của mình. Ngay cả Thạch Chi Hiên cũng chưa từng mộng tưởng thế gian lại có loại quyền chiêu quái dị như vậy.

Gương mặt đại ma đầuương Thạch Chi Hiên trở nên lãnh khốc như đúc bằng sắt, chưởng thế đánh ra rồi ngay lập tức thu về. Lúc này

hắn đã không còn kịp tránh né, bèn thuận thế xoay người một cái, muốn dùng Bất Tử Ấn Pháp để hóa giải Bảo Bình chân khí của Từ Tử Lăng.

”Bình!“

Từ Tử Lăng trước tiên bị chưởng kình đánh trúng. Cũng may gã đã tránh được chỗ yếu hại trước ngực, dùng đầu vai ngạnh tiếp chưởng này. Trước khi tiếp chưởng kình một khắc, gã lại kịp vận công vào đầu vai, nhanh chóng xoay động, xảo diệu hóa tán hơn nửa phần chân khí của đối phương. Mặc dù vậy, gã cũng chẳng dễ chịu gì, chỉ đành mượn thế chưởng bay dạt ra, rơi xuống chỗ cao nhất của thân cầu cách đó khoảng mấy trượng.

”Bình!“

Bảo Bình chân khí tập trung cao độ, cường mãnh đánh vào người Thạch Chi Hiên, tốc độ xoay của lão lập tức chậm lại. Đến khi lão đối diện với Từ Tử Lăng thì vị Bá Đao Nhạc Sơn giả này đã chân chạm mặt cầu, bình ổn đứng đó rồi.

Hai bên phân biệt ngạnh tiếp đối phương một chiêu. Nhìn biểu hiện bên ngoài thì Thạch Chi Hiên không có điểm nào khác thường, nhưng Từ Tử Lăng biết rằng đối phương ít nhiều gì cũng đã thụ thương. Nếu không, hắn đã thừa thắng truy kích mà giải quyết gã, tránh đêm dài lắm mộng.

Về phía Thạch Chi Hiên, hắn cũng phải đánh giá lại lão Nhạc Sơn đã thoái ẩn giang hồ lâu năm này. Điều làm hắn kinh hãi nhất là đối phương sau khi tiếp một chưởng của hắn, sắc mặt không hề thay đổi. Hắn nào biết đối phương đã đeo mặt nạ do thiên hạ đệ nhất xảo thủ Lỗ Diệu Tử tinh chế.

Từ Tử Lăng trong lúc mượn thế bay lùi, khi lăng không nhịn không nổi đã thổ ra một búng máu. Cũng may gã kịp nhổ vào ống tay áo. Thạch Chi Hiên lúc đó đang xoay người sang hướng khác nên không nhìn thấy.

Chân vừa chạm đất, gã liền lập tức vận công theo Trường Sinh Quyết khôi phục lại chân khí. Bất quá, nếu không có mặt nạ thì Thạch Chi Hiên đã nhìn rõ sắc mặt trắng bệt mệt mỏi rã rời và hai bên thái dương đang đổ mồ hôi lạnh của gã.

Từ Tử Lăng lợi dụng cơ hội điều nguyên, hồi khí, ngầm ngưng tụ công lực, lạnh lùng nói:

-Lão phu còn tưởng Bất Tử Ấn Pháp là công phu quỷ quái gì không thể đánh ngã, thì ra cũng chỉ có vậy. Nếu Thạch tiểu nhi ngươi khả năng chỉ đến mức đó thì đêm nay đừng hòng còn mạng rời khỏi Dược Mã Kiều

Gã một mặt nói chuyện, một mặt thầm tính toán độ cong của thân cầu.

Thạch Chi Hiên hoàn toàn không có biểu tình gì, nhìn về phía gã giống như nhìn một vật chết, chậm rãi nói:

-Nhạc Bá ngươi nếu không còn lời gì khác thì thứ cho Thạch mỗ không thể phụng bồi!

Nếu là người trí tuệ thấp hơn một chút, tất sẽ không hiểu câu nói này của Thạch Chi Hiên, thậm chí còn nghĩ là hắn đã bị nội thương nghiêm trọng nên cố tình đánh trống

Chỉ duy Từ Tử Lăng hiểu được rằng Thạch Chi Hiên đã nhìn ra đặc điểm “Hoán Nhật Đại Pháp” giả của gã là ưa tĩnh không ưa động,

nên cố ý dụ gã chủ động tấn công, sau đó mới nhất cử phá đi. Nhãn lực cao minh như vậy, không phải võ học tông sư thì không thể nào đạt đến được.

Trong lòng Từ Tử Lăng hiểu rõ thành công hay thất bại chính là tại thời khắc này. Muốn thắng đối phương thì tuyệt không có khả năng. Trước mắt, con đường sống duy nhất là cố chiếm một chút thượng phong, sau đó bất ngờ đào tẩu. Nếu cần, gã sẽ trốn vào hoàng cung, cho dù là Thạch Chi Hiên cũng không dám đuổi tới.

Từ Tử Lăng cười dài, nhún người, đầu ngón chân điểm xuống đất, phóng xéo về phía Thạch Chi Hiên đang đứng ở thân cầu phía dưới

Thạch Chi Hiên đã dụ được “Nhạc Sơn” chủ động toàn lực tấn công. Mặc dù trên mặt hắn vẫn không lộ bất cứ biểu tình gì, thật ra trong lòng đang hạ quyết tâm bất chấp thụ thương cũng phải dồn đối thủ vào chỗ chết.

Hắn vì nhìn thấy “Nhạc Sơn” lần này tái xuất giang hồ, luyện thành “Hoán Nhật Đại Pháp” đã như thoát thai hoán cốt, biến thành người khác. Nếu hôm nay hắn không giết “lão”, ngày sau tất sẽ trở thành tâm phúc đại họa.

Giả như Từ Tử Lăng biết được suy nghĩ trong lòng Tà Vương lúc này, hẳn sẽ vô cùng tự hào.

Tâm thần Từ Tử Lăng tiến cảnh giới Tĩnh Trung Nguyệt đem Thiên

Địa

Hồn hợp thành nhất thể. Quan trọng nhất chính là cùng với Dược Mã Kiều hòa hợp làm một.

Góc độ và quỹ tích phóng đến của gã cùng với độ nghiêng của Dược Mã Kiều, như thể trời sinh, kết hợp một cách vi diệu, giống như dòng nước từ trên cao đổ xuống, kết hợp với dòng nước đang chảy bên dưới thành một thể thống nhất, hoàn toàn tuân theo quy luật của trời đất. Bản thân đã tự có khí thế không thể kháng ngự.

Trong mắt Thạch Chi Hiên, Từ Tử Lăng đã lợi dụng độ dốc của chiếc cầu đến mức lâm li tận chí, khiến hắn cảm thấy bị cô lập, dường như biến thành dư vật bên cạnh Từ Tử Lăng và Dược Mã Kiều. Thứ cảm giác này cực kỳ huyền ảo, không phải là cao thủ hàng đầu tuyệt không thể có được cảm thụ như vậy.

Đầu ngón chân trái và phải của Từ Tử Lăng lần lượt điểm vào mặt cầu nằm nghiêng, mỗi lần điểm chân, tốc độ lại gia tăng thêm một phần, kình lực, khí thế cũng theo đó mà tăng cường. Thạch Chi Hiên tính toán chuẩn xác, khi còn cách hắn bốn trượng theo hướng công kích thì đối phương đã tích tụ công lực lên đến đỉnh điểm rồi.

Chiêu này của Từ Tử Lăng mang ý vị thảm liệt, một đi không trở lại, có lòng quyết tử, bất chấp tất cả, buộc đối phương phải đồng quy vu tận.

Thạch Chi Hiên vốn dĩ tự phụ và tự tin, lúc này cũng không tránh khỏi hối hận trong lòng. Nhưng hắn đã rơi vào thế cưỡi lên lưng hổ, nếu lui lại sẽ càng làm cho đối phương khí thế tăng thêm, thừa cơ truy kích, hắn muốn chiếm lại thượng phong tất sẽ phải phí nhiều công sức.

Không còn cách nào khác, Thạch Chi Hiên đành phải đương cơ lập đoạn, nhảy xéo lên. Hắn vốn muốn phản khách vi chủ, phóng lên cao, sau đó dùng tư thế mãnh hổ bắt thỏ chụp xuống để thu thập đối thủ cường mãnh mà hắn cũng không dám tin là thật này.

Trong tình huống đó, đây chính là giải pháp tuyệt diệu nhất để đối phó với chiến lược của Từ Tử Lăng.

Đáng tiếc hắn lại tính sai một điểm. Vốn dĩ Từ Tử Lăng và Khấu Trọng có bí pháp độc môn lăng không hoán khí và tuyệt kỹ hồi phi đã học được từ Vân Soái.

Thạch Chi Hiên như viên pháo thăng thiên vọt lên trên không, đầu dưới chân trên, song chưởng cùng xuất ra, thi triển bản lĩnh giữ nhà là Bất Tử Ấn Pháp. Tả chưởng chứa kình khí băng hàn âm nhu, hữu chưởng chứa kình khí hỏa nhiệt cương mãnh, tụ lại thành một trận lốc xoáy có thể làm tan bia vỡ đá, đánh xuống Từ Tử Lăng

Từ Tử Lăng cười dài một tràng, hùng mạnh đổi một hơi chân khí, từ thế bay xéo trên xuống bỗng chốc chuyển thành ngửa mặt hướng thẳng lên trên. Lợi hại nhất là chỉ bằng một cú lật mình, gã đã vòng qua bên phải Thạch Chi Hiên, theo một quỹ đạo kỳ dị công đến đối phương.

Thạch Chi Hiên bị bức phải biến chiêu lần thứ hai, khí thế và lực đạo giảm mất ba phần.

Từ Tử Lăng lượn một vòng, hướng lên trên nghênh chiến cùng Thạch Chi Hiên. Thân th đột nhiên dao động, lúc nghiêng về bên phải, khi đảo qua bên trái, song thủ biến hóa không ngừng. Đến khi gần chạm vào song chưởng của Thạch Chi Hiên, quyền đầu của gã bỗng biến hóa, hai ngón cái cong ra ngoài, điểm vào chưởng tâm của đối phương. Đây chính là chiêu “Nhất chỉ đầu thiện” học được từ Gia Tường đại sư, sau biến hóa thành “Lưỡng chỉ đầu thiện” để sử dụng. Gã vốn tinh thông ấn pháp vì vậy hình giống mà thần không giống. Toàn thân gã vận Bất Động Căn Bổn Ấn, tay trái bắt Đại Kim Cương Luân Ấn, tay phải bắt Nhật Luy Ấn, chân khí chia thành hai đường âm dương, chính diện ngạnh đấu với kỳ công Bất Tử Ấn.

Kình khí giao kích.

Thạch Chi Hiên liên tục phán đoán sai lầm, hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng bay lên hướng về đầu cầu phía tây.

Từ Tử Lăng lật người ba lần trong không trung, rơi xuống mặt cầu, khó khăn lắm mới đứng vững được.

Thạch Chi Hiên hai chân chạm đất, người lại như muốn bay lên.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm kêu thế là hết. Lục phủ ngũ tạng của gã gần như đảo lộn hoàn toàn, toàn thân đau đớn vô lực. Trước mắt, không cần nói Thạch Chi Hiên, chỉ cần một tráng hán không biết võ công cũng có thể nhẹ nhàng lấy cái mạng nhỏ của gã.

Thạch Chi Hiên đứng trên đầu cầu, mục quang nhìn về phía sau lưng Từ Tử Lăng.

Một thanh âm nữ tử âm nhu, yêu kiều, dễ nghe, tTừ Tử Lăng vọng tới:

-Chi Hiên à Chi Hiên! Ngươi tuy mục trung vô nhân, hiện tại cũng không thể không thừa nhận đã gặp được một địch thủ ngoan cường rồi chứ!

Từ Tử Lăng nhân cơ hội đó vận chuyển chân khí ba vòng chu thiên, miễn cưỡng mở miệng nói:

-Chuyện của lão phu không cần tiểu Nghiên ngươi xen vào. Đêm nay lão phu và Thạch Chi Hiên chỉ có một người sống mà rời khỏi đây.

Sự thật là gã trong lòng đang thầm kêu khổ. Trước mặt, sau lưng,

chính là hai nhân vật hàng đầu kiệt xuất nhất trong Ma Môn trong vòng một trăm năm trở lại đây. Chỉ cần bất cứ bên nào nhận ra hư thật của gã thì gã chắn chắn chỉ còn con đường chết.

Thạch Chi Hiên trên mặt xuất hiện nụ cười lãnh khốc vô bì, chuyển mục quang lên mặt Từ Tử Lăng, ung dung nói:

-Bổn nhân thừa nhận đã đánh giá thấp Nhạc Bá ngươi, thế nhưng nói muốn giết ta, trong những năm cuối đời này của ngươi đừng hòng ảo tưởng.

Từ Tử Lăng ngầm vận chân khí, miễn cưỡng trấn áp huyết khí nhộn nhạo trong cơ thể, lại đem búng máu đã ra tới yết hầu nuốt vào bụng, rồi ngửa mặt lên trời cười ha hả:

-Thật không ngờ Thạch tiểu nhi ngươi lại dám đại ngôn không biết nhục như vậy. Tiểu Nghiên ngươi tránh qua một bên cho ta, xem ta thu thập cái tên không biết trời cao đất rộng này.

Gã thầm tính, Chúc Ngọc Nghiên nhằm lúc sinh tử quan đầu của “Nhạc Sơn” mà hiện thân, chính là vì thấy lão thân thủ cao minh có thể đối phó với Tà Vương, nên không muốn “lão” sớm chết dưới tay Thạch Chi Hiên.

Nếu dự đoán này không đúng thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ đầu của gã.

Chúc Ngọc Nghiên u uất thở dài, tựa như cảm xúc vô hạn, nhẹ giọng:

-Hoán Nhật Đại Pháp không thể cải biến tính xấu của ngươi sao?

Thạch Chi Hiên ngửa mặt lên trời cười một tràng, cất tiếng một cách

tự nhiên:

-Hai người các ngươi cứ chàng chàng thiếp thiếp, xin thứ cho Thạch mỗ ta không thể phụng bồi.

Dứt lời bay ngược về phía sau, chớp mắt đã biến mất sau chỗ khuất của một hẻm vắng.

Một mùi hương nhẹ nhàng từ phía sau tỏa đến. Chúc Ngọc Nghiên đã bước tới sát sau lưng Từ Tử Lăng, nhẹ giọng nói:

-Ngươi bị thương rồi!

Công lực Từ Tử Lăng tuy đã hồi phục được một chút, nhưng nếu động thủ vói Chúc Ngọc Nghiên thì tuyệt không qua nổi ba chiêu. Gã lại không còn khả năng chống giữ lâu hơn được nữa, bèn quay mạnh người qua đối diện với gương mặt bị che phủ bởi một tấm sa dày của Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên. Gã miễn cưỡng xạ ra nhãn thần lăng lệ của Nhạc Sơn, tựa như muốn nhìn thấu dung nhan của mụ, rồi cười lạnh:

-Sao ngươi không nắm lấy cơ hội giết chết Thạ, phải chăng tình cũ chưa dứt?

Chúc Ngọc Nghiên quả nhiên thân hình khẽ run lên. Lảng tránh mục quang của gã, mụ quay đầu nhìn về phía bắc kênh Vĩnh An, ngữ điệu chuyển thành lạnh lùng, bình tĩnh đáp:

-Ngươi đố kỵ rồi!

Từ Tử Lăng không dám ở lâu, phất tay áo bỏ đi, trong lòng lo sợ nhộn nhạo. Khi đi sát qua thân hình kiều diễm của bà ta, gã lạnh lùng cười lên, tỏ vẻ khinh khỉnh không thèm biện bạch.

Chúc Ngọc Nghiên quát lên:

-Đứng lại!

Từ Tử Lăng sởn gai ốc, dừng lại sau lưng bà ta, nhạt giọng:

-Nếu muốn giết Nhạc Sơn ta thì đây là cơ hội tốt nhất.

Ngữ khí Chúc Ngọc Nghiên đột nhiên chuyển thành âm nhu, nhẹ nhàng nói:

-Người ta nói “nhất dạ phu thê, bách dạ ân”. Nhạc Sơn ngươi sao không giúp tiểu Nghiên một tay chứ.

Từ Tử Lăng cười khổ lắc đầu than:

-Thật không ngờ Nhạc Sơn ta đột nhiên lại trở nên có giá trị lợi dụng như vậy. Nhạc Sơn ta và ngươi, bốn mươi năm trước đã sớm ân đoạn nghĩa tuyệt. Ngươi còn nhớ năm đó đã nói gì với Nhạc mỗ không?

Chúc Ngọc Nghiên nghiến răng lạnh giọ

- Ngươi mau cút đi cho ta, càng xa càng tốt. Nếu ngày mai mà ngươi còn ở Trường An thì đừng trách Chúc Ngọc Nghiên ta tàn nhẫn vô tình.

Tâm niệm Từ Tử Lăng chuyển biến nhanh như điện, suy đoán ý nghĩa chân chính đằng sau mấy câu này của Chúc Ngọc Nghiên.

Chúc Ngọc Nghiên chính là người ác danh tối thịnh trong Ma Môn, không những không nói nhân tình mà cũng không kể gì đến thiên lý,

loại người đó sao lại niệm tình xưa? Mụ chịu để cho gã đi như vậy chính là muốn thử xem phản ứng của gã ra sao, từ đó đoán xem gã bị nội thương nặng đến mức nào. Với tính tình của Nhạc Sơn, nếu như ngoan ngoãn nhẫn nhịn bỏ đi thì tự nhiên mụ sẽ biết được lão, Nhạc Sơn do Từ Tử Lăng giả dạng, đã không còn khả năng động thủ quá chiêu nữa.

Sau khi khẳng định, Chúc Ngọc Nghiên nhất định sẽ toàn lực xuất thủ trừ đi vị lão hữu này.

Từ Tử Lăng liền hạ quyết tâm, từ từ quay người lại, lạnh lùng:

-Bằng vào Chúc Ngọc Nghiên ngươi lại có tư cách gọi là đến, bảo là đi đối với Nhạc Sơn ta sao. Hãy để ta thử Thiên Ma Đại Pháp của ngươi, xem so với Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên, rốt cuộc cao thấp ra sao.

Gã mười phần chắc chắn Chúc Ngọc Nghiên sẽ không dám động thủ. Không phải mụ sợ Nhạc Sơn gã, mà là sợ Thạch Chi Hiên có thể đứng bên thủ lợi, lại càng sợ để lỡ cơ hội đoạt Tà Đế Xá Lợi.

Gã, Chúc Ngọc Nghiên Chi Hiên, ba người tạo thành thế chân vạc, kềm chế lẫn nhau, kết quả là không ai dám khinh cử vọng động.

Chúc Ngọc Nghiên lại u uất thở dài:

-Đây chỉ là những lời trong lúc tức giận của tiểu Nghiên. Đại ca trở về suy nghĩ cho kỹ, xem chúng ta có khả năng hợp tác, cùng tạo ra sự nghiệp to lớn hay không!

Dứt lời, mụ nhẹ nhàng phiêu dật bay lên, tựa như một u linh trong đêm đen, chân không chạm đất, biến mất ở đầu cầu phía bên kia.

Từ Tử Lăng thiếu chút nữa đã quỵ xuống đất. Gã chầm chậm điều tiết chân khí, sau đó giả bộ khí khái hiên ngang đi về phía Đông Lai khách sạn.

oOo

Từ Tử Lăng mở cửa bước vào phòng, bỗng nhiên cảm thấy trời xoay đất chuyển, lảo đảo ngã xuống. Cũng may có Khấu Trọng kịp thời đỡ lấy, thuận tay đóng cửa phòng, rồi hoảng sợ hỏi:

-Đã xảy ra chuyện gì?

Với sự tương trợ của Khấu Trọng, Từ Tử Lăng bắt chéo chân ngồi xuống đất, hấp thu liệu thương chân khí do Khấu Trọng từ bối tâm truyền qua. Gã cười khổ nói:

-Ta vừa mới chính diện giao phong với Thạch Chi Hiên, có thể lượm lại được cái mạng nhỏ này toàn là nhờ lão thiên gia bảo hộ.

Trong lòng Khấu Trọng đợt sóng này vừa lặn, đợt sóng khác lại n lên, khẽ than:

- Cũng may ta tới tìm ngươi. Nếu không, ngươi bị thương nghiêm trọng như vậy, tối mai làm sao động thủ với người ta.

Sau lại chau mày nói:

-Người ta Trương Tiệp Dư thì đầu nhiệt chân hàn, còn ngươi thân lại nửa hàn, nửa nhiệt, toàn thân kinh mạch rối loạn. Cũng may ngươi gặp được Mạc thần y tiểu nhân, nếu không bảo đảm ngươi phải nằm thẳng cẳng ba ngày ba đêm mới bò dậy nổi.

Từ Tử Lăng được gã tương trợ, vừa vận công liệu thương vừa hỏi:

- Ngươi làm sao biết mà đợi sẵn trong phòng để cứu ta vậy?

Khấu Trọng ôn tồn đáp:

-Chuyện này một lời khó mà nói hết, để trị khỏi nội thương cho ngươi rồi mới nói đi!

oOo

Còn một thời thần nữa là trời sáng.

Từ Tử Lăng nằm trên giường, Khấu Trọng ngồi dựa vào một chiếc gối bên cạnh gã.

Để tránh tai mắt của người khác, hai gã ngồi trong trướng trò chuyện.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

-Nếu giao Tà Đế Xá Lợi cho Loan Loan yêu nữ, nhất định sẽ gây ra hậu hoạn vô cùng.

Khấu Trọng đáp:

-Chi bằng bọn ta lập tức rời khỏi, đợi thêm một khoảng thời gian nữa rồi hãy quay lại tìm bảo tàng. Không! Chí ít cũng phải đến công bộ tra cứu tư liệu xong mới đi.

Từ Tử Lăng cười khổ:

-Hiện tại bọn ta đã lún quá sâu trong vũng bùn rồi. Phải làm sao giúp Lý Thế Dân qua được ải này, tiêu trừ uy hiếp do người Đột Quyết và

Ma Môn tà đạo gây ra rồi mới đi được.

Gã lại nói:

-Vu Ô Quyển đã nói dối, gạt ta.

Khấu Trọng ngẩn người:

-Nói dối thế nào?

Từ Tử Lăng đáp:

-Hắn nói với ta là Chúc Ngọc Nghiên, Thạch Chi Hiên và Triệu Đức Ngôn đã kết thành liên minh để lật đổ Lý phiệt. Theo như tình huống vừa rồi thì Thạch Chi Hiên và Chúc Ngọc Nghiên tuyệt không có hiệp nghị gì cả.

Khấu Trọng nói:

-Hắn đương nhiên phải gạt ngươi, nếu không, Nhạc Bá ngươi sao lại chịu đối phó với lão hữu của mình chứ.

Từ Tử Lăng không vui:

- Ngươi còn rảnh rỗi ở đó nói lời thừa sao.

Khấu Trọng cười khổ:

-Không nói lời thừa thì nói gì bây giờ? Ta nghĩ đến muốn vỡ cái đầu nhỏ của mình rồi, ngươi có biện pháp gì không?

Từ Tử Lăng thản nhiên cười nói:

-Cứ để Loan Loan yêu nữ đoạt được Tà Đế Xá Lợi thì sao chứ? Chỉ cần bọn ta tung tin này ra ngoài, bảo đảm Ma Môn sẽ phát sinh một trận nội chiến thảm khốc. Cái đó kêu bằng lấy gậy ông đập lưng ông.

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần:

-Đúng là diệu kế. Tà Đế Xá Lợi làm sao lợi hại bằng Hòa Thị Bích. Tặng cho ả thì sao, có khi còn khiến cho ả phải mệt mỏi đến chết.

Từ Tử Lăng nhắm mắt nói:

-Ngươi mau về đi! Nhạc mỗ tối qua chưa ngủ được chút nào.

Khấu Trọng bò xuống giường cười khổ:

- Ta trở về e là đến ngồi mao xí cũng không có thời gian nữa. Xem ra mạng ta so với ngươi cực khổ hơn nhiều.

Từ Tử Lăng xẵng giọng:

- Ai kêu ngươi muốn tranh thiên hạ chứ, tự làm tự chịu, ngươi hãy tự mình phản tỉnh đi!

Khấu Trọng hậm hực nói:

-Đúng là huynh đệ tốt của ta, đừng quên giai nhân Loan Loan có ước hẹn với ngươi. Đến lúc đó hãy đáp tạ nàng cho tốt nhé! Hắc!

Từ Tử Lăng chỉ còn nước cười khổ đáp lại. Nghĩ đến Loan Loan, gã lập tức không còn buồn ngủ chút nào, nghe tiếng Khấu Trọng đi ra rồi khuất dạng ở ngoài phòng.

Chương 391: Trường An ngộ tiên

Bước vào đại sảnh chính của Lục Phúc đổ trường, Từ Tử Lăng lập tức hiểu rõ vì sao Lôi Cửu Chỉ có thể từ phong cách bố cục của đổ trường mà nhận ra đổ trường đó thuộc hệ thống của Hương gia hay không.

Thoạt nhìn qua, bố cục nơi này không giống với kỹ viện kết hợp đổ trường nổi danh của Hương gia tại Bành Thành. Thế nhưng hình không giống mà thần thì không sai khác vào đâu được.

Trước tiên từ bàn, dụng cụ đánh bạc, tới đồ đạc trần thiết trong đổ trường, đều là thứ hoa lệ tinh tế.

Kế đó, số bàn đánh bạc trong đại sảnh chính được bố trí theo ngũ hành trận pháp, vừa đúng hai mươi lăm bàn, giống y như tại đổ trường ở Bành Thành của Hương gia.

Thứ ba, cũng là điều dễ thấy nhất, ở đây có nữ tử thị hầu, lại đều là mỹ nữ trẻ tuổi xinh đẹp. Y phục tuy không trang trọng nhưng đều được thiết kế rất tinh tế, đem hết những đường cong làm động lòng người trên cơ thể họ bộc lộ ra, lại cố tình hở một khoảng lớn ở ngực và tay để mê hoặc người ta.

Lò sưởi trong sảnh đường chính lửa cháy rất đượm, khiến cho cả gian đại sảnh biến thành một thế giới ôn nhu ấm áp, so với cảnh trời đất lạnh lẽo bên ngoài thật khác xa. Đại sảnh đường tràn ngập tân khách, huyên náo rầm trời, lại càng tăng thêm không khí nhiệt náo như mê như say, khiến người ta mụ mị cả đầu óc.

Từ Tử Lăng dừng lại một chút. Cảm thấy không có ai theo dõi, gã mới từ từ dạo quanh đại sảnh. Đến bàn xúc sắc gã đánh năm ván, thắng bốn thua một. Do đặt nhiều nên nhanh chóng thắng được gần một trăm hai mươi lượng tiền phỉnh.

Theo lời dặn của Lôi Cửu Chỉ, gã thấy trong sảnh đường chính không phải chơi xúc sắc thì là đổ phiên than, bèn đi vào bên trong.

Đến một phòng nhỏ hơn đại sảnh rất nhiều, xem ra chỉ bằng một nửa, thế nhưng lại thông với phòng bên cạnh. Hai phòng này hợp lại, diện tích cũng bằng với sảnh đường chính. Phía đối diện của gian phòng còn có một cửa, bên trên treo biển đề “Quý tân sảnh”. Lại có một đại hán đứng giữ cửa, rõ ràng không phải ai cũng vào được.

Nội đường là chỗ để chơi bài cửu, cũng có hai mươi lăm bàn, mỗi bàn có bốn, sáu hoặc tám chỗ ngồi. Bàn đánh bạc ở đây chỉ nhỏ bằng một nửa bàn ở ngoại đường. Khách nhân không có chỗ ngồi có thể đứng đặt theo các vị khách đang ngồi đối đổ với nhà cái mà định thắng thua. Vì vậy, mỗi bàn đều chật khách.

Từ Tử Lăng chọn một bàn đông đến mức nước chảy cũng không lọt, chen vào xem nhiệt náo. Đến gần gã mới biết vì sao bàn này lại được hoan nghênh như vậy. Nguyên lai trong các ghế ngồi có một nữ đổ khách thiên kiều bá mỵ. Làm cái cũng là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng so sánh với nàng thì ảm đạm thất sắc, như ngôi sao nhỏ sánh với mặt trăng vậy.

Mỹ nữ đó như hoa, như ngọc, kiều diễm bức nhân, so với Hồng phu nhân còn đẹp hơn một bậc. Cũng giống như Hồng phu nhân, nàng không phải là phụ nữ nhà lành. Thần thái nàng thật phong lưu, mục quang táo bạo, thủ pháp lấy bài, xếp bài thành thục. Nàng đặt cược rất lớn, thỉnh thoảng lại cười lên như tiếng chuông bạc, góp thêm

mấy phần khí thế, khiến cho chiếu bạc càng thêm khẩn trương.

Trừ nữ trang gia (nhà cái), năm vị trí còn lại do bốn thanh niên công tử và một hán tử trung niên mập mạp chiếm giữ. Những người khác chỉ đứng ngoài đặt theo mà thôi.

Mục quang mỹ nữ thỉnh thoảng lại quét qua mặt những vị khách vây quanh một lượt. Khi ánh mắt của nàng nhìn đến Từ Tử Lăng, kẻ vốn cao hơn người khác nửa cái đầu, thì cũng chỉ lướt qua gã, sau đó không để ý nữa.

Từ Tử Lăng nhìn vào đống phỉnh của nàng, biết nàng đã thắng rất nhiều. Lại nhìn nữ tử làm cái trán toát mồ hôi lạnh, cũng biết thị đã thua tới mức hoảng hồn rồi.

Phát bài.

Nhà cái dùng thủ thuật đẹp mắt đem những quân bài cửu xếp lại, cứ hai quân một tổ, tiếp đó lại đổ xúc xắc quyết định xem ai bốc bài đầu tiên.

Bài cửu gồm ba loại đổ pháp là Chính, Đại và Tiểu. Chính bài cửu dành cho từ hai đến bốn người chơi, mỗi người bốc sáu quân bài, nhà cái bốc bảy quân và được đánh đầu tiên. Sau khi đánh ra thì các khách chơi ở các vị trí khác lần lượt theo thứ tự mò bài, xuất bài, lấy bài, chỉ cần trong tay các quân bài đều thành đôi có màu sắc điểm số giống nhau và thêm một con bài lẻ thì có thể hô lên một tiếng “tới”, rồi lật bài đắc thắng.

Đại bài cửu thì bốn quân bài là một tổ, lại chia thành hai cặp để định thắng thua bằng cách xếp thành đôi, hay dựa vào điểm số. Đôi thì xếp theo thứ tự Thiên, Địa, Nhân và Văn Tử, Vũ Tử.

Tiểu bài cửu là thường thấy nhất ở các đổ trường vì nhiều người có thể đánh cùng một lúc. Khi chơi chỉ chia hai quân bài thành một tổ mà định thắng thua, cách tính giống Đại bài cửu chỉ là thiếu đi một cặp mà thôi.

Lúc bấy giờ trên bàn đang đánh Đại bài cửu, mỗi người trên tay cầm bốn quân bài.

Lần này mỹ nữ đó dường như không bốc được bài tốt, chỉ thấy nàng nhìn một cái lập tức chân mày chau lại, thần tình vẫn mỹ lệ khả ái, tràn đầy vẻ phong tình khiến người say mê.

Nàng đột nhiên cười rộ lên một tràng, thân hình rung động như cành đào trước gió, khiến chúng nhân ngẩn ra mà nhìn, ý loạn tình mê. Ngọc thủ lật qua, bốn quân bài đều ngửa lên. Thì ra là một đôi nhân ngũ và một đôi nhân lục.

Đến phiên nhà cái lật bài thì các con bạc thẩy đều hoan hô. Nguyên lai bài của nhà cái không có đôi nào, toàn quân thua sạch.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ, nếu muốn hiển lộ bản lĩnh thì lúc này cần đứng ra làm cái. Thế nhưng cách làm phô trương như vậy không thích hợp với thân phận con bạc mà gã đang đóng giả. Gã bèn bỏ sang bàn khác.

Bàn này đang đánh Tiểu bài cửu. Nhà cái thật cứng tay, những kẻ thua bạc nổi cáu rời bàn không ngớt. Từ Tử Lăng nhân cơ hội ngồi vào, trước sau thua hai ván, mất hơn hai mươi lượng.

Đến ván thứ ba, gã đặt năm trăm lượng, lập tức người người trố mắt. Nữ trang gia cũng trở nên khẩn trương. Ra tay đặt cược nặng như vậy, dù là ở đổ trường lớn tại Trường An cũng hiếm thấy.

Sau khi quan sát ba ván, Từ Tử Lăng y theo bí pháp mà Lôi Cửu Chỉ truyền thụ, dựa vào trí nhớ hơn người, mục quang sắc bén gấp bội so với người thường và thủ pháp đặc biệt, bất luận nhà cái xào bài thế nào có thể truy tung nhìn ra vị trí của một số quân bài chủ yếu. Chỉ cần có thể tác động đến điểm số của xúc xắc thì gã đã có đến bảy, tám phần thắng.

Chính tại thời điểm đó, gã cảm nhận được tia mắt sắc bén đang nhìn về phía mình của một hán tử trung niên thấp bé. Chỉ cần trông qua bộ dạng nữ tử làm cái đưa mắt liếc hắn tựa như muốn thỉnh thị ý kiến thì biết hắn là người của đổ trường.

Nam nhân vây quanh bàn đột nhiên nhốn nháo cả lên. Thì ra mỹ nữ kiều diễm kia cũng chen qua xem nhiệt náo. Có thêm mỹ nhân đầy vẻ sinh động hoạt bát đứng xem, không khí lập tức đổi khác.

Mục quang mỹ nữ quét qua đống phỉnh đặt cược, sau đó di chuyển đến gương mặt gã. Từ Tử Lăng lại cố tình không để ý đến nàng, bộ dạng như không hề hứng thú với sự có mặt của nàng.

Nữ trang gia vung nhẹ tay, ba con xúc xắc rơi xuống chiếc khay bằng đồng, trước tiên chuyển động rất nhanh, sau đó từ từ chậm lại, biến thành tự xoay tròn.

Từ Tử Lăng tống ra một cỗ Trường Sinh chân khí, xuất phát từ huyệt Dũng Tuyền dưới chân, chạy dọc theo chân bàn đến tận chiếc khay. Dưới gầm trời này, kẻ có chân khí thâm hậu hơn gã không phải không có. Thế nhưng, có thể khống chế chân khí đến cảnh giới người nghe phải kinh hãi như vậy, chỉ e mình Khấu Trọng là so sánh nổi với gã. Trừ phi có đại hành gia đứng cạnh; nếu không, không ai có thể biết được gã đã ngầm động thủ cước bên trong

Xúc sắc cuối cùng cũng dừng lại.

Nhà cái y theo điểm số phát bài.

Song mục Từ Tử Lăng xạ ra thần quang lãnh khốc nhìn vào đôi bài trước mặt. Gã không cầm bài lên xem, cũng không như những con bạc khác, đưa tay lên mặt bàn, “nặn” từng con bài mà xem. Gã tựa hồ như đã nhìn xuyên qua con bài mà biết thật hư.

Nhà cái hiển nhiên đã lấy được bài lớn, phấn chấn tinh thần hô lên:

-Mở bài!

Chúng đổ khách lần lượt mở bài, đều là những đôi bài nhỏ như Địa bát, Nhân lục, Hồng tứ, đều bị đôi Thiên bát của nhà cái ăn hết.

Khi ánh mắt mọi người đổ dồn vào người Từ Tử Lăng, gã ung dung lật bài. Chúng nhân hết thảy đều kinh hãi la lên. Nguyên lai đó là một đôi Chí Tôn. Theo lệ thì nhà cái phải đền gấp đôi.

Trang gia đưa mắt nhìn hán tử trung niên đó cầu trợ, người đó nhỏ giọng nói:

-Đền đi!

Nói xong quay đầu bỏ đi mất.

Từ Tử Lăng đang thu số phỉnh ăn được thì vị mỹ nữ đó hắng giọng nói:

-Ván sau để ta làm cái

Trang gia như được hoàng ân đại xá, lập tức nhường chỗ. Nếu do khách nhân làm cái, đổ trường chỉ thu đầu phí, đặt cược càng lớn

tiền thu càng nhiều

Từ Tử Lăng bỗng vươn người đứng dậy. Mỹ nữ vừa ngồi vào ghế làm cái ngạc nhiên nói:

-Không đánh nữa sao?

Từ Tử Lăng nhìn thẳng vào mắt nàng mỉm cười lắc đầu, không nói tiếng nào, bỏ đi. Chúng nhân đồng loạt la lối.

Mỹ nữ hạ giọng mắng:

-Đồ nhát gan!

Từ Tử Lăng dửng dưng đem phỉnh đổi tiền rồi rời khỏi đỗ trường. Gã vừa bước qua ngưỡng cửa của đại sảnh đường thì một đại hán bước đến cung kính nói:

-Vị đại gia này, công tử nhà tôi muốn mời người qua nói vài câu.

Từ Tử Lăng cảm thấy ngạc nhiên, nhìn theo hướng hắn chỉ. Chỉ thấy trên khoảng sân rộng trước cửa đổ trường có một cỗ xe ngựa. Rèm che cửa sổ trên xe được kéo lên, để lộ dung mạo người ngồi bên trong.

Toàn thân Từ Tử Lăng chợt run nhẹ. Gã thở ra một hơi, ngoan ngoãn bước qua, nhẹ giọng nói:

-Công chúa mạnh giỏi! Đã lâu không gặp

Người ngồi trong xe chính là Đông minh công chúa Đơn Uyển Tinh đang cải nam trang. Nàng trầm giọng nói:

-Ngươi đừng nghĩ đến việc giữa đường giữa xá xuất thủ đánh người. Mau lên xe cho ta.

[center]oOo[/ center]

Khấu Trọng vừa tra hồ sơ vừa thuận miệng hỏi thăm hai vị “trợ thủ”.

Bọn họ là người Lưu Chánh Hội phân phó theo giúp Khấu Trọng. Biết Khấu Trọng là đại hồng nhân, được Hoàng thượng và Quý phi xem trọng nên họ không hề cố kỵ điều gì. Khấu Trọng đã hỏi đến, dù là chuyện cũ của Tùy triều, họ cũng biết đến đâu nói hết đến đó. Khấu Trọng nhờ đó tiến thêm một bước trong việc tìm hiểu tình hình lúc Dương Tố còn sống.

Tùy Văn Đế Dương Kiên là một vị đế quân khai quốc có tài năng phi thường, thủ đoạn chính trị cao minh và chiến tích huy hoàng. Thế nhưng ông lại có một khuyết điểm nghiêm trọng, chính là quá đa nghi.

Không biết phải vì sợ người khác thi triển lại kế sách đoạt quốc của ông ta hay không mà các đại thần khai quốc đều bị tội, không được thiện chung. Các công thần như Lưu Phong, Trịnh Dịch, Lương Sĩ Ngạn đều lần lượt bị tru diệt.

Dương Kiên lại hỉ nộ vô thường, thủ đoạn nghiêm khắc, thế nên quần thần gần vua như gần hổ, lúc nào cũng run rẩy sợ sệt, không ngày nào yên

Dương Tố là một trong một số ít các đại thần Tùy triều có được kết cục tốt. Lão toàn lực phù trợ Dương Quảng, phế thái tử Dương Dũng, đăng lên đế vị. Bên trong, có khả năng lão đã sách động Dương Quảng độc chết phụ hoàng Dương Kiên. Đây cũng chính là thủ đoạn tự giữ mạng của lão ta.

Vấn đề ở đây là nếu bảo khố của Dương Tố được Lỗ Diệu Tử sách hoạch kiến lập khi Dương Kiên còn tại vị thì việc này phải vô cùng thần bí để tránh tai mắt của Dương Kiên.

Trong tình huống đó, Dương Tố nhất định không khởi công đào bí đạo xây bảo khố trong các trạch viện mà mình làm chủ. Nếu chẳng may Dương Kiên phát giác, Dương Tố miệng lưỡi thế nào cũng không biện bạch được.

Khấu Trọng dám khẳng định Dương Tố chỉ kiến tạo bảo khố ở những nơi bề ngoài không liên quan gì đến lão.

Dương Kiên hạ lệnh cho Vũ Văn Khải vào năm Khai Hoàng thứ hai khởi công xây thành mới. Chưa đầy hai năm thì thiên nhập tân đô, đại xá thiên hạ, từ đó trong thành không ngừng đại hưng thổ mộc, bỏ cũ xây mới, cho tới tận ngày nay.

Theo lý mà nói, việc đào địa đạo chôn bảo khố nhân lúc xây dựng tân thành là dễ qua mắt người đời nhất, vì tình thế khi đó còn rất hỗn loạn. Tuy nhiên, việc Dương Kiên tru sát đại thần đến năm Khai Hoàng thứ sáu mới bắt đầu, từ vụ giết Lưu Phòng. Dương Tố bấy giờ mới phát sinh cảnh giác, nảy ra ý đồ kiến tạo bảo khố. Như vậy thời gian xây dựng bảo khố là trong khoảng mười tám năm, từ Khai Hoàng năm thứ đến Nhân Thọ năm thứ tư, khi Dương Kiên băng hà.

Có khả năng nhất chính là chín năm về sau. Trong giai đoạn này các khai quốc công thần bị tru sát gần hết, Dương Tố không sợ mới là chuyện lạ.

Điều khiến Khấu Trọng đau đầu là trong khoảng thời gian này, các trạch viện được xây dựng ở vùng phụ cận Dược Mã Kiều lên đến hàng trăm. Đó là còn chưa kể những chỗ được sửa sang mở rộng.

Không lẽ gã phải đi từng nhà từng hộ bí mật điều tra?

Đang lúc đầu óc rối như tơ vò thì Lưu Chánh Hội thần sắc ngưng trọng quay về, ngồi xuống cạnh gã, không nói tiếng nào.

Khấu Trọng lo lắng hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Lưu Chánh Hội trầm giọng hạ lệnh:

-Hai người các ngươi ra ngoài cho ta.

Hai người thấy y sắc mặt cau có liền vội vã lui ra, tiện tay đóng cửa lại.

Khấu Trọng trong lòng thầm kêu “tới rồi”, dò hỏi:

-Phải chăng Hoàng thượng biết ta ở đây?

Lưu Chánh Hội lắc đầu thở dài.

Khấu Trọng an tâm phần nào, lại chuyển sang lo lắng cho y, nói tiếp:

-Có chuyện gì Lưu đại nhân cứ an tâm nói ra. Không chừng ta có thể xin Nương Nương nghĩ biện pháp giúp ngươi.

Lưu Chánh Hội khẽ run lên, lộ ra thần sắc bất ngờ và cảm động:

-Tiên sinh hiểu lầm rồi. Ta không phải vì bản thân mình mà lo lắng.

Khấu Trọng cảm thấy nhẹ người:

-Vậy là được rồi.

Lưu Chánh Hội lại thở dài, vẻ lo buồn không giảm chút nào. Y than:

-Sắp sang năm mới lại phát sinh chuyện này. Thật không đây! Quả là đánh đố người ta mà.

Khấu Trọng cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, bèn lấy thoái làm tiến:

-Nếu không tiện thì Lưu đại nhân không cần nói với ta.

Lưu Chánh Hội đáp:

-Đây cũng không phải chuyện bí mật gì. Rất nhanh thôi, tin tức sẽ truyền đi khắp thành Trường An. Lúc hoàng thượng hạ chỉ, Thái tử điện hạ, Tần Vương, Tề Vương và bọn Bùi Tịch, Phong Đức Di, Trần Vạn Phúc đều có mặt ở đó.

Khấu Trọng thiếu chút nữa là đá y một cái để thúc y nói cho nhanh. Gã nôn nóng hỏi:

-Rốt cuộc là có chuyện gì?

Lưu Chánh Hội từng chữ từng chữ chậm rãi nói:

-Hoàng thượng lệnh cho ta phong bế ba cửa Thông Huấn Môn, Thông Minh Môn và Gia Môn.

Khấu Trọng cảm thấy đầu óc mờ mịt:

-Hoàng Thượng muốn phong bế tam môn, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà!

Lưu Chánh Hội đáp:

-Tam môn này không phải là ba cửa thường. Thông Huấn Môn chính là thông đạo duy nhất nối Đông cung và Thái Cực cung. Gia Môn và Thông Minh môn nối Dịch đình và Thái Cực cung. Thái tử điện hạ sau này muốn đến Thái Cực Cung thì chỉ có thể từ Thừa Thiên Môn hoặc Huyền Vũ Môn nhập cung.

Giả như Từ Tử Lăng ở đây, gã nhất định sẽ hiểu được dụng ý của Lý Uyên chính là hạn chế số thông đạo ra vào chỉ còn hai cửa lớn, nhằm bảo đảm cho việc an toàn và phòng thủ trở nên vững chắc hơn.

Khấu Trọng nhất thời vẫn chưa hiểu được động cơ của Lý Uyên, ngẩn ra hỏi:

-Hoàng Thượng muốn tăng cường khống chế với các thông đạo ra vào tự nhiên có đạo lý của người. Lưu đại nhân sao lại lo lắng như vậy?

Lưu Chánh Hội cười khổ đáp:

-Sự thật chuyện này không thể kể cho tiên sinh được.

Khấu Trọng

-Tiểu nhân đã nghe qua việc tranh đấu của Thái tử điện hạ và Tần Vương, thế nên không có vấn đề gì gọi là nên biết hoặc không nên biết cả.

Lưu Chánh Hội lại cười khổ:

-Hành động này của Hoàng Thượng thật khiến người cảm thấy như lửa cháy ngang mày vậy. Lúc hoàng thượng ban lệnh, không ai dám

nói câu nào cả. Hiện tại, xin thứ cho tiểu đệ thất bồi. Tiểu đệ phải lập tức đi an bài mọi việc, nếu không sau Tết sẽ không kịp phụng mệnh. Tiên sinh xin lượng thứ.

Khấu Trọng bỏ các tư liệu đã sao chép vào trong bọc, vươn người đứng dậy nói:

-Lưu đại nhân không cần tiễn, ta đây như ngựa già đã quen đường, tự biết làm sao rời khỏi.

Lưu Chánh Hội tỏ vẻ bối rối đáp:

-Đợi tiểu đệ làm xong việc mà Hoàng Thượng giao phó, sẽ lại cùng tiên sinh uống rượu, bàn luận chuyện phát triển kiến trúc cổ kim.

Khấu Trọng trong lòng thầm nghĩ “không cần đâu”, rồi vội vã bỏ đi.

Mưa tuyết vẫn rơi mãi chưa tạnh. Nhiệt tình và hy vọng tầm bảo của Khấu Trọng cũng tựa như băng tuyết lạnh thấu xương. Thật chẳng còn chút tín tâm và cũng chẳng có biện pháp khả thi nào.

(

Chương 392: Trực trần kì sự

Khấu Trọng cùng Thường Hà cưỡi ngựa đi về hướng Hoàng cung. Thường Hà thuận miệng hỏi:

-Tối qua huynh ngủ ngon giấc không?

Khấu Trọng thầm nghĩ trong lòng, tối qua không phải là ngủ không ngon, mà căn bản không ngủ chút nào. Gã khẽ thở dài đáp:

-Cũng tạm được! Ta đã hẹn với Lưu thượng thư, sau khi trị bệnh cho Nương Nương sẽ đến công bộ tìm ông ta. Lại phải nhờ Thường đại nhân dẫn đường rồi.

Thường Hà nói:

-Sao Mạc huynh cứ trước đại nhân, sau đại nhân mãi. Ta và huynh tuy biết nhau không lâu, thế nhưng ta đã coi huynh là hảo bằng hữu, can đảm tương chiếu. Nếu huynh thích, cứ gọi ta lão Hà là được rồi.

Khấu Trọng cười:

-Chi bằng kêu là Thường huynh cho dễ nghe. Kỳ thật bệnh của Nương Nương khỏi rồi! Hôm nay chỉ là theo lệ đến báo cho Nương Nương biết bệnh đã không còn. Sau này bọn ta cũng có thể dậy muộn một chút.

Thường Hà cười:

-Ta cảm thấy việc sáng sớm đưa huynh vào cung thế này là một lạc

thú trước nay chưa từng có. Vừa khẩn trương, vừa kích thích, giống như đánh bạc vậy, chưa mở bài thì chưa biết thắng thua. Giả như huynh trị không nổi bệnh của Nương Nương, ta sau này cũng không có những ngày tốt đẹp. Phong Đức Di đại nhân đã nói với ta, sang năm sẽ cho ta giữ chức chánh đồn tướng quân của Huyền Vũ Môn. Tranh chức vị này ít nhất cũng mười mấy người, Tần Vương và Tề Vương đều muốn đưa người của mình vào. Ta đúng ra không có nhiều hy vọng. Toàn là nhờ huynh trị khỏi bệnh cho Nương Nương, tiểu đệ mới có cơ hội tốt như vậy.

Khấu Trọng vui vẻ chúc mừng:

-Cung hỷ Thường huynh, vị trí này trọng yếu lắm sao?

Thường Hà đáp:

-Đương nhiên trọng yếu rồi. Tổng vệ bộ của kinh thành chính là ở Huyền Vũ Môn. Đây là nơi trọng quân trú đóng lâu dài, do đích thân Hoàng Thượng chỉ huy. Có bốn chánh đồn tướng quân và tám phó đồn tướng quân, chia ra thay phiên nhau điều hành, phụ trách phòng vệ Cung thành. Nhạc phụ đã vì ta dùng rất nhiều tiền, ta mới có cơ hội làm đến phó đồn tướng quân. Chánh đồn tướng quân phải cho chính Hoàng Thượng chỉ định, muốn dùng tiền cũng không được.

Khấu Trọng thầm nghĩ Thường Hà quả thật đã xem gã là hảo bằng hữu tâm giao, nếu không, y tuyệt đối không đem chuyện bí mật như vậy nói ra.

Lúc đó, hai người đã tới Chu Tước đại môn, hai bên treo đèn kết hoa, tràn đầy không khí năm hết tết đến

Hai người không nói chuyện nữa. Đến cửa cung Thái Cực thì xuống ngựa đi bộ, tới bái kiến Trương Tiệp Dư.

Trương Tiệp Dư tiếp kiến Khấu Trọng tại nội sảnh. Thường Hà lưu lại khách phòng chờ gã.

Chỉ thấy vị mỹ nhân được Lý Uyên sủng ái này, tinh thần phấn chấn, khuôn mặt kiều diễm, tươi sáng, không có nửa vẻ gì là bệnh hoạn cả. Khấu Trọng bất giác cũng cảm thấy tự hào.

Thái giám và cung nữ đứng hai bên thị hầu.

Khấu Trọng bắt mạch cho Trương Tiệp Dư xong vô cùng đắc ý, thu tay lại cung kính nói:

-Chúc mừng Nương Nương, bệnh căn đã trừ, không cần châm cứu hay dùng thuốc gì nữa!

Trương Tiệp Dư vui mừng nói:

-Ta lần này khỏi bệnh, đều là nhờ tiên sinh diệu thủ hồi xuân. Hoàng thượng nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh.

Trịnh công công đứng một bên nịnh nọt xen vào:

-Mạc tiên sinh có thể viết ra phương thuốc để Nương Nương tẩm bổ sau cơn bệnh, sớm phục hồi nguyên khí không?

Khấu Trọng mắng thầm trong bụng, thế này không phải là muốn gã mất mặt tại đương trường sao. Cũng may, gã tối qua học được tuyệt chiêu của Vi Chánh Hưng, bèn ung dung đáp:

-Bổ quá cũng không tốt. Hiện tại Nương Nương dung quang tươi tắn, mạch khí trung hòa, không thích hợp dùng bất cứ loại bổ dược nào cả. Trịnh công công minh giám.

Trịnh công công vỗ mông ngựa không xong, biến thành vỗ phải chân ngựa, cảm thấy bối rối, đành ho khan một tiếng:

-Đương nhiên là nghe theo chẩn đoán chính xác của tiên sinh

Trương Tiệp Dư đột nhiên hạ lệnh:

-Các người hãy lui ra cho ta. Ta có vài lời muốn nói cùng Mạc tiên sinh.

Bọn Trịnh công công không ai không ngạc nhiên, chỉ đành theo lời lui ra.

Khấu Trọng kêu thầm “tới rồi”. Quả nhiên khi nội sảnh chỉ còn hai người, vị sủng phi thiên kiều bá mỵ của hoàng đế Đại Đường nhỏ giọng hỏi:

-Tiên sinh xin cứ yên tâm nói thẳng ra, mọi sự đều có ai gia đảm đương. Lần này ta đột nhiên mắc phải quái bệnh, phải chăng có người ngầm hạ độc thủ?

Khấu Trọng thầm chửi Lý Kiến Thành đã đưa gã vào trong tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Nếu câu trả lời của gã là khẳng định thì sẽ đắc tội với Lý Thế Dân, nhược bằng, nếu nói không phải lại sẽ đắc tội cùng Lý Kiến Thành.

Gã đáp sao tốt đây?

oOo

Từ Tử Lăng rửa qua mặt và chải tóc xong, trong lòng do dự nên

chăng lập tức nhập cung gặp Lý Uyên. Lại nghĩ, như vậy không phù hợp với quan hệ ân oán nhằng nhịt giữa Nhạc Sơn và Lý Uyên, cũng không giống tính cách cô độc và tác phong độc hành, độc đoán, nhất quyết theo ý mình của Nhạc Sơn.

Đang cảm thấy nhức đầu thì bên ngoài phòng có tiếng người cất lên:

-Nhạc tiền bối ở trong không? Vãn bối Tần Xuyên cầu kiến.

Thân hình Từ Tử Lăng chợt run lên, một cảm giác khó hình dung xốc thẳng lên não bộ. Toàn thân gã chìm đắm trong cảm xúc kỳ dị mà bản thân gã cũng không hiểu rõ. Gã đưa tay mở cửa phòng.

Sư Phi Huyên, mình mặc nam trang, thần thái dạng phiêu dật, nhàn nhã động lòng người, đi sát qua người gã tiến vào trong phòng. Nàng nở nụ cười hàm tiếu:

-Căn phòng này đúng là hoa lệ nhất thành Trường An, có ngoại sảnh, có nội tẩm, cả hai đều rộng rãi thoải mái, lại cách xa phòng của các khách nhân khác. Ai có thể ngờ Nhạc tiền bối ở Trường An lại được đón tiếp trọng hậu như vậy!

Từ Tử Lăng đóng cửa phòng lại, hít sâu một hơi chân khí, trấn áp các loại cảm xúc không tên cứ trào lên như sóng trong lòng. Gã điềm đạm hỏi:

-Sư tiểu thư đến từ khi nào vậy?

Sư Phi Huyên mềm mại xoay người, ngưng thần nhìn bộ dạng giả Nhạc Sơn của gã, rồi than:

-Huynh có thể lừa Chúc Ngọc Nghiên, ta không cảm thấy kỳ quái, nhưng huynh làm sao gạt được cả Lý Uyên?

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt nảy ý tinh nghịch, bèn giả ra thần thái của Nhạc Sơn nghênh ngang ngồi xuống ghế, chỉ chỉ vào chiếc ghế bên kia kỷ trà, từ từ nói:

- Phi Huyên mời ngồi. Lão phu lần này tái xuất giang hồ, căn bản chẳng có chuyện gì phải gạt người cả.

Sư Phi Huyên nhìn đến ngẩn người, thần tình toát ra vẻ khó hiểu hiếm thấy mê hoặc lòng người. Nàng y lời, bước đến, ngồi xuống bên phải gã.

Từ Tử Lăng dùng ngữ điệu và biểu tình của Nhạc Sơn, tiếp tục nói:

-Nhạc mỗ đến Trường An không phải vì Lý Uyên, mà là vì tên gian tặc vạn ác bất xá Thạch Chi Hiên. Nếu không phải hắn, Tú Tâm sao lại đi sớm hơn lão phu một bước chứ.

Sư Phi Huyên khẽ cúi đầu:

-Phi Huyên hiểu rồi! Bất quá người ta thích thần thái nguyên bản của huynh hơn.

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, đưa mắt nhìn nàng.

Sư Phi Huyên tỏ vẻ dường như đã nói ra những lời không đáng nói, thần tình tự nhiên trở lại, nghênh đón mục quang của gã, mỉm cười tiếp lời:

-Hảo huynh đệ của huy ở đâu?

Từ Tử Lăng cảm thấy khó mà dối gạt nàng, bèn thản nhiên đáp:

-Hắn hiện đang là thần y, tế thế cứu dân mát tay nhất thành Trường An.

Sư Phi Huyên kinh ngạc:

-Hắn học y thuật lúc nào, bệnh ngay cả “Hoạt Hoa Đà” Vi Chánh Hưng cũng không chữa nổi, sao tới tay hắn là thuốc đến bệnh trừ?

Từ Tử Lăng lấy làm lạ hỏi lại:

-Sư tiểu thư đến Trường An được bao lâu rồi?

Sư Phi Huyên giải thích:

-Ta mới đến tối qua. Đã gặp Tần Vương, cùng y đàm đạo cả gần một thời thần, huynh và Mạc thần y đều được y đề cập tới.

Từ Tử Lăng thở dài:

-Khấu Trọng không hiểu y thuật. Hắn chỉ cầu may, dùng thuật châm cứu và chân khí “Trường Sinh Quyết” trị khỏi bệnh cho Sa Thiên Nam, rồi bị đặt lên thớt, biến thành thần y. Còn chuyện hắn trị được quái bệnh của Trương Tiệp Dư thì còn có ẩn tình khác, khó mà nói hết ngay. Thật ra, Sư tiểu thư đến rất kịp lúc. Ta có một chuyện cần thỉnh giáo.

Sư Phi Huyên gật đầu, tỏ ý xin cứ nói thẳng ra.

-Giả như Loan Loan đoạt được Tà Đế Xá Lợi thì có hậu quả gì?

Sư Phi Huyên thần thái bình tĩnh trả lời:

-Chỉ sợ Hướng Vũ Điền phục sinh cũng không giải đáp được vấn đề

này của huynh. Thậm chí là hung hay cát cũng khó mà dự liệu.

Sau một lúc, nàng chau mày hỏi:

-Hai người bị nàng ta phát hiện rồi ư?

Từ Tử Lăng bội phục đáp:

-Tiểu thư đoán thật đúng, là Khấu Trọng bị ả nhìn ra. Hiện tại ả đang đe dọa bọn ta, sau khi tìm được bảo tàng phải giao Tà Đế Xá Lợi cho ả.

Sư Phi Huyên điềm đạm nói:

-Hai người tính xử lý việc này ra sao?

Từ Tử Lăng đáp:

-Khấu Trọng đề nghị lập tức bỏ đi, chờ thêm một khoảng thời gian rồi quay lại. Thế nhưng ta phản đối hắn làm vậy.

Sư Phi Huyên lấy làm lạ:

-Tử Lăng huynh vì sao lại phản đối?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

-Chuyện này có phân chia nặng nhẹ, gấp hay không gấp. So với ệc phát sinh thảm biến, Tà Đế Xá Lợi trở thành không đáng nói tới.

Sư Phi Huyên động dung:

-Phi Huyên muốn hiểu cho tận tường.

oOo

Khấu Trọng trầm ngâm giây lát, rồi hỏi ngược lại:

-Nương Nương sao lại nghi ngờ như vậy?

Trương Tiệp Dư mắt phượng lóe lên một tia nhìn giận dữ, trầm giọng nói:

-Quái bệnh này của ta tự dưng mắc phải không rõ nguyên do. Dẫu không có người đề tỉnh ta cũng phải truy xét tận gốc tận ngọn.

Khấu Trọng trong lòng thầm quyết định đáp:

-Tiểu nhân không dám khẳng định Nương Nương có phải bị người hạ độc hay không. Thế nhưng, khả năng này có thể tồn tại.

Thân hình Trương Tiệp Dư chấn động:

-Tiên sinh sao lại không dám khẳng định chứ? Kiến Thành Thái tử đã đem dược phương mà tiên sinh viết ra cho nhiều danh gia ở Trường An tham tường. Họ đều nhận ra phương thuốc đó chủ yếu là để giải độc, nhưng phương pháp phối hợp không theo quy tắc thông thường, nên mới không dám khẳng định.

Khấu Trọng lại chửi thầm Lý Kiến Thành một chặp. Gã cười khổ:

-Nương Nương minh giám! Thái tử điện hạ cũng đã từng nhiều lần tra vấn tiểu nhân về việc này. Ài! Nương Nương có thể giúp tiểu nhân một chuyện được không? Nếu không chỉ e tiểu nhân đêm nay phải khẩn cấp bỏ hết mọi việc trốn khỏi Trường An.

Trương Tiệp Dư không vui đáp:

-Tiên sinh là ân nhân cứu mạng của ta. Ai dám ức hiếp ngươi, cứ nói ra để ta bẩm báo Hoàng thượng.

Khấu Trọng giả bộ kinh hãi:

- Vạn vạn lần không thể. Nếu không, tiểu nhân lại càng khó mà làm người.

Trương Tiệp Dư hơi giận cất tiếng:

-Tiên sinh có gì cứ nói thẳng với ta, không cần cố kỵ, đừng nên ấp a ấp úng, muốn nói lại thôi như vậy.

Khấu Trọng nhỏ giọng:

-Tiểu nhân tuy là cao thủ trị bệnh, nhưng đối với dùng độc lại không phải đại hành gia. Vốn chỉ y theo bốn đại pháp của y đạo là "Vọng, Văn Vấn, Thiết" mà thi châm, bốc thuốc đó thôi. Thế nên đối với việc Nương Nương có phải bị hạ độc hay không thật không dám nói bừa. Ài! Thế nhưng Thái tử điện hạ tựa hồ khẳng định chuyện này là vậy. Nếu như tiểu nhân… Ài! Tiểu nhân cứ bỏ trốn đã rồi tính tiếp!

Trương Tiệp Dư hiểu rõ nguyên nhân bèn an ủi:

-Tiên sinh vạn lần đừng nói chuyện bỏ đi. Ta đã hiểu được chỗ của tiên sinh, đương nhiên biết phải làm sao bẩm tấu với Hoàng Thượng.

Khấu Trọng hoàn toàn không đỡ lo chút nào. Gã biết rằng Trương Tiệp Dư và Lý Kiến Thành chắc chắn sẽ liên thủ vu oan cho Lý Thế Dân. Bất quá, chuyện này gã không quản được, cũng không đến phiên gã đi quản.

Gã cũng không còn lời gì để nói, bèn thừa cơ cáo lui.

oOo

Sư Phi Huyên lộ ra thần sắc ngưng trọng trước nay chưa từng có, gật đầu nói:

-Tử Lăng huynh nói rất đúng. So ra, Tà Đế Xá Lợi quả là việc không đáng nhắc đến. Nếu âm mưu của Thạch Chi Hiên và Triệu Đức Ngôn thành công, thiên hạ không những khó được thống nhất mà tình cảnh ngoại di xâm nhập năm xưa sẽ tái diễn.

Từ Tử Lăng tiếp tục:

-Hiện tại nhân vật quan trọng nhất chính là Dương Văn Can. Ta hy vọng có thể thu thập được tư liệu có liên quan đến hắn, đặc biệt là những hành động của hắn trong thời gian gần đây. Sư tiểu thư có thể giúp đỡ ta về mặt này không?

Đôi mắt sáng của Sư Phi Huyên ánh lên tia nhìn thâm thúy đầy trí tuệ khiến người si mê. Nàng điềm nhiên đáp:

-Hai người luôn khiến cho người ta bất ngờ, vừa đến kinh sư đã khám phá ra âm mưu động trời của Thạch Chi Hiên. Bất quá như vậy là giúp đỡ Lý Thế Dân, Khấu Trọng có đồng ý không?

Từ Tử Lăng mỉm cười:

-Mọi việc nên lấy nghĩa làm trọng. Khấu Trọng tuyệt đối không tính toán là giúp đỡ ai.

Sư Phi Huyên hỏi:

-Hai người vẫn muốn đào bảo tàng lên sao?

Từ Tử Lăng cười khổ:

-Việc ta đã hứa với Khấu Trọng, nhất định sẽ tận tâm tận lực vì y làm cho bằng được. Nói thẳng ra, Khấu Trọng tuy có lòng tin vững vàng nhưng ta cảm thấy cơ hội tìm được bảo khố vô cùng mong manh.

Sư Phi Huyên duyên dáng đứng lên, đôi mắt đẹp nhìn ra bầu trời u ám ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói:

- Sắp có tuyết rơi rồi!

Từ Tử Lăng cũng đứng lên cùng nàng, nói khẽ:

-Làm sao liên lạc với nàng được đây?

Sư Phi Huyên quay đầu nhìn gã nhỏ nhẹ:

- Phi Huyên tạm thời trú tại Ngọc Hạc Am bên cạnh Đông Đại Tự. Chỉ cần huynh nói bốn chữ “Phật tổ từ bi”, sư phụ trong miếu sẽ biết là huynh đến tìm ta. Nếu như ta không có ở đó, mọi chuyện huynh đều có thể nói với trụ trì Thường Thiện sư thái.

Trong lòng Từ Tử Lăng bỗng trào lên một cảm giác kỳ lạ, tựa như nàng đã nhận lời ước hẹn của gã, bất cứ khi nào gã đều có thể đi tìm nàng. Đương nhiên đây chỉ là một loại ảo giác mà thôi.

Sư Phi Huyên đang đi về hướng cửa phòng, đột nhiên dừng bước, cười hỏi:

- Sao người ta biết huynh trở thành mục tiêu truy sát trước mắt của

Thạch Chi Hiên lại không hề lo lắng gì cho huynh vậy nhỉ?

Từ Tử Lăng bước đến gần cửa đáp:

-Nói thẳng ra, đối phó với Thạch Chi Hiên, tiểu đệ chỉ có nước liều mạng, tuyệt không phải đối thủ của hắn. Vì vậy ta sẽ không để cho hắn có thêm cơ hội giết ta đâu.

Sư Phi Huyên mỉm cười:

-Đây chính là lý do mà người ta không cảm thấy lo lắng cho huynh. Xin hỏi Tử Lăng huynh lúc không giả làm Nhạc Sơn thì có thân phận gì?

Từ Tử Lăng do dự một lát, rồi đáp một cách khó khăn:

-Ta sẽ biến thành một gã kêu bằng Ung Tần, một tên nghiện cờ bạc.

Sư Phi Huyên lẩm nhẩm hai chữ “Ung Tần” (ghi chú: “ung” còn có nghĩa là “hòa hợp”), đột nhiên nhớ ra mình lúc giả trai lấy tên là “Tần Xuyên”, mặt hoa chợt ửng hồng, ra vẻ giận dỗi liếc gã một cái.

Gương mặt thật của Từ Tử Lăng dưới lớp mặt nạ đã sớm đỏ lên rồi. Gã thật muốn giải thích cho nàng biết đó chỉ là do Lôi Cửu Chỉ tình cờ nghĩ ra hai chữ “ung tần”, vừa khéo đối lại hai chữ “hộ tý”, nên bảo gã dùng làm tên. Thế như gã biết loại hiểu lầm này càng giải thích thì càng rối rắm, nên chỉ còn nước đứng yên chịu trận.

Nhãn thần Sư Phi Huyên đột nhiên biến thành phức tạp, tựa hồ hàm chứa vô số tình cảm ẩn giấu sâu trong tâm khảm. Nàng khe khẽ thở dài, nhỏ giọng:

-Huynh hãy nhớ cẩn thận một chút nhé!

Từ Tử Lăng mở cửa phòng, nhìn theo bóng nàng từ từ rời xa cho đến khi khuất hẳn ở đầu hành lang bên kia.

Tuyết bắt đầu rơi lác đác!

Khi gã đang định đóng cửa phòng, trong tâm chợt động, bèn chắp tay sau lưng, bước ra ngoài hành lang ngắm cảnh mưa tuyết rơi lắc rắc trên đình viên, lòng chợt trở nên mênh mang, mờ mịt.

Mỗi lần gặp Sư Phi Huyên gã đều có cảm giác thời gian qua đặc biệt nhanh, ngay cả cuộc sống cũng vì nàng mà đạt đến cảnh giới cuồng nhiệt nhất. Như vậy có phải là tình cảm nam nữ không? Cho dù câu trả lời là phải đi chăng nữa, gã cũng chỉ là gieo nhầm tình căn, tương lai quyết chẳng có kết quả tốt đẹp gì.

Ngay từ lần đầu gặp mặt tại Thiên Tân Kiều ở thành Lạc Dương, gã đã biết mình vĩnh viễn không quên được nàng.

Trong thời thế loạn lạc, đâu đâu cũng là nếu ta không giết người thì người cũng giết ta, người người đều vì giữ mạng mà lường gạt lẫn nhau, vì lợi ích bất chấp thủ đoạn, bài xích dị kỷ. Sư Phi Huyên tựa như dòng suối trong lànhảy ngoài nhân thế, khiến gã cảm thụ được ý nghĩa chân chính của sinh mệnh.

Có tiếng chân từ phía sau vọng tới.

Từ Tử Lăng đang trầm tư chợt tỉnh lại, trầm giọng:

-Là Tiểu Đao à? Tối qua ta vừa giao thủ với Thạch Chi Hiên.

Lý Uyên mình mặc thường phục, một mình đến gặp Nhạc Sơn, nghe vậy long thân chấn động, thất thanh thốt lên:

-Cái gì?

oOo

Lưu Chánh Hội vô cùng nhiệt tình, đích thân ra cửa công bộ nghênh tiếp Khấu Trọng. Thường Hà “công thành thân thối”, đem nhiệm vụ tiếp đón Khấu Trọng giao lại cho Lưu Chánh Hội, còn y thì trở về tổng vệ sở ở Huyền Vũ Môn.

Lưu Chánh Hội trước tiên khoản đãi Khấu Trọng ở đại sảnh đường, cùng nhau dùng trà và chút ít điểm tâm, sau đó dẫn gã đến Tông Quyển Thất. Hắn sai người đem quyển đồ trục khổng lồ vẽ lại bố cục toàn thành Trường An cho gã xem, đoạn vui vẻ nói:

-Nhà Tùy lúc mới lập quốc, muốn dùng cố đô Trường An làm đô thành, thế nhưng thành không những không được xây dựng mà còn bị tàn phá quá nhiều nên Dương Kiên quyết định vào năm Khai Hoàng thứ hai, ủy nhiệm Thái tử Tả thứ tử Vũ Văn Khải kiến tạo tân đô.

Khấu Trọng lúc đó đã tìm được vị trí của Dược Mã Kiềản đồ, thuận miệng hỏi:

-Vũ Văn Khải phải chăng là người của Vũ Văn phiệt?

Lưu Chánh Hội đáp:

-Vũ Văn Khải chính là thân thúc của đương kim phiệt chủ Vũ Văn Phiệt.

Lại chỉ vào quyển trục giải thích thêm:

- Vũ Văn Khải dựa theo địa lý hình thế đem tân thành chia làm sáu khu dựa theo sáu hào của quẻ Càn trong “Chu dịch”, theo đó xây Hoàng cung ở vị trí cửu nhị làm nơi ở của Hoàng tộc. Ở vị trí cửu tam lập ra trăm ty, ứng với số các lộ quân. Vị trí cửu ngũ là quý địa, không cho dân thường ở mà bố trí Huyền Đô quan và Hưng Thiện Tự để trấn giữ. Thực chất là muốn khống chế trọng điểm của thành nội, để các kiến trúc trọng yếu nằm ở vùng đất cao.

Khấu Trọng nghe một hồi thành ra nói hai chưa hiểu nổi một, nhưng không thể không bội phục cao kiến và tri thức của Lưu Chánh Hội về lĩnh vực này. Gã bèn hỏi:

-Lúc đó có phải do Dương Kiên đích thân giám sát việc xây dựng không?

Lưu Chánh Hội đáp:

-Danh nghĩa là do Dương Kiên giám sát, thực tế lại giao cho Vũ Văn Khải một mình làm hết. Khi cần vật liệu thì báo qua Dương Tố phê chuẩn.

Khấu Trọng nghe nói tới Dương Tố lập tức hưng phấn tinh thần. Gã thật muốn hỏi trực tiếp Lưu Chánh Hội xem có trạch viện nào vốn là của Dương Tố không, nhưng lại sợ hỏi một cách trắng trợn như vậy sẽ làm Chánh Hội sinh nghi, chỉ đành đi đường vòng:

- Các kiến trúc khác trong thành nội có phải đều được xây dựng vào lúc kiến lập đô thành không?

Lưu Chánh Hội đáp:

-Được lần lượt xây dựng trong khoảng thời gian hai mươi năm kể từ khi đô thành được kiến lập. Khi Dương Quảng đăng vị, hảo đại hỉ

công, bất cứ kiến trúc nào nhìn không vừa mắt là hạ lệnh đập bỏ xây lại, cực kỳ hao tốn tiền của và sức dân.

Khấu Trọng bắt đầu nhận ra nếu muốn tra cứu theo niên đại, thời gian thật không đơn giản, nhất thời bối rối nói:

-Tiểu nhân đối với những kiến trúc bên bờ kênh Vĩnh An, chỗ từ Phúc Tụ Lâu có thể nhìn thấy, rất có hứng thú, Lưu đại nhân có thể giới thiệu sơ qua không?

Lưu Chánh Hội vui vẻ đáp:

-Ta nhất định vì tiên sinh mà bỏ công nghiên cứu một phen. Mời tiên sinh!

Khấu Trọng theo y tiến vào phòng bên, chỉ thấy bốn bề là giá sách cao đến tận nóc nhà chứa đầy thư quyển. Hai nhân viên công bộ cung kính đứng một bên, bộ dạng như chỉ chờ để được thị hầu Khấu Trọng.

Giữa phòng có một chiếc bàn hình chữ nhật, bên trên bày mấy quyển đồ trục.

Lưu Chánh Hội nói:

-Đây là đồ hình của các khu vực bên kênh Vĩnh An. Chỉ là phía bờ đông của Dược Mã Kiều, bao gồm các phường Duyên Khang, Sùng Hiền, Duyên Thọ, Quang Đức, đã có gần vạn mảng kiến trúc. Tiên sinh nhìn trúng trạch viện nào thì có thể bảo bọn họ đem tông quyển đến để xem. Tiểu đệ còn có công vụ phải làm, lát nữa sẽ cùng tiên sinh đến Phúc Tụ Lâu ăn trưa.

Khấu Trọng thầm kêu cha gọi mẹ, lần đầu tiên nghĩ đến từ bỏ việc

tìm bảo khố, bởi vì chuyện này thật quá gian khổ.

(

Chương 393: Phong môn đoạn lộ

Lý Uyên thở ra một hơi hàn khí nói:

- Cũng may đại ca võ công cái thế, không để Thạch Chi Hiên và Chúc Ngọc Nghiên có cơ hội. Hừm! Chỉ cần ta tra ra được hành tung của hai người này, chắc chắn sẽ làm bọn chúng phải ôm hận tại Trường An.

Từ Tử Lăng lạnh lùng xẵng giọng:

-Tiểu Đao ngươi chắc là ở trong thâm cung quá lâu, suy nghĩ như đứa con nít ba tuổi. Trước tiên, chưa cần nói đến Thạch Chi Hiên, chỉ nói Âm Quý Phái từ lâu đã trứ danh hành tung ẩn bí, tất nhiên sẽ có cách để che giấu. Chỉ xem việc bọn chúng muốn đến thì đến, muốn đi là đi, đã thấy quan phòng của Đại Đường ngươi thực không có tác dụng gì. Nên biết, bọn chúng khả năng còn có thân phận bí mật khác để che đậy. Cho dù ngươi có huy động nhân thủ thế nào cũng đừng mong phát giác được.

Từ Tử Lăng hiện là người duy nhất trong thiên hạ dám giáo huấn Lý Uyên thẳng mặt như vậy.

Cho dù với thân phận phiệt chủ Lý Phiệt hay quân chủ Đại Đường của ông ta, các vị đại thần thân tín muốn trung ngôn can gián cũng phải quỳ dưới đất, lo lắng sợ sệt, rào trước đón sau, rồi mới thốt nên lời. Tuyệt không ai giống như Từ Tử Lăng, nói ra bằng giọng điệu ấy.

Lý Uyên xấu hổ đến toát mồ hôi trán đáp:

-Đại ca giáo huấn đúng lắm.

Từ Tử Lăng vẫn giữ tư thế chắp tay sau lưng, nhìn tuyết rơi trên đình viện mà nói chuyện với Lý Uyên đang cung kính đứng đằng sau:

- Nhạc mỗ vốn không muốn nhúng tay vào quản chuyện trong nhà ngươi. Bất quá, hôm qua đã thu được một tin tức, không thể không nói với ngươi. Tiểu Đao nên biết Đại Đường đang đứng bên bờ vực diệt vong đó.

Long thân Lý Uyên khẽ run, song mục xạ xuất thần quang lăng lệ trầm giọng hỏi:

-Đại ca sao lại nói như vậy?

Từ Tử Lăng đáp:

-Những lời ta và ngươi nói với nhau lúc này tuyệt không thể để người thứ ba biết, hiểu rõ

Lý Uyên gật đầu:

-Tiểu đệ hiểu rõ.

Từ Tử Lăng nói:

-Hôm qua Đảo Hành Nghịch Thi Vu Ô Quyển đã đến tìm ta, nhờ ta giúp hắn đối kháng với người của Thạch Chi Hiên, tranh đoạt Tà Đế Xá Lợi. Sau khi nói một hồi, hắn tiết lộ một âm mưu kinh thiên đối phó với Đại Đường ngươi.

Lý Uyên chau mày:

-Tiểu đệ đang rửa tai lắng nghe.

Từ Tử Lăng tiếp tục:

-Trước khi nói ra âm mưu này ta có vài câu muốn hỏi ngươi.

Lý Uyên tựa hồ như biết trước gã muốn hỏi gì, không còn cách nào khác chỉ đành thở dài đáp:

-Xin đại ca cứ hỏi!

Từ Tử Lăng nói:

- Lời đồn không thể tin hết, thế nhưng không có lửa làm sao có khói. Khi ta tái xuất giang hồ, thường nghe người ta nói Đại Đường có thể lập quốc ở Quan Trung là do con trai thứ của ngươi Thế Dân tài cao hơn người, chịu vào sinh ra tử, lập nhiều kỳ công. Tiểu Đao ngươi trước đã từng hứa sẽ đem Hoàng vị truyền cho y, sau lại bị bọn hậu cung mê hoặc, gần Kiến Thành, Nguyên Cát mà xa Thế Dân, làm cho trong cung đình phát sinh tranh đấu giữa các hệ phái. Có phải có chuyện đó không?

Lý Uyên trầm ngâm một lát đoạn cười khổ:

-Sự thật so với lời đồn đương nhiên có khác biệt. Chuyện nhỏ Lý Uyên ta không cần biện bác, chỉ nhìn từ chuyện lớn. Kiến Thành là con trưởng, trước nay không có lỗi gì lớn, công trạng tuy không bằng Thế Dân, nhưng vì y thân là Thái tử sao có thể đem quân chinh chiến bên ngoài, do đó không thể nói là tài không bằng Thế Dân. Nhìn bề ngoài thì Thế Dân tài hoa hơn người, công lao hiển hách, uy chấn tứ hải, lại được lòng người. Sự thật, tình thế bây giờ rất giống với tình thế của Dương Quảng năm đó. Phế trưởng lập ấu không hợp với

luân thường, chỉ e sẽ tái diễn cảnh thảm biến cung đình như triều trước mà thôi.

Từ Tử Lăng không ngờ Lý Uyên lại nói những lời này. Gã tuy thiên về Lý Thế Dân, nhưng cũng chỉ là đứng ở vị trí của mình mà nghĩ. Lý Uyên đứng ở lập trường của ông ta, nghĩ như vậy cũng không phải không có đạo lý.

Có câu “phụ tử chi gian, nhân sở nan ngôn” (chuyện giữa cha con, người ngoài khó mà xen vào). Trong tình huống này, Từ Tử Lăng chỉ có thể biết đủ mà lui, điểm đến là dừng, không thể bức bách Lý Uyên tiếp thu cách nhìn của mình được.

Gã làm ra vẻ lạnh lùng:

- Chuyện của Lý gia ngươi, Tiểu Đao đương nhiên hiểu rõ hơn ta. Thế nhưng chính vì hệ phái tranh đấu nghiêm trọng, ngoại nhân mới thừa cơ gây rối. Theo ta thấy, lời của Vu Ô Quyển rằng Thạch Chi Hiên và Triệu Đức Ngôn kết thành liên minh, muốn lật đổ Đại Đường hoàng triều của ngươi, chắc cũng không xa sự thật là mấy.

Song mục Lý Uyên sát khí đại thịnh, tỏ vẻ cực kỳ giận giữ:

-Không ngờ có chuyện như vậy, bọn chúng xem ta là đứa trẻ lên ba sao?

Từ Tử Lăng biết đã đến lúc, bèn quay người lại, hai mắt xạ xuất tia nhìn uy mãnh lăng lệ, gằn từng tiếng:

-Thạch Chi Hiên là ám, Dương Văn Can là minh, Triệu Đức Ngôn là ám, Khả Đạt Chí là minh, Tiểu Đao có hiểu không?

Nét mặt Lý Uyên toát ra vẻ thâm trầm bình tĩnh vô bì của nhất phiệt

chi chủ. Ông ta gật đầu:

-Đại ca nói thật hết sức rõ ràng.

Từ Tử Lăng lại tiếp:

- Hiện tại chọn lựa tốt nhất của bọn ta chính là lấy tĩnh chế động, tương kế tựu kế. Hành động của bọn chúng nhằm vào thứ tử Thế Dân của ngươi, thậm chí là đối phó bản thân Tiểu Đao ngươi. Bọn ta chỉ có thể bình tĩnh quan sát chuyển biến, xem xem có phương cách nào giết chết Thạch Chi Hiên, vĩnh viễn trừ đi mối họa này hay không.

Lý Uyên chau mày:

-Sao lại không dùng kiểu lôi đình vạn quân nhất cử đem Dương Văn Can, Dương Hư Ngạn, Khả Đạt Chí và tất cả những tên có liên quan, toàn bộ xử quyết để tránh đêm dài lắm mộng, không cho bọn chúng cơ hội.

Từ Tử Lăng đáp:

-Sự tình đâu đơn giản như thế. Khoan nói Dương Văn Can và Kiến Thành, Nguyên Cát có quan hệ mật thiết, chỉ nói tên Khả Đạt Chí đó là người do Đột Lợi phái đến. Nếu không có tội danh gì, vô cớ xử quyết hắn, tất sẽ gây ra biến động cả trong lẫn ngoài, chỉ có hại mà không có lợi.

Lý Uyên gật đầu:

-Lời của đại ca đương nhiên hữu lý. Cũng may được đại ca đề tỉnh ta, nếu không, nói không chừng sẽ để cho gian nhân đắc ý rồi.

Từ Tử Lăng nói:

-Ta sẽ thông qua Vu Ô Quyển, và cũng tự mình tra xét xem bọn Thạch Chi Hiên có âm mưu gì. Chỉ cần Nhạc Sơn ta không chết, Thạch Chi Hiên đừng vọng tưởng có thể như lần trước, khuynh đảo Tùy triều. Để xem hắn giở được trò gì.

Lý Uyên nói:

-Nếu đại ca không phản đối, ta có thể điều một số cao thủ tin cậy cho đại ca sử dụng.

Từ Tử Lăng xẵng giọng:

-Nhạc Sơn ta cả đời độc lai độc vãng, có thể xưng huynh gọi đệ, chỉ có mình Tiểu Đao ngươi. Sao lại để người khác làm vướng tay vướng chân chứ?

Lý Uyên dường như nghĩ lại chuyện năm xưa, gương mặt chợt đỏ lên nói:

-Đại ca đến ngày nay vẫn đối tốt với ta như vậy. Tiểu Đao cảm thấy thật xấu hổ vô cùng.

Từ Tử Lăng ngắt lời:

-Chuyện cũ đừng nhắc nữa. Ta làm những việc này không phải vì ngươi mà vì Tú Tâm. Ngươi i cung đi!

Long thân Lý Uyên khẽ chấn động. Hắn lẩm nhẩm mấy tiếng “Bích Tú Tâm” … Gương mặt chợt như già đi mấy tuổi, thở dài một hơi, rồi thi lễ bỏ đi.

[center]oOo[/ center]

Trong một quán ăn ở Bắc Lý, Từ Tử Lăng giả dạng Ung Tần, và Lôi Cửu Chỉ trong vai Ôn Khoan, cùng ngồi ăn trưa.

Nghe kể chuyện tối hôm trước, Lôi Cửu Chỉ chắt lưỡi:

-Đệ nên biết việc đệ còn sống sờ sờ ngồi đây đúng là một kỳ tích. Thạch Chi Hiên ma công cái thế. Trừ Ninh Đạo Kỳ, Tống Khuyết, Chúc Ngọc Nghiên mấy người đó, ai hắn cũng không để vào mắt. Bất quá, sau này còn phải kể thêm cái tên Nhạc Sơn nữa!

Từ Tử Lăng không cảm thấy vinh quang chút nào, chỉ đáp:

-Ta toàn nhờ mặt nạ che giấu sắc mặt. Thêm vào đó, Trường Sinh chân khí của đệ tiện nhất là giữ cho diện mạo bên ngoài được tốt, ẩn giấu nội thương. Nhờ vậy mới không làm mất uy danh của Nhạc lão, lại có thể lượm lại cái mạng nhỏ này.

Gã dừng một chút rồi nói tiếp:

-Trước mắt có một việc hết sức trọng yếu, nhất thiết phải lập tức đi làm. Chính là dựa vào lực lượng trong tay lão ca, nghĩ cách tra xét động tĩnh của Kinh Triệu Liên Minh trong thành Trường An và ở Quan ngoại.

Lôi Cửu Chỉ

-Cái đó không thành vấn đề. Đợi lúc Lục Phúc đỗ trường mở cửa, đệ tới đánh vài ván, thắng được khoảng một ngàn lượng thì lập tức ly khai, không được chần chừ.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

-Muốn dụ Thần Tiên Thủ Trì Sanh Xuân chú ý sao không đánh thật lớn, thắng cho hắn nước chảy hoa rơi luôn?

Lôi Cửu Chỉ cười khổ:

-Đệ đã tự mình nói ra lý do rồi đó. Chính là để tạo sự chú ý của đối phương. Những kẻ ăn cơm của đổ trường chân chính, tối kỵ nhất là trổ hết tài nghệ. Loại người đó, trừ phi giống như đệ, có thể đối mặt ngênh chiến với Thạch Chi Hiên, nếu không chỉ có một kết cục là bỏ thân nơi đầu đường xó chợ mà thôi. Huống hồ, vấn đề là đệ hiện đang giả làm một tên hảo thủ hạng trung trên giang hồ, giao thủ với vài tên Đột Quyết của Trường Lâm quân cũng bị thương. Hơn nữa, nếu có thể giả như nhờ vận may mà thắng chứ không phải nhờ đổ thuật thì mới là cao thủ đích thực.

Từ Tử Lăng chau mày:

-Người của Lục Phúc đổ trường làm sao biết đệ từng đổ qua xúc xắc và phiên than chứ?

Lôi Cửu Chỉ nhẫn nại giải thích:

-Lăng thiếu gia yên tâm đi. Giới đổ trường vừa ít vừa nhỏ. Ngươi ở Minh Đường Oa lộ xuất hai bản lĩnh này, lại được Hồng phu nhân để mắt đến, bảo đảm chuyện này đã đồn khắp các đổ trường ở Trường An rồi. Thêm vào chuyện đệ đêm qua ở Minh Đường Oa xuất thủ với người của Trường Lâm quân, kinh động đến Tần Vương Lý Thế Dân. Huynh đệ, ngươi hiện tại đã là một người nổi danh rồi.

Từ Tử Lăng cố định thần lại. Gã thầm nghĩ, không biết có phải vì mình mới gặp Sư Phi Huyên không mà tâm thần mất tập trung, chuyện đơn giản như vậy cũng không nghĩ ra.

Lôi Cửu Chỉ vỗ vỗ vào vai gã nhỏ giọng:

-Ta sẽ chờ ngươi ở Đa Tình oa.

Vừa dứt lời y liền cất bước bỏ đi.

Đa Tình Oa chính là sào huyệt bí mật của Đa Tình Công Tử Hầu Hy Bạch ở Trường An, giờ đã trở thành nơi kín đáo để bọn gã gặp nhau.

Lúc hoàng hôn, Từ Tử Lăng sẽ thay đổi thân phận với Hầu Hi Bạch. Đây cũng là đêm cuối năm vô cùng bận rộn của gã.

Tiếng pháo trúc từ các nơi trong hẻm nhỏ vọng đến. Không khí ấm cúng khiến người ta quên cả những bông hoa tuyết vẫn rơi mãi không ngừng.

[center]oOo[/ center]

Khi Lưu Chánh Hội tới tìm Khấu Trọng đi ăn trưa, Khấu Trọng đã ngồi đến đau cả lưng, đầu váng mắt hoa, so với khổ chiến sa trường còn cực nhọc hơn. Gã lại phải ra vẻ như rất hứng thú, hưởng thụ vô cùng. Kỳ thật, nỗi khổ của gã ngoài ông trời chỉ ình gã biết mà thôi.

Thế nhưng hai viên chức công bộ kia so với gã còn mệt hơn, lúc trèo lên cao lúc cúi xuống thấp, bị Khấu Trọng sai đến quay mòng mòng, sớm đã chẳng còn hứng thú gì.

Khấu Trọng vốn muốn kiên trì tiếp tục tìm kiếm, nhưng nhìn bộ dạng của bọn họ vội gạt bỏ ý định này. Tuy nhiên, gã cũng không muốn đến Phúc Tụ Lâu xa như vậy, lãng phí thời gian, bèn hỏi:

-Không lẽ mỗi lần ăn cơm đều phải ra ngoài cung sao?

Lưu Chánh Hội tựa hồ hiểu ý, cười nói:

- Thì ra tiên sinh cũng si mê kiến trúc giống như Chánh Hội. Ở đây, mỗi dinh quan đều có một thiện phòng độc lập, có người chuyên trách lo chuẩn bị bữa ăn. Bất quá chỗ dùng thiện tốt nhất chính là tầng ba của Tứ Phương Quán, nằm gần Trung Thư Ngoại Tỉnh. Thức ăn ở đó tuy không bằng Phúc Tụ Lâu, nhưng được cái chỉ cách Cung thành một Hoành Quán Quảng Trường. Trong lúc trời đổ tuyết thế này bọn ta có thể vừa ngắm nhìn Thái Cực Điện ở phía bắc trong cảnh tuyết rơi, vừa mượn rượu đàm luận kiến trúc cổ kim, quả là lạc thú nhân gian.

Khấu Trọng thầm kêu khổ, tự nghĩ mình làm sao đủ phân lượng bàn về kiến trúc với y. Thế nhưng cũng không thể cự tuyệt. Gã chỉ đành mong sao mặt nạ có thể che được vẻ mặt khổ sở, theo y ra ngoài.

o0o

Từ Tử Lăng trên đường đi tới Lục Phúc đổ trường, không kìm được mải miết nghĩ đến thần thái kinh ngạc bất ngờ đầy vẻ kiều diễm của Sư Phi Huyên khi nghe gã lấy tên Ung T. Đột nhiên có người quát lên:

-Tên kia, mau đứng lại cho lão tử.

Từ Tử Lăng chau mày dừng bước. Chỉ thấy ngoài cửa Lục Phúc đổ trường tụ tập ba tên hán tử bộ dạng như bọn lưu manh, lưng đeo trường đao.

Trước cửa đổ trường có hai con sư tử đá cao quá đầu người, khí thế uy mãnh. Trong ba tên đó, hai tên vẫn còn ngồi trên bệ đá dưới chân hai con sư tử. Tên vừa lên tiếng rõ ràng chỉ mới đứng lên. Hai tên

còn lại mắt lộ hung quang, không hề có chút hảo ý.

Đại hán gác ở cửa đổ trường dường như đã sớm biết sẽ có chuyện này xảy ra, bộ dạng tựa như vui mừng trước tai họa của kẻ khác, chỉ bàng quan đứng xem nhiệt náo. Người đi đường thấy sắp có đánh nhau vội vã lánh qua nơi khác.

Từ Tử Lăng tâm niệm chuyển nhanh như điện, trong sát na đó đã biết xảy ra chuyện gì.

Gã dám khẳng định ba người này vì gã mà đến. Nhất định là nhân vật của Kinh Triệu Liên Minh, hoặc của bang hội có liên quan tới Trường Lâm quân. Bọn chúng do nhìn ra gã là một tên đổ bác, không đánh bạc tất ngứa ngáy tay chân, nên cố ý phái người đến các đổ trường lớn nhỏ tìm gã rửa hận. Chỉ cần làm như chuyện tranh chấp thông thường, dù Tần Vương biết được cũng không dễ truy cứu.

Gã nổi nóng quát:

-Có chuyện gì, bỉ nhân còn phải tranh thủ đi đánh vài ván nữa!

Tên đại hán đó bước thẳng qua, đến cách gã ba xích thì dừng lại, cặp mắt lé nheo nheo nhìn gã. Hắn hỏi:

-Vị nhân huynh này từ đâu tới, có đưa qua bái thiếp, thông báo bang hội, xưng ra tự hiệu chưa?

Từ Tử Lăng biết hắn đang tìm cách kéo dài thời gian để triệu tập nhân thủ đến đối phó gã. Gã cười cười:

-Ngươi lập tức cút đi cho lão tử, nếu không sau này ngươi không cần dùng cái mỏ quạ đó của ngươi nói chuyện nữa.

Đại hán đó sắc mặt đại biến, vừa đưa tay rút đao thì Từ Tử Lăng đã sớm đánh ra một chưởng. Hắn trúng chưởng té nằm dài, miệng phun đầy máu.

Hai tên đại hán kia đồng thời hét lên cùng xông đến, xuất đao từ hai bên trái phải chém tới.

Từ Tử Lăng khẽ đảo mình, lách qua đao, xuyên vào giữa hai người. Chẳng biết gã dùng chiêu thức gì đánh vào đầu vai bọn chúng, khiến chúng lăn quay như quả hồ lô trên mặt đất, mãi không bò dậy nổi.

Gã tựa như vừa làm qua một việc rất nhỏ, không đáng để ý. Bộ dạng như chưa từng xảy ra việc gì, trước vẻ trợn mắt há miệng của tên đại hán giữ cửa, nghênh ngang bước vào cửa lớn của Lục Phúc đổ trường.

o0o

Khấu Trọng theo Lưu Chánh Hội đến phòng tầng lầu thứ ba của Tứ Phương Quán. Lúc này gã mới hiểu thế nào là “hối hận nhưng đã muộn màng”.

Gương mặt xấu xí của gã đã trở thành tiêu ký khiến cho người ta dễ dàng nhận diện. Người người tranh nhau trò chuyện, kết giao với gã, dọn sẵn đường để sau này có thể nhờ gã xem bệnh.

Vô số quan lại đến từ cái gì Ti Nông Tự, Thượng Xá Cục, Vệ Úy Tự, Đại Lý Tự, Tương Tác Giám, …, ai nấy đều nhiệt tình như lửa, khiến cho Khấu Trọng, đừng nói đến tên họ hay quan chức, ngay cả mặt mũi thế nào cũng không nhớ hết.

Duy nhất có một điều tốt là Lưu Chánh Hội không thể cùng gã nghiên cứu kiến trúc kim cổ.

Đến khi thức ăn được bưng ra thì số người đến chào hỏi Khấu Trọng đã giảm bớt, thiện đường (phòng ăn) rộng lớn khôi phục lại trạng thái thường ngày.

Khấu Trọng nhìn qua song cửa, ngắm cảnh tuyết rơi trong cung thành. Đỉnh của Thái Cực điện nhô cao hơn các tòa kiến trúc khác. So với chỗ gã đang ngồi cũng cao hơn đến gần hai trượng. Có thể tưởng tượng, nếu ở trong đó tiếp kiến quần thần sẽ uy phong đến cỡ nào.

Thanh âm của Lưu Chánh Hội chợt vang lên sát bên tai gã:

-Tứ Phương Quán này chuyên dùng để tiếp đãi sứ tiết các nước, thế nên mới được đặt tên là Tứ Phương.

Khấu Trọng

-Ngoài Trung Thổ ra còn có những lãnh thổ nào?

Lưu Chánh Hội đáp:

-Nếu tiên sinh có hứng thú thì để tiểu đệ giới thiệu một nhân tuyển cực kỳ thích hợp cho ngài quen.

Khấu Trọng còn chưa kịp cự tuyệt, Lưu Chánh Hội đã rời khỏi chỗ, đi đến một bàn khác, một lát đã dẫn đến một viên quan giới thiệu:

-Vị này là Ôn Ngạn Bác đại nhân của Ngoại Sự Tỉnh. Không ai có thể trả lời câu hỏi của tiên sinh tốt hơn ông ta đâu.

Khấu Trọng không phải không có hứng thú đối với tình thế các nơi ngoài Trung Thổ. Chỉ vì hiện tại bị mấy đồ quyển kiến trúc đó làm cho

chóng mặt quay cuồng, đâu còn đầu óc nghĩ tới chuyện khác.

Ôn Ngạn Bác nhìn qua đầy vẻ văn nhã quyền quý, dáng dấp thư sinh, niên kỷ khoảng trên bốn mươi. Y khiến Khấu Trọng nhớ tới Bạch lão phu tử ở thành Dương Châu.

Ôn Ngạn Bác đương nhiên biết gã là đại hồng nhân, thái độ hết sức cung kính nhiệt tình.

Khấu Trọng không còn cách nào khác đành phải đem câu hỏi lúc nãy lặp lại một lần.

Ôn Ngạn Bác nhàn nhã đáp:

- Hiện tại có bốn tộc mạnh nhất ở phương bắc là Đông Đột Quyết, Tây Đột Quyết, Hồi Hột và Tiết Duyên Đà. Ngoài ra còn có Bạt Dã Cổ và Phó Cốt, nhưng quốc thế nhỏ hơn nhiều.

Khấu Trọng nói:

-Bốn nước lớn đó tiểu nhân có biết, mấy nước kia thì chưa từng nghe qua. Hắc! Mấy tên đó thực là khó nhớ.

Lưu Chánh Hội xen vào:

-Mạnh nhất ở phía tây là Cao Xương và Quy Từ.

Khấu Trọng nghe đến tên Quy Từ chợt nghĩ về mỹ nữ Linh Lung Kiều và nhạc vũ của Quy Từ. Gã cảm thấy hứng thú bèn hỏi:

-Quy Từ phải chăng nổi tiếng về mỹ nhân biết ca múa?

Ôn Ngạn Bác cười đáp:

-Thì ra tiên sinh kiến thức quảng bác như vậy. Vũ nhạc của Quy Từ quả là danh truyền Tây Vực. Nói về mỹ nữ thì nổi tiếng nhất là nước Ba Tư. Ngoài ra, bọn họ còn có bảo thạch, hổ phách, san hô, ly thủy tinh, chén pha lê, chung mã não mạ vàng, rất được Đại Đường ta ưa chuộng.

Khấu Trọng bị gợi nhớ lại chuyện Vân Soái, trong lòng thoáng chút lo lắng cho sinh tử của y. Lúc này gã thật có cảm giác nuốt không trôi.

Lưu Chánh Hội không hổ là người thích đàm luận, hỏi tiếp:

-Quốc thế của Ba Tư như thế nào? Thương gia Ba Tư biết làm ăn như vậy ắt nền kinh tế rất cường thịnh phồn vinh.

Ôn Ngạn Bác đáp:

-Hiện tại Ba Tư do vương triều Tát San làm chủ, bất quá tình thế không được lạc quan lắm. Gần đây có một nhóm thương gia Ba Tư tới Trường An. Nghe bọn họ nói, lân bang của họ-nước Đại Thực, quốc thế cực thịnh-đã bốn lần xuất quân xâm lược, hình thành uy hiếp rất lớn đối với Ba Tư.

Khấu Trọng tâm niệm nhất động, hỏi vội:

- Những người Ba Tư đó đến Trường An thì trú ở đâu?

Ôn Ngạn Bác đáp:

-Bọn họ ngụ tại Hồ tự duy nhất của Ba Tư ở Trường An, do những người Ba Tư cư ngụ tại Trường An, sau khi được Lưu đại nhân đây phê chuẩn, đã xây nên.

Lưu Chánh Hội không nhịn được cười:

-Ôn đại nhân lại cười ta rồi. Không được Hoàng Thượng gật đầu, Chánh Hội có tư cách gì mà phê chuẩn chứ?

Khấu Trọng nghĩ thầm, nếu Vân Soái chưa chết nhất định đến Trường An quan sát tình thế, bèn vui vẻ nói:

-Lại có người ngoại quốc đến đây xây chùa sao. Vậy ta nhất định sẽ đến đó xem thử, không biết chùa đó ở đâu?

Lưu Chánh Hội đáp:

-Ở phía tây của Chu Tước đại nhai, phía đông kênh Thanh Minh trong ngõ Sùng Đức, cực kỳ dễ tìm. Trong ngõ còn có mười mấy hộngười Hồ xứ Ba Tư đang mở cửa hàng bán đồ Ba Tư ở Đông, Tây lưỡng Thị

Ôn Ngạn Bác đang định lên tiếng thì có một viên thị vệ vội vã chạy đến thi lễ:

-Hoàng thượng có chỉ, Lưu đại nhân lập tức nhập cung kiến giá.

Lưu Chánh Hội giật mình, lật đật đứng dậy chạy đi.

Tim Khấu Trọng chợt chùng xuống. Nói không chừng, chuyện gã tự mình đi xem tông quyển của Công bộ đã truyền ra ngoài khiến Lý Uyên phát sinh cảnh giác, nên mới triệu Lưu Chánh Hội đến hỏi.

Nếu thực sự như vậy, không những đại kế tầm bảo của gã phải tuyên bố chấm dứt, ngay cả việc có thể thoát thân không cũng là vấn đề.

(

Chương 394: Chữa bệnh cho địch

Xe ngựa ra khỏi Lục Phúc đổ trường hòa vào đường lớn.

Đơn Uyển Tinh nhẹ nhàng

- Mỗi khi ngươi rời đổ trường, vẫn hay có người chờ đón cung hầu hay sao??

Từ Tử Lăng nhìn qua rèm xe thấy những đại hán võ trang không may mắn vẫn đang chú tâm tìm kiếm gã, lấy làm lạ nói:

- Theo lý bọn họ phải ngầm cho người vào đổ trường theo dõi, phòng khi ta theo cửa sau hoặc thông đạo đặc biệt nào đó, hay là vượt tường lẻn đi. Sao họ lại không phát giác ta đã lên xe của công chúa??

Đơn Uyển Tinh nói như không có chuyện gì xẩy ra:

- Nếu mà đối phó với bọn tiểu tốt Hắc đạo này cũng không xong, Đông Minh phái chúng ta làm sao có được chỗ đứng trên chốn giang hồ hỗn tạp này được.

Từ Tử Lăng tựa người vào thành ghế, quay sang mỹ nhân bên cạnh cười khổ nói:

- Nhãn quang của công chúa thật lợi hại, tối qua chỉ mới nhìn qua rèm cửa một cái cũng đã nhận ra tiểu đệ.

Đơn Uyển Tinh tràn đầy cảm xúc thốt lên:

- Từ Tử Lăng, người như huynh thực sự rất dễ nhận ra. Theo ta đoán Tần Vương cũng đã nhận biết huynh giả trang, chỉ có điều ẩn giấu trong lòng không nói ra mà thôi.

Từ Tử Lăng nhớ lại tình hình tối qua, cuối buổi Lý Thế Dân có nói mấy câu khuyên gã rời thành, quả thực có vẻ rất tử tế. Cách nói chuyện của y lúc đó không giống như đang nói chuyện với một người lạ. Nghĩ đến đó trong lòng rung động, đoạn

- Nếu có cơ hội mong ngươi đề tỉnh Tần Vương một câu, trong Thiên Sách phủ của y chắc chắn có kẻ bị Lý Kiến Thành mua chuộc. Do đó khi trong phủ phát sinh nội vụ, Lý Kiến Thành luôn nắm rõ trong lòng bàn tay. Tỷ dụ như chuyện Tần Vương cho người hỏi thăm Mạc Vi do Hầu Hy Bạch cải dạng, Lý Kiến Thành lập tức nhận được tin tức. Qua đó có thể thấy Thiên Sách phủ có nội gian.

Đơn Uyển Tinh gật đầu:

- Ta sẽ đề tỉnh hắn chuyện này!

Xe ngựa chuyển hướng chạy ra phía bến thuyền.

Từ Tử Lăng không biết nên nói chuyện gì, cuối cùng đành hỏi:

- Công chúa lần này đến Trường An không biết có sự tình đặc biệt gì không?

Đơn Uyển Tinh giọng chùng xuống:

- Nhân lúc Vương Thế Sung và Lý Phiệt chưa chính thức trở mặt với nhau. Ta vận chuyển nốt số binh khí được chế tạo hai năm gần đây

cho Tần Vương để thay thế những thứ cũ đã hư hỏng. Hàng giao lần này gồm có các loại vũ khí, thuẫn bài, cung tên, giáp trụ. Ngươi cũng biết tình thế Trường An hiện tại phức tạp như thế nào mà!

Từ Tử Lăng gật gật đầu tỏ vẻ như đã hiểu. Đoạn gã lại thắc mắc:

- Có Lý Uyên ở đây, cho dù ba huynh đệ bọn họ quả thật như nước với lửa nhưng làm sao dám công nhiên động đao động kiếm

Đơn Uyển Tinh thở dài:

- Điều này ta e rằng chỉ có trời mới biết được. Hiện tại song phương đều có chỗ e dè lẫn nhau. Luận thực lực hai phe tại Trường An mà nói, nhân vì phe Kiến Thành, Nguyên Cát được Độc Cô Phiệt, Nam Hải phái và Lý Mật gia nhập, lại được người Đột Quyết công khai ủng hộ, thế lực đại tăng; lập tức đẩy Thiên Sách phủ vào thế yếu.

Từ Tử Lăng trong lòng rất muốn hỏi Đơn Uyển Tinh có biết Nhạc Sơn chính là gia gia nàng hay không, đương nhiên không dám thực sự nói ra điều đó. Đúng lúc đó xe ngựa đã đến bến tàu và dừng lại, con thuyền lớn của Đông Minh Hiệu đang đỗ ở ngay đó.

Đơn Uyển Tinh thở dài:

- Tần Vương vì mấy chuyện đó đã đau đầu lắm rồi, lại thêm hai vị đại ca các ngươi đúng lúc này đến Trường An tầm bảo. Ngươi nói y phải làm sao?

Từ Tử Lăng nhún vai đáp:

- Lý Thế Dân đáng ra nên hoan nghênh hai vị khách không mời này mới phải. Công chúa có thể ngầm nói cho y biết là ít nhất đối với tình hình hiện nay thì bọn ta đối với y là hữu lợi vô hại.

Đoạn gã cau mày nói tiếp:

- Lý Uyên bình thản ngồi nhìn Lý Kiến Thành bành trướng thế lực, chiêu lãm những kẽ đầy dã tâm như bọn Lý Mật, Độc Cô Phiệt, lại đặc biệt dung dưỡng người Đột Quyết. Ta thực không hiểu rốt cuộc ông ta có chủ ý gì?

Đơn Uyển Tinh nói:

- Lý thế bá chắc là tính toán để cho Lý Kiến Thành mở rộng Trường Lâm Quân, khiến cho Thế Dân huynh không dám nẩy sinh dị lòng. Trong lòng ông ta xem Lý thế huynh là người cầm trọng binh sinh kiêu ngạo, ỷ mạnh hoành hành. Nếu như để Lý Thế Dân lên ngôi Hoàng đế thì bọn Kiến Thành Nguyên Cát đừng mong giữ được tính mạng, sủng phi của ông ta lại càng khó có những ngày an hưởng tuổi già.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Lý Uyên không lẽ lại nhìn người như vậy sao?

Đơn Uyển Tinh đưa ánh mắt nhìn tuyết rơi ngoài song cửa, giọng tràn đầy cảm xúc:

- Hoàng cung là một thế giới khác, trong thâm cung chỉ thấy toàn những lời xàm ngôn dựng chuyện. Khuyết điểm lớn nhất của Lý thế bá là đa tình háo sắc, những nữ nhân bên ông ta lại suốt ngày đặt điều nói xấu Lý thế huynh. Thành thử, cuối cùng trong mắt Lý thế bá thì Lý Thế Dân trở thành kẻ xấu thập ác bất xá. Ngươi cứ nghĩ có lần trong một yến hội cung đình, Lý thế huynh tự nhiên nhớ tới mẫu thân đã mất sớm của y, nhất thời cảm xúc ứa lệ trước mắt mọi người. Vậy mà các phi tần của Lý thế bá dèm pha Thế Dân huynh là: “…y

oán hận và đố kỵ Kiến Thành cùng các phi tần, nếu để y nắm quyền tất đối với chúng tôi đuổi cùng giết tận…”, rồi nào là: “Kiến Thành thái tử tâm địa thiện lương từ ái, chỉ có thái tử mới có thể chiếu cố cho chúng tôi”. Suốt ngày nghe những lời như vậy, Lý thế bá tự nhiên càng ngày càng xa cách Lý thế huynh và càng ngày càng xem trọng Kiến Thành. Hơn nữa Thế Dân huynh thường chinh chiến bên ngoài, làm gì có thời gian công phu để giải thích cho y. Thế huynh thiên sinh là người rất giữ nguyên tắc và lập trường, không ai có thể lay chuyển được. Ài! Chính ra y và Lý thế bá tuy là phụ tử nhưng cá tính hai người hoàn toàn

Từ Tử Lăng bắt đầu minh bạch vì sao Lý Uyên lại dung túng cho Khả Đạt Chí làm giảm uy phong của Lý Thế Dân. Chỉ là không biết sau khi được Nhạc Sơn gã điểm tỉnh, ông ta có tỉnh ngộ ra được chút nào hay không!

Hai người cùng yên lặng một lúc, đoạn Đơn Uyển Tinh nhẹ nhàng nói:

- Các ngươi đã dự tính khi nào vận chuyển những thứ trong bảo khố đi chưa?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Chúng ta đối với bảo khố chỉ có những chỉ dẫn mơ hồ, cho đến lúc này vẫn chưa có manh mối nào!

Đơn Uyển Tinh ngạc nhiên hỏi lại:

- Các ngươi vẫn chưa biết bảo tàng ở đâu ư?

Từ Tử Lăng giải thích:

- Có thể nói như vậy. Trước đây mẹ không có đủ thời gian nói ra toàn bộ cho bọn ta biết.

Đơn Uyển Tinh hai mắt chợt sáng lên, vui mừng nói:

- Nghĩa là các ngươi vẫn đang tìm cơ hội tìm kiếm bảo khố, vẫn hoàn toàn chưa biết vị trí bảo tàng tọa lạc ở đâu, phải không?

Từ Tử Lăng khẽ chùng xuống:

- Có lẽ là

Đơn Uyển Tinh lộ vẻ tinh thần hoạt bát hẳn lên:

- Nếu vậy ta khuyên các ngươi nên bỏ qua chuyện tìm bảo khố. Dương Tố là người gian trá lắm mưu, tính khí thâm trầm. Người như y đã mưu đồ xây dựng bảo tàng để tính chuyện làm phản, làm sao để người khác dễ dàng phát hiện?

Từ tử Lăng lại cười khổ:

- Công chúa có vẻ rất cao hứng khi thấy bọn ta không tìm ra bảo tàng nhỉ!

Đơn Uyển Tinh thản nhiên thừa nhận:

- Điều đó là đương nhiên. Ngươi phải biết hai người các ngươi đã trở thành những nhân vật mà thiên hạ quần hùng rất cố kỵ. Dương công bảo khố một khi lọt vào tay, các ngươi như hổ thêm cánh. Khi đó chắc chắn Tần Vương bắt buộc phải phát động công kích để ngăn chặn việc Thiếu soái quân trở nên lớn mạnh, trở thành đại họa cho việc thống nhất Trung Nguyên của Lý gia.

Từ Tử Lăng thắc mắc:

- Một cái bảo khố nhỏ nhoi làm sao có thể có tác dụng lớn như vậy được?

Đơn Uyển Tinh hỏi ngược lại gã:

- Ngươi có biết tin tức về sự tồn tại của bảo khố làm sao bị tiết lộ hay không?

Từ Tử Lăng điềm nhiên gật đầu.

Đơn Uyển Tinh nói:

- Tin tức vốn do Dương Huyền Cảm nói ra ngoài. Năm đó y khởi binh làm phản, để nâng cao sỹ khí Dương Huyền Cảm tuyên bố rằng chỉ cần công nhập Quan Trung, y sẽ đào bảo tàng của gia phụ Dương Tố của y lên, lại nói trong bảo khố không chỉ có đủ vũ khí cực phẩm trang bị cho vài vạn binh sỹ mà vàng bạc châu báu có thể so với quốc khố. Trước khi thất bại y vẫn luôn than thở là biết được bảo khố nhưng không được dùng, rồi đưa Tàng Bảo đồ cho thủ hạ tâm phúc đột vây đào tẩu, có lẽ sau này bản đồ lạc vào tay mẹ ngươi. Mọi người đều nghĩ rằng các ngươi theo La Sát nữ được truyền lại bí đồ, thì ra sự thực không phải là như vậy.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Khi mẹ ra đi thì trên mình không hề có bí đồ nào, chắc là chính tay người hủy đi rồi.

Đơn Uyển Tin than:

- Nếu không phải hai người là thiên tài cao thủ không ai có thể khống

chế được, chỉ e đã sớm bị người ta bắt giữ, nghiêm hình khảo đả, hỏi ra chân tướng rồi. Cũng không có nhiều hiểu lầm như vậy.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn theo kênh Thủy An ra phía xa, những bông tuyết rơi rơi xuống mặt kênh và hai bên bờ tạo thành khung cảnh trắng xóa. Trong lòng trào lên một cảm giác vi diệu. Lần này gặp lại Đơn Uyển Tinh, hai người dường như trở thành bằng hữu thân thiết lâu năm, nói chuyện thoải mái không hề giữ kẽ, tin tưởng lẫn nhau, cảm giác thân thiết ấm áp vô vàn.

Đơn Uyển Tinh lại nói tiếp:

- Nếu như ta theo đúng kế hoạch đến Trường An sau khi đón mới, e rằng không gặp được ngươi!

Từ Tử Lăng thuận miệng hỏi:

- Công chúa vì sao lại đến Trường An sớm?? Phu nhân có đi cùng không?

Đơn Uyển Tinh đáp:

- Mẹ ta không đến. Chúng ta nhận được tin khẩn của Tần Vương báo rằng không thể không vận chuyển binh khí sớm. Nguyên do là vì Lý Kiến Thành gần đây lôi kéo được Sa Thiên Nam, cao thủ chế tạo binh khí bậc nhất Lạc Dương, về với hắn. Sa gia lâu nay vẫn tích trữ rất nhiều binh khí thượng hạng bên ngoài Lạc Dương. Tần Vương đoán biết Kiến Thành sẽ yêu cầu Sa gia cung cấp vũ khí, điều này đối với Tần Vương khá bất lợi, vậy nên phải tiến hành phòng bị trước.

Từ Tử Lăng lấy làm lạ hỏi:

- Lý Uyên cũng không biết gì về điều này sao?

Đơn Uyển Tinh nói:

- Biết rồi làm sao? Trừ phi Lý Uyên không cho phép các con trai tuyển thân binh, còn không thì việc chỉnh đốn trang bị là chuyện hết sức bình thường. Binh khí xưởng ở Quan Trung đều do Lý Uyên trực tiếp khống chế, vì vậy con trai ông ta phải tìm kiếm bên ngoài chứ sao!

Từ Tử Lăng hít vào một hơi khí lạnh than khẽ:

- Trong tình hình binh lửa phong ba bạo khởi sắp xẩy ra như thế này, bất kỳ lúc nào cũng có thể phát sinh biến cố.

Đơn Uyển Tinh lườm gã một cái rồi nói:

- Đối với Khấu Trọng mà nói, không phải Quan Trung loạn lạc là tốt hay sao?

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp:

- Nếu không phải có người Đột Quyết hoặc Ma môn ngầm tiến hành âm mưu thủ đoạn bên trong, Khấu Trọng quả thực sẽ có suy nghĩ như vậy. Nhưng nam nhi phải lấy đại cuộc làm trọng, Khấu Trọng đương nhiên biết phân biệt nặng nhẹ thế nào.

Đơn Uyển Tinh trầm ngâm giây lát rồi hỏi:

- Tử Lăng có muốn gặp Tần Vương một lần không??

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu để người khác biết được Tần Vương sẽ mang thêm một tội

danh tư thông ngoại địch. Ngay cả Khấu Trọng cũng không muốn ta làm vậy.

Đơn Uyển Tinh khẽ nhíu mày:

- Các ngươi tựa hồ nắm được một số điều mà Tần Vương chưa biết đúng không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Điều này là đương nhiên. Ài! Ta biết công chúa có hảo ý đối với huynh đệ ta. Đại ân đại đức của công chúa, không biết sau này Từ Tử Lăng này làm sao báo đáp. Ài! Tiểu đệ phải đi rồi! Trước khi ly biệt ta có mấy lời này, hy vọng công chúa không bỏ ngoài tai.

Nét buồn lướt nhanh trên gương mặt xi đẹp của Đơn Uyển Tinh, nàng khẽ dịu dàng cúi đầu xuống, cất tiếng ôn nhu:

- Ngươi nói đi! Hy vọng không phải là những lời quá khó nghe!

Từ Tử Lăng nói:

- Lý Thế Dân là người thực sự có hùng tài đại lược. Một khi đã nhận định rõ địch ta, y sẽ tuyệt không để cảm tình với bất kỳ ai ảnh hưởng đến quyết định và hành động của mình. Công chúa quan sát Lý Thế Dân ở một phương diện nào đó, nhưng bọn ta cũng đã lĩnh giáo qua y ở một phương diện khác. Ta không định nói ra chi tiết làm gì, chỉ hy vọng công chúa mau chóng rời khỏi vùng đất đầy rẫy thị phi này.

Đơn Uyển Tinh nét ngọc khẽ đổi, đoạn nói:

- Đa tạ Tử Lăng khuyến cáo. Uyển Tinh cũng biết tình thế của mình. Không phải ngươi vừa nói đến chuyện báo ân sao? Tuy ta không

xứng với hai chữ báo ân, nhưng nếu các ngươi có thể vì ta đáp ứng điều này, Uyển Tinh cảm kích vô cùng.

Từ Tử Lăng khẳng định:

- Mời công chúa cứ nói ra! Chỉ cần bọn ta có khả năng, chắc chắn sẽ tận sức vì công chúa.

Đơn Uyển Tinh nét mặt chợt hiện sát khí:

- Hãy giúp ta giết chết Biên Bất Phụ. Người này ngày nào còn trên dương thế, ngày đó ta và mẹ ta chẳng được bình yên.

o0o

Sau khi rời Hoàng cung, Khấu Trọng vội vàng đến gặp bọn Cao Chiếm Đạo thương lượng chi tiết về việc phối hợp hành động tối nay. Nhân vẫn còn vài thời thần mới đến thời gian ước hẹn với Từ Tử Lăng, gã trở về Sa phủ một chuyến để tranh thủ nghỉ ngơi một lát, dưỡng túc tinh thần để ứng phó mọi việc lớn nhỏ trước mắt.

Vừa mới bước vào Sa phủ, liền thấy Sa Phúc vui mừng hớn hở chạy ra nghênh đón:

- Mạc gia trở về thật đúng lúc. Ngũ tiểu thư đang tìm ngài đó!

Khấu Trọng không hiểu vì sao bèn hỏi:

- Ngũ tiểu thư tìm ta làm gì vậy?

Sa Phúc đáp:

- Vào sảnh hẵng nói!

Khấu Trọng lạ lùng hỏi:

- Ngũ tiểu thư chờ ta ở đại sảnh sao?

Sa Phúc nói:

- Phượng tiểu thư của Độc Cô gia mới đến, ngũ tiểu thư đang bồi tiếp bên trong.

Khấu Trọng giật mình:

- Trong nhà có khách, lại là chỗ thân thiết của Ngũ tiểu thư, tiểu đệ không nên xen vào mới phải!

Sa Phúc hạ giọng:

- Thực ra hình như Phượng đến đây để tìm Mạc gia đó. Nghe lão gia phân phó, đêm nay lão gia cùng với ba vị thiếu gia và Mạc gia vào giờ Dậu sẽ khởi trình xuất phát để tham dự Dạ yến ở Hoàng cung. Lão gia dặn tiểu đệ đặc biệt đề tỉnh ngài! Hà hà! Mạc gia chắc là người bận rộn bậc nhất ở thành Trường An này rồi!

Lúc này hai người đã đến phòng khách bên ngoài của đại sảnh, Khấu Trọng không còn cách nào khác đành phải đánh liều đương đầu với cửa ải này, bước vào đại sảnh. Trong góc sảnh Sa Chỉ Tinh và Độc Cô Phương đang rì rầm nói chuyện với nhau, hai đôi mắt phượng trước sau nhìn qua dáng gã đang nhẹ nhàng tiến vào.

Khấu Trọng vái chào từ xa:

- Tiểu nhân bái kiến Ngũ tiểu thư và Độc cô tiểu thư!

Điều khiến gã yên tâm nhất là Độc Cô Phượng không hề tỏ vẻ hoài nghi, lại còn mỉm cười đứng dậy trả lễ:

- Mạc tiên sinh thật làm khó tiểu Phượng ta quá!

Sa Chỉ Tinh khẽ cười nói:

- Mời ngài ngồi xuống hãy nói! Dâng trà!

Khấu Trọng ngồi xuống rồi cất tiếng:

- Nghe nói Độc Cô tiểu thư cần tìm tiểu nhân, không biết là có việc gì dạy bảo?

Sa Chỉ Tinh nói:

- Phượng Phượng là tri kỷ của Chỉ Tinh ta, ngài cũng đã là người thân thiết, Mạc tiên sinh không cầ khách khí!

Khấu Trọng thầm nghĩ Chỉ Tinh quả thực giao du rộng rãi. Có được nhiều hảo bằng hữu như thế này, hẳn phong quang trước kia của Sa Thiên Nam tại Lạc Dương quả thực không tệ.

Độc Cô Phượng nói:

- Nếu vậy Độc Cô Phượng ta cũng không khách sáo nữa, hôm nay tiểu muội đến đây để cầu tiên sinh trị bệnh cho một vị tôn trưởng.

Khấu Trọng nhất thời hồ đồ hỏi:

- Là chữa bệnh cho vị quý nhân nào của Độc Cô tiểu thư vậy?

Độc Cô Phượng đáp:

- Chính là trị bệnh hen suyễn cho lão tổ mẫu của ta. Đợt này bệnh cũ của tổ mẫu thường xuyên tái phát khiến cho mọi người trong nhà ta đều lo lắng bất an.

Khấu Trọng đến lúc này mới nhớ ra, thầm nghĩ nếu như thực sự chữa lành bệnh hen suyễn cho Vu Sở Hồng, chẳng phải rước thêm phiền phức vào mình hay sao. Huống gì bản thân gã làm sao đủ khả năng trị khỏi căn bệnh lâu năm của bà ta, cùng lắm kéo dài thời gian sống sót mà thôi. Đoạn nói:

- Tiểu nhân đương nhiên sẵn sàng ra sức. Chỉ là bệnh hen suyễn của lão mẫu nguyên rất phức tạp, lại kéo dài quá lâu, thực sự rất khó chữa. Đợi sau lễ mừng năm mới hôm nay tiểu nhân sẽ đến xem qua, khi đó mới quyết định chữa trị ra sao.

ượng lộ xuất thần sắc không vui, tiếp tục cầu khẩn:

- Tiểu Phượng hiểu tiên sinh là bậc quý nhân nhiều việc bận rộn, chỉ là mấy ngày gần đây bệnh tình của lão tổ mẫu phát tác đặc biệt xấu đi, không biết tiên sinh có thể bỏ chút thời gian cùng với tiểu Phượng đến hàn xá một chuyến được không?

Khấu Trọng lòng thầm kêu khổ, gã trước nay tỏ ra là bậc đại phu có tài diệu thủ hồi xuân, lần này chỉ cần sơ hở lộ vẻ kém cỏi, chắc chắn sẽ khiến người ta sinh lòng nghi ngờ. Nhưng nếu như chữa khỏi bệnh cho cường địch, đối với gã chỉ có trăm điều hại mà không có lợi lộc gì, bảo gã phải ứng phó sao đây.

Sa Chỉ Tinh cũng nói thêm vào:

- Mạc tiên sinh cũng không phải bận rộn lắm đâu! Chỉ Tinh cũng đã lâu chưa được gặp lão phu nhân, nhân dịp này cũng nên cùng đến

bái kiến lão nhân gia một thể!

Khấu Trọng muốn chối cũng không được, đành dẹp bỏ mọi sự lo lắng trong lòng nói:

- Hai vị tiểu thư đã có lời, tiểu nhân đương nhiên phải tuân theo.

Hai người vui mừng áp tải gã lên xe đi đến Độc Cô phủ.

o0o

Khi Từ Tử Lăng đến Đa Tình Oa của Hầu Hy Bạch, y đã về được một lúc, chỉ thấy hắn đang viết viết vẽ vẽ gì đó trên bàn, bộ dạng nhàn nhã say sưa.

Từ Tử Lăng định thần xem qua, ngạc nhiên hỏi:

- Là nàng ta?

Hầu Hy Bạch vẫn chăm chú vào những nét cuối cùng vẽ nên một mỹ nhân dáng vẻ sinh động như người thật, lấy làm lạ hỏi lại:

- Ngươi nhận ra Kỷ Thiến sao?

Từ Tử Lăng nói:

- Hôm nay ta có thấy ả ở Lục Phúc đổ trường, đánh bạc cũng say sưa chẳng kém ai.

Hầu Hy Bạch thong thả ngắm nhìn rồi nói:

- Ta cũng có thể tưởng tượng phong vận mê người của nàng trong sòng bạc như thế nào. Kỷ Thiến là một trong những cô nương đẹp

nhất Thượng Lâm Uyển, không biết bao nhiêu bậc quan lại quyền quý, phú hào thuơng nhân sẵn sàng quỳ xuống dưới chân nàng ấy. Ta không ngờ rằng khi ta cải trang thành một người khác mà vẫn được nàng đặc biệt để ý.

Từ Tử Lăng lạnh lùng cất tiếng:

- Cái đó kêu bằng bản tính nan di, ngươi rốt cuộc đã gieo bao nhiêu nợ tình, mau nhất loạt khai ra. Nếu không lúc ta giả làm ngươi thì không biết đâu mà lần.

Hầu Hy Bạch tỏ vẻ lúng túng:

- Không phải là ta muốn đến thanh lâu chơi bời gì. Vấn đề là Sa nhị thiếu gia và gã tiểu tử Bốc Kiệt mỗi ngày không đến thanh lâu ắt tối về không thể ngủ ngon. Họ lại đều xem ta là bạn đồng hành tốt để cùng đến đó, lạiiểu đệ nhàn cư vi bất thiện, đành xả mệnh bồi quân tử mà thôi. Nói thật tiểu đệ đã cố giữ mình lắm rồi, nếu không khi Tử Lăng giả làm ta sẽ còn phiền hơn nữa.

Từ Tử Lăng cắt lời y:

- Thôi bỏ qua chuyện đó đi! May mà tối nay ta sẽ không phải gặp cô ta.

Hầu Hy Bạch sắc mặt thoáng hồng, kêu lên một tiếng rồi nói:

- Xin Tử Lăng tha cho ta, nghe nói Kỷ Thiến sẽ dẫn đầu đoàn ca kỹ của Thượng Lâm Uyển vào cung để biễu diễn ca vũ, hy vọng nàng ta sẽ không đến tìm ngươi..

Y vừa nhìn sắc mặt Từ Tử Lăng vừa vội vàng nói thêm:

- Tử Lăng không cần lo lắng. Tiểu đệ đối với cô ta vẫn một mực giữ lễ, chưa hề có hành vi nào đi quá xa. Cùng lắm chỉ mới nói vài câu hơi thân mật. Không có gì khác cả. Ta và nàng ấy vẫn thanh thanh bạch bạch, tất cả có thể nói là ở góc độ bằng hữu mà thôi. Vị mỹ nhân này trước nay vẫn tỏ ra kiêu hãnh tự cao, cũng như Thượng Tú Phương chỉ bán nghệ không bán thân.

Từ Tử Lăng chán nản ngồi xuống cười khổ:

- Ngoại trừ điều đó, Hầu huynh còn cần phải sai phái tiểu đệ điều gì nữa không?

Hầu Hy Bạch hạ bút xuống chỉnh sắc mặt nói:

- Ta vừa mới thám thính được một tin, chính là lần này Dương Hư Ngạn sẽ không công khai xuất hiện. Điều này mới khiến người ta đau đầu. Bằng vào sức một mình tiểu đệằng không thể bắt được hắn.

Từ Tử Lăng nghe được điều đó mày cau hẳn lại, một lúc sau trầm giọng nói:

- Chỉ tiếc ta và Khấu Trọng tối nay không thể phân thân. Bất quá nếu có một người nào đó xuất thủ trợ trận, việc bắt giữ Dương Hư Ngạn hoàn toàn không thành vấn đề.

Hầu Hy Bạch động dung hỏi:

- Là người nào đây?

Từ Tử Lăng cười cười đáp:

- Hầu huynh đối với việc nhờ người đó hợp tác chỉ sợ cầu mà không được, cho ngươi đoán ba lần xem thử có đoán trúng không?

Hầu Hy Bạch lộ vẻ rất mực hiếu kỳ:

- Tử Lăng đừng đùa tiểu đệ nữa. Huynh mau khai kim khẩu nói ra xem nào!

Từ Tử Lăng nói:

- Ngoài Sư Phi Huyên, còn người nào đủ năng lực giúp Hầu huynh đối phó Dương Hư Ngạn đây!

Hầu Hy Bạch giật mình vỗ đùi thốt lên:

- Ta đã sớm đoán là nàng ấy, chỉ là không ngờ Sư tiểu thư đã đến Trường An.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta lập tức đi gặp nàng ta. Hầu huynh cứ tiếp tục vẽ đi, để xem còn có mỹ nữ nào được vẽ ra. Đừng để khi tiểu đệ gặp được người thật thì ngay đến gọi tên cũng không làm được.

Hầu Hy Bạch vui mừng:

- Hay là tiểu đệ phá lệ vẽ ra một xú nam nhân nhỉ!

Hai người nhìn nhau cười ha hả, không còn lời nào để nói!

Chương 395: Có duyên sẽ gặp

Phủ đệ của Độc Cô Phiệt nằm ở phía đông Tây Thị trong phường Quang Đức, nếu tính từ Dược Mã Kiều thì ở phía Tây Nam, quy mô to lớn, phòng ốc trùng điệp, phong cách khác hẳn với phủ đệ mới xây của Sa gia.

Do ấn tượng với việc nó nằm cô lập rất xa các biệt viện khác nên Khấu Trọng đã từng xem qua tư liệu của toà phủ đệ này. Bất quá trang viên này hoàn thành vào năm thứ sáu của Đại Tuỳ, tài liệu thất tán, nên đến giờ tại sao phủ đệ lại ở đây căn bản không ai biết rõ được.

Từ Sa phủ đến Độc Cô phủ chỉ mất khoảng thời gian uống một chén trà nóng. Khấu Trọng cố ý làm cho Độc Cô Phượng vui vẻ, trên đi cứ làm nhiều trò ngốc nghếch. Đến lúc xuống xe đứng trước chính viện, mọi người đều đã trở nên thân thiết.

Đã thành thói quen, Khấu Trọng đưa mắt ngắm kỹ càng cả toà nhà. Độc Cô Phượng ngạc nhiên nhận xét:

-Mạc tiên sinh đối với kiến trúc viên lâm quả thật quan tâm đặc biệt!

Sa Chỉ Tinh tán thêm vào:

- Mạc tiên sinh với Đại nhân Lưu Chánh Hội bên Công bộ có cùng sở thích, nên vừa mới quen nhau hai ngày đã trở thành bạn chí thiết.

Khấu Trọng thầm nghĩ “Cô nàng này sao lại có vẻ quan tâm đến chuyện của mình!”. Theo lý thì Thường Hà không bao giờ mang

chuyện gã gặp ai làm gì ra kể lung tung. Không hiểu những tin tức đó Sa Chỉ Tinh nghe từ đâu. Khi nào có cơ hội gã phải tìm hiểu cho kỹ càng.

Độc Cô Phượng vui vẻ nói:

- Thì ra tiên sinh cũng là chuyên gia về phương diện này. Phượng nhi đối với kiến trúc lại không biết gì hết. Không hiểu tiên sinh có lời bình giải nào với Tây Ký Viên của nhà ta hay không?

Khấu Trọng thầm rủa hỏi giỏi thế, rồi khẽ hắng giọng đáp:

- Đây là phong cách kiến trúc của cựu Tuỳ, chính xác hơn là thời nhà Tuỳ mới thành lập. Vậy nên thủ pháp và phong cách vẫn còn hơi hướng của thời Nguỵ Tấn nam bắc.

Độc Cô Phượng không giấu nổi vẻ ngạc nhiên:

- ời tiên sinh quả thật chính xác! Không hiểu so với kiến trúc đương thời ở đây thì có gì khác biệt?

Khấu Trọng thầm đáp chuyện này e rằng chỉ có Lão thiên gia hay Lưu Chánh Hội là biết rõ thôi, bèn thuận miệng trả lời cho qua chuyện:

- Mỗi một đại đô đều có thủ pháp kiến trúc và kiểu cách riêng, người trong nghề nhìn qua là biết.

Sa Chỉ Tinh vẫn nghĩ gã ngoài chuyện chữa bệnh ra không biết gì khác, giờ thấy vậy phải nhìn gã bằng con mắt khác. Nàng cất giọng khẽ hỏi Độc Cô Phượng:

- Tây Ký Viên của tỷ hoá ra có lịch sử từ lâu như vậy, muội lại cứ

nghĩ là mới xây.

Độc Cô Phượng đáp:

- Vào năm Đại Tùy khai quốc thứ tám, nhà này là phủ đệ của đại thần đương triều Trần Củng. Trần Củng lại là thân tín của Dương Tố, vì vậy chức quan tuy không cao nhưng lúc đó lại vô cùng quyền thế.

Khấu Trọng giật mình thốt lên:

- Gì cơ?

Hai nàng ngạc nhiên nhìn gã.

Khấu Trọng biết mình lỡ lời. Thật may lúc này Độc Cô Phong đã tự thân ra đón nên gã không phải phí miệng lưỡi để giải thích. Gã liền lập tức chuyển sang ý nghĩ làm sao để chữa trị cho tốt căn bệnh hen suyễn của Vu Sở Hồng. Nếu lão bà tính nết cổ quái đó không muốn Mạc Thần y tiếp tục đến chữa cho nữa thì gã mất cơ hội đến đây tìm bảo tàng.

o0o

Từ Tử Lăng tìm xung quanh Đông Đại Tự một vòng vẫn không tìm thấy Ngọc Hạc Am của Sư Phi Huyên. Đang lúc trong lòng cảm thấy kỳ quái, gã bỗng thấy phía sau Đông Đại Tự có một con đường rất nhỏ, hai bên đường cây cối che phủ um tùm, khiến người ta cảm giác như có gì ẩn giấu ở phía sau.

Vừa có một đợt tuyết rơi, con đường nhỏ phủ đầy tuyết trắng, nếu không chú ý sẽ khó mà nhìn ra được.

Từ Tử Lăng đi vào con đường đó, âm thanh sột soạt phát ra sau mỗi

bước chân.

Bỗng nhiên trước mặt gã sáng bừng lên, một toà miếu đường quy mô chỉ nhỏ tầm một phần tư của Đông Đại tự hiện ra trước mắt, thô mộc đơn giản nhưng sạch sẽ đến mức làm người ta có cảm giác không dính chút bụi trần.

Nếu như không phải đi tìm Sư Phi Huyên, Từ Tử Lăng tuyệt không có cái ý nghĩ quấy rối không khí thanh bình hoà hợp vô dục vô cầu của những người xuất gia bên trong.

Gã đi đến trước cổng, đúng lúc định gõ cửa bỗng cảm thấy có người ở trong đang đi ra.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ sao lại khéo thế, đồng thời lùi lại ba bước để khi đối phương mở cửa thấy mình ở đó sẽ không bị

Cánh cổng mới mở ra một chút, một vị nam tử đã nghiêng mình lách ra. Mũ người đó không chỉ trùm kín đầu mà còn kéo xuống che cả mắt, nhìn một lúc cũng không thể thấy được diện mạo.

Cả hai đồng thời giật mình!

Từ Tử Lăng không nghĩ đi ra lại là một vị đại hán chứ không phải là một vị ni cô. Người kia thì không ngờ lại có người đứng ở ngoài cổng.

Vị nhân sĩ đội mũ đó đã sớm ngẩng mặt nhìn gã. Từ Tử Lăng cũng nhìn lại hắn.

Hai mắt gặp nhau, thân hình cả hai đồng thời rung lên.

Người kia ngạc nhiên hô:

- Tử Lăng!

Từ Tử Lăng nhăn nhó, không biết nên cười hay nên khóc đáp:

- Thật khéo lại là Thế Dân huynh!

Không ngờ người đó lại là con trai của Lý Uyên, Tần Vương Lý Thế Dân.

o0o

Khấu Trọng đặt ba ngón “tam chỉ thiện” của mình lên cánh tay gầy trơ xương của Vu Sở Hồng. Trong ánh mắt chăm chú của Độc Cô Phong, Độc Cô Phượng, Sa Chỉ Tinh, Độc Cô Sách cùng với mấy người con cháu nhà Độc C, gã đưa mắt quan sát kỹ thần sắc của Lão thái bà.

Nét mặt Vu Sở Hồng giờ không giận dữ giống như ngày nào gã gặp ở Lạc Dương. Chỉ thấy hai mắt trũng sâu, hơi thở hổn hển, bộ dạng vô cùng khốn khổ vì phải chịu đựng căn bệnh hen suyễn lâu ngày.

Đây là Vu Sở Hồng, không phải là Trương Tiệp Dư. Khấu Trọng nếu không cẩn thận, sẽ bị mụ ta nhìn ra hư thật.

Độc Cô Phong tỏ ra rất có hiếu với bà mẹ giảo hoạt nổi tiếng này, y cất giọng quan tâm:

- Mạc tiên sinh, bệnh tình của mẹ ta phải chăng rất khó chữa?

Khấu Trọng lên tiếng hỏi:

- Bệnh hen suyễn này của lão phu nhân bị từ khi nào?

Vu Sở Hồng chầm chậm mở mắt, cất giọng hữu khí vô lực trả lời:

- Đã từ ba mươi năm về trước. Chân khí của tiên sinh quả thật rất thuần chính, không hiểu là nội gia chân khí của gia phái nào?

Độc Cô Sách lớn tiếng nói:

- Công phu của Mạc tiên sinh vốn là gia truyền tuyệt học. Thúc thúc của ngài đây là thần y nổi tiếng một cõi nam phương.

Khấu Trọng thầm nghĩ tiểu Sách quả thật thông minh, đoạn thập phần tin tưởng nhận định:

- Bệnh hen suyễn của lão phu nhân chính thật là do luyện công mà ra!

Vu Sở Hồng gật đầu:

- Tiên sinh nói rất đúng. Bệnh này của lão thân là do năm đó luyện Phi Phong Trượng Pháp, bị nhầm lẫn một chút. Mới đầu ta hoàn toàn không để ý đến, chỉ nghĩ là chuyện tạm thời, ai ngờ cuối cùng lại dẫn đến cảnh không thể chữa trị thế này. Những năm nay thật vô cùng khổ sở.

Nội gia chân khí của Khấu Trọng phần lớn là do bản thân tham cứu mà thành, với nội thể kinh mạch của con người rõ như lòng bàn tay. Vì vậy gã nói rất tự tin:

- Phi Phong Trượng Pháp của lão phu nhân lấy thập nhị chính kinh làm chủ, kỳ kinh bát mạch làm phụ, tương phản ngược lại với đa số lấy kỳ kinh bát mạch làm cơ sở nội công chủ yếu. Bệnh này có nguyên nhân từ đó!

Sa Chỉ Tinh thành khẩn thỉnh giáo:

- Thập nhị chính kinh với kỳ kinh bát mạch có quan hệ thế nào?

Đứng xung quanh có không ít đại hành gia về khí công nội gia, nhưng không ai dám đảm bảo trả lời được câu hỏi đó. Bởi vì ai ai cũng cứng nhắc theo đúng pháp quyết mà tu luyện, chỉ đơn giản là đi theo mà không thật hiểu tại sao lại phải như thế, nói chi đến chuyện hiểu được quan hệ giữa hai loại kinh mạch bất đồng tính chất này.

Kiến thức của Khấu Trọng về phương diện này hoàn toàn giống như người mù cưỡi ngựa loà, gặp đâu nói đấy không hề gượng ép, toàn bộ đều dựa vào sự đúc kết từ kinh nghiệm bản thân mà thôi.

Gã mỉm cười giải thích:

- Đề cập đến kỳ kinh bát mạch chính là nói tới nhâm, đốc, trùng, đái, dương khiêu, âm khiêu, dương duy, âm duy, tám mạch cả thảy. Đã không phải là thường, lại cũng không phải chính kinh âm dương, vì vậy mới gọi là kỳ.

Độc Cô Phượng trên mặt hiện ra thần sắc khâm phục tôn kính nói:

- Tiên sinh y luận cao minh, làm người ta phải bội phục.

Khấu Trọng nhân đó thừa cơ triển khai thực lực:

- Khí huyết tuần hoàn lưu trú trong thập nhị chính kinh, di chuyển vòng khắp để duy trì trạng thái bình thường của cơ thể. Nếu khí huyết mạnh quá, kinh mạch bị đầy, sẽ tràn vào trong bát kinh, chia nhau cùng chạy, hoá thành kỳ kinh. Chà! Lấy ví dụ thế này, chính kinh giống như sông, kỳ kinh tựa như ao hồ. Sông đầy thì nước chảy

vào ao hồ, sông cạn thì nước ao hồ chảy ngược ra, có tác dụng tương hỗ điều tiết cho nhau. Bệnh hen suyễn của lão phu nhân chính là do thập nhị chính kinh và kỳ kinh bát mạch không thể hợp tác điều hoà, gây họa trong phổi, mỗi năm một tích tụ, dần dần mới thành ra bệnh này.

Vu Sở Hồng rùng mình hỏi:

- Bệnh đã bao nhiêu năm rồi, còn có thể chữa trị được không?

Trong sự mong đợi của mọi người, Khấu Trọng đáp:

- Lão phu nhân cứ yên tâm, chỉ cần tiểu nhân phóng châm vài lần, tìm ra phương pháp điều tiết cân bằng. Lão phu nhân theo đó tự mình cải biến tình huống vậnmạch trong người, đảm bảo sẽ thấy kết quả.

Mọi người nghe vậy đều đại hỷ trong lòng.

Độc Cô Phong nói:

- Có Mạc tiên sinh xuất nhân cứu thế, đúng là phúc khí của người trong thiên hạ.

Khấu Trọng lấy hộp đồng đựng châm ra rồi cất tiếng:

- Sau khi tiểu nhân thi châm xong, đảm bảo tối nay Lão phu nhân có thể thoải mái ngủ ngon. Sáng mai tiểu nhân lại tiếp tục đến trị bệnh, sau đó do có việc khẩn cấp nên phải đi luôn, mong các vị lượng thứ.

Trong lòng gã mừng thầm vì từ người Vu Sở Hồng, Khấu Trọng đã nhận ra bí mật sâu xa của thập nhị chính kinh, với đao pháp của gã có tác dụng rất lớn, lợi ích thật khó mà kể hết được.

o0o

Hai người không ngờ lại gặp nhau mặt đối mặt trong tình huống như vậy. Lý Thế Dân là người lấy lại chủ động trước tiên, cất tiếng hỏi:

- Tử Lăng đến tìm Sư cô nương?

Từ Tử Lăng lúng túng gật đầu, gượng gạo nói:

- Hoá ra tối qua huynh quả đã nhận ra ta rồi.

Lý Thế Dân gật đầu rồi

- Bọn ta hãy vào trong cái đã…

Nói rồi quay đầu mở rộng cửa, dẫn Từ Tử Lăng đi vào bên trong.

Hai vị ni cô đang quét tuyết trong sân. Lão ni cô đứng đầu chủ trì am môn đang đứng trên bực thềm, đưa nhãn quang hiền từ nhìn hai người như có ý hỏi.

Lý Thế Dân hiểu ý nói:

- Thường Thiện Sư Thái chớ thấy Thế Dân quay lại mà lấy làm lạ. Vì ta gặp lại một vị hảo bằng hữu nên định mượn tĩnh thất của quý am nói chuyện vài câu.

Thường Thiện Sư Thái không hề tỏ ra ngạc nhiên, cũng chẳng cần cần tra hỏi thêm, bà từ tốn nói:

- Xin mời hai vị thí chủ đi theo lão ni.

Thường Thiện ni cô dẫn hai người đi qua miếu đường, đưa họ vào ngồi trong phòng khách bên trái trung viện, rồi an nhiên ly khai.

Sau khi cả hai ngồi xuống, Từ Tử Lăng tháo bỏ mặt nạ, đoạn hỏi:

- Sư tiểu thư hiện không ở đây sao?

Hai mắt Lý Thế Dân ánh lên thần sắc phức tạp, lắc đầu trả lời:

- Tiên giá của nàng ra ngoài chưa về, cũng không ai biết khi nào thì nàng sẽ quay lại.

Từ Tử Lăng thầm kêu hỏng bét, sau đó c1;i khổ hỏi tiếp:

- Thế Dân huynh chuẩn bị đối phó với bọn ta thế nào?

Lý Thế Dân thở dài:

- Đó là vấn đề của Kiến Thành Thái Tử và Tề Vương Nguyên Cát, không liên quan gì đến Lý Thế Dân ta.

Từ Tử Lăng nhớ lại chuyện ngày xưa Lý Thế Dân ở Lạc Dương chỉ thị cho thủ hạ truy sát bọn gã, tự thấy rất khó phục hồi lại quan hệ với y như ngày trước bèn nói:

- Thế Dân huynh vì việc gì mà lại phải đi tìm Sư tiểu thư? À, chuyện này quả là không nên hỏi.

Lý Thế Dân lắc đầu đáp:

- Tử Lăng không nên tị hiềm điều gì. Ta vì tình thế bất diệu nên phải tìm Sư cô nương để tâm sự. Nàng là người duy nhất có thể làm tâm tình ta bình hoà trở lại. Có điều ta không nghĩ Tử Lăng và nàng ấy có

quan hệ mật thiết thế này.

Từ Tử Lăng trầm ngâm một hồi rồi quả quyết:

- Nếu như Thế Dân huynh chịu đáp ứng không đối phó với ta và Khấu Trọng ở Trường An này, nói không chừng bọn ta có thể giúp huynh ứng phó với đại hoạ đã đến sát mi mắt.

Lý Thế Dân thay đổi nét mặt thốt:

- Điều kiện đó bao gồm cả việc để mặc cho hai người tìm kiếm bảo tàng?

Từ Tử Lăng khôi phục lại vẻ lạnh lùng đáp:

- Chẳng nhẽ Thế Dân huynh bất tài đến mức sợ việc Khấu Trọng có bảo khố trong tay sao? Sự việc có mức độ khẩn yếu khinh trọng khác nhau, so ra thì Dương Công bảo khố chỉ là tiểu sự mà thôi.

Lý Thế Dân hào khí nổi lên, bèn cười ha hả nói:

- Nghe qua ngữ khí của Tử Lăng, tựa như sau khi Khấu Trọng có được bảo khố, Tử Lăng sẽ không tham gia vào thiếu soái quân của gã. Nếu quả đúng như vậy, Khấu Trọng có bảo khố trong tay cũng chẳng có gì đáng ngại. Bất quá ta có một điều này phải nói rõ trước, lúc Khấu Trọng mang bảo tàng rời Trường An, cũng là thời khắc ta triển khai toàn lực đối phó với hắn.

Từ Tử Lăng đáp:

- Vậy là một lời đã định! Thế Dân huynh chắc cũng tự biết mình là mục tiêu chủ yếu trong âm mưu của các thế lực liên thủ to lớn rồi chứ?

Lý Thế Dân ngạc nhiên nói:

- Tử Lăng đến Trường An nhiều lắm là vài ngày! Sao hiểu tường tận việc ở Trường An chẳng kém gì tiểu đệ vậy?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Chuyện này nói thì rất dài. Giả thiết ta tính không sai, sắp tới trong thành Trường An sẽ có đại biến. Lần này nếu Thế Dân huynh ứng phó không được, thiên hạ Lý gia nhà huynh sẽ chia năm xẻ bảy, vĩnh viễn không hồi phục lại nguyên khí.

Lý Thế Dân biến sắc:

- sự việc lại nghiêm trọng đến thế!

Từ Tử Lăng lại hỏi:

- Thời gian sắp tới, Thế Dân huynh nếu ly khai Trường An sẽ đi đến đâu vậy?

Lý Thế Dân lắc đầu than:

- Tại tình thế hiện thời, ta dù có muốn xuất chinh, phụ hoàng cũng không đáp ứng. Hoàng huynh cũng tìm cách gây trở ngại.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ đôi chút ngạc nhiên:

- Chuyện này thật kỳ quái. Theo lý mà nói, lệnh huynh nếu muốn trực tiếp khởi sự thì cũng khó mà phát động ở trong thành nội được.

Lý Thế Dân giật mình thốt:

- Ta đã hiểu ý tứ của Từ Tử Lăng rồi. Nếu muốn lợi dụng lúc ta rời thành để đối phó, sắp tới sẽ có một cơ hội cực tốt.

Từ Tử Lăng tinh thần đại chấn.

Lý Thế Dân nói tiếp:

- Hàng năm cứ vào mồng ba Tết, phụ hoàng đều được ta và Nguyên Cát tháp tùng ra Chung Nam Sơn săn bắn. Thái tử theo đúng thông lệ sẽ ở lại Trường An phòng thủ. Sau khi đến Chung Nam Sơn, bọn ta trú tại Nhân Trí Cung. Nơi đó rất khó phòng thủ. Nếu địch nhân tấn công lúc ta không phòng bị, dù quân ta có nhiều, cơ hội thành công của địch quả là rất lớn.

- Âm mưu của địch nhân khẳng định chính là như vậy.

Lý Thế Dân cười lạnh:

- Giờ âm mưu đã bị ta nắm được, bọn họ nên bỏ cái vọng tưởng sẽ được thành công đi.

Từ Tử Lăng nhận định:

- Chuyện này quan hệ trọng đại, Thế Dân huynh tuyệt không thể khinh tâm. Bất quá nếu bố trí ổn thoả, huynh nói không chừng có thể xoay chuyển được hình thế hiện nay, thậm chí còn lên được ngôi vị Thái tử.

Lý Thế Dân hai mắt loé sáng đầy hy vọng:

- Tiểu đệ xin rửa sạch tai lắng nghe, mong Tử Lăng đem tất cả mọi sự từ đầu nhất nhất nói ra, để ta có thể nắm rõ hơn.

Chương 396: Uy bách hiếp yếu

Khi Khấu Trọng đến Đa Tình Oa của Hầu Hy Bạch, Từ Tử Lăng vẫn chưa trở lại, chỉ thấy Lôi Cửu Chỉ và Hầu Hy Bạch đang nói chuyện với nhau

Khấu Trọng tháo bỏ diện cụ, tiện tay vứt lên trên chiếc kỷ bên cạnh ghế, uể oải ngồi xuống nói:

- Đeo cái của nợ này đúng là làm khổ ta quá!

Hầu Hy Bạch tỏ vẻ đồng cảm sâu sắc với gã nói:

- Người nào chưa một lần đeo diện cụ sẽ không bao giờ hiểu được cái hạnh phúc khi không phải mang nó. Nhưng Lỗ Diệu Tử quả xứng danh Thiên Hạ Đệ Nhất Diệu Thủ. Diện cụ này được làm giống y như thật, người mang nó không những có thể biểu đạt hết tất cả mọi xúc cảm trên gương mặt, nó lại có tác dụng thoáng khí, nếu không e rằng còn khó chịu hơn nữa.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Hầu công tử chắc là có thói quen mỗi ngày soi gương mấy chục lần, nếu không làm sao biết rõ ràng như vậy.

Hầu Hy Bạch thoáng đỏ mặt, gắt khẽ:

- Khấu huynh có vẻ rất thích bỡn cợt ta thì phải. Ta quả thực có quan sát mình trong gương, chẳng qua là để tập mô phỏng thần tình tư

thái Mạc Vi của Từ Tử Lăng, chứ ta không phải là có thói quen đó.

Khấu Trọng không nén được cười lên một tràng, đọan nói:

- Ta quả thực đang nghĩ để xem ngươi có thể luôn luôn duy trì được vẻ phong thái nho nhã, ôn nhu tiêu sái hay không. Nhưng quả thật khi ngươi nổi giận trông vẫn rất ưa nhìn, chẳng trách ngươi được bao nhiêu nữ tử ưa thích! Ài! Lăng thiếu gia sao mãi vẫn chưa về nhỉ?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Hắn đi tìm Sư Phi Huyên rồi!

Khấu Trọng nhảy dựng kêu lên thất thanh:

- Cái gì??

Hầu Hy Bạch không hề khách khí nói:

- Có gì mà làm ồn lên! Chúng ta đang cần cao thủ trợ trận, ngoài Ninh Đạo Kỳ ra, so ra thì còn ai có khả năng nữa đây!

Khấu Trọng lấy làm lạ hỏi lại:

- Vì sao chúng ta cần cao thủ trợ trận?

Lôi Cửu Chỉ sợ hai người không thôi cãi nhau, vội đáp:

- Hy Bạch bắt được tin Dương Hư Ngạn sẽ không công khai tham dự yến hội. Đêm nay ngươi và Lăng thiếu gia cũng không có phép phân thân, vậy nên phải đi nhờ Sư Phi Huyên trợ giúp.

Khấu Trọng mày nhăn tít lại nói:

- Sư Phi Huyên là tiên tử, trừ lần đấu với Loan Loan yêu nữ ra, duy nhất chỉ có một lần khác đấu với với Lăng thiếu gia vì chuyện Hoà Thị Bích. Như ta thấy nàng ấy sẽ không trực tiếp nhúng tay vào chuyện đao tranh kiếm đấu trên giang hồ đâu.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Nhưng đối phó với người trong Ma môn là chuyện liên quan đến vạn dân trong thiên hạ sao nàng ấy có thể lẩn tránh không ra mặt

Khấu Trọng hướng Hầu Hy Bạch vỗ ngực đảm bảo:

- Công tử yên tâm! Tối nay trừ phi Dương Hư Ngạn không đến, bằng không tiểu đệ sẽ tìm cách cướp lại nửa Ấn quyển kia trong tay hắn cho huynh. Yến hội ở hoàng cung dù có thiếu đi tiểu đệ thì chắc gì đã có ai thực sự để tâm đến chứ!

Chợt nghe tiếng pháo trúc ầm ỹ nhiệt náo từ đâu đó đằng xa vẳng tới, đề tỉnh bọn họ giờ khắc năm mới đã đến gần.

Hầu Hy Bạch không ngờ Khấu Trọng lại có lòng quan tâm đến chuyện nửa Ấn quyển của hắn như vậy, lập tức nhìn gã bằng con mắt khác, tỏ vẻ cảm kích:

- Vừa rồi tiểu đệ ăn nói mạo phạm, mong Thiếu soái đừng trách.

Khấu Trọng cười ha hả rồi cất tiếng:

- Là do ta cố ý trêu trọc huynh. Đó là kiểu thể hiện tình cảm đặc biệt của ta đó. Với Lăng thiếu gia ta còn đùa bỡn dữ hơn nhiều. Hầu huynh sẽ chóng quen thôi. Ta và Lăng thiếu gia đều là những người nghĩa khí. Chuyện của huynh cũng là chuyện của bọn ta. Hà huống

ấn tượng của ta với tiểu tử Dương Hư Ngạn vô cùng xấu. Người khác có thể sợ Dương Hư Ngạn kia, chứ ta tuyệt đối chẳng sợ mấy cái bản lĩnh linh tinh của hắn!

Hầu Hy Bạch nói:

- Nghe Tử Lăng nói là Dương Hư Ngạn đã từng chịu khổ trong tay huynh

Khấu Trọng đáp:

- Chính là do vận số của Dương Hư Ngạn đã làm hắn đánh giá Khấu Trọng ta quá thấp. Ta tuyệt không bao giờ có ý nghĩ khinh địch. Vì vậy kẻ chịu nguy hiểm tất nhiên là hắn rồi.

Lôi Cửu Chỉ ngạc nhiên:

- Nghe đệ nói thì thấy đệ thường rất thích nói phóng đại lên, làm người khác có ấn tượng đệ là một người ba hoa tự đại. Sự thật bên trong lại hoàn toàn không phải như vậy. Có phải đó là một kiểu giấu mình hay không?

Khấu Trọng xoè tay ra đáp:

- Nếu mà ta có khả năng che giấu như vậy, phải gọi ta là kẻ đại gian đại ác mới đúng.

Hầu Hy Bạch ngược lại lại biện bạch cho gã:

- Lời của Khấu Trọng chính thật có điểm rất sinh động và hữu thú. Như khi gặp được mỹ nhân, tự nhiên ta bỗng biến thành tiêu sái, đầu óc sáng láng, cứ mở miệng ra là thơ văn xuất hiện.

Khấu Trọng cười nói:

- Hy vọng Tiểu Lăng lúc đóng vai (Mạc Vi) của huynh không gặp phải Thượng Tú Phương. Như ta thấy nàng ta có ấn tượng rất tốt với huynh đó! Chà! Khi nào rỗi rãi đúng là phải học huynh vài chiêu đối phó với nữ nhân mới được.

Lúc này Từ Tử Lăng đã về, ném thẳng ra một câu:

- Ta vừa bàn chuyện với Lý Thế Dân xong.

Ba người sợ hãi đứng bật khỏi ghế, cùng thất thanh hỏi:

- Cái gì?

o0o

Mạc Vi lúc này là Từ Tử Lăng đi vào Tây môn của Đông Thị, đang trên đường tới Hưng Xương Long, trong đầu ôn lại những chuyện đã xảy ra với gã (Mạc Vi) trong mấy ngày qua do Hầu Hy Bạch kể lại.

Vẫn còn một thời thần nữa mới đến lúc đi dự yến hội trong hoàng cung. Đoạn Chí Huyền sẽ đưa gã và hai người Bốc Kiệt, Bốc Đình cùng đến cung thành.

Đanh lúc đi nhanh để đến Hưng Xương Long, bỗng có một thanh âm nữ tử gọi giật lại:

- Cung Thần Xuân!

Từ Tử Lăng giật thót cả người.

Gã đã sớm quên cái danh xưng Cung Thần Xuân này và chỉ còn nhớ

mình gọi là Mạc Vi.

Ngạc nhiên nhìn lên.

Một cỗ xe ngựa đi đến bên cạnh, cửa xe vén lên hiện ra khuôn mặt như hoa của Hồ Tiểu Tiên, ái nữ Đại Tiên Hồ Phật. Chỉ thấy nàng ta xị mặt ra lạnh lùng hỏi:

- Cuối cùng cũng nhớ ra tên của mình rồi hả? Nhanh đi lên xe cho bổn cô nương!

Từ Tử Lăng thầm kêu nguy hiểm. Nhược bằng Mạc Vi lúc này là Hầu Hy Bạch, do không biết gì nên nếu gặp nữ nhân này tất sẽ trở thành chuyện lớn. Hiện tại tình thế tuy bất diệu, nhưng vẫn còn chỗ để xoay chuyển.

Với khẩu khí đó của nàng, nếu gặp Hầu Hy Bạch trong lốt Mạc Vi thì Hầu Hy Bạch đương nhiên không nhận ra. Nói không chừng hắn còn dương dương tự đắc với bản thân dù đeo mặt nạ vẫn không mất đi mỵ lực thường ngày.

Hồ Tiểu Tiên do bực mình vì chuyện gã tỏ ra không quen biết nên đã vận dụng thế lực của Minh Đường Oa để tìm hiểu kỹ về “Mạc Vi” này, vì vậy mới có thể cung hầu đại giá gã đúng ở đây.

Không còn cách nào khác, Từ Tử Lăng mở cửa rồi bước lên xe.

Sau khi gã ngồi xuống bên cạnh mỹ nữ kia, xe ngựa bắt đầu khởi hành chạy chầm chậm dọc theo con đường.

Tiếng pháo trúc nổ vang lên không ngớt biểu hiện một không khí năm mới tràn đầy khắp nơi. Trong mũi gã phảng phất mùi thơm của Hồ Tiểu Tiên truyền đến, quả là có tư vị độc đáo.

Hồ Tiểu Tiên trợn mắt cười lạnh nói:

- Ngươi rốt cục tên là Mạc Vi hay là Cung Thần Xuân?

Từ Tử Lăng tỏ ý xin lỗi:

- Ngày đó không thể đến chào Hồ tiểu tư là vì Cung mỗ có nỗi khó bên trong. Mong tiểu thư lượng thứ.

Hồ Tiểu Tiên vẫn chưa nguôi giận:

- Ngươi giả bộ giỏi thật! Ta cứ nghĩ ngươi mắt cao hơn trán, thật không ngờ ngươi đối với nữ sắc còn trầm mê hơn cờ bạc, chiều chiều là đến Thượng Lâm Uyển làm trò.

Từ Tử Lăng trong lòng kêu oan uổng, đương nhiên không thể giải thích, lúng túng đáp:

- Là do chủ nhân của ta thích đến thanh lâu phong hoa tuyết nguyệt. Ta chẳng qua phải theo bầu bạn với chủ nhân!

Hồ Tiểu Tiên cắt ngang:

- Đừng có nói chuyện bầu bạn! Nếu ngươi không ân cần chiều chuộng ả Kỷ Thiến xinh đẹp của Thượng Lâm Uyển kia, ả đã không lộ vẻ hạnh phúc khi nghe nhắc đến ngươi như vậy.

Từ Tử Lăng giật thót người. Bản thân gã và Hồ Tiểu Tiên chỉ gặp nhau có một lần, vậy mà nghe khẩu khí của nàng ta lại có vẻ ghen tuông dữ dội như vậy. Gã sợ quá không dám nói gì nữa.

Hồ Tiểu Tiên lườm gã cười lạnh:

- Không còn gì để nói nữa hả?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Hồ cô nương quả đã tìm hiểu hết mọi chuyện về ta rồi.

Hồ Tiểu Tiên nói:

- Ta trước kia biết ngươi sẽ đến Lạc Dương và Trường An. Nên đã lưu ý các bằng hữu quan phòng (lính biên phòng) của ta để ý đến chuyện nhập xuất của ngươi. Ai mà biết ngươi lại dùng một thân phận khác để vào đây. Nói cho người ta biết, ngươi phải làm như vậy là có âm mưu gì đây?

Từ Tử Lăng đột nhiên minh bạch vì sao ngày đó ở trạm biên phòng của Quan Trung lại có hình vẽ của gã.

Gã làm sao có thể giải thích được, chỉ thở dài nói:

- Cung mỗ cũng vì có một cừu gia rất lợi hại nên phải bỏ phương Nam mà lên phương Bắc, lại còn thay đổi danh tính để tránh tai mắt địch nhân.

Hồ Tiểu Tiên không khách khí bồi thêm:

- Ta nghĩ chắc là ngươi đã làm chuyện gì thương thiên hại lý nên không muốn mọi người biết về quá khứ của mình.

Từ Tử Lăng chợt nhớ tới Mĩ Cơ Ti Na, bèn nói:

- Chuyện này rất dài, một lời khó mà kể hết được.

Hồ Tiểu Tiên nói tiếp:

- Chuyện riêng của ngươi, ta không có hứng thú quản tới. Chỉ muốn hỏi tại sao ngươi không dám đến đổ trường nữa, sợ gặp phải ta hả?

Từ Tử Lăng ho khan đáp:

- Tiểu thư nhầm rồi! Ta đến Trường An mới cóngày, chưa quen thuộc địa bàn, một hai ngày nữa tất sẽ đến Minh Đường Oa bái kiến cô nương.

Hồ Tiểu Tiên hạ giọng vẻ đe dọa:

- Nếu như ta tiết lộ cho Bốc gia huynh đệ ở Hưng Xương Long về thân phận thực sự của ngươi, hậu quả sẽ thế nào?

Từ Tử Lăng rất muốn trả lời “Cùng lắm thì ta chỉ phí thêm chút ít miệng lưỡi để giải thích chứ gì”. Nhưng cũng biết nếu kích động máu cờ bạc của nàng, nàng sẽ đi nói ra thật, khi đó gã cũng không biết sẽ dẫn đến hậu quả gì nữa. Vì vậy gã cũng hạ giọng đáp nhỏ:

- Hồ đại tiểu thư vốn là người cao quý, xin tha cho tiểu đệ lần này được không?

Hồ Tiểu Tiên vô cùng đắc ý, cười hi hi nói:

- Huynh ăn nói lợi hại như vậy, khiến nha đầu Kỷ Thiến kia cao hứng thế thật không có gì lạ.

Từ Tử Lăng chỉ mong thoát thân, cười bồi đáp:

- Tiểu đệ đang có việc gấp, vài ngày nữa sẽ xin đến Minh Đường Oa gặp lại cô nương rồi nói chuyện tiếp.

Đôi lông mày xinh đẹp của Hồ Tiểu Tiên khẽ xịu xuống:

- Lời nói của nam nhân liệu có bao nhiêu phần chân thật?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Lời nói của ta đương nhiên không giống như các nam nhân khác. Nhược bằng đại tiểu thư đến tận trước cửa nhà tiểu đệ hưng binh vấn tội, Cung mỗ còn biết chạy đi đâu nữa.

Hồ Tiểu Tiên tràn đầy vẻ hạnh phúc nói:

- Huynh biết thế là tốt. Cung gia ơi! Tiểu nữ có thể thỉnh cầu huynh một việc không?

Từ Tử Lăng trong tâm biết không ổn nhưng giờ đang bị uy hiếp không cách gì cự tuyệt, chán nản đáp:

- Chỉ cần tiểu đệ có thể làm được, bất kể là sát nhân phóng hoả hay chuyện thương thiên hại lý đến đâu cũng vì đại tiểu thư mà làm.

Hồ Tiểu Tiên bỗng nhiên liếc gã trìu mến, vai thơm hích nhẹ gã, không nhịn được cười:

- Đương nhiên là huynh làm được. Ta chỉ bảo huynh làm sạt nghiệp Lục Phúc Đổ Quán của Thần Tiên Thủ Trì Sanh Xuân thôi. Dạy cho lão biết để sau này đừng có đến Trường An làm loạn nữa.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nàng. Việc phát sinh ra thế này, bảo gã phải ứng phó sao đây?

o0o

Khấu Trọng quay về Sa phủ, lúc này vẫn còn nửa canh giờ nữa mới phải đi vào hoàng cung. Sa Phúc chặn gã lại nói:

- Y phục mới của Mạc gia đã được để ở trong phòng. Tiểu nhân bảo hai nữ tỳ giúp Mạc gia chỉnh trang y phục có được không?

- Sa quản gia quên cái tiểu nhân luyện chính là Hỗn Nguyên Nhất Khí Đồng Tử Công rồi à?

Sa Phúc ngây người hỏi lại:

- Không phải là Hỗn Nguyên Đồng Tử Công sao?

Khấu Trọng hàm hồ đáp:

- Tên gọi đầy đủ là Hỗn Nguyên Nhất Khí Đồng Tử Công. Ài! Là ai bảo Sa quản gia mang y phục mới đến cho ta thế?

Sa Phúc theo gã đi đến phòng riêng, hạ giọng đáp:

- Chọn vải vóc toàn bộ là do Tam phu nhân làm. Phu nhân rất quan tâm tới Mạc gia, vẫn thường hỏi Mạc gia ngài đi đâu đến đâu.

Khấu Trọng gần như đã quên nàng ta, trong lòng bỗng trào lên một cảm giác ấm áp, thốt lên:

- Sáng mai ta phải đi cảm tạ Tam phu nhân.

Sa Phúc đưa hắn đến cửa phòng, giục giã:

- Mạc gia chuẩn bị cho tốt, rồi xin đến đại sảnh. Tiểu nhân cùng mọi người đợi đưa tiễn ngài.

Khi gã đứng lại trước cửa, hai tiểu tỳ bên trong liền thi lễ lướt qua cạnh gã đi ra ngoài. Một trong số đó là tỳ nữ xinh đẹp Ngọc Hà của Sa nhị phu nhân -ái thiếp của Nhị thiếu gia Sa Thành Công. Nàng ta thi lễ với hắn xong còn đưa đôi mắt đẹp lúng liếng liếc gã một cái, làm gã bỗng thấy bồi hồi, nhưng rồi lại tự cảnh tỉnh lạ

Gã tuy đeo mặt nạ rất xấu, nhưng thân thể hiên ngang, lại có bản lĩnh, không lạ nữ nhân vẫn thích.

Với thân phận hạ nhân hiện tại của Ngọc Hà, nếu có thể trở thành vợ gã, tự nhiên nàng ta chẳng khác gì vịt trời biến thành thiên nga.

Bỗng nhiên gã không kìm được lại nhớ tới tỳ nữ xinh đẹp Sở Sở. Khấu Trọng vẫn còn tình cảm với nàng. Trác Kiều giờ như thế nào? Nàng ta chắc chắn coi con của Tố Tố cũng như là con của mình. Tiểu Lăng Trọng chắc giờ đã biết đi lon ton rồi!

Trong lúc nghĩ ngợi lung tung đó, Khấu Trọng đẩy cửa bước vào trong phòng.

Thanh âm mềm mại ngọt ngào của Loan Loan từ phòng ngủ bay ra ngoài:

- Cung nghênh đại giá của Thiếu soái trở về!

Khấu Trọng thầm thở dài, đóng cửa phòng rồi đi vào phòng ngủ.

Tuyệt sắc mỹ nhân Loan Loan cầm bộ quần áo mới lên tay ôn nhu cất tiếng:

- Để Loan Loan hầu Thiếu soái thay đổi y phục được không?

Khấu Trọng gắt gỏng đáp:

- Nàng cứ thích ngắm nhìn thân thể đồng nhân hấp dẫn mê người của ta thế hả? Suốt ngày đến phòng ngủ của ta. Chuyện này nếu lọt ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng thanhanh thần y của ta đó.

Loan Loan vẫn giữ thần thái tự nhiên như thường, nhẹ để bộ y phục xuống, đến gần trước mặt hắn, cười nói:

- Xem Thiếu soái tức giận kìa. Ngươi đáp ứng Loan Loan một chuyện, đã có kết quả gì chưa?

Khấu Trọng đáp:

- Chuyện đơn giản thế, đương nhiên không có vấn đề gì. Tà Đế Xá Lợi của ngươi, bảo tàng của ta, không cần phải thêm lời của Từ Tử Lăng vào làm gì nữa. Lão tử đã nói thì không bao giờ sổ toẹt đi đâu.

Loan Loan khẽ rùng mình hỏi:

- Tà Đế Xá Lợi hả? Ngươi biết chuyện đó?!

Khấu Trọng tiêu sái đáp:

- Sớm đã biết rồi. Ngươi cũng không cần phải lập thề Ma môn quỷ chú gì đó. Bất quá sau khi rời thành ta mới giao Tà Đế Xá Lợi. Ngươi phải có trách nhiệm phụ với bọn ta bảo vệ nó, nhược bằng để Thạch Chi Hiên cướp được, lúc đó đừng có trách bọn ta đó.

Loan Loan bị rơi vào hạ phong, nhíu mày hỏi:

- Khi nào thì bọn ngươi đào bảo tàng lên?

Khấu Trọng đáp:

- Ngươi có thể không tin. Thực ra đến lúc này bọn ta vẫn chưa xác định được vị trí của bảo tàng ở đâu. Nếu không tiểu đệ đã lợi dụng mọi người đều trong hoàng cung dự yến để vận chuyển đưa đi rồi. Đã minh bạch chưa?

Loan Loan vẫn nhíu mày:

- Sao lại không tin ngươi chứ? Nếu Khấu Thiếu soái mà biết chắc chắn vị trí của bảo khố thì hôm nay đã không phải đến Công Bộ lục tung lên thế.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Tin tức của nàng thật linh thông.

Loan Loan cười hàm tiếu đáp:

- Trong kinh thành phát sinh chuyện gì, cũng khó mà qua được mắt bọn ta. Người ta còn biết Tử Lăng hoá thân là Ung Tần, cũng biết người của Đồng Hưng Xã ở Trường An được bọn Thiếu soái an bài ở đâu. Nếu Thiếu soái nghĩ là có thể tự mình trốn được thì thật là buồn cười đó.

Khấu Trọng tranh luận một hồi giờ đến lượt ở thế hạ phong, bực tức nói:

- Không để cho ta tắm rửa thay quần áo. Cứ như con chim ngốc đứng đó bày mưu tính kế hại người là bà ngoại nàng gì gì đó đó.

Có tiếng gõ cửa. Nước nóng để tắm đã được mang tới.

(

Chương 397: Tử tâm bất tức

Khi Từ Tử Lăng đến Hưng Xương Long đã thấy từ Đoạn Chí Huyền đến Bốc Kiệt và Bốc Đình đều đã chờ đến mức sốt ruột. Có lẽ thâm tâm bọn họ sợ gã bội ước không dám ứng chiến.

Gã vội vàng chỉnh sửa lại y phục rồi bước vào đại sảnh. Đoạn Chí Huyền đang nói chuyện với Bốc Kiệt và Bốc Đình, vừa thấy Từ Tử Lăng vội mừng rỡ kêu lên:

- May quá, Mạc lão sư đây rồi, kế hoạch có chút thay đổi!

Từ Tử Lăng cảm thấy đầu óc mờ mịt ngồi xuống cạnh y, chậm rãi hỏi lại:

- Cái gì thay đổi?

Đoạn Chí Huyền đáp:

- Tần vương vốn định chấp nhận ý định khiêu chiến của Khả Đạt Chí với Thiên Sách Phủ, dự kiến nhờ Mạc lão sư xuất thủ ứng phó. Nhưng hiện giờ kế hoạch đó đã bị hủy, tối nay không cần đến Mạc lão sư phải ra tay nữa.

Từ Tử Lăng còn đang giật mình ngẩn ngơ thì Bốc Đình giải thích:

- Mạc lão sư xin đừng nhầm. Chẳng là có cao thủ của Thiên Sách Phủ từ bên ngoài quay về, vì thế sắp xếp có chút thay đổi.

Từ Tử Lăng lập tức nghĩ ngay tới khả năng Lý Tịnh và Hồng Phất

Nữ đã quay lại, chỉ là không biết ai trong hai người sẽ xuất thủ ứng phó Khả Đạt Chí, gã lập tức nói ngay:

- Tiểu nhân tất nhiên phải tuân theo lệnh của Tần Vương. Chỉ có điều tại hạ có nên tham gia yến tiệc tối nay trong cung hay không?

Đoạn Chí Huyền tỏ vẻ áy náy:

- Tần Vương đặc biệt chỉ thị Mạc lão sư tối nay phải đến, để có thể chứng kiến Cuồng Sa Đao Pháp của Khả Đạt Chí.

Từ Tử Lăng ngấm ngầm thở dài, buộc phải tuân lời.

Đoạn Chí Huyền đứng dậy nói:

- Sắp đến giờ rồi! Trước tiên chúng ta đến Thiên Sách Phủ rồi cùng đi dự tiệc với Tần Vương.

o0o

Nhiệt khí bốc lên mù mịt.

Khấu Trọng một tay chạm vào thành thùng nước nóng, tay kia cho vào trong để kiểm tra nhiệt độ, gã cười cười nói:

- Tiểu đệ chuẩn bị tắm đây, mỹ nhân có muốn vào tắm cùng không?

ẩn trong phòng trong cười khúc khích:

- Không cần phải nói to như thế, người ta còn phải ngủ chứ!

Khấu Trọng nhướng hai mi lên, cười ha hả:

- Xin cứ tùy tiện.

Nói xong liền cởi đồ rồi nhảy ngay vào trong bồn nước nóng, cảm thấy thoải mái vô cùng, gã bèn khe khẽ cất tiếng hát.

Loan Loan như một bóng u linh từ trong phòng bay ra, không nhịn được cười nói:

- Giọng ca tệ quá. Đây có phải là dân ca Dương Châu không? Tại nơi này mà bất cẩn là xong đời đó.

Khấu Trọng thoáng động tâm, đây chính là dân ca Dương Châu mà hồi trước gã đã từng nghe một cô gái lầu xanh hát. Hiện thời, trong tình cảnh này thì Loan Loan đang chiếm hết phần tiện nghi của gã. Trầm mình ngập dưới nước, gã ngước mặt lên bỡn cợt:

- Đừng nhìn ta thế chứ. Điều ta sợ nhất là ngươi lại đem lòng yêu thân hình cường tráng của ta, nếu chuyện này xảy ra thì ta thật là đau đầu đấy.

Loan Loan tiến đến gần bồn nước hơn, nhìn thẳng vào gã, miệng vẫn khúc khích cười:

- Nam tử hán đại trượng phu như ngươi thật là cứng đầu, nhưng khí độ lại hẹp hòi, người quân tử thì phải rộng lượng chứ! Người ta đã không thể thoát nổi ngươi, hà cớ gì phải đợi đến lúc này chứ?

Khấu Trọng ngâm mình xuống nước sâu hơn, cố gắng giấu những bộ phận quan trọng trên cơ thể, cười khổ đáp:

- Hừ! Không cần phải trêu chọc nữa. Người mà ngươi không thoát được là Lăng thiếu gia, chứ không phải là ta! Nếu ngươi không quay người lại, ta sẽ kéo ngươi vào trong này, biến ngươi thành con vịt

ướt ngay lập tức. Đừng trách ta không báo trước nhé!

Loan Loan vẫn cười nói:

- Người ta vẫn hay nhớ tới Tử Lăng, cũng có lúc nghĩ đến ngươi, ngươi muốn nghĩ sao cũng được. Ài! Bất quá ngươi đại sự thì tinh minh, tiểu sự thì hồ đồ, ngươi có biết ta làm sao có thể khẳng định Mạc thần y cũng chính là Khấu Thiếu soái nhà ngươi không?

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Không hiểu ta đã sơ hở ở chỗ nào?

Loan Loan đang định trả lời, bỗng nhiên thần sắc ngưng trọng, hạ thấp giọng:

- Có người tới!

Nói xong lập tức biến mất như cơn gió thoảng.

Chỉ một sát na sau khi Loan Loan đi khỏi, Khấu Trọng đã nghe thấy tiếng bước chân đang tiến đến rất gần. Gã thầm nhủ về mặt cảnh giác đề phòng, mình vẫn còn kém xa ả yêu nữ này.

Liền sau đó, tiếng của Thường Hà đã vang lên ngoài cửa:

- Tiểu đệ và Mai huynh đến rủ Mạc huynh cùng vào cung!

Khấu Trọng chưa có cơ hội để tắm rửa xong, Mai Tuần đã mở cửa vào, cười nói:

- Hà! Mạc tiên sinh đây rồi! Ồ! Chúng tôi đến không đúng lúc, làm phiền tiên sinh đang tắm, thấy có lỗi quá, lỗi quá!

Miệng nói vậy, nhưng bước chân không hề khách khí chút nào, trong chớp mắt đã đến tận giữa phòng.

Khấu Trọng giật mình, thầm thấy tức giận. May mắn là lúc nói chuyện với Loan Loan, gã chưa tháo mặt nạ xuống, nếu không đã hiện nguyên hình. Bất quá lai giả bất thiện, thiện giả bất lai. Có thể khẳng định Mai Tuần vẫn còn nghi ngờ y nên mới bất thình lình xuất hiện, sở dĩ hắn đến đột ngột là bởi vì muốn dò ra chỗ sơ hở của gã.

Thường Hà thấy Khấu Trọng đang tắm, lại cảm thấy rõ ý đồ bất hảo của Mai Tuân, liền vội vàng nói:

- Hây! Chúng tiểu đệ đợi Mạc huynh ở ngoài này nhé!

Mục quang sắc bén của Mai Tuần dò xét Khấu Trọng từ trên xuống dưới một cách kỹ lưỡng. Nếu như gã đeo mặt nạ lên trong lúc vội vã hoặc thuật dịch dung của họ Khấu còn có thiếu sót thì chắc chắn để lộ chân tướng.

Khấu Trọng tuy trong lòng giận dữ, chỉ muốn nhảy ra cho Mai Tuần nếm thử một quyền, nhưng ngoài mặt bất đắc dĩ vẫn lộ ra thần tình hoan hỷ, nói:cần đâu, được Mai huynh nể mặt, tiểu đệ thật lấy làm vinh hạnh.

Trong lòng thầm nghĩ nếu Mai Tuần nhìn thấy thể hình hoàn hảo của mình, Khấu Trọng gã sẽ không trốn vào đâu được.

Ánh mắt Mai Tuần vẫn không ngừng dò xét, soi mói khắp mọi nơi, thuận miệng nói:

- Tiểu đệ và Mạc tiên sinh mới gặp như đã quen. Ài! Vốn tiểu đệ gặp Thường tướng quân trên phố, biết rằng Thường tướng quân sẽ cùng

Mạc tiên sinh vào cung nên tiểu đệ theo đến đây để được đi cùng với Mạc gia.

Cuối cùng, mục quang Mai Tuần dừng lại trên Tỉnh Trung Nguyệt treo trên tường, hai mắt lập tức sáng rực lên, y vừa bước tới gần thanh đao vừa nói:

- À! Thì ra Mạc tiên sinh là cao thủ dùng đao! Mạc tiên sinh khí thế bất phàm, chắc chắn thanh đao này phải là thượng phẩm. Có thể cho tiểu đệ đại khai nhãn giới được không?

Khấu Trọng lập tức thấy xuất hạn dầm dề, hồn phi phách tán.

Vỏ đao và chuôi đao đã được bọc nhiều lớp bằng giấy dầu, bề ngoài trông có vẻ rỉ sét, nhưng vẫn khó có thể giấu được cao thủ. Hơn nữa, đây lại là thanh tuyệt thế bảo đao đã sớm vang danh thiên hạ là binh khí phòng thân của Khấu Trọng gã.

Hai hàng lông mày của Thường Hà nhăn tít lại, tất nhận ra sự hoài nghi đối với Khấu Trọng trong lời nói của Mai Tuần. Rõ ràng hắn có ý dò xét Khấu Trọng, tuyệt không nể mặt Thường Hà y chút nào. Mai Tuần tỏ vẻ trượng như vậy, đương nhiên là có Tề Vương Nguyên Cát chống lưng cho.

Khấu Trọng như tử tù nhận phán quyết, trong lòng như có kim châm, mắt nhìn Mai Tuần nhấc thanh Tỉnh Trung Nguyệt trên tường xuống, nhất thời hoàn toàn không biết làm thế nào.

- “Keng!”

Mai Tuần không cần nghe Khấu Trọng đáp ứng, rút đao ra khỏi vỏ.

o0o

Đây là lần thứ hai Từ Tử Lăng vào Dịch Đình cung. Trong cung là nơi tọa lạc của Thiên Sách phủ. Vốn lúc đó Lý Thế Dân được phong làm Thiên Sách Thượng Tướng nên phủ này được gọi là Thiên Sách phủ.

Bố trí sắp xếp trong Thiên Sách phủ giống như phủ đường của một đại phú gia, nhưng cũng thật giản dị, ở giữa là bàn chủ tọa, hai bên tả hữu là mười tám bộ ghế ngồi.

Sau bàn chủ tọa là hai cây đại kỳ, một là Đại Đường kỳ, một là Thiên Sách Thượng Tướng kỳ của Lý Thế Dân. Trên tường ở hai phía đông tây treo các loại kỳ binh dị khí, làm cho người ta có cảm giác như đang cưỡi ngựa giữa thiên binh vạn mã trên chiến trường, uy vũ khiếp nhân, khiến cho Từ Tử Lăng có ấn tượng rất sâu đậm.

Khi Từ Tử Lăng cùng Đoạn Chí Huyền bước vào, Lý Thế Dân thần thái ung dung tiêu sái, đang ngồi trên ghế chủ tọa bàn luận cùng các tướng trong Thiên Sách phủ.

Bên phải Lý Thế Dân chính là Đỗ Như Hối, tiếp theo là Hầu Quân Tập, Sài Triệu, La Sĩ Tín, Sử Vạn Bảo, Lưu Đức Uy, Bàng Ngọc và một số người khác mà Từ Tử Lăng không biết.

Bên trái là Lý Tịnh, sau đó là Hồng Phất Nữ vợ Lý Tịnh; rồi đến kẻ được ban họ Lý là Lý Thế Tích, phu tế của Trầm Lạc Nhạn; Trưởng Tôn Vô Kị, Uất Trì Kính Đức nhưng gã không thấy Trầm Lạc Nhạn đâu cả.

Ánh mắt mọi người trong điện liền hướng về phía họ. Lý Tịnh rùng mình, ngay lập tức nhận ra Từ Tử Lăng. Tại Lạc Dương, Từ Tử Lăng vốn đã sử dụng mặt nạ “Ba Diện Khách” để gặp Lý Tịnh, bây giờ gã có hối hận thì đã muộn.

Lý Thế Dân hiển nhiên đối với “Mạc Vi” này kính trọng phi thường, lập tức đứng dậy tự mình bước đến nghênh đón, khiến cho Bốc gia huynh đệ cũng cảm thấy vinh dự vô cùng.

Sau vài lời khách sáo, Bốc Kiệt, Bốc Đình cùng Từ Tử Lăng ngồi xuống chỗ trống cạnh Lý Tịnh, còn Đoạn Chí Huyền thì ngồi xuống chỗ dưới cùng. Điều này khiến cho Bốc Kiệt và Bốc Đình cảm thấy được sự tôn trọng của Lý Thế Dân với bọn họ.

Lý Thế Dân, sau khi lên tiếng mời mọi người dùng trà, bỗng nhiên thở dài cất tiếng:

- Hôm nay vào lúc chính ngọ, Phụ hoàng triệu gấp Thái tử điện hạ, Tề vương cùng Bổn vương tấn kiến. Trước mặt chúng ta Phụ hoàng phân phó nhiệm vụ cho Công bộ sau lễ hội mùa xuân lập tức phong bế các môn đạo nối Dịch đ cung, Đông cung và Thái Cực cung. Các vị có nhận xét gì không?

Lý Thế Dân vừa dứt lời, trong Thiên Sách phủ tức thì im lặng, mọi người nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.Việc này có quan hệ tới cả Lý Uyên, ai dám cuồng ngôn loạn ngữ?

Đương trường chỉ có Từ Tử Lăng là hiểu được thâm ý ẩn sau lời nói của Lý Thế Dân

Tại Ngọc Hạc am, gã đã nói với Lý Thế Dân việc lưỡng đại tà nhân Thạch Chi Hiên và Triệu Đức Ngôn âm mưu thông qua Khả Đạt Chí và Dương Văn Can để lợi dụng bọn Kiến Thành, Nguyên Cát đối phó với y. Khi đó chuyện này đã làm cho Lý Thế Dân nảy sinh nhiều cảm xúc lẫn lộn.

Lý Thế Dân vốn là người làm đại sự, nhiều năm chinh chiến sa

trường, đương nhiên hiểu chuyện được làm vua thua làm giặc. Y cũng biết trong chuyện sinh tử quyết thắng, vốn không từ cha con anh em thân tộc gì hết.

Khi ở Lạc Dương, kế hoạch giết đi Từ Tử Lăng và Khấu Trọng chính là đại biểu cho mục tiêu lớn nhất này. Lý Thế Dân một khi đã hạ quyết tâm, nếu mục đích chưa thành thì quyết không dừng lại. Đây chính là thành công nào cũng có điều kiện của nó, nếu không tuân theo ắt sẽ bị đào thải.

Khấu Trọng cũng là người mang khí chất đặc biệt này.

Lý Thế Dân hiện tại đang đối đầu với Kiến Thành, Nguyên Cát hai người. Cuộc nội cung tranh đấu này, không chỉ liên hệ đến chúng nhân trong thiên hạ mà còn là cuộc tranh đấu với Ngoại tộc và Ma m

Nhưng Lý Thế Dân vẫn còn hy vọng vào Lý Uyên, đặc biệt là sau khi Lý Uyên muốn phong bế thông đạo nối Thái Cực cung với Đông Tây lưỡng cung. Vì vậy mới nhân cuộc nói chuyện này nói ra những lời đó để tham khảo ý kiến của mọi người, đồng thời cũng là thăm dò phản ứng của chúng nhân.

Sau một phút trầm lặng, Lý Thế Tích nói:

- Đây có thể là cảnh cáo của hoàng thượng không?

Từ Tử Lăng trong tâm rúng động, thật không thể ngờ đến người phát ngôn đầu tiên trong Thiên Sách phủ lại chính là Lý Thế Tích.

Đồng thời gã cũng lập tức minh bạch, Lý Thế Tích chính là một con cờ hết sức lợi hại giúp đỡ Lý Thế Dân đối phó Lý Mật cùng Lý Kiến Thành.

Sau khi Lý Mật đầu hàng nhà Đường, thấy Kiến Thành tranh đấu cùng Lý Thế Dân, tất nhiên trong lòng nảy sinh ý định bất lương, hy vọng phân liệt Đường thất, thậm chí là lật đổ nhà Đường. Bất quá Lý Thế Dân lại đối phó rất có phương pháp, không những lôi kéo được Lý Thế Tích về với mình mà còn phân liệt nội bộ của Lý Mật nữa.

Từ lúc Lý Mật binh bại, truyền thuyết thần thoại bất khả chiến bại của Lý Mật cũng theo đó mà mất đi, danh vọng bị hạ thấp xuống cực điểm. Đến khi hắn đầu hàng nhà Đường, các thủ lĩnh quân Ngõa Cương càng không coi hắn ra gì. Còn Lý Thế Tích lại lãnh suất nghĩa quân còn lại của Lý Mật, cố thủ Hà Bắc, chống lại Vương Thế Sung, danh vọng đại tăng. Trong con mắt của anh hùng thiên hạ, hắn đãở thành thủ lĩnh chân chính của quân Ngõa Cương sau Lý Mật. Ngay cả Đường thất cũng phải nể trọng hắn, vô luận Lưu Vũ Châu nam hạ hoặc giả Đậu Kiến Đức đông lai, tất cả đều phải qua phòng tuyến mà hắn chỉ huy.

Cũng bởi trong chúng nhân ở đây, địa vị của hắn đặc biệt như vậy, lại thêm người đứng ngoài cuộc thì sáng, đương nhiên hắn là người phát biểu đầu tiên.

Sài Triệu trầm giọng hỏi:

- Hoàng thượng muốn cảnh cáo điều gì?

Nếu như Khấu Trọng nhìn thấy tình địch hàng đầu của gã lúc này, hẳn nhất định nhận ra quan hệ giữa Sài Triệu và Lý Thế Tích không được tốt cho lắm.

Lý Thế Tích mỉm cười, điềm nhiên tiêu sái đáp:

- Hoàng thượng muốn cảnh báo không ai được phép hành động hấp tấp, người đi nước cờ này chính là đã thể hiện tâm lý đề phòng.

Nghe vậy, mọi người đều không khỏi có chút biến sắc.

Lý Thế Dân mỉm lên tiếng:

- Thế Tích và Bổn vương không hẹn mà lại có cùng suy nghĩ. Ai có thể cho Bổn vương biết tại sao Phụ hoàng sớm không hạ lệnh, muộn không hạ lệnh, giờ lại sắp đến lễ hội mùa Xuân, tại sao lại đúng vào lúc giữa trưa mà ra lệnh này?

Đỗ Như H

- Việc này để sau hãy thảo luận được không?

Ngay lập tức, mọi người đều cất tiếng phụ họa theo.

Mặc dù Lý Thế Dân chưa cảm thấy vừa lòng nhưng y cũng tự biết việc này không thể miễn cưỡng được.

Quay sang Lý Tịnh đang ngồi im lặng từ đầu đến giờ, Lý Thế Dân hỏi:

- Giả như Khả Đạt Chí không thách đấu, chúng ta có thể chủ động xuất kích được không?

Từ Tử Lăng thầm tán thưởng, Lý Thế Dân thật là có cách sử dụng người tài. Y đề xuất vấn đề, khích lệ chúng nhân động não suy nghĩ, hết sức lắng nghe ý kiến của mọi người, rồi lấy đó để chỉnh lý suy nghĩ của riêng mình.

Lý Tịnh vẫn chưa đáp thì Trưởng Tôn Vô Kỵ đã nói trước:

- Tại hạ nghĩ rằng nếu không có mười phần đảm bảo thì không nên

khai chiến. Chẳng may thất bại, đối với Thiên Sách phủ mà nói, sẽ là một tổn thất khó có thể bù đắp được.

Sự phân tích này cho thấy rõ sự sáng suốt của Trưởng Tôn Vô Kỵ, đồng thời cũng biết rằng y đã từng chịu thiệt thòi dưới tay Khả Đạt Chí. Vị đặc cấp cao thủ hàng thứ ba trong Thiên Sách phủ này đối với Khả Đạt Chí đến giờ vẫn còn sợ, thế nên vô cùng cố kỵ.

Sự thật việc Khả Đạt Chí bề ngoài là “lấy võ kết bạn“ bên trong khiêu chiến rất ác ý, việc lần trước đối với uy vọng của Thiên Sách phủ có đả kích rất lớn. Vì vậy khiến cho Lý Thế Dân bằng mọi cách phải trù tính mưu kế ứng phó.

Uất Trì Kính Đức cũng tiếp lời:

- Kính Đức cũng có suy nghĩ như Trưởng Tôn tướng quân. Bất quá ngay cả nếu tối nay bọn họ khiêu chiến, Lý tướng quân và Lý phu nhân cũng không cần thiết xuất thủ. Nếu như có điều gì sơ thất, bọn họ sẽ có cớ để tuyên truyền về thất bại của Thiên Sách phủ chúng ta.

Hồng Phất Nữ lạnh lùng nói:

- Giả như chúng ta thắng thì sao? Có thể phát huy uy phong bên ta, tối nay cứ để Hồng Phất xuất thủ, để xem Khả Đạt Chí có phải ba đầu sáu tay không.

Lý Thế Dân vẫn bình tĩnh, y mỉm cười:

- Việc ai xuất thủ hay không xuất thủ, chúng ta hãy bàn sau đi.

Nói xong, hổ mục hướng tới Từ Tử Lăng ra chiều thân thiết:

- Không biết ý kiến của Mạc lão sư thế nào? Xin cứ thẳng thắn nói ra,

không cần cố kỵ điều gì. Mạc lão sư hãy coi như đang nói chuyện bình thường ở nhà vậy.

Từ Tử Lăng vốn không có ý dùng trường thiên đại luận để hồi đáp, chỉ giả vờ khiêm tốn đáp:

- Bỉ nhân vốn là người ngoài, tối nay xuất thủ dù có thất bại thì với Thiên Sách phủ cũng chẳng phải là đả kích nghiêm trọng gì

Lý Thế Dân lắc đầu:

- Không! Chúng ta tuyệt nhiên không thể thất bại được.

Nói rồi đứng dậy, đi lại tự nhiên, hai tay chắp sau lưng đi đi lại lại một hồi, đoạn ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Lý Thế Dân này đại chiến bên ngoài từng đối diện với thiên quân vạn mã, vậy mà với cuộc chiến nho nhỏ này lại luống cuống chân tay.

Nghe Lý Thế Dân nói vậy, trên mặt đám cao thủ Thiên Sách phủ đều xuất hiện vẻ xấu hổ khôn cùng.

Đi đến giữa điện, Lý Thế Dân dừng bước đứng lại, song mục ẩn hiện hổ quang, lạnh lùng cất tiếng:

- Mọi người đừng tưởng chuyện lưỡng nhân tranh đấu này không có tác động gì đến đại cục cả. Sự thực đối với thanh thế và khí thế của Thiên Sách phủ, nó có ảnh hưởng rất nghiêm trọng.

Từ Tử Lăng trong lòng cũng thầm đồng ý.

Nên biết rằng Thiên Sách phủ do Lý Thế Dân kiến lập và lãnh đạo đã lập nhiều chiến tích huy hoàng, trong lòng quân dân Đại Đường đã

tạo nên một hình tượng hoàn mỹ chí cao vô thượng. Việc khiêu chiến thất bại với cao thủ sử dụng Cuồng Sa đao pháp sẽ là một đòn công phá nặng nề, làm sứt mẻ đi hình tượng đẹp đẽ này. Đồng thời cũng khiến cho thanh thế của Trường Lâm quân tự nhiên được nâng cao. Nếu như Lý Thế Dân không có biện pháp bổ cứu, thì trong tr tranh đấu với Kiến Thành và Nguyên Cát, y rõ ràng sẽ ở vào thế hạ phong.

Lý Uyên vốn đã bị các sủng phi và bọn tiểu nhân o bế, càng ngày càng có ấn tượng xấu đi đối với Lý Thế Dân. Tuy nhất thời ông ta chưa đối xử tệ với y nhưng khi tình thế bất lợi thì hậu quả thật khó mà tưởng tượng được.

Lý Tịnh vuốt áo đứng dậy, quỳ xuống, lạnh lùng nói:

- Tần Vương xin hãy để Lý Tịnh xuất chiến!

Văn thần võ tướng trong điện đều nhất loạt rời ghế quỳ xuống. Bất đắc dĩ, Từ Tử Lăng và Bốc gia huynh đệ cũng phải giả vờ làm theo.

Chỉ vài lời của Lý Thế Dân đã khích lệ đấu chí của chúng nhân, nguyện vì y mà đi vào chỗ chết.

Lý Thế Dân quay về chỗ ngồi rồi nói:

- Chư khanh xin mời ngồi!

Sau khi mọi người đều đã yên vị, mục quang Lý Thế Dân nhìn khắp lượt, thần sắc lộ vẻ tự tin, vui vẻ nói:

- Có khả năng Đông Đột Quyết sẽ đưa ra cao thủ xuất quần bạt tụy, có lẽ chỉ có Bạt Phong Hàn mới so sánh được. Bất quá dù hắn có thể đả bại cao thủ trong Thiên Sách phủ thì cũng không thể chứng minh là hắn vô địch Trung nguyên.

Chúng nhân bao gồm cả Từ Tử Lăng trong điện, đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Cứ teo như ngữ khí trong lời nói lúc đầu của Lý Thế Dân, thì cuộc chiến tối nay chỉ có thể thắng chứ không thể bại được, nhưng trong thời điểm này, lại tỏ vẻ như lỡ có thất bại cũng không sao...

Hồng Phất nữ lên tiếng:

- Xin hãy cho phép Lý Tịnh xuất chiến, đảm bảo sẽ không phụ sự kỳ vọng của Tần Vương.

Bàng Ngọc lại thêm vào:

- Huyết Chiến thập thức của Lý tướng quân rõ ràng là vô địch trong Thiên Sách phủ, rất có khả năng giữ thể diện cho chúng ta, xin Tần Vương hãy chuẩn y.

Chúng nhân tất cả đều gật đầu phụ họa, thần khí ngưng trọng, đấu khí ngập trời.

Mục quang của Lý Thế Dân lại hướng đến Từ Tử Lăng, trầm giọng hỏi:

- Mạc lão sư đã từng giao thủ với Khả Đạt Chí, lần này nếu ngài xuất thủ thì khả năng thắng của chúng ta là bao nhiêu?

Từ Tử Lăng nghĩ thầm nửa phần cũng không nắm chắc, vì căn bản giao thủ với Khả Đạt Chí là Hầu Hy Bạch chứ không phải gã. Nhưng lần đó Hầu Hy Bạch không sử dụng Mỹ Nhân phiến, độc môn binh khí của hắn, nên uy lực đại giảm, bị Khả Đạt Chí chiếm phần tiện nghi. Thế nhưng với câu hỏi của Lý Thế Dân, hắn không thể không trả lời, liền nói:

- Thắng chỉ năm phần, bại cũng chỉ năm phần.

Phần lớn mọi người có mặt trong điện đều lộ ra thần sắc rúng động. Nếu như Từ Tử Lăng dùng chân diện mục của mình mà phát ngôn, thì không ai nghi ngờ, mà có khi còn cho là hắn khiêm tốn. Nhưng dùng thân phận giả này mà nói lại là chuyện hoàn toàn khác. Câu nói của y rõ ràng đã động chạm đến Bàng Ngọc, Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng Uất Trì Kính Đức ba người. Chúng nhân đều có vẻ nghĩ gã không tự lượng sức mình.

Đương trường, chỉ có Lý Tịnh là hiểu rõ nhất, trong số người ở đây, chỉ có một mình Từ Tử Lăng có đủ tư cách nói lên những lời đó.

Lý Thế Dân vui vẻ cười lớn:

- Hay! Mạc lão sư đã có lòng tự tin như vậy, Bổn vương quyết định giữ nguyên ý định lúc trước, trận này sẽ do Mạc lão sư xuất chiến. Lý tướng quân có hiểu tâm ý của bổn vương không?

Chúng nhân tất cả cùng đại ngộ. Lý Thế Dân nói đi nói lại chẳng qua để làm sáng tỏ chuyện hôm nay Thiên Sách phủ không thể thua, do đó nếu có thể thỉnh ngoại nhân như Mạc Vi xuất chiến, dù có bại cũng không làm hư hại uy danh của Thiên Sách phủ.

Lý Thế Dân cho phép mọi người đều có thể đề đạt ý kiến của riêng mình, sau đó thống nhất ý kiến của mọi người lại, nhân đó khích lệ được sĩ khí của chúng nhân.

Nếu chỉ dựa vào ý kiến của riêng mình mà bắt người khác phải nghe theo, tất nhiên không khiến cho người ta tâm phục được.

Vốn chủ trương không xuất chiến, Trưởng Tôn Vô Kỵ và Uất Trì Kính

Đức khó có thể chấp nhận việc thỉnh xuất ngoại nhân xuất thủ. Nhưng sau khi Lý Thế Dân phân tích cả hai tự nhiên nghĩ rằng, sao không để cho Mạc Vi này xuất chiến thử xem sao.

Lý Tịnh chân tâm thành ý cất tiếng:

- Lý Tịnh đã hiểu, đây thật sự là lựa chọn tối ưu nhất.

Lý Thế Dân vươn người đứng dậy, cười nói:

- Vậy thì cứ quyết định như vậy. Hà! Đợi đến tối nay, chúng ta sẽ được thưởng thức bản lĩnh thật sự của Mạc lão sư!

Từ Tử Lăng quỳ xuống, lạnh lùng nói:

- Tiểu đệ tất sẽ không phụ lòng kỳ vọng của Tần Vương.

Chúng nhân tất cả đều hưởng ứng, sĩ khí bốc cao đến cực điểm.

(

Chương 398: Hoành quán quảng trường

Khấu Trọng nhắm mắt lại, tập trung đề tụ công lực toàn thân, uất hận trào dâng, chỉ tiếc không thể ăn thịt, uống máu Mai Tuần để tiết nỗi phẫn hận đại kế đã bị phá hỏng bởi kẻ này…

Thế nhưng chẳng có ai lên tiếng cả.

Từ từ mở mắt, Khấu Trọng thấy Mai Tuần đang cầm thanh đao của gã đưa cho Thường Hà xem rồi nói:

- Đây khẳng định là tinh cương đao do đích thân Giang Nam Lão Đao chế tác, có phải vậy không Mạc tiên sinh?

Khấu Trọng như muốn lộn đầu xuống đất, trong tay Mai Tuần là một thanh đao tinh quang ẩn hiện, nhưng quyết không phải là Tỉnh Trung Nguyệt của gã. Loan Loan thật là quan tâm đến gã, đã tráo đổi hai thanh đao từ lúc nào không biết.

Trải qua cơn nguy biến, gã cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng thư thái, liền dịch gần lại thành bồn, giả vờ cười khổ:

- Hai vị đại ca có thể đem thanh đao đó ra ngoài nghiên cứu được không, tiểu đệ muốn nhảy ra ngoài mặc quần áo đây!

o0o

Từ Tử Lăng cùng Lý Thế Dân và văn thần võ tướng trong Thiên Sách phủ tiến vào trong Hoàng thành, vừa tới Hoành Quán Quảng

Trường, thần tình không khỏi lộ vẻ ngẩn ngơ.

Trước đó gã chỉ đến Dịch Đình cung qua cửa sau, chưa từng thấy cảnh vật nơi đây nên cảm thấy như choáng ngợp khi nhìn thấy khung cảnh trước mắt

Mặc dù dạ yến đêm giao thừa vẫn chưa bắt đầu, tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị hoàn tất. Ngay trước mắt gã là một vầng sáng rực rỡ của một cái tháp đèn cao mười lăm trượng đặt ngay chính giữa quảng trường, được trang trí bằng những tấm vải gấm ngũ nhan lục sắc rực rỡ, bên trên treo rất nhiều hoa đăng. Chỉ thấy ánh sáng lan tỏa khắp không gian rộng lớn, trông giống như một cây cổ thụ sắc màu lung linh rực rỡ như mặt trời, khiến cho các ngọn đèn bày la liệt hai bên đều bị lu mờ.

Tiến vào hoàng cung qua Thừa Thiên môn, hai bên tả hữu là các tháp pháo cao hai mươi thước. Có thể tưởng tượng khi đồng loạt khai hỏa, tình hình khí thế lúc đó sẽ nhiệt liệt phấn khích đến mức nào.

Lại thấy hai bên tháp đèn là mười sân khấu lớn, được sử dụng để biểu diễn các loại hình nghệ thuật. Từ phía Đông qua phía Tây là các đoàn nghệ thuật đang bận rộn triển khai: ca vũ nhạc kĩ, biểu diễn tạp kỹ, xiếc, ảo thuật, rồi các điệu múa của người Hồ. Tất cả đều đang chuẩn bị ở gần đó, đến khi giao thừa thì chương trình nghệ thuật sẽ bắt đầu.

Hấp dẫn nhất là phần biểu diễn của nhóm một trăm đứa trẻ khoảng trên dưới mười tuổi. Tất cả bọn chúng trên đầu đều chít khăn hồng, mình vận thanh y, tay cầm những chiếc trống lớn, đeo mặt nạ hoàng kim sắc sáng chói, tay kia cầm mâu cùng thuẫn bài. Ngoài ra còn có mười hai người đeo mặt nạ mãnh thú đang tập trung đợi đằng sau Thừa Thiên môn.

Bốc Kiệt không rời mắt khỏi đám trẻ, thần tình đầy vẻ hưng phấn thốt lên:

- Đây chắc hẳn là phần thức trừ tà năm cũ để đón năm mới đến. Sở dĩ dùng trẻ con biểu diễn vũ điệu chính là mong các bệnh tật tà ma trong con người sẽ bị xua đuổi đi. Khi ở Lạc Dương, tại hạ đã từng được thưởng thức, thật là sống động vô cùng.

Từ Tử Lăng biết rằng Bốc Kiệt đã từng sống ở Trường An lâu năm nhưng vẫn chưa từng được vào cung để đón giao thừa như thế này.

Vào thời điểm này Hoành Quán Quảng Trường đang tiếp đón hàng ngàn tân khách, đương nhiên có toàn bộ quan viên Đường thất cùng gia quyến, ngoài ra còn có các đại phú gia và và các đoàn sứ tiết ở các nước phương xa đến dự.

Bất cứ là cung nữ nội cung hay quyến thuộc của quan lại, hoặc các ca nữ, vũ nữ, tất cả đều trang điểm lộng lẫy, váy áo thướt tha, phấn son, hương liệu, nhất thời cảnh vật buổi dạ yến giao thừa trở nên ôn nhu vô hạn.

Ngay trên con đường dẫn tới quảng trường, hai nhạc đội đang tận lực diễn tấu để đón chào quan khách. Họ liên tiếp biểu diễn các điệu nhạc Hỷ Khánh Khúc, Tiêu Thiều Đồng Hưởng, Chung Cổ Tề Minh, … tất thảy đều chung một khí thế tống cựu nghinh tân.

Lý Thế Dân là vương công quý tộc có mặt đầu tiên. Y vừa xuất hiện, tức thì làm náo loạn các nhóm khách đang nói chuyện trên quảng trường, mọi người đều lần lượt đến chúc mừng. Chỉ xem tình hình đó đủ biết Lý Thế Dân rất được lòng người. Họ tuyệt không vì Kiến Thành, Nguyên Cát bài xích y mà cố tình xa lánh.

Mọi người trong Thiên Sách phủ cũng phân tán ra chào hỏi, nói chuyện với những người quen biết.

Vào lúc Từ Tử Lăng đang cùng Bốc Đình và Bốc Kiệt không biết nên đi đâu thì chợt một giọng nói vang lên bên tai gã. Lý Tịnh đã đi sát bên cạnh, cầm lấy tay áo của gã, than khẽ:

- Chúng ta ra chỗ nào nói chuyện chút được không?

o0o

Trường An giờ ngập tràn ánh sáng, nhà nhà treo đèn kết hoa. Tất cả mọi người kể cả những khuê nữ, tiểu hài bình thường chỉ ở trong nhà lúc này đều xuống phố đón Giao thừa sắp đến. Tiếng pháo nổ không ngừng, nhiều đại phú gia mở toang cửa lớn, bày đặt yến tiệc, để cho những người vô gia cư có thể đến ăn uống thỏa thuê.

Khấu Trọng cùng Thường Hà, Mai Tuần ba người cùng đi trên một chiếc xe song mã, bỗng nhiên gã hỏi:

- Mùi hương gì lạ thế nhỉ?

Thường Hà lấy làm lạ nói:

- Lạc Dương không như vậy ư? Vào đêm Giao thừa, trong cung thường đốt trầm hương trên một đàn gỗ lớn, đốt đến tận sáng hôm sau, khiến cho mùi hương thơm bay khắp toàn thành.

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt lên:

- Lấy đâu ra lắm trầm hương để mà đốt thế?

Mai Tuần

- Cũng chỉ có khoảng trăm xe hương liệu thôi mà.

Dựa vào thần tình của Mai Tuần lúc này, có thể thấy rõ sự nghi ngờ của hắn đã hoàn toàn biến mất.

Khi Khấu Trọng nhảy ra khỏi bồn nước ấm vào phòng trong thay đồ, Loan Loan đã đi tự lúc nào nhưng đâu đấy vẫn còn thoang thoảng ẩn hiện mùi hương của nàng. Dù không có cơ hội để hỏi xem Tỉnh Trung Nguyệt ở đâu, nhưng gã tự nhủ so với việc để lộ thân phận thì mất Tỉnh Trung Nguyệt chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Hai cỗ xe ngựa bị lưu lại tại Chu Tước môn để kiểm tra. Nguyên là vì lính gác cổng thành phải kiểm tra xe để xác định thân phận của khách mời nên không thể cho qua nhanh chóng được.

Trong lúc chờ đợi, Khấu Trọng cất tiếng hỏi Mai Tuần:

- Trong buổi dạ yến tối nay, các tiết mục được bố trí thế nào?

Mai Tuần lựa lời đưa đẩy:

- Việc này có lẽ Thường đại nhân biết rõ hơn tiểu đệ nhiều.

Thường Hà liền vội đỡ lời:

- Chiếu theo thông lệ hàng năm, trước tiên là yến tiệc, sau đó là ca vũ. Yến tiệc sẽ được tổ chức tại Thái Cực cung trước khu vực quảng trường. Do Thái Cực cung chứa được ít người, nên chỉ những người quan trọng nhất mới được mời. Không có thân phận và lai lịch đặc biệt, quyết không ể tham dự buổi yến tiệc này. Hà! Có thể nói, buổi yến tiệc này có rất nhiều thú vui, ngoài không khí nhiệt náo ra, còn có cả vũ nhạc trợ hứng nữa.

Chợt Mai Tuần xen vào hỏi:

- Thế còn vũ, có phải là điệu múa trừ tà, trừ quỷ không?

Thường Hà nói:

- Mai huynh quả thực hiểu biết rộng rãi. Đó chính là khúc Đại vũ, cũng là điệu múa để trừ tà ma dịch bệnh trong cung. Thường thì vũ nhạc bắt đầu từ giờ Tuất đến giờ Tý, được chia ra làm ba tiểu khúc, khúc cuối cùng là cầm lửa đuốc để đuổi dịch bệnh, hung quỷ ra khỏi cửa cung, sau đó vứt đuốc xuống kênh Vĩnh An dưới chân Dược Mã Kiều, khiến cho dịch bệnh và hung quỷ vĩnh bất phiên thân. Cùng lúc, sau hai hiệu pháo lệnh, pháo hoa sẽ được phóng lên khắp kinh thành khiến cho hào quang ngàn trượng tỏa khắp bầu trời, cảnh tượng cực kì phi thường tráng lệ. Sau đó, Hoàng thượng lên xe xuất cung, đi một vòng khắp hoàng thành để đón mừng năm mới tới.

Khấu Trọng trong lòng mừng rỡ. Theo lời Thường Hà, sau khi yến tiệc bắt đầu, vào giờ Tuất sẽ diễn ra tổ khúc đại vũ, trong nội cung nhất thời sẽ náo loạn cả lên, không còn ai chú ý đến một kẻ mang thân phận là Mạc thần y, chỉ cần Thường Hà không tìm gã là được.

Sau thoáng suy nghĩ, gã trầm giọng:

- Tiểu đệ thích nhất là xem nhiệt náo ở quảng trường, liệu có thể miễn cho việc vào cung tham gia yến tiệc được không? Tiểu đệ thật cảm ơn vô cùng.

Nếu Mai Tuần chưa kiểm tra binh khí của Khấu Trọng thì nhất định sẽ nảy sinh nghi ngờ, thế nhưng lúc này hắn chỉ nghĩ Khấu Trọng là chất phác thực thà mà thôi. Hắn cười nói:

- Mạc tiên sinh nếu không tham gia yến tiệc này, Hoàng thượng cùng Nương nương sẽ vô cùng thất vọng đấy.

Thường Hà cũng nói:

- Chuyện này tiểu đệ có thể đáp ứng được. Mạc huynh đã cứu đệ một cái mạng, mọi chuyện của huynh đệ sẽ cố gắng. Đây vốn chỉ là gặp gỡ xã giao thôi mà. Để tiểu đệ nghĩ xem có cách nào lưỡng toàn không.

Mục đích đã đạt, Khấu Trọng hiển nhiên cực kì cao hứng, gã và Hầu Hy Bạch đã ước định cùng hành động sau giờ Tuất. Sở dĩ gã muốn thoát khỏi việc dự yến tiệc, chính là để có thời gian đối phó với Dương Hư Ngạn.

Đối với chuyện của Từ Tử Lăng, gã cũng không lấy làm lo lắng lắm. Vô luận đối thủ lợi hại thế nào, kể cả có gặp Tà Vương Thạch Chi Hiên, Từ Tử Lăng cũng vẫn dư sức ứng phó.

o0o

Bốn phía chúng nhân đều hòa mình vào không khí lễ hội tống cựu nghinh tân này, duy chỉ có Lý Tịnh và Từ Tử Lăng cứ như đang ở một thế giới khác vậy.

Từ Tử Lăng cười khổ cất tiếng:

- Lý đại ca không cần phải phí lời thuyết phục nữa đâu. Huynh cũng không nên để cho người khác người khác đem lòng nghi ngờ chứ?

Lý Tịnh trầm giọng nói:

- Họ chỉ nghĩ chúng ta đang đàm luận thủ pháp để ứng phó với Khả

Đạt Chí thôi. Ài! Tử Lăng cũng biết chuyện đó khiến ta thật khó nghĩ?

Từ Tử Lăng nói:

- Đại ca nhất định cũng biết ta còn có một thân phận khác kêu bằng Ung Tần chứ?

Lý Tịnh ngạc nhiên hỏi:

- Ung Tần gì?

Từ Tử Lăng trong lòng hết sức ngạc nhiên, biết rằng Lý Thế Dân ngay cả thủ hạ thân tính nhất của mình cũng che dấu chuyện đã gặp gã. Hoặc giả y quá cẩn thận, không dám tin tưởng tuyệt đối vào bất cứ ai nữa.

Từ Tử Lăng liền đem mọi chuyện giải thích cho Lý Tịnh một lượt, đoạn nói:

- Đại ca không nên để tâm. Bọn tiểu đệ và Tần Vương đã có một hiệp ước bí mật, ngày nào vẫn chưa đào được Dương Công bảo khố thì mọi người vẫn giữ quan hệ bạn bè cùng hợp tác.

Lý Tịnh động dung, cau mày hỏi:

- Tiểu Trọng có thể giúp đỡ Tần Vương như vậy sao?

Từ Tử Lăng giải thích:

- Đông Đột Quyết cùng Ma môn đều là đại địch của ọn tiểu đệ, hơn nữa ai lại muốn nhìn tình cảnh ngoại tộc xâm lăng, tà đạo hoành hành chứ? À! Đột Lợi đã bình yên trở về biên giới phía bắc chưa?

Lý Tịnh trầm giọng nói:

- Đương nhiên, nếu không chúng ta đâu có quay về. Chúng ta đã hộ tống y bình an trở về biên giới phía bắc để triệu tập nhân mã của y. Phục Khiên vương tử, Trình Giảo Kim cùng Tần Thúc Bảo đưa Đột Lợi thêm một chặng nữa. Vì chúng ta biết tình hình Trường An có thay đổi nên đã quay lại đây. Hai đệ lần lượt biến mất cũng làm đại tẩu của đệ giận ta nhiều ngày đó.

Từ Tử Lăng điềm nhiên nói:

- Chuyện đã rồi, xin Lý đại ca lượng thứ cho khó khăn của bọn tiểu đệ!

Lý Tịnh than:

- Làm sao ta lại không hiểu chứ. Thật sự là các ngươi đã tận lực bảo vệ Đột Lợi. Đối với điều này, Tần Vương vô cùng cảm kích. Tần Vương vốn là người làm đại sự bất chấp tiểu tiết, nhưng khi nhắc đến hai người, ngài lúc nào cũng cảm thấy lưỡng lự khó quyết. Ài! Ta lại nói lời thừa rồi!

Từ Tử Lăng thật lòng nói:

- Lý đại ca không nên suy nghĩ làm gì, Dương Công bảo khố đích thực như trăng dưới nước, bọn đệ thực ra chỉ có một chút hy vọng mong manh mà thôi. Nếu như Khấu Trọng không tìm được bảo khố, đệ sẽ khuyên gã từ bỏ ý định tranh bá thiên hạ đi, đại ca cũng không bị kẹp ở giữa nữa.Lý Tịnh trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:

- Vậy ta có thể giúp được gì không?

Tong tâm biến động, Từ Tử Lăng đáp:

- Hương Ngọc Sơn bặt vô tông tích đã lâu, vốn dĩ hắn đã làm ra nhiều chuyện thương niên hại lý nên chắc chắn phải tìm nơi dấu mặt. Theo suy đoán, Trì Sanh Xuân rất có nhiều khả năng là trưởng tử nhà họ Hương. Bọn đệ đang có kế hoạch diệt trừ đi gia tộc đầy tội ác này, Lý đại ca có thể giúp một tay không?

Lý Tịnh ngạc nhiên đến ngẩn ngơ:

- Thì ra Trì Sanh Xuân lại là người nhà họ Hương! Việc này không thể ngờ được, bất quá Trì Sanh Xuân và Lý Nguyên Cát có quan hệ mật thiết. Tình báo của Thiên Sách phủ cho biết, một nửa lợi nhuận của Lục Phúc đổ trường là chạy vào túi của Nguyên Cát, tiêu diệt gã không phải dễ dàng đâu.

Từ Tử Lăng đang định nói tiếp, thì nhìn thấy ở đằng xa có một mỹ nhân đang hướng tới phía gã mà gật đầu chào. Định thần nhìn kỹ, gã nhận ra chính là danh kỹ Kỷ Thiến thích đánh bạc nổi tiếng của Thượng Lâm Uyển, bất đồ trong lòng thầm kêu khổ rồi.

Lý Tịnh cũng hướng mắt về phía nàng, lấy làm lạ hỏi:

- Đó là ai vậy?

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Đó là phiền muộn mà Hầu Hy Bạch mang lại cho đệ. Lý đại ca có thể giúp đệ việc này không

Lý Tịnh than:

- Nói đi!

Từ Tử Lăng khẽ hạ giọng:

- Lần này nếu đệ xuất chiến đấu với Khả Đạt Chí, bất luận thắng bại, đệ sẽ giả vờ thụ nội thương. Lúc đó đại ca hãy tự mình đưa đệ ra khỏi cung, để đệ có thể lẻn đi đối phó với Dương Hư Ngạn.

Lý Tịnh liền đáp ứng rồi quay mình bước đi.

Trong phút chốc, mỹ nhân tha thướt như hồ điệp bước đến, túm lấy gã rồi kéo gã qua một bên, mặt phấn nhướng lên đầy vẻ tức giận:

- Ngươi và con nha đầu Hồ Tiểu Tiên có quan hệ như thế nào? Sao ngươi lại ngồi xe của thị đi lòng vòng khắp chợ Đông vậy?

Từ Tử Lăng trong tâm kêu khổ, gã làm sao có thể trả lời đây?!

Hầu Hy Bạch quả thực là hảo bằng hữu!

o0o

Đến Chu Tước môn, Khấu Trọng cùng Mai, Thường hai người xuống xe, sau đó nhẹ bước tiến về phía Hoành Quán Quảng trường.

Vừa đi gã vừa tranh thủ hỏi Thường Hà:

- Trong yến tiệc có cầphải tuân thủ lễ tiết gì không? Mà ta có thể ngồi cạnh huynh được không?

Thường Hà cười đáp:

- Đừng lo lắng! Cho dù lão ca ngươi có chỗ nào thất lễ đi nữa, không ai dám bắt tội người đâu. Trịnh công công sáng nay đến tìm ta, đặc biệt ra lệnh cho ta phải đối xử với ngươi như khách quý, chắc chắn

đó là ý của Trương nương nương. Chỉ cần ta nói với Trịnh công công một tiếng là lão huynh ngươi muốn đến quảng trường thưởng thức nhiệt náo thì ông ta sẽ tự có an bài, mọi chuyện hoàn toàn không thành vấn đề.

Khấu Trọng trong lòng lo lắng, nếu Thường Hà cứ bám riết lấy thì gã khó mà thoát thân được, liền vội nói:

- Ta tự mình đi tham gia nhiệt náo được rồi, Thường huynh không cần phải chăm sóc ta đâu.

Thường Hà nói:

- Làm sao thế được? Hai huynh đệ ta tối nay phải tận hưởng cuộc vui, không say không về, cùng đón năm mới chứ!

Khấu Trọng thầm kêu bất diệu, đối với tay Thường Hà quá sức nhiệt tình này, gã muốn cưỡng lại cũng không biết làm thế nào.

Mai Tuần lúc này cũng đã rời hai huynh đệ Sa Thành Tựu, Sa Thành Công quay lại bên cạnh Khấu Trọng nói:

- Cao thủ như Mạc tiên sinh đây, tối nay vạn nhất cũng không thể bỏ qua trận tỉ thí võ công tuyệt vời này được.

Khấu Trọng giả vờ ngạc nhiên hỏi lại:

- Tối nay không phải là yến tiệc mừng xuân hay sao? Tại sao trong nội cung lại có người dám động thủ vậy?

Thường Hà chậm rãi giải thích:

- Vốn dĩ Lý phiệt của Hoàng thượng có truyền thống, vào ngày mừng

năm mới, cũng là ngày mở các cuộc đấu võ, thế nhưng đều chỉ điểm đến là thôi, không được lưu huyết đương trường, nhờ đó tinh thần thượng võ của Đại Đường cực thịnh, quân đội Đại Đường vô địch thiên hạ.

Khấu Trọng hiển lộ thần sắc đại ngộ, tỏ vẻ như đã hiểu:

- Có phải Mai huynh đây sẽ xuất thủ không?

Mai Tuần rõ ràng là đã xem gã là người của phe Thái tử Kiến Thành, nói một cách không hề giấu diếm:

- Lễ hội đêm nay, Thái tử Điện hạ sẽ sai người thách đấu với nhân mã của Thiên Sách phủ. Ồ! Nếu ta là Tần Vương, tất đang đau đầu nhức óc, ngoài Lý Tịnh và Hồng Phất nữ ra, toàn bộ những người còn lại đều đã là bại tướng.

Thường Hà cất tiếng:

- Ta đã một lần nhìn thấy Lý Tịnh sử dụng Huyết Chiến Thập Thức, đúng là đao pháp lợi hại bậc nhất. Bất quá đối đầu với Cuồng Sa đao pháp của Khả Đạt Chí, có lẽ khó mà phân định thắng thua.

Khấu Trọng vẻ ngoài thản nhiên:

- Nếu đã không hơn kém nhau mấại không thể chiến đấu sinh tử, không hiểu có thể có kết cục hòa được không?

Mai Tuần cười nói:

- Cờ sai một nước là đủ để luống cuống tay chân, huống hồ tranh đua võ học, tại trường cao thủ như mây, Hoàng thượng cũng là võ học đại hành gia, chỉ cần quan sát là lập tức có thể phân cao thấp

mà. Ý! Đã có câu ban ngày đừng nói chuyện người, ban đêm đừng nói tới quỷ, đấy chẳng phải là Khả huynh sao?

Hai người dõi theo ánh mắt của hắn, nhìn thấy tại chính giữa đám đông là Khả Đạt Chí đi cùng một mỹ nữ xinh đẹp thần thái vô cùng viên mãn.

Khấu Trọng nhìn lại một lần nữa, người đi cùng Khả Đạt Chí không phải Hỉ Nhi thì còn ai nữa.

Khả Đạt Chí cũng đang nhìn về phía họ, rồi cùng với Hỉ Nhi bước tới.

Khấu Trọng quay đầu nhìn Sa Thành Công, chỉ thấy sắc mặt gã lộ ra gân xanh, song mục lộ ra thần sắc cực kỳ uất hận.

(

Chương 399: Chứng thật nội gian

- Tại hạ và nàng ấy vốn chỉ có duyên gặp nhau đúng một lần, không có gì hơn.

Kỉ Thiến lạnh giọng nói:

- Nếu đúng thật là như vậy, tại sao ả lại cho người tìm kiếm ngươi khắp nơi, còn bản thân chịu ở Đông thị đợi ngươi quay lại Hưng Xương Long. Theo đó mà nói, ngươi và ả tất phải có mối quan hệ muốn che giấu mọi người, đúng không?

Từ Tử Lăng bất chợt động tâm, nữ nhân này tịnh không đơn giản, nếu cứ để ả liên tiếp hỏi như vậy, không chừng sẽ gã lòi đuôi chồn ra mất, liền khẽ nhún vai:

- Kỉ Thiến cô nương đã không tin, tiểu đệ cũng vô phương giãi bày. Quan hệ duy nhất giữa ta với nàng ta chỉ là từng thắng nàng ta trên sòng bạc một bàn nửa ván, sự tình chỉ có đơn giản vậy thôi.

Ánh mắt Kỉ Thiến dường như đã hiểu, nhìn gã tỏ vẻ hiếu kỳ:

- Thì ra công tử còn thông tường đổ thuật. Mạc công tử đã hiển lộ uy phong với nha đầu Hồ Tiểu Tiên tại nơi

Từ Tử Lăng âm thầm thở ra một hơi, biết rằng lần này là gã mang lại phiền phức cho Hầu Hy Bạch, hai bên coi như hòa nhau, bèn nhỏ giọng:

- Ở Cửu Giang.

Kỉ Thiến lộ vẻ tươi cười, hỏi dồn:

- Chỗ đó nhất định là đổ trường Nhân Như Các của Đổ Quỷ Tra Hải, đúng không? Thế nhưng tại sao người thắng cuộc ở Thiên Cửu đại hội sao lại là Hồ Tiểu Tiên chứ không phải Mạc đại gia.

Từ Tử Lăng lúc này mới biết người chiến thắng ở Thiên Cửu đại hội là ai, bèn đáp:

- Tại hạ không tham gia Thiên Cửu Đại hội, chỉ là vô tình đụng độ với nàng ta vài ván thôi.

Lúc này, có vài vị công tử dáng điệu khoa trương xuất hiện đi về phía bọn họ, Kỉ Thiến than:

- Bọn ma quỷ lại tới quấy nhiễu rồi!

Liền đó bấu vào tay hắn một cái thật mạnh, hạ giọng:

- Chút nữa mới tính sổ tiếp với huynh.

Dứt lời, nàng nhanh chóng quay lưng chuyển bước.

o0o

Khả Đạt Chí cùng mỹ nhân tiến lại gần, người chưa tới mà tiếng đã tới trước

- Cuối cùng cũng được diện kiến Mai đại chưởng môn. Nghe nói Mai huynh đã cùng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giao thủ, không biết thực có chuyện này không?

Hỉ Nhi cũng tươi cười hướng tới mọi người thi lễ, riêng đối với Sa Thành Công thì tỏ thái độ lãnh đạm rõ rệt. Cuối cùng, đưa ánh mắt hướng tới Khấu Trọng trong bộ dạng thần y xấu xí, dáng vẻ tựa như có điều gì muốn nói.

Mai Tuần bị hắn chạm đúng chổ hiểm, nộ hỏa trào dâng, nhưng không thể không đáp, đành gắng gượng đáp:

- Ta thực sự đã từng gặp qua, nhưng chưa trực diện giao thủ. Hai kẻ này thật ra chẳng có bản sắc anh hùng gì, bản lĩnh hay nhất lại chính là chạy trốn.

Khấu Trọng thiếu điều phá lên cười, còn Thường Hà thì lộ ra thần sắc bàng quan như không nghe thấy gì.

Ba cha con Sa Thiên Nam, Sa Thành Tựu và Sa Thành Đức trước đó đã lánh ra hậu điện tìm người hàn huyên, không tham gia vào cuộc đàm thoại của bọn họ.

Trên Hoành Quán Quảng trường, tân khách càng lúc càng đông, số lượng đã lên tới hàng ngàn, người người chen chúc. Rất may trời chiều lòng người, bầu trời đêm khá quang đãng, cộng với bức tường phía bắc chắn đi gió lạnh, khiến cho không khí trên quảng trường trở nên ấm áp.

Khả Đạt Chí cười nhẹ, tiếp tục nhằm vào Mai Tuần công kích:

- Tề Vương có Mai huynh bảo vệ, tất nhiên hai k đó nghe danh là phải chạy xa rồi. Theo sự đánh giá của Mai huynh thì hai kẻ đó cao minh cỡ nào?

Khấu Trọng cùng Thường Hà vốn đối với Mai Tuần thật sự không có

chút hảo cảm nào, cả hai tự nhiên nhìn nhau, trong lòng cảm thấy buồn cười. Mọi người đều biết Khả Đạt Chí muốn chế giễu Mai Tuần ỷ vào người đông thế mạnh, đối phương phải phá vòng vây đào tẩu là lẽ đương nhiên.

Mai Tuần cũng là người thông minh, tất nhiên hiểu ý tứ trong lời nói trêu chọc này. Bất quá, Khả Đạt Chí là người đang nổi bật trong Trường Lâm quân, lại được Đông Đột Quyết chống lưng nên hắn không thể công nhiên đối chọi, đành giả vờ như không có gì, lựa lời nói cho qua chuyện:

- Cũng thật khó nói, hai kẻ đó quả thật cũng có chút sở trường. Võ công của chúng không bị bó buộc vào môn phái nào cả, đặc biệt bất kỳ chiêu thức bình thường nào khi được bọn chúng sử dụng cũng đều đạt đến cảnh giới lâm ly vi diệu cả.

Khấu Trọng chưa bao giờ nghe địch nhân bình luận về võ công của gã và Từ Tử Lăng như vậy, không khỏi có chút tự hào, cảm giác rất là mới lạ.

Khả Đạt Chí thần sắc ngưng trọng, thốt lên:

- Theo như lời Mai chưởng môn mô tả thì hai kẻ đó quả đã đạt đến cảnh giới thông thần rồi, chiêu thức vụng về lại ẩn chứa biến hóa thần kỳ. Hừm! Nếu được quyết thắng tranh hùng với bọn họ, tất sẽ là khoái sự trong đời.

Sa Thành Công cuối cùng cũng có cơ hội xen lời:

- Hai kẻ đó tại Lạc Dương đã có uy danh vang dội, Khả huynh nếu gặp phải họ, không hiểu khả năng thắng được mấy phần?

Khả Đạt Chí thủng thẳng nói:

- Nửa phần cũng không có.

Chúng nhân đương trường, kể cả Khấu Trọng, nhất thời đều cảm thấy ngạc nhiên.

Sa Thành Công cất tiếng cười lớn:

- Có vẻ như khoái sự của Khả huynh đã biến thành hận sự rồi.

Nét mặt Khả Đạt Chí xuất hiện nét trào lộng tiếu ý, vốn biết chuyện này có nguyên do thâm sâu ở Hỉ Nhi, liền hướng tới Sa Thành Công đáp lễ:

- Nhị công tử đối với võ học dù sao cũng là kẻ ngoại đạo. Ngài nên biết rằng võ học không thể chỉ căn cứ vào chiêu thức mà còn phải dựa vào tâm pháp. Tâm pháp Cuồng Sa đao pháp của tiểu đệ vốn là “bại trung cầu thắng”, đạo lý rất là thâm ảo, chỉ với dăm câu ba điều thì thật khó giải thích rõ ràng được.

Khấu Trọng bất chợt động dung. Tuy gã chưa hoàn toàn hiểu hết lời của Khả Đạt Chí, nhưng nếu hắn có khả năng chuyển bại thành thắng khi giao thủ thì quả thật đặc biệt phi thường, bất đồ thầm lo lắng thay cho Từ Tử Lăng.

Ánh mắt Hỉ Nhi liền hướng tới Khả Đạt Chí, thần sắc đầy vẻ sùng kính, bởi khi Khả Đạt Chí nói về tâm pháp của hắn, thì đồ cũng đả kích Sa Thành Công, tức thì khiến hắn câm miệng.

Mai Tuần không dấu nổi vẻ ngạc nhiên:

- Độc môn tâm pháp của Khả huynh quả là kỳ lạ, chẳng trách Cuồng Sa đao pháp có thể khiến địch nhân không sao đoán biết để đề

phòng được.

Khả Đạt Chí bình thản nói:

- Đao pháp này được tiểu đệ ngộ ra ở đại mạc. Ai đã từng đến đại mạc đều biết rằng ở đó đầy rẫy tử vong, hiểm nguy có ở khắp nơi. Vào những lúc tuyệt vọng nhất mà cầu sinh, chính là đạo lý “bại trung cầu thắng” đó.

Hỉ Nhi lên tiếng tán thưởng:

- Lời Khả gia nói thật vô cùng chí lí!

Khả Đạt Chí rõ ràng muốn trêu chọc Sa Thành Công, hắn cúi đầu ghé sát tai Hỉ Nhi nói nhỏ đầy vẻ thân thiết:

- Cô nương rất thích xem ca vũ mà. Bên kia đang khua chiêng bắt đầu biểu diễn tạp kỹ kìa.

Hỉ Nhân tức thì tươi cười gật đầu, dịu dàng nói:

- Khả gia có thể đợi một chút được không? Thiếp muốn hỏi Mạc tiên sinh vài câu.

o0o

Lại nói đến Từ Tử Lăng, trong lúc gã đưa mắt tìm kiếm xem Bốc gia huynh đệ ở đâu bỗng nhìn thấy Khấu Trọng đang cùng Hỉ Nhi nói chuyện. Gã vốn không nhớ ra Hỉ Nhi là ai nhưng cũng thầm tán thưởng dung nhan hấp dẫn của nàng. Từ Tử Lăng đang tự hỏi sao gã Mạc thần y xấu xí này lại được mỹ nhân như vậy yêu thích, bất chợt một người án ngữ trước mặt, cười ha ha nói:

- Không ngờ lại được gặp Mạc huynh ở đây.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn lại, nhận ra người đó chính là Đột Quyết cao thủ Khả Đạt Chí. Trong nhất thời, gã chưa thích nghi với thân phận “người quen” với y, nên chân tay luống cuống.

Thường Hà cùng Mai Tuần cũng theo Khả Đạt Chí bước tới, Thường Hà thi lễ với Từ Tử Lăng, riêng Mai Tuần chỉ nở một nụ cười lạnh nhạt, ra vẻ ta đây chỉ đến xem nhiệt náo mà thôi.

Khấu Trọng cũng đã trò chuyện xong, chào tạm biệt Hỉ Nhi rồi bước lại phía bọn họ. Sa Thành Công nhân cơ hội này vội chạy lại chỗ cô ả.

Mọi tân khách có mặt đều nghĩ Khả Đạt Chí và Từ Tử Lăng là bạn cũ đang chào hỏi nhau, không ai để ý đến địch ý giữa hai người.

Khả Đạt Chí thấy Từ Tử Lăng có vẻ giật mình, lấy làm ngạc nhiên nói:

- Mạc huynh không cần phải sợ thế chứ!

Từ Tử Lăng cũng đã khôi phục lại, nhưng trong tâm chấn động. Bằng trực giác phi thường của mình, gã có thể khẳng định Khả Đạt Chí đã biết người xuất thủ ứng phó tối nay chính là “Mạc Vi” gã, đây chính là điều khiến giật mình. Vốn dĩ tin tức này cực kỳ bí mật, như vậy có thể khẳng định trong Thiên Sách phủ chắc chắn có nội gian của Lý Kiến Thành, nếu không Khả Đạt Chí phải nghĩ người xuất thủ là Lý Tịnh mới đúng.

Việc này thật sự vô cùng trọng yếu, gã phải tìm cách báo cho Lý Tịnh biết ngay để có kế hoạch ứng phó.

Nghĩ đoạn, gã thở ra một hơi dài rồi cất tiếng:

- Khả huynh nói vậy là có ý gì?

Khả Đạt Chí cũng là kẻ tài trí cao tuyệt, ngay lập tức phát giác vấn đề, liền vội chỉnh sắc mặt cười nhẹ nói:

- Ta chỉ là theo đạo lý người đứng ngoài thì sáng, tùy tiện nói một câu thôi. Xin khuyên Mạc huynh chim khôn chọn cành mà đậu, Mạc huynh nếu không thức thời, tất sẽ nhận kết quả không hay. Đối với kiếm pháp của Mạc huynh, bổn nhân vô cùng trân trọng nên muốn bày tỏ chuyện thiệt hơn với huynh.

Lúc này Khấu Trọng đã tới nơi, cười lớn xen vào:

- Ha...ha! Tiểu nhân thật không ngờ, từ khi Khả gia vào Trung Nguyên đã không ngừng tu dưỡng, bản lãnh ngày càng cao, có thể xuất khẩu thành chương. Hây! Đây là …?

Thường Hà vội giới thiệu:

- Đây là Mạc Vi lão sư ở Hưng Xương Long.

Khấu Trọng nói:

- Ồ! Chúng ta đã từng gặp qua! Mạc huynh cùng với gia thúc đồng danh đồng tính, thân thêm thân, có lẽ nên tìm cơ hội nào đó cùng uống cho say một bữa.

Từ Tử Lăng ngước nhìn khung cảnh trời đêm, vờ như không để ý đến mục quang của Mai Tuần đang chú tâm dò xét mình. Khấu Trọng làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Mai huynh cùng Mạc huynh đã từng gặp nhau rồi phải không?

Mai Tuần lạnh lùng đáp:

- Đạo bất đồng bất tương vi mưu. Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ lĩnh giáo kiếm pháp của Mạc huynh để xem xem lời khen ngợi của Khả huynh có thật đúng không.

Cuộc nói chuyện đã sặc mùi khói lửa, không khí bất chợt trở nên khẩn trương cực độ.

Khấu Trọng kêu lên một tiếng, đang định mở lời thì Khả Đạt Chí đã nói:

- Xin Mạc huynh hãy suy nghĩ cho kỹ, đừng để hối hận về sau.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Mạc Vi này tuy là kẻ thôn dã nhưng đã nói một là một, hai là hai, chưa từng biết đến hai chữ hối hận là gì.

Nói xong phủi tay bỏ đi.

Mai Tuần không nói gì, chỉ cất tiếng cười nhạt, vẻ mặt tràn đầy địch ý.

Khấu Trọng hạ giọng hỏi Thường Hà

- Có chuyện gì thế?

Khả Đạt Chí nhìn theo bóng Từ Tử Lăng đang đi xa dần, buông tiếng cười khẩy:

- Tối nay Khả Đạt Chí này sẽ cho hắn biết thế nào là hai chữ hối hận.

o0o

- “Đang! Đang! Đang!”

Tiếng chuông vang lên, báo hiệu đã đến giờ thiết yến.

Kiến Thành, Thế Dân, Nguyên Cát cùng toàn bộ cận thần, phi tần vội quỳ xuống. Trong tiếng nhạc vang lừng, Lý Uyên đầu đội long quan, thân mang hoàng bào, bước lên trên Thừa Thiên môn, tiếp nhận lời chúc tụng của quần thần, nói vài lời khách sáo chúc mừng năm mới.

Không khí tại quảng trường lập tức phấn khởi, nhiệt náo hẳn lên. Sau đó Lý Uyên quay lại Thái Cực cung, các loại biểu diễn liền bắt đầu, trong khi đó những người được mời lục tục kéo vào Thái Cực cung để dự yến.

Thái Cực cung là cung cấm thâm nghiêm, cách biệt với bên ngoài bằng hai cửa Thừa Thiên môn và Gia Đức môn, trong đó Gia Đức môn như một bức bình phong ngăn giữa Thừa Thiên môn và Thái Cực môn để tăng thêm sự phòng vệ cho cấm cung.

Sau khi bước qua Thái Cực môn, đập vào mắt chúng nhân là Thái Cực điện cực kì hùng vĩ và tráng lệ, được xây ở phía chính bắc của quảng trường, hai bên tả hữu là lầu chuông và lầu trống. Từ giữa quảng trường đến trước cửa đại điện là một ngự lộ được lát bằng những phiến đá lớn được chạm trổ tinh kỳ.

Thái Cực điện là kiến trúc hoành tráng nhất trong hoàng cung, bề rộng có mười hai gian, bề sâu có mười lăm gian. Đáng chiêm ngưỡng nhất chính là đỉnh điện với kiến trúc bốn mái nghiêng, đòn tay chồng chất bốn tầng, cấu tạo giản đơn nhưng nhìn lại phức tạp,

thật sự là một sự kết hợp hoàn hảo giữa mỹ quan và cơ học.

Trong gian chính điện rộng lớn, có sáu bàn tròn ở phía bắc, đây chính là bàn chủ tọa dành cho hoàng tộc. Bố trí hai phía đông tây là bàn cho những người khác.

Từ Tử Lăng cùng với người của Thiên Sách phủ đến Thái Cực điện, vừa đi vừa tìm cách báo với Lý Tịnh chuyện có nội gian. Lý Tịnh hai hàng lông mày nhăn tít lại, nhưng không tiện nói chuyện, chỉ gật đầu tỏ ý đã biết mà thôi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ từ đâu tiến đến bên cạnh Từ Tử Lăng, hỏi khẽ:

- Mạc huynh và Lý tướng quân đàm luận gì chăm chú thế?

Từ Tử Lăng biết không thể bất cẩn tiết lộ chuyện này, cười khổ:

- Trưởng Tôn huynh hiểu nhầm rồi, Lý huynh chỉ là không yên tâm về công phu của tại hạ thôi!

Lý Tịnh cũng giả vờ tỏ vẻ khó xử:

- Mạc huynh không cần phải lo lắng thế, vì sự tình quan hệ trọng đạiý mỗ hiếu kỳ nên mới hỏi huynh mấy câu thôi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Theo như những gì ta biết, sau khi cùng Mạc huynh giao thủ ở Thượng Lâm uyển, Khả Đạt Chí đã nói với mọi người rằng Mạc huynh thân pháp thì khá lợi hại nhưng kiếm pháp thì không bằng. Tiểu đệ cùng Kính Đức đã từng nghiên cứu nhưng không thể lý giải nổi. Mạc huynh là người trong cuộc, có thể nói cho chúng tôi biết rõ hơn về lời nói của Khả Đạt Chí được không?

Từ Tử Lăng trong lòng đại chấn vì lời bình luận quá chính xác của Khả Đạt Chí. Gã đương nhiên hiểu rõ nhất, chính là do kiếm chiêu của Hầu Hy Bạch không thể hoàn toàn phối hợp với thân pháp tiêu sái huyền diệu, không như khi gã sử dụng Mỹ Nhân phiến. Đây chính là điểm khiến hắn có thể bại lộ hành tung chăng?

Lý Tịnh lên tiếng:

- Chúng ta cùng qua bên kia đi!

Để không khiến cho người khác chú ý, ba người cùng tiến vào khu vực quảng trường trước Thái Cực điện, vừa đi vừa tiếp tục nói chuyện.

Từ Tử Lăng trông thấy ở đằng xa Khấu Trọng trong bộ dạng Mạc thần y, đi kèm hai bên tả hữu là Thường Hà và Mai Tuần, lúc này đang cùng với các tân khách khác bước lên các bậc tam cấp bằng đá trắng của đại điện, gã nói:

- Lúc đó có mặt Thái tử Kiến Thành, tại hạ không muốn sử ra hết kiếm pháp của mình, vì đó mà Khả Đạt Chí mới có những lời phê bình

Bàng Ngọc và Uất Trì Kính Đức ở đằng xa nhìn thấy bọn họ, liền tiến lại để chào, Bàng Ngọc cười nói:

- Có phải mọi người đang bàn luận đại kế tối nay không, chúng tôi tất cả đều trông chờ vào Mạc lão sư đó.

Uất Trì Kính Đức thần sắc ngưng trọng, có vẻ cân nhắc rồi lựa lời nói:

- Đối với Cuồng Sa đao của Khả Đạt Chí, đương kim thiên hạ sợ rằng chỉ có Thiên Đao của Tống Khuyết là hơn, ngoài ra Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng cũng có thể đem so sánh, nhưng chắc cũng chưa biết thắng bại. Thế nên Mạc lão sư chớ có phạm đại kỵ quá ham cầu thắng, vì Khả Đạt Chí không những công lực kinh nhân mà còn có sở trường lấy cứng chọi cứng, là cao thủ ngạnh đấu.

Từ Tử Lăng không khỏi cười thầm trong bụng, Uất Trì Kính Đức vẫn tưởng Khấu Trọng bây giờ vẫn là Khấu Trọng ngày xưa ở Lạc Dương, nếu công lực có tiến bộ thì cũng không nhiều. Họ Uất chắc không bao giờ nghĩ đến, với nỗ lực miệt mài luyện tập, lại được Thiên Đao Tống Khuyết tận lực tài bồi điểm hóa, cộng với việc trải qua bao trận chiến kinh hiểm, nhất là lần thử sức với Tứ Đại Thánh Tăng, Khấu Trọng bây giờ đã khác xa ngày trước.

Tuy nghĩ như vậy nhưng tuyệt nhiên gã không hề có ý chủ quan, khinh địch.

Lý Tịnh vội đáp lời thay:

- Xin Kính Đức huynh đừng lo, Mạc lão sư tuyệt không khinh suất đâu.

Trưởng Tôn Vô Kỵ chợt lên tiếng:

- Tiểu đệ có một cảm giác rất kỳ lạ, Mạc lão sư tựa hồ không coi Khả Đạt Chí vào đâu, có phải Vô Kỵ nhìn lầm không?

Trong điện đột nhiên ồn ào hẳn lên, chính là vì Thượng Tú Phương đã đến, có Hồng Phất Nữ đi bên cạnh. Tất thảy mọi người đều không thể không đưa mắt ngắm nhìn phong thái tuyệt trần và mỹ lực kinh nhân của nàng.

Nhìn thấy Lý Tịnh, hai nàng cùng bước tới, khiến cho ánh mắt của nam nhân có mặt đương trường đều tỏ rõ vẻ ghen tỵ.

Từ Tử Lăng không muốn để hai nàng chú ý, liền quay sang nói với Trưởng Tôn Vô Kỵ:

- Tại hạ đối với danh lợi không có ý niệm gì, tối nay cũng không phải là chiến đấu sinh tử, khi nào lâm sự tự khắc sẽ có cách ứng phó, có lẽ do đó khiến cho Trưởng Tôn huynh tưởng rằng tại hạ không coi Khả Đạt Chí vào đâu.

Tất nhiên Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn chưa hết nghi ngờ, tuy lúc này Thượng Tú Phương đã đến nơi nên không tiện hỏi tiếp, nhưng đôi mày kiếm của y vẫn nhíu chặt.

Chúng nhân đều hướng tới Thượng Tú Phương để nói chuyện.

Thượng Tú Phương quả nhiên là thiên sanh lệ chất, sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, mọi động tác đều có phong thái kiêu sa, từ thần sắc đến mỗi tiếng cười đều làm điên đảo chúng

Khi nàng tiến lại gần trước mặt, mọi người kể cả Lý Tịnh, trước thần thái mê người mặc dù chỉ trang điểm sơ sài bình dị của nàng, nhất thời hô hấp đều dừng cả lại.

Đôi mắt đẹp của nàng như hàm chứa rất nhiều tình cảm, lấp lánh nhìn khắp một lượt, cuối cùng dừng ở Từ Tử Lăng, nhưng lời nói lại hướng đến mọi người:

- Tú Phương tự nhiên tò mò, thấy các vị đang cao hứng thảo luận, không kìm được bèn bảo Hồng Phất tỷ tỷ dẫn Tú Phương đến để lắng nghe.

Người bình thường cũng biết nàng đang muốn nói chuyện, mọi người liền lịch sự chào mời, tất cả đều lộ vẻ tự hào trên mỗi nét mặt.

Bàng Ngọc cười nói:

- Chúng tôi đang tranh luận với nhau xem tối nay Tú Phương có khai kim khẩu để dâng tặng Hoàng thượng một khúc ca hay không?

Trong nhân mã của Thiên Sách phủ, Bàng Ngọc có tiếng phong lưu nhất, những lời này tuyệt không thể thốt ra từ miệng của Uất Trì Kính Đức hay Lý Tịnh được.

Hồng Phất Nữ đáp:

- Tú Phương lần này được chính Hoàng thượng mời tới dự hội, không phải để biểu diễn…

Giả như Thượng Tú Phương nhận lời mời của Lý Thế Dân hoặc Lý Kiến Thành đến dự yến thì thật là thuận lý thành chương. Nhưng đâại là lời mời từ Lý Uyên, chứng tỏ quan hệ của họ không phải tầm thường. Trực giác Từ Từ Lăng cảm thấy trong việc này không phải là tư tình nam nữ mà có liên quan đến mẫu thân của Thượng Tú Phương là Minh Nguyệt.

Đôi mắt phượng của Thượng Tú Phương lại rời Bàng Ngọc mà hướng tới Từ Tử Lăng, dịu dàng nói:

- Thiếp nghe nói Mạc lão sư ngoài kiếm thuật cao minh, còn là người phong lưu có tiếng, lại còn biết cả cầm kỳ thư họa. Tú Phương rất mong có dịp được ngài chỉ giáo cho.

Từ Tử Lăng cảm thấy lúng túng, trong lòng rủa thầm Hầu Hy Bạch không biết kiềm chế. Thế nhưng gã cũng chỉ đành trơ mắt nhận lời

khen tặng hàm chứa ý trào phúng này, trong lòng biết rõ Thượng Tú Phương đã để ý đến “sự tích” của Mạc Vi gã ở thanh lâu, nói không chừng chuyện lăng nhăng với Kỉ Thiến nàng ta cũng rõ như lòng bàn tay rồi.

Tuy vậy, gã vẫn gắng bao biện:

- Tại hạ chỉ là đi cùng Nhị thiếu gia của bọn ta đến Thượng Lâm uyển để xem nhiệt náo mà thôi!

Mục quang của Thượng Tú Phương chứa đầy thâm ý liếc gã một cái, tu dưỡng của Từ Tử Lăng dù cao thâm, tâm thần cũng bất chợt rung động.

Lý Tịnh vội nói:

- A! Sắp đến giờ rồi! Chúng ta phải đi thôi. Xin mời Tú Phương!

Chúng nhân đều nhìn về phía cửa điện, lúc này phần lớn khách mời đã vào trong, nếu không đi ngay thì sẽ muộn giờ mất.

Thượng Tú Phương cũng không nói gì nữa, cùng Hồng Phất Nữ dời gót ngọc tiến vào Thái Cực điện.

Từ Tử Lăng cũng đang định đi thì Trưởng Tôn Vô Kỵ chặn lại:

- Tần Vương có ý đề tỉnh Mạc huynh. Chỉ cần huynh tiếp được mười lăm chiêu của Khả Đạt Chí thì ngài có thể cho dừng cuộc đấu. Chỉ cần như vậy, Thiên Sách phủ cũng có thể giữ được thể diện rồi.

Từ Tử Lăng cười nhẹ đáp:

- Tốt nhất là để cho Hoàng thượng tuyên bố dừng cuộc đấu, như vậy

không phải lại càng có sức thuyết phục hơn sao?

Nói xong, không cần để ý đến phản ứng của Trưởng Tôn Vô Kỵ, gã vội vàng đuổi theo Lý Tịnh.

Chương 400: Thái Cực dạ yến

Trong lúc gã còn đang tối tăm mặt mũi giữa đám đông thì Mai Tuần vỗ vai gã lên tiếng:

- Tiểu đệ có việc phải đi! Hẹn Mạc tiên sinh lúc nữa cùng uống rượu nghe hát, tiểu đệ xin được làm chủ.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

-Mai chưởng môn phải đi đâu vậy?

Thường Hà vừa cười vừa xen vào:

- Nào phải Mai chưởng môn phải đi đâu, chẳng qua là có chỗ ngồi đặc biệt nên tạm thời phải chia tay chúng ta vậy.

Mai Tuần cất tiếng cười lớn rồi quay mình bước đi.

Thường Hà kéo Khấu Trọng đi lại gần phía bàn chủ tọa, hạ giọng giải thích:

- Ở nơi này Kiến Thành thái tử có tám ghế, Tần Vương có sáu ghế, còn Tề Vương được sắp xếp bốn ghế. Đây là những vị trí tôn quý nhất, Mai Tuần chính là ngồi ở chỗ Tề Vương đó.

Khấu Trọng giờ đã minh bạch, nói:

- Chắc là tiểu đệ cùng Thường Hà đại gia cùng ngồi ở chỗ của Thái tử Điện hạ rồi. Có phải vậy không?

Thường Hà cười đáp:

-Lão ca ngươi thì lại là tân khách đặc biệt, được ngồi ở chỗ của Hoàng thượng cơ, đi nào!

Khấu Trọng vừa tiến lại ghế ngồi ở hàng thứ ba, hai đại quan ngồi đó liền đứng dậy chào:

-Mạc tiên sinh, mời ngồi!

Khấu Trọng định thần nhìn kĩ, hóa ra là Lưu Chánh Hội cùng vị quan ở Ngoại Sự Tỉnh là Ôn Ngạn Bác, người mà hôm nay gã đã gặp ở Tứ Phương lâu, liền lập tức đáp lễ.

Lưu Chánh Hội tự mình giới thiệu với gã các quan khách ngồi đó, tất cả đều là những người đứng đầu các bộ hoặc các địa phương của Đại Đường.

Khấu Trọng ngồi xuống giữa Lưu Chánh Hội và Thường Hà, bỗng thấy ở đó vẫn còn hai ghế chưa có ai ngồi.

Trong lúc đàm luận dăm câu ba điều với mọi người, Khấu Trọng không kìm được hỏi:

- Còn ai vẫn chưa tới vậy?

Lưu Chánh Hội cười đáp:

- Việc đó thì phải hỏi lão Ôn kia mới biết được.

Ôn Ngạn Bác nói:

- Đó là khách ngoại quốc quan trọng, theo lễ mà nói thì chúng ta nên chờ họ, không nên để họ phải đợi. Tiểu đệ phải ra đây một chút.

Khấu Trọng vẫn chưa yên tâm, ghé sát lại gần Thường Hà hỏi:

- Loại yến hội này thật khiến người ta buồn bực muốn chết, rốt cuộc đến lúc nào thì mới ra ngoài chơi được?

Thường Hà cũng nhỏ giọng đáp:

- Ta vốn tưởng huynh được bố trí ngồi ở chỗ Thái tử Điện hạ, chỗ đó có khi còn trốn ra được, hiện tại thì...

Lưu Chánh Hội thấy hai người chụm đầu lại thì thầm, tò mò hỏi:

-Có chuyện gì thế?

Khấu Trọng cười khổ nói:

-Không có gì! Đại kế ra ngoài du ngoạn của tại hạ thế là đi tong rồi.

o0o

Chúng nhân trong Thiên Sách phủ cùng ngồi ở một chỗ, bao gồm Trưởng Tôn Vô Kỵ, Uất Trì Kính Đức, vợ chồng Lý Tịnh, Bàng Ngọc, La Sỹ Tín, Lưu Đức Uy.

Ở đó vẫn còn bốn chỗ chưa có ai ngồi, không biết là chỗ của ai. Từ Tử Lăng không giống Khấu Trọng, tuy trong lòng thầm thắc mắc nhưng cũng biết là mình không nên hỏi.

May mắn là Trưởng Tôn Vô Kỵ không ngồi cạnh gã, nếu không lại phải trả lời những câu hỏi bất ngờ của y rồi.

Trong lúc một thái giám đang rót rượu vào cốc của gã, thì chợt nghe tiếng Bàng Ngọc than thở bên cạnh:

- Không hiểu tối nay ai có diễm phúc được ngồi cạnh Tú Phương tiểu thư nhỉ?

Hiện tại, trong đại điện đã đầy đủ khách mời. Vì đây là buổi yến hội được tổ chức trong cung đình nên người người đều tỏ vẻ trang trọng, không dám lớn tiếng cười nói huyên thuyên, không khí đầy vẻ khắc chế nghiêm túc.

Hồng Phất Nữ nhẹ giọng cười đáp:

- Theo ta suy đoán, trong lòng Tú Phương đã có nơi có chốn, Ngọc công tử si tâm vọng tưởng rồi!

Chúng nhân ngồi đó bất đồ đều động dung, thần sắc lộ vẻ ghen tỵ.

“Ngọc công tử” chính là biệt hiệu của Bàng Ngọc trong Thiên Sách phủ, hắn nghe thế liền vội nói ngay:

- Người đó quả thật khiến cho người khác phải ghen tỵ với sự may mắn của hắn. Nếu biết được hắn là ai, chỉ cần bổn công tử tung tin này ra, đảm bảo sẽ có nhiều người muốn lấy cái mạng của hắn.

Hồng Phất Nữ nói:

- Tên của người này vô cùng bí mật, thứ cho Hồng Phất không thể tiết lộ, bởi thật sự ta cũng chỉ đoán mò thôi.

- Tại hạ không có diễm phúc được lọt vào mắt xanh của Tú Phương tiểu thư, nhưng thật lòng rất quan tâm đến chung thân hạnh phúc của

tài nữ này. Không hiểu đại tỷ đoán người trong mộng của Tú Phương là ai vậy?

Hồng Phất Nữ ngần ngừ một lát rồi lên tiếng:

- Hôm qua Hồng Phất vào Thượng Lâm Uyển để thăm nàng ấy, thấy nàng ta đang viết trên giấy mấy câu:

”Trường tương tư

Trường tương ức

Châu lệ phân phân thấp khỉ la

Thiếu niên công tử phụ ân đa”

Tạm dịch:

“Nhớ nhau hoài

Nhớ nhau mãi

Lệ rơi nhạt má hồng

Thiếu niên công tử có biết không?!”

Những câu thơ này, được nàng viết đi viết lại mười mấy lần. Khi thấy ta đến, nàng vội vàng vơ những tờ giấy đó cất đi. Nếu trong lòng không phải đang tương tư sầu khổ, sao có thể như vậy được?

Bàng Ngọc nói:

- Đa tạ đại tỷ đã chiểm. Những lời thơ như vậy tuyệt không phải dành

cho tiểu đệ rồi.

Đột nhiên Lý Tịnh lên tiếng:

- Xem ai đến kìa!

Chúng nhân đều dõi theo ánh mắt của y, liền thấy một nhóm người đang ngang nhiên lên điện, hai người đi giữa chính là Đông Đột Quyết Khang Sao Lợi cùng đại Long đầu của Kinh Triệu Liên Minh là Dương Văn Can. Dương Văn Can hiển nhiên rất nổi danh trong những người quyền quý ở Trường An, chỉ thấy hắn không ngừng chào hỏi những quan lại đang ngồi ở hai bên.

Đi cùng với họ còn có Đại Tiên Hồ Phật cùng con gái Hồ Tiểu Tiên, không thể tưởng tượng được kỳ nữ nức danh đổ giới này cũng được mời.

Mỹ mục của Hồ Tiểu Tiên cũng đang hướng tới Từ Tử Lăng, đôi môi của nàng nở nụ cười mê hồn, thần thái có vẻ u uất.

La Sĩ Tín ngồi cạnh Từ Tử Lăng thấy vậy hỏi:

- Mạc lão sư biết Hồ Tiểu Tiên à?

Từ Tử Lăng cảm thấy ngại ngùng, hàm hồ đáp:

- Mới chỉ gặp có một lần thôi!

Hồng Phất Nữ lúc này ấn nhẹ vào Lý Tịnh, nói:

- Thế Tích và phu nhân cũng đến kìa!

Từ Tử Lăng nghe vậy, trong lòng không khỏi chấn động, bất giác

trong lòng thầm kêu khổ, vội đưa mắt nhìn ra cửa điện. Quả nhiên, Lý Thế Tích đang cùng Trầm Lạc Nhạn với dáng vẻ yểu điệu bước vào.

o0o

Trong lòng hết kiên nhẫn, Khấu Trọng bèn hướng tới Lưu Chánh Hội hỏi về kiến trúc của Mã kiều, vừa được vài câu đã thấy tất cả mọi người đều đứng dậy. Gã đang thắc mắc, không biết có chuyện gì xảy ra thì nhìn thấy Trần công công, người phụ trách buổi yến tối nay, dẫn người ngọc Thượng Tú Phương vào và tự tay sắp xếp, dọn dẹp chỗ ngồi cho nàng. Chúng nhân gần đó thần sắc đều tỏ vẻ ngưỡng mộ.

Khấu Trọng bừng tỉnh, vội vàng theo chúng nhân đứng dậy nghênh đón nàng, trong lòng thầm nghĩ Thượng Tú Phương lại được xếp ngang hàng với đại quan, cự phú ở đây, quả thật là có mị lực.

Trần công công tự tay kéo ghế cho Thượng Tú Phương, mời nàng ngồi xuống, bỗng nhiên Thượng Tú Phương nói:

- Tú Phương có lời yêu cầu này, có thể cho tiểu nữ ngồi cạnh Mạc tiên sinh được không? Tiểu nữ muốn hỏi Mạc tiên sinh mấy vấn đề trong y học.

Nếu đổi lại Khấu Trọng là một nhân vật phong lưu như Bàng Ngọc hoặc Hầu Hy Bạch, chúng nhân đều đoán thần nữ hữu tâm. Bất quá Khấu Trọng đang ở trong cái lốt thần y xấu xí, tự nhiên không có ai hoài nghi về phương diện đó cảLưu Chánh Hội đứng dậy nhường chỗ, lập tức có hai tiểu thái giám tiến đến mang ghế cho Thượng Tú Phương. Nàng an nhiên đến bên cạnh Khấu Trọng ngồi xuống, mọi người cũng lần lượt quay trở về chỗ ngồi của mình.

Thường Hà ghé tai Khấu Trọng cười nói:

- Lão huynh ngươi phải cẩn thận đấy! Nếu không là không giữ được đồng thân đâu.

Khấu Trọng chỉ có thể cười khổ mà đáp lại hắn.

Thượng Tú Phương sau khi ngồi xuống thì thành đích ngắm của chúng nhân, kể cả Thường Hà. Người người đều hướng tới nàng nói những câu khen ngợi, nhưng nàng vốn thông minh miệng lưỡi lanh lợi, không làm phật lòng người nào cả.

Khấu Trọng chỉ im lặng, thỉnh thoảng liếc về cửa điện thì thấy trước sau Lý Mật, Vương Bá Đương, Hoảng Công Thác và Khả Đạt Chí cùng tiến vào điện.

Đến khi gã thấy Đông Minh công chúa Đơn Uyển Tinh cùng phu tế là Thượng Minh tiến vào điện thì Thượng Tú Phương cũng đã thoát được mọi người, ghé vào tai hắn cất tiếng ôn nhu:

- Mạc tiên sinh có biết tại sao Tú Phương lại muốn ngồi cạnh ngài không?

Khấu Trọng trong lòng chấn động, chỉ biết thấp giọng hỏi lại:

- Thật sự không biết nguyên nhân vì sao?

Chúng nhân ở đó đều tưởng họ đang thảo luận vấn đề gì trong y học, tất cả đều không quấy nhiễu nữa, liền quay ra nói chuyện với nhau.

Thượng Tú Phương nói:

- Đó là vì Tú Phương đặc biệt yêu cầu như vậy. Ôi! Con người chàng

đó! Lừa thiếp đến khổ!

Khấu Trọng trong lòng kịch chấn, ngạc nhiên nhìn nàng.

Thượng Tú Phương nở nụ người mê hồn, làm như không có chuyện gì, dịu dàng hỏi:

- Mạc thần y có trị được bệnh của Tú Phương không?

Khấu Trọng vẫn chưa minh bạch hàm ý của nàng khi nói “lừa thiếp đến là khổ” là gì, chỉ biết cười khổ đáp:

- Tú Phương tiểu thư đã có lệnh, tiểu nhân không dám không tuân. Bất cứ khi nào tiểu thư cần người, tiểu nhân sẽ lập tức đến bái kiến.

Thượng Tú Phương cười yêu kiều, thần sắc câu hồn nhiếp phách, đôi mắt lấp lánh nhìn vào gương mặt xấu xí của gã, ghé sát lại gần, hơi thở ấm áp thơm tho như hoa lan, nói nhỏ đến không thể nhỏ hơn:

- Tân xuân giai tiết, Thiếu soái tới Thượng Lâm uyển cùng Tú Phương đón năm mới được không? Lần này không được lỡ hẹn đó!

Khấu Trọng tức thì cảm thấy choáng váng, hoàn toàn không hiểu được đã lộ ra nhược điểm ở chỗ nào đề nàng biết được chân tướng của mình, vội nói:

- Tiểu nhân đâu dám không tuân mệnh!

Lúc này Ôn Ngạn Bác đã quay lại, đi theo là mậu dịch Sứ giả của Đông Đột Quyết, Mạc Hạ Nhi.

Âm nhạc bắt đầu cất lên.

Đại Đường Hoàng đế giá đáo, gần nghìn tân khách lập tức đứng dậy cung nghênh.

o0o

Từ Tử Lăng bỗng cảm thấy muốn đất nứt toác ra để gã chui vào mà trốn.

Thì ra bốn chỗ ngồi chưa có ai ngồi đó là để dành cho phu thê Lý Thế Tích (Từ Thế Tích được đổi thành họ Lý, họ vua), Trầm Lạc Nhạn và phu thê Đơn Uyển Tinh, Thượng Minh.

Nghe thấy người ta xưng tụng "phò mã gia", Từ Tử Lăng hiểu chuyện chung thân của Đông Minh công chúa Đơn Uyển Tinh đã an bài, nàng đã "nạp" Thượng Minh làm chồng. Chợt hiểu tại sao ở lần gặp trước, nàng ta vô cùng cẩn trọng, nói chuyện không lộ ra tư tình nam nữ gì cả.

Mỹ mục của Trầm Lạc Nhạn chăm chú nhìn vào đôi mắt của gã, mặc dù thần tình vẫn giả như không để ý gì đến gã, nhưng Từ Tử Lăng có thể khẳng định nàng đã nhìn ra gã là Từ Tử Lăng.Đơn Uyển Tinh cố nhiên nghi ngờ gã có liên quan đến "Ung Tần", nhưng không thể khẳng định, nhãn thần cứ nhìn gã đăm đăm, khiến gã ngồi cũng không yên.

Tuy nói Từ Tử Lăng và hai nữ nhân này chưa phát sinh quan hệ thật sự gì, cũng chưa từng đàm tình thuyết ái, lại sớm biết hoa đã có chủ; nhưng giờ lại ngồi đối diện nhau, nhìn hai nàng thành đôi thành cặp, trong lòng gã chợt có cảm giác khó chịu rất kỳ quái chỉ có mình gã biết.

May thay lúc này Lý Uyên cùng với phi tần, ba hoàng tử cùng các

hoàng thân quốc thích tiến vào, theo sau là hàng trăm cận thần tiền hô hậu ủng, khiến người người đều chú ý, gã tạm thời thoát được tình cảnh trớ trêu này.

Trong số phi tần của Lý Uyên, Từ Tử Lăng chỉ biết có Đổng Thục Ni, đi ngay sau Duẫn Đức phi và Trương tiệp dư, với diễm sắc hoa nhường nguyệt thẹn, nổi bật trong đám mỹ nữ, chẳng trách nàng được Lý Uyên cực kỳ sủng ái.

Trong số các hoàng tử, chỉ có Lý Kiến Thành mang theo phi tần của mình. Đi ngay sau đám người Kiến Thành là Lý Thế Dân, tiếp đó là Lý Nguyên Cát, sau cùng là Lý Thần Thông, Lý Nam Thiên và các thành viên trong khác trong Lý phiệt.

o0o

Từ khi Lý Tú Ninh vào điện mục quang của Khấu Trọng không rời khỏi nàng. Điều khiến gã đau đớn nhất là Sài Thiệu công nhiên đi cùng nàng, cho thấy danh phận đã định, mọi chuyện đã an bài.

Sau khi những người của Lý phiệt đã ngồi vào ghế chủ tọa, quần thần tân khách trong điện, được hai vị đại thần thân cận nhất của Lý Uyên là Lưu Văn Tĩnh cùng Bùi Tịch dẫn đầu, hướng tới Lý Uyên cùng chúc rượu ba lần, không khí trong điện đột nhiên sôi nổi hẳn lên.

Lý Uyên nói vài lời bảo mọi người không cần phải giữ lễ, cuộc vui liền lập tức bắt đầu, hơn trăm danh ca vũ kỹ do Kỷ Thiến dẫn đầu như đàn hồ điệp từ trong hậu điện tiến ra, cổ nhạc du dương, bắt đầu ca múa.

Nổi bật ở giữa đoàn ca kỹ chính là Kỷ Thiến, trong đám ca đông đảo như vậy nhưng tư thái nhẹ nhàng duyên dáng của nàng vẫn nổi bật

lên. Nàng cất tiếng hát trong trẻo, các ca nữ khác cùng hòa theo, thanh âm tuyệt mỹ, tuy chưa thể so sánh với phong cách đặc biệt của Thượng Tú Phương, nhưng cũng có phong vận riêng, quả đúng là danh kỹ tài danh bậc nhất của Trường An.

Tiếng ca uyển chuyển, phiêu đãng của Kỷ Thiến làm động lòng người, lại thêm tư sắc khuynh quốc khuynh thành, nhất thời chúng nhân trong điện, kể cả Lý Uyên đều không thể rời mắt khỏi nàng được.

Khấu Trọng nhìn qua Kỷ Thiến, không kiềm chế được cũng tạm quên đi nỗi sầu do Lý Tú Ninh mang lại. Gã đang nhìn đến như say như mê, bỗng bên tai vang lên tiếng nói nhẹ nhàng của Thượng Tú Phương:

- Mạc tiên sinh phải chăng đã động lòng rồi?

Khấu Trọng chợt bừng tỉnh, cảm thấy hương thơm đậm đà trên người mỹ nữ này, không kịp nghĩ gì đã thuận miệng đáp trả:

- Chỉ có mình Tú Phương tiểu thư, mới khiến tiểu đệ độ

Thượng Tú Phương ngạc nhiên, mặt hoa chợt hồng lên, liếc gã một cái, nhỏ nhẹ nói:

- Lại lừa người ta rồi!

Lần này đến phiên Khấu Trọng ngạc nhiên, thầm nghĩ không chừng Thượng Tú Phương đã chấm trúng mình, nếu không sao lại tỏ ra thần sắc si mê như vậy, lại dùng khẩu khí đó để nói chuyện với gã.

Mọi người hiện đều chăm chú hân thưởng ca vũ, không ai để ý đến khúc nhạc mới phát sinh giữa gã và nàng.

Kỷ Thiến ca lên rằng:

”Hoa ngạc lâu tiền vũ lộ tân

Trường An thành lý thái bình nhân

Long hàm hỏa thụ thiên trọng diễm

Kê đạp liên hoa vạn tuế xuân

Đế cung tam ngũ hí xuân thai

Hành vũ lưu phong mạc đố lai

Tây vực đăng luân thiên ảnh thụ

Đông hoa kim khuyết vạn trọng khai”

Tạm dịch:

”Hoa lạc ngoài hiên mưa ướt sân,

Trường An ca khúc thái bình nhân

Rồng mây rực rỡ trời cao rộng,

Hoa nở trần gian mãi mãi Xuân

Hoàng cung vui đón tiết Xuân sang,

Mưa nhẹ gió bay khắp nẻo đàng.

Cảnh sắc trời Tây ngàn xưa cổ,

Hoa nở phương Đông vạn xóm làng”

Tiếng hát vừa dứt, đèn nến trong điện phụt tắt, trên tay mỗi ca kỹ liền xuất hiện một cái đèn lồng sặc sỡ, ánh sáng tỏa ra cũng nhảy múa theo người, không gian trong đại điện biến hóa không ngừng theo ánh lửa, người người xem ca vũ đều như say như mê.

Khi đèn đóm trong điện sáng trở lại, đoàn ca vũ kỹ đã rút khỏi đại điện từ lúc nào.

Những tiếng tán thưởng nổi lên ồn ào khắp nơi.

Vị đại thần ngồi kế bên Khấu Trọng vừa vỗ tay vừa hướng tới Thượng Tú Phương tán tụng:

- Tú Phương tiểu thư biên đạo ra vũ khúc này thật sự tinh diệu tuyệt luân, khiến mọi người bội phục.

Khấu Trọng giờ đã hiểu tại sao Thượng Tú Phương lại có mặt ở Thượng Lâm uyển, nguyên do là nàng phụ trách huấn luyện đoàn ca kỹ biểu diễn vũ khú

Thượng Tú Phương vội lên tiếng đáp tạ, nói mấy lời khiêm tốn.

Lúc này, cao lương mỹ vị đã được dọn lên, rượu cũng được rót đầy chung, nhất thời không khí nhiệt náo bao trùm khắp mọi chỗ.

Tiếp đó Lý Uyên hướng tới chúng nhân chúc rượu, mọi người cả chủ lẫn khách đều vui vẻ.

Phía dưới kia, Từ Tử Lăng trong lòng chợt có cảm giác, Đại Đường

thanh thế như mặt trời trên cao, dạ yến tối nay thật sự thể hiện khí thế cao tuyệt đó. Nếu như trong Đường thất không có tranh đấu quyền lực, thì Đại Đường quả thật là có cái thế thùy dữ tranh phong, không thể đối chọi lại được.

Sau khi rượu được ba tuần, ba trăm cấm quân vệ sỹ thân mang chiến giáp từ ngoài cửa tiến vào, bày thành các loại trận thế, tay cầm đao thương kiếm thuẫn, biểu diễn một loạt “binh trận” đẹp mắt để giúp vui.

So với vũ khúc tuyệt diệu trước đó, thì binh trận này lại có đầy vẻ dương cương, nhưng cũng khiến cho chúng nhân mê hoặc.

Màn biểu diễn “binh trận” vừa kết thúc, Lý Kiến Thành dẫn Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát cùng vương thân quốc thích hướng tới Lý Uyên chúc rượu, làm không khí càng lúc càng sôi nổi thêm.

Sau khi chúc rượu xong, Lý Kiến Thành vươn người dứng dậy, cao giọng nói:

- Đại Đường ta vốn khởi binh từ Thái Nguyên, đã trải qua nhiều lần chiến đấu, dùng võ để lập quốc, lại chiêu nạp được hiền tài bốn phương. Buổi tiệc tối nay, theo truyền thống của Đại Đường, không thể thiếu chuyện tỷ võ được. Bản điện hạ sẽ mở đầu, nay phái xuất Trường Lâm quân đô úy Khả Đạt Chí tướng quân, tiếp nhận khiêu chiến, chỉ điểm tới là dừng, bất kể thắng bại thế nào, hai bên đều được thưởng mười lượng hoàng kim để trợ hứng.

Trong điện lập tức tiếng hò la phấn khích nổi lên rầm rầm.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm kêu, không ngờ chuyện tỉ võ lại đến nhanh như vậy.

Trước ánh mắt chúng nhân, Khả Đạt Chí vươn người đứng dậy, ngang nhiên bước tới trước điện, hướng tới Lý Uyên mà quỳ xuống.

Chương 401: Đình yến phong vân

Cho đến khi vào hắn bên trong đại điện, các chỗ ngồi lần lượt được an bài. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới cảm nhận sự quan hệ trọng đại của việc tỷ võ ngự tiền.

Lý Thế Dân thì dựa vào cái thế quân công của y. Lý Kiến Thành lại ỷ vào thân phận kế thừa hoàng vị của hắn, mặt khác lại có Lý Nguyên Cát liền tay tương trợ. Hai bên tranh đấu đều có những điểm mạnh yếu khác nhau.

Trong trường tranh đấu của hai thế lực này, quan trọng nhất là lôi kéo kẻ địch và những người trung lập về phía mình. Trong đó điều kiện tiên quyết là phải cho mọi người thấy phe mình đang chiếm thế thượng phong.

Nhưng dưới sự giám sát của Lý Uyên, nhân mã hai phe không thể nào công khai tuyên chiến được. Cách tốt nhất là thông qua trận ngự tiền tỷ võ này để biểu hiện thực lực của mình.

Phe Thiên Sách phủ đã nhiều lần thất bại. Nhưng những trận đấu đó chỉ phát sinh trong một ngự yến nhỏ thường ngày trong cung, tuy sau đó còn bị phe của thái tử loan truyền nói xấu, làm uy danh tổn hại nghiêm trọng nhưng vẫn chưa mang tính quyết định.

Đại yến tối nay là chuyện khác. Ngoài đại thần trong triều còn có cả tân khách từ các nước khác nữa. Giả như Thiên Sách phủ lại thất bại lần này, hậu quả thật khó lòng tưởng tượng. Chẳng trách Lý Thế Dân tỏ ra vô cùng khẩn trương, tự thân suy tính việc xuất tướng ứng

chiến.

Cứ theo lời của Lý Kiến Thành, có vẻ như ai cũng có thể thách đấu với Khả Đạt Chí. Nhưng thật ra chỉ có Thiên Sách phủ mới có đủ tư cách và dám xuất chiến mà thôi.

Quả nhiên thấy Lý Thế Dân cười lớn, vươn mình đứng dậy, hướng tới Lý Uyên bẩm cáo:

-Thiên Sách phủ của nhi thần vừa thu nạp một khách khanh tên Mạc Vi, kiếm thuật siêu quần. Thỉnh phụ hoàng chuẩn y cho tỷ thí cùng Khả đô úy.

Đa phần những người trong điện đều không biết Mạc Vi là ai. Lại thấy không phải là nhất đại cao thủ Lý Tịnh xuất chiến, không ai không tỏ ra thần sắc ngạc nhiên. Cũng có một số người đoán Lý Thế Dân không muốn thua trận này nên không cho Lý Tịnh ứng chiến.

Trong đại điện trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Khả Đạt Chí vẫn bình tĩnh đứng giữa điện, tư thái cực kỳ cao thâm mạt trắc.

Lý Uyên hiển nhiên không nghĩ được Lý Thế Dân đưa một khách khanh vô danh ra đối phó với chuyện trọng yếu thế này, lập tức hai mày nhíu lại. Bỗng thấy Trương Tiệp Dư, đang ngồi bên trái ông ta, ghé sát vào tai nói mấy câu.

Lý Thế Dân, Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng đang thầm kêu bất diệu thì Lý Uyên đã khai long khẩu:

- Nếu Mạc Vi không phải là nhân tuyển tốt nhất của Thiên Sách phủ, Vương nhi nên chọn một người khác xuất chiến. Yến hội Cung đình

tối nay không phải chuyện thường đâu.

Từ Tử Lăng nhìn về phía Lý Kiến Thành, thấy sắc mặt hắn lộ ra vẻ đắc ý. Gã thầm hiểu Thái tử cùng các phi tần đã bắt tay nhau cùng tác động đến Lý Uyên.

Ngay cả Khấu Trọng cũng nghĩ rằng nếu đổi lại là gã thay cho Lý Thế Dân thì tình thế trước mắt quả thật tiến thoái lưỡng nan. Giả như thừa nhận Từ Tử Lăng là nhân tuyển tốt nhất, các cao thủ khác trong Thiên Sách phủ đương nhiên sẽ không cần tính toán đến. Chẳng may Từ Tử Lăng xuất thủ bại trận thì khác nào khẳng định Thiên Sách phủ không có ai là đối thủ của Khả Đạt Chí.

Đột nhiên thấy Lý Thế Dân cười ha hả một tiếng rồi nói:

-Hài nhi xưa nay hành sự đều học hỏi từ binh pháp. “Hư thực thiên” của Tôn Tử có nói: “…cố hình binh chi cực, chí vu vô hình; Vô hình, tắc thâm gian bất năng khuy, trí giả bất năng mưu. Nhân hình nhi thố thắng vu chúng, Chúng bất năng tri. Nhân giai tri ngô sở dĩ thắng chi hình, nhi mạc tri ngô sở dĩ chế thắng chi hình, cố kì chiến thắng bất phục, nhi ứng hình Vu vô cùng.” Thỉnh Phụ hoàng ân chuẩn cho Mạc Vi ứng chiến.

Đoạn này trích trong Tôn Tử binh pháp. Đại ý nói khi tác chiến không được cố chấp chỉ dựa vào một phương thức, mà phải biến hóa linh hoạt, không để cho địch nhân biết được nửa điểm mạnh yếu, tự hồ như đánh nhau với kẻ thù vô hình. Vô hình tức là làm kẻ địch không có khả năng khám phá đâu là hư đâu là thật, cho dù là kẻ địch khôn ngoan nhất cũng không biết nên làm sao để ứng phó, thậm chí đến khi thua rồi vẫn còn bất minh bất bạch. Đây là chiến lược tối cao minh, có thể ứng phó với các tình thế biến hóa khó khăn có thể xẩy ra. Điểm mấu chốt nhất là không bao giờ cho đối phương khám phá hư thực của mình.

Lý Thế Dân mặc dù không trực tiếp trả lời vấn đề Lý Uyên đưa ra, nhưng ám chỉ rằng Mạc Vi chính là kỳ binh mà mọi người ở đây đều bất ngờ. Điều này hoàn toàn hợp với yếu chỉ binh pháp.

So với bên kia, người người đều đoán được Lý Kiến Thành sẽ phái Khả Đạt Chí xuất thủ, như vậy là để dấu vết cho đối phương phát hiện rồi.

Lý Kiến Thành sắc mặt trở nên khó coi, ẩn chứa nộ khí. Những lời của Lý Thế Dân đã động đến nhược điểm chí mạng của hắn, đó là khiếm khuyết quân công. Nay Lý Thế Dân lại thuyết giáo về binh thư, đã đề tỉnh chúng nhân có mặt ở đây hắn mới chính là thiên hạ vô song thống soái.

Đương nhiên, giả như Từ Tử Lăng không chịu được một kích mà thảm bại, thì những lời hư hư thật thật vừa rồi của Lý Thế Dân cũng chỉ biến thành trò cười mà thôi. Nhưng có thể thấy, cuối cùng Lý Thế Dân đã không những đứng lên bảo vệ danh tiếng cho các cao thủ của Thiên Sách phủ mà còn chiếm quyền chủ động, lập tức hiển lộ phong phạm thống soái ba quân của y.

Khấu Trọng nghe vậy lòng thầm thán phục. Gã thầm than, rút cuộc trong cuộc minh tranh ám đấu quyền lực giữa các huynh đệ này, Lý Thế Dân cũng phải ra mặt thể hiện rồi.

Từ Tử Lăng còn nghĩ sâu xa hơn, Trưởng Tôn Vô Kỵ trước đó đã bí mật kêu gã sử dụng sách lược ổn thủ. Rất có khả năng đây chính là ý của Lý Thế Dân. Lý Thế Dân chính là muốn khiêu khích lòng cầu thắng của Khả Đạt Chí, khi đó hắn không thể phát huy uy lực của Cuồng Sa đao pháp đến cực hạn được. Đồng thời đây cũng không phải là sinh tử quyết chiến gì, nếu gã có thể chống đỡ được một lúc, không chừng Lý Uyên sẽ ra lệnh dừng việc tỉ võ.

Toàn bộ chúng nhân trong điện đều nín thở chờ nghe quyết định của Lý Uyên.

Lý Uyên trầm ngâm suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu đống ý:

-Hảo, cứ theo đề nghị của Vương nhi mà làm.

Uất Trì Kính Đức ra hiệu. Từ Tử Lăng liền đứng dậy, tiến tới bên cạnh Khả Đạt Chí, quỳ xuống vòng tay thi lễ.

Lý Uyên bấy giờ nhớ ra mình đã từng gặp người này để hỏi han hắn về chuyện của Nhạc Sơn, trong lòng phát sinh hảo cảm, vẻ mặt dãn ra vui vẻ nói:

- Thì ra là Mạc khanh! Mạc khanh hãy nhớ đây chỉ là cuộc tỷ võ quá chiêu, có trẫm tự thân giám sát. Trong bất kỳ tình huống nào, khi có tiếng chuông là phải lập tức đình thủ. Bất luận thắng bại, chỉ cần Mạc khanh có biểu hiện xuất sắc, tức thì sẽ giương danh Quan Trung. Trẫm đây xưa nay vẫn luôn trọng dụng người tài. Mạc khanh hãy bình thân.

Có những lời quan tâm đặc biệt của Lý Uyên, giá trị của Từ Tử Lăng khác trước rất nhiều.

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại. Khi Lý Thế Dân quyết định cho Từ Tử Lăng xuất chiến, là đã tính đến quan hệ giữa Lý Uyên và Từ Tử Lăng rồi. Tâm tư của Lý Thế Dân thật tinh tế xảo mật, không thể không nhìn nhận lại.

Từ Tử Lăng đường hoàng đứng dậy.

Khả Đạt Chí cũng quay qua nhìn hắn, ung dung mỉm cười, thần tình

không hề có vẻ như sắp bạt kiếm giương cung chút nào.

Từ Tử Lăng trở nên cực kỳ nghiêm cẩn. Gã nhận ra Khả Đạt tuy tuổi tác không nhiều nhưng đã tu dưỡng đến cảnh giới lô hoả thuần thanh, không hề bị ngoại cảnh ảnh hưởng khi lâm trận. Những lời khích tướng vừa rồi của Lý Thế Dân hiển nhiên không hề có tác dụng gì với hắn cả.

Khả Đạt Chí đúng là một đối thủ đích thực của gã.

Khả Đạt Chí ôm quyền thi lễ:

-Mạc huynh xin hãy chỉ giáo, không cần e dè gì cả.

Từ Tử Lăng hồi lễ.

Theo quy định của cung cấm, ngoài vệ sỹ bảo vệ bên ngoài, mọi người đều không được phép mang binh khí vào điện. Vậy nên hai người phải chờ thị vệ đi lấy binh khí. Mọi người đương trường bắt đầu xì xào bàn tán. Chủ đề tất nhiên là đoán định ai thắng ai bại rồi.

Thường Hà thu hồi ánh mắt đang nhìn về phía Từ Tử Lăng, quay sang Ôn Ngạn Bác và Mạc Hạ Nhân bàn chuyện:

- Thứ Thiết đại nhân đối với Khả đô uý chắc là hiểu biết rõ ràng hơn bọn ta. Không biết nếu so với Bạt Phong Hàn, ai có khả năng thắng cao hơn.

Thứ Thiết là quan hàm của Mạc Hạ Nhân.

Nếu như Thường Hà hỏi đến chuyện thắng bại giữa Từ Tử Lăng và Khả Đạt Chí, có lẽ chẳng có ai nẩy sinh hứng thú bàn luận. Vốn dĩ mọi người ở đây đều cho rằng Từ Tử Lăng tất bại, không còn nghi

ngờ gì nữa. Đương nhiên chỉ có Khấu Trọng là ngoại lệ duy nhất. Bởi hắn đối với Tử Lăng hoàn toàn có lòng tin tuyệt đối.

Nhưng Thường Hà lại hỏi đến chuyện của vị Đột Quyết cao thủ Bạt Phong Hàn. Là người cùng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tề danh là những thanh niên cao thủ tuyệt đỉnh mới nổi. Mọi người không ai không khởi sinh hiếu kỳ, hy vọng có thể nghe được vài điều từ miệng sứ giả Mạc Hạ Nhân của Đông Đột Quyết.

Khấu Trọng tất nhiên là đặc biệt quan tâm đến tình hình của người bằng hữu này, liền dỏng tai lên nghe.

Mạc Hạ Nhân thoáng vẻ bất ngờ, đoạn cười đáp:

-Câu hỏi này của Thường đại nhân quả thực làm khó tiểu đệ rồi. Sau khi Bạt Phong Hàn tiến vào Trung nguyên lánh nạn, đã biến mất không còn dấu vết. Chỉ nghe những thương gia tại Hồi Hột kể lại, ở đó hắn ta liên tục đả bại ba vị cao thủ nổi danh, lại còn giết chết đương gia thủ lĩnh của bọn mã tặc thường phá phách dân chúng. Tin tức này khi truyền đến Đột Quyết, đã làm chấn động toàn quốc.

Trong lòng Khấu Trọng vô cùng mừng rỡ, biết rằng Bạt Phong Hàn đã chuyên tâm luyện tập rất kỹ để chuẩn bị khiêu chiến với Tất Huyền.

Ôn Ngạn Bác hỏi lại:

-Nói như vậy nghĩa là Thứ Thiết vẫn không có kết luận giữa Khả Đạt Chí và Bạt Phong Hàn ai cao ai thấp?

Mạc Hạ Nhi gật đầu nói:

- Bạt Phong Hàn có khả năng đánh bại Phi Ưng Khúc Ngạo, được

nhiên là không phải hạng thường rồi. Nhưng bổn nhân chưa từng được chứng kiến thủ đoạn kinh thiên của hắn, nên không dám bình luận gì. Có điều chắc chắn rằng hiện giờ hắn chính là tối đại kình địch của Khả Đạt Chí.

Chúng nhân cảm thấy lời nói của y hết sức hữu lý, đều gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Ánh mắt của Mạc Hạ Nhi cũng như của những người khác, đều tự nhiên dừng lại ở dung nhan tuyệt thế của Thượng Tú Phương. Sát bên cạnh bộ mặt xấu xí của Khấu Trọng, vẻ kiều diễm đáng yêu của nàng còn được tôn lên mấy phần. Mạc Hạ Nhi hướng đến vị tuyệt thế mỹ nhân cất tiếng:

- Tỷ võ tại yến tiệc thế này, ở chỗ chúng tôi là chuyện hàng ngày, nhưng hay xảy ra chuyện lưu huyết đương trường. Tú Phương cô nương chắc là không quen đâu nhỉ?

Thượng Tú Phương khẽ thở dài: “Sau khi tới Trường An, không quen rồi cũng phải quen thôi!”, rồi lại quay sang Khấu Trọng khẽ cong môi lên cười cười:

- Mạc thần y ở đây, có người bị thương cũng không sao, phải không?

Khấu Trọng thoáng giật mình, đang định mở lời thì nghe tiếng của Lưu Chánh Hội:

-Binh khí đến rồi!

Lập tức đại điện lại trở nên im ắng.

Hai vệ sỹ đưa đao kiếm cho Khả Đạt Chí và Từ Tử Lăng, mọi người cùng ngồi xuống, truyền thống “tỷ võ” của Lý phiệt cuối cùng cũng

mở màn.

Từ Tử Lăng cùng Khả Đạt Chí tiếp lấy binh khí. Đồng thời hướng tới Lý Uyên vái một cái, sau đó hai người tách ra đi sang hai bên tả hữu.

Khả Đại Chí lưng vẫn quay về phía Từ Tử Lăng, tay trái cầm ngang vỏ đao trước mặt. Cuồng Sa đao bạt xuất, một thanh âm khiếp người vang lên trấn nhiếp toàn bộ chúng nhân ở đó.

Hai chân dạng ra, phối hợp với thân hình hùng vỹ như tùng bách của hắn, khí thế vững như núi, thâm sâu như bể. Ngay lập tức mọi người đều hò la tán thưởng, càng thêm phần uy phong.

Cuồng Sa đao phản chiếu ánh đèn từ trên cao chiếu xuống, hàn mang lưu chuyển, làm cho người ta có cảm giác tựa như thần khí này cũng có linh tính sinh mệnh.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm kêu hảo đao, gã cũng từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ.

Trong điện người nào có kiến thức về binh khí đều lắc đầu. Bởi lẽ thanh kiếm Từ Tử Lăng đang cầm chỉ là tinh cương kiếm bình thường, so với Cuồng Sa đao của Khả Đạt Chí thì thật là một trời một vực.

Người của phe Thiên Sách phủ trong lòng cũng rất ngạc nhiên, không ngờ gã lại chỉ dùng thanh kiếm bình thường như vậy. E rằng chỉ cần ngạnh tiếp vài ba đao của Khả Đạt Chí, binh khí bình phàm như vậy sẽ dễ dàng gãy đoạn.

Từ Tử Lăng rõ ràng không để ý đến việc những người khác đang thì thầm bàn tán về binh khí của gã. Sau khi đưa vỏ kiếm cho thị vệ, gã thong thả cầm kiếm lên ngắm nghía. Đoạn đưa ngón tay miết nhẹ lên

lưỡi kiếm. Khi những ngón tay của gã miết đến mũi kiếm, bất giác nét cười xuất hiện trên khóe môi, ung dung cất tiếng:

- Mời Khả huynh chỉ giáo!

Khả Đạt Chí lưng vẫn quay về Từ Tử Lăng, ngửa mặt lên trời cười nói:

- Xin Mạc huynh cứ tuỳ tiện xuất chiêu! Xưa nay tiểu đệ chưa từng sợ bất kỳ ai đánh tới phía sau.

Mấy lời này không chỉ muốn tỏ vẻ hào khí ngất trời, mà ẩn hàm ý hạ nhục Từ Tử Lăng nữa, thần thái ngạo mạn tỏ vẻ trong mắt không xem đối thủ vào đâu cả.

Chỉ là Từ Tử Lăng lại tuyệt không làm như hắn nghĩ. Tay Đông Đột Quyết thanh niên cao thủ từ lúc bạt đao đến giờ vẫn không ngừng nhằm gã ngầm phát động công thế. Nếu Từ Tử Lăng nổi nóng vì câu nói này tức là đã rơi vào bẫy của y.

Chúng nhân trong điện, từ Đại Đường hoàng đế Lý Uyên đến thị vệ cung nữ, ai nấy đều có cảm giác như đang đối diện cuồng phong bạo vũ, tình thế cao thủ đối mặt nhau đột nhiên trở nên cấp bách. Người người đều nín thở, toàn thần theo dõi.

“Đinh!”

Từ Tử Lăng búng một chỉ vào thân kiếm, phát ra một tiếng kêu như long ngâm vang mãi không dứt. Tiếp đó chỉnh eo vươn thẳng người lên, tư thế hiên ngang tiêu sái, khí khái ngạo nghễ thiên hạ.

So với Khả Đạt Chí cũng chẳng thua kém tý nào.

Biến hoá thần kỳ này thật quá bất ngờ, vượt hẳn ra ngoài dự liệu của mọi người, làm cho sự kịch tính gia tăng đến mức tột đỉnh.

Khả Đạt Chí là người trong cuộc, tất nhiên nảy sinh cảm ứng. Chỉ thấy khí thế cường đại của đối phương đột nhiên bức tới sau lưng, nếu tiếp tục như vậy, có thể ngay lập tức bị đẩy vào thế hạ phong.

Khả Đạt Chí hét lớn lên một tiếng, tả thủ cầm vỏ, hữu thủ cầm đao, xoay mình một cái, công thế như xoáy bão sa mạc hướng đến Từ Tử Lăng.

Toàn trường chỉ có một mình Khấu Trọng là hiểu được Từ Tử Lăng lúc búng kiếm đã ngầm thi triển Chân Ngôn Ấn Pháp, phá đi thế khởi thủ cao thâm mạt trắc lúc đầu của Khả Đạt Chí.

Ngay cả những người cao minh như cha con Lý Uyên, Hoảng Công Thác, Lý Thần Thông, cũng chỉ thấy Từ Tử Lăng phát xuất kiếm khí, bắt buộc Khả Đạt Chí phải biến chiêu ứng phó. Không hề biết được chỗ huyền diệu chân chính bên trong. Tuy nhiên bắt đầu gia tăng ấn tượng đối với gã Mạc Vi này.

Từ Tử Lăng dùng Đại Kim Cương Luân Ấn, rồi chuyển sang Bất Động Căn Bổn Ấn, linh đài trở nên sáng suốt dị thường, song mục thần quang nội liễm, tâm thức đi vào cảnh giới Tỉnh trung minh nguyệt. Không lộ ra một chút sơ hở nào cho Khả Đạt Chí tấn công cả.

Khả Đạt Chí càng xoay càng nhanh, mỗi vòng xoay đều làm kình lực thêm phần sung mãn hơn. Y vẫn tả vỏ hữu đao, khí thế tựa như cuồng phong sấm sét, công thủ lưỡng toàn. Kình khí này hết sức kì dị, vốn do Khả Đạt Chí ngộ ra ở giữa sa mạc khi đương đầu với gió cát cuồng bạo, thế như lôi đình vạn quân kích tới Từ Tử Lăng.

Chúng nhân tại trường, bất luận thông hiểu võ công hay không, đều cảm thấy Khả Đạt Chí như biến thành tâm điểm của trận cuồng phong, uy lực thật sự khủng khiếp.

Chư tướng của Thiên Sách phủ, kể cả những người đã từng quá chiêu với Khả Đạt Chí hoặc đã từng xem Khả Đạt Chí xuất thủ, đều lần đầu tiên thấy uy lực này của Khả Đạt Chí khi hắn sử dụng thân pháp kỳ dị để triển khai công thế. Đến lúc này họ mới hiểu trước đây Khả Đạt Chí vẫn còn ẩn tàng thực lực. Nhưng Từ Tử Lăng mới đánh đã ép được Khả Đạt Chí phải toàn lực xuất thủ, thật là phi thường vậy.

Lợi hại nhất là Khả Đạt Chí mỗi vòng xoay đều có tốc độ vi diệu đặc biệt, làm cho đối thủ khó mà tính toán chính xác thời gian của từng thế đánh.

Cuồng Sa đao pháp của Khả Đạt Chí, bao gồm năm yếu quyết “toàn, xuy, cổn, quyển, phá”. Hiện giờ hắn đang thi xuất “toàn sa” quyết, đúng như những trận cuồng phong mạt trắc trên sa mạc, khiến đối thủ tối tăm mặt mũi không biết làm sao đoán được công thế vào đâu.

Đối mặt với công thế của Khả Đạt Chí, Từ Tử Lăng tức thì có cảm giác nóng rực, khô hạn, thật là kinh hãi. Lúc này, đại điện như bị đối phương biến thành một trận cuồng phong bão cát, công pháp thế này, thật đã quá khả năng của con người. Dường như ai đối diện với trận cuồng phong bão cát này đều sinh xuất cảm giác thất bại, không có khả năng xoay chuyển để sinh tồn vậy.

Khóe miệng Từ Tử Lăng lại thoáng hiện nét tiếu ý. Bỗng nhiên gã chuyển người sang ngang, trong lúc mọi người đều nghĩ gã cần phải né tránh thì chợt thấy lóe lên một cái, trường kiếm phát xuất.

“Đinh”

Trường kiếm như một tia chớp lao vào màn đao ảnh của Khả Đạt Chí, nhanh đến mức người thường khó mà nhìn ra, đao kiếm đã giao kích.

Sau đó Từ Tử Lăng khẽ xoay người, dùng chưởng làm đao, phách liền mấy cái chống lại đao phong của Khả Đạt Chí.

Hai người đồng thời phân khai, cự ly của hai người giờ khoảng hai trượng, cùng trụ bộ vững vàng, chính diện đối mặt.

Toàn điện nhất thời tiếng hò la cổ vũ nổi lên ầm ầm.

Hai người mục quang giao kích. Dường như họ không hề nghe thấy những tiếng hò la ồn ào đó, như không hề có người nào đang xem cuộc đấu vậy. Giờ đây trong mắt chỉ có đối phương mà thôi.

Khấu Trọng nhìn mà nhiệt huyết trào dâng, hận là không thể tỷ thí thay thế Từ Tử Lăng. Đối thủ lợi hại thế này, sau này làm sao mà có cơ hội.

Khả Đạt Chí thuận tay ném vỏ đao sang một bên, đồng thời với khí thế như hổ tiến tới, Cuồng Sa đao xoay chuyển vạch một đường cong trong không trung chém tới Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng thầm bắt ấn pháp, vụng về đánh ra một kiếm, nhưng bên trong lại ẩn chứa biến hóa xảo diệu vô cùng.

Trong sát na vỏ đao vừa chạm vào sàn kêu lên một tiếng, cũng là lúc Cuồng Sa đao của Khả Đạt Chí liền bị trường kiếm của Từ Tử Lăng điểm trúng. Mọi việc diễn ra nhanh đến mức không thể tưởng tượng được.

Đao kiếm giao kích, tức thì hổ khẩu hai người cùng chấn động.

Khả Đạt Chí kêu một tiếng dài, đao pháp đột nhiên biến đổi, biến thành từng làn sóng xoáy tròn, từng đợt từng đợt công vào Từ Tử Lăng. Đây chính là “cổn sa quyết” (cát xoáy) trong Cuồng Sa ngũ quyết. Mọi người theo dõi đều tự nhiên nín thở, không ngờ Cuồng Sa đao lại lợi hại như vậy.

Hai người bây giờ đã chuyển sang cận chiến, song phương đều toàn lực xuất thủ, khí thế như không chỉ phân thắng phụ mà còn như để phân biệt sinh tử vậy.

Từ Tử Lăng lúc này mới thực sự lĩnh giáo công lực thực sự kinh thiên của Khả Đạt Chí, cảm giác như đứng trước cuồng đào nộ phong, chỉ thấy đao ảnh xoáy tròn liên tiếp lớp lớp công tới, vô cùng vô tận.

Bất quá gã đã dự đoán trước bản lĩnh phi phàm này của Khả Đạt Chí. Nếu không phải vậy, y làm sao có thể cùng Bạt Phong Hàn nổi danh ở Đông Đột Quyết được.

Ngược lại, ấn tượng về Mạc Vi của Khả Đạt Chí khi giao thủ lần trước ở Thượng Lâm Uyển lại không phải như vậy. Hắn không thể ngờ rằng dù hắn toàn lực xuất chiêu, Mạc Vi vẫn không hề tỏ ra thua sút mảy may.

Từ Tử Lăng dĩ công đối công, dĩ kiên công kiên, khí thế cường đại như cách bố trí quân đội bảo vệ những đại thành kiên cố như Lạc Dương, Trường An. Dù đối phương xuất động cuồng phong sa từ cổn sa đao quyết như thế nào, vẫn không thể động đến phân hào nào của hắn.

Điều khiến Khả Đạt Chí kinh hãi nhất chính là kiếm pháp của Từ Tử

Lăng biểu hiện vẻ sung mãn khinh linh phiêu dật, kiếm kiếm như vạn hùng binh, ngoại hư nội thực, kiếm pháp huyền biến vô phương, như thiên mã hành không, chiêu chiêu đều sáng tạo khôn cùng, khứ lưu vô tích. Kiếm pháp kinh người thế này, đây là lần đầu tiên hắn được chứng kiến.

Chúng nhân theo dõi say mê quên cả hò reo cổ vũ.

“Đinh”, Từ Tử Lăng lại đánh trúng đao phong.

Đao của Khả Đạt Chí vẫn còn “xoáy” không ngừng. Chỉ có điều lúc hai người đã rời ra, quay trở về tính huống ban đầu, cách nhau một quãng chính diện đối mặt. Nhất thời tiếng hò reo lại vang lên chấn động toàn điện.

Lý Thế Dân cùng những người phía Thiên Sách phủ thở ra một hơi, mừng rỡ vì Từ Tử Lăng đã vượt qua được đợt công kích như cuồng phong bạo vũ này của Khả Đạt Chí.

Khấu Trọng cũng thở phào, vì gã thấy Từ Tử Lăng thật sự đã rơi vào thế hạ phong. Nguyên nhân không phải do thua kém đối thủ, mà chính vì Từ không quen dùng kiếm.

Mục quang của chúng nhân bất đồ cùng nhìn lên phía Lý Uyên, xem xem ông ta có nhân cơ hội này mà ra lệnh ngưng cuộc tỉ võ hay không?

Khả Đạt Chí ôm đao đứng thẳng lên, trước khi Lý Uyên kịp ra quyết định, cười dài nói:

- Thống khoái thống khoái! Không ngờ Mạc huynh lại cao minh như vậy! Xin Mạc huynh tiếp thêm ba đao nữa, sau đó tiểu đệ sẽ mời rượu Mạc huynh để thỉnh tội.

Hắn đã nói ra như vậy, đương nhiên Lý Uyên cũng không tiện hạ lệnh ngưng chiến.

Từ Tử Lăng khí huyết đang nhộn nhạo cũng từ từ bình phục trở lại, trong tâm biết tiếp thêm ba đao này tất không phải là chuyện nhỏ, khẽ mỉm cười đáp:

- Xin Khả huynh đao hạ lưu tình, để tiểu đệ có thua cũng không đến nỗi quá khó coi.

Mọi người ở đó đều biết Từ Tử Lăng nói mấy lời đó là khiêm tốn mà thôi, không ngờ gã lại có phong phạm như vậy, bất đồ thầm cảm phục khí độ của gã.

Khả Đạt Chí cũng thấy hơi ngạc nhiên, từ tốn nói:

- Mạc huynh chê cười rồi! Tiểu đệ vừa rồi hết sức thi triển 'toàn sa' cùng 'cổn sa' hai loại đao quyết. Bây giờ sẽ là 'quyển sa' đao quyết, mong Mạc huynh chỉ điểm cho.

Nói xong, song mục kỳ quang đại thịnh, đao thu về phía sau, y phục toàn thân bay lất phất, khí thế cuồng mãnh đến cực điểm.

Kỳ lạ nhất là chung quanh không khí như đình chỉ lưu động, không gian hệt như một bức tranh đại mạc mênh mông, dần dần nóng lên.

Thần sắc Từ Tử Lăng lộ vẻ ngưng trọng, toàn thần giới bị.

(

Chương 402: Tả thương độn ly

Tất cả bỗng trở nên yên ắng lạ thường. Thời gian như ngừng trôi. Khung cảnh giống như đang ở giữa đại mạc khô hạn không có sự sống.

Nhiệt khí trong đấu trường nóng dần lên.

Khí thế bá đạo như vậy, thật sự kinh hãi thế tục.

Khả Đạt Chí hốt nhiên hơi cong lưng xuống, song mục thần quang đại thịnh. Đúng lúc hắn đang chuẩn bị xuất thủ, bỗng nhiên có tiếng một người cất lên:

- Mấy lần Đạt Chí tỷ võ trước đây, thường chỉ dùng đến “thứ sa quyết pháp”, tối nay lại sử dụng đến chính quyết, cho chúng tôi được đại khai nhãn giới. Không hiểu có nguyên nhân đặc biệt gì không?

Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát cùng toàn bộ người phe Thái tử, phi tần đều giật mình. Trong lòng tức giận, những lời này rõ ràng là muốn giúp đỡ Từ Tử Lăng tức Mạc Vi rồi.

Vô luận quyết thắng sa trường ở giữa thiên quân vạn mã, hoặc giữa cao thủ tranh hùng với nhau, đều cần chú trọng yếu tố tập trung toàn tâm toàn ý vào tình thế trước mắt. Khí thế mà Khả Đạt Chí vừa tụ được nếu như bị tác động làm cho phân tâm đứt đoạn hoặc suy giảm đi, đương nhiên chắc chắn công thế sẽ bị ảnh hưởng.

Chúng nhân đều hướng về phía phát ra âm thanh. Kẻ phát ngôn đang ngồi ở ghế thủ toạ bên phải, chính là đại thần sủng tín Phong

Đức Di của Lý Uyên.

Người của phe Lý Thế Dân cũng vô cùng ngạc nhiên. Phong Đức Di vốn cùng Lý Kiến Thành có quan hệ mật thiết, là một nhân vật trung kiên của Thái tử đảng. Không hiểu tại sao lại đột nhiên tương trợ cho phe Thiên Sách phủ như vậy.

Từ Tử Lăng trong lòng nghĩ đi nghĩ lại cũng không sao giải thích được. Vô luận Phong Đắc Di dù khâm phục hay có hảo cảm gì với gã, thì cũng không thể nào lại mạo hiểm trợ lực gã chống lại phe Thái tử và các phi tần được.

Bất quá đây cũng không phải là sinh tử quyết chiến gì. Chỉ là tỷ võ trước mặt Hoàng thượng, chẳng ai có lý do gì để trách móc Phong Đức Di.

Trong khi đó, người đốc chiến là Lý Uyên lại chỉ mỉm cười không nói gì cả. Những người khác đương nhiên càng không dám dị nghị.

Khả Đạt Chí ung dung mỉm cười, nhưng khí thế áp lực cường mãnh đó vẫn không hề suy giảm. Song mục nhìn Từ Tử Lăng không chớp, trầm giọng đáp:

- Hiếm khi có một đối thủ như Mạc huynh đây, Đạt Chí không dám coi thường, đương nhiên phải toàn lực xuất thủ rồi.

Lý Kiến Thành tức thì trong lòng kêu tuyệt. Mấy lời của Khả Đạt Chí bên ngoài có vẻ khiêm cung, nhưng thực ra biểu hiện ngạo khí bức nhân. Ám chỉ trong số cao thủ của Thiên Sách phủ, chẳng ai có đủ tư cách để hắn toàn lực xuất thủ.

Giả như bây giờ đả bại được Từ Tử Lăng, như vậy mọi người đều thấy Thiên Sách phủ chẳng còn ai xứng đáng là địch thủ của hắn.

Từ Tử Lăng bình thản nói:

- Đa tạ Khả huynh đã xem trọng, xin mời ra chiêu.

Khả Đạt Chí đột nhiên hét lớn như sấm sét, hắn vừa khẽ thu mình lại đã thấy Cuồng Sa đao như có ma pháp xuất hiện ở phía trước, thủ pháp huyền ảo kỳ dị cực điểm, thân đao hợp nhất, nhằm thẳng Từ Tử Lăng kích tới.

Khấu Trọng bắt đầu thấy lo lắng cho Từ Tử Lăng, gã tự nhiên nảy sinh cảm giác Khả Đạt Chí này quả thực cao thâm mạt trắc.

Nguyên nhân khiến Khấu Trọng phải đánh giá lại về thực lực của Khả Đạt Chí chính là vì Khả Đạt Chí tuy phải phân tâm hồi đáp Phong Đức Di, nhưng khí thế vẫn duy trì không đổi, chỉ tăng không giảm. Rõ ràng người này có đấu chí cực kỳ mạnh mẽ, tinh thần kiên nghị vô cùng, công lực lại càng thâm sâu khó dò. Khấu Trọng nghĩ thầm gã cũng chưa chắc đã đạt tới cảnh giới như vậy.

Từ Tử Lăng là người trong cuộc, đương nhiên là cảm giác áp lực của đối thủ rõ ràng nhất.

Gã gần như chỉ muốn vứt kiếm đi để tiện dùng sở trường Chân Ngôn Ấn pháp đối phó với mấy đao sắp tới, chắc chắn là vô cùng kinh hiểm, của Khả Đạt Chí này.

Đương nhiên gã không thể làm như vậy, chỉ có thể vội vàng loại bỏ toàn bộ tạp niệm, thầm vận Bất Động Căn Bổn Ấn, tích tụ toàn thân công lực để ứng phó với đao pháp “Quyển Sa Quyết” cực kỳ lăng lệ của đối thủ.

Cuồng Sa đao trong hư không vẽ một đường cong kình lực sung

mãn, đao khí như sóng biển dâng trào, biến hoá vô cùng nhằm thẳng Từ Tử Lăng mà “cuộn” (quyển) tới.

Tuy chỉ là một đao, nhưng trong đó tựa hồ bao gồm hàng chục cơn sóng mạnh liên miên hợp thành. Mỗi cơn sóng lại có thời gian cùng góc độ công kích biến chuyển kỳ ảo, đao kình cuồn cuộn, tạo thành một màn đao khí lăng lệ sầm sập công tới, uy lực vô cùng.

Từ Tử Lăng nhíu chặt hai mày. Vừa rồi gã đối mặt với “cổn sa đao quyết” của Khả Đạt Chí, vốn chỉ toàn dùng thủ pháp tá kình tá khí (mượn khí đỡ kình). Nhưng đối mặt với một đao như sấm sét này của Khả Đạt Chí, căn bản muốn mượn cũng không có chỗ nào mà mượn, đã khoá chặt sở trường của gã, thủ đoạn thật là cao minh.

Đau đầu nhất là ngay khi Khả Đạt Chí bắt đầu công thế đã ngầm tích tụ ám kình để phong toả đối phương. Nếu gã dùng cách tránh trước đánh sau thì may ra chỉ tránh được một đao. Không quá hai đao là đối phương có thể thừa thế nhất cử đả thương rồi.

Đúng là kẻ đã nổi danh ắt không thể tầm thường, Khả Đạt Chí quả thực xứng đáng tề danh cùng với Bạt Phong Hàn, Dương Hư Ngạn, Hầu Hy Bạch, những thanh niên cao thủ nhất đẳng hiện nay.

Từ Tử Lăng khẽ quát một tiếng, nhanh như điện lướt về phía trước, trường kiếm vạch một đường từ bên ngoài nghênh đón đao kình của Khả Đạt Chí.

- “Đinh!”

Hai đạo đao quang kiếm ảnh cùng giao kích.

Trường kiếm vừa chạm vào đao liền gãy đôi.

Quá nửa số người trong điện thất thanh kinh hãi kêu lên.

Lý Tịnh vội vã đưa tay kích tới cái chuông đồng nhỏ đang đặt ở trên bàn, chỉ sợ không kịp dừng cuộc đấu lại sẽ sớm phát sinh cảnh máu chảy đương trường.

Cuồng Sa đao của Khả Đạt Chí sau khi đánh gãy trường kiếm, tiếp tục chính diện chém tới ngực Từ Tử Lăng.

Thấy không thể tránh được một đao bá đạo này, Từ Tử Lăng buông rơi đoạn kiếm, ngón tay cái như có kỳ tích điểm ngay đúng vào sống đao.

- “Đang!”

Tiếng chuông báo hiệu đình chiến vang lên.

Từ Tử Lăng tiếp đao, thân hình nhẹ nhàng lướt ra ngoài hơn một trượng, khi chạm đất có vẻ như hơi lảo đảo, nhưng vẫn đứng vững.

Khả Đạt Chí thu đao lùi lại, hai mắt trừng trừng nhìn Từ Tử Lăng, thần sắc đầy vẻ kinh hãi kỳ dị.

Mọi người trong điện cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Ngay cả Lý Kiến Thành cũng không muốn thấy thủ hạ mãnh tướng của mình trong dịp vui thế này lại gây ra tình huống lưu huyết tử vong.

Đại điện vẫn yên lặng, tất cả đều đang chờ Lý Uyên phán định.

Bỗng nhiên Lý Uyên vỗ tay khen tuyệt hảo, lập tức toàn điện phụ họa, tiếng tán thưởng liên miên không dứt.

Lý Uyên cười dài nói:

- Hảo! Hảo! Cuộc tỷ thí của hai vị khanh gia đúng là tuyệt diệu vô cùng, xem không chán mắt.

Khả Đạt Chí cùng Từ Tử Lăng cùng quỳ tạ ân.

Lý Uyên nhìn khắp toàn trường, miệng cười vui vẻ cất tiếng:

- Khả khanh có đao pháp cái thế, Mạc khanh cũng có kiếm thuật siêu phàm. Đáng tiếc thanh kiếm kia làm bằng thép thường, bản thân nó cũng không có lỗi. Trẫm phán hai bên bình thủ, ai có dị nghị gì không?

Đương nhiên chẳng có người nào phản đối phán định do Đại Đường hoàng đế kiêm Lý phiệt chi chủ đưa ra rồi.

Lý Uyên nói tiếp:

- Vậy đi, Tần Vương ban thưởng Khả khanh mười lượng hoàng kim, Hoàng thái tử tặng Mạc khanh một thanh bảo kiếm.

Từ Tử Lăng và Khả Đạt Chí đồng thời tạ ân.

Trong điện mọi người đồng loạt khen hay.

Đây có thể nói là một cố gắng của Lý Uyên, hy vọng dàn hoà cuộc phân tranh giữa hai con của mình.

Khấu Trọng bèn ghé vào tai của Thượng Tú Phương thì thầm:

- Mai gặp nhé!

Tiếp đó đột nhiên vươn mình đứng dậy, trong sự ngạc nhiên của mọi người, đi đến giữa điện cạnh hai người Từ Tử Lăng và Khả Đạt Chí.

Lý Uyên còn đang ngạc nhiên nhìn hắn, Khấu Trọng quỳ xuống thưa:

- Nếu như y nhãn của tiểu nhân không sai, Mạc Vi huynh đây khi dùng kiếm chiết chiêu đã thụ nội thương, cần yên tĩnh nghỉ ngơi. Tốt nhất để tiểu nhân chính tay châm cứu, nếu không hậu hoạn vô cùng, Hoàng thượng minh giám.

Mục quang Lý Uyên nhìn Từ Tử Lăng lo lắng, vô tình giúp đỡ cho hai gã:

- Thần y đã thấy thế thì không thể sai được.

Mọi người trong điện đồng thanh tán thán, từ đằng xa như vậy mà xem bệnh, lại biết Từ Tử Lăng thụ nội thương, thì y thuật của Khấu Trọng như thần rồi, ai còn dám cãi nữa?

Chỉ có Họat Hoa Đà Vi Chánh Hưng gần như chỉ muốn thu mình lại nấp dưới gầm bàn.

Phe đảng của Lý Kiến Thành không biết nên cười hay nên khóc nữa. Hành động này của Khấu Trọng khác nào gián tiếp chỉ ra Từ Tử Lăng tức Mạc Vi thật sự đã thua, tăng được thanh uy của Khả Đạt Chí. Nhưng đồng thời gã lại cứu chữa cho kẻ địch có võ công tuyệt thế chẳng kém Khả Đạt Chí, để lại hậu hoạn vô cùng. Bất quá có câu lương y như từ mẫu, lại thêm lâu nay mọi người đều có ấn tượng gã thần y hồ đồ Khấu Trọng này không hề biết đến tình hình tranh đấu phe phái ở Trường An, ngay cả Lý Kiến Thành cũng không nỡ trách gã rỗi hơi lắm chuyện.

Lý Thế Dân đứng dậy cất tiếng:

- Đã có Mạc thần y diệu thủ hồi xuân chiếu cố Mạc lão sư, mong phụ hoàng ân chuẩn!

Từ Từ Lăng và Khấu Trọng trong lòng đã biết Lý Thế Dân cuối cùng đã nhìn thấu thân phận của hai người, vội vàng tạ ân rồi chuồn thẳng.

o0o

Trường An thành nhà nhà đều chăng đèn kết hoa, tiếng pháo nổ liên miên không dứt.

Hai người ly khai hoàng cung, cảm giác nhẹ nhõm thoải mái như rồng về biển lớn, mãnh hổ về rừng.

Trên đường lớn hàng đoàn người đi lại, thật sự cảm thấy không khí nhiệt náo của đêm giao thừa. Ở Đông Tây lưỡng thị lại có treo hai cây hoa đăng rất lớn được treo vào đêm Giao Thừa để đón chào năm mới. Đại bộ phận dân chúng trên đường đều nhắm tới hai nơi đó mà đi. Thiếu nam thiếu nữ tập hợp thành những nhóm nhỏ nô đùa, khiến hai người nhớ lại tình cảnh hồi xưa ở Dương Châu.

Khấu Trọng cười nói:

- Cuối cùng hai huynh đệ chúng ta cũng có thể đàng hoàng sánh bước dạo trên đường phố Trường An rồi, Thế sự khó đoán, ở đây lại càng không thể nói trước điều gì.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Theo như ước hẹn hội kiến với Hầu công tử thì còn khoảng nửa

thời thần nữa, Mạc thần y có thể hưởng thụ danh thắng nơi đây rồi.

Khấu Trọng tất nhiên biết Từ Tử Lăng không chỉ đơn giản đi thăm quan phong cảnh như thế, vui vẻ nói:

- Tiểu nhân sao dám không tuân mệnh đây?

Từ Tử Lăng dẫn hắn đi về phía Dược Mã Kiều, bỗng thấy khói lam từ đâu bốc lên lơ lửng trong không trung, tạo nên một bức tranh diễm lệ, huyền ảo như mộng.

Khấu Trọng thở dài:

- Từ lúc theo mẹ rời khỏi Dương Châu, chúng ta chưa từng có lúc nào cùng đón năm mới cả, cảm giác tối nay thật là đặc biệt đó.

Từ Tử Lăng cười hỏi:

- Có phải đang nhớ tới Trí Trí của ngươi không?

Khấu Trọng điềm nhiên đáp:

- Kiểu gì cũng bị ngươi nhìn ra! Tiểu đệ thật sự đang mắc bệnh tương tư rồi. Vào đêm Trung Thu trăng tròn vừa rồi, tự nhiên ta muốn bỏ tất cả để xuống Lĩnh Nam tìm nàng. Không biết có phải những thời khắc như thế này lại khiến cho người ta hoài niệm nhớ nhung thì phải?

Từ Tử Lăng thì nhớ lại hồi đó ở Thành Đô, gặp Thạch Thanh Tuyền tình cảnh thật là xao động lòng người, bất đồ thở dài ra một hơi.

Khấu Trọng đặt một tay lên vai hắn, hỏi nhỏ:

- Thế còn ngươi đang nghĩ đến chuyện gì?

Từ Tử Lăng vội vàng lảng sang chuyện khác:

- Quá khứ của mỗi người đều có những chuyện đè nặng ở trong lòng, không nói thì hơn. Cuồng Sa đao pháp của Khả Đạt Chí tiểu tử cũng đáng nể đấy, không hiểu ngươi có chắc thắng được hắn không?

Khấu Trọng trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Cũng khó nói lắm. Khi hắn đấu với ngươi, chưa phải là quyết chiến phân định sinh tử, cố nhiên còn lưu giữ sức lực. Nếu như hắn thực sự toàn lực xuất thủ thì không dễ đối phó đâu.

Lúc này đã đến Dược Mã Kiều, trên phố lúc này khói pháo quyện khắp nơi, thiếu nam thiếu nữ dạo chơi đốt pháo, không khí rất là ấm cúng.

Khấu Trọng tỏ vẻ cảm khái:

- Nếu mà có cơ hội cùng hắn đánh một trận, thì đúng là khoái sự trong đời.

Từ Tử Lăng đột nhiên dừng bước cất tiếng:

- Tới rồi!

Khấu Trọng mở to mắt nhìn, phát giác ngay trước mặt là cổng lớn một toà tự viện. Tự viện này quy mô không lớn, nhưng hương hoả có vẻ rất thịnh. Lúc này cửa giữa đang mở rộng, người vào cầu phúc liên tục, khói hương mù mịt.

Khấu Trọng thoáng giật mình:

- Đây chính là Vô Lậu tự, được xây dựng vào năm Khai Hoàng thứ tám. Đừng nói cửa vào bảo khố ở đây chứ?

Từ Tử Lăng vừa kéo hắn đi vào vừa nói:

- Ta thấy tự viện này có kết cấu bố cục rất xảo diệu, cảm giác rất có khả năng do chính tay Lỗ đại sư thiết kế. Nếu nhãn pháp tiểu đệ không nhầm, lối vào Dương Công bảo khố nhất định phải ở đâu đó trong tự viện này.

Khấu Trọng tinh thần đại chấn, than rằng:

- Chỉ hận là lúc này khó mà xem xét được, sáng mai chúng ta quay lại dò tìm vậy.

Từ Tử Lăng cũng đồng ý. Trong tình huống trước mắt, tuyệt không có khả năng tìm ra địa đạo. Gã cười cười:

- Không thể nói ta không phải là huynh đệ tốt nữa đúng không?

Khấu Trọng cũng cười đáp:

- Tiểu đệ không dám.

Lúc này hai người đi theo lối đi bằng làm bạch thạch tiến vào Đại Hùng bảo điện. Nghe thấy tiếng lầm rầm tụng kinh từ phía trong truyền ra, chắc là họ đang tiến hành pháp sự gì đó.

Khấu Trọng tỏ vẻ băn khoăn:

- Có lẽ phải vào bên trong điện này mới cảm nhận rõ ràng kiến trúc

kết cấu của nó. Tiểu Lăng ngươi hãy thử dùng tuệ nhãn xem xem có phải là phong cách của Lỗ đại sư.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Tiểu đệ đúng là cũng có ý định như vậy.

Khó khăn một hồi, hai người mới chen lấn vượt qua được đám đông ở cửa điện, cùng nhìn vào trong điện. Thấy một nhóm hoà thượng đang hướng mặt về phía phật đàn. vừa gõ mõ vừa niệm phật.

Chủ trì pháp sự chính là phương trượng của tự viện, đối mặt với chúng tăng, hai tay chắp lại, mắt nhìn mũi, mũi hướng vào tâm, dẫn đầu tụng kinh, nhìn qua đúng là dáng vẻ của một đắc đạo cao tăng.

Từ Tử Lăng bỗng nhiên toàn thân chấn động, hổ khẩu khẽ run, ngay lập tức kéo Khấu Trọng quay đầu đào tẩu.

Khấu Trọng vô cùng ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Từ Tử Lăng hạ thấp giọng đáp:

- Người chủ trì chính là “Tà Vương” Thạch Chi Hiên!

Khấu Trọng thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Từ Tử Lăng khẳng định:

- Người chủ trì đúng là Thạch Chi Hiên, dù hắn đã cạo râu rồi, nhưng

dù có biến thành tro ta vẫn nhận ra hắn.

Khấu Trọng mừng rỡ nói:

- Mục quang sắc bén của ngươi đã bao giờ nhầm đâu. Thật ra việc này cũng cực kỳ hợp lý, Thạch Chi hiên đã bái hai người trong số Tứ Đại Thánh Tăng làm sư phụ, nắm bắt được phật pháp tuyệt nghệ đúng không? Hắn làm cao tăng có khó gì đâu. Ha! Chúng ta vừa rồi may mắn đấy, nếu không phải đang cử hành pháp sự, chúng ta chắc gì có cơ hội nhìn thấy hắn.

Hai người liền ra khỏi cổng chùa, nhắm hướng Dược Mã Kiều mà đi, vừa đi vừa hưởng thụ không khí lễ hội rất vui vẻ. Người người đi bộ thỉnh thoảng cứ va vào nhau nhưng không ai vì thế mà phát nộ hết.

Khấu Trọng tiếp tục nói:

- Lão Thạch làm việc chu đáo thật! Dưới cái lốt bế quan tu hành đấy, vừa được vân du tứ hải thuyết giảng, khi cần thì làm vài vụ sát nhân phóng hoả, thương thiên hại lý thật là tiện lợi.

- “Oành! Oành! Oành!”

Một đám trẻ con đốt pháo quẳng xuống dưới cầu, làm nước bắt lên tung toé, rồi thích chí reo hò ầm ĩ cả lên.

Một số người sợ bị té ướt vội vàng ly khai, hai người nhân đó tìm được chỗ trống đứng lại, cùng dựa vào lan can.

Từ Tử Lăng bâng khuâng nhìn ngắm vầng trăng khuyết trên cao, Khấu Trọng cũng đưa mắt nhìn theo rồi hỏi:

- Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Từ Tử Lăng thở nhẹ đáp:

- Ta đang tính toán xem nếu chúng ta liên thủ đột tập, có khả năng kết liễu cái mạng già của Thạch Chi Hiên không.

Song mục Khấu Trọng cũng ẩn hiện sát khí, nhướng mày hỏi tiếp:

- Ngươi có tư cách phán đoán hơn ta mà, Bất Tử Ấn pháp cứu mạng của lão rốt cuộc có gì đặc biệt không?

Từ Tử Lăng thong thả đáp lại:

- Ta vẫn chưa biết điểm mấu chốt nào cả. Đại khái thế này: ma chủng có khả năng chuyển sinh hoán tử, bị tấn công thì biến tử thành sinh, khi tấn công thì biến sinh thành tử, khiến địch thủ như bị khống chế trong lòng bàn tay, như vậy là đứng ở thế bất bại rồi. Tối qua ta đã thi triển toàn bộ pháp bảo của mình, nhưng lão vẫn coi như không có gì, có thể thấy lão quả thật cực kỳ lợi hại.

Khấu Trọng hỏi tiếp:

- Ngươi xem, nếu chúng ta phải giết Thạch Chi Hiên, Hầu Hy Bạch sẽ phản ứng thế nào?

Từ Tử Lăng nói:

- Chuyện này khó đoán vô cùng, trước tiên ta phải quyết định nên đối phó với Thạnh Chi Hiên thế nào đã, những việc khác có lẽ phải từ từ tính sau.

Khấu Trọng nhăn nhó:

- Giả sử như đường vào bảo khố đúng là ở trong Vô Lậu tự, chúng ta mà không tìm cách giải quyết lão thì hỏng việc mất.

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu chúng ta quyết định đối phó với lão thì tối nay tuyệt không nên đối phó với Dương Hư Ngạn, tránh phải đả thảo kinh xà.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý.

Phải biết là vào thời điểm này, người biết bọn Khấu Từ đến Trường An, ngoài Loan Loan ra, thì tất cả những người khác đều không thể biết được bí mật của bọn gã. Nhưng nếu Khấu, Từ hai người xuất thủ đối phó Dương Hư Ngạn, Thạch Chi Hiên chắc chắn sẽ cảnh giác, thậm chí từ đó còn đoán ra được quan hệ giữa hai người nữa.

Khấu Trọng lại hỏi:

- Có nên cho Hầu tiểu tử biết không?

Từ Tử Lăng nói:

- Để ta nói với hắn, mọi người đều là bằng hữu, không có gì phải giấu diếm. Để xem hắn phản ứng thế nào, chúng ta sẽ quyết định tiếp.

Khấu Trọng vỗ vai Từ Tử Lăng:

- Quyết định vậy đi, giờ chúng ta đi tìm Hầu tiểu tử.

Hai người vừa định rời đi, thì mùi hương ở đâu bay đến, sau lưng hai gã vang lên tiếng nói ôn nhu quen thuộc:

- Xin hỏi hai vị nhân huynh, không hiểu Vô Lậu tự có hấp lực gì, mà lại khiến hai người bận rộn như thế cũng dành thời gian để viếng thăm?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không cần quay đầu cũng biết đó là ai, bất đồ trong tâm kêu khổ.

Thân hình nữ nhân mềm mại ấy, từ lúc nào đã chen vào không gian chật hẹp giữa hai gã.

(

Chương 403: Bối rối tay chân

Lúc này gió lạnh từ mặt sông thổi lên, dưới ánh sáng của pháo hoa, làm tung bay mái tóc mềm mại của tuyệt sắc mỹ nữ Loan Loan, phất vào bộ mặt còn đang ngẩn ngơ của hai gã.

Khấu Trọng cười khổ:

- Loan đại tỷ thật là thần thông quảng đại, không hiểu đã theo dõi hai chú cháu ta từ lúc nào vậy?

Loan Loan ôn nhu mỉm cười:

- Hai chú cháu ư? Thẳng thắn mà nói thì đảm lược hai người cũng lớn đấy. Một người gọi là Mạc Vi, một người lại là Mạc Nhất Tâm, để xem lúc nào thì người của Lý gia tóm các ngươi nhốt vào đại lao đây.

Từ Tử Lăng bỗng chú ý đến hương thơm nhẹ nhàng quyến rũ toả ra từ thân thể mềm mại của nàng ta, mỉm cười hỏi:

- Bây giờ ngươi lại giở trò gì đây?

Đôi mắt đẹp của Loan Loan mơ hồ nhìn gã, hơi giận:

- Lâu rồi không được gặp chàng, không khách khí một chút được sao? Trả lời câu hỏi của người ta trước đi.

Khấu Trọng nhanh nhảu trả lời:

- Vừa rồi chúng ta chỉ vào trong chùa tham thần bái phật, cầu mong

chút hảo vận. Giờ thì lên cầu dạo chơi ngắm cảnh, như vậy đã đủ minh bạch chưa?

Loan Loan bỗng chỉ một bông pháo hoa trong không trung, thốt lên:

- Nhìn kìa, thật là mỹ lệ!

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng ngấm ngầm nhìn nhau không biết đối phó làm sao, trong lòng hai gã kêu khổ không ngớt. Nếu như cứ lằng nhằng mãi với nàng ta ở đây thì tối nay đừng hòng mà tiến hành đại kế được.

Loan Loan đột nhiên nhìn xuống nước sông, ngọc dung thanh lệ thoát tục, ung dung cất tiếng:

- Từ khi tin tức loan truyền ra, biết hai người sẽ vào Quan Trung tầm bảo, Lý Kiến Thành phái người kiểm tra dò xét khắp hai mươi tám tòa kiến trúc lớn nhỏ có liên quan đến Dương Tố trong thành Trường An, gần như đã lật tung mọi căn nhà lên mà vẫn không phát hiện được dấu vết nào của bảo khố, cuối cùng phải bỏ cuộc. Nếu như bảo khố nằm ở Vô Lậu tự, thì đúng là nằm ngoài suy nghĩ của mọi người. Thiếu Soái không định nói tối nay là lúc đại cát để tầm bảo đó chứ?

Khấu Trọng bị nàng ta nói một hồi khiến gã có cảm giác như á khẩu vô ngôn, cười nhăn nhó:

- Không hiểu Loan đại tỷ có gian tế thám tử nào trong nội cung mà không chuyện gì trong cung mà đại tỷ lại không biết vậy?

Loan Loan dựa vào thành cầu ai oán nhìn Từ Tử Lăng, bỗng ghé vào tai gã dịu dàng nói:

- Đây là do Tử Lăng quá thật thà, Tử Lăng à! Thiếp khuyên hai hảo

huynh đệ chàng, nếu không hợp tác với thiếp, hai người cho dù đào được bảo tàng nhưng làm sao thoát được Thạch Chi Hiên đây.

Tử Tử Lăng cảm nhận thân hình mềm mại của nàng đang thân mật áp sát, lúng túng lập bập nói:

- Ai bảo không hợp tác với ngươi? Có điều tối nay chúng ta có chuyện bên mình, việc tầm bảo dời sang ngày khác rồi.

Khấu Trọng gắng gượng quên đi những lo lắng trong lòng, gã trầm giọng:

- Khấu Trọng này đã nói ra thì không bao giờ nuốt lời. Khi nào chúng ta đoạt được bảo tàng, thì ngươi cũng sẽ có phần. Nhưng nếu ngươi cứ quấy nhiễu thế này, thì chi bằng chúng ta giải tán đường ai nấy đi, ta sẽ học binh chế giải giáp quy điền của Lý Phiệt, vui thú điền viên.

Loan Loan lại tựa mình vào cánh tay Khấu Trọng, xòe hai tay ra cười nói:

- Thiếu Soái nổi giận rồi! Người ta chỉ muốn giúp ngươi thôi, mà ngươi lại không hề cảm kích. Bất quá ngươi dọa nạt ta cũng chẳng có tác dụng gì. Thiếu soái có nhiều huynh đệ ở Trường An, tưởng nói giải giáp quy điền là làm được ngay sao?

Khấu Trọng cũng biết đây chính là nhược điểm chí mạng của mình. Gã than vãn:

- Thật may mắn được Loan đại tỷ đề tỉnh, nếu không ta đã quên mất điểm này rồi. Vậy đi, khi nào tiểu đệ biết được manh mối gì về bảo khố, tất sẽ đem đại hồng hoa kiệu đến rước đại tỷ để cùng chia phần được không?

Loan Loan rõ ràng đã chiếm hết thượng phong, liền đứng thẳng dậy, hai mắt lấp lánh, thần thái hồi phục vẻ lãnh đạm tỉnh táo, nhẹ nhàng ung dung nói:

- Nếu vậy thì lại là chuyện khác. Ngươi nói thật là dễ nghe đó, nhưng lời nói dễ nghe thường là lời giả dối, ta phải biết được kế hoạch của hai người. Đây là cơ hội cuối cùng để hai người biểu đạt thành ý hợp tác.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy không có cách nào thoát khỏi nàng ta được.

Từ Tử Lăng chỉnh sắc mặt nói:

- Căn bản là chúng ta chưa có kế hoạch gì cả, nói ra chắc ngươi không tin.

Loan Loan vẫn tỏ vẻ bình tĩnh:

- Thế thì cho Loan Loan biết tình hình trước mắt thế nào, yêu cầu như vậy không quá đáng chứ.

Khấu Trọng ghé sát vào một bên tai nàng, nghịch ngợm thở ra một hơi, rồi nói:

- Thật tình hai huynh đệ ta vẫn chưa biết lối vào bảo khố ở đâu. Nếu như ngươi có khả năng lấy được bản đồ hai mươi tám tòa kiến trúc của Lý Kiến Thành, đối với việc tầm bảo của chúng ta nhất định cực kỳ hữu ích. Kìa, sao má ngươi lại đỏ lên thế kia?

Đôi má đã hơi ửng hồng, Loan Loan khẽ lườm Khấu Trọng:

- Khi nào ta muốn giết người thì má hay đỏ lên như vậy. Ngươi đừng

có mà lừa ta là căn bản không biết bảo khố tại chỗ nào? Tiểu muội vốn vẫn nghĩ rằng, nếu như hai người thành thực hợp tác, đổi lại người ta sẽ không làm lộ thân phận của hai ngươi. Mà không hiểu Lý Nguyên Cát sẽ như thế nào nếu biết bộ mặt thật của các ngươi nhỉ.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Không cần phải dọa chúng ta! Chỉ cần có một chút khả năng, quý phái tuyệt không bỏ lỡ cơ hội đoạt lấy Tà Đế Xá Lợi đâu. Đó là phương pháp duy nhất để đánh bại Thạch Chi Hiên.

Khấu Trọng tiếp lời:

- Chúng ta tất nhiên sẽ thật tình hợp tác! Ví dụ nếu cần có thể liên thủ sát tử Thạch Chi Hiên, chỉ cần ngươi tra ra được chỗ ẩn thân của lão, chúng ta sẽ trợ giúp ngươi giải quyết.

Từ Tử Lăng biết hắn đang dò xét Loan Loan, để xem nàng có biết chủ trì Vô Lậu tự chính là Thạch Chi Hiên không.

Loan Loan lắc đầu:

- Dù có biết được lão ở đâu, chúng ta cũng không có cách nào để giết y. Nếu đơn giản vậy năm xưa lão đã bị Tứ Đại Thần Tăng bắt rồi. Trừ khi có thể khiến y phải quyết chiến sinh tử, nếu không bằng vào Bất Tử Ấn Pháp và Huyễn Ma thân pháp, kể cả sư phụ ta và Ninh Đạo Kỳ liên thủ cũng không bắt nổi lão đâu.

Hai gã đều ngấm ngầm kinh hãi, chẳng trách hắc bạch lưỡng đạo đối với Thạch Chi Hiên lại uý kỵ như vậy, dường như căn bản không có cách nào đánh bại Cái thế Ma quân này. Mặt khác, có thể thấy ít nhất ở giai đoạn này Loan Loan thật sự có thành ý hợp tác với hai gã, nếu không đã không bộc bạch như vậy.

Khấu Trọng nói:

- Bỏ qua chuyện Thạch Chi Hiên đi, thủ hạ của lão thì làm sao mà luyện Bất Tử Ấn Pháp được, ít ra chúng ta có thể tìm vài đứa mà tế cờ, tước bớt đi lực lượng của lão.

Loan Loan thở dài:

- Bọn ta và Thạch Chi Hiên hiện tại đang cố duy trì thế cân bằng rất vi diệu, song phương đều cố kỵ lẫn nhau. Một khi bọn ta phá vỡ thế cân bằng này, hậu quả không thể tưởng tượng được. Vì thế trước khi đoạt được Thánh Xá Lợi, bọn ta không dám khinh cử vọng động.

Từ Tử Lăng nói:

- Các ngươi không cần phải xuất thủ, mọi việc đã có chúng ta lo. Chỉ cần ngươi cung cấp thông tin tình báo chuẩn xác, chúng ta tự sẽ hoàn thành chuyện này.

Loan Loan trầm giọng hỏi:

- Hai người định giết ai?

Khấu Trọng thăm dò:

- Dương Hư Ngạn có được không?

Loan Loan nói:

- Huyễn Ma thân pháp của Dương Hư Ngạn đã được Thạch Chi Hiên chân truyền, giết hắn còn khó hơn lên trời. Nếu hai người thật sự muốn chọn mục tiêu thì An Long là lựa chọn tốt nhất. Lão ta mà chết

thì đối với Thạch Chi Hiên sẽ là đả kích nghiêm trọng. Rõ ràng lão với Dương Hư Ngạn và Thạch Chi Hiên có mối liên hệ thâm sâu, lão còn là người duy nhất mà Thạch Chi Hiên tin tưởng.

Từ Tử Lăng hỏi:

- An Long giờ trốn ở chỗ nào vậy?

Loan Loan nói:

- An Bàn Tử đúng là lão hồ ly, bất quá lão vẫn để lại chút tung tích, chuyện này cứ để cho nô gia vậy. Được rồi, hai người tối nay có tính toán gì không?

Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng khẽ đưa mắt nhìn nhau. Khấu Trọng quả quyết:

- Chúng ta vẫn muốn thử xem Dương Hư Ngạn có thật là giết không nổi không!

Loan Loan nhíu mày:

- Dương Hư Ngạn căn bản không có trong thành, hai người giết hắn làm sao đây?

Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng hết sức ngạc nhiên, đồng thời cũng bán tín bán nghi. Loan Loan dựa vào khả năng gì mà có thể nắm rõ hành tung quỷ bí của Ảnh Tử thích khách như vậy chứ?

Loan Loan mỉm cười:

- Ta cũng chỉ tấu xảo mà biết hành tung đêm nay của hắn thôi. Hắn đã rời Trường An để đi gặp tình nhân Vinh Giảo Giảo rồi, minh bạch

chưa?

Khấu Trọng thừa cơ hỏi:

- Vinh Giảo Giảo và bọn ngươi thật sự có quan hệ gì?

Loan Loan đáp:

- Chuyện này thì thứ cho nô gia không tiết lộ được. Đằng nào thì tối nay hai người cũng nhàn hạ vô sự, ta có một đề nghị này, không hiểu hai người nghĩ sao?

Khấu Trọng chỉ hy vọng nàng tha cho bọn gã, nhưng vẫn phải nói:

- Có hảo sự gì thì nói ra đi?

Loan Loan hai mắt bỗng lóe lên một tia sát khí, trong tay tự nhiên xuất hiện một bức họa đồ, ngữ khí vẫn hết sức bình tĩnh:

- Đây là bản đồ Ngoại Tân quán mà đoàn sứ giả Đột Quyết đang ở. Nếu chúng ta đoán không sai, Triệu Đức Ngôn đang trốn ở trong đó. Nếu như có thể giết được hắn, đối với Thạch Chi Hiên sẽ là một đả kích cực kỳ nghiêm trọng. Triệu Đức Ngôn đương nhiên là không dễ đối phó, hắn là cao thủ nhất lưu ở Đông Đột Quyết đó, hai ngươi thấy thế nào?

Khấu Trọng tiếp lấy bức vẽ, Loan Loan cười nói:

- Nếu như nô gia phát hiện tối nay hai người vẫn bí mật tầm bảo, ta nhất định cho hai người không còn đường nào đào tẩu được đâu, hiểu chưa?

Nói xong nghe nàng cất tiếng cười trong trẻo rất dễ nghe, rồi cứ để

chân trần như vậy mà nhẹ nhàng hoà vào dòng người đón giao thừa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng cười khổ, không còn lời nào để nói.

oOo

Trong sào huyệt bí mật của Đồng Hưng Xã, Cao Chiếm Đạo sau khi nghe tin tức Dương Hư Ngạn không có ở trong thành, liền hỏi:

- Bây giờ làm thế nào đây?

Từ Tử Lăng hướng đến Hầu Hy Bạch đang trầm ngâm hỏi:

- Hầu huynh nhận định lời của Loan yêu nữ có tin được không?

Hầu Hy Bạch thở ra một hơi, phấn khởi nói:

- Trước khi đoạt được Thánh Xá Lợi, lời của ả có thể tin được chín phần, bởi nếu chúng ta gặp nguy bởi tin tình báo giả, đối với bọn chúng chỉ hại không lợi.

Khấu Trọng hướng về Cao Chiếm Đạo nói vẻ cương quyết:

- Vậy thì ta quyết định thế này, thủ tiêu kế hoạch giao thừa đêm nay. Nếu người đến không phải là Dương Hư Ngạn, bọn thích khách khác không đủ tư cách để hại các ngươi đâu.

Ngưu Phụng Nghĩa lĩnh mệnh đi ra.

Từ Tử Lăng lại lên tiếng:

- Còn một vấn đề đau đầu nữa, xem ra Loan yêu nữ đã biết quá rõ quan hệ của chúng ta và Đồng Hưng Xã, Chiếm Đạo có cách gì để

ứng phó không?

Cao Chiếm Đạo ưỡn ngực tự tin:

- Việc đó dễ thôi, mấy năm ở đây, thuộc hạ đã dự tính phải đối phó với tình huống này rồi, đồng thời cũng nghĩ ra nhiều phương pháp để ứng phó. Chỉ cần hai vị đương gia gật đầu, thì toàn bộ Đồng Hưng Xã sẽ tự nhiên biến mất, không để cho địch nhân tìm thấy manh mối gì đâu.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Thế thì hay quá, nhưng bây giờ chưa cần phải làm thế, tránh để cho sư đồ yêu phụ yêu nữ kia sinh lòng cảnh giác.

Lôi Cửu Chỉ hỏi:

- Nghe ngữ khí của Hy Bạch huynh, Âm Quý phái chưa đoạt được Thánh Xá Lợi thì chưa cam tâm phải không?

Hầu Hy Bạch lạnh giọng:

- Chuyện đó thì đệ có thể khẳng định cả vạn phần. Âm Quý phái sở dĩ trở thành giáo phái có thế lực nhất trong Ma Môn, toàn là do không từ thủ đoạn tàn bạo nào, không bao giờ chùn bước. Chúc Ngọc Nghiên là người tuyệt tình tuyệt nghĩa, nếu bọn họ có thể cùng chia phần với mình, thì mặt trời chắc mọc ở đằng Tây mất.

Khấu Trọng cũng đồng ý:

- Ta đối với chúng cũng không có ảo tưởng gì, nhưng bọn chúng thần thông quảng đại, như thần tiên không chuyện gì là không biết. Không hiểu trong hoàng cung người nào là nội gián cho bọn chúng?

Người này thân phận địa vị không thấp đâu.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Vấn đề đó phải do ngươi giải đáp rồi, còn ai ở đây quen thuộc tình hình trong cung hơn ngươi nữa.

Khấu Trọng trầm ngâm một lúc, đoạn nói:

- Thế lực trong cung lớn nhất là của hai người Trương Tiệp Dư và Duẫn Đức phi, nếu đó chính là nội gián của yêu nữ, ta thật không có cách nào để dò ra đâu.

Hầu Hy Bạch gật đầu tỏ vẻ đồng tình:

- Nếu chúng ta vì việc Trương Tiệp Dư trúng độc Phần Kinh Tán mà nhận định nàng ta không phải là yêu nữ thì thật là vô cùng ngu muội đó.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Nếu có cơ hội thì cố gắng thăm dò một phen. Người nào càng cố gắng che dấu nâng đỡ cho Mạc thần y ngươi thì người đó càng đáng bị hiềm nghi. Bất quá lúc hành sự nhất thiết phải lưu tâm, nếu không khéo quá hóa vụng lại để lộ ra thân phận.

Khấu Trọng hướng tới Sát Kiệt từ nãy giờ vẫn im lặng hỏi:

- Ngươi có phải thích Hỉ Nhi cô nương không?

Không ai nghĩ ra gã đột nhiên lại nói tới chuyện đó, hơn nữa vừa nói đã đi vào chuyện chính. Sát Kiệt tức thì thấy vô cùng ngượng ngùng, hắn ấp úng:

- Tiểu nhân …

Khấu Trọng mỉm cười:

- Ở đây đều là huynh đệ, có gì thì cứ nói đi đừng ngại. Ta chỉ quan tâm đến chung thân đại sự của ngươi thôi.

Sát Kiệt lúc này mặt đã đỏ rần rần, cúi đầu nói:

- Trọng gia minh xét, tiểu Kiệt tuyệt không bao giờ để chuyện riêng làm hỏng chuyện công đâu.

Lôi Cửu Chỉ ra vẻ ta đây từng trải cười bảo:

- Xem chừng tên nhóc này đối với Hỉ Nhi đã có tình thâm rồi.

Khấu Trọng lại hỏi:

- Vậy Hỉ Nhi đối với ngươi thế nào?

Tra Kiệt khổ não đáp lời:

- Nàng ta đối với tiểu nhân cũng tốt hơn người khác. Có thể... ôi, tiểu nhân không có tài ăn nói.

Khấu Trọng cười nhẹ nói:

- Chuyện đó không thành vấn đề, ta có thể giúp ngươi thăm dò Hỉ Nhi xem ý nàng ta thế nào, chuyện này phải rõ ràng mới được.

Hầu Hy Bạch băn khoăn ngơ ngác hỏi:

- Thứ cho tại hạ ngu độn, Trọng thiếu gia muốn làm chuyện này thật ư?

Khấu Trọng ngang nhiên đáp:

- Tiểu Kiệt là huynh đệ của ta, chuyện của hắn tức là chuyện của ta, ta tất nhiên vì hắn mà tận tâm tận lực rồi.

Sát Kiệt cảm động không nói nên lời, bất quá hắn vẫn chưa hiểu Khấu Trọng làm thế nào mà giúp hắn trong chuyện này.

Khấu Trọng tiếp tục:

- Chúng ta tối nay nên về nhà đi ngủ, hay theo lời Loan yêu nữ mà tìm kẻ không may Triệu Đức Ngôn đây?

Hầu Hy Bạch nói:

- Riêng Triệu Đức Ngôn đã có thể làm chúng ta đau đầu rồi, hà huống ở đó chắc chắn có đầy Đột Quyết cao thủ, Tử Lăng nghĩ thế nào?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Bây giờ chuyện đại sự trước mắt là phải lấy được Bất Tử Ấn quyển trên người Dương Hư Ngạn về.

Hầu Hy Bạch mắt xạ ra thần sắc cảm kích, nhưng giọng có vẻ đôi chút chán nản:

- Việc đó chúng ta khó mà làm được. Ài! Có lúc ta chỉ muốn đem quyển thượng Ấn quyến mà huỷ đi, khiến cho Dương Hư Ngạn vĩnh viễn không có khả năng đoạt được Ấn quyển hoàn chỉnh nữa.

Từ Tử Lăng nói:

- Đúng là lấy lại nửa Ấn quyển kia khó hơn lên trời. Nhưng nếu muốn nhìn trộm một tý thì không phải không có khả năng. Sư Phi Huyên đã từng xem qua Ấn quyển, nếu như...

Hầu Hy Bạch nói như chém đinh chặt sắt:

- Theo quy củ của tệ môn, ta không thể nào học Bất Tử Ấn pháp từ người ngoài được.

Khấu Trọng giơ ngón tay cái lên khen ngợi:

- Có chí khí! Ta có biện pháp thế này, giả như chúng ta có thể mua chuộc được Vinh yêu nữ, bảo ả làm sao khiến cho Dương Hư Ngạn phải cởi quần áo ra, chắc hắn không buộc Bất Tử Ấn quyển lên cổ mà vui vẻ đó chứ!

Từ Tử Lăng trong tâm chấn động hỏi:

- Trường An có chỗ nào có tắm nước khoáng không?

Khấu Trọng kêu lên:

- Quả nhiên lợi hại, ở đâu mà ngươi nghĩ ra ý này thế.

Cao Chiếm Đạo, Sát Kiệt và Lôi Cửu Chỉ còn đang suy nghĩ, Hầu Hy Bạch chợt “A!” lên một tiếng, thần sắc vui vẻ cất tiếng:

- Ta suýt nữa thì quên, lão An béo hay ở trong nước nóng để tu luyện khí công. Vừa để thư giãn vừa rất có lợi cho nội công tu vi của lão.

Điểm này thì hai người Khấu, Từ chưa biết, trong lòng thoáng chút tò mò không hiểu.

Sát Kiệt nói:

- Trường An tổng cộng có hàng trăm nơi như thế. Nhưng nổi danh nhất là ba nơi, phía đông là Thanh Phong tuyền, phía Tây là Ngưng Thuý đường và Nhạc Tuyền quán, tất cả đều là suối nước nóng.

Cao Chiếm Đạo xen vào:

- Chỉ cần thuộc hạ biết hình dạng của lão An béo, thì việc tìm ra lão cũng không khó lắm.

Ánh mắt Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đồng thời dán vào Hầu Hy Bạch.

Hầu Hy Bạch nói:

- Vẽ hình hắn thì không tốn công lắm, vấn đề là chúng ta sẽ đối phó với Dương Hư Ngạn như thế nào đây?

Khấu Trọng liếc Từ Tử Lăng, Từ Tử Lăng liền hiểu ý nói:

- Có chuyện này ta muốn nói riêng với Hầu huynh.

Khấu Trọng đứng dậy:

- Chúng ta ra ngoài kia chơi chút đi.

Hầu Hy Bạch cười nhẹ bảo:

- Thiếu Soái xin cứ ở lại.

Khấu Trọng nghe lời đề nghị của Hầu Hy Bạch bèn ngồi xuống trở lại, bọn Lôi Cửu Chỉ ra ngoài, giờ trong nhà chỉ còn có ba người, tiếng pháo nổ và tiếng cười đùa vẫn vọng vào từ ngoài phố.

Từ Tử Lăng có điều khó mở lời, trầm ngâm một lúc, cuối cùng nói:

- Cứ như lời của Loan yêu nữ, lệnh sư lợi hại nhất ngoài Bất Tử Ấn pháp còn có Huyễn Ma thân pháp, vô luận địch thủ có người đông thế mạnh thế nào vẫn có khả năng phá vây mà chạy, phải không?

Hầu Hy Bạch gật đầu:

- Chính là như vậy, Loan Loan không lừa các người đâu. Hai môn công phu thượng thừa này là do sư phụ sáng tạo ra, cả hai có mối quan hệ mật thiết với nhau.

Khấu Trọng trầm giọng hỏi:

- Hầu huynh có hiểu Huyễn Ma thân pháp không?

Hầu Hy Bạch lắc đầu nói:

- Đây là võ công độc môn của sư phụ. Trừ phi ta thắng được Dương Hư Ngạn, nếu không sư phụ không truyền bí kỹ đó cho ta đâu.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng trong lòng đã hiểu. Sở dĩ bọn hắn đề cập đến Huyễn Ma thân pháp, vốn để dò xem tâm ý chân chính của Hầu Hy Bạch với sư phụ y như thế nào, khi đó mới tiện đề cập đến chuyện khác nữa.

Hầu Hy Bạch nhìn thấy thần sắc cổ quái của hai gã, trong lòng bỗng

nảy sinh cảm giác bất tường, ngạc nhiên hỏi:

- Có vấn đề gì vậy?

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Không biết có phải Loan yêu nữ hồ ngôn loạn ngữ không, ả nói Dương Hư Ngạn đã được chân truyền Huyễn Ma thân pháp của lệnh sư rồi. Đánh bại hắn thì dễ nhưng muốn giết hắn thì khó càng thêm khó.

Hầu Hy Bạch toàn thân chấn động, mặt không còn hột máu, thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Rồi lại lắc đầu nói:

- Không thể nào! Ôi, thật là khó nói.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ thông cảm:

- Hầu huynh nghĩ xem hồi ở Tứ Xuyên tranh đoạt Ấn quyển, Dương Hư Ngạn đã không thi triển Huyễn Ma thân pháp, chắc là lúc đó hắn chưa học được bí kỹ của lệnh sư. Nhưng cũng có thể hắn cố tình che đậy, nhất thời khó mà đoán được. Mà bỏ qua chuyện đó, giả như hồi ấy Hầu huynh không gặp ta, thì cũng đâu có biết là Ấn quyển đó tồn tại?

Khấu Trọng kêu lên:

- Ta hiểu rồi!

Hầu Hy Bạch ngẩn ngơ nhìn gã, cười khổ:

- Nói gì nữa, hiện giờ lòng ta rối như tơ vò, may mà có hai người chỉ điểm cho.

Khấu Trọng nói:

- Thạch Chi Hiên muốn giết con gái của chính lão.

Đến lượt Từ Tử Lăng thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Khấu Trọng nói:

- Ta là người ngoài cuộc nên hiểu rõ nhất, Thạch Chi Hiên không tiện tự mình hạ lệnh giết con gái lão, mà lại tiết lộ bí mật của Ấn quyển cho An Long biết, để cho hai tên tay sai này làm thay cho lão. Ôi, hổ dữ cũng không ăn thịt con, Thạch Chi Hiên tâm địa thật lang độc.

Hầu Hy Bạch gật đầu đồng tình:

- Thạch sư phụ đúng là tâm như sắt đá. Ài!

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng chỉ biết ngơ ngẩn nhìn hắn.

Khuôn mặt tuấn tú của Hầu Hy Bạch lộ vẻ bàng hoàng bất định, một lúc sau lại điềm nhiên nói:

- Quả là quá bất công, Thạch sư phụ rõ ràng là muốn tài bồi cho Dương Hư Ngạn, lại để hắn bắt ta làm thịt.

Từ Tử Lăng nói:

- Đó là vì bản tính của Dương Hư Ngạn và lão rất giống nhau, hơn nữa cũng là muốn lợi dụng giá trị của hắn.

Khấu Trọng bèn hỏi:

- Nếu ta là Thạch Chi Hiên, tuyệt không lãng phí nhân tài như Hầu huynh đây. Tại sao không để Hầu huynh hợp tác cùng Dương Hư Ngạn, lại sai Dương Hư Ngạn đi giết huynh?

Hầu Hy Bạch trả lời:

- Đó là truyền thống của bọn ta, người ngoài khó mà hiểu thấu được. Thạch sư phụ bồi dưỡng chúng ta là để đối phó với truyền nhân của Từ Hàng Tịnh Trai. Bất quá ta chưa làm được chuyện gì, có thể chính vì chuyện này mà ông ấy quyết định từ bỏ ta.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Hầu huynh sau này định tính toán thế nào?

Hầu Hy Bạch miễn cưỡng phấn khởi tinh thần trả lời:

- May mà vẫn còn hai vị quan tâm tới tiểu đệ. Nếu không Hầu Hy Bạch ta không qua được chuyện này rồi, may ra chỉ có cách trốn chạy càng xa càng tốt.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Quả nhiên là một trang hảo hán, hiện tại hãy thay đổi chủ ý đi, bảo Sư Phi Huyên niệm Bất Tử Ấn pháp cho ngươi nghe.

Hầu Hy Bạch giờ đã hồi phục tư thế tiêu sái vốn có, gượng cười nói:

- Suy nghĩ này đã thâm căn cố đế trong ta rồi, làm sao có thể thay đổi ngay được. Theo quy củ sư môn, ở tình huống này, vô luận ta hoặc Dương Hư Ngạn, ai có khả năng hợp hai nửa Bất Tử Ấn quyển lại, người đó có tư cách nghiên cứu Bất Tử Ấn pháp.

Từ Tử Lăng lại hỏi:

- Giả sử lệnh sư ngoài Huyễn Ma thân pháp còn truyền cả Bất Tử Ấn pháp cho Dương Hư Ngạn, Hầu huynh làm sao mà thắng được hắn?

Hầu Hy Bạch nói:

- Tử Lăng có suy nghĩ như thế, là vì không hiểu được quy củ trong Ma môn. Thạch sư phụ lập ra Ấn quyển để cho chúng ta tranh đoạt, vốn đã dùng chú thệ của Ma môn ước thúc, thề sẽ không giúp đỡ bên nào. Trừ khi sư phụ không lập ra Ấn quyển, còn không thì phải tuân thủ lời thề này.

Khấu Trọng nói một cách cả quyết:

- Hay thật, vậy Khấu Trọng này cũng lập thệ, sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào, từ trên người Dương Hư Ngạn mà mang nửa Ấn quyển còn lại về cho Hầu huynh.

Từ Tử Lăng cười nhẹ nói:

- Chúng ta với Ấn quyển có quyết tâm như vậy, Dương Hư Ngạn sao có thể so sánh được. Chỉ cần khéo léo lợi dụng được mối quan hệ giữa bọn chúng, dùng lão An béo để dẫn dụ, không phải là không có khả năng thành công.

Bỗng thấy Khấu Trọng nghiêm mặt hỏi:

- Căn cứ vào quy củ của sư môn ngươi, nếu sư phó muốn giết môn đồ, đồ đệ có được phản kháng không?

Hầu Hy Bạch khoé miệng bỗng nở nụ cười lạnh lẽo, nhẹ nhàng nói:

- Đương nhiên là dùng toàn lực phản kháng, làm sao mà ngồi yên chờ chết được?

Khấu Trọng cười ha hả cất tiếng:

- Thế thì được rồi. Tối nay cảnh đẹp thế này, chúng ta lại nhàn nhã vô sự, sao không tới Ngoại Tân quán một chuyến, nói không chừng có thu hoạch ngoài ý muốn cũng nên.

Từ Tử Lăng cùng Hầu Hy Bạch vui vẻ đáp ứng.

(

Chương 404: Hạnh trung phó xa

Ngoại Tân quán nằm ở phía tây Hoàng thành, chỉ cách Hoàng thành có một con đường kêu là An Hóa đại nhai. Nó gồm có tổng cộng mười viện, mỗi viện đều có khuôn viên riêng, bao gồm hàng chục tòa kiến trúc lớn nhỏ, chiếm một diện tích rộng lớn.

Do gần đây tuyết rơi rất đậm, các mái nhà đều phủ một lớp tuyết dày, cả cây cối cũng kết thành băng tuyết, đối với việc dạ hành trên cao thật sự bất lợi phi thường, đêm nay lại càng khó khăn hơn. Toàn bộ khuôn viên của Ngoại Tân quán được trang trí đèn hoa, nhiệt náo suốt đêm, ánh đèn sáng rỡ như ban ngày, muốn thần bất tri quỷ bất giác mà đột nhập, e chỉ là si tâm vọng tưởng.

Diệu thủ dịch dung thuật của Lôi Cửu Chỉ đã biến Từ Tử Lăng, Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch thành ba gã giang hồ thô bỉ. Mấy gã cứ quanh quẩn ở bên ngoài Ngoại Tân quán nơi đoàn sứ thần của Đông Đột Quyết tá túc đến hai vòng mà vẫn chưa tìm được cách nào để lọt vào trong. May mắn là trên đường toàn những người muốn xem nhiệt náo, bọn hắn cũng không dại gì mà gây chú ý khiến người ta nghi ngờ.

Cuối cùng ba người đành ngồi xuống tựa vào một tượng thú bằng đá ở hai bên cửa tân quán, nhìn nhau cười khổ.

Tiếng cổ nhạc vang lừng vẫn vọng lại từ phía Hoàng cung. Lúc này đã là giữa giờ Hợi, chỉ còn hơn nửa giờ nữa là đến giao thừa, trên đường khắp nơi đều bắn pháo hoa, đốt pháo nổ, người người phấn khởi tham gia nhiệt náo, đón mừng năm mới. Một bộ phận bắt đầu

tiến về phía bờ sông để xem vũ điệu trục quỷ, hy vọng hưởng được chút khí cát tường và một năm mới bình an.

Khấu Trọng lấy bản đồ tân quán mở ra nhận xét:

- Nếu chúng ta đột nhập từ phía tường ở hậu viện, có thể dựa vào khu vườn phía Đông Bắc làm bình phong yểm hộ, nhưng sau đó thì bước thêm một bước cũng khó khăn, trừ phi chúng ta định đánh lớn một trận.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Đó là hạ hạ chi sách, đánh lớn một trận với chúng ta chỉ có hại vô ích.

Hầu Hy Bạch nói:

- Đối với chuyện giết Triệu Đức Ngôn mà nói thì cơ hội đêm nay thật hiếm có. Ít nhất chúng ta đã biết Khả Đạt Chí, Khang Sao Lợi cùng bọn tay chân Đột Quyết có thân phận địa vị đều đã tới Hoàng cung dự yến cả rồi.

Khấu Trọng cười khổ:

- Đó gọi là người thông minh thì khiến bọn ngốc làm thay cho mình. Loan yêu nữ hiện tại thật đã dắt mũi chúng ta rồi đó.

Hầu Hy Bạch liền đề nghị:

- Giờ chúng ta thử tới hậu viện xem sao, nếu không có cơ hội đột nhập thì ai về nhà nấy mà ngủ vậy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hết cách liền đồng ý, cả bọn vòng một

vòng ra phía hậu viện, con đường này rất nhỏ, không nhiệt náo giống như đường lớn ở ngoài kia, lâu lâu mới thấy một người đi lại.

Bỗng nhiên cửa hậu viện hé mở, một bóng người đội mũ sụp xuống che kín cả mắt âm thầm lén lút lách qua cửa, rồi hoà vào dòng người mà đi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đồng thời chấn động.

Hầu Hy Bạch chỉ kịp nhìn thấy thân ảnh phía sau của người đó, bèn hỏi:

- Ai thế?

Khấu Trọng song mục đột nhiên lộ ra sát khí mãnh liệt, trầm giọng nói:

- Hương Ngọc Sơn!

oOo

Ba người đứng ở phía đông của kênh Vĩnh An, cùng nhìn theo con thuyền nhỏ chở Hương Ngọc Sơn đi ra giữa dòng cập vào một chiến thuyền lớn. Lúc này trong kênh Vĩnh An, thuyền lớn thuyền nhỏ có đến hàng nghìn, thuyền nào cũng treo đèn kết hoa, phản chiếu xuống mặt nước lấp loáng, muốn tìm cách lẻn lên thuyền địch thật muôn phần khó khăn.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Cuối cùng thì thuyền đó là của ai? Hương Ngọc Sơn tới Trường An để làm gì nhỉ?

Hai gã kia đương nhiên không có đáp án, mục quang của Từ Tử Lăng quét qua những người đang tham gia nhiệt náo ở bờ sông, nói:

- Vô luận mạo hiểm thế nào, ta cũng phải dò xem Hương Ngọc Sơn đến đó gặp ai. Chỉ cần có thể tiếp cận, chui xuống đáy thuyền, ta sẽ có cách nghe xem Hương Ngọc Sơn nói những gì.

Hầu Hy Bạch le lưỡi nói:

- Tử Lăng quả là lợi hại, bất quá khi ngươi trồi lên mặt nước để hoán khí, rất dễ bị người khác nhìn thấy.

Mục quang của Khấu Trọng quét khắp thượng hạ du của con sông, cuối cùng dừng lại ở một con thuyền nhỏ đỗ gần bờ nói:

- Chỉ cần chúng ta đoạt lấy con thuyền nhỏ kia là có thể giải quyết chuyện đi lại lên xuống rồi.

Rồi gã vỗ vai Hầu Hy Bạch, cười nhẹ:

- Nếu Hương tiểu tặc không nói chuyện quá ba ngày hai đêm, ta và Lăng thiếu gia không cần phải trồi lên mặt nước để hoán khí đâu, đi thôi!

oOo

Từ Tử Lăng từ con thuyền nhỏ nhảy xuống lòng sông, nhanh chóng tiếp cận đáy kênh ở độ sâu khoảng hơn bảy trượng, khi gần đến vị trí của đại thuyền thì âm thầm trồi lên dán mình vào đáy thuyền.

Vì sợ làm ướt quần áo, gã chỉ mặc trên người một cái áo mỏng. Nước sông lạnh thấu xương, nhưng gã nội công thâm hậu, hàn lạnh không đáng để kể đến.

Khi áp sát mình vào đáy thuyền, gã bèn vận công lên lắng nghe, lập tức toàn bộ không gian và các loại âm thanh trên đại thuyền hiện lên rõ mồn một trong tâm trí gã.

Chỉ trong chớp mắt, Từ Tử Lăng đã tìm ra vị trí phát ra thanh âm đáng ghét của Hương Ngọc Sơn. Nghe thấy hắn nói:

- Việc này cần phải bàn bạc thấu đáo, nếu Lý Thế Dân có cơ hội phản kích, công sức chúng ta bỏ ra trước đây thành công cốc hết.

Từ Tử Lăng nghe thấy, trong lòng lấy làm ngạc nhiên, không hiểu vì sao Hương Ngọc Sơn lại phải âm mưu đối phó với Lý Thế Dân?

Lại nghe âm thanh nhẹ nhàng của một nữ nhân:

- Hương công tử à, hiện tại ngươi còn thời gian để bàn bạc suy nghĩ nữa ư? Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ cần chúng ta cứ y kế mà hành sự, đảm bảo Lý Thế Dân khó mà thoát đại nạn này.

Từ Tử Lăng lờ mờ nhận ra giọng nói này. Nhất thời không nghĩ ra là ai, còn đang phiền não thì giọng trầm của một nam nhân khác cất lên:

- Hương huynh còn lo lắng điều gì?

Hương Ngọc Sơn có vẻ trầm ngâm, than:

- Không biết tại sao ta lại có cảm giác bất an, nhưng chân chính lo lắng cái gì thì ta cũng không nói được.

Nữ tử cười nói:

- Hương công tử không phải bất an vì hai tên tiểu tử Khấu Trọng và

Từ Tử Lăng đấy chứ?

Rồi đến giọng lạnh lùng của nam tử kia:

- Hương huynh lo lắng thái quá rồi.

Nữ tử lại nhẹ nhàng nói:

- Hai tên tiểu tử đó đúng là chuyên nghề quấy rối. Bất quá Trường An không như Lạc Dương, bọn chúng vì tìm kiếm bảo tàng đã bận rộn lắm rồi, làm gì còn năng lực mà quản chuyện này nữa.

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, cuối cùng thì hắn cũng phát hiện ra thân phận của nữ tử là Vinh Giảo Giảo, còn nam tử tất nhiên là đồ đệ của Thạch Chi Hiên, Ảnh Tử Thích Khách Dương Hư Ngạn.

Tạo sao Loan Loan lại lừa gã? Dương Hư Ngạn và Vinh Giảo Giảo căn bản vẫn ở trong thành chứ không phải đã ra ngoài. Nếu như bọn gã không phát hiện ra Hương Ngọc Sơn thì đã bị nàng ta lừa cho đảo điên rồi.

Đến giờ gã vẫn chưa biết rõ quan hệ của ba người này. Năm đó ở Ba Lăng, Dương Hư Ngạn hành thích Hương Ngọc Sơn, hoàn toàn do gã cùng Khấu Trọng tận lực giải cứu cho, giờ không hiểu sao địch nhân lại biến thành bạn bè như thế.

Hương Ngọc Sơn lại than thở:

- Vấn đề là ta hiểu bọn chúng hơn các ngươi, ta chắc chắn bọn chúng đang ở Trường An. Bọn chúng có thể ẩn trốn ở đâu? Hiện đang làm gì? Chúng ta lại không hề thấy bóng dáng bọn chúng đâu cả.

Giọng Vinh Giảo Giảo có vẻ hậm hực:

- Chỉ cần bọn chúng lộ chút hành tung là sẽ bị phân thây vạn mảnh ngay. Nhất định là ở Trường An có người tiếp tay cho bọn chúng, nếu không cũng không thể trốn kỹ như vậy.

Từ Tử Lăng lại giật mình, nếu Vinh Giảo Giảo thật sự là đồ đệ của Chúc Ngọc Nghiên, sao lại không hề biết chuyện của bọn gã. Cứ theo như ngữ khí của ả, rõ ràng xuất phát từ gan ruột. Có thể Loan Loan không kể chuyện này với ả, hoặc ả và Âm Quý phái có quan hệ khác.

Dương Hư Ngạn trầm giọng thốt:

- Đối với hai tên tiểu tử này, chúng ta đương nhiên không thể coi thường, tuy vậy cũng không nên quá lo lắng. Lý Nguyên Cát đã xuất toàn lực để tìm kiếm bọn chúng, chỉ cần bọn chúng lộ chút xíu hành tung là đảm bảo không có khả năng rời khỏi Trường An. Hương huynh cũng sẽ được giải trừ mối hoạ tâm phúc này.

Từ Tử Lăng thầm suy đoán, nếu như lời của Dương Hư Ngạn là thật, có khả năng hắn không biết trong bảo khố có bảo vật tối thượng của Ma môn là Tà Đế Xá Lợi.

Việc này cũng rất hợp tình hợp lý, theo như tác phong của Thạch Chi Hiên, lão tất không tiết lộ toàn bộ sự việc cho đồ đệ của mình.

Hương Ngọc Sơn bỗng nhiên hỏi:

- Hỏa khí đã vận chuyển tới chưa?

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, lờ mờ đã hiểu ra sự tình, nhưng thật sự là gì vẫn chưa thể nói ngay ra được.

Vinh Giảo Giảo nói:

- Chậm nhất là mùng bốn bọn ta sẽ giao hoả khí cho ngươi, có vấn đề gì không?

Hương Ngọc Sơn đáp:

- Mùng bốn không có vấn đề gì, nhưng không thể muộn hơn quá một ngày, nếu không chúng ta sẽ phải rút lui toàn bộ kế hoạch đó.

Dương Hư Ngạn nói:

- Chuyện đó tất nhiên bọn ta đã hiểu. Mọi người sau này phải giữ liên lạc cẩn mật đó.

Từ Tử Lăng rời khỏi đáy thuyền, âm thầm bơi tới con thuyền nhỏ của Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch.

Từ Tử Lăng lợi dụng bóng khuất của các thuyền lớn mà nhảy lên con thuyền nhỏ, cười nói:

- Vận khí của Hầu huynh thật không tồi, nửa quyển Bất Tử Ấn quyển còn lại sắp nằm trong túi huynh rồi đó.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Dương Hư Ngạn ở trên thuyền đó ư?

Từ Tử Lăng vận công cho nước bốc hơi hết, gật đầu đáp:

- Vinh yêu nữ cũng ở trên thuyền. May nhất là mặc dù trên thuyền ngoài bọn chúng ra còn có khoảng mười người nữa nhưng ta nghe

hô hấp thì thấy chỉ là những tay ở bậc hảo thủ và những kẻ không biết võ công, không đáng ngại lắm.

Khấu Trọng liền lái con thuyền nhỏ hướng ra xa đến chỗ vẫn có thể quan sát được đại thuyền của Vinh Giảo Giảo, cùng lúc thấy thuyền của Hương Ngọc Sơn cũng cập bờ.

Lúc này du khách hai bên bờ sông đã ít đi nhiều, phần lớn đã đổ xô đi xem ca vũ trừ tà đuổi quỷ hết.

Hầu Hy Bạch lộ vẻ hưng phấn:

- Dương Hư Ngạn vẫn ở trên thuyền.

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng đang mặc lại y phục, cười nhẹ:

- Cô nam quả nữ ở trên thuyền, lại xa cách lâu ngày mới gặp lại. Dương Hư Ngạn tính tình háo sắc, lại đang lúc tân xuân giai tiết thế này, thử hỏi bọn chúng sẽ làm gì?

Từ Tử Lăng cũng vui vẻ nói:

- Đi nghe xem thử không phải rõ hơn sao?

Hầu Hy Bạch thoáng chút lo lắng:

- Đợt chút! Đây là cơ hội duy nhất ta có thể thu hồi Ấn quyển, bọn ta nên bàn bạc kế sách chu toàn một chút chứ?

Khấu Trọng bèn hỏi:

- Tử Lăng có ý gì không?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Ta chỉ có bốn chữ thôi, đó là “công kỳ vô bị”. Dương Hư Ngạn nằm mơ cũng không nghĩ được là bọn ta phát giác ra hành tung của hắn, trên thuyền hoàn toàn không có phòng bị gì cả. Chỉ cần chúng ta tiềm nhập đại thuyền thành công, tiến khả công, lui khả thủ, tuỳ cơ ứng biến, căn bản không cần kế hoạch gì hết.

Khấu Trọng cười:

- Đại khái là cách đó, nhưng ta có một đề nghị thú vị hơn.

Hầu Hy Bạch phấn khởi lắm liền hỏi:

- Đề nghị thế nào?

Khấu Trọng cố nén cười đắc ý nói:

- Dương Hư Ngạn tự phụ là “lai vô tung, khứ vô tích”. Tối nay chúng ta lấy gậy ông đập lưng ông, sẽ dùng phương pháp vô ảnh vô tích mà lấy trộm đi nửa Ấn quyển của gã, hai vị nghĩ sao?

Từ Tử Lăng cười:

- Lên thuyền đi rồi nói!

Khấu Trọng chăm chú lái thuyền, cố gắng dựa vào bóng tối của các thuyền xung quanh mà hướng tới thuyền lớn của Vinh Giảo Giảo.

Còn Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch thì đề cao cảnh giác, giám thị thuyền địch. Chỉ cần có người trên thuyền lớn nhìn về phía bọn họ, đều không thoát được mắt của ba người.

Hầu Hy Bạch cố hạ thấp giọng nói:

- Trên thuyền đó đầy đèn lửa, nếu chúng ta cập mạn trèo lên, tất sẽ bị bọn chúng phát giác.

Khấu Trọng cười nói:

- Hầu công tử quá ít kinh nghiệm trong chuyện trộm gà bắt chó rồi, nhưng ta và Lăng thiếu gia là đại hành gia về mặt này đó. Ngươi có nhìn thấy những cửa sổ kia không? Mỗi cửa sổ là một lối vào, minh bạch chưa?

Trong lúc nói chuyện, thuyền nhỏ của ba người đã đi một vòng, đầu thuyền hướng thẳng vào đuôi thuyền lớn, rồi cứ theo hướng đó mà tiến, trừ phi đối phương có người gác ở đuôi thuyền, còn không thì không thể phát hiện ra bọn gã.

Bỗng nhiên Từ Tử Lăng như tự nói với mình:

- Tại sao chúng ta lại không hề nghĩ đến chuyện sát tử Hương Ngọc Sơn, hoặc chí ít cũng phải bám theo xem gã định đi đâu làm gì chứ.

Khấu Trọng giật mình nói:

- Ngươi nói ta mới nghĩ, việc này quả nhiên cổ quái. A, ta tuy hận không thể xẻ thịt hắn ra, nhưng thật lòng lại rất sợ đối diện với vấn đề này, hắn cuối cùng vẫn là cha của tiểu Lăng Trọng. Chúng ta giải quyết thế nào đây

Đột nhiên Hầu Hy Bạch xen vào:

- Chỉ cần phá hoại chuyện làm ăn buôn người thương thiên hại lý của Hương gia, làm cho Hương Ngọc Sơn hắn thân bại danh liệt, thì

không cần phải giết cũng khiến hắn sống không bằng chết, đúng không?

Khấu Trọng thu mái chèo, chỉ dùng nội công mà đẩy thuyền lướt đi, vô thanh vô tức đi hơn mười trượng trên mặt sông, tiến đến mạn thuyền địch. Phía mạn này cũng có một con thuyền lớn khác đang neo đậu, dù trên boong thuyền có người cũng không thể nhìn thấy cử động của bọn gã được.

Hầu Hy Bạch lấy ra ba cái mặt nạ trùm đầu, nhẹ giọng nói:

- Lôi lão ca quả là đã vì bọn ta mà chuẩn bị trước cả, không ngờ lại có thể sử dụng mấy thứ này ở đây.

Từ Tử Lăng dùng chưởng tâm ấn nhẹ vào thân thuyền lớn, vận công hấp thụ, khiến cho thuyền nhỏ dừng hẳn lại.

Dương Hư Ngạn là nhất đẳng cao thủ, giả như hai thuyền chỉ cần chạm khẽ vào nhau, hắn tất sinh lòng cảnh giác.

Khấu Trọng tiếp lấy mặt nạ, áp tai vào thân thuyền lớn, tập trung lắng nghe, lúc sau nhíu mày nói:

- Sao ta không nghe thấy âm thanh của Dương tiểu tử và Vinh yêu nữ nhỉ?

Từ Tử Lăng cũng tập trung lắng nghe, tuy nghe thấy âm thanh tiếng bước chân, nhưng không phải là Dương Hư Ngạn và Vinh Giảo Giảo, lấy làm lạ thốt lên:

- Chuyện này chẳng hợp lý chút nào, bọn chúng không đàm tình thuyết ái, thì ít nhất cũng phải thương lượng thảo luận chuyện về Hương Ngọc Sơn chứ.

Hầu Hy Bạch hạ giọng:

- Ta nghĩ có khả năng khác.

Hai gã nhìn chằm chằm vào y, đợi y nói tiếp.

Hầu Hy Bạch nói:

- Lão Quân miếu từ lúc lập ra môn phái, chia làm hai hệ phái nam nữ, vô luận là hệ phái nào, đều tinh luyện đạo điều hoà âm dương, bao gồm Dương lưu và Âm lưu. Âm lưu có Huyền Tẫn Xá Nữ thuật, bắt nguồn từ câu "cốc thần bất tử, thi vị huyền tẫn, huyền tẫn chi môn, thị điều thiên địa căn" trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử. Công pháp này phải do nam nữ cùng tu luyện, khi luyện hô hấp đoạn tuyệt, chỉ có nội khí là lưu chuyển. Trong tình huống đó, đương nhiên không nghe thấy tiếng hô hấp của chúng.

Khấu Trọng vui vẻ hỏi:

- Tà công này có phải là trốn trong bóng tối mà tu luyện không?

Hầu Hy Bạch nhăn nhó đáp:

- Ta cũng chỉ nghe Thạch sư phụ nói lại thôi, còn chi tiết bên trong thế nào thì không rõ lắm.

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu vậy thì Vinh yêu nữ chính là người của Lão Quân miếu rồi. Ả sở dĩ trở thành đồ đệ của Chúc Ngọc Nghiên là do giao dịch của hai phái mà thôi, giống như hai nước giao hảo bằng hôn nhân vậy.

Khấu Trọng lại hỏi tiếp:

- Lão Thạch còn nói gì nữa không?

Hầu Hy Bạch nói:

- Thạch sư phụ có giải thích về mặt lý luận về đặc tính của Huyền Tẫn Xá Nữ pháp. Ông ta nói: "Huyền giả diệu dã , tẫn giả thị hữu sở thụ nhi năng sanh vật giả dã , thị thần khí chi căn , hư vô chi cốc , tu tại thân trung cầu chi bất khả vu tha”

(Tạm dịch:Huyền chính là huyền diệu, tẫn chính là có khả năng chứa đựng sinh vật, là gốc của thần khí, cũng là chỗ hư vô, chính là tu trong dục vọng, không thể nhờ vào việc khác)

Khấu Trọng ngưng thần lắng nghe một lúc lâu, nói:

- Vừa có nam nữ lại liên quan đến "thụ" và "sinh", có khả năng là chỉ chuyện nam nữ giao hợp. Ài! Nghĩ nhiều vô ích, lên thuyền mà xem thôi.

Từ Tử Lăng hỏi lại:

- Thế con thuyền nhỏ này làm sao đây?

Khấu Trọng đáp:

- Đằng nào nó cũng đã đắc tội với chủ nhân rồi, nhấn chìm nó là xong chuyện.

Từ Tử Lăng liền vận lực vào song cước, tống xuất ám kình, ấn nhẹ bàn chân, tức thì con thuyền từ từ chìm xuống. Hầu Hy Bạch không giấu nổi vẻ ngạc nhiên:

- Tử Lăng thật sự công lực đại tiến, ta đã hiểu tại sao cả Hoảng Công Thác cũng phải bại dưới tay ngươi.

Khấu Trọng lại áp tai vào thân thuyền nghe ngóng, bỗng nhiên cả người bay lên cao, Hầu Hy Bạch còn đang dõi theo thì gã đã sử dụng thủ pháp chấn cho cửa sổ mở ra rồi chui người vào, động tác mẫn tiệp linh hoạt như quỷ mị.

Lúc này nước cũng tràn vào mạn thuyền nhỏ.

Khấu Trọng ở bên trên ló đầu ra khỏi cửa sổ, ra dấu hiệu “an toàn”.

Từ Tử Lăng nói:

- Mời Hầu huynh lên trước.

Hầu Hy Bạch dán mình vào thân thuyền bò lên, chui vào trong phòng hội hợp với Khấu Trọng.

Khấu Trọng lúc này đã thụt đầu vào, đóng cửa lại, hạ giọng nói với Hầu Hy Bạch đang đứng bên cạnh:

- Thuyền này chia thành ba tầng, tầng đáy dùng để chứa hàng và các vật dụng linh tinh, hai tầng trên là các phòng ngủ, khoang chính ở tầng giữa, tầng trên cùng là nơi bố trí hoa lệ nhất. Dương tiểu tử và Vinh yêu nữ nhất định phải ở một trong những phòng này. Nhìn kết cấu thì phòng rộng nhất kéo dài đến tận đầu kia hành lang, Bất Tử Ấn quyển của ngươi chắc là ở chỗ đó thôi.

Hầu Hy Bạch ngạc nhiên:

- Ngươi bất quá mới lên đây trước ta một chút, sao đã nhanh chóng

tìm hiểu được nhiều chuyện thế.

Khấu Trọng nói:

- Đó là chỗ lợi của việc ngồi thuyền nhiều, đi đi lại lại cũng không ra ngoài vài chủng loại quen thuộc.

Lúc này có người đi bên ngoài cửa, nghe kỹ thì chỉ là hai nha hoàn thôi, thấy một ả thở dài nói:

- Tân xuân giai tiết, tự nhiên lại bị giam hãm ở trên cái thuyền này nhìn người ta nhiệt náo. Nếu chúng ta còn ở Lạc Dương, tối nay sẽ vui vẻ lắm đây!

Tiểu tỳ kia nói:

- Để người khác nghe được xem ngươi làm sao. Xuống xem Tạ thúc làm xong canh sâm chưa đi? Sau đó có thể lên mặt thuyền mà xem pháo hoa.

Tiếng bước chân xa dần.

Từ Tử Lăng lúc này đã đến sau lưng hai gã, nhíu mày hỏi:

- Nếu bọn chúng đang luyện cái gì “Xá Nữ đại pháp”, sao lại còn khiến nhà bếp nấu canh sâm làm gì?

Khấu Trọng âm thầm tính toán, hốt nhiên mở cửa phòng, khẽ khàng bước ra.

Hầu Hy Bạch còn đang kinh hãi thì Từ Tử Lăng vỗ vai gã, cùng Khấu Trọng đi ra ngoài.

Hầu Hy Bạch không còn lựa chọn nào hơn, đành phải cùng Khấu Từ hai người ra khỏi phòng. Bỗng nhiên y cảm thấy tối nay có hành sự thành công hay không, phải trông vào tài trộm gà bắt chó của hai gã, để xem có phải cao minh như Khấu Trọng khoác lác chăng.

(

Chương 405: Diệu thủ không không

Ba người trùm kín đầu, chỉ chừa cặp mắt, nhẹ nhàng như u linh lần theo hành lang mà đi. Đúng lúc này chợt có tiếng bước chân ở trên mặt thuyền vọng lại, càng lúc càng gần.

Khấu Trọng lướt qua hai dãy cửa phòng ở hai bên lối đi, chỉ cách gian phòng cuối thuyền khoảng tám bước chân, lúc này muốn quay lại căn phòng ban đầu cũng không kịp, gã liền mở cửa căn phòng phía tay trái, âm thầm lẻn vào. Trong lòng gã đã có chủ ý, bất luận là thiên vương lão tử hay tiên phật thánh tăng đang ở trong cũng sẽ dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai không cho địch nhân có cơ hội báo động, một chiêu là phải chế phục được đối phương.

Hầu Hy Bạch và Từ Tử Lăng trước sau cũng tiến vào trong phòng, liền nhanh tay đóng sập cửa lại, đúng lúc này cửa phía ngoài đã bị người ta mở ra.

Căn phòng bọn gã đang đứng chìm trong bóng tối, do cửa sổ cũng bị khoá từ trước.

Khấu Trọng bấy giờ đứng ở đầu giường, trên giường dường như có người đang nằm, Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch đương nhiên tưởng sau khi Khấu Trọng vào đã xuất thủ chế phục người này. Hai gã liền chia nhau đứng ở hai bên cửa, nếu có ai xấu số bước vào, hai gã sẽ không nghĩ ngợi liên thủ đột kích.

Nghe tiếng bước chân đi ngang qua căn phòng bọn gã đang nấp, rồi dừng lại ở phía cuối hành lang, một âm thanh già nua cất lên:

- Thiếu gia, An gia đã đến.

Thanh âm của Dương Hư Ngạn trong phòng truyền ra:

- Mời hắn ở ngoài phòng khách uống trà đi, ta sẽ lập tức ra ngay.

Lão già lĩnh mệnh đi ngay.

Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch nhìn nhau, trong lòng đầy ngạc nhiên. Vốn dĩ cứ tưởng đây là thuyền của Vinh Giảo Giảo, hiện tại lại như là Dương Hư Ngạn làm chủ. Nếu không lão già hẳn đã phải hỏi ý kiến của Vinh yêu nữ.

Khấu Trọng đi đến bên cạnh Từ Tử Lăng, ba gã cùng ngưng thần lắng nghe, quả nhiên lúc sau có tiếng mặc y phục vang lên. Bất giác cả ba đều cảm thấy hứng thú, bởi xưa nay Dương Hư Ngạn trên giang hồ nổi danh là 'lai vô tung, khứ vô tích', ai ai nghe tên 'Ảnh Tử Thích Khách' cũng đều biến sắc mặt, đêm nay ba gã lại ở ngay bên cạnh hắn, quan sát hắn, lập mưu đồ đối phó với hắn, thật quá sức tưởng tượng của người ta.

Lúc này mới thấy tiếng của Vinh yêu nữ:

- Chán quá đi thôi, muộn không đến, sớm không đến, lại đến vào đúng lúc này, thật đáng ghét quá!

Dương Hư Ngạn trầm giọng thốt:

- Nếu như không có sự tình khẩn yếu, lão béo không đến tìm ta đâu, ta phải đi xem có chuyện gì không.

Liền sau đó là tiếng mở cửa, rồi đến tiếng bước chân hai người ra

khỏi phòng, theo cầu thang xoắn ốc đi lên phòng khách.

Khấu Trọng ghé sát vào tai Từ Tử Lăng thì thầm:

- Trên giường là một nữ nhân, hình như đã bị cho uống mê dược thì phải, đang hôn mê bất tỉnh, ngươi lại đó xem sao.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên lắm, liền chuyển thân đến cạnh giường.

Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch cũng đến hai bên gã, thấy Từ Tử Lăng vừa nhìn thấy nữ nhân đã giật mình kêu lên:

- Đây chẳng phải là Kim Hoàn Chân sao?

Vu Ô Quyển, Đinh Cửu Trọng, Chu Lão Thán và Kim Hoàn Chân đều là đồ đệ của Tà Đế Hướng Vũ Điền, vì tranh giành Tà Đế Xá Lợi mà đấu với nhau. Hôm đó tại Vạn Bức mê cung, Thạch Thanh Tuyền đã dẫn dụ bốn người vào bẫy, dùng tiếng tiêu kích động dơi tập kích bốn người, Đinh Cửu Trọng bị Từ Tử Lăng giết chết, Kim Hoàn Chân và Chu Lão Thán trước sau bị Vu Ô Quyển dùng thủ đoạn bỉ ổi tập kích trọng thương, phải bỏ chạy. Không ngờ giờ đây Kim Hoàn Chân xuất hiện trên thuyền của Dương Hư Ngạn, lại ở tình trạng phó mặc cho người ta giết mổ thế này, thật khiến người ta cảm thán.

Kim Hoàn Chân là người biết cách sử dụng Tà Đế Xá Lợi, nay xuất hiện ở chỗ này, rõ ràng là Dương Hư Ngạn muốn tìm hiểu phương pháp đó.

Khấu Trọng hạ giọng nói nhỏ:

- Có nên mang bà ta theo không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Loại người này chết không đáng tiếc, chúng ta bất tất phải làm phức tạp mọi chuyện lên. Ngươi và tiểu Hầu đến phòng của bọn chúng tìm kiếm xem, ta phụ trách đi nghe lỏm bọn chúng nói chuyện.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, liền cùng Hầu Hy Bạch lẻn ra khỏi phòng, Từ Tử Lăng liền dán mình xuống sàn phòng, áp tai vào mà nghe.

Âm thanh của An Long từ phòng khách ở tầng dưới truyền lên:

- Vân Soái đã đến Trường An rồi.

Từ Tử Lăng không ngờ lại thu thập được thông tin tốt lành này, biết được Vân Soái đã thoát được độc thủ vô song của Thạch Chi Hiên, thật là không còn gì vui hơn.

Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch trước sau lẻn vào căn phòng tráng lệ của Dương Hư Ngạn và Vinh Giảo Giảo, vô luận giường to ghế nhỏ, trang sức thiết kế đều cực kỳ tinh xảo.

Hai gã không nói năng gì, lập tức chia ra tìm kiếm, sau khi khẳng định Dương Hư Ngạn không để Ấn quyển trong phòng, liền quay ra thương lượng với nhau.

Khấu Trọng nêu ý kiến trước:

- Phòng này trống trải quá, chỉ có gầm giường bên kia là có thể ẩn thân, ta sẽ chui vào đó trốn. Chỉ cần ngươi có thể lôi kéo sự chú ý của hắn, ta sẽ động thủ mà lấy trộm được.

Hầu Hy Bạch không tán thành:

- Tiếp cận quá gần như thế, Dương Hư Ngạn tất sẽ nảy sinh cảm ứng.

Khấu Trọng trong lòng rất tự tin nói:

- Ta ngoài khả năng bế khí trong thời gian dài, còn có thể vận công phong bế các lỗ chân lông, không cho phát xuất nhiệt lượng, đảm bảo hắn không phát hiện ra đâu.

Hầu Hy Bạch vẫn lắc đầu nói:

- Trừ phi ngươi có khả năng đoạn tuyệt sinh cơ, còn không thì tiếng quả tim đập cũng có thể khiến Dương Hư Ngạn sinh lòng cảnh giác, kế đó không thể dùng được.

Khấu Trọng cười méo mó:

- Cũng là ngươi tính toán chu đáo, bất quá ngoài cách này ra, còn cách nào nữa đây?

Hầu Hy Bạch nói:

- Chúng ta quay lại căn phòng kia rồi nói tiếp, hiện tại chúng ta đã nắm được chân tướng của Dương Hư Ngạn, thật sự đã đảm bảo thắng lợi rồi, nếu cần thì dùng vũ lực mà đoạt lấy cũng được.

Khấu Trọng vẫn cố vớt vát:

- Đúng là chúng ta đang chiếm thế thượng phong nên lại càng phải làm cho đẹp mắt, nếu có thể khiến gã nghi thần nghi quỷ rồi âm thầm mà đoạt lấy Ấn quyển mới đúng là “thượng binh dùng mưu” đó. Ha! Phòng bên cạnh là nơi nào nhỉ?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Ta cũng không rõ. Ở đây có hai gian, chia làm tả hữu, cửa chúng ta đi vào là một, còn một cửa nữa đằng kia.

Khấu Trọng nhanh nhẹn bước tới bức tường phân cách, áp tai vào nghe, rồi giơ tay hỏi:

- Ngươi có thanh truỷ thủ nào sắc bén không?

Hầu Hy Bạch vừa nói vừa lấy Mỹ Nhân phiến ra:

- Cái này cũng có thể dùng như truỷ thủ được, ngươi định đục một lỗ trên tường ư?

Khấu Trọng cười nói:

- Quả nhiên mới nói đã hiểu ngay, chúng ta đục một lỗ nhỏ ở góc tường, đến lúc đó lão tử sẽ biểu diễn bản lĩnh cách không thủ vật, lấy Ấn quyển về cho ngươi.

Hầu Hy Bạch tức thì hai mắt sáng rỡ:

- Một là không làm, hai là đã làm thì làm cho trót. Chúng ta hãy đục ba lỗ ở hai góc tường này, đến lúc đó vừa quan sát tình huống vừa xuất thủ. Bất quá ngươi có khả năng xuất nội kình lấy đồ vật cách quá hai trượng không?

Khấu Trọng nói:

- Chỉ là gạt người thôi, bất quá ta có mấy sợi dây này, vậy coi như tay ta dài thêm ra rồi. Lại đây, động thủ nhanh đi. Nhớ là miệng lỗ phải ngay ngắn đó, còn ta phụ trách hai lỗ để quan sát.

Hai người phân ra hành động, trong nửa khắc đã hoàn thành nhiệm vụ, cùng lúc này giọng Từ Tử Lăng cất lên:

- An Long đi rồi!

Dương Hư Ngạn và Vinh Giảo Giảo đi vào phòng, cả hai đều không ngờ là đại địch đang phục ở hai bên, chỉ chờ cơ hội mà phát động.

Trong căn phòng phía trái, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi dưới sàn trong bóng tối, liễm công bế khí. Mặc dù hai lỗ nhỏ này được đục sát cái ghế đặt ở góc phòng cực kỳ kín đáo, nhưng Khấu Trọng vẫn cẩn thận lấy tay che đi, tránh khi ánh sáng lọt qua sẽ khiến Dương Hư Ngạn sinh lòng cảnh giác.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, không dám thốt tiếng nào.

Tiếp đó là tiếng thân thể cuốn lấy nhau, rõ ràng hai người phòng bên đã rất bức bối nên không phí phạm thêm giây phút nào nữa.

Vinh Giảo Giảo vừa thở hổn hển vừa hỏi:

- Cái thai trong bụng Thục Ni có phải của chàng không?

Dương Hư Ngạn đáp:

- Đó là chuyện đương nhiên, Lý Uyên cứ tưởng đã đoạt được mỹ nhân, không biết Thục Ni không còn trong trắng nữa.

Vinh Giảo Giảo cười hỏi tiếp:

- Chuyện này chàng phải cảm ơn nô gia thế nào đây? Nếu ta không truyền cho nàng ta bí pháp, làm sao mà che mắt được Lý Uyên.

Dương Hư Ngạn cười âm hiểm nói:

- Để đa tạ tiểu dâm phụ nàng chỉ có một phương pháp mà thôi.

Giờ thì đến tiếng cởi quần áo gấp gáp!

Khấu Trọng tinh quái liếc Từ Tử Lăng, bỏ tay che hai lỗ ra, áp người vào tường mà nhìn sang.

Đầu óc Từ Tử Lăng hiện lên thân hình mỹ lệ mê người của Vinh Giảo Giảo cùng với ngọc dung phong tình của nàng, lập tức cảm thấy kích thích vô cùng.

Khấu Trọng giơ tay ra hiệu rằng bên kia hai người đã cởi quần áo của nhau ra, quăng bừa xuống sàn.

Từ Tử Lăng biết phía bên kia Hầu Hy Bạch cũng đang quan sát.

Hai người lăn lộn trên giường, thanh âm hỗn loạn vang lên.

Khấu Trọng đứng thẳng người lên, ghé vào tai Từ Tử Lăng nói:

- Thành công rồi.

Tiếp đó đưa tay lên miệng lỗ, áp chưởng vận kình, vô thanh vô tức hút mảnh ván đã bị cắt ra.

Từ Tử Lăng cúi đầu xuống nhìn, bỗng thấy cạnh mấy lớp quần áo kia là Bất Tử Ấn quyển bị vứt chỏng chơ ở đó, chỉ cách chỗ gã đứng hơn nửa trượng.

Đùng! Đùng! Tiếng pháo hiệu từ hai toà tháp trong hoàng cung truyền

đến, báo hiệu giờ Tí, năm mới đã đến, âm thanh vang vọng khắp thành nội.

Khấu Trọng trong lòng kêu tuyệt diệu. Lập tức gã điều khiển sợi dây giống như đầu của linh xà, dùng nội kình khu động, bắn ra từ miệng lỗ tiến thẳng đến mục tiêu.

o0o

Giật mình tỉnh lại, bên ngoài mưa tuyết rơi đầy, Khấu Trọng nghĩ tới vẻ mặt hân hoan của Hầu Hy Bạch tối qua khi có thể hợp được hai nửa ấn quyển, trong lòng liền cảm thấy rất phấn chấn.

Hiện tại bọn hắn phải đối đầu với Thạch Chi Hiên, dù ở phương diện nào lão cũng là đại địch, tuy vậy việc này thật sự sẽ là đả kích sâu xa tới lão.

Việc tiếp theo sẽ là đối phó với Tứ Xuyên Bàn Cổ An Long. Chỉ cần sát tử người này, quan hệ của Thạch Chi Hiên với nhiều người sẽ đứt đoạn.

Khấu Trọng nhảy xuống giường, rửa mặt, chải tóc và diện quần áo mới. Tiện tay lấy Tỉnh Trung Nguyệt giả bị Loan Loan trộm rồng tráo phượng xuống, trầm ngâm một lúc, gã chỉ còn biết thở dài.

Đối với thanh Tỉnh Trung Nguyệt gã thật sự có cảm tình sâu sắc, nhưng lại thấy trong lòng đầy mâu thuẫn. Cuối cùng thì đao đó là do cừu nhân Tiêu Tiễn tặng cho, cầm trên tay rốt cuộc vẫn có chút cảm giác không thoải mái.

Ài! Hay là không hỏi Loan Loan, cứ xem như Tỉnh Trung Nguyệt đã mất rồi. Bằng vào công lực hiện tại của gã, thì đao nào vào tay gã cũng có thể biến thành thần binh lợi khí rồi. Vừa đi vừa nghĩ, Khấu

Trọng đã ra phòng khách lớn, mọi người Sa gia đang ở đó chúc mừng nhau, cười nói ầm ỹ cả lên.

Khi Khấu Trọng tới nơi, tất cả liền cùng đứng dậy, người người tranh nhau hướng tới gã chúc tụng.

Sau khi đưa đại hồng bao của Sa lão gia cho gã, Thường Hà ngồi xuống bên cạnh tiết lộ:

- Thái tử điện hạ đối với huynh vô cùng thích thú, người bảo cách làm tối qua của huynh thật sự cao minh, khiến cho ai cũng hiểu được Mạc Vi của Thiên Sách phủ đã thua, thương thế của hắn đã khỏi chưa?

Khấu Trọng không hề nghĩ đến chuyện này, lại nhớ ra ước hẹn với Thượng Tú Phương, bèn trả lời cho qua:

- Ta chỉ suy nghĩ như một lương y mà thôi, thương thế của y tiểu đệ châm cứu qua thì không có gì đáng ngại, mười ngày sau là y có thể phục nguyên được.

Đại thiếu gia Sa Thành Tựu nói:

- Chúng ta đến Minh Đường Oa cảm thụ xuân tiết đi.

Thường Hà không đồng ý:

- Ta và Mạc huynh phải đến chúc tụng Thái tử, để muộn hơn một chút được không?

Dứt lời y lại quay sang Khấu Trọng hỏi tiếp:

- Mạc huynh có thích đến sòng bạc không?

Khấu Trọng nhất thời trong lòng kêu khổ, vội vàng nói:

- Lúc nhàn rỗi thế này chơi bạc là thú nhất rồi, nhưng sau khi qua chỗ Thái tử chúc tụng, ta lại phải qua chỗ Thượng tiểu thư xem bệnh, hôm qua đã hứa với nàng rồi…

- Có khách tới.

Ba người tạm thời ngừng nói chuyện, nhìn ra phía cửa lớn. Chỉ thấy mỹ nhân yêu kiều Độc Cô Phượng đang đi vào, mỹ mục của nàng quét qua mọi người một lượt, khi tới Khấu Trọng hốt nhiên sáng rỡ, tự nhiên ngọc dung nở một nụ cười tươi, rồi cứ thế đi về phía gia chủ là Sa lão gia và Sa phu nhân.

Trong lòng Khấu Trọng chợt nổi lên một cảm giác kỳ quái, Độc Cô Phượng trước giờ chỉ thích nhìn những chàng trai anh tuấn, làm sao có thể tỏ ra thích thú với bộ dạng thần y hủ lậu xấu xí của gã chứ?

o0o

Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ đi đến phòng thư giãn hãm trà thưởng tuyết, trong lòng thật sự yên tĩnh bình hoà.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Cứ như lời ngươi nói, hai ngươi đã đoạt được hoả khí của Âm Quý phái, làm cho trận cước của bọn chúng đại loạn, khiến chúng phải bổ sung hỏa khí từ các địa phương khác. Bất quá thời gian cấp bách, không hiểu có thể lấy ở nơi nào đây?

Từ Tử Lăng hớp một ngụm trà nóng, nói:

- Cái đó e rằng chỉ có Loan Loan mới biết được. Nhưng hiện tại có thể khẳng định bọn chúng âm mưu phát động vào ngày mùng bốn, mục tiêu chính là Lý Thế Dân.

Lôi Cửu Chỉ thoáng vẻ trầm ngâm:

- Nếu có thể lợi dụng sự hỗn loạn lúc bọn chúng phát động tấn công, chúng ta nhân đó thừa cơ vận chuyển bảo tàng đi, thật sự là vạn vô nhất thất.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Vấn đề là hiện giờ chúng ta một chút bóng dáng của bảo tàng cũng không biết. Giả như lối vào bảo tàng đích thực nằm ở Vô Lậu tự, thì tình thế còn gay go hơn. Thật lòng mà nói, dù ta và Khấu Trọng liên thủ có lẽ cũng không thắng được Thạch Chi Hiên. Bất Tử Ấn pháp của lão căn bản không sợ đánh với nhiều người.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Vậy ta phải nghĩ ra phương pháp dẫn dụ lão đi chỗ khác.

Bỗng có tiếng gõ cửa vang lên.

Hai người nhìn nhau thấy người kia cũng ngạc nhiên như mình, không hiểu ai lại đến tìm họ sáng sớm năm mới thế này?

(

Chương 406: Tình nghiệt cù triền

Khấu Trọng đang định cùng Thường Hà vào cung để chúc tụng tân xuân thì Độc Cô Phượng tiến đến cản lại. Nàng ta xin lỗi Thường Hà rồi kéo Khấu Trọng qua một bên nói:

- Mạc tiên sinh quả nhiên y đạo như thần. Từ hôm qua đến nay, bà của ta trong người dễ chịu, ngủ không bị khó thở nữa. Bà nói đã ba mươi năm nay, chưa đêm nào ngủ ngon như đêm qua, vì vậy vừa sáng đã bảo Phượng nhi mời ngài đến chơi để có thể đích thân cảm tạ ngài.

Lúc này vì đã biết Vô Lậu tự rất có khả năng ẩn chứa lối vào bảo tàng, sự hứng thú của Khấu Trọng đối với phủ đệ của Độc Cô Phượng cũng giảm hẳn. Gã thầm nghĩ nếu như trị được bệnh suyễn của Vu Sở Hồng, không biết lão ác phụ đó còn lợi hại như thế nào nữa. Đoạn gã khẽ hắng giọng cất tiếng:

- Phượng cô nương không phải khách khí, hôm nay thật sự là tiểu nhân rất bận. Hai ngày nữa có thời gian rảnh rỗi, nhất định sẽ đến nhà bái phỏng lão phu nhân và cô nương.

Độc Cô Phượng có vẻ tiếc nuối:

- Có thể khẳng định Mạc tiên sinh hiện tại là con người bận rộn nhất Trường An này. Hà! Tối qua được chứng kiến thần khí của Mạc tiên sinh, ngang nhiên bước ra chứng minh Mạc Vi thực sự đã thua, đối phương không thể không thừa nhận. Ngài lại khơi khơi chữa lành vết thương cho hắn, cha và anh tôi tán thưởng vô cùng.

Khấu Trọng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt ngưỡng mộ của nàng, lại nghĩ chuyện tốt không linh chuyện xấu lại linh, nếu như nàng thật sự thích con người hủ lậu xấu xí này thì thật thêm phiền phức. Gã vội vàng lấp liếm:

- Lúc đó ta không hề muốn chỉ chứng Mạc Vi thực sự đã bại, chẳng qua chỉ hành động theo cảm giác trong lòng mà thôi. Hầy! Giờ ta phải đến Hoàng cung ngay, hai ngày nữa sẽ tới chúc phúc lão phu nhân.

Độc Cô Phượng cười tươi như hoa, nói như chẳng hề muốn chấm dứt câu chuyện:

- Ta cũng vừa từ Hoàng cung lại đây. Tối qua ta, Thục Ni và Ngũ tiểu thư của ngươi cùng chơi suốt đêm. Hôm nay là ngày mồng một đầu năm, Hoàng thượng sẽ ngồi trên ngai rồng ở Đại Cực Điện, tiếp đón văn võ đại thần, vương công quý tộc đến chúc tụng. Bây giờ trong cung chắc là đang tấu nhạc vang lừng, đến như Hoàng đế cựu triều là Dương Quảng cũng không bằng đâu.

May mắn lúc này Thường Hà quay lại giục, Độc Cô Phượng miễn cưỡng phải thả cho bọn họ đi.

Khấu Trọng thở ra một hơi, nhảy vội lên xe ngựa mà Thường Hà đã chuẩn bị sẵn.

Thường Hà cười cười:

- Nàng ta hình như có ý với huynh đấy.

Khấu Trọng lộ vẻ khổ sở:

- Nàng ta chỉ thích y thuật của ta mà thôi. Vô luận gia thế, thân phận,

tài mạo, tiểu đệ đều không xứng với nàng.

Thường Hà nghiêm mặt cất tiếng:

- Việc này ta không đồng ý. Hiện tại chỉ cần lão ca ngươi gật đầu, đảm bảo cái chức đứng đầu ngự y sẽ thuộc về lão ca. Chức đó là hàm quan nhị phẩm, đồng cấp với Lưu Chánh Hội, Ôn Ngạn Bác đó. Sau khi nhất thống thiên hạ, đại phu khắp nước đều do một tay ngươi điều khiển.

Khấu Trọng vội phân bua:

- Tính ta thiên sinh đã không thích làm quan, chỉ muốn tự do tự tại mà thôi. Đối với quý nữ xuất thân cao môn đại tộc, tiểu đệ thật vô phúc hưởng thụ.

Thường Hà vẫn không buông tha:

- Thế Thượng Tú Phương thì sao? Ta và Chánh Hội đều cảm thấy nàng ta đối với ngươi đặc biệt lắm.

Khấu Trọng nén cười nói:

- Chuyện này không thể nói đùa được đâu, nàng ấy đúng là tiên nữ trên trời, kẻ phàm nhân như ta làm sao dám si tâm vọng tưởng chứ.

Bỗng có tiếng ngựa đằng sau đuổi đến, Thường Hà và Khấu Trọng ngạc nhiên quay đầu lại xem.

o0o

Người đến tìm bọn họ là Hầu Hy Bạch, Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ tự trách mình sao lại ngạc nhiên đến vậy.

Hầu Hy Bạch mặt mày vui vẻ hướng tới hai người mà chúc mừng năm mới, sau đó ngồi xuống nói:

- Phiền Tử Lăng trở lại làm Mạc Vi. Hôm nay ta vừa đến phủ Tần Vương chúc tụng, lúc quay về gặp Hồ Tiểu Tiên trên đường, nàng ta cứ bắt ta phải đi theo đến Minh Đường bái kiến Đại Tiên Hồ Phật. May là tiểu đệ có cách ứng phó với nữ nhân, khua môi múa mép một hồi mới thoát thân được, sau đó lại phải mất công giải thích với Bốc Kiệt một phen nữa.

Từ Tử Lăng vừa nghe đã thấy cảm giác bình hòa nhẹ nhàng vừa nãy bay mất hết. Sau khi gạn hỏi kỹ mọi tình tiết, gã hỏi Hầu Hy Bạch:

- Ngươi thấy Bất Tử Ấn pháp có luyện được không?

Hầu Hy Bạch tinh thần vui vẻ đáp:

- Thạch sư phụ quả thật là tuyệt thế kỳ tài mới có thể sáng tác ra công pháp bác đại tinh thâm như vậy. Nếu không có thời gian ít nhất một năm nửa năm, ta không thể luyện thành được. Hiện tại ta chỉ đọc để ghi nhớ toàn bộ ấn quyển, sau đó sẽ đem huỷ thành tro bụi, khiến Dương Hư Ngạn vĩnh viễn không có cơ hội đoạt lại nữa.

Lôi Cửu Chỉ giả vờ than thở:

- Khẳng định là đêm qua ngươi không được ngủ tý nào rồi.

Hầu Hy Bạch ung dung nói:

- Ngủ ít một đêm hai đêm có gì quan trọng đâu.

Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói:

- Hầu huynh xin hãy lưu tâm, tối qua tuy chúng ta lấy trộm rất sạch sẽ, nhưng khẳng định Dương Hư Ngạn đã đoán ra chúng ta làm. Bây giờ khó mà dự liệu được phản ứng của lệnh sư, nếu như lão định tận diệt Hầu huynh thì Hầu huynh thật đang trong tình cảnh nguy hiểm phi thường đó.

Hầu Hy Bạch cười khổ:

- Ta cũng đã nghĩ đến hậu quả này rồi, nhưng thực sự không còn lựa chọn nào hơn. Vì thế ta mới quyết huỷ Ấn quyển đi, trừ phi Thạch sư phụ không giữ quy củ sư môn, nếu không dù tiểu đệ không giữ được tính mệnh thì Dương Hư Ngạn cũng không có tư cách mà học Bất Tử Ấn pháp nữa.

Lôi Cửu Chỉ không nhịn được hỏi:

- Lệnh sư thật sự là người như thế nào?

Hầu Hy Bạch sắc mặt chợt ảm đạm, một lúc sau lắc đầu nói:

- Ta thật sự cũng không rõ nữa. Vốn ta là một cô nhi, do Thạch sư phụ nhờ người nuôi dưỡng, Thạch sư phụ cứ định kỳ lại đến gặp ta, truyền thụ các loại kỹ nghệ võ công. Có lúc thì người giống như người cha hiền từ, có lúc lại lãnh khốc vô tình như người xa lạ. Ta thật sự không biết mô tả hình dung của người như thế nào cho phù hợp nữa.

Từ Tử Lăng đột ngột quyết định:

- Hầu huynh chi bằng hãy lập tức rời khỏi Quan Trung.

Hầu Hy Bạch giật mình hỏi:

- Ngươi khẳng định ông ấy sẽ giết ta?

Lôi Cửu Chỉ tỏ vẻ thắc mắc không hiểu:

- Chỉ cần Thạch Chi Hiên không biết tiểu Hầu ở trong thân phận Mạc Vi, hắn vẫn được an toàn mà.

Từ Tử Lăng thần sắc ngưng trọng nói:

- Bàng quang giả thanh (người ngoài cuộc thì hiểu chuyện), không ai nắm rõ về Hầu huynh như Thạch Chi Hiên. Mạc Vi đến từ Ba Thục, lại có võ kỹ cao cường, cuối cùng sẽ khiến lão sinh lòng nghi ngờ. Đêm qua đại chiến trong Hoàng cung, đối với chúng ta thật hữu hại vô lợi.

Hầu Hy Bạch mặt thoáng biến sắc:

- Hiện tại ta, Tử Lăng và Thiếu Soái ba người vận mệnh đã như một rồi, chỉ cần một người bị lộ, thì hai người kia cũng không thoát được đâu.

Từ Tử Lăng cười nhẹ nói:

- Vì thế ta mới bảo ngươi phải đi ngay, ngoài việc thoát khỏi Hồ Tiểu Tiên đeo bám mãi còn tránh để chúng ta lộ ra nhược điểm duy nhất này. Hầu huynh lại có thời gian tĩnh tâm tu luyện Bất Tử Ấn pháp, thật là nhất cử tam đắc đó.

Hầu Hy Bạch lưỡng lự hồi lâu, nét mặt thay đổi mấy lần, lúc sau mới hỏi:

- Tử Lăng phải chăng đã chuẩn bị ổn thỏa muốn chánh diện đối phó

với Thạch sư phụ?

Từ Tử Lăng thở dài:

- Hầu huynh quả nhiên đã đoán ra rồi, quả thật bọn ta không muốn Hầu huynh khó xử khi đối phó với lệnh sư. Hầu huynh đi ngay bây giờ mới thật là thượng thượng chi sách đó.

Nét mặt Hầu Hy Bạch lộ xuất vẻ cay đắng và khó xử, đoạn nói:

- Hai ngươi đã không tiếc công giúp ta đoạt lấy Bất Tử Ấn quyển. Bây giờ ta rời đi, nếu hai ngươi gặp chuyện không may thì Hầu Hy Bạch sau này khó mà ăn ngon ngủ yên được.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Ta cũng đồng ý với đề nghị của Tử Lăng, làm thế hai bên đều dễ nói chuyện. Còn đối với hai gã này, ngươi không cần phải lo lắng, bọn chúng có tình huống nguy hiểm nào mà chưa trải qua chứ.

Từ Tử Lăng không để cho Hầu Hy Bạch nghĩ ngợi thêm nữa nói:

- Hầu huynh lập tức về ngay, viết một bức thư, đại ý nói mình là Cung Thần Xuân không phải Mạc Vi, giờ đã bị Hồ Tiểu Tiên nhận ra thân phận, trong trận chiến tối qua đã thụ nội thương, vì thế bỏ đi mà không từ biệt. Ha, viết văn viết thơ Hầu huynh chắc hơn ta nhiều.

Hầu Hy Bạch chỉ biết cười khổ:

- Tiểu đệ trước đây không bao giờ nghĩ mình sẽ có bằng hữu giao tình sinh tử như thế này, ngày nay lại được kết giao với cả ba người. Vậy được, cứ làm như Tử Lăng nói đi.

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Điểm này cũng nằm ngoài dự liệu của Thạch Chi Hiên và Loan yêu nữ, chúng ta có thể đoạt lại chút ít thượng phong. Từ đầu đến giờ chúng ta luôn nắm vững quyền chủ động nếu không nhất định cuối cùng phải ôm hận ở Trường An này thôi.

Hầu Hy Bạch nắm chặt lấy hai tay Từ Tử Lăng, song mục chợt lộ ra cảm tình sâu đậm, nói:

- Bảo trọng!

o0o

Thường Hà định thần nhìn kỹ, khẽ thốt lên:

- Đó chính là người của Tú Ninh công chúa.

Khấu Trọng lập tức thầm kêu bất diệu.

Người đó cưỡi ngựa đến bên cạnh, thi lễ xong nói:

- Tú Ninh công chúa sau khi lên triều, bỗng nhiên thấy không khoẻ, mong Mạc tiên sinh nhập cung chẩn bệnh ngay.

Khấu Trọng trong lòng đã biết không phải như vậy, thầm trách tối qua đã để lộ hình tích, lúc đó gã và Từ Tử Lăng cùng lúc đứng cạnh nhau, Lý Tú Ninh quen thuộc gã như vậy chắc chắn đã nhìn ra gã rồi.

Gã quay sang Thường Hà cười khổ:

- Khi vào cung chúng ta phải chia hai ngả rồi. Ngươi nói giúp với Thái tử điện hạ xá tội cho ta, sau khi xem bệnh cho Tú Ninh công chúa, ta

còn phải qua chỗ Thượng Tú Phương nữa.

o0o

Từ Tử Lăng trong bộ dạng Ung Tần đi tới Ngọc Hạc Am cạnh Đông Đại Tự. Sau khi nói rõ mục đích, gã liền được mời vào nghênh khách đường, được bố trí hết sức thanh đạm đơn giản. Gã sinh tính đạm bạc, lại yêu tự nhiên. Khách đường ngoài mấy cái ghế ra, bốn mặt chỉ có tường, thế nhưng lại khiến gã có cảm giác thư thái nhàn hạ vô cùng.

Trong lúc tâm cảnh tĩnh lặng, trong đầu gã liền tái hiện toàn bộ tình thế ở Trường An.

Vu Ô Quyển, Chúc Ngọc Nghiên, Triệu Đức Ngôn cùng Thạch Chi Hiên liên thủ tiến hành đại âm mưu lật đổ Lý Thế Dân, nếu như kế hoạch của chúng thành công, khí thế Đại Đường đang như mặt trời lên cao này tất sẽ tứ phân ngũ liệt, từ thịnh thành suy.

Nếu như gã đoán không sai, nhân vật trung tâm của âm mưu này chính là ba người Dương Văn Can, Dương Hư Ngạn cùng Hương Ngọc Sơn.

Âm mưu sẽ tiến hành khi Lý Uyên tới Nhân Trí cung tại Chung Nam sơn để dự cuộc săn bắn hàng năm, nhất cử diệt sạch thủ hạ của Lý Thế Dân, sau đó khống chế Lý Uyên, ép lão nhường ngôi cho Lý Kiến Thành. Chỉ cần khống chế được Lý Kiến Thành, Đại Đường coi như đã nằm trong tay Dương Văn Can và Dương Hư Ngạn. Như vậy dư nghiệt họ Dương của Tuỳ thất lại được phục nguyên.

Lý Thế Dân và thủ hạ gồm chiến tướng thân binh Thiên Sách phủ, vốn đều là thân kinh bách chiến, bất bại hùng sư, hắc giáp thiết kỵ cũng đã vang danh thiên hạ. Chiến trường không giống như chuyện

đả đấu cừu sát trên giang hồ, phải dựa vào lực lượng số đông, thông qua chỉ huy, huấn luyện, binh pháp, chiến trận, sách lược, tóm lại muốn tồn tại không thể chỉ dựa vào may mắn.

Nếu chính diện giao phong, phe Dương Văn Can dù nhân số đông hơn nhiều lần, cũng khó mà thắng được. Một khi để Lý Thế Dân huy động quân đội Đại Đường, mười cái Kinh Triệu Liên Minh cũng trốn không thoát. Vì vậy Dương Văn Can chỉ có thể công kỳ vô bị, dùng thế như lôi đình vạn quân tập kích lúc Lý Thế Dân không phòng bị mà thôi.

Sở dĩ Hương Ngọc Sơn tham gia kế hoạch này, quan trọng nhất vì hắn là người ngoài mà ngay cả Lý Thế Dân có thể cũng không biết, có thể thoát được sự giám thị của Thiên Sách phủ mà hành sự. Nếu như số hỏa khí chế tạo tại Giang Nam của Âm Quý Phái đó mà giao vào tay hắn, trong hoàn cảnh nhất định sẽ phát huy mức sát thương ngoài sức tưởng tượng.

Vì vậy, có thể dễ dàng hiểu được tại sao Trầm Pháp Hưng và Hải Sa bang cung cấp hoả khí cho Bạch Thanh Nhi. Quần hùng cát cứ bốn phương đều cho rằng nếu Lý Thế Dân trở thành người đứng đầu Đường triều sẽ là đại địch của mình. Hương gia chuyển sang hoạt động bí mật, làm như là sợ gã và Khấu Trọng. Sự thật đây là giao kèo giữa các phái trong Ma môn, một mặt bí mật hỗ trợ Tiêu Tiễn, mặt khác cũng dễ đối phó với hai gã hơn. Từ Tử Lăng hiện tại có thể khẳng định một khi đã biết bảo tàng chôn giấu ở đâu, Chúc Ngọc Nghiên sẽ phát huy toàn lực mà truy sát hai gã, độc chiếm lấy bảo tàng, sau đó lợi dụng tài vật binh khí trong bảo tàng để giúp Lâm Sĩ Hoành chiếm được thiên hạ.

Từ Tử Lăng bỗng có cảm giác Thạch Chi Hiên đã sớm biết được thân phận của Hầu Hy Bạch. Thậm chí sau việc tối qua, Khấu Trọng cũng để lộ chút hình tích, chỉ là lão không cho Dương Hư Ngạn biết

mà thôi. Bằng vào thực lực của Thạch Chi Hiên, nếu chọn đúng thời cơ, khẳng định có thể đoạt lấy Tà Đế Xá Lợi trên tay hai gã. Hiện giờ tình thế của gã và Khấu Trọng bất lợi phi thường, nhất cử nhất động đều bị địch nhân giám thị, có điều chỉ bọn gã là biết tung tích của Dương Công Bảo Khố, từ bị động biến thành chủ động, nếu không đã nằm trên thớt cho địch nhân mổ xẻ rồi.

Nghĩ đến đây, Từ Tử Lăng bất giác thở dài một hơi. Bên ngoài cửa sổ mưa tuyết rơi đầy, năm mới đến mà phiền muộn vẫn cứ tăng lên.

Bỗng giọng nói nhẹ nhàng của Sư Phi Huyên vang lên:

- Năm mới đến rồi, vạn sự đều mới mẻ. Ngày xuân nghĩ kế hoạch cho cả năm, Tử Lăng ngồi đây trầm ngâm suy nghĩ đại kế gì vậy?

Từ Tử Lăng vừa quay người về phía cửa, lập tức biến thành gã si ngốc.

o0o

Chỗ ở của Lý Tú Ninh là Công chúa phủ, còn gọi là Nghi Vũ hiên, nằm ở phía đông vườn thượng uyển, dựa vào quang cảnh tự nhiên mà tạo ra viên lâm, không khí trang nhã thanh u, so sánh với các cung điện khác trong Hoàng cung, thật sự có dáng dấp thanh tân hơn hẳn.

Kiến trúc chính nằm tại phía nam, phía bắc là một hòn núi nhỏ, phía trên có một cây cầu nhỏ bắc ngang qua hồ thẳng đến sảnh chính, đường đi uốn lượn, lại trang trí bằng những loại đá kỳ lạ. Mặt hồ từ phía tây hiên vòng qua phía nam tạo nên hình dải quạt, cảnh sắc hoang dã, kiến trúc cùng với mặt nước kết hợp tạo nên mối quan hệ sâu sắc dị thường, hiển thị tâm tư của cao thủ trong nghề.

Không biết có phải vì hai ngày nay trong đầu gã toàn là đồ hình của các loại kiến trúc hay không, mà Khấu Trọng tự nhiên hân thưởng cảnh vật nơi đây, cảm giác mới lạ thích thú vô cùng.

Sau khi đi bộ qua cây cầu, rồi tiếp đến sảnh chính, Khấu Trọng tiến vào nội viện, đăng đường nhập thất hướng tới hương khuê của Lý Tú Ninh, trong lòng chợt thấy dấy lên đủ thứ cảm tình.

Những năm gần đây, ái niệm của gã đã chuyển sang Tống Ngọc Trí. Nhưng đối với Lý Tú Ninh, gã vẫn còn vương vấn dư vị của mối tình đầu, quả thật không sao quên được. Bình thường gã vẫn áp chế cảm xúc này xuống, đêm qua nhìn thấy nàng, cảm xúc lại dâng trào, bản thân gã cũng vô phương kiềm chế.

Lý Tú Ninh đang ngồi tại phòng khách bên ngoài phòng ngủ, khi thấy gã tới, liền ra dấu miễn cho lễ nghi rồi ra lệnh cho bọn cung nga tiểu tỳ ra ngoài.

Đợi cho Khấu Trọng si si ngốc ngốc ngồi xuống bên cạnh, Lý Tú Ninh mới thở dài:

- Ai, thực sự hết cách với ngươi. Bảo người ta làm sao mới được đây?

Khấu Trọng đương nhiên hiểu tâm tình của nàng mâu thuẫn thế nào.

Khấu Trọng gã đã trở thành đại địch của Lý gia, giờ lại đến Trường An mưu đồ đoạt lấy bảo tàng. Lý Tú Ninh bắt gã thì bất nhẫn, che dấu cho gã thì lại phản lại cha anh. Tình hình khó xử thế nào có thể tưởng tượng được.

Nàng vấn tóc thành búi, lại điểm xuyết bằng một cái trâm làm bằng san hô hết sức tinh xảo, trên người là chiếc váy lục sắc thêu hoa

vàng, bên ngoài khoác một cái áo bào ngự hàn, vô cùng hoa lệ càng làm tăng khí chất thanh lệ thoát tục. Khấu Trọng ngắm nàng trong lòng chấn động, vừa cảm thấy tự ti lại vừa cảm thấy đau khổ.

Đôi mắt tuyệt đẹp của Lý Tú Ninh nhìn gã, hỏi:

- Sao không nói gì vậy?

Khấu Trọng cười gượng gạo:

- Công chúa không biết đó thôi, chúng ta và lệnh huynh Thế Dân đã có hiệp nghị, chúng ta giúp y qua cửa ải khó khăn này, y sẽ không quan tâm đến hành động của chúng ta ở Trường An. Chỉ khi nào bọn ta đào bảo tàng lên chuyển đi, y mới được truy tìm bọn ta. Ta nói rõ ra như vậy, hy vọng công chúa có thể yên lòng một chút.

Lý Tú Ninh ngạc nhiên hỏi:

- Cửa ải khó khăn gì?

Lúc này bỗng có thanh âm của tỳ nữ bên ngoài truyền vào:

- Khải bẩm Ninh công chúa, có chuẩn phò mã gia đến.

Khấu Trọng toàn thân kịch chấn, thất thanh kêu:

- Chuẩn phò mã gia ư?

o0o

Trong mắt Từ Tử Lăng, Sư Phi Huyên hiện ra với trang phục nữ ni bình thường. Đây là lần đầu tiên gã được thấy giai nhân cửa Phật này trong tăng y trắng muốt như vậy.

Mái tóc mềm mại như mây như thác phủ xuống bờ vai, tuyệt thế ngọc dung điềm tĩnh vô cùng, áo khoác bằng vải thô ngược lại càng làm tăng vẻ lệ chất thiên sinh của nàng, hoàn mỹ vô khuyết.

Từ Tử Lăng trống ngực đập thình thình, gan ruột như đứt ra từng khúc.

Sư Phi Huyên ăn mặc thế này ra gặp gã, chính là muốn gã tự hiểu người xuất thân cửa Phật như nàng không thể vương vấn chuyện tình nam nữ được.

Gã chợt nhận ra giao tình của hai người trước nay chỉ như xuân mộng thu vân, chỉ có thể tư niệm trong lòng, thật không thể khác được.

Bỗng nhiên gã có một suy nghĩ kỳ lạ, nếu bây giờ quay mình bước đi, vĩnh viễn không gặp nàng nữa, hậu quả sẽ như thế nào đây?

Nàng có đau lòng không? Có nuối tiếc không?

Suy nghĩ này cũng chỉ là huyễn tưởng trong đầu gã mà thôi, vì nghĩ như vậy thì có được chút khoái cảm báo phục trước những nỗi thống khổ mà nàng đã gây ra cho gã, nó còn có thể đền bù phần nào sự thất vọng mà gã đã chịu đựng.

Từ Tử Lăng vội tập trung tinh thần, hít sâu vào một hơi, đuổi hết hồ tư loạn tưởng ra khỏi đầu, lập tức khôi phục vẻ bình tĩnh ban đầu.

Vào thời khắc này, gã thầm hạ quyết tâm sắt đá, sau này đối với Sư Phi Huyên sẽ không còn vọng niệm vớ vẩn nữa.

Phản ứng của Sư Phi Huyên chắc là do gã lấy tên là “Ung Tần“. Lôi

Cửu Chỉ lần này đã hại gã thê thảm. Nhưng lại làm cho gã minh bạch được tâm ý của Sư Phi Huyên.

Sư Phi Huyên ngồi xuống bên cạnh Từ Tử Lăng, làn gió xuân tươi mát nhẹ nhàng thổi tới qua song cửa, mang đến mùi vị mát lạnh của mưa tuyết. Bầu trời xanh thẳm đã biến mất, bên ngoài chỉ thấy tuyết rơi một màu trắng xoá, mọi sự vật như không còn tồn tại, chỉ còn nghe tiếng hai quả tim đang đập mà thôi.

Từ Tử Lăng cúi nhìn mũi giày, bình tĩnh nói:

- Ma môn tam đại ma đầu Chúc Ngọc Nghiên, Thạch Chi Hiên và Triệu Đức Ngôn chắc chắn đã liên thủ hành động, âm mưu hành thích Tần Vương.

Sư Phi Huyên không thể hiện phản ứng gì đặc biệt, nàng nhẹ nhàng nói:

- Nghe nói Tử Lăng hôm qua đã đến tìm Phi Huyên nhưng lại gặp Tần Vương và đã đàm luận với y.

Từ Tử Lăng gật đầu cảm thán:

- Đây có lẽ là ông trời đã an bài, giúp y vượt qua kiếp nạn này.

Sư Phi Huyên nhíu mày nói:

- Tần Vương vì đề phòng hành vi ám muội của Kiến Thành, Nguyên Cát, nên đã cẩn thận vô cùng, dù có tấn công bất ngờ cũng khó mà đem lại hiệu quả gì. Tống Kim Cương đã từng thử làm, kết quả chẳng làm y hề hấn chút nào.

Từ Tử Lăng nói:

- Kế hoạch này thì khác, cực kỳ chu toàn. Ta biết được bọn chúng đã tích trữ hoả khí lớn, chỉ cần phối hợp thời cơ chuẩn xác, Tần Vương lại phải tập trung lực lượng đối phó với động tĩnh của Trường Lâm quân, nhất cử có thể lật thuyền đó.

Sư Phi Huyên vô cùng khẩn trương, giọng nói lộ vẻ rất ngạc nhiên:

- Lý Uyên đối với binh khí hoả khí quản chế rất nghiêm, trừ phi mang trộm từ ngoài vào, nếu không làm sao mà tích trữ hoả khí lớn được.

Từ Tử Lăng nói:

- Chỉ cần chúng ta tra ra hoả khí được tích trữ ở đâu thì có thể phá huỷ triệt để âm mưu này. Vì toàn bộ kế hoạch do Dương Văn Can, Dương Hư Ngạn và người Đột Quyết triển khai, Lý Kiến Thành nhất định phải có trách nhiệm, Tần Vương có thể nhờ đó mà danh chính ngôn thuận lên làm thái tử.

Mỹ mục của Sư Phi Huyên sáng lên nhìn gã, nàng khẽ mỉm cười rồi hỏi:

- Tử Lăng có thể nói tường tận hơn một chút không?

(

Chương 407: Ngộ hãm địch tình

Sài Triệu như cơn lốc ập vào. Khấu Trọng vội vàng đứng tránh sang một bên, trong lòng cảm nhận được đầy đủ sự thống khổ của việc thất bại trong tình trường. Cảm giác này tựa như đang đứng giữa trời đông lạnh giá mà uống nước băng tuyết, uống vào đến đâu tê tái đến đó. Chỉ có người từng trải qua mới biết được mùi vị mà thôi.

Lý Tú Ninh cũng không đoán được tại sao Sài Triệu lại đến bất ngờ như vậy, lại cảm nhận được những gì đang xảy ra trong lòng Khấu Trọng. Nàng nhíu mày hỏi Sài Triệu:

- Không phải chàng đến Thiên Sách phủ bái kiến Tần Vương ư?

Sài Triệu lời nói và nét mặt đều lộ ra vẻ quan tâm lo lắng:

- Ta nghe quý thể Công Chúa không được khoẻ. Sài Triệu …

Lý Tú Ninh sợ hắn phát giác ra chân tướng của Khấu Trọng liền ngắt lời, rồi quay sang Khấu Trọng nói:

- Mạc tiên sinh là người bận rộn. Tú Ninh không dám lãng phí thêm thời gian của tiên sinh. Người đâu, tiễn Mạc tiên sinh ra về.

Tuấn mục của Sài Triệu liền hướng qua Khấu Trọng. Hắn nói:

- Để ta tiễn Mạc tiên sinh.

Khấu Trọng làm ra vẻ bận rộn:

- Phò Mã gia không cần khách khí. Bệnh tình của Ninh Công Chúa là do quá lo lắng mà ra, lại phải bôn ba ngoài trời nên nhiễm phong hàn. Chỉ cần Phò Mã gia giải được u kết trong lòng công chúa, bệnh này không cần thuốc cũng sẽ tự khỏi thôi.

Suy nghĩ của Khấu Trọng vô cùng mẫn tiệp. Gã đoán được Sài Triệu lấy cớ tiễn gã ra ngoài, mục đích là muốn thăm dò bệnh tình của Lý Tú Ninh. Chuyện này gã và Lý Tú Ninh còn chưa kịp nói với nhau câu nào. Nếu lát nữa Sài Triệu lại hỏi thăm Lý Tú Ninh về bệnh tình, lỡ có gì không khớp, khẳng định gã sẽ lộ đuôi chồn. Vì thế gã mô tả bệnh tình trước mặt Lý Tú Ninh, nhằm tránh việc có thể lộ sơ hở.

Sài Triệu đương nhiên biết được Lý Tú Ninh vì sự tranh đấu giữa ba vị huynh trưởng mà tâm tình phiền muộn. Khấu Trọng dựa vào tình thế này mà đoán bệnh, khiến hắn tuyệt không hề có chút nghi ngờ.

Mặc dù Khấu Trọng không hề ưa gì Sài Triệu, nhưng gã cũng biết Sài Triệu đối với Lý Tú Ninh thật sự chung tình, xuất phát tự chân tâm.

Sài Triệu nhiệt tình nói:

- Để Sài Triệu tiễn tiên sinh đến cửa cung vậy.

Khấu Trọng đành gật đầu đáp ứng.

Thực sự gã phải cảm tạ Sài Triệu đã ngắt cuộc trò chuyện của gã và Lý Tú Ninh, bởi gã cũng không ngờ mình vẫn còn si tâm vọng tưởng với nàng như vậy. Nay Lý Uyên đã chính thức định danh phận cho hai người, Khấu Trọng gã không còn hy vọng gì nữa.

Hôm nay là ngày bận bịu phi thường của gã.

Tối qua gã và Từ Tử Lăng phân tích tình thế hiện tại, hôm nay phân chia hành động, sau đó sẽ liên thủ xuất kích.

Trước khi đi gặp Thượng Tú Phương, gã phải đi kiếm một người. Nếu người đó chịu cùng bọn gã hợp tác, khả năng thắng lợi sẽ tăng lên rất nhiều.

o0o

Sư Phi Huyên ngồi nghe trầm ngâm không nói gì. Đôi mắt đẹp của nàng sáng lên vẻ trí tuệ thâm sâu.

Từ Tử Lăng đột nhiên hỏi:

- Sư tiểu thư phải chăng không muốn xuất thủ đối phó địch nhân?

Sư Phi Huyên ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao Tử Lăng lại hỏi kỳ lạ thế?

Việc Sư Phi Huyên ngầm ám thị đoạn tuyệt tình cảm đã gây nên một vết thương đau đớn sâu thẳm trong tâm Từ Tử Lăng. Lúc này gã đành cố gắng chôn chặt trong lòng, hồi phục nét mặt ung dung tiêu sái vốn có. Đối với Sư Phi Huyên, gã chưa bao giờ quá si tâm vọng tưởng, bởi lâu nay hai bên vẫn giữ mối quan hệ nửa lãnh đạm nửa thân mật rất vi diệu này. Bất quá hành động của Sư Phi Huyên đã phá tan sợi dây tình cảm khó nói nên lời giữa hai người.

Gã cười nhẹ đáp:

- Trước đây, Sư tiểu thư ngoài việc vì Hoà Thị Bích mà trao đổi với tiểu đệ mấy kiếm, chỉ có một lần động thủ tỷ thí với Loan Loan mà

thôi. Vậy nên tiểu đệ mới hỏi như thế.

Sư Phi Huyên mỉm cười:

- Luyện kiếm cốt dùng để hàng ma vệ đạo, làm sao tránh khỏi việc động thủ với người ta được? Phi Huyên nhờ có sư môn hỗ trợ sau lưng mới khiến giang hồ đồng đạo đôi phần nể mặt. Vì thế bình thường hiếm khi dính líu chuyện đao tranh kiếm đấu. Điều vi diệu nhất là giữa Ma môn và Phi Huyên tựa hồ như tồn tại một giao ước bất thành văn: Loan Loan chính là đối thủ của Phi Huyên. Nếu như có ai phá đi trạng thái cân bằng này, tất sẽ làm nổi trận phong ba giữa Phật Đạo lưỡng môn và Ma môn đó.

Từ Tử Lăng nói:

- Nói như vậy, Sư tiểu thư không tiện xuất thủ đối phó với người của Ma môn rồi.

Đôi mắt đẹp của Sư Phi Huyên vẫn nhìn gã đăm đăm, nàng hỏi:

- Hai người định đối phó với ai?

Từ Tử Lăng làm như không có gì, đáp:

- Thạch Chi Hiên!

Sư Phi Huyên dẫu tu dưỡng thâm sâu cũng phải rùng mình, khẽ hỏi:

- Vậy đã biết lão ở đâu chưa?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Ta tất nhiên có thể nói, nhưng xin tiểu thư vì bọn ta mà giữ bí mật

cho.

Sư Phi Huyên khẩn thiết nhìn gã, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Sao lúc nào hai người cũng làm được những việc tưởng như không thể vậy. Phi Huyên đã dùng toàn bộ khả năng mà vẫn không sao có được chút tăm tích về hành tung của Thạch Chi Hiên. Hai người lại như không tốn chút công sức nào mà phát hiện ra lão.

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Đây có lẽ là thiên ý! Chủ trì Vô Lậu tự chính là hoá thân của Thạch Chi Hiên.

Sư Phi Huyên tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc:

- Có việc này sao? Chủ trì Vô Lậu tự là Đại Trí thánh tăng nổi tiếng đức cao vọng trọng, lại thường bế quan tu hành, ít khi tiếp xúc với người ngoài. Ài! Đó đúng là phương pháp che dấu hành tung tuyệt diệu nhất. Làm sao hai người phát hiện ra được vậy?

Sau khi nghe Từ Tử Lăng giải thích, Sư Phi Huyên vốn biết lúc trước gã trong lốt Nhạc Sơn đã từng giao thủ với Thạch Chi Hiên liền hiểu ngay. Nàng tỏ vẻ băn khoăn hỏi lại:

- Hai người cũng biết thực lực của Thạch Chi Hiên rồi, có tự tin đối phó nổi với lão không vậy?

Từ Tử Lăng bình tĩnh đáp:

- Việc này trước sau gì cũng xảy ra. Vấn đề là bên nào chủ động xuất thủ trước. Ta vốn định nhờ Sư tiểu thư giúp một tay, nhưng nghe mấy lời của tiểu thư vừa rồi, hiển nhiên không phù hợp nữa.

Ngọc dung của Sư Phi Huyên lúc này đã bình tĩnh trở lại. Nàng nhìn ra mưa tuyết mù mịt bên ngoài, nhẹ nhàng nói:

- Đạo cùng tắc biến, biến tắc thông. Phật gia trọng thanh tĩnh vô vi, Ma môn lại chuyên chú cực đoan. Thạch Chi Hiên thông triệt tư tưởng lý luận của cả hai nhà, kết hợp tạo ra Bất Tử Ấn Pháp, có thể chuyển hoá sinh tử. Vô luận địch thủ cao cường thế nào, lão đều có khả năng chuyển hóa toàn bộ hoặc một phần kình lực của đối phương để sử dụng công kích trở lại, lợi mình hại người, luôn ở vào thế bất bại. Cho đến hôm nay, chúng ta đã nghĩ trăm phương nghìn kế, vẫn không có phương pháp nào hiệu quả để khắc chế lão. Hy vọng hai người lại có thể làm thêm kỳ tích, vì dân trừ hại.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ gã và Khấu Trọng trải nghiệm giao chiến cũng đã ngộ ra được công phu tá lực tá kình. Chỉ là khi đem thủ pháp đó đọ sức với Thạch Chi Hiên thì chẳng khác đom đóm so với mặt trời. Đoạn hỏi:

- Thạch Chi Hiên vì cùng với Bích Tú Tâm tiền bối có một đứa con mà sinh ra điểm yếu. Rốt cuộc thì điểm yếu đó là gì, các người phải biết rõ hơn cả chứ.

Sư Phi Huyên nghiêm mặt nói:

- Chuyện này phải nói là vô cùng bí mật. Tán Chân Nhân Ninh Đạo Kỳ trước sau ba lần giao thủ với Thạch Chi Hiên, hai lần đầu đều lưỡng bại câu thương. Nhưng lần cuối cùng giao thủ sau khi Thạch Chi Hiên và Tú Tâm sư thúc đã kết tình, Thạch Chi Hiên đại bại bỏ chạy. Sau đó lão quay về viết ra Bất Tử Ấn quyển, lại gián tiếp hại chết Tú Tâm sư thúc. Thạch Chi Hiên cũng tự tiêu thanh nặc tính, mãi đến bây giờ mới vừa xuất hiện lại đó.

Từ Tử Lăng sắc mặt bàng hoàng:

- Thì ra quý môn chỉ suy đoán mọi việc từ đó mà thôi!

Sư Phi Huyên thở dài:

- Không phải ta đề cao Thạch Chi Hiên đâu. Các người muốn đối phó với Thạch Chi Hiên, tất phải suy nghĩ cẩn trọng trước khi hành động. Thạch Chi Hiên tính tình cổ quái, một khi ma tính trỗi dậy, sẽ bất chấp hậu quả mà dồn hai người vào tử địa đó.

Từ Tử Lăng lạnh giọng nói

- Bỉ thử, bỉ thử! Chỉ cần lão là con người, tất nhiên có khả năng sát tử. Giờ ta phải quay về gặp Tần Vương. Sư tiểu thư hãy phụ trách việc tìm ra vị trí tàng trữ hoả khí. Đối phó với Âm Quý phái, tiểu thư có phương pháp tốt hơn Tần Vương nhiều.

Sư Phi Huyên thở ra một hơi dài, ánh mắt nhìn sang Từ Tử Lăng ẩn giấu tình cảm ghi khắc trong tim, nhưng rất khó nhận biết. Nàng gật đầu nói:

- Chuyện đó cứ giao cho ta. Tử Lăng cũng phải cẩn thận đó.

o0o

Ba Tư Hồ tự (đền thờ của người Hồ xứ Ba Tư) nằm ở phía tây Chu Tước đại nhai, trong phường Sùng Đức ở phía đông kênh Thanh Minh. Do bởi hình thế của của nó rất đặc biệt, từ xa đã có thể nhận ra đỉnh tháp tròn tròn như cây nấm khổng lồ nhô cao hẳn lên so với những nhà dân ở khu vực phụ cận.

Bố cục của phường Sùng Đức có vài điểm khác hẳn các phường

khác. Tuy vẫn là hệ thống các con đường ngang dọc như vậy, nhưng tại chỗ giao nhau của hai con đường lớn nối thông các cửa Đông Tây, Nam Bắc của phường Sùng Đức được xây một quảng trường lớn hình tròn. Ba Tư Hồ tự nằm ngay phía Bắc quảng trường, trở thành vị trí trung tâm của phường Sùng Đức, kiến trúc kiểu Ba Tư của nó làm tăng thêm sắc thái đa dạng cho thành Trường An.

Dưới trời mưa tuyết dày đặc, Khấu Trọng mang chiếc mặt nạ biến thành một hán tử râu ria đầy mặt, mặc chiếc cẩm bào đặc chế, tiến thẳng tới Ba Tư Hồ Tự.

Tối qua cùng Từ Tử Lăng nghe lỏm đoạn mật thoại giữa An Long và Dương Hư Ngạn, gã đã thu thập được nhiều tin tức hết sức quý giá.

Một trong số đó là tin tức về Vân Soái.

Vị Quốc sư cao thủ này của Tây Đột Quyết đã trà trộn vào đoàn lái buôn người Hồ tiến nhập Trường An, sau đó thì không biết tung tích. Việc Vân Soái và Thạch Chi Hiên đã thành tử địch đối đầu, đã khiến An Long vô cùng khẩn trương, càng lo sợ Vân Soái sẽ tìm hắn mà báo phục, vì thế hắn liền lập tức báo cho Thạch Chi Hiên. Thạch Chi Hiên đã bảo An Long cùng Dương Hư Ngạn lợi dụng lực lượng của Lý Kiến Thành mà trừ đi Vân Soái.

Trong vòng tranh đoạt hiểm ác này, so với Vân Soái thì Tà Đế Xá Lợi đương nhiên có tính chất quan trọng sống còn hơn. Việc Thạch Chi Hiên không muốn lộ mặt cũng có thể giải thích được.

Hiện giờ ở giữa quảng trường trẻ con đang nô đùa cười nghịch, mưa tuyết không làm giảm hứng thú của bọn trẻ. Tiếng hò reo tiếng pháo nổ liên miên không dứt. Người người đều mặc áo mới, gặp nhau chỉ nói chuyện năm mới cát tường, nhất thời không khí tân xuân giai tiết tràn ngập mọi nơi.

Cửa giữa ngôi chùa Ba Tư mở lớn. Bên trong toàn là người mũi cao mắt to, nhìn qua cũng biết đó là những người Hồ đến chùa lễ bái.

Khi đi tới những bậc thang bằng đá, trong lòng Khấu Trọng thầm kêu một tiếng “Lão thiên gia xin phù hộ”, trước tiên gỡ bỏ mặt nạ xuống, sau đó bước theo các bậc thang mà tiến vào tự đường.

Gian đầu tiên sau khi vào cửa là nghênh khách phòng, nơi để lại giầy dép. Người nào vào lễ bái đều phải đi chân trần, Khấu Trọng tất nhiên nhập gia tuỳ tục. Liền đó thấy một người Hồ tiến đến hỏi:

- Xin hỏi vị nhân huynh đây, có phải lần đầu đến không?

Người này phát âm tiếng Hán rất chuẩn xác, rõ ràng đã định cư ở đây lâu.

Mục quang Khấu Trọng quét khắp tự đường, nhìn thấy bốn hàng cột tất cả mười hai cái phân thành tả hữu chống đỡ mái vòm cao vút của tự đường, không gian tự đường thật rộng lớn. So với nó thì hàng trăm Hồ nhân đang lễ bái bên trong trông nhỏ bé dị thường.

Khấu Trọng gạt bỏ mọi lo lắng, kéo người đó qua một bên, hạ giọng nói:

- Đúng là ta lần đầu tiên đến đây, vốn định tìm một vị bằng hữu. Người này và ta sau khi thất lạc ở Nam Dương, đến nay vẫn không có liên lạc gì.

Người đó liền lộ thần sắc đề phòng giới bị, hắn hỏi lại:

- Bằng hữu của ngài cao tính đại danh là gì?

Khấu Trọng hạ giọng gần như thì thầm:

- Người đó chính là một tộc nhân của ngươi, Quốc sư của Tây Đột Quyết.

Người đó liền giật nảy mình, hai mắt tinh quang đại thịnh, chăm chú nhìn gã.

Khấu Trọng thở ra một hơi, cứ như phản ứng của người này, tất biết chuyện của Vân Soái. Gã mỉm cười:

- Phiền ngươi vào báo với quốc sư là Khấu Trọng đến tìm ngài có chuyện gấp.

Gã không có cách nào hơn đành phải tỏ rõ thân phận. Giờ không còn thời gian để nghĩ kế tiếp cận Vân Soái, gã buộc phải trực diện cầu kiến.

Nếu như gã phán đoán sai, cho dù lâm tình huống thế nào, chỉ cần gã có thể thoát thân, thoắt cái lại trở về bộ dạng thần y xấu xí, không ai có thể phát hiện ra nửa điểm sơ hở.

Chỉ thấy người này do dự một hồi, cuối cùng gật đầu nói:

- Ngươi đợi ở đây một lúc, đừng có đi lại lung tung.

Nói rồi đi vào nội điện.

o0o

Từ Tử Lăng đầu tiên đi gặp Lý Tịnh, nhờ y sắp xếp nhập cung để gặp Lý Thế Dân.

Trong mật thất, Lý Thế Dân và Lý Tịnh cùng nghe Từ Tử Lăng kể lại mọi việc, cả hai đều lộ thần sắc ngưng trọng.

Từ Tử Lăng nói:

- Trong tình huống bình thường, Ma môn tam đại ma đầu tuyệt không bao giờ hợp tác như vậy. Cho thấy Thế Dân huynh đối với bọn chúng là mối hoạ to lớn, nếu ngươi đoạt được thiên hạ, Ma môn sẽ vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời, trầm luân bất khởi. Đối với bọn chúng mà nói, thiên hạ càng loạn càng hay.

Lý Thế Dân gật đầu:

- Ta được Phật Đạo lưỡng môn chống lưng cho, đương nhiên bọn chúng không muốn thấy ta nắm quyền rồi.

Rồi lại trầm ngâm nói tiếp:

- Theo như Tử Lăng, tại sao hai vị huynh đệ của ta lại không tham gia vào hành động này?

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Không trực tiếp tham gia thôi. Bên trong có bí mật ám trợ hay không thì khó mà nói được. Dù sao Dương Văn Can cũng là người của bọn họ, làm sao chúng có thể thoái thác toàn bộ trách nhiệm được chứ.

Lý Tịnh trầm giọng thốt:

- Ta cũng không tin Thái tử điện hạ với chuyện này không biết tí gì.

Đoạn quay sang Từ Tử Lăng nói:

- Tên tiểu tặc Hương Ngọc Sơn này hôm nay tự động bước đến nộp mạng. Bọn ta sẽ dạy cho hắn biết thế nào là có đi mà không có về.

Từ Tử Lăng nói:

- Chuyện này cần phải bàn bạc thêm. Ta và Khấu Trọng thấy chém gã một đao thì tiện nghi cho gã quá. Đối với gia tộc tà ác, toàn gây chuyện thương thiên hại lý này, chúng ta phải nhổ bật gốc rễ của chúng lên, khiến chúng không thể làm điều ác nữa.

Lý Thế Dân vui vẻ tán đồng:

- Chính là nên như vậy.

Cùng lúc lại hỏi:

- Mạc thần y là Khấu Trọng phải không?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Cuối cùng cũng không qua nổi mắt Tần Vương.

Lý Thế Dân cười nói:

- Nếu mà vậy cũng nhìn không ra, Lý Thế Dân ta nên về nhà trồng rau cho xong. Khấu Trọng đúng là hảo hán tử. Vương huynh ép hắn hãm hại ta, vu cho ta hạ độc Trương Tiệp Dư, nhưng hắn khẳng khái không tuân lệnh. Xin nói với hắn, Lý Thế Dân ta cảm kích vô cùng.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Tần Vương cũng biết việc này ư?

Lý Thế Dân lạnh lùng nói:

- Bọn chúng bố trí nội gian tại Thiên Sách phủ, Lý Thế Dân ta đương nhiên cũng phải cung kính trả lễ. Ài! Không ngờ sách lược ngoài chiến trường lại phải đem áp dụng với người nhà. Nhưng việc quân là trọng, không ai trách ai được.

Lý Tịnh nói:

- Giờ đã biết bọn giặc này bố trí phát động công kích trong cuộc đi săn ở Chung Nam sơn, ta nên ứng phó thế nào?

Lý Thế Dân đáp:

- Giờ chưa cần phải làm gì cả, tránh đả thảo kinh xà. Bọn ta cần toàn lực điều tra nơi chôn giấu hoả khí, sau đó bắt quả tang tại trận, rồi tấu lên Phụ hoàng xin phát binh, quét sạch bọn phản nghịch này đi.

Từ Tử Lăng trong lòng bội phục, đây chính là thượng thượng chi sách.

Lý Thế Dân bỗng nhiên lộ thần sắc thương cảm, than thở:

- Được cùng Tử Lăng và Trọng thiếu gia hợp tác, quả nhiên là khoái sự trong đời. Hai người với ta có ân có nghĩa, nghĩ đến rồi có ngày quan hệ xấu đi, thật lấy làm hối tiếc.

Từ Tử Lăng nói:

- Thế sự xoay vần, thường vượt ra ngoài ý muốn của người ta. Bây giờ quan trọng nhất là sự việc trước mắt, những việc còn lại để sau này hẵng nghĩ đi!

o0o

Lúc sau người đó quay lại bên Khấu Trọng, hạ giọng:

- Thiếu Soái xin mời đi theo ta.

Khấu Trọng theo gã đi vòng ra hậu viện. Người đó vừa đi vừa nói:

- Hai ngày nay thường có người lạ mặt tới đây dò xét, vì thế bọn tiểu nhân đặc biệt cẩn trọng. May mắn là sư gia đã phân phó, chỉ gặp hai người Thiếu Soái và Từ gia. Nếu không, tiểu nhân đâu dám vào báo có ngài đến.

Khấu Trọng trong lòng thầm nghĩ Vân Soái thật là anh minh thần võ, đoạn hỏi:

- Xin hỏi lão huynh cao tính đại danh là gì?

Người đó đáp:

- Danh tự của tiểu nhân dài lắm, để đơn giản xin gọi là Tha Nã. Sư gia là chủ nhân của tiểu nhân.

Đi qua một hành lang dài, Tha Nã dẫn gã đến một gian phòng trang trí rất lạ theo kiểu dị quốc. Sau khi Khấu Trọng ngồi xuống trên một tấm thảm Ba Tư ở giữa phòng, hắn nói:

- Sư gia sẽ đến ngay thôi, tiểu nhân phải ra chuẩn bị ở bên ngoài.

Khấu Trọng liền nói mấy lời đa tạ.

Người đó ra khỏi liền thuận tay khép cửa lại. Khấu Trọng nhìn quanh, thấy đây là một phòng khách nhỏ chỉ có một cửa, không hề có cửa

sổ, nhưng cảm giác không khí luôn lưu thông, nguyên do là cách mặt đất khoảng hai trượng có ba lỗ thông khí.

Bốn bức tường kiên cố phi thường. Với công lực của Khấu Trọng bây giờ, tự biết không có cách nào phá tường mà ra. Gã chợt có cảm giác như đi vào ngục thất vậy.

Liền đó trong lòng bỗng thấy có chút không ổn. Theo đạo lý, Vân Soái không cần cho người xem xét bên ngoài như thế, càng không nên gặp gã ở chỗ chắp cánh cũng khó bay như căn phòng này.

Phải biết Đông Đột Quyết, bằng quan hệ với Lý Kiến Thành, đã gây dựng thế lực cực lớn tại Trường An. Vân Soái với gã và Từ Tử Lăng hoàn cảnh tương tự, tất phải rất cẩn thận, lúc nào cũng chừa ra một lối thoát. Một điểm nghi vấn nữa là, theo lý thì An Long hôm qua mới thông tri cho Dương Hư Ngạn, Tha Nã lại nói hai ngày nay có người lạ mặt theo dõi, thật vô lý bất hợp.

Khấu Trọng nghĩ đến đây, liền bừng tỉnh, vọt người dậy, nhảy về phía cửa ra vào.

Từ trên cao có âm thanh truyền xuống, vọng tới bên ngoài cửa.

Khấu Trọng thầm kêu trúng kế, song quyền tề xuất, đánh thẳng vào cửa.

Cánh cửa gỗ liền bị đánh làm bốn mảnh văng ra xa. Khấu Trọng từ bên trong phi thân ra, đã thấy mình nằm trong vòng vây của địch nhân rồi.

(

Chương 408: Hồ Tự kịch chiến

Nhanh như điện quang hỏa thạch, Khấu Trọng dùng tay không ngạnh tiếp ba đao liên hoàn của Khả Đạt Chí.

Song phương đều hiểu rõ nếu Khả Đạt Chí bị đánh lui, Khấu Trọng sẽ tận dụng lúc trận cước bên địch chưa ổn định mà đột vây chạy mất. Ngày hôm nay, người xe chen chen chúc chúc trên đường đi cúng tế đầu năm. Khấu Trọng chỉ cần ra đến đường, khi đó bằng vào thân pháp cao minh của gã, muốn bỏ rơi những kẻ truy tìm thật là dễ như trở bàn tay. Hà huống, với gã đào tẩu lại là độc môn công phu. Kinh nghiệm trong lĩnh vực này, may ra chỉ có Từ Tử Lăng là có thể so sánh được.

Giả như Khấu Trọng vẫn ở trong phòng khách kia, tất đã trở thành con thú trong chuồng. Khi cao thủ như mây của Trường Lâm quân kéo đến, dù Khấu Trọng có là anh hùng cái thế, võ công phi phàm, mọc cánh cũng khó mà thoát được.

Khấu Trọng lòng thầm kêu may mắn vì đã sớm nhận ra điều này. Nếu không, đợi đến lúc địch nhân bao vây trùng trùng, tiến vào bắt người mà gã lại tưởng là Vân Soái đại giá quang lâm thì gã chỉ còn nước ước mình có thuật hoàn hồn.

Cùng lúc thâm tâm chỉ biết tự trách mình ngu ngốc.

Dương Hư Ngạn tuyệt không phải là hạng người đằm tính, thêm vào việc mất đi Ấn quyển, tất nộ hoả xung thiên. Xem ra hắn đoán trúng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã nghe được hắn và An Long bàn luận. Vì vậy hắn liền báo cho Lý Kiến Thành, bố trí cạm bẫy để sáng ra gã

tự chui đầu vào rọ.

Khấu Trọng hoá chưởng thành đao, không khác gì đang cầm Tỉnh Trung Nguyệt, chém ngang một phát, nhất thời khí thế như xẻ đôi không gian. Khả Đạt Chí lấy đao chọi đao, mỗi đao đánh ra vô cùng mãnh liệt lăng lệ, nhưng cũng không thể bức gã lùi lại nửa bước.

Khấu Trọng lĩnh giáo bản lĩnh lợi hại của Khả Đạt Chí, cuối cùng cũng hiểu tại sao đối phương lại có thể tề danh cùng với Bạt Phong Hàn.

Kình khí sung mãn tán xạ khắp không trung, như bão cát sa mạc nhằm gã mà điên cuồng ập tới. Loa Hoàn Kình của gã cũng nhân sơ hở mà công nhập kinh mạch của đối phương, hoá giải đi một phần chân khí tập trung trên Cuồng Sa đao.

Khấu Trọng không sao tiến lên được nửa bước nhưng Khả Đạt Chí cũng không có cách nào đẩy gã quay trở lại căn phòng kia.

Hành lang này vốn có hai hướng đi. Mé tả là đường thông ra cửa sau của Ba Tư Hồ tự, mé hữu là đường đi ra đại điện. Bên ngoài hành lang là vườn nhỏ, lúc này tuyết phủ trắng cây cối, hoa tuyết vẫn rơi đều.

Chỉ cần nhảy khỏi hành lang, rồi chạy khoảng ba trượng băng qua vườn là đến tường bao cao ba trượng của Hồ tự. Nơi này sẽ chính là giới tuyến quyết định sinh tử của Khấu Trọng.

Khả Đạt Chí hiện rõ vẻ vội vã, vừa tới đã lập tức chính diện giao thủ cùng Khấu Trọng. Nhĩ Văn Hoán, Kiều Công Sơn, Vệ Gia Thanh và mười tay cao thủ Đột Quyết trong Trường Lâm Quân lúc này mới nhảy từ ngoài tường bao vào. lập thành thế dải quạt yểm hộ sau lưng Khả Đạt Chí.

Đến ngay sau Khả Đạt Chí là Tiết Vạn Triệt, nhân vật trung kiên trong Trường Lâm Quân mà Khấu Trọng vô cùng cố kỵ, cùng Phùng Lập Bản, thủ hạ tâm phúc của Lý Kiến Thành.

Binh khí của Tiết Vạn Triệt là cây tề mi côn bằng đồng, Phùng Lập Bản thì sử kiếm. Hai người từ hai hướng xông lại, quyết dồn Khấu Trọng lui vào trong phòng.

Có thể tưởng tượng đây chỉ là tiền đội, tất cả cao thủ tinh nhuệ nhất của Trường Lâm Quân sẽ theo sát sau. Nếu Khấu Trọng còn không đột vây ngay lúc này, thì coi như số phận của gã đã được định đoạt.

Đồng côn của Tiết Vạn Triệt hoá ra côn ảnh mù mịt đất trời, từ bên trái công lại. Nhìn qua thì như tạp loạn vô chương, nhưng bên trong lại ẩn hiện chương pháp, đạt đến cảnh giới phức tạp hoá giản đơn. Sự uy hiếp đối với gã chỉ sau Khả Đạt Chí mà thôi.

Phùng Lập Bản tuy cũng là hảo thủ nhất đẳng, nhưng rõ ràng vẫn còn kém Khả Đạt Chí và Tiết Văn Triệt. Bất quá trong tình thế Khấu Trọng phải phân tâm đối phó với hai người kia, hắn có thể dựa vào phản ứng cầu sinh của Khấu Trọng mà tuỳ lúc biến đổi góc độ kiếm chiêu, làm Khấu Trọng đau đầu vô cùng.

Ngạc nhiên nhất là vẫn chưa thấy Dương Hư Ngạn xuất hiện. Nếu thêm cả hắn, Khấu Trọng dẫu có mọc ra ba đầu sáu tay cũng khó mà thoát nạn.

Khấu Trọng cười lớn một tràng rồi hét lên:

- Hảo đao pháp!!!

Đồng thời gã phi thân xuất ra một cước, như không thèm để ý đến

đồng côn của Tiết Văn Triệt và kiếm của Phùng Lập Bản vậy.

Cao thủ tương tranh, thấu hiểu địch nhân là quan trọng nhất.

Con người hữu danh, như cây có bóng.

Khả Đạt Chí tuy tâm cao khí ngạo, vốn không để cao thủ người Hán ở Trường An vào mắt, nhưng nay gặp được kẻ danh chấn thiên hạ là Khấu Trọng, đương nhiên không dám coi thường.

Hắn phán đoán rằng Khấu Trọng nếu phi thân lên, rồi theo đó bay về phía sau của hành lang, cách mặt đất hai trượng, thì có hy vọng tránh bị công kích cả ba mặt. Có điều sau đó gã sẽ hoàn toàn lộ ra làm đích cho cung tiễn, rơi vào liệt cảnh, không tránh khỏi thụ thương bị bắt. Một phương pháp lúc này là quay trở lại căn phòng kia, đóng cửa tử thủ, may ra có thể trì hoãn được chút ít thời gian.

Khả Đạt Chí thầm tính toán hướng di chuyển của Khấu Trọng, thấy chỉ có khả năng gã sẽ chọn con đường thứ hai. Vì thế Cuồng Sa đao đã sớm biến chiêu, nhằm thẳng ngực của Khấu Trọng, cùng lúc thôi động Cuồng Sa Kình. Cuồng Sa đao đột nhiên như dài thêm, mang quang xuyên kình bắn vọt ra, lăng lệ đến cực điểm, lợi dụng hết mức việc Khấu Trọng chỉ có thể dùng tay không chống chọi.

Phải biết rằng một cước này của Khấu Trọng xuất ra là đẩy cục diện vào thế đồng quy vu tận. Nếu như đao thế bất biến, khi Khả Đạt Chí chém trúng ngực Khấu Trọng thì cũng là lúc hạ bộ bị đối phương đá trúng, cả hai đều về chầu trời.

Khả Đạt Chí hiện đang chiếm thượng phong, sao có thể cùng chịu chết với gã. Hắn liền lùi lại một chút, đao hướng ngay đầu mũi chân của Khấu Trọng, uy thế không hề suy giảm, vẫn ngăn cản lối thoát của gã. Vừa công vừa thủ, không thể nào xuất sắc hơn được.

Trong nháy mắt, Kiều Công Sơn, Nhĩ Văn Hoán, “Kiếm Lang Quân” Vệ Gia Thanh cùng bọn cao thủ Đột Quyết trong Trường Lâm quân, tất cả mười bảy tên, lần lượt lập thành vòng vây hình bán nguyệt bịt hoàn toàn mọi lối thoát của Khấu Trọng.

Chỉ thấy Khấu Trọng cười ha hả. Một cước tưởng chừng chỉ đi không về của gã đột nhiên thu hồi, chuyển hướng nhằm Phùng Lập Bản đá tới, nhắm đúng yếu huyệt nằm dưới đầu gối ba thốn. Nếu bị gã đá trúng yếu huyệt này, đối phương tuy không mất mạng nhưng di chứng để lại, hai chân sẽ không còn khả năng đi lại nữa.

Ba người Khả Đạt Chí vô cùng kinh hãi, giờ đã biết Khấu Trọng đúng là danh bất hư truyền.

Nên biết rằng Khả Đạt Chí phải biến chiêu là do hắn biết một cước của Khấu Trọng đã dùng toàn lực đá ra, giống như một người liều mạng lao tới trước, trong khoảnh khắc tuyệt không thể dừng lại. Làm sao ngờ được Khấu Trọng có bản lĩnh hoán khí độc môn, không chỉ dừng mà còn chuyển hướng cú đá từ phía trước sang bên cạnh, động tác lại như hành vân lưu thuỷ, khiến bọn chúng không thể không kinh ngạc.

Phùng Lập Bản vốn khẳng định kiếm của mình có thể xuyên một lỗ trên người Khấu Trọng, nhưng đối phương thân trong hiểm cảnh lại xuất ra kỳ chiêu. Hắn làm sao có thể bỏ đi đôi chân lành lặn của mình được, liền hoá công thành thủ, học Khả Đạt Chí, dùng kiếm chặn cước.

Khả Đạt Chí nhãn lực rất cao minh, thầm kêu bất diệu. Liền hét lên một tiếng, chém ngang một đao, có điều vẫn chậm một bước.

Tiết Vạn Triệt côn ảnh trùng trùng thu lại, hoá thành một côn, bổ

thẳng vào Khấu Trọng. Bỗng nhiên hắn thấy chưởng tâm của Khấu Trọng xuất hiện trước côn phong, bất đồ trong lòng mừng rỡ, thầm nghĩ ngươi dùng nhục chưởng mà đấu với một kích lôi đình vạn quân này của ta, không những mất đi cơ hội thoát thân, dù không bị chế phục hoàn toàn, cũng không còn dư lực mà đối phó với đao của Khả Đạt Chí, kiếm của Phùng Lập Bản nữa.

Côn chưởng tương giao.

Tiết Văn Triệt lập tức phát kình, đồng thời vô cùng kinh hoảng.

Hắn không hề cảm thấy một chút lực phản chấn nào, giống như tự mình đánh vào không khí vậy. Khấu Trọng mượn lực và tốc độ kinh nhân của đồng côn mà thu chưởng bay người về phía sau, làm chân khí của hắn dồn toàn bộ ra ngoài như bị đối phương dùng thủ pháp kỳ dị hút mất tiêu, không sao thu hồi lại được. Hắn có cảm giác như toàn bộ nội hàm kình lực của mình bị hút hết về phía đầu côn vậy.

Tiết Văn Triệt nằm mơ cũng không ngờ được Khấu Trọng lại có thủ pháp quái dị cao minh như vậy, hoàn toàn phá giải một côn tất sát của hắn, trong lúc bối rối, lật đật thu côn.

Khấu Trọng vẫn cười ha hả, nghiêng người lướt tới, đầu vai hích thẳng vào ngực của Phùng Lập Bản, vừa vặn tránh được một đao của Khả Đạt Chí.

Nhìn bề ngoài, ai cũng tưởng Khấu Trọng không thể hoá giải một côn lăng lệ đó của Tiết Văn Triệt.

Chỉ có Khả Đạt Chí và Tiết Văn Triệt là biết tình thế bất diệu.

Phùng Lập Bản do bị che khuất tầm nhìn, cũng tưởng Khấu Trọng đã trúng một kích của Tiết Văn Triệt, bị văng đến chỗ mình, liền biến

chiêu chém xuống thành hất lên, nhắm thẳng vào đầu vai của Khấu Trọng.

Khấu Trọng xoay chuyển toàn thân, không ngờ lại còn phách một chưởng vào Khả Đạt Chí, ngăn không cho hắn biến sát chiêu, tay còn lại như thiểm điệm đánh ra, trúng vào kiếm phong của Phùng Lập Bản.

Chưởng kiếm tương giao.

“Cạch” một tiếng, trường kiếm liền gãy thành mấy đoạn. Phùng Lập Bản không kìm được thổ ra mấy búng máu tươi, ngã lăn ra.

Khấu Trọng thi triển toàn bộ sở học, trước sau thụ địch, cuối cùng mượn được một phần công lực của Tiết Văn Triệt, lại chọn chỗ yếu nhược nhất của kẻ địch, nhất cử đã tạo ra lỗ hổng để đào sinh.

Khấu Trọng lại cười dài một tràng, nhảy lên bờ tường phía trên đầu kẻ đã thụ thương đang nằm đo đất là Phùng Lập Bản, như lưu tinh nhằm hướng chính điện mà chạy.

Khả Đạt Chí hét lên cuồng nộ, bắn mình đuổi theo.

Khấu Trọng vừa qua khỏi hành lang, bỗng thấy một cánh tay giơ lên ra hiệu:

- Theo ta!

Khấu Trọng định thần nhìn kỹ, thấy đúng là Vân Soái, liền không nghĩ ngợi nhiều, theo sau Vân Soái vượt qua Hồ tự đào tẩu.

oOo

Từ Tử Lăng quay lại sào huyệt của Lôi Cửu Chỉ, thấy lão và Cao Chiếm Đạo đang ngồi nói chuyện.

Cao Chiếm Đạo thấy Từ Tử Lăng liền nói:

- May mắn mà không nhục mệnh. Dựa vào hình vẽ của Hầu gia, nay đã tìm thấy Tứ Xuyên Bàn Cổ An Long. Hàng ngày, cứ hoàng hôn xuống là hắn rời thành đến Nhạc Tuyền quán ở phía bắc thành.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Hắn chỉ đi một mình?

Cao Chiếm Đạo đáp:

- Đúng vậy!

Tiếp đó lôi trong ngực áo ra một quyển đồ hình mô tả sơ lược hình thế của Nhạc Tuyền quán, quẳng lên mặt bàn:

- Nhạc Tuyền quán có bốn hồ tắm lớn, mười hai hồ tắm nhỏ. An Long hay tắm ở hồ lớn, không hiểu có phải vì lão thích không khí nhiệt náo không. Hắn vô cùng hào phóng, ở đó, người coi lò và người thôi nã (xoa bóp) đều coi hắn là khách quý.

Lôi Cửu Chỉ nhíu mày hỏi:

- Chiếm Đạo nghe ngóng tận tường như vậy, nếu lỡ đả thảo kinh xà thì sao?

Cao Chiếm Đạo cười nhẹ:

- Lôi gia xin cứ yên tâm, bọn ta như ma xó ở đó vậy, tuyệt không “hở

đuôi”.

Lôi Cửu Chỉ lại hỏi:

- Tử Lăng tính toán đối phó hắn thế nào?

Từ Tử Lăng bình tĩnh trả lời:

- An Long là một nhân vật lợi hại trong tà đạo “Bát Đại Cao Thủ”. Nếu hắn có ý đào tẩu, thì giết hắn không dễ chút nào. May mắn là tình hình trong nhà tắm rất thích hợp, chỉ cần chúng ta có kế hoạch chu toàn, chọn đúng thời cơ mà toàn lực xuất thủ thì có thể giết được hắn. Khả năng thành công là rất lớn.

Cao Chiếm Đạo nói tiếp:

- Vậy Lăng gia chuẩn bị khi nào động thủ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Chuyện này không thể trì hoãn được, chúng ta sẽ động thủ ngay tối nay. Thiếu đi sự trợ giúp đắc lực của An Long, trận cước của Thạch Chi Hiên nhất định sẽ đại loạn. Lúc đó chúng ta sẽ có cơ hội lợi dụng.

Rồi hướng về phía Cao Chiếm Đạo nói:

- Bây giờ Chiếm Đạo lập tức thông tri cho các huynh đệ y kế mà chuyển vào bóng tối, toàn thể tiêu thanh nặc tích, chờ đợi mệnh lệnh.

Cao Chiếm Đạo đáp:

- Vậy thuộc hạ sẽ đi an bài. Sự thật bọn ta đều đã sớm ẩn mình rồi, giờ Lăng gia có ý này, ta sẽ rút đại bộ phận nhân mã khỏi Trường

An, có thể ẩn thân trên thuyền, khả công khả thủ.

Lại hỏi:

- Chuyện An Long thì bọn ta phối hợp ra sao?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Nhiều người sẽ làm hỏng việc. An Long do ta và Thiếu Soái xử lý.

Sau khi Cao Chiếm Đạo lui ra, Lôi Cửu Chỉ nói:

- Vừa rồi nữ nhân của Dương Văn Can cho người đến kêu đệ tối nay qua Minh Đường Oa gặp ả.

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Hồng phu nhân này thật phiền toái, đệ đâu có rảnh mà đi gặp ả?

Lôi Cửu Chỉ ngạc nhiên:

- Đằng sau khẳng định là sắp xếp của Dương Văn Can. Sự tình không hề đơn giản, đệ không có hứng thú tìm hiểu sao?

Từ Tử Lăng thầm đồng ý. Hồng phu nhân không phải chỉ muốn dùng gã để gạt tiền người ta đơn giản như vậy. Bất quá lúc này gã không có tâm tình mà đánh bạc gạt người nữa.

Lôi Cửu Chỉ than:

- Được thôi, không thèm để ý đến ả là được rồi!

Từ Tử Lăng vui vẻ:

- Như vậy thì được!

Lôi Cửu Chỉ lại nói:

- Nhân dịp lễ hội đầu xuân, bọn ta lại tài lực hùng hậu, hôm nay đến Lục Phúc Đổ phát tài đi. Xem thử Trì Sanh Xuân có nhẫn nại mà không xuất thủ can thiệp không.

Từ Tử Lăng cười khổ:

-Chỉ sợ lại dụ ra Hương Ngọc Sơn. Hắn biết rõ đệ như vậy, nói không chừng sẽ nhìn ra là đệ ngụy trang.

Lôi Cửu Chỉ cười lớn:

- Lăng thiếu gia có thể yên tâm. Chính vì hắn từng hiểu rõ đệ nên cũng biết đệ không đánh bạc, vì thế sẽ không nhìn ra đệ là Từ Tử Lăng đâu.

Từ Tử Lăng biết là trong chuyện này không thể thuyết phục được lão, chỉ còn có nước khuất phục, đành nói:

- Lôi lão ca có lệnh, tiểu đệ sao dám không tuân theo.

Song mục Lôi Cửu Chỉ lập tức sáng lên:

- Hôm nay chúng ta sẽ cải biến sách lược, đánh thắng bọn chúng một ván thật lớn, đệ cũng có cớ từ chối cuộc hẹn của Hồng phu nhân. Đệ phụ trách đánh bạc, đánh đến khi thắng đầy bồn đầy bát rồi thì lập tức quơ hết đem đi, được không?

Từ Tử Lăng không còn cách nào đành trả lời:

- Tất nhiên là được!

(

Chương 409: Tình nan tự dĩ

Tại phòng khách trong một toà tiểu viện bên bờ tây kênh Thanh Minh, Vân Soái mời Khấu Trọng ngồi xuống, rồi cười nhẹ:

- “Người trí giả hiểu nghìn chuyện vẫn có lúc sai lầm” - Câu nói này của quý quốc thật chí lý. Chỉ cần để ý kỹ một chút, sẽ hiểu được ta vốn không cho tộc nhân của ta ở Trường An biết ta đang ở đây. Bất quá, An Long quả có tính toán phi thường, ngay cả chuyện ta hoá thân thành khách thương buôn đi về phía đông cũng không giấu được hắn.

Khấu Trọng lắc đầu cười khổ:

- Ta cũng quá coi thường Dương Hư Ngạn. Kỳ quái thật! Theo lý mà nói, hắn không có lý do gì mà không tới.

Vân Soái hỏi:

- Vì sao hắn lại không thể không tới?

Khấu Trọng đáp:

- Bởi vì tối qua ta lấy trộm một vật vô cùng trọng yếu của hắn, có thể khiến hắn không bao giờ học được công phu Bất Tử Ấn Pháp của sư phụ hắn, Thạch Chi Hiên.

Vân Soái ngẩn ngơ:

- Hoá ra Dương Hư Ngạn lại là đồ đệ của Thạch Chi Hiên ư?

Khấu Trọng giải thích sơ lược, rồi nói:

- Dương Hư Ngạn lúc này chắc hận không được ăn gan uống máu ta. Hắn biết ta ở đây, ngươi nói xem tại sao hắn lại không đến chứ?

Vân Soái cười nhẹ:

- Hắn thực đã đến, nhưng ẩn thân ở trên cao chuẩn bị thâu tập Thiếu Soái. Không may cho hắn, chim sâu rình mồi lại bị hoàng tước mổ từ phía sau. Ta từ bí đạo đi ra, bất ngờ tập kích hắn. Bất quá, thân thủ hắn mẫn tiệp kinh người. Lúc đó ta vốn mười phần tưởng có thể giết chết hắn, ai ngờ vẫn để hắn chạy mất. Người này đúng là đại kình địch của Thiếu Soái đó.

Khấu Trọng thầm kêu may mắn rồi hỏi:

- Quốc sư phải chăng nhịn không nỗi tự mình đến tự miếu để bái thần, nếu không sao lại tình cờ gặp được chứ?

Vân Soái thở dài:

- Người sống xa quê lâu như ta, rất dễ nảy sinh cảm xúc. Lúc này cả thành Trường An đang vui vẻ khánh chúc tân xuân, khiến ta chợt nhớ quê nhà, tự nhiên bồi hồi trong dạ mà đi đến tự viện. Chợt thấy nhân mã bọn chúng khí thế hung hãn kéo tới nên mới biết ngươi gặp chuyện.

Khấu Trọng nói mấy lời cám ơn, rồi hỏi lão từ khi chia tay đã gặp những chuyện gì.

Vân Soái song mục xuất lộ sát khí mãnh liệt, nhưng ngữ khí vẫn bình tĩnh dị thường, điềm đạm đến dửng dưng nói:

- Lúc đó đột nhiên Thạch Chi Hiên tập kích, ta hiểu được mình chính là mục tiêu của lão. Biết các ngươi không thể ngăn nổi lão, công lực ta lại chưa hồi phục bao nhiêu, nên ta đành nhảy lên một cây đại thụ xum xuê bên đường. Ta trốn ở đó mặc cho xe ngựa rời khỏi.

Khấu Trọng ngẩn ngơ một hồi, muốn nói lại thôi.

Vân Soái lại từ từ tiếp lời:

- Chuyện đã xảy ra rồi. Ta vẫn giữ được tính mệnh, sau này ắt có cơ hội báo cừu cho bọn họ.

Khấu Trọng không có lời nào để nói, chỉ biết kỳ vọng thần phật phù hộ cho bọn Tạ Hiển Đình hai người cát nhân thiên tướng. Mong sao Thạch Chi Hiên đuổi không kịp xe ngựa hoặc coi thường không thèm sát tử bọn họ.

Khấu Trọng rất muốn hỏi rõ quan hệ giữa lão và Chu Xán, nhưng không dám mở lời, liền chuyển sang hỏi:

- Quốc sư vì lẽ gì mà tới Trường An?

Vân Soái trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Ta đến để xem tình thế Trung Nguyên. Tây Đột Quyết bọn ta và Đông Đột Quyết giao chiến liên miên, hai bên đều có thắng có bại, nhưng thực sự thì bọn ta đang ở thế hạ phong. Quý quốc nếu có thể dẹp yên nội loạn, nhất thống thiên hạ thì việc quan trọng nhất đương nhiên là đối phó Hiệt Lợi. Mục tiêu của chúng ta giống nhau, tất có khả năng hợp tác.

Khấu Trọng cười khổ:

- Quốc sư đến Trường An, hiển nhiên nhận định Đường thất có khả năng nhất thống thiên hạ, đúng không?

Vân Soái đáp:

- Ta còn có suy nghĩ khác. Xem ra ở Trường An chia bè kết phái, Tần Vương phủ và Thái Tử phủ thế bất lưỡng lập. Ở Lạc Dương, Vương Thế Sung còn đang bận rộn với tàn dư của Lý Mật, không hơi đâu mà quan tâm đến chuyện của Lý gia. Nếu như ma trảo của Hiệt Lợi thừa cơ tiến vào, Trung Nguyên sẽ nguy mất.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Vậy là ta đã hiểu nguyên nhân Quốc sư đến Trường An rồi. Nói không chừng bọn ta lại có thể một lần nữa liên minh, cùng ứng phó đại địch.

Vân Soái nhíu mày hỏi:

- Ngươi muốn đối phó Thạch Chi Hiên à?

Khấu Trọng trả lời:

- Không chỉ Thạch Chi Hiên, còn có Chúc Ngọc Nghiên và Triệu Đức Ngôn. Ba tên ma đầu đã chung tay hợp tác, âm mưu tiến hành đối phó với Tần Vương Lý Thế Dân.

Vân Soái ngạc nhiên:

- Lý Thế Dân không phải là đại địch của ngươi sao? Thiếu Soái sao không tọa sơn quan hổ đấu, nhân cơ hội này mà đào binh khí tài vật trong Dương Công bảo khố lên.

Khấu Trọng than:

- Việc này nói thì dễ, làm mới khó. Tạm thời lúc này ta cùng Lý Thế Dân đã hoá thù ra bạn. Nếu để Hiệt Lợi đến đây, hắn chẳng tha cho ai hết đâu.

Vân Soái định thần nhìn hắn một hồi, rồi đột nhiên cười lớn:

- Ta đến giờ vẫn không hiểu nổi ngươi. Tác phong hành sự của ngươi không hợp với ta, nhưng cũng khiến ta vô cùng khâm phục. Chuyện hợp tác còn phải bàn thêm, trước tiên Thiếu Soái hãy an bài cho ta gặp mặt Tần Vương đã...

Khấu Trọng vui vẻ đáp:

- Chuyện nhỏ đó cũng không làm được thì còn nói gì đến hợp tác. Hiện giờ ta phải đi ngay, đến chiều tối thế nào cũng hồi đáp với quốc sư.

Trong lòng thầm nghĩ không thể ở đây lâu hơn nữa, gã vội vàng quay về, đi gặp Thượng Tú Phương.

oOo

Bắc Lý bình thường vốn đã đông người náo nhiệt, hôm nay lại đông đúc quá sức tưởng tượng, đến mức tắc nghẽn. Mỗi đổ trường đều có người chặn dòng người từ tận ngoài cửa, cứ có một người ra mới cho một người vào, khiến dòng người đã dài càng thêm dài.

Đối với đổ trường, Lôi Cửu Chỉ giống như người nhà, thế mà cũng phải dừng chân thở dài nhìn về phía cổng.

Từ Tử Lăng bỗng nhiên nảy ra một ý, kéo Lôi Cửu Chỉ quay lại, cười cười:

- Người người ai cũng muốn phát tài. Thực sự người phát tài chính là quán chủ của đổ quán. Chi bằng bọn ta hãy đi dạo quanh một lúc, sau đó tới Phúc Tụ Lâu xem mỹ cảnh tuyết rơi trên Dược Mã Kiều.

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Những ngày này tửu quán đều đóng cửa không bán hàng, chỉ có thanh lâu và đổ trường là mở cửa thôi, không có chỗ nào là đông đảo nhiệt náo như thế này. Đúng là như cái chợ.

Từ Tử Lăng dẫn lão theo kênh Vĩnh An đi về phía nam, thoải mái nói:

- Đệ thấy ngoài chốn yên hoa và đổ trường ra, tự viện chắc cũng có mở cửa chứ?

Lôi Cửu Chỉ ngạc nhiên:

- Đệ muốn đến Vô Lậu tự ư? Không sợ Thạch Chi Hiên sinh lòng cảnh giác sao?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Thạch Chi Hiên đang làm thánh tăng, bế quan thanh tu, làm sao đi tuần phòng canh gác được. Hà huống bây giờ trong tự viện núi người, biển người. Bọn ta nhân sự hỗn loạn mà nhập chùa. Nếu may mắn phát hiện ra lối vào bảo tàng, bọn ta càng có thể phối hợp an bài để đối phó với các sự việc phát sinh sau này dễ dàng hơn.

Lôi Cửu Chỉ càng ngạc nhiên:

- Ta cứ nghĩ đệ không hề hy vọng tiểu Trọng tìm ra bảo tàng, khiến hắn không còn ý chí tranh đoạt thiên hạ nữa. Sao tự nhiên lại biến thành nhiệt tình như vậy?

Từ Tử Lăng thở dài nói:

- Trừ khi tận lực mà vẫn không tìm ra bảo khố, đệ mới có thể khuyên hắn dừng tay. Hà huống đệ đã trót đáp ứng hắn sẽ toàn lực tầm bảo rồi. Giờ phải tận lực mà làm thôi.

Vô Lậu tự đã xuất hiện trước mặt, quả nhiên người đông nghìn nghịt. Mưa tuyết không hề làm giảm nhiệt tình bái thần bái phật của chúng nhân.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Tới đây tham thần bái phật đa số là người cao tuổi. Biết rằng mình gần kề cái chết nên hy vọng chết đi sẽ được sống ở một thế giới khác, cứ thế sinh mệnh tuần hoàn.

Từ Tử Lăng không hề tưởng được Lôi Cửu Chỉ bỗng nhiên lại nói những lời triết lý thâm sâu đó, liền ứng khẩu trả lời:

- Người nào cũng phải từ kinh nghiệm của bản thân, qua nhiều năm tháng mà có thể nghiệm về sinh mệnh. Cứ như Khấu Trọng, trước đây xoen xoét hắn không hề tin vào chuyện số mệnh định trước gì hết, nhưng sau khi trải qua bao nhiêu chuyện, tự nhiên cảm thấy như có bàn tay của vận mệnh an bài, đã sinh ra một cách nhìn mới.

Lôi Cửu Chỉ cười hỏi:

- Tử Lăng có tin vào vận mệnh không?

Từ Tử Lăng ngửa mặt lên trời, hai tay hứng lấy những bông tuyết đang rơi, đáp:

- Đệ cũng không biết.

Bất đồ nhớ lại hình ảnh của Sư Phi Huyên sáng nay, liền thấy đau đớn trong lòng.

Vận mệnh cuối cùng sẽ an bài thế nào đây?

oOo

Thượng Tú Phương đang ở trong Tứ Hợp viện nằm độc lập ở phía tây Thượng Lâm Uyển. Khấu Trọng vội vàng đi đến, liền được người hầu dẫn tới dãy nhà phía tây để gặp tiên nữ sắc nghệ vang danh thiên hạ này.

Chỉ thấy nàng đang ngồi bên đàn, so giây chỉnh phím, mặt quay về phía cửa sổ, tư lự ngắm nhìn mưa tuyết rơi trắng xoá bên ngoài.

Trong phòng lò sưởi rực lửa, tiết xuân càng thêm ấm áp.

Không biết bọn người hầu đã đi đâu tham gia nhiệt náo. Ngoài hai tỳ nữ bên nàng, không thấy còn ai khác nữa.

Sau khi hai tỳ nữ theo cửa sau đi ra, không gian lập tức trở nên tĩnh lặng. Thỉnh thoảng tiếng pháo từ phía xa vọng lại, nhắc nhở hai người họ hôm nay là ngày tốt đầu năm mới. Thế nhưng cả chuyện đó cũng như đang phát sinh từ một thế giới khác vậy.

Thượng Tú Phương nhẹ nhàng nói:

- Đến bên cạnh Tú Phương ngồi có được không?

Khấu Trọng liền nhấc ghế, chuyển thân đến cạnh nàng ngồi xuống.

“Tình tang tình tang” tiếng nhạc như từ cõi thần tiên vang lên.

Thượng Tú Phương vừa chỉnh dây đàn, vừa tuỳ ý gẩy một vài nốt nhạc. Tuy chỉ là tuỳ hứng nhưng âm điệu rất tươi vui toàn mỹ. Đột nhiên những nốt nhạc rời rạc như được tài nữ sắp xếp lại một cách liên hoàn liền mạch, biến thành nhạc khúc vô cùng mỹ lệ, ngập tràn thương cảm, khổ đau, đồng thời dìu dắt xúc cảm của người nghe thấm vào men say của nhạc khúc. Những giai điệu ôn nhu như gợi lên tình cảm chất chứa trong nội tâm mỗi người.

Khấu Trọng lặng lẽ hít hương thơm mê người của nàng, mê mẩn ngắm nhìn những ngón tay trắng muốt đang múa trên dây đàn ấn, phẩy, gảy, búng - Nhất thời gã như say như mê.

Trận ác đấu ở Ba Tư Hồ Tự trong hiểm cảnh cầu sinh vừa rồi cứ như là việc phát sinh ở kiếp trước vậy. Giờ đây ngay cả những ký ức mờ nhạt nhất còn lại từ trường tranh đấu đó cũng đã bị tiếng đàn của Tú Phương xóa sạch.

Tiếng đàn đã dứt.

Khấu Trọng vẫn còn đang ngẩn ngơ, không sao kìm chế được cảm giác mất mát.

Thượng Tú Phương nhìn ra cảnh tuyết rơi ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói:

- Chàng cuối cùng cũng tới rồi!

Khấu Trọng trong lòng nổi lên một cảm giác khó diễn tả thành lời.

Câu nói đó tuy bình thường đơn giản là vậy, lại như tiếng đàn của nàng, một lời bằng thiên ngôn vạn ngữ, bên trong ẩn chứa mất mát, kinh hỷ, mong chờ, hy vọng.

Khấu Trọng thở ra một hơi, nhìn những đường nét ưu mỹ trên gương mặt nàng, tinh anh như ngọc, da dẻ trắng mịn hồng hào, thần thái quyến rũ, đôi mắt tú lệ thâm thuý như biển sâu. Gã không biết nên nói gì, chỉ đành nói:

- Tú Phương tiểu thư hôm nay phải bận bịu lắm chứ. Sao lại ngồi đây đàn một mình vậy?

Thượng Tú Phương chầm chậm đáp:

- Tú Phương không tiếp bất cứ ai, vì hôm nay là ngày giỗ của vong mẫu.

Khấu Trọng nghe thấy kinh ngạc vô cùng, bởi vì nếu là như vậy, sao hôm nay lại hẹn gã đến gặp chứ.

Thượng Tú Phương quay đầu về phía gã, nhỏ giọng hỏi:

- Ngoại trừ tranh đoạt thiên hạ, có việc gì làm Thiếu Soái động tâm không?

Khấu Trọng nhớ tới Tống Ngọc Trí, trong lòng thấy đau đớn. Gã cười khổ:

- Tiểu thư có thể hỏi Tần Vương chuyện đó. Sợ rằng câu trả lời cũng như nhau cả thôi, đã trót vướng vào vũng bùn này thật khó mà rút chân ra được. Còn nói gì đến truy cầu những sự vật khác chứ

Thượng Tú Phương nở nụ cười mê hồn:

- Nói dối à!

Thần thái biểu tình của nàng giống như một thiếu nữ trong trắng thơ ngây, quả thật làm động lòng người.

Khấu Trọng thâm tâm chấn động, khó nhọc đáp:

- Tiểu thư thật lợi hại. Lời nói dối nào cũng không qua được mắt tiểu thư.

Thượng Tú Phương rõ ràng rất vui vẻ:

- Chỉ có chàng mới làm người ta dễ chịu như thế. Đổi cho kẻ khác, tất có trăm phương nghìn cách để giải thích vòng vo rồi. Hà! Mặt nạ này của chàng cũng không tệ lắm!

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Đây là lần đầu tiên có người khen gương mặt này của ta đấy.

Bất đồ nhớ lại Độc Cô Phượng đối với hắn cũng có thần thái rất lạ lùng, trong lòng chợt nghĩ mình lại nói dối nữa rồi.

Lúc này Thượng Tú Phương đã quay một vòng, lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng hỏi như trách:

- Thiếu Soái có phải sợ gặp Tú Phương không?

Khấu Trọng không thể nhẫn tâm với nàng, bèn thản nhiên đáp:

- Thiên hạ này, nam tử nào chẳng muốn thân cận tiểu thư chứ. Hôm đó tại Lạc Dương, Khấu Trọng không thể phân thân được, đành thất

ước không gặp. Xin tiểu thư thứ tội.

Thượng Tú Phương lắc đầu:

- Không phải chuyện đó. Thiếp muốn nói toàn bộ sự việc cơ. Cảm giác của nữ nhân lợi hại phi thường, không giống như nam nhân luôn luôn nghĩ nữ tử nào cũng có ý với mình. Trong những biểu tình và phản ứng rất nhỏ nhặt, nam nhân thường để lộ ra bí mật trong lòng mình.

Khấu Trọng không sao cãi được, cười khổ:

- Tiểu đệ không tin cũng không được. Không gặp nhau nhiều, lại chưa từng nói chuyện kỹ, nhưng tiểu thư lại hiểu rõ tiểu đệ còn hơn bản thân tiểu đệ nữa.

Đôi mắt đẹp của Thượng Tú Phương quay qua nhìn gã. Ở tư thế này, mắt nàng đẹp mê người, phong tình vạn trạng. Lợi hại nhất là trong mắt nàng ẩn chứa mị lực câu hồn nhiếp phách, khiến Khấu Trọng thấy mình chơi vơi, gần như bị nàng câu mất hồn phách vậy.

Gã đã từng gặp nhiều mỹ nữ, nhưng so với Thượng Tú Phương, không ai có cái cốt cách phong tình động lòng người như vậy. May ra chỉ có Sư Phi Huyên là có thể so sánh. Nhưng đương nhiên nàng ta không dùng nhãn thần mê hoặc điên đảo như Thượng Tú Phương mà nhìn người đối diện.

Thượng Tú Phương nở nụ cười ngọt ngào, ôn nhu hỏi:

- Thiếu Soái đã hiểu chưa?

Khấu Trọng ngây ngốc hỏi lại:

- Hiểu gì cơ?

Thượng Tú Phương chống tay lên đàn gắt nhẹ:

- Đồ ngốc!

“Tình tang tình tang”. Đôi tay dài thon thả của mỹ nữ lại nhảy múa trên dây đàn. Âm điệu phát ra nhẹ nhàng bay lượn, như trêu chọc tên nam tử ngu xuẩn Khấu Trọng đang ngồi bên cạnh. Tiếng đàn cũng như đang ẩn giấu một niềm hạnh phúc.

Khấu Trọng đầu tóc dựng đứng, chợt ngộ ra.

Thượng Tú Phương đã nói có thể qua thần thái của nam nhân mà đoán được tâm ý đối phương. Hiện tại, gã đối với nàng đúng là có ý “yêu mến”, nàng không thể không biết. Gã lại thấy hồ đồ bởi vì nàng nói gã là ngốc tử. Ài, chuyện này là tốt hay xấu đây? Gã trước đây từng yêu thích Lý Tú Ninh, sau đó chuyển toàn bộ yêu thương sang Tống Ngọc Trí. Nếu gã với mỹ nữ trước mặt cũng luyến ái như vậy, tất sẽ gây ra cho nàng một vết thương lòng tàn khốc vô cùng. Tuy nói rằng nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nhưng trong lòng gã chưa bao giờ có ý niệm nạp thê thiếp. Gã cũng tự biết chỉ có khả năng yêu một nữ tử mà thôi. Lạm dụng tình cảm thật không phải là việc gã có thể gánh vác. Hơn nữa, với mong muốn nhất thống thiên hạ lúc nào cũng đè nặng trong tâm tưởng, gã căn bản không rảnh mà lo chuyện tư tình nam nữ.

Thượng Tú Phương dừng đàn, dư âm vẫn vương vấn đâu đây. Chỉ thấy mỹ nữ cười cười, nhẹ nhàng hỏi:

- Thiếu Soái đang nghĩ gì trong lòng vậy?

Khấu Trọng cay đắng cười khổ:

- Tú Phương tiểu thư lại nhìn thấu rồi ư?

Thượng Tú Phương nhẹ nhàng đáp:

- Anh hùng tuấn kiệt ai chẳng có hoài bão của mình. Hôm nay mời được Thiếu Soái đại giá quang lâm, Tú Phương cảm kích vô cùng.

Khấu Trọng sợ nàng tiếp tục nói, vội chuyển sang đề tài khác:

- Khi Lý Kiến Thành mời khách, nàng ngồi trên vốn không nhìn ra ta là Khấu Trọng, vì sao lại đột nhiên biết vậy?

Tú Phương đáp:

- Lúc rời đi chàng nhìn thiếp một lần, nên đã lộ thân phận. Vì thế mới nói, có bí mật thì khi không để ý sẽ lộ ra sơ hở.

Khấu Trọng than:

- Hiện tại ta sợ nàng thật sự rồi đó.

Tú Phương thăm thẳm nhìn vào mắt gã:

- Không cần phải sợ. Tú Phương đã hiểu rõ tâm ý của Thiếu Soái.

Khấu Trọng tim đập thình thình, buột miệng nói:

- Không!

Lời vừa thoát ra liền thấy hối hận ngay.

oOo

Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ đi đi lại lại trong tự viện đông đặc người hơn chục lần, mỗi lần lại sà vào một góc.

Lối vào bảo khố vẫn chưa thấy đâu.

Tăng nhân trong chùa bận rộn tíu tít với thiện nam tín nữ, hai người liền tiềm nhập vào từng phòng mà tìm kiếm, kết quả vẫn không thấy gì.

Hai người đi đến sau hậu viện ngồi xuống cạnh miệng giếng ở ngay giữa sân.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Bọn ta đã tìm hết xó xỉnh trong chùa này rồi, khẳng định không có lối vào bí mật nào. Hiện tại chỉ còn phương trượng đường, nơi lão ta bế quan thôi, có nên mạo hiểm thử xem không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Việc đó quá nguy hiểm. Thạch Chi Hiên rất có thể đang ở đó tọa quan. Để đến tối nay rồi hãy bàn tiếp đi.

Lôi Cửu Chỉ giật mình hỏi:

- Hai ngươi thực sự chuẩn bị tối nay động thủ sao, Thạch Chi Hiên tuyệt không để yên đâu.

Từ Tử Lăng vươn người đứng dậy đáp:

- Đi thôi, gặp Khấu Trọng rồi nói tiếp.

(

Chương 410: Cựu tình nan đoạn

Tại sào huyệt bí mật của Hầu Hy Bạch, Từ Tử Lăng gặp Khấu Trọng, thấy gã thần sắc phức tạp, đôi lông mày nhíu lại.

Khấu Trọng miễn cưỡng phấn chấn tinh thần, hỏi:

- Lôi đại ca đâu?

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh gã rồi đáp:

- Lão đi điều tra Dương Văn Can và Hồng phu nhân rồi. Ngươi gặp phải chuyện gì sao?

Khấu Trọng nói:

- Đã phát sinh khá nhiều chuyện! Ta tới Ba Tư tự tìm Vân Soái, không ngờ rơi vào cạm bẫy do Dương Hư Ngạn cẩn thận bày ra. May phúc, hắn vốn không nghĩ ta lại dễ dàng mắc mưu như vậy, bọn chúng trở tay không kịp. Ta thành ra chiếm tiện nghi, còn liên lạc được với Vân Soái.

Sau một hồi giải thích, Khấu Trọng nói tiếp:

- Vân soái muốn gặp Lý Thế Dân. Ta đã đáp ứng trước hoàng hôn hôm nay sẽ có câu trả lời cho ông ta. Ngươi có thể an bài việc này chăng?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Việc này không có vấn đề gì. Còn chưa tiết lộ thân phận, sao ngươi lại giống như con gà trống bại trận đáng thương vậy?

Khấu Trọng than thở:

- Ta hiện tại đã biết sự lựa chọn nào cũng phải trả giá. Khi ngươi chỉ có thể đưa ra một lựa chọn, cảm giác thật không dễ chịu chút nào. Ài!

Từ Tử Lăng nghe đến hồ đồ, không hiểu nổi liền hỏi:

- Ngươi đang nói gì thế?

Khấu Trọng cười khổ:

- Ta đúng là hồ ngôn loạn ngữ, thật không thể dùng từ diễn tả được. Nhân vì vấn đề vốn không nằm ở việc đưa ra lựa chọn. Nhân sinh quả thật đa tình, cũng dễ bị tơ tình trói buộc, lại càng không thể chống lại những mê hoặc, dụ dỗ.

Từ Tử Lăng hiểu ra, nhăn mày hỏi:

- Ngươi với Thượng Tú Phương xảy ra chuyện gì sao?

Khấu Trọng đáp:

- Tạm thời chưa có chuyện gì, chỉ là một chút lưu luyến. Vấn đề ở chỗ nàng rõ ràng đối với ta có chút tình ý, ta lại không nhẫn tâm cự tuyệt. Thẳng thắn mà nói, nàng thật khiến người ta hâm mộ.

Từ Tử Lăng nhớ lại đêm qua Hồng Phất Nữ đã nói chuyện Thượng Tú Phương “trong tim có người”. Gã thầm nghĩ lẽ nào câu “trường

tương tư, trường tương ức” của Thượng tài nữ chính là viết về Khấu Trọng.

Không ai hiểu rõ Khấu Trọng bằng gã. Khấu Trọng là người luôn đặt sự nghiệp lên hàng đầu. Trong bốn mỹ nữ có quan hệ với hắn, đối với Lý Tú Ninh là nhất kiến chung tình, kết quả lại thê thảm nhất! Tương lai còn có nhiều khả năng biến thành địch nhân. Đối với Tống Ngọc Trí, ban đầu là bảy phần công lợi, ba phần ái mộ, sau mới dần dần phát sinh tình cảm. Có quan hệ nhục thể cùng gã chính là Vân Ngọc Chân và Đổng Thục Ni. Đối với Đổng Thục Ni thuần là do khí huyết phương cương cùng hoàn cảnh thuận lợi đầy kích thích, hữu dục vô ái. Đối với Vân Ngọc Chân thì khá phức tạp. Với Khấu Trọng mà nói, trước khi Khấu Trọng thành danh thì Vân Ngọc Chân giống như hình tượng ở trên cao, có thể chiếm hữu được nàng, trong tâm lý hắn, là tượng trưng cho việc vinh dự đạt tới địa vị tôn sùng cao vợi, đó đúng là một tâm lý vi diệu. Hiện tại đối với Tống Ngọc Trí, tình cảm của Khấu Trọng rất ổn định, nhưng với Thượng Tú Phương thì hắn vẫn đang đắn đo bất định, lưỡng lự khốn khổ. Có thể thấy sự mê hoặc của Thượng Tú Phương đối với hắn là rất lớn.

Khúc mắc trong chuyện nam nữ, dẫu là thân huynh đệ cũng khó lòng tương trợ.

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng đứng ngẩn người, bèn hỏi một cách kỳ quặc:

- Ngươi không trách ta ý chí mềm yếu sao?

Từ Tử Lăng trả lời, ngữ khí không hài lòng:

- Trách ngươi phỏng có ích gì? Ta khuyên ngươi đừng chuốc phiền não mà tham dự vào việc tranh thiên hạ, ngươi nghe chăng?

Khấu Trọng phản đối:

- Hai việc đó sao có thể gộp vào một được? Ài! Tạm thời không nhắc đến những chuyện phiền não nữa. Hôm nay có tiết mục gì hay không?

Từ Tử Lăng thuật nhanh tình thế hiện thời, rồi nói:

- Ta cho rằng người đầu tiên cần đối phó chính là Thạch Chi Hiên. Lấy cứng chọi cứng, bọn ta tất không chiếm được tiện nghi. Nhưng đối phó với loại tiểu tốt xung trận như Bàn Cổ An Long thì có khả năng làm được.

Khấu Trọng đáp lời:

- Giết An Long là việc phải làm, nhưng nhất định phải có kế hoạch chu toàn, một đòn thành công. Bằng không khó có cơ hội khác. Ngươi đã từng giao đấu với Thạch Chi Hiên, theo ngươi nhận định, khinh công của Vân Soái có thể khắc chế được Huyễn Ma thân pháp của Thạch Chi Hiên không?

Từ Tử Lăng chau mày:

- Điều này rất khó phán đoán. Nếu như Vân Soái cùng Thạch Chi Hiên chạy đua đến một mục tiêu nhất định, nói không chừng, Vân Soái có thể thắng. Nhưng nếu luận về khả năng tránh né, di chuyển, Thạch Chi Hiên khẳng định cao hơn một bậc. Cộng thêm Bất Tử Ấn Pháp của hắn, bọn ta chắc chắn không hơn được hắn.

Song mục Khấu Trọng chợt sáng lên:

- Nếu ở tại bình nguyên, địa hình khoáng dã, bọn ta tất có cơ hội giết hắn.

Từ Tử Lăng không mấy hài lòng đáp:

- Trước tiên ngươi cần phá được Bất Tử Ấn Pháp của hắn. Ba người bọn ta hợp lại, so với Tứ Đại Thánh Tăng thế nào, ngươi tự nói đi!

Khấu Trọng ỉu xìu:

- Chẳng lẽ không có cách nào giết hắn sao? Vấn đề là cửa vào bảo khố nhiều khả năng nằm ở trong phòng Phương Trượng của Vô Lậu tự. Bọn ta chỉ có thể trông chờ vận may, hy vọng khi mò vào hắn không có ở trong tự.

Từ Tử Lăng nói:

- Vì ẩn giấu hành tung, trừ phi có việc gì quá khẩn thiết, nếu không Thạch Chi Hiên chắc không rời tự.

Khấu Trọng cảm thấy thật đau đầu, cười thảm:

- Vận may của bọn ta tựa hồ đã thành quá khứ. Trước đây, khi việc xác định bảo khố còn mờ mịt, nhìn chung vẫn có chút hy vọng. Nhưng bây giờ, đầu mối duy nhất lại chính là sào huyệt của lão Thạch Chi Hiên. Ài! Bỗng nhiên ta cảm thấy mệt mỏi rã rời. Mẹ ngày ấy có thể nói rõ ràng thì tốt biết mấy.

Từ Tử Lăng ngửa mặt nhìn trần nhà, ưu tư nói:

- Dược Mã Kiều? Tại sao mẹ lại chỉ nhắc đến Dược Mã Kiều? Nếu như bảo khố ở trong Vô Lậu tự, mẹ chỉ cần nói Vô Lậu Tự ở Trường An, như vậy cũng đủ lắm rồi.

Khấu Trọng chấn động:

- Có lý! Bọn ta đúng là “Tróc Thác Dụng Thần”. Rốt cuộc, vấn đề nằm ở địa phương nào?

Từ Tử Lăng song mục tinh quang sáng rực, quay qua nhìn gã. Mục quang hai người gặp nhau, cả hai đồng thời run lên.

Khấu Trọng hít sâu một hơi rồi nói:

- Bọn ta thật ngu ngốc! Chỉ biết bơi tới bơi lui dưới gầm cầu, lại không lục soát triệt để Dược Mã Kiều.

Từ Tử Lăng lại nói:

- Điểm quan trọng nhất chính là, giả như cửa vào bảo khố thật sự ở trong phòng Phương Trượng của Vô Lậu tự, mẹ đã không thể tiến vào.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, lại không giải thích được bèn hỏi:

- Nếu là như vậy, Vô Lậu tự sao lại mang phong cách kiến trúc của Lỗ đại sư?

Từ Tử Lăng than:

- Hoặc là ta nhìn nhầm! Không! Ta không thể nhìn nhầm được. Đặc biệt là hình thức của khung vòm, khẳng định đúng thủ tích của Lỗ đại sư. Ta đã nhìn thấy họa đồ và giải thích về kiến trúc như vậy trong di quyển, ngay cả đường vân trang trí cũng giống hệt, không hề sai khác.

Khấu Trọng tinh thần phấn chấn:

- Nghĩ nhiều vô ích. Sau khi giết An Long, bọn ta nhân khi trời tối đi thám thính cây cầu, lần lượt tra xét từng trụ, từng hòn đá. Những việc vô vị khác, nghĩ nhiều mệt óc.

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Bọn ta có theo đuổi quá nhiều việc không? Ngươi vừa mới để lộ thân phận. Bằng vào tính cách hiếu thắng, tranh công của Lý Nguyên Cát, nhất định sẽ trăm phương nghìn kế truy lùng bọn ta. Bọn ta dù thế nào đi nữa cũng muốn giết An Long.

Khấu Trọng nói:

- Đây gọi là “hiểm trung cầu thắng”. Khi bốn phía thụ địch, nếu bọn ta không nắm được thế chủ động thì chỉ có ngồi chờ chết mà thôi. Hiện tại thượng sách là khiến cho Thạch Chi Hiên nhận định An Long là do người của Âm Quý Phái sát hại. Có cách nào để lừa tên Thạch Chi Hiên đại ác này không nhỉ?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Trừ phi ngươi biết Thiên Ma Đại Pháp, lúc động thủ lại không ai nhìn thấy. Nếu không, làm sao có thể thi kế giá họa đông Ngô?

Lúc này Lôi Cửu Chỉ cũng về tới. Lão nói:

- Có tin tức đây. Dương Văn Can thật giảo hoạt.

Hai gã nghe được đại hỷ, vội châm trà rót nước, thị hầu Lôi Cửu Chỉ.

Lôi Cửu Chỉ hỏi Từ Tử Lăng:

- Đệ còn nhớ Lịch Hùng không?

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Y là phó liên chủ của Kinh Triệu Liên Minh, từng xuất lĩnh thủ hạ chặn cướp muối của Hưng Xương Long, bị tiểu đệ đả thương.

Lôi Cửu Chỉ nói tiếp:

- Người của Hoằng Nông bang luôn xem chừng động tĩnh của hắn. Đã phát hiện một lô hàng muối từ đó vận chuyển đi, đến Hoằng Nông thì do Cố Thiên Chương của Quảng Thịnh Hành thu lại, rồi tiếp tục vận chuyển đến Quan Trung.

Quảng Thịnh Hành chính là kẻ thù không đội trời chung của Hưng Xương Long.

Khấu Trọng hỏi:

- Lô hàng đó có vấn đề sao?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Đương nhiên là muối giả, bên trong toàn cung tên.

Từ Tử Lăng thắc mắc:

- Người của Hoằng Nông bang tại sao lại sinh nghi?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Do Cố Thiên Chương đích thân đến Hoằng Nông chủ trì giao thu. Hoằng Nông bang mới nghi ngờ có vấn đề.

Khấu Trọng lại hỏi:

- Vậy lô hàng đó chuyển tới địa phương nào ở Quan Trung?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Sau khi nhập quan thì thất lạc tông tích. Nguyên nhân là do không thuộc địa bàn hoạt động của Hoằng Nông bang. Hoằng Nông bang ở Hoằng Nông thần thông quảng đại, đến Quan Trung lại phải dựa vào các bang hội hữu hảo khác. Vì sợ bứt dây động rừng, Trần Thức không dám nhờ người trợ thủ.

Trần Thức là bang chủ Hoằng Nông bang.

Lôi Cửu Chỉ bổ sung:

- Phát hiện được lô hàng muối có vấn đề là do trong quá trình có chuyển biến. Để đối phó với Hương gia, Hoằng Nông bang vốn không hề lơi lỏng việc giám sát Ba Lăng bang. Vì vậy bất ngờ phát hiện một số bang hội có quan hệ mật thiết với Tiêu Tiễn dọc đường phái người chiếu cố lô hàng muối này. Lúc đó tìm hiểu thì mới biết lô hàng thực chất toàn cung tên.

Khấu Trọng vui vẻ:

- Chuyện này càng lúc càng thú vị đây! Trầm Pháp Hưng vận chuyển hỏa khí cho Âm Quý phái, lại do Âm Quý phái vận chuyển vào Quan Trung. Tiêu Tiễn cung ứng vũ khí cho Dương Văn Can, Hương Ngọc Sơn thân chinh xuất mã giúp Dương Văn Can tạo phản. Giả như vũ khí không rơi vào tay bọn ta, Lý Thế Dân lại mù mờ không biết, nói không chừng Dương Văn Can có thể qua được tai mắt của Thiên Sách phủ, nhất cử hạ gục Lý tiểu tử.

Từ Tử Lăng phán đoán:

- Đây gọi là “thua keo này ta bày keo khác”. Kẻ chủ trì phía sau hẳn là Thạch Chi Hiên. Hắn vốn dự định cùng với Tống Kim Cương và quân Đột Quyết, nhân lúc Lý Thế Dân trên đường từ Lạc Dương về Quan Trung sẽ hạ sát y, không ngờ thất bại. Lý Thế Dân đương nhiên vì thế mà đề cao cảnh giới. Bất đắc dĩ, Thạch Chi Hiên chỉ đành an bài một cuộc tập kích quy mô lớn. Theo đó mà suy đoán thì Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát đều bị che giấu, tịnh không biết nội tình.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Nhưng giả như thật sự có thể giết chết Lý Thế Dân, Lý Kiến Thành sẽ hợp tác với Dương Văn Can, có thể bức Lý Uyên thoái vị, tự mình lên ngôi. Lý Thế Dân không còn, ai dám phản đối hắn.

Khấu Trọng cười cười:

- Đáng tiếc mọi chuyện đã bị chúng ta làm loạn lên. Lần này Dương Văn Can kết cục thê thảm rồi.

Lôi Cửu Chỉ đáp lời:

- Chớ vội đắc ý. Vừa rồi Lý Nguyên Cát mới triệu kiến thủ lĩnh tất cả bang hội, nói hai người các ngươi đã vào Trường An, lệnh cho bọn họ phát động nhân thủ tìm bằng được các ngươi. Đích thị là do đêm qua Dương Hư Ngạn mất Bất Tử Ấn quyển, đã khiến Lý Nguyên Cát phát sinh cảnh giác.

Khấu Trọng sau khi nghe rõ nguyên nhân chính bèn lãnh đạm:

- Chỉ cần hắn không nghi ngờ thân phận bản Thần y, đừng hòng mơ tưởng việc tìm được ta. Trái lại, “Ung Tần” Lăng thiếu gia mới là

nguy hiểm.

Lôi Cửu Chỉ đập bàn:

- Nghĩ lại một chút, Tử Lăng nếu có thể biến thành Mạc Vi thì chính là thiên y vô phùng (áo trời không kẽ hở).

Từ Tử Lăng cười cười:

- Trọng thiếu gia sở dĩ không bị vạch mặt là do không có ai cho rằng hắn hiểu y thuât. Về phần tiểu đệ, càng chẳng có ai từ thân phận con bạc lại liên hệ tới đệ hay Khấu Trọng. Đặc biệt là Hương Ngọc Sơn, vốn biết được bọn ta đối với đổ bác một khiếu cũng không thông. Ài! Xem ra phải đến chỗ Hồng phu nhân rồi. Có ả yểm trợ, càng dễ tránh tai mắt chúng nhân.

Lại cười cười tiếp:

- Đừng quên ta không chỉ là Cung Thần Xuân, mà còn là Bá Đao Nhạc Sơn, danh chấn thiên hạ.

Khấu Trọng tổng kết:

- Trước mắt có hai việc cấp bách. Trước tiên đương nhiên là tìm cho ra nơi cất giấu bảo khố. Tiếp theo chính là giết An Long. Sau khi giải quyết xong hai việc đó, bọn ta sẽ định đại kế, sớm rời khỏi nơi nguy hiểm tứ bề này.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- An Long sẽ do ta dò xét. Tiểu Trọng tốt nhất nên trở về Sa phủ. Đệ bây giờ giao du rộng rãi, nếu có người đến chúc Tết mà đệ lại mất tích thần bí, khi đó sẽ thật không hay.

Chuyển hướng qua Từ Tử Lăng, Lôi Cửu Chỉ tiếp lời:

- Còn đệ ngày hôm nay mau đi gặp Hồng phu nhân, xem ả an bài thế nào? Tình thế cấp bách, ta muốn thi triển lại một chút thủ cước vào khuôn mặt thật và mặt nạ của các ngươi. Nói không chừng, khi cần thiết sẽ có tác dụng.

Sắp xếp xong, ba người chia nhau hành sự.

oOo

Khấu Trọng bước chân vào Sa gia, Sa Phúc nghênh đón nói:

- Lý phu nhân ở Đông sảnh đợi ngài.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Lý phu nhân nào?

Sa Phúc đáp:

- Chính là phu nhân của Lý Thế Tích tướng quân.

Khấu Trọng lúc này mới biết Trầm Lạc Nhạn tới tìm gã, thầm thấy đau đầu, nhưng miệng lại nói:

- Lý phu nhân đến tìm ta có việc gì? Ta đâu có quen bà ấy! Tìm ta trị bệnh cũng không nên chọn ngày tân xuân chứ!

Sa phúc cười đáp:

- Chuyện này tiểu nhân cũng không được rõ. Ngũ tiểu thư đang hàn

huyên cùng Lý phu nhân. Nghe nói, Lý Thế Tích chính là đương kim đại hồng nhân, tay nắm binh quyền. Mạc gia thế nào cũng phải nể mặt phu nhân của ông ấy.

Đến phía ngoài cửa Đông sảnh, Sa phúc nói:

- Hôm nay người đến chúc Tết thật đông, tiểu nhân còn phải ra ngoài chuẩn bị một chút. Mạc gia có thời gian nên đi gặp Nhị thiếu gia. Nhị thiếu gia nói có việc muốn tìm ngài.

Khấu Trọng ừ một tiếng, bước vào Đông sảnh. Giữa lúc trong lòng đang nghĩ vẩn vơ thì Sa Chỉ Tinh giới thiệu gã với Trầm Lạc Nhạn.

Sau khi giới thiệu hai người, Sa Chỉ Tinh cười nói:

- Hôm nay Lý phu nhân chân tình đến tìm Mạc gia chúc Tết, đồng thời cũng có chút vấn đề y đạo xin được thỉnh giáo.

Sau đó, Sa tiểu thư viện cớ ra ngoài, chỉ còn hai người, Khấu Trọng cười khổ:

- Lý phu nhân có biết đến tìm tiểu đệ như vậy là việc hết sức nguy hiểm không?

Trầm Lạc Nhạn điềm đạm đáp:

- Ngươi diễn kịch thật xuất sắc, ai mà nghi ngờ ngươi. Khả năng của các ngươi thật khiến người khác không thể ngờ tới. Lạc Nhạn ta đã nhìn thấy nhiều nên không thấy kỳ lạ nữa

Khấu Trọng biết Trầm Lạc Nhạn vốn hành xử phóng túng, than thở:

- Lý phu nhân có gì xin chỉ giáo!

Trầm Lạc Nhạn hướng tầm mắt ra bên ngoài cửa sổ, nơi những bông tuyết vẫn không ngừng rơi, thần sắc mệt mỏi, dung nhan có nét tiều tụy thất thần mà trước nay chưa hề thấy xuất hiện trên gương mặt nàng. Khấu Trọng nhớ lại Trầm Lạc Nhạn trước đây cùng với Lý Mật Nam chinh Bắc thảo, hô gió gọi mưa, bây giờ lại tình nguyện làm vợ người ta, vất bỏ tất cả quan chức quyền vị, liệu có lời nào có thể an ủi nàng chăng.

Trầm Lạc Nhạn buồn bã thở nhẹ một hơi, nhỏ giọng hỏi:

- Từ Tử Lăng đã tới rồi phải không. Phải chăng cố ý tránh mặt ta?

Khấu Trọng toàn thân chấn động. Trong tình thế này, Trầm Lạc Nhạn, là người đã có chồng, đối với Từ Tử Lăng vẫn còn vương vấn những dư tình vị liễu. Hậu quả thật khó lường.

Trầm Lạc Nhạn ngọc dung chuyển lạnh, nói:

- Thiên Sách phủ vừa chuyển đến tin tức: Từ Tử Lăng trên danh nghĩa Cung Thần Xuân đã lưu thư không từ mà biệt. Chuyện này lập tức huyên náo đến cả Hoàng thượng. Vốn nghĩ Tần Vương tất phải chịu trọng trách, ai ngờ Hoàng thượng lại bỏ qua lỗi đó, coi như không có chuyện gì.

Khấu Trọng trong lòng chợt nghĩ:

- Lý Uyên đang lo ứng phó với sự vây công của Ma Môn tam đại cự đầu, còn đâu tâm trí mà quan tâm tới những chuyện nhàn hơi như thế.

Trầm Lạc Nhạn nhìn nghiêng qua mặt Khấu Trọng, hơi giận hỏi:

- Tại sao một Thiếu Soái luôn bẻm mép lại đột nhiên biến thành kẻ câm thế kia?

Khấu Trọng cố suy nghĩ vẫn không thể tìm được lời nào để ứng phó, nhất thời á khẩu vô ngôn.

Trầm Lạc Nhạn chợt cười một cách yêu kiều, trở lại khí khái đàm tiếu dụng binh, cân quắc không thua kém nam nhi của thuở nào. Nàng kiều mỵ liếc nhẹ Khấu Trọng, rồi nói:

- Chi bằng để Lạc Nhạn biến thành một mã tiền tiểu tốt của Thiếu Soái, hoặc ở bên cạnh dương cờ gào thét, nhìn Thiếu Soái tung cờ chiến trận, thống nhất thiên hạ.

Khấu Trọng trong lòng chợt cảm khái. Tuy biết rõ Trầm Lạc Nhạn đang nói đùa, nhưng kỳ trung cũng có ba phần chân thật. Làm quân sư của Lý Mật bao năm, Trầm Lạc Nhạn đối với Lý Mật nhất mực trung thành, tin rằng Lý Mật chính là chân chủ thống nhất thiên hạ. Một khi niềm tin bất di bất dịch đó bị sự thật tàn khốc phá vỡ như bọt bóng, sự thất vọng suy sụp trong đó có thể tưởng tượng được. Đối với Khấu Trọng, chính là đại địch đã đánh bại Lý Mật, Trầm Lạc Nhạn từ hận chuyển thành kính, thay đổi hẳn thái độ.

Cho đến giờ khắc này, Khấu Trọng vẫn chưa biết nên nói gì. Trầm Lạc Nhạn lại trở về tâm trạng trước, lại thở dài và đưa mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, buồn rầu nói:

- Nói thật với ngươi, ngay khi binh bại, ta vẫn không thể tin nổi. Trước một khắc, thế giới vẫn còn rực rỡ xán lạn, chỉ một khắc sau, đã hoàn toàn biến đổi. Tất cả, tất cả đều mang ý nghĩa khác nhau. Quá khứ và tương lai, đều trở nên không quan trọng nữa! Hiện thời chỉ cảm thấy tứ chi kém lực, tim đau nhói tựa hồ kim chích, không trải qua tình cảnh như vậy, ai có thể biết rõ mùi vị trong đó. Hết rồi!

Tất cả đều hết rồi!

Khấu Trọng tự nghĩ, giả như bản thân phải đối mặt với tình cảnh thảm bại như Trầm Lạc Nhạn, không biết gã có cảm nhận như vậy không?

Đôi mắt đẹp của Trầm Lạc Nhạn bị che bởi một làn sương mỏng ủ rũ sầu đau, vẻ tinh nhanh trước đây, bây giờ bị thay thế bởi vẻ hoang mang bối rối. Khấu Trọng cảm thấy trước mắt mình không còn là vị quân sư thanh tú xinh đẹp hoạt bát trước kia, mà chỉ là một thể xác mất đi sức sống.

Khuôn mặt Trầm Lạc Nhạn nhẹ cúi xuống, khóe miệng thể hiện vẻ cay đắng khổ sở, nhỏ giọng nói:

- Ta không ngừng nhắc nhở bản thân phải kiên cường phấn chấn, nhưng biết được đại thế đã qua. Mật công vốn chưa từng thất bại, sau khi thảm bại, biểu hiện đã không còn như trước, tiến thoái đều không có đường lối, bỏ lỡ cơ hội tốt để bình phản. Mọi hy vọng đều tan thành mây khói, ta chỉ còn cách gả cho Thế Tích. Ngươi hiểu không? Những lời này nô gia chưa từng nói với Từ Tử Lăng, thật sự không nén nổi mới thổ lộ cùng ngươi. Thiếu Soái có thấy kỳ lạ không?

Khấu Trọng vụng về đáp:

- Do chúng ta là bằng hữu tương giao lâu năm rồi mà.

Trầm Lạc Nhạn không hề che giấu vẻ khổ sở:

- Bằng hữu? Ngươi là khắc tinh của ta mới đúng. Thôi được rồi, tất cả đã trở thành quá khứ. Ta muốn gặp mặt Tử Lăng, ngươi có thể an bài không?

Khấu Trọng cười thảm:

- Tiểu đệ vừa mới bộc lộ thân phận, xém chút bị Lý Nguyên Cát giết chết. Hiện tại đã làm huyên náo toàn thành. Trầm đại tỷ à, có thể đợi mọi việc ở Trường An lắng xuống rồi mới gặp Tử Lăng được không?

Trầm Lạc Nhạn mắt thoáng lộ vẻ ngưỡng mộ:

- Ngươi nghĩ ta không biết chuyện này sao? Thiếu Soái thật lợi hại, đã khiến Khả Đạt Chí, kẻ trước giờ luôn tự coi mình bằng trời, phải trơ mắt nhìn Thiếu Soái đột vây đào tẩu, không mất một cọng lông nào. Việc này ngay lập tức loan truyền khắp thành. Đến lúc đó, người ở thành Trường An đều đã biết Thiếu Soái danh bất hư truyền.

Khấu Trọng nói lời tự đáy lòng:

- Đó chỉ là may mắn mà thôi, tao ngộ như vậy ta thật không mong xảy ra lần nữa.

Trầm Lạc Nhạn nhún vai:

- Ta vẫn muốn gặp Tử Lăng. Thiếu Soái nói sao?

Khấu Trọng khổ não nói:

- Đừng quên nàng là Lý phu nhân. Đi gặp Tử Lăng như vậy, đối với cả hai người đều không có lợi.

Trầm Lạc Nhạn kiên quyết đáp:

- Ta không quan tâm! Nói với Từ Tử Lăng, tối nay, ta đợi ở kênh Vĩnh An, ngoài bến Tây An.

Nói xong bèn bước ra ngoài sảnh, không quan tâm đến phản ứng của Khấu Trọng.

(

Chương 411: Vô tâm tháp liễu

Từ Tử Lăng thông qua thủ pháp liên lạc, tới gặp Lý Tịnh tại một ngôi nhà nhỏ ở phía Nam thành. Lý Tịnh không vòng vèo, hỏi thẳng:

- Ngươi còn có một thế thân khác phải không?

Từ Tử Lăng cười đáp:

- Đó là Hầu Hy Bạch giả trang. Nếu không, làm sao có thể giấu được Tần Vương. Mọi việc đều bất đắc dĩ cả, mong Lý đại ca chuyển lời xin lỗi tới Tần Vương giúp bọn ta.

Trong tiểu sảnh, ngoài hai người đang ngồi trò chuyện không còn một ai. Lý Tịnh than:

- Vốn là đang tốt đẹp mà! Tại sao đột nhiên lưu thư bỏ đi, liên lụy tới Tần Vương phải vội vàng vào cung chịu tội với Hoàng Thượng. Kỳ lạ là Hoàng Thượng không hề mượn cớ trách tội Tần Vương.

Từ Tử Lăng nói:

- Mạc Vi không thể không biến mất. Nguyên nhân trong đó cực kỳ phức tạp. Bọn ta cũng không thể lộ sơ hở để người khác có thể nắm được.

Tiếp đó gã nói với Lý Tịnh việc Vân soái muốn gặp Lý Thế Dân, nhưng không hề giải thích dài dòng các chuyện có liên quan.

Lý Tịnh nghe xong mừng rỡ, cất tiếng:

- Bọn ta vẫn luôn nghĩ đến việc cùng Tây Đột Quyết áp chế khí thế hung hăng của Đông Đột Quyết Hiệt Lợi. Hiện tại đã có Đột Lợi đứng về phía bọn ta, nếu lại có thể kết thành liên minh với Tây Đột Quyết, Hiệt Lợi chuyến này tất gặp hoạ lớn!

Đoạn Lý Tịnh rút trong tay áo ra một tấm bản đồ, trải ra trên chiếc kỷ trà giữa hai người rồi nói:

- Ngươi xem đi! Đây chính là khu vực săn bắn ở Chung Nam sơn. Ngày kia Hoàng Thượng sẽ cùng với Tần vương và Tề vương đến đây săn bắn. Thái tử điện hạ ở lại trấn giữ Trường An. Bọn ta sẽ ở đây khoảng bảy, tám ngày gì đó.

Từ Tử Lăng nhìn thật kỹ tấm bản đồ, rồi chỉ vào một nơi trong đó hỏi:

- Đây là nơi nào?

Lý Tịnh khen ngợi:

- Tử Lăng thật có nhãn quan! Đây là Lộc cốc rất nổi tiếng, nơi có nguồn nước chảy từ Chung Nam sơn xuống, lại thêm núi non bốn bề che chắn hàn phong. Vì vậy vào mùa đông, hầu hết muông thú đều ẩn vào trong cốc. Do đó đây là nơi rất lý tưởng để săn bắt. Thời xưa, Thủy Hoàng Doanh Chính mỗi mùa đông đều đến đây đi săn.

Tử Lăng nói:

- Đây rõ ràng là nơi thuận lợi nhất để phục kích. Nếu có thể phong kín cửa cốc, kẻ lọt vào bên trong cốc coi như ô hô ai tai.

Lý Tịnh gật đầu đồng ý:

- Nếu là vào mùa hè, chỉ cần cắt đứt liên hệ trong ngoài cốc, đồng thời nhắm hướng trong cốc mà phóng hỏa tiễn, dùng lửa đốt rừng, trong cốc cho dù là thiên binh vạn mã cũng chỉ có nước nằm chờ chết. Nhưng hiện tại, làm gì cũng gặp phải lớp tuyết dày che phủ. Chỉ có hỏa khí đặc chế mới có thể phát huy tác dụng, hoặc là tưới dầu lên thân cây mà đốt. Tuy nhiên, khi lửa cháy, tuyết sẽ tan chảy thành nước dập tắt lửa, cho nên cuối cùng tác dụng cũng không lớn.

Từ Tử Lăng đáp:

- Lý đại ca nói rất chính xác. Kế hoạch của bọn chúng chính là dùng hoả khí. Không có khả năng đốt rừng nhưng có thể đổi thành đốt doanh trại.

Lý Tịnh lấy làm ngạc nhiên. Từ Tử Lăng giải thích:

- Dùng lửa đốt rừng, làm nhiều lợi ít. Hơn nữa, hỏa khí có hạn, khó có thể tạo ra sức công phá lớn. Theo đệ thấy, Dương Văn Can muốn lợi dụng địa thế trong cốc, bốn bề núi cao ngăn gió, dùng độc hỏa khí để phóng chất độc và khói độc. Chỉ cần đốt ở nơi đầu gió, khói độc sẽ bay đến mọi ngõ ngách trong cốc giết người, vô phương kháng cự. Tuy chưa chắc giết hết những người ở trong cốc, nhưng có thể làm nao lòng quân, tạo tâm lý lo sợ, khi đó bọn chúng sẽ dễ bề thu thập.

Lý Tịnh sắc mặt đại biến:

- Bọn ta nhất thời không nghĩ đến điểm này. Kế đó quả nhiên vô cùng cay độc.

Từ Tử Lăng lại hỏi:

- Theo lệ thường, các người có dựng trại qua đêm trong cốc không?

Lý Tịnh gật đầu:

- Hoàng Thượng thường cho dựng trại trong cốc để săn bắt khoảng ba ngày. Do sợ người đông làm muông thú trong cốc hoảng sợ nên ngoài văn võ đại thần, chỉ có hơn trăm cận vệ đi theo. Đây quả là cơ hội tốt để bọn chúng hạ thủ. Nhưng mà bọn ta bên ngoài còn có khoảng hai ngàn vệ binh tinh nhuệ chốt giữ cửa cốc.

Từ Tử Lăng lạnh lùng nói:

- Thì ra Dương Văn Can còn muốn giết cả Lý Uyên. Nếu binh lực của hắn trên dưới vạn người, lại bất ngờ tập kích thì sao? Đừng quên bên cạnh Tần vương còn có nội gian, đến lúc hỗn loạn có thể dùng những thủ pháp đặc biệt thông báo cho Dương Văn Can vị trí của Tần Vương. Khi đó, dù trong đêm tối, kẻ địch vẫn biết được mục tiêu công kích là ở đâu.

Lý Tịnh tỏ vẻ không hiểu:

- Thiên Sách phủ luôn cho người giám sát nghiêm mật nhân mã của Kinh Triệu Liên Minh. Nếu chúng điều động nhân thủ, làm sao có thể qua được mắt bọn ta?

Từ Tử Lăng nói:

- Huynh quên Hương Ngọc Sơn rồi sao? Hắn có vai trò rất lớn. Hầu hết các thanh lâu sòng bài khắp nơi đều do Hương gia lập ra, do đó có thể bí mật điều động, sắp xếp và che giấu nhân mã. Bởi vì các người không hề để ý đến hắn, thậm chí trước đây còn không biết tới sự tồn tại của hắn, nên cái tên Hương Ngọc Sơn này đủ giảo hoạt lão luyện để có thể sắp xếp nhân thủ mai phục ở những nơi thích hợp bên ngoài Trường An, chờ thời cơ hành động. Bọn chúng chắc

chắn đã tính toán kỹ lưỡng cả rồi.

Lý Tịnh thở ra một hơi dài, tỏ vẻ đồng ý:

- Tử Lăng xét đoán thật cẩn mật phi thường. Hỏa khí phun khói độc không những có thể công kích quân lính trong ngoài cốc, mà còn có thể công kích binh lính của Đông cung. Nếu phát động vào ban đêm, uy lực càng ghê gớm, có thể khiến đội quân hộ vệ săn bắn mùa Đông này tê liệt, đầu đuôi khó ứng cứu. Giờ bọn ta đã biết trước, vận mệnh bọn chúng phen này chắc chắn cực kỳ thê thảm.

Từ Tử Lăng nhắc nhở:

- Đây là cơ hội hiếm có, bọn ta nhất định không được bỏ phí.

Lý Tịnh nói:

- Tần Vương cũng nghĩ như vậy.

Y khẽ thở dài, đoạn nói tiếp:

- Các ngươi phải biết đã tự mình bộc lộ tài năng thái quá. Đối với những người có hùng tâm đại chí mưu đoạt thiên hạ mà nói, loại người như các ngươi, nếu như không thể dùng được nhất định tìm cách giết chết, nếu không sẽ có ngày trở thành đại họa.

Từ Tử Lăng hiểu Lý Tịnh thật lòng khuyên bảo, thực sự rất có hảo ý. Tuy vậy gã vẫn không mấy thoải mái, cười thảm:

- Lý đại ca đã sớm cảnh cáo bọn ta rồi mà!

Lý Tịnh nói vẻ khó khăn:

- Nhưng ta không thể không nói thêm một lần nữa. Đêm qua, sau khi Tần Vương dự dạ yến, khi về phủ đặc biệt triệu kiến ba người Trưởng Tôn Vô Kỵ, Uất Trì Kính Đức và Đỗ Như Hối, nhưng không hề cho gọi ta. Ngươi đại khái có thể tưởng tượng ra chuyện gì rồi.

Từ Tử Lăng nhớ lại tại Lạc Dương, sau khi bọn gã quyết liệt với Lý Thế Dân, Lý Thế Dân đã cùng với Vương Thế Sung muốn đưa gã và Khấu Trọng vào chỗ chết, đoạn gật đầu đáp:

- Đệ hiểu rồi. Chỉ hy vọng Tần vương có thể giữ đúng lời hứa, đợi bọn đệ rời Trường An rồi mới động thủ.

Lý Tịnh quả quyết:

- Chuyện này các ngươi có thể yên tâm. Tần vương từ trước đến giờ là người rất trọng lời hứa, huống hồ là với các ngươi. Có điều y đặc biệt cố kỵ hai huynh đệ ngươi, do đó một khi phát động chắc chắn sẽ là một kích lôi đình vạn quân khiến các ngươi không thể xoay xở. Hơn nữa, nếu muốn giết tiểu Trọng thì bây giờ thực sự là cơ hội ngàn năm có một.

Trong lòng Từ Tử Lăng nảy sinh những cảm giác vô cùng phức tạp.

Gã đương nhiên hiểu Lý Tịnh nói vậy hàm ý điều gì.

Trước tiên, sau khi Khấu Trọng lấy được bảo tàng, gã và Khấu Trọng sẽ mỗi người mỗi ngả. Gã cũng sẽ không tham gia vào đại nghiệp tranh bá thiên hạ của Khấu Trọng. Không còn Từ Tử Lăng, Khấu Trọng giống như mất đi một cánh tay, thực lực ắt sẽ đại giảm.

Thế rồi, nếu như Khấu Trọng vận chuyển bảo tàng đi, đó lại là một số lượng lớn vũ khí và của cải, không giống như ngày xưa vận chuyển muối mà có thể tùy tiện vứt bỏ, gã sẽ dễ dàng trở thành mục tiêu

công kích của kẻ địch. Khi đó ắt Khấu Trọng và bảo tàng sẽ đều tiêu tan.

Thứ ba, Quan Trung chính là địa bàn của Lý Thế Dân, chắc chắn y dễ dàng đoán ra đường đào tẩu của Khấu Trọng. E là dù Khấu Trọng có thần thông quảng đại đến đâu cũng lâm vào cảnh chắp cánh khó thoát.

Từ Tử Lăng gã nên làm thế nào mới phải đây? Có cần thay đổi chủ ý, theo đưa Khấu Trọng trở lại Bành thành?

Lý Thế Dân sau khi đánh đổ Dương Văn Can, không chừng sẽ lập tức trèo lên ngôi vị Thái tử. Lúc đó Lý Thế Dân sẽ toàn lực công kích, dẹp bỏ các trở ngại cho đại nghiệp nhất thống thiên hạ của y, mà Khấu Trọng chắc chắn sẽ là mục tiêu quan trọng nhất. Khi ấy gã có còn tiếp tục cùng với người hảo huynh đệ kề vai tác chiến hay không? Nghĩ tới đây, Từ Tử Lăng không thốt nổi nên lời.

Lý Tịnh trầm giọng:

- Từ từ khuyên tiểu Trọng nhé! Hiện tại, địa bàn Thiếu soái quân chiếm lĩnh, xem bề ngoài có vẻ hưng thịnh phồn vinh, lại có lợi thế về sông hồ biển cả, nhưng trên thực tế thì yếu nhược, không thể thủ. Một khi Lạc Dương thất thủ, Thiếu soái quân sẽ bị cô lập, tuyệt không có cơ hội trở mình.

Tử Lăng còn có thể nói gì hơn nữa.

Lý Tịnh lại nói:

- Chỉ cần điều tra ra số hỏa khí đó đang ở đâu, bọn ta có thể tiên phát chế nhân. Đồng thời bọn ta cũng có thể nắm chắc được bố trí của kẻ địch rồi bẩm báo với Hoàng thượng. Khi đó cục diện sẽ hoàn

toàn thay đổi.

Tử Lăng trong lòng quá buồn phiền, bèn đứng dậy cáo từ:

- Đệ có việc cần giải quyết. Bọn ta sẽ tiếp tục giữ liên lạc. Việc của Vân Soái, mong đại ca sắp xếp cho.

Lý Tịnh hiểu tâm tư của Tử Lăng, tiễn gã ra tới ngoài cửa, nhìn theo bóng gã dần dần hòa lẫn trong mưa tuyết lất phất đầu xuân, rồi vội vàng trở về Thiên Sách phủ …

o0o

Khấu Trọng trở về phòng mình, đang do dự không biết có nên tìm một lý do để rời khỏi không thì thấy Thường Hà mặt mày hớn hở đến tìm. Khấu Trọng vốn có sở trường về nhìn tâm tư của người ta, gã cười cười:

- Thường đại nhân dáng vẻ tràn đầy hỷ khí thế kia, năm nay nhất định vận may chiếu cố, đại cát đại lợi.

Thường Hà cứ tủm tỉm cười không đáp, một hồi sau mới nói:

- Vận may chiếu cố sao bằng đào hoa chiếu mệnh? Ngày đầu tiên của năm mới đăng đường nhập thất đến thăm Thượng tiểu thư?

Khấu Trọng chột dạ, giả vờ ngơ ngác:

- Cái gì đăng đường nhập thất? Lẽ nào Thượng Tú Phương tận miệng nói với ngài?

Thường Hà cười nói:

- Đây gọi là muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Tin này từ Tề Vương phủ truyền ra. Còn nói lão huynh là nam tử đầu tiên đến hương khuê của Thượng Tú Phương. Người người hâm mộ không hết.

Khấu Trọng lấy làm lạ hỏi:

- Sao Thường đại nhân lại có vẻ vui thích như thế nhỉ? Lại còn trêu chọc cả tiểu đệ. Trừ phi Tề Vương phái người đến Thượng Lâm Uyển điều tra, nếu không làm sao có thể biết được việc này.

Thường Hà ngạc nhiên:

- Nghe huynh nói như vậy, thì ra việc này là thật à? Vậy mà ta cứ tưởng có kẻ nhìn gà hóa cuốc, khoa trương nói xằng.

Liền thấy thần sắc Thường Hà lộ vẻ lo lắng.

Khấu Trọng nhìn qua cũng biết hắn đang nghĩ chuyện gì rồi.

Đối với việc giả mạo Thần y của Khấu Trọng lần này, Lý Nguyên Cát từ đầu chí cuối vẫn không xóa bỏ nghi ngờ. Sau sự kiện ở Ba Tư Hồ tự đã phái người tra tìm tung tích của gã. May mà chia tay với Vân Soái rồi, gã lập tức đi gặp Thượng Tú Phương, cố không để lộ sơ hở. Vả lại vào ngày đầu năm mới, đêm trước người người đều vui chơi thỏa thích, sáng dậy ai nấy cũng còn mơ mơ màng màng, đối với việc Khấu Trọng đi đâu lúc nào, đúng ra chẳng ai lưu ý. Thám tử của Tề Vương phủ cũng chỉ biết chuyện gã đến Thượng Lâm Uyển. Lý Nguyên Cát đã nhận được tin tức này, nếu không e rằng đã sớm đến tìm gã.

Thường Hà ngại nếu Khấu Trọng hỏi han sẽ khó giải thích, bèn lảng sang chuyện khác:

- Ta vừa mới được thăng quan.

Khấu Trọng vui vẻ:

- Cung hỷ! Cung hỷ!

Thường Hà vô cùng đắc ý:

- Sáng nay Hoàng Thượng công bố danh sách thăng quan, tiểu đệ cũng có tên trong bảng. Từ hôm nay, tiểu đệ là một trong bốn chánh đồn tướng quân của Kinh thành, trở thành tướng lĩnh thân cận của Hoàng Thượng. Tất cả đều nhờ lão huynh ban cho.

Khấu Trọng khiêm nhường nói:

- Ta chỉ là thuận thủy thôi châu. Nếu như Thường đại nhân không phải luôn được Hoàng Thượng tin cậy, sao có được địa vị như hôm nay.

Thường Hà đang định nói tiếp, chợt thấy Nhị thiếu gia Sa Thành Công từ đâu vội vàng chạy đến ngắt lời nói:

- Mạc tiên sinh, ta tìm tiên sinh thật vất vả. Không phải tiên sinh lại định ra ngoài chứ?

Khấu Trọng vội đáp:

- Ta đúng lúc đang muốn đi tìm thiếu gia thì gặp Thường đại nhân đến tìm ta nói chuyện. Nhị thiếu gia có việc gì gấp sao?

Sa Thành Công nói với Thường Hà:

- Bạch đại nhân ở Binh bộ vừa đến, tỷ phu còn không mau đi chào hỏi Bạch đại nhân.

Thường Hà biết Sa Thành Công muốn mình đi khỏi, không còn cách nào khác, đành phải cáo từ.

Sa Thành Công ngồi xuống nói:

- Mạc tiên sinh! Chuyến này dù thế nào tiên sinh cũng phải giúp ta.

Khấu Trọng hỏi:

- Có phải là chuyện Hỉ Nhi?

Sa Thành Công nói:

- Lại còn không phải chuyện nàng ấy? Ài! Nói thế nào bây giờ? Khả Đạt Chí tại Trường An chuyên đùa cợt, chơi bời với nữ nhân. Ai mà chẳng biết xú danh quỷ Đột Quyết của hắn. Nghe nói có nữ nhân sau khi bị hắn vứt bỏ đã tự vẫn. Hỉ Nhi vẫn dường như không biết chuyện này vậy.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Có chuyện này thì Nhị thiếu gia trực tiếp nói với cô ta là được rồi. Sao lại kêu ta giúp làm gì?

Sa Thành Công đáp:

- Lúc nãy ta có đi tìm Hỉ Nhi nhưng cô ta đã cùng Thanh Thanh phu nhân đến Phật Quang tự bên ngoài thành bái Phật rồi. Bây giờ ta lập tức phải đi, chỉ còn cách nhờ tiên sinh thay ta cảnh cáo cô ta.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Hôm nay là ngày gì? Nhị thiếu gia đi đâu?

Sa Thành Công đáp:

- Thân phụ sai bảo, ta cũng không còn cách nào khác. Có lô hàng từ Lạc Dương chuyển đến, ta phải đến phụ trách kiểm hàng.

Khấu Trọng lại hỏi:

- Là một lô binh khí thượng phẩm, đúng không?

Sa Thành Công đáp mà tâm hồn vẫn để đi đâu:

- Nếu là binh khí, đâu cần chia ra để vận chuyển. Tiên sinh phải đáp ứng giúp ta mà nói rõ cho Hỉ Nhi biết những hành vi bỉ ổi của Khả Đạt Chí nhé! Cô ta rất kính trọng tiên sinh, khẳng định sẽ nghe lời tiên sinh.

Khấu Trọng thầm giật mình, đoạn nói:

- Chuyện của Hỉ Nhi cứ để ta lo. Mà rốt cuộc là cái gì mà phải phân khai vận chuyển vậy?

Sa Thành Công thấy Khấu Trọng đồng ý, vui mừng khôn tả, đương nhiên không dám làm phật ý ân nhân, nói liền một tràng:

- Tiên sinh có biết thân phụ không những là cao thủ chế tạo binh khí, mà còn là nhà chế tạo hỏa khí có tiếng ở phương Bắc. Lô hàng này vốn ban đầu là do Vương Thế Sung đặt, bao gồm ba loại hỏa khí lợi hại là Cung Xạ Hỏa Thạch Lưu tiễn, Tích Lịch Yên Cầu và Thần Hỏa Phi Nha. Nếu dùng để phục kích doanh trại, tất thần diệu phi thường.

Khấu Trọng tinh thần đại chấn, giả vờ tỏ vẻ vô cùng thích thú hỏi:

- Hai cái tên Tích Lịch Yên Cầu và Thần Hỏa Phi Nha chỉ nghe cũng đủ biết uy lực kinh nhân, rốt cuộc là lợi hại như thế nào?

Sa Thành Công lại một phen bình tĩnh nhẫn nại giải thích để làm vui lòng Khấu Trọng:

- Tích Lịch Yên Cầu là vật hình cầu làm từ quặng, lưu huỳnh, lang độc, thạch tín … hơn mười loại dược liệu trộn lại với nhau. Khi lâm địch chỉ cần đốt cháy ngòi dẫn hỏa rồi ném về phía địch nhân, nó sẽ phát tán ra một lượng lớn khí độc, khiến quân địch trúng độc thổ huyết, tuy có thể không giết chết đối phương, nhưng nếu dùng để thủ thành hoặc dùng trong tình huống phe mình ở trên cao sẽ phát huy tác dụng rất lớn.

Sa Thành Công ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Thần Hỏa Phi Nha là hỏa khí làm bằng các ống tre, bên ngoài dùng giấy bấc phong kín, bên trong là hỏa dược, lại gắn thêm những thứ như đầu, đuôi, cánh để có thể bay lượn như ô nha (quạ đen) trên không. Trên thân Phi Nha, tứ chi là bốn ống thuốc phóng. Đốt cháy những ống thuốc này thì hỏa nha có thể bay xa hơn trăm trượng, khi đến mục tiêu, hỏa dược bên trong sẽ bộc phát bùng cháy. Đây cũng là một vũ khí lợi hại để tập kích doanh trại địch nhân, không dễ đối phó đâu.

Khấu Trọng tán dương:

- Thì ra nhị thiếu gia đối với hỏa khí tinh thông như vậy. Lô hàng lợi hại thế, có phải để tặng cho Kiến Thành Thái tử không?

Sa Thành Công nói:

- Là bán hay tặng, thân phụ còn chưa có chủ ý. Việc này ngàn lần không thể nói cho người khác biết. Vì Mạc tiên sinh là bạn tốt của ta nên mới nói cho ngài đó. Sa gia ta đối với việc vận chuyển và cất giữ binh khí đều có phương pháp bảo an nghiêm mật, không thể tiết lộ cho người ngoài. Tuy nhiên, tiên sinh đương nhiên không phải người ngoài rồi.

Khấu Trọng đối với thu hoạch bất ngờ này vô cùng mãn ý, gã vỗ vỗ vai Sa Thành Công:

- Nhị thiếu gia yên tâm, ngài không tin ta thì còn tin ai nữa?

Khấu Trọng cuối cùng cũng đoán ra người Hồng phu nhân muốn Từ Tử Lăng đối phó chính là đại thiếu gia Sa Thành Tựu. Nhưng gã vẫn còn chỗ khúc mắc chưa hiểu. Cho dù Sa Thành Tựu đánh thua cỡ nào chăng nữa, dựa vào tài lực của Sa gia vẫn có khả năng chi trả, không đến nỗi phải bồi thường hỏa khí. Hơn nữa, Sa Thành Tựu mặc dù ham mê đổ bác nhưng bình thường vẫn luôn thận trọng tự chủ, chắc chắn hiểu rõ việc chuyển tải một lượng lớn hỏa khí cho các nhân vật bang hội có thể sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng khó lường. Thiếu nợ trả tiền, không lý gì thiếu nợ trả hỏa khí? Có điều, Hồng phu nhân đã có kế hoạch này, chắc là phải có tính toán đâu ra đó rồi.

Lại nghe tiếng Sa Thành Công vang lên bên tai Khấu Trọng:

- Hành vi xấu xa của Khả Đạt Chí, ta đã hỏi được rõ ràng. Bây giờ ta sẽ nói vài điều chính yếu cho tiên sinh, mong tiên sinh nói lại cho Hỉ Nhi.

Tinh thần Khấu Trọng sớm đã để ở nơi khác, những lời của Sa Thành Công phút chốc biến thành gió thoảng bên tai.

o0o

Khi “Ung Tần” Từ Tử Lăng vừa đến phía ngoài Minh Đường Oa, dòng người đợi trước đổ trường cuối cùng đã không còn thấy. Tuy nhiên tại đại môn vẫn rất nhiều người đi đi lại lại, đông đúc náo nhiệt.

Sau khi vào trong sòng bạc, thấy những con bạc vây quanh bàn đánh bạc chật như nêm cối, huyên náo ồn ào. Có kẻ vui mừng hớn hở, kẻ khác lại than thở hối hận. Tất cả tình cảm hỷ, nộ, ái, ố của chúng sinh đều thấy ở đây.

Tại nơi tập trung đông người như thế này, Từ Tử Lăng bất giác có cảm giác an toàn giả tạo. Sau khi cáo biệt Lý Tịnh, gã gần như chạy một mạch đến Bắc Lý, trên đường cũng gặp khá nhiều nhân vật võ lâm. Tuy là họ không mấy để ý đến Từ Tử Lăng nhưng gã vẫn cảm thấy lo lắng, không hề dễ chịu chút nào.

Hôm nay do người đi đường đông đúc hơn ngày thường, lại thêm nhiều người ở xa đến tìm nhiệt náo, vậy nên gã chẳng hề gặp ánh mắt nghi ngại nào. Khi những ngày hỷ khánh này qua đi, gã đi nhanh như vậy trên phố, không làm cho người ta hoài nghi mới là lạ. Vậy nên nếu trong hai ba ngày này vẫn không tìm được Dương công bảo khố, có lẽ chỉ đành khuyên Khấu Trọng buông tay rời khỏi Trường An.

Gã vừa bước chân vào Thiên Hoàng sảnh, một nhân vật bang hội bước đến đon đả:

- Ung gia, đi lối này. Tiểu nhân là Lý Chân.

Từ Tử Lăng theo hắn rời Thiên Hoàng sảnh, còn cho rằng sẽ đến một sảnh khác dành cho khách quý, nào ngờ hắn dẫn Tử Lăng theo

hướng đại môn.

Từ Tử Lăng lấy làm lạ hỏi:

- Lý huynh muốn đưa tiểu đệ đến đâu?

Lý Chân đáp:

- Hôm nay đổ trường quá đông người, tai vách mạch rừng. Hồng phu nhân sai tiểu nhân đưa Ung gia đi gặp phu nhân, Ung gia xin cứ yên tâm.

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt cảm thấy không thỏa đáng. Với địa vị của Hồng phu nhân, nếu sợ người đông, tai vách mạch rừng, đã có thể tiếp gã trong phòng Quý Tân ở Đại Tiên đường, hà cớ gì phải phiền phức như thế.

Từ Tử Lăng cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Nếu như đột nhiên cự tuyệt, thật không hợp lý chút nào, trừ phi trong lòng gã có điều gì mờ ám. Lúc đó càng khiến phe Dương Văn Can nghi ngờ thêm, chắc chắn sẽ cho người tìm hiểu kỹ càng về thân phận chân chính của gã. Khi đó chuyện quá khứ của “Ung Tần” như thế nào e rằng gã khó bề lấp liếm được. Nhưng nghĩ ngược lại, nếu như gã có thể tự mình vượt qua ải này, thì Ung Tần không cần phải lo sợ phập phồng bị bóc trần thân phận nữa. Theo lý mà nói, người của Dương Văn Can chỉ là có chút ít nghi ngờ đối với Ung Tần mà thôi. Hơn nữa ai cũng cho rằng Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đối với cờ bạc nhất khiếu bất thông.

Có thể thấy từ việc gã và Khấu Trọng giúp Hầu Hy Bạch trộm một nửa Bất Tử Ấn quyển của Dương Hư Ngạn, lại thêm Khấu Trọng sáng nay chính diện giao đấu với Khả Đạt Chí, Dương Văn Can mới

lo sợ hão huyền, phải điều tra kỹ càng thân phận tất cả những kẻ tình nghi mới yên tâm.

Lý Chân đưa hắn đến trước một cỗ xe ngựa đang chờ ở sân trước, cung kính nói:

- Ung gia, mời lên xe.

Từ Tử Lăng dẹp bỏ băn khoăn, bước lên xe ngựa.

Đợi Lý Chân lên xe xong, đại hán dong xe vung roi điều khiển cỗ mã xa thẳng hướng đại môn ra ngoài.

Một tràng pháo nổ và tiếng trẻ con hoan hô trên đường vang lên, tựa như để chúc tụng trước khi khai hành, lại một lần nữa đề tỉnh Từ Tử Lăng rằng hôm nay là ngày đại hỷ tân xuân.

Từ Tử Lăng phóng tầm mắt qua cửa sổ, nơi những đám người đang ồn ào huyên náo trên đường, trong lòng thầm nghĩ mình và Khấu Trọng đã vì Hầu Hy Bạch hy sinh quá nhiều, có điều cũng là đáng làm.

Chương 412: Liên sấm hiểm quan

Khấu Trọng vừa bước chân ra khỏi phòng, đúng lúc gặp Thường Hà đang dẫn Vũ Văn Bảo, một tướng lĩnh thủ hạ của Lý Nguyên Cát, đến tìm. Gã đành phải chào hỏi rồi cùng hai người trở vào tiểu sảnh nói chuyện. Trong lòng gã thầm nhủ, mình chỉ có duyên gặp Vũ Văn Bảo này một lần trong bữa dạ tiệc ở Thượng Lâm Uyển, cớ gì Vũ Văn Bảo lại đặc biệt đến thăm.

Sau khi nhấp hai ngụm trà nóng, Vũ Văn Bảo cười nói:

- Tề Vương dặn dò tiểu đệ đến thỉnh giáo tiên sinh, không biết bệnh của Tú Phương tiểu thư là gì vậy?

Khấu Trọng vẫn mơ hồ không hiểu ngầm ý đằng sau câu nói này của y. Có hai khả năng, một là Lý Nguyên Cát hâm mộ Thượng Tú Phương, quan tâm tất cả mọi thứ liên quan đến nàng, đang tìm mọi cách để săn đón. Khả năng còn lại có phần đáng suy nghĩ lo lắng, chính là Lý Nguyên Cát rõ ràng nắm chắc có một khoảng thời gian từ khi Mạc thần y gã rời khỏi cung Lý Tú Ninh đến lúc gã tiến nhập Thượng Lâm Uyển không biết đi đâu, mà cũng đúng lúc đó Khấu Trọng đang ở Ba Tư Tự, cho nên mới phái Vũ Văn Bảo đến thăm dò.

Có điều, nghĩ cho kỹ thì cũng không phải khả năng thứ hai, vì Vũ Văn Bảo là một người tương đối lỗ mãng, không thích hợp để làm nhiệm vụ thăm dò này. Nếu như người đến là Mai Tuần, tình hình rõ ràng sẽ không ổn tý nào.

Trên thực tế Khấu Trọng và Thượng Tú Phương chưa bao giờ nói gì

đến việc trị bệnh. May mắn là gã từ miệng của Sa Thành Công biết được Thượng Tú Phương lâu nay bị chứng đau nửa đầu, vì vậy không đến nỗi á khẩu vô ngôn hoặc nói năng qua loa bừa bãi. Nghĩ đoạn Khấu Trọng đành đánh liều một phen:

- Tú Phương tiểu thư vốn bị chứng đau nửa đầu. Bất quá sau khi được ta thi châm cũng đã có nhiều khởi sắc. Tề vương đối với Tú Phương tiểu thư quả thực quan tâm phi thường đó.

Thường Hà cười nói:

- Cả thành Trường An này, có ai lại không quan tâm đến Thượng tài nữ của chúng ta cơ chứ.

Đoạn quay sang nói với Vũ Văn Bảo:

- Tin tức của đại nhân cũng thật là nhanh nhạy, việc tối qua Thượng tài nữ mời Mạc thần y, chỉ có vài người được biết. Theo lý bọn họ chắc là không nói ra điều này, vậy mà vẫn không giấu được đại nhân.

Vũ Văn Bảo than thở:

- Nói thẳng với hai vị, sáng nay sau khi chúng tôi chúc mừng năm mới Hoàng Thượng, tiểu đệ theo Tề vương đến Thượng Lâm Uyển xin gặp Tú Phương tiểu thư, mới được thẩm thẩm của nàng ấy cho biết Mạc thần y đang thi châm trị bệnh cho Tú Phương tiểu thư, tạ lỗi không tiếp. Cuối cùng chúng tôi đành phải ra về, năm mới vừa bắt đầu đã gặp trở ngại, thật là chẳng có gì tốt đẹp.

Khấu Trọng thầm kêu đúng là quá may mắn, thì ra mọi việc là vậy. Thượng Tú Phương vì ngày giỗ vong mẫu, mượn cớ nói là mời Mạc thần y đến trị bệnh để tránh sự thăm hỏi quấy rầy của người ngoài, vô tình đã giúp gã một việc rất lớn. Lại nghĩ đến những suy đoán khi

nãy, thì ra hoàn toàn không phải như vậy. Giả như Lý Nguyên Cát vào trong tìm hiểu, khẳng định biết ngay Thượng Tú Phương chỉ mượn cớ để từ chối mà thôi, bởi lúc đó gã căn bản không có ở Thượng Lâm Uyển. Có điều Lý Nguyên Cát không có lý do gì nghi ngờ Thượng Tú Phương, cho nên Khấu Trọng mới bình yên vượt qua cửa ải khó khăn này.

Khấu Trọng cảm thấy tựa như vận may đã đến, tức thì tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Vũ Văn Bảo cau mày nói:

- Chứng đau nửa đầu, quả là làm khó cho ngài rồi. Không biết Mạc thần y có đề nghị gì không? Tề vương đang định tặng cho Tú Phương tiểu thư một số linh dược thượng hạng, cũng là để biểu thị sự quan tâm đến nàng.

Khấu Trọng và Thường Hà đột nhiêu hiểu ra, thì ra ý đồ đằng sau chuyến thăm đặc biệt của Vũ Văn Bảo là như vậy.

Bây giờ lại đến phiên Khấu Trọng đau đầu, đối với những thuốc có thể trị bệnh đau nửa đầu gã hoàn toàn chẳng biết gì, nếu gã đề nghị chỉ là làm trò cười cho thiên hạ. Cuối cùng gã đành nói:

- Vũ Văn huynh cứ về nói lại cho Tề vương yên tâm, việc này cứ để ta lo. Đợi ta và Thường đại nhân đến hiệu thuốc mua đủ các dược liệu quý giá nổi tiếng, sau đó sẽ gửi lại Tề vương phủ, cách này không phải hay hơn sao?

Vũ Văn Bảo vẻ vui mừng lộ cả trên mặt:

- Có thần y tự tay hết lòng chọn lựa, đương nhiên là tốt quá rồi. Tề vương nhất định vô cùng cảm kích.

Lại trầm giọng nói tiếp:

- Hai vị không cần tiết kiệm tiền bạc cho Tề vương, vì Tú Phương tiểu thư thì tiêu bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề.

Khấu Trọng trong lòng lại đang nghĩ không biết làm sao tìm được cứu tinh, làm sao biết nên mua thuốc bổ tiên dược gì, mà lại không để cho Thường Hà nhìn ra đuôi chồn của gã.

Nếu như được lựa chọn, Khấu Trọng tuyệt đối không chấp nhận việc Thường Hà ở bên cạnh. Chỉ hận hôm nay là ngày đẹp đầu xuân, tất cả cửa tiệm dược liệu đều đóng cửa ăn Tết. Nếu không có Thường Hà, e rằng mua một hạt sen cũng khó.

Trong lòng thầm than, vận may hình như chỉ ứng vào những việc lớn của gã, còn những việc nhỏ thì lại chẳng thấy đâu.

o0o

Vừa xuống xe ngựa, Từ Tử Lăng lập tức cảm giác được có người mai phục sau cánh cửa chính, đợi gã bước vào tập kích. Đây là một ngôi nhà lớn ở thành Nam, kề sát bên hồ, bên ngoài đẹp đẽ, phòng ốc hoa lệ. Nếu như Hồng phu nhân ở đây thì căn nhà này quả là hợp với thân phận của ả.

Hai gã đại hán chạy ra nghênh đón:

- Phu nhân đang đợi Ung gia ở sảnh chính.

Từ Tử Lăng ngấm ngầm quan sát hai người này, phán đoán hai người này cho dù là trong những bang hội uy bá một phương như Kinh Triệu Liên Minh cũng liệt vào hàng cao thủ, thân thủ của họ rõ

ràng hơn bọn hộ vệ lâu la của Hồng phu nhân ngày thường rất nhiều. Bất giác gã tự nhiên sinh lòng giới bị.

Tâm niệm xoay chuyển nhanh như điện, Tử Lăng liền hiểu rõ cảnh ngộ lúc này. Gã dám khẳng định Dương Văn Can đã đích thân đến đây để xem xem Ung Tần - người được Hồng phu nhân tiến cử có đáng tin không. Do đó có thể thấy việc này có quan hệ trọng đại, hơn nữa hoàn toàn có khả năng liên quan đến âm mưu đối phó Lý Phiệt. Nếu không, ở thời điểm căng thẳng này, Dương Văn Can sao lại có hứng thú đến gặp gỡ một tay cờ bạc được chứ!

Những kẻ phục kích ở sau hai bên cửa, có thể là dùng để thăm dò xem hắn có phải là do Từ Tử Lăng hay Khấu Trọng đóng giả hay không. Hiện tại, ai cũng vì không rõ thân phận ngụy tạo của bọn gã nên như chim sợ cành cong, hễ gặp người lạ thể hình cao lớn, họ đều muốn dùng cách này cách khác để kiểm chứng thân phận thật sự.

Nghĩ thông điểm này, Từ Tử Lăng hít một hơi dài, gật đầu nói:

- Xin dẫn đường!

Hã gã đại hán đưa mắt nhìn nhau một cái rồi cùng dẫn Từ Tử Lăng đi trên con đường đá về phía cửa lớn.

Từ Tử Lăng ngầm vận Bất Động Căn Bổn Ấn, gạt bỏ những tạp niệm ra khỏi đầu óc, linh đài sáng suốt, nhằm ứng phó với bất cứ đột biến nào. Vì nếu hắn phán đoán sai lầm, có thể kẻ địch đã sớm khẳng định hắn chính là Từ Tử Lăng và mượn Hồng phu nhân bố trí đối phó gã ở đây. Như vậy, trừ khi gã toàn lực phá vây đào tẩu, không có con đường nào khác.

Trong tình huống sắp tới, Từ Tử Lăng sẽ có những phản ứng hoàn

toàn khác nhau. Dựa vào võ công hiện tại của gã, Từ Tử Lăng tin tưởng là khi kẻ địch ra tay tập kích, trong sát na ấy sẽ phán đoán ra đối phương đang muốn thăm dò gã, hoặc đã nhận định gã là Từ Tử Lăng hay Khấu Trọng mà quyết tâm hạ sát.

Hai đại hán đột nhiên đi nhanh hơn, sau khi bước qua bậc cửa lập tức tách ra hai bên, một trong hai người hô lớn:

- Ung gia đã đến.

Từ vị trí Từ Tử Lăng nhìn vào có thể thấy Hồng phu nhân đang ngồi trên thái sư ỷ đối diện cửa chính, ung dung nhìn gã đang sắp bước vào cửa.

Chợt nghe tiếng Lý Chân từ phía sau:

- Mời Ung gia đi vào.

Sát khí từ sau hai cánh cửa bức tới.

Từ Tử Lăng trái lại thở phào, vì nếu đối phương khẳng định gã là Khấu Trọng hoặc Từ Tử Lăng, trong số kẻ phục kích chắc chắn có Dương Hư Ngạn. Dựa vào thân thủ của Dương Hư Ngạn, nếu hắn đã ẩn tàng thì khi chưa xuất thủ làm sao đã xuất hiện sát khí?

Đoạn Từ Tử Lăng giả vờ không biết gì cả bước qua bậc cửa tiến vào.

Đao quang lóe lên. Hai bên hai thanh đao chém xuống, dường như sử dụng toàn lực, nhưng Từ Tử Lăng sớm biết đối phương còn lưu lại vài thành lực đạo.

Tử Lăng sắc mặt giả vờ lộ vẻ kinh hoàng sợ hãi, vừa muốn né tránh

thì hai lưỡi đao lạnh ngắt đã áp trên hai vai Tử Lăng, kề sát cổ, khiến gã không thể nhúc nhích.

Tuy tay đao của hai tên phục kích thật nhanh và chính xác, nhưng nếu Tử Lăng toàn lực phản kích, chắc chắn bọn chúng chỉ có đại bại.

Từ Tử Lăng thừa dịp cúi mặt xuống, sợ rằng bọn chúng phát hiện sắc mặt gã không hề biến đổi, kinh hãi kêu lên:

- Xin đừng giết ta! Đừng giết ta!

Hai thanh đao rời khỏi cổ gã.

Liền đó nghe tiếng cười tựa chuông ngân, Hồng phu nhân duyên dáng đứng lên nói:

- Ung huynh xin đừng chê trách! Ta chỉ là muốn xem võ công của Ung huynh cao minh đến đâu mà thôi!

Từ Tử Lăng đứng thẳng mình lên, tỏ vẻ giận dữ:

- Nói dễ nghe nhỉ. Còn không phải muốn làm mất mặt ta sao? Việc hợp tác này coi như bãi bỏ, hãy quên chuyện Ung Tần ta còn tiếp tục bàn chuyện với phu nhân!

Chợt nghe một tràng cười lớn từ trong sảnh truyền ra, Dương Văn Can ung dung bước ra nói:

- Nếu như Tiểu Hồng nhận lỗi vẫn còn chưa đủ, vậy để Dương Văn Can ta tạ lỗi cùng Ung huynh. Việc dò thám Ung huynh, thật ra là do ta sắp xếp, chẳng qua ta có nỗi khổ khó nói nên bất đắc dĩ phải làm vậy, mong Ung huynh lượng thứ.

Sau đó y quay sang mấy thủ hạ:

- Các ngươi ra ngoài.

Từ Tử Lăng ngầm thở phào nhẹ nhõm, biết là Dương Văn Can đã không còn nghi ngờ gì nữa. Gã bèn nhân cơ hội đó hạ đài, làm ra vẻ dè dặt của một tiểu nhân vật gặp đại nhân vật, khẽ hắng giọng rồi cất tiếng:

- Thì ra là Dương liên chủ, hắc…Bỉ nhân…

Dương Văn Can đến trước mặt gã, mỉm cười:

- Nếu Ung huynh bằng lòng giúp ta lần này, sau này sẽ là bằng hữu của Dương Văn Can ta. Nào! Ngồi xuống uống trà rồi hãy nói chuyện.

o0o

Khi Từ Tử Lăng về tới sào huyệt bí mật, Lôi Cửu Chỉ đang vì Khấu Trọng nghĩ ngợi cho Lý Nguyên Cát chuẩn bị các món lễ vật tặng cho Thượng Tú Phương. Đoạn gã đến bên bàn tròn ngồi xuống, nghe Khấu Trọng đắc ý nói:

- Ta điều tra ra người Hồng phu nhân sắp xếp Thiên Tiên cục đối phó là ai rồi.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Ta vừa mới gặp Dương Văn Can. Tối nay hắn sẽ sắp xếp cho ta đánh bạc ở phòng Quý Tân trong Đại Tiên sảnh ở Minh Đường Oa. Ta vẫn còn chưa biết đối tượng là ai, ngươi đã biết rõ rồi, quả là thần thông quảng đại.

Sau khi nghe Khấu Trọng giải thích, Lôi Cửu Chỉ cau mày nói:

- Việc này thật không bình thường. Dù cho là thua tiền, cũng không lấy hỏa khí trả nợ, hơn nữa Sa đại thiếu gia làm sao trình bày với Sa lão gia.

Khấu Trọng nói:

- Hôm nay lúc ra khỏi cửa, ta có nói khích Sa Phúc mấy câu. Thì ra Sa lão gia rất ghét việc Sa đại thiếu đi đánh bạc và Sa nhị thiếu đi lầu xanh. Cho nên lúc hai người đi đánh bạc, lầu xanh đều giấu Sa lão gia.

Từ Tử Lăng cả quyết:

- Sa gia nhất định có nội gian của Âm Quý Phái.

Khấu Trọng gật đầu:

- Ta cũng đã nghĩ đến vấn đề này. Nguyên nhân để Sa gia lọt mắt của Âm Quý Phái, không những vì họ là nhà giàu nhất Lạc Dương, mà còn là nhà chế tạo hỏa khí và binh khí lớn nhất phương Bắc, ai lại không muốn Sa gia hợp tác với mình.

Tử Tử Lăng cất tiếng:

- Như vậy việc Mã Hứa Nhiên và ả tỳ nữ xinh đẹp kia đầu độc Tiểu Tiền khẳng định là âm mưu của Âm Quý Phái, chỉ là bị chúng ta ngẫu nhiên phá hỏng. Có thể thấy hiện nay trong Sa gia vẫn có người của Âm Quý Phái.

Khấu Trọng nói:

- Loan yêu nữ nhận ra ta quá dễ dàng, chắc cũng do Sa gia có yêu nhân của Âm Quý Phái. Nếu không chúng sao có thể biết rõ Sa gia có một lượng lớn hỏa khí vận chuyển từ Lạc Dương về Quan Trung.

Lôi Cửu Chỉ tỏ vẻ có chỗ không hiểu:

- Dựa vào sự thần thông quảng đại của Âm Quý Phái, đâu cần thiết phải luồn lách vòng vèo thông qua Thiên Tiên cục ép Sa Thành Tựu để lấy hỏa khí? Chỉ cần phái người theo dấu tích Sa nhị thiếu là được rồi.

Khấu Trọng nói:

- Vấn đề là ai đoán ra được Sa gia phái nhị thiếu gia-một tay ăn không ngồi rồi đi nhận hỏa khí ngay vào ngày tân xuân. Có thể thấy rằng Sa gia đối với việc vận chuyển hỏa khí vô cùng bảo mật, bởi vì việc này đáng lý nên do tam thiếu gia xử lý mới đúng.

Từ Tử Lăng nói:

- E là Thiên Tiên cục tối nay sẽ bị hủy bỏ.

Khấu Trọng đồng ý:

- Khẳng định là sẽ hủy bỏ. Lô hàng hỏa khí này có quan hệ trực tiếp đến sự thành bại của cả một đại âm mưu. Chắc chắn nội gian của Âm Quý Phái đã giám sát chặt chẽ động tĩnh từng người trong phủ. Sa nhị thiếu gia đột nhiên rời thành như vậy, không bị theo dõi mới là lạ.

Đoạn khổ não nói tiếp:

- Trí óc ta vẫn không đủ linh hoạt, không thể dò hỏi được lô hàng hỏa khí đó rốt cuộc là đang cất giữ ở đâu?

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Việc này có thể giao cho Thiên Sách Phủ làm, chỉ cần giám sát Hương Ngọc Sơn thì sẽ tìm ra manh mối của lô hàng đó.

Khấu Trọng than:

- Đêm nay chúng ta vẫn chưa tìm ra nơi cất giấu bảo khố, sáng mai chúng ta sẽ rời Trường An.

Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ vô cùng ngạc nhiên, không ngờ Khấu Trọng lại quyết đoán như thế.

Khấu Trọng cười thảm:

- Ta không thể chỉ vì bản thân ta mãi được. Hiện tại chúng ta xem ra không gặp nguy hiểm gì cả là vì kẻ địch muốn đợi sau khi chúng ta tìm ra bảo tàng mới động thủ.

Lôi Cửu Chỉ đột nhiên hỏi:

- Vậy có còn đối phó với An Long không?

Khấu Trọng trả lời dứt khoát:

- Từ đầu đã nói việc này không thể không làm, dù cho đệ vứt bỏ thiên hạ, nhưng việc đấu tranh với Ma Môn thì vẫn tiếp tục. Huống hồ cái thứ như An Long từ lâu đệ đã thấy không hợp nhãn, thịt hắn đi để làm sạch mắt thiên hạ.

Lôi Cửu Chỉ lấy tấm giản đồ Nhạc Tuyền quán của Cao Chiếm Đạo trải lại ra trên mặt bàn. Khấu Trọng cau mày hỏi:

- Đầu năm mà nhà tắm cũng mở cửa làm ăn sao?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Những cửa tiệm nội thành ở Bắc Lý là nơi duy nhất vẫn mở cửa trong những ngày tết. Bởi vì các thanh lâu sòng bạc không nghỉ nên những cửa tiệm có liên quan khác cũng tiếp tục buôn bán. Hỏi Tử Lăng đi. Hiện tại Bắc Lý còn hưng thịnh hơn ngày thường nhiều.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Vậy là coi như An Long đại họa lâm đầu rồi. Ài! Có cách nào giá họa cho Âm Quý Phái không?

Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ trầm ngâm không đáp.

Hiện tại Ma Môn Tam Đại Ma Đầu, tuy mục tiêu đối phó là giống nhau, nhưng thật sự đều vì các lợi ích riêng khác nhau cả.

Chúc Ngọc Nghiên hy vọng Lâm Sĩ Hoằng có thể trong quần hùng bộc lộ tài năng, thống nhất thiên hạ. Thạch Chi Hiên giúp Dương Hư Ngạn khôi phục ngôi vị, để lão có thể ngầm thao túng sau lưng. Triệu Đức Ngôn bề ngoài vì Đông Đột Quyết làm việc, nhưng bên trong thật ra là mượn lực lượng của quân Đột Quyết, để có ngày hắn được ngồi trên ngai vị thiên hạ cửu ngũ chí tôn.

Cho nên, lợi ích của bọn chúng đầy những mâu thuẫn, chỉ cần lợi dụng thật tốt, gia tăng thêm phần nghi ngờ giữa bọn chúng, Khấu Trọng khẳng định có thể thu lợi không nhỏ.

Tiếng Lôi Cửu Chỉ vang lên phá vỡ bầu không khí ngột ngạt:

- Dựa vào suy đoán của hai ngươi, qua sự việc mấy ngày nay, Thạch Chi Hiên hoặc Triệu Đức Ngôn có đoán ra thân phận của các ngươi không?

Việc mấy ngày nay, chính là việc Từ Tử Lăng đóng vai Mạc Vi đại chiến Khả Đạt Chí, Khấu Trọng chữa trị "thương thế" cho Mạc Vi, sau đó rời cung giúp Hầu Hy Bạch trộm Ấn Quyển, cuối cùng là Khấu Trọng trúng kế bị tập kích tại Ba Tư Hồ Tự, trong đó thật sự có rất nhiều kẽ hở.

Khấu Trọng cất tiếng:

- Đệ coi như cũng còn chút may mắn.

Đoạn đem chuyện Lý Nguyên Cát đến thăm Thượng Tú Phương, nhưng Thượng Tú Phương lại nói thác là đang nhờ gã chữa bệnh, nói lại cho Từ Tử Lăng nghe. Sau đó gã lại tiếp tục:

- Lý Nguyên Cát không còn nghi ngờ gì, hơn nữa lại khẳng định đệ không phải Khấu Trọng. Hà hà! Thêm vào chuyện Mạc Vi trở lại làm Cung Thần Xuân lưu thư rời khỏi, bất cứ ai từng nghi ngờ cũng bị làm cho mất phương hướng, mơ mơ hồ hồ.

Từ Tử Lăng cũng nói:

- Lúc nãy Dương Văn Can cũng thử dò thám đệ, may mà đệ đã đoán ra trước, không để lộ sơ hở. Bây giờ có thể xem như đệ là người của Kinh Triệu Liên Minh rồi, các bang hội khác càng không nghi ngờ gì.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Nếu là như vậy, chúng ta không cần lo lắng vấn đề này nữa.

Song mục Lôi Cửu Chỉ chuyển qua bức giản đồ Nhạc Tuyền quán rồi nói:

- Trừ phi chờ lúc An Long ra khỏi mới hạ thủ, hoặc là theo hắn về nhà, nếu không e sẽ làm kinh động những người khác.

Từ Tử Lăng nói với Khấu Trọng:

- Không phải vận may lúc nào cũng bên cạnh chúng ta hay sao? Chi bằng việc An Long giao cho ta xử lý, cùng lúc đó ngươi cố ý hiện thân trước mặt mọi người, lúc đó sẽ không có ai nảy sinh nghi ngờ đối với ngươi nữa.

Khấu Trọng lộ vẻ suy nghĩ tính toán:

- Thứ nhất, chỉ dựa vào một mình Tử Lăng ngươi, có thể giết chết được An Long không? Thứ hai, dù chỉ một mình ngươi xuất thủ, Thạch Chi Hiên vẫn có thể nghi ngờ ta.

Từ Tử Lăng cười mỉm:

- Sơn nhân tự có diệu kế, Thiếu Soái xin cứ yên tâm.

Khấu Trọng cười mắng:

- Hảo tiểu tử! Ngươi cứ làm ta lo mãi! À, có chuyện này suýt quên nói với ngươi. Lúc nãy ta trở về Sa phủ, Trầm Lạc Nhạn đang đợi ta, cô nương ấy cứ nhất định đòi hẹn gặp ngươi vào giờ tý tối nay ở bến Tây An ngoài kênh Vĩnh An. Ta nói khô cả miệng để tìm cách từ chối nhưng nàng ta không bỏ vào tai câu nào.

Nói xong làm ra vẻ cực kỳ ngây thơ vô tội.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Thật là một tin tốt! Sao ngươi không cười hì hì cho luôn đi.

Khấu Trọng chợt nói sang ý khác:

- Việc Vân Soái gặp Lý tiểu tử, sắp xếp xong chưa?

Tử Lăng đáp:

- Không vấn đề gì. Lý đại ca sẽ nhắn tin lại sớm thôi. Giờ ta phải đi đối phó An Long, việc này giao cho Lôi đại ca phụ trách.

Khấu Trọng nói:

- Lúc mà ngươi đi giết An Long cũng là lúc ta mang những thứ phẩm vật chuẩn bị cho Lý Nguyên Cát đến Tề vương phủ. Ây da, không biết trong hồ lô của ngươi bán thuốc gì nữa, thật là thần bí.

Nói xong nhìn về phía Lôi Cửu Chỉ.

Lôi Cửu Chỉ biện bạch:

- Đừng có nhìn ta, ta và ngươi đều không rõ như nhau.

Từ Tử Lăng đứng dậy nói:

- Khấu Trọng, nhớ những lời ngươi đã nói nhé, tối nay nếu không tìm được bảo tàng, ngày mai không những chúng ta rời bỏ Trường An, mà ngươi còn phải bỏ ý nghĩ tranh bá thiên hạ. Sau khi giải tán Thiếu Soái quân, ta và ngươi sẽ đi tìm Vũ Văn Hóa Cốt tính nợ, sau đó mới

tính toán những việc khác.

Lôi Cửu Chỉ vội hỏi:

- Còn đại kế đối phó Hương Quý?

Khấu Trọng nhìn nhìn Từ Tử Lăng, lại nhìn Lôi Cửu Chỉ, đột nhiên không nhịn nổi cười lên một tràng. Đoạn gã cất tiếng:

- Ta có một dự cảm, tối nay ở Dược Mã kiều chúng ta có thể tìm ra tung tích của bảo tàng. Nếu không chính là ông trời chơi Khấu Trọng ta, muốn ta không thể làm hoàng đế đây mà.

Từ Tử Lăng cũng vừa lắc đầu vừa cười nói:

- Qua hết đêm nay, chúng ta mới có thể rõ tâm ý của ông trời đối với ngươi.

Nói xong ung dung rời khỏi.

Chương 413: Điệu bạo chi mê

Từ Tử Lăng lặng lẽ rời thành. Khi quay về gã đổi lại diện mạo của Nhạc Sơn, ngông nghênh đi vào quán trọ. Vừa ngồi cầm ly trà nóng, Vu Ô Quyển đã xuyên qua cửa sổ vào phòng, giọng trách móc:

- Mấy ngày nay lão huynh đi đâu vậy?

Từ Tử Lăng đến nửa con mắt cũng không thèm nhìn về hắn, chỉ khẽ hừ một tiếng lạnh nhạt.

Vu Ô Quyển ngồi xuống bên cạnh gã, hạ thấp giọng nói:

- Đệ không phải là trách lão nhân gia huynh. Chỉ là mấy ngày nay tình hình Trường An rất căng thẳng. Lại không tìm thấy lão nhân gia huynh, nên trong lòng có chút lo lắng đó mà.

Từ Tử Lăng hờ hững hỏi:

- Ngươi có biết Thạch Chi Hiên muốn giết ta?

Vu Ô Quyển không mấy hài lòng đáp:

- Tiểu đệ sớm đã biết hắn muốn giết lão huynh. Lẽ nào đến giờ lão huynh mới tin là đệ không nói dối?

Từ Tử Lăng trong lòng buồn cười. Trên thực tế là gã muốn gặp Vu Ô Quyển hơn là Vu Ô Quyển muốn gặp gã. Bây giờ, Vu Ô Quyển tự động tìm tới cửa hiến dâng đương nhiên là quá tốt. Nếu không, gã cũng sẽ dùng thủ pháp liên lạc bí mật để triệu Vu Ô Quyển đến.

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng quay lại nhìn thẳng vào mặt tên đại gian ác Vu Ô Quyển đang giả vờ một lòng trung thành này, chầm chậm từng tiếng:

- Ta và Thạch Chi Hiên đã giao thủ.

Vu Ô Quyển thất thanh:

- Cái gì?

Song mục Từ Tử Lăng bắn ra sát cơ dày đặc, ngữ khí vô cùng bình tĩnh:

- Hắn chặn đánh ta tại Dược Mã Kiều, cho rằng ”Bá Đao” Nhạc Sơn ta vẫn là kẻ bất tài như năm xưa, bại dưới tay Tống Khuyết. Hừ! Thực tế đã chứng minh, hắn căn bản không đủ tư cách giết ta.

Vu Ô Quyển lắp ba lắp bắp:

- Lão huynh…lão huynh thật đã giao đấu với Thạch Chi Hiên?

Chỉ cần nghe ngữ khí của hắn, cũng đủ biết hắn đối với Thạch Chi Hiên đề phòng và sợ hãi cao độ thế nào.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Ngươi đã bao giờ nghe Nhạc Sơn ta nói láo bao giờ chưa? Thạch Chi Hiên coi trọng ta như vậy, Nhạc Sơn ta cũng phải có đền đáp chứ.

Vu Ô Quyển định thần nói:

- Hoán Nhật Đại Pháp của lão ca càng ngày càng lợi hại, từ hang dơi, Thành Đô, bây giờ là Trường An. Mỗi lần giao đấu lại thêm phần lợi hại, bây giờ ngay cả Tà Vương cũng không làm gì được huynh.

Từ Tử Lăng chau mày:

- Đừng có phí lời, ngươi nói ta nên đáp lễ Thạch Chi Hiên, đúng không?

Vu Ô Quyển cười gằn:

- Hữu thù bất báo phi quân tử. Quân tử còn phải báo thù, huống hồ Vu Ô Quyển từ trước đến giờ đâu phải quân tử. Chỉ là tiểu đệ không rõ tên Thạch Chi Hiên đó trốn trong cái hang chó nào, sợ rằng cả An Long cũng không rõ.

Từ Tử Lăng nói:

- Không sao, cứ lấy An Long tế cờ trước đã!

Vu Ô Quyển ngạc nhiên:

- Điều này!À! Điều này …

Tử Lăng lạnh nhạt nói:

- Ngươi đi đi! Hợp tác giữa chúng ta xem như đoạn tuyệt từ đây.

Vu Ô Quyển cười theo:

- Lão ca giết An Long thì cứ giết, hà tất phải nộ khí như thế.

Song mục Từ Tử Lăng lóe lên, nhìn thẳng vào hung tinh của Vu Ô

Quyển, nói:

- Ta không phải là nóng tính, mà là nhìn rõ ngươi là người không thể làm đại sự. Sợ đầu sợ đuôi, sao có thể thành công. Bây giờ tình thế vô cùng rõ ràng, ở Ma Môn ngươi thế cô lực yếu. Nếu như không phải Triệu Đức Ngôn xem ngươi còn có giá trị lợi dụng, ngươi sớm đã tiêu đời trong tay Thạch Chi Hiên hoặc Chúc Ngọc Nghiên rồi. Bất quá trừ phi ngươi cao chạy xa bay, nếu không việc này sớm muộn sẽ xảy ra.

Vu Ô Quyển á khẩu vô ngôn, sự thực là như thế. Nếu không hắn đâu cần khẩn cầu đến Nhạc Sơn nổi tiếng khó ưa này hợp tác.

Từ Tử Lăng hết cứng lại mềm, giọng nhỏ nhẹ:

- Ngươi cũng biết tại sao ta giúp ngươi. Nếu ngươi cho rằng ngươi có thể thuyết phục ta, hoặc ta tin tưởng con người của ngươi, chính là đã sai càng sai.

Vu Ô Quyển lúng túng hỏi lại:

- Lẽ nào có nguyên nhân khác?

Khóe miệng Từ Tử Lăng chợt lộ ý cười vô cùng kỳ dị:

- Vì ta muốn tài bồi một Tà Đế khác.

Vu Ô Quyển giật mình, thần sắc lộ vẻ không thể tin những điều vừa nghe.

Từ Tử Lăng lại thở dài:

- Để luyện thành Hoán Nhật Đại Pháp, ta đã tự ép mình tu luyện quá

nhiều. Ta đã sắp bước sang tuổi cửu thập! Thời gian còn lại thật không nhiều. Trước khi ta chết, chỉ hy vọng có thể cùng Tống Khuyết liều một phen, bất kể thắng bại. Giả như ngươi có thể trở thành Tà Đế, thay ta tính nợ cũ với những kẻ Nhạc Sơn ta căm hận nhất. Nhạc Sơn ta trước giờ có ân phải trả, có thù tất báo.

Vu Ô Quyển trấn tĩnh nói:

- Nhạc lão muốn nói đến Chúc Ngọc Nghiên?

Từ Tử Lăng trầm ngâm, đoạn nói:

- Bây giờ dứt khoát một lời. Ngươi có khẳng định vứt bỏ hết tất cả, không từ thủ đoạn nào để giành Thánh Xá Lợi không?

Vu Ô Quyển bị những lời của Tử Lăng kích động hung tính, gật đầu nói:

- Tình cảnh của ta đã bị lão ca nhìn thông suốt. Ta hoặc là lấy cho được Thánh Xá Lợi, hoặc là tìm một sơn động trốn ở đó vĩnh viễn.Tuyệt không có lựa chọn nào khác.

Hắn nhẹ nhàng nói tiếp:

- Ta không phải là sợ Thạch Chi Hiên mà là hiện tại trong tình hình này, giết An Long thì có lợi gì? Trong tình huống đó Triệu Đức Ngôn cũng không dễ đỡ lời cho ta.

Từ Tử Lăng ung dung nói:

- Giả như có thể giá họa việc giết An Long cho Chúc Ngọc Nghiên, ngươi cho rằng có thể tính toán không?

Hung mục của Vu Ô Quyển sáng lên:

- Đây đương nhiên lại là việc khác. Có điều, Thạch Chi Hiên không dễ gì bị lừa. Chỉ cần hắn kiểm tra vết thương là có thể phán đoán có phải Chúc Ngọc Nghiên hạ thủ hay không.

Từ Tử Lăng nói:

- Chúng ta không thể khiến An Long vĩnh viễn tan biến sao?

Vu Ô Quyển vỗ trán, gật đầu nói:

- Ta thật ngu xuẩn.

Sau đó hắn tỏ vẻ hứng thú trở lại:

- Thủ đoạn này không có ai bằng ta. Nếu có thể khiến Thạch Chi Hiên và Chúc Ngọc Nghiên ma quỷ đánh nhau, đối với chúng ta đương nhiên là có lợi nhất. Nhạc lão ca quả là lợi hại.

Từ Tử Lăng hỏi:

- An Long bây giờ ở đâu?

Vu Ô Quyển mặt mày hớn hở, đắc ý nói:

- Việc này lại càng trùng hợp, nơi lão An béo trốn chỉ có Chúc Ngọc Nghiên và Triệu Đức Ngôn biết rõ. Thạch Chi Hiên tuyệt đối không nghi ngờ Triệu Đức Ngôn, nhưng lại không tín nhiệm Chúc Ngọc Nghiên.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Có phải hắn nghi ngờ ngươi không?

Vu Ô Quyển đáp:

- Sau khi đến Trường An, ta chưa từng tiếp xúc với lão An béo. Ta biết chỗ hắn ở là dựa vào bản thân tự điều tra ra thôi.

Từ Tử Lăng lại hỏi:

- Vậy tốt quá! Có tin tức gì về hai tên tiểu tử kia không?

Vu Ô Quyển nói:

- Hai tên tiểu tử này thật thần thông quảng đại. Thâm nhập Trường An thần không biết, quỷ không hay. Có điều sáng nay tên tiểu tử Khấu Trọng đã trúng kế, may phước là nhờ có Khả Đạt Chí chủ trì đại cuộc, cố ý để hắn tẩu thoát, mới không bị lỡ việc.

Từ Tử Lăng nghe xong trong lòng lo lắng. Nếu như Khả Đạt Chí là cố ý thả người, mà Khấu Trọng lại không thể phát giác, như vậy đúng là trúng kế của hắn rồi.

Vu Ô Quyển khổ não nói:

- Kỳ lạ là hai tên tiểu tử này đang đợi cái gì mà còn chưa lấy bảo tàng ra?

Từ Tử Lăng vô cùng kinh ngạc, đương nhiên là không hề lộ ra trên mặt, trấn tĩnh hỏi:

- Ngươi biết chúng ở đâu sao?

Vu Ô Quyển nói:

- Nhạc lão ca ủng hộ ta như vậy, Ô Quyển cũng không dám giấu diếm. Bản môn có một môn công pháp, chỉ cần Tà Đế Xá Lợi trong vòng một trăm trượng, có thể sinh ra cảm ứng. Lão ca đương nhiên sẽ hỏi, tiểu đệ há chẳng phải có thể dựa vào bộ công pháp này tìm ra nơi cất giấu bảo tàng. Chỉ hận là Lỗ Diệu Tử- tên tiểu quỷ đó, không biết đã tác động gì, khiến ta không thể dùng công pháp này tìm ra nơi cất Xá Lợi.

Từ Tử Lăng bớt được cái lo này lại xuất hiện cái phiền khác, khẽ chau mày hỏi:

- Trong số các huynh muội đồng môn của ngươi còn ai biết môn công pháp này không? Lúc ở Tà Đế miếu, hình như ngươi không biết Hoàng tinh cầu của Thanh Tuyền là giả.

Vu Ô Quyển cười:

- Tinh cầu là giả hay thật, làm sao qua mắt được ta. Mục tiêu của ta là ai, Nhạc lão ca khẳng định biết rõ hơn bất cứ ai. Bọn chúng sao có thể đấu lại Vu Ô Quyển ta.

Từ Tử Lăng nhớ tới Kim Hoàn Chân bị điểm huyệt trên thuyền của Dương Hư Ngạn. Nghe khẩu khí của Vu Ô Quyển, Tử Lăng ngầm đoán chỉ có mình hắn biết môn công pháp này. Có điều, sự việc có quan hệ rất lớn, nên nhất định phải chứng thực từ Vu Ô Quyển. Nếu không, cho dù có lấy được bảo tàng, lúc đào tẩu cũng không thể trốn khỏi Thạch Chi Hiên và Dương Hư Ngạn.

Tử Lăng gặng hỏi:

- Có phải chỉ có mình ngươi có năng lực đó? Chuyện này ngươi nhất định phải nói rõ với ta.

Vu Ô Quyển cười khổ:

- Nói thật với lão huynh, ngay cả ta cũng không dám khẳng định. Đinh Cửu Trọng đã bị lão huynh giết rồi. Còn Chu Lão Thán và Kim Hoàn Chân cũng bị tiểu đệ đánh trọng thương, không biết sống chết thế nào. Chúng ta cũng không cần lo lắng đến bọn chúng.

Từ Tử Lăng rất muốn hỏi môn công pháp này thi triển thế nào, nhưng cũng sợ hắn sinh nghi nên đành thôi.

Vu Ô Quyển đột nhiên hỏi:

- Nhạc lão ca và Lý Uyên rốt cuộc là có quan hệ gì?

Từ Tử Lăng biết hắn cuối cùng cũng nhịn không nổi, hỏi mình vấn đề này, mỉm cười:

- Lý Uyên là con cờ lợi hại của ta dùng để đối phó Thạch Chi Hiên, hiểu chưa?

Vu Ô Quyển không dám hỏi tiếp, hiển nhiên đối với việc này cũng không để tâm lắm. Đối với hắn mà nói, quan trọng nhất là lấy được Tà Đế Xá Lợi, những việc khác trong thiên hạ, hắn không nhàn rỗi để xen vào.

Từ Tử lăng lại hỏi:

- Ngoài ta ra, còn có ai biết ngươi biết môn công pháp này không?

Vu Ô Quyển đáp:

- Đây là cơ mật của bản môn, tuyệt đối không tiết lộ cho người khác.

Từ Tử Lăng lại không nghĩ như vậy. Với tính cách của Kim Hoàn Chân, giả như mụ tự biết không hy vọng lấy được Tà Đế Xá Lợi, do căm hận Vu Ô Quyển đến tận xương tủy, không chừng đã tiết lộ bản lĩnh của Vu Ô Quyển cho Dương Hư Ngạn biết. Như vậy Dương Hư Ngạn chỉ cần theo dõi Vu Ô Quyển là có thể tìm ra Tà Đế Xá Lợi.

Huống hồ Chu Lão Thán có thể ở gần đây, tình thế lại càng phức tạp.

Từ Tử Lăng nói:

- Được rồi! Những việc khác tạm thời bỏ qua, bây giờ chúng ta nghiên cứu xem đối phó An Long thế nào.

Song mục Vu Ô Quyển lộ lên vẻ thích thú, gật đầu nói:

- An Long nằm mơ cũng không ngờ có tới hai người chúng ta ở đằng sau mưu tính giết hắn, lần này hắn chết chắc.

o0o

Khấu Trọng và Thường Hà chuẩn bị đủ những lễ phẩm cho Lý Nguyên Cát tặng Thượng Tú Phương. Khấu Trọng tìm một lý do để về Sa phủ trước, hẹn Thường Hà đến Sa phủ tìm gã, rồi sau đó cả hai sẽ cùng đưa lễ phẩm đến Tề vương phủ.

Tại Sa phủ, khách đến chúc tết cũng về rất lâu rồi. Sa lão gia trở về phòng nghỉ ngơi. Sa phủ tuy vẫn đầy không khí lễ tết hỉ khánh, nhưng đã không còn cảnh người người ồn ào náo nhiệt như trước.

Đại thiếu gia Sa Thành Tựu và tam thiếu gia Sa Thành Đức đang nói chuyện ở sảnh, nhìn dáng vẻ giống như đang bàn bạc công việc.

Sau khi chào hỏi mấy câu, Khấu Trọng trở về phòng mình.

Tại hành lang ở hoa viên, Khấu Trọng gặp ngay ngũ tiểu thư diễm lệ của Sa phủ Sa Chỉ Tinh. Vừa nhìn thấy Khẩu Trọng, lập tức nàng ta tươi cười tiến đến nghênh đón:

- Hiện giờ ở Trường An, tiên sinh khẳng định là người được hoan nghênh nhất. Phượng tỷ lại càng khen ngợi hết lời. Nói tiên sinh không những y thuật cao minh, mà còn rất thú vị, lại là một đại hảo nhân nữa.

Khấu Trọng khiêm tốn:

- Phượng cô nương thật khách khí.

Thái độ của Sa Chỉ Tinh đối với Khấu Trọng, so với lần đầu gặp mặt thật khác xa một trời một vực, thân thiện nói:

- Nghe nói Tú Phương tiểu thư càng đặc biệt coi trọng tiên sinh, khiến cho nam nhân toàn thành đều hâm mộ ngài đó.

Khấu Trọng không ngờ một người luôn luôn giữ vẻ nghiêm chỉnh như Sa Chỉ Tinh lại nói những lời bông đùa như vậy, bèn đáp lại:

- Nhưng nhất định là không có nữ nhân hâm mộ Tú Phương tiểu thư rồi.

Sa Chỉ Tinh cười không ngớt, che miệng nói:

- Tiên sinh nói chuyện thật dí dỏm, chẳng trách Phượng tỷ lại nói về ngài nhiều như vậy. Có điều, bất cứ ai sống gần tiên sinh lâu ngày, tự nhiên sẽ phát …à.. sẽ cảm thấy… ôi … Chỉ Tinh không biết nói sao!

Nói đến câu cuối, đôi má và ngay cả hai tai của mỹ nữ cũng đỏ ửng lên.

Khấu Trọng bất giác giật mình, thầm nghĩ không phải cảm thấy ta xấu đến dễ thương chứ!

Sa Chỉ Tinh không có cách nào che đậy thất thố, cúi mặt để trốn tránh mục quang của Khấu Trọng, rồi viện cớ chạy mất.

Khấu Trọng mơ mơ hồ hồ trở về phòng. Vừa bước chân qua ngưỡng cửa, lập tức nảy sinh cảm ứng, ngang nhiên ngồi xuống nói:

- Ra đây đi, Loan đại tỷ chuyến này lại có chỉ giáo gì đây?

Loan Loan với đôi chân trần tựa như một đám mây từ trong phòng bước ra. Đến trước mặt gã, một chân quỳ xuống, hai tay đặt lên đùi gã. Dáng vẻ giống như thê tử hỏi trượng phu của mình:

- Quan nhân vất vả quá! May mà người còn mạng trở về gặp nô gia.

Khấu Trọng không còn bình tĩnh nữa, gắt gỏng:

- Có gì mau nói đi, muốn ngủ một giấc cũng không được.

Loan Loan tươi cười:

-Thiếu soái đừng sốt ruột, bây giờ bên ngoài vẫn có người nghi ngờ. Các người căn bản không biết nơi cất giấu bảo khố. Chúng tôi cũng nên suy nghĩ xem có nên hủy bỏ việc hợp tác hay không?

Khấu Trọng lạnh nhạt nói:

- Không tin thì thôi, Khấu Trọng ta còn chuyện gì chưa gặp qua chứ.

Loan Loan nhẹ giọng hỏi:

- Thiếu soái có thể nói lại không?

Khấu Trọng lập tức tắc tỵ. Bây giờ tuy tình thế hơn người, nhưng chỉ cần Loan Loan để lọt tin tức, nói Mạc thần y chính là do Khấu Trọng đóng giả, gã nhất định sẽ không trốn vào đâu được. Gã căn bản không có tư cách để sính cường với cô ả.

Khấu Trọng lúng túng nhìn quanh, chỉ là không dám nhìn vào cặp mắt mỹ lệ có thể nhìn xuyên thấu tâm trạng kia. Chợt gã nhìn lướt qua thanh Tỉnh Trung Nguyệt giả, thuận miệng hỏi:

- Khi nào ngươi trả đao lại cho ta?

Loan Loan giật mình:

- Đao nào?

Khấu Trọng chợt run người. Quay lại nhìn chằm chằm về phía Loan Loan, xương sống chợt lạnh buốt, hàn khí thấu vào cốt tuỷ.

Song mục Loan Loan xạ ra thần sắc bất thường, nhìn về Tỉnh Trung Nguyệt giả treo trên tường.

Khấu Trọng lúc này có thể khẳng định chắc chắn. Kẻ đánh tráo Tỉnh Trung Nguyệt thật nhất định không phải là Loan Loan.

Rốt cuộc là ai chứ?

Có tiếng chân vang lên.

Loan Loan như một làn khói ẩn vào phòng trong. Nghe tiếng đại thiếu gia Sa Thành Tựu vang lên phía bên ngoài:

- Mạc tiên sinh! Ta có thể vào nói vài câu không?

Khấu Trọng không biết làm thế nào, đành đứng lên mở cửa.

Sa Thành Tựu vừa ngồi xuống, nói:

- Thật mất hứng! Hẹn được mấy người đến đánh bạc, nói bỏ là bỏ.

Khấu Trọng trong lòng chấn động. Dự liệu của bọn gã không sai.

Cuối cùng lô hàng hỏa khí mà Dương Hư Ngạn và Hương Ngọc Sơn câu kết cũng đã có manh mối.

o0o

Sau khi Vu Ô Quyển đi rồi. Lý Uyên vận thường phục đến quán trọ. Để mười mấy tên cao thủ hộ vệ canh gác bên ngoài, Lý Uyên vào phòng Từ Tử Lăng chúc tết. Sau khi ngồi xuống, Lý Uyên nói:

- Thì ra hai ngày nay đại ca không có ở Trường An, làm tiểu đệ lo lắng.

Từ Tử Lăng trầm giọng hỏi:

-Tình hình thế nào rồi?

Lý Uyên cười lạnh lùng:

- Muốn đối phó Lý Uyên ta đâu có dễ dàng như thế. Hiện tại ta đang

lấy tĩnh chế động. Xem Thạch Chi Hiên có thể hành động như thế nào?

Từ Tử Lăng nói:

- Ngươi có nói chuyện này với bất cứ người nào khác không? Bao gồm cả con trai ngươi?

Lý Uyên lắc đầu:

- Sự việc quan trọng như vậy, đệ sao có thể tiết lộ được. Có điều đệ cũng đã có bố trí, đủ để đối phó với bất cứ đột biến nào.

Từ Tử Lăng nói:

- Đây gọi là dụ rắn khỏi hang. Quan trọng nhất là tất cả mọi việc cần phải thực hiện như bình thường, tránh bứt dây động rừng.

Lý Uyên tiếp:

- Đại ca nếu điều tra ra nơi Thạch Chi Hiên ẩn thân. Đệ có thể phát động nhân thủ, nhất cử trừ bỏ hắn, diệt trừ hậu họa.

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt cảm thấy phấn khích, suýt nữa đã nói ra bí mật của Thạch Chi Hiên. Trong số thủ hạ của Lý Uyên có thể không có lấy một người sánh với Tứ Đại Thánh Tăng. Nhưng người đông thế mạnh, chỉ cần bất ngờ bao vây Vô Lậu tự, nói không chừng ngay cả Thạch Chi Hiên cũng không thể dựa vào Bất Tử Ấn Pháp với Huyễn Ma Thân Pháp thoát thân.

Chỉ là có khả năng khi mới điều động nhân mã, Thạch Chi Hiên sớm nghe hơi mà trốn. Hoặc trước khi bao vây xong, Thạch Chi Hiên đã đột vây mà đi.

Cuối cùng gã đành cất tiếng:

- Ta đang nghĩ cách.

Lý Uyên lại nói:

-Nếu như không phải là vẫn không muốn công nhiên đối đầu với Hiệt Lợi, người đầu tiên mà ta muốn giết chính là Triệu Đức Ngôn.

Từ Tử Lăng khuyên:

- Chớ nên nhắm mắt làm bừa. Bây giờ vấn đề lớn nhất là căn bản không biết rõ Ma Môn có bao nhiêu tên trà trộn vào Đại Đường của ngươi. Cho nên, nhất định phải đợi bọn chúng tự để lộ tông tích, ngươi mới tính sổ một lần, diệt trừ nội hoạn.

Lý Uyên nói:

- Ngày kia, theo lệ đệ sẽ lĩnh quân đi đến hành cung ở Chung Nam sơn, đại ca có hứng thú đi cùng không?

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Tiểu Đao ngươi đủ khả năng ứng phó với bất cứ đột biến nào, không nhất thiết ta phải bên cạnh. Ngươi cứ yên tâm, ta sẽ kiềm chế Thạch Chi Hiên, khiến hắn không thể nhúng tay vào việc của ngươi.

Lý Uyên ngạc nhiên hỏi:

- Xem thần thái của Nhạc đại ca, có phải vẫn còn có chuyện tiểu Đao chưa biết?

Từ Tử Lăng vừa đứng dậy vừa đáp:

- Có những chuyện ngươi không biết thì tốt hơn. Bây giờ ta phải đi giết một người. Trừ xong kẻ này, Thạch Chi Hiên coi như mất một cánh tay. Đợi tin tốt của ta nhé!

(

Chương 414: Ngạc vận tề chí

Sau khi Sa Thành Tựu đi rồi, Khấu Trọng bước vào phía trong thì Loan Loan đã sớm rời khỏi bằng cửa sổ phía sau.

Rốt cuộc là ai đã đánh tráo Tỉnh Trung Nguyệt của gã?

Người này rõ ràng đã nảy sinh nghi ngờ đối với Khấu Trọng nên mới nhân lúc gã không có mặt, vào phòng do thám, từ thanh Tỉnh Trung Nguyệt mà phát hiện manh mối. Lại vì không muốn người khác cũng nhận ra gã là Khấu Trọng, nên mới lặng lẽ lấy mận đổi đào, đánh tráo Tỉnh Trung Nguyệt, khiến sau này gã tránh được sự nghi ngờ của Mai Tuần.

Khấu Trọng lâu nay cực kỳ cẩn mật, nhưng chỉ sơ hở nhất thời mà bị khám phá, nên lấy làm lo lắng. Ban đầu bản thân gã không hề có dự định giả mạo thành Thần y. Chỉ là vì tình thế phát triển, gã thân bất do kỷ phải thay đổi thân phận, nhờ đó mới đến được Trường An. Sau đó lại dính vào việc trị bệnh cho Trương Tiệp Dư khiến gã như thiên hôn địa ám, rồi lại phải ứng phó với đủ mọi hạng người. Nhiều sự việc xẩy ra liên tiếp khiến gã nhất thời sơ suất để lộ sơ hở, bộc lộ thân phận, nên dẫn đến tình cảnh rối rắm trước mắt.

Là “địch nhân” nào đang “bảo vệ” Khấu Trọng gã đây?

Không nói cũng biết vị quý nhân này muốn nhìn thấy gã vô kinh vô hiểm tìm được bảo khố. Vậy thì ngoài Loan Loan ra, có hai khả năng có thể xảy ra: người đó là Thạch Chi Hiên hoặc Triệu Đức Ngôn. Nghĩ đến đây, tự nhiên tay chân Khấu Trọng lạnh buốt.

Đúng lúc này Thường Hà đến theo lời hẹn để cùng Khấu Trọng chuyển lễ phẩm vào Tề Vương phủ.

Khấu Trọng hận không thể lập tức tới cảnh báo cho Từ Tử Lăng, nói hắn từ bỏ ý định giết An Long. Nhưng gã cũng hiểu rõ thật sự bây giờ không có cách nào liên lạc với Từ Tử Lăng.

Đột nhiên Khấu Trọng chợt nhận ra trong cuộc đấu tranh của hắn với Ma Môn tam đại cự đầu, gã đã tuyệt đối ở thế bất lợi. Hơn nữa, khi biết được thì đã quá muộn rồi.

o0o

Hoàng hôn đầu tiên của năm mới, thành Trường An cũng yên tĩnh trở lại. Trên phố chỉ còn vài tiếng pháo thưa thớt, tuyết càng rơi càng dày. Người đi lại trên đường rõ ràng cũng đã giảm hẳn.

Từ Tử Lăng đội chiếc mũ che tuyết dài đến tận mi mắt, mặc một chiếc áo bông dày, kéo cổ áo che hết nửa khuôn mặt. Bất quá, chỉ cần chiếc mũi ưng cong cong cũng đủ khiến cho người tinh tế nhận ra gã là Bá Đao Nhạc Sơn.

Khi đã khẳng định không có ai theo dõi, gã mới khai triển thân pháp lướt nhanh trên những con phố nhỏ ngang dọc quanh co. Nếu như không đặc biệt lưu tâm, người bình thường chỉ cho rằng gã đi nhanh hơn người khác một chút. Trên thực tế, Từ Tử Lăng chỉ đặc biệt tăng tốc ở những nơi chuyển hướng và những góc khuất, thực ra tốc độ so với thường nhân nhanh hơn nhiều lần.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tách trà nóng, Từ Tử Lăng đã đến Vĩnh Dương lý ở Tây Nam thành. Nơi đây nhà kho san sát, có rất ít dân cư. Bình thường xe vận chuyển hàng hóa nườm nượp trên đường, hôm nay do không có người làm việc nên có phần quạnh

quẽ.

An Long là thương gia buôn rượu lớn nhất Ba Thục, chủ yếu bán rượu đến miền Tây Nam, nhưng vẫn cung ứng một lượng nhỏ cho vài thành thị lớn ở phương Bắc, trong đó có Trường An.

Chỗ An Long ẩn mình là trong một kho rượu, được xây dựng ngay trung tâm của Vĩnh Dương lý. Nơi này gồm có bốn tòa kiến trúc lớn nhỏ, lại có tường cao bao quanh. An Long tự biết có kẻ thù ở khắp nơi nên mới tới một nơi như vậy để ẩn thân. Kẻ địch muốn tìm ra hắn cũng không phải dễ dàng. Hơn nữa, hắn muốn đánh muốn thoái cũng đều vô cùng thuận tiện.

Tuyết bay lả tả, ở khu vực kho bãi lúc này tuyệt không một bóng người qua lại. Dù có đèn ở hầu hết các kho, nhưng muốn ẩn giấu hành tung cũng không phải là khó khăn lắm.

Từ Tử Lăng dùng những bức tường che chắn, nương theo đó mà đi. Sau đó gã tung người lên không, đạp vào tường viện rồi lại bay vút lên, cuối cùng dừng lại trên đỉnh một kho rượu, đối diện với một kho rượu khác.

Vu Ô Quyển đã sớm phục trên một nóc nhà, nhìn thấy gã liền vẫy tay ra hiệu.

Từ Tử Lăng đến bên cạnh Vu Ô Quyển nép mình xuống. Vu Ô Quyển đưa tay chỉ, nói:

-Nhìn thấy không? Bên trái của nhà kho có ánh đèn mờ hắt ra kia kìa. Nửa thời thần trước đệ tận mắt nhìn thấy An Long bước vào, khẳng định chỉ có một mình hắn. Kỳ lạ là không hề nhìn thấy một tên hộ viện hay con gà con chó nào cả.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ không biết có phải An Long gặp vận rủi khó thoát hay không? Với tác phong xưa nay của hắn, đúng ra nên có vài tên thủ hạ đi cùng mới phải.

Đương nhiên cũng có thể Vu Ô Quyển nói dối, nhưng khả năng này cực kỳ khó xảy ra, trừ phi Vu Ô Quyển không chút đoái hoài tới Tà Đế Xá Lợi. Cho dù là như vậy đi chăng nữa, cũng không có lý do nào để y cấu kết với Tứ Xuyên Bàn Cổ quay lại hại gã.

Đầu tiên, khi Vu Ô Quyển đề nghị đến nơi này để giết An Long, Từ Tử Lăng cũng rất do dự. Nhưng gã nghĩ đến việc An Long hôm nay chưa chắc đã tới nhà tắm. Hơn nữa, ở đây không dễ bị những kẻ nhàn rỗi nhìn thấy, nên càng có khả năng giá họa cho Chúc Ngọc Nghiên. Vì vậy, nơi này tự nhiên trở thành một nơi lý tưởng để giết An Long. Nghĩ đoạn gã khẽ trầm giọng hỏi:

- An Long có phải mới từ bên ngoài trở về không?

Vu Ô Quyển lắc đầu đáp:

- Hắn chỉ đi từ nhà này qua nhà khác.

Từ Tử Lăng ngẩn ra buột miệng:

- Không ổn!

Vu Ô Quyển cũng là một lão giang hồ, nghe vậy liền hỏi:

- Lão huynh nói nhà kho này có mật đạo, biết đâu An Long sớm từ mật đạo đi rồi?

Từ Tử Lăng đáp:

-Rất có khả năng!

Gã chợt nhớ đến mật thất trong Thiên Dương cung ở Thành Đô. Với tính cách của An Long, hắn thể nào cũng đề phòng Chúc Ngọc Nghiên hoặc Triệu Đức Ngôn ra tay.

Vu Ô Quyển cười thâm hiểm:

- Nếu như có mật đạo thì càng lý tưởng. Việc này cũng hợp tình hợp lý. Trong Ma môn, Tà Vương là người suốt ngày nấp trong bóng tối. Nếu như muốn tìm Tứ Xuyên Bàn Cổ, có mật đạo không phải càng thuận tiện sao?

Đoạn hạ giọng gầm gừ:

- Ta phải vào trong xem thử một chút. Nhạc lão huynh canh chừng giúp ta. Nếu như An Long vẫn còn ở trong đó, ta sẽ nói với hắn vài câu. Nhạc lão huynh chỉ cần nghe thấy tiếng cười của ta, lập tức vào trong ra tay. Hà hà! An Long có nằm mơ cũng không ngờ ta sẽ giết hắn và dám đến để giết hắn.

Nói xong hắn đưa lưỡi liếm môi, đầy dáng vẻ hung ác của một kẻ chuyên lấy giết người làm vui. Dù cho hiện tại Từ Tử Lăng đang cùng hắn kề vai tác chiến, nhưng nhìn thấy điệu bộ của hắn, gã cũng phải sởn tóc gáy.

Từ Tử Lăng miễn cưỡng trấn tĩnh tinh thần, gật đầu nói:

- Bọn ta cùng đi!

Hai người nghiêng người lướt nhẹ ngang qua con đường rồi dừng trên đầu tường phía ngoài một kho rượu. Sau đó lại tung người lên không, đáp xuống đỉnh của kho rượu nơi An Long náu mình, không

hề gây một tiếng động nhỏ.

Song mục Vu Ô Quyển hung quang chớp lóe, nhìn Tử Lăng ra hiệu, rồi lướt đi trên mái nhà về phía cửa kho, đến cuối mái nhà hắn nhảy xuống, phút chốc mất dạng.

Từ Tử Lăng áp sát tai trên ngói, mặc cho những bông tuyết lạnh rớt trên mặt. Trong kho không hề có một tiếng động nhỏ, hình như ngay cả bọn chuột cũng vì thời tiết lạnh lẽo mà ngưng tất cả mọi hoạt động.

Một hồi sau vẫn không có chút động tĩnh nào.

Từ Tử Lăng cảm thấy không ổn. Vu Ô Quyển lúc nãy rõ ràng từ cửa lớn đi vào, ít nhất phải có tiếng đẩy cửa mới đúng. Đằng này … chỉ có tiếng những bông tuyết rơi liên tục không ngừng trên mái ngói.

Từ Tử Lăng bất giác ngồi sững xuống, trong lòng chợt dâng lên mạnh mẽ cảm giác chẳng lành.

o0o

Khấu Trọng đưa mắt nhìn xuyên qua song cửa, ngẩn người ngắm cảnh đường phố và những bông tuyết đầu xuân đang rơi ngày một dày. Thường Hà ngồi bên cạnh gã, lấy làm lạ hỏi:

- Sao trông dáng vẻ Mạc huynh như đang chất chứa đầy tâm sự?

Khấu Trọng buột miệng đáp:

- Ta đang nghĩ đến việc rời khỏi nơi này.

Thường Hà kêu lên thất thanh:

- Cái gì?

Khấu Trọng chợt tỉnh ra, vội vàng nghĩ cách lấp liếm, đoạn than thở:

- Ta vốn không quen xã giao. Mấy ngày nay không những thân thể bị ràng buộc mà tinh thần cũng bị gò bó.

Thường Hà tỏ vẻ thông cảm:

- Ta hiểu rồi! Thật ra bây giờ ước nguyện lớn nhất của ta là được ngủ một giấc thoải mái, muốn ngủ đến lúc nào dậy cũng được. Thế này đi, ta thay tiên sinh mang lễ phẩm đến Tề Vương phủ, như vậy tiên sinh có thể sớm về nghỉ ngơi.

Khấu Trọng như được Hoàng ân đại xá, vội nói:

- Thường đại nhân thật đúng là hảo bằng hữu, biết được nỗi khổ của tiểu đệ. Vậy cho tiểu đệ xuống xe ở đây được rồi.

o0o

Từ Tử Lăng nhảy xuống đầu tường, dừng lại trước cửa lớn của kho rượu. Chỉ thấy vạt đất phía trước nhà kho đầy tuyết, tuyệt không hề có lấy nửa bóng người. Vu Ô Quyển, một trong Tà đạo bát đại cao thủ, càng biệt tăm biệt tích.

Thoạt tiên, Từ Tử Lăng nghĩ đây có thể chính là cạm bẫy Vu Ô Quyển thông đồng với An Long để đối phó gã. Gã bèn suy nghĩ, tính toán lại một lượt. Vừa rồi gã tập trung sự chú ý vào trong kho, không hề phát giác bất cứ một tiếng động đáng kể nào vang lên. Giả nhược Vu Ô Quyển đột nhiên bị ám toán, khi đó bên trong chỉ phát ra tiếng động khẽ của thân người rớt xuống đất, có thể khiến người ta không

dễ nhận ra. Thêm vào đó, tiếng các bông tuyết rơi xuống trong gió rét có thể đã khiến gã bỏ sót mất một tiếng động nhỏ như vậy.

Nhưng nếu như Vu Ô Quyển bị phục kích, dựa vào khả năng ứng biến của hắn, đúng ra cũng đủ thời gian kêu cứu. Rốt cuộc là ai mà lợi hại như vậy? Có thể khiến Vu Ô Quyển ngay cả kêu cứu cũng không kịp?

Trong đầu Từ Tử Lăng chợt xuất hiện khuôn mặt sắc sảo góc cạnh đẹp đẽ của Thạch Chi Hiên, vừa như sung mãn tình cảm, lại như khắc nghiệt lạnh lùng. Gã từ từ đưa tay đẩy một cánh cửa. Ánh đèn yếu ớt từ trong kho hắt ra.

Từ Tử Lăng cảnh giác cao độ, nhìn lướt vào bên trong. Từ chỗ gã nhìn vào có thể thấy một góc rộng của kho chất đầy những sọt tre. Gã khẽ mở rộng cánh cửa thêm chút nữa, quá nửa số hàng hóa đã nằm trong tầm nhìn của gã. Khung cảnh trước mắt, cho dù Từ Tử Lăng rất bình tĩnh, cũng làm cho gã tâm can lạnh buốt, kinh hãi khủng khiếp.

o0o

Khấu Trọng mơ mơ hồ hồ chạy một mạch trở về sào huyệt, trong lòng căn bản cũng không biết về để làm gì.

Từ Tử Lăng đã đi, tiến hành theo đại kế để giết An Long. Lôi Cửu Chỉ cũng đã đi, nhằm sắp xếp để Vân soái và Lý Thế Dân gặp mặt. Khi Khấu Trọng về tới sào huyệt, một mình ngơ ngác, càng khiến gã suy nghĩ lo lắng lung tung. Nhưng Khấu Trọng không muốn trở về Sa phủ trong bộ dạng ngơ ngơ ngẩn ngẩn thế này.

Trong hoàn cảnh này, dù gã có cố hết sức cũng không thể có được giấc ngủ thoải mái bất kể thiên hạ có sập xuống như Thường Hà nói.

Vừa vào nhà, lập tức thu hút sự chú ý của Khấu Trọng chính là một hộp gấm rất đẹp đặt trên bàn ở giữa sảnh.

Trong lòng Khấu Trọng rúng động dữ dội. Gã nhảy phắt về phía trước, đến bên chiếc hộp. Lúc nãy Từ Tử Lăng đi trước, sau đó gã và Lôi Cửu Chỉ cũng rời khỏi. Trừ phi Từ Tử Lăng hoặc Lôi cửu Chỉ từng trở về, nếu không thì không có lý nào chiếc hộp gấm tinh mỹ này lại xuất hiện ở đây.

Khấu Trọng có thể nghe thấy tiếng mình tim đập gấp rút, cảm giác bất an lan tỏa khắp toàn thân không có cách nào khống chế. Gã hít một hơi thở thật sâu, miễn cưỡng bình tĩnh trở lại, từ từ mở nắp hộp.

Bên trong đặt một chiếc áo khoác đã được xếp chỉnh tề ngay ngắn, kèm theo mẩu tin nhắn - “Xin Thiếu Soái vui lòng nhận lấy! Triệu Đức Ngôn kính dâng!” - Mấy chữ kinh tâm động phách, nét chữ mạnh mẽ cứng cáp.

Khấu Trọng gầm lên một tiếng điên cuồng, lôi chiếc áo khoác từ trong hộp ra. Đây chính là chiếc áo Lôi Cửu Chỉ mặc trước khi đi.

oOo

Bên trong, gần cửa lớn của kho rượu, bày một chiếc bàn và ba chiếc ghế. Mặt bàn đặt một ngọn đèn dầu. Ánh sáng mờ nhạt chỉ đủ chiếu sáng không gian chật hẹp trên bàn, cách một quãng ngắn mọi vật đều chìm trong tối tăm.

Điều kỳ dị khiến người ta kinh sợ nhất chính là trong một trong những chiếc ghế có người đang ngồi quay lưng về phía cửa chính. Chỉ cần liếc mắt qua, Từ Tử Lăng đã nhận ra người đó chính là kẻ mới biến mất không chút dấu vết, Vu Ô Quyển. Giờ đây kẻ cực kỳ

hung ác này lại không hề có chút dấu hiệu của sự sống, đỉnh đầu ngoẹo về một bên không tự nhiên, rũ xuống vai trái, hai tay bất lực buông xuôi.

Từ Tử Lăng bình tĩnh trở lại, cảm giác hơi áy náy. Cái chết của Vu Ô Quyển ít nhiều cũng có liên quan tới gã, là do gã tính nhầm một bước. Lúc trước gã đã không suy xét cẩn thận việc Kim Hoàn Chân xuất hiện trên thuyền của Dương Hư Ngạn, thật là một sai lầm lớn.

Bây giờ Từ Tử Lăng có thể hoàn toàn khẳng định, Thạch Chi Hiên đã từ Kim Hoàn Chân biết về mật pháp cảm ứng Tà Đế Xá Lợi, cho nên hắn quyết định hạ độc thủ giết chết Vu Ô Quyển. Có lẽ giờ đây chỉ còn Kim Hoàn Chân và tên tình nhân sư huynh của ả, Chu Lão Thán, là có bản lĩnh này.

Kim Hoàn Chân hiện giờ chắc đang ở trong tay Dương Hư Ngạn, còn Chu Lão Thán thì sinh tử khó lường.

Chỉ cần Khấu Trọng và Tử Lăng thành công trong việc tầm bảo, dựa vào ma công cái thế của Thạch Chi Hiên, lại thêm bản lĩnh đặc biệt này, có thể nói Tà Đế Xá Lợi coi như đã nằm gọn trong tay Tà Vương.

Rất có khả năng từ lúc Vu Ô Quyển rời khỏi chỗ ở bí mật của Ma Soái Triệu Đức Ngôn đến Đông Lai khách sạn tìm Từ Tử Lăng, Thạch Chi Hiên đã luôn theo sát Vu Ô Quyển. Thạch Chi Hiên kiên nhẫn đợi đến lúc này mới đối phó Vu Ô Quyển đương nhiên là vì “Nhạc Sơn” gã. Lão nhân lúc gã đang toàn tâm chú ý trong kho, dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai giết chết Vu Ô Quyển trước khi Vu Ô Quyển kịp bước vào kho. Sau đó trong lúc Từ Tử Lăng đang cảm thấy kinh hãi bất ổn, đến trước cửa chính điều tra tìm hiểu thì lão đưa thi thể của Vu Ô Quyển vào kho bằng một lối khác, đặt ngồi trên ghế. Thân thủ, tài trí như vậy, Từ Tử Lăng thật không thể ngờ

tới.

Thạch Chi Hiên có phải vẫn còn ở trong kho không?

Từ Tử Lăng từ từ quay người lại.

Tà Vương Thạch Chi Hiên tay chắp sau lưng đang đứng trong mưa tuyết cách khoảng hai trượng, bạch y tựa tuyết. Nếu như cạo sạch tóc, mặc tăng bào, không ai có thể phủ nhận ngoại mạo của lão chính là của một đắc đạo thế ngoại cao tăng. Song mục lão lấp lánh tinh mang, thâm sâu khôn lường. Thạch Chi Hiên chăm chú quan sát từng động tác cử chỉ của Từ Tử Lăng, rồi lắc đầu than khẽ:

- Thật không ngờ, không ngờ! Đường đường một Bá Đao Nhạc Sơn, rốt cuộc lại hợp tác với một tên tiểu nhân hạ đẳng. Có thể thấy ngươi khí số đã tận, không thể có hy vọng cũng như tư cách quyết đấu cùng Thiên Đao Tống Khuyết rồi.

Từ Tử Lăng thầm than trong lòng, giờ phút sinh tử này, có cần liều mạng đóng vai Nhạc Sơn đến cùng không?

Nếu là Nhạc Sơn, dù thế nào cũng không thể chuồn đi.

Nếu là Từ Tử Lăng, ngoài kế tốt nhất trong tam thập lục kế thì không có cách ứng phó nào khác.

Trong sát na ấy, Từ Tử Lăng cắn răng hạ quyết tâm, quyết ý tử chiến. Không phải gã là ngựa non háu đá. Chỉ là gã nhận ra không thể thắng nổi Huyễn Ma thân pháp, một khi trốn chạy, càng mau bại vong mà thôi.

Từ Tử Lăng ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Nhạc Sơn ta chỉ có cái mạng thối vứt đi này thôi, có bản lĩnh thì đến lấy đi.

Trong chớp mắt đã thấy Thạch Chi Hiên hiện thân ngay sát bên trái, khuỷu tay thúc tới.

o0o

Nếu như có thể làm lại từ đầu, Khấu Trọng tuyệt đối không lơ là Triệu Đức Ngôn. Sau khi đến Trường An, những sự việc phát sinh thật quá nhiều, mỗi khắc gã đều phải đối phó với những vấn đề mới nảy sinh.

Khấu Trọng chưa từng chính diện giao đấu với Triệu Đức Ngôn, chính là vì Triệu Đức Ngôn chưa hề thể hiện bất cứ bản lĩnh kinh nhân gì. Lão lại hành sự vô cùng lặng lẽ, vậy nên Khấu Trọng chưa để ý tới, thậm chí còn có ý xem thường.

Có điều, chỉ cần suy xét kỹ lưỡng một chút, dựa vào sự cường mạnh của Đông Đột Quyết, vào việc một người đầy mưu lược tài trí, tâm ngoan thủ lạt như Hiệt Lợi vẫn trọng dụng một người Hán như lão làm quốc sư, là có thể thấy Triệu Đức Ngôn rõ ràng không phải hạng dễ đối phó.

Bỏ qua những điểm này, ngay với việc Triệu Đức Ngôn trong Bát Đại Cao Thủ của Tà Đạo chỉ đứng sau Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiên, cũng đủ thấy thực lực của người này.

Kẻ đánh tráo Tỉnh Trung Nguyệt rất có khả năng chính là Triệu Đức Ngôn. Đó có thể coi như một cảnh báo. Đáng tiếc Khấu Trọng lại sai lầm cho rằng đó là do Loan Loan làm, bỏ qua một cách bất cẩn.

Triệu Đức Ngôn ngay từ đầu có lẽ đã nhận ra thân phận của Khấu Trọng, do đó luôn lấy tĩnh chế động, lặng lẽ ngấm ngầm quan sát,

rình rập tìm sơ hở và điểm yếu của bọn họ.

Cuối cùng Triệu Đức Ngôn cũng thành công.

Dựa vào tính cách của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, cho dù hy sinh cỡ nào cũng muốn lấy lại tính mệnh của Lôi Cửu Chỉ.

Tại sao lại chọn thời điểm này mà bắt cóc Lôi Cửu Chỉ?

Rất có khả năng liên quan đến việc Mạc Vi lưu thư bỏ đi. Điều này khiến cho người khác nghĩ rằng bọn họ sắp tiến vào bảo khố. Vì thế Triệu Đức Ngôn mới tiên hạ thủ vi cường, một tay nắm ngay yết hầu của bọn họ.

Rốt cuộc Triệu Đức Ngôn đã giấu Lôi Cửu Chỉ ở đâu?

Sau cơn chấn động, Khấu Trọng dần dần bình tĩnh trở lại, lặng lẽ suy nghĩ tìm cách bổ cứu và phản kích. Gã tựa hồ có cảm giác biết đâu phen này giữa đường chuồn xuống xe, không đến Tề vương phủ, nên sớm phát hiện ra sự việc, lại là điểm then chốt để chuyển bại thành thắng.

Dựa vào sự giảo hoạt của Triệu Đức Ngôn, chắc chắn hắn sẽ không giấu Lôi Cửu Chỉ trong Ngoại Tân quán. Không phải lão e ngại Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, chỉ là không đáng để trọng binh phòng thủ ở Ngoại Tân quán.

Trong đầu Khấu Trọng chợt hiện ra cảnh Hương Ngọc Sơn rời Ngoại Tân quán. Gã trong lòng chấn động, nghĩ đến việc Triệu Đức Ngôn nếu như không được Hương Ngọc Sơn tương trợ, tuyệt không thể từ xem đao mà khẳng định được thân phận của gã.

Nghĩ đến đây, Khấu Trọng đứng phắt dậy.

Gã cần lập tức đi tìm Lý Tịnh. Y chính là hy vọng duy nhất để Khấu Trọng có thể cứu được Lôi Cửu Chỉ. Nếu không chuyến đi đến Trường An này sẽ là thất bại thảm hại.

(

Chương 415: Lấy nhu khắc cương

Từ Tử Lăng khai triển Na Thiểm Chi pháp - thuật di chuyển tránh né lĩnh hội từ Vân Soái. Gã thuần dựa vào chân khí lưu chuyển lên xuống tự nhiên, lùi về bên phải, quay người, hữu chưởng khinh phiêu đánh thẳng vào khuỷu tay Thạch Chi Hiên.

Đối với Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên, Từ Tử Lăng đã có kinh nghiệm ứng phó phong phú nên biết rõ nếu như cương ngạnh đem chân khí công nhập vào kinh mạch đối phương, một phần sẽ bị tiêu tan, phần còn lại sẽ bị Thạch Chi Hiên cướp lấy mà dùng, giúp lão trở thành bất bại. Vì vậy mà chưởng kình của gã tích mà không phát, chỉ mang tính chất phòng ngự.

- Bùng!

Luồng chân khí mạnh như bài sơn đảo hải của Thạch Chi Hiên vượt ra ngoài sức tưởng tượng của gã điên cuồng xô tới. Rõ ràng là lão xuất thủ không nương tay, muốn tốc chiến tốc thắng.

Chân khí của Từ Tử Lăng đã sớm đạt đến cảnh giới có thể thu phát tùy tâm. Chân khí gã vận chuyển từ hai huyệt Dũng tuyền dưới lòng bàn chân, đi đến đan điền, hóa thành hai luồng kình khí nhất âm nhất dương rồi hợp thành một luồng Loa Hoàn kình, theo đốc mạch sau vai xuất ra hữu chưởng, chính diện giao chiến với chân khí bá đạo của Thạch Chi Hiên.

Trong sát na hai luồng kình lực giao nhau ấy, điều kỳ lạ đã xảy ra.

Tinh thần Từ Tử Lăng chợt trở nên sáng suốt thông thấu. Khi hai luồng chân khí tiếp xúc, gã dường như cảm thấy hai cơ thể vốn độc lập bỗng nhập lại làm một. Cảm giác kỳ diệu không thể sánh nổi này, từ lúc xuất đạo đến giờ, đây là lần đầu tiên gã trải qua.

Trước đây Từ Tử Lăng phải đẩy chân khí đi vào hẳn kinh mạch của kẻ khác mới có thể tra xét tình trạng mạch khí của đối phương. Nhưng hôm nay chỉ là chân khí tiếp xúc với nhau mà thể nội khí mạch của Thạch Chi Hiên tập hợp và lưu động thế nào đều giống như một tấm địa đồ hiện rõ trong đầu gã. Đồng thời gã phát giác mình sắp lâm đại họa, vì cảm ứng được luồng sát khí thực thụ của Thạch Chi Hiên chính là một luồng kình khí âm nhu đang tụ tại mũi bàn chân của ngọn cước lão sắp tung ra.

Ý nghĩ này vừa đến thì chân trái của Thạch Chi Hiên đã lặng lẽ đá qua. Nếu như Từ Tử Lăng không phải đã có cảm ứng kỳ dị vừa rồi, vì tinh thần gã hoàn toàn bị thân pháp kỳ lạ và khuỷu tay siêu tốc mãnh liệt của lão áp chế, nói không chừng đã bị trúng chiêu này. Trong thiên hạ, sợ rằng chỉ có duy nhất Thạch Chi Hiên có thể phân biệt và khiển xuất hai luồng kình khí, một mạnh mẽ mãnh liệt và một âm nhu bá đạo này.

- Cộc!

Chân trái của Từ Tử Lăng vội xuất ra, va chạm với cú đá chí mạng của Thạch Chi Hiên. Hai người đều lùi lại đằng sau.

Nếu như có người đứng xem, chỉ thấy hai người tiếp xúc qua loa, giống như vừa mới giao thủ đã phân khai vậy, dù thế nào cũng không thể ngờ tình hình bên trong lại vi diệu và chuyển biến đến thế.

Thần sắc Thạch Chi Hiên lộ vẻ kinh ngạc. Không ngờ Nhạc Sơn cao minh đến nỗi có thể đỡ được kỳ chiêu của lão, lại không hề thể hiện

chút khốn khổ thảm bại. Thật ra Từ Tử Lăng có nỗi khổ chỉ tự mình biết được. Chạm phải kình lực mãnh liệt của Thạch Chi Hiên đã khiến cho gã khí huyết cuồn cuộn, kinh mạch kích động, đầu óc choáng váng, thân thể mềm nhũn. May phúc, vì sợ Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên mà gã đã giữ chân khí ở lại trong kinh mạch, bằng không chỉ ngạnh tiếp như vậy cũng đủ khiến gã trọng thương thổ huyết rồi.

Dù cho Từ Tử Lăng sớm đã quyết định tử chiến, nhưng trong giờ khắc này gã lại muốn thay đổi chủ ý. Thạch Chi Hiên có thể phân biệt sử xuất hai luồng chân khí tương phản như vậy, hơn nữa lực sát thương lại mãnh liệt đến thế, gã tuyệt đối không phải là đối thủ.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng có thể khiến hai luồng chân khí âm nhiệt dương hàn hợp làm một, hoặc âm dương hoán đổi, nhưng vận dụng đến mức xuất quỷ nhập thần như Thạch Chi Hiên thì vẫn chưa thể đạt được. Chỉ xét đến phương diện này cũng đủ thấy Thạch Chi Hiên nắm chắc phần thắng.

Trong làn tuyết, mũi chân Từ Tử Lăng điểm mạnh xuống đất, phi thân bay lên gần bốn trượng, vọt đến chỗ giữa hai lá cờ hiệu của kho rượu. Phía sau lưng gã, phong thanh vang lên tiếng kình lực mãnh liệt điên cuồng tựa hồ đại sơn áp đến.

Từ Tử Lăng lòng kêu bất diệu. Trước đây, cho dù cùng Chúc Ngọc Nghiên giao thủ gã cũng có thể dựa vào sự tụ hợp kình lực của đối phương mà xác định thực hư, dựa vào đó xác định mục tiêu thật sự đối phương muốn công kích. Riêng Thạch Chi Hiên, khi công kích mỗi điểm kình lực đều rất quân bình, khiến gã căn bản không thể biết đối phương muốn công kích vào chỗ nào. Không biết bị đánh vào đâu, đương nhiên không biết phòng thủ thế nào.

Đột nhiên, Từ Tử Lăng đối với Bất Tử Ấn Pháp tỉnh ngộ thông suốt.

Đó thật ra là một loại chân khí luyện đến mức chân chính xuất thần nhập hoá, thành một kỳ công có thể tùy tâm sử dụng, với chân khí bản thân rõ thế nào, với chân khí đối thủ cũng rõ như vậy. Chính vì vậy, Thạch Chi Hiên khi động thủ xuất chiêu, không ngừng thăm dò tình hình chân khí của đối phương. Gặp phải Trường Sinh Quyết khí công của Từ Tử Lăng cũng là một loại kỳ công có đặc tính như vậy nên chính lúc Thạch Chi Hiên cảm nhận được thể nội chân khí của Từ Tử Lăng, thì ngược lại Từ Tử Lăng cũng cảm nhận được tình hình của lão. Đây chính là điểm lợi hại của Bất Tử Ấn Pháp, khiến cho Thạch Chi Hiên lâu nay luôn ở thế bất bại chi địa.

Giả như Từ Tử Lăng có thể làm cho Thạch Chi Hiên không thể nhận biết được gã, trái lại bản thân có thể thông suốt hư thực của đối phương, tuy vẫn chưa đủ để đánh bại Thạch Chi Hiên, nhưng đối với việc bảo mệnh đào sinh, đương nhiên vô cùng có lợi.

Nghĩ đến đây song Tử Lăng vẫn chưa biết nên làm thế nào để làm được điều đó. Gã nắm tay ngầm vận Bất Động Căn Bổn Ấn, phất ống tay trái về phía sau, đồng thời vọt lên cao, phóng về phía đỉnh kho mờ tối đằng trước.

- Oàng!

Kình lực giao nhau.

Đang lúc Từ Tử Lăng lại một lần nữa thấy rõ hư thực chân khí của Thạch Chi Hiên, thì cũng là lúc phản lực không thể kháng cự ùa đến tăng thêm gia tốc lên nóc kho khiến gã phải nghiêng cả người.

Kinh mạch Từ Tử Lăng bị áp chế dữ dội, may mà gã vẫn có một khe hở quý giá để thở. Ngay khi mũi bàn chân gã điểm vào rìa mái ngói, Trường Sinh chân khí của gã đã vận chuyển mười tám vòng, trị xong quá nửa thương thế để làm vốn thoát thân cho gã.

Thạch Chi Hiên truy theo như hình với bóng, xuất ra một chỉ với kình lực ghê gớm không mang bất cứ phong thanh nào về bối tâm Từ Tử Lăng. Từ hai mươi năm nay, đây là lần đầu tiên lão toàn lực xuất thủ để giết một người.

Mũi bàn chân Từ Tử Lăng phát kình, lộn ngược người lại, không những tránh được một chỉ hiểm độc của Thạch Chi Hiên, mà lại thành ra ở phía sau lưng, một quyền nhanh như chớp đánh tới lão.

Thạch Chi Hiên âm trầm như vậy, đến lúc này cũng phải giật mình, bởi vì tuy Từ Tử Lăng đánh từ phía sau lưng, nhưng lão như có mắt thấy rõ chiêu thức gã vừa liên tục lại vừa khéo công sát tới.

Mắt Từ Tử Lăng khẽ hoa lên, Thạch Chi Hiên trong tình thế bất lợi hoàn toàn không khả năng chống đỡ đã cấp tốc hạ xuống, vừa chạm đất đã xoay người, phát ra song chưởng phản kích. Hai lực đạo nhất cương nhất nhu uy lực vô biên như bài sơn đảo hải công lên. Từ Tử Lăng đã từng bị Thạch Chi Hiên dùng hai nội khí hoàn toàn khác nhau này đối phó, mùi vị giống như cả người bị xé đôi ra vậy, nên nào dám ngạnh tiếp. Gã cười lên ha hả:

- Thạch tiểu nhi cũng chỉ thế thôi sao!

Ầm!

Một quyền của gã không cải phương hướng đập mạnh vào tường kho, Từ Tử Lăng liền mượn ngay phản lực ấy, tăng tốc lùi lại, tránh thoát chưởng kình khó tiếp của Thạch Chi Hiên, rồi như tên bắn phi về phía hậu điện kho rượu, nơi đặt thi thể Vu Ô Quyển.

o0o

Tại phủ tướng quân của Vu Bố Chánh, sau khi nghe Khấu Trọng thuật lại, Lý Tịnh thần sắc ngưng trọng nói:

- Lôi tiên sinh sau buổi trưa có đến tìm ta để sắp xếp việc Vân Soái gặp Tần Vương. Vân Soái cũng đã y ước bí mật gặp Tần vương. Như vậy việc Lôi tiên sinh bị bắt cóc phải xảy ra sau lúc đó.

Khấu Trọng giờ đang đeo mặt nạ của một người có râu quai nón, trầm giọng nói:

- Nhân lúc thế trận của kẻ địch hãy còn chưa vững, chúng ta nhất định phải tìm cách cứu Lôi đại ca về. Bằng không nếu kẻ địch có thể biết chuyện chúng ta từ huynh ấy, đối với chúng ta lại càng bất lợi.

Trên đường đi gặp Lý Tịnh, Khấu Trọng đã nghĩ thông rất nhiều chuyện. Trên thực tế bọn gã đến Trường An tìm bảo khố, chính là gián tiếp giúp Dương Văn Can rất lớn. Ngoài mặt Dương Văn Can điều động người của Kinh Triệu Liên Minh truy đuổi gã và Từ Tử Lăng. Nhưng thực chất là thừa cơ ngầm điều động nhân mã, âm mưu lật đổ Lý Phiệt. Gã và Tử Lăng vừa đến Trường An, tức thì làm hai đại thế lực Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát gia tâm chú ý, khiến cho Dương Văn Can tiện thể hành sự.

Dương Hư Ngạn dựa vào Phần Kinh Tán đối phó Trương Tiệp Dư, vừa có thể vì Đổng Thục Ni trừ bỏ kình địch cạnh tranh sủng ái, vừa khiến Lý Uyên vì quái tật của ái phi mà vô tâm triều chính, để cho những kẻ âm mưu thừa nước đục thả câu.

Chẳng ngờ Khấu Trọng vô tình trị hết bệnh cho Trương mỹ nhân. Nhạc Sơn của Từ Tử Lăng lại gặp Lý Uyên đề cao cảnh giác. Âm Quý Phái thì mất đi lô hàng hỏa khí do Trầm Pháp Hưng cung cấp. Khiến cho trận thế của Dương Văn Can đại loạn.

Trước mắt, tình thế thật vô cùng phức tạp. Không có lấy một ai kể cả Khấu Trọng có thể làm rõ mọi chuyện đang rối như tơ này. Chuyện Khả Đạt Chí gần đây không ngừng khiêu chiến cao thủ của Thiên Sách phủ cũng có khả năng chỉ là mê hoặc mọi người để thay đổi sự chú ý.

Lý Tịnh gật đầu nói:

- Chúng ta tất nhiên phải lập tức cứu Lôi tiên sinh. Vấn đề là chúng ta chỉ có một cơ hội. Nếu ta là Triệu Đức Ngôn. Phương pháp an toàn nhất chính là mang Lôi tiên sinh rời khỏi Trường An. Lúc đó chúng ta sẽ vô kế khả thi.

Khấu Trọng đáp:

- Cho nên chúng ta phải lập tức hành động. Xung quanh Triệu Đức Ngôn toàn là người Đột Quyết, dễ gây sự chú ý của người khác. Làm việc này, nhất định phải do thế lực ở tại địa phương mới có thể thực hiện được. Triệu Đức Ngôn lại tuyệt đối không để cho Dương Văn Can biết việc này. Chỗ dựa duy nhất có thể của hắn, chắc chắn sẽ tìm đến Hương Ngọc Sơn nhờ giúp đỡ. Mà Hương Ngọc Sơn thế nào cũng gặp hay nhờ Trì Sanh Xuân phụ trách. Như vậy việc Lôi Cửu Chỉ bị mang đi không phải không có manh mối.

Trì Sanh Xuân chính là ông chủ của Lục Phúc Đổ Quán, sau lưng có Lý Nguyên Cát chống lưng. Chỉ có thế lực ở vùng này của hắn mới có thể trong tình thế cấp bách, nhanh chóng đưa người đi mà thần bất tri quỷ bất giác.

Lý Tịnh đứng lên, song mục lóe sáng nói:

- Chúng ta phải nắm bắt cơ hội này. May mà trước kia sau khi nói chuyện với bọn đệ, ta đã bí mật cho người theo sát nhất cử nhất

động thủ hạ của Trì Sanh Xuân. Chỉ cần người rơi vào tay bọn chúng, Trì Sanh Xuân không thể không nhanh chóng đưa Lôi tiên sinh rời khỏi Trường An. Chúng ta mười phần sẽ cứu được người về.

Hai người đẩy cửa bước ra ngoài, lập tức đứng chựng lại kinh ngạc. Hồng Phất Nữ đang đứng bên ngoài giận dỗi, khuôn mặt lạnh lùng cất tiếng:

- Tại sao chuyện nào của huynh đệ các ngươi, cũng muốn giấu diếm ta.

o0o

Từ Tử Lăng quay trở lại kho rượu, phía sau chính là thi thể đang ngồi của Vu Ô Quyển. Thể nội chân khí gã không thể vận hành. Việc gã cần làm gấp bây giờ là phải tranh thủ thời gian này để trị liệu thương thế, ứng phó với đợt công kích mới của Thạch Chi Hiên.

Thạch Chi Hiên từng bước tiến vào trong kho. Không rõ lão làm thế nào mà cánh cửa sau lưng tự động đóng lại, khiến cho kho rượu trở thành một không gian phong kín. Thực chất thì cánh cửa đương nhiên không phải là một chướng ngại, nhưng tâm lý thì nó giống như một loại sỉ nhục, biểu thị như Thạch Chi Hiên nhốt Nhạc Sơn lại để bắt cá trong chậu.

Thạch Chi Hiên cười nhẹ:

- Nhạc Sơn ngươi đúng là một lão già hồ đồ, cho rằng luyện thành Hoán Nhật Đại Pháp là trở thành thiên hạ vô địch, mới dám tìm đến Trường An đấu với ta.

Từ Tử Lăng cười lạnh lùng:

- An Long đâu? Tại sao không gọi hắn đến giúp một tay. Dựa vào một mình Thạch tiểu nhi ngươi sợ rằng chưa đủ tư cách để giết ta.

Thạch Chi Hiên cười sằng sặc:

- Người ta nói Nhạc Sơn ngông cuồng tự đại, hiện tại nghe ngươi nói mới biết đấy không phải là lời nói hão. Ngươi tự cho là thông minh nên trốn vào trong phòng vì sợ An Long bên cạnh đánh lén. Quả thật là một chuyện nực cười.

Từ Tử Lăng chính là muốn dẫn dắt cho lão nghĩ sai như vậy, để còn mượn lời tìm cách tháo mệnh. Nhạc Sơn tuy là tính tình khí khái rắn rỏi, tính cách ngạo mạn, nhưng trong tình thế phải chống lại nhiều người thế này, bỏ chạy giữ mệnh cũng là lẽ thường.

Thạch Chi Hiên đấu đá trong quan trường và hắc đạo đã bao năm, đương nhiên không thể dễ dàng bị lừa như vậy. Nhưng vì lão nhận định Từ Tử Lăng chính là Nhạc Sơn, nên Từ Tử Lăng càng dễ lợi dụng thân phận cũng như tính cánh của Nhạc Sơn, khiến Thạch Chi Hiên khó đoán được thật giả. Từ Tử Lăng bực tức hừ lạnh:

- Đừng nói lời thừa! Nếu như không phải An Long bên cạnh giúp ngươi phục kích Vu Ô Quyển, sao có thể thu dọn hắn trong chốc lát?

Thạch Chi Hiên lại cười sằng sặc:

- Lão hồ đồ ngươi muốn nghĩ sao thì nghĩ. Thạch Chi Hiên ta từ trước đến giờ không tính toán với kẻ sắp chết đến nơi. À, còn có một việc chưa nói với lão huynh ngươi, khi ngươi và Ngọc Nghiên gần gũi nhau, có nhận ra nàng ta không còn là ngọc lành hay không?

Vừa nói xong, song chưởng cùng xuất, phát ra kình lực kinh người

nhất cương nhất nhu công về phía Từ Tử Lăng. Tử Lăng căn bản không thể rõ Nhạc Sơn thật nghe được những lời này sẽ có phản ứng như thế nào. Nhưng Thạch Chi Hiên nói lời đó ra, đương nhiên khẳng định Nhạc Sơn sẽ bị chuyện đó kích động mà lộ ra sơ hở, cho lão thừa cơ hành động.

Chỉ qua tâm kế nhỏ nhen bần tiện này, cũng đủ biết Thạch Chi Hiên là loại người thế nào. Từ Tử Lăng giả vờ như tinh thần chấn động, hét lên một tiếng điên cuồng, nhất quyền kích xuất, thực chất là ngầm vận Đại Kim Cương Luân Ấn, đầu tiên thủ thân vững chắc, kiên cố như thành Trường An, Lạc Dương, chưởng xuất đi được một nửa thì biến thành Bảo Bình Ấn, kình khí chỉ tích mà không phát, trước khi tiếp xúc trực tiếp, đối phương căn bản không thể xác định hư thực của gã. Đây là phương pháp tốt nhất để đối phó với Thạch Chi Hiên. Nếu không phải Trường Sinh chân khí của Từ Tử Lăng cũng có những đặc tính kỳ dị như thế, sợ rằng đến chết vẫn không biết hư thực chân chính của Thạch Chi Hiên.

Thạch Chi Hiên quả nhiên nhẹ chau mày, không rõ cái huyền hoặc của Từ Tử Lăng. Điều đặc biệt khiến hắn không hiểu chính là bước đi kỳ lạ của Từ Tử Lăng, nhìn chẳng hiểu để làm gì, không ra né tránh cũng chẳng ra công kích địch nhân.

- A a a!

Từ Tử Lăng đợi đến khi kình lực của Thạch Chi Hiên tiến vào cơ thể, kình khí của Bảo Bình Ấn mới bộc phát tựa như lũ quét, phát quyền ra, đón lấy chưởng phong của Thạch Chi Hiên.

Điểm đặc sắc của Bảo Bình Ấn Khí chính là lấy một kình khí tập trung cao độ, khi phát ra khỏi tay tựa như tụ chân khí cá nhân trong một hình cầu đánh cách không về phía địch, tránh khỏi tình trạng tiếp xúc trực tiếp. Ngày trước Thiên Quân Tịch Ứng cũng vì chuyện này mà

cuối cùng lạc bại thân vong, hiện giờ cũng là phương pháp tốt nhất để đối phó với Thạch Chi Hiên. Nếu dùng Bảo Bình Ấn làm đòn tiên phong, bất luận Thạch Chi Hiên có lợi hại thế nào, cũng phải sau khi hóa giải mới có thể trực tiếp công kích Từ Tử Lăng. Vì Bảo Bình Ấn khí khi đã ngưng tụ và tập trung cao độ, cho dù Thạch Chi Hiên tài giỏi, nhất thời cũng khó có thể chuyển hóa sử dụng, phản kích đối phương.

Thần sắc Thạch Chi Hiên lộ vẻ kinh ngạc. Song chưởng lão đưa ra trước đó liền hợp lại thành một, phát ra một luồng kình lực ghê gớm, hóa giải kình khí của Bảo Bình Ân. Từ Tử Lăng giương mắt nhìn mà toát mồ hôi lạnh. Gã căn bản không tưởng tượng được lại có người có thể hoá giải kình khí của Bảo Bình Ấn theo cách như vậy. Gã không tiến mà lùi lại, rồi di chuyển sang ngang. Thạch Chi Hiên cũng không thừa thế tiến công, đưa mắt nhìn Tử Lăng, song mục sáng lấp lánh, ngạc nhiên hỏi:

- Đây là loại công phu gì?

Từ Tử Lăng cười nham hiểm nói:

- Ngươi cho rằng ta sẽ vì chuyện của Tiểu Nghiên mà nghĩ ngợi, đó chính là đã sai lại càng sai.

Thạch Chi Hiên ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Giỏi! Thế còn chuyện Tú Tâm thì sao?

Từ Tử Lăng thầm chửi hắn lòng lang dạ sói, thờ ơ đáp:

- Ngươi có dám nói câu này với Thanh Tuyền không?

Thạch Chi Hiên toàn thân chấn động, song mục lộ thần sắc phức tạp

người khác khó có thể đoán biết. Từ Tử Lăng lần đầu tiên có được cơ hội ngàn năm có một để chủ động tiến công. Gã nhanh như chớp tiến lên, tay trái dường như vô ý thức giương chỉ làm đao, đâm vào khoảng không nơi vai phải của Thạch Chi Hiên. Thạch Chi Hiên kinh ngạc vô cùng. Từ Tử Lăng chiêu thức hướng chưởng về phía sát cổ lão, chiêu thức quái dị đến cực điểm. Đây là chiêu thức Tử Lăng vừa sáng tạo. Nguyên do gã với chuyện sinh tử có ý tưởng kỳ dị, biến có thành không, biến không thành có.

Nếu như Trường Sinh chân khí của gã luyện không đến mức thu phát tuỳ tâm, hay không có tuyệt học của Phật môn là Bát Tự Chân Ngôn Ấn Pháp, tuyệt không thể sáng tạo ra loại công phu này.

Người học võ không ai không cầu chiêu thức chân giả hư thực, nhưng từ trước tới nay không ai có thể tiến một bước vào “Hữu Vô Chi Đạo”.

Chiêu thức này của Từ Tử Lăng xuất đủ mười phần công lực đánh về khoảng không phía phải của Thạch Chi Hiên, giống như dị khúc đồng công của Khấu Trọng trong cờ vây, để xem coi đối phương “hoán cờ” như thế nào.

Thạch Chi Hiên lấy tĩnh khắc động. Nếu là hư chiêu, lão lập tức biến chiêu. Loại công pháp từ hữu hóa vô này, chiêu thức nửa đâm nửa chưởng, lại không mang bất cứ kình lực nào, Thạch Chi Hiên làm sao không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Lại còn vết xe đổ chuyện vừa thưởng thức Bảo Bình Ấn Khí xong, Thạch Chi Hiên chắc chắn không mạo hiểm lấy thân ra thử pháp. Dựa vào Bất Tử Ấn Pháp của lão cũng không thể nắm chắc lập tức hóa giải kình khí tập trung cao độ này. Năm xưa, lão bị Tứ Đại Cao Tăng bủa vây, cũng từng bị nguy khốn bởi Nhất chỉ đầu thiện của Gia Tường đại sư.

Thạch Chi Hiên lạnh lùng hừ một tiếng, triển khai Huyễn Ma Thân Pháp, như tia chớp đã đến bên trái của Tử Lăng, tay phải giương chỉ, chọc về mạng sườn trái của Từ Tử Lăng lúc đó do tiến kích mà lộ sơ hở.

Từ Tử Lăng toàn thân xoay chuyển, phất tay áo phải cản chỉ của Thạch Chi Hiên. Có vẻ Thạch Chi Hiên sau thoáng chấn động khi nghe thấy tên Thạch Thanh Tuyền như đã hồi phục lại. Lão cười một tiếng, thu chỉ lùi lại, hạ thấp chân đá mạnh vào chân đối phương, động tác như mây trôi nước chảy, tự nhiên khoáng đạt, không hổ danh là sư phụ của Hầu Hy Bạch.

Từ Tử Lăng gạt bỏ mọi điều cố kỵ, đem tâm pháp “Hữu Vô” vừa mới lĩnh ngộ ra, phát huy đến mức tường tận thấu đáo, kình lực khi có khi không, hữu có thể là vô, vô có thể thành hữu. Thạch Chi Hiên trong lúc không thể dò ra hư thật như vậy, bị gã liên tiếp công hơn mười chiêu. Cuối cùng lão cũng tìm được cơ hội bức Từ Tử Lăng ngạnh đối một chưởng.

Tử Lăng lập tức cảm thấy quá nửa chân khí bị đối phương thu nạp chuyển hóa, kinh ngạc tột độ, may mà khi chân khí tương xúc, gã đã cảm nhận được thủ pháp tiến công của đối phương, nên đột nhiên né về bên trái, tránh được một chiêu tất sát của Thạch Chi Hiên. Hai người cuối cùng tách ra xa, nhìn về phía đối phương.

Song mục Thạch Chi Hiên sát khí đại thịnh, tạo ra một khí thế vững mạnh như một bức tường, bao bọc khoá lấy Tử Lăng như muốn nói lần này gã đã hết đường đào tẩu.

Phía sau Từ Tử Lăng chính là những sọt trúc xếp cao như núi, gã cảm thấy Thạch Chi Hiên cuối cùng đối với hắn cũng có chút kiêng dè. Quyết ý trận này dốc toàn lực diệt trừ hắn. Vừa rồi không thể nói

là Thạch Chi Hiên đã toàn lực xuất thủ, vì Thạch Chi Hiên không muốn chỉ vì giết gã mà để cho bản thân bị thương. Vì thế trong nhưng tình huống có thể làm tổn hại đến cơ thể, lão thà bỏ qua cơ hội, chứ không chịu mạo hiểm. Nhưng bây giờ Thạch Chi Hiên đã quyết dù có bị thương, cũng phải đưa Từ Tử Lăng vào tử địa.

Từ Tử Lăng lúc này như cung kéo đã hết đà. Vừa rồi gã đã liều mình dốc toàn lực nắm lấy cơ hội công kích, có thể nói là dốc lực toàn thân, hao tổn chân nguyên, lợi dụng đạp lên ván sàn trong kho để tìm vị trí bí đạo. Nếu không thể đào tẩu, khẳng định thân sẽ bỏ nơi đây. Một kẻ trong tâm hồn có chỗ sơ hở như Thạch Chi Hiên bây giờ mà còn lợi hại như vậy, khi lão không còn sơ hở càng khiến người ta không thể tưởng tượng.

Thạch Chi Hiên hiên ngang nhìn chằm chằm vào Từ Tử Lăng, gật đầu nói:

- Khá lắm! Mười năm nay, trừ Ninh Đạo Kỳ và Tống Khuyết là đối thủ của ta ra, bây giờ mới có thêm một “Bá Đao” Nhạc Sơn ngươi. Ngươi có thể yên tâm mà đi rồi đấy.

Thạch Chi Hiên cuối cùng cũng thể hiện hào khí khâm phục Từ Tử Lăng gã, không còn hạ thấp đối thủ nữa.

- Kẹt, kẹt!

Cửa kho bị mở ra, An Long lách người tiến vào, cười nham hiểm nói:

- Thạch lão đại, đệ về rồi đây, Nhạc lão huynh, xin chào!

Từ Tử Lăng thầm nghĩ, An Long ngươi về thật đúng lúc. Gã xoay người va thật mạnh về phía sau, những chiếc sọt xếp cao tựa núi lập tức đổ xuống như những lôi cầu lăn về phía Thạch Chi Hiên và An

Long. Thi thể của Vu Ô Quyển bị va trước tiên. Cảnh tượng hỗn loạn đến cực điểm. Nến vụt tắt. Kho rượu biến thành tối đen như mực. Những chiếc sọt tre bị Từ Tử Lăng làm đổ xuống vẫn cứ lăn tròn. Bàn đựng rượu bị va đổ. Âm thanh đổ vỡ vang lên không ngớt, hơi rượu nồng nặc. Từ Tử Lăng cười lớn:

- Xin thứ lỗi lão phu không thể bồi tiếp!

Thạch Chi Hiên và An Long vội chạy lại ngăn mới phát hiện ra đã đánh vào áo ngoài mà Từ Tử Lăng ném ra, bị trễ một bước. Tiếng ván sàn gãy bỗng vang lên. Lúc An Long thắp được nến lên, Từ Tử Lăng đã đạp mở được địa đạo, an nhiên rời khỏi. Thạch Chi Hiên có tài năng cách mấy cũng không dám tùy tiện xông vào đuổi theo.

(

Chương 416: Lộ chuyển phong hồi

Khấu Trọng, Lý Tịnh, Hồng Phất Nữ bất chấp mưa tuyết, cưỡi ngựa đi tắt theo đường núi. Sau đó bọn họ bỏ ngựa lại, triển khai thân pháp, trong phút chốc đã đến gần đường Bách Lý, rồi đến một nhánh thượng du của sông Hoàng Hà, đi tiếp về hướng bắc hơn mười dặm gặp một toà thành lớn – thành Kính Dương ở phía bắc Trường An. Chỗ bọn họ đang đứng là một bến đò nhỏ bên ngoài thành Kính Dương.

Bằng tai mắt của Thiên Sách phủ giăng khắp nội ngoại thành Trường An, Lý Tịnh không bỏ qua bất cứ một hành động nào liên quan đến Trì Sanh Xuân, hắn khẳng định Trì Sanh Xuân đã đưa Lôi Cửu Chỉ đi.

Lý Tịnh phán đoán Trì Sanh Xuân đã đưa Lôi Cửu Chỉ đến thành Kính Dương do ba nguyên nhân. Thứ nhất, thuyền bè chở hành khách và hàng hóa qua lại giữa thành Kính Dương và Trường An là do Kính Thủy bang - một bang phái nhỏ ở Trường An kinh doanh. Người khác không rõ quan hệ của Trì Sanh Xuân và bang phái này, nhưng Thiên Sách phủ đã điều tra ra Trì Sanh Xuân không ngừng chi ngân lượng cho Kính Thủy bang, giúp chúng mở rộng thế lực. Thứ hai, chính kẻ theo dõi Trì Sanh Xuân đã tận mắt nhìn thấy hai tên thủ hạ đắc lực của Khả Đạt Chí hộ tống một chiếc xe ngựa đến nhà Trì Sanh Xuân ở Bắc Lý. Sau khi xe ngựa rời khỏi, dấu vết lưu lại trên mặt tuyết cho thấy xe đã nhẹ đi rất nhiều. Nguyên nhân thứ ba đó là một chiếc thuyền vận chuyển hàng hóa về Kính Dương thành xuất phát trễ gần hai khắc so với bình thường, vì phải đợi Trì Sanh Xuân đưa một lô hàng, nói là lô hàng sợi bông. Hai tên thủ hạ của Trì Sanh

Xuân cũng đi theo tàu áp tải.

Trong tình hình hiện tại, những việc này chắc chắn sẽ không gây sự chú ý cho người khác. Nhưng với Thiên Sách phủ đang toàn lực truy tìm nơi cất giấu hỏa khí, đương nhiên không thể bỏ qua bất cứ vật gì ra vào phủ của Trì Sanh Xuân.

Khấu Trọng nhìn về mặt nước phía hạ du, cất giọng lo lắng:

- Có phải chúng ta bị chậm rồi không?

Hồng Phất Nữ để lộ ra vẻ thân thiết với gã, nhẹ giọng đáp:

- Đừng lo, bọn ta đã sớm dùng phi cáp truyền thư, báo cho người của chúng ta ở Kính Dương thành, chỉ cần thuyền vừa đến Kính Dương, sẽ lập tức lên thuyền lục soát.

Lý Tịnh bình tĩnh nói:

- Tuy chúng ta đuổi theo sau khi thuyền đã khởi hành được nửa canh giờ nhưng chúng ta đi đường tắt, còn thuyền thì lại ngược dòng mà đi, lý nào lại đuổi không kịp. Giờ ta đợi ở đây xem bọn chúng có giở trò giảo hoạt gì khi tới bến đò duy nhất giữa Kính Dương và Trường An, có đưa Lôi tiên sinh khỏi thuyền hay không.

Khấu Trọng gằn giọng:

- Triệu Đức Ngôn thật giảo hoạt. Vừa bắt được lập tức đưa ngay người đi. May mà đệ tự nhiên linh tính như có việc gì không ổn, nảy ra ý nghĩ không đến Tề vương phủ nữa, mà về sớm nên mới thấy chiếc áo ngoài của Lôi đại ca bị gửi tới. Nếu không đến tối nay mới biết chuyện thì thật là hỏng bét.

Hồng Phất Nữ nói:

- Nếu như chuyến này cứu người trở về thành công, Triệu Đức Ngôn lại đến tìm đệ đàm phán điều kiện trao đổi mới thật thú vị đây!

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Đệ còn chưa nghĩ đến vấn đề này, đại tẩu suy nghĩ thật thấu đáo.

Hồng Phất Nữ được gã khen ngợi, cười nhẹ đáp lại rồi nói:

- Chẳng qua do đệ quá lo lắng đến bằng hữu nên chưa nghĩ đến thôi. Hồng Phất ta là người ngoài cuộc nên sáng suốt hơn.

Lý Tịnh thấy quan hệ của hai người cải thiện hơn rất nhiều so với lúc đầu nên cảm thấy rất vui, thừa cơ nói vào:

- Đại tẩu vốn rất quan tâm đến huynh đệ các ngươi, vẫn không ngừng hỏi thăm ta, chỉ là ta không nói ra thôi.

Hồng Phất Nữ vẫn còn có vẻ hơi dỗi:

- Lại còn vẫn nói được. Không phải cái gì cũng giấu người ta sao.

Khấu Trọng cảm nhận được sự dịu dàng của Hồng Phất Nữ, trong lòng cảm thán. Tương lai nếu phải gặp huynh tẩu trên chiến trường, không biết sẽ có tư vị thế nào? Tuy gã trước đây đã từng nghĩ qua vấn đề này, nhưng lại không suy xét tỉ mỉ. Bây giờ quan hệ với Lý Tịnh ôn hòa, hơn nữa lại cùng kề vai tác chiến, cảm giác đó tự nhiên sâu sắc hơn nhiều.

Khấu Trọng bỗng vui mừng nói:

- Đến rồi!

Lý Tịnh và Hồng Phất Nữ vội nhìn về phía hạ du, nhưng những gì nhìn thấy cũng chỉ là một khoảng không đen kịt với những bông tuyết không ngừng rơi.

Khấu Trọng hạ giọng nói nhỏ:

- Nghe kìa!

Tiếng vó ngựa từ phía Kính Dương truyền đến.

Khấu Trọng lại nói:

- Chúng ta núp ở rừng cây chỗ đầu bến đò. Đang đến chắc chắn là xe ngựa nhận hàng. Chiêu này thật sự quá nham hiểm. Nếu như không phải Lý đại ca biết nơi này có một bến nhỏ, chỉ phái người đợi ở Kính Dương không thôi, coi như trúng xảo kế của kẻ địch rồi.

o0o

Từ Tử Lăng trong thân phận Ung Tần về đến sào huyệt bí mật đã thấy Cao Chiếm Đạo đang đợi. Do Khấu Trọng trước khi rời thành đã liên lạc với Cao Chiếm Đạo để thông qua hắn báo tin cho Từ Tử Lăng biết. Từ Tử Lăng nghe xong mọi chuyện đờ người ra, cũng như Khấu Trọng, gã lập tức nghĩ là Hương Ngọc Sơn giở trò.

Cao Chiếm Đạo giải thích:

- Khấu gia nói, trừ phi Hương Ngọc Sơn và bọn quỷ Đột Quyết hợp tác, nếu không Triệu Đức Ngôn không thể từ bảo đao đoán ra thân phận của Khấu gia được. Vì vậy bọn chúng mới lần theo manh mối này để truy ra Lôi gia. Hy vọng là Lôi gia cát nhân thiên tướng, có thể

cùng Khấu gia trở về bình an.

Từ Tử Lăng trong lòng cười thảm.

Ba kẻ đứng đầu Ma Môn quả là có nhiều kỳ mưu pháp bảo. Nếu không phải cả ba đang lấy tĩnh chế động, mong đợi bọn gã tìm ra bảo tàng, thì bọn gã có lẽ đã sớm không có đường nào mà chạy rồi.

Chúc Ngọc Nghiên thì thông qua Loan Loan để khống chế bọn gã. Thạch Chi Hiên thì biết rõ một kỳ pháp, ngay khi Tà Đế Xá Lợi xuất lộ thì lão sẽ biết vị trí ở đâu. Tuy nghe có vẻ là huyền bí tà dị, nhưng ma môn quỷ công vô cùng, ai dám phủ nhận là không có kỳ pháp này. Triệu Đức Ngôn thì trực tiếp nhất, dứt khoát bắt người uy hiếp, bắt bọn gã phải khuất phục. Thủ đoạn của Triệu Đức Ngôn khẳng định là do Hương Ngọc Sơn bày cho. Vì chỉ có Hương Ngọc Sơn mới hiểu rõ điểm yếu này của bọn gã.

Trước mắt bọn gã đang nằm ở thế tuyệt đối bất lợi, bất luận là tính toán thế nào, cho dù thật sự tìm ra bảo tàng, muốn mang theo và an toàn rời khỏi Trường An, thực sự là hoang tưởng.

Từ Tử Lăng quay qua nói với Cao Chiếm Đạo:

- Tình hình bọn ngươi như thế nào rồi?

Cao Chiếm Đạo trả lời:

- Hầu hết mọi người đã rời khỏi Trường An. Hiện tại trừ tiểu nhân, Phụng Nghĩa, Tiểu Kiệt và mười huynh đệ đắc lực nhất ra, trong thành không còn ai khác. Từ gia yên tâm, sau khi phát sinh sự việc của Lôi gia, bọn tiểu nhân đã bố trí sắp xếp lại, bảo đảm địch nhân không thể tìm ra tiểu nhân và những người khác được.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ngươi đến đây đợi ta, coi như sớm bộc lộ hành tung rồi.

Cao Chiếm Đạo nói:

- Tiểu nhân đã lo đến chuyện này, cho nên Phụng Nghĩa và Tiểu Kiệt bây giờ đang phục kích bên ngoài, quan sát bất kỳ kẻ khả nghi nào. Nếu như có phát hiện, đợi Từ gia về tới sẽ ra hiệu ngay.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Trừ phi bọn chúng biết rõ bọn ta có thể giành Lôi đại ca trở về, nếu không sẽ không làm gì khác cả. Ài!

Cao Chiếm Đạo an ủi:

- Từ gia đừng quá bận tâm. Khấu gia có người của Thiên Sách phủ trợ giúp, chắc chắn có thể cứu Lôi gia trở về.

Từ Tử Lăng đứng dậy nói:

- Đợi ở đây hoài cũng không phải là cách tốt. Ta muốn đi gặp một người. Các ngươi nhất định phải cẩn thận, một chút cũng không được sơ hở. Ta sẽ ngầm theo các ngươi một đoạn để khẳng định không có ai theo dõi các ngươi.

o0o

Chiếc thuyền rốt cuộc cũng đến, tốc độ dần chậm lại, cuối cùng cập vào bến đò. Ba người Khấu Trọng nhìn chòng chọc vào con thuyền. Hai tên đại hán cao lớn đang bê một chiếc thùng gỗ dài từ thuyền xuống đưa đến một chiếc xe ngựa. Bốn tên khỏe mạnh tráng kiện vội

đến tiếp viện. Sau khi thuyền ly khai thì gộp thành nhóm sáu người bảo vệ chiếc xe ngựa đi khỏi.

Khấu Trọng nói nhỏ:

- Bọn chúng đều là những nhân chứng sống, tuyệt không để ai thoát thân.

Lý Tịnh và Hồng Phất Nữ gật đầu biểu thị hiểu ý.

Ba người lùi lại rời khỏi khu rừng, qua một sườn dốc mới chạy về phía chiếc xe ngựa vừa chạy ngang qua. Bốn phía đồng không mông quạnh không một bóng người. Bọn họ không cần che giấu hành tung, xông tới khí thế sấm sét như lôi đình vạn quân, quyết một đòn thu thập tất cả kẻ địch. Trong chớp mắt, bọn họ lao như bay trên con đường bùn đất đầy mưa tuyết. Chiếc xe ngựa cũng lao như bay trên đường bộ.

Hai kẻ cưỡi ngựa phía sau nghe thấy âm thanh đuổi tới, quay đầu lại nhìn, một kẻ trong đó kêu lớn:

- Tản ra!

Năm thớt ngựa lập tức tản ra tứ phía mà trốn chạy. Người đánh xe cũng nhảy lên một con ngựa trống, trước khi trốn còn đá một cái thật mạnh vào lũ ngựa kéo xe rồi mới chạy đi.

Khấu Trọng thầm kêu bất diệu. Lúc này tuy biết rõ chiếc xe ngựa chỉ chất hàng giả. Nhưng trước tiên vẫn không thể không đuổi theo chiếc xe đang bị kéo nghiêng ngả kia, để mặc cho sáu tên hộ vệ thúc ngựa trốn thoát.

Khấu Trọng lần đầu tiên trách hận bản thân đã không giết chết

Hương Ngọc Sơn. Chỉ có hắn mới có thể nghĩ ra độc kế thế này. Lần này, Khấu Trọng thật sự đã bị thất bại, hơn nữa khó mà sửa lại được.

o0o

Từ Tử Lăng đến Ngọc Hạc Am, sau ít phút đợi chờ ở phòng khách, gã nhìn thấy Sư Phi Huyên trong y phục nam trang tiến vào. Xem dáng vẻ của nàng thì giống như vừa ra ngoài về.

Từ Tử Lăng nói luôn vào vấn đề chính:

- Tiểu đệ muốn xin tiểu thư đọc Bất Tử Ấn Pháp một lần cho tiểu đệ nghe.

Sư Phi Huyên dụng thần chăm chú nhìn Từ Tử Lăng một hồi rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Tử Lăng bị nội thương phải không?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ta trong lốt Nhạc Sơn đã cùng Thạch Chi Hiên giao thủ. Tiểu thư pháp nhãn không sai, nhìn thật chính xác.

Sư Phi Huyên thản nhiên đáp:

- Người ta cũng không biết. Chẳng qua là người ta nhìn thấy nhãn thần của huynh tỏ ra tâm sự ngổn ngang, không còn lộ vẻ vô tư trong sáng như thường ngày.

Từ Tử Lăng than thở:

- Lôi đại ca bị Triệu Đức Ngôn và Hương Ngọc Sơn hợp mưu bắt cóc. Khấu Trọng đang toàn lực ứng cứu. Tâm tình của ta có thể thoải mái được sao?

Sư Phi Huyên nhẹ nhàng hỏi:

- Việc này phát sinh từ khi nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Chỉ trong khoảng từ lúc trưa đến lúc chiều thôi.

Sư Phi Huyên đứng lên, vẫn là thần thái bình tĩnh thanh nhã như tiên tử đó, khẽ khàng nói:

- Tử Lăng mời theo Phi Huyên một chuyến. Nói không chừng Phi Huyên có thể giúp huynh cứu Lôi tiên sinh trở về.

o0o

Thùng đã mở ra!

Quả nhiên đúng là một thùng sợi bông, hàng thật giá thật, không hề lừa bịp. Trừ Khấu Trọng do mang mặt nạ nên không thể rõ được thần sắc, còn sắc mặt của Lý Tịnh và Hồng Phất Nữ thật vô cùng khó coi.

Mất lại được, được lại mất, hy vọng lại đột nhiên biến thành tuyệt vọng. Quá trình biến đổi tâm lý đó sao mà khiến người ta khó chịu đến thế!!

Khấu Trọng nắm chặt thành thùng, bình tĩnh nói:

- Trì Sanh Xuân sao có thể biết mà giở trò này?

Hồng Phất Nữ nhìn Khấu Trọng một cách kinh ngạc, không ngờ gã bị kẻ khác quay vòng vòng đến thế mà vẫn bình tĩnh đưa ra vấn đề lớn có mang thâm ý như vậy.

Trì Sanh Xuân thủ đoạn thế này, thật quả là ngoài dự liệu. Trừ phi hắn khẳng định Khấu Trọng sẽ truy tìm theo lộ tuyến này mới có thể lập sẵn mưu.

Lý Tịnh nói:

- Là hắn muốn dò thử quan hệ của đệ và Thiên Sách phủ.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Hiện giờ đó là giải thích duy nhất. Nhân vì Hương Ngọc Sơn và Triệu Đức Ngôn không biết rõ được mối quan hệ của bọn đệ với Thiên Sách phủ, giờ thấy chúng ta bị lừa và bí mật hợp tác với nhau, bọn chúng nhất định đã tìm ra đáp án. Do đột nhiên Thiên Sách phủ cho người giám sát Trì Sanh Xuân chặt chẽ, khiến cho Hương Ngọc Sơn cảnh giác, nên hắn mới giở ra chiêu này, vừa để ra oai với chúng ta, vừa làm rõ mối quan hệ của chúng ta. Một mũi tên trúng hai đích. Kế này chỉ có tên tiểu tử thối Hương Ngọc Sơn mới nghĩ ra nổi.

Nếu không phải là Hồng Phất Nữ đang ở đây, gã đã thốt lên những lời lăng mạ thô tục.

Lý Tịnh than thở:

- Xem ra đành phải quay về Trường An thôi, một mặt đợi Triệu Đức Ngôn tìm chúng ta ra điều kiện rồi tùy cơ ứng biến, mặt khác coi xem có tìm thấy manh mối nào khác không.

Hồng Phất Nữ chen vào hỏi:

- Lôi tiên sinh có thể vẫn còn trên thuyền không?

Lý Tịnh nói:

- Nếu như còn, người của chúng ta đang đợi ở Kính Dương sẽ chuyển tin tức về. Tiểu Trọng thấy thế nào?

Khấu Trọng quyết định:

- Đệ không nên rời Trường An quá lâu. Chúng ta nên lập tức trở về. Tiểu Lăng có thể sẽ có cách của gã.

o0o

Sư Phi Huyên dẫn Từ Tử Lăng rời thành, chạy hết tốc lực trên mặt tuyết trắng. Do hôm nay vẫn là ngày tết nguyên đán nên cửa thành đến giờ vẫn còn chưa đóng, để thuận tiện cho mọi người ở phụ cận ra vào.

Đây là lần đầu tiên Từ Tử Lăng cùng Sư Phi Huyên kề vai hành sự. Có người ngọc phi thân bên cạnh, trong cảnh đất trời mờ tối cùng tuyết trắng mênh mông quả là có tư vị riêng.

Đến giờ phút này, Từ Tử Lăng vẫn chưa rõ Sư Phi Huyên muốn đưa gã đến nơi nào cũng như tại sao nàng lại cho rằng có thể đưa Lôi Cửu Chỉ trở về. Gã chỉ có thể đoán rằng Sư Phi Huyên trong quá trình điều tra lô hàng hỏa khí, không chừng đã gặp việc gì đó có quan hệ với chuyện Lôi Cửu Chỉ bị bắt cóc. Chỉ như thế mới hợp tình hợp lý.

Đổi lại nếu gã là Triệu Đức Ngôn, bắt được nhân vật quan trọng như Lôi Cửu Chỉ, việc đầu tiên cần làm là tra hỏi để biết được bí mật của Dương Công Bảo Khố. Nếu phải mang Lôi Cửu Chỉ đến vùng khác, mang đi lại mang về, thật phí thời gian và công sức.

Muốn Lôi Cửu Chỉ bán rẻ Tử Lăng và Khấu Trọng đương nhiên không phải việc dễ làm. Cần phải có cao thủ về tra tấn biết cách đánh vào cả nhục thể và tâm lý, huỷ đi ý chí của Lôi Cửu Chỉ, mới mong thành sự.

Hai người băng rừng vượt núi, chạy khoảng gần nửa canh giờ, đến một làng chài quy mô ở bờ tây Tư Thủy, đông nam Trường An. Tiếng chó sủa truyền đến, lại còn có tiếng pháo nổ.

Sư Phi Huyên đứng trên một gò cao có thể nhìn thấy toàn thôn, nói:

- Hôm nay Phi Huyên theo lời của Tử Lăng đi điều tra quan hệ giữa Âm Quý phái và người Đột Quyết. Trước hoàng hôn người ta nhìn thấy Đỗ Yêm - người của Thiên Sách phủ, ở trong chợ leo lên xe ngựa của Khả Đạt Chí. Kỳ quái nhất chính là cuối cùng người xuống xe không phải Đỗ Yêm mà là Khả Đạt Chí. Thế nên ta đã quyết định đi theo chiếc xe ngựa để xem cuối cùng Đỗ Yêm đi đến nơi nào.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Đánh xe là kẻ nào?

Sư Phi Huyên nói:

- Phi Huyên khoan không nói tới điều này. Sở dĩ ta chú ý đến Khả Đạt Chí là vì hắn sau khi rời khỏi Ngoại Tân quán liền tỏ ra rất cẩn thận, dáng vẻ như sợ người khác theo dõi. Cuối cùng hắn đến một ngôi nhà rất bình thường ở phường Thanh Long phía nam Trường

An. Khi rời khỏi thì bỏ ngựa đi xe, đến gần cửa thành mới giao xe cho Đỗ Yêm và hai tên thủ hạ. Ta theo bọn chúng đến đây, tận mắt trông thấy bọn chúng trên đường đi chuyển hướng lên một thuyền đánh cá, nhờ đêm tối che đậy, lén lén lút lút đưa một thùng gỗ đến một căn nhà ở Thôn Nam này. Tuy ta cảm thấy việc này rất kỳ lạ, nhưng vì không muốn đả thảo kinh xà, nên mới trở về Trường An, đang định tìm bọn huynh thương lượng, thì huynh đã đến tìm ta rồi.

Từ Tử Lăng nói:

- Hy vọng bọn chúng vẫn chưa đưa Lôi đại ca đi.

Sư Phi Huyên mỉm cười:

- Ta cảm thấy Lôi tiên sinh vẫn còn trong phòng. Chi bằng cứ vào đó xem thử, xem xem cảm giác của Phi Huyên có linh nghiệm không.

Từ Tử Lăng kiềm chế tâm trạng khẩn trương, cười nói:

- Tiểu thư, mời!

o0o

Ba người quay lại Trường An. Trên đường tìm thấy lũ ngựa đã bỏ lại hồi sáng, bèn cưỡi ngựa rẽ tuyết trở về. Mọi người hiện giờ đều im lặng ruổi ngựa, nhưng tâm tình thì khác nhau một trời một vực.

Chuyện lúc này Khấu Trọng nghĩ đến không phải là Dương Công Bảo Khố mà là tên gian xảo Hương Ngọc Sơn. Từ lúc quen biết hắn trên đường, gã và Từ Tử Lăng coi như gặp vận đen. Hương Ngọc Sơn là kẻ giỏi mưu mô, bản lĩnh lừa người khác lại càng ghê gớm, một khi không phòng bị, hắn sẽ thừa cơ hội ngay. Khấu Trọng đã hạ quyết tâm, chỉ cần có cơ hội sẽ một đao giết hắn, không vì Tố tỷ hay

Tiểu Lăng Trọng mà mềm yếu nữa.

Dựa vào phong cách của Dương Hư Ngạn và Bạch Thanh Nhi, khẳng định sẽ không nói với Hương Ngọc Sơn việc bọn gã đã ngầm lên thuyền. Cho nên Hương Ngọc Sơn không biết rằng bọn gã đã biết rõ Hương công tử kia thân đã ở Trường An, hơn nữa còn tham dự vào âm mưu lật đổ Đại Đường. Gã và Tử Lăng vẫn còn có cơ chống lại.

o0o

Từ Tử Lăng và Sư Phi Huyên chia nhau mỗi người một hướng đột nhập vào trạch viện. Người hướng đông nam, người hướng tây bắc. Khi hai người gặp nhau trên mái nhà phủ tuyết chính đã dò ra hư thực của đối phương.

Khu nhà này qui mô không lớn, trước giữa sau là ba toà kiến trúc với hai giếng trời nối tiếp. Ở bên trong phòng hình như chỉ có bốn đại hán canh giữ, xem dáng vẻ giống như những nhân vật bang hội. Khẳng định không có Đỗ Yêm và thủ hạ của hắn trong đó.

Sư Phi Huyên thì thầm bên tai Từ Tử Lăng:

- Lôi tiên sinh có thể bị nhốt ở mật thất, cho nên không thể nghe thấy bất cứ tiếng động nào của huynh ấy. Bây giờ Phi Huyên đi cứu người, Tử Lăng đi “trình tấu”, huynh thấy thế nào?

Tâm trạng Tử Lăng giờ đã chuyển thành rất tốt, nghe Phi Huyên nói rất thú vị, bèn gật đầu cười:

- Tiểu thư cứ cứu người là phải tấu trình. Không bằng tiểu thư ở đây canh chừng, mọi công việc nặng nhọc cứ để một tay tiểu đệ làm cho.

Sư Phi Huyên liếc hắn một cái, miệng phụng phịu:

- Đi nào!

Hồn phách Tử Lăng suýt nữa thì bị lời nói đó kéo đi mất. Gã vội vàng trấn tĩnh, vận chân khí, quay thân lại, không kịp nghĩ ngợi gì, đẩy cửa bước vào đại sảnh.

Chỉ thấy trong sảnh có hai tên đang mải mê đánh bài, cho rằng người vừa đến là người của bọn chúng, một tên trong đó không thèm quay đầu lại nhìn, nói:

- Lão Lý ngươi đến xem, ta đánh bài rất cừ nhé!

Từ Tử Lăng cười đáp:

- Ngươi muốn cho ta mở rộng tầm mắt à.

Hai tên nghe thấy lời nói không ổn, ngạc nhiên quay lại, trước mặt bỗng hoa lên. Tử Lăng nhảy đến trước bàn, hai tên không kịp xuất ra chiêu nào đã té ngã xuống. Từ Tử Lăng đỡ bọn chúng đặt xuống để tránh phát ra tiếng động.

Từ Tử Lăng nghênh ngang bước vào bên trong, xuyên qua phòng ốc bước vào gian giữa. Một tên đại hán nghe tiếng mở cửa chạy ra. Hai bên nhìn nhau. Tên này coi như phản ứng khá nhanh nhẹn, sợ hãi vội rút đao ra. Từ Tử Lăng đưa tay phải ra, xem chừng rất từ tốn, chậm rãi. Nhưng tên đó thật giống như rơi vào ác mộng, không cách nào tránh khỏi một chỉ điểm tới my tâm, ngã ra bất tỉnh.

Từ Tử Lăng đặt hắn bên cạnh cửa, qua cửa bước vào. Sư Phi Huyên đã đứng ở bên trong, mỉm cười nói:

- Phi Huyên cũng có thể gánh một phần nhỏ của công việc nặng nhọc này. Còn việc tìm mật thất - công việc tinh tế này, đương nhiên phải do huynh - cao đồ của Lỗ đại sư toàn quyền phụ trách.

Từ Tử Lăng đột nhiên cảm thấy khoảng cách của hắn và Sư Phi Huyên được kéo lại rất gần. Có điều nghĩ đến dáng vẻ nàng trong y phục ni cô, gã nào dám hoang tưởng, bèn vui vẻ đáp:

- Học cơ quan xây dựng chính là Khấu Trọng. Ta chỉ là một kẻ ngắm nhìn kiến trúc thôi. Nhưng nếu tiểu thư đã tỏ rõ là muốn thử tiểu đệ, tiểu đệ đành phải liều mạng tiên phong vậy.

Nói rồi vung tay tiến vào bên trong, tâm tình gã bất giác bỗng căng thẳng. Nếu như dò tìm khắp phòng mà vẫn không tìm thấy mật thất, gã phải làm thế nào mới phải đây?

Hừm! Nếu vậy đành phải mời Sư Phi Huyên tạm lánh đến một chỗ khác, để gã hạ độc thủ bức lấy khẩu cung. Gã dù thế nào cũng không thể để những việc độc ác trong nhân gian ở cùng một chỗ với tiên nữ đó được.

(

Chương 417: Thất châm chế

Lôi Cửu Chỉ cuối cùng cũng được Từ Tử Lăng cứu thoát khỏi mật thất. Thần sắc y vẫn tỉnh táo, chỉ là tay chân bị những sợi gân bò trói chặt vào một khung gỗ, lại thêm bảy cây châm bạc cắm sâu vào trên đỉnh đầu phong kín huyệt đạo. Có thể thấy kẻ làm được điều này hẳn phải là một cao thủ tinh thông huyệt vị.

Nhìn thấy Từ Tử Lăng, Lôi Cửu Chỉ đương nhiên mừng ra mặt, vui mừng khôn xiết. Chỉ khổ y có miệng nhưng không thể nói, ngay cả những cơ mặt cũng không biểu đạt được tâm tình, chỉ có thể chớp mắt ra hiệu, ý như có điều gì muốn nói.

Từ Tử Lăng hiểu ý hỏi:

- Huynh có phải muốn đề tỉnh đệ không nên lỗ mãng rút những châm bạc trên đỉnh đầu huynh không?

Lôi Cửu Chỉ quả nhiên chớp mắt một cái.

Từ Tử Lăng nói:

- Huynh chớp mắt một cái, tức là đồng ý, chớp mắt hai cái, tức là không đồng ý!

Lôi Cửu Chỉ quả nhiên chỉ chớp mắt một cái.

Trong lòng Từ Tử Lăng bỗng rét run. Không nói tới những công phu khác của Lôi Cửu Chỉ, chỉ nói chuyện lão là người thông hiểu y đạo, đối với huyệt vị kinh mạch lại đặc biệt hiểu biết, biết rõ Trường Sinh

khí công của Từ Tử Lăng có thể hóa giải bất cứ kinh mạch bị phong tỏa nào, vậy mà vẫn cảnh cáo gã không được hành động lỗ mãng. Có thể thấy bảy cây kim này không hề đơn giản.

Có điều gã không hề lo lắng quá. Đã có truyền nhân kiệt xuất của Thiên hạ Phật Môn Chính tông Sư tiên tử đợi ở phía trên, kỳ nan tạp chứng gì cũng không đến lượt gã lo lắng.

Từ Tử Lăng cẩn thận ôm Lôi Cửu Chỉ lên, phát giác toàn thân Lôi Cửu Chỉ cứng tựa mộc thạch, ngay cả tay chân cũng không thể gập lại, cổ lại càng cứng nhắc thẳng đơ. Những điều này khiến gã lần đầu tiên cảm thấy sự tình không phải bình thường.

Sư Phi Huyên ở cửa mật thất tiếp ứng gã, thần sắc ngưng trọng nói:

- Tử Lăng trước tiên đem bốn tên kia nhốt vào trong mật thất. Để ta xem qua tình hình của Lôi tiên sinh rồi sẽ nói chuyện với huynh sau.

Lúc này Lôi Cửu Chỉ mới rõ có Sư Phi Huyên tiên giá quang lâm, song mục lập tức lộ ra sinh khí, thể hiện niềm tin với việc Sư Phi Huyên có thể giải cứu lão còn mạnh mẽ hơn Tử Lăng rất nhiều.

Từ Tử Lăng tiến vào một căn phòng ở bên trong và đặt lão ngay ngắn lên một chiếc giường. Tiếp theo nhốt bốn tên đại hán vào mật thất, rồi lấy gân bò trói lại.

Trong mật thất, ngoài một khung hình phạt bằng gỗ để nhốt người ra, không hề có những dụng cụ tra tấn gì khác. Ưu điểm duy nhất của mật thất này là cho dù có người kêu gào thảm thiết cũng không thể truyền âm thanh ra bên ngoài. Có điều, đối với một người không thể cử động như Lôi Cửu Chỉ mà nói thì ưu điểm này cũng không có tác dụng gì.

Quay lên mặt đất, sau khi đóng nắp mật thất lại, Từ Tử Lăng đi vào trong phòng. Lôi Cửu Chỉ vẫn nằm thẳng tắp trên giường. Các cây châm nhỏ phân biệt cắm vào bảy huyệt đạo trên đỉnh đầu. Đó là: Thiên trụ, Thừa linh, Lạc khước, Phong trí, Não không, Hoàn cổ, Đầu duy. Châm cắm sâu hoắm chỉ để lộ chuôi kim sáng lấp lánh làm người khác nhìn thấy cũng đủ kinh tâm.

Sư Phi Huyên nhẹ nhàng hỏi:

- Tử Lăng nghe qua "ngũ cực hình" chưa?

Từ Tử Lăng vội lắc đầu.

Sư Phi Huyên tiếp:

- Ngũ cực hình là nói tới năm loại độc hình lợi hại nhất trong thiên hạ. “Thất Châm Chế Thần” này là một trong số đó, có thể làm cho người ta không thể nói, không thể ngủ, không thể cử động, ngay cả cơ bắp cũng cứng như gỗ đá, thần thức cứ như thế tỉnh táo nhưng kỳ thật nỗi thống khổ không thể kể xiết. Bất luận là người tâm trí kiên định thế nào, trong tình huống sống không được chết không xong này cũng phải sụp đổ tinh thần, cuối cùng đều phải khuất phục. May mà chúng ta kịp thời cứu Lôi tiên sinh ra sớm, nếu không sau ba mươi sáu canh giờ bị châm, có cứu ra được cũng chỉ còn là phế nhân.

Từ Tử Lăng nghe khẩu khí của Sư Phi Huyên, biết nàng ta có cách hóa giải, ngầm thở phào nhẹ nhõm, chau mày hỏi:

- Là ai thi triển loại độc hình này?

Sư Phi Huyên nói:

- Phi Huyên từ trong “Từ Hàng Kiếm Điển” của bổn trai mà thấy tiên

hiền viết đến năm loại hình pháp này. Do loại hình pháp này có liên quan bí ảo đến cơ thể, nên người thi triển không những cần phải biết rõ kinh mạch huyệt đạo còn phải tinh thông y lý. Kẻ này tuyệt đối không đơn giản.

Tiếp đó nàng mỉm cười nói:

- Khi Phi Huyên giải huyệt tuyệt đối không thể phân tâm, mong Từ Lăng làm hộ pháp giúp Phi Huyên.

Tử Lăng gật đầu đáp ứng bước ra ngoài, y theo lời dặn của Phi Huyên mà đóng kín cửa phòng lại. Gã thầm nghĩ chiêu này của địch nhân quả thật độc ác, nếu không cho dù bọn gã có cứu được Lôi Cửu Chỉ ra cuối cùng vẫn phải chịu khuất phục.

Gã vận khí tung thân, bay mình lên nóc nhà, đúng lúc đó bỗng nhìn thấy một chiếc thuyền đang từ từ tiến đến, cập vào một bến đò nhỏ bên ngoài trạch viện. Từ Tử Lăng vận công vào hai mắt, ngưng thần theo dõi. Điều thu hút gã trước tiên là một cây dù màu vàng. Trên thuyền ngoài tên lái thuyền còn có ba người khác. Một trong số đó mở dù chắn tuyết nên không thể nhìn rõ mặt, hai người nhìn rõ mặt chính là hai “lão bằng hữu” Khang Sao Lợi cùng “Ma Soái” Triệu Đức Ngôn.

Gã có thể nhận ra Triệu Đức Ngôn là do hôm đại chiến với Hoảng Công Thác tại Dược Mã Kiều. Kẻ này thấy lão Hoảng sắp rơi xuống nước bèn đá ra một chiếc giày tương cứu, giúp hắn tránh khỏi một trận ê mặt trước chúng nhân. Hôm đó chỉ là thoáng nhìn trong chốc lát, nhưng ấn tượng để lại cho gã rất sâu sắc.

Từ Tử Lăng đã từng giao đấu với người trong Ma Môn không ít lần, cả văn lẫn võ, có thể nói là kinh nghiệm phong phú. Gã thấy Ma Môn trên trên dưới dưới, các loại cấp đẳng đều mang vẻ rất khó hình

dung, nhưng đều có một điểm chung: khí chất tà bí quỷ dị. Loại cùng hung cực ác như Vu Ô Quyển thì không phải nói, đến như tài năng anh tuấn như Hầu Hy Bạch cũng có vài phần tà khí.

Ngoại lệ duy nhất chỉ có Thạch Chi Hiên. Lão vốn tà khí bức nhân, nhưng lúc đóng vai Thánh tăng đại đức ở Vô Lậu tự, bất luận thể hiện trong ngoài thế nào đều tỏ ra chính khí hiên ngang, xuất trần thoát tục, có thể qua mắt được bất cứ người nào.

Điều khiến người khác không thể quên khi gặp Triệu Đức Ngôn không phải là thân hình cao gầy, nước da tinh sáng như bạch ngọc, khuôn mặt trắng trẻo ưa nhìn của hắn mà là đôi mắt lạnh băng tựa lưỡi dao lúc nào cũng nheo nheo, cho thấy hắn là người cay nghiệt vô tình, bất luận việc gì đều dám mạo hiểm để làm, dù có phải vong mạng.

Từ Tử Lăng không rét mà run, nhìn chằm chằm vào con thuyền đang tiếp cận bến đò, không hiểu tại sao trong lúc khẩn trương quan trọng thế này mà trong đầu mình lại xuất hiện những suy nghĩ không hề liên quan đến những gì đang xảy ra trước mắt.

Nhược bằng có thể kéo Sư Phi Huyên ra để động thủ, cho dù kẻ đang che dù kia có là cao thủ ngang hàng với Triệu Đức Ngôn, Từ Tử Lăng tự thấy mình vẫn tiến có thể công, lùi có thể thủ, cùng lắm vẫn có thể thoát thân.

Nhưng hiện nay Sư Phi Huyên đang toàn lực vận công giải cực hình cho Lôi Cửu Chỉ. Lôi Cửu Chỉ tạm thời không hơn gì một phế nhân. Trong tình hình này, không biết làm thế nào mới ngăn cản được đối phương?

Dựa vào một mình Từ Tử Lăng gã, đối phó với một mình Triệu Đức Ngôn cũng đã khó khăn. Nay lại thêm một Khang Sao Lợi, gã đã nắm

chắc thảm bại. Huống hồ lại còn một kẻ che dù thần bí kia nữa.

Trực giác Từ Tử Lăng cho thấy kẻ che dù chính là người đã thi triển cực hình Thất Châm Chế Thần với Lôi Cửu Chỉ, nên cần phải nghĩ kế chứ không dụng lực được.

Từ Tử Lăng sử dụng thân pháp cực nhanh từ mái ngói chui vào trong nhà, tiến vào căn phòng kế bên căn phòng Sư Phi Huyên và Lôi Cửu Chỉ đang ngồi, bỏ hết chăn chiếu trên giường, lấy tấm phản gỗ ra. Sau đó, một tay ôm chăn bông, một tay ôm phản gỗ chạy sang phòng Sư Phi Huyên, đặt phản gỗ và chăn bông xuống một góc.

Sư Phi Huyên đang ngồi xếp bằng trên phản, đôi mắt khép lại, tay trái ấn vào cổ Lôi Cửu Chỉ, tay còn lại cầm một kim trong thất châm. Thất châm đã lấy ra được năm cái, giờ còn lại hai.

Tuyết vẫn không ngừng rơi xuống, đập vào cửa sổ, phát ra những tiếng xào xạc, may mắn cũng có thể che đậy được tiếng thở khẽ nhàng của Lôi Cửu Chỉ. Có điều cao thủ tầm cỡ như Triệu Đức Ngôn, ở phụ cận lưu tâm nghe ngóng nhất định sẽ phát giác.

Từ Tử Lăng không còn cách nào khác phải mạo hiểm một lần, nhằm vào tâm lý của đối phương.

Tiếng gõ cửa từ ngoài trạch viện vọng tới.

Từ Tử Lăng không kìm được hối hận, bản thân gã nên sớm nghĩ đến chuyện có được nhân vật quan trọng như Lôi Cửu Chỉ, Triệu Đức Ngôn nhất định sẽ nhanh chóng tìm đến để từ Lôi Cửu Chỉ tìm cách biết được các tin tức tình báo quan trọng của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Nếu y có thể bức ra nơi cất giấu bảo khố, đương nhiên là lý tưởng nhất.

Kẻ địch đã phát giác có điều kỳ lạ, bèn vượt tường tiến vào. Tiếng của Khang Sao Lợi ở bên ngoài vang lên:

- Không ổn! Người đâu? Đi đâu rồi?

Một âm thanh nhẹ nhàng không cao không thấp rất vừa tai cất lên:

- Trước tiên xuống mật thất coi thử, xem coi người có phải vẫn ở trong đó không?

Từ Tử Lăng không xác định được giọng nói này là của Triệu Đức Ngôn hay kẻ đang che dù. Nhưng tuyệt khẳng định suy đoán của mình lúc đầu có sai sót. Gã vốn cho rằng nơi giam giữ Lôi Cửu Chỉ là của Trì Sanh Xuân, những kẻ canh giữ là thủ hạ của Trì Sanh Xuân. Nhưng nghe đối phương nói như vậy, có thể nơi đây là do Khang Sao Lợi sắp đặt, nếu không hắn sẽ phải hỏi: “Mật thất ở đâu?”

Quả nhiên tiếng bước chân của ba người bọn chúng đi về hướng gian giữa, tiếp theo là tiếng nắp đậy ở cửa mật thất bị mở ra.

Tiếng Khang Sao Lợi phẫn nộ vang lên:

- Chuyện này tuyệt không có khả năng…

Tiếp đó Từ Tử Lăng không nghe được nữa, cho thấy Khang Sao Lợi đã vào trong mật thất, âm thanh bị ngăn trở. Từ Tử Lăng vận tai cố gắng nghe ngóng vẫn không thể nghe được giọng của hắn. Có thể tưởng tượng Khang Sao Lợi lúc này đang lập tức cứu tỉnh thủ hạ, hỏi rõ sự tình như thế nào.

Lúc này một giọng nói ở lối ra mật thất vang lên:

- Ngôn Soái có thể yên tâm, Thất Châm Chế Thần của bản nhân

trong thiên hạ không ai có thể giải được, bọn chúng cứu được người đi nhưng vẫn phải chịu sự khống chế của ta.

Đây là lần đầu tiên Từ Tử Lăng nghe thấy giọng nói này, không đoán ra được đây là thần thánh phương nào.

Vẫn với giọng từ tốn nhẹ nhàng, Triệu Đức Ngôn nói:

- Tên tiểu tử Khấu Trọng cao minh hơn ta nghĩ. Lại còn biết cách dương đông kích tây, âm thầm cứu người đi mất, may mà chúng ta đã bố trí dự phòng nếu không thì thua thiệt hoàn toàn.

Tiếng của Khang Sao Lợi vang lên:

- Tất cả bốn người này đều bị đột kích chế phục, ngay cả bóng dáng đối phương cũng không kịp nhìn thấy. Chỉ có hai người kia thì nhìn thấy Ung Tần, vốn do Từ Tử Lăng cải dạng.

Từ Tử Lăng trong lòng yên tâm, may mà bọn chúng không biết đến sự tồn tại của Sư Phi Huyên. Gã liếc nhìn về phía nàng. Lúc này Sư Phi Huyên đang rút cây châm thứ sáu ở huyệt Thừa linh trên đỉnh đầu của Lôi Cửu Chỉ ra, khuôn mặt đỏ hồng lên, thể hiện một nét đẹp chưa ai từng thấy. Nhưng chuyện này cũng cho thấy chân nguyên của nàng đã bị tổn hại nặng nề, không dễ lập tức giao đấu với kẻ khác. Nguy hiểm vẫn chưa qua.

Triệu Đức Ngôn nói:

- Nếu như hai tên tiểu tử đó lỗ mãng rút luôn châm ra, khiến cho kinh mạch của Lôi Cửu Chỉ rối loạn mà chết, há chẳng phải phí công sức hay sao.

Âm thanh của người che dù cất lên:

- Để phòng tình huống đó xuất hiện, trước khi ta thi thuật đã cảnh cáo Lôi Cửu Chỉ. Hắn sẽ tự biết cách biểu ý để bọn chúng không làm như vậy mà hại chết hắn.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ không lạ lúc gã cứu Lôi Cửu Chỉ, lão lại sợ hãi nháy mắt liên tục để ra hiệu. Có điều nếu như lão không có biểu thị gì thì khi thấy thất châm cắm sâu vào những huyệt vị trên đầu như vậy cũng đủ khiến người khác giật mình hoảng sợ, không dám hành động lỗ mãng.

Có tiếng bước chân bước tới gần. Nghe tiếng chân biết ngay là thủ hạ của Khang Sao Lợi. Rồi có tiếng kêu ngay ở phòng bên cạnh. Từ Tử Lăng lo lắng không thôi, là hoạ hay là phúc, chính là thời khắc này. Lúc này hơi thở của Lôi Cửu Chỉ đột nhiên chuyển nhỏ, ngay cả ở khoảng cách của Từ Tử Lăng cũng không thể cảm nhận được. Sư Phi Huyên ra hiệu cho hắn, biểu thị hiểu rõ đang xảy ra chuyện gì. Từ Tử Lăng đối với việc Sư Phi Huyên có thể khống chế hơi thở của Lôi Cửu Chỉ quả thật là được mở rộng tầm mắt.

Rất nhanh tiếng của Khang Sao Lợi đã vang lên ở căn phòng bên cạnh:

- Hảo tiểu tử! Rốt cuộc đã lấy phản gỗ khiêng người trốn đi.

Triệu Đức Ngôn cười ha hả đáp:

- Triệu Đức Ngôn ta đã lâu không gặp đối thủ cao minh như vậy, xem ra ta nêm sớm gặp tên tiểu tử Khấu Trọng một phen, xem coi hắn có bảo pháp gì?

Khang Sao Lợi nói:

- Có lẽ bọn chúng theo đường bộ rời khỏi, khiêng một người như vậy, chưa đi được bao xa đâu, không chừng chúng ta có thể chặn bọn chúng lại.

Triệu Đức Ngôn nói:

- Bọn chúng vẫn là những con cờ có ích phi thường. Chúng ta cần phải nâng niu trợ giúp chúng. Chỉ cần chúng ngoan ngoãn dâng tặng bảo vật lên, chúng ta cũng nên giúp bọn chúng một tay. Bây giờ lập tức triệt thoái.

Từ Tử Lăng thầm vái thiên tạ địa. Bọn người Triệu Đức Ngôn nhanh chóng theo đường thủy ly khai.

Sư Phi Huyên rút ra cây châm cuối cùng trên đầu Lôi Cửu Chỉ, vận công một lúc rồi thở ra một hơi dài nói:

- May mà không nhục mạng.

Toàn thân Lôi Cửu Chỉ trở thành mềm như cũ rồi từ từ thiếp đi.

Từ Tử Lăng vui mừng, đỡ Lôi Cửu Chỉ lên vai, nói:

- Chúng ta phải lập tức trở về. Nếu không Khấu Trọng không biết, có thể sẽ lại gây náo loạn lên.

Sư Phi Huyên đề nghị:

- Không bằng đưa Lôi tiên sinh đến Ngọc Hạc Am. Lôi tiên sinh cần ít nhất tám đến mười ngày mới hồi phục hoàn toàn được. Sau đó Phi Huyên có thể bí mật sắp xếp cho Lôi tiên sinh rời khỏi Quan Trung.

Từ Tử Lăng thầm kêu tuyệt diệu. Thật ra gã đang đau đầu tìm nơi an

bài cho Lôi Cửu Chỉ. Chỗ bọn Cao Chiến Đạo đề nghị không phải là tuyệt đối an toàn.

Sau khi Từ Tử Lăng biểu thị ý cảm ơn, hai người nhanh chóng đưa Lôi Cửu Chỉ rời khỏi.

o0o

Khấu Trọng và phu phụ Lý Tịnh ủ rũ như nhà có tang cưỡi ngựa liên tục lao về Trường An. Trưởng Tôn Vô Kỵ và Uất Trì Kính Đức đã sớm đợi sẵn, còn chuẩn bị cả xe ngựa.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn chăm chú vào mặt nạ của Khấu Trọng, cất tiếng khâm phục:

- Tuy đã biết rõ là giả, nhưng Vô Kỵ cũng không tìm ra bất cứ sơ hở nào, thật sự khiến người khác kính phục.

Khấu Trọng hỏi:

- Mọi người thấy bọn ta tay không trở về sao không hề cảm thấy kỳ lạ, lại còn nhàn rỗi để ý đến những cái khác?

Uất Trì Kính Đức cười mỉm:

- Vì Lôi tiên sinh đã được Tử Lăng huynh cứu rồi. Hiện đang nghỉ ngơi tại một nơi an toàn.

Khấu Trọng mừng vui khôn xiết, cất giọng ngờ vực hỏi lại:

- Ha ha! Thật là có việc này sao?

Phu phụ Lý Tịnh cũng không thể tin những lời vừa lọt vào tai.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Nơi này không tiện nói nhiều. Mời Thiếu soái lên xe.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Đi đâu?

Uất Trì Kính Đức nói:

- Tần Vương muốn gặp Thiếu soái, Tử Lăng huynh cũng đang ở đó.

Trường Tôn Vô Kỵ tiếp lời:

- Mạc thần y mất tích không rõ nguyên nhân lâu như vậy. Tần vương đã cho người thông báo với Sa gia là mời thần y đến Tần vương phủ làm khách. Thiếu soái nên đến Tần vương phủ để giải mối nghi ngờ của người khác.

Khấu Trọng tuy không muốn gặp Lý Thế Dân, nhưng trong lúc này cũng không có chọn lựa khác, đành phải lên xe ngựa ở cổng thành quay về nơi Trường An nguy hiểm. Xe ngựa thẳng hướng Thiên Sách phủ trong Hoàng cung mà đi.

o0o

Trong mật thất của Thiên Sách phủ lúc này, ngoài Lý Thế Dân, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng còn có Đỗ Như Hối, Lý Tịnh, Hồng Phất Nữ, Trưởng Tôn Vô Kỵ và Uất Trì Kính Đức.

Khấu Trọng nghe xong sự việc Từ Tử Lăng cứu Lôi Cửu Chỉ, nghĩ ngợi nói:

- Rốt cuộc kẻ che dù đó là ai? Đợi Lôi lão ca tỉnh lại rồi hỏi huynh ấy, hoặc là có thể cháy nhà sẽ ra mặt chuột.

Đỗ Như Hối lắc đầu đáp:

- Kẻ này biết thi triển hình thuật làm người nghe cũng phải kinh sợ như vậy, đương nhiên không cần phải nói cũng có thể thấy tài trí và võ công đều rất cao cường. Sợ nhất hắn quả là người cẩn thận đề phòng, dự liệu trước việc Lôi tiên sinh có thể sẽ được cứu thoát. Một kẻ như vậy tuyệt đối không để Lôi tiên sinh nhìn thấy mặt thật của hắn, thậm chí tiếng nói cũng có thể là giả.

Từ Tử Lăng nói:

- Chỉ cần cho ta nghe thấy hắn nói chuyện, lập tức sẽ nhận ra ngay.

Mọi người gật đầu đồng ý, vì lúc kẻ đó nói chuyện với Triệu Đức Ngôn không hề biết có người đang nghe trộm.

Song mục Uất Trì Kính Đức sát khí đằng đằng:

- Đỗ Yêm dám bất trung bất nghĩa với Tần vương như vậy, ta sẽ cho hắn chết không toàn thây.

Lý Thế Dân thong dong nói:

- Chỉ một binh tào nhỏ bé Đỗ yêm, những việc hệ trọng của Thiên Sách phủ không đến lượt hắn can dự. Nhưng phủ Thái tử lại biết rõ từng bí mật của chúng ta, cho thấy nội gián là nhân vật vị trí rất cao. Chúng ta không được manh động để tránh bứt dây động rừng.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Tần vương liên hệ mật thiết với chúng tôi như vậy, có sợ kẻ địch mượn việc này đả kích Tần vương?

Lý Thế Dân cười nói:

- Tình thế hiện thời thật quái đản ly kỳ. Ma Môn Chư Tà vì mong có được Tà Đế Xá Lợi, nên bày trăm phương ngàn kế để che giấu thay chúng ta. Nếu không thì Thiếu soái quanh quẩn ở đây cả một buổi tối, khó có thể không làm Thái tử nghi ngờ.

Đoạn y quay sang nói tiếp với Từ Tử Lăng:

- Chúng ta cũng bằng vai phải lứa với nhau, Tử Lăng huynh cứ gọi ta là Thế Dân huynh nghe thuận tai hơn.

Tử Lăng gượng cười đáp ứng, nhân vì gã còn chưa rõ Thế Dân là bạn hay là thù.

Lý Thế Dân nói tiếp:

- Cho dù có nội gián ta cũng không thèm để tâm. Hôm nay Phụ hoàng đã bí mật tìm ta nói chuyện, cho biết “Bá đao” Nhạc Sơn đã nghiêm túc cảnh cáo phụ hoàng. Dương Văn Can và Dương Hư Ngạn được các đại thế lực của Ma môn trợ giúp chính vì muốn khôi phục triều cũ. Phụ hoàng trịnh trọng bảo ta nếu có thể tìm ra chứng cứ, trước tiên một đòn đánh đổ Dương Văn Can. Thái tử và Tề vương cũng không thể miễn tội.

Tướng sỹ của Thiên Sách Phủ nghe thấy đều lộ vẻ vui mừng, biết rằng đối với hành động hồ đồ, dẫn sói vào nhà của Kiến Thành và Nguyên Cát đã đụng đến chân hỏa Lý Uyên. Không lạ khi Lý Thế Dân không thèm để tâm gì đến vụ nội gián.

Lý Tịnh nói:

- Chúng ta đã biết nơi hạ lạc của lô hàng hỏa khí đó, thuận theo manh mối này lần ra tang chứng về kế hoạch của bọn chúng, cho Dương Văn Can hết đường chối cãi.

Hồng Phất Nữ nói thêm:

- Nếu có thể chứng minh Kiến Thành thái tử trực tiếp tham dự vào việc này lại càng lý tưởng.

Lý Thế Dân chỉ cười khổ không nói gì. Đoạn chuyển hướng sang phía Khấu Trọng hỏi:

- Thiếu soái có phải đã bỏ ý nghĩ tìm kiếm bảo tàng?

Khấu Trọng gắng gượng đáp:

- Hiện thời hình như không phải lúc thảo luận vấn đề này!

Khấu Trọng một lần nữa cự tuyệt "hòa nghị" của Lý Thế Dân.

Hồng Phất Nữ tỏ ý không đồng tình, liếc nhìn Lý Tịnh tỏ ý bảo ngăn gã lại.

Trưởng Tôn Vô Kỵ và Uất Trì Kính Đức bốn mắt sát cơ thiểm hiện.

Trái lại, Lý Thế Dân lại không để tâm, cười nói:

- Trước khi đào được bảo tàng, chúng ta vẫn là bạn cùng tác chiến, đúng không?

Khấu Trọng cũng cười cười:

- Kể cả khi chúng ta đối trận trên sa trường cũng vẫn là bạn. Lúc đó cầu chúc Thế Dân huynh đã lên ngôi Thái tử, trục xuất hết quỷ Đột Quyết và Ma Môn gian tà ra khỏi Trường An.

(

Chương 418: Kích chưởng lập thệ

Hai gã lên xe ngựa rời cung. Khấu Trọng sợ người đánh xe nghe thấy, vận công cho tiếng tụ lại thật nhỏ nói:

- Nếu không phải bọn người Ma môn ai nấy đều có mưu đồ riêng, Dương Văn Can có thể từ Triệu Đức Ngôn mà biết rõ thân phận ngươi và nhận ra Mạc thần y là ta. Hơn nữa, có khi cũng đoán được bí mật về số hỏa khí đã bị chúng ta điều tra ra. So ra mà nói, trong việc tranh giành Tà Đế Xá Lợi, Thạch Chi Hiên đang ở vị trí bất lợi nhất.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Sự thật trái lại, lão lại là người có cơ hội lớn nhất để đoạt được Tà Đế Xá Lợi. Sao ngươi không hỏi ta có giết được An Long hay không?

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Từ Tử Lăng kề sát tai Khấu Trọng nói:

- Vu Ô Quyển chết ngay tại trận, Nhạc Sơn ta sau một hồi khổ chiến mới may mắn trốn thoát.

Sau khi nghe kể vắn tắt sự tình, Khấu Trọng nói líu cả lưỡi:

- Vu Ô Quyển có phải nói quá lên không? Trên thế gian có loại tà

thuật lợi hại như vậy sao?! Có thể trong vòng một trăm dặm cảm nhận được sự tồn tại của Tà Đế Xá Lợi?!

Từ Tử Lăng đáp:

- Bản thân Tà Đế Xá Lợi chính là một vật kỳ lạ bí hiểm. Vu Ô Quyển lừa ta thì được ích lợi gì chứ? Chúng ta tốt nhất nên tin là có điều đó còn hơn không.

Khấu Trọng cảm thấy đầu lạnh toát, sau đó đắn đo hỏi:

- Theo tính toán của ngươi, hai người chúng ta có thể đánh bại Thạch Chi Hiên không?

Từ Tử Lăng khẽ cười:

- Sao ngươi đột nhiên lại mất tự tin thế? Giờ đây chỉ cần chúng ta liên thủ hợp bích, ta nghĩ sẽ không phải lo ngại bất cứ người nào trong thiên hạ. Vấn đề là nếu như Thạch Chi Hiên chọn thủ đoạn tập kích ám muội, hoặc có thêm lão béo An Long hay Dương Hư Ngạn giữ chân một trong hai chúng ta, khi đó chúng ta không còn may mắn như trước kia nữa đâu.

Khấu Trọng nói:

- Phải nghĩ cách nào đó, đầu tiên là diệt trừ được Thạch Chi Hiên, sau đó sẽ trời quang mây tạnh, không còn giông bão.

Từ Tử Lăng lạnh lùng:

- Căn bản là không có cách nào hết. Khi giao đấu với Thạch Chi Hiên, ta đã sáng tạo ra Hữu Vô Chi Pháp, thoắt hữu thoắt vô, từ không đến có, từ có đến không. Điều đó khiến cho hắn gặp rất nhiều

khó khăn trong việc mượn lực để công lại, cũng như không thể nhìn rõ hư thực của ta, nên mới miễn cưỡng loạng quạng đỡ được mấy chiêu, không làm mất danh tiếng của Nhạc Sơn lão nhân gia. Nhưng đây rõ ràng cũng không phải là phương pháp có thể phá giải được Bất Tử Ấn Pháp.

Khấu Trọng nghe xong đầu to ra như cái đấu, ngơ ngác hỏi:

- Cái gì mà hữu hữu vô vô, ngươi đang nói gì vậy?

Từ Tử Lăng đáp:

- Nếu có cơ hội thì chỉ cần ta điểm chỉ một hai chiêu thôi ngươi sẽ hiểu. Mau về Sa gia thôi! Tối nay hành động như thế nào? Ta phải thấy được bọn Chiếm Đạo mới yên tâm, nhất định phải cho bọn họ biết rõ tình thế mới được.

Khấu Trọng đành nói:

- Ta về Sa gia một chuyến trước đã. Đầu giờ Sửu chúng ta sẽ gặp nhau ở Dược Mã Kiều, lúc đó chắc là ngươi cũng đã xong xuôi vụ hẹn hò lén lút với mỹ nhân quân sư rồi nhỉ?

Từ Tử Lăng gần như đã quên mất cuộc hẹn với Trầm Lạc Nhạn, cười khổ:

- Có thật phải đi không đây?

Khấu Trọng làm mặt tỉnh bơ:

- Ngươi đối xử tử tế cũng được, làm lấy lệ cũng chẳng sao. Xưa nay nữ nhân khi đã động tình còn mạnh mẽ hơn cả nam nhân. Có điều ngươi phải cẩn thận một chút, không nên để tên tiểu tử Lý Thế Tích

bắt quả tang trên giường, chứng cứ rành rành, làm ta xấu hổ thêm vì mang tiếng là một trong Dương Châu Song Long.

Từ Tử Lăng trách cứ:

- Bây giờ mà ngươi còn tâm tình nói đùa được sao? Ài! Không biết vì sao, tuy là Vu Ô Quyển chết không đáng tiếc, nhưng thấy hắn chết thảm như vậy ta cũng cảm thấy áy náy.

Ánh mắt Khấu Trọng cũng sầm lại:

- Tạ Hiển Đình và hồng nhan tri kỷ của y cũng có khả năng chết trong tay Thạch Chi Hiên. Chúng ta với Ma Môn chư tà không đội trời chung. Vì vậy từ giờ nhất định phải phấn đấu luyện tập, nâng võ công đến mức tột đỉnh, nếu không sống cũng chỉ như cá trong chậu mà thôi.

Lúc này bọn họ đã đến ngoài đại môn Sa gia.

Khấu Trọng thực ra còn đang ấp ủ thiên ngôn vạn ngữ muốn tâm sự với Từ Tử Lăng, nhưng hoàn cảnh không cho phép. Gã đành vỗ vỗ vai Tử Lăng, bất đắc dĩ xuống xe.

Chiếc xe ngựa lập tức chuyển bánh rồi tăng tốc.

Khấu Trọng cũng dẹp tâm trạng sang một bên, bước vào Sa gia.

Sa Phúc chặn gã ở hành lang bên cạnh đại sảnh, hắn hỏi với thần sắc kỳ quái:

- Có phải Mạc gia mới đến Tần vương phủ không?

Khấu Trọng làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi lại:

- Có vấn đề gì sao?

Sa Phúc vội đáp:

- Tiểu nhân đương nhiên là không có vấn đề gì rồi, nhưng lão gia không vui lắm. Mạc gia lẽ nào không biết Thái tử phủ và Tần vương phủ đối đầu với nhau sao?

Khấu Trọng nhún vai:

- Ta trước giờ không quan tâm những chuyện như vậy. Người ta thành khẩn thịnh tình, lẽ nào ta lại từ chối người ngoài nghìn dặm đến cầu cơ chứ! Tối nay có ai đến tìm ta không?

Sa Phúc nói:

- Tề vương phủ và Thái tử phủ đều cho người đến tìm Mạc gia. Lão gia không dám cho họ biết là Mạc gia đi gặp Tần vương, đành phải nói thác đi là do tối qua Mạc gia không ngủ được nên giờ đang nghỉ ngơi trong phòng.

Khấu Trọng thầm kêu may quá, nói:

- Ta thật sự rất mệt. Giờ ta về phòng nghỉ ngơi, đừng để ai quấy rầy ta.

Sa Phúc vội nói:

- Mời Mạc gia đi gặp lão gia trước đã, lão gia muốn nói chuyện với Mạc gia.

Khấu Trọng gật đầu, làm như không lạ lùng gì cả. Gã nói:

- Cũng được, bây giờ cũng nên cáo biệt lão gia rồi.

Sa Phúc thất sắc kêu lên:

- Cái gì?

Khấu Trọng vỗ vai Sa Phúc, vừa đi về hướng nội viện nơi Sa Thiên Nam ở vừa giải thích:

- Buổi tiệc nào rồi cũng tàn, cuộc sống kinh thành hoàn toàn không hợp với ta. Huống hồ số mệnh ta đã nói, trước năm ba mươi tuổi ta phải bôn ba khắp nơi để tế thế. Ta dừng chân nơi này lâu như vậy, cũng đến lúc rời khỏi rồi.

Sa Phúc không hiểu:

- Trước ba mươi tuổi? Mạc gia năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Khấu Trọng suýt nữa á khẩu vô ngôn, chợt nhớ ra chiếc mặt nạ xấu xí này khiến cho người khác có cảm giác gã ít nhất cũng phải ba tư ba lăm tuổi rồi. Cuối cùng gã chỉ đành nói:

- Ta lưu lạc nam bắc, nếm đủ phong sương, cho nên dáng vẻ mới già như vậy. Thực sự năm nay mới chỉ hai mươi tám tuổi, còn phải bôn ba thêm hai năm nữa thì mới qua được tai kiếp.

Sa Phúc nghe thấy có liên quan đến tính mệnh, còn có thể nói được gì.

Nghĩ đến việc rời khỏi đây, cả người Khấu Trọng trở nên thoải mái. Qua những ngày sống ở đây, với người trên kẻ dưới của Sa gia gã đều rất có cảm tình. Nếu có thể “công nhiên triệt tẩu” mà không bị

bóc trần thân phận hay liên lụy đến Sa gia hoặc Thường Hà lão bằng hữu, gã sẽ cảm thấy tâm an rất nhiều.

o0o

Từ Tử Lăng gặp được bọn Cao Chiếm Đạo liền thông báo tin tốt lành rằng đã cứu được Lôi Cửu Chỉ. Mọi người đều mừng vui hớn hở, sỹ khí dâng trào.

Từ Tử Lăng nói:

- Tình thế của chúng ta hiện thời vẫn là hết sức khó khăn và nguy hiểm, lại cực kỳ nhạy cảm. Nếu như tối nay ta và Thiếu Soái vẫn không tìm ra nơi cất giấu bảo khố, ngày mai tất cả chúng ta sẽ rời Trường An.

Cao Chiếm Đạo, Ngưu Phụng Nghĩa và Sát Kiệt ba người đưa mắt nhìn nhau, không dấu vẻ thất vọng. Hai năm trước, bọn họ lặn lội đường xá xa xôi từ Dư Hàng đến Trường An, khổ cực trăm bề vẫn gắng gượng phấn đấu mới có được thân phận địa vị như hiện nay. Trong những năm đó bọn họ trải qua biết bao thành công cũng như thất bại, một lời không thể nói hết. Đột nhiên giờ đây phát giác tất cả mọi việc mình làm trước đây cũng chỉ là công không, cảm giác như thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

Từ Tử Lăng lần đầu tiên cảm nhận được áp lực đè nặng lên mình Khấu Trọng khi mang danh Thiếu soái, oanh truyền thiên hạ. Trong thời thế lọan lạc này, ai chẳng nguyện theo phò minh chủ nhất thống thiên hạ, sáng lập sự nghiệp lưu danh thiên cổ.

Khấu Trọng tài ba mưu lược, lòng dạ rộng rãi, lại có tình có nghĩa, đương nhiên là có sức hấp dẫn hơn người, khiến người khác có thể bán mạng theo mình. Nhưng nói cho cùng, là con người ai cũng vì

tính toán cho cá nhân, hoặc bị tình cảm bản thân chi phối. Bọn họ một mặt chạy theo khát vọng và mục tiêu của bản thân, mặt khác còn gây ảnh hưởng đến cả vị thủ lĩnh của mình.

Từ Tử Lăng lúc này là lần đầu tiên thật sự muốn tìm ra bảo khố, chỉ vì không muốn ba người Cao Chiếm Đạo thất vọng.

Sát Kiệt cất tiếng:

- Hai vị đại gia nhất định có thể tìm được bảo khố.

Ngưu Phụng Nghĩa đột ngột hỏi:

- Rốt cuộc chúng ta có manh mối nào, Từ gia có thể nói ra không? Dù sao bọn đệ cũng đã náu mình ở đây vài năm, nói không chừng có thể giúp Thiếu soái và Từ gia nghiên cứu, đưa ra được ý kiến gì chăng?

Đây là lần đầu Ngưu Phụng Nghĩa hỏi trực tiếp về chuyện bảo khố. Tử Lăng hiểu rằng nếu như vẫn giữ kín không nói ra, coi như hoàn toàn không tín nhiệm bọn họ. Sau khi cân nhắc lợi hại, gã từ tốn trả lời:

- Manh mối chỉ có ba từ “ Dược Mã Kiều”. Ban đầu chúng ta còn cho rằng ở dưới lòng sông ở Dược Mã Kiều, bây giờ mới nghĩ ra bí mật có thể có liên quan trên thân cầu.

Bọn Cao Chiêm Đạo vốn cho rằng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có mật đồ bảo khố, có thể dựa vào bản đồ tìm ra bảo khố. Giờ bọn họ nghe được những lời này, đều ngạc nhiên không thốt nên lời.

Ngay chính bản thân Tử Lăng cũng có chút không hiểu bản thân mình. Lúc này gã thật sự hy vọng có thể làm cho ba người bọn họ tin

rằng gã có manh mối chắc chắn có thể tìm thấy bảo khố, để có thể xoa dịu bọn họ.

Từ Tử Lăng lại nghĩ đến bọn Tuyên Vĩnh, Hư Hành Chi, Trần Trường Lâm, Nhậm Mị Mị, Tiêu Hoằng Tiến cùng những thủ hạ khác ở Bành thành. Dù cho Khấu Trọng không tìm được bảo khố cũng khó lòng mở miệng nói thoái là thoái, rửa tay gác kiếm được. Khấu Trọng còn phải nghĩ đến tình cảm, tâm lý, khát vọng cũng như sự an nguy của bọn họ. Trước đây Từ Tử Lăng chưa bao giờ thử đặt mình vào vị trí của Khấu Trọng suy nghĩ sâu sắc về góc độ này, đến bây giờ gã mới thật sự hiểu rõ.

Từ Tử Lăng cũng chẳng còn lời nào để nói. Gã tự nhiên chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này. Giờ đây xem ra việc đối diện với ba người bọn họ, cuộc hẹn với Trầm Lạc Nhạn đột nhiên trở thành một việc nhẹ nhàng thoải mái hơn nhiều.

o0o

Khấu Trọng về đến phòng, trong đầu vẫn quanh quẩn những lời mời mọc ân cần đề nghị gã ở lại của Sa lão gia và phu nhân, lại còn ánh mắt của ngũ tiểu thư Sa Chỉ Tinh nữa chứ.

So với chuyện cáo từ lần này, việc đến Tần vương phủ trở nên không đáng nhắc tới.

Gã cũng ý nặng tình sâu nhắc nhở Sa Thiên Nam, không được vướng vào bất cứ cuộc tranh đấu quyền lực nào. Cũng nói phương pháp giữ mình khôn ngoan nhất chính là duy trì trung lập, tuy làm được là rất khó nhưng đây là cách thông minh nhất.

Ngơ ngơ ngẩn ngẩn bước vào trong phòng, Khấu Trọng liền thấy một mỹ nữ như cây hải đường tiết xuân đang ngủ trên giường của

gã.

Khấu Trọng đã sớm đoán đêm nay Loan Loan nhất định không buông tha, nên không hề kinh ngạc ngồi xuống bên giường, cũng không chút e dè vỗ nhẹ vào một bên đôi mông đầy đặn mềm mại của cô ả, nói:

- Trời sáng rồi, nương tử dậy đi thôi.

Loan Loan kêu khẽ một tiếng, thân thể mềm mại lách sang một bên, dịu dàng nói trong hơi thở nhè nhẹ:

- Không chịu đâu! Mau khoan y thoát hài lên đây ngủ đi.

Khấu Trọng giả vờ lấy làm lạ cất tiếng hỏi:

- Nàng còn không mau hầu hạ cởi áo tháo giày cho ta, lẽ nào nàng muốn ta hầu hạ nàng sao?

Loan Loan lại gắt khẽ:

- Người ta là lần đầu mà, đương nhiên là do chàng hầu hạ người ta rồi.

Khấu Trọng miệng huýt sáo, nhẹ nhàng đứng dậy cởi áo dài ra, thuận tay ném lên ghế. Gã nói bằng giọng cười cợt:

- Vậy phu quân không khách khí nữa nhé! Nàng nhất định không được chờ đến khi lão tử lên giường lại giở trò tráo trở, khiến ta lâm vào cảnh trường thương khởi dũng mà không có chỗ phát tiết đấy.

Loan Loan cười nũng nịu:

- Chàng nói nhiều cho phí lời, đủ can đảm thì mau đến đây đi! Đúng là tiểu tử miệng hùm gan sứa.

Khấu Trọng ngưng không tiếp tục cởi áo, chán nản nói:

- Nàng thích nói ta thế nào cũng được, tối nay đến có việc gì?

Loan Loan toàn thắng rực rỡ, cười khúc khích, xoay người về hướng Khấu Trọng, đưa tay áp má, đưa ánh mắt cười cười nhìn gã, hỏi:

- Ai mà tốt bụng đổi lại đao cho chàng vậy?

Khấu Trọng lùi đến bên chiếc ghế ở của sổ, ngồi phịch xuống, giọng không một chút thân thiện:

- Có thể là Thạch Chi Hiên, cũng có thể là Triệu Đức Ngôn, thậm chí là Ninh Đạo Kỳ, Lý Uyên hay Lý Thế Dân. Ngươi nói ta sao có thể trả lời vấn đề này?

Loan Loan lấy làm lạ hỏi lại:

- Xem thần sắc dáng vẻ của ngươi, hình như đã biết là ai làm rồi?

Khấu Trọng thầm nghĩ Loan Loan quá quen với tính cách lời nói việc làm của gã, chỉ nhìn nét mặt mà có thể dễ dàng đoán không sai, việc này tuyệt không phải việc tốt. Gã chau mày đáp:

- Thôi không nói đùa nữa. Ta đại khái đã biết rõ gian tế của các ngươi tại Sa gia, Loan đại tỷ nếu như không sắp xếp cho y tự động biến mất, không chừng sẽ có kết quả tốt đấy.

Đây chỉ là mấy lời khoa trương bịa chuyện của Khấu Trọng, chủ yếu là một chút tâm ý đối với Sa gia của gã. Trên thực tế Khấu Trọng

không có cách nào, càng không có thời gian điều tra ra ai trong Sa gia là người của Âm Quý phái.

Loan Loan chợt ngồi thẳng dậy, nhíu mày nói:

- Thân ngươi còn lo không xong, lại còn quản chuyện của bọn ta.

Song mục Khấu Trọng sáng quắc, nhìn thẳng vào mắt ả không chút nhượng bộ, lạnh lùng cất tiếng:

- Ta chỉ là có ý tốt nhắc nhở mà thôi. Còn muốn làm như thế nào, Loan đại tỷ cứ tự do quyết định.

Loan Loan trở lại dáng vẻ lạnh lùng băng sương, thở nhẹ một hơi rồi than khẽ:

- Ài! Ngươi thật là chết đến nơi mà vẫn không biết hối cải, rốt cuộc là ai đã lấy đao của ngươi?

Khấu Trọng cũng không dám ép quá, giả vờ than thở theo:

- Có khả năng nhất vẫn là Thạch Chi Hiên, thế Loan đại tỷ cho là ai?

Loan Loan định thần nhìn chằm chằm gã một lúc rồi hỏi:

- Việc này có quan hệ rất lớn, tại sao ngươi có vẻ như không hề quan tâm đến?

Khấu Trọng nhăn nhó đáp:

- Một người biết đương nhiên sẽ có hai người biết. Giữa các người có chút cạnh tranh, ta và Tử Lăng mới trở nên có chút giá trị, đúng không?

Loan Loan mắt phượng tinh quang lấp lánh, giọng nói đã bình tĩnh trở lại:

- Ngươi căn bản không có thành ý hợp tác với bọn ta.

Khấu Trọng thuận miệng độp lại:

- Vậy quý phái có thành ý chăng?

Loan Loan không ngờ Khấu Trọng dám nói với mình theo kiểu gây sự như vậy, hơi chút ngạc nhiên, khẽ sầm mặt lại nói:

- Hôm nay ngươi bị gì vậy? Cứ như vậy đôi bên sẽ không thể hợp tác. Theo lập trường của bọn ta mà nói, nếu không có được Tà Đế Xá Lợi, sẽ bất chấp thủ đoạn phá hỏng việc các ngươi. Cương quá thì không ai được lợi gì đâu.

Bây giờ Khấu Trọng mười phần chắc chín tin tưởng rằng Loan Loan sẽ không tiết lộ hành tung của hai gã trong tình thế này. Lý do không phải là Tà Đế Xá Lợi, càng không phải thương tiếc anh tài, mà là sợ phát sinh đột biến sẽ phá hỏng âm mưu lật đổ Đại Đường của bọn chúng.

So với việc tranh bá thiên hạ, Tà Đế Xá Lợi lại không phải là cái gì đáng kể.

Nếu tìm không ra bảo tàng, cục diện cân bằng giữa các phe phái của Ma Môn sẽ được giữ nguyên như cũ.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Ta đã nghĩ thông suốt hết rồi. Nếu như tình thế bất lợi, ta sẽ lập tức

trốn khỏi Trường An. Loan đại tỷ cũng biết rõ, bản lĩnh gì bọn ta không dám nói, chứ bản lĩnh đào thoát thật không thua kém Thạch Chi Hiên. Chỉ cần bảo khố còn ở đó, sẽ có ngày bọn ta tìm ra thôi.

Loan Loan không hề nao núng, nhẹ nhàng dọ dẫm:

- Nếu như ngươi đi rồi, ta sẽ giết sạch toàn gia Sa Thiên Nam không chừa một con gà con chó. Bảo đảm không cho một tên nào sống sót.

Khấu Trọng trong lòng cười thầm. Nếu như Loan Loan thật có dự định này, ả tuyệt không dám nói ra như thế.

Trên giang hồ, trừ khi là hạng chẳng còn gì để mà mất, còn lại không ai muốn dùng hành vi phi nhân tính này vì sợ gây nên căm phẫn. Cho dù là Âm Quý phái cũng phải suy nghĩ lợi hại thiệt hơn. Nếu khiến cho những đại cao thủ như Ninh Đạo Kỳ hoặc Tứ Đại Thánh Tăng động nộ, ngay cả Chúc Ngọc Nghiên cũng khó mà được sống yên ổn.

Nếu đã dám làm thì cũng phải làm trong bí mật, sau khi xong việc không được để lại bất cứ manh mối nào khiến người khác có thể điều tra ra sự tình.

Khấu Trọng cười lạnh:

- Nếu vậy khi ta với Tử Lăng gặp người của Âm Quý phái, gặp một giết một, gặp hai giết hai, để xem quý phái có thể cung ứng được bao nhiêu cao thủ.

Hai mắt Loan Loan sát khí đằng đằng, nàng gằn giọng:

- Ngươi muốn ra mặt đối đầu với bọn ta?

Khấu Trọng cười lớn:

- Đấy chỉ là đại tỷ quá mẫn cảm mà thôi. Vẫn chỉ là câu nói đó. Nếu ngươi tin ta thì không cần theo dõi quản chế ta như tội phạm nữa. Khi ta lấy được bảo khố, đồng thời có thể khẳng định ngươi không qua cầu rút ván, đương nhiên ta sẽ giao Tà Đế Xá Lợi cho ngươi.

Loan Loan dịu lại ngồi xuống rồi thở dài:

- Chỉ sợ trước khi ngươi giao cho ta, Tà Đế Xá Lợi đã bị Thạch Chi Hiên đoạt mất rồi thôi.

Khấu Trọng nói:

- Việc này càng dễ dàng giải quyết. Sau khi chúng ta tìm ra bảo tàng, vẫn để Tà Đế Xá Lợi tại đó, Loan đại tỷ tự mình đến lấy, chẳng phải ai nấy đều vui sao?

Loan Loan lắc đầu:

- Bây giờ trong thành thám tử khắp nơi, các ngươi muốn mang bảo tàng rời Trường An chỉ là hoang tưởng. Như vậy đi, ta và các ngươi cùng vào bảo khố, sau khi lấy được Tà Đế Xá Lợi ta sẽ không quan tâm đến chuyện của các ngươi nữa.

Khấu Trọng cười khổ:

- Ngươi có vẻ như không biết tình thế hiện nay vậy. Giờ ngươi không tin bọn ta, bọn ta cũng không tin tưởng ngươi. Tà Đế Xá Lợi nếu ở trong tay bọn ta thì cũng không có ích gì. Được rồi! Mỗi người nhường một bước, sau khi chúng ta đưa mọi thứ trong bảo khố đến một nơi an toàn trong thành sẽ thông báo cho tỷ đến lấy Tà Đế Xá Lợi. Giờ chúng ta kích chưởng lập thệ, bảo đảm hai bên không được

nuốt lời. Nhưng từ lúc này trở đi, ngươi không được cứ tối nào cũng thần xuất quỷ mạt tới phúng điếu linh hồn ta nữa.

Loan Loan ôn nhu cất tiếng:

- Ngươi thật sự không cần bọn ta giúp đỡ sao? Nếu như có sư tôn và ta giúp một tay, cho dù có Thạch Chi Hiên hạ thủ cũng không có gì phải sợ.

Khấu Trọng nói:

- Nói hay lắm! Nhưng các người và Thạch Chi Hiên đều đáng sợ như nhau, nên ta mới nghĩ ra cách lưỡng toàn kỳ mỹ như vậy. Giả sử chúng ta vi phạm hẹn ước, mang theo nhiều đồ như thế liệu có thể chạy được bao xa?

Loan Loan đành phải đồng ý:

- Ta có thể đáp ứng đề nghị của Thiếu soái. Nhưng có một điều kiện, ngươi nhất định phải báo cho ta ngày giờ vào bảo khố, yêu cầu này cũng chẳng có gì là quá đáng phải không?

Khấu Trọng gật đầu đáp:

- Rất hợp tình hợp lý. Nhưng ngày mai ta mới có thể nói với ngươi được.

Loan Loan ngắm nghía vào khuôn mặt ngớ ngẩn của Khấu Trọng một hồi lâu, đột nhiên khuôn mặt nở nét cười ngọt ngào đến mê người:

- Loan Nhi đột nhiên cảm thấy Thiếu soái trước đây không hề nói dối, bởi vì cho đến lúc này, Thiếu soái vẫn chưa biết bảo khố ở đâu, đúng

không?

Khấu Trọng kinh ngạc vô cùng, không phải vì Loan Loan nhìn rõ bài tẩy của gã mà là không hiểu vì sao đột nhiên nàng ta đưa ra suy luận này?

Những lời bản thân gã vừa nói lúc nãy rõ ràng không có vấn đề gì. Nhưng Loan Loan lại biết được ngay cả gã cũng không rõ một số việc liên quan đến bảo khố. Vậy là có lúc nào đó gã đã vô tình tiết lộ huyền cơ, bị Loan Loan nắm được nội tình. Nếu không cho dù ngày mai gã mới nói cho Loan Loan thì cũng không thể hiện gã không biết bảo khố ở đâu, rốt cuộc là có sai lầm từ đâu?

Ngoài mặt Khấu Trọng đương nhiên không thể hiện những gì gã đang nghĩ, chỉ mỉm cười ra vẻ cao thâm mạt trắc, ung dung trả lời:

- Ngươi đã hiểu rõ mọi chuyện rồi đấy, vì tình hình thực tế đích thực là như vậy. Được rồi, ta tối nay còn có việc bận, là chiến hay hòa, một chưởng có thể quyết định.

Loan Loan miệng thoáng nét cười, giơ tay ngọc long lanh trắng muốt lên, tỏ vẻ tình ý chân thành:

- Loan Nhi và Khấu Trọng nay kích chưởng lập thệ. Nếu ai vi phạm ắt hung tinh chiếu mệnh, chết bất đắc kỳ tử.

Khấu Trọng cũng giơ tay áp lên tay nàng.

Chương 419: Thủy lạc Thạch xuất

Tuyết lớn đã ngừng rơi.

Trầm Lạc Nhạn điều khiển chiếc thuyền nhỏ rời bến, mang theo Từ Tử Lăng tới Phi Vân kiều, cũng là một chiếc cầu nhưng nhỏ hơn Dược Mã kiều. Hai người đi về hướng nam rồi chuyển hướng hai lần, tới Dược Mã kiều.

Từ Tử Lăng lại có cảm giác giống như ngày xưa ở Lạc Dương. Mọi việc trước mắt tất cả như đã từng xảy ra, nhưng lại vô cùng xa lạ.

Trầm Lạc Nhạn thu lại mái chèo, để mặc dòng nước đưa con thuyền va nhẹ vào trụ cầu, co chân, ngọc thủ ôm lấy hai đầu gối, nhãn thần tuyệt đẹp điểm chút tang thương, trong khi ánh trăng vừa lộ ra khỏi đám mây đen, nhìn Từ Tử Lăng một cách hứng thú, nhưng vẫn không nói một lời nào.

Từ Tử Lăng phân vân không biết nàng có ý tứ gì, trong lòng phải thừa nhận tư thế, thần thái quyến rũ phi thường của Trầm Lạc Nhạn lúc này quả thật lay động lòng người. Gã bèn cười nhẹ hỏi:

- Trầm tiểu thư tối nay mời tiểu đệ đến đây, không biết có gì chỉ giáo?

Trầm Lạc Nhạn nhẹ nhún vai nói:

- Không có gì, chỉ là muốn gặp ngươi thôi! Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Không biết ta lớn hơn ngươi mấy tuổi? Ta đoán ta chỉ hơn ngươi hai, ba tuổi thôi. Ngươi năm nay chắc mới khoảng hai mươi

hai, hai mươi ba tuổi là cùng. Nhớ là phải qua sinh nhật mới được tính thêm một tuổi nữa đấy.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Trầm tiểu thư hình như đã quên mất thân phận mình là người của người khác rồi. Mọi người gặp nhau như bằng hữu thì không vấn đề gì. Nhưng nếu cứ kiểu nửa đêm gặp nhau trên một chiếc thuyền phía dưới cầu như ngày xưa sẽ dễ gây hiểu lầm cho người khác.

Trầm Lạc Nhạn cười nhẹ:

- Lẽ nào tại Phúc Tụ lâu đặt một bàn rồi gặp ngươi ở đó trước mắt mọi người thì không có vấn đề gì hả?

Từ Tử Lăng tức thì không nói được lời nào.

Trầm Lạc Nhạn thu lại tiếng cười, hạ giọng nói nhỏ:

- Ta muốn nói với ngươi một việc vô cùng quan trọng. Ngươi cần cẩn thận mà nghe!

Từ Tử Lăng trong lòng lo lắng, nhẹ gật đầu.

Trầm Lạc Nhạn nhẹ giọng nói:

- Tối muộn hôm qua Tần vương triệu Thế Tích đi. Sau khi trở về, Thế Tích nói với ta ngày mùng hai sẽ rời Trường An, trong khi theo kế hoạch ban đầu là hai chúng ta sẽ đi theo Tần vương tham gia săn thú ở Chung Nam sơn.

Không cần Trầm Lạc Nhạn nói hết, Từ Tử Lăng đã đoán được chuyện gì. Nguyên vì Lý Thế Tích thống lĩnh bộ thuộc tàn dư của Lý

Mật, có thể nói trong Đường thất là tướng lĩnh duy nhất nắm trọng binh ở Quan Đông, không cần phải huy động quân đội ồ ạt vẫn có thể chặn đoàn vận chuyển kho báu của Khấu Trọng dễ dàng. Vì với số người quá ít ỏi, lại thêm tài vật liên lụy, cho dù gã và Khấu Trọng có lợi hại hơn Tà Vương Thạch Chi Hiên thì chỉ biết đứng kêu trời chứ cũng chẳng làm được gì. Đây quả là một biện pháp thông minh, không hề làm cho Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát cảnh giác.

Trầm Lạc Nhạn nói:

- Lúc đầu ta còn cho rằng Tần vương chuẩn bị công kích Lạc Dương. Nhưng lần này Lý Thế Tích với nội tình sứ mệnh không hề tiết lộ với ta nửa lời, khiến ta khẳng định người mà chàng muốn đối phó chính là hai người các người.

Từ Tử Lăng không thể diễn tả nổi cảm giác của mình trong lòng lúc này. Lý Thế Dân vừa rồi vẫn còn huynh huynh đệ đệ, nhưng thực tế lại đang bố trí đối phó với bọn gã. Có điều cũng không thể trách Lý Thế Dân, vì chỉ khi Từ Tử Lăng và Khấu Trọng rời khỏi Quan Trung hắn mới phát động, không hề vi phạm ước định. Chỉ là trong lòng Từ Tử Lăng hiện giờ cảm thấy không thoải mái chút nào.

Tâm trí của Tử Lăng đang suy nghĩ ở đâu đâu, bèn buột miệng hỏi:

- Sao sáng nay tiểu thư không trực tiếp nói với Khấu Trọng?

Âm thanh khẽ khàng của Trầm Lạc Nhạn cất lên:

- Vì ta muốn cho Từ Tử Lăng thấy Trầm Lạc Nhạn ta vì an nguy của chàng mà có thể bán rẻ phu quân.

Từ Tử Lăng thất thanh:

- Cái gì?!

Trầm Lạc Nhạn thẳng người lên, che miệng cười:

- Chỉ là lừa ngươi đến chơi chút thôi, đừng coi là thật. Không ai dám nói ngươi và Khấu Trọng là những kẻ ngu dốt. Nhưng ta dám nói các ngươi thật rất hồ đồ, có ngày sẽ bị đi vào chỗ bế tắc. Không biết các ngươi đã từng nghĩ đến cách thức vận chuyển bảo tàng đi hay chưa?

Từ Tử Lăng bỗng nhiên hiểu ra, thân hổ giật mình.

Từ sau khi đến Trường An, gã và Khấu Trọng chỉ luôn vì việc đi tìm nơi cất giấu bảo khố mà phiền não, không có thời gian đâu mà nghĩ đến vấn đề này. Trên thực tế tìm kho báu và vận chuyển kho báu đều quan trọng như nhau. Nếu không có kế hoạch chu đáo, sẽ không thể tiến thoái, dù có tay chân cũng không thi triển được.

Bọn Cao Chiếm Đạo tuy có kế hoạch nhưng ngoài cách lén vận chuyển binh khí bảo vật theo đường thủy rời Trường An cũng không hề có bất cứ diệu kế nào khác. Trong tình cảnh kẻ địch khắp nơi, phong thanh hạc ánh như thế này, cách của bọn chúng tuyệt đối không thể thành công.

Dựa vào sự tinh minh của Lý Thế Dân, khẳng định đã biết mối quan hệ giữa hai gã và bọn Cao Chiếm Đạo. Trầm Lạc Nhạn nói:

- Đạo của binh gia không ngoài chuyện hư là thật, thật lại hoá hư. Các ngươi thực lực còn yếu, không thể cùng người ta ngạnh đấu, chỉ còn cách dùng kế nghi binh. Dựa vào tài trí thông minh của Tử Lăng ngươi chắc không cần nô gia dạy cho làm thế nào rồi chứ?

Từ Tử Lăng từ đáy lòng thốt:

- Đa tạ chỉ giáo!

Trầm Lạc Nhạn lại tiếp:

- Sáng nay Bàng Ngọc viện cớ đến chúc Tết, rồi cùng Lý Thế Tích đóng cửa trong thư trai thương nghị cả canh giờ. Ngươi phải biết nhiệm vụ Bàng Ngọc đảm nhận ở Thiên Sách Phủ; chính là việc Mật Công giao cho ta phụ trách trước đây.

Từ Tử Lăng mới nhớ trước đây không hề thấy Bàng Ngọc ở Thiên Sách phủ. Hóa ra hắn cũng như Trầm Lạc Nhạn chuyên phụ trách công tác tình báo, do thám trong quân sự. Nếu như phối hợp với Lý Thế Tích, ở đây lại là điạ bàn của hắn, thêm việc thân phận Tử Lăng gã và Khấu Trọng đã bị bộc lộ, thì có thể thấy khi đội vận chuyển kho báu của gã và Khấu Trọng bị đưa vào vòng vây của Lý Thế Tích mới biết đã xẩy ra chuyện gì.

Thần sắc Trầm Lạc Nhạn lộ ra vẻ ngưng trọng, nói nhỏ:

- Ta còn nhận được một tin tức khác nữa, ngươi có muốn nghe không?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Đã bao nhiêu tin xấu như vậy mà vẫn nữa sao?

Trầm Lạc Nhạn nói:

- Sau khi lấy được bảo tàng, có phải ngươi và Khấu Trọng sẽ phân khai nhau phải không?

Tử Lăng trong lòng căng thẳng, không lòng dạ nào trả lời câu hỏi nhỏ

nhặt này của nàng, chỉ gật đầu hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Trầm Lạc Nhạn tiếp:

- Ninh Đạo Kỳ đã nhận lời Sư Phi Huyên, sau khi hai người phân khai, sẽ bức Khấu Trọng từ bỏ chuyện phân tranh thiên hạ này. Nếu không để Khấu Trọng an toàn về đến Bành Lương, lại có bảo tàng trong tay, hình thế thiên hạ sẽ có sự thay đổi lớn. Trong mắt của Lý Thế Dân, chỉ có Khấu Trọng mới làm Tần Vương e sợ thôi.

Tay chân Từ Tử Lăng bỗng trở nên lạnh ngắt, thầm nghĩ ngay cả Sư Phi Huyên kia rốt cuộc cũng chỉ tính toán cho riêng mình. Tuy nói người Ninh Đạo Kỳ muốn đối phó chính là Khấu Trọng, nhưng đối với Tử Lăng gã mà nói thì cũng chẳng khác gì đối phó với chính gã. Bất luận như thế nào thì Khấu Trọng còn thân thiết hơn cả huynh đệ ruột thịt của gã.

Trầm Lạc Nhạn tuy là không thể nhìn thấy sắc mặt của gã lúc này, nhưng cũng có thể đoán được dưới lớp mặt nạ kia khuôn mặt tuấn tú của Từ Tử Lăng đang vô cùng khó coi.

Từ Tử Lăng trầm giọng hỏi:

- Ninh Đạo Kỳ sẽ hạ thủ vô tình chăng?

Trầm Lạc Nhạn thở dài đáp:

- Để cho mục tiêu thống nhất thiên hạ của Lý Thế Dân thành hiện thực, tuy Từ Hàng Tịnh Trai và Ninh Đạo Kỳ đều là hai nhà Phật, Đạo, nhưng khi cần khẳng định sẽ xuất ra thủ đoạn phi thường. Dựa vào võ công và bản lĩnh của Khấu Trọng hiện giờ, ai có đủ bản lĩnh

để bắt sống hắn? Với thân phận và địa vị của Ninh Đạo Kỳ, lại không muốn liên thủ với người khác để đối phó với Khấu Trọng. Trong tình cảnh đó, có thể tưởng tượng được sự nguy hiểm đối với Khấu Trọng là như thế nào. Nếu không Tú Ninh công chúa đã không cần mượn ta chuyển lời cảnh cáo các ngươi. Tú Ninh công chúa chỉ hy vọng Khấu Trọng có thể dừng lại đúng lúc, vứt bỏ ý tưởng tranh bá thiên hạ đi. Vì ý tưởng đó sẽ trở thành vọng tưởng, thậm chí còn có thể khiến gã mất mạng.

Từ Tử Lăng không còn lòng dạ nào ở đây nữa, cảm kích nói:

- Từ Tử Lăng không dám quên tình ý sâu đậm của Trầm tiểu thư. Đêm nay tiểu thư đến gặp ta như vậy không sợ phu quân nghi ngờ sao?

Trầm Lạc Nhạn cúi mặt xuống, nhẹ nhàng đáp:

- Ứng phó một việc nhỏ như vậy, Trầm Lạc Nhạn ta tất sẽ có cách. Ngươi muốn đi rồi phải không? Bảo trọng.

Sau khi Từ Tử Lăng cáo biệt, rời thuyền lên bờ. Đột nhiên trong lòng gã dâng trào oán phẫn và suy nghĩ. Gã hạ quyết tâm nếu quả tìm được bảo tàng, cho dù thế nào cũng phải giúp Khấu Trọng đưa kho báu về Bành Lương rồi sau đó mới chia tay với Khấu Trọng. Đây không chỉ vì Khấu Trọng là huynh đệ của gã mà còn vì nỗi tức giận sinh ra khi thấy kẻ yếu phải chịu ức hiếp.

o0o

Khi Từ Tử Lăng đến Dược Mã kiều, Khấu Trọng đã sớm tìm kiếm kỹ càng một bên cầu nhưng vẫn chẳng thu hoạch được gì. Dựa vào nhãn lực, cảm giác và xúc giác nhanh nhạy gấp trăm người thường của gã, khẳng định trên cây cầu đá này chẳng có gì huyền hoặc.

Hết một trận tuyết lớn qua đi, Trường An lại bị trận tuyết dày đặc khác che phủ. Tuy là nhà nhà đều chăng đèn kết hoa, nhưng vẫn tối hơn ngày thường vài phần. Sau đêm trước vui mừng thả cửa, giờ trong thành thiên hạ đã trở lại yên tĩnh. Tuy thỉnh thoảng vẫn có vài tiếng pháo lác đác, nhưng không thể nào so sánh với cảnh sôi nổi đêm trước.

Bốn phía đều không có ai. Thời tiết lạnh ngắt thế này khiến cho lính tuần thành cũng phải lười biếng trốn vào một góc trạm gác.

Khấu Trọng ẩn trong bóng tối dưới cầu, lắc đầu cười thảm:

- Hết rồi! Ngày mai ta sẽ về quê. Việc tranh thiên hạ không còn phần của Khấu Trọng ta.

Đây vốn là câu nói mà Từ Tử Lăng muốn nghe thấy nhất. Nhưng giờ phút này được nghe từ chính miệng Khấu Trọng nói ra, trong lòng gã dâng trào một cảm giác khó diễn tả thành lời, giống như trên chiếu bạc thua tất cả những gì mình có trong tay, đồng thời lại nhìn thấy cặp mắt đối thủ hí hửng đắc thắng.

Tử Lăng hít một hơi dài nói:

- Chúng ta qua bên kia nói chuyện.

Khấu Trọng đáp:

- Nào thì đi!

Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng rời khỏi cây cầu, tung thân nhảy lên mái ngói của Phúc Tụ lâu. Đây là chỗ cao nhất ở Dược Mã kiều. Trừ phi có kẻ cũng leo lên đây như hai gã, chẳng có ai có thể phát giác ra

được. Đây có thể nói là nơi an toàn nhất.

Khấu Trọng ngồi xuống mái nhà, đôi mắt chăm chăm nhìn xuống kênh Vĩnh An, bao gồm cả cây cầu to lớn nối liền hai bờ kia, song mục long lanh khác thường, tỏ ra vô cùng không phục.

Từ Tử Lăng nói:

- Đây có thể nói vận mệnh của ngươi chưa hết. Tìm được bảo khố có thể khiến ngươi gặp tai họa khó tránh đấy.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Tử Lăng thầm than trong lòng, không mang những lời của Trầm Lạc Nhạn ra nói lại, dõi mắt về phía cây cầu đáp:

- Giả như tác dụng của Dương Công Bảo Khố là khi cần có thể cung cấp một lượng lớn tài vật binh khí cho Dương Tố, để hắn dùng tạo phản. Vậy bảo khố này sau khi được mở ra, nhất định phải có thể dễ dàng vận chuyển binh khí lên mặt đất.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Nói rất đúng. Nếu như để đưa được mọi thứ trong bảo khố lên mặt đất mà cần đến ba ngày ba đêm, Dương Kiên đã sớm giết chết Dương Tố.

Từ Tử Lăng bình tĩnh phân tích:

- Binh khí đương nhiên là cho thủ hạ sử dụng, cho nên lối ra nhất định phải ở một trạch viện có thể dung nạp một lượng lớn quân lính,

chứ nếu như đưa thẳng ra kênh hoặc đưa lên Chu Tước đại nhai thì thật là lời nói đùa.

Song mục Khấu Trọng chợt sáng lên, ánh mắt vượt qua những lớp tuyết phủ trên các mái nhà, rồi dừng lại trên toà nhà Tây Ký viên của Độc Cô Phiệt ở Trường An, tiếp tục gật đầu:

- Những ngôi nhà có thể dung nạp ngàn người tịnh không có nhiều. Xung quanh Dược Mã Kiều tuy có nhiều trạch viện, nhưng chỉ có Tây Ký viên là có điều kiện tốt nhất để che giấu binh sĩ. Nó còn lớn hơn cả Vô Lậu tự.

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói:

- Vô Lậu tự rõ ràng không phải là một chỗ tốt để bố trí lối ra, trừ phi toàn bộ hòa thượng trong tự đều là người của Dương Tố. Đương nhiên là không có khả năng này. Nhưng tại sao Lỗ tiên sinh lại xây dựng một ngôi phật tự như vậy, có tác dụng gì đây?

Khấu Trọng lắc đầu lấy lại thần sắc đáp:

- Ta có cách nghĩ táo bạo hơn. Dựa vào tài trí thông minh của Lỗ đại sư, nếu như thiết kế một bảo khố dưới lòng đất như vậy chỉ cốt để cất giữ một lượng lớn tài bảo binh khí, thực sự không giống tác phong thông thường của ông ấy. Sở dĩ ông ấy đặc biệt truyền cho ta tuyệt học cơ quan, nói thẳng ra cứ trong tình huống bình thường, ta nào có hứng thú nghiên cứu mấy loại này. Lỗ đại sư lại bức ta học nói là để tránh cho tuyệt học của ông ấy bị thất truyền. Cho nên mới nói cách vào bảo khố, nhất định phải có quan hệ với tuyệt học cơ quan.

Từ Tử Lăng không mấy hứng thú hỏi:

- Cách nghĩ táo bạo của ngươi rốt cuộc chỉ như vậy thôi sao?

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Đây chỉ là mở đầu. Ta muốn nói là Dương Công Bảo Khố có thể là một pháo đài dưới lòng đất, tiến có thể công, thoái có thể thủ. Ta dám khẳng định có nhiều hơn một cửa để vào. Nhưng trước khi cơ quan được mở, tất cả mọi cửa ra vào đều đóng kín, cho nên mặc cho người của Lý gia có lật tung cả Trường An lên cũng không thể tìm thấy bóng dáng bảo khố. Nơi mở cơ quan đầu tiên sẽ là ở Dược Mã kiều. Nếu không mẹ trước lúc lâm chung sẽ không gọi tên Dược Mã kiều.

Ánh mắt hai người đồng thời nhìn về sáu cột trụ giữa cây cầu đá. Sáu vọng trụ này, trên đỉnh trụ chạm trổ đầu rồng cúi đầu nhìn phía ngoài cầu, bên trên điểm chút đường vân, mới làm cho cây cầu đá có một sinh khí vô hạn.

Hai người nhãn thần giao nhau, đồng thời nhìn thấy suy nghĩ của đối phương. Là rồng hay rắn đều phải coi thử sáu đầu rồng này.

Từ Tử Lăng rùng mình nói:

- Ta đã hiểu tại sao Lỗ tiên sinh lại dựng lên một toà Vô Lậu tự!

Khấu Trọng nói tiếp:

- Chính là dùng để thông khí. Lúc cần thì Dương Tố có thể cùng thủ hạ đến địa khố lánh nạn, lại có thể theo mật đạo khác đào tẩu. Mẹ ta ơi, nơi đây cách tường thành chỉ vài trăm trượng, một địa đạo trong số đó nói không chừng ở ngoài tường thành đấy.

Từ Tử Lăng hít vào một hơi dài nhìn về phía sáu đầu rồng hỏi:

- Giờ thế nào? Muốn thử coi không?

Khấu Trọng cười thảm:

- Ta thật sự rất sợ.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên cười thở không ra hơi hỏi:

- Sợ? Ngươi đang nói đùa à?

Khấu Trọng than:

- Ta thật sự rất sợ, chẳng những sợ những đầu rồng kia bất động, còn sợ khi cơ quan đầu rồng chuyển động, chỗ dưới Trường An này vang lên những tiếng ầm ầm khiến cho toàn thể Trường An biết được ta đã tìm được Dương Công Bảo Khố.

Từ Tử Lăng vẫn chưa hết cười, hổn hển hỏi:

- Ngươi vẫn còn tâm tình nói đùa à, có muốn ta thay ngươi kiểm tra cơ quan này không?

Khấu Trọng lộ ra một nụ cười với niềm tin tràn đầy nói:

- Lúc ta kiểm tra vừa rồi, phát hiện kết cấu của sáu trụ đầu rồng này khác với các trụ khác. Không phải là nguyên một trụ liền mà còn có một trụ tròn nhỏ được khảm vào trong khoảng trống giữa thân trụ. Lúc đó ta đã sinh nghi, chỉ là không nghĩ lại có liên quan đến cơ quan. Nhớ lúc Lỗ đại sư ở trong mật thất ở Phi Mã mục trường không? Sau khi cơ quan phát động, cả ngôi mật thất đã chìm xuống dưới đất.

Từ Tử Lăng lại hít một hơi dài, cười nói:

- Huynh đệ đi thôi, đến xem coi như thế nào?

Hai người giống như lúc còn nhỏ, trước khi làm chuyện hệ trọng lấy hai vai đụng vào nhau một cái, sau đó mới nhảy khỏi nóc nhà, nhờ đêm tối che chắn đi về phía Dược Mã Kiều.

Leo lên mặt cầu đến giữa sáu cột đầu rồng, hai người đưa mắt nhìn nhau. Cuối cùng Khấu Trọng đưa tay sờ lên một trong những đầu rồng. Đúng lúc đó một đám mây đen từ đông nam bay đến, che mờ đi ánh sáng yếu ớt của vầng trăng. Có tiếng báo canh từ xa vọng đến.

Khấu Trọng hạ giọng nói nhỏ:

- Trong sách về cơ quan của Lỗ đại sư, để khởi động cơ quan có hơn mười loại “thủ pháp”. Thủ pháp cao minh nhất là không có một sự khác biệt gì sau khi khởi động cơ quan so với trước khi khởi động. Hy vọng sáu cái đầu rồng này thuộc loại đó, nếu không sáu cái đầu rồng này đều cùng là một loại vô dụng như nhau.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Ngươi không biết trên thế gian này có chuyện phải tôn sư trọng đạo sao? Cẩn thận không Lỗ tiên sinh không phù hộ ngươi đâu đấy.

Khấu Trọng vận lực một cách nhẹ nhàng, những đường vân trên thạch long bất động. Gã lại làm lại một lần nữa, xoay trái quay phải, vẫn không có phản ứng gì ở đầu rồng.

Từ Tử Lăng lại không thất vọng, nói nhỏ:

- Vậy mới hợp lý. Nếu không đã bao nhiêu người phát hiện ra cơ quan này rồi. Lỗ tiên sinh cũng không cần truyền cho ngươi tuyệt học cơ quan làm gì. Mau động não chút đi.

Khấu Trọng nói:

- Ta không tiện bỏ tay ra. Ngươi đến gầm cầu xem thử xem, coi thử có nút khóa nào dưới gầm cầu không?

Tử Lăng chau mày nói:

- Ta chưa từng học qua thổ mộc cơ quan, làm sao biết cách mở khóa?

Khấu Trọng cười khổ:

- Ta so với ngươi không may hơn nhiều. Nếu không vừa rồi đã phát giác có nút khóa rồi. Ngươi hôm nay vận khí tốt hơn ta. Tiểu đệ này không chịu nổi đả kích nếu bị thất bại nữa.

Một đội tuần tra từ phía Tây Thị đi đến, hai người vội lật người qua lan can cầu, dùng nội công ép thân người nấp dưới gầm cầu. Mười hai tên lính canh bước đến trên cầu đột nhiên dừng lại.

Một người trong bọn đó nói:

- Trận tuyết này rơi khiến cho người lẫn chim chóc đều lạnh đến trốn hết, nếu không đêm nay chắc vẫn náo nhiệt lắm.

Những tên khác cười phá lên mắng hắn rồi bàn luận đủ chuyện, còn nhắc đến lễ kỷ niệm đêm qua trong cung, rõ ràng tinh thần vẫn còn chìm đắm trong buổi tiệc tối qua.

Hai kẻ dưới gầm cầu nhìn không chớp mắt về chỗ đáy trụ, song mục tập trung cao độ, thấy một ngấn mờ hình tròn nổi lên giữa chân trụ và thân cầu, nếu như không phải đang để tâm để điều tra, ắt không chú ý đến đường vân đó.

Đội tuần tra ồn ào náo nhiệt một lúc, cuối cùng rồi cũng bỏ đi.

Khấu Trọng hết sức hưng phấn nói:

- Mẹ của ta ơi! Thấy rồi! Ngươi đến động thủ đi.

Từ Tử Lăng vội thò tay phải ra, vận chuyển huyền công, ngón tay cái ấn vào giữa vòng tròn, dùng lực đẩy vào. “Cách” một tiếng to. Trụ tròn nhỏ đó lọt vào bên trong, để ra một lỗ lõm khoảng hai tấc.

Khấu Trọng giật mình reo lên:

- Thành công rồi!

Từ Tử Lăng nói:

- Loại nút khóa này không cần biết cơ quan tuyệt học cũng có thể mở được, nên mới có đến năm khóa nữa.

Hắn còn chưa nói hết câu, Khấu Trọng đã đến gầm cầu, dùng tốc độ nhanh nhất để tìm ra năm cái khóa còn lại. Khởi động khoá như cách vừa làm.

Hai người trở lại trên cầu.

Khấu Trọng lại ôm lấy một cái đầu rồng, trong miệng giống như lẩm bẩm vài từ gì đó, đột nhiên đầu rồng bị gã nhấc lên gần hai tấc. Từ Tử Lăng vui mừng khôn xiết nói:

- Thành công rồi.

Khấu Trọng khẩn trương hỏi:

- Còn chưa đâu, rốt cuộc nên xoay qua trái hay qua phải đây?

Tử Lăng ngẩn người:

- Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai đây? Có sự phân biệt sao?

Khấu Trọng đáp:

- Sao mà không phân biệt. Nếu bị nhầm, nói không chừng cả cây cầu sụp xuống. Ta và ngươi sẽ biến thành hai con chó ướt.

Từ Tử Lăng cấm cảu đáp:

- Sang trái đi.

Khấu Trọng xoay sang trái một chút, đầu rồng vẫn bất động.

Khấu Trọng vui mừng:

- Lần này chắc chắn thành công!

Rồi gã dụng lực xoay sang phải, long trụ từ từ bị xoay một vòng. Khi Khấu Trọng buông tay ra long trụ lại trở lại vị trí ban đầu, quả nhiên so với trước kia không hề sai khác.

Khấu Trọng thở không ra hơi hỏi:

- Bước tiếp theo nên tiến hành thế nào?

Câu hỏi này, sợ rằng trong thiên hạ chỉ có Từ Tử Lăng mới hiểu được hàm ý thật sự của nó mà thôi.

(

Chương 420: Ánh dương le lói

Từ Tử Lăng hỏi:

- Thấy thế nào?

Khấu Trọng ngẫm nghĩ rồi trả lời:

- Long trụ có các bánh xe thép đồng bộ, nối liền nhau bằng xích sắt. Ngươi phải cảm nhận được sự xoay chuyển và rung động chứ!

Từ Tử Lăng nhìn quanh, tỏ vẻ khó tin:

- Giả như sáu đầu rồng này thật có thể mở ra mật đạo trong kiến trúc nằm cách ngoài trăm trượng, thì đây quả là xảo đoạt tạo hóa, kinh thế hãi tục. Bản lĩnh của Lỗ tiên sinh đúng thật chỉ quỷ thần mới hiểu rõ.

Khấu Trọng hít một hơi khó khăn:

- Trong lúc ta xoay động năm long trụ còn lại một lượt, nói không chừng, trong Tây Ký viên sẽ xuất hiện lối vào mật đạo. Như vậy không phải là khơi khơi dâng đại lễ cho Độc Cô Phong sao.

Từ Tử Lăng đáp:

- Nếu sự thực là như vậy, coi như Khấu Thiếu soái xui xẻo rồi. Có điều theo ta thấy, với tác phong hành sự của Lỗ tiên sinh, tình huống như vậy không thể xảy ra. Truyền ngôn giữa Hòa Thị bích và Dương Công bảo khố, có một trong hai tất được thiên hạ, kỳ thực cũng có

đạo lý trong đó. Hòa Thị Bích thì khỏi phải nói, bởi vì đây chính là quốc tỷ truyền lại từ Tần Thủy Hoàng Doanh Chính. Bảo khố trên thực tế là cơ sở có thể sử dụng để lật đổ Tùy triều. Nói rằng có được thiên hạ tuy hơi khoa trương, nhưng tác dụng cũng không xa bao nhiêu.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý.

Hòa Thị Bích là quốc tỷ, tượng trưng cho quyền lực của hoàng đế. Là vật báu vô giá cộng thêm lịch sử đậm màu sắc truyền kỳ, ai dám nghi ngờ việc chỉ có chân mệnh thiên tử mới có được nó.

Việc Dương Công bảo khố có thể khiến người ta đoạt được thiên hạ vốn không có chút đạo lý nào. Nhưng nghĩ lại thời thế, hoàn cảnh khi Dương Tố kiến tạo bảo khố, thiên hạ khi đó là thiên hạ của Dương gia, Trường An là kinh thành của họ Dương. Nếu như lúc đó có mãnh tướng tinh binh, lại dùng binh khí chôn giấu trong bảo khố, bất ngờ phát kích, thật sự sẽ có cơ hội công nhập hoàng cung, giết chết Tùy đế Dương Kiên. Truyền thuyết Dương Công bảo khố là then chốt để có được thiên hạ, rất có khả năng có liên quan tới việc này.

Nhất lí thông, bách lí minh. Chính nhờ nghĩ thông điểm này, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhờ biết được ba từ chân ngôn “Dược Mã kiều” đã khám phá ra phương pháp mở Dương Công bảo khố.

Khấu Trọng nghiến mạnh răng, cẩn thận thi triển thủ pháp cũ đối với năm long trụ còn lại. Tới long trụ cuối cùng, gã nặng nề thở một hơi:

- Ta rất căng thẳng, có thể cổ vũ chút không?

Từ Tử Lăng nói:

- Lý Thế Dân đã ủy phái Lý Thế Tích, chuẩn bị toàn lực ngăn chặn kỳ

binh vận chuyển kho báu của ngươi.

Khấu Trọng thất thanh:

- Cái gì? Đây là loại cổ vũ gì vậy?

Thấy Từ Tử Lăng nhìn gã như không có chuyện gì, Khấu Trọng chỉ đành than:

- Đây có thể nói là một hình thức cổ vũ khác người. Bây giờ ngay cả ta cũng tin rằng Lý Thế Dân có tư cách làm hoàng đế. Nếu không đủ nham hiểm tàn nhẫn, sẽ không đạt nổi tới “thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết”. Không làm được như vậy, thà về nhà ru con ngủ cho xong.

Từ Tử Lăng đáp:

- Nếu như còn chưa đủ thì hãy còn nữa. Sư Phi Huyên đã thỉnh Ninh Đạo Kỳ, mục đích là khiến cho ngươi vĩnh viễn không thể trở về được Bành Thành.

Sự kích thích này quả nhiên có uy lực. Khấu Trọng chấn động:

- Có phải Sư Phi Huyên tận miệng nói với ngươi?

Từ Tử Lăng than:

- Ta thật hy vọng nàng có thể tận miệng nói với ta. Đáng tiếc, thực tế không phải như vậy. Nàng ta công tư phân minh, khiến kẻ khác phải phát run.

Song mục Khấu Trọng phát xuất thần quang kiên quyết và tràn đầy tự tin. Gã từ từ nâng đầu rồng lên, trầm giọng, từng chữ, từng chữ,

chầm chậm hỏi:

- Tin tức từ đâu mà có?

Từ Tử Lăng nhìn dòng nước phía dưới cầu, nhè nhẹ trả lời:

- Là người yêu đầu tiên của ngươi, mượn miệng Trầm Lạc Nhạn cảnh cáo ngươi, hy vọng Thiếu soái có thể dừng lại đúng lúc, tránh hối hận không kịp.

Khấu Trọng lắc đầu cười nhẹ, lấy hành động thay câu trả lời, từ từ chuyển động đầu rồng.

- “Rắc”!

Đầu rồng trở lại nguyên vị.

Cả cây cầu đột nhiên rung lên nhè nhẹ, một lát sau mới dừng lại. Nếu không phải hai người toàn tâm chú ý, thì ngay cả với sự tinh minh của bọn họ, chắc cũng đã bỏ qua không thấy.

Khấu Trọng ló đầu nhìn xuống phía dưới cầu, nói:

- Chấn động vừa rồi tất từ dưới lòng sông truyền lên.

Chưa dứt lời, mặt sông phía dưới cầu đã xuất hiện những gợn sóng kỳ dị khác thường, bọt khí nổi lên phát ra âm thanh nhè nhẹ, hiển thị có những biến hóa dị dạng đang xuất hiện nơi đáy sông.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

- Không thể nào! Bọn ta đã từng tra tìm dưới đáy sông, nếu như có lối vào, sao có thể bỏ qua chứ?

Khấu Trọng hớn hở:

- Việc không thể đã biến thành sự thật trước mắt. Bọn ta nhất định đi coi thử. Ngươi lẽ nào không hề có chút hiếu kỳ với Tà Đế Xá Lợi?

Từ Tử Lăng cẩn thận quan sát dòng nước, thấy như đang có luồng nước xoáy nhập vào khoảng không gian bên dưới đáy sông, bèn lắc đầu đáp:

- Nếu mật đạo đã được mở, nước đã tràn vào trong, nhấn chìm toàn bộ bảo khố. Vậy Lỗ tiên sinh coi như là kẻ ngu dốt nhất thiên hạ rồi.

Khấu Trọng sớm đã thoát bỏ y phục, đang bơi trong dòng nước, cười nói:

- Có lý! Đợi ta quay lại sẽ nói cho ngươi nghe chân tướng sự việc.

oOo

Khấu Trọng trèo lên bờ, đi tới bên cạnh Từ Tử Lăng đang ẩn trong bóng tối nơi chân cầu, ngồi xuống. Gã giơ ngón tay cái nói:

- Lăng thiếu gia thật giỏi, nhìn việc rất chuẩn xác! Đúng là tiểu sư phụ về cơ quan của ta! Dưới lòng sông bất ngờ xuất hiện hơn mười lỗ tròn. Sau khi nước tràn vào đầy khoảng không gian phía dưới, các lỗ tròn này lập tức đóng lại, xảo diệu đến mức nếu ở đó ngươi cũng không dám tin. Khẳng định Lỗ đại sư đã mượn sức nước khởi động cơ quan, mở ra mật đạo.

Từ Tử Lăng đáp:

- Vì thế bọn ta mới chỉ là thành công một nửa. Phải tìm thấy lối vào

chân chính của mật đạo mới có cơ hội tiến nhập thám hiểm. Ài! Ta thật lo lắng trình độ, hiểu biết về cơ quan của ngươi chưa đủ. Nếu lỡ tiểu đệ khốn đốn nơi lòng đất, lại phải đập tường, phá vách, kêu người tới cứu, thì sẽ thành truyện cười tệ hại nhất trong lịch sử trước giờ đấy.

Khấu Trọng tỏ ra tâm tình tốt đẹp, cười cười:

- Cát nhân tự có thiên tướng. Dẫu cho ta có giống như Lỗ đại sư, học vấn thông thái, thì cũng còn phải xem tâm tình của lão thiên gia ra sao nữa. Ài! Ta một khắc cũng không thể đợi, không bằng đến Tây Ký viên xem thử. Việc cuối cùng của tiểu đệ hiện tại chính là xem bệnh hen suyễn của Vưu ác bà.

Từ Tử Lăng trả lời:

- Dục tốc bất đạt. Hiện tại việc ngươi nên làm chính là quay về Sa gia ngủ một giấc, tĩnh dưỡng tinh thần, ngày mai đóng vai thần y để hầu hạ Vưu bà tử.

Khấu Trọng liền hỏi:

- Vậy ngươi đi đâu? Sào huyệt giờ đã không còn, ngươi chẳng phải trở thành kẻ không có nhà để quay về sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta tới chỗ bọn Cao Chiếm Đạo, cho bọn họ yên lòng. Cũng để phòng ngừa bọn họ trở thành mục tiêu của kẻ địch.

Khấu Trọng nhìn mặt sông phía dưới cầu không nỡ rời khỏi, khẽ nói:

- Ngày mai bọn ta sẽ tìm lối vào mật đạo. Tối mai sẽ mang rượu vào

bảo khố cùng ngươi mừng chiến thắng.

Từ Tử Lăng thầm than, nghĩ vui mừng lúc này hãy còn quá sớm, vì phiền phức chỉ mới bắt đầu.

oOo

Sáng sớm tinh mơ Khấu Trọng đã tỉnh dậy. Việc đầu tiên gã nghĩ đến chính là tới Tây Ký viên của Độc Cô Phiệt. Gã vội vàng ra khỏi giường, rửa mặt, thay y phục, chính là muốn nhân lúc Sa Thiên Nam còn chưa dậy, lén rời khỏi Sa gia. Không ngờ bị Ngũ tiểu thư Chỉ Tinh chặn lại ở ngay trước sân ngoài viện. Ngũ tiểu thư đang được mấy tên hộ viện hầu hạ thử một con ngựa xám vô cùng thần tuấn. Không thấy hai tên đầu tử hộ viện Trần Lai Mãn và Mao Thế Xương đâu, có lẽ đã theo Nhị thiếu gia Sa Thành Công đi thu nhận hỏa khí rồi.

Sa Chỉ Tinh nhìn thấy Khấu Trọng, hớn hở hỏi:

- Mạc tiên sinh, con ngựa của ta thế nào?

Khấu Trọng lần đầu tiên thấy Sa Chỉ Tinh mặc võ phục, tuy là anh khí chưa đủ, nhưng nét kiều mỵ lại có thừa, xinh đẹp diễm lệ, không kịp nghĩ, bật nói

- Ngựa tốt, người lại càng đẹp.

Nhìn thấy Sa Chỉ Tinh nghe xong những lời đó liền đỏ mặt, Khấu Trọng chợt nghĩ đến thân phận Thần y xấu xí của bản thân, thầm tự mắng mình thật hồ đồ.

Sa Chỉ Tinh học theo mấy người hộ viện, kéo mạnh dây cương, rời yên xuống ngựa, e thẹn đến trước mặt Khấu Trọng.

Nàng nhìn gã chằm chằm:

- Hóa ra Mạc tiên sinh không những y đạo cao minh mà còn biết trêu chọc người ta. Mạc tiên sinh sắp đi xa. Trường An chắc có nhiều người rất thất vọng.

Khấu Trọng tránh ánh mắt của Ngũ tiểu thư, ngước nhìn bầu trời quang đãng sau những ngày tuyết rơi, nhẹ giọng đáp:

- Chậm thì một năm, nhanh thì nửa năm, ta sẽ quay lại Trường An thăm lão gia và tiểu thư.

Sa Chỉ Tinh mỉm cười:

- Vừa qua năm mới là đi liền, tiên sinh không thể lưu lại một thời gian nữa sao?! Chỉ Tinh còn chưa thỉnh giáo tiên sinh về y đạo nữa. Người ta là tiểu đồ của tiên sinh mà.

Câu cuối cùng vô cùng nhõng nhẽo, nũng nịu, cũng là lần đầu tiên phát ra từ miệng Sa Chỉ Tinh.

Khấu Trọng chợt nghi ngờ Sa Chỉ Tinh cũng giống như Độc Cô Phượng, đã động lòng với gã thần y xấu xí, bèn chuyển sang đề tài khác:

- Con ngựa này thật hay, nó ở đâu ra vậy?

Sa Chỉ Tinh nhẹ dời gót ngọc, đến bên cạnh tuấn mã, đưa tay lên vuốt ve đầu ngựa, tạo thành một bức tranh mỹ nhân tuấn mã lay động lòng người.

Sa Chỉ Tinh ngọt ngào trả lời:

- Đây là ngựa Đột Quyết, ta đặt tên là Tiểu Phi, do Khả đại ca tặng cho ta.

Khấu Trọng thất thanh:

- Cái gì?

Sa Chỉ Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Khấu Trọng xém chút đã ôm đầu kêu khổ, thầm nghĩ chả lẽ Khả Đạt Chí thèm khát nhan sắc của Sa Chỉ Tinh? Lại nghĩ đến chuyện của Nhị thiếu gia Sa Thành Công, gã tự thấy chỉ có thể an tâm nếu như gã bất chấp tất cả, không từ thủ đoạn mà phá vỡ dã tâm của Khả Đạt Chí đối với Sa Chỉ Tinh.

Khấu Trọng đáp:

- Không có gì. Chỉ là không ngờ Ngũ tiểu thư quen biết Khả Đạt Chí thôi.

Sa Chỉ Tinh nói:

- Là Đổng quý phi giới thiệu bọn ta. Khả đại ca anh hùng cái thế, đao pháp lợi hại, trước khi tới Trung Nguyên sớm đã đánh khắp Đột Quyết không có đối thủ.

Khấu Trọng thầm nghĩ những tin không chính xác này chắc chắn là do Đổng Thục Ni vì Khả Đạt Chí mà bịa ra. Nếu không, cho dù Khả Đạt Chí có ngông cuồng thế nào đi nữa cũng không dám nói mình thắng nổi “Vũ tôn” Tất Huyền, kẻ được liệt danh vào thiên hạ Tam đại

Tông sư. Đổng Thục Ni có tính toán gì với Sa Chỉ Tinh? Khấu Trọng gã tự mình chưa lo xong, không có thời gian, càng không rảnh đi lo mấy chuyện nhàn rỗi này, nhưng không hiểu sao trong lòng bất an, mâu thuẫn vô cùng.

Loại thượng đẳng chiến mã này đáng giá ngàn vàng, đây đúng là một đại lễ.

Đại thiếu gia Sa Thành Tựu lúc này từ trong sân chạy ra hỏi:

- Mạc tiên sinh phải ra ngoài sao?

Khấu Trọng thấy trên dưới Sa gia đối với việc hắn rời khỏi đều khẩn trương, trong lòng không khỏi xúc động, gật đầu đáp:

- Ta phải đến trị bệnh cho Độc Cô lão phu nhân. Có việc gì lát trở về hãy nói.

Sa Chỉ Tinh mừng rỡ:

- Ta vẫn chưa chúc Tết lão phu nhân. Chỉ Tinh đi cùng với tiên sinh nhé!

Khấu Trọng xém chút ôm đầu kêu khổ lần nữa. May sao Sa Thành Tựu đã nói:

- Chỉ Tinh quên là hôm nay muội phải đến Đông Đại tự dâng hương với mẹ sao?

Sa Chỉ Tinh nhăn mũi, hướng về phía Khấu Trọng tỏ vẻ xin lỗi:

- Chỉ Tinh không thể cùng đi với tiên sinh rồi!

Khấu Trọng lòng thầm vui mừng, lấy lý do lộ trình không xa, khéo léo từ chối đề nghị cấp xe ngựa của Sa Thành Tựu, rồi bước ra ngoài cửa lớn của Sa gia. Trên đường, không khí đầu xuân vẫn còn kéo dài không dứt.

Tiếng vó ngựa từ phía sau truyền lại. Khấu Trọng không cần quay đầu cũng có thể đoán ra người nào. Quả nhiên là một đám kỵ sĩ Đột Quyết đang đi tới. Khả Đạt Chí tiến đến bên cạnh gã, cười nói:

- Chúc Mạc tiên sinh vạn sự như ý, năm mới vui hơn năm cũ.

Khấu Trọng nghiêng đầu, ngước nhìn kẻ thanh niên cao thủ Đột Quyết ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa đang tiến lại bên cạnh mình. Gã cười khổ:

- Xin chào Khả huynh! Thực tế tình cảnh của tiểu đệ quả không có gì tốt cả. Khả huynh có điều gì chỉ giáo chăng?

Khả Đạt Chí thấy thần tình của gã, khẳng định Lôi Cửu Chỉ vẫn còn chịu cực hình Thất Châm Chế Thần, bèn bình tĩnh đáp:

- Khúc mắc của thần y chỉ là tạm thời. Người Đột Quyết bọn ta có câu “cỏ mọc cực nhanh sau mưa tuyết”. Tiên sinh có thời gian cùng Đạt Chí đi gặp một người không?

Khấu Trọng đột nhiên chau mày, làm như không hiểu:

- Đột Quyết các người có loại ngạn ngữ “vì người mua vui” không? Khơi khơi nuôi dưỡng một cao thủ siêu cấp của Ma môn, với các người có lợi gì?

Khả Đạt Chí ung dung cười:

- Ta rất thích những người thẳng thắn như tiên sinh. Tiên sinh có thể yên tâm, bọn ta tự biết cách thu xếp.

Khấu Trọng nhún vai:

- Ta chỉ là có trách nhiệm nhắc nhở bằng hữu. Khả huynh! Mời dẫn đường.

Khả Đạt Chí hét một tiếng hạ lệnh mang ngựa đến cho Khấu Trọng. Sau đó cả toán quay đầu ngựa, theo hướng Ngoại Tân quán từ từ đi tới.

Khấu Trọng cưỡi ngựa song hành cùng Khả Đạt Chí. Gã cười nói:

- Nếu có người hỏi tiểu đệ tại sao lại cùng Khả huynh đi về hướng Ngoại Tân quán, tiểu đệ nên trả lời thế nào đây?

Khả Đạt Chí cười ha hả:

- Về phương diện tìm cớ Khả mỗ mong có thể theo kịp tiên sinh. Nhưng để cho thống nhất, tiên sinh đương nhiên sẽ nói là đến Ngoại Tân quán trị bệnh cho một người tên Nhan Triệt Đức. Hôm qua hắn mới bị bệnh. Chuyện này Thái tử Điện hạ cũng có biết.

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại, Triệu Đức Ngôn tâm tư cẩn mật tinh tế, tuyệt không thể đánh giá thấp. Gã tự trách bản thân đối với đại sự thì thông minh, lại hồ đồ việc nhỏ, ngay từ bảo đao đã để lộ sơ hở.

Khả Đạt Chí nhìn về phía hắn, nói:

- Tiên sinh vẫn còn chưa cảm ơn ta.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Khả huynh đã giúp gì cho tiểu đệ?

Khả Đạt Chí an nhiên đáp:

- Hôm qua nếu không phải là Khả mỗ dẫn đầu, tiên sinh có thể đã vĩnh viễn không rời khỏi Ba Tư giáo đường.

Khấu Trọng nghĩ, ngươi muốn nhận đệ nhất ta nhận đệ nhị thì đã sao, ai cao ai thấp, tương lai sẽ thấy rõ ràng. Gã bèn cười mỉm:

- Khả huynh giúp đỡ, tiểu đệ đương nhiên cảm kích. Có điều tiểu đệ có thói quen giấu sự cảm kích người khác vào trong lòng, làm cho Khả huynh hiểu lầm rồi.

Khả Đạt Chí nhìn không ra Khấu Trọng đang thật sự cảm kích hắn hay là chế giễu hắn, nên không thể nói gì thêm.

Khấu Trọng bất ngờ hỏi:

- Khả huynh mỗi khi gặp nữ tử xinh đẹp đều tặng họ tuấn mã của quý quốc sao?

Khả Đạt Chí thoáng chút bất ngờ, song mục tinh quang như thiểm điện nhìn gã. Hắn trầm giọng nói:

- Khả mỗ có một câu muốn tặng tiên sinh, đó là “đừng quản việc người khác”. Xin đừng trách là Khả mỗ không nói trước.

Khấu Trọng không nhịn được cười, nói:

- Khả huynh hình như còn chưa rõ ta là ai. Nói thêm câu cuối cùng, Khả huynh lần này có thể nể mặt ta một chút được không?

Khả Đạt Chí ngước nhìn về phía trước, mục quang dừng lại nơi tận cùng cuối con đường. Hắn trầm mặc một hồi rồi lắc đầu đáp:

- Tiên sinh không phải là không rõ Khả Đạt Chí ta là người như thế nào chứ? Khả Đạt Chí muốn làm việc gì thì làm tới cùng, từ trước đến nay không vì sự can thiệp của kẻ khác mà thay đổi.

Hai người mục quang giao kích, cả hai đều thấy trong mắt đối phương đậm màu sát khí.

oOo

Từ Tử Lăng đến Ngọc Hạc am, không gặp Sư Phi Huyên, lại thở phào nhẹ nhõm. Gã tự hiểu vì biết được Sư Phi Huyên thỉnh Ninh Đạo Kỳ xuất thủ đối phó Khấu Trọng nhằm mục đích khiến hắn vĩnh viễn không trở lại được Bành Thành, nên trong lòng gã vô cùng khó chịu. Tuy biết lập trường của Sư Phi Huyên về phương diện này trước giờ không hề thay đổi, nhưng gã vẫn không thể không thấy bất an, cảm giác thật giống như bị bán rẻ.

Nếu như Khấu Trọng công khai quyết chiến nơi sa trường bị Lý Thế Dân giết chết, gã đương nhiên rất đau lòng, nhưng tuyệt không nghĩ đến chuyện báo thù. Khấu Trọng quyết định tranh giành thiên hạ, làm Hoàng đế, cũng nên nghĩ đến khả năng gặp phải kết cục như vậy. Nhưng Sư Phi Huyên do nắm được tin tức chính xác của hai người bọn gã, lại mượn cách này đối phó với Khấu Trọng. Gã cảm thấy khó có thể tha thứ cho nàng. Việc này đã tạo nên một khoảng cách không thể nào xóa bỏ giữa gã và Sư Phi Huyên.

Lôi Cửu Chỉ nằm trong căn phòng sạch sẽ yên tĩnh, tinh thần đã khá hơn nhưng sắc mặt hãy còn trắng bệch.

Tử Lăng ngồi bên mép giường, hỏi:

- Lôi đại ca khỏe hơn chưa?

Lôi Cửu Chỉ cười thảm:

- Ta đúng là từ chỗ chết trở về. Những việc trải qua ngày hôm qua thật đáng sợ. Thế gian không ngờ có loại hình thuật như vậy, khiến kinh mạch toàn thân cực kỳ hưng phấn, nhưng lại không thể cử động, chỉ có thể miễn cưỡng chớp mắt. Nói thẳng, nếu như các ngươi không cứu ta về, không chừng ta đã bị khuất phục.

Từ Tử Lăng lại hỏi:

- Là ai hạ thủ?

Lôi Cửu Chỉ lắc đầu đáp:

- Khi người đó thi triển thủ thuật, đã che mắt ta lại, không thể nhìn thấy gì. Phương pháp người này vận lực thi châm rất cao minh, hẳn là nhất đẳng cao thủ.

Tử Lăng nói thật nhỏ:

- Bọn ta đã tìm ra manh mối vào bảo khố.

Lôi Cửu Chỉ mừng rỡ:

- Thật sao?

Tử Lăng giải thích vắn tắt, rồi nói:

- Tuy chưa tìm được lối vào, nhưng không như ngày trước không hề

có đầu mối.

Lôi Cửu Chỉ nhờ Tử Lăng đỡ mình ngồi dậy rồi nói:

- Đã do thủy lực phát động, khả năng có liên quan tới dòng nước. Các ngươi nên đặc biệt lưu tâm đến dòng nước và những nơi đại loại như thế. Theo ta đoán, quá trình đi vào bảo khố sẽ gặp những cơ quan nguy hiểm, không thể dùng nhân lực kháng cự. Chỉ khi vào được phòng chứa các cơ quan của bảo khố mới có thể mở thông những mật đạo an toàn. Ta quá rõ tính cách Lỗ sư phụ.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Lỗ tiên sinh rất thích lợi dụng lực lượng trong tự nhiên. Điều này đệ đã thấy qua kiến trúc học của ông ta. Đề nghị của đại ca vô cùng hữu dụng.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Sư cô nương vừa nãy mới đến thăm ta. Chuyến này nhờ có cô ta ra tay nghĩa hiệp, nếu không ta làm các ngươi khốn đốn rồi.

Từ Tử Lăng thầm than trong lòng:

- Chuyến này đệ tới muốn đưa huynh đi, sau đó đưa huynh đến một nơi an toàn để huynh có thể nghỉ ngơi.

Lôi Cửu Chỉ ngạc nhiên:

- Không phải do Sư cô nương đưa ta xuất quan ngoại hay sao?

Tử Lăng lại thầm than, lắc đầu đáp:

- Chúng ta cũng có thể làm được, cần gì phải phiền đến người ngoài. Sau khi Lôi đại ca phục hồi như trước, đệ sẽ đến tìm huynh, cùng ra sức diệt trừ Hương gia. Lần này hại huynh ra nông nỗi này chính là Hương Ngọc Sơn.

Lôi Cửu Chỉ song mục thể hiện vẻ căm hận sâu sắc, sau đó bất lực khép đôi mắt lại, nói nhỏ thật nhỏ:

- Không có thù này, ta cũng không buông tha phụ tử Hương Quý. Các ngươi phải cẩn thận. Sau khi ta rời khỏi, nếu cảm thấy lực tài chưa đủ, đừng miễn cưỡng. Nói với Khấu Trọng, dựa vào sự quả cảm cũng như hùng tài xuất chúng của hắn, không có Dương Công bảo khố cũng có thể thành sự.

Từ Tử Lăng nhìn ra khu vườn phía ngoài cửa sổ, trong lòng nghĩ thầm, đây chính là việc Sư Phi Huyên sợ sẽ xảy ra. Đặc biệt, bây giờ Khấu Trọng có được Thiên Đao Tống Khuyết toàn lực ủng hộ. Nhất lão nhất thiếu, hai người kết hợp, ai không e sợ. Đột nhiên, hắn thấy thông cảm cho việc bất đắc dĩ và mâu thuẫn của Sư Phi Huyên.

(

Chương 421: Ma Môn Tà soái

Khấu Trọng theo Khả Đạt Chí tiến vào Ngoại Tân quán, đi xuyên qua đại sảnh. Xung quanh chỉ thấy toàn người Đột Quyết, tùy tiện nhìn qua bộ dạng của bất kỳ người nào cũng đều thấy họ đối với Khả Đạt Chí không khỏi lộ ra thần sắc kính nể. Tới hành lang đi vào nội viện, thủ hạ của Khả Đạt Chí dừng lại phía sau, chỉ còn hai người họ đi tiếp. Tứ bề không hề thấy bóng người, yên tĩnh dị thường.

Khả Đạt Chí nói:

- Thiếu Soái quả nhiên gan dạ hơn người. Phải chăng tin rằng cho dù bọn ta trở mặt động thủ, Thiếu Soái vẫn có khả năng đột vây đào tẩu?

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Niềm tin thì đương nhiên có, hiệu nghiệm hay không lại là chuyện khác. Thật ra, theo sự phán đoán của ta thì các ngươi không đến nỗi ngu xuẩn như thế. Động thủ lúc này đối với các ngươi có gì tốt chứ?

Khả Đạt Chí bật cười khanh khách:

- Bọn ta rất có khả năng sanh cầm Thiếu Soái. Thiếu Soái cũng biết bọn ta có nhiều thủ đoạn, có thể khuất phục bất kỳ kẻ cứng đầu nào.

Khấu Trọng đáp:

- Giết ta còn có chút ít hy vọng, muốn sanh cầm ta thì tuyệt không có khả năng. Khả huynh muốn thử không?

Mục quang Khả Đạt Chí toát ra vẻ thâm hiểm, nét cười trên mặt hoàn toàn biến mất. Hắn lạnh lùng nói:

- Rất tiếc hôm nay toàn do Ngôn Soái tác chủ. Nếu không, Khả mỗ cùng Thiếu Soái vui đùa một phen, chắc sẽ vô cùng thống khoái.

Khấu Trọng nghe xong cảm thấy ngứa ngáy tay chân, toàn thân hưng phấn:

- Đề nghị của Khả huynh thật muốn trêu chết người ta. Chi bằng để ta chủ động đề xuất với Ngôn Soái. Chỉ cần ước định không làm tổn hại đến tính mệnh của đối phương thì sẽ không ảnh hưởng tới đại cục.

Khả Đạt Chí chưa bao giờ gặp một kẻ háo hức đối với lời khiêu chiến của hắn như vậy. Hắn, trái lại, trở nên do dự. Không phải vì hắn sợ Khấu Trọng, mà là hắn tự hiểu bản thân, một khi đã động thủ, căn bản không có khả năng dừng tay. Hắn đành than:

- Hôm nay thực sự không thích hợp cho việc tỷ võ. Nếu chẳng may Thiếu Soái đột nhiên mất đi một cánh tay, đối với Thái tử điện hạ sẽ giải thích thế nào? Tình cảnh của Khả mỗ cũng giống như vậy.

Khấu Trọng cũng biết việc chính cấp bách, không muốn gây thêm rắc rối. Thực ra, trong lòng gã vốn có chủ ý, định nhân cơ hội lấy đi cái mạng nhỏ của Khả Đạt Chí. Làm vậy sẽ tiêu hao thực lực của Triệu Đức Ngôn, nhưng nguyên nhân sâu xa lại chính là vì Sa Chỉ Tinh. Bằng vào con người Triệu Đức Ngôn, ắt sẽ không vì việc Khả Đạt Chí bỏ mạng mà không màng tất cả nhằm vào gã báo thù, bỏ qua cả Tà Đế Xá Lợi. Khả Đạt Chí tuy coi Khấu Trọng là kình địch, kỳ thật đối với Khấu Trọng không có mấy ác cảm. Hắn sẽ không tưởng tượng nổi Khấu Trọng lại lập tâm giết hắn. Khấu Trọng thầm tiếc,

nhưng cũng không thể bức bách Khả Đạt Chí ngạnh đấu một trận.

Khả Đạt Chí quẹo về bên trái, đi theo con đường đá xuyên qua hậu viên. Băng tuyết phủ đầy cây cối hai bên đường. Phía tường sau hậu viện, cảnh sắc u tịch, thấp thoáng một căn nhà. Triệu Đức Ngôn cao gầy, đứng ngạo ngễ trên bậc thềm ngoài cửa, nhãn thần sắc nhọn như dao nhìn Khấu Trọng đang tiến lại gần. Toàn thân hắn toát ra một thần thái rất khó hình dung, vừa khí phách lại vừa tà dị, thật khiến người ta phát run khi nhìn vào.

Khấu Trọng một chút cũng không nhường, nhìn thẳng vào mắt hắn, khóe miệng hiện ra nụ cười đầy vẻ khiêu chiến. Gã đưa tay tháo mặt nạ, cười ha hả một tràng, hào khí ngút trời:

- Mưu kế của ngươi thật thâm hiểm. Đừng nói lời thừa, Triệu Đức Ngôn ngươi nếu muốn có được Thánh Xá Lợi, hãy lập tức giải tà thuật trên người huynh đệ của ta, bằng không, không còn gì để bàn nữa.

Triệu Đức Ngôn ở khoảng cách hai trượng, giơ ngón tay cái tán dương:

- Khá lắm! Anh hùng xuất thiếu niên! Bổn nhân đã gặp qua ngàn vạn người, nhưng nhân vật uy dũng tựa thần long mãnh hổ như Khấu Thiếu Soái, thật bình sinh hiếm thấy. Khó trách Thiếu Soái có thể tung hoành thiên hạ, hô mưa, gọi gió. Chỉ là Triệu Đức Ngôn ta từ trước đến nay không dễ tin người. Xin hỏi Thiếu Soái có cách gì khiến bổn nhân tin rằng sau khi cứu người, Thiếu Soái sẽ giữ lời, giao ra Thánh Xá Lợi.

Khấu Trọng tiếp tục bước về phía Triệu Đức Ngôn. Khả Đạt Chí dừng lại ở phía sau, không cùng đi tiếp.

Nhìn bề ngoài, Triệu Đức Ngôn không mảy may cử động, nhưng Khấu Trọng biết rõ hắn đang toàn lực giới bị. Trong sát na, khí thế hắn dâng đến cực điểm. Chỉ riêng với công lực này, do Khấu Trọng đã từng gặp qua cao thủ chí thượng của tà đạo, có thể khẳng định hắn đã đạt tới cảnh giới tương đương với Chúc Ngọc Nghiên. Khấu Trọng tự thấy bản thân khó có thể, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, tập trung công lực tới trạng thái cực điểm như vậy. Từ đó cho thấy, chỉ luận riêng nội công, Triệu Đức Ngôn thật đã trên Khấu Trọng gã một bậc.

Sát khí hừng hực. Kình khí trùng trùng như những đợt sóng từ người Triệu Đức Ngôn dũng mãnh ập về phía Khấu Trọng. Khấu Trọng dừng bước, thúc phát kình khí, ngăn cản áp lực kinh người của Triệu Đức Ngôn.

Điểm dừng chân của gã thật khôn ngoan khéo léo. Nếu Khấu Trọng bước thêm nửa bước, do kình khí dẫn dắt, Triệu Đức Ngôn sẽ bị bức bách mà phải xuất thủ. Khấu Trọng đã dừng ngay tại ranh giới giới bị của hắn.

Hai người đối diện, cách chừng một trượng, không ai nhường ai. Không khí trở nên căng thẳng, chỉ cần một tác động nhỏ là sẽ lập tức bộc phát. Khả Đạt Chí bàng quan đứng phía sau, song mục lộ ra tia nhìn cháy bỏng. Từ khi hắn tới Trung Nguyên, chưa bao giờ gặp kẻ nào bá khí mười phần như Khấu Trọng, tài năng hiển lộ, đúng là nhân vật siêu việt đang giành thế thượng phong ở mọi mặt.

Khấu Trọng song mục thần quang lăng lệ, dáng vẻ hiên ngang sừng sững, cao thâm đến khó dò. Gã ung dung nói:

- Ngôn Soái thi triển thủ pháp âm hiểm, tà ác lên mình huynh đệ Lôi Cửu Chỉ của ta. Ta làm sao biết được sau khi cứu lại rồi còn có di chứng gì không. Nếu như Ngôn Soái không ra tay cứu người trước,

tất cả không cần bàn bạc nữa. Hai chữ “Khấu Trọng” của ta chính là chiêu bài hoàng kim để bảo chứng cho việc này.

Triệu Đức Ngôn gật đầu đáp:

- Khấu Thiếu Soái nói có lý. Có điều sự việc liên quan rất lớn. Hơn nữa, Thiếu Soái tuyệt không phải là người cam tâm khuất phục. Bổn nhân nào dám không đề phòng Thiếu Soái. Triệu Đức Ngôn ta tuy không phải là thiện nam tín nữ gì, càng không thèm nói nhân nghĩa đạo đức mấy lời sáo rỗng giả dối, nhưng lại nói được làm được. Chỉ cần trước giờ Tuất tối ngày mốt, Thiếu Soái đưa người và Thánh Xá Lợi đến, ta có thể bảo đảm Lôi huynh sau khi nghỉ ngơi một tháng, sẽ phục hồi hoàn toàn.

Khấu Trọng cười thầm trong bụng, biết là mình hư trương thanh thế nãy giờ cũng đã có hiệu quả, khiến cho Triệu Đức Ngôn tin rằng Lôi Cửu Chỉ vẫn bị Thất Châm Chế Thần khống chế.

Khấu Trọng bất thình lình lùi lại. Triệu Đức Ngôn thoáng giật mình, đôi mắt tà ác cuối cùng cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc. Phải biết hai người đang ở thế đối đầu, kiềm chế lẫn nhau, muốn thoát thân không phải chuyện dễ. Nhưng trước khi lùi lại, Khấu Trọng đã nhanh như thiểm điện nhằm hai bên tả hữu phát chưởng, sau đó giống như cá quẫy khỏi lưới, dịch chuyển thoát thân, thể hiện thân pháp và trí tuệ rất cao minh.

Khấu Trọng dám khẳng định Hương Ngọc Sơn đang nấp ở trong phòng nghe gã và Triệu Đức Ngôn đối đáp, nhằm giúp Triệu Đức Ngôn phân biệt lời gã nói là thật hay giả. Trong phòng có lẽ còn có những cao thủ Đột Quyết khác như Khang Sao Lợi. Giả như Hương Ngọc Sơn đoán ra Lôi Cửu Chỉ đã được giải dị thuật Thất Châm Chế Thần, tất sẽ thông báo cho Triệu Đức Ngôn, lập tức huy động toàn quân bắt lấy Khấu Trọng. Đương nhiên đó là hạ sách, bất đắc dĩ mới

sử dụng. Đây chính là một loại trực giác của đại cao thủ.

Võ công Khấu Trọng luyện chính là Trường Sinh Quyết khí công đặc biệt kỳ ảo của Đạo gia. Tuy không thể hơn được linh cảm mẫn duệ của Từ Tử Lăng, nhưng nếu toàn thần chú ý thì cũng phát sinh cảm ứng. Ngay từ lúc nhìn thấy Triệu Đức Ngôn đứng ngoài cửa, Khấu Trọng trong lòng đã cảm nhận được có người đang ngầm theo dõi gã.

Đột nhiên gã có ý nghĩ táo bạo, đầy đảm lược, giả như gã phá cửa xông vào, biết đâu trước khi có kẻ kịp cản trở, gã đã giết chết Hương Ngọc Sơn?

Triệu Đức Ngôn thấy gã ưu tư không nói, lại cho rằng gã còn chưa định rõ chủ ý, bèn hòa hoãn nói:

- Thiếu Soái lo bọn ta nói mà không giữ lời, bởi vì không hiểu lập trường chân chính của bọn ta. Đối với Đông Đột Quyết bọn ta mà nói, bất kỳ kẻ nào đối đầu với Lý Thế Dân, bọn ta cũng đều hết lòng ủng hộ.

Khấu Trọng cảm thấy tức cười, thầm chửi Triệu Đức Ngôn dám nghĩ Khấu Trọng gã là kẻ ngu dốt. Chỉ dựa vào mối quan hệ của Khấu Trọng gã với Đột Lợi khả hãn, Hiệt Lợi đại hãn của Đông Đột Quyết cũng đã hận gã thấu xương. Hiệt Lợi có thể ủng hộ Lưu Vũ Châu, Lương Sư Đô, thậm chí Vương Thế Sung, Tiêu Tiễn, nhưng tuyệt đối sẽ không ủng hộ Khấu Trọng gã. Trong thiên hạ, ai mà không biết Khấu Trọng gã chỉ có thể chi phối người khác, chứ tuyệt đối không để người khác chi phối mình. Hiệt Lợi chính là muốn một con rối biết nghe lời để hoàn thành âm mưu xâm chiếm Trung Nguyên của hắn. Trong lịch sử Trung Nguyên, vọng tưởng xâm chiếm Trung Nguyên của ngoại tộc Tây Bắc chưa bao giờ dứt. Vấn đề chỉ là có thực lực để xâm chiếm hay không thôi.

Cho đến giờ phút này Khấu Trọng vẫn chưa rõ mối quan hệ giữa Triệu Đức Ngôn và Hương Ngọc Sơn. Giả như Hương Ngọc Sơn toàn tâm quy phục Đông Đột Quyết, Hiệt Lợi lập tức có khả năng hoàn toàn nắm rõ những biến cố, phát triển mới nhất của Trung Nguyên. Đây là điều mà trước đây Hiệt Lợi nằm mơ cũng không tưởng tới. Trước đây, hắn chỉ có thể đưa người vào các thành thị lớn của Trung Nguyên, tin tức có được không phải là tin tức cơ mật quan trọng gì mà chỉ là nghe phong thanh. Còn Hương gia từ thời họ Dương, do kinh doanh thanh lâu, sòng bạc, ngầm buôn bán phụ nữ, đã phân bố tay chân khắp nơi. Mạng lưới tình báo vì thế vô cùng hoàn hảo, bảo rằng thiên hạ vô song e rằng cũng không phải là quá khoa trương. Hiệt Lợi nếu có được phụ tử Hương Quý làm tai mắt, đương nhiên không còn giống trước đây nữa. Bất luận nhìn từ góc độ nào để suy xét, Khấu Trọng gã cũng muốn diệt trừ tận gốc thế lực của Hương gia.

Khấu Trọng bắt đầu hiểu tại sao Hương Ngọc Sơn lại tham dự âm mưu đối phó với Lý Thế Dân.

Khấu Trọng nhìn thẳng vào Triệu Đức Ngôn, song mục tinh quang sáng rực, gằn từng tiếng:

- Ta tin Ngôn Soái một lần. Nếu như Ngôn Soái nuốt lời, Khấu Trọng ta lập thệ sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để báo thù.

Sát khí trong mắt Triệu Đức Ngôn từ từ thu lại, hiện rõ vẻ miễn cưỡng. Hắn cười cười:

- Thiếu Soái yên tâm. Triệu Đức Ngôn ta nói một là một, nói hai là hai. Nếu không, làm sao thống lĩnh ba quân.

Khả Đạt Chí từ phía sau nhắc nhở:

- Khi nào Thiếu Soái đưa người và Thánh Xá Lợi đến, khi đó bọn ta sẽ thi pháp cứu người. Ngàn vạn lần không được để quá giờ Tuất tối ngày mốt. Nếu không, cho dù là thần tiên cũng đành bó tay.

Khấu Trọng hừ lạnh một tiếng, làm ra vẻ phẫn nộ, bất đắc dĩ, rồi quay người bước đi.

Triệu Đức Ngôn nói với theo:

- Thiếu Soái xin cứ yên tâm rời khỏi, Đức Ngôn không tiễn. Tỉnh Trung Nguyệt đã trở về chỗ cũ, mời Thiếu Soái thu nhận.

Khấu Trọng thầm than, nếu như lần này Tử Lăng không may mắn cứu được Lôi Cửu Chỉ, lại thêm Sư Phi Huyên biết giải dị thuật, thì chuyến này đúng là trở tay không kịp.

Rốt cuộc, vấn đề vẫn nằm ở tên tiểu tử Hương Ngọc Sơn. Hắn tuy võ công bình thường, nhưng mưu mô giảo hoạt có thể thắng bất cứ loại kỳ công nào. Chắc là Tố tỷ trên trời linh thiêng phù hộ bọn gã, nếu không, chuyến này đại bại mà vẫn không biết bại trong tay Hương Ngọc Sơn.

Gã sẽ đưa “Lôi Cửu Chỉ” đến. Hương Ngọc Sơn tất sẽ xuất hiện chủ trì đại cuộc. Lúc đó sẽ là cơ hội tốt nhất để giết chết hắn.

oOo

Từ Tử Lăng đích thân hộ tống Lôi Cửu Chỉ, theo đường thủy bí mật rời thành. Dọc đường cho người ẩn phục hai bên bờ, sau khi khẳng định không có kẻ nào theo dõi mới lên bờ. Kế đó, đi nửa đường, rồi lại xuống thuyền ở một nhánh sông Hoàng Hà. Chỉ cần ra đến sông chính, thành công coi như đã không còn xa.

Hiện tại người người của những đại thế lực ở Trường An đều bận rộn, gã lại được Thiên Sách phủ ngầm ám trợ. Nếu như không phải sợ quân Đột Quyết và Hương gia phát giác, căn bản không cần dùng nhiều thủ pháp che tai mắt như vậy.

Lôi Cửu Chỉ giấu mình trong thùng vuông vận chuyển hàng hóa, đến Tử Lăng cũng không thấy chút gì sơ hở. Kỳ diệu hơn nữa, huynh đệ áp tải đúng là người sống ở vùng này, tại một thôn phụ cận. Khoảng hai năm trước họ đã lấy vợ sinh con, thoát ly Song Long bang, bây giờ mới quay lại giúp sức.

Trước khi đóng nắp thùng, Lôi Cửu Chỉ nói:

- Suýt nữa thì quên nói với đệ. Hôm qua Hồng phu nhân cho thuộc hạ tới nhắn rằng bỏ chuyện đánh bạc. Còn nói nếu có an bài lại thì sẽ báo cho đệ.

Từ Tử Lăng đáp:

- Ả cũng nên sắp xếp như vậy. Lôi đại ca không cần vì chuyện của bọn ta mà lo nghĩ. Huynh nghỉ ngơi cho thật tốt, sẽ có một ngày bọn ta lại tung hoành nơi đổ quán, giết cho Hương gia chúng tả tơi hoa lá.

oOo

Lôi Cửu Chỉ an toàn rời khỏi. Từ Tử Lăng cùng Cao Chiếm Đạo, Ngưu Phụng Nghĩa, Sát Kiệt và một nhóm huynh đệ lên thuyền đánh cá, quay trở lại Trường An.

Bọn Cao Chiếm Đạo từ tối hôm trước biết được Dương Công bảo khố đã có đầu mối, tất cả đều nhanh chóng gạt bỏ lo lắng, tinh thần

phấn chấn lên cao.

Tử Lăng tiễn Lôi Cửu Chỉ xong, trong lòng thư thái, ngắm nhìn cảnh sắc hai bên bờ sông, không nói gì chỉ lặng lẽ cảm nhận. Gió sông mát lạnh thổi đến càng khiến cho tinh thần mỗi người thêm hưng phấn.

Cao Chiếm Đạo hỏi:

- Trước mắt Từ gia muốn bọn thuộc hạ làm gì?

Ba người Cao Chiếm Đạo từ khi theo Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, tuy tin tức liên quan đến hai vị thủ lĩnh trẻ tuổi lúc có lúc không, nhưng vẫn biết hai gã thanh thế ngày một lớn, không gì cản nổi. Có điều, vẫn chưa có cơ hội kề vai tác chiến. Lần này Khấu Trọng và Tử Lăng tới Trường An, coi Trường An như một nơi chơi đùa, đã khiến bọn họ tâm phục khẩu phục. Ngay cả chuyện Lôi Cửu Chỉ đột nhiên bị bắt cóc, hai gã cũng có biện pháp xảo diệu cứu người trở về, càng làm bọn họ coi hai gã như thần minh. Hiện tại đã tìm ra tông tích nơi cất giấu Dương Công bảo khố, sĩ khí phấn khích, tất cả đều sẵn sàng liều mạng.

Tự nhiên Tử Lăng nhớ tới cảnh chết thảm của Vu Ô Quyển, lại nghĩ đến Kim Hoàn Chân, và Châu Lão Thán đang mất tăm tích. Gã thầm nhủ giá như có tài vẽ chân dung như Hầu Hy Bạch, gã sẽ vẽ hình Châu Lão Thán thật sinh động, để bọn Cao Chiếm Đạo theo tranh tìm người, không cho hắn ẩn náu.

Tử Lăng trầm giọng:

- Tạm thời mà nói, các người sẽ không gặp nguy hiểm gì, nhưng rất nhiều khả năng đã nằm trong sự theo dõi của địch nhân, bao gồm cả Thiên Sách phủ. Vì vậy, các người chỉ cần thoát khỏi tầm giám sát

của địch nhân là đã giúp bọn ta rất nhiều. Bọn ta nếu không có gì phải lo lắng thì đã ở vào thế bất bại rồi.

Ngưu Phụng Nghĩa hắng giọng nói:

- Khoảng thời gian mấy năm bọn thuộc hạ ở Trường An không phải là lãng phí. Tại nơi ẩn nấp hiện thời, có một mật đạo dài hơn mười trượng, thông đến gần hậu viên của một trạch viện. Người trong trạch viện đó tịnh không biết việc này.

Từ Tử Lăng chau mày hỏi:

- Giả như kẻ địch nhân lúc các người không ở đó, vào điều tra, liệu có phát hiện ra mật đạo không?

Sát Kiệt đáp:

- Trong nhà lúc nào cũng có người. Hơn nữa, nơi vào mật đạo được thiết kế tinh tế, không dễ gì phát hiện được. Bọn thuộc hạ còn có bố trí đặc biệt, chỉ cần có người mở lối vào mật đạo, sẽ không qua mắt được chúng ta.

Cao Chiếm Đạo nói thêm:

- Vấn đề là mật đạo này chỉ dùng để đào sinh. Sau khi dùng mật đạo chạy trốn, nhất định phải rời thành. Nếu không, cuối cùng cũng sẽ bị kẻ địch tìm ra.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Trốn ở trong Dương Công bảo khố thì thế nào?

Bọn Cao Chiếm Đạo hết sức ngạc nhiên.

Từ Tử Lăng giải thích:

- Ta không phải nói đùa. Dương Công bảo khố là do Dương Tố, được sự giúp đỡ của Lỗ Diệu Tử, dày công thiết kế thành nơi căn cơ vững chắc dưới lòng đất, khi cần có thể dùng để lật đổ Tùy Văn Đế - Dương Kiên. Tiến có thể công, lùi có thể thủ, có nơi nào ẩn náu an toàn hơn nơi đó. Theo bọn ta suy đoán, bảo khố chắc chắn có mật đạo thông với ngoại thành.

Lần đầu tiên bọn Cao Chiếm Đạo lĩnh giáo sự tinh minh quyết đoán khi phán xét sự việc của Từ Tử Lăng. Đối với gã lại có thêm cái nhìn và cảm nhận đặc biệt.

Ngưu Phụng Nghĩa thở liền hai hơi, dùng lực tự vỗ vào đầu:

- Nhanh chóng và dễ dàng như vậy, lại còn là cách tuyệt diệu vô luận. Tại sao bọn thuộc hạ không nghĩ ra, cứ vì chuyện vận chuyển tài vật ra khỏi Trường An mà đau đầu nhỉ.

Cao Chiến hướng về phía Từ Tử Lăng hỏi:

- Bọn thuộc hạ sẽ theo sự sai khiến của Từ gia. Nên phối hợp thế nào đây?

Tử Lăng đáp:

- Có thể hôm nay Thiếu Soái sẽ tìm ra lối vào chính của Dương Công bảo khố. Hy vọng tối nay sẽ có tin tốt lành cho các người. Bọn ta muốn thời gian đầu toàn bộ ở hết trong bảo khố. Chỉ cần có thể tránh tai mắt của kẻ địch, bọn ta sẽ chiếm được thượng phong, nắm thế chủ động.

Sát Kiệt lại hỏi:

- Từ gia dự định xử lý Tà Đế Xá Lợi như thế nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Chuyện này để Thiếu Soái quyết định. Thiếu Soái sẽ có sắp xếp ổn thỏa. Việc cần thiết là khiến Ma Môn tam đại thế lực tàn sát lẫn nhau, tự gây rắc rối, không còn rảnh mà quan tâm đến chuyện của bọn ta.

Cao Chiếm Đạo trong lòng thán phục:

- Hai vị nhân gia thật đã có tính toán cẩn mật. Có thể vì Khấu gia và Từ gia mà ra sức, đó chính là phúc phần của bọn thuộc hạ.

Tử Lăng cười khổ:

- Về đến Bành Lương hãy nói. Đó sẽ là lộ trình gian khổ nhất.

(

Chương 422: Xảo kỳ bố cục

Một nụ cười rạng rỡ xuất hiện trên khuôn mặt Vu Sở Hồng, điều mà trước đó Khấu Trọng chưa bao giờ từng thấy. Trong khoảnh khắc, những nếp nhăn hằn sâu trên mặt tưởng chừng biến mất, vị lão bà võ công tuyệt thế này như tìm lại được tuổi thanh xuân đã mất bao lâu nay. Nhìn đi nhìn lại, Vu Sở Hồng hiện tại giống hệt một lão phu nhân hiền hòa phúc hậu.

Dẫu là địch chứ không phải bạn, nhưng Khấu Trọng vẫn cảm thấy vui khi giải trừ được sự khổ đau mà căn bệnh nan y đã hành hạ Vu lão bà hơn nửa đời người.

Ở bên cạnh, Độc Cô Phong và Độc Cô Phượng đều tỏ ra khâm phục Khấu Trọng hết sức. Hàng chục năm nay, bọn họ mời không biết bao nhiêu danh y đến trị bệnh cho Vu Sở Hồng, nhưng chỉ có Khấu Trọng là có thể giải trừ căn bệnh cho bà. Ít nhất, bệnh tình cũng không còn tiếp tục phát tác nữa.

Khấu Trọng châm liền năm kim. Ngay vào lúc này gã có cảm giác mình đúng thật là một vị thần y. Tuy gã chưa thể trị tận gốc chứng hen suyễn của Vu Sở Hồng, nhưng chí ít cũng đã làm giảm bớt phần lớn bệnh tình của bà. Vu Sở Hồng cảm kích nói:

- Mạc thần y là ân nhân cứu mạng của lão thân. Hai đêm nay ta ngủ một mạch đến tận sáng. Hơn ba mươi năm rồi ta mới có được giấc ngủ như vậy.

Khấu Trọng đem những thuyết về y đạo mà Lôi Cửu Chỉ đã dạy cho ra nói:

- Bệnh tình của lão phu nhân cũng chỉ vì khi luyện công xảy ra sự cố, làm cho hai mạch phổi và thận bị tổn hại. Sách y có nói: “Phổi là cái lọng của ngũ tạng. Thận là căn bản của nguyên khí. Khi phổi không thể tích khí, thận sẽ không thể nạp khí, đờm dãi theo đó mà trào lên, tạo thành chứng hen suyễn”. Bây giờ tiểu nhân đã thi châm chữa trị, làm cho phổi và thận có thể tương giao với nhau. Chỉ cần sau này điều dưỡng hợp lý, nói không chừng có khả năng phục hồi hoàn toàn như xưa.

Độc Cô Phong kinh ngạc hỏi:

- Rất nhiều đại phu đều tìm ra nguyên nhân căn bệnh là do hai mạch phổi thận, nhưng tại sao cuối cùng họ vẫn đành phải chịu bó tay?

Khấu Trọng thầm trách bản thân nhiều lời, đành trả lời một cách hàm hồ:

- Vấn đề là do lão phu nhân luyện công mà xảy ra, có liên quan đến nội khí. Đại phu thông thường có thể trị được sao? Chỉ có kết hợp với người biết võ công thì mới có thể ứng phó.

Vu Sở Hồng gật đầu:

- Nội công của Thần y thật đúng là của đạo gia chính tông, thuần khiết vô bỉ, không thua gì Phượng nhi.

Khấu Trọng thầm nghĩ tuy bản thân chỉ mới xuất ra nửa phần công lực, nhưng cũng không qua mặt được vị đại hành gia này.

Song mục Độc Cô Phượng sáng lên:

- Đây gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Nếu như

Mạc thần y chuyên tâm về võ công, chắc chắn sẽ là một cao thủ nhất đẳng. Xin hỏi tiên sinh, bà bà nên điều dưỡng thế nào?

Khấu Trọng đợi nãy giờ chính là câu hỏi này, bèn ung dung đáp:

- Đầu tiên, ngàn vạn lần không được động thủ với người khác, càng không nên tức giận. Ngoài ra, còn phải ăn uống đúng giờ, nghỉ ngơi đầy đủ. À, nước uống là quan trọng nhất, vì nó ảnh hưởng trực tiếp đến thận.

Hai mắt Vu Sở Hồng tinh quang loé lên. Mụ ngoan cố:

- Nếu như không giết chết con tiện nhân kia, Vu Sở Hồng ta sao có thể rửa tay gác kiếm!

Độc Cô Phong vội nói:

- Mẹ đừng vì điều đó mà quá thương tâm, cứ để bọn con thực hiện!

Khấu Trọng nghe được thầm giật mình. Trực giác gã mách bảo “tiện nhân” đó là chỉ Trầm Lạc Nhạn, bởi vì Độc Cô Bá bị chết trong tay nàng. Bất giác gã hối hận vì đã mang điều này tiết lộ cho Vu Sở Hồng biết. Nhưng lúc đó thân đang ở tại Lạc Dương, gã cùng với Trầm Lạc Nhạn vốn tranh đấu bừng bừng như thủy hỏa, nghĩ sao đến chuyện có thể thay đổi như bây giờ.

Độc Cô Phượng cũng khuyên:

- Sức khỏe của bà bà là quan trọng nhất, cần phải y theo lời của tiên sinh đây.

Vu Sở Hồng lộ rõ vẻ mặt ủ rũ, thở dài một tiếng, rồi quay sang nói với Khấu Trọng:

- Mạc thần y đừng lấy làm lạ. Việc này là một mối hận của hàn gia. Ta ân oán phân minh. Người khác đối với ta thế nào, ta sẽ báo đáp lại như vậy.

Khấu Trọng đành phải ậm ừ cho qua chuyện, trong lòng lại thầm tính cách báo cho Trầm Lạc Nhạn để nàng ta biết mà phòng bị.

Độc Cô Phong hỏi:

- Không hiểu tiên sinh đặc biệt nhắc tới nước uống, liệu có đề nghị nào không? Bất luận là suối nước nào trong thiên hạ, chúng tôi cũng có cách mang về được Trường An.

Chỉ với câu nói này thôi cũng đủ biết giống như con rết trăm chân, dẫu chết vẫn còn động đậy, Độc Cô Phiệt trong thiên hạ vẫn còn có sự ảnh hưởng nhất định. Nếu không, giả như là suối nước ở trong lãnh thổ của Vương Thế Sung, hắn sao có thể thường xuyên lấy để vận chuyển về Trường An.

Chính lúc này Khấu Trọng mới dò hỏi:

- Không nhất thiết là phải bỏ gần cầu xa. Xin hỏi, nguồn nước quý phủ sử dụng từ đâu mà có?

Độc Cô Phượng nào biết gã có ý đồ khác, thản nhiên đáp:

- Trong Tây Ký Viên có tất cả bốn giếng nước, ở tại bốn phương Đông, Tây, Nam, Bắc, liên quan đến thuật phong thủy. Trong đó, giếng nước ở phía Bắc là ngọt nhất.

Khấu Trọng cố kiềm chế niềm vui trong lòng, làm ra vẻ kinh ngạc nói:

- Có đến bốn giếng nước, thật kỳ lạ!

Độc Cô Phong cười đáp:

- Chúng tôi lại thấy là bình thường. Nhưng chuyện kỳ lạ là tối hôm qua ba giếng nước kia đều kết băng, duy chỉ có giếng phía Bắc là không, mà như còn có liên quan đến trận tuyết rơi, mức nước tăng lên gần hai trượng.

Suýt chút nữa Khấu Trọng đã ôm lấy Độc Cô Phong hôn một cái, bởi vì gã không cần nhìn cũng đủ hiểu đó là chuyện gì rồi.

Gã và Lôi Cửu Chỉ đều nghĩ như nhau, cửa bảo khố mượn sức nước để mở thì nơi vào cũng phải có liên quan đến nước.

Kiến Thành và Nguyên Cát từng điều tra khắp nơi trong những căn nhà có liên quan đến Dương Tố - Tây Ký Viên này cũng không phải là ngoại lệ. Nguyên nhân tìm không ra chính là do cơ quan chưa được khởi động.

Lỗ Diệu Tử lại là người vô cùng thích lợi dụng những lực lượng của tự nhiên. Đáy giếng đương nhiên là thông với đáy sông, cũng là nơi che đậy lối vào bảo khố tốt nhất.

Khấu Trọng nói:

- Có thể dẫn tiểu nhân đi kiểm tra giếng nước phía Bắc không? Nếu như không có vấn đề thì không phải mệt mỏi cử người đi xa lấy nước làm gì.

Độc Cô Phượng vui mừng nhảy cẫng lên:

- Để Phượng nhi dẫn đường nhé!

oOo

Hàn huyên một hồi, hai người ngồi xuống. Từ Tử Lăng hỏi:

- Vân quốc sư gặp Tần vương có vừa lòng không?

Vân Soái gật đầu đáp:

- Lý Thế Dân đúng là rồng trong vạn người, khó trách Hiệt Lợi kiêng dè hắn như vậy. Mới đầu ta còn cho rằng hắn vốn chỉ nói những lời nhân nghĩa trống rỗng. Sự thật lại vượt ra ngoài ý nghĩ của ta. Trừ Thiếu Soái ra, thật không có ai đủ tư cách là đối thủ của hắn.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Không ngờ Quốc sư lại đánh giá Khấu Trọng cao như vậy.

Vân Soái ngạo mạn đáp:

- Bản thân ta ở được vị trí như ngày nay, việc quan trọng nhất là phải học được cách nhìn người. Nhãn quan không sắc bén một chút thì nhất định sẽ lãnh lấy thất bại. Lý Thế Dân chính là một kẻ có nhãn quan. Chỉ cần coi thủ hạ của hắn, có thể thấy rõ hắn rất biết dùng người.

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Nói như vậy, Quốc sư đã quyết định hợp tác với Tần vương, cùng đối phó Hiệt Lợi.

Vân Soái trả lời:

- Việc này nói bây giờ hãy còn sớm. Đợi ta trở về mang mọi chuyện hồi báo cùng tệ Vương đã. Tất cả vẫn là do tệ Vương quyết định. Nếu như người một ngày thống nhất thiên hạ là Khấu Trọng mà không phải Lý Thế Dân, chúng ta chắc chắn vẫn còn có cơ hội hợp tác mà.

Tử Tử Lăng cười cười:

- Việc tương lai, ai mà biết trước được. Có điều, trước mắt thật sự có một cơ hội hợp tác.

Vân Soái than:

- Không phải ta nâng chí khí của người khác để dập tắt uy phong của bản thân. Nhưng cho dù cả ba người bọn ta liên thủ, sợ rằng vẫn không giết nổi Thạch Chi Hiên. Ma công của hắn đã vượt qua võ học thông thường, không thể dựa vào số đông mà thu thập được hắn.

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng hỏi:

- Thế còn Triệu Đức Ngôn thì sao?

Vân Soái toàn thân chấn động, song mục tinh quang phát ra mãnh liệt, nhìn về phía Từ Tử Lăng.

oOo

Khấu Trọng về đến Sa gia, theo lời mời của Tam phu nhân tới nói chuyện. Nàng năm lần bảy lượt nói qua nói lại, hy vọng có thể lưu Khấu Trọng ở lại thêm một thời gian nữa. Khấu Trọng phải nói hết lời, rồi đồng ý nội trong hai năm “vân du” sẽ quay trở lại Trường An mới coi như miễn cưỡng thoát thân được. Đang đi trở về phòng thì lại gặp Sa Phúc, thấy hắn sắc mặt u ám, lại thêm dáng vẻ vội vã,

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra sao?

Sa Phúc đáp:

- Một tỳ nữ của Nhị phu nhân đã bỏ trốn, còn trộm theo đồ trang sức của Nhị phu nhân. Hiện tại Đại cô gia đang cho người tìm nó. Tiểu nhân nghĩ nó trốn cũng chẳng được xa.

Khấu Trọng chợt tỉnh ngộ, thầm nghĩ Loan yêu nữ thật lợi hại, ra chiêu này đúng là “bốc thuốc theo bệnh”, nhằm tranh thủ thiện cảm của bọn gã. Khấu Trọng nghĩ đến thị tỳ xinh đẹp đó của Nhị phu nhân, có điều gã không thể nhớ được cô ta tên là gì nữa. Trong lòng Khấu Trọng biết rõ dù cho Thường Hà ra mặt đi lùng cũng không thể đem nội gian của Âm Quý phái vừa giả vờ bỏ trốn đó quay lại được. Khấu Trọng an ủi Sa Phúc vài câu rồi về đến phòng mình. Gã nhìn một lượt, quả nhiên là Loan Loan đang ở trong phòng.

Loan Loan làm ra vẻ không có chuyện gì:

- Thiếu Soái vừa lòng rồi chứ! Bọn ta y theo lời phân phó của ngươi, cho người ở trong Sa gia rút lui, thể hiện thành ý hợp tác. Đồng thời cũng bảo đảm từ nay không xâm phạm gì đến Sa gia nữa.

Khấu Trọng ngồi xuống, cười khổ đáp:

- Tiểu đệ vô cùng cảm kích.

Loan Loan nói:

- Thanh đao ở bên ngoài đã trở lại là Tỉnh Trung Nguyệt. Thiếu Soái có thể giải thích về chuyện này được không?

Khấu Trọng đáp:

- Đây là do Hương Ngọc Sơn và Triệu Đức Ngôn giở trò. Đại tỷ chắc biết được mối quan hệ giữa bọn chúng chứ?

Loan Loan tỏ ra vô cùng thích thú với lời nói đó của Khấu Trọng. Nàng cười đáp:

- Hương Ngọc Sơn đã bái làm môn hạ của Triệu Đức Ngôn, trở thành đệ tử đích truyền duy nhất của hắn. Các ngươi muốn giết y, sợ rằng không còn dễ dàng như trước đây.

Khấu Trọng nói:

- Trong lúc bọn ta hoàn toàn không phòng bị, hai tên hỗn đản đó đã bắt cóc Lôi Cửu Chỉ, còn hạ cực hình Thất Châm Chế Thần gì gì đó. Tuy bây giờ bọn ta đã cứu được về, nhưng người không thể nói, không thể cử động. Nếu như đại tỷ có thể cho tiểu đệ biết cách giải cực hình đó, đầu đêm mùng ba tiểu đệ sẽ đặt Thánh Xá Lợi vào tay đại tỷ.

Loan Loan nghe xong biến sắc, không vui hỏi:

- Ngươi có phải muốn thay đổi, định làm chuyện vuốt râu cọp, giao dịch với Triệu Đức Ngôn hay không?

Khấu Trọng thầm nghĩ lão hổ Triệu Đức Ngôn với lão hổ Âm Quý phái đều cùng là một loại cùng hung cực ác như nhau, bất luận là giao dịch với ai cũng đều như vuốt râu cọp cả.

Khấu Trọng cười to một tiếng rồi đáp:

- Khấu Trọng ta sao có thể cam tâm để tên Triệu Đức Ngôn đó dắt mũi đi như vậy được. Ta, hắn và Hương tiểu tử chỉ có oán chứ không có ân. Với đại tỷ đây, dù không ít oán thù nhưng vẫn còn có điểm giao tình. Trong trường hợp bất đắc dĩ, giả như đại tỷ không biết cách giải cực hình đó, phiền đại tỷ nghe theo sự sắp xếp của bọn tiểu đệ. Đảm bảo chỉ cần lệnh sư ra tay, lại có thêm tiểu đệ và Tử Lăng tương trợ, Thánh Xá Lợi cuối cùng vẫn sẽ về tay các người thôi.

Sắc diện Loan Loan biến đổi rất nhiều. Cuối cùng cũng không biết nàng có chủ ý gì, chỉ thấy nàng hỏi:

- Các ngươi có phải đã tìm ra lối vào bảo khố?

Khấu Trọng mỉm cười:

- Đệ dám đối thiên lập thệ thật sự là có chuyện đó. Nhưng đại tỷ chớ mà theo dõi tiểu đệ. Nếu không, ước định coi như bị phế bỏ.

Loan Loan cười ngọt ngào đáp:

- Được rồi! Ta sẽ về thỉnh giáo sư tôn xem sao. Nếu như có cách giải cực hình đó, ta sẽ lập tức thông báo cho Thiếu Soái, như vậy tất cả khó khăn sẽ có thể được giải quyết. Rốt cuộc là ai biết loại hình thuật thất truyền đã lâu này chứ?

Khấu Trọng trầm giọng:

- Bọn ta còn muốn biết người này là ai hơn cả đại tỷ.

Loan Loan lại nói:

- Triệu Đức Ngôn có tiếng trong Ma Môn là kẻ chuyên hứa hươu hứa

vượn, cần phải cẩn thận đề phòng hắn. Thiếu Soái nếu như không có việc gấp, khoan hẵng rời khỏi Sa gia. Ta có khi lại nhanh chóng có tin tốt mang về cho Thiếu Soái đó.

Sau khi Loan Loan đi rồi, Khấu Trọng vươn vai một cái, cả người trở nên thoải mái. Mưu kế của gã và Từ Tử Lăng thật vô cùng khéo léo, lại rất dễ tiến hành, đem toàn thể những nhân vật mấu chốt của cả chính tà lưỡng đạo tập trung vào một chỗ, để tất cả tương tranh, đấu đá với nhau. Như vậy sẽ vô cùng có lợi cho kế hoạch lấy kho báu của bọn gã. Nếu như trước khi vào bí đạo có thể tiện tay giết chết luôn An Long, báo mối hận Thạch Chi Hiên giết Vu Ô Quyển, thì quả là lý tưởng.

Nghĩ đến Từ Tử Lăng, Khấu Trọng trong lòng trào dâng niềm cảm kích mãnh liệt. Nếu không có Từ Tử Lăng, chuyến này gã đến Trường An tìm bảo khố chỉ biết mò mẫm mơ hồ, khó có thể có kết quả như hiện giờ. Không hiểu bên dưới giếng phía Bắc ở Tây Ký Viên quang cảnh như thế nào đây?

Sáng mai Lý Uyên thống lãnh văn võ bá quan, con trai Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát đến biệt cung ở Chung Nam sơn tiến hành cuộc săn bắn thường niên đầu xuân. Dương Văn Can sẽ nhân cơ hội khi bọn họ hạ trại ở Lộc cốc để bất ngờ tập kích. Lúc ở đó khí thế tàn sát bừng bừng thì cũng là lúc ở trong nội thành Trường An, trận chiến thảm liệt tranh giành Tà Đế Xá Lợi giữa chính tà cũng sẽ diễn ra. Trong thời điểm hỗn loạn như vậy, mọi thứ từ bảo khố sẽ được bí mật chuyển đi. Chỉ cần có thể về đến Bành Lương, Khấu Trọng gã sẽ có khả năng triển khai đại nghiệp tranh bá thiên hạ. Nếu như Từ Tử Lăng không phân khai với gã thì lại càng lý tưởng hơn. Đáng tiếc là trong thực tế mọi việc không phải bao giờ cũng đều như ý nguyện của con người.

Tiếng của Thường Hà vang lên ngoài cửa:

- Mạc huynh!

oOo

Từ Tử Lăng đến Ngọc Hạc am, sau khi báo tên thì vào gặp Sư Phi Huyên. Sư Phi Huyên thần sắc bình tĩnh, từ từ hỏi:

- Tử Lăng vừa đưa Lôi tiên sinh đi khỏi?

Từ Tử Lăng cũng bình thản đáp:

- Việc này bọn ta tự có thể làm được, không dám phiền đến tiểu thư.

Sư Phi Huyên ngồi xuống cách gã một ghế, giận dỗi hỏi:

- Khẩu khí của Tử Lăng sao đột nhiên lại như đối với người ngoài vậy?

Tử Lăng nhẫn nại, kìm nén để không hỏi sáng nay nàng đã đi bố trí việc gì. Gã không đáp mà hỏi lại:

- Sư tiểu thư có cách nào trước giờ Tuất đêm mùng ba mời được Tứ Đại Thánh Tăng hoặc Liễu Không đại sư đến không?

Trong lòng gã thầm than, không ngờ trong tình thế cấp bách, ngay đến cả Sư Phi Huyên gã cũng không thể không tính toán. Có điều, đây là do người làm trước, ta làm sau, không ai có thể trách gã được điều gì.

Sư Phi Huyên giật mình:

- Bọn huynh cuối cùng cũng đã tìm thấy nơi cất giấu bảo khố?

Tử Lăng gật đầu:

- Thật sự là như vậy. Bọn ta còn muốn sắp xếp cho Triệu Đức Ngôn, Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiên vì Tà Đế Xá Lợi mà giao tranh quyết liệt. Sư tiểu thư nếu như không muốn Thánh Xá Lợi cuối cùng lại rơi vào tay kẻ khác, nhất định cũng phải ra tay vậy.

(

Chương 423: Vạn sự cụ bị

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng gặp nhau ở nơi ước định mà Cao Chiếm Đạo an bài sẵn trong khu dân cư. Cả hai đều vô cùng cẩn thận, tuy đã khẳng định là không có người theo dõi, nhưng vẫn thi triển mấy loại phương pháp đánh lạc hướng, rồi cuối cùng mới lặng lẽ vào nhà.

Khấu Trọng đến chậm một chút. Khi gã vào sảnh thì Từ Tử Lăng đã đứng trước cửa sổ, ngưng thần nhìn bầu trời trong xanh sau cơn bão tuyết. Tiếng pháo nổ hòa cùng tiếng trẻ con vui vẻ cười đùa từ trong hẻm vọng đến, tưng bừng tiết Xuân náo nhiệt đón mừng năm mới.

Khấu Trọng đến sau lưng Từ Tử Lăng, như sợ khuấy động tâm tình hắn, nhẹ giọng:

- Không phải ngươi đang nhớ đến Thạch Thanh Tuyền đấy chứ? Nàng ấy đẹp lắm hả? So với Sư Phi Huyên thì sao?

Từ Tử Lăng thở dài, chậm rãi cất tiếng:

- Ta không suy nghĩ gì cả. Trong đầu chỉ có cảm giác trống vắng thôi.

Khấu Trọng nói:

- Nhiều lúc ta cảm thấy lão Thiên gia (ông Trời) quá bất công. Tại sao có người thì cao lớn đẹp đẽ ưa nhìn, có người lại hoàn toàn không có một chút gì là hấp dẫn!

Từ Tử Lăng gật đầu mà rằng:

- Con người sinh ra đã có sự bất công, không những có phân đẹp xấu, lại còn có cả chia khôn dại. Người được Lão thiên gia hậu đãi như Lý Thế Dân, sinh ra và lớn lên trong một gia đình quyền quý, vận mệnh may mắn, đúng là mẫu người trong tương lai sẽ trở thành bá chủ. Nếu Trọng Thiếu gia ngươi và hắn có thể hoán đổi thân phận cho nhau, thì người Sư Phi Huyên ủng hộ không phải là Lý Thế Dân mà là Khấu Trọng ngươi đó!

Khấu Trọng nói:

- Nói rất hay! Nhưng Khấu Trọng ta không tin số mệnh lắm. Huống hồ ý định của lão Thiên gia khó lường, ai có thể nói được tương lai sẽ có kết quả gì. Được rồi! Về phía ngươi tiến triển như thế nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Nhất thiết tiến hành theo kế hoạch.

Khấu Trọng cả mừng hỏi:

- Vân Soái đồng ý rồi sao?

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu có thể sát tử Triệu Đức Ngôn, coi như chuyến đến Trung Nguyên lần này của y có thu hoạch lớn ngoài dự định rồi, tại sao y lại không làm. Những người như Vân Soái, nói gì cũng vô dụng, chỉ có lợi hại mới làm y động tâm. Ngươi thử đi thuyết phục hắn đối phó Thạch Chi Hiên xem. Dù cho đôi bên có huyết hải thâm cừu đó, rồi thì sao nào?

Khấu Trọng cười nói:

- Lăng thiếu gia bàn chuyện quả nhiên thấu đáo phi thường. Vậy Sư tiên tử có phản ứng gì không?

Từ Tử Lăng nói:

- Nàng cảm thấy không thỏa đáng, bất quá khi xem xét lại nàng sẽ đoán được chúng ta có thu hoạch, khi đó nàng tất sẽ thỉnh Ninh Đạo Kỳ đến đối phó chúng ta.

Khấu Trọng cất tiếng:

- Chỉ là để đối phó với tiểu Khấu Trọng ta thôi! Sư tiểu thư làm sao lại đi đối phó với vị huynh đệ Từ Tử Lăng của nàng ấy được!

Từ Tử Lăng thở ra nói:

- Còn phải nói mấy câu vô dụng này! Nếu có thể lựa chọn, ta tuyệt không muốn tính kế đối phó nàng.

Khấu Trọng nói:

- Vấn đề là nàng tính kế đối phó bọn ta trước. Lập trường của Sư Phi Huyên là tuyệt không để Tà Đế Xá Lợi rơi vào bất cứ bên nào trong ma môn, bởi vì hậu quả sẽ rất khó lường. Thật tình mà nói, ta cũng hy vọng Xá Lợi vào tay Sư Phi Huyên hoặc bị Ninh Đạo Kỳ đoạt được. Nếu không thì bọn ta cũng sẽ không có ngày nào yên lành.

Giọng Từ Tử Lăng hơi chút ngạc nhiên:

- Nghe khẩu khí của ngươi, chắc là đã tìm được cửa vào rồi!

Khấu Trọng hân hoan nói:

- May không nhục mệnh. Ta dám chắc lối vào ở cái giếng phía bắc của Tây Ký Viên. Tối qua mực nước bỗng nhiên dâng lên cao đến năm trượng, các giếng khác chỉ dâng lên hai trượng, rõ là làm cho người ta hoài nghi.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Khi nào thì vào?

Khấu Trọng đáp:

- Để xem vận số An Long thế nào. Giả như hắn đến đó tắm trước khi hoàng hôn xuống, thì chúng ta sẽ tiện tay thủ tiêu hắn rồi nhập bảo khố.

Từ Tử Lăng lại hỏi:

- Ngươi không ngại tạo thêm phiền phức à?

Khấu Trọng trả lời:

- Điều này không những không gây phiền phức mà còn là kế tung hỏa mù rất tuyệt. Bọn ta công nhiên giữ nguyên hình dạng giết chết An Long trước mắt mọi người. Ai có thể ngờ sau khi thành công chúng ta lại lập tức tiến vào bảo khố?

Từ Tử Lăng cau mày nói:

- Kế hoạch của ngươi có vẻ quá khiên cưỡng. Huống hồ Mạc thần y ngươi đột nhiên biến mất, không sợ người ta nghi ngờ à?”

Khấu Trọng than:

- Ta chính là muốn đuổi cái vận đen của ngươi đi, cũng là làm chút gì con bà nó cho Thạch Chi Hiên biết tay. Về việc Mạc thần y, ngươi không cần lo lắng. Nhân vì Lý Uyên đã chính thức bổ nhiệm ta làm Thái y, cho nên ta lập tức lưu thư bỏ đi, biểu hiện chí hướng ngao du giúp thế của ta. Hà hà!

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Giả như ngươi đã để thư lại, mà tối nay chúng ta tận hết sức mình vẫn không tiến vào bảo khố được, thì có phải là khéo quá hóa vụng không.

Khấu Trọng ung dung đáp ngay:

- Nếu không tiến vào bảo khố được, chúng ta lập tức đi ngay. Tiểu đệ quay lại Biện Lương giải tán Thiếu soái quân, cung thỉnh Lý tiểu tử đến tiếp nhận. Lão Thiên gia đãi ta như thế, Khấu Trọng ta còn có thể nói gì được chứ?

o0o

Khấu Trọng trở về Sa phủ, Sa Phúc chặn gã lại nói:

- Bên Thanh Thanh phu nhân có sai người đến nhắn lại, mời ngài hôm nay nếu có rảnh sang chỗ nàng một chuyến.

Thật ra thì đêm ba mươi tết, Hỉ Nhi đã nói với Khấu Trọng về chuyện Thanh Thanh muốn gặp gã. Bất quá hai ngày này gã không thể phân thân để đi gặp nàng.

Suy nghĩ một chút, Sa Phúc lại nói:

- Nghe Đại cô gia nói, Hoàng thượng có ý mời tiên sinh làm thái y, hà! Mệnh vua khó chống, tiên sinh có bỏ ý định vân du tứ hải không?

Khấu Trọng hạ thấp giọng hỏi:

- Ngươi nói cái mạng nhỏ của ta quan trọng, hay lệnh vua quan trọng?

Sa Phúc ngây người không đáp lại được.

Khấu Trọng vỗ vai hắn, rồi quay về phòng.

Trước khi bước qua ngưỡng cửa, gã đã sớm chuẩn bị tâm lý ứng phó với Loan Loan. Với tác phong xưa nay của Âm Quý Phái, đương nhiên không dễ đối phó như vậy, lại càng khó tuân theo những gì Khấu Trọng gã an bài.

Chiếu theo Khấu Trọng dự tính, bất luận Chúc Ngọc Nghiên hoặc Triệu Đức Ngôn, dã tâm của họ không chỉ là đoạt Tà Đế Xá Lợi, mà là người và vật đều không tha. Bọn họ đều không những muốn đoạt toàn bộ binh khí tài bảo trong bảo khố, mà còn muốn đẩy gã và Từ Tử Lăng vào tử địa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hai người, đã trở thành uy hiếp lớn nhất đối với Ma môn. Nhân vì tốc độ tăng tiến võ công khủng khiếp từng ngày của bọn gã là không thể lý giải nổi. Tự nhiên sẽ có một ngày, đến cả các bậc tiền bối như Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiên, cũng sẽ phải phủ phục dưới tay bọn gã mà xưng thần. Thử hỏi có ai trong Ma môn lại hy vọng sự tình phát triển như thế.

Quả nhiên Loan Loan ngọc thể nghiêng nghiêng trên giường đang đợi gã, mỉm cười ân cần cất tiếng:

- Chúc sư phụ thỉnh các ngươi cứ giao người. Sư tôn bảo chứng có thể phá giải thuật Thất Châm Chế Thần. Các ngươi không phải lo bị Triệu Đức Ngôn uy hiếp nữa.

Khấu Trọng điềm tĩnh ngồi xuống đối diện, cười nhẹ đáp:

- Loan đại tỷ người có nói chơi không? Không nên như thế! Người về mời lệnh sư đến đây, ta cùng Tiểu Lăng sẽ đứng một bên giám sát, như thế thì tuyệt đối công bằng. Ý Loan đại tỷ thế nào?

Loan Loan cau mày, tỏ vẻ khó khăn nói:

- Để giải khai loại dị thuật khống chế thần hồn này, cần phải tập trung tinh thần không lơ đễnh, không thể có người ngoài bên cạnh, lại cần có người tin cậy làm hộ pháp. Các ngươi muốn sư tôn đến nơi các ngươi chỉ định, lại đứng một bên giám sát, làm thế sao được?

Khấu Trọng châm chọc:

- Bọn ta đã trải qua thiên nan vạn khổ mới cứu được người về, ngươi nói chẳng lẽ chúng ta lại ngu ngốc giao người ra như vậy. Còn có một phương pháp thỏa đáng khác, các người nói thủ pháp giải châm cho bọn ta biết, tự tay chúng ta động thủ. Đừng quên tiểu đệ đã mạo danh thần y, đối với kinh lạc huyệt vị cũng có biết một chút đó.

Loan Loan giọng vẫn hết sức điềm tĩnh:

- Sư tôn cần xem qua tình trạng Lôi tiên sinh trước khi hạ thủ giải cứu. Bên trong có nhiều điều huyền diệu, thật nói không hết. Giả như chưa xem người mà đưa ra một giải pháp, chỉ làm các ngươi hiểu nhầm.

Khấu Trọng kiên quyết lắc đầu từ chối:

- Các ngươi xưa nay vẫn thường nói mà không giữ lời, hành sự bất chấp thủ đoạn. Ngươi nói ta làm sao tin tưởng các ngươi trong những việc liên quan đến nhân mạng như thế này được chứ.

Loan Loan khẽ uốn lưng thon ngồi dậy, gương mặt đang tươi cười đột nhiên trở lại thần thái điềm tĩnh, toát ra một vẻ lạnh lùng có thể khiến người ta ớn lạnh. Đoạn nhàn nhạt cất tiếng:

- Ngươi định bội tín, không theo thệ ước sao?

Người hiểu rõ Loan Loan như Khấu Trọng, tất nhiên biết ngay nàng đã thực sự nổi giận, có thể tùy thời xuất thủ. Gã vừa đề tụ công lực vừa cười lạnh đáp:

- Khấu Trọng này đã đáp ứng việc gì, luôn luôn không hối hận. Ta và ngươi đã lập thệ ước sẽ đưa Thánh Xá Lợi vào tay Loan đại tỷ ngươi. Chỉ cần ngươi khẳng định theo sự an bài của ta, ta có thể đảm bảo Thánh Xá Lợi sẽ đem vào tay ngươi, còn chuyện các người có khả năng giữ được Thánh Xá Lợi hay không còn phải xem khả năng của các ngươi nữa.

Trong đôi mắt đẹp của Loan Loan quang mang lấp loáng, nàng nhìn gã giây lát rồi nói:

- Các ngươi cũng tự biết đang từng bước từng bước đi thẳng vào bẫy của Triệu Đức Ngôn. Không ai hiểu rõ tác phong của Triệu Đức Ngôn hơn chúng ta, hắn không những không cứu người, mà còn muốn giết luôn hai tên tiểu tử vô tri các ngươi, độc chiếm Thánh Xá Lợi và bảo khố.

Khấu Trọng lắc đầu thở dài:

- Nói cho cùng, các người vẫn còn e ngại Triệu Đức Ngôn. Cứ coi như ta đã xem lầm. Được, để ngươi khỏi nói Khấu Trọng ta chỉ có nói miệng, cho dù ngươi có tham gia vào kế hoạch của ta hay không, nếu ta được Thánh Xá Lợi sẽ giao cho ngươi.

Sắc mặt Loan Loan hòa hoãn lại, nàng than khẽ:

- Tự tin quá độ có thể làm chết người đó. Triệu Đức Ngôn đã nổi tiếng trong Ma môn là người khó đối phó, dù cho các ngươi bày bố gì cũng khó nói lắm. Như vậy đi, chúng ta có một viên Hoàng Tinh Thạch có thể lấy giả làm thật, cho các ngươi dùng nó để lừa Triệu Đức Ngôn giao dịch. Cho dù Triệu Đức Ngôn bội ước, các ngươi cũng không để cho hắn dễ dàng chiếm hết tiện nghi, như thế chúng ta cũng có thể hoàn thành thệ ước với các ngươi.

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại, thầm nghĩ nếu để Loan Loan cùng vào bảo khố, nói không chừng nàng có thể tráo đổi vật giả lấy Xá Lợi mà không ai biết. Với thân thủ của nàng, nếu bọn họ lại không đặc biệt lưu ý, rất có cơ hội thành công. Gã bèn trầm ngâm nói:

- Tà Đế Xá Lợi là dị bảo Ma môn, nói không chừng các người trong Ma môn đối với vật này có cảm ứng đặc biệt. Để kế sách toàn vẹn, ta xem tất phải dùng Xá Lợi thật để giao dịch, sau đó tính phương pháp vừa giữ được bảo vật vừa thoát thân. Nếu không thì đến lúc đó chúng ta không những phải tìm cách đột vây, mà còn phải bảo vệ Lôi lão ca, ai sẽ giúp đỡ chúng ta? Kế này vạn lần không được.

Loan Loan tức giận:

- Trái không được, phải cũng không được. Ngươi thật là lắm chuyện.

Khấu Trọng mặt hơi cúi xuống, thần thái nghiêm túc:

- Kế hoạch của ta vừa táo bạo vừa khả thi. Ngày trước Lạn Tương Như còn có thể cầm Hoà Thị Bích đến gặp Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, Triệu Đức Ngôn so với Doanh Chính thì một trời một vực. Chỉ cần Xá Lợi trong tay chúng ta, Triệu Đức Ngôn tất sẽ ngoan ngoãn cứu người, nếu không sẽ trở thành cục diện nhất phách lưỡng tán, ngọc thạch câu phần (ý là lưỡng bại câu thương, hai bên đều thiệt). Chỉ cần phía đại tỷ xuất hiện khi thời cơ thích hợp, cướp Xá Lợi chạy đi. Còn bên ta thì toàn lực giữ người, bên các vị lo bảo vệ xá lợi, như thế sẽ làm Triệu Đức Ngôn phân tâm, không biết làm sao cho trọn vẹn đôi đường. Đương nhiên lý tưởng nhất là thuận tay giết luôn Triệu Đức Ngôn, để xem lão Triệu có tới số chưa!

Loan Loan cau mày nói:

- Ngươi tưởng có thể làm thế được ư. Lôi Cửu Chỉ xem như chết chắc đó!

Khấu Trọng giả vờ như đã suy tính kỹ lưỡng, cất tiếng:

- Vị tất! Nếu không thì mặc dầu chúng ta mang Xá Lợi thật ra giao dịch, tính mệnh Lôi đại ca vẫn không bảo đảm. Một tay giao người, một tay giao hàng, nhanh nhẹn gọn gàng. Loan đại tỷ có hiểu không?

Loan Loan nhẹ nhàng thở dài:

- Các ngươi chuẩn bị khi nào thì cùng Triệu Đức Ngôn giao dịch?

Khấu Trọng không do dự đáp ngay:

- Tối mai, tại hậu viện Ngoại Tân Quán của Đột Quyết. Trước đó chúng ta có thể gặp nhau bàn lại chi tiết, ước định ám hiệu để hai bên phối hợp được liền lạc như áo trời không vết thủng, vậy thì mọi

người đều vui vẻ.

Loan Loan nói:

- Giao dịch tại địa điểm của đối phương, như thế có phải là hành động thông minh không? Hiện tại quyền chủ động nằm trong tay các ngươi, vậy hãy chuyển qua địa phương khác, đối với các ngươi hữu lợi vô hại.

Khấu Trọng khẳng định Âm Quý Phái không có cách nào khác, nhất định sẽ cướp Xá Lợi ngay trước khi bọn gã cùng Triệu Đức Ngôn giao dịch. Khi đó, vì bọn gã phải chiếu cố Lôi Cửu Chỉ, sẽ bị hãm vào thế chỉ có chịu đòn, để cho đối phương không những dễ dàng cướp được Xá Lợi, mà còn có thể tiện tay giết luôn bọn gã.

Vô luận là Chúc Ngọc Nghiên, Triệu Đức Ngôn hoặc Thạch Chi Hiên, ai cũng muốn đoạt được Tà Đế Xá Lợi. Sau đó bọn họ sẽ ngồi xem Khấu Trọng vận tải số lượng binh khí lớn rời Trường An, nhưng cuối cùng nhiều khả năng số binh khí này sẽ rơi vào tay Lý Phiệt.

Bọn chúng khó lòng theo dõi được Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, kể cả xuất động tuyệt đỉnh cao thủ cũng chưa chắc thành công; nhưng nếu thần bất tri quỷ bất giác giám thị bọn Cao Chiếm Đạo thì lại thừa khả năng.

Ma môn tam đại cự đầu đang trong một tình trạng quân bình vi diệu, bề ngoài Triệu Đức Ngôn có vẻ như là yếu nhất, bị liệt danh dưới Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiên, nhưng sau lưng hắn có người Đột Quyết chống lưng, lại còn Khang Sao Lợi, Khả Đạt Chí và một đám cao thủ Đột Quyết trợ trận. Ngay cả thế lực mạnh nhất Ma môn là Âm Quý Phái cũng không dám xem nhẹ bọn họ. Quan trọng nhất là trong tình thế hiện tại, dù thực lực mạnh nhất trong các lộ nghĩa quân như Phiệt Chủ Lý Uyên cũng không dám đắc tội với Đại hãn Đột

Quyết, hà huống Chúc Ngọc Nghiên hay Thạch Chi Hiên.

Những việc này đều nằm trong tính toán của Khấu Trọng, đương nhiên phản ứng của Loan Loan cũng trong dự liệu của gã.

Khấu Trọng lại than thở:

- Sáng sớm mai Lý Uyên sẽ thống lĩnh bá quan văn vũ đến chân núi Chung nam cử hành lễ săn bắn hằng năm, thành Trường An sẽ do Lý Kiến Thành toàn quyền phụ trách. Khi đó Trường An thành trở thành thiên hạ của Trường Lâm quân rồi, không có chỗ nào không nằm trong quyền khống chế của Khả Đạt Chí. Nên theo ta thấy không cần gây thêm phiền phức, cứ giao dịch ở Ngoại Tân quán. Ta dám nói kể cả hắn có ba đầu sáu tay cũng không thoát khỏi bàn tay bọn ta.

Loan Loan không còn cách nào khác đành phải chấp nhận:

- Được thôi! Các ngươi muốn đùa với lửa, chúng ta cũng cố gắng phụng bồi. Bất quá nếu ngươi giở trò thì đừng trách chúng ta sẽ bất chấp thủ đoạn báo thù. Phàm những ai có quan hệ với các ngươi đều sẽ là mục tiêu cho chúng ta đối phó thẳng tay đó.

o0o

Từ Tử Lăng xem xét cửa ra vào của bí đạo xong, quay trở lại sảnh trong cùng bọn ba người Cao Chiếm Đạo thương nghị:

- Vận chuyển bằng thuỷ đạo là phương pháp thuận tiện nhất, nhưng cũng là phương pháp dễ bị địch nhân phát hiện nhất, và do đó trở thành phương pháp nguy hiểm nhất.

Cao Chiếm Đạo cười khổ:

- Vốn kế hoạch của chúng ta là tiến hành lặng lẽ. Ai ngờ tới tình hình biến thành phong vũ trùng trùng như hiện nay, người người đều như mắt hổ rình mồi.

Từ Tử Lăng nói:

- Chúng ta có thể đánh giá thấp Lý Nguyên Cát, thậm chí Lý Kiến Thành, nhưng tuyệt không thể đánh giá thấp Thiên Sách phủ. Người như Đỗ Như Hối, võ công tuy không phải là ghê gớm nhưng tài trí thì cao tuyệt. Lý Thế Dân tưởng như không hề suy nghĩ tính toán khi đáp ứng cho chúng ta vận chuyển bảo vật rời thành rồi mới động thủ, nhưng thực ra chắc chắn y đã có sắp sẵn kế hoạch, không hề e ngại việc chúng ta có thể thoát khỏi tay hắn.

Ngưu Phụng Nghĩa tỏ vẻ tràn đầy tự tin:

- Chúng ta nên có kế hoạch ứng biến theo đường bộ, khi cần thì tìm đường quanh co mà đi, lại khéo léo bày nghi trận, chỉ cần thoát khỏi phạm vi thế lực của Đường thất là chúng ta có thể an toàn trở về Biện Lương.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Giả như trong bọn huynh đệ chúng ta có người bị địch thủ mua chuộc, kết quả sẽ như thế nào?

Ba người đưa mắt nhìn nhau.

Cao Chiếm Đạo cất tiếng:

- Chẳng lẽ lại có khả năng đó sao? Tất cả huynh đệ chúng ta từng đồng sanh cộng tử, làm sao có loại bất nghĩa được.

Từ Tử Lăng nói:

- Nhân tâm nan trắc, huống hồ mọi người đều đã sống lâu ở Trường An, chứng kiến uy vọng Đường thất lên đến tột đỉnh như mặt trời chính ngọ, nếu có ai đó tư tưởng cải biến cũng không gì lạ.

Sát Kiệt chỉ nói:

- Thiên Sách phủ biết Đồng Hưng Xã của bọn đệ và Khấu gia, Từ gia có quan hệ mới được mấy ngày. Bây giờ người của Đồng Hưng Xã lại tức tốc toàn bộ bỏ đi, nếu như Lý Thế Dân có nghĩ đến chuyện mua chuộc cũng không kịp làm.

Ngưu Phụng Nghĩa gật đầu nói thêm vào:

- Bọn đệ cũng đã cẩn thận phi thường, chỉ lưu ở Trường An này đúng mười lăm huynh đệ, tất cả đều tin tưởng được. Hơn nữa khi có hành động quan trọng thì đều cùng tiến hành tương trợ lẫn nhau, không ai có cơ hội đơn độc đi gặp người khác.

Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói:

- Có thể ta chỉ đa nghi. Các huynh đệ lưu lại Trường An chắc là không có vấn đề gì, nhưng các huynh đệ ở ngoài thành thì khó nói lắm. Lý Thế Dân giỏi nhất là mua chuộc lòng người, đối với các bang hội bản địa lúc nào cũng lưu ý. Một khi y muốn nhắm vào ai liền mang cao quan lộc hậu ra dẫn dụ. Hơn nữa lòng người thay đổi cũng là chuyện thường tình, cho nên chúng ta không thể không đề phòng bàn tay của hắn. Ngược lại thậm chí có thể lợi dụng khuyết điểm này.

Cao Chiếm Đạo hỏi:

- Từ gia có chỉ thị gì về việc này không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Khi chúng ta tiến nhập bảo khố, sau khi nắm rõ quy mô số lượng hàng hóa cần vận chuyển và hộ tống, chúng ta mới tính toán kế hoạch mang tài bảo đi. Đầu tiên sẽ triển khai việc phân tán các các huynh đệ ngoại thành trước, nhân khi địch nhân chưa kịp tính toán hành động ra sao. Sau đó sẽ phân phối một cách thích hợp.

Cao Chiếm Đạo ba người càng nghe càng hồ đồ. Từ Tử Lăng mới nói có thể có huynh đệ trong bang bị mua chuộc, giờ lại nói muốn phân phối bọn họ trước tiên, như thế có khác gì tiết lộ bí mật cho địch nhân biết?

Nhưng khi bọn họ suy nghĩ sâu hơn một chút, đều công nhận những lời Từ Tử Lăng nói không phải là vô lý.

Lý Thế Dân hiện đã trở thành bá chủ, nương tựa vào hắn có thể lập tức thu được lợi lớn, còn tận trung với Khấu Trọng có kết quả gì vẫn chưa biết. Giả thiết Lý Thế Dân có ý mua chuộc, không chừng có khả năng lung lay một số huynh đệ ý chí bạc nhược trong bang.

Thế cục phát triển như vậy, có ai dám nói tất cả mọi huynh đệ đều có thể khống chế không dao động.

Từ Tử Lăng điềm nhiên nói tiếp:

- Hoặc giả ta đã quá lo xa. Nhưng chắc chắn một điều là phải triệt thoái ba nhóm người ngoài thành. Bọn họ hoặc từng nhóm hoặc toàn thể có lẽ đã bị địch nhân giám thị nghiêm mật, vậy nên chúng ta có thể thông qua việc điều động bọn họ mà tiến hành kế tung hỏa mù, khiến địch nhân không biết đâu mà lần.

Ngưu Phụng Nghĩa sắc mặt biến hẳn:

- Như thế bọn họ coi như hãm thân vào hiểm cảnh rồi!

Từ Tử Lăng nói:

- Trong thời gian ngắn trước mắt sẽ không có gì nguy hiểm cả. Ta và Thiếu soái đã nói, sự an toàn của các huynh đệ quan trọng hơn so với bảo khố. Miễn là sau khi chúng ta xác định rõ cách thức tiến hành, bọn họ có thể tuỳ thời ẩn thân, toàn thể lập tức phân tán rời khỏi Quan Trung, sau đó tập hợp lại tại quan ngoại.

Chỉ thấy bọn Cao Chiếm Đạo đưa mắt nhìn nhau.

Cho dù thêm cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, họ chỉ có chưa đến hai mươi người, dù cho mỗi người có ba đầu sáu tay thì việc vận chuyển một lượng binh khí tài bảo khổng lồ vẫn là chuyện vượt quá sức mọi người.

Từ Tử Lăng ung dung mỉm cười:

- Chúng ta cần xác định chính xác tình hình trong bảo khố, xem xem lão cáo già nhiều mưu lắm kế Dương Tố đã chuẩn bị sẵn kế hoạch vận chuyển ổn thoả chưa. Nếu không thể tẩu tán hết một lần, chúng ta chỉ cần chuyển toàn bộ qua một chỗ khác, đợi khi mọi sự yên lắng lại, lúc đó sẽ vận chuyển đi. Nếu làm vậy ắt sẽ ngoài ý liệu của địch nhân.

Sau khi được Trầm Lạc Nhạn đề tỉnh, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng mới nghĩ ra kế hoạch này.

Cao Chiếm Đạo ba người bỗng nhiên đại ngộ, một việc khởi đầu

tưởng chừng như không thể, nay bỗng trở thành thực tế khả thi.

Bất giác sỹ khí tăng cao, lại cảm thấy việc đi theo Khấu Từ hai người quả thật là một sự chọn lựa sáng suốt.

Chỉ cần làm rối tai mắt đối phương, bọn họ sẽ có hy vọng sống sót quay về Bành Lương, thực sự không còn cách nào khác.

(

Chương 424: Tâm chiến chi học

Vầng thái dương cuối cùng cũng chìm sau những ngọn núi ở phía Tây. Từ sau giờ Ngọ, mây từ đâu kéo lại dần che kín cả bầu trời, thỉnh thoảng mới có được một vài tia nắng.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng ngồi trong góc của một quán cơm, gọi mấy cái bánh bao với cải chua, hai gã cần làm một bụng no nê trước khi xuống giếng nước thám hiểm tầm bảo. Hôm nay mới là mùng hai Tết, không có mấy tiệm mở cửa kinh doanh. Quán cơm này là một trong số hiếm hoi đó, vì vậy rất đông thực khách.

Chênh chếch đối diện họ là tường sau Tây Ký Viên của Độc Cô gia.

Tuy các quán cơm tửu điếm chủ yếu tập trung tại Đông Tây lưỡng thị, trên thực tế các thực điếm đều theo nhu cầu của thực khách mà có mặt rải rác toàn thành nội.

Cũng như đa số khách sạn được dựng lên trên các thông lộ chính như Chu Tước đại nhai.

Khấu Trọng xem xét lại túi vải đựng đầy các dụng cụ thám hiểm đã được buộc lại kỹ càng đang để bên cạnh Tỉnh Trung Nguyệt, cười nói:

- Ta đã lưu thư tạm biệt lại rồi, để ngay dưới gối. Việc ta vui vẻ rời đi một cách lặng lẽ, đối với ta và Sa gia đều hữu lợi vô hại. Hơn nữa ta đã để lại hai phong thư khác, một cho Lý Uyên, một cho Lý Kiến Thành, đỡ làm Thường Hà mất công giải thích. Mấy lá thư này làm ta

tốn gần cả thời thần, thật là khổ.

Sau khi cắn một miếng bánh bao, gã lại tiếp:

- Chúc Ngọc Nghiên, Thạch Chi Hiên và Triệu Đức Ngôn đương nhiên không phải là thiện nam tín nữ gì. Bề ngoài thì tác phong hành sự của cả ba rất giống nhau, đều thích dùng thủ đoạn, xử sự tàn nhẫn, cay độc và tuyệt tình, nhưng ta cảm thấy giữa họ vẫn có sự khác nhau rất lớn. Lăng thiếu gia nghĩ như thế nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Đối với Triệu Đức Ngôn, ta thật không rõ lắm. Bất quá chỉ xem một chiêu lão đột nhiên ra tay cướp người tống vật, lại thêm dùng Thất Châm Chế Thần để đối phó Lôi lão ca, thủ đoạn âm độc nhưng trực tiếp, khẳng định nếu như lưỡng quân đối lập người này ắt sẽ dùng toàn lực tranh thắng. Có thể thấy hắn không những có đảm sắc mà còn có tinh thần mạo hiểm đặc biệt. Chúng ta nếu cùng Triệu Đức Ngôn giao thủ, cần phải lưu ý tác phong và tính cách của hắn.

Khấu Trọng hỏi:

- Chúc Ngọc Nghiên so với hắn thì như thế nào?

Từ Tử Lăng trầm ngâm đáp:

- Chúc Ngọc Nghiên thật ra không phải vô tình như mụ ra vẻ bề ngoài. Ngược lại mụ là một người có tình cảm phong phú, ít nhất việc đối xử với Nhạc Sơn và Thạch Chi Hiên không phải là quá lý trí. Chỉ là với vị trí của bà ta, không còn cách nào khác phải chôn chặt những tình cảm thực sự vào tận đáy lòng, tạo ra phong thái lãnh khốc tuyệt tình. Thật sự lãnh khốc vô tình, phải nói đến Thạch Chi Hiên. Bất quá kể cả Thạch Chi Hiên cũng không qua được cửa ải tình cảm phụ tử

đối với con gái y.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Ta hoàn toàn đồng ý với lời nói của ngươi. Chỉ xem Chúc Ngọc Nghiên tận tâm hết sức tài bồi ra một Loan Loan, trong khi Thạch Chi Hiên đối với hai đồ đệ thì tả phòng hữu phòng, khiến cho hai tên vì Bất Tử Ấn Quyển mà đấu nhau đến kẻ mất người còn, cũng đủ biết Thạch Chi Hiên chỉ lo cho bản thân. Còn Triệu Đức Ngôn lại là một loại người khác nữa, âm hiểm giảo trá còn hơn Chúc Thạch hai người, tuyệt không vì bốc đồng hoặc phẫn nộ nhất thời mà mất tự chủ. Hắn có thể vì dã tâm cá nhân không lý đến sự sống chết của người khác, nếu không thì không thể "trợ Trụ vi ngược", giúp Hiệt Lợi tiến nhập Trung Nguyên.

Từ Tử Lăng châm trà cho Khấu Trọng, miệng cười:

- Tại sao lại tự nhiên có hứng thú thảo luận phân biệt tính cách của bọn họ?

Khấu Trọng đôi mắt lóe sáng, hạ giọng đáp:

- Ta đang tìm nhược điểm của bọn họ, xem xem có chỗ nào có thể lợi dụng. Ta đối với Thạch Chi Hiên là mơ hồ nhất, ngươi đã giao thủ với hắn ba lần rồi, so với ta phải rõ hơn nhiều.

Từ Tử Lăng nói:

- Y không nói gì nhiều! Trực giác của ta là y vốn tự cao tự đại, kiêu ngạo cô độc, khinh thường mọi người. Sự thật cũng chẳng có mấy ai có tư cách là đối thủ của Thạch Chi Hiên.

Khấu Trọng suy nghĩ rồi nói:

- Mặc dù đã biết phân tích tính cách của họ, nhưng vẫn cần suy tính kế sách hành động tỉ mỉ, nếu không thì sẽ chẳng được tích sự gì, ngươi hiểu ý tứ của ta không?

Từ Tử Lăng gật đầu ra dấu hiểu ý. Khi một người nào đó đang phân tích tính toán, phải cố gắng hết sức không để tâm trạng và sở thích chi phối, lại phải có thời gian để dung nạp ý kiến người khác, không để những tư tưởng chủ quan ảnh hưởng làm giảm đi mức độ chính xác.

Khấu Trọng lại cất tiếng, vẻ như đã suy nghĩ chu toàn:

- Có thể thấy khi bọn chúng phác giác thì toàn bộ kế hoạch ban đầu sẽ không còn dùng tiếp được nữa, tình hình lúc đấy sẽ khác đi. Vậy nên chúng ta phải cố ý tạo nên tình thế, khiến các phe phái địch nhân, trong tình huống biến hóa bất ngờ, không có thời gian rãnh rỗi để suy nghĩ kỹ càng liệu việc hành động. Như thế cũng là tự tạo cơ hội cho chúng ta.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Bớt nói linh tinh đi! Xuống giếng xem ra sao trước rồi hãy quyết định nên làm thế nào.

Hai người lần lượt nhảy qua bức tường, núp trong bụi cỏ rậm rạp, cách họ hai trượng là cái giếng ở phía Bắc của Tây Ký Viên.

Khấu Trọng thì thào:

- Ta thật lo là xuống đấy lại không có một cửa vào nào, nếu vậy thật không biết làm sao?

Từ Tử Lăng thông cảm gã đang trong tâm trạng sợ được sợ mất, an ủi:

- Khả năng này rất là nhỏ, nhưng khẳng định phải khảo tra công phu học hành về cơ quan của tên đệ tử vô dụng nhà ngươi. Đi thôi!

Hai người nhanh nhẹn vượt qua cự ly hai trượng, tung người nhảy vào giếng.

Nước giếng lạnh thấu xương.

Cả hai bế khí hạ thẳng người xuống đáy giếng. Nơi này ánh sáng khó chiếu đến, huống hồ vào ban đêm, thị lực hoàn toàn vô dụng, họ phải hành sự dựa vào cảm giác.

Đáy giếng bỗng nhiên mở rộng, quả nhiên không ngoài dự tính, đáy giếng và dòng sông ngầm nhất định có liên quan.

Nếu đổi lại là người Lý Kiến Thành phái đi, đến đây sẽ không biết làm sao để tìm ra hướng nào dẫn đến đáy sông, nhưng hai người đã sớm khẳng định bảo khố nhất định nằm đâu đó ở Vô Lậu Tự, sau khi xác định phương hướng bèn nhắm về hướng ấy mà bơi.

Sau khi hai người bơi được khoảng mười trượng, đến một đoạn dòng sông chật hẹp gập ghềnh giơ tay trước mặt cũng không thấy, Từ Tử Lăng kéo nhẹ Khấu Trọng, ra hiệu có vấn đề.

Khấu Trọng lập tức hiểu ý, bởi vì không phải ai ai cũng có thể như họ có bản lĩnh nội hô hấp, có thể bế khí dưới nước một thời gian dài như vậy, cho nên nếu đường vào quá xa đáy giếng, thì có vẻ không hợp lý.

Hơn nữa đáy sông càng đi càng liên tục sâu xuống, đúng ra phải

càng ngày càng dốc lên mới phải.

Một lúc sau hai người đã trồi lên trong giếng.

Khấu Trọng nói:

- Khẳng định không phải dưới đáy sông. Có lẽ nền đáy dòng sông thường có nhiều bùn đất dễ biến động, vậy nên khi có thay đổi thì có giếng bỗng nhiên bị khô. Cửa vào khẳng định chỉ ở đâu đó trong đáy giếng.

Từ Tử Lăng điều hòa khí tức rồi nói:

- Từ giờ trở đi, ta sẽ không theo mấy cái cơ quan học rầy rà của ngươi nữa, bởi vì chân trái của tiểu đệ đã đá trúng một cái gì đó, khẳng định chính là cơ quan nhập khẩu.

Khấu Trọng cả mừng:

- Không được động đậy!

Gã xoay người lặn xuống đáy giếng, theo chân Từ Tử Lăng để mò ra khối đá lạ kia, quả nhiên thấy nó nằm lồi ra một chút trên thành đáy giếng. Khi nãy nếu không hoàn toàn tập trung chú ý vào hướng đến đáy sông, có lẽ không đến nỗi bỏ sót.

Khấu Trọng thầm kêu “Xin lão Thiên gia phù hộ”, khẽ đẩy vào khối đá hình vuông mỗi bề nửa xích đó.

Trong sự trông đợi của hai người, “két két” hai tiếng vang lên, ở trong không gian dài và hẹp dưới đáy giếng nghe rất lạ tai.

Từ Tử Lăng, vốn đang thò đầu trên mặt nước, chợt thấy ngay trên gã

một chút thành giếng từ từ di động, lộ ra một khe hở vừa đủ một người đi.

Khấu Trọng trồi lên, sung sướng thốt lên:

- Mẹ của ta ơi! Cuối cùng cũng thành công rồi!

Từ Tử Lăng đột nhiên thở dài:

- Ta lại không tin tưởng lắm!

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Cần đến tự tin à? Đường vào ngay trước mắt, trừ phi cụt hết tay chân, nếu không ít nhất cũng có thể bò vào mà.

Từ Tử Lăng nói giọng chế nhạo:

- Ta không có lòng tin đối với bảo khố, chính là vì không tin tưởng vào cơ quan học của ngươi.

Tâm tình Khấu Trọng đang vui vẻ, không hề đếm xỉa đến sự trêu ghẹo của Từ Tử Lăng, gã cười nói:

- Cát nhân tự hữu thiên tướng (ở hiền gặp lành). Khi nãy ta chưa có cơ hội biểu diễn thôi. Lăng thiếu gia, xin nhường tiểu đệ đánh trận đầu nhé.

Khấu Trọng ép người lách vào khe hở trong tường, hướng về phía động đen ngòm mà tiến.

Năm trượng đầu tiên của thông đạo hướng dần lên trên, sau đó lại đổi hướng dốc hẳn xuống.

Bốn vách của bí đạo bị một loại rêu khác thường che phủ, loại thực vật thích hợp nhất trong môi trường tối đen ẩm thấp này. Không khí mốc meo ngột ngạt khiến người ta khó thở, may thay hai người dùng tuyệt kỹ "thai tức" chuyển ngoại hô hấp thành nội hô hấp, giống như khi dưới đáy nước đã bế khí để hành động. Sau khi đi được mười trượng, Khấu Trọng chợt dừng lại, dương dương đắc ý nói:

- Đây có thêm một cơ quan nữa này! Huynh đệ, lần này thì ta không mất mặt đấy chứ?

Từ Tử Lăng đã có kinh nghiệm, không dám bỏ sót bất kỳ tình huống dị dạng nào, gật đầu sau lưng Khấu Trọng:

- Ngươi là chuyên gia mà, mọi việc nhất thiết do ngươi quyết định, không cần phải hỏi ý kiến của người ngoài nghề như ta.

Khấu Trọng lại tiếp tục rườm rà giảng giải:

- Chỉ với bí đạo xây bằng đá hoa cương này, đã là xảo đoạt thiên công. Năm đó thật không biết đã sử dụng hết bao nhiêu nhân lực vật lực, khó khăn nhất là việc tìm kiếm điều động được nhiều người như vậy. Không biết làm sao vẫn qua mắt được Dương Kiên? Chứng tỏ Dương Tố lúc đương thời chắc chắn quyền khuynh thiên hạ.

Nói xong, gã dụng lực nhấn vào cơ quan điều khiển nhô ra mặt tường bên trái.

Lại nghe những tiếng “Két két” vang lên.

Đoạn thông đạo nơi hai người đang đứng bỗng nhiên bắt đầu di động, mang theo hai người tuột xuống.

Biến hóa này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, hai người chỉ đành than thầm trong bụng. Nghe tiếng rin rít khó chịu do các bánh xe ma sát với cương nham bên dưới phiến tường, lại thêm chu vi thông đạo chật hẹp gần như chỉ đủ chỗ đứng làm hạn chế năng lực ứng biến của họ, giờ muốn lui cũng không được, trong lòng kinh hãi. Đoạn thông đạo bỗng nhiên sụp xuống vẫn mang theo hai người thân bất do kỷ cứ thế mà đi, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Cả hai đang kêu thầm mạng ta đến đây là dứt. Bỗng “ùm” một tiếng, thông đạo đã tuột xuống gần hai mươi trượng, không biết đụng chỗ nào, đột nhiên ngừng một cách đáng ngại.

Tuy nhiên bọn họ lại không được dừng lại một cách yên ổn như đoạn thông đạo đó, phản lực mạnh mẽ hất tung bọn họ rơi vào một khoảng không tối đen hắc ám. Bịch bịch hai tiếng, cả hai cùng rớt vào một cái gì đó giăng sẵn tựa như một chiếc võng.

Tung lên rồi rớt xuống vài lần, hai đại thanh niên cao thủ toàn thân ê ẩm, tối tăm mặt mày, không biết trời trăng mây nước gì nữa.

Cơn ác mộng của họ còn chưa kết thúc, tấm lưới bỗng nhiên tiếp tục hạ xuống, hai gã lại nếm thêm một phen quay cuồng. Sau khi hạ xuống gần một trượng tấm lưới đột nhiên thu lại bó lấy hai người, chỉ sau một khắc hai gã đã bị bó chặt cứng, không còn nhúc nhích gì nữa, chân người này nằm ở mặt người kia.

Từ khi xuất đạo đến nay, chưa bao giờ gặp cảnh khốn khổ bất lực như hiện tại.

Trong không gian tuyệt đối hắc ám này có thể nghe rõ tiếng nước chảy ngầm dưới đất.

Tấm lưới lại dao động, xoay chuyển từ trái sang phải, tựa như vĩnh

viễn không ngừng.

Khấu Trọng than thở:

- Ta bây giờ mới hiểu đạo lý mà trong sách Lỗ sư phụ tả cái gì là ‘ky quan chi học, tâm chiến vi chủ, quỷ biến phó chi, kì tha quân đẳng nhi hạ chi’ (cơ quan học thuật, tâm lý chiến là chủ, biến hóa kỳ dị là phó, còn lại tất cả chỉ là phụ), cơ quan điều khiển đầu tiên an toàn, khiến người nào lầm tưởng các nút bấm sau cũng thế sẽ lâm vào hãm cảnh.

Âm thanh vang dội từng hồi, chứng tỏ địa huyệt rất rộng lớn.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Đừng có thở, nơi này đầy chướng khí, chỉ hít nửa hơi cũng có vấn đề.

Tấm lưới xoay hết đà, lại đổi chiều xoay ngược lại, từ chậm đến nhanh.

Ở dưới đáy địa huyệt tối đen như mực này, ngay cả tuyệt đại tông sư võ học cũng mất đi cảm giác vị trí phương hướng.

Khấu Trọng hỏi:

- Ngươi đã thở à? Không thì sao ngươi biết?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ta muốn thử xem nơi này có lỗ thông khí không. Ài! Ta tính không sai, vừa mới hít vào ta đã quay cuồng choáng váng tưởng sắp xuống lỗ đến nơi. Địa đạo này bị phong bế như vậy, ắt chứa đầy chướng

khí.

Khi mới nhập địa đạo, không khí tuy ngột ngạt khó chịu, nhưng không có khả năng làm chết người như chướng khí này.

Khấu Trọng nói:

- May mắn duy nhất, là tấm lưới này không giống như tấm lưới của mỹ nhân quân sư dùng Thiên tàm ti kết thành, chỉ dùng gân trâu thô tinh chế. Bất quá trải qua nhiều năm như thế này, đương nhiên dẫn đến tình trạng hư nát, chỉ cần ta dùng thần lực cựa quậy chắc chắn sẽ rã rời thành từng mảnh. Chỉ là trong tình huống này, làm sao dám khinh cử vọng động, Lăng thiếu gia nói sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Hiện tại hy vọng duy nhất của chúng ta là tìm được đường vào hồi nãy, ngươi không phải là đọc đi đọc lại quyển sách thừa hưởng của Lỗ tiên sinh cả chục lần rồi sao? Mau dùng bộ óc nhỏ xíu của ngươi mà suy nghĩ coi.

Khấu Trọng nói:

- Bộ não nhỏ thì nghĩ ra cái gì? Nhưng mắt nhỏ vẫn có thể thấy rất nhiều thứ, trong thân ta có mang theo hơn mười cái hỏa tập, toàn bộ được bao trong vải dầy, không sợ thấm nước. Ài! Hay là mạo hiểm một phen đi? Bế khí thần công của bọn ta không kéo dài được lâu đâu.

Từ Tử Lăng hiểu ngay ý của gã, vội vàng lắc đầu:

- Trong hang này có chướng khí, tối kỵ nhất là lửa, hỏa tập của ngươi đợi sau khi chúng ta tự tận xong rồi dùng cũng chưa muộn!

Lần này xem ra đúng là “nhất ngữ thành sấm” (tạm dịch-nói chơi thành thật), chỉ có khác là dù cho bọn ta có đánh trống khua chiêng ầm ầm cũng chỉ là “khiếu Thiên bất ứng, khiếu Địa bất văn”. (tạm dịch - Kêu trời, trời không đáp. Gọi đất, đất chẳng thưa).

Khấu Trọng bâng quơ nhìn lên không gian tối đen trên đầu, cười nói:

- Chúng ta mà có thể đi ngược lên mặt đất, nói cho mọi người biết dọc theo bên dưới Chu Tước đại nhai, có một thế giới khác, bảo đảm chẳng có một ai tin. Nhưng mà chúng ta phải ly khai nơi này trước đã.

Tấm lưới cuối cùng cũng ngừng hẳn.

Chợt nghe tiếng "xuy xuy" vang lên liên tục.

Khấu Trọng điểm liền một hơi mười tia chỉ phong, kích loạn bốn phương, đâm trúng vào vách hang, mảnh vụng bay tung tóe. Đột nhiên có một tiếng "Coong"!

Khấu Trọng cả mừng nói: "Được rồi!"

Từ Tử Lăng cũng nghe được âm thanh lạ tai đó lẫn lộn trong tiếng chỉ phong, rất có khả năng đó là thiết bản phong kín mật khẩu, nếu không sẽ không phát ra tiếng vang của kim loại.

Giác quan của hai người trở nên linh mẫn, tức thì hướng về vị trí của thiết bản.

Tấm lưới lại chuyển động.

Từ Tử Lăng vội vàng phát xuất một đạo Bảo Bình Ấn, phản lực làm cho chiếc lưới lắc lư về hướng thiết bản.

Hai người đồng thời vận kình, quả như Khấu Trọng đã tính, tấm lưới rã rời ra từng mảng.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đề khí lăng không, mượn thế phóng mình lên như chim xổ lồng. Hai người khéo léo tung mình về hướng thiết bản, sau đó bám được vào chỗ lồi lõm của thành địa đạo và thiết bản.

Từ Tử Lăng dùng tay gõ gõ vào thiết bản hỏi:

- Khấu Đại sư, làm sao mở cửa đây?

Khấu Trọng đáp:

- Trong sách của Lỗ Đại Sư về cơ quan học đã nói rõ ràng từ đầu, thổ mộc cơ quan là ngành học hao tổn âm đức. Để tích đức thì tại tuyệt địa cũng để lại cho người ta một tia sinh cơ, theo như đó trong địa huyệt này phải có một lối ra, vấn đề là chúng ta có khả năng tìm được hay không!

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Trong địa huyệt tối đen như mực, rộng lớn đến không biết đường nào lần này muốn tìm ra một nút điều khiển cơ quan, e là trước khi tìm ra thì chúng ta đã vì ngưng hô hấp quá lâu mà nhất mệnh ô hô rồi. Cho nên nếu Lỗ tiên sinh thật có lưu lại một sinh lộ, thì vị trí của nút điều khiển này phải dễ nghĩ ra mới đúng. Ài! Thảm rồi!

Khấu Trọng rùng mình, nhìn về hướng không gian đen tối, gật đầu nói:

- Đúng! Chắc là sợi dây treo lưới. Ai da, nếu chúng ta đừng phá lưới

thì hay biết mấy.

Từ Tử Lăng giơ tay phải ra, phóng một đạo chỉ phong, sau một hồi mới đến vách phía trên, nghe “cốc” một tiếng.

Hai người đều lấy làm ngạc nhiên, nghe tiếng vọng mà đoán thì khoảng cách từ đây lên đến trần ít nhất là mười trượng.

Khấu Trọng chẳng nói chẳng rằng bò lên cao, chưa đầy một khắc đã thấy trở lại, nhăn nhó:

- Lên trên đó càng cao thì càng trơn và càng ướt, với bích hổ công của ta cũng sợ không đến được trung tâm của động trần. Tệ hơn nữa là vận công hao tổn nhiều chân nguyên vô cùng, làm ta không trụ khí được. May mà lão tử còn một chiêu tối hậu! Hà hà!

Từ Tử Lăng không cần Khấu Trọng giải thích, thò tay lục soát túi mang sau lưng gã lấy ra sợi dây dài, cười khổ:

- Ta không tin ngươi có sợi dây dài mười trượng. Mẹ ơi! Xem ra chỉ được cỡ hai trượng, dùng làm gì được đây?

Khấu Trọng như đã có tính sẵn cất tiếng:

- Làm ơn tìm kỹ một chút đi, ta hãy còn một sợi nữa. Khấu Trọng ta hành sự rất công bằng, làm sao mà không chuẩn bị cho Lăng thiếu gia ngươi một phần chứ.

Từ Tử Lăng lại đưa tay ra mò, quả nhiên có thêm một sợi dây gân bò, chế nhạo:

- Cứ như là ngươi làm vậy, tất cả đồ vật trong túi là do Chiếm Đạo chuẩn bị cho bọn ta mà.

Khấu Trọng cười cười:

- Ai chuẩn bị cũng tốt cả, một đầu cột vào eo ta, còn đầu kia trong tay ngươi, không cần nói Lăng thiếu gia cũng biết phải làm sao rồi! Đầu tiên là “Tiên Nhân Thám Lộ”.

Đoạn Khấu Trọng hướng về phía trên liên tục phát ra mấy đạo chỉ phong.

Ngoại trừ hai người có khả năng dùng chỉ phong dọ thám, đổi lại là người khác, thì trong tình huống này khẳng định là sẽ chịu bó tay.

Khấu Trọng nói:

- Tìm ra rồi! Chỉ phong điểm đúng chỗ này có vẻ khác hẳn những chỗ khác. Lại đây!

Hai người đồng thời phát lực, chưởng tâm xuất kình, bắn ra khỏi vách động, tung người lên phía khoảng không tối đen sau lưng.

Trong chớp mắt bọn họ đã đến khu vực trung tâm địa huyệt, Khấu Trọng lăng không hoán khí, người bốc thẳng lên, sợi dây dài hai trượng trong tay tung ra thẳng như cây bút, nhắm mục tiêu mạnh mẽ đâm tới.

Nếu như có người bàng quan đứng xem, sẽ thấy bọn họ thay đổi động tác chuyển động liên tục trong không gian tối đen mù mịt, nhưng vẫn tìm thấy đúng mục tiêu một cách hoàn hảo.

Đối với Từ Tử Lăng thì việc đó là lẽ đương nhiên, gã hoán khí tung mình về hướng thiết bảng bên vách địa huyệt.

Khấu Trọng liền mượn lực kéo của sợi dây, trở về nguyên vị.

Tiếng ken két lại phát lên.

Cuối cùng rồi tấm thiết bản cũng mở ra.

Đến lúc này hai người đã hoàn toàn kiệt lực, trước sau bò vào lỗ hổng. Không biết có phải vì trọng lượng của hai người đã phát động cơ quan hay không, tấm thiết bản bất thình lình lại hạ xuống, phong bế động khẩu.

Khấu Trọng đề nghị:

- Ta không thể bế khí lâu hơn nữa rồi! Hay là bò đến đáy giếng, đổi hơi lấy sức, rồi quay lại tìm đường vào sau!

Từ Tử Lăng trong tình huống này so với hắn cũng không khác bao nhiêu, đương nhiên đồng ý. Thế là cả hai một trước một sau vội vàng bò về đường cũ.

Trước bò sau lăn, cuối cùng cũng đến đường vào dưới đáy giếng, cả hai liền kinh hãi tột độ, đường ra vào dưới đáy giếng đã bị phong bế.

Từ Tử Lăng chẳng nói chẳng rằng, quay đầu bò ngược vào trong. Nếu không tìm ra đường vào bảo khố, bọn họ sẽ vĩnh viễn không rời được chốn này.

(

Chương 425: Chân giả bảo khố

Từ Tử Lăng không nghĩ ngợi gì, ấn xuống chiếc nút.

Thời gian để hai gã tiếp tục duy trì nội hô hấp không còn nhiều nữa, thật không còn lựa chọn nào khác.

Chiếc nút này chỉ cách chiếc nút khiến hai gã rơi vào tấm lưới lúc trước có mười bước, nếu như lại thân sa vào cạm bẫy, thì chỉ còn cách tự than mệnh mình đã hết.

Hai gã chờ sốt ruột tới mức đầu tóc ngứa ngáy, bỗng thấy có tiếng cơ quan phát động, bức tường trước mặt từ từ lõm vào, xuất hiện một cửa động.

Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng lại, bản thân bước lên phía trước, nói như chém đinh chặt sắt:

-Nhường ta đánh trận đầu!

Từ Tử Lăng không có cách gì níu gã lại, đành nói:

- Cẩn thận đấy.

Đoạn tiến sát sau lưng Khấu Trọng. Không gian mở rộng, biến thành một đường hầm đủ cho một người đi, thẳng tắp hướng lên trên, đằng xa thấp thoáng ánh sáng xanh kỳ bí.

Khấu Trọng không tin vào mắt mình, nhìn vào ánh sáng đó một cách

ngây ngốc, từ từ đứng lại, nói:

- Chắc là do ta ở trong bóng tối quá lâu nên mới sinh ra ảo giác này.

Từ Tử Lăng cũng dừng chân, lắc đầu:

- Ngươi không nhìn lầm đâu, đó đích xác là ánh sáng, tuyệt đối không phải là ánh đèn.

Không khí trong đường hầm dù không thể nói là trong lành, nhưng hiển nhiên là có thiết bị thông khí rất tốt nên không cảm thấy ngột ngạt.

Khấu Trọng tham lam hít dài một luồng khí mới, thốt lên:

- Đường chúng ta đang đi khẳng định là đường vào bảo khố.

Nói xong, ngang nhiên tiến thẳng tới phía phát ra ánh sáng, nghiêm cẩn đề phòng, chỉ lo bước nhầm, lỡ một bước thành thiên cổ hận.

Chợt Khấu Trọng kêu lên:

- Mẹ ơi! Đó là dạ minh châu, mỗi bên sáu viên, nếu đem bán đi chắc đủ cho ta sống sung túc nửa đời.

Tận cuối đường là một cánh cửa sắt, trên cửa có một chiếc vòng sắt, hai bên cửa mỗi bên khảm sáu hạt minh châu phát ra ánh sáng xanh nhàn nhạt. Độ ánh sáng tuy không mạnh, nhưng đủ cho hai người nhìn rõ mọi vật như giữa ban ngày.

Đột nhiên, Từ Tử Lăng chấn động kịch liệt, nói:

- Xem này.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn sang bức tường bên trái, chỉ thấy đó là một bức tường đá hoa cương bị người nào đó dùng truỷ thủ khắc lên một hàng chín chữ:

"Cao Lệ La Sát Nữ đã từng đến đây!"

Nước mắt Khấu Trọng tràn ra, rưng rưng thốt:

- Chữ này là do mẹ viết!

Hai mắt Từ Tử Lăng cũng đẫm lệ, tay khẽ sờ vào hàng chữ:

- Nếu mẹ biết được chúng ta cuối cùng cũng tới được nơi người lưu lại bút tích chắc sẽ vui mừng vô cùng.

Khấu Trọng rơi lệ, muốn nói mà không nên lời, nhớ lại từng lời nói, khuôn mặt, nụ cười, di ngôn lúc lâm chung của Phó Quân Sước, những tao ngộ của mình thời gian gần đây, vô cùng cảm khái.

Từ Tử Lăng khẽ đẩy đầu vai gã:

- Đi thôi!

Hai người lại triển khai công việc tìm kiếm, khẳng định là không có nút ngầm nào nữa. Khấu Trọng thốt lên:

- Trong di thư cơ quan học của Lỗ đại sư có một chương chuyên giảng về các loại cửa bí mật, nói tới hơn mười loại thủ pháp mở cửa. Nếu mở sai phương pháp sẽ phát động cơ quan, hậu quả khó lường.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Có cách nào dạy cách thử phương pháp mở cửa chính xác hay không?

Khấu Trọng cười khổ:

- Không biết có phải ta thiên tính không có hứng thú nghiên cứu cơ quan học hay không, tuy đã đọc đi đọc lại nhiều lần rồi, nhưng cứ như nước đổ đầu vịt, chẳng có tâm đắc gì. Để ta từ từ suy nghĩ đã.

Đột nhiên đưa tay nắm lấy vòng sắt.

Từ Tử Lăng hoảng sợ nhảy lên, hỏi:

- Ngươi muốn làm sao?

Khấu Trọng cười ha hả đáp:

- Yên tâm đi. Nếu như vòng sắt này có thể kéo ra được thì có thể thử hai phương pháp mở cửa bằng cách di chuyển lên hoặc xuống mà không sợ lầm lẫn. Nếu vòng sắt không kéo được thì chúng ta có thể thử cách khác.

Không đợi Từ Tử Lăng có ý kiến, Khấu Trọng nắm chặt vòng sắt kéo ra, bên trong lộ ra một sợi dây sắt giữ cương hoàn.

Khấu Trọng sung sướng thốt lên:

- Thành công rồi.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Quả nhiên ngươi cũng có chút đạo hạnh. Kéo xuống kéo lên đích thị là hai phương pháp mở cửa này

Khấu Trọng điềm nhiên hỏi lại:

- Bây giờ vòng sắt nên xoay sang trái hay sang phải? Xem ra vận khí của ta tối nay không tốt lắm. Do ngươi quyết định đi.

Từ Tử Lăng thất thanh kêu lên:

- Đây là cái gọi là cơ quan học của ngươi sao? Ta thà đổ xúc xắc để quyết định.

Khấu Trọng ranh mãnh nói:

-Thực ra có phương pháp để dò thử. Chỉ vì Lỗ đại sư chưa dạy ta. Đổ xúc xắc đi, chúng ta tối thiểu cũng có nửa cơ hội thành công.

Từ Tử Lăng chú ý xem xét khắp trên dưới, hy vọng có thể hiểu được nguy cơ sắp phát sinh, lắc đầu đáp:

- Sớm biết như thế này, ngươi có cầm Tỉnh Trung Nguyệt uy hiếp thì ta cũng không giúp ngươi nhận lãnh khó khăn này. Xoay sang bên trái đi. Ài, thật là bị ngươi chọc tức chết!

Khấu Trọng thận trọng dùng hai tay xoay, vòng sắt chuyển động, đến vòng thứ ba thì cửa sắt bắt đầu chuyển động. “Cách” một tiếng trong trẻo vang lên.

Hai người ngừng lại, nhảy xuống, đề cao cảnh giác đến mức cao nhất.

Khấu Trọng hô hô cười rộ:

- Đúng như ngươi đoán, thành công rồi.

Thử kéo, quả nhiên cửa sắt lập tức nhích động, theo đường ray bánh xe sắt mở rộng.

Một đường hầm xuất hiện trước mặt, phía trước tối om, không biết nông sâu thế nào. Một luồng không khí trong lành phả vào mặt.

Khấu Trọng khoanh tay, khom người nói:

- Lăng thiếu gia, xin mời vào kho báu.

Từ Tử Lăng nghênh ngang bước vào, đột nhiên có tiếng động lạ do cơ quan phát ra. Hai người đồng thời biến sắc trước biến cố đột ngột.

Mười mũi loạn tiễn bằng thép vừa dài vừa bén nhọn từ trong bóng tối rào rào bắn tới, âm thanh phá không rít lên một tràng chói tai, trong đường hầm không còn chỗ nào có thể dung thân. Tên thép phóng ra thành một bức màn dày đặc, trừ khi hai người biến thành sợi chỉ, ngoài ra không có cách nào tránh được.

Những mũi tên khủng khiếp này do cơ quan máy móc phóng ra, lợi hại gấp hàng trăm lần so với những mũi tên bắn ra từ cung thường.

Phương pháp tránh né duy nhất là lập tức lùi lại, đóng cửa sắt nấp đằng sau. Chỉ là dù phản ứng có nhanh đến mấy thì cũng không đủ thời gian thực hiện động tác đó.

May là hai người đã có kinh nghiệm, ngấm ngầm nhận thấy sự việc có chút quá dễ dàng không giống với phong cách của Lỗ Diệu Tử. Hơn nữa ông đã lưu lại giữa thời gian cơ quan phát ra tiếng động và cương tiễn xạ xuất một kẽ hở nhỏ cho người ta có thể có động tác và phản ứng. Chỉ cần không phải là người quá ngu độn và có võ công

cao cường, khẳng định có thể tránh được tên.

Nhưng ai có thể đảm bảo cửa sắt sẽ không nhân cơ hội đó tự động đóng lại, vĩnh viễn không thể mở ra được nữa.

Trong khi ý niệm lướt qua trong đầu như điện quang hoả thạch, hai người lập tức hành động.

Để đối phó với một loạt mười mũi cương tiễn, cho dù hai người đồng tâm hợp lực cũng thực không đủ sức. Nếu là người khác, không có bản lĩnh nhìn mọi vật trong bóng tối lờ mờ rõ như ban ngày như hai gã, thì việc nhìn rõ hướng đến của các mũi tên cũng là vấn đề, nói gì đến chống đỡ.

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt nằm rạp xuống đất, cấp tốc hô lớn:

- Ta dưới ngươi trên

Sự phối hợp giữa Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đã đạt tới cảnh giới tâm ý tương thông, gã bèn không chút do dự, nằm ngay lên trên lưng Khấu Trọng. Trong lúc Khấu Trọng bạt đao khỏi vỏ, song chưởng Từ Tử Lăng không chút chậm trễ múa lên những động tác kỳ dị, vừa vặn đánh trúng hai ngọn cương tiễn.

“Đinh đinh” hai tiếng, Khấu Trọng cả đao và vỏ đao đánh trúng hai mũi cương tiễn bay sát đất. Từ Tử Lăng cũng đánh bay được hai mũi bên trên, còn lại sáu mũi cương tiễn lướt gió phóng vụt qua trên đầu cả hai, tình thế nguy hiểm đến cực điểm.

Hai người sử dụng thủ pháp tá lực, khiến đầu tên chệch đi, dư thế không giảm còn cắm ngập vào tường đá đến một thốn. Đá hoa cương cứng rắn đến vậy mà còn bị xuyên phá dễ dàng như thế đủ

thấy lực đạo khủng khiếp của mũi tên.

Bốn tay tiếp xúc với mũi tên tê dại tới mức không còn cảm giác. Nhìn những đuôi mũi tên còn rung động cả hai đều có cảm giác chết đi sống lại.

Từ Tử Lăng rời lưng Khấu Trọng đứng lên, cười khổ nói:

- Lần sau nhớ kỹ phải xoay sang phải đấy!

Khấu Trọng khẽ xoa cánh tay còn đang tê rần, tra đao vào vỏ, mục quang nhìn nhìn mặt đất, lắc đầu:

- Chúng ta xoay vòng sắt theo chiều đúng rồi, bất quá chỉ đi nhầm một bước. Ngươi xem, khu vực phía sau cửa này chất đá khác nhau, chúng ta không biết đạp nhầm làm phát động cơ quan.

Từ Tử Lăng phát sinh cảm giác nguy hiểm trùng trùng, cảm thán:

- Lỗ tiên sinh đã biến bảo khố này thành một cỗ máy khổng lồ, một thử thách tử vong. Nếu ngươi có một ngày thoát khỏi nơi này thì bộ môn cơ quan học của ngươi đại thành rồi.

Khấu Trọng mười phần tin tưởng cất tiếng:

- Yên tâm đi, chúng ta hoàn toàn có thể lấy được bảo khố rồi rời khỏi đây an toàn.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Tiểu tử ngươi thật cổ quái, nếu là người khác toàn đâm đầu vào tường thế kia, đáng nhẽ lòng tin phải giảm sút. Thế mà ngươi lại tin tưởng hơn, càng lúc ta càng thấy ngươi cổ quái đó.

Giọng Khấu Trọng vui vẻ:

- Ta cứ gặp cửa phá cửa, thành tích huy hoàng. Tiếp theo sẽ là bảo khố!

“Xoẹt” một tiếng, Khấu Trọng đánh hoả tập lên, hoả quang soi rõ một đường hầm dài, hai bên dày đặc lỗ phát xạ trường tiễn. Tất cả có tới hơn ba mươi lỗ phát tiễn. Nếu như mỗi lỗ phát ra một mũi tên thì đồng thời có tới hơn ba mươi mũi loạn tiễn phóng ra. Ngoại trừ chờ cho tên bắn ra hết, thật không còn biện pháp nào khác vượt qua.

Hai người bất giác hít một hơi khí lạnh.

Khấu Trọng chặc lưỡi nói:

- Chúng ta gặp may rồi. Một số cơ quan do lâu ngày bị hỏng nên đã không phóng tên ra. Nếu không, chắc phải làm như ngươi nói, quay lại đáy giếng đập tường gõ cửa để thỉnh Phượng tiểu thư tới cứu chúng ta thôi.

Từ Tử Lăng cũng thấy rợn tóc gáy nói:

- Hoặc giả những mũi tên kia không ưng chúng ta mà tìm quý nhân khác thăm hỏi. Ngươi xem, mẹ chắc chắn cũng hiểu bố trí cơ quan, nếu không thì chúng ta đã thấy những mũi tên còn rơi trên đất chứ.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, giơ cao hoả tập, cẩn thận từng bước tiến lên.

Đi đến tận cuối đường hầm dài, bên trái xuất hiện một ngã rẽ, tiếp đó là một gian phòng lớn.

Khấu Trọng vui mừng thốt:

- Đến rồi!

Hai gã đã được một bài học nên tiến bước vô cùng cẩn thận, đi hết đường hầm mà không gặp nguy hiểm nào.

Đến cuối đường hầm, Khấu Trọng giơ cao hoả tập, hai người định thần nhìn kỹ, tức thì ngạc nhiên nhìn nhau. Không phải vì bảo khố đầy ắp bảo vật binh khí mà vì chỉ thấy lưa thưa mấy thứ, khác xa vạn dặm do với Dương Công bảo khố trong tưởng tượng của bọn gã.

Đây là một mật thất rộng rãi, trên trần nhà có bốn cửa thông khí. Hai bên bài trí hơn mười hòm đựng kỳ trân dị bảo, trên tường có treo mười giá binh khí, trên đó treo đầy các loại binh khí. Nhưng tất cả đều là loại phổ thông bình thường, toàn bộ đều đã rỉ sét, đến người bình thường cũng chẳng ai thèm ngó đến.

Khấu Trọng gãi đầu gãi tai:

- Thế này là thế nào? Dương Công bảo khố lừng danh thiên hạ lại có bộ dạng như thế này sao? Binh khí cung tên ở đây tối đa chỉ đủ cho vài trăm người dùng thôi.

Từ Tử Lăng mở nắp một cái hòm, thấy một số cổ ngọc trân ngoạn nhưng giá trị không lớn.

Sau khi mở xem toàn bộ hơn mười chiếc rương, Khấu Trọng ủ rũ ngồi lên một chiếc, than:

- Nếu chúng ta chuyển mười lăm cái rương này ra hoặc giả có thể giàu có ngang với Sa Thiên Nam, nhưng tuyệt đối không thể dựa vào đó để trở thành bá chủ thiên hạ. Cứ như ta nghĩ, Dương Tố phải lưu

giữ rất nhiều vật quý hiếm. Ài, trong thời buổi hiện nay, không dễ dàng bán được hết những đồ này.

Từ Tử Lăng ngồi xuống một cái rương đối diện, nhìn Khấu Trọng thay một chiếc hoả tập mới, hỏi:

- Vậy Tà Đế Xá lợi ở đâu nhỉ?

Khấu Trọng vỗ trán, cười quái dị nói:

- Nói đúng lắm, đây đúng là một đòn tâm lý. Nếu đổi là người khác, tìm được đến chỗ này, thấy những bảo bối ở đây tất vui mừng như điên. Chắc sẽ nghĩ đã tìm được Dương Công bảo khố, nhưng thật ra bảo khố chân chính không phải ở đây. Ài, rốt cuộc ở đâu đây?

Từ Tử Lăng cười nhẹ thốt:

- Bây giờ là lúc thử thách công phu của ngươi đó.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tỉ mỉ tìm kiếm từng phần toàn bộ mật thất nhưng không tìm thấy điểm gì khả nghi, chán nản ngồi xuống.

Khấu Trọng than:

-Tiểu đệ chỉ còn một mồi hoả tập, nếu hết chắc phải dùng đến dạ minh châu. Nói lạc quan thì trước mắt chúng ta có mười hai hạt dạ minh châu cực kỳ giá trị, chỉ với số đó cũng có thể mãn nguyện rồi.

Từ Tử Lăng bẻ lại, nói:

- Bảo khố chân chính khẳng định không phải ở đây. Nếu như chúng ta có cách vào được khu vực ẩn tàng cơ quan đằng sau những lỗ phát tiễn, không chừng có thể tìm được đường đến bảo khố chân

chính.

Khấu Trọng chấn động thốt:

- Đúng là rất đơn giản, tại sao ta lại không nghĩ tới nhỉ. Trong di thư của Lỗ đại sư có nói cơ quan tuy có thể bố trí ở những địa điểm khác nhau, nhưng tất phải có một gian phòng bố trí cơ quan chi phối toàn bộ, lợi dụng các trục đòn, băng chuyền và bánh xe khống chế toàn cục. Hệ thống này lúc khai lúc hợp, vô cùng phức tạp. Ài, không biết gian phòng chứa cơ quan chỉ huy ở đâu đây? Phải chi Lôi lão huynh chuẩn bị cho chúng ta dụng cụ đục đá, thì chúng ta có thể thử đục tường vách xem thế nào.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Lôi đại ca làm sao tưởng nổi môn cơ quan học của ngươi lại là phế vật. Đi, chúng ta cùng nghiên cứu những lỗ bắn tiễn đó.

“Xoẹt”, hoả tập được bật lên.

Khấu Trọng ngồi yên không động, song mục lấp lánh phát sáng đầy trí tuệ, chính là đang tập trung suy nghĩ cẩn thận.

Vì bọn họ đã kích động cơ quan nên cửa ra ở giếng nước khẳng định đã bị phong bế. Hiện tại, dù có muốn rút lui cũng không có lối ra.

Chỉ có tìm tới được bảo khố chân chính, họ mới có khả năng ly khai.

Khấu Trọng đột nhiên đứng bật dậy, đến bên Từ Tử Lăng cất tiếng:

- Tá thủ chưởng có thể sử dụng được rồi.

Bọn gã khi còn nhỏ thường chơi trò chơi này, Từ Tử Lăng bèn xoè

hữu chưởng ra, nói:

- Hoả tập còn lại chỉ dùng được tối đa nửa ngày nữa, nếu chúng ta đến chỗ cửa sắt thì hãy mượn ánh sáng dạ minh châu dùng tạm nhé.

Khấu Trọng chợt hỏi:

- Nếu đột nhiên cửa đóng lại mất rồi thì sao?

Đoạn gã vẽ vào tay Từ Tử Lăng một hình chữ thập.

Từ Tử Lăng không hiểu bèn hỏi:

- Cái này tính như thế nào đây?

Khấu Trọng dương dương đắc ý:

- Lỗ đại sư có dạy, dưới nền mật thất tất có định vị chỉ dẫn phương hướng. Chữ thập chỉ Đông Tây Nam Bắc, ngoài ra, có thể dựa vào chữ thập này để xác định vị trí, từ đó có thể xác định chính xác khoảng cách. Ngươi xem, thông đạo tiến tới đây hợp cùng với thông đạo tới bảo khố giả ở hướng ngược lại, phát triển theo hướng khác sẽ hình thành một chữ thập.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Quả nhiên có chút công phu, tại sao lúc trước không nghĩ tới điểm này nhỉ!

Khấu Trọng lộ vẻ cổ quái:

- Khi con người ta lâm vào tuyệt cảnh, thường tự nhiên tìm cách tránh chết tìm sống. Đi thôi.

Hai gã quay lại bức tường đá có bố trí những lỗ bắn tên, phía sau chính là đường hầm có cửa sắt mà hai người đã mở. Khấu Trọng nhìn sâu vào trong những lỗ phát tên, run run sờ thử, nói:

- Mẹ ơi, ngươi nói không sai. Trong lỗ có sẵn ngạnh tiễn, có thể bắn ra bất cứ lúc nào.

Từ Tử Lăng lạ lùng thốt:

- Nói như ngươi thì không phải chỉ là một bức tường đơn mà giữa ngạnh tiễn và bức tường có cự ly nhất định. Nếu không, ánh sáng của hỏa tập cũng không chiếu tới đó để ngươi nhìn thấy đầu mũi tên.

Khấu Trọng nói:

- Cự ly tối thiểu là một xích, nói không chừng bức tường này cũng có thể chuyển động đấy. Di thư của Lỗ tiên sinh có nói tới bảy, tám loại tường có thể di chuyển được, hy vọng lần này chúng ta không kích động cơ quan nữa, nhờ đó tiểu đệ có thể thử di chuyển bức tường này.

Gã phấn khởi nói tiếp:

- Phương pháp thứ nhất chính là đẩy vào trong, dưới chân tường có trục bánh xe, có thể đẩy đi dễ dàng, mở ra con đường thênh thang tiến tới phúc địa.

Vừa nói vừa đưa tay đẩy tường. Có tiếng cơ quan phát động. Hai người hồn phi phách tán, nhất tề lùi vào đường hầm bên tả dẫn tới bảo khố giả, hoả tập vuột tay bay đi đập vào bức tường bên phải làm hoa lửa bay tứ tán.

Mười mũi trường tiễn lập tức phát xạ, phóng ra vun vút.

“Oành”, hai người nằm phục trên mặt đất, kinh hồn bất định đưa mắt nhìn nhau. Khấu Trọng nghiêng đầu nhìn, cửa sắt đã đóng chặt, không còn thấy ánh sáng dạ minh châu nữa.

Hoả tập tắt ngóm, đường hầm rơi vào bóng tối không nhìn rõ năm đầu ngón tay.

Bọn họ cùng cảm thấy hối hận lúc trước đã không lấy một hạt dạ minh châu để dùng khi khẩn cấp.

Từ Tử Lăng nói:

- Đã làm một lần thì làm thêm bao nhiêu lần nữa cũng vậy thôi. Chúng ta sẽ đẩy tường nữa để cương tiễn phóng ra hết rồi mới nói.

Khấu Trọng đáp:

- Hảo chủ ý!

Nói rồi lùi lại, vung cước ra sức đá vào tường.

“Đang đang” âm thanh liên miên bất tuyệt, toàn bộ cương tiễn phóng vào cửa sắt. Khấu Trọng lại tung thêm hai cước, nhưng không thấy cương tiễn phóng ra nữa.

Hai người nhảy bật lên, lần mò tiến tới trước bức tường đá.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Lần truy tìm bảo khố này quả là kinh hiểm nhưng thú vị. Giả như pháp môn mở cửa của ngươi lại không linh nghiệm thì có lẽ chúng ta

sẽ ứng với câu ngạn ngữ mà cổ nhân thường nói “người chết vì tài vật”, tự mình làm một bằng chứng cho câu ngạn ngữ bất hủ này.

Khấu Trọng nói:

- Yên tâm đi. Trừ phi là Thạch Chi Hiên, không có sư phụ nào lại đi hại chết đồ đệ của mình. Hừ!

Dụng lực ấn mạnh, bức tường quả nhiên theo tay thụt vào hai thốn.

Khấu Trọng vui mừng thốt:

- Dưới nền quả nhiên có trục bánh xe, hiện tại chỉ cần nâng bức tường lên cao là có thể biến thành cửa vào rồi. chúng ta là rồng hay là rắn chỉ trông vào một điểm này.

Nói rồi, dùng hai ngón tay đút vào hai lỗ phóng tiễn dụng lực nâng mạnh lên.

Tường đá từ từ nâng lên cao, Từ Tử Lăng cũng thi triển thân thủ, đỡ phần chân tường đá giúp Khấu Trọng nâng lên.

Trục bánh xe chuyển động phát ra tiếng “xè xè”, hy vọng duy nhất của hai người lúc này không gì khác ngoài việc bức tường tiếp tục ngoan ngoãn nâng lên.

Khấu Trọng đột nhiên rụt tay lại hô lớn:

-Dừng tay.

Một nửa thạch môn đã chìm sâu vào trần nhà, Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

-Việc gì thế?

Khấu Trọng trầm ngâm một chút nói:

-Thế đủ rồi, để thế chúng ta có thể di chuyển thạch môn trở lại vị trí cũ dễ dàng.

Từ Tử Lăng tỏ ý tán thành. Sau khi hai người tiến vào trong, bức tường từ từ hạ xuống, tiến về vị trí cũ.

Trong bóng tối, hai người dò xét kỹ càng, nhưng không dám đụng vào cơ quan phát tiễn.

Đây là một gian phòng hình vuông rộng khoảng hai mươi bộ, không khí lưu thông rất tốt, làm hai người cảm giác đã tới khu vực cần tìm.

Khấu Trọng đột nhiên hạ giọng thì thầm:

-Thành công rồi! Ở đây cũng có một bức hoạt bích, chúng ta được cứu rồi!.

(

Chương 426: Dương công bảo khố

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

- Đẩy cũng không thấy động đậy, tại sao lại gọi là hoạt bích?

Khấu Trọng hưng phấn giải thích:

- Đẩy cũng không động là vì hoạt bích này đặc biệt dày và nặng. Lỗ Đại sư từng đề cập tới một loại hoạt môn đằng sau lại có bố trí cơ quan, đây chính là cách ông thường dùng.

Từ Tử Lăng vui mừng nói:

- Tại sao ngươi tự nhiên lại trở nên thông minh như vậy, có thể phát hiện một bức tường hoàn toàn không có dấu vết gì là một bức hoạt bích? Chúng ta hãy hợp lực đẩy xem.

Trong bóng tối, Khấu Trọng đứng đối diện bức tường xoa xoa, đập đập, ra vẻ sư phụ lên lớp đồ nhi, vẻ đắc ý:

- Cái này kêu bằng phúc chí tâm linh, cũng gọi là cố vùng vẫy để tránh cái chết. Chất cấu tạo hoạt bích này khác với những chỗ khác, nhất định có gì bí ẩn. May mắn là chúng ta không tìm được bảo vật gì, trong lòng đã nhận định tồn tại bố cục hình chữ thập, như vậy sau hoạt bích này chắc chắn có thông đạo, chẳng phải là hợp với đường hầm tiến vào đây tạo thành một trục liên tục hay sao? Đến đây, ngươi đặt tay vào chỗ này.

Hai gã bốn chưởng áp vào cạnh trái của hoạt bích, thầm cầu trời khấn phật, hét lớn một tiếng, vận kình phát lực.

Hoạt bích không động đậy!

Khấu Trọng nói:

- Hoặc giả thử đẩy cạnh bên kia xem.

Nhưng hai gã đẩy mãi vẫn không di chuyển được một phân, không có phản ứng nào từ phía hoạt bích.

Khấu Trọng lại nói:

- Không thể như thế được. Đây rõ ràng là một bức hoạt bích mà.

Từ Tử Lăng để tâm nghiên cứu một chút, cũng đưa ra nhận xét tương tự:

- Bức tường rộng sáu xích này rõ ràng có chất đá khác với các bức tường bên cạnh, liệu có cơ quan bố trí nhằm khoá tường này không?

Khấu Trọng điềm nhiên đáp:

- Tiểu đệ đã xem xét tỷ mỷ toàn bộ chân tường nhưng không có thu hoạch gì cả.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Trong di thư của Lỗ Tiên sinh có một chương nói về các loại cơ quan khoá cửa, ngươi có thể đọc ra nghe thử không?

Khấu Trọng cười khổ:

- Những chỗ hiểu được ta đều nhớ rõ trong lòng, chỉ sợ đọc ra cũng không có tác dụng gì.

Từ Tử Lăng động dung:

- Ngươi nói thử xem, ngươi không hiểu rõ điểm nào?

Khấu Trọng đáp:

- Không cần nói ngươi cũng hiểu, câu chữ là vật chết, con người ta xem rồi suy nghĩ tất sẽ hiểu được vấn đề.

Từ Tử Lăng không nhịn được, bật cười:

- Ngươi toàn nói chuyện cứ như đương nhiên nó phải thế, sai lầm không phải tại ngươi vậy. Nói mau xem ngươi không minh bạch điểm nào, nếu không chúng ta chỉ còn cách lấy binh khí ra mà đục tường thôi.

Khấu Trọng trầm ngâm:

- Ta chỉ có vài câu không hiểu rõ, trong đó hai câu đề cập đến một loại “hỗ toả” (khoá tương hỗ), đại để nghĩa là mở cái này thì đóng cái kia, ngươi xem câu đó có thể dùng trong tình huống này được không?

Từ Tử Lăng lầm bầm nhắc đi nhắc lại ba lần câu “mở cái này thì đóng cái kia”, chấn động thốt lên:

- Ta minh bạch rồi.

Khấu Trọng cả mừng:

- Tạ ơn trời đất, mấy câu khiến người ta nghe đến hồ đồ mà ngươi cũng hiểu, biết thế ta đã sớm giao cho ngươi phụ trách đọc di thư của Lỗ tiên sinh!

Từ Tử Lăng nói:

- Cao hứng bây giờ hơi sớm đấy. Ta chỉ nghĩ tới bảo khố có đường hầm và mật thất bố trí các hướng đông tây nam bắc theo hình chữ thập, vì vậy đối diện với đường hầm đến bảo khố giả sẽ có một thông đạo khác, hoạt bích chắn đường chỗ bảo khố giả và tấm hoạt bích trước mắt này nên có quan hệ "hỗ tỏa" với nhau. Ngươi thấy sao?"

Khấu Trọng vỗ đùi đánh bốp một cái:

- Có đạo lý. Có hai bức hoạt bích "hỗ toả" tương hỗ với nhau, phân chia hình chữ thập thành hai khu qua trục Tây-Nam và Đông-Bắc, trục Tây-Nam không phải là cửa vào mà để đánh lừa người khác. Thiết kế này đích xác đã phát huy tâm lý chiến (đánh lừa người) đến mức lâm ly tận trí.

Hai gã mò mẫm tiến tới bức tường đối diện với bảo khố giả, nghiên cứu cả nửa ngày, có thể khẳng định đây là một phiến hoạt bích, chứng minh Từ Tử Lăng nói đúng, chỉ là vẫn không có cách gì mở được nó ra.

Khấu Trọng cất tiếng:

- Nếu ta không nhầm, Mẹ chỉ mới vào được bảo khố giả thôi.

Từ Tử Lăng nói:

- Ý ngươi là hai phiến hoạt bích "hỗ toả" này cần có hai người đồng

thời khởi động thì mới mở được. Mẹ vì một mình đi tìm bảo khố nên không có cách nào phân thân tác động cùng lúc vào hai phiến hoạt bích “hỗ toả”?

Khấu Trọng cảm thán:

- Có thể nói chuyện với ngươi đúng là lạc thú lớn nhất của ta. Sau này chia tay mỗi người một nơi, ta chắc sẽ tịch mịch lắm.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Lúc đó ngươi còn có thời gian để cảm thấy tịch mịch ư? Đừng nói lời thừa nữa. Ta phụ trách bức tường phía Bắc, giờ làm sao để mà mở khoá đây?

Khấu Trọng thốt lên:

- Vô luận là bức tường này hay bức kia đều trơn tru nhẵn bóng, cho dù Lỗ đại sư thân chinh đến đây cũng chỉ có một cách duy nhất là đẩy vào trong. Ngươi nghĩ được phương pháp gì khác sao?

Từ Tử Lăng cười mắng:

- Bỏ hết lời thừa đi!

Đoạn mò mẫm tiến tới trước tường. Nửa khắc sau, có tiếng Từ Tử Lăng vọng lại:

- Chuẩn bị, đẩy!

“Soạt soạt” hai tiếng, hai bức tường đồng thời thụt vào nửa thốn.

Khấu Trọng cao giọng hô lớn:

- Thành công rồi! Đợi ta qua bên đó rồi mới nói.

Nói đoạn, đến bên Từ Tử Lăng nói:

- Khu Tây nằm dưới Vô Lậu Tự, khu Bắc tự nhiên ứng với phòng để mở cơ quan chỉ huy. Chiếu theo nguyên lý “mở cái này thì đóng cái kia”, hai bức hoạt bích chỉ có thể mở được một mà thôi. Khi chúng ta tiến vào được phòng mở cơ quan tổng, có thể mở toàn bộ các thông đạo ở đây, lý luận này cũng có điểm đạo lý đó, Ài! Ta đã chịu đủ rồi, sẽ không phạm sai lầm nữa.

Từ Tử Lăng nhăn nhó:

- Lý luận của ngươi cũng có chút đạo lý. Ài! Ta cũng chịu đủ rồi, chết không sợ nữa!

Khấu Trọng hô hô cười rộ một tràng:

- Đại trượng phu coi chết như về, hừ.

Nói rồi tỳ vai đẩy mạnh hoạt bích. Hoạt bích thụt nghiêng vào trong phát ra tiếng kêu “rạo rạo”. Hai gã đứng không vững, cùng tiến vào theo bức tường. “Rầm”. Hoạt bích đóng sầm lại sau lưng hai gã, “soạt” một tiếng vang lên, bức tường đóng hẳn lại, xảo diệu tới mức không thể tin nổi.

Giống như lịch sử được lặp lại, một đường hầm dài xuất hiện trước mặt, cuối đường chính là ánh sáng xanh nhàn nhạt của dạ minh châu. Khấu Trọng nói:

- Hy vọng không phải là một đường hầm phát tiễn nữa.

Từ Tử Lăng nhìn kỹ mặt đường hầm nhờ ánh sáng xanh nhàn nhạt của dạ minh châu, gã thốt lên:

- Ngươi nhìn này. Mặt đường hầm được làm từ hai loại vữa và gạch khác nhau về màu sắc đậm nhạt, khác với đường hầm trước đây.

Khấu Trọng định thần, tỏ vẻ vui mừng:

- Quả nhiên đây là địa phương mà chúng ta đang tìm kiếm!

Từ Tử Lăng cũng không giấu vẻ hân hoan:

- Nếu không phải lúc đầu ngươi liên tục mắc sai lầm thì đã không mất nhiều công sức như vậy. Chỉ nghe những gì ngươi nói thì ai cũng tưởng trong tay ngươi đã có bản đồ bảo khố rồi.

Khấu Trọng hưng phấn:

- Sự thật thì di thư cơ quan học của Lỗ Đại sư chính là một bản đồ tìm kiếm bảo khố, chỉ vì ta xem nhưng không hiểu được thôi! Cái cách bố cục cơ quan thế này, đi đến gần đoạn cuối, cho dù đạp sai chỗ, cũng chỉ phát động cơ quan cảnh báo mà thôi, chính là để phòng ngừa có người âm thầm tiến vào phòng chứa cơ quan tổng, lén vây khốn người trong bảo khố. Lỗ Đại sư tuy có chút đùa cợt với người ta, nhưng lại có tác dụng đề phòng rất lớn.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Nên bước vào chỗ gạch màu đậm hay nhạt?

Khấu Trọng gãi đầu đáp:

- Có câu tự cổ thành công đều nhờ thường thử nghiệm, thử xem thế

nào nhé?

Từ Tử Lăng cười nói:

- Ngươi chẳng phải luôn thử đó sao? Tại sao lại có bộ dạng muốn hỏi ý kiến của ta như vậy?

Khấu Trọng cười rộ lên:

- Ta vốn có lòng tin vào môn cơ quan học của mình, nhưng sớm đã bị những cơ quan ở đây phá huỷ triệt để rồi, nên không dám tự mình làm nữa. Vì vậy, bây giờ phải do ngươi lựa chọn thôi.

Từ Tử Lăng khẽ đặt chân lên chỗ gạch sẫm màu, đoạn nói:

- Chắc là chỗ gạch sẫm màu có vấn đề, khi đặt chân lên có cảm giác hơi phù động.

Khấu Trọng nói:

- Vậy là đúng rồi. Khi có người đặt chân lên, trọng lượng tập trung vào hòn gạch đó làm nó chìm xuống một hai phân, phát động cơ quan cảnh báo.

Từ Tử Lăng thử bước lên hòn gạch nhạt màu, toàn thần giới bị đứng yên một lúc, cất tiếng:

- Được rồi, đi nào.

Hai gã đạp lên những chỗ gạch sáng màu, cẩn thận từng bước tiến lên phía trước. Được chừng năm mươi bước, thấy có ánh sáng của dạ minh châu mỗi bên ba viên chiếu xuống, quả nhiên thấy một cánh cửa không có vòng sắt, chỉ có một núm lớn hình tròn, xung quanh

khắc đầy những con số tổng cộng bốn mươi chín số, ở phần tường phía trên nút tròn có khắc một điểm tròn màu hồng.

Hai gã nhíu mày. Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng bằng ánh mắt đầy nghi vấn, nói:

- Đây đúng là khoá số, một phát minh của Lỗ Đại sư. Trên vòng tròn có khắc độ số, gọi là “Khoá Thiên Địa”, quay sang trái là thiên, quay sang phải là địa, lại nói thiên nhất địa nhị, thiên tam địa tứ, gặp phải khoá này, người ta sẽ thấy đầu mình to như cái đấu, không thể hiểu được. Ôi, may mắn được đứng trước khoá thiên địa này, ta hốt nhiên có một điểm minh bạch.

Từ Tử Lăng có chỗ không hiểu hỏi lại:

- Ta bị ngươi làm hồ đồ mất rồi. Bí cấp của Lỗ tiên sinh chẳng phải là một cuốn sách dạy người ta cách bố trí cơ quan hay sao? Vì sao nghe ngươi nói, ta thấy toàn là dạy người ta đóng cửa mở cửa, mở khoá đóng khoá, tưởng chừng là bí cấp dạy người đi ăn cắp thế?

Khấu Trọng trả lời, giọng cung kính:

- Trong bí cấp này ghi rõ các loại bố trí cơ quan, còn có đồ hình giải thích, có thể cũng là những yếu chỉ binh pháp. Tiểu đệ bản tính thô lỗ ngu độn, cố lắm cũng chỉ hiểu được nửa phần, như chiếc vòng không liền lạc bị rơi vãi nhiều. Sau này ta tính đưa cho chuyên gia chân chính là Trần Lão Mưu xem qua. Điều thất sách nhất hiện giờ là đã không thỉnh lão gia đi cùng.

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Thực là suýt bị ngươi làm cho tức chết. Đây có thể là cửa quan cuối cùng, chúng ta cần tập trung tìm biện pháp mở khoá phá cửa thôi.

Khấu Trọng lộ xuất thần sắc suy nghĩ khổ sở, nói:

- Cấu tạo bên trong khoá này tất phức tạp xảo diệu phi thường, Bất quá không phải là không có dấu vết gì để lần theo. Khi xoay đến con số chính xác để mở khóa thì sẽ phát ra âm thanh khác biệt với những số khác, chính Lỗ Đại sư đã tự mình nói như thế.

Từ Tử Lăng cười:

- Việc này dễ thôi. Khấu đại sư, mời động thủ.

Khấu Trọng cúi xuống, nhẹ nhàng chuyển động núm khoá, bài trừ vạn niệm, thốt lên:

- Trước tiên, thử 'thiên nhất địa nhị', trước xoay sang trái. Mẹ ta ơi, đây đúng là khắc số rồi.

Đúng lúc đó, số hai mươi mốt chạy qua điểm hồng, liền phát ra một âm thanh lạ rất nhẹ, nếu hai gã không để tâm lưu ý tất đã không nghe thấy. Khấu Trọng dùng lực ấn xuống, "tách" một tiếng trong trẻo vang lên. Gã hô hô cười rộ, nói:

- Chúng ta rốt cuộc cũng từ tên trộm vặt trở thành thần thâu rồi, vì đã mở được chiếc khoá quái dị này.

Từ Tử Lăng cáu kỉnh:

- Đợi cửa mở rồi ngươi hãy đại ngôn có được không?

Khấu Trọng lại nghênh ngang cất tiếng:

- Địa quay sang phải!

Đoạn gã quay núm khoá theo chiều ngược lại, đến vị trí bốn mươi bảy, âm thanh kỳ lạ lại vang lên, gã liền ấn núm xuống làm vang lên một tiếng cơ quan phát động.

Khấu Trọng quay đầu lại, giọng khẩn trương:

- Quay ngược trở về vị trí cũ là xong phải không?

Từ Tử Lăng bật cười kêu lên:

- Ngươi tại sao lại hỏi ta?

Khấu Trọng nghiến chặt răng, lại xoay núm khoá sang phải tới vị trí bốn mươi bảy, ấn xuống.

“Kẹt kẹt”.

Chỉ cần không điếc là có thể hiểu được khoá đã được mở.

Khấu Trọng đứng thẳng người dậy, phủi sạch bụi bám trên người, lưỡng thủ đặt lên phần trên cửa dụng lực đẩy mạnh một cái.

Cửa sắt theo tay dịch chuyển vào trong, xuất hiện một tiểu thất rộng chừng mười bộ. Giữa tiểu thất có một giếng nước, trên giếng có một trục cuốn lớn, trên trục có một sợi xích sắt to như cánh tay người.

Vào lúc này, sau bao nhiêu thất bại, gian khổ và khó khăn, bọn họ chung quy đã vào tới gian phòng cơ quan khống chế toàn bộ Dương Công Bảo Khố vang danh thiên hạ.

Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng chuyển động trục cuốn, xích sắt kéo lên từ từ. Đầu kia của xích sắt hiển nhiên có bố trí cơ quan như trục

bánh xe, chỉ cho phép hai gã kéo lên từ từ từng chút một.

“Cạch”!

Xích sắt và trục cuốn dừng chuyển động. Khấu Trọng đóng chốt khoá trục cuốn lại. Hai gã bốn mắt nhìn nhau, tĩnh tâm chờ đợi. Một lúc sau, sâu trong lòng đất dưới chân hai gã truyền tới tiếng động ầm ầm như sấm rền.

Khấu Trọng vui mừng thốt lên:

- Đó là tiếng nước chảy.

Từ Tử Lăng nói:

- Cơ quan này lợi dụng sức nước để phát động.

Khấu Trọng chợt tỏ vẻ lo ngại:

- Hy vọng Thạch Chi Hiên không đả tọa trong phòng Phương Trượng, nếu không, với công lực của hắn, chấn động vừa rồi tuyệt không thể qua mắt hắn.

Từ Tử Lăng lạnh lùng cất tiếng:

- Biết thì làm gì? Hắn biết cách xuống đây chăng?

Tiếng kẽo kẹt liên tục vang lên.

Cơ quan mở cửa bảo khố cuối cùng cũng khởi động.

Khấu Trọng bước ra ngoài cửa, cười nói:

- Lần này đã học khôn rồi! Trước tiên mỗi người một viên dạ minh châu, ý Lăng thiếu gia thế nào? Vậy không tính là tham lam chứ!

Hai bức hoạt bích liên toả phân cách trục Tây-Nam và trục Đông-Bắc đồng thời mở rộng, xuất hiện mật đạo đi tới khu Đông của bảo khố.

Hai gã xuyên qua hành lang dài, tới một thạch thất hình tròn, ở giữa có một chiếc bàn đá, tám ghế đá, trên mặt bàn có khắc một tấm bản đồ chỉ dẫn tường tận bảo khố, hiển thị rõ ràng liên quan giữa bảo khố và mặt đất bên trên của thành Trường An.

Địa thất hình tròn này có bốn cửa gỗ thông thường, đi vào bốn gian bảo thất. Trên mặt bàn có để sẵn hoả thạch, hoả tập và đồ dẫn lửa, bốn bên tường có treo tám chiếc đèn tường.

Sau khi thắp đèn lên, bọn họ bắt đầu tìm kiếm, cả hai đều vô cùng thán phục cảnh tượng trước mắt, mới biết Dương công bảo khố quả thực danh bất hư truyền. Bốn toà thạch thất, mỗi toà rộng hơn trăm bộ, ba toà chứa binh khí, một toà chứa tài bảo chủ yếu là hoàng kim.

Binh khí được bảo quản trong các bao tẩm dầu đặc chế để tránh rỉ sét, đựng trong hơn một ngàn thùng gỗ kiên cố. Tính sơ sơ, chỉ riêng cung cứng đã có trên ba ngàn bộ, tên nhiều không đếm xuể. Ngoài ra, áo giáp, đao, thương, kiếm kích các loại đến hàng vạn chiếc, có thể trang bị cho cả vạn quân đầy đủ mà vẫn còn dư.

Hai gã trở lại bàn đá, ngồi xuống mà tim vẫn còn hồi hộp. Khấu Trọng cảm thán:

- Dương Tố quả có nhãn quan, binh khí trong bảo khố toàn là loại tốt nhất hiện nay.

Từ Tử Lăng ngưng thần quan sát bản đồ trên mặt bàn đá, tự hỏi:

- Lỗ tiên sinh cất Tà Đế Xá Lợi ở đâu nhỉ?

Hai gã đều không cho rằng Tà Đế Xá Lợi được cất trong bốn gian bảo khố vừa mới xem qua, khẳng định Tà Đế Xá Lợi được giấu ở một nơi bí mật.

Thậm chí ngày đó Dương Tố cũng không biết Lỗ Diệu Tử đã bí mật cất giấu trong bảo khố một dị bảo mà tất cả giáo đồ Ma Môn đều muốn có được.

Khấu Trọng thán phục thốt lên:

- Ta tạm thời không còn tinh thần nghĩ tới Xá Lợi. Ngươi mau xem có điều gì kỳ diệu nữa không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Lão thiên gia đúng là luôn luôn chiếu cố cho ngươi đấy. Có tất cả bốn địa đạo là cửa vào bốn bảo khố, ngoài ra có một đường hầm dẫn thẳng ra bên ngoài thành.

Khấu Trọng mừng rỡ kêu lên:

- Đúng là Hoàng thiên không phụ hảo nhân tâm.

Tiếp đó gã lại than:

- Nhưng để vận chuyển số lượng khổng lồ hoàng kim, binh khí này, dù Song Long Bang toàn quân xuất động cũng không đủ. Nếu vận chuyển một lần, tất sẽ tạo thành một đoàn mã đội khổng lồ, tối thiểu cũng phải dài hơn mười dặm. Để làm được thật đúng là một trò đùa. Nếu đi đường thuỷ, ít nhất cũng cần tám đến mười chiếc thuyền

hàng lớn.

Từ Tử Lăng vẫn tỷ mỷ xem những chữ thuyết minh trên bức bản đồ, nói:

- Trong bí đạo thông ra ngoài thành có bố trí thiết xa chạy trên ray sắt, chỉ cần khởi động hệ thống này có thể nhanh chóng chuyển hết binh khí ra ngoài thành. Chỉ là dù rất nhanh chóng cũng cần ít nhất một hai ngày.

Khấu Trọng chỉ vào khoảng không gian trên đường bí đạo thông ra ngoài thành, nói:

- Chỗ này trông giống như một địa thất khác?

Từ Tử Lăng đọc kỹ phương pháp khai mở địa đạo, nói:

- Trước tiên không nên quan tâm đến những vấn đề khác. Có một phương pháp đóng bảo khố, có thể giúp chúng ta dùng trục Tây-Nam phân cách giả khố và chân khố. Sau đó, dù có người hiểu lối vào ở Tây Ký Viên cũng không thể đến được phía bên bảo khố thật này.

Khấu Trọng đương nhiên minh bạch ý Từ Tử Lăng muốn nói, một chưởng chém xuống mặt bàn, bỗng nhiên trên mặt lộ thần sắc cổ quái.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt:

- Chuyện gì vậy?

Khấu Trọng nằm phục xuống nền nhà, đá một cước vào bàn đá, đáp:

- Cái bàn này có điểm cổ quái, đập lên mặt thì có một lực phản chấn

truyền vào tay, có vẻ như có thể di chuyển được.

Từ Tử Lăng chấn động:

- Không chừng chiếc bàn này là một kiểu khoá vòng, có thể mở vào một gian ám thất.

Khấu Trọng nhảy lên:

- Chắc vậy.

Gã hai tay ôm lấy cạnh bàn, dùng sức nâng lên. Bàn đá theo tay nâng lên hai thốn, phát ra một tiếng động nhẹ.

Bốn mắt nhìn nhau, Khấu Trọng hỏi:

- Xoay sang phải hay sang trái đây?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Không có tên bắn ra đâu mà sợ!

Khấu Trọng nói:

- Vậy thì xoay sang trái.

Dưới bàn đá có tiếng ma sát của bánh xe chuyển động, bàn từ từ xoay về bên trái. Một khoảng nền nhà gần bàn đá từ từ chìm xuống, lộ xuất một khoảng không nhỏ hẹp.

Từ Tử Lăng chạy đến bên cạnh, cúi đầu nhìn xuống kêu lên:

- Có một hộp nhỏ bằng đồng.

Khấu Trọng nói:

- Ta không dám buông tay ra đâu, ngươi mau mở ra xem xem!

Từ Tử Lăng quỳ xuống mò thử, bỗng rụt tay lại, nói:

- Nhớ ngày ở Tịnh Niệm Thiền Viện, Liễu Không hoà thượng đặt Hoà Thị Bích trong đồng điện, làm chúng ta không thể cảm ứng được Hoà Thị Bích.

Khấu Trọng gật đầu:

- Đúng thế. Nếu mở hộp đồng ra, Thạch Chi Hiên nói không chừng có thể cảm ứng được.

Từ Tử Lăng lại hạ người xuống, không định mở hộp ra mà dùng hai tay nâng hộp, ước lượng trọng lượng của chiếc hộp.

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng không nói gì, không nhịn được hỏi:

- Thế nào?

Từ Tử Lăng đứng dậy cất tiếng:

- Trước tiên hãy đóng bí động lại đã.

Khấu Trọng theo lời, đóng bí động lại, mọi thứ trở về nguyên dạng. Hai gã lại ngồi xuống.

Từ Tử Lăng nói:

- Cái hộp tối thiểu cũng nặng một trăm cân.

Khấu Trọng thất thanh kêu lên:

- Nặng đến thế ư?

Từ Tử Lăng nói:

- Khẳng định vật đựng trong đó có hình cầu, ngâm trong một dung dịch rất kỳ quái, chắc là độc môn bí pháp để những người như Vu Ô Quyển cũng không cảm ứng được Xá Lợi.

Khấu Trọng nói:

- Nhưng tại sao ngươi lại có thần tình kỳ dị như vậy? Làm ta tưởng ngươi bị trúng tà.

Từ Tử Lăng đáp:

- So với trúng tà cũng không khác mấy, khi ta đặt tay lên chiếc hộp, trong não bộ bỗng xuất hiện tình trạng nồng nặc mùi huyết tinh, trong tai lại nghe thấy ngàn vạn oan hồn kêu khóc đòi mạng. Thoáng chốc lại biến mất.

Khấu Trọng kinh hãi thốt:

- Đúng là yêu tà thật.

Từ Tử Lăng nói:

- Bây giờ những việc đáng sợ đã qua rồi. Trước hết quyết định cách thức hành động.

Khấu Trọng mục quang quay về bản đồ trên bàn đá, nói:

- Ba đường hầm khác thông đến Tây Ký Viên… Hắc, đây không phải là Sa Phủ sao? Lại có sự trùng hợp xảo diệu như vây ư?

Từ Tử Lăng cười:

- Ngươi nếu không để thư lại mà đi, khi về không chừng lại có lợi.

Khấu Trọng nghiên cứu kỹ lối ra của đường hầm cuối cùng, khẽ nhíu mày:

- Đây không phải là cửa ra. Có lẽ thông với kênh Vĩnh An.

Suy nghĩ một lúc, Khấu Trọng điềm nhiên cất tiếng:

- Ta lưu lại đây bố trí cơ quan, hý lộng quỷ thần. Phiền Lăng thiếu gia ngươi lợi dụng kênh Vĩnh An ra ngoài, xem xét địa thế. Sau đó ngươi dẫn bọn Chiếm đạo vào đây, trước tiên bố trí hậu phương ngoài thành không có gì sơ thất, sau đó mới tính các việc đau đầu khác.

(

Chương 427: Nhĩ tranh ngã đoạt

Sau khi tiễn Từ Tử Lăng xong, Khấu Trọng trước tiên khởi động cơ quan, phân tách hai khu Đông-Bắc và Tây-Nam, chỉ chừa lại duy nhất bức tường ở phía đông làm cửa ra vào thông giữa hai khu. Để cho an toàn, Khấu Trọng chỉ đóng bức hoạt bích này lại mà không khóa.

Sau đó gã đi tới cửa ra vào bí đạo thông ra ngoài thành, làm theo chỉ thị của Lỗ Diệu Tử lưu lại trên bàn đá để mở cửa bí mật. Quả nhiên mọi việc diễn ra như dự tính, có một gian mật thất, đầu kia thông với bí đạo ra ngoài thành.

Dưới ánh sáng hoả tập, Khấu Trọng thấy có một gian tiểu thất kề sát với mật thất, bên trong bài trí tám cái hòm gỗ đào to nhỏ bất đồng. Mấy cái hòm này làm gã nổi tính hiếu kỳ, bèn quyết định trước tiên xem xét mấy hòm gỗ này, sau mới điều tra tình thế trong bí đạo.

Khấu Trọng càng lúc càng hiểu nhiều hơn về Dương Công Bảo Khố. Trong bất kỳ tình huống nào, có thể xây dựng những kiến trúc ngầm như thế này, thực là quỷ thần cũng phải thán phục.

Bất quá, nếu lúc đó không phải một người quyền khuynh thiên hạ như Dương Tố toàn lực chi trì, đồng thời Trường An lại là một thành thị đang xây dựng, ai có thể nghĩ đến việc thần bất tri quỷ bất giác xây dựng một bảo khố dưới lòng đất như thế này.

Dương Tố và Dương Kiên đua tranh quyền lực, nếu thành công tất sẽ trở thành người giành thắng lợi cuối cùng. Không ngờ Dương

Quảng hại chết Dương Kiên nên Dương Công Bảo Khố không có chỗ dùng. Lại vì con Dương Tố là Dương Huyền Cảm chết đi, từ đó Dương Công Bảo Khố trở thành một truyền thuyết mơ hồ.

Không hiểu tại sao bí mật này lại truyền được tới Cao Lệ. Phó Quân Sước phụng sư mệnh đến Trung Nguyên nhiều khả năng là tiên phong đi dò thám với mục đích chiếm lấy binh khí tài bảo trong Dương Công Bảo Khố bí mật chuyển về Cao Lệ. Có thể Phó Quân Sước đã tiến nhập vào bảo khố ở trục Tây-Nam, nhìn thấy tình trạng giả khố đương nhiên vô cùng thất vọng, thuận tay lấy một số trân bảo, hy vọng gây ra đại loạn trong giang hồ. Nhân duyên kỳ ngộ, nếu không có khả năng của Khấu Trọng thì bảo khố đã không thể tìm ra. Còn như việc tại sao sư muội Phó Quân Sước là Phó Quân Du cũng không biết gì về Dương Công Bảo Khố thì gã cũng không thể hiểu nổi.

Khấu Trọng mở nắp một chiếc rương, bên trong không ngờ là một số y phục chỉnh tề, xem qua thì thấy đó là những phục sức thông thường của các lữ quán, thủ công và chất liệu không thấy có gì đặc sắc. Không cần nói cũng biết đây là để Dương Tố dùng khi khẩn cấp đào vong nhằm che mắt người khác. Đúng là dụng tâm chuẩn bị thật chu đáo.

Dưới y phục là hai chiếc mặt nạ. Chỉ cần liếc qua Khấu Trọng cũng biết là diệu thủ của Lỗ Diệu Tử làm ra, vô cùng mừng rỡ, vừa vặn đủ dùng cho gã và Từ Tử Lăng mỗi người một chiếc. Lại thấy trong rương có nhiều hoàng kim thì vô cùng hoan hỷ, liền chọn lấy một số bỏ vào túi.

Tiếp đó, gã lại mở các rương còn lại, hai rương chứa toàn trân bảo hãn hữu giá trị liên thành, nhìn không chán mắt. Với định lực của Khấu Trọng mà cũng sẽ mắt loạn thần mê, vẻ vui mừng sung sướng lộ hẳn ra ngoài.

Năm hòm khác toàn chứa binh khí, vô luận là mỗi đao mỗi thuẫn đều là của các cửa hiệu nổi tiếng, cho thấy bảo tàng của Dương Tố đúng là toàn thần binh lợi khí, gã thử cầm một thứ thì đúng là dị bảo mà những người luyện võ đều mong có được.

Khấu Trọng cảm thấy đúng là chẳng uống công đã vất vả một phen, nếu nhường những thần binh lợi khí này cho bọn Cao Chiếm Đạo tuỳ thích lựa chọn, khẳng định có thể làm bọn họ vui mừng như điên.

Khấu Trọng thuận bước quay lại cửa ra vào bí đạo dẫn ra ngoài thành. Dưới ánh sáng hoả tập thấy có hai đường ray sắt dài, trên đường ray có hơn mười xe thùng làm bằng sắt, mỗi xe có tới mười bánh xe sắt, kết cấu rất kiên cố có thể chở được nhiều vật nặng.

Khấu Trọng vừa định đi xem mấy lối ra vào khác như thế nào, bỗng nhiên nghe “Sầm” một tiếng. Tiếng động làm gã giật bắn cả người, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

o0o

Từ Tử Lăng ly khai theo địa đạo hướng ra kênh Vĩnh An. Địa đạo này được thiết kế vô cùng xảo diệu, cửa ra đặt dưới lòng kênh, chỉ một đoạn đường ngắn cuối cùng là nằm ở dưới nước.

Dương Công Bảo Khố quả là một nơi khiến người ta phải tấm tắc khen tuyệt, trước khi khởi động cơ quan chỉ huy, tất cả các bí đạo đều được phong bế kỹ lưỡng, đảm bảo che dấu bảo khố một cách an toàn. Có lẽ chỉ có đào hết lòng đất thành Trường An lên mới phát hiện được bảo khố, nhưng chắc không một ai có thể làm thế.

Toàn bộ hệ thống thông khí của bảo khố cùng với Vô Lậu Tự tạo thành một chỉnh thể được kết hợp vô cùng khéo léo. Lúc trước, Từ

Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ đã gần như đạp nát Vô Lậu Tự, chỉ trừ Phương Trượng thất, nhưng cũng không phát hiện được một chút dấu vết nào.

Từ Tử Lăng đi ngầm dưới nước một đoạn, đến gần chỗ bọn Cao Chiếm Đạo ẩn thân mới rời khỏi dòng kênh.

Trời đổ tuyết lất phất, đêm khuya yên tĩnh, thật đúng là thời khắc lý tưởng.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ may mà khi hoàng hôn xuống lập tức tiến nhập bảo khố, nếu không e rằng giờ đây đang sáng như ban ngày.

Từ Tử Lăng lợi dụng bóng tối kết hợp với thuật dạ hành nhanh như quỷ mỵ của gã, lại thêm gã đang mặc chiếc áo thủy kháo (áo chống nước) màu xám đen do Cao Chiếm Đạo sai xảo tượng đặc chế, thực có tác dụng che dấu tung tích rất lớn.

Vệ đội tuần tra đêm nay rõ ràng đã được tăng cường, tuần phòng nghiêm mật, nhưng đương nhiên không thể phát hiện ra được một thanh niên cao thủ bậc nhất như Từ Tử Lăng. Gã lúc cao lúc thấp, khi dừng khi chạy, không quá một tuần trà đã tránh được rất nhiều đội tuần thành, cuối cùng đã có thể nhìn thấy mái toà trạch viện nơi bọn Cao Chiếm Đạo ẩn thân.

Từ Tử Lăng trước tiên ngó qua cách thức bài trí miếng ngói Hùng Kê dùng để trang trí phía trên chánh môn của gian chính, trong lòng chấn động, lập tức hiểu ra đã có vấn đề gì đó xẩy ra. Đó chính là phương pháp truyền tin đã được gã ước định với bọn Cao Chiếm Đạo, nếu không có biến cố gì thì miếng ngói này sẽ quay ra phía trước. Nếu quay sang phải, biểu thị tình thế nguy cấp, bọn họ cả thời gian đào tẩu cũng không có; nếu quay sang trái, bọn họ còn có thời gian bỏ chạy theo đường địa đạo.

Trong trạch viện tối đen không đèn lửa, bốn phía là các dãy phòng ốc không có gì khác lạ, nhưng Từ Tử Lăng ngấm ngầm cảm thấy bên trong trạch viện nguy cơ trùng trùng.

Miếng ngói hiện tại hướng sang phải, cho thấy đã có tình huống nguy hiểm xảy ra.

Rốt cuộc địch nhân là ai? Người đó có thể phát động vào lúc quan trọng như thế này kiềm chế bọn Cao Chiếm Đạo, mục đích khẳng định là Dương Công Bảo Khố. Bọn Cao Chiếm Đạo từng được hai gã đích thân truyền thụ võ công, mấy năm gần đây lại tiềm tâm khổ tu, võ công không nhược. Có thể một lượt bắt hết bọn họ, e là chỉ có những cao thủ như Thạch Chi Hiên, Chúc Ngọc Nghiên, Triệu Đức Ngôn, Khả Đạt Chí may ra mới có khả năng thực hiện.

Nhưng gã lập tức loại trừ hai thế lực Thạch Chi Hiên và Triệu Đức Ngôn. Kẻ thì tự tin xem như đang nắm đằng cán, không sợ hai gã không giao dịch. Người thì chưa cảm ứng được Tà Đế Xá Lợi xuất hiện, hẳn nhiên không dám khinh cử vọng động.

Nghĩ đến đây, gã khẳng định bọn Cao Chiếm Đạo bị Chúc Ngọc Nghiên chế phục. Bọn chúng biết hai gã tối nay sẽ vào bảo khố, không muốn đường đường chính chính tranh đấu sống chết với thế lực của Triệu Đức Ngôn. Vậy nên đã tiên phát chế nhân, bắt hết bọn Cao Chiếm Đạo nhằm bức bách bọn Từ Tử Lăng phải giao Xá Lợi ra, thậm chí còn bắt bọn họ khai ra phương pháp tiến nhập bảo khố.

Nghĩ thông một điểm này, Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, đằng thân phóng qua khoảng cách gần mười trượng đến trước cửa chính trạch viện, thản nhiên đẩy cửa vào như không có việc gì xảy ra.

Đột nhiên, ánh đèn sáng bừng lên.

Thanh âm kiều mỵ của Loan Loan ở phía sau Từ Tử Lăng cất lên:

- Tử Lăng khổ cực rồi! Ngồi xuống uống một chén trà nóng nhé. Xem ngươi kìa, ướt nhẹp hết cả, thấy mà thương quá!

Mặc dù Từ Tử Lăng đã chuẩn bị tâm lý đối phó, nhưng trước tình cảnh này không khỏi dựng tóc gáy.

Mười tám người bọn Cao Chiếm Đạo nằm ngổn ngang tại một góc sảnh, hôn mê bất tỉnh. Dù không có người canh giữ, một mình Từ Tử Lăng thì cứu được mấy người?

Lại thấy ở chiếc bàn tròn giữa sảnh, người ngồi bên phải mặt che tấm sa dầy chính là Chúc Ngọc Nghiên, cùng với Biên Bất Phụ, Tích Thủ Huyền, Văn Thái Đình, Hà Trưởng lão. Năm đầu lĩnh Âm Quý Phái đang nhâm nhi thưởng thức trà thơm, vẻ như không hề biết tới việc đại giá quang lâm của Từ Tử Lăng.

Đường lùi cũng đã bị Loan Loan phong toả.

Chúc Ngọc Nghiên ngoảnh nhìn hắn qua bức sa dày, lạnh lùng hỏi:

- Huynh đệ của ngươi ở đâu?

Tiếng Biên Bất Phụ khô khốc:

- Nói dối một câu là một mạng người, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời.

Loan Loan nhẹ nhàng tiến lại sau lưng gã, cất giọng âm u nói:

- Đừng bất ngờ vì chúng ta không tuân thủ lời hứa, là do các ngươi

nói lời lại nuốt lời trước, chúng ta bị buộc phải áp dụng thủ đoạn phi thường mà thôi.

Từ Tử Lăng ngấm ngầm vận Bất động Căn bổn Ấn, ngoài mặt giả vờ nhăn nhó cười khổ, gật đầu:

- Được, chuyến này coi như chúng ta đã thua trắng một bàn. Điều kiện của ta là phải thả người lập tức.

Đoạn đảo mắt nhìn qua bọn Cao Chiếm Đạo, khẳng định bọn họ bị khống chế huyệt đạo, rồi thu hồi mục quang.

Ngữ khí Chúc Ngọc Nghiên chuyển thành lăng lệ vô tỉ, nhắc lại:

- Huynh đệ ngươi ở đâu?

Từ Tử Lăng ung dung cười:

- Chúng ta tựa hồ đang đàm phán điều kiện, phải không?

Vân Vũ Song Tu Tích Thủ Huyền giơ ngón tay cái lên tán:

- Có đảm sắc!

Vân Thái Đình quay sang Chúc Ngọc Nghiên nói:

- Chi bằng chúng ta trước tiên ra tay bắt tên tiểu tử này, không cần mất thời giờ với hắn như vậy.

Từ Tử Lăng trong lòng cười thầm, biết Văn Thái Đình chỉ hư trương thanh thế. Có thể nói bọn Chúc Ngọc Nghiên nhất định không dám làm thử, vì nếu động thủ, nhiều khả năng sẽ kinh động quân tuần thành, khi đó đối với song phương đều cực kỳ bất lợi.

Đang đứng đằng sau Từ Tử Lăng, Loan Loan làm ra vẻ tốt bụng, ôn nhu dịu dàng cất tiếng:

- Tử Lăng là người thông minh, phải hiểu rõ tình hình trước mắt chứ! Ngươi không còn đường lựa chọn đâu!

Chúc Ngọc Nghiên lạnh lùng nói:

- Mau mau ngoan ngoãn giao bảo khố và Xá Lợi ra đây! Nếu không, ngươi chỉ có đường chết mà thôi.

Từ Tử Lăng đột nhiên bật cười một tràng:

- Động thủ đi. Bằng mấy lời nói của lão nhân gia mà ta phải ngoan ngoãn nói ra ư? Ta quyết ý tử chiến, ngày sau Khấu Trọng tự khắc sẽ lấy lại công đạo cho ta.

Ngoài Chúc Ngọc Nghiên che mặt và Loan Loan đang ở sau lưng Từ Tử Lăng không rõ sắc thái ra sao, bọn Biên Bất Phụ đều ngồi như cây gỗ không lộ chút biểu hiện gì. Nhưng Từ Tử Lăng bằng trực giác đã cảm ứng được nội tâm bọn họ chấn động, tự biết mình đã dùng hư chiêu phản khách vi chủ của gã đã đánh trúng chỗ yếu hại của bọn họ.

Ở phía sau, Loan Loan tức giận nói:

- Việc gì cũng có thể thương lượng, không cớ gì phải nói sống nói chết thế.

Từ Tử Lăng vẫn tỏ vẻ điềm nhiên:

- Ta lại không có tính nhẫn nại nhiều như thế. Nếu các ngươi không

thể đáp ứng điều kiện của chúng ta thì chỉ còn cách ngọc thạch câu phần, xem xem các ngươi có bản lĩnh lưu ta lại hay không. Nếu như ta chết, Khấu Trọng tự khắc sẽ hủy đi Tà Đế Xá Lợi, các ngươi sẽ vĩnh viễn không thể tìm thấy.

Chúc Ngọc Nghiên cười lạnh một tràng, đoạn gật đầu cất tiếng:

- Được lắm! Ngươi đích xác có tư cách nói điều kiện. Khấu Trọng vẫn lưu lại trong bảo khố chứ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Nếu Tông chủ lập tức hành động, vẫn có năm thành cơ hội gặp được gã.

Chúc Ngọc Nghiên từng chữ từng chữ từ từ nói:

- Nếu là như vậy thì ta với tư cách là người đứng đầu Âm Quý Phái lập thệ, chỉ cần ngươi nói rõ ràng làm thế nào để tiến nhập bảo khố, ta bảo chứng không đả thương Khấu Trọng, lại giao trả cho ngươi toàn bộ mười tám người này. Sinh tử của bọn ngươi, do ngươi một lời quyết định đi.

Từ Tử Lăng đáp:

- Nếu đã do Tông chủ tự miệng lập thệ bảo chứng, đương nhiên không phải nói ngoa. Từ đây đến lối vào bảo khố chỉ mất thời gian chừng uống cạn tách trà. Vậy sau thời gian khoảng hai lần uống cạn tách trà, nếu không thấy Tông chủ quay lại đủ chứng minh ta không nói dối. Khi đó toàn bộ những người khác phải rời khỏi đây, trong vòng hai canh giờ không được quấy nhiễu chúng ta.

Hà trưởng lão, người từ đầu đến giờ vẫn im lặng, đột nhiên cất tiếng:

- Nếu cự ly không xa lắm như vậy, chúng ta có thể phái người điều tra, khi đã xác định Từ Tử Lăng ngươi không nói dối một câu, lập tức có thể thả người.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Đây là một điều kiện đủ để đảm bảo an toàn cho ta. Chúc Tông chủ và Loan tiểu thư hai người sẽ đi.

Chúc Ngọc Nghiên gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

- Điều kiện này có thể tiếp thụ được.

Đoạn bà ta quay sang phía Tích Thủ Huyền nói tiếp:

- Nếu chúng ta sau hai khắc mà không trở lại, nghĩa là chúng ta đã tiến nhập bảo khố, các ngươi lập tức ly khai, không được sai sót.

Tích Thủ Huyền tuy là sư thúc của Chúc Ngọc Nghiên, cũng chỉ còn cách gật đầu lĩnh mệnh.

Sau khi Chúc Ngọc Nghiên biểu lộ thành ý, bà ta nhìn sang Từ Tử Lăng:

- Nói đi.

Từ Tử Lăng thấp giọng:

- Cửa vào tại giếng nước phía bắc ở Tây Ký Viên của Độc Cô Phiệt.

Tiếp đó gã nói rõ vị trí cửa vào ở giếng nước, nút cơ quan mở cửa, phương pháp mở cửa…, không hề giấu diếm.

Nghe nói cửa vào dưới đáy giếng, lại thấy Từ Tử Lăng mình mặc áo thuỷ kháo, mọi người ít nhất cũng tin tưởng tới năm phần.

Biên Bất phụ trầm giọng nói:

- Bên trong chắc là còn có cơ quan bẫy rập!

Từ Tử Lăng đáp:

- Cơ quan đều bị chúng ta phá huỷ hết rồi, chư vị không cần để ý.

Chúc Ngọc Nghiên đứng dậy:

- Ngươi nói như thế đúng là tác phong của lão bất tử Lỗ Diệu Tử rồi, hy vọng ngươi không nói dối.

o0o

Định thần lại, Khấu Trọng nghĩ chắc có người đã tiến nhập địa khố, kích động cơ quan cảnh báo. Nghĩ tới việc người đó đã tiến nhập vào tới đường hầm lát gạch màu đậm nhạt khác nhau, tức thì vô cùng kinh hãi, trong lòng thầm lo sợ người đó vào được gian phòng cơ quan điều khiển, nếu đóng hết cơ quan lại có thể dẫn tới hậu quả nghiêm trọng phi thường.

Lúc này, Khấu Trọng không cách gì phát giác tại sao lại phát sinh sự việc đáng sợ như vậy, không hiểu là ai lại thần thông quảng đại đến thế? Chỉ biết lập tức quay lại phòng khống chế cơ quan, điều khiển máy móc để tìm cách ngăn cản sự tình phát sinh rắc rối.

Gã triển khai thân pháp, nháy mắt đã bức hoạt bích duy nhất thông với mất thất có cơ quan phóng tiễn, đẩy tường tiến vào.

Sau chừng một khắc, gã tới cuối đường hầm, thấy hoạt bích vẫn đóng kín không tì vết, sau lưng là tiễn bích (tường có cơ quan phóng tiễn), bên phải là cửa vào giả khố, đối diện là phía cửa sắt dưới đáy giếng.

Lúc này, cửa sắt đã mở rộng, ánh sáng hoả tập đang tiến nhanh lại.

Khấu Trọng đột nhiên đại ngộ, cảnh báo không phải xuất phát từ đường hầm dẫn tới phòng cơ quan điều khiển khống chế toàn cục mà thực ra là từ bên ngoài cửa sắt này.

Khấu Trọng vốn có thể thoái hồi hoạt bích, nhưng như vậy sẽ tạo ra âm thanh làm lộ những bí mật mà gã không muốn người khác biết. Gã đành liều mạng lấy cứng chống cứng, đỉnh lập tại đầu đường hầm chờ đón vận mệnh hung đa cát thiểu đang đến.

Dưới ánh sáng hoả tập, ba người nhanh chóng tiến vào, thấy Khấu Trọng đều không chút ngạc nhiên, hô hô cười rộ nói:

- Chắc Thiếu Soái không tưởng nổi! Để xem hôm nay ngươi có thể chạy đi đâu?

Người vừa nói chính là Tề Vương Lý Nguyên Cát. Sau lưng còn có hai người khác, một người thân vận y phục dạ hành chính là Dương Hư Ngạn, một người chính là lão bằng hữu Nam Hải phái, thanh niên Chưởng môn Mai Tuần.

Bằng vào thực lực ba người họ, Khấu Trọng tự biết dù có Từ Tử Lăng liên thủ, chỉ sợ cũng thắng ít thua nhiều.

Đến lúc này, Khấu Trọng vẫn không hiểu tại sao đối phương biết được lối vào bí đạo, chỉ khẳng định vấn đề phát xuất từ bản thân gã

và Từ Tử Lăng. Nếu không Lý Nguyên Cát đã có thể tìm được bảo khố, hai ít nhất cũng có thể tới được giả khố.

Khấu Trọng nghĩ đến đó cảm thấy bản thân vị tất đã thua thiệt hoàn toàn, gã cười ha hả:

- Hạnh hội, hạnh hội. Đúng là oan gia ngõ hẹp, là cơ hội tốt để xem chân bản lĩnh, xem ai có thể rời khỏi chỗ này.

Dương Hư Ngạn trầm giọng hỏi:

- Từ Tử Lăng đâu rồi?

Khấu Trọng cố làm ra vẻ kinh ngạc, hỏi lại:

- Nói như vậy, không phải là các ngươi nhìn thấy Từ Tử Lăng ra ngoài từ cửa ra dưới giếng mà biết đường vào đây sao?

Lý Nguyên Cát hơi ngạc nhiên, thốt:

- Ngươi tính toán không tệ. Các ngươi dù giảo hoạt như hồ ly, chắc cũng không ngờ tới chúng ta cử người luân phiên giám thị động tĩnh dưới lòng đất đâu nhỉ. Tây Ký Viên là một địa điểm mà bổn Vương lâu nay vẫn nghi ngờ, đặc biệt là cái giếng này, tuy nhiên vẫn không tìm được lối vào. Hôm nay Thiếu Soái đã giúp bổn Vương một việc rất lớn.

Khấu Trọng nghe khẩu khí Lý Nguyên Cát, trong lòng chấn động. Gã đoán Lý Nguyên Cát nhiều khả năng giấu Lý Uyên và Lý Kiến Thành để đến đây, mục đích nhằm chiếm Dương Công Bảo Khố làm của riêng. Vậy nên chỉ có ba người đến đây, Mai Tuần hoặc giả chân tâm giúp đỡ Lý Nguyên Cát, còn Dương Hư Ngạn khẳng định có mưu đồ khác.

Đồng thời cũng không quên tự trách đã bất cẩn. Những thành lớn như Trường An, đương nhiên đều có bố trí giám sát dưới lòng đất để đề phòng địch nhân đào địa đạo tấn công thành. Vì vậy khi cần giám thị việc Khấu Trọng hai người vào địa đạo tìm bảo khố, những bố trí đó lại trở nên đắc dụng.

Lý Nguyên Cát một tay án lên cán Liệt Mã Thương, hào khí can vân nói:

- Tối nay, không phải là chuyện giang hồ quyết đấu giải quyết thù oán, không cần nói đến quy củ gì cả. Khấu Trọng ngươi nếu như tự vẫn, Lý Nguyên Cát ta kính ngươi là một trang hán tử, sẽ cho ngươi chết được toàn thây.

Khấu Trọng ngẩng mặt cười lớn:

- Nhảm nhí! Không phải ngươi chết thì là ta chết, xem ngươi trong hoàn cảnh này có thể sử chiêu Hồi Mã Thương cho ta đại khai nhãn giới.

“Tinh”. Tỉnh Trung Nguyệt lập tức rời vỏ.

Dương Hư Ngạn hừ khẽ, từ bên cạnh Lý Nguyên Cát phóng mình ra, toàn lực triển khai Ảnh Tử Kiếm Pháp tấn công Khấu Trọng.

Mai Tuần phụ trách việc giơ cao hoả tập soi sáng trận địa, đứng phía sau áp trận.

Do trong đường hầm không gian hạn hẹp nên bọn Lý Nguyên Cát chỉ có thể sử dụng xa luân chiến, luân phiên tấn công, xem Khấu Trọng chi trì được bao nhiêu lâu.

Khấu Trọng lưng hùm đập mạnh vào bức tường phóng tiễn.

“Sầm”. Cửa sắt đóng sầm lại.

Khấu Trọng cao giọng nói:

- Hiện tại vô luận còn sống hay chết, không ai có thể rời khỏi đây được nữa.

(

Chương 428: Bảo khố phong vân

Mai Tuần kêu lên:

- Không thể như thế được!

Lý Nguyên Cát xem xét kỹ càng cửa sắt, nhưng không thấy cơ quan mở cửa ở đâu, gằn giọng quát:

- Hư Ngạn! Tuyệt không thể để y chạy thoát.

Lúc này, Khấu Trọng và Dương Hư Ngạn đao qua kiếm lại ngạnh tiếp hơn mười chiêu, vừa công vừa thủ, chẳng ai chiếm được thượng phong.

Nghe Lý Nguyên Cát khẩn cấp quát tháo, Khấu Trọng cười ha hả:

- Nguyên lai bên ngoài ngươi lại không có thủ hạ nào. Hà hà!

Dương Hư Ngạn kiếm quang cực thịnh. Khấu Trọng không dám nói tiếp, vội vận đao phá giải một kiếm tinh diệu tuyệt luân của Dương Hư Ngạn.

Lý Nguyên Cát song mục tinh quang lấp loé, cầm Liệt Mã Thương phóng tới gần chỗ hai người, đùng đùng tức giận, thét lớn:

- Hư Ngạn tránh ra!

Dương Hư Ngạn tuân lệnh lùi về phía sau, Lý Nguyên Cát thân theo

thương đến, trong ánh sáng hỏa tập phản chiếu, thương phong như một ánh chớp phóng thẳng tới Khấu Trọng, vốn đang ở cuối địa đạo.

Khấu Trọng đã từng lĩnh giáo qua võ công thần dũng cái thế của Lý Nguyên Cát, vốn việc hoá giải một thương của Lý Nguyên Cát không có gì khó, chỉ lùi lại hành lang dẫn tới bảo khố giả để có thể chuyển nguy thành an. Chỉ là gã tuyệt không thể làm thế, vì hậu quả không thể tưởng tượng được.

Lúc đầu, Khấu Trọng có thể theo hoạt bích chạy trốn là sinh lộ duy nhất, nhưng đó đương nhiên là hạ hạ chi sách, vì nếu bị Lý Nguyên Cát phát hiện bảo khố thật, mọi nỗ lực tân khổ của bọn họ sẽ trôi sông đổ biển hết, để cho Lý Phiệt chiếm hết tiện nghi.

Tiếp nữa, nếu gã bị thương thế không thể chống cự của Lý Nguyên Cát bức bách lui vào bảo khố thì tình hình lập tức biến chuyển, không gian sẽ rộng ra, cho phép Mai Tuần và Dương Hư Ngạn gia nhập cuộc chiến. Khi đó, Khấu Trọng khó mà giữ được mệnh.

Vậy nên vô luận thế nào, Khấu Trọng phải ngạnh tiếp một thương đầy phẫn nộ thế không cản nổi của Lý Nguyên Cát.

Kình lực bao bọc hoàn toàn Khấu Trọng, khí thế lăng lệ vô bì, mũi thương uốn lượn một vòng tuyệt mỹ, chỉ thấy một làn ánh sáng chứa đầy nội lực sung mãn công thẳng vào ngực Khấu Trọng.

Do kình lực tập trung cao độ tại mũi thương, phối hợp với tốc độ như thạch quang hoả điện, Khấu Trọng nếu muốn dụng thủ pháp tá lực cũng không thể được. Hắn hét lớn một tiếng, Tỉnh Trung Nguyệt từ phức tạp hoá thành đơn giản, trước tiên giơ cao quá đầu rồi thuận thế chém thẳng một nhát vào giữa thương phong.

“Choang”.

Hai người không hề dùng xảo kình ngạnh tiếp một chiêu. Sức phản chấn quá lớn, cả hai đều bị đẩy lùi lại.

Tay phải cầm đao của Khấu Trọng tê rần.

Một thương của Lý Nguyên Cát phát ra rất có thế, xuất thủ với cả sức mạnh và phẫn nộ, khí thế dời non lấp bể, có thể đương cự thiên quân vạn mã. Hơn nữa, trường thương sở trường cương mãnh nên tại đường hầm nhỏ hẹp này, ưu điểm của loại binh khí này được phát huy đến cực hạn.

Khấu Trọng thì đang khi lực chiến Dương Hư Ngạn mới biến chiêu nghênh địch, so sánh tự nhiên khí thế thua sút.

Hứng chịu một đòn lực đạo cực mạnh không thể triệt tiêu, thân hình gã không tự chủ bị đẩy lùi lại, lưng đập mạnh vào tiễn bích.

Lý Nguyên Cát cũng loạng loạng lùi lại. Nhìn vào lần giao thủ vừa rồi, có thể thấy công lực Khấu Trọng lại đã có bước tiến mới. Việc gã không thèm né tránh, có thể ngạnh tiếp một thương khủng khiếp của Lý Nguyên Cát, thực sự đã ra ngoài dự liệu của hắn. Trước đây hắn luôn luôn tin tưởng rằng ngay cả Ninh Đạo Kỳ cũng không dám dũng cảm như Khấu Trọng ngạnh tiếp một thương này.

Trong nháy mắt hai người giao thủ, Dương Hư Ngạn cũng bị bức lùi về phía sau. Y cũng giống như Lý Nguyên Cát, tính toán Khấu Trọng chắc phải tránh né. Khi đó Lý Nguyên Cát có thể lợi dụng dư uy của chiêu thương, nhân lúc Khấu Trọng lâm vào thế né tránh không thể hoàn thủ, một thương giết chết gã. Thực không ngờ Khấu Trọng lại ăn miếng trả miếng ngạnh tiếp một chiêu.

Mai Tuần thấy cơ hội không thể bỏ lỡ, ném hoả tập cho Dương Hư

Ngạn, điên cuồng hét lớn:

- Nhường cho ta.

Y cầm thương xông lên, lợi dụng lúc Khấu Trọng đang vất vả lùi lại, từ phía sau Lý Nguyên Cát cướp đường công tới.

“Bịch”.

Lưng Khấu Trọng cuối cùng cũng đập mạnh vào tiễn bích (tường có cơ quan phóng tên), chân khí tán loạn. Chưa kịp định thần lại thì trước mắt hoa lên, ngọn kim thương danh chấn Nam phương của Mai Tuần từ ngoài ba trượng cạnh bên Lý Nguyên Cát nhằm thẳng mặt gã phóng tới, kình khí từ đầu mũi thương đã sớm phong toả hoàn toàn Khấu Trọng, hiển lộ công lực kinh nhân không dưới Lý Nguyên Cát và Dương Hư Ngạn.

“Két”.

Sau lưng Khấu Trọng đột nhiên phát ra tiếng động.

Ba người bọn Lý Nguyên Cát nghe thấy vô cùng kinh ngạc. Khấu Trọng thì hồn phi phách tán, lập tức hiểu rằng những cơ quan phóng tiễn bên trong tiễn bích này vẫn còn khả năng phát xạ.

Không biết có phải do trải qua một thời gian dài, một số cơ quan phóng tiễn đã bị rỉ sét nên mất linh nghiệm. Nay vì lực từ lưng Khấu Trọng xung kích mạnh mẽ, những cơ quan phát tiễn đã bị trục trặc này lại khôi phục năng lực phát xạ.

Khấu Trọng không còn thời gian suy nghĩ chuyện khác, tránh mau về phía giả khố.

“Xèo, xèo, xèo”.

Ba mũi cương tiễn phóng ra.

Hoả tập đập vào vào tường đá.

Ngộ hiểm đầu tiên là Mai Tuần vì hắn tiến tới quá gần tiễn bích, căn bản không có thời gian ngạnh tiếp cương tiễn, chỉ còn cách lùi nhanh lại phía sau. Một mũi cương tiễn phóng sượt qua mũi hắn rồi phóng thẳng lên cửa sắt phát ra một tiếng “keng” vang rền. Hai mũi còn lại phóng tới Lý Nguyên Cát và Dương Hư Ngạn. Hai người cố gắng tránh né, vô cùng vất vả.

Hoả tập tắt ngóm, đường hầm lập tức chìm trong bóng tối, nhìn không rõ ngón tay.

Tình thế đột ngột, không ai dám phát ra tiếng động nhỏ nào.

Trong bóng tối đến mức không thể phân biệt địch ta như thế này, nếu Khấu Trọng tồn tâm thâu tập, tất tạo ra cục diện vô cùng khó ứng phó.

Tại thời điểm trí mệnh này, từ ngoài cửa sắt truyền vào tiếng mở cửa sắt.

Khấu Trọng trong lòng thầm kêu bất diệu, thầm nghĩ thì ra đối phương có viện binh. Hiện thời chỉ có một phương pháp duy nhất là theo hoạt bích bỏ chạy, rồi đóng chặt hoạt bích lại. Bất quá, nếu làm như thế thì sẽ tố cáo cho Lý Nguyên Cát biết địa phương tưởng chừng như bị phong bế, thực ra lại có thông đạo.

Trong lúc đào vong, Khấu Trọng có thể chạy qua bảo khố, lấy những bảo vật quý giá nhất. So với việc chưa chắc đã giữ được tiểu mệnh

thì như vậy cũng là đã có thu hoạch phi thường.

Bọn Lý Nguyên Cát thì lại nghĩ người đến nhất định là Từ Tử Lăng, trong lòng đều thầm nhủ “hảo”. Nhân sát na lúc Từ Tử Lăng mở cửa không hề phòng bị, tập kích một đòn sấm sét như lôi đình vạn quân, giết chết Từ Tử Lăng, sau đó lợi dụng ánh sáng của dạ minh châu, nhìn kỹ hình thế rồi tái đấu thu thập Khấu Trọng. Thực là một kết cục lý tưởng.

Người ở gần Khấu Trọng nhất là Mai Tuần. Hắn toàn thần giới bị, lưu ý mọi động tĩnh của Khấu Trọng. Chỉ cần gã phát ra tiếng động nhằm cảnh báo Từ Tử Lăng hoặc có bất kỳ động tác gì, hắn sẽ toàn lực tấn công uy hiếp để gã không thể phối hợp với Từ Tử Lăng được.

Cửa sắt mở rộng.

Ngoài ý liệu của bốn người, bên ngoài một là một màn đen kịt, không có một chút ánh sáng nào lọt vào.

Lý Nguyên Cát và Dương Hư Ngạn tưởng Từ Tử Lăng nghe thấy tiếng cương tiễn phóng vào cửa sắt khi nãy nên sinh cảnh giác, cố tình bọc kín dạ minh châu lại tạo ra tình huống kỳ dị này.

Bọn họ đã ngưng tụ công lực, như tên đã trên cung, không thể không phát ra, tức thì một thương một kiếm ào ạt như lưu thuỷ tấn công ra ngoài cửa sắt.

Chỉ có Khấu Trọng khẳng định người đến bên ngoài không phải Từ Tử Lăng, tức thì biết vị trí của bọn người Lý Nguyên Cát. Linh cơ máy động, gã cầm Tỉnh Trung Nguyệt kích thẳng ra phía trước, thăm dò phản ứng của Mai Tuần.

o0o

Đang ngồi ở một góc, Từ Tử Lăng đứng dậy, rảo bước về phía trước điềm đạm nói:

- Đã đến giờ rồi, thỉnh chư vị y ước ly khai.

Bốn người ánh mắt giao nhau, đồng thời đứng dậy, thi triển thuật di hình hoán vị, nhanh như chớp tản ra bốn phía vây Từ Tử Lăng vào giữa.

Từ Tử Lăng như đã sớm biết sẽ có tình huống này, nhàn nhã cười nói:

- Định bội ước ư? Không sợ chú thệ linh ứng sao?

Biên Bất Phụ lộ vẻ cực kỳ trào phúng, cười hắc hắc:

- Tiểu tử ngươi đúng là quá ngây thơ! Đổi lại nếu ngươi là bọn ta, có thể để cho một người hiểu rõ lối vào bảo khố chạy rong khắp thành Trường An rêu rao bậy bạ không?

Văn Thái Đình nở nụ cười ôn nhu:

- Tiểu ca! Chúng ta không hề có ý vi ước, chỉ là muốn cho ngươi an an tĩnh tĩnh ngủ một giấc, chờ chúng ta tìm hiểu tình hình bảo khố rồi sẽ để cho ngươi và huynh đệ của ngươi tự do ly khai, như thế cũng hợp tình hợp lý chứ?

Nói xong, liếc hắn một cái mê hồn như vẻ đối với hắn có tình ý.

Từ Tử Lăng một mặt vận công kháng cự áp lực khủng khiếp của bốn người tạo ra, nhíu mày nói:

- Các vị không nghĩ nếu như không lưu ta lại được, hậu quả sẽ nghiêm trọng phi thường. Nếu tình hình chuyển biến nguy cấp, ta sẽ thông tri cho Thiên Sách Phủ, các vị không những mất bảo khố, mà Chúc Tông chủ có khả năng phải ngậm hờn trong bảo khố đó.

Hà trưởng lão lạnh nhạt cất tiếng:

- Đừng quên Khấu Trọng cũng đang ở trong bảo khố. Nếu kinh động người của Lý gia, người đầu tiên chịu tai ương chính là hắn.

Từ Tử Lăng không nhịn nổi cười:

- Lời này có điều mâu thuẫn. Nếu ngươi không sợ ta kinh động đến người khác, tại sao bây giờ lại hùng hùng hổ hổ muốn đánh muốn giết thế?

Tích Thủ Huyền cười lạnh:

- Nếu như ngươi có ý phản kháng, chúng ta vì bất đắc dĩ chỉ còn cách hạ sát thủ.

Từ Tử Lăng lắc đầu than:

- Thẳng thừng mà nói, bốn người các ngươi liên thủ, cơ hội thoát thân của ta không nhiều, nhưng nếu muốn kinh động quân tuần thành thì không khó. Các vị có muốn thử không?

Bọn Tích Thủ Huyền bất giác đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ đều hiểu để thu thập Từ Tử Lăng thì khẳng định không phải là chỉ giao đấu chín mười chiêu mà thành công được. Nếu Từ Tử Lăng bất chấp sinh tử của Khấu Trọng mà vận nội công phát xuất âm thanh gọi quân tuần thành đến thì hậu quả thật khó lường.

Từ Tử Lăng lợi dụng tình thế xảo diệu trước mắt, hốt nhiên lại chiếm được thượng phong.

Để bốn người có cơ hội hạ đài, Từ Tử Lăng thản nhiên nói:

- Vậy đi! Ta đáp ứng các vị lưu lại trong này, không hề bước ra ngoài nửa bước, đường đường chính chính. Như vậy chẳng phải lưỡng toàn kỳ mĩ ư? Giả như Khấu Trọng đang nằm trong tay các vị, ta càng tuyệt không dám khinh cử vọng động, đúng không?.

Đây đúng là một biện pháp giải quyết mà các bên đều có thể chấp nhận được.

Vì sự an toàn của thủ hạ, Từ Tử Lăng sẽ tuyệt không kinh động bên ngoài.

Từ Tử Lăng không chờ bọn người Âm Quý Phái có ý kiến, tiêu sái nói:

- Các vị rút lui khỏi phạm vi trạch viện này, để ta cứu tỉnh bọn chúng. Ý bốn vị thế nào? Những đề nghị khác, thứ cho ta không thể tiếp thụ.

Tịch Thủ Huyền dùng ánh mắt hỏi ý kiến mọi người, phát giác ngay cả Biên Bất Phụ, vốn hận Từ Tử Lăng khắc cốt ghi tâm, cũng công nhận đây là biện pháp khả thi duy nhất. Cuối cùng hắn đành miễn cưỡng đồng ý:

- Được thôi! Cứ làm như ngươi nói, bất quá nếu để bọn ta phát giác ngươi có mưu đồ gì, tất cả các huynh đệ của ngươi sẽ không còn ai sống sót.

o0o

Pháp giá quang lâm đương nhiên là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, người đứng đầu Tà đạo Bát đại Cao thủ. Chúc Ngọc Nghiên dặn Loan Loan canh giữ miệng giếng, tự mình đi xuống, chủ ý trước tiên là thu thập Khấu Trọng rồi xử lý các việc khác.

Tốt nhất là Khấu Trọng tưởng nhầm Từ Tử Lăng dẫn thủ hạ tới, y thị có thể thừa cơ ra tay, tiết kiệm không ít sức lực.

Thị lại móc hết sáu hạt dạ minh châu, có thể làm Khấu Trọng một phen kinh ngạc, khiến gã không kịp trở tay.

Ngờ đâu khi cửa sắt mở ra, hoan nghênh Chúc Ngọc Nghiên lại là nhất thương nhất kiếm lăng lệ tuyệt luân. May mà thị cũng đã hàm súc công lực sẵn, tay áo phất lên, quét vào thương phong đến trước của Lý Nguyên Cát. Thiên Ma Công của Chúc Ngọc Nghiên toàn lực triển khai, đánh văng Liệt Mã Thương sang bên, đập trúng một cách vô cùng chính xác vào Ảnh Tử Kiếm đang công tới của Dương Hư Ngạn.

Lý Nguyên Cát hự một tiếng, khốn đốn đến cực điểm. Dù đánh vào tường đồng vách sắt, cũng không thể khiến hắn có cảm giác như vậy.

Thiên Ma kình lực làm hắn có lực mà không thể sử dụng, toàn thân hư hư đãng đãng, gần như thụ thương đến thổ huyết.

Nếu Lý Nguyên Cát sớm biết đối thủ là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, chắc không phải chịu thiệt thòi như vậy.

Ảnh Tử Kiếm của Dương Hư Ngạn hàm chứa khí thế chỉ tiến không lùi, không ngờ được Liệt Mã Thương của Lý Nguyên Cát đột nhiên vòng lại đánh vào mình, không kịp đề phòng, trường kiếm lập tức bị cản lại, toàn thân chấn động cảm giác không không đãng đãng, hoàn

toàn không hiểu sau đó biến hóa thế nào nữa.

Trong bóng tối tuyệt đối, hai bên đều không hiểu đối thủ là ai, đều nghi thần nghi quỷ. Tình thế hỗn loạn đến cực điểm.

Thật ra, Chúc Ngọc Nghiên cũng một phen vô cùng kinh hãi, phán đoán trong không gian chật hẹp tối om này, muốn giết hai địch thủ thần bí lợi hại, không phải là không làm được nhưng sẽ phải trả cái giá rất cao.

Cảm quan Chúc Ngọc Nghiên vô cùng linh mẫn, thị nhận ra trong đường hầm có hai người khác nữa, lại vừa động thủ quá chiêu. Một trong hai có lẽ Khấu Trọng. Trong tình cảnh này, thị quyết không thể mạo hiểm để rồi thụ thương.

Lý Nguyên Cát và Dương Hư Ngạn lại tổ chức phản kích, Chúc Ngọc Nghiên tuy tức giận đến nghiến răng kèn kẹt, nhưng vô kế khả thi, chỉ còn cách lùi lại phía sau.

Không một ai trong nội khố chân chính hiểu sự tình phát sinh thế nào.

Mai Tuần dựa lưng vào tường, nghe được tiếng đao phong của Khấu Trọng, nhằm kỹ phương hướng vị trí của gã, một thương vô thanh vô tức ngấm ngầm phóng ra.

Đang thầm đắc ý, chợt cảm thấy mũi thương đâm vào hư không. Y chưa có cơ hội biến chiêu, Khấu Trọng đã nhằm đúng mũi thương, phách xuống một đao rất mạnh, chấn cho kim thương chút xíu nữa thì tuột khỏi tay Mai Tuần rơi xuống đất. Mai Tuần kinh hãi lùi lại.

Tiếng giao đấu ngoài cửa liên tục vọng vào, Mai Tuần không còn sức để hoàn thủ, nghĩ một là Khấu Trọng đang chiếm thế chủ động, hai là không hiểu rõ tình thế bên địch ta thế nào. Hơn nữa vừa rồi Lý

Nguyên Cát dường như có vẻ thất thế, Mai Tuần vô tâm luyến chiến. Hắn vừa đánh vừa lùi ra ngoài cửa, thầm tính toán chỉ cần thủ chặt cửa ra, Khấu Trọng như chim trong lồng không thoát được, tự nghĩ tạm thời không cần chiến đấu sinh tử với Khấu Trọng trong bóng tối.

Khấu Trọng trong lòng thầm kêu tuyệt, chỉ cần bức Mai Tuần lùi đến bí đạo dưới lòng sông hoặc bức hắn quay lại cửa ra ở giếng là gã có thể quay vào bên trong, theo hoạt bích ly khai, sau khi khoá chặt bảo khố sẽ cầm chân địch nhân bên ngoài bảo khố thật. Sau đó dù cho địch nhân vào tới, sẽ thấy giả khố làm bọn chúng lầm tưởng là Dương Công Bảo Khố. Hơn nữa còn khiến địch nhân lầm tưởng gã theo bí đạo dưới lòng sông ly khai.

Biến hóa bên trong nhất định là nằm ngoài đoán định của bất kỳ ai trong bọn.

o0o

Từ Tử Lăng trước hết thổi tắt đèn lửa, dụng công phu một lát là đã giải huyệt cứu tỉnh bọn Cao Chiếm Đạo.

Thủ pháp chế huyệt vô cùng ngoan lạt, để giải khai không dễ dàng, dẫu cho giải huyệt thành công nhưng chỉ sợ bọn họ cần vài ngày nghỉ ngơi mới phục nguyên được.

May là Từ Tử Lăng đối với Thiên Ma Công có hiểu biết nhất định, hơn nữa Trường Sinh Khí trong nội thể gã có công năng trị thương vô cùng thần diệu. Vậy nên tuy bọn Cao Chiếm Đạo không hoàn toàn phục nguyên nhưng cũng hồi phục được tám, chín thành công lực.

Sau khi nghe Từ Tử Lăng thuật lại tình hình một lượt, Cao Chiếm Đạo cảm thán:

- Bọn chúng đến không hề có dấu hiệu báo trước, may là đúng lúc đó tiểu đệ lại đang ở bên ngoài, kịp thời điều chỉnh tín hiệu mái ngói. Có điều là thực ra cũng không thay đổi được gì. Từ gia đúng là nghĩa bạc vân thiên, không quản an nguy bản thân vào thương lượng cùng với bọn yêu nhân.

Từ Tử Lăng nói:

- May là ta có điều kiện để đàm phán. Trước mắt, chúng ta đang chiếm thượng phong. Chỉ cần theo bí đạo âm thầm rời khỏi đây, tiềm nhập bảo khố là đại công cáo thành rồi.

Cao Chiếm Đạo vui mừng nói:

- Không có vấn đề gì. Từ gia mời đi theo bọn đệ.

Từ Tử Lăng cười thầm trong lòng, nếu như bọn Tích Thủ Huyền phát giác bao vây ở đây là công cốc, lại thấy một cái phòng trống không chẳng có người nào thì vẻ mặt sẽ ra sao?

Chương 429: Dữ tranh quyết liệt

Từ Tử Lăng và bọn Cao Chiếm Đạo theo kênh Vĩnh An tiềm nhập bảo khố. Khấu Trọng đang chờ đợi, lòng nóng như lửa đốt, thấy bọn họ an nhiên vào đến, vô cùng vui mừng.

Hai bên thuật lại những tao ngộ vừa xảy đến, đều cảm thấy may mắn. Trong tình cảnh âm dương biến ảo như thế này, chỉ cần Lý Nguyên Cát nhận giả khố là chân khố, bọn gã ngược lại có thêm phần an toàn.

Khấu Trọng nói:

- Hiện tại ngàn vạn lần không nên di động cơ quan làm lộng xuất âm thanh. Nếu không, không thể giấu nổi tai mắt của Lý Nguyên Cát đang ngày đêm thám thính động tĩnh trong lòng đất. Giờ hai đường bí đạo đều đang mở, có cơ hội nên phong bế bí đạo thông ra kênh Vĩnh An.

Chân bảo khố có bốn đường bí đạo, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng khai mở hai đường, một ra ngoài thành và một thông ra kênh Vĩnh An. Các bí đạo khác bảo lưu nguyên trạng. Nhưng thực ra không phải bọn gã khai mở cửa vào bảo khố mà chỉ dùng cơ quan di chuyển những cự thạch chặn lối vào. Nếu muốn theo bí đạo ra ngoài,còn phải qua một bức hoạt môn vô cùng xảo diệu nữa.

Cao Chiếm Đạo nhíu mày hỏi:

- Vậy chúng ta vận chuyển hàng hoá tài vật ra ngoài như thế nào

đây?

Khấu Trọng tự tin đáp:

- Sáng sớm mai, nhai đạo của Trường An đông nghịt ngựa xe qua sẽ là yểm hộ tốt nhất cho chúng ta. Khi đó bọn ta có làm gì cũng không lo bị người khác phát giác.

Gã lại hỏi:

- Còn bao lâu nữa thì trời sáng nhỉ?

Ngưu Phụng Nghĩa nói:

- Chưa đến nửa thời thần.

Sát Kiệt cất tiếng:

- Không hề thấy An Long xuất hiện.

Khấu Trọng lạnh lẽo nói:

- Ta thấy mệnh hắn lớn đó.

Hôm qua, hai gã đã có ý định hạ sát An Long rồi mới xuống giếng tìm kiếm. Ngờ đâu An Long không hề đến Bắc Lý Nhạc Tuyền Quán, khiến anh hùng không có đất dụng võ.

Khấu Trọng nhìn mọi người, vui vẻ cất tiếng:

- Gần cửa ra bí mật của địa đạo có một bảo tàng siêu cấp, trong đó có tới hàng chục thứ thần binh lợi khí của các cửa hiệu trứ danh. Để đáp tạ các vị huynh đệ, mọi người hãy đến đó tự lựa chọn một chiếc

vừa tay đi.

Bọn Cao Chiếm Đạo đều vui sướng phát cuồng. Đối với người luyện võ mà nói, thần binh lợi khí chỉ có thể hữu duyên tương ngộ, chứ không thể cầu, giá trị hơn nhiều so với những trân bảo. Quả nhiên, đã nhập bảo sơn thì không về tay trắng!

Mọi người đi theo Khấu Trọng tới phòng chứa bảo vật. Khấu Trọng lấy trong hòm ra một chiếc mặt nạ, cười nói:

- Những cái này hẳn là chuẩn bị để Dương Tố sử dụng khi đào vong đây. Hắn đã không dùng đến thì chúng ta dùng giúp vậy.

Từ Tử Lăng nhận lấy mặt nạ, thích đến nỗi không muốn rời tay, nói:

- Thêm một chiếc mặt nạ là ta có thêm một thân phận mới. Những mặt nạ trước đây đã bị nhiều người nhận biết nên chiếc mới này sẽ trợ giúp rất tốt cho ta đây.

Tiếp đó gã lại hỏi Khấu Trọng:

- Ngươi tính xử trí những tài vật của bảo khố như thế nào đây?

Khấu Trọng thở dài:

- Vận chuyển tất cả một lần thì chúng ta không thể làm được. Ta tính chỉ nên chuyển đi những binh khí siêu cấp và những trân bảo trân quý nhất. Dù cho Lý tiểu tử hoặc người nào khác bắt gặp, thấy chúng ta thu hoạch không nhiều, sẽ tưởng là chúng ta lấy từ giả khố. Chắc chắn sẽ không đoán được huyền cơ bên trong.

Từ Tử Lăng cất tiếng:

- Có thể tưởng tượng Lý Phiệt tất sẽ phái người triệt để điều tra địa khố, trong đó không ít cao thủ thông hiểu môn thổ mộc cơ quan. Nói không chừng có thể phát giác bí mật của chân bảo khố đó.

Khấu Trọng nói:

- Khả năng này vô cùng nhỏ vì vừa rồi ta đã có thi triển một tuyệt chiêu. Ta đã đẩy lùi bọn Lý Nguyên Cát ra ngoài cửa vào lối miệng giếng, rồi mở cửa sắt khoá động huyệt chứa đầy chướng khí. Hiện nay trong địa khố tràn ngập chướng khí, chỉ có những cao thủ có thời gian bế khí dài mới có thể tiến vào địa khố được. Những đại sư cơ quan kiến trúc như Lưu Chánh Hội thì trước khi chướng khí được thanh trừ, chỉ có thể đứng nhìn ngoài cửa mà kêu trời thôi!

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Không ngờ chiêu thức ngoan độc như vậy mà ngươi cũng nghĩ ra được.

Khấu Trọng cười nói:

- Không phải ta nghĩ ra được chiêu này đâu. Sự thật ta cũng tuyệt không phải là người có tâm địa độc ác, tất nhiên cũng không nghĩ ra được chiêu thức lệ hại như vậy. Lúc đó ta đang toàn tâm suy nghĩ làm sao để làm như có vẻ ta đã trốn ra ngoài về phía đáy sông, bỗng phát hiện chướng khí tràn ngập trong hầm nên mới nghĩ đến chiêu này. Hà hà, hy vọng Lý Nguyên Cát không mang lửa vào trong đường hầm, bằng không thì phen này lông mày lông mi cùng râu tóc của hắn khó mà giữ được.

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu vậy, lần này ngươi có thể đã làm liên luỵ Sa gia rồi.

Khấu Trọng đáp:

- Yên tâm đi! Ta lập tức quay lại Sa Phủ, tuỳ cơ ứng biến, bảo đảm có thể xoay xở lấp liếm được.

Từ Tử Lăng lại hỏi:

- Trên dưới Sa gia toàn là người vô can. Tiểu tử ngươi không sợ Loan Loan sẽ xuất hiện bức ép ngươi ư?

Khấu Trọng ngạo nghễ đáp:

- Tà Đế Xá Lợi ở trong tay chúng ta thì việc gì phải sợ nàng ta? Dù Loan yêu nữ ngoan độc giảo hoạt đến thế nào cũng sẽ bị ta hý lộng trong lòng bàn tay thôi.

Dừng lại một chút, gã tiếp tục:

- Ở đây có thể giao cho Chiếm Đạo phụ trách. Ngươi tốt nhất là dùng thân phận Ung Tần lộ diện ở vài nơi. Nếu vậy thì ai mà biết được ngoài giả khố còn có chân khố nữa chứ. Vân Soái có liên lạc gì với ngươi không?

000OOO000

Khấu Trọng âm thầm quay về Sa Phủ, ngấm ngầm vào phòng. Gã thò tay sờ vào dưới gối thấy những bức thư “từ giã” vẫn còn đó, thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này trời đã gần như sáng hẳn, tuyết vẫn còn rơi lất phất. Đúng ra Khấu Trọng đã có thể làm một giấc ngon lành, nhưng bỗng nhiên nghe tiếng Sa Phúc kêu gọi liền tỉnh dậy. Vẻ mặt vui mừng, Sa Phúc

hỏi:

- Mạc gia về đây lúc nào thế?

Khấu Trọng vươn vai ngồi dậy, hỏi ngược lại:

-Đêm qua có ai đến tìm ta không?

Sa Phúc đáp:

-Tú Phương tiểu thư và Thanh Thanh Phu nhân đều có sai người đến kiếm.

Khấu Trọng thầm nghĩ may mà gã có cái mặt nạ này. Nếu mà mặt nạ đeo vào lại trông phong lưu tuấn tú như Hầu Hy Bạch, ắt khiến thêm nhiều mỹ nhân mê mệt, chắc khiến người ta nghĩ gã lưu tình khắp nơi quá.

Sa Phúc hỏi:

- Rốt cuộc là Mạc gia đi đâu? Lão gia chúng ta còn tưởng ngài sợ bị này ở lại nên đã không từ mà biệt.

Khấu Trọng đáp:

- Mấy ngày tới chắc là ta phải theo Hoàng Thượng rời thành. Đại cửu gia có tìm ta lần nào không?

Sa Phúc đáp:

- Đại Cửu Gia từ tối hôm qua đến giờ vô cùng bận rộn, chưa được nghỉ ngơi lúc nào.

Khấu Trọng thầm tạ ơn trời đất, thấp giọng nói:

- Tối hôm qua ta gặp Lý Tịnh của Thiên Sách Phủ, sau đó theo hắn về phủ uống rượu. Không ngờ mới uống vài ba ly đã say bất tỉnh nhân sự. Sáng sớm nay ta tỉnh dậy bèn vội vã hồi phủ, lại theo hậu viện mà vào vì biết lão nhân gia tuyệt không thích ta qua lại thân mật với người của Thiên Sách Phủ. Ngươi có cách nào che giấu giúp ta không?

Sa Phúc không hề ngại ngần đáp ngay:

- Việc này dễ thôi. Hạ nhân trong phủ có ai là không tôn kính Mạc gia chứ! Chắc chắn ai cũng sẽ tận lực vì Mạc gia. Chỉ cần ta sắp xếp một chút, lại nói rằng tối qua Mạc gia ở chỗ Tú Phương tiểu thư hoặc Thanh Thanh phu nhân đến khuya mới về, đảm bảo không ai biết được.

Khấu Trọng lộ vẻ hoan hỷ:

- Vậy thì cứ nói là về cùng với Tú Phương tiểu thư đi. Làm khó lão huynh thu xếp giúp vậy.

Sa Phúc thở dài:

- Đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Lão gia từ khi biết người nhất quyết ra đi, rất lấy làm luyến tiếc.

Khấu Trọng nói:

- Ta rời khỏi đây một chuyến chỉ vì để thay đổi vận mệnh của mình. Còn gì quan trọng hơn nữa chứ!

Sa Phúc đột nhiên hạ giọng:

- Có tin tức nói Hoàng thượng muốn lấy ngươi làm ngự y. Nếu Mạc gia đi mất, Hoàng thượng không sẽ vui đâu, không chừng còn bắt tội Đại Cửu gia nữa đó.

Khấu Trọng lại chưa từng nghĩ đến chuyện này. Gã khẽ nhíu mày, sau đó với vẻ tính toán cẩn thận cất tiếng:

- Ngươi nói lão gia không cần lo. Đợi ta sẽ nhập cung trần tình với Trương Tiệp Dư, nhờ nương nương nói với Hoàng thượng vài câu. Khi đó tha hồ người khác có nói ngàn vạn câu, đảm bảo Đại Cửu gia cũng không bị ảnh hưởng.

Sa Phúc nói:

- Vậy thì phải làm nhanh. Nghe nói hôm nay Hoàng thượng sẽ khởi trình đi Chung Nam Biệt Cung, nói không chừng còn mang Trương Quý phi đi theo.

Khấu Trọng nghĩ chuyện liên quan đến Dương Công Bảo Khố giống như giấy mỏng không che được lửa, lạ một điều là Lý Uyên không nhân dịp này để trì hoãn. Đoạn gã gật đầu đáp ứng.

Sa Phúc vội vã đi ra, y sẽ nói dối giúp Khấu Trọng một phen, đỡ cho gã một chuyện phải lo lắng.

Khấu Trọng rửa mặt mũi qua loa xong, vừa định rời đi thì Loan Loan phương giá quang lâm. Nàng thấy gã thần thái an tường giống như vốn đang ở nhà không biết chuyện gì xẩy ra, không giấu nổi ngạc nhiên.

Khấu Trọng cũng không biết giữa bọn họ và Lý Nguyên Cát đã phát sinh sự tình gì. Gã ngồi xuống cất tiếng:

- Không ngờ ngươi vẫn còn mặt mũi đến tìm ta!

Loan Loan ngồi xuống bên giường, u u oán oán, mong manh nhỏ nhẹ nói:

- Làm sao ngươi lại có thể ngạc nhiên nhỉ! Người nuốt lời là ngươi! Chúng ta bị bức bách phải dùng thủ đoạn bất đắc dĩ để tự bảo vệ mà thôi.

Khấu Trọng khoát tay:

- Được lắm. Bây giờ thì ai đi đường nấy. Ngươi không có Xá Lợi, ta thì mất bảo tàng. Điều may mắn duy nhất có lẽ là vẫn còn có thể ăn cơm, đi lại được.

Loan Loan ôn nhu mỉm cười:

- Ngươi nên đa tạ chúng ta mới phải. Thì ra mấy cái được gọi là "hành động bí mật" của ngươi lại là như vậy. Nếu như không có Chúc sư phụ tiến nhập bảo khố đúng lúc đánh đuổi bọn Lý Nguyên Cát, ắt hẳn Khấu Trọng ngươi có cánh cũng không thoát.

Đoạn Nàng xoè tay ra nói:

- Giao ra đi.

Khấu Trọng trong lòng thầm lạnh, khẳng định phía Loan Loan có người tiềm phục trong Lý Phiệt nên mới sớm có thể nắm được tình hình trong bảo khố như trong lòng bàn tay như vậy, biết cả việc gã theo bí đạo dưới đáy sông trốn thoát. Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Ngươi nghĩ Xá Lợi đang ở trong tay ta ư?

Loan Loan đáp:

- Hai người các ngươi nhân lúc Lý Nguyên Cát chưa tìm thấy cửa vào, đã đủ thời gian đảo lộn bảo khố lên xem hết cả rồi. Khi chúng ta gặp Tử Lăng thì hắn thân đang mặc thuỷ kháo, không có khả năng giấu Xá Lợi trong người. Nếu không ở trong người hắn, đương nhiên là đang ở trong người ngươi rồi!

Khấu Trọng cười ầm:

- Nếu mà không biết ta còn đủ sức hý lộng quỷ thần, chắc là không thèm giao dịch với ta đâu nhỉ. Nhưng hiện tại các ngươi chỉ có cách nghe lời ta nói mà thôi, tối nay giờ tuất gặp lại ở Ngoại Tân quán!

Loan Loan đang muốn nói tiếp, chợt có tiếng bước chân vọng tới.

Khấu Trọng đánh mắt với Loan Loan, ý nói đã đi được rồi đấy.

Người hầu đến báo Khả Đạt Chí đang đợi gã tại phòng phía đông. Khấu Trọng đoán y đến nghe phong thanh, vui vẻ rời đi.

o0o

Từ Tử Lăng biến trở lại thành Nhạc Sơn, nhẫn nại chờ đợi tại khách sạn.

Quả nhiên khi trời sáng hẳn, tuyết vừa ngừng rơi, Đại Đường Hoàng Đế Lý Uyên trong trang phục đi săn long giá quang lâm. Vừa mới thấy Nhạc Sơn, Lý Uyên đã nói ngay:

- Dương Công Bảo Khố đã rời khỏi lòng đất rồi!

Từ Tử Lăng điềm nhiên nhìn Lý Uyên ngồi xuống bên cạnh, hỏi:

- Đã bắt được hai tên tiểu tử đó chưa?

Lý Uyên lắc đầu:

- Bọn chúng gặp may! Hai tên, một theo cửa giếng, một theo bí đạo dưới lòng sông trốn thoát. Dương Tố thật giảo hoạt, thì ra trong khố có khố, suýt nữa qua mắt người ta.

Từ Tử Lăng tức thì hết hồn, toàn thân toát mồ hôi lạnh, tự nhủ trong lòng: “Làm sao mà bọn họ lại phát hiện chân khố được? Nếu vậy không phải bọn Cao Chiếm Đạo hung đa cát thiểu sao?”. Nhưng nghe khẩu khí Lý Uyên thì có vẻ không bắt được người nào. Đoạn hỏi:

- Cái gì là trong khố có khố?

Lý Uyên cặn kẽ giải thích:

- Nhiều năm trước đây, lúc Dương Huyền Cảm bại trận mà chết, có người nói với ta rằng sinh tiền Dương Huyền Cảm từng nói một câu là “trong khố có khố”. Sau khi chúng ta tiến nhập bảo khố, đã đặc biệt lưu tâm. Cuối cùng, trong đáy một chiếc rương phát hiện cửa vào của tầng bên dưới, đúng là có rất nhiều binh khí được bảo quản vô cùng tốt, có thể trang bị cho hơn nghìn người.

Từ Tử Lăng ngấm ngầm hít mạnh một hơi, thầm nhủ thì ra là vậy. Giờ đây đối với “chiến thuật tâm lý” của Lỗ Diệu Tử, gã đúng là bái phục sát đất. Giả sử gã và Khấu Trọng là bọn Lý Uyên, lỡ như xui xẻo phát hiện ra “dưới khố có khố” chắc cũng tưởng rằng đó là bảo khố thật, rồi cũng không tìm kiếm nữa. Nghĩ đoạn gã trầm giọng thốt lên:

- Phen này Tiểu Đao có thu hoạch lớn rồi!

Lý Uyên gật đầu:

- Chuyện vui này đúng là ngoài ý liệu. Chỉ tiếc là không bắt được hai tên tiểu tử thần xuất quỷ mạt đó. Vả lại, vào được đến bí động bảo khố cũng chỉ phí một phen công phu vì giờ đây trong bảo khố tràn đầy chướng khí. Nếu không phải trong cung có một hạt dạ minh châu thì có tiến vào cũng chẳng thấy được cái gì.

Từ Tử Lăng lờ mờ hiểu ra nguyên nhân mà Lý Nguyên Cát gặp phải Chúc Ngọc Nghiên mà lại hồ đồ nhầm lẫn đó là Từ Tử Lăng. Việc này chắc chắn do Dương Hư Ngạn bên trong hý thần lộng quỷ, không để cho Lý Phiệt nảy sinh cảnh giác, có thể phá hỏng âm mưu khôi phục cựu triều của Dương thị.

Lý Uyên tỏ vẻ cảm kích:

- Vận may này của Lý gia đều do đại ca ban cho. Đợi sau khi ta thu phục xong gian tà yêu nghiệt trở về, nhất định sẽ mời đại ca vào cung uống rượu tâm tình, chúc mừng một phen.

Từ Tử Lăng than:

- Ta sớm đã không có loại tâm tình đó. Tiểu Đao ngươi hãy làm Hoàng đế cho tốt nhé!

Lý Uyên giật mình hỏi:

- Đại ca cần phải đi sao?

Từ Tử Lăng làm ra vẻ già cả đáp:

- Nhân sinh tụ tán vô thường, còn có việc gì mà nhìn không ra nghĩ không đến nữa chứ! Nhạc Sơn ta trong lúc còn một điểm khí lực, định trước khi chết hoàn thành một sở nguyện còn dang dở.

Lý Uyên ngây người một lúc, hạ giọng nói:

- Nhạc đại ca muốn đến Lĩnh Nam quyết chiến Tống Khuyết, Tiểu Đao tại đây kính cẩn xin chúc đại ca thành công! Thiên Đao Tống Khuyết là kỳ tài trăm năm khó gặp trong võ lâm Trung Nguyên, giờ đây lại toàn lực chống lưng Khấu Trọng, đúng là mối hoạ tâm phúc của Lý gia ta.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm nghĩ đây chính là nguyên nhân khiến Sư Phi Huyên hết sức cản trở Khấu Trọng đoạt bảo khố trở về Bành Lương. Ninh Đạo Kỳ cũng vì nguyên nhân này đáp ứng xuất thủ. Tống Khuyết có thêm Khấu Trọng, một khi có chỗ đứng chân, thanh thế vững mạnh, trong thiên hạ trừ Lý Thế Dân sẽ không còn ai có thể địch lại. Nếu không phải Lý Thế Dân chiếm được Quan Trung địa lợi, lại thêm căn cơ chắc chắn vững chãi, nói không chừng cũng thảm bại tan vỡ. Lo lắng của Lý Uyên tuyệt không phải là thừa thải.

Từ Tử Lăng mắt nhìn ra xa, chậm rãi cất tiếng một cách kiên định:

- Cuộc chiến này ta không quan tâm thành bại, không kể sinh tử, chỉ cầu một trận thống khoái.

Hai chữ “thống khoái” pha chút ý nghĩa bất tường, nhưng Lý Uyên không dám nhắc lại. Thiên Đao Tống Khuyết là bậc cao thủ cỡ Ninh Đạo Kỳ, từ sau khi đánh bại Nhạc Sơn, danh chấn thiên hạ, y chưa hề bại trận. Dù cho Ma Môn cao thủ như mây, vẫn luôn luôn né tránh phạm vi thế lực của Tống gia tại một dải Lĩnh Nam, không dám xúc nộ nhân vật siêu việt như Tống Khuyết, cao thủ dùng đao đệ nhất

thiên hạ.

Lý Phiệt chiêu nạp Hoàng Công Thác và Nam Hải Phái, đằng sau tất có nguyên nhân, chính là hy vọng bọn họ có thể kiềm chế Tống Phiệt.

Giang hồ hiện tại, trong tứ đại môn phiệt, Độc Cô Phiệt nhân vì đấu tranh với Vương Thế Sung bị bại nên thế lực suy vi; Vũ Văn Phiệt liên tiếp bại trận, thanh thế như sông ngòi gặp hạn; Lý Phiệt tuy như mặt trời chính ngọ, nhưng còn Tống Phiệt giữ vững phương Nam. Ngày nào Tống Khuyết còn sống, ngày đó y chắc chắn không chịu khom lưng xưng thần, có lẽ người nào thống nhất thiên hạ cũng chẳng làm gì được y.

Cái Tống Khuyết thiếu chính là một người có thể thay ông ta đi đánh thiên hạ. Không ai thích hợp hơn là Khấu Trọng. Đúng như con gái Tống Khuyết là Tống Ngọc Hoa đã từng hình dung, Tống Khuyết gặp Khấu Trọng như ong gặp mật, không ai có thể phân khai bọn họ.

Từ Tử Lăng ngây người suy nghĩ một lúc, trầm giọng nói:

- Tiểu Đao đi đi! Lão ca tại đây chúc ngươi mã đáo thành công.

o0o

Khấu Trọng ngồi xuống bên cạnh Khả Đạt Chí, cười khổ:

- Ngươi mời tờ mờ sáng thế này đến thăm tiểu đệ, không sợ người khác nghi ngờ ư?

Khả Đạt Chí thở dài một hơi:

- Ngay cả Khả mỗ cũng không thể không bội phục Thiếu Soái thần thông quảng đại. Hiện giờ, trong thành đồn ầm lên truyện Thiếu Soái

đã táng thân trong bảo khố đầy chướng khí rồi, chỉ Từ Tử Lăng an nhiên chạy thoát. Nào ngờ Thiếu Soái không những vẫn còn sống khỏe mạnh mà tựa hồ như mới được ngủ một giấc thoải mái, nhìn sắc mặt hồng hào tươi tốt thế này.

Khấu Trọng hỏi:

- Không có gì. Giang hồ hỗn loạn thế nào?

Khả Đạt Chí đáp:

- Thiếu Soái đương nhiên có đạo hạnh cao cường khiến người ta không tin nổi. Chỉ là có chút tò mò, các vị phải chăng không đủ thời gian lấy Xá Lợi đi?

Khấu Trọng nhướng mày cười ha hả, hỏi lại:

- Có người tìm thấy Xá Lợi trong bảo khố sao?

Thuận tay lấy dạ minh châu ra, tuy không thể tưởng tượng tình cảnh dạ minh châu phát xạ ánh sáng huy hoàng trong địa khố tối đen, nhưng có ai chỉ nhìn sơ qua một lần mà có thể nhận định về hãn thế kỳ trân này? Có câu “Hùng biện ngàn câu, sao bằng sự thật trước mắt”, Khả Đạt Chí lập tức á khẩu vô ngôn.

Khấu Trọng cất dạ minh châu vào trong mình, nói:

- Thỉnh Khả huynh trở về thông tri Ngôn Soái, giao dịch như đã ước định sẽ tiến hành đêm nay, không có gì thay đổi. Vạn lần không được bày mấy trò trẻ con vớ vẩn. Nếu không có giết được bọn ta cũng không lấy được Xá Lợi, hà huống Khấu Trọng ta cũng không phải là loại có thể xem thường được. Tiểu đệ hiện có rất nhiều việc phiền toái đang chờ giải quyết, thật là đang lo không xuể. Thứ cho tiểu đệ

không bồi tiếp được.

Khả Đạt Chí đứng dậy, song mục tinh quang lấp loáng nhìn chằm chằm Khấu Trọng đánh giá. Hắn lấy làm lạ hỏi:

- Thiếu Soái tựa hồ hoàn toàn không để tâm tới việc mất bảo khố. Rốt cuộc là thế nào đây?

Khấu Trọng cùng hắn đứng lên, cười hề hề ra vẻ thần bí, đáp:

- Có câu đã nhập bảo sơn ắt không về tay trắng, cũng nói có tiền ắt có thể sai ma khiến quỷ. Khả huynh cũng thành thuộc ngạn ngữ tệ quốc, tất sẽ hiểu hàm ý hai câu này.

Khả Đạt Chí không còn cách nào khác, như hiểu như không ly khai.

Y vừa ra khỏi cửa, Sa Phúc đến bên Khấu Trọng, nói:

- Lý Tịnh tướng quân đến. Y nói đến xem ngươi sau khi say rượu tỉnh dậy, có đau đầu không. Ta không dám cho lão gia và tiểu thư biết, nên đã mời y ra tiểu thất ở ngoại viện chờ Mạc gia.

Khấu Trọng thầm tán thưởng Lý Tịnh cơ linh, dựa theo khẩu khí Sa Phúc nói dối giúp gã, nhờ thế mà biến câu chuyện hoang đường thành kín đáo như áo trời không kẽ hở. Nghĩ đoạn gã vội vàng tới gặp. Trong lòng gã hiểu rõ, cửa ải này còn khó qua hơn cả việc gặp Khả Đạt Chí.

Sau khi Lý Uyên đi khỏi, Sư Phi Huyên pháp giá quang lâm, nhìn thấy Từ Tử Lăng tức Nhạc Sơn, điềm nhiên hỏi:

- Khấu Trọng vô sự chứ?

Chỉ với câu nói đó, Từ Tử Lăng hiểu rõ nàng và Lý Thế Dân có mối quan hệ sâu sắc hơn gã tưởng tượng. Vậy nên nàng mới biết tin nhay như vậy.

Gã cười nhẹ:

- May mắn thôi!

Sư Phi Huyên tú my khẽ cau lại, ngồi xuống bên cạnh gã, ngữ khí vẫn cực kỳ bình tĩnh, nhẹ nhàng hỏi:

- Tử Lăng tại sao đột nhiên thay đổi hoàn toàn thái độ đối với Phi Huyên như thế?

Từ Tử Lăng trong lòng bừng lên một niềm hứng khởi thống khoái mà chính gã cũng không hiểu rõ tại sao. Gã bài trừ tạp niệm, thay đổi đề tài:

- Tà Đế Xá Lợi trong tay chúng ta. Tối nay tiến hành kế hoạch như đã định. Tiểu thư đã chuẩn bị đầy đủ chưa?

Sư Phi Huyên ngọc dung hồi phục trạng thái tĩnh lặng không biểu lộ chút gì ra ngoài, ngưng thần nhìn Từ Tử Lăng một lúc, nhẹ giọng hỏi:

- Thật không còn biện pháp nào khác sao?

Từ Tử Lăng làm như không có chuyện gì đáp:

- Chỉ có cách này mới có thể sát tử Hương Ngọc Sơn, lại làm Ma Môn các phái phân liệt. Tiểu thư có đề nghị gì tốt hơn ư?

Sư Phi Huyên điềm đạm nói:

- Tử Lăng tại sao tránh không trả lời câu hỏi đầu tiên của Phi Huyên?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Tiểu thư bảo ta trả lời thế nào đây? Vấn đề giữa chúng ta là mục tiêu khác biệt, quan điểm về việc xử lý Tà Đế Xá Lợi như thế nào của chúng ta có chỗ bất đồng.

Sư Phi Huyên thở nhẹ một hơi rồi nói:

- Huỷ Tà Đế Xá Lợi là nhẹ nhàng nhất. Để lại sẽ là một đại hoạ trong tương lai.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ nếu như Sư Phi Huyên ngươi không thỉnh Ninh Đạo Kỳ đối phó Khấu Trọng, nói không chừng gã và nàng có thể hợp tác. Chỉ là trước mắt chỉ có một biện pháp đó có thể hoàn toàn kiềm chế những cao thủ tuyệt đỉnh hai đạo chính tà.

Vô luận bên nào thành công đoạt được Tà Đế Xá Lợi, cũng đều vô cùng bận rộn đối phó với địch nhân, không có thời gian để quản chuyện khác.

Nói cho cùng, gã và Khấu Trọng không hề e ngại việc Tà Đế Xá Lợi lọt vào tay người của Ma Môn. Võ đạo tuyệt không có biện pháp thần tốc nào có thể chớp mắt thành công. Hoà Thị Bích chính là ví dụ tốt nhất. Tạo nghệ bọn họ tuy tiến triển chậm chạp nhưng mỗi ngày đều có tiến bộ, căn bản không phải sợ người nào.

Từ Tử Lăng không nghĩ sẽ chia sẻ với những lo lắng của Sư Phi Huyên. Gã đối với Sư Phi Huyên sớm đã không còn vương vấn, bình tĩnh đáp:

- Nếu như tiểu thư có thể thuyết phục Khấu Trọng, Từ Tử Lăng ta sẽ

không dị nghị gì.

Sư Phi Huyên thân ngọc run khẽ, mắt phượng nhìn thẳng vào gã, hiển thị đã mơ hồ hiểu rõ nguyên nhân Từ Tử Lăng thay đổi thái độ đối với nàng. Một lúc sau, Sư Phi Huyên nói:

- Hiện tại bảo khố đã mất. Khấu Trọng có tính toán gì không?

Đây chính là vấn đề Từ Tử Lăng e ngại nhất. Vô luận gã bất mãn Sư Phi Huyên đã bí mật âm mưu đối phó Khấu Trọng thế nào, gã cũng không muốn nói dối nàng. Ngầm hít vào một hơi, gã hỏi ngược lại:

- Tại sao tiểu thư không tự mình đi hỏi Khấu Trọng?

Song nhãn mỹ lệ của Sư Phi Huyên xạ xuất thần sắc phức tạp, u oán cảm thán. Nàng nói:

- Nếu như có thể lựa chọn, Phi Huyên tuyệt không muốn coi các vị là kẻ địch. Như sự tình phát triển đến mức này, Tử Lăng đương nhiên biết Phi Huyên thực sự là bất đắc dĩ.

Từ Tử Lăng trong lòng cười khổ. Khi Khấu Trọng tìm được Dương Công Bảo Khố, sự tình tất nhiên phát triển như vậy, không ai ngăn cản được.

Anh mắt Sư Phi Huyên thoáng nét ai oán, điều chưa từng xuất hiện ở nàng, khóe môi hiện ra một tia cười đau đớn. Đoạn nàng điềm nhiên nói:

- Dù sao đối với việc hai vị nghĩa hiệp trợ giúp Tần Vương, Sư Huyên vẫn vô cùng cảm kích. Tử Lăng bảo trọng.

Nói xong, thong thả đàng hoàng rời đi.

Từ Tử Lăng đầu óc mê muội, ngây ngốc ngồi trên ghế.

Cuối cùng, đã đến lúc quyết liệt với Sư Phi Huyên, trong lòng gã bất giác trỗi lên nỗi niềm cảm xúc và đau thương không giải thích được.

Gã đã có thể không chính diện đối địch với Sư Phi Huyên. Nhưng rồi khi Khấu Trọng trở thành địch nhân lớn nhất của nàng, gã cũng không có cách nào xoay chuyển được để mối quan hệ vẫn giống như trước kia.

Từ khi tiến vào Dương Công Bảo Khố, Khấu Trọng đích xác đã bước vào con đường gian nan đấu tranh vì thiên hạ đại nghiệp. Trừ phi có người đủ khả năng đánh ngã hắn, nếu không cuối cùng sẽ có một ngày hắn trở thành một bá chủ uy nhiếp thiên hạ. Không một ai hiểu rõ thực lực Khấu Trọng hơn gã. Một khi Khấu Trọng triển khai đại nghiệp, mỗi ngày, căn cơ của gã lại được củng cố vững chắc thêm một phần, càng khó có thể áp chế được.

Chương 430: Chân giả nan phân

Lý Tịnh dụng thần nhìn chằm chằm Khấu Trọng một lúc, hỏi:

- Tối qua đã xảy ra chuyện gì vậy?

Khấu Trọng trả lời:

- Vận khí chúng ta không tốt, bị người của Lý Nguyên Cát nghe được những tiếng động bên trong địa khố, vậy nên…

Lý Tịnh ngắt lời:

- Những chuyện ngươi nói đó, hiện tại toàn thành đều biết. Điều ta muốn hỏi là sau khi ngươi bị bức bách phải đào tẩu từ đường hầm đầy thán khí đó, tại sao lại thoải mái xuất hiện ở đây? Nếu ngươi tự nhiên biến mất thì đã không ngạc nhiên như vậy.

Khấu Trọng đáp:

- Đây gọi là trời không tuyệt đường người. Tuy bế khí thần công của ta không tệ, nhưng cũng không thể nín thở mãi không ngừng nghỉ được. Khi đó ta chỉ liều mạng bơi theo bí đạo dưới lòng sông trốn đi. Hà hà, ngờ đâu cuối cùng lại ra đến một chiếc hồ nhỏ ở ngoài thành.

Lý Tịnh nhìn Khấu Trọng chăm chú, hoàn toàn không có cách gì phán đoán lời gã nói là chân hay giả. Hơn nữa, quan hệ giữa hai người vô cùng vi diệu, nếu Lý Tịnh bức bách Khấu Trọng quá, nhiều khả năng gã sẽ mổi giận. Trầm mặc một chút, Lý Tịnh than khẽ:

- Tại sao tiểu Trọng ngươi hoàn toàn không thấy đến nửa điểm thất vọng về việc mất bảo khố?

Khấu Trọng mỉm cười:

- Không lấy được thì là mất. Nói thẳng ra trong bảo khố ngoại trừ mấy rương châu báu là có thể làm mờ mắt vài người, nếu lấy mấy cái mớ binh khí đó cũng chỉ làm ta thêm khó khăn. Con bà nó Dương Công Bảo Khố cái gì chứ, tóm lại cũng chỉ như vậy thôi.

Lý Tịnh nói:

- Hôm nay, khi trời chưa sáng, Hoàng thượng đã dẫn Tần Vương, Tề Vương và hơn mười danh thủ khác nhập khố, bản ý là muốn bắt sống các ngươi. Ngờ đâu ngươi đã theo địa đạo dưới lòng sông đào thoát, chướng khí đã tràn vào đầy cả bên trong địa khố. Hoàng thượng lập tức sai người điều tra địa khố. Cuối cùng, dưới đáy một chiếc rương đã phát hiện cơ quan đi vào chân bảo tàng bên dưới. Phát hiện một kho binh khí giáp trụ có thể trang bị cho hơn ngàn người.

Khấu Trọng ngấm ngầm hít một hơi, trong lòng thầm kêu hiểm thật. Ý nghĩ của gã cũng như Từ Tử Lăng, nếu bọn gã sớm phát hiện được bảo khố ở tầng dưới, khẳng định cũng bị Lỗ Diệu Tử và Dương Tố đánh lừa.

Lý Tịnh nói tiếp:

- Hiện tại tình huống trong bảo khố bị liệt vào loại tối mật. Sau khi đóng chặt cửa thông với địa động phát xuất thán khí, chờ cho thán khí giảm bớt, chúng ta sẽ phái người xuống dưới điều tra triệt để, xem có thể tìm được Tà Đế Xá Lợi không để giao Sư tiểu thư mang

về Tịnh Trai, tránh hậu hoạn về sau.

Đến lúc này Khấu Trọng mới hiểu Sư Phi Huyên đã nói mọi chuyện liên quan đến Xá Lợi với Lý Thế Dân. Trong tình hình hiện nay, Lý Thế Dân đương nhiên phải bẩm báo toàn bộ sự thật với Lý Uyên.

Khấu Trọng trong lòng thầm kêu bất diệu. Nếu như Triệu Đức Ngôn và Khả Đạt Chí nhận định bọn gã không có Tà Đế Xá Lợi, làm sao tiến hành đại kế kích sát Hương Ngọc Sơn tối nay? Địch nhân chỉ cần tương kế tựu kế, sặp đặt kế hoạch toàn lực giết chết hai gã. Tên tiểu tử Khả Đạt Chí này thật cực kỳ âm hiểm, lại còn giả vờ ngu ngốc để dụ Khấu Trọng lừa hắn.

Lúc này Lý Tịnh đã hoàn toàn tin rằng Khấu Trọng chưa từng tiến vào được bảo khố thật. Thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của gã, Lý Tịnh trong lòng bất nhẫn, nói:

- Phật gia có câu, mỗi cá nhân tự thân là một bảo khố. Chỉ cần biết cách sử dụng sẽ được lợi ích vô cùng. Số trời đã định, với khả năng của con người thì không thể cưỡng cầu được đâu. Sau này tiểu Trọng định tính toán thế nào?

Khấu Trọng định thần lại, miễn cưỡng nở nụ cười khô khan, vẻ như tâm nguội ý lạnh, thần tình tỏ vẻ chán nản than:

- Ta hiện tại chỉ nghĩ nhanh chóng rời Trường An, sau này không trở lại nữa.

o0o

Từ Tử Lăng một mình ngồi lại trong phòng, từng cơn sóng lòng ào ạt dâng trào, gã minh bạch vì sao vừa rồi Sư Phi Huyên đã biểu hiện sự thất vọng đối với gã.

Sự thật đó chỉ là hiểu nhầm.

Những lời Từ Tử Lăng nói hoàn toàn là sự thật, nhưng Sư Phi Huyên lại tưởng gã lừa dối nàng.

Cũng chẳng trách Sư Phi Huyên lại nghĩ như vậy. Bởi vì nếu Lỗ Diệu Tử đã cất giấu Tà Đế Xá Lợi, đương nhiên phải giấu ở nơi bí mật nhất. Đối với Sư Phi Huyên mà nói, nơi bí mật nhất trong nội khố chính là bảo khố ở tầng dưới. Gã và Khấu Trọng hiển nhiên không biết sự tồn tại của bảo khố bên dưới đó thì không thể tìm thấy Tà Đế Xá Lợi.

Trong hoàn cảnh đó, sự việc trở nên nghiêm trọng phi thường.

Trong trường hợp Từ Tử Lăng có thể mặt không đổi sắc lừa dối Sư Phi Huyên, tuyên bố Tà Đế Xá Lợi trong tay bọn họ, không phải mục đích là khiến Sư Phi Huyên nhập cuộc tranh giành, dẫn tới việc nàng và Chúc Ngọc Nghiên, Triệu Đức Ngôn đụng độ một phen hay sao? Chẳng trách khi nàng rời đi đã lộ xuất thần sắc thương cảm đau buồn như thế.

Nhưng đối với việc này Từ Tử Lăng tuyệt không nghĩ sẽ giải thích với nàng, tự nghĩ chỉ cần không thẹn với lòng, còn mọi việc làm sao có thể toàn vẹn được!

Nàng đã thất vọng đối với gã như thế, chẳng lẽ gã lại không thất vọng về nàng?

Có người nào đó đến gần cửa sổ. Từ Tử Lăng tuy chưa nhìn thấy gì, nhưng chợt động linh cơ, gã lạnh lùng cất tiếng:

- Ta đã sớm biết ngươi tới rồi. Vào đi.

Cửa sổ mở ra, một bóng nhân ảnh nhoáng lên, Chúc Ngọc Nghiên mặt che sa dày đã hiện thân trong phòng, dịu dàng nói:

- Ngươi bằng cách nào có thể biết được ta đã đến? Nhạc Sơn gặp ngày hôm nay đúng là không phải Nhạc Sơn của ngày hôm qua nữa. Mới sáng sớm ra, đã có Đại Đường Hoàng đế và môn đồ kiệt xuất nhất trong hàng trăm năm nay của Tịnh Trai tới thăm hỏi rồi.

Từ Tử Lăng cười lạnh đáp:

- Tiểu Nghiên ngươi đừng tưởng từ miệng ta có thể thám thính được điều gì. E rằng không những chẳng moi được một địa danh mà cũng chẳng có được một cái tên người nào.

Chúc Ngọc Nghiên đến trước mặt gã, ngữ khí chuyển sang lạnh lẽo:

- Cái tính cách bất cận nhân tình của ngươi thay đổi từ lúc nào thế? Có tin ta giết con gái của Minh Nguyệt để xem ngươi thương tâm đến thế nào không?

Từ Tử Lăng song mục xạ xuất tinh quang lăng lệ giống hệt như Nhạc Sơn, chằm chằm nhìn Chúc Ngọc Nghiên một lúc, không hề nói câu nào. Nhưng thế lại làm đối phương cảm thấy áp lực trầm trọng hơn.

Chúc Ngọc Nghiên hốt nhiên xoay mình bước đến bên cửa sổ, tựa như muốn ly khai. Nhưng thị lại cải biến chủ ý, u oán than thở:

- Ta chỉ là nhất thời tức giận mà nói như vậy. Nghe nói ngươi và Thạch Chi Hiên đã từng kịch chiến một trận, đúng không?

Từ Tử Lăng giữ nguyên thần tình âm lãnh thâm trầm của Nhạc Sơn, trầm giọng:

- Nếu ta đánh không lại Thạch Chi Hiên, chỉ sợ ngươi không đến đây tìm ta phải không?

Chúc Ngọc Nghiên tức giận đến run người nói:

- Ta hôm nay đến đây không phải là để cầu ngươi tương trợ xuất thủ. Xưa nay Chúc Ngọc Nghiên ta tung hoành thiên hạ, ai có thể làm gì được ta?

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Nói hay lắm. Vốn một tay ngươi cũng có thể làm nên đại nghiệp. Bất quá, giả như Thạch Chi Hiên đoạt được thánh xá lợi, vậy người có khả năng thống nhất Ma đạo không phải là Chúc Ngọc Nghiên ngươi mà là Thạch Chi Hiên. Ngươi vì việc này mà đến cầu Nhạc Sơn ta, đúng không?

Chúc Ngọc Nghiên lắc đầu, nhẹ nhàng mỉm cười:

- Ngươi vẫn cái tật tự cao tự đại như vậy. Lý Uyên không nói với ngươi hiện tại nội khố tràn đầy chướng khí sao? Ai dám mạo hiểm tiến vào? Vì thế, Xá Lợi tuyệt không phải là việc khẩn cấp của ta hiện nay.

Từ Tử Lăng trong lòng tự mắng mình hồ đồ. Gã vốn nghĩ Chúc Ngọc Nghiên đến là muốn nhờ gã mở miệng với Lý Uyên cầu Tà Đế Xá Lợi cất giấu trong bảo tàng, nhất thời quên mất việc Dương Văn Can mật mưu ám sát Lý Uyên và Lý Thế Dân. Nếu thành công, Trường An sẽ đại loạn, tới lúc đó ai có đạo hạnh tối cao thì có thể đoạt được Xá Lợi. Đương nhiên, điều này chỉ đúng với giả thiết Tà Đế Xá Lợi vẫn còn trong bảo khố.

Nghĩ đoạn gã nhíu mày hỏi:

- Không phải vì Tà Đế Xá Lợi, ngươi đến tìm ta làm gì?

Chúc Ngọc Nghiên trầm mặc một lúc, dịu dàng đáp:

- Ta tới để gặp ngươi là vì chút ân tình giữa hai ta, người ta nói nhất dạ phu thê bách dạ ân. Ta muốn thỉnh ngươi lập tức ly khai Trường An. Nếu ở lại, không chừng ngươi sẽ không bao giờ có cơ hội tái chiến Tống Khuyết đó.

Ngừng lại một chút, thị khẽ than:

- Ngươi nghe ta nói một lời có được không? Thật ra ta không bao giờ muốn làm việc gì có lỗi với ngươi.

Từ Tử Lăng thực sự chẳng hiểu chút gì hàm nghĩa chân chính trong lời nói của Chúc Ngọc Nghiên, chỉ hàm hồ đưa đẩy:

- Người nào lại muốn giết Nhạc Sơn ta thế?

Chúc Ngọc Nghiên cười vang như chuông ngân, tiếp đó với ngữ khí lạnh lùng như băng tuyết, từng chữ từng chữ nói:

- Nhạc Sơn ngươi nghe đây, người muốn giết ngươi không ít đâu! Thạch Chi Hiên, Triệu Đức Ngôn, lại còn Hoảng Công Thác nữa. Lý Uyên vì việc bảo khố, đã lùi việc đi săn mùa Xuân hai thời thần. Sau khi y đi, Trường An thành toàn bộ mầ trong tay Trường Lâm quân, khi đó ngươi lại ở vào thế tứ diện thụ địch. Nếu ngươi muốn dùng cái dũng của kẻ thất phu thì cũng nên hiểu hậu quả nghiêm trọng thế nào. Lời ta đến đây đã tận, ngươi tốt nhất hãy tự lo cho mình đi.

Nói xong, Chúc Ngọc Nghiên xuyên qua cửa sổ đi mất, không hề

nhìn lại.

o0o

Khấu Trọng hiện tại không những là Trường An danh nhân, mà còn là khách nhân quen thuộc của Hoàng cung. Vậy nên đây là lần đầu tiên gã vào Hoàng cung không cần phải báo danh. Thủ vệ Hoàng cung nhận ra gã, bèn đặc biệt thỉnh quan binh uý phụ trách Chu Tước Môn đến chào hỏi Khấu Trọng, khiến gã cảm thấy được trọng vọng không kể xiết.

Trên Hoành Quán quảng trường, đội ngũ đi săn mùa Xuân đã chỉnh trang chờ đợi. Trừ thỉnh thoảng một vài kiện mã hý nhỏ, hàng ngàn con người hoàn toàn không phát xuất một âm thanh nào, cũng không ai lộ xuất thần thái mệt mỏi hoặc lơ đãng. Có thể thấy nhân mã được huấn luyện tinh thục như vậy như vậy, quả xứng danh Đại Đường binh hùng tướng mạnh.

So với đám quân ô hợp chưa được huấn luyện nghiêm chỉnh mấy ngày của Khấu Trọng ở Bành Lương, đúng là khác xa như trời với đất. Trong Thiếu Soái quân, chỉ có toán thân binh của Tuyên Vĩnh là loại thượng hạng tinh nhuệ. Hy vọng sau khi gã ly khai Bành Lương, bọn Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh có thể nhân lúc thái bình huấn luyện tăng cường tố chất và năng lực tác chiến của Thiếu Soái quân.

Giả như có thể lập tức vận chuyển về Bành Lương toàn bộ số lượng tài vật, binh khí của bảo khố, khẳng định Thiếu Soái quân thực lực đại tăng. Trong thời loạn thế này, không có thứ gì thực dụng bằng hoàng kim và binh khí, giáp cốt thượng đẳng.

Trong khi Khấu Trọng suy nghĩ lung tung, tên binh vệ dẫn đường theo quy củ giao gã cho một viên Lang tướng của Thừa Thiên môn. Tên Lang tướng này biết gã không những là lão bằng hữu của

Thường Hà, mà còn là hồng nhân bên cạnh Hoàng thượng và hai vị Quý phi, tự nhiên rất mực cung kính. Hắn tự thân đưa Khấu Trọng vào trong gặp Trương Tiệp Dư.

Đột nhiên phía trước có một người thanh thế uy mãnh đi tới. Khấu Trọng còn đang chưa biết là có việc gì, viên Lang tướng đã vội vàng hoảng hốt kéo gã tránh sang một bên, nói:

- Hoàng thượng đến đó, mau quỳ xuống.

Theo quy củ của Hoàng Cung, phàm là thị vệ đang canh gác ở các cổng thành hay thành lâu, cho dù có gặp Hoàng thượng, chỉ cần cung kính đứng yên, không phải quỳ xuống. Nhưng nếu như gặp phải Hoàng thượng trên đường như thế này, không những phải tránh sang một bên, còn phải chấp tay quỳ xuống, không được nhìn thẳng.

Sau khi đội mở đường rầm rộ đi qua, chợt nghe thanh âm Lý Uyên ngay đằng trước Khấu Trọng:

- Dừng lại!

Lập tức có người lĩnh mệnh, hộ mọi người dừng lại. Cả một đội quân đang hùng dũng tiến bước, tuy đột ngột dừng lại vẫn hoàn toàn tề chỉnh.

Lý Uyên ngạc nhiên nói:

- Chẳng phải Mạc tiên sinh đây sao? Mời ngài lập tức đứng dậy. Tiên sinh là khách quý của Đại Đường ta, không cần dùng lễ quân thần như vậy.

Khấu Trọng làm như hoảng sợ run rẩy đứng lên. Gã liếc nhanh một cái, phát giác Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát đứng hai

bên tả hữu Lý Uyên. Đằng sau y còn một đám quần thần, trong đó có cả lão bằng hữu Lưu Chánh Hội, ngoài ra còn có các cận thần như Bùi Tịch, Lưu Tĩnh, Tiếu Vũ, Trần Thúc Đạt, Phong Đức Di. Xem ra hình như bọn họ vừa mới tham dự một hội nghị khẩn cấp, giờ đây đang đi đến quảng trường để cùng hội hợp với đội ngũ binh lính tùy tòng trong chuyến đi săn này, sau đó xuất phát đi Chung Nam Biệt Cung.

Khấu Trọng không khỏi kêu thầm trong lòng “tốt quá”. Sự hiện thân vừa khéo của gã, khiến ngoài người đã biết mọi việc là Lý Thế Dân, còn lại chẳng ai có thể nghi ngờ đây là hoá thân của Khấu Trọng. Bởi vì trong suy nghĩ của bọn Lý Uyên đều cho rằng sau khi gã may mắn đào thoát khỏi nội khố, không thể có khả năng quay lại nhanh chóng như vậy.

Lý Kiến Thành vì có mối liên quan với Mạc Thần Y, bèn mở miệng nói giúp gã mấy câu:

- Mạc tiên sinh phen này bôn ba tứ xứ, tế thế cứu nhân, thực vất vả quá.

Khấu Trọng nhân cơ hội đó, vội khom người nói:

- Tạ ơn Hoàng thượng và Thái tử quan tâm. Tiểu nhân hôm nay nhập cung định là xem tình hình Trương phu nhân điều dưỡng thế nào, tiện thể chào từ biệt.

Lý Uyên tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Tiên sinh phải đi xa bây giờ ư?

Khấu Trọng vội vàng kéo Lý Kiến Thành xuống nước:

- Tiểu nhân từng bẩm cáo việc này với Thái tử điện hạ. Nhân vì tiểu nhân mệnh gặp khắc tinh, trước năm ba mươi tuổi không thể lưu lại lâu dài ở bất kỳ địa phương nào. Vì thế giờ đây phải ly khai Trường An, đi nơi khác thăm thú học hỏi. Việc này gia thúc đã có phân phó, tiểu nhân không dám vi mệnh.

Lý Uyên đưa mắt nhìn qua Lý Kiến Thành. Lý Kiến Thành trong lòng hơi lo sợ, chuyện này là xác thực, bèn miễn cưỡng nói:

- Mạc tiên sinh từng nói với Vương Nhi về việc này. Chỉ là không nghĩ tiên sinh lại khởi hành sớm như vậy, chưa kịp bẩm báo với Phụ Vương.

Lý Uyên cũng không còn cách nào khác, đành nói:

- Tiên sinh năm nay bao nhiêu tuổi?

Khấu Trọng đánh liều đáp:

- Tiểu nhân năm nay hai mươi tám tuổi.

Nếu không có Lý Uyên ở đây, đảm bảo quần thần và binh lính ắt sẽ xầm xì ngạc nhiên, vì vẻ mặt gã nhìn ngang nhìn dọc cũng phải trên ba mươi lắm tuổi.

Lý Uyên nói:

- Nguyên lai Mạc tiên sinh lại vẫn còn ít tuổi như thế. Vậy vẫn còn hai năm du lịch tứ xứ, hành đạo tế thế. Lệnh thúc là cao nhân dị sỹ, tất nhiên đã có nghiêm mệnh thì đằng sau tất có thâm ý. Hai năm sau, mời tiên sinh quay lại, trẫm tất không bạc đãi. Khởi giá!

o0o

Từ Tử Lăng tức Nhạc Sơn vội vàng ly khai Trường An, chuyển sang thân phận Ung Tần rồi lại quay vào thành. Vì Lôi Cửu Chỉ đã chuẩn bị thỏa đáng văn kiện ra vào thành cho gã nên việc ra vào thành không có vấn đề gì xảy ra. Tuy là trong thời buổi chiến loạn nhưng Quan Trung vẫn khá thái bình. Vì để xúc tiến phát triển giao thương buôn bán ở Trường An nên luôn gắng duy trì cửa thành rộng mở. Chỉ cần tuân theo quy củ và thỏa mãn các thủ tục nhập thành, nộp thuế nhập thành, người bên ngoài vào Trường An không hề gặp khó khăn.

Sau khi vào thành, Từ Tử Lăng phát hiện ám ký cần gặp khẩn cấp của Lý Tịnh tại nơi ước định, bèn vội vội vàng vàng đến phủ tướng quân của y. Khi gã đến nơi cũng vừa lúc Lý Tịnh đang chuẩn bị ra ngoài. Lý Tịnh thấy hắn đến, vừa thắng ngựa và xe vừa nói:

- Ta vốn nghĩ Tần Vương sẽ lưu ta lại phủ để có thể liên lạc, tiếp xúc với các ngươi. Nào ngờ vừa rồi Tần Vương đột nhiên thay đổi chủ ý, yêu cầu phu phụ ta tuỳ đi theo đến Chung Nam sơn. Việc này khiến ta rất không thoải mái.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ đồng tình:

- Lý đại ca vì chuyện của chúng ta đã hy sinh rất nhiều, hy vọng không ảnh hưởng tới quan hệ của Lý đại ca với Lý Thế Dân.

Trong lòng gã thầm nghĩ rất có khả năng sau khi Sư Phi Huyên và Lý Thế Dân bàn bạc, Lý Thế Dân đã hạ quyết tâm đối phó bọn gã nên điều vợ chồng Lý Tịnh ra khỏi Trường An, tránh rắc rối nẩy sinh.

Chợt nghe tiếng pháo trúc ồn ào từ đâu truyền lại, tất nhiên không thể so với không khí náo nhiệt như hai ngày trước đây.

Lý Tịnh thẳng thắn nói:

- Chúng ta đã là huynh đệ một nhà, không cần nói những lời thừa. Lần này nếu không phải các ngươi trượng nghĩa giúp đỡ, hậu quả không thể tưởng nổi.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Sự tình có tiến triển gì sao?

Lý Tịnh tự tin đáp:

- Tất cả đều đã nằm trong sự khống chế của bọn ta. Hiện tại chỉ đợi Dương Văn Can đến lấy lô hỏa khí ở Sa gia thì sẽ bắt quả tang tại trận. Chúng ta sẽ nhất cử quét sạch Kinh Triệu Liên Minh, bắt toàn bộ những người có liên quan.

Đoạn Lý Tịnh nói tiếp:

- Ở khu vực địa đầu của chúng ta thì mấy việc cỏn con cũng không qua mắt được. Ài! Cũng chính vì lý do này, ta tuyệt không yên tâm về các ngươi. Hiện tại, Dương Công Bảo Khố đã tan thành bọt nước, tại sao tiểu Trọng vẫn không hề có ý dừng tay?

Về vấn đề này, Từ Tử Lăng làm sao trả lời đây? Gã chỉ có thể nói:

- Nhất thời Khấu Trọng khó mà chấp nhận sự thật này. Vài ngày sau tỉnh táo lại, nói không chừng hắn sẽ có suy nghĩ khác.

Lý Tịnh gượng cười:

- Nhưng ta thấy Tần Vương nhận định tiểu Trọng vẫn không dừng tay. Một khi biến thành chính diện xung đột, bản thân sự tình tiến

triển sẽ tác động và làm cải biến quan điểm, ý nguyện của con người. Một khi đến nước chỉ còn cừu hận, lại hết giao tình, không ai có thể khống chế được nữa.

Từ Tử Lăng trong lòng than thầm, vì Khấu Trọng quyết ý tranh bá thiên hạ nên sự tình mới phát triển theo hướng này.

Lý Tịnh cũng lộ vẻ tuyệt vọng:

- Mới đầu, phần lớn người của Thiên Sách phủ đối với việc Tần Vương đánh giá cao các ngươi như vậy đều không đồng tình. Nhưng thực tế đã luôn chứng minh nhận định của Tần Vương đối với các ngươi là hoàn toàn chính xác, vậy nên các ngươi đã trở thành người mà quần tướng Thiên Sách Phủ cố kỵ nhất. Họ đều hiểu rằng một khi các ngươi có một chỗ đứng chân thì sẽ trở thành địch nhân nguy hiểm nhất.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Họ không cần phải tính ta vào trong đó chứ?

Lý Tịnh đáp:

- Bọn họ không hiểu một chút gì về quan hệ thực sự của ngươi và Khấu Trọng. Dù hiểu được thì thế nào? Ai mà không sợ nếu giết chết Khấu Trọng thì tương lai sẽ bị ngươi báo thù? Hiện tại, vô luận trong triều ngoài triều, ai nấy đều coi các ngươi là những cao thủ kiệt xuất nhất trong thời gian gần đây, là hai người kế cận Ninh Đạo Kỳ và Tống Khuyết. Theo thời gian, các ngươi lại còn tỏ ra lợi hại hơn.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt lên:

- Chúng ta bị đưa lên cao quá rồi.

Xe ngựa dừng lại trước thành môn. Lý Tịnh song mục xạ xuất tình cảm sâu sắc, khoé mắt ửng hồng, đau thương nói:

- Ta đã mất một hảo muội tử, không muốn mất thêm hai hảo huynh đệ nữa. Nghĩ tới tương lai khả năng có thể phải đối mặt nơi sa trường, càng khiến ta ruột gan tan nát. Chỉ hy vọng ngày đó vĩnh viễn không tới, Tử Lăng bảo trọng.

Cố gắng ngăn đôi dòng nước mắt anh hùng, Lý Tịnh xuống xe, nhảy lên một thớt chiến mã rời thành.

Chương 431: Nhân vi tài tử

Trương Tiệp Dư hôm nay tâm tình không tốt. Nguyên lai Lý Uyên đã hứa sẽ dẫn nàng ta và Duẫn Đức phi cùng đi Chung Nam Biệt Cung. Ngờ đâu sáng nay Hoàng thượng lại thay đổi chủ ý, ra lệnh cho hai ái phi lưu lại Trường An.

Trước khi Khấu Trọng bày tỏ nguyện vọng muốn cầu kiến Trương Tiệp Dư, Trịnh công công đã mấy lần cảnh cáo gã rằng nếu không cần thiết, tốt nhất là để ngày khác hãy nhập cung. Lão còn ngấm ngầm ám thị rằng dù với thân phận Mạc Thần y hiện nay, Khấu Trọng cũng không chắc sẽ được tiếp kiến. Nếu Trương Tiệp Dư động nộ giận lây sang lão thì đúng là phen này Trịnh công công đã gặp xui xẻo.

Khấu Trọng nghe lão nói tình hình nghiêm trọng như vậy, cũng chả còn hứng thú muốn đi nữa. Bất quá, nghĩ lại câu Thường Hà đã nói "một lời của Trương Tiệp Dư bằng mười lời của Lý Kiến Thành", gã đành miễn cưỡng đến gặp nàng. Trịnh công công bị mắng là việc nhỏ, nàng giận lây cả Thường Hà và Sa gia mới là chuyện lớn. Sau khi cân nhắc nặng nhẹ, Khấu Trọng quyết định mạo hiểm một phen.

Đợi được một lúc, Trịnh công công quay lại nói:

- Phu nhân đúng là đối với tiên sinh thật vô cùng đặc biệt. Khi biết tiên sinh đến, phu nhân đã tạm thời không nghĩ đến những việc khác nữa. Người muốn gặp tiên sinh trước đã.

Khấu Trọng rất muốn hỏi Trương Tiệp Dư tạm thời không nghĩ tới những việc gì, nhưng tự biết là hỏi như thế thì không hợp lễ, gã chỉ

đành hỏi dò:

- Phu nhân nộ khí đã bình thường trở lại chưa?

Trịnh công công trả lời mà giọng vẫn chưa hết sợ sệt:

- Phu nhân vừa ném vỡ tan một cái bình hoa Đại Thực Quốc mà Hoàng thượng ban cho, nhưng người lại không cho ai thu dọn! Ngươi nói xem nộ khí phu nhân đã giảm chưa?

Khấu Trọng thực lòng muốn quay đầu bỏ đi, chỉ phiền là lệnh trên đã truyền ra, đặt gã vào thế cưỡi hổ. Gã đang tự hỏi trong tình cảnh đó, mình mà nói đến việc ly khai Trường An thì nàng sẽ có phản ứng thế nào?

Trịnh công công thúc giục:

- Tiên sinh mau đi đi, đừng để phu nhân phải đợi lâu!

Trong đầu Khấu Trọng hiện giờ chỉ có sáu chữ “tự tác nghiệt, không thể sống”. Tóc gáy dựng đứng, gã từ từ tiến vào nội viện.

Trương Tiệp Dư tiếp gã ở thư trai, hiển nhiên không phải là nơi nàng đã tiết hận vừa rồi. Sàn nhà bóng loáng sạch sẽ. Sau lưng là các tỳ nữ đang run sợ, gằm mặt đứng hầu, chỉ dám nhìn xuống đất.

Trương Tiệp Dư thần sắc tức giận ngồi trên Thái sư ỷ, thấy Khấu Trọng thì miễn cưỡng gật đầu, lạnh lùng nói:

- Tiên sinh mời ngồi!

Khấu Trọng tuy vốn tự phụ có tài hùng biện hơn người, nhưng trong tình hình này cũng không dám xuất ngôn, chỉ rụt rè ngối xuống đối

diện với nàng ta.

Trương Tiệp Dư nhìn ra ngoài song cửa, đột nhiên thở ra một hơi, thanh âm dịu lại nhưng vẫn giữ ngữ khí băng lãnh và cương ngạnh, nàng nói:

- Tiên sinh không theo Hoàng thượng đến Chung Nam Sơn sao?

Khấu Trọng suýt nữa buột miệng “Trương nương nương ở đây, tiểu nhân đâu dám rời xa!”, cũng may gã chợt nghĩ lại sau khi nói mấy lời vỗ mông ngựa này rồi thì làm sao nói lời từ tạ được nữa nên đành lắc lắc đầu.

Trương Tiệp Dư tú my khẽ nhíu lại, lạnh lùng hỏi:

- Tiên sinh tới gặp ta có việc gì?

Dứt câu, chợt cảm thấy đã hơi nặng lời với ân nhân cứu mạng đang ngồi trước mặt, Trương Tiệp Dư nhẹ giọng nói tiếp:

- Tiên sinh đừng lấy làm kỳ quái. Giờ tâm tình ta không được tốt!

Khấu Trọng gượng cười nói:

- Tiểu nhân vì thấy phu nhân hôm nay tâm trạng không được thoải mái, nên có vài sự tình muốn bẩm báo lại không dám nói ra.

Trương Tiệp Dư hơi ngạc nhiên, liếc qua Trịnh công công. Cả đám người hầu sợ hãi cúi gằm mặt xuống. Trương Tiệp Dư xẵng giọng:

- Các ngươi ra ngoài hết cho ta. Ta muốn một mình nói chuyện với tiên sinh!

Trịnh công công và mọi người chỉ chờ đợi có vậy, ngay lập tức tứ tán ly khai. Trong lòng ai nấy đều cảm kích Khấu Trọng.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Trương Tiệp Dư rời Thái sư ỷ, một tay ấn mạnh lên mặt bàn, thanh âm tràn đầy tức giận:

- Mạc tiên sinh ngươi hãy nói cho ta một chút đạo lý đi! Đổng Phi là cái thứ gì, Hoàng thượng lại để ta và Duẫn Đức phi ở lại, dẫn nàng ta cùng đi Chung Nam, không phân biệt tôn ty trật tự. Thiên hạ làm gì có việc bất công, vô lý đến vậy?

Khấu Trọng nghe thấy thế, tròn mắt ngây ngốc. Gã chợt hiểu vấn đề thì ra chỉ là vậy. Bất quá, tuy Trương Tiệp Dư để lộ mặt ngang ngược của mình, nhưng dáng người và nhan sắc nàng lại rất dễ nhìn, thần thái tức giận kia vẫn đẹp đến rung động lòng người.

Không hỏi cũng biết, Lý Uyên để hai sủng phi ở lại trong cung đích thực là vì lo lắng cho sự an toàn của bọn họ. Y cho Đổng Thục Ni theo rất có thể vì đã biết quan hệ giữa ả và Dương Hư Ngạn. Thế nhưng sự thật có phải như thế hay không thì chỉ có mình Lý Uyên là biết rõ.

Lúc này đây Trương Tiệp Dư càng nói càng tràn đầy uất khí, đôi mắt đẹp dần dần đỏ ửng lên. Nàng hằn học nói:

- Khi Tần Vương đem con Hồ ly tinh từ Lạc Dương về, ta và Duẫn Đức Phi đã sớm lo lắng thị sẽ mê hoặc Hoàng thượng. Bây giờ sự việc lại còn tệ hơn thế nữa!

Khấu Trọng sợ rằng nàng mà khóc thì sự tình càng khó kiểm soát, một lời chào để mà đi cũng chẳng thể thốt ra được. Gã vội vàng nói:

- Mong nương nương bớt giận. Tiểu nhân có một kiến giải khác.

Trương Tiệp Dư ngạc nhiên hỏi:

- Kiến giải gì?

Khấu Trọng lập tức giở ngón nghề vẽ rồng vẽ rắn:

- Tiểu nhân sau khi nhập cung, trên đường vào đây đã gặp Hoàng thượng, khi đó Thái tử điện hạ cũng có ở đó. Nghe tiểu nhân tâu rằng cần vào cung hội kiến phu nhân, Hoàng thượng liền lộ thần sắc vô cùng quan tâm, người lại truyền rằng tiểu nhân cần thị hầu phu nhân cho thật tốt, việc này có Thái tử điện hạ làm chứng!

Gã cố nhiên không ngại ra sức khoa trương vì khẳng định Lý Kiến Thành không có cơ hội chứng thực với mình. Vốn dĩ Trương Tiệp Dư sợ nhất là bị thất sủng, nghe vậy liền bán tín bán nghi hỏi lại:

- Hoàng thượng nếu như thực sự quan tâm tới ta, tại sao trước khi khởi trình lại không tới nói một lời tạm biệt?

Khấu Trọng hiện tại có thể khẳng định Trương Tiệp Dư không thể là người của Âm Quý Phái, chính bởi sự đau khổ và đố kỵ này hoàn toàn phát xuất từ trong phế phủ, đây căn bản là thứ biểu cảm không thể trá ngụy. Gã bèn gia tăng ngữ khí nói tiếp:

- Nếu như tiểu nhân không lầm, Hoàng thượng sợ nếu gặp phu nhân sẽ không thể ly khai, hoặc không kìm lòng được lại mang phu nhân đi Chung Nam. Thế nhưng nguyên nhân vì sao lại thế thì tiểu nhân không được biết.

Gã dừng lại một chút, rồi hạ giọng nói liền một mạch:

- Tiểu nhân vốn giỏi nhất là khoa nhìn người. Hà! Người ta có câu

“Vọng, văn, vấn, thiết”. Vọng ở đây chính là chỉ cách nhìn người. Hoàng thượng vì có tâm sự nên tâm hỏa tăng cao, lưỡng quyền đỏ dừ. Việc ngài đi Chung Nam Sơn không hề đơn giản, có thể khẳng định đó là việc cơ mật nghiêm trọng phi thường. Phu nhân nếu có biết cũng chỉ nên để ở trong lòng, ngàn vạn lần không nên tiết lộ cho người khác, kể cả Duẫn Đức nương nương và Thái Tử điện hạ trong cung. Nếu không, chắc là Hoàng thượng sẽ không vui đâu!

Trương Tiệp Dư lộ xuất thần sắc ngưng trọng. Nàng không tự chủ được lại quay về ghế ngồi xuống, rồi gật đầu nói:

- Nhờ có tiên sinh phân tích, ta mới chợt nhớ ra Hoàng thượng mấy ngày nay hành vi có phần cổ quái, có thể thấy tâm sự trùng trùng. Bỗng nhiên lại phân phó Lưu Chánh Hội phong bế cửa ngang thông từ lưỡng cung sang chính cung. Người lại đột nhiên triệu Thái tử và Tần Vương đến nói chuyện. Kỳ quái nhất là vụ giao chức tổng vệ Huyền Vũ Môn cho Bùi Tịch hoàn toàn phụ trách, Kiến Thành Thái tử chỉ có thể thủ thành. Đúng là an bài không được hợp tình hợp lý.

Khấu Trọng thầm rủa Lý Uyên đả thảo kinh xà. Bất quá từ lập trường của Khấu Trọng gã mà nói thì gã chẳng thèm quản đến chuyện thối tha con bà nó của nhà lão.

Trương Tiệp Dư khẽ xoa ngực, thở ra một hơi dài nói:

- Hiện tại tâm tư ta đã khôi phục tốt hơn nhiều rồi! Tiên sinh không những chỉ biết chữa bệnh tật, mà lại còn có thể trị tâm bệnh cho người ta nữa. Tiên sinh đến đây hôm nay có vấn đề gì vậy? Chỉ cần trong khả năng của ta, nhất định sẽ làm cho tiên sinh thỏa ý.

Khấu Trọng ngấm ngầm hít một hơi. Sau khi giở hết tài năng kinh nghiệm, cuối cùng gã đã có cơ hội để nói ra mục đích của mình.

o0o

Bất ngờ gặp phải Từ Tử Lăng, Vân Soái nói:

- Ta đã nghĩ là sẽ không gặp lại ngươi nữa.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ, bằng vào tuyệt thế khinh công của y chắn chắn có thể trong bóng tối dò ra động tĩnh của quân Đường, liền hỏi:

- Quốc sư có thấy gì không?

Vân Soái dõi ánh mắt thâm thúy nhìn Từ Tử Lăng qua chiếc mũi cao và khoằm đặc biệt của mình, nhãn thần lộ xuất một tia cao thâm mạt trắc cộng với một chút giảo hoạt. Y nói:

- Ta nghe thấy âm thanh phá cửa cường liệt từ Tây Ký Viên của Độc Cô Phủ truyền ra. Khi chạy đến nơi thì thấy Lý Nguyên Cát và người của Độc Cô gia đang đứng vây kín xung quanh miệng giếng. Sau đó Lý Uyên và một đội cấm vệ cũng đến. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Chỉ nghe Vân Soái tùy tiện nói ra miệng danh xưng Độc Cô Phủ, Từ Tử Lăng liền biết y đã có điều tra qua. Phá cửa để thu hút sự chú ý của người khác, không cần nói cũng biết là do Chúc Ngọc Nghiên làm. Mụ thà để Tà Đế Xá Lợi tạm thời lọt vào tay Lý gia còn hơn để cho Dương Hư Ngạn đoạt được.

Từ Tử Lăng bỗng chốc hối hận rằng đã cùng với Vân Soái hợp tác. Dựa vào thứ nhãn thần bất định của y, Tử Lăng bằng trực giác cảm thấy mọi hành động của hắn đều xuất phát từ mục đích vụ lợi, tất yếu sẽ có lúc trở mặt vô tình. Y lại là người Ba Tư, sống ở Tây Đột Quyết rồi làm đến Quốc sư, cũng giống như Triệu Đức Ngôn - Quốc sư người Hán của Đông Đột Quyết. Chính sự liên tưởng này khiến cho Từ Tử Lăng sinh lòng cảnh giới. Nếu như Vân Soái nảy sinh dã tâm

đối với Tà Đế Xá Lợi, đó sẽ là việc vô cùng đau đầu khó giải quyết.

Đột nhiên gã hạ quyết tâm cần phải khiến Vân Soái rời khỏi trường thị phi này. Diễn biến thực tế càng cho thấy tình hình càng biến đổi khôn lường, kế hoạch vốn vạn vô nhất thất của bọn họ càng khó có thể y kế thi hành.

Từ Tử Lăng bèn gật đầu nói:

- Tối qua đã xảy ra sự tình nghiêm trọng ngoài ý muốn. Khi chúng ta tiến nhập bảo khố thì bị người của Lý Nguyên Cát giám thị động tĩnh dưới lòng đất phát hiện. May là chúng ta theo bí đạo dưới lòng sông chạy thoát, đành phải đề nghị Vân Soái hủy bỏ kế hoạch.

Vân Soái chấn động hỏi:

- Tà Đế Xá Lợi sao rồi?

Từ Tử Lăng lúc này lại càng có cảm giác Vân Soái đối với Xá Lợi không phải không có tham niệm. Thế nhưng lại cảm thấy lừa gạt một người cho đến giờ phút này vẫn hợp tác với mình là việc bất nghĩa, gã cười nhẹ trả lời:

- Xá Lợi chính là đang ở trong tay chúng ta!

Vân Soái ngạc nhiên hỏi:

- Nếu là như thế, sao lại phải thủ tiêu kế hoạch?

Từ Tử Lăng bật cười lắc đầu:

- Vấn đề ở chỗ chúng ta đã nói có Tà Đế Xá Lợi ở trong tay nhưng chẳng ai tin. Trong tình hình như thế, nếu chúng ta y kế tiến hành,

đảm bảo sẽ tự đưa đầu vào lưới của Triệu Đức Ngôn đã giăng sẵn.

Vân Soái chợt hỏi:

- Nếu như người của Lý gia không tìm thấy Xá Lợi trong nội khố, lo gì bọn chúng không tin tưởng?!

Từ Tử Lăng đáp:

- Hiện tại trong nội khố chứa đầy thán khí. Người của Lý gia chỉ có thể vội vội vàng vàng nhìn qua một chút mà thôi. Tình cảnh đó không cho phép bọn họ điều tra triệt để.

Gã không hề nói dối Vân Soái nửa câu, chỉ là giấu không nói đến chân khố.

Vân Soái trầm ngâm một lúc nói:

- Tà Đế Xá Lợi rốt cuộc là cái gì vậy?

Từ Tử Lăng thản nhiên trả lời:

- Ta chưa từng xem qua.

Vân Soái thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Từ Tử Lăng hạ giọng nói:

- Tà Đế Xá Lợi được cất trong một chiếc hộp đồng đã phong bế kỹ càng. Hộp không to lắm, nhưng bên trong chứa đầy dung dịch không rõ là gì. Chúng ta lại không dám mở ra. Vì thế Tà Đế Xá Lợi vẫn y

nguyên như cũ!

Vân Soái song mục xạ xuất thần quang lấp loáng, tựa như muốn nhìn thấu suy nghĩ của Từ Tử Lăng, y nhíu mày hỏi:

- Các ngươi đối với dị bảo mà người người Ma Môn đều muốn chiếm đoạt lại không chút hiếu kỳ ư?

Từ Tử Lăng mỉm cười tiêu sái:

- Đúng là không hề hiếu kỳ!

Vân Soái liền hỏi tiếp:

- Các ngươi không cần xử dụng Tà Đế Xá Lợi để tiến hành kế hoạch, vậy định xử trí nó thế nào?

Từ Tử Lăng thờ ơ đáp:

- Chúng ta sẽ có thể chôn vùi nó ở một địa phương nào đó. Quốc sư có ý kiến nào tốt hơn không?

Vân Soái lập tức trả lời:

- Ta nghĩ nên y kế thi hành. Chỉ cần Xá Lợi là thật thì chúng ta có thể lợi dụng nó thao túng khống chế cục diện, làm Triệu Đức Ngôn trúng kế.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta cần thương lượng kỹ với Khấu Trọng. Trước giờ Dậu tối nay sẽ phúc đáp chắc chắn với Quốc sư.

Vân Soái đột nhiên thở dài, cất tiếng:

- Ài, ta có một việc muốn thương lượng với ngươi. Nếu như y kế thi hành, khi người người ra tay tranh đoạt Tà Đế Xá Lợi, ta cũng muốn ra tay cướp lấy, lúc đó hai ngươi có thể giúp ta không?

Từ Tử Lăng không nghĩ hắn lại thành thật như vậy, chẳng hề giấu diếm mình điều gì. Gã tự nhiên lập tức tăng thêm hảo cảm trong lòng, đoạn thành thực đáp:

- Điều ta và Khấu Trọng hy vọng nhất là Tà Đế Xá Lợi rơi vào tay Sư Phi Huyên. Bất quá, theo tình thế trước mắt, khả năng nàng ta xuất hiện ở đó không nhiều. Trong tình hình đó, chúng ta có thể xuất thủ tương trợ Quốc sư, chỉ không biết ngài đã nghĩ qua hậu quả sẽ như thế nào chưa?

Vân Soái cười khổ trả lời:

- Hậu quả là nếu như chúng ta đắc thủ đoạt được Xá Lợi, trên đường về tất sẽ cửu tử nhất sinh. Nhưng đối với các vị chỉ có lợi mà không có hại. Bằng vào cước lực của ta, lúc đầu tất bọn chúng không làm gì được, nhưng do ta không quen đường đi lối lại, thế nào cũng bị truy cản. Mặc dù vậy, ta vẫn muốn mạo hiểm một phen.

Từ Tử Lăng nói:

- Quốc sư dù có đoạt được Xá Lợi mà không biết cách dùng thì cũng chỉ là phế vật. Thế nhưng lại bỏ qua cơ hội giết Triệu Đức Ngôn, xem ra thật không đáng phải làm vậy.

Vân Soái từ tốn đáp lời:

- Ngươi trước tiên hãy cùng Khấu Trọng thương lượng kế sách. Khi

nào các ngươi quyết định về việc thực hiện kế hoạch, chúng ta sẽ suy nghĩ kỹ thêm.

Từ Tử Lăng ngầm thở ra một hơi, lại tự cảnh cáo mình “người chết vì tài vật, chim chết vì thức ăn”, chính là câu mà cổ nhân vẫn thường nói.

o0o

Đội quân tùy tùng săn bắn của Lý Uyên rầm rộ ra khỏi Chu Tước đại môn, tiến vào Chu Tước đại nhai. Người dân bên đường tung hô nhiệt liệt không dứt.

Từ cổ đến kim, các đời đế vương tông thất khi đi săn đều không giống với người thường. Mỗi vương triều đều có một khu vực là vườn săn của Hoàng gia, người thường không được phép vào trong săn bắn. Đại Đường vương triều sau khi vào Trường An đã chọn Chung Nam Sơn làm khu săn bắn của hoàng gia.

Trong lịch sử đã có nhiều biến cố liên quan đến việc này. Triều Hạ thời viễn cổ, thiên tử Thái Khang vì trầm mê săn bắn, bị thủ lĩnh Đông Di tộc là Hậu Nghệ lật đổ. Y nhân lúc Thái Khang xuất thành đi săn đã phát động tấn công, rồi tự mình lên ngôi Hoàng đế. Nhưng Hậu Nghệ không lấy bài học đó làm gương, tiếp tục đi vào vết xe đổ của triều đại trước, mê mải đi săn không xử lý quốc vụ, cuối cùng cũng gặp phải kết cục bi thảm như Thái Khang. Đời nhà Chu đã lập ra chế độ tạ ơn và điền liệp, đưa săn bắn lên thành quốc gia đại sự, cũng coi đó là một cách lựa chọn nhân tài.

Có rất nhiều vị quân chủ say mê săn bắn như: bá chủ Sở Trang Vương của thời chiến quốc; Hán Vũ Đế của Hán triều; Tào Tháo của Tam quốc;…; nhưng tối ngu xuẩn chính là Ngụy Minh Đế, tại Huỳnh Dương thiết lập cấm uyển (vườn cấm), rộng hơn ngàn dặm. Trong

cấm uyển nuôi hơn sáu trăm con hổ, ba trăm chó sói, một vạn hồ ly, ngoài ra vô số phi cầm tẩu thú. Y lại không cho người dân trong vùng làm tổn hại tới điểu thú của cấm uyển. Vì vậy trong khu vực đó mãnh thú hoành hoành khắp nơi, gây hại cho người dân không biết bao nhiêu mà kể. Ai ai cũng bi thán về nạn mãnh hổ, người dân vì thế coi nhà Vua giống như ác thú.

Lý phiệt kế thừa truyền thống điền liệp, coi đó là biểu tượng của một vương quốc hưng vượng. Săn bắn và người đẹp là hai lạc thú của Lý Uyên mà người khác không thể bì kịp. Bất quá lần này, việc săn bắn lại liên quan đến cuộc đấu tranh giữa Ma Môn và chính đạo, giữa tiền triều và tân triều, lạc thú đã giảm đi rất nhiều.

Khấu Trọng rời cung, đi về phía Bắc lý. Trong lòng gã vô cùng cảm khái, lý trí hoàn toàn bị một loại tâm tình khác xâm chiếm.

Người gã muốn gặp tiếp theo là thiên hạ đệ nhất danh kỹ Thượng Tú Phương. Dù tối qua nàng không cho người đến tìm, gã vẫn thấy cần phải nói lời từ biệt.

Tâm tư Khấu Trọng mâu thuẫn vô cùng. Nhớ lại khi gặp Thượng Tú Phương, gã đã mê luyến phong thái kiều mỵ xúc động lòng người của nàng, quên hết thế gian hiểm ác. Lại ngấm ngầm tự thấy bản thân đang đùa với lửa, có thể gặp họa thiêu thân.

Chợt có tiếng bước chân rầm rập vang lên.

Một cỗ xe ngựa từ Chu Tước đại môn tiến ra, trước sau đông đặc cấm vệ quân hộ giá. Cỗ xe tiến đến chỗ Khấu Trọng liền dừng lại. Thanh âm của Tú Ninh công chúa từ trong màn gấm vọng ra:

- Mạc tiên sinh định đi đâu đó? Có thể cho Tú Ninh tiễn một đoạn hay không?

Đứng giữa đại đạo rộng lớn, không còn lựa chọn nào khác, Khấu Trọng chỉ còn cách lên xe, đối diện với người mà gã không muốn gặp nhất trên đời!

o0o

Từ Tử Lăng chậm rãi thả bộ, mục đích là tới Nhạc Tuyền Quán ở Bắc lý. Trong lòng gã vốn muốn vào lại bảo khố để quan sát tình hình. Thế nhưng lúc này ban ngày ban mặt, hai bờ kênh Vĩnh An tấp nập người qua lại như thế này, gã khó có thể ngấm ngầm hạ thủy trước bao nhiêu con mắt như thế.

Cơ hội hạ sát An Long đã trở nên mờ mịt, nhưng vẫn còn một tia hy vọng. Chỉ cần hôm nay hắn có đến được Nhạc Tuyền Quán thì gã có thể thích sát thành công.

Quãng đường đến khu vực phụ cận Nhạc Tuyền Quán bình an vô sự. Gã tiện thể bèn tìm một thực quán, ăn uống một chút rồi mới tiếp tục kế hoạch.

Với tu vi của Từ Tử Lăng hiện nay, nhịn ăn nhịn uống vài ngày không thành vấn đề, nhưng chuyện ăn uống lại là một loại lạc thú, một kiểu hưởng thụ của con người.

Đi qua Minh Đường Oa và Lục Phúc đổ trường, Tử Lăng vẫn thấy người ra kẻ vào đông đúc, song không tấp nập xếp hàng rồng rắn như hai ngày trước. Khẳng định là phần lớn đổ khách đã thua sạch túi, không còn khả năng đến tham gia nhiệt náo được nữa.

Lý Thế Dân chủ trương cấm cờ bạc, nhưng Minh Đường Oa thì có phụ thân ác bá Duẫn Tổ Văn của Duẫn Đức Phi chống lưng, Lý Nguyên Cát lại là chỗ dựa vững chãi của Lục Phúc đổ quán. Chỉ xem

việc Đại Tiên Hồ Phật và con gái Hồ Tiểu Tiên có thể công nhiên xuất hiện trong dạ yến Hoàng cung thì biết do sự chi trì của Thái Tử và các phi tần, Lý Uyên đã dung dưỡng cho hai đại đổ trường này tồn tại. Từ một điểm này, xem ra Lý Uyên không thể là một ông vua tốt.

Trong lúc đang suy tư, một tiếng oanh vàng từ cửa chính Lục Phúc đổ trường vọng tới.

Từ Tử Lăng không nghĩ tiếng gọi này nhắm vào mình, nên không phản ứng gì mà tiếp tục tiến bước. Đến khi nghe có tiếng bước chân đuổi theo, gã mới dừng bước quay đầu nhìn lại.

Hiện ra trước mắt gã là gương mặt mỹ nữ Kỷ Thiến, người đã từng biểu diễn trong dạ yến Hoàng cung. Lúc này nàng ngực phập phồng hơi thở chạy đến chặn gã lại, làm mọi người đều tò mò ngoái nhìn.

Từ Tử Lăng cảm thấy vô cùng đau đầu, biết nữ tử này khó mà đụng đến.

Kỷ Thiến đến bên Từ Tử Lăng, giận dỗi hỏi:

- Ngươi làm sao thế? Càng gọi lại càng đi nhanh là sao? Người ta không hiểu được ngươi xưng hô thế nào?

Từ Tử Lăng rất muốn giả như không nhận ra nàng, nhưng biết làm thế sẽ không hợp tình lý. Nhân vì bất luận nam nữ, chỉ cần nhìn thấy nàng một lần, tuyệt sẽ không thể quên. Nghĩ đoạn, gã làm bộ ngạc nhiên nói:

- Đây không phải là vị cô nương mà ta đã từng gặp trong Lục Phúc đổ trường hay sao? Không hiểu cô nương gặp tại hạ có việc gì?

Kỉ Thiến buông hai ống tay áo xuống đáp:

- Chúng ta kiếm chỗ nào đó hãy ngồi nói chuyện. Ta không phải muốn hỏi ngươi để mượn ngân lượng đâu mà lo.

Từ Tử Lăng chẳng còn cách nào, không tự chủ được bị nàng kéo đi.

Chương 432: Tương kiến thì nan

Bên trong xe khá rộng rãi thoải mái. Khấu Trọng ngối xuống ghế đối diện với Lý Tú Ninh. Nàng nói khẽ:

- Ngồi xuống bên cạnh ta đi cho tiện nói chuyện. Ngươi định đi đâu thế?

Khấu Trọng nghĩ nàng không thể biết gã đang đi gặp Thượng Tú Phương, tuỳ tiện trả lời:

- Ta muốn đi Lục Phúc Đổ Quán.

Gã thầm nhủ từ đó chỉ cần đi qua góc đường đối diện là tới Thượng Lâm Uyển rồi.

Sau khi phân phó thủ hạ xong, Lý Tú Ninh khẽ xoay eo thon, vẻ mặt tươi cười nhìn Khấu Trọng nói:

- Tú Ninh vốn tưởng ngươi tối qua khó mà thoát khỏi kiếp nạn. Nghĩ tới bên dưới thán khí tràn ngập, cơ hội sinh tồn vô cùng nhỏ nhoi, người ta lo cho ngươi lắm đó. Kế đến đột nhiên lại nghe tin ngươi đã đến gặp Tiệp Dư.

Khấu Trọng lười nhác duỗi lưng dựa người vào chiếc gối mềm mại đằng sau, rồi nói rất thản nhiên:

- Khấu Trọng ta đã trải qua nhiều nguy hiểm rồi. Một cái động thán khí đó sao làm khó được ta.

Lý Tú Ninh ngạc nhiên nói:

- Nhìn bộ dạng của ngươi tịnh không có vẻ gì là thất vọng vì mất bảo tàng, cũng chẳng lo ngại đến tương lai sẽ phải đối mặt với Ninh Đạo Kỳ. Ài, chẳng nhẽ đầu óc ngươi có cấu tạo khác người thường sao?

Khấu Trọng không ngần ngại đón lấy ánh mắt yêu kiều của nàng, hạ thấp giọng đáp:

- Ta căn bản không có thời gian phiền não về bảo khố. Đa tạ công chúa quan tâm. Tin tức kia nàng làm sao mà có được?

Lý Tú Ninh cúi đầu ôn nhu nói:

- Là do Sài Triệu nghe được từ phía Nhị Vương huynh. Ngươi và Từ Tử Lăng võ công tuy cao, chỉ sợ vẫn chưa là đối thủ của Ninh Đạo Kỳ.

Khấu Trọng trong lòng tự lượng, giả như Lý Thế Dân cố ý thông qua Sài Triệu bắn tin này cho Lý Tú Ninh, để qua Lý Tú Ninh nói lại cho bọn họ. Mục đích Lý Thế Dân là nhằm ly gián quan hệ giữa Sư Phi Huyên và Từ Tử Lăng, nếu vậy tâm kế của Lý Thế Dân quả thực vô cùng đáng nể.

Lý Tú Ninh nhìn gã, đôi mắt xinh đẹp lộ ra thần sắc bất an, nàng nói:

- Hiện tại bảo khố mất rồi, Thiếu Soái ngươi có định thoái xuất trường đuổi hươu này không chứ?

Khấu Trọng cười khổ:

- Ta không muốn lừa dối công chúa. Sự thật ta không có khả năng

thoái xuất. Trừ khi có người giết ta đi, bằng không ta sẽ theo đuổi mục tiêu tới cùng!

Lý Tú Ninh lúc này đã bình tĩnh lại. Hiển nhiên giây phút này những gì nàng dành cho gã chỉ còn một con tim đã chết. Mục quang bất định, nàng gật đầu nói:

- Mỗi người một chí hướng. Tú Ninh không thể cưỡng ép!

Xe ngựa dừng lại.

Khấu Trọng cố kìm chế không để lộ ra nỗi lòng cay đắng, gã biết đây là lần cuối cùng Lý Tú Ninh dùng thân phận bằng hữu nói chuyện với mình. Sau này gặp lại nhau, sẽ chỉ có thể là địch nhân ở hai bên giới tuyến. Gã thấp giọng nói:

- Công chúa trân trọng!

Nói rồi mở cửa, xuống xe bước đi không một lần nhìn lại.

o0o

Kỷ Thiến quả là khách quen của tửu gia, vung tay đã lấy được một sương phòng thượng hạng. Nàng đang lựa chọn đồ ăn bằng phong cách của một nữ nhi giang hồ, sảng khoái không kém gì nam nhân. Từ Tử Lăng tuy bị ép đến đây, nhưng đối với nàng không hề ác cảm. Chờ cho tiểu nhị lui ra, gã liền nói:

- Ta tên là Ung Tần.

Kỷ Thiến khóe môi lộ ra một nụ cười giảo hoạt:

- Kỳ thật người ta đã sớm biết ngươi là Ung Tần, vừa rồi chỉ là giả

vờ không biết mà thôi. Hồng phu nhân đã nhìn trúng ngươi rồi phải không? Nam nhân của bà ta không dễ trêu vào đâu. Ngươi cẩn thận kẻo vĩnh viễn không thể ly khai Trường An được đó!

Từ Tử Lăng bật cười hỏi lại:

- Kỷ cô nương lại xem trọng tại hạ đến thế ư? Không phải kéo tại hạ tới đây chỉ để bồi tiếp cô nương ăn cơm uống rượu suông đấy chứ?

Đồ ăn được mang đến, hai người tạm ngừng nói chuyện.

Sau khi tiểu nhị rời phòng, Kỷ Thiến nâng cánh tay trắng như ngọc cầm lấy hồ rượu, rót đầy vào chén gã rồi nói:

- Điều ta xem trọng chính là đổ thuật của ngươi. Có thể dạy ta không? Ta có thể tặng ngươi trăm lượng hoàng kim để báo đáp truyền nghề, lại hứa sẽ giúp ngươi an toàn ly khai Trường An. Không phải ta muốn doạ dẫm, nhưng Dương Văn Can đã hạ truy sát lệnh, nhằm đưa ngươi vào tử địa.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ việc này rất hợp lý. Dương Văn Can đã mời được Hương Ngọc Sơn tiến hành âm mưu, khi đó bản thân y sẽ được nhìn nhận là kẻ vô can chỉ đứng ở ngoài cuộc. Sau đó y nhân quan hệ họ hàng với Lý kiến Thành, cố gắng bảo toàn thực lực, chỉ chờ thời cơ là khuyếch trương lực lượng, cuối cùng bí mật tiêu diệt Lý Kiến Thành. Trong tình thế như vậy, Dương Văn Can đương nhiên cần sát nhân diệt khẩu, tránh việc Lý Kiến Thành khai thác nội tình từ Từ Tử Lăng. Nếu như người Đột Quyết thực sự hỗ trợ Dương Văn Can, lại thêm Lý Uyên và Lý Thế Dân hoàn toàn không biết được tình hình sự việc, y quả thật có cơ hội thành công.

Từ Tử Lăng khẽ cười hỏi:

- Nếu mà như thế, cô nương tại sao lại muốn hòa mình vào vũng nước đục này? Nàng không sợ Dương Văn Can sao?

Kỷ Thiến không giải thích, mà hỏi ngược lại:

- Ta biết ngươi có công phu nhìn được những hạt xí ngầu ném xuống là mặt gì. Nhưng Kinh Triệu Liên Minh là đại bang lớn nhất Quan Trung, nếu ngươi cho rằng tự mình có thể vượt qua hiểm hoạ này thì hoặc là ngươi không tự hiểu mình, hoặc là ngươi cho rằng Kỷ Thiến ta hồ ngôn loạn ngữ, có phải vậy không?

Từ Tử Lăng vẫn cười đáp:

- Cả hai nguyên nhân đều đúng. Kỷ Thiến trước tiên hãy trả lời ta một vấn đề nhé, tại sao nàng lại không tiếc hoàng kim để học kỹ thuật lừa đảo của ta chứ?

Kỷ Thiến nói:

- Việc này không cần ngươi lý tới! Ôi, xem ngươi đúng là chẳng tinh minh gì cả. Vậy đi, chuyện ngươi sống hay chết ta không quản, nhưng ngươi có hứng thú để lấy một trăm lượng hoàng kim của ta không?

Từ Tử Lăng điềm đạm trả lời:

- Nếu ta muốn lừa gạt kiếm tiền thì có thể đến Minh Đường Oa hoặc Lục Phúc Đổ Quán đánh lớn một phen! Không biết cô nương có thấy thế không?

Kỷ Thiên nổi giận:

- Nói thế nào ngươi cũng không hiểu. Chỉ là giờ đây nếu ngươi vào

bất kỳ đổ trường nào, tức thì người của Kinh Triệu Liên Minh sẽ ra tay, chắc chắn tiểu mệnh khó giữ. Người ta cứu ngươi mà ngươi không cảm kích ư?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Nàng đã cứu ta khi nào?

Kỷ Thiến đắc ý đáp:

- Đầu ngươi đúng là toàn bằng đất rồi. Cửa vào đổ trường tức là quỷ môn quan đó, lúc nãy ai đã lôi ngươi ra? Lại còn ăn ăn uống uống nữa. Được rồi, năm trăm lượng hoàng kim, một lời là xong. Đừng có co kéo dây dưa như mấy lão bà nương nữa. Cùng lắm bổn kỹ nương bồi tiếp ngươi một đêm nữa là cùng chứ gì.

Từ Tử Lăng nghe xong không khỏi đỏ bừng cả mặt. May là có mặt nạ che đi, tai lại có tóc giả che khuất. Đây là lần đầu tiên gã gặp một nữ tử lớn gan, lời lẽ phóng túng như Kỷ Thiến. Bề ngoài nàng thực sự vô cùng kiều diễm và tao nhã, bình thường người ta hoàn toàn không nghĩ sẽ có thể nói lời thô tục hoặc cao hơn nữa là có cử chỉ quan hệ phóng túng với nàng.

Nhớ lại buổi dạ yến trong hoàng cung, rất nhiều công tử ca nhân muốn có được Kỷ Thiến, trong lòng Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên. Một danh kỹ nổi tiếng như nàng sao lại tự nguyện hiến thân xác và hoàng kim để học đổ thuật? Khẳng định không phải vì tiền tài hoặc đơn giản là muốn thưởng thức kỹ thuật đó.

Kỷ Thiến thấy gã ngây người nhìn nàng, liền bật cười một tiếng, liếc mắt đưa tình thay cho lời mời mọc, ánh mắt thu ba lưu chuyển, hương thơm phảng phất như lan như xạ. Nàng khẽ giọng nói:

- Đừng nghĩ Kỷ Thiến ta là người tuỳ tiện. Không biết có bao nhiêu nam nhân của Trường An này muốn được kề cận ta, ta đều khước từ không hề nhượng bộ dù họ cao sang thế nào. Ngươi đúng là không biết mình may mắn như thế nào đâu!

Từ Tử Lăng như chợt nghĩ ra điều gì đó, hạ giọng nói:

- Nếu cô nương nói cho tại hạ biết lý do chân chính tại sao lại cứ nhất định khăng khăng muốn học được tiểu kỹ của tại hạ, nói không chừng không cần cô nương đền đáp gì cũng có thể học được đổ kỹ của tệ phái đó.

Kỷ Thiến định thần, nhìn hắn một lúc, đột nhiên lại cười phá lên, vừa ho sặc sụa, vừa cười nói:

- Oái! Không tưởng nổi Kỷ Thiến ta vừa qua năm mới đã gặp xui xẻo đến vậy, gặp phải một nam nhân không có một chút khí phách nam tử nào như ngươi.

Tiếp đó nàng kìm tiếng cười lại rồi lạnh lùng nói:

- Ngươi tưởng dò xét được bổn cô nương ư? Ngươi tưởng Kỷ Thiến ta ngày đầu tiên bước chân vào giang hồ ư? Ngươi tốt nhất lập tức rời xa Trường An, nếu không, đừng mong bản cô nương sẽ thu nhặt xác cho ngươi nhé.

Nói xong giận dữ phất tay áo rời phòng. Lúc ra nàng không quên dập cửa thật mạnh.

Tuy bị chửi bới một trận, nhưng Từ Tử Lăng từ những lời nói đó đã xác định nàng là người có tâm địa thiện lương, rốt cục vẫn không quên khuyên gã ly khai Trường An.

Gã cười thầm một tiếng, nhìn lên bàn ăn rượu thịt vẫn còn đầy. Bao tử thì lại đang trống rỗng, gã tuyệt không thể để lãng phí.

Đột nhiên cửa phòng mở rộng, một làn gió mang theo hương thơm ùa vào. Kỷ Thiến đã quay trở lại.

Nàng ngồi xuống đối diện với gã, tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên:

- Ngươi đúng là người không đơn giản. Biết rõ đại hoạ lâm đầu mà vẫn nhàn nhã ngồi đây ăn to uống đậm!

Từ Tử Lăng nâng chén hướng về phía nàng mỉm cười:

- Đó gọi là hôm nay có rượu thì hôm nay say sưa cái đã. Kính cô nương một chung!

Kỷ Thiến đợi gã uống xong một hớp, rồi nhíu lông mày lại nói nhỏ:

- Dưới lầu có bốn tên thủ hạ Kinh Triệu Liên Minh đang ngồi. Bọn chúng đều là cao thủ hữu danh đó. Dù ngươi muốn ngày mai có sầu ngày mai mới tính cũng chẳng được.

Từ Tử Lăng cầm một chiếc màn thầu, tống hết vào mồm, nhồm nhoàm nói:

- Cô nương tại sao lại quay lại? Đắc tội với Kinh Triệu Liên Minh đối với cô nương không có gì tốt đâu.

Kỷ Thiến than:

- Đó là vì ta tiếc tài của ngươi thôi!. Ngươi tại đổ trường đã thể hiện một bản lãnh cực kỳ cao minh, thủ pháp kín đáo tuyệt không lưu lại nửa điểm dấu vết. Được rồi, ta hỏi lần cuối cùng, ngươi thực không

muốn tài sắc kiêm thu sao?

o0o

Khấu Trọng đã tới Thượng Lâm Uyển. Lúc báo danh, đại hán giữ cửa nhận ra gã chính là Mạc thần y, hiện đang rất được sủng ái và coi trọng, bất giác vô cùng khách khí.

Trên đường dẫn gã đến hương cư của Thượng Tú Phương, người dẫn đường cho biết:

- Khả Đạt Chí đại gia mới cầu kiến tiểu thư, hiện vẫn chưa về. Mạc gia xin đợi một chút!

Khấu Trọng than thầm, ở đâu có mỹ nữ, ở đó lại bắt gặp hình bóng Khả Đạt Chí. Nghĩ vậy nhưng gã cũng phải thừa nhận Khả Đạt Chí quả có mỵ lực làm phụ nữ điên đảo say mê. Đến biệt viện của Thượng Tú Phương, hán tử dẫn đường bàn giao gã cho một tỳ nữ tiếp đãi.

Khấu Trọng ngồi trong sương phòng, đợi được nửa giờ nhưng vẫn chưa được mỹ nhân triệu kiến. Không nhẫn nại được, gã đang định bỏ đi thì bị tỳ nữ giữ lại. Thị lo lắng nói:

- Thỉnh Mạc tiên sinh đợi thêm một chút nữa, để tiểu tỳ thông báo lại với tiểu thư.

Thấy tiểu tỳ hoảng sợ lo âu, Khấu Trọng lòng cũng hơi bất nhẫn, bèn cố nén hoả khí xuống, lại tiếp tục ngồi đợi.

Gã không phải bị đối xử lạnh nhạt mà giận dỗi bỏ đi. Chỉ vì thời gian quý giá, gã lại đang muốn đi gặp Thanh Thanh, nữ tử có mối quan hệ vi diệu với gã, để xem xem hôm qua tại sao nàng cho người đến tìm!

Ngồi đếm lá được một lúc, Thượng Tú Phương vẫn không thấy xuất hiện. Khấu Trọng không nhẫn nại được nữa, trầm giọng bảo nữ tỳ:

- Lần sau ta lại đến vậy!

Tỳ nữ cuống cuồng nói:

- Tiểu thư phân phó…vô luận thế nào cũng phải lưu tiên sinh lại…tiểu thư…

Khấu Trọng mỉm cười:

- Vì ta cần phải đi, không liên can tới ngươi. Chỉ cần ngươi nói lại mấy lời này, tiểu thư sẽ không trách ngươi đâu.

Nói vừa dứt lời, gã đứng dậy ung dung đi mất.

o0o

Từ Tử Lăng ăn uống như phong quyển tàn vân, bắt gặp ánh mắt Kỷ Thiến vẫn đang nhìn mình không chớp, gã cười cười:

- Tự nhiên đại hoạ lâm đầu, làm sao có thể an nhàn tài sắc kiêm thu? Đợi ta qua được cửa ải bên dưới rồi hãy nói tiếp!

Kỷ Thiến dậm chân bực tức:

- Thực là bị ngươi làm tức chết. Hiện tại chỉ có người ta giúp được ngươi, ngươi vẫn không hiểu ư?

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi lại:

- Cô nương dựa vào cái gì mà giúp được ta?

Kỉ Thiến kiêu ngạo đáp:

- Tại Trường An, ai cũng nể mặt ta ba phần. Ngươi chỉ cần có ta bên cạnh, bọn họ sẽ không dám động đến đâu.

Vốn dĩ Từ Tử Lăng cũng tin Kỷ Thiến không hề hư ngôn. Chỉ bằng việc có thể tại cung đình ca vũ, với thân phận đó, không ai dám đắc tội với nàng. Nhưng tình hình hiện tại đang cực kỳ vi diệu, chỉ một Kỷ Thiến đẹp đẽ quyết chẳng tạo được chút sức ép nào đối với người của Kinh Triệu Liên Minh.

Nghĩ vậy gã liền nói:

- Nếu là như thế, chúng ta hãy thử cùng nhau rời khỏi chốn này nhé. Giả thiết người của Kinh Triệu Liên Minh nhân vì cô nương nên không ra tay với ta, ta sẽ truyền nghề cho cô nương. Nếu như tình hình không phải như thế, cô nương hãy bỏ ý định học nghệ đi, đồng thời cũng nên tụ thủ bàng quang không lý tới việc giữa ta và Kinh Triệu Liên Minh.

Kỉ Thiến tỏ vẻ bực dọc:

- Nói hết nước hết cái nhưng ngươi vẫn không tin người của Kinh Triệu Liên Minh định giết ngươi! Vậy đi thôi! Nam tử hán đại trượng phu, đừng nói lời mà không giữ lời đấy nhé!

o0o

Khấu Trọng tới Phong Nhã Các, lập tức được mời vào hương cư của Thanh Thanh.

Nhìn thấy gã, Thanh Thanh thở ra một hơi dài rồi nói:

- Cuối cùng ngươi cũng đến!

Khấu Trọng vô cùng ngạc nhiên:

- Phu nhân tại sao lại muốn gặp tiểu nhân sớm như vậy? Không phải là chứng đau tái phát, vậy nguyên nhân là gì đây?

Thanh Thanh trước tiên cho người khác lui hết ra ngoài, cầm một hộp gấm đến để lên bàn rồi mở ra, bên trong thấy có một cuộn giấy. Nàng dịu dàng nói:

- Đây là hoàng bảng cáo thị trọng thưởng hoàng kim dán tại đầu đường. Ta sai người lấy về, tiên sinh tự mở ra xem đi.

Khấu Trọng than khẽ:

- Không cần nhìn tại hạ cũng biết là ai mà đáng tiền như vậy. Phu nhân thực lợi hại, tại sao lại sinh nghi vậy?

Thanh Thanh đưa ngọc thủ nắm nhẹ lấy tay gã, tay kia không quên cầm theo chiếc hộp gấm, kéo gã vào trong khuê phòng. Nàng ngồi xuống một góc trường kỷ, vui vẻ nói:

- Lần đầu tiên gặp lại, ta liền cảm thấy nhãn thần của ngươi tựa như đã gặp qua đâu đó rồi. Điều ta kỳ quái nhất là ngươi đối với quá khứ của ta biết rõ như lòng bàn tay, lời nói nào cũng đều đúng cả. Ta vốn không bao giờ nghĩ sẽ gặp lại được các ngươi. May mà hôm trước Tề Vương cho biết các ngươi tiềm nhập Trường An, chỉ là không có cách nào tìm được các ngươi, ta liền sinh nghi. Tề Vương cũng nói cho ta biết các ngươi biết phép dịch dung. Đến dạ yến trong Hoàng cung, ta thấy ngươi và Từ Tử Lăng cùng đứng một chỗ. Dáng người

hai ngươi tuy đã cao lớn hơn, lại có thần khí hơn, nhưng ta nhìn một cái cũng nhận được các người.

Khấu Trọng nhìn thẳng vào mắt nàng, trong lòng trào dâng cảm giác ôn nhu thân thiết, không phải là tư tình nam nữ, mà nó tựa như cảm giác lúc được gặp Tố Tố. Gã bèn từ từ bỏ mặt nạ xuống.

Hai mắt Thanh Thanh chợt đỏ, nàng cúi đầu, khe khẽ nói:

- Các ngươi thực sự không trách ta lấy oán báo ân sao?

Khấu Trọng thầm nghĩ hắn và Từ Tử Lăng sớm đã quên nàng rồi, còn nói chi đến ân ân oán oán. Đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ trong đầu, còn ngoài miệng gã nói:

- Thanh tỷ chỉ là không thể quên được phải không? Chúng ta thật tình không hề trách Thanh tỷ.

Thanh Thanh phục hồi thần thái diễm lệ thanh quang, giọng tràn đầy vui vẻ:

- Khi ta xem bảng văn, liền biết các ngươi chính là Thiếu Soái Khấu Trọng và Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ. Ta và Hỉ Nhi vui mừng đến nỗi không làm sao ngủ được, lại không dám nói với ai, chỉ thấy lo lắng cho các ngươi trong lòng.

Khấu Trọng hiếu kỳ hỏi:

- Tỷ thường hay xem hoàng bảng trong thành sao?

Thanh Thanh yêu kiều đáp:

- Chưa bao giờ xem qua. Chỉ là khi nghe Tề Vương nói, người ta lập

tức có cảm giác đó là các ngươi. Năm ấy, dù tuổi hai người vẫn còn nhỏ nhưng ta và Hỷ Nhi đều biết các ngươi không phải là loại người chịu sống trong ao tù, chỉ là không nghĩ đến các ngươi có thể trở thành bậc đại anh hùng mà mọi người mọi nhà đều nghe tiếng. Từ Tử Lăng đang ở đâu?

Khấu Trọng nói:

- Hắn không sao. Ta cũng đã nói với hắn về tỷ. À, tiện dịp thì hỏi tỷ một câu, Hỉ Nhi có phải nhìn trúng tên tiểu tử Khả Đạt Chí đó rồi không?

Thanh Thanh thần sắc chợt tối lại:

- Chúng ta là những nữ tử bán tiếng cười để sống, làm gì có tư cách mà liên lạc với ai? Khả Đạt Chí là hồng nhân bên cạnh Thái tử. Chúng ta dù không muốn nhưng cũng chẳng dám đắc tội với hắn.

Khấu Trọng nhân tiện hỏi tiếp:

- Hỉ Nhi không biết có biết một tên hậu sinh tiểu tử tên Sát Kiệt không?

Thanh Thanh hiếu kỳ hỏi:

- Ngươi sao lại biết chuyện này?

Khấu Trọng cười nói:

- Sát Kiệt chính là huynh đệ của ta. Tên tiểu tử đó không tệ đâu.

Thanh Thanh hé miệng cười quyến rũ, khôi phục bản sắc một thanh lâu nữ tử. Nàng dựa người sát vào Khấu Trọng, cất tiếng hỏi bên tai

gã:

- Thiếu Soái định có sắp đặt gì sao? Nhưng mà Hỉ Nhi vị tất đã nguyện ý. Hi Nhi cũng giống như ta năm xưa, dễ say mê sinh tình với nam nhân anh tuấn, lại dễ tin người. Ta đã nói nhiều lần nhưng vẫn không cải biến được. Đối với Sát Kiệt nó thực sự có hảo cảm! Bất quá, gần đây nó cứ theo Khả Đạt Chí, ta đã nói mà nó không nghe, chỉ còn cách để nó tự vấp ngã mà học khôn thôi.

Trong tình hình này, Khấu Trọng cũng không có thời gian để nghĩ chuyện nam nữ tư tình nữa. Gã chỉ đành ậm ừ cho qua, rồi nói:

- Thanh tỷ hiện tại là lão bản nương thanh lâu trứ danh nhất, tất giao dịch toàn là những người quyền quý, ta và tiểu Lăng thật vô cùng vui mừng. Vài ngày tới, chúng ta sẽ ly khai Trường An. Nếu có cơ hội sẽ quay lại tìm tỷ tỷ.

Thanh Thanh nói:

- Tỷ tỷ hiểu hoàn cảnh của hai người. Tề Vương là người rất tự cao tự đại, nhưng khi đề cập đến cũng buộc phải thừa nhận các ngươi là những đối thủ khó chơi nhất. Tỷ thật sự vinh dự vì hai ngươi đó. Ôi, các ngươi chuẩn bị bao giờ ly khai?

Khấu Trọng cảm thấy vô cùng tin tưởng nàng, giống như tin tưởng Tố Tố, thản nhiên trả lời:

- Sớm là đêm nay, muộn là sáng mai. Tuỳ vào tình hình phát triển ra sao sẽ quyết định.

Thanh Thanh lộ vẻ thất vọng:

- Nếu như vậy, ta và Hi Nhi chẳng có lúc nào được thị hầu các ngươi

nữa.

Khấu Trọng nhướng mày, vội nói:

- Chúng ta là tình tỷ đệ, không phải tầm thường. Cớ sao lại phải thị hầu?

Thanh Thanh thoáng vẻ kinh ngạc, đoạn chuyển sang hoan hỷ, nói:

- Thanh tỷ hôm nay đã biết thế nào là anh hùng hào kiệt chân chính. Những nam nhân khác, vô luận miệng nói thế nào, hay hay dở, chung quy đều không giấu nổi sự thèm muốn thân thể chúng ta. Hỉ Nhi vì không biết nên đã đi ra ngoài. Nếu biết đã lỡ cơ hội được gặp ngươi, nó chắc thất vọng lắm đây!

Khấu Trọng đeo mặt nạ vào, đứng dậy nói:

- Hôm nay chia tay, không biết bao giờ mới gặp lại. Thanh tỷ hãy bảo trọng!

Thanh Thanh cũng vén tay áo đứng lên:

- Quên mất một điều chưa cho ngươi biết. Tề Vương rời kinh đi săn ở Chung Nam Sơn chỉ là để che mắt người thôi. Sự thật, sau khi rời thành, hắn đã ngấm ngầm quay lại, chắc muốn từ trong bóng tối ngầm hại các ngươi.

Khấu Trọng trong lòng cho như thế mới là hợp lý. Gã vui vẻ chia tay Thanh thanh, rời khỏi Phong Nhã Các, giờ đây gã chỉ thấy hào tình tráng chí bốc cao, đấu chí mãn trường.

Chương 433: Song trọng tính cách

Từ Tử Lăng và Kỷ Thiến xuống lầu, bước ra khỏi đại môn, rồi hòa vào dòng người. Lúc này mặt trời đã quá ngọ. Đây là con đường lớn nhất ở Bắc Lý, sinh hoạt phồn hoa, nhiệt náo phi thường.

Từ Tử Lăng choàng tay qua eo Kỷ Thiến, nhẹ nhàng dìu nàng rảo bước. Kỷ Thiến nửa đi nửa chạy, dính cứng vào bên cạnh gã, ra giọng công lao nói:

- Ngươi thấy chưa? Nếu không có bổn cô nương bên cạnh, chỉ sợ ngươi vĩnh viễn không thể ra khỏi đại môn được.

Từ Tử Lăng cả cười, không trả lời nàng.

Thấy thế, Kỷ Thiến hai tay chống nạnh, yêu kiều mắng:

- Ngươi không tin ta hả? Dừng lại ngay!

Từ Tử Lăng rốt cuộc cũng phải đứng lại, chỉ là người đã ở cách nàng đến hơn trượng. Mọi người trên đường bất kể nam nữ đều đưa mắt ngắm nhìn thân hình kiều diễm của Kỷ Thiến. Có mấy tên háo sắc nhìn nàng không chớp mắt, đứa nào đứa nấy thần sắc đều lộ vẻ thèm muốn khao khát trước sắc đẹp tuyệt mỹ của nàng!

Từ Tử Lăng không để ý tới những ánh mắt xung quanh, từ từ xoay người lại đối diện với Kỷ Thiến hỏi:

- Nếu ta không tin thì sao?

Kỷ Thiến tức giận đáp:

- Không tin ta thì để cho ngươi tự sinh tự diệt đi. Cho ngươi có làm quỷ cũng là một con quỷ hối hận!

Từ Tử Lăng bước lại gần nàng, điềm đạm mỉm cười:

- Vô luận có nàng ở bên cạnh hay không, bọn chúng cũng không thể bỏ qua cho ta. Nếu nàng không tin thì có thể thử.

Kỷ Thiến tựa như giờ mới hiểu những hành động của gã, nhìn lại gã một lượt từ trên xuống dưới một lượt như để ước lượng, đoạn chẩu môi hỏi:

- Thử như thế nào?

Từ Tử Lăng ngẩng cổ cười lớn nói “Mời cô nương theo ta”, rồi đi trước dẫn đường, chuyển hướng vào một ngõ nhỏ ít người qua lại. Đột nhiên, gã dừng bước nói:

- Chúng đến rồi!

Kỷ Thiến quay đầu nhìn lại phía sau, rồi lập tức cười nhạo:

- Nói xàm! Đằng sau không một bóng người. Dù ngươii không có cơ hội hạ đài, cũng không cần ăn nói hoang đường như thế!

Từ Tử Lăng ngước mặt nhìn trời mấy, giọng nói vẫn rất thản nhiên:

- Nàng cứ nhìn lại phía sau sẽ thấy có biến.

Kỷ Thiến bán tín bán nghi, quay đầu nhìn lại một lần nữa, chợt biến

sắc nói:

- Bọn chuột này! Lại dám không không để Kỷ Thiến ta trong mắt!

Có bốn tên đại hán đang từ từ tiến lại chặn ngay phía sau lưng bọn họ.

Kỷ Thiến từ sau lưng Từ Tử Lăng tức giận hỏi:

- Các ngươi có biết ta là ai không?

Một đại hán trong bọn cung kính đáp:

- Sắc đẹp của Kỷ Thiến tiểu thư sớm đã đồn xa, ai mà không biết!

Hắn biểu thị một thái độ rất lễ phép, chỉ là trong lời nói có dấu gươm đao, ngấm ngầm cười nhạo Kỷ Thiến là một kỹ nữ duy trì danh tiếng bằng sắc đẹp. Đứng trước một lão giang hồ miệng lưỡi như hắn, tiểu giang hồ Kỷ Thiến tức thời tắc họng.

Đại hán phát ngôn đầu tiên nói tiếp:

- Chúng ta đương nhiên tôn kính tiểu thư, cũng như tôn kính Mạc gia vậy. Hôm nay phụng mệnh Hồng phu nhân đến đây, vốn là để mời Mạc gia tới gặp người.

Hai đại hán còn lại tản sang hai bên, quan sát kỹ tình hình để liệu cách ứng phó, quả là những tay giang hồ lão luyện.

Kỷ Thiến cuối cùng cũng đã có thể nói năng, nàng hỏi gay gắt:

- Nếu là thỉnh Mạc gia đi gặp phu nhân, sao lại bày trận thế này? Ngươi nghĩ ta không biết các người là ai hay sao?

Vẫn là đại hán đó trả lời:

- Tiểu nhân là Tả Kim Long, chỉ giữ một chức nhỏ trong Kinh Triệu Liên Minh. Chỉ nhờ Liên chủ đề bạt mới có cơ hội làm việc bên cạnh Liên chủ. Chả trách Kỷ tiểu thư không biết ta là ai.

Tiếp đó chỉ hán tử âm hiểm đang đứng bên cạnh nói:

- Hắn là Lý Bạt, trong Kinh Triệu Liên Minh chỉ là một chức sắc có chút vai trò nhỏ. Những chuyện trong Liên minh bất kể lớn nhỏ đều do chúng ta phụ trách. Hôm nay, chúng ta đặc biệt mời Mạc gia đến gặp phu nhân nên mới bày ra trận này để dễ nói chuyện. Tiểu thư đã quá đề cao bọn tại hạ rồi!

Lý Bạt cười hắc hắc:

- Kỷ tiểu thư thành danh được lợi, đã hưởng nhiều thanh phúc rồi, làm sao hiểu được những người khổ sở bôn ba tứ xứ, sống trên đầu đao mũi kiếm như bọn ta chứ!

Kỷ Thiến sắc mặt đại biến, hiểu rằng bọn gian ác lưu manh này quyết không nể mặt, nhất thời không biết tiến thoái thế nào.

Từ Tử Lăng thong thả xoay mình lại, bước đến bên Kỷ Thiến, cười nhẹ:

- Đây là lần thứ hai chúng ta gặp nhau.

Chính là hai tên này, hôm trước đã nấp sau cửa tập kích Từ Tử Lăng, kề đao vào cổ gã.

Tạ Kim Long vòng tay thi lễ nói:

- Xin chào Mạc gia. Phu nhân có việc gấp muốn gặp ngài.

Từ Tử Lăng chỉnh sắc mặt thong thả đưa mắt nhìn Kỷ Thiến rồi hướng về Tả Kim Long trả lời:

- Nói với phu nhân, trong hai ngày tới tiểu đệ không có thời giờ. Có chuyện gì hai ngày sau hãy nói.

Lý Bát trầm sắc mặt, cười lạnh:

- Ngươi hình như không biết đang nói chuyện với ai thì phải?

Từ Tử Lăng hai mắt lóe sáng, hét lên một tiếng nhỏ “Xem đây!”, tay phải khẽ đưa lên.

Bao gồm cả Kỷ Thiến, năm người tại trường đều xuất hiện cảm giác kỳ quái khó có thể hình dung. Chỉ thấy tay gã múa lên như nhanh như chậm khiến người khác không biết đường nào mà lần. Đáng sợ nhất là chỉ trong thời gian chớp mắt đã hoàn thành rất nhiều động tác vô cùng thần tốc, dư ảnh miên man không dứt, bao phủ toàn trường. Khi Từ Tử Lăng đưa tay đến ngang ngực, đột nhiên ngũ chỉ di động, xuất ra muôn vàn biến hoá, cuối cùng chỉ thấy một ngón tay cái đơn độc cương mãnh điểm tới trán Lý Bạt.

Lúc này, Lý Bạt mới kinh sợ phát giác Từ Tử Lăng đang nhằm mình xuất thủ, vội vàng lùi lại. Khi mọi người còn đang cho rằng họ Lý có thể tránh được một chỉ nhìn có vẻ chậm rãi vụng về này của Từ Tử Lăng thì không ngờ đã thấy hắn trúng chiêu bắn văng ra đằng sau, nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Hành nhân trên đường vội vàng tới tấp tránh xa!

Tả Kim Long và hai tên kia ngỡ ngàng không dám tin vào những gì đã diễn ra. Thảng thốt nhìn Lý Bạt đang nằm dài trên đường, bọn chúng sững ra như tượng, đứng nghệt mặt ra quên cả động thủ phản kích.

Ánh mắt Kỷ Thiến lướt qua Lý Bạt rồi dừng lại chỗ Từ Tử Lăng. Nàng ngẩn ngơ nhìn hắn không chớp.

Từ Tử Lăng quay qua Kỹ Thiến, mỉm cười.

Tả Kim Long lúc này đã hoàn hồn lại, tức giận thét lên một tiếng, tề xuất bội đao, quát lớn:

- Anh em chú ý, tiểu tử sử dụng tà thuật!

Hai tên kia đồng thời xuất binh khí, cùng Tả Kim Long hùng hổ tiến tới vây Từ Tử Lăng và Kỉ Thiến vào giữa, hò hét trợ uy.

Từ Tử Lăng lắc đầu cười nhạo:

- Đã biết ta có tà thuật mà các ngươi vẫn muốn dẫn ta đi sao? Các ngươi chắc là chắn sống cả rồi!

Gã nói dứt câu, tung ra một cước về phía Tả Kim Long.

Tả Kim Long thấy cú đá đó còn cách mình đến nửa trượng, nghĩ không thể đá trúng mình. Có điều hắn quả là vô cùng cẩn thận, vừa xuất đao vừa hét lớn “huynh đệ tiến lên”. Một trong hai tên còn lại huy đao nhằm đầu Kỷ Thiến bổ xuống, chủ định làm Từ Tử Lăng phân tâm không thể thi triển tà thuật.

Kỷ Thiến kinh hãi kêu lên một tiếng, thân ngọc tự nhiên dựa hẳn vào người gã.

Tả thủ Từ Tử Lăng liền nhẹ nhàng quấn lấy eo nàng, khẽ dịch người đi làm đao thế của hai tên đại hán tự nhiên chém vào không khí. Chúng ngẩn mặt nhìn Từ Tử Lăng nhẹ nhàng ung dung tránh chiêu đao của Tả Kim Long, hữu cước vẫn không thay đổi kích tới tiểu phúc của y.

Tả Kim Long trúng cước, người bắn ra hơn trượng, không bò dậy nổi.

Từ Tử Lăng đột nhiên nổi hứng nghịch ngợm, buông eo Kỷ Thiến ra, thuận tay khoa lên một vòng, tức thì mình ngọc của nàng xoay tròn. Tuy không mê ly kỳ ảo như lúc nàng mặc vũ y diễn kỹ, tà áo phấp phới, nhưng sự sinh động diễm lệ của nàng như làm cho một góc đường trở nên sống động đầy hương sắc, vẫn khiến người ta cảm thấy mới mẻ cuốn hút hơn.

Khi Kỷ Thiến quay được một vòng liền nhìn thấy Từ Tử Lăng đang loay hoay bên dưới đao phong của hai đại hán. Chỉ cần vài ba đao nữa, khẳng định Tử Lăng tiểu mệnh khó giữ.

Do lực quay vẫn còn, Kỷ Thiến xoay thêm một vòng nữa thì đã thấy hai tên ôm hung khí chấn động kịch liệt, lôi thôi lếch thếch lảo đảo thoái lui, bộ dạng nhếch nhác nhìn chả ra làm sao cả.

Từ Tử Lăng thân hình tiêu sái khẽ xoay mình lại, nhẹ nhàng đỡ tay lên eo Kỷ Thiến. Thân mình Kỷ Thiến đột nhiên dừng lại, vẫn đang trong cảm giác đằng vân giá vũ, nàng đưa ánh mắt vẫn đang quay cuồng chằm chặp nhìn Từ Tử Lăng, môi xinh khẽ hỏi:

- Thật sự ngươi là ai đây?

Từ Tử Lăng chợt hoành thân lùi lại. Không hề thấy gã bước nhanh

bước chậm gì cả, trong một sát na ngắn ngủi đã ở ngoài hai trượng. Gã mỉm cười:

- Thỉnh cô nương nhanh chóng rời khỏi hiểm địa!

Kỷ Thiến biết đuổi theo gã không được, giận dỗi giẫm chân nói:

- Ta muốn theo ngươi bái sư học nghệ mà.

Từ Tử Lăng quay người bước đi, nói vọng lại:

- Dùng kỹ thuật lừa gạt người ta, bản chất là thứ hành động bất lương, học chỉ có hại. Thứ cho tại hạ không thể vâng mệnh!

Kỷ Thiến nhìn theo đến khi Từ Tử Lăng khuất sau một ngõ rẽ. Hai tên đại hán bị đánh nằm dài đã bắt đầu nhúc nhích muốn bò dậy. Biết là không thể lưu lại nơi này, nàng cũng vội vàng cất bước.

o0o

Rời Phong Nhã Các, Khấu Trọng vẫn còn suy nghĩ về những lời Thanh Thanh vừa nói, Lý Nguyên Cát ngấm ngầm trở về Trường An, mật mưu đối phó bọn họ.

Theo lý mà nói, so với những người khác, Lý Nguyên Cát càng cho rằng khi Khấu Trọng bỏ chạy dưới địa đạo đầy thán khí, nếu phước lớn mà không chết, cửa ra chắc chắn là bên ngoài thành theo đường bí đạo dưới lòng sông. Trong thời gian ngắn Khấu Trọng gã chắc không thể nghĩ tới chuyện về thành, thậm chí có thể còn bị trọng thương.

Lý Nguyên Cát chỉ cần sai người âm thầm lưu ý những người ra vào ở các cổng thành, lại lệnh cho lính vệ binh thủ thành tăng cường

cảnh giác. Giữa thanh thiên bạch nhật, Khấu Trọng không thể quay lại Trường An mà không bị phát hiện.

Vậy thì người mà Lý Nguyên Cát muốn đối phó chính là Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng nhớ lại, tối qua đã thống nhất với Từ Tử Lăng rằng sẽ làm cho các phe phái biết Tà Đế Xá Lợi đang ở trong tay hai gã, bởi vì khi đó hai gã chưa biết biết sự tình dưới bảo khố lại có mật khố.

Nghĩ tới đây gã không còn tâm tình quay lại Sa Phủ nữa.

Từ Tử Lăng lúc này đang ở đâu?

o0o

Rời khỏi Kỷ Thiến và bọn Kinh Triệu Liên Minh, Từ Tử Lăng trong lòng thầm mắng mình đã quá phô trương. Bất quá, bốn tên hảo thủ của Kinh Triệu Liên Minh bị gã đánh ngã vừa rồi, nhìn bên ngoài thì tưởng thương tích nghiêm trọng, kỳ thật chỉ bị gã điểm vào yếu huyệt. Trong lúc thần trí mơ hồ, bọn chúng không thể cáo tố sự tình với ai. Khi bọn chúng tỉnh lại, Ung Tần có thể đã biến mất. Gã sẽ đổi sang thân phận khác, không lưu lại đến nửa điểm vết tích cho người nào dựa vào mà tìm ra manh mối.

Tự nhiên trong lòng gã xuất hiện cảm giác không có nhà để về.

Những ngày tháng qua tại Trường An, những chốn gã đã từng đặt chân như Đông Lai Khách Sạn, Đa Tình Oa của Hầu Hy Bạch, rồi “hành cung” của Lôi Cửu Chỉ ở Sùng Hiền lý, cho tới chỗ bọn Cao Chiếm Đạo ẩn thân, mỗi nơi đều cho gã cảm giác ấm áp như là nhà của mình. Nhưng hiện tại, nhà không ra nhà, chẳng địa phương nào an toàn đối với gã. Còn bảo khố thì chỉ có thể tiến vào khi đêm xuống.

Tại Trường An rộng lớn, trong không khí nhiệt náo sung mãn tiết tân xuân, với Từ Tử Lăng chỉ là một địa danh nguy hiểm tứ bề. So với những người đang vui vẻ trên đường phố, gã tự thấy mình chỉ là một tên tranh cường cừu sát u mê trong nhân thế.

Bí mật về “dưới khố có khố” làm Tử Lăng và Khấu Trọng tạm thời mất hết ưu thế. Địch nhân nhận định Tà Đế Xá Lợi không ở trong tay hai gã, bọn chúng quyết không thả hổ về rừng, cho rồng ra biển.

Chúc Ngọc Nghiên và Triệu Đức Ngôn chưa động thủ chỉ vì bọn chúng không biết Khấu Trọng có thể nhanh chóng quay lại Trường An, vậy nên đang dành một ít thời gian để tra xét.

Có địa phương nào để tạm thời ẩn lánh cho qua tình thế lửa cháy ngang mày này không?

Gã bỗng phát giác chân mình theo quán tính đã đến kênh Vĩnh An, trong lòng cười khổ, đành bước nhanh đi dọc bờ kênh.

Dưới dòng nước lặng lẽ, thuyền buồm qua lại tấp nập, hồi phục vẻ trù mật như những ngày trước Tết. Nơi chân trời xa lại trùng trùng mây đen, khả năng sẽ có một trận tuyết lớn. Chẳng bao lâu nữa thành trì nổi tiếng này sẽ được khoác lên một tấm áo trắng.

Đang nghĩ ngợi lan man, bỗng nhiên, một giọng nói thật quen từ phía sau lưng Từ Tử Lăng truyền tới:

- Tiểu huynh đệ! Có thể lên thuyền một lúc không?

Từ Tử Lăng hồn phi phách tán, quay đầu nhìn lại thấy có một chiếc thuyền con, bên trên là Ma môn đại tà nhân Thạch Chi Hiên. Trong bộ nho phục ngồi chễm chệ ở đuôi thuyền như thần tiên giáng thế,

lão nhàn nhã khua động một mái chèo, đưa thuyền lướt nhẹ tới. Hai mắt lão không ngừng lộ xuất ra những tia nhìn kỳ dị.

Từ Tử Lăng trong lòng kêu khổ. Nếu động thủ, không quá ba chiêu Thạch Chi Hiên sẽ lập tức nhận ra Nhạc Sơn chính là Từ Tử Lăng hoá thân. Gã không hề muốn bộc lộ thân phận lúc này.

Từ Tử Lăng nhanh chóng đeo đôi hộ thủ khuyên vào cổ tay, khẽ lắng lòng lại, vứt bỏ mọi lo lắng nhảy sang thuyền Thạch Chi Hiên, đoạn đường hoàng ngồi xuống đầu thuyền.

Thạch Chi Hiên thâm trầm lặng lẽ nhìn gã như để ước lượng, trong đáy mắt lộ xuất một vẻ hài hước khó hiểu. Mái chèo khẽ khua vào mặt nước, con thuyền nhỏ nhẹ nhàng trôi đi.

o0o

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Khấu Trọng trong lòng thầm than “không hay”, liền dừng chân đứng lại.

Khả Đạt Chí và hơn mười kỵ sĩ Đột Quyết dừng ngựa cạnh gã. Khả Đạt Chí cười nhẹ nói:

- Mời thần y lên ngựa!

Khấu Trọng từ chối thẳng thừng:

- Lão tử hiện tại không rảnh. Có chuyện gì để đến tối gặp nhau rồi hãy tính.

Trong lòng gã ngấm ngầm lo ngại. Khả Đạt Chí có thể tuỳ thời mà tìm ra được, khẳng định chắn chắn có người trong bóng tối ngấm ngầm giám thị mình. Hơn nữa trong thành bọn hắn phải có một phương

pháp truyền tin đặc biệt nào đó, nên mới phát sinh tình huống bị chặn "ngẫu nhiên" trên đường như thế này.

Khả Đạt Chí tươi cười xuống ngựa, vẫn giữ vẻ mặt khách khí tươi cười nói:

- Mạc tiên sinh xin đừng hiểu lầm. Khả mỗ chỉ là muốn biết tiên sinh phát hiện Thánh Xá Lợi ở đâu. Nếu như tiên sinh không muốn giải thích trực tiếp cho Ngôn Soái, chúng ta có thể tìm một nơi khác nói chuyện, người bán kẻ mua giao dịch công bằng. Tiên sinh cũng có thể giải tỏa nghi ngờ trong lòng bọn ta.

Khấu Trọng đương nhiên biết lúc này mà động thủ với bọn chúng là vô ích, lại làm liên luỵ đến Thường Hà và Sa gia. Không còn cách nào khác, gã bèn nói:

- Tiểu đệ đang đói bụng. Không biết Khả huynh có đề nghị gì?

Khả Đạt Chí đáp:

- Phúc Tụ Lâu hôm nay mở hàng năm mới. Tại hạ đặc biệt đặt một bàn tại đó để cùng tiên sinh uống rượu tâm sự. Tiên sinh, xin mời!

Khấu Trọng có cảm giác như trọng phạm bị áp giải, miễn cưỡng lên ngựa.

o0o

Sau một hồi lâu trầm mặc khiến Từ Tử Lăng nhất thời dựng tóc gáy, người như ngồi trên đống lửa, Thạch Chi Hiên thu hồi ánh mắt đang nhìn xuống dòng nước, ngẩng mặt nhìn trời thở dài:

- Sắp tới sẽ có một trận tuyết lớn đây.

Từ Tử Lăng không biết đáp lời lão thế nào.

Thạch Chi Hiên nhìn gã, thân thiết cất giọng như nói chuyện với người nhà:

- Tử Lăng tại sao không lưu lại Ba Thục?

Từ Tử Lăng sớm biết lão đã nhìn ra thân phận của mình, nhưng giờ nghe chính miệng lão nói ra, không kìm được chấn động trong lòng. Gã hít sâu một hơi rồi nói:

- Ta không nghĩ mình phải lưu lại chỗ nào cả.

Thạch Chi Hiên gật đầu, trầm giọng nói:

- Đáp hay lắm! Đáp hay lắm! Ngươi biết ta là ai chứ?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Trước đây không biết, bây giờ thì biết rồi.

Thạch Chi Hiên ngửng mặt nhìn trời, thở ra một hơi dài. Nhãn thần chuyển sang nhu hoà, lão tựa như tự hỏi bản thân:

- Thanh Tuyền khỏe không nhỉ?

Từ Tử Lăng gượng cười:

- Ta không biết. Thực sự không biết!

Thạch Chi Hiên mục quang đột nhiên biến thành lợi hại vô bì, tựa như có thể nhìn thấu nội tâm phế phủ Từ Tử Lăng, bình tĩnh hỏi:

- Ngươi đã nghe qua tiêu nghệ của nó chưa? Thấy thế nào?

Gió sông lạnh lẽo thổi tới. Từ Tử Lăng cảm thấy toàn thân tê cóng, nhưng trong tim lại dâng lên một luồng nhiệt khí. Lòng gã tràn ngập một hồi ức tuyệt đẹp, ngày đó tại Độc Tôn Bảo ngồi bên song cửa nghe Thạch Thanh Tuyền thổi tiêu, nhất thời quên cả là bản thân đang phải đối diện với Thạch Chi Hiên, một hỗn thế ma vương ai ai cũng sợ hãi. Gã nhẹ giọng như tâm sự với chính mình:

- Tiêu khúc của nàng tựa như muốn chống đối lại vận mệnh!

Thạch Chi Hiên chấn động kịch liệt hỏi:

- Vậy sao?

Sự ngạc nhiên đã kéo Từ Tử Lăng về với thực tại. Trong một khoảnh khắc, gã không thấy từ con người lão bộc lộ ra chút gì tà ác âm hiểm. Trước mắt Từ Tử Lăng lúc này là hình ảnh một lãng tử ly hương bất đắc chí, trong cơ hội ngẫu nhiên biết được tin tức trân quý của người thân, thế rồi không thể kiểm soát nổi hoài tâm sầu muộn.

Ánh mắt Thạch Chi Hiên hiện ra biết bao lớp sóng tình cảm phức tạp miên man, lão cao giọng hát “Sơn vô lăng, giang thủy vi kiệt, đông lôi nhất chấn, hạ vũ tuyết, thiên địa hợp, nãi đắc dữ quân tuyệt”.

Vô luận Từ Tử Lăng có phỏng đoán phản ứng Thạch Chi Hiên như thế nào, nhưng cũng không ngờ tâm tình lão lại bị kích động đến mức khẳng khái bi ca như vậy. Ca từ của bài hát vô cùng thê lương, cho thấy trong tim lão thâm tàng một nỗi thống khổ, luyến ái và tịch mịch. Có vẻ như lão mượn lời ca để gửi tới đất trời một bức thư tình đầy mùi vị chua chát đắng cay, làm người nghe không thể không động lòng.

Ý của lời hát chính là muốn nói “ chỉ khí nào núi cao biến thành bình địa, nước sông khô kiệt, trời đông dậy sấm, trời hạ đổ tuyết, thiên địa hợp làm một, khi đó may ra tình nghĩa mới đoạn tuyệt.

Cảm xúc nội tâm như thế lại xuất hiện ở đại tà nhân đã từng hại chết vợ yêu của mình, làm người ta cảm thấy trong lòng lão đầy mâu thuẫn và hối hận.

Từ Tử Lăng thực sự không làm sao liên tưởng được đối thủ tâm lang thủ lạt của Nhạc Sơn ngày nào, với con người cô ngạo bất quần, tài năng siêu tuyệt, văn chất phong nhã, giờ đây đang đau đớn giằng xé trước mắt. Nhất thời gã không nói nên lời.

Lúc này gã mới nhận ra Hầu Hy Bạch nói Thạch Chi Hiên có tính cách song trọng (đa nhân cách) là hoàn toàn chính xác.

o0o

Khấu Trọng vừa ngồi xuống bên cửa sổ, chợt thấy Từ Tử Lăng trong thân phận Ung Tần đang cùng một trung niên nho sỹ ngồi thuyền đi ngang qua, trong lòng gã kinh hãi đến mức không có lời nào có thể tả được.

Trực giác gã cảm nhận được người kia chính là Tà Vương Thạch Chi Hiên. Gã đã từng nghe Từ Tử Lăng tả qua diện mạo và y phục của lão. May là Khả Đạt Chí ngồi ở chỗ khuất không nhìn thấy quang cảnh dưới sông, cũng không biết vừa rồi Khấu Trọng toàn thân phát lãnh, hồn phi phách tán.

Chiếc thuyền nhỏ dừng lại dưới cầu.

Vì sợ người khác chú ý, thủ hạ của Khả Đạt Chí tản ra bên ngoài,

không vào ngồi bên trong. Lúc này trong lầu vô cùng náo nhiệt, khách nhân ngồi đầy các bàn. Khấu Trọng nhìn qua thấy có một bàn của Lý Mật và Hoảng Công Thác. Chỉ với việc Họ Lý không được mời đi cùng đến Chung Nam biệt cung, có thể thấy địa vị y trong mắt Lý Phiệt như thế nào.

Khả Đạt Chí hối tiểu nhị đi mau, rồi nói với Khấu Trọng:

- Đối với việc Khả mỗ nói khi nãy, không biết tiên sinh có thể giúp gì không?

Khấu Trọng phán đoán Thạch Chi Hiên tạm thời đối với Từ Tử Lăng không có sát ý, nếu có cũng không ra tay vào lúc này. Tuy vẫn nghi hoặc, nhưng trong lòng đã an định lại, tâm trí gã lập tức quay về hiện tại để đối phó với Khả Đạt Chí. Gã hiểu rằng nếu nói không biết chuyện "dưới khố có khố" thì rất khó vẽ rồng vẽ phượng, càng không thể làm Khả Đạt Chí tin Xá Lợi đang ở trong tay bọn gã. Chỉ hận là nếu nói mình biết "dưới khố có khố" thì lại không thoả đáng, vì người của Lý Phiệt đã sớm khẳng định gã và Từ Tử Lăng không hề tiến nhập bảo khố ở bên dưới. Sự thật cũng đúng là như vậy.

Nếu Khả Đạt Chí thấy Khấu Trọng một lời không đúng sẽ công khai thân phận của gã, Khi ấy sẽ chẳng còn cơ hội chạy khỏi Trường An. Cười một tiếng, Khấu Trọng nói khẽ:

- Dám hỏi Khả huynh, nếu đúng là ta chạy trốn theo đường bí đạo dưới lòng sông thì liệu giờ có thể cùng ngươi ngồi đây cơm no rượu say hay không? Ồ, sắp có tuyết lớn rồi!

Khả Đạt Chí nhìn qua song cửa, từng bông tuyết từ trên cao rơi xuống. Trận tuyết lớn sắp tới chắc sẽ khủng khiếp hơn những trận trước đây nhiều lắm.

Chương 434

Từ Tử Lăng đã biết qua ba diện mạo hoàn toàn bất đồng của Thạch Chi Hiên: Đầu tiên là một Tà Vương võ công tối cao đại gian đại ác; tiếp đó vẫn là y với hình ảnh cao tăng đắc đạo Phương Trượng Vô Lậu Tự, nhìn ngang nhìn dọc gì cũng thấy phật quang sáng rỡ; và cuối cùng là một lạc phách văn sỹ khốn khổ chịu đựng nỗi đau do nội tâm giằng xé, đang cô độc ngồi trước mặt gã lúc này.

Trời đổ tuyết lớn, từng đợt từng đợt rơi qua thành cầu như hai bức màn, biến gầm cầu tựa như trở thành một thế giới khác hoàn toàn cách biệt. Khoảng không gian bên ngoài dường như trở nên yên tĩnh, có vẻ con người trong này không hề cảm giác được những gì đang xẩy ra sau bức màn tuyết.

Thỉnh thoảng có một chiếc thuyền tiến vào, rồi chớp mắt lập tức đi qua, hai thế giới khác biệt này chỉ được liên thông trong với nhau trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó.

Trong không gian nhỏ hẹp tựa như kín đáo dưới đáy cầu, giọng nói trầm thấp của Thạch Chi Hiên vọng lại:

- Sau khi hiền thê mất đi, ta sống trong cảm giác cô độc chưa từng trải qua. Nhiều lần ta tự hỏi đi hỏi lại, tại sao mình lại phải làm như vậy. Câu trả lời cũng giống như ngươi hồi nãy, ta cũng không biết, thực sự không biết được!

Thanh âm trầm trầm của lão mang nặng vẻ thống khổ, đau thương và tự dằn vặt. Từ Tử Lăng ngây ngốc nhìn lão, tưởng rằng những thứ đang diễn ra trước mắt mình không phải là sự thật. Tà Vương

Thạch Chi Hiên lại là người ngồi đối diện gã đây sao?! Nếu không phải được tận mắt chứng kiến, liệu có ai dám tin rằng đó lại là sự thật?!

Bỗng nhiên, Từ Tử Lăng nhận ra điểm yếu của Thạch Chi Hiên chính là mối chân tính sâu sắc mãnh liệt của lão dành cho Bích Tú Tâm, vong mẫu của Thạch Thanh Tuyền. Vì vậy lão không thể từ bỏ Thạch Thanh Tuyền, nhưng cũng chẳng dám đối mặt với nàng.

Nội công tiên thiên thượng thừa tối trọng tâm pháp tu dưỡng. Trong tâm lão đã luôn uất kết một vấn đề nan giải làm cho Bất Tử Ấn Pháp xuất hiện điểm yếu, kết quả là lão bị đả bại dưới tay Ninh Đạo Kỳ.

Tà Đế Xá Lợi có khả năng là phương pháp bổ cứu duy nhất.

Từ Tử Lăng không nhịn được hỏi:

- Tiền bối tại sao lại nhìn rõ được thân phận thực sự của ta?

Chấn động kịch liệt trong lòng Thạch Chi Hiên giảm đi nhanh chóng, lão chầm chậm ngẩng đầu lên. Thần sắc bi thương trong mắt lão đột nhiên biến mất, thay vào đó là tà quang như đao kiếm, lấp loáng nhìn về Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng trong lòng thầm kêu bất diệu, ngờ đâu chỉ một câu nói tầm thường của mình đã làm Thạch Chi Hiên ngay lập tức khôi phục lại tinh thần.

o0o

Khả Đạt Chí ngưng thần nhìn cảnh sắc bên ngoài, rồi từ từ nói:

- Tuyết lớn luôn luôn làm ta nhớ đến gió cát tại miền Tái Ngoại quê nhà. Trên đời này những việc làm ta động tâm không nhiều, tuy cơn cuồng phong sa mạc có thể khiến ta quỵ gối, nhưng những tia sấm

sét xé toang bầu trời sa mạc lại mang lại cho ta cảm giác nhiệt huyết trào dâng. Dưới sức mạnh vĩ đại của tự nhiên, con người thật là nhỏ bé. Đây là lần đầu tiên ta nói tâm sự này với người khác, bởi vì ngươi không những có tư cách là địch thủ của ta, mà còn là một hán tử cứng cỏi khiến ta tôn kính.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Uống rượu nói chuyện với Khả huynh thật là thống khoái. Để tiểu đệ kính huynh một chung.

Hai người vui vẻ nâng ly uống cạn, lại cùng nhìn nhau mà cười. Không khí tưởng chừng thân thiết thắm tình bằng hữu, nhưng cả hai đều nhìn thấy trong mắt đối phương ám tàng một luồng sát cơ mãnh liệt.

Khấu Trọng nói với vẻ nuối tiếc:

- Nhớ lại khi công phu sơ thành, ta còn đang trong một tiểu cốc nhỏ. Khi đó ta đột nhiên cảm thấy thế giới này hoàn toàn biến đổi, cảm quan của ta đã tăng trưởng lên một mức mới, nhìn và cảm nhận những sự vật bình thường vốn chỉ là những hoa cỏ cây cối quen thuộc bỗng nhiên như sống động hẳn lên, màu sắc cũng phong phú lấp lánh lạ thường. Ta đã xúc động đến mức rơi nước mắt. Nhưng tiếc là cảm giác này chỉ tồn tại mấy ngày, sau đó dần trở lại bình thường. Ta vẫn thường hoài niệm về những cảm xúc thăng hoa trong thời khắc ấy.

Khả Đạt Chí vỗ bàn than:

- Đó đúng là căn bệnh chung của mọi người. Nếu đã thành tập quán thì luôn cho là bình thường, lại không có cảm giác gì mới mẻ. Dù là nữ nhân cũng như thế, cho đến phú quý vinh hoa cũng không ngoại

lệ.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Nếu không phải ta biết ngươi là người như thế nào, chắc là tưởng ngươi đang muốn khuyên ta thoái ẩn giang hồ. Vấn đề chính là việc mất đi những cảm giác mới mẻ đó. Được rồi lại mất, điều này khiến người ta cảm thấy khó chấp nhận hơn nhiều so với chưa hề có được điều gì. Ví như Khả huynh nếu bị người khác phế đi võ công, có thể bình thản sống qua được bao nhiêu ngày tháng?

Khả Đạt Chí nâng bình rót rượu cho Khấu Trọng, cả cười trả lời:

- Nói hay lắm! Đúng là không thể hồi đầu lại được. Ta nghĩ cuối cùng sẽ có một ngày được cùng lão ca ngươi phân định sinh tử. Đối với thời khắc quyết định sinh mệnh của đời mình, Khả mỗ luôn tràn đầy khát vọng và mong đợi!

Khấu Trọng trong lòng thầm nghĩ nói không chừng tối nay sự việc sẽ diễn ra như sở nguyện của nhà ngươi, bèn nâng chén nói lớn:

- Chén này uống cho tương lai của chúng ta!

Hai người vui vẻ đối ẩm, ý chí hào hùng không thèm để ý tới khách nhân trong quán nhìn ngó, khiến bọn Lý Mật, Hoàng Công Thác cũng phải lấy làm lạ mà quay sang. Khấu Trọng tạm thời chỉ quan tâm tới nhãn quang Khả Đạt Chí mà không để tâm tới bất kỳ ánh mắt của người nào khác.

Khả Đạt Chí rướn người lại gần gã, thấp giọng nói:

- Ta đã từng xuống bên dưới địa khố xem qua. Có thể theo bí động đầy thán khí đó chạy thoát quả là kỳ tích. Nếu không phải vì không

hiểu điều đó, Thiếu Soái nghĩ tiểu đệ có đủ kiên nhẫn cùng người đến đây uống rượu nói chuyện sao?

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Ngươi thật thẳng thắn. Ta đã nói nhiều lần rồi, giờ xin lấy nhân cách của mình đảm bảo tối nay sẽ mang Tà Đế Xá Lợi thiên chận vạn xác đến. Nếu nghĩ dị bảo đó là bình thường thì cũng giống như cho rằng trân trâu là mắt cá vậy.

Khả Đạt Chí song mục tinh mang bừng lên, trầm giọng:

- Làm thế nào để bảo chứng các hạ không bội ước?

Khấu Trọng ngạo nghễ đáp:

- Hai người bọn chúng ta chính là bảo chứng tốt nhất. Nếu không giữ lời sẽ là loài chó lợn không đáng một xu. Nhưng nếu các ngươi nuốt lời, không cứu người lại còn đoạt bảo, thậm chí còn muốn giết cả chúng ta, các ngươi sẽ biết thế nào là hối hận suốt đời đó!

Khả Đạt Chí song mục rực lên sát ý mãnh liệt, gã nói lạnh lùng:

- Xá Lợi ở trong tay các ngươi, vậy các ngươi nắm thế chủ động, chúng ta có thể làm được gì chứ? Huynh đệ yên tâm đi!

Khấu Trọng làm như vô tình nhìn xuống bên dưới Dược Mã Kiều. Trong mưa tuyết trùng trùng, chỗ gầm cầu ló ra một đoạn đuôi thuyền nhỏ.

o0o

Từ Tử Lăng không hề né tránh, nhìn thẳng vào đôi mắt đang nhìn

mình chằm chằm của Thạch Chi Hiên. Chỉ thấy lão nhếch mép cười âm lãnh, rồi ung dung nói:

- Thánh xá lợi vẫn còn bên dưới bảo khố đúng không?

Sự thật đúng là như vậy, nhưng nội tình thì khác xa những gì Thạch Chi Hiên tưởng tượng. Từ Tử Lăng thản nhiên gật đầu.

Thạch Chi Hiên xạ xuất mục quang đầy trí tuệ, sắc bén như đao như kiếm bao trùm lên Từ Tử Lăng. Không biểu lộ một chút nội tâm, những gì lão thể hiện lúc này là dáng vẻ cao thâm mạt trắc, lạnh lùng vô cảm và độc ác dị thường. Cảm giác như Thạch Chi Hiên không nhìn nhận Từ Tử Lăng là một con người có tinh có huyết, mà đơn giản chỉ là một vật nào đó xuất hiện trong cuộc sống.

Lão chầm chậm nói:

- Thấy ngươi không hề dối trá, ta cho ngươi một sinh lộ, hãy lập tức chuồn đi thật xa. Chiều nay, sau khi cửa thành đóng lại, nếu ngươi vẫn còn lảng vảng chốn này thì đừng trách Thạch Chi Hiên ta đã không nói lời cảnh báo!

Từ Tử Lăng ung dung cười hỏi:

- Tiền bối không nghĩ tới Thanh Tuyền sao?

Thạch Chi Hiên thoáng vẻ chấn động mãnh liệt, nét mặt lộ rõ ra thần sắc bi thương. Nhưng lão lập tức khôi phục vẻ băng lãnh vô tình, trừng trừng nhìn Từ Tử Lăng, trả lời:

- Đừng nói thời khắc này một điểm hảo cảm của ta đối với ngươi đã hết. Đứng trên khía cạnh cá nhân, giết người là một trong số rất ít những việc mà ta thích làm.

Dù tận mắt chứng kiến nhưng Từ Tử Lăng vẫn không tin nổi con người lúc nãy và con người hiện tại của Thạch Chi Hiên lại khác xa nhau đến thế. Gã lắc đầu nói không ngần ngại:

- Ta căn bản không cần tiền bối có hảo cảm gì hết, lại cũng không cam tâm sống trộm do được chút thương tiếc thừa của người khác. Tiền bối nếu thấy cần giết ta, xin cứ tuỳ tiện động thủ!

Thạch Chi Hiên cười ha hả một tràng:

- Hảo, hảo, hảo! Nhưng giết người là một nghệ thuật. Nếu cứ thế mà giết ngươi như thế này thì thật lãng phí. Tử Lăng hậu hội hữu kỳ.

Đang an nhiên ngồi trong lòng thuyền, loáng một cái Thạch Chi Hiên đã biến mất trong mưa tuyết bên ngoài. Bắn mình lên, chuyển thân, biến mất, những động tác vô cùng phức tạp được hoàn thành liền lạc khoái tốc chỉ trong một sát na.

Từ Tử Lăng sống lưng lạnh tóat.

Huyễn Ma Thân Pháp, quả thật thần kỳ.

Từ Tử Lăng lông tóc dựng ngược, ngây ngốc ngồi quên cả thời gian. Đột nhiên gã nảy sinh cảnh giác, loáng cái đã thấy Khấu Trọng chui tọt vào, đang ngồi tại vị trí Thạch Chi Hiên lúc nãy, gã cười hi hi nói:

- Ngươi đã nói những chuyện thân tình gì với nhạc phụ tương lai thế?

Nói xong, gã thuận tay cầm mái chèo khua nước. Chiếc thuyền nhỏ ly khai gầm cầu, tiến vào mưa tuyết trùng trùng.

Khấu Trọng cho tiểu thuyền cập bờ.

Tuyết lớn cũng giống như trời đêm đen kịt, là sự yểm hộ tốt nhất cho những hành động bí mật. Hiện tại, bọn họ cần tiềm nhập địa khố sao cho quỷ thần không hay, không còn lựa chọn nào khác.

Khấu Trọng nói nhanh:

- Thạch Chi Hiên vốn muốn giết ngươi. Đột nhiên vì bị ngươi làm dấy lên tâm sự, cuối cùng lại bỏ qua. Lão hiểu rõ tính cách ngươi, vì vậy câu nói cuối cùng lão cố ý nhằm kích nộ ngươi để có thể xuống tay mà không cố kỵ. Theo điểm này mà suy, Thạch Thanh Tuyền nàng có một vị trí rất quan trọng trong lòng lão...

Từ Tử Lăng cắt ngang:

- Không cần giả vờ bàng quan nói mấy câu ngớ ngẩn đó với ta. Có phải ngươi định tối nay vẫn thực hành y nguyên kế hoạch không? Ta sợ Vân Soái không phải là người đáng tin lắm đâu.

Khấu Trọng không để ý đến câu hỏi của Từ Tử Lăng, phân tích thêm:

- Lão vẫn chưa biết rõ Lư Sơn chân diện mục của ngươi, lại rất quan tâm tới nữ nhi của mình. Đúng ra, lão phải yêu cầu con rể tương lai của mình bỏ mặt nạ xuống cho bố vợ nhìn qua. Nhưng lão lại không hề yêu cầu điều này, chính là vì lão vẫn muốn giết ngươi nên không để phát sinh thêm bất cứ nhân tố phức tạp nào ảnh hưởng tới quyết định đó.

Từ Tử Lăng lộ rõ vẻ khó chịu:

- Này, ta cảnh cáo ngươi lần cuối! Ta và Thạch Thanh Tuyền không hề có nửa điểm liên quan.

Khấu Trọng giơ tay đầu hàng:

- Ta chỉ muốn giúp ngươi cởi mở tâm tình thôi. Vân Soái muốn thế nào thì tuỳ hắn. Tối nay càng loạn càng hay. Ai lấy được Xá lợi cũng đều không có kết quả tốt. Ninh Đạo Kỳ là ngoại lệ duy nhất vì chỉ có lão không sợ Thạch Chi Hiên. Loại tà vật như thế, thứ cho tiểu đệ không có hứng thú tiếp thụ.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Có vẻ ngươi quên mất là còn có Chúc Ngọc Nghiên nữa đấy!

Khấu Trọng gãi gãi đầu:

- Ta luôn nghĩ Thạch Chi Hiên lợi hại hơn Chúc Ngọc Nghiên nhiều. Được rồi! Ta cần về Sa Gia làm một chuyện, sau đó sẽ chúng ta sẽ gặp nhau dưới địa khố. Thế nào?

Từ Tử Lăng nói:

- Ta sợ Loan Loan sẽ hại ngươi!

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Ngược lại. Hiện tại tình thế đã rõ ràng. Nếu Loan yêu nữ nhận định chúng ta không có Xá Lợi trong tay, chắc sẽ không lưu tình mà giết ta. Vấn đề là nàng cũng như bọn Triệu Đức Ngôn, khó ra được quyết định. Vậy nên ta cố ý về Sa Gia để nàng có thể tới gặp ta, tìm cách làm nàng tin Xá Lợi đang ở trong tay ta, nhờ đó tối nay chúng ta có thể thừa nước đục thả câu mà cao chạy xa bay.

Từ Tử Lăng nói:

- Sợ nhất là nàng lại chơi trò tá đao sát nhân, lợi dụng Lý Nguyên Cát để đối phó với ngươi.

Khấu Trọng cuối cùng cũng cải biến chủ ý, gật đầu:

- Tên tiểu tử ngươi khẳng định là đệ nhất thuyết khách. Được rồi! Ta và ngươi sẽ cùng đi.

Từ Tử Lăng nói:

- Trước khi vào bảo khố, cần thoả thuận chi tiết kế hoạch hành động với Vân Soái cái đã. Chúng ta tuyệt không nên để người khác thấy đang đi cùng với nhau. Tiểu đệ đi trước một bước, ngươi hãy đi sau ta!

o0o

Từ Tử Lăng nhờ trời tuyết lớn yểm hộ, xuyên tường vượt ngõ, khi tiến khi dừng, thi triển hết công phu để không ai có thể theo kịp.

Thạch Chi Hiên có thể chặn Từ Tử Lăng ở kênh Vĩnh An một cách chính xác như vậy, khiến gã phải giật mình kinh hãi. Nếu như lão theo dõi gã mà phát hiện ra Vân Soái, lão sẽ xuống tay tuyệt không khách khí. Khi ấy, Từ Tử Lăng sẽ hối hận đến tận cuối đời.

Tới bức tường sau của toà nhà bí mật mà Vân Soái cư trú, Từ Tử Lăng vận dụng cảm quan linh mẫn đến mức cực hạn, không chỉ dò xét tình hình trong trạch viện mà dò xét cả những ngôi nhà lân cận. Gã căn bản không muốn để bất cứ điều gì bất thường nằm ngoài sự kiểm soát của mình.

Tất cả đều có vẻ rất ổn!

Từ Tử Lăng cảm thấy chỉ có một mình Vân Soái đang chờ gã trong nhà. Gã cẩn thận vượt qua tường rào, đi thẳng tới thính đường.

Chỉ thấy một người đang ngang nhiên đứng trước song cửa sổ. Tuy cước bộ của Từ Tử Lăng gần như không phát ra thanh âm, nhưng trong thời khắc gã bước vào thính đường, người đó lập tức chuyển thân quay lại cười lớn:

- Dù Tử Lăng huynh là tử địch của tại hạ, huynh cũng là người duy nhất mà tại hạ bội phục!

Người này trạc hai bảy hai tám tuổi, hiên ngang uy vũ, thân hình hoàn mỹ. Mỗi phân mỗi tấc trên thân thể y đều như được tích tụ một sức mạnh sung mãn. Vẻ ngoài y vô cùng anh tuấn, khí chất cao quý phong lưu tao nhã, có lẽ khuyết điểm duy nhất của y là cái mũi quá cao lại hơi khoằm, khiến đôi nhãn thần lạnh lẽo sắc bén của y càng thêm vẻ cao thâm mạt trắc. Nhìn vào có thể thấy ngay được sự kiêu ngạo, cũng như bản chất tự tư tự lợi không hề quan tâm tới người khác của y.

Lúc này đây tay trái y đang cầm trường kiếm, tán xuất sát khí mãnh liệt.

Sắc mặt Từ Tử Lăng vẫn vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng gã ba đào dậy sóng, thầm kêu khổ không ngớt. Gã gật đầu chào:

- Hư Ngạn huynh khỏe chứ!

Hốt nhiên, Từ Tử Lăng tỉnh ngộ vấn đề không phải phát xuất từ phía hai gã mà có nguyên nhân từ chính Vân Soái. Vân Soái tuy khinh công cái thế, nhưng tâm cơ và linh mẫn không sánh được hai gã, rốt cục cũng không qua được tai mắt Thạch Chi Hiên, bị lão tìm ra chỗ

ở.

Thạch Chi Hiên, với bản tính âm trầm, đã không hành động nóng vội. Phán đoán được Từ Tử Lăng và Khấu Trọng có liên hệ với Vân Soái, lão liền lập mưu dùng dây dài câu cá lớn. Sáng nay, sau khi Từ Tử Lăng qua chỗ Vân Soái, liền bị Thạch Chi Hiên phát giác giữ lại.

Có thể thấy rằng lão đã ngấm ngầm quan sát Từ Tử Lăng từ xa, hy vọng từ gã tìm ra tung tích Khấu Trọng. May là hai gã đã chia nhau ra hành động, khiến Thạch Chi Hiên lầm tưởng Khấu Trọng đã táng thân trong địa đạo thán khí, hoặc giả có thoát thân được thì giờ cũng chưa thể có mặt trong thành. Vì thế sáng nay Từ Tử Lăng mới có được một cuộc gặp gỡ ly kỳ trên sông.

Sau đó, Thạch Chi Hiên đoán trúng Từ Tử Lăng sẽ đi gặp Vân Soái, liền dùng kế mượn đao giết người, cung cấp thông tin của gã cho Dương Hư Ngạn và Lý Nguyên Cát.

Vân Soái khẳng định lành ít dữ nhiều.

Tình thế trước mắt rất rõ ràng, gã đã lọt vào ổ phục kích. Dù gã qua được cửa quan Dương Hư Ngạn thì cũng không thoát khỏi tầng tàng lớp lớp bao vây bên ngoài. Sinh cơ duy nhất là Khấu Trọng đang đến sau, hy vọng hắn phát hiện phục binh của Lý Nguyên Cát. Bằng không, bọn gã phen này muốn trốn thoát còn khó hơn lên trời!

Ảnh Tử Kiếm của Dương Hư Ngạn vẫn chưa rời vỏ, nhưng khí thế tựa đã bao trùm khoá chặt Từ Tử Lăng, khiến gã không còn cách nào khác ngoài cách xuất thủ đối phó.

Từ Tử Lăng từ từ gỡ mặt nạ ra cất vào trong người.

Dương Hư Ngạn bạt xuất bội kiếm, vui vẻ mỉm cười nói:

- Tử Lăng huynh tiến bộ thần tốc làm người ta kinh sợ. Nghĩ lại ngày trước ở hương cư của Trầm Lạc Nhạn tại Vinh Dương, khi tại hạ xuất Ảnh Tử Kiếm, Tử Lăng huynh chỉ có cách chạy trốn để giữ mạng. Hôm nay, Tử Lăng huynh có thể sống sót trốn thoát hay không, thì phải xem huynh có tiến bộ gì mới không rồi!

Từ Tử Lăng thu song thủ vào trong tay áo, ngầm đeo vào tay hai vòng thép hộ thủ khuyên, bất giác chợt nhớ tới món Tụ Lý Càn Khôn của người cha hờ Đỗ Phục Uy, đoạn điềm đạm nói:

- Phong độ của Hư Ngạn huynh làm tiểu đệ khâm phục vô cùng, huynh chưa hề nhắc tới việc Ấn quyển bị mất.

Dương Hư Ngạn nghe mấy lời đó, hai mắt lập tức sát cơ đại thịnh, bước chéo sang trái một bước, miệng cười lạnh lẽo:

- Chỉ cần có thể bắt sống Tử Lăng huynh, lo gì huynh không ngoan ngoãn đưa ra. Suy nghĩ của Tử Lăng huynh hơi ấu trĩ đó!

Từ Tử Lăng dịch người sang phải một bước, bật cười rộ:

- Dù cho Hư Ngạn huynh bắt sống được tiểu đệ, sợ rằng giấc mộng của huynh cũng khó thành sự thật. Hư Ngạn huynh có biết nguyên nhân không?

Hai người di chuyển chậm chạp trong không gian vốn không rộng lắm của thính đường, đều cố gắng tìm sơ hở dùng miệng lưỡi tấn công quyết liệt nhằm đả phá tâm chí đối phương, tranh thủ tìm cơ hội chủ động tấn công. Trong thính đường sát khí dàn dụa, kình khí giao kích. Tạm thời không ai chiếm được thượng phong.

Khi Dương Hư Ngạn vang danh Ảnh Tử Thích Khách, Từ Tử Lăng

vẫn còn là một tiểu tử vô danh. Hiện tại Từ Tử Lăng có thể cùng với hắn quyết một trận sinh tử, nghĩ thật cũng đáng tự hào.

Nghe giọng lạnh lùng khô khan của Dương Hư Ngạn:

- Dù cho ngươi hủy đi rồi thì cũng đâu có sao! Thạch sư phụ không những đã đáp ứng truyền Bất Tử Ấn Pháp cho ta, mà còn quyết định tự thân hạ thủ thu thập tên bạn đồ Hầu Hy Bạch. Vì thế mấy lời của Tử Lăng huynh thật làm ta buồn cười chết mất!

Không biết những lời đó thật giả thế nào, nhưng Từ Tử Lăng nghe xong không khỏi thầm chấn động trong lòng. Biết thời cơ đã đến, Dương Hư Ngạn kiếm quang lập tức đại thịnh. Kiếm ảnh trùng trùng phủ kín không gian, với nhãn lực Từ Tử Lăng mà cũng nhìn không ra kiếm nào là hư, kiếm nào là thực.

Đằng sau màn kiếm ảnh lăng lệ vạn biến của Ảnh Tử Kiếm, thân ảnh Dương Hư Ngạn đã biến mất tựa như hoà tan vào không khí.

o0o

Khấu Trọng nằm phục trên mái một toà lầu cao ở phía xa, mặc cho hoa tuyết không ngừng rơi xuống thân mình, trong lòng gã kinh hãi không thể miêu tả bằng lời.

Khấu Trọng vốn muốn xem Thạch Chi Hiên có theo dõi phía sau Từ Tử Lăng không, nên cố ý trì hoãn chưa vào trạch viện của Vân Soái vội. Bất đồ trong một sát na, tứ phương tám hướng đồng thời xuất hiện tung tích địch nhân, nhân số đạt tới cả trăm người đang mai phục trong các ngõ nhỏ xung quanh trạch viện, nơi ở bí mật của Vân Soái lập tức bị vây khốn trùng trùng.

Gã nhận ra ngoài Lý Nguyên Cát, Mai Tuần, Vũ Văn Bảo, còn có

Hoảng Công Thác, Lý Mật, Vương Bá Đương và Phái chủ Lũng Tây phái Kim Đại Xuân.

Không tính những hảo thủ dưới trướng của Lý Nguyên Cát, chỉ riêng thực lực của đám cao thủ này, nếu chính diện giao phong, kể cả Khấu Trọng ra mặt xuất thủ cũng chỉ là đóng góp thêm một mạng.

Có thể thấy lần này Lý Nguyên Cát đã quyết tâm không để sơ sẩy, không cho Từ Tử Lăng có cơ hội chạy thoát.

Toàn trường lại không hề thấy một người nào của Trường Lâm quân.

Khấu Trọng đang ẩn thân ngay tại phía sau của một toán gồm hơn mười người, trong đó có Lý Mật, Vương Bá Đương. Việc xâm nhập vào trong trạch viện để hội hợp với Từ Tử Lăng là vô cùng khó khăn, càng không thể mở được đường nào giúp Từ Tử Lăng đào thoát.

Tuy vậy gã không vì khí thế áp đảo tuyệt đối của địch nhân mà lo lắng hay kinh hoảng thất thố. Lòng tĩnh lặng như bóng trăng trong giếng, gã chậm chậm cởi bỏ áo choàng, lấy mặt nạ xuống, rồi khẽ rút nhẹ bảo đao.

Tuyết rơi càng lúc càng dầy.

Sắc trời càng lúc càng tối.

Khấu Trọng không còn thời gian nghĩ tới sinh tử của Vân Soái, chỉ hy vọng đang đối diện với Từ Tử Lăng không phải là Thạch Chi Hiên. Nếu không, ngày này năm sau sẽ là giỗ đầu của cả hai huynh đệ.

Chương 435: Tá thủy độn thân

Dương Hư Ngạn đương nhiên không phải chân chính biến mất, mà là hai mắt Từ Tử Lăng bị hắn dùng thủ pháp độc môn lợi dụng kiếm quang và kiếm khí chèn ép mới gây ra ảo giác như thế. Đồng thời, hắn còn sử dụng Huyễn Ma Thân Pháp, vậy nên Từ Tử Lăng không thể nắm bắt được vị trí và hình tích của Dương Hư Ngạn.

Từ khi Dương Hư Ngạn xuất đạo đến nay, vô số anh hùng hào kiệt đã nuốt hận dưới kiếm pháp lăng lệ này.

Từ Tử Lăng lúc này có vẻ cũng chẳng là ngoại lệ. Không có cách nào nắm quyền chủ động, nhất thời rơi vào tình thế chỉ có thể chịu đòn, gã đành phải đơn thuần dựa vào cảm giác vô cùng nhạy bén của mình, đánh liều phất hai ống tay áo ra.

“Đinh đinh”, Hộ thủ khuyên trong tay áo Từ Tử Lăng trước sau kích trúng Ảnh tử kiếm.

Diễn biến này nằm mơ Dương Hư Ngạn cũng không nghĩ đến. Hắn vốn nhận định Từ Tử Lăng tay không đối địch, nào có ngờ trong tay áo gã lại ám tàng Hộ thủ khuyên. Cao thủ tuyệt đỉnh khi giao đấu, vô luận về vận kình hay chiêu số, nếu không nắm rõ được thực lực cũng như biến hóa của đối phương tất sẽ thất bại.

Kiếm ảnh tan biến, Dương Hư Ngạn nhuệ khí giảm mạnh.

Từ Tử Lăng cười dài, lưỡng thủ từ trong ống tay áo phóng ra, chiêu thức biến hóa tuyệt luân, kỳ dị tấn công Dương Hư Ngạn.

Dương Hư Ngạn không hoảng không loạn loạn, “hừ” lạnh một tiếng, trong một khoảnh khắc phách liền hai kiếm thần sầu quỷ khốc, chặn ngay chiêu số huyền ảo mạc trắc của Từ Tử Lăng lại. Gần như đồng thời, kiếm thứ ba nhanh như chớp giật nhằm thẳng Từ Tử Lăng phóng tới.

Từ Tử Lăng không ngờ hắn lại cương mãnh như vậy, lưỡng thủ lại thu vào trong tay áo. Dương Hư Ngạn đã rõ Từ Tử Lăng sử dùng Hộ thủ khuyên, trong lòng thập phần tự tin, tiếp tục duy trì thế công như thiểm điện, huy xuất muôn vàn kiếm ảnh, kiếm khí sắc lạnh vô tỷ nhanh chóng bao trùm Từ Tử Lăng vào trong.

Từ Tử Lăng phất ống tay áo trái phá tán kiếm khí Dương Hư Ngạn, ống tay còn lại cuốn lấy kiếm phong. Dương Hư Ngạn vốn nghĩ gã sẽ dùng hộ thủ khuyên ngạnh tiếp chiêu này, song thực tế Từ Tử Lăng lại bất ngờ thi triển thủ pháp tá kình, lợi dụng ống tay áo mềm mại nhu nhuyễn làm Dương Hư Ngạn nhất thời rơi vào thế vô phương phát lực. Chớp lấy thời cơ, Từ Tử Lăng vọt người qua bên phải địch thủ.

Dương Hư Ngạn kinh hãi thu kiếm thoái lui. Lập tức Từ Tử Lăng đằng thân phóng mình lên cao, song chưởng nhằm đúng đầu Dương Hư Ngạn toàn lực kích xuống.

Mấy chiêu này đều lấy nhanh đánh nhanh, biến chiêu thần tốc, đối phương muốn nhìn rõ cũng không được.

Dương Hư Ngạn cười lạnh một tràng, trường kiếm hoá thành một đạo điện quang trùng trùng, ngang nhiên không lý tới song chưởng đang đánh xuống của Từ Tử Lăng, phóng thẳng Tử Ảnh Kiếm lên trên. Hắn nhận định bản thân sẽ thụ thương vì chưởng lực của Từ Tử Lăng, nhưng đổi lại, Ảnh Tử Kiếm của hắn có thể xuyên qua khe hở giữa song chưởng, đâm thẳng vào mặt địch thủ.

Từ Tử Lăng trong lòng bội phục Dương Hư Ngạn. Đó chính là phương pháp duy nhất để đối phó với cục thế này.

Gã chợt cười lớn, song chưởng chập lại, mạnh mẽ phách thẳng vào kiếm phong. Khí kình giao kích, phản phong tán loạn bốn phương, bàn ghế gia cụ đổ ngã lỏng chỏng.

Dương Hư Ngạn loạng choạng lùi sang một bên, trong lòng thầm kêu bất diệu. Từ Tử Lăng mượn lực phản chấn, toàn thân xoay tít như một luồng gió, song thủ phá tan song cửa, quăng mình đáp xuống khu vườn.

Lập tức Dương Hư Ngạn toàn lực triển khai Huyễn Ma Thân Pháp, trong chớp mắt đã xuyên qua song cửa phóng vọt ra, trường kiếm nhằm thẳng Từ Tử Lăng truy kích.

Hắn vốn nghĩ Từ Tử Lăng sau thiên tân vạn khổ bởi kiếm thế của mình mới thoát ra được, chắc sẽ lập tức vui mừng đào tẩu. Nào ngờ đó lại là lần thứ hai trong ngày hắn nhận định sai về đối thủ. Chỉ thấy Từ Tử Lăng trầm eo tọa mã, một quyền đánh mạnh vào thân kiếm. Quyền kiếm giao kích, cả hai đều chấn động đến nổ đom đóm mắt, đồng loạt thổ huyết. Từ Tử Lăng kêu ‘hự’ một tiếng, người văng ra phía sau, lưng dội vào tường bao hậu viện, còn Dương Hư Ngạn bị bắn ngược trở lại trong phòng.

Thân hình Từ Tử Lăng dán chặt vào tường, cứ thế trườn thẳng lên trên, cười dài sảng khoái:

- Thứ cho tiểu đệ hôm nay không bồi tiếp lâu được!

Dương Hư Ngạn bắn vào trong phòng, loạng choạng một cái. Lúc đó Từ Tử Lăng sớm đã lên đến đầu tường, ấn mạnh mũi chân bay vọt

người đi.

Bỗng nghe một tiếng thét của Lý Nguyên Cát phá tan bầu không khí trùng trùng hoa tuyết buổi hoàng hôn:

- Mau bắn chết hắn!

Tiếng dây cung nhất loạt vang lên, gần trăm mũi cường tiễn từ trên mái ngói và các ngõ hẻm phụ cận đồng loạt bắn ra tạo thành một bức màn tên đen kịt nhằm Từ Tử Lăng đổ ụp xuống.

Đúng vào thời khắc sinh tử mỏng manh này, một loạt tuyết cầu không rõ từ đâu bắn ra, hướng thẳng tới chân gã. Từ Tử Lăng hiểu ngay Khấu Trọng ngấm ngầm tiếp ứng, liền khẽ đạp chân lên tuyết cầu. Cảm giác rõ được tuyết cầu hàm chứa công lực cường mãnh của Khấu Trọng, gã bèn cười dài một tràng, mượn uy lực của tuyết cầu cải biến hướng đi ngay trước khi màn lưới tên ập đến, tạt ngang hơn mười trượng thoát sang nóc nhà lân cận.

Lý Mật, Vương Bá Đương và hơn mười cao thủ đồng thời xuất hiện trên mái nhà Từ Tử Lăng vừa đáp xuống. Lý Mật hét:

- Xem ngươi có thể chạy đi đâu!

Một loạt tuyết cầu lại bắn tới ngay phía trước Từ Tử Lăng. Ngoài ý liệu của mọi người, lần này gã không hề cải biến phương hướng, đạp tuyết cầu mượn lực, phóng thẳng đến trước mặt Lý Mật đang ở ngoài hai trượng giống như tự đi tìm thần chết.

Lý Mật trong lòng chấn động, phóng mình lên nghênh đón Từ Tử Lăng, song chưởng phát xuất kình khí cuồng mãnh. Lão muốn ép Từ Tử Lăng từ trên không trung xuống đất để cho người của mình từ bốn phía bao vây gã lại. Sách lược không chút sai sót, xứng đáng là

bá chủ một phương từng tung hoành thiên hạ.

Lý Nguyên Cát là người đầu tiên tràn tới bên dưới Từ Tử Lăng. Chỉ chờ Từ Tử Lăng bị buộc phải hạ xuống, hắn dám bảo đảm sẽ tạo thành vòng vây để rồi đưa Từ Tử Lăng vào tử địa.

Tuy biết rõ Từ Tử Lăng có đồng đảng ngấm ngầm ám trợ, nhưng do tình thế đột biến hỗn loạn, Lý Nguyên Cát nhất thời không thể nắm được vị trí chính xác của địch nhân. Hắn nhận định chỉ cần trước tiên vây khốn Từ Tử Lăng, lúc đó chẳng lo tên giấu mặt kia - nhiều khả năng là Khấu Trọng - không hiện thân chịu chết.

Lúc này Hoảng Công Thác đã xông tới nơi phát xuất tuyết cầu. Không thấy hình bóng địch nhân đâu, với kinh nghiệm lăn lộn giang hồ mấy chục năm, lão lập tức phóng mình lên cao tìm kiếm tung tích.

Dương Hư Ngạn cũng đã đuổi kịp, nhằm hướng Từ Tử Lăng xông tới.

Sau khi ly khai trạch viện của Vân Soái, Từ Tử Lăng giống như là đá nam châm hút sắt, toàn bộ địch nhân đều ùa đến bao vây gã lại.

Toàn trường chỉ có Khấu Trọng minh bạch sách lược chạy trốn của Từ Tử Lăng. Trong cảnh hoàng hôn tuyết lớn sắc trời hôn ám, lợi dụng tình thế đội ngũ địch nhân rối loạn, gã đã tìm được vị trí kín đáo, thuận tiện nhất để tiếp ứng cho Từ Tử Lăng. Chỉ khổ cho Hoảng Công Thác truy tìm tốn công vô ích.

Tới cách Lý Mật hơn trượng, đúng thời điểm kình phong bắt đầu áp sát, Từ Tử Lăng lăng không hoán khí, toàn lực thi triển thuật hồi phi học trộm của Vân Soái, cải biến phương hướng, phóng xéo ra bên ngoài.

Đúng lúc này, Mai Tuần và Vũ Văn Bảo cũng vừa trèo tường vượt ốc truy cản tới nơi. Thấy Từ Tử Lăng tự tìm tới phía bọn chúng đúng như ý nguyện, cả hai mừng như bắt được vàng, đồng thời phóng người lên, toàn lực công kích.

Lý Mật đánh hụt, tức thời hướng về phía Từ Tử Lăng, lặng lẽ búng ra một đạo chỉ phong kích thẳng vào lưng gã. Trong lúc lơ lửng trên không mà biến chiêu thần tốc như vậy, lão đúng là không chỉ có hư danh.

Từ Tử Lăng lại một lần nữa thi triển thuật hồi phi, thân mình chợt lạng đi, không những có thể tránh được chỉ phong của Lý Mật, mà còn làm Mai Tuần và Vũ Văn Bảo đánh vào khoảng trống.

Gã tiếp tục lăng không một vòng, nhưng không hướng tới Lý Mật mà nhằm hướng có Vương Bá Đương và hơn mười tên khác phóng đến.

Lưỡng Tây phái chủ Kim Đại Xuân và hai tên đồ đệ Liễu Diệp Đao Điêu Ngang, Tề Mi Côn Cốc Câu cũng vừa đúng lúc tràn đến gia nhập đội ngũ chỗ Vương Bá Đương. Thấy vậy Lý Nguyên Cát trong lòng nhẹ nhõm, hắn nhận định Từ Tử Lăng thế nào cũng không thể thoát khỏi trận này, bèn hét lớn một tiếng, trường thương nhằm lưng Từ Tử Lăng đâm tới.

Ngay thời khắc trí mệnh này, Khấu Trọng đột ngột xuất hiện từ phía sau bọn Vương Bá Đương. Đao trước người sau, Tỉnh Trung Nguyệt hoá thành một đạo cầu vồng khí thế uy mãnh không thể kháng cự, nhắm hậu phương trận thế địch nhân công tới.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm khen Khấu Trọng đến vừa đúng lúc, song quyền nhất loạt phóng ra, phân chia đối phó hai kẻ địch mạnh nhất ở phòng tuyến này là Vương Bá Đương và Kim Đại Xuân.

Kể cả bọn võ công cao tuyệt như Hoảng Công Thác, Dương Hư Ngạn, Lý Nguyên Cát, Mai Tuần hoặc Lý Mật, trước thế tiền hậu giáp kích này của Từ Tử Lăng và Khấu Trọng cũng chỉ có một cách hiệu quả nhất là tránh né, nói gì đến Vương Bá Đương, Kim Đại Xuân hai người còn chưa thuộc diện cao thủ chân chính.

Hoàn mỹ vô khuyết, đó là cụm từ được dùng mỗi khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phối hợp hành động. Quả thực không ai tưởng tượng nổi tại sao mỗi khi hai gã liên thủ lại lợi hại đến vậy. Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng tập trung công kích Vương Bá Đương và Kim Đại Xuân, bèn lập tức thu gọn phạm vi công kích của Tỉnh Trung Nguyệt, biến hoá chiêu thức nhằm thẳng hai người một đao công tới.

Vương Bá Đương và Kim Đại Xuân nào dám mạo hiểm, không ai bảo ai nhanh chân tránh sang hai bên.

Số còn lại thấy hai người mạnh nhất trong nhóm đã không dám tiếp chiêu, đều nghĩ bất luận là Từ Tử Lăng đang lăng không uy hiếp phía trước hay Khấu Trọng đang tập kích từ phía sau, khí thế đều không thể chống đỡ, tựa như cả hai đang dốc hết kình lực xuất chiêu sống chết. Bọn chúng ai nấy cũng đánh hoảng một chiêu rồi tán loạn dạt sang hai bên.

Vòng vây tưởng chừng không thể đột phá này cuối cùng cũng đã lộ ra một lỗ thủng.

Từ Tử Lăng chân đạp lên mái nhà, lướt qua người Khấu Trọng, song chưởng cương ngạnh phách ra, trước sau kích trúng mũi thương của Vương Bá Đương và trường kiếm của Kim Đại Xuân đang từ hai bên đánh vào, phá tan thế phản công của hai kẻ vốn đã mất hết nhuệ khí.

Khấu Trọng thuận đà lướt tới rìa mái ngói, Tỉnh Trung Nguyệt huy xuất, mạnh mẽ chém thẳng vào mũi Liệt Mã Thương của Lý Nguyên Cát đang đâm tới rồi cười lớn nói:

- Thỉnh Tề Vương quay lại!

Lý Nguyên Cát bị bức đến liên tiếp thoái hạ, không có cách nào gượng được.

Lúc này Hoảng Công Thác lăng không phi đến phía trên hai người.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đồng thời xuất kích. Song quyền một đao, cho dù người đến là Ninh Đạo Kỳ cũng không thể coi thường. Sau khi ngạnh tiếp thế công của Từ Tử Lăng, Hoảng Công Thác lập tức tá lực dạt ra, nếu không Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng nhiều khả năng sẽ lấy đầu hắn.

Hai gã quay đầu, dụng lực phóng qua đầu chúng nhân, rồi chia làm hai hướng toàn lực chuồn thẳng.

Sự việc biến hoá vượt ngoài ý liệu mọi người. Những kẻ phục kích nhất thời không biết nên đuổi theo ai mới đúng.

Lý Nguyên Cát hét lớn:

- Đuổi theo!

Rồi đích thân nhắm hướng Khấu Trọng, dẫn đầu cả bọn phóng đi.

Dương Hư Ngạn lúc này cũng tràn đến, triển khai Huyễn Ma Thân Pháp đến cực hạn, chớp mắt chỉ còn cách Từ Tử Lăng chừng hai trượng.

Tình thế lúc này hỗn loạn đến cực điểm.

Từ Tử Lăng tự biết khinh công của mình vẫn còn kém kẻ có thân pháp danh chấn thiên hạ này một bậc. Bất quá gã nhận định chỉ cần không bị người nào khác cản lại, khả năng đào sinh là rất lớn.

Hai người chia ra hai ngả cắm đầu chạy thục mạng. Phía sau, từng đoàn cường địch như lang như hổ truy đuổi ráo riết. Hai bên gặp nhà vượt nhà, gặp tường vượt tường, tựa hồ như đang tỷ thí khinh công với nhau.

Nửa khắc sau, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mỗi người sau đều đã chạy được nửa vòng tròn lớn, không hẹn mà lại gặp nhau tại một chỗ. Trước mặt hai gã chính là Dược Mã Kiều.

Lúc này trời đã tối đen. Bất quá Dương Hư Ngạn và đám truy binh đều kỳ vọng vào cước lực của bản thân nên chẳng chịu bỏ cuộc, quyết không cho đại địch thoát thân.

Bám sát hai gã nhất là Dương Hư Ngạn, tiếp đó là Hoảng Công Thác, Lý Nguyên Cát, Lý Mật và Mai Tuần.

Khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng gần. Bất chợt Khấu, Từ đồng thời hô lớn, nhảy từ mái ngói xuống lòng đường, tốc độ tăng vọt, trước sau nhằm hướng kênh Vĩnh An phóng tới.

“Tũm, tũm”, bóng dáng hai gã tan biến vào trong làn nước sâu thẳm.

(

Chương 436: Biến sanh bất trắc

Sau khi đóng cửa ra vào bí đạo, hai người rời khỏi đoạn đường dốc dưới đáy sông, mệt mỏi ngồi phịch xuống. Tinh lực tưởng chừng đã cạn kiệt.

Sau trận kịch đấu kinh tâm táng đởm, bị truy đuổi một hồi, lại bế khí đi trong nước một thời gian dài, thể lực và chân nguyên bọn họ đã tiêu hao gần hết.

Khấu Trọng chống tay lên đầu gối, khom người thở hổn hển nói:

- Tối nay đúng là hỏng bét rồi. Ta đã lỡ đại ngôn với tiểu tử Khả Đạt Chí nếu tối nay chúng ta không phó ước thì sẽ là loài chó lợn. Ài! Là chó hay là lợn chỉ là việc nhỏ. Chỉ hy vọng Vân lão ca cát nhân thiên tướng, đào tẩu thành công thì tốt quá.

Kế hoạch ban đầu của hai gã là Vân Soái sẽ đóng vai Lôi Cửu Chỉ, dựa vào Tà Đế Xá Lợi khống chế quyền chủ động để đối phó với bọn Triệu Đức Ngôn và Hương Ngọc Sơn.

Giờ đây, Vân Soái cát hung thế nào còn chưa biết, vì vậy kế hoạch đó khó có thể thực hiện được.

Nếu như lấy một người bất kỳ trong bọn Cao Chiếm Đạo để đóng giả Lôi Cửu Chỉ thì khẳng định chỉ là hại chết hắn mà thôi. Giả sử Hầu Hy Bạch còn ở đây, hắn sẽ là một nhân tuyển thích hợp cho vai diễn này.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Xử lý Tà Đế Xá Lợi như thế nào đây?

Khấu Trọng đáp:

- Chúng ta có hai phương pháp giải quyết. Một là giữ nguyên Tà Đế Xá Lợi ở chỗ cũ; hai là dùng nó để Lăng thiếu gia ngươi đem tặng cho Sư Phi Huyên, tranh thủ tình cảm của nàng.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Ngươi nghĩ Sư Phi Huyên là người có thể dễ dàng lung lạc như vậy sao? Ngươi tưởng nàng nhận lễ vật rồi tha cho một con mãnh hổ như ngươi về rừng làm mưa làm gió sao chứ?

Khấu Trọng nói:

- Ta chưa bao giờ nghĩ thế. Chỉ là ta sợ ngươi khó bề ăn nói với Sư tiên tử thôi.

Từ Tử Lăng điềm nhiên nói:

- Ta và Sư Phi Huyên không có một chút liên hệ cảm tình gì cả. Hai phương pháp giải quyết mà ngươi vừa nói đều không phải là thượng sách. Chỉ có khiến các hệ phái của Ma Môn toàn tâm chiến đấu tranh đoạt Xá Lợi, chúng ta mới có cơ hội an toàn ly khai.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý:

- Nói đúng lắm! Như thế có thể làm Triệu Đức Ngôn, Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiên đánh nhau đến người sống ta chết, bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này thì thật đáng tiếc. Có phải Lăng thiếu gia

nghĩ chúng ta vẫn nên phó ước như đúng ước hẹn không?

Từ Tử Lăng nói:

- Đúng là như thế. Không có Lôi Cửu Chỉ thì chúng ta tuỳ cơ ứng biến theo kiểu không có Lôi Cửu Chỉ. Chỉ cần Tà Đế Xá Lợi trong tay chúng ta, chắc chắn không đến phiên bọn chúng sính cường.

Khấu Trọng đứng phắt ngay dậy, nói:

- Thời gian không nhiều, trước tiên cần xem xem công việc của bọn Cao Chiếm Đạo tiến triển thế nào.

Đoạn hai người quay trở vào bên trong bảo khố. Bọn người Cao Chiếm Đạo đang tập trung hết ở trong bí đạo thông ra ngoài thành. Tất cả đều đang tất bật hối hả thực hiện những thao tác cuối cùng của đại công trình vận chuyển bảo vật ra bên ngoài.

Cao Chiếm Đạo hưng phấn giải thích cho hai người về kế hoạch mà hắn đã phải phí tổn không biết bao nhiêu tâm cơ suy nghĩ: binh khí tạm thời không động đến, nhưng những tài vật mà chủ yếu là hoàng kim thì không lưu lại đến nửa thùng.

Cao Chiếm Đạo nói:

- Cửa ra bên ngoài thành được ẩn giấu vô cùng xảo diệu. Hiện tại chúng ta đang tập kết bảo vật tại đây. Việc vận chuyển được chia theo từng tổ riêng biệt. Tất cả huynh đệ chia làm ba tổ, mỗi tổ đều hành động độc lập. Tổ nào chỉ biết việc của tổ ấy, tuyệt không biết phương pháp và lộ tuyến vận chuyển của tổ khác. Như vậy dù trong chúng ta có nội gián thì phương pháp này có thể giảm tổn thất xuống thấp nhất. Bất quá, ta và bọn Phụng Nghĩa đều là anh em nên khả năng có nội gián không lớn.

Khấu Trọng hỏi:

- Các ngươi dùng phương pháp gì để vận tải?

Cao Chiếm Đạo vui vẻ trả lời:

- Mấy năm nay, bọn đệ đã từng thử qua nhiều loại phương pháp vận chuyển khác nhau, vậy nên đã chọn ra một phương pháp vừa đơn giản vừa an toàn là dùng cả đường thuỷ và đường bộ vận chuyển về Bành Lương. Chỉ cần Kinh Triệu Liên Minh binh bại, Quan Trung tất loạn như ong vỡ tổ. Chúng ta có thể lợi dụng cơ hội này. Thêm vào việc hai vị đã thu hút phần lớn sự chú ý của địch nhân, cơ hội thành công của bọn đệ vô cùng lớn. Chí ít cũng có thể mang phần lớn tài bảo đi.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Đúng là cơ hội thành công rất lớn. Chỉ có điều hiện nay nhiều người thấy chúng ta sau khi vào bảo sơn mà vẫn về tay trắng, tất địch nhân sẽ sinh nghi. Do đó bọn chúng ắt sẽ tập trung chú ý toàn bộ hành động của hai ta trong thời gian tới.

Tiện đó, gã hướng sang Cao Chiếm Đạo kể lại chuyện “dưới khố có khố” của Lý Phiệt.

Cao Chiếm Đạo cả mừng:

- Thế lại càng thêm phần chắc ăn rồi. Đệ ngại nhất là bọn Kinh Triệu Liên Minh. Bọn chúng không chỉ có thế lực mạnh nhất Quan Trung mà lại quan hệ với hầu hết các bang hội ở Quan Nội, Quan Ngoại. Chúng lại rất thành thuộc hoạt động của Đồng Hưng Xã. Vì thế, bất kỳ hành động nào của bọn đệ cũng khó qua mắt bọn chúng. May mà

chúng gặp phải rắc rối như vậy, ắt tự lo còn không xong. Vậy chúng ta không cần lo ngại nhiều về bọn chúng nữa.

Khấu Trọng nói:

- Tình hình hiện tại vẫn chưa quá lạc quan như vậy đâu. Lý Thế Dân đã biệt cử Bàng Ngọc và Từ Thế Tích chuyên môn đối phó chúng ta. Bọn chúng chắc chắn sẽ phát động các bang hội địa phương để lưu tâm tra xét kỹ càng động tĩnh của bọn ta. Nếu như để bọn chúng phát hiện tình huống có gì bất thường, nói không chừng chúng ta không thể che dấu bí mật chân khố mãi được.

Cao Chiếm Đạo tự tin trả lời:

- Khi chúng ta nghĩ kế vận chuyển hàng hoá thì đã sớm nghĩ tới tình huống này rồi. Ai nấy cũng nghĩ chúng ta có thể sẽ vận chuyển một số lượng khá lớn binh khí, nhưng chúng ta chỉ lấy đi hoàng kim trân bảo vốn rất dễ cất giấu. Trừ phi lão Thiên gia cố ý chống lại chúng ta, bằng không sẽ không có vấn đề gì đâu.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Chiếm Đạo đã tính toán cẩn thận như vậy, chúng ta nhất thiết cứ làm như ngươi nói là xong.

Sau khi Cao Chiếm Đạo đi khỏi, Khấu Trọng hỏi:

- Lăng thiếu gia thấy thế nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Không thể không đề phòng cái tâm của con người. Chiếm Đạo muốn vận chuyển một lần hết số tài vật trong này về Bành Lương,

cần phải khôn ngoan khéo léo lắm mới được.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý. Tuy nói là biết bí mật chân bảo khố chỉ có hơn mười huynh đệ vô cùng trung thành, nhưng tài bảo lại có sức dụ hoặc rất lớn. Ai có thể khẳng định sau này không có người nào vì tư tâm bí mật quay lại, thuận tay dắt dê, chỉ cần lấy được nửa thùng hoàng kim là có thể sung túc cả đời rồi.

Với số binh khí trong bảo khố, trừ khi là muốn khởi binh đánh thiên hạ, nếu có lấy một hai thùng đem bán cũng chẳng được bao nhiêu tiền, còn nếu muốn bán hết một lượt thì đúng là khó hơn lên trời, để có thể thu thập bán đi một số lượng lớn binh khí như thế chắc chắn là một việc không hề dễ dàng.

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Yên tâm đi! Chỉ cần xem bọn Chiếm Đạo trong vòng hai năm ngắn ngủi đã phát triển Đồng Hưng Xã trở thành một bang hội có đầy đủ danh tiếng thực lực, nắm quyền lãnh đạo việc thuỷ vận ở Quan Trung thì có thể thấy bọn chúng là những nhân tài xuất sắc. Hơn nữa còn có một điểm cực kỳ quan trọng là Bàng Ngọc tuyệt đối không dám hành động điều tra bọn ta và Đồng Hưng Xã một cách quá lộ liễu để không làm Kinh Triệu Liên Minh và người của Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát cảnh giác. Vậy nên hắn không thể huy động tất cả bang hội địa phương tham gia điều tra. Mối đe doạ này cũng không lớn lắm đâu.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Qua sự phân tích của Lăng thiếu gia, ta thấy cơ hội thành công rất lớn. Hà hà! Ngươi nghĩ xem Ninh Đạo Kỳ tối nay có xuất hiện không?

Từ Tử Lăng than:

- Sư Phi Huyên hiểu nhầm ta lừa dối nàng, đương nhiên sẽ không kinh động đến lão nhân gia đó.

Khấu Trọng nói:

- Không phải nàng thỉnh Ninh Đạo Kỳ đối phó ta sao? Tối nay chính là cơ hội tốt nhất. Nếu như để cho hai chuyên gia đào tẩu như chúng ta chạy thoát khỏi Trường An, sau này muốn chế ngự chúng ta không hề dễ dàng tý nào.

Từ Tử Lăng nói:

- Cái này thì ngươi chỉ cần đi hỏi Sư Phi Huyên hoặc Bàng Ngọc là biết thôi.

Khấu Trọng than:

- Ta thực sự hy vọng được nhìn thấy sắc mặt nàng thế nào khi nàng phát hiện Xá Lợi của chúng ta là Xá Lợi thật. Lăng thiếu gia của chúng ta là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, làm sao có thể dối lừa một… một… hà hà, một vị tiên tử được nhỉ.

Từ Tử Lăng biết hắn vốn định nói kiểu như “một nữ tử mà mình yêu quý nhất”, chỉ là lời nói chưa ra đến miệng thì lại đổi đi. Gã xẵng giọng chẳng chút khách sáo:

- Đến giờ rồi. Mang Xá Lợi ra ngoài rồi hãy nói!

oOo

So với tình cảnh nhiệt náo của những đêm xuân trước, đêm nay

Trường An lại nhộn nhịp theo một sắc thái khác.

Hai thủy môn trên kênh Vĩnh An đã được đóng lại. Hai bên bờ treo đầy đèn đuốc, ánh sáng rực rỡ có thể nhìn rõ cả tôm cá đang bơi dưới nước. Trên trời, hoa tuyết bay lất phất, phản xạ ánh sáng phong đăng, tuy không bì được với vẻ đẹp rực rỡ của pháo hoa đêm giao thừa, nhưng qui mô và sự tráng lệ lại đặc biệt hơn hẳn.

Hai bờ kênh đầy thủ hạ của Lý Nguyên Cát và Trường Lâm quân. Lý Kiến Thành cũng bị kinh động, thân hành chủ trì hoạt động tìm kiếm. Người không thích tham dự hoạt động tìm kiếm nhất là Khả Đạt Chí. Y chẳng có cách nào từ chối đành phải cùng với Lý Kiến Thành ra ngoài bờ kênh tìm kiếm. Khả Đạt Chí thầm lo lắng trong lòng, hai gã Khấu Từ đang bị khốn dưới đáy sông, không biết ước hẹn có thực hiện được không.

Một toán Trường Lâm quân thân vận thuỷ kháo đang tìm kiếm tỷ mỷ dưới nước. Hai bên bờ thuyền bè đầy đủ, vòng vây dầy đặc không có lối thoát.

Do Lý Nguyên Cát khẳng định hai người vẫn chưa rời khỏi kênh Vĩnh An nên hoạt động tìm kiếm được tiến hành vô cùng kiên nhẫn và cẩn thận, lại phong toả một loạt các ngõ hẻm phụ cận, đồng thời trên cao cũng bố trí dày đặc cung tiễn thủ.

Trong thành, mọi sự chú ý của quân Trường Lâm đều tập trung vào con kênh lớn nối thông Nam Bắc. Việc này đã giúp cho Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, sau khi ra khỏi bí đạo ở ngoài thành, trở lại thành nội tương đối dễ dàng.

Hai người thần bất tri quỷ bất giác đi đến một tòa trạch viện của một đại quan quý nhân nào đó ngay sát hậu viện Ngoại Tân quán. Sau đó hai gã leo lên mái nhà, từ đó thăm dò động tĩnh bốn phía Tân Quán.

Khấu Trọng bỏ hộp đồng chứa Tà Đế Xá Lợi ra sau mái ngói, thấp giọng nói:

- Cái thứ này đúng là tà môn thật. Chỉ cầm cái hộp mà ta có cảm giác trong lòng cứ bồn chồn hốt hoảng thế nào.

Từ Tử Lăng đang ngưng thần nhìn ra xa, đáp:

- Nếu ta nghĩ không lầm, Chúc yêu phụ và Loan Loan yêu nữ đang ở đâu đó quanh đây. Nếu chúng ta tiến vào Ngoại Tân quán từ phía trước, khẳng định bọn họ sẽ chặn đường xuất thủ đánh cướp.

Khấu Trọng cười nói:

- Bọn chúng hoặc là không nghĩ Xá Lợi trong tay chúng ta, hoặc là cho rằng chúng ta đang nguy khốn dưới đáy sông. Dù cho không phán đoán sai lầm như vậy đi nữa, ít nhất cũng cho rằng chúng ta chắc chắn khổ sở khiêng Lôi lão ca tới đây. Nếu vậy thì kế hoạch và bố trí của bọn họ cũng hố to.

Từ Tử Lăng cũng cười:

- Chúng ta đi tầm bảo chuyến này đúng là mèo mù vớ cá rán, lớ ngớ mà lại chiếm hết tiện nghi. Đi thôi!

Hai người đằng thân phóng đi, thân ảnh như lưu tinh phóng qua bên kia đường. Chớp mắt cả hai đã đến bên ngoài tường bao hậu viện Ngoại Tân quán. Không nói một lời, cả hai đồng loạt tung mình vượt tường, an nhiên phóng một mạch vào trong trạch viện.

Tiếng Triệu Đức Ngôn cười dài vang lên, thân hình xuất hiện ở bậc thềm bên ngoài tiểu lâu, thi lễ:

- Hai vị quả nhiên đều là người giữ chữ tín, Triệu mỗ cực kỳ bội phục. Chỉ không biết đại giá Lôi tiên sinh ở đâu?

Khấu Trọng đặt hộp đồng trước mũi chân, khoanh hai tay lại, thản nhiên trả lời:

- Việc này để sau hãy nói. Thỉnh Quốc sư hãy mời cao nhân có khả năng hoá giải độc hình Thất Châm Chế Thần tới đây để chúng ta yên tâm được không?

Cả tòa Ngoại Tân quán không có một ánh đèn lửa. Lại thêm mưa tuyết mù mịt rơi xuống. Trời đêm càng thêm vẻ hoang vắng thê lương, cảm giác nguy cơ tứ phía.

Triệu Đức Ngôn đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng thầm đánh giá, dáng vẻ không chút vội vã. Lão thong thả đáp:

- Việc này không thành vấn đề. Chỉ cần xét rõ Xá Lợi là chân hay giả, tự nhiên ta sẽ thỉnh người đó ra cho hai vị.

Tiếng Khang Sao Lợi từ phía sau Khấu Trọng truyền đến:

- Thánh Xá Lợi khẳng định là giả. Nếu không thì đã không phải dùng hộp đồng che đi và đã đưa Lôi Cửu Chỉ đến đây.

Khấu Trọng không hề ngoảnh đầu lại, hô hô cười rộ:

- Là thật hay giả, có thể chứng minh lập tức. Vấn đề là các ngươi căn bản không hề có một chút thành ý, tại sao không mời người đó ra để chúng ta kiến diện mà lại tranh cãi lằng nhằng.

Triệu Đức Ngôn bật cười lạnh thốt:

- Khi Triệu Đức Ngôn ta tung hoành thiên hạ, hai ngươi còn chưa đầu thai chuyển thế. Hôm nay các ngươi lại còn dám đến đây lừa ta? Ta sẽ dạy cho các ngươi biết thế nào là đến được mà không về được.

Nói chưa dứt lời, từ phía sau lưng hắn và từ tiểu lâu xông ra hơn mười danh thủ Đột Quyết vây lại. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn ung dung không đổi sắc, không hề có ý định đào tẩu. Hành động của họ khiến Triệu Đức Ngôn cảm thấy cực kỳ khó hiểu, lão mơ hồ nhận ra đối phương mới là người chiếm được thượng phong.

Triệu Đức Ngôn ngạo nghễ nói:

- Để cho người ngoài khỏi nói ra nói vào, ta cho các ngươi một cơ hội quyết đấu công bình, người khác không được can thiệp. Ai trong hai người sẽ bồi tiếp để Triệu Đức Ngôn ta đùa giỡn một phen?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu lợi hại. Có thể nói chiêu này của Triệu Đức Ngôn vô cùng tinh tế, không chỉ thể hiện khí độ tự tin có thể thắng bọn gã dễ dàng, mà tác dụng lớn nhất là làm hai người không thể bỏ chạy.

Trong khi bỏ chạy chính là bản lĩnh bảo bối của hai người.

Khấu Trọng bật cười đáp:

- Hôm nay chúng ta đến đây, tuyệt không phải muốn cùng với lão nhân gia phân định thắng bại, sinh tử. Chẳng lẽ ngươi lại không có thời gian và một chút kiên nhẫn để phân biệt Xá Lợi thật hay giả sao?

Đằng sau, Khang Sao Lợi cười nói:

- Sau khi thu thập các ngươi xong, dù cho bọn ta có muốn nấu chảy hộp đồng để đúc đồ chơi cũng còn dư thời gian. Hà tất phải vội vàng phân biệt xá lợi là chân hay giả bây giờ? Thiếu Soái nói chuyện thật buồn cười.

Khấu Trọng thở dài:

- Khang huynh hình như quên mất là ta cũng có chút ít công phu. Chỉ cần ta ra một cước, đảm bảo có thể chấn cho xá lợi bên trong hộp này nát bét. Không tin động thủ thử xem!

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Ta đã sớm nói bọn họ không có thành ý giao dịch, ngươi lại không tin. Được rồi! Cứ đập nát Xá Lợi ra trước, rồi xem xem chúng ta có thể xông ra khỏi đây hay không?

Triệu Đức Ngôn vội xua tay:

- Chậm đã! Nếu như các ngươi có thể chứng minh trong hộp đồng đó có Xá Lợi thật, mọi việc nhất thiết y theo hiệp nghị tiến hành. Triệu mỗ tuyệt không nói chơi.

Khấu Trọng nói:

- Dễ thôi.

Từ Tử Lăng một tay nâng hộp đồng lên, song trảo Khấu Trọng bấu vào nắp hộp vận lực một cái. “Cách” một tiếng, khóa đã bị bẻ gãy.

Thật ra, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng rất khẩn trương vì họ chưa từng dám thử mở hộp ra, căn bản cũng không biết bên trong hộp có gì.

Triệu Đức Ngôn không hổ là lão hồ ly, hắn không lưu ý hộp đồng mà lưu ý sắc mặt hai người.

Toàn thể cao thủ Đột Quyết đề cao cảnh giác, nghiêm trận chờ đợi.

Trong viện hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có âm thanh hoa tuyết không ngừng rơi xuống và tiếng người qua lại bên kênh Vĩnh An vọng lại.

Khấu Trọng lộ xuất một nụ cười rạng rỡ, mở hẳn nắp hộp ra. Hai người đồng thời nhìn vào trong hộp rồi lại đưa mắt nhìn nhau, cả hại đều lộ thần sắc ngạc nhiên.

Triệu Đức Ngôn thoáng lộ một tia tiếu ý, tựa hồ có vẻ trào lộng. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại khẽ nhìn nhau, đều có cảm giác có gì không ổn, nhưng lại không hiểu vấn đề ở chỗ nào.

Hoàn toàn ngoài ý liệu của hai người, Triệu Đức Ngôn quát:

- Động thủ!

Từ trong tay áo Triệu Đức Ngôn hai đạo hắc ảnh đen xì vọt ra, phía mũi là hai mũi tiêm trùy hình thoi sắc nhọn, như hai con độc xà nhanh như ánh chớp nhằm hai người phóng đến, âm độc đến cực điểm.

Đây chính là binh khí thành danh của Triệu Đức Ngôn, lừng danh một thời trong Ma môn cũng như ngoại vực, gọi là “Bách Biến Lăng Thương”, có thể cứng có thể mềm, biến hoá vô cùng quỷ thần mạt trắc. Binh khí này không những không sợ bị thần binh lợi khí sắc bén gây tổn hại mà còn là khắc tinh của đao kiếm. Một khi Triệu Đức Ngôn thi xuất tuyệt kỹ với Bách Biến Lăng Thương, địch thủ xem như chỉ có thể bó tay chờ chết.

Chỗ lệ hại nhất của Triệu Đức Ngôn là trong lúc hai người không tưởng là hắn xuất thủ thì hắn lại ra tay, chiếm hết quyền chủ động.

Mắt thấy lăng thương như điện chớp nhằm thẳng mặt hai người phóng tới, đồng thời bốn phía bọn cao thủ Đột Quyết và Khang Sao Lợi cũng nhất tề tấn công, trong tình thế hung hiểm cùng cực này, Khấu Trọng không kịp suy nghĩ, tay đang cầm nắp hộp đồng vung ra. Nắp hộp rời tay nhằm yết hầu Triệu Đức Ngôn bắn tới.

”Đang”, Tỉnh Trung Nguyệt đã rời khỏi vỏ.

Song thủ Triệu Đức Ngôn chập lại, lăng thương hợp nhất, đánh văng nắp hộp đi.

Từ Tử Lăng thét lớn:

- Xem đây!

Song thủ khẽ rung một cái, từ trong lòng hộp hàng vạn điểm sáng lấp lánh như bạc bắn ra công kích hơn ba mươi địch nhân đang từ bốn phía đánh vào.

Bọn Khang Sao Lợi không tưởng Từ Tử Lăng lại có chiêu này, cũng không biết những điểm sáng như bạc này là yêu pháp gì, đều lùi cả về vị trí cũ.

Khấu Trọng lúc này đã thực sự nổi giận, đúng lúc gã cầm đao định phóng sang Triệu Đức Ngôn sống chết một phen, Triệu Đức Ngôn nhìn quanh thấy trên mặt đất đầy tuyết lấp loáng các điểm sáng như bạc, vẫn có hình dạng như giọt nước, lăn tròn khắp nơi mà không tan ra bèn quát:

- Ngừng tay!

Lăng thương lập tức quay trở vào trong tay áo.

Khấu Trọng hoành đao đứng cạnh Từ Tử Lăng, uy vũ như một thiên thần, đại nộ quát:

- Ngừng cái con mẹ ngươi. Tối nay, ngươi không những không được Tà Đế Xá Lợi mà ta còn lấy cả cái cẩu mệnh của ngươi nữa. Cho ngươi vĩnh viễn không thể trở về Đột Quyết làm cái chức Quốc sư chó của ngươi.

Từ Tử Lăng tay phải cầm hộp đứng yên, thần thái ung dung, hoàn toàn không coi cường địch vào đâu.

Nghe mấy câu chửi bới của Khấu Trọng, song mục Triệu Đức Ngôn hiện xuất thần sắc hung độc, gật đầu nói:

- Ta sẽ ghi nhớ từng lời Khấu Trọng ngươi nói. Nhưng nếu ngươi vẫn muốn giải trừ Thất Châm Chế Thần của Lôi Cửu Chỉ thì phải nghe Triệu mỗ nói đây.

Khấu Trọng ngẩng mặt nhìn trời cười lớn:

- Còn có lời gì hay ho nữa. Ngươi rõ ràng là không giữ lời, không những muốn lấy mạng của hai chúng ta mà còn muốn lấy cả Xá Lợi nữa!

Triệu Đức Ngôn nói:

- Đó chỉ là một chuyện hiểu lầm. Chỉ vì Triệu mỗ tưởng rằng hai vị giở trò xảo thủ mang hàng giả đến mới mạo phạm các vị.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Tại sao tự nhiên lại biến thành một chuyện hiểu lầm thế?

Triệu Đức Ngôn chỉ những hạt lấp lánh như ngân châu trên mặt đất, trầm giọng nói:

- Nhân vì trong hộp đích thị là thuỷ ngân. Chỉ có thuỷ ngân mới có thể yểm trấn được thánh quang và linh khí của Thánh Xá Lợi. Chỉ với điểm này là biết dung dịch thuỷ ngân trong hộp chứa Thánh Xá Lợi, không còn nghi ngờ gì nữa. Chỉ là có một việc khiến người ta không thể hiểu được, rốt cuộc các ngươi lấy được ở đâu vậy?

Hai người không hẹn mà cùng nhìn vào trong hộp. Dưới trời đêm mờ tối không đèn đuốc, hai gã nhìn thấy trong hộp vẫn còn thuỷ ngân, lại có thêm một cục đen xì.

Khấu Trọng nói:

- Bỏ bớt lời thừa đi. Hiện tại ngươi đã biết thánh xá lợi ở trong tay bọn ta. Vậy chúng ta sẽ lại đàm phán một phen.

Khang Sao Lợi từ sau lưng hai người nói lớn:

- Giao dịch chẳng phải đã sớm thỏa thuận xong rồi sao? Ngươi đưa chúng ta Xá Lợi, chúng ta giải trừ cực hình cho Lôi Cửu Chỉ.

Khấu Trọng đắc ý cười đáp:

- Cái Thất Châm Chế Thần gì đó của các ngươi chỉ là trò trẻ lên ba mà thôi. Lão tử tuỳ tiện kêu một người ngoài đường cũng có thể giải được. Ta muốn có một giao dịch khác, nếu các ngươi không đáp ứng, ta lập tức huỷ Xá Lợi, sau đó tái động thủ phân sinh tử một

phen.

Triệu Đức Ngôn hơi ngạc nhiên, nhíu mày nói:

- Thiếu Soái có đề nghị gì mới? Lập tức hãy nói xem. Triệu mỗ cung kính rửa tai lắng nghe.

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Vô cùng đơn giản. Ngươi lập tức giao tiểu tặc Hương Ngọc Sơn ra, Xá Lợi sẽ là của ngươi.

Triệu Đức Ngôn ngẩn ra một lúc, rồi đột ngột vui vẻ cười lớn:

- Ta lại tưởng là việc gì. Sao thiếu Soái không nói sớm? Được rồi, nhất ngôn vi định. Thỉnh Thiếu Soái trước tiên đưa cho ta xem thử Thánh Xá Lợi. Nếu chứng thực được bên trong dung dịch thuỷ ngân có Thánh Xá Lợi, chúng ta lập tức giao người.

Rồi lão quát lớn:

- Ngọc Sơn ngươi mau cút ra đây cho ta!

Một tràng tiếng binh khí giao đấu từ trong lầu truyền ra. Một lát sau, thấy Hương Ngọc Sơn sắc mặt trắng bệch bị hai cao thủ Đột quyết áp giải đi đến bên cạnh Triệu Đức Ngôn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều vô cùng kinh ngạc, tròn mắt há miệng không thốt lên lời. Không phải hai gã ngạc nhiên vì Triệu Đức Ngôn đối với Hương Ngọc Sơn vô tình vô nghĩa, mà vì Hương Ngọc Sơn chính là nhân vật cực kỳ trọng yếu trong đại âm mưu khôi phục cựu triều. Nay Triệu Đức Ngôn lại tuỳ tiện hy sinh hắn như vậy, không phải là việc lớn sắp thành lại phá hỏng đi hay sao?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy có gì đó không ổn, chỉ hận nhất thời không thể nghĩ ra vấn đề là ở chỗ nào?

Biến sanh bất trắc: chỉ những sự việc xẩy ra bất ngờ ngoài ý muốn.

Chương 437: Tà hung nội hồng

Khấu Trọng giận dữ trừng trừng nhìn Hương Ngọc Sơn, nói:

- Hương công tử đã sớm đoán được bọn ta biết công tử trốn ở trong phòng rồi ư?

Hương Ngọc Sơn thảm não đáp:

- Ngươi đã hại ta đến thế này, còn muốn nói thêm gì nữa đây?

Khi Hương Ngọc Sơn gặp phải nhãn thần Từ Tử Lăng, tức thì rùng mình một cái, cúi đầu im miệng. Hắn chưa từng nhìn thấy nhãn thần như vậy ở Từ Tử Lăng, không hề có một tia hỷ nộ ai lạc, chỉ vô cùng lạnh lẽo thâm sâu, khiến người ta kinh hãi.

Tuyết lớn rơi càng lúc càng dày. Trên thân thể mọi người và xung quanh đều bao phủ một lớp tuyết dầy đặc.

Triệu Đức Ngôn không nhịn được nói:

- Ít nói lời thừa đi. Thỉnh Thiếu Soái đưa Thánh Xá Lợi ra, chúng ta lập tức giao người sang.

Khấu Trọng vẫn nhìn không ra ý định thực sự của tên đại tà nhân này, đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng vẻ dò hỏi.

Từ Tử Lăng khẽ buông tay, hộp đồng liền rơi xuống trước mũi chân hai người, không hề làm bắn ra đến nửa giọt thủy ngân. Gã lãnh đạm

nói:

- Ngươi dùng đao lấy xá lợi ra đi.

Khấu Trọng thầm tính quả thực không có phương pháp nào là an toàn tuyệt đối cả. Tà Đế Xá Lợi quỷ dị khó lường, lại để trong lòng đất lâu như thế, không biết có biến hoá gì? Gã bèn dùng Tỉnh Trung Nguyệt thăm dò, chậm rãi thọc vào trong dung dịch thuỷ ngân.

Trong đình viện lúc này không hề có tiếng chim chóc, vô cùng yên tĩnh. Kể cả Hương Ngọc Sơn, mọi người ai nấy đều nín thở chờ đợi.

Từ Tử Lăng đột nhiên lại có cảm giác bất ổn dâng lên mạnh mẽ.

Hương Ngọc Sơn hiện tại thân mình khó giữ, không hiểu tại sao cũng tỏ thái độ trông chờ và trọng thị đối với việc Tà Đế Xá Lợi xuất thế. Tư thái nhàn nhã của hắn hoàn toàn không hợp lý.

Triệu Đức Ngôn vẫn giữ thái độ thâm trầm như cũ, không hề biểu hiện một chút tình cảm nội tâm nào.

Hiểu biết của đại tà nhân này về Xá Lợi ắt là nghe được từ Vu Ô Quyển, nhưng khẳng định hắn cũng không hiểu được bí pháp cảm ứng Tà Đế Xá Lợi của Vu Ô Quyển. Nếu không, hắn đã yêu cầu giao cả hộp đồng chứa Tà Đế Xá Lợi.

Đột nhiên, hoàng quang bừng lên, bao trùm Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vào trong màn ánh sáng vàng vọt quỷ dị.

Tại mũi Tỉnh Trung Nguyệt, một tinh thể sắc vàng to cỡ nắm tay từ từ ly khai dung dịch thuỷ ngân.

Tinh thể này tựa hồ rất cứng rắn, lại có vẻ mềm mại; bên trong mờ

mờ ẩn hiện những huyết vân hồng hồng đang chuyển động chầm chậm tựa mây tựa nước, nhẹ nhàng tán phát ánh sáng vàng nhạt.

Tà Đế Xá Lợi theo Tỉnh Trung Nguyệt từ từ lên cao ngang nắp hộp.

Tròng mắt Triệu Đức Ngôn xạ xuất thần tình cuồng nhiệt, trừng trừng nhìn Xá Lợi.

Đột nhiên, hổ khẩu Khấu Trọng chấn động kịch liệt, chỉ thấy gã đứng yên không nhúc nhích như bị người điểm huyệt.

Hương Ngọc Sơn lắc mạnh người, cười lớn:

- Các ngươi trúng kế rồi!

Triệu Đức Ngôn phát động trước tiên, Bách Biến Tử Lăng Thương lại phóng ra từ trong ống tay áo, một trên một dưới nhằm mặt và tiểu phúc Khấu Trọng công tới vô cùng lệ hại. Lời Hương Ngọc Sơn vừa dứt Lăng Thương đã tới, Triệu Đức Ngôn lại đột ngột xuất chiêu, không hề có triệu chứng gì khiến người ta có thể biết trước, âm độc lệ hại đến cực điểm.

Nhưng Khấu Trọng mường tượng như không hề hay biết bị tấn công, tựa như gã đang bị trúng tà thuật, chỉ biết trừng mắt há miệng nhìn chằm chặp vào Tà Đế Xá Lợi - dị bảo Ma Môn đang nằm trên mũi đao.

Từ Tử Lăng lập tức quyết định trong chớp mắt, chỉ thấy thân hình gã như một ánh chớp trong lúc đám đông đang hùng hổ áp tới. Loáng cái gã đã đứng chắn trước mặt Khấu Trọng. Tả cước đá vào hộp đồng, quán trú nội lực khiến thuỷ ngân trong hộp vọt ra như một đạo ngân trụ công thẳng tới mặt của Triệu Đức Ngôn. Hữu thủ phách ngược về sau, trầm trọng kích vào xá lợi, muốn huỷ hung vật Ma

Môn này tan thành bột để trừ hoạ hoạn, nhằm giải cứu Khấu Trọng trong lúc sinh tử treo đầu sợi tóc.

Lần thứ hai Triệu Đức Ngôn thu hồi lăng thương, hoành thân lùi lại. Hắn vừa tránh khỏi đạo ngân trụ đang như một mũi tên công tới, lập tức hét lớn:

- Động thủ!

Khấu Trọng gặp phải một quang cảnh quái lạ.

Khi đao của gã chạm vào Xá Lợi nằm trong thuỷ ngân, gã không cảm thấy gì khác lạ. Nhưng khi hắn khều Xá Lợi ra khỏi dung dịch thuỷ ngân, một luồng khí lưu chí âm trầm trọng như núi, lạnh lẽo tà dị cực điểm lập tức truyền qua Tỉnh Trung Nguyệt, điên cuồng xông tới như sóng lớn phá đê. Nếu bị luồng khí lưu này xâm nhập kinh mạch, hắn khẳng định toàn thân kinh mạch sẽ đảo loạn không thể khống chế, không chết cũng tàn phế.

Lúc đó gã mới biết đã trúng quỷ kế của Triệu Đức Ngôn, chẳng trách hắn tỏ vẻ khẳng khái giao Hương Ngọc Sơn ra. Khấu Trọng nhất thời không kịp đề phòng, gặp phải kỳ biến, mất hết năng lực hoàn thủ.

Khấu Trọng phải vận toàn bộ huyền công, tập trung đối kháng dị lực của Tà Đế Xá Lợi, không còn năng lực tự bảo vệ.

“Bộp”! Một chưởng tụ tập toàn thân công lực Từ Tử Lăng đập mạnh vào Tà Đế Xá Lợi đang nằm trên mũi đao. Hoàng quang từ Tà Đế Xá Lợi đột ngột tăng lên mấy lần, càng không hề có chút tổn hại nào.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đồng thời bị chấn động kịch liệt, cả hai như bị điện giật bắn ra ngã lăn trên mặt đất.

Tà Đế Xá Lợi cuối cùng cũng rời thân đao, rơi xuống mặt đất phủ đầy tuyết.

Khi bị Từ Tử Lăng kích trúng, Tà Đế Xá Lợi liền xuất hiện biến hoá kì diệu không thể tả, tựa như bên trong Tà Đế Xá Lợi trở nên cực kỳ trống rỗng, biến thành một vực sâu không đáy, có thể chứa đựng dung nạp được tất cả mọi thứ

Như không thể chứa đựng được gì cả, cũng như có thể chứa đựng tất cả mọi thứ. Hữu hạn mà lại dường như vô hạn.

Khi chân khí của Khấu Trọng ào ạt xâm nhập vào Xá Lợi thì chân khí của Từ Tử Lăng cũng bị Xá Lợi hút vào toàn bộ, không lưu lại đến một tia nhỏ kình lực.

Cả hai đều thầm kêu bất diệu, chân khí của hai gã kích thẳng vào nhau trong không gian kỳ dị của Tà Đế Xá Lợi. Nếu đổi lại là hai người khác ắt bị Xá Lợi dẫn dụ thành ra tựa như trực diện toàn lực ngạnh tiếp một chiêu. Nhưng chân khí hai người đều có được từ Trường Sinh Quyết, uyên nguyên đồng nhất, một hàn một nhiệt, chỉ kết hợp lẫn nhau chứ không hề bài xích, biến thành một luồng Loa Hoàn Kình Khí giống như là âm dương nhị khí sanh sanh bất tức của thái cực, trong sát na xoay chuyển với tốc độ kinh nhân bên trong Tà Đế Xá Lợi.

Khi Tà Đế Xá Lợi phát ánh sáng rực rỡ trong mắt Triệu Đức Ngôn và đám cao thủ Đột Quyết, cũng là lúc Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm thấy trong tâm điểm của nó bùng nổ dữ dội, một cỗ kình lực khổng lồ không thể kháng cự chấn cho hai người bắn văng về hai phía, mơ hồ cảm thấy Xá Lợi không những tống trở lại cơ thể họ khí kình mà hai gã đã truyền vào, mà còn gia tăng cho Khấu Từ một lực lượng kinh nhân mà cả hai đều chưa biết là gì.

Khi hai gã rơi xuống đất, toàn thân tê tái thoát lực, lúc đó chỉ cần bị binh khí địch nhân “thăm hỏi”, khẳng định chắc chết không sai.

Đột nhiên trên không vang lên tiếng xé gió. Một đạo nhân ảnh lao tới với tốc độ nhanh đến khó tin, trong một sát na đã lăng không phóng đến chỗ tinh cầu, loan nguyệt đao trong tay loáng lên, quang mang kình khí đại thịnh, đánh bật toàn bộ cao thủ Đột Quyết đang xông đến, tạm thời giải thoát cái họa sát thân mà Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang nằm ngửa chờ đợi trên mặt tuyết. Sau đó người này dùng hữu cước hất Xá Lợi lên, tựa như làm trò ảo thuật, loáng cái đã thu Xá Lợi vào trong một túi da dê dày. Toàn bộ động tác liền lạc như hành vân lưu thuỷ, không lãng phí một giây một phút.

Triệu Đức Ngôn lại là người đầu tiên xuất thủ tấn công. Bách Biến Lăng Thương kích thẳng vào loan đao, một mặt tay trái thi triển công phu cầm nã để giật túi da dê, miệng hô lớn:

- Vân Soái đại giá quang lâm, Triệu mỗ không dám không chân thành khoản đãi!

Khang Sao Lợi là người duy nhất không bị đao khí của Vân Soái chấn lui, biết Vân Soái khinh công quán tuyệt thiên hạ liền đằng thân phóng lên, nhằm lúc Vân Soái thu xá lợi vào trong túi da dê, phi thân tới phía sau cách Vân Soái chừng hai trượng, mã đao hoá thành hơn mười đạo quang ảnh, nhắm đầu Vân Soái chém thẳng xuống.

Triệu Đức Ngôn và Khang Sao Lợi phối hợp kín kẽ như áo trời không thấy đường kim. Vân Soái chỉ có cách duy nhất là dạt tránh sang ngang. Bất quá dù tránh sang phía nào vẫn hãm thân trong trận thế của các cao thủ Đột Quyết. Khi đó không những không chạy thoát, việc có giữ được mạng hay không cũng là vấn đề lớn.

Những cao thủ Đột Quyết này tuy chỉ có hơn ba mươi người, nhưng

toàn là loại tinh nhuệ được tuyển chọn kỹ càng, hơn nữa lại hung hãn dũng mãnh, thiện dụng quần chiến, thực lực không thể xem thường.

Hương Ngọc Sơn vừa rồi giả vờ bị áp chế không thể xuất thủ. Lúc này bắt đầu tiến lại gần vòng chiến, hắn lấy từ trong người ra một thanh truỷ thủ tẩm độc vô cùng sắc bén, mục tiêu không phải là Vân Soái mà là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, hai tên đang nằm bất động trên đất tuyết chẳng rõ còn sống hay đã chết.

Thật ra, Triệu Đức Ngôn cũng sớm đã có chủ ý đó, chỉ cần di chuyển đến gần, trước tiên sẽ xuất một cước lấy mạng Từ Tử Lăng, khử trừ hậu hoạn.

Vân Soái không hổ là nhân vật danh chấn Tây Vực có thể làm Tông Chủ một phái, biểu hiện nghĩa khí thâm trọng đối với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, hét lớn:

- Dậy đi!

Tả thủ cầm bao da dê vòng ra phía sau hất mạnh lên, hữu thủ huy động loan đao xuất ra muôn đạo hồng quang nghênh kích Tử Lăng thương.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhờ tiếng thét của Vân Soái đồng thời tỉnh lại, bất đồ lại phát run.

Hương Ngọc Sơn lúc này chỉ cách Từ Tử Lăng nửa trượng. Nhưng vì Từ Tử Lăng đã tỉnh lại nên hắn không dám tiếp tục tiến tới, bèn vung tay phóng truỷ thủ ra như ám khí nhằm chỗ yếu hại của Từ Tử Lăng. Đồng thời hắn nhanh chóng lùi lại sau, lộ rõ bộ dạng tham sinh uý tử.

“Bộp”! Mã đao của Khang Sao Lợi phách trúng bao da dê đã quán chú chân khí của Vân Soái, lập tức y bị chấn dội lảo đảo lùi lại liên tiếp mấy bước dài.

- Đinh đinh!

Vân Soái chân đạp bộ pháp kỳ dị, tại không gian nhỏ hẹp thi triển tuyệt thế thân pháp, tăng tốc tấn công, bức Triệu Đức Ngôn phải biến chiêu liên tục. Nhưng Loan đao cũng chỉ liên tục kích trúng mũi Lăng thương.

Bất quá Triệu Đức Ngôn biết Vân Soái tìm cách ngăn trở hắn và Khang Sao Lợi liên công, tất sẽ cố găng xuất hết bí chiêu tuyệt kỹ. Triệu Đức Ngôn bèn bất ngờ thu hồi Lăng thương, một chưởng xuất ra bức Vân Soái ngạnh tiếp nội công.

Một chưởng này trông có vẻ bình thường, không có gì kỳ lạ, kỳ thật Triệu Đức Ngôn đã vận dụng toàn bộ tinh hoa Ma công bản thân. Chiêu này hoàn toàn phong tỏa địch thủ trong trảo phong. Ngũ chỉ vươn dài, lúc nhanh lúc chậm, trong cái vụng về lại hàm chứa xảo diệu, biến hóa vô cùng. Đây chính là chiêu thức đầu tiên tên là Chu Tước Cự trong Quy Hồn Thập Bát Trảo, tuyệt kỹ tối cao ít khi Triệu Đức Ngôn dùng tới. Tinh túy chiêu này lấy từ câu “Chu tước bất thùy giả cự, như sơn cao ngang, đầu bất thùy phục, như bất khẳng thụ nhân chi táng nhi cự chi dã.”

Vốn Vân Soái định sau tận sức thể hiện đạo nghĩa đối với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, sẽ lập tức tung mình thi triển Hồi phi thuật đào tẩu thoát thân. Ngờ đâu Triệu Đức Ngôn đã công tới một trảo cực kỳ lăng lệ, trảo ảnh trùng trùng bao phủ không gian, Vân Soái thậm chí không đủ thời gian để thốt lời tán thán ma công siêu tuyệt của địch nhân, đừng nói tung mình đào tẩu. Y biết rõ chiêu trảo này tuyệt không nên ngạnh tiếp, nhưng lại không còn lựa chọn nào khác, chỉ

đành nghiến răng vận hết công lực toàn thân, Loan Nguyệt đao phá không phóng ra ngênh tiếp một chiêu lăng lệ vô bì của Ma Soái Triệu Đức Ngôn.

Từ Tử Lăng đang nằm im như chết bỗng lăn người đi một cái, vừa may tránh được thanh trủy thủ tối độc của Hương Ngọc Sơn.

Triệu Đức Ngôn giật mình kinh sợ. Toàn bộ sự chú ý của hắn vốn tập trung vào chiêu thức Loan Nguyệt đao của Vân Soái, căn bản không có thời gian xem xét tình trạng của Từ Tử Lăng. Chỉ thấy đột nhiên Từ Tử Lăng lăn người ngửa mặt lên, nếu như gã phối hợp với Vân Soái đánh vào hạ bàn, tình thế sẽ vô cùng bất diệu. Để tránh sự nguy hiểm trước mắt, Triệu Đức Ngôn đành phải chấp nhận lùi lại.

Vân Soái cuối cùng cũng tranh thủ được một khoảnh khắc ngắn ngủi, miệng hô lớn “Huynh đệ chạy đi!”, phóng vọt người lên.

Khang Sao Lợi và Triệu Đức Ngôn đồng thời gầm lên, chênh chếch tung mình lên không, hy vọng có thể kịp thời ngăn chặn Vân Soái trước khi y có đủ thời gian toàn lực triển khai thân pháp.

Hương Ngọc Sơn thấy Từ Tử Lăng lăn người tránh xong vẫn không có động tĩnh gì, liền thét bảo bọn cao thủ Đột Quyết bốn bên:

- Trước tiên hãy thanh toán hai tên tiểu từ này đã!

Không ngờ đám cao thủ Đột Quyết này lần đầu tiên theo Triệu Đức Ngôn hoặc Khang Sao Lợi nhập quan vào Trung Nguyên, không ai biết tiếng Hán. Bọn chúng đều biết Vân Soái là Quốc sư Tây Đột Quyết, là tử địch trọng yếu nhất của mình nên không ai để ý tới Hương Ngọc Sơn, tản khai mở rộng vòng vây để ngăn trở không cho đại địch khinh công danh trấn Tây Vực có cơ hội chạy thoát.

Hương Ngọc Sơn vô cùng tức giận. Hình như ác tâm của hắn trỗi dậy khiến hắn sinh ra can đảm, liền dè dặt tiến lên mấy bước, tung một cước vào Thiên linh huyệt Từ Tử Lăng.

Vân Soái lúc này đã phóng mình cao đến hơn mười trượng, cất tiếng cười dài, bình tĩnh tra đao vào vỏ, dùng miệng cắn chặt túi da dê, đồng thời hai tay dang rộng như cánh chim, quạt mạnh một cái, thân hình lượn tròn như chim bay, tránh thoát sự truy kích của hai đại kình địch rồi từ trên không nhằm hướng tường bao phía bắc liệng xuống như sao xẹt, tư thế cực kỳ ưu mĩ.

“Bịch!” Một cước trầm trọng của Hương Ngọc Sơn đá trúng đỉnh đầu Từ Tử Lăng. Lạ thay đỉnh đầu Từ Tử Lăng trúng cước nhưng không thấy bị vỡ nát ra hoặc chảy máu gì cả. Thì ra lúc này lông tóc trên đầu Từ Tử Lăng bỗng nhiên dựng đứng lên làm thành một lớp giáp bảo vệ, không chỉ hóa giải một cước chứa đầy kình lực của Hương Ngọc Sơn mà còn tống xuất vô số tia kình khí âm hàn, phá tan chân khí hộ thể của Hương Ngọc Sơn rồi công thẳng vào trong nội thể hắn.

Tuy nói khí công luyện đến mức cực kỳ cao minh thì có thể đưa chân khí quán trú đến tận lông tóc, thậm chí có thể dùng tóc để tấn công địch nhân, nhưng cái cách Từ Tử Lăng dùng tóc trên đầu để phản công phá địch như vậy, tuy Hương Ngọc Sơn kinh nghiệm kiến thức phong phú nhưng cũng chưa hề nghe qua, cũng chưa hề nhìn thấy bao giờ.

Hồn phi phách tán, đúng là gieo gió gặt bão, Hương Ngọc Sơn thấy chân đau nhức, tê rần mất hết cảm giác, loạng choạng liên tiếp lùi lại. Sau khi đã thoái lui được chừng mười bước, hắn ngã ngồi xuống đất kêu “phịch” một tiếng. Âm hàn kình khí theo chân chạy rần rật lên toàn bộ nửa thân người hắn.

Lúc đó đứng gần hắn nhất chính là hai cao thủ Đột Quyết lúc trước đã áp giải hắn ra, thực chất là phụng lệnh Triệu Đức Ngôn bảo vệ cho hắn. Thấy hắn bị như thế bèn mỗi tên một bên xốc hắn đứng dậy.

Đột nhiên Từ Tử Lăng bật người đứng lên, sau khi khinh bỉ liếc mắt nhìn Hương Ngọc Sơn đang ở phía sau cách chừng hai trượng, gã đến bên Khấu Trọng, tung một chưởng đánh thẳng vào ngực hắn.

Lúc này, Vân Soái sắp hạ chân xuống đầu tường, chỉ cần mũi chân chạm được vào đầu tường là có thể phát xuất lực mới, thành công trốn thoát. Trong lòng đang vui mừng thì y bỗng nhìn thấy một bóng đen xuất hiện như u linh. Người đó mặt che sa dầy, chính là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đứng đầu Tà đạo Bát đại cao thủ. Thị xuất hiện ngay trên đầu tường, đôi ngọc thủ như khoanh khoanh chào đón Vân Soái, giờ đây Vân Soái tựa hồ như cá sắp chui vào lưới.

Vân Soái có thể chạy đến đây là đã xuất tận toàn thân công phu, không còn dư lực để lăng không biến chiêu. Hiểu rằng chỉ có một biện pháp bảo mệnh duy nhất, chính là ngoan ngoãn hiến dâng cái túi da dê đang ngậm trên miệng, y thầm than thở rồi thổi mạnh một cái. Thân hình Vân Soái lập tức đổi hướng, rơi thẳng xuống đất, còn túi da dê lao thẳng vào mặt Chúc Ngọc Nghiên.

Chúc Ngọc Nghiên phát xuất tràng cười đắc ý trong trẻo như ngọc vỡ, một tay đỡ lấy túi da dê, một tay yêu kiều phất ra nói:

- Khó được Vân Soái ngươi ngoan ngoãn đến viếng thăm, mời về thôi!

Thị rõ ràng xuất thủ lưu tình, nhưng không phải hoàn toàn là hảo tâm. Thiên Ma Công của thị tuy vị tất đã đưa được Vân Soái vào tử địa, nhưng để đánh y trọng thương thì lại thừa khả năng. Một chiêu

phất tụ của thị đã tống Vân Soái về phía sau, khiến Vân Soái trờ thành vật cản đối với bọn Triệu Đức Ngôn và Khang Sao Lợi đang đuổi đến, mượn tay Vân Soái để kiềm chế địch nhân.

Về phía Hương Ngọc Sơn, hắn chỉ muốn kêu lên may mắn vì khi hai cao thủ Đột Quyết giúp hắn đứng lên, hàn khí vốn đã xâm chiếm toàn thân hắn, hoành hoành tác quái, đang gây nguy hiểm đến tính mạng thì lập tức chia làm hai đường tống nhập nội thể hai cao thủ Đột Quyết, biến hai tên này thành quỷ thế mạng. Có thể nói tuy hắn tội ác đầy mình nhưng số trời chưa tuyệt. Trong tình huống này, khẳng định công lực Hương Ngọc Sơn không đạt đến mức hạ nổi hai cao thủ Đột Quyết đó. Chắc chắn là luồng chân khí âm hàn tà dị phát xuất từ Tà Đế Xá Lợi mà Từ Tử Lăng đã tống vào nội thể hắn, khí thế hung mãnh như Hoàng Hà vỡ đê, gặp được hai tay cao thủ Đột Quyết bất hạnh, liền theo kinh mạch từ tay xâm nhập vào thân thể. Dù hai người công lực cao hơn Hương Ngọc Sơn nhưng vẫn biến thành vật thế mạng.

Tức thì hai cao thủ Đột Quyết bị chấn động bắn sang hai bên, sắc mặt đã trở nên tái mét nhuốm màu tử khí.

Khấu Trọng lúc này mới bật người đứng dậy. Hương Ngọc Sơn nào dám chần chừ, vội vàng chạy sang phía người của bọn hắn.

“Bùng”, Vân Soái sau khi đau đớn dâng hiến bảo bối cho Chúc Ngọc Nghiên, phách một chưởng đón đỡ tụ phong Chúc Ngọc Nghiên đánh tới, liền bị đẩy ngược lại về phía Triệu Đức Ngôn và Khang Sao Lợi.

Giả như lúc này Triệu Đức Ngôn toàn lực xuất thủ, bên cạnh lại có Khang Sao Lợi và các cao thủ Đột Quyết khác tương trợ, thì khẳng định ngày này năm sau sẽ là giỗ đầu của Vân Soái. May là Triệu Đức Ngôn tâm chí đều để hết vào Xá Lợi, chỉ thấy thân hình hắn đang lơ

lửng trong không trung liền lạng người hạ xuống, vội vàng bước tới gần Chúc Ngọc Nghiên đang đứng trên bờ tường phía Bắc, nói lớn:

- Thỉnh Chúc tôn giả nghe Triệu mỗ nói một lời!

Chúc Ngọc Nghiên bản ý muốn lập tức ly khai, nhưng cũng không muốn làm Triệu Đức Ngôn mất mặt. Thị không khách khí nói:

- Còn chuyện tốt gì nữa. Xá Lợi là của ta, người dành phần ngươi. Ngôn Soái không thể chiếm hết tiện nghi của thiên hạ được! Nếu không có Chúc Ngọc Nghiên ta, ngươi cả người lẫn vật đều không được một.

Tiếng binh khí giao đấu ác liệt từ phía sau Triệu Đức Ngôn truyền đến chứng tỏ Vân Soái thân đã hãm trùng vi, đang liều mạng khổ chiến. Triệu Đức Ngôn không hề có hứng thú quay đầu nhìn lại, dừng lại cách bờ tường chừng mười bước trầm giọng nói:

- Thánh Xá Lợi là đại lễ mà tệ thượng muốn chuẩn bị để dâng lên Võ Tôn lão nhân gia nhân dịp đại thọ cửu tuần của người. Nếu Chúc tôn giả mang bảo vật đi, Đức Ngôn chỉ còn cách về bẩm báo sự thật. Thỉnh tôn giả suy nghĩ lại.

Dù Chúc Ngọc Nghiên tung hoành thiên hạ đã lâu, nhưng cũng không khỏi có một thoáng do dự. Mấy lời của Triệu Đức Ngôn tuy có vẻ rất khách khí, nhưng lại ngầm đe dọa nếu thị đoạt mất Xá Lợi như vậy có thể làm thị trở thành kẻ địch của Đông Đột Quyết, và xem như kết thù với cả ba người có thế lực tối cao của Đông Đột Quyết là Võ Tôn Tất Huyền, Hiệt Lợi và Triệu Đức Ngôn. Đây đúng là không phải chuyện đùa được.

Trận chiến sau lưng Triệu Đức Ngôn đột nhiên có biến chuyển kỳ dị, tiếng người kêu thảm liên tiếp vang lên.

Chúc Ngọc Nghiên lạnh lùng nói:

Ngôn soái không cần phải lo cho ta. Người của ngươi e rằng không còn sót một tên đâu. Hai tên tiểu tử kia đã phục nguyên rồi!

Cuối cùng thị cũng đã hạ quyết định.

Triệu Đức Ngôn tức giận quát lớn, tung mình bay xéo lên, lưỡng trảo công tới, chính là chiêu Huyền Vũ Bi Khấp, thức thứ nhất trong Quy Hồn thập bát trảo. Yếu quyết của nó là “huyền vũ vi thủy, suy vượng hệ hồ hình thái, dĩ khuất khúc chi huyền vi hữu tình, hữu thị hình tắc hữu thị ứng”. Trong nháy mắt, song thủ lại có biến hoá. Tả trảo cương mãnh xé gió công thẳng tới, phát xuất những âm thanh như tiếng nước chảy xiết, trong khi đó hữu trảo vẽ ra những đường cong cong quỷ dị, lại phát ra những tiếng ngân chầm chậm du dương sâu lắng. Trảo pháp như thế này nếu không tận mắt nhìn thấy thì không thể tin được.

Chúc Ngọc Nghiên yêu kiều cười nói:

- Ngôn soái công lực đại tiến, thật đáng vui mừng. Thứ cho Ngọc Nghiên không thể phụng bồi!

Dứt lời bèn phiêu hốt ly khai đầu tường, phóng sang mái ngói nhà đối diện.

Dù với Thiên Ma Đại Pháp của thị, Chúc Ngọc Nghiên cũng không dám ngạnh tiếp chiêu này của Triệu Đức Ngôn, chỉ đành nhanh chóng lùi lại, làm Triệu Đức Ngôn khó truy đuổi đến cùng. Chỉ riêng điểm này cũng biết chiêu thức vừa rồi của Triệu Đức Ngôn lệ hại nhường nào.

Bốn đại đầu lĩnh của Ma Môn cuối cùng cũng vì Tà Đế Xá Lợi chính thức trở mặt.

Triệu Đức Ngôn điểm chân xuống đầu tường, lao nhanh về phía Chúc Ngọc Nghiên vừa thoát đi, cười dài nói:

- Có thể cùng Chúc tôn giả một trường tử chiến, đúng là một điều khoan khoái trong đời. Thứ bậc cũ của Thánh môn Bát đại cao thủ đã xưa quá rồi. Nên theo tình hình mới nhất sắp xếp lại, tôn giá có nghĩ vậy không?

Từ đệ nhất chiêu Huyền Vũ Bi Khấp, Triệu Đức Ngôn biến hóa sang đệ thập bát chiêu Thanh Long Tật Chủ, vốn lợi hại hung hiểm nhất trong Quy Hồn thập bát trảo. Song thủ trước tiên thu về trước ngực, rồi vòng vèo đánh ra.

Chúc Ngọc Nghiên tự biết do thị vội vàng xoay mình lùi lại nên tốc độ không tốt, khẳng định thị có thể sẽ bị Triệu Đức Ngôn, tuy xuất phát sau mà tới trước, cản lại trong không trung. Lập tức thị ném mạnh túi da dê sang ngang, hô lớn:

- Người đâu, đón lấy!

Triệu Đức Ngôn song mục hung quang đại thịnh, biết không còn có thể đoạt lại túi da dê được nữa, bèn giữ nguyên chiêu thức, toàn lực công kích Chúc Ngọc Nghiên, phát tiết toàn bộ oán hận lên mình thị.

(

---

naihaichannhan tạm chú thích:

Tà hung nội hống: tranh chấp kịch liệt giữa các hung nhân tà phái

Yếu quyết chiêu Chu Tước Cự: “Chu tước bất thùy giả cự, như sơn cao ngang, đầu bất thùy phục, như bất khẳng thụ nhân chi táng nhi cự chi dã.”: “Chu tước” xếp vào hướng nam, hành hoả trong ngũ hành. Chiêu thức này như là “lửa (chu tước) không gì kháng nỗi, dẫu núi cao cũng không cản được” (lửa cháy thì núi đâu cản được).

Yếu quyết chiêu Huyền Vũ Bi Khấp: “huyền vũ vi thủy, suy vượng hệ hồ hình thái, dĩ khuất khúc chi huyền vi hữu tình, hữu thị hình tắc hữu thị ứng”: “Huyền vũ” xếp ở hướng bắc, hành thủy trong ngũ hành. Huyền vũ như nước, không có hình thái cố định, tùy theo địa hình mà chảy, không bị cản trở. Ý nói chiêu này như nước chảy, lựa chỗ hở của địch nhân mà công vào.

Chương 438: Xảo đắc nguyên tính

Tà Đế Xá Lợi vốn do Tà Đế đời thứ nhất là Tạ Bạc, trong khi tìm kiếm một bộ sách cổ về y học là Bạch Thư, vô tình đi vào trong một ngôi mộ cổ đời Xuân Thu Chiến Quốc và phát hiện ra, vốn là một vật được bồi táng ở đó.

Mộ cổ này nằm ở địa phận nước Tề thời cổ đại, quy mô mộ to lớn tráng lệ, các vật bồi táng cực kỳ xa hoa. Chỉ nói riêng phần chiến mã bị chôn sống đã đến bảy trăm con đủ biết chủ nhân huyệt mộ sinh tiền không phải Vương hầu thì cũng cỡ tương đương, quyền thế địa vị hẳn vô cùng cao quý.

Tạ Bạc nhân vì không chấp nhận địa vị độc tôn của Nho học trong xã hội chính thống lúc bấy giờ, thành ra căm ghét thế tục, hành vi vô cùng quái dị. Bản thân lão không phải là một tà nhân không việc ác gì không làm, chỉ là gửi thân mình vào y đạo, hy vọng qua y đạo có thể phá giải u mê về kinh điển thần bí nhất của Ma Môn là “Đạo Tâm Chủng Ma Đại pháp”.

Khi Tạ Bạc tìm thấy Tà Đế Xá Lợi, Xá Lợi được đặt dưới ngọc chẩm của chủ nhân ngôi mộ, bọc trong mảnh vải thấm đầy máu đã khô nhưng lại trong suốt sáng rỡ. Vì đặc tính có thể nhìn thấu vào bên trong của nó nên có thể xếp vào loại Hoàng Tinh. Thật ra, nó khác biệt rất lớn so với Hoàng tinh bình thường.

Điểm làm Tạ Bạc hứng thú nhất chính là tinh cầu này tựa hồ ngầm chứa một loại lực lượng kỳ dị. Sau thời gian dài nghiên cứu thử nghiệm, Tạ Bạc có một phát hiện kinh người là tinh cầu có một đặc

tính kỳ lạ, có thể hấp thu và lưu trữ chân nguyên và tinh khí của con người.

Phát hiện đó quả là có ý nghĩa không nhỏ.

Trong Ma Môn đã sớm lưu truyền các loại tà công dị pháp chuyên dùng để hút công lực của người khác. Nhưng bất luận người thi triển thuật này cao minh đến thế nào thì việc hấp thụ chân khí của người khác chỉ mang tính chất phụ trợ hoặc tạm thời gia tăng công lực cho mình mà thôi. Không một ai có thể lấy mấy chục năm công lực của người khác, để liên tục mở rộng cũng như tăng cường công lực của mình mãi mãi. Nguyên nhân chỉ vì bản chất các loại chân khí hoàn toàn khác nhau, hấp thụ vào chỉ có hại mà không có lợi ích gì. Nếu cứ khiên cưỡng mà làm thì sẽ dẫn tới họa tẩu hoả nhập ma. Cách cao minh nhất cũng không vượt qua được thuật thái bổ nam nữ, chuyên hấp thụ nguyên âm, nguyên dương của đối phương, tuy chỉ mang tính chất phụ trợ, nhưng lại không gây nguy hiểm. Ngoài ra không còn cách nào khác hay hơn.

Nhưng với nguyên tinh thì lại là một chuyện khác hẳn.

Đạo gia có tam nguyên. Trên trời thì nó đại biểu cho Nhật, Nguyệt và Tinh. Dưới đất là Thuỷ, Hoả, Thổ. Ở người là Tinh, Khí, Thần. Quá trình tu luyện của đạo gia chẳng qua là luyện tinh hoá khí, luyện khí hoá thần, luyện thần hoàn hư. Trong tam nguyên là nguyên tinh, nguyên khí và nguyên thần đó thì nguyên tinh là căn bản, nhất thiết phải có. Còn nguyên khí và nguyên thần thì do quá trình tu luyện nguyên tinh mà có được. Nguyên khí và nguyên thần do mỗi người có kỳ ngộ và phương pháp tu luyện khác nhau nên khác nhau. Nhưng nguyên tinh mọi người thì giống hệt nhau không khác chút nào.

Phát hiện này làm Tạ Bạc vui mừng như điên. Sau nhiều năm toàn

tâm nghiên cứu, cuối cùng lão tìm ra một phương pháp xuất nguyên tinh nhập vào trong tinh cầu. Lúc đó cũng gần tới ngày lão quy thiên, liền nhân trước lúc lâm chung, truyền hết nguyên tinh vào trong tinh cầu, rồi cầu chúc cho đời sau sẽ tìm ra cách lấy được nguyên tinh lưu giữ trong tinh cầu này.

Từ đó mà tinh cầu được mệnh danh là “Thánh Đế Xá Lợi”.

Lời chúc đó của Tạ Bạc trở thành một vấn đề đau đầu nhất của lãnh đạo lưỡng phái lục đạo của Ma Môn. Người bác học đa tài, kiến thức siêu việt, đại trí đại tuệ như Tạ Bạc thật là trăm năm khó kiếm. Lịch đại tà đế kế thừa sau này dù cho có nghiên cứu kiệt lực, tìm thiên phương bách kế nhưng chỉ như ngồi trên bảo sơn mà không hề thụ hưởng được tý gì. Vì mọi người dùng đủ phương pháp khai mở nên dần dần xá lợi ngày càng hấp thụ đủ các thức dạng nguyên khí hữu hại hoặc vô hại do các đời tông chủ truyền vào, làm vấn đề càng thêm phức tạp, khó mà giải quyết.

Các đời Tà Đế chỉ cần không phải là chết bất ngờ, trước khi lâm chung đều theo di huấn truyền hết nguyên tinh vào trong Xá Lợi. Điều này trở thành phương thức từ giã nhân thế mà các đời Tông chủ Tà đạo chọn lựa.

Vì có nhiều sự biến chuyển như vậy, việc nghiên cứu làm sao có thể hấp thụ nguyên tinh từ trong Xá Lợi ngày càng trở thành một việc nguy hiểm vô cùng, sơ ý một chút là dẫn tới tẩu hoả nhập ma. Có lúc có người lấy được nguyên khí hữu ích trong Xá Lợi, công lực theo đó quả thật tăng tiến gấp bội. Đó là sự thật lịch sử truyền lại không ai bàn cãi cả. Còn chuyện nghiên cứu phương pháp để làm sao hấp thu được nguyên tinh của Xá Lợi thì vẫn không tiến triển. Cho tới khi xuất hiện Hướng Vũ Điền, với tài năng thao túng cả trời đất, khi tu luyện Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp, bỗng nhiên ngộ ra cách hấp thụ nguyên tinh của Xá Lợi. Lời chúc của Tạ Bạc tưởng như đã thành sự

thật.

Nhưng lúc đó Hướng Vũ Điền vì tu luyện Chủng Ma đại pháp gặp sự cố, lại thấy bọn bốn đồ đệ Vu Ô Quyển không có ai thành tài, trước lúc lâm chung liền đem Xá Lợi giao cho Lỗ Diệu Tử, nhờ ông ta tìm trong các phái hệ của Ma Môn người có khả năng thì truyền cho Xá Lợi, tiện đó thống nhất ma đạo, kết thúc cục diện tứ phân ngũ liệt nội chiến liên miên suốt mấy trăm năm nay trong ma môn.

Cuối cùng, Lỗ Diệu Tử nhận thấy Ma Môn tạm thời không có ai đủ tư cách tiếp thụ xá lợi, bèn mang giấu Xá Lợi vào trong Dương Công Bảo Khố.

Sau khi biết chuyện Tà Đế Xá Lợi là có thật, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng chưa bao giờ nổi lòng ham muốn đối với Tà Đế Xá Lợi. Nếu không vì Triệu Đức Ngôn dựa vào kiến thức về Tà Đế Xá Lợi thu được từ chỗ Vu Ô Quyển, tìm cách hãm hại hai người bọn họ thì bọn họ căn bản sẽ không tiếp xúc trực tiếp với Xá Lợi.

Tạp khí trong Xá Lợi lúc nào cũng ở trạng thái khai mở, còn nguyên tinh thì ở trạng thái bị phong bế bên trong. Phương pháp giao lưu với các luồng tạp khí khổng lồ trong Xá Lợi, chính là thông qua chân khí. Vấn đề nan giải là việc hấp thu tạp khí trong Xá Lợi vô cùng khó khăn, vô pháp khống chế phân lượng hấp thu và không có cách nào chọn lọc bỏ ra được những loại tử khí và tà khí không có lợi.

Nếu Khấu Trọng dùng tay mang Xá Lợi từ trong dung dịch thuỷ ngân ra thì chắc sẽ không phát sinh vấn đề gì. Khả năng là do Khấu Trọng dùng Tỉnh Trung Nguyệt đụng vào khiến đao phong kích khởi xá lợi vì Khấu Trọng đã ngưng tụ chân khí tràn đầy trong thân đao, định dùng nội khí hút dính Xá Lợi vào thân đao. Không ngờ Tỉnh Trung Nguyệt liền biến thành một cây cầu nối liền Khấu Trọng và Xá Lợi không còn trở ngại. Khấu Trọng làm sao không lập tức cứng đờ

người ra. Một lượng cực lớn tà khí và tử khí, như nước kênh Vĩnh An, qua Tỉnh Trung Nguyệt làm cầu nối, ào ạt xô đến Khấu Trọng thế bất khả đương.

Trong giây phút đó, trong đầu Khấu Trọng huyễn tượng ầm ầm hiện lên, như ngàn vạn oan hồn kéo đến đòi mạng. Khấu Trọng chỉ còn cách tận hết sức lực nhằm ép cho dị khí đang trào ra từ Xá Lợi quay ngược trở về bên trong. Vì thế, gã mới đứng đờ ra như bị trúng tà. May là lúc đó Từ Tử Lăng thấy tình thế bất diệu, lập tức quyết định huỷ Xá Lợi, toàn lực đánh vào. Gã đâu biết Xá Lợi do hàm chứa nguyên tinh, nên căn bản không thể bị huỷ bởi con người. Triệu Đức Ngôn chính vì biết rõ điều này nên không hề cố kỵ, phóng tay tấn công. Hắn đã lợi dụng đặc điểm của Xá Lợi để thao túng lấy được thế chủ động, chiếm hết thượng phong, thi triển sát thủ.

Từ Tử Lăng kích huỷ Xá Lợi không thành, chân khí theo đó ào ạt tiến vào bên trong Xá Lợi làm xuất hiện tình trạng chưa từng có từ khi Tạ Bạc truyền nguyên tinh vào trong xá lợi. Đó là gã và Khấu Trọng tạo nên một kênh giao lưu lấy xá lợi làm cầu dẫn.

Về phía Khấu Trọng, gã cảm thấy dị khí từ Xá Lợi trào ra đang công kích đột nhiên chuyển hướng trở lại. Khấu Trọng không những không thể thu hồi chân khí về mà chân khí của gã toàn bộ lại cuồn cuộn tống vào trong Xá Lợi.

Một sự việc kỳ dị bên trong Xá Lợi mà cả Tạ Bạc và Hướng Vũ Điền đều chưa từng nghĩ đến đã xảy ra. Hai người Khấu Trọng do vì công lực tương đương, cùng một nguồn gốc nhưng tính chất khác nhau. Hai cỗ chân khí của hai người ở bên trong Xá Lợi hội tụ thành dòng, hình thành một luồng xoáy âm dương chính phản qua lại, tức thì ép nguyên tinh tiềm tàng trong Xá Lợi, ầm ầm tràn ra như vỡ đê, xâm nhập vào thân thể hai người.

Đổi lại là người khác, dù cao minh như Triệu Đức Ngôn và Chúc Ngọc Nghiên chỉ sợ cũng không thể chịu được sự xung kích cuồng mãnh này. May là hai người đã được Hoà Thị Bích cải tạo lại kinh mạch, gắng gượng có thể dung nạp đợt xung kích này. Nếu không đã dẫn tới thảm trạng kinh mạch lập tức vỡ nát mà chết.

Bất quá dù có như vậy, vì bọn họ dẫn phát quá nửa nguyên tinh tàng trữ trong xá lợi vào trong cơ thể, cùng theo đó là lượng tạp khí cực lớn của các đời Tà đạo Tông chủ dồn vào. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cuối cùng cũng không thể chịu nổi, bị chấn đến ngã lăn ra đất, kinh mạch chân khí trong người tán loạn, bước vào ranh giới tẩu hoả nhập ma.

Đang lúc lâm nguy thì có Hương Ngọc Sơn phát sinh ác niệm. Từ Tử Lăng nhân cơ hội đó đã "tặng" hết cho hắn tạp khí mà chân khí bản thân gã đang bài xích cường liệt. Còn nguyên tinh kia với tính chất khác hẳn các tạp khí đó lập tức kết hợp với nguyên tinh của bản thân gã, làm cho công lực tức khắc được phục hồi.

Khi gã đứng lên, tuy không lập tức cảm thấy công lực đại tăng, nhưng thấy bản thân như vừa được thoát thai hoán cốt, hoàn toàn biến đổi so với trước đây. Từ Tử Lăng không biết đạo lý nguyên tinh hòa nhập vào nội thể nên không biết nguyên do tại đâu, nhất thời đứng ngẩn tại đương trường.

Khấu Trọng lúc này vẫn chìm ngập như trong nhiệt hỏa, tình cảnh nguy khốn, bất kỳ lúc nào cũng có thể tẩu hoả nhập ma. May là Từ Tử Lăng đã có kinh nghiệm quý báu hấp thu Hoà Thị Bích và Tà Đế Xá Lợi tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, lập tức phách một chưởng vào bối tâm gã. Khấu Trọng liền nắm lấy cơ hội này tống hết tạp khí sang cho Từ Tử Lăng.

Khi Từ Tử Lăng đem chân khí tà dị Khấu Trọng truyền cho theo

chưởng phong xuất ra ngoài, mọi việc đã thành định cục. Trong tình cảnh không ai hiểu rõ, hai người đã hấp thụ một lượng khổng lồ nguyên tinh trong Tà Đế Xá Lợi mà người trong ma môn ai cũng mơ ước, lợi ích như đã lấy được đến bảy phần binh khí, hoàng kim của Dương Công Bảo Khố.

Lúc này, Vân Soái đang khổ chiến trong vòng vây của các cao thủ Đột Quyết dẫn đầu là Khang Sao Lợi. Hai người bèn tạm không tìm kiếm Hương Ngọc Sơn mà lập tức cứu viện Vân Soái.

Bọn họ thế như chẻ tre, đánh cho đám cao thủ Đột Quyết tơi tả, phá ra một lỗ hổng trong trận thế, thầm biết không nên nán lại bèn cùng hợp với Vân Soái đánh tung ra phía bức tường phía bắc. Khi bọn họ nhảy lên đầu tường thì đúng là lúc Triệu Đức Ngôn lăng không truy kích Chúc Ngọc Nghiên. Cũng là lúc Chúc Ngọc Nghiên ném túi da dê có chứa Xá Lợi cho Loan Loan.

Túi da dê bay lên sang bên trái tới gần mười trượng rồi rơi xuống phía xa.

Tuyết lớn không ngừng rơi, ngày càng dày đặc. Vì quân Đại Đường phong toả đường phố thám sát kênh Vĩnh An nên người dân trong thành trừ khi cần thiết chứ không thì đều ở trong nhà. Đường lớn đường nhỏ vắng như quỷ vực, thỉnh thoảng chỉ có tiếng ngựa hý, tiếng người nói từ phía kênh Vĩnh An truyền lại.

Chúc Ngọc Nghiên hạ mình xuống giữa đường, toàn thân y phục căng phồng. Hoa tuyết rơi xuống, đến phạm vi nửa trượng xung quanh người thị đều bị tán loạn bắn ra, tình cảnh quỷ dị đến cực điểm.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Vân Soái thấy ma công của Chúc Ngọc Nghiên lợi hại như thế đều rùng mình phát lãnh.

Vân Soái thấp giọng nói:

- Áp trận cho ta.

Nói rồi khẽ rùn chân, mũi chân điểm mạnh, thân hình như một mũi tên đằng không phóng thẳng tới chỗ túi da dê đang bay trên không cách ngoài mười trượng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phản thủ đánh lùi bọn Khang Sao Lợi và hai cao thủ Đột Quyết đang cố lao lên tường rơi xuống, nhìn nhau một cái rồi đồng thời phóng mình ra đường, nhắm hướng túi da dê rơi xuống phóng tới.

Trên đường lớn nguy cơ bốn phía, không ai biết lúc nào sẽ có người tới lấy mạng mình.

Bỗng một bóng trắng loé lên, Loan Loan với đôi chân trần như một bóng u linh từ một ngôi nhà vắng lăng không phóng ra nghênh tiếp túi da dê. Lúc này, túi da dê còn cách Loan Loan chừng ba trượng đang nhằm hướng nàng lao đến, khẳng định khi Vân Soái đuổi đến nơi thì nàng đã an nhiên lấy được trước rồi.

Mấy đạo nhân ảnh từ trong bóng tối xẹt ra, chính là tứ đại nguyên lão Âm Quý phái Biên Bất Phụ, Tích Thủ Huyền, Văn Thái Đình và Hà trưởng lão. Bọn họ xuất hiện nhằm chặn đứng ba người bọn Vân Soái, ở bên dưới áp trận cho Loan Loan đang lăng không lấy vật kia.

- Ầm!

Chúc Ngọc Nghiên ngạnh tiếp chiêu “Thanh Long Tật Chủ” lăng lệ vô tỷ của Triệu Đức Ngôn, bị chấn lùi về phía sau. Sau khi hóa giải kình lực phản chấn của đối phương, hai người lại xoắn vào nhau quyết

đấu. Nhất thời hỏa quang bạo phát chói mắt, tiếng kình khí giao kích liên miên bất tuyệt. Hoa tuyết bắn tung tóe. Hai đạo nhân ảnh xoắn xít triển khai trường kịch chiến vô cùng kịch liệt. Hai người đều là cao thủ tuyệt đỉnh tông sư trong Ma Môn, kỳ chiêu sở học xuất ra liên miên, quyết tử chiến đấu.

Phía bên này, khi túi da dê tưởng chừng sắp rơi vào tay Loan Loan thì đột nhiên kiếm quang lóe sáng rạch nát không gian, Sư Phi Huyên như một tiên tử lăng không ngự kiếm phi đến, hoá thành một đạo bạch quang, kích thẳng tới Loan Loan đang lơ lửng giữa không trung. Nếu Loan Loan vẫn nhất quyết đón lấy túi da dê, khẳng định nàng sẽ phải ngậm hờn dưới chiêu kiếm của đại cường địch này.

Loan Loan liền dừng người lại, yêu kiều hô lớn:

- Sư bá, giúp ta.

Thiên Ma Đới từ trong tay áo nàng phóng ra, nhằm Sư Phi Huyên phất tới.

Tích Thủ Huyền lập tức đằng thân phóng lên, vung trảo nhằm túi da dê chộp tới, phối hợp kín kẽ tới mức địch nhân không có kẽ hở để công phá.

Lúc này Khang Sao Lợi và các cao thủ Đột Quyết mới vượt tường phóng ra. Khang Sao Lợi nhìn lướt qua chiến trường, xem rõ xong tình thế liền quát lớn:

- Mọi người theo ta!

Nói rồi hắn toàn lực chạy về phía túi da dê.

Trên con đường lớn hiện giờ, một phía đang diễn ra trận chiến hung

hiểm giữa Chúc Ngọc Nghiên và Triệu Đức Ngôn, một phía là trường tranh chấp túi da dê. Tình thế ngươi tranh ta đoạt vô cùng phức tạp. Nhưng Âm Quý phái rõ ràng đang chiếm hết thượng phong.

Sư Phi Huyên đã tới đây lúc Chúc Ngọc Nghiên đoạt túi da dê từ Vân Soái. Nàng vốn định tối nay sẽ không đến Ngoại Tân quán vì nguyên nhân đúng như Từ Tử Lăng đã dự đoán, nàng cho rằng Từ Tử Lăng lừa dối nàng. Sau lại được Thiên Sách Phủ thông báo, biết được hai người Từ Tử Lăng bị phục kích đang chạy trốn trong kênh Vĩnh An. Nàng chung quy không nhịn được mối quan tâm đối với Từ Tử Lăng, bèn ngấm ngầm giám thị hành động đại quy mô truy tìm vây bắt ở kênh Vĩnh An của Kiến Thành, Nguyên Cát.

Khi nàng phán đoán hai người đã sớm rời khỏi kênh Vĩnh An, liền lập tức đến Ngoại Tân quán, kịp thấy Chúc Ngọc Nghiên đang ném túi da dê cho Loan Loan còn Triệu Đức Ngôn thì đang nói chuyện với Chúc Ngọc Nghiên. Trong lòng nàng bán tín bán nghi, không dám khẳng định trong túi da dê là Xá Lợi chân chính. Bất quá thấy người Ma Môn ai nấy đều liều mạng lăn xả vào, đại khai sát giới ngươi tranh ta đoạt, nàng nghĩ thà tin là có còn hơn không, bèn toàn lực xuất thủ ngăn chặn Loan Loan.

- Bùng!

Thiên Ma Đới phất trúng kiếm phong, Sư Phi Huyên tá lực thay đổi phương hướng, thân nương theo kiếm nhằm hướng túi da dê phóng đến, tư thế tiêu sái đẹp đẽ đến cực điểm, làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Loan Loan do lúc lâm nguy phải biến chiêu ứng phó nên chỉ có thể phát huy tối đa bảy thành công lực. Thiên Ma Đới đụng phải một kiếm toàn lực của Sư Phi Huyên tức thì yếu thế thấy rõ. Kình khí giao kích làm dậy lên một làn gió mãnh liệt, thân hình Loan Loan bị đẩy

dạt sang ngang rồi rơi xuống.

Lúc này Tích Thủ Huyền đang ở ngay bên dưới túi da dê, chỉ cần lên cao được một trượng là có thể nắm được vào trong tay. Công lực hắn vô cùng thâm hậu, bèn vận kình vào ngũ chỉ. Túi da dê đang bay bỗng chậm lại rồi rơi xuống phía hắn như nam châm hút sắt. Nếu như Sư Phi Huyên muốn tranh đọat Tà Đế Xá Lợi, khẳng định đã chậm mất một bước. Nhưng mục đích chính của Sư Phi Huyên là muốn phá hủy Xá Lợi, đương nhiên sự việc sẽ khác.

Sư Phi Huyên cưỡi gió phóng đến, hoàn toàn không bận tâm đến chuyện Tích Thủ Huyền đang dùng thủ pháp 'cách không thủ vật' hút túi da dê về tay lão. Sắc Không Kiếm thoát khỏi tay nàng phá không phóng ra như thiểm điện, hoa tuyết bay tung tóe, phát sau tới trước, kích trúng túi da dê ngay trước tay Tích Thủ Huyền.

- Oanh!

Một tiếng trầm đục. Kiếm và túi giao kích, phát xuất kịch chấn mạnh mẽ ngoài ý liệu của mọi người. Túi da dê bị phá tan nát thành bột bay tung tóe, sắc vàng bỗng loé ra chiếu xuống, hoa tuyết trong khuôn viên ba trượng bị kình khí đánh dạt hết ra bốn phía.

Gặp nạn đầu tiên chính là Tích Thủ Huyền, bị kình khí chấn động rơi xuống.

Khi Sắc Không kiếm bay vòng trở lại, Tà Đế Xá Lợi biến thành một đạo ánh sáng vàng, bắn thẳng về phía Vân Soái đang phi đến. Kỳ quái là ánh sáng vàng phát ra từ Xá Lợi dần dần mờ nhạt, tựa như sinh vật có linh tính.

Sư Phi Huyên cuối cùng cũng biến sắc, biết mình đã nghi lầm cho Từ Tử Lăng. Nàng thuận tay tiếp lấy Sắc Không kiếm rồi hạ thân xuống

đất. Lúc này nàng mới biết Tà Đế Xá Lợi không thể bị con người phá hủy.

Vui mừng nhất chính là Vân Soái, đột nhiên vận tốt đến nhà, liền giữ nguyên thế đến ngênh đón Xá Lợi, thầm hạ quyết tâm chỉ cần Xá Lợi vào tay là lập tức bỏ hết tất cả, toàn lực chạy về Tây Đột Quyết.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đang đuổi đến cách ngoài ba trượng, đồng thời thất sắc hét lớn:

- Không được chạm tay vào!

Vân Soái là người tài trí cao minh, biết rõ hai người bọn họ không lừa lão. Nhớ tới những tao ngộ của hai người lúc tiếp xúc Xá Lợi vừa xong, lão nhanh trí cởi áo choàng quét ra nhằm cuộn lấy Xá Lợi.

Biến hoá liên tiếp phát sinh bên phía tranh đoạt Xá Lợi thì phía hai cao thủ Ma Môn đang quyết chiến cũng phát sinh thay đổi.

Triệu Đức Ngôn vốn đã tức giận từ lâu, muốn tiết hận lên người Chúc Ngọc Nghiên. Thêm nữa lâu nay hắn phẫn hận vì bị bài danh dưới Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiên. Vì vậy mấy chục năm nay hắn ở Đông Đột Quyết tiềm tu ma công hy vọng giành được ngôi vị thủ tịch trong Tà đạo Bát đại cao thủ. Qua trận chiến với Chúc Ngọc Nghiên này biết mình vẫn hơi kém hơn Chúc Ngọc Nghiên một chút. Lúc này thấy bên tranh đoạt túi da dê có biến hóa tức thì vô tâm luyến chiến. Hắn giả vờ vẫn giữ thế công, sau đó nhẩy khỏi vòng chiến tới chỗ Xá Lợi rơi xuống.

Chúc Ngọc Nghiên thấy có thể tiếp tục đánh với Triệu Đức Ngôn, bất quá thị không nghĩ sẽ thu thập được hắn. Khả năng lớn nhất là lưỡng bại câu thương. Thị lại sợ Tà Đế Xá Lợi lọt vào tay Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, liền theo sát sau lưng Triệu Đức Ngôn phóng

tới.

Nhân mã các phương, thiên phương vạn kế tựu trung đều có mục tiêu đoạt Tà Đế Xá Lợi đang bay trong bầu trời đầy tuyết kia.

Trên ba trượng cao, Vân Soái và Xá Lợi không ngừng tiến lại gần nhau. Mắt thấy Vân Soái tưởng chừng có thể cuốn lấy Xá Lợi vào trong áo bào thì bỗng một đạo nhân ảnh từ một trang viên bên cạnh phóng ra, tốc độ nhanh đến nỗi không ai trông rõ, còn nhanh hơn cả tốc độ khinh công của Vân Soái. Vào lúc áo bào của Vân Soái chuẩn bị cuốn lấy Xá Lợi, người đó vung trảo chụp lấy Xá Lợi rồi đảo người bay ngang qua đường, đáp xuống tường bao tòa trạch viện đối diện, ngửa mặt cười lớn, giơ Xá Lợi lên mắt ngắm nhìn, song mục xạ xuất thần sắc cuồng nhiệt.

Hiển nhiên là Tà Vương Thạch Chi Hiên.

Vân Soái thất hồn lạc phách hạ người xuống đất, phát hiện toàn trường đều đang ngây ngốc đứng nhìn.

Với Huyền Ma Thân Pháp và Bất Tử Ấn Pháp, dù toàn thể mọi người đồng tâm hiệp lực, chỉ sợ cũng vô phương lưu lão lại được. Hà huống các lộ đều đối địch lẫn nhau, không ai tin tưởng ai.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dừng lại sau lưng Thạch Chi Hiên, ngạc nhiên nhìn lão, trong lòng đều lấy cực kỳ khó hiểu tại sao lão dùng tay tiếp xúc trực tiếp với Xá Lợi mà hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Thạch Chi Hiên đứng sừng sững như quân lâm thiên hạ, ánh mắt tà quái từ từ quét qua toàn thể chúng nhân. Tả thủ giơ lên, một đạo hỏa quang bắn thẳng lên trời, bạo xuất một đóa yên hoa đỏ rực, ngạo nghễ nói:

- Một năm sau, Thạch Chi Hiên ta sẽ tái xuất giang hồ, thống nhất ma đạo. Thuận ta thì sống, chống ta thì chết.

Chúc Ngọc Nghiên và Triệu Đức Ngôn đồng thời phẫn nộ quát lớn, nhằm Thạch Chi Hiên phóng tới. Mọi người trong trường bao gồm cả Vân Soái như bừng tỉnh, ào ào xông về phía Thạch Chi Hiên đang đứng.

Thạch Chi Hiên lạng người một cái, biến mất sau tường.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy mất mát, nhưng họ đâu biết đến hơn bảy thành tinh hoa của Xá Lợi sớm đã truyền vào trong người bọn họ.

Thanh âm Sư Phi Huyên từ sau lưng hai người vang lên, vẻ lạnh nhạt:

- Đây không phải là kết quả mà hai người hy vọng sao?

Hai người không đáp lại được, quay đầu nhìn thì tiên ảnh Sư Phi Huyên đã mờ nhạt dần.

(

Chương 439: Tị nạn đào nguyên

Hai người phi thiềm tẩu bích, vượt qua con đường lớn Chu Tước đại nhai đầy tuyết phủ, nhằm hướng kênh Vĩnh An phóng tới.

Bọn họ toàn thân đẫm máu, bị thương nhiều chỗ, chưa biết chạy theo đường nào.

Vòng vây của địch nhân dần dần xiết chặt quanh bọn họ. Bốn phía đèn đuốc sáng rực, mọi vật nhìn rõ mồn một. Trường An là địa đầu của Trường Lâm quân, bọn chúng quen thuộc như trong lòng bàn tay, lại có Khả Đạt Chí, một người tài trí song toàn chỉ huy, càng có thể phát huy hiệu quả đến mức cao nhất.

Thạch Chi Hiên tưởng chừng như vô ý tuỳ tiện phóng ra một cây pháo hiệu, thật ra lại là một chiêu chí tử nhất tiễn song điêu. Pháo hiệu chính là phương pháp liên lạc của Kiến Thành và Nguyên Cát trong việc truy tìm bọn Khấu Trọng. Hỏa quang có thể nhìn rõ từ xa đến mấy dặm, lập tức lôi kéo sự chú ý của Trường Lâm quân vốn đã ở trong trạng thái chuẩn bị cao độ. Toàn thành liền vang động tiếng thanh la cảnh báo. Nhà nhà đều vội vàng đóng cửa, lính phòng vệ trên tường thành liền tập trung tinh thần, nghiêm trận chờ đợi.

Động tác đó của Thạch Chi Hiên không những khiến Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lâm vào mối nguy lớn nhất kể từ khi tiến vào Trường An, mà còn làm bọn Triệu Đức Ngôn, Chúc Ngọc Nghiên đang gắng sức truy đuổi lão phải đối mặt với phiền não không thể giải quyết: đâu thể ung dung chơi trò đuổi bắt trong thành Trường An. Nếu Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bị giết thật, Thạch Chi Hiên sẽ là người duy nhất vừa

được lợi vừa chiến thắng.

Hai người Khấu Trọng thấy tiếng động ầm ầm đổ đến càng lúc càng gần, tự biết không hay, lập tức quyết định phóng người lên tường thành.

Trường An cũng như Lạc Dương và Dương Châu đều là những thành lớn rất kiên cố. Tường thành cao tới trên ba mươi trượng. Kể cả những cao thủ có bản lĩnh khinh công cao minh như Vân Soái hoặc là như bọn Khấu, Từ có khả năng lăng không hoán khí, nếu không có công cụ trợ giúp, không thể nghĩ tới khả năng vượt tường ra ngoài. Tưởng tượng dù không có lính gác, muốn vượt tường thành cũng phải tốn rất nhiều công phu, hà huống bây giờ binh lính thủ thành lại đang nghiêm trận chờ đợi. Hai người định dùng kế sét đánh không kịp bưng tai, ngang nhiên vượt thành, không ngờ bị binh lính thủ thành ào ạt bắn tên cứng, câu dài, trường mâu, gạch đá ném xuống, ép hai người rơi xuống.

Bọn họ vừa bị thêm vài vết thương nhẹ, lại vừa bại lộ hành tung để địch nhân biết chính xác vị trí.

Lúc này đường xá đã bị phong toả. Những chỗ cao đều có địch nhân đứng quan sát giám thị. Vô luận hai người nhắm hướng nào đào tẩu đều bị đèn đuốc hướng đến soi rõ hành tung. Cả hai đã vài lần đụng độ với truy binh, may là tránh được chủ lực có cao thủ trợ trận của đối phương, nên may mắn chạy được. Nhưng bọn họ đều đã bị thương nhiều chỗ, cảm thấy bản thân lâm cảnh cùng đường mạt lộ như cá nằm trong lưới, chỉ đợi khi địch nhân kéo lên thu hoạch, cũng là thời khắc bại vong của hai người.

Trong tình hình không còn lựa chọn nào khác này, sinh lộ duy nhất của bọn Khấu Trọng là chạy bừa đến kênh Vĩnh An. Bất quá, nếu hai người có thể thành công tiềm nhập vào lòng kênh, tiến vào bảo khố

rồi theo mật đạo ly khai Trường An, bí mật bảo khố sẽ không thể giữ được vì như thế ai cũng có thể đoán ra trong lòng kênh có mật đạo.

Bọn họ đành phải thi triển kế nghi binh. Trước tiên giả vờ chạy đến cửa Nam thành phá cửa, dẫn dụ cho truy binh đuổi đến, lại đột nhiên nhảy xuống, luồn phải lách trái qua các ngõ hẻm đầy tuyết chạy về phía Dược Mã Kiều.

Nếu không nhờ tối nay tuyết lớn dày đặc làm ánh sáng khó có thể truyền xa, thị tuyến mơ hồ, thì dù cho bọn họ cơ linh thế nào cũng sợ không thể không sa vào trùng trùng vây khốn của địch nhân.

Hai người một trước một sau nằm phục trên mái một ngôi nhà gần cầu, nhìn về phía kênh Vĩnh An, lập tức rùng mình hít một hơi khí lạnh. Chỉ thấy hai bên bờ kênh Vĩnh An bày binh nghiêm mật, hỏa quang soi rõ hai bờ và lòng kênh như ban ngày. Lý Kiến Thành mình mặc trang phục theo kiểu của đoàn đi săn mùa Xuân, đang đứng trên Dược Mã Kiều phát lệnh. Bên cạnh có Nhĩ Văn Hoán, Kiều Công Sơn và các đại tướng tâm phúc.

Hai người thấy cảnh đó nóng ran cả gáy, thầm kêu khổ liên hồi. Không nói việc xuống nước không phải dễ dàng, dù cho xuống được dưới nước thì cũng không tránh khỏi cương tiễn của địch. Tình hình này cũng hợp lý vì bọn Khấu Trọng đã từng nhảy xuống kênh đào thoát một lần, địch nhân đương nhiên không đời nào cho phép điều đó lặp lại.

Chiến lược của bọn chúng là giữ chặt con kênh lớn nhất nối thông Nam Bắc trong thành Trường An, từ đó làm cho phạm vi hoạt động của họ thu hẹp rất nhiều. Không có đường chạy cũng như là bắt họ chịu cực hình rồi.

Tiếng xé gió vang lên từ bên trái. Bọn họ kinh hãi quay sang liền thấy

trong mưa tuyết trùng trùng, từ xa có hơn mười bóng nhân ảnh đang trèo tường vượt ốc tiến thẳng về phía họ, hiển nhiên đã phát hiện vị trí ẩn nấp của hai người.

Khấu Trọng hít mạnh một hơi hỏi:

- Ôi Mẹ ơi! Giả thiết chúng ta tiến bừa vào một nhà dân nào đó thì sẽ có hậu quả gì?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Nếu thế thì đại khái tiểu mệnh của chúng ta chỉ kéo dài không quá nửa khắc nữa.

Khấu Trọng trong lòng chợt động nói:

- Đi theo ta!

Từ Tử Lăng tịnh không hiểu diệu kế thoát thân của gã thế nào, chỉ đành theo gã rời mái ngói chuyển thân một vòng. Từ ngã tư trước mặt mười đạo nhân ảnh đang tiến đến gần, với ba bó đuốc lớn chiếu sáng hiện trường, bọn họ khó có thể ẩn thân.

Như vậy địch nhân sau khi tạo thành vòng vây lớn xong bèn tiến hành một sách lược rất hữu hiệu, phát xuất vài chục cao thủ tổ chức thành các đội tìm kiếm, linh hoạt điều tra tông tích bọn họ trong vòng vây đã được xác lập. Chỉ cần ép buộc hai người phải hiện thân là lập tức lọt ngay vào trùng vây, thời điểm chết của hai người sẽ tới.

Dẫn đầu là “Kim Thương” Mai Tuần và huynh đệ “Trường Bạch Song Hung” Phù Ngạn, Phù Chân. Những người khác cũng toàn là hảo thủ thân thủ bất phàm.

Khấu Trọng vốn định nhanh chóng đột vây, sát thương một số người cho hạ hoả. Nhưng thấy đội ngũ tiền phương của địch như vậy gã liền lập tức thay đổi chủ ý, nhảy lên nóc nhà xem xét tình hình các mặt bao vây, thấy tất cả có khoảng năm, sáu tổ như vậy, lòng thầm kêu cha gọi mẹ. Khấu Trọng liền dẫn Từ Tử Lăng men theo trạch viện vào một ngõ ngang, tránh tả vòng hữu, thi triển tận hết sở năng, một lần nữa nhằm phía cửa Nam xông tới. Trên đường đi vài lần phải nấp vào trong nhà của thường dân, nhường cho địch nhân phóng qua trên đầu.

Từ Tử Lăng nghi hoặc không hiểu, vì làm thế này khác gì tự tìm đường chết.

Đột nhiên, Khấu Trọng quay ngược trở lại hướng Dược Mã Kiều. Thế này lại càng kinh hiểm trùng trùng, bước bước gian nan vì vòng vây của địch nhân đang di chuyển về phía Nam làm phạm vi hoạt động của họ càng bị thu hẹp lại.

Hai người phóng lên mái nhà nấp vào một chỗ tối. Trước mặt là Dược Mã Kiều và kênh Vĩnh An. Hỏa quang sáng rực phản chiếu những bông tuyết trùng trùng rơi xuống, cảnh tượng vô cùng ngoạn mục, nhưng đối với bọn họ lại là hoàn cảnh tồi tệ nhất. Hoả quang từ bốn phương tám hướng không ngừng truy đến gần. Bọn họ tuy đã đùa giỡn cút bắt với địch nhân bằng thân pháp vô cùng linh hoạt và linh giác siêu phàm của mình, nhưng hảo cảnh đó khó tái diễn mãi. Cứ như tình thế phát triển thế này, tối đa chỉ có thể chi trì không đến nửa canh giờ nữa.

Khấu Trọng đảo mắt một vòng, thấy đội truy tìm gần nhất cũng đang ở ngoài năm mươi trượng. Gã hoan hỷ nói:

- Thành công rồi! Chúng ta có thể tìm được một chỗ mà ngủ con bà nó một giấc rồi. Đi thôi!

Nói dứt bèn rời khỏi mái ngói, dẫn Từ Tử Lăng bò sát người dưới mặt đất, vòng sang phía tường Vô Lậu Tự. Từ Tử Lăng đột nhiên đại ngộ, lòng thầm kêu tuyệt diệu. Chỗ Khấu Trọng muốn ngủ một giấc chính là trong phòng phương trượng của Vô Lậu Tự. Không ai có thể nghĩ bọn họ đang ở trong nơi đào nguyên lánh thế ấy. Nếu là lúc bình thường chuyện đó tuyệt không có khả năng, nhưng bây giờ thì lại là chuyện khác. Khẳng định Đại Đức Thánh Tăng Thạch Chi Hiên hiện tại không toạ quan trong đó. Tương lai ít nhất một năm nữa cũng không thể gặp Thạch Chi Hiên "tham thiền" nơi này. Bởi vì với tác phong của Thạch Chi Hiên, ngay cả đồ đệ của mình cũng không tin tưởng. Sau khi lão lấy được Xá Lợi khẳng định sẽ ẩn thân tại một nơi bí mật nào khác trong thành chứ không quay về chốn cũ.

Đại Đức Thánh Tăng là người đức cao vọng trọng trong thành Trường An. Việc lão bế quan tu luyện toàn thành đều biết. Khẳng định Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát sẽ không hoài nghi tìm đến nơi "thánh địa" này.

Nửa khắc sau, hai người đã đến bên ngoài phòng phương trượng. Phòng này thiết kế rất đặc biệt, ngoài một cửa lớn ra, không hề có cửa sổ, chỉ có vài lỗ thông hơi lớn bằng đầu nắm tay ở sát gần mái.

Nan giải nhất là chiếc khoá đồng lớn treo ở cửa. Phá huỷ nó không khó nhưng nếu người khác biết được khoá đã bị phá huỷ, không luận ra việc bọn họ đang ở bên trong mới là lạ. Khấu Trọng nói:

- Khẳng định có thông đạo bí mật. Nếu không làm sao lão Thạch có thể ra ra vào vào dễ dàng như thế được.

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Lối ra khẳng định ở bên ngoài Vô Lậu Tự.

Vì Từ Tử Lăng đã từng điều tra toàn bộ chùa này mà không phát hiện cửa vào địa đạo nào hết nên khẳng định cửa đó được đặt ở bên ngoài chùa. Nhưng thời gian và tình thế lúc này không cho phép bọn họ ra ngoài tìm kiếm. Khấu Trọng cầm khoá đồng nhìn nhìn nói:

- Đây là Tử mẫu toả liên hoàn. Trần Lão Mưu từng dạy ta cách mở. Phiền Lăng thiếu gia mang đến cho ta một cái que.

Từ Tử Lăng lĩnh mệnh đi khỏi. Chỉ một lát đã quay lại mang một cành cây đặt vào tay Khấu Trọng. Khấu Trọng quán chú kình khí vào trong cành cây, từ từ đút vào lỗ khoá, làm vài động tác.

“Cách” một tiếng, đầu khoá mở ra.

Từ Tử Lăng cười khổ hỏi:

- Ngươi nghĩ chúng ta có thể che giấu ổn thoả sao?

Khấu Trọng đáp:

- Không thử làm sao mà biết được.

Hai người liền cởi áo ngoài xoá sạch mọi dấu chân để lại trên mặt tuyết trắng rồi tiến vào phòng Phương trượng.

Trời đã về khuya, khí trời lạnh lẽo. Người xuất gia không màng chuyện thế sự. Bên ngoài tuy loạn đến long trời lở đất nhưng trong tự, mọi tăng nhân lại an tường say ngủ trong chăn êm nệm ấm.

Phương trượng thất là một thiện phòng khá rộng, hoàn toàn không có vật gì, chỉ có một chiếc bồ đoàn. Nếu không biết Đại Đức Thánh Tăng chính là Thạch Chi Hiên, bọn họ không chừng sẽ nhận định đại

đức quả xứng với danh xưng, chân chính là Thánh Tăng chứ chẳng sai.

Khấu Trọng nhẹ nhàng đóng cửa lại, thấp giọng gọi:

- Đến đây!

Từ Tử Lăng đặt song chưởng lên lưng Khấu Trọng, nội lực cuồn cuộn truyền sang. Bất ngờ hai người đồng thời toàn thân chấn động, kêu “ủa” một tiếng. Trước đây trong tình huống này, chân khí Từ Tử Lăng tống nhập vào kinh mạch Khấu Trọng, kết hợp cùng với chân khí của Khấu Trọng làm tăng cường công lực Khấu Trọng lên vài lần. Cuối cùng Khấu Trọng sẽ trả chân khí lại cho Từ Tử Lăng. Không ngờ lần này cũng làm như vậy nhưng lại phát triển thành hướng khác. Chân khí sau khi kết hợp với nhau xong không ngờ tự nhiên lưu chuyển về thân thể Từ Tử Lăng rồi lại chuyển qua Khấu Trọng. Cứ thế lưu chuyển không ngừng, mỗi một vòng vận chuyển, chân khí ngưng tụ lại càng tăng lên mạnh mẽ.

Khấu Trọng không rảnh để suy nghĩ nhiều. Thấy tình hình như thế lòng tin lại càng lớn, liền nhắm mắt ngưng thần, song chưởng đặt lên cửa gỗ, thúc đẩy chân khí thấu qua cánh cửa ra tới khoá đồng bên ngoài.

Công phu cách không truyền vật bất cứ người nào có nội công thành tựu ở mức độ nhất định đều có thể làm được. Bất quá việc mượn vật truyền lực độ khó tăng lên rất nhiều. Tình huống lúc này muốn qua cánh cửa để truyền lực nâng chiếc cá sắt khá nặng kia lên bấm vào khoá đồng, trả lại tình trạng khoá chưa từng mở ra thì thật là chưa từng nghe qua, lại là một việc chưa từng có. Kể cả hai người liên thủ hợp lực nhưng Từ Tử Lăng cũng không nghĩ là sẽ thành công. Vì thế khi trước gã đã tỏ thái độ hoài nghi.

Hiện tại hai người tuy không rõ nguyên nhân tại sao khi chân khí hai người kết hợp lại thì mỗi lần chuyển vận một vòng lại tăng cường lên một cách dễ dàng, làm công lực tích tụ tăng lên gấp nhiều lần, khiến cho việc tưởng chừng không thể lại biến thành có thể.

Khấu Trọng cảm giác được luồng chân khí truyền ra bên ngoài cánh cửa vô cùng rõ ràng giống như một thần y đang tra xét kinh mạch bên trong cơ thể người bệnh. Tuy không nhìn thấy bằng mắt, nhưng lại có thể cảm nhận chính xác không sai trật.

Hai đầu chiếc cá khoá dường như bị một bàn tay vô hình từ từ đẩy lên, giao thoa với thân khoá. Đầu cá lọt dần vào trong lỗ trên thân khoá đồng lớn nặng đến hơn chục cân. Dần dần, chiếc cá thép đã di chuyển đến vị trí có thể khoá chặt lại.

Cho dù Khấu Trọng được Từ Tử Lăng trợ giúp nhưng khi đó cũng cảm thấy khó có thể chi trì lâu hơn nữa. Trong lòng gã thầm hô “Trời hãy giúp ta” rồi miễn cưỡng tống xuất luồng nội kình tối hậu.

“Cách!”, cuối cùng khoá đồng cũng khoá lại như mong ước.

Hai người đồng thời lảo đảo ngồi phệt xuống, toàn thân vô lực, cảm thấy mệt mỏi còn hơn đại chiến với Thạch Chi Hiên hoặc Chúc Ngọc Nghiên mấy trăm chiêu. Một lúc sau, trong bóng tối, Khấu Trọng hổn hển hỏi:

- Chuyện này là thế nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Có thể là vì công lực của chúng ta có đột phá mới nên xuất hiện hiện tượng kỳ quái đó. Nếu không như vậy, chúng ta đừng hòng có thể cách lần cửa dày mà chốt được cái khoá phiền phức đó.

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Theo ta thấy việc này có liên quan đến Xá Lợi. Mới rồi chúng ta đã chơi trò cút bắt với địch nhân, chạy đông chạy tây trong thành nội, lại ác chiến liên miên mấy trận. Nếu như trước kia chúng ta đã sớm mệt mỏi đến kiệt sức rồi. Nhưng hôm nay bọn ta lại không có hiện tượng mệt mỏi đó, nếu bảo không liên quan tới Xá Lợi thì là liên quan đến cái gì?

Từ Tử Lăng đang định đáp, bỗng ngoài cổng truyền vào tiếng bước chân.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng khẩn trương. Nếu để người ta phát hiện bọn họ đang ẩn thân trong này, cả hai đúng thật là như chim trong lồng, chắp cánh cũng không thể bay thoát. Hai người lập tức phong bế hô hấp.

Tiếng bước chân nhộn nhịp vang lên. Một giọng nói ôn hoà cất lên:

- A di đà phật. Đây là Phương trượng thất nơi Chủ trì Đại Đức Thánh Tăng bế quan tiềm tu. Bốn phía đều kín mít, chỉ có cửa chính có thể ra vào thì đã được khoá chặt. Ngoại nhân tuyệt đối không thể vào được. Thỉnh Tề Vương minh xét.

Âm thanh của Khả Đạt Chí nói:

- Bẩm Tề Vương, nóc phòng và tường nhà đều không có vấn đề gì.

Giọng Mai Tuần cất lên:

- Thật là kỳ quái. Chúng ta rõ ràng nhìn thấy bọn chúng đến gần đây thì mất tích, không thể tìm thấy nữa.

Tiếp đó lại nghe thấy tiếng có người giật thử khoá cửa, cho thấy có người đang kiểm tra cửa và khoá.

Từ Tử Lăng đột nhiên nghĩ ra một sơ hở lớn, liền dịch thân như điện chớp ngồi lên bồ đoàn, rồi phát xuất thanh âm hô hấp nhẹ mà dài.

Khấu Trọng lập tức hiểu ngay, ngấm ngầm toát mồ hôi lạnh, tiếp tục đình chỉ hơi thở, nhường Từ Tử Lăng đóng vai Đại Đức đang hô hấp.

Quả nhiên ngoài cửa gỗ có tiếng động nhẹ, cho thấy địch nhân đúng như bọn họ dự đoán đã áp tai vào cửa nghe ngóng tình hình trong phòng.

Thanh âm của Lý Nguyên Cát cuối cùng cũng cất lên:

- Đại sư yên tâm. Chúng ta đương nhiên không dám kinh động tới Thánh Tăng đang tham thiền. Nhờ ngài mời tất cả các vị sư phụ tập trung tại đại điện để chúng ta tiện truy tầm điều tra các nơi khác.

Thanh âm xa dần rồi mất hẳn.

Khấu Trọng nằm lăn ra nền đất lạnh giá, nhẹ giọng nói:

- Ngủ một giấc rồi sau đó mới tìm kiếm cửa vào địa đạo.

Từ Tử Lăng lấy viên dạ minh châu ra, chiếu sáng thiện thất, cười nhẹ đáp:

- Không cần tìm nữa. Cửa vào mật thất nằm ngay dưới bồ đoàn này.

Khấu Trọng ngồi dậy, ngạc nhiên hỏi:

- Mật thất? Thế cũng hợp tình hợp lý. Lão Thạch ít nhất cũng phải có một nơi thay đổi y phục. Nếu không làm sao ra ngoài mà gặp người ta.

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Ta nghĩ mà không hiểu sao. Giống như ngươi cách môn đóng khoá vừa rồi, ta truyền chân khí xuống và tự nhiên hiểu rõ tình hình bên dưới. Nếu như không phải vì chân khí không đi được quá xa, nói không chừng ta có thể tra ra mật đạo thông với chỗ nào.

Khấu Trọng hưng phấn đến bên Từ Tử Lăng ngồi xuống hỏi:

- Ngươi còn nói là không có liên quan tới Xá Lợi nữa không? Chúng ta trước đây có lợi hại thế này không? Nhưng thực là kỳ quái, ta tịnh không cảm nhận được chân khí công lực bản thân mình đã tăng tiến mạnh.

Từ Tử Lăng đáp:

- Không có gì là kỳ quái. Bởi sự tăng tiến lớn của chúng ta là ở phương diện cố bản bồi nguyên. Nếu nói Hoà Thị Bích đã cải tạo biên độ và lưu lượng kinh mạch chúng ta thì năng lượng mà Xá Lợi tăng gia cho chúng ta lại là nguyên tinh. Công hiệu sau này thế nào sẽ tuỳ thuộc vào thời gian tu luyện mà biểu hiện ra.

Khấu Trọng vui mừng:

- Nói đúng lắm. Cái mà Thạch Chi Hiên lấy được chỉ là cái xác không của Xá Lợi. Nhưng thật sự toàn bộ năng lượng bên trong Xá Lợi đã chuyển hết vào chúng ta sao?

Từ Tử Lăng điềm nhiên đáp:

- Cứ nhìn thì thấy cái chúng ta được là “nước một”. Nhưng Thạch Chi Hiên có thể dùng Xá Lợi để bổ trợ những khiếm khuyết trong Bất Tử Ấn Pháp của lão. Vô luận trong một năm tới chúng ta tiến bộ thế nào nhưng vì song phương chênh lệch công lực quá lớn nên nếu gặp lại lão, tốt nhất là chuồn cho nhanh. Nếu chỉ dùng nội lực thật sự mà không kể đến tâm pháp chiêu thức và chiến lược, ta tình nguyện chọn Thiên Ma Đại Pháp của Chúc Ngọc Nghiên chứ không muốn đối đầu với Bất Tử Ấn Pháp của lão.

Khấu Trọng lạnh lùng nói:

- Chỉ cần là do con người nghĩ ra, tuyệt không có khả năng hoàn mỹ không tỳ vết. Bất Tử Ấn Pháp thế nào cũng có điểm khiếm khuyết.

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Yếu quyết đầu tiên của Bất Tử Ấn Pháp là tra xét địch nhân. Giống như chuyện bọn ta cách tường khiển vật, nó có thể dùng trên cơ thể đối phương. Nhớ lại khi Thạch Chi Hiên dùng chân khí truyền vào trong điều tra ta, ta đã sinh xuất cảm ứng kịp thời dò thám ngược lại lão. Nếu không, ta đã tiêu đời trong hầm rượu của An Long rồi.

Khấu Trọng tặc lưỡi:

- Nguyên lai Thạch Chi Hiên đã đạt tới cảnh giới đó. May là chúng ta cũng không tệ. Mẹ ta ơi! Thử tưởng tượng khi chúng ta tiếp xúc với địch, biết trước được mỗi cử động của đối phương thì thật dễ dàng chiếm được tiên cơ.

Từ Tử Lăng nói:

- Thuật thám sát địch đó kỳ thật là phải nhân lúc người ta phân tâm mới thực hiện được, chỉ có thể ngẫu nhiên dùng được một lần, nếu không chỉ là có hại mà không được ích lợi gì. Giả sử đối phương là cao thủ cỡ Chúc Ngọc Nghiên, Loan Loan, họ đều bảo vệ phòng ngừa rất nghiêm mật, không cho phép người khác tuỳ ý thám sát tình hình. Còn nếu như gặp phải Thạch Chi Hiên thì ý tưởng đó hoàn toàn vô dụng.

Khấu Trọng gật đầu:

- Nói đúng lắm. Trong chiến đấu quan trọng nhất là chiêu thức không có dấu hiệu báo trước và phản ứng của trực giác. Nếu như có thể sớm biết trước địch nhân sử chiêu Đại bàng triển xí hay là Lão thụ bàn căn thì ảo diệu không thể nói hết được.

Từ Tử Lăng bật cười:

- Tiểu tử ngươi đúng là chuyên gia nói khoác. Tối đa có thể cảm ứng được nội công đối phương phân nặng nhẹ, nhanh chậm thế nào thôi. Làm sao có thể biết địch nhân dùng chiêu thức gì?!

Khấu Trọng vặn người đáp:

- Nói chuyện với ngươi làm ta hết cả buồn ngủ. Chi bằng xuống dưới xem thử nhé?

Từ Tử Lăng nói:

- Cửa này đã bị Thạch Chi Hiên dùng then chốt bên ngoài, muốn xuống cần phải tốn một phiên công phu đấy.

Khấu Trọng bực bội đáp:

- Bằng công lực hiện tại của chúng ta, dù là nắp hầm làm bằng thép cũng có thể chấn vỡ được.

Từ Tử Lăng đáp trả:

- Bằng vào mình ngươi có thể chấn vỡ được nắp hầm dày thế này ư? Nếu được thì tiểu đệ cam bái hạ phong.

Khấu Trọng nghi ngờ hỏi:

- Dầy lắm sao?

Từ Tử Lăng để dạ minh châu lên mặt đất, kéo bồ đoàn ra.

Khấu Trọng nằm phục xuống phụ hoạ:

- Cửa hầm này không thấy khe hở hay tỳ vết nào, hoàn toàn không thể bị phát hiện.

Từ Tử Lăng đột nhiên hỏi:

- Tối nay rốt cuộc là chúng ta làm đúng hay sai đây?

Khấu Trọng ngưng thần nhìn gã một hồi rồi cười khổ đáp:

- Có thể nói cũng thành công được hơn một nửa. Chí ít cũng đã khiến ba đại thế lực của ma môn không thể hợp tác với nhau được nữa. Sai lầm là chúng ta không lường được Thạch Chi Hiên không mất chút sức lực đã chiếm được tiện nghi. Giả như Tà Đế Xá Lợi rơi vào tay Âm Quý Phái, Thạch Chi Hiên và Triệu Đức Ngôn sẽ liều mạng tranh cướp, tình hình sẽ khác đi. Đúng là người tính không bằng trời tính.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Chúng ta khả năng đã giúp Khả Đạt Chí và Hương Ngọc Sơn tránh đi một mối hoạ lớn rồi!

Khấu Trọng chấn động nói:

- Nói đúng lắm. Hương Ngọc Sơn và Khả Đạt Chí khẳng định sẽ rút khỏi âm mưu của Dương Văn Can, làm Lý tiểu tử không thể tiêu diệt được bọn chúng nữa.

Trong tai Từ Tử Lăng lại vang lên câu nói của Sư Phi Huyên lúc chia tay, trong lòng gã thầm thở dài rồi hỏi:

- Chuẩn bị xong chưa?

Khấu Trọng đặt song chưởng lên bối tâm Từ Tử Lăng, gật đầu đáp:

- Hạ thủ đi!

Tị nạn đào nguyên: nơi tránh nạn lý tưởng/ tránh nạn chốn đào nguyên.

Chương 440: Cam bái hạ phong

Dưới ánh sáng xanh huyền ảo của viên dạ minh châu hiện ra một cầu thang bằng đá ngay dưới bồ đoàn dẫn xuống dưới, tiếp đến là một mật thất nhỏ hình vuông rộng chừng hơn trượng.

Xuống đến nơi mới biết những lời Khấu Trọng vừa nói không phải là hoa ngôn. Những vật dụng trong phòng đúng là dùng để thay đổi y phục và dịch dung.

Tường phòng phía đông chính là lối ra vào bí đạo, chỉ cao tầm năm bộ, với thể hình hùng vĩ hiên ngang của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, tất phải khom lưng mới có thể đi được.

Khấu Trọng nhìn qua mật thất một lượt, thấy trước bàn gương là mấy bộ y phục. Gã bước tới nhìn khuôn mặt mình trong gương đồng, cười nói:

- Ở đây có một bộ trang bị dịch dung. Không biết khi lão Thạch nổi hứng bất ngờ thì có giả trang thành một cô nương cho người khác xem không nhỉ?

Từ Tử Lăng theo sau Khấu Trọng vào trong mật thất. Trước tiên gã lướt mắt nhìn về bí đạo tối tăm một cái rồi mới đáp:

- Ngươi nếu muốn biết đáp án, có thể mở hòm y phục ra xem thử, sẽ thấy không hề có y phục nữ nhân.

Dọc hai bức tường còn lại có đặt hai rương gỗ lớn, mở ra thấy đầy

đủ các kiểu y phục, còn rương kia toàn quân phục của Đại Đường.

Khấu Trọng cả mừng:

- Ngày mai, chúng ta sẽ dùng những thứ này dịch dung cải trang để ly khai Trường An.

Từ Tử Lăng nói:

- Tốt nhất chúng ta không nên đụng đến những thứ này, Thạch Chi Hiên sau này có quay lại đây cũng không biết chúng ta đã nắm được bí mật Đại Đức Thánh Tăng của lão.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nghĩ Thạch Chi Hiên có thể quay lại đây sao?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Cũng không thể nói trước được. Thạch Chi Hiên có nói một năm sau sẽ tái xuất giang hồ. Thời gian đó trùng khớp với chu kỳ thường lệ Đại Đức sẽ xuất quan vào dịp năm mới. Có thể thấy lão không nỡ bỏ đi thân phận Đại Đức đã dày công kiến lập này.

Khấu Trọng nói:

- Thuật khô thiền của lão căn bản chỉ để đánh lừa người ta. Ài! Nếu như không thể sử dụng những thứ này của lão, chúng ta với quần áo lấm lem huyết tích thế này sao có thể ra ngoài đường gặp người khác?

Từ Tử Lăng ngồi xuống phía sau Khấu Trọng, nhìn vào tường vách, suy tư hỏi:

- Ngươi nói Vân Soái có thể thoát thân không?

Khấu Trọng đáp:

- Chỉ cần lão biết nắm thời cơ khi quân Đại Đường toàn bộ tập trung truy bắt chúng ta mà bỏ chạy. Khinh công của lão chính thực là hạng nhất, bản lĩnh chạy trốn của lão đảm bảo không kém chúng ta. Tại sao ngươi tự nhiên lại nghĩ đến lão?

Từ Tử Lăng không trả lời gã, trầm ngâm nói:

- Công việc truy tìm của Lý Nguyên Cát, Lý Kiến Thành không thể tiếp tục kéo dài mãi, bọn chùng ắt sẽ lần lượt phải bỏ cuộc. Gia tăng phòng bị trong thành, đồng thời phái trọng binh trấn giữ cửa thành nghiêm mật là một biện pháp dễ khả thi hơn. Vì vậy phương pháp rời thành tốt nhất của bọn ta là theo bí đạo từ nội khố.

Khấu Trọng đáp:

- Đó đúng là phương pháp an toàn nhất, nhưng lại không phải là phương pháp tốt nhất. Trước hết nếu chúng ta thoát thân mà thần bất tri quỷ bất giác như vậy sẽ làm chúng nghi thần nghi quỷ. Nếu chúng ta chưa từng thất tung tại kênh Vĩnh An một lần thì không thành vấn đề. Nhưng hiện tại tình hình đã khác trước. Hơn nữa chúng ta còn có trách nhiệm lôi kéo sự chú ý của địch nhân để trợ giúp cho bọn Cao Chiếm Đạo vận chuyển hoàng kim trân bảo được thuận lợi.

Từ Tử Lăng ngưng thần nhìn viên dạ minh châu trong lòng bàn tay rồi nói:

- Chúng ta trước hết hãy xem xem cửa ra bí đạo ở chỗ nào rồi hãy

nghĩ tới phương pháp đào thoát có được không?

Khấu Trọng vươn người đứng lên đáp:

- Ý tưởng tốt đấy.

Hai người sau khi đã vận hết nhĩ lực dò xét, khẳng định bên trên không có ai mới từ từ nâng nắp hầm lên, thò đầu ra nhìn. Chỉ thấy đó là một thư trai có bày rất nhiều sách vở.

Bí đạo dài hơn so với hai người nghĩ nhiều, khoảng cách xa tới gần mười trượng.

Phương trượng thất nằm ở hậu viên của Vô Lậu Tự, tiếp giáp với tường hậu phía đông. Bên ngoài tường là một con đường lớn rộng khoảng ba trượng. Chiếu theo cự ly, thư trai này nằm ở trạch viện bên đường, đối diện với Vô Lậu Tự.

Khấu Trọng thấp giọng nói:

- Người sống ở đây ít nhiều phải có quan hệ với Thạch Chi Hiên.

Từ Tử Lăng quét mắt nhìn sang hai ô cửa sổ đối diện với cửa ra vào thư trai đang hé mở, bên ngoài sân từng bông hoa tuyết đang rơi lất phất. Ngoài trạch viện truyền vào tiếng người nói ngựa hý, rõ ràng việc điều tra khu vực này vẫn đang được tiến hành rất kỹ lưỡng.

Khấu Trọng đến bên cạnh gã nói:

- Bọn chúng đang triển khai truy tìm từng nhà từng hộ. Kiểm tra xong hết tất sẽ thu binh.

Nhà bên có tiếng gõ cửa, rồi tiếng người nói lớn:

- Truy tìm khâm phạm, mau mở cửa!

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Bọn chúng đã đi qua biệt viện có bí đạo này rồi.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Nên dẫn dụ bọn chúng quay lại tra xét thêm lần nữa. Nếu bí đạo bị phát hiện thì Đại Đức Thánh Tăng sẽ biến thành cẩu nhục hòa thượng.

Từ Tử Lăng nói:

- Quay về rồi bàn tiếp.

Vừa đến chỗ lối vào bí đạo, bên ngoài bỗng vang lên tiếng bước chân làm hai người vô cùng kinh hoảng. Chỉ nghe tiếng bước chân này cũng biết đó khẳng định là cao thủ nhất đẳng, vả lại còn có những hai người. Bọn họ lập tức thi triển thân pháp đến mức cao nhất chui xuống bí đạo.

Khóa cửa được mở ra, có tiếng cửa mở.

Tiếng An Long ở bên trên vang lên:

- Hai tên tiểu tử đó chắc đã mệt đến chết rồi cũng nên. Chỗ tốt để chạy thì không tới, lại tới khu vực này. Bọn chúng khó mà thoát được kiếp nạn.

Một giọng nữ tử đáp:

- Giảo Giảo lại không có được lòng tin như Long sư thúc. Nói không chừng bọn chúng đã sớm rời khỏi thành rồi.

Bên dưới, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hoàn toàn bất ngờ, không nghĩ lại có thể gặp An Long và Vinh Giảo Giảo tại đây.

Suy nghĩ kỹ lại thì rõ ràng An Long không biết có một bí đạo thông tới Phương trượng thất của Vô Lậu Tự ở đây. Nếu không chắc hắn sẽ không đưa Vinh Giảo Giảo đến chỗ này để nói chuyện.

Đến bây giờ, bọn họ vẫn chưa rõ quan hệ của Vinh Giảo Giảo với Âm Quý Phái là như thế nào. Bất quá, chỉ cần thấy Vinh Giảo Giảo có quan hệ mật thiết với An Long như thế, có thể thấy Lão Quân Miếu đã đứng hẳn về phe Thạch Chi Hiên. Các phái và lục đạo Ma Môn quan hệ thật phức tạp và vi diệu.

An Long nói:

- Hư Ngạn vừa cho người đến báo Thạch đại ca đã đọat được xá lợi. Sớm mai Giảo Giảo cũng nên xuống thuyền ly khai Trường An thôi.

Vinh Giảo Giảo hỏi:

- Sư thúc có đi cùng với Giảo Giảo không?

An Long thấp giọng đáp:

- Ta có việc khác cần phải xử lý nên sẽ lưu lại thêm một ngày.

Vinh Giảo Giảo lại hỏi:

- Phải chăng sư thúc cần đối phó với Chu Lão Thán?

An Long lạnh lùng đáp:

- Chu Lão Thán đối với Xá Lợi tuyệt không chịu từ bỏ ý đồ. Lưu lại hắn sẽ là mối họa hoạn trong tương lai. Hà huống Thạch đại ca đã phân phó, Kim Hoàn Chân do ngươi phụ trách, sau khi đến Đại Hà cho thị xuống nước làm cá. Từ nay Thiên Tà đạo đã được thanh lọc sạch rồi, hà hà.

Đột nhiên có tiếng quần áo sột soạt. Hai người bên dưới đưa mắt nhìn nhau, không dám tin vào tai mình.

Một khắc trước còn là sư thúc nọ sư thúc kia, giờ thì Vinh yêu nữ lại ngồi vào lòng An Long cuồng nhiệt si mê. Hai người sớm đã biết Vinh yêu nữ có quan hệ với Dương Hư Ngạn nên giờ khó chập nhận nổi sự biến hóa này.

Vinh Giảo Giảo thở hổn hển:

- Nghe tới chuyện giết người, Giảo Giảo không thể kìm nén được hưng phấn.

Tiếng An Long cười một cách dâm đãng:

- Thì ra ngươi muốn bày ra trò này. Lúc đầu thì bảo có chuyện cần thiết phải tìm nơi bí mật để nói, nguyên lai là muốn sư thúc này an ủi ngươi.

Hai người đều không muốn nghĩ đến bộ dạng của An Long bây giờ như thế nào nữa. Mới nghĩ một chút đã buồn nôn, bèn nhẹ nhàng trở về Phương trượng thất.

Khấu Trọng hỏi:

- Có cần hạ thủ An Long xong rồi mới đi không?

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Trước mắt chúng ta bản thân còn chưa lo xong. Nếu giết An Long thì không thể mượn thuyền của Vinh Giảo Giảo để ly khai. Đúng không?

Khấu Trọng nói:

- Không sai. Vinh yêu nữ là nhân vật đặc biệt, lại có Dương Hư Ngạn chiếu cố. Chúng ta mượn thuyền của thị ly khai tất không có vấn đề gì. Bất quá, nếu chạy như thế thì cũng giống như chúng ta theo đường bí đạo từ bảo khố thoát đi, sẽ làm bọn chúng sinh nghi.

Từ Tử Lăng cười:

- Câu dẫn được sự chú ý của người khác nào phải dễ dàng, ngươi bớt nói mấy lời thừa đó đi. Chúng ta nhân lúc còn chút thời gian, trước hết dưỡng thần cho đầy đủ, sau đó tìm chỗ nào đó lấy hai bộ y phục ra dáng một chút rồi tiến hành hành động ra đi hùng tráng của chúng ta.

Sớm hôm sau thành Trường An quay trở lại vẻ yên bình như cũ. Trên đường không có quan quân kiểm tra xe cộ đi lại, chỉ thấy quân lính tuần thành đã được tăng cường hơn nhiều.

Sự thật chỉ là yên ổn bề ngoài mà thôi.

Quân Đại Đường vốn có thanh danh tốt không nhũng nhiễu dân chúng, Lý Kiến Thành lại là người trọng mặt mũi, nhất là trong lúc Lý Uyên, Lý Thế Dân không có ở trong thành, hắn tự mình không muốn gánh lấy tội danh đấy. Hôm qua là bất đắc dĩ mới phải làm thế, hôm

nay không thể tiếp tục được.

Một nguyên nhân quan trọng khác là biện pháp truy tìm như thế căn bản không có tác dụng đối với loại võ công tài trí cao minh như Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Vì thế Lý Kiến Thành quyết định trước tiên tăng cường kiểm tra người ra vào trên hai đường thủy lục, lại cho một lực lượng trong bóng tối điều động các bang hội địa phương lưu ý những người khả nghi. Trừ phi hai người không rời khỏi nơi ẩn nấp, nếu không không thể qua được tai mắt bọn chúng.

Trận tuyết lớn đã dừng hẳn trước lúc bình minh, cả toà đại thành trắng xoá tuyết đến ngang ngực, xe ngựa đều không đi nổi. Người người đều bận rộn dọn tuyết làm tình hình hơi hỗn loạn.

Những người muốn rời thành chỉ còn cách theo đường thuỷ đạo. Bến đò ở phường An Định bờ bắc kênh Vĩnh An đầy nghẹt người và hàng hoá. Thuyền đến lại nhiều hơn thuyền đi, khiến nhiều thuyền phải cực khổ chờ có chỗ vào đậu.

Trong tình hình này, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nếu muốn ngấm ngầm tiềm nhập một con thuyền đang đậu ở đó thì khẳng định không thể làm được. May là hai người vì để tránh tai mắt địch nhân, trước bình minh tận dụng cơ hội quân Đại Đường đang triệt hồi những đội tìm kiếm đã mỏi mệt, nhanh chân chuồn lên chiếc đại thuyền này, lặng lẽ dò ngóng đại giá của Vinh yêu nữ.

Bọn họ vốn không rõ chiếc thuyền lớn này là thuyền của Dương Hư Ngạn hay là của Vinh Giảo Giảo? Nhưng tối qua nghe An Long nói với Vinh Giảo Giảo phải hạ thủ Kim Hoàn Chân, ít nhất cũng có thể khẳng định thị sẽ dùng thuyền này trở về Lạc Dương.

Hai người ẩn thân trong căn phòng của Kim Hoàn Chân, chỉ thấy tiếng chân người đi qua lại, tuyệt không có người vào phòng tìm kiếm.

Từ Tử Lăng đến bên Khấu Trọng đang giám thị động tĩnh trên bờ qua song cửa sổ lớn, thấp giọng nói:

- Nữ nhân này tuy không phải thiện nam tín nữ gì, nhưng trước giờ cũng không có hành động đại ác nào. Nếu mở to mắt mà nhìn thị chết hồ đồ như thế, ta thật không nhẫn tâm.

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Ta đã nghĩ qua vấn đề này. Nhưng nghĩ rằng nàng ta chưa hề có hành động tàn ác nào, có lẽ là do Âm Quý Phái những năm rồi quản chế gắt gao quá, nên không có cơ hội tác ác mà thôi. Nếu như chúng ta cứu thị, tương lai thị hại người khắp chốn thì tội nghiệt chúng ta thâm trọng đó.

Từ Tử Lăng nói:

- Nàng ta trải qua đả kích nghiêm trọng này, nói không chừng tính tình sẽ cải biến. Chỉ cần chúng ta tố cáo với nàng tính mệnh Chu Lão Thán đang gặp nguy hiểm, nàng tất sẽ tận lực đi cứu trượng phu. Khẳng định điều này có thể làm An Long gặp phiền phức lớn.

Khấu Trọng gật đầu đáp:

- Ta hiểu được tâm tình của ngươi. Trước tiên xem xem có thể cứu tỉnh nàng không đã. Giả như nàng ta ngoan cố không nghe, chúng ta lại khiến nàng hôn mê trở lại, mặc kệ nàng ta tự sinh tự diệt.

Hai người đến bên giường, Khấu Trọng vẫn không mất hẳn bản sắc

của ‘Thần Y’ Mạc Nhất Tâm, thò ba ngón tay ra đặt trên huyệt mạch nàng ta thăm dò.

Một lúc sau Khấu Trọng tặc lưỡi nói:

- Lợi hại thật! Phương pháp điểm huyệt này ta lần đầu tiên mới thấy, chân khí của nàng ta đã bị khoá chặt hoàn toàn, ở tay không lên quá khuỷu, dưới chân không lên quá gối, ngũ tạng không hoạt động. Nàng ta vô pháp sử dụng chân khí bản thân để tự công phá huyệt đạo.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Có phương pháp giải cứu không?

Khấu Trọng cười nhẹ đáp:

- Nếu chỉ mình ta, có thể không có cách nào. Nhưng nếu Dương Châu Song Long chúng ta hợp sức lại thì thành thiên hạ vô địch, trừ Thất Châm Chế Thần của tà môn, còn thủ pháp điểm huyệt tiệt mạch nào mà bọn ta không giải nổi. Hãy liên thủ làm nàng tỉnh lại rồi nói tiếp.

Hai người nâng Kim Hoàn Chân ngồi lên, chia ra hai bên mỗi người một tay đặt lên vai nàng ta, từ từ tống chân khí vào trong nội thể. Nửa khắc sau, Kim Hoàn Chân rùng mình khẽ mở hai mắt, ngẩng đầu lên há miệng định kêu. Khấu Trọng vội ngăn lại, ghé vào tai nàng ta nói nhỏ:

- Ngàn vạn lần không nên gây tiếng động. Chúng ta đến cứu ngươi đây.

Tròng mắt Kim Hoàn Chân đảo tròn, rồi dần dần định thần lại, nhẹ gật

đầu ra dấu đã hiểu.

Khấu Trọng nhẹ nhàng rút tay về.

Kim Hoàn Chân vô cùng hư nhược, khó khăn lắm mới nói được:

- Các ngươi là ai?

Khấu Trọng đáp:

- Ta là Khấu Trọng, hắn là Từ Tử Lăng. Ngươi đã nghe qua chưa?

Kim Hoàn Chân đã tỉnh táo hẳn, gật đầu nói:

- Đương nhiên đã nghe tiếng. Các ngươi sao lại cứu ta?

Từ Tử Lăng hỏi:

- Kim đại tỷ làm sao lại lạc đến đây?

Kim Hoàn Chân nghe thấy gã gọi mình là Kim đại tỷ liền lộ thần sắc mừng rỡ, ngoảnh nhìn Từ Tử Lăng rồi rơi lệ, nghiến răng nói:

- Hôm đó Bích Trần đã hại chúng ta. Ta nhất quyết báo thù cho Lão Thán.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng rùng mình, đã hiểu ra nguyên nhân sự việc. Nàng ta và Chu Lão Thán đến cầu Bích Trần giúp đỡ, lại bị Bích Trần bán đứng, đưa Kim Hoàn Chân vào tay Thạch Chi Hiên. Từ đó có thể thấy Bích Trần cũng như An Long đều phục vụ Tà vương Thạch Chi Hiên.

Khấu Trọng nói:

- Chu Lão Thán của ngươi phải chết, nhưng nếu trước hoàng hôn ngươi có thể gặp y, có thể y sẽ không chết đâu!

Kim Hoàn Chân run rẩy, song mục xạ xuất thần sắc quan tâm.

Nghe Khấu Trọng giải thích tình hình xong, Kim Hoàn Chân rơi đôi dòng lệ, tha thiết nói:

- Hiện tại ta tứ chi vô lực, chỉ sợ muốn đi đứng cũng phải có người dìu, làm sao báo cho y được?

Từ Tử Lăng đáp:

- Chỉ cần ngươi đáp ứng từ nay về sau không vô cớ giết người, bọn ta sẽ giúp ngươi khôi phục công lực, có thể hành động.

Khấu Trọng nghiêm mặt nói:

- Nếu như chúng ta phát hiện ngươi không giữ lời, vô luận ngươi đến chân trời góc biển nào, chúng ta cũng sẽ đi tìm ngươi thanh toán. Ngươi cũng đã biết chúng ta là ai, tất biết chúng ta không có việc gì là không làm được.

Kim Hoàn Chân thấp giọng hỏi lần nữa:

- Các ngươi sao lại giúp ta?

Từ Tử Lăng cười cổ quái đáp:

- Bọn ta cũng đang hy vọng có thể trả lời được câu hỏi này. Hoặc cũng có thể đó là do lòng trắc ẩn mà mỗi người đều có!

Kim Hoàn Chân bỗng nhiên cười một tiếng:

- Nguyên lai trên đời này còn có các ngươi là người tốt. Vợ chồng chúng ta tối ngày toàn đi mưu chuyện hại người, cuối cùng lại bị người hại. Được rồi! Kim Hoàn Chân ta từ hôm nay tuyệt không giết một người nào nữa. Nếu không vĩnh viễn không được siêu sinh. Đại ân đại đức của các ngươi, phu phụ ta sẽ có ngày báo đáp.

Hai người cảm nhận được thành ý của nàng liền không nói gì nữa, từ từ thúc đẩy chân khí vào bên trong, giúp nàng trợ huyết hành khí đề tụ công lực.

Qua một khoảng thời gian, thân thuyền bỗng rung mạnh, cuối cùng đã rời bến.

Chợt nghe tiếng bước chân vang lên tiến gần lại.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nhanh như thiểm điện tiến lại bên cạnh cửa, nghiêm trận chờ đợi. Kim Hoàn Chân lại nằm xuống, giả vờ hôn mê.

“Cạch!”, cửa phòng mở ra.

Hai người có thể ngửi thấy hương khí trên thân thể Vinh yêu nữ.

Trong thời khắc khẩn trương đó, bỗng có tiếng bước chân từ xa lại gần. Vinh Giảo Giảo ngừng lại hỏi:

- Chuyện gì thế?

“Rầm!”, cửa phòng lại đóng sầm lại.

Tiếng một nam nhân bên ngoài cất lên:

- Tiểu thư, có mấy binh uý lên thuyền, kiên quyết đòi tra xét xong mới cho đi.

Vinh Giảo Giảo không vui nói:

- Bọn chúng biết ta là khách quý của Đổng quý phi mà vẫn dám làm gan đến thế ư?

Tên thủ hạ kia đáp:

- Bọn chúng biết rõ thân phận chúng ta nhưng vẫn không nhân nhượng, nói là nghiêm lệnh của Thái tử nên bọn chúng phải chấp hành.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng thầm kêu lợi hại, giờ mới biết mỗi một con thuyền ly khai Trường An đều bị Đường binh kiểm tra. Nếu không có vấn đề mới cho đi qua.

Vinh Giảo Giảo nhẹ nhàng cười nói:

- Thích tìm thì tìm đi! Bọn chúng chỉ là đi tìm hai tên tiểu tử trời đánh, ngoài ra không để ý gì đến ai khác đâu.

Tiếng bước chân rời đi.

Kim Hoàn Chân ngồi dậy, kinh hãi hỏi:

- Làm sao bây giờ?

Khấu Trọng cười nhẹ đáp:

- Lúc bọn ta hoạt động gân cốt, Kim đại tỷ không nên tham gia vào

nhé.

Kim Hoàn Chân ngạc nhiên, thấy bọn chúng lớn gan như vậy, bèn gật đầu lộ rõ vẻ tán thưởng:

- Khấu Trọng, Từ Tử Lăng quả nhiên danh bất hư truyền.

Từ Tử Lăng vội nói:

- Nếu chúng ta không đoán sai, địa điểm An Long cùng chồng nàng ước hội là Nhạc Tuyền Quán ở Bắc Lý.

Tiếng bước chân đến gần, chí ít cũng phải hơn mười người, rồi tiếng cửa phòng mở ra.

Khấu Trọng hô hô cười lớn, mở cửa bước ra, đứng sững giữa hành lang quát lớn:

- Ai đến tìm Khấu Trọng ta thế?

Đứng bên Vinh Giảo Giảo là Kiều Công Sơn. Nhìn thấy Khấu Trọng, hắn nhất thời kinh hãi tròn mắt há miệng, quên cả phản ứng.

Vinh yêu nữ mặt hoa biến sắc, cũng tỏ vẻ hoảng loạn.

(

Chương 441: Đào xuất trường an

"Xoảng", Tỉnh Trung Nguyệt rời vỏ, bạo phát một luồng đao khí lẫm liệt như một bức tường lớn đổ ập tới bọn Vinh Giảo Giảo, Kiều Công Sơn và đám cao thủ. Trong lúc thảng thốt không kịp đề phòng, người người kinh hãi cứng đờ như bị đóng băng, không dám di động, chỉ sợ có một cử chỉ gì sẽ trở thành mục tiêu công kích của Khấu Trọng.

Đột nhiên, bốn tên đại hán xuất hiện phía sau Khấu Trọng, đồng thanh quát lớn, đao kiếm nhất tề công thẳng vào bối tâm Khấu Trọng.

Bỗng một thân ảnh nhoáng lên, bọn chúng định thần nhìn kỹ thì ra trước mặt không phải là lưng Khấu Trọng mà lại là Từ Tử Lăng đang ung dung đứng chờ. Do Từ Tử Lăng chọn thời điểm xuất hiện vô cùng vi diệu huyền ảo làm hai tên đại hán đến trước chưa kịp biến chiêu đã thấy binh khí trong tay hoàn toàn mất hết lực đạo, nằm gọn trong song thủ tinh oanh như ngọc, hoàn mỹ vô khuyết, thon dài hữu lực của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng tiêu sái cười nói:

- Người lớn đang nói chuyện, trẻ con không được đến quấy rầy. Đáng đánh đòn!

Hai đại hán tuy là lão giang hồ, nhưng vẫn chưa hiểu ra kình khí quán chú trong đao kiếm đều đã bị Từ Tử Lăng tá lực triệt tiêu hoàn toàn, vô cùng hoảng hốt, liền vận lực muốn giật binh khí lại. Đột nhiên, Từ Tử Lăng nhả chân khí tống mạnh ra, lập tức hổ khẩu hai tên như bị đánh một đòn nặng, binh khí tuột khỏi tay, thân hình bắn

lùi ra sau đụng vào hai tên khác đang lao tới. Bốn tên nhất thời kêu la thảm thiết, dồn thành một đống, không động đậy nổi.

Từ Tử Lăng liền huy xuất hai món binh khí vừa cướp được, từ dưới đánh xéo lên, không sai không lệch, hầu như không cần nhìn qua, phân biệt điểm trúng Kiên Tĩnh huyệt hai tên thủ hạ của Vinh Giảo Giảo đang đứng gần đó. Hai tên bị nội lực xung khóa huyệt đạo, lập tức ngã xuống.

Mối uy hiếp ở hậu phương Khấu Trọng đã bị Từ Tử Lăng tùy tiện phá giải.

Những câu nói đùa của Từ Tử Lăng vốn là những câu mà gã và Khấu Trọng hay dùng nhất khi còn là hai tên ăn cắp vặt ở Dương Châu. Khấu Trọng nghe Từ Tử Lăng nói ra, lập tức nổi lòng đùa nghịch, tâm trí của một tên tiểu lưu manh sống dậy. Gã bèn gia tăng công lực khiến đao khí bức ra thêm phần lăng lệ, cất tiếng cười dài:

- Tiểu thư xin thứ cho Khấu Trọng ta không phụng mệnh. Nàng tuy muốn ta ẩn nấp đi, nhưng Khấu Trọng ta không phải loại dấu dấu diếm diếm. Dù cho có bỏ chạy cũng phải chạy một cách quang minh chính đại.

Vinh Giảo Giảo tức giận thiếu điều thổ huyết, đại nộ nói:

- Ngươi không cần phải ngậm máu phun người.

Thị không những hoàn toàn không phòng bị, lại không có binh khí tùy thân, càng khiến Khấu Trọng chiếm hết thế chủ động. Tuy nộ hỏa xung thiên nhưng thị lại không dám phản công.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Tiểu thư không cần phải nói những lời này. Chỉ cần ta giết hết những người đến đây để diệt khẩu, còn ai biết được quan hệ của chúng ta nữa?

Gã lại quát:

- Kiều Công Sơn, ngươi ra lệnh cho toàn bộ thủ hạ ở đây không được khinh cử vọng động. Nếu không, ngươi sẽ là người đầu tiên gặp tai ương đó.

Kiều Công Sơn song mục hung quang đại thịnh, thét lớn:

- Lên!

Miệng thì nói vậy nhưng chính bản thân hắn thì lại lùi về phía sau.

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng đã được quán chú chân khí bỗng hóa thành muôn đạo đao quang cuốn về phía địch nhân. Vinh Giảo Giảo thất thanh kêu lớn, lập tức phá vỡ tường vách bên tả, tránh vào trong phòng. Hai tên cao thủ Trường Lâm quân đứng ngay phía trước miễn cưỡng vung đao nghênh chiến. Bọn người còn lại nếu không phải hốt hoảng tìm cách trốn tránh vào hai gian phòng hai bên thì cũng như Kiều Công Sơn thoái lui về phía hành lang, chỉ hy vọng ra đến sàn thuyền thì muốn đánh muốn chạy đều có thể tự mình quyết định.

Trong hành lang hỗn loạn như đến ngày tận thế, khung cảnh tràn ngập vẻ kinh hòang và khủng bố. Đao quang đến đâu, bóng người ngã lăn ra đến đó. May là Khấu Trọng không muốn lạm sát, tuy bề ngoài hung dữ song hạ thủ lại vô cùng mực thước, chỉ dùng nội lực phong bế huyệt đạo đối phương. Điều này còn khó làm hơn là giết hết bọn chúng.

Tiếng cửa vỡ liên tiếp vang lên, hiển nhiên có người đã phá cửa nhảy xuống kênh chạy trốn. Trong chớp mắt đã thấy địch nhân trong hành lang nếu không trúng đao ngã xuống thì đã tránh vào hai gian phòng hai bên rồi phá cửa nhảy xuống kênh chạy trốn, chỉ còn lại một mình Kiều Công Sơn đang lùi dần ra phía cửa ra sàn thuyền.

Khấu Trọng cười dài một tràng, Tỉnh Trung Nguyệt biến ra chiêu Kích Kỳ, thân theo đao đến, đánh thẳng tới Kiều Công Sơn.

Kiều Công Sơn cảm thấy đao khí của Khấu Trọng bao trùm hoàn toàn người hắn, khóa chặt đường lùi. Tuy chỉ còn hai bước nữa là hắn có thể ra đến cửa khoang thuyền, nhưng lại cảm thấy như xa xôi vạn dặm, không thể vượt qua. Hắn không nhẫn nại được nữa bèn bạt xuất bội đao, liều mạng dốc toàn lực đánh ra.

Lúc này, Kim Hoàn Chân đã ngồi dậy trên giường, vẻ như chỉ muốn tìm Vinh Giảo Giảo tiết hận. Từ Tử Lăng đứng chặn trước cửa nói:

- Kim đại tỷ nếu bây giờ không chạy thì không còn lúc nào nữa!

Kim Hoàn Chân hiểu rõ ý gã. Đây là đất bản địa của quân Đại Đường, một khi đã kinh động làm quân Đường kéo đến thì chỉ còn một sinh lộ duy nhất là chạy thật xa khỏi Trường An. Thị không còn cách nào cứu Chu Lão Thán được nữa, bèn thấp giọng nói:

- Các ngươi cẩn thận.

Đoạn Kim Hoàn Chân xuyên qua cửa sổ phóng đi.

“Choang”, hoa lửa bắn tung tóe.

Kiều Công Sơn đã đỡ một đao của Khấu Trọng.

Chỉ thấy thân hình hắn bắn vèo ra ngoài, ngã ra sàn thuyền, lại lăn lông lốc bảy tám vòng, va vào chân cột buồm mới dừng lại được.

Sáu, bảy tên quân Trường Lâm đang thủ bên ngoài sàn thuyền đến lúc này vẫn chưa hiểu thực sự đã có chuyện gì xảy ra. Bọn chúng thấy Kiều Công Sơn lăn lông lốc ra ngoài, đang nằm ngơ ngác mặt tái xanh tái xám trên sàn thuyền, liền hoảng hốt di chuyển tạo thành trận thế bảo vệ cho hắn.

Khấu Trọng ung dung cầm đao bước ra sàn thuyền, đưa mắt nhìn quanh, thấy hai bên bờ tiếng hò hét chiêng trống inh ỏi, người ngựa loạn xạ, một trận đại chiến sắp nổ ra.

Sau khi liều mạng nhảy xuống kênh bỏ chạy, Vinh yêu nữ đang trèo lên bờ tây. Trên thuyền không còn một mống thủy thủ thuyền phu nào ở lại. Chỉ thấy Trường Lâm quân hai bên bờ đều giương cung lắp tiễn, ngắm chuẩn thuyền lớn. Ai nấy đều hiểu rõ chốn hiểm địa này không thể ở lâu.

"Rầm", Từ Tử Lăng dùng lưng phá vỡ vách thuyền, trèo lên phòng điều khiển ở phía trước trên tầng hai, nhìn về phía đầu thuyền, chỉ còn hơn năm mươi trượng thì có thể xuyên qua cửa khẩu xuất thành trên dòng kênh. Nhưng chắc chắn bọn gã không có khả năng vượt qua cửa ải khó khăn này.

Hai bên bờ kênh tại cửa khẩu là hai tòa thạch bảo đứng tựa vào tường thành, trên đó có các trục cuốn để kéo các dây xích, khống chế đóng mở thiết sách phong bế dòng kênh. Thiết sách đang từ từ hạ xuống, khẳng định sẽ phong bế lối ra trước khi đại thuyền đi đến.

Trên nóc thạch bảo còn có bố trí máy bắn đá, toàn bộ đều sẵn sàng nhả đạn. Hai bên còn bố trí đầy cung tiễn thủ, nghiêm trận chờ đợi. Một đội nhân mã đang theo bờ đông phóng đến, đi đầu là đương

nhiên lại là Lý Nguyên Cát, Khả Đạt Chí và Mai Tuần. Chỉ với ba đại cao thủ này đã đủ để cả hai phải toàn lực ứng phó.

Chiếc đại thuyền không người khống chế, thuận gió theo dòng tiến về phía quan khẩu, khí thế tráng liệt, không thành công cũng thành nhân!

Tiếng cung tiễn rền vang, từ hai bên bờ hàng trăm mũi cương tiễn phóng đến, nhằm vào Khấu Trọng trên sàn và Từ Tử Lăng trên lầu. Khấu Trọng bạo xuất đao quang, ung dung gạt hết những mũi tên bắn tới. Lưng gã dựa vào vách thuyền, chỉ đối phó với tên bắn hai mặt tương đối dễ dàng. Từ Tử Lăng lại không có địa hình thuận lợi như vậy, toàn thân biến thành đích ngắm của cung tên, lập tức phá vách lùi xuống tầng dưới.

Bảy tên lính Trường Lâm trên sàn thuyền đồng thời phát động bao vây, tấn công Khấu Trọng. Kiều Công Sơn toàn thân huyết tích cũng đang gắng gượng đứng lên.

Tỉnh Trung Nguyệt phóng ra, dấy lên một luồng đao quang, đánh dạt địch nhân không còn ra đội ngũ gì nữa. Tiếp đó, Khấu Trọng sải bước tiến lên, Tỉnh Trung Nguyệt quét phải chém trái, hai tên lính trúng đao ngã lăn ra. Gã lại xuất cước đá một tên khác té xuống.

Tiếng Lý Nguyên Cát tức giận truyền tới:

- Lập tức rời thuyền.

Bọn lính vốn chờ đợi mệnh lệnh tuyệt vời này của Lý Nguyên Cát nãy giờ, nghe thấy lập tức bỏ chạy vong mạng tứ tán nhảy ra khỏi thuyền.

Khấu Trọng không thèm để ý tới việc ngăn cản bọn lính, huy đao

chém tới Kiều Công Sơn vừa mới đứng dậy.

Kiều Công Sơn gắng gượng cử đao lên đỡ.

“Choang” một tiếng, trường đao bị Khấu Trọng chém đứt một đoạn, Kiều Công Sơn trong lòng thầm than phen này chắc chết. Ngờ đâu Khấu Trọng đao thế khẽ biến, trong nháy mắt đã thấy lưỡi đao nằm trên cổ Kiều Công Sơn, tựa như Khấu Trọng đã tính toán từ trước. Đao pháp kỳ diệu như vậy, thật khiến người ta khó mà tin được.

Kiều Công Sơn lộ xuất bản sắc bản sắc cứng cỏi, ngang ngạnh nói:

- Giết ta đi! Không phải ngươi mềm tay không nỡ đấy chứ?

Khấu Trọng hoàn toàn không để ý tới tình thế khẩn trương hai bên bờ kênh, cười nhẹ:

- Ta và ngươi trước đây vô oán, bây giờ vô cừu. Giết ngươi để làm gì?

Nói đoạn gã phóng ra một cước, đá văng Kiều Công Sơn xuống kênh, cực kỳ thảm hại.

Ba tên lính bị gã đánh ngã lúc trước, cũng lồm cồm bò dậy, chạy ra mạn thuyền rồi nhảy xuống kênh bỏ trốn.

Không còn cố kỵ gì nữa, lập tức cương tiễn từ hai bên bờ rào rào bắn tới.

Khấu Trọng lùi về dựa lưng vào cửa khoang thuyền, tay khoa đao gạt tên, miệng cười lớn:

- Tề Vương khách khí quá, không cần phải tiễn!

Lúc này bọn Lý Nguyên Cát đang phi ngựa đuổi theo, chạy song song với thân thuyền trên bờ kênh. Y thấy đại thuyền chỉ còn cách quan khẩu chừng hơn hai mươi trượng, bèn quát lớn:

- Nói hay lắm! Bản Vương đúng là đến tống tiễn các ngươi đây. Bất quá chỉ là tống tiễn các ngươi đến âm phủ mà thôi.

Khấu Trọng cũng hét vọng lên:

- Rốt cuộc là Tây Phương cực lạc hay là Thập Bát tầng địa ngục? Chúng ta muốn đi thử xem cho biết!

Nói xong gã liền lui vào trong khoang thuyền.

Từ Tử Lăng đang giải huyệt cho mấy tên lính Trường Lâm bị Khấu Trọng điểm huyệt khống chế, bức bọn chúng nhảy qua cửa sổ xuống sông. Gã thấy Khấu Trọng vào bèn nói:

- Đường thuỷ không thông rồi. Chỉ còn cách vượt qua cửa quan từ phía trên mà đi thôi. Nhưng mà dù chúng ta không sợ cương tiễn thì cũng khó vượt qua được bọn cao thủ như Lý Nguyên Cát, Khả Đạt Chí, Mai Tuần,…

Khấu Trọng trầm giọng:

- Chúng ta tuy không thể hạ lệnh cho lão thiên gia làm mưa tuyết xuống, nhưng có thể phóng hoả. Đúng không?

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp nhanh:

- Kế rất hay.

Bọn Lý Nguyên Cát rời ngựa phóng lên nóc toà thạch bảo bên bờ đông, tên nào tên nấy đều tuốt sẵn binh khí chờ đợi. Từ quân phòng thủ cửa khẩu phía Bắc trên kênh Vĩnh An cho đến toán viện binh Trường Lâm quân đều gia tăng phòng bị, giương cung lắp tiễn, nhằm thẳng tới chiếc đại thuyền hai buồm đang từ từ tiến đến. Tất cả các máy bắn đá, máy phóng tiễn cũng chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ Lý Nguyên Cát phát lệnh.

Lúc này cửa chắn trên kênh đã từ từ hạ xuống nước, trục cuốn phát ra hàng tràng tiếng "két két", càng làm cho bầu không khí căng thẳng chực chờ bùng nổ thêm khẩn trương.

Ba mươi trượng, hai mươi tám trượng, … đột nhiên thấy ánh lửa bốc lên từ hai căn phòng trên đại thuyền, lửa khói mù mịt lan rộng. Liền đó lại có hai căn phòng nữa trên thuyền bốc cháy.

Lý Nguyên Cát không nghĩ ra hai người lại có chiêu này. Khói mù càng lúc càng đậm, lan toả khắp tứ phía. Có thể hai người đã dùng các loại đồ vật dễ bắt lửa như chăn màn gì đó để đốt, nếu không lửa khói không thể bùng lên nhanh như thế.

Lý Nguyên Cát không còn cách nào khác, đành quát lớn:

- Tấn công!

Tiếng động ầm ầm nổi lên. Nào là cự thạch, nỗ tiễn, cương tiễn,…, như mưa nhằm mục tiêu bắn tới.

Chỉ trong nháy mắt đã thấy buồm cháy thuyền vỡ, đầu tiên là ánh lửa bốc cao, nước bắn tung tóe, các mãnh vỡ văng ra khắp nơi, cả một khúc sông chìm trong lửa khói mù mịt.

"Đùng", đại thuyền nặng nề đâm sầm vào cửa chắn, đầu thuyền lập

tức vỡ nát, dây cột hai chiếc buồm đứt đoạn làm hai cánh buồm đổ ập xuống chỗ bọn Lý Nguyên Cát đang đứng, kéo theo một luồng khói lửa ập xuống. Cả bọn tán loạn tránh né, tình thế vô cùng rối loạn.

"Ầm", sức nước, quán tính và sự va chạm của cột buồm làm thân thuyền quay ngang ra, đuôi thuyền lại va mạnh vào cửa sắt. Những người đứng trên bờ cũng cảm nhận được lực va chạm mạnh mẽ này. Thân thuyền lớn kiên cố cuối cùng cũng gãy rời thành từng mảnh.

Bọn cung thủ mắt nhắm mắt mở nhằm bóng thuyền thấp thoáng trong làn khói dày phóng tiễn, không ai biết mình đang bắn vào chỗ nào.

Thế lửa càng bốc mạnh.

Đúng lúc này, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng từ trong khói lửa phóng ra, trong nháy mắt, bốn chân điểm lên phía trên cửa chắn nước rồi đằng không phi lên, nhằm hướng kênh bên ngoài cửa khẩu lao xuống.

"Tũm tũm" hai tiếng, hai người biến mất trong làn nước trong xanh.

Bọn Lý Nguyên Cát tuy người đông, thực lực hùng mạnh, cũng chỉ có cách mở to mắt nhìn hai người ung dung thoát đi, cùng buông tiếng thở dài ngao ngán!

o0o

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nằm lăn ra trên mặt đất tuyết, ngửa mặt nhìn trời xanh mây trắng trên cao, cùng thở hỗn hà hỗn hển.

Một lúc sau, Khấu Trọng nhăn nhó cười, nói:

- Tiểu tử Lý Nguyên Cát này khẳng định tối nay không thể ngủ được.

Từ Tử Lăng cũng không nhịn được cười:

- Không phải ngủ không được mà là không chịu đi ngủ. Chúng ta ít nhất phải mất hai ngày mới có thể rời khỏi Quan Trung. Bọn chúng chẳng chịu cam tâm để chúng ta chạy thoát, chỉ còn cách hy sinh giấc ngủ để tranh thủ thời gian.

Khấu Trọng nói:

- Ngươi có cảm thấy công lực chúng ta đã thâm hậu hơn nhiều không? Nếu như trước đây, tiềm du dưới nước tới cả nửa thời thần, sau đó lại lên bờ chạy một hơi hơn năm mươi dặm, ắt hẳn đã sớm sức tàn lực kiệt rồi. Vậy mà hiện giờ chúng ta vẫn còn dư lực.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Chúng ta đã chiếm được tiện nghi gì đó từ Tà Đế Xá Lợi, sau khi chạy thục mạng một hồi, lập tức nhận thấy công hiệu.

Khấu Trọng ngồi dậy nói:

- Chúng ta vẫn chưa thoát khỏi hiểm cảnh. Bây giờ chạy tiếp như thế nào đây?

Từ Tử Lăng vẫn nhàn nhã nằm dài trên mặt đất, ngấm ngầm cảm thụ khí băng hàn tích tụ, nói:

- Nếu chúng ta chỉ có một lòng đào tẩu, hiện tại đương nhiên lập tức thượng lộ. Nhưng nhiệm vụ trước mắt của chúng ta là dẫn dụ truy binh, vì vậy cần điều tức đàng hoàng, nghỉ ngơi cho khỏe để chờ

xem bọn người nào tìm được chúng ta đầu tiên.

Khấu Trọng đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy bình nguyên Quan Trung bao la trước mặt tuyết phủ trắng xoá như một thảm lụa trắng. Chợt thấy vết chân bọn họ lưu lại trên mặt tuyết từ tận đằng xa, gã giật mình kinh tâm, không nhịn được cười khổ:

- Trên thế gian này liệu có môn khinh công “đạp tuyết vô ngân” không nhỉ? Khinh công của chúng ta tuy không phải là cao minh lắm, nhưng so với cao thủ thiên hạ đệ nhất khinh công như Vân Soái cũng không kém bao nhiêu, tại sao vẫn để lại dấu chân trên tuyết nhỉ?

Từ Tử Lăng hơi hoảng, ngồi nhỏm dậy, nhíu mày nhìn dấu chân tuy mờ nhạt nhưng cũng rất rõ ràng, than:

- Khinh công của Vân Soái so với chim bay trên trời làm sao được? Chim chóc mà đậu xuống đất tuyết cũng lưu lại dấu móng vuốt, huống gì con người? Ài! Xem ra nếu ông trời không đổ mưa tuyết, hoặc nổi lên một trận cuồng phong, thì ai cũng có thể tìm ra tìm ra chúng ta.

Khấu Trọng gãi đầu gãi tai:

- Tuy ý định của chúng ta là sẽ dẫn dụ địch nhân, nhưng không phải bằng con đường đi tới âm phủ như vậy. Trước mắt tựa hồ chỉ có một phương pháp là tiếp tục chạy vong mạng thôi.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Chạy đến hết hơi hết sức đối với chúng ta không có nửa điểm hay ho. Chỗ này, chung quy vẫn là địa đầu của bọn Lý Nguyên Cát, Bàng Ngọc. Bọn chúng thì còn có thể tuỳ ý thay ngựa, nhưng chúng ta chạy đi chạy lại cũng chỉ có bốn cái chân chó này thôi.

Khấu Trọng đưa tay chỉ về phía Đông Nam nói:

- Phía đó là con kênh nối liền Trường An và Đại Hà, khoảng giữa có hai toà thành lớn là Tân Phong và Vị Nam. Vì thế, đoạn đường đến Vị Nam là đoạn đường nguy hiểm nhất, địch nhân có thể theo thuỷ lộ vượt lên cản trước chúng ta, tái bố trí thiên la địa võng chờ chúng ta lao đầu vào.

Từ Tử Lăng lộ vẻ trầm ngâm:

- Chúng ta chỉ có đến Đại Hà mới bắt đầu có cơ hội thoát thân. Khi đó có thể thuê thuyền, thuận dòng xuôi về Đông, không quá một ngày có thể xuất quan. Trên dòng Đại Hà, muốn chặn đánh chúng ta không hề dễ dàng. Trường hợp cần thiết có thể cho thuyền cập bờ, muốn đánh muốn chạy đều rất thuận lợi.

Khấu Trọng nói:

- Như thế là chúng ta tiến thẳng lên hướng Bắc. Theo như kế hoạch cũ của ta thì tối nay chúng ta có thể tới được Đại Hà.

Bỗng nhiên, Từ Tử Lăng nhảy bật lên nói:

- Xem này.

Thân hình tà tà bay xéo lên. Đến đỉnh quỹ đạo bỗng chao mình một cái, điểm đầu mũi chân xuống, người lại tà tà vọt xéo đi. Trên mặt tuyết chỉ lưu lại một chấm mờ nhạt mà những người đứng gần mới nhận biết.

Lúc đó, tuy trên bình nguyên bao la này gió không lớn lắm, nhưng trong một thời gian ngắn những dấu tích có thể biến mất. Khấu Trọng

chiếu theo cách đó, phóng người đến bên Từ Tử Lăng, vỗ vai gã nói:

- Lăng thiếu gia quả nhiên là có trí tuệ. Chúng ta tuy không thể đi ngàn dặm mà không để lại vết tích, nhưng đi năm mười dặm thì chắc là có thể làm được. Tạm thời khổ sở một tý, đổi lại được sống phong quang nửa đời còn lại. Còn tiện nghi nào hơn thế nữa.

Từ Tử Lăng nói:

- Bất quá như thế cũng hơi mạo hiểm vì sẽ làm chúng ta tổn hao rất nhiều chân nguyên. Nếu như Ninh Đạo Kỳ đúng lúc đó chặn đầu, hai huynh đệ chúng ta nhất định không thể chạy thoát.

Khấu Trọng thở ra một hơi khí lạnh nói:

- Ngươi nghĩ lão tiểu tử này có thể cao minh tới mức tại bờ nam Đại Hà uống rượu ngắm trăng cung nghênh chúng ta ư?

Từ Tử Lăng nói:

- Điều này rất khó nói. Chúng ta đối với lão hoàn toàn không biết gì. Lão dùng thủ đoạn gì có lẽ chỉ có lão thiên gia mới hiểu. “Thịnh danh chi hạ vô hư sĩ”, huồng hồ lại là Ninh lão danh tiếng Trung Nguyên đệ nhất nhân.

Khấu Trọng than:

-Ta có một dự cảm bất tường. Cho dù hai chuyên gia chạy trốn như chúng ta có thi triển hết mọi pháp bảo, cuối cùng vẫn chạy không thoát khỏi lòng bàn tay lão.

Từ Tử Lăng cười nhẹ hỏi:

- Không phải ngươi đang sợ hãi đấy chứ?

Song mục Khấu Trọng thần quang đại thịnh, khéo môi ẩn hiện một nụ cười tràn đầy tự tin, thản nhiên nói:

- Không phải là sợ, mà là kính trọng. Bất quá nghĩ tới việc chúng ta có thể kinh động lão nhân gia, thực có thể tự hào rồi.

Gã chợt hỏi tiếp:

- Ngươi nghĩ Sư tiên tử có xuất thủ đối phó Lăng thiếu gia không nhỉ?

Từ Tử Lăng lộ vẻ khổ não đáp:

- Hành vi và tác phong của chúng ta làm nàng vô cùng thất vọng. Với tính tình chí công vô tư của nàng, lại không có giao tình gì với chúng ta, thì ngươi nghĩ nàng sẽ làm sao?

Khấu Trọng phóng hết tầm mắt nhìn ngắm thảo nguyên bao la đầy tuyết, gật đầu nói:

- Nàng khẳng định chỉ là bị bức bách mới xuất thủ thôi vì dù Ninh Đạo Kỳ lợi hại tới cỡ nào cũng không thể giết được Khấu Trọng ta khi hai huynh đệ chúng ta liên thủ. Nhưng ta vẫn chưa hiểu tại sao nàng lại tỏ vẻ cực kỳ thất vọng đến vậy? Việc Xá Lợi vào tay Thạch Chi Hiên đúng là do bọn ta sơ suất. Bất quá vẫn đạt được mục tiêu làm các phái của tà đạo phân liệt. Dù sao cũng là có công chứ!

Từ Tử Lăng thở dài:

- Ngươi tựa hồ quên mất trong mắt nàng, ta đã biến thành người nói không giữ lời. Nàng thấy Khấu Thiếu Soái ngươi không lấy được bảo

tàng nhưng ta vẫn không khuyên ngươi buông tay, cũng không như đã nói trước đây là hai đứa mỗi người mỗi ngả. Ngươi nghĩ nàng sẽ nhìn ta là người như thế nào?

Khấu Trọng cũng thở dài, đặt tay lên vai gã, vỗ vỗ vai tỏ vẻ an ủi, cười khổ nói:

- Liên hệ giữa người với người đều là thế cả. Tất cả đều vì mỗi người chỉ hiểu sự việc theo lập trường và góc độ của mình. Ngay cả tiên tử cũng không phải là người toàn vẹn được. Để nẩy sinh hiểu lầm như thế này, đều là do ta hại ngươi cả.

Từ Tử Lăng bật cười một tràng:

- Đã là huynh đệ còn nói những lời này làm gì. Không biết Thiếu Soái có hứng thú tỷ thí cước lực với ta, xem ai đến Đại Hà trước không?

Khấu Trọng dang rộng hai tay, đề tụ một khẩu chân khí, lăng không phóng đi, cười nói:

- Tiên phát chế nhân, hậu phát bị người chế ngự. Binh gia nói thật chí lý.

Từ Tử Lăng cởi mở tâm tình, theo sát sau lưng gã phóng đi. Hai người chỉ lưu lại những dấu mũi chân mờ nhạt trên mặt tuyết. Gió nhẹ nổi lên, tuyết hoa liền xoá nhoà mọi dấu vết.

Thịnh danh chi hạ vô hư sĩ: tạm dịch ý: trong những người nổi tiếng không có kẻ bất tài.

(

Chương 442: Thủy năng phúc chu

Đột nhiên hai người kinh hãi nằm phục xuống mặt tuyết. Ánh tịch dương hoàng hôn phản chiếu một bóng liệp ưng đang bay lượn phía trên, tư thái vô cùng ưu mỹ. Con ưng hạ xuống cách bọn họ chừng bốn mươi trượng, lượn một vòng rồi lại vọt lên cao bay thẳng về phía Đại Hà.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bốn mắt nhìn nhau, không nói nên lời, thậm chí chẳng buồn đứng dậy nữa. Sau khi liên tục chạy hết tốc lực cả ba canh giờ, lại còn phải tổn hao chân nguyên cực độ do tận lực thi triển cước pháp "đạp tuyết vô ngân" suốt bảy dặm trường, Đại Hà thì đã ở trước mắt cách năm mươi dặm trình, không ngờ lại bị con súc sinh của Khang Sao Lợi phát hiện. Đả kích này trầm trọng đến mức khiến người ta phải nản lòng! Thâm tâm hai người đều cảm thấy từng đợt phiền muộn và nóng nực kỳ lạ, mà cả hai chưa bao giờ nếm trải, liên tục cuộn lên, chỉ là không ai nói ra mà thôi.

Trầm ngâm một lúc, Khấu Trọng cười khổ nói:

-Bọn Khang Sao Lợi khẳng định đang ở trên thuyền

Vừa dứt lời, cảm khác khó chịu lại trào dâng mạnh mẽ, phải nhờ khí băng hàn từ mặt tuyết để trấn định thần trí.

Từ Tử Lăng hiểu rõ ý hắn. Cánh truy binh này đã dùng thuyền từ Vị Thuỷ tiến nhập Hoàng Hà nhàn nhã đuổi theo, lại cho liệp ưng theo dõi hành tung bọn họ dọc bờ nam. Trong tình cảnh thiên địa nhân gian một màu trắng xoá thế này, một con súc sinh đó có thể sánh

bằng thiên quân vạn mã.

Địch nhân dĩ dật đãi lao, còn bọn họ sức tàn lực kiệt, đối với chim ưng nhãn thần sắc bén kia lại vô kế khả thi. So thế hơn kém hai bên đã rõ ràng.

Từ Tử Lăng vùi mặt vào trong tuyết, cảm giác băng hàn làm gã tỉnh táo lại, ngoảnh mặt nhìn về phía xa xăm nói:

-Khang Sao Lợi phải giúp Triệu Đức Ngôn đối phó với Thạch Chi Hiên, làm sao rảnh để quản chuyện khác. Ta nghĩ con ưng đó là của Khả Đạt Chí, truy binh chính là Trường Lâm quân chứ chẳng sai

Khấu Trọng gật đầu:

-Đúng lắm. Màu sắc lông con súc sinh này có điểm khác biệt.

Từ Tử Lăng hỏi:

-Ngươi không phải là người tinh thông sơn xuyên địa lý sao? Nói cho ta biết thành thị gần đây nhất là chỗ nào?

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

-Chúng ta vừa mới bỏ chạy khỏi một toà thành (Trường An), không thể đến một thành khác để tự đâm đầu vào lưới. Ài! nếu như tiếp tục chạy về phía trước, qua sông sẽ có hai thành lớn là Vạn Niên và Cao Lăng, quay đầu lại là Vị Nam. Ở những nơi đó khẳng định có truy binh đang cung nghênh đại giá chúng ta.

Bình nguyên tuyết trắng mà hai người đang chạy nằm giữa hai con sông Hoàng Hà và Vị Thuỷ. Nếu địch chia binh hai lộ, ngồi thuyền đuổi đến, có thể phong toả cả hai mặt tiền hậu. Nếu không có sự uy

hiếp của liệp ưng, bọn họ còn có thể chơi trò hý lộng với địch nhân. Hiện tại lại không có cách gì, bị hãm thân trong thế hạ phong tuyệt đối.

Khấu Trọng hỏi:

-Nếu chúng ta tự chôn mình xuống đất tuyết, ngươi thấy có thể chịu đựng được bao lâu?

Từ Tử Lăng trầm giọng đáp:

-Giả như địch nhân lập tức đến đây, với tình hình chúng ta hiện nay, khó có thể chi trì lâu hơn một khắc, sau đó sẽ hoàn toàn mất hết năng lực chiến đấu.

Khấu Trọng gượng cười nói:

-Năng lực chiến đấu của chúng ta hiện nay rất thấp. Chỉ cần nghĩ tới tiểu tử Khả Đạt Chí với thân thủ đã được trui luyện ở sa mạc, đủ biết cũng là đại hành gia truy tung cỡ như lão Bạt, chạy như vậy đằng nào cũng lộ mà thôi, chi bằng bọn ta đánh cược con bà nó một phen. Bọn ta nên hết sức tranh thủ thời gian để phục hồi công lực. Khi liệp ưng xuất hiện, lập tức ẩn thân vào trong tuyết. Chỉ cần phong bế lỗ chân lông, đối phương dù xuất động chó săn đánh hơi cũng không ra bọn ta.

Từ Tử Lăng quay đầu nhìn lại, dấu chân trên tuyết nối thẳng đến sau lưng bọn họ.

Khấu Trọng cũng theo hắn ngoái lại nhìn dấu chân, miễn cưỡng nén cảm giác nóng bức khó chịu trong lòng xuống, cười nói:

-Cái đó gọi là hư là thật, thật là hư, đặc biệt hữu dụng đối với những

người thông minh.

Từ Tử Lăng đứng thẳng người dậy cười mắng:

-Quẳng cái gọi là thật là hư của ngươi đi, vô ngân vô tích mới là chiêu số tối cao minh đó.

Khấu Trọng kinh ngạc nói:

-Nếu lại thi triển đạp tuyết vô ngân, chỉ không tới nửa dặm là chúng ta sẽ rồi đời đó.

Từ Tử Lăng không khách khí nói:

-Thế giới này vừa có cao thủ đạp tuyết vô ngân, lại có cả thấp thủ đạp tuyết vô ngân nữa. Đi thôi.

Nói rồi liền chạy về phía đông, mỗi khi chạy được mười bước lại phát xuất chưởng phong đánh tung tuyết đọng xoá hết dấu chân. Chỉ là mỗi khi thôi động chân khí, cảm giác mệt mỏi khó chịu trong lòng lại càng tăng lên.

Khấu Trọng vô cùng vui mừng, liền kề vai cùng chạy, luân phiên sử dụng phương pháp đó, chưa đến nửa giờ hai người đã tiến vào một khu rừng tuyết trắng.

Từ Tử Lăng đến một chỗ tuyết đọng dày nhất trong khu rừng, ngồi xuống nói:

-Để hai huynh đệ chúng ta thi triển đại pháp hồi khí tuyệt đỉnh thiên hạ độc nhất vô nhị kết hợp giữa Hòa Thị Bích, Tà Đế Xá Lợi và Trường Sinh Quyết, không thành công thì cũng thành nhân.

Khấu Trọng ngồi xếp bằng đối diện với Từ Tử Lăng, song trảo hướng về phía song thủ đang giơ lên của Từ Tử Lăng, vui vẻ nói:

-Sau khi thu được không biết là thứ gì trong Xá Lợi, chúng ta không hề có thời gian rảnh để nghiên cứu. Nhân cơ hội này phải làm cho rõ. Ài!

Từ Tử Lăng thân mình chưa lo xong, hoàn toàn không rảnh nghĩ xem tại sao gã thở dài, nói:

-Ngươi vận chân khí theo tả thủ tống vào người ta, ta tống chân khí vào người ngươi từ hữu thủ. Sau khi chạy một trăm vòng chu thiên trong toàn thân kinh mạch thì lại đổi chiều, chuyển từ tả sang hữu xem có hậu quả gì?

Bốn chưởng tiếp xúc, hai người cùng chấn động kịch liệt. Hai đại khiếu huyệt tiên thiên là đỉnh đầu Khấu Trọng và lòng bàn chân Từ Tử Lăng mở rộng, ùn ùn thu hút khí tiên thiên của vũ trụ vào trong nội thể, rồi từng chút từng chút chuyển hoá thành nguyên khí, chu du lưu chuyển theo chân khí, khu động bành trướng làm hai người tiến vào hiểm cảnh.

Hai người đang tiến hành một việc kỳ dị chưa từng có trong lịch sử võ lâm.

Quá trình luyện công của hai người thời gian qua có thể nói là vô cùng ly kỳ khúc chiết.

Bọn họ do luyện công quá trễ (về tuổi tác) nên vốn khó tiến tới mức thượng thừa. Bất quá đối với Trường Sinh quyết, hai người lại là hai khối mỹ ngọc chưa hề mài dũa. Lịch sử chưa hề có một ai thu hoạch lợi ích từ Trường Sinh quyết, nguyên nhân lớn nhất đương nhiên vì Trường Sinh quyết ý nghĩa thâm ảo khó hiểu, làm người ta như tiến

vào kỳ trận. Quan trọng nhất là vì không thể không từ bỏ công phu bản thân đã nhiều năm tu luyện để nghiên cứu Trường Sinh quyết. Như Thôi Sơn Thủ Thạch Long khi lấy được Trường Sinh quyết vào tay thì đã luyện ngoại công được mấy chục năm rồi, giống như một tờ giấy đã ghi đầy chữ, không còn chỗ trống để ghi thêm một chữ nào nữa.

Hai người lại hoàn toàn không gặp vấn đề đó. Cửu Huyền Đại Pháp của Phó Quân Sước giúp hai người có cơ sở khí công và là chỉ dẫn cực tốt để luyện thượng thừa khí công. Hai người trong lúc vô tri đã lãnh hội khác nhau, học được hai bức bí đồ hàm chứa tinh hoa tổng quát của Trường Sinh Quyết, trở thành hai nhân vật đầu tiên trong lịch sử luyện thành khí công Trường Sinh Quyết.

Bọn họ tuy tư chất hơn người, nhưng bắt đầu luyện công quá muộn, vốn không thể tiến tới cảnh giới như của Ninh Đạo Kỳ. Lại may được Hoà Thị Bích cải tạo và mở rộng kinh mạch, làm họ tiến bộ thần tốc trên con đường luyện công.

Nhưng những tiến bộ này cũng đến thời kỳ chậm dần lại, nguyên nhân là do quan hệ giữa ngọn nguồn và dòng chảy, nói cách khác là quan hệ giữa nguyên tinh và nguyên khí. Vô luận lòng sông có rộng lớn đến thế nào, nhưng nếu không có suối nguồn rộng lớn thì vẫn chỉ là một con suối nhỏ, vĩnh viễn không thể trở thành Hoàng Hà hay Trường Giang. Nội công hai người chưa thể so bì với Thạch Chi Hiên hay Chúc Ngọc Nghiên, toàn là nhờ công pháp kỳ dị của Trường Sinh khí kình và những chiêu thức cổ quái mà bọn họ sáng tạo ra để miễn cưỡng kháng địch.

Tà Đế Xá Lợi chính là một thứ bổ sung chỗ thiếu hụt vô cùng thích hợp và đúng lúc. Khi hai người ngạnh xúc trực tiếp Tà Đế Xá Lợi, hơn bảy thành nguyên tinh của mười mấy đời Tà Đế chứa trong Xá lợi đã phân chia tống vào trong nội thể bọn họ.

Nhưng nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền.

Lấy nguyên tinh trở thành của mình chỉ là bước khởi đầu. Chỉ khi biến nguyên tinh thành nguyên khí có thể sử dụng, biến thành công lực của chính mình mới coi là đại công cáo thành. Đó là một quá trình dài, đầy nguy hiểm. Bằng vào tài trí, công lực của Thạch Chi Hiên, đại pháp luyện tinh hoá khí của hắn cũng thâm hậu chẳng kém Hướng Vũ Điền, vậy mà vẫn cần đến một năm.

Khí công tiên thiên thượng thừa xem trọng nhất là tâm pháp. Nếu quá ham muốn gắng sức tất dễ dàng tẩu hoả nhập ma. May là hai người căn bản không hiểu Tà Đế Xá Lợi đã tống nhập vào thân thể họ cái gì, nhất thiết cứ thuận theo tự nhiên mà làm, lại hợp với đạo vô vi.

Nhưng nguy cơ vẫn chực chờ. Nguyên tinh tiềm tàng trong người bọn họ như một kho hoả dược, nếu nhất thời dẫn phát, hậu quả thật khó tưởng tượng, tuỳ thời có thể đứt vỡ kinh mạch mà chết. May là hai người đã được Hoà Thị Bích cải tạo kinh mạch, nếu không khi nguyên tinh từ Xá Lợi ồ ạt tiến nhập nội thể có thể làm bọn họ mất mạng.

Trên bình nguyên tuyết trắng bao la, trong một khoảng thời gian khá dài, cật lực bỏ chạy, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chân khí không ngừng vận chuyển, nguyên khí tổn hao lớn, Trường Sinh khí kỳ diệu trong cơ thể không thể trấn áp nguyên tinh đang tiềm tàng được nữa, nguyên tinh đó bắt đầu ngọ nguậy muốn phát động làm hai người cảm thấy nóng bức khó chịu trong người như vừa rồi. Nếu như không gặp phải liệp ưng khiến bọn họ phải thay đổi kế hoạch, ngồi xuống vận công để phục hồi công lực, nói không chừng hai người chưa đến được Hoàng Hà đã chết giữa đường do nguyên tinh bộc phát bất ngờ.

“Oành”

Chân khí vận chuyển chưa được mười vòng, não bộ hai người như bị đánh một đòn nặng. Lượng nguyên tinh cực lớn đang tàng trữ trong cơ thể bộc phát mãnh liệt như hỏa diệm sơn, ầm ầm như nước lớn phá đê, xung phá từng đường kinh mạch hai người, lồng lộn chạy loạn lên trong cơ thể như ngựa chứng, làm khí huyết trào ngược, ngũ tạng lục phủ tê liệt, đau đớn khôn tả. Nhưng thứ làm bọn họ đau đớn đến không muốn sống nữa chính là hệ thần kinh não bộ như nổ tung, cảm giác cuồng mãnh bạo liệt khó mà chịu đựng nổi. Nỗi đau đớn trong đầu lúc này thật khó có bút mực nào có thể tả hết được.

Nguyên vì nguyên tinh tàng trữ tại Nê Hoàn cung ngay chỗ huyệt Mi Tâm giữa hai mày.

Chân khí lại không bị khống chế, liền kết hợp với tiên thiên năng lượng ào ạt đổ vào nội thể qua lòng bàn chân và đỉnh đầu, nguyên tinh dưới tốc độ vận chuyển kinh nhân liền biến thành nguyên khí, ầm ầm đổ vào kinh mạch vốn khó có thể chịu đựng thêm được nữa của bọn họ, không có cách gì điều tiết hoặc kiềm chế được cả.

May là hai người đã có kinh nghiệm trân quý khi được Hòa Thị Bích cải tạo kinh mạch, trong tình cảnh không có phương pháp khã dĩ nào có thể hóa giải được này, chỉ tâm niệm giữ vững một điểm linh đài (đỉnh đầu) trong sáng, cố gắng chịu đựng những đợt xung kích mỗi lúc càng thêm mãnh liệt, xem có thể chịu đựng được đến lúc nào.

Hai người bốn tay nắm chặt biến thành hai đường thông đạo vận chuyển không ngừng. Luồng chân khí Từ Tử Lăng mang tính dương nhiệt và chân khí mang tính âm hàn của Khấu Trọng xoay tròn vận chuyển như bánh xe trong nội thể hai người. Hai luồng chân khí một

âm một dương dần dần dung hòa với nhau. Nếu không, nguyên tinh không thể biến thành nguyên khí, sẽ khiến hai người lâm cảnh tẩu hỏa nhập ma, thảm tử đương trường.

Giữa trời băng thiên tuyết địa, hai người mồ hôi ròng ròng ướt hết cả quần áo, không hề cảm nhận được thời gian trôi qua nhanh chậm thế nào, không biết ánh tịch dương đã bị thay thế bởi ánh trăng chiếu sáng khắp khu rừng tuyết.

Hai người như hai con thuyền nhỏ lênh đênh giữa biển khơi bão tố, lựa theo gió, nương theo ngọn sóng tránh nguy tìm sống, toàn lực lánh thảm cảnh thuyền tan người chết.

Hai người hoàn toàn không nghe không thấy thế giới bên ngoài, cũng không có khả năng để ý đến bên ngoài. Chỉ một lòng một dạ giữ vững một điểm linh đài sáng láng, cố gắng chịu đựng nỗi đau khổ thấu tâm nhập cốt của kinh mạch bị xung kích.

Nếu tai hai người có thể nghe được, sẽ thấy tiếng chó săn không ngừng tiến lại gần. Nếu mắt nhìn được, có thể thấy ánh đuốc trùng trùng đang biến vùng bình nguyên tuyết trắng thành đỏ rực.

Lúc này hai người đang tiến gần đến bờ vực sụp đổ, máu bắt đầu trào ra từ mắt, mũi, mồm, tai thậm chí từ lỗ chân lông. Nếu như bọn họ không được Hòa Thị Bích cải tạo kinh mạch và không có sự chịu đựng hơn xa người thường do thường xuyên rèn luyện, khẳng định không thể chi trì được tới lúc này.

Tiên thiên chân khí đã sớm không tràn vào nội thể hai người nữa, toàn bộ nguyên tinh vốn là nguồn gốc tai hoạ bị phát động hoàn toàn, tốc độ hóa khí của nguyên tinh dần dần chậm lại. Khi quá trình nguyên tinh hóa khí hoàn toàn dừng lại thì nguyên tinh như một cơn hồng thủy ào ạt dâng lên, phá vỡ thành trì bảo vệ vốn đã mất hết

năng lực phản kháng, xâm nhập lục phủ ngũ tạng, đưa hai người vào tử địa.

Trực giác hai người biết không thể tránh khỏi kết cục bi thảm, dù có pháp thuật cải tử hồi sinh cũng không cách nào giải cứu được nữa.

Trong lúc sinh tử quan đầu này, tuy lờ mờ hiểu sự tình có liên quan tới Tà Đế Xá Lợi, nhưng thật ra hai người vẫn chưa rõ chuyện gì đã xảy ra trong cơ thể, đúng là chết bất minh bất bạch.

Chân khí xoay chuyển chậm dần rồi hoàn toàn ngừng lại, cảm giác yên tĩnh tựa như thời khắc cuối cùng trong tâm bão, trước khi đại phong ồ ạt tràn về lấy đi tính mạng.

“Bùng”, toàn thân kinh mạch nhất tề chấn động, sau đó bành trướng mạnh mẽ và ồ ạt thoát ra ngoài. Khi hai người trong tâm thầm hô ‘mạng ta đã hết’ thì bỗng nghe thấy tiếng kêu rên đau đớn từ bốn phía xung quanh truyền lại.

“Bùng”, nguyên tinh, nguyên khí như tìm thấy chỗ hở liền ầm ầm tràn ra ngoài cơ thể. Hai người toàn thân vững lại, áp lực giảm hết, thần trí hồi phục tỉnh táo như thường.

Khi mở mắt ra thì phát hiện bản thân đã ở trong trùng vây của địch nhân. Hỏa quang sáng rực bốn phía soi rõ không còn đường thoát.

Tiếng rên rỉ lại vang lên.

Tám tên địch nhân nằm lăn lóc bốn phía, mồm mũi ứa máu. Hai người định thần suy nghĩ, lại nhìn thấy trên thân thể mình nhiều vết thương mới liền hiểu rõ mấy tên địch này khi tập kích bọn họ đã trở thành vật hy sinh để cứu tiểu mệnh của mình.

Hai người đứng dậy, thấy ánh mắt kinh nghi bất định của bọn Lý Nguyên Cát, Khả Đạt Chí liền thầm kêu may mắn. Những vết thương trên thân thể chỉ là thương thế ngoài da, có thể thấy binh khí địch nhân khi đâm vào cơ thể đã bị chân khí phản chấn mạnh mẽ, quay ngược trở lại đánh vào người chúng. Công phu kinh thế hãi tục như thế, chỉ sợ Ninh Đạo Kỳ cũng không có được, không kỳ quái tại sao địch nhân bị chấn động khiếp hãi đến vậy.

Tề Vương Lý Nguyên Cát động mạnh cán Liệt Mã Thương, quát lớn:

- Hôm nay các ngươi có cánh cũng không thoát. Nếu sáng suốt hãy tự sát, bản Vương kính các ngươi là hai hảo hán, sẽ cho các ngươi được toàn thây.

Từ Tử Lăng ngang nhiên đứng thẳng dậy, đảo mắt một vòng thấy trong rừng bóng người trùng điệp. Ngoài các đặc cấp cao thủ như Lý Nguyên Cát,Khả Đạt Chí, Mai Tuần, Vũ Văn Bảo và Khâu Văn Thịnh, còn có hơn hai trăm hảo thủ khác. Dù công lực bọn họ đột phá thế nào cũng không thể có được kết quả tốt đẹp gì.

May là trong rừng tuyết không lợi cho việc quần chiến. Chứ ngoài bình nguyên tuyết trắng hoàn toàn, thật không có cơ hội đột vây đào tẩu.

Khả Đạt Chí bạt xuất Cuồng Sa Đao, ung dung cười nói:

-Tiểu đệ càng lúc càng phục hai vị huynh đệ. Trong thời khắc mất mạng đến nơi mà vẫn có đảm sắc tâm không loạn làm tiểu đệ đại khai nhãn giới. Nếu Thiếu Soái khẳng khái chỉ điểm, thỉnh Tề Vương phá cách chuẩn cho chúng ta thử sức. Trước khi phân định sinh tử không ai được ra tay

Lý Nguyên Cát thầm hiểu dù bọn hắn chiếm hết thượng phong do số

người áp đảo, nhưng Khấu Từ hai người lại có ưu thế địa lợi trong khu rừng tuyết. Nghĩ lại kỷ lục huy hoàng trong việc đột vây bỏ chạy của bọn họ, hắn không dám khẳng định bọn họ tối nay không có khả năng chạy thoát. Hơn nữa, tám cao thủ thủ hạ đang trọng thương nằm lăn trên đất cho thấy nếu hỗn chiến xảy ra, khẳng định tám người này sẽ gặp nạn đầu tiên. Vì tình vì lý, hắn phải nghĩ cho thuộc hạ của mình. Nếu như Khả Đạt Chí nhất cử giết chết Khấu Trọng, đương nhiên là lý tưởng nhất, còn nếu bất hạnh Khả Đạt Chí trận vong, tất Khấu Trọng cũng sẽ tổn hao gần hết chân nguyên hoặc thụ thương, hắn có thể lợi dụng cơ hội đó tiêu diệt hòan toàn hai người. Nghĩ đoạn y liền ứng thanh nói:

- Nếu như Đạt Chí đã thỉnh cầu, chỉ cần Khấu Thiếu Soái dám tiếp nhận khiêu chiến, bản Vương tuyệt không nuốt lời. Các ngươi nghe rõ chưa?

Bọn thủ hạ đồng thanh đáp ứng. Tiếng hô chỉnh tề như một, giống như tiếng sét thình lình nổi lên trong rừng tuyết, chấn động làm tuyết đọng trên các cành cây ầm ầm rơi xuống, băng gãy vỡ vụn. Thanh thế có thể tiêu trừ khí thế bức nhân do Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dùng chân khí chấn thương tám tên hảo thủ gây ra.

Mai Tuần và Vũ Văn Bảo trong lòng thầm kêu ‘hảo’, bọn chúng vốn coi không thuận mắt thái độ cường hoành bá đạo của Khả Đạt Chí. Tốt nhất là Khả Đạt Chí và Khấu Trọng lưỡng bại câu thương, thực là nhất cử lưỡng đắc. Tuy vậy, trong thâm tâm cũng thầm khen ngợi bội phục tín tâm và hào khí của Khả Đạt Chí.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trước hết nhìn nhau một cái, hai người tâm ý tương thông, lập tức hiểu ngay không sai lệch trong lòng đối phương đang nghĩ gì.

Sự thật thì Khấu Trọng đang mong cầu một trận quyết chiến, chỉ có

thời gian và địa điểm không thích hợp.

Khấu Trọng nhìn thẳng vào nhãn thần tràn đầy chiến ý của Khả Đạt Chí, cười nhẹ nói:

-Giả thiết Khả huynh có thể khẳng khái theo tiểu đệ ra ngoài rừng, tiểu đệ không dám không phụng bồi. Đó cũng là việc tiểu đệ cầu còn chưa được

Từ Tử Lăng tiếp lời:

- Trước khi phân thắng bại, tại hạ bảo chứng sẽ ở lại trong rừng, tuyệt đối không đột vây.

Khả Đạt Chí nhìn sang Lý Nguyên Cát, ngầm hỏi ý kiến. Chỉ cần nhìn thần tình hắn, mọi người đều cảm thấy hắn mong cầu một trận chiến.

Lý Nguyên Cát nghe thấy liền nhíu mày. Trong lòng thầm tính nếu như trong tình huống bên hắn không có đến nửa điểm tiện nghi đó, Khả Đạt Chí bất hạnh tử chiến thì không biết mình sẽ phải giao phó với Lý Kiến Thành và người Đột Quyết như thế nào đây. Tuy nói Khả Đạt Chí đao pháp cái thế, nhưng đối thủ lại là Thiếu Soái Khấu Trọng danh chấn thiên hạ. Chính mắt lại vừa mới thấy gã dùng hộ thể chân khí chấn cho tám cao thủ trọng thương vô cùng kỳ dị, làm Lý Nguyên Cát do dự không quyết.

Trong rừng im lặng hoàn toàn. Mọi người đều bình tĩnh chờ Lý Nguyên Cát ra quyết định.

Ánh trăng nhợt nhạt nghiêng nghiêng rọi chiếu quanh cảnh rừng tuyết.

Lý Nguyên Cát từ từ cử Liệt Mã Thương chỉ về phía Khấu Trọng hét:

- Nguyên lai Khấu Trọng lại là loại nhỏ gan đến vậy! Giết!

Tiếng ‘giết’ vừa thoát ra, Liệt Mã Thương trong tay hoá thành một luồng sáng hồng rực, người và thương hợp nhất đánh thẳng về Khấu Trọng đang rút đao khỏi vỏ. Những người khác lập tức hưởng ứng tấn công.

Một màn đại chiến đã chính thức triển khai.

(

Chương 443: Thần công đại thành

Đúng vào sát na Khấu Trọng bạt đao khỏi vỏ, Từ Tử Lăng toàn thân xoay tròn phóng lên cao, tay áo quét ra phát lên một luồng kình phong cực mạnh cuốn phăng các đám băng tuyết tích tụ trên cây bắn văng tứ phía, tạo ra một trận mưa tuyết nhân tạo lớn. Có điều tuyết này không giống tuyết thường mà hàm chứa kình lực mạnh mẽ. Nếu chẳng may bị bông tuyết đánh trúng huyệt vị, hộ thân chân khí chắc chắn sẽ bị phá vỡ.

- “Choang!”

Khấu Trọng cường mãnh phách một đao vào mũi Liệt Mã Thương đang công đến như gió của Lý Nguyên Cát. Lý Nguyên Cát toàn thân kịch chấn, bị đao kình bức lùi lại, hoàn toàn không đủ sức phát ra chiêu số tiếp theo.

Cũng là một thương này, trước đây Khấu Trọng phải cật lực mới tiếp nổi, vậy mà giờ đây gã có thể tuỳ tiện phá giải. Dù rằng Khấu Trọng không hiểu rõ tác dụng của Tà Đế Xá Lợi trên mình gã ra sao, nhưng cũng tự biết bản thân công lực đại tiến. Nếu lúc này gã thừa thắng truy kích, khẳng định có thể chiếm hết thượng phong.

Lập tức Kim thương của Mai Tuần, đao của Khả Đạt Chí và kiếm của Khâu Văn Thịnh từ ba hướng công tới.

Khấu Trọng hô hô cười lớn, mượn lực phản chấn từ một thương của Lý Nguyên Cát, phóng mình vọt lên khoảng không dưới chân Từ Tử Lăng.

Tiếng rên nổi lên tứ phía. Phần lớn trong số trên chục ngọn đuốc xung quanh đã bị tắt ngóm, khiến vùng bị bụi tuyết quét rơi vào cảnh chợt sáng chợt tối không rõ ràng. Rừng tuyết như biến thành quỷ vực.

Tuyết vẫn không ngừng bắn ra xung quanh theo thân người Từ Tử Lăng đang xóay tròn phóng lên, từng luồng từng luồng hoa tuyết hàm chứa chân lực bắn ra công kích địch nhân.

Nhất thời chó sủa, ngựa hý loạn xạ.

- “Đang!”

- “Đinh!”

Khấu Trọng phách hai đao sang hai bên, lần lượt ngạnh tiếp đao của Khả Đạt Chí và Kim thương của Mai Tuần, đồng thời mũi bàn chân thích trúng thân kiếm đang đánh tới của Khâu Văn Thịnh. Xem bề ngoài thì thấy Khấu Trọng khí thế như rồng, kỳ thật chỉ có gã mới biết huyết khí trong cơ thể như sôi lên, chỉ gắng mượn lực tăng tốc phóng lên, đi sau đến trước vọt qua cả Từ Tử Lăng.

Bọn Khả Đạt Chí ba người bị chấn rơi xuống đất, trong lòng kinh hãi cảm thấy công lực Khấu Trọng quả là thâm bất khả trắc.

Từ Tử Lăng do đang lăng không phát kình, mà lúc này đã dùng hết một hơi chân khí, nên không thể hoán khí được nữa. Vừa may thấy Khấu Trọng đang phóng lên đưa tay ra, gã liền thò tay chụp lấy, nương theo Khấu Trọng bay lên thêm một đoạn. Chớp mắt đã thấy cả hai gã hạ chân xuống một cành cây lớn nằm ngang trên một cây đại thụ.

Lý Nguyên Cát vội chấn chỉnh trận thế rồi phóng lên, nhưng chỉ thấy một trận mưa tuyết từ trên các cành cây ào ạt đổ xuống mà không hề thấy bóng dáng hai người. Trong lòng thầm kêu bất diệu, nhưng y vẫn liều lĩnh tung mình lên nữa, chỉ bằng trực giác công vào phía trên.

Những người khác cũng lần lượt phóng mình lên cây.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm mừng vì đã qua được thời khắc khó khăn nhất, không để cho địch nhân vây hãm. Khấu Trọng dụng lực quay mạnh, thân hình Từ Tử Lăng liền xoay một vòng, tiếp đó đến lượt Từ Tử Lăng phát kình. Ngay trước khi Liệt Mã Thương của Lý Nguyên Cát công đến, hai người đã biến thành một bánh xe gió xoay chuyển cực nhanh bay ngang đi, làm dậy lên một luồng gió xoáy hàm chứa kình lực cực mạnh. Băng tuyết tích tụ trên cây bị cuồng phong cuốn lên bắn ra tứ phía. Nhất thời đầy trời mưa tuyết, mù mịt như mây khói, tạo thành một sự yểm trợ cực tốt cho hai người.

Những cây đuốc bị thấm nước lập loè muốn tắt, lại thêm chó sủa điên cuồng, chiến mã đạp loạn, tiếng người kêu thét kinh hãi, tình thế hỗn loạn đến cực điểm.

Hai gã buông tay nhau ra.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng điểm chân lên ngọn một cây đại thụ phóng ra khỏi vòng vây đang hỗn loạn của địch nhân, chạy thẳng vào hướng rừng tuyết rậm rạp.

Những địch nhân có võ công cao cường phóng mình lên chặn đánh, đều bị hai người kiến chiêu chiết chiêu đánh bật trở lại mặt đất. Khi gặp địch nhân cản đường, bọn gã xuất thủ bằng phương pháp “Chân khí hộ thể” mới lĩnh hội, thêm vào bản lĩnh tá lực đả lực, nên cả hai

người chỉ bị thương ngoài da. Hai gã nhanh chóng tiến thẳng ra ngoài, san bằng mọi chướng ngại, không để bị vây hãm giữ chân đến nửa khắc. Nếu để bọn Khả Đạt Chí, Lý Nguyên Cát và các cao thủ đang đuổi theo phía sau cản lại thì hai gã đừng hòng mong còn cơ hội thoát thân.

Vì những ngọn cây cao thấp bất đồng nên càng có lợi cho bọn họ thi triển bản lãnh khinh công bỏ chạy. Trong tình thế đó, bản lĩnh lăng không hoán khí càng phát huy tác dụng thần diệu.

- “Choang, choang!”

Hai tên cao thủ Đột Quyết bỗng nhiên từ chỗ ẩn thân trong một cây đại thụ phóng ra chặn đánh, hai cây trường mâu như thiểm điện công vào hạ bàn Từ Tử Lăng. Nhưng lúc này Từ Tử Lăng đang đối phó với ba tên cao thủ dụng đao lăng không tập kích, không thể phân tâm. Khấu Trọng đang ở đằng sau, thấy tình thế bất diệu bèn hít mạnh một hơi chân khí, đảo người một cái, đầu dưới chân trên chém mạnh hai đao, Tỉnh Trung Nguyệt không sai không lệch chém vào hai cây trường mâu.

Hai cao thủ Đột Quyết bị đao thế mạnh mẽ của Khấu Trọng chấn đến mâu gãy thọ thương, rơi thẳng xuống đất. Khấu Trọng mượn lực phản chấn, thuận tay nắm lấy lưng áo Từ Tử Lăng tá lực vọt lên, khiến đòn công từ hai bên đánh tới của hai tên địch đều không trúng đích.

Lên tới độ cao hơn hai trượng so với ngọn cây, đến lượt Từ Tử Lăng hoán khí, kéo đai áo của Khấu Trọng hoành không phóng đi. Cuối cùng bọn họ cũng thoát khỏi vòng vây, liền hạ thân xuống đất rồi vượt cây xuyên rừng biến mất.

o0o

Hai gã chạy theo một dòng suối về hướng đông chừng năm dặm, trước mắt xuất hiện một dãy núi trùng điệp, rừng tuyết kéo dài lên tận trên xa, càng lên cao càng dốc đứng.

Hai gã không hề e ngại mà lại càng thêm vui mừng, leo thẳng lên trên. Chưa đến nửa khắc sau đã tới một đỉnh núi hiểm trở. Quay đầu nhìn lại chỉ ánh đuốc lúc mờ lúc tỏ của truy binh đuổi theo tạo thành mấy con hoả long hướng về phía bọn gã. Tiếng chó sủa ngựa hý phá tan sự tĩnh lặng của nơi hoang sơn dã lĩnh.

Hai gã nhờ cây rừng che chở, quan sát trời đêm, truy tìm tung tích con liệp ưng.

Khấu Trọng cười nói:

- Con súc sinh lông dẹt này chắc là mệt rồi! Không còn sức bay đi bay lại nữa.

Từ Tử Lăng đáp lại:

- Mấy lời ngươi nói chỉ có khả năng đúng được một nửa. Liệp ưng thường nghỉ ngơi trên vai chủ nhân, khi cần thiết mới xuất động.

Khấu Trọng lắc đầu than:

- Nếu ta là Lý Nguyên Cát, đã sớm thu binh về Trường An ngủ một giấc. Trong tình huống lúc nãy mà chúng ta còn chạy thoát, huống chi là với địa thế và hoàn cảnh hiện tại!

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Lý Nguyên Cát háo thắng tham công, khẳng định sẽ không thôi. Khả

Đạt Chí có tập quán sinh sống trong hoàn cảnh gian khổ khi tác chiến cũng không dễ bỏ cuộc. Trừ phi chúng ta rời khỏi Quan Trung, nếu không bọn quỷ này khẳng định sẽ không buông tha cho chúng ta đâu.

Khấu Trọng nghe vậy cảm thấy đau đầu, nói:

- Có cách nào thoát khỏi cái con súc sinh lông dẹt phiền phức đó không?

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Chỉ có một cách, nhưng là một cách cực kỳ nguy hiểm.

Hai mắt Khấu Trọng sáng rực lên:

- Ý ngươi là Đại Hà?

Từ Tử Lăng tỏ vẻ cương quyết:

- Chỉ với phương pháp tá thuỷ độn thân, chúng ta mới có hy vọng tránh được đôi mắt sắc bén của liệp ưng. Nếu không, một khi rời khỏi rừng, ưng nhân sẽ lập tức phát hiện ra chúng ta. Đi thôi!

Khi chân trời hửng lên, hai người đã vượt qua được đến bảy tám ngọn núi lớn nhỏ, đến bìa khu rừng thưa. Trước mặt là một vùng tuyết trắng bao la trải dài hết cả tầm mắt.

Theo kế hoạch cũ của Khấu Trọng thì phải đi lên phía bắc, sau giờ ngọ có thể đến được bờ nam Hoàng Hà. Nhưng trong đoạn lộ trình này rất khó che dấu hành tung, dưới ánh sáng ban ngày lại càng dễ bị ưng nhân phát hiện.

Có thể đoán được tại Hoàng Hà địch nhân đã bố trí trọng binh vì đây

là con đường trực tiếp tiện lợi nhất để ly khai Quan Trung. Thuận dòng xuôi xuống chỉ mất không quá hai ngày là rời Đồng Quan.

Đồng Quan tuy nói là hiểm trở, nhưng đó là đối với địch nhân đến từ phía đông. Còn nếu từ phía tây thuận dòng đi xuống, không quá nửa khắc đã có thể vượt qua.

Từ Tử Lăng thu hồi mục quang đang theo dõi trên không, thấp giọng hỏi:

- Tình hình của ngươi thế nào?

Khấu Trọng vẫn dõi mắt tìm kiếm bóng liệp ưng, đáp:

- Lực khí của ta tốt hơn nhiều so với trước đây! Chạy qua một đoạn đường dài như thế mà vẫn không thấy tức thở. Lăng thiếu gia có đề nghị gì thế?

Từ Tử Lăng cười nói:

- Ta là một tên vô lại nên chỉ có thể có đề nghị vô lại thôi. Ngươi liệu có thể bằng phương pháp nội hô hấp bế khí ẩn trong băng tuyết một thời gian không? Trong khi chờ địch nhân chạy qua, chúng ta có thể ngủ một giấc thống khoái. Đợi trời tối lại lẻn đến Đại Hà.

Khấu Trọng nói:

- Ta cũng chỉ có thể nghĩ được biện pháp này. Tại đây hay ngoài kia?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Chỗ này dưới đất không chừng có nhiều rễ cây chằng chịt. Đến

đây!

Hai người nhắm chuẩn một vùng tuyết tương đối dày cách ngoài mười trượng, triển khai công phu "đạp tuyết vô ngân", phóng mình đi như điện chớp, rồi hạ mình xuống một vạt tuyết bằng phẳng. Trước hết khẳng định không có bóng liệp ưng trên cao, cả hai mới vận công trầm mình xuống tuyết.

Từ Tử Lăng than:

- Nhớ ngày trước khi li khai Vinh Dương, ta đã chơi trò ẩn thân dưới tuyết đánh cho Vũ Văn Thành Đô phải bỏ chạy.

Khấu Trọng đang vận công phát xuất nhiệt lực nhằm tạo một chỗ nằm. Gã nhớ lại tình cảnh ngày đó, bất chợt vô cùng cảm xúc. Khi đó trong sáu người, Thôi Đông bị giết tại chỗ, Tố Tố tuy thoát khỏi đại nạn, cuối cùng lại bị Hương Ngọc Sơn làm cho phiền muộn đến phát bệnh mà chết. Những sự việc trước đây đều lần lượt hiện về.

Chớp mắt bọn họ đã trầm hẳn mình trong tuyết. Vì sợ chó săn đánh hơi được mùi máu trên y phục nên hai người trầm xuống đến hơn năm xích, tới tận mặt đất cứng mới dừng lại. Dưới mặt tuyết, không gian vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng tim đập và huyết mạch bọn họ lưu thông, thật là một thế giới kỳ diệu.

Sự thật, bọn họ không còn cách nào khác mới mạo hiểm như thế. Giả sử địch nhân đến vùng tuyết bên trên, rất có khả năng phát hiện vết tích lưu lại. Hoặc giả cao thủ như Khả Đạt Chí, rất có thể phát sinh cảm ứng đối với sự tồn tại của bọn họ bên dưới.

Hai gã vận công phong bế lỗ chân lông toàn thân, vừa làm thân nhiệt không thoát ra ngoài, lại làm hàn khí không thể xâm nhập, dừng hô hấp bằng mũi, trong người nội hô hấp tuần hoàn không dứt, tiến vào

cảnh giới thai tức.

Hai gã hỗn hỗn độn độn, tưởng chừng như quay trở lại cảnh giới tiên thiên của thai nhi trong bụng mẹ.

Đúng là một cảm giác chưa ai từng trải qua.

o0o

Tiếng động theo mặt đất truyền đến làm bọn gã giật mình tỉnh lại. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tụ công vào song nhĩ, lập tức có thể nghe rõ thanh âm bên trên.

Tiếng Khả Đạt Chí nói:

- Nếu bọn chúng chạy theo hướng Quan Tây, Tạp Na tất sẽ nhìn thấy.

Tiếp đó nghe giọng Mai Tuần:

- Tại sao trên mặt tuyết không lưu lại đến nửa điểm dấu vết?

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng vô cùng kinh sợ. Bọn họ vừa trầm mình xuống dưới tuyết, địch nhân đã đuổi đến nơi. Có thể thấy trong số địch nhân có cao thủ thiện dụng thuật truy tung, đã theo sát sau lưng bọn họ không chút sai sót. Nghe khẩu khí thì chắc người này là Khả Đạt Chí không sai.

Nhưng đột nhiên hai gã lại cảm thấy kỳ quái tại sao hiện giờ thân đã nằm dưới mặt tuyết năm xích mà còn có thể nghe rõ đối thoại của địch nhân trên mặt đất cách xa hơn mười trượng?

Lý Nguyên Cát nghiến răng nói:

- Hai tên tiểu tử này đúng là thiên biến vạn hoá, may mà chúng ta có Đạt Chí dẫn đường, nếu không chỉ sợ đã mất dấu bọn chúng.

Khả Đạt Chí lạnh lùng cất tiếng:

- Tưởng có thể thoát khỏi sự truy tung của Khả Đạt Chí ta ư? Bọn chúng chưa đủ đạo hạnh ấy đâu!

Khâu Văn Thịnh cũng xen vào:

- Dấu chân từ trên núi kéo đến đây có thể là kế nghi binh của bọn chúng, làm chúng ta tưởng chúng chạy theo hướng bình nguyên tuyết trắng kia, nhưng thật ra bọn chúng lại theo ngọn cây đi hướng khác. Vì thế trên mặt tuyết hoàn toàn không có dấu chân.

Mai Tuần tỏ vẻ hưởng ứng:

- Lời của Khâu đương gia không phải không có đạo lý.

Khả Đạt Chí nói:

- Nếu vẫn còn lưu lại dấu chân trên tuyết thì chỉ trong một thời gian ngắn chúng ta có thể đuổi kịp. Phì! Tạp Na không phát hiện được gì.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe hắn nói vậy liền tỉnh ngộ, “Tạp Na” chính là tên của súc sinh lông dẹt.

Ngay cả Lý Nguyên Cát lòng tin cũng bắt đồng dao động, nói:

- Chúng ta chắc là đã bị hai tên tiểu tử trời đánh đó lừa rồi.

Khả Đạt Chí cả quyết:

- Ta khẳng định bọn chúng đã chạy về hướng bình nguyên tuyết. Nếu không, mùi máu không thể đến đây là đứt đoạn. Nếu như bọn chúng theo ngọn cây rời đi, tất vẫn còn lưu lại khí vị. Chỉ có chạy thẳng về phía bình nguyên tuyết thì mới có hiện tượng mùi máu tiêu tán dần về phía bình nguyên như thế này.

Nghe thấy thế, nằm dưới đất tuyết, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngầm ngầm hít một hơi khí lạnh. Cái mũi của Khả Đạt Chí nói không chừng còn lợi hại hơn cả chó săn nữa.

Tiếng chân loạn xạ vang lên, chính là bọn địch nhân đi sau đã tới.

Lý Nguyên Cát hạ lệnh:

- Các ngươi tra xét kỹ càng khắp nơi trong rừng cho ta.

Tiếng bước chân tản ra.

Tiếp đó là tiếng bước chân từ xa tiến lại gần, hiển nhiên là bọn Lý Nguyên Cát đã ra khỏi rừng tiến đến gần chỗ bọn họ.

Hai người ngoài cầu thần khấn phật thì chẳng còn biện pháp nào khác.

Lý Nguyên Cát nói:

- Chỗ này rộng rãi không có vật gì che khuất tầm nhìn. Trừ phi bọn chúng tự chôn mình trong tuyết, nếu không chúng có thể ở đâu đây?

Tiếng của Khả Đạt Chí:

- Bọn chúng đã có thể ở lâu dưới nước không cần thò đầu lên,

đương nhiên có bản lĩnh bế khí lâu dài. Rất có khả năng bọn chúng ẩn thân dưới tuyết đó.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng kêu khổ, lần này đúng là “tự tác nghiệt không thể sống”. Nội hô hấp của bọn họ vô cùng hao tổn chân nguyên. Nếu như địch nhân giữ chặt phía trên, phương pháp duy nhất là nhanh chóng phóng lên cùng chúng quyết một trận tử chiến.

Mai Tuần nói:

- Người luyện nội gia khí công đều khí mạch trầm dài. Bế khí trong một khắc thời gian không thành vấn đề. Hà huống khi đó tuyết lớn nhìn không rõ, bọn chúng sau khi xuống kênh Vĩnh An có thể tuỳ thời lợi dụng hình thế của kênh để nổi lên hoán khí. Nhưng nếu chôn thân trong tuyết, vô luận công lực thâm hậu đến đâu, chỉ cần được nửa thời thần được cũng đã là một việc vô cùng phi thường rồi.

Lại nghe tiếng của Khâu Văn Thịnh:

- Nghe nói cao thủ tinh thông thuỷ tính có thể hô hấp thông qua da ở dưới nước, nhờ vậy mới có thể ở lâu trong nước được. Nói không chừng hai tên tiểu tử này có tinh thông thuật đó.

Mai Tuần lại nói:

- Tiểu đệ không phải muốn tranh cãi với Khả huynh. Chỉ sợ chúng ta đánh mất cơ hội. Biết đâu khi chúng ta ở đây khổ sở điều tra thì bọn chúng đã ung dung chạy ra Quan Ngoại rồi.

Khả Đạt Chí thở dài:

- Đạt Chí chỉ là nói ra suy nghĩ của mình, đương nhiên tất cả là do

Tề Vương định đoạt!

Lý Nguyên Cát quyết định:

- Chúng ta chia làm hai đường. Đạt Chí dẫn người ở đây tìm kiếm thêm một thời thần nữa. Nếu không phát hiện, sẽ cùng chúng ta hội hợp. Nếu ta là bọn chúng sẽ ở trong rừng chờ trời tối. Ài! Tuyết lại rơi rồi.

Hai người bên dưới ngấm ngầm thở nhẹ. Chỉ cần bọn họ làm sao duy trì được một thời thần, sau đó lúc ngoi lên sẽ xoá hết dấu vết xung quanh, khi đó bọn họ có thể an tâm trốn thoát.

o0o

Hai chiếc đầu tuyết từ trong tuyết trắng ló ra. Thiên địa tràn ngập tuyết rơi trắng xoá.

Khấu Trọng tham lam hít mấy hơi dài, hướng sang Từ Tử Lăng hỏi:

- Làm gì đây?

Từ Tử Lăng trông như một người tuyết, ngẩng đầu nhìn trời nói:

- Ngươi nghĩ hiện giờ chúng ta hình dạng thế nào? Tạp Na có thể từ trên cao nhìn ra chúng ta không?

Khấu Trọng nói:

- Chỉ cần ngươi không ngửa mặt lên trời, thần ưng sẽ không thể nhìn ra ngươi. Không lẽ chúng ta sẽ giữ bộ dạng này chờ trời tối sao?

Từ Tử Lăng cất tiếng:

- Ta có cảm giác Khả Đạt Chí không phải là người có thể dễ dàng thay đổi lòng tin của hắn. Vì thế hắn sẽ giả vờ ly khai, kỳ thật vẫn lưu lại gần đây chờ chúng ta xuất hiện.

Khấu Trọng nhìn qua phía núi rừng phía sau, tầm mắt của gã bị một gò tuyết nhỏ mới được mưa tuyết bồi đắp che khuất. Giả thiết Khả Đạt Chí nấp trong rừng sẽ không nhìn thấy bọn họ, nhưng nếu họ trồi hẳn lên mặt đất, lập tức sẽ bại lộ hành tung.

Khấu Trọng nói:

- Trực giác của ngươi khẳng định không không thể sai được. Khả Đạt Chí đúng là hạng người đó, vừa rồi quả thật ngàn cân treo sợi tóc. Nếu như không phải Mai Tuần cự lại Khả Đạt Chí, địch nhân có thể cho một lượng lớn nhân thủ giữ chặt chỗ này, khẳng định là chúng ta hung đa cát thiểu.

Hoa tuyết không ngừng rơi xuống tích tụ trên đầu bọn họ, lớp tuyết xung quanh hai người cũng không ngừng cao lên.

Khấu Trọng lại cười khẽ:

- Ta có ý tưởng vô cùng can đảm. Chi bằng chúng ta chạy ra dẫn dụ tiểu tử đó đuổi theo. Cước trình bọn ta nhanh hơn, chờ đến khi phần lớn đã rơi rớt lại phía sau, sẽ quay lại làm thịt tên tiểu tử đó. Không còn Khả Đạt Chí, cơ hội chúng ta chạy trốn thành công sẽ tăng lên rất nhiều.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Giết tiểu tử Khả Đạt Chí chẳng dễ dàng như ngươi nói đâu. Hơn nữa, tệ nhất là như thế sẽ làm chúng biết bế khí đại pháp của chúng

ta, vậy thì lợi không bằng hại.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Vậy làm thế nào bây giờ mới được đây?

Từ Tử Lăng điềm đạm trả lời:

- Hiện tại địch nhân thì đang vô cùng bận rộn vất vả, tâm ý đại loạn, còn chúng ta lại là dĩ tịnh chế động. Cứ yên ổn hàm dưỡng tinh thần lấy lại sức lực đã tổn hao. Khi trời tối, thiên hạ sẽ là của chúng ta.

Khấu Trọng tỏ ra vui vẻ:

- Ta có một đề nghị hay. Lúc nãy chúng ta mới luyện công được tới nửa chừng thì bị bọn chúng phá rối. Hiện tại chưa có việc gì làm, chi bằng tiếp tục nhé?

Từ Tử Lăng giật mình thốt lên:

- Ngươi vẫn còn dám thử à?

Khấu Trọng mỉm cười:

- Có gì mà không dám. Tà khí của Xá Lợi chúng ta đã tặng hết cho bọn vô tri ấy rồi. Còn lại chỉ là chánh khí, chúng ta lại cẩn thận đề phòng, tuyệt sẽ không có sự cố bất ngờ.

Dưới lòng tuyết trắng, song thủ Từ Tử Lăng áp vào song thủ Khấu Trọng, trong lòng chợt cảm thấy vô cùng tin tưởng. Từ Tử Lăng nói:

- Chúng ta tiến hành theo phương pháp chậm rãi. Nếu cảm thấy có gì không hay lập tức đình thủ.

Khấu Trọng từ từ vận tống chân khí ra, cũng cười mà rằng:

- Yên tâm đi! Là rồng hay là rắn, cần phải trông vào lúc này.

Ngay cả Khấu Trọng cũng không thể ngờ được, một câu nói chơi này của gã lại hoàn toàn thể hiện được bản chất tình hình thực tế của hai người.

Cơ sở để bọn họ sau này có thể trở thành những bậc võ học đại tông sư cái thế vô song, hoàn toàn là nhờ hôm nay trong tuyết luyện công, ổn định toàn bộ nguyên tinh đã thu được từ Xá Lợi hóa thành tinh nguyên của mình, giúp cho hai gã sau này có thể đột phá tiến vào cảnh giới tối cao của võ đạo.

Tuyết rơi ngày càng dày.

Chương 444: Thiên kim nhất nặc

Lúc đầu thì chỉ cung Nê hoàn (trước trán) không ngừng máy động, tiếp đến Thiên linh huyệt (đỉnh đầu), rồi đến là Dũng tuyền huyệt ở hai gan bàn chân cũng bắt đầu khiêu động.

Hai người đều cảm thấy toàn thân như có kiến bò, tứ chi tê rần, cái cảm giác này thật khó chịu không thể hình dung. May là cả hai đang ngâm mình trong tuyết, môi trường băng lãnh đã giảm bớt thống khổ, nếu không bọn gã không lập tức dừng tay mới là lạ. Lúc này đương nhiên càng không thể phá tuyết chui ra, chỉ còn cách nhẫn nhịn chịu khổ.

Chân khí trong cơ thể ầm ầm trỗi dậy, xoay chuyển không ngớt, làm khiếu huyệt toàn thân nhất tề chấn động. Hai người phúc chí tâm linh, mặc cho âm dương nguyên khí chạy lên chạy xuống, tiên thiên chân khí ào ào từ hai chân đổ vào nội thể, chỉ một lòng giữ tâm tĩnh lặng như đá, không hề lấy làm lo lắng.

Kỳ diệu nhất là do đã sớm vùi thân trong tuyết, khi chân khí cạn kiệt như ngọn đèn khô dầu, thì đột nhiên cơ thể chuyển sang một trạng thái khác, giống như đông qua xuân tới, lòng sông đang cạn kiệt được tiếp đầy bởi hai dòng nước thanh tân, cây cỏ đã khô héo lại tưng bừng hồi phục sinh cơ.

Việc luyện hóa nguyên tinh đúng ra là một quá trình lâu dài. Lúc trước trong rừng tuyết, hai người chỉ mới vô tình kiềm chế được nguồn năng lượng do nguyên tinh phát ra. Đến lúc này, họ đã chính thức biến nguyên tinh thành nguyên khí, đưa dẫn vào các huyệt

mạch lớn nhỏ toàn thân, chuyển thành nguyên khí của bản thân.

Lại may là tuyết lạnh rơi dày tích tụ xung quanh, hình thành một cái kén tuyết lớn bọc kín thân hình hai gã, khiến nguyên khí yên ổn ở đúng vị trí không thoát ra ngoài, giúp bọn họ thu được lợi ích vô cùng lớn.

Chân khí của Khấu Trọng thiên hướng băng hàn, của Từ Tử Lăng thiên hướng hoả nhiệt, một âm một dương, hỗn hỗn độn độn. Hai gã cứ thuận theo tự nhiên cho chân khí tự do lưu thông, không gấp không lo, không thúc ép cũng không bỏ mặc, theo đúng phương pháp đã tu luyện được từ Trường Sinh Quyết: “không vô sở không, tịch vô sở tịch, thần vô hồn nhiên như nhất, hoảng hoảng hốt hốt,…”, bản thân tựa như quay lại cảnh giới Thái hư từ thời Bàn cổ sơ khai. Điều này lại vô cùng trùng hợp với cảnh giới tối cao của tâm pháp đạo gia “Nhất lô nội hỏa bức, bạch hổ nhận vu linh, hợp đỉnh trung thủy dung, thanh long du vu thâm uyên”, “phong hỏa đồng lô, thủy noãn sanh hà”.

Tuyết lớn không ngừng rơi xuống, trên đầu bọn gã đã bị tích tụ một lớp tuyết dày. Hai người từ ngoại hô hấp tự động chuyển sang nội hô hấp mà không hề có hiện tượng hao tổn nội lực, chân khí trong nội thể lưu chuyển càng lúc càng thịnh.

Bỗng nhiên có những hình tượng kỳ dị nổi lên, ảo tượng ma quái xuất hiện. Hai người kiên nghị giữ vững tâm chí, không hề lưu ý đến những dị tượng này, giữ vững Linh đài, tiến dần tới cảnh giới võ đạo.

Sau khoảng thời gian không rõ bao lâu, hai người bỗng nhiên tỉnh lại. Mọi khiếu trong cơ thể đều khôi phục, cảm giác thống khổ do kinh mạch bành trướng mất hết. Hai gã tự nhiên phá tuyết phóng lên rồi như hai viên đạn rồi nặng nề hạ xuống mặt đất.

- “Bùng!”

- “Bùng!”

Chân khí hai người đột nhiên xung kích mạnh mẽ, chấn văng hai gã ngã lăn sang hai bên, làm dấy lên một trận hoa tuyết, tạo ra một quang cảnh kỳ lạ.

Hai gã lúc đó mới nghĩ đến có thể địch nhân đang ở bên theo dõi liền hoảng hốt đứng dậy. Nỗi đau đớn do kinh mạch bành trướng đã hoàn toàn biến mất, toàn thân vô cùng thư thái, cảm giác an bình và thoải mái không nói nên lời.

Cơn mưa tuyết cũng dần dần ngừng hẳn, bầu trời trên bình nguyên tuyết một màu ảm đạm.

Hai gã quan sát xa gần, bình nguyên tuyết trống không, rừng núi yên tĩnh, không hề thấy hình bóng địch nhân và chim ưng.

Khấu Trọng kinh hãi hỏi:

- Tại sao bây giờ trời vẫn còn sáng thế này?

Từ Tử Lăng hiểu ngay ý của Khấu Trọng. Thời gian hai người trong tuyết luyện công tương đối dài, hiện tại nếu không phải nửa đêm thì cũng phải hoàng hôn rồi mới đúng. Lúc này tuy không nhìn thấy mặt trời, nhưng có thể cảm giác được bên trên bầu trời đầy mây kia, mặt trời đang ở đỉnh đầu, đúng là bất hợp lý.

Gã bèn nhíu mày suy nghĩ, đoạn hỏi lại Khấu Trọng:

- Bao tử ngươi có cảm giác gì không?

Khấu Trọng để ý cảm giác trong bụng, đáp:

- Khi mới đến đây vẫn còn bình thường, nhưng giờ ngươi nhắc đến thì lập tức biến thành đói đến bụng sôi ùng ục, chỉ mong được ăn một bữa no.

Liền đó gã giật mình thất thanh nói:

- Ngươi định nói là chúng ta đã ở trong tuyết một ngày một đêm rồi, hiện tại là chính ngọ của ngày hôm sau ư?!

Từ Tử Lăng đáp:

- Chúng ta đều đã ba bốn ngày chưa hề ăn một hột cơm vào bụng, nhưng lại không hề thấy đói lắm. Ngày mùng ba, chúng ta đã ăn no một trận, sáng sớm ngày mùng bốn chúng ta chạy khỏi Trường An, ngày mùng năm thì chúng ta mới tới đây. Hôm nay nói không chừng là ngày mùng bảy hoặc mùng tám rồi. Ngươi thấy ta suy luận vậy có hợp lý không?

Khấu Trọng tặc lưỡi nói:

- Nếu mà như thế, tất nhiên là đã phát sanh sự tình vô cùng tuyệt diệu trên mình hai huynh đệ chúng ta. Ngươi có cảm giác công lực đã tăng tiến rất nhiều không?

Từ Tử Lăng thi triển thuật nội thị (nhìn vào bên trong cơ thể), ngạc nhiên nói:

- Thế gian lại có việc này sao? Nhưng rõ ràng là Tà Đế Xá Lợi khiến công lực chúng ta tiến thêm một tầng, tạo thành đột phá rất lớn trong võ học. Chân khí vận chuyển lưu thông trong nội thể khác hẳn so với trước đây, nhưng tuyệt nhiên không đột nhiên tăng trưởng mấy chục

năm công lực đâu.

- “Xoảng!”

Khấu Trọng tề xuất Tỉnh Trung Nguyệt, phách ra ba đao vô cùng thần tốc, lực đạo tuy hoàn toàn giống nhau, nhưng tốc độ đao sau nhanh hơn hẳn đao trước, đao xử ra vô cùng thống khoái đắc tâm ứng thủ.

Từ Tử Lăng thấy thế liền ngẩn người ra, không thể tin nổi nói:

- Chuyện này là thế nào đây?!

Khấu Trọng hoành đao đứng yên, cười ha hả:

- Đây không phải công lực đại tiến thì là gì?

Từ Tử Lăng lắc lắc đầu:

- Ta không nói đến việc công lực đại tiến của ngươi, mà là mấy đao vừa rồi tuy rất trầm trọng nhưng lại vô cùng nhẹ nhàng, ý tứ phóng khoáng điềm đạm. So với đao pháp hung mãnh ngoan lạt của ngươi trước đây, hoàn toàn như là một người khác.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Ngươi nói đúng lắm! Thật sự ta tịnh không cảm thấy công lực tăng tiến là mấy, nhưng chân khí vận hành trong nội thể đúng là thu phát tự do, tuỳ tâm sở dục. Đến đây nào! Chúng ta thử mấy chiêu xem xem cái món “Hữu vô chi đạo” khỉ gió gì của ngươi rốt cuộc là công phu lợi hại gì?

Khấu Trọng chưa dứt lời, Từ Tử Lăng trong lòng cũng đã nẩy sinh y định như vậy. Gã bèn sử dụng Huyễn Ma Thân Pháp học lỏm được

từ Thạch Chi Hiên, thân hình như quỷ mị xông đến vào mé phải Khấu Trọng, khuỷu tay đánh ra, nhưng sát chiêu chân chính lại là một cước đá vào hạ bàn.

Khấu Trọng dạt sang ngang, vận đao phách ra, cười lớn:

- Tưởng ta trúng kế, sẽ dính cước của ngươi sao?

Từ Tử Lăng liền xuất mẫu chỉ (ngón cái), chỉ phong đánh trúng ngay đao phong của Khấu Trọng. Kình khí tiếp xúc, hai người đều không thể tiếp tục chiêu thức, đều bắn lùi lại.

Từ Tử Lăng thốt lên, vẻ vô cùng ngạc nhiên:

- Tại sao ngươi lại biết ta sẽ xuất cước?!

Khấu Trọng cũng ngạc nhiên đứng lại, gãi đầu nói:

- Ngươi lại nói đúng. Đó là một cái thứ trực giác gì đó không cách gì giải thích rõ được. Ôi mẹ ơi! Đột phá hôm nay của chúng ta khẳng định là không nhỏ đâu. Thực là muốn gặp Loan yêu nữ hoặc Khả Đạt Chí để thử đao quá.

Từ Tử Lăng quát lớn:

- Xem quyền!

Miệng chưa nói xong, quyền phong đã tới.

Khấu Trọng thấy quyền này của Từ Tử Lăng không hề có một tý kình lực nào bèn cười mắng:

- Ngươi tưởng dùng cái thứ Bảo Bình khí rườm rà đó của ngươi có

thể ăn gỏi được lão tử ư? Hà hà! Ối!

Quyền kình không tập trung cao độ thành một luồng như bình thường mà giống như một bức tường đổ sập tới. Khấu Trọng cảm giác không thể chống nổi, vì bản chất không biết làm sao để đỡ được quyền này, chỉ còn cách nhanh chóng tránh ra.

Từ Tử Lăng thu quyền cười nói:

- Đây là Bảo Bình Khí biến tướng thành Bảo Tường Khí, do Thạch Chi Hiên đích thân ra tay truyền nghệ. Trường Sinh Khí tạo thành căn cơ của chúng ta, Hoà Thị Bích cải tạo kinh mạch chúng ta, còn Tà Đế Xá Lợi chính là tăng cao hiệu năng các khiếu huyệt của chúng ta. Vì thế chúng ta có thể đạt được cảnh giới thu phát chân khí xuất thần nhập hoá.

Khấu Trọng tra đao vào vỏ, thả lỏng gân cốt nói:

- Nói tóm lại là chúng ta đã được dịch cân tẩy tuỷ, thoát thai hoán cốt. Điều này vô cùng có lợi cho việc chạy trốn về Bành Lương.

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Giả thiết chúng ta đã ở trong tuyết hai ba ngày gì đó. Khẳng định địch nhân một khi không biết được vị trí của chúng ta, sẽ đoán chúng ta chạy về hướng Đồng Quan. Vậy chúng ta cứ y nguyên kế hoạch cũ, đến Hoàng Hà xem xem có thuyền nào tốt thì ngồi thôi.

Khấu Trọng hô hô cười rộ:

- Thuyền tốt kỳ thật có thể không tốt, vì không biết khi ngồi xuống thuyền rồi sẽ gặp phải khổ sở gì.

- “Xoảng!”

Khấu Trọng lại tề xuất Tỉnh Trung Nguyệt hỏi:

- Ta ngứa tay quá rồi. Vừa đánh vừa đi có được không?

Từ Tử Lăng lướt mình lùi lại, cười lớn nói:

- Thử chạy qua đây xem, ta nào có sợ chứ!

Khấu Trọng thân theo đao đến, Tỉnh Trung Nguyệt hoá thành một đạo cầu vồng truy theo Từ Tử Lăng.

Hai người kẻ đánh qua người đánh lại, trên bình nguyên tuyết quá chiêu đọ sức không hề cố kỵ. Bọn công lực tương đương, nhưng võ công lại phát triển từ những tao ngộ và tính cách bản thân hoàn toàn bất đồng, mà bọn gã đều là hạng thiên tài võ học. Lúc này cả hai thoải mái luyện tập, hoàn toàn không lo sai lầm hay thất thố. Nhờ đó võ công tinh tiến gấp bội, cả hai đều thu được lợi ích rất lớn. Bọn gã nhân dịp này đã dung hòa quán thông toàn bộ võ học tâm đắc đã sở ngộ được từ trước đến nay. Quan trọng nhất là hai người hiểu rõ mức độ năng lực và cảnh giới võ công hiện tại của mình.

Đó là ưu thế lớn nhất của bọn họ trong việc liên tục đột phá về võ học. Đổi lại là những bậc cao thủ như Ninh Đạo Kỳ, Chúc Ngọc Nghiên, Thạch Chi Hiên, tuy ngạo thị quần hùng nhưng khó tìm đối thủ, chỉ có thể một mình khổ công suy nghĩ, không hề được trời đất ưu đãi như hai gã, có thể cùng nhau nghiên cứu võ học.

Lúc này hai gã đầm mình trong tuyết luyện công không ngừng, hồn nhiên quên cả bản thân, càng đánh càng khoan khoái vô cùng.

Khấu Trọng luân phiên sử dụng Tỉnh Trung Bát pháp “Bất Công ”,

“Kích Kì ”, “Dụng Mưu”, “Binh Trá ”, “Kì Dịch ”, “Chiến Định ”, “Tốc Chiến ”, “Phương Viên ”, mỗi lần thi triển lại có những biến hoá mới, đều có thể nghiệm mới.

Sau khi gặp Thiên Đao Tống Khuyết ngộ ra được Bát pháp, tới lúc này, trên đất tuyết, cuối cùng Bát pháp của Khấu Trọng cũng đã trở nên thành thục nhuần nhuyễn.

Thiên kim nhất nặc: tạm dịch: câu nói ngàn vàng(?).

(

Chương 445: Không ti đắc ngư

- “Đinh!”

Hai chiếc ly cụng vào nhau. Sau khi cùng uống cạn một hơi liệt tửu, hai gã lập tức chuyển hướng tấn công, càn quét mặt bàn đầy thức ăn, nhanh chóng “điều trị” cho hai chiếc dạ dày trống trơn đang đói khủng khiếp.

Đây là một gian phạn điếm trong thành Đào Lâm ở bờ nam Đại Hà. Tới rồi mới biết đêm nay là đêm mùng mười. Hai gã đã luyện công trong tuyết liên tục ít nhất ba ngày ba đêm. Sự thật hiển nhiên nhưng cả hai đều cảm thấy có điểm không thể tin nổi.

Vô luận thế nào, ba ngày chậm trễ này đã giúp họ tránh được sự truy tìm của địch nhân. Tất cả đều tưởng lầm hai gã đã chạy khỏi Quan Trung. Bằng tuyệt kỹ bế khí dưới nước, hai gã bám vào đáy một chiến thuyền xuất quan mà không gặp nguy hiểm nào. Sau khi qua khỏi Đồng Quan liền lên bờ, đi thẳng đến Đào Lâm thành.

Đào Lâm thành trên danh nghĩa đã quy hàng Đường thất, nhưng vẫn do bang hội địa phương coi sóc, vì vậy không hề có phòng vệ nghiêm khắc. Chỉ cần nộp lộ phí đầy đủ là thương lữ sẽ không bị cấm cản.

Khấu Trọng rót rượu cho Từ Tử Lăng, cười nói:

- Đêm nay chia tay, không biết hai huynh đệ ta có ngày gặp lại không nữa!

Từ Tử Lăng nghe thấy, trong lòng hơi khẩn trương, nhíu mày hỏi:

- Tại sao hôm nay ngươi lại thiếu lòng tin đến thế, hoàn toàn khác trước?

Trong quán, ngoài hai gã, chỉ có hai bàn khác có khách ngồi, rất yên tĩnh.

Khấu Trọng cười khổ:

- Ngươi ở ngoài cuộc nên tỉnh táo hơn ta. Trong khi ta toàn tâm toàn lực mà chỉ làm được một việc nhỏ là lo tìm kiếm và vận chuyển bảo tàng, thì Lý tiểu tử đã ngấm ngầm phát động kế hoạch, xây dựng bộ máy tác chiến hoàn chỉnh có thể quyết định thiên hạ thịnh suy. Ta so với hắn, đúng là con lạch so với biển sâu.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Ngươi có hơi khiêm tốn rồi đó.

Khấu Trọng hai mắt sáng rực tinh quang, đặt hồ rượu xuống, ngưng thần nhìn rượu sóng sánh trong ly, trầm giọng nói:

- Cái đó gọi là tự mình biết mình. Bắt đầu từ hôm nay, ta và Lý tiểu tử chính diện giao phong, tất phải có một cái nhìn chính xác đối với hắn.

Đoạn gã nhìn Từ Tử Lăng hỏi:

- Ngươi nghĩ Lý tiểu tử bao nhiêu ngày nữa thì có thể phát động xâm chiếm về phía Đông?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Tạm thời không nên có những suy đoán vô vị về phương diện này.

Ngươi không phải là sơ sót bỏ qua người Đột Quyết đấy chứ? Triệu Đức Ngôn khẳng định không thấy hứng thú đối với Dương Văn Can, nhưng chắc chắn hắn vẫn tham dự. Mục đích đương nhiên là vì lợi ích của người Đột Quyết.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Ngươi muốn chỉ việc Hiệt Lợi sẽ cử đại binh Nam hạ sao?

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Trừ phi Hiệt Lợi không còn cách nào khác, bằng không hắn sẽ chẳng tốn sức viễn chinh để thâm nhập Trung Nguyên. Hắn có nhiều tay chân, phương pháp tốt nhất là “tá đao sát nhân”, trước tiên xúi dục người Hán chúng ta tự tàn sát lẫn nhau đến lưỡng bại câu thương. Khi đó hắn sẽ làm ngư ông thủ lợi.

Khấu Trọng gật đầu:

- Nói đúng lắm. Người thông minh dùng miệng lưỡi, kẻ ngu dốt động chân tay. Kẻ ngu dốt ở đây chính là Lưu Vũ Châu và Tống Kim Cương. Giả như Lý Uyên và Lý tiểu tử bị giết, Hiệt Lợi sẽ nhân nước đục thả câu, chiếm hết tiện nghi.

Từ Tử Lăng lại nói:

- Lý Thế Dân chính là nhìn rõ cục thế đó nên mới lệnh cho Từ Thế Tích đem thủ hạ lập tức xuất quan.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ Lý Thế Dân huy động quân binh không phải là để đối phó Lạc Dương sao?

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Như ngươi gọi là “quan tâm tắc loạn”. Mục tiêu của Lý Thế Dân vẫn là Lạc Dương. Nhưng Lý phiệt lúc này là đích ngắm của mọi thế lực, bất cứ một hành động gì, nhất là phát động toàn diện, đều làm cho Lưu Vũ Châu, Đậu Kiến Đức và Vương Thế Sung cả ba mặt chú ý và công kích. Chỉ với ba thế lực này đã có thể cùng Lý phiệt toàn lực quyết chiến ở Quan Đông rồi. Tại phương Nam, do cha hờ của bọn ta đã quy hàng Đường thất, áp chế Tiêu Tiễn và Lý Tử Thông không dám vọng động. Dưới tình hình có lợi như thế, Lý Thế Dân không đại triển quyền cước thì còn chờ khi nào?

Khấu Trọng cười khổ:

- Ngươi xem chừng thích hợp và xứng đáng với chức Thiếu Soái hơn ta đấy.

Từ Tử Lăng đáp:

- Ít nói lời thừa đi. Ta chỉ muốn đề tỉnh ngươi là Vương Thế Sung thủy chung không thể làm được việc lớn, mà ngươi vẫn phải trợ giúp hắn trấn thủ Lạc Dương sao?

Khấu Trọng than:

- Nếu có thể lựa chọn, ta thật không muốn cùng lão hồ ly ấy nói đến nửa câu. Chỉ có một sự lựa chọn khác duy nhất chính là từ bỏ mục đích tranh đoạt thiên hạ.

Từ Tử Lăng nâng ly, mỉm cười nói:

- Mọi sự đều do nỗ lực của con người. Lý Thế Dân cử binh Đông

chinh sẽ gặp nhiều nguy hiểm. Huynh đệ! Đợi khi ta tới Lạc Dương sẽ lại tìm ngươi uống rượu nhé.

Khấu Trọng nổi lòng hào khí, hô hô cười lớn, nâng ly cụng với Từ Tử Lăng.

Gã nhìn Từ Tử Lăng uống cạn ly rượu không chừa một giọt, rồi vui vẻ nói:

- Ta bỗng nhiên lại sung mãn đấu chí. Đại trượng phu da ngựa bọc thây, chỉ cần thống khoái truy cầu lý tưởng của mình, chết cũng không hối hận!

Nói xong gã nâng ly uống cạn.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng chia tay ở ngoài thành Đào Lâm, lần lượt lên đường.

Từ Tử Lăng ngay trong đêm đi thẳng đến Hoằng Nông.

Hoằng Nông là địa điểm hội họp với bọn Cao Chiếm Đạo. Vì có quan hệ với Lôi Cửu Chỉ nên bang chủ Hoằng Nông Bang là Trần Thức đã trở thành người của bọn gã. Có một đại bang như thế ở Quan Đông chiếu cố, đương nhiên bọn gã được nhiều thuận tiện.

Kế hoạch của bọn gã rất chu toàn. Bảo vật hàng hóa đều giấu bên ngoài, không mang vào trong thành. Lại do Cao Chiếm Đạo liên hệ tiếp xúc với Trần Thức, sau khi khẳng định hắn sẽ giúp đỡ mới quyết định những việc tiếp theo.

Vừa rời khỏi Đào Lâm, Từ Tử Lăng lập tức phát sinh cảm giác bị người theo dõi. Với cước lực của gã, trừ phi là cao thủ đặc biệt như Loan Loan hay Dương Hư Ngạn, khó còn ai có thể theo kịp gã. Bất

quá, lúc này gã cảm thấy có người chiếm cứ cao điểm ngấm ngầm giám thị, chứ không phải có người đuổi theo đằng sau.

Tình huống này cho thấy ngay khi hai người bọn gã tới Đào Lâm thì đã bị địch nhân phát giác, bố trí thiên la địa võng. Chỉ cần nắm được lộ tuyến, tại địa điểm thích hợp bọn chúng sẽ triển khai vây công, đặt gã vào đất chết.

Từ Tử Lăng cũng lập tức khẳng định đối phương là người của Thiên Sách Phủ. Đạo lý vô cùng đơn giản, bởi vì không ai biết trước được gã và Khấu Trọng chia tay bên ngoài thành Đào Lâm. Công lực hiện thời của bọn gã thừa sức đối phó với người của Lý phiệt, nhưng nếu hai người phân khai, mọi chuyện sẽ khác. Đổi lại là người của Lý Nguyên Cát, khẳng định sẽ chọn đối phó với Khấu Trọng chứ không phải gã. Chỉ có Thiên Sách Phủ mới chọn gã vì bọn chúng hiểu rõ Tán Nhân Ninh Đạo Kỳ sẽ tự thân đối phó với Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng suýt chút nữa quay đầu đuổi theo Khấu Trọng, nhưng rồi từ bỏ ý định đó. Với cước trình của Khấu Trọng, dù gã có toàn lực đuổi theo thì cũng không thể đuổi kịp. Gã chỉ còn cách áp chế nỗi ưu phiền trong lòng, hy vọng Khấu Trọng, với tiến bộ mạnh mẽ về võ công thời gian vừa qua, có thể tránh được kiếp nạn này.

Từ Tử Lăng đột nhiên rời khỏi đường chính, nhanh chóng tiến vào một khu rừng rậm bên cạnh. Hành động này khẳng định sẽ làm trận cước của địch nhân đại loạn, lộ xuất hình tích.

o0o

Khấu Trọng dùng hết tốc lực men theo bờ sông thẳng tiến. Trong lòng gã hào tình vạn trượng dâng trào. Có thể cùng với nhân vật siêu phàm, xuất quần bạt chúng của Lý phiệt là Lý Thế Dân đuổi hươu ở Trung Nguyên (tranh thiên hạ), đúng là một việc thống khoái trong

đời. Từ khi rời khỏi Dương Châu, gã và Từ Tử Lăng sống trong những ngày liên tục phải đào vong, trưởng thành từ huyết chiến và khổ luyện không ngừng nghỉ. Nhưng trước mắt sẽ sớm xuất hiện tình huống nghiêm trọng nhất từ trước đến giờ, bởi vì không biết có thể ngăn được đại quân chưa từng thất bại của Lý Thế Dân công kích trọng trấn quan trọng nhất thiên hạ là Lạc Dương hay không.

Vầng trăng khuyết lơ lửng giữa trời. Từng trận hàn phong từ bờ bên kia thổi sang, giúp gã theo gió mà chạy. Với tốc độ này, ít nhất cũng phải mất ba, bốn ngày mới tới được Lạc Dương. Tiện nhất là có thể dùng thuyền thay cho chạy bộ. Chỉ tiếc là Đại Hà mênh mông không thấy một con thuyền qua lại. Chắc là do ảnh hưởng của việc Lý Thế Dân tập kết đại quân tại quan ngoại, cắt đứt giao thông đường thủy tới Lạc Dương.

Sau khi qua khỏi một chỗ ngoặt, Khấu Trọng đến một bờ vực cao. Dưới ánh trăng bàng bạc, từ phía Tây, dòng Đại Hà cuồn cuộn chảy về, đập ầm ầm vào bờ Đông, uy thế kinh người, cảnh tượng hùng vĩ làm người ta nhìn mãi không thôi. Khấu Trọng không tự chủ được mà dừng bước lại. Hai bên bờ sông, rừng nối rừng, núi tiếp núi, bốn phương vây phủ, mênh mông vô tận. Từ cổ chí kim, không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt đã vì mảnh giang sơn mỹ lệ này mà huyết chiến không ngừng để quyết định ai là Hoàng đế. Từ hôm nay, Khấu Trọng gã đã bước chân vào con đường oanh liệt ấy. Chỉ cần như thế là đã không uổng công sinh ra ở trên đời.

Khấu Trọng ngoảnh nhìn tứ phía, hùng tâm tráng trí trào dâng mạnh mẽ. Bỗng nhiên gã phát hiện xa xa dưới hạ du có một thuyền cá nhỏ, trong lòng vô cùng vui mừng, liền đề khí chạy nhanh tới.

o0o

Từ Tử Lăng ẩn thân ở một ngọn cây cao, phong bế các lỗ chân lông,

ngưng thần chờ đợi địch nhân hiện thân. Nếu đổi gã là đối phương, bỗng nhiên có đột biến quỷ dị thế này, khẳng định là gã cũng sẽ rối loạn tay chân. Địch nhân đã vô cùng cẩn thận, chỉ đứng ở những chỗ cao quan sát, nhưng không ngờ được gã lại có linh giác khác hẳn người thường, có thể phát sinh cảm ứng đối với cả người giám thị gã từ xa. Lúc này, hẳn là những người đang quan sát gã sẽ dùng thủ pháp đặc biệt liên lạc với người chủ sự để quyết định hành động tiếp theo. Tại địa phương hoang sơn dã lĩnh này, Từ Tử Lăng lại là chuyên gia chạy trốn, dù là ai cũng sẽ lập tức cho người đuổi theo. Quả nhiên không hết thời gian một tuần trà, âm thanh dậy lên. Một bọn hơn mười người từ phía đường chính chạy vào rừng. Từ Tử Lăng không dám vọng động vì đối phương đã muốn thu thập gã, hiển nhiên không phải loại tầm thường, chỉ cần có cử động tất sẽ làm đối phương phát sinh cảm ứng.

Bọn địch nhân sau khi vào rừng liền dừng lại cách chỗ gã ẩn thân khoảng chừng ba trượng. Một người nói:

- Từ Tử Lăng đã từ chỗ này chạy vào rừng.

Tiếng Sài Thiệu lạnh lùng đáp lại:

- Hảo tiểu tử! Hắn lại phát hiện ra bọn ta đang truy đuổi. Bất quá bọn chúng đã chia tay, đối với bọn ta là vô cùng có lợi, giảm được rất nhiều công sức.

Giọng nói quen thuộc của Đoạn Chí Huyền vang lên:

- Người chạy mất nhưng miếu vẫn còn. Hắn mười phần chắc chắn là đi gặp bọn người Đồng Hưng Xã. Chỉ cần chúng ta dùng khoái mã đuổi theo, có thể quăng một mẻ lưới bắt hết bọn chúng.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm kinh sợ, biết mình phán đoán không

lầm. Ít nhất có một nhóm huynh đệ Đồng Hưng Xã không chạy thoát khỏi sự giám thị của địch nhân. Điều an ủi duy nhất là bọn gã đã có đề phòng, chưa phải hoàn toàn rơi vào thế thất bại. Bây giờ biết được điểm này, nói không chừng có thể tương kế tựu kế đưa địch nhân vào kỳ trận.

Bàng Ngọc lãnh đạm đáp:

- Hai người này hành sự thường ngoài ý liệu của người khác. Chúng ta cần vô cùng tỉnh táo để không phụ kỳ vọng của Tần Vương. Khấu Trọng khẳng định sẽ thảm bại. Chỉ cần chúng ta một đòn thu thập được Từ Tử Lăng thì Thiếu Soái quân sẽ trở thành quần long vô thủ, vô cùng có lợi cho việc tấn công Lạc Dương.

Một giọng âm nhu cất lên:

- Thiếu Soái quân chỉ là mới thành hình hãy còn non nớt, cho dù có Khấu Trọng thống lĩnh thì cũng có làm được gì?! Hiện nay bọn chúng tìm không được bảo khố, Đại Đường ta vận thế lại như mặt trời, thật không còn cơ hội cho loại nghé non đó tới làm loạn đại cục. Cứ như Bàng tướng quân đề nghị, bọn ta lập tức toàn lực đuổi tới Hoằng Nông. Có Trần đương gia đứng về phía bọn ta, không sợ không thể dùng một mẻ lưới tóm hết Từ Tử Lăng và đồng bọn.

Từ Tử Lăng nghe xong chút xíu là rớt xuống cây, vì dù nằm mộng gã cũng không tưởng nổi huynh đệ kết bái của Lôi Cửu Chỉ lại bán đứng bọn gã. Lúc đầu gã chỉ thấy thanh âm đó vô cùng quen thuộc, nhưng không nhận được ra ai. Nghe hết mới nhận ra là thanh âm của Vong Hình Phiến Bùi Tịch. Bùi Tịch là một cận thần bên cạnh Lý Uyên, quan hệ với Lý Uyên vô cùng thân mật, chỉ có Lưu Văn Tĩnh mới có thể so bì. Còn Tiêu Vũ, Trần Thúc Đạt và Phong Đức Di đều không so sánh được. Hôm nay, hắn và Bàng Ngọc cùng người của Thiên Sách Phủ đối phó hai người bọn gã, có thể biết Lý Thế Dân đã được

Lý Uyên toàn lực chi trì. Nhớ lại ngày trước, khi hai gã vẫn còn là những tiểu tử mới rời khỏi lều tranh, sau khi lấy cắp được bản danh sách của Đông Minh Phái, hai gã đã cùng Lý Thế Dân, Bùi Tịch và Lý Tú Ninh ăn sáng trên thuyền. Sài Thiệu và Bùi Tịch lúc đó hoàn toàn không để hai người bọn gã trong mắt, nay lại trở thành địch nhân thủy hoả bất dung. Trong lòng gã vô cùng cảm khái.

Tiếp đó, lại một giọng nói rất quen vang lên:

- Việc này không thể chậm trễ. Chúng ta lập tức thượng lộ!

Đúng là thanh âm của cao thủ tột đỉnh trong Lý phiệt, Lý Thần Thông.

Từ Tử Lăng ngấm ngầm hít một hơi khí lạnh. Chỉ với năm đại cao thủ là Lý Thần Thông, Bùi Tịch, Bàng Ngọc, Đoạn Chí Huyền và Sài Thiệu cũng thừa sức đối phó với gã và Khấu Trọng. Hà huống hiện còn rất nhiều cao thủ tùy tùng. Bỗng nhiên gã hiểu rõ bọn địch nhân này tới đây là để đối phó với gã, làm gã không thể chi viện cho Khấu Trọng. Hy vọng duy nhất của hắn bây giờ là Khấu Trọng có thể thoát khỏi bàn tay Ninh Đạo Kỳ. Nếu không, mọi chuyện sẽ chẳng còn gì để nói, ngay cả trả thù cũng không biết có làm nổi không.

o0o

Một con thuyền như chiếc lá mỏng nằm ngang dòng chảy cuồn cuồn của Đại Hà, cách bờ chừng năm trượng. Thuyền theo sóng nhấp nhô nhưng lại không bị dòng nước cuốn xuống hạ nguồn. Trên thuyền, một lão nhân mũ cao đai rộng đang ngồi. Người này râu dài năm chòm, dung mạo cổ nhã chất phác, mình mặc cẩm bào, thần thái thanh cao thoát tục khác hẳn người thường, nhưng đồng thời cũng có cảm giác hùng vĩ như núi, pha lẫn dáng vẻ xuất trần phiêu dật của một vị ẩn sỹ.

Khấu Trọng vừa nhìn thấy, cặp lông mày đã nhăn tít, trong lòng kêu khổ không ngớt. Hốt nhiên gã tung mình nhảy lên đuôi thuyền, hướng về lão nhân đang nhàn nhã ngồi nơi đầu thuyền cười nhẹ nói:

- Tiểu tử Khấu Trọng đặc biệt tới đây để thỉnh an lão nhân gia!

Khóe miệng của người được xưng là Trung Nguyên đệ nhất nhân, Tán Nhân Ninh Đạo Kỳ lộ ra một chút gì tiếu ý, nhưng vẫn ngưng thần nhìn vào sợi tơ rủ xuống trong tay. Bỗng nhiên mặt lão lộ vẻ mừng rỡ giống như trẻ nhỏ được báu vật, rồi khẽ reo:

- Bắt cá lên nào!

Cần câu được nhấc lên. Bằng vào độ cong của cần câu có thể đoán rằng con cá mắc câu hẳn phải nặng vài chục cân. Khấu Trọng há mồm trợn mắt, trong lòng thầm nghĩ dù xảo diệu đến thế nào đi nữa, nếu đang đứng vững thì còn được, chứ đang nhàn nhã ngồi mà vẫn kéo lên một con cá lớn như vậy thì quả thật khó tin.

Rọ đựng cá được đan bằng trúc đang để bên chân Ninh Đạo Kỳ vẫn trống không, hiển nhiên là Ninh Đạo Kỳ chỉ câu cá lớn. Bất quá, bằng vào việc chiếc cần câu đang oằn xuống có thể thấy con cá kia không thể bỏ lọt vào rọ cá nhỏ bé này. Sợi dây chầm chậm rời khỏi mặt nước, rõ ràng là một sợi dây trơn, ngay cả lưỡi câu cũng không có.

Khấu Trọng kinh hãi nhìn cần câu trúc vẫn đang oằn xuống, toàn thân tê tái, sống lưng ớn lạnh. Thế gian không ngờ lại có loại huyền công cao minh như thế.

Dây câu trong không trung đưa qua đưa lại. Ninh Đạo Kỳ làm như đã câu được một con cá lớn, tay làm như đang nắm con cá, nhanh chóng lấy lưỡi câu ra, lại làm như khó khăn mới giữ được mình cá trơn nhẫy đang giẫy dụa. Động tác chân thật đến mức Khấu Trọng

phải hoài nghi thật có một con cá vô hình đang mắc vào lưỡi câu vô hình.

Một lát sau, Ninh Đạo Kỳ cuối cùng cũng giữ chặt được con cá vô hình, cần câu hồi phục trạng thái bình thường. Ninh Đạo Kỳ thành thục bỏ “cá” vào giỏ, đậy nắp lại rồi quay sang nhìn Khấu Trọng.

Khấu Trọng chưa bao giờ thấy qua nhãn thần như thế bao giờ. Đó là nhãn thần siêu trần thoát tục, không màng tranh danh đoạt lợi. Khi nhìn vào gã liền cảm thấy thiên địa trần tục hoàn toàn tiêu biến, thân thể phảng phất như đang ở một tầng mức thần bí mạc trắc của nơi thiên địa vĩnh hằng. Trong nhãn thần ấy lại hàm chứa một lực lượng khổng lồ, cùng với khuôn mặt phiêu dật, chân thành tựa hồ có điểm đồng chân, phối hợp với diện mạo cổ nhã, râu dài tạo thành một loại mỵ lực siêu phàm.

Lão tự nhiên vỗ nhẹ vào giỏ trúc bên chân, lộ xuất tràng cười mãn nguyện của ngư ông câu được cá lớn, ngửa mặt nhìn trời rồi dịu giọng thốt lên:

- Nhìn kìa! Bầu trời đầy sao vô cùng mỹ lệ. Trong không gian tinh tú kỳ mỹ như vậy những điều không thể tưởng chừng như biến thành có thể.

Khấu Trọng theo lão ngửa mặt ngắm nhìn bầu trời đêm tráng lệ, rồi ngồi xuống con thuyền nhỏ lúc này đang theo sóng trồi lên.

Gã gật đầu nói:

- Bầu trời đêm nay đúng là xúc động lòng người, khác hẳn với bình thường.

Trong lòng gã thầm nghĩ nếu là Từ Tử Lăng chắc sẽ có thể nói ra

chính xác tên của mỗi vì sao, hoặc tinh hà của nó.

Ninh Đạo Kỳ vẫn chăm chú nhìn trời đêm, nhẹ nhàng hỏi:

- Thiếu Soái có nghe qua câu chuyện: "tương ha dĩ thấp, tương nhu dĩ mạt, bất như tương vong vu giang hồ" chưa?

Khấu Trọng biết lão muốn điểm hoá mình, cười khổ đáp:

- Thứ cho tiểu tử ngu muội vô tri, chưa từng nghe qua câu chuyện ngụ ngôn đó.

Tuy là lập trường đối địch, nhưng đối với đại tông sư siêu việt niên kỷ gần trăm này, gã đã phát xuất lòng ngưỡng mộ nên mới dùng lời khiêm hư mà hỏi.

Mục quang Ninh Đạo Kỳ lại quay qua nhìn Khấu Trọng. Lão văn nhã cười nhẹ:

- Ở một nơi, có dòng suối nhỏ bỗng nhiên cạn hết nước, cá lớn cá nhỏ đều khốn đốn. Loài cá chỉ có thể cùng nhau thở ra hơi nước, giúp nhau bằng những hơi nước ẩm ướt đó. Qua đó tuy thấy được chân tình, nhưng sao bằng được tự do tự tại ngao du trong hồ lớn mênh mông.

Khấu Trọng toàn thân chấn động. Đúng là gừng càng già càng cay. Huống hồ đây lại là nhân vật chí cao vô thượng của đạo gia, một đại tông sư trí tuệ thâm sâu. Câu chuyện này đã lột tả vô cùng chính xác tình hình trước mắt của Khấu Trọng. Gã tuy vẫn chưa tới mức như nước suối khô kiệt, nhưng lại không xa nguy cơ này là mấy. Dưới sự uy hiếp của quân Đại Đường, gã chỉ có thể giúp Vương Thế Sung trong lúc cả hai đều đang khốn đốn. Bất hạnh là hai bên đều khiếm khuyết chân tình.

Mục quang Khấu Trọng dừng lại trên giỏ tre bên chân Ninh Đạo Kỳ. Gã trầm giọng nói:

- Khi tiền bối câu cá, sớm đã có niềm lạc thú câu được cá. Vì thế dù trong giỏ thật sự không có cá vẫn không giảm cái thú câu cá của mình. Có thể biết rằng câu được cá hay không câu được cá đều là tự trong tâm. Nếu là như vậy sao còn tính đến khô hạn hay ẩm ướt, được hay mất chứ?

Ninh Đạo Kỳ tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Ở đâu có cá?

Khấu Trọng vốn tâm tư mẫn tiệp, hùng biện thao thao, nhưng lúc này chẳng nói được tiếng nào. Một câu "ở đâu có cá?" của Ninh Đạo Kỳ tràn đầy thiền cơ Phật lý làm người tỉnh thức triệt để. Khấu Trọng cảm thấy đấu chí bị suy giảm nghiêm trọng.

Ninh Đạo Kỳ lại lộ xuất nét cười tràn đầy hứng thú chân thành, nhẹ nhàng khuyên bảo:

- Trước đây thiên hạ có ba vị thần. Nam có Nam Đế, Bắc có Bắc Quân. Vị thần ở giữa danh xưng là Hồn Độn đãi Nam Đế và Bắc Quân rất trọng hậu. Vì thế Nam Đế và Bắc Quân bèn gặp gỡ bàn biện pháp báo ân. Nghĩ tới con người ai cũng có thất khiếu để nhìn, nghe, ăn uống và hô hấp, bèn vì Hồn Độn mỗi ngày tạc một khiếu. Bảy ngày sau Hồn Độn mở thất khiếu mà chết. Thiếu Soái có thể theo việc này hiểu được đạo lý gì?

Khấu Trọng than:

- Tiểu tử biết tiền bối muốn mở đường cho tiểu tử, muốn tiểu tử

thuận theo tự nhiên mà hành sự. Bất quá người nào chí nấy, tiền bối cảm thấy một việc là tự nhiên, nhưng tiểu tử lại có cách nhìn khác. Biết làm sao?!!

Ninh Đạo Kỳ cười dài, lắc đầu than:

- Nhìn ngươi ta lại nhớ đến mình lúc còn trẻ, không khuất phục quyền uy, không câu thúc bản thân bằng luật lệ. Thiếu Soái có nhẫn nại nghe lão phu nói nốt một đoạn cố sự nữa hay không?

Khấu Trọng thẳng lưng, song mục thần quang lấp loáng, thái độ vẫn cung kính, gật đầu đáp:

- Thỉnh tiền bối chỉ điểm!

Ninh Đạo Kỳ nhàn nhã ung dung nói:

- Thời cổ đại có hai đứa trẻ là Giáp và Ất. Một hôm đi thả dê, kết quả mất một con dê. Hỏi Giáp tại sao mất dê, Giáp đáp ta bận đọc sách. Hỏi Ất, Ất lại đang đi đánh bạc. Sự việc của họ hoàn toàn bất đồng, nhưng kết quả lại không hề phân biệt, đều là ở việc con dê đã chạy mất đó.

Khấu Trọng nghênh đón ánh mắt tràn đầy trí tuệ của Ninh Đạo Kỳ, trong lòng nổi sóng. Cố sự của Ninh Đạo Kỳ đã đánh trúng chỗ yếu hại của gã. Từ trước tới nay, gã luôn cảm thấy động cơ tranh đoạt thiên hạ của mình hoàn toàn khác biệt kẻ khác, là động lực để gã từng bước tiến tới thực hiện lý tưởng của mình. Nhưng Ninh Đạo Kỳ lại mượn cố sự sinh động đó để miêu tả một suy luận trái ngược, chỉ có thể xem xét theo kết quả cuối cùng, và ám chỉ hành vi của gã có thể cũng chỉ là đem đến cho thiên hạ một tai ương lớn.

Hai người nhìn nhau chằm chặp. Ninh Đạo Kỳ vẫn với tư thái phiêu

dật tiên phong đạo cốt thanh tịnh vô vi, không màng tranh danh đoạt lợi. Mục quang Khấu Trọng thì biến thành sáng rực lợi hại như đao kiếm.

Ninh Đạo Kỳ đã nói hết lời. Nếu như Khấu Trọng không hồi đầu thị ngạn, cục diện tất sẽ bị đẩy vào thế phải động thủ.

Thân thuyền rung nhẹ, theo dòng trôi về phía Đông. Khấu Trọng cười khẽ hỏi:

- Tiền bối vì sao lại nói những chuyện này với tiểu tử?

Ninh Đạo Kỳ cũng cười, rồi điềm đạm đáp:

- Thiếu Soái có duyên học được Trường Sinh Quyết. Lão phu tự thấy cùng là người một nhà nên mới không ngại lắm lời.

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Đạo tự nhiên không ngoài cá lớn nuốt cá bé. Hiện nay chỉ vì Lý Thế Dân thế lực cường đại, lại được Sư Phi Huyên hết sức ủng hộ. Khấu Trọng ta vì thế bị Phật Đạo lưỡng môn muốn đánh muốn giết như chó nhà có tang. Nếu như có một ngày tiểu tử may mắn trở thành có tư cách nhất để trở thành bá chủ Trung Nguyên, Phật Đạo lưỡng môn vẫn phải sống chết ủng hộ Lý Thế Dân sao?

Ninh Đạo Kỳ khẽ cười đáp:

- Hỏi đúng lắm. Chúng ta chính là thuận theo tình thế mà dự đoán kết quả. Vì thế mới hy vọng Thiếu Soái có thể vì vạn dân thiên hạ mà lập tức buông tay.

Khấu Trọng cười ha hả, rồi nói tiếp:

- Nếu lời tiền bối chỉ đến đó là hết, thứ cho tiểu tử không rảnh để phụng bồi!

Nói dứt lời gã liền lộn người phóng xuống nước. Đây là phương pháp duy nhất để gã có thể thoát khỏi tiên chưởng của Ninh Đạo Kỳ, cũng là phương pháp duy nhất gã có thể tranh thủ chiếm thế chủ động và thượng phong. Võ công của Ninh Đạo Kỳ thực sự vô cùng đáng sợ.

---

lht chú thích:

Không ti đắc ngư: tạm dịch ý: Cần không có cá.

Sách Trang Tử có câu: "tương ha dĩ thấp, tương nhu dĩ mạt, bất như tương vong vu giang hồ", tạm dịch là: thổi hơi cho nhau để giữ ẩm, giúp nhau trong lúc hoạn nạn, cũng không bằng quên đi tất cả cũng chu du giang hồ.

(

Chương 446: Điều kiện xuất thủ

Khấu Trọng vì sợ Ninh Đạo Kỳ cản trở nên đã tận lực cố rút ngắn khoảng thời gian nhảy từ trên thuyền xuống sông. Gã chọn chỗ ngồi ở đuôi thuyền là đã sớm có dự mưu, chỉ cần lộn người một cái là có thể nhảy xuống nước. Không ngờ sau khi gã lộn người ra sau, con thuyền bỗng lập tức trầm xuống. Khấu Trọng trong lòng vừa kêu bất diệu thì đầu vai đã va phải sàn thuyền. Nguyên nhân là vì chỉ trong chớp mắt, con thuyền đã ngược dòng tiến lên vài xích vừa vặn đón được thân hình gã đang rơi xuống. Lúc con thuyền đột nhiên trầm hẳn xuống, Khấu Trọng biến thành lơ lửng trong không trung nên vô phương phát lực. Thành thử khi rơi xuống thân hình gã đập mạnh vào sàn thuyền đánh “bịch” một tiếng nặng nề, vô cùng thảm hại.

Nỗi khổ của Khấu Trọng không dừng ở đó. Khi thân gã đập vào sàn thuyền, liền bị một cỗ kình lực cổ quái mạnh không tưởng nổi phản chấn ngược lại khiến cho gã mắt nổ đom đóm, mất hết phương hướng, hai tai ù đi. May là gã vừa được nguyên tinh của Xá Lợi trợ giúp làm căn cơ võ công đại tiến. Nếu không, chỉ một đòn đó cũng đủ làm gã thất bại thảm hại rồi.

Khấu Trọng nghiến chặt răng, song chưởng như thiểm điện đập xuống sàn thuyền, lập tức đầu dưới chân trên phóng thẳng lên. Đúng lúc này, một luồng kình khí nhu hoà nhưng không thể kháng cự của Ninh Đạo Kỳ như trận cuồng phong ập tới. Khấu Trọng thân hình đang lơ lửng trên không, không có cách nào tránh được, chỉ đành vận chân khí hộ thân, ngạnh tiếp một chiêu.

- “Bùng!”

Khấu Trọng như chiếc lá trong cuồng phong bạo vũ, thân bất do kỉ, trong không trung không ngừng đảo lộn bay về phía sau. Khấu Trọng toàn thân tê rần, nhưng trong lòng không những không sợ hãi mà lại vui mừng. Gã thầm nghĩ chỉ cần rơi xuống nước thì dù có mười Ninh Đạo Kỳ đuổi bắt gã vẫn còn cơ hội thoát thân.

Tuy nhiên, ngay lập tức gã phát giác suy nghĩ vừa rồi hoàn toàn sai lầm. Nguyên lai tuy thân hình gã rời khỏi con thuyền nhưng lại bị tống thẳng lên bờ. Việc này căn bản vốn không thể xảy ra vì đầu thuyền ở phía đông, đuôi thuyền phía tây, gã đáng lẽ phải rơi xuống nước. Nhưng sự thật hiển nhiên trước mắt, chứng tỏ Ninh Đạo Kỳ đã sử dụng kình lực xảo diệu thao túng con thuyền. Cộng thêm võ công xuất thần nhập hoá, lão đã làm gã hoàn toàn bị bất ngờ, khiến mọi tính toán của gã đều không sử dụng được.

Khi Khấu Trọng vừa đặt chân xuống bờ sông, lưng vẫn còn hướng về phía Đại Hà, một luồng kình khí mạnh mẽ từ phía sau đã ầm ầm tràn đến. Gã lúc này toàn thân đau đớn, nhưng không dám dừng lại, vội vàng đề khí phóng thẳng về phía trước, thầm nghĩ trước tiên tránh qua kiếp nạn này rồi sau tính tiếp. Nào ngờ, kình khí của Ninh Đạo Kỳ như độc trùng ẩn trong xương. Vô luận gã chạy ngang chạy dọc, lên cao hay xuống thấp thế nào, cỗ kình lực khủng khiếp đó thủy chung vẫn bám sát uy hiếp không rời sau lưng gã. Liền một mạch hơn mười dặm, xuyên rừng vượt núi, tình trạng đó không hề thay đổi. Gã liền ném một tia nhìn vội vã về phía sau, cảm giác bất lực không thể làm gì như lúc này thật khó tiêu thụ. Nếu tình trạng này cứ tiếp diễn, cuối cùng gã sẽ dùng hết chân nguyên như ngọn đèn cạn dầu, kết quả là ngã xuống và bị sanh cầm.

Khấu Trọng vừa động não vừa tăng tốc phóng thẳng lên mỏm núi trước mặt. Kình khí của Ninh Đạo Kỳ giống như một bức tường dính liền vào lưng gã. Chỉ cần hộ thể chân khí của gã giảm sút hoặc tốc

độ chậm lại, đảm bảo sẽ bị đánh tới thổ huyết đo đất, bất hạnh vô cùng. Cao thủ giao đấu, chỉ cần một sai sót nhỏ sẽ lâm vào thế vạn kiếp bất phục. Sau khi gã lộn người xuống nước không thành, liền liên tục thất thế, thân ở thế hạ phong tuyệt đối, bị hãm trong cục diện đầy nguy khốn.

Khấu Trọng trong lòng thầm nghĩ là rồng hay là rắn cũng cần phải thử một phen. Gã bèn vận lực vào hai chân nhún mạnh, hoành thân phi thẳng lên. Ninh Đạo Kỳ phía sau như bóng theo hình lăng không đuổi đến. Khấu Trọng ngấm ngầm tính toán, hít mạnh một hơi chân khí, rồi tận lực thi triển thuật Hồi phi, thân hình gã như có kỳ tích đột ngột lượn vòng sang phía trái. Gã lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát khỏi sự uy hiếp của Ninh Đạo Kỳ.

Khấu Trọng trong lòng hiểu rõ hành động vừa rồi nằm ngoài ý liệu của Ninh Đạo Kỳ nên mới đắc thủ. Vận may cũng như hoa Quỳnh nở, chỉ xuất hiện một lần. Gã không dám chần chừ, tay phải bạt xuất Tỉnh Trung Nguyệt, nhằm hướng Ninh Đạo Kỳ chém tới.

- “Bùng!”

Đao phong và kình khí giao kích mãnh liệt tạo thành âm thanh như sấm động. Khấu Trọng thầm kêu nguy hiểm, hiểu rõ vừa mới ngạnh tiếp kình lực kinh nhân của Ninh Đạo Kỳ chuyển hướng đánh tới. Tuy cánh tay bị chấn động, tê rần ê ẩm đến tận bả vai, nhưng trong lòng gã vui mừng như nắng hạn gặp mưa rào. Gã lập tức mượn lực phóng mình ra khỏi mỏm núi, rơi xuống thảo nguyên. Ninh Đạo Kỳ cũng hạ thân xuống theo, thần thái vẫn ung dung phiêu dật, nhìn giống như một vị tiên.

Khấu Trọng không chờ lão đứng vững, hét lớn một tiếng, thân theo đao bay đến, thi triển tuyệt chiêu “Kích Kỳ” trong Tỉnh Trung Bát Pháp. Tỉnh Trung Nguyệt hoá thành một luồng sáng màu vàng rực

rỡ, như điện chớp chém về phía Ninh Đạo Kỳ. Trong không trung, Tỉnh Trung Nguyệt vẽ nên một đường cong vô cùng tuyệt mỹ, vượt hẳn ra ngoài thế tục, lại không ngừng biến hoá vi diệu, tầng tầng lớp lớp công tới vị đại tông sư võ học đứng đầu Trung Nguyên. Ninh Đạo Kỳ bị đao phong dồn tới râu tóc tung bay, y phục phất phới. Nét mặt lão lộ vẻ nghiêm trọng, nhưng thân hình bỗng nhiên xuất hiện biến hoá vô cùng huyền diệu không bút nào tả xiết. Hai ống tay áo phất lên, tả thủ tinh oanh như ngọc từ trong tay áo phóng ra, ngũ chỉ chụm lại mổ thẳng vào đao phong của Khấu Trọng. Khấu Trọng công thế lập tức hoàn toàn tiêu tán, thân hình còn bị ép dạt ra, liên tục quay ba vòng, rồi mới hoành đao đứng lại cách Ninh Đạo Kỳ chừng năm trượng.

Ninh Đạo Kỳ tựa như vừa làm một việc nhỏ không đáng nhắc đến, vuốt râu cười, rồi thản nhiên nói:

- Thiếu Soái quả nhiên từng được Thiên Đao Tống Khuyết huynh chỉ điểm. Đao đó đã đạt tới cốt lõi của sự tinh túy. Khó nhất là có thể khéo léo tạo ra nhiều biến hóa nguy hiểm. Thật là làm khó lão phu rồi!

Khấu Trọng nhân cơ hội điều tức, liền đáp:

- Chuyện rắc rối của đại sư chắc không phải là sợ sau khi làm thịt tiểu tử rồi, Thiên Đao Tống Khuyết sẽ tìm tiền bối mà thanh toán.

Ninh Đạo Kỳ bật cười:

- Tống Khuyết huynh từ trước đến nay vẫn không muốn bỏ qua cho lão phu, đúng là nỗi khổ mà không có cách nào giải thích. Đương nhiên đó là một nỗi lo, nhưng lão phu không để chuyện này trong lòng.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Vậy khó khăn là ở chỗ nào, tiểu tử nguyện được nghe rõ.

Ninh Đạo Kỳ chắp tay sau lưng, ngửa mặt nhìn vầng trăng trên cao, rồi ung dung đáp:

- Vấn đề ở chỗ đao pháp của Thiếu Soái đã tiến vào cảnh giới của đại tông sư, có thể từ phức tạp biến thành đơn giản, tưởng chừng vụng về nhưng lại hàm chứa xảo diệu. Nhớ lại lão phu ngày trước, phải ngoài bốn mươi tuổi, võ công mới có thành tựu như thế. Lại nghĩ Thiếu Soái với đạo gia hoàn toàn không phải là không có quan hệ, nên lão phu không khỏi nổi lòng mến tài. Tài nghệ của Thiếu Soái đã vượt quá dự đoán của lão phu.

Trong lòng Khấu Trọng bừng lên niềm sùng kính đối với vị cao thủ tuyệt đỉnh đang đứng trước mặt. Chỉ với khí phách như vậy, thật đã không hổ danh Trung thổ đệ nhất nhân. Gã bèn cười khổ:

- Tiền bối nếu như vẫn tưởng khuyên tiểu tử rửa tay rút lui, tốt nhất là nên rút lại những lời đó.

Ninh Đạo Kỳ cười nhẹ đáp:

- Thiếu Soái đã sớm lộ rõ tâm ý của mình, lão phu không nghĩ sẽ tiếp tục thuyết phục thêm. Năm nay lão phu tuổi đã gần trăm, ba mươi năm qua đã sớm không còn tâm niệm tranh hùng tranh thắng nữa rồi. Hôm nay phải xuất thủ đối phó Thiếu Soái, thật không phải là sở nguyện của lão phu. Thuật Hồi phi của Thiếu Soái làm sao mà luyện được? Lão phu lần đầu tiên được thấy qua.

Khấu Trọng khiêm cung trả lời:

- Thuật đó, một nửa là do tiểu tử lĩnh hội được từ Quốc sư người Ba

Tư của Tây Đột Quyết là Vân Soái, một nửa là do tiểu tử tự nghĩ ra.

Ninh Đạo Kỳ lắc đầu, than nhẹ:

- Đúng là “nhân ngoại hữu nhân”! Câu nói này không sai chút nào. Nếu như Thiếu Soái không biết công phu kỳ dị đó, chỉ sợ sớm đã bị chế phục, lão phu cũng không phải tốn nhiều khí lực đến vậy. Không nói lời thừa nữa, thỉnh Thiếu Soái xuất chiêu!

Khấu Trọng cười khổ:

- Thỉnh lão nhân gia chỉ bảo trước! Nói trắng ra, tiểu tử luôn luôn muốn xuất thủ, chỉ hận là hoàn toàn không có cơ hội, thật khó khăn.

Ninh Đạo Kỳ chợt cười hà hả:

- Không lạ khi Phi Huyên một mực không thể hạ quyết tâm đối phó quyết liệt với các ngươi. Nguyên nhân đều vì các ngươi luôn làm người ta vui vẻ. Tạo hóa trêu ngươi, mong Thiếu Soái không trách lão phu không khách khí!

Khấu Trọng song mục sáng bừng lên, thẳng lưng, vươn vai, thể hiện lòng tin mạnh mẽ. Toàn thân gã toát ra khí thế hùng hậu vững chãi như núi. Gã trầm giọng nói:

- Tiền bối mời!

Ninh Đạo Kỳ hai tay vẫn chắp sau lưng, bước dài sang trái một bước. Khấu Trọng toàn thân chấn động. Nên biết, khí thế của gã từ đầu đến giờ luôn luôn khoá chặt Ninh Đạo Kỳ. Trong thời khắc đó, gã lại đang phát động đao khí cường liệt bức tới. Chỉ cần đối phương có một hành động nhỏ, dưới sự dẫn dắt của kình khí, tất sẽ gặp phải công kích mãnh liệt của gã. Ninh Đạo Kỳ chỉ với một bước đơn giản

như vậy lại có thể làm cả một trường kình khí đối địch căng thẳng đó dịch chuyển trọng tâm, khiến gã muốn công mà không công nổi, rơi vào thế bị động. Cũng giống như hai người đang đấu lực, bỗng nhiên đối phương chuyển thân rời đi, khiến gã có lực mà không thi thố nổi.

Ninh Đạo Kỳ cười nhẹ:

- Thiếu Soái cẩn thận!

Một ống tay áo phất ra. Ống tay áo không ngừng mở rộng trước mặt Khấu Trọng, làm gã không nhìn rõ bộ pháp cũng như thân hình của Ninh Đạo Kỳ. Trong khi ống tay áo phiêu phất không ngừng, từ bên trong tụ ảnh tiên thủ thon dài của Ninh Đạo Kỳ bỗng nhiên đánh tới, biến hóa vô cùng thần diệu, thật khó có thể hình dung.

Khấu Trọng không còn cách nào khác, đành tràn người sang ngang, vung đao đối phó. Chưởng và đao tương hỗ biến hoá. Cuối cùng cạnh chưởng cùng đao phong không màu mè ngạnh tiếp một chiêu. Khấu Trọng hự lên một tiếng, loạng choạng lùi lại, khí huyết trồi ngược, trong lòng kêu khổ không ngớt. Nếu như cứ bị Ninh Đạo Kỳ bức phải ngạnh tiếp vài chiêu nữa, công lực đối phương đã gần trăm năm, gã sẽ chỉ có kết cục là bỏ đao chịu thua.

Ninh Đạo Kỳ lại thu bàn tay về sau lưng, không hề thừa thắng truy kích, thản nhiên nói:

- Lão phu hoàn toàn không hề nhường tay, vậy mà Thiếu Soái vẫn có thể ngạnh tiếp một chiêu của lão phu. Thật làm người ta không thể tin nổi.

Đoạn lão chuyển người đến gần, tả thủ chém ngang yết hầu Khấu Trọng. Chiêu này trông thì vô cùng bình thường, không nhiều xảo diệu. Nhưng dưới tay vị đại tông sư đó, khi xử ra lại biến hoá vô

cùng, khiến người ta có cảm giác mê hoặc không thể nắm bắt nổi. Nhưng Khấu Trọng dường như lại biết trước là lão sẽ công tới như thế. Gã đã tập trung nội lực sẵn sàng lấy vụng về chống vụng về. Đao phong trầm trọng, nhưng lại khinh linh khéo léo như vô lực, chậm rãi đánh ra.

- “Bùng!”

Loa hoàn kình bộc phát. Ninh Đạo Kỳ hoàn toàn không đề phòng, lại không dùng toàn lực nên không thể mượn thế truy kích, đành phải để Khấu Trọng bắn lùi ra ngoài. Khấu Trọng khẽ khom người, hai mắt xuất thần xạ sắc lăng lệ. Đao phong hướng về phía đại địch đáng sợ nhất trong đời, trông như một con báo đang chằm chằm nhìn địch nhân.

Gã trầm giọng nói:

- Xin thứ cho tiểu tử vô lễ!

Tỉnh Trung Nguyệt công ra như thiểm điện.

Tới lúc đó, gã đã miễn cưỡng giữ được thế quân bình, làm sao có thể bỏ qua cơ hội tấn công tốt như vậy. Nhưng Ninh Đạo Kỳ một tay vẫn để sau lưng, chỉ dùng một tay múa lên, lúc chỉ lúc chưởng vô cùng ảo diệu thần tốc. Hai chân lão trụ vững như núi, khiến người ta có cảm giác không thể làm lão di động dù chỉ một ly. Lão đã phá giải chiêu “Bất Công” của Khấu Trọng.

Khấu Trọng thét dài một tiếng. Tỉnh Trung Nguyệt chém vào khoảng không trước mặt. Đây chính là chiêu “Kì Dịch” trong Tỉnh Trung Bát Pháp, là chiêu lĩnh ngộ từ Dịch Kiếm Thuật. Lần đâu tiên Ninh Đạo Kỳ lộ xuất thần sắc ngạc nhiên. Kỳ chiêu như thế, đây là lần đầu tiên lão được thấy. Lão lập tức thu chưởng về eo, như động như không,

tư thế huyền kỳ thâm ảo đến cực điểm. Khấu Trọng hoàn toàn không trông rõ biến hóa của lão, chiêu Kỳ Dịch chưa sử hết đã biến sang chiêu thứ sáu “Chiến Định”. Đao thế mở rộng như trường giang đại hải tràn tới tấn công Ninh Đạo Kỳ. Ninh Đạo Kỳ chỉ dùng đơn thủ ứng chiến, vô cùng tiêu sái tự nhiên, nào cuộn, quét, đẩy, vỗ,…, hoàn toàn không một chút màu mè nhưng lại làm Khấu Trọng không thể tiến lên một bước. Công thế kín kẽ liền lạc như nước của Khấu Trọng chẳng tạo ra một chút công hiệu. Dưới đao quang đầy trời, hai bóng người di chuyển như thiểm điện đã không còn nhìn rõ ai là ai.

- “Bùng!”

Một chưởng của Ninh Đạo Kỳ lại trầm trọng đánh trúng sống đao của Khấu Trọng. Kình lực giao kích đẩy Khấu Trọng lùi lại tới gần mười bước.

Ninh Đạo Kỳ ngửa mặt nhìn trời cảm thán nói:

- Giả như Thiếu Soái có Tử Lăng đồng hành, lão phu thực không thể làm gì nổi các ngươi!

Khấu Trọng lau sạch vết máu rỉ bên khóe miệng, đấu chí ngất trời, hỏi lại:

- Tại sao tiền bối lại chỉ dùng một tay?

Ninh Đạo Kỳ giơ ngón tay cái lên khen:

- Thiếu Soái đúng là anh hùng nên mới dám đề xuất vấn đề đó, lại còn hàm ẩn ý trách móc lão phu. Lão phu cũng không dám không nói rõ. Đây là điều kiện lão phu đáp ứng với Phi Huyên khi xuất thủ đối phó ngươi. Nếu như có thể lựa chọn, lão phu thật không muốn coi ngươi là kẻ địch.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Đa tạ tiền bối quá yêu. Bất quá xin tiền bối giải trừ điều kiện trói buộc tay chân đó đi, để tiểu tử có thể lĩnh giáo tuyệt học cao minh của tiền bối.

Ninh Đạo Kỳ vui vẻ đáp:

- Đơn thủ hay song thủ đối với lão phu quả thật không có phân biệt gì nhiều. Cuộc chiến đêm nay đã khiến lão phu thu lợi không ít. Vì có cùng nguồn gốc nên từ thân thủ của Thiếu Soái lão phu đã lãnh hội được tinh nghĩa của Trường Sinh Quyết.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Tiểu tử không tưởng tượng nổi tiền bối lại có thể từ thân thủ của tiểu tử mà lĩnh hội được điều gì. Hèn chi vừa rồi tiền bối chưa sử dụng toàn lực.

Đến lượt Ninh Đạo Kỳ cười khổ:

- Thiếu Soái sai rồi. Lão phu thật đã tận hết sức mình. Vấn đề là lão phu không thể hạ sát thủ đối với ngươi, do đó chỗ nào cũng để lại dư địa. Thiếu Soái tâm chí kiên cường, tinh khí cực thịnh, lão phu bình sinh mới thấy là một.

Khấu Trọng mừng rỡ:

- Tiền bối nếu như không thể đang tâm hạ sát tiểu tử, chỉ sợ sẽ lộ ra con đường cho tiểu tử ly khai.

Ninh Đạo Kỳ lại chắp tay sau lưng, hồi phục vẻ tiên phong đạo cốt,

khí định thần nhàn nhẹ nhàng nói:

- Tinh là căn bản của cơ thể, lưỡng tinh tương hỗ tạo thành thần, theo thần mà đến tạo thành hồn, tinh khí ra vào gọi là phách, tâm dựa vào gọi là ý, ý tồn tại ở chí. Đỉnh cao nhất của võ đạo không ngoài thiên nhân giao cảm, âm dương tương hỗ. Thiếu Soái đi đi! Mong ngươi ghi nhớ một điều, là thiện hay là ác, thiện ác chỉ khác nhau trong một ý niệm mà thôi.

Khấu Trọng lộ xuất thần sắc suy nghĩ sâu sắc. Gã hiểu rõ Ninh Đạo Kỳ qua thân thủ gã đã lĩnh hội được tinh nghĩa của Trường Sinh Quyết, vì thế nên mới có câu pháp quyết này để tặng lại gã. Gã trầm ngâm suy nghĩ giây lâu rồi phi thân đi mất.

o0o

Từ Tử Lăng liên tục bôn hành ba ngày ba đêm không ngừng nghỉ, tới Hoằng Nông lúc trời còn mờ sáng. Gã lưu lại ám ký tại địa điểm ước định. Đầu giờ Dần, Cao Chiếm Đạo đã y theo ước hẹn tới gặp gã tại một quán trà ở cửa Nam. Hai người lần đầu tiên gặp lại kể từ khi ly khai Trường An, đều cảm thấy như đã qua một kiếp khác, nên vô cùng vui mừng.

Từ Tử Lăng giải thích qua lộ tuyến của Khấu Trọng, đoạn hỏi:

- Người của Hoằng Nông Bang có biết ngươi tới tìm ta không?

Cao Chiếm Đạo đáp:

- Ám ký của Lăng gia chỉ thị phải bí mật hành sự, nên thuộc hạ không dám hành sự hồ đồ. Phải chăng Trần Thức có vấn đề?

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Trần Thức là cùng một bọn với Thiên Sách Phủ, hợp mưu đối phó bọn ta. Bọn chúng đi ngựa, ta chạy bộ. Tối đa ta chỉ nhanh hơn bọn chúng vài giờ.

Theo như cước trình của Từ Tử Lăng, chạy đường trường khó hơn được kiện mã, nhưng gã lại thắng ở ưu thế vượt núi băng rừng đi đường tắt nên có thể đến Hoằng Nông trước.

Cao Chiếm Đạo biến sắc hỏi:

- Làm thế nào đây?

Nếu không có lượng lớn hoàng kim trân bảo đang mang theo thì bọn họ có thể muốn đi là đi, làm gì cũng tiện. Nhưng hiện tại không chỉ hành động bất tiện mà lại còn phải giấu kín bí mật để người khác không biết rằng bọn họ đã lấy được bảo tàng.

Từ Tử Lăng nói:

- Tin xấu lại cũng có thể trở thành tin tốt. Nó chứng tỏ trong số huynh đệ chúng ta không ai bị mua chuộc làm nội gian, vì thế địch nhân vẫn không biết chúng ta vận chuyển hàng hoá theo người.

Cao Chiếm Đạo nhẹ thở ra một hơi, từ từ đứng lên nói:

- Thế thì dễ thôi. Tại khúc sông cách đây hơn trăm dặm, chúng ta có một trạm trung chuyển. Ở đó có hơn mười huynh đệ đang kinh doanh nghề vận tải đường thuỷ. Chúng ta chỉ cần theo đường thủy đến Lạc Dương, rồi qua Đại Hà quay về Bành Lương. Chỗ đó là địa đầu của Vương Thế Sung, thế lực của Lý phiệt không thể vươn tới đó được.

Từ Tử Lăng đáp:

- Quãng đường hơn trăm dặm này tịnh không dễ đi, bởi vì trong phạm vi quận Hoằng Nông, thật khó có thể qua mắt được Hoằng Nông bang.

Cao Chiếm Đạo lạnh lùng:

- Trừ phi là cao thủ của Thiên Sách Phủ, còn không thì Hoằng Nông bang không đáng cho Đồng Hưng Xã chúng ta để vào trong mắt. Uổng cho lão già Trần Thức đó ra vẻ nghĩa bạc vân thiên, mở miệng là nói nhân nghĩa, ngậm miệng lại cũng nói đạo đức. Con bà nó! Chi bằng trước khi đi, bọn ta đao trắng đâm vào đao đỏ rút ra, thuận tay làm thịt hắn luôn.

Từ Tử Lăng thấy hắn lộ xuất bản sắc hải tặc trước đây của mình bèn cười khổ:

- Tiểu bất nhẫn tất loạn đại mưu. Trần Thức chỉ là tiểu sự. Truy binh của Thiên Sách Phủ mới là vấn đề lớn. Ngươi trước hết cho ta biết tình hình các huynh đệ thế nào đã.

Cao Chiếm Đạo đáp:

- Hiện tại chúng ta chia người làm ba tổ, do ba người bọn thuộc hạ mỗi người phụ trách một tổ. Tổ của thuộc hạ phụ trách nhân số ít nhất, chỉ có hai lăm người đang ở chỗ do Trần Thức an bày trong thành. Hai tổ còn lại đang ẩn nơi bí mật trong khu rừng phụ cận.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Trần Thức có biết vị trí của hai tổ này không?

Cao Chiếm Đạo đáp:

- Đương nhiên chúng ta không cho hắn biết. Thuộc hạ nói với hắn là những huynh đệ khác đã sớm về Bành Lương trước rồi, hai lăm huynh đệ lưu lại đây là để nghe ngóng tin tức của hai vị nhân gia.

Từ Tử Lăng khen:

- Thế thì rất tốt! Ngươi hãy lập tức quay về, trổ tài miệng lưỡi để từ tạ rồi rời thành. Sau đó ta và các ngươi sẽ gặp nhau bên ngoài.

Cao Chiếm Đạo nhíu mày hỏi:

- Lăng gia tại sao không ly khai cùng với chúng tôi?

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Thiên Sách Phủ đối với Hoằng Nông Bang là dùng lợi dụ dỗ. Phương pháp của ta là dùng lực uy hiếp. Chỉ cần Hoằng Nông Bang sợ nọ sợ kia không dám toàn lực ra tay là chúng ta có thể an nhiên đến trạm trung chuyển ở bến sông đó rồi.

Cao Chiếm Đạo hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói:

- Thời gian không nhiều. Người của Thiên Sách Phủ có thể đuổi kịp bất cứ lúc nào. Thế thì Lăng gia mạo hiểm quá!

Từ Tử Lăng ung dung cười:

- Nếu đường đường chính chính đối trận ngạnh chiến, ta khẳng định không thể làm được. Nhưng nếu chỉ là đột vây bỏ chạy, ta tin chắc có tới tám phần thành công. Chỉ cần cho Trần Thức thấy rõ ràng người của Thiên Sách Phủ không thể cầm giữ ta được thì kế sách

rung cây dọa khỉ của Từ Tử Lăng ta mới có tác dụng.

Cao Chiếm Đạo lộ xuất thần sắc tôn kính:

- Lăng gia đúng là vô cùng can đảm!

Từ Tử Lăng lại nói:

- Phương pháp của ta chưa chắc đã có công hiệu. Thời gian không còn nhiều, các ngươi lập tức ý kế thi hành. Ta sẽ phụ trách thu thập gian tế đằng sau các ngươi.

Cao Chiếm Đạo sau khi bàn bạc chi tiết nơi gặp gỡ và các vấn đề khác với Từ Tử Lăng liền nhanh chóng rời đi.

Từ Tử Lăng càn quét sạch các món điểm tâm trên bàn, trong lòng cười thầm, tự nghĩ mình là người hoàn toàn không muốn thị cường, hoành hành bá đạo, nhưng đối với loại người bất nghĩa bán rẻ bằng hữu như Trần Thức thì lại không có lựa chọn nào khác. Chỉ cần Trần Thức cung kính nghe lời khuyên bảo, gã sẽ không phải đại khai sát giới, làm tổn thương bang chúng Hoằng Nông Bang. Khấu Trọng hiện nay đang ở đâu? Tình hình hắn thế nào rồi? Trong tình thế ngay đến cả người không màng chuyện thế sự như Ninh Đạo Kỳ cũng bị cuốn vào vũng nước đục phân tranh thiên hạ này, Từ Tử Lăng gã dù có thi triển thủ đoạn phi thường cũng không có gì quá đáng.

Chương 447: Dữ hổ mưu bì

Khấu Trọng đi liền một mạch tới Lạc Dương, gặp tướng thủ thành nói muốn cầu kiến Vương Thế Sung. Cái tên Khấu Trọng lập tức gây kinh động, Lang Phụng tự thân tới đón gã. Sau một hồi hàn huyên, y cùng Khấu Trọng ngồi xe ngựa nhập cung.

Khấu Trọng trở lại chốn cũ, thấy phố xá vẫn phồn hoa hưng thịnh, nghĩ tới không lâu nữa ngôi thành vĩ đại nổi tiếng lâu đời này sẽ lâm cảnh binh đao chiến hỏa tàn phá, trong lòng vô cùng cảm khái.

Lang Phụng miệng nói dối lòng:

- Thánh thượng mấy ngày nay thường nhắc đến Thiếu Soái, chắc là do Thánh thượng cảm nhận Thiếu Soái sẽ đại giá quang lâm.

Khấu Trọng trong lòng thầm rủa. Trong số các đại tướng của mình, Vương Thế Sung sủng ái nhất Lang Phụng và Tống Mông Thu. Nguyên nhân không phải do hai người này có bản lĩnh gì đặc biệt, mà là vì họ rất giỏi thuật quan trường, lúc nào cũng a dua nịnh bợ, luôn biết cách làm cha con Vương Thế Sung vui lòng.

Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim đi rồi, chỉ còn Trương Chấn Chu và Dương Công Khanh có thể gọi là tướng tài, đáng tiếc là họ lại bị bài xích bởi bọn thân tộc mà Vương Thế Sung đang sử dụng. Người trong gia tộc thì chỉ có nhị công tử Vương Huyền Thứ tuy nhỏ tuổi là còn có chút tài năng, ngoài ra chẳng có ai đáng được nói đến.

Một khi quân Đường đánh tới, có trời mới biết bao nhiêu người sẽ phản Trịnh quy hàng Đường thất. Vương Thế Sung khắc bạc vô ơn,

Lý Thế Dân hậu đãi hiền tài, chim khôn chọn cành mà đậu, chỉ riêng ở phương diện này, Khấu Trọng bằng vào sức mình sao có thể ngăn được cơn sóng dữ. Phương pháp duy nhất là trước tiên phải đánh thắng một trận lớn để trấn an các tướng sỹ đã có ý muốn bỏ đi, làm cho họ hiểu rằng dù có theo Lý tiểu tử cũng không ổn thỏa như họ nghĩ. Có điều đội Hắc giáp tinh kỵ vẫn tung hoành vô địch của Lý tiểu tử hiện giờ khí thế đang như mặt trời lên cao, trang bị cực tốt, huấn luyện ưu việt, nói thắng thì dễ nhưng để làm được điều đó lại là chuyện vô cùng khó.

Nghĩ ngợi một lát, Lang Phụng nói tiếp:

- Dương Công Bảo Khố chỉ có hư danh, mất cũng không phải vấn đề lớn. Chỉ cần Thiếu Soái khẳng khái vì Thánh thượng ra sức, chẳng phải cũng giống như đang ngồi trên bảo khố sao? Hà huống trong ba thành lớn của nhà Tùy, Lạc Dương là thành trì có bảo tàng phong phú nhất.

Khấu Trọng trong lòng thầm nghĩ tin tức của Lang tiểu tử ngươi cũng thật linh thông, biết được trong bảo khố có những gì, bèn thuận miệng hỏi:

- Vụ loạn Dương Văn Can cuối cùng kết thúc thế nào?

Lang Phụng lạnh lùng trả lời:

- Văn Can đáng chết, chỉ bằng vào chức vị Tổng quản Khánh Châu, hợp với sức của bang hội ở một địa phương mà dám hưng binh làm phản, đương nhiên ở vào kết cục thảm bại. Hiện tại Kinh Triệu Liên Minh bị liệt vào bọn phản đảng, không còn chỗ đứng ở Quan Trung nữa.

Khấu Trọng hỏi:

- Lý Thế Dân được lên ngôi bảo tọa Thái tử chứ?

Lang Phụng cười nói:

- Lý Kiến Thành lần này đúng là bị Dương Văn Can liên lụy thảm hại. May là có các Quý phi vì hắn mà cầu tình, bọn đại thần như Phong Đức Di lại vì hắn xin Lý Uyên xá tội. Kết quả là Kiến Thành khấu đầu tạ tội thiếu điều gãy cả lưng mới miễn cưỡng bảo vệ được ngôi vị. Cuối cùng, Lý Uyên chỉ quy tội cho quan Trung duẫn Vương Khuê, Hữu vệ Vi Đỉnh và Tào duyệt Đỗ Yêm của Thiên Sách Phủ. Bọn chúng làm quỷ thế mạng rồi thì sự việc chấm dứt.

Khấu Trọng cảm thấy hồ đồ, không rõ cuộc đấu tranh đó có liên quan thế nào với Vương Khuê, Vi Đỉnh. Nghĩ tới Đỗ Yêm chính là nội gian của Dương Văn Can, gã lại hỏi:

- Dương Văn Can thì thế nào?

Lang Phụng nói:

- Loạn quân của Dương Văn Can bị Lý Thế Dân xuất binh đánh phá, toàn quân tan vỡ. Riêng Dương Văn Can một mình đột vây đào tẩu, giờ không rõ sống chết thế nào.

Nghe thấy Lý Thế Dân không được phong Thái Tử, Khấu Trọng lại bừng lên một tia hy vọng mới, đoạn tiếp tục dò hỏi:

- Thục Ni tiểu thư không bị liên can gì chứ?

Lang Phụng ngạc nhiên đáp:

- Lý Uyên đối với nàng chỉ ngày càng sủng ái hơn, làm sao lại bị liên

quan được?

Đến lượt Khấu Trọng không hiểu gì cả, trong lòng lấy làm kỳ quái, buột miệng nói:

- Thục Ni tiểu thư với Dương...Dương Hư Ngạn có quan hệ mật thiết. Cái này...

Lang Phụng hạ giọng:

- Thục Ni tiểu thư đã hoài thai cốt nhục của Lý Uyên. Con quỷ háo sắc Lý Uyên đối với nàng chỉ sợ yêu còn không hết, làm sao lạnh nhạt với nàng được? Dương Hư Ngạn tuy có liên quan với Dương Văn Can nhưng lại không tham gia hành động phản loạn đó. Lý Uyên lại niệm tình cũ, vì thế địa vị của hắn vẫn vô cùng vững chắc.

Khấu Trọng suýt chút nữa vọt miệng nói ra Lý Uyên đã hiểu rõ Dương Hư Ngạn là đồ đệ của Thạch Chi Hiên, trong lòng thầm nghĩ Lý Uyên đúng là hồ đồ, hoặc giả bên trong lại có nội tình vi diệu khác mà hắn không biết.

Xe ngựa chầm chậm tiến vào hoàng thành. Khấu Trọng thu nhiếp tâm tình, chuẩn bị sẵn sàng ứng phó với lão hồ ly Vương Thế Sung.

o0o

Từ Tử Lăng nghênh ngang nhập thành, theo đúng chỉ dẫn của Cao Chiếm Đạo đến thẳng bên ngoài đại trạch Tổng đàn Hoằng Nông Bang, báo danh cầu kiến. Sự thật, không cần Từ Tử Lăng biểu lộ thân phận, khi gã làm thủ tục vào thành, người của Hoằng Nông bang đã sớm nhận ra, ngấm ngầm phái người thông báo cho Trần Thức. Đương nhiên việc này không qua được tai mắt của Từ Tử Lăng. Nhân đó gã lại biết họa hình chân dung của mình và Khấu

Trọng đã sớm được phân phát cho tất cả các phân đà của Hoằng Nông bang để tiện việc trinh sát và giám thị hành tung hai người.

Trần Thức tiếp gã tại nội đường. Vị huynh đệ kết bái của Lôi Cửu Chỉ và là Bang chủ của Hoằng Nông Bang này tuổi chừng trên dưới năm mươi, cằm có một chòm râu dê đen kịt, thân hình tầm thước và hơi gầy, ngũ quan đoan chính, nhãn thần linh hoạt, đúng là có khí độ nhất bang chi chủ.

Từ Tử Lăng được lão đón tiếp rất nồng nhiệt. Sau mấy lời chào hỏi khách sáo, hai người ngồi xuống hồi uống trà nói chuyện.

Từ Tử Lăng mỉm cười vào đề:

- Tại hạ có vài lời muốn nói với Trần bang chủ.

Trần Thức là tay lão luyện giang hồ, hiểu rõ ý Từ Tử Lăng liền đuổi hết đệ tử ra ngoài rồi cung kính nói:

- Từ gia là một người mà Trần Thức này vô cùng ngưỡng mộ. Cho dẫu không có quan hệ với Cửu Chỉ, Trần Thức ta vẫn vì việc có thể làm chó ngựa cho ngài mà lấy làm vinh hạnh, huống chi Cửu Chỉ lại là huynh đệ đốt hương lập thệ kết bái của ta!

Ngôn từ của Trần Thức rất mực khẩn thiết, lão lại là huynh đệ kết bái của Lôi Cửu Chỉ, nếu Từ Tử Lăng không nắm rõ tình hình chắc cũng chẳng để bụng nghi ngờ. Gã chợt cười thầm cái bộ dạng giả dối đáng thương kia.

Trần Thức không hề để ý, vẫn cất giọng thăm dò:

- Thiếu Soái không cùng đi với Từ gia sao?

Từ Tử Lăng điềm đạm trả lời:

- Thiếu Soái có việc quan trọng nên không đi cùng. Tại hạ hôm nay đến Hoằng Gia chỉ là để thông tri cho bọn Chiếm Đạo rằng mọi việc vẫn tiến triển bình thường, họ có thể yên tâm rời khỏi nơi đây.

Trần Thức nhíu mày nói:

- Quý Chúc đã rời thành để tiếp ứng cho đội nhân mã đó rồi, chưa biết lúc nào về tới.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Bọn họ đã đi cả rồi.

Trần Thức thất thanh hỏi:

- Cái gì?!

Từ Tử Lăng hạ giọng xuống thật nhỏ:

- Trần đương gia nên nghe kỹ mỗi lời của Từ Tử Lăng này. Nếu không phải ta niệm tình Bang chủ là bằng hữu kết bái của Lôi Cửu Chỉ, lại đã từng giúp đỡ ta, thì hai bên chỉ còn cách dùng vũ lực để giải quyết hết một lần cho gọn.

Trần Thức biến sắc hỏi:

- Từ gia nói thế là có ý tứ gì?

Từ Tử Lăng song mục thần quang đại thịnh, nghiêm nghị nhìn Trần Thức rồi nói:

- Nói gì thì Trần đương gia cũng là một hán tử, thế nên đã dám làm thì cũng nên dám chịu, đừng bắt ta phải lãng phí miệng lưỡi. Người của Thiên Sách Phủ có thể tùy thời đến đây, chi bằng chúng ta nên tận dụng chút thời gian còn lại này cùng tìm ra một phương pháp lưỡng toàn kỳ mỹ để song phương không trở thành kẻ địch của nhau, đỡ phải rơi vào thế người mong ta chết, ta bắt người vong.

Trần Thức rúng động không thốt lên lời.

Nói cho cùng Hoằng Nông Bang chỉ là một bang hội nhỏ ở châu quận. Dù có Thiên Sách Phủ chống lưng, nhưng nếu dám chọc giận hai nhân vật đang làm náo loạn thiên hạ là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì thật là bất trí.

Từ Tử Lăng chợt hạ giọng, từ biện pháp cương mãnh lại chuyển sang nhu hòa để cho đối phương có cơ hội hạ đài:

- Ta đương nhiên hiểu là Trần đương gia bị bức bách không thể chống lại, sợ đắc tội với Lý gia, ngày sau quân Đường đông tiến sẽ không có chỗ nào mà chạy. Vì thế dù cho chúng ta biết Trần đương gia ám trợ Lý Thế Dân cũng có thể bỏ qua cho người. Bất quá đã sai một lần không thể để sai lần nữa. Ta và Khấu Trọng là người có ân sẽ trả, có cừu tất báo.

Câu cuối cùng này căn bản không phải là tác phong của Từ Tử Lăng, nhưng vì để đạt mục đích nên gã cũng đành một mạch tuôn ra.

Trần Thức dường như đột nhiên già đi mấy tuổi, hai mắt cụp xuống, chán nản nói:

- Ài! Ta làm sao còn mặt mũi để mà nhìn mặt Cửu Chỉ nữa đây? Bốc Đình và Điền Tam Đường của Hưng Xương Long đích thân đến gặp ta, phân rõ lợi hại. Nếu ta chỉ có một mình thì đã có thể tùy ý bỏ đi

thật xa. Nhưng ta lại không nhẫn tâm thấy các huynh đệ đã bao năm đi theo mình lâm vào cảnh nhà tan người chết.

Đến đây, lão bỗng ngẩng đầu dứt khoát nói:

- Từ gia nên đi ngay! Chỉ sợ bọn chúng đã vào thành rồi.

Từ Tử Lăng khảng khái trả lời:

- Nếu như ta bỏ đi, Trần đương gia làm sao ăn nói với bọn chúng? Yên tâm đi! Ta đã có thể từ Quan Trung đến được đây, thì cũng có thể từ đây đi bất cứ đâu. Chỉ mong Trần đương gia có thể ghìm cương trước vực thẳm, giơ cao đánh khẽ mà tha cho bọn Cao Chiếm Đạo. Nếu không e rằng dẫu ta có hiểu rõ nỗi khó xử của ngài thì Khấu Trọng cũng không chịu nương tay đâu.

Miệng nói mà trong lòng gã cũng tự trách mình cùng Khấu Trọng đã quá sơ ý, khi ước định địa điểm tụ hội ở Hoằng Nông lại không tính đến Lý Thế Dân có thể dùng Hưng Xương Long truy ra quan hệ giữa họ và Hoằng Nông bang.

Trần Thức cương quyết nói:

- Từ gia có thể lấy đức báo oán, Trần Thức ta nhất định sẽ có ngày hồi báo. Thỉnh Từ gia lập tức ly khai, ta sẽ đối phó với người của Thiên Sách Phủ.

Từ Tử Lăng hốt nhiên đánh mắt cho lão một cái, ra hiệu có địch nhân lén lút tiếp cận, rồi cao giọng:

- Các anh em Đồng Hưng Xã đã ly khai, tại hạ sẽ lập tức lên đường, đuổi đến Quan Quân cùng bọn họ hội họp.

Quan Quân nằm ở phía nam của Hoằng Gia, là địa đầu của Chu Xán, thế lực của Lý phiệt không vươn tới được. Gã nói bọn họ chạy về phía đó cũng rất hợp tình hợp lý.

Trần Thức không uổng đã nhiều năm bôn tẩu giang hồ, y mau miệng tiếp lời:

- Từ gia từ xa đến đây, nên để Trần Thức ta tận tình địa chủ, dùng cơm trưa xong rồi hãy đi. Ta sẽ an bài xe ngựa, bảo đảm Từ gia sẽ đuổi kịp quý thuộc.

Từ Tử Lăng vươn người đứng dậy cáo từ:

- Việc không thể chậm trễ, hảo ý của Trần đương gia tại hạ xin tâm lĩnh! Ngày sau nếu có cơ hội, tại hạ sẽ tìm Trần đương gia uống rượu hàn huyên.

Cùng lúc, gã ngấm ngầm ra hiệu cho Trần Thức tìm cách rời mau khỏi phòng.

Là người có đầu óc lanh lẹ, Trần Thức lập tức nói:

- Thỉnh Từ gia đợi một chút. Ta có một vật muốn phiền người đưa cho Cửu Chỉ. Ta sẽ mang lại ngay cho Từ gia.

Lúc này nỗi u uất nặng nề trong lòng lão đã biến mất. Có điều, tuy nói Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ, nhưng Thiên Sách Phủ cũng đã chuẩn bị kỹ càng mới đến. Nếu Từ Tử Lăng gặp sự cố gì ở đây, Khấu Trọng không huyết tẩy Hoằng Nông Bang mới là chuyện lạ.

Từ Tử Lăng lại ngồi xuống, nhìn theo bóng Trần Thức đã khuất sau cánh cửa, bỗng gã dậm chân quát lớn:

- Trần Thức ngươi lại dám bán đứng ta sao!

Cửa sổ lập tức bị phá nát, địch nhân như thủy triều ùn ùn tràn vào phòng.

o0o

Vương Thế Sung tiếp Khấu Trọng tại biệt viện thường dùng để thương nghị với các cận thần. Cùng tham dự có hai huynh đệ Vương Huyền Ứng, Vương Huyền Thứ, rồi Tống Mông Thu và Lang Phụng, đều là những người thân cận nhất của Vương Thế Sung.

Sau khi chủ khách cùng ngồi xuống, Khấu Trọng vỗ trán than:

- Quân Đại Đường cuối cùng cũng đã xuất quan rồi!

Vương Thế Sung hơi ngạc nhiên, nhíu mày hỏi:

- Thiếu Soái có thể nói rõ hơn được không?

Khấu Trọng đáp:

- Quân Đại Đường đang nhanh chóng vận chuyển lương thảo tới Quan Đông, chuẩn bị cử binh Đông tiến.

Vương Huyền Ứng tỏ vẻ khinh thường nói:

- Thiếu Soái nhập quan đã lâu, không hiểu tình hình mới nhất ở Quan Ngoại. Đường thất động viên quân lính là vì Tống Kim Cương mượn ngựa của người Đột Quyết, tập kết binh mã tại Tịnh Châu, biên cương phía Bắc của Thái Nguyên, tùy thời có thể Nam hạ đánh thẳng vào sào huyệt cũng là nơi lập nghiệp của Lý gia - Thái Nguyên. Nghe nói Lý Uyên đã sai Lý Nguyên Cát đi trấn thủ Thái Nguyên,

đương nhiên phải liên tục chuẩn bị lương thảo chiến cụ để sẵn sàng chi viện.

Khấu Trọng sớm đã đoán nanh vuốt của Đông Đột Quyết sẽ thừa cơ hội làm khó dễ, chỉ không nghĩ tới việc Lý Nguyên Cát được cử đi ứng phó. Gã cảm thấy thủ đoạn của Lý Thế Dân quả là cao thâm mạt trắc, thật khiến người ta vô cùng đau đầu nhức óc.

Vương Huyền Thứ tiếp lời:

- Hiện nay tình thế của Lý gia không được lạc quan cho lắm. Nhân vì Vương Hành Bản ở Bồ Bản hướng về Đông Đột Quyết quỳ gối xưng thần làm cho thế lực Lý Gia tại Thái Nguyên suy yếu nghiêm trọng. Lại thêm Vương Hành Bản và Tống Kim Cương kết thành một khối khiến cho quân Đường ở Thái Nguyên lâm vào tình thế lưỡng diện thụ địch.

Tống Mông Thu thấy cháy lập tức đổ thêm dầu:

- Tống Kim Cương thật biết bắt thời cơ tiến vào Quan Nội. Hắn nhân dịp Dương Văn Can nổi lên làm loạn bèn đột ngột tấn công, khiến cho tình thế đã rối ren lại càng thêm loạn, rất hợp với yếu chỉ công kỳ vô bị của binh pháp.

Vương Thế Sung trái lại là người không dám khinh thị tài trí của Khấu Trọng, chỉ thấy y hỏi rất điềm tĩnh:

- Thiếu Soái có nhận xét gì?

Khấu Trọng chưa hoàn toàn tiêu hóa hết tin tức tày đình mới nhận được, liền thuận miệng hỏi:

- Vương Hành Bản là ai?

Lang Phụng đáp:

- Vương Hành Bản là tướng lĩnh của cựu Tùy, tại Bồ Phản dấy binh tự lập, trên danh nghĩa thì quy thuận nhà Đường. Lý Uyên từng mấy lần ra lệnh đến Trường An gặp gỡ nhưng đều bị hắn từ chối. Hiện tại, cuối cùng hắn cũng đã làm phản rồi.

Khấu Trọng nhận định Lý Nguyên Cát không phải là đối thủ của Tống Kim Cương, vì thế cuối cùng Lý Thế Dân sẽ phải xuất quân đối phó. Nhưng như vậy làm sao Lý Thế Dân còn sức mà tiến đánh Lạc Dương? Gã ngấm ngầm cảm thấy sự thật không phải chỉ là như vậy, bèn tìm cách dò hỏi:

- Tình hình dư nghiệt quân Ngõa Cương thế nào?

Vương Thế Sung trả lời:

- Quân Ngõa Cương hiện nay chỉ có quân đội của Từ Thế Tích chính thức quy hàng nhà Đường, vẫn giữ quyền khống chế một khu vực rộng lớn, phía đông tới Nam Hải, phía bắc tới Ngụy Quận. Bất quá chỉ cần Đậu Kiến Đức phá được Vũ Văn Hóa Cập, sau đó nếu y và chúng ta hai phía nam bắc giáp kích, bọn chúng khẳng định không giữ được lâu nữa.

Trong đầu Khấu Trọng hốt nhiên như có tia chớp, gã chấn động nói:

- Ta hiểu rồi!

Mọi người đều ngạc nhiên quay sang nhìn gã.

Khấu Trọng khẳng định đầy tự tin:

- Đó là Lý Thế Dân cố ý cho Lý Nguyên Cát nếm mùi thua trận.

Vương Thế Sung nhíu mày hỏi:

- Binh bại như núi đổ, có lý nào hắn lại cố ý để thua trận?

Khấu Trọng phân tích:

- Nếu mọi chuyện bình thường, Lý Thế Dân đương nhiên không làm việc ngu xuẩn như vậy. Có điều trong tình thế hiện nay, do hai nhân tố bên trong và bên ngoài, hắn bất đắc dĩ mới phải mạo hiểm. Có thể đặt mình vào vị trí nguy hiểm để tìm một giải pháp tối ưu, hắn quả thật vô cùng cao minh và can đảm. Ngoài Lý tiểu tử không ai có thể nghĩ ra cách này.

Mọi người đều ngơ ngác không hiểu, chỉ còn cách chờ gã tiếp tục giải thích.

Khấu Trọng nói tiếp:

- Trước tiên nói về nhân tố bên ngoài. Nếu như Lý Thế Dân chống giữ Thái Nguyên thì sẽ tạo ra cục diện gì?

Vương Thế Sung khẽ rùng mình đáp:

- Hỏi hay lắm, nói về phòng thủ thành trì thì không có người nào hơn Lý Thế Dân được. Tống Kim Cương tuy mạnh nhưng cũng chỉ ở vào cục diện giằng co.

Khấu Trọng nói:

- Nhưng việc này không có tới nửa điểm hữu ích cho Đường thất. Nếu như Từ Thế Tích bị Thánh thượng và Đậu Kiến Đức liên thủ

đánh bại, liên hệ giữa Thái Nguyên và Quan Trung sẽ đứt đoạn, Lý Thế Dân chỉ còn cách giữ chặt ở Thái Nguyên mà thôi.

Vương Huyền Thứ biến sắc hỏi:

- Thiếu Soái định nói đây chính là kế dụ địch tiến sâu về phía nam của Lý Thế Dân bằng cách để cho Lý Nguyên Cát thua trận chăng?

Khấu Trọng nói dứt khoát:

- Nếu như Lưu Vũ Châu và Tống Kim Cương án binh bất động thì ở biên cương phía bắc tiếp giáp với Đông Đột Quyết, trong tình thế phải chính diện xung đột với Hiệt Lợi, Lý phiệt sẽ không thể tiến lên phía Bắc tiêu diệt Lưu, Tống được. Có thể thấy nếu một ngày không giải quyết được Lưu Vũ Châu và Tống Kim Cương, Lý Thế Dân khó có thể yên tâm đông tiến. Phương pháp duy nhất là Lý Thế Dân bày kế dụ cho Lưu, Tống xua đại quân xâm nhập sâu vào Thái Nguyên, Lý Thế Dân sẽ lợi dụng thành cao hào sâu thủ vững, rồi tìm cách cắt đứt đường vận lương của hai lộ. Sau khi quân địch hết lương, hắn sẽ khởi binh phản kích. Thánh thượng nghĩ sao?

Vương Thế Sung hít sâu một hơi nói:

- Đó là nhân tố bên ngoài. Nhân tố bên trong như thế nào?

Khấu Trọng trả lời:

- Nhân tố bên trong liên quan tới đấu tranh trong nội bộ Đường thất. Theo tình hình hiện tại mà xét, đại loạn do Dương Văn Can gây ra không làm lung lay bảo tọa Thái Tử của Lý Kiến Thành. Kiến Thành, Nguyên Cát đồng thanh phản đối Lý Thế Dân đông chinh vì sợ rằng nhân đó thanh thế hắn sẽ tăng cao, sau khi xuất quan sẽ không có cách gì kiềm chế được. Vì thế Lý Thế Dân lấy thoái làm tiến, khi Lý

Nguyên Cát đụng đầu vào đinh ở Thái Nguyên, hắn có thể lợi dụng cơ hội xuất binh chi viện.

Vương Huyền Ứng phấn khích nói:

- Tiến đánh Quan Trung chính là lúc này!

Khấu Trọng than:

- Nếu như Đậu Kiến Đức đánh được Vũ Văn Hóa Cập, Từ Thế Tích tự lo cho mình chưa xong thì đúng là thời cơ tốt nhất để đánh phá Quan Trung. Nhưng nếu ta tính không lầm, Lý Thế Dân xuất binh quan ngoại thật ra là sách lược nhất cử tam đắc. Vừa có thể chi viện Thái Nguyên, vừa có thể kiềm chế đại quân của Thánh thượng, làm đại quân của Thánh thượng không thể triển khai toàn lực đánh Từ Thế Tích, lợi hại nhất là nếu Thánh thượng phái quân đánh tới sẽ lọt vào vòng vây của hắn.

Vương Thế Sung cười nói:

- Thiếu Soái phải chăng đánh giá quá cao tài năng của Lý Thế Dân? Chúng ta chỉ cần làm Lý Thế Dân phải quay về trong Quan Nội, khiến Lý Nguyên Cát bị cô lập tại Thái Nguyên. Nếu như Thiếu Soái lại chịu hợp tác, làm quân sư cho ta, khi đó sợ gì đại sự không thành?

Đây chính là mục tiêu khi tới Lạc Dương của Khấu Trọng. Lúc đầu gã đoán tạm thời Lý Thế Dân chưa quá chú tâm đến Lạc Dương, nay tình thế xoay chuyển đột ngột, nếu Trịnh quân tấn công Đường thất, bề ngoài Lý Thế Dân có vẻ lâm vào thế bị động, nhưng sự thực lại hoàn toàn ngược lại, y sẽ nắm quyền chủ động một cách toàn diện.

Khấu Trọng tự mình biết mình, vô luận là võ công hay binh pháp, chỉ giỏi công chứ không giỏi thủ. Đối phó với địch nhân thủ thành, gã sẽ

dùng kỳ binh đột kích làm chủ.

Lý Thế Dân không chỉ giỏi công mà giỏi cả thủ. Lấy tấn công của Khấu Trọng đối với phòng thủ của Lý Thế Dân sẽ có kết quả gì đây?!

Gã cười khổ hỏi:

- Thánh thượng có tin được tiểu đệ không?

Vương Thế Sung thản nhiên đáp:

- Môi hở răng lạnh! Hiện tại liên kết với Thiếu Soái là lợi ích chung của đôi bên, ta không tin ngươi thì tin ai?

Khấu Trọng phấn khởi tinh thần, cất giọng đầy khảng khái:

- Được! Cứ quyết định như thế đi. Ngày nào chưa phá được Quan Trung, chúng ta sẽ còn là đồng minh kề vai tác chiến.

Vương Thế Sung truyền dụ:

- Lập tức gọi Trương Chấn Chu, Dương Công Khanh về ngay. Sự hưng suy của Đại Trịnh chúng ta đều phải xem xem trận chiến này thành hay bại.

Mọi người dạ ran lĩnh mệnh.

(

Chương 448: Lão tương giao tâm

Đòn công đến đầu tiên là song quyền của Lý Thần Thông và Vong hình phiến của Bùi Tịch. Hai đại cao thủ này liên thủ xuất kích, uy lực không thể nói hết được. Cả hai chia nhau từ cửa chính và cửa sổ phía nam công tới, kình khí từ xa như đã dồn tới khoá chặt lấy Từ Tử Lăng.

Nếu như chưa được hấp thụ nguyên tinh của Tà Đế Xá Lợi, phương pháp duy nhất của Từ Tử Lăng lúc này sẽ là phá mái phóng lên. Nhưng nếu làm như vậy sẽ rơi vào sự sắp đặt trước của địch nhân.

Từ Tử Lăng bắt buộc phải mạo hiểm chịu hãm trong cảnh đơn độc chiến đấu để địch nhân nghĩ rằng nhóm Cao Chiếm Đạo đã chạy về Quan Quân như gã vừa nói. Chỉ có như thế mới có thể làm bọn chúng truy đuổi sai phương hướng. Tuyệt diệu nhất là gã đã bức bách được lão địa đầu trùng Trần Thức phải tham gia vào trò lừa gạt này.

Từ Tử Lăng khẽ cười, song thủ đặt lên mặt bàn tròn. Chiếc bàn lập tức xoay tít, trước tiên là hất cho mấy chiếc ghế xung quanh bắn tán loạn ra bốn phía, sau đó phóng thẳng về phía Lý Thần Thông đang xông vào phía cửa chính. Đồng thời gã uốn mình lao vụt theo, mũi bàn chân phải điểm vào giữa mặt bàn, song chưởng đưa ra đánh thẳng vào thế công của Lý Thần Thông đang kích tới.

Lúc này những chiếc ghế bị kình lực chấn gãy vụn ở trên không đã biến thành một vầng ám khí cương mãnh bắn loạn xạ vào Bùi Tịch và các cao thủ khác đang tiến vào. Bọn chúng tạm thời tối tăm mặt mũi,

không có cách nào liên thủ với Lý Thần Thông được.

Từ Tử Lăng bằng cảm giác khẳng định chủ lực của địch nhân tập trung trên mái nhà. Vô luận gã theo cửa sổ hoặc cửa chính chạy ra, bọn chúng cũng từ trên cao quan sát được rõ ràng rồi chủ động bố trí công kích, thêm vào đám cung tiễn phục kích vòng ngoài phong toả hết các đường thoát, có thể nói gã đang bị ép vào tuyệt lộ.

Khi mới tiếp cận nơi này, Từ Tử Lăng đã dụng tâm xem xét kỹ đường đi lối lại. Từ cửa lớn của nội đường này tiến ra là một hành lang dài thông tới đại sảnh của toà nhà chính phía trước. Liền tiếp đó là sân, rồi đến tường bao và đường lớn bên ngoài. Chỉ cần có thể chạy đến được đường lớn thì cơ hội đào tẩu thành công của gã là rất lớn.

Trong tình hình bình thường, Lý Thần Thông tuyệt không sợ song chưởng của Từ Tử Lăng. Vô luận thế nào, lão cũng có thể chặn hoặc đánh bật gã trở lại. Nhưng hiện tại, dù lão có tự thị võ công cao minh thế nào đi nữa cũng không dám vừa ngạnh tiếp song chưởng của đối thủ, vừa đối phó với mặt bàn đang xoay tít cuồng mãnh công tới trước ngực. Không còn cách nào khác, lão đành lạng người né sang bên cạnh, đồng thời hét lớn:

- Hắn chạy ra ngoài cửa chính!

- “Ầm!”

Mặt bàn được tích tụ đầy công lực lập tức phá nát khuôn cửa và làm tường ở hai bên đổ sập xuống. Từ Tử Lăng như chim sổ lồng, trước tiên nhẩy lên, thân hình và mặt bàn làm thành một góc nghiêng ba mươi độ, tiếp đó mũi chân dùng lực điểm mạnh vào cạnh bàn, cả người gã liền như một viên đạn bắn vọt về phía hành lang. Địch nhân chặn bên ngoài nhất tề huy đao kiếm chém loạn lên, nhưng không

ngờ Từ Tử Lăng lướt qua quá nhanh làm cho tất cả đều chém vào khoảng không, tới chéo áo của gã cũng không chạm đến được.

Từ Tử Lăng lao vào đại sảnh. Không có người nào ở đó. Rõ ràng là bọn Trần Thức đã sớm lánh đi. Thủ ở ngoài cổng là Sài Thiệu và hơn chục cao thủ cũng đang chạy đến. Từ Tử Lăng đạp đất phóng vọt mình lên, thân hình rẽ ngoặt sang ngang, phá vỡ cửa sổ hạ mình xuống khoảng đất giữa đại sảnh và tường bao.

Tiếng dây cung bật lên tanh tách.

Các cung thủ đang mai phục ở trên tường đồng loạt xạ kích. Cương tiễn xé gió ào ạt phóng tới từ bốn phía. Từ Tử Lăng biết trận thế của địch nhân đã bị mình làm cho đại loạn. Thương đâm, tên bắn thế này với gã căn bản không uy hiếp được gì nhiều. Nhân cơ hội lúc cung thủ lắp tên, gã hít vào một hơi, mũi chân điểm một cái, thân hình vọt lên cao. Nhìn quanh một vòng, Từ Tử Lăng thấy Bàng Ngọc và Đoạn Chí Huyền đang dẫn hơn hai mươi cao thủ trên mái nhà đuổi tới. Lý Thần Thông và Bùi Tịch khả năng đang đuổi theo gã ở trong đại sảnh nên không thấy bóng dáng ở đâu. Lúc này không chạy thì còn đợi lúc nào.

Từ Từ Lăng lập tức lăng không hoán khí, từ độ cao gần mười trượng thân hình gã vọt sang ngang tránh khỏi đợt tên thứ nhì, vượt qua tường bao đầy địch nhân đang trấn giữ rồi hạ mình xuống giữa đường. Mũi chân gã lại điểm mạnh, thân hình như đằng vân giá vũ bắn thẳng lên mái nhà đối diện, rồi biến mất vô ảnh vô tung.

o0o

Do Trương Trấn Chu ở tại Yển Sư quay về phải mất một khoảng thời gian nên Khấu Trọng được an bài tại một tiểu viện ở thành nam. Vương Thế Sung vốn muốn giữ Khấu Trọng ở lại trong Hoàng cung

nhưng gã từ chối, lại nhẹ nhàng tạ tuyệt luôn cả tỳ nữ được phái tới.

Lang Phụng dẫn gã tới đó rồi rời đi. Chỉ chờ có thế, Khấu Trọng chui ngay vào chăn đánh một giấc thật ngon lành. Đến khi gã bị tiếng gõ cửa làm cho thức giấc, trời đã vào buổi hoàng hôn. Người đến là lão bằng hữu cũng là chiến hữu Dương Công Khanh. Cửu biệt trùng phùng, đương nhiên hai người vô cùng cao hứng.

Dương Công Khanh không mang theo tuỳ tùng, sau khi ngồi xuống liền hỏi:

- Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim tại sao đi rồi không quay về? Thiếu Soái nếu không cho biết nguyên nhân, ta tuyệt không thể bỏ qua đâu.

Khấu Trọng cười khổ:

- Thánh thượng đem cả chuyện này gán lên đầu ta sao?

Dương Công Khanh nói:

- Việc này khá kỳ quái. Trước mặt Thánh thượng ta đã hai lần đề cập tới bọn họ, nhưng đều bị người gạt đi, tựa hồ không muốn truy cứu đến.

Khấu Trọng liền nhận xét:

- Cái đó gọi là “có tật giật mình” vậy.

Tiếp đó gã kể lại ngọn nguồn chuyện Vương Thế Sung mượn tay Tống Kim Cương như thế nào để nhất cử hại chết hai người và Đột Lợi. Gã giải thích xong liền cười nói:

- Ta và Tiểu Lăng cũng là mục tiêu gia hại của Thánh thượng. May là bọn ta biết được độc kế đó nên còn biết cách mà hóa giải. Nếu không Đột Lợi chỉ sợ vĩnh viễn không về được cố hương.

Dương Công Khanh tiếc rẻ than thở:

- Trình Giảo Kim và Tần Thúc Bảo đều là mãnh tướng thân kinh bách chiến. Chỉ vì tính khí cương trực, không chịu vỗ mông ngựa cho Thái tử, rồi lại có ý kiến ngăn cản nhiều sách lược của y, vì thế làm Thái tử và Thánh thượng không vui. Nhân tài như vậy rất khó kiếm. Vì một lý do nhỏ mọn đó mà âm mưu gia hại tướng sỹ. Ài! Đối với chủ nhân như thế, ai mà không lạnh lòng nguội ý.

Khấu Trọng giật mình kinh hãi nói:

- Lạnh lòng thì mặc lạnh lòng. Hiện nay nguy cơ đại chiến đang cận kề trước mắt. Dương Công cần nhất phải vì đại cục, nếu không Lạc Dương nguy mất.

Dương Công Khanh ngưng thần nhìn gã một hồi lâu, rồi trầm giọng hỏi:

- Thiếu soái có biết Trình Giảo Kim và Tần Thúc Bảo dưới sự tiến cử của Lý Tịnh đã đầu hàng Lý Thế Dân không?

Giọng Khấu Trọng lạc đi:

- Cái gì?

Dương Công Khanh lắc đầu nói:

- Đôi khi ta thật sự không hiểu. Thiếu soái giúp Vương Thế Sung đánh bại Lý Thế Dân thì có lợi gì chứ?

Khấu Trọng nghiêm mặt đáp:

- Trước tiên, người ta sợ là Lý Thế Dân chứ không phải Vương Thế Sung. Thứ nữa, ta cần thêm một thời gian yên bình nữa để tranh thủ xây dựng một Thiếu Soái quân hùng mạnh. Dương Công cho là ta không biết Vương Thế Sung là loại người gì ư?

Dương Công Khanh do dự một lát rồi hạ giọng hỏi khẽ:

- Thiếu Soái có hứng thú thu nạp lão phu không?

Khấu Trọng thiếu điều nhảy dựng lên, gã run giọng nói:

- Ta tuyệt không dám nghĩ Dương Công nói đùa! Bất quá trong tình thế hiện tại, người mà Dương Công lựa chọn sao không phải là Lý Thế Dân hay Đậu Kiến Đức mà lại là Tiểu Trọng này?

Dương Công Khanh sảng khoái cười ngất:

- Thiếu Soái thật khiêm tốn. Lão phu xem anh hùng thiên hạ hiện nay chỉ có mỗi Thiếu Soái là có khả năng tranh cao thấp với Lý Thế Dân mà thôi. Nghĩ lại Dương Công Khanh ta năm Đại Nghiệp thứ mười khởi nghĩa tại Hàm Đan, một đời tung hoành thiên hạ, còn có nhân vật nào mà ta chưa gặp? Sự thực ta chưa từng thấy một ai nhìn xa trông rộng như Khấu Trọng ngươi, tuy biến hoá như ma quỷ nhưng vẫn không mất tính trung hậu. Vì Thiếu Soái mà ra sức chính xác là lạc thú lớn nhất trong lòng ta đó.

Khấu Trọng cảm thấy xốn xang, cười khổ bộc bạch:

- Lời khen tặng của Dương Công, tiểu tử tuy muốn nhưng không dám nhận. Ta đương nhiên hy vọng có thể cùng Dương Công sánh

vai tác chiến nơi sa trường, có điều tình thế trước mắt thực vô cùng bất lợi. Quả thật ta không dám nghĩ lại có thể cùng Dương Công vượt qua một trường khổ cực này.

Dương Công Khanh cười nhẹ đáp:

- Nếu thật là khổ cực như thế, Thiếu Soái sao không tính việc giải tán Thiếu Soái quân, thế có phải là tiêu dao tự tại vô ưu vô lự không?

Hổ mục Khấu Trọng lấp loáng thần quang, gã trầm giọng nói:

- Từ khi ta xuất đạo đến giờ, sớm đã hình thành một thói quen không bao giờ lẩn tránh khó khăn chỉ để được tồn lại. Chuyện đấu tranh với cường quyền đã thành tự nhiên như là hít thở khí trời vậy. Bao lần gặp việc gần như không thể thành công, ta và Tử Lăng vẫn cứ nhất nhất vượt qua. Chỉ trong gian khổ như vậy ta mới tìm được lạc thú. Lần này tới Trường An ta lại càng thấy rõ cao môn đại tộc đều là loại hủ nát, không ai có tư cách để nói mình vì hạnh phúc và cuộc sống yên lành của muôn dân cả. Cứ xem bọn Lý Uyên, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát thì sẽ minh bạch cảm nhận của ta. Trong Lý Phiệt, chỉ còn Lý Thế Dân là có thể làm được những điều như vậy.

Dương Công Khanh đập mạnh tay nói:

- Nói đúng lắm! Dương Công Khanh ta sau khi bị Lý Kiến Thành hại đến tan cửa nát nhà, chỉ còn lại một mình trên cõi đời, không sợ liên luỵ đến ai, chẳng có việc gì mà ta phải cố kỵ nữa.

Khấu Trọng giật mình hỏi:

- Lại có chuyện như vậy sao?

Dương Công Khanh làm như vô sự đáp:

- Việc này không cần nhắc lại nữa. Ta chỉ muốn hỏi Thiếu Soái có tiếp nhận đề nghị của lão phu hay không?

Khấu Trọng giơ tay ra, rồi nói thật chân thành:

- Được Dương Công nhìn đến đâu phải chuyện đơn giản. Khấu Trọng ta thực sự cảm kích và hoan hỷ!

Dương Công Khanh đưa tay nắm chặt lấy tay gã, hai mắt sáng ngời, lão kiên định nói:

- Việc này ta đã nghĩ kỹ rồi chứ không phải chỉ là rung động nhất thời. Từ nay trở đi Thiếu Soái muốn lão phu làm gì?

Khấu Trọng đáp:

- Việc khẩn cấp hiện nay là giúp Vương Thế Sung có đủ lực lượng chống lại quân Đường. Thủ hạ của Dương Công có bao nhiêu người có thể dùng được?

Dương Công Khanh trả lời:

- Thủ hạ binh tướng của ta đều bị Vương Thế Sung tước giảm nhiều rồi, chỉ còn trên dưới năm nghìn, nhưng đều là quân tinh nhuệ thân tín đã theo ta nhiều năm. Về mặt trung thành tuyệt không phải lo ngại.

Khấu Trọng đáp:

- Việc này đương nhiên chỉ giữ kín trong lòng hai ta mà thôi. Dương Công không nên có lời nói hay hành động nào thái quá, tránh để Vương Thế Sung nghi ngờ nhé!

Dương Công Khanh siết chặt tay gã một lần nữa rồi mới buông ra, lão gật đầu nói:

- Thiếu Soái yên tâm, lão phu tự có kế hoạch.

Tiếp đó lão lại than:

- Thiếu Soái có mấy phần tin tưởng có thể giữ được Lạc Dương?

Khấu Trọng cười khổ não:

- Vốn là có một hai phần thành công, nhưng hiện tại đến nửa phần cũng không có!

Dương Công Khanh ngạc nhiên hỏi:

- Thế là thế nào?

Khấu Trọng nhìn lão thở dài đáp:

- Dương Công chính là một ví dụ sinh động nhất cho thấy Đại Trịnh nhân tâm ly tán. Trừ phi chúng ta chủ động hòng đánh bại Lý Thế Dân một trận, nếu không khi quân Đường tiến xuống phía đông, chưa cần dùng tới một binh một tốt đã có thể khiến các thành thị xung quanh quy hàng bọn chúng mất rồi. Lạc Dương khi đó biến thành một toà thành đơn độc, có thể đứng vững được bao lâu chứ?

Dương Công Khanh gật đầu trả lời:

- Đúng là có tình hình đó. Trương Trấn Chu trước mặt ta đã nhiều lần thoá mạ Vương Thế Sung bài xích bộ thuộc cũ, đại phong thân tộc. Hắn có khả năng sẽ là người đầu tiên quy hàng Lý Phiệt.

Khấu Trọng thất thanh hỏi:

- Cái gì?

Dương Công Khanh nhún vai đáp:

- Có gì kỳ quái đâu. Ta so với lão chẳng phải là còn đi trước một bước sao? Chỉ khác mỗi đối tượng không phải là Lý Thế Dân mà thôi.

Khấu Trọng nghe xong muốn khóc cũng không được. Gã lại nhớ đến một chuyện, bèn hỏi:

- Vương Thế Sung có ra tay thu thập Vinh Phụng Tường không?

Dương Công Khanh tức giận đáp:

- Đó là một việc làm mọi người rất bất mãn. Ta không hiểu Vương Thế Sung tại sao lại cố kỵ Vinh Phụng Tường đến thế. Bất quá từ sau khi Vinh Phụng Tường bị Thiếu Soái hành thích, đuôi chồn đã bị lộ ra. Có điều quyền khống chế Lạc Thuỷ Bang vẫn nằm ở trong tay hắn.

Khấu Trọng lại có chuyện đau đầu phải nghĩ đến.

Sau khi Dương Công Khanh đi, gã mới kịp trở vào trong phòng thì đã thấy tiếng bước chân nhộn nhịp phía ngoài đường truyền tới. Khấu Trọng vô cùng ngạc nhiên. Khó nói địch nhân lại tới sớm như vậy. Phiền phức nào đến tìm gã nữa đây?

(

Chương 449: Sơ cụ qui mô

- “Cốc, cốc”!

Âm thanh vang lên từ cửa sổ, tựa như Dương Công Khanh vừa mới ra khỏi cửa đã đi ngay đến đó mà gõ. Khấu Trọng ngạc nhiên mở cửa sổ ra, không ngờ người mới đến lại là Quy Tư mỹ nữ - Hồ Cơ Linh Lung Kiều. Nàng vẫn đẹp đẽ thơm tho, đang mỉm cười đứng bên ngoài nhìn gã.

Linh Lung Kiều vận y phục dạ hành, thân hình thon thả có tư vị làm người ta nảy sinh yên mến từ tận đáy lòng. Không rõ nguyên nhân vì sao nàng không hề có thần thái băng sương lãnh đạm như trước đây, trên mi mắt lại còn lộ ra một vẻ ai oán.

Linh Lung Kiều ôn nhu nói:

- Chào Thiếu Soái!

Khấu Trọng tự nhiên nổi lên ý muốn ôm nàng vào lòng. Đó tất sẽ là một hưởng thụ mê ly, đặc biệt khi gã nhớ đến thái độ cự tuyệt người ngoài ngàn dặm đáng giận của nàng trước đây. Bất quá đó chỉ là ý nghĩ viển vông nổi lên trong đầu gã, không thể nào biến thành hành động được.

Gã không biết nói gì thì hợp, bèn thuận miệng đáp:

- Đã lâu không gặp.

Linh Lung Kiều liếc mắt nhìn gã, đôi lông mày xinh xắn khẽ nhướng

lên hỏi:

- Tại sao ngươi lại cứ trừng trừng nhìn người ta như vậy? Phải chăng ngươi đã sớm quên người ta rồi?!

Khấu Trọng giật thót người, lòng thầm nhủ khi nữ nhân nói với đối phương bằng vẻ giận hờn như thế, khẳng định là đã có tình ý, ép mình phải tỏ rõ thái độ với nàng. Bất chợt gã nhớ lại một đoạn hồi ức đau lòng khi nói lời chia tay với Thượng Tú Phương ở Trường An, bèn hắng giọng nói:

- Làm sao có thể quên được Kiều tiểu thư chứ! Vào nhà rồi hãy nói có được không?

Linh Lung Kiều lắc đầu:

- Ta phụng mệnh Thánh thượng lập tức tới Thường Bình để điều tra động tĩnh của quân Đường. Trước khi khởi hành, ta đặc biệt đến chào Thiếu Soái, xong là đi ngay.

Muốn đến Lạc Dương, theo thuỷ lộ thì phải qua Hoàng Hà. Theo đường bộ thì Thường Bình ở vị trí án ngữ giữa các quan lộ đi tới Lạc Dương. Nó nằm sát nam ngạn Hoàng Hà, có thể đồng thời khống chế cả hai đường thuỷ lục trọng yếu. Thường Bình là một điểm tối quan trọng của Lạc Dương ở phía tây, bất luận về kinh tế hay quân sự đều là nơi mà binh gia cần phải tranh đoạt.

Các thành ở Quan Đông đa phần đều rối rít quy hàng Lý phiệt nhưng Thường Bình vẫn nằm chắc trong vòng khống chế của Vương Thế Sung. Nếu như Thường Bình rơi vào tay Lý Thế Dân, quân Đường từ Quan Trung có thể trực tiếp xuất quan, qua Hoằng Nông đến thẳng Thường Bình hoặc theo đường thuỷ đến bờ bắc Lạc Dương, rồi thôn tính hai đại trọng trấn Thằng Trì và Từ Giản. Hai thành này

nằm trên đường quan đạo lớn ở phía tây Lạc Dương, là con đường duy nhất trên bộ để đánh phá thành trì nổi tiếng này.

Khấu Trọng buột miệng hỏi:

- Tại sao Kiều tiểu thư biết ta ở đây?

Linh Lung Kiều lườm gã một cái rồi trả lời:

- Những chuyện xảy ra ở đây rất ít khi qua được mắt người ta. Ài! Thật không hiểu tại sao Thánh thượng đối với ngươi như thế mà ngươi vẫn khẳng khái đến trợ giúp?

Khấu Trọng cười khổ:

- Đó là do việc cân nhắc hơn thiệt. Kiều tiểu thư chắc cũng đã rõ Vương Thế Sung là người thế nào, tại sao vẫn lưu luyến không bỏ đi? Một khi Lạc Dương bị thất thủ, chẳng phải là sẽ trở thành một trường hỗn loạn sao?

Linh Lung Kiều nhún nhún bờ vai đẹp, lộ rõ vẻ yêu kiều mê người, nhăn mũi nói:

- Người ta chỉ phụng mệnh hành sự thôi. Nếu như lão bị diệt, khi đó có thể người ta sẽ chuyển sang làm một tiểu thám tử dưới cờ của Thiếu Soái đó!

Khấu Trọng thẫn thờ đáp:

- Hy vọng ta còn mạng để hưởng thụ phúc phận đó.

Linh Lung Kiều khẽ nói:

- Thiếu Soái làm sao lại không có một chút tự tin nào với bản thân như thế. Thôi, người ta không nói nhiều với Thiếu Soái nữa.

Đoạn nàng khẽ lắc người vọt lên đầu tường, động tác linh xảo như mèo, không quên làm tư thế từ biệt với Khấu Trọng rồi nhanh chóng phóng qua tường biến mất.

Khấu Trọng lắc đầu cười khổ. Đối với hùng tài đại lược và thuật dụng binh như thần của Lý Thế Dân, gã có hiểu biết rất sâu sắc. Trừ phi Vương Thế Sung lập tức nhượng vị nhường ngôi hoặc là giao lại toàn bộ binh quyền cho gã, may ra còn có chút sinh cơ và hy vọng có thể xoay chuyển được tình thế. Đó hoàn toàn không phải vì gã có tài thao lược siêu quần có thể chống chọi được với Lý Thế Dân, mà vì ít nhất gã có thể làm an lòng chư tướng của Vương Thế Sung để họ không sinh tâm làm phản. Khấu Trọng biết cách dùng người theo tài năng, không như Vương Thế Sung chỉ toàn trọng dụng thân tộc. Từ thời điểm này cho đến khi thành Lạc Dương bị phá là khoảng thời gian quan trọng nhất đối với Thiếu Soái quân của gã. Thời gian này càng dài thì với gã càng có lợi. Gã sẽ thông qua Dương Công Khanh cùng bọn Tuyên Vĩnh, Bạch Văn Nguyên và Bốc Thiên Chí để an bài đại kế công thủ. Chỉ cần có thể đoạt được Giang Đô của cha hờ là gã có hy vọng xưng bá thiên hạ, cùng với Lý Thế Dân vô địch đuổi hươu ở Trung Nguyên.

o0o

Mười lăm ngày sau đó Khấu Trọng không bước chân ra khỏi cửa, chuyên tâm nhất ý tiêu hoá những thể hội quý báu lĩnh ngộ được từ Ninh Đạo Kỳ, đưa Tỉnh Trung Bát Pháp tiến thêm một tầng biến hoá tinh vi huyền ảo nữa. Mỗi lần Dương Công Khanh đến gã lại cùng lão nghiên cứu địa lý hình thế Lạc Dương và cách ứng dụng binh pháp. Sinh hoạt của gã trong thời gian này vô cùng an tĩnh thoải mái.

Đến ngày thứ mười sáu, hội nghị quân sự mà Vương Thế Sung trì hoãn không có lý do cuối cùng cũng được triệu tập.

Dương Công Khanh được lệnh đón gã vào cung. Sau khi lên xe ngựa, lão phẫn nộ nói:

- Thiếu soái có biết tại sao Vương Thế Sung lại hoãn tổ chức hội nghị này bằng ấy ngày không?

Khấu Trọng hỏi nguyên do, Dương Công Khanh tức giận đáp:

- Hôm nay Vương Thế Sung đã hạ chiếu thông báo. Vương Hoằng Liệt trấn thủ Tương Thành, Vương Hành Bản thủ Hổ Lao, Vương Thái thủ Hoài Châu, Vương Thế Huy thủ Nam Thành, Vương Thế Vỹ thủ Phí Thành, cùng giúp đỡ Thái tử Huyền Ứng thủ Đông Thành. Vương Huyền Thứ thủ Hợp Gia Thành. Vương Đạo Tý thủ Diệu Nghi Thành. Lão tự thân dẫn hai vạn quân chống lại quân Đường.

Khấu Trọng nghe vậy vô cùng ngạc nhiên. Những tướng lĩnh trấn thủ các thành trì quan trọng tám hướng xung quanh Lạc Dương đều là thân tộc của Vương Thế Sung, đủ thấy rõ lão căn bản không hề tin tướng lĩnh ngoại tộc. Nếu cứ như vậy, khẳng định sẽ làm những tướng lĩnh này càng thêm ý muốn ly khai. Có thể nguyên nhân là do Vương Thế Sung nhìn thấy bài học nhãn tiền của Lý Mật. Lão biết một khi binh bại, thủ hạ chư tướng sẽ xuất hiện phản ứng dây chuyền đầu hàng địch nhân. Nhưng việc dùng người vì thân tộc chứ không vì tài chỉ làm quân Trịnh lún sâu vào thế tất bại. Có lẽ việc an bài này đã làm Vương Thế Sung phải đau đầu nhức óc vận dụng hết trí não, hao phí hết tâm lực nên hội nghị mới bị trì hoãn lâu như vậy.

Khấu Trọng hỏi:

- Trương Trấn Châu đã đến chưa?

Dương Công Khanh đáp:

- Trấn Chu sáu ngày trước đã đến rồi, đi cùng còn có Tổng quản Hiển Châu là Điền Phần và Tổng quản Quản Châu là Dương Khánh. Nhưng những hàng tướng của Lý Mật là Đoạn Hạt và Đơn Hùng Tín không được Vương Thế Sung cho người triệu về kinh vì lão không tin bọn họ. Ài! Thiếu Soái ngươi nói đi. Cuộc chiến này chẳng cần đánh cũng biết được thắng thua rồi.

Khấu Trọng cười khổ:

- Vương Thế Sung lại là người không biết được mình sẽ thua. Kỳ vọng của bọn ta chỉ là lão chống chọi được thời gian càng dài càng tốt.

Dương Công Khanh gật đầu nói:

- Ngoại trừ cái đó, còn có thể mong đợi điều gì ở lão đây?

Xe ngựa tiến vào trong Hoàng thành.

o0o

Khi con thuyền lớn ba buồm theo Hoàng Hà tiến vào kênh Thông Tế, rồi hướng về Lương Đô, Từ Tử Lăng biết mình đã không phụ sự uỷ thác của Khấu Trọng, thành công vận chuyển được hết hàng hoá bảo vật về Bành Lương.

Bởi vì Đồng Hưng Hội luôn tỏ ra ngoan ngoãn, lại định kỳ dâng hiến tiền bạc, cộng thêm uy tín danh dự tốt nên không một thuyền nào bị quân Trịnh giữ lại làm khó dễ.

Mọi người vô cùng cao hứng vội treo cờ hiệu của Thiếu Soái quân lên để tránh những hiểu nhầm không cần thiết.

Rời Lương Đô được hơn một giờ, Bốc Thiên Chí nghe tin đã tự thân đốc suất chiến thuyền tới đón. Mọi người cửu biệt trùng phùng, đương nhiên vô cùng vui mừng.

Thuyền đội thuận dòng nhanh chóng xuôi xuống hạ du. Từ Tử Lăng, Bốc Thiên Chí, Cao Chiếm Đạo, Ngưu Phụng Nghĩa, Sát Kiệt tụ tập trong phòng nói chuyện, kể cho nhau nghe tình hình từ khi chia tay.

Bọn Cao Chiếm Đạo thấy Bốc Thiên Chí là một nhân tài như thế mà cũng về với Khấu Trọng, lòng tin lại càng tăng cao.

Bốc Thiên Chí cho biết:

- Thiếu Soái đã an toàn đi tới Lạc Dương, đang giao thủ cùng với lão hồ ly. Hy vọng lão có thể thủ vững được Lạc Dương. Bốn ngày trước Thiếu Soái truyền tin tới, nói Tử Lăng và Cao đại tướng có thể trở về bất cứ lúc nào.

Cả bọn đang lo cho tình hình Khấu Trọng, nghe được chuyện đó lập tức như trút bỏ được tảng đá nặng đang đè nặng trong lòng.

Chỉ có riêng Từ Tử Lăng biết được Khấu Trọng đã thành công thoát khỏi bàn tay của Ninh Đạo Kỳ. Gã hiểu kể từ lúc đó nếu như đơn đả độc đấu, trong thiên hạ này chỉ có một số rất ít người có thể làm khó được Khấu Trọng.

Cao Chiếm Đạo ngạc nhiên hỏi:

- Bốc tiên sinh tại sao lại gọi ta là đại tướng?

Bốc Thiên Chí cười nhẹ đáp:

- Đó là an bài của Hư quân sư. Thiếu Soái quả là có mắt nhìn người, Hư quân sư thật sự là một nhân tài khó kiếm. Chẳng những biến bọn ta vốn từ một đội quân không được tổ chức rời rạc như nắm cát trở thành một Thiếu Soái quân tinh nhuệ, mà chuyện sắp đặt quốc kế dân sinh lại càng tinh tường bài bản. Cao huynh hiện tại đã là một trong bát trấn đại tướng của Thiếu Soái quân ta, trở thành một tay chân đắc lực của Thiếu Soái. Còn Ngưu huynh và Sát huynh sẽ là tả hữu phi tướng cùng nắm giữ một trấn tạm thời là ba ngàn năm trăm quân. Sau này đương nhiên sẽ được bổ sung thêm rất nhiều nữa.

Cao Chiếm Đạo vốn là hải tặc, có hơn hai trăm thủ hạ tung hoành đã cảm thấy vô cùng tự hào. Hôm nay được biết mình sẽ trở thành chỉ huy của hơn ba ngàn con người, lập tức tinh thần đại chấn, vui mừng thấy rõ.

Bốc Thiên Chí thấp giọng hỏi:

- Thiếu Soái không hề đề cập tới Dương Công Bảo Khố, không biết tình hình như thế nào?

Từ Tử Lăng hỏi:

- Các ngươi có nghe được tin tức gì về chuyện đó không?

Bốc Thiên Chí than:

- Nghe được toàn là tin tức bất lợi. Chỉ biết hai người khi tìm kho báu đã mắc sai lầm, bị Lý phiệt chiếm hết bảo khố. Bất quá tiền tài và binh khí đều là thân ngoại chi vật, chỉ cần người vẫn an toàn ngoài ra không cần lo lắng điều gì nữa.

Từ Tử Lăng thấp giọng nói:

- May mà sự thật lại ngược lại hoàn toàn. Hàng hóa trên ba con thuyền này của bọn ta toàn bộ đều là hoàng kim, có thể đủ cho toàn thể quân dân Bành Lương chi dụng thoải mái trong ít nhất ba năm. Đây là bí mật của Thiếu Soái quân, tuyệt đối không được để lộ.

Bốc Thiên Chí không thể tin nổi, ngơ ngác nhìn gã. Sau khi Từ Tử Lăng giải thích rõ rang, Bốc Thiên Chí vỗ đùi nói:

- Cái này sẽ giải quyết được vấn đề đau đầu nhất của Hư quân sư rồi. Sau khi bọn ta đào hết các kho tàng của Tào Ứng Long lên, Hư quân sư liền theo đúng ý của Thiếu Soái miễn thuế cho toàn bộ Bành Lương trong một năm. Chúng ta lại thông qua Long Du Bang thu mua rất nhiều lương thực, hàng hoá và vật liệu xây dựng. Vì thế ngân quỹ trống rỗng. Hiện tại có được số hoàng kim này đương nhiên lại là một chuyện khác!

Ngưu Phụng Nghĩa hỏi:

- Tình hình Bành Lương hiện tại ra sao?

Bốc Thiên Chí vui vẻ đáp:

- Dưới sự điều hành của Hư quân sư, Bành Lương vạn chúng đồng lòng, cuộc sống rất hưng thịnh. Dù cho ngày mai quân Đường kéo đến, bọn ta cũng có thể chiến đấu được một thời gian.

Sát Kiệt hứng chí vô cùng, lại hỏi:

- Bát trấn Đại tướng, ngoài Cao tướng quân thì còn những ai?

Bốc Thiên Chí đáp:

- Hiện chỉ mới có sáu đại tướng, còn hai chỗ trống để chiêu hiền đãi sỹ. Năm vị đại tướng kia là Tuyên Vĩnh, Trần Trường Lâm, Bạch Văn Nguyên, Tiêu Hoành Tiến và tiểu đệ. Mỗi người nắm một trấn, tổng binh lực vào khoảng hai vạn người.

Từ Tử Lăng lấy làm kỳ hỏi:

- Ngày ta ly khai, tổng binh lực còn nhiều hơn số đó cơ mà?

Bốc Thiên Chí nói:

- Đó chính là một nguyên nhân khiến ta bội phục Hành Chi. Trước đây, bọn ta không phân biệt rõ quân và dân, trang phục và binh khí phân phối không đủ, quân số xem như bốn năm vạn, kỳ thực chỉ là một đoàn quân ô hợp. Hành Chi đã làm một cuộc cách mạng lớn. Trước tiên giải tán toàn quân, rồi tuyển chọn lấy những kẻ tinh nhuệ trong số những người có ý nguyện đầu quân, chia thành lục trấn đại quân nghiêm khắc huấn luyện. Lại chia Bành Lương thành sáu khu. Mỗi khu đặt một trấn, vừa có thể duy trì trị an, giúp đỡ công việc sản xuất nông nghiệp, xây nhà mở đường, lại giúp tăng cường quân sự phòng ngự cho các khu khác. Thiếu Soái quân bây giờ không còn là Thiếu Soái quân như trước đây nữa!

Từ Tử Lăng thầm khen Khấu Trọng may mắn, lại hiểu tại sao Lý Thế Dân ngày càng cố kỵ đối với Khấu Trọng như thế. Tất cả đều là do tình hình Bành lương, chắc là có thám tử báo cáo về cho hắn biết.

Bốc Thiên Chí nói đến chỗ đắc ý, tiếp tục kể:

- Về phương diện nội chính, Hành Chi sáng lập bốn bộ Đốc giám. Nhâm đại tỷ giữ chức Hộ lễ Đốc giám, quản lý các việc hộ khẩu của cả sáu khu, kiểm soát tiền bạc, thương khố, lễ nghi, chủ khách, yến

tiệc,... Trần lão mưu giữ chức Công bộ Đốc giám, quản lý các chức quan trông coi việc thổ mộc kiến tạo, mở mang khai thác ruộng đất, sơn trạch, vườn tược, đóng thuyền, sông ngòi kênh rạch. Hành Chi tự mình kiêm hai chức Hình lại Đốc giám và Binh bộ Đốc giám, quản lý việc tuyển dụng quan lại, tham mưu, khen thưởng, hình luật, quân sự. Vì vậy tất cả mọi người đều vô cùng đồng tâm, toàn thể vận hành vừa tinh giản lại vô cùng hiệu quả.

Từ Tử Lăng nghe xong không khỏi động lòng!

Thiếu Soái quân dưới sự khổ tâm xây dựng của Hư Hành Chi đã chuẩn bị được một quy mô ban đầu vững chắc. Nếu để quân Đường nhân lúc Thiếu Soái quân vẫn chưa hùng mạnh hẳn mà lấn tới, dùng sức mạnh phá huỷ, quân chết thành tan, gã tuyệt không thể chập nhận được.

Sát Kiệt hưng phấn hỏi:

- Thiếu Soái có ra chỉ thị cho bọn ta xuất binh trợ giúp Vương Thế Sung thủ Lạc Dương không?

Bốc Thiên Chí cười khổ:

- Bọn ta trên danh nghĩa tuy có hai vạn quân nhưng thực tế lính chiến chỉ tầm một vạn hai, vạn ba, ngoài ra là công binh và vận tải. Do cần giữ quân trấn thủ Bành Lương để chống lại Lý Tử Thông đang như mắt hổ rình mồi, thực chất chỉ có thể điều động không quá ba, bốn ngàn người. May mà Thiếu Soái đã nói rõ bọn ta chỉ cần tu chỉnh chuẩn bị phòng thủ đầy đủ cho đại bản doanh, rồi cùng theo Tử Lăng đến Lạc Dương gặp Thiếu Soái để thương nghị.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Chuẩn bị đến bao giờ thì đi?

Bốc Thiên Chí đáp:

- Nếu Tử Lăng không phản đối, tối nay sẽ lập tức lên đường.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Được! Tối nay bọn ta khởi hành.

o0o

Hội nghị quân sự quyết định tồn vong của Trịnh quốc được cử hành tại Chính điện, do Vương Thế Sung tự thân chủ trì.

Nhân sự tham gia đại khái có thể chia làm hai nhóm. Nội tộc bao gồm Thái tử Vương Huyền Ứng và các Vương tử: Vương Huyền Thứ, Vương Hoằng Liệt, Vương Hành Bản, Vương Thế Huy, Vương Thế Vĩ và Vương Đạo Hồi. Tướng lĩnh ngoại tộc có Dương Công Khanh, Trương Trấn Châu, Tống Mông Thu, Lang Phụng, Dương Khánh và Điền Phần, miễn cưỡng thêm vào Khấu Trọng nữa thì nhân số hai bên bằng nhau.

Vương Thế Sung hiển nhiên đã suy ngẫm kỹ càng về các thông tin chấn động của Khấu Trọng mười lăm ngày trước. Trên mặt lão hiện giờ lộ rõ vẻ tin tưởng vững vàng, bình tĩnh và ung dung. Bất quá bề ngoài lão vẫn tỏ ra tôn trọng Khấu Trọng, bố trí gã ngồi ngay bên trái vị trí thượng toạ, đối diện với Vương Huyền Ứng.

Khấu Trọng cứ nghĩ sẽ gặp Linh Lung Kiều, nhưng mỹ nữ Quy Tư này lại không thấy xuất hiện.

Vương Thế Sung mở đầu:

- Theo tin mới nhận được, Tống Kim Cương dùng hai vạn tinh kỵ đột ngột tập kích đã phá được quân của tướng Đường là Khương Bảo Nghị và Lý Trọng Văn. Mục tiêu tiếp theo không phải là Bình Diêu thì cũng là Giới Châu.

Mọi người đều tỏ ra vui mừng. Riêng Vương Huyền Ứng chỉ cười lạnh quan sát Khấu Trọng, phản ứng hoàn toàn bất đồng với mọi người. Khấu Trọng cảm thấy buồn bực trong lòng. Vương Huyền Ứng không hề ngạc nhiên về tin tức đó chắc vì hắn đã sớm biết chuyện này. Nhưng điều đáng nói là biểu hiện của hắn đối với gã lại hoàn toàn không có thiện chí, tựa như đang vạch lá tìm sâu.

Rốt cuộc là có điều gì chưa thoả đáng đây?

Vương Huyền Thứ không hiểu hỏi:

- Tống Kim Cương tuy là mãnh tướng, nhưng quân Đường không phải là loại nhu nhược không thể chịu nổi một đòn như thế chứ?

Vương Huyền Ứng dương dương đắc ý nói:

- Vương đệ có điểm không rõ. Lần này Tống Kim Cương tiến đánh Thái Nguyên, đằng sau có Hiệt Lợi toàn lực chi trì, chẳng những không chỉ cung ứng chiến mã và quân dụng mà còn cho quân tinh nhuệ của Đột Quyết cải trang thành thủ hạ của Tống Kim Cương. Vì thế quân Đường mới không thể đối phó được.

Khấu Trọng bắt đầu minh bạch tại sao Lý Uyên lại cố kỵ Đột Quyết như thế. Y không dám công nhiên hỏi tội Hiệt Lợi, vì nếu như trở mặt với hắn, Hiệt Lợi sẽ không cố kỵ gì, liên thủ với Tống Kim Cương xua quân nam hạ. Ai có thể chống lại được bọn chúng đây? May cho Lý gia là hiện tại tình hình vẫn chưa đến nỗi căng thẳng như thế.

Trương Chấn Châu nói:

- Tống quân một khi lấy được Bình Diêu và Giới Châu là có thể trực tiếp vây công thành Thái Nguyên. Đây không chỉ là nơi khởi nghiệp của Lý phiệt, còn là hậu phương tiếp lương mà Đường thất không thể để mất. Không biết Lý Uyên có đối sách thế nào?

Vương Thế Sung nhìn sang Khấu Trọng, thần thái vô cùng thoải mái đáp:

- Giả như mọi chuyện đúng như Thiếu Soái dự đoán. Lý Thế Dân cố ý để cho Lý Nguyên Cát bại trận, dụ Tống Kim Cương thâm nhập vào sâu thì nhiều khả năng đó sẽ là sai lầm làm Lý gia từ thịnh chuyển sang suy đó.

Khấu Trọng điềm đạm hỏi:

- Sai lầm ở chỗ nào?

Vương Thế Sung cất cao giọng nghe vang như chuông đáp:

- Sai lầm ở chỗ đánh giá thấp địch nhân. Hiện tại Lý Uyên để Lý Nguyên Cát phòng thủ Thái Nguyên, lại lệnh cho Bùi Tịch đang làm Tổng quản hành quân của Tấn Châu phải xuất quân viện trợ Lý Nguyên Cát, cho thấy Lý Uyên đã cảm giác thấy nguy hiểm. Một khi Thái Nguyên thất thủ, Tống Kim Cương có thể theo thuỷ lộ nam hạ, dùng con đường như ngày xưa Lý Uyên nhập quan, qua Hoàng Hà trực chỉ Trường An. Nếu không sao còn sai Bùi Tịch từ xa tới chi viện?

Vương Huyền Ứng âm trầm cười:

- Chỉ cần bọn ta có thể cầm chân đại quân của Lý Thế Dân tại Quan Ngoại để Tống Kim Cương thuận lợi nam hạ, thì dù Lý Thế Dân có ba đầu sáu tay cũng sẽ bại vong trong tình cảnh trước sau thụ địch. Không một ai có thể cải biến được vận mệnh của hắn.

Khấu Trọng nhướng nhướng mày, không nói lời nào cả.

Điền Phần hỏi:

- Binh lực của Lý Thế Dân như thế nào? Đang đóng tại đâu?…

Vương Huyền Ứng cướp lời nói:

- Đại quân chủ lực của Lý Thế Dân đang đóng tại Trù Tang phía tây bắc Hoằng Nông. Nếu hành quân hai ngày có thể tới Đào Lâm. Xem tình hình thì dường như hắn muốn tới đánh Thường Bình. Lần này chúng ta sẽ cho hắn đến được mà không thể về được.

Khấu Trọng thầm rủa con bà nó trong lòng. Tên Vương Huyền Ứng vô tài bất trí này mà suy đoán hành động của Lý Thế Dân, cũng giống như ve sầu bàn chuyện mùa đông, biết quái gì mà nói.

Trương Trấn Châu nhíu mày hoài nghi:

- Với sự tinh minh của Lý Thế Dân, hắn sẽ không ngu ngốc đến mức đặt thân mình vào chỗ lửa cháy hai đầu như thế. Ai cũng biết dẫu cho Lạc Dương chỉ còn lại là một toà cô thành, nhưng nếu không tốn nửa năm thì không thể thành công.

Vương Huyền Ứng không vui nói:

- Nếu hắn không đến đánh ta thì ta sẽ đến đánh hắn. Chỉ cần làm hắn tiến thoái lưỡng nan, không thể chia quân đi đối phó với Tống

Kim Cương được. Đợi đến khi Tống Kim Cương và Đường quân lưỡng bại câu thương thì bọn ta thừa cơ đánh tới, thật tiện như ngư ông thủ lợi.

Vương Thế Sung hắng giọng một cái cắt lời quý tử đang dương dương tự đắc thao thao bất tuyệt, rồi quay sang Khấu Trọng hỏi:

- Thiếu Soái đối với việc này có ý kiến gì xin cứ nói thẳng, không cần giữ ý.

Khấu Trọng trong lòng chửi thầm. Vương Thế Sung tuy ra vẻ hiền lễ đãi sỹ, sự thật đã sớm an bài, sai các thân vương nắm giữ các trọng trấn chiến lược bốn phía xung quanh Lạc Dương. Mục đích của lão là đảm bảo thông suốt con đường cấp lương của Lạc Dương và để đề phòng thủ hạ làm phản, bởi vì nếu muốn vây khốn Lạc Dương, trước tiên phải thanh trừ những trọng trấn này.

Gã bèn chậm rãi hỏi:

- Bên phía Lý Thế Tích có động tĩnh gì không?

Vương Thế Sung đáp:

- Lý Uyên lệnh cho Hoài An Vương Lý Thần Thông giữ chức An phủ Đại sứ của Sơn Đông, giúp Lý Thế Tích công đả quân đội của Nguỵ vương Vũ Văn Hoá Cập. Lão hy vọng có thể công hãm Vũ Văn Hoá Cập sớm hơn Đậu Kiến Đức một bước, nhằm chặn đứng bước tiến của đại quân Đậu Kiến Đức.

Khấu Trọng vỗ bàn than:

- Đó chính là tác dụng của việc Lý Thế Dân tập trung quân ở Trù Tang. Mục đích là kiềm chế Trịnh quân của Thánh thượng, để Lý Thế

Tích triển khai rộng lên hướng bắc.

Trương Trấn Châu gật đầu:

- Thiếu Soái nói có lý.

Vương Huyền Ứng cười lạnh nói:

- Ta lại cho rằng Lý Thế Dân tự tìm đường chết. Vũ Văn Hoá Cập sẽ diệt vong, đó là sự thật không ai có thể vãn hồi được. Nhưng bất kể Vũ Văn Hoá Cập bị bên nào đánh bại, việc chúng ta chính diện giao phong với quân Đường đã mất đi hậu phương chi viện chỉ trăm lợi mà vô hại.

Bọn Vương Hoằng Liệt đều là người một phe với Vương Huyền Ứng, bèn nhao nhao tán dương, ủng hộ ý kiến của hắn.

Vương Thế Sung lại hắng giọng một tiếng để mọi người tập trung đến lão, rồi trầm giọng nói:

- Hội nghị hôm nay của chúng ta là để quyết định xem có xuất binh đánh Lý Thế Dân hay không. Việc này quan hệ trọng đại, một khi can qua đã dấy động, chúng ta sẽ không thể bước chân lại nữa.

Vương Huyền Ứng nói quả quyết:

- Đây là cơ hội ngàn năm có một, chúng ta tuyệt không thể bỏ lỡ!

Trương Trấn Châu và Dương Công Khanh đưa mắt nhìn nhau một cái không nói gì. Điền Phần và Dương Khánh địa vị đều thấp hơn hai người lại càng không dám nói.

Tống Mông Thu bày tỏ ý tán thành trước tiên. Lang Phụng và bọn

thân tộc phụ hoạ theo sau đó.

Vương Thế Sung thấy Khấu Trọng đang ngồi ngây người nhíu mày khổ sở suy nghĩ, lão lấy làm lạ hỏi:

- Thiếu Soái phải chăng có suy nghĩ khác?

Khấu Trọng giật mình tỉnh lại, gật đầu đáp:

- Đúng là ta có suy nghĩ khác. Ngu kiến của ta là dưới tình hình hiện tại, tuyệt không thích hợp để xuất binh đánh quân Đường.

- “Bình!”

Vương Huyền Ứng đập mạnh tay lên mặt bàn, giọng lạc đi vì tức giận:

- Ta đã sớm biết ngươi là gian tế do Lý Thế Dân phái đến, cuối cùng cũng lộ đuôi chồn ra rồi!

Kể cả Vương Thế Sung, mọi người ai nấy đều lấy làm ngạc nhiên.

(

Chương 450: Tồn vong chi đạo

Vương Thế Sung nói lớn:

- Vương nhi không nên nói hồ đồ.

Vương Huyền Ứng bất ngờ đứng dậy, trừng mắt chỉ vào mặt Khấu Trọng nói:

- Đại trượng phu dám làm dám nhận, Khấu Trọng ngươi khi ở Trường An có phải đã thông qua Lý Tịnh, sớm đầu hàng Lý Thế Dân không?

Khấu Trọng vẫn không thay đổi phong thái nhàn hạ, cười nói:

- Thái tử không cần phải nổi giận, tin đồn quan hệ trọng đại như thế, tiểu đệ lần đầu tiên được nghe. Không biết có phải do Lạc Dương đại mỹ nhân Vinh Giảo Giảo của chúng ta thám báo không?

Vương Huyền Ứng hiển nhiên bị gã đoán trúng, khí thế ra vẻ ta đây có lý của hắn lập tức giảm đi, nhưng vẫn miễn cưỡng cãi:

- Tin tức này từ đâu đến không cần ngươi quan tâm, ngươi dám trả lời vấn đề ta đã đưa ra không?

Sự im lặng bao trùm nội điện.

Khấu Trọng thoải mái cười khanh khách đáp:

- Khấu Trọng ta là hạng người nào, thiên hạ tự có công luận. Có

người không hiểu, ta cũng không muốn phí sức làm việc vô vị.

Trương Trấn Châu trầm giọng nói:

- Thái tử có lẽ đã hiểu lầm, Thiếu Soái tuyệt không phải là loại người như vậy.

Vương Huyền Ứng thấy Vương Thế Sung không nói gì, lòng can đảm lại tăng, khích động nói:

- Nếu đúng là hiểu lầm, tại sao hắn không muốn chúng ta dụng binh chống Lý Thế Dân?

Khấu Trọng thầm nghĩ quá cương với Vương Huyền Ứng cũng không nên, thừa cơ nhượng cho hắn xuống thang, vỗ tay vào đầu nói:

- Nguyên lai Thái tử đã hiểu lầm tiểu đệ, xin Thái tử ngồi xuống, nghe tiểu đệ nói vài lời.

Vương Thế Sung hướng về Vương Huyền Ứng gật đầu ra dấu, Vương Huyền Ứng tuy phẫn nộ nhưng không còn cách nào khác đành ngồi xuống nghe Khấu Trọng giải thích.

Mục quang chúng nhân tập trung vào người Khấu Trọng.

Khấu Trọng hiên ngang cất tiếng:

- Ta là người thích nhất đặt mình vào địa vị của người khác mà suy nghĩ, giả như tiểu đệ là Lý Thế Dân, trong tình huống này tuyệt sẽ không cùng Thánh thượng toàn diện khai chiến, bởi vì còn phải lưu lại lực lượng khả dĩ có thể ứng phó với thanh thế khiếp người của Tống Kim Cương.

Vương Thế Sung sửng sốt hỏi:

- Nếu đã như thế, Lý Thế Dân cần gì phải mang quân ra Quan Ngoại? Hay là để gây sự chú ý, khiến chúng ta không thể can thiệp vào hành động của Lý Thế Tích?

Khấu Trọng trả lời:

- Đó là một trong nhiều nguyên nhân, một lý do nữa là thăm dò tâm ý của Hoàng thượng. Nếu như ta đoán không sai, Lý Uyên hiện tại tuyệt không muốn động võ với Lạc Dương, ít nhất cũng hy vọng có thể trì hoãn đến mười tháng sau.

Tất cả đều ngạc nhiên, không hiểu kỳ hạn mười tháng này ở đâu ra.

Dương Công Khanh không nén được hiếu kỳ liền hỏi:

- Sao Thiếu Soái lại nói thế?

Khấu Trọng mỉm cười đáp:

- Đạo lý vô cùng đơn giản, vì Đổng Quý Phi đang mang cốt nhục của Lý Uyên, nếu Đường Trịnh khai chiến, Đổng Quý Phi có thể vì việc đó mà hoảng sợ, làm hại đến bào thai. Với tính cách của Lý Uyên, đương nhiên không muốn tình huống này phát sinh.

Mọi người đều ngạc nhiên, cảm thấy khó tin.

Vương Hoằng Liệt không hiểu hỏi:

- Thiếu Soái không phải đã nói Đường quân sẽ tấn công Lạc Dương? Hiện tại lại nói thế này, có phải là tiền hậu mâu thuẫn?

Khấu Trọng trả lời:

- Tấn công Lạc Dương là thế phải làm, nhưng phải phân biệt thứ tự trước sau. Chỉ xem Đường quân chia ra hai, một chống Tống Kim Cương, một công Vũ Văn Hoá Cập, Lý Thế Dân lưu lại thủ hậu phương, có thể biết sách lược của Lý Thế Dân là trước tiên củng cố bắc ngạn sông Hoàng Hà, tiến hành mưu đồ Đồng Lạc quan đạo, nếu quan đạo lọt vào tay Lý Thế Dân, Đường quân sẽ dựa vào sự yểm trợ của hai lộ thủy lục, trước hết chiếm dần các thành trì ngoại vi của Lạc Dương, thành công cắt đường lương thực, chỉ khi đó mới nhập quân lại trực tiếp tấn công Lạc Dương.

Vương Huyền Ứng hùng hồn nói:

- Nói như thế, có phải chúng ta cứ ngồi đây chờ chết, để mặc cho Lý Thế Dân nhe răng múa vuốt, diễu võ dương oai à?

Khấu Trọng điềm tĩnh từ từ đáp:

- Nếu chúng ta phát binh đánh Đường vào lúc này, không những không được gì mà còn giúp Lý Thế Dân có lý do không tuân theo chủ ý của Lý Uyên, Lý Uyên lại còn phải đối thoại giải thích cho Thục Ni tiểu thư. Khi ấy Lý Thế Dân chỉ cần rút quân qua sông Hoàng Hà, xin hỏi Thái tử có dám vượt sông truy kích không?

Vương Huyền Ứng nhất thời á khẩu. Tuy tại bắc ngạn Hoàng Hà bọn họ có vài căn cứ, nhưng quân ở hướng bắc Lạc Dương lại bị quân đội Lý Thế Tích áp chế không động đậy được, nếu điều động đại quân chủ lực tấn công Trù Tang sẽ kẹt vào thế đầu đuôi không thể tiếp ứng, nói không chừng ngay cả những căn cứ bắc ngạn cũng thất thủ, lại còn để trống một bên, đó đương nhiên không phải là kế hoạch hay.

Vương Thế Sung trầm ngâm hỏi:

- Vậy Thiếu Soái nghĩ chúng ta phải chăng nên án binh bất động, tĩnh quan kỳ biến?

Khấu Trọng đáp:

- Trịnh Đường giao tranh, thực tế là Thánh thượng đã chiếm hết ưu thế địa lợi, nếu lấy lại được nhân hòa, khiến cho trên dưới một lòng, trong khi Lý Thế Dân lại chiến đấu lâu dài trở nên mệt mỏi, rất có khả năng là sẽ đi vào con đường sai lầm của Lý Mật. Thánh thượng lại kết thành liên minh với Đậu Kiến Đức cùng kháng quân Đường, như thế sẽ là vạn vô nhất thất (không thể thất bại).

Những câu nói ấy của Khấu Trọng với Vương Thế Sung là lời cảnh cáo và chỉ điểm thành khẩn nghiêm trọng cuối cùng, chỉ ra nhược điểm lớn nhất của y.

Trương Trấn Châu tên giống như người (Người dịch: trấn cũng có nghĩa là yên tĩnh), trong tâm hết sức tán dương, nhưng ngoài mặt không dám biểu lộ gì.

Vương Thế Sung gật đầu nói:

- Cùng Đậu Kiến Đức liên minh là chuyện phải làm. Hắn đã đích thân đến Lạc Dương cùng trẫm đàm thoại một đêm, bất quá khi bàn đến chuyện lợi hại thì hai bên có ý khác biệt, thủy chung hiệp ước bất thành.

Khấu Trọng mỉa mai:

- Khác biệt?

Vương Thế Sung có vẻ ngượng ngịu, ho khan một tiếng nói:

- Từ khi Từ Viên Lãng quy hàng Đậu Kiến Đức, thế lực Hạ quân phát triển không ngừng đến tận kênh Thông Tế(1), khiến quân ta cùng với Từ Thế Tích, Đậu Kiến Đức tại phía tây Huỳnh Dương phát sinh một số xung đột, đến nỗi không bên nào vui vẻ cả.

Khấu Trọng nghe giọng điệu bất tường của y, thầm đoán không chừng sự tình này đối với gã có liên quan. Bởi vì qua kênh Thông Tế đi về phía Nam là Lương Đô, đúng là địa bàn của Khấu Trọng gã. Nhân vì quan hệ với Lưu Hắc Thát, Đậu Kiến Đức đã coi Khấu Trọng như người của mình, có thể Vương Thế Sung đối với Thiếu Soái quân có mưu đồ, vì vậy mới bị Đậu Kiến Đức phản đối, cho nên cuộc đàm thoại Hạ Trịnh không thành.

Gã đương nhiên không thể vạch trần họ Vương, chỉ đề nghị:

- Chuyện này cứ giao cho ta, chỉ cần Thánh thượng đồng ý, ta sẽ đến Nhạc Thọ thuyết phục Đậu Kiến Đức, phân trần lợi hại, đảm bảo y sẽ cùng Thánh thượng chống quân Đường.

Đề nghị này đúng là trúng tim đen của Vương Thế Sung. Nên biết sau khi Khấu Trọng tự mình đại phá quân Lý Mật, danh vọng và địa vị của gã đối với Trịnh quân đã nâng lên rất cao. Vì vậy sau khi Vương Thế Sung và Lý Thế Dân liên thủ đối phó Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, đã gây bất mãn kịch liệt trong lòng quân Trịnh. Với tính tình tự tư tự lợi của Vương Thế Sung, đương nhiên sợ Khấu Trọng kết hợp với các tướng lĩnh ngoại tộc lật đổ lão, cho nên Khấu Trọng khẳng khái ly khai Lạc Dương, Vương Thế Sung thật cầu mà không được.

Lão cười ha ha nói:

- Chỉ cần Thiếu Soái thuyết phục được Đậu Kiến Đức, Đường quân không còn đáng sợ.

Khấu Trọng cũng cười phụ hoạ, trong lòng nghĩ đến trước khi Vũ Văn Hóa Cập bị hóa cốt bởi Lý Thế Tích hoặc Đậu Kiến Đức, gã và Từ Tử Lăng phải tận dụng cơ hội báo thù cho mẹ.

o0o

Theo sự an bài của Dương Công Khanh, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng họp mặt tại Trần Lưu, đi cùng Từ Tử Lăng còn có Hư Hành Chi, Tuyên Vĩnh, Bốc Thiên Chí ba người.

Bọn họ thả neo tại bến tàu rồi cùng nhau nghị sự trên thuyền, Khấu Trọng sau khi kể lại tình hình Bắc phương xong, đoạn hỏi:

- Tình huống Nam phương như thế nào?

Hư Hành Chi trả lời:

- Lý Tử Thông bề ngoài xem ra thanh thế đại thịnh, không chỉ đả thương Trầm Luân mà còn ép được Đỗ Phục Uy tạm thời lui binh. Lý Tử Thông mang quân vượt sông tấn công Trầm Pháp Hưng, tiến chiếm kinh khẩu. Trầm Pháp Hưng sai tướng mang quân nghênh chiến, bị Lý Tử Thông hạ sát đương trường, bức được Trầm Pháp Hưng bỏ rơi tất cả, trốn qua Ngô quận, cả Đan Dương cũng bị vây hãm rơi vào tay Lý Tử Thông.

Khấu Trọng hỏi tiếp:

- Thế này đúng là thanh thế đại thịnh, tại sao Hành Chi chỉ nói là bề ngoài xem ra đại thịnh?

Hư Hành Chi phân tích:

- Lý Tử Thông không mạo hiểm tấn công Trầm Pháp Hưng không được, vì ở phía Bắc, sào huyệt Đông Hải của hắn bị bọn ta chiếm lĩnh, phía Tây thì Giang Hoài quân của Đỗ Phục Uy tung hoành vô địch, cho nên hướng duy nhất có thể phát triển chính là kẻ địch cũ ở Giang Nam Trầm Pháp Hưng.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- So với Trầm Pháp Hưng, Thiếu Soái quân rõ ràng là binh ít tướng mọn, tại sao Lý Tử Thông chọn cường lánh nhược, không hành động phản công, lại đi chiếm Giang Nam.

Hư Hành Chi nói:

- Bỏ yếu chọn mạnh là điểm chính trong nhiều vấn đề. Lý Tử Thông hiểu rằng chúng ta không đủ thực lực tiến chiếm Giang Đô, cho nên trước hết dùng toàn lực thu thập Trầm Pháp Hưng vì đây mới là lực lượng có thể uy hiếp hắn.

Khấu Trọng gật đầu:

- Giang Hoài quân bởi vì hai vị lão đại Đỗ Phục Uy và Phụ Công Hựu lộ ra mối bất hoà sâu sắc, tạm thời không để ý đến Lý Tử Thông, chẳng trách hắn phóng túng như thế.

Tuyên Vĩnh bèn hỏi:

- Thiếu Soái nhận thấy Lạc Dương có thể thủ được bao lâu?

Khấu Trọng đáp:

- Vương Thế Sung chỉ dùng người trong thân tộc cũng không phải không có nguyên do, bản thân hắn đã đích thân thống soái hàng trăm trận, hiện tại trong thành đang khẩn cấp tích trữ lương thảo, có thể đoán Lạc Dương dù bị cô lập, vẫn có thể thủ được một năm hơn.

Hư Hành Chi than:

- Vậy Lý Thế Dân có nhiều khả năng nếm mùi bại trận, y không những phải trước tiên khắc phục sự phối hợp giữa quân Đột Quyết tinh nhuệ và quân của Tống Kim Cương, sau đó lại phải đối phó với hùng binh của Đậu Kiến Đức, lại thêm binh lính Quan Trung chiến đấu lâu ngày tinh thần suy nhược, công đả Lạc Dương thương vong tất sẽ thảm trọng, tình hình này đối với y đặc biệt không tốt.

Bốc Thiên Chí nói:

- Lý Thế Dân rất có thể sau khi đại phá Tống Kim Cương, đổi công thành thủ, củng cố thu phục những vùng đất đã mất.

Tuyên Vĩnh nói:

- Đó là hạ sách, một khi Vũ Văn Hóa Cập bị diệt, đại quân Đậu Kiến Đức sẽ xông lên như nước vỡ bờ quét hết những trở ngại nơi Bắc ngạn, nếu như Lý Thế Dân không lợi dụng được tình thế phát sinh để chiếm Lạc Dương trước, thì sẽ bị mất hết ưu thế khó khăn lắm mới dành được ở Quan Ngoại, bị bức về thủ Quan Trung, thành ra chỉ có thể ngồi xem Đậu Kiến Đức tung hoành nơi Quan Ngoại.

Khấu Trọng nói:

- Lý tiểu tử chính vì hiểu vấn đề này, cho nên hiện thời sẽ chọn một chiến lược khó hiểu, bất quá mặc kệ Lý Thế Dân hắn là Võ Hầu tái thế hay Tôn Vũ tái sinh, muốn vây hãm Lạc Dương là việc sau

khoảng một năm hơn. Khi ấy bất luận ai thắng ai thua, trừ phi chúng ta chịu buông khí giới đầu hàng, không thì ngọn lửa ấy sẽ tiếp tục thiêu hủy chúng ta, Hành Chi đối với tình thế này có diệu pháp ứng phó gì?

Hư Hành Chi an nhiên tự tại cười đáp:

- Thiếu Soái đã sớm có tính toán, đâu cần Hành Chi làm trò cười?

Tuyên Vĩnh trầm giọng nói:

- Công đả Giang Đô?

Khấu Trọng đáp:

- Chỉ có đoạt được Giang Đô, chúng ta mới có hy vọng kháng Bắc đồ Nam. Hiện tại chúng ta đã có hoàng kim trong bảo khố, không lo thiếu hụt tài chính, nên thừa dịp trước khi Lạc Dương thất thủ, huy động toàn quân chuẩn bị chiến tranh. Nhưng không được huy động một cách mù quáng, mà phải không được tổn hại đến tài sản của địa phương, khuếch trương mức chứa của nhà kho, không để cho chất lượng của Thiếu Soái quân suy thoái.

Tuyên Vĩnh vỗ ngực bảo chứng:

- Việc này để ta lo, bất cứ sĩ tốt nào không đạt tiêu chuẩn sẽ bị đào thải, tuyệt không lạm thu tân binh.

Bốc Thiên Chí nói:

- Đối ngoại chúng ta có thể nói là lấy được một số lượng lớn hoàng kim của Tào Ứng Long, như thế có thể giải thích được việc chúng ta có thừa tài chính, cũng không để cho người ngoài hoài nghi.

Hư Hành Chi mỉm cười:

- Bành Lương phát triển lý tưởng vô cùng, Thiếu Soái cứ thoải mái mà đối phó Vũ Văn Hóa Cập.

Khấu Trọng vỗ bàn khen:

- Hành Chi đúng là con trùng trong bụng ta, thông đạt hết tâm ý của ta.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Chỉ xem ngươi tính chúng ta họp mặt tại đây, là biết lão huynh ngươi tạm thời không có ý trở về Bành Lương.

Khấu Trọng cười khổ:

- Lăng thiếu gia lại đùa với ta rồi.

Đoạn quay qua Hư Hành Chi nói:

- Trong khi chuẩn bị chiến tranh, có hai việc phải phân trước sau mà làm, đầu tiên là phải liên hệ cho được Quế Tích Lương ở Trúc Hoa Bang, thông qua họ mà biết được tình hình Giang Đô và phương Nam, còn việc kia là tìm cách đến Phi Mã Mục Trường bí mật mua một bầy chiến mã hạng nhất, việc này Thương Tú Tuần đã đích thân đáp ứng. Ngày Khấu Trọng ta trở về Bành Lương, cũng là lúc tấn công Giang Đô.

Ba người lớn tiếng nhận lệnh.

o0o

Sau khi cùng bọn Hư Hành Chi từ biệt, Khấu Trọng hóa trang thành ngư nhân, chèo thuyền câu đi về phía bắc.

Thời tiết đột nhiên chuyển xấu, vừa gió vừa tuyết, hai gã bất đắc dĩ phải tạm thời thả neo gần bờ để lánh. Cả hai đều không sợ lạnh, ngồi ngoài mui thuyền để thưởng thức vẻ đẹp của tuyết rơi trên kênh Thông Tế.

Khấu Trọng nói:

- Thêm một giờ nữa thì có thể đến gò lớn ở phía Bắc, sau đó rẽ phải xuôi theo dòng về hướng Đông, vài ngày thì có thể đến Hứa Thành, sào huyệt của Vũ Văn phiệt. Năm đó Dạng Đế chưa băng hà, thấy Vũ Văn phiệt uy phong bát diện ra sao, hiện tại thực tế là cùng đường mạt lộ. Từ Viên Lãng quy hàng Đậu Kiến Đức, việc này đã định sẵn vận mệnh Vũ Văn Hóa Cốt chỉ có bại vong.

Từ Tử Lăng mắt nhìn chăm chú vào một trận cuồng phong quét mưa tuyết như một bức tường rộng lớn chắn ngang qua dòng sông, trầm giọng:

- Từ khi Vũ Văn Hóa Cốt công đả Lương Đô hao binh tổn tướng quay về, hắn chỉ còn nước ngồi chờ người khác đến giết, Từ Viên Lãng đi theo Đậu Kiến Đức, càng làm cho hắn nguy khốn bốn bề, không đường đào tẩu.

Khấu Trọng bàn:

- Hiện tại Vũ Văn Hóa Cốt đích thân thống lĩnh đại quân ở Ngụy Huyện tại bờ đông kênh Vĩnh Tế chống lại đại quân của Lý Thế Tích và Lý Thần Thông để tranh đoạt quyền khống chế Vĩnh Tế. Theo ta thấy Vũ Văn Hóa Cốt kháng cự không được bao lâu đâu, chúng ta đi

thẳng vào Ngụy Huyện, có nhiều khả năng chỉ đánh vào chỗ trống.

Từ Tử Lăng cau mày hỏi:

- Nếu không đến Ngụy Huyện, thì đi đến địa phương nào?

Khấu Trọng phân tích:

- Chúng ta thiếu tin tức tình báo, cho nên chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Từ Tử Lăng hỏi tiếp:

- Ngươi muốn nhờ Lưu Hắc Thát giúp đỡ?

Khấu Trọng cười khổ:

- Ta sớm muộn gì thì cũng phải yết kiến Đậu Kiến Đức, chỉ vì quan hệ giữa ta và ngươi mơ hồ không rõ, cho nên tiểu đệ phải nói lòng vòng xem phản ứng Lăng thiếu gia thế nào.

Từ Tử Lăng không ngăn được cười phá lên:

- Đây gọi là có tật giật mình. Bất quá tìm Lưu Hắc Thát so với kiếm Vũ Văn Hóa Cốt cũng không dễ, lại đi đi lại lại phí thời gian, nhỡ Vũ Văn Hóa Cốt bị Lý Thế Tích hạ sát, chúng ta có hối hận cũng đã muộn.

Khấu Trọng vươn tay gãi đầu:

- Ta nói nói sao cũng không lại ngươi…..

Từ Tử Lăng ngắt lời hắn nói:

- Bởi vì ngươi có tư tâm, nên mới nói không lại ta.

Khấu Trọng thất thanh kêu lên:

-Tư tâm? Khấu Trọng ta vì chuyện của mẹ mà còn có tư tâm sao?

Từ Tử Lăng cười sảng khoái:

- Muốn thật sự biết được một người tuyệt không dễ, có thể nhận thức được bản thân rõ ràng không lệch lạc lại còn khó hơn. Ta còn chưa có cơ hội hỏi ngươi, cửa ải của Ninh Đạo Kỳ đó ngươi làm sao qua?

Khấu Trọng oang oang nói:

- Hảo tiểu tử! Bày chuyện khác không cho ta cơ hội biện bạch. Được! Lão tử đại nhân có đại lượng, không cùng ngươi đôi co.

Từ Tử Lăng bật cười:

-Đại nhân có đại lượng chỉ e là Ninh Đạo Kỳ chứ không phải tiểu tử ngươi đâu.

Khấu Trọng bị Từ Tử Lăng lật tẩy, thừa cơ chuyển ngay đề tài, gật đầu nói:

- Ninh Đạo Kỳ đúng là nhân vật siêu quần trong các tiền bối Tiên đạo, hoàn toàn không lòng tranh đua, lại như nước chảy, vô luận là vượt núi băng rừng, lúc nào cũng tiêu diêu tự tại như thế, không hề câu thúc, thu phóng tự nhiên. Nói thẳng ra, nếu y thật tình bất chấp thủ đoạn đối phó với ta như đã nghĩ trước đây, ta làm sao có thể ở đây với ngươi nói chuyện về y mà biểu lộ sự sùng kính tối cao.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Phải chăng ngươi cố tình ra vẻ khiêm tốn chăng?

Khấu Trọng vỗ mạnh vào vai hắn, sung sướng mỉm cười nói:

- Lại bị ngươi nhìn ra, chỉ trừ câu cuối cùng, ngoài ra tất cả đều là nói thật. Khi ta tiếp một chưởng của Ninh Đạo Kỳ toàn lực đánh ra, ta biết ngay mình vẫn có sức chống lại.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Ông ta dùng "Tán Thủ Bát Phác" à?

Khấu Trọng đáp:

- Không phải, khẳng định không phải!

Từ Tử Lăng nảy sinh hứng thú, hỏi vặn:

- Lão ca ngươi chưa từng thấy qua Tán Thủ Bát Phác, làm sao biết được y không dùng qua?

Khấu Trọng nhún vai nói:

- Tán Thủ Bát Phác có lẽ là công phu hoàn chỉnh, là tinh hoa của võ đạo, chiêu trước chiêu sau tự nó có tính liên tục, bao quát pháp độ tinh thần cùng thể chất, giống như Tỉnh Trung Bát Pháp của tiểu đệ. Khà! Ha, do đó ta chỉ có bát pháp mà không phải cửu pháp hoặc thập pháp. Thật tình là vì đối với bát pháp của y có lòng kính ngưỡng.

Từ Tử Lăng nói:

- Còn thêm một vấn đề, Ninh Đạo Kỳ tại sao không dụng tuyệt kỹ tinh thông nhất của y? Xem ra ngươi không có khả năng đỡ được Tán Thủ Bát Phác của y.

Khấu Trọng cười khổ đáp:

-Bởi vì y đã tự hạn chế bản thân chỉ dùng một tay đấu với ta, làm sao dùng được Tán Thủ Bát Phác?

Từ Tử Lăng nói:

- Ninh Đạo Kỳ là người trí tuệ trác việt, sao lại chịu thả hổ về rừng? Nếu là như vậy, thì căn bản không nên đáp ứng Sư Phi Huyên là sẽ xuất thủ, Sư Phi Huyên cũng không nên thỉnh ông ta xuất thủ.

Khấu Trọng lộ thần sắc suy nghĩ, trầm ngâm nói:

- Đúng, trong việc ấy chắc chắn có biến hoá mà chúng ta không biết.

Hai tia mắt Từ Tử Lăng ánh lên loang loáng thể hiện vẻ trí tuệ thâm sâu, từ từ nói:

-Các biến hóa này, chúng ta nên biết. Nếu ta đoán không sai, Sư Phi Huyên lúc này không phải tuyệt đối ủng hộ Lý Thế Dân, cho nên tha ngươi một lần. Trong tình huống này Lý Thế Dân vẫn là lựa chọn đầu tiên, Khấu Thiếu Soái ngươi là lựa chọn thứ hai.

Khấu Trọng chấn động kịch liệt:

- Có thể như vậy ư?

Từ Tử Lăng phân tích:

- Ngươi nghĩ đi, cùng Dương Văn Can tạo phản là sự kiện nghiêm trọng, nhưng Lý Kiến Thành vẫn được miễn tội, đủ biết Quý phi đảng và Thái tử đảng đã liên hợp thành một lực lượng hùng mạnh. Lý Thế Dân hiện tại chỉ còn hai đường đi, một là chiêu binh mãi mã bên ngoài tự lập, đi đường này tất phải tấn công vây hãm địa bàn của Vương Thế Sung, không được thì chỉ còn tự đi tìm đường chết.

Khấu Trọng nói tiếp:

- Đường kia là sách động một cuộc chính biến ngay tại Trường An, cách này cũng không dễ. Với sự hỗ trợ của người Đột Quyết, Lý Kiến Thành, cùng Nguyên Cát hợp lại so với Lý Thế Dân chỉ mạnh hơn chứ không kém, huống hồ Lý Kiến Thành còn có sự ủng hộ của Lý Uyên. Ha! Ngươi nói Sư Phi Huyên không xem chắc Lý tiểu tử đúng là có đạo lý!

Từ Tử Lăng nói:

- Vẫn còn một việc chưa giải thích được, Ninh Đạo Kỳ tại sao phải xuất thủ?

Khấu Trọng trả lời:

- Vì sợ Trường Sinh Quyết của chúng ta. Ninh Đạo Kỳ dùng cơ hội này, bức bách ta phải dụng toàn lực chống đỡ, để y có thể thăm dò hư thật của Trường Sinh Quyết.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý.

Khấu Trọng vỗ trán nói:

- Ta thật ngốc, lại quên mất Dương Công Khanh, chúng ta rất có thể nhờ lão giúp đỡ, cung cấp tin tình báo về Vũ Văn Hóa Cốt.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Không lẽ lại chuyển hướng về Lạc Dương?

Khấu Trọng đáp:

- Dương Công Khanh hiện đang ở Huỳnh Dương chứ không phải Lạc Dương, tìm lão rất tiện đường.

Từ Tử Lăng nói:

- Cứ làm vậy đi.

Khấu Trọng cười khổ:

- Sau khi báo thù cho mẹ, Lăng thiếu gia sẽ đi đâu?

Từ Tử Lăng nói:

- Ta tính đi thăm đại tiểu thư và tiểu Lăng Trọng.

Khấu Trọng than:

- Ta cũng muốn gặp họ.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Trừ phi ngươi có thuật phân thân, ngươi tưởng mình nhàn rỗi lắm à? Sau đó ta sẽ đi một chuyến ra biên ngoại, để hiểu biết thêm về đại thảo nguyên của lão Bạt và sa mạc mà Khả Đạt Chí chung tình.

Khấu Trọng mặc nhiên im lặng, gã hiểu Từ Tử Lăng muốn ly khai

Trung Nguyên để bản thân có thể nằm ngoài chuyện của Khấu Trọng, không thì khi gã nhận được tin tức Khấu Trọng ngộ hiểm, Từ Tử Lăng có thể khoanh tay không lý đến sao?

---

mienlitangcham Chú thích:

1. Ở đây nhiều người hay nhầm kênh Thông Tế và Vĩnh Tế. Thực ra cả hai kênh này đều nằm trên Đại Vận Hà, nó nối liền các sông Hải Hà, Hoàng Hà,sông Hoài, Tiền Đường và Trường Giang. Con kênh này được Tuỳ Dạng Đế xây dựng vào năm 604 gồm 3 phần: phần nằm giữa sông Trường Giang(hay Dương Tử) và sông Hoài được gọi là Sơn Dương Độc, phần thứ hai nối liền Hoàng Hà và sông Hoài được gọi là Thông Tế Cừ, phần còn lại phía Bắc được gọi là Vĩnh Tế Cừ, nó nối liền Bắc Kinh với Lạc Dương. Tổng chiều dài của Đại Vận Hà khoảng 3630 lí(khoảng 1930 km).

(

Chương 451: Phi long tại thiên

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đi một cách thuận lợi đến địa điểm lúc trước vốn là Mật Công phủ, để gặp lại Dương Công Khanh.

Hai gã trở về chốn cũ, nhớ lại chuyện năm xưa đã cùng Tố Tố chịu đựng bao gian nan khổ ải mới chạy thoát khỏi phủ Đại Long Đầu, rời khỏi Huỳnh Dương. Giờ đây vật đổi sao dời, Tố Tố đã thành người thiên cổ, Lý Mật thì như hổ lạc bình dương, Trầm Lạc Nhạc nay cũng đã xuất giá gả cho người, nhìn lại cảnh cũ không khỏi khiến cho hai gã chạnh lòng.

Dương Công Khanh không ngờ hai người cùng nhau đến, vui mừng nói:

- Ta đang đau đầu vì đi tìm hai người đó.

Khấu Trọng kinh ngạc hỏi:

- Có chuyện gì?

Một người từ nội đường hối hả bước ra cười ha hả nói:

- “Nhân sinh hà xứ bất tương phùng”, không ngờ hai vị lão huynh đã đến đây, đỡ cho tiểu đệ phải khổ công tìm kiếm.

Người vừa bước ra dáng dấp tiêu sái phong lưu, đích thị là Đa tình công tử Hầu Hy Bạch.

Bỗng dưng gặp lại cố nhân, hai gã cảm thấy rất cao hứng vui mừng.

Khấu Trọng cười lớn nói:

- Ta vốn nghĩ ngươi còn ẩn kỹ nơi thâm sơn cùng cốc, không ngờ ngươi lại chạy loạn lung tung thế này.

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Đại ẩn giả ẩn nơi triều thị, Hầu huynh đâu phải là người cam chịu cảnh tịch mịch, nếu không có hồng nhan tri kỷ bầu bạn thì huynh ấy làm sao có thể qua ngày đoạn tháng chứ?

Hầu Hy Bạch nói:

- Tử Lăng thật biết nói đùa, những ngày gần đây tiểu đệ đã tuyệt tích nơi hồng lầu sở quán, trong lòng lúc nào cũng tưởng nhớ đến hai vị.

Khấu Trọng khoa trương la lớn:

- Ái! Ta và Lăng thiếu gia đều không thích chuyện ấy đâu nhé!

Hầu Hy Bạch bật cười nói:

- Thiếu Soái lại đùa bỡn rồi, lời của tiểu đệ tuy có khoa trương một chút nhưng nếu không thế thì làm sao biểu đạt được lòng cảm kích của mình.

Khấu Trọng cố ý vênh mặt lên:

- Nhưng với dáng vẻ công tử tú tú khí khí của ngươi thật khiến cho người ta ngờ vực đó.

Ba người đưa sáu con mắt nhìn nhau, bỗng phá lên cười lớn.

Dương Công Khanh nhìn thấy cảnh họ đùa giỡn với nhau cũng phải bật cười. Ông ta thấy ba người đối với nhau không chút cơ tâm, đều đem sự chân thành mà giao kết với nhau. Điều này thì vô luận nơi quan trường hay trong chốn giang hồ đều rất hiếm hoi.

Ông vồn vã mời:

- Ngồi xuống rồi nói.

Bốn người ngồi quây quanh bàn, Dương Công Khanh tự tay châm trà mời họ.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Hầu huynh làm sao biết có thể thông qua Dương công mà tìm được bọn ta?

Hầu Hy Bạch nói:

- Sau khi ly khai Trường An, trước tiên ta đến Lạc Dương và ở đấy một thời gian, sau đó lại đến Huỳnh Dương, tại địa phương này tiểu đệ có thể nói cũng có chút mặt mũi. Cho đến khi Thiếu Soái rời khỏi Trường An thì tiểu đệ mới hay tin, lại biết Dương công và Thiếu Soái có quan hệ mật thiết với nhau cho nên tiểu đệ không ngại mạo muội mà đến nhờ Dương đại tướng quân giúp đỡ cho.

Hai người nhớ lại khi xưa lúc Vinh Phụng Tường đãi tiệc đại thọ, Hầu Hy Bạch đã được ngồi chỗ dành cho thượng khách, điều đó có thể chứng minh rằng gã có địa vị không nhỏ ở Lạc Dương.

Lạc Dương là vùng đất yêu chuộng văn hóa, chỉ dựa vào họa kỹ tinh xảo, Đa tình công tử khẳng định đã chiếm được sự mến mộ của đại

chúng, huống chi tuyệt kỹ của gã không chỉ dừng ở họa kỹ.

Khấu Trọng nói:

- Dương công là người của mình, chúng ta có lời gì cứ nói không cần giấu giếm, Hầu huynh luyện Bất Tử Ấn Pháp đến đâu rồi?

Dương Công Khanh chưa từng nghe qua Bất Tử Ấn Pháp, cho nên không có phản ứng gì.

Hầu Hy Bạch vui vẻ trả lời:

- Dục tốc bất đạt, theo tại hạ thì mọi sự tùy duyên, hiện tại có thể nói đã có một chút thành tựu, đa tạ Thiếu Soái quan tâm.

Khấu Trọng than:

- Ta làm sao không quan tâm đến ngươi được, bởi vì Xá Lợi đã lọt vào tay lệnh sư, ông ấy đã tuyên bố bế môn tiềm tu một năm, sau một năm thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến để khảo giám công phu của ngươi đó.

Gương mặt tuấn tú của Hầu Hy Bạch hơi biến sắc, gã cười khổ nói:

- Biết được tin này tiểu đệ sẽ cố gắng hơn nữa.

Dương Công Khanh cuối cùng không nhịn được hỏi:

- Xá Lợi là cái gì? Sư tôn của Hầu công tử là ai?

Sau khi được Khấu Trọng giải thích một phen, Dương Công Khanh chỉ hiểu được việc bảo tàng thật đã lọt vào tay hai gã. Đối với việc Khấu Trọng đã tin tưởng xem mình là tâm phúc, Dương Công Khanh

vô cùng cảm động.

Hầu Hy Bạch nghe xong thì há mồm trợn mắt, lắc đầu than:

- Ta chưa bao giờ tưởng tượng được nhị vị có thể an toàn mang được bảo vật rời khỏi Trường An, mà còn có thể làm cho thiên hạ tin tưởng rằng hai người đã thất bại nặng nề trong việc tầm bảo!

Từ Tử Lăng nói:

- Bọn ta thành công có thể nói phần lớn đều dựa vào may mắn.

Hầu Hy Bạch hỏi:

- Có phải nhị vị chuẩn bị đi tìm Vũ Văn Hóa Cập tính nợ cũ hay không?

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Làm sao ngươi biết?

Hầu Hy Bạch mỉm cười nói:

- Phàm ai mà biết được xuất thân của nhị vị đều hiểu rằng đối với Vũ Văn Hoá Cập, hai người có mối thù sâu tựa biển. Hiện tại ngày tàn của Vũ Văn Hóa Cập đã gần kề, với tác phong cố hữu của nhị vị đại ca, chắc chắn không muốn có người khác thay thế mình kết liễu món huyết hải thâm cừu này.

Khấu Trọng vỗ mạnh vai Hầu Hy Bạch nói lớn:

- Nói hay lắm! Ta kính huynh một chén.

Bốn người cao hứng cùng nhau cụng chén trà.

Hầu Hy Bạch sau khi nhấp một ngụm trà, cười nhẹ nói:

- Nếu như vậy thì chúng ta lại cùng nhau kề vai tác chiến nữa rồi.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi lại:

- Huynh với Vũ Văn Hóa Cập có ân oán gì?

Hầu Hy Bạch nhún vai:

- Hắn đắc tội với hai vị thì cũng như là đắc tội với ta vậy. Mấy ngày trước, tên tâm phúc hạng nhất của Vũ Văn Hóa Cập là Trương Sĩ Hòa, hắn cũng là người mà ta từng quen biết, đã đến Lạc Dương tìm ta. Hắn mời ta đến chỗ Vệ phu nhân, nguyên là ái phi của Vũ Văn Hóa Cập, để họa hình cho nàng ta. Giá cả của chuyến đi này là một bức tranh sơn thuỷ do chính thủ bút của Cự Nhiên.

Dương Công Khanh cảm thấy kỳ lạ nói:

- Binh đã kéo tới trước thành, lúc nào cũng có thể quốc phá gia vong, vậy mà Vũ Văn Hóa Cập vẫn có thời gian nhàn nhã như thế sao?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác quái dị. Từ trước đến giờ, trong thâm tâm của hai gã, Vũ Văn Hóa Cập là một người lãnh khốc vô tình, thậm chí mất đi nhân tính, không ngờ hắn ta lại có mặt ôn nhu đa tình như vậy.

Khấu Trọng hỏi:

- Cự Nhiên là người nào thế?

Hầu Hy Bạch cúi đầu nghĩ ngợi nói:

- Kinh, Quan, Đổng, Cự (1) là bốn vị đại họa sư đầu tiên khai sáng ra dòng tranh sơn thuỷ, Cự Nhiên bản thân là một vị cao tăng đắc đạo, họa phong của ông ta có thể nói là cao cổ tú dật. Đáng tiếc là tuyệt phẩm lưu truyền của ông ta không nhiều. Nói thật nhé, giá cả ấy đích thực đã khiến cho tiểu đệ động tâm đấy.

Từ Tử Lăng trầm giọng hỏi:

- Bọn họ mời ngươi đến địa phương nào?

Hầu Hy Bạch nói:

- Đương nhiên là đến thành đô của Ngụy quốc - Hứa Thành.

Khấu Trọng bèn hỏi Dương Công Khanh:

- Tình hình hiện giờ của Vũ Văn Hóa Cập thế nào?

Dương Công Khanh trả lời:

- Hắn giỏi lắm chỉ có thể giữ được qua tháng giêng thôi, đối với tác phong của Lý Thế Tích từ trước đến nay, nếu công hãm được Ngụy huyện, tất sẽ thừa thắng toàn lực truy kích, sẽ không cho Vũ Văn Hóa Cập cơ hội để thở đâu.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Còn Đậu Kiến Đức có động tĩnh gì không?

Dương Công Khanh nói:

- Có thể hình dung hắn ta như hổ đang rình mồi, Đậu Kiến Đức đã kéo trọng binh áp sát mấy thành trì gần biên cảnh của Ngụy quốc, thời khắc nào cũng có thể phát binh xâm chiếm.

Khấu Trọng gãi đầu:

- Thật là khiến cho người ta đau đầu, nhưng theo ta thấy thì Vũ Văn Hóa Cập chắc không dễ chết đâu, dù cho binh bại, hắn vẫn có thể kéo tàn quân về Hứa Thành, đúng không?

Từ Tử Lăng nói:

- Lúc ấy Hầu huynh trả lời Trương Sĩ Hòa như thế nào?

Hầu Hy Bạch cười nhẹ:

- Chuyện của lão bằng hữu cũng như là chuyện của Hầu Hi Bạch ta vậy, tiểu đệ đương nhiên là vui vẻ đáp ứng rồi..

Khấu Trọng đập bàn nói:

- Vậy được rồi!

Dương Công Khanh thốt lên:

- Còn một việc nữa, ta vừa nhận được một tin tức mới: nguyên Hiệt Lợi đang chuẩn bị đích thân xuất lĩnh đại quân cùng với Lưu Vũ Châu, Tống Kim Cương liên kết lại để cùng xâm nhập Thái Nguyên. Ai ngờ đến phút cuối Đột Lợi lại trở về Đột Quyết phát động chiến tranh đối phó lão, làm cho Hiệt Lợi khó có thể phân thân, chỉ còn cách tặng binh mã cho Tống Kim Cương để tăng cường quân lực cho họ Tống.

Hầu Hy Bạch nói:

- Nếu nói như vậy thì Thiếu Soái và Tử Lăng đã giúp Lý Thế Dân một chuyện lớn bằng trời rồi.

Dương Công Khanh nói:

- Cũng có thể nói là đã giúp hết cho mọi người ở Trung Nguyên. Người Đột Quyết đã quen làm mã tặc, coi việc sát nhân phóng hoả, gian dâm cướp bóc là chuyện thường tình như ăn cơm uống nước. Nếu để bọn chúng tiến vào chiếm đóng Trung Nguyên thì sẽ tạo ra một cuộc tàn phá khủng khiếp.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Chiếu theo tình thế hiện giờ mà phát triển, thì có ngày người Đột Quyết sẽ từ Bắc cương chém giết mà tiến vào Trung thổ.

Khấu Trọng chuyển đề tài hỏi Hầu Hy Bạch:

- Xin hỏi Hầu công tử, làm cách nào bọn ta có thể trà trộn vào Hứa Thành?

Hầu Hy Bạch "xoẹt" một tiếng, xoè ra Mỹ Nhân phiến, phe phẩy một cách nhàn nhã, rồi mỉm cười nói:

- Nhị vị có biết loài loài sư tử và báo săn mồi thế nào không?

Khấu Trọng không giấu nổi sự ngạc nhiên:

- Bọn ta còn chưa từng thấy qua sư tử và báo, làm sao biết nó săn mồi như thế nào.

Hầu Hy Bạch nói:

- Đó là câu chuyện mà Thạch sư phụ kể cho ta nghe khi người huấn luyện ta, câu chuyện ấy đã để lại trong lòng ta ấn tượng rất sâu sắc.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe Hầu Hy Bạch sắp kể ra những lời của Thạch Chi Hiên thì đều lộ ra thần sắc chú ý, bởi hai gã mong rằng dựa vào những lời này có thể biết được chút tẩy của Thạch Chi Hiên, để sau này có thể nhờ nó mà giữ mạng.

Hiện tại Thạch Chi Hiên mặc dù có chút sơ hở mà đã quá ư lợi hại, nếu là Thạch Chi Hiên của một năm sau, thì sự lợi hại cuả lão chắc khó có thể tưởng tượng nổi.

Dương Công Khanh đột nhiên hứng chí xen vào:

- Ta đã từng gặp được người bị báo cắn đến trọng thương rồi, vết thương nhìn rất dễ sợ.

Hầu Hy Bạch nói:

- Trừ phi là lão sư gặp phải con báo đói, chứ hiếm khi báo cắn người. Loài báo thường nhắm vào mục tiêu cố định. Trước khi săn mồi, nó đã dò ra tất cả đường đi nước bước của con mồi, đến khi tập kích thì con mồi khó có thể thoát được.

Thần sắc của Khấu Trọng lộ vẻ trầm tư:

- Đúng như là binh pháp đã nói: “Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng”.

Hầu Hy Bạch trầm giọng:

- Sư tử và loài báo đều là cao thủ săn mồi, chỉ khác nhau ở chỗ sư

tử thường kết thành đoàn mà xuất động, trên thảo nguyên nó đích thị là vô địch hùng sư, còn loài báo thì giống như hoang dã u linh, độc lai độc vãng, có phong phạm của một độc hành đại đạo.

Từ Tử Lăng nói:

- Lệnh sư cũng có chút giống như loài báo. Còn Hầu huynh cũng là người độc lai độc vãng.

Dương Công Khanh nói:

- Như vậy thì Thiếu Soái và Tử Lăng cũng giống như là lưỡng đầu hùng sư.

Hầu Hy Bạch gật đầu:

- Hai vị là song long, rồng chẳng những biến hóa mạt trắc, có thể lặn sâu dưới biển cả, lại có thể ngao du trên chín tầng mây, nguyên nó có thể một mình tiêu diêu tự tại, hiện giờ hai vị lại kết bạn đồng hành, tung hoành thiên hạ, không ai có thể bì kịp.

Từ Tử Lăng sợ nhất là bị người ta tán tụng, ngượng ngùng nói:

- Hầu huynh khoa trương mất rồi, chúng ta nói tiếp chuyện loài báo đi.

Hầu Hy Bạch nói:

- Trước khi bầy sư tử đi săn mồi thì chúng đã có chuẩn bị rất đầy đủ tinh thần và thể lực, chúng không bao giờ hành động lỗ mãng, sự bố trí của chúng có một chiến lược chính xác, chiến lược đó cũng có thể thay đổi để thích ứng với những tình huống khác nhau. Ban đầu nó quan sát con mồi rồi chia bầy ra làm hai hoặc ba nhóm, chúng sẽ mai

phục xung quanh con mồi và sẵn sàng đợi con mồi đến mấy canh giờ.

Khấu trọng tặc lưỡi:

- Thật lợi hại! Mấy loài ngựa, bò, dê, nai nếu không bị chúng hù đến kinh tâm động phách mới là chuyện lạ.

Hầu Hy Bạch nói tiếp:

- Khi bọn chúng nhắm chuẩn hư thực của con mồi rồi, hai hoặc ba con sư tử sẽ nhảy ra rượt đuổi và cách ly con mồi ra khỏi đàn của nó, sau khi con mồi đã lọt vào bẫy chết của chúng, thì cả đoàn sẽ phóng ra, luân phiên truy diệt, chúng sẽ dùng thủ đoạn như làm cho tê liệt hoặc tạo hỗn loạn để phục kích con mồi. Đến lúc đó, dù con mồi có nhanh nhẹn khôn lanh đến đâu, cũng trở thành mồi ngon cho bọn chúng.

Dương Công Khanh thở mạnh nói:

- Thật đáng sợ, chỉ nghe thôi cũng làm cho người ta nổi da gà rồi.

Từ Tử Lăng nhớ lại lúc trên đường chạy khỏi Trường An đã thấy cảnh bầy sói xé xác một con hươu, tuyết trên mặt đất loang đầy vết máu, bèn hỏi tiếp:

- Còn loài báo thì sao?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Trên đoạn đường ngắn thì không có sinh vật nào có thể chạy nhanh hơn loài báo, chiến lược của nó là tiếp cận con mồi, không có con báo nào không phải là cao thủ săn tìm dấu vết, chỉ đến một cự ly

nhất định mới tấn công, hầu như là nhất kích tất trúng.

Đôi hổ mục của Khấu Trọng sáng rực, gã gật gù:

- Chẳng trách nào đối với lời của lệnh sư, Hy Bạch huynh lại có ấn tượng sâu sắc như vậy, đối với bọn ta mà nói, nó cũng có sự học hỏi rất lớn. Đám Ngụy binh của Vũ Văn Hoá Cập hiện giờ cũng giống như đàn dê đang bị bầy sư tử bao vây và một con báo giám thị. Vận mệnh của bọn chúng nhất định cũng sẽ như miếng mồi ngon trong bụng sư báo, chỉ không biết là sẽ bị sư tử xé xác hay bị báo vồ.

Hầu Hy Bạch nói:

- Sau khi nhập Hứa Thành, chúng ta chia nhau trà trộn vào nội thành, ta sẽ phụ trách thâm nhập trinh sát địch tình, xem làm sao có thể cách ly con mồi ra khỏi đàn của nó, một khi con mồi đã tiến sâu vào bẫy rập của hai con rồng này, thì ta tin rằng so với sư, báo hai vị chắc sẽ không kém hơn.

o0o

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng lên bờ tại bến Hoàng Hà ở phía đông nam Vũ Dương, cả hai đang trên quan lộ đến đó.

Tây bắc Vũ Dương chu vi khoảng ba trăm dặm là Ngụy huyện, nơi Vũ Văn Hoá Cập ngăn quân nhà Đường. Từ Vũ Dương chạy thẳng về phía đông, xuyên qua ba tòa thành là Nguyên Thành, Sân Huyền và Vũ Thuỷ thì đến được Hứa Thành, kinh đô của Vũ Văn phiệt.

Lộ trình của Hầu Hy Bạch thì thi vị hơn nhiều, hắn ngồi thuyền xuôi dòng trực chỉ đến Hứa Thành để làm tiên phong cho hai gã Khấu, Từ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dùng chân diện mục, nghêng ngang tiến bước trên đường cái quan.

Khấu Trọng cười cười nói:

- Không biết lúc Vũ Văn Hóa Cốt biết được bọn ta đang tìm hắn tính nợ cũ thì hắn ta sẽ cảm thấy tư vị gì, tuy Hầu công tử dùng con dê để hình dung hắn, nhưng ta thật khó tượng tưởng nổi hắn có thể biến thành một con dê nhỏ run rẩy sợ sệt được.

Từ Tử Lăng đang thích thú thưởng lãm cảnh tuyết ven đường, cười nhẹ:

- Chúng ta có thể dùng hành trình này để xem như là quá trình tu luyện bản thân và điểm dừng lại là lúc giết được Vũ Văn Hóa Cốt, trên đường đi chúng ta sẽ dĩ chiến dưỡng chiến, việc cung ứng nhu liệu sẽ do Vũ Văn phiệt đảm nhận. Với tình huống hiện tại, Vũ Văn Hóa Cốt không đủ dư lực để tổ chức một cuộc càn quét qui mô để tiêu diệt bọn ta, hắn chỉ có thể ngồi trơ mắt nhìn bọn ta như sư như báo bức bách gần kề mà thôi. Ta rất muốn biết cảm giác của hắn lúc ấy như thế nào, chỉ hận là không thể nào biết được.

Song mục của Khấu Trọng rực lên những tia oán hận:

- Chúng ta đã khổ sở đợi phút giây này quá lâu rồi, nếu bất ngờ một đao đâm chết hắn thì coi như bọn ta đã cho hắn chết một cách thống khoái, nếu như vậy chúng ta sao có thể tiết được mối hận trong lòng chứ. Cho nên bọn ta phải cùng Vũ Văn Hoá Cốt chơi trò chơi tử vong, để xem ai là người có quyền đầu cứng hơn.

Từ Tử Lăng bật cười:

- Phải nói là ai có cái mạng cứng hơn mới đúng, người ta thường nói

con trùng trăm chân, dẫu chết xác vẫn không bị khô cứng, huống chi Băng Huyền Khí của Vũ Văn Hóa Cốt đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, sau lưng hắn còn có Vũ Văn Thương nữa, cho nên nếu muốn chơi, chúng ta cũng phải chơi một cách thông minh một chút.

Khấu Trọng cười ha hả nói:

- Chao ôi! Ai có thể ngăn cản được huynh đệ hai ta chứ! Ái chà!

Phía trước chợt có âm thanh truyền tới, nghe kỹ thì thấy đó là tiếng bánh xe, tiếng chân và tiếng người.

Hai gã bốn mắt nhìn nhau, một đoàn người ăn mặc như nông dân nam có nữ có, già có trẻ có cùng với xe bò, xe lừa chở theo vật dụng trong nhà, tiếng la khóc rầm trời, từ một chỗ ngoặt trên đường từ từ tiến tới. Ai cũng thần sắc thảm thương, nhìn qua đã biết họ là dân chạy loạn, tha phương lánh nạn.

Đột nhiên trên quan đạo đầy những nạn dân chạy loạn, có đến cả ngàn người.

Khấu Trọng tùy tiện chặn một người hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Người đó nói:

- Ngụy huyện thất thủ rồi!

Dứt lời vội vã chạy theo những người khác.

Từ Tử Lăng lại ngăn một người khác hỏi:

- Các người muốn chạy trốn quân Đường sao?

Người đó thấy gã mặt đầy chính khí thì cảm thấy an tâm một chút, liền đáp:

- Quân Đường có gì đáng sợ chứ, bọn ta chính là sợ bọn quân binh bại trận trở về, lúc đó gà chó cũng không tha. Các người còn không mau quay lại đi!

Khấu Trọng hỏi:

- Các người muốn chạy đi đâu?

Một người khác nói:

- Phía bắc Đại Hà không còn chỗ nào an toàn cả. Chỉ có chạy đến chỗ của Thiếu Soái quân thì mới mong có ngày yên ổn.

Khấu Trọng giật mình thốt lên:

- Cái gì?

Kẻ kia đâu rảnh mà để ý đến gã nữa, lập tức tiếp tục lên đường.

Hai người đứng lại bên đường, chờ cho đoàn người đi qua.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Xem ra Hư Hành Chi quản lý Bành Lương rất tốt.

Khấu Trọng cũng vui vẻ không kém:

- Tương lai đoạt được thiên hạ sẽ nhường cho y làm hoàng đế, ta và ngươi ra tái ngoại kiếm lão Bạt uống rượu.

Từ Tử Lăng đột nhiên thở dài than:

- Ta tự nhiên hơi sợ đi về phía trước.

Sắc mặt Khấu Trọng cũng chợt tối đi, gật đầu nói:

- Ngươi sợ lại thấy tình cảnh bại quân gian dâm cướp bóc, sinh linh đồ thán khủng khiếp đó.

Từ Tử Lăng nói:

- Đi thôi!

Tiếng vó ngựa vang lên, bụi bốc mù mịt, một đoàn kỵ binh hơn hai mươi người đang phi nước đại tiến đến, chính là Ngụy quân của Vũ Văn Hóa Cập.

Hai người đứng giữa quan đạo, chặn đường đám quân này.

Kỵ mã của địch nhân cuối cùng cũng nhìn thấy hai người. Bị khí thế của hai người trấn nhiếp, không ai dám tiến lên, chúng nhanh chóng giảm tốc độ, cuối cùng dừng lại cách hai người khoảng hơn một trượng. Tất cả ngựa đều thở hơi khìn khịt, không ngừng dẫm chân.

Kẻ dẫn đầu toán quân giận dữ quát lớn:

- Tiểu tử phương nào, còn không mau tránh đường cho ta!

Khấu Trọng ngửa mặt cười dài:

- Bổn nhân đi không đổi tên ngồi không đổi họ, Khấu Trọng chính là ta. Đứng cạnh chính là huynh đệ Từ Tử Lăng của ta, các người có bản lĩnh thì cứ bức ta tránh đường.

Danh tính của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thiên hạ ai mà không biết.

Kẻ dẫn đầu và bọn thủ hạ dáo dác nhìn nhau, đều thấy ai ai cũng hoảng sợ cả, hắn bèn ho khan một tiếng nói:

- Thì ra là Khấu gia và Từ gia, xin thứ cho tiểu nhân tội mạo phạm.

Nói xong vội quay ngựa muốn quay đầu bỏ chạy.

Khấu Trọng hô lớn:

- Khoan đã!

Tên dẫn đầu đương nhiên không dám vọng động, miễn cưỡng trấn tĩnh nói:

- Hai vị nhân gia có gì phân phó!

Từ Tử Lăng nói:

- Các người vội vã phi ngựa như thế, có chuyện gì vậy?

Kẻ đó sợ sệt đáp lời:

- Bọn tiểu nhân phụng lệnh đại tướng quân đi trưng thu lương thảo của dân chúng.

Khấu Trọng giận dữ nói:

- Cái gì trưng thu lương thảo, rõ ràng là cưỡng đoạt lương thảo của bá tánh, đại tướng quân là ai?

Kẻ đó nhỏ giọng đáp:

- Là Vũ Văn Sĩ Cập đại tướng quân.

Vũ Văn phiệt có Vũ Văn Thuật, Vũ Văn Thương là hai huynh đệ danh nổi như cồn. Vũ Văn Thuật là trọng thần của cựu Tùy. Vũ văn Thương là phiệt chủ, danh chỉ đứng sau Tống Khuyết.

Vũ Văn Thuật có ba người con là Vũ Văn Hóa Cập, Vũ Văn Sĩ Cập và Vũ Văn Trí Cập. Vũ Văn Thương có hai người con là Vũ Văn Thành Đô và Vũ Văn Vô Địch, cả hai đều chết trong tay Khấu Trọng trong trận chiến ở Lương Đô.Vũ Văn Sĩ Cập từng là phò mã của Tùy Dạng đế.

Từ Tử Lăng lớn tiếng quát:

- Các ngươi lập tức về báo cho Vũ Văn Sĩ Cập, bảo hắn nói cho Vũ Văn Hóa Cập hãy giữ cái mạng nhỏ của hắn cho tốt đợi chúng ta đến lấy. Nếu còn để bọn ta gặp phải các người cướp bóc bá tánh, sẽ giết không tha. Cút đi!

Bọn chúng như được hoàng ân đại xá, lập tức chạy mất.

Khấu Trọng nhìn về dám bụi mờ dần ở đằng xa lắc đầu than:

- Vũ Văn phiệt quả thật đã hết rồi. Ta chưa từng gặp qua quân đội nào không có đấu chí như vậy, chỉ mong giữ mạng. Ngay cả việc thử xem bọn ta là thật hay giả cũng không dám.

Từ Tử Lăng nói:

- Theo ta thấy nhóm này là đào binh nên không vì Vũ Văn Hóa Cốt mà bán mạng. Nếu như địch nhân biết chúng ta đến rồi, chỉ sợ sẽ nhốn nháo loạn cả lên.

Khấu Trọng cười nói:

- Vậy chúng ta đến Vũ Dương uống vài ly rượu ngon đi!

****

Chú thích của mienlitangcham:

(1) Kinh, Quan, Đổng, Cự: Đây là họ của bốn hoạ sư vẽ tranh phong thuỷ:Kinh Hoạ, Quan Đồng, Đổng Nguyên, Cự Nhiên. Ở đây có một chi tiết không đúng với thực tế:Cả bốn người này đều sống ở thời Ngũ Đại (cuối đời Đường) trong khi Song Long sống ở cuối thời Tuỳ, đầu đời Đường.

Chương 452: Ái khuyển chi nhân

Mùi thịt sói nướng làm năm sáu con chó bị chủ bỏ rơi đang đứng một bên chờ sự thương hại của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thèm đến nhỏ dãi. Khi hai gã vào đến thôn trang này bọn chúng vốn không hề có thiện chí gì cả. Đến khi hai gã đốt lửa nướng thịt sói ở một chỗ đất trống trong thôn thì thái độ của bầy chó từ nhe nanh múa vuốt trở thành ngoan ngoãn nghe lời.

Con sói này cũng là tự mình chuốc hoạ vào thân, nó cùng với rất nhiều sói đói khác tấn công hai người bọn họ, bị Khấu Trọng một chưởng đánh chết, xua bầy sói còn lại đi.

Trên đường đến đây, hai người đã gặp nạn dân hết lớp này đến lớp khác lũ lượt kéo về phía sông Hoàng Hà, cảnh tình khiến cho ai nhìn thấy cũng phải chua xót, nhưng lại không có cách nào làm thay đổi hoàn cảnh cực khổ của họ.

Từ Tử Lăng dùng Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng cắt từng miếng thịt sói chia cho lũ chó ăn, bọn chúng liền ăn lấy ăn để đến không biết trời đất gì nữa.

Lúc đó Khấu Trọng cầm hai vò rượu đến ngồi cạnh gã cười nói:

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, kiếm được hai vò rượu gạo, ăn đồ cũng được thống thoái hơn.

Từ Tử Lăng nhận lấy vò rượu Khấu Trọng đưa tới, đưa mắt nhìn mấy con chó đã ăn no nằm nghỉ chung quanh, than:

- Bọn chúng cũng là những kẻ bị hại trong cuộc chiến này.

Khấu Trọng nhấc vò rượu lên tu ừng ực rồi dừng lại thở:

- Rượu ngon!

Từ Tử Lăng nói:

- Chúng ta để lại chỗ thịt sói này, ngươi thử nói xem chúng có thể ăn được trong bao nhiêu ngày?

Ánh mắt của Khấu Trọng nhìn vào một phần tư chỗ thịt sói mà lũ chó đã ăn hết rồi nói:

- Chắc là cũng có thể kéo dài được hai ngày. Ai! Bị ngươi nói đến đau lòng, bọn ta ăn số lương khô mà chúng ta mang theo đi. Còn chỗ thịt sói này để lại cho bọn chúng ăn là được rồi. Bầy chó này cũng giống như hai huynh đệ ta, không vì miếng ăn mà cắn nhau. Đúng là khó có được.

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu như để cả một miếng thịt lớn thì không chừng bọn chúng sẽ tranh giành nhau ăn, để ta cắt miếng thịt đó ra thành những miếng đều nhau rồi chia cho bọn chúng, như vậy có thể sẽ giảm bớt được những xung đột.

Khuôn mặt Khấu Trọng hiện lên vẻ suy tư, nhìn sang Từ Tử Lăng đang bận cắt những miếng thịt chia cho bầy chó, trong lòng dấy lên một cảm giác sâu sắc khó tả, gã đưa rượu cho Từ Tử Lăng nói:

- Chiêu này của ngươi đối với người sẽ chẳng có tác dụng gì, nếu

không thì Lý Thế Dân đã không đánh Vũ Văn Hoá Cập, người Đột Quyết cũng sẽ không nhòm ngó đến vùng đất Trung Nguyên màu mỡ này.

Từ Tử Lăng uống thêm vài ngụm rượu nữa đáp:

- Bởi vì tư tưởng của con người phức tạp hơn nhiều, ham muốn của con người là vô cùng vô tận, không bao giờ cảm thấy thoả mãn với những gì mình có. Cho dù là các thế ngoại cao nhân, chẳng qua chỉ có hoài bão lý tưởng khác người mà thôi, không phải đại biểu cho việc bọn họ không có sở cầu, không nghĩ đến việc khác.

Khấu Trọng hỏi:

- Thế còn Lăng thiếu gia thì sao?

Từ Tử Lăng ngồi xuống, cười khổ nói:

- Hiện tại điều ta mong muốn nhất là tránh khỏi những khổ nạn đang nhìn thấy trước mắt, không cần lo lắng cho số phận tương lai của bầy chó này. Cho dù bọn chúng gặp bại quân của Vũ Văn Hoá Cập hoặc là gặp phải những người dân đói khổ, đều chắc chắn không thể giữ được mạng. Bất quá chúng tránh khỏi tay của đám nọ thì cũng không qua nổi tay của đám kia.

Khấu Trọng hình như muốn nói điều gì nhưng lại không nói ra được. Gã lấy số lương khô mà Dương Công Khanh đã chuẩn bị sẵn cho hai người, đưa cho Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng lắc đầu từ chối:

- Ta không đói.

Đột nhiên song mục tinh mang ánh lên.

Khấu Trọng đồng thời phát sinh cảm giác, đôi lông mày chợt nhướng lên. Gã trầm giọng:

- Cao nhân phương nào đại giá quang lâm, xin hãy hiện thân gặp mặt!

Một tiếng cười kéo dài vang lên từ khu rừng phía sau, chỉ nghe có người nói:

- Khấu huynh và Từ huynh quả nhiên danh bất hư truyền, tiểu đệ vốn định khoe khoang tài ẩn nấp của mình mà vẫn không thể giấu nổi hai vị.

Mấy con chó lúc này bỗng dựng hết lông lên rồi sủa ầm ĩ, Từ Tử Lăng vội vàng quát bọn chúng dừng lại. Một người nghiễm nhiên bước ra từ trong rừng cây. Người này phong thái dũng mãnh, kiên nghị, nước da hơi đen, dung mạo chất phác, nếu như không phải song mục lấp lánh quang mang, hiển thị công lực cao siêu thì cũng không khác mấy so với người dân bình thường.

Không biết có phải là do dáng vẻ an nhàn của người đó hay là do tiếng quát của Từ Tử Lăng có hiệu quả mà bầy chó lúc này không còn sủa nữa, chỉ ở trạng thái phòng bị. Trong số đó có hai con chó tiến về phía trước ngửi ngửi, người đó liền mỉm cười rồi đưa tay nhẹ nhàng xoa lên đầu bọn chúng, vui vẻ nói:

- Đúng là những con chó vừa ngoan vừa biết nghe lời, bỏ chúng lại nơi này thì đáng thương quá!

Những lời nói của người này xem ra là những lời nói tự đáy lòng, khiến hai người liền thấy có thiện cảm với y.

Khấu Trọng nói:

- Huynh đài ngồi xuống rồi hãy nói.

Người đó khoanh chân ngồi xuống bên cạnh đám lửa rồi nói:

- Tiểu đệ Trương Kim Thụ, là một tên tiểu tốt dưới quyền của Yến vương Cao Khai Đạo.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều không ngờ được rằng lại gặp người của Cao Khai Đạo ở nơi này, cả hai đều cảm thấy ngạc nhiên. Nhìn dáng vẻ và cách nói chuyện của người này thì không thể nghĩ rằng hắn chỉ là một tên tiểu tốt mà phải là một quyền thần đại tướng.

Cao Khai Đạo là người Dương Tín Thương Châu. Ở Bắc cương, hắn được xếp ngang hàng với "Ưng Dương song tướng" Lưu Vũ Châu và Lương Sư Đô, võ công rất cao cường. Vào cuối đời Tùy đã tụ tập dân chúng đứng lên khởi nghĩa, trước sau đã giành được các quận Bắc Bình, Ngư Dương,..., rồi tự xưng là Yến vương, định đô ở Ngư Dương. Vì ông ta liên quân với Đột Quyết phía Bắc nên dù thanh thế của Đậu Kiến Đức hơn nhiều nhưng vẫn không dám khinh thị dụng binh với ông ta.

Trương Kim Thụ nhận lấy hũ rượu mà Khấu Trọng đưa cho mình, uống ừng ực vài ngụm rồi đặt xuống nói:

- Không biết có phải do đây là rượu Thiếu Soái mời không mà uống vào lại cảm thấy có hương vị rất đặc biệt.

Khấu Trọng cười nói:

- Rượu ngon thì vẫn là rượu ngon.

Gã thấy y vẫn không quên vuốt ve những con chó đang ngồi bên cạnh mình thì gật đầu nói:

- Trương huynh có vẻ như rất thích chó thì phải!

Trương Kim Thụ nhìn xuống lũ chó, lộ ra thần sắc yêu thương nói:

- Tiểu đệ từ nhỏ đã có tình cảm rất sâu sắc với các loài động vật, thích được kết bạn cùng với chúng, vì vậy khi nhìn thấy hai vị đây chăm sóc bầy chó tận tình thì trong lòng thấy rất cảm động, tự nhiên muốn bước ra nói chuyện với hai vị.

Từ Tử Lăng nói:

- Trương huynh quả là một cao thủ về che giấu tung tích.

Khấu Trọng lại nói:

- Nghe khẩu khí thì hình như Trương huynh vốn không muốn gặp mặt nói chuyện với bọn ta, không biết là tại sao vậy?

Trương Kim Thụ đáp:

- Ta hiện đang làm khách ở Vũ Dương, đến đây chỉ là vì muốn nhìn trộm phong thái hơn người của hai vị. Vốn dĩ ta không muốn bị kéo vào cuộc ân óan giữa hai vị và Vũ Văn phiệt, nhưng thấy hai vị đối xử tốt với bầy chó như thế này thì biết rằng đã gặp được người đồng đạo, cho nên cũng chẳng có gì phải lo lắng cả.

Khấu Trọng cười lớn rồi nói:

- Nào! Uống rượu!

Ba người nhiệt tình đối ẩm, vui vẻ lạ thường.

Trương Kim Thụ đưa ống tay áo lên lau đi những vết rượu dính trên vai, ánh mắt nhìn vào ngọn lửa đang cháy bùng bùng nói:

- Hai vị lần này đến đây tự nhiên đã giúp không cho Vũ Văn Sĩ Cập một việc lớn.

Khấu Trọng vội hỏi nguyên nhân.

Trương Kim Thụ nói:

- Vũ Văn Sĩ Cập đang phải suy nghĩ xem làm thế nào có thể đầu hàng Đường Thất mà không bị mất thể diện, hai vị lại đại giá quang lâm vào đúng lúc quan trọng này, Vũ Văn Sĩ Cập đương nhiên cầu còn không được.

Từ Tử Lăng thấy y nói chuyện rất thú vị, bèn cười hỏi:

- Thế nào là đầu hàng mà vẫn giữ được thể diện chứ?

Trương Kim Thụ nói:

- Có thể diện hay không quyết định bởi chức quan cao thấp sau khi đầu hàng.

Hai người chợt hiểu ra.

Khấu Trọng cau mày nói:

- Không ngờ là Vũ Văn Sĩ Cập lại bán đứng gia tộc của mình! Cứ như vậy thì tuyến phòng ngự ở phía Tây nước Nguỵ hoàn toàn bị

thất thủ, Vũ Văn Hóa Cập chỉ còn một con đường duy nhất là quay về Hứa thành chờ chết.

Trương Kim Thụ nhỏ giọng:

- Vũ Văn Sĩ Cập không những không hề bán đứng gia tộc mà hắn còn lập được công lớn cho gia tộc mình.

Hai người nghe đến nỗi đầu óc mơ hồ, sau một lúc thì tỉnh ngộ lại.

Trương Kim Thụ quả là có khả năng quan sát rất phi phàm. Ổ chim rơi từ trên cao xuống thì làm sao có quả trứng nào nguyên vẹn! Hiện giờ bốn phía nước Nguỵ của Vũ Văn Hoá Cập đều đang thụ địch, không có chút hi vọng nào, thà rằng Vũ Văn Sĩ Cập với thân phận đặc biệt đi đầu hàng Đường Thất còn hơn là cả gia tộc bị diệt vong cùng với Ngụy Triều, như vậy Vũ Văn phiệt vẫn có thể tiếp tục những ngày phong quang.

Dưới tình thế trước mắt, Vũ Văn Sĩ Cập chắc chắn có thể đưa ra điều kiện đầu hàng với Lý Thế Dân để đổi lại một sự đãi ngộ tốt. Trước tiên hắn là con rể của Tuỳ Dạng Đế, có quan hệ thân thích với Lý gia, thứ hai là Đường thất lại đang lo sợ Đậu Kiến Đức sẽ xua quân nam hạ tấn công đất Ngụy trước. Vũ Văn Sĩ Cập chắp tay dâng thành Vũ Dương, một thành lớn quan trọng nhất ở phía Tây, đương nhiên rất được ủng hộ. Cuối cùng cộng thêm phần đại lễ là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì lại càng như gái lẳng lơ gặp quỷ háo sắc, chỉ cần đàm luận một lần là thành công.

Còn về Vũ Văn Hóa Cập thì đã định sẵn là chiến tử sa trường, chính vì hắn thân mang gánh nặng giết Dạng Đế đoạt vị, quyết không thể dễ dàng như Lý Uyên giơ kỳ hiệu Tùy triều đại tướng, bảo vệ Tùy thất. Hơn nữa Lý gia và Vũ Văn Phiệt từ trước đến giờ đều vẫn đối đầu với nhau, hiềm khích rất sâu sắc, Vũ Văn Sĩ Cập do là phò mã

nên mới không dính vào vòng tranh đấu đó, việc đầu hàng cũng dễ dàng được Lý gia chấp nhận hơn.

Vũ Văn Sĩ Cập muốn đầu hàng Đường thất chắc chắn có sự đồng ý của Vũ Văn Thương và Vũ Văn Hóa Cập.

Khấu Trọng trầm ngâm nói:

- Tiểu đệ mạo muội hỏi Trương huynh câu này, lần này Trương huynh đến Vũ Dương có phải là có nhiệm vụ đặc biệt không?

Trương Kim Thụ nhìn những con chó đang được y nhẹ nhàng vuốt ve với ánh mắt thương cảm rồi trả lời một cách lạnh nhạt:

- Tiểu đệ phụng mệnh Yến vương đến đây thăm dò tình hình của quân Đường.

Khấu Trọng nghe vậy suýt chút nữa giơ tay gãi đầu, vì gã không thể hiểu được hàm ý câu nói đó của y, nhưng sự việc này có liên quan đến sách lược của Cao Khai Đạo nên gã chỉ còn cách kiềm chế tính tò mò của mình, không hỏi thêm nữa.

Từ Tử Lăng chợt nghĩ đến một việc, thuận miệng hỏi luôn:

- Tình hình tái ngoại thế nào rồi? Nghe nói là Hiệt Lợi và Đột Lợi đã đại hưng can qua, Trương huynh chắc phải rõ hơn ai hết.

Trương Kim Thụ nói:

- Hai bên đúng là đã đánh nhau vài trận rất quyết liệt, Đột Lợi còn chiếm chút ưu thế, nhưng đáng tiếc thế chủ động lại nằm trong tay Hiệt Lợi, bởi vì trên thực tế, thực lực của Đột Lợi vẫn còn kém xa Hiệt Lợi, không thể nào khuếch đại được chiến quả. Theo tình hình

đang phát triển trước mắt thì Hiệt Lợi sẽ mời Tất Huyền ra dàn xếp việc này để bình ổn sự chia rẽ nội bộ. Ôi! Bọn ta bị kẹt ở giữa, hiểu rất rõ thế nào là làm người khó.

Khấu Trọng cau mày nói:

- Lẽ nào Yến vương không biết là người Đột Quyết có lòng lang dạ sói đối với chúng ta hay sao?

Trương Kim Thụ nói như than thở:

- Biết thì sao chứ? Biên giới có bốn đội quân, cho dù là Lưu Vũ Châu, Quách Tử Hoà, Lương Sư Đô hay là Yến quân chúng tôi, thì điều mong muốn đầu tiên đều là sự sống còn. Nếu như đắc tội với người Đột Quyết, bị chúng đến xâm phạm thì với những hành động tàn bạo của bọn tinh kỵ Đột Quyết, thành thị sẽ biến thành một đống đổ nát, nông thôn sẽ trở thành một vùng đất hoang, có ai dám mạo hiểm đâu cơ chứ?

Khấu Trọng nói:

- Quân Đột Quyết lợi hại đến vậy sao?

Trương Kim Thụ nói:

- Người Đột Quyết lớn lên trên lưng ngựa, sự dũng mãnh hiếu chiến của bọn họ đều là bẩm sinh, lại đoàn kết hơn người Hán chúng ta rất nhiều. Khi chiến đấu sự liên thủ phối hợp của họ tạo nên một sức mạnh như có thần trợ giúp, di chuyển nhanh như gió, một nghìn quân của họ có thể chống lại được với hàng vạn quân Hán ta. Nếu như bắc cương không phải là do có núi cao trường thành ngăn chặn thì e rằng Trung Nguyên không còn một phân đất yên bình.

Từ Tử Lăng nói:

- Vừa rồi huynh có nói là Hiệt Lợi không thể thu phục được Đột Lợi, hắn sẽ mời Tất Huyền ra mặt thuyết phục Đột Lợi để cho hai bên hòa hảo. Trương huynh cho rằng Đột Lợi liệu có chấp nhận không?

Trương Kim Thụ nói:

- Tại sao Đột Lợi không chấp nhận chứ? Phía Đông của Đông Đột Quyết có Cao Lệ và Khiết Đan, Tây có Tiết Diên Đà và Hồi Hột gần đây thanh thế rất lớn, nếu như Hiệt Lợi và Đột Lợi cứ chiến tranh mãi không nghỉ thì kẻ gặp tai ương đầu tiên sẽ là Đột Lợi, do lực lượng của y yếu kém hơn rất nhiều so với Hiệt Lợi. Bị dồn vào tình thế này thì Đột Lợi chỉ còn một con đường tốt nhất là rút lui.

Khấu Trọng tranh thủ hỏi:

- Lần này Tống Kim Cương và người Đột Quyết cùng xâm phạm vào Trung nguyên, Trương huynh nhận thấy thắng thua sẽ như thế nào?

Trương Kim Thụ trả lời rất quyết đoán:

- Nếu như là trực tiếp giao tranh thì cho dù là Lý Thế Dân cũng sẽ phải chịu thất bại.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nghe xong thì chỉ biết ngước mắt nhìn nhau.

Trương Kim Thụ mỉm cười nói:

- Hai người đừng có cho rằng tiểu đệ võ đoán, đây chính là những lời nói tận đáy lòng. Nhưng chiến tranh thiên biến vạn hoá, không chỉ là một hai trận có thể quyết định được kết quả cuối cùng. Cuộc chiến

giữa Tống và Lý sẽ là một cuộc khảo nghiệm lớn nhất đối với Lý Thế Dân, hy vọng là y có thể qua được cửa ải này, nếu không thì hậu quả sẽ vô cùng khó lường.

Hai người nghe xong đều im lặng không nói gì, lại càng không rõ trong lòng Trương Kim Thụ nghĩ gì. Theo lý thì y không hy vọng Lý Thế Dân thắng mới phải, thế nhưng khẩu khí của y lại không phải vậy.

Trương Kim Thụ nhỏ giọng nói:

- Không biết có phải là do mọi người cũng đều là những người yêu quý chó hay không mà tiểu đệ vừa gặp hai vị đây đã có cảm giác như quen biết đã lâu. Ở nơi này ta không sợ nói thẳng. Trong chư hùng Bắc cương, ngoài Lương Sư Đô ra thì những người bị Đột Quyết lợi dụng đều khiếp sợ tính hung tàn bạo ngược của bọn chúng, càng thấy rằng nếu đại quân của Đột Quyết thật sự Nam hạ, Trung thổ sẽ rơi vào cảnh sinh linh đồ thán, đại hoạ lâm đầu, không ai có thể tránh khỏi được. Lần này tiểu đệ phụng mệnh đến đây làm kẻ đứng ngoài cuộc quan sát, chính là để đưa ra phán đoán về thực lực của quân Đường.

Khấu Trọng như bị giáng một đòn vào tim, nghĩ thầm Cao Khai Đạo có ý đầu hàng quân Đường, mấu chốt ở chỗ Lý Thế Dân liệu có thể đánh đuổi được người Đột Quyết đang thông qua Lưu Vũ Châu và Tống Kim Cương gián tiếp xâm nhập vào hay không.

Thái độ của Cao Khai Đạo lúc này đại biểu cho xu hướng của một phần quần hùng cát cứ lúc này. Đó chính là tranh thủ trước khi quân binh của Đại Đường tiến vào thành, còn có tư cách đưa ra điều kiện đầu hàng.

Từ Tử Lăng cảm thấy kì lạ liền hỏi:

- Tại sao chỉ có Lương Sư Đô là hy vọng người Đột Quyết tiến vào, Lưu Vũ Châu và Tống Kim Cương lại không được tính vào đó?

Trương Kim Thụ nói:

- Trong quần hào Bắc cương quan hệ giữa Lương Sư Đô và người Đột Quyết là mật thiết nhất, thêm vào Lương Sư Đô lại có huyết thống của người Đột Quyết, hắn đã sớm coi mình là người Đột Quyết chứ không phải người Hán.

Y dừng lại một lúc rồi tiếp tục nói:

- Còn về hai người Tống, Lưu, nếu như có sự lựa chọn thì họ sẽ đợi đến khi quân Đường đánh vào Lạc Dương thì mới bắt đầu công kích, khi đó chỉ việc ngồi hưởng lợi ngư ông.

Khấu Trọng không ngờ rằng trông sự việc bề ngoài có vẻ đơn giản mà bên trong lại phức tạp đến vậy. Hiệt Lợi biết rõ chuyện Dương Văn Can mật mưu làm phản, cố tình không lý đến ý nguyện của hai người Lưu, Tống, thúc giục bọn họ xâm phạm Thái Nguyên. Nào ngờ Dương Văn Can bị Lý Thế Dân bình định một cách dễ dàng như vậy, Lý Phiệt thì không bị thiệt hại gì, mà ngược lại còn làm cho thanh thế của Lý Thế Dân càng khuếch trương thêm, trấn áp được Thái tử đảng và phi tần.

Hiệt Lợi vốn định đích thân dẫn đại quân xâm lược, nhưng lại bị Đột Lợi kềm chế đến không động đậy gì được, chỉ có thể phái tay chân đi làm.

Trương Kim Thụ thở dài một tiếng rồi nói:

- Những ngày tháng sống cùng với bọn người Đột Quyết thật chẳng

thoải mái gì. Hiệt Lợi thì hà khắc vô lí. Hôm nay thì lụa là gấm vóc, ngày mai lại tiền tài mĩ nữ, ai mà đáp ứng cho được đây?

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Một ngày không thể tiêu diệt được người Đột Quyết, chúng ta đừng mong có được ngày tháng an nhàn.

Khấu Trọng hỏi:

- Yến quốc của huynh gần nước Cao Lệ, chắc huynh cũng biết khá rõ chuyện của bọn họ, không biết là Dịch Kiếm đại sư Phó Dịch Lâm rốt cuộc là người như thế nào?

Trương Kim Thụ cau mày nói:

- Trong lòng người Cao Lệ, Phó Dịch Lâm đã trở thành một vị thần chứ không còn là người bình thường nữa, đầy màu sắc thần bí. Theo những tin tức vụn vặt mà ta thu được, ông ta là một người rất coi trọng sự hoàn mĩ, đến những năm cuối đời ông ta mới thu nhận ba đệ tử nữ, đều là những người dung mạo đẹp như hoa, trong đó có đồ đệ út Phó Quân Tường là xuất sắc nhất và cũng là người được ông ta sủng ái nhất.

Hai người nghe xong đưa mắt nhìn nhau, không ngờ ngoài mẹ hai gã và Phó Quân Du, lại còn có một vị tiểu sư muội nữa.

Khấu Trọng nói:

- Có một người tên là Kim Chính Tông, võ công rất cao cường, Trương huynh đã nghe qua chưa?

Trương Kim Thụ nói:

- Kim Chính Tông là người đứng đầu trong các võ sư của vua Cao Lệ, chuyên phụ trách huấn luyện ngự tiền thị vệ (người dịch: nguyên văn là chuyên trách huấn luyện ngự nam). Nghe khẩu khí của Thiếu soái, hình như đã từng giao đấu với hắn, có phải vậy không?

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Đúng là đã từng đánh nhau vài chiêu với hắn, nhưng vẫn chưa phân thắng bại thì mọi người đã chìm thuyền rơi xuống biển.

Trương Kim Thụ nói:

- Cao Lệ và Khiết Đan kết thành liên minh, luôn đối kháng với Hiệt Lợi. Người Khiết Đan do không còn lo lắng phía sau nữa nên thường cải trang thành mã tặc, xâm nhập cướp bóc, gây ra vô số thiệt hại và thương tổn cho bá tánh ở phía bắc. Bọn chúng không chỉ cần tiền mà còn muốn bắt cóc người, nếu như không cố kị người Đột Quyết thì e rằng bọn chúnh đã sớm xâm nhập Trung thổ rồi.

Khấu Trọng đã nhận thấy rõ điều này, trong lòng nghĩ thầm, nếu như để cho mình thống nhất Trung Nguyên thì chắc chắn sẽ đem quân tiến về phía Bắc, đánh thẳng vào sào huyệt của Đột Quyết và Khiết Đan. Thế nhưng điều kiện tiên quyết là dân phải giàu nước phải mạnh, nếu không thì sẽ đi theo vết xe đổ của Dạng đế. Nếu có thể thu phục được người Đột Quyết và người Khiết Đan, thì sẽ bàn chuyện chung sống hoà bình với người Cao Lệ, do gã nể mặt mẹ thì thế nào cũng không thể dùng binh với Cao Lệ được.

Trương Kim Thụ lại nói:

- Nhìn dáng vẻ an nhàn của hai vị lão huynh hình như không để tâm chuyện Vũ Văn Sĩ Cập câu kết với Lý Thế Dân chuẩn bị đối phó với

các người, hai vị phải chăng đã sớm có kế hoạch đối phó rồi?

Từ Tử Lăng cười nói:

- Bọn ta chuyện khác thì không dám chắc chứ chạy trốn thì có chút tâm đắc, vốn không sợ bị người ta mưu hại. Hôm nay được quen biết với Trương huynh khiến bọn ta được mở rộng tầm mắt, thật là một chuyện vui trong đời. Không biết hành trình tiếp theo của Trương huynh như thế nào? Phải chăng là lấy Thái Nguyên làm điểm đến?

Trương Kim Thụ vỗ đùi khoái chí nói:

- Từ huynh đúng là đã nhìn thấu tiểu đệ.

Y vươn người đứng lên, đoạn nhìn bầy chó xung quanh nói:

- Mấy con chó này đã khiến tiểu đệ và hai vị đây kết thành bạn tri kỉ, nếu để chúng ở lại đây đúng là không nỡ chút nào, vừa hay tiểu đệ có cách này, có thể vận chuyển đưa chúng về tệ xứ qua đường thuỷ.

Hai người vui mừng khôn xiết, vội vàng đứng dậy nói lời cảm tạ, bọn họ quả là cũng đang lo lắng đến điều này.

Chỉ từ điểm đó cũng đủ để hai gã hết lòng giao kết với vị bằng hữu trước mặt.

Trong lúc binh hoảng mã loạn như thế này mà Trương Kim Thụ vẫn chịu mang thêm phiền phức vì bầy chó, có thể thấy được tấm lòng của người này.

Trương Kim Thụ lại nhỏ giọng nói:

- Chuyện hai vị muốn đến Hứa thành tìm Vũ Văn Hóa Cập để tính sổ

đã đồn ầm ỹ khắp nơi, huynh đệ lúc này chúc hai vị kỳ khai đắc thắng, nhanh chóng kết liễu tâm sự trong lòng.

Nói xong liền cởi áo khoác ngoài ra gói ghém cẩn thận số thịt sói còn lại, chào từ biệt hai người rồi cùng bầy chó ra đi.

Hai người nhìn theo trong lòng cảm thấy yên tâm rồi cũng khăn gói lên đường.

Chương 453: Mỹ lệ sư muội

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đi vòng qua Vũ Dương rồi đi thẳng đến Nguyên Thành, ngờ đâu bại quân của Vũ Văn Hóa Cập cũng triệt thoái theo lối này. Đám tàn binh này trên đường bỏ chạy thả sức cướp bóc, giết người đốt nhà, không việc ác nào là không dám làm. Nguyên Thành, Sân Huyền, Vũ Thủy đều là ba tòa thành nằm ở phía bắc của Hứa Thành. Bách tính ở ba tòa thành này và các hương thôn xung quanh lần lượt chạy trốn đến Đại Hà hoặc lánh vào các vùng rừng núi. Thương thay đúng lúc trời mưa tuyết lớn dài ngày, khiến cho nhiều người chạy không kịp chết rét lăn lóc bên đường, thây phơi đầy nội, ai nhìn thấy cũng cũng sinh lòng bất nhẫn thương xót.

Trên đường hễ gặp bọn tàn binh chạy trốn cướp lương đốt nhà, hai người đều xuất thủ tiêu diệt không hề lưu tình. Tài bảo thu được đều đem phân phát cho đám nạn dân, hy vọng bọn họ có thể chạy ra khỏi đất Ngụy xây dựng một cuộc sống mới tốt đẹp hơn. Vì vậy khi đến ngoài Hứa Thành, hai gã không còn một xu dính túi.

Khấu Trọng vẫn chưa quên bản sắc Thần y dạo nào, gã với chín cây châm của Sa Chỉ Tinh tặng cho, lại được sự hiệp trợ của Từ Tử Lăng, dùng Trường Sinh khí chữa bệnh cho đám nạn dân cảm lạnh hoặc thụ thương.

Tuyết lớn cũng đã tạm thời trì hoãn tình cảnh khốn cùng của Ngụy quân, khiến Đường quân không có cách nào để truy đuổi ráo riết được. Bất quá ai cũng hiểu rõ đại thế của Vũ Văn Hóa Cập đã mất, nếu không sao lại dung túng binh lính hoành hành cướp bóc khắp nơi ngay trên đất của mình như thế. Điều này chứng tỏ lòng quân ly tán,

không tuân theo quân kỷ nữa, giống như bọn Tùy binh tàn bạo đã khiến người căm giận năm nào.

Theo quan sát của hai gã, Ngụy quân sau khi thua trận, trên đường triệt thoái về Hứa Thành liên tục xẩy ra hiện tượng binh lính bỏ trốn khỏi hàng ngũ rồi theo nhau cướp bóc hãm hiếp. E rằng khi Vũ Văn Hóa Cập trở về đến Hứa Thành, còn lại bên mình hắn chỉ là đám đệ tử thân binh.

Hai người trèo lên một đỉnh núi, từ đó nhìn xuống phía đông là Kinh đô của Ngụy quốc - Hứa Thành. Những gì đập vào mắt hai người cho thấy đây là một thành rất lớn, thành cao tường dày, bên ngoài có hào sâu vây quanh, tuy không thể so sánh với những tòa đại thành như Lạc Dương, Trường An nhưng cũng có khả năng phòng ngự nhất định.

Trên quan đạo dẫn đến Hứa Thành chỉ có lác đác Ngụy quân đi lại, không hề thấy một bóng nạn dân chạy trốn về đây, đương nhiên lại càng không có bóng thương nhân du khách.

Trên trời mây đen kéo tới đen kịt, dường như báo hiệu một trận mưa tuyết lớn sắp đến, hai người ẩn thân trong một đám cây bụi rậm rạp, lặng lẽ chờ đêm xuống.

Khấu Trọng đưa mắt quan sát cẩn thận Hứa Thành, trầm giọng:

- Sau khi nhập thành chúng ta lập tức đi tìm lão Hầu. Chỉ cần hai ta biết rõ Vũ Văn Hóa Cốt ở đâu, sẽ tìm cơ hội toàn lực kích sát, sau đó tìm một nơi khác uống rượu chúc mừng.

Từ Tử Lăng lắc đầu than:

- Ta thật sự không hiểu trong đầu Vũ Văn Hóa Cốt đang nghĩ cái gì.

Lúc trước sau khi giết Tùy Dạng để rút quân về phía Bắc thì hắn dọc đường cướp bóc, khiến cho bản thân thanh danh tàn tạ, không được lòng người. Hiện tại lại càng tệ hại hơn. Rốt cuộc là do tính cách hắn như vậy hay có nguyên nhân nào khác?

Khấu Trọng nhớ lại những cảnh ngộ thê lương bi thảm trên đường, cất tiếng vẻ chán chường:

- Vũ Văn Hóa Cốt trực tiếp kế thừa toàn bộ quân đội của Dương Quảng, cũng kế thừa cả tiền lệ hoành hành bá đạo của đám binh lính Cựu Tùy, chỉ vì sự phong thịnh của mình mà tàn hại dân chúng. Nếu như trước kia Vũ Văn Hóa Cốt giành phần thắng trong cuộc chiến với Lý Mật, có thể hắn sẽ dựa vào thanh thế đó để chỉnh đốn quân đội. Nhưng rõ ràng lão Thiên gia không ngó ngàng gì đến lời cầu xin của hắn, không cho hắn cơ hội đó. Sau khi thất trận trước Lý Mật, lại đại bại thê thảm khi tiến công Lương Đô của chúng ta, Vũ Văn Hóa Cốt căn bản không hề có cơ hội trở mình.

Đoạn gã nói tiếp:

- Ngươi xem đi! Cái thành này đừng nói là không so được với Trường An, Lạc Dương, mà ngay cả so với Lương Đô cũng không bằng. Vừa mất nhân hòa lại không có được địa lợi, ngươi nghĩ Vũ Văn Hóa Cốt có thể giữ được mấy ngày đây?

Từ Tử Lăng chỉ thở dài.

Khấu Trọng lấy làm lạ hỏi:

- Ngươi đang nghĩ cái gì vậy?

Từ Tử Lăng nhếch miệng cười:

- Ngươi đã bao giờ nghĩ tới Vũ Văn Hóa Cốt lại có ngày như thế này chưa?

Khấu Trọng hiểu được cảm xúc của Từ Tử Lăng, gật đầu nói:

- Ngươi nói đúng lắm. Vô luận là lúc hắn truy sát mẹ và chúng ta năm nào hay là khi hắn làm phản giết chết Tùy Dạng đế, đều lộ vẻ oai khí ngất trời, không ai có thể sánh bằng. E rằng ngay cả bản thân hắn cũng chưa bao giờ nghĩ đến cái ngày cùng đường mạt lộ như thế này. Tuy việc báo thù cho mẹ nhất định phải tiến hành, nhưng tóm lại cũng có chút gì không thoải mái lắm.

Hai người đều là thân anh hùng, xưa nay vẫn thường đối phó chống chọi với các thế lực cường quyền tác ác. Việc ném đá xuống giếng, thừa cơ người khác lâm nguy như thế này, hai gã lần đầu tiên nếm trải. Nếu không phải mối thù của Phó Quân Sước không thể không báo, nói không chừng bọn họ đã quay đầu bỏ đi.

Ánh mắt Từ Tử Lăng chợt lóe lên sắc bén, trầm giọng nói:

- Vũ Văn Hóa Cốt không việc xấu gì không dám làm, hôm nay tiếng ác đã bao trùm thiên hạ, chết không hết tội. Không cần nói đến cái chết của bọn người Ngôn lão đại, Dương Châu còn có không biết bao nhiêu người bị hắn bức hại. Giết được Vũ Văn Hóa Cốt thì Ngụy quốc sẽ tan vỡ nhanh chóng, nói không chừng có thể giúp cho biết bao lê dân bá tánh thoát khỏi cái nạn chiến tranh. Ài! Trong lòng ta chỉ có một ý nguyện như vậy thôi.

Khấu Trọng nhớ đến câu “cây đổ khỉ tứ tán”, nghĩ đến tình huống đáng sợ loạn quân cướp bóc khắp nơi, đương nhiên hiểu rõ tâm tình của Từ Tử Lăng.

Bỗng nhiên một toán quân Ngụy ước chừng hai trăm tên từ trong

thành đi ra, chỉ nhìn trang bị cũng đủ biết toán này sắp sửa tiến hành một chuyến đi xa dài ngày. Bọn chúng vội vội vàng vàng đi về hướng Tây.

Khấu Trọng cất tiếng:

- Bọn chúng định đi về phía Tây để dò thám động tĩnh của quân Đường.

Từ Tử Lăng nói:

- Nhận ra kẻ kia không?

Khấu Trọng định thần nhìn kỹ rồi đáp:

- Thì ra do Vũ Văn Sĩ Cập suất lĩnh. Chúng ta phải chăng nên chặn đường đột kích, tiện thể thông báo rằng sư báo săn dê đã đại giá quang lâm rồi.

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Ngươi có nắm chắc là có thể ứng phó với hai trăm kỵ binh được tổ chức tốt trên một vùng đất trống trải không?

Khấu Trọng gượng cười:

- Như vậy thì tha cho chúng đi!

Từ Tử Lăng kêu “Ồ!” lên một tiếng, thì ra đội ngũ của Vũ Văn Trí Cập đột nhiên ly khai quan đạo, đi vòng qua qua ngọn núi mà hai người đang ẩn nấp bên trên, chạy thẳng về hướng Bắc.

Khấu Trọng giật mình nói:

- Vũ Văn Hóa Cốt phái Vũ Văn Trí Cập đi gặp Đậu Kiến Đức xin hàng rồi! Nếu không sao lại không xuất thành từ cửa phía Bắc? Chắc chắn là vì muốn che mắt người khác.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý.

Lý Uyên thân là đại tướng của Cựu Tùy, trước kia lúc mới vào Trường An ông ta còn ủng hộ lập tông thất của Cựu Tùy, dương cờ thảo phạt Vũ Văn Hóa Cập. Vậy nên theo tình theo lý mà nói, Lý Uyên rất khó chấp nhận sự quy thuận của Vũ Văn Hóa Cập. Thế nhưng Đậu Kiến Đức lại không hề có chướng ngại tâm lý đó, do đó về với Đậu Kiến Đức là sinh lộ duy nhất của Vũ Văn Hóa Cập.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Bọn ta ắt phải đi trước một bước, làm thịt Vũ Văn Hóa Cốt trước khi đại quân Đậu Kiến Đức nam hạ.

Sắc trời u ám dần, mưa tuyết bắt đầu rơi, càng lúc càng dày.

Đúng lúc hai người vừa định bắt đầu hành động, đột nhiên thấy bốn năm hán tử từ trong thành chạy ra. Lúc này cổng thành vẫn còn mở rộng, cầu thành chưa bị kéo lên, mấy tên hán tử đó liều mạng chạy chưa qua cầu thành đã bị binh lính thủ thành từ trên thành lâu nhất tề phát tiễn, chẳng mấy chốc người nào người nấy tên cắm đầy như nhím, cực kỳ thê thảm. Hai người nhìn thấy đau xót tức giận tưởng rách khóe mắt nhưng cũng vô phương giải cứu.

Tiếp đó thấy quân lính giữ thành đi ra vứt thi thể của mấy người đó xuống hộ thành hà, rồi ung dung trở vào thành như không có chuyện gì xẩy ra. Sau đó cầu thành được kéo lên, cổng thành được đóng lại.

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Chúng ta đi đòi nợ thôi.

Cả một tòa Hứa Thành trở nên hoang tàn, mười nhà trống hết chín, các hàng quán đều đóng cửa. Đã thế ai nấy đều ẩn nấp trong nhà, không hề có một bóng người đi đường, tuần binh cũng chỉ lèo tèo lác đác, trên đường phủ một lớp tuyết dày do không có ai thu dọn, các ngõ hẻm lại càng tối tăm vắng vẻ, phần lớn nhà dân hay cửa hiệu đều mang dấu vết từng bị cướp bóc qua.

Hai gã vượt thành mà vào, sau đó dừng lại trên một nóc nhà để quan sát hình thế.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn quanh, trầm giọng nói:

- Trận chiến ở Ngụy huyện quân đội của Vũ Văn Hóa Cốt nhất định thiệt hại nghiêm trọng, thế nên mới không có đủ nhân lực phòng thủ kinh thành, nếu không bọn ta muốn nhập thành cũng phải tốn nhiều công phu.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn qua khu trung tâm thành, nơi có con sông uốn lượn mềm mại cắt ngang. Phòng ốc cầu đá đều được xây dọc hai bên bờ nương theo dòng sông rộng khoảng 3 trượng. Trong màn mưa tuyết trắng xóa chỉ thấy vài ngôi nhà có ánh sáng, toàn bộ khung cảnh toát lên vẻ chết chóc thê lương. Gã thầm nghĩ vào những ngày thái bình hưng thịnh, tòa thành chắc phải có dáng vẻ đẹp đẽ huy hoàng. Giờ đây Hứa Thành chỉ giống như một người lâm trọng bệnh sắp chết đang gắng chút hơi tàn níu kéo sự sống. Từ Tử Lăng thở dài:

- Căn bản sỹ khí không cao, đấu chí cũng chẳng có, có thể nói chỉ thân binh của Vũ Văn tộc mới chấp nhận ở lại cùng sinh tử với Vũ

Văn Hóa Cốt.

Khấu Trọng nói:

- Xin Lăng thiếu gia nghỉ ngơi ở đây một lát, tiểu đệ sẽ quay lại ngay.

Nói xong gã lập tức từ mái ngói tung mình nhảy xuống, chớp mắt thân ảnh đã biến mất cuối con đường tối tăm mịt mùng.

Con đường với hai hàng tùng hai bên, thêm vẻ yên tĩnh lạnh lẽo trong cơn mưa tuyết trắng xóa, thê thảm hoang lương không lời nào tả xiết, trông như đường đến quỷ vực. Tuyết đọng từng tảng lớn trĩu nặng trên các cành tùng, nhìn từ xa giống như một bầy nhím trắng đang bò trên cây, các gai nhím là các lá tùng đâm ra.

Từ Tử Lăng bất chợt hồi tưởng lại tình cảnh ấm áp ngày nào, khi gã cùng với Sư Phi Huyên vai kề vai lướt đi trên tuyết trắng để tìm cứu Lôi Cửu Chỉ. Liền đó là dáng vẻ lạnh lùng của nàng khi cất lên câu nói tràn đầy vẻ tuyệt tình và cương quyết trước khi bỏ đi một cách dứt khoát, lúc mà Thạch Chi Hiên cướp được Tà Đế Xá Lợi.

Gã thầm hít một hơi dài không khí lạnh lẽo, gắng đè nén những hồi ức đã ghi khắc trong lòng đang trỗi dậy xáo động tâm trí.

Trong thời khắc thay đổi triều đại này, quần hùng khắp nơi đều nổi lên tranh bá, chiến tranh liên miên, khắp thiên hạ không có chỗ nào có được hai chữ bình yên, đâu đâu cũng thấy cảnh chết chóc. Người thì tranh đấu để sinh tồn, kẻ thì xâm lược để mở rộng thế lực, nào là âm mưu quỷ kế, nào là thủ đoạn tàn bạo, không có gì là không dám làm. Đừng nói là bạn bè bằng hữu cũng có thể trở mặt, thậm chí cha con anh em cũng có thể vì lợi ích mà đẩy người chí thân vào tử địa. Đối diện với cảnh tượng hoang tàn lạnh lẽo của tòa cô thành này, Từ Tử Lăng bỗng nhiên nhận ra mọi danh lợi quyền thế trên đời đều

không hề có ý nghĩa gì, cũng chẳng có lấy một chút giá trị.

Trong đầu chợt hiện lên những cảnh quan đẹp đẽ mà Bạt Phong Hàn miêu tả về miền thảo nguyên Tái Ngoại bao la ngàn dặm không một bóng người, gã thầm nghĩ chỉ có đi đến đó, giữa miền thảo nguyên đại mạc, may ra mới dứt bỏ được mọi sự quyến luyến.

Tâm lý trốn tránh như vậy không biết có phải là tiêu cực quá hay không? Nhưng lại nghĩ nếu gã lưu lại rồi thì làm được việc gì đây? Lẽ nào để giúp Khấu Trọng đánh thiên hạ? Vậy chẳng phải là tự mình đem thân vào vòng xoáy tranh đấu đồ sát hay sao? Chỉ có đi đến miền ngoại vực, nơi hoàn toàn cách biệt với Trung Nguyên, mới có thể trốn tránh được mọi chuyện, kể cả người đối với gã ân oán nan phân, Sư Phi Huyên.

Từ Tử Lăng khẽ thở dài, gã mơ hồ cảm nhận được dù cho có đi đến nơi nào, dù cho có ẩn thân trốn tránh trần thế, những tâm tình mâu thuẫn phức tạp của gã đối với sự đối xử của Sư Phi Huyên vẫn khó mà phai mờ.

Đột nhiên trong lòng chợt nẩy sinh cảnh giác, gã đưa mắt nhìn về hướng tường thành, liền thấy thân ảnh quỷ mỵ của một nữ tử lướt nhanh trên tường thành. Thân pháp của nữ tử này vô cùng liền lạc nhanh nhẹn, thể hình tư thái cũng ưu nhã tuyệt mỹ, trong chớp mắt đã biến mất trong màn đêm đen tối đằng xa.

Từ Tử Lăng tuy không nhìn rõ diện mạo của nàng ta, nhưng vẫn nẩy sinh một cảm giác rất quen thuộc, lại có thể khẳng định chưa từng nhìn thấy nữ tử này, trong lòng vừa kinh hãi vừa nghi ngờ lẫn lộn.

Một lát sau Khấu Trọng quay lại, giọng đầy vẻ hưng phấn:

- Tìm ra chỗ có ám ký của tiểu Hầu lưu lại rồi.

Từ Tử Lăng liền đem mấy chuyện vừa nhìn thấy kể cho hắn nghe.

Khấu Trọng lấy làm lạ nói:

- Cô nương nhà nào mà công phu lợi hại như vậy nhỉ? Chỗ này chỉ là một tòa thành không, có chuyện gì nhiệt náo để xem đâu chứ?

Từ Tử Lăng cười khổ cất tiếng:

- Ta có một dự cảm bất tường, vị cô nương này và chúng ta dường như có một mối quan hệ vi diệu nào đó.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi lại:

- Bất tường ư?

Từ Tử Lăng nhún vai:

- Cái này chỉ là cảm giác mà thôi, không hề có một cơ sở đạo lý gì cả. Có câu “lai giả bất thiện, thiện dã bất lai”, tốt nhất chúng ta không nên đụng độ với nàng ta.

Khấu Trọng nói:

- Để tiểu đệ phân tích qua xem. Lăng thiếu gia nẩy sinh cảm giác bất tường chắc là vì thân thủ nữ tử đó đặc biệt cao minh, hơn nữa rất có khả năng đến đây vì có xung đột với Vũ Văn Hóa Cốt, vì vậy nên trên mình sát khí đằng đằng, khiến cho lão ca ngươi có cảm giác bất tường, đúng không?

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Nàng không hề có vẻ gì là hung dữ cả, động tác lại đẹp đẽ như hành vân lưu thủy, cực kỳ bắt mắt. Ài! Tư thái thân pháp này có điểm gì đó đã gặp trước đây rồi, rốt cuộc là thấy ở đâu nhỉ?

Khấu Trọng tỏ vẻ muốn chia sẻ với Từ Tử Lăng, miệng leo lẻo:

- Người đó đến đây vì Vũ Văn Hóa Cốt, thân pháp lại rất quen thuộc, tóm lại là ai nhỉ?

Hai người đồng thời cùng giật mình, đưa mắt nhìn nhau.

Khấu Trọng thở ra rồi lại hít vào một hơi khí lạnh, miệng thốt:

- Không phải là khéo vậy chứ! Nhắc đến Tào Tháo, thì Tào Tháo xuất hiện.

Từ Tử Lăng nói:

- Khẳng định là nàng ta, bất quá so với mẹ thì nàng cao minh hơn.

Người mà hai gã đang nghĩ tới chính là vị tiểu sư muội của Phó Quân Sước, đệ tử quan môn mà Dịch Kiếm đại sư tuyển chọn, Phó Quân Tường. Chỉ có nàng mới hội đủ những yếu tố mà Khấu Trọng đã nói.

Nếu không phải cách đây mấy ngày Trương Kim Thụ có đề cập đến nàng ta, bọn họ cũng không thể nào đoán ra điều này.

Phó Quân Tường cũng giống như hai gã, tìm Vũ Văn Hóa Cốt rửa hận trước khi hắn bị diệt vong.

Từ Tử Lăng bẻ bẻ cổ tay, than:

- Nếu sớm nghĩ ra là nàng ấy thì hay rồi!Hiện tại đã bỏ mất cơ hội.

Khấu Trọng cười gượng:

-Đừng quên cảm giác bất tường của ngươi. Người Cao Ly đối với người Hán chúng ta không có hảo cảm gì đâu. Huống hồ nàng ấy lại hiểu nhầm mẹ mất đi do chúng ta làm liên lụy, giờ lại còn thêm cái tội ăn cắp bảo tàng nữa.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta lo nhất là nếu nàng ta vì cái dũng nhất thời mà xông vào Hoàng cung, lỡ gặp phải Vũ Văn Thương thì cực kỳ tồi tệ, ngay cả Vũ Văn Hóa Cốt cũng không dễ thu thập.

Khấu Trọng gạt đi:

- Nghĩ nhiều vô ích. Vào cung tìm Hầu công tử của chúng ta rồi hãy nói sau.

Quy mô Hoàng cung của Vũ Văn Hóa Cập chỉ bằng một phần tư so với Hoàng cung ở Lạc Dương. Nơi này nguyên là phủ tổng quản của Tiền Tùy được mở rộng ra, sau này tường ngoài được đặc biệt gia cố cao thêm, lại đặt thêm các vọng lâu để canh phòng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng theo đúng chỉ dẫn từ trước, đến một cây đại thụ sau lưng Cung thành, đào lên một bản đồ hình thế của Ngụy cung ở bên cạnh gốc cây. Cả hai mở bản đồ ra xem, chỉ thấy hai bên vẽ hai con mãnh long, một con đang uy vũ bay lên, con kia thì ẩn hiện trong những đám mây, vô cùng ung dung tự tại. Cả hai con đều đặc biệt rất sống động.

Khấu Trọng không nhịn nổi bật cười:

- Hảo tiểu tử. Vẽ bộ dạng ta dữ tợn như muốn ăn thịt người ta ấy, đợi đến ngày ta sẽ tìm y trút giận, xem xem Bất Tử Ấn Pháp y luyện ra được cái gì rồi.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Ngươi đúng là có tật giật mình. Tại sao ngươi không nghĩ rằng chính ngươi mới là con rồng ẩn trong mây này?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Cái đó đúng là có tật giật mình, cũng kêu bằng tự hiểu rõ chính mình. Ta từ nhỏ đã là một người có nhiều tham vọng, suốt ngày rủ rê ngươi gia nhập nghĩa quân, lại ép ngươi học trộm võ công, đi nghe Bạch lão phu tử đọc sách Thánh hiền. Bây giờ ta lại rơi vào vòng tranh bá thiên hạ, làm sao có tư cách trở thành một mãnh long ung dung tiêu diêu du hý nhân gian?

Hai gã ẩn mình trong một góc tối dưới bóng cây, vận công lên hai mắt, nghiên cứu hình thế của Ngụy cung cũng như vị trí hiện nay của Hầu Hy Bạch.

Binh lực của Ngụy quân rõ ràng thiếu thốn nghiêm trọng. Dù Cung thành là nơi trọng địa mà binh lính tuần phòng bên ngoài chỉ là để cho có mà thôi. Trong mắt hai người thì khác nào không hề có phòng vệ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vượt tường nhập cung, vẫn không hề khinh suất bất cẩn. Nguyên là vì Hầu Hy Bạch đã đánh dấu trên bản đồ hơn mười vị trí có trạm canh ngầm trong cung, chỉ cần thiếu phòng bị chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Một lát sau hai người đã đến Bắc Uyển tiểu trúc, nơi Hầu Hy Bạch đang ở. Chỉ thấy một căn nhà nhỏ hai tầng được xây dựng vô cùng tinh xảo, trong nhà loáng thoáng vọng ra tiếng người.

Hai người vượt qua một vườn liễu, đến sau ngôi nhà, định thần lắng nghe, vừa hay có tiếng Hầu Hy Bạch:

- Thêm một ngày công phu nữa thì hoàn thành đó.

Sau đó là thanh âm của một nữ tử "Ồ!" một tiếng, nhưng không nghe thấy nàng ta nói gì, rồi nghe tiếng bước chân xa dần.

Có thể tìm được Hầu Hy Bạch một cách thuận lợi như vậy, hai người đều cảm thấy hưng phấn, sau khi nữ tử đó và những người hầu rời đi theo lối cửa chính, hai gã nhảy qua cửa sổ vào trong sảnh.

Phía đông thính đường treo một bức tranh từ trên nóc đến tận bên dưới, hoàn toàn che phủ cả bức tường. Trên tranh vẽ một nữ tử kích thước như người thật, nữ tử phục trang cao quý, từ nếp gấp trên áo đến hoa văn đều vô cùng tinh xảo, tuyệt mỹ. Nàng đang đứng đón làn gió đang thổi tới, phía sau là một cánh đồng vào lúc giao mùa xuân hạ vô cùng sống động, điểm xuyết hươu, nai, thỏ, chim chóc và những con vật hiền hòa khác.

Bức Mỹ nhân đồ đã hoàn thành được bảy tám phần, các nét phác thảo đã hoàn chỉnh, chỉ còn thiếu mắt tai mũi miệng của mỹ nhân, để lại những khoảng trắng kỳ quái trên khuôn mặt. Dưới bàn tay khéo léo điệu nghệ của Hầu Hy Bạch, mỹ nữ trong bức tranh được thể hiện với phong tư thần thái rất xinh đẹp duyên dáng. Tuy vẫn chưa nhìn rõ nét mặt của nàng nhưng cũng cảm giác được đây là một vị mỹ nhân quyến rũ mê người.

Lúc này Hầu Hy Bạch đã tiễn Vệ phu nhân kia xong, y vừa quay trở

lại sảnh đột nhiên nhìn thấy hai người, cả mừng nói:

- Cuối cùng hai vị đã tới.

Khấu Trong đưa tay chỉ bức tranh lụa, lấy làm lạ hỏi:

- Có phải ngươi định vẽ dung mạo của nàng ta sau cùng hay không? Nếu lỡ như có gì sơ sót, không phải bỏ phí công lao từ trước đến nay hay sao?

Hầu Hy Bạch xen vào giữa hai người, thở dài:

- Khấu lão huynh có điều không biết, tiểu đệ có một thói quen xấu, đó là vẽ tranh thì phải vẽ liên tục một lượt cho xong thì mới vẽ ra được cái thần của tranh, thế nhưng mấy khi nắm chắc sẽ vẽ ra được thần vận chứ. Tựa như thúc trống lần thứ nhất thì hăng hái, lần thứ hai thì suy, lần thứ ba thì kiệt, không thể vẽ tiếp được. Thế nên lần này ta dùng sách lược vẽ hình trước sau mới vẽ thần, làm những chuyện đơn giản nặng nhọc trước, sau cùng mới điểm ra thần vận, đây cũng là một biện pháp khi không có biện pháp nào.

Từ Tử Lăng nói:

- Bức thải họa (họa hình màu) mỹ nhân của huynh quả là rất tuyệt, thế nhưng ta vẫn thích hình mỹ nhân thủy mặc tả ý của huynh hơn, giống như các bức chân dung trên mỹ nhân phiến của huynh vậy.

Hầu Hy Bạch hạ thấp giọng đáp:

- Cái này khả năng là dùng treo trong mộ huyệt để bồi táng, đương nhiên cần sắc thái diễm lệ, cực kỳ xa hoa rồi.

Hai người nghe được tròn mắt nhìn nhau.

Khấu Trọng hít vào một hơi khí lạnh, hỏi:

- Vũ Văn Hóa Cốt muốn tự sát sao?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Ta chỉ đoán mò mà thôi. Vệ phu nhân đó… Vệ phu nhân đó đúng là xinh đẹp vô cùng, chẳng trách Vũ Văn Hóa Cập đối với nàng quyến luyến yêu thương như vậy. Thành thực mà nói, khi ta vẽ tranh cho nàng, ta từng có ý định cao chạy xa bay lẩn trốn, chỉ vì ta không muốn nhìn thấy tình cảnh thê thảm đau đớn của nàng khi Vũ Văn Hóa Cập bị các ngươi hạ sát.

Từ Tử Lăng thông cảm nói:

- Thật đúng là làm phiền Hầu Huynh quá, tự dưng vô cớ rơi vào vòng ân oán của bọn ta và Vũ Văn Hóa Cốt. Nếu Hầu huynh muốn rời khỏi đây, hai ta tuyệt không trách gì ngươi đâu.

Hầu Hy Bạch cười khổ:

- Điều này chỉ là do bệnh mềm lòng mà thôi, không đứng nhìn nữ nhân gặp nạn được. Hai vị yên tâm, Hầu Hy Bạch ta xuất thân từ Hoa Gián Phái, giết người kể ra cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.Con người thường hay có những suy nghĩ ý niệm kỳ quái, nhưng mấy khi mà đem ra thực hiện. Ta từng có ý định thu thập tất cả những đồ sành sứ của các đời trước đem đập vỡ hết đi, may mà những điều đó chỉ là tưởng tượng trong đầu mà thôi. Đôi khi ta thấy lo lắng vì mấy cái suy nghĩ điên rồ này này.

Khấu Trọng vỗ đùi nói:

- Nói hay lắm! Khi ta còn tuổi thiếu niên, mỗi khi nhìn thấy mỹ nữ trên đường thường cũng muốn sờ một cái. Chỉ vì biết được hậu quá khó lường nên không dám động thủ. Mấy cái suy nghĩ kiểu này cũng như cái ý định đập vỡ đồ sành sứ của Hy Bạch quả thực có nét tương đồng, nghĩ lại thực vô cùng bại hoại. Đó chẳng qua là chuyện thường tình của con người mà thôi, chỉ cần ức chế được thì tính là bình thường

Hầu Hy Bạch tỏ vẻ có cùng suy nghĩ:

- Bạo quân cũng là vì vậy cả thôi. Vấn đề là vì không sợ hậu quả gì, cũng không có người nào ngăn cản, cuối cùng trở thành kẻ điên cuồng như Dương Quảng.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Vũ Văn Hóa Cốt ở chỗ nào?

Hầu Hy Bạch trả lời:

- Hôm trước hắn thua trận ở Ngụy Huyện rút về Hứa Thành, ta vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy hắn.

Khấu Trọng hỏi tiếp:

- Trong Cung tựa hồ không có bao nhiêu người, phi tần cung nữ đi đâu hết cả rồi?

Hầu Hy Bạch nói:

- Theo tin tức mà ta thám thính được, đại bộ phận người trên kẻ dưới của Vũ Văn Phiệt đã chạy đến Vũ Dương. Xem ra Vũ Văn Sĩ Cập, người trấn thủ Vũ Dương, định đầu hàng Đường thất.

Khấu Trọng cất tiếng:

- Ngươi đoán đúng đấy. Lão khốn Vũ Văn Thương có chạy theo về Vũ Dương giữ mạng không?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Vũ Văn Thương chắc không có ở đây. Trong tứ đại Phiệt chủ, võ công người này chỉ đứng sau Thiên Đao Tống Khuyết mà thôi. Hai vị đại ca nếu gặp y nên cẩn thận một chút.

Khấu Trọng thở phào nhẹ nhõm:

- Vũ Văn Hóa Cốt khẳng định tiếng ác bao trùm thiên hạ. Giờ đây Ngụy Cung không có cao thủ, tựa như một tòa nhà trống không có người canh. Đêm nay chúng ta đến giết chết hắn, đối với hắn thì không cần phải nói thêm điều gì nữa.

Hầu Hy Bạch đang định nói tiếp, đột nhiên từ đâu đó trong Cung có tiếng chiêng trống nổi lên, tiếp đó tiếng la hét lọan xạ, lại có tiếng người hô lớn:

- Có thích khách!

Khấu Trọng giật mình nói:

- Tiểu sư muội lợi hại của mẹ đã đến rồi.

Chương 454: Ngụy cung huyết chiến

Dưới trời mưa tuyết dày đặc, bên trong Ngụy cung đèn đuốc ảm đạm.

Trên mái ngói của dãy hành lang, một bóng nhân ảnh phiêu hốt như quỷ mỵ đột nhiên xuất hiện. Người đó mang theo một sức mạnh sung mãn như vô cùng vô tận, cuồng công mãnh kích truy giết Ngụy quân. Kiếm thế của y cực kỳ lăng lệ, chiêu pháp biến ảo khôn lường. Ngụy quân tuy đông và chiếm được địa lợi nhưng trong lúc luống cuống vẫn không có cách nào lập thành trận thế bao vây, để cho người đó mặc nhiên tung hoành chém giết. Tại đình các lâm viên, nơi nơi đều có người trúng kiếm ngã xuống.

Trong ánh sáng phản chiếu của tuyết trắng, lúc này đã nhìn ra được bóng người đó là một thiếu nữ rất trẻ. Tuy nàng ra tay tàn độc phi thường, nhưng mỗi động tác tư thế lại tràn đầy mỹ cảm, mềm mại và đẹp mắt. Tuy đang trong lúc quyết chiến sinh tử, nàng vẫn lộ ra vẻ nhàn nhã tự nhiên, thanh thoát yêu kiều, khiến ai nấy nhìn vào không khỏi hân thưởng trong lòng.

Điều khiến người ta kinh hãi nhất là mỗi khi tiến thoái di chuyển, nơi nàng hạ thân xuống đều là những chỗ yếu nhược dễ công phá nhất của quân địch. Tưởng tượng như khi đánh cờ, mỗi nước đi của nàng đều huyền diệu nằm ngoài hẳn tiên liệu của đối thủ. Đám Ngụy quân tựa hồ như đang bị nàng ta xỏ mũi dắt đi.

Có thể khẳng định một điều, bản lĩnh như thế chẳng hơn thì cũng không kém Sư Phi Huyên và Loan Loan là mấy.

“Choang! Choang!”

Nàng khoa kiếm bạt ngang hai cây trường thương kích tới, tiếp đó xoay mình một cái, đã thấy nàng đứng giữa hai địch nhân, tả chưởng kích trước quét sau đánh trúng mặt cả hai tên. Hai tên đó trúng chưởng kêu thảm một tiếng lăn xuống mái ngói, rớt xuống đất.

Trước khi Ngụy quân kịp xông đến vây hãm, nàng tung mình như cánh én phóng vút lên không, liên tục nhào lộn ba vòng, hạ xuống chính điện của Ngụy cung. Ba tên Ngụy binh cao thủ bám sát theo sau chưa kịp ổn định tư thế thì đã bị nàng đột ngột quay lại xuất kỳ chiêu phản kích. Một tên trọng thương, hai tên còn lại bị ép rơi xuống đất.

Cung tên từ dưới đất và từ những mái ngói lân cận nhắm thẳng vào nơi nàng đứng bắn ra như mưa.

Nữ lang ấy tung người lên, ung dung vận dụng thân pháp kỳ ảo tránh né, sau đó nàng hạ mình xuống mái ngói, phóng ra một luồng kiếm quang hộ thân, những mũi tên còn lại cũng bị kích rơi nốt, không mũi tên nào lọt qua được vùng kiếm quang của nàng.

Tuy có thể nói Ngụy quân nhân thủ bất túc, sĩ khí tiêu trầm, nhưng bất luận thân pháp hoặc chiến lược của nữ lang đó đều nhất nhất cao minh, đạt đến cảnh giới kinh nhân hãi tục.

Tiếng cung tên vừa dứt, hơn ba trăm Ngụy quân cố thủ tại Hoàng cung kéo ra trùng trùng bao vây Lăng Tiêu điện. Có điều vì chúng đã mục kích qua thân thủ đáng sợ của nàng, Ngụy quân lại mất hết sĩ khí cho nên không tên nào dám mạo hiểm nhảy lên Lăng Tiêu điện tấn công.

Nữ lang tuyệt đẹp ấy đứng thẳng nơi chóp điện, giữa trời mưa tuyết bay bay, tựa như tiên nữ hạ phàm, cực kỳ nhiếp hồn động phách.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch nấp ở ngoài xa chỉ biết ngây dại ngắm nhìn. Phong thái nguyệt thẹn hoa nhường kia quả thực đã làm cho ba gã chấn động.

Nữ thích khách niên kỷ khoảng chừng đôi chín, gương mặt yêu kiều tươi tắn như mẫu đơn thược dược đương độ mãn khai, mái tóc mây huyền tựa dòng suối xõa dài ôm lấy lưng thon, tùy theo từng cử động của nàng mà tung bay trong gió tuyết. Thân hình nàng mảnh dẻ, phong tư tha thướt nhẹ nhàng, dưới đôi mày nguyệt là viền mi dài cong vút làm nổi bật cặp mắt sáng long lanh. Thêm vào khóe mắt ôn nhu và trong suốt như nước hồ thu càng khiến người ta nín thở ngắm nhìn. Sống mũi của nàng cao và thẳng, đôi môi tươi tắn tựa như cánh hoa đào hàm tiếu, ánh mắt vương chút ngây thơ càng hiển lộ sắc đẹp như tranh vẽ.

Bàn tay cầm kiếm trắng nuột nà, ngón tay thuôn dài như sinh ra chỉ để khảy tranh đánh đàn, ai có thể ngờ khi bàn tay đó huy kiếm lại có thể cực kỳ lão luyện tàn độc.

Đúng lúc này có một giọng nói vang lên:

- Ngừng tay!

Đám ngụy binh đang do dự có nên mạo hiểm nhảy lên đỉnh điện hay không, khi nghe câu nói đó đều thấy nhẹ nhõm, bọn chúng bèn chạy lánh sang mái ngói của đền đài lân cận.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, niềm căm hận bấy lâu vẫn đè nén trong lòng chợt bùng phát dữ dội. Giọng nói đó chính là của Vũ Văn Hóa Cập!

Năm ấy sau khi mai táng Phó Quân Sước,hai gã mang niềm hận thù đối với Vũ Văn Hóa Cập chôn sâu dưới đáy lòng. Chỉ vì lúc đó hai gã tuổi nhỏ sức yếu, muốn báo thù chỉ là một vọng tưởng xa vời cho nên đã cố dùng lý trí đè nén nỗi xung động đó. Thế nhưng ý muốn giết chết Vũ Văn Hóa Cập để báo mối huyết hải thâm cừu Phó Quân Sước ngọc nát hương tiêu dưới tay hắn trong lúc phong hoa đương độ xuân thì, trong tâm hai gã không lúc nào không sôi sục như lửa đốt.

Cho tới thời điểm hiện tại, bản lãnh Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều đạt đến trình độ có thể miễn cưỡng đối kháng với tam đại tông sư. Trong đám thanh niên đương đại, trình độ võ công hai gã có thể nói là xuất quần bạt chúng. Trong tình huống trước mắt, nếu như đánh liều mạng, bọn họ cũng tám phần chắc chắn có thể tiêu diệt được Vũ Văn Hóa Cập. Cái giả phải trả có thể là tính mạng của bản thân nhưng cả hai quyết không hối hận.

Đến giờ khắc này, hai người mới thực sự cảm nhận được vị trí của Phó Quân Sước trong lòng mình, phải nói là không gì có thể so sánh. Vì vậy mối thù đối với Vũ Văn Hóa Cập, cho dù có lấy hết nước sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Phó Quân Sước vì hai gã mà không màng sinh mệnh, hai gã cũng nguyện mang sinh mệnh của mình ra hồi báo, chỉ cần có thể giết chết Vũ Văn Hóa Cập.

Thấy hai gã lộ xuất thần thái muốn xuất thủ, Hầu Hy Bạch kinh sợ nói:

- Có phải hai vị lão ca đang giỡn chơi chăng, xung quanh đây có mấy trăm Ngụy binh, còn thêm không ít cao thủ, chúng ta sẽ giết được bao nhiêu tên đây? Nói không chừng lại có tên Vũ Văn Thương nữa.

Khấu Trọng mỉm cười, xiết mạnh bờ vai Hầu Hy Bạch:

- Lão tử lúc đầu tuy nhìn tên tiểu tử nhà ngươi thật không thuận mắt, nhưng bây giờ ta thật sự rất thích ngươi. Hắc! Ngươi đừng hiểu lầm mà đâm ra hưng phấn đấy, bởi vì cái kiểu ta thích ngươi chỉ là tình bằng hữu mà thôi. Lão Bạch, hay là chúng ta ước định chỗ thanh lâu nào đó, đợi sau khi bọn ta chém rớt cái đầu lâu thúi của Vũ Văn Hóa Cốt rồi sẽ đến hội họp cùng với ngươi. Thấy thế nào?

Hầu Hy Bạch còn chưa kịp hồi đáp thì đã nghe thấy một thanh âm ôn nhu dịu dàng cất lên giữa trời đầy mưa bay gió tuyết, thanh âm ấy hướng về Ngụy cung hỏi:

- Ai là người vừa lớn tiếng thế?

Tuy nàng dùng câu rất đúng quy củ, nhưng vì pha lẫn chút khẩu âm ngoại quốc nên mang một phong cách dị quốc vừa mềm mại vừa đặc biệt.

Hầu Hy Bạch nhất thời quên mất việc trả lời Khấu Trọng, dáng điệu say sưa, gật gù tán thưởng:

- Thính kỳ thanh tri kỳ hình, nàng ta nhất định là giai nhân tài mạo song toàn.

Khấu Trọng buông tay ra khỏi vai Hầu Hy Bạch, hướng về phía sau bụi cây nơi Từ Tử Lăng đang nấp cười cười nói:

- Ta khẳng định tên tiểu tử khùng này sẽ nhất định không chịu đi đâu, khuyên can hắn chỉ mất công thôi.

Từ Tử Lăng nhún vai đáp:

- Kệ hắn, chỉ cần hắn biết bốn năm thành Bất Tử Ấn Pháp, chắc sẽ không đến nỗi phụ thanh danh của nó.

Thanh âm của Vũ Văn Hóa Cập từ ở phía xa nội viện hậu cung truyền đến:

- Bổn nhân chính là Vũ Văn Hóa Cập, quân chủ của Đại Ngụy. Cô nương xông vào hoàng cung như vậy, có phải khinh thường Ngụy triều ta không có người chăng?

Vũ Văn Hóa Cập không cố ý lớn tiếng, nhưng mỗi âm đều phát ra rõ ràng, khí lực dồi dào như đang kề miệng vào lỗ tai từng người mà nói. Điều này cho thấy Huyền Băng Kình của hắn đã luyện đến cảnh giới đăng phong tạo cực. Có điều tuy hắn nói một cách ngang nhiên đường hoàng, nhưng nếu để ý thì sẽ thấy rõ tâm trạng anh hùng khí đoản, không còn có được uy thế ngút trời như ngày nào hắn bức tử Tùy Đế.

Thân hình tuyệt mỹ của mỹ nữ Cao Ly được bó sát dưới lớp y phục dạ hành, nàng cất tiếng cười như chuông ngân nói:

- Ta là Phó Quân Tường, đệ tử của đại kiếm sư Phó Dịch Lâm. Hôm nay ta đến là để đòi lại món nợ máu của đại sư tỷ Phó Quân Sước. Vũ Văn Hóa Cập, ngươi có dám y theo quy củ của giang hồ Trung Nguyên cùng ta đơn đả độc đấu chăng?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe nàng nói đều cảm thấy ấm áp cõi lòng, giống như ngẫu nhiên gặp được người thân mà mình chưa hề biết mặt vậy.

Vũ Văn Hóa Cập trầm mặc lại, cả tòa Ngụy cung im lìm đến có thể nghe được tiếng kim rơi. Phía ngoài binh bại, bên trong thích khách

tìm đến cửa, cảnh như ngói thủng gặp phải mưa rào. Trong đêm khuya cuồng phong buốt giá, Ngụy cung như bị bao phủ trong bầu không khí tận thế.

Giọng nói của Vũ Văn Hóa Cập lại vang lên:

- Cô nương đi đi! Nếu đổi là lệnh sư tự thân đến, Vũ Văn Hóa Cập ta nhất định sẽ phụng bồi.

Ba gã nghe xong ngẩn người đưa mắt nhìn nhau. Vũ Văn Hóa Cập từ trước đến nay luôn hoành hành bá đạo. Đến lúc sắp quốc phá gia vong, lẽ nào hắn lại đột nhiên đổi tánh, chịu để cho Phó Quân Tường chạy thoát sau khi nàng đã sát thương vô số binh lính của mình. Hắn làm sao mà ăn nói với thủ hạ chứ?

Phó Quân Tường lạnh lùng nói:

- Sẵn dịp ta báo cho ngươi biết, sư tôn ta đã quyết định Nam hạ Trung Thổ, tìm chủ nhân Âm Quý Phái là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên để thanh toán món nợ cũ. Tiếp đó người sẽ cùng Tán Chân Nhân Ninh Đạo Kỳ hội ngộ để lãnh giáo Tán Thủ Bát Phác của lão. Phó Quân Tường ta chỉ là tiên phong tiểu tốt của sư tôn, hôm nay đến để mang cái đầu của Vũ Văn Hóa Cập ngươi đi tế cờ, mong cho cuộc hành trình của lão nhân gia thuận buồm xuôi gió!

Trong lòng bọn Khấu Trọng ba người nổi sóng cuồn cuộn. Phó Dịch Lâm là một trong tam đại tôn sư danh chấn thiên hạ. Nếu ông ta đích thân Nam hạ, nỗi thù hận giữa người Hán và người Cao Ly có thể bị khuấy động lên thành mối can qua, dĩ nhiên mảnh đất Trung Nguyên vốn đã quá nhiều chuyện sẽ càng thêm rối rắm.

Từ thông tin này, có thể phỏng đoán người Cao Lệ sẽ rắp tâm làm dậy lên trường sóng gió. Họ đang có âm mưu đổ thêm dầu vào lửa,

để cho người Đột Quyết vốn đã như hổ chực rình mồi có thể làm Trung Nguyên thêm đại loạn.

Vũ Văn Hóa Cập cười dài một tràng rồi cất giọng ngạo mạn:

- Nếu cô nương muốn tự tìm đường chết, Vũ Văn Hóa Cập ta còn gì để nói nữa!

Từ nơi ẩn nấp phía ngoài, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bỗng bật thân mình đứng dậy song song tiến vào. Khấu Trọng thét lớn:

- Khoan nào! Đêm nay tìm đến Vũ Văn Hóa Cốt ngươi tính sổ còn có hai huynh đệ ta nữa đấy.

Hầu Hy Bạch ở phía sau phát sinh cảm giác kỳ dị. Trong mắt y, khí thế hai người bỗng tăng vọt lên, cao vút như ngọn núi không thể nhìn thấy đỉnh. Mỗi cái nhún mình của họ đều nhanh như điện chớp, dễ dàng tránh được mười mấy mũi tên bắn tới. Cả hai lộ ra một vẻ tự tin tràn đầy. Cũng chỉ khi có niềm tin tuyệt đối như vậy, hai người mới có thể lãng phí ít khí lực nhất để vừa vặn tránh khỏi trận mưa tên.

Hầu Hy Bạch lúc này cũng bị cảm nhiễm rút Mỹ Nhân Phiến bất ly thân ra, lắc mình tạt ngang tránh một thanh trường mâu đang đâm tới trước mặt, phóng tới bãi cỏ cạnh hành lang, chiếc quạt phất xéo lên gạt một đao đang chém đến, tá đi ba phần kình lực rồi chuyển hóa thành nội lực tại đan điền. Mỹ Nhân Phiến lại mở ra nương theo bộ pháp huyền ảo của y, cánh quạt vừa đúng cứa ngang cổ một tên địch khác đang công tới. Địch nhân trúng chiêu ngã xuống, cáo biệt trần thế.

Hầu Hy Bạch vừa xuất chiêu đã dùng Bất Tử Ấn Pháp vừa mới tiểu thành, bởi vì chỉ có công pháp này mới hy vọng giúp y giữ được tính mạng phụng bồi tới khi hai gã kia giết được Vũ Văn Hoá Cập.

Hầu Hy Bạch chưa từng nghĩ rằng mình sẽ vì bằng hữu mà bất chấp tính mạng. Song hiện tại, y lại nghĩa bất dung từ khẳng khái mà làm. Thực tế là bốn người tuyệt không có khả năng chống lại cả trăm võ lâm cao thủ, chưa kể quân lính như mây trong thân binh đoàn của Vũ Văn Phiệt được.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch bắt đầu triển khai cuộc chiến thảm khốc với địch nhân tại một hành lang dài. Vô số Ngụy quân từ phía trước và hai bên như nước lũ ập đến. Cần phải vượt qua hành lang dài này rồi rẽ sang bên phải thì mới tới được chủ điện Lăng Tiêu.

Khấu Trọng xuất ra đao đầu tiên chém gãy kiếm của một tên lính. Tỉnh Trung Nguyệt vẫn còn nguyên đà tiếp tục xả thẳng vào hắn. Kẻ đó ngực lĩnh một đao lập tức đổ sụm xuống, chỉ sợ xuống tới âm tào địa phủ cũng không biết mình chết như thế nào.

Từ Tử Lăng lĩnh hội được sự tàn khốc của chiến tranh một cách sâu sắc. Các chiêu thức tỷ đấu bình thường trong giang hồ đều không thể dùng được, chỉ có thể dùng cách nguyên thủy nhất, trực tiếp nhất, đơn giản nhất mà cũng hiệu quả nhất để giết người thật nhanh và tránh bị người giết. Về toàn cục, đó cũng như một trò chơi chết chóc xem ai bị thương nặng hơn. Trong thế trận hỗn loạn này không ai có thể tránh khỏi thụ thương cả, người nào hết máu trước thì chết! Từ Tử Lăng nghĩ đến đây trong lòng chợt động, lắc mình một cái tiến vào trận địch, trên người đã trúng ít nhất hai đao một mâu, song đều bị gã dùng chân khí hộ thể gạt ra. Gã hô lớn:

- Thiếu Soái! Nước gì sẽ không bao giờ bị nhiễm bẩn?

Gã vừa nói vừa tung ra hai quyền một cước. Vừa vặn ba tên Ngụy quân trúng chiêu ngã xuống. Thanh âm của Từ Tử Lăng vừa truyền

đến, Khấu Trọng cười lớn đáp:

- Đương nhiên là thứ nước lúc nào cũng chuyển động, giống như Bất Tử Ấn Pháp của Hy Bạch công tử vậy.

Thanh âm của Hầu Hi Bạch từ xa truyền đến:

- Nội tắc chu Thiên chi tạo hóa, ngoại tắc đấu bính chi tuần hoàn, bất tử tại kì trung hĩ (Trong có vũ trụ là tạo hóa, ngoài theo bắc đẩu mà tuần hoàn, bất tử nằm ở chính giữa). Hai vị lão ca, chúng ta nên chăng nghĩ cách tập trung lại một chỗ?

Đường dẫn đến chủ điện trước sau tràn ngập Ngụy quân, khiến cho ba vị cao thủ trẻ tuổi vốn ở cùng một chỗ bị tách ra mỗi người một nơi, đơn độc chiến đấu. Binh khí từ 4 phương tám hướng ập đến khiến bọn họ không có thời gian chuyển khí điều tức, mỗi lúc đều phải ứng phó với nhiều binh khí đồng thời công kích, không gian hoạt động không ngừng bị thu hẹp. Địch nhân tuy vừa bại trận, sĩ khí giảm sút nhưng do bình thường được huấn luyện nghiêm khắc và kinh nghiệm tác chiến phong phú, trước mắt lại là thời khắc liên quan đến sự tồn vong nên một bước không rời, tổ hợp thành một bức tường thịt liều mạng điên cuồng tấn công ba người.

Cả ba người đều thân mang tuyệt kỹ, giao chiến tiếp cận đều chiếm được thượng phong, bất quá khí thế này không thể kéo dài mãi được. Chân khí tiêu hao không kịp hồi phục sẽ làm cho chân nguyên bị tổn hao nhanh chóng, thêm vào việc thụ thương mất máu lại càng thúc đẩy nhanh quá trình này. Chính vì vậy Hầu Hy Bạch mới có đề nghị đó. Hợp lại thì mạnh, chia ra thì yếu!

o0o

Từ Tử Lăng xuất ra một chưởng gạt đại phủ của địch nhân, đồng

thời tống ra Loa Hoàn kình chấn động khiến người đó để hở trung môn, lại tung ra một cước trúng ngực hắn. Cú đá này tích tụ kình lực sung mãn, khiến người kia bắn người về phía sau kéo theo ba tên Ngụy quân ngã xuống. Đầu vai và chân Từ Tử Lăng chợt đau nhói. Binh khí của địch nhân kích trúng người gã tuy đã bị chân khí hộ thể chấn bật ra, nhưng do gã đang tập trung toàn lực đối phó với tên cầm đại phủ nên vết thương vẫn ngập sâu vào thịt đến nửa thốn.

Cứ đánh mãi thế này thì không phải là biện pháp, rốt cuộc cũng sẽ sức cùng lực kiệt hết máu mà chết.

Từ Tử Lăng hô lớn:

- Mái ngói bên trái!

Dứt lời, gã liền lao người về phía này khiến cho hai tên Ngụy quân bị húc té ngã lăn quay như hai trái hồ lô.

Phía trái hành lang là một vườn hoa rộng khoảng 3 trượng, lúc đó bề mặt đều đang bị phủ một lớp tuyết dày.

Tiếp đó lại là một biển người.

o0o

Sau lưng Khấu Trọng nhói lên, một cây trường mâu đã đâm trúng gã. May là chưa đâm sâu vào thịt đã bị chân khí hộ thể của gã chấn bật ra. Kẻ kia tê rần cả vai mà chỉ có thể làm tổn hại đến y phục của gã. Nói như vậy không có nghĩa là Khấu Trọng đã đạt đến cảnh giới đao thương bất nhập. Còn phải xem kẻ cầm mâu là ai, cỡ như tên mâu thủ này thì chưa có tư cách đả thương gã.

Tĩnh Trung Nguyệt chỉ trong khoảng thời gian hít vào một hơi đã liên

tục chém ra mười ba lần. Đao thế lăng lệ vô song, tựa như chân khí trong cơ thể gã phát sinh vô cùng vô tận. Mười ba nhát đao mang theo mười ba mạng người, không một ai sống sót.

Thế nhưng trong lòng Khấu Trọng không vui chút nào. Nếu có thể chọn lựa, gã tuyệt không giết những kẻ lần đầu gặp mặt, vô oán vô cừu như vậy. Hảo thủ của đối phương không ngừng từ trên mái nhà phóng xuống, gia nhập cuộc chiến vây công bọn họ. Tình huống thảm liệt đến cực điểm, tử thương vô số, máu chảy ra khiến cho một vùng tuyết trắng loang lổ hết cả, sinh mệnh lúc này quả thật rẻ mạt không đáng một đồng.

Đây chính là bản chất và hình ảnh chân thực nhất của chiến tranh!

Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng huơ lên một vòng, đao quang lóe lên, hoàng mang chói mắt, đánh cho địch nhân bốn phía tay chân run rẩy, kẻ ngã người nghiêng. Lúc đó trên mình Khấu Trọng cũng bị thương nhiều chỗ, nhưng ngay cả thời gian vận kình cầm máu cũng không có. Gã gầm lên một tiếng, người theo đao hướng về phía Hầu Hy Bạch vừa đánh vừa tiến. Khấu Trọng đi đến đâu địch nhân dạt ra đến đó, không kẻ nào chống nổi một đao.

Áp lực của Hầu Hy Bạch lập tức giảm mạnh, Mỹ Nhân Phiến đang xòe ra chợt gấp lại đập thẳng vào một thân kiếm đang chém tới, địch nhân ứng phiến té ngã. Hầu Hy Bạch thoát khỏi trùng vây, phi thân lên phía trên Khấu Trọng.

Khấu Trọng bạt đao bức địch nhân tản ra, đằng thân phóng lên nắm lấy thắt lưng Hầu Hy Bạch vừa lúc y đã hết đà. Y nhờ được Khấu Trọng trợ giúp, cùng với gã lăng không phóng về phía Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng thấy hai người phóng đến, biết rằng sống hay chết là quyết định trong lúc này. Gã không thèm để ý đến binh khí đang

chém đến, đằng thân phóng lên. Do gã đã có chuẩn bị sẵn mới hành động nên những binh khí công đến chỉ có thể làm rách y phục của gã và tăng thêm vài vết thương không sâu lắm. Tình huống toàn thân đầy máu là là cái giá tất phải trả để thoát thân.

Cả bọn hợp lại trên không trung vừa kịp lúc hai gã kia chuẩn bị hết đà. Từ Tử Lăng hai tay đặt vào bối tâm của Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch tiếp lực khiến cả bọn không bị rơi xuống mà cùng nhau bay xéo về phía mái ngói của dãy lầu bên trái.

Mười mấy người thủ trên mái ngói chờ sẵn. Trong đó có một người cầm trường đao đánh ra điểm điểm đao mang, nghênh tiếp ba người, đao thế lăng lệ. Đây chính là đòn công kích có sức uy hiếp nhất từ khi khai chiến đến giờ. Ba người biết là đã gặp phải cao thủ của địch phương.

Từ Tử Lăng hét lớn một tiếng, lăng không hoán thế, lưỡng thủ tống ra hai luồng kình khí vừa đủ để Khấu Trọng và Hầu Hi Bạch mượn thế bay cao lên tránh khỏi đao kích, hạ xuống mặt ngói phía sau địch nhân.

Từ Tử Lăng nếu như rơi xuống mặt đất, sẽ lại hãm thân trong trùng vây của địch nhân. Bằng vào võ công của gã cũng không thể dễ dàng thoát đi như lúc nãy nữa, vì lúc đó đã biến thành cục diện đơn độc khổ chiến.

Từ Tử Lăng mau chóng dùng ngón tay cái ấn ra, điểm trúng đao phong của địch nhân. Phát giác ngón cái của gã như có lực hút dính chặt lấy đao của mình, kẻ đó vội hốt hoảng rút ngay đao về, rồi mới giật mình nhận ra là đã trúng kế.

Từ Tử Lăng mượn một chút lực kéo đó lộn người qua địch nhân, cùng với Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch an toàn hạ xuống mái nhà,

đồng thời quan sát rõ ràng toàn bộ tình hình.

---

nhân thủ bất túc, sĩ khí tiêu trầm: quân lính không đủ, sĩ khí không còn.

khảy tranh đánh đàn: nguyên văn là "lộng cầm thao tranh", cầm và tranh đều là nhạc khí cả.

Thính kỳ thanh tri kỳ hình: "thính"=nghe, tri="biết", tạm dịch là nghe tiếng nói biết vóc người, nhưng mà nguyên văn hay hơn

Chương 455: Chúng bạn phân li

Vũ Văn Hóa Cập vẫn chắp tay sau lưng đứng yên tại chỗ cũ. Phía sau hắn là tám cao thủ hộ giá cao thấp lố nhố. Tuy vậy mới nhìn qua đã biết chúng đều là những cận vệ tinh nhuệ và trung thành nhất của Vũ Văn Phiệt. Thông qua tù và, Vũ Văn Hóa Cập đích thân chỉ huy thủ hạ triển khai bao vây và đột kích bốn người.

Phó Quân Tường vẫn sử dụng chiến thuật du chiến. Thân ảnh nàng lướt qua lướt lại trong khu vườn, lúc lại thấy thấp thoáng trên các mái vòm của Ngụy cung. Phó Quân Tường đã thu hút một lượng lớn địch nhân, nàng cũng chém giết khắp nơi, trên cây cũng có xác chết vắt vẻo. Tình trạng tử thi cũng muôn hình vạn trạng. Có thể thấy cuộc chiến thảm liệt như thế nào. Bản thân nàng dưới sự tấn công dồn dập của thủ hạ Vũ Văn Hóa Cập cũng chẳng dễ chịu gì. Trên cơ thể mỹ lệ kia thương tích càng lúc càng nhiều, tình hình tuyệt chẳng có chút lạc quan.

Ba người chiếm được đỉnh điện, tập hợp lại với nhau trên mái ngói, cục diện lập tức thay đổi rõ rệt. Bấy giờ địch nhân tấn công ồ ạt từ bốn phía, cả ba đồng loạt xoay lưng vào nhau hình thành một thế trận phòng ngự tam giác. Do không sợ bị tấn công từ phía sau, ba người bọn họ phóng tay mãnh liệt tấn công tiêu diệt địch nhân trước mặt. Giết đến mức xác chết rải rác khắp nơi trên mái ngói, máu huyết tung toé. Máu của địch nhân và máu từ vết thương của ba người nhuộm đỏ cả lớp tuyết phủ trên đỉnh điện.

- Đang!

Khấu Trọng xuất ra một đao như thiểm điện. Trên đỉnh điện phủ đầy tuyết trơn khó đứng vững, khiến kẻ bị công đến tuy là một hảo thủ võ công cao cường trong đám địch nhân, miễn cưỡng chịu được một đao của Khấu Trọng. Nhưng hắn không thể được trên mái ngói trơn trượt, trượt dài rồi rớt luôn xuống đất.

Đột nhiên trên mái ngói lúc này không còn bóng dáng địch nhân nào nữa, chỉ còn lại huyết tích và hàng tá thi thể khiến ai nhìn thấy cũng phải kinh tâm.

Tiếng tù và bỗng vang lên. Địch nhân đang tán loạn đã vội y lệnh tập trung dàn quân bố phòng tại đại điện và quảng trường phía trước nơi Vũ Văn Hóa Cập đang đứng. Lực lượng của y đã giảm mạnh, chỉ còn lại ngót một trăm nhân mạng.

Quảng trường rộng khoảng bốn mươi trượng. Muốn giết Vũ Văn Hóa Cập trước tiên phải qua được cửa ải đó.

Vũ Văn Hóa Cập đích xác là một lão mưu thâm toán, thấy tình thế không ổn, lập tức thay đổi sách lược. Quảng trường rộng lớn thế này, đối với Ngụy quân đã được huấn luyện có tổ chức, tập trung lại đương nhiên có lợi hơn rất nhiều.

Giữa bầu trời đầy hoa tuyết rơi, tiếng binh khí giao tranh của trận kịch chiến giữa Phó Quân Tường và bọn truy binh vang đến từ nơi nào đó xa xa phía sau điện đường nơi Vũ Văn Hóa Cập đang đứng. Tạm thời nàng vẫn chưa có khả năng trực tiếp uy hiếp đến hắn.

Đuốc cháy sáng rực soi rõ quảng trường như ban ngày. Thế nhưng cảnh gió lạnh tuyết rơi làm Ngụy hoàng cung thêm vẻ chết chóc.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch đứng trên mái ngói, từ xa quan sát Vũ Văn Hóa Cập đang chỉ huy quân một cách nhuần

nhuyễn, lòng thầm kêu bất diệu.

Vũ Vãn Hóa Cập rõ ràng đang áp dụng chiến lược hoãn binh, đợi Ngụy quân đồn trú ở bên ngoài thành kéo về chi viện. Chỉ cần trên hai, ba nghìn quân kéo đến là bọn họ đừng mong có thể thoát thân.

Ba gã cũng có nỗi khổ chỉ riêng mình mới biết. Đánh được đến đây, tính cả trận kịch chiến vừa rồi, trên người mỗi gã lại có thêm hàng chục vết thương. Tuy chỉ là ở phần mềm nhưng có ảnh hưởng lớn đến sức lực, làm cho chân nguyên hao tổn càng nhanh chóng. Không còn cách nào khác cả ba đành phải điều tức hồi khí, nhất thời không thể tiếp tục triển khai đợt tấn công lần thứ hai ngay được.

Nhưng tình huống bất lợi nhất lại là sau khi hủy diệt gần bảy mươi sinh mạng, nhuệ khí bọn họ dần mất đi. Sự mệt mỏi và xót xa sau khi giết người tràn ngập trong tim, làm giảm đi đáng kể đấu chí của họ. Nhưng cuộc chiến vẫn phải tiếp tục.

Để bảo toàn tính mệnh, ba gã vừa rồi không có thời gian để nghĩ đến điều đó. Lúc này trận huyết chiến tạm thời ngừng lại, thể xác lẫn tâm hồn của cả bọn đều mỏi mệt và uể oải vô cùng. Nếu không có ngọn lửa cừu hận luôn cháy bỏng trong lòng thôi thúc ý chí, chỉ sợ ba gã đã sớm phá vây tẩu thoát, từ bỏ quách việc chém giết man rợ này.

Hốt nhiên, một đạo nhân ảnh chạy đến bên Vũ Văn Hóa Cập thầm thì bẩm báo gì đó. Chỉ thấy hắn lập tức biến sắc rồi phân phó vài câu. Kẻ đó nhận lệnh, lập tức rảo bước đi ngay.

Khấu Trọng trong lòng chấn động liền thét lớn:

- Vũ Văn Hóa Cốt! Có phải quân Đường đã bao vây thành, ngươi không thể điều quân về bảo vệ cái mạng chó của mình nữa đúng không?

Quân Ngụy đang bố trận tại quảng trường bỗng nhiên nhốn nháo, hiển nhiên lời nói vừa rồi của Khấu Trọng làm cho tâm lý của chúng bị xáo động.

Vũ Văn Hóa Cập cất tiếng cười chất đầy nỗi thê lương rồi đáp:

- Ngay cả khi Vũ Văn Hóa Cập ta phải chết, nhất định cũng phải đem theo các ngươi bồi táng. Phóng tiễn!

Hai mươi tiễn thủ ở hàng đầu tiên bên quân Ngụy liền giương cung. Tiếng dây cung bật vang lên. Mưa tên xuyên qua làn tuyết rơi, nhắm ba gã bắn đến.

Khấu Trọng xông lên phía trước, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành vạn đạo hào mang, một mình tiếp lấy các mũi ngạnh tiễn đang bay đến. Nếu như không phải các phi tiễn chỉ tập trung bắn lại từ phía trước, với bản lĩnh của Khấu Trọng cũng không có cách nào chống đỡ uy phong tám mặt như thế.

Hầu Hy Bạch ở sau nói nhỏ:

- Nếu chúng ta đánh vòng từ phía sau tới thì trận thế của bọn chúng sẽ nhanh chóng tan vỡ.

Từ Tử Lăng chăm chú quan sát Vũ Văn Hóa Cập, không bỏ qua bất cứ biểu tình nhỏ nhặt nào của hắn, rồi trầm giọng nói:

- Y chính là đang hy vọng chúng ta làm vậy để có thể thừa cơ vượt tường thành bỏ chạy ra ngoài.

Hầu Hy Bạch hai mắt lóe sáng nói:

- Vậy ta lại có một biện pháp tương kế tựu kế. Nếu như ta tính không sai, Vũ Văn Hóa Cập nhất định sẽ phải cùng ly khai với Vệ phu nhân. Tử Lăng có minh bạch ý ta không?

Khấu Trọng thối lui lại giữa hai người, thấp giọng nói:

- Đánh tới nào!

Trước khi đợt tên thứ hai kịp bắn đến, ba gã đã nhẩy khỏi đỉnh điện, tiến thẳng vào trận thế của quân địch.

Bọn họ như viên đá rơi xuống mặt hồ, lập tức làm dấy lên làn sóng chiến tranh.

Các cung thủ ở hàng đầu của Ngụy quân mau chóng rút lui sang hai bên. Từ đằng sau ào lên hơn mười Thuẫn Phủ Thủ tay trái giữ khiên tay phải vác búa, thêm vào hai mươi Thương Mâu Thủ theo sát phía sau trợ giúp, khí thế cực kỳ mạnh mẽ công đến ba gã theo thế gọng kìm.

Cả ba cho đến lúc này mới nhận thức rõ được uy lực của thế trận đó. Những chiếc búa lớn này mỗi cái nặng không dưới trăm cân, đầu lưỡi sắc lấp loáng. Nếu như bị bổ trúng, cho dù chân khí hộ thể của bọn họ lợi hại thế nào đi nữa, tuyệt sẽ không chỉ đơn giản là bị thương ở phần mềm. Các Thuẫn Phủ Thủ có khiên dài giúp bảo vệ cổ ngực bụng và các vùng yếu hại khác, nên có thể tập trung toàn lực vào việc công kích địch nhân. Khi bọn chúng phối hợp tấn công cùng với các Thương Mâu Thủ, khả năng sát thương lại càng tăng lên gấp bội. Mâu dài búa ngắn, vô luận là cận chiến hay viễn công đều chiếm ưu thế.

Khấu Trọng xông lên trước tiên. Người theo đao bay vụt ra. Tỉnh Trung Nguyệt vạch dài một quầng sáng vàng rực trong màn đêm, rồi

như một tia sét đánh thẳng vào trung tâm của địch trận tạo nên một tiếng ‘‘Đang’’ vang dội chấn động cả hoàng cung. Đó cũng tựa như tiếng chuông báo hiệu sự sụp đổ của Vũ Văn phiệt vậy.

Khiên sắt nát vụn, tên chịu đòn búa văng ra khỏi tay, ngã ngửa về phía sau tắt thở. Khi hai tên Thương Mâu Thủ bên trái và phải của kẻ xấu số kia nhận ra mình đã không còn được thuẫn bài bảo vệ, cũng là lúc chúng cảm thấy Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng lướt qua cổ họng của mình. Cả hai tên chết mà không kịp thốt nổi một lời.

Đao pháp lăng lệ như vậy thật khiến người ta khó mà tin được. Lúc này địch nhân ở đó lập tức nguội lạnh tâm lý chiến đấu, tự vấn nếu mình đứng ở chỗ đó, nhận một đao như vậy cũng không còn đường nào ngoài cái chết.

Khấu Trọng liên tục xuất ra kỳ chiêu, Tỉnh Trung Nguyệt phát xạ đao ảnh chói lòa. Gã lần lượt bức lui thương, mâu, đao, búa đang công tới trước mặt, rồi cười dài nói:

- Ta biết đích xác ai kéo đến rồi! Là Đậu Kiến Đức, phải không Hoàng thượng?

Ngụy quân lại một lần nữa náo loạn. Bọn chúng đã bị sự tấn công vỗ mặt ầy uy lực của Khấu Trong trấn nhiếp, lại thêm lời nói vừa rồi của gã làm ảnh hưởng, không tự chủ được lùi dần về phía sau. Khấu Trọng cũng lùi lại đến bên Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch.

“Choang!”

Tỉnh Trung Nguyệt quay trở vào bao. Hai mắt Khấu Trọng sáng rực như điện, nhìn chằm chằm không chớp Vũ Văn Hoá Cập đang đứng trên nóc điện bên kia quảng trường.

Từ Tử Lăng quát lớn:

- Vũ Văn Hóa Cập ngươi cũng là một kẻ biết tính toán. Nếu đợi Đậu Kiến Đức đến giết, chẳng bằng tự thân xuống đây tìm cơ hội sát tử bọn ta, rồi tìm cách đào tẩu. Saiai khiến thủ hạ đến chết thay cho ngươi thế này, làm cho người khác phải khinh bỉ.

Hầu Hy Bạch cũng là người tài trí tuyệt cao, lập tức minh bạch hai gã đang dùng chiến thuật công tâm, tận lực nhiễu loạn tâm lý thủ hạ của Vũ Văn Hóa Cập. Tham sinh úy tử là suy nghĩ bình thường, thử hỏi mấy ai có thể chân chính đặt được chuyện sinh tử ra ngoài đây!

Chỉ cần một nửa binh lính ở đây bị ảnh hưởng, bọn gã không những có thể lấy được mạng của Vũ Văn Hóa Cập, mà sau đó còn có thể đào sinh.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài, Khấu Trọng lúc nãy trong một sát na đã phá khai một lỗ hổng lớn bên trận của địch nhân, có vẻ như không mất một tí sức nào. Thực tế là Khấu Trọng đã phải trả một cái giá khá đắt, chân nguyên tổn hao rất nhiều. Dưới tình huống hiện tại, nếu gã còn làm lại như thế vài lần, đảm bảo sẽ chẳng còn đứng vững nữa.

Đã không thể dùng lực để thủ thắng, đương nhiên phải dùng trí.

Nghĩ đến đây, Hầu Hy Bạch xòe Mỹ nhân phiến ra, tiêu sái phe phẩy quạt hai bên Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Động tác diêm dúa đó đặt trong một đêm mưa tuyết rét mướt thế này nhìn chẳng thuận mắt chút nào. Ấy thế nhưng Hầu Hy Bạch lại có thể làm một cách tự nhiên nhàn nhã, không một chút gượng ép. Y thở dài nói:

- Chỉ có một lý do có thể giải thích chuyện Hoàng thượng không dám tự mình xuất thủ. Đó là khi cánh quân chính của Đậu Kiến Đức bao vây thành, Hoàng thượng sẽ hồi thoái giống như khi Nguỵ Huyện bị

mất, tự nhiên có thể trốn đến lánh nạn ở một nơi nào đó. Bây giờ chỉ đợi thủ hạ kìm được chân chúng ta là Hoàng thượng người sẽ tận dụng cơ hội này mà bỏ trốn thôi!

Mấy lời này thật là lợi hại, gián tiếp đề tỉnh quân Ngụy đừng làm kẻ chết thay cho Vũ Văn Hóa Cập.

Khấu Trọng cao giọng hỏi:

- Nước Ngụy đã đến lúc tàn, các người sao còn không chạy mau mà giữ mạng?

Thanh âm gã vang dội cả Ngụy cung.

Bụi tuyết bám đầy trên thân thể đám binh sỹ trên quảng trường. Người người ngây ngốc đứng như tượng đá. Sự im lặng bao trùm.

Thanh âm của Khấu Trọng đã tan nhưng dư âm vẫn còn rung lên trong tâm can của bọn chúng.

Hai mắt Vũ Văn Hóa Cập long lên sáng quắc, lửa giận bùng phát dữ dội. Hắn cuồng loạn thét lớn:

- Dám dùng lời mê hoặc, làm rối loạn lòng quân của ta. Chỉ cần Vũ Văn Hóa Cập ta còn sống ngày nào, Đại Ngụy ngày đó chưa mất.

Từ Tử Lăng châm chích hỏi lại:

- Tại sao Hoàng thượng lại xưng là “Ta”, mà không phải là “Trẫm”? Có phải là xấu hổ quá không còn dám xưng vương nữa?

Cổ họng Vũ Văn Hóa Cập nghẹn đắng không thốt nên lời.

Hiện tại xem xét phân lượng bá chủ của các phương, việc hắn xưng Đế là cực kỳ miễn cưỡng. Nguyên nhân là sau khi giết chết Dạng Đế, Vũ Văn Hóa Cập liên tục bại trận, không gian sinh tồn mỗi ngày một co hẹp lại. Trận chiến ở Lương Đô lại bị hai tên tiểu tử miệng còn hôi sữa mà trước đây hắn không thèm để ý này hý lộng quỷ thần, hại cho đến mức phải ôm hận quay về. Vũ Văn Thành Đô và Vũ Văn Vô Địch thì bị giết, dẫn đến việc cãi cọ với người chú ruột Vũ Văn Thương. Hậu quả là lão kéo thuộc hạ bỏ đi, thề phải tìm được Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tính sổ. Điều này làm cho thực lực của hắn càng thêm suy nhược. Đến thời điểm này tình cảnh Ngụy triều giống như mặt trời sắp xuống núi, chỉ cố vớt vát kéo dài chút hơi tàn, hắn làm sao dám mặt dày mà xưng Vương xưng Đế.

Vũ Văn Hóa Cập ngây dại một lúc, gắng gượng nở một nụ cười yếu ớt, rồi chua chát nói:

- Bổn nhân không có chút hứng thú nào để nói lời thừa với các ngươi. Đánh!

Khấu Trọng hét lên một tiếng, như sấm nổ vang trên bình địa, lập tức làm rung chuyển đám quân Ngụy đang không biết là nên động thủ hay bỏ chạy.

Vũ Văn Hóa Cập liền phát giác thấy tình huống bất diệu. Hắn biết lòng quân đã bị đối phương lung lạc, nên không lập tức chấp hành mệnh lệnh hắn đưa ra.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Chư vị xin hãy lắng nghe một lời của tiểu đệ. Việc Đậu Kiến Đức đã bao vây thành khẳng định là hoàn toàn chính xác. Vì vậy các đội quân giữ thành mới không thể phân thân về đây cứu viện. Tiểu đệ và...

Vũ Văn Hóa Cập thấy diễn biến không ổn, vội vã lớn tiếng cắt lời:

- Không được nghe lời dụ hoặc của hắn. Ngay cả khi địch nhân công đến, chúng ta trước tiên vẫn có thể lấy mạng chúng trước rồi sẽ ứng địch. Giết!

Quân sỹ thuộc hạ đưa mắt nhìn nhau, không thấy một ai nhúc nhích. Từ khi Ngụy Huyện bị quân Đường phá, sĩ khí của binh lính xuống thấp đến cực điểm. Hiện giờ Vũ Văn Hóa Cập gián tiếp chứng thực quân Đậu Kiến Đức đang công đến. Trong tình huống số thành ít ỏi còn lại của Ngụy Quốc hai mặt thọ địch, kết quả thế nào ai cũng thấy được.

Không còn một tia hy vọng.

Tại trận chiến vừa rồi, các binh sĩ tuyến đầu đều tận mắt nhìn thấy Khấu Trọng lúc nãy nhất cử giết chết ba người bên phía họ. Ai dám xông lên trước đây?

Đuốc nổ lách tách. Hoa tuyết vẫn lất phất rơi đều. Hơn trăm con người im lặng ngây ngốc đứng trước ba gã một cách hết sức khó coi.

Tiếng giao tranh trong trận hỗn chiến giữa Phó Quân Tường và đám truy binh vẫn không ngừng từ phía sau điện đường Vũ Văn Hóa Cập đang đứng truyền lại.

Đúng lúc này, một trong những cận vệ bên cạnh Vũ Văn Hóa Cập quát lớn:

- Sao các ngươi dám chống lại mệnh lệnh của hoàng thượng?

Quân Ngụy ở tuyến đầu cuối cùng cũng di chuyển, chậm chạp tiến tới tấn công ba gã. Thần sắc như không còn cách nào khác. Lúc này chỉ cần có một tên bỏ chạy trước tiên, đảm bảo toàn bộ trận chiến sẽ lập tức tán loạn như ong vỡ tổ, chỉ là chưa có một kẻ đầu têu như vậy thôi.

Một trường huyết sát có vẻ lại sắp được bắt đầu.

“Tùng! Tùng! Tùng!”

Tiếng trống trận mạnh mẽ bỗng từ hướng Bắc thành vang lên rung chuyển cả đất trời, thấu tận tâm can của mỗi người.

Quân Ngụy vừa mới di chuyển lập tức dừng lại, người người nhìn nhau hoảng loạn.

Tiếng trống ngừng lại.

- Tùng! Tùng! Tùng!

Trống trận lại vang lên, lần này là từ phía Đông thành vọng đến.

Khấu Trọng giơ tay lên hét vang:

- Còn không chạy mau! Cha mẹ vợ con đang ở nhà đợi các ngươi đó!

Từ Tử Lăng cũng quát lên:

- Đại Ngụy đã suy vong! Chuyện giữa chúng ta và Vũ Văn Hóa Cập cứ y theo quy củ giang hồ mà giải quyết.

Không biết ai khởi xướng đầu tiên, nhưng đến khi tiếng trống từ

hướng Tây vang lên, trên quảng trường đã không còn một bóng Ngụy quân. Thân binh đoàn cuối cùng của Vũ Văn Hóa Cập rốt cục đã rời bỏ hắn để hòng giữ lấy tính mạng.

Âm thanh của trận hỗn chiến giữa Phó Quân Tường và đám truy binh cũng không rõ đã dừng lại từ lúc nào. Kỳ quái là vẫn chẳng thấy nàng hiện thân.

Nhưng ba gã căn bản là không có thời gian để nghĩ thêm về chuyện đó. Hai mắt Vũ Văn Hóa Cập đang tràn ngập vẻ hung tợn, hắn tự mình dẫn tám cao thủ hộ vệ thân cận từ mái ngói nhảy xuống. Có vẻ hắn không thể khống chế cơn giận thêm được nữa, sẵn sàng bất chấp mọi hậu quả, chỉ với một mục đích nhổ bằng được ba cái gai trong mắt.

Đợi khi Vũ Văn Hóa Cập tới cách ba trượng, Khấu Trọng cười hì hì nói:

- Còn có một chuyện quên không nói với ngươi. Lúc nãy ở ngoại thành ta thấy lệnh đệ Vũ Văn Trí Cập thống lĩnh hai trăm sĩ tốt chạy về hướng Tây, sau lại thấy vòng về hướng Bắc. Lúc đầu ta cứ nghĩ hắn giúp ngươi đến kiếm Đậu Kiến Đức xin đầu hàng, hiện tại mới biết ngươi đã bị bán đứng.

Vũ Văn Hóa Cập sắc mặt chợt chuyển sang màu trắng bệch. Bây giờ chắc là hắn có thể thấu hiểu cho tư vị của Dạng Đế năm nào, cũng với tình cảnh hoàn toàn bị cô lập như thế này. Hắn hét lên điên cuồng:

- Bớt nói lời thừa đi. Mỗi cá nhân ở đây khẳng định đều vì Vũ Văn Hóa Cập ta mà rơi đầu chảy máu!

Tám cao thủ hộ vệ đồng thanh thét vang, chỉnh tề như một, quyết ý

tử chiến.

Từ khi Phó Quân Sước chết đi, đã bao năm Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phải đè nén lòng thù hận chất chứa trong lòng để chờ đợi. Giờ đây mới có được cơ hội, cả hai lập tức xông lên, nhắm thẳng Vũ Văn Hóa Cập đang đứng sờ sờ kia công tới.

Hầu Hy Bạch xòe quạt ra, hắn không theo hai gã tham gia vào cuộc chiến ngay lập tức, mà đảo một cung tròn rồi đánh vào từ phía sau. Hai mặt giáp công khiến cho quân địch đối phó lúng ta lúng túng, do đó hiển nhiên sức ép ba gã tạo ra cũng mạnh mẽ hơn nhiều.

Vũ Văn Hóa Cập bỏ qua mọi cố kỵ. Hắn giật rách phăng chiếc Long bào trên người, lộ ra bên trong là bộ võ phục màu đen và thân thể cao gầy uy vũ. Hai tay giang rộng, chân đạp huyền bộ, hắn gạt mạnh chúng nhân sang hai bên để tiến lên, không chút sợ hãi nghênh đón đối thủ, rồi cười khinh mệt nói:

- Xem thử các ngươi có đủ tư cách đòi nợ ta không?

“Bùng! Bùng”

Kình khí của ba người như ba cơn lốc cuồn cuộn giao kích. Vũ Văn Hóa Cập thân thể kịch chấn. Hắn tuy phong trụ được thế công của hai gã, nhưng thực sự cũng không thể chịu được áp lực liên thủ kinh người đó, lảo đảo thối lui liên tiếp mấy bước dài. Nếu không phải hai gã đã hao tổn chân nguyên quá nhiều, chỉ cần lần ngạnh tiếp này khẳng định cũng làm cho Vũ Văn Hóa Cập thổ huyết thụ thương ngay lập tức.

Tám tên cận vệ vội vã chia ra hai tốp. Bốn người nhằm Khấu Trọng và Từ Tử Lăng công tới, ngăn trở hai gã thừa thế xông lên làm khó dễ chủ nhân. Số còn lại đóng vai trò cản đường Hầu Hy Bạch, tránh

tình trạng lưỡng đầu thọ địch.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lúc này toàn thân tê cóng. Băng Huyền Kình của Vũ Văn Hóa Cập quả xứng đáng là tuyệt kỹ trấn môn của Vũ Văn Phiệt. Ngay cả khi hai gã liên thủ, cái giá phải trả để giết được hắn cũng không phải là nhỏ.

Bốn kẻ công tới không ai không phải là chân chính cao thủ. Trong đó có thể kể đến một trung niên đại hán sử thương, công lực khá thâm hậu. Hắn phóng ra một chiêu vô cùng lăng lệ đâm tới Khấu Trọng. Tiếng mũi thương xé gió rít lên cũng đủ khiến cho người ta phải lạnh gáy. Lại có một tên khác hoành kiếm chém ngang sườn Khấu Trọng, cũng là kiếm xuất như gió, nhanh như điện thiểm. Hai tên phối hợp với nhau liền lạc như áo trời không thấy đường may.

Khấu Trọng thầm hiểu đây là thời khắc quan trọng quyết định thành bại. Nếu như trước khi Vũ Văn Hóa Cập kịp hồi phục nguyên khí mà gã không thu thập được hai kẻ kia, không những cơ hội giết chết Vũ Văn Hóa Cập sẽ trở nên xa vời, mà ngược lại ba người bọn gã rất có thể sẽ thất bại thảm hại ở chỗ này.

Về phía Từ Tử Lăng, gã phải tiếp đón hai tên một sử dụng câu, một dùng đao. Niên kỷ của chúng cỡ khoảng khoảng ba mươi, thái dương huyệt nhô cao, bộ pháp tấn công vững chắc, kình đạo sung mãn.

Từ Tử Lăng cũng có ý nghĩ giống hệt như Khấu Trọng. Minh bạch tính quan trọng của thời cơ này, người gã đột nhiên như một cánh chim lướt tới phía trên hai đối thủ, song thủ tả hữu đồng thời xuất Bảo Bình Ấn, biến phức tạp thành đơn giản ngạnh tiếp địch nhân.

Phía bên kia, Khấu Trọng tay trái xuất ra, mạnh mẽ phạt ngang lợi kiếm đang đâm đến. Cổ tay phải gã rung lên, Tỉnh Trung Nguyệt hóa

thành một đạo hoàng quang, gạt băng mũi thương của kẻ địch.

Vũ Văn Hóa Cập khi đó vẫn chưa dừng được thân thể bị chấn động, đang thối lui liên tục về phía sau.

Hầu Hy Bạch thì vừa đánh vừa chạy, áp dụng chiến thuật du đấu, dẫn dắt mấy cao thủ kia truy kích gã mà xa rời vòng chiến.

Cuộc chiến phục thù của hai huynh đệ, cuối cùng cũng chính thức bắt đầu.

(

Chương 456

- “Keng!”

Tỉnh Trung Nguyệt đâm trúng vào thương của địch, nhưng kẻ đó thân thủ quả cũng phi phàm, thế công của trường thương chỉ chệch đi một chút. Nào ngờ Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng nhân thời cơ chém tới như sấm chớp, hướng thẳng tới đối thủ, đao pháp nhanh chóng tinh diệu khiến người khó mà tin được.

Đại hán râu dài hồn phi phách tán, trường thương rời khỏi tay, đào mạng lùi lại, đến khi lùi được hơn trượng trên ngực mới hiện lên vết máu, tiếp đó ngã ngửa xuống nền tuyết.

Vũ Văn Hoá Cập gào lên một tiếng thảm thiết bi ai, xông về phía Khấu Trọng, hét lớn:

- Ta sẽ lấy mạng của hắn!

Tên kiếm thủ cương mãnh vừa bị Khấu Trọng dùng đao bức lui, vốn cùng với hán tử râu dài liên công Khấu Trọng, nghe vậy liền đổi sang trợ trận cho đồng bọn đang tấn công Từ Tử Lăng.

“Bình bình” hai tiếng, hai tên cận vệ không chịu nổi kình khí tập trung cao độ của Bảo Bình ấn, hai loại binh khí câu, đao dạt ra, người cũng bật ra ngoài, mắt mũi mồm miệng đồng thời xuất huyết.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng tâm ý tương thông, đều hiểu rõ trong thế trận trước mắt, quyết không thể nương tay, nhất định phải dùng thế như lôi đình vạn quân mà tấn công. Mục tiêu là chỉ trong vài chiêu

phải hạ gục bọn cao thủ hộ giá của Vũ Văn Hoá Cập, thừa lúc đối phương tâm thần hoảng loạn toàn lực xuất thủ. Nếu để cho đối phương có thể ổn định trận cước thì thắng bại khó mà liệu được.

Tên kiếm thủ tới viện trợ chỉ có thể kéo dài được thời gian thất trận, vì Từ Tử Lăng bỏ qua cơ hội thừa thắng truy kích mà trước tiên giải quyết hắn.

Từ Tử Lăng lộn một vòng, đến khi chân đạp trên tuyết lại xoay người một cái, tránh được một kiếm trong đường tơ kẽ tóc, tiếp đó bước sang bên trái kẻ địch nơi kiếm của hắn không thể vươn tới, thúc khuỷu tay vào sườn hắn.

Hai kẻ sử đao và câu lại tiếp tục tấn công.

Tên kiếm thủ phi thân lên trên, không những tránh được khuỷu tay thúc tới của Tử Lăng gã, mà trường kiếm còn công từ trên xuống, quả không hổ danh là cận vệ cao thủ của Vũ Văn Hoá Cập.

Từ Tử Lăng ngầm vận Bất Động Căn Bổn Ấn, trong giây lát hoàn toàn nắm bắt được thời gian, tốc độ, vị trí tấn công của địch nhân, một quyền đấm thẳng lên trời, ngạnh tiếp địch kiếm.

Khấu Trọng ở bên kia lại lâm vào cục diện bị áp đảo. Không phải vì Vũ Văn Hoá Cập võ công cao minh hơn gã, mà do gã liên tiếp trước sau vận lực đánh gãy cự phủ, chấn bể thuẫn bài của địch nhân, lại hạ gục hán tử râu dài, chân nguyên hao tổn rất nhiều, chưa kịp hồi phục thì đã bị Vũ Văn Hóa Cập do thủ hạ tử vong nổi hung tính cuồng mãnh tấn công. Nhất thời gã chỉ dựa vào đao pháp tinh diệu mà chống đỡ, đợi cho nhuệ khí của Vũ Văn Hóa Cập tiêu giảm, lựa thời cơ phản kích.

Khấu Trọng tiến nhập cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt của võ đạo, tình

trạng như một chút băng tuyết nhưng lại không hề bị tan ra cho dù đang ở trong chiến trường như lửa cháy bùng bùng thiêu đốt, bất luận tình thế có nguy hiểm ra sao, tử thần tiếp cận như thế nào đi chăng nữa, gã vẫn giữ cho lòng dạ lãnh tỉnh như băng, ứng phó hoá giải thế trận.

Vũ Văn Hóa Cập chỉ hận không thể một chiêu dồn Khấu Trọng vào chỗ chết, mỗi chiêu đều toàn lực xuất thủ.

Hắn đã thấy được nhược thế của Khấu Trọng, không ngừng bức gã phải ngạnh tiếp khiến gã không có cơ hội hồi khí. Bất luận Khấu Trọng có né tránh thế nào thì hắn vẫn cố gắng bám sát tấn công, hoặc ra đòn từ xa, không hề để cho Khấu Trọng có chút thời gian nào để thở.

Khấu Trọng vẫn điềm tĩnh ứng chiến, vừa đánh vừa lui, di chuyển cách xa chiến trường của hai gã kia, tiến về phía chủ điện, mỗi đao xuất ra đều tập trung toàn thể khí thần vào đó. Toàn tâm toàn ý ứng phó với những công kích như vũ bão ập đến của kẻ địch. “Tá kình đả kình” hoàn toàn không hề có tác dụng đối với Băng Huyền Kình, nếu như để cho Băng Huyền Kình xâm nhập vào kinh mạch thì tuyệt đối không hề thu được lợi ích gì mà chỉ có hại thôi.

Hai bên giao chiến ngày càng quyết liệt, ăn miếng trả miếng, không hề ngừng nghỉ giây phút nào, lấy nhanh đánh nhanh, sự hung hiểm lăng lệ đã đạt tới cực điểm.

Chỉ qua khoảng thời gian uống ngụm trà nóng, đao chưởng xuất ra cũng đã gần ba chục chiêu. Tỉnh Trung Nguyệt bỗng nhiên chém vào khoảng không bên trái phía trước Vũ Văn Hoá Cập, đích thị là “Kì dịch“ trong Tỉnh Trung Nguyệt bát đại kì chiêu của Khấu Trọng.

Với kinh nghiệm thân kinh bách chiến của Vũ Văn Hoá Cập, gặp tình

trạng thế này trong lòng hắn vẫn dấy lên cảm giác quái dị vô cùng.

Đao này của Khấu Trọng có tác dụng mê hoặc địch nhân. Hóa Cập tuy vẫn nhận ra đó là hư chiêu nhưng chỗ Khấu Trọng chém xuống lại sinh lực trường xoáy tròn bao trùm cả người hắn, khiến hắn không thể nhìn rõ được. Lực trường đó lại như vòi rồng xoáy trong lòng biển cả, lũ cá xung quanh đều bị hút hết vào bên trong.

Với kiến thức rộng lớn của Vũ Văn Hoá Cập, lần đầu tiên gặp phải đao pháp kì dị kinh người như vậy, tự nhiên phải di chuyển sang ngang, tránh vào nơi đao thế không thể chạm tới, công thế của hắn cuối cùng đã hoãn lại một bước.

Đao này có thể nói là do ép buộc mà ra, hôm trước khi đấu với Ninh Đạo Kì, chiêu này bị đối phương giơ tay là dễ dàng phá giải khiến Khấu Trọng trong lòng bất phục, vắt óc suy nghĩ ra cách phối hợp Loa Hoàn kình vào cùng triển khai, cuối cùng trong thời khắc này đã phát huy hiệu quả. Đến đây thì “Kì dịch” rốt cuộc đã đại công cáo thành, khiến gã có thể tranh thủ cơ hội chuyển bại thành thắng.

Bỗng một tiếng “Í” phát ra từ một chỗ nào đó phía ngoài, Khấu Trọng không cần nhìn cũng biết rằng Phó Quân Tường đang đứng trong bóng tối quan sát trận đấu, nhận thấy chiêu này của gã đã đạt được sự tinh túy của “Dịch Kiếm Thuật” nên nhịn không được kinh hãi la lên.

Thế nhưng gã nào có thể nghĩ thêm được gì nữa, nếu không thì cơ hội sẽ không cánh mà bay đi mất. Khấu Trọng vội vàng lùi ra phía sau, Tỉnh Trung Nguyệt chĩa về phía Vũ Văn Hoá Cập, biến hóa phát sinh. Đao pháp từ “Kì dịch” biến thành “Bất công”.

Vũ Văn Hoá Cập lần đầu tiên thấy rùng mình, cảm giác được tuy Khấu Trọng không ngừng giãn khoảng cách so với mình nhưng đao

thế của gã vẫn khống chế mình, hơn nữa còn không ngừng tăng lên, hoàn toàn trái với lẽ thường. Không còn cách nào khác, Vũ Văn Hoá Cập thét lên một tiếng, cả người bay lên không trung xuất ra hai luồng Băng Huyền kình, hướng vào đầu và mặt Khấu Trọng công tới.

Khấu Trọng trong lòng không lo không mừng, một đao chém ra đúng vào chính giữa hai luồng quyền kình đó, làm nổi lên một lốc xoáy chân khí hoàn toàn dung hòa hóa giải quyền kình, phát ra tiếng động vang trời của kình khí giao tiếp vô cùng tinh diệu huyền dị.

- “Bình!”

Khấu Trọng mượn thế từ cửa sau bay vào trong chủ điện, lộn người về phía sau, vượt lên bậc thềm phía Bắc của đại điện, điểm hạ chân lại chính là long tọa đối diện với đại điện của Vũ Văn Hoá Cập.

o0o

Đao phong sượt qua sống mũi của Hầu Hi Bạch, chỉ cách có vài phân. Y xòe chiếc quạt ra, trước tiên dùng quạt phất về phía đối diện, làm rối mắt địch, sát chiêu lại là một cước từ dưới đá lên, trúng vào hạ âm của địch. Chợt bả vai y đau nhói vì đã bị trường kiếm của địch nhân chém trúng

Hầu Hi Bạch xoay người gạt địch kiếm, không để đối phương làm tổn thương xương cốt của mình, địch nhân phía trước y đã trúng cước văng đi, phát ra tiếng kêu la thảm thiết kinh hồn trước khi chết.

Hầu Hi Bạch tuy phải trả giá đắt, vết thương trên vai sâu đến cả tấc, máu chảy đầm đìa nhưng trong lòng vẫn vô cùng bình thản.

Bốn tên cao thủ vây công nếu như đơn đả độc đấu không ai là đối thủ của y, song do bọn chúng đã quen hợp tác với nhau nên uy lực

liên kết đã vượt xa so với công lực tổng hoà của bốn người hợp lại, đánh đến nỗi y thiếu chút không chống đỡ nổi. Cũng may Hoa Gián phái tuyệt kỹ dùng mãi không hết, phối hợp với Bất Tử Ấn, một trong những công pháp lợi hại nhất Ma môn, khổ công ứng chiến cuối cùng đã thành công tiêu diệt được một địch thủ trong số đó.

Hầu Hi Bạch dựa vào tiếng gió để nhận biết vị trí, xoay sang bên trái, Mỹ Nhân Phiến đang từ mở bỗng thu lại, nhìn như là tùy tiện đánh ra, nhưng lại rất chuẩn xác điểm đúng mũi nhọn của trường thương đang công tới. Bất Tử Ấn trước tiên hấp thụ kình lực của địch nhân, trong nháy mắt đánh phản lại khiến cho đối phương lảo đảo chệnh choạng không đứng vững.

Hầu Hi Bạch cười ha hả, triển khai Mỹ Nhân phiến pháp đánh đến khiến ba tên địch sớm đã sợ đến lạnh người té ngửa té nghiêng, không còn chút sức lực nào mà hoàn thủ.

o0o

- “Rầm!”

Trường kiếm gãy thành từng khúc.

Mọi chuyện nằm ngoài dự liệu của cao thủ sử kiếm. Trường kiếm vốn hội tụ toàn lực đâm vào Thiên linh huyệt của Từ Tử Lăng, nhưng kiếm chạm phải không phải là xích thủ (tay không) danh tiếng lẫy lừng của Từ Tử Lăng, mà là một đôi hộ tý ngắn mà gã rút ra từ bên trong ống tay áo. So với Tụ lý càn khôn của Đỗ Phục Uy vốn được liệt vào trong bảng xếp hạng kì công tuyệt nghệ, chiêu Tụ lý càn khôn này còn cao hơn một bậc. Một đoạn hộ tý cản trúng mũi kiếm, hoàn toàn hóa giải chân khí quán trú trong kiếm của đối phương. Tiếp đó, hộ tý trên tay kia nhanh như thiểm điện quét ngang qua, làm gãy kiếm địch vốn đã không có chân khí bảo vệ.

Địch nhân hồn bay phách lạc, bị Từ Tử Lăng xuất ra một luồng lực đạo tống hắn bay bổng lên trên văng ra ngoài. Đó là do gã còn hạ thủ lưu tình, nếu không thì chắc chắn tên kiếm thủ lập tức sẽ ô hô ai tai, không thể bảo toàn tính mạng.

Từ Tử Lăng thu hồi hộ tý vào ống tay áo, vận Nội Ngoại Sư Tử Ấn đối phó với những thế công như cuồng phong bạo vũ của hai tên cao thủ sử đao và sử câu. Hai cao thủ cận vệ này của Vũ Văn Hóa Cập võ công cao hơn những người khác, chỉ kém hơn đại hán râu dài đã bị Khấu Trọng giết, nhưng vẫn chưa đủ trình độ để thắng được Từ Tử Lăng, nhất nhất đều bị gã đỡ được, chỉ cần đợi cho bọn chúng cạn kiệt nhuệ khí là có thể khắc địch thủ thắng.

o0o

Khấu Trọng di chuyển trong không gian nhỏ hẹp của long ỷ, ngạnh tiếp công thế lăng lệ toàn lực của Vũ Văn Hóa Cập không một chút nhân nhượng. Gã cười dài nói:

- Chiếc ghế này trông hơi hơi quen, phải chăng chính là chiếc mà lão Dương đã ngồi trước khi bị giết ở Giang Đô?

Vũ Văn Hoá Cập cười nhạt một tiếng, không trả lời, lòng thầm kêu bất diệu, không ngờ chỉ có một chút thời gian để thở vài hơi mà tên tiểu tử này công lực lại tăng lên mạnh như thế, tựa như đã biến thành một con người hoàn toàn khác vậy.

- “Xoẹt, xoẹt, xoẹt!”

Khấu Trọng liên tiếp chém ra ba đao, mỗi đao đều vô cùng thần kì tuyệt diệu, tiếp tục ép Vũ Văn Hóa Cập vào một phía, rồi lắc đầu nói:

- Hoá Cốt nhà ngươi tại sao lại bất trí như vậy. Đó vốn là vật bất tường, sao ngươi lại còn đưa từ Giang Đô xa xôi ngàn dặm tới đây, khiến tự mình rơi vào vết xe đổ của lão Dương, thật là ngu xuẩn!.

- “Bùng!”

Gã đột ngột xuất quyền, nghênh tiếp quyền đầu của Vũ Văn Hoá Cập, hai người không hề hoa dạng ngạnh tiếp một chiêu.

Băng Huyền Kình bị Loa Hoàn Kình của Khấu Trọng bức ra bốn phía, nhất thời không gian chứa đầy kình khí.

Khấu Trọng bị Vũ Văn Hoá Cập làm chấn động tới mức ngã ngửa ra phía sau, suýt nữa bay ra khỏi long ỷ.

Vũ Văn Hoá Cập đại hỉ, cúi người giơ tay ra, trảo chụp về phía hạ âm của Khấu Trọng.

Khấu Trọng cười ha hả, chân khí từ bàn chân tống ra, bốn chân long ỷ đột nhiên gãy đôi, Tỉnh Trung Nguyệt phát xuất hoàng mang, chém xéo vào một trảo âm hiểm độc ác của Vũ Văn Hoá Cập.

Vũ Văn Hoá Cập không ngờ gã không những có thể phá huỷ Băng Huyền công lực bốn mươi năm của hắn, mà còn khiến hắn không nhìn ra được kế dụ địch, thay đổi vị trí cao thấp. Biến thành tự mình đưa tay tới đao của đối phương, hắn liền hoảng hốt lùi lại.

Khấu Trọng song mục như ánh điện chớp nhoáng, gầm lên một tiếng, Tỉnh Trung Nguyệt hoá thành cầu vồng, người đao hợp nhất, xử chiêu “Kích kì” trong bát pháp của Tỉnh Trung Nguyệt, phản khách vi chủ tấn công dồn dập vào Vũ Văn Hoá Cập.

Vũ Văn Hoá Cập đang lùi xuống bậc thang của long tọa, đột nhiên

cảm thấy đao khí của Khấu Trọng hoàn toàn bao trùm cả thân mình, tránh cũng không tránh được, chỉ còn cách toàn lực chống đỡ.

- “Ầm!”

Vũ Văn Hóa Cập tiếp đao loạng chạng lùi xuống bậc thang. Cả hai người đồng thời thổ huyết, trận chiến mỗi lúc một tàn khốc.

Nhìn thấy Vũ Văn Hóa Cập quay về trung tâm đại điện, Khấu Trọng đứng trên bậc cao nhất của tam cấp, Tỉnh Trung Nguyệt chĩa về phía tử địch, tay kia lau máu ở khoé miệng, trong lòng chợt cảm khái.

Nhớ lại xưa kia khi còn là thằng bé không đáng được xách giầy cho Vũ Văn Hoá Cập, đến nay đã trở thành nhân vật trực tiếp đưa Vũ Văn Hóa Cập vào con đường chết. Trong những kinh lịch khúc chiết đã trải qua, vô vàn sự việc biến hoá, ngay cả bản thân gã cũng khó mà kể lại từng chi tiết được.

Vũ Văn Hoá Cập cuối cùng cũng lùi tới điện tâm, cách Khấu Trọng gần bốn mươi bộ, nhưng đao khí của Khấu Trọng vẫn âm thầm khoá chặt. Đao pháp nội công như vậy, chỉ nghe mà đã thấy rợn người. Trong lòng hắn dấy lên một cảm giác tuyệt vọng, nhận thấy nhuệ khí của bản thân đã cạn kiệt, tâm trí bị mất, lại còn bị nội thương. Tuy vẫn đủ sức lực để có thể đánh thêm một trận nữa, nhưng khẳng định là không thể có hi vọng chiến thắng.

Vũ Văn Hóa Cập thở dài nói:

- Thôi rồi, thôi rồi! Không ngờ rằng Vũ Văn Hoá Cập ta nhất thế anh hùng, cuối cùng lại bị thất thủ bởi hai tên tiểu tử nhãi nhép các ngươi!

Nói đoạn cử chưởng vỗ vào Thiên Linh cái. Khấu Trọng không ngờ hắn lại làm vậy, giật mình thu đao xông về phía đại thù nhân, ngay cả

bản thân Khấu Trọng cũng không hiểu có thể làm được gì.

Vũ Văn Hóa Cập cười một tiếng dài, khi Khấu Trọng thu lại đao khí, hắn đã tung người vọt lên phá đỉnh điện bay ra ngoài. Có tiếng người quát lớn. Phó Quân Tường đang nấp ở một bên đột ngột xung kích, hai người bay sượt qua nhau trong không trung.

Phó Quân Tường bị Băng Huyền kình của hắn chấn đến rơi từ không trung xuống. Cánh tay trái của Vũ Văn Hóa Cập cũng bị kiếm của nàng chém trúng, vết thương lại càng trầm trọng, chỉ thấy hắn bay về phía hậu cung.

Khi Khấu Trọng tới chủ điện, Hầu Hi Bạch vẫn bị địch nhân bao quanh, Từ Tử Lăng thì đã thành công đánh bại kẻ địch, vội vàng hét lớn:

- Tiểu Lăng hãy mau tới đây!

Rồi đuổi theo cái bóng xa xa phía trước của Vũ Văn Hóa Cập.

Hai người từ mái ngói trượt xuống, tới trước một cánh cổng tròn của đình viện nằm ở trong hậu cung, trong lòng ngạc nhiên không hiểu tại sao Vũ Văn Hóa Cập không cao bay xa chạy mà lại chạy vào đình viện ở hậu cung này.

Bên trong nguyệt đổng môn tròn như mặt trăng ấy là một đình viên nhỏ. Hoa tuyết rơi lất phất, tất cả đều phủ một màu trắng an bình, khiến ai đặt chân lên cũng đều không thể mường tượng ra cảnh trước mắt lại có thể xuất hiện cùng với cảnh bạo lực chém giết nhau.

Cổng chính của tòa nhà ba gian mở rộng, ánh đèn sáng tỏ.

Tuy nhìn không rõ thực hư bên trong ra sao, nhưng hai người võ

công cái thế, lại bị ngọn lửa thù hận thôi thúc, nên không để ý gì nhiều mà cùng nhau bước vào.

Hơn chục cung nữ thái giám quỳ trên đất, co tụm lại vào một góc, sắc mặt ai nấy đều tái mét.

Từ Tử Lăng nhìn thấy vậy trong lòng cảm thấy bất nhẫn liền nhẹ nhàng nói:

- Việc này không hề liên quan tới các ngươi, bọn ta quyết sẽ không làm các ngươi bị tổn thương đâu, hãy đi đi!

Nói xong gã đuổi theo Khấu Trọng, đi thẳng vào trong nội đường.

Vũ Văn Hóa Cập khuôn mặt tái mét đang ngồi trên ghế ở bên cửa sổ phía Tây, hai tay ôm chặt một nữ nhân trên mình khoác y phục mỹ lệ của phi tần, chỉ có hai người ngoài ra không còn ai khác.

Hai gã quay mặt nhìn nhau, không thể ngờ rằng sẽ có cảnh tượng như thế này sẽ xảy ra.

Anh hùng khí đoản, Vũ Văn Hóa Cập trông giống như một con người khác vậy, tất cả tâm hồn dồn hết vào nữ nhi ở trong lòng, có vẻ không hề biết địch nhân đang bước vào.

Khấu Trọng tay cầm Tỉnh Trung Nguyệt, nói lớn:

- Là nam tử hán thì hãy đứng dậy quyết chiến một trận. Hai huynh đệ ta có thể bảo đảm sẽ không làm hại tới người vô tội.

Vũ Văn Hóa Cập lộ ra nụ cười đau khổ, đưa tay đặt lên bờ vai của nữ tử, như muốn đẩy nàng ra, nữ tử nhẹ nhàng đứng dậy quay lại, đối diện với hai người, toàn thân dính đầy máu từ cánh tay của Vũ

Văn Hóa Cập chảy ra.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giật mình ngạc nhiên, cùng đồng thanh hét lớn:

- Trinh tẩu!

Nàng chính là Trinh tẩu, tiểu thiếp của lão Phùng bán bánh bao ở Nam Môn. Năm xưa ở Dương Châu, Trinh tẩu là người luôn tiếp tế bánh bao rau thịt cho hai gã. Tùy Dạng đế vào thành đã triệu lão Phùng vào cung, lão Phùng sau này vì đắc tội với Dạng đế mà bị xử quyết, Trinh tẩu thì không rõ tung tích. Nào ngờ đến ngày hôm nay lại trở thành ái phi mà Vũ Văn Hóa Cập lúc sắp chết vẫn không quên muốn gặp lại lần cuối.

Trong bộ quần áo hoa lệ, Trinh tẩu trông càng thêm xinh đẹp lộng lẫy, khí chất cao quý.

Khuôn mặt của Trinh tẩu vô cùng điềm tĩnh, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Lăng, tiểu Trọng, các con cuối cùng cũng đã tới rồi!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đầu óc tê liệt, hoàn toàn mất đi phương hướng.

Trong cuộc đời của hai gã, có ba nữ nhân là có quan hệ mật thiết nhất, đó chính là Trinh tẩu, Phó Quân Sước và Tố Tố. Hai người sau thì đã ngọc nát hương tan, còn Trinh tẩu lại biến thành ái phi của đại cừu gia Vũ Văn Hóa Cập, kẻ thù lớn nhất mà hai gã chỉ muốn xé thịt lột da. Bọn gã phải làm thế nào đây?!

Tiếng gió chợt nổi lên.

Hai người nhìn lại phía sau, Phó Quân Tường cuối cùng đã đến, khuôn mặt lạnh như băng cầm kiếm xông tới, ánh mắt đổ dồn về phía Vũ Văn Hóa Cập đang ngồi trên ghế nửa người đã nhuốm máu, ngạc nhiên hỏi:

- Hai người các ngươi tại sao không lấy mạng chó của hắn đi?

Bọn họ không biết phải giải thích từ đâu. Bị nàng chất vấn tới mức á khẩu không nói được lời nào. Trước đây hai người họ bất luận gặp phải chuyện gì đi chăng nữa cũng luôn có cách giải quyết ứng phó, nhưng trước tình huống nan giải này lại không biết phải làm sao.

- Vệ phu nhân!

Hầu Hi Bạch hiện thân sau Phó Quân Tường, thất thanh gọi lớn.

Tiếng gọi của hắn như một chuỳ sắt đâm vào tâm khảm của hai người. Hoá ra Trinh tẩu chính là Vệ phu nhân mà Vũ Văn Hóa Cập sủng ái nhất, Vũ Văn Hóa Cập còn đặc biệt mời Hầu Hi Bạch tới vẽ tranh cho nàng. Để hình ảnh về nàng mãi mãi được lưu giữ, trong đó tràn đầy tình yêu vĩnh cửu, màu sắc bi tráng quyến luyến triền miên.

Phó Quân Tường dừng lại ở phía sau của hai người, quay đầu nhìn liếc Hầu Hi Bạch một cái, sau đó nhìn chằm chằm như lần đầu tiên nhìn thấy Trinh tẩu vậy.

Vũ Văn Hóa Cập như già thêm chục tuổi từ ghế đứng dậy, tay phải nhẹ nhàng đặt lên bờ vai của Trinh tẩu, nói một cách tình cảm:

- Một người làm một người chịu. Ai! Ta vốn không nên quay lại tìm nàng!

Tiếp đó nhìn về phía Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nói một cách lạnh

lùng:

- Chuyện của chúng ta hãy ra bên ngoài giải quyết.

Tiếng trống trận lại nổi lên, lần này không phải là từ nơi khác vọng tới, mà là tập trung bắt nguồn từ phía Bắc của thành đang áp sát dần.

Trinh tẩu kiên định lắc đầu, mở đôi bàn tay (dang tay cản hắn lại), bình tĩnh nói:

- Không! Nếu chết thì ta cũng phải chết cùng Hoàng thượng. Tiểu Trọng, tiểu Lăng, các con có thể cho chúng ta được toại nguyện không?

Nói câu đó với giọng nói ấy thì khiến người nghe cảm thấy trong lòng đau nhói bứt rứt hơn bất kì tiếng than thở trên trời dưới bể nào. Huống hồ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có tấm lòng kính trọng và cảm kích đối với nàng như vậy.

Phó Quân Tường cuối cùng phát giác quan hệ của hai người này và phi tần của Vũ Văn Hóa Cập không hề tầm thường chút nào, khuôn mặt trầm đi, lạnh nhạt hỏi:

- Bà ấy là ai vậy?

Tiếng trống trận không ngừng mạnh dần lên khiến trong lòng mọi người vô cùng bức bối, cũng là dấu hiệu rõ nét cho thấy quốc vận của Đại Ngụy đã đến lúc suy tàn.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Trinh tẩu có thể coi là người mẹ thứ hai của chúng ta.

Từ Tử Lăng cũng gật đầu, đột nhiên gã cảm thấy khó mà khơi dậy tâm trạng báo thù rửa hận với Vũ Văn Hoá Cập được nữa.

Người này đã một tay khiến Đại Tuỳ diệt vong, là nhân vật đã từng hô mưa gọi gió, song cũng giống như rất nhiều người khác, ngoài hình tượng vô tình độc ác nhẫn tâm ra vẫn có mặt hiền lành đa tình. Chỉ vì gã và Khấu Trọng chưa từng tiếp xúc qua mà thôi, lại càng không thể nhận ra một Vũ Văn Hóa Cập như thế.

Bây giờ hắn đã nhà tan người mất, bè cánh phản bội, người thân né tránh, tương lai bi thảm, bọn họ lúc này lẽ nào lỡ dồn ép hắn vào con đường chết ngay trước mắt Trinh tẩu sao?

Phó Quân Tường nói lạnh lùng:

- Các ngươi đã không thể ra tay thì hãy để ta kết liễu đời chúng, cho chúng được toại nguyện!

Kiếm quang loé lên từ chính giữa hai người xông ra, lao thẳng về phía Vũ Văn Hóa Cập ở đằng sau Trinh tẩu.

(

Chương 457: Nan giải tứ kết

Khấu Trọng giật mình kinh hãi bước ngang qua chắn trước Trinh tẩu và đại cừu nhân Vũ Văn Hoá Cập, Tĩnh Trung Nguyệt chém xéo vào bảo kiếm của Phó Quân Tường nói:

- Tường di xin nghe tiểu điệt nói một câu!

Phó Quân Tường mặt ngọc ửng hồng lui lại:

- Ai là Tường di của ngươi, tránh ra!

Nàng nhẹ xoay người, bảo kiếm biến hóa tinh ảo đến mức kẻ không có tâm tình hãn thưởng là Vũ Văn Hoá Cập cũng phải ngạc nhiên khen thầm, kiếm của nàng lách qua Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng trong đường tơ kẽ tóc, tiếp đó thân hình xoay vòng như con vụ, trường kiếm cũng xoay lên tấn công cực kỳ hiểm độc vào mặt Khấu Trọng, không hề lưu tình.

Khấu Trọng không dám mạo phạm nàng, thu hồi công thế của Tĩnh Trung Nguyệt hoành đao chống đỡ, gã bối rối tay chân chỉ có thể thấy chiêu tiếp chiêu.

Phó Quân Tường lại càng giận thét:

- Sao lại đánh ra chiêu thức tệ như vậy, cút đi!

Thần thái vô cùng kiều mỹ, tràn đầy vẻ ngây thơ bướng bỉnh của thiếu nữ.

Nàng lại tung ra một cước không hề tị hiềm đá thẳng vào hạ âm của Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng bên phải và Hầu Hi Bạch phía sau nàng đều động tâm trước thần thái làm động lòng người của nàng. Song chỉ có Từ Tử Lăng hiểu được sự giận dỗi của nàng đối với Khấu Trọng.

Dịch kiếm thuật chuyên về dự liệu tiên cơ để khắc địch, điều kiện tiên quyết là phải hiểu được võ công của địch cao hay thấp, nắm được trình độ của đối phương, từ đó đưa ra phán đoán. Nàng hiển nhiên đánh giá Khấu Trọng rất cao, nào hay Khấu Trọng vì không dám mạo phạm nàng, công phu xử ra không bằng năm phần lúc bình thường khiến cho Dịch kiếm thuật của nàng “liệu địch sai lầm”, vậy nên mọi dự đoán đều sai trật, không có cách nào thi triển, như đi sai một nước cờ.

- “Bình!”

Tả chưởng Khấu Trọng đánh xuống, cản lại một cước không niệm tình dì cháu của Phó Quân Tường. Khấu Trọng ngạc nhiên thấy nội lực của nàng mạnh mẽ cuồn cuộn, gã phải toàn lực chống đỡ mới tránh khỏi bị chấn động ngã vào người Trinh tẩu.

Gã kinh hãi nói với vị sư di kém gã vài tuổi:

- Tường di đã luyện đến tầng thứ tám của Cửu Huyền Đại Pháp rồi! Thật là lợi hại quá!

Phó Quân Tường cũng không tưởng tượng được Khấu Trọng có thể ngạnh tiếp một cước của nàng, lại cười một tràng nói:

- Chưởng này còn coi được một chút, xem đây! Ta sẽ cắt cái lưỡi hồ ngôn loạn ngữ của ngươi xuống.

Nàng trước tiên lùi lại sau đó lại xoay người tiến tới bảo kiếm hóa thành ngàn vạn điểm sáng tựa cầu vồng, mà lại như mưa bay về phía Khấu Trọng vừa kỳ ảo vừa lăng lệ.

Hầu Hi Bạch vội lấy bút mực đem theo mở Mỹ Nhân Phiến ra, lật mặt có vẽ Thượng Tú Phương bắt đầu vẽ. Có thể thấy thần thái kiều mỹ của Phó Quân Tường đã gây ấn tượng rất sâu sắc với y.

Trinh tẩu đột nhiên chuyển thân ôm chặt lấy Vũ Văn Hoá Cập. Đối với nàng mà nói, Vũ Văn Hoá Cập là nam nhân duy nhất trên đời này toàn tâm toàn ý yêu thương nàng.

Vũ Văn Hoá Cập trong lòng như đứt từng khúc ruột ôm Vệ phu nhân của hắn vào lòng. Với tính tình tự phụ và địa vị thân phận của kẻ nắm giữ quyền lực tối cao trong một thời gian dài, hắn thật chưa từng nghĩ sẽ có ngày cả người đàn bà của mình cũng không bảo hộ nổi.

Cũng không biết có phải là duyên nợ kiếp trước hay không mà Vũ Văn Hoá Cập lần đầu nhìn thấy Trinh tẩu đã không thể kiềm lòng. Trước đó hắn cũng từng động lòng với những nữ nhân khác, song chiếm được đến tay thì đều có thể xem như đồ bỏ vứt đi, chỉ có loại tình cảm thắm thiết như thế này là khác hẳn với mọi thứ lúc trước.

Tiếng trống đột nhiên dừng lại cũng bất ngờ như lúc bắt đầu.

Từ Tử Lăng cũng không có tâm tình mà để ý đến. Trong tình huống khó khăn trước mắt gã cũng đành bó tay. Làm sao mới khiến Phó Quân Tường hiểu được tình cảnh khó xử của hai gã đây?!

Khấu Trọng biết rõ nếu còn nhân nhượng thì đừng nói đến bảo hộ Trinh tẩu và Vũ Văn Hoá Cập mà tự mình tính mạng cũng khó giữ. Vị Tường di nhỏ tuổi này quả thật quá lợi hại, chiêu chiêu xuất thủ đều

muốn đoạt mạng. Gã ngầm thở dài một hơi thẳng vai lên biến thành uy mãnh cô cùng, Tĩnh Trung Nguyệt tùy tiện nhưng liền lạc liên tục xuất ra, mỗi đao đều chuẩn xác đỡ được trường kiếm của Phó Quân Tường, tựa như biết trước chiêu thức biết hóa của bảo kiếm vậy.

Đây chính là lấy Dịch kiếm thuật đối Dịch kiếm thuật

Phó Quân Tường đột nhiên lùi lại, đút kiếm vào vỏ ánh mắt linh lợi trừng lên nhìn Khấu Trọng:

- Ta đánh không lại ngươi!

Mọi người đều ngạc nhiên.

Khấu Trọng cũng vội đút đao vào bao cung kính cúi người nói:

- Tường di đại nhân đại lượng, xin thứ tội bất kính cho tiểu điệt. Ai! Xin để tiểu điệt giải thích rõ nguyên nhân.

Gương mặt đẹp của Phó Quân Tường như có làn sương bao phủ, lạnh lùng như mưa tuyết bên ngoài, nhưng ngữ khí lại vô cùng bình tĩnh nói:

- Không cần giải thích, khi sư tôn nam lai tự động sẽ tìm các người nói chuyện.

Nói xong quay đi, đến bên cạnh Hầu Hi Bạch, hiếu kỳ quay đầu nhìn một cái, thần thái yêu kiều nói:

- Hảo tiểu tử, dám vẽ hình nô gia, muốn ăn đòn sao?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe mà chỉ biết bốn mắt nhìn nhau. Vị mỹ nhân sư di này lúc thì lạnh lùng tàn nhẫn, lúc thì ngây thơ lãng

mạn, khiến người hồ đồ không đo lường được. Đáng tiếc hai gã cũng không còn tâm tình mà hãn thưởng, thầm nghĩ sự hiểu lầm này hậu quả vô cùng nghiêm trọng không cách gì làm rõ được.

Hầu Hi Bạch như được thương đâm ra sợ, ngượng ngùng nói:

- Ta chết cũng không đổi tính, thật đáng đánh đòn!

Phó Quân Tường mỉm cười yêu kiều nói:

-Thấy ngươi vẽ cũng không tệ, cái đầu của ngươi tạm để trên cổ lâu thêm một chút đi!

Nói xong tiếp tục đi ra, biến mất ngoài cửa nội đường

Khấu Trọng buồn bực quay sang Từ Tử Lăng trách:

- Sao ngươi không nói giúp ta?

Từ Tử Lăng cười khổ

- Ta có thể nói gì chứ?!

Khấu Trọng cũng chỉ biết cười khổ đáp lại.

Thanh âm Vũ Văn Hoá Cập vang lên:

- Hai vị chịu niệm tình cũ với Trinh Trinh Vũ Văn Hoá Cập ta vô cùng cảm kích!

Khấu Trọng nghe giọng nói của hắn không bình thường, giật mình quay lại ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi biết được giao tình của bọn ta với Trinh tẩu sao?

Vũ Văn Hoá Cập ôm chặt Trinh tẩu, thần sắc bình tĩnh nói:

- Chuyện gì của Trinh Trinh ta cũng hiểu rõ, sao lại không biết quan hệ của hai người với Trinh Trinh chứ. Bổn nhân có một tâm nguyện cuối cùng, hi vọng các người nể tình Trinh Trinh mà thành toàn cho chúng ta, để ta và Trinh Trinh được chôn chung một huyệt.

Ba người giật mình kinh hãi, biết là bất diệu, vội chạy đến gần hai người.

Vũ Văn Hoá Cập thả người rơi xuống ghế, hai tay vẫn ôm chặt Trinh tẩu, mắt mũi miệng đồng thời ứa máu, tự đoạn kinh mạch mà chết.

Tiếng chân người dồn dập vang lên ở ngoại đường.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng kinh hãi phát hiện ra Trinh tẩu đã sớm độc phát thân vong, lúc đó hai gã chân tay lạnh hết, đầu óc trống rỗng, đột nhiên không biết mình đang ở đâu, thảm sự trước mắt quá tàn khốc nhưng lại không thể nào thay đổi được!

Hầu Hi Bạch đặt tay lên vai hai người thê thiết nói:

- Đây hoặc giả là cách duy nhất để tiếp tục mối tình mãi mãi không phai của họ.

Nét mặt Trinh tẩu vô cùng bình tĩnh an lành, tựa như cái chết đối với nàng là nơi tốt nhất để nghỉ ngơi.

Thanh âm hùng tráng của Lưu Hắc Thát vang lên ở đại môn:

- Chúc mừng hai vị lão đệ đã báo được đại cừu.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bốn mắt nhìn nhau, muốn khóc mà không khóc ra được. Trong lòng hai gã đối với Vũ Văn Hoá Cập tuyệt không còn chút thù hận nào, bất luận là yêu là hận gì cũng đều kết thúc vào lúc này tại đây.

o0o

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng điều khiển xe ngựa chở quan tài của Vũ Văn Hoá Cập và Trinh tẩu từ đông môn xuất thành. Lưu Hắc Thát tự thân đưa tiễn một đoạn

Hứa Thành đã đổi thành cờ xí của Đại Hạ. Thành ngoại dựng đầy quân doanh, xứ xứ lên đèn, trận doanh cực thịnh, tràn ngập không khí chiến thắng.

Lúc này cách lúc Vũ Văn Hoá Cập và Trinh tẩu tự vẫn chỉ có hơn một thời thần, trời còn chưa sáng, mưa tuyết vẫn không ngừng từ trên bầu trời đêm đen kịt chầm chậm rơi xuống, cảm giác của hai người vẫn đờ đẫn trống trải.

Vì Vũ Văn Hoá Cập là hung thủ thích sát Dạng đế Dương Quảng, tuy hắn đã chết nhưng thủ cấp của hắn vẫn có giá trị lợi dụng rất lớn. Nếu kẻ đề xuất yêu cầu giữ cho hắn được toàn thây và bí mật an táng không phải là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì Lưu Hắc Thát nhất định không đáp ứng. Thế nên Vũ Văn Hoá Cập nhờ vào quan hệ với Trinh tẩu mà chết rồi vẫn còn gặp may.

Lưu Hắc Thát lúc này giục ngựa chạy ngang với hai người nói:

- Ta ở đây chờ hai vị lão đệ quay lại uống rượu giải uế được không?

Hai người lập tức nhận lời, tiếp đó điều khiển linh xa chạy về khoảng

núi đồi và bình nguyên bị tuyết phủ trắng xóa phía trước.

Khấu Trọng quay qua nhìn Từ Tử Lăng lúc này đang điều khiển xe một cái, thấy gã đang ngây ngốc nhìn về khoảng bình nguyên bị mưa tuyết làm cho mơ hồ phía trước bèn than:

- Vận mệnh thật khó mà đo lường được! Ai mà đoán được Trinh tẩu lại trở thành ái phi của đại cừu gia của chúng ta chứ, khiến cho hôm nay ra nông nổi này!

Từ Tử Lăng quay sang nhìn gã, lộ xuất nét cười đầy cay đắng, trầm giọng nói:

- Trinh tẩu đã sớm có ý muốn tự vẫn rồi. Khi tẩu ấy chuyển người ôm lấy Vũ Văn Hoá Cập thì đã uống độc dược dấu sẵn, lúc đó chỉ có mình Vũ Văn Hoá Cập là biết được. Ai! Nhìn thấy nữ nhân mà mình yêu thương chết trong lòng mình, tư vị đó thế nào?!

Khấu Trọng lòng đau như dao cắt, không nói được tiếng nào.

Tiếng vó ngựa vang lên, từ phía sau đuổi tới.

Khấu Trọng quay đầu lại nhìn, thì ra là Hầu Hi Bạch, y vừa rồi nói là có chút việc không thể đi cùng.

Hầu Hi Bạch cưỡi ngựa đi ngang với xe vui vẻ nói:

- Xong rồi!

Độ linh hoạt trong đầu óc hai gã lúc này vô cùng thấp, không hiểu được ý hắn, Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì xong?

Hầu Hi Bạch đáp:

- Ta rốt cuộc cũng hoàn thành bức họa đó, mang đến đây để làm vật bồi táng cho hai người họ.

Khấu Trọng vung roi, quất nhẹ vào mông ngựa, cỗ xe tang tứ mã lập tức tăng tốc, hướng về khoảng trời đất đầy tuyết trắng mênh mông phía trước mà tiến.

o0o

Tại một gian tửu lầu trên đại lộ chính ở nam môn Hứa Thành, Lưu Hắc Thát, Hầu Hi Bạch, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng ngồi quanh bàn uống rượu.

Thái dương vừa hạ xuống dãy núi phía tây, việc an táng Vũ Văn Hoá Cập và Trinh tẩu đã chiếm mất của bọn họ cả ngày thời gian.

Rượu được 3 tuần Lưu Hắc Thát nhỏ tiếng nói với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng:

- Nhập thổ vi an, ai có thể tránh được cái chết? Chỉ xem ai sẽ đi trước một bước thôi. Giả như sau khi chết có một thế giới khác, một ngày nào đó chúng ta không phải đều sẽ tụ hội ở đó sao? Tới lúc đó có khi lại phát giác ra mọi ân ân oán oán lúc sanh tiền đều chỉ là những chuyện nực cười.

Hầu Hi Bạch “xoẹt” một tiếng mở Mỹ Nhân Phiến ra, mặt vẽ Thượng Tú Phương, Phó Quân Tường,..., quay về phía ba người, tay kia vỗ bàn khen:

- Hai câu cuối nói hay lắm! Chứng tỏ Lưu soái không những là người

bụng dạ rộng rãi mà còn là một hảo hán xem chết như về.

Khấu Trọng liếc nhìn chiếc quạt của Hầu Hi Bạch một cái ôm đầu nói:

- Bất cứ người nào trong ba nữ nhân đó đều khiến ta như mắc phải chứng đau đầu, ba người hợp lại thì lại càng khiến lão gia tử chống không nổi.

Lưu Hắc Thát và Hầu Hi Bạch đang nỗ lực khuyên giải hai người, đột nhiên phát giác Khấu Trọng "bình thường" như vậy, tựa như không hề bi thương chút nào đều ngạc nhiên nhìn nhau.

Từ Tử Lăng điềm nhiên như không nâng ly nói:

- Bọn ta quả là đã bị trúng độc, cũng may thuốc giải ở đây, vậy hãy để bốn huynh đệ bọn ta cùng uống thêm giải dược đi!

Chúng nhân lớn tiếng hoan hô cùng cạn bốn chén rượu giải uế.

Lưu Hắc Thát giơ ngón cái khen:

- Hảo! không hổ là hảo huynh đệ của Lưu Hắc Thát, nâng lên được, bỏ xuống được. Vậy chúng ta không nói lời thừa nữa, đi thẳng vào việc chính được không?

Khấu Trọng vỗ vào trán mình một cái nói:

- Cũng may huynh đề tỉnh ta, ta suýt chút nữa quên mất bản thân là đặc sứ của Vương Thế Sung, phụng xú mệnh của hắn đến giao kết với lão bản của Lưu đại ca ngươi.

Lưu Hắc Thát bật cười:

- Hắc!Lão bản! Bất quá Đậu gia sẽ thích danh xưng này, chính vì do Thiếu Soái Khấu Trọng danh chấn thiên hạ ngươi phong tặng đó.

Một giọng nói hào hùng trầm hậu từ ngoài đường truyền đến nói:

-Hắc Thát nói không sai chỉ cần là vật do Thiếu Soái tặng cho, Đậu Kiến Đức ta đều vui vẻ nhận cả!

Bốn người vội vã đứng lên đón tiếp

Đậu Kiến Đức ngang nhiên bước vào, bộ dạng phong trần, chứng tỏ vừa mới đường xa vạn dặm đến đây. Tùy tòng được ông ta hạ lệnh trấn thủ bên ngoài quán. Đậu Kiến Đức bước qua ngưỡng cửa, mục quang quét qua ba người, cuối cùng dừng lại trên mình Khấu Trọng, cười dài nói:

- Nghe danh không bằng gặp mặt. Khấu huynh đệ quả là nhân trung chi long, hạnh ngộ, hạnh ngộ!

Khấu Trọng vội nói mấy câu khiêm nhường.

Lưu Hắc Thát dẫn kiến Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch xong, năm người chén chú chén anh uống hết nửa bình rượu, Đậu Kiến Đức mỉm cười nói:

- Quân Đường biết chúng ta công chiếm Hứa Thành đã bắt đầu rút quân khỏi Ngụy Huyện. Chúng ta có nên thừa thế truy kích không?

Khấu Trọng chấn động trong lòng, Đường quân rút đi, đất Ngụy đều rơi vào tay Đậu Kiến Đức, khiến ông ta thanh thế càng thịnh hơn, thế nhưng lại ở thế không còn cách trở gì với Đường quân, do vậy đại chiến sẽ xảy ra bất kỳ lúc nào.

Lưu Hắc Thát trầm ngâm nói:

- Lý Thần Thông vốn không đáng cho Hắc Thát để mắt đến, song Từ Thế Tích là một đại tướng thời nay. Chỉ xem lúc Lý Mật nhập quan đầu hàng hắn vẫn có thể chống lại Vương Thế Sung thì biết người này là một nhân tài. Lần này hắn nghe tiếng mà chạy chính vì sợ uy thế của quân ta, nhưng cũng không phải là không có ý dụ địch. Theo ngu kiến của thuộc hạ, việc gấp trước mắt là củng cố chiến quả, tuyên dương sự nhân ái của quân ta với dân chúng cựu Ngụy. Đợi vạn chúng quy tâm, chúng ta mới huy quân tây tiến, tiễu trừ Từ Thế Tích và bộ thuộc cũ của Ngõa Cương

Hầu Hi Bạch nghe mà không khỏi khen thầm trong lòng

Đậu Kiến Đức nói:

- Hiện tại Tống Kim Cương trước sau tấn công hai trọng trấn lớn Tấn Châu và Long Môn. Lý Nguyên Cát, Bùi Tịch đại bại phải bỏ Tịnh Châu mà chạy, Thái Nguyên nguy cấp. Nếu chúng ta không nhân cơ hội này mà đánh bại quân Sơn Đông của Từ Thế Tích, đợi Lý Thế Dân ổn định Thái Nguyên chúng ta sẽ vuột mất thời cơ. Thiếu Soái nghĩ sao?

Khấu Trọng vốn đang uống rượu tới mù trời mù đất, rượu vào sầu càng thêm sầu, cảm xúc dâng trào, chỉ là không biểu hiện ra mà thôi. Nghe Đậu Kiến Đức hỏi gã miễn cưỡng phấn chấn tinh thần nói:

- Lý Nguyên Cát bại mau như vậy, có phải Lý Thế Dân đằng sau giở trò không?

Đậu Kiến Đức tay cầm chén rượu, định thần nhìn Khấu Trọng đáp:

- Có Bùi Tịch làm giám quân, Lý Thế Dân làm sao dám tác yêu tác

quái.

Bùi Tịch chính là đại thần thân tính có quan hệ mật thiết với Lý Uyên. Lý Uyên đặc biệt phái hắn theo quân chính là để làm cầu nối giữa Lý Thế Dân và Lý Nguyên Cát.

Khấu Trọng nhìn về phía Từ Tử Lăng, thấy gã đang lơ đãng, trầm mặc không nói, biết rằng việc Trinh tẩu tự vẫn đối với gã đã tạo thành đả kích vĩnh viễn không thể phai mờ. Khấu Trọng chỉ đành đè nén sự đau đớn trong lòng nói:

- Trước khi Lý Thế Dân đánh dẹp xong Tống Kim Cương, Đậu công ngài nên đánh bại quân Sơn Đông của Từ Thế Tích, nếu không Lý Thế Dân thừa thế công đả Lạc Dương, Từ Thế Tích sẽ dễ dàng giam chân Đậu công ở phía bắc Đại Hà, chỉ có thể mở to mắt nhìn Lý Thế Dân thôn tính Lạc Dương.

Đậu Kiến Đức cúi đầu nhìn rượu trong chung, lộ xuất thần sắc trầm tư, khiến cho người ta phát sinh cảm giác cao thâm mạc trắc.

Hầu Hi Bạch mỉm cười nói:

-Nghe khẩu khí của Thiếu Soái thì Tống Kim Cương sẽ thất bại không còn nghi ngờ gì nữa.

Khấu Trọng muốn đánh lạc hướng chú ý của Từ Tử Lăng bèn đem vấn đề đó hỏi gã:

- Lăng thiếu gia có ý kiến gì không?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Xin các vị đừng trách, ta không hề để ý nghe các vị nói chuyện,

chiêu này của Khấu Trọng rõ ràng là muốn chơi ta.

Lưu Hắc Thát than thầm, y đương nhiên biết Từ Tử Lăng là người như thế nào, bèn đem lời của mọi người nói lại một lượt cho Từ Tử Lăng nghe.

Đậu Kiến Đức rất hứng thú nói:

- Đây quả là một cuộc thảo luận rất thú vị.

Từ Tử Lăng bội phục nói:

- Ta đồng ý với cách nhìn của Khấu Trọng. Tống Kim Cương và Lý Thế Dân đều là cao thủ chiến tranh, tinh thông binh pháp. Cả hai ngang tài ngang sức, song Tống Kim Cương cam tâm làm con chó cho người Đột Quyết, bất đắc nhân tâm, Lý Thế Dân tất nhiên hiểu rõ và sẽ lợi dụng nhược điểm này, khiến cho Tống Kim Cương toàn quân tan rã.

- “Bình!”

Đậu Kiến Đức đập bàn nói:

- Câu “bất đắc nhân tâm” nói hay lắm! Hiện tại ta cũng tin tưởng rằng Tống Kim Cương tuyệt đối không phải đối thủ của Lý Thế Dân. Nếu là như vậy, bọn ta cần phải sớm chuẩn bị việc tấn công Đường quân, lập tức huy quân bức Từ Thế Tích quyết chiến.

Song mục Lưu Hắc Thát dị quang cường thịnh nâng chén nói:

- Hắc Thát kính Đậu gia một chung, chúc quân ta kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công!

Hai người hồ hởi cạn chén.

Từ Tử Lăng than thầm, chỉ một câu này của Đậu Kiến Đức, không biết sẽ có bao nhiêu người vì chiến tranh lưu lạc tha hương, thậm chí bỏ thây bên đường.

Vì cái chết của Trinh Tẩu, hùng tâm tráng chí của Khấu Trọng nhất thời giảm sút, chưa kịp hồi phục lại, chỉ ngẩn ra nhìn Đậu Kiến Đức và Lưu Hắc Thát chí khí dâng cao, nói không nên lời.

Đậu Kiến Đức lại lần lượt đối ẩm với ba người bọn Khấu Trọng hỏi:

- Ba vị dự tính thế nào?

Khấu Trọng hiểu rõ vị bá chủ danh chấn nhất phương này muốn thăm dò ý tứ của gã xem có muốn theo phò ông ta hay không, gã đáp:

- Ta và Tử Lăng muốn đi thăm Trác đại tiểu thư. Hi Bạch muốn đi đâu?

Hầu Hi Bạch đáp:

- Ta đi tìm Lôi lão ca, xem tình huống khang phục của y thế nào.

Lưu Hắc Thát nói:

- Không ngờ huynh đệ chúng ta gặp mặt vội vã lại phải chia tay, thế nhưng cũng đã vô cùng thống khoái. Chúc các người thượng lộ bình an, rất nhanh chóng mọi người lại có thể cùng nhau uống rượu.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng cảm kích, biết rằng Lưu Hắc Thát ám chỉ bọn họ nên lập tức rời khỏi, bèn vội nâng ly đáp lại.

Hoa tuyết lại từ trên bầu trời đêm rơi đầy mặt đất.

(

Chương 458: Khách xuyên bảo phiêu

Hai người đã đi xa cách Hứa Thành khoảng trăm dặm, tuyết vẫn rơi không ngừng trong màn đêm, cả hai leo lên đến đỉnh một ngọn núi, dòng sông phía dưới những dãy núi trùng điệp chảy ra tít tận nơi chân trời.

Khấu Trọng nhã hứng nổi lên, than thở:

- Những ân oán trong nhân gian có phải như lời của Lưu đại ca nói chỉ là một mớ những câu chuyện nực cười không?!

Từ Tử Lăng gượng cười đáp:

- Giả như ngươi có thể coi Hương Ngọc Sơn hay bọn người tà ác của Ma môn là bằng hữu hoặc chuyện cười, thì ngươi không những chẳng cần đi giành thiên hạ mà còn có thể xuất gia làm hoà thượng. Tuy nhiên theo ta thấy thì cho dù người trong cửa phật, cũng không thể thờ ơ trước những chuyện của nhân gian, nếu không thì Sư Phi Huyên đã không có hiềm khích với chúng ta.

Khấu Trọng cụt hứng ngồi xuống, gật đầu nói:

- Vẫn là ngươi sáng suốt, chỉ cần nghĩ tới Hương Ngọc Sơn là trong lòng ta lại nổi sát khí. Cho dù cuộc đời chỉ là một giấc mộng xuân, nhưng giấc mộng này chân thực quá! Một ngày không bị đánh thức dậy chúng ta vẫn không thể tự điều khiển được bản thân mình

Từ Tử Lăng ngồi xuống cạnh gã thở dài nói:

- Chúng ta vì kích động khi tận mắt nhìn thấy Trinh tẩu tự sát, nên mới có những suy nghĩ về sinh mệnh như vậy. Thử nghĩ lúc trước dưới sự thiêu đốt của lòng thù hận, chúng ta một lòng một dạ muốn giết chết Vũ Văn Hoá Cập, đâu để ý đến những việc khác. Do đó có thể suy đoán rằng một khoảng thời gian sau, chúng ta sẽ trở lại bình thường, không rảnh mà nghĩ đến sinh mệnh có phải chỉ là một giấc mộng hay không nữa.

Khấu Trọng than:

- Tuy nhiên bây giờ ta lại vô cùng thất vọng, không có hứng thú với bất cứ chuyện gì cả, chỉ muốn đi thăm đại tiểu thư và Tiểu Lăng Trọng, càng không muốn chia tay với ngươi, mỗi người đi một ngả.

Từ Tử Lăng nói:

- Vấn đề chính là ở chỗ trên lưng lão ca ngươi phải gánh vác biết bao trách nhiệm và kì vọng của người khác. Ngươi không những là con rể đã được Tống Khuyết lựa chọn mà còn là người kế thừa đại nghiệp của ông ấy. Khấu Thiếu soái lại là người lãnh đạo của Thiếu soái quân, quân dân Bành Lương đều chờ ngươi trở về lãnh đạo và bảo vệ họ.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Hình như đây là lần đầu tiên ngươi động viên ta đi tranh thiên hạ.

Từ Tử Lăng nói:

- Có thể nói như vậy, một khi Lý Thế Dân để lộ sơ hở, hoặc Lý Kiến Thành giành được ưu thế, đại quân Đột Quyết tiến xuống phía nam, lúc đó cần dựa vào quân lực của Thiếu soái ngươi đứng ra chặn con

sóng dữ. Đây mới là nguyên nhân chủ yếu mà Ninh Đạo Kì tha cho ngươi.

Khấu Trọng trầm tư nói:

- Nếu như kẻ giành được thắng lợi toàn vẹn là Lý Thế Dân, Đậu Kiến Đức và Vương Thế Sung hoàn toàn bị đánh bại thì ngươi có lời khuyên hữu ích gì dành cho ta?

Từ Tử Lăng mắt nhìn xuống nền đất tuyết phủ trắng xoá, nhẹ nhàng nói:

- Lúc đó chắc ta cũng khó mà biết được.

Khấu Trọng giật mình nói:

- Ngươi đang nghĩ sẽ đi đâu vậy?

Đôi mắt Từ Tử Lăng lộ ra vẻ đau buồn vô hạn, lắc đầu gượng cười:

- Huynh đệ tốt của đệ phải đi giành thiên hạ, Trung nguyên này còn điều gì đáng để tiểu đệ vương vấn nữa?

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Ta vẫn cho rằng chuyện ngươi muốn ra tái ngoại chỉ là tuỳ tiện nói vậy thôi, Lôi Lão ca không phải cần dựa vào ngươi đi đối phó với Hương gia sao? Ít nhất ngươi cũng nên đến Ba Thục thăm Thạch Thanh Tuyền, chỉ một mình một bóng lưu lạc ngoài biên ải như thế thật khiến cho huynh đệ đau lòng.

Từ Tử Lăng cười vang:

- Trên thực tế ta thích hưởng thụ cảm giác đơn độc, chỉ có tránh xa khỏi nhân thế, ta mới có thể gần gũi với đại tự nhiên, cảm nhận được sự tồn tại và ý nghĩa của sinh mệnh. Hương Ngọc Sơn bây giờ đã tìm được một chỗ dựa vững chắc, sau này nếu như Lý Thế Dân bị đánh đổ, ta nhất định trở về bên cạnh ngươi, cùng ngươi kề vai chiến đấu, đuổi bọn Đột Quyết ra khỏi Trung Nguyên, đó là lời hứa của ta.

Ánh mắt Khấu Trọng ngời sáng, cười ha hả nói:

- Ta nghe thấy rồi, đây mới là sự động viên lớn nhất đối với ta. Ta tuyệt đối không để cho Lý tiểu tử công hãm Lạc Dương. Theo ngươi thấy Đậu Kiến Đức là người như thế nào?

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ. Hắn hành sự có chút cao thâm khó đoán, nếu như không có Lý Thế Dân, Đường quân tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Khấu Trọng đột nhiên kêu lên:

- Hỏng rồi!

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

- Hỏng cái gì?

Khấu Trọng gượng cười nói:

- Vừa nãy quên mất không mượn Lưu lão ca hay Tiểu Bạch vài lượng bạc, bây giờ hai huynh đệ chúng ta trên người không có một xu, làm sao có thể lặn lội tới Nhạc Thọ tìm đại tiểu thư đây?

Từ Tử Lăng cười nói:

- Bán thanh Tỉnh Trung Nguyệt của ngươi đi không phải là ổn sao? Chỉ cần có tiền cược, ta có thể kiếm thêm vài lượng nữa cho ngươi dùng.

Khấu Trọng vươn người đứng lên, phủi những bông tuyết đang bám trên người, bật cười:

- Nếu như phải bán đi, trong chúng ta mỗi người đều có một viên ngọc dạ minh châu, nhưng thử hỏi ngươi có đành lòng không? Đó là kỷ vật không thể thay thế được, mỗi khi cầm nó trên tay ngắm nghía, ta thấy giống như đang sống lại những ngày tháng khó quên giả thần giả quỷ ở Trường An.

Từ Tử Lăng nhún vai cười nói:

- Vậy thì vừa đi vừa nghĩ cách vậy! Chúng ta là thanh niên sức dài vai rộng, nếu như làm những việc nặng nhọc thì có thể kiếm được vài đồng.

Khấu Trọng hào hứng, nói:

- Từ có đến không, từ không đến có. Kể từ khi rời khỏi Dương Châu, chúng ta lần đầu tiên trở lại với bộ dạng trước kia, lại trở lại là kẻ túng quẫn. Vậy để hai huynh đệ đang túng quẫn chúng ta, một lần nữa lại xông pha giang hồ, lấy trời làm chăn lấy đất làm chiếu! Hắc! Có rồi! Tại sao chúng ta lại không nghĩ tới việc đi săn lấy hai con hươu đổi lấy tiền cược nhỉ?

Từ Tử Lăng bớt buồn phiền, nói: “ý kiến hay” rồi băng băng đi xuống núi.

Khấu Trọng vội vàng chạy theo sau, hai người nhanh chóng bước đi.

o0o

Lịch Đình nằm ở bờ Nam kênh Vĩnh Tế, là một thị trấn thuỷ lục giao hội thuộc địa hạt của Đậu Kiến Đức, từ đây có thể ngồi thuyền men theo bờ phía bắc của kênh Vĩnh Tế, đến một thị trấn khác ở phía đông thì lên bờ, phi ngựa nhanh trong hai ngày về phía tây là có thể tới Nhạc Thọ. Một cách khác cũng có thể đến Nhạc Thọ là vượt qua kênh Vĩnh Tế, đi về phía tây tới Chương Thuỷ, rồi ngồi thuyền hai ngày là đến nơi.

Tuy nhiên bất luận lựa chọn cách nào đi nữa, khi thực hiện đều gặp khó khăn, tất cả cũng chỉ vì trên người hai người không hề có một xu nào, thời kì hỗn loạn này, thiếu tiền thì làm bất cứ việc gì cũng khó khăn.

Bọn họ đi liên tục không ngừng nghỉ suốt ba ngày đêm vẫn không có một hạt cơm bỏ bụng, nếu như không phải vì công lực của họ thâm hậu thì sớm đã chết cứng trên đường rồi. Buổi chiều ngày thứ ba bọn gã đến được bên ngoài cổng thành, nhìn thấy mấy quán cơm hàng trà dựng lên ở bên ngoài thành đang vô cùng đông khách, càng khiến cho bụng dạ đói cồn cào, không thể chịu đựng được.

Từ Tử Lăng kéo lấy Khấu Trọng nói:

- Trừ khi ngươi muốn đánh vào thành, nếu không thì chúng ta chỉ có thể dừng lại ở nơi này thôi.

Lúc này Khấu Trọng mới nhớ ra muốn vào thành cần phải nộp thuế, cười nói:

- Chúng ta tính ra là tiểu huynh đệ của lão đại của bọn họ, Khấu

Trọng và Từ Tử Lăng là hai cái tên cũng có tiếng, nếu như bọn ta yêu cầu các đại ca gác binh ở cổng thành cho gặp văn quan võ tướng đóng tại nơi đây, thì từ chỗ họ mượn ít lộ phí, lại ăn cho no bụng, như vậy không phải mọi chuyện đều được giải quyết dễ dàng sao?

Từ Tử Lăng không thoải mái nói:

- Ngươi đã không cùng Đậu Kiến Đức đi đánh lấy thiên hạ, lại nhận ân huệ của hắn, như vậy làm sao có thể gọi là anh hùng hảo hán?

Khấu Trọng vỗ trán nói:

- Ta đói đến nỗi hồ đồ mất rồi, nhận ân huệ của hắn thì sau này làm sao có thể tranh giành thiên hạ với hắn chứ! Chà, những chiếc màn thầu kia thật là thơm!

Từ Tử Lăng ngoái đầu nhìn, quán ăn ở gần chỗ họ đang hấp bánh bao, khói nóng bốc lên hương thơm ngào ngạt, bất giác nhớ lại cảnh năm đó Trinh tẩu thường cho bọn gã bánh bao nhân rau thịt. Tất cả hiện ra mồn một trước mắt, những đau thương vốn định chôn chặt trong lòng lại ào ạt dồn về.

Chủ quán nhìn thấy hai người mắt nhìn chằm chằm không rời khỏi cái lồng hấp bánh bao, cứ tưởng rằng cơ hội làm ăn tới, rao lớn:

- Một xu một cái, ăn nóng là thơm ngon nhất.

Khấu Trọng vỗ vào túi tiền trống rỗng ở hông, gượng cười:

- Nơi này có cần tìm người làm việc nặng không, chúng ta không cần tiền, chỉ cần màn thầu.

Chủ quán tỏ vẻ khinh thường, mất kiên nhẫn nói:

- Chỗ này không cần người, đi chỗ khác đi!

Khấu Trọng không coi đó là láo xược, chỉ cười ha hả. Gã nhún vai nói với Từ Tử Lăng:

- Xem ra chúng ta phải vác cái bụng đói này lên đường rồi, hay là chúng ta ra sông bắt lấy hai con cá, với thân thủ của huynh đệ ta, đó chỉ là việc nhẹ nhàng như trở bàn tay.

Chủ quán không để ý đến họ, tiếp tục phục vụ những người khách ở trong quán.

Từ Tử Lăng trong lòng cho rằng đây cũng là một cách tốt để giải quyết cái dạ dày đói meo, vui vẻ nói:

- Vậy thì đi thôi!

Đang lúc định đi chợt có tiếng người gọi:

- Hai vị nhân huynh xin dừng bước!

Hai người ngạc nhiên quay đầu lại, gọi hai người là một trong những vị khách ngồi trong quán, một mình một bàn. Đó là một người đàn ông trung niên to béo mặt tròn vành vạnh, vừa nhìn là biết là một người làm ăn buôn bán.

Người đàn ông to béo đứng dậy mỉm cười nói:

- Người trong bốn biển đều là anh em, hãy để Quản Bình tôi mời hai vị.

Từ Tử Lăng cảm kích nói:

- Ý tốt xin lĩnh, làm sao có thể để cho ông chủ Quản phải tốn kém được.

Quản Bình vui mừng kiên quyết nói:

- Hai vị nhân huynh xin hãy nể mặt Quản Bình tôi, xin đừng khách sáo, xin mời vào!

Khấu Trọng liếc nhìn Từ Tử Lăng, ra hiệu cho gã đừng nên bỏ qua cơ hội, đi trước tới bàn của Quản Bình, Từ Tử Lăng chẳng còn cách nào khác, đành đi theo sau Khấu Trọng vào bên trong.

Quản Bình gọi ra cháo mạch và màn thầu thết đãi hai người, đột nhiên nói thật khẽ:

- Không biết hai vị có biết võ công hay không?

Khấu Trọng vừa cho màn thầu vào miệng vừa giơ ngón tay cái lên nói:

- Ông chủ Quản thật là tinh mắt, hai chúng tôi đều biết vài miếng võ.

Quản Bình vui vẻ nói:

- Ta tuy những việc khác không ra sao, nhưng cái khoản nhìn người thì cũng có chút hiểu biết. Mặc dù không được biết tên tuổi và lai lịch cuả hai vị, nhưng chỉ cần nhìn phong thái anh hùng như rồng như hổ của hai vị là đã rõ rồi. Điều đáng nói chính là hai vị không ỷ mạnh mà hoành hành thà chịu đói chứ không trộm không cướp, đó mới đúng là những anh hùng hảo hán thực sự.

Từ Tử Lăng sợ Khấu Trọng lại đặt bừa cho mình những cái tên như Tiểu Tinh, Tiểu Huyên hay Tiểu Tuyền, vội vàng tự giới thiệu mình:

- Tại hạ là Phó Kiệt, hắn là Phó Hùng. Đến từ Dư Hàng, muốn tới Nhạc Thọ tìm người thân.

Quản Bình than:

- Thật sự không dám dấu, tôi bây giờ tính mệnh nguy cấp, bất cứ lúc nào cũng có thể bị kẻ ác hại chết, hai vị nếu có thể giúp đỡ, tôi sẵn sàng tạ ơn hai vị hai lạng vàng

Hai mắt Khấu Trọng sáng lên, nói:

- Kẻ nào mà lại tuỳ tiện giết người vậy, chẳng nhẽ lại không sợ vương pháp sao?

Bình Quản ngạc nhiên hỏi:

- Vương pháp?

Sau đó gượng cười nói:

- Quan phủ ở xa, nắm đấm ở gần, hơn nữa quần hùng lại tự cát cứ xưng vương. Ở nơi này phạm tội, chạy tới nơi khác là có thể thoát khỏi luật pháp. Nói thẳng ra là, nếu như là ở Bình Diêu thì làm gì có kẻ nào dám động tới một sợi lông của ta, nhưng tới nơi này lạ nước lạ cái. Ai!

Từ Tử Lăng cảm thấy đồng tình hỏi:

- Ông chủ Quản là người làm ăn buôn bán rất tinh minh, tại sao lại rơi vào hoàn cảnh như thế này?

Quản Bình hạ giọng nói:

- Tất cả cũng chỉ bởi vì ta tin lầm người, lần này ta cùng bạn bè tới Sơn Hải Quan để làm ăn, đã mời được người của Đại Đạo Xã làm bảo tiêu, mọi chuyện vốn dĩ đều ổn thoả, ai ngờ giữa đường phát hiện ra người của Đại Đạo Xã và kẻ thù của ta âm thầm câu kết, nhất thời khiến ta tiến thoái lưỡng nan, không biết nên làm thế nào mới ổn.

Khấu Trọng không hiểu nói:

- Tính mạng đã bị nguy cấp tại sao không bỏ trốn khỏi nơi này?

Quản Bình đau buồn nói:

- Vấn đề chính là ở chỗ ta cùng bạn bè vận chuyển năm trăm xấp lụa thượng hạng, trong đó một nửa là hàng hoá của những người làm nghề gửi, nếu như trốn đi, không kể đến bản thân mình tổn thất nặng nề, khi trở về còn phải bồi thường cho người ta đến khuynh gia bại sản, mà uy tín cũng bị tổn thất, sau này làm sao có thể có chỗ để làm ăn?

Khấu Trọng chau mày đáp:

- Sơn Hải Quan không phải là nơi chó ăn đá gà ăn sỏi sao? Ở nơi biên ải xa xôi đó, ông chủ Quản đủ tự tin là sẽ bán hết chỗ tơ lụa này chứ?

Quản Bình giải thích:

- Ở vùng biên giới phía Bắc này, có thế lực nhất phải kể đến Bắc Bá bang, người đứng đầu bang Bắc Bá là Bá Vương Đỗ Hưng, ở hai

bên Trường Thành đều có thế lực, bất luận là người Đột Quyết, người Cao Lệ hay người Khiết Đan đều phải nể mặt hắn. Hắn vốn thao túng việc vận chuyển hàng hoá từ Sơn Hải Quan ra ngoài biên ải, trước kia chỉ là làm theo yêu cầu nhỏ lẻ, những năm gần đây lại tự mình buôn bán lớn. Loạt tơ lụa này của ta là do hắn sai người tới đặt hàng, lại còn đặt cọc trước một phần tiền. Chỉ cần ta vận chuyển hàng tới Sơn Hải Quan là có thể thu về được khoản tiền như đã kí kết.

Khấu Trọng kinh ngạc nói:

- Vùng biên giới phía Bắc này lại có người lợi hại như vậy sao, người Đột Quyết sao lại nể mặt hắn?

Quản Bình nói:

- Bởi vì võ công của hắn rất cao cường, được phong là đệ nhất cao thủ của vùng biên cương phía bắc, hơn nữa còn vì hắn mang huyết thống của cả người Đột Quyết và người Khiết Đan vì vậy mà cả người Đột Quyết và người Khiết Đan đều không coi hắn là người ngoài.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cảm thấy không có gì tốt, tên Bá Vương Đỗ Hưng này rất có khả năng là một con cờ lợi hại mà người Đột Quyết cài vào để xâm lược Trung Nguyên giống như Nhậm Thiếu Danh mà người Thiết Lặc trước kia đào tạo nên.

Khấu Trọng nói:

- Đại Đạo Xã mà các người mời làm bảo tiêu là là thuộc lộ nào?

Quản Bình ngạc nhiên nói:

- Hai vị đều là những người hành tẩu giang hồ, chẳng nhẽ lại chưa nghe nói tới Đại Đạo Xã, một bang hội lớn nhất ở vùng Sơn Tây sao? Từ sau khi Đại Tuỳ diệt vong, thiên hạ hỗn loạn, đạo tặc nổi lên khắp nơi, đường đi nguy hiểm, Đại Đạo Xã đã đứng lên thiết lập các tiêu cục ở khắp các tỉnh thành, thu phí tuy cao nhưng đồng tiền bỏ ra hoàn toàn xứng đáng. Theo như ta được biết thì từ trước tới nay họ chỉ để mất ba chuyến hàng, sau khi sự việc xảy ra đều tìm lại được một phần, còn đuổi tận giết tuyệt những kẻ cướp hàng.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Tiêu cục vô cùng trọng chữ tín, nếu như họ lại tự cướp những thứ hàng mà mình nhận bảo vệ như vậy sau nay ai còn giám tín nhiệm họ nữa?

Quản Bình gượng cười nói:

- Trong điều kiện bình thường thì đúng là như vậy, nên lần này nếu như không phải là ta tận tai nghe thấy thì tuyệt đối không dám tin.

Khẩu Trọng không hiểu hỏi:

- Chuyện như vậy làm sao ông chủ Quản lại có thể tận tai nghe thấy được?

Quản Bình nói:

- Chuyện là thế này. Sau khi hai chiếc thuyền hàng lớn của bọn ta cập cảng ở đây, ta lần lượt đến từng thuyền kiểm tra hàng hoá, đột nhiên nghe thấy cuộc nói chuyện của ba người là Dạ Xoa Phùng Bạt, phó xã chủ của Đại đạo Xã phụ trách chuyến hàng này, cùng với thủ hạ Mãnh Đức Công, Tô Vận ở cửa khoang thuyền, trong đó có nhắc

tới việc nhận của Tồn Nghĩa Công một trăm lượng vàng, muốn sau khi đến Sơn Hải Quan này lập tức giết ta và cướp đi tơ lụa. Ta vô cùng sợ hãi vội nấp vào một chỗ, đợi khi bọn chúng đi khỏi mới dám chui ra chạy tới đây, đang lúc không biết phải làm sao thì may mắn gặp được hai vị.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Tồn Nghĩa Công là ai? Tên sao nghe kì lạ vậy?

Quản Bình nói:

- Tồn Nghĩa Công là một hãng vải lớn nhất ở Sơn Tây, cùng với Uý Thịnh Trường của ta và Nhật Thăng Hàng đều bán các loại thuốc nhuộm màu tạo thành ba thương hiệu lớn nhất của Sơn Tây. Tồn Nghĩa Công cũng muốn kiêm bán cả tơ lụa, chúng tôi cũng từng vì chuyện này mà xảy ra xích mích với Tồn Nghĩa Công.

Khấu Trọng hỏi:

- Thuyền hàng của mọi người khi nào thì tiếp tục lên đường? Có những người nào đi cùng?

Quản Bình đáp:

- Sáng sớm ngày mai mới khởi hành, cùng vận chuyển lần này có hàng hoá của hơn mười thương hiệu ở Sơn Tây, gồm cả Tồn Nghĩa Công và Nhật Thăng Hàng ở trong đó.

Mỗi thương hiệu đều cử người đại diện đi theo hàng, phụ trách việc giao thu. Hàng vận chuyển tất cả đều là do bang Bắc Bá đặt.

Khấu Trọng thở dài:

- Ông chủ Quản trúng kế rồi!

Quản Bình ngạc nhiên nói:

- Trúng kế?

Khấu Trọng nói:

- Đây gọi là kế li gián. Phùng Bạt và những người khác đều biết ông đang ở trên thuyền kiểm hàng, vì vậy bọn chúng cố ý nói chuyện ở gần cửa thuyền, khiến cho ông nghe thấy hoảng sợ mà chạy mất. Ta dám bảo đảm chuyện này không liên quan tới Tồn Nghĩa Công, nếu như ông cứ như vậy mà về Bình Diêu hỏi tội Tồn Nghĩa Công, chính là đúng với ý đồ của Đại Đạo Xã. Xong chuyện Đại Đạo Xã sẽ chối sạch, mọi trách nhiệm sẽ đổ lên đầu ông. Còn ông chủ Quản thì mất trắng, sau này không cần kinh doanh tơ lụa nữa.

Quản Bình nghe xong bán tính bán nghi, đầu óc mơ hồ, sắc mặt thay đổi càng trở lên khó coi hơn, nghĩ đến nỗi ngồi đờ đẫn, lắp bắp nói:

- Ta và Khâu Kì Bằng xã chủ Đại Đạo Xã trước nay không oán không thù, hắn ta tại sao lại muốn hại ta?

Sau đó đưa tay nắm chặt lấy tay của Khấu Trọng, giọng run rẩy:

- Hai vị hảo hán nhất định phải giúp ta, ta quyết định rời khỏi đoàn, lấy lại hàng hoá, nghĩ cách khác để vận chuyển tới Sơn Hải Quan.

Từ Tử Lăng nói:

- Bọn ta muốn giúp ngài lấy lại hàng thì chỉ là việc đơn giản, tuy nhiên mầm mống hiểm hoạ không được diệt trừ, bởi vì vẫn không biết

được Đại Đạo Xã vì sao lại nhằm vào quý hãng để hạ thủ.

Khấu Trọng hỏi:

- Trạm dừng chân lần sau mọi người sẽ tới đâu?

Quản Bình nói:

- Chúng tôi chính là định tới nơi mà người thân của hai vị đang sống, Nhạc Thọ, bởi vì lần này có một lô hàng cần vận chuyển tới nơi đó. Ai! Phải làm thế nào đây?!

Khấu Trọng mừng thầm không ngờ lại trùng hợp đến thế, cười nói:

- Từ đây tới Nhạc Thọ chỉ mất mấy ngày đường, hai người chúng tôi sẽ tạm thời làm người bảo tiêu riêng cho ông chủ Quản, sau khi tới Nhạc Thọ rồi tính tiếp.

Quản Bình có chút lưỡng lự nói:

- Đây là địa bàn của Đậu Kiến Đức, lại có hai vị trợ giúp, ta còn có cơ hội lấy lại hàng hóa. Đại Đạo Xã chắc rằng sẽ không dám công khai hãm hại ta, cướp đoạt hàng hoá của ta trước mặt những người khác. Thế nhưng một khi rời khỏi Lịch Đình, Đại Đạo Xã người đông thế mạnh, tình huống thay đổi, có khi lại liên luỵ đến hai vị, như vậy Quản Bình ta làm sao có thể yên tâm được.

Khấu Trọng vỗ vỗ cái bụng no căng, vươn người đứng lên nói:

- Ông chủ Quản cứ yên tâm, đừng chỉ nhìn bộ dạng nghèo khó của bọn ta, thực ra bọn ta có thể đối phó với bất kì cao thủ nào. Hành tẩu giang hồ vốn mang theo tâm nguyện thay trời hành đạo. Nào! Hãy để bọn ta lên thuyền làm một giấc, chỉ cần ông không rời khỏi bọn ta

nửa bước, đảm bảo rằng tại bất kỳ nơi nào cũng sẽ giống như ông đang ở Bình Diêu, không có kẻ nào dám động đến một sợi lông tơ của ông chủ Quản.

Sau đó gã lại vỗ nhẹ cây Tỉnh Trung Nguyệt trên lưng, cười nói:

- Dám ỷ mạnh sao? Trước tiên phải hỏi người huynh đệ này của ta xem có tha cho hay không?

Quản Bình bán tính bán nghi, nhưng lại ngại không dám để lộ những nghi ngờ đối với năng lực của Khấu Trọng, khó xử vô cùng.

Từ Tử Lăng kéo ông ta đứng dậy, ghé vào tai ông ta nói nhỏ:

- Ông chủ Quản, thanh toán tiền đi!

Chương 459: Dục xả nan ly

Ba người lên tới thuyền khi trời đã hoàng hôn. Mấy đầu lĩnh của Đại Đạo xã bao gồm cả Phùng Bạt đều đã đi vào trong thành tìm trò tiêu khiển hết.

Quản Bình lúc này đành làm liều một phen, lấy vai trò của đại lão bản, nhận Khấu Trọng và Từ tử Lăng là hai người cháu họ mới đuổi theo đến đây. Hắn không thèm để ý đến sự phản đối của bọn người Đại Đạo xã, đích thân dẫn hai người vào phòng của mình.

Khấu Trọng nhìn thấy trong phòng có hai chiếc giường, liền hỏi:

- Ai ở cùng phòng với Quản lão bản vậy?

Quản Bình trả lời:

- Mỗi một hiệu buôn đều được phân một phòng trống. Ta vốn đi cùng một người hộ vệ, nhưng đáng tiếc sau khi rời khỏi Bình Diêu không lâu thì y đổ bệnh, phải quay lại để điều trị. Vậy nên ta đành phải lên đường một mình. Bây giờ nghĩ lại tình hình khi đó, dám chắc là y bị người ta hạ độc. Nếu không thì một người có võ công như vậy sao lại dễ dàng bị bệnh chứ?

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, cười với Từ Tử Lăng:

- Chúng ta lại phải chen chúc ngủ chung một chiếc giường như trước kia rồi.

Từ Tử Lăng đá tung đôi giầy, không hề khách sáo nằm vật ra

giường, giọng nói tỏ vẻ buồn ngủ sắp rũ ra đến nơi:

- Phùng Bạt sắp về rồi…ngươi đi ứng phó với hắn…đừng đánh thức ta!

Quản Bình cả kinh nói:

- Sao ngươi biết Phùng Bạt sắp về rồi?

Khấu Trọng kéo chiếc ghế của Quản Bình ở gần cửa sổ rồi ngồi xuống, duỗi dài người ra nói:

- Thủ hạ của Phùng Bạt nhìn thấy Quản lão bản đột nhiên dẫn theo hai tráng hán lên thuyền, đương nhiên phải lập tức vào thành thông báo để hắn quay về.

Sau khi liếc nhìn Từ Tử Lăng, gã tức cười nói tiếp:

- Cái tên khỉ này! Muốn ngủ là ngủ được, quả nhiên là cao thủ ngủ.

Tiếng thở chậm, dài, nhẹ của Từ Tử Lăng nhẹ nhàng vang lên, như chẳng hề có chuyện gì xẩy ra.

Quản Bình run lẩy bẩy vẻ sợ hãi:

- Đến khi Phùng Bạt về, có thật là không cần đánh thức hắn dậy không? Có thêm một người giúp đỡ vẫn tốt hơn là bớt đi một người chứ?

Khấu Trọng ngáp dài đáp:

- Ta chịu hạ mình đi gặp Phùng Bạt nói chuyện đã là nể mặt hắn lắm rồi. Nếu như không phải vì sợ Quản lão bản sau này khó xử, ta

khẳng định sẽ ném hết người của Đại Đạo xã xuống kênh Vĩnh Tế, rồi tự mình điều khiển thuyền hàng đi lên phương Bắc.

Quản Bình không khỏi thốt lên:

- Nói thật, ta cũng đã thấy không ít danh gia cao thủ trên giang hồ, nhưng hoàn toàn không thèm để địch nhân vào mắt như hai vị đây thì đúng là lần đầu tiên được gặp. Nếu như không tận mắt nhìn thấy hai vị kế hoạch chu đáo, tính toán cẩn trọng, thì quả thật ta sẽ nghĩ hai vị là những con nghé non không biết thế nào là trời cao đất dày.

Khấu Trọng vỗ vai ông ta một cái, cười nói:

- Ta rất thích những người thẳng thắn! Chà! Đến rồi đó! Bước chân của người Đại Đạo xã đúng là có chút uy lực.

Quản Bình ngạc nhiên hỏi:

- Có người gọi cửa à? Tại sao ta không nghe thấy?

Khấu Trọng đáp:

- Phùng Bạt vừa lên thuyền, Quản lão bản đương nhiên là không nghe thấy rồi.

Quản Bình vẫn còn bán tín bán nghi, đang định hỏi thêm vài câu, thì tiếng bước chân của chừng hơn mười người đã vang lên trên hành lang của con thuyền, dồn dập tiến tới cửa phòng lão!

“Cộp! Cộp!”

Một giọng nói khàn khàn vang lên ngoài cửa:

- Phùng Bạt cầu kiến! Mời Quản tiên sinh ra ngoài này nói vài lời.

Khấu Trọng cười ha ha cất tiếng:

- Nhị đương gia khỏe chứ! Ta là Phó Hùng, là cháu họ xa của Quản lão bản đây.

Nói xong gã khẽ đá Quản Bình một cái.

Quản Bình đằng hắng một tiếng rồi ấm ớ nói:

- Nhị đương gia có điều gì muốn nói, hãy nói với…ừm…cháu họ của ta! Hắn nói cũng giống như Quản Bình ta nói.

Tiếng Phùng Bạt vang lên sau cánh cửa:

- Quản lão bản nên biết muốn nói chuyện với ta cũng cần phải có tư cách, chuyến hàng lần này là do Đại Đạo xã bọn ta phụ trách, theo nguyên tắc tuyệt đối không cho phép kẻ lạ nào xía mũi vào, Quản tiên sinh tuyệt nhiên không thèm để ý tới, phải chăng ông có ý đồ khác?

Khấu Trọng cười nhạt:

- Kẻ nào thật sự có ý đồ khác, chắc Phùng lão ca phải là người rõ hơn ai hết chứ?

Phùng Bạt im lặng một lát, giọng nói đột nhiên trở nên bình tĩnh, hắn từ tốn đáp:

- Đúng là có đảm sắc! Mời Phó huynh lên khoang tàu nói chuyện.

Tiếng bước chân xa dần.

Khấu Trọng vươn vai đứng dậy, ngưỡng mộ nhìn anh chàng Từ Tử Lăng vẫn ngủ say như chết, gã nói với Quản Bình:

- Giải quyết mọi chuyện xong sớm chừng nào thì sớm được đi ngủ chừng ấy. Bất luận xảy ra chuyện gì, Quản lão bản cũng nhất định phải ở bên cạnh Tiểu Kiệt.

Khấu Trọng mở cửa phòng, nhìn thấy hai bên hành lang dẫn tới khoang tàu có khoảng mười tráng hán vuc trang đang đứng. Tất cả đều nhìn Khấu Trọng với ánh mắt hằn học, sát khí đằng đằng.

Khấu Trọng nhìn quanh một lượt, ánh mắt gã nhìn đến ai, kẻ đó đều bị trấn nhiếp, cụp mắt nhìn xuống hoặc lảng tránh đi chỗ khác. Ánh mắt Khấu Trọng sắc nhọn như gươm như giáo, chỉ thấy đám người Đại Đạo xã không ai không sợ hãi xao động, không dám nhìn lại.

Khấu Trọng cười ha ha một tràng. Gã bước qua cánh cửa, điềm nhiên đóng lại rồi mới xuyên qua đám địch nhân chen chúc hai bên, thong thả đi tới khoang thuyền. Từ cơ thể gã tự nhiên sinh xuất một khí thế bức nhân, khiến bọn người Đại Đạo xã tựa như bị cướp mất hồn phách, không dám khinh cử nhúc nhích.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn gió, gần hai chục người hầu hết là người của Đại Đạo xã tập trung trên khoang lái ở đuôi thuyền. Đứng đầu là một trung niên đại hán, thân hình tráng kiện, dáng dấp tự mãnh sư, diện mạo xấu xí. Ánh mắt hắn lấp lóe hung quang nhìn trừng trừng Khấu Trọng không hề chớp mắt. Trên hai vai lộ ra đôi thiết xoa dắt chéo sau lưng, mỗi cây dài chừng bốn tấc, hắn quả thực rất có khí thế cường mãnh của một cao thủ.

Có thể leo lên chức phó xã chủ của Đại Đạo xã, đương nhiên Phùng Bạt cũng phải có bản lãnh. Nếu đổi lại là một cao thủ nào đó trên giang hồ, nhìn thấy thanh thế này của hắn, không lập tức nhún

nhường thoái lui mới là lạ.

Khấu Trọng chỉ cảm thấy có chút hứng thú. Gã vừa đặt chân lên sàn thuyền, lập tức có một bóng người loáng lên, tên đại hán đứng ở bên trái cửa khoang thuyền lao tới dùng vai huých vào người gã.

Khấu Trọng thầm nghĩ mấy trò vặt trên giang hồ để đánh giá bản lĩnh của đối phương này lão tử phải dạy cho ngươi mới đúng. Nhằm hạ uy phong của Đại Đạo xã, trong chớp nhoáng gã đột ngột tăng tốc độ di chuyển. Đại hán kia lao mình vào khoảng không, thân người không trụ lại được chúi nhủi sau lưng Khấu Trọng, cuối cùng đâm sầm vào đại hán đứng ở phía đối diện, bộ dạng luống ca luống cuống chả ra làm sao cả.

Bọn Phùng Bạt đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc, bởi trong nháy mắt đó chúng không nhìn ra Khấu Trọng tăng tốc như thế nào, nhất thời cảm thấy vô cùng quái lạ.

Khấu Trọng ung dung đi đến trước mặt Phùng Bạt, rồi dừng lại cách hắn khoảng một trượng. Những người vốn dĩ đang đứng trong khoang thuyền nhanh chóng vây lại, phong tỏa phía sau Khấu Trọng.

Phùng Bạt nhìn thẳng vào đôi mắt sáng quắc sắc bén của Khấu Trọng, trong lòng chợt cảm thấy ớn lạnh, hắn vốn có biết bao điều định nói, đột nhiên chẳng thốt ra được câu nào.

Khấu Trọng hiểu sâu sắc đạo lý thấy được nên dừng. Gã đương nhiên không sợ gì Đại Đạo xã, nhưng nếu như gây nên một mối thù oán với những người này, đối với những thương nhân làm ăn chân chính như Quản Bình, ắt hẳn hậu hoạn vô cùng. Vì vậy gã hiểu rằng cần phải cương nhu đúng lúc để giải quyết triệt để vấn đề này.

Trong khoang thuyền có tiếng người loáng thoáng truyền lại, thương

nhân thuộc các hiệu buôn khác đổ ra xem có chuyện gì liền bị những người của Đại Đạo Xã chặn lại. Khấu Trọng từ từ bước lại gần Phùng Bạt, đến khi thủ hạ của hắn đều đặt tay chuẩn bị rút binh khí ra gã mới dừng lại. Trên mặt gã nở một nụ cười chiêu bài tươi rói, đoạn ung dung nói:

- Quân tử động khẩu bất động thủ, oan gia nên giải không nên kết, mọi người đều chỉ vì kiếm bát cơm mà thôi. Nhị đương gia là người minh bạch đạo lý này, chắc không cần nhờ tiểu đệ bày cho nên làm thế nào chứ?

Những đại hán hai bên Phùng Bạt đều gầm lên phẫn nộ. May thay Phùng Bạt đã ngăn lại, trầm giọng hỏi:

- Huynh đài là bằng hữu phương nào đây?

Khấu Trọng bật cười đáp:

- Đương nhiên là họ hàng thân thích của Quản lão bản rồi.

Gã nói xong rồi khẽ nhún vai, đột nhiên toát ra một khí thế khiến cho người ta kinh tâm bạt vía. Mọi người, bao gồm cả Phùng Bạt, không tự chủ được đều lùi lại nửa bước.

Khấu Trọng điềm nhiên nói:

- Quy củ là do con người đặt ra, vì vậy cũng có thể dựa theo tình hình mà thay đổi, nếu không thì sẽ thành hủ lậu cứng nhắc, cố chấp một cách ngu ngốc mà thôi. Mã tiên sinh của Uý Thịnh Trường bọn ta vì sinh bệnh mà không thể tiếp tục lên đường, nửa đường quay lại, vậy nên biểu thẩm ra lệnh cho hai ta ngày đêm lên đường không dám ngừng nghỉ để có thể đuổi kịp đi cùng với biểu thúc. Việc này vô cùng quang minh chính đại, hợp tình hợp lý. Tuy nhiên quyền quyết định

cuối cùng đương nhiên nằm trong tay nhị đương gia. Nếu như không được chấp nhận, Uý Thịnh Trường lập tức rút ra khỏi đoàn, đến lúc đó nhị đương gia cũng đừng trách bọn ta không biết phân biệt nặng nhẹ, chỉ biết làm theo công đạo.

Mấy lời của Khấu Trọng ám thị nếu như một khi trở mặt, gã sẽ nói cho các thành viên của các hiệu buôn khác biết gian mưu của Phùng Bạt, khiến cho danh tiếng của Đại Đạo xã hoàn toàn sụp đổ. Mọi người đều là những người thông minh, Quản Bình chẳng có lý do gì lại vô cớ vu vạ tội trạng cho Đại Đạo xã để rước lấy hậu quả nghiêm trọng về sau.

Phùng Bạt mặt mày biến sắc, hắn gầm lên:

- Ngươi dám uy hiếp Đại Đạo xã bọn ta?

Khấu Trọng làm ra vẻ khiêm nhường cung kính đáp:

- Nhị đương gia xin đừng hiểu nhầm, tiểu đệ chỉ hành sự theo quy củ giang hồ mà thôi.

Bên cạnh Phùng Bạt, một đại hán song mục hung quang lóe lên, rồi gằn giọng hỏi:

- Ngươi theo cái quy củ giang hồ của lộ nào vậy?

Khấu Trọng cau mày nói:

- Vị lão ca này là…

Người đó lộ vẻ kiêu ngạo:

- Ta đây là Tả Thủ Kiếm Mạnh Đắc Công của Đại Đạo xã.

Khấu Trọng cả cười:

- Nếu như đã có Tả Thủ Kiếm, chắc hẳn sẽ có Hữu Thủ Kiếm, đúng không?

Câu nói đầy vẻ bỡn cợt của gã lập tức khiến cho đám tay chân đứng quanh Phùng Bạt nổi cơn giận dữ, ai nấy đều định xông lên loạn đả một trận. Có điều Phùng Bạt lại không dám khinh cử vọng động, hắn vội ngăn cản đám thủ hạ lại.

Lúc này một hán tử bên cạnh Phùng Bạt mới lên tiếng:

- Ta chính là Hữu Thủ Kiếm Tô Vận.

Sau khi tuôn ra vài câu cửa miệng sáo rỗng mà người giang hồ thường nói khi gặp nhau đại loại như “Ngưỡng mộ đã lâu” hay “Mong được chỉ giáo”, Khấu Trọng mới quay sang trả lời câu hỏi vừa rồi của Mạnh Đắc Công:

- Quy củ giang hồ mà tiểu đệ dựa vào ở đây chính là người kính ta một thước, ta liền kính người một trượng, lão ca hiểu chứ? Những tên mà chư vị đại ca cần ứng phó chính là những kẻ đến cướp hàng chứ không phải là tiểu đệ. Nếu như có chuyện động chân động tay, sứt đầu mẻ trán là điều không thể tránh khỏi, đó chẳng lẽ lại là việc tốt đẹp hay sao?

Phùng Bạt vẻ mặt lưỡng lự, chần chừ không dám quyết.

Địch thủ như Khấu Trọng chỗ nào cũng thể hiện ra sự cao thâm mạc trắc khiến cho hắn không thể đoán biết được mức độ nông sâu của đối phương, người này lại còn tinh thông các môn đạo trên giang hồ, sự sắc bén của gã đã chiếm hết ưu thế.

Đang lúc giằng co này, chợt hai người một già và một trẻ từ cửa khoang thuyền bước vào.

Lão nhân kia tuổi chừng trên dưới năm mươi, có phong thái của một đại thương gia, dáng người vừa phải, mái tóc lơ thơ, thần thái hiền hòa điềm tĩnh, không quá e dè cũng không quá ngạo nghễ hiếp người. Ông ta cất tiếng phá vỡ sự căng thẳng của khoang thuyền:

- Lão phu mới nói chuyện với Quản huynh. Hai người cháu họ của y cũng chẳng phải người ngoài. Nhị đương gia có thể nể mặt lão phu phá lệ cho hai tiểu huynh đệ đây được giữa đường gia nhập không?

Người trẻ tuổi có dáng dấp của một công tử thế gia, tuổi tác xấp xỉ Khấu Trọng, thân hình thấp hơn gã một chút nhưng cũng có thể coi là cao lớn, quần áo ăn mặc chỉnh chu giống một văn sỹ, ánh mắt sắc bén, trán rộng và cao, trông rõ là một nhân tài hiếm có. Y tiếp lời nói:

- Con người vị Phó huynh đây hiện rõ chính khí, xin nhị đương gia….

Phùng Bạt sắc mặt sa sầm lộ rõ vẻ không vui ngắt lời:

- Nếu Tồn Nghĩa Công và Nhật Thăng Hành đã cho rằng không có vấn đề gì thì ta chẳng còn gì để nói. Có điều từ giờ đến cuối cuộc hành trình, nếu như hai người bọn họ gây ra chuyện gì, Đại Đạo xã chúng tôi hoàn toàn không chịu trách nhiệm.

Nói xong hắn phất tay áo, dẫn thủ hạ đi vào trong khoang.

Khấu Trọng bây giờ mới biết hai người kia là đại diện của hai hiệu buôn lớn Tồn Nghĩa Công và Nhật Thăng Hành. Lúc này có thể khẳng định chắc chắn rằng họ không hề ngấm ngầm câu kết với Đại Đạo xã, gã vội vàng hướng tới hai người nói lời cảm tạ.

Quản Bình xuất hiện giới thiệu bọn họ với nhau để hai bên làm quen. Người già chính là em trai của đại lão bản Nhật Thăng Hành, tên là La Ý. Người trẻ là Âu Lương Tài, trưởng nam của đại lão bản Tồn Nghĩa Công.

Sau khi nói vài lời khách khí, Khấu Trọng về phòng nằm vật xuống cạnh Từ Tử Lăng. Bây giờ cho dù trời có sập xuống thì gã cũng phải ngủ một giấc cái đã. Chỉ có trong giấc ngủ hai gã mới có thể tạm thời quên đi những phiền não thương tâm chốn nhân gian.

Khi trời còn chưa sáng, thuyền hàng đã bắt đầu khởi hành. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang ngủ say không biết trời đất là gì đồng thời tỉnh giấc. Quản Bình nằm ở chiếc giường bên cạnh vẫn ngáy như sấm.

Khấu Trọng bò ra ngồi cạnh mép giường, đưa tay vỗ vào người Từ Tử Lăng:

- Việc nhẹ nhàng thì ngươi làm, việc nặng nhọc để dành cho ta. Vị huynh đệ như ngươi đúng là đối xử với ta quá tốt.

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh gã, ngơ ngẩn nhìn tuyết phủ trên bờ Tây kênh Vĩnh Tế qua song cửa, thần trí như đang trôi về một nơi rất xa:

- Hôm qua ta mơ thấy mẹ.

Khấu Trọng buột miệng hỏi:

- Mẹ khoẻ không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Ta cũng không biết. Chỉ thấy mẹ đi rất nhanh ở phía trước, ta thì cứ lẽo đẽo chạy theo sau gọi mãi. Mẹ chẳng những không dừng bước mà cũng không hề quay đầu nhìn ta lấy một lần.

Khấu Trọng nói:

- Có lẽ mẹ trách chúng ta không tự tay giết chết Vũ Văn Hoá Cập. Ài! Cho dù sự việc có xẩy ra thêm một lần nữa, chúng ta cũng vẫn sẽ phải lựa chọn như vậy thôi. Thật là kỳ lạ, ta dường như không còn thù hận gì Vũ Văn Hoá Cập. Hắn thật ra cũng chẳng khác gì huynh đệ ta, đều là những người có máu thịt, có tình cảm, đôi khi cũng làm những điều ngu xuẩn.

Từ Tử Lăng bâng khuâng hỏi:

- Điều ngu xuẩn? Rốt cuộc bây giờ ta hay Thiếu Soái gia đang làm điều ngu xuẩn đây?

Khấu Trọng than thở:

- Vẫn là câu nói đó, việc nhẹ nhàng ngươi làm, việc nặng nhọc ta làm. Ngươi nói xem ai ngu xuẩn hơn? Tuy nhiên nếu bây giờ ta nói từ bỏ việc tranh bá thiên hạ, có lẽ ngươi cũng sẽ khuyên ta suy nghĩ thật kỹ phải không?

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Nói sao nghe buồn thảm thế! Tuy nhiên giả như có một ngày ngươi và ta được kề vai sát cánh quyết chiến với đại quân Đột Quyết nam hạ thì có lẽ đó là điều thống khoái nhất. Ma trảo Đột Quyết xâm lấn Trung Nguyên, những ngoại tộc khác cũng đang giương mắt hổ rình rập, nếu không thì sư phụ của mẹ chúng ta đã chẳng tới Trung

Nguyên tìm Ninh Đạo Kì, thật khiến cho người ta đau đầu. Vì mối quan hệ với mẹ, chúng ta ngoài cách tránh xa ông ta ra thì còn cách nào khác đây?

Khấu Trọng cũng tỏ vẻ khó nghĩ:

- Đáng sợ nhất là muốn tránh cũng không được, vì vậy cách tốt nhất là cố gắng tự lực tự cường, tựa như vạn vật trong trời đất không ngừng phát triển. Trời ơi! Có cách nào giúp chúng ta chỉ trong một thời gian ngắn nội công có thể tăng vọt, tiến bộ đến mức ngay cả Ninh Đạo Kì, Chúc Ngọc Nghiên, Thạch Chi Hiên cũng không sợ nhỉ?

Từ Tử Lăng nhăn nhó trả lời:

- Lúc nào nghĩ ra ta sẽ nói cho ngươi biết đầu tiên.

Khấu Trọng gục gặc đầu:

- Biện pháp này chỉ có những người không sợ làm việc nặng nhọc mới có thể nghĩ ra được.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Ngươi thử nói ta xem?

Khấu Trọng hai mắt sáng lên, gã nói đầy hào hứng:

- Đưng nhiên là phương pháp tu hành võ đạo của lão Bạt, hoặc dĩ chiến dưỡng chiến của Từ Tử Lăng ngươi. Còn nhớ tay thủ hạ của Cao Khai là Trương Kim Thụ nói người Đột Quyết rất giỏi chiến đấu trên lưng ngựa không? Trăm nghe không bằng một thấy, dù sao Từ Tử Lăng ngươi cũng sẽ đi ra Tái Ngoại, ta sẽ tiễn ngươi một chặng, tiện đường học hỏi chút ít ở chỗ Hiệt Lợi.

Từ Tử Lăng lặng yên một lúc, rồi cất giọng chán chường:

- Trong giấc mơ đêm qua, ta trở lại căn nhà đổ nát của chúng ta tại khu vườn bỏ hoang ở Dương Châu. Trinh Tẩu cũng đang ở đó giúp chúng ta thu vén quét dọn, còn mắng chúng ta ăn ở luộm thuộm. Ta vừa bước ra khỏi cửa thì gặp mẹ đang đi một mình trên đường. Ài! Ngươi biết không, ta bây giờ vô cùng nản chí và không có hứng thú với bất kỳ việc gì cả.

Khấu Trọng buồn bã nói:

- Được rồi! Vậy thì sau khi tới Nhạc Thọ chúng ta chia tay! Tại sao lại thành ra như thế này chứ?

Dứt lời gã lại nằm vật ra giường, giọng nói nhẹ tênh đầy vẻ đau khổ:

- Lần đầu tiên ta cảm giác có chút hận ngươi.

Từ Tử Lăng phì cười:

- Không phải là ngươi đang hận, mà là đang ép ta. Bất quá tu hành võ đạo và dĩ chiến dưỡng chiến là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cái thứ nhất là khổ tu, cái thứ hai là rèn luyện phản xạ ứng phó với kẻ địch. Vì vậy mà Bạt Phong Hàn mới rời bỏ chúng ta, độc lai độc vãng, một mình đương đầu với tất cả gian nan thử thách, một mình suy nghĩ chiêm nghiệm về những việc đã trải qua. Dĩ chiến dưỡng chiến của chúng ta còn chưa đủ sao? Bây giờ cũng đến lúc phải tu hành võ đạo rồi.

Khấu Trọng đột nhiên ngồi nhỏm dậy nói:

- Theo như lời ngươi nói, ta không phải không có cách tu hành.

Nhưng với tình hình trước mắt, một mình ta vô phương làm được điều đó.

Quản Bình vẫn ngáy đều, khiến cho những lời trao đổi riêng tư khe khẽ của hai người thêm phần nhịp điệu.

Từ Tử Lăng đưa tay nắm lấy vai Khấu Trọng lắc đầu cương quyết:

- Cô độc là một loại tâm cảnh, chúng ta chừng nào còn chưa tách ra thì đừng mơ tưởng có thể trở thành cao thủ một tay che trời giống như Ninh Đạo Kì. Với tài năng và tư chất của Trọng thiếu gia chắc cũng hiểu được ý ta.

Khấu Trọng cuối cùng cũng phải buông xuôi:

- Được rồi! Nhưng Lăng thiếu gia định lưu lạc bao lâu mới quay về thăm hoặc giúp ta lượm xác đây?

Từ Tử Lăng không nhịn nổi bật cười:

- Không cần nói những câu thê thảm vậy chứ? Thực ra ta cũng chẳng thể nói trước điều gì. Có lẽ một ngày nào đó bỗng nhiên thấy nhớ ngươi ta sẽ lập tức quay về.

Khấu Trọng trong lòng vô vàn cảm xúc, gã gượng gạo nói:

- Hai huynh đệ chúng ta từ trước tới nay luôn kề vai sát cánh chia sẻ mọi đắng cay ngọt bùi, bây giờ đột nhiên mỗi người một nơi, thử hỏi ta làm sao có thể không đau lòng cho được?

Từ Tử Lăng tỏ vẻ không vui:

- Tại sao ngươi lại có thể dùng từ “đột nhiên” để mô tả sự việc này

chứ? Chúng ta chẳng phải đã giao ước sau khi giành được bảo khố, ngươi đi giành thiên hạ của ngươi, ta sẽ tìm kiếm cuộc sống như ta hằng mơ ước hay sao?

Khấu Trọng cố gắng vớt vát lần cuối:

- Nhưng tình thế bây giờ đâu còn như lúc trước. Lý Thế Dân bất cứ lúc nào cũng có thể gục ngã, người Đột Quyết sẽ chớp lấy cơ hội xâm phạm Trung Nguyên. Lăng thiếu gia ngươi cũng nên linh động một chút chứ, trước hết hãy cùng tiểu đệ xem kỹ tình hình rồi hãy quyết định đi hay ở.

Từ Tử Lăng nhăn nhó nói:

- Cái tên xỏ lá này! Nói mà không giữ lời gì cả, thế mà vẫn còn mồm năm miệng mười.

Giọng Khấu Trọng đầy chán nản:

- Cái đó gọi là không chịu khuất phục, tìm con đường sống ở đất chết mà thôi. Nói thẳng, dù trước đây bị ép buộc phải hứa cho ngươi đi, ta cũng thầm nghĩ rằng đó chỉ là những lời nói chót lưỡi đầu môi, còn thật sự không thể xảy ra điều đó. Giờ đây việc chia tay đã bày ra trước mắt, đương nhiên lại là một chuyện khác.

Ngừng lại một lúc gã lại nói tiếp:

- Tiễn ngươi một đoạn cũng bị cự tuyệt, thế thì còn gọi gì là huynh đệ.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ngươi như là một người đã có gia thất, người nhà ở Bành Lương

đang chờ ngươi trở về. Vì thế ngươi càng phải chuẩn bị cho tốt. Một năm sau sẽ là thời điểm quyết định đến sự tồn vong Thiếu Soái quân, ngươi làm sao có thể bỏ mặc gia thất của mình chứ?

Khấu Trọng nghe xong liền lộ ra vẻ phấn chấn, rồi vui vẻ nói:

- Điều này ngươi không phải lo lắng, việc chuẩn bị đã có Hư Hành Chi, Tuyên Vĩnh giải quyết ổn thỏa. Lý Thế Dân phải lo đối phó với Tống Kim Cương cũng mất ít nhất sáu tháng đến một năm. Ta bây giờ hoàn toàn tự do tự tại, có thể cùng ngươi đi xa một chuyến.

Từ Tử Lăng chưa kịp trả lời, thuyền đột nhiên tăng tốc.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, đều biết đã có chuyện bất thường nào đó xảy ra.

Dục xá nan ly: muốn rời đi nhưng không được/gặp khó khăn.

(

Chương 460: Gian nhân chi kế

Ba chiếc thuyền buồm có hình dáng đơn giản đang từ phía sau đuổi đến với tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với hai chiếc thuyền chở hàng nặng nề của Đại Đạo xã. Khoảng cách của hai bên đang dần thu hẹp lại.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chui ra ngoài khoang tàu. Những chiếc thuyền buồm đang tiến đến với ý đồ bất thiện chỉ còn cách khoảng năm mươi trượng. Mỗi chiếc thuyền có khoảng bảy, tám đại hán được trang bị đầy đủ vũ khí. Mặc dù nhân số vẫn còn kém xa so với hơn trăm người trên cả hai chiếc thuyền của Đại Đạo xã, tuy nhiên chỉ cần nhìn khí thế hung hãn không chút sợ sệt kia thì có thể biết rằng những người đó không coi Đại Đạo xã ra gì cả.

Phùng Bạt cùng với Mạnh Đắc Công, Tô Vận và khoảng hơn mười người đang đứng đầy ở cuối thuyền, thần sắc ngưng trọng nhìn về những chiếc thuyền đang không ngừng tiến lại gần. Những người khác đều đang giương cung tên và binh khí lên, phân bố ở khắp nơi trên thuyền, chuẩn bị tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Kênh Vĩnh Tế dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời buổi sáng, nhất thời sát khí bốc lên ngùn ngụt, tình thế căng thẳng giống như dây cũng đã được kéo căng, chỉ cần chạm nhẹ là tên sẽ có thể phóng ra bất cứ lúc nào.

Hai tiêu sư của Đại Đạo xã trông giữ cửa khoang thuyền đã chứng kiến thủ đoạn của Khấu Trọng nên không dám ngăn chặn hai gã, chỉ ngăn cản những người khác không cho họ ra khỏi khoang tàu.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đi đến phía sau bọn người Phùng Bạt, đúng lúc y cao giọng nói lớn:

- Anh em thuyền bên kia chắc là những bằng hữu trong Hoàng Hà bang. Tiểu đệ là Phùng Bạt của Đại Đạo xã. Đại đương gia của tệ xã là Kì Bằng có mối giao tình sâu sắc với phó bang chủ của quý bang, "Hoạt Gia Cát" Ngô Tam Tư tiên sinh. Có việc gì quý bang chỉ cần nói một tiếng, Phùng mỗ sẽ đến tận nơi thỉnh tội.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đương nhiên là đã từng nghe đến uy danh của bang này. Đó là bang hội lớn nhất trong lưu vực Hoàng Hà, là đệ nhất bang trong số bát bang thập hội trong thiên hạ, thanh thế thậm chí còn trên cả Hải Sa bang, Cự Kình Bang và Đại Giang hội.

Hai người bọn họ mặc dù không để tâm đến những bang hội như thế này nhưng vẫn cảm thấy sự việc đang diễn ra không đơn giản chút nào.

Nên biết những bang hội lớn kiểu này không những chẳng bao giờ giở thủ đoạn chặn đường cướp của, mà còn hết sức chú trọng đến mối quan hệ với các bang phái khác, mọi việc đều phải tuân theo quy luật giang hồ, có vậy mới có thể làm cho tiền của đổ vào túi mình được.

Những con thuyền đang đuổi tới cùng lúc giảm tốc độ, giữ khoảng cách hơn ba trượng, lúc này hai bên đều có thể nhìn rõ khuôn mặt của nhau. Trên chiếc thuyền chính giữa là một hán tử vạm vỡ khoảng hai bảy hai tám tuổi đang đứng rất nổi bật trên đầu thuyền, hắn ôm quyền nói:

- Thì ra số hàng lần này là do nhị đương gia đích thân áp tải, vậy thì dễ nói chuyện hơn rồi. Ta là "Hồng Anh Thương" Hề Giới, là Tả Phong tướng tọa hạ của bang chủ tệ bang ‘Đại Bằng’ Đào Quang Tổ,

lần này đến làm phiền nhị đương gia cũng là bất đắc dĩ, mong ngài thứ lỗi.

Phùng Bạt nghe xong liền cau mày lại ngạc nhiên nói:

- Ngũ hồ tứ hải giai huynh đệ, huống hồ chúng tôi đã có mối giao tình với quý bang từ lâu, có việc gì xin Hề huynh cứ thẳng thắn nói ra không cần khách sáo!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn đứng đó quan sát với một tâm trạng thoải mái, trong lòng nghĩ thầm đến lúc cần thiết mới ra tay, bảo đảm có thể dễ dàng làm cho bọn người của bang Hoàng Hà cúp đuôi chạy hết.

Tên Hề Giới tướng mạo thô kệch kia sau khi thốt một tiếng “được” xong lập tức nói tiếp:

- Sự thật là việc này một lời khó có thể nói hết, nhị đương gia nếu thật sự coi chúng tôi là bạn thì xin hãy giao nộp tên Đoạn Trữ, thủ hạ của Mỹ Diễm phu nhân, tử địch của tệ bang. Được vậy huynh đệ ta sẽ quay đầu đi ngay.

Phùng Bạt vô tình quay đầu liếc nhìn hai người Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, rồi mới quay ra trả lời Hề Giới:

- Trên thuyền của chúng tôi không hề có người nào họ Đoạn tên Trữ cả, không biết trông hắn như thế nào?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe xong không biết nên giận hay nên cười, hiểu rằng Phùng Bạt đã nghi ngờ một trong hai người họ là Đoạn Trữ. Nhưng cái tên Mỹ Diễm phu nhân thì đúng là lần đầu nghe đến, danh tự đầy vẻ mê hoặc lòng người, hai gã bỗng dưng cảm thấy rất hứng thú.

Hề Giới nói:

- Bọn ta cũng chỉ là mới nghe qua tên người đó chứ chưa từng gặp mặt. Tin tức có được là từ một tai mắt rất đáng tin cậy của tệ bang. Bằng vào thông tin gã thu thập được, có thể khẳng định chắc chắn Đoạn Trữ đã trà trộn vào trong tiêu đội của quý xã, mưu đồ làm chuyện mờ ám. Nếu có thể tóm được hắn thì đối với quý xã sẽ chỉ có lợi chứ không có hại gì cả.

Phùng Bạt cười lớn rồi nói:

- Ai là thủ hạ của Mỹ Diễm phu nhân ta không biết, nhưng trên thuyền của ta đáng nghi chỉ có hai người, Hề huynh liệu có thể qua đây nhận diện không? Bắt chúng lại cho ta!

Câu nói sau cùng đã hạ lệnh cho bọn thủ hạ bắt lấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vừa mới kêu thầm không hay thì đã sớm bị bọn chúng bao vây chặt rồi. Hại gã vốn có thể thoát khỏi được, thậm chí còn có thể mang theo được cả Quản Bình, nhưng Uý Thịnh Trường một khi đã đắc tội với hai bang xã lớn vậy thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, còn năm mươi xấp vải tơ lụa trên thuyền đang được vận chuyển cũng là một vấn đề đau đầu khác.

Phùng Bạt càng lúc càng trở nên bất chấp tất cả không e ngại gì tiến hành âm mưu của hắn.

Vấn đề lớn nhất lúc này là hai gã có tật giật mình, vốn đang cả hai giả mạo làm cháu họ ở xa của Quản Bình, một khi phải đối chất thì thua thiệt là điều không thể tránh khỏi. Đây không phải là một việc có thể dùng vũ lực để giải quyết.

Tiếng gió nổi lên, Hề Giới dưới sự tháp tùng của năm cao thủ đã tung mình phóng lên thuyền hàng, tiến đến bên Phùng Bạt.

Phùng Bạt tranh thủ lúc này đưa tay chỉ vào hai người Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lớn tiếng:

- Đây chính là hai gã tự xưng là Phó Hùng, Phó Kiệt. Lai lịch đã không rõ ràng, lại muốn lên thuyền lúc giữa đường, chính là những tên đáng nghi nhất!

Cặp mắt của Hề Giới sáng lên, dụng thần thăm dò hai người.

Khấu Trọng cũng nhìn lại hắn, rồi gượng cười hỏi:

- Tên Đoạn Trữ mà Hề lão nhị đang tìm đó bao nhiêu tuổi? Nếu vội vàng nhầm lẫn thì sẽ chỉ tiện nghi cho kẻ thù của Hề lão ca mà thôi.

Hề Giới cười nhạt nói:

- Đừng có lẻo mép, Hoàng Hà bang ta từ trước tới giờ ân oán rõ ràng, quyết không bao giờ trách nhầm người vô tội.

Đoạn hắn quay sang Phùng Bạt nói tiếp:

- Nếu như lai lịch của họ không rõ ràng tại sao nhị đương gia lại dễ dàng để họ lên thuyền vậy chứ?

Phùng Bạt đáp:

- Bọn chúng là những người do một vị khách của tiêu đội chuyến này đưa lên, còn nói cái gì mà họ hàng xa chứ. Hừ! Ngay từ lúc đó ta đã không tin chút nào.

Hề Giới cau mày hỏi:

- Liệu có thể mời vị khách đó ra ngoài này nói chuyện được không?

Phùng Bạt gật đầu đồng ý, rồi ra lệnh cho thủ hạ của mình vào trong khoang tàu tìm Quản Bình.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau, nhất thời không thể nào nghĩ ra được cách đối phó.

Từ Tử Lăng thở dài ngán ngẩm. Tình hình tồi tệ nhất có thể xảy ra chính là phải động võ, điều này chỉ làm cho sự hiểu lầm càng trở nên sâu sắc hơn, đồng thời làm hại Quản Bình một cách thê thảm. Nghĩ vậy gã cố gắng nói với giọng thân thiện:

- Hề huynh rốt cuộc là đã có được tin tức này từ khi nào mà biết rằng trong tiêu đoàn có kẻ thù của quý bang trà trộn vào? Thực tế là chúng tôi mới lên thuyền đêm qua, việc này nhị đương gia và bất kỳ người nào trên tàu cũng có thể làm chứng.

Hề Giới lạnh lùng đáp:

-Ta không ngại nói cho ngươi biết, những tin tức mà chúng ta có được là do một vị huynh đệ của bang ta trước khi chết đã nói, chỉ có một câu đó là: "Đoạn Trữ đã trà trộn trong phiêu đoàn này của Đại Đạo xã".

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

-Người nào đã hạ độc thủ hại chết huynh đệ trong bang của Hề huynh? Chuyện xảy ra ở nơi nào?

Hề Giới dữ dằn lớn tiếng:

- Đừng có xưng huynh đệ với ta! Cho dù các ngươi có mồm mép thế nào thì hôm nay cũng đừng mong có thể thoát khỏi nơi đây.

Lúc này Quản Bình với khuôn mặt trắng bệch đã được áp tải lên trên mạn thuyền. Hắn cất giọng run rẩy:

- Đã xảy ra chuyện gì đấy ạ?

Khấu Trọng vội vàng nhắc khéo:

- Biểu thúc đừng quá hốt hoảng, chỉ cần nói rõ quan hệ của chúng ta trên thực…

Phùng Bạt liền thét lên ngắt lời:

- Câm mồm!

Nhãn thần của Hề Giới bỗng trở nên hung hãn, hắn trợn mắt lên nhìn Quản Bình rồi nói:

- Ta là Hề Giới đến từ Hoàng Hà bang. Quản tiên sinh nếu nói dối một lời nào thì Hề Giới này quyết không tha cho ngươi. Bây giờ hãy nói thật ra xem nào, hai người này rốt cuộc có phải là họ hàng thân thích gì của ngươi không?

Quản Bình bị doạ cho sợ đến nỗi suýt chút nữa đã ngã lăn ra đất. Hắn lắp ba lắp bắp nói:

- Đại gia tha mạng…tôi không biết…thật sự tôi không biết...

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe thấy vậy thì trợn mắt lên không nói

ra lời. Hai gã một lòng một dạ giúp cho Quản Bình vậy mà Quản Bình lại bán đứng hai gã trong thời khắc quan trọng này.Bộ dạng thảm hại của hắn càng nằm ngoài sự dự tính của họ, so với Quản Bình mà họ quen trước đây giống như hai người hoàn toàn khác biệt. Trong lòng cả hai đều cảm thấy có điều gì không thỏa đáng.

Phùng Bạt lúc này tỏ ra rất đắc ý, có vẻ như hắn đang cười thầm trong bụng.

Đôi mắt của Hề Giới càng lúc càng trở nên hung tợn, hắn quát ầm lên:

- Cái gì mà không biết, ngươi mau nói rõ hơn cho ta!

Quản Bình run rẩy nói không ra hơi:

- Tôi gặp bọn họ ở ngoài thành...họ nói muốn kiếm chút lộ phí...ôi! Tôi thấy tướng mạo họ đẹp đẽ...cơ thể lại cao lớn khỏe mạnh...tựa hồ cũng có vẻ tháo vát, nên mới...

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đồng thời hét lên thất thanh:

- Cái gì cơ?

Quản Bình núp sau Hề Giới hét lên:

- Hai người các ngươi lừa ta đến bước khốn đốn này, muốn hại chết một người làm ăn chân chính như ta sao?

Những tiếng “leng keng” ngân lên dồn dập, mọi người bao gồm cả Hề Giới và Phùng Bạt thi nhau rút binh khí ra. Hề Giới lăm lăm ngọn Hồng Anh Thương trong tay, miệng hét lớn:

- Các ngươi còn có điều gì muốn nói không?

Khấu Trọng vẫn giữ được bình tĩnh, chỉ lắc đầu cười khổ nói:

- Còn biết nói gì nữa đây. Xin chào! Chúng ta sẽ gặp lại sau.

Nhân lúc đám người đang chen chúc nhau xông lên, hai gã liền nhún người vọt thẳng lên cao, không thèm để ý đến những lời mắng chửi phía dưới, lăng không hoán khí, bay về phía bờ Tây.

o0o

Hai người thất vọng ngồi phệt xuống đất trong một khu rừng cách xa kênh Vĩnh Tế. Bốn mắt nhìn nhau một lúc, cả hai chợt ôm bụng cười sặc sụa đến chảy cả nước mắt. Khấu Trọng thở hổn hà hổn hển nói:

- Uổng công chúng ta tự cho mình là thông minh tài trí hơn người, vậy mà lại bị một tên lừa đảo hạng bét xỏ mũi, suýt chút nữa là không còn sống sót nữa rồi.

Từ Tử Lăng dựa vào thân một cây tùng già cỗi phía sau, cất giọng than vãn:

- Thằng cha này cũng được lắm, diễn xuất quá đạt các cung bậc tình cảm của con người, làm cho hai kẻ ngốc chúng ta động lòng trắc ẩn để giờ này phải chịu trận thay hắn. Con bà nó chứ, ta dám chắc là những thứ mà hắn nói ra nào là Đại Đạo Xã muốn giết người cướp hàng đều là do hắn tự biên tự diễn cả. Trừ phi Đại Đạo Xã định sau này rút khỏi giang hồ, nếu không thì làm gì có chuyện ngu ngốc đến mức tự đập bể chén cơm của chính mình. Bảo tiêu cần phải trọng chữ tín, tại sao chúng ta lại tin tưởng mà không chút nghi ngờ gì cơ chứ?

Khấu Trọng suy nghĩ rồi nói:

- Thế nhưng Phùng Bạt có vẻ như có điều gì giấu diếm.

Từ Tử Lăng vỗ mạnh lên đùi gã mỉm cười:

- Quản Bình đúng là một tên lừa đảo cao tay nhất mà chúng ta từng gặp phải. Hắn đã làm cho bọn ta trở tay không kịp. Ngay cả việc rốt cục thì hắn là ông chủ của Uý Thịnh Dân hay chỉ là người làm thuê cũng là một điều mà ta quên không hỏi đến. Trên thực tế chúng ta đúng là chẳng biết gì về hắn cả. Đó phải chăng là do ta quá khinh địch?

Khấu Trọng gượng cười trả lời:

- Chúng ta có coi hắn là địch đâu mà khinh? Nếu gọi là khinh địch thì đây có lẽ là một sự khinh địch nhảm nhí nhất. Con bà nó! Cục tức này ta nuốt không trôi. Theo ngươi thì liệu Quản Bình có phải là tên thủ hạ Đoạn Trữ của Mỹ Diễm phu nhân gì đó không? Mĩ Diễm phu nhân, cái tên thật đầy đủ sắc hương vị, nghe thôi mà đã làm người ta mê muội.

Từ Tử Lăng cười lớn đáp:

- Con người ngươi có tật nghèo chưa dứt, tính háo sắc đã lại nổi lên. Đừng quên là tình hình tài chính của chúng ta vẫn không hề có chút cải thiện nào đấy, vẫn là không một xu dính túi, cũng may là đã ăn no, có thể kéo dài vài ngày. Sau khi đến Nhạc Thọ chúng ta sẽ tìm Quản Bình tính sổ. Đó cũng chính là chỗ của đại tiểu thư, chúng ta làm gì ở đó cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.

Khấu Trọng vừa cười vừa nói:

-Lần này bọn ta đúng là lật thuyền trong cống rãnh, bị người ta nhắm trúng nhược điểm lớn nhất của bọn ta, chính là bản tính hành hiệp trượng nghĩa.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ không vừa lòng:

- Đừng có giễu cợt vậy nữa, chúng ta sẽ khởi hành thế nào đây?

Khấu Trọng ra hiệu muốn để mình nói tiếp, đoạn trầm ngâm nói:

-Số hàng đó liệu có vấn đề gì không? Ý ta muốn nói là việc Đỗ Hưng đặt hàng, hàng vốn dĩ không phải là do Đỗ Hưng đặt.

Từ Tử Lăng gật đầu nhận xét:

- Đây đúng là trò bịp bợm được dàn xếp một cách hoàn hảo. Trong đoàn có tên lừa đảo đi cùng, không hiểu làm thế nào mà bí mật này bị Hoàng Hà bang biết được. Tên lừa gạt đó cũng nghe được phong thanh bèn tìm hai tên tiểu tử ngốc chúng ta làm quỷ thế mạng. Quản Bình à, ngươi lợi hại đến mức làm người khác khó mà tin được.

Khấu Trọng chợt hỏi:

- Hắn có biết thân phận của chúng ta không nhỉ? Sáng nay khi nói chuyện trong căn phòng dưới khoang thuyền, có thể hắn chỉ giả vờ ngủ thôi. Ôi! Càng nghĩ càng bực mình. Đã vậy chúng ta sẽ lấy lừa đảo để đối phó với bọn lừa đảo, thử chơi đùa với Mĩ Diễm phu nhân một phen xem sao.

Hai gã hào hứng vỗ tay nhau rồi đồng thanh hô lên:

- Lấy lừa đảo để đối phó với bọn lừa đảo!

Hai người đều là anh hùng hảo hán, không thèm dùng vũ lực đối phó với hạng vô danh tiểu tốt như Đoạn Trữ, nên mới nghĩ ra cách báo thù tuy tốn nhiều tâm tư nhưng công bằng này.

Trong giang hồ, bỉ ổi đáng ghét nhất chính là những tên lừa đảo.

Chương 461: Mệnh trung hữu số

Nhạc Thọ nằm ở giữa hai con sông Đà Thuỷ và Chương Thuỷ, là một sơn thành nổi tiếng ở biên giới phía Bắc. Nó khống chế một vùng đất rộng lớn trong đó bao gồm tuyến đường bộ nối liền với Ngư Dương và Sơn Hải quan, cũng như thủy lộ giữa hai con sông nói trên và thượng du kênh Vĩnh Tế, có vị trí địa lý cực kỳ quan trọng.

Bốn bức tường thành nối liền nhau được xây dựng bằng gạch đá rắn chắc và kiên cố. Người thiết kế còn bố trí nhiều tiễn lâu xung quanh thành để tăng cường khả năng phòng vệ. Ngoài ra nước suối cũng được dẫn vào thành, bên trong tiện cho giao thông đường thủy, bên ngoài có tác dụng cấp nước cho hộ thành hà, xung quanh lại còn núi non hiểm trở. Khí thế của Nhạc Thọ không một tòa thành trấn nào trên bình nguyên có thể so sánh được. Tuy quy mô chỉ bằng một nửa các đại đô hội như Lạc Dương hay Trường An, nhưng nó lại có một khí thế uy nghiêm hùng vĩ vô cùng, tạo cho người ta một ấn tượng sâu sắc. Núi non trùng điệp, sông ngòi dày đặc, đường xá gập ghềnh hiểm trở, thực sự là một nơi lý tưởng cho việc bảo vệ vùng biên ải.

Đời sống dân cư trong thành rất phồn thịnh sung túc, nhà cửa san sát nối tiếp nhau. Hai gã đến Lạc Thọ đúng vào ngày mùng hai tháng hai, thời tiết đã đỡ rét buốt hơn nhiều. Sau khi tuyết tan, cây cối trong và ngoài thành bắt đầu đâm chồi nảy lộc xanh mơn mởn. Mùa xuân trở lại làm cho khung cảnh ở đây tươi đẹp lên rất nhiều.

Cùng với thanh thế của nước Hạ càng lúc càng mạnh, việc buôn bán ở Nhạc Thọ cũng ngày càng phát đạt, vươn mình trở thành trung tâm kinh tế, chính trị và văn hoá của toàn bộ vùng biên giới phía Bắc. Đậu

Kiến Đức còn cho xây dựng những thành nhỏ và các bảo lũy dọc kênh Vĩnh Tế và hai con sông Đà Thuỷ và Chương Thuỷ, nối liền tuyến đường bộ của các vùng phụ cận với Nhạc Thọ, tạo thành một hệ thống giao thông thủy bộ xuyên suốt, càng làm tăng thêm tính quan trọng trên lĩnh vực kinh tế và về vị trí chiến lược của vùng này.

Các con đường quan trọng nhất trong thành là Nam Bắc đại nhai và Đông Tây đại nhai nối liền bốn cửa thành, trung tâm chính là nội thành mà Hạ cung được xây dựng. Những con đường còn lại trong thành được phân bố vuông góc theo kiểu bàn cờ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trốn trong xe chở hàng của một đoàn thương nhân để tránh khỏi phải nộp thuế. Hai gã bí mật vào thành, rồi theo chỉ dẫn của Lưu Hắc Thát, tìm đến một toà nhà ở phía Bắc. Chỉ thấy trước cửa được bảo vệ rất nghiêm ngặt, tuy nhiên nhân vật giang hồ ra vào nhộn nhịp và náo nhiệt, chứng tỏ Trác Kiều rất được lòng mọi người ở Nhạc Thọ.

Cả hai cảm thấy trong lòng rất hào hứng, liền đi thẳng đến cửa chính. Một đại hán đang canh gác vừa trông thấy hai gã lập tức mừng rối lên. Khấu Trọng biết người đó đã nhận ra bọn mình, vội ngăn không để y gọi ra tên họ, rồi nói:

- Lần này bọn ta đến đây, hành tung phải tuyệt đối giữ bí mật. Đại tiểu thư có ở đây không?

Đại hán dặn dò những người khác vài câu rồi lập tức đưa họ vào trong toà nhà, vừa đi vừa nói:

- Đại tiểu thư hành động không tiện, tiểu nhân sẽ lập tức đưa hai vị đến nội đường gặp mặt. Ài! Hai vị đại gia đến thật đúng lúc, các huynh đệ ở đây ai cũng vô cùng kính ngưỡng hai người.

Cả hai giật mình kinh hãi, Từ Tử Lăng lo lắng hỏi:

- Đại tiểu thư cử động bất tiện ư? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đại hán hoàn toàn xem hai gã là người một nhà, hạ giọng nói nhỏ đầy vẻ đau xót:

- Đại tiểu thư ở biên giới bị phục kích, thụ thương khá nặng ở chân. Lại thêm nhiều huynh đệ bỏ mạng, thế nên tâm trạng cực kỳ xấu. Ài! Cũng may hai vị đại gia giá đáo, có thể đòi lại công đạo cho bọn ta.

Đôi mắt của Khấu Trọng sát khí ẩn hiện, gã tức giận hỏi:

- Kẻ nào dám làm như vậy? Đồ Công đâu?

Đại hán ủ rũ đáp:

- Đồ gia vì cứu đại tiểu thư nên cũng bị trọng thương, còn những chuyện khác xin để đại tiểu thư đích thân nói cho hai vị biết.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Nên biết Đồ Thúc Phương năm xưa từng là một cao thủ dưới quyền Trác Nhượng, võ công rất cao cường. Thủ pháp điểm huyệt tiệt mạch của bọn họ cũng là do học được từ ông ta, đến giờ vẫn luôn hữu dụng. Nếu như Đồ Thúc Phương bị trọng thương, vậy thì thực lực địch nhân đúng là không thể xem thường. Hơn nữa thủ hạ của Trác Kiều đều là những thân binh tinh nhuệ của quân Ngoã Cương, các bang hội ô hợp khác không thể so sánh được, vậy mà lần này lại bị thất bại thảm hại như vậy, sự lợi hại của địch nhân không nói cũng biết.

Khấu Trọng đột nhiên cất tiếng hỏi thoáng chút gượng gạo:

- Sở Sở cô nương không sao chứ?

Từ Tử Lăng lúc này chợt nhớ ra người tỳ nữ thân cận của Trác Kiều. Những kỷ niệm năm nào trong phủ Đại long đầu ở Huỳnh Dương, hai gã cùng với Sở Sở và các tỳ nữ trẻ tuổi khác vui vẻ chơi trò ném tuyết cầu nhanh chóng tràn về.

Đại hán trả lời:

- Sở đại tỷ hôm đó cũng may là phải ở lại chăm sóc Lăng Trọng thiếu gia nên không đi cùng.

Ba người mới dừng chân trước bậc thềm của nội đường, đã nghe thấy tiếng chửi mắng giận dữ của Trác Kiều từ bên trong vọng ra:

- Mấy cái thứ vô dụng các ngươi, một việc nhỏ như vậy mà cũng làm một cách ngớ ngẩn thế này đây, mau cút hết đi cho ta!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe thấy nàng trung khí hỏa khí đều thịnh như vậy liền cảm thấy yên tâm, trong lòng dâng lên một niềm vui được gặp lại sau bao ngày xa cách. Cả bọn liền bước lên bậc thềm, nhanh chân tiến về phía nội đường.

Năm hán tử đang bước ra khỏi cửa lớn với dáng vẻ ủ rũ đúng lúc ba người ở ngoài đi vào. Ba người trong bọn họ liền nhận ra hai gã, không giấu nổi thần sắc vui mừng phấn khởi. Một trong ba người đó nói lớn:

- Đại tiểu thư! Khấu gia và Từ gia đã đến!

Giọng nói của Trác Kiều lại thô lỗ vang lên:

- Cái gì mà Khấu gia Từ gia, có phải là hai tên tiểu tử thối đó đã đến rồi không?

Mọi người thấy Trác Kiều đối với hai cao thủ danh chấn thiên hạ không hề khách khí như vậy thì cảm thấy vừa lúng túng lại vừa phấn chấn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không kìm chế được sự quan tâm của mình đối vị tiểu thư ác khẩu này, liền đi nhanh vào nội đường. Mọi người cũng vội vàng đuổi theo, làm cho bầu không khí vốn đang ảm đạm bỗng rộn ràng hẳn lên.

Trác Kiều nằm trên một chiếc ghế tựa, chân phải được băng bó lại một cục nom giống như chân heo. Nội đường ngập đầy mùi rượu thuốc, khuôn mặt của Trác Kiều tái nhợt đi do bị mất quá nhiều máu, nhưng thần trí vẫn rất tỉnh táo và sáng suốt. Phía sau lưng nàng có bốn hán tử cao lớn đứng bảo vệ, dáng vẻ rất uy nghiêm không hề mất khí thế của người đứng đầu một phái.

Thấy đúng là hai người đến thăm, Trác Kiều lớn tiếng mắng:

- Hai tên khốn các ngươi cút đi đằng nào mà đến hôm nay mới biết đường đến thăm ta? Các ngươi có tin là ta sẽ cho người đánh gãy chân chó của các ngươi không?

Khấu Trọng chắp tay hành lễ rồi cung kính nói:

- Đại tiểu thư mắng rất phải, hai người bọn ta đến thăm muộn, mong đại tiểu thư tha tội.

Từ Tử Lăng tiến lên phía trước nói:

- Vết thương ở chân của đại tiểu thư…

Trác Kiều trợn mắt lên nhìn, cắt ngang lời gã:

- Ngươi yên tâm đi! Trác Kiều ta không dễ chết như vậy đâu.

Khấu Trọng hỏi:

- Thương thế của Đồ công ra sao rồi ạ?

Trác Kiều trả lời:

- Ông ta đương nhiên cũng không thể chết được. Hai người các ngươi đến thật đúng lúc. Ta muốn các ngươi đi lấy cho ta ba cái mạng.

Sau đó ánh mắt nàng nhìn về phía mấy đại hán đang đứng sau lưng hai người cười góp, giận dữ mắng:

- Các ngươi cứ đứng mà cười nhăn cười nhở ra đấy, muốn ăn đòn hả? Cút ra ngoài hết cho ta, các người cho rằng bọn họ đến đây thì các ngươi có thể ăn không cơm gạo của ta hay sao? Không có chuyện dễ dàng vậy đâu, cút!

Mọi người hoảng hốt lui hết ra khỏi nội đường.

Trác Kiều lại quay lại hét lên với bốn vị cao thủ đang đứng sau lưng:

- Các ngươi cũng cút đi, có hai tên này ở đây rồi thì còn ai dám đến hành thích ta nữa.

Đến khi ở nội đường không còn ai khác thì Trác Kiều mới cho phép hai gã được ngồi xuống bên cạnh mình.

Khấu Trọng dạm hỏi:

- Đại tiểu thư muốn bọn ta đi giết ba người nào?

Trác Kiều im lặng một lúc rồi nói, giọng điệu lúc này có vẻ mềm mại hơn:

- Nghe nói là các ngươi đã làm mất Dương Công bảo khố rồi hả, tại sao lại vô dụng như thế chứ?

Do mối quan hệ giữa Tố Tố và Tiểu Lăng Trọng nên hai gã đã sớm coi Trác Kiều là người thân. Khấu Trọng không muốn nói dối nàng, liền nhỏ giọng giải thích rõ ràng cho nàng ta hiểu.

Trác Kiều có vẻ như vui cho họ, gật đầu nói:

- Vậy thì tốt rồi! Tiểu Trọng ngươi phải nhanh chóng ra tay, đừng để bọn tham quan cựu Tùy lấy được thiên hạ.

Cả hai người đứng trước mặt nàng chỉ biết gật đầu đồng ý.

Đôi mắt của Trác Kiều bỗng nhiên ửng đỏ, nàng mím răng mím lợi gằn giọng nói:

- Ta chuyến này bị thua một vố thật thảm hại, mười lăm huynh đệ tốt đã theo ta nhiều năm trời thiệt mạng, một số lớn hàng hóa cũng bị mất, ta lại còn phải bồi thường nữa chứ.

Điềm tĩnh như Từ Tử Lăng cũng thấy tức giận, gã liền hỏi:

- Rốt cuộc là ai đã làm chuyện này? Bọn ta nhất định sẽ thay đại tiểu thư lấy lại công bằng.

Trác Kiều lập tức động nộ:

- Trên thế gian này làm gì có sự công bằng! Nắm đấm của ai cứng thì người đó có thể hoành hành làm mọi việc. Tên thứ nhất ta muốn các ngươi lấy đầu là Bá Vương Đỗ Hưng, ta muốn các ngươi diệt tận gốc bang Bắc Bá này, nếu không thì làm sao có thể làm hả cơn giận này của ta.

Tiếp theo đó Trác Kiều thốt ra hàng loạt những câu chửi tục tĩu thô thiển khiến bọn họ nghe mà cũng cảm thấy ngượng đỏ mặt.

Qua những lời nói của Trác Kiều, hai gã bắt đầu thấy rằng Đỗ Hưng đúng là một nhân vật có máu mặt chứ không đơn thuần chỉ là do Quản Bình bịa chuyện.

Khấu Trọng cất tiếng hỏi:

- Có phải là người của Đỗ Hưng phục kích đại tiểu thư không?

Trác Kiều nói với vẻ không bằng lòng:

-Trên thảo nguyên tối như vậy, làm sao có thể biết được người phục kích bọn ta là ai? Nếu như không phải là Đỗ Hưng thì là Hô Diên Kim, tên đầu xỏ Mã Tặc của Khiết Đan, còn có Hàn Hồ An đến từ Cao Lệ nữa, chắc chắn là một trong số ba bọn chúng, ta muốn các ngươi mang thủ cấp của ba tên gian tặc bẩn thỉu này về cho ta.

Khấu Trọng mặc dù biết rằng sự việc này không hề đơn giản chút nào nhưng vẫn vỗ ngực tuyên bố:

- Việc này xin cứ để hai huynh đệ ta đảm đương. Số hàng mà Đại tiểu thư bị mất ta nhất định bắt bọn chúng nôn ra bằng sạch.

Trác Kiều nói không chút khách sáo:

- Vậy thì các ngươi hãy mau lên đường đi. Số da dê thượng đẳng đó là do ta mua từ Hồi Hột về, ít nhất từ số hàng này ta cũng có thể kiếm được vài ngàn lượng vàng. Hiện nay không những không có hàng giao cho người ta mà lại còn phải đền tiền nữa. Đúng là làm ta tức chết đi được!

Từ Tử Lăng đáp:

- Sáng sớm ngày mai bọn ta sẽ lập tức lên đường, tối nay còn phải tính toán kế hoạch cái đã. Bây giờ bọn ta muốn đi thăm Đồ Công và Tiểu Lăng Trọng trước.

Trác Kiều gật đầu nói:

- Ta cũng muốn sắp xếp lộ trình tiến về phía Bắc cho các người. Đến bữa tối mọi người cùng nhau bàn bạc tiếp vậy.

o0o

Đồ Thúc Phương trên người bị thương nhiều chỗ, nhưng nặng nhất là một chưởng ở bả vai suýt chút nữa đã làm ông ta mất mạng. Lục phủ ngũ tạng bị tổn thương nặng nề, khiến ông ta phải nằm một chỗ nhiều ngày để nghỉ ngơi. Thấy hai người đến đúng lúc, gương mặt Đồ Thúc Phương liền lộ rõ nét vui mừng, biết là đã có thể yên tâm dưỡng bệnh. Là người hiểu rõ nhất tính cách của Trác Kiều, ông biết nếu không bị vết thương ở chân thì nàng ta đã sớm quay lại vùng biên ải để tìm địch nhân tính sổ rồi.

Sự việc phân chia hoãn cấp khinh trọng, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mặc dù rất muốn đến thăm bảo bối của họ là Tiểu Lăng Trọng nhưng vẫn biết phải chữa trị cho Đồ Thúc Phương trước. Khấu Trọng liền lấy “thần châm” ra, dưới sự phụ giúp của Từ Tử Lăng, mất khoảng hơn một canh giờ để chữa trị những chỗ kinh mạch bị tổn thương

của Đồ Thúc Phương, đả thông những huyệt đạo đang bị tắc nghẽn.

Trường Sinh Khí của hai gã đúng là kỳ diệu, hiệu quả của việc chữa trị rất nhanh chóng. Sau một hồi trị thương, thần sắc của Đồ Thúc Phương đã dần dần hồi phục. Hai người liền dìu ông ta ngồi xuống đầu giường. Đồ Thúc Phương than thở:

- Lần này gặp phải phục kích, chúng ta không những đã tổn thất nguyên khí nghiêm trọng, mà còn ảnh hưởng rất lớn đến chuyện làm ăn của Đại tiểu thư. Tệ hại nhất là toàn thể anh em đều phải ngậm cục đắng này mà không dám hé răng, có điều giấy không thể gói được lửa, đến lúc không thể giấu được nữa thì thanh danh Nghĩa Thắng Long mà chúng ta đã vất vả gây dựng nên sẽ tan thành mây khói.

Khấu Trọng vội vàng an ủi:

- Đồ Công yên tâm, dù thế nào đi nữa thì bọn ta cũng sẽ phải tìm mọi cách để lấy lại số da dê này. Ôi! Hy vọng là những tên tặc tử kia vẫn chưa kịp động đến số hàng đó.

Đồ Thúc Phương ngạc nhiên hỏi:

- Đại tiểu thư vẫn chưa nói cho các người biết sao? Đỗ Hưng đã đưa ra cho chúng ta một cái giá, muốn chúng ta chuộc lại tám vạn tấm da dê đó với số tiền là năm ngàn lượng vàng. Nói thẳng, nếu như cả quá trình mua bán mà thuận lợi thì nhiều nhất chúng ta cũng chỉ có thể kiếm được khoảng hai ngàn lượng. Bây giờ nếu như cộng cả tiền chuộc thì trước sau ít nhất chúng ta cũng mất trắng gần vạn lượng vàng. Cái giá này chúng ta không thể cáng đáng nổi.

Số tiền đó cũng bằng một phần mười số tiền được cất giữ trong Dương Công bảo khố, đúng là một con số không hề đơn giản. Nghĩ

vậy, Từ Tử Lăng nóng mặt nói:

- Đúng là ức hiếp người quá đáng!

Khấu Trọng nói:

- Da dê đã ở trên tay của Đỗ Hưng, đương nhiên là do hắn cử người đến cướp đi. Bây giờ lại còn trắng trợn đến để moi tiền chuộc nữa, còn có thiên lý nữa không?

Đồ Thúc Phương đáp:

- Có phải là do Đỗ Hưng cướp đi hay không thì vẫn khó có thể nói chính xác được. Bề ngoài thì Đỗ Hưng và Nghĩa Thắng Long chúng ta từ trước đến giờ vẫn có mối quan hệ rất tốt. Mỗi lần chúng ta bị bọn thảo khấu cướp mất hàng, Đỗ Hưng đều đóng vai trò là bên trung gian, tất nhiên hắn cũng được hưởng lợi trong chuyện đó. Có điều lần này hắn đòi những năm ngàn lượng thì đúng là một con quỷ tham lam. Đại tiểu thư vì chuyện này mà đã tức giận đến nỗi hai ngày nay không sao ngủ được.

Khấu Trọng chợt hỏi:

- Đỗ Hưng liệu có biết quan hệ của bọn ta với Đại tiểu thư không?

Đồ Thúc Phương Trầm ngâm một lúc rồi trả lời:

- Việc này rất khó nói.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy sự việc không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Đây có thể là một âm mưu nhằm vào bọn họ.

Từ Tử Lăng bèn hỏi:

- Sau lưng Đỗ Hưng phải chăng là có người Đột Quyết nâng đỡ?

Đồ Thúc Phương gật đầu:

- Đỗ Hưng được cả người Đột Quyết và người Khiết Đan đứng phía sau chống lưng. Trên thực tế, quan hệ giữa Đỗ Hưng và Hô Diên Kim của Khiết Đan thân thiết hơn một chút. Ở một dải Sơn Hải quan này, lực lượng của người Khiết Đan tập trung lại còn mạnh hơn người Đột Quyết. Hơn nữa Đột Lợi và Hiệt Lợi vẫn đang giao tranh không ngớt, người Khiết Đan nhờ đó mà càng ỷ thế hoành hành. Bất kì một ai muốn làm ăn bên ngoài biên ải cũng đều phải xem sắc mặt bọn chúng mà hành động.

Khấu Trọng nhớ lại việc vương tử Quật Ca bị mình đánh cho thê thảm phải cúp đuôi trốn chạy về nước, trong lòng liền cảm thấy không yên. Trác Kiều rất có thể đã bị mình làm cho liên luỵ. Lấy lại công bằng cho nàng là một việc nghĩa bất dung từ.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Đây có thể là một hành động mà Hương Ngọc Sơn nhằm vào ta và Khấu Trọng, vì chỉ có hắn mới biết rõ quan hệ của bọn ta với Đại tiểu thư như vậy.

Đồ Thúc Phương giật mình thốt:

- Hương Ngọc Sơn sao? Ta chưa từng nghĩ là hắn tham gia vào vụ việc mờ ám đó. Hắn…hắn có ảnh hưởng lớn đến vậy sao?

Khấu Trọng đem việc Hương Ngọc Sơn trở thành đệ tử của Triệu Đức Ngôn, cùng với những điểm trọng tâm trong ân oán giữa bọn gã

với hai bộ tộc Đột Quyết và Khiết Đan giải thích một lượt.

Đồ Thúc Phương nghe xong liền nói:

- Xem ra sự suy đoán của các ngươi cũng không phải là vô lý. Nhớ lại tình hình lúc đó, địch nhân quả thực đã muốn cướp Đại tiểu thư đi, cũng may ta và các huynh đệ liều mạng cứu nàng, rồi nhờ vào bóng tối mà chạy thoát. Hiện giờ bọn chúng lại đòi tiền chuộc, đúng là kế này không thành liền nghĩ ngay ra những kế khác, cố tình đưa ra cái giá trên trời để bọn ta không chi trả nổi, buộc phải lôi các ngươi vào cuộc!

Khấu Trọng giận muốn phát khùng lên:

- Được lắm tên thối tha này! Lão gia chưa kịp hỏi tội ngươi, ngươi đã lại dám tính toán với lão gia. Khấu Trọng này không giết được ngươi thề không làm người nữa.

Đồ Thúc Phương thấy vậy vội vàng ngăn cản:

- Biết rõ đó là cạm bẫy rồi thì các ngươi quyết không được dại dột dấn thân vào!

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Hoàn toàn ngược lại Đồ Công ạ, lúc này cho dù trước mặt có là rừng đao biển lửa thì bọn ta cũng sẽ không ngại ngần xông tới.

Khấu Trọng cười nói thêm:

- Đồ Công yên tâm, dụng binh phạt mưu, bọn ta quyết không sính cường hiếu thắng đâu. Huống hồ Đột Lợi và bọn ta lại là chiến hữu vào sinh ra tử.

Đồ Thúc Phương vui mừng nói:

- Nếu như Đột Lợi chịu đứng về phía chúng ta thì đương nhiên lại là một chuyện khác.

Hai gã thầm nghĩ, cho dù không có sự viện trợ bên ngoài của Đột Lợi thì việc này vẫn không thể bỏ qua được.

Thấy Đồ Thúc Phương đã tỏ ra mệt mỏi, không dám làm phiền ông nữa, bọn họ liền cáo từ lui ra. Vừa hay cả hai cũng đang muốn tới thăm Tiểu Lăng Trọng.

Phụng mệnh của Trác Kiều, đi theo hầu hai gã là một tên trẻ tuổi dáng vẻ rất nhanh nhẹn tên là Nhiệm Tuấn. Tiểu tử này vốn là một ái tướng tâm phúc của Trác Kiều, thấy hai người đi ra liền mau miệng nói:

- Tiểu nhân lập tức sẽ đưa Khấu gia và Từ gia đi gặp Lăng Trọng thiếu gia.

Khấu Trọng liền đưa tay ra khoác lấy vai y rồi nói:

- Tiểu Tuấn đã từng nghe đến cái tên Mỹ Diễm phu nhân chưa?

Nhiệm Tuấn thấy cử chỉ thân mật này vừa thích vừa lo, gật đầu không ngớt đáp:

- Đương nhiên là đã từng nghe thấy. Ở vùng Bắc Cương này danh tiếng của bà ta có thể nói là rất lớn, thu hút rất nhiều ong bướm chạy theo. Song những người được gặp mặt thì không nhiều, vì hành tung của bà ta không ổn định và luôn thay đổi chỗ ở.

Ba người đi qua khu vườn rồi tiến về phía hậu viện.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Vậy bà ta có phải là người Hán không?

Nhiệm Tuấn trả lời:

- Tiểu nhân nghe nói bà ta là người dân tộc Y Ngô, võ công rất cao siêu. Nhị vị đại gia không phải là đã từng có mối kết giao gì đó với bà ta chứ?

Khấu Trọng dừng lại rồi nói:

- Bây giờ thì không có còn sau này lại rất khó nói. Ta muốn tiểu Tuấn giúp ta làm một việc.

Nhiệm Tuấn lộ rõ vẻ mừng rỡ:

- Xin Khấu gia cứ dặn dò!

Từ Tử Lăng liền hỏi:

- Ngươi phải chăng cũng biết rõ tình hình của Bình Diêu?

Nhiệm Tuấn kính cẩn trả lời:

- Tất cả những người làm ăn mậu dịch đều biết Bình Diêu cả, đó là một đô thị giàu có và đông đúc nhất vùng Thái Nguyên. Người Bình Diêu vừa có sự quyết đoán lại ưa mạo hiểm nên việc làm ăn rất phát đạt.

Khấu Trọng nói:

- Một trong ba thương hiệu lớn của Bình Diêu là Uý Thịnh Trường. Ông chủ của nó có phải là người họ Quản không?

Nhiệm Tuấn nói:

- Ông chủ của Uý Thịnh Trường họ Lý mới phải, nghe nói người này còn có quan hệ thân thích với Lý Uyên.

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng cười khổ:

- Quả nhiên không ngoài dự đoán, bọn ta đã bị trúng gian kế của thằng cha đó.

Từ Tử Lăng thản nhiên nói:

- Tương lai hãy còn dài, đằng nào chúng ta cũng phải đến Sơn Hải quan, để xem thằng cha Quản Bình này còn có trò gì nữa không?

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Không từ chối đồng hành cùng người huynh đệ này nữa hả?

Từ Tử Lăng không nhịn được cũng bật cười:

- Khấu Trọng ngươi từ lúc nào đã biến thành lòng dạ hẹp hòi, tính toán chi li như vậy.

Khấu Trọng thở dài nói:

- Cảm giác bị huynh đệ của chính mình bỏ rơi thật không diễn tả nổi là khó chịu đến mức nào, có cơ hội thì đương nhiên phải báo mối thù này.

Nhiệm Tuấn ở giữa nghe mà chẳng hiểu gì, nhưng vẫn cảm nhận thấy một thứ tình cảm vô cùng thân thiết và sâu đậm bao trùm lên hai người bọn họ.

Khấu Trọng vỗ mạnh vào vai của Nhiệm Tuấn, rồi chỉ về căn nhà có khu rừng bao quanh phía trước mặt hỏi:

-Tiểu Lăng Trọng có phải đang ở trong đó không?

Thấy Nhiệm Tuấn gật đầu khẳng định, Khấu Trọng liền nói:

- Không cần đưa bọn ta vào trong đó đâu. Ta muốn ngươi đi kiểm tra cho ta một chuyện. Đại Đạo xã do nhị đương gia Phùng Bạt dẫn đầu đang trên đường áp tải số hàng hoá của các thương gia Bình Diêu đến Nhạc Thọ. Tiểu Tuấn đi tìm hiểu xem đến khi nào thì họ đến nơi, thương hiệu nào của Nhạc Thọ có hàng hoá vận chuyển cùng vào đó, thông tin càng chi tiết càng tốt, bọn ta sẽ ở đây đợi tin tốt của ngươi.

Nhiệm Tuấn thấy mình có thể dốc sức làm việc cho hai người liền cảm thấy rất vinh dự, lập tức nhận lệnh đi ngay.

Khấu Trọng đưa tay khoác vai Từ Tử Lăng, rồi hóm hỉnh nói:

- Đây là vận mệnh, ngươi không muốn cùng ta đi thưởng thức phong cảnh của Quan Ngoại cũng không được.

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Ta chịu thua rồi!

Hai người nhìn nhau mỉm cười rồi cùng sải bước về phía trước.

---

sự việc chia ra hoãn cấp khinh trọng: ý nói sự việc thì có việc nên làm ngay (cấp), từ từ mà làm (hoãn), chưa quan trọng lắm (khinh) hoặc là quan trọng (trọng)

(

Chương 462: Lập uy thiên hạ

Tiểu Lăng Trọng đầu đội một chiếc mũ lông đang nằm ngủ trưa trên một cái chiếu trải trên sàn nhà, bên dưới kê một tấm đệm mềm, bên trên đắp một chiếc chăn mỏng. Tuy vừa qua mùa đông, khí trời vẫn chưa ấm lại, nhưng trong phòng có đốt lò sưởi, cách chống rét như vậy đúng là vừa đủ. Tiểu Lăng Trọng nằm ngủ trên miệng vẫn còn đọng nét cười, vẻ an lành thoải mái thật khó nói hết.

Sở Sở, bà vú và hai tiểu tỳ khác đang ngồi bên cạnh giường của Tiểu Lăng Trọng, vừa may vá vừa bàn chuyện lặt vặt trong nhà, khiến Từ Tử Lăng cảm thụ được sự đầm ấm của một mái nhà, nhưng đồng thời cũng cảm thấy đau lòng.

Gã chưa từng có nhà.

Căn nhà hoang đổ nát ở Dương Châu lúc xưa chỉ là một sào huyệt để ẩn thân. Gã khó mà xem đó là nhà mình được.

Hoàn cảnh như trước mắt đây mới đúng là “Nhà”

o0o

Khấu Trọng vẫn chưa qua cơn chấn động.

Mới rồi khi gã bước qua cửa vào phòng, bắt gặp ánh mắt Sở Sở ngẩng lên nhìn, trái tim gã vốn tĩnh lặng như nước hồ thu bỗng nhiên biến thành một dòng sông chảy xiết không ngừng nổi cơn ba đào. Ánh mắt của Sở Sở giống như một “mũi tên tình yêu” thần kỳ, bên trong bao gồm sự vui mừng kinh ngạc từ tận đáy lòng và sự chờ

mong vô tận, tâm tình phức tạp vi diệu, thử hỏi ai có thể chống đỡ nổi cái nhìn như vậy?

Khấu Trọng nhớ lại cảnh năm xưa ở phủ Đại long đầu, Sở Sở chủ động ném tuyết vào gã, lại nhớ đến cảnh mình kéo tay áo của nàng, rồi nàng mắng gã là “ngốc tử”, tư thái của nàng lúc đó thật mê người. Những hồi ức tươi đẹp làm cho người ta say mê ngày xưa đột nhiên sống dậy biến thành hiện thực trước mắt. Khấu Trọng lập tức “trúng tên”, trong lòng trỗi lên những xung động trước nay chưa từng có, chỉ muốn ôm lấy nàng, an ủi nàng, yêu thương nàng, khiến nàng được hạnh phúc vui vẻ.

Cho dù đối với Tống Ngọc Trí gã cũng chưa từng có loại khao khát và dục vọng như vậy.

Hoặc giả là do Sở Sở lúc ở phủ Đại long đầu đã thể hiện tác phong chủ động, nên lại càng câu dẫn khát vọng tiềm tàng trong thâm tâm gã.

Khi tiếp xúc với ánh mắt thâm tình của nàng, gã chỉ nghĩ đến dùng đôi tay mạnh mẽ của mình ôm nàng vào lòng, vuốt ve nàng, tìm hiểu những bí ẩn trong lòng nàng.

Gã đối với nàng vừa quen thuộc, vừa xa lạ. Quen thuộc khiến gã có cảm giác thân cận. Xa lạ khiến gã muốn khám phá tìm hiểu những bí mật của nàng, quả là vô cùng kích thích thú vị.

Chỉ đáng tiếc là gã đã quyết định cố nén những tình cảm chân chính đó trong lòng, không hề để lộ ra chút gì.

o0o

Hai người mang hai tâm trạng khác nhau, cùng cởi giày ra, chân đạp

trên nệm cỏ vừa êm vừa đàn hồi trải khắp phòng. Sở Sở bước ra nghênh đón, nhẹ nhàng tỉ mỉ giúp hai gã phủi hết những bụi nước bám trên người, không nói tiếng nào.

Mục quang Từ Tử Lăng ngưng lại trên gương mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của Tiểu Lăng Trọng, gã mỉm cười:

- Sở Sở tỷ không cần để ý đến bọn ta, lại càng không nên gọi Tiểu Lăng Trọng dậy, bọn ta chỉ ngồi cạnh ngắm nó là được rồi, đợi nó ngủ dậy sẽ chơi với nó.

Sở Sở nhẹ nhàng nói:

- Nó vừa mới ngủ, chỉ sợ cả một thời thần cũng không thức dậy đâu, cho dù ở bên cạnh nói chuyện cũng không làm nó thức.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng chợt cảm thấy vừa chua xót vừa an ủi, nghĩ đến Tiểu Lăng Trọng không còn mẹ, cũng xem như không có cha, Trác Kiều tính tình nóng nảy, không hề có tính nhẫn nại, không phải là mẫu người mẹ tốt, Sở Sở chính là lựa chọn tốt nhất.

Người nhũ mẫu biết ý vội cáo lui, Sở Sở cùng hai người ngồi xuống cạnh Tiểu Lăng Trọng.

Sở Sở tự nhiên ngồi bên cạnh Khấu Trọng, vui vẻ nói:

- Hai người xem có phải Tiểu thiếu gia rất giống Tố tỷ không?

Khấu Trọng ngửi thấy mùi u hương của nàng tựa như rất quen thuộc lại như thuộc về một quá khứ rất xa xăm, cảm thấy sự quyến luyến và trông đợi của nàng đối với mình, nhưng cũng biết được tuyệt không thể động tình cùng nàng nên chỉ đành miễn cưỡng khống chế tình cảm, gã gật đầu:

- Những ưu điểm của Tố tỷ đều di truyền cho nó, không sót điểm nào.

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn Tiểu Lăng Trọng hỏi:

- Năm nay nó bao nhiêu tuổi rồi?

Sở Sở giơ hai ngón tay lên nói:

- Cũng sắp được 3 tuổi rồi.

Tiếp đó nàng đứng lên:

- Hai người ở đây coi Tiểu thiếu gia, Sở Sở đi một lát sẽ trở lại ngay.

Hai người ngạc nhiên nhìn theo bóng lưng nàng, đều không biết là có chuyện gì.

Khấu Trọng quay đầu lại, tiếp tục nhìn gương mặt bé nhỏ hồng hào khỏe mạnh của Tiểu Lăng Trọng than:

- Hy vọng nó vĩnh viễn không biết được cha nó là ai. Giả như sau này Hương Ngọc Sơn an phận thủ thường, món nợ của hắn với bọn ta có thể nhất loạt bỏ qua. Đáng tiếc điều này không thể xảy ra, bởi vì vấn đề này xuất phát từ con người hắn.

Từ Tử Lăng âu yếm chỉnh lại mũ lông và chăn của Tiểu Lăng Trọng để nó không bị lạnh, gượng cười vẻ đồng tình:

- Trước mắt rõ ràng là một cái bẫy, chúng ta đã nhiều lần chống đối Hiệt Lợi, nhất định khiến hắn tức giận. Lần này lại có Hương Ngọc Sơn là kẻ hiểu rất rõ bọn ta, nhất định sẽ tìm cách trừ khử hai huynh

đệ ta.

Song mục Khấu Trọng tinh mang cực thịnh, trầm giọng nói:

- Ta muốn lập uy.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Ta hiểu rõ tâm tình của ngươi.

Khấu Trọng than:

- Chỉ có ngươi là hiểu rõ ta.

Sau khi mai táng Trinh tẩu và đại cừu nhân Vũ Văn Hóa Cập, hai người đối với ân oán cừu hận của thế gian trở nên mơ hồ, thậm chí còn có cảm giác chán nản buông xuôi.

Khấu Trọng muốn cùng Từ Tử Lăng đến Nhạc Thọ thăm Trác Kiều và Tiểu Lăng Trọng căn bản là một kiểu trốn tránh.

Thế nhưng sau khi bị một loạt những kích thích bên ngoài từ chuyện bị Quản Bình lừa gạt đến chuyện trước mắt biết chắc đây là chiếc bẫy giăng sẵn của cường địch ngoại tộc do Hiệt Lợi đứng đầu, Khấu Trọng rốt cuộc cũng giật mình tỉnh lại, biết rõ nên chấn chỉnh lại ý chí và tinh thần để cho địch nhân biết được Thiếu Soái gã không phải chỉ có hư danh.

So với các đại cao thủ tông sư một phái mà hiếm người dám khiêu chiến, thành danh mấy chục năm vẫn đứng vững như Tống Khuyết, Ninh Đạo Kì thì thanh danh và oai vọng của hai người vẫn còn kém một đoạn, nhân vì hai gã trước nay toàn là vừa đánh vừa chạy, nếu cứ như vậy thì thủy chung khó mà xác lập được uy danh của một cao

thủ vô địch.

Vì vậy Khấu Trọng quyết định minh đao minh thương cùng Hiệt Lợi đánh một trận, mục tiêu chính là bắt Đỗ Hưng phải nhả ra số da dê của Trác Kiều, nhờ đó mà lập uy thiên hạ, khiến cho bất kỳ kẻ nào sau này muốn đụng đến hai gã cũng phải suy đi nghĩ lại mới dám làm. Đây cũng chính là phương pháp duy nhất để bảo đảm cho việc làm ăn của Trác Kiều.

Việc này không phải là do ý chí nhất thời hoặc thất phu chi dũng mà vì tình thế không phải hoàn toàn bất lợi cho hai gã. Ở phương bắc hai gã còn có một vị chiến hữu can đảm tương chiếu là Đột Lợi, có thể cân bằng thế lực của hai bên.

Thế nên Khấu Trọng muốn nhân cơ hội này lập uy thiên hạ.

Đôi mắt của Khấu Trọng sáng rực lên:

- Bọn ta trước tiên nên tìm hai con chiến mã tốt có khả năng chịu đựng gian khổ, học tập các kỹ xảo tác chiến trên lưng ngựa. Từ đây học cho tới khi đến được Bắc Cương. Ài! Chỉ cần nghĩ đến tình cảnh trên đại thảo nguyên và hoang mạc của Tái Ngoại cùng địch nhân quyết thắng tranh hùng đã khiến cho người ta nhiệt huyết bừng bừng, không thể kềm chế.

Từ Tử Lăng nói:

- Bọn ta còn phải học bắn tên, kỵ và xạ luôn phải đi liền với nhau.

Khấu Trọng không ngờ Từ Tử Lăng lại đồng ý với đề nghị này của gã, vô cùng hưng phấn vỗ mạnh vào vai hắn, lại sợ làm Tiểu Lăng Trọng giật mình nên hạ giọng cười nói:

- Quả nhiên là huynh đệ tốt của ta. Bọn ta lần này làm cho sự việc càng lớn càng tốt, khiến cho trong và ngoài cửa ải ai cũng biết được chọc vào Dương Châu Song Long chúng ta ắt phải trả một giá đắt. Cuối cùng sẽ có một ngày bọn ta vượt qua con bà nó tam đại tông sư gì đó, nhân vì hai ta còn trẻ, tương lai còn dài.

Song mục Từ Tử Lăng ánh lên thần sắc thương cảm, chậm rãi cất tiếng:

- Lần này có thể là lần cuối cùng chúng ta kề vai tác chiến.

Mục quang gã nhìn về phía Tiểu Lăng Trọng trầm giọng hỏi:

- Nếu chúng ta bắt được Hương Ngọc Sơn thì nên làm thế nào?

Khấu Trọng ngẩn người nhìn Tiểu Lăng Trọng một lúc lâu, đoạn cười khổ đáp:

- Dù công hay tư chúng ta cũng nên kiên quyết hạ thủ, thế nhưng hắn rốt cuộc cũng là cha ruột của tiểu bảo bối Lăng Trọng. Như vậy bọn ta cứ cảnh cáo hắn lần cuối cùng, nếu hắn chịu bỏ hết tất cả, thoái ẩn đến già thì bọn ta cho hắn một cơ hội. Nếu hắn vẫn chứng nào tật nấy, thì đừng trách Khấu Trọng ta vô tình. Chuyện này giao cho ta xử lý, Lăng thiếu gia cứ bỏ mặc mọi chuyện đến Tái Ngoại du sơn ngoạn thủy, lấy một mỹ nhân Ba Tư về làm vợ. Hắc!...

Từ Tử Lăng dường như không nghe gã nói, hổ mục sát cơ đại thịnh lạnh lùng nói:

- Cứ quyết định như vậy, bọn ta cho hắn một cơ hội nữa. Nếu Hương Ngọc Sơn vẫn chấp mê bất ngộ, dù Tất Huyền và Phó Dịch Lâm đồn thời nhận hắn làm con, bọn ta cũng phải lấy cái mạng chó của hắn.

Khấu Trọng trầm giọng:

- Còn mối huyết cừu của Âm Quý Phái tính thế nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Chúng ta và bọn Ma Môn bại hoại với ý đồ khuynh đảo võ lâm chính đạo Trung Nguyên đã ở vào thế bất lưỡng lập. Chuyện này không chỉ quan hệ đến ân oán cá nhân. Sau một năm ta nhất định sẽ về lại Trung Nguyên, xem thử Thạch Chi Hiên không có điểm yếu sẽ lợi hại như thế nào. Đến lúc đó có thể san bằng Âm Quý Phái. Vấn đề là phải xem võ công của chúng ta có thể tiến tới cảnh giới nào.

Khấu Trọng tỏ vẻ đắc ý:

- Như vậy đây đâu phải là lần chung vai tác chiến cuối cùng của chúng ta! Sau này không được nói những câu khiến người đau lòng như vậy nữa. Ta nhất định sẽ để bụng đó.

Từ Tử Lăng không vui nói:

- Đến lúc đó nếu ngươi rảnh rỗi thì hãy nói.

Khấu Trọng đưa tay vuốt nhẹ gò má trắng hồng bụ bẫm của Tiểu Lăng Trọng khen:

- Tiểu bảo bối dễ thương quá, tương lai sẽ kiêm cả sở trường hai nhà Từ Khấu, bảo đảm sẽ lợi hại hơn cả bọn ta, những việc bọn ta không làm được, sẽ do nó hoàn thành.

Từ Tử Lăng cáu nói:

- Ngươi làm vậy là làm khổ nó, làm người quan trong nhất là không bị câu thúc, có thể làm việc mình thích mới hưởng thụ được nhân sinh một cách chân chính.

Khấu Trọng cười đáp:

- Ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi. Lăng thiếu gia đừng tưởng thật.

Tiếp đó gã lộ ra thần sắc trầm tư:

- Bọn ta dù có đủ thực lực chống đối Đỗ Hưng nhưng cũng phải có chiến lược tối ưu phối hợp. Điều kiện tiên quyết để định được chiến lược là phải hiểu tình hình địch. Hiện tại chúng ta có thể nói là không biết gì về địch nhân. Về mặt này để đại tiểu thư nghĩ biện pháp giúp chúng ta mới được.

Từ Tử Lăng đang muốn lên tiếng trả lời thì Sở Sở quay lại, phía sau còn có hai tiểu tỳ, bê theo hai chiếc chung đựng đồ chưng hầm gì đó. Sở Sở cũng không đi tay không mà ôm hai chiếc áo bào bằng da dê tinh chế, cười nói:

- Hai người uống canh mật gấu (nguyên văn: Hùng đảm thang) này đi rồi thử áo bào nô gia may cho hai người. Tiểu thư nói hai người sẽ đi Sơn Hải Quan, đúng là lúc cần dùng đến.

Hai gã vội đứng dậy cảm tạ.

Ân trọng của mỹ nhân lại càng khiến cho Khấu Trọng trong lòng trăm mối tơ vò, gã chỉ đành cố kềm chế:

- Bọn ta đương nhiên phải thử áo mới do Sở Sở may cho chúng ta trước.

Sở Sở liếc gã một cái điềm đạm nói:

- Thiếu Soái dẻo mồm dẻo miệng quá, còn không bỏ khoái đao xuống.

Từ Tử Lăng nhìn Sở Sở tỉ mỉ giúp Khấu Trọng mặc ngoại bào vào, thầm nhớ lại ngày xưa tại phủ Đại long đầu Tố Tố từng may áo mới cho hai gã, trong lòng lại dấy lên cảm xúc, trầm mặc không nói.

Khấu Trọng mặc áo bào mới vào ngang nhiên quay một vòng trước mặt Sở Sở và hai tiểu tỳ, tự nhiên sinh ra một loại uy thế bức nhân khiến cho ba cặp mắt đều sáng lên.

Sở Sở không giấu được vẻ vui thích:

- Chiếc ngoại bào này còn có mũ lông, có thể che mưa tuyết, trong áo bào có thể giấu binh khí, không cần đeo đao trên lưng lộ liễu như vậy.

Tiếp đó tới phiên Từ Tử Lăng mặc thử áo mới, cũng rất vừa vặn với thân hình gã, thể hiện được phong tư tiêu sái tuấn tú của Từ Tử Lăng.

Lúc đó Trác Kiều đột nhiên đại giá quang lâm, bảo hai người tới chiếc bàn đặt cạnh đó ngồi xuống, vừa uống canh mật gấu vừa trò chuyện. Nhìn thấy nàng phải dùng gậy chống mới đi được, hai gã lại càng quyết ý thu thập Đỗ Hưng.

Nét mặt mệt mỏi của Trác Kiều không che được vẻ hưng phấn, nàng nói:

- Vừa có tin tức mới, Long Vương Bái Tử Đình sẽ cử hành lập quốc đại điển ở Tiểu Trường An, có thể nói vô luận những kẻ ủng hộ hay

phản đối đều đến tham dự. Theo ta đoán, Hô Diên Kim của Khiết Đan, Hàn Triều An của Cao Ly và Đỗ Hưng đều sẽ đến, các người có thể giết chết bọn chúng một lượt, không cần đi các nơi tìm kiếm.

Hai gã nghe đều cảm thấy mơ hồ.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Bái Tử Đình là người gì? Muốn lập nước gì?

Trác Kiều cố nhẫn nại giải thích:

- Bái Tử Đình là lãnh tụ có thực lực nhất của bộ tộc Túc Mạt. Hắn muốn kiến lập Bột Hải quốc, chuyện đơn giản vậy mà cũng không biết. Không ngờ hai ngươi tư chất thấp như vậy, lại còn không biết thời thế.

Khấu Trọng không biết nên khóc hay cười, chỉ đành cam tâm chịu bị mắng, cung kính hỏi:

- Tiểu Trường An lại là thứ gì?

Trác Kiều khó chịu nói:

- Tiểu Trường An không phải là thứ gì mà là phủ Long Tuyền nơi Bái Tử Đình đã lựa chọn làm kinh đô cho vương quốc mới của hắn. Ài! Sở Sở muội mau đến giải thích cho bọn chúng hiểu.

Sở Sở hiển nhiên rất được Trác Kiều thương yêu, hiểu rõ mọi việc của Trác Kiều, duyên dáng đến ngồi bên cạnh Trác Kiều, nở nụ cười hàm tiếu nói:

- Long Tuyền phủ nằm ở trung du sông Mẫu Đơn, bao quanh là đồi

núi thuộc dãy Trường Bạch sơn, phía nam giáp với Kính Bạc hồ, bộ tộc của Bái Tử Đình vốn là dân tộc du mục nằm giữa Khiết Đan và Cao Ly. Từ khi Long Vương Bái Tử Đình trỗi dậy, thanh thế tăng nhanh, phạm vi thế lực phía đông lan đến Bột Hải, phía nam đến Cao Ly, tây nam giáp với Đột Quyết và Khiết Đan. Bái Tử Đình từ nhỏ ngưỡng mộ văn hóa Trung Thổ, nên Long Tuyền phủ được kiến tạo giống như Trường An, ngoài ra chế độ chính trị, văn tự, phục trang đều học theo chúng ta, vì vậy Long Tuyền phủ được gọi là Tiểu Trường An.

Từ Tử Lăng cảm thấy vô cùng hứng thú, không ngờ Tái Ngoại lại có một địa phương như vậy.

Khấu Trọng động dung nói:

- Không ngờ Sở Sở kiến thức rộng lớn như vậy, bọn ta là lần đầu nghe thấy Bái Tử Đình và Long Tuyền phủ - Tiểu Trường An.

Trác Kiều khẽ hắng giọng:

- Người mà ta đào tạo ra làm sao tệ được? Tin tức tình báo truyền về đều do Sở Sở chỉnh lý tốt rồi mới nói cho bọn dài lưng tốn vải chỉ biết ăn không biết làm như các ngươi nghe.

Sở Sở thấy vẻ mặt cam chịu của hai người khi bị mắng là dài lưng tốn vải, cố gắng nén cười nói:

- Long Tuyền phủ nằm trên một bình nguyên, trong thành có nhiều nguồn nước, đều là nước khoáng nóng. Ở đó trồng được một giống lúa gọi là lúa Hưởng Thủy, chất gạo mềm mại hợp khẩu vị, màu gạo trắng và trong suốt, nổi danh Tái Ngoại. Trước nay đều là miếng mồi mà người Khiết Đan muốn chiếm đoạt. Cũng may người Cao Ly hy vọng dùng Long Tuyền làm bức đệm ngăn cách với Đột Quyết và

Khiết Đan nên bằng mọi cách giúp đỡ. Bất quá nếu không phải Đột Lợi và Hiệt Lợi tranh đấu nhau quyết liệt khiến Bái Tử Đình giảm được áp lực thì hắn cũng không dám đột nhiên lập quốc. Kẻ phản đối gay gắt nhất chính là Đông Đột Quyết và người Khiết Đan, thế nên việc lập quốc của Bái Tử Đình đương nhiên không hề thuận lợi, kết quả lại càng khó mà dự liệu được.

Hai gã lúc này mới hiểu rõ toàn bộ sự việc.

Trác Kiều chen vào nói:

- Số hàng đó của chúng ta chính là thông qua Bái Tử Đình mua của người Hồi Hột. Ta và hắn đã từng gặp mặt một lần, cũng tính là thương lượng thành công, nhưng giao tình chỉ dừng ở mức buôn bán giao dịch. Người này dã tâm rất lớn, bản thân vô luận tài trí võ công đều rất cao minh, tuyệt không đơn giản.

Khấu Trọng hỏi:

- Đột Lợi đối với chuyện này có thái độ gì?

Sở Sở trả lời:

- Hắn tất nhiên không muốn ở phía đông lại có một thế lực mới trỗi dậy. Chỉ là tự mình còn lo chưa xong, không thể can thiệp.

Trác Kiều nói:

- Đại điển kiến quốc của Bột Hải quốc là vào ngày mùng một tháng bốn tại Long Tuyền phủ, cách hiện tại không đến hai tháng, hai người các ngươi nhất định phải làm cho ổn thỏa việc này.

Khấu Trọng hỏi:

- Đại tiểu thư làm sao có thể hiểu rõ ràng tình hình ở Tái Ngoại như thế?

Trác Kiều ngạo nghễ nói:

- Ra ngoài phải nhờ bằng hữu! Trác Kiều ta trong việc làm ăn nói một là một hai là hai, trừ những người có ý đồ xấu, còn không thì ai mà không muốn giao tình với ta.

Từ Tử Lăng cũng hỏi:

- Đại tiểu thư ở cùng biên ải có bằng hữu đặc biệt tin cậy nào không?

Sở Sở đáp thay Trác Kiều:

- Ở Bắc Cương ngoài Bắc Bá bang còn có hai đại bang và một đại phái nữa, hợp xưng là tam bang nhất phái. Hai bang kia là Ngoại Liên bang và Tắc Mạc bang. Ngoại Liên bang do Đại Cống Lang người Tất Tộc đứng đầu, còn Long đầu của Tắc Mạc bang là Kinh Kháng. Người này có giao tình thâm hậu với Đậu gia nên thường giúp đỡ chúng tôi rất nhiều. Quan Ngoại bất kể gió lay cỏ động gì cũng do ông ta báo cho phân hiệu của chúng ta ở Sơn Hải Quan biết, sau đó dùng phi cáp truyền thư báo cho đại tiểu thư.

Khấu Trọng vỗ đùi nói:

- Vậy là được rồi! Điều mà bọn ta thiếu chính là một mạng lưới tình báo ở tái ngoại, cuối cùng vấn đề này cũng được giải quyết.

Từ Tử Lăng lại hỏi:

- Phái chủ của Trường Bạch phái có phải là Vương Bạc không?

Trác Kiều lạnh giọng đáp:

- Không phải lão già đó thì còn ai. Còn nói là bỏ việc tranh bá thiên hạ, sau lại cố làm mưa làm gió, trước đó lão đầu hàng Vũ Văn Hóa Cập, sau thấy hắn thanh thế suy đồi chỉ đành lui về Trường Bạch. Nói không chừng lần này đối phó bọn ta có cả phần của Vương Bạc.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Sự tình càng lúc càng thú vị. Đại tiểu thư có thể tìm cho bọn ta hai chiến mã tốt, cung tên thượng đẳng và một bản đồ chi tiết về địa lý và lộ tuyến của tái ngoại không? Hai người bọn ta bảo đảm không làm đại tiểu thư thất vọng đâu.

Từ Tử Lăng bổ sung:

- Đến lúc đó cần liên lạc những người nào xin đại tiểu thư nói rõ.

Trác Kiều nói:

- Những thứ hai ngươi cần đều có sẵn rồi. Ta vừa mới mua hai con thiên lý mã cực tốt giống Cao Xương thuần chủng của người Đột Quyết. Giống ngựa này không sợ bão cát và giá lạnh của Tái Ngoại.

Khấu Trọng cả mừng:

- Vậy là được rồi! Bọn ta tối nay lập tức khởi hành, đánh cho Bắc Bá bang lạc hoa lưu thủy, tiện đường thử mùi vị của gạo Hưởng Thủy.

Sở Sở “A” lên một tiếng, lộ rõ vẻ thất vọng, rõ ràng là không ngờ Khấu Trọng lại lên đường nhanh như vậy. Ngay cả Từ Tử Lăng cũng không hiểu vì sao Khấu Trọng lại muốn đi gấp thế. Chỉ mình Khấu

Trọng có khổ tự biết, nguyên nhân là vì sức cám dỗ của Sở Sở với gã quá lớn, lưu lại thêm một đêm không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì. Trác Kiều ngập ngừng một lúc, rốt cuộc cũng gật đầu đáp ứng:

- Được thôi, vậy tối nay khởi hành, ta sẽ an bài mọi thứ cho các ngươi. Hai người phải cẩn thận, Tái Ngoại không phải như Trung Thổ, thường thiếu chỗ để trú thân, lỡ có sơ sót gì lại càng dễ vì thiếu lương thiếu nước mà rơi vào tuyệt cảnh.

Trong lòng hai gã đồng thời trỗi dậy hào tình vạn trượng, thầm nghĩ cuối cùng cũng có cơ hội tìm hiểu phong thổ nhân tình của dị vực mà lão Bạt thường nói tới.

(

Chương 463: Thích nhật xạ nguyệt

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng giống như được trở về thời thơ ấu vốn bị quên lãng từ lâu, biến thành hai đứa trẻ to đầu, cùng với đứa bé đang tập đi Tiểu Lăng Trọng bò trên chiếu, hi hi ha ha nô giỡn đến quên cả trời đất. Lúc đó hai gã chẳng còn gì là phong phạm cao thủ tranh hùng thiên hạ, chỉ cùng bò ra làm trâu làm ngựa để mong chọc cho Tiểu Lăng Trọng cười. Sở Sở và các tỳ bộc khác cũng đứng ngoài reo hò cổ vũ, tiếng cười đùa vang cả nội đường.

Đột nhiên Nhậm Tuấn xuất hiện, kéo hai gã quay lại thế giới hiện thực. Cả ba liền cùng nhau ra ngoài nói chuyện.

Nhậm Tuấn nói:

- Tin tức của hai vị đại gia phải chăng có gì lầm lẫn? Tiểu nhân đã điều tra khắp thành mà vẫn không tìm ra thương gia nào có hàng hóa giao cho Đại Đạo xã vận chuyển, cũng không nghe nói có tiêu đoàn nào của Đại Đạo xã đến Nhạc Thọ.

Hai gã chỉ biết nhìn nhau, lòng đều hiểu rõ lại bị Quản Bình lừa thêm một lần nữa. Thế nhưng nếu Quản Bình không nói sẽ đến Nhạc Thọ thì hai gã cũng đâu có lên thuyền, lại càng không bị biến thành kẻ thế tội.

Khấu Trọng hỏi lại chi tiết việc điều tra của Nhậm Tuấn, sau khi khẳng định y không có gì sơ suất bèn hậm hực nói với Từ Tử Lăng:

- Cứ cho là trước mắt Quản Bình còn có chút may mắn. Thế nhưng

chỉ cần hắn thực sự đến Sơn Hải Quan, bọn ta nhất định có cơ hội tìm ra hắn để trút cơn giận này.

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Giả thiết những gì Quản Bình nói đều là bịa đặt thì chỉ e đến cái bóng của hắn bọn ta cũng không thấy được.

Khấu Trọng khổ não nói:

- Âu Lương Tài của Tồn Nghĩa Công và La Ý của Nhật Thăng Hành đều làm ăn chân chính và là người tốt. Bọn ta sao nỡ nhẫn tâm nhìn bọn họ bị tên gian tà nham hiểm đó hãm hại?

Nhậm Tuấn đang chăm chú lắng nghe bỗng lên tiếng:

- Hai vị đại gia có thể kể lại tường tận sự việc không? Nói không chừng tiểu tử có thể tìm được biện pháp khác

Từ Tử Lăng bèn đem sự tình kể lại một lượt.

Nhiệm Tuấn quả quyết:

- Đây không giống như tác phong của Đỗ Hưng, khẳng định là Quản Bình nói nhăng nói cuội. Thuốc nhuộm của Nhật Thăng Hành tuy vang danh thiên hạ, nhưng các xứ vùng Tái Ngoại lại có cách nhuộm khác, không lý do gì trả giá cao để mua hàng từ một nơi xa như vậy ở Trung Nguyên.

Khấu Trọng giật mình nói:

- Ta nghĩ thông rồi! Nhất định là do Bái Tử Đình đặt hàng. Hắn một lòng muốn học tập văn hóa Trung Nguyên, lại sắp làm lễ khai quốc,

đương nhiên là cần một lượng hàng lớn của Hoa Hạ để làm cảnh.

Từ Tử Lăng tiếp lời:

- Nếu là như vậy, xem như Quản Bình xui xẻo, thế nhưng vẫn phải đề phòng hắn giữa đường giết người cướp hàng, rồi tự mình giao dịch với Bái Tử Đình kiếm một khoảng tiền lớn.

Nhậm Tuấn liền nói:

- Muốn giết người cướp hàng ư? Mỹ Diễm phu nhân dù có gan to bằng trời cũng không dám động thủ trong quan nội. Thế nên chỉ cần hai vị đại gia nhanh hơn một bước đến Sơn Hải Quan trước bọn chúng thì chẳng phải lo điều gì cả.

Hai gã cảm thấy có lý, lập tức trút được gánh nặng trong lòng.

Tiêu cục lớn có phân hiệu ở khắp thiên hạ như Đại Đạo xã đối với các bang hội môn phái đều có giao tình, cho dù xảy ra chuyện gì cũng có cách điều tra truy cứu, chỉ có ở vùng Quan Ngoại thưa người thì mới không đủ sức tra xét. Bất luận suy nghĩ từ góc độ nào thì Quản Bình cũng nhất định chờ sau khi xuất quan mới dám xuất thủ.

Khấu Trọng nghĩ đến một chuyện liền hỏi:

- Ở Quan Ngoại người ta có dùng Hán ngữ không?

Nhậm Tuấn lắc đầu:

- Số người biết Hán ngữ không nhiều, nói gì đến tinh thông. Ngược lại tiếng Đột Quyết thì ai cũng biết vài câu.

Hai gã lại cảm thấy nhức đầu! Chẳng nhẽ sau khi bước chân ra Quan Ngoại thì cả hai đều biến thành những kẻ vừa câm vừa điếc sao.

Nhậm Tuấn hiểu ý nói:

- Hai vị đại gia xin cứ yên tâm! Tiểu tử là người Du Lâm, phát âm tiếng Đột Quyết chuẩn đến mức ngay cả người bản địa cũng không nhận ra là do ngoại nhân nói. Chỉ cần hai vị đại gia nói với đại tiểu thư một câu, tiểu tử có thể dọc đường theo hầu và làm phiên dịch cho hai vị đại gia.

Từ Tử Lăng nói:

- Tiểu Tuấn đi cùng bọn ta một đoạn cũng không thành vấn đề, nhưng chỉ tới Sơn Hải Quan là dừng. Trên đường ngươi làm sư phụ dạy tiếng Đột Quyết cho bọn ta, hy vọng là không khó học chứ?

Nhậm Tuấn tuy chưa hoàn toàn đạt được mục đích nhưng có thể theo hai gã gần nửa tháng cũng đã vui mừng hơn sự mong đợi rồi, liền phấn chấn nói mấy câu khiêm cung đại ý “tuyệt không dám làm sư phụ hai vị đại gia”.

Khấu Trọng đưa tay vỗ vai hắn, mỉm cười nhìn thanh đao hắn đang đeo rồi nói:

- Ngươi dùng đao à? Có thể múa vài đường cho bọn ta xem thử không?

Nhậm Tuấn biết hai người có ý chỉ bảo liền mừng rỡ như điên, vội bước đến khoảng trống giữa sân, cung kính hướng về phía hai người cúi mình kính lễ, bóng đao nhoáng lên, nhất thời chỉ nghe đao phong vù vù, đánh đến lúc lâm ly tựa như người đao dung hợp vô

cùng tinh tế đẹp mắt.

Đao ảnh dừng lại.

Nhậm Tuấn vái dài sát đất cung kính nói:

- Xin hai vị đại gia chỉ điểm cho tiểu tử.

Khấu Trọng đỡ hắn lên rồi quay sang Từ Tử Lăng hỏi:

- Lăng thiếu gia nghĩ sao?

Hai mắt Từ Tử Lăng tinh quang sáng rực quan sát Nhậm Tuấn, đoạn gật đầu nói:

- Bất luận thể chất tài hoa đều là tuyển chọn tốt nhất, hiện tại tuy hắn còn là một khối đá thô sơ, nhưng chỉ cần qua mài dũa tất sẽ thành mỹ ngọc. Ta khẳng định hắn là nhân tài có thể đào tạo.

Từ Tử Lăng không khi nào ỷ mình lớn tuổi để nói với người có địa vị thấp hơn những lời thế này, chỉ mình Khấu Trọng hiểu rõ được nguyên nhân thật sự phía sau.

Khấu Trọng nói lớn:

- Khi Nhậm Tuấn ngươi đến được Sơn Hải Quan, ngươi sẽ là một Nhậm Tuấn khác hẳn bây giờ, lại càng có cơ hội đăng lên bảo tọa đệ nhất cao thủ Bắc Cương. Thế nhưng ngươi có biết vì sao bọn ta lại đào tạo ngươi không?

Nhậm Tuấn nghe mà cảm thấy trong lòng nóng bừng, nước mắt lưng tròng lắc lắc đầu.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Bọn ta muốn huấn luyện một cao thủ chân chính suốt đời đi theo bảo vệ đại tiểu thư, tránh để nàng bị người ta làm hại.

Nhậm Tuấn kìm không nổi những giọt nước mắt chảy dài. Mộng tưởng của gã rốt cuộc cũng có khả năng biến thành hiện thực.

Ba người lên đường ngay trong đêm.

Trác Kiều tặng cho hai người một đôi ngựa giống Đột Quyết thần tuấn phi thường, chỉ hiềm chúng đối với chủ mới vẫn còn kiêu ngạo không chịu thuần phục, không ngừng có những động tác muốn hất hai gã xuống đất. Thế nhưng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đâu phải tay vừa, mặc cho bọn chúng tận sức thi triển hết bản lãnh, hai gã vẫn nhẹ nhàng ung dung ngồi trên lưng ngựa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã từng sống ở Phi Mã Mục Trường một quãng thời gian. Ở gần chùa tự nhiên còn biết tụng kinh niệm Phật, huống chi là sống ở trong chùa. Sau một đêm hết dùng cứng lại đến dùng mềm, tới khi trời sáng ba người bèn rời quan đạo, đến bên một dòng suối nhỏ cho lũ ngựa uống nước. Hai gã đích thân tắm rửa chải lông cho chúng, dùng cách mềm dẻo thu phục mã tâm.

Nhậm Tuấn cũng tranh thủ dạy hai người tiếng Đột Quyết. Cả hai đều là những tay có trí nhớ hơn người, Nhậm Tuấn chỉ nói vài lần hai gã đã thuộc lòng, khẩu âm ngữ điệu đều nắm bắt chính xác khiến hắn vô cùng ngạc nhiên thán phục.

Khấu Trọng cẩn thận chăm sóc cho chú ngựa, lộ rõ vẻ quyến luyến không rời. Gã nghiêm túc nói với Từ Tử Lăng:

- Đây là hai chú ngựa bảo bối kế tục Bạch Nhi và Khôi Nhi của bọn

ta, nên gọi chúng bằng tên gì cho hay đây?

Từ Tử Lăng nhớ lại hai con ngựa yêu bị chết thảm bởi bàn tay của Vũ Văn Vô Địch, trong lòng dấy lên một cảm giác bùi ngùi thương cảm. Gã nhủ thầm sẽ toàn lực bảo hộ cho chú ngựa Đột Quyết của mình, sau này nó sẽ trở thành một người bạn đường trung thành. Đoạn gã mỉm cười hỏi:

- Thiếu Soái có đề nghị gì tốt không?

Khấu Trọng liền đáp:

- Người tối kỵ đặt nhầm tên xấu, tên ngựa cũng không được xem thường, ta phải ngẫm nghĩ kỹ mới được.

Từ Tử Lăng định thần nhìn con ngựa một màu đen tuyền không có một cọng lông tạp nào của Khấu Trọng, rồi nhẹ nhàng nói:

- Bày mưu lập kế, quyết chiến ngoài ngàn dặm không phải là mộng tưởng của Khấu Trọng ngươi sao? Chi bằng gọi chú ngựa của ngươi là Thiên Lý Mộng đi.

Khấu Trọng chỉ cảm thấy ngạc nhiên, còn Nhậm Tuấn đứng bên cạnh thì vỗ tay khen tấm tắc:

- Lăng gia tài trí mẫn tiệp, khẳng định là đứng đầu thiên hạ, tên này không những khiến người ta tỉnh ngộ mà còn có hàm ý ngày đi ngàn dặm nữa, quả là không còn có tên nào tốt hơn.

Từ Tử Lăng bật cười nói:

- Tiểu Tuấn hoặc giả vì đồng hành chưa lâu, nên không biết là bọn ta chẳng khoái bị người ta khen vung lên thế đâu. Nói đến tài trí mẫn

tiệp, ta cưỡi ngựa cũng không theo kịp cái tên “Đa tình công tử” Hầu Hy Bạch.

Khấu Trọng than thở:

- Nhưng ngay cả ta bây giờ cũng muốn vỗ mông ngựa cho ngươi. Tốt! Vậy lấy “Thiên Lý Mộng” làm đại danh cho chú ngựa bảo bối của ta nhé.

Nhậm Tuấn không nhịn được nói:

- Mộng tưởng của Thiếu Soái nhất định có ngày sẽ thành sự thật. Nếu không phải Thiếu Soái xuất thủ thì ai có thể đại phá được con bà nó cái tên Lý Mật đó chứ.

Khấu Trọng phì cười:

- Và đây sẽ là lần vỗ mông ngựa sau cùng của ngươi. Bọn ta muốn học cái thứ tiếng Đột Quyết con bà nó gì đó của ngươi, chứ đâu có thời gian mà nghe mấy lời nịnh hót đó.

Đoạn gã quay sang nói với Từ Tử Lăng:

- Nói đến chuyện tên tuổi, ta thì chọn Tiểu Ninh, Tiểu Tinh, ngươi thì chọn Mạc Vi, Mạc Nhất Tâm. Khác biệt đó nói lên một điều, rằng ngươi chí tại viễn du ngoại vực, đường đi cũng phải tính bằng vạn dặm. Chú ngựa của ngươi lông có màu nâu làm chủ, nhưng lại ngầm ẩn hiện hoa văn khác lạ. Hay gọi nó là “Vạn Lý Ban” có được không? (Ban nghĩa là lốm đốm, có vằn)

Nhậm Tuấn không dám lên tiếng sợ lại bị mắng là lời nói chỉ bằng phát rắm ngựa.

Từ Tử Lăng suy nghĩ một lát thì đồng ý:

- Tốt lắm! Chú ngựa ngoan của ta sau này sẽ được gọi là “Vạn Lý Ban”. Hy vọng một năm sau khi ta trở lại Trung Nguyên, Thiên Lý Mộng và Vạn Lý Ban lại có cơ hội gặp nhau, người còn ngựa còn!

Khấu Trọng hào tình phấn khởi, vươn người lớn tiếng gọi:

- Nhậm Tuấn!

Nhiệm Tuấn giật mình ứng tiếng:

- Có tiểu tử!

Khấu Trọng ngửa mặt lên trời cười dài, đột nhiên tung một chưởng hướng về phía Nhậm Tuấn. Nhậm Tuấn đâu ngờ gã lại ra tay, cho dù là toàn thần giới bị cũng chưa chắc đã đỡ được, huống hồ hắn lại bất ngờ, lập tức bị hất ngã chổng cả bốn vó lên trời, bộ dạng thảm hại vô cùng.

Khấu Trọng như không có chuyện gì dắt ba chú ngựa sang bãi cỏ bên cạnh.

Nhậm Tuấn vụng về bò dậy, Từ Tử Lăng đưa tay ra hiệu, bảo hắn đến nghe Khấu Trọng nói chuyện.

Nhậm Tuấn vốn là người tinh minh, nếu không thì đã không thể chỉ mới hai mươi tuổi đầu đã hé lộ tài năng, được Trác Kiều tín nhiệm trọng dụng đến vậy. Tất nhiên hắn hiểu rõ Khấu Trọng muốn dạy võ công cho mình, bèn vội chạy đến sau lưng Khấu Trọng, cúi đầu lắng nghe.

Khấu Trọng hai tay chắp sau lưng, không hề quay đầu lại hỏi:

- Ngươi có biết vì sao vừa rồi ta không hề tốn sức đã khiến ngươi ngã lăn quay ra không?

Nhậm Tuấn khiêm nhường đáp:

- Vì tiểu tử võ công thấp kém đương nhiên không đỡ được một đòn của Trọng gia.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Đao của ngươi thật ra đánh cũng khá lắm, nếu ta muốn thu thập ngươi, chỉ e là phải mất một chiêu nửa thức mới làm được.

Nhậm Tuấn gãi đầu nói:

- Vậy là do tiểu tử không hề chuẩn bị, không ngờ Trọng gia lại ra tay thử mình.

Khấu Trọng đột ngột quay người lại, hổ mục sáng rực nói:

- Nếu đây là đáp án thì ngươi cả đời cũng không tiến đến cảnh giới của cao thủ chân chính được.

Từ Tử Lăng đến bên cạnh Nhậm Tuấn mỉm cười nói:

- Luyện võ cần chú trọng tâm pháp, tâm pháp của bọn ta gọi là Tỉnh Trung Nguyệt. Bất luận thời khắc nào cũng tĩnh lặng như nước trong giếng, phản ánh tất cả mọi sự chuyển dời của nhật nguyệt và các biến hóa khác, thế nên căn bản không có khả năng bị đột kích hoặc đánh lén, bởi vì không có biến hóa nào qua mặt được bọn ta.

Nhậm Tuấn hít vào một hơi dài rồi nói đầy khát vọng:

- Giả như Nhậm Tuấn đạt được đến cảnh giới huyền diệu như hai vị đại gia thì có chết cũng cam lòng.

Thần thái Khấu Trọng trở nên ôn hòa, đặt tay lên vai Nhậm Tuấn nói nhẹ nhàng:

- Tĩnh lặng như nước trong giếng, vô thắng vô bại, vô sinh vô tử, hữu tình mà cũng vô tình, chỉ thuần xem được phản ánh trong đó là thứ gì. Ngươi minh bạch tức là minh bạch, không minh bạch tức là không minh bạch, chỉ toàn nhờ vào mình ngươi, ai cũng không giúp ngươi được. Bọn ta chỉ có thể phụ trách đề tỉnh huấn luyện mà thôi.

Từ Tử Lăng nói tiếp:

- Bây giờ nhân lúc ngựa còn đang nghỉ ngơi, bọn ta sẽ dùng Trường Sinh Khí đả thông và cường hóa kinh mạch toàn thân cho ngươi. Việc này không làm cho ngươi công lực đại tiến nhưng có thể bảo đảm sẽ là tiềm lực cho ngươi tiến đến cảnh giới càng lúc càng cao trong võ học.

Nhiệm Tuấn toàn thân kịch chấn, vội quỳ xuống run giọng nói:

- Được hai vị đại gia hết lòng đào tạo, tiểu tử sau này nhất định không phụ lòng!

Ngày tháng hành trình cứ qua đi như vậy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng gạt hết mọi ưu tư, trừ lúc đi ngủ, thời gian còn lại tập trung vào việc học tiếng Đột Quyết và ky xạ, đồng thời chỉ dạy võ công cho Nhậm Tuấn.

Kình tiễn được hai gã truyền chân khí vào, có thể bắn xuyên cả

những cây gỗ cứng. Chỉ với công phu luyện tập trong mươi ngày, hai gã đã có thể từ bất kỳ góc độ nào trên lưng ngựa dùng thủ pháp nhanh nhất liên tục lắp tên phóng tên, xạ kích không trật một mũi. Hơn ba trăm mũi tên thượng đẳng mang theo dần dần bị rơi rụng hết. Ba người đành phải cải biến lộ trình, không thể chỉ đi mãi trong những vùng đồi núi hoang sơ, mà phải ghé qua thành thị để mua thêm tên.

Nhậm Tuấn vốn quen thuộc đường xá, biết rằng kinh đô Ngư Dương, Yến quốc của Cao Khai Đạo có một thợ làm cung tên được xưng là Tiễn đại sư, chuyên chế tạo cung tên chỉ bán cho người trả giá cao. Người này nguyên là thợ chế tạo cung tên ngự dụng cho Cao Khai Đạo. Có điều Cao Khai Đạo không phải người rộng rãi mà vị Tiễn đại sư này lại thích vào thanh lâu tiêu tiền như nước. Vậy nên y đành phải kiếm khoản thu nhập thêm bằng cách ngầm bán cung tên cho các nhân vật bang hội bên ngoài.

Hai gã lúc này đang mê thuật kỵ xạ, trong lòng cùng nghĩ đến chuyện sắm cung mới. Đối phương được gọi là đại sư thì dù sao cũng phải có chút bản lĩnh, thế nên đối với đề nghị của Nhậm Tuấn hoàn toàn tán thành.

Đao pháp của Nhậm Tuấn dưới sự chỉ dạy tận tâm của hai gã đã tiến bộ thần tốc. Ba người đều có nỗi đam mê của mình nên trên đường đi không hề cảm thấy tịch mịch

Thiên Lý Mộng và Vạn Lý Ban được Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hết lòng chăm sóc đã thiết lập được tình cảm gắn bó với chủ. Hai chú ngựa thông minh và hiểu ý người, cưỡi trên lưng chúng khiến hai gã có cảm giác thân thiết như huyết nhục tương liên.

o0o

Trác Kiều ở Ngư Dương có mở chi nhánh chuyên bán buôn da dê. Chủ hiệu là Hình Văn Tú, một bộ thuộc cũ của Trác Nhượng. Y khoảng ba mươi tuổi, võ công tuy chẳng ra sao nhưng bù lại rất nhanh nhẹn và khéo léo trong cách giao tiếp. Chỉ trong vòng vài năm y đã giao hảo với tất cả các bang phái trong vùng nên rất có danh tiếng.

Nghe tin hai người Khấu Từ đại giá quang lâm, Hình Văn Tú vội hết lòng chiêu đãi, mời bọn họ vào nghỉ ở một căn nhà tại thành nam.

Ba người nhập thành lúc hoàng hôn, sau đó dự tiệc tẩy trần. Cùng tham dự còn có các trợ thủ đắc lực của Hình Văn Tú là Trang Hồng và Lưu Đại Điền. Hai người này cũng là bộ thuộc cũ của Trác Nhượng ngày xưa, đều là những mãnh tướng trên chiến trường.

Rượu được ba tuần, Hình Văn Tú nói:

- Trọng gia và Lăng gia lần này đến Ngư Dương có muốn gặp Yến Vương một lần không?

Khấu Trọng chưa từng nghĩ đến việc gặp Cao Khai Đạo nên chau mày hỏi:

- Cao Khai Đạo không phải là tay sai của người Đột Quyết sao? Bọn ta với người Đột Quyết đã ở vào thế như nước với lửa, gặp hắn có khi sinh ra tai họa bất ngờ.

Hình Văn Tú liền nói:

- Chuyện đời có lúc này lúc khác. Hiện nay ở Đột Quyết, Đột Lợi và Hiệt Lợi đấu tranh không ngừng, Cao Khai Đạo không cần nhìn sắc mặt người Đột Quyết mà hành sự nữa. Theo tin tức của ta, Cao Khai Đạo hiện đang suy tính hướng đi sau này. Hai vị đại gia danh chấn

thiên hạ, nói không chừng có thể kết minh ước với hắn. Đây chính là một cơ hội hiếm có!

Khấu Trọng nghĩ tới Trương Kim Thụ bèn lắc đầu:

- Ngày nào cuộc chiến giữa Lý Phiệt và Lưu Vũ Chu, Tống Kim Cương chưa có kết quả, Cao Khai Đạo sẽ không khinh suất ra quyết định đâu. Giả như thắng lợi thuộc về Lý gia, Cao khai Đạo sẽ đầu hàng Lý gia. Nếu Lưu, Tống chiến thắng hắn chỉ còn cách ngoan ngoãn tiếp tục làm tay sai cho Đột Quyết. Đằng nào thì cũng không đến lượt Khấu Trọng ta.

Trang Hồng than:

- Thiếu Soái nhìn sự việc thật thấu đáo! Bọn ta cách gì cũng không nghĩ được sâu xa như vậy.

Từ Tử Lăng gật đầu tán thành:

- Cao Khai Đạo không gặp là hơn, khỏi phát sinh thêm chuyện phiền phức. Bọn ta lần này đến Ngư Dương ngoài việc đến thăm chư vị còn muốn bổ sung một ít cường cung kình tiễn loại tốt nhất, tất cả là để giúp đại tiểu thư đòi về số da dê trong tay Đỗ Hưng.

Hình Văn Tú liền nói:

- Chuyện này không thành vấn đề, bọn ta ở đây có một lô cung tên, đều là hàng thượng đẳng.

Nhậm Tuấn nói khẽ:

- Hai vị đại gia muốn có cung tên do Tiễn đại sư đích thân chế tạo, không phải là những loại “thượng đẳng” kia.

Hình Văn Tú vui vẻ nói:

- Cung tên của bọn ta là từ chỗ Tiễn đại sư với giá cao mua về đó. Để ta sai người mang đến cho hai vị đại qia xem qua được không?

Lưu Đại Điền lắc đầu:

- Cung tên của bọn ta tuy cũng tốt nhưng đều là do đồ nhi của Tiễn đại sư làm, so với loại mà Tiễn đại sư đích thân chế tạo vô luận sức bền hay độ chuẩn xác đều kém rất xa. Nghe nói Tiễn đại sư cả đời từng chế được bảy bộ thần cung mà ông ta rất vừa ý. Hiện tại chỉ còn hai bộ là “Thích Nhật” và “Xạ Nguyệt” được ông ta giữ làm của riêng, có người trả ngàn lượng hoàng kim nhưng ông ta cũng không chịu bán.

Khấu Trọng nói giọng mừng rỡ:

- Chỉ nghe tên đã biết là vật bất phàm, lại vừa đúng một đôi.

Bọn Hình Văn Tú đều á khẩu không nói được tiếng nào.

Từ Tử Lăng đắn đo nói:

- Trước tiên là ngươi không có ngàn lượng vàng! Sau nữa cho dù ngươi có đủ tiền, đối phương lại không chịu bán, chẳng nhẽ ngươi động võ cướp của người ta sao?

Hình Văn Tú lộ vẻ khó khăn:

- Tiễn đại sư tính tình cổ quái không nể mặt ai cả, bao gồm cả Cao Khai Đạo. Hắc! Trọng gia có thể chín bỏ làm mười, trước tiên hãy xem thử hàng của bọn ta được không?

Song mục Khấu Trọng sáng lên, gã nói:

- Ta muốn lấy Thích Nhật và Xạ Nguyệt về, xem thử thần cung hình dáng thế nào. Chuyện này do bọn ta nghĩ cách, Hình lão huynh chỉ cần an bài cho bọn ta gặp mặt Tiễn đại sư, để bọn ta thuyết phục ông ấy. Nếu không được thì đành thôi chứ sao. Ngày mai bọn ta sẽ lên đường.

Trang Hồng nhìn nhìn bầu trời ngoài song cửa rồi nói:

- Lúc này muốn tìm Tiễn đại sư thì phải đến Bách Hoa Uyển. Ông ta đang mê đắm các cô nương xinh đẹp ở đó, không đến đó thì không thể ngủ được.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghĩ đến vận đạo thanh lâu của mình đều cảm thấy bất diệu. Song lời đã nói ra, vả lại trong lòng cũng muốn có được hai bộ thần cung đó, cho nên cả hai lại muốn thử một phen.

Khấu Trọng cười khổ:

- Chỉ biết chờ xem vận đạo của bọn ta lần này thế nào, đúng không Lăng thiếu gia?

Chương 464

Ngư Dương, An Nhạc, Bắc Bình, Liêu Tây cùng với Trác Thành được gọi là ngũ đại thành ở biên giới đông bắc. Vì Cao Khai Đạo lấy Ngư Dương làm kinh sư nên nơi đây trở thành trung tâm kinh tế mậu dịch quân sự của khu vực này.

Ngư Dương qui mô chỉ bằng một nửa các đại đô hội như Lạc Dương, Trường An. Các cửa hàng tập trung trên con đường lớn xuyên suốt từ cửa Nam tới cửa Bắc thành. Bắc ngang qua đường có mười cổng chào và lầu gác, nhà cửa chủ yếu là một tầng lợp ngói, thành cổ đường dài, lầu các trùng trùng, tràn đầy khí thế của một tòa thành lớn nơi biên ải.

Do Ngư Dương là dịch trạm và trung tâm mậu dịch lớn nhất phía nam Sơn Hải Quan nên trong thành có rất nhiều thương nhân phương nam và biên ngoại, người ở khắp nơi đổ về, phồn thịnh nhiệt náo.

Dưới sự dẫn đường của Hình Văn Tú, bọn người Khấu Trọng, Từ Tử Lăng ung dung đi bộ về phía Bách Hoa Uyển. Nơi này nằm giữa con đường xuyên suốt hai cửa nam bắc thành, bọn gã vừa đi vừa cười nói, thong dong an hưởng.

Sáu người chia thành hai nhóm. Hình Văn Tú, Trang Hồng, Lưu Đại Điền làm một nhóm đi phía trước, phía sau là Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Nhậm Tuấn. Đây vốn là chủ ý của Khấu Trọng, bởi lẽ nếu có chuyện gì, hai gã và Nhậm Tuấn cũng có thể dễ dàng trốn thoát, bọn Hình Văn Tú hiện đang kiếm kế sinh nhai tại đây, tốt nhất không nên chuốc lấy rắc rối. Khi đến khu thanh lâu, bọn Hình Văn Tú quay về

nhà đợi tin tức.

Khấu Trọng giấu Tỉnh Trung Nguyệt vào chiếc túi trong áo khoác do Sở Sở may cho, tránh bị người khác chú ý.

Từ Tử Lăng đảo mắt nhìn ngắm khắp nơi, cảm nhận tư vị tươi mới mà một tòa thành xa lạ mang lại cho gã.

Khấu Trọng hướng đến Nhậm Tuấn đang vì sự khác biệt về thân phận tôn ty mà đi lùi về phía sau một chút cười hỏi:

- Tiểu Tuấn ngươi đã nghĩ đến việc định ra mục tiêu cho cuộc sống chưa? Tỷ dụ như trở thành cao thủ dụng đao, hoặc giả lập thệ phải lấy một nữ tử như hoa như ngọc, hưởng thụ cái lạc thú của việc thành gia lập thất?

Nhậm Tuấn bước lên phía trước, tới bên Khấu Trọng cung kính đáp:

- Trước kia tiểu nhân chỉ nghĩ đến việc cố gắng làm cho tốt những việc đại tiểu thư phân phó, sau khi kiếm đủ tiền mới xây nhà dựng cửa, cưới vợ sinh con. Nhưng hiện giờ lại chỉ muốn học được võ công tâm pháp do hai vị nhân gia truyền thụ. Đó có được coi là mục tiêu của cuộc sống không? Nhưng từ khi có ý nghĩ đó tiểu nhân thấy mình như được thoát thai hoán cốt, vui không thể tả.

Khấu Trọng cười nói:

- Chúng ta chỉ dựa vào đoạn đường mà tự mình đã đi qua để bồi dưỡng ngươi thôi. Thân thủ của ngươi hiện nay đã tiến bộ hơn trước nhiều, chỉ cần ngươi có thêm kinh nghiệm thực chiến là có thể đặt chân vào hàng ngũ nhất lưu cao thủ. Nói không chừng sau này có thể đuổi kịp Tuyên Vĩnh.

Nhậm Tuấn vội đáp:

- Tiểu nhân đâu dám so sánh với Tuyên gia.

Đúng lúc đó, một đám người mặc võ phục đi qua, trong đó có vài kẻ liên tục quay đầu lại đánh giá cân lượng Từ Tử Lăng và Khấu Trọng. Nhìn vào trang phục diện mạo, thân hình của chúng, khẳng định là người Đột Quyết.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn ung dung cười nói đáp lại ánh mắt thăm dò không chút thiện ý của bọn chúng, đám võ sĩ Đột Quyết chỉ đành thẳng đường đi khuất.

Nhậm Tuấn hỏi:

- Bọn chúng phải chăng đã nhận ra hai vị nhân gia?

Từ Tử Lăng nhún vai:

- Nhận ra hay không, sẽ chóng biết ngay thôi.

Khấu Trọng lạnh lùng thốt:

- Nhìn bộ dạng mấy tên này, có thể coi là món hàng tốt cho Tiểu Tuấn ngươi luyện đao đó.

Nhậm Tuấn giật mình nói:

- Tôi chỉ e không đương nổi.

Khấu Trọng đặt tay lên vai hắn, cười nhẹ nói:

- Võ công của người Đột Quyết theo con đường dũng mãnh, trọng

khí thế, lấy mạng đổi mạng. Nếu ngươi bị thanh thế của chúng làm cho sợ hãi, thì tốt nhất là về quê cày ruộng đi, hiểu không?

Từ Tử Lăng tiếp lời:

- Khi cùng địch nhân sinh tử quyết chiến thì phải đặt mình ngoài vòng sinh tử. Chỉ có không sợ chết, dám đối diện với cái chết mới có thể sinh tồn được.

Nhậm Tuấn cảm thấy vô cùng phấn khích, ưỡn ngực đáp:

- Tiểu nhân lĩnh giáo rồi!

Khấu Trọng nói:

- Thấy ngươi sắp phải động thủ với người khác nên ta phải dạy ngươi cách chịu đao thế nào!

Nhậm Tuấn ngây người ra hỏi:

- Cái gì?

Khấu Trọng thản nhiên đáp:

- Ta không phải nói đùa với ngươi, đặc biệt khi lấy ít đánh nhiều, bị thương là điều không tránh khỏi. Nhưng làm thế nào để giảm thương thế tới mức thấp nhất, không để địch nhân xâm phạm tới chỗ yếu hại, thậm chí trong lúc bị đánh có thể hồi khí liệu thương? Đó là một môn học vấn huyền ảo mà bọn ta phải trả bằng chính máu của mình để học được. Do đó ngươi phải dụng tâm chú ý.

Tự đáy lòng Nhậm Tuấn dâng lên một niềm tôn kính, càng tiếp xúc với hai người, càng thấy họ thật khác với thường nhân.

Chuyến đi Bách Hoa Uyển hôm nay là để thuyết phục Tiễn đại sư giao ra hai cây thần cung. Thế nhưng hai người dường như chẳng hề lo nghĩ chuyện thành công, được mất, cũng chẳng hề thương lượng đối sách khi gặp Tiễn đại sư, ngược lại tận dụng cơ hội để truyền thụ cho gã võ công tâm pháp độc nhất vô nhị trên đời.

Những lời vàng ngọc của Khấu Trọng vang lên bên tai, Nhiệm Tuấn vội vàng thu nhiếp tâm thần, lắng nghe không sót một chữ.

o0o

Ba người Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Nhậm Tuấn nghênh ngang tiến vào cửa lớn của Bách Hoa Uyển. Năm tên đại hán giữ cửa thấy thể hình khôi vĩ như thiên thần hạ phàm, khí độ hơn người của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liền không dám chậm trễ, vội vã mời họ vào trong cho Hoa Nương tú bà tiếp đãi.

Khấu Trọng ra vẻ hào phóng, vung tay thưởng lớn, rồi hạ giọng hỏi:

- Lão bằng hữu Tiễn đại sư của ta đến chưa?

Hoa Nương nắm chặt ngân lượng trong tay, mặt hoa tươi cười đáp:

- Tiễn đại sư đương nhiên đến từ sớm rồi. Hôm nào ông ta cũng là vị khách quí đầu tiên ở đây. Nguyên lai ba vị là lão bằng hữu của đại sư, không biết nên xưng hô với vị đại gia này thế nào? Nô gia lập tức đi báo với đại sư.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai mụ nói:

- Phiền Hoa Nương thông báo giúp ta một tiếng. Nói là có Khấu Trọng cầu kiến.

Hoa Nương lập tức toàn thân kịch chấn, thất thanh nói:

- Khấu Thiếu Soái?

Khấu Trọng thầm nghĩ, thì ra danh tiếng của mình vang xa tới vậy, đến nỗi một Hoa Nương trong thanh lâu miền biên ải phía bắc cũng từng nghe qua uy danh. Gã cười nhẹ nói:

- Mau đi đi, đừng để người khác biết ta tới.

Nhậm Tuấn đến lúc này vẫn không hiểu Khấu Trọng có diệu pháp gì để thuyết phục kẻ tính tình cổ quái như Tiễn đại sư, lại càng không ngờ Khấu Trọng dùng đại danh Thiếu Soái để cầu kiến. Trong lòng hắn cảm thấy Khấu, Từ hai người hành động cao thâm mạt trắc, luôn như kỳ binh ẩn hiện. Chẳng trách họ có thể lật tay làm mây, úp tay làm mưa, quần hùng Trung thổ cứ bị họ xỏ mũi dắt đi.

Sau khi Hoa Nương đi, ba người ngồi trên ghế tựa trong góc phòng. Lúc này hãy còn sớm, thanh lâu vừa mở cửa đón khách nên khách nhân chưa đông, không gian khá tĩnh lặng.

Khấu Trọng quay sang phía Từ Tử Lăng hỏi:

- Lăng thiếu gia thấy sao?

Từ Tử Lăng nhạt giọng nói:

- Tiễn đại sư nghĩ rằng không có gì khiến mình mê đắm, nên ngày nào cũng ngập chìm trong thanh lâu. Nếu không thì đã làm ra thêm vài cây thần cung như Thích Nhật, Xạ Nguyệt.

Nhậm Tuấn gật đầu nói:

- Thanh lâu là nơi đi nhiều sẽ nảy sinh cảm giác chán ghét.

Khấu Trọng cười cười:

- Thì ra tiểu Tuấn là khách quen của thanh lâu.

Nhậm Tuấn thấp giọng nói:

- Tiểu tử chỉ đi vài lần cho biết thôi. Hai vị ngàn vạn lần chớ nói lại với đại tiểu thư. Nếu để đại tiểu thư biết thì hậu quả thật khó lường đó.

Rồi hắn không nhịn được hỏi:

- Khấu gia định mở lời với Tiễn đại sư ra sao?

Khấu Trọng giơ hai tay ra, thản nhiên nói:

- Ta chưa từng nghĩ qua, khi gặp ông ta thì tùy cơ ứng biến thôi. Chắc tới rồi kìa.

Hoa Nương ưỡn ẹo đi về phía ba người, khẽ uốn lưng nói:

- Đại sư có lời mời ba vị.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau cười. Hai gã đều cảm nhận sâu sắc mình không còn là những kẻ vô danh tiểu tốt như ngày xưa nữa, chỉ cần hiển lộ danh tính thì ngay cả kẻ tính tình cổ quái như Tiễn đại sư cũng phải nể mặt một chút.

o0o

Tiễn đại sư trẻ hơn so với tưởng tượng của bọn họ nhiều, chỉ

khoảng bốn mươi đến bốn lăm, bốn sáu tuổi. Một nửa đầu bị hói dường như không chịu nằm yên trên sự chống đỡ của chiếc cổ dài, lại để hai chòm râu dài tro bạc hình chữ bát. Nhãn thần mệt mỏi nhưng dường như có chút suy tư, các cơ trên mặt chảy nhão, hốc mắt phù thũng, rõ ràng là bộ dạng của kẻ đắm chìm trong tửu sắc lâu năm, chẳng có chút phong phạm nào của bậc đại sư chế tạo thần cung tuyệt tiễn.

Trong phòng vẫn còn lưu lại mùi hương của nữ tử, có thể đoán được Tiễn đại sư mới đuổi nữ tử bồi tiếp mình đi chỗ khác để tiện tiếp ba người.

Tiễn đại sư nhìn thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, trong mắt như lóe lên một tia sáng, nhưng thoáng chốc vẻ chán chường kiếp sống nhân gian đã khôi phục nhanh chóng. Ông ta nhìn ba người với đôi nhãn thần mệt mỏi, nhạt giọng nói:

- Ta chỉ là kẻ tiểu tốt trên giang hồ, không biết tại sao lại làm uổng công đại giá của hai vị. Mời ngồi!

Ba người Khấu Trọng ngồi xuống. Sau vài câu hàn huyên, Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt trong áo ra bày trước mặt Tiễn đại sư, mỉm cười nói:

- Mời Đại sư xem qua.

Tiễn đại sư chẳng hề liếc mắt tới, lấy chiếc tẩu trong người ra, chậm rãi tra đầy thuốc, toàn tâm toàn ý châm lửa, rít sâu một hơi, vừa nhả khói vừa lạnh lùng nhìn Khấu Trọng nói:

- Ta chẳng những không có hứng thú với đao kiếm, mà đối với cung tiễn cũng có cảm giác chán ghét. Nếu chuyến này Thiếu Soái tới để lấy cung, e rằng phải thất vọng trở về rồi.

Trong đầu Nhậm Tuấn như bị phủ lớp sương mù, không hiểu Khấu Trọng vốn dĩ vì sở cầu mà đến, rút cục lại đưa bội đao cho Tiễn đại sư quá mục?

Từ Tử Lăng ngưng mục nhìn ra phía ngoài cửa sổ, dường như chẳng chút hứng thú gì với sự việc trong phòng, không nghe không hỏi tới.

Khấu Trọng không hề để bụng thái độ lạnh nhạt của Tiễn đại sư, nở một nụ cười đầy khích lệ nói:

- Cây đao này ẩn chứa một việc cũ kinh động lòng người, Đại sư cứ xem qua sẽ biết.

Tiễn đại sư không hề lộ ra thần sắc quan tâm, lạnh lùng nói:

- Thiếu Soái không nên uổng phí tâm cơ, bất luận có đưa ra cái giá nào, ta cũng không nhượng lại hai cây phá cung tầm thường đã bị đám người thích gây chuyện đồn đãi thất thiệt đó đâu. Hơn nữa ta sớm đã làm mất hai cây cung khiến người ta phiền não đó rồi. Nếu Thiếu Soái không còn chuyện gì khác, xin hay để bản nhân an tĩnh qua đêm nay.

Khấu Trọng ha ha cười lớn:

- Thực không dám giấu, ngân lượng trên người ta không đủ để mua lấy nửa cây cung của Đại sư, nên ta chưa từng nghĩ qua sẽ mua với giá bao nhiêu. Hơn nữa trong mắt Khấu Trọng này, hai cây cung đó không phải phá cung gì hết, mà chỉ là phế cung thôi.

Từ Tử Lăng khóe miệng lộ ra một tia tiếu ý, dường như gã đã nắm rõ chiến lược và thủ đoạn của Khấu Trọng.

Tiễn đại sư thoáng ngạc nhiên, sau đó thần sắc chuyển sang căm phẫn vì bị sỉ nhục, trầm giọng nói:

- Đã là như vậy, Thiếu Soái tới tìm bản nhân có việc gì? Nếu không phải kính hai người là anh hùng hảo hán, ta sớm đã hạ lệnh trục khách.

Khấu Trọng thoải mái dựa lưng vào ghế, hai mắt thần quang lấp lánh nói:

- Cây đao này của ta vốn dĩ làm từ phế thiết, Đại sư chỉ nhìn một cái là sẽ biết ngay.

Tiễn đại sư ngưng thần nhìn Khấu Trọng, song mục lần đầu tiên khôi phục lại sinh cơ và thần sắc hứng thú với sự vật.

Trong lúc Nhậm Tuấn đang vô cùng hồi hộp trong lòng, Tiễn đại sư lắc đầu than:

- Khấu Trọng quả nhiên là Khấu Trọng, không giống như những kẻ khác.

Nói rồi tay phải cầm vỏ, tay trái cầm chuôi đao, rút Tỉnh Trung Nguyệt từ trong vỏ ra.

Tỉnh Trung Nguyệt, nếu nói bán, giá tiền quyết không phải là con số khiến người ta phải kinh ngạc.

Tiễn đại sư thoạt đầu cảm thấy ngạc nhiên, sau đó song mục lóe sáng, tay phải bỏ vỏ đao xuống, dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ lên thân đao, thốt lên:

- Đây đâu phải phế thiết. Chỉ cần nhìn những đường vân ẩn mà không hiện trên thân đao, liền biết người làm ra phải là cao thủ chế đao. Lấy thép nhất đẳng và huyền cương trải qua nhiều lần lửa mới thành, mà hỏa hầu tôi luyện đã tới mức cao nhất, trong vụng có xảo, thực không có nhiều thanh đao như thế này. Thân đao uốn cong hai chỗ, không những tiện bổ ngang, mà chém thẳng cũng có uy lực vô biên. Dùng cách vừa nạo vừa vót, cả đến mũi đao và sống đao đều không hề có dấu vết mài, quả thật là phép chế đao đã thất truyền từ lâu.

Tiễn đại sư như biến thành một người khác hẳn! Trong lúc ông ta nói, câu chữ rất rành mạch, thần thái chăm chú, một thứ khí khái cuồng nhiệt, cao ngạo, vô nhân vô ngã như toát ra từ trong xương cốt, giống như khi Lôi Cửu Chỉ nhìn thấy chiếu bạc, hay Hầu Hy Bạch gặp được mỹ nhân vậy. Khấu Trọng không thể nào liên tưởng được đại sư bây giờ với một kẻ trầm mê tửu sắc khi nãy.

Tiễn đại sư tra đao vào vỏ, lại trở về dáng vẻ chẳng chút hứng thú với sự vật lúc trước, mệt mỏi nói:

- Đây quả nhiên là một cố sự động nhân. Đao tốt, người càng tốt hơn!

Khấu Trọng vẫn dáng vẻ ung dung:

- Đây vẫn chỉ là phế đao.

Tiễn đại sư ngạc nhiên thốt:

- Đao tốt như vậy làm sao lại là phế đao?

Nhậm Tuấn bắt đầu lờ mờ hiểu ra, muốn đánh động được Tiễn đại sư, phải đánh vào sự vật mà ông ta mê đắm nhất.

"Cheng"!! Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt ra. Ngay khi dư âm vẫn còn vang vọng trong căn phòng, Từ Tử Lăng phất tay liền bốn cái, tắt hết bốn ngọn đèn đang chiếu sáng.

Nên biết rằng bốn chiếc đèn này đều có lớp bọc ngoài chống gió. Từ Tử Lăng vận kình xảo diệu như vậy, thật khiến người thấy phải tấm tắc khen ngợi.

Tiễn đại sư còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, sắc vàng của Tỉnh Trung Nguyệt trên tay Khấu Trọng rực sáng.

Khấu Trọng điềm đạm nói:

- Chỉ khi cây đao này vào tay Khấu Trọng ta thì mới có thể từ phế đao biến thành thiên binh thần khí, cái tên Tỉnh Trung Nguyệt cũng nhờ có Khấu Trọng ta mà được lưu truyền nghìn thu.

"Xoảng!"

Tỉnh Trung Nguyệt đã về vỏ nhưng sắc vàng rực rỡ khi nãy vẫn chưa hoàn toàn biến mất, cảm giác từ một thanh thép bình thường biến thành thiên binh thần khí in đậm trong lòng những người chứng kiến.

Nhiệt huyết trong người Nhậm Tuấn sôi lên, cuối cùng hắn đã hiểu phương pháp thuyết phục của Khấu Trọng, lại thêm sự phối hợp của Từ Tử Lăng, tràn đầy tư vị của một vở kịch chấn động lòng người.

Ánh trăng bên ngoài chiếu vào, trong phòng chuyển từ tối thành sáng khiến người ta lần đầu tiên cảm nhận được vẻ đẹp bên ngoài, xóa đi khung cảnh lúc nãy.

Tiễn đại sư ngồi yên bất động, đón lấy ánh mắt nhiếp người của

Khấu Trọng.

Hai người nhìn nhau không hề nhượng bộ, lát sau Tiễn đại sư hét lớn:

- Rót rượu!

Nhiệm Tuấn địa vị thấp nhất, vội vàng đứng lên rót rượu cho mọi người.

Tiễn đại sư chuyển dịch mục quang, chăm chú nhìn mỹ tửu chảy vào ly, than rằng:

- Ta chưa bao giờ nhìn thấy kẻ nào có năng lực thuyết phục người khác như Khấu huynh và Từ huynh đây. Không biết hai vị đã nghe qua một nơi gọi là Thất Vi chưa?

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Thất Vi? Cái tên thật kỳ lạ, phải chăng là một vương quốc nào ngoài biên ngoại?

Nhậm Tuấn thấp giọng nói:

- Thất Vi nằm ở phía Tây, tức là phía đông của tộc Thiết Lặc và Đột Quyết, phía Nam giáp với Khiết Đan và Hề quốc.

Tiễn đại sư song mục xạ ra thần sắc bi thương tột độ, nhìn Nhiệm Tuấn gật đầu tán thưởng:

- Thất Vi nằm ở thượng du Hắc Thủy, chiếm cứ cả nơi đi ra biển từ phía hạ nguồn con sông lớn nhất biên ngoại này. Thất Vi chủ yếu do bốn đại tộc làm nên, đó là Thất Vi, Đại Thất Vi, Bắc Thất Vi và Nam

Thất Vi.

Khấu Trọng cất giọng quả quyết:

- Chỉ cần không phải là việc gian ác, thương thiên bại lý, xin Đại sư cứ nói ra. Khấu Trọng ta nhất định sẽ có cách giải quyết thỏa đáng.

Tiễn đại sư phẫn nộ nói:

- Cưỡng bức vợ người khác, chiếm gia sản của người khác. Loại người này chết không hết tội, giết chúng thì có gì là thương thiên bại lý?

Đại sư càng nói càng lớn tiếng, càng kích động, nói tới đoạn cuối hai mắt ngầu đỏ, giống như dòng nham thạch bị kìm hãm đã lâu nay bất thần phụt ra khỏi miệng núi lửa.

Ba người ngây ra nhìn Tiễn đại sư.

Tiễn đại sư nói xong, lại trở về vẻ ủ dột thốt lên:

- Bỏ đi, bỏ đi. Chẳng có lý do gì khiến các vị phải vì ta mà mạo hiểm tính mạng. Hai cây phá cung của ta chôn giấu dưới đất cũng uổng phí, chúng cần có minh chủ, xin tặng cho hai vị. Hai vị thấy sao?

Từ Tử Lăng lần đầu tiên mở lời nói:

- Loại người đó ai ai cũng căm giận, không giết mới là phạm vào đạo lý. Xin đại sư hãy nói rõ hơn.

Tiễn đại sư nghe xong, khuôn mặt mất hết huyết sắc, dường như già đi tới mấy tuổi, chậm rãi nói:

- Chuyện xảy ra vào mùa hè cách đây bảy năm. Khi đó ta ở Sơn Hải Quan mở xưởng chế tạo cung tiễn, lại lấy được một thê tử dung mạo như hoa, cuộc sống thật là hạnh phúc. Một hôm, có người tự xưng là Thâm Mạt Hoàn, thuộc vương thất của Nam Thất Vi dẫn theo một đoàn tùy tùng tới chỗ ta mua hàng. Ta thấy hắn có dáng vẻ nhất biểu nhân tài, khí độ ung dung khảng khái, hơn nữa hàng hắn ta mua là để đối phó với đám tặc đồ Đột Quyết, kẻ thù mà ta căm hận nhất. Lại thêm hắn nhất định xin tiếp kiến, nên ta đã dẫn sói vào nhà, coi hắn như tri kỷ. Ngờ đâu... ôi, ngờ đâu hắn là loại người lòng lang dạ sói, ôi!

Nhậm Tuấn kịch chấn thốt lên:

- Phải chăng là Thâm Mạt Hoàn bang chủ Sa Bang của Thất Vi, hắn và thê tử Mộc Linh có danh xưng "phu thê ác đạo"? Bọn chúng ở nơi biên ngoại xú danh truyền xa, dẫn đầu đám sa tặc cướp bóc hoành hành, đến đi như gió. Nghe nói hắn còn có Hiệt Lợi chống lưng, xâm phạm vùng Liêu Bắc, giết người vô số, Đại sư sao lại bị hắn mê hoặc như vậy?

Tiễn đại sư đau buồn nói:

- Khi đó hắn đúng là thuộc vương tộc của Nam Thất Vi, ác danh chưa có. Mãi tới khi Nam Thất Vi bại dưới tay Đại Thất Vi, hắn mới trở thành sa tặc. Một hôm, hắn cố tình chuốc rượu cho ta say, làm ô nhục thê tử Tiểu Quyên của ta, sau đó đem cung tên quý báu mà ta giấu kỹ đi mất. Đáng thương cho Tiểu Quyên từ đó ốm đau không ngớt, ngậm hờn mà qua đời. Hỡi Thâm Mạt Hoàn, thù này của ta với ngươi bất cộng đái thiên.

Khấu Trọng nghe tới nỗi khí tức đầy ngực, trầm giọng:

- Ta không muốn mang cái đầu thối của hắn theo, liệu có tín vật gì để

Đại sư tế lễ thê tử đã khuất, cho nàng ngậm cười nơi cửu tuyền không?

Tiễn đại sư chấn động nói:

- Hai vị quả thật vì ta báo mối huyết cừu này ư? Đó không phải là chuyện dễ dàng, hai vị còn có nhiều việc quan trọng ràng buộc. Ài!

Từ Tử Lăng nói:

- Chúng ta hôm nay đến cầu cung tên, cũng chính là để mang ra vùng biên ngoại. Đại sư hãy yên tâm, cho dù Khấu Trọng không rỗi, ta cũng sẽ vì đại sư đòi lại công đạo.

Tiễn đại sư song mục rực sáng, hoàn toàn khôi phục lại sinh cơ trước đây, thẳng người lên nói:

- Chúng ta lập tức đem hai cây cung Diệt Nhật và Vong Nguyệt chôn sâu dưới đất đào lên. Năm đó nếu không phải hai cây thần cung này được chia ra chôn ở những nơi khác nhau, e rằng đã lọt vào tay ác tặc.

Nhiệm Tuấn ngạc nhiên nói:

- Không phải là Thích Nhật và Xạ Nguyệt sao?

Tiễn đại sư cao ngạo đáp:

- Một ngày Thâm Mạt Hoàn còn chưa chết, hai cây cung này vẫn một xưng Diệt, một xưng Vong.

Khấu Trọng nâng ly nói:

- Đại sư vẫn chưa nói cho tiểu đệ tín vật có thể làm cho hai cây thần cung này khôi phục lại tên cũ.

Tiễn đại sư run run cầm ly rượu lên nói:

- Chỉ cần hai vị mang Phi Vân cung trở về, Diệt Nhật và Vong Nguyệt lập tức trở thành Thích Nhật và Xạ Nguyệt.

Bốn người nâng ly uống cạn, bên tai dường như nghe tiếng vó ngựa rền vang của bọn sa tặc nơi đại mạc.

---

sa tặc: chỉ những kẻ chuyên làm nghề cướp bóc trên sa/hoang mạc.

(

Chương 465: An nhạc thảm án

- "Vèo!"

Kình tiễn như thiểm điện rời khỏi Diệt Nhật cung phóng về phía Từ Tử Lăng đang cầm thiết thuẫn đứng chờ sẵn cách đó khoảng 500 bước.

- "Đang!"

Âm thanh chấn động màng nhĩ vang lên, kình tiễn và thiết thuẫn đồng thời hóa thành bột vụn.

Từ Tử Lăng điềm nhiên như không, phủi sạch đám bột vụn bám trên quần áo, mỉm cười nói:

- Quả nhiên là thần cung.

Nhậm Tuấn và Tiễn đại sư nhìn thấy há mồm trợn mắt, trước đó họ không thể tưởng tượng Khấu Trọng ngoài năm trăm bước lại có thể dùng kình tiễn bắn vỡ vụn thiết thuẫn. Tiễn thuật và kình lực như thế, quả thật cái thế vô song.

Nơi đây là tiễn trường rộng rãi để tập bắn cung nằm bên cạnh xưởng chế tạo cung tiễn của Tiễn đại sư. Sau khi Tiễn đại sư đào hai cây thần cung Diệt Nhật và Vong Nguyệt chôn dưới đất ở hậu viện lên, bọn họ tới chỗ này để thử cung.

Diệt Nhật và Vong Nguyệt không phải dùng gỗ mà chế ra như các loại cung phổ thông. Cánh cung của hai cây thần cung này được bện

từ những sợi dây thép đặc chế, vừa đàn hồi lại vừa cứng cáp vô tỷ, tinh xảo nhất là nó có thể gấp thành ba khúc, dễ dàng cất giấu. Dây cung lại được làm từ những sợi thép nhỏ hơn nữa, quả thực xảo đoạt thiên công. Chẳng trách có kẻ chịu bỏ ra ngàn lượng hoàng kim để mua.

Một cây cung bình thường, đạt được 30 thạch** kình đạo đã là ghê gớm. Nhưng Diệt Nhật và Vong Nguyệt là hai cây cường cung siêu việt, kình đạo có thể đạt tới xấp xỉ hai trăm thạch. Với hai cây cung này nếu thiếu một ít lực đạo, muốn kéo cũng không kéo nổi. Thế nhưng Khấu Trọng chỉ tùy tiện giương cung, mà đã kéo căng thành hình tròn, sớm đã khiến Tiễn đại sư phải kinh ngạc.

Khấu Trọng thích đến nỗi không muốn bỏ cây cung xuống, tay cầm thần cung ngắm nghía miệng luôn tắc lưỡi than:

- Trên đời lại có cây kỳ cung như thế này, thật khiến người ta không thể ngờ tới!

Từ Tử Lăng bước tới chỗ ba người bọn Khấu Trọng nói:

- Lợi hại phi thường! Nếu ta không vận chân khí hộ thể, e rằng đã bị chấn thương. Nhưng nếu ta truyền chân khí vào thuẫn, thì e rằng chỉ có kình tiễn bị vụn thành bột mà thôi.

Khấu Trọng nói:

- Nếu như ta có đủ tên bắn mãi không hết, thì cho dù địch nhân người đông thế mạnh, cũng sẽ phải chịu thiệt thòi lớn nếu không chuẩn bị trước. Trên hoang mạc thảo nguyên, kết hợp với ngựa có tốc độ cao, xạ trình lại càng vượt trội địch nhân, bảo đảm có thể giết cho đám cướp trên sa mạc của Thâm Mạt Hoàn máu chảy thành sông, hỗn loạn bỏ chạy.

Tiễn đại sư khôi phục lại thần sắc, thốt lên:

- Chỉ có hai vị mới xứng đáng dùng Diệt Nhật và Vong Nguyệt của ta. Nếu như hai vị có thể dùng nó giết chết Thâm Mạt Hoàn, ta thật vô cùng cảm kích.

Khấu Trọng vỗ lên vai Tiễn đại sư, nghiêm trang đáp:

- Đại sư đã có nguyện vọng như vậy, tất nhiên bọn ta sẽ vì người mà hoàn thành.

Tiễn đại sư như vụt biến thành một người khác, hưng phấn nói:

- Các vị xin hãy chờ trong chốc lát, ta sẽ quay lại ngay.

Nói xong quay mình đi về phía xưởng chế tạo.

Khấu Trọng trao Diệt Nhật cung vào tay Nhậm Tuấn, nói:

- Bảo cung không dễ gặp được, Nhậm Tuấn ngươi xem thử xem.

Nhậm Tuấn tiếp lấy cung, miễn cưỡng kéo căng được nửa chừng thì hết lực, dây cung và cánh cung không ngừng rung động qua lại, phát ra tiếng kêu "két, két". Nhậm Tuấn mặt đỏ bừng bừng vì dùng lực quá sức, xấu hổ nói:

- Tôi vẫn chưa có tư cách dùng cây cung này.

Từ Tử Lăng nâng cây Vong Nguyệt cung của mình lên, mỉm cười nói:

- Kéo cung không được dùng lực chết của cánh tay, mà phải quán

chú đem chân khí toàn thân, dùng toàn lực kéo căng ra như thế này.

Nói xong giống hệt như Khấu Trọng khi nãy, nhẹ nhàng kéo Vong Nguyệt Cung uốn tròn ra.

Nhậm Tuấn yên lặng vận khí trong chốc lát, từ từ giương cung, lần này quả nhiên thành công kéo căng được cung, vui mừng tột độ. Nhưng vui quá nên không khống chế được chân khí, vội hốt hoảng thả lỏng tay, reo ầm lên:

- Tiểu tử lãnh giáo rồi!

Khấu Trọng thấy hắn tính tình trẻ con dễ dạy bảo, vui vẻ nói:

- Cái ngươi còn thiếu hiện nay là kinh nghiệm thực chiến, đến Sơn Hải Quan ngươi nhất định phải cho Đỗ Hưng một phen ngạc nhiên lớn, để hắn biết rằng dưới trướng đại tiểu thư không phải không có nhân tài.

Nhậm Tuấn muốn nói lại thôi.

Từ Tử Lăng nói:

- Có điều gì muốn nói thì cứ việc nói ra.

Nhậm Tuấn gật đầu đáp:

- Khi được ở bên cạnh hai vị nhân gia là quãng thời gian vui vẻ nhất trong đời Nhậm Tuấn này. Nếu hai vị nhân gia cho phép, Tiểu Tuấn nguyện cùng hai vị tới biên ngoại, học tập rèn luyện một phen, đệ tử sẽ lo chuyện ăn uống và chăm sóc ngựa.

Khấu Trọng nói:

- Nếu để cho ngươi đến nơi biên ngoại cùng bọn ta mạo hiểm, sẽ chỉ hại ngươi mà thôi. Chỉ cần ngươi chăm chỉ không ngừng, hai năm sau đao pháp sẽ có tiểu thành. Hơn nữa, đại tiểu thư rất cần một cao thủ như ngươi ở bên cạnh, tin bọn ta đi! Chỉ cần tới Sơn Hải Quan, cũng đủ cho ngươi bị đòn rồi.

Nhậm Tuấn không giấu nổi thần sắc thất vọng, nhưng vẫn gật đầu lãnh giáo:

- Tiểu tử xin tuân mệnh.

Lúc này Tiễn đại sư đã quay trở lại, cước bộ nhẹ nhàng nhanh nhẹn, hai tay xách hai chiếc túi lớn đầy nhóc nói:

- Đây là hai túi thiết đạn rỗng do ta đặc biệt đúc ra, rất khó bắn chuẩn, nhưng với hai vị đương nhiên không thành vấn đề. Mỗi túi đều có ba trăm viên, có thể bù đắp khi bị thiếu tên.

Khấu Trọng vui mừng tột độ, lấy một viên trong túi ra đưa lên trước mắt nhìn, cười rộ nói:

- Phen này ở biên ngoại có nhiều kẻ gặp nạn rồi.

Từ Tử Lăng gấp Vong Nguyệt cung lại, cho vào túi được may ngầm trong y phục, vỗ vỗ 2 bàn tay không nói:

- Chúng ta dứt khoát không mang theo tiễn, chỉ dùng thiết đạn giết địch, dùng hết thì tùy tiện kiếm vài cành cây, cũng có thể làm tiễn rồi.

Khấu Trọng cười nói:

- Đâu cần phức tạp như vậy, giết hết địch nhân rồi, không phải vẫn

còn tiễn chưa dùng hết sao.

Tiễn đại sư ngửa mặt lên trời cười dài, bộ dạng sảng khoái, rũ sạch nét ủ dột trước kia.

o0o

Khi bọn 3 người Khấu Trọng cầu cung thắng lợi về phủ, đám người Hình Văn Tú, Trang Cung và Lưu Đại Điền đương nhiên vui mừng kinh ngạc. Nhìn thấy hai cây cung vô cùng tinh xảo, lại càng tấm tắc khen không ngớt lời.

Khấu Trọng nhớ ra một việc, nói với Hình Văn Tú về Đại Đạo Xã tiêu đoàn, xem hắn có cách gì thu thập tin tức về mặt này không.

Hình Văn Tú nói:

- Ngư Dương và Bắc Bình là hai tiêu đoàn lớn, cùng kề vai sát cánh bảo tiêu tới biên ngoại, không phải nhóm này thì là nhóm kia.Tiêu đoàn lớn như Trọng gia nói, thì chỉ cần điều tra ở các phòng trọ, lữ quán là minh bạch ngay. Văn Tú lập tức đi làm!

Ba người tranh thủ thời gian tắm rửa, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn thấy hai con ái mã liền cùng chúng vui đùa một phen, rồi mới vào trong phòng nói chuyện.

Khấu Trọng ngồi xuống nói:

- Chuyến này ta tới biên ngoại xem như chuyên trách sát nhân, danh sách ngoài Đỗ Hưng, Hô Diên Kim và Hàn Triều An ra thì còn thêm tên khốn Thâm Mạt Hoàn.

Từ Tử Lăng nói:

- Thâm Mạt Hoàn đúng là chết không hết tội. Đỗ Hưng là chó săn của Đột Quyết, đương nhiên đáng chết. Còn Hô Diên Kim và Hàn Triều An có liên quan tới vụ cướp da dê hay không, chính đại tiểu thư cũng không rõ, bọn ta phải cẩn thận khi hành sự.

Khấu Trọng nói:

- Hô Diên Kim là mã tặc Khiết Đan, hãy nhìn Quật Ca đi. Đường đường là một vương tử mà lại tới Trung thổ giết người cướp hàng, như thế đủ thấy bọn còn lại ra sao rồi.

Từ Tử Lăng nói:

- Lão Bạt từng làm mã tặc, vậy hắn là người tốt hay người xấu?

Khấu Trọng gãi đầu đáp:

- Nói thẳng ra, ta cho tới nay vẫn chưa rõ lão Bạt là người tốt hay kẻ xấu.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi, tuy chúng ta tuyệt đối không được mềm lòng với những kẻ đáng phải chết, nhưng cũng không nên lạm sát vô cớ. Đối với người Hán, Hô Diên Kim là kẻ tội ác tày trời, nhưng với tộc nhân của hắn, thì hắn lại là anh hùng dân tộc. Người Hán chúng ta đã làm được bao nhiêu điều tốt? Chỉ cần nghĩ tới hôn quân Dương Quảng viễn chinh Cao Ly, thống lãnh trùng trùng điệp điệp con bà nó trăm vạn đại quân từ Trác huyện xuất phát. Đường đi chính là qua nơi cư trú ở biên ngoại của các tộc Khiết Đan, Thất Vi, gây ra biết bao đau thương, tàn phá. Nghe nói, năm đó Tùy quân công nhập thủ đô của Cao Ly là Bình Nhưỡng, mặc ý gian dâm cướp

bóc, quân kỷ thối nát, không thể tập trung bố trận. Đến nỗi bị quân mai phục của Cao Ly trong thành thừa cơ phản kích, toàn quân Tùy đại bại. Mẹ bọn ta tới Trung Nguyên hành thích Dương Quảng, cũng là do người Cao Ly với người Hán chúng ta thù sâu tựa biển.

Khấu Trọng ngây người một lát mới nói:

- Ngươi nói phải. Ta chỉ nghĩ tới việc đại triển thần uy, thử uy lực của Diệt Nhật cung. Chúng ta coi bọn chúng là cường đạo tặc tử, nhưng biết đâu chúng làm vậy chỉ là để bảo vệ tộc nhân của mình. Ôi, trong lúc giáo đâm gươm chém, chúng ta khó mà nói chuyện với họ về nhân nghĩa đạo đức, chờ cho họ giải thích tường lý do mà họ không đáng bị giết?

Từ Tử Lăng nói:

- Không cần làm quá như thế, chúng ta chỉ cần hiểu phải cẩn thận hành sự, không được loạn khai sát giới. Hiện tại, Trung Thổ chỉ vì quốc loạn mà thế yếu, cho nên đông đảo tộc nhân biên ngoại phản kích người Hán chúng ta, sự tranh chấp thù hận này không thể một sớm một chiều mà hóa giải được. Một ngày nào đó ngươi lên ngôi bá chủ Trung Nguyên, cần nghĩ cách quan hệ tốt với bọn họ, mọi người chung hưởng thái bình. Như thế ta mới không lo ngươi lên làm hoàng đế.

Khấu Trọng ủ rũ nói:

- Hoàng đế! Ôi! Tối qua ta mơ thấy thành Lạc Dương bị phá, chỉ mình ta sống sót, chạy bạt mạng tìm đường sống, nhưng đôi chân thối tha chết bầm lại không chịu nghe lời, vừa may tỉnh dậy trước lúc Lý tiểu tử tìm đến ta.

Từ Tử Lăng trầm mặc không đáp.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Nguyên lai muốn làm hoàng đế khi nằm mơ cũng không có được giấc mơ tốt đẹp. Sao ngươi không nhân cơ hội này khuyên ta dẹp chuyện tranh bá thiên hạ?

Từ Tử Lăng ngưng thần nhìn gã giây lát, đoạn lắc đầu nói:

- Tình cảm của ngươi tuy hay dao động, dễ lên dễ xuống. Nhưng trong nội thể ngươi, lại có dòng máu tranh cường hiếu thắng. Vô luận gặp phải đả kích gì, cũng mau chóng hồi phục. Chuyến này ngươi tới biên ngoại, chủ yếu là muốn học trộm thuật kỵ binh của người Đột Quyết. Nguyên nhân vì ngươi đã tận mắt chứng kiến uy thế của quân Đường, hiểu rằng nếu không mau chóng bắt kịp, tương lại sẽ thất bại thê thảm.

Khấu Trọng hổ mục rực sáng, cười nói:

- Người hiểu ta chỉ có Tử Lăng. Chính vì không ai xem trọng ta, nên ta phải đứng lên, không ngừng tự cường. Hà, nếu thế lực của Khấu Trọng ta lớn, thế lực của Lý tiểu tử thì yếu, nói không chừng ta có thể nhượng ngôi hoàng đế cho hắn.

Từ Tử Lăng cười khổ không nói.

Lúc này Hình Văn Tú trở lại, ngồi cạnh hai người đáp:

- Tiểu nhân tìm được một người trong bang hội có quan hệ mật thiết với Đại Đạo Xã, hắn không hề biết về chuyến bảo tiêu này. Có thể thấy lần này Đại Đạo Xã áp tiêu rất khác thường, thậm chí có thể không vào bất cứ thành nào để bảo mật tuyến đường.

Khấu Trọng nói:

- Vậy thì đến Sơn Hải Quan rồi hãy tính sổ với tên lừa đảo.

Hình Văn Tú nói:

- Tiểu nhân còn biết thêm một tin tức, do đoạn đường từ đây tới Sơn Hải Quan, sẽ có rất nhiều sóng gió, tranh đấu sinh tử vì An Nhạc thảm án.

Từ Tử Lăng hỏi:

- An Nhạc thảm án là chuyện gì vậy?

Hình Văn Tú nói:

- An Nhạc là một thành lớn ở phía bắc của thành Ngư Dương, bang hội lớn nhất trong thành là An Nhạc bang. Bang chủ Lục Bình đức cao vọng trọng, giao du rộng rãi, rất được mọi người tôn kính. Vì điều tra một vụ cướp mà đắc tội với người của Lang Đạo, bị đám cướp của Lang Đạo dẫn cao thủ nhập thành, trong một đêm giết sạch trên dưới hơn trăm người nhà Lục Bình, ngay cả trẻ con và phụ nữ mang thai cũng không tha. Bọn chúng còn đốt toàn bộ gia sản của Lục Bình thành tro bụi, lửa lan sang hàng xóm, hủy hơn chục căn nhà, cả trăm người vô cớ gặp nạn. Sự việc làm võ lâm biên cương phía Bắc công phẫn, các bang hội xưa nay hoạt động riêng lẻ liên kết với nhau, tìm mọi cách đòi lại công đạo cho những người đã mất.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều thấy sát cơ trong mắt đối phương, trên đời này lại có kẻ hung tàn như vậy sao.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Lang Đạo đang ở đâu?

Hình Văn Tú nói:

- Lang Đạo chính là "Ngạ Lang" Thôi Vọng xuất thân từ một thôn làng nhỏ. Hắn suất lãnh một đám lang tặc hành tung bí hiểm, đến đi như gió, chuyên cướp bóc hàng của các thương lữ qua lại vùng biên ngoại, kẻ chống đối bị giết không tha. Khi hành sự chúng đều đeo mặt nạ đen trùm kín mặt, cướp xong lại tản ra khắp nơi, bọn chúng có thể là bất cứ ai xung quanh chúng ta. Cao Khai Đạo mặc dù treo thưởng lớn nhưng tới nay vẫn chưa bắt được bọn chúng.

Khấu Trọng chau mày hỏi:

- Bọn chúng có bao nhiêu người, tại sao mỗi lần xuất động đều thuận buồm xuôi gió. Chỉ cần bắt được một vài tên, không phải có thể từ đó điều tra ra những tên khác sao?

Hình Văn Tú nói:

- Không ai biết rõ chúng có bao nhiêu người. Thậm chí Thôi Vọng có phải là cái tên giả không, cũng không ai nắm được. Hơn nữa, bọn chúng mỗi lần hành động đều tính toán kỹ lưỡng, cho tới nay vẫn chưa có tên nào bị bắt.

Khấu Trọng nói:

- Thường nghe Cao Khai Đạo không phải kẻ hào sảng, hắn chịu treo giải bao nhiêu hoàng kim?

Hình Văn Tú nói:

- Hoàng kim là do phú thương các thành góp lại. Kẻ nào có tin tức về

Thôi Vọng, thưởng ba ngàn lượng hoàng kim, miễn hết mọi tội lỗi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vô cùng kinh ngạc, trọng thưởng như vậy, lẽ nào không có kẻ dám dũng cảm đứng ra.

Từ Tử Lăng nói:

- Sự việc không phải tầm thường. nếu đám cướp của Thôi Vọng chỉ vì tiền bạc, ắt sẽ có kẻ tham ba ngàn lượng hoàng kim đó. Có thể đoán rằng đám cướp này không đơn giản, không chỉ vì tiền bạc mà cướp bóc.

Hình Văn Tú chấn động nói:

- Cách nghĩ của Lăng gia thật độc đáo, chưa ai từng nghĩ về phương diện này. Mọi người còn cho rằng thuộc hạ của Thôi Vọng sợ bị trả thù nên không dám.

Khấu Trọng trầm ngâm nói:

- Thôi Vọng xử lý ra sao với hàng hóa cướp được? Hắn tất nhiên phải nghĩ cách bán hàng. Có thể truy tìm manh mối từ đây. Hắn đã gây sự công phẫn lớn vậy, chắc chắn không dễ thoát thân.

Hình Văn Tú than:

- Đây chính là điểm khiến người ta đau đầu nhất. Chẳng ai biết chút gì về hắn cả.

Từ Tử Lăng nói:

- Chỉ cần lật lại các vụ án của hắn trước kia để điều tra, tất sẽ có vài manh mối trong đó. Ví dụ, hắn thích loại hàng hóa nào, thời gian và

tần suất gây án, chắc chắn sẽ lộ ra vài vết tích gì đó.

Hình Văn Tú từ trong đáy lòng bội phục lối kiến giải của hai người. Hắn nói:

- Nghe hai vị nhân gia phân tích một lượt, tiểu nhân lại thấy Thôi Vọng không phải không thể tìm ra. Có điều chỉ sợ có mình Tổng tuần bộ Khâu Nam Sơn được Cao Khai Đạo ủy thác chuyên trách điều tra Thôi Vọng mới minh bạch hắn đã cướp bao nhiêu vụ và nội tình các vụ đó.

Khấu Trọng thở ra một hơi dài than:

- Mong rằng trên đường may mắn gặp được hắn. Đó gọi là ông trời mắt.

o0o

Sớm hôm sau, cửa thành vừa mở, bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Nhậm Tuấn phi ngựa rời thành, tiếp tục hành trình.

Thời tiết đột nhiên biến chuyển, mây đen đầy trời, báo hiệu một trận mưa lớn. So với tiết trời quang mây tạnh sáng sủa mấy ngày trước là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Khấu Trọng cảm thán thốt lên:

- Chẳng trách Bạch lão phu tử luôn nói đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường. Ai biết được trong thành Ngư Dương lại có người thợ vĩ đại có thể chế ra thần cung. Bọn ta lại cầu được hai cây cung có thể gấp lại được giống như Mỹ Nhân Phiến của lão Hầu có thể biến hóa to nhỏ, đây gọi là đi một ngày đàng học một sàng khôn, chí ít bọn ta cũng biết một địa phương gọi là Thất Vi.

Từ Tử Lăng gật đầu biểu thị đồng ý, hỏi Nhậm Tuấn:

- Bọn ta đến Sơn Hải Quan, sẽ qua những nơi nào?

Nhiệm Tuấn trả lời:

- Cái này còn xem ý tứ của hai vị nhân gia, chúng ta có thể men theo quan đạo đi thẳng, không vào An Nhạc thành đi thẳng qua Ẩm Mã Dịch đến Sơn Hải Quan.

Từ Tử Lăng nghĩ thầm, cho dù có vào An Nhạc thành cũng không nắm được manh mối gì về bọn Thôi Vọng hung tàn, lại đỡ phát sinh rắc rối, bèn nói:

- Để tới trước chặn đầu Đại Đạo Xã, tốt nhất là không nghỉ lại bất cứ thành nào.

Trên đường bọn họ gặp rất nhiều thương lữ, hai bên đều chào hỏi thân thiện, trao đổi tin tức về đường đi nước bước.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng từ lúc đầu vẫn không ngừng học tập tiếng Đột Quyết, dưới sự chỉ bảo của lương sư Nhậm Tuấn, bọn họ đã có thể nói chuyện bằng những Đột Quyết đơn giản.

Đến hoàng hôn ba người rời quan đạo nghỉ ngơi ở một cái hốc bên đường cho ngựa ăn cỏ. Kỳ lạ là trời vẫn không mưa, nhưng thời tiết xấu đi là sự thực không thể tranh cãi.

Sau khi nhóm lửa, cả ba cùng thưởng thức món bánh bao rau thịt mà Hình Văn Tú đã chuẩn bị cho họ.

Khấu Trọng lại nhắc tới Thôi Vọng, phân tích:

- Lục Bình là đầu lĩnh của một bang lớn tại An Nhạc huyện, võ công chắc không tệ. Cao thủ trong phủ ắt hẳn nhiều như mây, An Nhạc lại là địa bàn của hắn, sao lại để kẻ khác giết tới nỗi không ai chạy thoát, chuyện này thật không hợp lẽ thường.

Nhậm Tuấn nói:

- Phải chăng Thôi Vọng là cao thủ dùng độc? Vậy trừ khi là cao thủ chân chính có thể ép được chất độc ra khỏi cơ thể, nếu không chỉ đành ngồi chờ kẻ khác tới giết, vô phương trốn thoát.

Khấu Trọng khen:

- Tiểu Tuấn cuối cùng cũng cho thấy bản sự của ngươi rồi. Phàm mọi chuyện nếu suy nghĩ kỹ càng, vạch lá tìm sâu, tất sẽ suy ra được những thứ không thể ngờ tới.

Từ Tử Lăng nói:

- Hay là một loại hỏa khí phóng độc giống như Hỏa Phi Nha do Sa gia chế tạo?

Khấu Trọng nói:

- Khả năng này rất lớn. Nếu hỏa khí bắn vào trong phòng, uy lực quả thực vô cùng. Vì trong thời tiết lạnh thế này, nhà nào cũng đóng cửa.

Nhậm Tuấn nói:

- Đáng tiếc chúng ta phải lên đường. Nhược bằng hai vị nhân gia xuất thủ, đảm bảo tên Thôi Vọng tội ác chồng chất kia sẽ không trốn khỏi bị trời phạt.

Hắn chỉ về phía Tây Bắc nói tiếp:

- An Nhạc ở đằng kia. Cách đông bắc một trăm dặm là Ẩm Mã dịch, dịch trạm cuối cùng trên đường tới Sơn Hải Quan. Nơi đó có suối nước nóng Ẩm Mã nổi tiếng biên cương. Phòng trọ ở Ẩm Mã rất được giới thương lữ ca ngợi, lão bản nương là Tao Nương Tử, tuy niên kỷ hơi lớn một chút, nhưng rất yểu điệu, chưa có nam nhân nào gặp bà ta mà không mê muội.

Khấu Trọng lộ ra thần sắc vui mừng nói:

- Đã có một nơi tốt như vậy, trước hoàng hôn ngày mai bọn ta phải tới Ẩm Mã Dịch, học theo tên béo An Long ngâm mình trong suối nước nóng, để xem luyện công trong đó có tác dụng kỳ lạ nào không?

Chương 466: Ầm mã dịch lữ

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã cảm nhận được một cách sâu sắc phong cảnh non nước hùng vĩ, kì thú nơi biên ải phương Bắc. Phía trước mặt là những dãy núi sừng sững cao chót vót, là khu rừng nguyên sinh rộng lớn, rậm rạp, trải dài vô tận. Trong rừng có những dòng suối nước chảy róc rách, cỏ cây xanh tươi, cây Hoa(1), cây Sồi mọc thẳng vút lên trời, đường sá gập ghềnh khúc khuỷu khó đi, có thể hình dung ra nỗi vất vả của kẻ lữ hành.

Bọn họ đi đường rất ung dung thong thả, dự định sẽ nghỉ tại Ẩm Mã Dịch Quán cho nên không cần vội vàng, vừa hay thong thả thưởng thức cảnh đẹp bên đường.

Trên trời mây đen kéo đến dày đặc, cả ba người vẫn cho đây là chuyện bình thường, tuy thấy vẻ đẹp như bị giảm bớt nhưng không khí thật mát mẻ, dễ chịu, khiến cho tinh thần thoải mái, sảng khoái.

Bước đến gò cao phóng tầm mắt ra xa, giữa cánh đồng là mấy ngôi nhà thấp lè tè, vài con bò và dê đang gặm cỏ, khung cảnh đầy ý vị, cách biệt trần thế, vô tranh với đời.

Sau khi vượt qua một gò núi, con đường trở nên bằng phẳng. Những khu rừng phía xa phảng phất sương khói đang lượn bay, giống như cảnh vật ở cõi tiên, thật khiến người ta mê mẩn.

Nhậm Tuấn cười nói:

- Đó chính là hơi nước bay lên từ suối nước nóng nơi Ẩm Mã Dịch Quán, may mà không đi nhầm đường.

Khấu Trọng tỏ ra ngạc nhiên:

- Chẳng phải ngươi giống như ngựa quen đường cũ đó sao? Làm sao có thể sợ đi lạc đường được chứ?

Khuôn mặt non nớt của Nhậm Tuấn bỗng ửng đỏ:

- Tiểu tử chỉ mới đến đó có hai lần thôi, thật sự vẫn chưa nhớ kỹ đường.

Khấu Trọng cười to nói:

- Thì ra đây chỉ là hiểu lầm. Ta trông ngươi có vẻ có ấn tượng rất sâu sắc đối với Tao nương tử, lão bản nương của Ẩm Mã Dịch Quán, vẫn cho rằng ngươi đã từng đến đây mười mấy hai mươi lần rồi ấy chứ!

Nhậm Tuấn không thể phân bua được nữa, van nài nói:

- Khấu gia à, tha cho tiểu tử đi!

Chợt tiếng ngựa phi gấp vang lên, hơn chục người cưỡi ngựa từ phía sau đuổi đến, vừa nhìn đã biết ngay đó là người của bang hội. Bọn chúng thấy ba người trừ Nhậm Tuấn không ai mang binh khí gì, chỉ nhìn qua một lượt, không hề dừng lại, cả đám phi ngựa vượt qua, tiếp tục phi thẳng tới Ẩm Mã Dịch Quán. Vó ngựa phi nhanh làm bụi mù cả con đường, giống như một bức tường đất theo gió phủ đầy lên người họ vậy.

Khấu Trọng quay sang Từ Tử Lăng cười nói:

- Có thể nhanh hơn người một bước, xem ra cũng chiếm nhiều tiện

nghi nhỉ.

Nói chưa dứt lời, tiếng vó ngựa lại vang lên, ba người quay đầu lại nhìn. Ở phía sau, một người ăn vận giống như đạo sĩ, cưỡi một con la đang phi tới. Con la này rất khác thường, tốc độ của nó có thể so sánh với ngựa, trong nháy mắt vị đạo trưởng này đã đuổi kịp ba người bọn họ.

Vị đạo sĩ tầm trung niên, dung mạo cổ quái xấu xí khó coi, người nhỏ thó, từ sau gọi với lên:

- Xin chào ba vị huynh đài, tại hạ là La Đạo Nhân, chẳng hay các vị là người của bang hội nào?

Khấu Trọng chờ ông ta đuổi lên đi song song với mình mới cười nói:

- Chúng tôi không bang không phái, chuyến này đến Sơn Hải Quan là để làm chút việc cho bà chủ.

La Đạo Nhân lộ xuất thần sắc thì ra là thế, mục quang nhìn vào ngựa của hai người, song mục chợt ánh lên nói:

- Ngựa tốt! Nếu các vị huynh đài bán cho người của Bắc Mã Bang, nhất định sẽ kiếm được món lời hơn chục lạng vàng.

Khấu Trọng đáp:

- Ngựa của chúng tôi cũng giống như con la của đạo trưởng vậy, nó giống như tâm can, sinh mạng của chúng tôi, quyết không nhượng bán.

La Đạo Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ làm sao đoán được Tiểu Lôi là sinh mạng của ta?

Khấu Trọng vui vẻ đáp:

- Chỉ cần nhìn lông con la được đạo sĩ chải chuốt bóng bẩy, mượt mà đến như vậy đã có thể đoán được đạo trưởng yêu quí con la như mạng của mình vậy.

La Đạo Nhân ngửa mặt cười dài:

- Nói rất hay! Nhìn các hạ thông minh nhanh ý như vậy, bần đạo cũng khuyên một câu. Nếu không muốn nhượng bán ngựa, thì đừng đến Ẩm Mã Dịch Quán nữa, nên đi đường vòng, chỉ mất hơn ba ngày thôi!

Vị đạo trưởng cười lớn một tiếng rồi nhanh chóng vượt xa họ.

Khấu Trọng nhìn theo bóng lưng cô độc một người một lừa kia, cười nói:

- Đây chính là chỗ lợi khi ngao du thiên hạ, nếu không làm sao có thể gặp được những người kì lạ đến vậy. Vị đạo trưởng này rất đặc biệt!

Ngược lại, sắc mặt Nhậm Tuấn lại trở nên nghiêm trọng:

- Bắc Mã Bang tại sao lại đến Ẩm Mã Dịch Quán?

Từ Tử Lăng kinh ngạc hỏi:

- Ngươi đã nghe nói đến Bắc Mã Bang rồi à?

Nhậm Tuấn đáp:

- Bắc Mã Bang là thương hội buôn bán ngựa lớn nhất Đông Bắc, bang chủ là Hứa Khai Sơn, chuyên giao dịch với các tộc người ngoài biên ải, rồi bán chiến mã cho phía Nam kiếm lời lớn. Cao Khai Đạo cũng không thể quản được hắn, Hạ Vương cũng đã từng buôn bán với hắn.

Khấu Trọng hỏi:

- Vậy những người cưỡi ngựa lúc nãy liệu có phải là người của Bắc Mã Bang không?

Nhậm Tuấn đáp:

- Nếu là người của Bắc Mã Bang, trên đùi ngựa phải có hình móng ngựa. Ngựa của bọn họ không có dấu hiệu này, chắc chắn không phải là người của Bắc Mã Bang.

Khấu Trọng nói:

- Tam bang nhất phái ở vùng biên ải phía Bắc là Bắc Bá Bang, Ngoại Liên Bang, Tái Mạc Bang và Trường Bạch Phái, không hề có Bắc Mã Bang. Vậy bang này vẫn chưa có gì lợi hại, tại sao khi nhắc đến họ, sắc mặt Tiểu Tuấn lại căng thẳng đến như vậy?

Nhậm Tuấn đáp:

- Bắc Mã Bang sở dĩ không được liệt vào tam bang nhất phái là bởi vì họ chỉ mới nổi lên mấy năm gần đây. Hứa Khai Sơn ba năm trước không ai biết đến tên hắn, bây giờ đã trở thành một nhân vật nổi tiếng nhà nhà đều biết. Bá Vương Đỗ Hưng còn kết giao huynh đệ với hắn, Khấu gia chắc đã biết tiểu tử tại sao lại căng thẳng như vậy rồi!

Khấu Trọng quay sang nói với Từ Tử Lăng:

- Ngươi nghĩ Hứa Khai Sơn liệu có phải là Thôi Vọng không?

Từ Tử Lăng hỏi Nhậm Tuấn:

- Buôn bán với các tộc người ngoài biên ải có thể lấy hàng đổi hàng không?

Nhậm Tuấn nói:

-Bình thường là lấy hàng đổi hàng, rất ít khi dùng vàng trao đổi.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Vậy khả năng đó là rất cao.

Khấu Trọng suy tư nói:

- Làm sao bắt được thóp của hắn? Tên này chắc chắn sau khi cướp được tài sản lớn mới buôn bán, nếu không thì sao có thể trong thời gian ngắn phất nhanh như vậy. Đỗ Hưng lại chịu kết huynh đệ với hắn, có thể thấy thân thế của con người này tuyệt đối không đơn giản.

Từ Tử Lăng đột nhiên nhớ ra nói:

- Lục Bình nhất định là biết bí mật của Thôi Vọng mới bị hắn giết người diệt khẩu, thậm chí huỷ luôn cả chứng cứ.

Khấu Trọng ngẩn người ra một lúc rồi vỗ đùi nói:

- Nói đúng lắm, Thôi Vọng chỉ là cầu tài cầu hàng, giết người phản

kháng chỉ là để lập uy. Cho dù không sáng suốt thì cũng không có lý gì lại mạo hiểm đi giết hết mọi người trong phủ của Lục Bình, lại còn phóng hỏa đốt nhà, đó chính là để thiêu hủy hết mọi chứng cứ.

Nhậm Tuấn nói:

- Nếu Lục Bình biết được ai là Thôi Vọng, đương nhiên sẽ lập tức thông báo rộng rãi, tại sao một chút tin tức cũng không hề lọt ra ngoài?

Khấu Trọng giơ ngón tay cái lên nói:

- Tiểu Tuấn bắt đầu có khả năng suy đoán phân tích rồi! Thật đáng chúc mừng!

Nhậm Tuấn được khen, khuôn mặt non nớt lộ rõ vẻ hưng phấn thẹn thùng, xấu hổ nói:

- Hai vị nhân gia không ngừng dạy dỗ khích lệ tiểu tử, tiểu tử đương nhiên phải động não rồi!

Từ Tử Lăng nói:

- Thế sự vô kì bất hữu. Chuyện gì cũng có khả năng xảy ra. Hoặc giả Lục Bình đã tìm được vật chứng, nhưng không biết đó là chứng cứ chứng minh Thôi Vọng là ai, hoặc là phải chờ ai đó xem qua. Chỉ cần chúng ta làm rõ hành tung của ông ta trước khi bị giết đã từng gặp ai, không biết chừng có thể tìm ra tung tích.

Từ xa đường bỗng nhiên bụi mù. Kị sĩ, xe la, xe ngựa từ hướng Ẩm Mã Dịch Quán chạy lại.

Khấu Trọng thi triển phương pháp quan sát bụi bốc lên do Linh Lung

Kiều truyền thụ, nói:

- Bụi bốc lên tán loạn, đội hình không ngay ngắn. Đoàn người này nhìn như là cùng một đội, nhưng thật ra lại không cùng một nhóm, hơn nữa lại đi rất nhanh, giống như là vội vàng chạy trốn khỏi Ẩm Mã Dịch Quán vậy.

Nhậm Tuấn ngạc nhiên nói:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ba người bất giác thúc ngựa chạy nhanh hơn đón đầu đoàn xe, khi gần tới nơi, ba người lại càng chắc chắn rằng họ là những lữ khách nghỉ chân tại Ẩm Mã Dịch Quán đang lũ lượt chạy khỏi nơi đó.

Ba người tránh sang bên đường.

Khấu Trọng hỏi một đoàn đi đầu:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Một người thương nhân trông béo tốt hồi đáp:

- Các vị đứng đến dịch quán nữa, ở đó lúc này xuất hiện rất nhiều người của bang hội, nhất định không phải là chuyện tốt lành gì.

Ba người nhìn hàng đoàn thương nhân vội vã chạy qua lại không ngừng, có người khuyên bọn họ nên tránh xa chỗ này, đến khi đoàn người cuối cùng đi qua, Khấu Trọng cười nói:

- Để tiện điều tra, tiểu đệ sẽ là Phó Hùng, tiểu Lăng sẽ là Phó Kiệt, được không?

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý nói:

- Cho dù Đỗ Hưng thật sự có ý xấu, cũng không thể đoán được chúng ta lại đến nhanh như vậy.

Trong suy đoán của Đỗ Hưng, Trác Kiều sau khi về Nhạc Thọ mới phái người đi xa đến tận Bành Lương tìm hai gã để nhờ can thiệp, mà hai gã liệu có thể phân thân đến giúp được không thì vẫn còn chưa biết. Nếu Đỗ Hưng bắt được Địch Kiều, đương nhiên lại là chuyện khác.

Nhậm Tuấn cười khổ nói:

- Nói thẳng ra, hai vị nhân gia uy vũ như thiên thần vậy, ai cũng có thể phát hiện hai vị là những nhân vật phi phàm. Chỉ đổi cái tên vẫn không thể che giấu được thân phận thực sự của hai vị.

Khấu Trọng nói một cách bình thản:

- Kinh nghiệm giang hồ của tiểu Tuấn vẫn còn nông cạn lắm. Lòng người rất kì quái, không những luôn tự cho mình là trung tâm, mà còn luôn nghĩ rằng mình giỏi hơn người khác. Ngươi là vì quen biết chúng ta mới cảm thấy chúng ta giỏi. Đổi lại không quen biết chúng ta, trong lòng sẽ đánh giá thấp chúng ta, ví dụ nói hai tên tiểu tử này, bộ dạng tuy cao lớn dềnh dàng như con trâu, thế nhưng chắc chắn chỉ là hai tên chết nhát, lại không có binh khí. Xem kìa! Song mục bọn chúng vô thần, nhất định là dựa vào hai bộ mặt trắng dễ lừa người, đi khắp nơi lừa con gái nhà người ta, ham mê tửu sắc quá độ.

Nhậm Tuấn đần mặt ra:

- Song mục của hai vị… Ý!

Vẫn chưa nói hết câu, bỗng nhiên y phát hiện ra thần quang trong mắt của Khấu Trọng đã được thu liễm đi, tuy vẫn rất sáng, nhưng đã không còn có tinh mang bức người như trước, có thể nói là rất kì diệu.

Từ Tử Lăng mỉm cười, thúc ngựa đi tiếp, nói:

- Nhận ra chúng ta thì sao chứ, mau đi thôi!

Khi hai người thúc ngựa đi đến con đường sườn dốc của Ẩm Mã Dịch Quán, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều ngạc nhiên trước những gì nhìn thấy. Không ngờ ở nơi biên ải xa xôi như thế này, mà lại có một lữ quán có kiểu tạo hình cổ quái, khí thế hùng vĩ đến vậy.

Ẩm Mã Dịch Quán nằm ở địa thế núi cao hiểm trở, một bên là khe núi, sau lưng dựa vào núi cao. Nó như một sơn trại hùng cứ một phương, có sức mạnh phòng thủ rất lớn.

Kiến trúc chính là một toà nhà bằng đất cao hai tầng, tường vây bao quanh được xây bằng những tảng đá hình vuông cao ba trượng. Toà nhà chính nằm dựa vào núi, tường vây từ toà nhà chính được mở rộng sang hai bên, được xây bao quanh một sân rộng cũng là nơi để xe ngựa. Cửa chính đối thẳng với toà nhà chính, chỉ có một cửa vào, xung quanh tường vây bố trí trên năm mươi phòng khách, giếng trời ở giữa có hành lang lượn vòng quanh, trên có xếp khoảng bảy, tám bộ bàn ghế để mọi người có thể ngồi nghỉ nói chuyện. Ở giữa giếng trời là một cái hồ nước rộng khoảng hai trượng.

Bọn họ thúc ngựa vào. Lúc đó có bốn, năm nhóm người đang ngồi trong dịch quán, binh khí đều đặt trên bàn. Gần bốn mươi người nhưng không một tiếng nói phát ra, người nào cũng nhìn ba người bước vào với ánh mắt thù địch.

Trong sân có hơn mười chuồng ngựa, hai tiểu nhị của quán đang trút cỏ khô và nước vào máng cho hơn năm mươi con ngựa ăn.

Không khí tĩnh lặng căng thẳng như đại họa sắp lâm đầu khiến cho người ta cảm thấy bứt rứt khó chịu.

Khấu Trọng nhìn quanh một lượt. Những người đang nhìn gã có nam có nữ, hơn mười đại hán đi trước họ lúc nãy đang ngồi ở hai chiếc bàn, song không thấy La Đạo Nhân, có lẽ ông ta ngồi sâu bên trong nên không thể thấy được.

Giữa đám đông đó có hai nữ tử.

Một người trông rất thanh tú, còn người kia trông lẳng lơ.

Nữ tử có vẻ đẹp thanh tú ấy mới đôi mươi, ngồi cùng bàn với một chàng trai cao to tuấn tú. Nam tài nữ sắc, trông rất đẹp đôi. Họ ngồi cách những người khác một bàn trống, có vẻ như không muốn lẫn lộn trong đám người này.

Còn nữ tử kia ngồi giữa một đám khoảng bảy, tám tên hán tử dũng mãnh, giống như một bông hoa giữa đám cỏ dại. Đôi mắt trong như nước mùa thu đầy vẻ quyến rũ, mặc dù rất đẹp nhưng ánh mắt lả lơi, dường như chỉ cần cô ả để mắt tới thì đối phương sẽ không có cách nào cưỡng lại được. Gò má cao, đôi mắt màu nâu với đuôi mắt dài lẳng lơ, chắc là có huyết thống ngoại tộc.

Thiên Lý Mộng không biết có phải nhìn thấy đồng loại vui quá hay không, bỗng nhiên hí dài một tiếng, khiến cho tất cả ngựa trong chuồng bị một phen tán loạn, giống như muốn bắt chước tư thái của Thiên Lý Mộng vậy.

Một nhân vật trung niên ăn vận giống văn sĩ ngồi ở bàn gần cửa,

xem ra trông giống một vị sư gia của đại quan. Nhìn thấy Thiên Lý Mộng song mục ông ta lập tức sáng lên, hai hảo hán ngồi cạnh ông ta cũng như vậy.

Nhậm Tuấn cảm thấy lo sợ trước cái nhìn thù địch của mọi người, còn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn ung dung bước xuống ngựa.

Đúng lúc đó, một nữ tử giống như một đám mây từ cửa lầu nhẹ nhàng bay xuống bậc thềm, bước về phía bọn họ đon đả nói:

- Ba vị khách quan đừng để bọn họ dọa cho sợ, nô gia sẽ đặc biệt tiếp đãi ba vị. Ôi, chọn tới chọn lui lại chọn đúng quán trọ của nô gia để mà tổ chức đại hội võ lâm của con bà nhà chúng chứ! Ông trời thật không có mắt.

Không cần nói cũng biết ả ta là bà chủ lẳng lơ Tao nương tử của Ẩm Mã Dịch Quán. Chỉ là không ngờ ả lại không hề nể mặt các bang hội ác bá khắp nơi, muốn chửi mắng là chửi mắng, không một chút lo sợ.

Không biết người nào lên tiếng nói với giọng kì quái:

- Tao nương tử à, chúng tôi có khi nào nói sẽ không trả tiền trọ chưa?

Tất cả đều cười to lên, vì họ ngồi xung quanh bể nước, âm thanh từ bốn phương tám hướng dội đến vang vọng hơn, khuấy động không khí im lặng đến mức nghẹt thở lúc trước.

Tao nương tử bước đến cạnh ba người, ánh mắt tức giận, nói:

- Trả tiền như thế nào đây? Nếu lan truyền ra ngoài để mọi người biết được Ẩm Mã Dịch Quán của ta chuyên tiếp đãi những kẻ suốt

ngày chỉ biết đánh, biết giết như các ngươi, ta còn có thể làm ăn được nữa không? Nếu như khiến cho Thôi Vọng trút giận lên ta, ai sẽ đền mạng cho ta đây?

Kẻ lên tiếng lập tức câm miệng.

Ba người nhìn nhau, biết không nằm ngoài dự đoán, những người này tụ tập ở đây là vì Thôi Vọng.

Quan sát kĩ vị Tao nương tử "danh bá trung ngoại"(2) này thì quả là thân hình đầy đặn, tuổi đã sớm qua ba mươi, chỉ toàn nhờ vào thoa phấn bôi son để che bớt dấu ấn của thời gian.

Ả mặc bộ quần áo truyền thống màu đỏ, hương thơm từ phấn son ngào ngạt, nhưng đôi mắt quyến rũ lả lơi, chòng ghẹo của ả, khiến mọi người liên tưởng đến việc giao dịch thể xác rẻ mạt.

Chàng trai tuấn tú ngồi cạnh cô gái thanh tú tỏ ý thay mặt mọi người xin lỗi:

- Những bất tiện đã gây ra cho lão bản nương, Thế Thanh xin thay mặt gia sư có lời tạ lỗi.

Tao nương tử lả lơi liếc nhìn chàng cười nói:

- Những người ta mắng làm sao có thể bao gồm cả Lữ công tử được? Lữ công tử tuyệt đối không khiến khách của nô gia bỏ chạy được.

Lữ công tử bị ả ta nói cho xấu hổ, lúng túng liếc nhìn nữ tử bên cạnh, thấy nàng không hề có vẻ gì không vui, mới cảm thấy yên tâm, đương nhiên là không dám rầy rà với Tao nương tử nữa.

Người phụ nữ lẳng lơ ngồi giữa một đám khoảng bảy tám người lúc nãy bỗng cười lên một tiếng, mắt liếc nhìn tất cả mọi người một lượt:

- Những trang hảo hán tuấn tú vĩnh viễn chiếm được tiện nghi.

Những kẻ ngồi ở bàn cạnh ả ta, ai cũng cười rộ lên phụ họa theo, đầy vẻ mỉa mai châm biếm.

Kẻ có thanh âm quái dị bị châm chích lúc nãy, thì ra nằm trong đám người vượt lên trước ba người họ lúc trước. Hắn biết những lời nói của ả lẳng lơ này đang nhằm vào mình, cố tình châm biếm tướng mạo xấu xí của hắn, bèn cười lớn đứng lên nói:

- Cái này gọi là người không biết thì không có tội, Thanh cô từ trước tới giờ chưa từng thử qua tiểu đệ cho nên không biết được ưu điểm của tiểu đệ, tiểu đệ sẽ không trách Thanh cô.

Lời nói của hắn có ý dâm tục, lập tức đám người đi cùng hắn cười rộ lên.

Những kẻ ngồi cùng bàn với ả gọi là Thanh cô ai nấy mặt mày phừng phừng tức giận, lộ rõ bộ dạng muốn động thủ giết người ngay lúc đó.

Khuôn măt thanh tú của nữ tử ngồi cạnh Lữ công tử ửng hồng lên, ghé sát Lữ công tử thì thầm điều gì đó, trông rất thân mật.

Bọn Khấu Trọng dần hiểu ra việc mà Hình Văn Tú từng nói đến, đó là các bang hội đều chỉ lo việc của mình, đây là lần đầu tụ họp lại là để liên kết lại đối phó với Thôi Vọng. Chỉ cần nhìn bọn họ đang đả kích lẫn nhau, liền biết ngay các bang phái đều không phục nhau.

Đáp trả lời nói châm biếm lúc trước, Thanh cô nọ một chút nộ khí cũng không có, lại yêu kiều cười nói:

- Vị huynh đài của bang hội Đông Bắc kia phải xưng hô như thế nào? Chi bằng cùng với thiếp thân vào phòng trong để giúp thiếp thân biết ưu điểm của huynh, cũng để giải khuây trong lúc chờ Hứa Khai Sơn đến.

Ba người hơi chấn động, thì ra mọi người đang trịnh trọng chờ đợi Hứa Khai Sơn đại giá quan lâm.

Kẻ bị công kích vừa rồi tất nhiên là không có gan cùng Thanh cô vào phòng trong, ngồi xuống cười nói:

- Nếu khi Hứa đại đương gia đến mà Thanh cô vẫn chưa thể dậy được, Lôi Đăng ta chẳng phải là đắc tội lắm sao?

Hai câu nói này rất lộ liễu khó nghe, cả đám người đi cùng hắn vẫn cười lớn hưởng ứng, nhưng khí thế không được như trước.

Thanh cô cười một cách chua ngoa nói:

- Mấy tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch.

Tao nương tử không biết có phải đố kị với Thanh cô trẻ trung xinh đẹp hay không, quay lại nói với ba người:

- Đừng để ý tới bọn họ đấu đá nhau làm gì.

Rồi gọi tiểu nhị:

- Người đâu, dắt ngựa cho ba vị công tử đây!

Tiếp đó, ánh mắt tươi cười lả lơi, nhãn tình dường như muốn cởi bỏ y phục của ba người, nhìn cả ba từ trên xuống dưới:

- Thân hình ba vị công tử thật là cường tráng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lần đầu tiên bị nữ nhân dùng ánh mắt phi lễ mà nhìn, thật sự không biết nên tức giận hay nên cười đây.

Khấu Trọng chỉ Nhậm Tuấn nói:

- Bà chủ sao quên Tiểu Tuấn nhanh đến vậy?Hắn chẳng phải là kẻ sùng bái bà đó sao?

Tao nương tử luyến tiếc rời ánh mắt khỏi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng quay sang nhìn Nhậm Tuấn:

- Vị tiểu huynh đệ này thật sự trông rất quen.

Nhậm Tuấn bị Khấu Trọng bán đứng, xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống để tránh ánh mắt mọi người đang tập trung vào mình.

Từ Tử Lăng giải vây nói:

- Chúng tôi cần ba phòng, sáng sớm mai lên đường.

Lúc này, hai tên tiểu nhị mới đến dắt ngựa đi.

Tao nương tử vốn đã quên Nhậm Tuấn, vội bước xuống bậc thềm đon đả nói:

- Mời ba vị theo nô gia vào trong uống chén trà nóng.

Đúng lúc ba người bước vào lầu chính, bỗng nhiên có người nói to:

- Hãy khoan!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dừng lại, trong đầu nghĩ rắc rối tới rồi.

Chú thích:

(1) Cây Hoa: loại cây Song Tử Diệp ở vùng Đông Bắc Trung Quốc (Từ điển Lạc Việt).

(2) “Danh bá trung ngoại”: danh tiếng vang vọng cả trong và ngoài biên ải.

Chương 467: Vô kiêm độc hành

Người lên tiếng là một văn sĩ trung niên có dáng dấp của một sư gia. Hai tay chắp sau lưng, hắn thong thả ung dung rời khỏi chiếc bàn ở phía hành lang, từ từ bước tới đằng sau ba người. Sau khi lượn quanh cả ba một lượt, cuối cùng hắn dừng lại trước mặt bọn họ, đưa mắt nhìn Khấu Trọng rồi lại liếc xéo sang Từ Tử lăng, trên miệng thấp thoáng một nụ cười nham hiểm. Hắn lạnh lùng nói:

- Bản nhân là Hạng Nguyên Hoá, mọi người thường gọi ta là Hoá sư gia, chuyên trách việc sổ sách của Bắc Mã bang. Ta muốn dùng hai nén vàng thoi để mua ngựa của nhị vị huynh đài. Tao Nương Tử ngươi tốt nhất đừng can thiệp vào chuyện buôn bán của Bắc Mã bang bọn ta.

Thanh Cô khẽ cười xen vào:

- Quản trướng* quả nhiên có con mắt tinh đời.

Hóa sư gia nét mặt hằm hằm quay sang trợn mắt nhìn Thanh Cô một cái, nhưng vẫn không phát tác, đoạn quay lại nói với hai người:

- Nhị vị huynh đài không cần phải chịu sự chi phối của kẻ khác, Bắc Mã bang bọn ta từ trước tới nay buôn bán luôn dùng vàng thật bạc thật giao dịch, bất cứ ai cũng phải nể mặt.

Khi hắn nói nét mặt lộ vẻ đặc biệt khoe khoang, hai bên ria mép chuyển động lên xuống, trông rất hoạt kê.

Khấu Trọng nhún vai:

- Bao nhiêu tiền cũng không bán.

Sư Gia Hoá ánh mắt long lên, trầm giọng nói:

- Ta nói lại lần nữa, rốt cuộc bán hay không bán?

Lã công tử và thiếu nữ thanh tú kia đều tỏ ra không thèm đếm xỉa tới hành động của Hạng Nguyên Hoá, rõ ràng là không coi hắn ra gì.

Một tên là người của Bắc Mã bang ngồi bàn bên cạnh gầm lên:

- Hạng sư Gia của chúng ta đã để ý đến ngựa của các ngươi, đó là phúc phận lớn của các ngươi. Có Bắc Mã bang bọn ta chiếu cố tới, sau này các ngươi có thể ngang dọc ở Bắc Cương mà không phải e sợ gì cả. Hành tẩu trên giang hồ không ngoài cầu tài cầu bình an, huynh đệ các ngươi nên hiểu rõ điểm này.

Khấu Trọng mỉm cười:

-Không bán.

Hóa sư gia gật đầu nói:

- Được lắm!

Nói xong quay trở về chiếc bàn cũ của mình, nhưng ai cũng hiểu rằng hắn không dễ dàng bỏ qua, chẳng những ngựa mà đến người hắn cũng sẽ không buông tha..

Tao Nương tử khẽ mắng:

- Thật đáng ghét!

Đoạn thị nũng nịu cười với ba người:

- Vào trong rồi hẵng nói tiếp, nô gia sẽ giúp các ngươi nghĩ cách.

Nhậm Tuấn nói nhỏ:

- Tiểu Tuấn sẽ ở lại bên ngoài.

Khấu Trọng biết hắn lo người của Bắc Mã bang cướp mất ngựa, bèn gật đầu nói:

- Hãy nhớ là không được sợ hãi.

Nhậm Tuấn gật đầu đồng ý rồi đi trông coi ngựa.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Khấu Trọng Và Từ Tử Lăng theo Tao Nương Tử đi vào trong lầu chính. Đó là một nhà ăn rộng có thể chứa gần ba mươi chiếc bàn ăn tròn lớn, phía sau của lầu chính là một vườn hoa lớn, ở giữa có hồ thông với Ẩm Mã Ôn Tuyền nổi tiếng. Nhiệt khí bốc lên nghi ngút, khói sương mù mịt, khiến cho khu nhà ăn bố trí sơ sài ven hồ trở thành chốn Bồng Lai tiên cảnh.

Trong khói sương thấp thoáng một bóng người đứng yên bất động. Người này thân hình cao gầy, lưng đeo trường kiếm, vẻ cô đơn và cao ngạo không sao tả xiết, giống như người của chốn tiên cảnh.

Trong nhà ăn chỉ có một bàn có khách ngồi, đương nhiên chính là La Đạo Nhân. Lão đang nằm phục trên bàn nhai nhồm nhoàm như bên cạnh không có ai.

Bảy người hầu bàn đang nhàn rỗi vô sự đứng đó, nhìn thấy lão bản

nương đích thân dẫn khách nhân tiến vào, lười nhác tiến lại chào hỏi.

La Đạo Nhân dường như lúc này mới để ý có khách đến, ngẩng đầu lên nhìn hai người, cười ha hả nói:

- Ăn một mình thật là vô vị, mau lại đây cùng bần đạo. Bánh bao nhân thịt dê của bà chủ đây thật không tầm thường, còn có Hồng Mao Tửu quý hiếm nữa, thông khí bổ phổi, ích dương bổ thận, dưỡng khí an thần, lợi ích của nó quả là không thể nói hết.

Tao Nương Tử cười mắng:

- Ai cần ông ca ngợi cái hay của nô gia, hai vị công tử đây chỉ cần thử là biết liền.

Khấu Trọng và Từ tử Lăng nghe vậy đều cùng lắc đầu, mấy lời của Tao Nương Tử này câu nào cũng làm người ta liên tưởng đến chuyện trai gái.

Sau một hồi huyên náo, hai người cuối cùng cũng ngồi vào cùng bàn với La Đạo Nhân. Tao Nương Tử đích thân châm rượu cho cả ba người, cười nói:

- Cao danh quý tính của hai vị công tử, nô gia vẫn chưa được thỉnh giáo?

Khấu Trọng đáp rằng:

- Ta là Phó Hùng, hắn là Phó Kiệt, chúng ta là anh em họ nội. Tiểu Tuấn ở bên ngoài là người bảo vệ của bọn ta.

Nâng chén nhấp thử một ngụm, gã chau mày hỏi:

-Sao lại đắng như vậy?

La Đạo Nhân vỗ bụng đáp:

- Cái này chẳng phải gọi là thuốc đắng giã tật sao? Đây chắc chắn là rượu thuốc.

Tao Nương Tử phong tình vạn trượng ngồi xuống bên La Đạo Nhân, thỏ thẻ:

- La đạo nhân ngài phải nghĩ cách giúp cho hai vị công tử đây mới được. Hóa sư gia của Bắc Mã bang đòi mua tuấn mã của bọn họ, phen này lão nhân gia phải vì họ mà xuất đầu lộ diện.

La đạo nhân liếc nhìn hai người, cười đáp:

- Thị phi là do nói nhiều, phiền não đều từ đó mà ra. Nếu như bần đạo pháp nhãn không sai thì hai tiểu huynh đệ đây đã tự có cách đối phó.

Tao Nương Tử ngây người ra:

- Hoá ra hai vị là những bậc cao thủ chân nhân bất lộ tướng. Nô gia nhìn thấy hai vị không mang theo binh khí tùy thân, quả thật đã lo lắng vô ích rồi.

Khấu Trọng vội nói:

- Chúng ta chẳng qua chỉ là học mấy bài quyền cước mèo cào, cao thủ đích thực phải là Tiểu Tuấn kia.

- Hoang đường!

Bốn người đều cảm thấy kinh ngạc, nhìn về phía hồ nước nước nóng, trong màn sương khói xuất hiện một kiếm sĩ cao gầy, mục quang sáng quắc thăm dò hai người, thần tình nghiêm nghị không hề khách khí.

Khuôn mặt của người này dài hẹp và xương xẩu giống như dáng người, gò má gầy hóp lại, mũi dài môi mỏng, cự ly giữa lông mày và hai mắt rất lớn so với người thường, thần sắc âm lạnh, dường như từ lúc chui từ bụng mẹ ra chưa từng cười. Rõ ràng hắn giống quỷ chết treo hơn là giống người. Mà không rõ ngũ quan phối hợp với nhau như thế nào, đem lại một một thứ ma lực từ vẻ ngoài đặc biệt xấu xí, hình thành một khí phách cô độc cao ngạo, để lại ấn tượng sâu sắc cho người khác. Niên kỷ hắn chỉ khoảng hai bảy hai tám, nhưng lại có vẻ già nua, xanh xao vàng vọt.

Hai người chỉ đưa mắt nhìn, đã biết hiện tại trong Ẩm Mã Dịch, ngoài hai người ra, người này võ công cao minh nhất, sau đó đến La Đạo Nhân. Bọn họ không ngờ lại gặp được cao thủ như thế này ở đây.

Tao nương Tử chau mày hỏi:

- Điệp công tử nói vậy là có ý gì?

Điệp công tử lạnh lùng nói:

-Ta nói bọn họ nói dối.

Khấu Trọng xòe tay ra cười khổ:

- Ta chỉ là ngại nhận mình võ công cao siêu, khiêm tốn một chút lẽ nào lại là có tội?

Điệp công tử thản nhiên nói:

- Khiêm tốn thì đương nhiên không có tội, nhưng nói dối thì là kẻ lòng dạ nham hiểm. Đây là lúc nào, là nơi nào chứ?

Từ Tử Lăng khẽ cười:

- Bọn ta chỉ là tấu xảo đi ngang qua gặp phải chuyện này, công tử không tin thì cũng không có cách nào cả.

Điệp công tử hơi trầm ngâm, đoạn gật đầu nói:

- Ta tin các ngươi.

Nói rồi y quay người biến mất vào trong màn sương khói.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, không thể nào đoán được tại sao y đến đã đột ngột, đi lại càng đột ngột như vậy.

Khấu Trọng không nhịn được thấp giọng hỏi:

- Hắn là ai vậy?

La Đạo Nhân trả lời:

- Điệp công tử Âm Hiển Hạc là cao thủ dùng kiếm mới nổi lên ở Đông Bắc. Con người y lãnh huyết vô tình, tâm lang thủ lạt, tính tình quái gở. Tuy y chưa hề gây tội ác gì lớn cả, nhưng tiếng tăm cũng không lấy gì làm tốt, vì vậy không có nhiều người thích y.

Tao Nương Tử vẫn còn sợ hãi hỏi:

- Một quái nhân như hắn đến đây làm gì?

La Đạo Nhân nhún vai đáp:

- Bản thân hắn không nói ra thì ai biết được cơ chứ?

Từ Tử Lăng trong lòng chợt động, vươn người đứng dậy cất tiếng:

- Để ta đi hỏi hắn!

Tao Nương Tử thất sắc nói:

- Hắn đã không động vào ngươi thì thôi, ngươi lại còn kiếm hắn gây chuyện?

Khấu Trọng trong lòng hiểu rõ Âm Hiển Hạc tới đây chắc chắn có liên quan tới An Lạc thảm án. Nếu bắt đầu từ y để tìm hiểu chuyện này thì sẽ đáng tin cậy hơn bất cứ ai. Nghĩ đoạn gã cười nói:

- Lão bản nương hãy yên tâm, người huynh đệ này của ta là thuyết khách ưu tú hạng nhất đó, có thể sẽ khiến lão Âm khai kim khẩu.

La Đạo Nhân đưa mắt nhìn theo bóng dáng tiêu sái tuấn dật của Từ Tử Lăng, miệng cười hi hi:

- Xem ra ba vị chắc chắn không đơn giản chỉ là khách qua đường.

Khấu Trọng vẫn giọng thản nhiên:

- Ta dám chỉ tay lên trời mà thề rằng thực sự chỉ là quá giang qua đây rồi vô tình gặp phải chuyện này. Chẳng qua bọn ta muốn nghe ngóng vụ thảm án ở An Lạc. Từ nhỏ mẫu nương đã dạy chúng ta gặp chuyện bất bình thì nhất định phải thay trời hành đạo, nói như vậy đạo trưởng đã hài lòng rồi chứ?

Lời của gã có vẻ chân thành xuất phát từ tận đáy lòng, khiến cho người ta không thể nghi ngờ.

Tao Nương Tử hơi sốt ruột, đứng dậy nói:

- Hai vị cứ tự nhiên nói chuyện, nô gia đi xem thử Hứa đại đương gia đến chưa? Không biết vì lý do gì Khâu đại nhân và Thư Gia đều đến muộn.

Tao Nương Tử đi rồi, Khấu Trọng liền hỏi:

- Khâu đại nhân và Thư gia là ai vậy?

La Đạo Nhân đáp:

- Chính là tổng tuần bộ Khâu Nam Sơn và nhị đương gia Thư Đinh Thái của An Lạc bang. Hai người này bần đạo đều không thích lắm. Những kẻ này dựa vào cái gì mà nghĩ có thể đòi lại công bằng cho bạn ta chứ?

Khấu Trọng bây giờ mới biết La đạo Nhân là bạn thâm giao thân thiết của Lục Bình- bang chủ bang An Lạc bị hại, bất chợt hảo cảm tăng lên rất nhiều. La Đạo Nhân bỗng mất đi vẻ ngang ngược ngạo đời, uống cạn một ly rượu đắng rồi cất giọng thương cảm:

- Tên gì hay thì không gọi, lại gọi ngay là An Lạc bang, con người chỉ có chết đi mới tìm được sự an lạc, ngờ đâu mới đó đã thành ứng nghiệm. Thôi bỏ đi, vô luận chết bất đắc kỳ tử hay chết già cũng đều là chết cả!

Khấu Trọng nhận ra tấm chân tình bộc lộ ra ngoài ấy liền nhân cơ hội hỏi:

- Những người ngoài kia là ai vậy, họ cãi nhau loạn xạ vậy thì làm nên cái trò trống gì?

La Đại Nhân như chợt tỉnh ra, đưa mắt dò xét gã dò xét, rồi mỉm cười:

- Ngươi thích quan tâm tới việc tầm phào hay còn có mưu đồ gì khác?

Đôi mắt Khấu Trọng chợt loé sáng lên rồi tắt ngay, giọng điềm nhiên:

- Đây có thể coi là việc tầm phào ư?

Vẻ bàng hoàng kinh hãi vẫn chưa hoàn toàn biến mất trên mặt La Đạo Nhân, ông ta ngạc nhiên hẳn là vì thứ công lực mạnh mẽ vô song vừa hiện lên qua đôi mắt của Khấu Trọng, càng kinh ngạc hơn vì ban đầu gã có thể thu liễm thần quang để dấu đi một thân huyền công như vậy.

Sau giây lát La Đạo Nhân lấy lại được thần sắc, giọng trầm xuống hỏi:

- Thực ra ngươi là ai?

Bọn người hầu sau khi mang bánh bao nhân thịt dê đến không biết đã biến đi đâu cả, trong nhà ăn rộng rãI chỉ còn sót lại hai người.

Khấu Trọng kéo tấm áo choàng da dê dài quá đầu gối, để lộ ra Tỉnh Trung Nguyệt treo dấu đi ở bên phải, nói:

- Đạo trưởng xem ta là ai?

Loa Đạo Nhân chấn động:

- Đây phải chăng chính là bảo đao Tỉnh Trung Nguyệt mà vẻ bên ngoài không hề đẹp mắt?

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Đạo trưởng nhãn lực thật tinh tường!

Loa Đạo Nhân giật mình trấn tĩnh lại, thở ra một hơi dài, đoạn nói:

- Chẳng trách các ngươi không coi những người khác ra gì, thì ra chính là Khấu trọng và Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ giá lâm. Không nhìn thấy bảo đao của ngươi thì đã bị các ngươi qua mặt rồi.

Khấu Trọng nói:

- Chúng ta có thể hợp tác một cách chân thành được không?

La Đạo Nhân gật đầu nói:

- Có các ngươi ra tay giúp đỡ đương nhiên lại là chuyện khác. Bên ngoài có tất cả bốn nhóm, đến từ Bắc Mã bang, Ngoại Liên bang, Tiên Hà động và Đông Bắc bang. Chính phái nhất là đồ đệ đắc ý Lữ Thế Thanh và Lang Đình Đình do Trần Hoà động chủ Tiên Hà Động phái tới. Tiên Hà động là một chính phái nằm gần Trường Bạch phái về phía đông bắc, trưởng tử của lão Lục bị hại là môn đồ của Trần Hòa, vì vậy tuy y không thích can thiệp vào những tranh chấp trên giang hồ, như với việc này cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Khấu Trọng nói:

- Thanh Cô có phải là người của Ngoại Liên bang không?

Ngoại Liên bang là một trong ba bang phái nổi tiếng ở Bắc Cương, Khấu Trọng đương nhiên rất lưu tâm đến.

Loa Đạo Nhân đáp:

- Thanh Cô tên gọi là Tô Thanh. Ngoại hiệu là “Câu Hồn Đoạt Phách”, là nữ nhân của long đầu Đại Công Lang ở Ngoại Liên bang, vì vậy tuy võ công không nổi trội vẫn có thể được ngồi vào được vị trí Phượng Đường đường chủ của Ngoại Tam Đường. Còn Đông Bắc bang thì thanh thế lại càng lớn hơn, bang chủ Bối Thúc Quần là kết bái huynh đệ với Cao Khai Đạo. Nay Cao Khai Đạo đắc thế, bọn họ nhân nước lên thì thuyền cũng lên theo, muốn theo đó vượt mặt Bắc Bá bang để trở thành Bắc Cương đệ nhất đại bang. Lần này người suất lĩnh nhân thủ đến đây chính là thiếu bang chủ Bối Thần Phân, người này tính tình thâm trầm, nãy giờ không nói một lời nào, chỉ ngầm dung túng thủ hạ gây nhiệt náo, vậy nên không gây sự chú ý của Thiếu soái.

Khấu Trọng còn đang định hỏi sâu vào tình tiết của vụ thảm án An Lạc, đột nhiên bên ngoài vọng vào tiếng va chạm ồn ào của binh khí giao kích, còn có tiếng la hét và tiếng reo hò làm cho không khí càng rối loạn hơn. Khấu Trọng lười biếng duỗi lưng nói:

- Vậy là đánh nhau rồi, người của Bắc Mã bang tính nhẫn nại quả không tồi.

o0o

Từ Tử Lăng đi đến đằng sau thân hình cao lêu nghêu nửa giống cây sào nửa giống người của Âm Hiển Hạc, so ra y còn cao hơn gã cả thốn. Hơi nóng mịt mù bốc lên từ suối nước nóng, khiến cho người ta có cảm giác khi bước vào trong đó sẽ là chốn lạc thú của trần gian.

Âm Hiển Hạc mắt nhìn chằm chằm vào suối nước nóng, vẫn với giọng nói không bộc lộ một chút cảm xúc:

- Huynh đệ tốt nhất hãy quay về đi.

Từ tử Lăng dừng bước, bình tĩnh nói:

- Tiểu đệ chỉ muốn nói một câu, nếu Âm huynh không muốn trả lời, tiểu đệ sẽ lập tức quay đầu đi ngay.

Âm Hiển Hạc im lặng một hồi, chầm chậm nói:

- Nói đi!

Từ Tủ Lăng trầm giọng:

- Âm huynh đến đây có phải vì muốn giết Hứa Khai Sơn?

Âm Hiển Hạc xoay hẳn người lại, ánh mắt sát khí đằng đằng, gườm gườm nhìn Từ Tử lăng hỏi:

- Ngươi là ai?

Từ Tử Lăng không hiểu vì sao ngay lần đầu nhìn thấy độc hành kiếm thủ lạnh lùng này đã cảm thấy y là người có thể kết làm bằng hữu. Giờ đây thấy phỏng đoán của mình không tồi thì cái ý tưởng không có căn cứ ấy lại được củng cố thêm. Không muốn giấu y, Từ Tử lăng mỉm cười đáp:

- Tại hạ là Tử Tử Lăng.

Âm Hiển Hạc kinh ngạc nói:

- Vậy người ở trong phạn đường** chính là Khấu Trọng rồi.

Từ Tử Lăng gật đầu mà rằng:

- Đúng vậy. Bọn ta quả thực chỉ là đi ngang qua vùng này để đến Sơn Hải Quan tìm “Bá vương” Đỗ Hưng tính sổ. Trên đường nghe về vụ thảm án An Lạc, lại gặp ngay đại hội bàn về việc truy diệt Thôi Vọng do Hứa Khai Sơn tổ chức, cảm thấy trong việc này có gì đó mờ ám mới đến tìm Âm huynh thỉnh giáo.

Âm Hiển Hạc khinh bỉ nói:

- Đỗ Hưng! Tên vô lại!

Từ Tử lăng nhân đó hỏi:

- Đỗ Hưng là người như thế nào?

Ánh mắt Âm Hiển Hạc lại lộ vẻ sát khí, nhưng giọng nói vẫn giữ vẻ lạnh lùng bình tĩnh:

- Đỗ Hưng là một kẻ hai mặt. Một mặt hắn ngầm làm đủ chuyện xấu xa, kiểm soát một vương quốc tội ác từ việc đánh bạc, mua bán kỹ nữ, buôn lậu trốn thuế,… tội ác tày đình. Hắn dùng đủ các thủ đoạn bạo lực, đe doạ, hối lộ để trừ diệt kẻ khác. Ai theo hắn thì sống, không theo thì chết, dù cho những người bị khuất phục dưới sự tàn bạo của hắn cũng chỉ dám đè nén tức giận trong lòng mà không dám nói ra. Mặt khác, hắn lại ra vẻ như một nhân vật võ lâm hào sảng rộng rãi chuyên chủ trì công nghĩa, khắp nơi bày trò cứu khổ cứu nạn, đòi lại công bằng cho những người bị cướp bóc ăn hiếp, thậm chí còn đặt ra các Nghĩa Đường cung cấp thúc ăn nước uống miễn phí cho dân nghèo. Hứa Khai Sơn chỉ là chó săn của Đỗ Hưng, chuyên giúp hắn làm chuyện thương thiên bại lý, để không làm tổn

hại tới thanh danh của hắn.

Từ Tử Lăng đến đây bổng hiểu ra:

- Thì ra Âm huynh là người có lòng muốn giúp thế gian diệt trừ gian ác.

Âm Hiển Hạc “Phì!” một tiếng, ra vẻ không để ý tới nói:

- Ta không hề có hứng thú đi can thiệp vào những việc như thế này. Thế gian này trước đây ra sao, sau này cũng sẽ không thay đổi. Ta phải giết Hứa Khai Sơn vì ta nợ Lục Đại đương gia một lần ân huệ, bây giờ chính là lúc để báo đáp.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Âm huynh dựa vào cái gì mà khẳng định Hứa Khai Sơn chính là Thôi Vọng?

Âm Hiển Hạc không trả lời mà hỏi vặn lại:

- Vậy Từ huynh dựa vào cái gì mà đoán được ta muốn giết Hứa Khai Sơn?

Từ Tử Lăng thản nhiên nói:

- Đây chỉ là phỏng đoán bước đầu, ta còn chưa dám khẳng định. Với sự nổi lên nhanh chóng của Hứa Khai Sơn, với mối quan hệ của hắn với Đỗ Hưng, lại thêm việc buôn bán mà hắn làm thì đám người này là đáng nghi nhất. Lại thấy Âm huynh tuyệt đối không phải là người có hứng thú với việc võ lâm tụ hội gì đó, từ đó mà ta đoán như vậy.

Âm Hiển Hạc bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói:

- Ta vốn rất hiếm khi nói với người khác nhiều như vậy, càng không quen hợp tác với ai cả. Nếu Từ huynh và Khấu huynh không phải là người mà ta kính phục từ lâu, ta sẽ không bao giờ nói ra những lời này. Từ huynh xin đừng can thiệp vào vụ án này nữa, báo ân chỉ là việc của riêng mình Âm Hiển Hạc ta mà thôi.

Tiếng binh khí giao nhau đúng lúc từ xa vọng tới.

o0o

Khấu Trọng và La Đạo Nhân bước ra ngoài lầu chính, thấy Nhậm Tuấn đang đánh nhau với bảy, tám đại hán của Đông Bắc bang chứ không phải với người của Bắc Mã bang vốn muốn cướp ngựa của bọn họ. Trong đám người của Đông Bắc bang có một đại hán đang ngồi bệt bên hồ, ở cánh tay máu đang tuôn ra xối xả, đang được đồng bọn chăm sóc liệu thương.

Không cần phải đoán cũng rõ, bang Đông Bắc có một kẻ đã khiêu chiến trước với Nhậm Tuấn, sau khi tên này đánh không lại bị thương, những kẻ còn lại thấy đao pháp của Nhậm Tuấn cao cường đã bất chấp quy củ của giang hồ, cùng xông vào đánh.

Lữ Thế Thanh của Tiên Hà động đứng dậy, nhìn dáng điệu là biết đã nóng giận muốn ray hiệp nghĩa, xuống dưới can thiệp.

Nhậm Tuấn vừa đánh vừa lui, cánh tay trái đã nhuộm đỏ máu. Do bởi đối phương người đông thế mạnh, hắn thực sự đã rơi vào thế hạ phong.

Người của Ngoại Liên bang và Bắc Mã bang đang reo hò cổ vũ cho bang Đông Bắc, điệu bộ như sợ thiên hạ không đủ loạn lạc.

Khấu Trọng đảo mắt về đám người Đông Bắc bang đang hò hét chói tai cổ vũ cho đồng bọn, trong đó có một thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi da mặt xanh tái, khuôn mặt lạnh lùng cũng đang nhìn về phía gã. Đây hẳn là thiếu bang chủ Bối Thần Phân của Đông Bắc bang, Khấu Trọng thầm nghĩ.

Tô Thanh và Hóa sư gia cũng đang nhìn về phía gã, Khấu Trọng mỉm cười với hai người, tiếp đó hô lên:

- Lùi lại ba thước.

Nhậm Tuấn lại bị chém một nhát tóe máu ở lưng trái, trong lòng bắt đầu lo lắng. Hắn vừa nghe thấy vậy lập tức tinh thần đại chấn, đối với lời nói của Khấu Trọng tin tưởng mười phần, tuy các đường đao của đối phương đang dồn dập chém đến, không nhìn rõ đao thế của địch thủ nhưng hắn vẫn lùi lại phía sau ba thước.

Đao phong chém xuống rát cả mặt, dường như chỉ sai chừng sợi tóc là nhát đao này chém trúng người hắn. Những kẻ khác đều không đoán ra được thoái bộ của hắn, đao kiếm đều chém vào khoảng không, Nhiệm Tuấn nhân đó chuyển nguy thành an.

Đao quang của Nhiệm Tuấn loé lên, ngực của đao thủ ngay trước mặt lập tức trào máu, trúng đao ngã xuống.

Khấu Trọng lại hô tiếp:

- Vô Vân Vô Vũ, Vạn Lý Nhất Không, chuyển sang trái.

Tất cả mọi người ở đó bao gồm cả huynh muội Lữ Thế Thanh, Tô Thanh, Hoá sư gia, Bối Thần Phân đều không một ai không lộ vẻ kinh hãi.

Nhậm Tuấn võ công cao cường như vậy, có thể đánh với bảy người hợp sức vẫn không bại, đã khiến cho bọn họ không ngờ tới, lúc đó chỉ cần không phải là điếc hay mù đều hiểu Khấu Trọng càng lợi hại hơn muôn phần.

Nhậm Tuấn nghe lời chỉ giáo, chuyển sang bên trái thoát khỏi vòng vây.

Hắn đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, sự huấn luyện nghiêm khắc của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dọc đường đi đã thể hiện hiệu quả kỳ diệu, khiến cho hắn cảm thấy vô cùng tự tin, dường như có thể cảm nhận được mọi ý đồ và biến hóa của địch nhân.

Khí thế của đám người Đông Bắc bang đã giảm hẳn, nhất thời không biết tiếp tục đuổi theo động thủ hay chỉ đứng ngây người ở chỗ cũ.

Bối Thần Phân đột nhiên đứng dậy nói:

- Dừng tay!

Khấu Trọng ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Ngươi muốn dừng là dừng được sao? Tiểu Tuấn, hãy chém hết bọn chúng cho ta.

Nhậm Tuấn vừa định lao về phía kẻ địch thì một giọng nói từ đại môn vọng tới:

- Kẻ nào muốn đấu điên cuồng như vậy?

Khấu Trọng đưa mắt nhìn về phía đại môn, trong lòng nghĩ lẽ nào Hứa Khai Sơn đã tới.

Chú thích:

Quản trướng: người quản lý việc sổ sách.

Chương 468: Thủy thị họa thủ

Hai nam tử chầm chậm cưỡi ngựa đi vào đại môn, đây cũng là cánh cửa duy nhất của bức tường được xây theo hình vòng cung.

Người vừa lên tiếng niên kỷ khoảng chừng ba lăm ba sáu tuổi, thể chất văn nhã rắn rỏi, khuôn mặt gầy trắng xanh thấp thoáng nụ cười, tuy buông lời khiển trách nhưng giọng nói hết sức từ tốn thong dong. Người này bề ngoài giống một thư sinh yếu đuối, nhưng từ ánh mắt tinh anh lấp lánh của y Khấu Trọng có thể nhận ra đó không những là một nhất lưu cao thủ mà tính cách còn kiên định quật cường, không dễ bị người khác làm lay chuyển lòng tin và ý chí.

Nam tử đi cùng trẻ hơn khoảng năm đến sáu tuổi, lông mày và tóc dày rậm như rễ tre, bộ râu ngắn tua tủa như bàn chải, đường nét khuôn mặt rõ ràng, ánh mắt trầm ngâm lạnh lùng, đúng là một vẻ đẹp nam tính đầy sức hút. Đáng chú ý nhất là trên trán y chít khăn có chữ “tế”, điều này giúp cho Khấu Trọng đoán ra đây là Thư Đinh Thái, người giữ vị trí thứ hai trong bang An Lạc. Chiếc khăn tang trắng kia thể hiện quyết tâm báo thù cho Lục Bình.

Người lớn tuổi đương nhiên là Khâu Nam Sơn, được Cao Khai Đạo ủy nhiệm làm Tổng Tuần Bộ. Thật không ngờ ở ngoài đời y lại là một nhân vật như thế này.

Quả nhiên những người ở trong sân đều lục đục đứng dậy, chắp tay thi lễ:

- Khâu tổng tuần! Thư nhị đương gia!

Khâu Nam Sơn dù sao cũng là nhân vật đại diện cho giới quan lại địa phương, vì thế bang hội ở các nơi dù ngạo ngược bất kham tới đâu cũng phải nể mặt ông ta.

Ánh mắt của Khâu Nam Sơn trước tiên hướng về Nhậm Tuấn, sau đó chuyển sang Khấu Trọng đang đứng trên bực thềm, rồi vẫn chễm chệ trên ngựa điềm tĩnh hỏi:

- Nhị vị quý tính đại danh là gì?

La Đạo Nhân cười ha hả nói chen vào:

- Xin chào Tổng lão gia! Hai vị đây một người là Phó Hùng, một người là Nhậm Tuấn, còn một người đi cùng nữa là Phó Kiệt. Bọn họ đang trên đường tới Sơn Hải Quan, nhân vì không chịu bán ngựa cho mấy người anh em của Bắc Mã bang thành ra xúc phạm đến đám đông khiến họ tức giận, dẫn đến các vị đại ca của Đông Bắc bang phải xuất thủ giáo huấn. Tổng lão gia tới thật đúng lúc, xin ngài hãy phân xử sự việc này.

Người của Đông Bắc và Bắc Mã lưỡng bang đều bừng bừng tức giận, nhất thời quên cả chuyện không nên chọc vào La Đạo Nhân.

Hạng Nguyên Hoá nén giận hỏi:

- La đạo trưởng có dám bảo đảm rằng bọn họ không có gì đáng ngờ không? Ta giả mua ngựa cũng chỉ để thăm dò thân phận của họ mà thôi.

Tô Thanh yêu kiều cười nói:

- Đạo hạnh của Hạng sư gia quả thật ngày càng thâm hậu! Nếu như không phải tận miệng ngài nói ra, nô gia làm sao hiểu được việc ngài

mua ngựa là giả, thăm dò mới là thật.

Hạng Nguyên Hoá nhất thời chẳng biết nói gì, thật không ngờ Tô Thanh lại công nhiên nói đỡ cho “người ngoài”.

Khâu Nam Sơn tuy đã hiểu ra sự tình nhưng vẫn không bỏ qua cho Khấu Trọng và Nhậm Tuấn. Y liền nghiêm giọng hỏi:

- Xin hỏi các vị tới Sơn Hải Quan là có việc gì vậy?

Khấu Trọng ung dung cười trả lời:

- Tổng gia minh xét! Ba người chúng tôi đến Sơn Hải Quan vì có phi vụ làm ăn. Do tính cơ mật của của việc buôn bán, nếu như Tổng gia muốn tìm hiểu chi tiết, chi bằng chúng ta bước ra ngoài nói chuyện. Phó mỗ nhất định sẽ bẩm báo chân thật tận tường, tuyệt không dám che giấu bất cứ điều gì.

Câu nói này của Khấu Trọng vừa khéo giúp cho đối phương giữ được thể diện, mà lại không nâng cao hay hạ thấp bản thân. Quả nhiên nét mặt của Khâu Nam Sơn giãn ra, y khẽ gật đầu bảo:

- Sau này ta sẽ nói chuyện rõ ràng hơn với Phó huynh.

Giọng nói trầm hùng của Thư Đinh Thái chợt vang lên từ bên trái phía sau Khâu Nam Sơn:

- Nhậm huynh võ công cao cường, không biết là đồ đệ của môn phái nào?

Nhậm Tuấn thản nhiên đáp:

- Tệ sư là Đại Đao Quan Trường ở Thâu Lâm.

Thư Đinh Thái rõ ràng chưa từng nghe qua cái tên Quan Trường, nhưng cũng không tiện mở miệng hỏi lại, nên chỉ đành nói hàm hồ:

- Quả nhiên danh sư xuất cao đồ.

Khâu Nam Sơn cuối cùng cũng xuống ngựa, rồi sau đó đến Thư Đinh Thái. Người hầu của Dịch Quán lập tức đến chăm sóc ngựa cho họ.

Khâu Nam Sơn thông báo:

- Hứa bang chủ lúc sắp đi lại có việc gấp, sáng ngày mai mới đến được.

Tiếng rầm rì đồng loạt nổi lên, hiển nhiên toàn là những lời bất mãn. Chỉ có ba người bọn Hạng Nguyên Hóa là im lặng không dám nói gì.

Lữ Thế Thanh liếc nhìn bầu trời u ám đầy những đám mây đen đang ùn ùn kéo tới, rồi cất tiếng hỏi:

- Hứa bang chủ không biết vì chuyện gì mà lỡ hẹn?

Thư Đinh Thái vội đỡ lời:

- Hứa đại đương gia sai người đến nhắn lại, nói rằng có việc liên quan tới vụ án, tuy nhiên sáng sớm mai tất sẽ có mặt.

Tiếng ồn ào lại tiếp tục nổi lên.

“Oành!”

Một tia sét rạch ngang bầu trời âm u. Sấm chớp ầm ầm vang vọng giữa tầng không, kéo theo đó là trận mưa nặng hạt thoạt tiên lưa

thưa sau thì dồn dập trút xuống.

Cơn mưa lớn được tích tụ bao lâu cuối cùng cũng đã bắt đầu.

Tình thế phút chốc trở nên rối rắm. Mọi người nếu không chạy vào lầu chính tránh mưa thì cũng dắt ngựa vào trong hành lang có mái che, những ai muốn lên đường đi tiếp cũng đành phải tạm thời ở lại. La đạo nhân đem con lừa cưng an trí cùng với hai chú ngựa Thiên Lý Mộng và Vạn Lý Ban.

Mưa như trút nước, đất trời u ám, bóng tối nhanh chóng kéo đến.

Khi tất cả mọi người đã tránh vào trong phạn đường, Tao Nương Tử tung tăng như cánh bướm đi lại ân cần tiếp đãi Khâu Nam Sơn và Thư Đinh Gia.

Từ Tử Lăng độc chiếm một chiếc bàn cách xa tất cả mọi người, nét mặt trầm ngâm tự lự. Khấu Trọng và Nhậm Tuấn nửa người ướt lướt thướt đi tới rồi ngồi xuống hai bên gã. Khấu Trọng hỏi:

- Quái nhân đó đâu?

Từ Tử Lăng đáp:

- Bên ngoài có một ngôi đình đá, y đang ở trong đó tránh mưa. Người này tính tình cô độc, hận đời ghét thế tục, nhưng lại không phải là phường tà ác. Y không biết vì sao mà nảy sinh lòng nghi ngờ với Hứa Khai Sơn, có lẽ bữa nay đến đây để quấy phá hắn một phen cũng nên.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn quanh, thấy mọi người đang ngồi thành hai nhóm.

Các hán tử của Đông Bắc Bang và Ngoại Liên Bang chiếm một bàn. Hai thủ hạ của Hạng Nguyên Hóa thì chen đến ngồi lẫn với các đại hán Đông Bắc Bang. Có thể thấy Bắc Mã Bang và Đông Bắc Bang là cùng một cánh với nhau.

Còn lại tám người bao gồm Lữ Thế Thanh và Lang Đình Đình của Tiên Hà động, Hạng Nguyên Hóa của Bắc Mã bang, Đông Bắc bang thiếu bang chủ Bối Thần Phân, đường chủ Phượng Đường Tô Thanh của Ngoại Liên bang, La Đạo Nhân, Tổng tuần bộ Khâu Nam Sơn, nhị đương gia Thư Đinh Thái của An Lạc bang ngồi chung một bàn, đang kín đáo bàn bạc.

Bên ngoài mưa vẫn rào rào rơi xuống không ngừng. Tao Nương Tử đứng ở cửa ra vào chỉ huy người hầu đội mưa đem cỏ khô cất đi, đóng các cửa sổ lại, bận rộn luôn chân luôn tay.

Từ Tử Lăng sau khi kể cuộc đối thoại của mình với Âm Hiển Hạc liền nói:

- Sơn trại kiên cố này nằm trên đỉnh đồi cao, từ sân cho đến lầu chính cũng chỉ có một cửa ra vào, cửa sổ lại nhỏ hẹp, tuy có ưu thế phòng ngự nhưng nếu khoá kín cửa ra vào thì không một ai có thể chạy thoát. Hứa Khai Sơn chọn chỗ này làm nơi gặp mặt, phải chăng là hắn có âm mưu hay mục đích gì khác, trong lòng tính chuyện mờ ám?

Khấu Trọng nói khẽ:

- Nếu như cần trong ngoài phối hợp với nhau thì Đông Bắc bang và ba người bọn Hạng Nguyên Hóa rất có khả năng là nội ứng. Nhưng việc xong rồi thì sẽ giải thích thế nào? Hơn nữa Hứa Khai Sơn còn cố ý nói rõ nguyên nhân của việc trễ hẹn đến sáng mai là vì đã tìm ra manh mối của Thôi Vọng.

Lúc này, Điệp công tử Âm Hiển Hạc như một âm hồn đầu đội nón trúc mình mẩy ướt nhẹp xuất hiện ở cửa sau. Ánh mắt lạnh lùng không có chút biểu cảm của y đảo qua mọi người một cái, sau đó lặng lẽ ngồi xuống một góc.

Bọn người Khâu Nam Sơn đột ngột dừng cuộc nói chuyện, không khí bỗng trở nên trầm mặc đầy vẻ đối địch hoài nghi.

Tao Nương Tử và đám người hầu vừa bận rộn dọn dẹp xong, quay vào đóng của sổ của phạn đường, sau đó thắp sáng hơn mười ngọn đèn gió ở trên bốn bức vách. Lửa cũng được châm cho bốn cái lò sưởi khiến không khí trong phòng trở nên ấm áp. Tiếng mưa gió sấm chớp dữ dội dường như đã bị cách ly sang một thế giới khác.

Thư Đinh Thái vẫy Tao Nương Tử lại gần, nói nhỏ điều gì đó vào tai thị. Lát sau, Tao nương tử phong tình vạn vẻ dõng dạc tuyên bố:

- Tối nay Thư nhị đương gia sẽ mời khách, các anh em còn không mau đi chuẩn bị rượu thịt tiếp đãi quý khách.

Mấy người hầu bàn lập tức ứng mệnh nhanh chóng chạy đi.

Thấy Tao nương tử ngồi ghé vào một chiếc ghế bên cạnh Lữ Thế Thanh, Lang Đình Đình lập tức nhíu đôi mày thanh tú lại. Nhưng cũng như Lữ Thế Thanh, nàng ta không có cách gì để đối phó với Tao thị cả.

Giọng nói của Khâu Nam Sơn bỗng vang lên:

- Âm huynh không biết vì việc gì mà quá bộ vào đây?

Âm Hiển Hạc lạnh lùng nói không chút khách khí:

- Vậy ta không thể vào được sao?

Hạng Nguyên Hóa cười giả lả nói:

- Cái đó gọi là không có việc gì sao lại vào chùa? Nếu sự thực Âm huynh vào đây chỉ để tránh mưa mà bọn ta lại nghi ngờ rằng huynh tới là để dò la tin tức cho Thôi Vọng, thành ra giữa đôi bên phát sinh những sự hiểu lầm không cần thiết thì đúng là vụng tính!

Tên này từ lời ăn cho đến tiếng nói đều làm cho người ta cảm thấy chán ghét. Hắn chỉ trực khuấy nước cho to sóng, đổ thêm dầu vào lửa, thái độ như sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn.

Âm Hiển Hạc không hề tức giận nói:

- Ta vào đây thực sự chỉ là để tránh mưa.

Vừa may lúc này những người hầu bàn bưng rượu lên khiến bầu không khí căng thẳng giảm đi đôi chút.

Tao nương tử đi lại khắp phòng, tận tay rót rượu cho khách, mỗi tội không dám “bồi tiếp” Âm Hiển Hạc.

Rượu thịt được đem lên, chỉ có Âm Hiển Hạc là không lý đến, những người còn lại đều ăn uống nhiệt tình.

La Đạo Nhân đến bàn của ba người Khấu Trọng ngồi xuống, cùng bọn họ kính hai chén rượu rồi hạ thấp giọng nói:

- Ba vị nghĩ sao về vụ thảm án An Lạc?

Ở bên kia, mọi người rượu vào lời ra, bắt đầu nói chuyện phong

nguyệt trong giới võ lâm, lại thêm tiếng cười phóng đãng của Tao nương tử không ngừng tô điểm làm cho không khí càng thêm náo nhiệt. Quả thực khó có thể hình dung ra rằng bọn họ họp mặt nơi đây là vì vụ thảm án An Lạc.

Khấu Trọng trả lời:

- Chúng tôi đoán Lục đương gia nắm trong tay nhân chứng hoặc vật chứng có thể làm bại lộ thân phận của Thôi Vọng nên mới rước hoạ vào thân. Đạo trưởng có biết trước khi bị hại ông ấy đã đi đâu và gặp ai không?

La Đạo Nhân gật đầu nói:

- Cách nghĩ của các ngươi và bần đạo không ngờ lại trùng nhau. Lục lão đệ những ngày gần đây đã dốc hết sức truy lùng tung tích Lang tặc. Trước khi gặp nạn, Lục đệ đã từng đến Sơn Hải Quan, nhưng Thư Đinh Thái đi cùng với y lại nói không hề làm việc gì đặc biệt cả. Bọn họ vốn đi tìm gặp một đám thương gia người Hồ đã từng bị Thôi Vọng cướp bóc, nhưng kiếm không thấy vì đám Hồ thương ấy đã xuất quan rồi.

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Thư Đinh Thái là loại người thế nào?

La Đạo Nhân ngạc nhiên hỏi lại:

- Lá gan của hắn không lớn như vậy chứ?

Khấu Trọng nói:

- Đạo trưởng chẳng phải từng nói không thích hắn ta sao?

La Đạo Nhân sắc mặt bỗng trở nên trầm trọng:

- Ta không thích hắn vì Lục lão đệ trong tư thất của mình từng nói với ta rằng Thư Đinh Thái có quan hệ qua lại thân thiết với Đỗ Hưng, khuyên răn mãi nhưng không nghe.

Khấu Trọng đập bàn nhận định:

- Như vậy rất có thể Thôi Vọng chỉ là nhân vật không có thật do Đỗ Hưng tạo ra.

La Đạo Nhân sắc mặt lộ vẻ sợ hãi, nói:

- Khấu Trọng ngươi nói vậy có căn cứ gì không? Đỗ Hưng là Thái Sơn Bắc Đẩu trong giới võ lâm miền Đông Bắc, một lời nói ra người người nghe theo đó. Y lại được sự ủng hộ của người Đột Quyết và Khiết Đan, trêu vào người này tuyệt không phải là chuyện đùa đâu.

Khấu Trọng đang định nói thì bỗng có người kêu lên:

- Đầu của ta choáng váng quá!

Khấu Trọng ngạc nhiên liếc nhìn, chỉ thấy một người trong đám hầu bàn tay đang nâng chén rượu, chân bước xiêu vẹo không vững, sau đó cả cơ thể lăn kềnh ra đất.

“Choang”!

Chiếc cốc vỡ tan, rượu đổ lênh láng ra sàn.

Tiếp đó Tao Nương Tử và những người hầu cũng thi nhau ngã xuống. Trong khoảnh khắc phòng ăn đang ồn ào bỗng im phăng

phắc. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, ai nấy đều ngấm ngầm đề khí xem xét tình huống nội thể của mình, bất quá chưa có ai hoảng hốt. Phàm những người đã từng luyện khí công đều có khả năng chống lại độc tố, do vậy mà không ai quá lo lắng.

Khâu Nam Sơn là người đầu tiên kêu lên thất thanh:

- Ta trúng độc rồi!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liếc về phía La Đạo Nhân và Nhậm Tuấn, phát giác sắc mặt của hai người đã thay đổi tới mức rất khó coi thì biết ngay họ đều đã trúng độc. Trong lòng hai gã kình hãi không hiểu loại độc tố gì mà lại lợi hại như vậy.

Xung quanh ai nấy đều lớn tiếng chửi mắng, hiển nhiên chẳng người nào may mắn thoát khỏi độc dược, tình thế hết sức hoảng loạn.

Khâu Nam Sơn gắng gượng đứng dậy hô to:

- Trong rượu thịt có độc, mọi người chớ nên hoảng loạn.

Lữ Thế Thanh bỗng hoảng hốt nói:

- Loại độc này lợi hại một cách ngấm ngầm, khiến cho ta không có cách nào tích tụ chân khí để đẩy chất độc ra ngoài.

Nhậm Tuấn thấp giọng nói với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng:

- Tiểu Tuấn cũng không có cách nào đề tụ chân khí.

Thư Đinh Thái bỗng đứng phắt dậy, chỉ thẳng vào Âm Hiển Hạc đang ngồi một mình rồi quát lớn:

- Chỉ có một mình ngươi là không động đến rượu thịt, đây chẳng phải là thủ đoạn của ngươi sao, hãy mau đem thuốc giải ra đây.

Âm Hiển Hạc mặt không hề biến sắc, coi như không có chuyện gì nói:

- Nếu là do ta hạ độc thì trước tiên ta sẽ vả vào miệng ngươi một cái, rồi sau đó sẽ cho đem toàn bộ các người băm ra thành vạn mảnh.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều thực sự kinh ngạc. Trong phòng này võ công của Âm Hiển Hạc là cao minh nhất, nếu ngay cả y cũng không thể vận khí để đẩy chất độc ra ngoài thì sự lợi hại của chất độc này đã đạt đến mức khiến cho người nghe thấy phải khiếp sợ.

Thân hình Thư Đinh Thái bỗng nhiên run lên, hai chân nhũn ra ngồi phịch xuống ghế.

Khâu Nam Sơn từ từ ngồi xuống, rõ ràng công lực thâm hậu hơn Thư Đinh Thái, nhưng thực tế không một ai đứng lên được càng khiến cho mọi người hoảng sợ hơn.

Đa phần có mặt tại đây đều là cường đồ của các bang hội ngang ngược hống hách nhất trong vùng, bây giờ tất cả giống một bầy gà trống thất trận, mặt mày xám ngoét như xác chết.

Không ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Hạng Nguyên Hóa cất giọng run rẩy:

- Tôi vừa dùng kim bạc thử qua, rượu và thịt đều không có độc.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về Khấu Trọng. Âm Hiển Hạc rõ ràng cũng bị trúng độc, thế nên hiện giờ ba người là đáng bị nghi ngờ

nhất.

Cả phòng chỉ có Khấu Trọng và Từ Tử Lăng là người không bị ảnh hưởng bởi chất độc. Công năng của Trường Sinh Khí khiến cho không một chất độc nào có thể xâm nhập vào cơ thể của hai gã. Năm đó Trầm Lạc Nhạn ở Lạc Dương muốn đầu độc bọn họ, kết quả cũng chẳng làm được gì.

Giúp Nhậm Tuấn và La Đạo Nhân ép chất độc ra đối với hai gã chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, có điều trước những cặp mắt đang không ngừng soi mói, việc đó sẽ để lộ ra là bọn gã không hề trúng độc. Nhưng nguyên nhân quan trọng hơn hết khiến họ không ra tay chính là muốn dụ cho kẻ hạ độc xuất đầu lộ diện.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Giống như Âm huynh đã nói, nếu là do chúng tôi hạ độc, hiện tại đã thành công thì còn chờ gì mà không ra tay giết người, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Âm Hiển Hạc trầm giọng nói:

- Hơi độc từ đèn dầu hoặc lò sưởi bốc ra!

Mọi người lúc này mới ngộ ra thì đã quá muộn, hận sao lúc trước có thể đi đứng lại không dập tắt đèn, bây giờ thì không thể làm được công việc tưởng như quá đỗi đơn giản ấy.

Loại độc tố này vô cùng lợi hại, trong không gian bị đóng kín như thế này, mọi người dù cẩn thận đến đâu cũng chẳng thoát được.

Bối Thần Phân run giọng gắng gượng quát:

- Rút cuộc kẻ nào đã hạ độc, mau đứng lên cho ta!

Mọi người đều đưa mắt nhìn nhau nghi ngờ, tình thế vô cùng căng thẳng.

Lửa trong lò giống như bùa đòi mạng bập bùng cháy. Mỗi khắc qua đi, độc tố trong cơ thể mọi người lại càng trầm trọng hơn. Thực tế này như một khối đá vạn cân đè nặng trong tim tất cả. Một bầu không khí trầm mặc bao phủ lên toàn bộ căn phòng giống như sự im lặng trước giờ thi hành án.

Chợt một tiếng cười yểu điệu vang lên, mọi người nhất loạt nhìn về hướng đó.

Tao nương tử vốn dĩ té nằm dưới chân Lữ Thế Thanh bỗng nhởn nhơ đứng dậy, còn tiện thể đưa cánh tay ve vuốt khuôn mặt của Lữ Thế Thanh, dương dương đắc ý nói:

- Nô gia đứng dậy đây! Thiếu bang chủ định xử lý nô gia thế nào?

Âm điệu lẳng lơ lơi lả đó lúc này lại trở nên chói tai vô cùng.

Tất cả mọi người bao gồm cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều trợn mắt há miệng, thật không ngờ kẻ hạ độc chính là Tao nương tử. Chính vì ả không phải là người trong bang hội nào cả, thế nên không một ai chú ý đề phòng, vì vậy ả càng dễ gạt người.

Tất cả những người hầu bàn khác đều vẫn nằm dưới đất mê man bất tỉnh.

Thư Đinh Thái thở hắt một cái rồi nói:

- Coi như là Tao nương ngươi giỏi đi, sao còn không mau đưa thuốc

giải ra!

Mọi người nghe thấy vậy không ai là không ngạc nhiên.

Tao nương tử đến sau lưng hắn cười nói:

- Thuốc giải tới rồi đây!

Tất cả đều trợn mắt nhìn Tao nương tử rút từ trong tay áo ra một con dao găm nhọn hoắt tẩm thuốc độc xanh biếc, chỉ có Thư Đinh Thái là không thấy gì.

Vì khoảng cách quá xa, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều không kịp trở tay ngăn chặn sự tình phát sinh.

La Đạo Nhân không hổ là người từng trải, lão vội vã hét lên:

- Thư Đinh Thái, ai là Thôi Vọng? Mau nói ra đi!

Thư Đinh Thái vẫn còn kinh ngạc không hiểu thì lưng đã cảm thấy đau đớn kịch liệt. Tiếng thét thảm thiết của kẻ sắp chết rung chuyển cả căn phòng, âm thanh còn chưa dứt thì chất độc đã ngấm vào tim, cả thân người đổ xuống mặt bàn, rượu thịt tung toé, hắn chết ngay tại đương trường.

Tao Nương Tử sắc mặt không đổi, rút dao về như chưa có việc gì xảy ra. Ả cười nói:

- Đạo trưởng coi thường bản lĩnh dùng độc của nô gia rồi.

Hạng Nguyên Hóa run rẩy nói:

- Sớm mai khi Đại đương gia của bọn ta tới, Tao nương tử ngươi

định giải thích thế nào với người đây?

Tao nương tử vòng người đi ra phía sau Hạng Nguyên Hóa, đưa tay bá cổ rồi kề miệng vào tai hắn thỏ thẻ:

- Nô gia mê man bất tỉnh, đâu có biết được việc gì xảy ra? Hay nhất là có Âm công tử và bọn Phó công tử mấy người, nô gia đại khái sẽ sắp xếp một cảnh đâm chém nhau kịch liệt, tất cả đều chết, chỉ nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi.

Khâu Nam Sơn trầm giọng nói:

- Ai là người đứng sau lưng điều khiển ngươi?

Tao nương tử buông Hạng Nguyên Hóa ra, lúc này hắn đã sợ đến chút nữa là mất cả tự chủ. Ả uyển chuyển đi tới chiếc bàn trống bên cạnh Âm Hiển Hạc an nhiên ngồi xuống. Ánh mắt ả diễu cợt chăm chú nhìn Âm Hiển Hạc đang nhắm mắt yên lặng vận công, không trả lời câu chất vấn của Khâu Nam Sơn, mà lại dịu dàng nói:

- Điệp công tử chỉ phí khí lực, nếu như bây giờ cả bốn ngọn đèn đều tắt thì người cũng không sống đến nửa giờ, đừng nói gì tới chuyện ép Thập Tuyệt Độc của nô gia ra.

Tô Thanh đưa mắt một cái, hai tên thủ hạ được lệnh miễn cưỡng đứng dậy thét:

- Chúng ta quyết một phen với con mụ thối tha...

Cả hai nói còn chưa dứt câu, chân chưa cất nổi một bước đã xiêu vẹo ngã xuống làm đổ lật cả ghế. Chúng lại chật vật gắng gượng nhưng không thể nào đứng lên được nữa.

Tao Nương Tử cười ngả nghiêng nói:

- Đây là hậu quả của việc vọng động chân khí.

Lang Đình Đình rúc đầu vào trong lòng tình lang. Lữ Thế Thanh lòng đau như cắt, lộ vẻ tuyệt vọng ôm chặt lấy tấm thân ngà ngọc đã không còn chút sinh lực.

Mọi người trong phòng đều nghĩ chẳng ai có thể thoát nạn.

Rút cục Khấu Trọng không nhịn được nữa bật tiếng cười ha hả, xem ra rất là hứng khởi.

Tất cả mọi người kể cả Tao Nương Tử đều kinh ngạc quay sang nhìn gã.

Từ Tử Lăng thì chỉ lắc đầu rồi im lặng không cười không nói.

Tao Nương Tử lạ lùng hỏi:

- Phó công tử có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?

Lúc này ả biến thành một hung thần giết chóc, không ai dám thu hút sự chú ý, lại càng không dám làm cho ả tức giận. Khấu Trọng đã làm ngược lại khiến cho tất cả phải bội phục và lo lắng thay cho gã.

Khấu Trọng nhún vai nói:

- Nếu như ta đoán không sai, Đỗ Hưng sau khi lợi dụng đại tỷ xong sẽ giết người diệt khẩu giống như đại tỷ đã giết Thư Đương Gia vậy, bởi vì tỷ đã biết những việc không cần biết. Tiếp sau thảm án An Lạc sẽ là thảm án Ẩm Mã, tất cả sẽ bị đốt thành đống tro tàn, Thôi Vọng cũng theo đó biến mất, hai vụ án vĩnh viễn thành nghi án.

Từ Tử Lăng tiếp lời hỏi:

- Vì sao ông chủ Đỗ Hưng của đại tỷ vẫn chưa xuất hiện?

Tao Nương Tử tắt hẳn nụ cười, từ từ bước về phía bọn họ, lạnh lùng nói:

- Các ngươi nói quàng gì vậy?

Khâu Nam Sơn là lão giang hồ, biết Tao Nương Tử tính động thủ giết người, muốn làm cho ả phân tâm, không nghĩ ra cách nào chỉ đành quát:

- Phó huynh với bằng cớ gì mà có thể khẳng định là Đỗ Hưng đứng đằng sau chỉ đạo việc này?

Tao nương tử còn cách Khấu, Từ hai người khoảng mười lăm bước thì dừng lại, hiển nhiên là muốn nghe câu trả lời của Khấu Trọng.

Khấu Trọng Và Từ Tử Lăng trong lòng đã quyết định dụ mụ đàn bà độc ác vào trong phạm vi có thể khống chế.

Khấu Trọng cười nói:

- Đạo lý rất đơn giản, ở vùng đất ở Bắc Cương này trừ Yến Vương ra, chỉ có Đỗ Hưng có khả năng bao che cho cả đám Lang tặc đông người như thế. Đại sư gia đừng trách ta mạo phạm, đương gia của các vị là người khởi xướng cuộc gặp mặt ngày hôm nay nhưng lại cố ý đến muộn để tránh bị nghi ngờ. Hơn nữa hắn lại là anh em kết giao của Đỗ Hưng, xem ra Đại sư gia chỉ là quân cờ thế mạng cho hắn. Các vị bị hại sẽ khiến cho đương gia của các người nằm ngoài vòng bị nghi ngờ, còn tất cả những ai hiểu rõ sự việc đều đã thiệt mạng.

Tô Thanh thất thanh hỏi:

- Đỗ Hưng tại sao lại phải hại chúng tôi?

Từ Tử Lăng bỗng nhiên cất tiếng hỏi:

- Âm huynh từ đâu biết được tại Ẩm Mã Dịch có buổi gặp mặt này?

Âm Hiển Hạc mở trừng mắt, trầm giọng nói:

- Là Thư Đinh Thái thông báo cho ta.

Mọi người đều ồ lên.

Tao Nương Tử cất giọng lạnh như băng:

- Nói đã đủ chưa?

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Vẫn chưa nói xong, còn có hai chữ làm vật chứng, đại tỷ có muốn nghe không?

Mọi người tuy nghĩ mình sẽ chết nhưng vẫn bị Khấu Trọng làm cho hứng thú, muốn biết rõ là hai chữ gì?

Tao nương tử đã lấy lại vẻ phong tình lả lướt, ả nói:

- Oan gia chết bầm kia, nói đi!

Khấu Trọng vươn người đứng dậy, kéo chiếc áo choàng bằng da dê ra, ngửa mặt lên cười lớn:

- Chỉ dựa vào hai chữ Khấu Trọng này, đủ chưa?

Tao Nương Tử như bị sét đánh giật lùi về phía sau, cuối cùng kêu lên một tiếng rồi ngã phệt xuống đất, sắc mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu.

Mắt mọi người đổ dồn về thanh Tỉnh Trung Nguyệt dấu kín giờ đã lộ ra ngoài, hai tiếng “Khấu Trọng” như sấm nổ bên tai, nhất thời vẫn chưa nắm được sự thật là gã không bị trúng độc.

Tiếng vó ngựa từ xa vọng tới, bọn Lang tặc cuối cùng đã tới.

Sấm sét gió mưa vẫn không ngừng lại.

Chú thích

Thùy thị họa thủ: Ai là đầu sỏ? (tạm dịch)

Chương 469: Ấm mã chi binh

Khấu Trọng lao về phía Tao Nương Tử thì đã chậm một bước, chỉ thấy mặt ả đã chuyển sang màu đen, giống hệt như dáng vẻ Thư Đinh Thái khi chết. Gã biết Tao Nương Tử đã dùng dao găm tẩm độc giấu sẵn trong tay áo để tự vẫn.

Nắm chặt lấy hai vai ả, gã gầm lên:

- Người điều khiển ngươi là Đỗ Hưng phải không?

Ánh mắt Tao Nương Tử lộ ra kỳ quang, ả khẽ lẩm nhẩm:

- Nhữ đẳng đương tri, tức thử thế giới vị lập dĩ tiền, tịnh phong, thiện mẫu nhị quang minh sứ nhập vu âm hắc vô minh cảnh giới, đề bạt kiêm kiện thường thắng đại trí giáp ngũ phân minh thân...

Giọng ả nhỏ dần cho tới khi không nghe được gì nữa, đầu ngoặt sang một bên, máu đen chảy ra từ khoé miệng, độc phát thân vong.

Khấu Trọng nghe vậy trong lòng càng lo lắng. Mấy câu mà cô ả nói trước lúc chết rõ ràng là một thứ tương tự như kinh văn, bí ẩn kỳ dị, khiến cho gã cảm thấy sự việc thật không đơn giản.

Lúc này Từ Tử Lăng đã dùng chưởng phong làm tắt lửa ở trong bốn chiếc hỏa lò, tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, xem ra số lượng không dưới trăm người.

Khấu Trọng buông thi thể của Tao Nương Tử ra, đứng vụt dậy đi nhanh về phía cửa chính rồi nói:

- Lăng thiếu gia phụ trách cứu người, tiểu đệ có thể chặn được bao lâu thì sẽ cố gắng bấy lâu.

Cánh cửa lớn được mở ra, thế giới bị bưng kín bên trong và đất trời mưa gió bão bùng bên ngoài như hoà làm một. Khấu Trọng biến mất trong làn mưa gió sấm chớp, cùng lúc đó Từ Tử Lăng mở bung tất cả các cửa sổ ra.

Mọi người trong sảnh đường đều nhắm mắt vận công, hy vọng có thể nhanh chóng đẩy độc tố ra ngoài để kịp thời đối phó với bọn Lang tặc, tình thế vô cùng nguy cấp.

Từ Tử Lăng lướt về phía Âm Hiển Hạc, trong sảnh đường võ công của y là cao nhất. Nếu có thể giúp y hồi phục trước tiên thì cơ hội chiến thắng kẻ địch sẽ càng nhiều.

Tiếng vó ngựa bỗng dừng lại đột ngột bên ngoài cổng vào, tiếp theo là tiếng phá cửa từng hồi từng hồi vọng tới.

Từ Tử Lăng từ từ truyền Trường Sinh Khí vào lưng Âm Hiển Hạc. Trong giờ phút sinh tử cận kề, con người kiêu ngạo này không còn khách khí nữa, lập tức đón nhận nguồn chân khí của gã, từng chút từng chút đẩy độc tố đã xâm nhập vào nội tạng ra ngoài.

Khấu Trọng lưng đeo ống đựng tên, tay cầm Diệt Nhật cung, đứng sừng sững trên bậc thềm, lặng lẽ chờ đợi, mặc cho những giọt mưa rơi vào người.

Bên mình gã còn có hai túi đựng tên phòng bị, mũi tên là của các thành viên Đông Bắc bang. Gã sử dụng đạn sắt vẫn chưa được thành thạo nên dùng tên vẫn ổn thỏa hơn.

Tay phải của Khấu Trọng kẹp bốn mũi tên. Đối với gã, việc vận dụng sự linh hoạt của tay để bắn liên tiếp bốn phát liền không phải tốn quá nhiều công sức.

Nước mưa không trừ một khe nào chui vào trong cổ áo, Khấu Trọng giống như một bức tượng đứng sừng sững trong mưa bão, không bị ảnh hưởng bởi bất cứ thứ gì, đôi mắt phóng ra tia nhìn uy hiếp kẻ thù. Nhờ vào ánh đèn lọt ra từ lầu chính, gã nhìn chằm chằm vào cửa lớn đã bị phá tan.

Khấu Trọng đã hạ quyết tâm thà chết cũng phải ngăn được kẻ địch tấn công lên lầu, nếu không những người trúng độc không thể chống cự lại sẽ bị hại.

“Ầm”!

Chắn cửa bị chấn gãy, cánh cửa bên ngoài cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Ba tên cưỡi ngựa bất chấp mưa gió từ trong bóng đêm xông vào như những bóng ma, tất cả đều dùng khăn đen che kín mặt chỉ để lộ đôi mắt. Chúng chính là bọn Lang tặc cướp của giết người, hoành hành ngang ngược ở vùng Đông Bắc.

Khấu Trọng cười một tràng thật lớn, “vút...vút...!”, bốn mũi tên liên tiếp lao đi.

Bất cứ ai đi từ bóng tối ra ánh sáng thị lực cũng ít nhiều bị ảnh hưởng, huống hồ tên bắn từ Diệt Nhật cung nhanh như chớp điện. Ba mũi tên đầu tiên vút bay qua hồ nước ở giữa sân, vượt khoảng cách gần sáu trăm bộ, với tốc độ không hề giảm cắm vào ngực kẻ thù. Mũi tên cuối cùng xuyên qua bóng đêm phóng ra phía ngoài cửa, chỉ thấy một tiếng kêu thảm trước lúc chết vọng lại.

Bốn con ngựa hoảng sợ lồng lên khắp bốn phía, thế trận bên địch rối tung, tiếng người kêu ngựa hý loạn xạ như trong cơn ác mộng.

Lại có khoảng sáu bảy tên phi ngựa qua cổng.

Khấu Trọng biết mình đã dùng đúng đối sách. Nếu gã bám trụ tại bất cứ điểm nào ở bờ hồ hay cổng ngoài, địch nhân người đông thế mạnh, gã ứng phó không nổi sẽ bị kẻ thù phá vỡ tuyến phòng ngự, thế cục chắc chắn sẽ hỗn loạn. Lúc đó bất kể đao pháp của gã có cao siêu tới đâu, bảo vệ được mình đã là không dễ, nói gì tới việc ngăn chặn địch nhân.

Bây giờ gã chỉ cần dựa vào khả năng viễn xạ của Diệt Nhật cung, vừa có thể giữ được cổng chính và quan sát bao trùm được cả khoảng sân, vừa đưa hai chú ái mã Thiên Lý Mộng và Vạn Lý Ban vào trong tầm bảo vệ của mình. Tiến có thể tấn công, thoái có thể thủ, quả là không chút sơ hở.

Bốn mũi tên khác tiếp tục được bắn ra, lại có thêm bốn kẻ ngã xuống mình ngựa, nhưng mười tên khác đã xông vào được bên trong cửa, giơ cao binh khí vòng qua hồ tiến tới.

Tâm Khấu Trọng tĩnh lặng như mặt nước trong giếng, phản ánh toàn bộ biến hóa về thời gian cũng như phương vị tấn công của đối phương. Lúc này lại có thêm hai tên cưỡi ngựa nữa xông vào từ đại môn, bọn chúng lập tức thể hiện công phu cưỡi ngựa bắn tên điêu luyện, cúi người giương cung nhắm thẳng về phía gã.

Tám mũi tên từ Nhật Nguyệt cung gần như liên tục phóng đi cùng lúc, giống như tám luồng chớp điện xuyên vào kẻ thù. Tốc độ chóng mặt của tên khiến bọn chúng hết đường chống đỡ, máu tươi ở ngực phun ra rồi từ từ rơi từ trên lưng ngựa xuống đất.

Hai tên cưỡi ngựa khác trái phải tiến tới, tên đi đầu mượn đà phóng khỏi yên ngựa lao về phía Khấu Trọng. Gã không kịp rút tên, nghiêng người phóng lên cao, vừa vặn tránh được ba mũi tên từ bên hồ bắn lại, rồi dùng Diệt Nhật cung quét mấy cái khiến địch nhân cả người lẫn binh khí đều rơi xuống bậc thềm. Tình thế hung hiểm tứ bề.

Trong khi thân hình vẫn chưa đáp hẳn xuống mặt đất, gã tiếp tục lắp tên bắn liên tiếp bốn phát. Những mũi tên lao đi, ba tên xạ thủ bên hồ cùng lúc ngã gục.

Lũ ngựa chiến vô chủ dầm mưa chạy loạn trong sân lồng hý lên điên cuồng, khiến cho lũ ngựa ở hành lang bốn phía cũng bị ảnh hưởng, sợ hãi giẫm chân hý vang. Sấm chớp đầy trời, mưa như trút nước, cảnh tượng hết sức hỗn loạn.

“Ầm”!

Lại một tia chớp rạch ngang bầu trời.

Lượt thứ ba gồm khoảng hai mươi tên lang tặc. Mâu sắt của tên đi đầu bị Khấu Trọng bắn trúng, lập tức gãy thành bốn mảnh, kình lực của mũi tên làm hắn kêu lên thảm thiết rồi đổ vật xuống.

Địch nhân lợi dụng nóc của mái che chuồng ngựa vượt qua bờ tường cao ba trượng dồn dập nhảy vào trong sân.

Khấu Trọng đang hăng máu không thèm để ý tới, sử dụng tốc độ bắn tên nhanh nhất có thể khiến cho đối phương người rớt ngựa ngã, không có cách nào tổ chức thành thế trận.

Cuối cùng cũng có kẻ tiến sát được vào bậc thềm. Tay phải Khấu Trọng cất Diệt Nhật cung đi, tay trái rút Tỉnh Trung Nguyệt vang danh

thiên hạ ra, gã cười lớn rồi nói:

- Kẻ nào có thể đỡ được của Khấu Trọng này ba chiêu, ta sẽ tha cho cái mạng chó của hắn!

“Choang”!

Tên đi đầu bị Khấu Trọng đánh cho cả người lẫn đao lăn xuống bậc thềm, va cả vào chân của đồng bọn đang lao đến.

Khấu Trọng lùi về phía sau phòng ngự, chốt chặn trước cửa chính. Gã toàn lực triển khai đao pháp, kẻ địch nếu đỡ được đao thì cũng không thể chống được kình khí siêu phàm, bị chấn mạnh tới mức mồm miệng ộc máu lần lượt ngã xuống, trong nháy mắt tạo thành thảm cảnh máu chảy thành sông, nhuốm đỏ bậc thềm vô cùng thảm khốc.

Tiếng sấm vẫn ầm ù trên đầu, địch nhân đã tràn vào khắp sân. Lúc này Khấu Trọng đã dần dần khí suy lực kiệt, trên người khá nhiều vết thương, chỉ dựa vào ý chí kiên cường để chống cự. Bọn lang tặc vẫn không chút sợ hãi, liều mạng tấn công dồn dập.

Đột nhiên một ánh kiếm lóe lên chặn đứng thế tấn công chính diện của địch. Nhận ra Điệp công tử Âm Hiển Hạc, Khấu Trọng cảm thấy áp lực giảm mạnh, tinh thần phấn chấn. Gã thét lớn:

- Kiếm tốt!

Âm Hiển Hạc vừa đâm trúng yết hầu một địch nhân, chỉ kịp nói một câu “Đao càng tốt hơn”, đã vội vàng tiếp tục ứng chiến.

“Ta đến đây!”

Nhậm Tuấn từ trong phòng nhào ra bên phải Khấu Trọng, kịp thời đỡ giúp gã một đòn tấn công từ phía này. Khấu Trọng phút chốc cảm thấy nhẹ nhàng, bước lên bước đầu tiên kể từ khi bị bao vây, vung đao chém chết hai tên địch.

Tiếng của La Đạo Nhân và Khâu Nam Sơn cùng lúc vang lên từ phía sau:

- Đừng để Thôi Vọng tháo chạy!

Khấu Trọng cười khổ:

- Các vị thử ra nhận mặt xem.

Sau khi được tăng cường lực lượng, bên Khấu Trọng cuối cùng cũng ổn định tình hình. Thế trận dần dần mở rộng ra, địch nhân bị dồn phải rút quân xuống dưới bậc thềm, tình thế bắt đầu nghịch chuyển.

Từ Tử Lăng lao ra khỏi phòng, lộn một vòng trên không, tung người qua bậc thềm đáp xuống giữa sân. Bọn Lang tặc xung quanh lập tức đổ rạp xuống bốn phía, trận thế tán loạn như ong vỡ tổ. Đội hình địch nhân từ chỗ có tổ chức chặt chẽ giờ đây bị chia rẽ thành từng nhóm nhỏ tự tác chiến một cách rời rạc.

Bên Khấu Trọng giành được thế tấn công áp đảo, liên thủ xông xuống dưới bậc thềm, khiến đối phương ban đầu tấn công dũng mãnh như lang như hổ biến thành trốn chui trốn nhủi, nhuệ khí tiêu tan.

Tiếng kèn lệnh vang lên.

Toàn bộ quân địch cuống cuồng tháo chạy ra phía đại môn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức đuổi theo truy sát, xác của địch nhân bỏ

lại càng thêm nhiều. Nước mưa rơi xuống sân bị máu nhuộm thành màu đỏ, khiến cho ai nhìn cũng kinh hãi.

Hai gã đuổi giết đến ngoài đại môn thì chỉ còn hơn bốn mươi tên lang tặc đội mưa chạy thoát vào bóng đêm.

Cơn mưa lớn cũng đã dần tạnh, có điều thời tiết vẫn chưa ổn định. Xa xa phía chân trời chớp không ngừng loé sáng, tiếng sấm đâu đó vẫn còn ầm ù vọng lại.

Bao gồm cả Từ Tử Lăng, những người xuất trận đều mang nhiều vết thương lớn nhỏ trên người. Thế trận hỗn loạn như vừa rồi chả khác gì một trò chơi chém giết xem người nào bị thương nặng hơn, ai không thể trụ nổi thì mất mạng.

Tô Thanh, Hạng Nguyên Hóa, Bối Thần Phân và thủ hạ thoát chết trong gang tấc, lại biết hai người là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, thái độ liền thay đổi rõ rệt, nói không hết sự cảm kích và tôn trọng trong lòng.

Bảy người hầu bàn và ba vị đầu bếp bị trúng độc quá nặng không thể tỉnh lại, thiệt mạng một cách oan uổng.

Khâu Nam Sơn chỉ đạo môn đồ của ba bang Bắc Mã, Ngoại Liên và Đông Bắc thu dọn xác chết, đồng thời kiểm tra xem có tên nào còn sống để khai thác thông tin về Thôi Vọng.

Khoảng một canh giờ nữa thì trời sáng.

Âm Hiển Hạc tuy ngồi cùng mọi người nhưng vẫn lặng lẽ không nói một câu. Chả ai biết trong đầu y đang có những suy nghĩ dự tính khác người gì.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vận công hong khô quần áo, hành khí điều tức để khôi phục nguyên khí. Từ Tử Lăng phụ trách hỗ trợ mọi người ép chất độc ra nên hao tổn nguyên khí còn nhiều hơn Khấu Trọng. Gã mệt mỏi muốn chết, sau khi ngồi xuống cũng học theo Âm Hiển Hạc không nói lời nào.

Khấu Trọng không hề cảm giác được hương vị chiến thắng. Việc để cho Thôi Vọng chạy mất cũng như mười mạng người của Ẩm Mã Dịch Quán thiệt mạng vô cớ khiến gã cảm thấy vô cùng áy náy.

Hạng Nguyên Hóa phá vỡ không khí im lặng trầm mặc, ho khan một tiếng, vẻ nghiêm túc thay cho thái độ đáng ghét ban đầu, cung kính nói:

- Tiểu nhân có mắt mà không thấy núi Thái Sơn đã đắc tội lớn, xin Thiếu Soái gia và Từ đại nhân bỏ quá cho không chấp kẻ hèn này.

Lang Đình Đình lộ vẻ khinh miệt, rõ ràng đã coi thường cung cách hai mặt của hắn. Do Lữ Thế Thanh đi giúp Khâu Nam Sơn thu dọn bãi chiến trường, chỉ còn lại nàng ở trong phạn đường.

Khấu Trọng liếc nhìn thi thể của của những người hầu được che lại ở một góc, trong đó còn có cả Tao Nương Tử và Thư Đinh Thái. Trong lòng khẽ than thầm, gã nói:

- Các ngươi đừng nói những lời như vậy, đã qua sinh tử cùng nhau thì đều là chiến hữu.

Hạng Nguyên Hóa ấp úng:

- Lúc trước Thiếu Soái gia ám chỉ Đại đương gia và việc này có quan hệ với nhau, không biết...có phải...

Khấu Trọng nhìn về phía Âm Hiển Hạc hỏi:

- Âm huynh liệu có thể nể mặt tiểu đệ một chút mà cho Đại sư gia một con đường sống không?

Âm Hiển Hạc không hề bộc lộ cảm xúc, mặt lạnh như tiền, y nói:

- Hứa Khai Sơn chính là Thôi Vọng.

Hạng Nguyên Hóa dời ánh mắt cầu cứu về phía Khấu Trọng, trong lòng hắn ta biết rõ mình có lên tiếng cũng sẽ chỉ đụng phải chướng ngại.

Âm Hiển Hạc lờ đi như không có sự tồn tại của hắn, tiếp tục nói với Khấu Trọng:

- Người nghi ngờ Hứa Khai Sơn chính là Lục bang chủ. Y đã từng tới Bắc Bình tìm ta nhờ hợp sức đối phó với Hứa Khai Sơn. Bản nhân vốn không thích thú gì với việc này nên đã từ chối thẳng thừng, ài!

Khấu Trọng biết trong lòng y cảm thấy hối hận bèn hỏi:

- Lục bang chủ đã nói với huynh những gì?

Những người ngồi cùng bàn bao gồm Tô Thanh, Bối Thần Phân và Lang Đình Đình đều lộ thần sắc tập trung lắng nghe. Ai cũng biết Hứa Khai Sơn là kẻ dã tâm cực lớn, chỉ có điều không ngờ hắn chính là Thôi Vọng, thủ lĩnh của bọn lang tặc.

Lúc này chỉ còn có La Đạo Nhân vẫn nhắm mắt chữa trị vết thương.

Âm Hiển Hạc chầm chậm nói:

- Lục bang chủ đã hao tốn rất nhiều sức lực và tiền bạc đi dò la lai lịch xuất thân của Hứa Khai Sơn. Y nói hắn có quan hệ dây dưa với một tà giáo của Hồi Hột tên là Đại Minh Tôn Giáo.

Khấu Trọng giật mình hỏi:

- Mọi người có nghe được câu kinh văn cổ quái mà Tao Nương Tử đọc trước khi chết không?

Ngoài Từ Tử Lăng ra, những người khác chỉ lắc đầu không hay biết gì cả.

Khấu Trọng liền nói:

- Thị lảm nhảm cái gì mà thế giới vị lập tiền, tịnh phong, thiện mẫu hai quang minh sứ nhập vào vô minh chi giới…Nghe giống như tụng kinh mà lại không phải kinh, tựa như thần chú lại chẳng phải thần chú, quả là hết sức cổ quái. Trong cái mớ ngôn ngữ kỳ quái ấy chẳng phải là có mấy chữ “minh” sao? Có thể thấy lời Lục bang chủ không phải là không có căn cứ.

Tô Thanh cất tiếng hỏi Hạng Nguyên Hóa:

- Khi xảy ra thảm án An Lạc bang, Hứa Khai Sơn ở chỗ nào?

Hạng Nguyên Hóa mặt biến sắc tới mức khó coi, cúi đầu xuống tránh ánh mắt của mọi người, thấp giọng nói khẽ:

- Lúc đó Đại đương gia vừa hay một mình tới Quan Ngoại, sau vụ thảm án ba ngày mới quay lại.

Từ Tử Lăng nói:

- Nói như vậy, vật chứng mà Lục bang chủ nắm được có thể chứng minh Hứa Khai Sơn là người của Đại Minh Tôn Giáo, nhưng ông ấy lại đem chuyện này nói với tên phản trắc Thư Đinh Thái, nên mới chuốc lấy đại hoạ cả nhà chết thảm.

Hạng Nguyên Hóa kinh hãi hỏi:

- Vậy tiểu nhân phải làm thế nào?

Từ Tử Lăng không trả lời hắn ta, chỉ trầm giọng nói:

- Ta và Thôi Vọng đã giao đấu với nhau...

Mọi người ai nấy đều kinh hãi.

Từ Tử Lăng cười nhăn nhó nói tiếp:

-...nhưng không thể cầm chân hắn được. Cho dù là một đấu một, ta cũng phải hao tổn nhiều công sức mới giữ được hắn.

Tất cả đều lộ vẻ thất vọng.

Đúng lúc này Khâu Nam Sơn và Lữ Thế Thanh cùng nhau trở về, nhìn thần sắc bọn họ là biết không có tin tức gì tốt cả.

Quả nhiên Khâu Nam Sơn vừa ngồi xuống đã thở dài nói:

- Không có kẻ nào sống sót, bọn chúng đều dùng dao găm tẩm độc tự sát. Chẳng có một khuôn mặt nào quen thuộc cả, có điều trên người chúng đều xăm một vết xanh kì lạ. Lữ thế huynh đoán bọn chúng là người ngoại tộc đến từ Hồi Hột.

Hạng Nguyên Hóa là người bị tác động nhiều nhất, hắn run giọng hỏi:

- Lữ huynh đệ dám khẳng định không?

Lữ Thế Thanh gật đầu:

- Tại hạ lúc còn trẻ từng theo tệ sư đến Quan Ngoại vãn cảnh, ở Hồi Hột đã tận mắt nhìn thấy hình vẽ và kỹ thuật xăm của loại xăm này. Nghe nói nó thuộc về một giáo phái thần bí ở đó, đến giờ tại hạ cũng không biết rõ lắm về giáo phái này.

Bối Thần Phân nói:

- Đỗ Hưng lại không phải là người Hồi Hột.

Tô Thanh lạnh lùng lên tiếng:

- Giáo phái đâu có phân biệt chủng tộc và quốc gia!

Bối Thần Phân trợn mắt nhìn Tô Thanh nhưng không phản bác lại, lúc này không phải là lúc để đấu khẩu.

Khấu Trọng hướng về phía Lữ Thế Thanh và Khâu Nam Sơn vốn đang còn mơ hồ giải thích một hồi, đoạn nói:

- Khâu lão định xử lí việc này thế nào?

Khâu Nam Sơn cười khổ nói:

- Đây là một vấn đề vô cùng đau đầu. Không dấu gì ngươi, Yến Vương của bọn ta tuy trên danh nghĩa là chủ của Đông Bắc nhưng rất nhiều việc vẫn không do người quyết định. Giống như trường hợp của Đỗ Hưng vậy. Hắn là bá vương một phương, sau lưng lại có người Đột Quyết và Khiết Đan ủng hộ, tuy biết hắn trong bóng tối

không có việc ác gì là không làm, nhưng Yến Vương vẫn không làm gì được. Hơn nữa võ công của Đỗ Hưng đứng đầu Đông Bắc nên ai ai cũng phải kiềng mặt hắn.

Tô Thanh và Bối Thần Phân đều chán nản gật đầu.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Sự việc xảy ra tối hôm qua chúng ta cứ sự thật mà nói ra, còn như những nghi ngờ về Hứa Khai Sơn và Đỗ Hưng, hay những câu kinh văn cổ quái mà Tao nương tử đọc tạm thời không nhắc tới. Chuyện Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn hãy giao cho tiểu đệ và tiểu Lăng đi đối phó.

Âm Hiển Hạc trầm giọng:

- Làm sao có thể không chia cho Âm Hiển Hạc ta một phần.

Bối Thần Phân sốt sắng lên tiếng:

- Đông Bắc bang chúng tôi quyết không đứng ngoài chuyện này.

Tô Thanh cũng nói:

- Việc này cuối cùng đương nhiên do tệ bang chủ quyết định, nhưng bất kể xét tới đạo nghĩa hay lợi ích thực tế, bọn ta đều phải lật mặt Đỗ Hưng.

Nàng ta nói rất thẳng thắng, có thể trừ đi Bắc Bá bang là bang hội lớn nhất ở Đông Bắc, Ngoại Liên bang chắc chắn là thế lực tăng nhiều.

Lữ Thế Thanh tiếp lời:

- Tệ sư và Lục bang chủ có giao tình sâu đậm với nhau, việc này không thể không quản.

Chờ cho mọi người thể hiện xong lập trường, Khâu Nam Sơn mới bình tĩnh nói:

- Ta bẩm rõ với Đại Vương xong sẽ tìm Thiếu Soái nói chuyện.

La Đạo Nhân lúc này mới mở mắt ra, cười ha hả mà rằng:

- Đã có Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tiếng tăm lẫy lừng thiên hạ để mắt tới, Đỗ Hưng khẳng định là sắp toi mạng rồi.

Khấu Trọng hỏi Từ Tử Lăng:

- Lăng thiếu gia có ý kiến gì không?

Từ tử Lăng nói:

- Như vậy đi, hãy để bọn ta ở ngoài sáng, các vị cứ ở trong tối, sau khi tới Sơn Hải Quan bọn ta sẽ tuỳ cơ ứng biến. Tốt nhất ba người bọn ta nên rời đi trước khi Hứa Khai Sơn đến, tránh không đụng đầu với hắn. Như vậy Hứa Khai Sơn sẽ không nghi ngờ rằng chúng ta đã nhìn thấu hắn và Đỗ Hưng liên kết với nhau.

Hạng Nguyên Hóa mặt mày nhăn nhó nói gần như van xin:

- Chư vị hãy chỉ cho tại hạ một con đường sống, liệu có nên chạy được bao xa thì chạy không? Ôi, đáng thương cho cái thân này trên còn cha mẹ già, dưới lại có vợ dại con thơ.

Khấu Trọng nói:

- Hoá sư gia ngàn vạn lần đừng làm vậy. Huynh chính là kỳ binh vô cùng hữu dụng của bọn ta. Ta đảm bảo Hứa Khai Sơn sẽ không đụng được đến huynh. Đương nhiên cũng phải xem Hóa sư gia có thể gạt được hắn không.

Từ Tử Lăng cũng lên tiếng:

- Hoá sư gia phải làm như không hề có chuyện gì xảy ra, nhất định không được lộ nét mặt sợ hãi hay nghi ngờ hắn. Ngược lại huynh còn phải tán tụng ta và Thiếu Soái, phải làm ra vẻ cảm kích bọn ta, như vậy Hứa Khai Sơn chắc chắn sẽ không hoài nghi gì cả.

Khâu Nam Sơn đập bàn tán thưởng:

- Đây quả thực là diệu kế, thật không ngờ Từ huynh đệ lại thấu hiểu lòng người đến vậy.

Sau khi cùng mọi người bàn bạc chi tiết phương hướng hành động, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Nhậm Tuấn lập tức lên đường.

Việc đối phó với Đỗ Hưng tuy đã có chút hy vọng nhưng cũng không còn đơn giản như suy nghĩ ban đầu nữa.

Chú thích

Ẩm mã chi minh: Ẩm Mã kết minh, kết thành đồng minh ở Ẩm Mã (tạm dịch)

(

Chương 470: Tam hùng trọng ngộ

“Lưỡng Kinh tỏa thược bôn song địa

Vạn Lý Trường Thành đệ nhất quan”

Sơn Hải quan toạ lạc tại vị trí được coi là “yết hầu của nước Liêu”*, nơi có địa thế vô cùng hiểm yếu một bên là núi một bên là biển, giữ vai trò trọng yếu về mặt quân sự phía đông Vạn Lý Trường Thành.

Thời Chiến Quốc, để chống lại sự xâm lược của ngoại bang, các nước lần lượt xây dựng tường bảo vệ ở biên giới của mình. Nhà Tần sau khi thống nhất thiên hạ bèn nối liền các bức tường này lại, tiếp tục sửa chữa và mở rộng, phía Tây kéo dài tới tận Lâm Đào, phía Đông trải ra tới Liêu Đông, nối tiếp nhau thành trường thành vạn dặm.

Sau này các nhà Hán, Nam Bắc Triều, Tuỳ tiếp tục vận chuyển đá tới gia cố thêm cho vững chắc. Tới thời nhà Tùy, Sơn Hải Quan mặc dù chưa hội nhập vào quần thể các thành tương hỗ lẫn nhau, nhưng cũng có quy mô rất lớn. Trước thanh thế như mặt trời lên cao của người Đột Quyết, nơi đây mặc dù đã mất đi chút ý nghĩa về mặt quân sự nhưng vẫn là con đường giao thông và vận chuyển vật tư trọng yếu nối liền nội ngoại quan.

Cổ thành có thế kề sơn cận biển, phía Đông chỉ cách vịnh Bột Hải khoảng mười lăm dặm, phía Bắc đối diện với núi non trùng điệp, khí thế vô cùng hùng vĩ. Tường thành bắt đầu từ Yến Sơn quanh co uốn lượn trải dài, hết men theo đỉnh núi lại kéo xuống bờ biển, xuyên suốt

từ Bắc tới Nam. Cùng với vẻ bên ngoài đặc biệt này là một hệ thống kiến trúc phòng ngự với biết bao tháp canh được xây dựng một cách hoàn chỉnh.

Huyện Sơn Hải cũng theo địa hình đó mà trải dài ra dài từ Bắc tới Nam, phía Tây Bắc hẹp lại không theo quy tắc kiến trúc hình vuông truyền thống, có các tường thành bao quanh bảo vệ.

Bên trong bốn cổng thành là khu phố hình bàn cờ nối liền thông suốt. Trung tâm của toàn thành sừng sững một tháp chuông được xây dựng cao hơn tất cả mọi kiến trúc khác, tạo nên thế đối xứng với bốn cổng thành.

Tập trung tại hai bên dãy phố là các cửa hiệu, phía sau là nhà ở, cư dân chủ yếu sống trong tứ hợp viện. Tuy nhiên bất kể là cửa hiệu hay là nhà ở đều được xây bằng những vật liệu bền vững như gạch xanh, ngói xám, đá trắng. Tất cả đều bình dị và mộc mạc, không hào hoa, không sợ gió cát, hình thành nên cảnh quan thật khác biệt với các thành khác ở Trung thổ.

Nhưng điều đặc biệt nhất ở khu vực này chính là sự sống chung giữa người Hán và người Di. Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Nhậm Tuấn thúc ngựa chậm rãi đi dạo đến hết nửa dãy phố thì thấy rằng, người ngoại tộc ở đây còn nhiều hơn cả người Hán. Nơi đây dân tình hùng khí, người đi lại trên đường không ai là không mang theo binh khí, cung tên. Người đi bộ thì ít kẻ cưỡi ngựa thì nhiều. Vì vậy bên ngoài các cửa điếm đều xây dựng thêm các lán buộc ngựa và có cả người trông giữ chúng.

Sau khi đến huyện Sơn Hải, ba người càng hiểu thấu hơn tại sao Đỗ Hưng lại có thể làm vương làm tướng ở nơi núi cao và xa xôi này.

Người ngoại tộc thì hùng mạnh, thế lực của dân bản địa lại yếu ớt,

Cao Khai Đạo không thể quản nổi cũng không dám quản một huyện nhỏ nằm ở tận cùng của vùng đất Bắc Cương này. Khắp phố không hề thấy bóng dáng của một tên quan quân nhà Yến, càng không phải nộp thuế nhập thành.

Trong tình huống như vậy, nơi đây đương nhiên kẻ mạnh là kẻ xưng vương, và cũng chỉ có những thế lực mạnh nhất mới có thể duy trì những quy tắc trật tự bất thành văn, nhất nhất lấy luật giang hồ ra để hành sự. Chỉ có loại người như Đỗ Hưng, với sức ảnh hưởng vô cùng to lớn sâu rộng cả ở trong và ngoài quan, mới có có lực lượng làm người chủ sự ở đây.

Huyện Sơn Hải phồn hoa và náo nhiệt hơn hẳn Ngư Dương. Nhậm Tuấn cười chỉ về phía trước nói:

- Chỗ đó!

Ánh mắt của hai người nhìn theo hướng hắn chỉ thì thấy một tấm biển sơn màu vàng nằm ngang viết ba chữ “Nghĩa Thắng Long”, liền hiểu rằng Trác Kiều đặt chi nhánh ở đấy.

Nhậm Tuấn đột nhiên thay đổi sắc mặt:

- Không lý nào, sao lại đóng cửa sớm vậy?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn thấy cửa lớn bị một thanh gỗ chốt chặt, đóng kín mít, đến gió cũng không lọt. Ba người nhanh chóng đi tới trước cửa hiệu, chỉ nhìn thấy một tấm giấy màu vàng dính ở then cửa, trên đó viết bốn chữ màu đỏ tươi khiến người ta không ngờ tới: “Sập tiệm đóng cửa!”.

Bọn họ hôm nay đi thẳng một mạch tới đây, thời gian không quá nửa canh giờ. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liền cảm thấy có gì đó không

thoả đáng. Trước hết hãy khoan nói đến việc cửa hiệu của Trác Kiều ở đây đột nhiên đóng cửa, cho dù thật sự là như vậy, người của chi nhánh cũng cần phải có cách giải thích uyển chuyển hơn trên cáo thị chứ không thể nào nói dùng từ ngữ kiểu “Sập tiệm”, “Đóng cửa” như thế này được. Có thể thấy rằng sự việc cực kỳ không bình thường.

Nhậm Tuấn nhảy xuống ngựa, tâm trạng lo lắng nói:

- Để Tiểu Tuấn tới phía sau tìm bọn họ.

Nói xong liền nhanh chóng chạy đi.

Khấu Trọng nghĩ ngợi một lát nói:

- Tờ cáo thị này là hôm nay mới dán lên, vết mực vẫn còn rất mới.

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp:

- Đỗ Hưng biết hôm nay chúng ta tới, nên đã tặng cho một món quà ra mắt. Đây mới chỉ là màn thị uy đầu tiên thôi.

Khấu Trọng gật đầu tán thành, gã nói nhỏ:

- Nguồn tin tức duy nhất của Đỗ Hưng chính là Thôi Vọng - Hứa Khai Sơn. Hành động này thực chất chỉ là mấy trò con nít, rõ ràng rằng hắn có liên hệ với bọn trộm cướp. Có thể thấy khi cơn giận đã lên đến đỉnh điểm hắn chỉ còn cách tìm đến người của Nghĩa Thắng Long để trút hận, đồng thời cũng là để thăm dò phản ứng của bọn ta. Lăng thiếu gia cho rằng bọn ta nên giải quyết việc này thế nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Đỗ Hưng bắt cóc toàn bộ người của cửa hiệu làm con tin đã khiến

bọn ta ở vào thế ném chuột sợ vỡ đồ. Ta và ngươi nếu khinh cử vọng động thì chính là như mong muốn của hắn. Vì thế trước tiên bọn ta cần phải nắm bắt tất cả bố trí của hắn ở đây, sau đó mới có thể tìm ra sách lược để đối phó. Nên nhớ rằng con người thật của Đỗ Hưng đã được che đậy bởi một vỏ bọc đại hiệp chính nghĩa chủ trì lẽ phải, không thể ở trước mắt chúng nhân mà công khai động đao động kiếm được.

Nhậm Tuấn lúc này mới thở hồng hộc chạy lại nói:

- Tất cả đồ đạc đều bị đập vỡ vụ hết, mặt đất toàn màu đỏ, toàn bộ ngôi nhà không trông thấy một bóng người. Để tiểu tử đi hỏi người ở các cửa hiệu xung quanh xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khấu Trọng mỉm cười:

- Gặp khó khăn mà rối lên thì chỉ làm cho sự việc thêm mất phương hướng. Mãnh hổ nào sợ mấy tên sâu bọ nhãi nhép, hiện tại bọn ta chỉ cần giữ thái độ bình tĩnh. Nào, tìm khách điếm tốt một chút, nghỉ ngơi một lát rồi tính tiếp.

Cũng giống như mấy khách điếm vừa đi qua, khi tên điếm hỏa ở bên ngoài nhìn thấy ba người đi tới liền lập tức giơ tấm biến “hết phòng” lên, như thể muốn cấm cửa họ. Nhậm Tuấn giận điên người, suýt chút nữa đã rút đao ra gây gổ. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì vẫn cười.

Nhậm Tuấn làu bàu nói:

- Bọn ta đi tìm Kinh Kháng, ông ta có phân đà ở đây.

Kinh Kháng là bang chủ của Cơ Mạc Bang trong Nhị Bang Nhất Hội, từ trước tới giờ vẫn có chút giao tình với Đậu Kiến Đức, vì thế địa

bàn của Trác Kiều ở nơi đây cũng được ông ta chiếu cố.

Khấu Trọng thở dài:

- Tiểu Tuấn sống tới từng này rồi mà không hiểu sự đời. Kinh Kháng nhất định không vì chuyện của Đại tiểu thư mà đắc tội với một cường địch như Đỗ Hưng. Bọn ta không nhất thiết phải làm khó lão.

Từ Tử Lăng dắt ngựa dẫn đường đi về phía Nam Môn, chậm rãi nói:

- Chỗ này không lưu khách thì ta đi chỗ khác. Đỗ Hưng muốn thăm dò bọn ta, vì sao lại không tương kế tựu kế, xem thử hắn có giương mắt lên nhìn bọn ta rời khỏi huyện thành không?

Khấu Trọng cười:

- Tất nhiên là phải giương mắt nhìn rồi, vì hắn không dám chắc sẽ ngăn cản nổi. Dám khẳng định do bọn ta đến quá đột ngột, hắn ở vào tình huống trở tay không kịp, không thể tập hợp đủ lực lượng giết chết chúng ta, do vậy đã khống chế người của Nghĩa Thắng Long. Đây thực chất chỉ là một sách lược tạm thời mà thôi.

Nhậm Tuấn nói:

- Nếu như bọn họ có mệnh hệ nào, Đại tiểu thư tất sẽ rất thương tâm.

Từ Tử Lăng đáp lại:

- Vì vậy bọn ta cần tìm hiểu tận tường bố trí của Đỗ Hưng, chẳng hạn như ai là người hắn coi trọng, tín nhiệm. Bọn ta sẽ bắt kẻ đó, sau đó chỉ cần trao đổi con tin, làm như thế Đỗ Hưng sao lại không khuất phục cho được?

Khấu Trọng cười ha hả:

- Đỗ Hưng muốn giở thủ đoạn với bọn ta, chỉ e rằng hắn phải đầu thai thêm một lần nữa may ra mới có cơ hội.

Lời nói chỉ đích danh, gã lại cố ý nói thật lớn, lập tức khiến cho những người trên phố phải dồn mắt chú ý.

Nhậm Tuấn đứng bên cạnh hào khí bừng khởi, mắt rực sáng, nói càng thêm lớn:

- Đỗ Hưng là tên nhát gan như chuột nhắt, chỉ làm được những việc của con rùa rụt đầu, làm sao dám động đến hai vị thiếu gia.

Người qua đường nghe xong đều xanh mặt. Đỗ Hưng là kẻ bá chủ ở nơi này, ai dám tới vuốt râu hùm của hắn chứ?

Khấu Trọng suy nghĩ một lát rồi thét vang:

- Đỗ Hưng ngươi nếu đang lẩn trốn ở gần đây hãy mau mau ra gặp ta.

Giọng nói truyền đi rất xa, át cả tiếng huyên náo, trong những ngõ nhỏ ở khu lân cận cũng nghe thấy rõ ràng, khiến cho không khí trở nên nhốn nháo.

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc đã lâu không nghe thấy truyền tới từ một thực điếm phía bên trái:

- Đỗ Hưng là kẻ như thế nào mà khiến cho vị Thiếu Soái danh chấn trong ngoài phải nổi giận đến như vậy?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều giật mình như không dám tin vào tai mình, cùng đưa mắt nhìn về phía giọng nói phát ra.

Một nam tử từ trong thực điếm chậm rãi bước ra, thân thể hùng vĩ hiên ngang như núi, sau lưng đeo một thanh trường kiếm, khuôn mặt sắc sảo hoàn mỹ như thạch tượng đang nở nụ cười rạng rỡ tựa ánh mặt trời, mang theo khí chất ngang tàng của một trang nam tử hào hùng. Đó không phải là Bạt Phong Hàn đã lâu không gặp thì còn có thể là ai vào đây được nữa.

Khấu Trọng tung mình lộn một vòng trong không trung rời khỏi lưng ngựa, chạy tới ôm chặt lấy y. Cả hai đồng thời bật cười thật lớn, tâm trạng vui mừng kể sao cho xiết. Cứ ngỡ Bạt Phong Hàn ở mãi bên ngoài cửa ải xa xôi để khổ luyện, ai ngờ lúc này y lại sờ sờ xuất hiện ở nơi đây.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói với Nhậm Tuấn:

- Huynh ấy là Bạt Phong Hàn!

Nói xong gã cũng xuống ngựa hớn hở đi về phía hai người bọn họ.

Nhậm Tuấn trong lòng dâng lên những đợt sóng cuồn cuộn. Có thể nói rằng Bạt Phong Hàn là cao thủ thanh danh cực thịnh khắp vùng Quan Ngoại, là nhân tài xuất sắc sẽ kế tục vũ học tông sư Tất Huyền nơi ngoại vực, với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng thuộc lớp cao thủ trẻ tuổi ưu tú của võ lâm trong ngoài. Ba người bọn họ lần này hội ngộ không biết sẽ lại làm thêm những việc kinh thiên động địa gì nữa.

Khấu Trọng nói vọng lại:

- Tiểu Tuấn, buộc ngựa lại. Bọn ta uống say con bà nó một trận rồi

hãy đi lo những việc khác.

Nhậm Tuấn giật mình bừng tỉnh, vội vàng xuống ngựa, đi tới. Người đứng nhìn trên đường chỉ đông thêm chứ không hề giảm bớt, đương nhiên chỉ dám từ đằng xa nhìn lại. Ai mà chẳng nhìn ra bọn Khấu Trọng không phải loại thiện nam tín nữ gì, nay lại dám công khai tuyên chiến với Đỗ Hưng ở nơi này, chắc chắn có kịch hay sắp sửa xảy ra.

Khi Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn ôm chầm lấy nhau, đám hầu bàn và cả lão bản trong thực quán đều lảng hết ra, theo cửa sau trốn mất tăm mất tích.

Bạt Phong Hàn dịch ra một chút, hai tay giữ chặt lấy vai Từ Tử Lăng, nhìn sang Khấu Trọng đứng ở bên cạnh, song mục lộ xuất thần sắc nhiếp người, y nói:

- Tốt! Võ công của hai huynh đệ các ngươi đúng là đã tiến bộ vượt bậc, quả là việc đáng mừng.

Khấu Trọng hứng khởi đáp:

- Tên tiểu tử huynh xem ra cũng không hề lười biếng tu luyện. Dựa vào phong độ và tinh thần trước mắt, nói không chừng hai người bọn ta hợp sức lại cũng không thể bồi tiếp được huynh, ha ha!

Bạt Phong Hàn không nhịn được bật cười:

- Tiểu đệ đã lâu lắm rồi không nghe thấy câu nói nào khôi hài như vậy.

Sau đó y nhìn Nhậm Tuấn cười nói:

- Vị tiểu huynh đệ này cũng không tồi chút nào, tiền đồ rất rộng mở.

Được Bạt Phong Hàn khen ngợi, Nhậm Tuấn cảm thấy toàn thân nóng bừng, vội chắp tay cung kính nói:

- Tất cả đều là nhờ Trọng gia và Lăng gia chỉ điểm. Nhậm Tuấn bái kiến Bạt gia.

Bạt Phong Hàn buông tay Từ Tử Lăng ra, hai tay khoác lên vai hai gã, kéo cả hai đi ra phía cửa lớn, giọng thản nhiên:

- Hai con ngựa kia đúng là thượng đẳng chiến mã của Cao Xương. Hai người lừa lấy được từ đâu vậy, nếu như không phải gặp được ta, xuất quan thế nào cũng bị người ta trộm mất.

Nhậm Tuấn cảm nhận được tình cảm chân thành của ba người, trong lòng cũng thấy phấn chấn. Hắn không để ý đến ánh mắt của những kẻ bàng quan nữa, theo sát ngay sau bọn họ bước vào thực điếm.

Bởi vì tất cả tiểu nhị trong thực điếm đều đã chạy trốn hết cả, Nhậm Tuấn đành phải kiêm luôn chức đầu bếp và chạy bàn phục vụ ba người, để cho họ thoả thích mà hàn huyên tâm sự về những chuyện xảy ra sau khi chia tay.

Rượu qua tam tuần, Khấu Trọng đã quên béng mất cả Đỗ Hưng, gã hưng phấn nói:

- Hảo tiểu tử, xuất hiện thật đường đột. Khi trước ở Trường An có nghe nói huynh đã tiêu diệt nhiều đại tặc, hôm nay không ngờ lại gặp huynh ở đây.

Bạt Phong Hàn không cách nào giữ thần thái lãnh ngạo trước mặt

hai người, chỉ thấy y cười rạng rỡ đáp:

- Ta đặc biệt tới đây để cung nghênh đại giá hai vị đó.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao Phong Hàn huynh biết được bọn ta sẽ xuất hiện ở Sơn Hải quan?

Bạt Phong Hàn ung dung trả lời:

- Không cần ra khỏi cửa còn có thể biết được chuyện thiên hạ, huống hồ ta không có nhà để về, suốt ngày phiêu bạt giang hồ. Vô tình ta biết được Hiệt Lợi và Quật Ca của Khiết Đan kết thành đồng minh, dẫn dụ hai ngươi ra Quan Ngoại hòng đưa cả hai vào đất chết. Tiểu đệ đang rảnh rỗi, đồng thời cũng muốn lãnh giáo Bá Vương phủ của Đỗ Hưng, thế là thuận đường đến đây tìm hai ngươi uống rượu nói chuyện, nếu không gặp hai người thì giết Đỗ Hưng đi là xong chuyện.

Khấu Trọng mừng rỡ nói:

- Hảo tiểu tử! Kính huynh một ly.

Ba người nhiệt tình nâng ly đối ẩm. Nhậm Tuấn bưng lên một đĩa thịt bò nóng hổi, cả bọn tuyệt không khách khí, nhồm nhoàm nhai nuốt từng miếng lớn cho bữa tối không ngờ mà có được này.

Màn đêm dần buông xuống, đám người hiếu kỳ ban nãy thấy Đỗ Hưng vẫn không có động tĩnh gì đã lần lượt bỏ đi. Khấu Trọng đột nhiên như sấm động trời quang dùng tiếng Đột Quyết hỏi Bạt Phong Hàn:

- Mối tình đầu của huynh không đuổi theo hay sao?

Bạt Phong Hàn đầy vẻ kinh ngạc, thảng thốt hỏi lại:

- Ngươi đang nói gì cơ?

Khấu Trọng đỏ bừng mặt, bối rối hỏi:

- Ngữ âm ta nói không chuẩn à?

Bạt Phong Hàn ôm bụng cười:

- Ta chỉ đùa vậy thôi, ai dạy ngươi vậy? Phát âm không đến nỗi nào, tuy nhiên cũng cần phải sửa nhiều.

Khấu Trọng nói lớn:

- Tiểu Tuấn! Đệ nói đệ dạy bọn ta tiếng Đột Quyết có thể lừa được cả người bản xứ.

Nhậm Tuấn gượng gạo đáp:

- Tiểu tử có nói quá lên một chút, Trọng gia xin đừng trách.

Ba người nghe xong cười muốn vỡ bụng, chẳng biết vì sao, sau khi ba người gặp nhau thì công phu nín cười lập tức đại giảm.

Nhậm Tuấn chợt đến bên cạnh chiếc bàn, nhỏ giọng nói:

- Có lẽ Đỗ Hưng tới rồi, người bên ngoài không thấy tăm tích đâu, chẳng thấy bóng dáng ai hết.

Khấu Trọng nhìn ra ngoài, nói:

- Tiểu Tuấn ra ngoài dắt ngựa vào trong, nhớ xem bên trong chuồng có cỏ không. Cho ngựa ăn no còn quan trọng hơn việc giết Đỗ Hưng.

Nhậm Tuấn vâng mệnh đi ra. Bạt Phong Hàn căn bản không coi Đỗ Hưng ra gì, lại tiếp tục nói:

- Tiếng Đột Quyết của bọn ta có nhiều âm tiết, cũng như có nhiều nguyên âm nhẹ và nguyên âm nặng, liên quan đến việc mở rộng hay thu hẹp thanh quản. Học được kỹ thuật này mới có thể nói được một cách điêu luyện.

Khấu Trọng nói:

- Có lẽ bọn ta cần phải bái huynh làm sư phụ mới được!

Bạt Phong Hàn đáp:

- Không dấu các ngươi, lần này ta đến Sơn Hải quan chỉ là thuận đường. Mục đích thật sự chính là...Phủ Long Tuyền của Thượng Kinh.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Lão Bạt muốn tham gia đại lễ lập quốc của Bột Hải Quốc?

Bạt Phong Hàn cười lạnh lùng, học theo ngữ điệu của Khấu Trọng:

- Việc Bái Tử Đình lập quốc đối với Bạt mỗ mà nói chẳng có nghĩa lý gì cả. Điều mà ta quan tâm chính là những cao thủ tới đó tham dự. Ta muốn kiếm mấy tên để tế kiếm, nếu như Tất Huyền cũng xuất hiện thì thật tuyệt với.

Khấu Trọng cười nói:

- Bọn đệ cũng đang muốn mở rộng kiến thức.

Bạt Phong Hàn cười lớn:

- Có thể được cùng các ngươi chinh phục đại thảo nguyên khẳng định là một việc nhân sinh khoái hoạt. Hai ngươi rốt cuộc là có hiềm khích gì với Đỗ Hưng vậy?

Từ Tử Lăng liền hỏi:

- Huynh có nghe qua về Đại Minh Tôn Giáo chứ?

Bạt Phong Hàn giật mình:

- Đỗ Hưng và Đại Minh Tôn Giáo có quan hệ thế nào? Nghe nói đó là một giáo phái rất thần bí, truyền qua Hồi Hột thì bắt đầu hưng thịnh, sau khi kết hợp với một môn phái tà ác của Hồi Hột thì dần dần biến chất. Người trong giáo phái không những võ công cao cường mà còn tinh thuần việc dụng độc, chẳng mấy người dám chọc vào bọn chúng. Còn giáo chủ là kẻ như thế nào, ta cũng không biết.

Khấu Trọng đang định giải thích thì có tiếng nói từ ngoài vọng vào:

- Bang chủ Bắc Bá bang Đỗ Hưng cầu kiến. Khấu huynh, Từ huynh có thể để Đỗ mỗ vào nói chuyện được không?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe xong ngơ ngác nhìn nhau, không ngờ “Bá Vương” Đỗ Hưng lại khiêm tốn giữ lễ đến như vậy.

Chú thích

“yết hầu của nước Liêu”*: xem thêm nước Liêu của viki.wiki, nước Liêu xuất hiện sau này, được dựng nên bởi người Khiết Đan, nhưng tại hạ (meofmaths) thật sự bất ngờ khi biết người Khiết Đan là một giống người Mông Cổ.

tứ hợp viện: một kiểu nhà của người Trung Quốc, ba mặt là nhà quay vào sân ở giữa, mặt còn lại là cổng (chút thích của lht)

(

Chương 471: Tiên tung tái hiện

Đỗ Hưng đến tay không, bên ngoài bộ võ phục màu vàng có khoác thêm một tấm áo choàng, chân đi giày da trâu. Quả không hổ danh Bá Vương, hắn có một thể hình vạm vỡ và khí thế thập phần bá đạo. Đỗ Hưng trạc tuổi tứ tuần, mặc dù không anh tuấn nhưng khôi ngô và tràn đầy khí chất nam nhi. Vòm trán cao hơn hẳn người bình thường, rõ ràng hắn cũng không phải là kẻ hữu dũng vô mưu. Với cặp mắt sắc sảo ẩn dưới đôi lông mày rậm, có vẻ như không có việc gì có thể giấu được hắn.

Dưới ánh mắt sắc bén của ba người, Đỗ Hưng không hề tỏ ra có chút gì bất an, ngược lại còn điềm tĩnh đưa mắt đánh giá bọn họ. Tuy nhiên hắn rõ ràng không hề biết Bạt Phong Hàn là thần thánh phương nào, ánh mắt dừng lại ở chỗ y lâu nhất.

Khấu Trọng ung dung cười nói:

- Bá Vương phủ của Đỗ đương gia có phải là do vội vàng mà để quên ở nhà rồi không?

Đỗ Hưng hiên ngang ngồi xuống đối diện với ba người, hắn cười đáp:

- Đỗ mỗ lần này đến là để bàn chuyện làm ăn, mang theo Bá Vương phủ liệu có tác dụng gì?

Nói rồi nhìn về phía Bạt Phong Hàn hỏi:

- Vị này là...?

Bạt Phong Hàn đứng dậy, ngạo nhiên nói:

- Chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, không đáng nhắc tới, ba vị cứ tự nhiên.

Nói xong liền đi về phía sau của thực điếm, cùng với Nhậm Tuấn cho ngựa ăn.

Đỗ Hưng thu ánh mắt nhìn theo bóng dáng lừng lững của Bạt Phong Hàn, quay sang nghênh tiếp nhãn thần của Khấu Trọng, rồi trầm giọng hỏi:

- Hai vị hôm nay đại giá tới đây, không biết là tìm Đỗ mỗ tính sổ hay là thay Trác đại tiểu thư bàn chuyện sinh ý?

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại. Việc Đỗ Hưng vẫn dùng quy củ giang hồ để giao thiệp đã khiến họ cảm thấy có chút ở vào thế hạ phong. Gã nhún vai đáp:

- Đỗ đương gia nếu như có thể đưa ra một giải thích khiến người tâm phục cho việc đóng cửa bắt người nơi phân điếm của Đại tiểu thư, Khấu Trọng ta xin rót rượu kính lão ca ngươi.

“Rầm!”

Đỗ Hưng một chưởng đập xuống mặt bàn, phát ra âm thanh vang dội khiến cho Bạt Phong Hàn và Nhậm Tuấn giật mình phải quay người lại nhìn, tuy nhiên rượu trong vò vẫn không hề tràn ra ngoài lấy một giọt, hiển thị võ công của hắn không chỉ siêu phàm nhập thánh mà nội gia công phu còn quái dị vô cùng.

Hắn vừa ra tay, sự đánh giá của Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đối với đối phương lập tức đã có thay đổi lớn, đồng thời

khiến cho tay chân Khấu Trọng cũng như Bạt Phong Hàn trở nên ngứa ngáy. Đối thủ như vậy chẳng phải dễ gặp, hứa hẹn một trận đấu ra trò.

Đỗ Hưng thần sắc đáng sợ gầm lên:

- Đóng cửa, bắt người? Đâu liên quan gì tới ta. Con mắt nào của Khấu Trọng ngươi nhìn thấy Đỗ Hưng ta làm? Con bà nó là con gấu, Đỗ mỗ nếu như không nể mặt Kinh Kháng, thì làm gì rỗi hơi mà đi quản chuyện của Trác Kiều. Hiện tại khi ta phải vất vả thuyết phục đối phương để bọn chúng ngoan ngoãn nhả đống da dê kia ra, thì bọn ngươi lại ầm ĩ quát tháo giữa chợ khiến cho người người đều chú ý. Đỗ Hưng ta là người như thế nào chứ, bất kể các ngươi có là Thiên Hoàng lão tử và Ngọc Hoàng đại đế đi nữa, nếu ta không thuận mắt thì chém cha nó các ngươi thành bảy tám mảnh rồi mang ra nhắm rượu, chứ hơi đâu mà phải đi tìm mấy tên tiểu tốt đó để gây chuyện.

Đột nhiên gặp phải một sự phản bác bất ngờ như thế, nói đúng hơn là bị hắn mắng cho một trận như hắt nước vào mặt, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe xong sững sờ, nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

Mặc dù biết chắc chắn hắn ta đứng sau lưng giật dây bọn lang tặc, cũng chính hắn đóng cửa tiệm rồi bắt người, lại cấm các khách điếm ở Sơn Hải quan không được tiếp đãi bọn họ, nhưng tất cả chỉ là những suy đoán không hề có chứng cứ nào thực sự.

Giọng của Bạt Phong Hàn vọng tới:

- Đỗ Hưng ngươi quả thực không đoán được ta là ai sao? Dám trừng mắt to tiếng với huynh đệ của ta trước mắt ta.

Khấu Trọng và Từ tử Lăng thầm kêu không hay, bọn họ hiểu rõ tính

cách của Bạt Phong Hàn, biết y đã động sát khí. Nếu lỡ như vì một lời không hợp mà động thủ, lại cùng tương tranh với cao thủ như Đỗ Hưng, làm sao có thể nương tay. Với công lực kinh nhân, kiếm chiêu lang độc của Bạt Phong Hàn, giả như lỡ giết mất Đỗ Hưng, việc truy tìm da dê sẽ chẳng còn manh mối gì nữa, lúc đó thì làm sao có thể ăn nói được với Trác Kiều.

Phản ứng của Đỗ Hưng càng vượt xa so với sự dự đoán của bọn gã. Hắn đứng phắt dậy, hai tay túm lấy hai thành bàn, tiếp đó khẽ nghiêng người lại phía sau nhấc bổng chiếc bàn gỗ to lên khỏi mặt đất, cuối cùng dùng sức hất mạnh lên trên. Cốc và đĩa thức ăn trên bàn giống như không có trọng lượng bay thẳng lên trên, lao vút vào trần nhà, tức thời vỡ tan thành một đống những mảnh vụn, rượu rơi xuống như mưa, ướt hết hai người ở phía dưới.

Đỗ Hưng chỉ thẳng vào mặt Bạt Phong Hàn nói:

- Ta chấp cả tổ tông mười tám đời nhà ngươi. Trước mặt Đỗ Hưng này làm gì có chỗ cho kẻ nào dám kiêu căng ngạo mạn? Đỗ Hưng ta nhất ngôn cửu đỉnh, một lời đáng giá ngàn vàng. Lão tử hiện tại không có hứng thú đi quản chuyện của bọn ngươi, kêu Trác Kiều cứ ở đó đợi cho tới khi khuynh gia bại sản tiếng tăm lụn bại đi! Con bà nó!

Nói xong hắn quay đầu bước đi.

Khấu Trọng bật dậy, phóng vút theo Đỗ Hưng ra ngoài. Bất ngờ vô số người từ khắp bốn phía lao ra đứng chặn khắp các đường ngang ngõ dọc, giương cung lắp tên nhằm thẳng vào gã, chỉ còn đợi Đỗ Hưng hạ lệnh một tiếng là sẽ biến Khấu Trọng trở thành một con nhím với những cái gai dài.

Khấu Trọng như không nhìn thấy hàng trăm mũi tên đang nhằm vào

mình, tay bạt xuất Tỉnh Trung Nguyệt, chỉ về phía Đỗ Hưng đang ở giữa đường, miệng thét lớn:

- Ta cũng không không thèm quan tâm tới ngươi là bá vương hay bá tặc. Kẻ nào dám cả gan cướp đi da dê, lão tử tất có cách để hắn phải lộ diện. Nếu như đó chính là Đỗ Hưng nhà ngươi thì sau này cũng đừng hòng sống tại giang hồ.

Cả khu phố vốn đang nhộn nhạo là vậy bỗng nhiên trở lên tĩnh lặng như vùng đất chết, chỉ còn lại những chiếc đèn gió treo ở ngoài cửa các cửa hiệu là đang leo lét trong những cơn gió lạnh thổi qua thổi lại. Gần năm trăm tiễn thủ đang đứng trong thế chờ đợi mà Khấu Trọng không hề nghe được một hơi thở dồn dập. Có thể thấy rằng dưới tay của tên Đỗ Hưng này không phải là một đám thủ hạ ô hợp như những bang hội bình thường.

Đám tiễn thủ ấy đa số là người Đột Quyết và Khiết Đan, tất cả điều vô cùng dũng mãnh và thiện chiến. Một thực lực hùng hậu như vậy đúng là nằm ngoài những dự liệu của Khấu Trọng.

Đỗ Hưng từ từ xoay người lại, hắn ta không thể không từ từ, bởi vì đao thế của Khấu Trọng đang khóa chặt lấy toàn thân hắn. Chỉ cần có cơ hội, Khấu Trọng sẽ lập tức toàn lực công kích. Đỗ Hưng âm thầm quan sát, chờ đến lúc đối phương vì bị cung tiễn nhắm vào mà giảm sút khí thế, hắn sẽ lập tức hạ lệnh xạ kích. Chỉ hận một nỗi đao khí của Khấu Trọng không những chẳng có chút gì yếu đi mà càng lúc lại càng mạnh thêm.

Hai người nhìn nhau nảy lửa, trong lòng đều nhận thấy sát ý của đối phương mỗi lúc một tăng.

Bề ngoài Khấu Trọng có vẻ đang giành thế chủ động, nhưng kỳ thật trong lòng gã lại thầm kêu khổ. Nếu gã vung đao công kích, chỉ cần

Đỗ Hưng cố tránh được một đao, do gã tập trung hết tinh lực vào hắn, nhất định sẽ không thể tránh được gần năm trăm mũi tên từ bốn phía đồng loạt bắn tới. Nếu như chạy ngược vào trong thực điếm, cả bọn cũng sẽ bị hãm vào thế không còn đường thoát, ái mã cũng không tránh khỏi kiếp số. Đỗ Hưng nếu như đã có thể bố trí năm trăm cao thủ ở phía trước thì cửa sau nhất định cũng đã bị vây kín rồi. Hắn mang cái danh "Bá Vương" quả là không ngoa.

Bên kia thì Đỗ Hưng cũng đang vô cùng hối hận vì không mang theo Bá Vương phủ bên mình, khiến hắn bây giờ phải lâm thế khó khi đối mặt với Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng.

Từ khoảng cách chừng mười bộ, Đỗ Hưng cười lạnh:

- Thiếu Soái ngươi phải chăng đang lo sợ?

Khấu Trọng ung dung cười:

- Ta không những sợ mà còn rất sợ. Con người ta vô cùng sợ hãi bóng tối, vì vậy cho dù có chết thì ta cũng sẽ tìm một kẻ để làm bạn.

Trong quán Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn không hề có bất cứ hành động gì. Cả hai đều hiểu chỉ một hành động nhỏ sẽ dẫn tới những biến hóa mà chẳng ai có thể lường trước được. Cương mãnh như Bạt Phong Hàn cũng chẳng dám có hành động gì lỗ mãng, chỉ có thể để một mình Khấu Trọng ứng phó.

Đỗ Hưng vừa kháng cự đao khí kinh nhân từ Tỉnh Trung Nguyệt bức tới, vừa ngửa mặt lên trời cười dài:

- Tốt! Đỗ Hưng ta tại Quan Nội xưng bá đã hơn mười năm, đây là lần đầu tiên gặp phải kẻ to gan cứng đầu như Thiếu Soái. Bây giờ ta cho ngươi hai con đường, một là lập tức động thủ, hai là hãy cút đi thật

xa, sau này đừng để ta thấy mặt ngươi lần nữa.

Khấu Trọng cười lớn:

- Nói dư thừa!

Khấu Trọng đang định vung đao đánh tới, đột nhiên một âm thanh vô cùng êm ái giống như nhạc từ cõi tiên, dịu dàng truyền qua một khoảng không gian vọng đến:

- Hai người có thể nể mặt Phi Huyên mà dừng tay lại được không?

Khấu Trọng và Đỗ Hưng đồng thời giật mình, đưa mắt nhìn về phía đó. Sư Phi Huyên vận nam trang, dáng vẻ thanh nhã bất phàm đang nhẹ nhàng đi tới. Các tiễn thủ phân thần nhìn theo, khí thế cung tiễn đang khẩn trương chợt có phần chùng xuống.

Khấu Trọng không thể nào tưởng tượng được Sư Phi Huyên lại có thể đột ngột xuất hiện ở một huyện thành hoang vắng nơi Bắc Cương này, suýt chút nữa đã gọi Từ Tử Lăng ra xem.

Đỗ Hưng sắc mặt lộ vẻ do dự khó quyết. Bộ hạ của hắn vốn dư sức đối phó với ba người bọn Khấu Trọng. Cho dù có thêm Bạt Phong Hàn, kẻ mà hắn không biết là thần thánh phương nào tới, cũng không thể làm thay đổi được những dự định của hắn. Bây giờ lại thêm một Sư Phi Huyên, sự việc liền biến thành hai bên chiến tuyến, ba phương đối trận. Hắn cuối cùng cũng không còn chắc chắn nữa.

Sư Phi Huyên dừng bước trước đám tiễn thủ một lát, rồi mỉm cười hỏi:

- Ý của Đỗ đương gia và Thiếu Soái ra sao?

Khấu Trọng tra đao vào bao, chỉnh đốn là trường bào, cười hì hì nói:

- Tiên tử đã có lệnh, tiểu đệ đương nhiên phải nghe lời rồi.

Tất cả mọi ánh mắt đều nhìn về phía Đỗ Hưng, chờ xem hắn ta định phản ứng thế nào.

Đỗ Hưng hậm hực nói:

- Nể mặt Sư tiên tử, các ngươi chỉ được phép ở lại Sơn Hải quan trong ba ngày, nếu không đừng trách Đỗ Hưng ta không khách khí, lúc đó xin tiên tử đừng nhúng tay vào việc này.

Hắn bắt chước theo Khấu Trọng gọi Sư Phi Huyên là “tiên tử” một cách không có chủ ý.

Tiếp đó hắn quát lớn:

- Đi!

Nói rồi phất tay áo đi thẳng, đám tiễn thủ cũng lập tức triệt thoái, chỉ trong chốc lát đã rút hết không còn vết tích gì.

Sư Phi Huyên chậm rãi bước tới bên cạnh Khấu Trọng, rồi khẽ cau mày hỏi:

- Thiếu soái vì chuyện gì mà từ xa lặn lội tới đây?

Khấu Trọng hạ thấp giọng hỏi lại:

- Nàng không còn giận bọn ta nữa hay sao?

Sư Phi Huyên thở dài:

- Phi Huyên làm gì có thời gian mà giận các người.

Tiếng của Bạt Phong Hàn vọng ra:

- Tiên giá Sử tiểu thư đã đến, sao không vào đây nói chuyện?

Sư Phi Huyên nhìn Khấu Trọng rồi bước vào trong thực điếm. Bốn người cùng ngồi xuống một chiếc bàn dựa vào cửa phía trong thực điếm. Nhậm Tuấn phụ trách phục vụ các món ăn. Có thể khẳng định người vui vẻ nhất chính là hắn, trong vòng một ngày liên tục được gặp gỡ hết nam nhân oai hùng như Bạt Phong Hàn, bây giờ lại đến tiên tử siêu phàm thoát tục như Sư Phi Huyên, đúng là giống như một giấc mơ của đời người.

Thế nhưng tự nhiên thoải mái nhất lại là Bạt Phong Hàn, bởi một lẽ y không hề biết đến những ân oán đan xen giữa Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Sư Phi Huyên. Đó là một mối quan hệ phức tạp mà ngay cả họ, những người trong cuộc cũng không thể nào xác định được. Sư Phi Huyên tuy vẫn giữ thái độ lạnh lùng như thường lệ, nhưng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều hiểu rằng khoảng cách giữa bọn gã và nàng thật khó có thể xoá lấp được. Từ Tử Lăng chỉ mỉm cười không nói gì, làm như không hề có chuyện gì xảy ra.

Bạt Phong Hàn mở lời:

- Ai có thể ngờ lại được gặp Sư tiểu thư ở nơi này. Nàng đến đây lâu chưa?

Sư Phi Huyên đáp:

- Phi Huyên cũng vừa mới tới. Bạt huynh có phải đã hẹn với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng gặp mặt tại ở đây?

Bạt Phong Hàn trả lời:

- Ta có ý tới đây để gặp bọn họ, nhưng họ thì không hề biết ta ở đây.

Khấu Trọng ân cần hỏi:

- Phi Huyên đến đây không biết là có việc gì? Chẳng phải là đến Tái Ngoại để tu hành chứ?

Thấy Khấu Trọng thay đổi cách xưng hô thân mật gọi mình là Phi Huyên, nàng khẽ nhíu mày, ném về phía gã một cái nhìn không mấy thiện cảm rồi đáp:

- Phi Huyên tại sao lại tới Sơn Hải quan, các người phải hiểu rõ hơn ai hết chứ?

Khấu Trọng gãi đầu:

- Thấy Phi Huyên nói có vẻ trách cứ, lẽ nào nàng cực khổ tới đây là vì bọn ta, lẽ nào...hì hì! Không phải là như vậy chứ?

Nói xong gã khẽ đá Từ Tử Lăng một đá.

Từ Tử Lăng cũng không đoán ra được lý do mà Sư Phi Huyên đến đây, nhưng đương nhiên là không phải như Khấu Trọng vừa nhăng cuội ám chỉ rằng nàng vì Từ Tử Lăng gã mà không quản đường xa lặn lội tới tìm.

Sư Phi Huyên từ từ đáp:

- Còn không phải là vì Thạch Chi Hiên hay sao!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều vô cùng kinh ngạc. Với tài trí và công lực của Thạch Chi Hiên, cho dù có đích thân Ninh Đạo Kỳ ra tay thì cũng không tài nào có thể theo kịp được lão tới tận Sơn Hải quan này.

Ánh mắt Sư Phi Huyên hiện ra vẻ kiên định. Nàng chậm rãi nói:

- Chúng ta quyết định cho dù phải đuổi tới tận nơi chân trời góc biển cũng tuyệt đối không thể để cho Thạch Chi Hiên yên ổn luyện thành ma công trong Tà Đế Xá Lợi.

Bạt Phong Hàn nghe xong chẳng rõ đầu cua tai nheo gì cả, nhưng gã cũng phong phanh biết được rằng chuyện này có liên quan đến nhất đại ma sư “Tà Vương” Thạch Chi Hiên, lập tức cảm thấy vô cùng hứng thú.

Sư Phi Huyên vẫn tránh né Từ Tử Lăng, nàng nhìn Khấu Trọng nói:

- Phi Huyên không biết nên mắng hay cám ơn mấy người nữa. Nếu như không phải vì các người làm bừa thì Xá Lợi đã không thể rơi vào tay của Thạch Chi Hiên, nhưng nếu chẳng phải vì các người cứu được Kim Hoàn Chân thì vợ chồng bọn họ cũng không thể chủ động tìm đến hợp tác với chúng ta. Hiện tại ta dựa vào bí thuật của họ để lần theo tung tích của Thạch Chi Hiên.

Hai người đột nhiên bừng tỉnh.

Kim Hoàn Chân không rõ bằng cách nào đã cứu được Chu Lão Thán thoát khỏi độc thủ của An Long. Về sau không biết họ có ý cải tà quy chính hay là muốn lợi dụng sức mạnh của chính đạo để đoạt lại Xá Lợi nên đã tìm đến Sư Phi Huyên chủ động hợp tác. Nàng bèn dựa vào khả năng có thể cảm nhận được Xá Lợi trong vòng cả trăm dặm của họ, ép cho Thạch Chi Hiên phải chạy đến tận nơi này. Việc

Thạch Chi Hiên chọn vị trí xuất quan từ vùng Bắc Cương là vô cùng hợp tình hợp lí, bởi vì bất luận là từ trong quan đi về phía Tây hay Bắc, vào phạm vi của Tây Đột Quyết hay Đông Đột Quyết thì cũng chẳng ai có thể biết được.

Khấu Trọng nhỏ nhẹ hỏi:

- Tán Nhân lão nhân gia có đến đây cùng với Phi Huyên không?

Sư Phi Huyên làm như chẳng có chuyện gì, trả lời:

- Thời gian cấp bách, Phi Huyên chưa kịp báo cho người.

Từ Tử Lăng thất thanh nói:

- Cái gì?

Kiếm thuật của Sư Phi Huyên đúng là siêu phàm, đã bước vào cảnh giới tối cao, nhưng muốn ngăn cản được Thạch Chi Hiên thì vẫn là một việc không thể thực hiện được. Bằng vào công lực cùng với bản tính hiếu sát của Thạch Chi Hiên, không chừng ngược lại còn bị lão giết luôn thì coi như xong.

Sư Phi Huyên nhìn Từ Tử Lăng, ánh mắt giống như ngầm nói rằng “Huynh vẫn còn quan tâm tới ta sao?”. Thần sắc nàng rất vi diệu.

Bạt Phong Hàn cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi:

- Mọi người rốt cuộc là đang nói chuyện gì vậy?

Khấu Trọng vội đáp:

- Đợi một lát nữa sẽ nói rõ ràng với lão ca.

Rồi gã lại quay sang hỏi Phi Huyên:

- Kim Hoàn Chân và Chu Lão Thán đang ở đâu?

Sư Phi Huyên bình tĩnh trả lời:

- Dọc đường ta vẫn liên tục nhận được tin tức của họ, dựa vào những ký hiệu họ để lại mà đuổi theo Thạch Chi Hiên, nhưng đến gần đây thì đột nhiên không thấy bất kỳ một ám hiệu nào của họ nữa. Nguyên nhân là gì thì ta cũng chưa biết được.

Khấu Trọng hít một hơi thật sâu rồi nói:

- E rằng bọn họ lại đi theo vết xe đổ của lão Vu, đã bị bàn tay độc ác của Thạch Chi Hiên hại rồi.

Sư Phi Hiên chợt hỏi:

- Các người đến Sơn Hải quan này có chuyện gì? Tại sao lại gây rắc rối với Đỗ Hưng?

Khấu Trọng liền kể lại một lượt những vụ việc liên quan đến bọn lang tặc và Đại Minh Tôn Giáo. Bạt Phong Hàn lúc này mới hiểu được chút ít.

Sư Phi Huyên vẻ mặt nghiêm trọng nói một tràng:

- Phi Huyên cũng đã nghe qua về Đại Minh Tôn Giáo. Giáo phái này xuất hiện ở kinh thành Thái Tích Phong của Ba Tư, do hậu nhân của một quý tộc sáng lập, soạn ra sách “Sa Bố La Can”, khởi xướng lên “Nhị Tông Tam Tế Luận”. Nhị tông ở đây là Quang minh và Hắc ám. Tam tế là Quá khứ, Hiện tại và Tương lai. Triết lý của giáo phái này

cho rằng vị thần tối cao chính là Đại Minh Tôn Thần, là biểu hiện cao nhất của bốn đức tính bao gồm thần vị, quang minh, trí tuệ và uy lực. Về cơ cấu, bên dưới Đại Minh giáo chủ còn có Thiện mẫu, Nguyên tử, Ngũ minh tử, Ngũ ma, tổ chức hết sức kỳ bí, thực lực vô cùng hùng hậu. Nếu như Đỗ Hưng có quan hệ với giáo phái này thì nội tình chưa hẳn đã giống vẻ bề ngoài chỉ là sùng bái tín ngưỡng đơn thuần, rất có thể hắn dự định một cuộc xâm lăng dựa trên danh nghĩa tôn giáo.

Khấu Trọng tặc lưỡi:

- Ma môn ở Trung Thổ đang làm mưa làm gió, giờ lại thêm tà giáo Hồi Hột nữa, thật là khiến cho người ta đau đầu.

Sư Phi Huyên đứng dậy nói:

- Ba vị đã đến đây thì không thể ngồi nhìn chuyện này được. Phi Huyên vẫn còn có việc chưa làm xong cần giải quyết, lần sau có cơ hội sẽ gặp lại.

Ba người vội vàng đứng dậy.

Từ Tử Lăng gượng cười:

- Sư tiểu thư có thể để bọn ta giúp chút sức mọn giải quyết việc của Thạch Chi Hiên không?

Sư Phi Huyên nhìn gã, ánh mắt hiện vẻ thần sắc thương cảm phức tạp, rồi dịu dàng nói:

- Các người tự lo cho mình còn chưa xong, làm gì còn thời gian và tâm trạng mà đi tìm Thạch Chi Hiên không biết đang lẩn trốn ở nơi nào?

Nói xong nàng nhẹ nhàng rời đi.

Chú thích

Tiên tung tái hiện: ý nói về việc xuất hiện của tiên tử Sư Phi Huyên.

(

Chương 472: Đao kiếm luận giao

Bốn người bước đi trên đường, ngoài con ngựa của Nhậm Tuấn phải do y dắt thì Thiên Lý Mộng và Vạn Lý Ban như những con chó trung thành đi phía sau hai gã, thần thái rất an nhàn, đúng là linh tuấn phi thường.

Trên con phố sớm đã hồi phục lại vẻ nhiệt náo ngựa xe như nước nhưng thời tiết vẫn không ổn định, thỉnh thoảng lại có mưa phùn. Tuy vậy, ngoài việc không thể nhìn thấy trăng sao thì vẫn chưa thể nói là quá xấu.

Ba người Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đang cùng đi ngang nhau, đi phía sau là mấy con ngựa bảo bối, cùng với tên “người hầu“ lanh lợi Nhậm Tuấn làm cho những người đi đường đều phải liếc nhìn.

Bọn họ dám khẳng định là mọi người ở khắp cả vùng Sơn Hải Quan này đều biếtrằngKhấu Trọng và Từ Tử Lăng đã đến nơi này, nếu không thì người trong các cửa hàng và quán nhỏ đều không tranh nhau chen ra ngoài để nhìn họ.

Sơn Hải Quan từ trước đến nay vẫn là địa phương mà các cao thủ võ lâm hay đến tề tựu, ai lại không muốn xem phong thái và thân thủ, hoặc giả muốn kết thân với hai gã. May mà ai cũng đã biết họ và Đỗ Hưng như nước với lửa, khó tránh khỏi một trận quyết chiến, trừ phi muốn tham gia vào vòng đấu tranh thắng bại khó lường này, còn nếu không thì đều chỉ là kính nhi viễn chi mà thôi.

Bạt Phong Hàn trong quán ăn sớm đã nghe Khấu Trọng nói suốt cả một canh giờ, đợi chủ quán run run rẩy rẩy kính cẩn mời họ ra về thì mới rời khỏi quán. Đi đến đây thì y mới nghe hết cả câu chuyện. Khấu Trọng ngay cả chuyện Dương Công bảo khố cũng kể ra hết, bởi vì gã hoàn toàn tin tưởng Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn nói:

- Đúng là vô cùng đặc sắc, khoảng thời gian trước khi đi cùng các ngươi cũng rất thú vị, thường khiến ta thấy nhớ vô cùng. Hy vọng tối nay chúng ta có thể có một tiết mục phong phú một chút, hay là đi tìm Đỗ Hưng tính nợ được không?

Khấu Trọng thầm cảm thấy lo lắng cho Đỗ Hưng, đắc tội với Bạt Phong Hàn đâu phải chuyện đùa, gã nói:

- Lão ca huynh phải nhẫn nhịn một chút, trước tiên là phải cứu được năm người mà hắn đã bắt giữ ra, đưa họ thoát khỏi nguy hiểm. Tiếp theo là phải tìm cho được dấu vết số da dê đó của đại tiểu thư. Giết chết một tên Bá Vương Đỗ Hưng này đương nhiên thống khoái nhưng trước tiên vẫn phải giải quyết ổn thỏa hai việc trên.

Từ Tử Lăng nói:

- Tiểu Trọng ngươi chắc vẫn còn nhớ đại tiểu thư đã từng nói, tám vạn tấm da dê đó là do Bái Tử Đình mua của người Hồi Hột chứ?

Khấu Trọng giật mình đáp lại:

- May mà có ngươi nhắc nhở, suýt nữa ta quên mất lại trùng hợp như vậy. Số hàng đó phải chăng là những tang vật trộm cắp của Thôi Vọng, do hắn con bà nó trong cướp rồi chuyển ra ngoài để tiêu thụ, sau đó lại đòi giá tiền cao bán cho Trung Nguyên, lại dùng chiêu con

bà nó là con gấu giữa đường chặn cướp, đòi tiền chuộc. Ta chửi mười tám đời tổ tông nhà nó, biết cách làm ăn thế.

Nói được một nửa, gã đổi giọng học theo giọng điệu của Đỗ Hưng, giả bộ vô cùng giống làm cho mọi người phải ôm bụng cười, ngay cả Nhậm Tuấn ở phía sau cũng phải bật cười.

Đối với Nhậm Tuấn mà nói thì mọi chuyện giống như trong giấc mơ, y chưa bao giờ nghĩ rằng khi đối mặt với các cuộc chiến đấu trong giang hồ như vậy mà y vẫn có thể thoải mái cười đùa. Có thể thấy được rằng sự tự tin và hào khí vô cùng mạnh mẽ của ba người này đã ngấm vào y.

Bạt Phong Hàn cũng cười rồi nói:

- Tên Đỗ Hưng này được lắm. Rất hiếm khi có thể gặp được loại người như vậy, không uổng công lần này ta đến tìm hắn. Chỉ cần có thể bắt sống hắn, ta chắc chắn rằng muốn hắn gọi cha hắn sẽ gọi cha, muốn hắn gọi mẹ hắn sẽ gọi mẹ. Ta đã đến đây ba ngày, đã sớm biết rõ về hắn. Sau khi về quán trọ chúng ta sẽ nghiên cứu kỹ hơn, xem nên hành động ra sao.

Khấu Trọng đang định nói gì đó thì đằng sau có tiếng gọi Tiểu Tuấn. Bốn người đều quay đầu lại nhìn thì thấy một người khoảng năm mươi tuổi, người tầm thước, y phục rất sang trọng, sắc mặt hồng hào từ phía sau đuổi đến một cách vội vã, bản thân toát ra một loại khí thế làm cho người khác phải khiếp sợ. Thứ mà làm cho người khác ấn tượng nhất đó là cái mũi chim ưng của ông ta, một đôi mắt sắc như đôi mắt của chim cắt, khiến người khác có cảm giác đây là người rất hung dữ, thâm trầm.

Nhậm Tuấn gọi như thất thanh:

- Kinh đương gia!

Ba người còn lại lập tức biết rằng người đang đến là bang chủ của bang Tắc Mạc, Kinh Kháng.

Bước chân của Kinh Kháng nhìn tuy chậm nhưng thực ra lại nhanh, thoáng chốc đã đến bên Nhậm Tuấn, ôm quyền mắt nhìn Bạt Phong Hàn nói:

- Vị này là...

Bạt Phong Hàn hồi lễ:

- Vãn bối Bạt Phong Hàn, mong Kinh đương gia chỉ bảo thêm.

Đối với hắn mà nói, đây có thể coi là vô cùng khách khí lễ phép.

Kinh Kháng biến sắc nói:

- Thì ra là Bạt Phong Hàn đã đánh bại Phi Ưng Khúc Ngạo, Kinh Kháng thất kính rồi.

Khấu Trọng lùi về cạnh ông ta nói:

- Tiểu tử là Khấu Trọng, còn đây là Từ Tử Lăng, đại tiểu thư đã dặn bọn ta thay nàng hỏi thăm lão nhân gia người.

Kinh Kháng luôn miệng nói tốt, sau đó nói:

- Ta rất không vừa lòng với tên Đỗ Hưng này, dám đòi đánh đòi giết người mà điệt nữ của ta mời đến, bảo ta biết ăn nói làm sao với Đậu Kiến Đức đây. Việc này rõ ràng là đã ức hiếp người quá đáng, ta có thể nhịn được một lần chứ không thể nhịn được lần thứ hai. Vì thế ta

đã quyết định phải khiến hắn phơi thây trên đường, nếu không thì làm sao có thể trút được cơn giận này!

Khấu Trọng bỗng cảm thấy đau đầu, Kinh Kháng chắc chắn là một lão hồ ly độc ác đầy dã tâm. Lão đã nhận ra đây là cơ hội có một không hai để giết Đỗ Hưng, bởi vì lần này đã có ba cao thủ như bọn họ xuất đầu trợ trận.

Bạt Phong Hàn nói nhỏ vào tai Từ Tử Lăng vốn đang tập trung tinh thần nghe Kinh Kháng nói chuyện:

- Bên trái có một cô gái rất xinh đẹp đang nhìn chằm chằm vào ngươi đấy.

Từ Tử Lăng nhìn trộm sang bên đó lập tức trong bụng kêu lên mẹ ơi, đoạn hít dài một hơi rồi nói:

- Đó chính là Phó Quân Tường, nữ đệ tử quan môn mà Phó Dịch Lâm đắc ý nhất, là tiểu sư muội của mẹ bọn ta.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên nhìn ra phía đó, Phó Quân Tường đã biến mất vào trong một con hẻm, không thấy bóng dáng.

Khấu Trọng làm sao không nghe thấy lời của Bạt Phong Hàn nói, gã cũng vì mải lo nhìn Phó Quân Tường mà phân tâm, quên mất phải trả lời câu hỏi của Kinh Kháng.

Kinh Kháng không để ý vẫn tiếp tục:

- Điều duy nhất mà chúng ta cần phải tính toán cẩn thận là Bắc Mã bang. Hứa Khai Sơn là kết bái huynh đệ của Đỗ Hưng, có xảy ra chuyện gì chắc chắn hắn sẽ giúp đỡ Đỗ Hưng hết mình.

Khấu Trọng nhìn thấy Phó Quân Tường, trong đầu đâu còn hứng thú quan tâm đến những chuyện khác nên thuận miệng nói:

- Giết Đỗ Hưng là chuyện nhỏ, lấy lại tám vạn tấm da dê và cứu những người đã bị bắt mới là chuyện lớn. Hơn nữa, lão nhân gia người nhất định phải tính đến một chuyện. Hiện giờ ở Sơn Hải quan này việc biên phòng rất lỏng lẻo, ai cũng có thể tự do ra vào, trường thành cũng chỉ là bố trí hình thức, nếu như bọn người Đột Quyết và người Khiết Đan vì cái chết của Đỗ Hưng đánh vào thành, tàn sát để tiết hận. Kinh đương gia đã có biện pháp ứng phó chưa?

Gã không dám đắc tội với Kinh Kháng nên mới khéo léo khuyên ông ta, không nên bị lôi kéo vào cuộc đấu tranh với Đỗ Hưng, nếu không thì sự việc biến thành cuộc chiến tranh giành địa bàn giữa các bang hội thì làm sao cứu người, lấy lại hàng? Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, Kinh Kháng không những là lão bằng hữu của Đậu Kiến Đức mà việc buôn bán của Trác Kiều sau này cũng cần phải nhờ vả vào ông ta. Gã cũng vui lòng để Tắc Mạc bang của Kinh Kháng nhân việc này mà chiếm ưu thế, nhưng trước khi nghĩ ra một cách thỏa đáng để đối phó với Đỗ Hưng thì không nên làm cho mọi việc trở nên quá phức tạp.

Kinh Kháng mỉm cười:

- Thiếu soái yên tâm, lần này chúng ta có Yến Vương ủng hộ hết mình ở phía sau. Chỉ cần loại trừ được Bắc Bá bang và Đỗ Hưng, Yến Vương sẽ lập tức cử đại quân ập vào, tăng cường biên phòng, đảm bảo những kẻ muốn đến làm càn sẽ không dễ dàng như trước đây nữa.

Dừng một lúc rồi lại nói:

- Nếu như không nhận được thông báo của Yến Vương thì ta vẫn

không biết là đại tiểu thư đã mời được hai vị đích thân đến tính sổ với Đỗ Hưng.

Khấu Trọng trong lòng nghĩ thầm, ra là như vậy, chả trách Kinh Kháng lại công khai đến tìm gã nói chuyện. Cao Khai Đạo đã nhìn ra được Đột Quyết đang nội chiến, không có thời gian để ý đến những chuyện bên ngoài, lập tức nghĩ đến việc tranh thủ loại bỏ cái gai trong mắt là Đỗ Hưng để thoát khỏi sự khống chế của Hiệt Lợi. Chỉ phải ứng phó với người Khiết Đan đương nhiên là sẽ dễ dàng hơn nhiều so với việc cùng lúc phải đấu lại với liên quân của cả hai bộ tộc.

Trong hoàn cảnh này, bọn họ bị ép buộc phải đứng về phía của Kinh Kháng và Cao Khai Đạo, ngoài ra không còn sự lựa chọn nào khác.

Kinh Kháng bỗng nhiên dừng lại, nói:

- Các vị mời theo lối này.

Mọi người đều đi theo ông ta, Khấu Trọng cau mày hỏi:

- Kinh đương gia muốn đưa bọn ta đi đâu vậy?

Kinh Kháng vui vẻ nói:

- Ở trong quán trọ không tiện cho lắm, chỗ cửa Tây ta có một gian phòng, phía trước là một quán rượu, có thể làm chỗ nghỉ chân cho bốn vị đây.

Bạt Phong Hàn nhìn về phía Khấu Trọng thấy gã gật đầu, nói:

- Vậy làm phiền Kinh đương gia rồi! Nhưng ta phải quay trở lại quán trọ để lấy hành lý và ngựa đã.

Kinh Kháng cười nói:

- Chỉ cần Bạt huynh gật đầu là tự nhiên sẽ có người bố trí ổn thoả. Ta đã lệnh cho người của quán rượu giải tán hết để cho bốn vị có thể nghỉ ngơi yên tĩnh, nếu có chuyện gì thì cứ sai những người ở đó. Tất cả những người trong quán đều là người của Tắc Mạc bang ta. Đưa các vị đến đó bố trí ổn thoả xong, lão phu còn phải đi gặp vài người, trước đây họ đều không dám nhúng tay vào việc của Đỗ Hưng, bây giờ thì họ đâu thể đứng ngoài cuộc chứ?

Khấu Trọng nhạt giọng:

- Kinh đương gia có thể cử người đi báo tin cho Đỗ Hưng không?.

Kinh Kháng nói:

- Xin Thiếu soái chỉ bảo.

Khấu Trọng nói:

- Tiểu tử làm sao dám chỉ bảo ngài. Chỉ mong Kinh đương gia tìm người đến nói với Đỗ Hưng, nếu ngày mai trước khi mặt trời mọc mà hắn vẫn không chịu thả năm thủ hạ của đại tiểu thư thì ta gặp kẻ nào trong Bắc Bá bang sẽ giết chết kẻ đó. Trừ phi hắn chịu tự nhận không phải là chủ sự của Sơn Hải quan, nếu không thì hắn sẽ không tránh khỏi liên quan.

Kinh Kháng cười lớn:

- Khấu Trọng đúng là Khấu Trọng, lão phu mở to mắt chờ xem Đỗ Hưng sau khi nghe những lời này sẽ phản ứng thế nào.

o0o

Yến Sơn tửu trang quả đúng là một nơi rất tốt, tiền sảnh rộng rãi, bày ra hơn mười chiếc bàn tròn, tiếp đó là một thiên tỉnh* lớn có thể dùng để nuôi ngựa, nối với cả phòng ở, phòng tắm và nhà bếp ở phía sau, ngoài ra còn có giếng nước và hầm chứa rượu. Các bức tường của căn phòng được xây bằng đá hoa cương, rất kiên cố và chắc chắn, bốn phía có các bức tường cao bao quanh, phân đà Tắc Mạc bang ở đây quả thực trông giống như một quán rượu.

Trên thực tế, Yến Sơn tửu trang từ trước đến nay chưa từng mở cửa làm quán ăn mà chỉ buôn bán sỉ rượu mà thôi.

Bảo mã của Bạt Phong Hàn thần tuấn phi thường, mà y cũng rất biết cách huấn luyện cho ngựa của mình. Dưới mệnh lệnh của y, con ngựa có thể làm được mọi động tác vô cùng thuần thục, khiến cho mọi người trầm trồ thán phục.

Bạt Phong Hàn nói:

- Ngựa là một loài động vật cao quý và kiêu ngạo, huấn luyện ngựa cần phải có phương pháp, trước tiên phải thiết lập mối quan hệ thân thiết huyết nhục tương liên với nó đã, sau đó bồi dưỡng cho nó tính cảnh giác và lòng tự tin, những con ngựa khi gặp chuyện mà hoảng sợ thì chỉ có làm hỏng việc.

Khấu Trọng hỏi:

- Con ngựa của huynh tên là gì?

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Đây là món quà lớn do một tù trưởng của dân tộc Sa Đà tặng cho

ta, ta đặt cho nó cái tên là Tháp Khắc Lạp Mã Can**, đó là tên một sa mạc vừa đẹp lại đáng sợ.

Nhậm Tuấn chú ý đến cây cung dài toàn bộ được quét sơn mà Bạt Phong Hàn đang lấy xuống từ trên thân con ngựa, trên đó là các hoa văn sặc sỡ, tinh xảo vô cùng, mang đầy bản sắc dị tộc nói:

- Cây cung của Bạt gia thật đặc biệt.

Bạt Phong Hàn nói:

- Đây là cây Thác Mộc cung do một người thợ mộc ở Ba Tư làm ra, có thể bắn được xa, nhanh, sắc, hài hoà, chắc chắn, bền bỉ. Đó cũng chính là sáu bí quyết của việc chế tạo cung. Trên đại thảo nguyên, không cung không tên cũng giống như người trần trùi trụi làm người ta cảm thấy khó mà chịu được.

Từ Tử Lăng lấy cây Vong Nguyệt cung từ trong áo ra, lấy tay giương cung lên rồi nói:

- Huynh thấy cây cung này thế nào?

Bạt Phong Hàn lộ vẻ kinh ngạc:

- Tiểu đệ lần đầu tiên nhìn thấy một cây cung mà có thể gấp lại như vậy, Mẹ ơi! Cây cung này chắc chắn có thể bắn được địch nhân cách xa hàng nghìn bước. Đây là do ai chế tạo ra vậy?

Nhậm Tuấn thấy Từ Tử Lăng có thể giương cung lên hết cỡ như vậy mà không phải tốn một chút sức lực nào thì cứ líu lưỡi khen mãi.

Khấu Trọng nói:

- Cây cung này do một người được mệnh danh là Tiễn đại sư ở Ngư Dương làm ra. Cả đời ông ta chỉ làm được bảy cây cung khiến ông ta hài lòng, đây là một trong hai chiếc mà ông ta cảm thấy vừa lòng nhất, chiếc còn lại vẫn đang ở chỗ tiểu đệ.

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng kể sơ lại:

- Cây cung này được gọi là Vong Nguyệt, đợi sau khi có thể giết chết được kẻ thù lớn của Tiễn đại sư là vợ chồng ác đạo Thâm Mạt Hoàn thì có thể lấy lại tên cũ rất phong nhã của nó là Xạ Nguyệt. Tiểu đệ trước sau cũng không có dịp nào dùng đến nó nên muốn mượn hoa kính phật tặng Phong Hàn huynh.

Bạt Phong Hàn nghe đến tên của Thâm Mạt Hoàn, đôi mắt bỗng sáng lên. Tiếp đó khi nghe thấy Từ Tử Lăng nói sẽ tặng mình cây cung Vong Nguyệt quý giá đáng xưng là vương giả trong các loại cung này, thì ngửa mặt lên trời cười sung sướng nói:

- Nếu như Bạt Phong Hàn ta mà dùng dằng từ chối thì sẽ không phải là huynh đệ của Từ Tử Lăng ngươi. Bạt Phong Hàn ta quả thực vô cùng cảm kích, nên muốn tặng lại Tử Lăng chiếc Thác Mộc cung này, Tử Lăng chắc không muốn trần trụi đi ra Tái Ngoại thị chúng chứ.

Từ Tử Lăng bật cười:

- Tiểu đệ làm sao có thể từ chối không mặc y phục được chứ?

Bạt Phong Hàn nói:

- Thâm Mạt Hoàn ở vùng Tái Bắc được xếp là một nhân vật lợi hại không ai dám chọc đến, vợ của hắn là Mộc Linh còn độc ác hơn hắn. Muốn tìm thấy bọn chúng e không phải là chuyện dễ dàng gì, nếu như không có ta giúp đỡ thì các người có chết khát trên vùng sa mạc

này cũng đừng mong có thể nhìn thấy bóng dáng của bọn chúng. Trên vùng thảo nguyên mênh mông này, về cưỡi ngựa bắn tên (thuật kỵ xạ) thì người Thất Vi còn nổi tiếng hơn người Đột Quyết bọn ta nhiều.

Nhậm Tuấn khiêm tốn hỏi:

- Kỵ xạ có bí quyết gì vậy?

Bạt Phong Hàn nói:

- Yếu quyết kỵ xạ chính là để một tay phía trước đỡ cung, một tay để phía sau kéo dây, chân trước phải thẳng chân sau phải cong. Chính là như thế này.

Nói xong liền nhảy lên lưng ngựa, Tháp Khắc Lạp Mã Can đi một vòng quanh thiên tỉnh. Bạt Phong Hàn ngồi lên thân ngựa mà không cần yên, giương cung lên tạo thế như chuẩn bị bắn, trông giống như một tiễn thần hạ phàm, vô cùng uy vũ, động tác ưu mỹ, không một chút sơ hở.

Ba người đứng đó vỗ tay khen hay, Bạt Phong Hàn chuyển người xuống ngựa, vỗ vỗ lưng ngựa, giương cung làm mẫu cho Nhậm Tuấn xem, miệng nói:

- Tay trái cầm cung, lòng bàn tay áp phía trong miếng lót, ngón trỏ móc vào phía ngoài, giống hình mỏ chim ưng, ba ngón còn lại và ngón cái nắm chắc cung, tay phải đặt tên vào dây, ngón trỏ đè lên ngón cái, ba ngón còn lại kép vào dây cung kéo qua ngực, sau đó khuỷu tay ép chặt vào mạn sườn, kéo căng cung lên hết cỡ rồi bắn ra, phương pháp đúng thì lực sẽ mạnh. Bắn tên nếu gấp thì tên bay sẽ rất chậm vì không có lực.

Khấu Trọng than vãn:

- Thì ra từ trước đến giờ tư thế bắn tên của bọn ta đều sai cả.

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Dù cho tư thế của Thiếu soái ngươi có sai thế nào đi nữa, liệu ai có thể đỡ được mũi tên bắn ra cùng với Loa Hoàn Kình của ngươi?

Khấu Trọng cười nói:

- Ngươi khen làm tay ta ngứa hết cả rồi. Lão ca! Chúng ta thử đấu vài chiêu xem sao?

Bạt Phong Hàn cất cung đi rồi vui mừng nói:

- Khó có dịp chính miệng ngươi đưa ra lời thách đấu, ta cũng đang có ý như vậy.

Khấu Trọng bỗng nhiên thò tay vào trong áo rút Tỉnh Trung Nguyệt ra, nhanh như cắt chém về phía Bạt Phong Hàn mà không phát ra tiếng động nào.

Bạt Phong Hàn không biết làm thế nào đã sớm nắm Trảm Huyền kiếm trên tay, mũi kiếm hướng lên trên đỡ một đao chém ngang ngực lăng lệ cực điểm của Khấu Trọng.

Đao kiếm giao kích dính vào nhau mà không phát ra một âm thanh nào cả, kỳ lạ vô cùng.

Ánh mắt của hai người gặp nhau, đồng thời lộ ra tiếu ý.

Bạt Phong Hàn vận công để đẩy Khấu Trọng ra, tự mình cũng lùi về

phía sau ba bước thủ thế.

Hai người còn lại lùi xa ra bên ngoài, giành không gian cho bọn họ đấu nhau.

Nhậm Tuấn đứng xem hào hứng đến nỗi máu trong người cứ sôi lên, cuối cùng cũng đã hiểu ra những thứ mà Khấu Trọng đã dạy cho mình. Cao thủ thì phải giống như Bạt Phong Hàn, không lúc nào là không ở trong cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, có khả năng phản ảnh lại sự thay đổi của thế giới bên ngoài, vốn không sợ bất kỳ sự đột kích hoặc đánh bất ngờ nào.

Nhìn khí thế đối địch của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, kẻ không biết sẽ nghĩ là hai người đang quyết đấu sinh tử.

Bạt Phong Hàn cười dài:

- Thú vị lắm! Thú vị lắm! Ta với hai ngươi bắt đầu là nhờ đao kiếm mà có giao tình (đao kiếm luận giao), hai bên có thể vì tình nghĩa mà bỏ cả tính mạng. Ta rất ít khi nghĩ đến việc sẽ hy sinh vì người khác, nhưng ta chắc chắn có thể vì hai tên Khấu, Từ các ngươi đây mà không ngại hy sinh tính mạng.

Khấu Trọng cười nói:

- Bọn đệ cũng sẽ như vậy. Tiểu đệ gần đây đã tự sáng tạo ra một bộ đao pháp gọi là Tỉnh Trung Bát Pháp, mời lão Bạt huynh xem qua, nhưng ngàn vạn lần đừng nương tay, nếu đánh bại tiểu đệ thì tiểu đệ cũng không vì vậy mà buồn rầu, mà qua đó sẽ rút kinh nghiệm học những cái hay.

Vừa nói dứt lời thì đã tung ra thế thứ nhất «Bất Công » trong Tỉnh Trung Bát Pháp, đao thế tựa như phát ra mà không phát, đao khí vô

cùng cương mãnh công nhanh về phía đối phương.

Bạt Phong Hàn tỏ ra rất kinh ngạc nhảy về bên trái một bước, lập tức tránh được luồng áp lực lớn mà Tỉnh Trung Nguyệt phát ra, khiến Khấu Trọng không thể không biến chiêu.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đồng thời biến sắc.

Khấu Trọng chắt lưỡi:

- Con bà ngươi là con gấu, trong thiên hạ chỉ có mỗi Ninh Đạo Kỳ là có thể chỉ dựa vào bộ pháp phá được chiêu này của lão tử.

Bạt Phong Hàn động dung nói:

- Ngươi đã từng giao đấu với Ninh Đạo Kỳ rồi sao? Tình hình như thế nào?’

Khấu Trọng nói:

- Con bà nó là con gấu, vẫn chưa có cơ hội để phân thắng bại.

Bạt Phong Hàn thu Trảm Huyền kiếm về trước ngực rồi cười lớn nói:

- Ngươi mà vẫn tiếp tục học theo giọng điệu của Đỗ Hưng nói chuyện với ta, cẩn thận ta sẽ thực sự hạ thủ giết ngươi đó.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Muốn hù dọa ta hả? Có gan thì xông qua đây xem nào.

Đúng lúc này nghe từ phía trước truyền lại tiếng gõ cửa.

Đi mở cửa tất nhiên là trách nhiệm của Nhậm Tuấn, nhưng y lại không muốn bỏ qua cuộc đấu đặc sắc như vậy, trong lúc chần chừ, Từ Tử Lăng hiểu ý liền nói:

- Để ta đi xem sao.

Tiếng đao kiếm giao nhau liên miên không dứt, kình khí đầy trời, những tia lửa bắn ra không ngớt, hai cao thủ trẻ tuổi siêu việt trong ngoài Trung Thổ cuối cùng đã chính thức giao tranh.

Chú thích:

Thiên tỉnh: giếng trời, ở đây có thể hiểu khoảng sân rộng giữa tòa nhà.

Tháp Khắc Lạp Mã Can: Taklamakan

(

Chương 473: Địch ngã nan phân

Từ Tử Lăng mở cửa bước ra ngoài Yến Sơn tửu trang, đập vào mắt gã là bộ mặt hài hước của Hóa sư gia với bộ ria mép hơi chếch lên trên, đứng bên cạnh là một vị đại hán dáng vẻ ngang tàng anh vĩ, khoảng ba mươi tuổi, mũi hơi dài, miệng rộng giống như lúc nào cũng đang tươi cười, tràn đầy sự tự tin. Có thể thấy hắn là loại người không ngừng chứng minh mình mới là kẻ mạnh nhất.

Hóa sư gia hành lễ:

- Bẩm Từ gia, tệ bang chủ Hứa Khai Sơn cầu kiến.

Từ Tử Lăng cố gắng nhịn cười khi nhìn thấy bộ mặt lộ vẻ xúc động của tên sư gia, gã sợ không thể nhịn được bèn quay sang Hứa Khai Sơn cười nhẹ nói:

- Hứa bang chủ khách khí rồi. Bọn ta sao dám chứ!

Hứa Khai Sơn chăm chú lắng nghe rồi nói:

- Kình lực thật lợi hại, chỉ cần nghe tiếng đao kiếm giao kích là biết nhân vật tầm cỡ đại sư đang quá chiêu. Một người đương nhiên là Thiếu soái, vị kia là ai? Cho dù có phải giảm mất mười năm tuổi thọ, tại hạ cũng nguyện chấp nhận để biết được người đó là ai.

Từ Tử Lăng khẽ giật mình, biết rằng bản thân đã đoán nhầm. Cao thủ mà tối hôm qua gã gặp trong đám lang đạo nhất định không phải là kẻ này. Chẳng những dáng người không đúng, mà Hứa Khai Sơn

trước mặt này còn lợi hại hơn, võ công cũng vượt xa rất nhiều. Chẳng lẽ bọn họ đã trách nhầm hắn?

Từ Tử Lăng ra vẻ không có chuyện gì đáp:

- Đó là Bạt Phong Hàn. Chỉ cần Hứa huynh thật lòng muốn biết, tại hạ cũng không giấu làm gì.

Hứa Khai Sơn vẻ mặt xúc động nói:

- Hoá ra chính là Bạt Phong Hàn, người đánh đuổi Khúc Ngạo từ Trung Nguyên về Thiết Lặc. Ha ha! Hứa Khai Sơn ta quả là gặp đại hảo vận, trong nháy mắt mà được gặp ba nhân vật đại anh hùng trong thiên hạ. Tối nay để tiểu đệ mời khách. Ba vị nhất định phải giữ thể diện cho tiểu đệ đấy!

Từ Tử Lăng càng cảm thấy hồ đồ. Thái độ tên Hứa Khai Sơn này làm gã không hề cảm thấy một chút đóng kịch nào, hoàn toàn giống kiểu của Thạch Chi Hiên khi đóng vai đại đức thánh tăng, không chút sơ sót. Nếu đúng là như vậy, Hứa Khai Sơn quả thật đáng sợ. Rốt cuộc hắn là ai?

Từ Tử Lăng thăm dò hỏi:

- Hứa huynh chẳng phải vì đi gặp người có liên quan tới vụ thảm án An Lạc, nên đến Ẩm Mã Dịch Quán muộn mất một đêm hay sao, không biết việc này có thu được kết quả gì không?

Hứa Khai Sơn nghiêm mặt đáp:

- Tại hạ đã đến muộn một bước, đáng cười đã bị người ta giết người diệt khẩu. Kỳ quái là ở đó lại có hai xác người một nam một nữ. Cái chết của hai kẻ này lại rất tà môn.

Từ Tử Lăng rùng mình vội hỏi:

- Cái gì?

Hứa Khai Sơn ngạc nhiên:

- Từ huynh biết bọn họ sao?

Từ Tử Lăng miêu tả lại hình dáng của Kim Hoàn Chân và Chu Lão Thán.

Hứa Khai Sơn nói:

- Tại hạ dám khẳng định chính là bọn họ. Rốt cuộc bọn họ là ai? Có quan hệ thế nào với tên cẩu tạp chủng Thôi Vọng? Từ huynh có muốn tận mắt xem xác của bọn họ không? Vô cùng thuận tiện vì tại hạ đã chuyển hai cái xác đó về đây. À! Hay để mai xem đi. Tối nay chúng ta hãy vui vẻ uống rượu no say thâu đêm.

Bỗng nhiên Từ Tử Lăng cảm thấy mình đã rơi vào thế bất lợi, bởi vì hoàn toàn không nhìn ra được nhân vật này. Nếu như không có gã và Khấu Trọng giúp sức thì dù tất cả các bang hội hợp lại e rằng cũng không thể đấu lại với con người đang đứng trước mặt gã đây.

Mục quang Từ Tử Lăng và Hóa sư gia khẽ chạm nhau một cái. Gã nhận thấy trong thâm tâm tên sư gia đang lo lắng, bèn cười khổ:

- Hứa huynh hình như thật sự không biết bọn ta và lệnh bái huynh của ngài thế như nước với lửa. Hắn còn bắt bọn ta nội nhật trong ba ngày phải rời đi. Hứa huynh đến tìm bọn ta thế này, không sợ hắn phật ý sao?

Hứa Khai Sơn cười ha hả đáp:

- Tại hạ chuyến này đến đây chính là vì muốn hoà giải việc này. Có chuyện gì mà không thể giải quyết trong hòa bình được chứ? Trong buổi tiệc mọi người cùng vui vẻ nâng chén, giải toả hết hiềm khích trước đây, sau đó nghĩ cách chuộc chuyến hàng da dê của đại tiểu thư về, bất luận hết bao nhiêu, đều do Hứa Khai Sơn ta chi trả. Quan trọng nhất là tất cả mọi người đều vui vẻ.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm kêu cha gọi mẹ. Gã lần đầu tiên cảm thấy trong cuộc giao phong ngôn từ này gã như không có đủ lực, hoàn toàn để đối phương chiếm được thượng phong. Gã cười nhẹ hỏi:

- Năm người giúp việc của đại tiểu thư đang ở đâu rồi? Việc này không thể giải quyết trong một ngày. Bọn ta và lệnh bái huynh đều khó có tâm tình ngồi lại với nhau để giải quyết vấn đề một cách hoà bình được.

Hứa Khai Sơn cười đáp:

- Việc này chỉ là một hiểu lầm nhỏ.

Hắn quay sang Hóa sư gia, gật đầu ra hiệu. Tên sư gia bèn lùi ra giữa con đường nhỏ, đốt hỏa tập lên làm ám hiệu thông báo cho người của chúng ở đằng xa.

Tiếng đao kiếm đã ngừng lại.

Hứa Khai Sơn nhàn nhã nói:

- Có cơ hội nhất định phải mời ba vị chỉ giáo cho tiểu đệ. Không ngờ Thiếu soái chẳng những đao pháp lợi hại mà tiễn thuật cũng hết sức

cao minh, ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Tại hạ đã từng kiểm nghiệm sự lợi hại của đám ác tặc Hồi Hột. Những người bị trúng tên đều vào nơi yếu hại, khiên sắt cũng không có tác dụng, chỉ một mũi tên là chết.

Từ Tử Lăng căn vặn tiếp:

- Chuyện liên quan đến việc giết người diệt khẩu, Hứa huynh có thể nói kỹ hơn được không?

Hứa Khai Sơn trả lời:

- Kẻ này tên Cát Mễ Kha, là tay chân đắc lực người Đột Quyết của "Tang Thủ" Mã Cát, không hiểu sao lại phản bội lại Tang Thủ, bí mật ước hẹn tại hạ ở một ngôi miếu hoang thờ sơn thần ở Thần Mộc Đầu, bảo sẽ tiết lộ tin tức quan trọng về bọn lang đạo. Hắn muốn tiểu đệ phải trả cho hắn một khoản tiền làm lộ phí cao chạy xa bay. Tiểu đệ được tin đến ngay điểm hẹn nhưng hắn đã bị hạ độc thủ, chết không toàn thây. Các vị nếu có hứng hãy tra xét xác chết của hắn. Đôi nam nữ Từ huynh nhắc tới cũng bị giết bởi cùng một thủ pháp như vậy. Từ huynh vẫn chưa nói cho tiểu đệ biết hai người đó là ai?

Từ Tử Lăng cảm ứng được Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Nhậm Tuấn đang đi về phía mình. Gã trả lời:

- Đôi nam nữ đó là hai nhân vật của giáo phái ma môn nổi tiếng ở Trung Nguyên. Họ là một đôi vợ chồng, chồng tên là Chu Lão Thán, vợ là Kim Hoàn Chân. Không ngờ bọn họ lại chết ở Bắc Cương này.

Lúc này, Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đã hiện thân hai phía tả hữu của Từ Tử Lăng. Đôi mắt hai người như bốn mũi tên nhằm thẳng vào Hứa Khai Sơn.

Hứa Khai Sơn thi lễ:

- Hân hạnh, hân hạnh! Tiểu đệ Hứa Khai Sơn, bái kiến Khấu huynh, Bạt huynh. Tiểu đệ đã muốn gặp hai vị từ lâu, cuối cùng cũng được gặp mặt nói chuyện, đời này không còn gì đề nuối tiếc nữa.

Tiếng vó ngựa tới gần. Một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa. Hóa sư gia vội chạy lại mở ra. Có năm người lần lượt bước xuống xe. Nhâm Tuấn đang đứng sau Khấu Trọng bỗng thất thanh gọi:

- Lý thúc!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau ngạc nhiên. Bọn họ không ngạc nhiên với việc năm người Lý thúc được thả ra mà ngạc nhiên vì sắc mặt của năm người đều bình hoà, thần thái như thường, một chút vết tích giam cầm cũng không có. Hai gã tuy trong lòng vui mừng, nhưng thầm thấy có gì đó không thỏa đáng.

Hứa Khai Sơn cười giục:

- Lý thúc mau giải thích cho Khấu huynh, Từ huynh, Bạt huynh xem đã xảy ra chuyện gì!

Lý thúc khoảng năm mươi tuổi, tướng mạo trung hậu thật thà đáp lời:

- Ba vị đại gia minh xét. Chúng tôi đến Bắc Bình giao hàng cho khách xong, trên đường trở về bị người của Hứa đương gia chặn lại. Lúc đó mới biết cửa hiệu đã bị niêm phong, trong nhà sơn đỏ đổ loang lổ, đồ đạc bị lục tung.

Hứa Khai Sơn tiếp lời:

- Tiểu đệ dám lấy đầu ra đảm bảo đại ca Đỗ Hưng tuyệt không phải

là loại người làm những chuyện này. Đại ca anh hùng cái thế, chuyện gì cũng quang minh chính đại giải quyết. Nếu không thì cả Quan Nội, Quan Ngoại sẽ không có chuyện ai ai cũng nể mặt huynh ấy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều lúng túng, gần như tắc họng, thậm chí còn cảm thấy hồ đồ, không biết Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn đang giở thủ đoạn gì.

Khấu Trọng cười hỏi:

- Thì ra chỉ là hiểu lầm. Sự việc ở đây chắc Hứa huynh nắm rõ như lòng bàn tay. Không biết ai đã ra lệnh cho các lữ quán không được tiếp đãi bọn ta vậy?

Hứa Khai Sơn bật cười đáp:

- Việc cũng thật trùng hợp. Mấy ngày gần đây ở huyện thành Sơn Hải này rộ lên lời đồn Hắc Hà Tam Sát tiếng xấu trải khắp Quan Ngoại sẽ đến đây tìm đại ca báo thù. Ba người này bề ngoài rất đạo mạo, nhưng thủ đoạn lại vô cùng tàn bạo, hung ác, không việc xấu nào là không dám làm. Điều khiến cho mọi người căm tức nhất là chúng cưỡng hiếp phụ nữ khắp nơi. Đỗ đại ca chính vì thấy bất bình, ba năm trước đã từng tự thân ra tay truy sát, nhưng đáng tiếc lại để chúng chạy thoát. Nghe nói gần đây chúng muốn quay lại tính sổ với đại ca.

Bạt Phong Hàn cười lớn, nhường Khấu, Từ bước xuống bậc thềm trước rồi nói:

- Ta cũng đang muốn tìm bọn chúng. Bọn chúng lại tự dẫn xác đến thì thật quá tốt!

Khấu Trọng ho khẽ một tiếng, nói:

- Hoá ra đều là hiểu lầm! Haha! Bọn ta rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt. Đỗ Bá vương mà ở đây thì phải phạt tiểu đệ ba chén thôi.

Từ Tử Lăng hiểu rằng Khấu Trọng thật sự không thay đổi cách nhìn đối với bọn Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn mà chỉ thuận miệng hoà theo, xem xem bọn chúng định dùng thủ đoạn gì.

Hứa Khai Sơn lại tiếp:

- Tiểu đệ đã chuẩn bị tiệc rượu tẩy trần cho chư vị ở Tiểu Đào Nguyên lớn nhất ở đây, ngoài Đỗ đại ca ra, tiểu đệ còn mời Kinh lão đức cao vọng trọng của Tắc Mạc bang đến bồi tiếp. Được ba vị nhận lời chính là sự vinh hạnh của tiểu đệ.

Khấu Trọng khôi phục lại dáng vẻ ngày xưa, cười lớn nói:

- Hứa huynh đã đón tiếp nồng nhiệt như vậy, bọn ta làm sao có thể phụ thịnh ý của ngài được.

Gã giờ lại không thể làm rõ được mối quan hệ giữa Đỗ Hưng, Hứa Khai Sơn và Kinh Kháng. Ranh giới giữa bạn và thù đã không còn rõ ràng nữa.

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn Lý thúc, đúng lúc đang do dự xem có nên mang bọn họ đi cùng để tiện bảo hộ hay không. Hứa Khai Sơn đã tỏ ra hiểu ý nói:

- Lý thúc và mọi người có thể yên tâm nghỉ lại ở đây. Tiểu đệ có thể bảo đảm cho sự an toàn của họ.

Nhâm Tuấn thấp giọng nói khẽ:

- Tiểu nhân sẽ ở lại chiếu cố bọn họ.

Khấu Trọng khẽ gật đầu rồi nói:

- Mời Hứa huynh dẫn đường.

Hứa Khai Sơn quay sang tên sư gia gật đầu:

- Hạng tiên sinh có thể lui về nghỉ được rồi.

Sau đó hắn quay sang ba người nói:

- Xin mời!

Ngoài trời mưa phùn lất phất làm cho huyện thành nơi Bắc Cương này ngập chìm trong làn mưa bụi, tạo nên một tư vị thê lương như trong mộng ảo.

Bốn người lên ngựa, chậm rãi đi trong mưa, bên ngoài bọn họ giống như là huynh đệ tốt của nhau vậy.

Hứa Khai Sơn ở đây được nể trọng vô cùng, trên phố chốc chốc lại có người kính cẩn hành lễ với hắn. Hắn cũng rất thân thiện, không ngừng gật đầu đáp lễ.

Bạt Phong Hàn đi ngang hàng với Hứa Khai Sơn. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đi phía sau lưng họ.

Mọi người trên đường đều vội vã nhường đường.

Tuy mưa ngày càng nặng hạt nhưng trên phố vẫn sáng đèn, vô cùng náo nhiệt.

Bạt Phong Hàn vẫn thói quen cũ, cất tiếng hỏi:

- Hứa huynh quen dùng loại binh khí gì?

Hứa Khai Sơn vui vẻ đáp:

- Tiểu đệ thật không dám nói ra khiến mọi người cười chê. Vốn tiểu đệ dùng kiếm, cũng chẳng có thành tựu gì. Điều duy nhất tiểu đệ dám chường mặt nhìn người khác đó là thuần ngựa. Luyện ngựa là điều tâm đắc của tiểu đệ.

Bạt Phong Hàn cũng giống Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không thể nhìn ra thực sự Hứa Khai Sơn là loại người như thế nào. Y bình thản thuận miệng hỏi:

- Bạt mỗ cũng rất có hứng thú với việc luyện ngựa. Không biết có bí quyết quan trọng nào bên trong không?

Hứa Khai Sơn mỉm cười đáp:

- Nguyên lại Bạt huynh cùng tiểu đệ lại là người đồng đạo. Tiểu đệ nào dám múa rìu qua mắt thợ. Nuôi ngựa không ngoài ba việc: phối giống, thuần ngựa, luyện ngựa. Nhưng nuôi chúng thành đàn hàng ngàn con mà vẫn thuần phục được từng con một, khiến chúng biết nghe lời cũng cần có vài mẹo nhỏ. Bạt huynh đương nhiên phải biết rõ hơn tiểu đệ rồi.

Khấu Trọng ở phía sau nói:

- Còn ta chỉ là người cưỡi ngựa thôi. Liệu Hứa huynh có thể nói qua một chút về thuần ngựa được không, để cho tiểu đệ hiểu biết hơn.

Gã hiểu Bạt Phong Hàn muốn tìm hiểu lai lịch thật sự của Hứa Khai Sơn thông qua những điều tâm đắc về thủ đoạn huấn luyện ngựa của hắn. Hứa Khai Sơn mấy năm gần đây là kẻ nổi lên rất nhanh ở vùng đông bắc, chỉ trong vài năm ngắn ngủi trở thành thương nhân cung ứng chiến mã lớn nhất ở Bắc Cương, nhưng lại không có ai biết được lai lịch của hắn.

Dáng vẻ bề ngoài của hắn có đôi nét giống với người Đột Quyết, cũng có thể thuộc một tộc người nào đó ngoài biên ải.

Hứa Khai Sơn đáp:

- Thiếu soái đã thật sự muốn biết, tiểu đệ mạn phép nói những gì mình biết. Nói đến phối giống là phải dựa vào kinh nghiệm, khả năng quan sát ngựa. Thuần ngựa phải dựa vào công phu ngồi chắc trên lưng ngựa. Còn luyện ngựa thì điều đầu tiên là phải yêu ngựa, khiến nó trở thành người bạn đường tốt nhất, nếu quá lạm dụng roi vọt, cho dù ngựa có sợ mà phải nghe lời thì chắc chắn cũng không thể luyện ra được nhất lưu chiến mã.

Bạt Phong Hàn lại hỏi:

- Hứa huynh thường dùng phi sách hay mã sáo để thuần ngựa hoang vậy?

Hứa Khai Sơn khẽ ngạc nhiên nói:

- Bạt huynh quả thật là đại hành gia. Tiểu đệ dùng mã sáo!

Khấu Trọng không hiểu hỏi:

- Mã sáo là gì?

Bạt Phong Hàn giải thích:

- Mã sáo là một cây gậy cứng, ở đầu mút vòng dây da, sau khi tròng lên cổ ngựa thì phải cầm chắc dây, vô luận nó chạy thế nào, tìm cơ hội nhảy lên lưng nó, rồi chống lại sự lồng lộn của nó, chỉ cần không bị ngã xuống, khi con ngựa đã mệt nhoài, là lúc nó đã nhận mệnh thuần phục.

Y lại giải thích thêm:

- Bí quyết thuần ngựa ngoài biên ải có hai trường phái dùng phi sách và mã sáo. Bất quả chỉ có người của tộc Thất Vi là thiện dùng mã sáo. Cứ vậy là biết bí quyết thuần ngựa của Hứa huynh có nguồn gốc từ đâu.

Khấu Trọng lần đầu tiên cảm thấy lấy lại được thế thượng phong, đều toàn dựa vào kiến thức của Bạt Phong Hàn về các dân tộc ngoài biên ải. Hứa Khai Sơn làm sao có thể ngờ được rằng vì những điểm này mà để lộ ra thân phận.

Bạt Phong Hàn thừa thắng truy hỏi:

- Hứa huynh có biết thiến ngựa không?

Hứa Khai Sơn lần này đã trả lời cẩn thận hơn:

- Bí quyết thiến ngựa chính thật là tiểu đệ học trộm được của người Thất Vi. Khi ngựa con mọc ra bốn cái răng thì phải đưa nó đi thiến. Như vậy ngựa sẽ tráng kiện hữu lực mà lại nhu thuận không hung dữ, chịu được gió rét, tuổi thọ kéo dài. Đến nơi rồi!

Vài đại hán bước ra Tiểu Đào Nguyên kính cẩn chào đón bốn người bọn họ vào trong.

Trong chốc lát ba người thấy không thể đoán được đây là tiệc tốt hay tiệc xấu.

Tiểu Đào Nguyên nằm ở trên con đường lớn nối bắc nam, ở gần cửa Bắc. Lầu cao ba tầng, ngồi trên đại sương phòng phía bắc trên đỉnh lâu, có thể nhìn thấy Vạn Lý Trường Thành dài uốn lượn như rồng rắn quanh những đỉnh núi cao hiểm yếu trên dãy núi Yến Sơn, làm người ta không chỉ liên tưởng đến cảnh tượng hùng vĩ kéo dài hàng vạn dặm, mà còn nghĩ đến thiên lịch sử viết bằng máu chống lại ngoại tộc xâm lược của người Trung Thổ.

Rượu được ba tuần, đại giá của Đỗ Hưng và Kinh Kháng vẫn chưa đến. Hứa Khai Sơn thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thích thú thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài Vạn Lý Trường Thành như vậy bèn cười nói:

- Người chưa từng đến Sơn Hải Quan vẫn cho rằng Vạn Lý Trường Thành trải dài trên những vùng núi non hoang dã, sao biết là Trường Thành đi qua rất nhiều nơi nổi tiếng thiên hạ. Ví dụ đỉnh núi cách đây sáu dặm, trên có Hi Hiền Tự, yên tĩnh thanh tịnh, tùng bách xum xuê. Từ đài Phật độ trứ danh của Hi Hiền Tự nhìn xuống dưới có thể thấy hồ Yên Tắc, nước hồ trong xanh, chim bay thú chạy, cảnh đẹp mê hồn. Còn có những thắng cảnh kỳ diệu khác. Tất cả đều có vẻ đẹp riêng. Ba vị nếu có hứng, tiểu đệ xin là người dẫn đường.

Ba người thầm nghĩ không biết chừng Sư Phi Huyên đang ở trên ngôi chùa đó.

Bạt Phong Hàn thêm vào:

- Hôm qua ta đã đến động Huyền Dương ở phía bắc thành, núi non hiểm trở, trong động đúng là kỳ cảnh trên trời, thật là hiếm có.

Hứa Khai Sơn cười nói:

- Không ngờ Bạt huynh cũng có thú vui ngao du sơn thuỷ. Cho nên tại hạ vẫn thường nói, con người phải gặp nhau mới biết rõ về nhau được, chứ chỉ dựa vào ấn tượng đồn thổi sẽ có chỗ đúng chỗ sai.

Khấu Trọng bình thản hỏi:

- Rốt cuộc là ai làm?

Hứa Khai Sơn ngạc nhiên:

- Khấu huynh hỏi ai làm chuyện gì?

Khấu Trọng đáp:

- Đương nhiên là nói tới việc tám vạn trương da dê của đại tiểu thư bị cướp rồi. Đại tiểu thư còn mất mười lăm vị huynh đệ. Việc này không thể nói vài câu là giải quyết được. Huống hồ bây giờ bọn ta lại phải trả tiền chuộc. Vậy là đạo lý ở đâu vậy? Nếu đổi lại là Hứa huynh thì huynh sẽ làm thế nào?

Hứa Khai Sơn than thở:

- Đây là vấn đề của sự lựa chọn. Theo qui củ giang hồ, bọn ta không thể lộ ra kẻ đánh cướp. Bạt huynh hiểu rõ hơn ai hết về tình hình mã tặc ngoài biên ải. Muốn tìm mã tặc giữa thảo nguyên rộng lớn như vậy cũng giống như mò kim đáy bể. Thiếu soái nếu muốn truy cứu, e rằng cuối cùng tám vạn tấm da dê cũng giống như đá chìm xuống biển mất. Đỗ đại ca là người trung gian liên lạc với hai bên. Bọn họ tuy đòi giá cao nhưng không phải là không có đất để thương lượng. Nếu như Thiếu soái đồng ý không truy cứu nữa, mọi người mới có

thể đàm phán được.

Đúng lúc Khấu Trọng định nói, Đỗ Hưng như cơn gió bước vào cười lớn:

- Tất cả đều đã rõ chỉ là chuyện hiểu lầm. Bọn ta hãy đem mọi việc phát sinh hôm nay bỏ đi, nhất thiết bắt đầu lại.

Chương 474: Thần thương thiệt kiếm

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có thể nhận định Đỗ Hưng nhận lệnh của Hiệt Lợi đến bày đặt đối phó với bọn họ, hay tin chắc hắn là kẻ cầm đầu đứng sau lưng lũ lang tặc, hoặc giả Đỗ Hưng kia có quan hệ không thể nói ra với bọn Đại Minh Tôn Giáo vô cùng tà ác. Vô luận là nguyên nhân nào thì cũng đều làm cho bọn họ không dám khinh cử vọng động vì trước tiên phải tính đến an toàn của bách tính ở các thành nơi Bắc Cương này.

Đỗ Hưng là kẻ giúp giữ thế cân bằng giữa các thế lực Quan Ngoại và Quan Nội, duy trì không khí hoà hoãn giữa các thế lực ngoại tộc và Cao Khai Đạo. Chỉ cần Đỗ Hưng có thể khống chế Sơn Hải Quan, người Đột Quyết và Khiết Đan không ngại việc Cao Khai Đạo hành xử mà không để ý đến sắc mặt bọn họ. Ngược lại, một ngày Cao Khai Đạo chưa giành được quyền khống chế Sơn Hải Quan thì một ngày y vẫn chỉ là kẻ theo đuôi người khác. Vì vậy, Cao Khai Đạo mới mượn Kinh Kháng xúi giục bọn gã đối phó với Đỗ Hưng.

Nếu Đỗ Hưng bị giết, tình thế cân bằng vi diệu này sẽ bị phá huỷ. Cao Khai Đạo và các thế lực ngoại tộc sẽ triển khai cuộc chiến tranh đoạt Sơn Hải Quan, người chịu khổ nhất chính là lão bách tính.

Nguyên nhân thứ hai là việc thu hồi tám vạn mảnh da dê của đại tiểu thư. Chuyện đó khẳng định không thể hoàn thành bằng phương pháp giết người đầy đất, máu chảy thành sông.

Nguyên nhân thứ ba là bọn gã căn bản chẳng mượn được cớ nào để động thủ cả. Chẳng nhẽ cứ mạnh miệng nói Đỗ Hưng là chó săn của

Hiệt Lợi? Lời đó nếu để người khác nghe thấy sẽ cười đến vỡ bụng. Bởi vì Đỗ Hưng ngay từ khi khởi sự đã nói rõ mình là người của Hiệt Lợi, nếu không sao hắn có thể ngồi vững ở Sơn Hải Quan này.

Thiên hạ nơi đây là thiên hạ của người Đột Quyết, cùng với sự suy yếu của Đại Tùy, Trung Thổ tứ phân ngũ liệt, ở những vùng biên giới tiếp giáp với Đột Quyết, người khống chế không còn là người Hán nữa.

Ở tại huyện thành giữa Quan Nội và Quan Ngoại này, tư vị của cảm giác cường địch đang áp chế đó vô cùng sâu sắc.

Trong lúc Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang đưa mắt nhìn nhau, gã Bá vương thiết hán Đỗ Hưng đã nói với Bạt Phong Hàn bằng tiếng Đột Quyết:

- Ta đoán không nhầm thì ngươi là Bạt Phong Hàn. Ngày hôm kia ta được tin ngươi giết chết Cách Lỗ Ngôn tại Phu Dư, cứ tưởng Bạt Phong Hàn ngươi vẫn đang tại đó, không ngờ lại bất ngờ xuất hiện tại chỗ này.

Đỗ Hưng nhất thời vô ý đã bộc lộ thái độ kỳ thị Hán nhân của mình. Đó là bởi vì tiếng Đột Quyết của hắn nói ra vô cùng nhanh, làm công sức học tiếng cả tháng trời của hai người Khấu Từ cũng thành bỏ đi, chỉ nghe được bập bõm vài từ, không hiểu được ý nghĩa của cả câu, thành ra có cảm giác Đỗ Hưng cố ý đối xử với bọn gã như vậy.

Bạt Phong Hàn không thèm đứng dậy thi lễ, thần thái ngang tàng ngồi nguyên trên ghế, song mục lấp lánh hàn quang nhìn thẳng vào Đỗ Hưng đáp:

- Hai vị bằng hữu của ta đây là hai người lợi hại nhất thiên hạ bây giờ. Ai dám đánh giá thấp họ, chung quy sẽ có một ngày phải hối hận

phi thường.

Y tuy vẫn dùng tiếng Đột Quyết nhưng cố tình nói thật chậm rãi, phát từng âm rõ ràng, chỉ cần hai người Khấu Từ nghe được một nửa là có thể hiểu được chính xác.

Đỗ Hưng nghe vậy hơi ngạc nhiên, mục quang quét qua Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, sau đó nghênh ngang ngồi xuống.

Hứa Khai Sơn tiếp đó cười lên ha hả, tự thân rót rượu cho mọi người, cất giọng hoà giải:

- Đỗ đại ca gặp được người Đột Quyết nhà mình, không kìm được dùng tiếng Đột Quyết nói lời tha hương ngộ cố tri. Khấu huynh và Từ Huynh xin đừng trách.

Bạt Phong Hàn song mục thần sắc chuyển thành sắc bén, trừng trừng nhìn Đỗ Hưng nói:

- Ta ở Quan Ngoại nghe nói rằng, Đôn Dục Cốc phụng lệnh của Hiệt Lợi, triệu tập các phương cao thủ ở Quan Ngoại, tìm cách đưa hai vị huynh đệ của ta vào tử địa. Đỗ huynh và Hiệt Lợi có quan hệ mật thiết, hai vị huynh đệ này của ta có thể nói đến Sơn Hải Quan cũng là vì Đỗ huynh đây. Đỗ huynh giải thích việc này thế nào?

Đôn Dục Cốc chính là thân đệ của Tất Huyền - kẻ có thanh danh tối cao trong các cao thủ của Đông Đột Quyết, được Hiệt Lợi vô cùng sủng tín.

Những lời này của Bạt Phong Hàn cũng lăng lệ như nhãn thần của hắn vậy. Hứa Khai Sơn không thể cất lời khoả lấp đi. Trong phòng lúc này tĩnh lặng đến mức kim rơi cũng nghe thấy.

Vô luận Đỗ Hưng cuồng vọng như thế nào cũng không dám khinh thị Bạt Phong Hàn. Trong mấy năm qua Bạt Phong Hàn danh tiếng lẫy lừng, ngang dọc trên các thảo nguyên và sa mạc hãi nhân của quan ngoại rộng lớn, chân đã dẫm qua hết các nước Đông, Tây Đột Quyết, Hồi Hột, Thất Vi, Thổ Cốc Hồn, Cao Xương, Ba Tư, Thiết Lặc, Tiết Duyên Đà, bao kẻ tà ma cao thủ kiêu ngạo mục trung vô nhân đã phải ôm hận dưới Trảm Huyền kiếm của y. Hiệt Lợi tuy nhiều lần phái xuất cao thủ, tinh kỵ truy sát Bạt Phong Hàn, nhưng đều bị y lợi dụng đặc điểm của thảo nguyên rộng lớn tuỳ thời phản kích, lần nào cũng hao binh tổn tướng, thua thiệt quay về. Từ đó uy danh vô địch của Bạt Phong Hàn được thiết lập vững chắc ngoài quan ngoại. Không ai muốn có một kẻ địch như vậy cả.

Đỗ Hưng cũng là người xuất thân từ Tái Ngoại. Những người hắn tôn kính nhất chính là những cao thủ thâm sâu của đại thảo nguyên như Bạt Phong Hàn. Bởi vậy vô luận thanh danh của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có như sấm động thế nào, thuỷ chung vẫn chỉ là việc của người Hán, không đáng cho kẻ có một nửa huyết thống là người Đột Quyết như Đỗ Hưng để trong mắt.

Hiện tại Bạt Phong Hàn trực tiếp chất vấn như vậy, rõ ràng chỉ cần một lời không hợp, tiệc hòa giải lập tức biến thành hồng môn yến. Đỗ Hưng nghênh đón nhãn thần của Bạt Phong Hàn, không chút nhân nhượng nào, chuyển sang tiếng Hán đáp:

- Ta tôn kính Đột Lợi, tôn trọng Hiệt Lợi, tất cả bởi vì cả hai người đó đều là những người đáng được tôn trọng. Nhưng Đỗ Hưng ta không phải chó săn của bọn họ. Đỗ Hưng là Đỗ Hưng. Nói thẳng ra, từ lúc ở Ngư Dương truyền lại tin tức Khấu huynh và Từ huynh đến thanh lâu tìm Tiễn đại sư lấy được hai cây đại cung Thích Nhật, Xạ Nguyệt nổi danh, ta đã có ý xem xem hai người này có phải là loại chỉ có hư danh hay không, tại sao cả Triệu Đức Ngôn và Khả Đạt Chí lại đều không thể làm gì bọn họ? Nhưng Bạt huynh xuất hiện đã làm ta bỏ ý

tưởng đó đi, quyết định cùng ba vị chân thành hợp tác, tìm lại hàng hoá bị cướp mất của Trác Kiều.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hiểu rằng chỉ cần Bạt Phong Hàn đã áp trụ được Đỗ Hưng nên cả hai đều không nói gì, để mặc Bạt Phong Hàn thi hành thủ đoạn.

Hứa Khai Sơn muốn hoá giải không khí kiếm bạt cung giương giữa bốn người bèn nói chen vào:

- Vấn đề bây giờ không phải chỉ là mang về số da dê bị mất mà giải quyết được. Mười lăm người phía đại tiểu thư bị chết như vậy, Thiếu soái và Từ huynh nói tuyệt không bỏ qua chuyện đó. Việc này chỉ có thể giải quyết bằng vũ lực. Vừa rồi Thiếu soái yêu cầu đệ nói ra kẻ nào đã cướp số da dê, đệ khó ăn nói vì không biết chủ ý của đại ca. Đại ca thấy sao?

Đỗ Hưng nhíu mày đáp:

- Chẳng kể ở Quan Nội hay Quan Ngoại, mỗi ngày đều có người bị giết hoặc có kẻ giết người. Người chết chỉ nên tự trách mình học nghệ không tinh, nếu không được như người ta thì đừng tham dự vào giang hồ làm gì. Nếu như người người cứ phải trả thù cho người đã chết liên miên như vậy thì việc ngày xưa quan quân Đại Tuỳ đến Tái Ngoại sát nhân phóng hoả, gian dâm cướp bóc nơi nơi thì phải tính toán thế nào? Người Đột Quyết bọn ta sẽ tiến vào Quan Nội tìm người Hán trút giận sao?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chút nữa nghẹn họng, lời Đỗ Hưng tuy có điểm ngang ngược nhưng không phải không có phần đạo lý.

Song mục Đỗ Hưng thần quang điện xạ, được thế không nhường người, giơ ngón tay cái trỏ vào mình, cất giọng hào khí trùng thiên:

- Đỗ Hưng ta được các bằng hữu trong Quan Nội, Quan Ngoại tôn trọng, chính là nhờ vào hai từ “tín nghĩa”. Kể cả khi Đột Lợi và Hiệt Lợi đánh lẫn nhau, do cả hai đều là bằng hữu của Đỗ Hưng này, ta tuyệt không thò tay vào trợ giúp bất cứ bên nào. Các ngươi phải biết là ta đã phải nhờ đến Hô Duyên Kim người Khiết Đan mới có thể tra ra được số da dê bị cướp của Trác Kiều, điều kiện chỉ là không để lộ ra kẻ cướp là ai. Giờ đây các ngươi lại tới tới nói với Đỗ Hưng ta rằng "không những muốn lấy lại da đe, không trao tiền chuộc, lại còn muốn giết người". Bọn ngươi bảo ta phải ăn nói với Hô Diên Kim thế nào? Tiểu tử Hô Diên Kim kia đâu phải là kẻ vừa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe xong trong lòng thầm cười khổ, tự nhủ mình chẳng những đã đánh giá thấp Hứa Khai Sơn, còn đánh giá thấp Đỗ Hưng. Sự xuất hiện của Bạt Phong Hàn làm trận cước của Đỗ Hưng bố trí để đối phó với bọn họ đại loạn. Sự ra mặt của Sư Phi Huyên làm cho Đỗ Hưng tiến thoái đều mất thế. Vì vậy, hắn lập tức đổi ngay thế trận, đưa Hứa Khai Sơn ra đóng vai người trung gian hoà giải, chuyển giọng giảng tình luận lý với họ. Hắn dùng cách không chính diện giao tranh thế này, so với cách dùng đao thương kiếm kích khiến họ còn khó chống hơn.

Bạt Phong Hàn bỗng nhiên bật cười lớn:

- Lão Đỗ ngươi chẳng phải là kẻ ngày đầu bước chân ra giang hồ! Trên đời này có việc gì làm khó được Khấu Trọng và Từ Tử Lăng? Bọn họ căn bản là không phải tra hỏi ngươi chuyện đó.

Khấu Trọng nâng chén nói:

- Kính Đỗ Bá vương một chén. Đỗ huynh không cần phải nói ra danh tự lũ cướp đó. Bởi vì ta có thể khẳng định đó chính là Thôi Vọng. Chỉ cần bắt được Thôi Vọng, Bạt huynh tự nhiên có cách bắt hắn gọi cha

thì hắn phải gọi cha, bắt hắn gọi mẹ thì phải gọi mẹ, không dám làm trái. Cạn chén!

Trên mặt của Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn không lộ chút thần sắc biểu tình nào, nhưng ba người bằng vào trực giác cao thủ của mình cảm giác được sự kinh hãi trong lòng đối phương.

Chiêu này của Khấu Trọng lăng lệ cực điểm, giống như Kỳ Dịch trong Tĩnh Trung Bát Pháp của gã, tuy chém vào chỗ trống, nhưng lại trực tiếp uy hiếp đến Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn.

Năm người nâng chén uống cạn.

Bạt Phong Hàn nói:

- Cái loại tiểu tặc đó tiểu đệ còn lạ gì. Vô luận cướp được hay không, sau khi ra tay xong là lập tức rút về thảo nguyên, tưởng rằng làm vậy là đứng ở thế bất bại, ai ngờ lại cho người ta biết được phương thức hành động của chúng. Ta có thể đảm bảo lúc này bọn chúng đang trên đường xuất quan trở về, chỉ cần bọn ta liên tục truy đuổi, bọn chúng chạy cũng không được bao xa.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Niêm phong, huỷ cửa hàng vừa rồi chính là bọn chúng. Thôi Vọng còn muốn giết người cho hả giận, không ngờ lúc đó mấy người Lý thúc lại đang ở xa nên tránh được tai kiếp.

Khấu Trọng thấy sắc mặt của Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn trầm mặc bèn khoấy vui lên hỏi:

- Sao vẫn chưa thấy Kinh đương gia đến nhỉ?

Hứa Khai Sơn đáp:

- Lão Kinh phải đi gặp Vương Bạc, tiệc muộn sẽ đến.

Sau đó hắn than một tiếng rồi nhẹ giọng nói:

- Bốn vị hãy nghe vài câu của kẻ trung gian nhiều lời này.

Mục quang mọi người đều tập trung vào hắn.

Hứa Khai Sơn cười khổ:

- Miền bắc đang biến đổi rất lớn, khuấy động khắp nơi. Do Đột Lợi và Hiệt Lợi đối đầu mãi không thôi, cả miền đông bắc mất thế trọng tâm và cân bằng. Các bộ tộc nhỏ hơn trước đây vẫn luôn bị người Đột Quyết chèn ép không thể ngẩng đầu lên được, nay tất cả đều sẵn sàng vùng dậy, rõ thấy nhất là việc lập quốc của bộ lạc Túc Mạt. Trong số bảy bộ tộc lớn Túc Mạt, Bạch Sơn, Bá Đốt, An Xa Cốt, Phất, Hào Thất, Hắc Thuỷ, trừ Bạch Sơn và An Xa Cốt ra thì các bộ đều phản đối Túc Mạt bộ tự lập nên quốc gia, có thể thấy Bái Tử Đình hiện giờ lập quốc thành công hay không vẫn chưa rõ ràng.

Đỗ Hưng tiếp lời nói:

- Phản đối kịch liệt nhất là người Khiết Đan. Điều này có thể giải thích được.

Hứa Khai Sơn nói:

- Đừng trách tiểu đệ tự nhiên nói vòng vèo như vậy. Ta chỉ là muốn nói về tình huống bây giờ cả Quan Nội và Quan Ngoại đều đang xảy ra nhiều việc. Thêm một việc nữa chẳng bằng bớt một việc, trừ phi các vị không để tám vạn tấm da dê kia vào mắt thì không nói.

Đỗ Hưng lại nói:

- Chuyện bọn lang tặc cứ giao cho bọn ta xử lý. Đỗ Hưng ta sẽ trả lại công đạo cho Thiếu soái và Từ huynh.

Khấu Trong cười ha hả đáp:

- Hai vị dường như vẫn chưa biết Khấu Trọng ta là hạng người nào? Vô luận hai vị ám chỉ Thôi Vọng không phải kẻ cướp da dê thế nào cũng không lay chuyển được ta đâu. Nếu đổi hai vị là ta, có bỏ qua cho Thôi Vọng hay không?

Hứa Khai Sơn cười nhẹ:

- Vậy xin chúc cho Thiếu soái mã đáo thành công, bắt sống Thôi Vọng mang về, lật rõ mặt thật của hắn.

Từ Tử Lăng tiếp lời:

- Ta muốn xem thi thể của Kim Hoàn Chân và Chu Lão Thán, mong Hứa huynh đồng ý.

Hứa Khai Sơn vui vẻ đáp ứng.

Đỗ Hưng bỗng nhiên trầm thanh nói:

- Ba vị có phải hoài nghi Đỗ Hưng ta có quan hệ với lang tặc không?

Câu hỏi này ba người đều muốn trực tiếp hỏi Đỗ Hưng, không ngờ cuối cùng lại là do chính hắn tự mình nói ra.

Bạt Phong Hàn phẩy tay dùng tiếng Đột Quyết cười lạnh đáp:

- Với sự khống chế nghiêm ngặt ở Sơn Hải Quan của Đỗ Hưng như vậy, tai mắt khắp nơi, sao lại để Thôi Vọng và thủ hạ mượn đường xuất quan mà không nắm được chút manh mối gì? Lại còn để chúng có đủ thời gian tìm kiếm cửa hàng Nghĩa Thắng Long ngang nhiên ra tay nhuộm đỏ như vậy sao?

Đỗ Hưng hừ lạnh một tiếng, lộ rõ bản lĩnh của một thiết hán, trầm giọng đáp:

- Mỗi ngày người buôn kẻ bán xuất quan nhập quan hàng chục ngàn người. Đỗ Hưng ta nếu ai cũng tra xét, còn thời gian làm gì nữa không? Hà huống Thôi Vọng rất có khả năng trong đêm lẻn xuất nhập thành, vượt quá khả năng của Đỗ Hưng ta.

Khấu Trọng cười nói:

- Thôi Vọng sao có thể qua được Đỗ huynh. Bắt được Thôi Vọng là biết được chân tướng sự việc ngay thôi. Chẳng phải thủy thạch lạc xuất hay sao?

Thanh âm của Kinh Kháng truyền đến:

- Trên đời này có việc gì có thể bộc lộ rõ ràng theo kiểu thủy thạch lạc xuất vậy?

Kinh Kháng cuối cùng cũng tới.

Chú thích:

Thần thương thiệt kiếm: "thiệt" ở đây là lưỡi, cụm này ý muốn nói đến trận chiến bằng miệng giữa Khấu-Bạt-Từ và Đỗ-Hứa

Thủy thạch lạc xuất: sau khi nước chảy hết đá sẽ lộ ra, trong này ý nói về việc bắt được Thôi Vọng sẽ lộ ra chân tướng sự việc.

Chương 475: Sơ để quý cảnh

Kinh Kháng chậm rãi ngồi xuống, lúc này thần thái đã hoàn toàn thay đổi. Giờ đây ông ta trông giống như một trưởng giả nhã nhặn khiêm tốn, như thể chưa bao giờ biết nổi giận hay cáu kỉnh là gì vậy. Hình ảnh này so với con người Kinh Kháng trước đây - lúc nghiến răng nghiến lợi đòi xẻ thịt phơi thây Đỗ Hưng trên đường, quả thực hoàn toàn khác hẳn.

Mọi người sau khi đứng dậy nghênh tiếp cũng lần lượt ngồi xuống. Đỗ Hưng đột nhiên tỏ vẻ cung kính hữu lễ lạ thường.

Kinh Kháng giơ cao chén rượu nói:

- Lão phu đến muộn, xin tự phạt một ly.

Mọi người không dám thất lễ, đều nâng chén cùng với ông ta.

Đoạn Kinh Kháng vỗ bàn than rằng:

- Có ai ngờ được một người trói gà không chặt như Tao Nương tử lại là một cao thủ dụng độc. Tuy chúng ta vẫn luôn để tâm tìm kiếm đồng bọn của Thôi Vọng nhưng cũng không thể rà xét được tất cả. Thì ra Thôi Vọng được Tao Nương tử, người nắm rõ về tình hình đi lại của các toán thương lữ xuất nhập quan như trong lòng bàn tay, cung cấp tin tức. Đáng thương cho đám đàn ông chúng ta có người còn vì không được ả để mắt tới mà lấy làm tiếc, nào ngờ ả ngủ với người ta là có mục đích khác.

Đỗ Hưng đằng hắng một tiếng, thần sắc có vẻ bối rối. Bọn Khấu

Trọng ba người lập tức hiểu ngay Tao Nương tử chắc chắn đã từng bồi tiếp Đỗ Hưng, Kinh Kháng không rõ vô tình hay hữu ý lại đề cập đến chỗ khó nói của hắn.

Cái lão trời đánh này quả nhiên lợi hại.

Hứa Khai Sơn vội vàng khỏa lấp:

- Nghe nói Thiên Trúc Cuồng Tăng Phục Nan Đà cũng là một cao thủ dụng độc, không biết có liên quan gì với Tao Nương tử hay không?

Bạt Phong Hàn cau mày hỏi:

- Người này là ai?

Hứa Khai Sơn nói:

- Việc Bái Tử Đình nghịch thế lập quốc* đối với Phục Nan Đà có quan hệ rất lớn. Người này đến từ Thiên Trúc, từng ngao du nhiều nơi, kiến thức rộng rãi uyên bác, lại giỏi biện thuyết. Bái Tử Đình sau khi nghe y nói chuyện, liền vội vã lập quốc.

Đỗ Hưng phản bác:

- Tuy vậy ngươi cũng không thể không nói Phục Nan Đà có chút bản lĩnh. Sau khi Bái Tử Đình tuyên bố lập quốc, Hiệt Lợi và Đột Lợi lập tức xung đột liên miên, biết đó nhưng vẫn không làm gì được. Vua Khiết Đan cũng không dám khinh cử vọng động, chỉ ngồi yên quan sát động tĩnh để bảo tồn thực lực.

Bạt Phong Hàn mỉm cười:

- Cao thủ đến từ Thiên Trúc, không ngờ lại có thể làm cho phủ Long

Tuyền trở nên náo nhiệt như vậy.

Kinh Kháng cất lời:

- Xin ba vị đừng trách, khó khăn lắm mới có dịp Đỗ đương gia và Hứa đương gia đến đây, lão phu muốn nhân cơ hội này để thương lượng chút việc nhà với họ cái đã.

Khấu Trọng không biết hồ lô của ông ta bán cái thứ thuốc gì, chỉ biết rằng đó chẳng phải là điều tốt lành đối với Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn. Nói không chừng, Kinh Kháng còn nhận được sự ủng hộ của Vương Bạc. Quan hệ giữa Đột Lợi và Hiệt Lợi xấu đi thực sự có ảnh hưởng rất lớn đến toàn cục, chỉ có thể đến vùng Bắc Cương này mới cảm nhận được sâu sắc điều đó. Nghĩ đoạn gã gật đầu nói:

- Kinh lão xin đừng khách khí, mời tự nhiên.

Đôi mắt lấp lánh của Kinh Kháng hết chăm chú quan sát Đỗ Hưng rồi lại đến Hứa Khai Sơn – cả hai vẫn đang tỏ vẻ ung dung bình thản, đoạn ông ta mỉm cười nói:

- Ẩm Mã dịch giờ đã thành nơi vô chủ, đương nhiên không thể bỏ mặc hoang phí như vậy được. Nó không những là một vị trí làm ăn phát đạt mà còn là nơi không thể thiếu được đối với các thương gia. Hai vị lão ca nghĩ xem nên để ai tiếp quản Ẩm Mã dịch?

Ba người thầm kêu lợi hại, Kinh Kháng chọn thời điểm này để dong cờ mở trống bàn về vấn đề Ẩm Mã dịch cùng Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn là muốn mượn thế ba người Khấu Trọng để ép đôi huynh đệ kết bái gian xảo Đỗ Hưng, khiến bọn chúng chỉ có thể bàn bạc dựa theo quy củ giang hồ. Hơn nữa, sau khi cam kết lại rất khó trở mặt, nếu không bọn chúng sẽ trở thành kẻ bội tín. Ba người Khấu Trọng chính là nhân chứng.

Ẩm Mã dịch nhờ có suối ôn tuyền đã nổi tiếng từ lâu ở Bắc Cương, lại chiếm lĩnh vị trí quan trọng trên một con đường giao thương buôn bán nhộn nhịp, trở thành điểm dừng chân trên con đường nối liền Sơn Hải Quan với nhiều thành trấn khác. Bất luận là về mặt thương mại hay chiến lược, nơi đây luôn là một miếng mồi hấp dẫn mà các bang hội đều thèm muốn.

Trận chiến đêm trước của Khấu Trọng là một minh chứng cho sự kiên cố hiểm trở của Ẩm Mã dịch, chỉ cần vài chục cung thủ là có thể thủ vững như tường đồng vách sắt. Bản thân Ẩm Mã dịch cũng có tác dụng trọng yếu về mặt quân sự, nếu như rơi vào tay Kinh Kháng hoặc Cao Khai Đạo, lập tức có khả năng uy hiếp chế ngự trực tiếp đối với Sơn Hải Quan. Đây rõ ràng là một địa điểm chiến lược mà người dùng binh nào cũng phải đoạt lấy.

Đỗ Hưng ung dung mỉm cười hỏi:

- Vậy Kinh lão có đề nghị gì hay chăng?

Kinh Kháng nghiêm mặt đáp:

- Lão phu nghĩ rằng, trong thời khắc nước sôi lửa bỏng này, tất cả các bang phái địa phương đều không nên nhúng tay vào, mà nên giao cho Yến Vương tạm thời tiếp quản. Chẳng hay hai vị lão ca thấy thế nào?

Sau đó lão cười nhẹ nói tiếp:

- Đây cũng là ý của Tri Thế Lang.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bất giác hiểu ra trước mắt họ là một trận quyết đấu giữa người Hán và người ngoại tộc. Cao Khai Đạo muốn

nhân cơ hội hiếm có khi nội bộ Đột Quyết đang lủng củng, quyết tâm tự lực cánh sinh giành lấy sự ủng hộ tuyệt đối của các bang phái người Hán lãnh đạo ở địa phương.

Hứa Khai Sơn vẻ mặt vẫn không biểu lộ bất cứ sự bất mãn nào, thản nhiên gật đầu đáp:

- Đây có lẽ là phương án giải quyết tốt nhất trước mắt.

Cặp mắt Đỗ Hưng loé lên một tia hung dữ rồi lại tắt ngay, hắn thở hắt ra một tiếng:

- Đã là biện pháp giải quyết mà Kinh lão và Tri Thế Lang đưa ra, Đỗ Hưng ta đây chỉ có thể đồng ý, không dám có ý kiến gì khác.

Kinh Kháng dường như vừa làm xong một việc nhỏ nhặt không đáng để ý, xoay qua khấu Trọng hỏi:

- Chẳng hay Sư tiểu thư pháp giá quang lâm là vì việc gì vậy?

Khấu Trọng nhún vai đáp:

- Lẽ nào cô ấy lại báo cáo cho ta?

Từ Tứ Lăng vươn vai đứng dậy:

- Làm phiền Hứa huynh, nhân bây giờ còn chút thời gian, bọn ta muốn đi xem qua ba thi thể đó.

o0o

Hứa Khai Sơn đích thân tiễn họ đến Yến Sơn tửu trang rồi mới nói lời cáo biệt. Đỗ Hưng và Kinh Kháng cũng có vẻ bận rộn, cả hai đều

vội vã cùng chia nhau rời khỏi cùng lúc với ba người.

Khi bọn họ đến đại sảnh của tửu trang, vừa ngồi xuống đã thấy Nhậm Tuấn đến báo rằng năm người của Lý thúc vì đi đường quá mệt nên đã lên giường nghỉ ngơi.

Sau khi nhấp liền hai ngụm trà nóng, Khấu Trọng hỏi Từ Tứ Lăng:

- Ngươi thấy thế nào?

Bạt Phong Hàn nói:

- Cho dù chưa từng gặp qua Chu Lão Thán và Kim Hoàn Chân, ta cũng biết hai thi thể đó không phải là bọn họ. Đây chỉ là thủ đoạn để qua mắt người khác, lại càng khẳng định không phải do Thạch Chi Hiên hạ thủ, nếu không hà cớ gì lại hủy hoại khuôn mặt của họ như vậy.

Hai xác chết đều bị chưởng lực khá mạnh đánh thẳng vào mặt, da thịt nát bét, thật khó mà nhận rõ diện mạo. Tuy nhiên trang phục, hình dáng và tuổi tác thì quả là rất giống.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

-Thủ đoạn này thực sự quá tàn độc.

Khấu Trọng gật đầu đồng tình. Trong lúc vội vàng, muốn tạm thời tìm người thay thế đôi lão phu thê của Ma môn này, chỉ có thể tìm ở quanh đây. Bọn chúng đã lấy hai kẻ vô tội từ một ngôi làng phụ cận nào đó để giả mạo, tiến hành kế ngư mục hỗn châu[color=”blue”]*. Nếu không phải ba người tình cờ gặp phải, sau khi những thi thể này được mai táng tin tức mới truyền đến tai Sư Phi Huyên, do bởi trang sức y phục đích thực là của Kim Hoàn Chân và Chu Lão Thán, rất có

khả năng Sư Phi Huyên tin tưởng hai người này bị Thạch Chi Hiên sát tử.

Đây là kế sách trong lúc vội vàng để đối phó với Sư Phi Huyên.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Ta chỉ có thể nghĩ đến Âm Quý Phái, đây dường như là tác phong quen thuộc của bọn họ.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Lăng Thiếu gia đoán tuy chưa chắc đúng nhưng e là khó mà sai được. Biết được Tà Đế Xá Lợi lọt vào tay của Thạch Chi Hiên thì có được mấy người? Tính tới tính lui thì chỉ có ba nhóm Triệu Đức Ngôn, Vân Soái và Chúc Ngọc Nghiên. Có thể bỏ qua Vân Soái, bởi vì y không hề hay biết chút gì về thuật cảm ứng Xá Lợi của Kim Hoàn Chân. Chỉ còn lại hai đại thế lực của Ma môn là Triệu Đức Ngôn và Chúc Ngọc Nghiên, mà Chúc Ngọc Nghiên lại là người chống đối mạnh nhất sự nghiệp thống nhất Ma đạo của Thạch Chi Hiên.

Từ Tử Lăng nói:

- Đúng ra Âm Quý phái phải dốc toàn lực âm thầm bám sát vợ chồng Kim Hoàn Chân, mục đích là nhằm để Sư Phi Huyên đánh trận đầu, bọn họ có thể nhân đó chiếm được lợi thế. Nhưng hiện tại có khả năng Thạch Chi Hiên đã ra tới Quan Ngoại, phương pháp truy tung của bọn họ hoàn toàn không có tác dụng trên đại thảo nguyên hay đại sa mạc, do đó chỉ đành phải thay đổi kế hoạch, bọn chúng quay sang bắt hai vợ chồng Kim Chu, ép họ truy tìm Thạch Chi Hiên. Vì vậy đây là một chiêu đánh lạc hướng.

Bạt Phong Hàn mỉm cười:

- Ta đã nói là được đi cùng với các người quả thực rất phong phú và thú vị. Chúng ta không nên chậm trễ nữa, nên đến báo cho tiên tử một tiếng!

Khấu Trọng lắc đầu nói:

-Trừ phi nàng chịu đến gặp chúng ta, bằng không với hành tung bí ẩn như vậy, chúng ta biết đi đâu mà tìm?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Nơi dừng chân của Sư Phi Huyên không chừng chính là Hi Hiền tự mà lão Hứa từng nhắc đến. Hoặc chúng ta sai người đến báo tin cho nàng ấy, như vậy cũng coi như đã làm trọn đạo nghĩa giang hồ rồi.

Khấu Trọng quay sang Nhậm Tuấn nói:

- Hiện giờ tình hình ở Sơn Hải Quan khá nhạy cảm, các ngươi ở đây chắc sẽ không xảy ra chuyện gì bất trắc, vậy nên ngươi hãy cứ ở lại sắp đặt mọi thứ và luyện công. Việc báo tin cho tiên tử cũng giao lại cho ngươi đảm trách đó.

Nhậm Tuấn không dấu nổi vẻ thất vọng, chỉ cúi đầu hỏi:

- Ba vị lão gia bao giờ lên đường?

Bạt Phong Hàn quả quyết nói:

- Sẽ đi ngay bây giờ!

Nhậm Tuấn ngạc nhiên hỏi:

- Nếu Kinh đương gia hỏi các vị đi đâu, tiểu Tuấn biết phải nói ra sao?

Khấu Trọng mỉm cười:

- Cứ nói với ông ấy là bọn ta vội vã đi gấp để giải quyết chuyện liên quan đến người Khiết Đan và Đột Quyết. Nếu như chứng tỏ được Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn âm thầm dung túng lang tặc, muốn chém muốn giết sẽ do lão nhân gia quyết định.

Chợt sực nhớ ra chuyện của Đại Đạo xã, gã bèn nói tiếp:

- Bây giờ ngươi chắc cũng đã hiểu rõ chuyện của Đại Đạo xã giống như bọn ta, thì cứ coi như làm một việc nghĩa, hãy đi thông báo cho người của Đại Đạo xã biết rằng Quản Bình đích thực là một kẻ lừa đảo gian trá.

Bạt Phong Hàn giục giã:

- Nếu chúng ta đi cả đêm, thì ngày mai khi mặt trời mọc, trước mặt chúng ta đã là Thiên Đóa Liên Hoa Sơn * vốn được xưng tụng là vô phong bất kì, vô thạch hạ tiễu, vô tự bất cổ*. Đó chính là dãy núi đẹp nhất trong Trường Bạch sơn. Nếu như hai vị còn chê là chỉ nhìn thôi không đủ ý vị thì còn có suối Thiên Ôn tuyền cách đó mười dặm, tương truyền nước suối này có công dụng làm da thịt săn chắc và tươi trẻ rất kỳ diệu.

Khấu trọng tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên:

- Quan Ngoại cũng có địa phương kỳ diệu đến như vậy sao? Ôi mẹ ơi, lại còn có Phật tự trên Thiên Đóa Liên Hoa Sơn nữa ư?

Bạt Phong Hàn bật cười đáp:

- Đúng là ôi mẹ ôi thật đấy. Cái tên tiểu tử Trung Nguyên chưa từng biết đến cảnh quan phong phú nơi Quan Ngoại như ngươi chắc tưởng tượng rằng Quan Ngoại là xó xỉnh nghèo khó cằn cỗi, là một nơi khỉ ho cò gáy, không vết chân người, cây cỏ không mọc sao? Thật ra Quan Ngoại vừa là một vùng đất có rất nhiều nơi vô cùng đẹp đẽ và thoải mái, nhưng cũng là một vùng đất đáng sợ. Ta đảm bảo rồi đây ngươi sẽ được mở mang đầu óc.

Từ tử Lăng ngượng ngùng nói:

- Ngay cả ta cũng chưa từng nghĩ rằng ở Quan Ngoại cũng có Phật tự.

Bạt Phong Hàn đáp:

- Trên Thiên Đóa Liên Hoa sơn này có ba ngôi chùa cổ rất nổi tiếng, người ta vẫn thường gọi Thiên Sơn tam đại thiền lâm, gồm có Vô Lượng quan, Tây các và Long Tuyền tự. Hãy tưởng tượng cảnh núi non trùng điệp hiểm trở, rừng rậm che phủ, những ngôi chùa cổ này hoặc là được xây men vách núi, hoặc là ẩn sâu trong thung lũng xanh tươi, thật là những cảnh sắc tuyệt vời kỳ diệu trong chốn nhân gian. Nếu không tận mắt nhìn thấy, thật khó lòng tin được.

Khấu Trọng cả mừng nói:

- Thôi, mấy chuyện phiếm hãy tạm gác sang một bên. Chúng ta lập tức lên đường đến Tái Ngoại du lãm thỏa thích một phen, tận hưởng con bà nó những ngày tháng tiêu dao vui thú.

o0o

Con sông cuồn cuộn chảy ngang qua vùng bình nguyên rộng lớn về

phía Bột Hải, mang trong lòng một sức mạnh vĩ đại, khiến ai nhìn thấy cũng không khỏi tán thán.

Sau khi đi suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng bọn họ cũng đã vượt qua được Yến Sơn, đến được bờ nam sông Liêu Hà ở Tái Bắc. Họ đang đi về phía Yến Nguyên, vùng đất nổi tiếng miền Liêu Bắc.

Ba người cho ngựa ăn cỏ nghỉ ngơi cạnh bờ sông, rồi dắt chúng xuống chỗ nước nông bên bờ tắm rửa kỳ cọ, bù đắp lại những vất vả nặng nhọc trên đường.

Khấu Trọng không nhịn được bèn hỏi Bạt Phong Hàn:

- Rốt cuộc là do thể chất con ngựa Tháp Khắc Lạt Mã Can của huynh tốt hơn, hay là do hai con Thiên Lý Mộng và Vạn Lý Ban của bọn đệ được nuông chiều quá mức? Vì sao mà hai con ngựa này đều tỏ ra mệt lử, chỉ riêng có ngựa của huynh là vẫn khỏe mạnh hăng hái, như thể có đi thêm vài trăm dặm nữa cũng không thành vấn đề vậy?

Bạt Phong Hàn mỉm cười đáp:

- Ta đã đợi suốt ba ngày trời, đến giờ ngươi mới hỏi ta điều này. Có vẻ như không giống với tác phong lâu nay của Trọng thiếu gia đó.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Nghe khẩu khí của Phong Hàn huynh thì hình như bên trong việc này còn có bí quyết gì chăng?

Bạt Phong Hàn đến bên bờ sông ngồi xuống, chậm rãi rút thanh Trảm Huyền kiếm ra lau chùi - thói quen vào mỗi buổi hoàng hôn của y, rồi gật đầu đáp:

- Bạt Phong Hàn ta sở dĩ có thể luôn diệt được mã tặc các phương, một phần là nhờ bí quyết kỵ mã độc môn do ta tự nghĩ ra, có thể gọi thuật đó là “Nhân mã như nhất”. Hai vị có thể thông qua đó mà liên tưởng đến điều gì chăng?

Khấu Trong mừng rỡ:

- Hảo tiểu tử, đúng là chỉ có ngươi mới nghĩ ra. Có phải là truyền chân khí vào cơ thể của ngựa không? Nhưng điều này đòi hỏi phải có sự hiểu biết chính xác về kinh mạch và khả năng thích ứng của ngựa thì mới được.

Bạt Phong Hàn cười khổ nói:

- Ta đã phải hy sinh mười mấy con thượng đẳng chiến mã rồi mới rút ra được bí quyết này đấy. Quả là không dễ chút nào, trong lòng luôn thấy áy náy cắn rứt vô cùng. Vì vậy ta cố ý chờ ngươi đề nghị mới truyền lại cho hai người bí pháp này, để các ngươi hiểu rõ nó trân quý phi thường.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn về phía bên kia sông, mục quang lướt trên thảo nguyên mênh mông xa ngút tầm mắt, than:

- Nếu như có được kỳ thuật kỵ mã này, hỡi đại thảo nguyên, ngươi còn không để Khấu Trọng ta tung hoành ngang dọc hay sao?

o0o

Một màu xanh trải dài vô tận, như thể tạo hóa đã ban tặng cho nơi đây một tấm thảm khổng lồ màu xanh thẫm.

Trên thảo nguyên bao la màu mỡ này, những hồ nước lớn nhỏ là những hạt minh châu lấp lánh điểm xuyết lên tấm thảm xanh. Những

con sông như những dải bạc đan xen uốn lượn, dưới những đám mây trắng xóa đang lững lờ trôi là hàng đàn gia súc nô đùa chạy nhảy trên mục trường vĩ đại của tự nhiên. Hoa dại mọc đầy, màu sắc rực rỡ, xen lẫn vào đó là những lãnh hao, châm mâu, tiểu hòa thảo* và cây bụi mọc thành từng đám, muôn màu muôn vẻ, làm phong phú thêm cho thảm thực vật trên đồng nội, tạo ra những sắc thái sinh động và uyển chuyển cho thảo nguyên bao la.

Ngoài bọn họ ra, trên thảo nguyên không hề thấy một bóng người nào khác. Thỉnh thoảng lại văng vẳng tiếng sói hú vọng lại từ phía rừng núi đằng xa, khiến người ta cảm nhận được mặt trái hung hiểm của mảnh đất xinh đẹp này.

Ba người nằm xuống nghỉ ngơi bên cạnh một hồ nước nhỏ. Bỗng một trận gió mạnh ào đến, khiến nước hồ gợn sóng lăn tăn lấp lánh. Trong hồ hàng đàn cá bơi lội tung tăng, ven hồ là vô số vịt trời, thiên nga, đại nhạn đang kiếm ăn hoặc nghỉ ngơi, cảnh quan vô cùng sống động và tràn đầy sinh khí.

Đảo mắt nhìn khung cảnh thoáng đãng quanh hồ một vòng, sau đó dừng lại trên khuôn mặt hai người bạn đồng hành, Bạt Phong Hàn nói:

- Tuy ta không muốn thừa nhận nhưng quả thực mình đã bị mất dấu của lũ lang tặc. Ắt hẳn Thôi Vọng là người rất thông thuộc về đại thảo nguyên, cũng rất giỏi chơi trò cút bắt với người khác.

Khấu Trong giật mình hỏi:

- Sao lại như vậy chứ?

Bạt Phong Hàn mỉm cười ngồi dậy:

- Trò chơi đuổi bắt ngàn dặm này càng ngày càng thú vị rồi đây. Nếu ta đoán không lầm thì Thôi Vọng đã phát giác ra chúng ta đang bám theo hắn nên mới chơi trò giáp mã nhi hành này, sau đó sẽ tản ra, khiến chúng ta không biết nên đuổi theo huớng nào.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Giáp mã nhi hành là gì?

Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn ra xa, đáp:

- Sở dĩ bọn Thôi Vọng với hơn bốn mươi người ngựa chạy về phía hồ nuớc này là vì ở đây có rất đông ngựa hoang đến uống nước. Hắn đã xua đàn ngựa chạy về hướng tây, sau đó lại làm cho chúng chạy tản mát tứ phía. Bọn chúng chắc chắn cũng trà trộn vào trong để di chuyển. Như vậy, chúng ta mới không thể xác định được đâu là dấu chân ngựa của chúng để lại.

Khấu Trọng hỏi:

- Vậy thì bây giờ phải làm như thế nào?

Bạt Phong Hàn lạnh giọng đáp:

- Sao các ngươi cứ chỉ dựa vào một mình ta động não vậy, các vị đến đây là để tăng thêm kiến thức và cũng để tu luyện. Giả dụ Lăng thiếu gia có thể vận dụng linh cảm siêu phàm của hắn để đoán xem Thôi Vọng có thể chạy về hướng nào, đúng không?

Từ Tử Lăng đột nhiên đưa tay ra hiệu cho hai người im lặng, sau đó gã từ từ nhắm mắt lại.

Trong lúc Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đang háo hức chờ đợi, Từ

Tử Lăng chợt mở to mắt, nhìn sang phía tây rồi nói:

- Hình như bây giờ có chút cảm giác rồi thì phải!

Khấu Trọng vỗ mạnh vào vai Từ Tử Lăng mừng rỡ nói:

- Lại cũng là ngươi. Nếu có thể dùng linh cảm để dò tìm tung tích của kẻ khác thì sớm muộn gì ngươi cũng trở thành thần tiên trên chốn nhân gian này.

Từ Tử Lăng nói:

- Không phải ta cảm ứng được Thôi Vọng, mà là Tà Đế Xá Lợi.

Hai người kia đồng thời kêu lên thất thanh:

- Cái gì?

Từ Tử Lăng đáp:

- Cảm giác này như có như không, trong chớp mắt đã tan biến, chỉ để lại một chút dư vị.

Khấu Trọng gãi gãi đầu nói:

- Ngươi đã học được thuật cảm ứng Xá Lợi đó từ khi nào vậy? Sao không nói cho ta biết?

Bạt Phong Hàn hai mắt sáng lên:

- Do trong cơ thể Lăng thiếu gia có luồng dị khí từ Xá Lợi, thêm vào đó là khả năng bẩm sinh của bản thân nên mới có khả năng nảy sinh cảm ứng. Hà hà! Xem ra việc giết Thạch Chi Hiên còn thú vị hơn việc

tiêu diệt lang tặc nhiều.

Ánh mắt Khấu Trọng sát khí rực lên, trầm giọng:

- Tiểu Lăng còn nhớ tiểu đệ đã từng nói rằng nếu chúng ta vây công Thạch Chi Hiên trên thảo nguyên thì đảm bảo hắn sẽ không có đường thoát chứ?!

Từ Tử Lăng cau mày:

- Nếu bỏ qua bọn lang tặc thì làm sao chúng ta lấy lại được tám vạn tấm da dê của đại tiểu thư?

Bạt Phong Hàn đưa tay chỉ về hướng Tây Bắc, miệng cười hỏi:

- Tử Lăng có phải đã cảm ứng Thạch Chi Hiên chạy về hướng đó không?

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Chắc chắn là lão đã đi về hướng đó.

Bạt Phong Hàn vỗ đùi nói:

- Được, ta đã có một cách vẹn cả đôi đường.

Khấu Trọng mừng rỡ:

- Mau nói đi!

Bạt Phong Hàn thủng thỉnh:

- Cách đây hai trăm dặm về hướng Tây Bắc có một hồ nước lớn,

cạnh hồ có một nơi rất nổi tiếng là Yến Nguyên tập, nằm ở rìa Đông Bắc của sa mạc Tiểu Qua Bích*. Đây là một khu vực buôn bán sầm uất của các tộc người bản địa, và cũng là chiến trường của các thế lực vẫn luôn tranh giành ảnh hưởng. Từ trước đến nay chưa từng một ai giành được quyền kiểm soát tuyệt đối vùng đất này, nên cảnh đầu rơi máu chảy xảy ra như cơm bữa. Từ đó đi thẳng về phía Đông Bắc là lãnh thổ của Mạt Hạt, Thất Vi và Khiết Đan, còn đi về hướng tây là phạm vi thế lực của Đột Quyết, hướng nam là vùng thảo nguyên có tộc người Hề tập trung sinh sống.

Khấu Trọng nói:

- Thạch Chi Hiên chắc là đã bị Âm Quý Phái truy đuổi đến nơi đó, nhưng việc này có liên quan gì đến chuyện truy bắt lũ lang tặc?

Bạt Phong Hàn trả lời:

- Có còn nhớ người được kêu là Tang Thủ Mã Cát mà Hứa Khai Sơn từng nhắc đến chăng? Một thủ hạ của người này là Cát Mễ Kha Nhân muốn cung cấp tin tức về bọn lang tặc cho Hứa Khai Sơn nhưng đã bị giết chết. Trong đó còn có ẩn tình gì hay không thì chúng ta tạm thời cần biết, nhưng mối liên hệ với Mã Cát thì cần phải đặt câu hỏi.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Mã Cát ở tại Yến Nguyên tập à?

Bạt Phong Hàn điềm đạm nói:

- Mã Cát là kẻ rất nổi tiếng ở đó. Vì chuyên thực hiện các vụ giao dịch đồ vật trộm cắp cướp giật, nên tiền bạc mà hắn kiếm được nhiều đến mức khó tin. Người này không bao giờ ở một nơi cố định,

Yến Nguyên tập chẳng qua cũng chỉ là một nơi mà việc buôn bán giao dịch được tổ chức định kỳ, là địa điểm dường như dành cho những loại người như Mã Cát hoạt động. Nhìn vào hắn thì chúng ta có thể hình dung được Yến Nguyên tập là một nơi như thế nào.

Khấu Trọng tươi tỉnh hẳn lên:

- Nếu Mã Cát đã là kẻ chuyên tiếp nhận đồ ăn cướp như vậy, nói không chừng chúng ta có thể tìm được tám vạn tấm da dê từ chỗ của hắn cũng nên.

Bạt Phong Hàn nói:

- Chuyện này không thể chỉ dựa vào vũ lực để giải quyết. Nếu chúng ta ỷ mạnh ép hắn, có thể làm mọi người giận dữ, khi đó e rằng sau này chúng ta đi lại trên đại thảo nguyên một bước cũng gặp khó khăn. Việc này đối với chúng ta chỉ có hại nhiều hơn lợi.

Bỗng Từ Tử Lăng nói:

- Có người đến!

Hai người quay sang nhìn về hướng chân trời phía Đông Bắc, bụi mù bốc lên mù mịt, một đám kỵ mã không dưới một trăm người đang phi như bay về phía họ.

Bạt Phong Hàn vội đứng bật dậy, tay nắm chặt chuôi Trảm Huyền kiếm, khóe miệng thoáng nở một nụ cười nói:

- Là người Khiết Đan. Hôm nay ta sẽ không nói gì dù chỉ nửa câu, để xem tiếng Khiết Đan của hai người có ra trò trống gì không?

Ban biên tập tạm chú thích:

Sơ để quý cảnh: lần đầu đến vùng đất tươi đẹp.

nghịch thế lập quốc: ám chỉ việc lập quốc của Bái Tử Đình không hợp với thời thế, cũng có thể là không hợp với ý trời, đoạn này không rõ lắm, xin cáo lỗi.

Ngư mục hỗn châu: Ý của câu thành ngữ này là chỉ mắt của con cá rất giống viên ngọc trai, thường dùng để ví về sự hỗn độn lấy giả làm thật. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Hàn thi ngoại truyện". Muốn biết thêm chi tiết xin vui lòng xem ở Điển tích văn học.

Thiên Đóa Liên Hoa Sơn: dãy núi ngàn hoa sen, tên thường gọi là Thiên Sơn.

Trích:

千山的山峰岩总数为999座，其数近千□ □故名“千山”，又名“千朵莲花山”□ □□为长白山支脉，主峰高708米，总面积 72平方公里，素有“无峰不奇，无石不峭，无庙不古”之称。按自然地形划□□为北部、中部、南部、西部四个景区□□□包括20个小景区和200余处风景点，分□ □□在几条沟谷内。景色秀丽，四季各异，是集寺庙、园林于一山的风景旅游□□地。盛夏时节，这里气候极为凉爽，□ □□气特别清新，到千山避暑度假绝对是 您的明智选择。

Thiên san đích san phong nham tổng sổ vi 999 tọa, kỳ sổ cận thiên, cố danh " thiên san ", hựu danh " thiên đóa liên hoa san ", vi trường bạch san chi mạch, chủ phong cao 708 mễ, tổng diện tích 72 bình phương công lý, tố hữu " vô phong bất kì, vô thạch bất tiễu, vô miếu bất cổ " chi xưng. Án tự nhiên địa hình hoạch phân vi bắc bộ, trung bộ, nam bộ, tây bộ tứ cá cảnh khu.

Bao quát 20 cá tiểu cảnh khu hòa 200 dư xứ phong cảnh điểm, phân bố tại kỷ điêu câu cốc nội. Cảnh sắc tú lệ, tứ quý các dị, thị tập tự miếu, viên lâm vu nhất san đích phong cảnh lữ du thắng địa.

Thịnh hạ thời tiết, giá lý khí hậu cực vi lương sảng, không khí đặc biệt thanh tân, đáo thiên san tị thử độ giả tuyệt đối thị nâm đích minh trí tuyển trạch.

Chương 476: Thiên lý truy tung

Cả trăm thớt ngựa phi tới rất nhanh, các kỵ sĩ đều dùng một chiếc khăn màu xanh buộc tóc lại thành một búi, mặc quần áo cài nút bên trái theo kiểu võ sĩ miền biên ải, ống tay áo xắn cao để lộ cả bắp tay, quanh eo mang giáp tròn, lưng đeo các loại vũ khí như đao hoặc kiếm. Tất cả bọn họ đều đi giày màu nâu đỏ làm từ da chương*, lại dắt thêm chủy thủ. Mỗi kỵ sĩ đều khoác ngoài một tấm áo choàng lớn, khi ngựa phi nhanh những tấm áo choàng tung bay phía sau tựa như những đám mây, điều này khá là tương phản với kình trang và dáng điệu vội vã của họ. Nhất cử nhất động của mỗi cá nhân đều toát lên nét uyển chuyển đẹp mắt và mạnh mẽ cường tráng.

Đại hán đi đầu đội một chiếc ngân quan, trông giống như một đóa hoa sen, niên kỷ khoảng chừng tam thập, thể hình cương mãnh, song mục thần quang sáng quắc, hiện rõ khí khái không giận mà uy. Y không mặc áo choàng như mọi người xung quanh mà mang một chiếc bối tâm làm bằng các tấm thép ghép lại.

Bạt Phong Hàn huýt sáo một tiếng, lập tức mấy con ngựa men theo bờ hồ phi ngược trở lại tụ tập sau lưng bọn họ.

Lần đầu tiên Khấu Trọng cảm nhận được uy thế kinh nhân của một đội kỵ binh tựa như hồng thủy cuồn cuộn trên thảo nguyên. Gã thầm nghĩ chỉ cần đối phương giương cung xạ tiễn, ắt sẽ rất khó khăn để chống đỡ. Huống hồ các chiến binh nơi này ai nấy đều có công phu xung phong hãm trận, vì vậy tuy chỉ là khoảng trăm người, nhưng tuyệt không thể xem nhẹ một cách đơn giản. Nghĩ vậy gã mau miệng hỏi:

- Bọn họ định làm gì vậy?

Bạt Phong Hàn dáng vẻ cực kỳ ung dung, mỉm cười đáp:

- Xem trang phục có thể khẳng định bọn họ là toán quân tinh nhuệ nhất của Khiết Đan đại tù trưởng A Bảo Giáp. Ngân quan biểu thị cho viên tướng suất lĩnh một cánh quân, chỉ có thống soái mới đội hoàng kim quan. Các ngươi nhớ lưu tâm nhìn rõ cách ra hiệu bằng tay cho tướng sĩ của hắn, sau đó hắn sẽ tách khỏi đội ngũ tiến tới hỏi mục địch đến đây của bọn ta. Chúng ta phải cho hắn một câu trả lời thỏa ý, nếu không nói không chừng bọn họ sẽ đánh sống đánh chết với ngươi, không có đường lui đâu.

Y nói chưa dứt câu, đã thấy viên đầu lĩnh toán quân Khiết Đan đưa hay tay bắt chéo trước ngực.

Bạt Phong Hàn điềm nhiên nói tiếp:

- Đó gọi là vái chào, cũng như người Hán các ngươi ôm quyền hành lễ vậy. Điều này thể hiện sự khách khí và lễ độ.

Đột nhiên toán quân Khiết Đan đồng thanh hét lên một tiếng, cùng kéo cương ghìm ngựa lại, hơn trăm chiến mã đồng loạt dừng lại hý vang, thanh thế khiếp người.

Viên Ngân Quan tướng vừa dừng ngựa xong đã tiếp tục phi thẳng về phía ba người, còn những chiến binh khác lập tức tạo thành trận thế, động tác nhanh nhẹn đẹp mắt.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Nếu hắn biết được thân phận chân chính của chúng ta, màn chào

hỏi này tất biến thành tra hỏi rồi.

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Chưa chắc! Người Khiết Đan có cả trăm tù trưởng, A Bảo Giáp chỉ là một trong số đó, hay như Hô Diên Kim lại là mã tặc chẳng hạn. Bằng vào mối quan hệ giữa các ngươi với Đột Lợi, A Bảo Giáp sẽ không muốn chuốc lấy một kình địch như thế đâu.

Lúc này viên tướng kia đã dừng lại cách bọn họ khoảng ba mươi bộ, con chiến mã chồn chân đang gõ móng trên mặt đất. Trên lưng ngựa, chỉ thấy viên Ngân Quan tướng sát khí đằng đằng, uy phong lẫm liệt. Hắn tuôn ra một tràng ky ly cô lô gì đó, Khấu Từ hai gã nghe nhưng chẳng hiểu chút gì.

Khấu Trọng nhìn qua thấy Bạt Phong Hàn không hề biểu lộ ý gì, mặt y tỉnh tỉnh như đang sắm vai con dâu nghe bố chồng tâm sự, gã chỉ đành gắng dùng chút tiếng Đột Quyết ít ỏi mới học trên đường hỏi lớn:

- Vị huynh đệ Khiết Đan cao lớn này có nghe được tiếng Đột Quyết không?

Người đó liền dùng tiếng Đột Quyết đáp lại:

- Thì ra là bọn Hán man, các ngươi đến chỗ bọn ta có việc gì?

Khấu Trọng cảm thấy mừng thầm, tự an ủi rằng ít ra hắn cũng hiểu được câu này, không phụ lòng của Nhậm Tuấn và Bạt Phong Hàn tận tâm chỉ bảo. Gã cũng nhận thấy toán quân Khiết Đan hung mãnh này không phải đến đây vì bọn họ, nếu không đầu tiên đối phương sẽ phải hỏi xem ba gã có phải là bọn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hay không. Nghĩ đến đây tinh thần chợt phấn chấn, Khấu Trọng buông

một tràng cười dài đinh cả tai, hai mắt rực sáng, gã nói:

- Ta gọi ngươi là Khiết Đan huynh đệ, ngươi lại gọi chúng ta là Hán man. Đã không phải bằng hữu thì ta không cần phải trả lời câu hỏi của ngươi.

Bạt Phong Hàn nghe vậy ngấm ngầm gật đầu, thầm tán thưởng Khấu Trọng đúng là trẻ con dễ dạy. Các tộc người Tái Ngoại vô cùng chuộng võ, họ luôn đề cao sự dũng cảm mạnh mẽ, đương nhiên cũng xem trọng những anh hùng hảo hán có đảm sắc. Đối với họ thanh thế mặt mũi luôn là việc quan trọng nhất, nếu như Khấu Trọng khách khách khí khí để người vũ nhục, đối phương nhân đó lại càng xem thường.

Viên Ngân Quan tướng hai mắt long lên, mục quang gườm gườm nhìn ba người ngầm đánh giá, không hề đáp lại mấy lời của Khấu Trọng. Cuối cùng hắn trừng mắt nhìn Bạt Phong Hàn hỏi:

- Ngươi là người Đột Quyết?

Mục quang Bạt Phong Hàn đột nhiên trở nên sắc bén vô tỷ, y nhìn thẳng vào đôi mắt của viên Ngân Quan tướng, lạnh lùng trả lời bằng tiếng Đột Quyết:

- Ta chỉ nói chuyện với bằng hữu!

Viên Ngân Quan tướng sắc mặt đại biến, vội đưa mắt nhìn ba con ngựa ở phía sau ba người rồi hỏi:

- Đây có phải là con ngựa Tháp Khắc Lạp Mã Can không?

Khấu Trọng và Từ Từ Lăng đều cảm thấy vinh dự, rõ ràng thanh danh của Bạt Phong Hàn ở Tái Ngoại rất cao. Khiết Đan tướng sĩ có

thể từ con ngựa của Bạt Phong Hàn mà nhận ra thân phận của y.

Bạt Phong Hàn cười dài đáp:

- Ngươi cũng có con mắt đấy! Bạt Phong Hàn chính là ta, đây là hai vị huynh đệ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Là địch hay là bạn, chỉ nói một câu là được, không cần tốn thời gian vô ích.

Viên Ngân Quan tướng giật mình kinh hãi, đột nhiên quay ngựa chạy đi, chỉ nghe thấy tiếng hắn vọng lại:

- Ta là Hữu tiên phong Côn Trực Hoang dưới trướng đại tù trưởng A Bảo Giáp, chư vị hậu hội hữu kỳ*.

Đưa mắt nhìn theo toán quân Khiết Đan đang phi ngựa nhanh như gió đằng xa, Khấu Trọng cười ha hả:

- Xem ra tên tuổi ba chúng ta đều có thể làm người ta giật mình kinh hãi rồi, chưa cần động thủ đã khiến cả trăm thiết kỵ Khiết Đan hoảng sợ mà thối lui.

Bạt Phong Hàn nói:

- Chỉ được cái nói giỡn sau lưng. Côn Trực Hoang chỉ vì có việc gấp trong mình, không muốn sinh chuyện phiền phức nên mới chấp nhận bỏ đi như vậy. Tại cái chỗ bằng phẳng này, một khi động thủ e là chúng ta phải trả một giá rất đắt.

Cả ba lại cùng nhau thoải mái ngồi xuống bên hồ, mấy con ngựa thong thả thưởng thức vạt cỏ tươi tốt gần đó.

Cảnh hoàng hôn của đại thảo nguyên thực là hùng vĩ và mỹ lệ.

Từ Tử Lăng lên tiếng:

- Côn Trực Hoang bằng vào điều gì mà có thể nhận ra huynh là người Đột Quyết? Huynh giờ đây thân vận Hán phục, so với bọn ta quả thực không có gì khác biệt rõ ràng.

Bạt Phong Hàn liền giải thích:

- Có một số thói quen khó mà thay đổi được, ví dụ như cách buộc tóc chẳng hạn. Vì vậy hắn chỉ cần nhìn qua đã biết ta là người Đột Quyết. Người Thất Vi là dễ nhận ra nhất, bọn họ luôn để tóc xõa tự nhiên. Người Cao Ly thì thích mặc áo trắng, người Hồi thì thích xăm mình, mỗi một dân tộc đều có phong tục tập quán riêng của họ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chợt nhớ tới người mẹ áo trắng Phó Quân Sước, trong lòng không khỏi bồi hồi xao xuyến. Khấu Trọng hỏi tiếp:

- Ngày đó huynh cật vấn phương pháp luyện ngựa của Hứa Khai Sơn, rút cuộc có kết luận gì không?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Khó nói lắm! Ta đoán hắn là người Thất Vi Mông Cổ, các thị tộc trên thảo nguyên đều gọi bọn họ là Mông nhân. Trong các bộ tộc Thất Vi thì người của tộc này là dũng mãnh nhất, bọn họ mỗi năm đều tổ chức các cuộc thi đấu vật và đua ngựa, thu hút rất nhiều người tham gia. Có người nói rằng trong tương lai rất có thể bộ tộc này sẽ thống nhất đại thảo nguyên.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Chứ không phải là người Đột Quyết của huynh sao?

Bạt Phong Hàn thở dài:

- Sự thật ra sao chỉ có tương lai mới có thể trả lời được. Ta chỉ định nói người Thất Vi Mông Cổ là tộc người có tiềm lực mạnh nhất trong tất cả các bộ tộc Thất Vi. Bọn họ cao thủ đầy rẫy, trong đó có hai anh em Biệt Lặc Cổ Nạp Thai và Bất Cổ Nạp Đài vốn xưng hùng ở vùng Chuẩn Ngạch Cổ Nạp Hà, nghe nói chưa có ai có thể chống đỡ nổi họ mười hiệp.

Khấu Trọng cười nói:

- Lão Bạt không cần nói quá lên về người ngoài như vậy!

Bạt Phong Hàn mỉm cười:

- Bọn họ đều là những người mà trong lòng tiểu đệ rất mực kính trọng, mong rằng một ngày sẽ có cơ hội được gặp gỡ.

Khấu Trọng nói:

- Thôi quay lại chuyện cũ đi. Theo huynh thì lang tặc cùng với Hứa Khai Sơn và Đỗ Hưng có liên quan gì không?

Bạt Phong Hàn lắc đầu đáp:

- Ta không dám khẳng định. Hy vọng ngày mai đến Yến Nguyên tập bên bờ Bộ Ngư Nhi Hải, Mã Cát có thể cho chúng ta một câu trả lời cụ thể.

Yến Nguyên tập không thể được coi như một tòa thành của phủ huyện hay một thôn trấn. Nó chỉ là một nơi buôn bán trao đổi hàng hóa sầm uất của các tộc người du mục ở phía đông đại hồ Bộ Ngư

Nhi Hải, nằm giữa một vùng đất rộng rãi thoáng đãng, xung quanh là gần trăm cái lều lớn, mỗi cái mỗi vẻ, màu sắc đa dạng phong phú, cảnh tượng lộng lẫy.

Lúc ba người đến nơi đã thấy đầy những người là người, ồn ào và nhiệt náo. Nhìn vào trang phục thì thấy ở đây chủ yếu là người Khiết Đan, Mạt Hạt, Đột Quyết và người Hồi. Bọn họ cả nam lẫn nữ đều rất chú ý đến cách ăn mặc, không khí tựa hồ như một ngày hội.

Ba người cưỡi ngựa đi lên trên một gò nhỏ rồi cùng nhau ngắm nhìn. Bạt Phong Hàn nói:

- Chúng ta cũng có chút may mắn đấy, gặp đúng ngày bọn họ giao dịch buôn bán. Cảnh tượng này sẽ còn kéo dài mười mấy ngày nữa, người khắp nơi sẽ kéo đến không ngừng, đương nhiên cũng sẽ có nhiều người lần lượt rời đi. Đối với những người trên đại thảo nguyên, đây là thời gian rất quan trọng. Tại những dịp thế này, không những họ có thể trao đổi lấy những vật phẩm hàng hóa mà họ thiếu thốn, mà còn có thể đổi lấy được cả nữ nhân.

Khấu Trọng đang quan sát một đội xe trâu đang tiến nhập ngoại vi của Yến Nguyên tập, phía sau còn có một đàn dê lớn gồm hàng trăm con đang kêu be be ầm ĩ, nghe vậy liền nhảy dựng lên:

- Cái gì? Lẽ nào thực tế lại có chuyện man mọi vậy sao?

Bạt Phong Hàn nhún vai đáp:

- Đối với người Hán các ngươi mà nói, Tái Ngoại vốn là vùng đất hoang dã man rợ. Không những có bộ lạc chỉ sống trên cây, mà còn có những bộ lạc chuyên sống trong hang hốc, hoặc trong những ngôi lều đắp bằng bùn đất trộn lẫn máu gia súc. Có nhiều tập tục của bọn họ thực sự khiến các ngươi khó mà tưởng tượng, và bọn ngươi sẽ

càng khó chấp nhận đối với những tập tục trái với cái gọi là luân thường của người Hán, ví dụ chuyện vợ chung của hai anh em chẳng hạn, hoặc là dùng vợ đãi khách. Đấy là ta chỉ nói sơ qua một vài thứ mà các ngươi có thể nghe lọt tai được, còn có nhiều chuyện hoang đường mà nói ra chắc chắn các ngươi không tin.

Hai gã nghe vậy đều trợn mắt há miệng.

Bạt Phong Hàn lại nói tiếp:

- Trong tình hình bình thường, giao dịch nữ nhân chỉ giới hạn trong nội bộ một bộ lạc. Chỉ với những nữ nô lệ được ban thưởng trong chiến tranh, người ta mới có thể mang đến đây đổi lấy những thứ hữu dụng như ngựa, trâu, dê, điêu thử*. Giờ đây chắc nhị vị đã hiểu tại sao tiểu đệ không ngại đường sá xa xôi vạn dặm lặn lội đến Trung Thổ, chính là vì ngưỡng mộ nền văn hóa của các người. Vào cái thời mà Đại Tùy còn hưng thịnh, các vương tộc của các vương quốc cũng như các tù trưởng của các bộ lạc ở Tái Ngoại đều học tập ngôn ngữ của người Hán.

Khấu Trọng rất muốn biết tiếng Hán của y có phải do Ba Đại Nhi dạy cho hay không, nhưng rồi cũng nén được không mở miệng ra hỏi, chỉ gật đầu nói đại một câu:

- Tại chỗ này mà giao dịch đồ tang vật trộm cắp cướp giật ắt sẽ vô cùng dễ dàng.

Bạt Phong Hàn nói:

- Mã Cát có một quy củ nghiêm ngặt, đó là nếu muốn nói chuyện làm ăn với hắn tất phải đến đây. Vì vậy xưa nay chẳng có ai biết được căn cứ địa của hắn, theo ta đoán thì cơ sở của hắn chỗ nào cũng có. Trong tay Mã Cát có rất nhiều thợ khéo, có thể đem tang vật tu sửa

lại, sau đó lại đem bán vào Quan Nội. Khi đó dù cho chính người chủ của những tang vật bị mất đó mua được cũng nhận không ra đấy là những món đồ của mình.

Từ tử Lăng than:

- Chẳng trách việc tiêu thụ tang vật của hắn lại suôn sẻ như vậy.

Bạt Phong Hàn nói:

- Hắn chắc chắn phải làm như vậy, bởi vì mã tặc là công địch của các bộ lạc trên thảo nguyên. Sở dĩ tiểu đệ ở đây được mọi người ban cho chút thể diện, chính là vì ta là khắc tinh của mã tặc.

Khấu Trọng cười:

- Huynh đúng là quá khôn ngoan khi chọn đối tượng để ra tay như vậy, một là có thể trừ bạo, hai là có thể luyện kiếm, quả thực là nhất cử lưỡng đắc*.

Bạt Phong Hàn vui vẻ nói:

- Đúng ra là nhất cử tứ đắc*. Mỗi khi ta đi đến đâu đều đưa ra đề nghị với bộ lạc sống trên vùng đất đó về việc tiêu diệt mã tặc cho bọn họ. Tất nhiên họ cũng trả thù lao cho ta bằng những thổ sản giá trị nhất ở đó, tiểu đệ nhờ vậy để duy trì sinh kế. Quan trọng hơn nữa là thông tin về mã tặc do bọn họ cung cấp là tường tận nhất. Thông thường bọn mã tặc đều qua các bộ lạc khác để gây án nên các bộ lạc khó mà truy đuổi báo thù được. Ngược lại ta chỉ là một kẻ tứ cố vô thân, không có điều gì phải cố kỵ. Vì vậy ta không những có được chút thanh uy mà còn tìm được người để thử kiếm, đồng thời lại kiếm được vàng bạc mà người ta báo đáp cũng như các loại tin tức tình báo vô cùng quý giá.

Từ Tử Lăng trầm giọng hỏi:

- Bọn ta có nên tiêu diệt luôn Mã Cát, chặt đứt con đường tiêu thụ tang vật của mã tặc hay không?

Bạt Phong Hàn trả lời:

- Giết tên này lại lòi ra tên khác thôi, giết Mã Cát thực sự không có ý nghĩa gì lớn lắm. Đợi đến khi gặp được hắn, chúng ta sẽ dùng cả cương nhu uy hiếp, đến lúc hắn nhận ra tính mạng có thể bị đe dọa, nói không chừng có thể bán đứng lang tặc. Thực ra hắn cũng chỉ là một loại đạo tặc mà thôi.

Nói đoạn y vừa thúc ngựa phi xuống gò vừa cười lớn và nói:

- Các ngươi cũng nên chuẩn bị tâm lý đi, vào tập thì dễ nhưng ra thì khó đấy, những người anh em ạ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vội vàng thúc ngựa đi theo.

o0o

Có đến trung tâm sầm uất của Yến Nguyên tập mới cảm nhận được cuộc sống của các bộ tộc thảo nguyên. Bất luận là nam hay nữ, chỉ thấy ai nấy đều đeo cung giắt đao, ngồi trên lưng ngựa ung dung thư thái như người ta ngồi trên ghế. Các tộc khác nhau thì có các âm sắc, tiếng nói, y phục, trang sức khác nhau, càng nhìn càng hoa cả mắt, càng nghe càng thấy rối tung rối mù.

Những người đến đây giao dịch từ kẻ chăn gia súc cho đến tù trưởng các phương hay bọn cường hào ác bá đều tuân theo quy củ mà làm việc, thuận mua vừa bán, không hề thấy cảnh ỷ mạnh hiếp

yếu.

Trong tập không thấy một người Hán nào khác, khiến cho Khấu Từ hai gã không khỏi thu hút sự chú ý của mọi người, chỉ là chưa có ai gây khó dễ cho bọn họ mà thôi.

Hàng hóa giao dịch gần như thứ gì cũng có, ngoài các thứ ở bản địa như gia súc, da trâu, da dê, da hươu, rượu, các đồ vật để đựng vật dụng, còn có các loại tơ lụa, đồ gốm sứ đến từ Trung Thổ, khiến cho hai gã được một phen đại khai nhãn giới, nhìn không chớp mắt.

Khấu Trọng lờ đi một tia nhìn ác cảm, đến bên Từ Tử Lăng nói nhỏ vào tai gã:

- Các vụ làm ăn lớn chắc là được tiến hành trong lều, ngươi nói có khi nào Thôi Vọng đang ở trong một cái lều nào đó không? Này, ngươi đang nghĩ gì thế, chẳng lẽ lại cảm ứng được Thạch Chi Hiên?

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Bóng dáng Thạch Chi Hiên đã biến mất rồi, ta không hề có cảm giác gì cả.

Khấu Trọng vừa định nói tiếp, đột nhiên có người nào đó trước mặt quát lên một tiếng. Hai gã giật nảy cả mình, cùng đưa mắt nhìn qua phía đó.

Người vừa quát là một đại hán đang ngồi trên lưng ngựa. Tóc hắn dài xõa vai, đầu đội mũ tròn làm bằng da sói, mình mặc áo da trâu, ống tay áo chỉ ngang khuỷu, eo mang thắt lưng đồng, chân đi ủng lớn, cằm không có râu, đôi mắt to như hai cái chuông đang trừng trừng nhìn hai gã dò xét.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, thầm hiểu đối phương là người Thất Vi, chỉ không biết đến từ bộ tộc nào. Theo những gì Bạt Phong Hàn nói, người Thất Vi khi gặp bằng hữu hoặc muốn bày tỏ thiện ý đều bỏ mũ ra để biểu lộ sự kính trọng. Kẻ trước mặt không những không cởi mũ mà mắt lại lộ xuất hung quang, chắc chắn không có hảo ý gì.

Xung quanh đó người đi lại buôn bán chen chúc, cười nói ồn ào huyên náo, vì vậy mặc dù tiếng hét của hắn tựa như sấm sét cũng không có ai chú ý.

Thất Vi đại hán vừa đưa tay chỉ hai con ngựa của bọn họ vừa la hét ầm ĩ, chỉ hận hai người không hiểu được tiếng Thất Vi.

Khấu Trọng huých khẽ Từ Tử Lăng:

- Ngươi xem cái tên buôn ngựa này hung dữ chưa kìa? Lão hổ mà không thể hiện uy phong ắt bị người ta coi như con mèo hen mất.

Nói rồi gã liền dùng tiếng Đột Quyết hét lớn:

- Không bán! Cút đi cho ta!

Đây quả nhiên là ngôn ngữ thông dụng ở Tái Ngoại, Thất Vi đại hán hiểu ngay lập tức, vẻ hung ác trong hai mắt càng thêm dữ tợn, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của hai gã. Tiếp đó hắn thúc ngựa phi thẳng tới, bạt xuất yêu đao chém thẳng vào mặt Khấu Trọng.

Lưỡi đao xé gió rít lên, uy thế quả là đáng sợ.

Bốn phía tiếng la hét kinh sợ nổi lên, mấy người xung quanh tranh nhau bỏ chạy tán loạn.

Khấu Trọng thầm nhủ thì ra mua ngựa không được lại xuất đao giết người, cái đó là đạo lý nhà ai chứ.

Tuy thế đao ấy nhanh như thiểm điện nhưng trong mắt Khấu Trọng lại chậm chạp vô cùng. Gã khép bàn tay lại như một lưỡi đao, phất nhanh sang bên vai trái kích trúng đao phong của đối phương.

Thất Vi đại hán rên lên một tiếng, cả người lẫn ngựa đều bị chấn lui, ánh mắt lộ vẻ khiếp hãi. Hắn dường như không thể tin được điều gì đã xảy ra, cánh tay phải cầm đao rũ xuống bên hông ngựa. Hai gã đều biết tay hắn đang tê rần, tạm thời không thể cử đao lên được nữa. Đấy là Khấu Trọng còn hạ thủ lưu tình.

Thất Vi đại hán vẫn tiếp tục thối lui, ánh mắt rực lửa thù hận. Sau khi nhìn hai người một cái đầy vẻ giận dữ, hắn kéo cương thúc ngựa quay đầu biến mất vào đám đông.

Cả hai cùng ngơ ngác nhìn nhau.

Từ Tử Lăng thở ra một tiếng rồi nói:

- Hình như có điều gì không ổn.

Lúc này Bạt Phong Hàn nghe ồn ào cũng đã tìm đến. Y thấy thần sắc hai người có vẻ lạ lùng, bèn hỏi đã xảy ra chuyện gì. Nghe Khấu Trọng thuật lại xong, Bạt Phong Hàn tỏ vẻ không để tâm lắm, y nói:

- Theo ta lại đây!

Ba người cùng lên ngựa rời khỏi khu vực buôn bán đông đúc đó, phi thẳng tới một khu lều trên bờ Bộ Ngư Nhi Hải.

Lúc nãy cả bọn đứng trên gò cao quan sát trước khi vào tập, chỉ thấy

dường như lều trại của các tộc nằm chen chúc lộn xộn. Đến bây giờ khi đi vào mới biết chúng được dựng nên theo quy củ nhất định. Các nhóm lều trại đều giữ một cự ly sao cho người ta không bị nhầm lẫn.

Những giao dịch giá trị lớn đều được tiến hành trong lều, ở ngoài là các chiến binh làm nhiệm vụ bảo vệ những nhân vật trọng yếu bên trong. Lúc ba gã đi ngang qua, bọn họ đều lộ vẻ cảnh giác, ai nấy lập tức đưa mắt chăm chú quan sát.

Bạt Phong Hàn nói khẽ:

- Đừng nhìn bọn họ làm gì, tránh phiền phức không đáng có.

Khấu Trọng lấy làm lạ hỏi:

- Nhìn một cái mà cũng xảy ra chuyện hay sao?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Ai bảo các ngươi cũng là người Hán như Dương Quảng! Những năm tháng lão Dương nắm quyền đã làm cho quan hệ giữa người Hán và các bộ lạc trên thảo nguyên cực kỳ tồi tệ. Nếu không phải nhìn bộ dạng hai ngươi còn có chút phân lượng, bảo đảm sẽ có kẻ chặn đường sinh sự.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Chẳng phải là bọn họ nhìn thấy cái gã Đột Quyết ngươi dẫn đầu nên không dám khinh cử vọng động hả?

Ba người cưỡi ngựa đến trước khu lều của Mã Cát, liền thấy mười mấy đại hán vũ trang người Đột Quyết từ trong lều ùa ra chặn bọn họ lại.

Một tên trong bọn hét lên:

- Các ngươi là ai?

Bạt Phong Hàn ung dung xuống ngựa, Khấu Từ hai gã cũng xuống theo. Bạt Phong Hàn miệng mỉm cười đáp:

- Đây là hai vị khách lớn đến từ Trung Thổ, là bằng hữu người Hán của ta. Họ muốn bàn bạc với Mã Cát một vụ làm ăn lớn, phiền huynh đài báo giúp cho.

Tên đại hán Đột Quyết đưa ánh mắt sắc bén nhìn hai gã đánh giá một lát. Thấy ba người thần thái ung dung, dáng vẻ hiên ngang, khí độ lạnh lùng trầm tĩnh, hắn hiểu ngay bọn họ không phải là những kẻ tầm thường, vẻ hung dữ ban đầu cũng có phần giảm bớt. Hắn nói cộc lốc:

- Mã gia hôm nay không tiếp khách! Muốn gặp sáng mai hãy đến.

Bạt Phong Hàn cười lạnh nói:

- Dường như ngươi vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra! Bọn ta theo quy củ cầu kiến đã là nể mặt Mã Cát lắm rồi. Mau vào trong báo cho hắn biết Bạt Phong Hàn đã đến.

Ba chữ Bạt Phong Hàn vừa thốt ra, thực là như sét đánh ngang tai, đám đại hán Đột Quyết không ai không mặt mày biến sắc.

Từ một khu lều gần nhất có hơn hai chục đại hán dũng mãnh của một tộc nào đó tiến lại gần, bề ngoài dường như là đến xem nhiệt náo, nhưng thực ra có lẽ là người của phía Mã Cát.

Ánh mắt Bạt Phong Hàn chợt trở nên sắc bén như gươm đao, y quát lên:

- Mã Cát! Ngươi muốn Bạt Phong Hàn này xông vào hay là muốn ra gặp ta nói chuyện đàng hoàng đây hả?

Thanh âm vừa truyền đi, từ trong năm cái lều lớn của Mã Cát liền có người ào ra, hợp lại với đám chiến sĩ Đột Quyết đang chặn đường bọn họ. Trong chớp mắt nhân số đối phương đã lên đến con số năm mươi, chủ yếu là chiến binh Đột Quyết với hơn ba mươi người, còn lại là các chiến binh xuất thân từ những chủng tộc khác.

Một giọng nói mềm mại từ trong ngôi lều chính vọng ra:

- Thì ra là Bạt huynh đại giá quang lâm, hai vị kia chắc là Khấu Thiếu soái và Từ Tử Lăng huynh đệ. Các vị đường sá xa xôi đến đây, quả là vinh hạnh cho Mã Cát ta. Mời các vị vào lều gặp mặt.

Đó là một thứ Hán ngữ rất rõ ràng và thuần nhất.

Tuy cả ba không hề sợ hãi, nhưng trong lòng thầm kêu không hay. Mã Cát chưa cần ra khỏi lều đã biết có Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đi cùng, có thể thấy hắn đã nhận được tin tức từ sớm, liền sắp đặt sẵn sàng rồi ngồi đây chờ đợi.

Bạt Phong Hàn hô hô cười rộ, dắt ngựa đi trước đến thẳng lều chính.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau một cái, hai gã cùng nhớ đến câu nói “Vào tập thì dễ nhưng đi ra thì khó” của Bạt Phong Hàn.

(

Chú thích:

*chương: Con chương giống như con hươu, nhưng mà nhỏ, không có sừng, lông hơi vàng vàng, núi rừng nào cũng có (theo Hán Việt chú thích), tại hạ (meofmaths) đoán là giống con mang ở VN.

*hậu hội hữu kỳ: có ngày gặp lại, gặp lại một ngày gần đây (tạm chú thích).

*điêu thử: Một loài chuột to như con rái cá, đuôi to lông rậm dài hơn một tấc, sắc vàng và đen, sinh ở xứ rét, da nó làm áo mặc rất ấm, nên rất quý báu. Lối phục sức nhà Hán, mũ của quan Thị-trung thường-thị đều cắm đuôi con điêu, đúc con ve vàng đeo vào cho đẹp, vì thế gọi các kẻ quyền quý là "nhị điêu" 珥 貂, hoạn quan gọi là "điêu đang" 貂 璫 (theo HV chú thích).

*Nhất cử lưỡng đắc: tương tự như một công hai việc, vẹn cả đôi đường,… Đoạn này Khấu nói là một công hai việc nhưng Bạt đáp lại là một công bốn việc (nhất cử tứ đắc).

Chương 477: Yến tập can qua

Trong vòng vây của hơn năm mươi tên võ sĩ mặt mày nghiêm cẩn sát khí đằng đằng, ba người ngang nhiên dắt ngựa tiến về phía lều chính cách đó sáu mươi bộ.

Từ Tử Lăng ghé sát tai Bạt Phong Hàn hỏi thầm:

- Đã từng nghe qua Mã Cát biết tiếng Hán chưa?

Bạt Phong Hàn khẽ giật mình, chầm chậm lắc đầu trầm giọng nói:

- Chưa hề nghe qua.

Từ Tử Lăng bình tĩnh nói:

- Nếu ta dự đoán không sai, người vừa lên tiếng chính là Đôn Dục Cốc.

Lời của gã như sấm động trời quang, khiến cho Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn như bị sét đánh ngang tai, những ý nghĩ chớp nhoáng hiện lên trong đầu bọn họ. Ba người sở dĩ đến Yến Nguyên tập bởi vì Hứa Khai Sơn đã nói kẻ bị diệt khẩu là Cát Mễ Kha, thủ hạ của Mã Cát, có liên quan đến việc tiết lộ tin tức về lang tặc. Vì vậy khi cả bọn đến được phía Đông Nam của Yến Nguyên tập, trong lộ trình một đêm, đột nhiên mất dấu lang tặc thì tự nhiên nghĩ đến tới việc tìm Mã Cát thăm dò tin tức và thử vận khí. Lúc đó bọn họ đối với việc này không hề suy nghĩ nhiều vì căn bản vốn không để Mã Cát trong mắt.

Câu nói vừa rồi của Từ Tử Lăng đã khiến hai người tỉnh ngộ. Bọn họ

vì quá sơ ý mà rơi vào bẫy của địch nhân, cũng không thể không thừa nhận rằng đối thủ quả thật quá cao minh.

Trên quãng đường từ Ngư Dương đến đây, những chuyện phát sinh căn bản không phải là một âm mưu hoàn chỉnh từ đầu đến cuối, mà chính là kế này không thành bọn chúng bày kế khác.

Từ thời điểm hai gã đến thanh lâu tìm Tiễn đại sư cầu cung rồi để lộ hành tung, địch nhân do Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn đứng đầu đã triển khai hành động. Trong sự kiện ở Ẩm Mã Dịch, đối tượng mà lang tặc và Tao Nương tử nhắm tới không phải là Âm Hiển Hạc, càng không phải là Khâu Nam Sơn, mà chính là hai gã.

Tao Nương tử là người giỏi về thiên văn và độc dược. Thị đã thi triển mọi bản lãnh, cuối cùng cũng đầu độc thành công tất cả mọi người. Chỉ vì Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bách độc bất xâm nên thị mới chịu thất bại vào phút cuối, mất cả chì lẫn chài.

Thua keo này, bày keo khác!

Đỗ Hưng vốn muốn ở địa bàn Sơn Hải Quan dùng toàn lực tiêu diệt hai gã, nhưng sự xuất hiện của Bạt Phong Hàn và Sư Phi Huyên đã khiến hắn trận cước đại loạn. Đỗ Hưng chỉ còn cách biến chiêu, để Hứa Khai Sơn ra mặt, khéo léo dẫn dụ ba người truy đuổi lang đạo ra tận Tái Ngoại.

Bọn lang tặc dẫn dụ bọn họ đuổi theo một mạch đến gần Yến Nguyên tập thì ẩn dấu hành tung, khiến ba người chỉ còn cách tìm đến Mã Cát. Đây chính là một âm mưu khiến bọn họ rơi vào bẫy vạn kiếp bất phục.

Những ý niệm này như điện quang hỏa thạch lóe lên trong đầu Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn. Mỗi khi đến lúc khẩn yếu là mỗi lần Từ Tử

Lăng hiển thị trí tuệ hơn người và trực giác thần kỳ.

Khoảng cách tới lều chính còn khoảng hai mươi bộ.

Từ Tử Lăng tụ âm thành tuyến truyền vào tai Khấu Bạt hai người:

- Tiên hạ thủ vi cường!

Bạt Phong Hàn dừng chân đứng lại, ngửa mặt lên trời cười dài, dùng tiếng Đột Quyết nói:

- Đôn Dục Cốc, mau ra đây cho ta!

Những chiến binh đang vây quanh đều cảm thấy ngạc nhiên, tiếp đó tiếng “keng keng” không ngừng đập vào tai. Bọn chúng lần lượt rút loại mã đao thông dụng ở Tái Ngoại ra, trước tiên hơi lùi lại một chút, rồi nâng mũi đao chĩa vào ba người.

Phản ứng của mấy tên này đã chứng thực dự đoán của Từ Tử Lăng là đúng.

Không chờ Đôn Dục Cốc trả lời, cả ba đồng thời nhảy lên ngựa. Sinh tử tồn vong chỉ quyết định trong chớp mắt này mà thôi.

Nếu để cho địch nhân ung dung bố trận, ngày này năm sau sẽ là giỗ đầu của bọn họ.

Chỉ một mình Đôn Dục Cốc đã không dễ ứng phó, huống hồ đối phương lập mưu đã lâu, lúc này nhất định sẽ dốc hết sức lực ra làm tới một trận. Thậm chí có khả năng Tất Huyền cũng ở trong trướng, lúc đó quả thật không phải chuyện đùa. Nếu ba gã bỏ mạng ở đây, Nhậm Tuấn và bọn Lý thúc khẳng định là chết chắc. Bọn họ chỉ có cách cố giữ được mạng của mình thì Đỗ Hưng mới không dám hạ

độc thủ mấy người kia.

“Roạt!”

Một người trong lều chính phá bạt nhảy ra, từ phía trên cao khoảng hơn bốn trượng quát lên như sấm:

- Đại hãn có lệnh! Động thủ!

Lời này của hắn đương nhiên là dùng tiếng Đột Quyết.

Tên này thân hình có điểm giống Âm Hiển Hạc, người gầy như que củi, cao như bạch hạc, chỉ là so với Âm Hiển Hạc thì dễ coi hơn một chút. Toàn thân hắn khoác áo bào rộng màu trắng như tuyết, y phục trên không thuận theo những cơn gió trên đại thảo nguyên tự do bay phất phới. Tướng mạo của hắn hiện ra vẻ trí tuệ nho nhã, nhìn ngang nhìn dọc cũng chưa quá ba mươi. Cả ba đều cảm thấy người này chính là Đôn Dục Cốc, nếu không thì là ai mà lại có khí độ uy thế như vậy.

Cao thủ thì vẫn là cao thủ, điều này không thể đóng giả được.

Thân hình Đôn Dục Cốc đang bay lên đột nhiên biến thành rơi xuống, nghiêng mình lăng không phóng tới ba người. Hắn tựa như diều hâu bay lượn trên không bất chợt lao xuống quắp lấy con mồi trên thảo nguyên, song mục đầy vẻ chú tâm, khóe miệng còn lộ ra một nét cười kiêu ngạo.

Bạt Phong Hàn giương Vong Nguyệt cung.

Từ Tử Lăng cúi người về phía trước, hai tay đút vào chiếc túi chứa đầy thiết đạn treo hai bên lưng ngựa rồi cười dài:

- Thiếu Soái được thỏa lòng mong ước nhanh chóng như vậy, còn hối tiếc gì nữa!

Bạt Phong Hàn tống xuất chân khí, Vong Nguyệt cung tựa như biến thành vật sống, cánh cung tự động cong lại. Tay còn lại gã lắp tên vào cung, nhanh đến mức không ai kịp nhìn rõ động tác, chỉ một chớp mắt tên đã lên dây cung.

Ba con ngựa xếp nên một hình chữ phẩm, Khấu Trọng trở thành người dẫn đầu chạy về phía bên trái lều chính. Bạt Phong Hàn từ vị trí dẫn đầu biến thành chạy song song với Từ Tử Lăng ở phía sau, khiến cho Đôn Dục Cốc biến thành từ phía sau bên phải tiến đến bọn họ.

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng thuận theo đà đang chồm tới trước chém mạnh ra, tay kia không ngừng ném thiết đạn, thế mà gã vẫn còn dư hơi nói với Từ Tử Lăng:

- Lăng thiếu gia thật biết nói đùa, ta lại thấy rằng tuần tự tiến dần từng bước có vẻ tốt hơn. Hắc!

Cung đã kéo căng hết cỡ! Song thủ của Bạt Phong Hàn tạo ra những biến hóa khiến người ta phải trầm trồ thán phục. Trong mắt kẻ đang ở trên không là Đôn Dục Cốc, giác độ và thời gian mũi tên bắn ra không ngừng cải biến, khiến người ta không thể lường trước được. Đột nhiên, Đôn Dục Cốc nhận thấy chính mình đang rơi vào thế hạ phong.

“Vèo!”

Kình tiễn rời khỏi Vong Nguyệt cung, bay qua khoảng cách hai trượng, nhanh như tia chớp bắn vụt về phía Đôn Dục Cốc. Thế công không chút sơ hở, Đôn Dục Cốc muốn tránh cũng không nổi.

Tiễn thuật như thế xứng đáng để xưng hùng trên đại thảo nguyên.

oOo

Từ Tử Lăng dùng đôi bàn tay thon dài ưu mỹ trắng bóng lóng lánh như ngọc hóa thành ngàn vạn thủ ấn khác nhau. Có cảm giác hắn tựa như Thiên Thủ Quan Âm dùng thủ pháp mãn thiên hoa vũ phát ra thiết đạn nhắm đến mười mấy tên Đột Quyết như lang như hổ đang xông về phía ba người. Một vài viên thiết đạn bay sát qua người Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nhưng không hề tổn thương bọn họ, quỹ đạo bay chuẩn xác như ý muốn khiến người ta khó mà tin được.

“Binh!”

Đôn Dục Cốc không còn cách nào khác đành đem chân khí tụ vào ngoại bào, ngạnh đối kình tiễn do Vong Nguyệt cung bắn ra chứa đủ mười thành công lực của Bạt Phong Hàn. Lưỡng kình giao kích, trường tiễn bị chấn gãy thành từng đoạn. Nhìn bề ngoài Đôn Dục Cốc dường như đã chiếm ưu thế, song thực tế cũng bị lực phản chấn ngược khiến hắn bay vọt ra xa, khoảng cách với ba người tăng lên nhanh chóng.

Sự thành bại của phát tên này chính là điểm mấu chốt, nếu để loại cao thủ có hạng như Đôn Dục Cốc đến gần, nhất định hắn có thể cầm chân một trong ba người, hậu quả thật khó mà tưởng tượng.

Sau khi Đôn Dục Cốc lớn tiếng phát lệnh động thủ, gần năm mươi lều trại quanh đó đồng thời bị lật tung lên, để lộ ra khoảng sáu bảy trăm đại hán. Tính cả những tinh binh Đột Quyết đóng giả làm người các tộc khác ở bên ngoài, tổng cộng nhân số lên đến cả ngàn người, ai cũng tấn tốc lên ngựa. Nơi vốn là doanh trại dựng đầy lều trướng đột nhiên biến thành thảo nguyên bao la cạnh đại hồ Bộ Ngư Nhi Hải

và chiến trường trải rộng ngút tầm mắt với tiếng hô chém giết chấn động cả trời đất. Biến hóa này vừa bất ngờ vừa khó mà lường trước.

Lại thêm mười mấy người từ trong lều chính bước ra, trong đó thấy có cả Triệu Đức Ngôn. Những người khác đều có vẻ ngoài nhiếp người, chỉ nhìn một cái là biết đó đều là cao thủ chân chính thuộc đội hình chủ lực của địch nhân.

Trong đám người đó có một kẻ mình khoác kim bào trông rất bắt mắt. Điều này không chỉ vì hắn đầu hói và thân hình cao lớn, mà còn vì thần thái nét mặt vô cùng dũng mãnh tạo ấn tượng sâu sắc cho người khác. Nhìn vào dáng vẻ đầy khí phách và tự tin kia, có cảm giác hắn được sinh ra để trở thành một nhân vật hùng tài đại lược mang sức sống mãnh liệt, một dạng người kiêu hùng kiên nghị và quyết đoán, sẵn sàng bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích của mình.

Lúc này hắn và Triệu Đức Ngôn tựa hồ không phân trước sau cùng phóng người bay lên, vượt qua đám võ sĩ đang liều chết cản trở ba gã Bạt Khấu Từ, những kẻ còn lại đều xuất phát chậm hơn một bước.

Mười mấy tên võ sĩ đang xông về phía ba người đều tới tấp ngã xuống, không phải mặt thì yết hầu hay ngực cũng bị thiết đạn bắn trúng. Ngay cả nhân vật trước nay không tùy tiện giết người là Từ Tử Lăng cũng hạ thủ không hề lưu tình, bởi vì chỉ nhân nhượng một chút thì thiệt hại đầu tiên chính là ái mã của gã.

Từ mặt phía Đông đồi núi trập trùng đối diện với hồ Bộ Ngư Nhi Hải, tinh kỵ Đột Quyết như cường triều băng qua những doanh trướng đã bị xô ngã công đến. Phía Nam do binh lực yếu nên sức cản trở thấp nhất, đó cũng là phương hướng ba gã đã chọn để thoát khỏi trùng vây. Điểm quyết định thành bại là bọn họ có bị chủ lực của đối

phương đuổi kịp hay không.

“Keng!”

Tỉnh Trung Nguyệt chém mạnh tới ép cho một kẻ cản đường cả người lẫn đao văng ngược trở lại. Chịu một đao toàn lực kình khí như núi lở, tên đó mắt mũi miệng đều xuất huyết, không thể làm chủ thân mình xô vào bảy tám chiến binh phía sau, khiến bọn này té nghiêng té ngửa ngã thành một đống.

Khấu Trọng hô vang:

- Nhảy!

Miệng nói tay giật mạnh dây cương, gã dùng chân kình truyền vào mình ngựa theo đúng bí pháp mà Bạt Phong Hàn đã truyền thụ. Thiên Lý Mộng phóng vút qua đầu bảy tám địch nhân, vượt qua một khoảng cách hơn ba trượng hướng về bọn vệ sĩ ở phía xa lao tới.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn tâm ý tương thông. Hai gã đồng thời thúc ngựa lao vụt lên tựa như thiên thần phi mã, cuối cùng cũng thoát ra được vòng vây của mấy chục tên vệ sĩ gần nhất.

Diễn biến này vượt ra ngoài dự liệu của đối phương, trận hình của bọn chúng lập tức đại loạn vì mất đi trọng tâm công kích. Nơi ba thớt ngựa chạm đất địch nhân bị bức lui tứ tán. Triệu Đức Ngôn và đại hán đầu trọc mặc kim bào kia tạm thời vẫn chưa có cách gì tiếp cận được bọn họ.

Thiết đạn từ tay Từ Tử Lăng bắn ra không ngừng. Những chiến binh ùa đến từ phía Đông tới tấp trúng đạn té nhào, người ngựa chồng chất thành cả đống khiến cho bọn ở đằng sau khó mà tiến thêm được một bước. Địch nhân đã bỏ lỡ cơ hội phá đi thế trận tam giác

của ba người để bức bọn họ phải đơn độc tác chiến.

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng hóa thành đao mang bao phủ cả không gian. Gã chỉ chuyên tâm đánh phía trước, đối phương không ai đỡ nổi, đao quang tới đâu, địch nhân không chết cũng bị thương dạt ra tới đó. Khấu Trọng giống như một người lái thuyền vượt qua sóng to gió lớn, không ngừng thúc ngựa tiến lên.

Bạt Phong Hàn tả cung hữu kiếm triển khai sở trường nhất tâm nhị dụng của mình. Y không những ngăn cản được số địch nhân đang truy đến từ phía sau, mà còn có thể khống chế một số tên lao tới từ phía Bộ Ngư Nhi Hải.

Ba người men theo bờ hồ đột vây. Đây chính là chiến lược tối ưu trong tình huống hiện tại.

Đúng lúc này Liên Tử Lăng thương từ tay Triệu Đức Ngôn vượt qua khoảng cách hơn một trượng phóng tới, vô thanh vô tức nhắm thẳng đến sau gáy Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn vừa kết liễu một tên địch, sau lưng như có mắt, gã trở tay chém một kiếm trúng vào mũi thương, miệng hô lớn:

- Thiếu Soái cẩn thận, Hiệt Lợi đang đến chào hỏi ngươi đó!

Đại hán đầu trọc khoác kim bào đang từ phía bờ hồ xông đến, nghe vậy liền cười lớn:

- Lúc Hiệt Lợi ta xưng hùng đại mạc, các ngươi vẫn là những đứa trẻ miệng còn hôi sữa.

Dứt lời hắn đã bay xéo lên, trong chớp mắt phóng tới bên phải Khấu Trọng, Trường Mã Đao trong tay hóa thành một quầng sáng trắng

chói mắt chém xả vào gáy bên trái của gã, uy mãnh không thể diễn tả nổi.

Khấu Trọng từ khi nghe Đôn Dục Cốc hô “Đại Hãn có lệnh” đã sớm đoán ra trận này Hiệt Lợi đích thân tham dự. Gã chỉ không tưởng tượng được võ công của hắn lại lợi hại đến thế, Trường Mã Đao còn chưa tới mà đao khí đã như bao trùm lên toàn bộ cơ thể của mình. Khấu Trọng than thầm trong lòng, gã xoay người tránh được một thanh trường thương đang đâm tới trước ngực, tay vung Tỉnh Trung Nguyệt rồi cũng cười lớn nói:

- Khấu Trọng tham kiến Đại hãn!

Nếu bị Hiệt Lợi cản lại, chỉ sợ chốc lát nữa thôi kỵ binh từ phía bên trái sẽ tràn đến chặn đứng con đường đột vây phía trước, bọn gã sẽ không còn cơ hội bỏ chạy nữa.

“Keng!”

Trảm Huyền Kiếm của Bạt Phong Hàn lúc này đã gạt mạnh cả Triệu Đức Ngôn và Tử Lăng Thương ra, có điều gã cũng phải trả một giá khá đắt, trên mình mang thêm vài vết thương.

Từ Tử Lăng đã nhìn ra sự uy hiếp của Hiệt Lợi, đồng thời lại nhận định rằng hắn quả thật có đủ thực lực ngăn chặn bọn họ. Gã bèn lấy hết thiết đạn trong túi ra, hướng về Khấu Trọng hô lớn:

- Đổi chỗ!

“Keng!”

Tỉnh Trung Nguyệt và Trường Mã Đao chém mạnh vào nhau.

Hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Hiệt Lợi, Khấu Trọng cười lớn một tiếng, mượn lực phản chấn rời khỏi Thiên Lý Mộng tung người về phía Vạn Lý Ban của Từ Tử Lăng, vừa vặn tránh được một đao một thương từ phía trước công tới.

Từ Tử Lăng cũng đã bay ngang đến, trong tình huống Hiệt Lợi chưa kịp biến chiêu, một tay gã đè lên yên Thiên Lý Mộng, chân phải tung ra đá vụt vào mặt hắn.

Hiệt Lợi toàn nhờ vào một hơi chân khí lăng không truy cản, hắn vốn sớm đã nghĩ được sách lược đối phó với Khấu Trọng. Hiệt Lợi định dùng thủ pháp bắt người trước hết phải bắn ngựa, đầu tiên bức cho Khấu Trọng phải liên tục chống đỡ không lo được đầu đuôi, sau đó mới hạ thủ đánh vào Thiên Lý Mộng. Nào ngờ người tính không bằng trời tính, Khấu Trọng bỗng nhiên biến thành Từ Tử Lăng một cước tung đến, Hiệt Lợi tức giận tràn hông gầm lên một tiếng, dùng chuôi đao quét mạnh về phía địch thủ.

“Bình!”

Đối diện với Bảo Bình Ấn, tu vi của Hiệt Lợi tuy đã đạt đến cấp độ tôn sư nhưng vẫn không tưởng tượng nổi trên thế gian lại có chân khí huyền diệu với khả năng tập trung cao độ khiến người ta khó mà tin được như vậy. Hắn lập tức bị thiệt thòi lớn, cả cánh tay bị chấn đến tê dại, một hơi chân khí đã hết, liền như diều đứt dây văng ra ngoài.

Từ Tử Lăng lúc này lại trở thành mũi nhọn của thế trận tam giác. Bảo Bình Ấn phát ra, hai tên địch trúng quyền rơi khỏi lưng ngựa, áp lực nhất thời nhẹ đi một chút. Địch trận ở phía Nam rốt cuộc bị phá hổng một lỗ, sinh lộ cũng từ đó mà hé lộ.

o0o

Dưới bầu trời đêm đầy sao lấp lánh đẹp đến mê người, ba gã phi ngựa chạy trong sa mạc Tiểu Qua Bích hoang vu đầy cát bụi đến rát cả da thịt.

Từ thời điểm đào sinh ở Yến Nguyên tập, bọn họ ngựa không dừng vó chạy suốt một ngày một đêm. Hiệt Lợi và đội thân vệ tinh kỵ của hắn vẫn không ngừng đuổi theo ráo riết. Trước khi đến Yến Nguyên tập bọn họ đã rong ruổi cả một đêm dài, trong khi địch nhân lại được dưỡng sức đầy đủ chờ sẵn ở doanh trại ven bờ Ngư Nhân Hải. Nếu không có thuật "Nhân Mã như nhất" của Bạt Phong Hàn, cho dù ba chú ngựa của bọn họ thần tuấn cỡ nào cũng chỉ có nước quỵ ngã trong gió cát mà thôi.

Cho tới lúc này, cả người lẫn ngựa đều đã mỏi mệt gần chịu không nổi, gió đêm lại thổi cát bay đầy trời đập thẳng vào mặt, khiến họ cảm thấy vô cùng khô ráp khó chịu. Một cảm giác tựa như đang chìm đắm trong địa ngục nhân gian chịu cảnh thống khổ dày vò, chỉ dựa vào ý chí và hy vọng để chống đỡ, ngoài ra không còn điều gì khác để có thể bấu víu.

Sau khi khổ chiến, ba người toàn thân đầy thương tích, lại phải dùng chân khí để tiếp sức cho ngựa, chân nguyên đã sắp tới hồi cạn kiệt. Địch nhân tuy đã khuất tầm mắt nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc bám riết đuổi theo sau lưng. Hiệt Lợi còn cho liệp ưng bay giám sát trên không, lũ súc sinh cứ lượn vòng lúc ẩn lúc hiện ở độ cao khoảng một trăm trượng. Việc này đối với bọn họ tạo thành sức uy hiếp và áp lực rất lớn. Tựa như lịch sử mà bọn họ đã trải qua nay lại tái diễn, bất quá cảnh vật trong quá khứ nay đã được đổi thành sa mạc khô cằn nơi Tái Ngoại khiến cho càng khó lẩn tránh hơn mà thôi.

Trong luồng gió bụi đập thẳng vào mặt, Khấu Trọng kêu lên từ phía sau:

- Ngựa sắp không chịu được nữa rồi!

Bạt Phong Hàn nói:

- Sinh lộ duy nhất của chúng ta là cố hết sức đến được ốc đảo duy nhất trong Tiểu Qua Bích là Đắc Cổ A Lỗ, bây giờ tuyệt không thể dừng lại.

Khấu Trọng than thở:

- Hy vọng chúng ta không đi lạc đường!

Bạt Phong Hàn ngửa mặt quan sát trời đêm, rồi khẳng định:

- Nhị vị huynh đệ! Tin ta đi, có sao trời chỉ dẫn, ta nhất định không đi lạc đâu.

Ba người vô cùng khổ sở chi trì cho ái mã, hướng về phía hoang vu trải dài chỉ toàn cát và đá mà chạy tới.

Đột nhiên ở đường chân trời phía trước xuất hiện một dải màu xanh sẫm.

Bạt Phong Hàn mừng rỡ nói:

- Hắc! Huynh đệ! Tiểu đệ rốt cuộc không phụ sự ủy thác, các ngươi xem đi!

Hai gã tinh thần phấn chấn nhìn về phía xa, cảnh vật hiện ra trước mắt như một kỳ tích.

Cả bọn thúc ngựa chạy một mạch về phía trước. Một dải màu xanh lúc nãy giờ biến thành một cánh rừng xanh ngắt. Ngang có dọc có,

cây cối từng dãy từng hàng cao chót vót tràn đầy sức sống. Gió thổi đến mang theo mùi cỏ non và hơi nước mát rượi, khiến bọn họ như từ địa ngục tối tăm được trở lại nhân gian tươi đẹp.

Những cây Dương thẳng tắp, rồi những cây Hòe cây Du rậm rạp chen chúc vào nhau, hình thành một bức tường thiên nhiên chắn cát. Bãi cỏ xanh mướt trải rộng bao quanh một cái hồ nhỏ, tựa như một tấm thảm xanh từ trên trời phủ xuống.

Ba người cho những chú ngựa đã gần kiệt sức của mình dừng lại bên hồ ăn cỏ uống nước. Bọn họ cũng tranh thủ đả tọa điều tức hết nửa canh giờ, thể lực và tinh thần đã hồi phục được phân nửa, trong lòng lại tràn đầy đấu chí và niềm tin.

Khấu Trọng ngẩng đầu nhìn một chấm đen đang bay vòng vòng trên cao rồi hỏi:

- Chúng ta có bao nhiêu thời gian?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Theo kinh nghiệm của tiểu đệ, bọn ta nhanh hơn đối phương khoảng hai canh giờ. Cho dù Hiệt Lợi có lợi hại thế nào đi nữa, không có một canh giờ thì chắc chắn cũng không đuổi được đến đây.

Khấu Trọng cười khoái trá:

- Vậy được rồi! Chỉ cần giết được con súc sinh lông dẹt kia thì bọn ta lại như chim sổ lồng, rồng về biển lớn, sẽ cắt đuôi được Hiệt Lợi và bọn thủ hạ của hắn.

Từ Tử Lăng cũng ngẩng đầu nhìn lên rồi cất giọng ngán ngẩm:

- Đây là con ưng thứ hai mà Hiệt Lợi thả ra, giết con này nhưng vẫn không tránh được sự truy tung của con kia.

Khấu Trọng liền khẳng định mười phần chắc chắn:

- Giả sử bọn ta có thể khiến cho chim ưng chỉ bị thương chứ mà quay về với Hiệt Lợi chứ không chết, ngươi nói xem hắn còn dám phóng ưng truy tung không? Huấn luyện được một con đâu phải là chuyện dăm bữa nửa tháng chứ.

Bạt Phong Hàn nhăn nhó nói:

- Ngươi có dám chắc đả thương được liệp ưng bay trên cao một trăm trượng lại biết cách tránh tên không?

Khấu Trọng rút Diệt Nhật cung ra, thử giương cung kéo dây rồi cười dài đáp:

- Nếu chỉ là một mình Khấu Trọng ta, lại không có thần cung do Tiễn đại sư chế tạo thì đương nhiên là không có khả năng. Thế nhưng lần này còn có Bạt thần tiễn một mũi tên bắn lui Đôn Dục Cốc ở đây, tình huống tất nhiên là khác nhau một trời một vực rồi.

Bạt Phong Hàn mặt không đổi sắc, song mục xạ ra thần quang kinh người. Gã thở ra một hơi dài rồi nói:

- Nếu các ngươi có thể đẩy ta lên trên cao khoảng bốn mươi trượng thì tiểu đệ có thể thử xem.

Từ Tử Lăng tính toán cự ly rồi đáp:

- Bọn ta cùng lắm là ném ngươi lên cao được hai mươi trượng.

Giọng Khấu Trọng vẫn không hề nhụt chí:

- Chỉ cần dụ nó xuống thấp một chút, chẳng phải chuyện không thể đã biến thành có thể rồi sao?

Bạt Phong Hàn nhận lấy Diệt Nhật cung vươn mình đứng lên nói:

- Đúng! Chưa thử thì làm sao mà biết được? Chỉ cần bọn ta tiến sâu vào trong rừng, lo gì con súc sinh đó không hạ xuống tìm kiếm chứ.

Chú thích:

Yến tập can qua: trận chiến ở Yến Nguyên tập.

Chương 478: Khí bảo chi minh

Ba người phi ngựa rời khỏi ốc đảo, cũng là đi trên cát vàng nhưng tâm tình so với lúc trước quả là cách biệt một trời một vực.

Thứ nhất là liệp ưng khiến bọn họ ăn không ngon ngủ không yên đã bị bắn trúng cánh, kêu lên một tiếng rồi bay mất, ba người lại được phục hồi sự tự to tự tại.

Thứ hai là ngựa đã ăn no nghỉ khỏe, lại thêm được truyền chân khí, con nào cũng trở thành như sinh long hoạt hổ. Điều này khiến bọn họ càng có nhiều khả năng bỏ rơi địch nhân, trong trận chiến tiêu hao đuổi bắt này đã chiếm được thượng phong.

Lúc đó trời đã sáng được nửa canh giờ, Khấu Trọng đột nhiên cười ha hả nói:

- Bọn ta trời sinh đã có vận mệnh bị người ta truy cùng giết tận, ở Quan Nội đã vậy, giờ ra tới Tái Ngoại cũng không có gì khác biệt.

Bạt Phong Hàn hãm ngựa chậm lại mỉm cười:

- Thiếu soái không biết mình đã may mắn thế nào đâu. Hiệt Lợi trước nay tính toán chưa hề sai lầm, rất ít khi thất thủ. Lần này hắn lao sư động chúng, chấp nhận một điều mạo hiểm là có thể bị Đột Lợi công kích, nhưng cũng chỉ là phí thời gian và tâm tư, quả thật rất mất mặt. Chỉ nội điều này đã đủ để Thiếu soái lập tức dương danh Tái Ngoại, không kẻ nào dám khinh thường.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Nhưng chuyện truy lùng dấu vết số da dê đó của bọn ta xem như thất bại. Tệ nhất là rõ ràng biết bị Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn bán đứng nhưng chúng ta không thể tìm chúng tính sổ được, bọn chúng đã phủi sạch trách nhiệm.

Khấu Trọng nghiến răng giận dữ nói:

- Hai tên khốn đó ác thật!

Bạt Phong Hàn dẫn hai người phi ngựa lên một ngọn đồi nhỏ, dừng cương đứng lại, đưa mắt quan sát tứ phía, đoạn hân hoan nói:

- Hai vị đại ca xin yên tâm, tiểu đệ hiện tại hơn lúc nào hết càng nắm chắc sẽ truy hồi được tám vạn trương da dê của đại tiểu thư. Tuy có khả năng không phải chính gốc số da dê đó những dù sao thì cũng có người chịu trách nhiệm bồi thường cho chúng ta, trừ khi hắn không muốn sống nữa.

Khấu Trọng ngẩn người hỏi:

- Huynh muốn tìm Mã Cát tính sổ à?

Song mục Bạt Phong Hàn sát cơ đại thịnh, lạnh lùng nói:

- Mã Cát cam tâm gây ác làm chó săn cho Hiệt Lợi, đương nhiên phải chịu trách nhiệm hoàn toàn về tám vạn trương da dê đó.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Không phải huynh nói Mã Cát hành tung phiêu hốt, không ở một chỗ nhất định nào sao? Nên đi đâu tìm hắn đây?

Khóe miệng Bạt Phong Hàn xuất hiện một tia tiếu ý đáp:

- Cái đó kêu bằng “hòa thượng thì chạy được nhưng chùa thì không”. Tiểu đệ vừa hay biết được công trường bí mật để tái chế tang vật của Mã Cát ở đâu. Sau mỗi lần giao dịch ở Yến Nguyên tập, hắn đều đích thân hộ tống tang vật tới công trường, cho thủ hạ thay đổi vỏ ngoài, sau đó nhanh chóng bán ra. Đi thôi! Bọn ta tới đó trước một bước, cung hầu đại giá của Mã Cát. Lần này cho dù là Thiên vương Lão tử cũng không dám ra mặt giúp hắn.

o0o

Từ Tử Lăng ghìm cương gọi mọi người dừng lại.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đã vượt lên trước hơn mười trượng bèn quay đầu vòng lại.

Sau ba ngày trên lưng ngựa, bọn họ không những bỏ rơi được Hiệt Lợi ở mãi đằng sau mà còn vượt qua Tiểu Qua Bích tiến đến đại thảo nguyên ở bờ tây sông Na Ngột.

Bầu trời thảo nguyên cao lồng lộng, từng đám mây trắng đến lóa mắt nhàn nhã trôi bồng bềnh, tựa như những chiếc dù lớn che ánh mặt trời chính ngọ giữa mùa xuân, tạo thành kỳ quan mây bay bóng chạy của thảo nguyên. Nước hồ phản chiếu ánh mặt trời, phát ra ánh sáng lóng lánh như bảo thạch.

Gió mạnh thổi đến làm cho y phục bay lất phất.

Khấu Trọng đến bên cạnh Từ Tử Lăng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Từ Tử Lăng nhắm mắt chỉ về một phía nói:

- Xá Lợi di chuyển về phía đó!

Bạt Phong Hàn giật mình:

- Thạch Chi Hiên?

Từ Tử Lăng từ từ mở mắt gật đầu:

- Cảm giác này cực kỳ mơ hồ, có thể thấy Thạch Chi Hiên đã từng qua chỗ này trước đây một khoảng thời gian.

Khấu Trọng nói:

- Đi về hướng đó sẽ đến chỗ nào?

Bạt Phong Hàn lắc đầu đáp:

- Ta chưa từng đi đến nơi đó. Hiện tại chúng ta sẽ lựa chọn Thạch Chi Hiên hay là Mã Cát đây?

Khấu Trọng cảm thấy đau đầu hỏi:

- Nếu bỏ qua cơ hội này phải chăng vẫn có thể tìm được Mã Cát?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Khẳng định là vô cùng khó khăn nhưng không phải là không có khả năng. Hắn dù sao cũng để lại dấu vết có thể lần theo.

Khấu Trọng cương quyết:

- Vậy tạm tha cho Mã Cát, giết Thạch Chi Hiên trước rồi mới tính tới chuyện khác.

Bạt Phong Hàn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Thật kỳ quái! Thạch Chi Hiên rốt cục là muốn trốn tránh cái gì? Tại sao lại phải chạy xa đến tận đây?

Khấu Trọng đoán:

- Phải chăng là người của Âm Quý phái?

Từ Tử Lăng thở ra một hơi nói:

- Cảm giác lại biến mất rồi! Hy vọng trước hoàng hôn có thể đuổi kịp lão, đi thôi!

o0o

Phía trước bụi tung mù mịt, một đội gồm hơn mười con lạc đà và hơn trăm kỵ sĩ vượt thảo nguyên tiến tới.

Bạt Phong Hàn chăm chú nhìn một lúc rồi nói:

- Là thương nhân của Đại Thực Quốc. Hai người chờ một chút, tiểu đệ đi hỏi đường.

Nói xong thúc ngựa chạy đi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tranh thủ xuống ngựa cho chúng dưỡng sức. Sau khi đuổi theo Thạch Chi Hiên mười ngày, ngay cả kẻ thạo đường như Bạt Phong Hàn cũng không biết mình đang ở đâu.

Cảm ứng của Từ Tử Lăng đối với Xá Lợi lúc có lúc không, lúc này lại không cảm ứng được Thạch Chi Hiên ở đâu nữa.

Khấu Trọng cười khổ:

- Lão hồ ly Thạch Chi Hiên này thật không đơn giản, chạy đến Tái Ngoại vẫn còn lợi hại như vậy, khiến bọn ta không theo đuôi được hắn.

Từ Tử Lăng nói:

- Lão ta chọn lộ tuyến ngoắt ngoéo như vậy dường như một lòng muốn cắt đuôi đại địch đang đuổi theo vậy. Ai có khả năng khiến lão sợ như thế chứ? Mất đi sự tương trợ của vợ chồng Kim Hoàn Chân, Sư Phi Huyên cũng không có cách gì đuổi theo, mà nàng ta cũng không có tư cách làm Thạch Chi Hiên sợ như vậy.

Khấu Trọng chau mày nói:

- Đây chính là điểm mà tiểu đệ nghĩ mãi cũng không ra. Vợ chồng Kim Hoàn Chân chỉ có thể trong khoảng cách một trăm dặm sinh ra cảm ứng với Xá Lợi. Trong thảo nguyên bao la này, chỉ cần chạy nhanh một chút là vượt ra phạm vi đó rồi, cho dù có Kim Hoàn Chân tương trợ, Âm Quý phái cũng không có khả năng cách mấy ngàn dặm truy đuổi đến tận đây.

Lúc đó Bạt Phong Hàn đã hỏi đường xong quay lại cười nói:

- Các ngươi biết phía trước có cái gì không?

Khấu Trọng thản nhiên đáp:

- Ngươi không nói ra hai tên tiểu tử mới đến đây lần đầu như chúng

ta làm sao biết được?

Bạt Phong Hàn vui vẻ nói:

- Ta hỏi thừa rồi. Từ đây đi về phía tây hai ngày sẽ đến được một nơi nổi danh ở bờ nam sông Hắc Thủy là Thống Vạn Thành, ý là “Thống nhất thiên hạ, quân lâm vạn bang”, không phải các bộ lạc di cư theo nguồn nước có thể so sánh được*.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói

- Lại có một địa phương như vậy sao?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Người Hán các ngươi đối với người xây dựng thành này là Hách Liên Bột Bột lẽ ra phải quen thuộc hơn mới đúng. Người này trong thời Tấn Triều đã kiến lập Hạ Quốc, một trong Bắc triều thập lục quốc, lại còn thừa lúc Tấn quốc nội loạn lĩnh quân nam hạ, tấn công Trường An, tự lập làm đế. Hách Liên Bột Bột theo lịch sử kể lại là một tên bạo quân khét tiếng, từng dùng đầu người xây “khô lâu đài”. Hắn đối với thủ hạ cũng vô cùng tàn nhẫn, động một chút là móc mắt, cắt lưỡi, chém đầu. Kết quả là Hạ quốc chỉ truyền được một đời, sau bị Bắc Ngụy tiêu diệt.

Khấu Trọng hỏi:

- Thạch Chi Hiên liệu có đến Thống Vạn Thành không?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Cái này phải xem vận khí của bọn ta. Hiện nay ở đó do Thiết Phất Do nắm quyền, kẻ này vốn là người Mạt Hạt ở vùng Hắc Thủy này.

Tuy vậy thành này cũng không cách gì khôi phục lại thịnh thế như lúc mới xây được.

Từ Tử Lăng nói:

- Được rồi! vậy bọn ta đến Thống Vạn Thành thử vận khí đi.

Ba gã vừa cười nói vừa tiếp tục lữ trình dài dằng dặc trong thảo nguyên mênh mông bao la.

Mặt trăng cuối tháng như lưỡi liềm treo trên bầu trời phía tây.

Ba người cưỡi ngựa phi nước kiệu trên thảo nguyên, suốt một ngày đêm đi được khoảng hơn ba trăm dặm. Bọn họ đều cảm thấy có chút mất phương hướng vì Từ Tử Lăng không cảm ứng được Tà Đế Xá Lợi nữa.

Bạt Phong Hàn ngửa mặt nhìn trời nói:

- Nếu ta tính không sai thì trước khi mặt trời mọc sẽ có mưa lớn.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Khí trời không phải đang rất tốt sao? Phong Hàn huynh làm sao đoán được trời sắp mưa?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Người sống trên đại thảo nguyên đều biết cách dự đoán thời tiết, kẻ không biết thì sẽ bị thiệt thòi rất lớn. Tử Lăng xem thử đám mây trên kia phải chăng là tựa như bông, cách mặt đất rất cao, lại thêm không khí ẩm ướt, đây chính là cái gọi là “mây như bông, mưa sắp đến”. Phán đoán này thường cũng đúng đến tám phần.

Khấu Trọng mừng rỡ nói:

- Cách dự đoán thời tiết này đối với hành quân vô cùng hữu dụng, mau nói ra nghe thử.

Bạt Phong Hàn kiêu hãnh nói:

- Trắc thiên thuật (Thuật dự đoán khí tượng) của ta trên đại thảo nguyên không xưng đệ nhất cũng xưng đệ nhị. Thuật này có thể chia làm ba bộ phận, chính là "xem mây", "xét gió", "quan sát sự vật xung quanh". Nếu có thể cùng áp dụng ba cách này để dự đoán thì đoán mười lần có thể đúng đến chín.

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy rất thú vị:

- Lúc nhỏ ta thường nghe người già nói rằng cái gì mà “triêu hà bất xuất môn, vãn hà hành thiên lý”*, đại khái chính là loại kinh nghiệm quan sát trời đất được tích lũy lại như thế này.

Bạt Phong Hàn nói:

- Vậy chúng ta hãy bắt đầu từ việc xem mây. Từ hình dạng, phân bố, di động và biến hóa có thể phân ra các loại như Ngư Lân Thiên, Lý Ngư Ban, hoặc là Pháo Thai Vân, Cân Bố vân… Nếu có thể nhận biết được hết các loại này, bảo đảm khi Thiếu soái trở về Trung Thổ tranh bá với người không những là một thống soái liệu địch như thần mà còn là cao thủ quan sát khí tượng.

Khấu Trọng cười dài:

- Chỉ cần học được bí thuật trắc thiên thì tiểu đệ đã thấy không uổng chuyến đi này.

Từ Tử Lăng chỉ về phía trước hỏi:

- Đó là cái gì?

Hai người nhìn theo hướng mà gã chỉ, xa xa trong thảo nguyên bao la, trên một ngọn đồi nhỏ có một tòa kiến trúc tựa như bảo lũy. Toàn bộ tòa kiến trúc này chia thành ba tầng, tầng trên cùng là một đài cao nhô lên trên đỉnh bảo.

Bạt Phong Hàn tinh thần phấn chấn đáp:

- Đó chính là Hách Liên Bảo ở phía Nam của Thống Vạn Thành. Bọn ta có chỗ tránh mưa rồi.

Khấu Trọng do dự:

- Hiện tại là giờ gì rồi chứ?! Người trong bảo có hoan nghênh ba vị khách không mời như chúng ta không?

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Đó chỉ là một tòa phá bảo* đã bỏ hoang mười mấy năm rồi thôi! Bọn ta tranh thủ nghỉ ngơi, ngày mai mới vào Thống Vạn Thành.

Nói chưa dứt lời, bầu trời bỗng tối sầm lại, mưa lớn sắp đến.

Bạt Phong Hàn thúc ngựa chạy lên, cười lớn:

- Thiếu soái đối với Trắc thiên thuật của ta chắc đã mười phần tin tưởng rồi chứ?

Hai người bội phục sát đất, thúc ngựa chạy theo.

Tòa thành bảo màu trắng tọa trên đỉnh đồi như bóng u linh phủ xuống mặt đất, đứng sừng sững tựa hồ không quan tâm đến cái thân thể đã bị bào mòn theo thời gian vốn từ lâu không được sửa sang của mình. Dường như trận mưa như trút nước cũng không là gì đối với nó.

Ba người cảm thấy thống khoái đội mưa chạy qua lối vào đã bị mất cửa.

Bạt Phong Hàn ngửa mặt để cho nước mưa đổ xuống, mỉm cười:

- Hai người có biết tòa tiểu bảo này được xây dựng như thế nào không?

Khấu Trọng cười ha hả nói:

- Ta đang muốn hỏi huynh đó.

Bạt Phong Hàn than:

- Sự kiên cố của Hách Liên Bảo rất nổi danh trên thảo nguyên. Phương pháp kiến tạo chính là dùng một loại đất bùn đặc biệt trộn với máu trâu dê lớp lớp đắp lên, sau đó chất củi lên đốt. Khi xây được một lớp, Hách Liên Bột Bột lại ra lệnh cho binh sĩ dùng chùy bằng sắt đóng vào, nếu chùy đóng ngập được một thốn thì giết người đắp tường, nếu như đóng không vào thì giết binh sĩ. Hai vị có thể tưởng tượng, thành lũy được xây như vậy có phải là kiên cố đến độ có thể làm mẻ cả đao búa không?

Khấu Trọng hít vào một hơi khí lạnh nói:

- Mẹ ơi! Phải chăng cả Thống Vạn Thành cũng đều được xây như vậy?

"Thiếu soái đoán đúng rồi!" Một tiếng nói vang lên.

Ba người đồng thời kịch chấn, không thể tin vào tai mình, cùng đưa mắt nhìn xuyên qua chiếc cửa bị vỡ vào trong không gian tối đen có thể chứa được mấy chục người trong bảo.

Mưa càng lúc càng lớn, từng hạt từng hạt đập vào mặt tường thành phát ra những thanh âm trong trẻo.

Song mục Khấu Trọng sát cơ đại thịnh nhưng vẫn ung dung nói:

- Thì ra là Chúc tông chủ quan lâm. Cái này kêu bằng “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”, cũng gọi là “oan gia ngõ hẹp”. Đừng trách bọn ta không bỏ qua cơ hội tốt này.

Chúc Ngọc Nghiên từ trong bóng tối bước ra, còn một chút nữa là bước ra chỗ sáng thì dừng lại, đứng ở trong bảo cười lạnh:

- Tiểu nhân vô tri! Bằng vào ba người các ngươi có tư cách gì giữ được ta?

Bạt Phong Hàn bật cười nói:

- Tư cách? Năm đó ở Lạc Dương, lão nhân gia người tất nhiên có tư cách nói những lời đó. Hiện tại ư, phải hỏi thanh kiếm của bản nhân trước đã!

Chúc Ngọc Nghiên chợt cười lên một trận, thở gấp nói:

- Không đùa với các ngươi nữa. Nói chuyện chính đi, các người có hứng thú hợp tác với ta giết Thạch Chi Hiên không?

Thanh âm của bà ta khiến cho người ta có cảm giác nghe mãi không chán, tâm thần rung động, quả là có sức cảm nhiễm rất lớn. Ba người lập tức giảm đi vài phần địch ý còn chiến ý thì đại giảm.

Khấu Trọng trong bụng biết rõ là đã bị ma công của bà ta ảnh hưởng, chau mày nói:

- Chớ nói lời thừa, giữa chúng ta không còn khả năng hợp tác gì nữa cả.

Chúc Ngọc Nghiên vẫn bình tĩnh:

- Để thể hiện thành ý hợp tác, ta phá lệ nói rõ với Thiếu soái một chuyện, Thượng Quan Long không phải là người của Âm Quý phái ta.

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Vậy hắn là ai?

Chúc Ngọc Nghiên nhạt giọng đáp:

- Hắn đến từ một giáo phái thần bí của Hồi Tộc ở tái ngoại, với chúng ta tuy có chút uyên nguyên nhưng cũng chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau. Chuyện mà bọn họ làm vốn không liên quan tới ta!

Từ Tử Lăng hỏi:

- Phu phụ Kim Hoàn Chân có phải ở trong tay các người không?

Chúc Ngọc Nghiên ngạc nhiên:

- Sao Tử Lăng lại hỏi vậy?

Ba người dám khẳng định mụ không hề nói dối. Chính vì thân phận địa vị của mụ, theo lý thì không cần bịa đặt vì những việc thế này.

Nếu không phải là Âm Quý phái thì ai đã bắt đi phu phụ Kim Hoàn Chân? Trừ Âm Quý phái thì còn môn nào phái nào có thực lực như vậy? Vợ chồng Kim Hoàn Chân cũng đâu phải tay vừa.

Khấu Trọng bực mình nói:

- Nói thẳng ra, hiện nay biết được Chúc tông chủ muốn tìm Thạch Chi Hiên tính sổ, bọn ta có thể tạm thời đình chiến, bất quá chuyện hợp tác không cần nói đến nữa.

Chúc Ngọc Nghiên nhè nhẹ thở dài, tự nhiên toát ra một vẻ khiến người ta quý mến. Kỳ quái nhất là bà ta vẫn đứng ở chỗ khuất ở sau cửa, hòa mình trong bóng tối, nhưng ba gã chỉ nghe được thanh âm mà lại bị kích thích trí tưởng tượng đến vô cùng vô tận.

Chỉ nghe thanh âm trẻ trung êm tai của bà ta vang lên:

- Các ngươi có thể là không tin, hiện tại người duy nhất mà Thạch Chi Hiên sợ chính là ta. Các người có muốn biết nguyên nhân không?

Bạt Phong Hàn cười khổ nói:

- Chúc tông chủ xin tứ giáo.

Chúc Ngọc Nghiên trầm mặc một chút nhẹ nhàng nói:

- Vì lão biết chỉ có mình ta có khả năng giết lão. Ta đã lập chí liều chết, nhất định không để lão dùng tử khí trong Xá Lợi tu bổ điểm yếu.

Ba người nghe mà rúng động trong lòng, ngữ khí của bà ta chứa đầy nhu tình thâm sâu như biển, thế nhưng nói ra lại là quyết lập sinh tử trạng để giết Thạch Chi Hiên.

Chúc Ngọc Nghiên nói tiếp:

- Chỉ có cùng với Thạch Chi Hiên đồng quy ư tận thì mới có thể phá được Bất Tử Ấn Pháp của lão. Ngoài ra không còn biện pháp nào khác, các ngươi có tin không?

Trời đất mênh mông chìm trong mưa gió, biến thành một thế giới nước. Thế nhưng ba người tựa như quên mất thân mình đang ở trong gió mưa, bên tai chỉ còn vang động những lời của Chúc Ngọc Nghiên.

Giả như Thạch Chi Hiên và Chúc Ngọc Nghiên, hai nhân vật tối cao của Ma môn đấu nhau đến mức đồng quy ư tận thì còn có kết cục nào lý tưởng hơn nữa?

Khấu Trọng nói:

- Bọn ta có thể giúp được gì?

Chúc Ngọc Nghiên tức giận mắng:

- Tiểu quỷ đáng chết, dụng tâm bất lương, nghe nô gia muốn cùng Thạch Chi Hiên ngọc thạch câu phần* lập tức chuyển sang giọng nịnh nọt như vậy, không sợ lộ liễu quá sao?

Mưa lại càng lớn hơn. Nước mưa lạnh buốt theo gió từ bốn phương tám hướng trùng trùng đổ xuống, vô số dòng nước nhỏ vừa được tạo thành từ trên phá đỉnh của Hách Liên Bảo xuyên qua những lỗ,

vết bị xói mòn đổ xuống, trời đất tối sầm như hòa làm một.

Từ Tử Lăng lạnh nhạt hỏi:

- Chúc tông chủ biết Thạch Chi Hiên ở chỗ nào sao?

Chúc Ngọc Nghiên không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Các ngươi vì sao lại muốn đến Thống Vạn Thành?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Bọn ta muốn tìm một kẻ tên Mã Cát, rồi từ hắn lần ra dấu vết của bọn lang tặc vốn hoành hành vùng Đông Bắc.

Chúc Ngọc Nghiên nói:

- Nếu các người có thành ý hợp tác, thì hãy lưu lại Thống Vạn Thành chờ tin tức của ta.

Nói xong biến mất trong bóng tối của phế bảo.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy sự việc vừa xảy ra thật khó mà tin được. Chúc Ngọc Nghiên lại muốn hợp tác với bọn họ đối phó Thạch Chi Hiên, có thể thấy quyết tâm giết Thạch Chi Hiên của mụ.

Bạt Phong Hàn xuống ngựa nói:

- Đi rồi! Vào thôi!

Hách Liên Bảo chia thành ba tầng, bảo lũy rộng khoảng hai mươi bộ, bên trong có bậc thang bằng đá nối liền các tầng, chỗ cao nhất là một

đài quan sát, đưa độ cao của toàn bộ bảo lũy lên đến gần mười trượng, tựa như một ngọn tháp bằng đá.

Tuy là bị phá hủy nhưng thân bảo lũy vẫn giữ được khá hoàn chỉnh, thành môn kiên cố dày hơn hai xích, đủ để chống đỡ được sự công phá của lôi thạch. Bốn bề đều là đồng hoang, nhưng vì được xây dựng trên đỉnh đồi nên Hách Liên Bảo quả là có khí thế nhiếp người, nhất phu đương quan, vạn phu nan quá*.

Bên ngoài mưa rất lớn, nước mưa không chỗ nào là không lọt vào, từ những lỗ thủng ở tầng trên chảy nhỏ giọt xuống, các bậc thang cũng trở thành những đường dẫn nước từ trên xuống.

Trên mặt đất ở tầng dưới đầy những than củi, đất đá và những vật do các đoàn lữ hành bỏ lại. Cũng may trên tường có những lỗ cửa sổ nhỏ để bắn tên, không khí lưu thông nên không có mùi hôi thối.

Từ Tử Lăng đứng yên bất động nhỏ tiếng nói:

- Thạch Chi Hiên đã từng đến chỗ này, còn lưu lại một khoảng thời gian dài nữa.

Hai người nghe mà giật mình.

Bạt Phong Hàn toàn thân nước chảy nhỏ giọt bước đến một bên của sổ, nhìn ra bầu trời đầy mưa gió bên ngoài trầm giọng nói:

- Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên rốt cuộc đã phát sinh vấn đề gì? Nghe Chúc yêu phụ nói, có vẻ như nếu Bất Tử Ấn Pháp của lão không có điểm yếu thì không ai chống nổi.

Khấu Trọng tháo yên ngựa xuống nói:

- Lăng thiếu gia đã từng giao thủ với lão vài lần nên rõ hơn ta.

Từ Tử Lăng chậm rãi:

- Khoảng bốn mươi năm trước, Thạch Chi Hiên gia nhập Phật môn, học trộm được huyền công chính tông, sau đó lại phối hợp với bí kỹ của Ma môn Hoa Gián phái và Bổ Thiên phái, sáng tạo ra Bất Tử Ấn Pháp làm chấn động cả chính tà lưỡng đạo. Lão chính là một nhân vật siêu việt thống nhất ma đạo. Cũng vào lúc đó, lão gặp Bích Tú Tâm, người do Từ Hàng Tịnh Trai phái đi đối phó với lão. Một trường đấu tranh chưa từng có trong lịch sử, vô cùng ly kỳ mà người ngoài không thể nào biết được đã bắt đầu từ đó.

“Ầm!”, một tia sét đánh xuống bên ngoài bảo, chấn động làm ù tai ba người, ánh chớp lóe lên, chiếu sáng cả sườn đồi và vùng bình nguyên gần đó, soi rõ quang cảnh cây cỏ bị mưa gió chao đảo nghiêng ngả rất đáng sợ.

Bạt Phong Hàn than:

- Đạo hạnh của ta còn chưa đủ cao, vừa rồi dạng mây giống như lâu đài, chính là dấu hiệu sẽ có sấm sét. Nói tiếp đi!

Từ Tử Lăng bước đến cạnh Bạt Phong Hàn, lại gần cửa sổ nhìn ra ngoài nói:

- Trường tranh đấu đó lẽ ra đến lúc Bích Tú Tâm đọc Bất Tử Ấn Pháp mà ngọc nát hương tiêu là kết thúc, song sự tình lại không như vậy. Thạch Chi Hiên vì tình cảm quá sâu đậm, lại vì không thể tiếp nhận sự thật tàn khốc tự tay mình hại chết nữ nhân mà mình yêu thương nhất, tính cách xuất hiện phân liệt. Một bên lão vẫn là cao thủ hàng đầu lãnh khốc vô tình của tà phái, một bên lại là một kẻ thất ý tình sâu như biển, thống khổ tự trách. Sau đó lại thêm Thạch Thanh

Tuyền trở thành gánh nặng không thể bỏ được của lão. Bất Tử Ấn Pháp không còn là không có chỗ sơ hở nữa nữa.

Bạt Phong Hàn đổi một hơi chân khí nói:

- Thế gian lại có chuyện kỳ lạ như vậy. Nếu không phải chính miệng Tử Lăng kể ra ta thật không dám tin.

Khấu Trọng bước đến vỗ lên vai hai người nói:

- Nếu thêm cả Chúc Ngọc Nghiên mà vẫn không giết được Thạch Chi Hiên, chỉ sợ sau này bọn ta khó mà ngủ yên được.

“Ầm!”

Lại một tia sấm sét chiếu sáng bầu trời phía trên Hách Liên Bảo, chấn động cả tòa thạch bảo kiên cố, khiến cho người ta có cảm giác đang rơi vào hiểm cảnh.

Tạm chú thích:

Khí bảo chi minh: kết minh ở hoang bảo.

“Thống nhất thiên hạ, quân lâm vạn bang”, không phải các bộ lạc di cư theo nguồn nước có thể so sánh được*: câu này ý có thể là thành này có khí thế như đế vương thống nhất cả thiên hạ, các bộ lạc di cư (thường không có thành lớn) không thể so sánh được.

Triều Nam Tấn: do Tư Mã thị lập ra (xem thêm Biên Hoang Truyền Thuyết).

“triêu hà bất xuất môn, vãn hà hành thiên lý”:thấy ánh bình minh/vầng hồng đừng ra khỏi nhà, thấy ráng chiều thì đi ngàn dặm; cái này lht

chú thích tại hạ (meofmaths) ko hiểu lắm.

phá bảo: ý nói bảo đã bị hư hỏng.

phá đỉnh: chỉ đỉnh bảo đã bị hỏng.

nhất phu đương quan, vạn phu nan quá: một người trấn giữ, vạn người khó qua.

(

Chương 479: Thần cung thị uy

Hoàng hôn yên tĩnh tịch mịch bao trùm trên đại thảo nguyên, ráng chiều tỏa ra từ vầng thái dương sắp lặn xuống nhuốm hồng cả bầu trời phía tây.

Thống Vạn thành sừng sững hiện ra trước mắt ba người, còn có rải rác một số lều trướng ở ngoài thành.

Tòa thành màu trắng này được tạo nên bởi Đông thành, Tây thành và vòng thành bao bọc bên ngoài. Tại bốn góc thành đều có các đài cao hình vuông nhô lên hùng cứ trên mặt tường thành, tăng thêm không ít khí thế. Những ngôi nhà lớn nhỏ cũng màu trắng đều được xây một cách đơn giản và phân bố một cách có tính toán để hình thành một hệ thống đường ngang ngõ dọc trong thành.

Phần lớn mọi nhà đều đã lên đèn, đây đó khói bay vương vấn hòa quyện vào nhau, cảnh sinh hoạt cực kỳ đầm ấm yên bình. Đối với ba kẻ lữ khách đường xa đã lâu không thấy cảnh ấm cúng của cuộc sống đời thường, trong lòng ai cũng dấy lên một cảm giác thân thiết khó tả.

Khấu Trọng vui vẻ cất tiếng:

- Ai mà nghĩ Thống Vạn thành lại nhiệt náo đến như vậy. Ngoại trừ chúng ta, còn có hai đội nhân mã vào thành trước lúc đêm xuống.

Bạt Phong Hàn nói:

- Tại vùng này, Thống Vạn thành là chỗ tập kết và phân phối hàng

hóa lớn nhất. Nơi đây cũng nổi tiếng với nghề rèn sắt, nên còn được xem là kho võ khí lừng danh của Mao Ô Tố. Có điều cái kho báu này đang nằm trong tay đại tù trưởng Thiết Phất Do của Hắc Thủy bộ.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Mao Ô Tố là cái gì vậy?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Đó là một tên gọi khác của sa mạc Tiểu Qua Bích. Ta đặc biệt đề cập tới Thiết Phất Do bởi vì kẻ này cực kỳ không đơn giản. Hắn không những có dã tâm, mà còn có đầy đủ khí độ uyển chuyển để thực hiện dã tâm đó. Nghe nói trong cuộc nội chiến của Đông Đột Quyết, tên này đã âm thầm giúp đỡ Đột Lợi. Từ điều đó chúng ta có thể thấy được nhãn quan và thủ đoạn của hắn.

Khấu Trọng gật gù:

- Nếu như Thiết Phất Do để cho Hiệt Lợi tiêu diệt hảo bằng hữu Đột Lợi của chúng ta, đương nhiên những ngày bình yên của hắn sẽ nhanh chóng chấm dứt.

Bạt Phong Hàn lạnh nhạt nói:

- Đột Lợi không thể tính là hảo bằng hữu của ta, ngay cả bằng hữu bình thường cũng không phải.

Từ Tử Lăng vội chuyển sang chuyện khác:

- Thống Vạn thành có phải cho phép người ta tự do ra vào không?

Đúng lúc này có tiếng vó ngựa từ phía sau vọng tới.

Bọn họ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ba chấm đen ở đằng xa nhanh chóng hiện ra rõ dần, hiển nhiên những người đó đang phi ngựa với một tốc độ rất cao.

Bạt Phong Hàn vừa tập trung quan sát các kỵ mã đang lao đến vừa nói:

- Thống Vạn thành là một địa phương mà không kẻ nào dám manh động độc chiếm, bởi vì ai cũng e ngại các tộc lân cận nổi giận cùng nhau công kích. Ngay cả Thiết Phất Do cũng chỉ có thể khống chế bảy phần của việc làm đồ sắt trong thành. Hơn nữa tại đây còn có tám tòa thần miếu của tám giáo phái khác nhau. Các dân tộc trên thảo nguyên thường cử những đoàn người đặc biệt đến bái tế Thánh giả ở đó. Đừng nói là cấm cửa thành, dù thành môn có bị phá hủy cũng không ai dám tụ tập, vì sợ người ta nói là có tư tâm.

Lúc này ba kỵ mã đã đến gần, những đại hán trên lưng ngựa đều mặc trang phục kiểu võ sĩ của Mạt Yết tộc, dáng vẻ trẻ trung, nhanh nhẹn và dũng mãnh. Tuy nhiên, đằng sau bề ngoài khá phi thường này, người ta còn cảm giác từ bọn chúng toát ra một vẻ tà khí đặc biệt.

Khấu Trọng theo lời chỉ dẫn của Bạt Phong Hàn, đưa tay phải lên đặt trước ngực làm dấu hiệu chào hỏi của người Mạt Yết. Ngờ đâu ba người đó nhìn thấy nhưng vẫn tỏ vẻ lạnh lùng không hề phản ứng. Đến lúc đi ngang qua bọn Khấu Trọng, một tên dùng tiếng Hán bập bẹ nói:

- Hán cẩu đến đây nạp mạng kìa!

Hai tên còn lại cười to hưởng ứng, quả là cố tình lăng nhục ba người hết mức.

Khấu Trọng không hề nổi giận, vì gã nhớ đến năm nào Tùy Dạng đế tác oai tác quái đối với bách tính nơi này, chỉ gắng nở một cười nhăn nhúm với Từ Từ Lăng.

Bạt Phong Hàn hai mắt rực sáng, trừng trừng nhìn theo bóng dáng bọn chúng đang xa dần về hướng Thống Vạn thành, đột nhiên quát lên:

- Tha Cổ Lỗ Na Liệt!

Một tên trong bọn nghe thấy giật mình quay đầu nhìn về phía ba người.

Bạt Phong Hàn cười lớn rồi nói bằng tiếng Đột Quyết:

- Thật là trùng hợp quá! Lát nữa nhất định sẽ cùng ba huynh đệ ngươi thân thiết một phen.

Hai tên kia cũng quay đầu nhìn lại, ba cặp mắt đồng thời ánh lên hung dữ. Tuy vậy bọn chúng cũng không hề dừng ngựa, trong chớp mắt đã đi xa tít.

Từ Tử Lăng lấy làm lạ hỏi:

- Ngươi biết bọn chúng sao?

Bạt Phong Hàn mặt mày thoải mái vui vẻ nói:

- Phen này chúng ta không còn lo tịch mịch nữa rồi. Một chiêu ném đá dò đường nho nhỏ đã dò ra bọn chúng chính là Hắc Thủy Tam Sát nổi tiếng tàn ác. Còn nhớ chúng không?

Khấu Trọng vui mừng đáp:

- Không phải là Hắc Thủy Tam Sát mà Hứa Khai Sơn đã từng nhắc đến chứ, lần này bọn ta có chỗ để trút giận rồi.

Từ Tử Lăng đưa tay chỉ vào mười mấy ngôi lều được dựng trên một mảnh đất cao ở bên ngoài thành phía Đông rồi hỏi:

- Mấy cái lều đó đều màu sắc sặc sỡ, chắc là cùng thuộc về một tộc nào đó phải không?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Đó là lều của người Y Ngô. Đó là một tộc người rất thích màu sắc, thuốc nhuộm do họ làm ra rất nổi tiếng ở đại thảo nguyên.

Tâm trí của Khấu Trọng lại đang đặt hết lên Hắc Thủy Tam Sát, gã nói:

- Những kẻ có danh đầu như Hắc Thủy Tam Sát mà đến đây một cách vội vã như vậy, ắt chẳng phải vì việc tốt lành gì. Rốt cuộc là do chuyện gì nhỉ?

Bạt Phong Hàn mỉm cười:

- Bọn chúng bị ta khám phá thân phận, thế nào chẳng tìm cách giết người diệt khẩu. Thiếu soái không cần phải lo chúng trốn đi đâu.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Lão Bạt đúng là đi guốc trong bụng ta.

Nói xong gã thúc ngựa tăng tốc hướng về phía tòa thành đặc biệt

được dựng nên bởi máu gia súc và cả máu của con người.

Vào thời kỳ Hách Liên Bột Bột xây thành, rõ ràng văn hóa Trung Thổ đã có ảnh hưởng rộng rãi đến vùng đất này. Ngoại trừ phong cách kiến trúc có ít nhiều khác biệt, quy hoạch cơ bản đều học theo các mô hình thành thị truyền thống của người Hán như cổng thành đặt tại bốn phía, các con đường lớn hình bàn cờ xuyên suốt toàn thành, cung điện được xây ở chính giữa. Rải rác trong thành có một số dinh thự quy mô rất lớn. Điều đặc sắc nhất tại đây là khắp nơi đều thấy tượng đá.

Ba người tiến vào cửa nam, hai bên là các bức tượng thần thú cao quá đầu người. Tuy chúng đã bị hư hại ít nhiều, nhưng mặt khác lại có nét giản dị tự nhiên rất gần gũi.

Bọn họ dắt ngựa vào thành, mọi cảnh vật bày ra trước mắt đều tạo cho họ những cảm giác mới mẻ.

Trên đường có nhiều người và gia súc đi lại. Có thể thấy những người chăn cừu, những xe trâu và đội lạc đà của các đoàn thương nhân từ xa đến, tiếp đó là cư dân người Mạt Yết vốn chiếm đa số ở vùng này, rồi thì những nhóm người du mục đến để cúng bái các vị Thánh của họ. Những trang phục và phong tục tập quán khác nhau hình thành một đô thị mang đầy màu sắc ngoại tộc trên đại thảo nguyên.

Những căn lều rộng rãi đó đây so với những ngôi nhà màu trắng kiên cố thực sự có sự khác biệt rõ rệt, màu sắc tươi sáng hơn nhiều, tựa như cả thảo nguyên bao la được thu nhỏ lại trong Thống Vạn thành vậy.

Khấu Trọng hỏi nhỏ bên tai Từ Tử Lăng:

- Có cảm ứng được Xá Lợi không?

Từ Tử Lăng lắc đầu, lướt mắt qua những ngôi nhà kế tiếp nhau hai bên đường. Đa số chúng đều có mái hiên dùng để che mưa nắng, một số còn bày thêm ghế để mọi người ngồi nghỉ ngơi. Chỉ có điều tại đây không thấy những cửa hàng, quán ăn, lữ điếm như các thành thị ở Trung Thổ. Gã bèn hỏi Bạt Phong Hàn:

- Tối nay nghỉ ở đâu đây?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Các ngươi hãy để ý dấu hiệu ở ngoài cửa những ngôi nhà. Hễ thấy chỗ nào treo sừng dê có nghĩa là chủ nhà sẵn sàng tiếp đãi khách từ nơi khác đến, hoặc là trong nhà có phòng trống. Đây chính là truyền thống hiếu khách của các dân tộc du mục. Lúc rời khỏi chỉ cần một chút lễ vật gọi là để kết giao tình bằng hữu, vậy là mọi người đều rất vui vẻ rồi. Bất quá tình thế của chúng ta có điểm hơi khác, bởi vì các ngươi là người Hán, những kẻ vốn không được hoan nghênh nhất ở đây.

Khấu Trọng chẳng thể làm ngơ trước những ánh mắt không hề thân thiện của kẻ qua người lại trên đường. Gã cười khổ nói:

- Có thể mua một cái bạt rồi mang ra bãi cỏ ngoài thành, bắt chước người Y Ngô làm một cái ổ ở tạm không?

Bạt Phong Hàn bước sang một bên, dắt ngựa buộc tạm vào một cái chuồng gần đó. Thong thả tháo yên cương ra, y cười nhẹ:

- Ngồi xuống đã rồi hẵng nói chuyện, mọi việc cứ để cho tiểu đệ sắp xếp.

Khấu Từ hai gã thấy vậy cũng làm theo y hệt. Sau khi tháo xong yên ngựa, cả ba đến ngồi nghỉ trên mấy cái ghế dưới một mái hiên bên đường, yên cương đặt đại ở dưới đất.

Ngồi đối mặt với con đường lớn cũng có một cảm giác nhất định.

Màn đêm buông xuống, từ những ngôi nhà dọc theo hai bên con đường thấp thoáng ánh đèn hắt ra, bỗng nhiên ba gã thấy một đám võ sĩ đang tiến lại gần ở phía bên kia đường, Hắc Thủy Tam Sát nổi bật hẳn lên trong bọn. Mười mấy đại hán vũ trang còn lại đều để tóc xõa đến vai, rõ ràng là chiến binh của các bộ lạc du mục.

Ánh mắt của bọn chúng đồng thời hướng về phía ba người, rồi cùng ngồi xuống dãy ghế dưới mái hiên của ngôi nhà đối diện. Chúng không lập tức bước qua đường sinh sự, nhưng rõ ràng là cũng chẳng bỏ qua cho bọn họ.

Khấu Trọng cười nói:

- Màn hay tới rồi!

Cư dân của mấy ngôi nhà xung quanh và những người đi lại trên đường đều cảm nhận được không khí nặng nề kiếm bạt cung giương từ hai phía, lập tức người thì đóng cửa, kẻ thì tránh xa, con đường lớn trở nên yên tĩnh lạ thường.

Từ Tử Lăng cau mày thắc mắc:

- Chỗ này không có ai quản lý hay sao?

Bạt Phong Hàn duỗi hai chân ra khiến chiếc ghế mà y đang ngồi nghiêng hẳn dựa sát vào tường, lại vặn mình một cái rồi mới trả lời:

- Nơi đây cũng giống như một Yến Nguyên tập khác vậy. Mọi người đều theo quy củ mà hành sự, kẻ nào có nắm đấm cứng hơn thì có tiếng nói quyết định. Cái đám bên kia chín phần là ác bá chỗ này, nếu không cư dân ở đây đã không tỏ vẻ sợ hãi như vậy.

Khấu Trọng liền hỏi:

- Giết người thì có sao không?

Bạt Phong Hàn rút Trảm Huyền kiếm ra, mấy ngón tay khẽ ve vuốt thân kiếm, miệng ung dung đáp:

- Vậy phải xem kẻ bị giết là ai đã! Giả sử đó là ba kẻ ngoại nhân vô danh vô tính chúng ta, chắc sẽ không có ai nhắc đến nửa câu. Nhưng nếu kẻ bị giết là bọn kia thì hậu quả khó mà biết được. Lúc đó còn phải xem kẻ nào sau lưng bọn chúng.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa vang lên, mười mấy kỵ mã phi nhanh đến, rồi bỗng nhiên đồng thời kéo cương dừng lại, hơn chục con ngựa cùng tung vó dựng đứng lên hý vang trên đường, rõ ràng bọn chúng có ý thị uy. Sau đó cả lũ cùng xuống ngựa nhập vào với mấy kẻ bên kia đường. Xem tóc tai và trang phục, bọn này chắc là người Khiết Đan.

Thanh thế của đối phương lập tức mạnh mẽ hẳn lên.

Khấu Trọng cười nói:

- Thật không có đảm sắc, Hắc Thủy Tam Sát lại còn tìm người khác giúp nữa chứ.

Bạt Phong Hàn lên tiếng:

- Chỉ là bọn chúng đánh giá cao chúng ta thôi. Đến rồi kìa!

Một đại hán du mục đứng dậy, bước qua đường đi về phía ba người.

Tiếp đó có tiếng xì xì, đối phương đã đốt lên bốn cây đuốc, ánh lửa chiếu sáng cả một quãng đường.

Nhân thủ của đối phương đã lên đến ba mươi chín người, nếu nhìn về số lượng hiển nhiên đã chiếm hết ưu thế.

Mặt mũi của tên đang bước qua đường rất hung hãn dữ tợn. Tay hắn nắm chặt cán đao, dừng lại cách chỗ bọn họ đang ngồi chừng mười bộ, rồi chỉ vào ba người quát lên:

- Hai tên Hán cẩu nhanh bò ra đây chịu chết!

Bạt Phong Hàn ngửa mặt cười lớn một tràng dài, âm thanh vang dội cả con đường. Ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn thẳng vào đại hán kia, y trầm giọng nói:

- Bản nhân chưa từng giết kẻ vô danh! Báo danh đi!

Khấu Trọng cố ý tỏ vẻ ngạc nhiên, dùng tiếng Đột Quyết hỏi:

- Giả sử hắn thực sự là kẻ không tên không tuổi, lão ca ngươi thật muốn tha cho hắn một mạng hay sao?

Bạt Phong Hàn cười lạnh nói:

- Nếu đúng là kẻ không có tên tuổi gì, chém cái đầu chó của hắn xuống xem như xong chuyện.

Đại hán du mục đó có muốn nhịn cũng nhịn không nổi, gầm lên một

tiếng, vung đao xông tới chém xả vào Bạt Phong Hàn. Cùng lúc đó bảy tám người bên phía đối phương cũng ào qua.

Khấu Trọng đứng bật dậy thò tay vào trong áo choàng da dê rút Tỉnh Trung Nguyệt ra, lộn mình một cái đã đứng ở trên đường, một đao chém tới tên đại hán du mục. Mấy động tác vừa rồi của gã liền lạc tự nhiên như hành vân lưu thủy, thế như phá trúc, tinh diệu vô cùng. Miệng gã quát vang:

- Bọn tiểu tốt này cứ để cho tiểu đệ ra tay.

Câu này lại là tiếng Hán.

Trong tình thế không còn cách chọn lựa, đại hán kia chỉ còn cách vung đao chống đỡ.

“Choang!”

Trong ánh mắt sửng sốt của đồng bọn, cả người lẫn đao tên này bị xoáy văng ra ngoài, miệng phun máu tươi. Khi có mấy tên cùng phe chạy ra đỡ lấy thì hắn đã không có cách nào tự mình đứng dậy, cây đao cũng rời khỏi tay rơi xuống nằm lăn lóc trên mặt đất.

Kể cả Hắc Thủy Tam Sát, địch nhân không kẻ nào không tái mét mặt mày. Tình thế vừa rồi, đao pháp uy mãnh như vậy, bọn chúng đều là lần đầu tiên được chứng kiến.

Khấu Trọng hoành đao đứng trên đường, gã cao giọng quát lớn:

- Tha Cổ Lỗ Na Liệt, mau bò ra đây cho ta.

Hắc Thủy Tam Sát cùng đứng cả dậy, đang định mở miệng mắng chửi, nhanh đến mức mắt thường hầu như không nhận ra được, một

mũi tên bay qua con đường xuyên thẳng vào bộ ngực vạm vỡ của Tha Cổ Lỗ Na Liệt, nghe “Phập!” một tiếng. Mũi tên mang theo một kình lực mạnh đến mức đẩy hắn bắn văng vào bờ tường của ngôi nhà mà bọn chúng đang ngồi bên ngoài. Tha Cổ Lỗ Na Liệt bị mũi tên ghim lại trên vách, chết không kịp kêu một tiếng. Kình lực của phát tên này quả thật không lời nào có thể diễn tả, nhưng điều khiến người ta kinh hãi nhất là mũi tên rời cánh cung đúng vào khoảnh khắc hắn vừa đứng lên, thời gian góc độ chuẩn xác đến mức hoàn hảo.

Nhất thời tất cả bọn chúng bao gồm cả hai huynh đệ còn lại của Hắc Thủy Tam Sát đều sững người ra như tượng, không tên nào dám nhúc nhích.

Bạt Phong Hàn tay trái cầm Vong Nguyệt cung, tay phải thong thả đặt một mũi tên lên dây cung, miệng nói:

- Kẻ nào dám cử động một ngón tay, kẻ đó sẽ là mục tiêu kế tiếp của Bạt Phong Hàn ta.

Lời này vừa thốt lên, càng không có ai dám động đậy, tình cảnh quái dị đến cực điểm.

Nhị Sát ngầm đưa mắt nhìn nhau một cái, đột nhiên chia ra hai hướng tả hữu phóng đi. Bọn chúng còn đê tiện đến mức lợi dụng người cùng phe làm bia đỡ tên, toàn lực chạy trốn.

Khóe môi Bạt Phong Hàn khẽ thoáng một nét cười lạnh lẽo tàn khốc, tay cung vẫn không hề cử động.

Hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của địch nhân, Khấu Trọng tra đao vào vỏ, trong chớp mắt đã thấy Diệt Nhật cung nằm trên tay. Gã áp dụng độc môn thủ pháp của Bạt Phong Hàn, dụng kình giương cung,

đồng thời cất giọng lạnh lùng:

- Lăng thiếu gia! Tên!

Từ Tử Lăng vung tay ném cho hắn một mũi, Khấu Trọng chẳng buồn quay lại nhìn, huơ tay một cái đã bắt được rồi đặt lên dây cung.

Lúc này Nhị Sát đã chạy được một đoạn khá xa, một tên đang phi thân lên mái một tòa nhà, tên kia thì phóng nhanh như chớp dọc theo mé tường dẫn tới một ngõ nhỏ gần nhất ở gần đó.

Trước khi bọn chúng thoát khỏi tầm uy hiếp của cung tên, Vong Nguyệt và Diệt Nhật đồng thời được kéo căng ra, kình tiễn xé gió vụt đi.

Trong lúc bọn võ sĩ tại đương trường tên nào tên nấy đang sởn cả tóc gáy, hai mũi tên trước sau xuyên vào lưng Nhị Sát, máu tươi từ từ loang ra. Một tên chân vừa tiếp xúc với mái ngói đã ngã văng ra, lăn mấy vòng rồi rớt xuống đất. Tên còn lại vẫn tiếp tục lao mình về phía trước, đến chỗ rẽ vào ngõ mới đổ sấp xuống.

Khấu Trọng cười lớn rồi thu hồi Diệt Nhật cung. Gã hướng về đám chiến binh du mục bên kia cao giọng hỏi:

- Còn muốn động thủ nữa không?

Bọn chúng vẫn ngẩn ra như tượng!

Từ Tử Lăng cười nhạo:

- Khấu Trọng ngươi phải nói bằng tiếng Đột Quyết chứ, nếu không bọn chúng sao hiểu được!

Khấu Trọng vỗ trán một cái, bật cười lắc đầu, đoạn rảo bước quay về lại chỗ của mình, vừa ngồi xuống vừa nói:

- Thôi để cho lão Bạt ngươi ứng phó.

Bạt Phong Hàn chậm rãi cất cung đi, nói:

- Các ngươi đã làm nhục bằng hữu của Bạt Phong Hàn ta, mọi chuyện đêm nay vốn khó kết thúc dễ dàng được. Bất quá vừa rồi bọn ta đã giết ba người, cơn giận cũng đã nguôi phần nào. Hãy kêu một người qua đây nói chuyện!

Trên cả con đường tuyệt không có một bóng hành nhân, không gian tĩnh lặng đến ghê người.

Một đại hán bên phía đối phương bước ra, trông vẻ ngoài so với tên đã bị thương lúc đầu có vẻ thuận mắt hơn một chút. Hắn đi đến trước mặt ba người, hai tay đưa lên chắp lại trên trán, cúi mình vái chào và nói:

- Bọn tại hạ không biết là Bạt Phong Hàn thân lâm, vừa rồi trót đã mạo phạm, xin ngài tha tội.

Bạt Phong Hàn bước xuống bậc thềm đá xuống đường đến sát bên hắn, trầm giọng hỏi:

- Hắc Thủy Tam Sát đến Thống Vạn thành để làm gì? Đừng có mà tính chuyện đánh lừa, nếu không cho dù phải đuổi khắp đại thảo nguyên ta cũng không tha cho ngươi đâu!

Tên này hoàn toàn bị khí thế trên mình Bạt Phong Hàn trấn nhiếp, hắn không dám nhìn vào y, chỉ cúi đầu đáp:

- Bọn họ muốn cướp một viên bảo thạch của người Y Ngô, nhưng chưa kịp bàn bạc thì đã bị các ngài giết chết. Ta chỉ biết có chừng đó thôi!

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Có phải là những người Y Ngô hiện giờ đang ở ngoài thành không?

Đại hán du mục gật đầu đáp:

- Chính là bọn họ!

Bạt Phong Hàn phất tay nói:

- Biến đi! Nhớ đem theo mấy cái xác đấy!

Bọn chúng như được Hoàng ân đại xá, vội vàng ôm mấy thi thể chạy đi, chớp mắt đã không còn một mống.

Bạt Phong Hàn quay lại ngồi xuống giữa hai người, cười nói:

- Thống khoái thống khoái! Có được cây Vong nguyệt thần cung này, dù cho đối diện với thiên binh vạn mã ta cũng chẳng chút run sợ.

Khấu Trọng liền nói:

- Tốt nhất chúng ta bổ sung một ít tên, nếu không khi bắn hết rồi thì dù có thần cung cũng không có đất dụng võ.

Bạt Phong Hàn đáp:

- Điều này thì dễ thôi! Sáng mai để ta hỏi thăm xem vùng này ai là người làm tên nổi tiếng nhất, khi đó muốn bao nhiêu mua bấy nhiêu.

Khấu Trọng ưỡn mình một cái, vui vẻ nói:

- Ngồi ở chỗ này cũng có phong vị riêng của nó, chúng ta có thể đả tọa ở đây một đêm, sáng mai để cho Lăng thiếu gia dùng cái mũi của hắn đánh hơi khắp nơi, để xem có thể ngửi ra mùi của Thạch Chi Hiên không.

Từ Tử Lăng không khỏi bật cười:

- Có phải ngươi đang ganh tỵ với khả năng cảm ứng Xá Lợi của ta không đấy?

Khấu Trọng gượng chống chế:

- Cảm ứng của ngươi dường như cũng hạn chế thôi. Nếu không thế thì sao bây giờ mới biết chứ?!

Bạt Phong Hàn mỉm cười vỗ vai Khấu Trọng:

- Có rất nhiều thứ là do năng khiếu bẩm sinh mà có, không thể cưỡng cầu được.

“Két két!”

Cánh cửa ngay bên cạnh được mở ra, một lão nhân râu ria xồm xoàm, da hơi ngăm đen thò đầu ra vẻ dò xét, sau đó dùng Hán ngữ nói:

- Ba vị anh hùng nếu không chê hàn xá thô sơ, xin mời vào trong.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Lão trượng là ai mà có thể nói tiếng Hán tốt như vậy?

Lão nhân trả lời:

- Lão phu tên là Thành Chân, vốn là người của Hề tộc, đến đây để làm nghề rèn sắt, thấm thoắt đã hai mươi mấy năm rồi. Bởi vì thân mẫu là người Hán nên lão già này cũng biết chút Hán ngữ. Hắc Thủy Tam Sát tiếng ác khắp nơi, đêm nay ba vị vì dân trừ hại, bá tính ở Thống Vạn thành cảm kích vô cùng.

Bạt Phong Hàn cũng cất tiếng hỏi:

- A Hội Thị của Hề tộc hiện nay có phải là Tô Chi không lão trượng?

Thành Chân gật đầu đáp:

- Bạt gia hiểu biết thật là rộng! A Hội Thị của chúng ta chính là "Đại Sĩ Cân" Tô Chi.

Khấu Trọng nghe không hiểu liền hỏi:

- A Hội Thị là gì vậy?

Thành Chân giải thích:

- Người Hề Tộc của chúng tôi chia ra làm năm bộ là Nhục Hột Vương, Mạc Hạ Phất, Khế Cá, Mộc Côn và Thất Đắc. Tù trưởng các bộ gọi là Sĩ Cân, do A Hội Thị đứng đầu. Ài! Chúng tôi và người Khiết Đan vốn cùng chung nguồn gốc, nhưng hiện tại thế như nước với lửa. Ba vị chắc là chưa ăn tối, chi bằng hãy dắt ngựa vào trong, để cho cả nhà Thành Chân này có thể tỏ chút tình gia chủ.

Ba người vui vẻ đồng ý. Chuyện đời khó ai đoán trước, đột nhiên vấn

đề nơi ăn chốn nghỉ tự nhiên trở nên không còn phải lo nghĩ. Đối với những kẻ phiêu bạt trên hoang mạc mà nói, có được một mái ngói che thân đã là vô cùng trân quý.

(

Chương 480: Tà vương tái hiện

Vượt qua cửa, ba người như tiến nhập vào một thế giới ẩn náu khác.

Nhà của Thành Chân không làm cho người ta chú ý nếu từ ngoài đường nhìn vào, thực ra bên trong lại rất rộng rãi. Đập vào mắt bọn họ trước tiên là bức tường bằng gạch mộc, rồi một xưởng rèn toàn bộ từ chân tới mái cũng đều xây bằng gạch mộc, chủ yếu dùng để chế tạo mã đao. Trong xưởng các loại công cụ thiết bị cần thiết đều đầy đủ, qua đó có thể thấy sự hưng thịnh của nghề rèn ở Thống Vạn thành.

Thành Chân thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đặc biệt thích thú ngắm nhìn căn nhà mái bằng xây bằng gạch mộc này bèn giải thích:

- Loại đất nện này ở đây vô cùng phổ biến, lấy mãi không hết, kết dính rất chắc, khô hết nước là thành hình. Ưu điểm lớn nhất của nó là cách nhiệt rất tốt, mùa đông thì ấm, mùa hè thì mát.

Hai người rất muốn hỏi có phải Hách Liên Bột Bột mỗi lần xây nhà đều hoặc giết người đắp tường hoặc giết binh sĩ để thử độ kiên cố hay không, nhưng biết nếu hỏi chuyện đó sẽ làm mất không khí vui vẻ, đành phải nén không dám hỏi nữa.

Bạt Phong Hàn tiện tay cầm một thanh mã đao đã hoàn thiện lên hỏi:

- Quặng sắt có phải cũng được chuyển đến từ gần đây?

Thành Chân trả lời:

- Quặng sắt chủ yếu do Thiết Phất Do của Hắc Thuỷ Bộ cung cấp. Vì vậy, tất cả người rèn đúc ở đây đều phải xem sắc mặt hắn mà hành xử.

Đi qua cửa sau của công xưởng là tới hoa viên có mái che bên trên trồng nho, bên dưới là giếng nước, đầy vẻ dân dã ấm cúng.

Tiếp đến là khu nhà ở. Tường phòng có các đồ án hoa văn dùng bản khắc gỗ dập vào, có nơi treo các tấm thảm len để trang trí, trên giường cũng làm bằng đất được trải chiếu lau. Sau đó là bếp lò, rồi đến ngăn cất giữ đồ vật nằm sâu trong tường, bên ngoài được che bởi một tấm rèm hoa lệ. Với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mà nói, trong ngôi nhà này tràn đầy vẻ kỳ lạ của ngoại quốc.

Cuối cùng là các khu phụ như bếp ăn, chuồng ngựa, nhà vệ sinh, nhà kho, phòng cho khách nhân.

Vợ cả Thành Chân chết sớm, để lại năm trai hai gái, cháu chắt một bầy. Các con gái đã lấy chồng hết, ba trong năm con trai cũng đã có vợ, nhưng y theo tục lệ vẫn ở cùng nhà, kế thừa nghề nghiệp của cha.

Thái độ bọn họ với ba vị khách mời vô cùng nhiệt tình, chào hỏi chu đáo, biểu hiện rõ tác phong hiếu khách của các dân tộc Tái Ngoại.

Một bữa tiệc muộn được tổ chức ngay trong không khí náo nhiệt đó, tham dự chỉ có thành viên nam trong nhà, chủ và khách cùng vui vẻ ăn uống.

Trong buổi tiệc Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã được đại khai nhĩ giới, biết thêm không ít những phong tục kỳ lạ của các dân tộc miền Tái Ngoại. Ví như tập tục hôn nhân của Hề tộc, sau khi bố mẹ hai

bên đồng ý, chú rể trước tiên sẽ “cướp” cô dâu mang đi, sau đó chú rể và cô dâu sống ở nhà gái, khi nào có thai mới quay lại nhà trai.

Khấu Trọng dùng tiếng Đột Quyết mà gã đã hàng ngày luyện tập thành thạo hỏi Bạt Phong Hàn:

- Người Đột Quyết của huynh có phong tục cướp vợ như vậy không?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Bọn ta so ra thì cũng tương tự như Hán nhân các ngươi, phải nhờ người làm mai mối với nhà gái, rồi thoả thuận rõ sính lễ là bao nhiêu đầu gia súc đó.

Con cả của Thành Chân là Mộc Khắc bỗng nhiên xúc động than thở:

- Bọn ta không thể không đi hàng nghìn dặm đến Thống Vạn, chỉ nhằm tránh người Đột Quyết các ngươi vì không muốn bị bắt làm nô lệ.

Bạt Phong Hàn lấy làm lạ:

- Thống Vạn tuy không phải là nơi Đột Quyết trực tiếp quản lý, nhưng vẫn nằm trong thế lực của Đông Đột Quyết, sợ vẫn không phải là thiên đường đâu.

Thành Chân đáp:

- Tác phong của Đột Lợi và Hiệt Lợi không giống nhau. Đột Lợi đối xử với các dân tộc trong khu vực của mình rất khoan dung, không giống như Hiệt Lợi thường xuyên cướp phá. Vì thế, các dân tộc ở Thống Vạn nơi lãnh địa của Đột Lợi sống hoà bình với nhau, hiếm khi có xung đột nào lớn.

Mộc Khắc tiếp lời:

- Vậy nên người Thống Vạn đều hy vọng Đột Lợi có thể thắng Hiệt Lợi. Bất quá tình cảnh hiện tại của Đột Lợi rất không tốt, một bên là đại quân hùng hậu của Hiệt Lợi áp sát sau lưng, lại thêm bên cạnh nước Túc Mạt mới lập quốc, trái phải đều thụ địch, tình thế rất bất lợi. Bọn ta chỉ còn cách cầu Địa Thần bảo vệ y.

Bạt Phong Hàn trầm ngâm không nói gì.

Từ Tử Lăng thấy mơ mơ hồ hồ, bèn hỏi:

- Tại nơi thảo nguyên rộng lớn mênh mông thế này, chín phần mười là các dân tộc du mục theo cây cỏ và nguồn nước, làm thế nào để có thể xác định biên giới hoặc lãnh địa?

Thành Chân trả lời:

- Các dân tộc có thực lực chia nhau chiếm lấy các mục trường lớn nhỏ theo mùa khí hậu, lấy sông hồ làm giới tuyến. Các tộc người nhược tiểu nếu muốn ở cùng mục trường thì phải tiến cống tới chủ mục trường theo số lượng nhân khẩu của mình. Giống như Thống Vạn thành mỗi năm đều thượng cống Đột Lợi binh khí và tiền thuế.

Khấu Trọng gãi đầu hỏi:

- Thảo nguyên lớn như vậy. Địch tiến ta lùi, địch lùi ta tiến, biết phân thắng phụ thế nào?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Chiến tranh trên đại thảo nguyên là giết chóc và cướp phá để làm

suy yếu địch nhân, cực kỳ khác biệt với kiểu công thành chiếm đất ở Trung Thổ các ngươi. Ví như vào năm Nhân Thọ của Đại Tuỳ, A Vật Tư người Đột Quyết xâm chiếm phía Nam đánh Khải Dân Khả Hãn đang quy phục Tuỳ thất đương thời, một lần cướp lấy hơn hai mươi vạn đầu gia súc, làm Khải Dân Khả Hãn vô lực phản kích. Nếu thế lực đối phương thâm sâu, thì việc tiếp theo hiển nhiên sẽ là tiến hành chuyện giết người phóng hoả. Ở Đột Quyết, chỉ có người chết trên chiến trường mới được tôn trọng. Trên mộ đắp đá theo số lượng người bị mình giết, mỗi mạng tính bằng một viên, có mộ lên tới một nghìn một trăm viên đá.

Mộc Khắc nói:

- Còn cả việc bắt trẻ em nam nữ tộc kia làm nô lệ nữa chứ. Cưỡng ép bọn chúng sinh đẻ, duy trì nhân lực cho chiến tranh.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Cái kiểu dùng chiến tranh nuôi chiến tranh như vậy đáng lẽ phải bỏ đi. Chẳng trách mỗi khi Hiệt Lợi cướp bóc nơi biên ải, ngoài việc giết người phóng hoả, còn cướp theo nhiều đàn bà trẻ con người Hán, nguyên lai là đã áp dụng tập tục chiến tranh tiêu hao trên thảo nguyên này.

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Đó chính là điểm yếu của Hiệt Lợi, chỉ giỏi công mà không giỏi thủ thành, chỉ có thể dựa vào loại chó săn người Hán đánh trận đầu cho hắn.

Bạt Phong Hàn đáp:

- Hiện tại có Triệu Đức Ngôn làm quân sư cho Hiệt Lợi, tình hình có

lẽ đã thay đổi. Vì vậy, nếu Hiệt Lợi đánh bại Đột Lợi, chẳng những các dân tộc trên thảo nguyên chịu hậu quả, khổ không nói hết, mà người Hán các ngươi cũng mãi mãi không có ngày nào hoà bình.

Thành Chân nâng chén nói:

- Muộn rồi! Sáng mai chúng ta nói tiếp.

o0o

Ba người được bố trí nghỉ ngơi trong khách xá đằng sau. Đó cũng là một căn phòng trên dưới đều làm bằng đất khô, chỗ ngủ ngay trên mặt đất. Bọn họ vẫn chưa buồn ngủ, bèn ngồi dựa vào tường nói chuyện.

Khấu Trọng hỏi:

- Chúng ta giờ tính sao đây? Cứ ở đây đợi tin tức của Chúc yêu phụ thì không biết đến lúc nào.

Bạt Phong Hàn trả lời:

- Bọn ta lấy ba ngày làm hạn, nếu không nghe được tin của Chúc yêu phụ thì lập tức khởi hành tìm Mã Cát, nói không chừng vẫn còn đủ thời gian.

Khấu Trọng đáp:

- Kỳ quái thật, Thạch Chi Hiên đã từng qua Hách Liên Bảo, sao đến Thống Vạn thành lại không vào? Điều khó hiểu này chỉ có thể giải thích là lão chạy núp ở những nơi hoang dã, không muốn đến những chỗ dân cư đông đúc như ở đây.

Bạt Phong Hàn nói:

- Giải thích duy nhất là Thạch Chi Hiên không thoát khỏi sự truy đuổi của Chúc yêu phụ, vì vậy quay đầu phản công, thậm chí có thể đã giao thủ với mụ. Chúc yêu phụ một mình không thể thi triển được chiêu thức “đồng quy ư tận”, vì vậy bất đắc dĩ phải hạ giọng cầu viện chúng ta.

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng không nói gì, quay đầu nhìn gã hỏi:

- Lăng thiếu gia có cảm ứng lại gì không?

Từ Tử Lăng hạ giọng:

- Phong Hàn huynh đoán không sai. Thạch Chi Hiên cuối cùng đã mất kiên nhẫn, quyết ý toàn lực phản kích.

Hai người kia ngạc nhiên, bèn hỏi gã sao có thể chắc chắn vậy.

Từ Tử Lăng hổ mục lấp lánh đáp:

- Lúc nãy trong bữa tiệc tối và lúc hai người nói chuyện vừa xong, ta trước sau hai lần cảm ứng được tà khí của Xá Lợi, tuy như có như không nhưng vô cùng rõ ràng.

Bạt Phong Hàn cả mừng:

- Dựa vào linh giác siêu phàm của Lăng thiếu gia, bọn ta tối nay phải móc lão ra giết phứt đi là xong.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Ta không thể tìm ra lão được, vì Xá Lợi không ở trên người lão.

Cảm ứng đó lúc trước bữa tiệc tối nay tiểu đệ còn nghĩ là do ảo giác, nhưng giờ có thể khẳng định như vậy.

Hai người giật mình.

Thạch Chi Hiên do mang Xá Lợi theo người đã lâu, bất tri bất giác đã nhiễm tà khí chết chóc của vật này. Tuy bây giờ lão đã đem Xá Lợi giấu đi, nhưng thân nhiễm tà khí làm cho Từ Tử Lăng sinh ra cảm ứng, từ đó đoán ra được Thạch Chi Hiên đang định tiến hành phản kích.

Như vậy, lão đã hai lần đến gần đây, sau khi quan sát kỹ càng hình thế sẽ tìm cách đột tập bọn họ.

Bạt Phong Hàn duỗi người cười nói:

- Ngủ nào!

Khấu Từ đều hiểu ý, thổi tắt đèn da dê, nằm xuống giả vờ ngủ, phát ra âm thanh hô hấp đều đều.

Trong bóng tối yên tĩnh, ba người điều tức vận khí, giữ sức đợi địch.

Thạch Chi Hiên nếu muốn xuất thủ tất phải chọn đêm nay, vì ba người vừa mệt mỏi sau một chuyến đi dài, ắt sẽ ngủ say ở nơi an toàn yên ấm này.

Quả nhiên không quá nửa canh giờ, Tử Tử Lăng nằm ở giữa khẽ ra hiệu cho hai người, ý nói lại cảm ứng thấy tà khí của Xá Lợi trên người Thạch Chi Hiên.

Ba người im lặng giữ nguyên trạng thái, bởi vì bất cứ sự biến đổi nhỏ nào, kể cả hơi thở, nhịp tim hay kinh mạch đều đánh động đến Thạch

Chi Hiên.

Với người bình thường mà nói, chuyện này là không thể, nhưng Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đều là những vì sao sáng nổi bật trong đám thanh niên cao thủ bấy giờ, tự nhiên là dễ dàng làm được.

Bọn họ không hề nghe thấy bất cứ chút âm thanh nào, nhưng hoàn toàn dựa vào trực giác của cao thủ mà cảm thấy Thạch Chi Hiên đã từ mái nhà bếp nhảy xuống mặt đất, tiến tới cửa sổ chuồng ngựa liếc qua một cái, sau đó lập tức chuyển thân áp sát vào tường.

Ba người bài xuất hết mọi tạp niệm khỏi đầu óc, bình tĩnh chờ đợi sự việc tiến triển.

Rốt cuộc một kẻ không thủ đoạn nào không dám làm như Thạch Chi Hiên sẽ đối phó với bọn họ thế nào đây?

Trong chớp mắt Thạch Chi Hiên đã đứng ngoài cửa gỗ của khách xá, mặc dù không tận mắt nhìn thấy, ba người vẫn cảm thấy tốc độ di chuyển hãi nhân như quỷ mị của lão.

Huyễn Ma Thân Pháp quả thật không tầm thường.

Vào lúc cực thịnh, với Bất Tử Ấn Pháp phối hợp với Huyễn Ma Thân Pháp, thiên hạ căn bản không một ai có thể giữ được lão. Tứ Đại Thánh Tăng tuy lực mạnh hơn nhưng vẫn không cách nào chế phục lưu lão lại được.

Hiện giờ bọn họ có thể làm được điều đó không?

Thạch Chi Hiên vô thanh vô tức vỗ một chưởng vào cánh cửa gỗ, cánh cửa kiên cố bỗng như một tờ giấy mỏng không chịu nổi lực đạo

hoá thành bột vụn. Tay phải của cao thủ đáng sợ nhất trong ma môn này đồng thời phát ra ba mũi chủy thủ, nhanh như điện bắn thẳng vào yết hầu yếu hại của ba người, ngoan lạt cực điểm.

Ba tấm chăn bỗng bốc lên như gió cuốn, hướng tới ba thanh chủy thủ.

Thạch Chi Hiên giật mình, hiển nhiên lão bị sự phòng bị trước của ba người làm cho kinh hãi vô cùng. Lão không lùi mà lại tiến, lao cả thân mình vào hai chiếc chăn chứa đầy kình lực của Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng.

Trong bóng tối hắc ám không nhìn rõ năm đầu ngón tay đó, Tỉnh Trung Nguyệt trên tay Khấu Trọng chém tới. Nhưng thị tuyến của Khấu Trọng đã bị che khuất, không nhìn thấy Thạch Chi Hiên, do đó rất khó để xuất chiêu mãnh liệt. Khấu Trọng không khỏi thầm kêu lợi hại. Nhưng đao đi theo ý, Tỉnh Trung Nguyệt như linh xà tự vòng qua hai tấm chăn xả thẳng vào siêu cấp cao thủ phía sau.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn tự biết mình đã non tay để cho kình địch cao minh hơn kia chiếm lợi thế. Cả hai thầm than thở rồi tách sang hai bên tả hữu.

Hai tay Từ Tử Lăng như múa lên xuất ra hàng trăm nghìn ấn pháp, khiến người khác hoàn toàn không nắm được ý đồ của gã, do đó không thể chọn được phương pháp tiến kích tốt nhất, vì vậy đây là cách phòng thủ tuyệt hảo.

Bạt Phong Hàn hơi lùi lại một chút rồi lập tức tiến lên, Trảm Huyền kiếm bắn thẳng về phía Thạch Chi Hiên.

Song phương đều toàn lực xuất thủ, tuyệt không nghĩ đến đường lùi.

Thạch Chi Hiên hừ lạnh, lùi ra phía cửa. Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng tức thời đánh vào khoảng không.

Ba người đồng thời hít vào một hơi khí lạnh, chuyện này thật không thể có khả năng, Thạch Chi Hiên tránh thoát dễ dàng tựa như hít thở vậy.

Bọn Khấu Trọng ba người giờ mới biết, ban đầu có vẻ như lão tập trung chọn một trong hai người Bạt Phong Hàn và Từ Từ Lăng để tấn công, thực ra đó chỉ là hư chiêu, khiến ba người trong lúc sơ ý bị cuốn theo ý đồ của lão.

Bọn họ một lần nữa lại mất tiên cơ, bị Thạch Chi Hiên dắt mũi. Nếu để lão ra khỏi phòng khách này, ai có lòng tin chặn được lão lại? Ba người vốn định nhân cơ hội lão không phòng bị đánh lão trọng thương, chỉ hận kết quả không được như ý nguyện.

Thạch Chi Hiên trước hết dùng thế công phá thế công, sau đó dùng lùi lại phá vỡ thế phòng thủ của bọn họ.

Ba gã phòng thủ vốn không có kẽ hở, song hiện giờ không thể không phản công trong thế hạ phong, cố gắng vây khốn Thạch Chi Hiên lại trong phòng. Sớm biết việc này là rất nguy hiểm, nhưng bọn họ cũng không thể không tiến lên.

Chỉ có ba người liên thủ mới có khả năng tiêu diệt được ma đầu này.

- Bùng! Bùng! Bùng!

Chủy thủ lao vào ba tấm chăn đang bung ra, kình lực giao kích khiến cho tấm chăn lập tức hoá thành bột vụn, tuy nhiên ba mũi chủy thủ cũng đã bị chặn lại.

Trảm Huyền kiếm của Bạt Phong Hàn hóa thành một làn kiếm mang, hoàn toàn không màng đến bản thân công tới Thạch Chi Hiên.

Chỉ cần Bạt Phong Hàn ép Thạch Chi Hiên phải phản kích là có thể ngăn cản được thế chạy của lão, để Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thừa cơ hội tiến công, dù hắn phải ném bản thân mình vào thế nguy hiểm trùng trùng.

Quả nhiên Thạch Chi Hiên cười lạnh một tiếng, đổi lùi thành tiến, hai tay vòng lại, phát ra một màn kình khí dầy đặc, mạnh mẽ công về phía Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, chân trái đồng thời đá ngang ra thẳng vào chỗ yếu hại ở bụng dưới Bạt Phong Hàn.

Nhanh! Độc! Chuẩn! Hiểm!

Bạt Phong Hàn chút nữa thì kêu cha gọi mẹ. Với sự phán đoán và kinh nghiệm thân kinh bách chiến của hắn, khẳng định chín phần rằng Trảm Huyền kiếm của mình có thể nhanh chóng đánh tới động mạch trái trên cổ Thạch Chi Hiên. Lẽ nào có thể lấy được tà mệnh của lão trước lúc chân lão đã trúng hắn sao? Bản lĩnh “Tà Vương” Thạch Chi Hiên với cái danh xưng “Bất Tử”, sao có thể dễ dàng bị Bạt Phong Hàn hắn giết chết như vậy!

Nếu như Bất Tử Ấn Pháp của lão chịu được một kích của Bạt Phong Hàn, tính mệnh hắn tất nhiên là đi tong. Nhưng nếu Bạt Phong Hàn biến chiêu tự bảo vệ mình sẽ đánh mất ưu thế tiến công, khó đưa lão vào chỗ chết được nữa.

Bạt Phong Hàn nhất thời rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Trong ba gã, Từ Tử Lăng là người biết rõ nhất sự lợi hại của Thạch Chi Hiên. Lúc này, trong hiểm cảnh, gã thể hiện công phu với biểu hiện xuất sắc kinh người. Từ Tử Lăng thầm vận ấn quyết, hai chân

dụng lực, thân mình như đạn bắn lên cao. Lưng gã vừa chạm nóc nhà, một quyền liền đánh xuống, chế ngự kình khí kỳ dị vô bỉ của Thạch Chi Hiên, tạo cơ hội tốt cho Khấu Trọng có thể đột phá chân khí hộ thân không chút sơ hở của lão.

Khấu Từ tâm ý tương thông, lập tức Khấu Trọng khẽ lách sang ngang rồi lùi lại, đợi khi người áp vào tường thì dùng chiêu Kích Kỳ trong Tĩnh Trung Bát Pháp, nhân đao hợp nhất, Tỉnh Trung Nguyệt biến thành một luồng sáng vàng rực nhanh như điện chớp lao thẳng tới Thạch Chi Hiên.

Nếu hợp lực của cả hai người vẫn không phá được màn hộ thân chân khí xuất sắc nhất thiên hạ của Thạch Chi Hiên, ắt Bạt Phong Hàn vốn đang ở thế lao mình vào miệng rắn sẽ gặp nguy hiểm đến tính mệnh.

Thạch Chi Hiên trong lòng thầm kêu khổ. Cuộc chiến trước mặt lão quả gian nan hệt như các lần giao thủ với Bích Tú Tâm, Tứ Đại Thánh Tăng hay Ninh Đạo Kỳ vậy.

Cuộc chiến với Bích Tú Tâm nguy hiểm không phải ở chỗ sinh tử. Bích Tú Tâm tuy đạt đến cảnh giới “Tâm Hữu Linh Tê” của “Từ Hàng Kiếm Điển”, nhưng vẫn chưa đủ để phá được Bất Tử Ấn Pháp thiên hạ vô song của lão. Nguy hiểm là ở chỗ lão lại không xóa bỏ được lòng yêu thương Bích Tú Tâm, tuy cuối cùng đã chiến thắng, còn làm trọng thương Bích Tú Tâm, nhưng do một thoáng sai lầm, lão liều mình hao tổn chân nguyên cứu lấy nàng, đoạt lấy thân thể nàng, tạo nên mối tình lỳ lạ giữa hai phe chính tà.

Hai lần bị Tứ Đại Thánh Tăng bao vây, nguy hiểm tuy lớn và đến từ bốn phía, nhưng Tứ Đại Thánh Tăng cuối cùng không phải là người có thể xuống tay giết người. Võ công họ tuy bác đại tinh thâm, nhưng sát ý không nhiều, khi xuất chiêu luôn dành lại sinh cơ, khiến lão tuy

muốn hạ họ thì tuyệt vô khả năng, nhưng bảo mệnh thì có thừa.

Trong cuộc chiến với Ninh Đạo Kỳ, do công pháp của Thạch Chi Hiên không hoàn thiện vì sơ hở do Bích Tú Tâm nên khi thấy có vẻ không thể địch lại, lão bèn dùng Bất Tử Ấn Pháp cùng với Huyễn Ma Thân Pháp đột vây bỏ đi. Ninh Đạo Kỳ cũng không thể chặn lại được.

Nhưng lần này đến để ám sát ba người, không ngờ bị họ bao vây đối phó, làm lão rơi vào tình thế vô cùng khó khăn.

Võ công của Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đều được đúc rút tôi luyện từ bao lần thực chiến, thiên trui bách luyện mà thành, chiêu nào cũng là lấy mạng đổi mạng, không để lại chút dư địa nào.

Nếu Thạch Chi Hiên lập tức triệt thoái ngay sau lần đột kích không thành ban đầu, không so hơn thua với địch nhân, lúc đó lão có thể miễn cưỡng lùi ra ngoài phòng. Dù cho có thể lão không tránh khỏi bị thương ít nhiều, nhưng lão có thể căn cứ vào vết thương nặng nhẹ thế nào để đột phá vòng vậy. Song hiện giờ, lão đã ở trong tình huống không thể lựa chọn, phải bỏ cái ý nghĩ hấp dẫn chạy trốn đi, chấp nhận ở lại trong này phân thắng phụ với ba người.

Căn phòng bằng đất khô kiên cố thế này được xây theo tiêu chuẩn của Hách Liên Bột Bột, mặc dù chưa được như tường thành dùng nhân mạng để thử, nhưng độ cứng rắn không thể phủ nhận. Tuy bốn phía đều có cửa sổ, nhưng quá nhỏ không thể xuyên qua, đường thoát duy nhất là ở cửa ra vào, vì vậy lão phải dùng thiên phương bách kế để tạo ra tình thế có lợi cho mình dễ ra khỏi cửa.

Bằng khí công của lão, chín phần có thể phá tường thoát đi, nhưng khi đó khó tránh khỏi lực phản chấn thụ thương, tốc độ do vậy cũng chậm lại, bậc trí giả tất nhiên không dùng cách này.

Bạt Phong Hàn hét lên một tiếng lạnh lùng, Trảm Huyền kiếm rời tay phóng đi. Vừa thu tay về, hắn hóp bụng vào rồi như viên đạn bắn khỏi mặt đất, chân phải điểm vào chuôi kiếm. Không ai ngờ Bạt Phong Hàn lại lấy chân khiển kiếm, chiêu thức kỳ lạ đến như vậy, Thạch Chi Hiên cũng là lần đầu gặp phải.

Cú đá ngang của Thạch Chi Hiên bỗng trở thành đá thẳng lên cao, tựa như không bị cản trở bởi cấu tạo của cơ thể.

- Bùng!

Một quyền lăng không của Từ Tử Lăng đã đập vào phía trên màn chân khí của Thạch Chi Hiên. Kình khí của gã mới đầu được giữ lại, đến khi kình khí của lão thực sự phát ra, Loa Hoàn kình lúc này mới ồ ạt công kích như một mũi dùi đâm thẳng vào bức màn khí, cách làm này giống như phương pháp gã đã dùng với Bảo Bình khí. Sự biến hóa của Từ Tử Lăng khiến cho Thạch Chi Hiên không có cách nào mượn được một chút lực đạo của gã để ứng phó với một đao hội tụ toàn thân công lực của Khấu Trọng. Trước khi lấy được nguyên tinh trong Xá Lợi, Từ Tử Lăng không thể vận kình theo kiểu như vậy, do đó Thạch Chi Hiên không thể biết được gã chính là Nhạc Sơn giả.

Cả bức màn khí chứa kình lực được phân bố đều khắp không chút sơ hở đó lập tức xuất hiện một điểm yếu hại. Điểm mạnh nhất của Thạch Chi Hiên cũng chính là nhược điểm.

Biến hoá này vượt ra ngoài suy nghĩ của Thạch Chi Hiên, lần đầu tiên lão từ thế thượng phong rơi vào hiểm cảnh.

- Vù!

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng ở thế toàn lực không lùi, kiên cường chọc qua màn kình khí của Thạch Chi Hiên đã bị Từ Tử Lăng công phá, lao thẳng tới ngực lão.

- Đang!

Mũi cước của Thạch Chi Hiên điểm trúng Trảm Huyền kiếm của Bạt Phong Hàn. Bạt Phong Hàn bỗng cảm thấy trống rỗng, chân đẩy kiếm như không có lực đạo, thầm kêu hỏng bét. Thạch Chi Hiên cấp tốc di chuyển, một quyền đánh thẳng tới Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng. Giờ họ Bạt mới biết đã bị Thạch Chi Hiện mượn mất chân khí.

Từ Tử Lăng bỗng cảm thấy kình lực trên màn khí tăng vọt, cảm giác tựa như chân khí bị Thiên Ma Đại Pháp hút lấy. Gã từ việc tiếp xúc chân khí với Thạch Chi Hiên, phát hiện được biến hoá của lão vội hét lớn:

- Bất Công!

Khấu Trọng vốn nghe nhất là lời Từ Tử Lăng, lập tức vội vã biến chiêu lùi lại. Tỉnh Trung Nguyệt đang công rồi biến hoá như vậy, làm cho Thạch Chi Hiên không biết đâu mà lường.

Thạch Chi Hiên cười dài:

- Không bồi tiếp nữa!

Thân hình lão như quỷ mị xuyên qua cửa thoát ra ngoài trước mắt của cả ba người.

(

Chương 481: Mỹ nhân như ngọc

Tại các đô thị lớn như Trường An hay Lạc Dương, sự biến đổi thời tiết theo mùa rất chậm chạp. Nhưng tại Thống Vạn Thành, do gần với thảo nguyên, bất cứ biến hóa khí hậu nào của tự nhiên đều được phản ánh rất rõ nét. Bọn họ có cảm giác như đang lênh đênh trên một con thuyền nhỏ giữa biển lá xanh cuồn cuộn, lái thuyền mà cảm nhận xuân ý tràn đầy khắp nơi.

Dưới ánh sáng xán lạn của mùa xuân trong buổi bình minh đó, Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cả đêm chưa ngủ đang uể oải ngồi tại chỗ cũ tối qua. Cả bọn đang thưởng thức một mâm bồ đào sáng bóng như trân châu do người nhà Thành Chân đưa cho, nhìn ngựa xe đi lại không ngớt trước mặt.

Tin tức Hắc Thủy Tam Sát bị giết lan nhanh như bệnh dịch. Đặc biệt việc này lại liên quan đến Bạt Phong Hàn, cao thủ duy nhất ở Tái Ngoại dám chính diện khiêu chiến với Tất Huyền, nhất thời khiến cả Thống Vạn thành chấn động.

Điều này được phản ánh rất rõ qua thái độ và cử chỉ của những người đang đi lại trên đường. Bọn Khấu Trọng cứ phải cười nhẹ đáp lại những lời chào hỏi và kính lễ của họ, hết đợt này đến đợt khác.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng từ hai tên Hán cẩu đã trở thành những đại anh hùng người Hán vì dân trừ hại.

Bạt Phong Hàn cầm một trái bồ đào ném lên cao, ung dung dùng miệng hứng lấy rồi vừa nhai vừa nói:

- Rất nhanh thôi sẽ có người đưa con gái đến.

Khấu Trọng kêu lên thất thanh:

- Cái gì?

Chút nữa thì gã phun cả bồ đào đang ăn ngon lành ra ngoài.

Bạt Phong Hàn cười lớn:

- Có lẽ ngươi không biết rằng trên đại thảo nguyên này, nữ nhân là tài sản trân quý nhất, tiếp đó mới là thượng đẳng chiến mã hạng nhất. Vì vậy, trong luật của người Đột Quyết, làm người ta bị tàn phế cả đời sẽ phải đem con gái ra đền, nếu không có con gái thì mới được dùng tới tiền của.

Từ Tử Lăng nhíu mày thắc mắc:

- Sao huynh lại nói rất nhanh sẽ có người mang con gái đến?

Bạt Phong Hàn nhún vai tự nhiên đáp:

- Bọn họ!

Khấu Trọng gãi đầu hỏi:

- Bọn họ? Bà nội ngươi! Bọn họ là ai hả?

Bạt Phong Hàn trả lời:

- Tất nhiên là bọn muốn nhờ ta đi giết người rồi. Việc mà người khác bó tay, “Kiếm Bá” Bạt Phong Hàn này tất có thể làm được.

Hai gã kia nghe hắn nói như vậy tức thì ôm bụng cười lớn.

Bạt Phong Hàn cười khổ:

- Ngoài cái danh “Kiếm Bá”, tiểu đệ còn bị người ta gán cho hơn mười danh hiệu khác nữa. Nói ra khẳng định hai ngươi sẽ cười cho đến chết luôn, nếu vậy thì quả là đã giúp cho Thạch Chi Hiên một việc lớn.

Khấu Trọng nói mà vẫn còn chưa hết sợ:

- Cái lão Thạch Chi Hiên chết tiệt đó thật lợi hại, tối qua cứ như là một cơn ác mộng vậy.

Bạt Phong Hàn gật đầu:

- So với lão, Khúc Ngạo giống như một đứa bé mới tập đi. Chỉ sợ thiên hạ tam đại tông sư liên thủ cũng chẳng có cách nào phá được Bất Tử Ấn để giết lão.

Từ Tử Lăng mỉm cười hỏi:

- Phong Hàn huynh ngoài ra còn có danh hiệu gì khác nữa? Tiểu đệ thật khó mà kìm được tò mò.

Bạt Phong Hàn vừa đáp lễ với một đám thanh niên cưỡi ngựa trên đường. Đây là lần thứ ba đám thanh niên này tới chào họ. Hắn đáp:

- Một cái nghe khác được là “Tiểu tông sư”.

Khấu Trọng vỗ đùi bình luận:

- Tiểu tông sư Bạt Phong Hàn, cái biệt hiệu này đúng là diễn tả được vẻ cau có của huynh. Kiếm Bá thì quá sáo rỗng và không được mới mẻ lắm. Suy cho cùng ba chữ Bạt Phong Hàn là rực rỡ nhất, cần gì phải thêm danh xưng làm gì chứ?

Từ Tử Lăng bỗng nói với vẻ khẩn trương:

- Phong Hàn huynh quả là có kinh nghiệm, không ngờ có người mang con gái tới thật.

Hai người kia vội nhìn theo mục quang của Từ Tử Lăng tới đoạn đường phía Bắc. Hai đôi mắt lập tức sáng rỡ lên.

Một mỹ nhân với vẻ diễm lệ có thể sánh với mặt trời vừa lên đang thong thả cưỡi ngựa lại gần. Có được nàng, tựa như được sở hữu toàn bộ xuân quang của đại thảo nguyên. Tất cả mọi người trên phố đều mở to mắt, lần đầu tiên không chú ý tới ba vị đại anh hùng kia nữa.

Mỹ nhân ấy có mái tóc đen bóng kết thành hai bím tự nhiên mềm mại buông thẳng xuống vô cùng sống động, được buộc bởi một chiếc khăn hình thoi có thêu hoa. Dưới đôi chân mày mảnh và dài, cặp mắt nàng trong sáng tinh anh tựa như ngôi sao sáng nhất nổi bật trên bầu trời đêm sâu thẳm, tựa như một dòng nước trong lành tươi mát trong sa mạc khô cằn vậy. Chiếc mũi nhỏ nhắn thanh tú, đôi môi xinh đẹp như cánh hoa hé nở, trên đôi má hồng hào khỏe mạnh ẩn hiện hai lúm đồng tiền, phối hợp với gương mặt trái xoan lại càng nổi bật rạng ngời, tất cả vẻ đẹp được kết hợp lại với nhau một cách hài hòa, đứng trước nàng không ai có thể không khuynh đảo. Nàng đeo đôi hoa tai dài, tiếp đó là chiếc cổ vừa thon vừa cao đeo đầy trân châu sáng lấp lánh, ấn tượng hơn cả chính là nét thanh xuân tươi trẻ và biểu hiện tràn đầy nhiệt tình.

Nàng ăn mặc như một tân nương, y phục bó sát người, bên ngoài khoác thêm ngoại bào màu sắc tú nhã. Tay áo dài tới cổ tay, cách đó năm thốn có một dải hình thêu rộng, tà áo cũng được thêu viền hoa. Gấu quần dài do các loại vải bố với năm màu khác nhau kết thành, chân mang một đôi ủng bằng da dê, nhìn vô cùng bắt mắt.

Trước và sau nàng là là hai lão đầu tử cưỡi ngựa đi kèm, xem ra có vẻ một người chắc là gia gia, còn người kia thì là thúc thúc gì đó.

Ánh mắt của họ đều tập trung lên bọn Khấu Trọng, rõ ràng là sẽ đi đến chỗ ba gã.

Khấu Trọng nói như đang mơ ngủ:

- Bây giờ ta đã hiểu tại sao nữ nhân lại là tài sản trân quý nhất trên thảo nguyên rồi.

Vẻ đẹp này chắn chắn có thể so cao thấp với những mỹ nhân như Thượng Tú Phương, Thương Tú Tuần, Thạch Thanh Tuyền, Sư Phi Huyên, Tống Ngọc Trí.

Trong lòng ba người bỗng nhiên thấy khẩn trương, vừa lo đúng là nàng tìm đến bọn mình, vừa cảm thấy mất mát nếu sự thật không phải như vậy. Tâm trạng của con người quả là mâu thuẫn.

Mỹ nữ và hai người đi cùng kia cuối cùng đã đến trước bậc thềm đá mà mấy gã đang ngồi. Họ đồng thời ghìm cương xuống ngựa.

Bọn Khấu Trọng lúc này đã tỉnh lại, điều đầu tiên cảm nhận được là đối phương không phải người tầm thường dựa vào động tác tinh tế của họ.

Nữ nhân nọ mỉm cười cung thân thi lễ, dùng tiếng Hán rất rõ ràng và

uyển chuyển nói:

- Ba vị đại anh hùng, người ta có thể ngồi xuống nói vài câu được không?

Ba người giật mình, vội đứng dậy đáp lễ.

Khấu Trọng khiêm tốn đáp:

- Đó là vinh hạnh cho bọn ta. Không biết phải xưng hô với cô nương thế nào đây?

Mỹ nữ nhẹ cất bước lại gần, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với con đường. Đến giờ bọn gã mới biết người giống gia gia và thúc thúc đi cùng kia thực ra là người hầu, cả hai cung tay đứng nghiêm sau lưng nàng.

Lúc này ba gã cũng đã ngồi xuống theo.

Ánh mắt mỹ nữ chuyển động long lanh, khóe miệng lộ ra nụ cười quyến rũ mê người đến kinh hồn, hai lúm đồng tiền của nàng như xoáy nước lăn tăn trên đôi má ngọc. Môi thơm hé mở để lộ hàm răng đều đặn trắng muốt như tuyết, nàng cất giọng ngọt ngào ôn nhu đáp:

- Người trên thảo nguyên gọi người ta là Mỹ Diễm phu nhân, còn tên thật là gì thì đã quên từ lâu rồi.

Ba người đều thầm giật mình, trong đầu thoáng qua hình ảnh những doanh trướng rực rỡ của Y Ngô tộc ở thành ngoại, không ngờ thì ra đó chính là do Mỹ Diễm phu nhân thân lâm, càng không ngờ tới nàng lại còn trẻ và đẹp như thế này.

Mỹ Diễm phu nhân giới thiệu hai người đứng sau lưng. Một là tả

trưởng lão, người kia là hữu trưởng lão. Hai người đó sắc mặt không có biểu lộ vẻ gì, tựa như được giới thiệu là ai khác chứ không phải bọn họ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trước đây vốn tràn đầy địch ý với cái tên Mỹ Diễm phu nhân do việc bị Đoạn Trữ giả làm Quản Bình lừa đảo. Nhưng giờ đây được đối mặt với nữ nhân xinh đẹp đáng yêu này, trong lòng hai gã chẳng thể nảy sinh một chút ác cảm nào với nàng được.

Bạt Phong Hàn không để ý đến mục quang của mọi người xung quanh, mỉm cười hỏi:

- Phu nhân đến tìm bọn ta, không hiểu có gì chỉ giáo?

Mỹ Diễm phu nhân đưa ánh mắt chứa chan tình ý nhìn Bạt Phong Hàn, rồi khẽ nhún đôi vai nhỏ nhắn đáp:

- Người ta vì ngưỡng mộ mà tới không được sao? Mọi người gặp gỡ nói chuyện để hiểu nhau hơn, biết đâu có thể hợp tác với nhau làm việc gì đó. Thế có được không?

Khấu Trọng lạnh lùng hỏi:

- Phu nhân có một thủ hạ người Hán tên là Đoạn Trữ phải không?

Mỹ Diễm phu nhân nhíu đôi mày đẹp ra vẻ suy nghĩ, rồi quay đầu hỏi hữu trưởng lão:

- Bọn ta có một thủ hạ người Hán tên gọi vậy không?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều ngạc nhiên, không ngờ hai vị trưởng lão lại biết tiếng Hán. Hữu trưởng lão lôi ra một quyển sổ dầy tầm ba

thốn tựa như sổ kế toán rồi chăm chú tìm kiếm. Mỹ Diễm phu nhân không chút phiền lòng giải thích:

- Tại có nhiều người làm việc cho nô gia quá.

Hữu trưởng lão kiểm tra xong xuôi lắc đầu đáp:

- Không có ai là Đoạn Trữ cả!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy ngớ ra nhìn nhau, đương nhiên chẳng hề tin ngay, nhưng thực tế hai gã cũng không có cách nào đối phó với việc phủ nhận sạch trơn của nàng cả.

Mỹ Diễm phu nhân cất giọng cười trong trẻo mê hồn, đưa đôi tay mềm mại đẹp đẽ trắng muốt như ngọc ra đón lấy quyển sổ, mở ra đặt lên mặt bàn nói:

- Mời ba vị cứ xem!

Ba người định thần nhìn xuống, chỉ thấy những hàng chữ Y Ngô dày đặc trên giấy. Cả bọn chỉ còn cách cười khổ, có chút cảm giác như đang bị nữ nhân này đùa nghịch trong lòng bàn tay.

Mỹ Diễm phu nhân bỗng kêu “Ôi chao!” một tiếng rồi lại nói “Thật xin lỗi!”, sau đó nàng lật trang sau, bên trái xuất hiện một hàng chữ đề tên người Hán, quả nhiên trong đó không có chỗ nào có tên Đoạn Trữ cả.

Hữu trưởng lão giải thích:

- Đây là sổ chi tiêu của phu nhân, phàm là người nào làm việc cho người đều có tên trong này. Sổ ghi rõ chi tiết ai làm việc gì, lĩnh bao tiền, chi tiêu hàng ngày cũng đều có cả.

Mỹ Diễm phu nhân cất giọng nhẹ nhàng:

- Với ta mà nói, việc lớn như quốc gia đại sự hay việc nhỏ như của bang hội môn phái, tất cả chung quy cũng là chuyện làm ăn, vì vậy đều phải tính toán thu chi để đưa ra giá thành. Ba vị thấy có đúng không?

Ánh mắt nàng hướng tới Bạt Phong Hàn, khẽ hé miệng cười nói tiếp:

- Người Đột Quyết rất hiếm có ai cao lớn đẹp đẽ như chàng.

Bạt Phong Hàn gượng cười đáp:

- Phu nhân chắc không có thiện cảm gì với người Đột Quyết.

Mỹ Diễm phu nhân khẽ thở dài:

- Y Ngô tộc không bao giờ có hảo cảm với người sùng bái chó sói cả. Tuy nhiên Bạt Phong Hàn huynh lại là ngoại lệ.

Trên đại thảo nguyên, người Đột Quyết và người Khiết Đan là những tộc người sùng bái chó sói. Trên đại kỳ của quân Đột Quyết có thêu hình đầu chó sói màu vàng, trên chiến trường thì chiến sĩ xưng là Phù Ly, ý tứ chính là chó sói.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao ta lại là ngoại lệ?

Đôi mắt tuyệt đẹp của Mỹ Diễm phu nhân tỏa ra ánh sáng lấp lánh, làm người ta cảm thấy nàng ngoài vẻ đẹp hình thức còn có một trí tuệ không tầm thường, tuyệt không phải chỉ là vưu vật đẹp đẽ bề

ngoài mà thôi. Mỹ nhân này cất giọng bình tĩnh trả lời:

- Bạt Phong Hàn đã trở thành một cá nhân tiêu biểu cho hành động chống lại cường quyền. Nhắc đến Bạt Phong Hàn, ai dám nói không phải là anh hùng hảo hán!

Bạt Phong Hàn không nhịn được cười:

- Tiểu đệ sao dám nhận điều đó chứ!

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Phu nhân có Ngũ Thải bảo thạch đúng không?

Môi thơm của Mỹ Diễm phu nhân khẽ để lộ chút tiếu ý, bỗng nhiên tay trái từ trong ống tay áo hiện ra. Khi nàng ngửa lòng bàn tay lên, một quầng sáng như dạ minh châu bùng lên, những sắc màu lấp lánh lung linh phản chiếu dưới ánh sáng mặt trời. Chỉ cần không phải người mù thì biết ngay đó chính là một viên đá hiếm có trên trần gian. Hiện giờ không ngờ nó lại xuất hiện ngay trước mắt ba gã.

Được bàn tay mềm mại xinh đẹp đến khó tả kia làm nền, Ngũ Thải bảo thạch càng giống như dị vật đến từ tiên giới.

Điều này rõ ràng nằm ngoài suy nghĩ của cả ba người, nhất thời họ đều ngẩn ra một lúc.

Thanh âm của Mỹ Diễm phu nhân vang lên trong tai ba gã:

- Nếu ba vị cảm thấy không phiền, có thể giúp ta mang Ngũ Thải bảo thạch đến Long Tuyền, rồi giao lại cho Bái Tử Đình được không?

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Nói thật, người như phu nhân ngỏ lời thì người khác khó mà có thể từ chối. Nhưng không hiểu sao nàng lại có đề nghị như vậy với ba huynh đệ bọn ta?

Mỹ Diễm Phu nhân nâng tay lên khỏi mặt bàn một chút rồi khẽ nghiêng cho viên bảo thạch nhẹ nhàng lăn xuống, khiến ba gã lập tức lộ rõ vẻ lo lắng, chỉ sợ bảo thạch rơi xuống mặt bàn có thể bị trầy xước. Bởi vì dù chỉ là một vết xước nhỏ cũng là một sự mất mát không thể chấp nhận.

Ngũ Thải thạch quá là trân quý.

Đôi mắt tuyệt đẹp của Mỹ Diễm phu nhân khẽ chuyển, liếc sang Khấu Trọng với hàm ý thâm sâu, rồi nàng cất tiếng êm như nước chảy:

- Đối với Khấu Thiếu soái danh chấn trong ngoài mà nói, chuyến đi đến Long Tuyền sẽ là một hành trình mê người. Ta Không thể không nói trước, viên đá này vốn là trấn quốc chi bảo của người Khiết Đan, cho dù phải trả giá thế nào, họ cũng tuyệt không để nó rơi vào tay kẻ cựu thù Bái Tử Đình. Mặt khác, người Khiết Đan còn mời được người Thất Vi giúp đỡ. Nghe nói hai cao thủ xuất sắc nhất của Thất Vi tộc là huynh đệ Biệt Lặc Cổ Nạp Thai và Bất Cổ Nạp Thai đang từ Ngõa Vi đuổi tới vì báu vật này.

Bạt Phong Hàn than thở:

- Lời của phu nhân cũng giống như sắc đẹp của chính nàng vậy, luôn chiếm hết phần tiện nghi của người khác.

Khấu Trọng đề nghị:

- Hay là phu nhân để bọn ta làm người hộ tống?

Mỹ Diễm phu nhân trang nhã đứng lên, lắc đầu đáp:

- Hiện tại mọi người trên đường đều biết nô gia đã đưa Ngũ Thải bảo thạch cho ba vị. Chuyện này với người ta giờ không còn quan hệ gì nữa. Có duyên sẽ gặp lại!

Từ Tử Lăng cười khổ hỏi:

- Nàng không sợ bọn ta cướp lấy bảo vật, hoặc là bọn ta có hiềm khích với Bái Tử Đình nên sẽ đưa bảo vật cho người Khiết Đan sao?

Mỹ Diễm phu nhân nở nụ cười mê hồn đáp:

- Khi đó ta chỉ còn biết trách mình gửi nhầm người thôi.

Nói xong nàng vẫn với dáng điệu trang nhã, cùng với tả hữu trưởng lão nhanh chóng lên ngựa ly khai.

Khấu Trọng ngớ người nhìn Ngũ Thải bảo thạch do Mỹ Diễm phu nhân để lại rồi than thở:

- Lại là một mỹ nhân khiến cho người ta đau đầu.

Bạt Phong Hàn cầm lấy Ngũ Thải thạch đưa lên cách mắt chừng ba thốn ngắm nghía, đoạn trầm giọng nói:

- Tối qua Thạch Chi Hiên đã làm ta cảm thấy mình từ chỗ thợ săn trở thành bị người ta săn đuổi. Cảm giác đó hiện tại còn cường liệt hơn.

Khấu Trọng cười khổ:

- Mã Cát khẳng định đúng là đang gặp vận đỏ, nếu không sao tự

nhiên lại có bao nhiêu việc dồn dập kéo đến làm bọn ta chẳng có cách nào tập trung tinh thần và thời gian đối phó với hắn.

Bạt Phong Hàn khẽ cười:

- Thiếu soái nghĩ xem có thể đem viên đá này đổi lấy tám vạn tấm da dê của Bái Tử Đình hay không? Yêu cầu đó cũng không hề quá đáng chứ nhỉ. Bạt Phong Hàn này làm việc gì cho người ta cũng đều lấy công xá cả.

Dứt lời hắn tiện tay nhét viên đá vào trong túi áo da của Khấu Trọng.

Khấu Trọng nắn nắn viên bảo thạch qua lớp da dê, vẻ như người mới giật mình tỉnh giấc mơ, vui mừng nói:

- Chắc là ta vẫn chưa thích ứng kịp với thuỷ thổ của thảo nguyên, nếu không đầu óc đâu có đần độn thế này. Tám vạn miếng da dê căn bản là do Bái Tử Đình mua của người Hồi Hột, sau đó Đại tiểu thư móc hầu bao trả tiền, bây giờ đến lượt hắn phải làm vậy.

Từ Tử Lăng vặn lại:

- Có tiền chưa chắc đã mua được hàng ngay. Chẳng lẽ Thiếu soái ngươi định chờ ở đây cả năm chắc?

Khấu Trọng đưa tay vỗ vào vai Từ Tử Lăng, dương dương đắc ý đáp:

- Tiểu Lăng rốt cuộc vẫn là người quá thật thà. Việc này mà cũng không chịu dùng cái đầu nhỏ của ngươi một chút. Bái Tử Đình có thể mua da dê từ Mã Cát, lo gì chuyện không có hàng chứ.

Bạt Phong Hàn đứng dậy cầm lấy thanh Trảm Huyền kiếm vang danh

thảo nguyên đang để trên bàn giắt vào thắt lưng, rồi vui vẻ nói:

- Chắc là đến lúc cho ngựa đi dạo rồi!

Khấu Trọng móc Ngũ Thải thạch ra, không thèm nhìn thêm một lần, chuyển viên đá từ tay phải sang tay trái rồi nhét vào trong túi áo ngoài của Từ Tử Lăng. Gã vừa cười vừa tự thanh minh:

- Lăng thiếu gia có ít đồ nhất, đương nhiên ngươi phải giữ vật này rồi.

Từ Tử Lăng chẳng biết làm sao, đành nói:

- Đừng lo! Ta không để cho Đại tiểu thư bị trắng tay đâu.

Tiếng vó ngựa bỗng vang lên, bụi bốc lên mù mịt trên cả đoạn đường, mười mấy kỵ sỹ đang phóng nhanh tới.

Bạt Phong Hàn ngồi lại xuống ghế, nói với vẻ không để tâm lắm:

- Là người của Hắc Thuỷ bộ. Chỉ cần hai vị lão ca nói ra quan hệ của mình với Đột Lợi, đảm bảo mọi việc sẽ thuận lợi trôi chảy.

Trong lúc Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang nghĩ chắc đám này đến tìm bọn họ tính sổ vụ Hắc Thuỷ Tam Sát, không ngờ thực tế lại hoàn toàn không phải như vậy. Mấy tên Hắc Thuỷ binh chia nhau chạy vào những con đường lớn nhỏ, vừa chạy vừa hô lớn. Nghe ngữ điệu khẩn trương pha chút sợ hãi kia, tuy không hiểu tiếng Hắc Thuỷ bản địa, ba người cũng có thể đoán được tin tức đang được bọn chúng loan báo ắt không tốt lành gì.

Những người đi lại trên phố nghe được điều chúng thông báo liền không giấu nổi vẻ lo sợ như thể đại nạn lâm đầu, theo nhau bỏ chạy

tứ tán. Cả con đường bỗng chốc trở lên hỗn loạn, bầu không khí bình yên hoàn toàn biến mất.

Có hai tên Hắc Thuỷ binh chạy theo đường này, miệng vẫn hô mấy câu như thế. Cha con Thành Chân từ công xưởng chạy ra, con trai cả Mộc Khắc lớn giọng hỏi chuyện một tên lính. Tên này vừa chạy vừa trả lời, thoáng cái đã đi xa.

Mọi người nhà Thành Chân mặt không chút huyết sắc quay trở lại.

Ba người ngơ ngác nhìn về phía Thành Chân. Lão như già đi hàng chục tuổi, kinh hoàng lẩm bẩm:

- Cuối cùng đã đến rồi.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Ai đến vậy?

Thành Chân đáp:

- Kim Lang quân đang tiến về Thống Vạn, nhanh nhất là nửa đêm nay sẽ tới. Bây giờ gia đình ta phải lập tức chạy trốn lên vùng núi cao, hy vọng bọn chúng không truy đuổi theo.

Ba người nghe vậy lạnh cả tóc gáy. Rõ ràng Hiệt Lợi quyết truy đuổi bọn họ đến cùng không tha, bất giác nghĩ đến khả năng do đám thương nhân Đại Thực tiết lộ tin tức.

Bạt Phong Hàn níu tay áo Thành Chân đang muốn chạy vào trong nhà thu dọn đồ đạc lại hỏi:

- Cần bao nhiêu ngày?

Thành Chân cười khổ:

- Bọn ta già trẻ gắng sức đi nhanh nhất cũng phải mất hai ngày.

Bạt Phong Hàn buông tay áo lão nhân lúc nào cũng sợ trở thành nô lệ của người Đột Quyết này ra.

Thành Chân nói:

- Mau mau rời khỏi đây đi! Ài! Ta thật muốn được như các ngươi.

Nói rồi lão vội vã quay trở vào nhà.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì. Mọi người vì ba gã mà phải bỏ nhà bỏ cửa chạy lên núi lánh nạn, bọn gã sao có thể an lòng.

Khấu Trọng chợt nói:

- Hay là chúng ta hộ tống họ đến đó?

Bạt Phong Hàn lắc đầu đáp:

- Làm vậy thì kết cục duy nhất là tất cả mọi người ôm nhau mà chết thôi. Nếu Hiệt Lợi vẫn mang theo cả nghìn thân vệ, chính diện giao phong bọn ta bại là cái chắc. Nếu không có biện pháp đánh lạc hướng hắn, chi bằng chúng ta ở lại thủ thành.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Vậy theo đó mà làm đi. Việc này do chúng ta mà ra, chúng ta cũng nên tự giải quyết.

”Boong! Boong!”

Tiếng chuông vang vọng cất lên càng làm cho tình thế khẩn trương trước cơn bão tố thêm phần cấp bách.

Bạt Phong Hàn đứng dậy nói:

- Ta sẽ tóm lấy một tên Hắc Thuỷ binh để hỏi rõ ràng tình hình của Hiệt Lợi. Hai ngươi phụ trách việc vơ vét tên. May mà chúng ta còn có hai cây cung tốt, nếu không kể cả tư cách liều mạng cũng chẳng có.

Bỗng nhiên trên đường tràn ngập xe ngựa chạy trốn, phần lớn là đi về phía Bắc môn. Ba người nhìn cảnh đó mà thấy lòng mình thắt lại.

Khấu Trọng đập tay vào mặt bàn đến “Bình!” một tiếng tức giận nói:

- Mẹ nó chứ, Khấu Trọng ta phải dạy cho Hiệt Lợi biết thế nào là không có đường trốn, đến thì dễ mà đi thì khó.

Từ Tử Lăng làu bàu:

- Không cần phải huyênh hoang như vậy. Bọn ta muốn bảo mệnh đã phải cầu trời ban phúc rồi, ngươi lại còn ở đó mà mơ mộng.

Bạt Phong Hàn cười ha hả nói:

- Ta đã nói từ trước là đi cùng với hai ngươi sẽ rất thú vị, muôn màu muôn vẻ. Bất hạnh thay câu nói đó lại ứng nghiệm sớm rồi. Chỉ cần để người Thống Vạn không bị bắt làm nô lệ, chết cũng là cái quái gì chứ.

Hai gã kia liền lớn tiếng hưởng ứng.

Cả bọn đã đồng lòng quyết một trận tử chiến!

(

Chương 482: Dĩ quả kích chúng

Vốn là một tòa thành náo nhiệt, giờ đây tất cả mọi người đã đi hết, đến gia súc cũng chẳng còn, không gian yên tĩnh như quỷ vực. Trong ánh nắng chiều trải rộng trên đại thảo nguyên bất tận, tòa Thống Vạn thành sáng rực lên như một khối bạch ngọc khổng lồ.

Tại ngôi nhà của Thành Chân, ba người đang cho lũ ngựa ăn và chuẩn bị hành trang, đặc biệt là những túi da đựng nước. Lượng nước phải đủ để cung cấp cho người và ngựa trên đường rút chạy, nhưng cũng không thể để chúng chở quá nhiều vì lượng tên thu thập được đã rất nặng rồi. Nếu như họ không có bí pháp "nhân mã như nhất", với nhiều đồ mang theo như vậy, ba con tuấn mã kia cũng không thể chạy thoát được kỵ binh Kim Lang quân của Hiệt Lợi.

Bạt Phong Hàn vừa sửa soạn lại hành lý vừa gượng cười nói:

- Có người nói Hiệt Lợi có khoảng hơn vạn người, người khác lại nói khoảng ba bốn vạn, lại có kẻ còn cho rằng hắn đem theo mười vạn đại quân. Mỗi người nói một kiểu, nhưng theo ta nhìn thấy thì ngoài kia chỉ khoảng hai ngàn quân, đúng không?

Từ Tử Lăng lấy hơn trăm viên thiết đạn cho vào túi áo ngoài rồi đáp:

- Bọn họ lúc đầu nhìn thấy cả ngàn người kéo đến lại tưởng nhầm đó là đội tiên phong, nên mới đánh giá là còn có hàng vạn quân chủ lực theo sau, chứ không nghĩ là quân Hiệt Lợi tới đây lại chỉ có từng đó.

Khấu Trọng nhắc nhở:

- Lăng thiếu gia đừng có lấy Ngũ Thải thạch làm thiết đạn để bắn Kim Lang quân của Hiệt Lợi nhé!

Từ Tử Lăng cáu kỉnh đáp:

- Đã cất kỹ bảo thạch trong người rồi.

Bạt Phong Hàn nói:

- Mấy tên Hắc Thủy binh ta hỏi, không kẻ nào tận mắt gặp người của Hiệt Lợi. Tất cả tin tức đều là nghe lại từ những người dân chạy nạn từ thảo nguyên, đại loại là quân của Hiệt Lợi giết người phóng hỏa, đốt sạch lều trại, cưỡng bức và sát hại rất nhiều phụ nữ.

Hai mắt Khấu Trọng bùng lên sát khí, gã giận dữ nói:

- Nợ máu phải trả bằng máu, Hiệt Lợi ngươi hãy chờ đó!

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Thiếu soái ngươi có nghĩ rằng thảm cảnh này là do tiểu tử Hương Ngọc Sơn hiến kế cho Hiệt Lợi không, bởi chỉ có hắn mới hiểu được ta và ngươi, nên đã dùng thủ đoạn đó bức bách chúng ta phải lưu lại quyết chiến?

Khấu Trọng thở dài:

- Điều này cũng rất có thể, Hương tiểu tử đúng là tâm phúc chi họa của chúng ta!

Đúng lúc này cả ba đồng thời nảy sinh cảnh giác, cùng nhau nhìn xuôi theo con đường.

Chúc Ngọc Nghiên như một bóng u linh từ nóc ngôi nhà bên kia đường nhảy xuống. Mụ khoác chiếc áo choàng bằng vải đay rộng, mặt che mạng. Chúc Ngọc Nghiên tiến đến trước mặt ba người, lạnh lùng hỏi:

- Các ngươi muốn đi chết à?

Bạt Phong Hàn cười trả lời:

- Chúng ta không làm vậy thì hẳn tất cả người ở Thống Vạn thành này đều phải chết, hoặc là sống cũng không bằng chết.

Chúc Ngọc Nghiên nói giọng giễu cợt:

- Phế ngôn! Bạt Phong Hàn ngươi vốn không phải kẻ ngu xuẩn đến thế, chỉ là vì bị hai tên tiểu tử này ảnh hưởng nên mới đi làm cái điều ngu ngốc đó. Những chuyện như thế này, trên đại thảo nguyên từ xưa đến nay ngày nào cũng có, đâu đến lượt bọn ngươi quản.

Khấu Trọng nhún vai:

- Thực tế đó chúng ta chẳng cần quan tâm, nhưng hiện tại Hiệt Lợi vì bọn ta mà đến đây, bọn ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Chúc tông chủ có tin tức gì của Tà Vương chưa?

Chúc Ngọc Nghiên trầm mặc một lát rồi đáp:

- Ta đã tìm khắp cả trăm dặm quanh đây, nhưng đến giờ cũng không thấy bóng dáng của hắn.

Bạt Phong Hàn chậm rãi nói:

- Lão ta tối qua có đến đây, khiến chúng ta muốn ngủ ngon cũng không được.

Chúc Ngọc Nghiên kêu lên thất thanh:

- Cái gì?

Cho dù cách hai tầng sa che, nhưng ba người cũng cảm thấy ánh mắt mụ sáng rực. Khấu Trọng kể lại một lượt rồi nói:

- Chúc tông chủ không cảm ứng được Tà Vương, vì lão không mang theo Xá Lợi bên mình.

Chúc Ngọc Nghiên lạnh giọng:

- Hắn đã cướp lấy Xá Lợi rồi chuồn đi, các người rốt cuộc sẽ cùng ta truy bắt hắn hay vẫn muốn đi tìm cái chết? Trên đại thảo nguyên này, Hiệt Lợi đến nay chưa từng gặp đối thủ.

Từ Tử Lăng than dài:

- Nếu sau chuyện này chúng ta may mắn không chết, nhất định sẽ cùng Chúc tông chủ hợp tác trừ khử Thạch Chi Hiên.

Chúc Ngọc Nghiên cười lạnh:

- Ngươi có biết tìm ta ở đâu không?

Từ Tử Lăng ung dung đáp:

- Thật không dám giấu, chúng ta cũng có cách cảm ứng được Xá Lợi, nếu không thì đã chẳng đến Thống Vạn thành này.

Thân hình mềm mại của Chúc Ngọc Nghiên khẽ run lên, mụ nói:

- Không thể nào như vậy, chỉ có người trong Ma môn mới có khả năng hiểu được thuật này!

Khấu Trọng cười lớn:

- Sự thật là như thế, bọn ta chưa nói dối bao giờ. Cũng không còn nhiều thời gian nữa, mời Tông chủ!

Bạt Phong Hàn đặt yên lên lưng ngựa rồi nói:

- Lão nhân gia tốt nhất hãy cẩn thận một chút, Thạch Chi Hiên tuyệt sẽ không để chúng ta có cơ hội bốn người liên thủ đối phó với lão đâu.

Chúc Ngọc Nghiên ôn nhu nói:

- Ta còn đang hận không được quyết một trận tử chiến với hắn.

Dứt lời bà ta khẽ huýt sáo, từ đằng xa tiếng vó ngựa nổi lên, một con bạch mã trắng như tuyết từ đầu kia của con đường phi tới nhanh như một mũi tên. Tiếp đó vị Ma môn nhất đại cao thủ tung mình lên lưng ngựa, cười nói:

- Các ngươi tuy là những đứa ngu ngốc, nhưng đích thực là hảo hán tử, ta thật lòng bội phục!

Nói xong phi ngựa ra khỏi thành, bóng dáng nhanh chóng khuất xa dần.

Ba người đều có cảm giác kỳ quái, trước đây Chúc Ngọc Nghiên chưa bao giờ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với bọn họ.

Chờ cho đến khi tiếng vó ngựa mất hẳn, Khấu Trọng gượng cười hỏi:

- Chúng ta liệu có đúng là những kẻ đại ngốc không nhỉ?

Từ Tử Lăng cười lạnh:

- E rằng sau chuyện này mới biết được.

Ba người cười lớn rồi lên ngựa theo hướng Nam thẳng tiến.

o0o

Phía Đông Bắc chân trời hỏa quang sáng rực, ngọn lửa bừng bừng như hỏa long theo gió lan tràn khiến ai nhìn thấy không khỏi run sợ.

Ba ngươi dừng ngựa, họ đang ở phía bắc của Hách Liên bảo. Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Là chuyện gì đây?

Bạt Phong Hàn nói:

- Chỗ lửa bắt đầu cháy chắc là khu rừng rậm bên bờ tây sông Vô Định, một nhánh của Hắc Long Giang. Sau đó lửa theo gió lan sang bờ bên kia làm cho thủy lộ bị cắt đứt, khiến những chiến binh của các bộ tộc khác theo đường sông đến đây không còn nơi ẩn thân. Đây là thủ đoạn mà Hiệt Lợi vẫn dùng, vừa có thể dụ địch và nghi binh, vừa có tác dụng thực tế.

Từ Tử Lăng liền hỏi:

- Liệu có khả năng Hiệt Lợi cũng ở đó không?

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Cái việc phóng hỏa đốt rừng cỏn con này hắn chỉ cần phái bừa đi mươi người là xong, việc gì phải lao sự động chúng đích thân đến đó

Khấu Trọng chỉ xuống phía Nam hỏi:

- Ở đó cũng có lửa cháy.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng nhìn theo, quả nhiên cuối tầm mắt quả nhiên có một điểm hồng quang đại thảo nguyên, chỉ là dưới ánh trăng sáng tỏ của bầu trời đêm đầy sao, có vẻ không nổi bật lắm.

Bạt Phong Hàn đáp:

- Ở đó chắc là không có rừng rậm như bên sông Vô Định. Chúng ta đến xem thử đi, ta đang rất muốn giết người đây.

Ba người thúc ngựa như bay dưới trăng sao, đến lúc cánh rừng đang bốc cháy bên sông Vô Định trờ thành một vệt hồng ở sau xa bên trái bọn họ, ba người đã có thể nhìn thấy rõ ràng đám lửa cháy rừng rực ngút trời phía trước mặt, khói đen cuồn cuộn không ngớt bốc lên khiến bầu trời trở nên đen kịt, ánh trăng cũng đã bị che khuất.

Khấu Trọng chợt hãm ngựa giảm tốc rồi kêu lên:

- Có địch nhân!

Chỉ thấy từ phía lửa cháy, hàng chục kỵ sĩ thúc ngựa phi nước đại lao đến. Từ Tử Lăng cho tay vào túi kẹp sẵn bốn viên thiết đạn. Đối với công phu ám khí, gã đã đạt tới cảnh giới thu phát tùy tâm. Hơn nữa gã lại có thể vận Loa Hoàn kình khi bắn ra khiến thiết đạn có thể bay vòng, kẻ địch dù có phòng bị cũng không thể tránh được.

Khấu Trọng rút Diệt Nhật cung ra, một tay lấy trên trong ống ở bên cạnh yên ngựa rồi đặt lên dây cung. Bạt Phong Hàn bỗng giơ tay cản lại nói:

- Là người của Hồi Hột tộc!

Cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cùng nghĩ ngay đến Đại Minh tôn giáo.

Bảy tám kỵ sĩ đã phi ngựa đến gần ba gã, Khấu Trọng thu cung cất tên để biểu lộ hữu hảo. Tiếp theo sau nhóm đi đầu là hơn ba mươi kỵ sĩ, trên người ai cũng mang thương tích, chứng tỏ họ vừa trải qua một trận kịch chiến. Người dẫn đầu là một đại hán cao lớn, vai rộng vạm vỡ, mặt vuông chữ điền, râu dài chừng vài tấc, khuôn mặt phong trần loang lổ máu và mồ hôi. Đôi lông mày rất đậm, mũi và lưỡng quyền khá cao, thật không tương xứng lắm với một đôi mắt dài rất đẹp mà hắn sở hữu. Trên người hắn khoác một bộ chiến phục thấm đầy máu và bùn đất, nhưng ánh mắt vẫn rất kiên định và tỉnh táo, bình tĩnh. Người này khoảng hai nhăm hai sáu tuổi, vẻ bề ngoài khiến mọi người nhớ đến pho tượng kim cương hộ pháp trong thần miếu.

Bạt Phong Hàn chợt giật mình, dùng tiếng Đột Quyết nói vọng qua:

- Đang đến có phải là con trai “Hầu Cân” Thời Kiện thuộc Dược La Tộc của Hồi Hột, anh hùng vô địch Bồ Tát danh tiếng lẫy lừng không?

Người kia lập tức dừng ngựa, đứng cách bọn họ chừng một trượng. Những kẻ theo sau cũng lần lượt dừng lại, nhìn động tác có thể thấy họ có kỵ thuật rất điêu luyện. Cách bọn họ khoảng năm sáu dặm, những đám lửa gần nhất cũng dần dần cũng tàn lụi.

Người kia nhìn chằm chằm vào ba người, đột nhiên kinh ngạc nói:

- Bạt Phong Hàn!

Bạt Phong Hàn vui mừng đáp:

- Chính là Bạt Phong Hàn. Còn đây là hai vị huynh đệ đến từ Trung Thổ của ta, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, chẳng biết Bồ Tát huynh có nghe thấy bao giờ chưa?

Vừa nói hắn vừa chỉ tay về phía hai người giới thiệu.

Bồ Tát ngẩng mặt cười nói:

- Trên đại thảo nguyên này kẻ nào không biết Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, kẻ đó chẳng thể là anh hùng hảo hán. Nhân tiện thông báo với các vị, Bồ Tát ta không còn là nhi tử của Thời Kiện nữa. Người đã để cho kẻ gian bịt mắt, trục xuất ta ra khỏi Hồi Hột tộc.

Bạt Phong Hàn ngẩn người hỏi:

- Có việc này à?

Khấu Trọng cũng giật mình hỏi luôn:

- Việc này có liên quan gì đến Đại Minh tôn giáo không?

Bồ Tát không nghĩ gã có thể nói được tiếng Đột Quyết, thần sắc

ngạc nhiên đầy vẻ tán thưởng nói:

- Thiếu soái cũng đã nghe đến Đại Minh yêu giáo sao? Nhưng đã đoán đúng rồi đó!

Nói rồi hắn quay đầu nhìn lại đám lửa thở dài:

- Không còn nhiều thời gian nữa, chi bằng chúng ta tìm chỗ nào uống rượu nói chuyện.

Bạt Phong Hàn chợt hỏi:

- Trận hỏa hoạn này có phải do người của Hiệt Lợi gây ra không?

Bố Tát hai mắt lộ sát khí, giận dữ trả lời:

- Đó chính là doanh trại của người Thổ Cốc Hồn. Khi chúng ta đến đó thấy người của Thổ Cốc Hồn già trẻ gái trai hơn bảy mươi người đã bị hạ độc thủ, bọn ta một hơi tiễn hơn năm mươi tên Kim Lang quân xuống địa phủ, đến khi một đội quân khoảng nghìn tên của chúng đuổi đến chúng ta mới chạy tới đây.

Khấu Trọng lạnh lùng nói:

- Sự tàn bạo của Hiệt Lợi trời đất không dung. Mời Bồ Tát huynh tiếp tục lên đường, bọn ta còn phải quyết một trận tử chiến với hắn.

Bồ Tát và các thủ hạ đồng thời ngạc nhiên, lộ ra thần sắc không thể tin nổi là bọn họ định dùng thực lực của ba người để chống lại thiên quân vạn mã vô địch thảo nguyên Kim Lang quân. Điều này khác nào châu chấu đá voi, tự tìm chỗ chết.

Bồ Tát nhíu mày hỏi:

- Ba vị không nói đùa đấy chứ?

Từ Tử Lăng vẻ mặt kiên quyết nói:

- Bọn ta không hề chỉ có cái dũng của kẻ thất phu, mà xác định chắc chắn phải chặn quân Hiệt Lợi tại khu vực sông Vô Định. Nếu không thì vạn dân chạy nạn ở Thống Vạn thành chắc chắn sẽ có số phận giống như đám người của Thổ Cốc Hồn tộc.

Bồ Tát sinh lòng kính trọng, nói lớn:

- Hảo hán tử! Đêm nay Bồ Tát ta kết giao với ba vị bằng hữu. Sự tích hôm nay của các ngươi sẽ được người trên thảo nguyên ngàn năm ca tụng.

Dứt lời hắn cùng tất cả thủ hạ trong bộ tộc đồng thời kính lễ, động tác chính tề đồng loạt, nhất thời khung cảnh tráng liệt gợi nhớ đến hai câu "Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn".

Bạt Phong Hàn không nhịn được cười:

- Bồ Tát huynh yên tâm, bọn ta tất có khả năng giữ mạng để còn cùng ngươi uống rượu nói chuyện phiếm chứ. Xin mời!

Ba gã lừng lững phi ngựa lướt qua những chiến binh Hồi Hột, tiến thẳng đến nơi lửa đang tàn dần chỉ còn vài đốm lẻ tẻ.

o0o

Đại thảo nguyên tươi đẹp biến thành một bãi chết chóc, hơn mười khu lều chỉ còn tro, xác người và súc vật la liệt. Khung cảnh hoang

tàn khiến không nỡ nhìn đến. Xa xa ánh lửa đuốc đang tiến lại gần, rõ ràng là Kim Lang quân đang kéo đến.

Bạt Phong Hàn chăm chú nhìn thi thể mất đầu của một tên Kim Lang quân, đoạn thở dài:

- Bất kể là kẻ đi xâm lược hay là nạn nhân, cái chết vẫn chỉ là cái chết, không có nửa điểm khác biệt. Đây là điều công bằng duy nhất của lão thiên gia.

Khấu Trọng quan sát địch nhân đang không ngừng tiến lại gần, cảm thấy có chút khó hiểu bèn hỏi:

- Hiệt Lợi và người của hắn không cần nghỉ ngơi à? Cho dù người có cố được thì ngựa cũng phải mệt chết chứ?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Đây là chiến lược danh chấn thảo nguyên của Hiệt Lợi. Mỗi khi đến sát chiến trường, hắn chia quân lính ra làm nhiều tổ, luân phiên tác chiến, luôn luôn duy trì thế công mạnh mẽ, không để cho địch nhân nghỉ ngơi một chút nào. Công hiệu của chiến thuật này tại những vùng bằng phẳng rất nổi trội, phối hợp với việc phái xuất nhiều tiểu đội gây nhiễu xung quanh, bọn này đi đến chỗ nào là cướp phá hết sạch lương thực tựa như châu chấu tàn phá mùa màng. Ta tuy là người Đột Quyết nhưng đối với chiến thuật tàn ác loại này của hắn cũng cảm thấy xấu hổ.

Từ Tử Lăng nhận xét:

- Chẳng trách Bồ Tát lại thống hận người Đột Quyết đến vậy.

Bạt Phong Hàn nói:

- Sau khi Xử La Khả hãn tập kích cướp bóc các bộ lạc Hồi Hột thì tộc người này mới không chịu làm chó giữ nhà cho Đông Đột Quyết nữa. Trước đó, Đột Quyết luôn thông qua người Hồi Hột khống chế một vùng rộng lớn ở phương Bắc.

Khấu Trọng hỏi:

- Nhưng như ta thấy thì Bồ Tát cũng là một hảo hán. Mà Hồi Hột thật ra là ở đâu vậy?

Bạt Phong Hàn chỉ về hướng Tây Bắc đáp:

- Hồi Hột chia làm hai chi, Vi Tuyệt phân bố ở phía bắc Lạc Hà, còn một chi là Điểu Hộ thì ở phía tây Y Ngô, đại khái tại vùng Đông Bắc dãy Thiên Sơn. Cả hai chi hợp lại có khoảng năm vạn chiến binh, một lực lượng có thể thay đổi cả đại cục. Hiện tại cả hai chi đang dưới quyền của “Hầu cân” Thời Kiện, Hầu cân tương đương với đại hãn. Theo ta thấy, Bồ Tát sở dĩ bị Thời Kiện trục xuất rất có thể liên quan đến lập trường chống đối Hiệt Lợi của y. Sau này, khi Hiệt Lợi có được lợi thế, hắn đã dùng trăm phương ngàn kế để hòa hảo với Thời Kiện.

Lúc này Kim Lang quân đã đến phía xa xa, vó ngựa vang lên, bụi che lấp ánh sao đêm.

Khấu Trọng thở phào:

- Quả nhiên chỉ có mấy trăm người. Hiệt Lợi tính xấu khó đổi, hai ngàn quân được chia thành bốn tổ. Chúng ta nên dùng chiến thuật gì đây?

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Tất nhiên khoái nhất là đánh luôn một trận, bất quá đấu với ba bốn trăm tên Kim Lang quân, cứ xem như không có cao thủ trợ trận, Khấu gia nghĩ có thể ứng phó được không?

Khấu Trọng gượng cười:

- Chúng ta thân như huynh đệ, ngươi lại còn trêu chọc ta. Nếu ta có thể địch được trăm tên thì đã không phải xin lão ca ngươi chỉ bảo rồi.

Bạt Phong Hàn rút Vong Nguyệt cung ra, cười lớn:

- Trước tiên chúng ta hãy lợi dụng khoảng cách xa này để so tài tiễn thuật với chúng, sau đó áp dụng chiến thuật vừa chạy vừa đánh, dẫn dụ chúng đuổi theo không ngừng. Đến lúc bọn chúng người ngựa đều mệt, chúng ta dùng chiêu hồi mã thương, đánh cho chúng trở tay không kịp.

Từ Tử Lăng nói:

- Tiểu đệ có kiến nghị, nếu như dụ được chúng đến Hách Liên bảo, đó chẳng phải chỗ chúng ta có thể ở thế bất bại hay sao?

Khấu Trọng cũng lấy ra Diệt Nhật cung, ha ha cười lớn:

- Để ta phong Lăng thiếu gia ngươi là quân sư, lão Bạt là tướng quân. Nếu như lấy được mạng Hiệt Lợi, trên đại thảo nguyên này có ai dám không cúng bái chúng ta như thần phật chứ.

Từ Tử Lăng tay trái cầm Thác Mộc cung, tay phải rút tên, lạnh lùng nói:

- Cút về Thiếu soái quốc của ngươi đi. Phong Hàn huynh nhìn kỹ

xem có phải là Kim Lang quân không, tránh việc giết lầm người vô tội.

Bạt Phong Hàn vận công lên hai mắt, dụng kình kéo cung căng hết cỡ, nhẹ nhàng nói:

- Tại thảo nguyên này, tiểu đệ chưa từng nhận sai kẻ địch, Tử Lăng có thể yên tâm.

Tiếng tù và vang lên, địch quân dừng lại ở cách họ không đến nửa dặm, chỉnh đốn lại đội hình, xếp thành trận thế.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Bọn chúng định làm gì vậy?

Bạt Phong Hàn trả lời:

- Bọn chúng đã nhận ra chúng ta, tất nhiên không dám hành động khinh xuất rồi.

Từ Từ Lăng thắc mắc:

- Có phải chúng đang đợi những kẻ khác hay không?

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Bọn chúng lập tức sẽ phát động thế công. Kim Lang quân của Hiệt Lợi là đội quân chỉ biết có tấn công, phát huy toàn bộ tính cơ động linh hoạt của kỵ binh, thủ đoạn quen dùng là đột kích từ xa, xuất kỳ chế thắng. Trung quân, đội quân tấn công chính diện tỏa ra hình vòng cung, trong công có thủ, còn sát chiêu thực sự là ở hai toán xung kích ở hai cánh, khiến cho chúng ta không thể tập trung kháng cự

công thế của một hướng duy nhất.

Khấu Trọng tặc lưỡi ca cẩm:

- Loại chiến thuật thảo nguyên này thật không dễ ứng phó, khó có thể lấy ít địch nhiều, lấy yếu thắng mạnh. Huống hồ trong tình hình này quân địch đông gấp hàng trăm lần chúng ta.

Bạt Phong Hàn mỉm cười đầy tự tin:

- Nếu không có thuật “nhân mã như nhất”, chúng ta đêm nay chắc chết không sai, còn bây giờ có thể hy vọng một trận đại thắng. Huynh đệ, bọn chúng đến rồi.

Tiếng tù và vang lên khắp trận địa, tiếng vó ngựa rền vang, hơn một trăm tên địch xếp thành trận thế hình bán nguyệt xông tới như thủy triều, người người giương cung lắp tên, sẵn sàng bắn ra.

Sau khi toán trung quân của đối phương tiến lên khoảng một nghìn bộ, lại có tiếng tù và vang lên, hai trăm tên còn lại chia thành hai tổ, tiến vòng sang hai cánh. Khi công kích hai toán này sẽ biến thành hai gọng kìm công vào hai sườn, thậm chí là từ phía sau công tới. Như vậy dù cho bọn họ có chặn đánh được đội quân trước mặt thì cuối cùng vẫn rơi vào thế hỗn chiến. Ba nhóm địch quân không ngừng điều chỉnh tốc độ, phối hợp với nhau, chiến thuật tinh nhuệ, thật khiến người khác khâm phục.

Từ Tử Lăng nói:

- Cuối cùng Thiếu soái cũng được đích thân trải nghiệm uy lực của kỵ xạ chiến trên thảo nguyên rồi!

Bạt Phong Hàn hô lớn:

- Bắn người trước tiên phải bắn ngựa. Bắn!

Tên từ tay Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn bắn đi như mưa, kỵ binh trung quân người rơi ngựa ngã liên tiếp. Thác Mộc cung của Từ Tử Lăng có xạ trình ngắn hơn nên chỉ tìm những kẻ lọt qua được màn mưa tên của Khấu, Bạt để thăm hỏi. Trận chiến đã được triển khai ở phía chính diện.

Toán trung quân thay đổi chiến thuật, tản ra theo hiệu lệnh nhưng tốc độ tiến công không giảm chút nào. Hai đội địch quân ở hai cánh tiếp tục tiến lên, giống như hai đám mây đen lao về phía ba người. Chỉ trong chớp mắt gần ba mươi tên của toán trung quân đã ngã ngựa, nhưng vẫn còn hơn tám mươi tên vượt qua được màn mưa tên, giương cung phản kích.

Bạt Phong Hàn hét lên:

- Chạy!

Ba người quay ngựa vừa chạy vừa bắn tên phản kích.

Địch nhân vẫn giữ trận thế, chia thành ba nhóm đuổi sát nút phía sau.

Khấu Trọng đột nhiên kêu lên:

- Không ổn!

Hai người kia kinh ngạc nhìn ra xa, chỉ thấy phía trước và hai bên thảo nguyên ánh lửa sáng rực, chỉ cần nhìn vào đó có thể đoán ra binh lực của địch nhân phải trên vạn người.

Bạt Phong Hàn biến sắc:

- Chúng ta trúng phục binh rồi!

Từ Tử Lăng bắn một mũi xuyên ngực một tên truy binh rồi nói to:

- Thừa lúc địch nhân chưa vây chặt, chúng ta phải chạy đến Hách Liên bảo.

Ba người vừa cố bắn giết truy binh, toàn lực triển khai thuật “nhân mã như nhất” chạy tới Hách Liên bảo, nơi duy nhất có thể giúp họ sống sót.

Tạm chú thích:

Dĩ quả kích chúng: lấy ít địch nhiều.

"Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn": không còn nhớ ai ngâm nữa (lười tra), đọc lại đoạn về Kinh Kha trong Đông Chu liệt quốc.

(

Chương 483: Cổ bảo chi chiến

Ba người đứng trên vọng đài, tầng cao nhất của Hách Liên bảo, từ trên cao quan sát địch nhân điều binh khiển tướng, làm thành thế trận bao vây.

Trước đó họ vẫn hy vọng rằng sẽ còn một chút sinh cơ, nhưng giờ đây ba gã hiểu rõ đường sống không còn, chỉ có một lựa chọn duy nhất là chiến đấu đến hơi thở cuối cùng mà thôi.

Quân địch nhân số ước độ ba vạn rưỡi đến bốn vạn. Thực lực hùng hậu như vậy có khả năng đạp bằng đại thảo nguyên, thậm chí tung hoành Trung Thổ mà không gặp đối thủ.

Tất cả toàn là kỵ binh, tiến thoái rất đúng quy củ. Chúng đang thị uy dưới chân đồi, chuẩn bị xung trận đánh lên Hách Liên bảo.

Bọn họ từng nghĩ đến chuyện đột vây, nhưng tất cả các lối thoát đều đã bị phong tỏa. Ngoại trừ Hách Liên bảo, không còn chỗ nào khác có thể giúp họ kéo dài thời gian để giết địch trước khi bị chúng giết.

Lá cờ hiệu của Kim Lang quân đang tung bay trong những cơn gió trên thảo nguyên cách đó không xa, Hiệt Lợi và các tướng lĩnh của hắn đang ngồi trên mình ngựa chỉ trỏ về hướng ba người nói chuyện, không cần nghe cũng biết chúng đang bàn bạc sách lược tấn công để có thể tiêu diệt họ nhanh nhất.

Địch nhân chia thành từng nhóm nhỏ với đội hình và trang bị khác nhau, tiếp đó tổ hợp thành đơn vị tác chiến lớn hơn rồi phân bố khắp các điểm chiến lược trên thảo nguyên. Tất cả hình thành nên thế

thiên la địa võng vây chặt lấy Hách Liên bảo, quân dung đỉnh thịnh có thể khiến người ta táng đởm.

Cả một vùng rộng lớn trên đại thảo nguyên ánh lửa sáng rực, duy chỉ có ngọn cổ bảo cô độc đứng sừng sững trên đỉnh đồi là nằm ngoài tầm chiếu sáng của những ngọn đuốc, chìm trong bóng tối.

Bạt Phong Hàn nói:

- Sườn đồi các hướng Đông, Tây và Bắc vừa dốc vừa nhiều đá, chỉ có hướng Nam là thích hợp nhất cho kỵ binh tấn công. Ta và Thiếu soái phụ trách phòng thủ hướng này, còn lại do Tử Lăng ứng phó.

Khấu Trọng cảm khái thốt lên:

- Chẳng trách Hiệt Lợi có thể xưng hùng trên thảo nguyên. Hắn điều động binh mã nhanh chóng đến kỳ lạ, thực sự tiểu đệ lần đầu tiên được thấy. Sau khi chúng ta phải nếm trải là đến lượt Đột Lợi đau đầu. Thật lòng mà nói, lão Bạt ngươi vẫn còn hận Đột Lợi phải không?

Bạt Phong Hàn cười khổ:

- Ta bây giờ còn có tâm trí hận thù ai ngoài quân địch ngoài kia? Giờ ta chỉ toàn tâm toàn lực dùng hết khả năng để làm suy yếu binh lực vốn dùng để tiến công Đột Lợi của Hiệt Lợi, không phải càng hợp lý sao?

Từ Tử Lăng lặng lẽ hỏi:

- Bây giờ trong lòng Khấu Trọng ngươi có tưởng nhớ đến một người đặc biệt nào đó không?

Khấu Trọng thản nhiên đáp:

- Người đầu tiên ta nghĩ đến là Thượng Tú Phương, sau đó là đến Trí Trí, rồi lại đến Sở Sở. Nếu tiểu đệ chiến tử ở đây, ta đoán người đau lòng nhất trong ba nàng là Sở Sở, ý nghĩ đó khiến ta có cảm giác con tim vỡ nát.

Bạt Phong Hàn nói:

- Trước đây trong lòng ta chỉ nghĩ đến việc giết người. Giờ nghe những lời từ phế phủ của Thiếu soái, đột nhiên ta tự hỏi Bạt Phong Hàn này có phải là người trầm mê trong kiếm đạo, vì vậy đã bỏ lỡ mất cơ hội tìm kiếm những giá trị khác ngoài điều mà xưa nay ta vẫn truy cầu? Rốt cuộc ta là kẻ mạnh mẽ hay yếu đuối? Quả thực ta sợ nhất là những chuyện khiến người khác thương tâm, trước đây ta cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc lại nảy sinh tình huynh đệ với các ngươi.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Nghe khẩu khí của ngươi, chắc là sau khi giết chết Hiệt Lợi, ngươi sẽ đi tìm cô nàng cái gì Đại Nhi đó phải không?

Bạt Phong Hàn không nhịn nổi bật cười:

- Đi tìm cái bà nội ngươi! Tiểu đệ đây gọi là chết đến nơi rồi mà vẫn còn sợ. Cũng có thể là nghĩ như vậy, nhưng không có dũng khí để đi tìm. Ài! Hỏng bét! Ta quả thật rất muốn được gặp nàng một lần trước khi chết, nàng đã vì ta mà chịu lấy nhiều đau khổ, điều đó làm ta rất hối hận.

Khấu Trọng đầy vẻ khoái chí, chợt nhìn qua Từ Tử Lăng, chỉ thấy ánh mắt gã như đang bộc phát tình cảm mãnh liệt ẩn sâu trong lòng,

khuôn mặt tuấn tú hơi ngẩng lên, có vẻ đang ngắm nhìn những vì tinh tú trong đêm trên đại thảo nguyên. Khấu Trọng không khỏi chấn động hỏi khẽ:

- Lăng thiếu gia đang nghĩ đến ai vậy?

Từ Tử Lăng bừng tỉnh giấc mộng, đưa mắt nhìn về hướng bọn Hiệt Lợi, Đôn Dục Cốc, Triệu Đức Ngôn rồi nói:

- Đến rồi!

Đúng lúc này tiếng vó ngựa vang động thảo nguyên. Bốn đội nhân mã, mỗi đội một trăm người, từ bốn phía Đông Tây Nam Bắc phi ngựa chạy vòng quanh đồi, xuyên qua dệt lại, chỉ nhìn cũng khiến người ta hoa mắt, đồng thời cũng nảy sinh sợ hãi.

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Đầu tiên không phải là một màn hỏa thiêu đại thảo nguyên chứ?

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt giờ thẳng lên cao, ung dung cười nói:

- Được cùng Kim Lang quân của Hiệt Lợi quyết một trận tử chiến, chết cũng không hối tiếc. Đợt tấn công đầu tiên để ta phụ trách, chỉ cần chúng ta trụ được đến hừng đông, thì cũng đã trở thành một truyền thuyết thần thoại để lại cho đời sau rồi.

Từ Tử Lăng nhận xét:

- Địch nhân dùng xa luân chiến thuật, nhớ kỹ, hỏa khí đầu tiên chỉ được phóng ra trước lúc chúng ta kiệt lực.

Bạt Phong Hàn nói:

- Các ngươi là khách, màn đầu tiên này hãy để ta ứng phó. Việc phóng hỏa này tưởng chừng đơn giản nhưng không hề dễ dàng, vì lúc này đúng vào tiết xuân ẩm ướt. May mắn là về mặt này ta có kinh nghiệm phong phú nên đã chuẩn bị đầy đủ. Lúc rời Trung Thổ ta đã mua được một số hỏa khí tinh xảo, lâu nay vẫn luôn bảo quản cẩn thận. Ài! Hy vọng vẫn còn được một nửa công hiệu, thế cũng là tốt lắm rồi.

Tiếng tù và cất lên, quân địch ở vòng vây gần nhất gồm năm Bách Nhân Đội đồng thời xuống ngựa, tay cầm đao cứ thế mà phát quang cây bụi bốn phía xung quanh, dường như đối phương đã biết rõ đại kế phóng hỏa thảo nguyên của bọn họ.

Ba người chỉ biết trợn mắt mà nhìn, không biết ứng phó thế nào.

Từ Tử Lăng chợt nói:

- Hương tiểu tử kìa!

Hai người nhìn về phía Hiệt Lợi, Hương Ngọc Sơn hiện thân rõ ràng trong trận địch, sát bên Hiệt Lợi, chỉ cách có Triệu Đức Ngôn, như thế có thể thấy được hắn rất được Hiệt Lợi coi trọng.

Khấu Trọng căm hận nghiến răng rủa:

- Ta dù có chết cũng phải đem tên tiểu tử đáng chém ngàn đao này theo để bồi táng.

Bạt Phong Hàn sắc mặt ngưng trọng nói:

- Bây giờ chỉ có chúng phóng hỏa thiêu chúng ta, còn chúng ta khó

có thể ăn miếng trả miếng. Mùa hạ chỉ có gió Đông Bắc, nếu chúng đốt lửa trên các sườn đồi phía đó, tuy lửa không thể trực tiếp uy hiếp chúng ta, nhưng khói đặc sẽ theo gió thổi đến đây, đồng thời địch nhân từ bốn phương tám hướng cũng nhân đó tấn công tới, chúng ta có thể cầm cự được thời gian chừng cạn tách trà đã là phi thường rồi.

Ba người trơ mắt nhìn bốn phía thảo nguyên rộng rãi bị chúng phát quang, nhưng cũng chẳng biết phải làm sao. Bọn họ không sợ khói đen, nhưng khi tầm mắt bị phong tỏa, khẳng định không thể ngăn cản địch nhân với số đông công kích vào nội bảo, đám tuấn mã của họ sẽ gặp họa đầu tiên.

Khấu Trọng cười khổ:

- Chúng ta có nên áp sát đội hình của chúng, gắng kiếm thêm một ít bạn đồng hành không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Đó thực là hạ hạ chi sách, chỉ có ở địa thế đặc biệt của Hách Liên bảo này chúng ta mới có khả năng lấy ít địch nhiều. Lý tưởng nhất là sau khi địch nhân đánh lâu không thắng được, bọn Hiệt Lợi sẽ đích thân tấn công. Khi đó cái chết của chúng ta lại càng có giá trị.

Bạt Phong Hàn gật đầu tán thành:

- Tử Lăng nói đúng! Để ta xuống dưới, dùng chăn lông tạp vật che chắn tất cả các cửa sổ ở phía Đông Bắc phòng ngừa khói chui vào. Đến lúc địch nhân tiến công, chúng ta đồng thời phóng hỏa đốt hai mặt còn lại, hy vọng nhờ đó có thể kéo dài thêm được một lát.

Nói xong từ vọng đài tầng ba nhảy xuống bình đài thành lâu ở tầng

hai rồi theo cầu thang bằng đá đã đổ nát xuống tầng dưới cùng.

Tiếng tù và lại nổi lên, sau khi đã phát quang quanh đồi một dải rộng chừng ba mươi trượng, đám Kim Lang quân lên ngựa triệt thoái bốn phía. Tiếp đó năm Bách Nhân Đội khác tiến lên thay thế, hàng ngũ chỉnh tề ngay ngắn.

Kim Lang kỳ bắt đầu tiến về phía bọn họ, tiếng trống trận ầm ầm nổi lên, đám kỵ binh chạy qua chạy lại quanh ngọn đồi đã dừng lại. Địch nhân đã áp sát ngọn đồi khắp bốn phía và sẵn sàng tiến công, không khí vô cùng khẩn trương.

Khấu Trọng cất Tỉnh Trung Nguyệt đi rồi cười nói với Từ Tử Lăng:

- Có thấy tự hào không? Đường đường đại hãn Đột Quyết, thống lĩnh đội Kim Lang quân tinh nhuệ nhất đến đây với vẻ khẩn trương như gặp đại địch chỉ để thị hầu ba người chúng ta. Nếu có ai hỏi chết thế nào là huy hoàng thì có lẽ câu trả lời là cái chết của bọn ta rồi.

Từ Tử Lăng ngẩng mặt nhìn trời rồi nói:

- Chúng ta không hẳn là đã hết sinh cơ. Chỉ cần trời đổ một trận mưa lớn giống như đêm trước khiến tất cả các ngọn đuốc đều bị dập tắt, nói không chừng chúng ta có thể lợi dụng bóng tối đột vây.

Khấu Trọng thở dài:

- Từ giờ đến rạng đông chỉ có hơn ba canh giờ, trên trời cũng chỉ có lác đác vài đám mây trắng, cho dù không biết thuật xem mây xét gió thì cũng biết là không thể hy vọng có mưa. Đến khi mặt trời hiện ra, chút ưu thế còn lại của chúng ta cũng chẳng còn, lúc đó chỉ còn biết chống cự đến chết mà thôi.

Tiếp đó hai mắt gã ánh lên thần sắc kiên định nói:

- Chỉ cần chống cự được đến khi trời sáng, có chết cũng cam lòng!

Hiệt Lợi cùng đám tướng lĩnh đến chân đồi phía Nam rồi dừng ngựa đứng lại. Hắn cất tiếng cười dài chấn động toàn trường. Gần bốn vạn Kim Lang quân đồng thanh hét lên hòa theo, cả đại thảo nguyên như rung động nghiêng ngửa, thanh thế khiếp người.

Khấu Trọng quát lớn bằng tiếng Đột Quyết:

- Có gì đáng cười! Hiệt Lợi ngươi có gan thì cùng ta đơn đả độc đấu một trận, để thủ hạ ngươi thấy ngươi thảm hại thế nào khi không lấy đông hiếp ít.

Quân tướng hai bên tả hữu Hiệt Lợi lập tức gào thét chửi rủa, tỏ ra vô cùng tức tối. Hiệt Lợt khoát tay cắt đứt trận khẩu chiến rồi nói:

- Thiếu Soái quả là một hán tử cứng cỏi không sợ chết, ta thích nhất là những kẻ như thế. Nếu ba người các ngươi buông vũ khí đầu hàng, tới trước ngựa của bổn Hãn quỳ gối tuyên thệ trung thành, ta cam đoan các ngươi sẽ có mỹ nữ tài phú và quyền lực hưởng mãi không hết. Đừng vì một chút hiếu thắng của tuổi trẻ mà phải phơi xác trong toà phế bảo này.

Khấu Trọng cười lớn đáp:

- Bớt nói lời thừa đi. Ba huynh đệ ta há lại là những kẻ có thể đầu hàng người khác sao. Qua đây đi, để ta xem Kim Lang quân có phải là danh bất hư truyền hay không?

Hiệt Lợi giận dữ nói:

- Chết đến nơi rồi mà ngươi vẫn còn phách lối không biết ngượng. Các ngươi tốt nhất đừng để bị bắt sống, nếu không bổn Hãn sẽ khiến cho các ngươi sống không bằng chết. Tấn công!

Tiếng tù và vang lên. Quả nhiên không ngoài sở liệu của Bạt Phong Hàn, quân Đột Quyết chia nhau dùng đuốc châm lửa đốt các đám cây bụi phía sườn phía Đông Bắc, thế lửa lan dần lên trên, khói đen cuồn cuộn.

Tiếng trống trận dồn dập.

Bên phía Nam ngọn đồi, từng toán nhân mã, mỗi toán gồm một trăm kỵ binh, vũ động đại đao, giương cung lắp tên trùng trùng tiến lên, thanh thế kinh người.

Từ Tử Lăng vội nói với Khấu Trọng:

- Ngươi chỉ cần thủ vững sườn phía Nam là được, không cần quan tâm đến gì khác. Ta đi ứng phó bọn còn lại đây.

Nói rồi gã phi thân về phía Đông Bắc đang mịt mờ khói.

Khói từng cuộn từng cuộn dày đặc bốc thẳng lên, giống như những dải khăn sương khói từng đợt phủ lên trên Hách Liên bảo rồi lại theo gió bay đi tan vào không trung.

Khấu Trọng hét lớn một tiếng, giương cung phóng tiễn bằng thủ pháp nhanh nhất, kỵ binh của địch đến lưng chừng đồi là đã nằm trong tầm tên của gã. Khấu Trọng chú tâm chỉ bắn vào ngựa, chiến mã lần lượt trúng tên lăn xuống triền đồi. Những kỵ binh uy phong lẫm liệt biến thành những quả hồ lô lăn lông lốc. Người ngựa va vào nhau khiến bọn mới lên cũng tới tấp ngã xuống. Không cách gì giữ được cự ly đội hình cũng như nhuệ khí, đội quân tiên phong nhanh chóng trở

thành một đám loạn xạ.

Những kẻ ngã ngựa nhưng may mắn chưa bị thương vẫn tiếp tục xông tới. Khấu Trọng với Diệt Nhật cung tương kính đáp lễ, tỉ mỉ chau truốt nhất tiễn nhất nhân, tuy đúng là nhất phu đương quan, nhưng có ưu thế trên cao bắn xuống, tầm bắn lại xa hơn, toàn bộ kỵ binh của địch bị chặn đứng ở nửa dưới sườn đồi, không tiến lên nổi.

Tiếng tù và lại tiếp tục vang dội, một toán địch nhân xuống ngựa nương theo làn khói mờ mịt tiến lên Hách Liên bảo.

Trong chớp mắt cả kỵ binh lẫn bộ binh từ bốn phương tám hướng ào ạt xông lên như thủy triều.

Bạt Phong Hàn từ Nam môn xông ra, đây chính là lối xuất nhập bảo duy nhất. Hai tay hắn vung lên liên tiếp, từng đóa hoa lửa bùng lên phá tan bóng tối quanh Hách Liên bảo, bay về hai sườn đồi chưa bị đốt cháy phía Tây và Nam. Đợi cho lửa đã bùng lên nhiều nơi, Bạt Phong Hàn rút Vong Nguyệt cung ra nhảy sang hướng Tây đỉnh đồi, sử dụng liên châu tiễn pháp phối hợp với địa thế gập ghềnh hiểm trở dễ thủ khó công, bắn cho địch nhân không thể vào được phạm vi có thể bắn tên phản kích.

Đồi Hách Liên chỉ có sườn phía Nam là thoải, nhưng lại dài nhất, sườn phía Bắc thì ngắn nhất và cũng dốc nhất. Chỉ thấy ở mặt này từng đám cây bụi cỏ giữa các phiến đá đang bốc cháy, trong chốc lát khó mà cháy hết. Vì vậy ở sườn phía Bắc này địch nhân muốn tiến cũng không được, chỉ còn cách ở ngoài vòng lửa hò hét trợ oai, tạm thời không có khả năng uy hiếp.

Ở phía Đông, thế lửa cháy thuận gió đã tới lưng đồi, hàng trăm tên Kim Lang quân đã bỏ ngựa từ xa rồi từ từ tiến lên. Chỉ cần tiến thêm khoảng năm mươi bộ nữa là Khấu Trọng sẽ rơi vào xạ trình của

chúng, khi đó thì gã khó có thể trụ vững trên vọng đài.

Từ Tử Lăng chuyển từ ngoại hô hấp sang nội hô hấp, nương theo đám khói, điểm chân trên đám loạn thạch trên đường, nhấp nhô vài cái đã đến gần quân địch. Hai tay gã liên tiếp bắn thiết đạn được chuẩn bị sẵn trong túi áo ngoài. Trong tình trạng khói lửa mờ mờ không thấy rõ, Kim Lang quân trúng đạn tới tấp ngã xuống, nhưng bọn chúng đều không biết bị tấn công như thế nào. Trong lúc địch nhân như những kẻ mù giương cung bắn trả vào đám khói, Từ Tử Lăng sớm đã nhảy sang một phiến đá khác tiếp tục công kích. Gã thay đổi vị trí xoành xoạch khiến cho chúng không biết đâu mà lường, tinh thần hoảng loạn, nhất thời sợ hãi tranh nhau tháo chạy.

Từ Tử Lăng từ trong màn khói hiện ra, gã nhắm vào những tên chạy sau truy sát, khiến toán quân này hoàn toàn tan tác, nhất thời không thể phản kích. Cho tận đến lúc địch nhân dưới chân đồi bắn tên như mưa cản lại, gã mới ung dung quay lại đỉnh đồi, trên đường về thây người nằm la liệt.

Lúc này hai sườn đồi phía Tây và Nam lửa đã lan rộng, khói đen bay lên che khuất toàn bộ địch trận.

Hiệt Lợi sợ đối phương thừa thế đột vây, liền ra lệnh cho binh sĩ đang tiến công triệt thoái về thảo nguyên, tiếp theo toàn quân bốn phía lui về sau, chỉnh đốn thế trận, đợi cho lửa cháy hết cây cỏ trên đồi.

Cả tòa Hách Liên bảo chìm trong khói lửa mịt mù.

Thực tế là ba gã không phải không nghĩ đến chuyện đột vây, chỉ vì sau khi ứng phó đợt tiến công đầu tiên nguyên khí đã tổn hao rất lớn, căn bản không còn sức để làm được điều đó. Đến khi lửa tắt cũng chính là lúc đại nạn giáng xuống đầu bọn họ.

Cả ba hiện đang tụ lại tại vọng lâu, khói lửa mù mít khắp bốn phía khiến tầm mắt bị hạn chế nhiều.

Khấu Trọng giận dữ vừa nói vừa thở gấp:

- Ngựa của chúng ta có sao không?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Ta đã dùng bao bố thấm nước bọc kín đầu chúng rồi, khói lọt vào tầng dưới cũng không nhiều lắm, chắc không có vấn đề gì đâu.

Khấu Trọng đặt tay lên lưng Từ Tử Lăng, rồi lại bảo Bạt Phong Hàn áp tay lên lưng mình, gã nói:

- Chúng ta thử làm theo như lần trước khi cướp Hòa Thị Bích xem có thể nhanh chóng phục hồi nguyên khí không. Nói không chừng lại có thể dựa vào màn khói mà đánh giết phá vây cũng nên.

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Hảo huynh đệ của ta ơi, bao vây chúng ta không phải là hàng trăm hàng ngàn mà là hàng vạn tên. Chúng ta căn bản là không có cơ hội xông ra, thủ ở đây còn có thể kiếm vài tên bồi táng, huống hồ hiện tại không có nhiều thời giờ, hãy quên chuyện phục hồi nguyên khí đi.

Khấu Trọng liền phân tích:

- Nếu ta là Hiệt Lợi thì sẽ đợi đến khi trời sáng mới bắt đầu phát động tấn công. Luận tình thế mà nói, khi đó chúng ta tuyệt không còn cơ may nào nữa. Nếu như Hiệt Lợi có được sự nhẫn nại đó, hy vọng rằng công lực của chúng ta sẽ có thể phục hồi hoàn toàn.

Một tia sáng lóe lên trong đầu Từ Tử Lăng, gã vội nói:

- Giá sử chúng ta có thể kích khởi những năng lượng đặc biệt ẩn náu tiềm tàng chưa được dùng đến trong cơ thể, không phải cũng như hồi phục nguyên khí sao, như vậy lại có thể chống cự được thêm một vài thời khắc nữa. Đến khi lửa tắt khói tan cũng là lúc tiếng chuông báo tang của bọn chúng vang lên.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Việc nguy cấp đến nơi rồi, thời gian đâu mà suy nghĩ chuyện đó?

Từ Tử Lăng nói:

- Sẵn có Hoán Nhật Đại Pháp của Nhạc Sơn học từ Thiên Trúc Tăng đây, ta đã thử dung hợp trong thủ ấn, nhưng chưa bao giờ tiến hành luyện qua.

Bạt Phong Hàn cũng nảy sinh hy vọng:

- Nếu như có được khả năng thâu thiên hoán nhật, sao lại không thử một lần.

Nói rồi hắn đặt tay lên lưng Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng tay bắt Liên Hoa ấn rồi nói:

- Hoán Nhật đại pháp có điểm khác biệt với Trung Thổ Phật – Đạo hai nhà, chuyên luyện ngũ khí, tam mạch, thất luân.

Gã vừa giải thích, vừa vận hành tiên thiên chân khí lưu chuyển trong cơ thể, sau đó tự thân làm mẫu một cách chính xác để hướng dẫn

cho hai người kia. Cả ba cơ thể vốn tách rời nay đã được liên kết vào một mối quan hệ đặc biệt.

“Oành!”

Khí, mạch, luân của cả ba người đồng thời kích phát, chân khí từ chỗ gần như cạn kiệt nhanh chóng hội tụ thành dòng, đại pháp này ngoại trừ người Thiên Trúc chưa từng có ai tu luyện được. Nếu như lúc này quân địch công tới, ba người hoàn toàn không có chút lực phản kháng. Bọn họ trong hoàn cảnh bất đắc dĩ, không thể không mạo hiểm thử nghiệm. Trận chiến vừa rồi bất quá chỉ khoảng nửa tuần trà, địch nhân tử thương độ trên trăm mạng, có thể nói là thảm hại vô cùng, nhưng nguyên khí của ba người như cung đã giương hết mức.

Khói đen mỏng dần, dưới ánh sáng của sao trời và lửa đuốc, đồi Hách Liên xác xơ tàn tạ, khắp nơi là những tử thi bị cháy xém, quang cảnh khủng khiếp như dưới địa ngục.

Tiếng tù và cùng tiếng trống trận vang vọng khắp đất trời truyền đến, Kim Lang quân lại từ bốn phương tám hướng tiến đến Hách Liên bảo.

Từ Tử Lăng hai tay liên tục biến hóa vô số thủ ấn, không có một thủ ấn nào là nằm ngoài tính toán của gã, tất cả đều tuân theo sự chuyển biến chân khí trong cơ thể, dựa vào trạng thái bên trong trong cơ thể mà có sự biến hóa các động tác bên ngoài. Chân khí của ba người từ chỗ như những khe suối nhỏ chợt biến thành sông lớn, lưu chuyển cuồn cuộn trong cơ thể, khai thông một hệ thống khí mạch khác, kích xuất những tiềm năng ẩn sâu chưa sử dụng của bản thân. Nếu có thể đại công cáo thành, hệ thống khí mạch mới và cũ dung hòa làm một, dù chưa thể làm cho công lực của họ tăng tiến vượt bậc nhưng cũng như đã khai khẩn được một vùng đất hoang rộng lớn, hứa hẹn cung cấp cho họ một lượng nguyên khí dồi dào.

Cả ba hoàn toàn không để ý tới quân địch dưới đồi, toàn tâm toàn ý vào những đột phá của Hoán Nhật đại pháp.

Địch nhân đang thong thả chuẩn bị phát động một đợt công kích mới.

Từ Tử Lăng đột nhiên phát ra một tiếng thét chấn động thảo nguyên, tay bắt Bất Động Căn Bổn Ấn, khiến cho chân khí tản mát mới được tụ thành dòng trong ba người bọn họ giao lại với nhau thành một luồng chân khí khổng lồ, sau đó biến thành hàng trăm ngàn tia nhỏ lưu chuyển trong cơ thể mỗi người. Ba thanh niên đại cao thủ rốt cục đã thành công hoàn toàn, từ một chỉnh thể hồi phục thành ba cá thể độc lập.

Trên bầu trời thảo nguyên, các vì sao tỏa sang lấp lánh. Nếu so với trước đó là một mầu đen thăm thẳm thì cảnh tượng bây giờ tráng lệ không sao tả xiết.

Bạt Phong Hàn cảm thấy trạng thái của tinh khí thần đạt đến cảnh giới tối cao, tựa như vừa thoát thai hoán cốt, kể cả Tất Huyền thân lâm, cũng tự tin đủ sức ứng chiến. Hắn gầm lên:

- Tên tiểu nhân Hiệt Lợi! Có gan thì mau tới đây!

Hiệt Lợt giận dữ nói:

- Ngươi muốn chết sớm, để ta thành toàn cho các ngươi. Tấn công!

Địch nhân chờ đợi đã lâu, đồng thanh hét lớn, nhằm hướng đỉnh đồi Hách Liên bảo ào tới.

Tiến thẳng lên sườn dốc phía Nam là kỵ binh với tốc độ như vũ bão, các hướng còn lại do bộ binh công hãm.

Ba người đương nhiên hiểu rằng lúc địch nhân vào được trong bảo cũng chính là thời điểm Hiệt Lợi cùng các đặc cấp cao thủ tham chiến.

Từ Tử Lăng thò tay vào túi, chợt phát giác hai túi thiết đạn chỉ còn không đến hai trăm viên. Đến lúc thiết đạn dùng hết thì chỉ còn cách cận chiến với địch nhân. Gã liền trầm giọng nói:

- Ta phụ trách phòng thủ Nam môn, các ngươi không cần quan tâm đến phía này.

Dứt lời chỉ trong chớp mắt gã đã rời khỏi vọng lâu.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cũng chẳng kịp đáp lại, Diệt Nhật và Vong Nguyệt đồng thời phát động, liên tiếp phóng tên về phía địch nhân đang tiến lên trên khắp các sườn đồi.

Chú thích:

nhất phu đương quan: lấy ý từ câu "nhất phu đương quan, vạn phu nan quá"

quân dung đỉnh thịnh: khí thế mạnh mẽ của một đội quân được huấn luyện nghiêm mật.

Bách nhân đội: một đơn vị quân đội thời xưa, gồm một trăm người.

(

Chương 484: Nghĩa bạc vân thiên

Trên đồi Hách Liên xác chết vương vãi khắp nơi, máu chảy thành sông.

Ba người tên đã tận, đạn đã hết. Lợi thế thiên thời là bóng đêm cũng đã không còn để họ có thể kết hợp với địa lợi, vị trí đỉnh đồi, cự địch.

Tên của địch nhân bắn tới như châu chấu, ép Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng phải lùi lên tầng hai thành đài. Một mình Từ Tử Lăng thủ Nam môn, đây là thông lộ duy nhất để nhập bảo. Chỉ cần có thể thủ chắc cửa này, địch nhân chỉ có cách dùng đá phá thành hay trèo tường đánh lên tầng hai của thành đài.

Tường thành kiên cố đến mức dùng chùy sắt đánh không vào của Hách Liên bảo trở thành lá bùa bảo mệnh cho ba gã trước lúc sức tàn lực kiệt

Hách Liên bảo như một khối mật, nhanh chóng bị đàn ong Kim Lang quân bâu kín, tìm những chỗ sơ hở triển khai tấn công hết lớp này đến lớp khác.

Bảo Bình khí phát ra, hai chiến sĩ Đột Quyết không sao chống nổi, thân mình bị bắn về phía sau, va vào những tên khác đang tiến lên khiến bọn chúng người ngựa ngã lăn lóc. Từ Tử Lăng đột nhiên cảm thấy kiệt sức, bèn tiện tay đoạt lấy một thanh đao của địch nhân, thuận thế xuất một cước khiến tên đó miệng phun máu tươi, bắn văng ra ngoài.

Ánh lửa phủ một màu hồng lên toàn bộ tòa Hách Liên bảo, không ai có thể phân biệt rõ đâu là hỏa quang, đâu là huyết quang.

Chiến cuộc ác liệt đến cực điểm.

Bỗng nhiên, một chưởng kích tới mang theo kình phong mãnh liệt bức những chiến sĩ Đột Quyết trước mặt Từ Tử Lăng tản ra như lá rụng. Tốc độ, thời điểm và góc độ của chưởng này dường như không thể ngăn cản nổi, gã chỉ còn một cách trực diện ngạnh tiếp.

Từ Tử Lăng quên đi những vết thương lớn nhỏ trên người, trong lòng hiểu rõ nếu không trụ được trước một chưởng như lôi đình vạn quân này, Nam môn sẽ thất thủ. Gã thầm hít một hơi, ngưng tụ mọi tiềm lực do Hoán Nhật đại pháp kích khởi, miệng niệm chân ngôn, quát lên một tiếng “Xem đây!”, hữu chưởng đánh thẳng vào chưởng kình đang công tới.

“Bùng!”

Từ Tử Lăng phun ra một ngụm máu tươi, thối lui nửa bộ, Bảo Bình khí cùng Loa Hoàn kình được tập trung cao độ tống ra như bài sơn đảo hải. Người mới đến cũng hộc máu, ngã về phía sau, hiện ra khuôn mặt thanh mảnh đẹp đẽ đang cực kỳ kinh ngạc của Đôn Dục Cốc, dường như hắn không tin vào kết quả chiêu ngạnh tiếp vừa rồi.

Hai thanh mã đao lập tức lấp vào khoảng trống mà Đôn Dục Cốc vừa để lại, một đao chém thẳng mặt, đao kia đâm vào bụng Từ Tử Lăng. Công thế hiểm ác, tuyệt không giống thân thủ của Kim Lang chiến sĩ tầm thường.

Từ Tử Lăng than thầm trong lòng, hiểu rõ thời gian không nhiều mà cũng không thể gắng gượng được lâu nữa.

Gã quát lớn một tiếng chân ngôn, át hẳn tiếng gào thét của địch nhân đang công phá thổ bảo, chấn nhiếp toàn trường, khiến cho Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng vốn đang tắm máu khổ chiến trên tầng hai tinh thần đại chấn. Hai gã ít nhất cũng hiểu Từ Tử Lăng ở bên dưới vẫn còn khoẻ mạnh, thủ vững Nam môn.

o0o

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng tỏa ra những luồng hoàng mang truy hồn đoạt phách tung hoành trên thành lâu, triển khai đao pháp một cách toàn diện, thi triển tất cả sở học của bản thân. Với sự phục hồi của luồng kình khí hộ thể vừa mới lĩnh ngộ, mỗi đao của gã đánh xuống đều lưu huyết, mỗi chiêu xuất ra đều cầu thắng trong thế hiểm nguy, lấy mạng đổi mạng. Khấu Trọng liên tục hạ sát mười mấy người, không kẻ nào trong đó chống nổi một hiệp. Các hảo thủ Kim Lang quân nhảy lên đều bị chém đến đứt đầu gãy xương rơi ra ngoài thành, thi thể chất đống dưới chân bảo.

“Choang”

Lực phản chấn mạnh đến mức làm Khấu Trọng tê buốt cả cánh tay. Lần đầu tiên trong trận chiến này có kẻ có thể đỡ được Tỉnh Trung Nguyệt của gã, lại còn tiếp tục tấn công. Người mới đến điểm chân trên đỉnh tường, tung mình lên phía trên, Trường Mã đao chém thẳng xuống đỉnh đầu Khấu Trọng. Thân pháp đao pháp như hòa làm một, chiêu thức tinh nhuệ tuyệt luân, đao khí cường đại vô song phủ chặt lấy Khấu Trọng.

Cùng lúc đó, một người khác nhảy lên đầu tường, Liên Tử Lăng thương nhanh như thiểm điện từ trong tay áo vọt tới lồng ngực Khấu Trọng.

Khấu Trọng tay trái quét mũi Liên Tử Lăng thương ra, vung đao gạt

lên phía trên, cười lớn nói:

- Đại hãn thật khách khí, tiễn khách cũng không cần đi theo đến tận địa phủ chứ.

Người dùng đao đương nhiên là Đại hãn của Đông Đột Quyết, bá chủ của thảo nguyên Hiệt Lợi, còn chủ nhân của Liên Tử Lăng thương đương nhiên là người đứng thứ ba trong “Tà đạo bát đại cao thủ”, Ma sư Triệu Đức Ngôn. Hai người sớm đã định chủ ý, trước tiên muốn toàn lực giết Khấu Trọng, rồi mới đối phó Bạt Phong Hàn ở bên kia.

Lúc này, mười mấy thân vệ cao thủ Đột Quyết của Hiệt Lợi đã lên trên đầu tường. Nhiệm vụ duy nhất của đám người này trên chiến trường là bảo vệ Hiệt Lợi bằng bất cứ giá nào, kể cả hy sinh tính mạng, không để cho hắn bị bất kỳ tổn thương gì, bất cứ lúc nào cũng theo Hiệt Lợi như hình với bóng. Chỉ vì vừa rồi Hiệt Lợi nổi cơn thịnh nộ, hạ quyết tâm giết chết Khấu Trọng nên đã nhảy lên tường đài để đánh Khấu Trọng sớm hơn bọn chúng một bước.

“Choang!”

Tỉnh Trung Nguyệt biến hóa tinh diệu đến khó tin, dù công thế của Hiệt Lợi có biến đổi thế nào cũng không thể thoát khỏi đao phong của gã. Kẻ được mệnh danh bá chủ thảo nguyên toàn thân kịch chấn, một đao của Khấu Trọng kích lão văng ngược lên không, nhất thời không có cách nào uy hiếp được gã nữa. Một bên đứng trên mặt đất, một bên ở trên không trung, đương nhiên người sau phải thua thiệt.

“Bùng”

Tả chưởng của Khấu Trọng quét trúng thương kình, gạt Liên Tử Lăng thương văng ra. Tiếp đó, gã dũng mãnh xoay mình, Tỉnh Trung

Nguyệt chuyển hướng hạ xuống đâm thẳng vào ngực Triệu Đức Ngôn. Nếu không thể ép Triệu Đức Ngôn rơi khỏi tường đài, ngày này giờ này năm sau chắc sẽ là ngày giỗ của gã.

Lại thấy ba thương hai đao từ hai bên trái phải nhằm gã công tới, bất quá vẫn chậm hơn một chút.

Triệu Đức Ngôn tỏ vẻ coi thường, Lăng thương như độc xà rụt vào trong tay áo phải, tay trái vỗ nhanh đón lấy đao phong.

Khấu Trọng trong lòng thầm kêu quá khéo, vừa rồi gã đã mượn được chân khí từ Hiệt Lợi, bảo đảm có thể dạy cho Triệu Đức Ngôn một vố đau. Gã không lo Triệu Đức Ngôn không trúng kế, vì lão vốn nghĩ Khấu Trọng hiện nay vẫn là Khấu Trọng ngày nào ở Trường An, nào sợ gì việc ngạnh tiếp một đao của gã.

“Bùng!”

Triệu Đức Ngôn đánh trúng đao phong, sắc mặt lập tức đại biến. Loa Hoàn kình như cuồng phong bão tố ào ạt xoáy tới, khiến bậc cao thủ như lão cũng không trụ nổi, ngã bắn về phía sau, rơi ra ngoài bảo. Nếu như đổi lại là một nhất lưu cao thủ nào đó, đảm bảo chưa rơi xuống đến mặt đất đã sớm lưu huyết thân vong.

Khấu Trọng vội lùi lại, khiến địch nhân đang từ hai bên công đến trở thành đang đối diện với gã, cười to nói:

- Phong Hàn huynh, đến lúc bảo vệ cầu thang rồi.

Âm thanh truyền ra xa.

Toàn bộ thiết kế của Hách Liên bảo chỉ có tác dụng phòng ngự. Không cần phải nói tới chuyện tường cứng như sắt thép mà để

phòng bị tình huống địch nhân công đến tầng hai của thành đài, tầng này được phân thành nội ngoại hai tầng phòng tuyến, trên tường thành còn có một thành lâu hình vuông, chính là vọng đài. Vọng đài ở tầng ba có thể chứa được hai mươi người, đỉnh làm bằng đá, vô cùng vững chắc. Hai mặt Đông Tây vọng đài có hai cửa, ở giữa là cầu thang bằng đá thông với tầng dưới. Khấu Trọng thấy tình thế không ổn, vội vã thông tri cho Bạt Phong Hàn lùi lên thủ thành lâu, tiếng là bảo vệ cầu thang, thật ra là bảo mệnh.

Trong không trung truyền đến tiếng gầm vang bằng tiếng Đột Quyết của Bạt Phong Hàn:

- Hiệt Lợi nạp mạng đi!

Khấu Trọng, tiếp đó là Từ Tử Lăng tâm ý tương thông, lập tức làm theo chiến thuật trước đó đã được thống nhất của Bạt Phong Hàn. Khấu Trọng nhanh chóng nhảy vào thành lâu từ phía cửa Tây, vung đao đánh sang cửa phía Đông, nơi một đám Kim Lang quân đang như bầy ong sắp sửa ào tới, gã không thèm để ý đến địch nhân ở phía bên kia.

Tiếng kiếm phong rít lên trong không trung ở phía trên thành lâu, Bạt Phong Hàn anh dũng như một chiến thần, bám sát cột trụ trên thành lâu tung kiếm đánh ra. Trảm Huyền kiếm hóa thành một vệt sáng dài toàn lực công tới đại hán đầu trọc áo vàng đang chuẩn bị hạ xuống, người đó chính là Hiệt Lợi.

Đám cao thủ cận vệ của Hiệt Lợi kẻ nào kẻ nấy đều vô cùng kinh hoảng, chẳng tên nào còn muốn nghĩ đến chuyện tiếp tục truy sát Khấu Trọng. Cả đám rối rít tung mình phóng lên cản trở họ Bạt.

Hiệt Lợi tức đến suýt thổ huyết. Lúc này, một hơi chân khí của hắn đã tận, lại chưa kịp hồi phục sau khi dùng cứng chọi cứng quá chiêu

với Khấu Trọng. Đối mặt với chiêu kiếm mang khí phách một đi không trở lại, lấy mạng đổi mạng của Bạt Phong Hàn, lão biết rõ chỉ cần có thể chấp nhận lưỡng bại câu thương, liều mạng ngạnh tiếp để cản trở Bạt Phong Hàn trong thoáng chốc thì đám thủ hạ tất có đủ thời gian thu thập y. Suy nghĩ là vậy nhưng Hiệt Lợi lại không dám đem thân thử thách điều quá nguy hiểm như vậy. Chân lão điểm nhẹ vào cột trụ trên thành lâu, chuyển thế từ chỗ đang hạ xuống sang lướt ngang, rơi xuống ngoài thành.

Bạt Phong Hàn thấy kế đó thành công, bức Hiệt Lợi phải bỏ chạy, ha ha cười nói:

- Đại hãn sợ rồi sao!

Đoạn y đột ngột trầm khí hạ xuống, tránh được tất cả những chiêu công tới của bọn cao thủ cận vệ, rơi xuống bên ngoài cửa Tây của thành lâu, lùi vào bên trong. Trảm Huyền kiếm quét trái chém phải, hai tên Kim Lang quân vừa công đến trúng kiếm tóe máu ngã lăn ra.

Triệu Đức Ngôn xông lên thành lâu, thi xuất sát chiêu lợi hại nhất "Thanh Long tật chủ" trong "Quy hồn thập bát trảo", môn võ công giữ nhà của hắn. Song thủ múa lên như hai con rồng cuộn vào nhau bổ tới Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn cười lạnh một tiếng, không thèm chú ý đến sự biến hóa tinh diệu của trảo pháp, Trảm Huyền kiếm đâm thẳng vào mặt Triệu Đức Ngôn, rõ ràng muốn cùng lão đồng quy ư tận.

Triệu Đức Ngôn đành phải biến chiêu, Liên Tử Lăng thương từ trong hai tay áo bắn ra, đan chéo vào nhau, miễn cưỡng đỡ lấy chiêu kiếm của Bạt Phong Hàn.

"Choang!"

Triệu Đức Ngôn bị chấn lui hẳn ra, những tên khác nhanh chóng bổ khuyết khoảng trống mà lão để lại, tiếp tục công kích Bạt Phong Hàn.

Phía bên Khấu Trọng, đám địch nhân bên trong thành lâu đã bị đuổi hết ra ngoài cửa. Hiện tại, gã thủ ổn như tường đồng vách sắt, tát nước không vào. Bất quá, gã thầm hiểu vừa rồi chân khí đã hao tổn rất nhiều, tựa như mặt trời đã hạ đến dãy núi phía Tây, không còn chi trì được mấy khắc.

Hiệt Lợi lại nhảy lên thành đài, hạ xuống bên cạnh Triệu Đức Ngôn. Lão vừa định nói thì chợt có tín hiệu cảnh báo từ ngoài bảo truyền vào. Hiệt, Triệu hai người giật mình nhìn lại, chỉ thấy ngọn lửa dữ dội bốc cao ở phía Đông Bắc đại thảo nguyên, khói dày đặc như mây đen đang cuộn đến, văng vẳng trong gió tiếng reo chém giết, lòng nghĩ lẽ nào Đột Lợi đã đến.

Trên thành đài, Kim Lang quân tầng tầng lớp lớp, liên tu bất tận tấn công Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đang giữ cửa. Bất quá, bọn chúng không thể tiến vào được nửa bước, hiển thị rõ rệt sức lực dẻo dai cùng ý chí kinh nhân của hai người.

Triệu Đức Ngôn nói:

- Đánh bên ngoài trước rồi hãy dẹp bên trong sau. Ba tên tiểu tử này chắp cánh cũng khó mà thoát được.

Hiệt Lợi sau một thoáng do dự mới chấp nhận đề nghị của Triệu Đức Ngôn, phát xuất mệnh lệnh cho binh lính tạm lui xuống.

o0o

Kim Lang quân lùi ra ngoài bảo, Từ Tử Lăng quay lại thành đài, ba

người nhìn nhau cười khổ. Sau một phen dốc sức ứng chiến, bọn họ mình nhuốm đầy máu, gần như ngã quỵ. Nếu Hiệt Lợi bỏ mặc ngoại địch để tiếp tục tiến công, nói không chừng lúc này bọn họ đã nuốt hận dưới cửu tuyền.

Màn khói từ phía Đông Bắc gần như đã bao phủ toàn bộ thảo nguyên. Kim Lang quân thay đổi trận thế, tuy vẫn trùng trùng bao vây Hách Liên bảo, nhưng quân đội trấn thủ phía Đông Bắc đã được rút khỏi khu vực có thế lửa mạnh nhất.

Tại nơi lửa được bắt đầu đốt lên, viện quân còn có thể dùng hoả khí hay dầu lửa hỗ trợ, nhưng thế lửa khó mà lan rộng được do không khí mùa xuân khá ẩm. Vì thế, đối sách của Hiệt Lợi là cực kỳ hợp lý.

Bạt Phong Hàn chăm chú quan sát khu vực rộng lớn phía Đông Bắc đang bị bao trùm bởi làn khói đậm, miệng hổn hển:

- Là kẻ nào đến giúp chúng ta đây?

Lời còn chưa dứt, một đội nhân mã từ trong đám khói ào ạt tiến ra, tấn công vào một toán Kim Lang quân vốn trận cước chưa ổn định, thế như chẻ tre xông về hướng thành bảo.

Trường Bính phủ của viên thủ lĩnh như độc long xuất động, quét sạch những tên cản đường, nhìn kỹ thì ra lại là dũng sĩ Hồi Hột tộc bị phụ thân đuổi đi, Bồ Tát. Lúc này, số thủ hạ theo sau hắn đã lên đến hơn bảy mươi người, tất cả đều dũng mãnh liều mạng tử chiến, không tên địch nào có thể kháng cự. Nhân số so ra thì ít đến thảm hại, nhưng lực lượng tập trung, lại thừa cơ Kim Lang quân đang vội vã điều động, mượn khói đậm yểm hộ nên đã đột phá thành công, trong chớp mắt đã tiến đến sườn đồi phía Đông Bắc.

Tinh thần ba người phấn chấn hẳn lên. Từ Tử Lăng phụ trách thu

nhặt tên trên mặt đất, giao cho Khấu Trọng cùng Bạt Phong Hàn dùng Diệt Nhật, Vong Nguyệt cung bắn ra để tiếp ứng viện quân.

Tiếng kèn hiệu vang lên, Kim Lang quân cố sức ngăn cản nhưng đã chậm một bước.

Kỵ thuật của toán người Bồ Tát cực kỳ tinh thâm, chạy theo con đường dốc ngoằn nghèo khúc khuỷu lên đỉnh đồi.

Khấu Trọng cười lớn:

- Bồ Tát huynh không mang theo rượu đến sao?

Bồ Tát tung mình từ trên lưng ngựa lên tường thành, hạ xuống giữa ba người, cất tiếng cười dài đáp:

- Đợi sau khi giết hết bọn Kim Lang tặc này, tất sẽ cùng ba vị uống đến sáng.

Thủ hạ của hắn không ai không là hảo thủ thân kinh bách chiến, không cần phân phó, nhanh chóng chiếm lĩnh các yếu điểm, bắn cho Kim Lang quân phải lùi xuống dưới đồi, trở lại thành thế đối trận.

Hành động nghĩa bạc vân thiên của Bồ Tát khiến cả ba người xúc động mãnh liệt, vô cùng cảm kích.

Bạt Phong Hàn nắm lấy đôi bờ vai vạm vỡ của Bồ Tát nói:

- Bạt Phong Hàn ta xem như đã kết giao được với một hảo bằng hữu! Không phải, là huynh đệ mới đúng!

Bồ Tát đưa mắt nhìn về phía Kim Lang kỳ đang tung bay, thở dài:

- Nói thật lòng, trong lòng ta cũng đã trải qua một phen tranh đấu đối với việc đến đây để cùng với các ngươi đi vào chỗ chết. Bất quá, ta tự hiểu lòng mình nếu bỏ mặc ba vị tử chiến ở đây, Bồ Tát ta tuy còn sống trên đời nhưng sau này tuyệt không có một ngày biết đến khoái lạc.

Tiếp đó hắn hét lớn về phía Kim Lang quân:

- Tiểu nhân Hiệt Lợi, bổn nhân Bồ Tát hoàn toàn không để ngươi trong mắt, xem ngươi có thể làm gì được ta!

Hiệt Lợi giận dữ quát lên:

- Vô tri tiểu nhân, ngươi muốn chết cùng bọn chúng thì ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Đám lửa ở phía Đông Bắc đã lụi dần, tuy khói vẫn còn bốc lên nhưng thế lửa không còn ảnh hưởng nữa.

Thủ hạ của Bồ Tát để ngựa ở tầng dưới, còn người thì chia ra trấn giữ các vị trí trên đỉnh đồi, chờ đợi trận chiến sắp diễn ra.

Thêm được số quân tiếp viện này, bọn Khấu Trọng ba người đấu chí càng mạnh mẽ, bọn họ nhanh chóng thu lượm số tên Kim Lang quân bắn lên.

Trong tiếng kèn hiệu, Kim Lang quân từ từ chuyển động, triển khai lần tổng tấn công thứ ba.

Bồ Tát tán dương:

- Ta thật không hiểu bằng sức của ba người các ngươi, làm sao chống chọi được với Hiệt Lợi lâu đến thế?

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Ngươi sẽ biết ngay thôi.

Tiếng hô chém giết xung trận vang lên tứ phía, Kim Lang quân như thuỷ triều ào ạt xông lên. Lần này bọn chúng đã cải biến chiến thuật, dùng toàn thuẫn đao thủ tiến lên khắp bốn mặt, rõ ràng là muốn làm tiêu hao tên của bọn họ.

Bạt Phong Hàn nói:

- Ta và Khấu Trọng thủ ở tầng trên cao.

Khấu Trọng sớm đã tung mình lên phía trên, miệng quát:

- Không sợ chết thì cứ đến đây!

Trận công phòng chiến được triển khai một cách toàn diện. Dưới uy lực nhiếp nhân của hai cây thần cung Diệt Nhật và Vong Nguyệt, tên bay như châu chấu về phía địch nhân đang công lên, bắn cho bọn chúng tử thương vô số. Tuy nhiên, số tên của bọn họ cũng bị tiêu hao nhanh chóng.

Từ Tử Lăng từ trên đỉnh đồi bắn xong mũi tên cuối cùng, xuyên qua thuẫn bài găm thẳng vào ngực khiến địch nhân ngã lăn xuống sườn núi, hô lớn:

- Nghiêm thủ thành lâu.

Mọi người nhanh chóng triệt thoái vào thành lâu, ngờ đâu Kim Lang quân cũng đã lùi xuống sườn đồi.

Đương nhiên bọn họ hiểu rằng không phải Hiệt Lợi có hảo tâm nhường họ được nghỉ ngơi chốc lát. Lão chỉ là dùng một toán quân mới thay thế toán đã bị thương vong trầm trọng vừa mới triệt thoái để phát động một đợt tấn công mãnh liệt khác.

Một mình Từ Tử Lăng trấn giữ Nam môn, những người khác chia nhau các vị trí trên thành đài.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nhảy lên thành đài, chỉ thấy bên ngoài Hách Liên bảo thi thể khắp nơi, tình cảnh thảm liệt, sự tàn khốc khủng khiếp của chiến tranh lặng lẽ trải ra dưới mắt họ.

Bồ Tát cất tiếng hào khí can vân:

- Các vị huynh đệ, có thể cùng Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ chiến tử ở Hách Liên bảo, còn gì để hối tiếc nữa?

Hắn nói câu này bằng tiếng Hồi Hột, các chiến sĩ Hồi tộc hô vang hưởng ứng, chiến ý ngất trời.

Đột nhiên tù và lại nổi lên.

Năm toán bách nhân đội tập trung tại chân đồi phía Nam đồng thanh hô lớn, xông lên sườn đồi.

Khấu Trọng ngạc nhiên cất tiếng:

- Đã biết là đi chết mà xông lên nhanh như vậy, thật là kỳ quái.

Bạt Phong Hàn cười ha hả:

- Thiếu soái không những xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, mà đối

mặt với cảnh chiến tranh chết chóc tựa như đang du hý, bội phục bội phục.

Thoáng cái quanh bảo đã tràn ngập kỵ binh Đột Quyết, tên bắn tới như mưa.

Mọi người lặng lẽ nấp sau tường bảo, lặng lẽ chờ đợi thời khắc địch nhân công vào.

o0o

Tia sáng đầu tiên đã xuất hiện ở chân trời phía Đông Bắc của đại thảo nguyên, Kim Lang quân tử thương trầm trọng triệt thoái về bình nguyên.

Mọi người không hề có được cảm giác của kẻ chiến thắng, bởi vì ai cũng hiểu rõ sẽ khó sống sót sau lần tấn công tiếp theo.

Mất đi sự yểm hộ của bóng đêm, sự thất bại của bọn họ sẽ đến càng nhanh và càng thê thảm.

Kể cả ba người Khấu Trọng, bọn họ chỉ còn ba mươi tám người, trong đó có năm người đã bị trọng thương không thể tái chiến.

Ai nấy đều mệt mỏi rũ rượi, việc mất máu quá nhiều khiến bọn họ gần như muốn ngã lăn ra.

Kim Lang kỳ dần dấn áp sát, đợt công kích này sẽ do Hiệt Lợi đích thân áp trận, sử dụng những thân binh tinh nhuệ nhất để kết liễu trận chiến thảm liệt trong suốt một đêm liên tục.

Từ Tử Lăng quay lại thành đài, cười khổ:

- Hy vọng Hiệt Lợi đích thân dẫn đầu sĩ tốt xông lên đây, chúng ta có khi còn có thể tìm hắn bồi táng.

Bồ Tát lắc đầu:

- Đấy không phải là tác phong của Hiệt Lợi. Địch nhân lớn nhất của hắn là Đột Lợi, vì thế sẽ không vì bọn ta mạo hiểm tính mệnh.

Bạt Phong Hàn lướt mắt ra đại thảo nguyên xa xa, sau đó quay lại nhìn đỉnh đồi cháy sém tứ phía, thi hài vương vãi khắp nơi, nói:

- Địch nhân tổn thất hơn năm trăm người, đối với binh lực của Hiệt Lợi tuy không có ảnh hưởng, nhưng đối với nhuệ khí của Kim Lang quân khẳng định là một đả kích rất lớn. Nếu Đột Lợi kịp thời đuổi đến, nói không chừng có thể thắng một trận lớn, khiến Hiệt Lợi trong một thời gian ngắn không dám tiến về phía Đông.

Khấu Trọng cười nói:

- Nghe khẩu khí của lão Bạt, dường như đã không còn hận ý đối với Đột Lợi.

Tiếp đó trầm giọng:

- Hy vọng Đột Lợi có thể gắng sức báo thù rửa hận cho bọn ta. Đến rồi!

Mọi người nhìn về sườn đồi phía Nam, chỉ thấy Kim Lang quân phân thành ba đội, sẵn sàng xuất phát.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Hương Ngọc Sơn bên phía trận doanh của Hiệt Lợi, quát lớn:

- Hương Ngọc Sơn, nếu Khấu Trọng ta sống sót vượt qua lần này, tất sẽ lấy mạng ngươi để tế hồn Tố tỷ.

Đôn Dục Cốc quát trả:

- Chết đến nơi rồi, vẫn còn dám khẩu xuất cuồng ngôn.

Hiệt Lợi vừa định hạ lệnh, đột nhiên có tiếng vó ngựa vang lên phía Đông Bắc, như xa mà gần. Chỉ nghe tiếng vó ngựa, khẳng định số lượng kỵ binh phải đến hàng nghìn.

Bên Hiệt Lợi không ai không biến sắc.

Chú thích:

Công phòng chiến: cuộc chiến giữa một bên chỉ có tấn công, một bên chỉ phòng thủ.

(

Chương 485

Kim Lang quân vội vàng triệt thoái. Quân cứu viện đội hình chỉnh tề từ phía Đông Bắc tiến đến, chuẩn bị dàn trận ở phía Nam của Hách Liên bảo. Hắc Lang kỳ tung bay trong ánh mặt trời buổi bình minh, biểu thị cho một vị bá vương mới chỉ thua kém Hiệt Lợi ở Đông Đột Quyết - đại hãn Đột Lợi đại giá thân lâm.

Toán đã đến là đội quân tiên phong của Hắc Lang Quân, gồm hơn hai ngàn kỵ binh. Người thống lĩnh là một vị tướng quân có hình dáng, phong thái rất giống Đột Lợi nhưng có vẻ trẻ hơn Đột Lợi vài tuổi. Ngay từ xa, hắn đã hướng về mọi người trên Hách Liên Bảo kính lễ, tuy vậy không mở miệng nói một lời nào. Toàn bộ tinh thần của hắn đang chú ý cả vào Kim Lang đại quân cách đó không xa, đề phòng đối phương đột nhiên phản kích, đồng thời quan sát tình hình địch quân để phán đoán khả năng tác chiến.

Mọi người trở về từ cõi chết, tất cả thầm kêu may mắn.

Bồ Tát nói:

- Đó nhất định là em trai của Đột Lợi, tên là Kết Xã Suất. Nghe nói người này kiêu dũng thiện chiến, là cánh tay đắc lực của Đột Lợi.

Tiếng vó ngựa nổi lên, đội quân chủ lực của Đột Lợi xuất hiện tại đường chân trời phía Đông Bắc, phi nhanh như bay, quân dung cực thịnh. Binh lực của đại quân Đột Lợi vào khoảng một vạn rưỡi, nhân số so ra chỉ bằng một nửa Kim Lang quân nhưng sức mạnh thì không hề thua kém.

Bạt Phong Hàn thở dài:

- Bây giờ tình thế của Hiệt Lợi rất nguy hiểm!

Khấu Trọng lấy làm lạ hỏi:

- Binh lực của Hiệt Lợi gấp đôi của Đột Lợi, sao lão ca ngươi lại nói như vậy?

Từ Tử Lăng cũng nói:

- Mặc dù Hiệt Lợi bao vây tấn công chúng ta không được đã mất đi nhuệ khí, nhưng thực lực không bị tổn thất đáng kể. Kim Lang quân lại rất tinh nhuệ, kẻ nào cũng thân kinh bách chiến. Nếu chính diện giao phong, ai thua ai thắng cũng khó có thể dự đoán được.

Riêng Bồ Tát lại gật đầu cười, tỏ ra hắn hiểu rõ vì sao Bạt Phong Hàn lại có phán đoán đó.

Bạt Phong Hàn chăm chú nhìn đại quân Hắc Lang đang tới, trầm giọng:

- Trên đại thảo nguyên, một dân tộc suy tàn sẽ có ngay một dân tộc khác quật khởi. Từ khi Đại Hãn Đột Quyết là Thất Điểm Mật nổi lên thống lĩnh mười bộ tộc lớn, binh lực lên đến mười vạn, đánh bại người Nhu Nhiên, đã lập nên một Hãn Quốc du mục với thanh uy cường đại, rộng lớn hơn cả Hung Nô cổ đại. Khi ông ta thiết lập nha trướng ở Vu Đô Cân Sơn, các dân tộc thảo nguyên không ai không phục, sau này mặc dù phân thành Đông Tây lưỡng Hãn quốc, nhưng trên đại thảo nguyên vẫn không có đối thủ.

Bồ Tát nói tiếp:

- Hiệt Lợi trọng dụng Triệu Đức Ngôn làm Quốc sư đảm nhiệm việc nước, chính lệnh hà khắc, lòng người tan rã, dẫn đến một số bộ tộc Đông Đột Quyết có ý nghĩ phản bội. Hiện tại Hiệt Lợi và Đột Quyết bất hòa, đó là một tin vui đối với những bộ tộc có lòng riêng. Vì vậy, chỉ cần Đột Lợi đánh thắng một vài trận oanh liệt, chứng minh được thực lực của mình có khả năng chống lại Hiệt Lợi là có thể tranh thủ sự ủng hộ tích cực của các bộ tộc này. Vậy ngươi nói xem tình thế của Hiệt Lợi có nguy hiểm hay không?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giật mình bừng tỉnh. Trước đây khi Đột Quyết xâm nhập Trung Nguyên thì các dân tộc du mục khác cũng tham gia. Nếu có thể phá vỡ được tình thế đoàn kết một lòng của các dân tộc trên thảo nguyên, Trung Nguyên sẽ có cơ hội dưỡng sức.

Một đội nhân mã từ trong đại quân phóng ra, dẫn đầu đương nhiên là Đột Lợi, tiến thẳng đến Hách Liên Bảo.

Bạt Phong Hàn đột nhiên lùi lại, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không hẹn mà cùng áp sát hai bên Bạt Phong Hàn, giữ tay hắn lại.

Khấu Trọng nói:

- Lão ca ngươi có thể nể mặt ta và Tử Lăng, xoá bỏ mọi ân oán trước kia với Đột Lợi được không?

Bạt Phong Hàn gượng cười:

- Tiểu đệ hiện giờ hai chân đang mềm nhũn, dù muốn đi cũng là hữu tâm vô lực, cần gì đối với ta như áp giải tội phạm vậy?

Đoạn đối đáp này dùng tiếng Hán để nói, Bồ Tát nghe thấy chẳng hiểu vì sao, liền hỏi:

- Xảy ra chuyện gì thế?

Từ Tử Lăng buông Bạt Phong Hàn ra, hướng về phía Đột Lợi đang phi ngựa lên từ sườn dồi phía nam nói:

- Phiền Khả hãn lên đây đi, bọn ta ngay cả nhấc chân cũng không nổi nữa rồi.

Đột Lợi cười lớn:

-Tiếng Đột Quyết của hai người có phải do Bạt huynh dạy không? Gần như hay hơn cả tiếng Hán của tiểu đệ nữa.

Khấu Trọng nghe Đột Lợi xưng huynh đệ với Bạt Phong Hàn, bỏ được mối lo trong lòng, vui mừng nói:

- Xem bộ dạng của huynh, chắc là đã sớm biết bọn ta ở đây rồi.

Bồ Tát cùng với thủ hạ kính lễ, nói lớn:

- Bồ Tát tham kiến Khả hãn!

Đột Lợi từ trên lưng ngựa tung mình một cái, chớp mắt đã đứng trước mặt mọi người, hai tay nắm chặt vai Bạt Phong Hàn cất tiếng cười dài:

- Đã là huynh đệ của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì cũng là huynh đệ của Đột Lợi ta, những chuyện khác không cần nói đến nữa.

Trong lòng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vô cùng cảm kích, Đột Lợi không hổ là hảo huynh đệ đã từng đồng sinh cộng tử với họ.

Bạt Phong Hàn cười lên ha hả, nắm chặt hai tay Đột Lợi quả quyết

nói:

- Xem ra ta không muốn làm huynh đệ với ngươi cũng không được!

Đột Lợi buông Bạt Phong Hàn ra, đến phía trước Bồ Tát, dang hai tay ra nói:

- Ngươi có biết ta cảm kích ngươi như thế nào không? Nếu không phải ngươi bất chấp sinh tử ra tay nghĩa hiệp trợ giúp ba người huynh đệ của ta, có lẽ ta đã vĩnh viễn mất họ. Lúc đó cho dù phân thây Hiệt Lợi ra thành trăm vạn mảnh thì vẫn không xóa được nỗi hận trong lòng.

Nói rồi ôm chặt lấy Bồ Tát.

Bồ Tát hai mắt đỏ hoe, hiển nhiên cảm động phi thường trước sự coi trọng của Đột Lợi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm nghĩ, chẳng trách Đột Lợi ở quê nhà được hoan nghênh như vậy, quả hắn rất biết cách thu phục lòng người.

Đột Lợi trịnh trọng nói với Bồ Tát:

- Bất kể lão già Thời Kiện đó phản đối kịch liệt thế nào, huynh đệ chúng tôi cũng sẽ giúp ngươi quay trở về Hồi Hột, lấy lại những thứ vốn thuộc về ngươi.

Những người đi theo Bồ Tát đều đồng loạt quỳ xuống, có người cảm động đến nỗi khóc òa lên, những mơ ước tưởng như chỉ có trong giấc mộng cuối cùng đã có cơ hội trở thành hiện thực. Trên thực tế, Bồ Tát đã đến đường cùng, sớm muộn cũng trở thành mã tặc, thế nhưng với lời hứa của Đột Lợi thì mọi việc đã chuyển sang hướng

khác.

Đột Lợi buông Bồ Tát ra, quay sang ôm lấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, giọng cảm thán:

- Cuối cùng các ngươi đã đến! Cũng may nhờ ta có thám tử tại Thống Vạn thành mới biết các ngươi bị vây khốn ở Hách Liên bảo. Ta đã tưởng không thể gặp lại được hai người. Không ngờ bọn ngươi lại lập nên kỳ tích, trận chiến này sẽ vang động thảo nguyên, tên tuổi các ngươi sẽ mãi lưu truyền trên đại thảo nguyên này.

Bạt Phong Hàn chỉ về phía đám bụi bốc lên có thể nhìn thấy rõ ràng ở phía thảo nguyên, lạnh lùng nói:

- Trận này mới chỉ là bắt đầu, Hiệt Lợi vẫn đang đợi chúng ta ở đó.

Đột Lợi, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bồ Tát đến bên Bạt Phong Hàn, cả bọn nhìn về hướng đó, năm cặp mắt cùng rực sáng lên.

Đột Lợi trầm giọng:

- Hiệt Lợi đã quá coi thường huynh đệ ta, chúng ta hãy bằng sự thật chứng minh cho hắn biết rằng đánh giá thấp bọn ta là ý tưởng vô cùng sai lầm.

o0o

Nếu không phải trong tình huống đặc biệt này, Hiệt Lợi sẽ dễ dàng tận dụng ưu thế binh lực để đánh lui Hắc Lang quân của Đột Lợi. Nhưng hôm nay Kim Lang quân đã huyết chiến suốt đêm, người ngựa đều mệt mỏi. Trong khi đó, bọn chúng không những không chiếm được Hách Liên bảo, mà còn phải triệt thoái vội vã nên nhuệ khí đại giảm, sĩ khĩ xuống thấp. So với khí thế hừng hực ban đầu thì

cách xa vạn dặm, thực sự là khác nhau một trời một vực.

Hiện tại, nhuệ khí của Kim Lang quân bị đả kích nghiêm trọng bởi lẽ hình tượng Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã trở nên bất khả chiến bại trong sâu thẳm đáy lòng bọn chúng. Có kẻ nào lại không táng đởm trước võ công và tiễn thuật của ba người?

Đột Lợi do nhìn ra được tình hình nên đã lập tức xua quân tiến công. Trong lần va chạm đầu tiên, Kim Lang quân không chống đỡ nổi. Hắn thừa thắng dẫn quân truy kích ráo riết, không cho Hiệt Lợi có cơ hội nghỉ ngơi hồi phục.

Sau vài trận giao chiến với quy mô nhỏ, Hắc Lang quân đều chiếm ưu thế.

Qua ba ngày rượt đuổi, Hiệt Lợi men theo sông chạy đến làng chài Bôn Lang Nguyên ở phía Đông vùng gò đồi nhấp nhô, ổn định quân tâm, bày binh bố trận chuẩn bị nghênh địch.

Đột Lợi ở phía bên kia thảo nguyên, kết doanh lập trại dựa lưng vào vùng đồi núi nằm ở bờ Bắc của nhánh phía đông con sông Khiếp Lục Liên Hà nổi tiếng, chuẩn bị chính diện giao tranh với Hiệt Lợi.

Khi mặt trời lặn xuống phía Tây, Đột Lợi cùng với Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn và Bồ Tát đến tiền tuyến, từ trên ngọn đồi cao nhất quan sát trận địch từ xa để nghiên cứu sách lược giao chiến ngày mai.

Cách họ hơn hai dặm, Kim Lang quân phân bố trên hơn mười quả đồi, ánh lửa khắp nơi chiếu sáng rực cả một vùng, ngọn Kim Lang kỳ bay cao phấp phới phía sau, các doanh trại như quần tinh ủng nguyệt hộ vệ cho Hãn trướng.

Khấu Trọng than:

- Tên tiểu quỷ Hiệt Lợi chắc hẳn rất thông thạo địa hình ở đây. Nếu ta là hắn, ta sẽ mượn sự yểm hộ của núi rừng, cố thủ không ra, đến khi bọn ta nhụt nhuệ khí sẽ phản công.

Bạt Phong Hàn cười nhẹ:

- Hay là tối nay chúng ta lẻn vào giết người phóng hỏa, khiến chúng khó mà ngủ yên, xem ai nhụt khí trước ai?

Từ Tử Lăng nói:

- Làm vậy chỉ có thể quấy rối một chút thôi, hơn nữa nếu có gì bất trắc là chúng ta có thể mất mạng.

Đột Lợi đồng ý:

- Dù sao thì tình thế vẫn có lợi cho chúng ta, không cần phải mạo hiểm như thế.

Khấu Trọng cất tiếng quả quyết:

- Cơ hội chiến thắng duy nhất tối nay của chúng ta không phải là phóng hỏa đốt vài doanh trại mà là tấn công với quy mô lớn.

Tất cả mọi người bao gồm cả Từ Tử Lăng đều rất ngạc nhiên

Qua vài ngày truy đuổi, hai bên tâm lực cạn kiệt, không còn sức chiến đấu, theo lý mà nói, đều muốn tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Mọi người xem, ngay cả các ngươi cũng không nghĩ là sẽ phát động tấn công, quân địch lại càng không, đây mới chính là kỳ binh.

Bồ Tát gượng cười:

- Ta không phải là không nghĩ đến, chỉ là nhận thấy không đủ sức thực hiện.

Khấu Trọng nghiêm mặt nói:

- Ta không phải nói chơi. Nếu để quân của Hiệt Lợi nghỉ ngơi cả đêm, ngày mai tinh thần chúng sẽ rất phấn chấn, khi đó đến lượt chúng ta rơi vào thế khó khăn, vì vậy phải ra tay trước nhân lúc hắn chưa kịp chỉnh đốn. Bây giờ xem ra quân địch có vẻ phòng thủ vững chắc, thực ra là lực lượng phân tán, chỉ cần chúng ta tập trung tinh nhuệ, ban đầu giả vờ tấn công toàn diện, nhưng sau đó tập trung đột phá một điểm, do ta, Lăng thiếu gia, lão Bạt và Bồ Tát mở đường, mục tiêu là Hãn trướng của Hiệt Lợi, chính là giống như hai người giao chiến, tấn công vào điểm yếu của đối phương. Khi đó dù chúng có gấp mấy lần chúng ta thì cũng không có đường thoát.

Kết Xã Suất động dung nói:

- Lời của Thiếu soái không phải là không có lý.

Đột Lợi chợt hỏi:

- Ngươi nhận thấy khi nào tấn công là hợp lý nhất?

Khấu Trọng đáp:

- Chính là trước lúc mặt trời mọc hai canh giờ. Sau khi ăn uống xong, lão ca ngươi hạ lệnh cho ba nghìn chiến binh tinh nhuệ nhất tham gia

đột kích đi nghỉ sớm, nhưng nhất định không được bảo cho họ biết sẽ phải làm gì. Hãy để cho họ an tâm nghỉ ngơi, trước khi hành động mới đánh thức họ dậy.

Bạt Phong Hàn nói:

- Ngủ say ba tiếng đồng hồ là đủ để phục hồi thể lực.

Đột Lợi bắt đầu hưng phấn:

- Những người khác phối hợp như thế nào?

Khấu Trọng mỉm cười:

- Khua cờ hò hét chắc là làm được chứ!

Kết Xã Suất nói:

- Nếu Hiệt Lợi phái cao thủ quấy nhiễu trại chúng ta trước một bước, phải chăng chúng ta từ thế chủ động chuyển thành bị động?

Bạt Phong Hàn cười đáp:

- Điều này có thể yên tâm. Nếu Triệu Đức Ngôn, Đôn Dục Cốc mà dám đến, bọn ta hoan nghênh còn không kịp nữa là. Còn nếu chỉ là các cao thủ khác thì mình ta phụ trách chào hỏi là được rồi.

Khấu Trọng lắc đầu cười:

- Cách đó quá bị động, không phải thượng sách. Chúng ta buộc phải ra tay trong ba canh giờ trước thời gian đột kích, hơn nữa phải xỏ mũi Hiệt Lợi dắt đi, không để cho bọn chúng nghỉ ngơi hoặc có cơ hội chủ động tấn công.

Bồ Tát hít một hơi dài hỏi:

- Thiếu soái không phải là muốn phái người luân phiên quấy phá trong thời gian ấy chứ?

Khấu Trọng lắc đầu cười với bộ dạng rất bí hiểm. Bọn Đột Lợi dù kẻ nào cũng tài trí cao tuyệt nhưng cũng không đoán được trong hồ lô của gã bán loại thuốc gì.

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, Khấu Trọng từ một kẻ không hề biết gì về binh pháp, nay đã trở thành một thống soái dụng binh thiện nghệ, kế sách rõ ràng, có thể quyết thắng ngoài nghìn dặm. Mặc dù biết rõ gã sẽ có một ngày trở thành người như vậy, nhưng nay tận mắt chứng kiến, tận tai nghe thấy, vẫn không khỏi kích động trong lòng.

Khấu Trọng ngước nhìn bầu trời sao tráng lệ, rồi chuyển ánh mắt về phía những ngọn đèn soi tỏ hơn mười đỉnh đồi của trận địch, tiếp đó là khoảng trống bằng phẳng Bôn Lang Nguyên rộng hơn hai dặm phân cách hai bên, trầm giọng nói:

- Nếu như tất cả đèn lửa trong trại địch đều đồng loạt tắt hết, thì Khả hãn sẽ phản ứng thế nào?

Đột Lợi giật mình đáp:

- Ta đương nhiên sẽ đề cao cảnh giác, chuẩn bị ứng phó với bất kì đột biến nào.

Rồi thở một hơi dài nói tiếp:

- Ta đã bắt đầu hiểu vì sao ngay cả kẻ già dặn quỷ quyệt, tinh thông

binh pháp như Lý Mật vẫn thất bại thê thảm trong tay ngươi, đó đích thị là kế sách làm rối loạn quân địch dễ dàng thực hiện nhất.

Đoạn hắn quay sang Kết Xã Suất dặn dò:

- Ngươi hãy lập tức quay trở lại doanh trại thu xếp, y theo sách lược của Thiếu soái mà hành sự.

Kết Xã Suất nhận lệnh trở về trại.

Khấu Trọng nói:

- Đợt tấn công này của chúng ta được chia làm ba bước. Đầu tiên là dàn hàng ngang tiến vào, vờ tạo ra tình thế tấn công toàn diện, khiến cho quân địch phân ra cố thủ khắp các doanh trại trên đồi. Khi đến sát ngoài phạm vi phóng tên của đối phương, đội quân hai bên cánh của chúng ta sẽ giả vờ chuẩn bị triển khai đánh vu hồi để bao vây, uy hiếp các doanh trại tả hữu của địch nhân, khiến cho chúng không thể phân thân để trợ giúp trung quân. Sau đó, đột kích thẳng vào trung lộ, với thế sấm vang chớp giật, đánh thẳng vào trung tâm của Kim Lang Quân, cái này gọi là cầm tặc tiên cầm vương. Chỉ cần xuyên thủng trái tim thì dù tay chân có mạnh mẽ thế nào cũng lập tức trở thành chẳng có ý nghĩa gì.

Chợt gã quay sang Từ Tử Lăng hỏi:

- Lăng thiếu gia có ý kiến hay nào không?

Từ Tử Lăng cười đáp:

- Ta cần tìm một cây trường thương mới có thể giúp ngươi xung phong ra trận được.

Đột Lợi hưng phấn nói:

- Thế thì huynh đệ chúng ta sẽ cùng kề vai sát cánh xung phong ra trận, chặt cái đầu thối của Hiệt Lợi xuống.

Bạt Phong Hàn khẽ nhíu mày:

- Tốt nhất Khả hãn nên ở lại phía sau để chủ trì đại cục. Nếu ngài bị làm sao, thì không phải chúng ta giống như bị chúng móc mất tim sao?

Bồ Tát cũng can:

- Khả hãn không cần phải dấn thân vào chỗ nguy hiểm như thế!

Đột Lợi lắc đầu cười nói:

- Ta phải đích thân dẫn đầu binh sĩ, xông pha nguy hiểm mới có thể khiến tướng sĩ một lòng tiến lên. Yếu tố tâm lý hết sức vi diệu, việc ta đích thân áp trận sẽ cổ vũ quân sĩ tận lực chiến đấu. Điều này giải thích vì sao khi chúng ta giao chiến với Hán quân, sĩ khí luôn luôn áp đảo.

Khấu Trọng và Từ Tử lăng đã hiểu rõ, phương thức tác chiến của Trung Thổ so với Tái Ngoại có nhiều điểm khác biệt.

Lịch sử các vương triều người Hán, mặc dù cũng có hoàng đế ngự giá thân chinh nhưng chỉ là trên danh nghĩa, không giống như thủ lĩnh các bộ tộc trên thảo nguyên. Những tướng lĩnh như Hiệt Lợi, Đột Lợi, không ai không tinh thông chiến thuật, đều đã đích thân thống soái hàng trăm trận. Vả lại, bọn họ thực sự dấn thân chỉ huy tác chiến nơi tiền tuyến, hoặc là lãnh tụ chỉ huy tối cao hoặc là trực tiếp thống lĩnh trên trận địa, nhất nhất điều động đều tự mình phụ

trách, không qua tầng tầng lớp lớp truyền đạt mệnh lệnh. Hơn nữa khi gặp quân địch, nếu có tình huống gì đột biến, có thể nhanh chóng đưa ra đối sách, từ chiến trận không ngừng rút ra kinh nghiệm, cải tiến phương thức tác chiến.

Ví như khi Tùy Dạng đế ngự giá thân chinh, ông ta chỉ núp sau hậu phương, không rõ được tình hình thực tế, tất cả đều thông qua các nguyên soái và tướng lĩnh lớn nhỏ chỉ huy một đội quân khổng lồ. Đội quân này cũng giống như một gã béo tròn đầy sức mạnh nhưng chuyển động không linh hoạt, vậy nên việc thất bại trước ngoại tộc linh động như hầu vượn cũng không phải là điều quái lạ.

Khấu Trọng không kìm được vẻ vui mừng:

- Quyết định và phân tích của ngươi khiến ta thu được lợi ích không nhỏ đó!

Từ Tử Lăng nói:

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Ta nghĩ trước tiên nên đi do thám, thử xem Hiệt Lợi có sai thủ hạ bố trí những loại hình phòng thủ như chăng dây hay đào hầm để chống kỵ binh hay không?

Đột Lợi cười đáp:

- Chúng ta hãy quay về nghỉ ngơi thôi. Người Đột Quyết chúng ta xưa nay vẫn trọng công hơn trọng thủ, chỉ biết lấy tấn công làm phòng thủ, tuyệt đối không lấy phòng thủ để tấn công. Bây giờ Hiệt Lợi chỉ làm duy nhất một việc, đó là tranh thủ thời gian nghỉ ngơi để có thể ứng phó với chúng ta trong cuộc chiến trên thảo nguyên mà hắn tưởng mai mới diễn ra.

Khấu Trọng nói:

- Nắm rõ lộ tuyến và bố trí của địch nhân thì chỉ có lợi mà không hề có hại. Khả hãn và Bồ Tát huynh hãy quay về doanh trại trước, giải thích rõ sách lược của chúng ta với các Đại tù trưởng để họ chuẩn bị sẵn sàng.

Đột Lợi nhíu mày:

- Hiệt Lợi cũng sẽ thả liệp ưng ra giống như ta, nó sẽ quan sát từ trên không xem có kẻ địch xâm nhập hay không. Hành động của các ngươi có thể sẽ làm đả thảo kinh xà.

Bạt Phong Hàn cười đáp:

- Yên tâm đi! Chúng tôi bảo đảm Hiệt Lợi không dám tùy tiện thả liệp ưng ra.

Đột Lợi và Bồ Tát đang còn ngơ ngác không hiểu, ba người đã phóng xuống núi, dựa vào yểm hộ của cỏ cao, rừng thưa trên thảo nguyên, tiến về phía trận địch.

o0o

Ánh lửa trong các doanh trại bên Đột Lợi bỗng nhiên đồng thời vụt tắt, tạo nên vẻ thần bí quỷ dị hãi nhân. Không ngoài dự liệu của Khấu Trọng, tự nhiên không khí khẩn trương bao trùm toàn bộ Kim Lang quân, những người đã đi ngủ đều phải nhận lệnh tập hợp, trở lại trạng thái chiến đấu, cung tiễn thủ đều phải sẵn sàng chuẩn bị.

Dưới bầu trời sao lấp lánh, ba người ẩn trong tán lá của một cây đại thụ bên ngoài trại địch, ngầm quan sát tình hình điều động của đối phương.

Khấu Trọng cười nói:

- Ngươi nói chúng sẽ duy trì tình thế này trong bao lâu?

Bạt Phong Hàn khẳng định:

- Thế thì phải xem Hiệt Lợi có dám thả chim ưng ra không đã.

Từ Tử Lăng cười cười:

- Thần Tiễn chuẩn bị!

Bạt Phong Hàn đưa tay ra sau lưng lấy Vong Nguyệt cung ra, nói:

- Mũi tên này liên quan đến sinh tử vinh nhục của chúng ta, tuyệt không được sơ sẩy.

Khấu Trọng hỏi:

- Nếu Hiệt Lợi thả ra nhiều liệp ưng, thì nên bắn thế nào?

Bật Phong Hàn lắc đầu đáp:

- Loại liệp ưng thông minh có khả năng trinh sát này rất hiếm, trong một nghìn con cũng khó kiếm một. Con liệp ưng đã bị chúng ta bắn bị thương thì khẳng định chưa khôi phục được, hắn chắc chỉ còn lại một con thôi.

Từ Tử Lăng nói:

- Ra rồi kìa!

Một đốm đen từ phía trên Hãn trướng lao thẳng lên trời, sau khi lượn

một vòng, con liệp ưng bay về phía mọi người.

Khấu Trọng tỏ ra thất vọng:

- Con bà nó! Không ngờ lại bay cao như thế!

Liệp ưng đang bay lượn trên không trung cách mặt đất ba trăm trượng, xạ trình của thần cung dẫu có tăng gấp đôi cũng không thể chạm đến nửa cọng lông của nó.

Ba người chỉ biết trợn to mắt mà nhìn nó đang bay lượn trên cao.

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Liệp ưng có biết phân biệt số lượng người không?

Một lời cảnh tỉnh, hai người còn lại đều tự mằng thầm mình đúng là kẻ ngốc.

Bạt Phong Hàn cười khổ:

- Lăng thiếu gia luôn là người có đầu óc tỉnh táo nhất. Bọn ta chỉ chăm chú nghĩ đến việc bắn hạ nó, nhưng không ngờ rằng nhờ nó phát hiện tung tích chúng ta lại càng có tác dụng uy hiếp đối với địch nhân.

Khấu Trọng đề nghị:

- Chúng ta chia làm ba đường trở về trại, nếu như con liệp ưng đáng yêu này báo cáo tình hình thì sẽ trở thành ba cánh quân tấn công doanh trại.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn cùng khen hảo kế, liền chia nhau

hành động.

Trên bầu trời đêm vô số ngôi sao lấp lánh đang chiếu sáng mặt đất, như không hề biết đến cuộc chiến thảm khốc kịch liệt sắp sửa xẩy ra.

Tạm chú thích:

quần tinh ủng nguyệt: các sao làm nền cho mặt trăng, ý nói các doanh trại yểm hộ cho chủ trại.

Cầm tặc tiên cầm vương: bắt giặc trước tiên phải bắt kẻ đứng đầu

(

Chương 486: Tạc xuyên chi chiến

Hàng ngàn cây đuốc đồng thời được đốt lên, doanh trại Hắc Lang quân trải dài trên bảy, tám ngọn đồi được chiếu sáng như ban ngày, đột ngột như trước đó nữa thời thần không hề tồn tại.

Trong lúc binh tướng Hiệt Lợi đang thầm lo sợ, hàng vạn Hắc Lang chiến sĩ bên phía doanh trại trên bình nguyên đồng thanh hô lớn:

- Đột Lợi tất thắng, Hiệt Lợi tất bại!

Tiếp đó hai bên đều đồng loạt đốt thêm hàng trăm ngọn đuốc. Ánh sáng chiếu rõ Hắc Lang đại quân đang triển khai theo hàng ngang trên một mặt trận rộng tới hai dặm, trung quân nằm ngoài tầm chiếu sáng của ánh đuốc, ẩn trong bóng tối, dáng vẻ vô cùng quỷ bí khó lường. Chỉ với sự biến hóa sáng tối của các ngọn đuốc, Hắc Lang quân cũng đã thu được hiệu quả kỳ lạ, giành được thanh thế hơn hẳn.

Tiếng tù và vang lên, hàng chiến sĩ đầu tiên bắt đầu tiến lên, tiếp đến hàng thứ hai cũng bắt đầu chuyển động, khoảng cách giữa hai hàng khoảng ba đến năm thân ngựa. Hai hàng đầu tiên đều là các đao thuẫn thủ, hàng thứ ba và thứ tư là tiễn thủ. Trung quân vẫn còn chìm trong bóng tối.

Năm người Đột Lợi, Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn, Từ Tử Lăng, Bồ Tát đang ở ngay vị trí dẫn đầu của trung quân. Phía sau năm người là đội Hắc Lang quân tinh nhuệ nhất gồm hơn ba nghìn chiến sĩ dũng mãnh đã được nghỉ ngơi đầy đủ, đang trong tình trạng sung mãn.

Bọn họ nhờ sự yểm trợ của bóng tối làm địch nhân không khám phá được hư thật và không thể nhìn ra được thực lực của mình.

Đột Lợi quát lớn:

- Nổi trống!

Tiếng trống trận rền vang, toàn quân bước theo tiết tấu của tiếng trống, tinh thần hăng hái xông thẳng đến trận thế đối phương.

Bồ Tát cười nói:

- Hiệt Lợi khẳng định nghĩ bọn ta đã chán sống, bỏ ăn quên ngủ vội vàng đến đây tìm chết.

Bạt Phong Hàn đảo mắt quan sát tình thế trận địa phe địch.

Trên những ngọn đồi nhấp nhô không hề thấy một doanh trại nào, các tiễn thủ của địch nhân đều nấp trong khu rừng dưới chân đồi, các toán kỵ binh được phân bố trên các gò cao, có thể tưởng tượng khi quân của Đột Lợi đến gần, sau một trận mưa tên dày đặc, kỵ binh của đối phương sẽ nhất tề xung kích chém giết.

Chiến thuật này đúng là không thể thất bại.

Không may cho Hiệt Lợi, đối thủ lần này lại không phải là Đột Lợi mà là một kẻ biến hoá xuất quỷ nhập thần, trí tuệ siêu phàm như Khấu Trọng.

Kế nghi binh và tâm lý chiến rất khéo léo của Khấu Trọng đã khiến cho Hiệt Lợi không tài nào phán đoán được cách bố trí triển khai lực lượng của đối phương, thêm vào đó là sĩ khí Kim Lang quân vốn đã giảm sút, lại mỏi mệt do không được nghỉ ngơi đầy đủ, một khi trận

chiến diễn biến bất lợi, sẽ rất khó để giữ vững trận thế.

Bạt Phong Hàn gật đầu nói:

- Nếu bọn ta xung kích toàn tuyến, khẳng định chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Đột Lợi nở nụ cười tràn đầy tự tin giơ cao Phục Ưng thương đang gác trên vai, vui vẻ nói:

- Kể từ khi trở thành Khả Hãn của hai đất U, Yến, đây là lần đầu tiên ta mới tin tưởng tuyệt đối rằng Hiệt Lợi sẽ trở thành bại tướng.

Sau đó hắn trầm ngâm một lúc, quay sang bên trái nói với Bạt Phong Hàn:

- Sao Phong Hàn huynh không tranh thủ đến U Đô gặp Ba Đại Nhi, sau khi trở về từ Lạc Dương nàng chưa chịu gặp ai bao giờ.

Từ thời điểm tại Hách Liên bảo lúc hai người chấp nhận bỏ qua những hiềm khích trong quá khứ, đây là lần đầu tiên Đột Lợi nhắc đến Ba Đại Nhi khi nói chuyện với Bạt Phong Hàn. Năm xưa việc Bạt Phong Hàn cướp đi Ba Đại Nhi chính là nguyên nhân dẫn đến cừu hận giữa hai người. Nghe giọng nói của Đột Lợi, rõ ràng hắn vẫn còn rất quan tâm đến nàng ta.

Bạt Phong Hàn gượng cười đáp:

- Ta sẽ đến gặp nàng ấy.

Khấu Trọng đang đứng bên tay phải Đột Lợi, nghe vậy liền giơ ngón tay cái lên nói:

- Như vậy mới là một hảo hán tử dám làm dám chịu.

Đột Lợi dùng Hán ngữ khen ngợi:

- Tiếng Đột Quyết của Thiếu Soái càng ngày càng tiến bộ đó.

Lúc này Từ Tử Lăng đang cưỡi trên con Vạn Lý Ban, tay cầm cây thiết thương nặng trịch do Đột Lợi đưa cho. Lòng gã đột nhiên hiện lên hình bóng của Sư Phi Huyên, có lẽ nàng đã đến ngoại vực truy tìm Thạch Chi Hiên rồi cũng nên.

Khấu Trọng bước tới nói:

- Chiều hôm đó tại Hách Liên bảo, trước khi chạm trán với Hiệt Lợi, ta thấy hai mắt Lăng thiếu gia ngươi dường như đang lấp lánh suy tư về một điều gì đó, có phải là đang tưởng nhớ đến mỹ nhân nào đó không? Rốt cuộc là Sư Phi Huyên hay Thạch Thanh Tuyền?

Từ Tử Lăng cáu kỉnh đáp:

- Đừng ăn nói bậy bạ nữa là hơn! Lúc đó trong lòng ta chẳng nghĩ đến ai cả, chỉ tưởng tượng nếu con người sau khi chết sẽ biến thành một vì sao trên trời, không biết tình cảnh ta lúc đó sẽ như thế nào.

Khấu Trọng phì một tiếng:

- Huynh đệ của mình mà cũng muốn lừa gạt! Lúc đó ta đang bày tỏ những tâm sự sâu thẳm trong lòng với ngươi, lẽ nào không khiến ngươi nảy sinh cảm nghĩ tương tự? Mau khai ra mau! Nếu không ta sẽ không buông tha cho ngươi đâu, từ đêm nay trở đi cứ mỗi sáng chiều tối ta sẽ hỏi ngươi một lần về chuyện này cho mà xem.

Từ Tử Lăng đành phải đầu hàng:

- Tiểu tử ngươi thật lắm chuyện quá. Ài! Nói ra chỉ sợ ngươi không tin, lúc đó ta chợt nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên mỹ nhân trường chủ ăn thử món quái dị của chúng ta.

Khấu Trọng kịch chấn nói:

- Thương Tú Tuần!

Những cây đuốc bên trận địa địch nhân đồng thời vụt tắt.

Lúc này Hắc Lang quân chỉ còn cách tiền tuyến quân địch không đến ba nghìn bộ, nếu như toàn diện tấn công, trong tình hình địch tối ta sáng như thế này, khẳng định sẽ lâm vào thế yếu.

Đột Lợi không hoảng không loạn, sau khi cho binh lính tiến thêm một nghìn bộ liền truyền lệnh cho toàn quân dừng lại.

Bạt Phong Hàn trầm giọng quát khẽ:

- Đến lúc rồi!

Đột Lợi phát lệnh, tiếng trống trận gầm lên, giục giã thôi thúc, tràn đầy không khí sát phạt. Từ hai bên cánh mỗi bên hai nghìn tinh kỵ xông ra, chạy vòng sang hai bên đánh vu hồi vào hai cánh của trận địa đối phương.

Đột Lợi quát lên một tiếng rồi dẫn đầu xông lên. Bồ Tát, Bạt Phong Hàn bên trái, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng bên phải, tiếp đó là ba nghìn binh sĩ tinh nhuệ, tựa như một con mãnh long bay ra từ bóng tối, ào ạt tiến về phía trận địa đối phương, hướng thẳng vào khu vực trung tâm của Kim Lang quân. Những toán quân khác vẫn thong thả tiến lên, chủ yếu ép cho địch nhân không thể tập trung lực lượng ứng phó

với cánh quân gồm ba nghìn chiến sĩ tinh nhuệ hợp thành đang thực hiện chiến thuật xuyên phá. Chỉ cần có thể chọc thủng một điểm, bọn họ sẽ như như một cơn hồng thủy cuồng bạo phá hủy tất cả mọi vật cản trên đường.

Vong Nguyệt cùng với Diệt Nhật của Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng bắn ra những mũi tên đầu tiên, hai mũi kình tiễn bay qua thảo nguyên, xuyên thẳng vào ngực hai tướng lĩnh chỉ huy đội tiễn thủ đang ẩn mình trong đám rừng dưới chân đồi, khúc dạo đầu cho chiến trận đã mở màn.

Dưới ánh sáng của trời sao, nhãn lực của hai người Khấu Bạt chỉ kém so với ban ngày chút ít.

Quân nghi binh ở hai cánh bắt đầu di chuyển nhanh, giả vờ chuẩn bị công kích, thực ra mục đích chỉ là kiềm chế các chiến sĩ hai cánh của đối phương, chỉ có toán tạc xuyên quân mới chính là một lưỡi đao sắc bén đâm thẳng vào đội hình quân địch.

Tiếng vó ngựa bên phía đối phương vang lên loạn xạ, vọng khắp các đỉnh núi, tiếp đó tiếng tù và vang lên, rõ ràng Hiệt Lợi cuối cùng cũng khám phá ra chiến thuật của bọn họ, vội vàng điều động quân lính thay đổi thế trận nghênh chiến, nhưng đã mất hẳn tiên cơ.

Khấu Trọng hô lớn:

- Tên tiểu nhân Hiệt Lợi, bọn ta đến lấy mạng ngươi đây!

Mấy lời vừa nói bằng tiếng Đột Quyết của gã tuy mang khẩu âm lạ tại nhưng lọt vào tai mỗi chiến binh Kim Lang quân vô cùng rõ ràng và quen thuộc, khẳng định không ai không biết Khấu Trọng đang tới.

Một đám mưa tên dày đặc từ trong cánh rừng thưa bay vụt ra, nhưng

lại phạm một sai lầm nghiêm trọng, toàn bộ tập trung vào đầu rồng, mũi nhọn của trung quân, để cho Từ Tử Lăng, Bồ Tát và Đột Lợi dùng trường thương, thuẫn bài đánh rơi tất cả. Tên càng nhiều tay càng nhanh, ba người chọn các vị trí phải trái và chính giữa ở vòng ngoài, hộ thể chân khí không những bảo vệ đầu rồng mà còn giúp cho Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn rảnh tay bắn liên châu tiễn, mũi nào cũng trúng đích, làm cho đối phương điên đảo thần hồn, sĩ khí đại giảm. Quân lính tinh nhuệ phía sau chỉ nâng thuẫn hộ thân bám sát năm người, chờ đợi thời điểm xông thẳng vào rừng.

Trong tình thế như thế này, việc Kim Lang quân dập tắt tất cả các ngọn đuốc đang chiếu sáng, xem ra là đã đi sai một nước. Kỵ binh là đội quân tấn công cơ động và linh hoạt nhất trên thảo nguyên, chỉ một hơi thở đã có thể vượt qua quãng đường sáu bảy trăm bộ, hơn nữa tốc độ rất nhanh của toán quân làm nhiệm vụ đâm xuyên này cũng khiến cho phạm vi công kích từ xa của địch nhân bị thu hẹp, cung tên đối với họ không hề tạo thành sự uy hiếp đáng kể.

Binh sĩ Kim Lang quân ở phía trước tới tấp ngã xuống, lại nhìn thấy kẻ đến là bọn người Khấu Trọng từng đại triển thần uy ở Hách Liên bảo, tất cả đều thất kinh khiếp đảm, bỏ chạy tứ tán. Độc Long trận tựa như một mũi thương sắc bén đâm thẳng vào cánh rừng thưa dưới sườn đồi.

Tiếng kêu gào trong khu rừng tối vang lên thảm thiết, hai nghìn Kim Lang quân trấn thủ trên đỉnh đồi hoàn toàn không biết trong khu rừng đã phát sinh chuyện gì. Năm người Đột Lợi dẫn đầu xung phong lên sườn đồi, tiến thẳng về hướng đỉnh đồi.

Đội ngũ của ba ngàn chiến sĩ phía sau vẫn vững vàng hoàn chỉnh, ở chính giữa là tiễn thủ, vòng ngoài là các chiến sĩ một tay cầm thuẫn để chống tên, một tay hoặc đao hoặc thương để khắc địch. Đây chính là chỗ lợi hại của “tạc xuyên chiến thuật” mà Khấu Trọng dựa

vào kinh nghiệm của mình nghĩ ra, không cần biết binh lực của đối phương hùng hậu ra sao, chỉ cần tập trung lực lượng cường công vào một điểm, tiêu diệt tất cả mọi chướng ngại cản đường, quyết tâm đánh thẳng một mạch vào điểm yếu hại trong thế trận địch nhân, hoàn toàn nắm thế chủ động trong lòng bàn tay, lấy nhanh đánh chậm, tốc chiến tốc quyết.

Bất quá thắng bại chỉ cách một đường tơ, nếu không phải Kim Lang quân đã mỏi mệt, hoặc người của Hiệt Lợi khám phá sớm một chút chiến thuật của Khấu Trọng, tập trung lực lượng lấy cứng chọi cứng, khi đó Hắc Lang quân tất toàn quân tan nát.

Đuốc lại được đốt lên, tuy chiếu sáng rõ ràng tình thế, chỉ có điều ác long đã thâm nhập sâu vào trọng địa, khiến cho kẻ vốn tung hoành vô địch như Hiệt Lợi cũng khó mà vãn hồi được tình thế.

Tổng chỉ huy Kết Xã Suất ở hậu phương nắm được trận thế của địch nhân đã loạn, liền ban lệnh xuống, kỵ binh hai cánh từ chỗ giả vờ tấn công trở thành công kích thật sự, toàn lực xông vào địch trận. Còn lại sáu nghìn Hắc Lang quân cũng tiến thẳng về phía trước, áp sát trận địa tiền tuyến của đối phương, khiến địch nhân không thể nào chia ra công kích đội quân mũi nhọn đã xâm nhập vào đầu não của Kim Lang quân.

Đột Lợi với Phục Ưng thương, Bạt Phong Hàn với Trảm Huyền kiếm, Bồ Tát với Trường Bính cự phủ, Khấu Trọng với Tỉnh Trung Nguyệt và Từ Tử Lăng với cây trọng thiết thương triển khai một trường huyết sát tuyệt bất lưu tình đối với toán Kim Lang quân trên đỉnh đồi đang chống cự, đánh cho đối phương thây vương khắp nơi, máu nhuộm đỏ cả cỏ cây đất đá, thế như chẻ tre xuyên thẳng lên ngọn đồi nhỏ sâu trong địch trận.

Khắp bốn phương tám hướng đều là Kim Lang quân, chỉ cần thiếu đi

một chút can đảm, chân lỏng tay run một chút thôi thì sẽ bị đối phương mặc tình chém giết.

Đột Lợi là người đầu tiên từ trong thiên quân vạn mã phát hiện Hãn kỳ của Hiệt Lợi đang dịch chuyển qua một ngọn đồi khác, hắn chỉ tay quát lớn:

- Đuổi theo!

Khấu Trọng thừa cơ hô vang:

- Tên tiểu nhân Hiệt Lợi muốn chạy đi đâu hả?

Thanh âm truyền đi toàn trường, công thế của Kim Lang quân lập tức chậm lại, chỉ thấy binh sĩ ai nấy đều ngước mắt tìm kiếm Hãn kỳ đang di động.

Bạt Phong Hàn thấy được kế sách công tâm của Khấu Trọng có hiệu quả to lớn, cũng gầm lên hung mãnh:

- Hiệt Lợi nạp mạng đi!

Đoạn y thúc ngựa lao xuống, tiến thẳng vào đội quân chủ lực của Hiệt Lợi giữa hai ngọn đồi.

Hắc Lang quân liều chết chọc thủng một điểm trong phòng tuyến của Kim Lang quân, toàn lực tấn công để giành được kết quả thắng lợi.

Tiếng kêu la dậy đất ở phía trước vang lên, giai đoạn cận chiến giáp lá cà đã bắt đầu.

Bọn Khấu Trọng không ai không thương tích đầy mình, máu nhuộm toàn thân, gần ba nghìn chiến sĩ tinh nhuệ chỉ còn hơn hai nghìn

rưỡi, có thể thấy tình hình cực kỳ ác liệt của trận chiến. Bất quá tất cả mọi người đều hiểu thắng lợi đang ở trước mắt, sĩ khí dâng cao đến cực điểm, không gì có thể cản nổi.

Đột Lợi một thương quét văng một tên đại tướng của địch nhân khỏi lưng ngựa, đột nhiên áp lực giảm hẳn, thì ra Kim Lang quân đang chia nhau bỏ chạy. Đối với đạo quân hung hãn không sợ chết uy chấn thảo nguyên Kim Lang quân mà nói, điều này trước đây chưa bao giờ xẩy ra.

Trong mắt Bạt Phong Hàn chỉ có ánh vàng lấp lánh của Hiệt Lợi đằng xa. Y tăng tốc đuổi theo, trở thành người dẫn đầu ở phía trước, quét sạch mọi cản trở.

Khi đánh đến sườn đồi, Kim Lang quân đã hoàn toàn tan rã. Hàng trăm ngọn đuốc bị vứt lăn lóc khắp nơi cháy leo lét, lửa bén vào cây cây cỏ bốc khói mù mịt. Quân chủ lực của Hiệt Lợi từ ưu thế chủ động trở thành bầy chó nhà có tang, bỏ chạy tứ phía.

Khi Đột Lợi tấn công lên đến đỉnh đồi, thắng bại coi như đã được định đoạt.

Hiệt Lợi tuy may mắn chạy thoát vào rừng trong đêm tối, nhưng đã không còn là đại hãn vô địch bất khả chiến bại trên đại thảo nguyên nữa.

Chú thích:

Tạc xuyên chi chiến: trong bài có ý nói đến việc đánh theo chiến thuật của Khấu Trọng (xem

đao thuẫn thủ: người lính được trang bị đao và thuẫn.

(

Chương 487: Thủy năng tại hà

Hắc Lang quân dành trọn cả ngày để xử lý binh sĩ tử thương khắp chiến trường cũng như thu thập lương thực, binh khí, ngựa, doanh trướng cùng đủ loại chiến lợi phẩm khác do Kim Lang quân bỏ lại.

Xác của địch nhân được tập trung vào một nơi để hỏa táng, những kẻ bị thương thì gom lại làm tù binh.

Trong cuộc chiến này, phía Đột Lợi tử vong hơn tám trăm người, bên Hiệt Lợi là gần ba nghìn. Có thể khẳng định đây là một chiến thắng huy hoàng, chỉ tiếc là người ngựa đều đã mỏi mệt, không thể thừa thế lập tức truy kích địch nhân để làm cho chiến tích thêm rực rỡ.

Binh lính Hắc Lang tử trận được tập trung tại hơn hai mươi chiếc lều. Đến lúc hoàng hôn, một lễ tế lớn được cử hành chung cho tất cả.

Ngựa bị giết ở trước lều để tiến cúng vong linh. Dưới sự chủ trì của Đột Lợi, binh lính quây làm bảy vòng, mỗi khi đến cửa lều thì lấy đao trích lên cánh tay mà khóc, tiếp đó đem đốt những vật dụng hàng ngày của những tử binh để bồi táng, cuối cùng là thu thập cốt hôi chờ sau này mang về cố hương mai táng.

Sau khi tiến hành nghi lễ hỏa táng binh lính tử trận, toàn quân ăn mừng đại sự, mọi người nắm tay nhau ca hát và nhảy múa. Mùi thịt nướng lan toả khắp doanh trại, nơi nơi tràn ngập không khí thắng lợi.

Đột Lợi, Khấu Trọng và các tướng lĩnh chủ chốt đi tuần thị quanh doanh trại, cùng ăn mừng và khích lệ sĩ khí, sau đó đi về chủ trướng rồi mới cử hành yến tiệc cùng các tướng lĩnh.

Thắng trận này thực không dễ dàng, các tướng lĩnh đều biết là nhờ Khấu Trọng bày mưu tính kế, lại thêm bội phục chiến công của ba gã tại Hách Liên bảo kháng cự đại quân của Hiệt Lợi, tất cả đều một lòng kính phục như thần minh.

Sau ba tuần rượu, Đột Lợi kính phục hướng đến Khấu Trọng đang ngồi bên phải mình nâng chén rồi nói:

- Ta và Thiếu soái đời đời kiếp kiếp là huynh đệ. Trong tương lai, Thiếu soái tranh đoạt Trung Nguyên nếu như cần ở huynh đệ điều gì, Đột Lợi ta xin hướng tới cao sơn trên thảo nguyên mà lập thệ, dù cho dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ.

Kết Xã Suất cùng với hơn mười vị tướng lĩnh toàn thể đều nâng chén, nhãn thần kiên định nhìn Khấu Trọng.

Gã vội vàng nâng chén đáp lễ, trong lòng vô cùng kích động. Câu nói này chẳng khác gì việc Đột Lợi từ bỏ lập trường nghiêng về Lý Thế Dân và ngả sang phía gã. Người Đột Quyết vốn rất trọng chữ tín, câu nói này tịnh không phải là chuyện nhỏ, nó sẽ ảnh hưởng lớn đến cục diện Trung Thổ.

Từ Tử Lăng không biết nên buồn hay nên vui. Hiện tại Khấu Trọng phía Bắc có Đột Lợi, phía Nam có Tống Khuyết, hai lực lượng mạnh mẽ toàn lực ủng hộ, so với Lý Thế Dân thì đã không còn ở tình thế vô lực đấu tranh. Lại thêm trong trận chiến tại Bôn Lang Nguyên, gã đã thể hiện sách lược quân sự chấn nhiếp nhân tâm, khiến cho ngay đến lão bằng hữu thân hơn huynh đệ là Từ Tử Lăng cũng nảy sinh cảm giác thâm bất khả trắc. Ý định ủng hộ Lý Thế Dân lên làm hoàng đế của Sư Phi Huyên sẽ không còn dễ dàng thực hiện như trước nữa.

Mọi người cùng nhau ồn ào đối ẩm.

Đột Lợi chuyển hướng tới Bồ Tát đang ngồi cạnh Khấu Trọng kính tửu rồi nói:

- Đợi cho đại cuộc ổn định, ta sẽ phái sứ giả thông tri cho Thời Kiện và yếu nhân các tộc lớn, yêu cầu bọn họ bầu ra Hầu cân mới, thử xem bọn họ có dám không chọn huynh không.

Bồ Tát cảm tạ rối rít, khuôn mặt lộ rõ sự vui mừng.

Trước trận chiến tại Bôn Lang Nguyên, Thời Kiện có Hiệt Lợi ở phía sau chống lưng, căn bản không cần dựa dẫm vào Đột Lợi. Hiện tại tình thế thay đổi, đương nhiên mọi việc sẽ khác.

Đột Lợi muốn đưa Bồ Tát lên vị trí đứng đầu Hồi Hột, bởi vì nếu không tính đến Đột Quyết thì ở trên thảo nguyên Hồi tộc đó là một trong những dân tộc hùng mạnh nhất. Thêm một đồng minh như thế, Đột Lợi sẽ không cần phải để Hiệt Lợi trong mắt nữa.

Thấy Bạt Phong Hàn đang nhìn chằm chằm vào giữa ngọn lửa vàng lung linh bất định, Đột Lợi xẻ một miếng từ chiếc đùi dê nướng toả hương ngào ngạt đưa cho hắn rồi nói:

- Hiệt Lợi có Tất Huyền thì Đột Lợi ta cũng có Phong Hàn huynh, còn phải sợ gì hắn nữa.

Chúng nhân cao giọng khen hay, lần lượt nâng chén tỏ lòng kính trọng.

Bạt Phong Hàn loáng thoáng nghe thấy tên đại địch, mắt hổ lập tức lóe sáng. Hắn cười lớn rồi nói:

- Chén này là vì Tất Huyền, cạn!

Nói xong y ngửa cổ một hơi uống hết.

Dường như Đột Lợi đã trở thành một người khác, hào khí can vân, tràn đầy tự tin.

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Khả hãn có biết Mã Cát không?

Đột Lợi thoáng chút ngạc nhiên, ngập ngừng đáp:

- Đương nhiên là biết. Ta còn chưa có cơ hội hỏi các huynh vì sao mà đến Tái Ngoại, không lẽ có liên quan tới người này sao?

Khấu Trọng cười khổ trả lời:

- Ta cũng không rõ còn liên quan đến bao nhiều người nữa. Một kẻ khác có những mối quan hệ phức tạp tên là Đỗ Hưng, hắn từng nói ngươi với hắn là bằng hữu.

Đột Lợi hỏi Kết Xã Suất:

- Có phải Đỗ Hưng có giao tình gì với ngươi không?

Kết Xã Suất hơi đỏ mặt đáp:

- Hắn thường mang lễ vật đến cho tôi vì mục đích mua bán chiến mã.

Đột Lợi lạnh giọng:

- Nếu như hắn dám xúc phạm huynh đệ của ta, ta sẽ khiến cho hắn

chết không có chỗ chôn thây.

Trong lòng Từ Tử Lăng cảm thấy dường như gã thích một Đột Lợi lúc trước kia cùng trải qua hoạn nạn, hơn là một Đột Lợi bây giờ với đủ thứ quyền lực và khí thế của một bá chủ, muốn là có thể quyết định sinh tử của người khác.

Bạt Phong Hàn đề nghị:

- Thiếu soái sao không tường thuật chi tiết chuyện lần này ngao du đến thảo nguyên, biết đâu có khi nhiều việc lại được giải quyết dễ dàng?

Một người trong các tù trưởng gật đầu nói:

- Chỉ cần không nằm ngoài khả năng, bọn ta sẽ tận lực giúp đỡ Thiếu soái.

Chỉ qua câu nói này, có thể thấy sự khác nhau giữa chế độ quân thần của Trung Thổ và du mục Hãn quốc. Ở Trung Thổ, chỉ có đấng quân vương mới có thể gật đầu tác chủ, còn tại Đột Quyết Hãn quốc, lãnh tụ là do tù trưởng của các bộ lạc tuyển chọn ra, quân đội do các bộ lạc tập hợp lại mà thành, tù trưởng của các bộ lạc đều có quyền quản sự. Thậm chí đến Hiệt Lợi là đại hãn cũng phải thông qua những tiểu hãn như Đột Lợi trong việc thống trị cả Hãn quốc rộng lớn.

Khấu Trọng vừa ăn uống vừa kể lại đầu đuôi sự tình, sau cùng cất giọng bực tức nói:

- Khẳng định rằng Mã Cát là nhân vật chủ chốt. Nếu tìm được hắn thì mới có khả năng khiến cho bọn lang tặc khai ra tám vạn tấm da dê của Đại tiểu thư, sau đó chúng ta sẽ quay lại tìm Đỗ Hưng và Hứa

Khai Sơn tính sổ.

Bạt Phong Hàn mỉm cười hỏi:

- Tìm Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn tính sổ chuyện gì? Hai người bọn chúng, một đóng vai thằng hề, một đóng vai người tốt, khẳng định sẽ phủi tay sạch sẽ, ngươi có thể một đao giết chết bọn chúng sao? Quy củ giang hồ lại vốn trọng nhất một chữ lý.

Khâu Trọng thất vọng nói:

- Ngươi nói đúng, hai tên ấy đúng là trơn nhẵn không dấu vết, rất khó để nắm được cái đuôi hồ ly của chúng.

Đột Lợi phá lên cười:

- Có Đột Lợi ta ở đây, các người có thể an tâm. Không cần nói đến vấn đề khác, cứ cho ta thời gian ba tháng, ta có thể kiếm được cho các ngươi tám vạn tấm da dê, trước tiên là liên lạc với đại tiểu thư, sau đó sẽ sai người chuyển đến cho nàng.

Bạt Phong Hàn kiên quyết lắc đầu cự tuyệt:

- Tám vạn tấm da dê không phải là một con số nhỏ, huống gì làm như thế thật là thiếu lạc thú. Ta muốn bắt Mã Cát phải nôn số da dê đó ra.

Đột Lợi tỏ vẻ đồng ý:

- Ta hiểu cảm giác của Phong Hàn, Mã Cát là cái thá gì? Hiện tại, ta bắt hắn quỳ xuống, hắn vĩnh viễn không dám đứng lên.

Nói xong, hắn quay sang đám tướng lĩnh hỏi:

- Có ai biết Mã Cát giờ đang ở đâu không?

Bồ Tát đáp:

- Ta biết!

Khấu Trọng vô cùng mừng rỡ vội vã cất tiếng hỏi.

Bồ Tát nói:

- Ta không biết bây giờ hắn ở chỗ nào, chỉ biết rằng hắn đến Long Tuyền tham gia lễ lập quốc đại điển của Bái Tử Đình, đồng thời cùng y tiến hành một cuộc mua bán lớn.

Đột Lợi hai mắt sát cơ đại thịnh gằn giọng:

- Tên Mã Cát này lại dám không xem ta vào đâu!

Khấu Trọng thừa cơ hỏi:

- Vụ lập quốc của Bái Tử Đình rốt cuộc là cái gì vậy?

Kết Xã Suất trả lời:

- Đó là âm mưu của người Cao Ly và Hiệt Lợi nhằm khống chế người Khiết Đan, không để họ nhúng tay vào rắc rối của bọn ta với Hiệt Lợi. Thành thật mà nói, người Khiết Đan tuy ám trợ chúng ta nhưng cũng không có ý tốt gì, chỉ để bọn ta và Hiệt Lợi chia rẽ đánh nhau không ngừng, khi đó bọn chúng có thể tự do phát triển và tăng cường thực lực.

Từ Tử Lăng giật mình, lôi ra từ trong ngực một hòn đá ngũ sắc rồi

nói:

- Cái này là Ngũ Thải thạch, do Mỹ Diễm phu nhân ở Thống Vạn thành trao cho chúng ta, nhờ chúng ta chuyển đến Bái Tử Đình.

Đột Lợi không hề thay đổi sắc mặt, hiển nhiên là biết rõ lai lịch của hòn đá này rồi. Bồ Tát thì lộ vẻ chấn động, hắn hỏi vội:

- Đó chẳng phải là trấn tộc chi bảo của người Mạt Hạt hay sao? Mỹ Diễm phu nhân sao có thể giao thứ dị bảo này cho các ngươi?

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng cùng Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cùng nghĩ viên đá này không phải cướp từ tay người Khiết Đan sao? Tại sao lại là trấn quốc chi bảo của Mạt Hạt được?

Đội Lợi đưa tay ra nói:

- Đúng hay sai, hãy cứ đưa ta xem đã.

Từ Tử Lăng không hề do dự đặt Ngũ Thải thạch lên bàn tay của Đột Lợi. Hắn kẹp lấy bằng hai ngón tay, đưa lên trước mắt rồi nói:

- Vào thời Nam Bắc triều của đất nước các ngươi, Lặc Loan còn chưa bị phân thành thất bộ, gọi chung là Mạt Hạt. Chúa của Mạt Hạt lấy được bảo vật này trong tay của người Ba Tư, liền dùng nó để trang trí quan mạo của đại tộc trưởng, Ngũ Thải thạch cũng vì thế mà thành vật tượng trưng cho lãnh tụ Mạt Hạt. Sau khi bị Khiết Đan xâm lược, Mạt Hạt diệt vong, tộc nhân chạy tản ra các địa phương, hình thành nên Mạt Hạt thất bộ. Hùng mạnh nhất là Hắc Thuỷ Mạt Hạt ở phía Bắc cùng Lật Mạt Mạt Hạt ở phía Nam, còn lại năm bộ đều yếu không cần nói đến. Ngũ Thải thạch này vì vậy đã rơi vào tay người Khiết Đan. Nếu Bái Tử Đình lấy được Ngũ Thải thạch thì cũng như người Trung Thổ các người có được Hòa Thị Bích, có thể khiến

thanh thế đại tăng, nhân cơ hội này mà thuận lý thành chương lập quốc.

Ba người đột nhiên hiểu ra, đồng thời thầm kêu bất diệu, nếu vậy thì vật này đối với Đột Lợi chỉ có hại chứ không hề có lợi. Nhưng nếu như đem Ngũ Thải thạch cho Đột Lợi, làm sao bọn họ trả lời với Mỹ Diễm phu nhân đây? Cái đó gọi là quy củ giang hồ.

Khấu Trọng hỏi:

- Liệu viên đá này có phải là giả không?

Đột Lợi cười khẽ, ngoài dự tính của mọi người, đưa Ngũ Thải thạch trả lại Từ Tử Lăng rồi lắc đầu than:

- Thứ dị bảo này làm sao mà giả được, mà có là đồ giả cũng chẳng sao, chỉ cần Bái Tử Đình lấy giả làm thật cũng có hiệu quả.

Đột Lợi không hổ là nhân vật có thực lực thứ hai của Đông Đột Quyết, đã phân tích là trúng vào cốt lõi của vấn đề.

Từ Tử Lăng gượng cười, gã nhìn vào Ngũ Thải thạch ở trên tay rồi hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào? Nghe nói người Khiết Đan đã câu kết với dân du mục để hợp sức đoạt lại viên đá này.

Kết Xã Suất tức giận nói:

- Mỹ Diễm phu nhân quả thực ác độc, chắc chắn đây là kế ly gián chúng ta với người Khiết Đan.

Mọi người đều gật đầu đồng ý. Nếu người Khiết Đan có xung đột với

Khấu Trọng, Đột Lợi ở vị trí trung gian khẳng định sẽ rất khó xử.

Bồ Tát cau mày nói:

- Xưa nay Mỹ Diễm phu nhân cùng Bái Tử Đình không hề có giao tình qua lại, vì sao lại giúp Bái Tử Đình một việc lớn như vậy? Mà Ngũ Thải thạch rơi vào tay thị trong trường hợp nào?

Vấn đề hắn hỏi đương nhiên không ai có thể giải đáp.

Bạt Phong Hàn lấy làm lạ nói:

- Bồ Tát huynh đối với những sự việc phát sinh trên thảo nguyên thật hiểu rõ như lòng bàn tay.

Bồ Tát cười đáp:

- Chuyện này vốn là việc duy nhất trước đây ta có thể làm được.

Đột Lợi ung dung nói:

- Cứ coi như ta chưa từng nhìn thấy viên đá này. Ngày mai ta sẽ đưa Bồ Tát huynh về nước, tự thân thông báo cho Thời Kiện về chiến công huy hoàng của con trai ông. Đúng là vừa già vừa hồ đồ, ông lão ấy nên sớm nhường ngôi cho người con siêu việt này mới phải.

Chúng nhân đều cảm thấy ngạc nhiên, vừa mới đây Đột Lợi còn nói sẽ phái người đến nói chuyện với Thời Kiện. Giờ đột nhiên lại biến thành tự mình hộ tống Bồ Tát về nước đoạt vị, khiến cho mọi người không sao hiểu được.

Kể cả Bồ Tát cũng giật mình ngây ngốc.

Bạt Phong Hàn thấy lạ liền hỏi lại:

- Khả hãn không cần truy sát Hiệt Lợi sao?

Đột Lợi thở dài:

- Ngũ Thải thạch đã khiến ta thay đổi chủ ý. Nếu như ta viễn chinh tới Cân Sơn, với tình hình biến động không ngừng ở Đông Bắc, lúc về ai biết sẽ gặp cảnh ngộ thế nào. Ta đành bỏ cái ý định hấp dẫn đó, trước hết phải an nội sau mới đến trừ ngoại. Chỉ cần Bồ Tát huynh giữ vững Hồi Hột, ta không tin Hiệt Lợi lại dám xua quân Đông tiến.

Khấu Trọng đồng tình nói:

- Đó đúng là hành động sáng suốt. Vả lại Hiệt Lợi đã bị giáo huấn qua, tất sẽ không dễ dàng để chúng ta muốn làm gì thì làm như vừa rồi nữa.

Rồi gã lại khoác vai Đột Lợi nói tiếp:

- Lão huynh, chúng ta lại phải chia tay rồi! Ta thật không muốn xa ngươi.

Đột Lợi cũng vòng tay qua lưng gấu của gã và nói:

- Phân phân hợp hợp, nhân sinh là như thế, ta thật sự rất cảm kích các ngươi.

Từ Tử Lăng thúc nhẹ vào sườn Bạt Phong Hàn hỏi:

- Lão Bạt không phải là đến để gặp mặt một người sao?

Đột Lợi nói:

- Các ngươi trước khi đi nhất định phải đến U Đô để cho tiểu đệ trọn nghĩa gia chủ. Nhưng có lẽ chẳng cần đợi đến lúc đó, vì chúng ta sẽ còn gặp lại ở Long Tuyền.

Khấu Trọng hỏi với vẻ ngạc nhiên:

- Ngươi lại muốn đến tham gia lập quốc đại điển của Bái Tử Đình sao?

Đột Lợi cười dài nói:

- Hắn ta có gan lập quốc, ta tất có gan đến, có gì phải sợ chứ!

Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai. Đột Lợi tạm thời không tiếp tục động binh tuyệt không phải là cho Bái Tử Đình cơ hội trở thành bá chủ thống nhất Cận Ngân, mà thực ra việc đại quân của Hắc Thuỷ và Túc Mạt hai bộ dính líu vào khiến tình thế chuyển biến, Đột Lợi không thể không cân nhắc. Đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn từ bỏ việc truy sát Hiệt Lợi. Nhìn từ góc độ khác, sách lược của Hiệt Lợi trong việc trợ giúp Bái Tử Đình đã thu được kết quả. Nó khiến cho Đột Lợi không thể động đậy được.

Bạt Phong Hàn cười lớn:

- Đêm nay chúng ta không say không về!

Chúng nhân cũng hào sảng cười theo, tất cả lại tiếp tục đối ẩm.

Đột Lợi ghé tai Khấu Trọng nói bằng Hán ngữ:

- Nếu như không gặp nhau ở Long Tuyền, nhớ đến U Đô tìm tiểu đệ. Đột Lợi này có một lễ vật cần tự tay giao cho ngươi.

Hai mắt Khấu Trong lập tức sáng lên, hỏi vội:

- Có phải là cái thứ biết bay không?

Đột Lợi mỉm cười gật đầu, rồi lại thấp giọng nói:

- Nhớ khuyên lão Bạt tới gặp Ba Đại Nhi, ta thực không để ý gì đâu.

Dứt câu này hắn nhấc tay lên, vận nội công rồi ngửa mặt hỏi lớn:

- Ba vị huynh đệ Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn của ta liên thủ, khắp đại thảo nguyên còn ai có thể làm khó họ không?

Toàn thể Hắc Lang quân thét vang đáp lại:

- Không có!

Âm thanh vang vọng khắp bầu trời đầy sao tráng lệ, khiến cho thảo nguyên sơn dã cũng phải chấn động rung chuyển.

Không ai bảo ai, trong lòng ba gã đồng thời nghĩ đến Tà vương Thạch Chi Hiên.

Tạm chú thích:

Thùy năng nại hà: kẻ nào có thể gây khó dễ (tạm dịch), cái tên này xuất phát từ câu nói của Đột Lợi ở cuối hồi, lúc hỏi các binh sĩ kẻ nào có thể gây khó khăn cho ba người Khấu Từ Bạt khi họ liên thủ.

quan mạo: một loại mũ đội đầu.

Cật Ngân: hiên nay bọn tại hạ vẫn chưa rõ nghĩa từ này là địa danh nào, đang đoán là chữ bị thiếu nét. Theo như lht nói thì khi bỏ vào google, chỉ thấy ở …Đại Đường Song Long Truyện tập 39. Nhóm DD sẽ cố gắng bổ khuyết vấn đề này, tất nhiên nếu có huynh đệ nào chỉ giáo thì thật quá tốt. Tại hạ tạm đoán có lẽ là Mạt Hạt (vì Bái Tử Đình là người Mạt Hạt) hoặc Đông Bắc (do thành Long Tuyền ở Đông Bắc).

Lạm bàn:

Ngũ Thải thạch: đối với các tộc khác thì có lẽ Ngũ Thải thạch chỉ là một viên đá quý cực kỳ quý báu, đối với người Khiết Đan thì là chiến lợi phẩm khi họ đánh tan các bộ tộc Mạt Hạt, nhưng đặc biệt đối với người Mạt Hạt thì đó là trấn quốc chi bảo, tương tự Ngọc tỷ của người Hán – vật mà làm vua thì phải có, ai có trong tay có thể tính chuyện lập quốc xưng vương (vì lúc này Mạt Hạt quốc đã tan rã). Bái Tử Đình là người Mạt Hạt, vì vậy viên đá này nếu lọt vào tay hắn sẽ giúp hắn lợi thế rất lớn, thuận lý thành chương (có cớ, có lý do hợp lý) để lập quốc.

Đột Lợi tuy thắng Hiệt Lợi một trận nhỏ, nhưng xung quanh hắn còn có Bái Tử Đình và người Hồi Hột, vậy nên hắn đã quyết định lôi kéo những người Hồi Hột vốn lâu nay vẫn chịu sự ảnh hưởng của Hiệt Lợi trước, việc mà hắn đang có một cơ hội rất hiếm có để thực hiện; chứ không tiếp tục xuất quân truy kích Hiệt Lợi, vì vậy hắn nói an nội là ý đó.

Ngoài ra với việc Đột Lợi chia tay ba người để đi cùng Bồ Tát đến Hồi Hột thì hắn có thể tránh giáp mặt với người Khiết Đan vốn đang đuổi theo để cướp lại viên đá, người Khiết Đan vốn lâu nay ngầm ủng hộ Đột Lợi trong cuộc chiến với Hiệt Lợi, có lẽ Đột Lợi cũng có phần cố kỵ.

(

Chương 488: Vũ tôn tất huyền

Địa hình đại thảo nguyên tuy cao nhưng bằng phẳng, đất đai rộng lớn, trong đó có hàng ngàn hồ lớn nhỏ, trải dài từ Hưng An Lĩnh ở phía Đông đến tận dãy A Nhĩ Thái Sơn ở phía Tây, phía Nam là rặng núi Âm Sơn, phía Bắc là hồ Bối Gia Nhĩ và thượng du của hai con sông Diệp Ni Thủy Hà, Ngạch Nhĩ Tề Tư Hà.

Từ Đông sang Tây khá dài, khoảng hơn ba ngàn dặm. Từ Nam lên Bắc cũng phải khoảng hai ngàn dặm. Cho dù dùng tuấn mã phi hết tốc lực, ngày đi trăm dặm không ngừng nghỉ đồng thời không gặp chướng ngại vật cũng phải mất một tháng. Không có chừng ấy thời gian thì đừng nghĩ tới chuyện vượt qua đại thảo nguyên.

Từ Khẳng Trì Sơn tới Hưng An Lĩnh, từ Oát Nan Hà đến Khiếp Lục Liên Hà và rặng núi Âm Sơn thực sự là một vùng rộng lớn, được tạo thành từ một quần thể bao gồm gò đất, bình nguyên và sa mạc.

Cát vàng mênh mông trên sa mạc Qua Bích kéo dài từ nửa phía Nam đến phía Tây đại thảo nguyên. Cả khu vực này nước nôi thiếu thốn, trở thành một mảnh đất không có dấu hiệu của sự sống. Tại đây khí hậu biến hóa kịch liệt, mùa xuân nhiều gió, mùa hạ thì phía Bắc có nhiều mưa nhưng phía Nam lại hạn hán.

Trong môi trường tự nhiên rộng lớn và độc đáo đó, trân quý nhất chính là cỏ, thứ hai là nước. Đó là những điều kiện tồn tại cơ bản, không thể thiếu một thứ nào. Một khi cỏ và nước cạn kiệt, thì sẽ phải di chuyển đến thảo trường khác để giải quyết vấn đề thức ăn nước uống cho gia súc, từ đó hình thành cuộc sống du mục gắn liền với nước và cỏ.

Gia súc chính là sinh kế, cỏ và nước chính là điều kiện cơ bản, các cuộc chiến tranh giữa các dân tộc trên đại thảo nguyên xẩy ra chủ yếu chỉ vì hai yếu tố này. Bắt đầu là Hung Nô rồi đến Tiên Ty, Nhu Nhiên và sau này là Đột Quyết là các dân tộc thay nhau trở thành bá chủ của đại thảo nguyên. Có một số dân tộc bị thôn tính, sau đó bị đồng hóa, một số khác thì chạy đến những vùng đất thật xa. Mọi thứ biến hóa rất nhanh, những Hán nhân như Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thật khó tưởng tượng nổi.

Trong thực tế đó, những dân tộc có thể tồn tại đều dũng mãnh như thần, họ cổ súy võ học để bảo vệ nguồn nước cũng như cỏ và gia súc. Cao thủ như mưa, người tài vô số, tuy vậy kẻ có thể uy nhiếp đại thảo nguyên như Tất Huyền thì lại là điều hãn hữu và không dễ tìm thấy. Thế nhưng cuối cùng lão cũng đã tìm thấy một kẻ khiêu chiến có đủ tư cách làm đối thủ - Bạt Phong Hàn.

Hai trận chiến ở Hách Liên bảo và Bôn Lang Nguyên đã đẩy hai đại cao thủ vào thế giao phong trong một ngày không xa.

Trù phú nhất đại thảo nguyên là Hô Luân Bối Nhĩ mục trường, mảnh đất nằm giữa hai hồ lớn là Khoát Liên Hải và Bộ Ngư Nhân Hải, hiện thời chính là căn cứ của Hiệt Lợi. Nếu như Đột Lợi có thể xâm chiếm thành công khu vực này, hắn có thể thay thế Hiệt Lợi, trở thành bá chủ mới trên thảo nguyên.

Thảo nguyên Hô Luân Bối Nhĩ rộng lớn và màu mỡ đang trải rộng vô tận trước mắt ba người. Với dân du mục đó chính là khu vực mỹ lệ vô cùng, hồ lớn hồ nhỏ lóng lánh như gương tô điểm, sông dài sông ngắn giao nhau, trên mặt đất cỏ mềm như tơ mọc xanh ngát tựa như một tấm thảm lớn, ngựa hoang kết thành từng đàn rong ruổi, lớp lớp hoa cỏ mọc lên khắp nơi giữa thảo nguyên, tất cả tạo nên một giấc mơ xinh đẹp bất tận.

Tại nơi này, dân tộc hung mãnh nhất chính là Đột Quyết, một dân tộc tự xem mình là lang sói. Đây là mãnh thú hung ác nhất trên thảo nguyên, thường sống thành bầy đàn cùng tìm kiếm thức ăn, chỉ cần nghe chúng hú lên là đã làm cho người ta hồn bay phách lạc.

Hai hồ lớn nhất là Hô Luân và Bối Nhĩ, do con sông Ô Nhĩ Tốn tạo ra. Từ phía Đông đi vào thảo nguyên, hai bờ sông chính là nơi các dân tộc du mục thường cư trú. Nước sông chỗ mặn chỗ nhạt, vì vậy ngư sản thực sự phong phú.

o0o

Sau khi chia tay đại quân của Đột Lợi, ba người cố ý đi vòng qua khu vực này. Một mặt là khiến những kẻ ngầm theo dõi Ngũ Thải Thạch cũng như bọn muốn lấy tính mạng của họ không thể lần ra tung tích, nhưng nguyên nhân chủ yếu là để cho hai du khách phương xa như Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có thể thưởng ngoạn những cảnh sắc lay động lòng người của đại thảo nguyên.

Khấu Trọng chỉ mười cỗ lều dựng bên cạnh một chiếc hồ nhỏ ở xa, xung quanh có hàng đàn dê ngựa và mấy người du mục đang nhàn hạ chăn thả gia súc, rồi hỏi:

- Đây là lều trại của bộ tộc nào thế?

Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn lướt qua rồi đáp:

- Phàm những lều có lông thú treo khắp nơi, kiểu dáng ở giữa cao và thấp dần xuống ở bốn phía, thì chính là lều của người Đột Quyết ta. Nếu như Thiếu Soái có nhã hứng, cuối ngày hôm nay chúng ta cứ ở lại tá túc một đêm, để ngươi có thể thể hiểu được phong tình của dân tộc ta.

Từ Tử Lăng có vẻ không an tâm:

- Đây không phải là đất của Hiệt Lợi sao? Làm sao bọn họ có thể hoan nghênh chúng ta?

Bạt Phong Hàn bật cười trả lời:

- Trên đại thảo nguyên đều có các tiểu bộ lạc sinh sống quây quần cách biệt với bên ngoài. Nơi đây tin tức không lưu thông, hàng năm cũng chưa đến tai ngoại nhân. Nếu như họ gặp khách lạ thì đối đãi đặc biệt nhiệt tình, tìm mọi cách hỗ trợ. Sở dĩ ta tối hận mã tặc, bởi vì tất cả những gì bọn chúng làm trên thảo nguyên chỉ là tàn phá và chiếm đoạt. Đối với ta mà nói, tiêu diệt bọn chúng chính là cách mà ta chuộc lại quãng thời gian từng làm mã tặc của mình.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Chi bằng chúng ta qua đó xem thử quanh đây có mối làm ăn diệt mã tặc nào không, nếu có thì nhận một hai mối thử chơi.

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Nếu ngươi có ý định đó thì sẽ phải thất vọng mà thôi, bởi vì mã tặc tuyệt không dám phạm vào đất của Hiệt Lợi. Trên thảo nguyên, Hiệt Lợi chính là một thế lực mã tặc mạnh mẽ nhất, một thế lực mã tặc có thể đoạt quốc, diệt tộc.

Khấu Trọng mơ màng nhìn về phía trước nói:

- Không biết có phải Lý Thế Dân giờ đang giao chiến với Tống Kim Cương không? Tình hình ra sao rồi nhỉ?

Từ Tử Lăng cúi đầu nhìn xuống thảm cỏ xanh dưới đất rồi nói:

- Bây giờ ta chẳng mong có được điều gì, chỉ muốn được an nhàn ngắm mây bay trên trời. Tiểu Trọng ngươi để ý mà xem, từ khi tiến nhập thảo nguyên, Thiên Lý Mộng và Vạn Lý Ban tinh thần cũng trở nên đặc biệt.

Bạt Phong Hàn nói:

- Vì vậy có người nói Hô Luân Bối Nhĩ là cố hương của ngựa, giống như bọn ngươi về đến Dương Châu, tiểu đệ về đến Cao Xương thành. Ta tuy là người Đột Quyết, nhưng thực sự là được sinh ra ở đó.

Khấu Trọng lần đầu tiên nghe Bạt Phong Hàn nói về nơi hắn ra đời, liền tỏ ra rất hứng thú:

- Cao Xương? Có phải là Cao Xương nơi có giống Hãn Huyết bảo mã? Đó là một vùng đất như thế nào?

Bạt Phong Hàn nhếch miệng, lộ vẻ rất chua chát, hắn trầm giọng:

- Cao Xương ở phía Tây đại thảo nguyên, trong một bồn địa lớn gọi là Thổ Lỗ Phồn. Nó là một bình nguyên rộng lớn nằm giữa hai dãy núi, phía Nam là rặng Giác La Tháp Cách Sơn hoang sơ, phía Bắc được che chắn bởi dãy Bác Cách Đạt San. Ở đó ban ngày nóng bức phi thường, ban đêm lạnh đến chết người, có khí hậu khắc nghiệt đặc thù của sa mạc.

Khấu Trọng nói:

- Nếu có thể thuận đường đi qua đó thì hay quá! Lại nói chuyện thuận đường, không biết bọn ta có thể tiện tay tiêu diệt đôi phu thê ác đạo

Thâm Mạt Hoàn và Mộc Linh của Nam Thất Vi không? Nhân đó kết thúc mối hận cả đời của Tiễn đại sư.

Bạt Phong Hàn vỗ một cái lên Vong Nguyệt cung đang đeo sau lưng, gật đầu đáp:

- Nhận vật của người, đương nhiên phải thay người hành sự. Cùng lắm chúng ta sẽ bất chấp thiên tân vạn khổ truy tìm Thâm Mạt Hoàn. Tuy nhiên nếu ta đoán không nhầm, hắn cũng sẽ đến tìm bọn ta, bởi vì hắn cũng là một con chó săn của Hiệt Lợi, chúng ta lại có Ngũ Thải thạch, hắn buông tha chúng ta mới là chuyện lạ.

o0o

Khu vực của người du mục Đột Quyết nhanh chóng bị bỏ lại phía sau. Mặt trời vẫn còn treo lơ lửng trên cao, tuy vậy trời xanh mây trắng đã sắp sửa được thay thế bởi những ngôi sao đêm huyền ảo mê người. Sự biến đổi từ ngày sang đêm của đại tự nhiên trên thảo nguyên đem đến cho người ta một cảm giác đặc biệt mãnh liệt.

Từ Tử Lăng chỉ vào phía xa hỏi:

- Kia là cái gì?

Hai gã kia liền nhìn về phía đó, Khấu Trọng cau mày đáp:

- Giống như một túp lều.

Cả bọn liền thúc ngựa tiến đến chỗ đó. Chấm đen nhanh chóng lớn dần, trước mắt ba người là một túp lều lẻ loi đơn độc giữa thảo nguyên bao la.

Bạt Phong Hàn nói:

- Dường như đây là một lều tang chuyên để thi thể, nếu không thì tại sao ở bốn phía đều có cờ tế, kỳ lạ thật! Các ngươi có thấy người không?

Hai người vội lắc đầu, có cảm giác gì đó không thỏa đáng.

Mới nhìn tưởng như rất gần, nhưng cho đến khi mặt trời lặn khuất hẳn bọn họ mới đến được trước mặt túp lều, phía trong không có một người nào.

Ba người nhảy xuống ngựa, để chúng tự do ăn cỏ nghỉ ngơi. Không gian rộng lớn yên tĩnh lạ lùng.

Khấu Trọng ngơ ngẩn nhìn túp lều tang vốn dùng để hỏa táng người chết rồi nói:

- Việc này thật tà môn, lều tang lại còn nằm ngay trên đường đi của bọn ta, cứ như là để chờ chúng ta vậy.

Bạt Phong Hàn chậm rãi đưa mắt nhìn khắp bốn phía hòng tìm ra một manh mối nào đó, nghe vậy liền đồng ý đáp:

-Ta cũng mới gặp việc quái lạ này lần đầu.

Từ Tử Lăng đi quanh túp lều một vòng rồi quay lại bên hai người, gã cũng tỏ vẻ nghi hoặc:

- Kỳ lạ là xung quanh cũng không hề có một vết chân người, chúng ta có thể làm như thế không?

Bạch Phong Hàn lắc đầu:

- Không thể nào không lưu lại vết tích.

Tiếp đó hắn đích thân đi xem xét lại một lượt, sau đó gượng cười cất tiếng:

- Chúng ta gặp phải cao thủ chân chính rồi.

Khấu Trọng thầm hít một hơi khí lạnh nói:

- Lẽ nào là Thạch Chi Hiên?

Ánh trăng chênh chếch chiếu lên đại thảo nguyên làm thành một khung cảnh mờ ảo tuyệt đẹp. Gió bắt đầu thổi trong màn đêm lạnh lẽo, cả ba đồng thời đều có cảm giác rờn rợn.

Bất kể đối phương là ai, chỉ cần dám đơn thân xuất hiện thì cũng chứng tỏ gan mật lớn trùm trời, đủ để trấn áp ba người.

Phải biết bọn họ trên đường gần như không nghỉ, phi ngựa một mạch để tới Long Tuyền tham dự nhiệt náo tại lễ khai triều của Bột Hải Quốc. Nhưng đối phương lại có thể thần bất tri, quỷ bất giác bám sát ba người, sau đó vượt qua bọn họ, bố trí sẵn một túp lều tang phía trước, điều này có thể nói là hầu như không thể làm được.

Khấu Trọng quả quyết nói:

- Ta dám khẳng định chỉ là ngẫu nhiên.

Gã vừa dứt lời, một tiếng “hừ” lạnh vang lên từ phía sau nơi đám ngựa đang ăn cỏ, làm ba người nghe như trống đánh lùng bùng bên tai.

Cả bọn giật mình kinh hãi, vội vàng phóng người tới phía đó.

Dưới ánh trăng huyền ảo, một bóng người cao lớn đứng giữa ba con ngựa, một tay chắp sau lưng, tay kia ôn nhu vỗ về bờm của Vạn Lý Ban. Người này dáng vẻ an nhàn tự tại, nhưng toàn thân phát ra một khí thế tà dị đáng sợ rất khó mô tả, tựa như một vị Thần Ma lâu nay vẫn từ trong bóng tối thống trị đại thảo nguyên, đột nhiên hiện thân giữa nhân gian.

Người này xem chừng chỉ mới hơn ba mươi tuổi, thể hình hoàn mỹ, làn da màu đồng, đôi mắt đen lấp lánh tỏa sáng, hai chân đặc biệt dài, càng làm cho thân thể hùng vĩ của hắn như nổi bật hẳn lên trong không trung. Tấm áo khoác bên ngoài bằng vải gai đang bay nhẹ trong gió. Bàn tay dày và rộng, dường như tàng ẩn một sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

Điều đáng sợ nhất của người này chính là dáng vẻ sung mãn và uy mãnh như biển lớn, trong động có tĩnh, trong tĩnh có động, khiến cho người ta không có cách nào đoán được động tĩnh của hắn.

Tóc trên đầu đen và thẳng, kết thành búi phía sau, đường nét tuấn vĩ theo kiểu người cổ đại, giống như một bức tượng đồng không có đến nửa điểm tì vết. Chỉ nhìn một lần cũng đủ để làm người ta cả đời khó quên, trong lòng vừa kính vừa sợ.

Trên chiếc mũi rất cao và thẳng là một đôi mắt đầy mị lực ma quái, tuy lạnh lùng nhưng lại mang nét phấn chấn, song không hề lộ ra biến hóa và cảm thụ của nội tâm.

Đối diện với hắn, người ta cảm nhận được hắn tùy nghi hành động cũng có thể hủy diệt bất cứ người nào mà sau đó không có đến một chút ăn năn hối hận.

Người đó thư thái nói:

- Ngựa tốt! Rất hợp làm vật bồi táng.

Bạt Phong Hàn tiến lên một bước, song mục sáng như điện nhìn thẳng về phía trước, quát lớn:

-Người đến có phải là Tất Huyền không?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy liền đưa mắt nhìn nhau, thật không tưởng nổi khi đang ngang dọc vô định trên đại thảo nguyên đột nhiên lại gặp người mà danh tiếng hàng chục năm ròng được suy tôn là "Vũ tôn".

Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai! Tất Huyền sau khi biết bọn họ trợ giúp Đột Lợi đả bại Hiệt Lợi liền động nộ truy đuổi theo dấu vết. Chỉ nhìn lão một thân một mình dám đuổi theo ba gã rồi căng lều chờ sẵn cũng đủ thấy tâm phách tự tin của lão, điều này thật khiến người ta phải kinh sợ, vì ba người bọn họ tuyệt không phải tay vừa.

Tất Huyền thu lại cánh tay đang vuốt ve ngựa, thư thái quay qua nhìn bọn họ, nhãn thần thâm nghiêm, hai mắt phóng ra những tia thiểm điện, miệng hờ hững biểu lộ tiếu ý lãnh khốc, lão chậm rãi nói bằng Hán ngữ:

- Hai trận chiến ở Hách Liên bảo và Bôn Lang Nguyên đã làm cho các ngươi danh chấn đại thảo nguyên. Bổn nhân nghe tin tức lập tức đuổi theo, có thể nói là bọn ngươi chết cũng không phải hối tiếc.

Bạt Phong Hàn ngẩng mặt lên nhìn trời cười một tràng dài, hắn lạnh lùng nói:

- Đại thảo nguyên bao la sớm đã không phải là của Tất Huyền ngươi nữa rồi. Trận đại bại đầu tiên là của Kim Lang quân, trận đại bại tiếp

theo là đến phiên lão nhân gia người rồi!

Từ lúc hắn hạ sát sủng đồ của Tất Huyền, cả hai đã kết mối thâm cừu sâu như biển. Đôi bên chỉ có thể bằng vũ lực giải quyết một lần, thậm chí nếu không có hai trận chiến ở Hách Liên Bảo và Bôn Lang Nguyên thì cũng không thể cho qua được.

"Coong!"

Trảm Huyền kiếm xuất bao chĩa thẳng vào Tất Huyền, kiếm khí lẫm liệt thôi thúc và bức bách đối thủ.

Địch thủ của hắn tựa như không có chút gì tỏ ra bị ảnh hưởng, ánh mắt nhìn về hướng Trảm Huyền kiếm, giọng đều đều nhàn hạ:

- Đúng là bảo kiếm, nhưng chỉ e chủ của nó lại làm hỏng cái danh Trảm Huyền.

Ngữ âm hạ xuống, lão như có ma pháp di chuyển ra bên ngoài kiếm phong nửa trượng, tay phải lập tức phóng ra một quyền.

Nằm ngoài dự liệu của ba người, quyền của Tất Huyền không hề có tiếng gió, cũng chẳng có đến nửa phân kình khí, nhưng cả bọn đồng thời cảm nhận được mọi lộ tuyến phản công của ba người đều bị quyền thế phong tỏa.

Bạt Phong Hàn đã tiến lên phía trước một bước, để lại Khấu Từ hai gã ở hai bên trái phải, tự nhiên hình thành thế trận tam giác. Nhưng một quyền nhìn rất giản đơn này của Tất Huyền đã làm công năng phòng ngự và tấn công của thế trận tam giác bị tê liệt, chỉ còn cách lùi về phía sau.

Vào thời khắc này, bọn họ chợt có cảm giác vô cùng đáng sợ, cả ba

như không làm chủ được bản thân, bị hút về phía trước.

Đột nhiên, họ chợt nhận ra rằng không thể lùi ra phía sau nữa.

Vẫn không có một luồng kình khí ồ ạt nào, nhưng toàn bộ không gian thực sự như bị đốt nóng, tựa như một biển mênh mông cát vàng đang bốc cháy vì hạn hán, khiến người ta có cảm giác như đã lõa thể đi lại trên sa mạc nhiều ngày liền, tư vị giống như gần chết khát vì thiếu nước.

Viêm Dương kỳ công quả danh bất hư truyền.

Một quyền đó của Tất Huyền căn bản là muốn tránh cũng không thể tránh, bức cho kẻ đang đứng đầu là Bạt Phong Hàn chỉ còn nước liều mạng, đó cũng là việc mà gã tuyệt không muốn xảy ra.

Khấu Trọng tức thời dũng mãnh chém ra Tỉnh Trung Nguyệt, Từ Tử Lăng tay cũng bắt pháp ấn, nhưng tất cả đều muộn một chút.

Quyền thế của Tất Huyền đang tiến tới với tốc độ nhanh kinh người. Trong thế công của lão phát sinh nhiều biến hóa, nhiệt độ không ngừng tăng lên một cách kỳ lạ, lại càng không có cách nào phán đoán, nhưng lại như hoàn toàn không có thay đổi, vừa giống như thiên biến vạn hóa vừa như chẳng biến đổi gì, tựa như phản bản phục nguyên, tập hợp thiên biến vạn hóa trở thành bất biến. Võ công như thế, quả là đoạt hết thiên địa tạo hóa.

Bạt Phong Hàn cảm thấy chiêu kiếm mà y phóng ra gặp phải quyền thế cao thâm hơn nhiều này lập tức biến thành múa búa trước cửa Lỗ ban. Y chẳng còn cách nào khác, hét to lên một tiếng, chân đạp kỳ bộ, tận triển sở năng, nghênh tiếp quyền thế như biến mà bất biến của Tất Huyền. Trảm Huyền kiếm xuất ra hợp với trời đất thành một, vô cùng tinh diệu, toàn lực nghênh kích một quyền không ngừng

khuếch đại tưởng chừng như che lấp cả vũ trụ của Tất Huyền.

Tất nhiên đầu quyền của Tất Huyền không phải phồng to ra, mà chỉ vì quyền thế của lão đã hoàn toàn kiềm chế áp đảo Bạt Phong Hàn, làm ảnh hưởng đến tâm linh của y, do đó Bạt mới xuất hiện cảm giác dị thường đó.

Trước khi quyền kiếm giao phong một sát na, thân thể hùng vĩ của Tất Huyền đã tiến lại gần, hai chân đạp nhẹ xuống đất rồi bất ngờ nhảy lên vài thốn, quyền hóa thành chưởng biến thành từ trên cao chụp lấy kiếm phong. Bạt Phong Hàn không kịp biến chiêu, chỉ biết giương mắt nhìn biến hóa đột nhiên sinh ra của Tất Huyền, hoàn toàn không có cách gì xoay chuyển, đành phải chấp nhận thua thiệt một chiêu.

"Choang!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng thất kinh. Trảm Huyền kiếm của Bạt Phong Hàn bị chấn động rung loạn lên, phát ra những tiếng kêu "O o". Thân thể y như bị điện giật, lùi lại vào giữa hai huynh đệ, khóe miệng rớm máu.

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng lập tức như thiểm điện xuất ra, tựa như vung đao chặt xuống nước bách lùi những cơn sóng nhiệt từ hai bên ép lại, nhằm thẳng ngực Tất Huyền chém tới. Từ Tử Lăng cũng không chút chậm trễ kích phát Bảo Bình Ấn, đánh thẳng vào những làn sóng đó.

Hai đại cao thủ trẻ tuổi đã toàn lực giao chiến với nhân vật đứng đầu nội ngoại tam đại tôn sư, Vũ Tôn Tất Huyền.

Tất Huyền vội di chuyển, hai mắt rực sáng lấp lánh, tựa như luồng sét từ trên trời được lưu lại nằm sẵn trong người đồng nhân này vậy.

Hai tay áo lão phất ra, như công mà không phải công, nhằm Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng và Bảo Bình Ấn của Từ Tử Lăng phất đến.

"Bùng!Bùng!"

Thế công của hai người hoàn toàn bị phong tỏa, kinh mạch toàn thân nóng như lửa đốt. Cả hai cảm thấy trong người khó chịu khôn tả, vô thức hú lên như dã lang tru trong đêm trăng. Một cảm giác vô cùng khủng khiếp, cả hai gần như muốn thổ huyết.

Tất Huyền cười lên một tiếng rồi lắc mình lùi lại.

Bạt Phong Hàn dang tay đón lấy thân thể bị đẩy lùi của hai gã, song mục xạ xuất thần sắc kiên định bất di bất dịch hướng về đại địch.

Tất Huyền an nhàn đứng ngoài hai trượng, khuôn mặt lãnh khốc lộ xuất nụ cười đầy vẻ mãn nguyện hài lòng, lão lắc lắc đầu thở dài cảm khái:

- Bốn mươi năm nay, kể từ sau trận chiến với lão Ninh, giờ mới lại được thống khoái như vậy. Bạt Phong Hàn ngươi đỡ được một chưởng toàn lực của bổn nhân, có thể nói là thanh danh được lưu muôn thuở.

Sắc mặt Bạt Phong Hàn vô cùng nghiêm trọng, nhỏ giọng hướng sang Khấu Từ hai gã:

- Trận này là của ta! Nếu như họ Bạt này bất hạnh chiến tử, hai ngươi hãy hỏa táng ta tại túp lều đó, còn ngựa của ta thì thả ra thảo nguyên.

Trái tim của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng như chìm xuống. Bạt Phong

Hàn vốn dĩ cao ngạo tự phụ, lúc này đã quyết định như thế, nói qua nói lại cũng chẳng để làm gì. Vấn đề ở chổ với võ công mà Tất Huyền vừa mới thi triển, cho dù ba người liên thủ cũng chưa chắc đảm bảo chiến thắng. Vì thế giờ Bạt Phong Hàn một mình quyết chiến, thì làm sao có chuyện may mắn sống sót được. Lời nói này của y không khác gì di ngôn trước lúc lâm chung.

Cảnh giới võ công của Tất Huyền vốn dĩ đã đạt đến độ hoàn mỹ, không có chút khiếm khuyết, cũng chẳng có một cơ hội để chống đỡ. Đối phương tuy ở ngoài hai trượng, nhưng ba người thực sự không cảm nhận được gió mát của đại thảo nguyên, mà như đang bị thiêu đốt trên sa mạc. Có thể thấy Tất Huyền đang vận dụng Viêm Dương đại pháp khóa chặt bốn bề, có muốn đào thoát cũng khó mà làm được.

Ai có thể tưởng tượng được trên thế gian có một loại võ công kinh thiên động địa, quỷ khấp thần kinh như vậy. Bọn họ thực sự không biết cách hóa giải chống đỡ, càng không biết làm cách nào để đả thương đại tông sư võ học này.

Bạt Phong Hàn đứng thẳng người lên, thân hình bình ổn như núi, tiến ba bước về phía Tất Huyền.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chỉ biết nhìn theo, cả hai không rét mà toàn thân nổi gai. Đột nhiên hơi nóng tiêu tan, gió đêm lại nhè nhẹ thổi tới, Viêm Dương khí của Tất Huyền tập trung toàn bộ trên thân người Bạt Phong Hàn.

Viêm Dương đại pháp tựa như mặt trời chiếu trên sa mạc, vốn không có hình dạng, cũng không nơi nào tránh được, cuối cùng có thể làm người ta chết khô biết thành một đống xương trắng.

Bạt Phong Hàn cầm kiếm trong tay, thần sắc kiên định lạnh lùng nói:

-Xin chỉ giáo!

Trảm Huyền kiếm tựa như chém xuống, đột nhiên lại bay ngược lên, người và kiếm phóng tới như cầu vồng, nhanh như tên bắn ra khỏi cung nhằm Tất Huyền bay tới, chứa đầy ý niệm một đi không trở lại.

Tất Huyền lộ xuất thần sắc tán thưởng, lão lập tức nhảy lên, phóng đến phía trên Bạt Phong Hàn.

Cuộc chiến mà Bạt Phong Hàn cả đời mong đợi đột nhiên trở thành hiện thực ngay trước mắt.

(

Chương 489: Thâu thiên hoán nhật

Bạt Phong Hàn trước khi xuất chiêu đã từng nghĩ qua tất cả các phương pháp ứng phó của Tất Huyền, bao gồm cả việc đối phương sẽ lăng không phóng lên, chỉ là nghĩ sót một điểm, đó là Viêm Dương Khí đột nhiên tiêu tán đến một tia nhỏ cũng chẳng còn.

Cao thủ giao chiến, cho dù bịt cả hai mắt vẫn có thể dựa vào biến hóa vi diệu trong kình khí của đối phương mà phán đoán sự tiến thoái động tĩnh của đối thủ. Sự chính xác của loại cảm ứng này còn rõ ràng hơn cả ánh sáng của ngọn đèn trong đêm đen, khiến song phương có thể hiểu được sự chuyển biến trong công và thủ, không thể có bất kỳ sơ sót nhỏ nào.

Nhưng bất ngờ là Tất Huyền lại có thể hoàn toàn thu liễm chân khí, loại cảm giác này so với bị Viêm Dương Khí của lão áp chế đến động đậy không được còn khó ứng phó hơn. Tuy nhìn rõ các động tác của đối phương, nhưng cũng như từ chỗ có ánh mặt trời chiếu sáng rơi vào nơi ngục thất tối đen, đưa tay nhìn không thấy ngón, đột nhiên tất cả mọi thứ đều không thể nắm bắt được. Sự kinh hãi và chấn nhiếp trong đó có thể khiến người ta phát cuồng.

Hữu cước của Tất Huyền từ phía trên thần tốc mạnh mẽ, nhằm vào y như nặng như nhẹ đá tới. Chỗ xuất thần nhập hóa trong đó, nếu không phải tận mắt trông thấy, tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi đơn giản một cước lại có khả năng đạt tới cảnh giới như vậy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn thấy bất giác từ từ tiến lại gần áp trận. Nếu Bạt Phong Hàn thực sự gặp nguy hiểm, bọn gã sẽ bất chấp

tất cả mà toàn lực xuất thủ. Hai người tịnh không hiểu biến hóa cuộc chiến cũng như cảm thụ của Bạt Phong Hàn lúc này, chỉ thấy Bạt Phong Hàn mới bắt đầu tấn công, thì Tất Huyền đã bay lên, hiển nhiên đã khám phá ra đường lối công thế của Bạt Phong Hàn.

Cao thấp phân biệt thế nào, không nói cũng biết.

Bạt Phong Hàn đột ngột không thể thu kiếm, chính vì kiếm thế đã xuất, cải biến chỉ là tự làm cho mình trận cước đại loạn, không phải kế hay. Hắn hừ lạnh một tiếng, chuyển nhanh sang trái, Trảm Huyền kiếm chém lên, kiếm ảnh dày đặc như mưa kích thẳng vào hạ bàn của Tất Huyền, lúc này thân đang ở trên không.

Tất Huyền cười to một tiếng, hữu cước vẫn giữ nguyên không đổi tiến vào màn mưa kiếm.

Một cước tưởng chừng đơn giản, nhưng hiển thị tinh hoa công lực tu luyện một đời, trước xuyên phá màn kiếm, sau đó gót chân bất động còn mũi chân quét ngang, mũi giày da trâu không sai một ly đá trúng vào mũi kiếm.

Bạt Phong Hàn lập tức cảm thấy toàn thân kinh mạch phát nhiệt căng phồng, phát sinh cảm giác kinh người không cách gì vận khí thổ khí. Y toàn thân chấn động, tư thế di chuyển ngang qua biến thành mất tự chủ loạng choạng lùi lại, trọng tâm không vững, không còn cách nào tiếp tục thi triển sát chiêu.

Tất Huyền tựa như cây xuân thẳng đứng đáp thẳng xuống mặt cỏ, hai ống tay áo trước sau phất ra, phảng phất như một đôi hồ điệp đang đùa giỡn, nhưng khí thế khiếp người, không cho Bạt Phong Hàn chút cơ hội lấy hơi nào.

Vào lúc sinh tử quan đầu, Bạt Phong Hàn hiển lộ thành quả của

nhiều năm tu luyện, tư thế toàn thân đột nhiên biến đổi, mũi kiếm phân biệt điểm vào hai ống tay áo Tất Huyền.

"Bùng! Bùng!" liên tiếp, Bạt Phong Hàn xoay người phóng ra. Tất Huyền bám sát như hình với bóng.

Họ Bạt đột nhiên quay lại, Trảm Huyền kiếm toàn lực đánh tới, kiếm thế như sóng vỡ bờ phong tỏa Tất Huyền.

Tất Huyền cười lớn “Hảo kiếm", rồi ung dung tiến thoái dùng tay áo ứng phó.

Thấy Bạt Phong Hàn có khả năng từ thế yếu chuyển sang có công có thủ, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng thở phào một hơi.

Chỉ người trong cuộc như Bạt Phong Hàn mới hiểu được mạng y sẽ sớm gặp nguy hiểm, bởi vì tình thế này là do Tất Huyền ban cho. Một mặt Tất Huyền muốn thấy bản lĩnh của y, nhưng quan trọng hơn là lão không muốn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhận ra được Bạt Phong Hàn đang lâm vào hiểm cảnh để can thiệp ngăn trở.

Bạt Phong Hàn hoàn toàn loại bỏ ra khỏi trí não ý nghĩ đầy cám dỗ là kêu hai gã viện thủ, tâm tĩnh như thủy, tận lực thi triển sở trường, lấy mạng đổi mạng, hy vọng có khả năng phát sinh kỳ tích.

Thình lình Trảm Huyền kiếm của Bạt Phong Hàn kích thẳng vào giữa tụ ảnh của Tất Huyền, mắt thấy sắp sửa đánh trúng điểm yếu hại trước ngực của đại tông sư không ai sánh nổi này, nhưng ngực đối phương bỗng nhiên biến thành bờ vai, trường kiếm đâm vào một thốn lập tức phản chấn bật ra.

Động tác diễn ra cực nhanh như làn khói tan biến.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng hét lên phi thân tới, Tất Huyền một cước giáng thẳng vào đan điền yếu hại của Bạt Phong Hàn. Họ Bạt văng ra như con diều đứt dây, thân hình đập mạnh đến "bình" một tiếng xuống lớp cỏ mềm trên thảo nguyên.

Gương mặt đen như đồng hun của Tất Huyền thoáng hiện sắc hồng. Lão tức tốc phóng đi, cười lớn nói:

- Hai vị sau khi chôn cất hắn xong, hãy nhanh chóng rời khỏi thảo nguyên về Trung Thổ, kẻo lại nói Tất Huyền ta không biết tiếc nhân tài.

Trong nháy mắt, Tất Huyền đã biến thành một điểm nhỏ phía chân trời.

Hai gã đau đớn tột cùng, nhào xuống cạnh Bạt Phong Hàn, chỉ thấy hắn tai mắt mũi miệng đều rỉ máu, hô hấp đã tuyệt. Khấu Trọng kiểm tra vết thương, thất thanh nói:

- Tâm mạch huynh ấy chưa đứt, bọn ta lập tức chữa trị.

Từ Tử Lăng đỡ Bạt Phong Hàn ngồi dậy, Trường Sinh khí cuồn cuộn không ngừng truyền vào lưng hắn.

Khấu Trọng nắm lấy hai tay Bạt Phong Hàn, cùng hợp lưu với Trường Sinh khí của Từ Tử Lăng, sau khi vận chuyển ba vòng chu thiên tại nội thể hắn, Khấu Trọng nhiệt lệ trào ra:

- Ài! Bọn ta nên cứu hay là để huynh ấy ra đi đây? Chân khí của huynh ấy hoàn toàn bị Tất Huyền đánh tan, kinh mạch chủ đứt đoạn bảy tám nơi, cứu lại chỉ sợ một đời trở thành phế nhân bất động.

Từ Tử Lăng nước mắt chảy ướt đẫm vạt áo, nhưng thần tình vẫn

kiên định, trầm giọng:

- Trước phá sau xây, trước bại sau thành. Lão Bạt có khả năng tái chiến Tất Huyền hay không, tất cả phụ thuộc vào việc Hoán Nhật Đại Pháp liệu có thực sự linh diệu như trong truyền thuyết không.

---o0o---

Mặt trời lên cao, ánh nắng tràn ngập thảo nguyên.

Bạt Phong Hàn nằm trên tấm chăn lông cừu trong túp lều, các huyệt vị trọng yếu trên mặt đã được Khấu Trọng cắm bảy cây ngân trâm. Khấu Từ hai người sức cùng lực kiệt, chỉ có thể điều tức từ từ đợi kết quả của việc chữa thương.

Sau cả buổi tối thí nghiệm, cân nhắc, nỗ lực, bọn gã cuối cùng cũng giữ được mạng của Bạt Phong Hàn, phục hồi hô hấp, kích phát tiềm lực của tam mạch và thất luân, giải phóng hết chân khí tồn dư trong nội thể hắn. Tuy nhiên, việc phục hồi những đoạn kinh mạch chính bị đứt đành phải trông vào công lực bản thân Bạt Phong Hàn và thần hiệu của Hoán Nhật Đại Pháp.

Đối với Từ Tử Lăng mà nói, cho tới cuộc chiến tại Hách Liên bảo phải dùng nó để có thể nhanh chóng phục hồi công lực ba người, Hoán Nhật Đại Pháp vẫn chỉ có tính phụ trợ, không thể chân chính nhờ sự tu luyện nhanh chóng mà đạt tới mục đích thoát thai hoán cốt. Hiện tại, bọn gã cũng không có cách nào khác, chỉ đành hy vọng Hoán Nhật Đại Pháp xác thật có công hiệu trùng sinh.

Hô hấp của Bạt Phong Hàn chợt mạnh lên, hai người thất kinh. Từ Tử Lăng vội ấn lên huyệt đan điền khí hải của y, trong khi Khấu Trọng thì khẩn trương vận ngân trâm, hy vọng có thể cứu hắn tỉnh lại.

Bạt Phong Hàn thân thể rung động, mi mắt động khẽ, khó khăn lắm mới mở được mắt, nhãn thần trống rỗng, nhìn thẳng lên nóc trướng, nhìn mà như không thấy. Hai người mừng rỡ như điên kêu lớn:

- Lão Bạt!

Bạt Phong Hàn nhãn thần dần dần ngưng tụ, phục hồi ý thức, khó khăn hít thở một hơi khẩu khí, hướng tới hai người, lộ xuất thần sắc nghi hoặc như không giải thích được, rồi đột nhiên nhớ lại đã xảy ra việc gì, âm thanh vô lực nói:

- Ta chưa chết sao?

Khấu Trọng từng giọt nước mắt nóng hổi ứa ra, chảy qua gò má, rơi xuống đọng lại trên ngực của Bạt Phong Hàn, lắc đầu nói:

- Huynh đương nhiên chưa chết, còn có cơ hội phục nguyên, sẽ lại là một hảo hán tử.

Bạt Phong Hàn lúc này phát hiện ngân trâm cắm trên mặt, muốn di chuyển thân thể mà không được, thở dài nói:

- Đừng khóc! Ta sợ nhất là thấy nam nhân khóc. Đây là địa phương nào vậy, Tất Huyền đi rồi à?

Từ Tử Lăng bình tĩnh hơn, tuy mắt trào lệ, nhưng hết sức cố gắng kìm nén không để lệ rơi ra, trầm giọng nói:

- Vẫn còn ở trong chiếc lều đó, Tất Huyền tuy chiếm được chút điểm tiện nghi như cũng phải trả giá đắt, vì thế đã khép đuôi chuồn đi rồi.

Bạt Phong Hàn cười khổ:

- Việc gì phải cứu ta? Sống không bằng chết thế này, cuộc sống còn gì là lạc thú? Huynh đệ không cần giấu ta.

Từ Tử Lăng gắng cười nhẹ, nói:

- Đã là huynh đệ, bọn ta sao lại lừa ngươi. Lão ca huynh có thể hô hấp, nói chuyện, hoàn toàn là do công hiệu thần kỳ của Hoán Nhật Đại Pháp. Thủ pháp này có thể phục hồi tối đa công lực của huynh, thậm chí còn vượt trước. Chỉ cần y theo phương pháp tu luyện, sẽ có thể nối lại được những đoạn kinh mạch đứt đoạn.

Khấu Trọng nói thêm vào:

- Trung Thổ trước giờ chưa từng có người nào tu luyện thành Hoán Nhật Đại Pháp, là do phải trước phá sau tái lập, trước bại sau thành. Lão ca ngươi hiện tại là lúc phá lúc bại, đúng là thời cơ tốt để luyện thành đại pháp. Ngàn vạn lần đừng buông tay, nếu không e rằng cả việc tự vẫn cũng phải nhờ bọn ta giúp đỡ.

Bạt Phong Hàn hai mắt ánh lên tia hy vọng hỏi:

- Luyện thế nào đây?

Từ Tử Lăng đáp:

- Bây giờ bắt đầu. Bọn ta luân phiên thúc đẩy chân khí vào nội thể huynh, còn huynh tự phụ trách việc dẫn dắt, bằng vào ý chí của mình để kích phát năng lực tiềm ẩn. Ta mang khẩu quyết đọc một lần cho Phong Hàn huynh nghe.

Bạt Phong Hàn nói:

- Tốt! Bọn ta thử một phen xem sao.

Khấu Trọng cầm Tỉnh Trung Nguyệt lên, nói:

- Để ta ra ngoài đi một vòng.

---o0o---

Hoàng hôn buông xuống, Bạt Phong Hàn nặng nhọc thiếp đi, bao nhiêu ngân trâm trên mặt đã bỏ đi hết.

Khấu Trọng sau khi đưa ngựa đi uống nước ở con suối nhỏ trong vùng phụ cận trở về, bước vào trướng ngồi xuống bên cạnh Từ Tử Lăng hỏi:

- Tình hình ra sao?

Từ Tử Lăng nói:

- Phải xem phát triển tối nay thế nào. Đến thời khắc này, tình huống của lão Bạt nhất thiết đều theo đúng như trong khẩu quyết của Hoán Nhật Đại Pháp có nói, kích khởi tiềm năng cùng sinh khí ẩn chứa trong bảo khố tự cung tự cấp của nội thể mà mẹ đã nói. Huyết ứ trong lục phủ ngũ tạng của huynh ấy đã tiêu tán được tám chín phần, vấn đề là những đoạn kinh mạch bị đứt đoạn có khả năng tiếp nối lại không. Huynh ấy hiện giờ không phải là ngủ mà là tiến nhập trạng thái thai tức, thả lỏng hoàn toàn, vô nhân vô ngã, chính là ngọa thiền chân chính.

Khấu Trọng hỏi:

- Huynh ấy có nghe thấy bọn ta nói không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Chắc là không nghe thấy. Bởi vì huynh ấy tất đang phải vận dụng định lực vô thượng của bản thân, toàn lực thôi thúc kích khởi sinh cơ trong nội thể. Khẩu quyết nói: "ký tòng nhất niệm hoàn tòng nhất niệm diệt； sanh diệt diệt tẫn xử, diệt diệt sanh ki khởi" (đến từ ý nghĩ rồi theo ý nghĩ mà đi, sinh rồi diệt diệt tới tận cùng, diệt xong lại tạo ra sinh cơ). Cái đó gọi là "niệm lực“, tại lúc sinh tử quan đầu, ta và người chỉ có thể làm hộ pháp, quan trọng là xem xem số mệnh của huynh ấy như thế nào, giả như.. ài...

Khấu Trọng quan tâm run giọng hỏi:

- Giả như cái gì? Sao lại ngập ngừng như thế?

Từ Tử Lăng chán nản đáp:

- Chỉ có lão thiên gia mới biết được liệu Hoán Nhật Đại Pháp có khả năng giúp lão Bạt bước ra từ trong cõi chết hay không. Nếu như đến sáng mai mà huynh ấy vẫn không nối được các đoạn kinh mạch bị đứt, bọn ta chỉ còn cách hạ thủ thành toàn cho huynh ấy, rồi đi tìm Tất Huyền liều mạng.

Khấu Trọng nói:

- Khẩu quyết có nói "sanh diệt diệt tẫn xử, diệt diệt sanh cơ khởi", huynh ấy nhất định cát nhân thiên tướng. Ài! Mẹ ơi, ngươi nói thật chứ, khẩu quyết này nói không chừng chỉ từ ý niệm thuận miệng mà nói ra, chỉ là hy vọng lần này là ngoại lệ.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Nghĩ nhiều vô ích. Tất Huyền thực sự lợi hại hơn bọn ta tưởng

tượng rất nhiều. Đến giờ ta đã hiểu thế nào là "thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân", đây thật không phải hồ ngôn loạn ngữ.

Khấu Trọng nói:

- Tất Huyền vốn có chủ ý lấy đi cái mạng nhỏ của cả ba huynh đệ, giết bọn ta nửa mạng cũng không chừa. Ai ngờ bọn ta lợi hại hơn lão tưởng, lão Bạt trước khi lâm nguy đã phản kích khiến Tất Huyền thụ thương, không còn khả năng tiếp tục hạ sát thủ đối với hai ta. Ngươi có cho rằng lão sau khi hồi phục thương thế sẽ lại truy sát bọn ta?

Từ Tử Lăng đáp:

- Khả năng đó rất lớn, giải quyết thế nào đây? Lão Bạt hiện tại tuyệt không thể di động, nếu đánh thức huynh ấy thì công lao trước đây sẽ mất hết, không còn hy vọng phục nguyên.

Khấu Trọng đưa tay chạm vào cái chăn lông mà Bạt Phong Hàn đang nằm, vốn lấy ra từ trong túi hành trang của bọn gã, nói:

- Mặc dù vất vả, nhưng chỉ cần bọn ta để tâm một chút, mỗi người cầm hai đầu chăn, chẳng phải có thể không làm kinh động tới huynh ấy mà mang huynh ấy đi được rồi sao.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Đi đâu đây? Nếu đi quá xa bọn ta sẽ không chịu nổi.

Khấu Trọng đáp:

- Bên cạnh con suối nhỏ ta đưa ngựa đến uống nước lúc nãy có rừng cây đại thụ, ở đó dù sao so với căn lều bất tường này cũng an toàn hơn một chút. Sau đó ta một mồi lửa thiêu cháy cái lều này, rồi

cưỡi ngựa tạo dấu giả trên cỏ nhằm mê hoặc địch nhân, sau khi chạy xa rồi sẽ theo dòng suối mà quay lại. Ngay cả nếu Tất Huyền thông minh linh mẫn hơn người thì cũng lâu mới tìm ra.

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu chỉ là Tất Huyền một người một ngựa, bọn ta còn có khả năng liều mạng. Sợ nhất là còn có Triệu Đức Ngôn, Đôn Dục Cốc cùng với trăm ngàn Kim Lang quân. Nhưng cũng đành làm theo phương pháp của ngươi vậy!

-----oOo-----

Tiếng vó ngựa vang trời, hơn ba mươi thớt ngựa phi nhanh tới, dừng lại trước đống tro tàn của chiếc lều, người người xuống ngựa cẩn thận tìm kiếm. Một con liệp ưng từ đám người bay lên, lao vào không trung, lượn vòng vòng quan sát.

Ẩn mình trên cây, Khấu Trọng ghé gần bên tai Từ Tử Lăng hỏi:

- Có thấy Tất Huyền không?

Trong tình huống này, Tất Huyền chính là đại khắc tinh của bọn họ, nếu hắn tìm tới, Bạt Phong Hàn khẳng định hết đời.

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Xa quá, không nhìn rõ được. Lão cuối cùng cũng là thân phận tông sư, đã nói thì không thể không giữ lời. Theo ta thấy thì là Triệu Đức Ngôn và Hương tiểu tặc, chỉ bọn chúng mới không thể bỏ qua cho bọn ta.

Khấu Trọng nghiến răng nói:

- Để ta đánh lạc hướng bọn chúng.

Khi địch nhân không tìm thấy di hài hay mộ cốt của Bạt Phong Hàn, ắt sẽ đoán được Bạt Phong Hàn trọng thương mà không chết, lúc đó sẽ theo dấu ngựa mà truy đuổi đến bờ suối, sau đó ắt lại chia quân làm hai toán tìm kiếm dọc theo con suối, cuối cùng tất sẽ tìm thấy bọn họ, vì thế Khấu Trọng mới có đề nghị như vậy.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Nếu chết thì chết cùng nhau. Tệ nhất là ngươi không biết đường, sẽ sớm bị bọn chúng truy kịp, đừng quên rằng trên đầu còn có một con liệp ưng đang theo dõi ngươi.

Khấu Trọng nhìn vào khoảng đất trống trong rừng nơi Bạt Phong Hàn đang nằm và mấy thớt ngựa đang nghỉ ngơi bên cạnh, cảm thán nói:

- Tốt! Nếu có chết ta cũng phải đưa Hương tiểu tặc theo bồi táng! Ta chưa từng thống hận và khinh bỉ kẻ nào như vậy.

Con liệp ưng bất chợt bay trở lại, sau khi lượn hai ba vòng, liền bay về hướng Tây.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vô cùng mừng rỡ, liệp ưng tất nhiên đã phát hiện hướng đó có người, không lẽ lại trùng hợp như vậy?

Quả nhiên địch nhân lập tức lên ngựa, toàn lực đuổi theo liệp ưng, nhanh chóng đi khỏi.

------oOo------

Trời sáng dần, một đêm dài cuối cùng đã qua.

Bạt Phong Hàn mở mắt, nhanh chóng phục hồi ý thức, nói:

- Đỡ ta ngồi dậy.

Hai người đỡ gã dậy, tim đập thình thịch hồi hộp chờ nghe gã nói. Bạt Phong Hàn hít dài một hơi khẩu khí, cười ha hả:

- Ta thua rồi!

Thấy hai người tròn mắt như hai con chim ngốc nhìn mình, Bạt Phong Hàn vui vẻ nói:

- Đừng hiểu sai ý ta. Ta nói đích thực là bại cho Tất Huyền, chứ không phải là không luyện được Hoán Nhật Đại Pháp.

Hai người mừng rỡ hô lớn, hân hoan vô cùng.

Bạt Phong Hàn thử cử động hai tay rồi nói:

- Ta mới chỉ luyện thành cơ bản công phu Hoán Nhật Đại Pháp đệ nhất tầng, đem kinh mạch bị đứt nối lại, nhưng trong một khoảng thời gian tuyệt đối không thể vọng động chân khí, nhất thiết phải thuận theo tự nhiên. Theo ta thấy sau bảy tám ngày, ta sẽ có thể hoàn toàn phục hồi công lực, nói không chừng có thể còn mạnh hơn trước. Hai người vạn lần không thể dùng Trường Sinh khí trợ giúp ta nữa, nếu không công lực phục hồi sẽ giảm đi rất nhiều.

Hai người gật đầu hiểu ý. Bạt Phong Hàn đặt tay lên bờ vai hai người, nói:

- Thực là hảo huynh đệ, đỡ ta đứng dậy nào.

Hai người đỡ y đứng dậy. Bạt Phong Hàn mục quang hướng ra phía ngoài rừng nơi ánh nắng ban mai rực rỡ làm nổi bật màu xanh của thảo nguyên, xúc động nói:

- Chỉ có chết đi sống lại, người ta mới có thể thấy mỹ cảnh của đại thảo nguyên là hạnh phúc trân quý nhường nào. Hà! Sẽ có một ngày ta khiến cho Tất Huyền nếm trải mùi vị của thất bại. Buông ta ra, Bạt Phong Hàn ta nhất định phải tự đứng bằng sức lực của bản thân.

Hai người sau khi lấy nước cho y liền buông tay ra. Bạt Phong Hàn loạng choạng hai cái, cuối cùng đứng vững, sắc mặt trắng bệch cười khổ:

- Ta có lẽ không thể cưỡi ngựa.

Khấu Trọng cười nói:

- Để bọn ta thay phiên đỡ huynh!

Hai người không đành lòng nói cho gã biết rằng thân hãm hiểm cảnh, lúc nào cũng có thể gặp phải truy binh của Triệu Đức Ngôn đuổi tới.

Từ Tử Lăng nói:

- Chi bằng nghỉ ngơi một ngày, khi đêm xuống bọn ta sẽ lại lên đường.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên mất một lúc, trầm giọng hỏi:

- Có truy binh sao?

Khấu Trọng biết không cách gì giấu y, nếu không đã không cần rời y từ lều ra đây, bèn thuật lại chuyện đêm hôm trước.

Bạt Phong Hàn kiên quyết nói:

- Bọn ta phải lập tức khởi trình, bằng thuật "nhân mã như nhất" toàn lực lên đường, đó là cách duy nhất để bỏ rơi truy binh.

---o0o---

Từ Tử Lăng đột nhiên kêu lớn:

- Dừng lại!

Khấu Trọng dẫn theo con ngựa quý Tháp Khắp Lạp Mã Can của Bạt Phong Hàn vội vã quay lại, thấy sắc mặt tái nhợt như xác chết của Bạt Phong Hàn, không kìm được toàn thân chấn động, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Bạt Phong Hàn nhắm mắt, cúi xuống dựa vào lưng Từ Tử Lăng, đáp:

- Ta váng đầu quá.

Từ Tử Lăng nói:

- Không có chuyện gì đâu, nghỉ một lát sẽ tốt thôi.

Khấu Trọng xuống ngựa, đến bên Từ Tử Lăng, đỡ Bạt Phong Hàn xuống, để y nằm trên thảm cỏ nghỉ ngơi.

Trời đã quá trưa, trên thảo nguyên tuy không thấy bóng dáng địch nhân, nhưng bọn chúng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Vài con dã ưng lượn vòng bên trên một hồ nhỏ trong cánh rừng thưa xa xa, thật khiến người ta tưởng tượng sợ hãi, nghi thần nghi quỷ.

Bạt Phong Hàn nhắm chặt mắt, bất ngờ chìm vào giấc ngủ. Khấu Trọng lo lắng hỏi:

- Không phải có gì xấu chứ!

Từ Tử Lăng bắt mạch cổ tay của Bạt Phong Hàn, sắc mặt vui vẻ nói:

- Đừng lo lắng, ngược lại nên vui mừng, Hoán Nhật Đại Pháp đã tiến nhập đệ nhị giai đoạn, lấy thiên địa tinh hoa bồi bổ bổn thể. Lão Bạt không phải vì hành trình gian khổ không chịu nổi, mà là chịu ảnh hưởng của dương quang địa khí, tự nhiên phải nằm xuống ngọa thiền. Ta vốn không có lòng tin huynh ấy có thể hoàn toàn hồi phục công lực, hiện tại thì có rồi!

Khấu Trọng vẫn còn lo lắng, bèn hỏi:

- Đây có phải là hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa không, lợi hại thế sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Không phải hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa, mà là hấp thụ tiên thiên chân khí của thiên địa, cũng giống như Trường Sinh khí của bọn ta.

Khấu Trọng cười khổ:

- Hy vọng huynh ấy không không ngủ liền bảy ngày bảy đêm, lúc đó thì chỉ chờ người ta tới làm thịt bọn ta nữa thôi.

Từ Tử Lăng chấn động nói:

- Hỏng rồi!

Khấu Trọng nhìn theo hướng Từ Tử Lăng đang nhìn, chỉ thấy từ hướng địch nhân bỏ đi tối hôm trước bụi bốc lên mù mịt, ẩn hiện có nhân mã đang tiến lại.

"ký tòng nhất niệm hoàn tòng nhất niệm diệt；sanh diệt diệt tẫn xử, diệt diệt sanh ki khởi":

theo dịch giả DD dịch: đến từ ý nghĩ rồi theo ý nghĩ mà đi, sinh rồi diệt diệt tới tận cùng, diệt xong lại tạo ra sinh cơ.

theo bạn Hồng Thất Công: theo một niệm sinh thì một niệm diệt, chỗ sinh và diệt đều bị diệt hết, thì diệt bị diệt hết nên sinh cơ lại khởi. (câu này chắc liên quan đến kinh Phật).

Chương 490: Kết minh thảo nguyên

Định thần nhìn kỹ, mới biết một phen hú vía.

Đây hẳn là đoàn sứ tiết của một nước nào đó đến từ phía Tây, do hơn một trăm kỵ binh phụ trách hộ tống. Họ mặc tỏa tử giáp* dài đến đầu gối, quần dài nhét trong giầy đồng cao cổ, mặc áo cổ tròn, tay áo chỉ che một phần cánh tay. Điều khiến người ta chú ý chính là các chiến sĩ đều đội khôi giáp có phần đỉnh giống như mào gà, hộ diêm* buông xuống che kín hai tai, có cả phần bảo hộ gáy, vừa là khôi giáp vừa là mũ trùm đầu thông dụng phòng gió cát của cư dân vùng sa mạc. Trong đội có hơn mười con lạc đà, hàng hóa cột trên giá gỗ gắn ở hai bướu, ngoài ra còn có năm cỗ xe la, mỗi xe do bốn con la kéo, chậm rãi đi ngang qua mặt họ tiến về hướng Đông Bắc.

Hai người quan sát đoàn người ngựa, đối phương cũng chú ý bọn họ.

Khấu Trọng khẽ nói:

- Không biết là người của nước nào ở Tây phương nhỉ? Ăn mặc thật kỳ dị cổ quái.

Tạm thời mất đi sự chỉ điểm của người hướng đạo tốt nhất - Bạt Phong Hàn, hai người chẳng có cách nào để phán đoán.

Từ Tử Lăng nói:

- Lạc đà là loài vật chỉ có ở sa mạc, mũ của họ có tác dụng che cát

che nắng, vậy những người này phải đến từ vùng sa mạc.

Một tiếng hô vang lên, toàn đội lập tức dừng lại, tạo thành một hàng ngang dài khoảng nửa dặm trước mặt bọn họ.

Thủ lĩnh là một kỵ sĩ trẻ tuổi, vỗ ngựa phi thẳng đến chỗ hai người. Thớt ngựa đầu nhỏ cổ to, hết sức cường tráng.

Thân hình kỵ sĩ vạm vỡ dũng mãnh, nước da hơi đen, gương mặt trung hậu chất phác nhưng đôi mắt rất tinh anh, biểu hiện thuộc loại người trí dũng song toàn, hông cài mã đao, lưng đeo trường cung, uy phong lẫm lẫm.

Trực giác hai người cảm thấy đối phương không hề có ác ý, vì người đó chỉ tiến đến một mình, tay phải giơ cao tựa như tỏ ý chào hỏi. Hai người cũng lật đật bắt chước đối phương giơ tay đáp lễ.

Sau khi cưỡi ngựa đến trước ba người, kỵ sĩ bất ngờ dùng Hán ngữ hỏi:

- Hán nhân huynh đệ, các vị muốn đi đâu, có người bị thương phải không?

Ánh mắt hắn dừng lại nơi Bạt Phong Hàn đang nằm trên thảm cỏ.

Hai người không ngờ đối phương biết Hán ngữ, ngạc nhiên tột bực. Hơn nữa đây là lần đầu tiên ở Tái Ngoại này được người ta gọi huynh đệ, càng có cảm giác được đối xử quá tử tế.

Khấu Trọng đáp:

- Hắn quả thực thân thụ trọng thương, cần phải nằm nghỉ. Các vị huynh đệ từ đâu đến?

Kỵ sĩ trẻ tuổi nhảy xuống ngựa, đi đến trước mặt hai người, cúi đầu xem xét Bạt Phong Hàn, trầm giọng:

- Bị người Đột Quyết đả thương phải không? Huynh đài này chắc là người Đột Quyết? Quả thực nội tạng thụ thương.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Hắn đúng là người anh em Đột Quyết của bọn ta, huynh đệ làm sao biết được hắn bị người Đột Quyết đả thương?

Kỵ sĩ trẻ tuổi đáp:

- Ta tên là Việt Khắc Bồng, là Hộ giá tướng quân dưới trướng Xa Sư quốc vương ở Thổ Lỗ Phồn. Đêm qua có một đám người Đột Quyết đến doanh trại của bọn ta tra hỏi tung tích hai người Hán, có phải là các vị không?

Hai người nhìn nhau, thì ra đối tượng đêm qua truy binh của Triệu Đức Ngôn đuổi nhầm chính là đoàn sứ tiết đến từ Xa Sư quốc này.

Việt Khắc Bồng lộ ra nụ cười dương dương đắc ý, nói:

- Ta trả lời chúng hình như nghe thấy tiếng vó ngựa chạy về hướng Tây, chúng liền đuổi theo hướng đó, hà hà!

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Đa tạ giúp đỡ!

Việt Khắc Bồng hừ lạnh:

- Người Đột Quyết tay tanh mùi máu, hoành hành bá đạo, không lừa chúng thì lừa ai nữa!

Từ Tử Lăng không nhịn được hỏi:

- Tướng quân sao nói được tiếng Hán chuẩn như vậy?

Việt Khắc Bồng vui vẻ đáp:

- Thời kỳ Hán Minh Đế của các vị thống trị Trung Nguyên, đại tướng Ban Siêu quý triều dẫn quân đến đuổi quân Hung Nô đang ức hiếp chúng tôi, thành lập Tây Vực đô hộ phủ. Sau đó Hán triều sụp đổ, Hán quân đồn trú ở đó quy thuận nước ta, lấy vợ sinh con, bản thân ta cũng có huyết thống người Hán nên rất hâm mộ văn hóa Trung Thổ, từ nhỏ đã học tập Hán ngữ.

Hai người thầm nghĩ thảo nào hắn gọi họ là Hán nhân huynh đệ. Trong lúc Bạt Phong Hàn thụ thương, con đường phía trước đang mờ mịt, gặp được người có huyết thống người Hán, hai gã hết sức ngạc nhiên và vui mừng. Quả đúng là tha hương ngộ cố tri.

Việt Khắc Bồng thân thiện nói:

- Tiểu đệ lần này phụng vương mệnh đưa lễ vật đến "Long Tuyền" ở vùng Đông Bắc, các vị nếu đi về hướng đó có thể nhập bọn với chúng tôi, huynh đệ Đột Quyết của các vị có thể nằm trong xe la dưỡng thương.

Khấu Trọng thoáng mừng rỡ, nhưng lại lắc đầu nói:

- Bọn ta đắc tội với người Đột Quyết, nếu đi cùng sẽ liên luỵ các vị. Hảo ý của tướng quân bọn ta xin tâm lĩnh!

Việt Khắc Bồng giơ ngón cái tán thưởng:

- Rất nhiều người nói Hán nhân giảo hoạt bất nghĩa, ta lại thấy các vị là hảo hán tử. Không cần lo lắng, người Đột Quyết sớm nhận định các vị không ở trong đoàn bọn ta, chỉ cần ba vị chịu nấp trong thùng xe, bảo đảm chúng không nghi ngờ. Đi nào! Nếu để liệp ưng của chúng phát hiện các vị, ắt đó cũng là thời khắc đại họa lâm đầu.

o0o

Bên trong chiếc xe la đậy kín, hai người nằm thoải mái giữa những súc vải trắng, loại hàng hóa duy nhất trong xe, Bạt Phong Hàn nằm yên ổn ở giữa. Ba con chiến mã của bọn họ đi theo sau xe la.

Khấu Trọng than:

- Một ngày một đêm vừa qua khẳng định là khoảng thời gian thất bại và lo lắng nhất trong đời chúng ta, giờ thì cuối cùng đã trôi qua.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Đừng nói sớm như thế, ngày nào lão Bạt chưa hồi phục, chúng ta vẫn chưa có những ngày yên ổn. Ài! Ta lần đầu tiên hối hận đã nhận lấy Ngũ Thải thạch của Mỹ Diễm phu nhân, càng sợ liên luỵ đến vị huynh đệ kiến nghĩa dũng vi Việt Khắc Bồng.

Khấu Trọng gượng cười:

- Bây giờ đi bước nào hay bước nấy, tóm lại còn hơn bị Tất Huyền giết hết cả ba.

Một chiến binh Xa Sư quốc biết Hán ngữ khác tên là Khách Chuyên - phó tướng của Việt Khắc Bồng đến bên xe nói nhỏ:

- Cẩn thận chút! Người Đột Quyết đến!

Tay Khấu Trọng sờ lên Tỉnh Trung Nguyệt đặt bên mình, hai trái tim như sắp vọt ra khỏi lồng ngực.

Nếu bị phát hiện, họ buộc lòng tận lực phản kích. Hai gã không thể bỏ lại Bạt Phong Hàn, càng không thể để mặc đối phương giết những chiến sĩ Xa Sư đã trượng nghĩa giúp họ.

Tiếng vó ngựa rầm rập nhanh chóng tiếp cận.

Thanh âm Đôn Dục Cốc dùng tiếng Đột Quyết quát:

- Có gặp hai Hán nhân đó không?

Việt Khắc Bồng đáp:

- Bọn ta chưa gặp bất kỳ ai cả.

Tiếng vó ngựa xa dần.

Hai người thả lỏng toàn thân, thầm kêu may mắn.

Đến hoàng hôn khi bọn họ cắm trại nghỉ ngơi, không thấy xuất hiện truy binh nữa.

Sau khi thu xếp ổn thỏa Bạt Phong Hàn vẫn ngủ say bất tỉnh, hai người tham gia dạ tiệc ngoài trời của nhóm người Việt Khắc Bồng. Mọi người vây tròn quanh đống lửa, trong làn gió đêm lạnh lẽo trên đại thảo nguyên, chuyền tay nhau uống Bồ đào mỹ tửu. Sau khi uống hai ngụm rượu lớn, Khấu Trọng động dung nói:

- Đây quả là loại rượu mỹ vị tinh thuần nhất mà tại hạ từng uống!

Trên bếp lửa là một nồi canh thịt cừu, mùi hương thơm phức lan tỏa khắp khu trại.

Những chiến binh Xa Sư hết sức nhiệt tình và hiếu khách, bỏ đầy thức ăn vào các chén sứ lớn đưa tới tận tay hai người.

Việt Khắc Bồng nói:

- Vẫn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh của hai vị.

Khấu Trọng không muốn giấu hắn, thản nhiên đáp:

- Ta tên Khấu Trọng, hắn là Từ Tử Lăng.

Việt Khắc Bồng tỏ ra chưa từng nghe đến tên hai người, vui vẻ nói:

- Thì ra là Khấu huynh và Từ huynh, hai cái tên thật hay.

Khấu Trọng tò mò hỏi:

- Nếu ta muốn gọi tướng quân, trong ba chữ Việt Khắc Bồng nên dùng chữ nào làm họ?

Việt Khắc Bồng đáp:

- Tên đầy đủ của ta là Việt Khắc Bồng Tha Cổ Lỗ Na, Lỗ Na là tên bộ tộc, Tha Cổ là tổ tính, Việt Khắc Bồng là tên tiểu đệ.

Khấu Trọng cười khà khà hỏi:

- Vậy ta gọi tướng quân là Bồng huynh thì thế nào? Có mạo phạm

không?

Việt Khắc Bồng cười nói:

- Gọi Bồng huynh rất dễ nghe đó.

Từ Tử Lăng nói:

- Lần này toàn nhờ Bồng huynh trượng nghĩa giúp đỡ, khiến huynh đệ bọn ta tránh được kiếp nạn, hai huynh đệ ta cả đời không quên. Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ tự mình lên đường, hy vọng tương lai vẫn có ngày gặp lại.

Việt Khắc Bồng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Huynh đệ Đột Quyết của các ngươi vẫn đang hôn mê bất tỉnh, sao không đợi hắn tỉnh dậy rồi hãy tính?

Khấu Trọng biết Từ Tử Lăng không muốn liên lụy đến Việt Khắc Bồng, gã nói:

- Bồng huynh yên tâm, bọn ta sẽ tự có biện pháp.

Nét mặt Việt Khắc Bồng sầm lại, không vui nói:

- Hai vị không xem ta là bằng hữu phải không?

Từ Tử Lăng vội đáp:

- Bồng huynh đừng hiểu lầm, huynh mãi mãi là huynh đệ của bọn ta.

Việt Khắc Bồng kiên quyết nói:

- Vậy đợi tiến vào mục dã của người Khiết Đan rồi mọi người mới chia tay.

Khuôn mặt đen thui của hắn chợt lộ vẻ miễn cưỡng.

Khấu Trọng cười khổ:

- Người Khiết Đan đối với chúng ta cũng chẳng tốt hơn thủ hạ của Hiệt Lợi.

Việt Khắc Bồng nhíu mày hỏi:

- Các vị rốt cuộc đã làm chuyện gì?

Khấu Trọng nói:

- Bồng huynh có biết vị huynh đệ Đột Quyết bị thương của chúng ta chính là Bạt Phong Hàn không?

Việt Khắc Bồng và Khách Chuyên đồng thời động dung. Việt Khắc Bồng chấn động nói:

- Không ngờ là Bạt Phong Hàn khắc tinh của mã tặc, ta thật có mắt không tròng. Trên đại thảo nguyên ai có thể đả thương huynh ấy?

Khấu Trọng than:

- Còn ai ngoài lão khốn kiếp Tất Huyền!

Việt Khắc Bồng và Khách Chuyên lập tức biến sắc.

Việt Khắc Bồng hít một hơi khí lạnh, gương mặt hiện ra vẻ cực kỳ kiên quyết:

- Vậy chuyện này ta càng không thể không quản. Bạt Phong Hàn từng vì bọn ta trừ khử hai đám mã tặc hoành hành khắp sáu châu Thổ Lỗ Phồn, là ân nhân của chúng ta.

Khách Chuyên xen vào hỏi:

- Tất Huyền xưa nay thủ đoạn hung tàn, giết người không nháy mắt. Bạt Phong Hàn lại là người Hiệt Lợi hận thấu xương, vì sao Tất Huyền lại tha huynh ấy một mạng?

Khấu Trọng thản nhiên đáp

- Không phải Tất Huyền hạ thủ lưu tình, mà bọn ta đã cướp lại tính mạng Bạt Phong Hàn từ trong tay lão.

Việt Khắc Bồng và Khách Chuyên trợn mắt nhìn nhau, dường như không thể tin nổi.

Khấu Trọng cười:

- May mắn chỉ một mình Tất Huyền đuổi đến, nếu không hai huynh đệ ta nhất định không còn mạng ngồi đây uống rượu Bồ đào với các vị.

Việt Khắc Bồng vẫn vẻ không thể tin nổi, cất tiếng hỏi lại:

- Hai vị từng giao thủ với Tất Huyền?

Khấu Trọng nói:

- Người thực sự giao thủ là Bạt Phong Hàn, cho nên huynh ấy suýt nữa mất mạng. Bọn ta chỉ đấu hai chiêu với lão. Sau khi Tất Huyền

bỏ đi, đám người Đôn Dục Cốc mới đuổi tới tìm bọn ta rửa hận, chúng ta vì chiếu cố lão Bạt nên buộc lòng phải chạy trốn.

Việt Khắc Bồng kịch chấn, hỏi tiếp:

- Đám người Đột Quyết vừa rồi có cả Đôn Dục Cốc sao?

Khấu Trọng sau khi giải thích một lượt, thành khẩn nói:

- Người hỏi các vị chính là hắn. Bồng huynh đang có nhiệm vụ trên mình, không nên rơi vào vũng nước đục này. Ân nghĩa của Bồng huynh bọn ta vô cùng cảm kích.

Việt Khắc Bồng bỗng nhiên cười ha hả, vui vẻ nói:

- Hai vị chắc chắn là người rất nổi danh tại Trung Thổ, vì vậy mới trở thành bằng hữu của Bạt Phong Hàn, hơn nữa lại có thể bức lui Tất Huyền. Thật không dám giấu, tiểu đệ lần này đến Long Tuyền ngoài việc tham gia đại điển lập quốc của Túc Mạt bộ còn có mục đích khác, đã sớm không màng chuyện sinh tử. Chi bằng chúng ta đồng tâm hiệp lực, chân thành hợp tác đôi bên cùng có lợi, thế nào?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hết sức ngạc nhiên, cũng bị khơi dậy lòng hiếu kỳ. Hai gã thầm nghĩ bằng hữu có chuyện đương nhiên phải xuất thủ tương trợ, huống chi là ân nhân thì càng không thể thoái thác.

Khấu Trọng quả quyết nói:

- Bồng huynh cứ nói thẳng đừng ngại, chỉ cần lão Bạt tỉnh lại, chuyện lớn bằng trời chúng ta cũng có thể nghĩ cách.

Việt Khắc Bồng trầm ngâm giây lát rồi hỏi:

- Hai vị từng nghe qua về một người tên là Phục Nan Đà chưa?

Từ Tử Lăng hỏi lại:

- Có phải Thiên Trúc Cuồng Tăng Phục Nan Đà, người kích động Bái Tử Đình lập quốc?

Việt Khắc Bồng mắt rực sát khí, dằn từng tiếng:

- Chính là kẻ này. Bảy năm trước hắn đến Thổ Lỗ Phồn truyền giáo rồi tranh luận cùng với hai vị giáo chủ Ma Ni giáo và Cảnh giáo. Hắn trổ tài hùng biện trôi chảy, pháp lý tinh thâm, rất được các vị Quân chủ khen ngợi, còn lập ra Thiên Trúc giáo. Khi đó hắn để râu tóc bù xù che cả gương mặt, không gọi là Phục Nan Đà mà tự xưng là Khổ Tăng. Ai cũng nghĩ y là Thánh tăng đạo hạnh cao thâm, bị hắn lừa gạt cho đến nỗi nghe theo răm rắp, ngờ đâu… Ài!

Khấu Trọng hỏi:

- Bồng huynh là một trong những người bị gạt phải không?

Việt Khắc Bồng nói:

- Khi đó ta tuổi còn nhỏ, cha mẹ là giáo đồ Cảnh giáo nên không bị gạt. Nhưng Hoàng tộc các nước đều cung phụng hắn như thần minh, theo danh mục hắn lập ra mà hiến kim hiến bảo, lại cho con cái theo hắn tu pháp. Đến khi Giáo chủ Ma Ni giáo và Cảnh Giáo đột nhiên chết bất đắc kì tử mới có người hoài nghi hắn hạ độc thủ, nhưng đã trễ một bước, hắn mang theo số lớn tài bảo trốn mất không thấy bóng dáng. Sau đó còn phát hiện rất nhiều nữ tín đồ có tư sắc bị hắn mượn việc tu pháp gian dâm sát hại. Điều này đã gây ra một trường sóng to gió lớn, khiến tiên vương cũng vì từng hết lòng tiến cử mà bị

mọi người trách cứ, sau đó buồn bực phẫn nộ mà chết. Thù này hận này người Xa Sư quốc bọn ta quyết không bao giờ quên.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Thổ Lỗ Phồn có bao nhiêu nước?

Việt Khắc Bồng đáp:

- Tổng cộng có tám nước, mạnh nhất chính là Xa Sư tiền quốc bọn ta, những nước khác là Xa Sư hậu quốc và Sơn Bắc lục quốc. Hai năm trước, bọn ta có người đến Long Tuyền buôn bán vừa khéo gặp phải Phục Nan Đà, tuy hắn đã cạo râu nhưng chỉ nhìn một cái là nhận ra.

Khấu Trọng bừng tỉnh nói:

- Các vị lần này mượn tiếng tặng lễ vật, thực chất là tìm Phục Nan Đà tính sổ. Theo ta thấy Bái Tử Đình cũng chẳng phải là thiện nam tín nữ gì, mười phần đến tám, chín cấu kết Phục Nan Đà làm điều ác, gạt tài bảo của các vị dùng để khai quốc.

Từ Tử Lăng nói:

- Loại dâm tăng này người người đều muốn tru diệt, huống hồ đó lại là việc của Bồng huynh. Việc này bọn ta tuyệt không khoanh tay đứng nhìn.

Việt Khắc Bồng cười khổ nói:

- Vấn đề ở chỗ liệu chúng ta có thể vượt qua được cửa ải đầu tiên để đưa lễ vật đến Long Tuyền không, bởi vì kẻ ác danh bậc nhất Khiết Đan là thủ lĩnh mã tặc Hô Diên Kim đã thề phải chặn cướp quà

mừng bọn ta đưa đến Long Tuyền. Người này lại được A Bảo Giáp, thế lực mạnh nhất Khiết Đan, toàn lực ủng hộ.

Khấu Trọng nói:

- Bồng huynh đi vòng qua Khiết Đan, chẳng phải giải quyết được vấn đề ư?

Việt Khắc Bồng than:

- Không đi qua Khiết Đan, thì phải qua Thất Vi. Nghe nói người Thất Vi vì chống đối Bái Tử Đình mà kết minh với người Khiết Đan. Thâm Mạt Hoàn của Nam Thất Vi so ra còn khó đối phó hơn Hô Diên Kim.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Vậy chi bằng đi vòng sang Thất Vi nhử Thâm Mạt Hoàn ra khỏi sào huyệt của hắn, vì bọn ta đang muốn tìm hắn đây.

Khách Chuyên cau mày trả lời:

- Bọn ta không quen đường bên đó.

Từ Tử Lăng không muốn vì chuyện riêng ảnh hưởng đến kế hoạch người khác, vội nói:

- Không vấn đề gì, các ngươi cứ đi theo lộ tuyến đã định!

Việt Khắc Bồng ngần ngại hỏi:

- Tiểu đệ vẫn chưa thỉnh giáo hai vị vì chuyện gì mà đến thảo nguyên?

Khấu Trọng tỏ vẻ đau đầu đáp:

- Vốn dĩ chỉ muốn thu hồi tám vạn bộ da dê bị phe nào đó cướp mất nhưng sự tình lại phát triển rắc rối phức tạp. Nay Bồng huynh đột nhiên hỏi tới, ta thực cũng không biết bắt đầu từ đâu mà nói nữa.

Việt Khắc Bồng tặc lưỡi:

- Tám vạn tấm da dê không phải con số nhỏ, là ai vậy?

Khấu Trọng nói:

- Chính là làm người trung gian, mua của người Hồi Hột cho Bái Tử Đình.**

Khách Chuyên chợt giật mình nhìn sang Việt Khắc Bồng, vẻ muốn nói gì lại thôi. Việt Khắc Bồng khẽ gật đầu nói:

- Việc tương tự từng xảy ra với bọn ta. Khoảng ba năm trước, bọn ta có mua một trăm xe gạo loại Hưởng Thủy nổi tiếng ở chỗ Bái Tử Đình, trên đường đi bị người ta cướp sạch trong đêm! Một vài người may mắn chạy thoát, những người khác bị giết hại thê thảm. Từ đó đến nay bọn ta chỉ cho rằng gặp phải mã tặc, chưa từng hoài nghi Bái Tử Đình, xem ra tuyệt không đơn giản như vậy rồi.

Hai người nghe vậy nhìn nhau, Khấu Trọng nghiến răng nói:

- Bọn ta cũng chưa hề nghi ngờ hắn. Hừ! Nếu ta tìm được chứng cứ, ta sẽ biến đại điển lập quốc của hắn thành tang lễ vong quốc.

Việt Khắc Bồng và Khách Chuyên chỉ nghĩ rằng gã quá tức giận mà nói thế, sao đoán được quan hệ mật thiết của gã với Đột Lợi, xác thật có sức mạnh lật đổ Lật Mạt Mạt Hạt.

Việt Khắc Bồng ngẩng đầu lên, lộ ra thần sắc kiên định nhất quyết phải đạt mục tiêu, nói:

- Bắt đầu từ đêm nay, chúng ta chính là huynh đệ kề vai tác chiến, đồng sanh động tử, tuyệt không chia lìa.

Khấu Trọng nắm chặt tay hắn, đáp lại:

- Bất luận có khó khăn thế nào, bọn ta nhất định tiêu diệt Phục Nan Đà để lấy lại công đạo cho quý quốc.

Từ Tử Lăng cũng đặt tay lên đôi bàn tay đang nắm chặt của hai người nói:

- Trên đại thảo nguyên tuyệt không cho phép tên dâm tăng gạt người hoành hành.

Khách Chuyên cũng nhập vào nắm tay tuyên thệ, bốn người cảm thấy khí thế ngút trời.

Xa xa tiếng sói tru truyền đến, nhắc nhở bọn họ rằng tuy bề ngoài của đại thảo nguyên mỹ lệ này nhìn rất an tĩnh hòa bình, nhưng thực ra nguy cơ tiềm ẩn trùng trùng, con đường phía trước còn nhiều gian nan.

o0o

Hai người quay lại lều, Bạt Phong Hàn vẫn trong trạng thái ngủ sâu.

Khấu Trọng xem mạch Bạt Phong Hàn rồi cả mừng nói:

- Ta nói con bà nó là con gấu mà, Thiên Trúc tuy sinh ra dâm tăng

thuyết pháp, nhưng cũng sinh ra Hoán Nhật Đại Pháp hàng thật giá thật. Lão Bạt chỉ còn hai đạo chủ mạch chưa được nối liền, thật khiến người ta khó mà tin nổi.

Từ Tử Lăng cũng tỏ vẻ hân hoan:

- Hai ngày này là thời khắc quan trọng, chúng ta tuyệt không cho phép lão Bạt chịu bất kì tổn thương từ bên ngoài nào.

Khấu Trọng cất tiếng:

- Sáng mai chúng ta sẽ tiến vào phạm vi thế lực của người Khiết Đan, càng không thể sơ sẩy. Cho nên bây giờ cần ngủ một giấc thật ngon. Ài! Chúng ta không ngủ bao nhiêu đêm rồi?

Từ Tử Lăng thổi tắt ngọn phong đăng làm bằng sừng dê, nói:

- Theo ngươi thấy, lang tặc có phải người của Bái Tử Đình không, thậm chí cái gã Đoạn Trữ hoặc là Quản Bình gì gì đó, cũng là tay chân đi thu thập tài bảo cho hắn?

Khấu Trọng thở hắt một hơi nói:

- Nếu ngươi đoán đúng, chắc là Đại Minh Tôn Giáo cùng một ổ với Bái Tử Đình rồi. Con mẹ nó! Chúng ta sẽ đến Long Tuyền quấy phá long trời lở đất, khiến cho Bái Tử Đình và dâm tăng kia sau này không có một ngày yên thân.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ngươi dường như quên một vấn đề đau đầu khác, nước Cao Ly của mẹ đang toàn lực chống lưng cho Bái Tử Đình. Hai chúng ta nhúng tay phá hoại như thế, thù oán với sư di càng ngày càng sâu.

Khấu Trọng nhớ lại vị mỹ nhân tiểu sư di Phó Quân Tường thoáng xuất hiện rồi lại biến mất ở Sơn Hải Quan, ngửng đầu than:

- Chúng ta chỉ có thể đi bước nào hay bước nấy. Ài! Ngủ dậy rồi nói tiếp.

Nói xong gã nằm xuống ngủ luôn.

Từ Tử Lăng nằm cạnh Bạt Phong Hàn, mắt vẫn mở to nhìn vào bóng tối trong trướng, trong tâm hiện lên ngọc dung tuyệt thế của Sư Phi Huyên, thầm nghĩ có phải lúc này nàng cũng đang ở một góc nào đó trên đại thảo nguyên?

Tạm chú thích:

Tỏa tử giáp: giáp được làm bằng các khoen/vòng sắt nhỏ lồng vào nhau, nhìn xa như tấm lưới.

Hộ diêm: vành mũ hoặc tai mũ, bộ phận được kết nối với mũ để che tai hoặc cổ nhằm mục đích chống gió rét ở vùng lạnh hoặc chống nắng, gió cát ở sa mạc, cũng có thể bằng thép để bảo vệ khi ra chiến trận.

**: chỗ này ý Khấu Trọng nói về chuyện Trác Kiều (mà coi như bọn Khấu Từ đang đại diện cho) mua da dê của người Hồi Hột để bán lại cho Bái Tử Đình.

Dịch giả: Cuồng Tăng

Biên dịch: nhatsinh, Đệ đệ của A Kiều

Biên tập: mpi

Những chiến binh phía trước hô lên một tiếng, đoàn xe liền dừng cả lại. Trong xe la Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, thầm hiểu chắc chắn đã có chuyện bất thường xảy ra.

Sớm nay, khi trời vừa hửng cả đoàn đã lên đường, tính đến giờ mới đi được vài thời thần, nếu chẳng gặp chuyện gì đặc biệt chắc sẽ không dừng lại. Hai gã không dám xuống xe xem xét, sợ rằng những kẻ chặn đường là người của Đôn Dục Cốc. Quá trình hành công của Bạt Phong Hàn đang ở đúng giai đoạn quan trọng nhất, bất kỳ một kinh động nào cũng có thể khiến y khó luyện thành đại pháp, vì thế bọn gã không dám sơ xuất.

Đến khi Việt Khắc Bồng đến sau xe, Khấu Trọng vén tấm vải bố lên, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Vị tướng quân trẻ tuổi thần sắc nghiêm trọng nói:

- Phía trước có ba cây trường mộc côn treo ba chiếc đầu sói mới bị trảm xuống vẫn còn đẫm máu tươi, chính là tiêu ký "Huyết Lang Ấn" của Hô Diên Kim, tên mã tặc người Khiết Đan uy nhiếp đại thảo nguyên. Những người nhìn thấy “Huyết Lang Ấn” nếu không lập tức để lại hàng hoá tài vật cạnh mộc côn, chúng sẽ giết sạch không chừa một ai.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Thông thường chúng hạ thủ lúc nào?

Việt Khắc Bồng đáp:

- Rất khó nói, lúc thì chúng lập tức động thủ, lúc thì chúng đợi cho nạn nhân lo lắng hoảng sợ vài ngày, rồi mới đột ngột ra tay sát tử.

Từ Tử Lăng xen vào:

- Bồng huynh tính sao?

Việt Khắc Bồng trả lời:

- Không ngờ chưa tới Yến Nguyên, đã chạm phải Hô Diên Kim. Bây giờ chỉ có thể đề cao cảnh giác, binh đến tướng ngăn, nước lớn đắp đê.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều thầm kêu không ổn. Trên thảo nguyên này không có chỗ nào hiểm trở có thể phòng thủ, lại phải để mắt đến Bạt Phong Hàn và một lượng lớn hàng hoá lễ vật, đối phương chỉ cần một hai ngàn tên từ bốn phương tám hướng tấn công đến, bọn họ nên làm thế nào đây?

Khấu Trọng gạt phắt mọi lo lắng trong lòng, nói:

- Bọn ta ra ngoài đánh xe, nếu phát hiện ra điều gì bất thường còn dễ dàng phản kích.

Xa đội tiếp tục lên đường, Khấu Từ thay la kéo bằng ba thớt tuấn mã bảo bối, rồi trực tiếp ngồi đánh xe, theo đội hình tiến lên. Đi qua ba cây mộc côn treo mấy cái đầu sói đang nhe nanh vừa dữ tợn vừa đáng thương, hai gã dù đầy lòng can đảm nhưng trong lòng cũng có cảm giác bất an kỳ lạ.

Từ Tử Lăng lấy cây Vong Nguyệt Cung đã tặng Bạt Phong Hàn cùng

toàn bộ tên mang theo bên người, chuẩn bị cho trận chiến.

---o0o---

Yến Nguyên vẫn phủ một màu xanh tươi mát đến mê người, nhưng bầu không khí trong đoàn xe đã hoàn toàn khác hẳn. Những tử sĩ từ Xa Sư quốc không quản đường xa ngàn dặm để tới Long Tuyền phục cừu đều trong trạng thái giới bị cao độ, không còn dáng vẻ ung dung thoải mái như trước.

Dòng Yến Hà uốn lượn mềm mại đã hiện ra ở phía trước. Việt Khắc Bồng hạ lệnh xa đội men theo con sông mà đi để hạn chế khả năng địch nhân tấn công từ hướng Bắc tới. Trên thảo nguyên bao la, ngoài một số động vật hoang dã thì không thấy dấu vết con người. Nhưng điều đó không thể khiến mọi người thêm yên tâm chút nào, Hô Diên Kim của Khiết Đan, Thâm Mạt Hoàn của Nam Thất Vi và Hàn Triều An người Cao Ly là ba tên thủ lĩnh ác danh nổi nhất của ba đạo mã tặc trên đại thảo nguyên. Bọn chúng đều đến và đi như gió, xuất quỷ nhập thần khiến người ta mới nghe đến đã kinh hãi, không ai biết khi nào và ở đâu chúng sẽ đột ngột xuất hiện.

Khấu Trọng cười khổ:

- Không tưởng được hai huynh đệ ta sẽ có một ngày như thế này, thật giống như một con cừu luôn phải nghe ngóng cảnh giác chờ đón đại nạn lâm đầu. Nếu có thể được cùng với Hô Diên Kim đơn đả độc đấu một trận, dẫu phải giảm thọ mười năm tiểu đệ cũng cam tâm tình nguyện.

Từ Tử Lăng ngước mắt nhìn ra xa, trầm giọng:

- Chúng ta chỉ có thể đến đâu hay đến đó thôi. Đây sẽ là trận chiến dữ dội khó khăn nhất sau sau trận Hách Liên bảo. Nếu thực sự

không thể chống nổi, chỉ đành bỏ lại tài vật, cướp đường tháo chạy, chờ lão Bạt tỉnh lại rồi tìm Hô Diên Kim tính sổ.

Sau hai thời thần không gặp bất kỳ điều gì kinh hiểm nhưng trong lòng mỗi người đều lo lắng không yên, một lần nữa xa đội dừng lại.

Người đi đầu đoàn xe là Việt Khắc Bồng thúc ngựa quay lại bên hai người đang ngồi trên xa mã, nói:

- Trước mặt có rừng rậm chắn đường, chúng ta có nên hạ trại sớm ở đây hay là tiếp tục lên đường nhân lúc mặt trời còn chiếu sáng thêm hai thời thần nữa?

Phía trước là một cánh rừng rậm dọc theo bờ sông, địa thế bắt đầu nhấp nhô không bằng phẳng. Trong tình hình thảo mộc giai binh, phong thanh hạc lệ này, Việt Khắc Bồng nảy sinh úy kỵ đối với khu rừng rậm có thể có phục binh của địch nhân là điều có thể hiểu được.

Khấu Trọng khẳng định:

- Địch nhân sớm muộn gì cũng sẽ đến, hơn nữa đến sớm còn hơn đến muộn. Nếu ta là Hô Diên Kim tất sẽ không chờ đến đêm nay rồi mới tấn công, khi mà chúng ta đã có thể dựa lưng vào sông lập trận thủ thế chờ đợi sẵn sàng. Vả lại chúng ta tất phải trải qua một đêm luôn trong tình trạng giới bị cao, đề phòng cẩn mật, không được nghỉ ngơi. Đến sáng mai lại vẫn phải đối diện với tình thế khó khăn tiến thoái lưỡng nan như thế này.

Việt Khắc Bồng nói:

- Nói rất có lý! Chúng ta vòng qua khu rừng rậm này, đi suốt đêm qua vùng đồi núi, nói không chừng có thể thoát được bọn chúng.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Hô Diên Kim đang ở trong rừng.

Việt Khắc Bồng sững sờ:

- Sao Từ huynh lại có thể khẳng định như vậy?

Khấu Trọng không muốn mất công giải thích cảm giác linh mẫn hơn người của Từ Tử Lăng, bèn nói:

- Bởi vì đó là nơi tốt nhất để phục kích bọn ta, kẻ thông thuộc vùng này như Hô Diên Kim tuyệt không thể bỏ qua.

Việt Khắc Bồng hào khí bốc cao, ha hả cười lớn:

- Đến thì phải đến! Ta phải dạy cho Hô Diên Kim biết rằng người Xa Sư chúng ta tuyệt không phải là dễ ức hiếp.

Rồi thúc ngựa chạy dọc theo xa đội, dùng tiếng Xa Sư phát lệnh, khích lệ tinh thần sĩ tốt. Khi hắn lên đến vị trí dẫn đầu, xa đội đã tách khỏi Yến Hà, đi vòng tiến về phía trước.

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng nói:

- Bồng huynh đúng là một nhân tài, tâm địa lại rất tốt, chúng ta dù thế nào cũng phải gắng giữ được tính mạng của hắn.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Ngươi có giữ được tính mệnh của hắn cũng vô dụng. Nếu như người và hàng đều mất, hắn sao có thể về giao phó với Xa Sư Quốc

vương được? Chẳng bằng hắn tử chiến quang vinh trên sa trường trong khi thi hành nhiệm vụ.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Làm gì có cách nào lưỡng toàn kỳ mỹ, vừa giữ được người lại không tổn thất tài vật cơ chứ?

Từ Tử Lăng gượng cười:

- Hy vọng chúng chỉ có vài trăm tên, chúng ta xông lên tấn công, chặt cái đầu chó của Hô Diên Kim xuống là xong.

---o0o---

Mặt trời đã xuống đến đường chân trời phía Tây, những tia sáng phủ một màu hồng nhạt lên đại thảo nguyên xanh tươi, gió mát hiu hiu thổi, phong cảnh tựa như một bức tranh thêu tuyệt đẹp trên lụa trắng, nhưng ẩn tàng trong đó là nguy hiểm bốn bề.

Cả một vùng trời đất bao la tĩnh lặng trải dài trước mắt, bên trái là rừng xanh trải dài vô tận, con đường phía trước kéo dài uốn lượn qua những ngọn đồi nhấp nhô, lác đác đây đó là một vài cây đại thụ vươn cao trong không gian.

Trong lúc hai người đang đau đầu suy nghĩ biện pháp, bỗng nhiên tiếng vó ngựa vang lên. Từ trong cánh rừng bên trái, địch nhân trùng trùng xuất hiện liên tu bất tận, đầu quấn khăn đen, thân mang chiến giáp, đích thị là mã tặc Khiết Đan. Đầy núi khắp đồng toàn là địch nhân đang lao tới từ ngoài nửa dặm, tiếng hò reo chém giết vang trời. May là bọn Việt Khắc Bồng sớm đã có chuẩn bị, lập tức kết đoàn xe thành hình bán nguyệt, các chiến binh nấp sau xe giương cung bắn tên, lạc đà được bảo vệ phía sau.

Đột nhiên phía trước cũng có tiếng hò hét vang lên, một đội mã tặc từ sau đồi hiện ra. Bọn chúng chia thành hai đạo, một đạo tấn công thẳng tới phía trước, một đạo vòng sang tấn công từ bên phải. Xa đội lập tức bị hãm trong cục diện nguy khốn, ba mặt thụ địch.

Khấu Trọng hít một hơi khí lạnh nói:

- Mẹ ơi! Ít nhất chúng phải có tới ba ngàn tên.

Trận chiến này làm sao có thể đánh được đây?

Dù Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có thể đánh giết mở được đường máu đột vây, nhưng còn Bạt Phong Hàn, Việt Khắc Bồng và tất cả mọi người khác đều coi như xong.

Nhìn thế tấn công kinh thiên động địa của quân địch, đám người Việt Khắc Bồng mặt cắt không còn hột máu. Thứ mà bọn họ đang đối diện không phải chỉ là một toán mã tặc hung tàn mà là mà một đội quân có thể khuynh quốc diệt tộc. Vẻn vẹn trăm người bọn họ thực sự chỉ như châu chấu đá xe.

Đám mã tặc Khiết Đan vẫn ào ạt tiến sát.

Khấu Trọng đột nhiên hét lớn:

- Bồng huynh! Lập tức triệt thoái, gặp lại ở Long Tuyền.

Gã quất mạnh một roi, ba con tuấn mã lồng lên kéo chiếc xe xông ra khỏi xa trận, lao xéo về góc Đông Bắc là nơi quân địch yếu nhất, chính là khoảng giữa của hai toán địch quân từ cánh rừng mà từ sau khu đồi.

Khi mà cả Từ Tử Lăng và Việt Khắc Bồng đều nghĩ rằng Khấu Trọng không nghĩ đến nghĩa khí, tự ý bỏ chạy, thì gã hét lớn:

- Lăng thiếu gia! Ngũ Thải thạch.

Từ Tử Lăng lập tức tỉnh ngộ, tung người lên nóc xe, kêu lên:

- Bỏ hết hàng hóa ra đi!

Khấu Trọng đáp:

- Không kịp đâu!

Nói đoạn gã hai tay cầm hai ống tên đeo lên lưng, nhảy về phía trước, hạ thân trên con tuấn mã Thiên Lý Mộng đang dẫn đầu ba thớt tuấn mã. Sau đó một tay giương cung một tay lấy tên, gã dùng thủ pháp liên châu bắn vào địch nhân hai bên.

Từ Tử Lăng đứng thẳng trầm ổn vững vàng như Thái Sơn trên chiếc xe ngựa đang chạy như điên, hai ngón tay kẹp chặt Ngũ Thải Thạch đưa lên quá đầu, ngầm vận Bất Động Căn Bổn ấn, phổ chân ngôn hét lớn bằng tiếng Đột Quyết:

- Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ở đây, kẻ nào dám tới đoạt Ngũ Thải thạch của bọn ta?

Diệu kế mà Khấu Trọng nghĩ ra trong lúc nguy cấp khiến hai gã thực sự không còn lo Hô Diên Kim không đến

Đầu tiên phải nói đến việc gã ở Trung Nguyên đã từng đánh bại Quật Ca, con trai đại tù trưởng Đa Ma hội của Khiết Đan, giết chết hàng trăm thủ hạ của y, do đó đã gây thù kết oán sâu nặng với người Khiết Đan. Thứ hai, Ngũ Thải Thạch là vật mà người Khiết Đan cướp được

từ tay người Mạt Hạt, đã cất giữ nhiều năm, trở thành một vật biểu tượng cho sự thắng lợi vinh nhục, có ý nghĩa trọng đại. Vì thế người Khiết Đan tuyệt không thể để Ngũ Thải thạch rơi lại vào tay Mạt Hạt tộc. Hơn nữa nếu Bái Tử Đình lấy được Ngũ Thải thạch, y sẽ dễ dàng danh chính ngôn thuận trở thành quân chủ của các tộc người Mạt Hạt.

So với việc này, lễ vật của một nước vùng Thổ Lỗ Phồn chỉ là chuyện nhỏ.

Cái này gọi là sự việc phải được chia ra hoãn cấp khinh trọng. Hô Diên Kim không hề biết được trong xe còn có một Bạt Phong Hàn không thể cử động, chỉ biết rằng nếu để hai người đột vây về phía rừng hoang, muốn chặn bọn lại được như thế này thật khó như lên trời. Hơn nữa trời lại sắp tối.

Quả nhiên, trong trận địch quân có tiếng quát lớn, Hô Diên Kim đã phát xuất mệnh lệnh. Hai người tuy không hiểu tiếng Khiết Đan, nhưng cũng nhìn thấy tất cả quân địch đều chuyển hướng nhằm mình truy đuổi. Bọn gã liền hiểu rằng đã thành công được một nửa, còn lại là làm thế nào đột vây chạy thoát.

Điều này gần như không thể thực hiện được.

Sau một ngày đường, lại kéo đằng sau đến nửa xe vải trắng, cho dù ba con ngựa thần tuấn như thế nào bọn gã cũng không thể bỏ rơi được những tên mã tặc Khiết Đan vốn sinh ra và lớn lên trên mình ngựa.

Nhưng hai người không còn cách lựa chọn nào khác.

Từ Tử Lăng lộn mình một cái, linh hoạt như viên hầu chui vào trong xe. Bạt Phong Hàn vẫn chìm trong giấc ngủ yên lành, không hề biết

hai gã đang trong khoảnh khắc sinh tử quan đầu.

Tử Tử Lăng vớ lấy một cuộn vải định ném đi để giảm trọng lượng, bỗng trong đầu nảy ra một ý, gã lấy hai tay mở cuộn vải bố ra dài khoảng hai trượng

Mã xa đang chạy ngược gió, hai trượng vải bay ra đằng sau, chiếc xe tự nhiên có một chiếc đuôi lớn, bị gió thổi tung ra giũ phần phật.

Lúc này địch kỵ từ phía trái tiến tới ào ạt như thủy triều, Từ Tử Lăng vận kình ném ra, tấm vải trắng căng ra như một bức tường quét ngang thảo nguyên, vừa đúng phủ lên cả người lần ngựa của năm tên kỵ binh đi đầu đang xông đến, lập tức khiến cho người ngựa ngã xuống hỗn loạn. Tốp địch kỵ đằng sau không tránh kịp xô lại ngã nhào thành một đống.

Từ Tử Lăng nảy sinh hy vọng, thầm nghĩ chiến thuật này không phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao, vừa giảm được trọng lượng xe vừa cản được địch. Gã lập tức tiếp tục y như thế triển khai "ma bố" chiến thuật.

Trong lúc đó, Khấu Trọng vừa đánh xe vừa dùng cung tiễn sát địch, quả thật bận rộn vô cùng.

Hai bên rõ ràng đang chạy đua với thời gian, để xem rốt cuộc hai toán mã tặc Khiết Đan có thể nhanh hơn một bước, hợp lại chặn được đường chạy bọn gã, hay là mã xa kịp chạy thoát trước khi hai cánh mã tặc kịp khép kín vòng vây?

Nếu như trên tay Khấu Trọng không phải là cây Diệt Nhật cung uy lực mạnh mẽ, địch nhân chắc chắn có thể thu hẹp khoảng cách, chỉ cần bắn hạ được ba thớt tuấn mã là đạt được mục đích.

Khấu Trọng cười lên ha hả, xe ngựa đã tách xa được đám địch nhân ở phía trái, gã điều khiển Thiên Lý Mộng chạy men theo quả đồi. Rõ ràng sự thay đổi này là do là do đám mã tặc khá mỏng bên phải phía trước đang dần áp sát. Kình tiễn liên tục được bắn ra, gã lại hạ quyết tâm bắn ngựa chứ không bắn người, chiến mã thay nhau ngã xuống, những kỵ binh phía sau không kịp né tránh cũng bị vấp ngã liên tiếp. Một loạt các hành động của gã đã làm cho trận thế địch kỵ trở nên hỗn loạn, rất khó để có thể chạy với tốc độ tối đa đuổi theo chặn được xa mã.

Trong nháy mắt, xe ngựa do Khấu Trọng điều khiển đã đột vây chạy thoát, tình hình chuyển sang thế địch nhân đuổi theo phía sau.

Từ Tử Lăng hét lớn:

- Ngươi phụ trách đánh xe, chỉ cần đừng để xe lật là chúng ta thành công rồi!

Nói đoạn vận công truyền vào súc vải, khéo léo ném ra. Súc vải quấn lấy chân ngựa của gần mười kỵ binh, những con ngựa ngã lăn ra hất bọn mã tặc văng xuống đất, không một tên nào may mắn tránh thoát.

Mã xa bắt đầu chạy lên sườn đồi.

Lúc bọn họ vượt qua đỉnh đồi rồi lao nhanh xuống dốc, mặt trời vẫn chưa tắt hẳn

---o0o---

Đem mã xa giấu tại một nơi kín đáo nằm sâu trong rừng rậm của khu đồi núi, cùng bọn gã cũng tạm thời bỏ rơi được truy binh, nhưng vẫn chưa thoát được hiểm cảnh.

Ba thớt tuấn mã sùi bọt mép thở dốc, nếu lại bắt chúng chạy tiếp chắc sẽ ngã lăn ra chết.

Một toán địch nhân đã vượt qua bọn họ, tình cảnh hiện giờ đúng là bốn phương tám hướng đều có địch. Nếu không phải khu rừng rậm này rất lớn, lại vào ban đêm, hơn nữa bọn họ lại cố ý chạy vòng vèo ngoắt ngoéo, e rằng sớm đã bị địch nhân theo dấu xe tìm đến.

Đến khi trời sáng, ưu thế này của họ sẽ mất.

Ánh đuốc và tiếng người kêu ngựa hý từ bên kia khu đồi vọng lại, hai gã cùng thở ra một hơi, trong lòng hiểu rõ sự may mắn vừa rồi có thể sẽ không lặp lại.

Khấu Trọng nói:

- Nếu ngươi là Hô Diên Kim, đến đây chỉ thấy có cỗ xe không và ba con ngựa, ngươi sẽ nghĩ gì?

Từ Tử Lăng đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Khấu Trọng, đây là kế nghi binh lừa địch, khiến cho Hô Diên Kim tưởng rằng hai người đã bỏ xe chạy trốn. Gã lắc đầu nói:

- Dù cho có phải đánh đến chết thì ta cũng không bỏ lại ngựa.

Khấu Trọng nói:

- Những con ngựa của chúng ta đều là tuấn mã nhất đẳng, Hô Diên Kim thấy chúng chắc chắn sẽ chiếm lấy. Vậy chúng ta có thể chờ đến khi lão Bạt tỉnh lại rồi sẽ đi tìm chúng về, tiện thể lấy cái đầu chó của Hô Diên Kim về báo công với Đại tiểu thư.

Tiếng người và ánh đuốc từ đằng xa đang đến gần, từ từ tiến thẳng

đến chỗ rừng rậm bọn họ đang ẩn náu, lần này xem ra muốn tránh cũng không được.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Nếu như Hô Diên Kim thẹn quá hóa giận, giết chết ba con ngựa của chúng ta để tiết hận, chẳng phải bọn ta có hối cũng không kịp?

Khấu Trọng nắm vai hắn nói:

- Lăng thiếu gia trước tiên hãy trả lời ta điều này, nếu như chúng ta liều mạng xuất thủ, thì có bao nhiêu phần thành công?

Từ Tử Lăng cáu kỉnh đáp:

- Đương nhiên kết quả là đánh đến chết thôi.

Khấu Trọng nói:

- Đúng vậy! Ta lấy cái tên Khấu Trọng đảm bảo rằng nếu như Hô Diên Kim hạ độc thủ sát hại ái mã bảo bối của chúng ta, bọn ta sẽ lập tức phản kích, giết chết Hô Diên Kim báo cừu cho lũ ngựa rồi tìm đường đào tẩu. Bất kể thành công hay thất bại, cũng có được một câu trả lời cho lão Bạt. Dù cho bất hạnh chiến tử thì vì Hô Diên Kim không hề biết được sự tồn tại của lão Bạt nên nói không chừng y sẽ qua được kiếp nạn này, ngày sau sẽ báo cừu rửa hận cho bọn ta.

Địch nhân đã tiến đến bìa khu rừng rậm. Từ Tử Lăng cuối cùng cũng bị thuyết phục, nói:

- Được rồi! Vậy cứ như ngươi nói đi.

Hai người theo đó hành động. Họ chọn một cây đại thụ cành lá rập

rạp, dùng vải bố trên xe gấp rút làm một cái võng buộc vào những cành cây xung quanh, rồi lại dùng một tấm vải khác để chuyển Bạt Phong Hàn lên đó. Hai gã vừa ẩn mình xong thì có tiếng địch nhân kêu lên báo động đã phát hiện xe ngựa.

Trong chốc lát đã thấy ánh đuốc dày đặc quanh gốc cây, địch nhân lố nhố không đếm được là có bao nhiêu tên.

Hai người cảm thấy lạnh toát. Nếu không có Bạt Phong Hàn, đột vây đào tẩu cũng là một việc quá sức đối với họ, nếu liều mạng chắc chắn chỉ có chết, cùng lắm là chỉ hy vọng hai người có thể sát tử được Hô Diên Kim để bồi táng. Tuy nhiên kẻ này có thể hoành hành được trên thảo nguyên, làm nhiều điều thương thiên hại lý mà vẫn không bị tiêu diệt, bản thân đương nhiên phải có võ công không tệ, trong thủ hạ cũng có không ít cao thủ.

Tiếng ồn ào bỗng nhiên giảm hẳn.

Hơn mười kỵ mã nhanh chóng tiến đến dừng lại bên chiếc xe ngựa.

Sau một tràng âm thanh the thé khó nghe bằng tiếng Khiết Đan, thứ tiếng mà hai gã không hiểu, điều mà hai gã hoàn toàn bất ngờ là một giọng nói bằng tiếng Hán cất lên:

- Lương công tử! Ngươi nói việc này kỳ quái không? Đây là ba con chiến mã thượng đẳng, hai gã tiểu tử này sao lại bỏ ngựa chạy trốn nhỉ? Theo như ta thấy, lũ ngựa này còn chạy được hơn trăm dặm nữa.

Một giọng nam còn trẻ có đôi chút quen thuộc với hai người vang lên:

- Hai tên này ở Trung Nguyên từng nhiều lần bị vây công, đều ỷ khinh công chạy thoát. Ta đoán chúng sợ lưu lại dấu chân ngựa, nên bỏ lại

không dùng. Hô Diên đại soái nghĩ sao?

Hô Diên Kim nghiến răng ken két:

- Ta chấp mười tám đời tổ tông nhà chúng, dù hai tên tiểu tử này chạy đến chân trời góc bể ta cũng sẽ băm xác chúng ra làm vạn mảnh.

Khấu Trọng nắm chặt cán Tỉnh Trung Nguyệt, chỉ cần Hô Diên Kim hạ lệnh giết ngựa, gã sẽ lập tức nhảy xuống quyết cùng y sống mái một phen.

Tên Lương công tử đó cười lạnh:

- Bọn chúng không thông thuộc đường lối ở Tái Ngoại, có thể thoát đi đâu được chứ? Cứ cho là tướng quân bỏ qua đi, phu phụ Thâm Mạt Hoàn và Biệt Lặc Cổ Nạp Thai cũng quyết không để chúng đem Ngũ Thải Thạch tới cho Bái Tử Đình. Huống hồ những dũng sĩ đã từng chinh chiến khắp nơi của Quật Ca cũng không để bọn chúng còn sống mà về tới Trung Nguyên được. Chúng ta chỉ cần lập tức toàn lực truy quét trên vùng thảo nguyên này. Dù chân bọn chúng có chạy nhanh cỡ nào đi nữa thì đường trường cũng phải thua chân ngựa.

Khấu Trọng hổ khẩu nhất chấn, ghé sát tai Từ Tử Lăng nói:

- Là tên khuyển tử Lương Thuấn Minh của Lương Sư Đô.

Từ Tử Lăng hơi ngỡ ngàng.

Bọn họ và Lương Thuấn Minh chỉ có duyên gặp nhau có một lần, tuy cũng qua lại ồn ào nhưng không vui vẻ gì. Khi ấy hai gã mới chỉ là những kẻ vô danh tiểu tốt mới bước chân vào võ đạo, trong lúc bị Đỗ Phục Uy bắt đi thì gặp được Lương Thuấn Minh và Lô Lăng của

Trầm gia đang kết bạn đồng hành.

Theo lý thì Lương Sư Đô là chó săn của Hiệt Lợi, Khiết Đan lại đang hy vọng mở rộng thế lực, vậy nên Lương Thuấn Minh và Hô Diên Kim không thể kết thành một hội. Vậy mà sự thật lại như thế này, bên trong chắc là lý do nào đó mà bọn gã không biết được.

Hô Diên Kim cất một tiếng cười kiêu ngạo đầy vẻ lãnh khốc tàn nhẫn rồi nói:

- Được! Chúng ta thử xem hai tên tiểu tử giảo hoạt hèn nhát này có thể chạy xa được đến đâu.

Rồi hắn lại tiếp:

- Ba con ngựa chiến lợi phẩm này, công tử hãy nhận lấy một con. Thế nào?

Lương Thuấn Minh vội vàng cảm tạ.

Hai người thầm thở phào, hiểu rằng Hô Diên Kim sẽ không giết mấy con tuấn mã để tiết hận.

Tên thủ lĩnh mã tặc sau đó liên tục ra lệnh bằng tiếng Khiết Đan, tiếng tù và vang lên, địch nhân lập tức rời đi.

Hai người không hẹn mà cùng đưa ánh mắt quan tâm nhìn sang Bạt Phong Hàn đang nằm trên võng, đồng thời vui mừng khôn xiết.

Bạt Phong Hàn hai mắt mở to, phóng ra những tia dị quang trước nay chưa hề từng thấy, khóe môi khẽ hé một nụ cười đầy sát cơ lãnh khốc.

Hoán Nhật Đại Pháp cuối cùng cũng có khả năng thâu thiên hoán nhật, không những giành lại một mạng y từ tay tử thần, mà công lực còn đại tiến hơn xưa.

Tạm chú thích:

THẢO MỘC GIAI BINH (hay "thảo mộc giai binh, phong thanh lệ hạc", cũng có thể gặp là "phong thanh lệ hạc, thảo mộc giai binh")

Nghĩa:

Trông cỏ cây đều cho là địch

Thần hồn nát thần tính

Thành ngữ này dùng để chỉ người ta khi sợ hãi đến cực độ thì sinh ra tâm lý nghi ngờ mọi thứ, chỉ làm hại cho chính mình.

Xuất xứ: Năm 383 sau công nguyên, quốc vương Tiền Tần là Phù Kiên đem 80 vạn quân đánh Đông Tấn, bị đội quân tiên phong của đại tướng Tạ Huyền đánh bại ở vùng Phì Thủy. Phù Kiên bước lên thành Thọ Dương, thấy thế trận của quân Tấn rất nghiêm chỉnh đâm hỏang sợ. Rồi lại nhìn những cây mọc ở trên núi Bát Công xa xa, cũng cứ ngỡ là binh lính của quân Tấn lại càng kinh hồn khiếp đảm. Thế là đội quân của Phù Kiên bị đại bại, chỉ còn một số ít tàn binh tháo chạy về được. (đa tạ các bạn herobk13, bizikata, mkn đã giúp).

Chương 491: Xả thân cứu hữu

Những chiến binh phía trước hô lên một tiếng, đoàn xe liền dừng cả lại. Trong xe la Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, thầm hiểu chắc chắn đã có chuyện bất thường xảy ra.

Sớm nay, khi trời vừa hửng cả đoàn đã lên đường, tính đến giờ mới đi được vài thời thần, nếu chẳng gặp chuyện gì đặc biệt chắc sẽ không dừng lại. Hai gã không dám xuống xe xem xét, sợ rằng những kẻ chặn đường là người của Đôn Dục Cốc. Quá trình hành công của Bạt Phong Hàn đang ở đúng giai đoạn quan trọng nhất, bất kỳ một kinh động nào cũng có thể khiến y khó luyện thành đại pháp, vì thế bọn gã không dám sơ xuất.

Đến khi Việt Khắc Bồng đến sau xe, Khấu Trọng vén tấm vải bố lên, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Vị tướng quân trẻ tuổi thần sắc nghiêm trọng nói:

- Phía trước có ba cây trường mộc côn treo ba chiếc đầu sói mới bị trảm xuống vẫn còn đẫm máu tươi, chính là tiêu ký "Huyết Lang Ấn" của Hô Diên Kim, tên mã tặc người Khiết Đan uy nhiếp đại thảo nguyên. Những người nhìn thấy “Huyết Lang Ấn” nếu không lập tức để lại hàng hoá tài vật cạnh mộc côn, chúng sẽ giết sạch không chừa một ai.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Thông thường chúng hạ thủ lúc nào?

Việt Khắc Bồng đáp:

- Rất khó nói, lúc thì chúng lập tức động thủ, lúc thì chúng đợi cho nạn nhân lo lắng hoảng sợ vài ngày, rồi mới đột ngột ra tay sát tử.

Từ Tử Lăng xen vào:

- Bồng huynh tính sao?

Việt Khắc Bồng trả lời:

- Không ngờ chưa tới Yến Nguyên, đã chạm phải Hô Diên Kim. Bây giờ chỉ có thể đề cao cảnh giác, binh đến tướng ngăn, nước lớn đắp đê.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều thầm kêu không ổn. Trên thảo nguyên này không có chỗ nào hiểm trở có thể phòng thủ, lại phải để mắt đến Bạt Phong Hàn và một lượng lớn hàng hoá lễ vật, đối phương chỉ cần một hai ngàn tên từ bốn phương tám hướng tấn công đến, bọn họ nên làm thế nào đây?

Khấu Trọng gạt phắt mọi lo lắng trong lòng, nói:

- Bọn ta ra ngoài đánh xe, nếu phát hiện ra điều gì bất thường còn dễ dàng phản kích.

Xa đội tiếp tục lên đường, Khấu Từ thay la kéo bằng ba thớt tuấn mã bảo bối, rồi trực tiếp ngồi đánh xe, theo đội hình tiến lên. Đi qua ba cây mộc côn treo mấy cái đầu sói đang nhe nanh vừa dữ tợn vừa đáng thương, hai gã dù đầy lòng can đảm nhưng trong lòng cũng có cảm giác bất an kỳ lạ.

Từ Tử Lăng lấy cây Vong Nguyệt Cung đã tặng Bạt Phong Hàn cùng toàn bộ tên mang theo bên người, chuẩn bị cho trận chiến.

---o0o---

Yến Nguyên vẫn phủ một màu xanh tươi mát đến mê người, nhưng bầu không khí trong đoàn xe đã hoàn toàn khác hẳn. Những tử sĩ từ Xa Sư quốc không quản đường xa ngàn dặm để tới Long Tuyền phục cừu đều trong trạng thái giới bị cao độ, không còn dáng vẻ ung dung thoải mái như trước.

Dòng Yến Hà uốn lượn mềm mại đã hiện ra ở phía trước. Việt Khắc Bồng hạ lệnh xa đội men theo con sông mà đi để hạn chế khả năng địch nhân tấn công từ hướng Bắc tới. Trên thảo nguyên bao la, ngoài một số động vật hoang dã thì không thấy dấu vết con người. Nhưng điều đó không thể khiến mọi người thêm yên tâm chút nào, Hô Diên Kim của Khiết Đan, Thâm Mạt Hoàn của Nam Thất Vi và Hàn Triều An người Cao Ly là ba tên thủ lĩnh ác danh nổi nhất của ba đạo mã tặc trên đại thảo nguyên. Bọn chúng đều đến và đi như gió, xuất quỷ nhập thần khiến người ta mới nghe đến đã kinh hãi, không ai biết khi nào và ở đâu chúng sẽ đột ngột xuất hiện.

Khấu Trọng cười khổ:

- Không tưởng được hai huynh đệ ta sẽ có một ngày như thế này, thật giống như một con cừu luôn phải nghe ngóng cảnh giác chờ đón đại nạn lâm đầu. Nếu có thể được cùng với Hô Diên Kim đơn đả độc đấu một trận, dẫu phải giảm thọ mười năm tiểu đệ cũng cam tâm tình nguyện.

Từ Tử Lăng ngước mắt nhìn ra xa, trầm giọng:

- Chúng ta chỉ có thể đến đâu hay đến đó thôi. Đây sẽ là trận chiến dữ dội khó khăn nhất sau sau trận Hách Liên bảo. Nếu thực sự không thể chống nổi, chỉ đành bỏ lại tài vật, cướp đường tháo chạy, chờ lão Bạt tỉnh lại rồi tìm Hô Diên Kim tính sổ.

Sau hai thời thần không gặp bất kỳ điều gì kinh hiểm nhưng trong lòng mỗi người đều lo lắng không yên, một lần nữa xa đội dừng lại.

Người đi đầu đoàn xe là Việt Khắc Bồng thúc ngựa quay lại bên hai người đang ngồi trên xa mã, nói:

- Trước mặt có rừng rậm chắn đường, chúng ta có nên hạ trại sớm ở đây hay là tiếp tục lên đường nhân lúc mặt trời còn chiếu sáng thêm hai thời thần nữa?

Phía trước là một cánh rừng rậm dọc theo bờ sông, địa thế bắt đầu nhấp nhô không bằng phẳng. Trong tình hình thảo mộc giai binh, phong thanh hạc lệ này, Việt Khắc Bồng nảy sinh úy kỵ đối với khu rừng rậm có thể có phục binh của địch nhân là điều có thể hiểu được.

Khấu Trọng khẳng định:

- Địch nhân sớm muộn gì cũng sẽ đến, hơn nữa đến sớm còn hơn đến muộn. Nếu ta là Hô Diên Kim tất sẽ không chờ đến đêm nay rồi mới tấn công, khi mà chúng ta đã có thể dựa lưng vào sông lập trận thủ thế chờ đợi sẵn sàng. Vả lại chúng ta tất phải trải qua một đêm luôn trong tình trạng giới bị cao, đề phòng cẩn mật, không được nghỉ ngơi. Đến sáng mai lại vẫn phải đối diện với tình thế khó khăn tiến thoái lưỡng nan như thế này.

Việt Khắc Bồng nói:

- Nói rất có lý! Chúng ta vòng qua khu rừng rậm này, đi suốt đêm qua vùng đồi núi, nói không chừng có thể thoát được bọn chúng.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Hô Diên Kim đang ở trong rừng.

Việt Khắc Bồng sững sờ:

- Sao Từ huynh lại có thể khẳng định như vậy?

Khấu Trọng không muốn mất công giải thích cảm giác linh mẫn hơn người của Từ Tử Lăng, bèn nói:

- Bởi vì đó là nơi tốt nhất để phục kích bọn ta, kẻ thông thuộc vùng này như Hô Diên Kim tuyệt không thể bỏ qua.

Việt Khắc Bồng hào khí bốc cao, ha hả cười lớn:

- Đến thì phải đến! Ta phải dạy cho Hô Diên Kim biết rằng người Xa Sư chúng ta tuyệt không phải là dễ ức hiếp.

Rồi thúc ngựa chạy dọc theo xa đội, dùng tiếng Xa Sư phát lệnh, khích lệ tinh thần sĩ tốt. Khi hắn lên đến vị trí dẫn đầu, xa đội đã tách khỏi Yến Hà, đi vòng tiến về phía trước.

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng nói:

- Bồng huynh đúng là một nhân tài, tâm địa lại rất tốt, chúng ta dù thế nào cũng phải gắng giữ được tính mạng của hắn.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Ngươi có giữ được tính mệnh của hắn cũng vô dụng. Nếu như người và hàng đều mất, hắn sao có thể về giao phó với Xa Sư Quốc vương được? Chẳng bằng hắn tử chiến quang vinh trên sa trường trong khi thi hành nhiệm vụ.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Làm gì có cách nào lưỡng toàn kỳ mỹ, vừa giữ được người lại không tổn thất tài vật cơ chứ?

Từ Tử Lăng gượng cười:

- Hy vọng chúng chỉ có vài trăm tên, chúng ta xông lên tấn công, chặt cái đầu chó của Hô Diên Kim xuống là xong.

---o0o---

Mặt trời đã xuống đến đường chân trời phía Tây, những tia sáng phủ một màu hồng nhạt lên đại thảo nguyên xanh tươi, gió mát hiu hiu thổi, phong cảnh tựa như một bức tranh thêu tuyệt đẹp trên lụa trắng, nhưng ẩn tàng trong đó là nguy hiểm bốn bề.

Cả một vùng trời đất bao la tĩnh lặng trải dài trước mắt, bên trái là rừng xanh trải dài vô tận, con đường phía trước kéo dài uốn lượn qua những ngọn đồi nhấp nhô, lác đác đây đó là một vài cây đại thụ vươn cao trong không gian.

Trong lúc hai người đang đau đầu suy nghĩ biện pháp, bỗng nhiên tiếng vó ngựa vang lên. Từ trong cánh rừng bên trái, địch nhân trùng trùng xuất hiện liên tu bất tận, đầu quấn khăn đen, thân mang chiến giáp, đích thị là mã tặc Khiết Đan. Đầy núi khắp đồng toàn là địch nhân đang lao tới từ ngoài nửa dặm, tiếng hò reo chém giết vang trời. May là bọn Việt Khắc Bồng sớm đã có chuẩn bị, lập tức kết đoàn

xe thành hình bán nguyệt, các chiến binh nấp sau xe giương cung bắn tên, lạc đà được bảo vệ phía sau.

Đột nhiên phía trước cũng có tiếng hò hét vang lên, một đội mã tặc từ sau đồi hiện ra. Bọn chúng chia thành hai đạo, một đạo tấn công thẳng tới phía trước, một đạo vòng sang tấn công từ bên phải. Xa đội lập tức bị hãm trong cục diện nguy khốn, ba mặt thụ địch.

Khấu Trọng hít một hơi khí lạnh nói:

- Mẹ ơi! Ít nhất chúng phải có tới ba ngàn tên.

Trận chiến này làm sao có thể đánh được đây?

Dù Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có thể đánh giết mở được đường máu đột vây, nhưng còn Bạt Phong Hàn, Việt Khắc Bồng và tất cả mọi người khác đều coi như xong.

Nhìn thế tấn công kinh thiên động địa của quân địch, đám người Việt Khắc Bồng mặt cắt không còn hột máu. Thứ mà bọn họ đang đối diện không phải chỉ là một toán mã tặc hung tàn mà là mà một đội quân có thể khuynh quốc diệt tộc. Vẻn vẹn trăm người bọn họ thực sự chỉ như châu chấu đá xe.

Đám mã tặc Khiết Đan vẫn ào ạt tiến sát.

Khấu Trọng đột nhiên hét lớn:

- Bồng huynh! Lập tức triệt thoái, gặp lại ở Long Tuyền.

Gã quất mạnh một roi, ba con tuấn mã lồng lên kéo chiếc xe xông ra khỏi xa trận, lao xéo về góc Đông Bắc là nơi quân địch yếu nhất, chính là khoảng giữa của hai toán địch quân từ cánh rừng mà từ sau

khu đồi.

Khi mà cả Từ Tử Lăng và Việt Khắc Bồng đều nghĩ rằng Khấu Trọng không nghĩ đến nghĩa khí, tự ý bỏ chạy, thì gã hét lớn:

- Lăng thiếu gia! Ngũ Thải thạch.

Từ Tử Lăng lập tức tỉnh ngộ, tung người lên nóc xe, kêu lên:

- Bỏ hết hàng hóa ra đi!

Khấu Trọng đáp:

- Không kịp đâu!

Nói đoạn gã hai tay cầm hai ống tên đeo lên lưng, nhảy về phía trước, hạ thân trên con tuấn mã Thiên Lý Mộng đang dẫn đầu ba thớt tuấn mã. Sau đó một tay giương cung một tay lấy tên, gã dùng thủ pháp liên châu bắn vào địch nhân hai bên.

Từ Tử Lăng đứng thẳng trầm ổn vững vàng như Thái Sơn trên chiếc xe ngựa đang chạy như điên, hai ngón tay kẹp chặt Ngũ Thải Thạch đưa lên quá đầu, ngầm vận Bất Động Căn Bổn ấn, phổ chân ngôn hét lớn bằng tiếng Đột Quyết:

- Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ở đây, kẻ nào dám tới đoạt Ngũ Thải thạch của bọn ta?

Diệu kế mà Khấu Trọng nghĩ ra trong lúc nguy cấp khiến hai gã thực sự không còn lo Hô Diên Kim không đến

Đầu tiên phải nói đến việc gã ở Trung Nguyên đã từng đánh bại Quật Ca, con trai đại tù trưởng Đa Ma hội của Khiết Đan, giết chết hàng

trăm thủ hạ của y, do đó đã gây thù kết oán sâu nặng với người Khiết Đan. Thứ hai, Ngũ Thải Thạch là vật mà người Khiết Đan cướp được từ tay người Mạt Hạt, đã cất giữ nhiều năm, trở thành một vật biểu tượng cho sự thắng lợi vinh nhục, có ý nghĩa trọng đại. Vì thế người Khiết Đan tuyệt không thể để Ngũ Thải thạch rơi lại vào tay Mạt Hạt tộc. Hơn nữa nếu Bái Tử Đình lấy được Ngũ Thải thạch, y sẽ dễ dàng danh chính ngôn thuận trở thành quân chủ của các tộc người Mạt Hạt.

So với việc này, lễ vật của một nước vùng Thổ Lỗ Phồn chỉ là chuyện nhỏ.

Cái này gọi là sự việc phải được chia ra hoãn cấp khinh trọng. Hô Diên Kim không hề biết được trong xe còn có một Bạt Phong Hàn không thể cử động, chỉ biết rằng nếu để hai người đột vây về phía rừng hoang, muốn chặn bọn lại được như thế này thật khó như lên trời. Hơn nữa trời lại sắp tối.

Quả nhiên, trong trận địch quân có tiếng quát lớn, Hô Diên Kim đã phát xuất mệnh lệnh. Hai người tuy không hiểu tiếng Khiết Đan, nhưng cũng nhìn thấy tất cả quân địch đều chuyển hướng nhằm mình truy đuổi. Bọn gã liền hiểu rằng đã thành công được một nửa, còn lại là làm thế nào đột vây chạy thoát.

Điều này gần như không thể thực hiện được.

Sau một ngày đường, lại kéo đằng sau đến nửa xe vải trắng, cho dù ba con ngựa thần tuấn như thế nào bọn gã cũng không thể bỏ rơi được những tên mã tặc Khiết Đan vốn sinh ra và lớn lên trên mình ngựa.

Nhưng hai người không còn cách lựa chọn nào khác.

Từ Tử Lăng lộn mình một cái, linh hoạt như viên hầu chui vào trong xe. Bạt Phong Hàn vẫn chìm trong giấc ngủ yên lành, không hề biết hai gã đang trong khoảnh khắc sinh tử quan đầu.

Tử Tử Lăng vớ lấy một cuộn vải định ném đi để giảm trọng lượng, bỗng trong đầu nảy ra một ý, gã lấy hai tay mở cuộn vải bố ra dài khoảng hai trượng

Mã xa đang chạy ngược gió, hai trượng vải bay ra đằng sau, chiếc xe tự nhiên có một chiếc đuôi lớn, bị gió thổi tung ra giũ phần phật.

Lúc này địch kỵ từ phía trái tiến tới ào ạt như thủy triều, Từ Tử Lăng vận kình ném ra, tấm vải trắng căng ra như một bức tường quét ngang thảo nguyên, vừa đúng phủ lên cả người lần ngựa của năm tên kỵ binh đi đầu đang xông đến, lập tức khiến cho người ngựa ngã xuống hỗn loạn. Tốp địch kỵ đằng sau không tránh kịp xô lại ngã nhào thành một đống.

Từ Tử Lăng nảy sinh hy vọng, thầm nghĩ chiến thuật này không phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao, vừa giảm được trọng lượng xe vừa cản được địch. Gã lập tức tiếp tục y như thế triển khai "ma bố" chiến thuật.

Trong lúc đó, Khấu Trọng vừa đánh xe vừa dùng cung tiễn sát địch, quả thật bận rộn vô cùng.

Hai bên rõ ràng đang chạy đua với thời gian, để xem rốt cuộc hai toán mã tặc Khiết Đan có thể nhanh hơn một bước, hợp lại chặn được đường chạy bọn gã, hay là mã xa kịp chạy thoát trước khi hai cánh mã tặc kịp khép kín vòng vây?

Nếu như trên tay Khấu Trọng không phải là cây Diệt Nhật cung uy lực mạnh mẽ, địch nhân chắc chắn có thể thu hẹp khoảng cách, chỉ

cần bắn hạ được ba thớt tuấn mã là đạt được mục đích.

Khấu Trọng cười lên ha hả, xe ngựa đã tách xa được đám địch nhân ở phía trái, gã điều khiển Thiên Lý Mộng chạy men theo quả đồi. Rõ ràng sự thay đổi này là do là do đám mã tặc khá mỏng bên phải phía trước đang dần áp sát. Kình tiễn liên tục được bắn ra, gã lại hạ quyết tâm bắn ngựa chứ không bắn người, chiến mã thay nhau ngã xuống, những kỵ binh phía sau không kịp né tránh cũng bị vấp ngã liên tiếp. Một loạt các hành động của gã đã làm cho trận thế địch kỵ trở nên hỗn loạn, rất khó để có thể chạy với tốc độ tối đa đuổi theo chặn được xa mã.

Trong nháy mắt, xe ngựa do Khấu Trọng điều khiển đã đột vây chạy thoát, tình hình chuyển sang thế địch nhân đuổi theo phía sau.

Từ Tử Lăng hét lớn:

- Ngươi phụ trách đánh xe, chỉ cần đừng để xe lật là chúng ta thành công rồi!

Nói đoạn vận công truyền vào súc vải, khéo léo ném ra. Súc vải quấn lấy chân ngựa của gần mười kỵ binh, những con ngựa ngã lăn ra hất bọn mã tặc văng xuống đất, không một tên nào may mắn tránh thoát.

Mã xa bắt đầu chạy lên sườn đồi.

Lúc bọn họ vượt qua đỉnh đồi rồi lao nhanh xuống dốc, mặt trời vẫn chưa tắt hẳn

---o0o---

Đem mã xa giấu tại một nơi kín đáo nằm sâu trong rừng rậm của khu đồi núi, cùng bọn gã cũng tạm thời bỏ rơi được truy binh, nhưng vẫn

chưa thoát được hiểm cảnh.

Ba thớt tuấn mã sùi bọt mép thở dốc, nếu lại bắt chúng chạy tiếp chắc sẽ ngã lăn ra chết.

Một toán địch nhân đã vượt qua bọn họ, tình cảnh hiện giờ đúng là bốn phương tám hướng đều có địch. Nếu không phải khu rừng rậm này rất lớn, lại vào ban đêm, hơn nữa bọn họ lại cố ý chạy vòng vèo ngoắt ngoéo, e rằng sớm đã bị địch nhân theo dấu xe tìm đến.

Đến khi trời sáng, ưu thế này của họ sẽ mất.

Ánh đuốc và tiếng người kêu ngựa hý từ bên kia khu đồi vọng lại, hai gã cùng thở ra một hơi, trong lòng hiểu rõ sự may mắn vừa rồi có thể sẽ không lặp lại.

Khấu Trọng nói:

- Nếu ngươi là Hô Diên Kim, đến đây chỉ thấy có cỗ xe không và ba con ngựa, ngươi sẽ nghĩ gì?

Từ Tử Lăng đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Khấu Trọng, đây là kế nghi binh lừa địch, khiến cho Hô Diên Kim tưởng rằng hai người đã bỏ xe chạy trốn. Gã lắc đầu nói:

- Dù cho có phải đánh đến chết thì ta cũng không bỏ lại ngựa.

Khấu Trọng nói:

- Những con ngựa của chúng ta đều là tuấn mã nhất đẳng, Hô Diên Kim thấy chúng chắc chắn sẽ chiếm lấy. Vậy chúng ta có thể chờ đến khi lão Bạt tỉnh lại rồi sẽ đi tìm chúng về, tiện thể lấy cái đầu chó của Hô Diên Kim về báo công với Đại tiểu thư.

Tiếng người và ánh đuốc từ đằng xa đang đến gần, từ từ tiến thẳng đến chỗ rừng rậm bọn họ đang ẩn náu, lần này xem ra muốn tránh cũng không được.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Nếu như Hô Diên Kim thẹn quá hóa giận, giết chết ba con ngựa của chúng ta để tiết hận, chẳng phải bọn ta có hối cũng không kịp?

Khấu Trọng nắm vai hắn nói:

- Lăng thiếu gia trước tiên hãy trả lời ta điều này, nếu như chúng ta liều mạng xuất thủ, thì có bao nhiêu phần thành công?

Từ Tử Lăng cáu kỉnh đáp:

- Đương nhiên kết quả là đánh đến chết thôi.

Khấu Trọng nói:

- Đúng vậy! Ta lấy cái tên Khấu Trọng đảm bảo rằng nếu như Hô Diên Kim hạ độc thủ sát hại ái mã bảo bối của chúng ta, bọn ta sẽ lập tức phản kích, giết chết Hô Diên Kim báo cừu cho lũ ngựa rồi tìm đường đào tẩu. Bất kể thành công hay thất bại, cũng có được một câu trả lời cho lão Bạt. Dù cho bất hạnh chiến tử thì vì Hô Diên Kim không hề biết được sự tồn tại của lão Bạt nên nói không chừng y sẽ qua được kiếp nạn này, ngày sau sẽ báo cừu rửa hận cho bọn ta.

Địch nhân đã tiến đến bìa khu rừng rậm. Từ Tử Lăng cuối cùng cũng bị thuyết phục, nói:

- Được rồi! Vậy cứ như ngươi nói đi.

Hai người theo đó hành động. Họ chọn một cây đại thụ cành lá rập rạp, dùng vải bố trên xe gấp rút làm một cái võng buộc vào những cành cây xung quanh, rồi lại dùng một tấm vải khác để chuyển Bạt Phong Hàn lên đó. Hai gã vừa ẩn mình xong thì có tiếng địch nhân kêu lên báo động đã phát hiện xe ngựa.

Trong chốc lát đã thấy ánh đuốc dày đặc quanh gốc cây, địch nhân lố nhố không đếm được là có bao nhiêu tên.

Hai người cảm thấy lạnh toát. Nếu không có Bạt Phong Hàn, đột vây đào tẩu cũng là một việc quá sức đối với họ, nếu liều mạng chắc chắn chỉ có chết, cùng lắm là chỉ hy vọng hai người có thể sát tử được Hô Diên Kim để bồi táng. Tuy nhiên kẻ này có thể hoành hành được trên thảo nguyên, làm nhiều điều thương thiên hại lý mà vẫn không bị tiêu diệt, bản thân đương nhiên phải có võ công không tệ, trong thủ hạ cũng có không ít cao thủ.

Tiếng ồn ào bỗng nhiên giảm hẳn.

Hơn mười kỵ mã nhanh chóng tiến đến dừng lại bên chiếc xe ngựa.

Sau một tràng âm thanh the thé khó nghe bằng tiếng Khiết Đan, thứ tiếng mà hai gã không hiểu, điều mà hai gã hoàn toàn bất ngờ là một giọng nói bằng tiếng Hán cất lên:

- Lương công tử! Ngươi nói việc này kỳ quái không? Đây là ba con chiến mã thượng đẳng, hai gã tiểu tử này sao lại bỏ ngựa chạy trốn nhỉ? Theo như ta thấy, lũ ngựa này còn chạy được hơn trăm dặm nữa.

Một giọng nam còn trẻ có đôi chút quen thuộc với hai người vang lên:

- Hai tên này ở Trung Nguyên từng nhiều lần bị vây công, đều ỷ khinh công chạy thoát. Ta đoán chúng sợ lưu lại dấu chân ngựa, nên bỏ lại không dùng. Hô Diên đại soái nghĩ sao?

Hô Diên Kim nghiến răng ken két:

- Ta chấp mười tám đời tổ tông nhà chúng, dù hai tên tiểu tử này chạy đến chân trời góc bể ta cũng sẽ băm xác chúng ra làm vạn mảnh.

Khấu Trọng nắm chặt cán Tỉnh Trung Nguyệt, chỉ cần Hô Diên Kim hạ lệnh giết ngựa, gã sẽ lập tức nhảy xuống quyết cùng y sống mái một phen.

Tên Lương công tử đó cười lạnh:

- Bọn chúng không thông thuộc đường lối ở Tái Ngoại, có thể thoát đi đâu được chứ? Cứ cho là tướng quân bỏ qua đi, phu phụ Thâm Mạt Hoàn và Biệt Lặc Cổ Nạp Thai cũng quyết không để chúng đem Ngũ Thải Thạch tới cho Bái Tử Đình. Huống hồ những dũng sĩ đã từng chinh chiến khắp nơi của Quật Ca cũng không để bọn chúng còn sống mà về tới Trung Nguyên được. Chúng ta chỉ cần lập tức toàn lực truy quét trên vùng thảo nguyên này. Dù chân bọn chúng có chạy nhanh cỡ nào đi nữa thì đường trường cũng phải thua chân ngựa.

Khấu Trọng hổ khẩu nhất chấn, ghé sát tai Từ Tử Lăng nói:

- Là tên khuyển tử Lương Thuấn Minh của Lương Sư Đô.

Từ Tử Lăng hơi ngỡ ngàng.

Bọn họ và Lương Thuấn Minh chỉ có duyên gặp nhau có một lần, tuy cũng qua lại ồn ào nhưng không vui vẻ gì. Khi ấy hai gã mới chỉ là

những kẻ vô danh tiểu tốt mới bước chân vào võ đạo, trong lúc bị Đỗ Phục Uy bắt đi thì gặp được Lương Thuấn Minh và Lô Lăng của Trầm gia đang kết bạn đồng hành.

Theo lý thì Lương Sư Đô là chó săn của Hiệt Lợi, Khiết Đan lại đang hy vọng mở rộng thế lực, vậy nên Lương Thuấn Minh và Hô Diên Kim không thể kết thành một hội. Vậy mà sự thật lại như thế này, bên trong chắc là lý do nào đó mà bọn gã không biết được.

Hô Diên Kim cất một tiếng cười kiêu ngạo đầy vẻ lãnh khốc tàn nhẫn rồi nói:

- Được! Chúng ta thử xem hai tên tiểu tử giảo hoạt hèn nhát này có thể chạy xa được đến đâu.

Rồi hắn lại tiếp:

- Ba con ngựa chiến lợi phẩm này, công tử hãy nhận lấy một con. Thế nào?

Lương Thuấn Minh vội vàng cảm tạ.

Hai người thầm thở phào, hiểu rằng Hô Diên Kim sẽ không giết mấy con tuấn mã để tiết hận.

Tên thủ lĩnh mã tặc sau đó liên tục ra lệnh bằng tiếng Khiết Đan, tiếng tù và vang lên, địch nhân lập tức rời đi.

Hai người không hẹn mà cùng đưa ánh mắt quan tâm nhìn sang Bạt Phong Hàn đang nằm trên võng, đồng thời vui mừng khôn xiết.

Bạt Phong Hàn hai mắt mở to, phóng ra những tia dị quang trước nay chưa hề từng thấy, khóe môi khẽ hé một nụ cười đầy sát cơ lãnh

khốc.

Hoán Nhật Đại Pháp cuối cùng cũng có khả năng thâu thiên hoán nhật, không những giành lại một mạng y từ tay tử thần, mà công lực còn đại tiến hơn xưa.

Tạm chú thích:

THẢO MỘC GIAI BINH (hay "thảo mộc giai binh, phong thanh lệ hạc", cũng có thể gặp là "phong thanh lệ hạc, thảo mộc giai binh")

Nghĩa:

Trông cỏ cây đều cho là địch

Thần hồn nát thần tính

Thành ngữ này dùng để chỉ người ta khi sợ hãi đến cực độ thì sinh ra tâm lý nghi ngờ mọi thứ, chỉ làm hại cho chính mình.

Xuất xứ: Năm 383 sau công nguyên, quốc vương Tiền Tần là Phù Kiên đem 80 vạn quân đánh Đông Tấn, bị đội quân tiên phong của đại tướng Tạ Huyền đánh bại ở vùng Phì Thủy. Phù Kiên bước lên thành Thọ Dương, thấy thế trận của quân Tấn rất nghiêm chỉnh đâm hỏang sợ. Rồi lại nhìn những cây mọc ở trên núi Bát Công xa xa, cũng cứ ngỡ là binh lính của quân Tấn lại càng kinh hồn khiếp đảm. Thế là đội quân của Phù Kiên bị đại bại, chỉ còn một số ít tàn binh tháo chạy về được. (đa tạ các bạn herobk13, bizikata, mkn đã giúp).

Đa Ma hội: tại hạ xem lại

(

Chương 492: Hỏa thiêu trường xà

Ba người ẩn mình trong một cánh rừng ở rìa phía đông của vùng đồi, quan sát doanh trại của Hô Diên Kim từ xa. Trong ánh nắng sớm, chỉ thấy các lều đều quay về hướng về phía mặt trời, một mặt trông như bị nhuộm mầu hồng, mặt còn lại đổ bóng dài trên thảo nguyên, mang một vẻ đẹp mê hồn khó tả. Tuy bên ngoài tỏ ra ôn nhu như thế, nhưng tiếc rằng chủ nhân của những chiếc lều này lại là những kẻ chém giết như cơm bữa, là bọn mã tặc mất hết tính người.

Tâm tình của Khấu Trọng nhân vì Bạt Phong Hàn từ chỗ chết trở về, công lực hồi phục, nên rất cao hứng, lòng tự tin đã trở lại. Gã mỉm cười nói:

- Trong doanh trại chỉ còn khoảng bốn đến năm trăm người, những tên khác chắc là đang lao sư động chúng lùng sục trên thảo nguyên truy tìm chúng ta, thật buồn cười quá đi mất.

Bạt Phong Hàn không quan tâm gì đến chuyện đó, lặng lẽ nói:

- Ta thua rồi! Hắc! Cuối cùng ta cũng thực sự nếm mùi thất bại.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Không có lần thất bại này, huynh vĩnh viễn không thể thắng được Tất Huyền. Người này vũ công cao tuyệt, đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, đoạt cả thiên địa tạo hóa. Có thể nói rằng dù ba người chúng ta có gắng sức liều mạng thì cuối cùng cũng chỉ có nước thất bại không sai. Còn nhớ lần năm xưa huynh suýt nữa đã bị

Khúc Ngạo đoạt mệnh, nhưng cũng chính nhờ đó huynh có được cơ hội đánh bại hắn. Khúc Ngạo sai lầm ở chỗ không thể giết chết được huynh lúc đó, bây giờ Tất Huyền cũng lặp phải sai lầm như vậy.

Bạt Phong Hàn cảm thán:

- Cái cảm giác trở về từ cõi chết thực sự là khiến cho người ta nhớ mãi không quên. Hiện tại ta có thể nói đã không còn để tâm đến tử vong, bởi vì ta đã nhìn qua được diện mạo của nó. Bây giờ nền tảng võ công cũ của ta nhờ có Hoán Nhật Đại Pháp đã trở thành một công pháp mới, tên của nó sẽ là "Thâu Thiên Đại Pháp", Trảm Huyền kiếm cũng đổi thành "Thâu Thiên kiếm", thể hiện một Bạt Phong Hàn hoàn toàn mới.

Khấu Trọng cả mừng nói:

- Thâu Thiên đương nhiên là hay hơn Trảm Huyền nhiều rồi. Sau khi lấy lại ngựa, chúng ta cùng tỷ thí vài chiêu, để ta xem kiếm pháp của ngươi thâu thiên hoán nhật như thế nào?

Bạt Phong Hàn lạnh lùng đáp:

- Sao phải chờ đến lúc đoạt lại tuấn mã chứ! Đợi đến lúc Bạt Phong Hàn này chặt cái đầu chó của Hô Diên Kim xuống thì ngươi có thể tận mắt chứng kiến những biến hóa mới của tiểu đệ.

Khấu Trọng nắm chặt bả vai Bạt Phong Hàn, giọng kích động:

- Chỉ cần nhìn lòng tin của ngươi sau khi thảm bại thậm chí còn mạnh mẽ hơn trước thì biết Thâu Thiên kiếm pháp của lão ca không hề đơn giản rồi. Nhưng niềm tin chỉ là niềm tin, nếu như ngươi muốn ỷ mạnh xông vào doanh trại của bọn chúng thì cũng phải suy nghĩ kỹ một chút.

Bạt Phong Hàn mỉm cười:

- Lăng Thiếu gia có ý gì không?

Từ Tử Lăng nhún vai đáp:

- Không thể dùng sức mạnh để thắng thì tất phải dùng trí. Từ không thể biến thành có thể, tất cả đều do cái đầu mà ra.

Khấu Trọng hoan hỉ nói:

- Thế là Lăng Thiếu gia ngươi cũng tán thành việc xông vào doanh trại chém giết, vậy tiểu đệ sao lại không phụng bồi chứ! Lần này để lão Bạt phát lệnh, hai người chúng ta sẽ là hai tên lính mở đường.

Bạt Phong Hàn đột nhiên nói sang chuyện khác:

- Nếu Tất Huyền biết được ta gặp tử thần mà không chết, không hiểu lòng tin của hắn sẽ bị đả kích như thế nào?

Bọn họ đang chờ đến khi màn đêm buông xuống khu rừng, lúc đó sẽ dễ dàng vượt qua bọn lính đang đứng gác, ngầm áp sát doanh trại. Vì vậy bây giờ tâm tình vô cùng thoải mái, lại thêm rất nhàn hạ, bất giác có hứng đàm đạo.

Từ Tử Lăng nói:

- Hắn không thể nào minh bạch tại sao ngươi không những không chết mà công lực lại còn đại tiến. Như vậy trong tâm linh sáng suốt của hắn sẽ bị gieo một hạt giống thất bại, giống như Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên vậy, không còn không có điểm yếu nữa.

Khấu Trọng tán thưởng:

- Nói rất chính xác. Bởi vậy chúng ta phải tuyệt đối giữ kín việc lão Bạt luyện thành Thâu Thiên đại pháp, không để cho người thứ tư biết được chuyện này.

Bạt Phong Hàn nói:

- Chỉ cần có thêm khoảng thời gian một năm, ta tất có thể rửa được mối hận này.

Rồi y nhìn vào doanh trại của mã tặc, nói tiếp:

- Hô Diên Kim không phải là loại mã tặc thông thường, mà lớn mạnh không ngừng nhờ vào việc cướp bóc, trở thành một bộ lạc vũ trang có vai trò đáng kể trên đại thảo nguyên. Nhân cơ hội này, chúng ta tiện tay tiêu diệt bọn chúng, trừ đi một mối họa lớn. Chỉ cần giết chết Hô Diên Kim, những kẻ dưới trướng của hắn vốn không ai phục ai, tất sẽ chia năm xẻ bảy, chắc chắn không thể chấn hưng được nữa. Khi đó những dân tộc đã bị chúng hà hiếp nhất định sẽ nổi lên cùng nhau tiêu diệt chúng.

Khấu Trọng mắt hổ lóe sáng:

- Làm sao hạ thủ đây?

Bạt Phong Hàn nói:

- Chỉ cần tìm ra ngựa của chúng ta ở đâu, thì trướng của Hô Diên Kim tất ở đó. Có điều hắn ta bẩm sinh giảo hoạt đa nghi, không giống như Hiệt Lợi để cho người ta chỉ nhìn một cái là dễ dàng biết được vị trí lều của mình.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ khó nghĩ:

- Ở đây có hơn hai trăm chiếc lều, ước chừng hơn hai mươi nhóm, mỗi nhóm lều dài cả nghìn bộ, lập thành thế trận trường xà đúng theo binh pháp. Chúng ta làm thế nào để đãi cát tìm vàng phát hiện mấy con ngựa, để biết được chủ trướng của Hô Diên Kim ở đâu?

Bạt Phong Hàn mỉm cười:

- Xem ta nhé!

Nói rồi y huýt lên một tiếng tựa như chim kiêu kêu trong đêm, âm thanh vang xa, làm hai gã giật nẩy mình.

Có tiếng ngựa hý vang lên, ba người nhìn theo hướng đó, chỉ thấy con ái mã Tháp Khắc Lạp Mã Can của Bạt Phong Hàn trong nhóm lều thứ ba bên mé trái đang ngẩng đầu hý lên đáp trả. Nó bị buộc chung với một bầy chiến mã đông đúc bên cạnh khu lều, nếu không phải nó đứng dựng hai chân trước lên hý thì rất khó phát hiện được.

Hai người thận trọng xem xét, đến khi chắc chắn địch nhân không hề chú ý, Khấu Trọng mới nói:

- Chiêu này thật lợi hại! E rằng Hô Diên Kim đến khi xuống tới âm tào địa phủ cũng không hiểu được làm sao chúng ta lại có thể tìm ra hắn.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, nếu không biết được soái trướng ở đâu, bằng vào sức của ba người thực sự không biết bắt đầu từ chỗ nào, nhưng bây giờ tình thế hiển nhiên đã thay đổi hẳn

Khấu Trọng đột nhiên lại cau mày:

- Hô Diên Kim hận chúng ta đến tận xương tủy, ắt sẽ không chịu ngồi

yên, đích thân rời khỏi doanh trại tìm kiếm bọn ta.

Bạt Phong Hàn nói:

- Chính vì thù hận chúng ta, nên hắn mới lưu tại đây giữ sức, để người ngựa có cơ hội nghỉ ngơi. Đợi đến khi thủ hạ của hắn tìm thấy dấu vết chúng ta rồi dùng lửa khói hoặc tín cáp truyền tin, hắn lập tức có thể toàn lực truy đuổi. Nếu như chúng ta ỷ vào đôi chân này mà chạy trốn không ngừng qua vùng rừng núi này, thì khi ra khỏi chắc là bước cũng không nổi.

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Vậy để ba huynh đệ chúng ta cho Hô Diên Kim một sự ngạc nhiên ngoài ý muốn, đảm bảo cả đời hắn cũng không thể quên được.

o0o

Mặt trời cuối cùng cũng đã lặn xuống, bóng đêm dần bao phủ vạn vật, bếp lửa đã được nhóm lên trên khắp các trại địch, mùi thịt dê nướng lan tỏa khắp nơi.

Bạt Phong Hàn nói:

- Nhân lúc chúng đang mải ăn uống, bọn ta trước tiên xạ tiễn tiêu diệt mấy tên tiểu tặc đứng gác bên ngoài, nhưng phải là một tên lấy mạng, nhất định không để chúng kêu được tiếng nào. Sau đó sẽ hỏa thiêu trường xà doanh trướng, dùng những cành củi đang cháy ném vào các lều, tạo cảnh hỗn loạn đến mức tối đa, rồi chúng ta chơi trò khuấy nước bắt cá, giết chết Hô Diên Kim.

Khấu Trọng cười:

- Ngươi muốn chơi lại trò cũ à?

Bạt Phong Hàn vui vẻ nói:

- Dùng tập trung chế phân tán, dùng nhanh chế chậm, mới có thể lấy ít địch nhiều. Phải nhớ không được tham lam, chỉ cần lấy lại lũ ngựa và chém chết Hô Diên Kim là đã hoàn thành mục tiêu của trận chiến này.

Khấu Trọng cười nói:

- Như thế mà cũng coi là không tham lam à? Đi thôi!

o0o

"Phựt!"

Tiếng dây cung bật lên, hai mũi kình tiễn từ Diệt Nhật và Vong Nguyệt cung bắn ra, bay ngang qua thảo nguyên, xuyên thẳng vào yết hầu địch. Hai tên lính canh không kịp kêu lên một tiếng, ngã xuống trong vùng bóng tối ngoài tầm chiếu sáng của ánh lửa trong doanh trại.

Ba người đồng thời nhảy ra, triển khai thân pháp nhanh như quỷ mị tiến đến khu lều của Hô Diên Kim.

Bọn mã tặc của Hô Diên Kim chỉ tập trung toàn lực chú ý ở bên ngoài bình nguyên, sự phòng bị ở chỗ này rất qua loa đại khái. Vả lại sao bọn chúng lại nghĩ ra được là đã bị bọn gã nắm rõ hư thực, không những thế còn có gan lớn trùm trời, dám dựa vào ba người đối chọi với binh lực lên đến gần một nghìn tên.

Đột nhiên Bạt Phong Hàn tăng tốc phóng mình lao lên trước. Hơn hai

mươi tên mã tặc đang ăn uống quanh đống lửa vừa phát giác ra điều khác lạ thì Thâu Thiên kiếm đã ập đến, gần nửa trong bọn chúng chưa kịp cầm lấy binh khí đã bị Bạt Phong Hàn trảm sát, số còn lại cũng bị Khấu Trọng và Từ Tử Lăng theo sát phía sau giết cho khí đoạn thân vong.

Mã tặc trong các lều trại gần đó bắt đầu kinh hãi, phát giác đang bị tập kích, vội vàng nghênh chiến.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn chém giết không ngừng, xông vào doanh trại. Từ Tử Lăng liên tục lấy những cành củi đang cháy đỏ rực, dùng thủ pháp mãn thiên hoa vũ ném vào các căn lều của địch nhân.

Bất luận Bạt Phong Hàn hay Khấu Trọng, do bị Hô Diên Kim truy đuổi cướp mất ái mã, nên cả hai bụng đầy nộ khí. Bọn mã tặc ào ra nghênh chiến, đều bị hai gã chém giết không hề lưu tình. Hai người vừa đánh vừa tiến vào, gặp ai giết nấy.

Khấu Trọng quát lớn:

- Hô Diêm Kim trốn ở đâu? Mau bò ra đây chịu chết!

Đao ảnh của gã phát xuất lăng lệ vô tỷ, không lời nào có thể diễn tả, chỗ chí mạng nhất là còn mang theo luồng Loa Hoàn Kình được vận đến thập thành. Tên tiểu đầu mục đi đầu bị gã chém một nhát, cả người lẫn đao lập tức chấn động bay ngược lại phía sau, chết ngay tại trận.

So với trước kia, giờ đối chọi với Bạt Phong Hàn còn khó hơn nhiều. Thâu Thiên kiếm của y vừa chém vỡ tan lá thuẫn của một tên địch, thuận thế đâm tới, rồi một cước đá xác hắn bay vào đám mã tặc đang lao lên, làm mấy tên trong toán đó ngã liểng xiểng, trận thế đại

loạn.

Nhưng đột nhiên từ trước sau phải trái, đám mã tặc hung hãn tràn đến, hò hét vang trời, kiếm phủ liên tiếp chào đón thăm hỏi bọn họ. Tên nào tên nấy mắt đỏ ngầu rực lửa, quyết đưa hai người vào chỗ chết.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn vẫn bình tĩnh không chút e sợ, một đao một kiếm, đi đến đâu người ngã đến đó, máu tươi nhuộm đỏ cả thảm cỏ xuân.

Trong khi đó các lều trại liên tiếp bị đốt cháy. Bây giờ Từ Tử Lăng lại thi triển một chiến thuật khác dựa vào khinh công, lúc thì gã điểm chân lên ngọn lều mượn lực, thoáng cái đã thấy xuất hiện bên đống lửa, đá văng những thanh củi đang cháy về phía doanh trướng, rồi lại lăng không phóng đi. Họ Từ lợi dụng một trường hỗn loạn phóng hỏa khắp nơi, khiến cho kẻ địch không biết gã đánh về hướng nào, vì vậy cũng không làm sao có thể chống đỡ.

Những chiếc lều bị đốt ban đầu rừng rực bốc cháy, khói đen cuồn cuộn theo gió bay đi, bao phủ cả một vùng thảo nguyên rộng lớn nơi địch nhân dựng trại, càng vô cùng thuận lợi cho Từ Tử Lăng hành sự. Sự phá hoại của gã lan dần từ đoạn này đến đoạn khác của trường xà trận. Nhất thời tiếng người la ngựa hý ầm ỹ, những tên mã tặc ở khá xa soái trướng của Hô Diên Kim còn tưởng rằng có một lượng lớn địch nhân tập kích, vội vàng tranh nhau chạy trốn.

Mặc dù có một toán mã tặc truy sát Từ Tử Lăng, nhưng chúng hoàn toàn không có cách nào chặn được gã lại. "Bùng Bùng" hai tiếng, hai tên trúng quyền hộc máu ngã xuống. Từ Tử Lăng lại lách ngang đến bên đống lửa, một cước tung ra, than hồng bay tung tóe như pháo hoa nở tung trên không, rơi xuống các khu lều bên cạnh.

Khói mờ mịt chỗ dày chỗ mỏng, không cách nào phân biệt được ta với địch. Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn thân nhuộm đầy máu đang đánh đến khu soái trướng. Tuy bộ dạng kinh khiếp như vậy, nhưng phần lớn trên người toàn là máu huyết của địch nhân dính vào, bản thân hai gã chỉ dính vài vết thương ngoài da. Hai gã công lực cao tuyệt, lại toàn tránh nặng tìm nhẹ, nên mặc dù có bị trúng vài đao vài kiếm nhưng cũng không gây nên những vết thương nghiêm trọng.

Chợt một tiếng gầm hung bạo vang lên phía trước, chính là giọng nói giận dữ của Hô Diên Kim:

- Bọn ngươi thật sự đã chán sống rồi!

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng tức thời như mở cờ trong bụng, Bạt Phong Hàn hét lớn:

- Thiếu Soái lấy ngựa!

Y thi triển nhân kiếm hợp nhất lao về phía trước, hoàn toàn không quan tâm đến mã tặc đang công đến từ bốn phía, đi đến đâu địch nhân ngã xuống đến đó.

Đột nhiên trước mặt có một toán người xông đến, trong đó có một tên xõa tóc ngang vai, thân khoác chiến bào màu hồng tía, mình mặc chiến giáp, đai lưng bằng sắt, mặt mũi dữ tợn. Chính là tên đầu sỏ mã tặc Hô Diên Kim ác danh bậc nhất Khiết Đan. Tuy nhiên không thấy Lương Thuấn Minh - con trai của Lương Sư Đô đâu cả.

"Choang!"

Một tên đầu lĩnh thi xuất thủ pháp dùng cứng chọi cứng đón lấy chiêu kiếm của Bạt Phong Hàn, nhưng hắn chỉ thối lui hai bước, chứng tỏ thân thủ quả thực bất phàm.

Đánh đến lúc này, đây là lần đầu tiên có kẻ ngạnh tiếp một chiêu của Bạt Phong Hàn mà không thụ thương.

Hai phủ một thương, từ hai bên vụt tới, khiến Bạt Phong Hàn không thể triển khai sát chiêu với địch nhân ngoan cường phía trước.

Đằng sau cũng có không biết bao nhiêu binh khí hướng về phía y thăm hỏi.

Bạt Phong Hàn quát lên một tiếng, tung mình lên không, thuận thế quan sát tình hình, chỉ thấy toàn bộ doanh trại địch đã bị lửa khói bao bọc, khắp nơi người chạy ngựa phi. Y vội vàng tập trung tinh thần, từ trên không liệng xuống chém tới Hô Diên Kim đang đứng giữa một đám đầu lĩnh.

Khấu Trọng lúc này đã ngồi lên lưng không yên cương của Thiên Lý Mộng. Ái mã nhận ra chủ nhân, hý lên mừng rỡ. Vạn Lý Ban và Tháp Khắc Lạp Mã đang bị buộc ở hai bên, gã vung Tỉnh Trung Nguyệt chém đứt ba sợi dây buộc ngựa, lại tiếp tục chém thẳng tới một tên mã tặc đang cầm trường đao công đến. Đao của địch nhân lập tức gãy đôi, ngực tóe máu tươi, ngã vật xuống đất.

Khấu Trọng nhân cơ hội chủ lực địch nhân bị Bạt Phong Hàn kiềm chế, chụm môi huýt lên một tiếng để ra lệnh cho Vạn Lý Ban và Tháp Khắc Lạp Mã Can chạy theo Thiên Lý Mộng. Rồi gã tự mình cưỡi ngựa đi trước đánh sang một hướng khác, không ai chống nổi.

Trong lúc khói lửa mù mịt cản trở tầm nhìn, khi mã tặc phát giác ra gã là kẻ địch chứ không phải là đồng bọn thì đầu đã bị Tỉnh Trung Nguyệt chém rớt xuống.

“Choang!”

Hô Diên Kim vung trường thương đón đỡ Thâu Thiên Kiếm đang chém tới của Bạt Phong Hàn. Bạt Phong Hàn nhân đó mượn lực tung mình lên, lập tức ba tên đầu lĩnh từ hai bên Hô Diên Kim nhảy đến, hai đao một phủ mãnh liệt chém tới, khiến Bạt Phong Hàn khó mà tiếp tục thi triển sát chiêu.

Hô Diên Kim hai chân lún sâu xuống đất chừng ba thốn, sắc mặt trắng bệch, rõ ràng đã bị nội thương.

Một kiếm này tích tụ toàn thân công lực của Bạt Phong Hàn, vốn y có ý định lấy đi cẩu mệnh của hắn, đương nhiên chiêu này kình lực lăng lệ đến cực điểm.

Bạt Phong Hàn thấy Hô Diên Kim vẫn đứng yên không ngã, bất giác thầm kêu đáng tiếc, không ngờ võ công của Hô Diên Kim lại cao minh như vậy. Y hiểu rõ cơ hội hiếm có duy nhất để có thể sát tử Hô Diên Kim đã qua mất.

"Óa!"

Hô Diên Kim cuối cùng không kìm nén nổi phun ra một bụm máu, ngã bệt xuống đất, điên cuồng hét lên bằng tiếng Khiết Đan:

- Mau giết hắn cho ta!

Bạt Phong Hàn cũng bị lực phản kích của hắn làm cho khí huyết cuộn lên, bất quá chân khí lưu chuyển một chu thiên trong tam mạch thất luân lập tức khiến công lực khôi phục trở lại. Thâu Thiên Kiếm chém xuống cây đại phủ công đến sớm nhất, rồi tá lực bay ngang trong không trung, đồng thời y huýt lên ám hiệu để thông báo cho Từ Tử Lăng lập tức rút lui.

Tiếp đó Bạt Phong Hàn điểm chân lên nóc một doanh trướng chưa cháy của địch, tung mình một cái, loáng cái đã thấy y nhẹ nhàng thoải mái hạ xuống cái lưng trần của ái mã sau lưng Khấu Trọng. Đoạn y quát lớn:

- Hô Diên Kim nghe đây! Bạt Phong Hàn ta xin thề rằng sau này sẽ tự mình lấy đi đầu chó của ngươi.

Doanh trại với những tiếng ăn uống ồn ào phút chốc biến thành một vùng lửa khói.

Hai người ba ngựa thế như chẻ tre trong chớp mắt rời khỏi doanh trại địch, hướng thẳng về phía đông bắc thảo nguyên trong màn đêm tối tăm, để lại đằng sau ánh lửa che lấp cả nhật nguyệt.

Từ Tử Lăng như lưu tinh cản nguyệt chạy theo, phi thân lên ngựa. Cả ba đồng thanh cười lớn, sảng khoái phi thường.

Hàng trăm kỵ binh địch truy đuổi phía sau, nhưng chỉ có thể hư trương thanh thế.

Bạt Phong Hàn ngẩng mặt đón gió cười lớn:

- Hy vọng Hô Diên Kim vô dụng đến nỗi bị lửa thiêu sống.

Hai người đương nhiên hiểu rõ Bạt Phong Hàn đang nói đùa.

Khấu Trọng cười hỏi:

- Đến chỗ nào nào để kiếm yên ngựa đây?

Bọn họ thi triển thuật "nhân mã như nhất", truy binh bị bỏ lại xa tít phía sau, chỉ có thể nhìn thấy một đám bụi bốc lên.

Bạt Phong Hàn nói:

- Tại khu vực giáp giới của Khiết Đan và Thất Vi có một con sông lớn gọi là Hắc Thủy. Đây là nơi cả hai bộ tộc cùng nhau sinh sống, chúng ta đến đó thử vận khí xem sao.

Trong tiếng cười lớn, ba người biến mất trong màn đêm đen tối trên đại thảo nguyên.

Trong khu rừng thưa cỏ dại và cây bụi mọc rậm rạp, một dòng suối nhỏ luồn lách uyển chuyển như đang chơi trò trốn tìm với con người, lúc ẩn lúc hiện trong rừng cây, sau đó lặng lẽ chảy vào một cái hồ nhỏ. Đến đây con suối như bị ánh mặt trời làm thức tỉnh sau một giấc ngủ say, chỉ thấy chim chóc quần tụ ca hát líu lo, khiến cho không khí buổi sáng sớm càng thêm sống động.

Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng ba người đang bơi lặn ở trong hồ, giặt sạch y phục. Ba con ngựa bị mất mới giành lại được đang thong thả ăn cỏ uống nước bên hồ.

Sau một đêm vất vả, cả ba đều cảm thấy thời gian này thực sự trân quý.

Khấu Trọng nói:

- Không phải Thâm Mạt Hoàn là người của Hiệt Lợi sao? Mà Hiệt Lợi lại ủng hộ Bái Tử Đình lập quốc để đả kích Đột Lợi, tại sao Hô Diên Kim lại nói Thâm Mạt Hoàn sẽ đến cướp Ngũ Thải Thạch nhỉ?

Bạt Phong Hàn đang cố kỳ cọ hết vết máu dính trên người, nghe vậy nhún vai đáp:

- Điều này cũng khó nói, Thâm Mạt Hòan thực ra cũng không phải là thủ hạ trực thuộc của Hiệt Lợi, hắn không nghe lời Hiệt Lợi thì cũng chẳng có gì là kỳ lạ. Ngũ Thải Thạch cũng giống như Hòa Thị Bích ở Trung Nguyên đã trở thành biểu tượng của vương quyền, người nào không muốn chiếm lấy chứ?

Từ Tử Lăng cất tiếng:

- Nếu như có cách nhử Thâm Mạt Hoàn đến một nơi nào đó rồi chặt đầu hắn xuống, thì có thể hóa giải mối hận trong lòng của Tiễn đại sư rồi.

Bạt Phong Hàn nói:

- Hung danh của Thâm Mạt Hoàn còn trên cả Hô Diên Kim, lại giảo họat phi thường, e rằng không dễ trúng kế.

Khấu Trọng cười:

- Chỉ cần hắn thực sự muốn lấy được Ngũ Thải Thạch, lo gì không trúng kế. Chúng ta cứ làm một chuyến tung hoành trên đại thảo nguyên, đến đâu đánh đó, cố ý gây thanh thế. Hắn và Mộc Linh đôi phu thê này đương nhiên sẽ tìm đến chúng ta để đoạt bảo.

Đoạn gã lạnh lùng nói tiếp:

- Bọn chúng đến rồi đi như gió, nhưng làm sao bằng chúng ta, xuất hiện rồi biến mất như ánh chớp.

Bạt Phong Hàn vui vẻ nói:

- Thiếu soái đã có tính toán như vậy, chi bằng chúng ta đi đến Hoa Lâm. Đây là một thành trấn rất quy mô ở bờ nam sông Hắc Thủy, do

Đột Lợi, Đa Ma hội của Quật Ca và đại tù trưởng Thanh Mộc Qua của Nam Thất Vi chia nhau quản lý. Các tộc người gần xa đều đến đây giao dịch, có thể nói Hoa Lâm như là một Yến Nguyên Tập khác vậy. Do tình thế vi diệu ấy, bất luận ai cũng không dám mang theo quá nhiều nhân mã đến đó tìm kiếm, là nơi tốt nhất để dụ địch.

Khấu Trọng hỏi:

- Hoa Lâm cách Long Tuyền bao xa?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Chỉ khoảng mười ngày đi ngựa. Nơi này có món cá đặc biệt tuyệt vời, đảm bảo Thiếu Soái ngươi sẽ rất khoái thưởng thức.

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Không biết chúng ta có thể gặp lại Việt Khắc Bồng ở đó không nhỉ?

Bạt Phong Hàn gật đầu:

- Cơ hội rất lớn.

Ba người đột nhiên có chút cảm giác, nhìn sang phía Tây, bên kia thảo nguyên có một đám bụi bốc lên.

Khấu Trọng lải nhải:

- Thực chán quá, tưởng có thể ngủ ngon một giấc mà cũng chẳng được.

Bạt Phong Hàn giọng thong thả:

- Ngươi nên cảm tạ chúng mới đúng, đem đến nhiều mục tiêu sống như thế này cho ngươi luyện tiễn.

Ba người đồng thanh cười lớn, nhảy lên bờ, nhanh chóng mặc y phục. Vốn đã khó chịu, nên cảm giác của bọn họ cũng chẳng thoải mái gì.

Khấu Trọng nói:

- Đến Hoa Lâm nhất định phải mua thêm vài bộ y phục mới.

Bạt Phong Hàn cười nhạt:

- Ngươi đang ở Lạc Dương hay Trường An đây hả? Lấy đâu ra y phục may sẵn? Chỉ có đem tiền đi thuê người may cho thôi.

Bọn gã đã có thể nhìn thấy rõ đội kỵ binh đang tiến lại, ước chừng hơn trăm tên, đích thị là đám mã tặc của Hô Diên Kim.

Từ Tử Lăng nói:

- Sau khi đánh lui đám địch nhân này, Thiếu Soái ngươi chẳng phải là có thể ngủ ngon một giấc rồi sao?

Bạt Phong Hàn giương Vong Nguyệt cung, nói:

- Lần này ta bắn người không bắn ngựa. Bọn chúng chuyên cướp của cải của người khác, đoạt tính mệnh của người khác. Chúng ta tốt nhất là nên lấy răng trả răng, đem kiện mã mà chúng cướp được của người khác đi đổi lấy y phục mới, cá ngon và bổ sung cho ống tên này.

Một mũi kình tiễn phá không bay đi, xuyên trúng ngay tên mã tặc dẫn

đầu.

Tạm chú thích:

Thâu thiên hoán nhật: thâu ở đây có thể là lấy trộm, lấy cắp; thiên là trời; hoán là thay đổi; nhật là mặt trời. Thâu thiên hoán nhật có thể hiểu là thay đổi được cả trời đất.

Kiêu: Con chim kiêu, một giống chim dữ giống như loài cú vọ, ngày núp trong hang, đêm mò chim chuột ăn thịt, ăn thịt cả mẹ đẻ. Con kiêu 梟 ăn thịt mẹ, con phá kính 破 獍 (giòng muông) ăn thịt bố, con phá kinh người ta còn gọi là nó là con kính 獍, vì thế nên gọi kẻ bất hiếu là « kiêu kính » 梟 獍 (theo Hán Việt chú thích).

(

Chương 493: Tùng hoa giang bạn

Sau năm ngày đường, ba người đã truy đuổi cướp lại được hơn bốn chục thớt chiến mã vào loại lương câu từ bọn mã tặc Khiết Đan, sau đó rời đại thảo nguyên đi vào vùng núi nơi cảnh sắc đa dạng hơn.

Đường đi xuyên qua cánh rừng nguyên thủy rậm rạp, được bao phủ bởi những dãy núi cao thấp nhấp nhô, dưới bóng mát nơi sâu thẳm của rừng già có tiếng nước chảy róc rách, hãn hữu lắm mới gặp chỗ cỏ dại bằng phẳng, gió xuân thổi xào xạc trên những tán lá cây. Khung cảnh thật khiến lòng người thư thái.

Khấu Trọng cười nói:

- Giờ đây, ta đã hiểu vì sao các dân tộc sống tại đại thảo nguyên có thiên hướng xâm lược như vậy.

Bạt Phong Hàn nhíu mày đáp:

- Đừng có thấy một cái sào lại tưởng người lái thuyền. Đại thảo nguyên còn có những dân tộc yêu chuộng hòa bình, không tranh đoạt với nhân thế.

Khấu Trọng nghiêm mặt nói:

- Đây hoàn toàn không phải là lời phê phán ác ý, xin lão ca hãy chỉ giáo cho ta biết có phải những dân tộc không tranh giành với ai, chỉ biết bình yên chăn thả gia súc, là những dân tộc nhược tiểu trên thảo nguyên?

Bạt Phong Hàn không biết phải đáp lại thế nào, đành cười khổ:

- Đại khái là như vậy.

Từ Tử Lăng nói:

- Rốt cuộc là Thiếu Soái ngươi minh bạch được chuyện gì rồi?

Khấu Trọng nói:

- Khi mới bắt đầu tiến nhập thảo nguyên, ai ai cũng bị phong cảnh thảo nguyên tráng lệ làm rung động, nhưng quen rồi lại thấy đơn điệu nhàm chán, muốn ruổi ngựa chạy điên cuồng, nhằm hướng tận cùng của trời đất mà chạy, để xem xem có còn cảm giác biến hóa nào khác không. Như hiện tại chúng ta đến vùng núi phía Đông Bắc, cảm giác trước hết là rất mới mẻ, lâu dần nảy sinh lòng ham muốn truy cầu cái tiếp theo. Điều ta gọi là thiên hướng xâm lược có xuất phát điểm chính là từ khuynh hướng này phát triển lên đó. Đặc biệt như Hiệt Lợi, trong tay có hơn mười vạn tinh binh, tự nhiên sẽ muốn được thấy đại quân như thể nước triều của mình hoành tảo thiên hạ, để mà cảm thụ sự thống khoái. Vì vậy, từ xưa đến nay, các bá chủ thảo nguyên đều muốn mở rộng lãnh địa ra ngoài, nam thì là Trung Thổ bọn ta, phía tây là các nước Ba Tư, Thổ Hỏa La, Đại Thực. Người Thiên Trúc vì có núi cao ngăn trở, nhân mã không thể vượt qua, nên mới được bình an, còn phía bắc là vùng đất khô cằn băng phủ quanh năm, không hợp dụng binh.

Bạt Phong Hàn nói:

- Sự phân tích của ngươi khá là thấu triệt. Ta chỉ bổ sung phần nhỏ, dân du mục từ xưa đã nuôi dưỡng đặc tính di cư theo sự tồn tại của cỏ và nước, cả đời tìm kiếm những vùng đất phì nhiêu và khiến con

người có thể sống no ấm hơn. Cũng có thể là vì đặc điểm đó mà bọn họ trở nên không thể không xâm phạm lãnh địa của dân tộc khác. Ta giỏi công, người giỏi thủ, Vạn Lý Trường Thành được xây là vì lý do này.

Thế núi biến đổi, sau khi xuyên qua khe núi tối tăm kẹp giữa hai dãy núi sừng sững, tầm mắt mở rộng hẳn ra. Rặng núi dài nghiêng xuống thảo nguyên bao la, rừng xanh bát ngát, thấp thoáng sau những làn sóng cỏ là lều trại, thổ ốc. Lại thấy những cánh đồng trồng các giống lúa mì Thanh Khoa, lúa mì vụ xuân, vừng, lanh, rồi những đàn trâu lớn được chăn thả, thể hiện cảnh sinh hoạt nửa nông nghiệp nửa du mục trên thảo nguyên. Thổ ốc là những căn lều xây nên từ đất.

Bọn họ trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp như vừa được trở về với nhân gian.

Từ Tử Lăng hân hoan hỏi:

- Hoa Lâm ở hướng nào vậy?

Bạt Phong Hàn ghìm cương ngựa, vươn cao người nhìn ra xa, chỉ hướng bắc nơi có một hồ nước lớn nằm thản nhiên giữa núi rừng, nói:

- Đó là hồ Tùng Hoa, đi qua hồ khoảng mười dặm là tới sông Tùng Hoa, người ta nói rằng nước từ trên núi Trường Bạch chảy tới nơi này, rồi hợp lưu với sông Nộn Giang hình thành nên sông Tùng Hoa.

Hai người vận dụng nhãn lực nhìn ra xa, hồ Tùng Hoa nương mình theo thế núi, uốn lượn quanh co, những con chim ưng bận rộn lượn bay tìm bắt cá trên mặt hồ, sóng nước trong xanh, phản xạ ánh sáng lên hơn chục chiếc trướng bồng ở ven hồ, phong cảnh mỹ lệ, khiến lòng người như được trải rộng ra.

Dù cho trời đã cuối xuân, nhưng thời tiết vẫn còn buốt giá. Ở khu vực này, các loài cây rất phong phú, chương tử tùng, hồng tùng, lạc diệp tùng và những cây du cổ thụ tranh nhau vươn lên trời cao, màu sắc hòa quyện vào nhau, tươi sáng rực rỡ, tưởng chừng như nhân gian tiên cảnh.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn cảnh khen ngợi không ngớt.

Bạt Phong Hàn nói tiếp:

- Đi theo ven sông Tùng Hoa bốn năm dặm, là đến Hoa Lâm. Mỗi một khu vực giao thông thuận tiện và đặc biệt trù phú đều có một trung tâm để tập trung và phân phối các loại hàng hóa phổ biến như vậy, mọi việc đều chiếu theo quy củ của đại thảo nguyên mà hành xử.

Khấu Trọng hỏi:

- Quy củ của đại thảo nguyên là gì?

Bạt Phong Hàn cười ha hả:

- Đại thảo nguyên thì nhiều luật nhiều lệ lắm. Bất luận là tuần lộc, mãnh hổ, trâu rừng, sói dữ, tất cả đều có phương pháp sinh tồn riêng của chúng. Nhưng cái nguyên tắc cơ bản nhất là kẻ mạnh làm vua, nếu không phải là đối thủ của kẻ kia thì phải học được cách chạy thật nhanh, hoặc là kết thành bầy đàn như loài sói, chống lại kẻ địch đáng sợ, Thiếu Soái đã minh bạch chưa?

Khấu Trọng cười lớn đáp lại:

- Hoàn toàn minh bạch.

Bạt Phong Hàn phi ngựa xuống sườn núi, đi trước dẫn đường.

Hoa Lâm tập tọa lạc bên bờ nam sông Tùng Hoa, mặt sông rộng lớn phẳng lặng, xung quanh đồi núi trập trùng, những căn thổ ốc phân bố rộng khắp trong vài chục con phố theo kiểu ở Thống Vạn thành, có thể thấy rõ lều bạt ở khắp nơi, thổ ốc đượm màu vàng của đất, gần bờ sông là nơi mật độ tụ họp dày nhất, tạo thành con đường lớn duy nhất của Hoa Lâm tập.

Mặt sông có khoảng hơn chục chiếc bè gỗ, trên đó ngư dân đang quăng lưới bắt cá.

Khi đám người ngựa từ trên núi xuống, sự huyên náo ở nơi này không hề thua kém Yến Nguyên tập. Ba người tiến vào phạm vi thị tập, vì họ dẫn theo hơn bốn chục chiến mã có cả yên, nên khiến cho các tộc nhân để ý đàm luận, hơn nữa, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại mặc loại y phục của người Hán ít thấy ở đây.

Khấu Trọng than:

- Đúng là một địa phương có cảnh trí đặc biệt, cần phải kiếm mấy món cá ngon ngon mà thưởng thức chứ nhỉ?

Bạt Phong Hàn vui vẻ nói:

- Cá mè, cá diếc, cá chép, cá vây xanh đều là thứ được chọn để cống vua, ta đã từng ăn cá vây xanh rồi, chất thịt ngon đến vô cùng, nhất định phải thưởng thức lại.

Từ Tử Lăng vốn tùy tiện đối với chuyện ăn uống, gã chỉ quan tâm đến những việc khác, cất tiếng:

- Chúng ta đem theo nhiều ngựa như vậy, hành động bất tiện, hay là

bán luôn đi?

Phía trước là một đàn trâu dê lớn, do khoảng mười người chăn dắt, choán hết cả đường, làm bọn họ chỉ có thể lẽo đẽo đi sau.

Bạt Phong Hàn cười khổ:

- Nói thật chứ, tiểu đệ chưa từng làm việc này, chỉ nghĩ rằng nếu đến đây bán ra với giá rẻ thì đương nhiên là có thể dễ dàng đẩy đi.

Khấu Trọng hứng lên hăng hái nói:

- - Chúng ta giờ buôn bán kiểu này mới thực sự là phô trương, dứt khoát chỉ bán đúng một thớt ngựa kiếm lấy chút bạc thôi, bảo đảm lập tức làm chấn động cả Hoa Lâm tập.

Gã hỏi tiếp:

- Muốn may quần áo thì phải đi đâu?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Sau khi đến đường lớn, ngươi muốn có lò rèn có lò rèn, muốn hiệu quần áo có hiệu quần áo, chỉ không có quán trọ mà thôi, tất cả mọi người đến đây đều ở trong lều do họ tự dựng lên.

Rồi vỗ đầu ngựa một cái, đi vòng qua đàn trâu để đi vào đường lớn.

Hai bên đường có các cửa hàng với những biển hiệu khác nhau, quả nhiên đây là nơi cung ứng các vật dụng cho mọi người, náo nhiệt phi thường, tựa như chỉ cần mở cửa là sinh ý tự nhiên tiến vào.

Con đường lớn trải rộng ra trước mắt, mặt cỏ xanh bị vó ngựa xe đi

nhiều thành đường mòn trơ đất vàng, móng ngựa vung làm bụi bay mù mịt, cả con đường phủ màu vàng mờ mờ như mây như khói.

Chỗ này có thể cho ba chục con ngựa đi cùng hàng, cũng coi là đường lớn được rồi. Hai bên đường là những hàng cây du san sát, tán cây rộng che bớt ánh mặt trời, phía ngoài là những mái hiên dựng bằng gỗ, bên trong có bàn ghế, để người có thể ngồi nghỉ mệt, ngựa có thể được buộc ở lan can gỗ bên ngoài.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang để tâm cảm thụ những điều mới mẻ, ngắm nhìn không chớp mắt, đột nhiên mười đại hán vũ trang người Thất Vi tóc dài tới vai xông ra từ lều bên cạnh chặn đường bọn họ, sắc mặt không chút thiện ý.

Ba người thoáng hơi ngạc nhiên, không lẽ địch nhân tin tức linh thông đến vậy, còn biết đến tận đây nghênh tiếp bọn họ.

Một đại hán chỉ tay hét lớn bằng tiếng Đột Quyết:

- Hai tên các ngươi là mã tặc ở đâu đến đây?

Hơn chục người đồng loạt rút mã đao, động tác thuần thục chỉnh tề, tuyệt không phải là đám ô hợp.

Người đi đường với việc tranh đấu kiểu này vốn gặp như cơm bữa, chỉ tránh ra một chút, tụ lại từ xa chỉ chỉ trỏ trỏ mà xem náo nhiệt.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn vẻ mặt đại hán Thất Vi này vô cùng quen thuộc, nhất thời không thể nhớ ra đã gặp hắn ở đâu, lờ mờ nhận ra việc cản đường này là có một nguyên nhân khác.

Bạt Phong Hàn lại tưởng đối phương vì người Khiết Đan mà xuất đầu lộ diện, trong lòng kỳ quái, cười nhạt nói:

- Đây là bầy ngựa ta lấy của Hô Diên Kim, người Thất Vi các ngươi từ lúc nào muốn ra tay thay hắn vậy, nếu còn không mau biến đi, đừng trách Bạt Phong Hàn ta kiếm hạ vô tình.

Khấu Trọng đột nhiên nhớ ra đại hán Thất Vi vừa nói chính là kẻ chém gã một đao trước khi cả bọn chạm trán với Hiệt Lợi, lúc ấy hai bên ngôn ngữ bất đồng, đến giờ cũng vẫn chưa hiểu chuyện đó là như thế nào. Vì không để tâm, nên gã cũng suýt quên đi mất.

Một giọng cười yêu kiều phát ra từ trong lều bên trái, tiếp đó một giọng nói cất lên bằng tiếng Đột Quyết:

- Thì ra là Bạt Phong Hàn danh chấn thảo nguyên, sao lại đi cùng hai tên Hán cẩu này, không sợ mang tiếng xấu sao?

Ba người ngạc nhiên nhìn sang, thấy sâu trong lều có năm nam một nữ đang ngồi quanh một cái bàn, tất cả đều là người Thất Vi. Tiếp đó toàn bộ đều đứng dậy, đi đến chỗ bọn họ.

Mỹ nữ này khoảng mười bảy mười tám tuổi, tóc xõa ngang vai, kình trang mầu xanh da trời bó sát tôn lên thân hình yêu kiều của nàng, đôi tay để trần đến tận vai, hông đeo mã đao, cặp chân dài nảy nở đầy đặn trong chiếc quần da dài và đôi giày ống. Phong thái của nàng rất tự nhiên hoạt bát, toát lên vẻ khỏe mạnh mà vẫn thướt tha, tựa như mềm mại không xương làm lay động lòng người, lại tựa như đám mây lơ lửng bay trên trời cao. Tay trái nàng đeo mười chiếc vòng kim loại nhiều màu sắc, hai vành tai có đôi khuyên tai dài lúc lắc, chiếc cổ thanh tú mang một chiếc vòng kết thành từ những hạt ngọc trai, rủ xuống bộ ngực đầy đặn.

Khuôn mặt thon thon như trái trứng, mái tóc đen tuyền làm nổi bật hơn vẻ băng cơ ngọc cốt, trong sáng hoạt bát. Ánh mắt trong veo

như nước suối nguồn lấp lánh, như đang trông chờ nam nhân xứng đôi với nàng, lúc này lại đang ẩn tàng sát khí, nụ cười lạnh như băng.

Ba người không ngờ tộc Thất Vi lại có thể có mỹ nữ da dẻ trắng trẻo, dung mạo xuất chúng như vậy, nhất thời chỉ biết ngây người ra nhìn.

Năm nam nhân đi theo mỹ nữ kia hiển nhiên là loại chỉ đâu đánh đấy, theo sau hai bên nàng cùng bước ra ngoài đường.

Bạt Phong Hàn phục hồi lại tinh thần, ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương nói vậy là có ý tứ gì?

Mỹ nhân Thất Vi không thèm nhìn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lấy một lần, trừng mắt nhìn Bạt Phong Hàn nói:

- Còn ý tứ gì nữa? Hai tên Hán cẩu này trộm ngựa của ta, ta gọi chúng là mã tặc, Bạt Phong Hàn ngươi còn muốn che chở cho chúng sao?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy tròn mắt ngạc nhiên, cùng quay sang nhìn nhau.

Bạt Phong Hàn nhảy xuống ngựa, đám người Thất Vi lập tức tỏ ra giới bị, không dám xem thường.

Mỹ nữ Thất Vi rõ ràng cũng bị trấn nhiếp bởi phong thái của Bạt Phong Hàn, hai mắt tỏ vẻ tán thưởng. Nhưng chợt sát khí lại mạnh lên, nàng chỉ tay vào hai con ngựa Thiên Lý Mộng và Vạn Lý Ban của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nói:

- Hai con ngựa này đều là ngựa của chúng ta, các ngươi còn muốn giảo biện à?

Ba người càng ngạc nhiên hơn.

Bạt Phong Hàn nhíu mày nói:

- Hai con ngựa này đã theo hai vị huynh đệ người Hán của ta từ Sơn Hải Quan đến đây, cô nương liệu có nhìn nhầm không?

Mỹ nữ Thất Vi sẵng giọng nói lớn:

- Thi Lệ ta không bao giờ nói bừa, không tin có thể xem ấn ký của bộ tộc Đại Thất Vi ta dưới chân chúng, cái đó không thể xóa đi được.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng thầm kêu không ổn rồi, cùng nhảy xuống ngựa kiểm tra chân ngựa.

Từ Tử Lăng thấy ở chân phải phía sau con Vạn Lý Ban quả nhiên có ấn ký, trong lòng kêu khổ, Khấu Trọng vươn đầu tới nói:

- Bây giờ thực sự phiền phức đây, hóa ra đại tiểu thư mua nhầm ngựa ăn trộm rồi.

Từ Tử Lăng than dài một tiếng, mình hổ đứng thẳng dậy, bất lực nhún vai hướng về phía Bạt Phong Hàn gật đầu, cười khổ nói:

- Ngựa của chúng ta chẳng ngờ đúng là đồ ăn cắp.

Bạt Phong Hàn cảm thấy rất đau đầu, vội ho khan một tiếng, nói với Thi Lệ:

- Hắc, thế này đích thực là hiểu lầm, hai vị huynh đệ của ta đều không phải là mã tặc, chỉ mua nhầm đồ của mã tặc thôi. Cô nương có thể nể mặt Bạt Phong Hàn ta, chuyển nhượng cho họ những con

ngựa đó, mời cô nương ra giá.

Thi Lệ hiển nhiên có thành kiến cực kỳ sâu sắc với người Hán, lộ ra một nụ cười biểu thị có quỷ mới tin các ngươi, mắt vẫn không thèm nhìn bọn Khấu Từ hai người, hừ lạnh nói:

- Ngựa của người Đại Thất Vi không phải để bán cho lũ Hán cẩu! Nể mặt Bạt Phong Hàn ngươi, mau bảo chúng ngay lập tức trả ngựa lại cho ta, ta cam đoan sẽ không truy cứu nữa, nếu không tất cả hậu quả chúng tự chịu.

Trên đường, mọi người đồng loạt nhao nhao lên, thậm chí có kẻ còn vỗ tay cổ vũ, thể hiện rõ sự bất mãn và cừu hận sâu sắc với người Hán.

Câu này thực sự là chém đinh chặt sắt, không chừa cho họ cách nào để có thể lựa chọn.

Khấu Trọng thấy nàng ta trước một câu Hán cẩu, sau một câu Hán cẩu, trong lòng nổi giận, trầm giọng nói:

- Cô nương có thể khiến cho tại hạ có hậu quả gì nào? Xin mời hãy đưa ra đi.

Hắn dùng thứ tiếng vốn thông dụng ở đại thảo nguyên là tiếng Đột Quyết để nói, hầu hết mọi người đều nghe hiểu được, người không hiểu thì hỏi người hiểu là xong. Đám đông đang ồn ào trên đường rất mau chóng yên tĩnh lại, tất cả đều muốn xem xem liệu Đại Thất Vi mỹ nữ Thi Lệ làm thế nào để đối phó hai tên người Hán. Mọi người tuy không biết Khấu Trọng và Từ Tử Lăng là thần thánh phương nào, nhưng bọn họ có tư cách làm bằng hữu của Bạt Phong Hàn, thân mình vũ dũng hiên ngang, có phong phạm cao thủ, đương nhiên không phải kẻ tầm thường rồi.

Từ Tử Lăng kéo tay áo Khấu Trọng, nhẹ giọng trách:

- Mặc dù chúng ta không sai, nhưng tóm lại là chúng ta đuối lý rồi.

Khấu Trọng vẫn bực tức chưa nguôi nói:

- Nhưng nàng ta cứ chửi ngang chửi dọc Hán cẩu này Hán cẩu nọ, lão tử sinh ra là để nàng ta lăng mạ sao?

Thi Lệ không hiểu Hán ngữ của bọn họ, khoanh tay trước ngực, làm cho những chiếc vòng đeo tay nhiều màu sắc sít vào nhau khiến nàng càng thêm vẻ yêu kiều, khóe môi ẩn chứa một nụ cười lạnh lẽo, nói:

- Đêm nay chồng chưa cưới của ta là Biệt Lặc Cổ Nạp Thai sẽ đến, lũ người Hán ngươi không được rời khỏi đây.

Mọi người lại ồ lên một trận, tại lưu vực sông Tùng Hoa này uy danh Biệt Lặc Cổ Nạp Thai và Bất Cổ Nạp Đài của Mông Cổ Thất Vi còn vang dội hơn cả Bạt Phong Hàn, chẳng trách Thi Lệ không để Bạt Phong Hàn trong mắt.

Thi Lệ nói xong quay người dẫn tộc nhân rời đi.

Từ Tử Lăng cất cao giọng gọi:

- Cô nương hãy dừng bước.

Thi Lệ dừng bước, nhưng không quay người lại, xẵng giọng nói:

- Có chuyện gì nói mau, bản cô nương không có nhiều thời gian để nói lời thừa với kẻ đoản mệnh.

Từ Tử Lăng không hề vì lời nhục mạ không chút nể mặt của nàng ta mà động nộ, mỉm cười nhìn tấm lưng nàng mà nói:

- Đã là ngựa là của cô nương, vậy xin được trả về nguyên chủ.

Toàn thể người trên đường rộ lên một trận cười lớn, tràn ngập lời chế nhạo và coi thường chủ ý của Từ Tử Lăng, họ ngộ nhận rằng Từ Tử Lăng nghe được tên của huynh đệ Biệt Lặc Cổ Nạp Thai mà sợ mất mật, lập tức thối lui, ngay cả tới Bạt Phong Hàn cũng bị đánh giá thấp đi rõ rệt.

Bạt Phong Hàn thần thái nhàn nhã khoanh tay đứng nhìn, không hề bị ảnh hưởng bởi tiếng la hét dọc khắp con đường.

Khấu Trọng ghé tai Từ Tử Lăng khẽ nói:

- Man nữ điêu toa này khiến ta nhớ đến Đổng Thục Ni, đẹp thì đẹp chứ, nhưng không thể nói lý được, bớt lời một chút đi.

Thi Lệ không thèm quay lại, cười lạnh nói:

- Ngựa mà Hán cẩu đã ngồi lên, ta không thèm động vào, hãy giữ chúng lại bồi táng cùng các ngươi. Chúng ta đi!

- Thi Lệ công chúa gượm đã!

Thân thể mềm mại của Thi Lệ khẽ run lên, từ từ xoay người nhìn về phía tiếng nói cất lên, thực ra tất cả mọi người lúc này đều bị thanh âm đó cuốn hút. Kẻ đó đang từ từ đứng dậy bên cạnh một chiếc lều, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười cao thâm mạt trắc.

Người này chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi, nhưng ánh mắt của y lại

đượm vẻ tang thương vô hạn, như nhìn thấu mọi cảnh đời, mâu thuẫn này khiến cho hắn phát ra vẻ mê hoặc lạ lùng. Khuôn mặt hẹp dài, da dẻ trắng trẻo như nữ nhân. Tuy không thể nói là anh tuấn, nhưng mọi người đều có thể cảm thấy mỵ lực không tầm thường phát xuất từ con người hắn. Một nhân vật như vậy, dù bọn Bạt Phong Hàn ba người thấy nhiều biết rộng, nhưng mới là lần đầu được nhìn thấy.

Chỉ nhìn thoáng qua đã nhận ra võ công của hắn không hề kém bọn họ.

Thi Lệ rùng mình một cái nói:

- Lại là ngươi!

Người kia mỉm cười thi lễ nói:

- Chính là Liệt Hà ta. Chỉ có điều công chúa không nên hiểu lầm! Nàng không phải do ngẫu nhiên mà gặp ta ở đây đâu, là Liệt Hà ta theo công chúa đến nơi này.

Thi Lệ tỏ vẻ không có cách nào để đối phó với hắn, giọng cáu giận:

- Ai bảo ngươi đến đây!

Tất cả mọi người đều không hiểu được quan hệ giữa hai người.

Liệt Hà nhún vai cười khổ, với thần thái phong lưu tiêu sái bước mấy bước tới gần bọn Bạt Phong Hàn, thi lễ nói:

- Liệt Hà ta dám lấy bất cứ thứ gì ra để đảm bảo rằng, các vị bằng hữu người Hán này tuyệt không phải là kẻ trộm ngựa. Công chúa đây tin tức không linh thông gì cả, lại không biết tới Thiếu soái Khấu

Trọng và Từ Tử Lăng danh vọng ở Trung Thổ đang như mặt trời chính ngọ thân nhập thảo nguyên, còn cùng với Bạt huynh, Bồ Tát và bảy mươi tráng sĩ kiệt lực phòng thủ trước sự tấn công điên cuồng của Hiệt Lợi và Kim Lang quân tại Hách Liên Bảo phía nam Thống Vạn Thành, sau đó lại cùng với Đột Lợi đại phá Hiệt Lợi ở Bôn Lang Nguyên giáp ranh với sông Lục Liên. Nhân vật như thế, sao có thể là mã tặc được.

Đường lớn đột nhiên tĩnh lặng tới mức một cây kim rơi xuống cũng nghe thấy tiếng, có thể thấy câu nói này đã gây chấn động đến mọi người như thế nào. Sự thật việc Hiệt Lợi binh bại đã truyền khắp từng ngóc ngách trên đại thảo nguyên như ôn dịch, chỉ duy có điều không ai biết được tường tận như Liệt Hà mà thôi.

Ánh mắt Thi Lệ tỏ ra vẻ khó có thể tiếp thu và tin tưởng, lần đầu dụng tâm dò xét hai người.

Bạt Phong Hàn lại cảm thấy người này nông sâu khó lường, không dò được thấy đáy.

Liệt Hà chắp tay sau lưng bước ra, khi tới đường lớn giữa nơi nhân mã hai bên đang đứng, hắn ôn nhu nói với Thi Lệ:

- Nếu không nhờ có bọn họ, không chừng chiến mã của Hiệt Lợi đã dừng chân bên bờ sông Tùng Hoa uống nước rồi.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Liệt huynh đừng nói quá lên vậy, bọn ta chỉ là may mắn chưa chết thôi!

Thi Lệ lại xẵng giọng:

- Ai bảo Liệt Hà ngươi nhúng tay vào chuyện của ta! Ta nhắc lại, đêm nay ta sẽ gọi người đánh gãy cái chân chó của ngươi.

Liệt Hà cười lớn nói:

- Nàng không phải đã bao lần đòi đánh gãy cái chân chó của ta sao. Đêm nay thì có khác gì đâu? A! Ta hiểu rồi! Vì đêm nay người trong mộng của nàng sẽ đến đây!

Nói như vậy, không ai không hiểu được rằng, người của Thi Lệ đã từng động thủ với Liệt Hà, chỉ là không làm gì được hắn.

Các chiến binh Thất Vi đồng thanh hét lớn, rút mã đao khỏi vỏ, nhưng không ai dám tiến lên đầu tiên, càng thêm phần khẳng định suy nghĩ của những người xung quanh

Thi Lệ tức đến nỗi tái cả mặt, dậm chân bực tức nói:

- Chúng ta đi!

Đoạn nàng ta không thèm nhìn tới bọn Bạt Phong Hàn đến nửa mắt, nộ khí trùng trùng dẫn thủ hạ đi mất.

Liệt Hà lắc đầu than khổ, sau đó lấy lại vẻ tươi cười hướng về phía ba người nói:

- Nơi này có món cá rất nổi tiếng, chi bằng để tiểu đệ làm chủ mời ba vị tẩy trần nhé?

Đáng ngạc nhiên là hắn phát âm Hán ngữ rất chuẩn.

(

Chương 494: Thủ lĩnh Minh tử

Bốn người ngồi quanh chiếc bàn nhỏ kê bên bờ sông của một tửu quán kiêm buôn bán da thú. Quán này quay mặt ra con đường lớn ở Hoa Lâm. Cả bọn vừa uống rượu vừa ngắm cảnh sông nước thanh bình trước mặt.

Bạt Phong Hàn tán thưởng:

- Liệt huynh nói tiếng Hán còn tốt hơn cả ta, phải chăng huynh đã từng sống tại Trung Thổ một thời gian rồi?

Theo như những gì Liệt Hà nói thì quán này do người Hồi Hột dựng lên. Bề ngoài quan hệ giữa hắn với chủ quán dường như chỉ là sự quan tâm đặc biệt của người trong tộc với nhau. Có điều cả ba người bọn Khấu Trọng đều có chung một cảm nhận, rằng thái độ tôn kính của chủ tiệm Khách Lặc Đạt Minh với hắn không chỉ đơn giản như những mối quan hệ đồng tộc thông thường khác.

Cả ba gã đều nhận thấy tên Liệt Hà này cao thâm khó lường. Tuy ngay từ đầu hắn nói năng khá đàng hoàng, đối xử với bọn họ cũng rất tôn trọng khách khí, nhưng rốt cục vẫn để lộ ra rằng hắn đang ngấm ngầm có một mưu đồ khác, chứ không đơn giản như biểu hiện bên ngoài. Vì thế Bạt Phong Hàn lập tức mở đầu câu chuyện bằng cách hỏi khéo hắn như vậy.

Liệt Hà đang rót thêm rượu cho ba người, nghe thấy thế liền mỉm cười đáp:

- Kẻ ngu muội này chưa từng đến Trung Thổ lần nào nhưng lại vô

cùng ngưỡng mộ văn hóa nơi đó, vì vậy đã cố học Hán ngữ để sau này đến Trung Thổ sẽ không gặp nhiều trở ngại về ngôn ngữ.

Từ Tử Lăng vẫn mải miết ngắm nhìn khung cảnh tuyệt đẹp trải dài ngút tầm mắt bên kia bờ Tùng Hoa. Một vài cánh rừng mọc xen giữa các thảm cỏ, thấp thoáng mấy bóng người du mục với những chiếc mũ nhỏ đủ màu sắc đang lùa hàng đàn gia súc lớn chậm rãi đi xa dần. Nhìn về phía Tây Bắc có thể thấy vài ngư phu đang đứng trên những chiếc bè gỗ thong thả giăng lưới. Tất cả tất cả đều mang một ý vị tràn đầy sức sống, bất chợt lòng gã lại dấy lên một nỗi lo lắng khó tả. Các tộc người ở Tái Ngoại càng lúc càng lún sâu vào những cuộc đấu tranh khốc liệt, lẽ nào có một ngày cảnh thanh bình trước mắt sẽ không còn nữa.

Giọng Liệt Hà vẫn tiếp tục vang lên:

- Khách Lặc Đạt Minh sẽ sai người chế biến mấy món cá tươi bọc đất sét nướng cho ba vị thưởng thức.

Không khí bên kia đường lúc này đang náo nhiệt vô cùng, tiếng người ngựa gia súc huyên náo không ngớt, thế nhưng bờ sông nơi họ ngồi lại như thuộc về một thế giới khác, khiến ba người vẫn cảm nhận được vẻ yên bình của cảnh vật bên dòng Tùng Hoa. Ba con ngựa được thả ở hậu viện của tửu quán đang thong thả gặm cỏ, chúng được an toàn tuyệt đối vì nằm trong tầm mắt của bọn họ.

Khấu Trọng vừa nâng cốc vừa nói:

- Lần này bọn ta bất ngờ được Liệt huynh đặc biệt quan tâm, phải chăng lại có sự hiểu lầm nào rồi?

Sáng nay Liệt Hà đột nhiên xuất hiện trêu chọc công chúa Thi Lệ của Đại Thất Vi, nếu không phải hiểu lầm thì sự gặp gỡ này quá trùng

hợp, vì thế Khấu Trọng mới phải hỏi như vậy.

Liệt Hà cười vang đáp:

- Đương nhiên là không có chuyện hiểu lầm gì rồi. Kẻ ngu muội này chỉ là nghe danh mà đến, nói là đến đây để cung hầu ba vị đại huynh cũng không sai.

Ba gã không ngờ hắn lại thẳng thắn đến vậy, nhất thời đều cảm thấy ngạc nhiên.

Bạt Phong Hàn nhíu mày thắc mắc:

- Tin tức linh thông của Liệt huynh khiến người ta kinh ngạc, không biết dựa vào điều gì mà huynh đoán được bọn ta sẽ đến Hoa Lâm?

Liệt Hà điềm đạm nói:

- Từ Yến Nguyên tập nếu muốn đến Long Tuyền tất phải đi qua Hoa Lâm này. Theo như tác phong xưa nay của các vị, đương nhiên sẽ không co đầu rụt cổ trốn tránh vòng vèo, đúng không nào?

Từ Tử Lăng nãy giờ vẫn ngắm nhìn về phía bờ sông, lúc này chợt quay sang quan sát Liệt Hà. Họ Liệt dường như mang trên mình khí chất tà môn yêu dị bẩm sinh, nhưng điều đó lại tạo cho hắn một thứ mỵ lực rất đặc biệt.

Khấu Trọng đưa ánh mắt sắc bén thăm dò đối phương rồi nói:

- Liệt huynh nếu không thẳng thắn nói ra mục đích của lần gặp gỡ này, bọn ta sẽ lập tức rũ áo bỏ đi.

Liệt Hà cười dài đáp:

- Thiếu soái nói vậy là hơi nặng lời rồi! Kẻ ngu muội này đến đây trước hết là muốn được nhắm cá thưởng rượu cùng ba vị đại anh hùng, nhưng nguyên nhân chính là để cảnh báo rằng, những cao thủ lợi hại nhất của Khiết Đan, Mạt Hạt và Thất Vi đã quyết định bất chấp mối quan hệ giữa các vị với Đột Lợi, không những muốn ngăn cản việc đưa Ngũ Thải thạch đến Long Tuyền, thậm chí còn tìm đủ mọi cách để triệt hạ ba vị bằng bất cứ giá nào. Tối độc phụ nhân tâm, các huynh đã trúng độc kế của con tiện nhân Mỹ Diễm kia rồi.

Bạt Phong Hàn cất giọng lạnh lùng và khô khốc:

- Bọn ta và Liệt huynh không thù oán cũng chẳng hề thân thích, hà cớ gì mà huynh phải mạo hiểm đắc tội với thế lực của ba phe như vậy?

Liệt Hà vẫn nhẹ nhàng đáp:

- Bởi vì căn bản ta không hề sợ bọn chúng, hơn nữa ta lại thành tâm kính phục các vị.

Khấu Trọng cười nói:

- Liệt huynh đây quả là một bậc hào khí hơn người. Không biết họ là những nhân vật nào, Liệt huynh có thể kể ra vài cái tên được không?

Liệt Hà vui vẻ trả lời:

- Phe Khiết Đan đương nhiên là do đại tù trưởng của các bộ tộc A Bảo Giáp làm chủ. Phe Mạt Hạt thì cầm đầu chính là Hầu cân Thiết Phất Do của Hắc Thủy bộ, kẻ vốn xung khắc như nước với lửa với Bái Tử Đình. Còn phía Thất Vi là đôi phu thê ác tặc Thâm Mạt Hoàn và Mộc Linh. Để không quá mạo phạm đến Đột Lợi, họ đều phái

những cao thủ hàng đầu đi để có thể trừ khử các người một cách nhanh gọn sạch sẽ. Vì vậy, giả sử ba vị rơi vào ổ phục kích tất sẽ bị tấn công như vũ bão. Nếu các vị sơ tâm bất cẩn, nói không chừng sẽ thất bại thê thảm.

Bạt Phong Hàn trầm giọng hỏi:

- Huynh đệ Biệt Lặc Cổ Nạp Thai và Bất Cổ Nạp Đài của Mông Ngột Thất Vi không có trong đó chứ?

Liệt Hà lắc đầu:

- Hai người này võ công cái thế, xưa nay đơn đả độc đấu cũng chưa từng có đối thủ, sao chấp nhận hạ mình mà liên thủ với kẻ khác để lấy đông hiếp yếu. Việc này không cần lo lắng, họ sẽ không tham gia vào loại ngụy kế như vậy đâu.

Từ Tử Lăng lạnh lùng nói:

- Liệt huynh nắm bắt thông tin quả thực nhanh nhạy và chính xác hơn người thường rất nhiều, nhưng làm sao chứng minh được rằng Liệt huynh đây không phải là một cao thủ được ba phe cử đến?

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng cũng đang nảy sinh tâm trạng hoài nghi như vậy. Hai cặp mắt lấp loáng sát khí, chỉ cần Liệt Hà một lời không thông thì bọn gã lập tức toàn lực ra tay trừ khử để tránh hậu hoạn, bởi vì cả võ công lẫn tài trí của hắn đều khiến người ta e ngại và cố kỵ.

Liệt Hà đột nhiên kéo rộng cổ áo để lộ ra khuôn ngực cường tráng. Một hình xăm hoa văn cổ quái hai màu vàng đỏ lẫn lộn hiện ra, thoạt nhìn giống như đầu một quái thú, nhưng lại có nét giống như hình một tượng người mặt mũi nanh ác kỳ dị.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên thốt lên:

- Đại Minh tôn giáo!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau. Trên ngực Liệt Hà là hình xăm biểu tượng của Đại Minh tôn giáo, khác hẳn với vết xăm trên người bọn lang tặc. Lẽ nào lang tặc và giáo phái này thực sự không hề có liên quan gì đến nhau?

Liệt Hà trịnh trọng nói:

- Kẻ ngu muội này chính là Diệu Không Minh Tử, thủ lĩnh của Ngũ Minh Tử dưới trướng Đại Tôn giả và Thiện mẫu. Giờ thì chư vị chắc là đã hiểu tại sao ta lại có tin tức linh thông, cũng như không sợ bất kỳ kẻ nào rồi chứ?

Khấu Trọng gãi đầu bối rối:

- Chẳng lẽ không phải là Liệt huynh đang đối đầu với bọn ta sao?

Liệt Hà ngạc nhiên hỏi:

- Giữa chúng ta có thù oán từ bao giờ vậy?

Từ Tử Lăng nhìn hắn chằm chằm nói:

- Tao Nương tử ở Sơn Hải quan không phải là người của giáo phái các người sao?

Liệt Hà không nhịn được cười lớn:

- Hóa ra giữa chúng ta lại có sự hiểu lầm như vậy sao? Tao Nương

tử từng là người trong bổn giáo, nhưng sau khi phản bội ả đã chạy trốn đến Trung Thổ. Thiện mẫu niệm tình ả ta từng theo hầu nhiều năm nên đã quyết định tha cho ả một mạng, không truy cứu thêm nữa.

Khấu Trọng cười nói:

- Trước khi chết ả vẫn còn niệm Kinh văn của Đại Minh tôn giáo bọn ngươi, xem ra ả ta cũng chưa phải là phản bội hoàn toàn đâu.

Liệt Hà vui vẻ nói:

- Minh Tôn phù hộ! Tao Nương tử trước lúc lâm chung còn nhờ được chút linh quang để ăn năn hối lỗi, sau khi chết ắt hẳn có thể rời bỏ chỗ tối tìm được đường sáng, vào được chốn Quang Minh Phúc Địa vĩnh hằng.

Liệt Hà phủi sạch mọi chuyện một cách gọn ghẽ, ba người muốn ép hắn cũng chẳng có cách nào.

Bạt Phong Hàn trầm giọng hỏi:

- Việc Bồ Tát bị trục xuất khỏi Hồi Hột lẽ nào cũng không có liên quan gì đến quý giáo?

Liệt Hà gượng cười đáp:

- Đây lại càng là một hiểu lầm lớn. Kẻ ngu muội này vốn là người Hồi Hột, đương nhiên hy vọng có một anh hùng hào kiệt như Bồ Tát để chấn hưng bộ tộc của mình. Nước lên thuyền cũng lên theo, khi đó bọn ta có thể dựa vào quốc thế để truyền bá giáo lý. Việc Bồ Tát bị trục xuất thực ra là do Hiệt Lợi gây áp lực với Hầu cân Thời Kiện, giờ Thời Kiện lại đổ trách nhiệm lên đầu bọn ta, thực là oan uổng vô

cùng.

Từ Tử Lăng nói:

- Liệt huynh đa ngôn như vậy nhưng rốt cục vẫn chưa nói rõ lý do quý giáo muốn giúp bọn ta là gì.

Liệt Hà khẽ cười:

- Chúng ta hy vọng ba vị có thể đưa Ngũ Thải thạch đến tay Bái Tử Đình.

Bạt Phong Hàn giật mình bừng tỉnh:

- Hóa ra Liệt huynh cùng phe với y!

Liệt Hà vẫn cười và nói:

- Phi dã phi dã! Thực ra thì bọn ta và Mỹ Diễm đều không hề có hảo tâm. Một khi Ngũ Thải thạch được chuyển đến tay Bái Tử Đình, về mặt tinh thần hắn sẽ trở thành quân chủ của toàn Mạt Hạt tộc. Khi đó đến Thiết Phất Do cũng phải úy kỵ, thậm chí còn phải thần phục Bái Tử Đình dưới áp lực của sáu bộ tộc Mạt Hạt còn lại. Bất quá trong phúc có họa, viên Ngũ Thải thạch này đối với ngoại tộc hoàn toàn không có tác dụng, chỉ khiến người ngoài liên thủ với Đột Lợi, bất chấp thủ đoạn hòng cướp lấy mà thôi. Bái Tử Đình đương nhiên hiểu rất rõ điều này nên sẽ tuyệt không cảm kích với việc các vị đưa Ngũ Thải thạch đến tay hắn đâu. Đáng thương thay cho hắn, lễ vật này nhận cũng không được mà chối cũng chẳng xong. Các vị thấy có đúng không?

Ba gã nghe vậy đều ngơ ngác nhìn nhau, nào ai ngờ được một viên Ngũ Thải thạch lại kéo theo nhiều chuyện rắc rối phức tạp đến vậy.

Chẳng trách sau khi Đột Lợi biết được bọn họ phải đem Ngũ Thải thạch cho Bái Tử Đình liền lập tức bãi bỏ việc truy kích Hiệt Lợi.

Liệt Hà nói tiếp:

- Kẻ mà bọn ta nhắm vào không phải Bái Tử Đình mà là tên Cuồng Tăng Phục Nan Đà. Từ khi được Bái Tử Đình tôn lên làm Quốc sư, hắn đã lập tức cấm mọi tôn giáo, nhẫn tâm giết hại biết bao huynh đệ trong bổn giáo, độc tôn cái gọi là Thiên Trúc tà giáo. Vì vậy, Đại Minh Tôn đã coi Bột Hải quốc là một vương quốc hắc ám, chỉ có trừ ma diệt yêu thì mới có thể giúp Quang Minh chiến thắng Hắc Ám.

Bạt Phong Hàn thở dài:

- Đa tạ Liệt huynh đã thẳng thắn cảnh báo. Còn về việc bọn ta có quyết định trao Ngũ Thải thạch cho Bái Tử Đình hay không thì còn phải xem xét lại.

Liệt Hà nói:

- Điều này đương nhiên là do các vị quyết định rồi. Ngũ Thải thạch rơi vào tay Bái Tử Đình hay người khác thì với hắn cũng chẳng lợi lộc gì cả. Nhưng kẻ ngu muội này lại phải nhắc nhở ba vị, Thôi Vọng kỳ thực chính là người của Bái Tử Đình, đối với các vị chỉ có thể là địch chứ không thể là bạn.

Cả ba gã cùng thất vọng trước sự thật đó.

Liệt Hà ngay từ khi xuất hiện đã luôn là người dẫn dắt, hoàn toàn nắm thế chủ động.

Khấu Trọng hít dài một hơi:

- Ngươi thực biết rất rõ chuyện của bọn ta.

Liệt Hà đáp:

- Thế lực nào mà chẳng bố trí tai mắt ở Sơn Hải quan? Trong bối cảnh các bộ tộc lân cận đều lớn mạnh, nếu không bằng lừa lọc cướp bóc thì Bái Tử Đình dựa vào cái gì để có được quốc thế mạnh lên hằng ngày, các công trình được xây dựng khắp nơi, biến Long Tuyền trở thành một tiểu Trường An? Nếu ba vị đồng ý hợp tác, kẻ ngu muội này bảo đảm các vị không những có thể lấy lại được tám vạn tấm da dê mà còn giết được Thôi Vọng trừ hại cho dân.

Ngưng một lát, hắn lại tiếp tục:

- Chỉ một viên Ngũ Thải Thạch nho nhỏ có thể lật ngược tình thế mọi phương trên đại thảo nguyên này. Hiệt Lợi mặc dù ủng hộ Bái Tử Đình lập quốc để kiềm chế A Bảo Giáp và Đột Lợi, nhưng hắn lại không cam tâm nhìn Bái Tử Đình thống nhất Mạt Hạt, trở thành kình địch về sau. Vì vậy, hắn đã ngầm đồng ý cho Thâm Mạt Hoàn tham gia vào việc đoạt thạch. Nực cười nhất là sự kiện Hiệt Lợi vì một kẻ trầm mê văn hóa Trung Thổ như Bái Tử Đình, mất bao công sức mới mời được Trung Thổ đệ nhất tài nữ Thượng Tú Phương đến biểu diễn trong đại lễ lập quốc, nhưng theo diễn biến hiện tại thì nàng ấy chỉ có thể hát được những khúc nhạc vong quốc mà thôi. Thật tiện thay, kẻ ngu muội này cũng là một người ngưỡng mộ Thượng tài nữ.

Khấu Trọng thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Bất giác Khấu Trọng nhớ đến lần gã đến chào tạm biệt Thượng Tú Phương ở Trường An, nhưng vì Khả Đạt Chí và nàng ta bế môn đối tửu nên gã phải đợi cả canh giờ, cuối cùng không đủ kiên nhẫn đành

phải bỏ đi, hóa ra sự việc xẩy ra hôm đó chính là vì chuyện này.

Từ Tử Lăng thấy Liệt Hà khi nhắc đến Thượng Tú Phương hai mắt lập tức ánh lên nỗi khát vọng say mê, bèn quay sang hỏi Khấu Trọng:

- Sao nàng ta lại có thể đồng ý lặn lội đường sá xa xôi đến đây nhỉ?

Liệt Hà gục gặc đầu vẻ rất thích thú:

- Thượng tài nữ đó vốn vô cùng ham mê nghệ thuật của các tộc ở Tái Ngoại. Hiệt Lợi đã bảo đảm sẽ giúp nàng đạt được sở nguyện đó, nàng đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này rồi. Ta hận là mình không có đôi cánh để lập tức bay đến bên nàng, để nhìn thấy tiên dung, để nghe được tiên âm, nếu được nàng tiếp kiến một lần thì dù có chết cũng mãn nguyện.

Ba người ngơ ngác nhìn hắn, không biết nói gì, thầm nghĩ bụng đây có lẽ là một Đa Tình công tử khác của Tái Ngoại, chỉ có điều vẻ yêu dị đáng sợ thì hơn nhiều.

Khấu Trọng không biết có nên coi vị cao thủ Hồi Hột cao thâm mạc trắc này là "tình địch" hay không, chỉ biết những điều hắn nói không phải là giả dối. Phần vì gã nhớ lại trước đây trong một buổi tiệc tại Lạc Dương, Thượng Tú Phương quả thực từng tán tụng hết lời về vũ nhạc sống động mới mẻ của Tái Ngoại. Gã cũng nhớ đến mỹ nhân thám tử Linh Lung Kiều và vương quốc Quy Tư với những điệu vũ nhạc lừng danh Tái Ngoại, sau này nếu có cơ hội gã nhất định sẽ phải đến đó xem thử. Nhưng rốt cuộc ngay cả Quy Tư quốc ở phương nào thì đến bây giờ gã vẫn còn chưa biết.

Liệt Hà đột nhiên như bừng tỉnh lại, lạnh lùng cất tiếng:

- Việc Đột Lợi và Hiệt Lợi chia rẽ làm cho tình thế ở Đông Bắc thay

đổi nhanh chóng. Ngoài Mạt Hạt ra, A Bảo Giáp và Biệt Lặc Cổ Nạp Thai huynh đệ đều muốn thống nhất Khiết Đan cũng như Thất Vi. Kẻ nào có thể nhân cơ hội này quật khởi thì kẻ đó có thể khuếch trương thế lực, an trong đánh ngoài, bởi vậy chẳng có ai lại cam tâm nhìn nước láng giềng lớn mạnh. Đây chẳng phải là một trường đua tranh xem kẻ nào thống nhất nhanh hơn hay sao? Lâu lắm rồi mới có một màn náo nhiệt như thế này.

Bạt Phong Hàn nhận xét:

- Như vậy Bái Tử Đình sẽ trở thành mục tiêu chung của nhiều phe, tình thế của hắn thực không hay cho lắm.

Liệt Hà lắc đầu nói:

- Bái Tử Đình thực sự là thủ lĩnh hùng tài đại lược và có tầm nhìn xa nhất ở vùng Đông Bắc. Hắn làm ra vẻ vì ngưỡng mộ văn hóa Trung Thổ nên đã dựng nên một tiểu Trường An, thực chất là để đối phó với thuật kỵ chiến của các lân quốc, lấy thủ thành thay thế phương thức chiến tranh trên bình nguyên. Quân Khiết Đan đã từng ba lần tấn công Long Tuyền nhưng đều tay trắng quay về. Có thể phòng thủ thì sau mới có thể tấn công. Huống hồ sau lưng Bái Tử Đình còn có vua Cao Ly toàn lực giúp đỡ, nếu không hà cớ gì các lân quốc lại phải tốn sức liên kết lại tấn công hắn.

Khấu Trọng nén những phiền muộn lo suy nghĩ về Thượng Tú Phương vào trong lòng, gã nói:

- Đề nghị hợp tác của Liệt huynh bọn ta phải suy nghĩ thêm.

Liệt Hà mỉm cười:

- Điều này là đương nhiên! Xin mời ba vị hãy nghỉ ngơi ở đây, nếu có

yêu cầu gì cứ sai bảo Khách Lặc Đạt Minh. Nhưng việc này không tiện suy nghĩ quá lâu, phải nắm thế chủ động, tiên hạ thủ vi cường, lần lượt tiến công kẻ địch nhân lúc chúng còn chưa liên kết được với nhau. Ưu điểm lớn nhất của kẻ ngu muội này là tai mắt có ở khắp nơi, nắm tình hình của địch nhân rõ như lòng bàn tay vậy.

Khấu Trọng không kìm được hỏi:

- Thượng tài nữ phải chăng là đã đến tiểu Trường An?

Ánh mắt Liệt Hà lại sáng lên:

- Có lẽ vẫn đang trên đường đi. Nàng ấy được Khả Đạt Chí dẫn theo cao thủ hộ giá, trước tiên sẽ đến thăm các nước vùng Thổ Lỗ Phồn ở Tây Vực. Nơi đó có sự kết hợp giữa văn hóa Quy Tư với nhiều nền văn hóa khác như văn hóa của người Hán, đại thảo nguyên, Ba Tư và Thiên Trúc. Vũ nhạc ở đấy có thể nói là độc nhất vô nhị, là xứ sở mà Thượng tài nữ chắc chắn sẽ phải đến thăm.

Tuy chỉ là tiện miệng nói ra, nhưng qua đó có thể thấy rõ kiến thức rộng rãi của Liệt Hà, quả thực hắn khác hẳn với người phàm.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không ngờ tại miền Tái Ngoại này lại có thể hội ngộ được với một nhân vật như vậy, càng không ngờ đó lại là thủ lĩnh ngũ Minh Tử của Đại Minh tôn giáo.

Bạt Phong Hàn chợt hỏi:

- Mỹ Diễm phu nhân rốt cuộc là người như thế nào? Ngũ Thải thạch bằng cách nào lại rơi vào tay thị?

Liệt Hà có vẻ khó nghĩ:

- Bọn ta đến giờ vẫn hoàn toàn không rõ ả là người thế nào và có mục đích gì. Ngũ Thải thạch vốn được cất giữ ở trong nha trướng của A Bảo Giáp. Năm năm trước nó đột nhiên biến mất không chút dấu vết, đến gần đây mới nghe đồn là nằm trong tay Mỹ Diễm. Mãi đến khi ả giao nó cho ba vị trước mặt tất cả mọi người tại Thống Vạn thành thì mới lại gây sự chú ý và tạo nên một trường sóng gió.

Từ Tử Lăng vốn không muốn hợp tác với người này, liền thừa cơ hỏi:

- Liệt huynh chưa biết rõ về thị, vậy tại sao lại nói đến thị với vẻ căm ghét như vậy?

Liệt Hà gượng cười trả lời:

- Thật sự không giấu gì các vị, kẻ ngu muội này xưa nay rất có hứng thú với nữ nhân, tuy không thể nói là chưa bao giờ thất bại, nhưng tóm lại cũng thu hoạch được ít nhiều. Chỉ có khi gặp phải ả, liên tiếp bị đùa giỡn khiến ta tức giận đến nỗi mất bình tĩnh. Xin ba vị chớ vội hiểu lầm, ta từ trước đến giờ không hề dùng sức mạnh đối với nữ nhân, phải miễn cưỡng thì cuộc tình còn gì là thú vị nữa chứ. Hà hà! Càng nói càng xa chuyện chính rồi!

Bạt Phong Hàn nâng cốc nói:

- Thẳng thắn mà nói, đến giây phút này Bạt mỗ vẫn chưa biết rõ Liệt Huynh là bạn hay là thù, nhưng bất luận như thế nào, xin kính Liệt huynh một chén trước, bởi vì nếu là địch thì sẽ chắc chắn sẽ là một địch thủ khó đối phó.

Liệt Hà cũng nâng cốc, hắn cười lớn:

- Bạt huynh thật đúng là con người sảng khoái lời cũng sảng khoái.

Hiện tại kẻ ngu muội này có cảm giác vô cùng vui vẻ thoải mái, mọi người hãy cùng cạn ly, tối nay sẽ không phải là một buổi tối bình thường. Xin chúc ba vị lão huynh kỳ khai đắc thắng, uy chấn đại thảo nguyên!

Khấu Trọng và Tư Tử Lăng hào tình nổi lên, cả hai đồng loạt nâng cốc.

Đúng lúc này đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập, sau đó rất nhiều chiến binh xuất hiện ở hậu viện của quán rồi ùa về phía cả bọn đang ngồi.

Bốn người không hề bận tâm mà vẫn vui vẻ chạm cốc.

Hàng chục chiến binh Khiết Đan đang ồ ạt xông ra từ cổng hậu viện, lần lượt chiếm lấy các vị trí thuận lợi cách bọn họ chỉ khoảng hơn hai trượng. Chúng phối hợp đứng thành hình vòng cung, đồng loạt giương sẵn cung tên nhắm thẳng về phía bốn người.

Bạt Phong Hàn thuận tay thả cốc rượu xuống đất, tay kia quệt những giọt rượu còn dính trên mép, hắn cười ầm lên:

- Hà tất phải đợi đến tối, mới hoàng hôn mà đã hứng thú vô cùng rồi.

Từ Tử Lăng chẳng buồn để ý đến sự uy hiếp của hàng chục cây cường cung đang chờ lệnh phóng tên. Gã điềm nhiên nhìn về phía vầng thái dương đang khuất dần phía chân trời, mọi suy nghĩ trong đầu lúc này đều dồn hết về viên Ngũ thải thạch đang nằm trong túi.

Bảo vật này rốt cục có nên đưa hay không đây?

Nếu quả thực Bái Tử Đình có liên quan đến lang tặc thì chết cũng không đáng tiếc, chỉ có điều nếu gây hại cho dân lành thì gã không

thể nhẫn tâm được.

Khấu Trọng mắt lộ sát khí nhìn về phía quân địch, gã từ từ đặt cốc rượu xuống rồi lớn giọng quát:

- Các ngươi là ai?

Các chiến binh Khiết Đan chợt tách ra hai bên, Quật Ca cùng với mười mấy cao thủ tùy tùng bước lên phía trước. Với ánh mắt ngập tràn thù hận, hắn gằn giọng:

- Khấu Trọng ngươi có bao giờ ngờ được mình sẽ có ngày hôm nay không?

Khấu Trọng cười lớn đáp:

- Đây phải là những lời tiểu đệ muốn nói với huynh mới đúng.

Liệt Hà quay người về phía Quật Ca cười nói:

- Vương Tử trước khi ra tay xin hãy nhìn về phía sau đã.

Quật Ca biến sắc quay lại nhìn ra phía sau, liền thấy trên nóc nhà của hậu viện xuất hiện hơn chục người Hồi Hột, dẫn đầu chính là Khách Lạc Đạt Minh, tất cả đều đang giương cung nhắm thẳng vào một mình hắn.

Lúc bọn chúng vừa mới ồ ạt xông lên, chỉ thấy người trong quán ai nấy xao xác như chim vỡ tổ. Hắn đâu ngờ những người này lại đột nhiên biến thành lực lượng uy hiếp nghiêm trọng với bọn chúng từ trên cao.

Giọng nói nhẹ nhàng bình tĩnh của Liệt Hà vang lên trong bầu không

khí căng thẳng:

- Vương tử làm sao sánh được với bốn vạn Kim Lang quân của Hiệt Lợi? Chi bằng hãy cùng ngồi xuống ăn cá nướng với bọn ta, oan gia nên giải không nên kết mà!

Sắc mặt của Quật Ca biến đổi nhanh chóng, vốn hắn đã khó coi, bây giờ lại nhìn càng chướng mắt hơn nhiều.

Chương 495: Bất chiến khuất địch

Sắc mặt Quật Ca lúc đỏ lúc trắng, lộ rõ sự khó khăn trong việc đưa ra quyết định. Lần này hắn đến đây báo thù rửa hận hoàn toàn không phải do manh động nhất thời, mà đã suy trước nghĩ sau đến khi thấu đáo. Quật Ca hiểu rõ chỉ có lợi dụng địa thế đặc biệt của tửu quán này, một nơi mà phía trước đối diện với đường lớn, phía sau là dòng sông, phối hợp với chiến thuật dùng kình tiễn tấn công ở cự ly gần mới có thể sát tử hoặc gây thương tích đối với các cao thủ cỡ như Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Đối với cái tên Liệt Hà, Quật Ca chưa bao giờ nghe qua, vì thế hắn vốn không để tâm tới. Do tính sót nhân vật này nên giờ đây hắn mới rơi vào tình thế trước sau đều thụ địch. Hẳn lúc này hắn cũng đã cảm nhận được Liệt Hà và các thủ hạ quả thật không phải là loại tầm thường.

Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn sang Quật Ca, hờ hững coi như không thấy những mũi tên lóe sáng đang nhằm thẳng vào mình, miệng nở một nụ cười lạnh lùng thản nhiên đến tàn nhẫn. Y chậm rãi nói:

- Ta có một đề nghị! Quật Ca ngươi nếu thực sự là một nhân vật có bản lĩnh thì hãy cùng Thiếu soái độc chiến một trận tại đây, để bọn ta có thêm trò tiêu khiển trước khi ăn cá nướng. Nếu như Vương tử Điện hạ có khả năng hạ sát Thiếu soái, tiểu đệ cùng Tử Lăng huynh đương nhiên sẽ lập tức tự sát phụng bồi.

Khấu Trọng cười sảng khoái:

- Phong Hàn huynh có chủ ý thật hay. Như vậy mỗi bên cử ra một người để đấu một trận quyết định sinh tử thắng bại của song phương. Cách này quả là tăng thêm cảm giác kích thích và hứng thú.

Quật Ca cất giọng mỉa mai đáp lại:

- Tại Trung Thổ ngươi có thể là địa đầu xà, nhưng ở nơi này thì chỉ như con chó chạy nạn mà thôi. Bị Tất Huyền đánh cho cong đuôi chạy đến đây lại còn dám sính cường. Sáu mươi tiễn thủ của ta không ai không là thần xạ, lại rất giỏi quần chiến, chính là những chiến binh tinh nhuệ nhất. Lần này các ngươi đã quá chủ quan khinh địch rồi.

Bạt Phong Hàn buông tay lắc đầu cảm thán:

- Tiểu đệ gặp Tất Huyền lần đầu tiên đúng là thảm bại, bây giờ điều ta mong muốn nhất chính là được gặp lại lão lần nữa. Bạt mỗ giờ đây ngay cả Tất Huyền còn chẳng sợ, Quật Ca ngươi là cái thá gì chứ? Lão huynh ngươi nên hiểu được tác phong của Bạt mỗ, bình sinh không hề ngại chuyện đại khai sát giới đâu.

Liệt Hà động dung nói:

- Nếu vậy chuyện Bạt huynh đã bồi tiếp Tất Huyền một trận quả không phải là ngoa truyền rồi.

Từ Tử Lăng nãy giờ đang ngắm nhìn cảnh hoàng hôn mỹ lệ với ráng chiều đỏ rực trên không trung, chợt đưa mắt nhìn lướt qua những cánh cung giương căng của đám chiến binh Khiết Đan. Chỉ thấy tất cả đều tỏ ra rất ổn định không có lấy nửa phần run sợ, gã bất giác mỉm cười hỏi:

- Liệt huynh vì sao lại nghĩ là ngoa truyền? Phải chăng là vì thấy lão

Bạt vẫn còn sống sờ sờ ra đó?

Gương mặt Liệt Hà thoáng qua một nét giật mình rồi biến mất trong khoảnh khắc, chứng tỏ chuyện bị Từ Tử Lăng nhìn rõ tâm sự đã khiến hắn nảy sinh phản xạ đề phòng đối với tài trí của gã. Liệt Hà gật đầu nói:

- Từ huynh đoán không sai. Nếu Bạt huynh quả thật đã cùng Tất Huyền quyết chiến thì chính là đối thủ đầu tiên mà Tất Huyền muốn giết mà lại không giết được.

Lần này đến lượt Quật Ca tâm thần rúng động. Hắn tuy đã nghe phong thanh nhưng cũng chỉ lờ mờ biết được ba người này từng bị Tất Huyền truy sát, chứ thực tế không hề hiểu một cách tường tận. Giờ đây, tự tai nghe đương sự kể lại, hắn thầm nhủ đến ngay cả Tất Huyền cũng không thể hạ sát Bạt Phong Hàn, liệu bản thân mình có khả năng làm được chuyện đó không? Lập tức đấu chí của hắn giảm đi trông thấy, cảm giác bị mười mấy cây cung từ trên cao uy hiếp phía sau lại càng trở nên rõ rệt. Chỉ hận là đã lỡ nhảy lên lưng hổ rồi nên giờ tiến thoái lưỡng nan.

Bạt Phong Hàn hướng về phía Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cười khổ:

- Các ngươi đã thấy Tất Huyền uy phong vang dội đến thế nào rồi chứ, ngay cả việc bại trong tay lão nhưng may mắn không chết cũng biến thành điều vẻ vang cơ đấy. Con bà nó, cái gì mà người đầu tiên lão muốn giết mà không chết chứ!

Tiếp đó, ánh mắt Bạt Phong Hàn loé lên những tia sáng thâm sâu khôn lường, quay đầu nhìn về phía dòng sông đang lững lờ trôi, y chậm rãi nhấn mạnh từng câu từng chữ:

- Tất Huyền! Rồi ngươi sẽ phải trả một cái giá rất đắt cho sai lầm vừa

rồi của mình. Cuối cùng ta đã hiểu rõ con người của ngươi là như thế nào rồi.

Lời nói này có sức uy hiếp mạnh hơn rất nhiều so với bất kỳ sự đe doạ nào khác. Niềm tin và ý chí của Quật Ca liên tiếp bị đả kích. Bạt Phong Hàn lúc này không còn là bại tướng trong tay Tất Huyền, mà là kiếm thủ đáng sợ có tư cách nhất để khiêu chiến lão.

Quật Ca cuối cùng cũng nảy sinh ý định rút lui.

Bốn người đối diện với sự uy hiếp của khoảng sáu mươi cánh cung, nhưng chỉ thấy ung dung nói cười với thần thái vô cùng thoải mái! Quật Ca bất giác cũng sinh lòng cảm phục. Hai bên hắn là hơn mười thân vệ cao thủ, toàn là những chiến binh cường mãnh nhất trong bộ tộc, thế mà lúc này tất cả đều câm như hến, đích thị là đã bị khí thế của đối phương uy hiếp, một hơi thở mạnh cũng không dám. Trận chiến này làm sao để đánh đây?

Từ Tử Lăng đang cùng Bạt Phong Hàn thưởng thức cảnh sắc tuyệt đẹp của đồng nội trong ánh chiều tà ở bên kia sông. Gã thầm nghĩ đại thảo nguyên quả thực là nơi làm cho người ta điên đảo mê say, vĩ đại đến mức đủ cho trí tưởng tượng của con người thả sức bay cao bay xa đến cực hạn. Nghĩ tới đây, Từ Tử Lăng bỗng nhiên muốn rời khỏi chiến trường này để hưởng thụ một trạng thái an lành nào đó mà không ngôn từ nào diễn đạt nổi. Điều kỳ lạ là gã bỗng có cảm giác vô cùng rõ ràng đối với tình hình xung quanh, tựa như nắm bắt được mọi sự biến đổi bên ngoài và kể cả bên trong của từng người vậy.

Trong khoảnh khắc đó, Từ Tử Lăng tự mình hiểu rõ cuối cùng bản thân đã thực sự bước vào cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt mà gã và Khấu Trọng vẫn luôn theo đuổi. Gã từ tốn nói với Quật Ca:

- Nếu như Vương tử có thể hứa từ nay về sau không động can qua, thì trước tiên hãy sai người thu hồi cung tiễn, sau đó ta sẽ cung kính mời ngài rời khỏi đây. Còn lại tất cả đều là những lời thừa cả.

Bọn họ toàn dùng tiếng Đột Quyết đối đáp, đám nhân mã Khiết Đan đều nghe rất rõ ràng, tất cả ánh mắt bất giác đều tập trung về phía Quật Ca, chờ đợi xem quyết định của hắn là hòa hay chiến.

Quật Ca sắc mặt tái xanh, bỗng nhiên từng giọt mồ hôi to như hạt đậu từ từ ngưng tụ hai bên thái dương, chảy dài trên má hắn, rồi rơi xuống mặt đất.

Mọi người đều hiểu rằng hắn vốn đang ở thế thượng phong, nhưng trong phút chốc đã để trận cước đại loạn, thất bại một cách hồ đồ.

Quật Ca dẫm mạnh chân, tức giận quát lớn:

- Chúng ta đi!

Đám chiến binh Khiết Đan lập tức thu hồi cung tiễn, thất thểu đuổi theo sau hắn. Trong giây lát tất cả đã biến mất.

Liệt Hà nâng cốc nói:

- Còn không mau mang cá đến đây! Nào! Ta kính ba vị đại ca một ly. Tới hôm nay ta mới hiểu rõ thế nào là chẳng cần ra tay vẫn khuất phục được quân địch!

o0o

- Chiến mã thượng đẳng chỉ bán bằng nửa giá một tấm da dê, lại có yên cương tặng kèm, mua nhanh kẻo hết, đừng để tuột mất món hời này. Tặng thêm yên cương!

Ba gã mang số chiến mã cướp được trong tay thủ hạ của Hô Diên Kim đến khu buôn bán sầm uất phía đông Hoa Lâm bán đi một cách nhanh chóng. Cả bọn cũng đã nói rõ số ngựa này vốn thuộc về mã tặc, nhưng người mua vẫn lao vào như điên.

Bạt Phong Hàn dẫn đường, hai gã kia sóng bước hai bên, ba chú ngựa trung thành ngoan ngoãn theo sau sát gót.

Lúc này, câu chuyện bọn gã là thần thánh phương nào, chiến tích vang dội ra sao, làm thế nào mà khiến cho Quật Ca cùng mấy chục chiến binh kinh hãi rút lui, sớm đã được tầng tầng lớp lớp mọi người truyền khẩu rồi phóng đại. Người dân ở Hoa Lâm càng kính trọng bọn gã như những anh hùng vì đã đuổi được Hiệt Lợi. Khắp nơi chỉ thấy những lời chúc tụng, reo hò tán thưởng. Hai gã Khấu Từ tuy vui mừng vì không bị coi là Hán cẩu nữa, nhưng cũng cảm thấy phiền phức không chịu nổi.

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Khẳng định đây là trò quỷ của tên tiểu tử Liệt Hà, hắn muốn biến bọn ta thành mục tiêu rõ ràng cho tất cả các phe phái. Đối với hắn, tốt nhất là bọn ta cùng với nhân mã các phương đánh nhau đến lưỡng bại câu thương.

Khấu Trọng nói:

- Xem ra đại kế xoay xở một ít trang phục mới của chúng ta phải tạm gác sang một bên, mau chóng rời khỏi đây mới là thượng sách.

Hoa Lâm khi màn đêm buông xuống mang một cảnh sắc hoàn toàn khác biệt. Hơn chục căn thổ ốc bên đường chính không có lấy một ánh đèn, cảnh bụi tung mù mịt của người ngựa đi lại ban ngày cũng

đã biến mất, thay vào đó là ánh lửa tỏa ra từ các lều trại trên khắp các gò đồi, đâu đâu cũng cực kỳ náo nhiệt. Lại có những người cùng nhau xướng ca khiêu vũ quanh đống lửa trại, đầy vẻ phong tình của miền đất lạ. Xen vào đó là những tiếng dê be, tiếng trâu thở phì phò, lạc đà kêu ngựa hý, đúng là một tư vị khó có ngôn từ nào diễn tả nổi.

Ba người đang ở trên con đường chính tối om, nhàn nhã ung dung đi về về hướng Đông Bắc để rời khỏi Hoa Lâm.

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Lăng thiếu gia đối với tên Liệt Hà này có cảm nhận thế nào?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Người này có điểm giống Thạch Chi Hiên, toàn thân toát ra tà khí, lòng dạ của hắn đối với bọn ta thế nào không thể đoán được. Vì vậy việc lão Bạt huynh kiên quyết cự tuyệt hợp tác với hắn khẳng định là một hành động khôn ngoan.

Khấu Trọng nói:

- Giá mà Chúc yêu phụ chịu nói ra thị bọn ta có thể biết Đại Minh tôn giáo là cái thứ gì. Giờ đây chúng ta đã bị tên tiểu tử Liệt Hà này làm cho hồ đồ mất rồi. Rốt cục lang tặc có phải là công cụ vơ vét ngân lượng của Bái Tử Đình như hắn nói không nhỉ?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Việc này rồi cũng sẽ có một ngày lộ ra chân tướng. Nếu lời Liệt Hà là đúng, bọn ta sẽ biết tung tích của tám vạn tấm da dê bây giờ đang ở đâu.

Tiếng sóng từng đợt từng đợt vỗ bờ truyền đến từ bên trái. Trong khung cảnh tuyệt đẹp dưới bầu trời lấp lánh trăng sao, đột nhiên phía trước xuất hiện hai bóng người một cao một thấp lù lù đứng chắn ngay chính giữa con đường rời khỏi Hoa Lâm.

Khấu Trọng ngưng thần quan sát, rồi lập tức cười lớn:

- Phải chăng là huynh đệ Biệt Lặc Cổ Nạp Thai và Bất Cổ Nạp Thai của Mông Ngột Thất Vi?

Người cao hơn lưng đeo song phủ, tóc dài xõa vai, râu quai nón, gương mặt góc cạnh sắc nét, niên kỷ chưa quá tam thập. Thân hình y thô tráng nhưng cân đối hoàn mỹ, từ dáng vẻ cao lớn dũng mãnh toát ra bá khí bức nhân. Trông y giống như một cây đại thụ luôn luôn đứng thẳng không bao giờ gục ngã, chẳng quản gió mưa dập vùi.

Người kia thấp hơn nửa cái đầu, nhìn như một ngọn thiết tháp. Bờ vai rộng lực lưỡng khiến toàn thân hắn ta như biến thành một khối hình vuông, lưng đeo mã đao, nhãn thần sắc bén. Tóc hắn cắt ngắn chừng một thốn, cứng nhọn như thiết châm, thưa và lởm chởm như lông lợn. Dung mạo không thể coi là dễ nhìn, nhưng có một khí thế cường mãnh hào hùng, khiến cho người ta phát sinh hảo cảm.

Người cao hơn cười lớn, y dùng tiếng Đột Quyết trả lời:

- Chính là huynh đệ bọn ta! Bổn nhân Biệt Lặc Cổ Nạp Thai đặc biệt tới vấn an các vị.

Ba gã dừng lại cách hai người bọn họ chừng năm bộ, Bạt Phong Hàn điềm đạm nói:

- Bạt Phong Hàn nghe tiếng hai vị đã lâu, cuối cùng cũng có cơ hội tương kiến, quả nhiên các vị không làm ta thất vọng.

Bất Cổ Nạp Thai giơ ngón tay cái lên rồi cất giọng vui vẻ:

- Hảo hán tử, chỉ với sức của ba người mà có thể chống đỡ được Kim Lang quân của Hiệt Lợi ở Hách Liên Bảo, không là hảo hán thì còn là gì nữa! Bất Cổ Nạp Đài bội phục!

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai nói tiếp:

- Tuy bọn ta trước đây đã từng nghe chuyện Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giương uy tại Trung Thổ, nhưng luôn cho rằng đấy chỉ là truyền ngôn phóng đại. Thực sự không tưởng tượng nổi hai người chỉ vừa tới đã ngay lập tức thay đổi tình thế trên đại thảo nguyên, uy chấn Tái Bắc. Những anh hùng hào kiệt như các vị quả khiến cho huynh đệ bọn ta thành tâm bái phục.

Bọn Khấu Trọng ngạc nhiên hết sức, không tưởng nổi hai anh em họ lại khách khí và khen ngợi ba gã như vậy.

Bất Cổ Nạp Thai nói:

- Huynh đệ chúng ta đặc biệt tới nghênh đón, mời ba vị về trại, mọi người cùng nhau uống rượu thâu đêm, còn như ngày mai là bạn hay là thù thì cũng là chuyện của ngày mai.

Bạt Phong Hàn hào tình nổi lên, thay mặt cho Khấu Từ đáp ứng:

- Mời dẫn đường!

o0o

Doanh trại của huynh đệ Biệt Lặc Cổ Nạp Thai được dựng trên một ngọn đồi cách Hoa Lâm chừng nửa dặm, bao gồm hơn bảy mươi lều

trướng với gần năm trăm kỵ binh, tất cả đều vũ dũng thiện chiến. Với thực lực như vậy, cộng thêm huynh đệ Biệt Lặc Cổ Nạp Thai, nếu như chính diện giao chiến, thua thiệt nhất định là ba người Từ Tử Lăng.

Nhưng bọn gã không hề lộ vẻ lo sợ, cùng huynh đệ Biệt Lặp Cổ Nạp Thai tiến vào doanh trại, hướng thẳng tới chủ trướng.

Chủ trướng nằm giữa khoảng đất trống thoáng đãng rộng rãi, xung quanh là bốn đống lửa lớn. Khắp doanh trại đâu đâu cũng bập bùng ánh lửa, người ngựa qua lại, tràn đầy vẻ nguyên thủy của đại thảo nguyên.

Ba người theo huynh đệ Biệt Lặc Cổ Nạp Thai xuống ngựa. Các chiến binh tóc xõa xúm lại xung quanh, tranh nhau ngắm nhìn phong thái của bọn họ.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai giơ tay lên, dùng tiếng Thất Vi nói vài câu. Toàn thể binh sĩ Thất Vi lập tức hò reo hoan hô, lại cầm mũ ném lên không, khung cảnh hừng hực khí thế, làm cho ai nấy nhiệt huyết sôi trào.

Bất Cổ Nạp Thai hào hứng giải thích:

- Các chiến binh của chúng ta hoan hô ba người vì đã đánh lui Kim Lang quân.

Khi bọn họ đã vào ngồi trong trướng, bên ngoài các binh sĩ vẫn còn tụ tập quanh các đống lửa hát ca, nhảy múa, tinh thần đầy sảng khoái và hưng phấn.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai tay cầm túi sữa lớn bằng da dê, trước tiên tự mình uống một hơi, rồi đưa qua Khấu Trọng, hắn nói:

- Vừa rồi Thi Lệ do hiểu nhầm đã đắc tội với Thiếu soái, tại đây ta thay mặt nàng tạ lỗi ba vị. Hai con ngựa đó vốn là do ta tặng nàng, nay tặng lại các vị để bồi lễ.

Khấu Trọng tỏ vẻ bối rối:

- Hai con tuấn mã ấy… Ài!

Bất Cổ Nạp Thai nói kiên quyết:

- Thiếu soái không phải ngại ngần, nếu ai muốn tính sổ thì phải đi tìm kẻ trộm ngựa chứ.

Từ Tử Lăng nói:

- Thi Lệ công chúa, nàng ấy…

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai ngắt lời gã:

- Đi rồi! Nữ nhân cũng như ngựa hoang, đều luôn khó thuần phục.

Nghe vậy, hai người phỏng đoán Thi Lệ vì chuyện của bọn họ mà cãi nhau với vị hôn phu của mình, cuối cùng đã tức giận bỏ đi.

Bất Cổ Nạp Thai chợt hỏi:

- Người Hồi Hột đó với ba vị rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

Bạt Phong Hàn tiếp bình sữa dê uống một hơi, gã trầm trồ khen ngợi rồi nói:

- Bọn ta cũng chỉ mới quen biết thôi. Hắn lòng dạ khó lường, tuyệt

nhiên không phải là bằng hữu của bọn ta.

Tiếp đó y lại nghiêm mặt hỏi:

- Nghe nói hai vị hôm nay đến đây là để ngăn cản bọn ta đưa Ngũ Thải thạch về Long Tuyền, phải chăng đích thực có việc này?

Lúc này có người đưa tới một chiếc chân dê vừa nướng chín. Biệt Lặc Cổ Nạp Thai cầm con dao sắc nhọn tự tay cắt thịt chia cho ba người, rồi mỉm cười nói:

- Đó chỉ là chúng ta phao tin để che mắt thiên hạ thôi. Sự thật chuyến đi về phía Đông này của bọn ta có mục đích khác, đương nhiên đối tượng để đối phó thực không phải ba vị mà là hai kẻ khác. Hừm! Bái Tử Đình có được Ngũ Thái Thạch rồi thì sao? Đột Lợi là người đầu tiên không thể bỏ qua cho hắn.

Ba người nghe xong đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ sao lại như vậy được, đồng thời càng cảm thấy hai huynh đệ này quả không hề đơn giản, càng không phải chỉ là những kẻ ỷ mạnh hiếu chiến.

Khấu Trọng tò mò hỏi:

- Người mà hai vị cần đối phó là nhân vật nào?

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai khẽ gật đầu với Bất Cổ Nạp Thai. Lập tức Bất Cổ Nạp Thai mắt rực sát khí, trầm giọng nói:

- Hai kẻ chúng ta muốn giết là Thâm Mạt Hoàn và Mộc Linh, còn gọi là “phu thê ác đạo”.

Khấu Trọng gãi đầu:

- Sao lại trùng hợp như vậy! Bọn ta cũng muốn lấy cẩu mệnh của Thâm Mạt Hoàn. Hai vị sao không kể thêm về những hành động tàn ác của bọn chúng, sẽ càng tăng thêm lòng quyết tâm tiêu diệt hắn của bọn ta.

Bất Cổ Nạp Thai vẫn cho rằng sở dĩ Khấu Trọng muốn giết Thâm Mạt Hoàn là vì gã muốn cướp Ngũ Thải thạch. Thay vì đáp lại lời gợi ý của Khấu Trọng, hắn nói:

- Bọn ta muốn giết hắn không phải là vì ân oán cá nhân, mà là vì hậu thế trừ hại.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ lại nghiêm trọng đến vậy?

Nét mặt thô ráp mạnh mẽ của Biệt Lặc Cổ Nạp Thai trở nên kiên định sắt đá, hai mắt tỏa ra những tia sáng kỳ dị lấp lánh, hắn cất giọng bình tĩnh:

- Ba vị có hứng thú tản bộ quanh bản doanh không?

o0o

Năm người đi tới một ngọn núi nhỏ cách doanh trại chừng hơn một nghìn bộ. Biệt Lặc Cổ Nạp Thai ngẩng mặt nhìn bầu trời đầy sao mỹ lệ, ánh mắt tựa như có thể xuyên thẳng tới nơi xa nhất, hắn từ tốn nói:

- Hiện tại cuộc chiến tại đại thảo nguyên đã biến thành màn tranh đấu giữa Đông và Tây Đột Quyết, các bộ tộc Thiết Lặc, tám chi người Mạt Hạt, Đột Dục Hồn, người Khiết Đan cùng các tộc người Thất Vi bọn ta. Kẻ thức thời đều hiểu được, nếu không muốn nhà tan tộc

diệt, trước tiên cần phải đoàn kết nội bộ. Vì vậy Bái Tử Đình mới không thể không mạo hiểm một phen dù điều kiện chưa chín muồi, còn A Bảo Giáp cũng muốn kết minh với kẻ lâu nay vẫn đối đầu với hắn là Hô Diên Kim.

Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều bị thần thái mê hoặc và kiến thức biểu lộ ra ngoài qua lời nói của hắn cuốn hút, càng cảm thấy người này càng lúc càng bộc lộ vẻ phi thường.

Bất Cổ Nạp Thai trầm tư:

- Trong các bộ tộc người Thiết Lặc thì cường mạnh nhất là Tiết Duyên Đà. Nhưng có thể thấy chỉ cần Bồ Tát ngồi được lên ngôi Hầu cân của Thời Kiện, Hồi Hột dưới sự lãnh đạo của một người hùng tài đại lược và danh tiếng vang dội như vậy, tất có thể thống nhất các bộ tộc Thiết Lặc.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai bất ngờ hỏi:

- Lý Thế Dân rốt cuộc là người như thế nào, vì sao Hiệt Lợi lại có vẻ e ngại y đến như vậy?

Khấu Trọng tiến lại gần hắn, phóng tầm mắt về ánh lửa phía doanh trại, cười nhăn nhó:

- Nói thật, sau khi tới đại thảo nguyên ta đã sớm quên mất hắn. Ta chỉ nói thêm một câu, Lý Thế Dân cũng như Bồ Tát của người Thiết Lặc, là nhân vật duy nhất có khả năng thống nhất Trung Thổ.

Bạt Phong Hàn thốt lên:

- Thiếu soái chọn chữ dùng từ thật là tinh tế tuyệt luân, chỉ một câu mà hàm chứa ý nghĩa sâu xa.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai nhìn về phía Khấu Trọng nói:

- Vào thời điểm chuyển từ suy sang thịnh của bất kỳ dân tộc nào cũng đều xuất hiện anh hùng. Xem Khấu huynh và Từ huynh đây đều là bậc tuyệt thế kỳ tài, chính là điềm báo thời kỳ thịnh thế đã tới. Trung Thổ một khi đã thống nhất tất sẽ là một đại đế quốc trung ương tập quyền, nhưng khẳng định rằng sẽ xuất hiện một địch thủ, đó chính là tộc người mạnh nhất trên thảo nguyên.

Bạt Phong Hàn gật đầu đồng tình:

- Bất luận giành được thiên hạ là Khấu Trọng hay Lý Thế Dân, việc đầu tiên sẽ là tìm Hiệt Lợi để khai đao.

Từ Tử Lăng bắt đầu hiểu hàm ý “vì hậu thế” của hai huynh đệ này. Họ đều nhìn xa trông rộng, đối với tương lai mờ mịt vốn không thể đoán trước vẫn luôn phân tích, dự đoán và chuẩn bị để tránh vì chìm đắm trong sự an nhàn trước mắt mà tạo ra đại hoạ diệt tộc sau này. Việc đó khiến gã nghĩ tới Phục Khiên, giống như hai người bọn họ, y cũng là một kẻ thức thời.Bất Cổ Nạp Đài cười khẽ:

- Ai cũng có thể đầu hàng quy thuận, riêng Hiệt Lợi thì không thể. Nếu đầu hàng thì đời hắn sẽ coi như chấm dứt, đại thảo nguyên sẽ không còn ai nghe hắn nữa. Vì vậy thời điểm Trung Thổ thống nhất chính là lúc hắn bất chấp tất cả dốc toàn bộ sức lực tấn công.

Một nụ cười nuối tiếc hé lộ trên khuôn mặt Biệt Lặc Cổ Nạp Thai, hắn thở dài:

- Bọn ta vốn nghĩ Trung thổ không có người nào có thể khống chế Kim Lang quân của Hiệt Lợi. Ngờ đâu trong hai trận chiến tại Hách Liên Bảo và Bôn Lang Nguyên, Thiếu soái đã cho cả đại thảo nguyên

thấy một sự thật chắc như đinh đóng cột rằng Hiệt Lợi đã không còn là bá chủ vô địch nữa. Cho nên nếu Thiếu soái thống nhất Trung Thổ, tình thế hiện nay sẽ biến mất, Đột Quyết sẽ khó mà xưng hùng trở lại.

Khấu Trọng gật đầu đáp:

- Ta đã hiểu! Các người nhân quãng thời gian trước khi Trung thổ xuất hiện một đại cường quốc, đã chuẩn bị thật chu đáo để ứng phó với cục diện mới trên đại thảo nguyên sau khi Hãn quốc của Hiệt Lợi sụp đổ. Thật lợi hại! Rất ít người có khả năng nhìn xa trông rộng như vậy. Ta cũng chỉ mới nghĩ tới kinh thành Long Tuyền hay là tiểu Trường An gì đó mà thôi.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai thích thú vỗ tay lên bờ vai rộng của Khấu Trọng, rồi không nhịn được cười nói:

- Cùng Thiếu soái nói chuyện quả là lạc thú trên đời. Thâm Mạt Hoàn về phe Hiệt Lợi, đối với tộc Thất Vi bọn ta hắn chỉ là tên phản đồ người người thống hận đến tận xương tủy. Chỉ cần huynh đệ bọn ta lấy được đầu kẻ này sẽ lập tức thanh uy đại chấn, thuận thế tự nhiên mà thống nhất người Thất Vi, sau đó sẽ quy hàng Thiếu soái, hàng năm tiến cống. Thiếu soái chắc không bạc đãi bọn ta chứ?

Khấu Trọng cười lớn:

- Trời ạ! Quả nhiên các vị đã có kế hoạch chu toàn. Dụng binh phạt mưu, cuối cùng rồi cũng có một ngày người Mông Cổ với nền móng mà hai vị lão huynh dựng nên quật khởi trên đại thảo nguyên, quét sạch sáu cõi.

Bạt Phong Hàn tiếp lời:

- Nếu đã như vậy, lẽ nào chúng ta lại không bắt tay với hai vị. Bọn sa tặc Thâm Mạt Hoàn xưa nay ẩn náu trong đại mạc, tới lui như gió, xuất quỷ nhập thần. Lần này nếu chúng bị bọn ta dẫn dụ rời khỏi sa mạc thì sẽ như cá rời khỏi nước, chỉ còn biết đợi người ta tới mổ thịt.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai cười nói:

- Đây thực sự là cơ hội ngàn năm có một. Vì vậy bọn ta hy vọng có thể cùng các vị hợp tác, chém thủ cấp của hắn xuống.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Hành động này của lão huynh rất có thể khiến cho hai kẻ muốn giết được bọn ta mới cam tâm là Thiết Phất Do và A Bảo Giáp phải nổi giận.

Bất Cổ Nạp Thai cười lạnh:

- Trên đại thảo nguyên, huynh đệ bọn ta chỉ cố kỵ Tất Huyền, Hiệt Lợi và Đột Lợi ba người. Ngoài ra chúng ta cứ muốn là làm, không bao giờ cần để ý xem phản ứng của kẻ khác ra sao.

Giọng nói của hắn đầy cao ngạo nhưng toát ra vẻ tự tin mạnh mẽ và hào khí ngút trời, lại xuất phát từ tâm can nên không hề để lại cảm giác khó nghe.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai điềm đạm cất tiếng:

- Không nên đánh giá thấp năm trăm huynh đệ theo ta đến đây. Họ đều là những chiến binh được tuyển rất kỹ, trăm người chọn một, cũng như những thân vệ tử sĩ của Bồ Tát, dù gặp thiên quân vạn mã cũng tuyệt không biết sợ.

Khấu Trọng dùng tiếng Hán hỏi:

- Lăng thiếu gia và lão Bạt thấy sao?

Bạt Phong Hàn nhún vai:

- Du hý có rất nhiều loại, đây cũng là một trong những dịp như vậy, xin nghe theo sự chọn lựa của chủ tướng.

Từ Tử Lăng không nói gì cả.

Khấu Trọng vòng tay ôm lấy Biệt Lặc Cổ Nạp Thai, cười lớn rồi nói:

- Ngươi xem ra không chỉ là thống soái lợi hại nhất, mà còn là một thuyết khách xuất sắc nhất. Bắt đầu từ hôm nay chúng ta sẽ là huynh đệ và cũng là chiến hữu. Nếu trong tương lai ta có thể thống nhất Trung Thổ, chúng ta sẽ liên thủ tấn công Hiệt Lợi, đem lại hòa bình thực sự cho đại thảo nguyên.

Một ánh sao băng biết mất ở chân trời, dường như là hồi kết của một giấc mộng, nhưng cũng giống như sự khởi đầu cho một giấc mộng khác.

Tạm chú thích:

dụng binh phạt mưu: dùng binh thì chủ yếu là dùng mưu kế.

(

Chương 496: Từ lý cầu sinh

Trong những tia sáng đầu tiên của một ngày mới, ba gã thúc ngựa phi nhanh. Khi đến một gò cao, khung cảnh mở rộng ra trước mắt, trùng trùng lớp lớp đồi núi trải rộng dường như vô tận.

Bạt Phong Hàn cười rộ một tràng rồi nói:

- Không cần đến ba ngày, chúng ta sẽ xuyên qua một vùng rừng núi hoang dã. Muốn truy tung bọn ta trong địa hình này, thật chỉ có kẻ ngốc mới nằm mơ như vậy.

Khấu Trọng quay đầu nhìn lại, đưa mắt xem xét tỉ mỉ vùng bình nguyên phía Hoa Lâm ở đằng xa, lấy làm lạ nói:

- Tại sao địch nhân không động thủ đối phó chúng ta tại Hoa Lâm nhỉ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Theo ta suy đoán thì bọn chúng có phần cố kỵ Đột Lợi. Trong ba lộ nhân mã đuổi theo chúng ta, theo như phân tích của Biệt Lặc Cổ Nạp Thai huynh đệ, chỉ có Thâm Mạt Hoàn mới có gan giết chết chúng ta mà thôi. Những người khác đều e ngại kết thâm cừu với Đột Lợi, có thể dẫn đến hậu hoạn vô cùng.

Thâm Mạt Hoàn vốn có Hiệt Lợi chống lưng, lại ẩn thân chốn đại mạc, đối với Đột Lợi căn bản không hề e sợ.

Bạt Phong Hàn mỉm cười:

- Sau khi bọn ta tiến vào vùng đồi núi này, có thể chọn một điểm nào đó đột vây trốn thoát. Cho dù địch nhân muốn đuổi cũng không được mà muốn chặn cũng chẳng xong. Vậy nên đối phương nếu muốn cướp đoạt Ngũ Thải thạch hoặc giết chết chúng ta, chỉ có cách chặn đầu trước khi chúng ta vào rừng, đúng không?

Khấu Trọng hít một hơi rồi nói:

- Có phải ngươi nhận định trong những cánh rừng phía trước có phục binh đang nấp sẵn để cung nghênh đại giá của chúng ta?

Bạt Phong Hàn trả lời:

- Khẳng định là như vậy. Cửa ải này chúng ta phải đột phá bằng thực lực rồi, sau đó sẽ vòng lại truy sát Thâm Mạt Hoàn.

Từ Tử Lăng khẽ nhíu mày:

- Địch nhân đã bố trí nghiêm cẩn chờ đợi, hơn nữa thực lực như thế nào còn chưa biết. Chúng ta xông vào như vậy không phải là thất sách lắm sao?

Bạt Phong Hàn song mục tinh quang lóe sáng, đưa mắt dò xét một hồi, đoạn nói:

- Các ngươi xem! Ở phía cánh rừng xa xa đằng kia, có thể thấy chim chóc bay lượn đùa giỡn. Chỉ có cánh rừng ngay trước mặt chúng ta thì không hề thấy một bóng ma nào. Dựa vào điểm này có thể suy đoán, trong rừng chỗ nào có phục binh ắt khiến chim chóc sợ hãi bay đi hết. Như vậy tình hình phân bố của phục binh ra sao có thể nhận biết rất rõ ràng. Điều tệ nhất là toán địch nhân này do ba phe A Bảo Giáp, Thiết Phất Do và Thâm Mạt Hoàn kết thành liên minh, vậy nên

nhân số chắc phải gần đến ngàn người.

Những tức tình báo chính xác liên quan đến ba lộ nhân mã này, bọn họ đều có được từ huynh đệ Biệt Lặc Cổ Nạp Thai.

Toán quân của A Bảo Giáp do Côn Trực Hoang, người mà họ đã có duyên gặp gỡ suất lĩnh. Toán này chỉ có khoảng hai mươi người, nhưng lại là toàn cao thủ xuất chúng của các bộ tộc Khiết Đan. Chỉ dựa vào số người này cũng đủ sinh tử quyết chiến với ba người bọn họ.

Thiết Phất Do tự thân thống lĩnh thuộc hạ của mình, gồm năm mươi thủ hạ tinh nhuệ tới từ phía Tây, đương nhiên đây cũng toàn là những dũng sĩ thân kinh bách chiến. Hơn nữa, Thiết Phất Do trí dũng song toàn, bản thân lại là cao thủ uy danh hiển hách chốn thảo nguyên, thực lực của hắn không có gì phải bàn cãi.

Hai toán nhân mã này tuy không nhiều nhưng cực kỳ tinh nhuệ, nguyên do là vì bọn chúng không muốn phô trương một cách lộ liễu để tránh làm cho Đột Lợi nổi giận. Nếu như bất đắc dĩ phải hạ sát ba người, bọn chúng có thể lặng lẽ nhanh chóng biến mất, phủi tay sạch sẽ, hoặc đổ hết trách nhiệm lên đầu tên sa tặc Thâm Mạt Hoàn.

Thâm Mạt Hoàn thì khác, hắn đã kéo hết thủ hạ tinh nhuệ đến đây, tính ra lũ cường đạo này cũng đạt đến con số tám trăm. Ác danh hung tàn của đám sa tặc sớm đã vang xa, xưa nay tung hoành trên thảo nguyên chưa từng nếm mùi thất bại. Bọn chúng dù cho có phải nhất thời triệt thoái thì ắt sẽ lập tức quay lại tấn công địch nhân, đương nhiên đây lại càng không phải loại dễ đối phó.

Cho dù là lực lượng của toán nào cũng đều khiến ba người đau đầu nhức óc. Nay cả ba toán liên thủ phục kích, ba người một khi sa vào vòng vây, bị bức phải khổ chiến, sợ rằng không thể giữ mạng thoát

thân.

Khấu Trọng cười méo xệch:

- Phép dùng binh phải dùng mưu kế, lần này sách lược tốt nhất hình như là quay đầu trở lại Hoa Lâm. Sau đó mua một cái bè gỗ, thuận đường thưởng ngoạn mỹ cảnh hai bên bờ Tùng Hoa.

Từ Tử Lăng lạnh lùng:

- Thật chán tên tiểu tử nhà ngươi, cứ những lúc như thế này toàn mở miệng nói chuyện tức cười. Tối qua ngươi còn hào khí lên tới mây xanh đáp ứng sẽ liên thủ với Biệt Lặc Cổ Nạp Thai huynh đệ để trừ diệt Thâm Mạt Hoàn, giờ đây lâm trận lại bỏ chạy, có phải định làm loạn cả đại kế diệt địch không?

Khấu Trọng mắt hổ rực sáng, đoạn trầm giọng nói:

- Đúng là mấy lời ta nói đáng cười thật. Lão Bạt ngươi phát lệnh đi, việc đánh nhau ở vùng rừng đồi núi như thế này, ngươi có nhiều kinh nghiệm hơn.

Bạt Phong Hàn cất tiếng:

- Ta chỉ muốn tìm kiếm một nơi địa thế có lợi nhất cho chúng ta để đột vây. Bất quá địch nhân đều có kinh nghiệm tác chiến phong phú nhưng lại không có quá nhiều cao thủ. Nơi nhìn có vẻ là yếu nhất, nói không chừng cũng có thể là nơi tập hợp binh lực mạnh nhất của địch.

Từ Tử Lăng bâng khuâng tự hỏi:

- Nếu như chúng ta xuống ngựa nghỉ ngơi, vậy thì địch nhân sẽ làm

thế nào?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Nếu vậy bọn chúng bắt buộc phải tấn công chúng ta trước khi trời tối. Nhưng theo ta thấy thì kế của Lăng thiếu gia chắc là không có kết quả. Địch nhân ắt hẳn sẽ có người ở phía Hoa Lâm để chặn đường lui của bọn ta. Nếu không có rừng cây yểm hộ, chúng ta càng khó đột vây.

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn trời cười lớn:

- Nếu đã tiến thoái đều không được như vậy, chúng ta lại cùng nhau làm lại một trận Tạc Xuyên chi chiến, để xem kẻ nào có tư cách ngăn cản?

Từ Tử Lăng không nhịn nổi cười phá lên:

- Cái đó không phải là Tạc Xuyên chi chiến gì cả, mà là tự tìm đường chết. Chỉ cần địch nhân phân bố nghiêm mật và cẩn thận trong rừng, bọn ta không phải tự nhiên chui đầu vào lưới sao. Ta lại có một đề nghị khác có vẻ tốt hơn, đó là đầu tiên hãy dò xét xem Thâm Mạt Hoàn đang ở góc nào, sau đó sẽ phát xạ mớ yên hoa hỏa khí mà Biệt Lặc Cổ Nạp Thai đã đưa cho chúng ta. Nói không chừng khi đó có thể chuyển bại thành thắng, từ chỗ bị săn đuổi biến thành thợ săn.

Bạt Phong Hàn nói:

- Điều này tuy không nằm trong kế hoạch mà chúng ta đã thương nghị với Biệt Lặc Cổ Nạp Thai huynh đệ, tuy nhiên có thể xem là một phương pháp để ứng biến trong tình thế này. Vấn đề là làm sao để tìm ra vị trí của Thâm Mạt Hoàn?

Nguyên kế hoạch ban đầu là bọn họ sẽ tự mình làm mồi nhử, chỉ cần dẫn dụ được Thâm Mạt Hoàn đuổi theo truy sát, khi đó Biệt Lặc Cổ Nạp Thai sẽ khóa đuôi đằng sau, ba người Bạt, Khấu, Từ cùng với y sẽ tạo thế tiền hậu giáp kích đối phó với bọn sa tặc.

Từ Tử Lăng lạnh lùng nói:

- Hãy theo ta!

Dứt lời gã thúc ngựa phi xuống chân đồi, hướng thẳng về phía địch trận.

Hai người kia cất tiếng cười dài, cùng nhau phóng theo Từ Tử Lăng.

Ba người đều thi triển thuật cưỡi ngựa "nhân mã như nhất", cơ thể cùng với ái mã tựa hồ trở một thể thống nhất có liên hệ huyết nhục với nhau, phi thẳng tới cánh rừng gần nhất bên phải.

Không ai bảo ai, bọn họ tự nhiên lập thành một thế trận hình tam giác. Phía trước là Từ Tử Lăng, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn song song chạy đằng sau. Trên tay hai người, Diệt Nhật, Vọng Nguyệt đã sẵn sàng, tên đã được lắp sẵn.

"Vù, vù" hai tiếng! Hai mũi kình tiễn từ hai cây thần cung đã được quán chú chân khí tựa như hai tia chớp bay đi, sau khi vượt qua khoảng cách khoảng nghìn bộ thì xuyên thẳng vào trong rừng, tức thì tiếng kêu đau đớn thê thảm vang lên. Liền đó thấy từ trong rừng tên bắn ra như mưa, đáng tiếc là những mũi bắn được xa nhất cũng vẫn còn cách bọn họ cả ba trăm bộ. Đối với ba người thực tế chả có uy hiếp gì cả.

Từ Tử Lăng ha hả cười lớn, giật mạnh cương ngựa, từ chỗ đang xông thẳng vào rừng chợt chuyển sang chạy ngang ở bên ngoài.

Bỗng nhiên cả bọn nghe thấy tiếng báo hiệu chiến đấu vang lên.

Ngay khi có tiếng người rên la thảm thiết vang lên do bị trúng tên, hàng chục kỵ mã từ trong rừng đã xông ra. Bọn chúng giương cung lắp tên, thúc ngựa phi chêch chếch đuổi theo hướng ba gã.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng sát khí nổi lên, không nhịn được quay mình bắn một tràng liên châu kình tiễn. Chỉ thấy những kẻ đi đầu liên tiếp trúng tên ngã ngựa.

Đột nhiên có tiếng trống trận từ phía trái cánh rừng trước mặt, ngay sau đó liền thấy từ trên đỉnh đồi hàng trăm kỵ mã tựa như hồng thủy ào ào xông ra. Bọn chúng thúc ngựa chạy cắt ngang chỗ tiếp giáp giữa bình nguyên và quả đồi, rõ ràng muốn phong tỏa đường chạy của ba người.

Nếu như đổi lại là người khác có tài trí hơi thấp một chút, thấy thanh thế của địch nhân như vậy ắt sẽ quay mình bỏ chạy về đường cũ, nhưng ba người sớm đã biết địch nhân còn có phục binh, đương nhiên không bị trúng kế.

Từ Tử Lăng điều chỉnh phương hướng. Gã phi ngựa hơi chếch sang phía bên trái một lần nữa, chạy chéo ra phía xa tránh khỏi hàng hàng lớp lớp địch nhân đang ào ạt tiến đến để không bị chặn ở phía trước, vì như thế sẽ rơi vào tình thế phải khổ chiến trong cảnh bị vây hãm.

Ngựa của ba người đều là thần mã, sớm đã bỏ xa bọn truy kích phía sau. Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn với hai cây thần cung bắn cho địch nhân ngựa ngã người chết vô cùng thê thảm.

Chỉ nghe tiếng địch nhân từ đằng sau cũng như phía bên phải đang rượt đuổi theo gào thét vang trời. Nếu đổi lại là kẻ có lá gan chuột

nhất, ắt khiếp sợ đến té đái vãi phân mà cắm đầu chạy trốn. Nhưng với ba kẻ to gan lớn mật này, ngay cả đạo Kim Lang quân lợi hại nhất đại thảo nguyên cũng bị họ cầm cự suốt một đêm ở Hách Liên bảo, có chiến trường nào lại chưa thấy qua, trái lại hào khí nổi lên, chiến ý ngút trời, cố gắng lợi dụng địa hình đồi núi trập trùng để tránh cái họa bị vây hãm. Hơn nữa, với khoái mã thần cung, bọn họ hy vọng có thể dẫn dụ phục binh của địch nhân lộ diện, khi đó đánh cũng được mà chạy cũng được, không có gì phải sợ hãi.

Từ Tử Lăng dẫn đầu chạy lên một đỉnh đồi, đảo mắt quan sát. Quả nhiên gã thấy bụi đất bốc lên từ phía Hoa Lâm, hơn hai trăm kỵ mã chạy thành hình cánh quạt đang phóng tới, hoàn toàn phong tỏa đường lui của bọn họ.

Nếu không phải bọn họ đã hiểu được thực lực chân chính của địch nhân, không kinh hoàng thất thố mới là chuyện lạ. Có thể thấy, bọn họ đã nhận được tin tức tình báo cực kỳ chính xác từ phía người Mông Cổ. Một khi đã biết được tổng binh lực của liên quân đối phương xấp xỉ chín trăm nhân mã, đương nhiên lại là chuyện khác. Điều này chính là tuân theo Tôn Tử binh pháp: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”.

Số địch nhân đến từ phía Hoa Lâm chỉ chiếm khoảng hai phần binh lực của đối phương. Quân phục kích ở đây khoảng hơn sáu trăm, số đã hiện thân ước chừng ba trăm. Như vậy vẫn còn một đạo phục binh nữa, gồm hơn ba trăm tên tiềm phục trong rừng. Tình hình trước mắt đối với bọn họ đã trở nên thuận lợi hơn rất nhiều.

Từ Tử Lăng lập tức tiến vào cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, lòng như Đức Phật sáng láng không vướng bụi trần, trở lại giống trạng thái đêm qua khi đứng trước những cây cường cung của các dũng sĩ Khiết Đan. Dường như gã không phải đang bị hãm trong chiến trường máu chảy thịt rơi, trong tâm cũng không hề xuất hiện một chút

dao động do những tác động bởi ngoại cảnh, nhưng dù tình thế trước mắt có bất kỳ biến hóa gì gã cũng hoàn toàn nắm rõ. Tựa hồ Từ Tử Lăng đang đấu cờ với một kỳ thủ mà gã đã có năng lực trí tuệ hiểu rõ tình thế trước mắt và các khả năng biến hóa của ván cờ. Chỉ cần gã ra quân chính xác, đối phương chỉ có thể bị gã xỏ mũi dắt đi.

Từ Tử Lăng hú dài một tiếng, thúc ngựa chuyển hướng phi xuống sườn đồi, nhằm thẳng toán địch nhân từ phía Hoa Lâm xông tới.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn hoàn toàn tin tưởng vào quyết định của người huynh đệ, lập tức song song đuổi theo phía sau. Địch nhân xuất phát từ trong rừng tự nhiên trở thành một toán đuổi theo ba gã.

Tiếng vó ngựa vang động trời xanh, cả vạt bình nguyên rung chuyển, bụi bay mù mịt che khuất cả mặt trời đang lên.

Khi khoảng cách tới địch nhân còn khoảng năm nghìn bộ, Từ Tử Lăng huýt sáo ra hiệu thay đổi phương hướng, đoạn gã thúc ngựa chạy ngang sang phía bên phải, phi lên một ngọn đồi khác.

Tuy chưa hề nhìn thấy bóng dáng kẻ địch trong khu rừng phía trước, nhưng từ hai phía đằng sau, hai toán quân gồm hơn năm trăm thiết kỵ vẫn đang đuổi tới. Ba người phóng hết tốc lực, không ngừng nới rộng khoảng cách với đám truy binh phía sau. Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cũng không phóng tên sát địch nữa, cả hai toàn tâm thúc ngựa cùng chạy đua với đối phương.

Từ Tử Lăng lại thét lên:

- Chuẩn bị đột kích!

Khấu Trọng tỏ vẻ cực kỳ thích thú:

- Thống khoái, thống khoái! Đám ngu đần này chỉ có bản lĩnh hít bụi hứng tên, không giống con bà nó tinh binh gì cả.

Từ Từ Lăng khẽ đổi hướng, chạy thẳng vào khu rừng phía trái. Đây khẳng định là một canh bạc. Nếu như tin tức tình báo của người Mông Cổ có gì sai sót khiến bọn họ nhầm lẫn về số lượng địch nhân trong rừng, phen này cả ba chắc chết không sai.

Khoảng cách tới khu rừng càng lúc càng gần lại với tốc độ rất nhanh. Theo như thuật "quan điểu trắc địch" vừa rồi của Bạt Phong Hàn, chỗ mà bọn họ đang xông thẳng vào chính là toán phục binh ở phía Bắc của địch nhân. Nếu như bọn họ không đâm thẳng vào rừng mà đào thoát về mé tả, thì ba người có thể thoát thân vào một vùng đồi núi trập trùng hiểm trở, khi đó địch nhân không còn biện pháp nào khác, chỉ có cách khổ sở truy kích từ phía sau. Trong tình hình này, đối phương chỉ có một cách duy nhất là lập tức từ trong rừng xông ra, chặn đường chạy của bọn họ, sau đó trùng trùng vây hãm công kích.

Quả nhiên bọn gã nghe thấy một tiếng tù và nổi lên, từ trong rừng hơn năm chục kỵ mã ào ra, dẫn đầu là một đại hán lùn thấp đầy vẻ uy dũng kiêu hãnh, đầu đội một chiếc mũ màu sắc rực rỡ đến chói mắt, hắn thét lớn:

- Chạy đâu cho thoát!

Bạt Phong Hàn kêu to bằng tiếng Đột Quyết:

- Thì ra là "Hắc Thủy" Thiết Phất Do, để xem ai phải chạy đây?

Từ Tử Lăng cất tiếng cười dài, không chạy về phía Bắc tức mé trái khu rừng nữa mà lại chuyển sang mé phải, vốn bằng phẳng hơn, thúc ngựa phi nhanh theo bìa rừng.

Điều này hoàn toàn bất ngờ đối với Thiết Phất Do, tróc thác Dụng Thần, chỉ đành vội vàng chuyển hướng đuổi theo đám bụi mù mịt sau lưng ba người.

Khấu Trọng cười lớn:

- Cái này không phải là đột kích phá vây mà là chơi trò đuổi bắt trước trận tiền, ngay cả Tôn Tử lão nhân gia cũng chưa bao giờ ghi chép mấy cái này trong binh thư, hà hà!

Gã vừa nói vừa ruổi ngựa phi nhanh, cả ba không chạy vào rừng mà lại chạy men theo mé phải khu rừng.

“Vù!”, một mũi kình tiễn từ trong rừng bắn ra, bay xa hơn ngàn bộ thẳng tới Từ Tử Lăng. Tiễn pháp vừa chuẩn vừa độc, khiến người ta phải than thở không sao sánh bằng.

Từ Tử Lăng lâm nguy bất loạn, trong chớp mắt đã nhận định rõ ràng phương hướng góc độ của mũi tên đang bay tới. Gã nhanh chóng khua tay một cái, bắt gọn được mũi kình tiễn.

Từ Tử Lăng liền cảm thấy lòng bàn tay bỏng rát, hổ khẩu kịch chấn, rõ ràng kẻ bắn tên chắc chắn không phải loại cao thủ tầm thường.

Khấu Trọng cười to mà rằng:

- Thâm Mạt Hoàn!

Hai gã Khấu Bạt cuối cùng cũng hiểu ra Từ Tử Lăng làm sao để xác định vị trí của Thâm Mạt Hoàn trong hàng ngũ đối phương. Đó là dẫn dụ Thâm Mạt Hoàn xuất tiễn với Phi Vân thần cung mà hắn ăn cắp được của Tiễn đại sư, chỉ có dùng Phi Vân thần cung mới có thể bắn

được xa hơn nghìn bộ.

Điều khó khăn nhất bây giờ không phải là đột vây đào tẩu, mà là làm sao giết chết Thâm Mạt Hoàn để trợ giúp cho Biệt Lặc Cổ Nạp Thai. Chỉ cần kích lui được toán liên quân này, bọn họ có thừa thời gian đến Long Tuyền xem nhiệt náo rồi mới du sơn ngọan thủy.

Khấu Trọng thò tay lấy ra một mũi hỏa tiễn, chỉ nghe tiếng dây cung "phật" một tiếng, liền thấy một đóa hồng vân lơ lửng trên trời. Gã hung dữ quát lên:

- Kế hoạch Tạc Xuyên chiến chính thức bắt đầu.

Không cần Khấu Trọng nhắc nhở, Từ Tử Lăng đã sớm quay ngựa lại, không hề e ngại phi thẳng về hướng có mũi tên bắn ra từ Phi Vân cung.

Lập tức kình tiễn từ trong rừng bắn ra như châu chấu, Từ Tử Lăng một tay dùng Thác Mộc cung gạt phải đỡ trái, đánh rớt gần hết. Một tay còn lại dùng kình khí cách không kích vào những mũi tên còn lại, làm lệch hướng bay đi chỗ khác.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn do đó chỉ còn một việc bắn hạ địch nhân, kình tiễn liên tiếp xuất ra.

Đến lúc này mới thấy xuất hiện chừng hai chục kỵ mã phóng ra từ mé phải khu rừng. Không cần nói cũng biết đó chính là binh sĩ của Khiết Đan đại tù trưởng A Bảo Giáp.

Lại thêm hơn trăm kỵ mã xông ra từ phía trước mặt, âm mưu dồn vây bọn họ ở khoảng đất trống ngoài rừng.

Thế trận công thủ từ xa sắp chuyển sang đánh giáp lá cà.

Vũ khí của sa tặc thường chỉ là đao hoặc thương. Bọn chúng người thì kẹp đao sát bên thân ngựa, ánh đao lấp loáng soi rõ vó ngựa ào ạt xông tới; kẻ thì cầm đao chếch về phía trước gần đầu ngựa; lại có tên cầm mâu chĩa thẳng, phát huy tối đa lợi thế về chiều dài của binh khí chuẩn bị công kích đối phương.

Đúng lúc khoảng cách vòng vây của kẻ địch chỉ còn cách ba gã khoảng bảy trăm bộ, thế trận hỗn loạn vô chương của bọn sa tặc đột nhiên biến đổi, biến thành trận thế nghiêm mật. Bọn chúng tổ chức lại thành hơn mười lớp, cường kích ào ạt xông tới chỗ ba gã, thật khiến người ta phải hết lòng khen ngợi.

Ở phía sau địch nhân cũng đang ồ ạt tràn đến. Chỉ cần bọn sa tặc phía này cầm chân bọn họ một thời gian ngắn, ba người sẽ hãm thân vào thế huyết chiến tứ phương trong vòng vây trùng điệp. Khi đó chân khí thể lực tiêu hao nhanh chóng cùng với việc bị thương mất máu, bọn họ chống đỡ được một khoảng thời gian chừng uống cạn chén trà đã là phi thường lắm rồi.

Dù cho ba đại tôn sư đích thân ứng chiến, cũng không có cách nào đột kích đào tẩu trong vòng vây chặt chẽ của thiên binh vạn mã.

Vô luận chiến thuật hay công phu trên lưng ngựa của sa tặc đều lợi hại hơn những gì ba gã tưởng tượng. Trận thế này rõ ràng có khả năng khắc chế Tạc Xuyên chiến thuật, chính là phép lấy cứng chống cứng, tập trung binh lực để chống lại mũi cường kích của đối phương trong binh pháp. Đương nhiên khi đó phe có nhân số ít ỏi một cách đáng thương của ba người chắc chắn đại bại.

Khoảng cách giữa hai bên thu hẹp nhanh chóng.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng vừa bắn hai mũi mộc tiễn cuối cùng,

toàn bộ số tên trong bốn ống tiễn mang theo đã bắn hết, hai gã lập tức rút binh khí ra.

Từ Tử Lăng khi đó đang còn cách lớp chiến kỵ đầu tiên của bọn sa tặc hơn trăm bộ, gã đột nhiên thúc ngựa đâm chéo vào mé trái Tạc Xuyên trận của địch nhân.

Sa tặc cũng vội vàng đổi hướng, hy vọng có thể cắt mặt chặn lại phía trước ba người.

Chớp mắt đã thấy hai bên sắp xáp vào nhau, Từ Tử Lăng đột nhiên hô lớn bằng tiếng Hán:

- Dừng lại!

Chuyện này vốn dĩ không thể xảy ra, nhưng với kỹ thuật “nhân mã như nhất” lại có thể làm được. Chỉ thấy ba thớt ngựa đang phi nhanh như bay đột nhiên đứng khựng lại, hai chân sau của mỗi con tựa như đinh đóng chắc vào mặt đất. Cả đám sa tặc chợt biến thành con rắn vồ hụt mồi rồi trườn qua phía trước.

Trong tình thế đang phi ngựa như bay đó, bọn sa tặc chỉ có thể trợn mắt lên mà nhìn địch nhân đang đứng cách mình có mười bộ, nhưng hoàn toàn không có cách gì cưỡng lại đà chạy của chiến mã, đành vuột mất mục tiêu.

Ba người cùng cất tiếng cười lớn, thúc ngựa chuyển hướng chạy đi, lại nhắm về nơi có kình tiễn bắn ra từ Phi Vân thần cung. Đám sa tặc giờ đây lại rơi vào thế truy đuổi từ phía sau.

Khấu Trọng vô cùng khoái chí nói:

- Lăng thiếu gia lợi hại thật! Đùa giỡn với thiên quân vạn mã như vật

trong lòng bàn tay.

Tiếng Bạt Phong Hàn cất lên trong gió:

- Thiếu soái nói quá lời rồi. Địch quân chỉ có một nhúm, lấy đâu ra thiên quân vạn mã?

Kình tiễn không ngừng bắn tới từ phía trực diện, bao gồm cả kình tiễn từ Phi Vân thần cung, nhưng ba người vẫn thoải mái đỡ gạt, lại còn dư lực để cười nói.

Dựa vào số tên này mà nói, số lượng địch nhân nấp trong rừng khẳng địch không đến một trăm. Vậy nên bọn gã tâm tình vô cùng thoải mái.

Chỉ cần xông thẳng vào trong rừng, ba người có thể phát huy được sự cơ động linh hoạt đến mức tối đa, biết đâu có thể cầm cự đến lúc Mông binh đến cứu, hoặc tệ lắm thì đột vây đào tẩu.

Tiếng xung trận nổi lên, hơn tám chục kỵ mã từ trong rừng lao ra, dẫn đầu là một nam một nữ. Nam nhân mặc trên mình Thiết La quyển giáp, bên trong làm bằng da trâu tinh chế, bên ngoài phủ bởi các tấm thép sắp như vẩy cá, kình tiễn thông thường đừng hòng xuyên qua.

Nữ tử khoác một tấm Linh Căn giáp làm bằng lông cánh chim được kết lại bằng gân trâu bò tinh luyện, nhìn bề ngoài cũng uy phong lẫm lẫm không kém nam nhân kia.

Đôi phu thê ác đạo danh chấn Tái Ngoại này, đầu đội nón sắt che gần hết cả khuôn mặt, chỉ để hở miệng và đôi mắt, chỗ che mũi gồ lên một cách đặc biệt, nhìn vào càng thêm vẻ cổ quái.

Thâm Mạt Hoàn tay cầm một cây Xà Hình thương làm bằng tinh cương chế luyện, nhìn từ xa cũng đủ biết vô cùng sắc bén.

Mộc Linh tay trái cầm thuẫn tay phải cầm đao, thân hình cao ráo đầy đặn, tuy không nhìn rõ sắc mặt nhưng dáng vẻ hấp dẫn đó chắc chắn khiến bất kỳ nam nhân nào cũng sinh lòng ngưỡng mộ.

Bằng vào phong thái hùng dũng hiên ngang của đôi ác phu ác phụ trên lưng ngựa, khẳng định họ đều là bậc cao thủ có thể so sánh với bọn Khấu Trọng ba người chẳng sai. Một cặp ác phu thê, lại thêm vào đám sa tặc tinh nhuệ, chẳng trách có thể tung hoành trên thảo nguyên đại mạc, khiến cho một kẻ xứng danh anh hùng như Biệt Lặc Cổ Nạp Thai phải đem lòng cố kỵ

Khấu Trọng nói lớn bằng tiếng Đột Quyết:

- Thâm Mạt Hoàn, ngày tàn của ngươi đã đến rồi!

Thâm Mạt Hoàn cất tiếng cười lớn đầy vẻ ngạo nghễ, đáp lại bằng tiếng Hán:

- Đúng là nói khoác không biết xấu hổ, để xem các ngươi có thể chạy đâu?

Từ Tử Lăng dùng cây Thác Mộc cung sau lưng gạt mũi Xà hình thương của Thâm Mạt Hoàn đang công tới.

Trận kịch chiến đã chính thức mở màn.

Chú thích:

Tử lý cầu sinh: có thể hiểu là tìm đường sống trong chỗ chết.

*Sa tặc là kẻ chuyên làm nghề ăn cướp trên sa mạc.

tróc thác Dụng thần: "Tróc Thác Dụng Thần", có thể dịch là "tìm nhầm Dụng Thần", Dụng Thần có liên quan đến Tử Bình, một môn bói toán thông dụng ở Trung Quốc. Việc tìm đúng Dụng Thần rất quan trọng (theo Hong_That_Cong).

(

Chương 497: Thiên lý truy địch

Mộc Linh cũng đồng thời thúc ngựa xông đến hỗ trợ trượng phu. Trong lúc Từ Tử Lăng đang bận rộn đối phó với Xà Hình thương của Thâm Mạt Hoàn, thị từ bên trái bạt mạng lao tới, Tiêm Diệp thuẫn hình dáng như một chiếc lá, trên bằng dưới nhọn, hốt nhiên như một áng mây quét ngang vào cổ chiến mã Vạn Lý Ban của Từ Tử Lăng. Chiêu này của thị vô cùng ngoan lạt âm độc, thật khiến người ta khó có thể chống đỡ được.

Lợi hại nhất là thị lợi dụng tốc độ của ngựa lúc vọt đến để tăng cường sức mạnh tấn công, khiến đối thủ không những phải nắm được chiêu số biến hóa, mà còn phải tính toán tốc độ di chuyển của bốn chân ngựa. Phu thê bọn chúng phối hợp liền lạc, kín kẽ như áo trời không thấy đường may, hiểm độc hướng tới Từ Tử Lăng đánh đòn phủ đầu.

Với võ công và bản lĩnh xét đoán địch nhân của Từ Tử Lăng, cũng tự biết khó chống đỡ nổi nhất kích liên thủ từ trên lưng ngựa này của đôi phu thê ác đạo.

Thương thuật của Thâm Mạt Hoàn quả thật đã đến cảnh giới tông sư, đủ để thành gia lập phái. Nhìn qua thì một thương của hắn có vẻ đơn giản, sự thật biến hóa vô lường. Từ Tử Lăng vừa rồi đã dốc hết vốn liếng mới dùng Thác Mộc cung kích trúng được mũi thương, chỉ thấy chân khí của đối phương như ngàn vạn sợi tơ sắc bén công đến, khiến gã không thể không toàn lực ứng phó, miệng hô lớn:

- Phong Hàn bảo vệ ngựa, Thiếu soái sát địch!

Đây chính là chỗ cao minh của Từ Tử Lăng. Gã không trúng kế để bị phân tâm đối phó với một thuẫn kích tới của Mộc Linh, ngược lại vẫn toàn lực đối phó với Thâm Mạt Hoàn, khiến cho Khấu Trọng từ phía sau có cơ hội nhất cử diệt địch.

Mặc dù bốn phía tràn ngập địch nhân, tuy nhiên ba gã với cặp phu thê ác đạo lại là toàn lực cận chiến, chính diện giao phong, tạm thời những người khác không thể xen vào.

Nếu lúc này không thể hạ sát được Thâm Mạt Hoàn, chỉ trong chớp mắt cục diện sẽ biến thành quần chiến, bọn họ tuyệt không thể có cơ hội tốt như thế này nữa.

Phía bên trái Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn cười lên một tràng, vận chân lực truyền vào thân ngựa rồi thúc cho nó vọt lên. Không thèm để ý tới một thuẫn của Mộc Linh chém tới cổ con ngựa Từ Tử Lăng đang cưỡi, Bạt Phong Hàn hơi khom mình về phía trước, thanh trường kiếm Thâu Thiên uy trấn miền thảo nguyên thuận thế đâm thẳng tới, biến thành một luồng sáng màu hồng xẹt tới yết hầu Mộc Linh, kiếm khí theo thân kiếm đột nhiên bắn ra mạnh mẽ như cuồng phong, lăng lệ đến cực điểm.

Khấu Trọng lập tức thúc ngựa từ phía sau Từ Tử Lăng xông đến Thâm Mạt Hoàn, Tỉnh Trung Nguyệt từ trên cao chém thẳng xuống thân cây Xà Hình thương của hắn.

Động tác của hai bên đều nhanh như điện chớp, phát huy tinh hoa của kỹ thuật mã chiến đến mức lâm ly tận trí, quả thật không có chỗ cho may mắn hay ứng biến chậm chạp.

Mộc Linh hét lên một tiếng lanh lảnh, mã đao trên tay phải chém xéo vào Thâu Thiên kiếm, tay trái thu chiếc thuẫn đang công kích Vạn Lý Ban về bảo vệ cơ thể. Kiếm này của Bạt Phong Hàn vốn hàm chứa

một thân công lực bình sinh của y, khiến thị không thể không dùng toàn lực đối phó.

Trong lần giao kích thứ hai giữa Thác Mộc cung và mũi Xà Hình thương, Thâm Mạt Hoàn kinh hãi phát giác một kích của Từ Tử Lăng bề ngoài có khí thế như lôi đình vạn quân, nhưng thật ra nhẹ như lông chim, phiêu hốt như không. Công phu kỳ lạ như vậy, hắn lần đầu tiên gặp phải, chỉ thấy kình khí của mình công ra như ném đá xuống bể, mất tăm mất tích, không hề ảnh hưởng đến đối phương.

Đúng lúc Thâm Mạt Hoàn thu hồi chân khí định chuyển thương thế, đột nhiên mộc cung của đối phương sinh ra một lực hút không thể cưỡng lại, kéo cả người lẫn ngựa của hắn về phía Khấu Trọng.

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng chém thẳng lên thân Xà Hình thương nghe “choang” một tiếng, thanh trường thương chế bằng tinh cương của Thâm Mạt Hoàn gãy làm hai đoạn. Tỉnh Trung Nguyệt tiếp tục lướt nhanh theo thân thương quét tới ngực hắn, đao pháp tinh diệu đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa.

“Đang”!

Mã đao của Mộc Linh chém trúng Thâu Thiên kiếm, nhưng chỉ làm thân kiếm rung động một chút, thanh Thâu Thiên vẫn giữ nguyên lực đạo đâm thẳng lên Tiêm Diệp thuẫn. Thân hình kiều diễm của vị mỹ nữ mình mang khôi giáp này kịch chấn, cả người và ngựa bị kiếm kình đánh bật ra. Bản lĩnh của thị cũng không vừa, hai chân khống chế ngựa, khi bị dạt xéo qua thì Tiêm Diệp thuẫn cũng đã hóa giải hết kiếm kình của Bạt Phong Hàn. Trong chớp mắt ngựa của thị và họ Bạt đã vượt qua nhau.

Dưới sự phối hợp ăn ý đến mức không ai có thể tưởng tượng được của hai vị cao thủ trẻ tuổi đã đạt đến mức nhất đại tông sư là Khấu

Trọng và Từ Tử Lăng, Thâm Mạt Hoàn miệng thổ đầy máu, nhưng hắn lâm nguy bất loạn, trước khi một đao đoạt mệnh của Khấu Trọng chém tới, thân mình đã rời khỏi lưng ngựa bắn về phía sau, nửa đoạn Xà Hình thương còn lại rời tay bay về hướng Khấu Trọng, tiếp đó hắn lại lộn một vòng trong không trung rơi về phía đằng xa.

Khấu Trọng chỉ biết tiếc thầm trong bụng.

Bản lĩnh cao minh của cặp phu thê ác đạo này thực sự nằm ngoài trí tưởng tượng của bọn họ. Ba người dốc toàn lực mà cũng chỉ khiến Thâm Mạt Hoàn thương gãy hộc máu.

Khi Tỉnh Trung Nguyệt chém gãy Xà Hình thương, kỵ binh của địch nhân cũng đã tràn đến.

Từ Tử Lăng thầm hiểu chỉ cần bị đám lính trước mặt níu chân giây lát, kiếp này đừng mong có cơ hội quay lại vào rừng. Lúc này đám kỵ binh đuổi theo sau lưng chỉ còn cách bọn họ khoảng chừng năm trăm bộ. Một khi địch nhân tiền hậu hợp kích, ba người sẽ như châu chấu bị bánh xe nghiền nát như tương.

Gã hét lên một tiếng, Thác Mộc cung quét văng một cây trường thương đâm tới trước mặt, tả thủ xuất Bảo Bình Ấn kích trúng ngực đối phương. Tên sa tặc vừa văng khỏi lưng ngựa về phía sau, Từ Tử Lăng đã thúc ngựa xông thẳng vào trận thế địch nhân.

Đối với Tạc Xuyên chiến thuật, cả bọn đã có kinh nghiệm phong phú sâu sắc. Từ Tử Lăng trở thành mũi nhọn của trận thế hình tam giác. Gã lợi dụng chiều dài của Thác Mộc cung đón đỡ binh khí địch nhân, tả thủ tập trung Bảo Bình Ấn đến mức cao độ cách không chế địch. Tuy điều này sẽ khiến chân khí hao tổn vô cùng nhanh chóng, nhưng may thay trước mặt lại chính là nơi địch nhân yếu kém bạc nhược nhất, vậy nên có thể nói đây chỉ là một hình thức hao tổn khác vì hỗn

chiến với nơi địch tập trung binh lực còn tiêu hao nhiều hơn. Mọi việc chỉ là chờ xem bên nào có thể trụ lại được đến thời khắc cuối cùng.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng một đao một kiếm tả hữu hỗ trợ Từ Tử Lăng, vì vậy gã không cần lo lắng hai bên, chuyên tâm đối phó phía trước hòng phá địch đột vây.

Bọn họ không hề quan tâm đến tiếng vó ngựa cùng âm thanh hò reo chém giết man rợ từ phía sau đang tới rất gần, mà cũng không có thời gian để chú ý đến.

Sống hay chết tất cả được định đoạt trong thời khắc này.

Thâu Thiên kiếm của Bạt Phong Hoàn toàn lực thi triển, tìm đường sống trong đất chết. Với Hoán Nhật Đại Pháp, kiếm pháp của y nhờ có sự chuyển biến chân khí đã thoát thai hoán cốt thành một loại kiếm pháp mới. Thâu Thiên kiếm pháp không những vẫn giữ được sự hung hiểm, xảo diệu và sắc bén, mà biến hóa càng kỳ ảo tựa như thiên mã hành không. Đường kiếm ảo điệu đến mức không biết đâu mà lần, trong chậm có nhanh, trong nặng có nhẹ, ẩn chứa khí thế của bậc bá vương trong thiên hạ.

Sau mỗi lần giao kích với binh khí của đối phương, Thâu Thiên kiếm của y vẫn còn dư lực tái sinh biến hóa để rồi chế địch trong những tình huống tưởng như không thể. Sự biến hóa đó tựa như vô cùng vô tận, vượt ra khỏi giới hạn thông thường, quả thực có khí thế thâu thiên hoán nhật.

Bề ngoài có vẻ như y chỉ toàn dùng một kiếm chế địch, thật ra chiêu thức ẩn trong đó tinh vi huyền ảo đến mức không thể hình dung.

Khấu Trọng thì vẫn cứ quét ngang chém dọc, bá khí bức nhân, trông vụng mà xảo. Mỗi đao chém ra, bất luận là trúng binh khí hay thuẫn

bài đối phương, đều với luồng chân khí dung hợp của ba đại kỳ công Trường Sinh Quyết, Hòa Thị Bích, Tà Đế Xá Lợi như cuồng phong loạn vũ quét tới xoáy tung tất cả, đánh cho địch nhân không chết cũng bị thương văng khỏi lưng ngựa.

Ba người đồng tâm đồng lòng, đều hiểu không thể ngừng nghỉ một giây khắc nào, mỗi chiêu mỗi thức đều toàn lực xuất thủ không hề nương tay. Bọn họ đi đến đâu, người rơi ngựa ngã đến đó, đội hình quân địch bị xé toạc.

Đột nhiên áp lực giảm hẳn, rừng rậm đã ở trước mắt, địch nhân đã hoàn toàn rớt lại ở phía sau, những kẻ bị chết hoặc bị thương lăn lóc khắp nơi.

Đến thời điểm này bọn họ cũng chẳng còn chút sức lực nào để thi triển thuật nhân mã như nhất, hoàn toàn dựa hẳn vào sức ngựa, hướng về khu rừng chỉ còn cách hơn hai trăm bộ trước mặt mà chạy.

Đám truy binh tựa như hổ sói bị kích động hung tính ào ạt tràn tới như hồng thủy, tên bắn tới tấp.

Ba gã người nhuộm đầy máu, chỉ biết liều mạng gắng gượng dùng đao, kiếm, cung, chưởng đỡ gạt tên. Nếu như phía trước là bình nguyên vô tận, khẳng định bọn họ chạy không quá nửa dặm đã không chống đỡ nổi, chết dưới loạn tiễn của địch nhân.

Từ Tử Lăng là người đầu tiên vào rừng. Tiếng Khấu Trọng hét lên đau đớn, vai gã đã bị trúng tên. May mà trong người Khấu Trọng tự nhiên sinh ra kháng kình, mũi tên chỉ đâm vào thịt được nửa thốn thì dừng lại, nhưng cũng làm gã đau đến méo cả mặt.

Đúng lúc này có tiếng tù và vang lên không xa, tiếp đó là tiếng vó

ngựa rền vang, rung động toàn trường.

Quân chi viện của Biệt Lặc Cổ Nạp Thai cuối cùng cũng đã tới. Ba người tinh thần đại chấn, chỉ tiếc là không còn sức quay lại đánh ngay một trận nữa để ép địch nhân đang đuổi theo bật ra khỏi rừng. Giá được như vậy thì đôi phu thê ác đạo Thâm Mạt Hoàn phen này ắt lành ít dữ nhiều.

Thoáng chốc ba người đã thúc ngựa tiến sâu vào khu rừng, tên của đối phương không thể uy hiếp bọn họ được nữa.

Bên ngoài tiếng hò reo chém giết, tiếng rên la đau đớn vang vọng cả trời đất. Quả nhiên Biệt Lặc Cổ Nạp Thai huynh đệ không hề quá lời, chỉ với năm trăm quân có thể chống nổi ngàn người, trong khoảnh khắc liên quân của Thâm Mạt Hoàn đã bị xé nát, tứ phân ngũ liệt, không còn thành đội ngũ gì nữa.

Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã hơi hồi phục, lập tức quay ngựa phản công. Cả ba gặp đâu đánh đó, dễ dàng tựa như thái rau bổ dưa. Có điều địch nhân bỏ chạy tứ tán, khiến bọn họ cũng chẳng biết nên truy đuổi theo người nào. Trong cảnh binh tan mã loạn, muốn tìm ra phụ phụ Thâm Mạt Hoàn quả thực còn khó hơn mò kim đáy bể.

Nhưng nói gì thì nói, cuối cùng bọn họ cũng đã đập tan được ba lực lượng cản trở lớn nhất trước khi đi đến Long Tuyền. Con đường bằng phẳng đã mở rộng trước mắt.

o0o

Năm người dừng ngựa trên một gò đất quan sát khung cảnh xung quanh. Sau lưng bọn họ là vùng rừng núi trập trùng trải dài đến vô tận, còn phía Đông trước mặt là đồng cỏ bao la, nơi sinh sống của

cộng đồng dân du mục. Xa xa là sông hồ xen lẫn khắp nơi. Trong ánh tịch dương của buổi chiều tà, cảnh tượng thảo nguyên hoang sơ rộng lớn thực làm lòng người xao xuyến.

Sau nhiều ngày đêm truy tìm không hề ngơi nghỉ, bóng dáng của phu phụ Thâm Mạt Hoàn cùng với mười mấy cao thủ tùy tùng đã như tan biến vào không khí, vô ảnh vô tung không hề để lại một chút dấu vết.

Chợt hai thủ hạ của Biệt Lặc Cổ Nạp Thai huynh đệ phi ngựa lên gò, mỗi người bưng một bao đồ. Mở ra thì thấy đó là chiến giáp và mũ trụ của Thâm Mạt Hoàn và Mộc Linh.

Khấu Trọng cau mày hỏi:

- Bọn chúng giở trò quỷ gì đây?

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai trầm giọng đáp:

- Hai bản lĩnh nổi tiếng nhất của sa tặc là truy tung và ẩn tích. Việc tung tích bọn chúng đột nhiên biến mất không hề có gì bất ngờ. Ta chỉ lấy làm kỳ quái vì sao bọn chúng lại muốn dẫn dụ chúng ta ra khỏi khu vực rừng núi, cũng như để lại vật chứng để biểu thị bọn chúng đã cải trang thành thân phận khác, hiện đang đào tẩu về hướng Long Tuyền?

Biệt Cổ Nạp Đài lạnh lùng cất tiếng:

- Rõ ràng hắn muốn khiêu chiến chúng ta.

Bạt Phong Hàn mỉm cười:

- Có khả năng đây chỉ là trò nghi binh mà thôi. Thực tế có lẽ bọn chúng không hề chạy đến Long Tuyền mà đã trốn về sa mạc Qua

Bích rồi. Lăng thiếu gia thấy sao?

Từ Tử Lăng tỉ mỉ xem xét chiến giáp và mũ trụ, đoạn nói:

- Ánh mắt của Thâm Mạt Hoàn rất đặc biệt. Ta có cảm giác hắn không những giảo hoạt mà trong lòng còn chứa đầy cừu hận đối với chúng ta. Đây là lần đầu tiên bọn ta đụng độ với hắn, việc thảm bại lần này càng làm cho lửa hận thêm dữ dội. Vậy nên có thể Thâm Mạt Hoàn sẽ bất chấp tất cả để mà báo thù, nói không chừng có lẽ hắn sẽ tìm được trợ thủ tại Long Tuyền rồi quật lại chúng ta.

Khấu Trọng nhún vai:

- Mười phần thì chắc chín là Bái Tử Đình rồi. Hà hà! Mấy câu này khó tin lắm, tiểu đệ có thể đánh cược với Lăng thiếu gia một ván.

Mọi người nghe vậy đều cười.

Trong trận chiến ngoài Hoa Lâm sớm hôm đó, huynh đệ Biệt Lặc Cổ Nạp Thai cùng với những chiến binh Mông tộc triển khai một trường đồ sát đối với đám sa tặc, để mặc cho hai phe Khiết Đan và Mạt Hạt đào tẩu, liên tục ba ngày ba đêm truy sát đám sa tặc thất trận bỏ chạy. Cuối cùng chỉ còn hơn chục tên có thể bám theo phu phụ Thâm Mạt Hoàn thoát khỏi vùng rừng núi đó. Mức độ thảm khốc của cuộc truy sát này ra sao không cần nghe cũng có thể tưởng tượng ra được.

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Lăng thiếu gia đã xét đoán thì khó mà sai được. Bây giờ chúng ta làm gì đây?

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai nói:

- Đương nhiên chúng ta không thể cả mấy trăm người cùng đến Long Tuyền như thế này. Ba vị không phải có cái gì kêu bằng Ngũ Thải thạch đó sao? Có thể đem cho Bái Tử Đình làm vật trang sức cho vương miện của hắn trong lễ đăng quang, còn hơn là các vị bán nó đi. Bọn ta sẽ tự tìm cách trà trộn vào thành. Sau khi gặp nhau sẽ nghĩ cách làm sao móc bọn Thâm Mạt Hoàn ra.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Lần du hý này quả thật là càng lúc càng thú vị. Thâm Mạt Hoàn, Phục Nan Đà, Bái Tử Đình, Ngũ Thải thạch, tám vạn bộ da dê, tất cả đều có liên quan đến sự kiện lập quốc của Bột Hải vào mười mấy ngày tới. Con bà nó!

Câu cuối cùng của gã đương nhiên là nói bằng Hán ngữ.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai vui vẻ nói:

- Có thể cùng với ba vị kề vai tác chiến, đúng là một sự kiện thống khoái nhất trong đời. Thực lòng mà nói, xưa nay huynh đệ bọn ta vốn mục hạ vô nhân, lần này như từ trên mây rớt xuống đất, không thể không thừa nhận các vị quả thực đã ở cảnh giới siêu phàm.

Bất Cổ Nạp Thai cười khổ:

- Sau này nếu Thiếu soái lấy được thiên hạ, huynh đệ ta sẽ tuyệt đối không xâm phạm Trung Thổ. Không phải chỉ vì mọi người đều là huynh đệ, mà còn bởi có tiến cũng chẳng có cách nào để thắng được.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Các ngươi vốn có dự tính xâm nhập Trung Nguyên à?

Bạt Phong Hàn cao giọng trả lời thay:

- Mấy câu của Thiếu soái đúng là lời thừa! Có dân tộc nào trên đại thảo nguyên không có ý định làm chủ Trung Thổ? Vấn đề ở chỗ, điều kiện tiên quyết để làm được chuyện đó là phải thống nhất đại mạc, sau khi có cơ sở vững chắc mới có thể dốc sức Nam hạ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe được đều rùng mình kinh sợ. Tái Ngoại không chỉ là nơi sản sinh ra vô số anh hùng, mà dân tộc nào ở đó cũng có binh lực hùng hậu, dù cho lấy đội quân tinh nhuệ nhà Đường của Lý Phiệt ra so cũng còn thua kém rõ ràng. Bọn chúng như một bầy sói đói đang chực chờ ngoài trang trại, đợi đến lúc xông vào để lựa chọn phân chia con mồi, nhưng người trong trang trại lại đánh sống đánh chết với nhau nội bộ phân liệt.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai lại nói:

- Chỉ cần Hiệt Lợi và Đột Lợi tiếp tục tranh đấu với nhau, quân Đột Quyết hung tàn quyết không thể đủ lực xâm phạm phía Nam được. Cuối cùng sẽ có một ngày các bộ tộc thảo nguyên nổi dậy thay thế bọn họ. Thời thế cũng thay đổi như sự biến chuyển của các mùa trong năm vậy.

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Chừng nào còn có Tất Huyền, cuối cùng Hiệt Lợi và Đột Lợi chỉ có thể giảng hòa với nhau. Sự tranh đấu giữa bọn họ nổ ra là vì Hiệt Lợi không muốn nhìn thấy Đột Lợi mạnh lên, lại thêm việc Đột Lợi liên kết với phe Lý Thế Dân nữa. Sau lần thất bại ở Bôn Lang Nguyên, Hiệt Lợi cuối cùng cũng sẽ tỉnh ngộ rằng khó mà thu thập Đột Lợi, dù cho có được đi nữa ắt Đông Đột Quyết cũng đại tổn nguyên khí,

không còn khả năng chế phục các bộ tộc khác. Trong thế giằng co này, Tất Huyền khẳng định sẽ xuất hiện để ổn định lại cục diện, thử hỏi có ai dám không nể mặt lão ta?

Tất Huyền ở Đông Đột Quyết được ngàn vạn binh sĩ kính ngưỡng và sùng bái như thần thánh, kể cả tướng sĩ của Đột Lợi. Lý do lần này Tất Huyền truy sát ba người chính là để thể hiện uy phong của lão.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai không nén nổi liền mở miệng hỏi:

- Có đúng như truyền ngôn là ngươi đã từng giao thủ với Tất Huyền phải không?

Bạt Phong Hàn hít mạnh một hơi, đưa mắt nhìn ráng chiều trên thảo nguyên xa xa, gật đầu đáp:

- Ta quả thực đã từng giao chiến với Tất Huyền một lần, kết cục thảm bại.

Hai huynh đệ Biệt Lặc Cổ Nạp Thai cùng động dung, đoạn nói:

- Tất Huyền chắc chắn không hạ thủ lưu tình với Bạt huynh, trận chiến đó càng không phải là để khảo nghiệm võ học gì, vì sao lại không hề thấy Bạt huynh thụ thương?

Khấu Trọng vội đỡ lời:

- Lão Bạt được bọn ta kịp thời cứu thoát ngay trong tay Tất Huyền đấy.

Câu này của gã là lời thật việc thật, nhưng lại rất khéo léo, khiến người ta hiểu là trước khi Tất Huyền kịp sát hại Bạt Phong Hàn đã bị bọn gã bức lui, nên Bạt Phong Hàn căn bản không hề thụ thương.

Bất Cổ Nạp Thai than thở:

- Ngay cả Tất Huyền và Hiệt Lợi cũng không làm khó được ba vị, trên thảo nguyên còn ai làm được chuyện đó nữa chứ!

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Có phương pháp gì có thể giúp chúng ta thần bất tri quỷ bất giác tiềm nhập Long Tuyền không?

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai trả lời:

- Bộ tộc của bọn ta có người buôn bán ở đó, có thể an bài cho ba vị nhập thành. Long Tuyền là địa phương mà tiếng Hán thịnh hành nhất trên thảo nguyên. Bất quá ngoại hình của ba vị khá đặc biệt, chỉ cần lộ mặt ra, thân phận tất sẽ bị khám phá ngay.

Khấu Trọng chăm chú quan sát Biệt Lặc Cổ Nạp Thai, nhìn tới mức thiết hán này cũng thấy lúng túng, đoạn cười nói:

- Chỉ cần có vật dụng thích hợp, bọn ta có thể cải trang thành người Thất Vi như các ngươi. Đương nhiên là ngươi phải cung ứng y phục và đồ nghề rồi.

Bất Cổ Nạp Thai cả mừng thốt lên:

- Chỉ cần các người trong trên đường tới Long Tuyền năm ngày không cạo râu, lại xõa tóc, làm cho mặt mày đen đi một tý, sẽ có thể cải trang thành người luyện ngựa của chúng ta. Bọn ngươi đang đem chục thớt ngựa đến Long Tuyền giao dịch, dám chắc sẽ không hề có ai hoài nghi.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai nói:

- Còn chúng ta thì vẫn tiếp tục truy tìm Thâm Mạt Hoàn, xem thử hắn có ngầm chuồn về hướng Tây rồi không. Nhưng nhất định bọn ta sẽ theo đến nhập hội với ba vị ở Long Tuyền trước ngày đại điển lập quốc của Bột Hải quốc.

Từ Tử Lăng nhăn nhó cười:

- Bọn ta còn một sơ hở lớn, đó là không biết tiếng Thất Vi của các ngươi. Lỡ khi gặp phải người Thất Vi, ắt sẽ lòi đuôi lập tức.

Bất Cổ Nạp Đài đáp:

- Ngôn ngữ của mỗi tộc Thất Vi của chúng tôi đều có chỗ khác biệt, vì vậy vẫn quen dùng tiếng Đột Quyết để trao đổi với nhau, do đó việc này tuyệt không thành vấn đề. Chúng ta sẽ sai khoái mã thông tri với huynh đệ ở trong thành trước, họ sẽ xuất thành cung nghênh đại giá, ba vị xin cứ yên tâm.

Bạt Phong Hàn cười dài nói:

- Vậy nhất ngôn vi định! Sau một đêm nghỉ ngơi, chúng ta sẽ tạm chia ra hành sự, sau đó gặp lại nhau tại Long Tuyền.

Mọi người đều lên tiếng tán đồng.

Trên đại thảo nguyên, vùng đất của những anh hùng hào kiệt, của những hán tử nhiệt huyết tràn đầy thế này, rất dễ kết thành tử địch, lại càng dễ kết giao được với những bằng hữu can đảm tương chiếu, mới gặp mà như đã thân quen.

(

Chương 498: Kinh đô Long Tuyền

Long Tuyền thượng kinh là thành thị có quy mô lớn nhất ở khu vực Đông Bắc đại thảo nguyên, phía nam tiếp giáp hồ Kính Bạc. Tường thành xây vòng quanh trên nền móng mạch núi Trường Bạch, ba mặt là nước, nằm trong một vùng đất bồi trên bình nguyên rộng lớn. Nhờ đất đai màu mỡ, nhân dân lấy nông nghiệp làm chính, chăn nuôi phụ thêm, đặc sản là gạo Hưởng Thủy, nổi tiếng khắp thảo nguyên, được đánh giá như cực phẩm trong các loại gạo.

Điểm đặc sắc khác là những dòng chảy trong thành toàn bộ là nước nóng. Kênh rạch có nền đá sỏi phân bố khắp nơi, lượng nước vừa nhiều vừa trong. Người ta bất kể là dùng để giặt giũ, tưới tiêu hay đơn thuần chỉ đùa nghịch, cũng đều thấy dễ chịu, khoan khoái bởi sự ấm áp này mang lại.

So với Trường An, diện tích Long Tuyền chỉ bằng một phần tư, cũng chia ra ba phần thành Ngoại, thành Nội và Cung thành, bốn mặt mở ra mười cổng vào, nam bắc mỗi mặt có ba cổng, đông tây chỉ có có hai. Một con đường lớn ở trung tâm chia tòa thành ra làm hai nửa phải trái, cũng gọi là Chu Tước đại nhai như nguyên bản Trường An, xuyên thẳng qua cổng ra vào thành hướng chính Nam.

Bên cạnh đó còn có bốn con đường chính khác, ngang dọc giao nhau, phối hợp với những con đường nhỏ hơn phân chia các khu vực dân cư trong thành ra những phường lớn nhỏ như ở Trường An.

Thành Nội nằm ở chính giữa khu vực phía Bắc, chu vi chín dặm, Cung thành nằm bên trong. Vườn thượng uyển được đặt ở phía

đông, với các ao nhỏ có tiểu kiều bắc qua, lại thêm giả sơn, đình thủy tạ, cảnh trí tươi đẹp vô cùng.

Kiến trúc cho phòng ngự của Long Tuyền tuy còn thua xa so với quy mô của thành Trường An, nhưng thành cũng cao đến năm trượng, xây bằng đá Huyền Vũ, thứ đá cứng rắn được hình thành trong quá trìnhdung nham nóng chảy của núi lửa nguội đi, kiên cố phi thường, phối hợp thêm với các tiễn lâu rất lớn chứa được nhiều cung thủ, nhằm đối phó với quân đội thường lấy kỵ binh làm chủ của các tộc thù địch. Sự vững chãi này coi như đủ cho việc thủ thành.

Trong Cung thành có năm tòa điện các trọng yếu, cung điện chính cũng mang tên Thái Cực cung. Những tòa điện này là nơi Bái Tử Đình nghị sự, chúng được thông với nhau bởi các hành lang có mái che.

Phía ngoài Nam môn có một Thạch Đăng tháp cao mười hai tầng, được xây bằng đá Huyền Vũ sau khi đã được đẽo gọt, thô tháp vững chãi. Mỗi khi đêm xuống, có người chuyên phụ trách thắp sáng một ngọn đuốc lớn trên đỉnh tháp, từ trên cao tỏa ánh sáng huy hoàng, trở thành dấu hiệu để nhận biết cũng như là biểu tượng của Long Tuyền.

Mọi thứ trong thành từ trang phục, tập tục, chữ viết, văn hóa, luật lệ đều như đúc cùng một khuôn với Trường An. Người nào đến đó cũng cảm thấy nghi ngờ phải chăng là mình đã trở về Trường An đất Quan Trung.

Bởi sau bảy ngày nữa là đến lúc cử hành lập quốc đại điển, sứ tiết các phương đã đến, các tộc người Mạt Hạt ủng hộ Bái Tử Đình càng thêm tất bật. Do đây là một dịp chưa bao giờ xảy ra, Chu Tước đại nhai thậm chí còn nhiệt náo hơn so với Trường An.

Việc phòng thủ cho thành đã được tăng cường, từng toán từng toán Bột Hải quân khôi giáp chỉnh tề đi tuần khắp nơi để đề phòng có người quấy rối trị an.

Dưới sự bố trí của một người tên là Thuật Văn – tộc nhân của Biệt Lặc Cổ Nạp Thai, ba gã giả trang thành lái buôn ngựa người Thất Vi, đóng thuế, vào thành, rồi ở trong một tòa tứ hợp viện tại Tây thành. Trong viện có một cái hồ nước nóng, ba gã đương nhiên không hề khách khí, sau khi thu xếp cho mấy con ngựa nghỉ ngơi, lại sai Thuật Văn đi thăm dò tin tức, liền cứ thế cởi y phục ra mà thoải mái ngâm mình trong nước nóng.

Hơi nước bốc lên cao, trên trời dày đặc ánh sao tỏa sáng, Khấu Trọng than:

- Thật không ngờ vùng Tái Ngoại lại có nơi thú vị thế này, nhất định phải thưởng thức tư vị của gạo Hưởng Thủy mới được.

Tiếp đó, gã cất giọng hiếu kỳ hỏi:

- Lúa gạo thì gọi là lúa gạo, tại sao lại có tên là Hưởng Thủy nhỉ? Chẳng lẽ cho vào nước thì phát ra âm thanh?

Bạt Phong Hàn bật cười đáp:

- Được gọi là Hưởng Thủy, bởi vì dưới nền của ruộng lúa là lớp đá Huyền Vũ do mắc ma của núi lửa phun trào sau khi nguội kết lại, trên lớp đá đó là đất mùn màu mỡ do thực vật mục rữa tạo thành. Giữa các mảng đá nham thạch thuở xưa này luôn có những khe nứt, từ đó mà khi nước chảy hay phát ra tiếng kêu, cũng từ đó mà dòng nước ấm trào lên, tưới tiêu một cách tự nhiên cho đồng ruộng. Điều kiện địa lý thuận lợi như vậy nên chất gạo mới rất đặc biệt, lại lấy chữ Hưởng Thủy làm tên gọi, chứ không phải là đặt tên nhờ chuyện gạo

cho vào nước phát ra âm thanh đâu, Thiếu Soái rõ chưa?

Khấu Trọng tỏ ra vẻ à thì ra là thế, cười đáp:

- Các ngươi nói xem Bái Tử Đình liệu có ăn mặc giống y đúc như Lý Uyên không? Mới chỉ tưởng tượng thôi đã thấy tức cười lắm rồi phải không?

Bạt Phong Hàn nói:

- Người mà Bái Tử Đình muốn học theo không phải Lý Uyên mà là người từng thống nhất Trung Nguyên, Tùy Văn Đế Dương Kiên. Nghe nói trước khi Dương Kiên chết vài năm hắn đã từng ở Trường An trong một thời gian khá dài. Lúc đó hắn còn nhỏ tuổi, vì vậy đã bị không khí thịnh vượng của Đại Tùy thời đó ảnh hưởng rất sâu sắc. Phải biết rằng những năm đó là khoảng thời gian thịnh vượng hiếm hoi của Trung Thổ các ngươi dưới triều Đại Tùy, kế thừa nền văn hóa truyền thống đã phát triển cao từ thời Hán Ngụy, lại dung hợp được những thành quả lớn lao của Ngụy Tấn Nam Bắc triều, trở thành trung tâm kinh tế văn hóa của toàn Trung Nguyên và các vùng lân cận. Cứ thử nghĩ đến việc trải qua hơn ba trăm năm phân liệt cát cứ của Nam Bắc triều, sau đó mới quy về một mối, nhưng vương quốc sau khi thống nhất lại không giống với Tần Hán ngày xưa, mà đã được dung hòa với những nét đặc sắc của các bộ tộc xâm nhập. Trừ phi ẩn thân nơi Nam phương hẻo lánh như Tống Khuyết, thêm vào đó là kiên quyết giữ truyền thống của người Hán, nếu không ai cũng cũng bị ảnh hưởng ít nhiều.

Từ Tử Lăng nói:

- Phong Hàn huynh đối với Trung Thổ bọn ta có những kiến giải thực là sâu sắc. Trong lòng ta có một câu hỏi rất muốn thỉnh giáo huynh, hy vọng sẽ không mạo phạm.

Khấu Trọng khó chịu:

- Đừng nói nghiêm trọng khách khí vậy chứ? Mọi người đều là huynh đệ, có cái gì mà không thể nói được?

Bạt Phong Hàn thở dài:

- Ta đoán được Tử Lăng muốn hỏi điều gì. Có phải muốn hỏi ta thân là người Đột Quyết nhưng lại không quan tâm lắm tới Đột Quyết tộc, đúng không?

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Phong Hàn huynh đoán đúng rồi đấy.

Bạt Phong Hàn hai mắt sáng lên lấp lánh nói:

- Từ xưa đến nay, các dân tộc đại thảo nguyên đều có sự khiếm khuyết, đó là khả năng quy về trung tâm như trăm con sông cùng đổ vào biển cả và ngưng tụ lại dần theo thời gian của văn hóa Trung Thổ. Trong lịch sử đã từng xuất hiện những bá chủ dùng vũ lực chinh phục được những vùng đất rộng lớn, nhưng rồi lại vẫn có xu hướng phân liệt. Đó là kết quả tất yếu của yếu tố đất rộng người thưa và văn hóa di cư theo cỏ và nước trên đại thảo nguyên mang lại. Kể cả khi vào xâm chiếm Trung Nguyên, rốt cuộc cũng không có khả năng thống trị vùng đất rộng lớn có địa hình phức tạp đó, cuối cùng chỉ có thể bị đồng hóa dung hòa. Trước đây rất nhiều năm ta đã nhìn ra điểm này, vì vậy chưa bao giờ muốn làm cái đại nghiệp xuân thu gì gì đó, chỉ theo đuổi tự do cá nhân, truy cầu đỉnh cao của võ đạo. Quan niệm về vương quốc dân tộc căn bản không tồn tại trong đầu ta.

Khấu Trọng đột nhiên nói như bừng tỉnh:

- Nói như vậy thì Bái Tử Đình chính là kẻ nhìn xa trông rộng nhất trên đại thảo nguyên. Việc kiến lập Long Tuyền là để tạo ra một loại lực ngưng tụ, trước thống nhất Mạt Hạt, sau thống nhất thảo nguyên, lại học tập văn hóa Trung Thổ để mở đường cho việc xâm chiếm thống trị Trung Nguyên sau này. Tên khốn này lợi hại hơn cả trong tưởng tượng của ta.

Bạt Phong Hàn nói:

- Con đường mà Bái Tử Đình đang đi rất đúng đắn, chỉ có điều thời cơ chưa chín muồi, bởi vì người Đột Quyết vẫn đang vào thời cực thịnh, nằm cạnh giường sao cho kẻ khác ngủ ngon được. *

Từ Tử Lăng nghĩ đến việc thành thị kỳ lạ phồn hoa nhiệt náo này rồi sẽ sớm chịu những thử thách của thần chiến tranh, lại hiểu rõ không có cách nào thay đổi được, bất giác trong lòng trào dâng nỗi niềm thương cảm.

Khấu Trọng hưng phấn nói:

- Chúng ta nhân lúc này nên bàn tính mọi việc xong xuôi, lát nữa đương nhiên phải đến Chu Tước đại nhai giả để xem nhiệt náo, ngày mai thì làm gì cho vui nhỉ? Có phải là đưa Ngũ Thải thạch cho Bái Tử Đình, tiện thể xem xem cái tên Cuồng Tăng Phục Nan Đà có được ba đầu sáu tay, hùng biện trôi chảy không?

Từ Tử Lăng nói:

- Việc liên quan đến Ngũ Thải thạch chớ nên khinh cử vọng động, nếu không bọn ta sẽ không tiện đóng giả dân buôn ngựa Thất Vi nữa. Ta nghĩ rằng việc đầu tiên nên làm là đi nghe ngóng xem bọn Việt Khắc Bồng có phải đã đến đây an toàn hay chưa để phối hợp

với bọn họ tiến hành đại kế thích sát Cuồng Tăng.

Bạt Phong Hàn nói:

- Chỉ cần Phục Nan Đà bị giết chết, lập quốc đại điển của Bái Tử Đình coi như cũng sụp đổ luôn.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ đây chính là lúc gã phải tận dụng khả năng suy tính tinh tế để đảm bảo cho bách tính vô tội của tiểu Trường An. Đột Lợi giờ đang quá bận rộn không thể phân thân, chỉ cần Bái Tử Đình lập quốc không thành, hắn sẽ không còn phải để mắt đến mọi việc ở đây. Có thể thấy nếu như Bái Tử Đình lập quốc thành công, thêm vào áp lực của Tất Huyền, nói không chừng hắn sẽ giảng hòa với Hiệt Lợi. Khi đó, không chỉ Bái Tử Đình đại họa lâm đầu, mà Trung Thổ cũng không còn được mấy ngày bình yên.

Khấu Trọng nói:

- Vậy đợi mai hẵng tính chuyện nên làm gì. Hy vọng sau khi khi Thuật Văn trở về, thu thập được đầy đủ tin tức, bọn ta sẽ suy xét làm sao để đánh một trận lớn, tặng cho tên Bái Tử Đình kia một đòn trời long đất lở, lấy lại tám vạn tấm da dê mà hắn lừa cướp của đại tiểu thư.

Đúng lúc này, Thuật Văn trở về, đến bên hồ báo cáo với bọn họ. Hán tử Thất Vi gần bốn mươi tuổi này chính là một lái buôn ngựa thực thụ. Hắn không mang dáng dấp dũng mãnh như những người Mông Cổ bọn Biệt Lặc Cổ Nạp Thai, bề ngoài văn nhã tuấn tú, mình mặc Hán phục, tinh thông Hán ngữ, đã lăn lộn vùng Đông Bắc này nhiều năm, đối với sự việc trong thành rõ như trong lòng bàn tay.

Thuật Văn vui vẻ nói:

- Tiểu nhân đã biết được nơi nghỉ ngơi của đoàn sứ tiết Xa Sư quốc

rồi, bọn họ đến đây sớm hơn ba vị đại gia hai thời thần, giờ đang nghỉ ở Ngoại Tân quán cạnh Chu Tước đại nhai trong thành Nội.

Ba người biết được Việt Khắc Bồng bình an vô sự, lập tức cất được gánh nặng trong lòng, vô cùng thoải mái.

Thuật Văn nói tiếp:

- Không hề có một chút tin tức gì về Mỹ Diễm phu nhân, thị xưa nay hành tung bí ẩn, lại thần thông quảng đại, nên dù có đang ở trong thành cũng không ai biết rõ được.

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Còn Thâm Mạt Hoàn thì sao?

Đôi mắt Thuật Văn bùng lên ánh lửa thù hận, giận dữ nói:

- Vẫn chưa phát hiện được gì, chỉ cần bọn chúng dám đến đây, chúng tôi ắt sẽ khiến cho chúng khó mà còn mạng trở về. Đôi cẩu nam nữ này được Hiệt Lợi chống lưng, những năm gần đây liên tục cướp bóc gia súc của người Thất Vi bọn ta, gian dâm cưỡng đoạt không gì không làm. May mà có ba vị đại gia xuất thủ vì nghĩa trợ giúp, lần này tuyệt đối không cho bọn chúng thoát.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Tướng mạo của bọn chúng có nét đặc trưng gì không?

Thuật Văn ỉu xìu đáp:

- Trong những người tiểu nhân quen biết, chưa có ai từng thấy được diện mạo thật của bọn chúng.

Bạt Phong Hàn thở dài:

- Vậy đây là một loại lang tặc khác rồi.

Dựa vào thực lực của bọn họ, muốn giết Thâm Mạt Hoàn không khó, vấn đề là ở chỗ làm sao để nhận ra bọn chúng.

Khấu Trọng hỏi:

- Có tin tức gì về Mã Cát không?

Thuật Văn đáp:

- Mã Cát ở trong một dãy doanh trướng dựng bên bờ hồ Kính Bạc phía nam thành, có một lượng lớn võ sĩ tùy tùng, lại được Bái Tử Đình lễ đãi. Ba vị đại gia nếu muốn đối phó hắn thì cần phải cẩn thận một chút.

Từ Tử Lăng cũng hỏi:

- Đột Lợi có động tĩnh gì không?

Thuật Văn trả lời trôi chảy:

- Mấy ngày gần đây trong thành rộ lên lời đồn Đột Lợi, A Bảo Giáp và Thiết Phất Do kết thành liên minh, lúc nào cũng có thể kéo quân đến. Nhưng phần lớn đều không nghĩ rằng Đột Lợi thực sự dám tới đây, bởi vì sau thất bại ở Bôn Lang Nguyên, Hiệt Lợi đang gắng hết sức để quật lại, theo lý thì Đột Lợi không thể phân thân được.

Tiếp đó hắn nói:

- Về phía Trung Nguyên thì có tổng cộng ba thương đội đến, nội tình vẫn chưa rõ, bọn họ đều được an bài ở Ngoại Tân quán.

Chợt ánh mắt tỏ vẻ hưng phấn, hắn tiếp tục:

- Đoàn người Tú Phương tiểu thư sẽ đến trong vòng hai ngày nữa, bởi vì sáng nay Bái Tử Đình phái đội phụ trách lễ nghi đi nghênh đón, rõ ràng là đã biết tin phượng giá của nàng sắp đến.

Khấu Trọng ủ rũ thả mình trượt dần vào trong làn nước ấm, trong lòng sóng gió nổi lên dữ dội. Ải tình khó qua, Thượng Tú Phương là người mà gã vừa muốn gặp nhất lại vừa không muốn gặp nhất. Sự mâu thuẫn đó xé con tim gã ra thành hai mảnh, rỉ máu không thôi.

Thuật Văn ngạc nhiên nhìn Khấu Trọng đang chìm hẳn dưới nước.

Từ Tử Lăng nói:

- Cứ mặc xác hắn. Muốn thưởng thức loại gạo Hưởng Thủy thì phải đến đâu bây giờ?

Thuật Văn đáp:

- Ta đã đặt trước một bàn tại Đạo Hương quán nổi tiếng nhất nằm bên Chu Tước đại nhai, mời ba vị tẩy trần.

Bạt Phong Hàn nói:

- Thuật Văn huynh chớ nên đi cùng với bọn ta, bởi vì bọn ta có rất nhiều kẻ địch, lúc nào cũng có thể phải động thủ liều mạng đó.

Thuật Văn lộ vẻ khó xử:

- Cái này …

Từ Tử Lăng nói:

- Mọi người đều là huynh đệ, sao phải khách khí, việc chính mới quan trọng.

Thuật Văn đành phải chấp nhận.

Khấu Trọng từ trong làn nước ấm thò đầu ra, ngoác miệng nói:

- Cái tên Đạo Hương quán này hay đấy, chỉ nghe mà bụng ta đã sôi lục bục rồi, đi hít chút hương gạo rồi hẵng nghĩ đến các chuyện khác.

Rồi gã cứ như thế leo lên thành hồ.

o0o

Đạo Hương quán không còn một chỗ trống, gần năm mươi bàn trong hai tầng lầu đầy ắp khách nhân, ồn ào náo nhiệt, chỗ nào cũng thấy hào sĩ mỹ nữ các tộc, tràn đầy không khí dị quốc. Chỗ này gõ bàn ca hát, chỗ kia sai quyền đấu tửu, tuy đa phần tương tự phong tục Trung Thổ, nhưng lại pha vào sự khác biệt dễ thấy.

Bàn ba gã ngồi ở tầng trên, quay mặt ra đường, nhìn qua song cửa có thể thấy người ngựa đi lại trên Chu Tước đại nhai phía dưới. Tại một thành thị như thế này, muốn tìm kẻ chưa biết diện mạo ra sao như Thâm Mạt Hoàn và Mộc Linh, quả thực khó hơn lên trời.

Bọn họ gọi thêm vài món ăn, nhưng quan trọng nhất đương nhiên là bát cơm nấu từ gạo Hưởng Thủy.

Khấu Trọng nhàn nhã nói:

- Ngồi ở đây cứ như thể ngồi ở Trường An vậy. Nếu có ngày Trung Thổ bị ngoại tộc xâm chiếm, Trường An thật rất có khả năng sẽ như tình hình ở đây bây giờ.

Ba người vẫn đang giả trang làm người Thất Vi, tóc buông xõa, da dẻ lộ ra sắc đen sạm, mặt đầy râu ria, mặc y phục bằng da thuộc, phanh cổ áo hở ngực, eo giắt mã đao của người Mông Cổ. Cách ăn mặc như vậy nếu ở tại Trung Thổ ắt gây sự chú ý của người khác, nhưng ở đây thì hoàn toàn phù hợp, không có vẻ gì khác biệt.

Bạt Phong Hàn nói:

- Sau khi ăn no xong, chúng ta sẽ đi tìm Việt Khắc Bồng trước, ta muốn đích thân cảm tạ hắn.

Tiểu nhị mang rượu nấu từ gạo Hưởng Thủy lên. Khấu Trọng tỏ vẻ sốt ruột, châm đầy ba chén rồi nâng một chiếc lên cười nói:

- Chén đũa dùng ở đây khẳng định được mang tới từ Trung Thổ. Cạn chén!

Ba người tràn đầy hứng khởi cụng chén uống rượu. Quả nhiên rượu vừa vào miệng đã thấy thanh khiết thơm nồng, vị ngọt hương thanh, khiến cả ba người khen mãi không dứt.

Khấu Trọng cười ha hả nói:

- Lão Bạt nói rất chính xác. Đại thảo nguyên quả nhiên là một vùng đất phong phú muôn hình muôn vẻ, muốn gì có nấy. Hỏng bét! Quên hỏi Thuật Văn là Thanh lâu nổi tiếng nhất của Long Tuyền thành ở đâu, sao lại không mở rộng tầm mắt một phen chứ.

Bạt Phong Hàn bật cười:

- Thứ ngươi cần mở rộng tầm mắt không phải là các Thanh lâu miền Tái Ngoại mà là chiến thuật của các bộ tộc, cái này gọi là tu luyện binh pháp, sau khi trở về Trung Nguyên, còn kẻ nào có thể trở thành đối thủ của ngươi?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Bây giờ ta mới hiểu vì sao quân Đột Quyết có thể một chống nổi mười, sự dũng mãnh và mã thuật đó người Hán bọn ta có học cả trăm đời cũng không thông. Bọn ta dựa thế người đông, các ngươi cậy ở binh lính tinh nhuệ. Nhưng nếu khai chiến ở các vùng đất bằng phẳng, dù cho bọn ta có nhân số áp đảo, khẳng định sẽ bại không sai.

Bạt Phong Hàn lạnh lùng nói:

- Mọi người đều là huynh đệ mà ngươi vẫn muốn giấu ta. Theo ta thấy thì ngươi đã hoàn toàn nắm rõ những khuyết điểm của bọn ta, quan trọng hơn là Khấu Thiếu soái ngươi đã kiến lập được uy danh trên thảo nguyên. Một ngày Trung Thổ còn ngươi trấn giữ, bảo đảm không có một ngoại tộc nào dám tiến đánh Trung Nguyên.

Khấu Trọng cự lại:

- Ta mà được lợi hại như ngươi nói chắc? Hơn nữa việc ta có thể thống nhất Trung Nguyên hay không vẫn còn mờ mịt chưa thể đoán được. Hà hà! Thêm chén nữa nào!

Từ Tử Lăng đột nhiên nhỏ giọng:

- Nhìn xem! Ai đến kìa!

Khấu Trọng nhìn về phía cầu thang, mình hổ rung động, ngạc nhiên nói:

- Ôi mẹ ơi! Không ngờ bọn họ thực sự cũng đến đây.

Hai người Hán một già một trẻ đứng đó đang bối rối vì không còn chỗ ngồi, hiển nhiên họ chính là nhị lão bản La Ý của Nhật Thăng Hành và Âu Lương Tài con trai của đại lão bản Tồn Nghĩa Công từ Bình Diêu đến, nhưng không hề thấy người của Đại Đạo xã.

Khấu Trọng niệm tình đứng dậy gọi:

- Lại đây! Còn chỗ ngồi đấy!

Hai người kia ngạc nhiên nhìn sang, không nhận ra Khấu Trọng, chỉ thấy Thất Vi đại hán nọ “miệng nói ra tiếng người”, nét mặt lại có vẻ nhiệt tình thiện ý, bèn đi về phía ba gã.

Ba người đứng dậy thi lễ, Khấu Trọng ghé người sang hỏi:

- La lão bản và Âu công tử có nhận ra chúng tôi không?

La Ý và Âu Dương Tài chú tâm nhìn kỹ, lập tức biến sắc.

Từ Tử Lăng thành khẩn cất tiếng:

- Lần đó chỉ là hiểu lầm thôi, bọn ta tuyệt không có ác ý!

La Ý chán nản ngồi xuống nói:

- Có ác ý hay không có ác ý thì khác gì chứ. Bọn ta không những bị mất sạch hàng hóa mà còn mang nợ đầy mình, còn sợ gì để sợ nữa!

Âu Lương Tài vẻ mặt cay đắng cũng ngồi xuống theo, thở ra một hơi dài. Cả hai đều có dáng vẻ như những kẻ cùng đường mạt lộ.

Ba gã đương nhiên đoán được chuyện gì đã xảy ra. Ngồi xuống rồi, Khấu Trọng cau mày hỏi:

- Các ngươi không đi qua Sơn Hải Quan phải không? Ta đã sai người ở đó cảnh báo các ngươi, ngàn vạn lần chớ trúng gian kế của tên lừa đảo Quản Bình.

Âu Lương Tài trầm giọng hỏi lại:

- Rốt cuộc hai vị là ai?

Bạt Phong Hàn đáp thay hai gã:

- Bọn họ một người là Khấu Trọng, người kia là Từ Tử Lăng, hai vị chắc là đã từng nghe qua.

La Ý và Âu Lương Tài lập tức giật mình. Ở Trung Thổ thì hạng bá tính bình dân tầm thường cũng biết Khấu Trọng và Từ Tử Lăng là ai, huống hồ bọn họ là những thương nhân hành tẩu giang hồ.

Bạt Phong Hàn lại nói:

- Bản nhân là Bạt Phong Hàn, hai vị huynh đệ này của ta đối với các vị quả thực chỉ có hảo ý. Chỉ cần các ngươi đem sự việc đã xảy ra kể lại, bọn ta có thể lấy lại công đạo cho các ngươi.

La Ý thở ra một hơi rồi gật đầu nói:

- Trên đường chúng ta liên tiếp nhận được tin tức ba vị đánh bại đại

quân của Hiệt Lợi tại Hách Liên Bảo và Bôn Lang Nguyên, khiến chúng ta cũng nở mày nở mặt. Ấn tượng của các tộc đối với người Hán mình cũng được cải thiện đáng kể, duy có điều không nghĩ ra lại chính là các vị.

Âu Lương Tài nhìn ba người dò xét, có vẻ nghi hoặc:

- Các vị! Hắc! Vì sao lại…?

Từ Tử Lăng nói:

- Địch nhân của bọn ta quá nhiều, vì vậy mới cải trang thành người Thất Vi. Rốt cuộc có phải các ngươi xuất quan từ Sơn Hải Quan không?

Âu Lương Tài gật đầu nói:

- Đương nhiên phải qua Sơn Hải Quan, lại còn được đại long đầu Tắc Mạc bang tiếp đãi, nhưng không có ai đến cảnh báo chúng ta.

Ba người nghe vậy đưa mắt nhìn nhau. Đại long đầu Tắc Mạc bang chẳng phải là Kinh Kháng hay sao? Chẳng lẽ lão mới thực sự là kẻ khốn nạn?

La Ý than thở:

- Bọn ta dưới sự hộ tống của Đại Đạo xã, bình yên một mạch đến sông Tiểu Hoa ở phía nam Long Tuyền. Đúng lúc vừa thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên trại bị hàng trăm mã tặc bao vây, nhị đương gia Phùng Bạt đơn đả độc đấu với thủ lĩnh của bọn chúng, chưa đầy hai mươi chiêu đã thọ thương, bọn ta chỉ đành hiến ra tất cả mọi hàng hóa.

Âu Lương Tài cười khổ nói:

- Họa vô đơn chí, chúng tôi đến đây báo lại sự việc với Ngoại Mậu ty, hy vọng bọn họ có thể phái binh truy đuổi để lấy lại hàng hóa. Ngờ đâu bọn họ không những không thèm để ý đến, còn bức bách chúng tôi bồi thường vàng bạc gấp đôi, bắt những người chủ sự phải lưu lại đây, hết sức ngang ngược không biết tới đạo lý gì cả.

“Rầm!”

Khấu Trọng một chưởng đập lên mặt bàn, khiến người ngồi ở mấy bàn gần đó kinh hãi nhìn sang. Gã nổi giận nói:

- Căn bản là Bái Tử Đình phái người ăn cướp mà, hắn sao thèm để ý đến các ngươi chứ.

La Ý và Âu Lương Tài thất sắc nhìn nhau.

Từ Tử Lăng nói:

- May mà bọn chúng còn muốn đòi thêm vàng bạc, nếu không khẳng định các ngươi tính mạng khó giữ.

Bạt Phong Hàn kiên nhẫn đem sự tình giải thích với hai người một lượt, đoạn hỏi:

- Quản Bình bây giờ đang ở đâu?

La Ý đáp:

- Vẫn còn ở chung với chúng tôi! Hừ! Ta lại còn cho rằng hắn cũng bị hại nốt chứ.

Từ Tử Lăng lại hỏi:

- Hắn và Lý Công của Úy Thịnh Trường có quan hệ gì?

Âu Lương Tài nhíu mày đáp:

- Hắn là người giúp việc mà Úy Thịnh Trường mới mời vào làm, chuyên phụ trách việc làm ăn ở Tái Ngoại, được Lý gia rất tin tưởng. Hóa ra hắn là một tên lừa đảo. Nếu không phải vì hắn bỏ công sức chạy ngược chạy xuôi cho chuyến này, chúng tôi tuyệt không dễ dàng chấp nhận làm một chuyến buôn bán lớn như thế với Bái Tử Đình.

Lúc này thức ăn đã được dọn lên bàn.

Khấu Trọng sai tiểu nhị đem lại thêm hai bộ bát đũa, cười nói:

- Hai vị không cần phải phiền lòng, chuyện này cứ để ba huynh đệ bọn ta lo. Ăn no xong rồi trước tiên là kiếm Quản Bình tính sổ, sau đó tìm Bái Tử Đình trút giận.

Tạm chú thích:

Đá Huyền Vũ: đá basalt, hay bazan.

“Lúa gạo thì gọi là lúa gạo, tại sao lại gọi là Hưởng Thủy, chẳng lẽ là bỏ vào nước thì phát ra âm thanh?”: hưởng tức là âm thanh cất lên.

Đạo Hương: Đạo ở đây có nghĩa là lúa, gạo, Hương còn có nghĩa là hương thơm, Đạo Hương có thể dịch thành Hương Lúa.

Sai quyền đấu tửu: trò chơi hai người đoán ngón tay của nhau, ai thua phải uống rượu.

Ngoại mậu ty: bộ phận (ty) quản lý việc buôn bán với bên ngoài.

* Ngọa tháp chi trắc chẩm dung tha nhân hàm thụy: Ý nói không để kẻ khác xâm phạm vào tầm ảnh hưởng của mình. (Lạc Việt từ điển)

Chương 499: Bức chiến thư sống

Ăn xong bữa tối ở Đạo Hương Lâu, La Ý và Âu Lương Tài thong thả về Ngoại Tân quán trước, còn ba gã quay trở về Tứ hợp viện ở phía Đông thành, khôi phục diện mạo y phục trước đây. Sau đó cả bọn mượn Thuật Văn một chiếc xe ngựa, đi thẳng đến Ngoại Tân Quán, đứng ở góc đường kiên nhẫn chờ đợi.

Lúc này đang là thời điểm phố xá náo nhiệt, người ngựa đi lại tấp nập, nên chiếc xe của bọn họ cũng không làm cho người khác chú ý đến.

Bạt Phong Hàn mặc Hán phục, đội một chiếc mũ trùm đầu đang thịnh hành để che đi nửa khuôn mặt, ngồi ở vị trí đánh xe. Nếu không phải người quen của hắn, cho dù lưu tâm quan sát cũng khẳng định chẳng thể nhận ra được.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ẩn mình bên trong xe. Qua tấm mành che cửa, hai gã lén quan sát đại môn của Ngoại Tân quán nơi bọn La Ý đang ở.

Khấu Trọng thở dài nói:

- Thủ đoạn kiếm tiền của Bái Tử Đình thật bỉ ổi tàn nhẫn. Chẳng những hắn phái thủ hạ đi cướp sạch hàng hóa của hơn mười thương nhân người Hán, biến họ thành những kẻ trắng tay, mà còn bắt người ta lưu lại rồi cho vay tiền để họ thanh toán chi phí ăn ở với lãi cao. Người của Đại Đạo xã thì bị trục xuất về Trung Nguyên để xoay xở một khoảng tiền chuộc thân cực lớn cho những thương nhân bị

giữ lại. Thủ pháp tuy có chút bất đồng, nhưng so với việc cướp tám vạn tấm da dê của đại tiểu thư rồi lại đòi kim tệ cũng cùng một kiểu. Sao lại có kẻ bỉ ổi như vậy chứ?!

Từ Tử Lăng hỏi:

- Liệu Kinh Kháng có phải là kẻ đồng lõa không?

Khấu Trọng trầm giọng đáp:

- Nếu Kinh Kháng là kẻ đồng loã thì Cao Khai Đạo sợ cũng có chút quan hệ. Con bà nó, càng nghĩ càng tức! Ta thật muốn cứ thế này mà xông vào trong cung, chặt béng đầu của hai tên Bái Tử Đình và Phục Nan Đà xuống, kết thúc mọi chuyện.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Ta hiểu tâm tình của ngươi. Bất quá như vậy thì cơ hội thành công không đủ mà khả năng thất bại lại có thừa. Chúng ta không phải đã thống nhất dùng lừa đảo để đối phó với lừa đảo hay sao? Sao không nghĩ lấy một kế để tặng cho Bái Tử Đình một vố?

Khấu Trọng hậm hực:

- Trước kia chúng ta vì tên vô lại Quản Bình võ công thấp kém nên mới không muốn dùng võ lực với hắn. Hiện tại đã hiểu được kẻ chủ sự sau lưng là Bái Tử Đình, còn quan tâm đến cái gì là lấy lừa lọc đối phó với lừa lọc nữa. Đối phó với loại này phải không từ thủ đoạn nào, khiến hắn chẳng những lập quốc không thành, mà từ nay về sau cũng không thể tiếp tục lừa đảo hại người nữa.

Từ Tử Lăng nói:

- Giống như cao thủ đối đầu, chúng ta trước tiên phải tìm hiểu tất cả nhược điểm của hắn, sau đó mới ra chiêu. Phải nhất cử phá địch, không để cho hắn có cơ hội xoay xở.

Khấu Trọng chợt kêu khẽ:

- Đến rồi!

Chỉ thấy tên Quản Bình đáng ghét đang thản nhiên đi ra khỏi Ngoại Tân quán, bước xuống bậc thềm lát bằng đá Huyền Vũ, rồi hòa vào dòng người đi lại trên đường. Hai gã vội vàng thông tri ra ngoài cho Bạt Phong Hàn, xe ngựa bắt đầu chuyển bánh.

Quản Bình chậm rãi nghênh ngang đi trên đường, vô tư chẳng biết sát tinh đã đến. Cuộc sống đầy đủ dựa trên hành vi lừa gạt người khác của hắn sắp thành quá khứ.

Nguyên nhân khiến Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đối với tên này đặc biệt thống hận chính là vì hắn trợ giúp ngoại nhân đối phó với đồng bào. Tội đó không thể tha được.

Xe ngựa tăng tốc lướt qua Quản Bình rồi đột nhiên dừng lại. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong chớp mắt lách mình xuống xe, chặn ngang đường đi.

Quản Bình không hề có phòng bị, lúc nhận ra hai gã lập tức sợ tới mức hồn phi phách tán, thần sắc đại biến, chưa kịp có phản ứng gì thì Khấu Trọng đã cười lớn nói:

- Quản huynh từ khi chia tay vẫn khoẻ chứ? Giờ chúng ta đi uống rượu, không say không về!

Người đi đường cho rằng bọn họ là bằng hữu nên không để ý đến.

Hai gã không chần chừ, tả hữu hai bên dễ dàng xốc hắn vào trong xe ngựa.

Quản Bình ngồi đó, sắc mặt tái nhợt như người chết, tuy đã gắng sức trấn tĩnh nhưng tay chân đều không thể kiểm soát, bắt đầu run rẩy.

Hai gã nhìn hắn cười tủm tỉm.

Khấu Trọng rỉ rả:

- Quản huynh hà tất phải bối rối, chúng ta chẳng phải cường đồ giết người cướp của, chỉ cần ngươi chịu ngoan ngoãn trả lời một số vấn đề, bọn ta thỉnh giáo xong lập tức thả người.

Quản Bình hít sâu một hơi, thần trí dần dần khôi phục lại. Hắn cười khổ nói:

- Ta và hai vị chỉ là một chút hiểu lầm, ngày đó vì tình thế bức bách, không thể không...Ôi, là ta không đúng!

Từ Tử Lăng lạnh nhạt hỏi:

- Ngươi là Đoạn Trữ phải không?

Quản Bình đảo mắt một vòng rồi gật đầu đáp:

- Đó là tên thật của ta. Vì trót đắc tội với “Đại Bằng” Đào Quang Tổ của Hoàng Hà bang nên đành phải thay tên đổi họ rồi đến Bình Diêu sinh sống, làm người giúp việc dưới trướng Lý Công trong Uý Thịnh trường. Trước đó ta quả thực là người của Mỹ Diễm phu nhân, chuyên đến Trung Nguyên mua bán hàng hoá cho nàng. Ôi! Nguyên nhân chính là trong một lần giao dịch với Hoàng Hà bang đã xảy ra

sự cố, sự tình mới ra nông nỗi như ngày hôm nay.

Khấu Trọng quay sang Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Quản huynh tựa hồ thật sự không biết chúng ta là ai, nếu không sao dám mở miệng nói ra những lời hoang đường nực cười đến như vậy.

Quản Bình hai mắt lộ ra thần sắc kinh hãi, hiển nhiên chẳng biết lời nói của bản thân sơ hở ở chỗ nào.

Từ Tử Lăng mỉm cười hỏi:

- Mỹ Diễm phu nhân niên kỷ thế nào?

Quản Bình trả lời một cách trơn tru:

- Niên kỷ chân chính của nàng thì không ai biết, nhìn hình dáng thì chỉ khoảng ba mươi, vẻ bề ngoài mỹ miều như hoa, vạn nét phong tình.

Khấu Trọng cười ha hả nói:

- Lăng thiếu gia! Đưa vật đó ra cho lão ca này xem.

Từ Tử Lăng lấy Ngũ Thải thạch ra, đưa đến trước mặt hắn.

Quản Bình kịch chấn run giọng:

- Các ngươi là…

Đôi mắt Khấu Trọng bắn ra thần quang sắc bén lăng lệ, gã lạnh giọng nói:

- Ngươi rốt cục cũng biết được chúng ta là ai rồi!

Xe ngựa dừng lại ở sâu trong một ngõ ngang tối tăm, Bạt Phong Hàn chui vào trong xe, cười tươi tắn rồi nói xen vào:

- Nhìn hai người các ngươi chân tay lóng nga lóng ngóng, hoàn toàn chẳng giống người xử lý chính sự. Ác nhân phải gặp ác nhân. Để ta chăm sóc hắn, đảm bảo hắn không dám nói ra nửa lời hoang đường.

Khuôn mặt Quản Bình vốn đã trắng bệch giờ lại càng tái xanh tái xám không còn một chút huyết sắc, giọng nói run rẩy lập bập:

- Có...có chuyện gì...xin từ từ nói. A!

Bạt Phong Hàn ngồi bên cạnh Khấu Trọng, vung tay túm lấy cổ họng của hắn, năm ngón từ từ xiết chặt. Quản Bình không thở được, tay chân vùng vẫy. Tay kia của Bạt Phong Hàn rút ra một thanh chủy thủ, dí vào vùng hạ âm yếu hại của hắn, miệng cười tủm tỉm:

- Cho dù là mã tặc cường hãn nhất, tới giờ vẫn chưa có kẻ nào chịu nghiêm hình bách cung của Bạt Phong Hàn này mà không nói ra lời chân thực. Hai vị đừng xem thường biện pháp chẹn yết hầu này của ta. Kỳ thật đây là một loại thủ pháp thượng thừa, có thể giảm bớt lượng máu lưu thông lên não của đối phương, khiến hắn không thể tỉnh táo như lúc bình thường, đầu óc như bị kiến cắn, cho dù là thiết hán cũng phải biến thành sâu bọ.

Dứt lời năm ngón tay khẽ nới lỏng ra, tròng mắt vốn đã chuyển thành trắng bệch của Quản Bình lại hiện ra một chút thần sắc, nhưng gân xanh trên đầu nổi cộm lên, khuôn mặt méo mó lộ ra vẻ thống khổ khôn cùng.

Bạt Phong Hàn nghiêm mặt thong thả hỏi:

- Ta hỏi một câu ngươi đáp một câu, nói sai một chữ ta sẽ cắt trứng của ngươi xuống, hiểu chưa?

Quản Bình giọng thều thào:

- Tiểu nhân hiểu rồi!

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Ngươi biết ta là ai không?

Quản Bình đáp vội:

- Ngài là Bạt Phong Hàn đại gia!

Khấu Trọng bật cười:

- Quả nhiên là lão Bạt ngươi có đạo hạnh, khiến cho Quản huynh đây đột nhiên trở nên ngoan ngoãn như vậy.

Bạt Phong Hàn thần sắc chuyển thành hung dữ:

- Bây giờ ta cho ngươi một sinh cơ, đó là phải nói thật. Ta cam đoan không làm tổn hại đến ngươi nửa cọng lông. Ngược lại, ta sẽ cắt đôi trứng của ngươi xuống vất cho chó ăn. Ngươi nên biết rằng nếu ngay cả việc nhỏ như vậy cũng không làm được thì ta vứt cái tên Bạt Phong Hàn đi cho xong.

Từ Tử Lăng tiện thể gài thêm:

- Trong mấy câu bọn ta hỏi ngươi, có nhiều việc đã sớm biết được

đáp án. Cho nên ngươi nói chuyện tốt nhất cẩn thận một chút.

Quản Bình toàn thân run rẩy, cố nén cơn đau trên đầu, thực sự đã rơi vào ranh giới tinh thần tan rã, giọng hắn lập bập:

- Các vị hỏi...hỏi đi!

Khấu Trọng đe dọa:

- Tên này quen thói lừa gạt, sở trường là nói dối. Lão Bạt ngươi nếu thấy không ổn, thì cắt béng luôn trứng của hắn cho xong chuyện.

Thanh chủy thủ của Bạt Phong Hàn tỏa ra khí lạnh, Quản Bình kịch chấn nói:

- Không cần, tiểu nhân cái gì cũng sẽ nói ra hết.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói tiếp:

- Vậy mới ngoan ngoãn chứ! Hàng hóa Bái Tử Đình cướp về có phải đều do Tạng thủ Mã Cát mông má, sửa sang lại rồi mới bán ra hay không?

Câu hỏi này sắc bén phi thường, hé lộ rằng bọn họ nắm được rất nhiều nội tình, càng khiến cho Quản Bình không biết nói dối sao cho ổn. Người ta nói đâm lao phải theo lao, chỉ cần từ lúc bắt đầu đã khiến Quản Bình nói thật, lại là sự kiện mấu chốt nhất, những chuyện thứ yếu khác tự nhiên chẳng lo hắn không hé răng. Huống chi, chuyện hôm nay còn có quan hệ đến sự sống còn của hắn.

Ba cái tên Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ, ngay cả Hiệt Lợi cũng không được bọn họ để ở trong mắt. Cho dù Quản Bình có thể dối trá nhất thời, ngày sau để ba gã phát

giác thì đừng hòng có thể tiếp tục sống, ai cũng không bảo vệ hắn được.

Quản Bình hai mắt lộ ra thần sắc hối hận muộn màng, vừa hiện ra chút do dự, chợt cảm thấy năm ngón tay của Bạt Phong Hàn từ từ xiết lại, hắn vội nói:

- Ta nói, ta nói. Ôi! Các người cái gì cũng biết, sao còn muốn hỏi ta. Ôi! Tiểu nhân nói đây! Bái Tử Đình nếu chẳng phải thông qua Mã Cát vơ vét của cải, sao có thể nuôi được đội quân khổng lồ như thế, lại càng không thể xây dựng một thành thị quy mô như Long Tuyền này. Mã Cát còn chính là người cung ứng đồ quân dụng chủ yếu nhất cho Bái Tử Đình. Không mấy người biết được bí mật này.

Khấu Trọng nhớ lại lời của Bồ Tát, lại từ chỗ Thuật Văn mà biết Mã Cát dựng doanh trại ở ngoài thành, bèn hỏi:

- Nghe nói lần này Mã Cát tới Long Tuyền, chính là để cùng Bái Tử Đình đàm phán vụ mua bán một lượng đồ quân dụng rất lớn, việc này có thực hay không?

Quản Bình vẻ mặt đau khổ đáp:

- Thiếu soái so với ta còn biết nhiều chuyện hơn nhiều. Mã Cát đích thực ở ngoài thành, nhưng những tin tức khác, tiểu nhân chẳng có tư cách biết đến.

Bạt Phong Hàn chợt hỏi:

- Ngươi làm cho Bái Tử Đình bao lâu rồi?

Quản Bình run rẩy trả lời:

- Được mười lăm năm, tiểu nhân vốn đợi đến đại điển lập quốc sẽ quay về Trung Nguyên dưỡng lão. Ôi!

Giọng Khấu Trọng lộ vẻ vui mừng:

- Vậy thì ngươi đối với Bái Tử Đình chắc phải quen thuộc phi thường. Từ giờ ta hỏi một câu, ngươi đáp một câu. Nếu muốn bảo tồn cặp trứng, không được có nửa lời dối trá.

o0o

Bạt Phong Hàn buông tay ra, nhìn Quản Bình mềm oặt nằm trên ghế, y nhạt giọng nói:

- Ta đã dùng thủ pháp đặc biệt tác động vào tam mạch thất luân của hắn. Nếu như không có người giải cứu, nội trong ba ngày hắn đừng hòng tỉnh lại. Nhưng cho dù có tỉnh lại, đối với những sự việc xảy ra trước khi mất đi tri giác một thời gian ngắn sẽ trở nên mơ hồ không rõ, nói chính xác hơn là chẳng nhớ gì cả.

Khấu Trọng tỏ vẻ kinh hãi:

- Trong thiên hạ lại có thủ pháp phong huyệt lợi hại như thế sao? Lão Bạt ngươi có thể dạy cho ta không?

Bạt Phong Hàn lắc đầu vẻ không bằng lòng:

- Thủ pháp phong huyệt tuyệt không thể làm cho hắn trở nên như thế. Vừa rồi, thực chất là ta đã hạn chế khí huyết cấp lên não của hắn. Vì sao kết quả lại thành như vậy, ta cũng không rõ lắm. Chỉ biết phàm đã bị ta dùng thủ pháp này bức cung thì sẽ hôn mê, sau khi tỉnh lại sẽ có hiện tượng như thế.

Từ Tử Lăng đặt tay ra sau gáy của Quản Bình, rồi gật đầu nhận định:

- Thủ pháp phong bế tam mạch thất luân này khó giải phi thường, nếu không có một khoảng thời gian dài đồng thời hao tổn chân nguyên thì đừng mong hóa giải.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Lăng thiếu gia cũng nói như thế, thì kẻ không hiểu tam mạch thất luân lại càng không thể nào nhúng tay vào được.

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Ngoài ba người chúng ta, ở Long Tuyền này chỉ có một người có thể cứu tỉnh Quản Bình trước thời hạn.

Khấu Trọng gật đầu đáp:

- Kẻ đó chính là “Thiên Trúc Cuồng Tăng” Phục Nan Đà.

Bạt Phong Hàn nói:

- Chúng ta cứ đem Quản Bình bỏ ngoài cổng Cung thành, xem như gửi cho Phục Nan Đà một chiến thư sống, khiến hắn nghi thần nghi quỷ, nói không chừng lại cho rằng cừu gia từ Thiên Trúc tìm đến nơi này rửa hận.

Khấu Trọng vỗ bàn hô lên:

- Thật là hảo kế!

Từ Tử Lăng hỏi:

- Bước tiếp theo nên làm thế nào?

Bạt Phong Hàn lên kế hoạch:

- Từ miệng của Quản Bình, chúng ta đã có được lượng tin tức tình báo rất quan trọng, chẳng còn là kẻ mù xem voi như trước kia. Đêm nay bọn ta trước tiên tìm đến lão bằng hữu Mã Cát uống rượu. Sáng mai mới tìm Việt Khắc Bồng rồi đến Đạo Hương quán uống trà, ý hai vị thế nào?

Khấu Trọng thở dài:

- Mã Cát à! Tám vạn tấm da dê của đại tiểu thư cũng như hàng hoá của thương nhân Bình Diêu, hoàn toàn trông vào lão ca ngươi đó!

o0o

Ba gã vượt thành mà ra, theo chỉ điểm của Thuật Văn đi đến doanh trại của Mã Cát bên Kính Bạc hồ ở phía nam Long Tuyền. Hơn ba mươi doanh trướng, mỗi chiếc đều treo một ngọn phong đăng ngoài cửa. Bốn phía doanh trại có bốn cây đuốc lớn, cộng với ánh sáng phản xạ từ hồ nước hắt lên, cảnh vật được chiếu sáng như ban ngày. Nhìn từ xa chỉ thấy người người đi lại, phòng bị nghiêm ngặt.

Ba gã ngang nhiên thẳng tiến đến bên ngoài doanh trại, lập tức có người dùng tiếng Đột Quyết quát dừng lại rồi hỏi xẵng:

- Người nào?

Bạt Phong Hàn vẫn không dừng bước, tiến thẳng đến hơn mười nam tử vừa từ trong doanh trại láo nháo đi ra, miệng quát lớn:

- Bản nhân Bạt Phong Hàn, Mã Cát ngươi xem nên ra mà nghênh

đón, hay là muốn chúng ta đánh vào?

Nghe thấy ba chữ Bạt Phong Hàn, những kẻ vốn muốn xông lên chặn đường ra oai lập tức thối lui.

Một tràng cười mạnh mẽ đột ngột vang lên từ trong một lều trướng dựng sát bên hồ, tiếp theo có người nói:

- Thì ra là Bạt Phong Hàn huynh! Mã Cát ta chỉ là thương gia mua bán nhỏ lẻ, sao lại được Phong Hàn huynh đang đêm đến thăm thế này. Chẳng biết Thiếu soái và Tử Lăng huynh có đi cùng không?

Hán ngữ của hắn mang đặc khẩu âm Đột Quyết nặng nề, vô cùng khó nghe, nhưng ngược lại lời nói lại lưu loát phi thường.

Khấu Trọng cười ha hả đáp:

- Thì ra bản thân Mã Cát tiên sinh là một cao thủ, chẳng trách có thể tung hoành đắc ý trên đại thảo nguyên. Khấu Trọng bái kiến!

Toàn bộ thủ hạ của Mã Cát từ trong các doanh trướng ồ ạt kéo đến, nhân số đạt đến hai trăm tên. Chúng đều là những hảo thủ đến từ các bộ tộc trên thảo nguyên, một đội ngũ không thể xem thường.

Ba gã ngang nhiên đi xuyên qua bọn chiến binh đang dương mắt hổ gườm gườm, tiến về phía có thanh âm của Mã Cát.

Phía trước một doanh trướng rất lớn và hoa lệ dựng bên bờ hồ, bảy tám người đang đứng lố nhố. Ba gã vừa nhìn qua, liền như tìm được vàng trong cát, lập tức nhận ra Mã Cát.

Từ Tái Ngoại cho đến Trung Nguyên, bọn họ chưa từng gặp người nào ăn mặc hào hoa và đeo đầy châu ngọc như người này. Hán

phục của hắn, vô luận là áo trong hay áo ngoài, chẳng những được cắt may cực kỳ vừa vặn, lại còn thêu hoa văn hình nhật nguyệt tinh vân, đường nét vô cùng tinh xảo, tạo thành vẻ rực rỡ, lộng lẫy xa hoa. Mã Cát trên đầu đội mũ, lưng đeo ngọc đái, tất cả đều đính đầy bảo thạch, lấp lánh rực rỡ và sống động dưới ánh lửa bập bùng, phàm chỗ nào có thể đeo hay đính đều không có may mắn được bỏ sót. Bọn Khấu Trọng nhìn vào chỉ cảm thấy vô cùng phiền toái, hắn thì lại có vẻ sung sướng đắc ý.

Tướng mạo của kẻ chuyên thu mua đồ ăn cướp dơ bẩn nổi tiếng nhất trên đại thảo nguyên này tuyệt không để cho kẻ khác một cơ hội để nịnh bợ. Hắn đã béo lại còn lùn, phía trước chình ình cái bụng õng đầy mỡ, khuôn mặt béo múp làm ngũ quan lệch lạc, mí mắt húp lên, toàn bộ cơ thể để lộ ra thói quen tửu sắc vô độ. Có điều từ ánh mắt ti hí như hai đường chỉ kia không ngừng lóe lên những tia sáng kỳ dị, chẳng những hiển lộ công lực thâm hậu khó lường, lại càng làm cho kẻ khác thấy con người này tinh minh lợi hại, cực kỳ sắc sảo khôn ngoan, chẳng dễ mà ăn thua với hắn.

Mã Cát tiến lên trước một bước, miệng cười lớn rồi nói:

- Có thể được ba vị đại giá quang lâm, chính là vinh hạnh của Mã Cát ta, có chuyện gì không thể thương lượng được chứ? Lại đây! Chúng ta cùng vào trướng uống rượu đàm đạo.

Ba gã thầm nghĩ chẳng lẽ đây là một Hứa Khai Sơn khác. May mà bọn họ từ miệng Quản Bình đã nắm được con bài tẩy của Mã Cát, tuyệt sẽ không để hắn làm cho hồ đồ, bèn vui vẻ theo hắn vào trong trướng.

Gió từ xa thổi lại, mây đen che kín bầu trời, vẻ như một trận giông tố cuồng bạo đang từ từ tiến đến.

(

Chương 500: Một chuyện làm ăn

Bên trong lều trướng rộng rãi, song phương phân ngôi chủ khách ngồi xuống. Loại thảm mềm mại dễ chịu được trải dưới đất, còn vách trướng được trang hoàng bằng những tấm thảm thêu đầy màu sắc rực rỡ. Giữa lều đặt một giỏ đựng hoa quả tươi, các dụng cụ ăn uống toàn là loại quý hiếm có xuất xứ từ Ba Tư, thêm vào đầy một khay lớn đựng thịt dê thơm lừng, thể hiện lối sống coi trọng sự xa hoa của chủ nhân.

Một bọn bảy tên thủ hạ đều ngồi phía sau Mã Cát, mặt ai nấy đều lạnh lùng vô cảm, khác hẳn với thái độ cười cười nói nói, ân cần đãi khách của Mã Cát.

Mã Cát không ngần ngại đem thủ hạ ra giới thiệu, trong đó có một người tên là Thác Bạt Diệt Phu, một kiếm sĩ trẻ tuổi đến từ Đảng Hạng. Vẻ ngoài của hắn rất hiên ngang anh tuấn, nhưng điều khiến ba người chú ý nhất lại là ở khí độ trầm tĩnh, chỗ nào cũng biểu hiện vẻ tự tin và phong phạm của một cao thủ nhất lưu. Thuật Văn nói không sai, Mã Cát tuyệt không phải hạng dễ chơi.

Khách khí một hồi, Mã Cát nâng ly nói:

- Ly này là Mã Cát ta xin dùng để bồi tội với ba vị đại ca. Chuyện liên quan đến việc ở Yến Nguyên Tập, ta hoàn toàn là thân bất do kỷ. Ài, người ta là bá chủ không ai sánh nổi của đại thảo nguyên, Mã Cát này lại chỉ là một tiểu thương bôn ba vì cuộc sống. Hắn muốn ta đi Đông thì ta phải đi Đông, muốn đi Tây thì ta phải đi Tây, Mã Cát nào có biện pháp gì khác. Tuy nhiên ta cũng đã từ thối thẳng thừng

không tham dự một chút gì trong chuyện đó, may mà ba vị bản lĩnh cao cường, phá vây mà đi, Mã Cát mới không phải vì chuyện đó mà ôm hận cả đời.

Ba gã trong lòng đã sớm có kế sách, mặc hắn tự lảm nhảm một mình, mọi người nâng ly đối ẩm.

Thứ rượu được uống đương nhiên là mỹ tửu chế từ gạo Hưởng Thủy.

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Lần này chúng ta đến đây không phải muốn cùng Cát gia tính toán chuyện đó, mà là thương lượng hai vụ làm ăn.

Mã Cát rút ngọn chuỷ thủ cắm trên con dê thui ra, cắt ba miếng thịt cho ba người rồi mới vui vẻ đáp:

- Nghe đến hai chữ làm ăn, Mã Cát ta lập tức tinh thần phấn khởi hẳn lên. Hầy, cuộc sống càng ngày càng khó khăn, ta lại chi tiêu khổng lồ, không nỗ lực kiếm tiền, thì biết phải ứng phó thế nào?

Trong lúc nói chuyện hắn vẫn tươi cười hớn hở, hai khối thịt mập ù trên hai má chuyển động qua lại theo động tác biểu lộ tình cảm của hắn.

Khấu Trọng mắng thầm trong bụng đúng là đồ hồ ly mập. Nói như vậy rõ ràng là muốn nói không chấp nhận làm ăn lỗ vốn, đoạn gã khẽ mỉm cười:

- Buôn bán thì đương nhiên là có lời có lỗ, nhưng Cát gia cứ yên tâm, bọn chúng ta tuyệt đối không để cho ngài phải thua lỗ cả vốn liếng.

Bạt Phong Hàn cùng Từ Tử Lăng nghe thấy cười thầm. Khấu Trọng nói chuyện có vẻ khách khí, thực ra lại không hề khoan nhượng, chèn ép từng bước.

Mã Cát cười ha hả:

- Thật hiếm có người thông tình đạt lý được như Thiếu soái. Nếu có chuyện gì xin giao phó cho Mã Cát, chỉ cần Mã Cát ta có khả năng làm được, tất sẽ vì Thiếu Soái mà lo liệu ổn thỏa.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Vậy ta cũng nói thẳng nói thật, chúng ta muốn mua lại tám vạn tấm da dê của Trác đại tiểu thư và số hàng hóa của thương nhân Bình Diêu. Cát gia cứ ra giá, nếu trong túi bọn ta không đủ tiền, e rằng phải tìm đến Đột Lợi để xoay sở số tiền còn thiếu.

Mã Cát tuyệt không mảy may biểu lộ phản ứng khi Khấu Trọng đem Đột Lợi ra hăm dọa, ngạc nhiên nói:

- Ta thật không hiểu Thiếu soái nói tới số hàng hóa nào. Bạt huynh cũng đã biết rõ tác phong và thủ pháp của mã tặc. Giả sử chúng có tám vạn tấm da dê trong tay, khẳng định là không chỉ bán cho một người, mà sẽ phân tán hàng ra để tránh bị người ta truy vấn nguồn gốc, hơn nữa còn thông qua nhiều người trung gian để phát tán. Mã Cát ta thì không bao giờ tra hỏi đến nguồn gốc của hàng hóa, chỉ biết có mối làm ăn mua bán có lời thì làm, vàng thật bạc trắng thì giao dịch.

Từ Tử Lăng trong lòng thấy khinh thường, biết rằng hắn sẽ không dễ dàng chấp nhận hợp tác, lạnh lùng hỏi:

- Vậy Cát gia hiện tại trong tay có hàng hoá gì?

Mã Cát với tay lấy một trái hương lê đưa lên miệng cắn một miếng lớn nhai nhồm nhoàm, xong rồi mới thong thả đáp:

- Từ huynh cần hàng gì, Mã Cát ta sẽ tìm cách cung ứng loại hàng ấy. Về phương diện này Mã Cát ta dám nói chắc một lời, không ai có thể làm tốt hơn ta, còn về giá cả là do người ta quyết định. Mã Cát chỉ lấy ba phân tiền lời, là đã cảm thấy trong lòng mãn nguyện rồi.

Khấu Trọng uể oải ưỡn lưng nói:

- Hai vụ làm ăn này xem ra không có cách nào thỏa thuận được rồi. Cát gia đích thực là biết cách làm ăn. Chỉ mong Cát gia có thể tiếp tục kiếm lời, vĩnh viễn không bị thua lỗ. Hà hà!

Mã Cát khẽ nhún vai, đang định nói thì Bạt Phong Hàn nói trước:

- Nghe nói Bái Tử Đình đang thiếu hụt cung tên nghiêm trọng, Cát gia hiểu chuyện làm ăn như vậy, đương nhiên sẽ không bỏ qua dịp tốt này để kiếm một món lớn từ Bái Tử Đình chứ.

Mã Cát sắc mặt cuối cùng cũng hơi biến đổi. Cặp mắt ti hí như hai đường chỉ mở to, chiếu ra luồng nhãn quang sắc bén, rồi phục hồi trở lại nguyên trạng, vứt quả hương lê đã bị cắn dở đi, trầm giọng nói:

- Mã Cát ta xưa nay không buôn bán binh khí võ bị, tiền lãi tuy rất lớn nhưng không phải là hảo sự. Long Tuyền có nhiều thợ rèn, Bái Tử Đình nếu thiếu hàng thì chỉ cần truyền lệnh là có người làm xong.

Khấu Trọng cười nói:

- Cát gia chớ nên gạt bọn ta. Sự cung ứng của nội bộ Long Tuyền chỉ có thể ứng phó với tình huống thông thường thôi, chứ tuyệt đối không thể đủ khi các lộ binh mã lúc nào cũng có thể tới đây xâm phạm. Cát gia tốt nhất hãy nhanh chân một chút. Chẳng may mà trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết, là kẻ vô tội mà bị liên lụy thì thật là không đáng. Nếu bị hiểu lầm là người cung ứng vũ khí cho Bái Tử Đình, sau này chỉ có một con đường duy nhất là hy vọng Bái Tử Đình có thể trở thành một Hiệt Lợi khác. Không thì sinh kế của Cát gia khẳng định sẽ có vấn đề.

Mặt Mã Cát lại biến sắc. Một khi ba gã cứ khăng khăng nói rằng hắn cung ứng cung tên cho Bái Tử Đình, vì ba gã cùng Đột Lợi có quan hệ mật thiết, hắn tất sẽ không có đường thoát, huống chi Mã Cát là kẻ tay đã nhúng chàm. Hắn cố nén tâm tư trong lòng xuống, hít mạnh một hơi rồi thở dài nói:

- Ba vị đại ca xin giơ cao đánh khẽ, tha cho một gã tiểu thương như ta. Ba vị chắc cũng không muốn ta bị lỗ vốn mà! Các vị cần hàng gì, xin hãy viết một danh sách, rồi cho ta thời hạn một tháng đi thu xếp. Người ta ra giá với ta thế nào, ta sẽ đưa ba vị đúng giá ấy, không dám ăn lãi đến nửa phân. Ba vị đại ca hài lòng chứ?

Bạt Phong Hàn cất tiếng cười lớn, đôi mắt tỏa thần quang như điện, nhìn chằm chằm Mã Cát nói:

- Chúng ta vẫn không thỏa thuận được rồi, vậy Cát gia hãy xem như chúng ta chưa từng đến đây.

Ba gã lập tức đứng dậy. Bọn thủ hạ của Mã Cát sợ bọn họ ra tay, cùng lúc đứng lên. Không khí lập tức nhuốm mùi kiếm bạt cung giương.

Mã Cát vội nói:

- Có gì từ từ nói, có gì từ từ cứ nói.

Ba gã trong lòng đều hiểu người hắn sợ là Đột Lợi chứ không phải mình. Dựa vào lực lượng bên mình hắn hiện tại, tuy không thể cầm chân họ, nhưng để bảo hộ Mã Cát hắn thì lại có thừa.

Mã Cát từ từ đứng dậy, song mục thoáng hiện lên sát khí rồi lập tức đổi thành nụ cười trên mặt, nén giận hạ giọng nói:

- Nếu mọi người nhường nhịn lẫn nhau thì có giao dịch nào mà không thỏa thuận được chứ? Mời ba người hãy nói ra đề nghị có thể khiến cho các vị hài lòng, Mã Cát sẽ xem xét lại liệu có thể đáp ứng được yêu cầu đó hay không.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói:

- Đêm nay Cát gia trước khi đi ngủ hãy suy nghĩ thật kỹ, yêu cầu của bọn ta tuyệt đối không cao. Cái gì của bọn ta là của bọn ta! Đêm nay đã làm phiền rồi.

Nói xong bước ra khỏi lều, ba gã không hề nhìn lại, rời khỏi doanh trại.

Ba người nấp trong rừng quan sát doanh trại của Mã Cát từ xa.

Khấu Trọng cười nói:

- Các ngươi đoán xem Mã Cát sau khi bị chúng ta dọa một hồi sẽ có phản ứng như thế nào?

Bạt Phong Hàn song mục hiện sát cơ, lạnh giọng đáp:

- Hiện tại hắn chỉ có một phương pháp, đấy là không để cho ai bắt gặp và nắm được bằng chứng hắn ta cung cấp vũ khí cho Bái Tử Đình. Về sau nếu Đột Lợi có tìm tới hỏi tội, hắn vẫn có thể tìm cách trốn tránh.

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu Quản Bình nói thật, loạt cung tên vẫn còn đang trên đường đến Long Tuyền. Mã Cát đương nhiên lập tức sai người tiếp ứng, thay đổi lộ trình, hoặc là phân phối thành nhiều kiện nhỏ để di chuyển. Tại sao chúng ta đứng đây đã hai thời thần rồi mà vẫn chưa thấy hắn có động tĩnh gì cả? Ít ra hắn cũng phải sai người đi thông tri cho Bái Tử Đình chứ.

Bạt Phong Hàn giải thích:

- Mã Cát là một lão hồ ly. Trong nhiều năm qua hắn đã tốn rất nhiều công sức kiến lập quan hệ lợi ích cùng các tù trưởng khắp nơi, cho nên mới nổi tiếng như vậy. Các ngươi có thể hỏi Đột Lợi xem Mã Cát có phải đã từng đều đặn hiến tặng cho y mỹ nữ và châu báu hay không. Mã Cát tuyệt đối không vì Bái Tử Đình mà đắc tội với chúng ta hay là Đột Lợi, đương nhiên là không đem chuyện của chúng ta tố cáo với Bái Tử Đình. Con người này tham lam thành tính, không bao giờ bỏ qua cơ hội kiếm tiền. Hắn bây giờ chỉ mong lấy được số ngân lượng để mua hàng hóa của Bái Tử Đình, sau đó sẽ cao chạy xa bay tìm nơi ẩn thân. Đó chính là tác phong từ trước đến nay của hắn.

Khấu Trọng hậm hực:

- Mã Cát không chỉ giảo hoạt mà còn cẩn thận phi thường. Chẳng lẽ nếu hắn ngày mai mới hành động thì chúng ta cũng phải đợi đến mai sao?

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Chuyện cung tên cứ để cho ta. Đừng quên ta là chuyên gia dụng hình, xong việc lại có thể khiến cho bọn chúng quên đi những điều gì đã xẩy ra. Chỉ cần tìm ra số hàng ấy được vận chuyển như thế nào, chúng ta có thể đùa bỡn Mã Cát và Bái Tử Đình như trong lòng bàn tay.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Chúng ta cùng tiến cùng lui, có lý nào lại để huynh ở đây chịu đựng một mình.

Bạt Phong Hàn nói:

- Ta là thợ săn, vật săn tuy là mã tặc, nhưng cần nhẫn nại hơn so với bất kỳ thợ săn nào khác. Ngày mai các ngươi đã có hẹn cùng với La Ý và Âu Lương Tài, rồi còn phải gặp mặt Việt Khắc Bồng. Sao có thể ngớ ngẩn cùng ta trông giữ chỗ này được.

Khấu Trọng trầm giọng:

- Huynh cẩn thận một chút, bọn ta sẽ ở Long Tuyền chờ đợi tin tức tốt lành của huynh.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng dùng diện mục thật đi đến Đạo Hương quán đã tràn ngập khách. La Ý và Âu Lương Tài đang chờ đợi bọn gã một cách đầy kỳ vọng.

Đối với bọn họ, có thể nói Khấu Trọng đích thực là nước cam tuyền cứu mạng trong sa mạc khô hạn, là hy vọng duy nhất của họ.

Sau khi yên vị, bốn người vừa ăn vừa bàn luận.

Khấu Trọng nói:

- Sự tình có chút manh mối. Số hàng hóa đó của các người chắc rằng vẫn chưa sang tay, có khả năng rất lớn là chúng sẽ trở về với các vị trong khoảng thời gian ngắn nữa.

La Ý cùng Âu Lương Tài hết sức vui mừng, cảm kích muốn rơi nước mắt.

Từ Tử Lăng thuận miệng hỏi:

- Sáng nay có thấy Quản Bình không?

La Ý trả lời với vẻ không chú ý lắm:

- Sáng nay vừa ra cửa thì gặp hắn từ bên ngoài trở về, thần tình cổ quái, gặp chúng ta cũng không chào hỏi, giả vờ như không nhìn thấy chúng ta.

Hai người nghe xong thì quay sang nhìn nhau. Có thể giải khai huyệt đạo cho hắn, ngoại trừ bọn họ, chỉ còn Thiên Trúc Cuồng Tăng Phục Nan Đà.

Trong một đêm mà lão mà có thể phá giải được thủ pháp điểm huyệt độc môn của Bạt Phong Hàn, thật không đơn giản, nhất định phải đánh giá lại người này.

Khấu Trọng chợt nảy ra một ý, bèn hỏi kỹ hai người về địa hình của Ngoại Tân quán và vị trí gian phòng của Quản Bình, sau đó nói:

- Khi nào có tin vui, chúng ta sẽ tìm các vị.

Rồi gã lôi theo Từ Tử Lăng đứng dậy, vội vã ly khai.

Đặt chân lên Chu Tước đại nhai ở cửa Bắc, chen vào dòng người đang đi lại, Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Ngươi có phải lại muốn đến hành hạ Quản Bình không?

Khấu Trọng cười ha hả đáp:

- Lăng thiếu gia hễ đoán là trúng. Thử nghĩ xem, Phục Nan Đà gấp rút giải khai huyệt đạo cho Quản Bình như vậy, khẳng định là vì nghĩ rằng có đại cừu gia chẳng quản lặn lội đường xa trèo đèo lội suối từ Thiên Trúc tìm đến đây, nên cần cứu tỉnh Quản Bình để còn dò hỏi kết quả. Chúng ta có thể từ trong miệng Quản Bình moi ra chuyện gì đấy hữu dụng.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

- Như vậy không sợ đả thảo kinh xà sao? Nếu liên lụy đến người khác, sợ rằng khéo quá lại hóa vụng.

Khấu Trọng ôm lấy vai gã nói:

- Có tuyệt chiêu dụng hình của lão Bạt, Quản Bình sẽ cho rằng mình đang nằm mộng.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Lão Bạt truyền cho ngươi cái cách dụng hình bóp cổ ấy từ lúc nào vậy?

Khấu Trọng dương dương đắc ý nói:

- Ngươi cho rằng chúng ta vẫn còn là hai tên tiểu lưu manh ở Dương Châu chắc? Chỉ cần biết được đạo lý bên trong là có thể bắt chước giống hệt. Thủ pháp của lão Bạt là làm cản trở khí huyết lưu thông lên não bộ, chỉ cần làm đúng phương pháp, xong chuyện thì đánh cho hắn hôn mê. Bảo đảm cái đầu nhỏ xíu của hắn sẽ không thể hoạt động được như thường, quên hết những chuyện đã phát sinh.

Gã lại trầm ngâm rồi nói tiếp:

- Nhớ hồi còn ở Dương Châu tranh chấp đánh nhau với người khác, ta bị đánh trúng một quyền rất nặng vào gáy. Sau đó ngay cả chuyện đánh nhau đó ta cũng quên mất, chắc là cũng giống với đạo lý này. Con người trong tình trạng bình thường mới có thể nhớ kỹ được chuyện gì đó. Nhưng niên kỷ càng cao, ký ức lại càng kém đi, tất cả là đều liên quan đến cái bộ óc này này. Hà hà!

Từ Tử Lăng không có cách nào cản nổi hắn, bất lực nói:

- Được rồi.

Khấu Trọng dắt Từ Tử Lăng đi về hướng Ngoại Tân quán, vừa đi vừa nói:

- Nếu có thể chiếm được số cung tên ấy, chúng ta hoàn toàn có thể chơi trò “gậy ông đập lưng ông”, đến chỗ của Bái Tử Đình cùng Mã Cát làm loạn một phen. Chúng ta há dễ bị bức hiếp sao.

Từ Tử Lăng cũng gật đầu đồng ý.

Cứ theo như lời Quản Bình, số lượng cung tên này cực lớn, đủ cho Long Tuyền thủ thành trong một năm. Vì vậy đối với Bái Tử Đình mà nói thì nó liên quan tới sự tồn vong sinh tử của Bột Hải quốc. Giá trị của nó chắc chắn là hơn giá trị của tám vạn tấm da dê và số hàng

của thương nhân Bình Diêu cộng lại.

Khấu Trọng nhíu mày trầm tư nói:

- Cái màn kịch này tịnh không dễ đóng chút nào. Hàng chục xe cung tên, chúng ta có thể dấu ở đâu chứ.

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Tìm Biệt Lặc Cổ Nạp Thai huynh đệ nhờ giúp đỡ chẳng phải sẽ xong ngay sao?

Khấu Trọng vỗ mạnh gã một cái cười nói:

- Cũng vẫn là Lăng thiếu gia đầu óc linh hoạt. Ồ! Ta đột nhiên phát giác ra cái thành tiểu Trường An này thật là khả ái, hơn nữa lại thú vị phi thường.

Từ Tử Lăng trầm giọng hỏi:

- Ngươi không còn phiền não vì Thượng Tú Phương nữa sao?

Khấu Trọng xịu xuống đáp:

- Bởi vì ta vừa mới suy nghĩ tới chỗ hưng phấn nên nhất thời đã quên được nàng. Tiểu tử ngươi thật là tàn nhẫn mà.

Từ Tử Lăng đột nhiên mình hổ chấn động, nhìn về phía trước mà không tin nổi mắt mình.

Khấu Trọng nhìn theo gã, cũng lập tức trợn mắt há mồm.

Một nam hai nữ đang ruổi ngựa lướt dọc theo con phố, nam anh

tuấn, nữ kiều diễm, bắt mắt phi thường.

(

Chương 501: Cách tường có tai

Nam tử có mỹ nữ đi kèm hai bên tả hữu kia không phải ai khác mà chính là Đoạn Ngọc Thành, một thủ hạ lâu nay bặt vô âm tín không rõ sống chết ra sao của hai gã.

Năm đó, không lâu sau khi lập ra Song Long bang, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tinh tuyển từ chúng huynh đệ trong bang ra được Đoạn Ngọc Thành, Bao Chí Phục, Thạch Giới và Ma Quý bốn người để cùng tham gia vận chuyển muối lên phía Bắc. Trên đường nhiều biến cố đột ngột xảy ra, cuối cùng Bao Chí Phục, Thạch Giới, Ma Quý bị Thượng Quan Long hại chết, Đoạn Ngọc Thành đột vây chạy thoát, từ đó không còn tin tức gì nữa. Hai gã không ngờ ở mảnh đất kỳ dị xa xôi ngoài lãnh thổ của người Hán này lại gặp được hắn.

Khấu Trọng vừa định tiến lên cùng Đoạn Ngọc Thành nhận mặt, Từ Tử Lăng đã vội vàng kéo gã lui lại bên lề đường. Bên tai Khấu Trọng, thanh âm của Từ Tử Lăng vang lên:

- Hai ả Hồi Hột này thật là tà môn, chớ nên khinh cử vọng động.

Khấu Trọng để ý hai nữ tử Hồi Hột trẻ trung bên cạnh Đoạn Ngọc Thành, chỉ thấy họ mặt hoa da phấn, trên người đeo đầy ngọc ngà châu báu, ánh mắt đầy vẻ phong tình. Quả như lời của Từ Tử Lăng, hai mỹ nhân này tuyệt không phải là con gái nhà lành, thậm chí có thể còn là võ lâm cao thủ hạng nhất lưu.

Người khác nhìn hai ả chằm chằm, bọn ả cũng nhìn lại người ta, chẳng những không sợ ánh mắt hau háu của nam nhân, mà còn ở

trên lưng ngựa chụm đầu ghé tai, có vẻ như đang bình phẩm về những nam tử hai ả thấy trên đường. May mắn là bọn chúng không hề nhìn về phía hai gã.

Khấu Trọng ngây người nhìn Đoạn Ngọc Thành cưỡi ngựa đi qua trước mắt mình, miệng lắp bắp:

- Ôi mẹ ôi, chuyện này là như thế nào vậy? Chúng ta có phải đang nằm mơ không?

Từ Tử Lăng vẫn tập trung dõi theo bóng dáng hiên ngang của Đoạn Ngọc Thành phía xa, đoạn hạ giọng nói nhỏ:

- Ngươi đi tìm Quản Bình, còn ta đi xem Ngọc Thành ở lại nơi nào, sau đó quay lại đây thương lượng kế hoạch hành động, được không?

Khấu Trọng thở ra một hơi nói:

- Cẩn thận đó! Nếu như ta đoán không sai, hai ả đó chính là người của Đại Minh tôn giáo. Chúc Ngọc Nghiên không phải từng nói Thượng Quan Long là người của Đại Minh tôn giáo sao? Hy vọng Ngọc Thành chưa phản bội chúng ta. Ài! Sao lại xảy ra chuyện này chứ?

Từ Tử Lăng vỗ vỗ nhẹ vào vai gã an ủi, rồi nhanh chóng ra con đường nhỏ, đuổi theo tam mã của bọn Đoạn Ngọc Thành.

Khấu Trọng rời đi theo chiều ngược lại của con đường.

o0o

Khấu Trọng đến Ngoại Tân quán, đang định vượt tường sau âm

thầm đi vào thì thấy Quản Bình theo cửa sau đi ra. Nhìn sắc mặt hắn trắng xanh rất khó coi, bộ dạng như người mất hồn, xem chừng vẫn chưa hồi phục lại sau khi bị Bạt Phong Hàn dùng thủ pháp bức cung, bất giác gã cười khổ trong lòng. Có lẽ cũng phải tha cho Quản Bình, chứ nếu cứ đem hắn ra dụng hình liên tục, nói không chừng nhỡ hắn chịu không nổi cái mạng ô hô ai tai thì có phải là Khấu Trọng gã tội nghiệt trầm trọng hay sao? Nghĩ đến đây tự nhiên Khấu Trọng lại thấy tò mò, tên tiểu tử kia trong tình huống thân thể hư nhược như thế không hiểu sẽ chạy được đến chỗ nào đây?

Quản Bình rõ ràng sợ bị người ta theo dõi, liên tục ngó phải liếc trái. Khấu Trọng vội nấp phía sau một cây đại thụ, đợi Quản Bình ra đường lớn rồi đi lẫn vào dòng người và xe ngựa, gã mới đi theo phía sau, thỉnh thoảng cũng bắt chước Quản Bình quan sát xem có người theo dõi gã không.

Từ khi hiểu chuyện đến nay, Khấu Trọng và Từ tử Lăng giống như không ngừng luẩn quẩn trong trò chơi tìm kiếm bảo vật. Lúc còn là những tên lưu manh ăn cắp vặt, bảo vật tìm được chính là ngân lượng trong túi của người ta. Sau này khi trở thành những thanh niên cao thủ xuất quần bạt tụy thì bọn họ lại tìm được là Hòa Thị Bích và Dương Công bảo khố, những bảo vật được đánh giá là quan trọng không kém gì ngai vàng của hoàng đế.

Hiện tại đuổi theo phía sau Quản Bình, gã tự nhiên có cảm giác như đang tầm bảo, không hiểu tên này muốn đi tìm ai? Liệu có phải là “Thiên Trúc Cuồng Tăng” Phục Nan Đà?

Chỉ xem thủ pháp phong bế huyệt đạo mà Bạt Phong Hàn cố ý lưu lại để khiêu chiến đã bị người này dễ dàng phá giải, có thể thấy lão tuyệt đối không phải hạng tầm thường, khẳng định là không dễ đối phó.

Quản Bình đột nhiên chui vào một cửa hàng tạp hóa ở phía đông của

Chu Tước đại nhai.

Khấu Trọng cười đắc ý, vận công tụ lên hai tai, lập tức tập trung vào tiếng bước chân của Quản Bình. Những tạp âm khác trên đường đều bị cách ly, không ảnh hưởng chút nào đến thính giác tập trung cao độ của gã.

Tiếng bước chân của Quản Bình như được linh giác của gã bao bọc lấy, giống như trong muôn vạn huyễn ảnh mà tìm ra vị trí kiếm phong của địch nhân.

Quản Bình đi xuyên từ cửa sau gian hàng ra ngoài.

Khấu Trọng thầm chửi hắn giảo hoạt, vội vàng rẽ vào một ngách ngang rồi đi vào một con đường song song với Chu Tước đại nhai. Bóng dáng của Quản Bình đã ở trước mặt, bất chợt hắn lại rẽ vào một gian thực điếm khác, Khấu Trọng suýt chút nữa đã lỡ mất một cơ hội.

Khấu Trọng trong lòng kêu tuyệt, nếu như một người nào đó muốn theo dõi hắn bằng cách cũng đi xuyên qua gian hàng vừa nãy, khả năng lớn là sẽ bị Quản Bình cắt đuôi

Khấu Trọng đi đến bên ngoài thực điếm, thấy có hai người đang ngồi một bên cửa chơi cờ, xung quanh có nhiều người bu lại chỉ trỏ. Gã cũng giả vờ đứng đó xem cờ, thực chất đang thầm vận nhĩ lực nghe ngóng xem Quản Bình bên trong thực điếm có động tĩnh gì.

Chỉ thấy một giọng nói già nua vang lên:

- Sao sắc mặt ngươi khó coi vậy?

Khấu Trọng trong lòng chấn động, tại sao âm thanh này nghe lại

quen như thế, có điều nhất thời gã không tài nào nhớ ra đó là giọng của ai.

o0o

Từ Tử Lăng ngồi ở một quán trà ven đường chính của Đông thị, ngưng thần nhìn theo Đoạn Ngọc Thành và hai ả Hồi Hột đang đi vào một gian hàng bán da dê ở phía bên kia đường.

Long Tuyền chỉ có Đông thị, không có Tây thị, nhưng chợ cũng rất nhiệt náo, có thể so sánh với Trường An. Trên đường chính thấy toàn người là người. Xe trâu, xe bò rồi xe ngựa đi lại không dứt, huyên náo ồn ào, tràn trề sinh khí.

Bỗng nhiên gã có cảm giác bị người ta nhìn chằm chặp, ngay lúc đó phía sau có người đi tới gần, rồi ngồi xuống bên cạnh.

Ánh mắt Từ Tử Lăng vẫn nhìn sang bên kia đường, gã nhẹ nhàng hỏi:

- Chúc tông chủ từ lần gặp trước tới nay vẫn khỏe chứ?

Thanh âm kiều mị của Chúc Ngọc Nghiên vang lên đầy vẻ ngạc nhiên:

- Tử Lăng vẫn không quay đầu nhìn lại. Trong suốt lộ tuyến lúc ta đi tới, thấy song mục ngươi không hề liếc về phía này, tại sao lại biết là ta?

Từ Tử Lăng đáp:

- Mỗi cá nhân đều có khí tức đặc biệt của mình, vì thế vãn bối mới biết là Chúc tông chủ.

Chúc Ngọc Nghiên điềm đạm nói:

- Ta đã sớm vận công thu liễm toàn bộ lỗ chân lông không cho khí tức tiết ra, ngươi giải thích như vậy rõ ràng là bừa bãi đó.

Từ Tử Lăng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Chúc Ngọc Nghiên đã hồi phục Hán trang, nhưng mặt vẫn che mạng kín. Tuy giữa ban ngày ban mặt, lại ngồi cùng bàn với nhau, nhưng gã vẫn có thể cảm thấy quỷ dị thần bí đặc biệt của bà ta. Người đi đường ai cũng nhìn Chúc Ngọc Nghiên với ánh mắt tò mò, nhưng bà ta không thèm để ý.

Từ Tử Lăng nhíu mày đáp:

- Nếu nói thế thì chắc là tại hạ nảy sinh cảm ứng tâm linh với Chúc tông chủ, giống như khi nhìn món ăn ngon ở đằng xa, tuy không thể trực tiếp ngửi thấy hương khí, do kí ức mà giống như ngửi được hương thơm của nó.

Chúc Ngọc Nghiên ngưng thần nhìn gã qua lớp mạng che mặt, như đang dò xét đánh giá khả năng tâm linh thiên bẩm kỳ dị hơn người của gã, một lúc sau nhẹ nhàng nói:

- Ngươi đúng là người thẳng thắn, ta thích những người vui vẻ thẳng thắn.

Từ Tử Lăng đương nhiên không hề nghĩ rằng bà ta nói về tình cảm nam nữ. Chúc Ngọc Nghiên tuy có thuật trụ nhan duy trì được vẻ đẹp thanh xuân ở bên ngoài, nhưng thực tế bà ta là người cùng thời với Ninh Đạo Kỳ, Thạch Chi Hiên, Nhạc Sơn. Tình đời đã trải, tang thương cũng nhiều, tuổi tác của bà ta có thể nói làm tổ mẫu của gã vẫn còn dư.

Mục quang lại hướng về cửa hàng da dê, gã hít một hơi dài rồi hỏi:

- Tại hạ có thể thỉnh giáo Chúc tông chủ một vấn đề không?

Chúc Ngọc Nhiên gật đầu nhu nhã đáp:

- Hỏi đi, chúng ta vẫn đang là chiến hữu, phải không?

Từ Tử Lăng gật đầu rồi nói:

- Tại sao Chúc tông chủ lại tham gia vào việc tranh đoạt thiên hạ này?

Chúc Ngọc Nghiên buồn bã than:

- Tử Lăng đã đem vấn đề tương tự hỏi Sư Phi Huyên chưa?

Từ Tử Lăng quay đầu nhìn bà ta, nhún vai trả lời:

- Bởi vì ta đã biết tại sao nàng ta làm vậy, nàng ấy không hề giấu giếm.

Chúc Ngọc Nghiên cất giọng điềm đạm:

- Tốt! Chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì, nói cho ngươi biết cũng chẳng sao. Đối với người trong Ma Môn, vô luận lưỡng phái hay lục đạo, thứ mà tất cả đều truy cầu chính là mười quyển Thiên Ma Sách. Chỉ cần đem mười quyển hợp lại làm một thì sẽ có khả năng tiến vào Ma Đạo Chi Cực, từ đó có thể tu thành đại pháp tối cao là Đạo Tâm Chủng Ma.

Từ Tử Lăng động dung nói:

- Vãn bối đã hiểu rồi! Chúc tông chủ tranh đoạt thiên hạ, mục đích là thống nhất ma đạo, đem mười quyển Thiên Ma Sách hợp nhất, hoàn thành khát vọng của Ma Môn.

Chúc Ngọc Nghiên trầm giọng:

- Vì tranh thiên hạ nên bọn ta phải cùng võ lâm do Từ Hàng Tịnh Trai đứng đầu chính diện giao phong. Mỗi khi một phe chiếm được ưu thế thì phe kia phải lẩn trốn, trở thành ngoại đạo. Từ thời Hán đến nay, trong cuộc đấu tranh này chúng ta toàn rơi vào thế hạ phong. Hiện giờ ngươi đã hiểu tại sao Thạch Chi Hiên lại hủy diệt Đại Tùy rồi đấy!

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Chúc tông chủ đã từng nghĩ đến vạn dân chưa?

Chúc Ngọc Nghiên nói vẻ khinh thường:

- Đó không phải là người trí giả tính nghìn điều, vẫn có điểm sai lầm sao? Bất luận là kẻ nào ngồi lên ngôi vua đều không thể không nghĩ đến hạnh phúc của trăm họ, nếu không cái ngai vàng của hắn cũng không được yên, điều này lịch sử sớm đã khẳng định. Ngươi nghĩ cứ là người của Ma Môn lên ngôi hoàng đế thì chắc chắn sẽ phải tàn bạo bất nhân sao? Suy nghĩ như vậy thật là ấu trĩ. Ma Môn chúng ta quan trọng nhất là chân tình chân tính, không giống như những kẻ ngụy quân tử hễ mở miệng là phun ra những thứ nhân nghĩa đạo đức, lời nào cũng tuân theo Khổng Mạnh Phật Đạo. May mắn là Tử Lăng không phải loại người đó, nếu không ta tuyệt không phí lời nói nhiều với ngươi như thế.

Từ Tử Lăng không biết ứng phó thế nào đành phải miễn cưỡng nói:

- Đa tạ Chúc tông chủ chỉ điểm, bất quá những người ở tầng lớp như

Lý Thế Dân, rõ ràng bản chất có điểm khác biệt khá lớn so với các vị.

Chúc Ngọc Nghiên phì cười hỏi vặn:

- Khác ư? Khác ở điểm nào? Hắn giết người ít hơn chúng ta sao? Một ngày kia không chừng Lý tiểu tử còn phải quay mũi thương đối phó với cả cha anh của mình mới mong ngồi lên được ngai vàng. Đối với những kẻ tranh đoạt thiên hạ, ai thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Từ thời Hán Vũ đến nay, chúng ta chịu đủ trăm nghìn cay đắng, nếu không có thủ đoạn phi thường, sao có thể sinh tồn đến bây giờ?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Vãn bối đã hiểu rồi!

Chúc Ngọc Nghiên vui vẻ nhẹ nhàng nói tiếp:

- Ngươi khẳng khái nói ra những lời này, ta thấy thật vô cùng dễ nghe!

Từ Tử Lăng lại quay qua nhìn vào cửa hàng đồ da, rồi từ tốn hỏi:

- Tiền bối có quan hệ thế nào với Đại Minh tôn giáo?

Chúc Ngọc Nghiên trả lời:

- Cho đến giờ vẫn là quan hệ hợp tác thôi, bất quá đôi bên hoàn toàn dựa trên cơ sở lợi ích là trên hết. Năm đó ta cứu Thượng Quan Long trên tay các ngươi, bản chất chính là hành động theo tinh thần này.

Từ Tử Lăng trầm giọng hỏi tiếp:

- Vinh Giảo Giảo có phải người của Đại Minh tôn giáo không?

Chúc Ngọc Nghiên cười yêu kiều đáp:

- Coi như ngươi đoán đúng đi.

Từ Tử Lăng cũng không ngờ Chúc Ngọc Nghiên lại dễ dàng cho gã một đáp án như thế. Quay đầu nhìn sang tuyệt thế ngọc dung ẩn hiện sau tấm mạng che mặt, gã tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Chúc tông chủ có phải là muốn từ nay không cùng Đại Minh Tôn Giáo hợp tác nữa?

Giọng Chúc Ngọc Nghiên chợt trở nên lạnh lẽo, bà ta từ từ nói:

- Trước mắt, chuyện ta quan tâm nhất chính là giết chết Thạch Chi Hiên, còn lại đều là thứ yếu.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Phải chăng Đại Minh tôn giáo và Thạch Chi Hiên có quan hệ gì?

Chúc Ngọc Nghiên đáp:

- Không có quan hệ gì! Nhưng nếu Đại Minh tôn giáo có thể bám rễ sinh sôi, tuyên dương giáo nghĩa ở Trung Thổ thì cuối cùng cũng có ngày trở thành đại hoạ đối với lưỡng phái lục đạo chúng ta. Sự thật là bọn chúng đã sớm có mặt ở Trung Nguyên, chỉ có điều chưa bị phát giác mà thôi.

Từ Tử Lăng nhớ lại chuyện Tao Nương tử và Liệt Hà, biết những gì Chúc Ngọc Nghiên nói tuyệt không phải giả dối, thuận miệng hỏi luôn:

- Đại Minh tôn giáo có nhân vật nào lợi hại không?

Chúc Ngọc Nghiên đáp:

- Đại Minh tôn giáo do Đại Tôn, Thiện Mẫu và Ngũ Minh Tử lãnh đạo. Ta chỉ có duyên gặp Thiện Mẫu Toa Phương một lần. Người này tinh tu Dược Vương kinh và Quang Minh kinh trong trấn giáo bí điển Sa Bố La Can, võ công không hề kém ta, lại còn tinh thông dụng độc. Chỉ một người này thôi ngươi cũng khó mà đối phó nổi.

Từ Tử Lăng hít vào một hơi khí lạnh, với thân phận và địa vị của Chúc Ngọc Nghiên, ai dám nghĩ bà ta lại có thể nói ra những lời như vậy. Bên trên Thiện Mẫu còn có Đại Tôn, nếu vậy võ công người này không phải có thể cùng Tống Khuyết, Ninh Đạo Kỳ, Tất Huyền xếp cùng một bậc hay sao? Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, đạo lý này thật chính xác.

Chúc Ngọc Nghiên nói tiếp:

- Các ngươi ở Trung Thổ phá hỏng hảo sự của Đại Minh tôn giáo, bọn chúng khẳng định không bỏ qua cho đâu, ngươi và Khấu Trọng phải cẩn thận đề phòng.

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Đa tạ Tông chủ chỉ điểm! Thạch Chi Hiên giờ đang ở Long Tuyền phải không?

Chúc Ngọc Nghiên không trả lời mà nói:

- Thủy Sá nữ và Hỏa Sá nữ ra rồi kìa!

Từ Tử Lăng quay đầu nhìn sang, liền thấy Đoạn Ngọc Thành và hai ả Hồi Hột mỹ nữ đi ra khỏi cửa hàng da dê, lên ngựa tiếp tục hành

trình.

o0o

Một đám đông thiếu nữ Mạt Hạt trong Hán phục đang nô đùa cười nói đi đến, thấy thân hình cao lớn hiên ngang và mị lực sung mãn đến mê người của Khấu Trọng, cô nào mắt cũng sáng lên, chẳng hề hổ thẹn nhìn gã đăm đắm. Khấu Trọng tuy hai tai không nghe thấy gì, nhưng vẫn có thời gian nở một nụ cười rạng rỡ với cô nàng xinh đẹp nhất trong đám.

Lúc này, bằng vào những thanh âm ở bên trong truyền tới, lập tức Khấu Trọng hình dung ra hình ảnh Quản Bình ngồi trên ghế, nặng nhẹ nhanh chậm thế nào, cứ như chính mắt gã nhìn thấy vậy.

Chỉ tiếc một điều là y phục mê người của đám nữ tử đó, Khấu Trọng gã thật sự không còn tâm trí nào mà hưởng thụ.

Quản Bình thở ra một hơi nặng nhọc, lão già có vẻ không còn kiên nhẫn nữa hỏi:

- Cuối cùng là đã phát sinh chuyện gì?

Quản Bình cất giọng than thở:

- Chuyện đêm qua thật là kỳ quái. Ta chỉ nhớ vừa bước chân ra khỏi đại môn của Ngoại Tân quán, bỗng nhiên mất đi tri giác. Sau khi tỉnh lại thì thấy đang ở trong cung, hai bên là Bái Tử Đình và Phục Nan Đà. Nghe bọn họ nói lại, ta bị người nào đó phong bế huyệt đạo, nằm bất tỉnh ở bên ngoài cửa.

Lão già trầm mặc hồi lâu, rồi từ từ nói:

- Chuyện này đúng là quái dị phi thường, bọn chúng còn nói gì nữa không?

Khấu Trọng đến thời khắc này càng thêm phần chắc chắn đã từng nghe qua thanh âm lão già này ở đâu rồi, chút nữa thì không kìm được thò đầu vào bên trong để xem xem là ai.

Quản Bình trả lời:

- Bọn họ không nói gì thêm. Chỉ có Phục Nan Đà cứ liên tục hỏi ta, trước khi bị điểm huyệt có thấy người nào mặc đại hoàng bào không? Ài! Tại sao ta thực sự không nhớ một chút nào thế này?

Lão già trầm ngâm nói:

- Từ câu hỏi này mà suy ra, có khả năng Phục Nan Đà qua thủ pháp phong bế huyệt đạo đã biết đối phương là ai. Vấn đề là nơi này có bao nhiêu người như vậy, tại sao lại chọn trúng ngươi? Chuyện này ta phải lập tức bẩm lên phu nhân.

Vừa nghe thấy hai tiếng “phu nhân”, Khấu Trọng toàn thân chấn động, cuối cùng cũng nhớ ra lão già kia là ai.

Phu nhân mà lão nói chính là Mỹ Diễm, lão già trong điếm kia còn ai khác ngoài Hữu trưởng lão của ả. Hôm đó tại Thống Vạn thành, lão này nói ra không đến năm câu, vì thế Khấu Trọng nhất thời không nhận ra ngay được.

Bất giác trong lòng mừng rỡ, chỉ cần theo sát sau lưng Hữu trưởng lão, không chừng gã có thể tìm ra nơi ở của mỹ nữ giảo hoạt này.

Vừa mới nghĩ được đến điểm này, trong tâm gã tự nhiên sinh ý cảnh giác, lập tức nhìn sang phía bên kia đường.

Một nữ tử phong tư xinh xắn, áo trắng như tuyết, đầu đội nón lá, đeo khăn che mặt, đang hướng tới hắn mà vẫy tay.

Khấu Trọng trong lòng kêu khổ, không còn lựa chọn nào khác đành phải lập tức tiến lại. Tuy không nhìn thấy diện mạo của nàng, nhưng dù có đem đối phương hóa ra tro, gã vẫn có thể nhìn thoáng qua đã nhận ra nàng chính là Phó Quân Tường.

Tiểu sư di đã tuyên triệu, gã làm sao dám không tuân mệnh.

o0o

Chúc Ngọc Nghiên nói:

- Không cần đuổi theo! Nơi bọn chúng tá túc là một tiểu viện của người Hồi ở gần Nam Tuyền kiều phía Nam thành. Nếu ngươi đuổi theo, sớm muộn gì cũng bị chúng phát giác.

Từ Tử Lăng nói giọng cảm kích:

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm!

Chúc Ngọc Nghiên trầm giọng:

- Nếu ngươi khinh thị Đại Minh tôn giáo, nói không chừng anh danh một đời toàn bộ chôn vùi ở đây đó.

Từ Tử Lăng nhìn lên thấy nhãn thần lăng lệ của bà ta qua tấm sa che mặt, thầm hít một hơi rồi nói:

- Vãn bối đã minh bạch! Bọn vãn bối tại Hoa Lâm đã gặp qua Liệt Hà, người đứng đầu Ngũ Minh Tử, đúng là không phải kẻ đơn giản.

Chúc Ngọc Nghiên trầm ngâm một lúc, lạnh lùng hỏi:

- Hiện giờ các ngươi ở tại nơi nào?

Từ Tử Lăng đem vị trí của Tứ Hợp viện nói ra rồi nhíu mày thắc mắc:

- Chúc tông chủ vẫn chưa hồi đáp câu hỏi trước đó của vãn bối.

Chúc Ngọc Nghiên nói:

- Thạch Chi Hiên chắc chắn đang ở nơi này, không chừng đã biết ta và các ngươi liên lạc với nhau rồi. Người trong mộng của ngươi đến rồi kìa!

Dứt lời, bà ta nhanh chóng nói ra phương pháp liên lạc, sau đó rời thân đi mất.

o0o

Khấu Trọng lầm lũi đi theo phía sau Phó Quân Tường, cả hai xuyên qua một con đường nhỏ, đã thấy dòng Ôn Tuyền ở trước mặt, hai bờ nhà cửa san sát. Phó Quân Tường bước lên thạch kiều bắc qua sông, chợt dừng chân quay người lại, thanh âm trong trẻo rất đáng yêu cất lên:

- Ban nãy tên đần ngươi đứng đó làm gì vậy?

Khấu Trọng thầm than thế là mất toi cơ hội truy ra Mỹ Diễm phu nhân, nhưng nghe vậy nào dám không đáp, thần sắc làm ra vẻ tôn kính đáp:

- Tiểu điệt chỉ đang xem người ta chơi cờ thôi.

Phó Quân Tường tức giận lên nhưng vẫn rất đáng yêu:

- Nói láo!

Khấu Trọng nhăn nhó cười:

- Tiểu sư di thật tinh minh, tiểu điệt đúng là nói láo! Sự thực là tiểu điệt ở đó nghe lỏm hai tên trong quán kia nói chuyện.

Phó Quân Tường nắm chặt chuôi kiếm, lạnh lùng nói:

- Ngươi còn gọi ta một tiếng tiểu sư di nữa, ta chặt cái đầu thối của ngươi xuống ngay.

Khấu Trọng kinh hãi nói:

- Không gọi nữa! Không gọi nữa! Chỉ cần sư … hắc! Chỉ mong đại nữ hiệp hiểu rằng, chuyện Vũ Văn Hóa Cốt hôm đó chỉ là hiểu nhầm. Tiểu điệt chuyển sang gọi là đại nữ hiệp như thế, người có vừa tai không ạ?

Ngoài dự liệu của Khấu Trọng, Phó Quân Tường phì cười rồi nói:

- Hiểu nhầm ư? Không ngờ ngươi còn dám nói ra miệng những lời như thế.

Một tiếng hừ lạnh lùng, từ phía sau truyền lại. Rồi có giọng ai đó cất lên:

- Thiếu soái dạo này khỏe không?

Khấu Trọng giật mình quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai nam nhân ung

dung từ từ bước lên cầu, phong bế lộ tuyến phía sau. Một trong bọn họ chính là kẻ trước đây đã giao thủ với gã trên biển(1), thủ tịch võ sĩ Kim Chính Tông của Cao Ly Vương.

Nam nhân kia cao hơn Kim Chính Tông một chút, toàn thân vận thanh y, trên lưng đeo đoản kích dài cỡ ba xích, niên kỷ khoảng ba mươi, thân hình to lớn thô hào, ý thái phong lưu, khí độ phi phàm.

Người đó vừa tới đã cười nhẹ nói:

- Hàn Triều An ở Cao Ly xin thỉnh an Thiếu soái!

Khấu Trọng trong lòng thầm lo lắng. Gã hiểu rằng mình đã trúng kế của Phó Quân Tường, lâm vào liệt cảnh trước sau thụ địch.

Bất cứ ai trong ba người này cũng đủ để ứng phó với gã, huống chi là cả bọn liên thủ.

Phó Quân Tường lại nở nụ cười mê hồn:

- Thật đúng như câu nói của Hán nhân các người, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục vô môn lại tiến vào là cớ làm sao?

(

Chương 502: Bộc lộ chân tình

Từ Tử Lăng giờ đã hiểu ý tứ câu nói “người trong mộng” Chúc Ngọc Nghiên tặng cho gã trước lúc từ biệt, vì đáp án chính là Sư Phi Huyên vừa xuất hiện. Nàng thân vận nam trang, thần sắc tự nhiên ngồi xuống bên cạnh gã, điềm tĩnh nhẹ nhàng hỏi:

- Huynh cùng Chúc Ngọc Nghiên có giao dịch gì vậy?

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt cảm thấy nhói đau, Sư Phi Huyên đối với gã rõ ràng hiểu lầm ngày càng sâu. Câu nói đó mới nghe có vẻ như lời thăm hỏi bình thường, nhưng hiểu ra thì ý tứ lại vô cùng khinh miệt coi thường, bất quá làn môi quyến rũ kia không thể thốt ra những lời nặng nề mà thôi.

Tâm sự bấy lâu gã vẫn giấu chặt trong lòng trỗi dậy, ánh mắt hướng về ngọc dung tĩnh tại như mặt hồ của nàng, nhún vai tiêu sái đáp:

- Chỉ là rỗi rãi nói chuyện mấy câu thôi.

Đôi mắt tú lệ của Sư Phi Huyên chợt buồn bã nhìn gã:

- Tử Lăng huynh lời nói có vẻ như đang cáu giận, phải chăng có việc bất bình ở trong lòng?

Từ Tử Lăng không ngờ được thiếu nữ này lại có thể khám phá ra nỗi lòng của mình, gã gượng cười đáp:

- Lời nói của ta có gì cáu giận ư? Đúng là bọn ta với Chúc Ngọc Nghiên có một giao dịch lớn thật, mục tiêu chính là sát tử Thạch Chi

Hiên.

Sư Phi Huyên khẽ thở dài:

- Quan hệ giữa hai người chúng ta sao lại biến thành căng thẳng như vậy chứ?

Từ Tử Lăng nhấc một chén trà ở giữa bàn đặt nhẹ trước mặt Sư Phi Huyên, rót cho nàng một chén thật đầy, rồi nói:

- Trong lòng Tử Lăng này, Sư tiểu thư vĩnh viễn là người mà ta tôn kính.

Làn mi tú mỹ của Sư Phi Huyên chợt nhướng lên, lộ ra biểu tình đau đớn như muốn nói “Cho dù tôn kính thì sẽ thế nào đây?”. Thần tình như vậy hiếm khi xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, vì thế càng làm cho người ta rung động. Sư Phi Huyên nâng chén trà nhấp một ngụm nhỏ, đoạn cất giọng nhu nhã:

- Ba người các ngươi đại náo Tái Ngoại một phen long trời lở đất, ngay cả thường dân ta gặp ở trên đường cũng không thể không nhắc đến mấy người. Lần này đến Long Tuyền, không phải muốn đem Ngũ Thải thạch đưa cho Bái Tử Đình chứ?

Trong lòng Từ Tử Lăng cảm xúc trào dâng mãnh liệt. Gã rất muốn giải thích cho nàng hiểu rằng mình không hề làm trái lại lời hứa sẽ tách ra không đi cùng Khấu Trọng, không giúp đỡ gã trong sự nghiệp tranh bá, nhưng như vậy sẽ khiến bí mật của Dương Công bảo khố bại lộ, những lời vừa ra đến đầu lưỡi đành phải nuốt lại:

- Ngũ Thải thạch đúng là đang ở trên mình ta, tuy nhiên vẫn chưa quyết định sẽ xử trí thế nào. Sư tiểu thư sao lại đến đây vậy?

Sư Phi Huyên chậm rãi nói:

- Lúc Chu Lão Thán đến Sơn Hải quan, đáng tiếc là Kim Hoàn Chân đã rơi vào tay của bọn người Đại Minh Tôn Giáo. May mắn là lão có phương pháp tìm kiếm tung tích của vợ, nên đã đuổi thẳng đến nơi này. Ta cũng chỉ vừa mới vào thành sáng nay thôi.

Từ Tử Lăng biến sắc:

- Không ngờ lại liên quan đến Đại Minh tôn giáo! Truy tung pháp của lão như thế nào mà thần kỳ như vậy?

Sư Phi Huyên đáp:

- Phu thê Chu Lão Thán chắc chắn có quan hệ mật thiết với Đại Minh tôn giáo. Năm đó, để trốn tránh sự truy sát của Âm Quý Phái, lão đã đến Hồi Hột núp dưới bóng của Thiện Mẫu. Sau khi quay lại Trung Nguyên, lão vẫn lo sợ nên phải xin cầu cứu nơi Vinh Giảo Giảo, vì thế mới có chuyện Kim Hoàn Chân bị bắt.

Từ Tử Lăng lại hỏi:

- Sư tiểu thư cũng biết Vinh Giảo Giảo là người của Đại Minh tôn giáo sao?

Sư Phi Huyên giải thích:

- Ta cũng chỉ nghe được qua lời kể của Chu Lão Thán thôi. Vinh Giảo Giảo chính là Diệu Phong Minh Tử trong Ngũ Minh Tử, là một trong những nhân vật lãnh đạo của Đại Minh Tôn Giáo. Tích Trần lão yêu cũng là một minh hữu cực kỳ thân cận của Đại Minh tôn giáo ở Trung Nguyên. Bọn này câu kết với nhau lớn mật làm càn, hô phong hoán vũ.

Từ Tử Lăng nói:

- Nói như vậy, giáo phái này chắc cũng muốn chiếm đoạt Tà Đế Xá Lợi. Đại Tôn thật ra là ai?

Sư Phi Huyên đáp:

- Đại Tôn thân phận thần bí, e rằng chỉ có những nhân vật lãnh đạo ở Đại Minh tôn giáo là biết thôi. Còn thân phận hiện tại của Thiện Mẫu Toa Phương chính là đại phi được sủng ái nhất của Hầu cân Thời Kiện của bộ tộc Hồi Hột. Ả nói gì bày kế gì Thời Kiện cũng đều răm rắp nghe theo.

Từ Tử Lăng không thể không lo lắng cho Bồ Tát, vội hỏi:

- Thiện Mẫu có đích thân tham gia vào cuộc tranh đoạt Xá Lợi này không?

Sư Phi Huyên trả lời:

- Khả năng đó tính ra cũng vô cùng lớn. Bất quá trước mắt, chuyện gấp gáp nhất chính là cứu Kim Hoàn Chân khỏi tay bọn người Đại Minh Tôn Giáo. Việc này ta đã đáp ứng Chu Lão Thán rồi.

Từ Tử Lăng nói nhỏ:

- Tiểu thư có cần chúng ta trợ giúp một tay không?

Sư Phi Huyên nhìn sâu vào tận đáy mắt của gã, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng, khe khẽ nói:

- Tử Lăng à! Chàng thật sự là người như thế nào vậy?

Từ Tử Lăng gượng cười đáp:

- Nàng có thể nghĩ ta là người vì mục đích bất chấp thủ đoạn cũng được. Ài! Xá Lợi rơi vào tay Thạch Chi Hiên, thực tế trong đó ta có trách nhiệm rất lớn, vì thế mới cùng Chúc Ngọc Nghiên hợp tác. Chỉ cần có thể sát tử Thạch Chi Hiên, đoạt lại Tà Đế Xá Lợi, ta sẽ không còn thấy áy náy không yên nữa.

Sư Phi Huyên nhíu mày hỏi:

- Nếu như Xá Lợi lại lọt vào tay Chúc yêu phụ thì sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Hy vọng là Chúc Ngọc Nghiên không lừa dối bọn ta. Bà ấy nói chỉ có đồng quy ư tận với Thạch Chi Hiên mới có khả năng sát tử được lão. Nếu hai kẻ lợi hại nhất trong Ma Môn này cùng chết đi, từ nay về sau Sư tiểu thư cũng không cần phải lo lắng nữa.

Thần tình Sư Phi Huyên lộ vẻ trầm tư, rồi nhẹ nhàng nói:

- Huynh vẫn chưa hề trả lời thẳng thắn vấn đề người ta vừa mới hỏi lúc nãy.

Từ Tử Lăng ra điều ngạc nhiên:

- Vấn đề gì cơ?

Sư Phi Huyên nhìn gã thật lâu rồi nhắc lại:

- Từ Tử Lăng thực sự là người thế nào?

Từ Tử Lăng cứng họng không biết đáp làm sao. Nhìn vào ánh mắt sâu thẳm trong veo của nàng, trong lòng gã trào dâng những tình cảm khó nói thành lời, một lúc sau mới mở miệng:

- Sư tiểu thư sao lại muốn biết ta là người thế nào?

Đôi má trắng như sương tuyết của Sư Phi Huyên chợt hồng lên, giọng nói thì vẫn bình tĩnh và từ tốn:

- Là vì Phi Huyên vô cùng muốn biết!

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt dâng lên một nỗi khát khao cháy bỏng. Nếu như có thể cùng thiếu nữ đẹp tựa thiên tiên, thuần khiết trong trắng cả thể xác lẫn tâm hồn này cưỡi ngựa rong ruổi trên đại thảo nguyên, đời này còn mong gì hơn nữa? Nhưng rồi gã cũng biết chuyện đó tuyệt không thể nào xảy ra, đành cảm thán:

- Từ Tử Lăng này là loại người gì, thiết nghĩ không nên chính miệng mình nói ra. Vả lại, những vấn đề kiểu như thế, chỉ sợ không ai có thể trả lời được. Ta và Khấu Trọng xuất thân nơi chợ búa, tính tình thô dã khó thuần, nhiều chuyện thực sự không thể kiềm chế, nếu không Sư tiểu thư đâu có tức giận bọn ta như vậy.

Sư Phi Huyên lắc đầu:

- Đúng là đã có lúc người ta cực kì giận chàng. Nhưng vừa rồi nhìn thấy huynh, những tức giận đó đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung, nếu không người ta đã chẳng tới đây gặp mặt như thế này.

Từ Tử Lăng sững sờ hỏi:

- Nàng thật sự không còn tức giận ta sao?

Sư Phi Huyên than:

- Người ta hiện giờ chỉ biết tự giận mình đã đánh giá quá thấp tình huynh đệ giữa huynh và Khấu Trọng. Có chàng trợ giúp Khấu Trọng tranh thiên hạ, lại thêm Đột Lợi cũng cùng phe với hai người, Trung Thổ đến lúc nào mới có ngày được thái bình an lạc đây?

Từ Tử Lăng nghiêm giọng:

- Tiểu thư có thể yên tâm, ta tuyệt không tham gia vào đại nghiệp tranh bá của Khấu Trọng đâu.

Sư Phi Huyên nói:

- Như vậy thì sao? Khấu Trọng sau lưng có Tống Khuyết toàn lực giúp đỡ, cho dù hắn không được thuận lợi ở phương Bắc, nhưng ở phương Nam hùng cứ thì dư sức. Không thể ngờ cục diện nhất thống của Đại Tùy mới chỉ duy trì được một thời gian ngắn, thiên hạ đã lại quay về thế Nam Bắc đối đầu, người đánh qua kẻ đánh lại. Vì thế Phi Huyên mới muốn biết Từ Tử Lăng chàng thật sự là người thế nào. Nếu chàng đúng như Phi Huyên vẫn tưởng tượng, thì phải nghĩ một biện pháp gì đó trong tình hình này chứ?

Từ Tử Lăng bị những lời nói sắc bén của nàng làm cho không biết cách nào mà đáp, chỉ đành cười lảng:

- Đợi Lý Thế Dân ngồi lên ngai vàng, chúng ta lại tiếp tục thảo luận chuyện này được không?

Sư Phi Huyên lườm gã một cái rồi đáp:

- Nhớ là huynh nói vậy rồi đấy nhé! Phi Huyên còn một chuyện muốn hỏi.

Từ Tử Lăng nhẹ nhõm cả người, bởi vì thần thái của Sư Phi Huyên đối với gã hiện tại đã lại như lúc trước. Gã ung dung nói:

- Tiểu thư xin mời cứ nói ra.

Sư Phi Huyên đi thẳng vào vấn đề:

- Chuyện Dương Công Bảo Khố thật sự là như thế nào? Nếu như hai người không biết “trong khố có khố”, làm sao có thể lấy Xá Lợi ra được?

o0o

Khấu Trọng cảm giác được mấy người này binh khí chưa xuất ra mà khí thế đã sớm bao phủ lấy gã. Chỉ cần gã có bất kỳ một hành động nào, ngay như nhảy xuống sông tẩu thoát, lập tức bọn họ sẽ toàn lực liên thủ tấn công, không cần nói cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Hàn Triều An là một trong ba người mà Trác Kiều chỉ định Khấu Trọng phải giết. Mặc dù cuối cùng cũng gặp được đối tượng, nhưng hiện tại gã e rằng người bị giết là mình chứ không phải là hắn, thật đúng là chuyện khiến người ta không sao cam tâm được.

Do mối quan hệ với Phó Quân Sước, trong tiềm thức gã không hề coi tiểu sư di Phó Quân Tường là địch nhân, vì thế mới hoàn toàn không để tâm cảnh giác, dẫn đến bị hãm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan này. Nếu có giao chiến, Phó Quân Tường khẳng định sẽ hạ thủ không hề lưu tình, còn gã thì không thể nào mạnh tay với nàng ta được.

Chuyện thắng hay bại, không cần phải nghĩ cũng có thể đoán ra kết quả rồi.

Kim Chính Tông vốn nổi danh binh khí nào cũng có thể đắc tâm ứng thủ. Hắn khoác trên người bộ võ sĩ phục màu trắng của Cao Ly, bất luận khăn quấn đầu, thắt lưng hay giày đều cùng sắc trắng, nói chính xác là toàn thân đều một màu trắng. Hắn đứng đối diện với Phó Quân Tường đang chặn ở bên kia cầu, làm người ta cảm nhận được phong thái đơn giản không màu mè của dân tộc này.

Khấu Trọng để ý thấy eo Kim Chính Tông đeo hai thanh kiếm, một dài một ngắn, khẳng định không dễ thi triển. Có điều nếu như sử dụng tốt đương nhiên sẽ đủ cả hiểm lẫn kỳ, khó mà đối phó.

Năm đó cùng hắn giao thủ, Khấu Trọng tự biết mình vẫn còn kém đối phương một chút, may mắn dựa vào sóng gió theo biển lớn mà thoát thân. Bây giờ xem tinh thần khí độ như thế kia, hiển nhiên có thể thấy công lực của hắn đã tiến thêm một bước, cho dù đơn đả độc đấu, hươu chết về tay ai cũng khó nói trước.

Nét mặt Hàn Triều An đối với Khấu Trọng lộ vẻ rất khách khí. Tiến lên một bước, hắn mỉm cười hỏi:

- Thiếu soái không phải đi cùng Bạt huynh và Từ huynh sao? Tại sao hiện tại lại chỉ có một thân một mình ở đây vậy?

Những người vốn đang định đi qua cầu đã nhận thấy không khí kiếm bạt cung giương, tình hình có thể xảy ra đại chiến bất cứ lúc nào. Tất cả đều không dám không tránh né, đa phần theo hai cây cầu ở hai bên tả hữu gần đó mà qua sông, cũng có một số người đứng lại ở đằng xa để xem nhiệt náo.

Khấu Trọng cười hì hì:

- Hàn huynh nếu muốn gặp bọn họ thì không gì dễ hơn, chỉ cần đi

cùng tiểu đệ vài bước là được.

Phó Quân Tường giận dữ nói:

- Vẫn còn hồ ngôn loạn ngữ! Bây giờ ta cho ngươi hai con đường để chọn, một là giao Ngũ Thải thạch, sau đó phế bỏ võ công, cách còn lại là đổ máu trên cầu này, rồi để mạng tại đây.

Khấu Trọng gãi đầu đáp:

- Mẹ không hề dạy ta cách tự phế bỏ võ công của mình, có lẽ tiểu sư di trước tiên nên mật truyền pháp quyết, sau đó mọi người sẽ cùng thương lượng tiếp.

Kim Chính Tông cười lớn:

- Hảo đảm sắc! Thiếu soái tựa hồ không xem chúng ta ra gì.

Khấu Trọng nhăn nhó cười:

- Kim huynh nói chơi rồi, ngươi xem ta ngang với Phó Dịch Lâm hay Tất Huyền sao? Làm sao dám coi các người không ra gì, vấn đề là ta quả thật không biết phương pháp tán công, trên người cũng không có Ngũ Thải thạch, xem ra đành phải lĩnh giáo Cao Ly tuyệt học của ba vị vậy.

Phó Quân Tường hét lên một tiếng lanh lảnh, trường kiếm xuất ra, nhằm thẳng đầu Khấu Trọng chém tới.

Song kích của Hàn Triều An, đôi kiếm một dài một ngắn của Kim Chính Tông cũng đồng thời được rút ra, công thẳng tới gã.

Khấu Trọng cười lớn, không thèm để ý đến kiếm của Phó Quân

Tường đang chém tới đầu mình, cũng chẳng hề bạt xuất Tỉnh Trung Nguyệt, gã nhanh chóng xông về phía trước, lao vào thân thể thơm ngát của vị tiểu sư di.

Phó Quân Tường hét lớn “Vô lại!”, tiếp đó thu kiếm lùi lại.

Nguyên lai cái động tác không ra chiêu ra thức quái quỷ kia hoàn toàn là Khấu Trọng chợt nghĩ ra để đối phó với Dịch Kiếm Thuật của nàng. Linh cảm này nảy sinh từ lần ở trong cung của Vũ Văn Hóa Cập, gã xuất đao không theo phương pháp nào, ngược lại khiến cho Phó Quân Tường không có cách nào phát huy uy lực của Dịch Kiếm Thuật.

Khấu Trọng buộc phải có hành động đầy vẻ vô lại ấy, bởi nếu như để Phó Quân Tường triển khai kiếm pháp, khẳng định hắn không thể phân tâm mà đối phó với đợt liên thủ tấn công mãnh liệt của Hàn Triều An và Kim Chính Tông từ phía sau, điều đó có thể đưa gã vào chỗ chết.

Sau khi ép cho Phó Quân Tường phải biến chiêu, Khấu Trọng xoay người, áo choàng da dê cùng Tỉnh Trung Nguyệt đồng thời tung ra, giống như một đám mây trắng quét qua hai người Kim Hàn. Gã lại vận kình khí vào, tà áo giống như một cơn lốc xoáy cuồng bạo đánh về phía bọn họ

Kỳ chiêu lăng lệ như thế, hai người kia chưa từng thấy qua.

Dương bì bào trước tiên quét qua song kích của Hàn Triều An. Người này không hổ có thể cùng với Thâm Mạt Hoàn, Hồ Diên Kim trở thành đầu lĩnh mã tặc danh trấn tam phương, tả kích chém vào áo bào, còn kích kia nhanh như chớp nhằm thẳng vào mặt Khấu Trọng đâm tới. Trong lòng hắn thầm nghĩ chỉ cần cản được chiêu này của Khấu Trọng, Kim Chính Tông sẽ có cơ hội nhất cử giết địch.

Đột nhiên “keng” một tiếng, tả kích của Hàn Triều An chém vào không phải là dương bì bào đã được quán chú kình khí, mà lại là vỏ thanh Tỉnh Trung Nguyệt giấu sẵn trong đó. Những tính toán từ trước của hắn đều trật lất, thân hình bị chấn động lui về phía sau, cả cánh tay tê dại.

Đuôi áo bào của Khấu Trọng sau khi quét vào kích bên tay phải của Hàn Triều An, thuận thế tiếp tục cuốn về phía Kim Chính Tông đang lao tới.

Tên này nào có ngờ được đồng bọn lại không chịu nổi một chiêu của Khấu Trọng, vội vàng lùi lại, đồng thời nảy sinh cảm giác kinh hãi.

Khấu Trọng thuận tay bạt xuất Tỉnh Trung Nguyệt, trở tay chém ra phía sau.

“Keng!”

Trường kiếm của Phó Quân Tường công đến lần thứ hai liền chém ngay vào đao phong của gã.

Loa Hoàn Kình như núi lửa phun trào đột ngột truyền qua.

Một đằng khí thế như cầu vồng toàn lực phát đao, một đằng thì vừa mới bị ép biến chiêu, dù cho Phó Quân Tường có cao minh đến đâu cũng bị gã tiểu sư điệt này dùng dịch kiếm đối chọi với dịch kiếm, thất thế tới nỗi liên tục lùi lại đằng sau giống như bị điện giật.

Khấu Trọng không nhân cơ hội này để đào tẩu, cũng chẳng hề thừa thắng truy kích, chỉ thấy gã bất ngờ cho đao vào vỏ, bình tĩnh khoác áo choàng lên, rồi cười dài nói:

- Vạn sự đều có thể thương lượng! Ta và tiểu sư di chỉ là hiểu lầm nhất thời, đối với hai vị đại ca đây đều không có con bà nó thâm cừu đại hận gì, sao cứ phải choảng nhau thế này? Mọi người cùng nhau đi ăn cơm Hưởng Thủy có phải tốt hơn không? Chớ có hiếu thắng đánh sống đánh chết, coi rẻ sinh mạng như thế!

Phó Quân Tường chĩa thẳng kiếm vào Khấu Trọng, mũi kiếm không ngừng rung động như thể sợ đến nỗi run rẩy. Chỉ có người đối diện như gã mới cảm thấy đây là một loại kiếm pháp vô cùng huyền ảo, có thể đem toàn thân công lực tích tụ vào kiếm phong, đồng thời hướng tấn công lại biến hóa vô định làm cho đối phương khó mà lường trước được.

Chiêu này nếu mà công đến, khí thế sẽ như đâm xuyên núi sông, hai bên tuyệt không còn đường rút lui, tất sẽ có người nằm lại trên cầu.

Đó mới chính là võ công thật sự của Phó Quân Tường.

Khấu Trọng trong lòng kêu khổ, trên trời có mẹ đang dõi theo, hắn làm sao có thể sát thương tiểu sư muội của bà.

Hàn Triều An và Kim Chính Tông sau khi chấn chỉnh trận cước đã từ từ tiến về phía gã. Họ Hàn cất tiếng cười lớn rồi nói:

- Thiếu soái ngươi không phải vừa mới chân ướt chân ráo bước vào giang hồ chứ? Đã hơn mười ngày nay chúng ta chờ đợi để cung hầu đại giá, khó lắm cuối cùng ngươi mới xuất hiện, chuyện này không phải đơn giản như ăn cơm uống rượu đâu.

Bỗng nhiên tiếng vó ngựa vang lên, một đội nhân mã phóng như bay tới, những người đứng xem vội vàng chạy tứ tán, khung cảnh nhất thời loạn cả lên.

Người dẫn đầu chính là Túc Mạt Mạt Hạt vũ sĩ Diêu Hát. Hắn tới bên Khấu Trọng nói lớn:

- Thiếu soái giá lâm Long Tuyền, Đại vương có lời mời lập tức nhập quan tương kiến.

o0o

Từ Tử Lăng nén tâm sự xuống, rồi thản nhiên đáp:

- Dương Công bảo khố không những là “trong khố có khố”, mà còn phân ra khố thật khố giả, khố chính khố phụ nữa, Sư tiểu thư minh giám!

Ngọc dung của Sư Phi Huyên vẫn tĩnh lặng như mặt nước, tựa như nàng đã biết chuyện là như vậy, lời nói vẫn điềm tĩnh nhẹ nhàng:

- Tại sao đến giờ lại khẳng khái nói ra như thế?

Từ Tử Lăng đưa mắt quan sát cảnh chợ búa náo nhiệt của tòa thành kỳ lạ mà hai người đang dừng chân này, gã trầm tư trả lời:

- Có thể là vì nơi đây cách Trung Thổ xa quá, xa đến nỗi khiến cho ta cảm thấy tất cả những chuyện phát sinh ở Trường An giống như một giấc mộng không có thực. Cũng có thể vì ta cảm nhận được nàng tuyệt không bán đứng chúng ta, đem chuyện này nói với Lý Thế Dân.

Đôi mắt tuyệt đẹp của Sư Phi Huyên bỗng lộ vẻ dịu dàng ôn nhu như ánh trăng, nàng nhẹ nhàng lắc đầu rồi cất tiếng, giọng êm như nước chảy mây trôi:

- Phi Huyên đương nhiên sẽ không nói. Ài! Người ta đã cố hết sức rồi, trong cái dòng xoáy tranh giành thiên hạ này không hề có chỗ

dung thân cho Phi Huyên. Kết thúc chuyện này, người ta sẽ quay lại Tĩnh Trai, trừ phi có chuyện bất đắc dĩ, sẽ không bước chân vào nhân thế nữa.

Từ Tử Lăng thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Sư Phi Huyên chớp mắt ngưng thần nhìn gã, đoạn cất giọng ôn nhu:

- Tử Lăng có thể nghe một lời khuyên của Phi Huyên không?

Từ Tử Lăng tuy biết rõ rốt cuộc chuyện này đến một ngày nào đó sẽ xảy ra, chính là việc Sư Phi Huyên quay lại Tĩnh Trai tiềm tu Thiên đạo vĩnh viễn không bước chân vào chốn phàm trần nữa, nhưng khi đối diện với sự thật, lại không có cách nào khống chế được tình cảm nổi lên mãnh liệt như trời đất đảo điên trong lòng, cảm giác vĩnh viễn mất đi nàng khiến tâm hồn gã tan nát.

Sư Phi Huyên cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

- Đã hiểu ra chưa, Từ Tử Lăng? Phi Huyên thật sự vui mừng khi thấy chàng để lộ chân tình như thế. Chàng chỉ có một khuyết điểm, chính là phiền muộn gì cũng không lộ ra mặt, cứ chôn giấu tình cảm của mình vào sâu trong lòng, đã không nói ra, lại càng không tranh thủ tiến tới. Đó chính là lời Phi Huyên muốn nói với chàng.

Từ Tử Lăng ngẩn ngơ nhìn nàng, lát sau hít sâu một hơi rồi ngập ngừng hỏi:

- Phi Huyên không phải muốn cổ vũ rằng, trước khi nàng quay lại Tĩnh Trai, tiểu đệ phải toàn lực theo đuổi đó chứ?

Hai má của Sư Phi Huyên bỗng đỏ ửng lên, ra vẻ không vui lườm gã một cái, như giận mà không phải giận, thần thái khiến người ta không thể không động lòng, đôi mi tú lệ hơi nhướng lên:

- Chàng thật là…! Sao có thể suy luận ra như thế chứ, người ta muốn nói đến chuyện giữa chàng và Thạch Thanh Tuyền cơ. Ài! Thật không ngờ chàng lại có thể nói ra được những lời như vậy.

Từ Tử Lăng giống như đang lơ lửng trên mây sảy chân rơi thẳng xuống phàm trần, gã cười gượng gạo:

- Lần đầu tiên bộc lộ chân tình đã bị trách là miệng lưỡi khinh bạc, xem ra giữ lại trong lòng vẫn tốt hơn.

Nét mặt của Sư Phi Huyên đã trở lại bình thường, nàng mỉm cười dịu dàng nói:

- Thuốc đắng giã tật, sự thật mất lòng. Phi Huyên đối với Tử Lăng cuối cùng đã vượt qua đạo bằng hữu rồi. Chàng là người đầu tiên khiến người ta như vậy.

Từ Tử Lăng bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm như được giải thoát, không biết là vì đã có thể nói ra những điều thầm kín trong lòng, hay là vì Sư Phi Huyên đối với gã không hề vô tình như vẻ bề ngoài. Câu nói cuối cùng của nàng khiến tim gã đập loạn cả lên.

Tuy vậy gã vẫn làm bộ cười một tiếng, ung dung nói cứng:

- Ta không có ý định tranh thủ, cũng như không dám để lộ chân tình, bởi vì ta không muốn miễn cưỡng khiến người khác khó nghĩ. Đây không phải gọi là cái mà mình không muốn thì đừng nên đẩy cho người khác đó hay sao?

Sư Phi Huyên nhún đôi vai nhỏ nhắn, chuyển sang chuyện khác:

- Tử Lăng có biết nếu Thạch Chi Hiên thật sự có thể dựa vào Tà Đế Xá Lợi để bổ sung khiếm khuyết thì người lão muốn giết nhất là ai không?

Từ Tử Lăng biến sắc hỏi:

- Là ai?

Sư Phi Huyên lườm hắn một cái rồi nói:

- Tử Lăng đã đoán ra rồi, phải không?

Từ Tử Lăng hít một hơi thật sâu, giọng gã lộ vẻ kinh hãi:

- Chẳng lẽ lại chính là con gái của lão ư?

Sư Phi Huyên trầm giọng nhấn mạnh từng chữ:

- Thạch Thanh Tuyền chính là hóa thân của Bích Tú Tâm, điểm yếu duy nhất của Thạch Chi Hiên.

(

Chương 503: Muốn đùa với lửa

Khấu Trọng theo các võ sĩ Túc Mạt cưỡi ngựa về phía Ngũ thành, rồi từ Chu Tước môn nhập thành, trong lòng thấy như mình được quay lại Trường An ở Trung Thổ. Hai bên tả hữu nhà cửa san sát như rừng, chỉ có điều những vũ sĩ đi lại trên đường có điểm khác với Đường quân, khiến cho người ta không biết đâu là thật là giả nữa.

Lúc đến cổng lớn của cung thành là Thừa Thiên môn, một quan văn khoảng bốn mươi tuổi ra cửa tiếp đón, thi lễ xong tự mình giới thiệu:

- Bột Hải quốc hữu thừa Khách Tố Biệt, cung nghênh đại giá Thiếu Soái!

Khấu Trọng vội nhảy xuống ngựa hồi lễ.

Khách Tố Biệt tuy mặc trang phục của quan văn, nhưng xem ngoại hình và khí độ, hai bên thái dương huyệt lại gồ cao, có thể khẳng định là cao thủ võ công hạng nhất lưu. Người này ngũ quan đoan chính, tướng mạo bất phàm.

Khách Tố Biệt tỏ vẻ áy náy nói:

- Thật là không may, Đại Vương vừa rồi nghe tin Tú Phương đại tiểu thư đã đến thành ngoại, người không thể không lập tức xuất thành nghênh đón, nên không thể tới đón Thiếu Soái. Bởi vậy, Đại vương lệnh cho hạ quan chuyển lời xin lỗi tới Thiếu Soái, liệu có thể hẹn lúc nào đó kiến diện được không?

Khấu Trọng trong lòng chấn động, bụng kêu thầm rằng Thượng Tú Phương cuối cùng cũng đã đến. Lúc này gã làm gì còn tâm tình để trách Bái Tử Đình không tiếp đãi trọng thị chứ, huống hồ trước khi nắm chắc được số cung tên mà Mã Cát đã trù bị cho Bái Tử Đình đang ở đâu, gã căn bản chẳng có chút hứng thú nào mà gặp mặt Bái Tử Đình cả. Nghĩ vậy gã vội nói:

- Ngày mai được không?

Khách Tố Biệt vui vẻ nói:

- Đại Vương đã sớm có phân phó, nhất thiết tuân theo ý của Thiếu Soái. Vậy chọn giờ Dậu ngày mai đi, Đại Vương sẽ thiết yến để Thiếu Soái tẩy trần. Còn chỗ ăn nghỉ, hạ quan đã an bài sẵn sàng cho Thiếu Soái rồi.

Khấu Trọng cười nói:

- Tiểu đệ sẽ nhập cung bái kiến Đại Vương đúng giờ, còn vấn đề ăn ở thì không làm phiền Khách huynh đâu.

Sau vài câu khách khí, gã cáo từ rồi ly khai.

o0o

Từ Tử Lăng ngẩn ngơ nhìn Sư Phi Huyên, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của Thạch Thanh Tuyền, tình cảm bấy lâu dành cho nàng chợt trào dâng.

Gã chưa từng đặt mình vào vị trí của Thạch Thanh Tuyền để tưởng tượng ra vết thương sâu đậm của nàng khi chứng kiến tình cừu của phụ mẫu. Đến thời khắc này, được chính miệng của Sư Phi Huyên nói ra sự thực tàn khốc đó, bất giác gã ngầm hạ quyết tâm, dù có

phải chết cũng sẽ ngăn không cho chuyện này xảy ra. Đúng là thảm kịch nhân luân, gã tuyệt không thể để cho thiếu nữ xinh đẹp đáng thương đó phải chết trong ma thủ của phụ thân nàng.

Sư Phi Huyên than:

- Phi Huyên từng gợi ý Thanh Tuyền tới Tĩnh Trai lưu lại một thời gian, hoặc ẩn cư nơi vắng vẻ nào khác, nhưng cuối cùng đều bị nàng cự tuyệt. May ra Tử Lăng có thể khuyên nàng chăng?

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Tính tình Thạch Thanh Tuyền mạnh mẽ, ta nói chỉ sợ nàng ấy nghe không lọt tai thôi.

Sư Phi Huyên ôn nhu nói:

- Tử Lăng có biết chàng chính là nam tử đầu tiên được Thanh Tuyền mời đến U Lâm Tiểu Trúc không?

Từ Tử Lăng thấy đau đớn trong lòng, chỉ nói:

- Nàng ấy mời ta không phải vì chuyện tình cảm nam nữ gì, chẳng qua chỉ vì muốn giải quyết vấn đề Bất Tử Ấn Quyển, để sau đó có thể an tâm ẩn cư mà thôi.

Miệng Sư Phi Huyên lộ ra một nụ cười dí dỏm:

- Chàng sao có thể khẳng định như thế? Tâm sự của một thiếu nữ, chàng có thể hiểu được bao nhiêu? Không biết đã từng bỏ chút công sức nào tìm hiểu hay chưa?

Từ Tử Lăng tỏ vẻ không bằng lòng trừng mắt nhìn nàng nói:

- Phi Huyên xem ra cố tình gán ghép ta và Thạch Thanh Tuyền. Phật gia không phải vẫn nói mọi việc tùy duyên sao, không hiểu trong lòng tiểu thư thật sự muốn gì?

Khuôn mặt thông minh của Sư Phi Huyên đỏ hồng lên. Nhìn gã với mắt đẹp long lanh như giọt nước, nàng nhẹ nhàng than:

- Là Phi Huyên không tốt, nói chuyện đó vào thời điểm này quả thực không thích hợp, chẳng trách đã làm Tử Lăng hiểu lầm lời khuyên của người ta. Chàng có thể bỏ qua những lời không phải vừa rồi của Phi Huyên không?

Từ Tử Lăng buột miệng:

- Không thể được!

Nói xong gã liền cảm thấy mình đã có phần bất kính với vị tiên tử này, nhưng lời đã thốt ra sao có thể thu hồi được. Chẳng hiểu có phải vì thấy nàng sắp sửa rời xa phàm trần, hoặc vì thần thái mê người cùng giọng nói mềm mại nhẹ nhàng của nàng hay không? Điều này tự bản thân Từ Tử Lăng cũng chẳng hiểu rõ nữa.

Sư Phi Huyên không ngờ lại để lộ ra dáng vẻ ngượng ngùng của nữ nhân, nàng cúi đầu tránh ánh mắt rực sáng của gã, vùng vằng nói khẽ:

- Tử Lăng sao lại như vậy? Sao có thể nói ra những lời vô lễ như vậy với Phi Huyên?

Từ Tử Lăng nhớ lại điệu bộ vô tình khi nàng mặc phật bào lúc gặp gã ở Trường An, trong lòng chợt nổi lên niềm vui tự gã cũng khó mà giải thích, đoạn hạ giọng:

- Tiểu đệ có một đề nghị lưỡng toàn kỳ mỹ.

Sư Phi Huyên dần bình tĩnh lại, ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt gã, nghiêm nghị nói:

- Nói thử xem nào!

Từ Tử Lăng lại ung dung cười:

- Không nói nữa! Nếu không Phi Huyên sau này sẽ chẳng muốn thấy ta nữa.

Sư Phi Huyên lườm gã một cái:

- Nếu chàng không nói ra, người ta thật sự có thể không muốn gặp lại chàng nữa đó.

Từ Tử Lăng trong lòng chợt rung động, hai câu nói đó rõ ràng rất có tình ý.

Tự nhiên gã có cảm giác đang chơi đùa với lửa.

Bản thân gã thì như vậy, liệu Sư Phi Huyên có thể bình thường được không?

Bắt đầu chỉ là một đốm lửa nhỏ, nhưng giờ hỏa thế đã bùng phát khó mà dập tắt, đại thảo nguyên cũng có thể phải cháy thành tro tàn, người thường làm sao mà chế ngự được.

Từ Tử Lăng hạ giọng hỏi nhỏ:

- Ở chốn này, hai ta có thể coi là chiến hữu kề vai tác chiến không?

Sư Phi Huyên gật đầu:

- Có thể nói như vậy.

Từ Tử Lăng gần như lâm trận tới lúc quan trọng chợt muốn rút lui, cuối cùng sau khi hít vào một hơi, gã lại nói tiếp:

- Phi Huyên trước khi quay về Tĩnh Trai, có dám để tinh thần của mình thử qua tư vị ái tình không?

Nét mặt Sư Phi Huyên lập tức chuyển thành nghiêm trang, ngọc dung tĩnh như mặt nước. Nàng nhìn gã không chớp một hồi lâu, sau đó mỉm cười nói:

- Từ xưa đến nay mấy ai lọt qua được lưới tình, biết vậy mà Tử Lăng vẫn nhẫn tâm để Phi Huyên hãm thân hiểm địa sao?

Từ Tử Lăng vui mừng cười đáp:

- Chỉ là ta muốn vì chính mình mà nói ra những lời thật lòng thôi! Tiểu thư cũng không cần phải lo lắng như thế.

Sư Phi Huyên lườm gã, nét môi xinh thoáng vẻ đau buồn, nhẹ nhàng nói:

- Vấn đề của người ta chính là không thể nhẫn tâm lừa dối chàng, mà muốn nói với chàng những lời vô tình lại càng khó hơn, Từ Tử Lăng chàng sao lại dồn Phi Huyên vào thế tiến thoái lưỡng nan như vậy?

Từ Tử Lăng ra điều hối lỗi:

- Tiểu thư đã có thể nói ra những lời này, tiểu đệ cảm kích vô cùng. Có chỗ nào mạo phạm, xin tiểu thư rộng lượng. Ài! Để lộ ra chân tình đâu có phải là chuyện hảo sự gì, đúng không?

Sư Phi Huyên lừ mắt nhìn gã, vừa cười vừa nói:

- Chàng tuy miệng thì bảo lời nói của mình không phải, lại còn xin tha lỗi, nhưng thực sự trong lòng đâu có hối lỗi. Bất quá Phi Huyên cũng không có ý trách cứ gì, đợi người ta quay về nghĩ kỹ đã được không?

Từ Tử Lăng thất thanh:

- Nghĩ cái gì?

Sư Phi Huyên làm như không có chuyện gì:

- Đương nhiên là nghĩ về đề nghị của Từ công tử rồi, còn việc gì khác nữa đây?

o0o

Lúc Khấu Trọng quay lại Tứ Hợp viện, Từ Tử Lăng đang ngồi ngẩn ngơ bên cạnh hồ nước nóng, ba chú ngựa đã được gã cho ra khỏi chuồng, đang nhởn nha ăn cỏ ở quanh đó.

Khấu Trọng đến vỗ về chúng một lát, rồi tới bên cạnh Từ Tử Lăng ngồi xuống nói:

- Ngươi biết vừa rồi ta gặp phải ai không?

Nói rồi gã kể lại chuyện vừa xảy ra, cuối cùng lấy làm lạ hỏi:

- Ngươi đang nghĩ gì thế? Thần tình sao lại cổ quái vậy, có phải vừa rồi đã nói chuyện với Ngọc Thành không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Không phải! Bất quá ta đã biết Ngọc Thành đang ở chỗ nào rồi, là Chúc Ngọc Nghiên bảo cho ta.

Tiếp đó gã thuật lại cuộc nói chuyện với Chúc Ngọc Nghiên.

Khấu Trọng rùng mình:

- Thạch Chi Hiên không ngờ cũng đã tới Long Tuyền, sao lão lại ngu ngốc chui đầu vào rọ thế nhỉ?

Từ Tử Lăng như không nghe hắn nói gì, miệng lẩm nhẩm:

- Ta vừa gặp Sư Phi Huyên!

Khấu Trọng cũng cảm thấy bất ngờ, liền quay sang làm bộ kiểm tra kỹ càng thần tình của vị huynh đệ, rồi cất giọng thăm dò:

- Nàng ta chịu không được nên đến đây tìm ngươi, phải không?

Từ Tử Lăng phát cáu đáp:

- Nàng ấy gặp được Chu Lão Thán vừa mới thoát khỏi tay Đại Minh tôn giáo, sau đó vì muốn cứu tiếp Kim Hoàn Chân khỏi bọn chúng nên truy thẳng tới đây.

Khấu Trọng trầm ngâm:

- Chắc nàng ta từ miệng của tiểu Tuấn mà biết được hai cái xác đó là

giả, vậy thì chắc là nàng ta tìm được lão Chu ở Sơn Hải quan. Ngươi có hỏi xem ở Sơn Hải quan kẻ nào là người của Đại Minh tôn giáo không?

Từ Tử Lăng lúng túng:

- Có cơ hội gặp lại ta sẽ hỏi.

Khấu Trọng cười lớn, lại vỗ vai gã vui vẻ nói:

- Chuyện đó không thành vấn đề, là huynh đệ với nhau, ta làm sao trách ngươi được. Hà hà! Đừng có dấu ta nữa! Ngươi và Sư Phi Huyên chắc hẳn đã thề thốt chung thân, vì thế dáng vẻ của ngươi mới cổ quái thế này chứ.

Từ Từ Lăng than:

- Thề thốt chung thân? Ngươi đừng đem chuyện của ta ra mà đùa cợt chứ! Phi Huyên đã nói với ta, sau khi chuyện này kết thúc lập tức sẽ quay lại Tĩnh Trai không ra ngoài nữa, cũng không can thiệp vào đại nghiệp tranh bá thiên hạ của ngươi nữa.

Khấu Trọng kêu lên thất thanh:

- Cái gì?

Từ Tử Lăng ngửa mặt nhìn trời, thở ra một hơi:

- Ta phải chăng là người bất cứ việc gì cũng giấu kín trong lòng?

Khấu Trọng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Nhưng ta thật sự không có cảm giác này, cũng có thể là vì ngươi

chưa từng che dấu sự bất mãn đối với ta.

Rồi gã lại hưng phấn đặt tay lên vai Từ Tử Lắng, tò mò hỏi:

- Tại sao bỗng nhiên ngươi lại nghĩ như thế, có phải là Sư tiên tử nói không?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ta hiện giờ đang muốn có người để tâm sự đây. Ngươi có hứng thú nghe không?

Khấu Trọng vỗ ngực nói lớn:

- Cả đời chỉ có hai huynh đệ ta, ngươi không nói với ta thì nói với ai đây?

Từ Tử Lăng liền hạ giọng:

- Trong mười ngày tới, ta muốn toàn lực theo đuổi Sư Phi Huyên, hưởng thụ tư vị ái tình mà đã biết trước không hề có tương lai, nhưng lại sợ làm hỏng thanh tu của nàng, trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

Khấu Trọng nghe xong trợn mắt há miệng. Thực tế gã có nằm mộng cũng không nghĩ ra cái tên Từ Tử Lăng này lại có thể can đảm, không úy kỵ mà quyết liều một phen như thế.

Từ Tử Lăng lộ vẻ hoài nghi:

- Có phải ta rất ngốc không?

Khấu Trọng chuyển sang dáng vẻ một chuyên gia tâm lý, gã phân

tích:

- Sư Phi Huyên có đồng ý không? Nếu nàng ta một mực cự tuyệt, đối với ngươi sẽ là đả kích nghiêm trọng khó mà tính trước được, đừng quên trong chuyện tình cảm ngươi là người yếu đuối lắm đấy.

Từ Tử Lăng giống như một đứa trẻ đang cần giúp đỡ vội nói:

- Nàng ấy nói để suy nghĩ thêm đã.

Khấu Trọng thất thanh:

- Cái gì? Không ngờ ngươi đã cùng nàng ta nói qua vấn đề chính rồi, không phải chuyện này chỉ có thể làm mà không thể nói ra sao? Con bà nó là con gấu, nàng ta định suy nghĩ cái gì?

Từ Tử Lăng phì cười:

- Nói bậy đủ chưa? Bây giờ chính là lúc ta hạnh phúc nhất. Thực ra kỳ vọng của ta đối với Sư Phi Huyên không nhiều, chỉ mong nàng không trách cứ hoặc làm mặt lạnh với ta mà thôi. Không biết có phải vì chúng ta đang ở miền đất lạ lẫm này hay không? Trước đây ở Trung Thổ bị bao điều cấm kỵ gò bó, giờ tại nơi xa xôi này những chế ước đó hoàn toàn mất hiệu lực, ta chợt muốn làm điều gì đó thật vui vẻ thoải mái. Ta thật sự có điểm thất thường, bất quá nàng ấy cũng không khác ta là mấy đâu.

Khấu Trọng vỗ mạnh vào vai gã:

- Hảo tiểu tử! Trước giờ ngươi đúng là chân nhân bất lộ tướng, khiến ta rất lo lắng chuyện chung thân đại sự của ngươi, chỉ sợ sau khi chúng ta chia tay ngươi sẽ đi làm hòa thượng, nào biết được ngươi cũng vướng vào ải tình như vậy. Ta nghĩ ngươi cứ việc tiến hành,

đừng lo hậu quả, đơn giản là đem toàn lực chiếm lấy tiên tử ấy vào trong tay, sau này phu thê nghĩa nặng tình sâu, cùng nhau đi đến chân trời góc biển, đời người cũng chỉ có thế, còn tiếc gì nữa?

Từ Tử Lăng bực mình nói:

- Thỉnh giáo với hạng người trong mắt chỉ có thành quả công lợi như ngươi thật chẳng khác gì hỏi đường kẻ mù. Thôi đừng nói lời thừa nữa, việc cần kíp trước mắt chính là tìm hiểu xem Ngọc Thành đã xảy ra chuyện gì? Sau đó thử xem có thể thông qua hắn mà tìm được tung tích của Kim Hoàn Chân hay không, cuối cùng thì xuất thủ cứu người.

Khấu Trọng cố chèo kéo:

- Việc đó đương nhiên, bất quá chuyện vừa rồi ta vẫn chưa nói hết…

Từ Tử Lăng ngắt lời gã:

- Ngươi làm gì có khả năng nói ra những lời có tính xây dựng chứ, tiết kiệm sức lực đi!

Khấu Trọng cười nói:

- Ta chỉ là muốn biểu lộ thành ý giúp đỡ ngươi mà thôi, tình yêu dang dở biết đâu lại còn cảm động hơn là thứ tình yêu trọn vẹn. Không tin hãy nhìn vào Thạch Chi Hiên và Bích Tú Tâm, Nhạc Sơn và Chúc Ngọc Nghiên mà xem. Chà! Ta và Thượng Tú Phương không biết rồi có trở thành một mối tình đau khổ không có kết quả hay không?

Từ Tử Lăng bật cười chửi:

- Cút cái con bà con gấu ngươi đi! Nếu ngươi yêu người khác mà

không để ý đến Tống Ngọc Trí, ta chẳng những không chút cảm động, ngược lại chỉ coi ngươi là tên vong tình phụ nghĩa. Ta khuyên ngươi hãy tu tỉnh lại đi.

Khấu Trọng tỏ vẻ thất vọng:

- Chửi hay lắm, có điều tình cảnh của ta khác với ngươi rất nhiều. Ài! Lòng ta bỗng nhiên rối loạn. Tình thế ở đây quá phức tạp, không đơn giản như lúc ở Trường An, chỉ cần tìm được Dương Công bảo khố là đã có thể xem như đại công cáo thành.

Từ Tử Lăng phản bác:

- Hiện giờ cũng chả có gì phức tạp cả! Quan trọng nhất là đòi lại tám vạn mảnh da dê cho đại tiểu thư, tiếp theo là giúp chuyện thương thảo của đám thương nhân Bình Diêu, sau đó là giết Thạch Chi Hiên, ừm, lại còn phải giúp Việt Khắc Bồng ám sát “Thiên Trúc Cuồng Tăng” Phục Nan Đà, ái chà…con bà nó, đúng là phức tạp thật!

Khấu Trọng đắc ý nói:

- Thấy ta nói có đạo lý chưa! Khó nhất là mối quan hệ phức tạp với tiểu sư di, chỉ cần nàng ta là đã đủ khiến chúng ta đau đầu rồi. Ngọc Thành thì xem ra đã bị yêu nữ của Đại Minh tôn giáo hớp hồn. Hắc! Tạm thời bỏ qua các việc khác không lý tới, đi tìm Ngọc Thành hỏi cho rõ ràng đã rồi mới tính tiếp.

Từ Tử Lăng vươn người đứng dậy rồi hỏi:

- Nếu đúng là Ngọc Thành phản bội chúng ta, người định giải quyết hắn thế nào?

Khấu Trọng ôm đầu nói:

- Chẳng lẽ ta lại có thể hạ thủ hắn được sao? Tốt nhất là ngươi khuyên hắn đi thật xa, nếu không đừng trách ta xuống tay vô tình. Ài! Không thể nào, Ngọc Thành không phải loại người đó, trong chuyện này nhất định có tình tiết gì đó mà chúng ta chưa nghĩ ra.

Đột nhiên gã nhảy bật dậy kéo vai Từ Tử Lăng bước ra phía cửa lớn, vừa đi vừa than vãn:

- Mà cũng có thể ta đã quá lạc quan. Xưa nay nhân tâm khó đoán, lại ở dưới ma lực của mỹ nhân, bất luận là yêu nữ hay thánh nữ đều giống nhau cả, chẳng phải có câu nụ cười khuynh quốc khuynh thành sao? Lúc này ngươi chính là một ví dụ sống động nhất.

Từ Tử Lăng nghe xong cười vang. Hai người bước ra đi dạo loanh quanh.

o0o

Long Tuyền là tòa thành nhiều cầu nhất mà Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã từng đi qua, sông rạch quanh co, đường phố vòng vèo tương ứng. Sự kết hợp của nước, phố, cầu, nhà rất xảo diệu tạo nên một thể thống nhất. Nước ở các kênh rạch xung quanh đều là nước nóng, nhiệt khí bốc lên mù mịt giống như một tấm khăn mỏng mê ly khoác lên cảnh vật hai bên bờ, khiến người ta điên đảo mê say.

Hai người ngồi lên một con thuyền nhỏ do Thuật Văn cung cấp, đầu đội nón trúc, chèo thuyền lướt giữa những con thuyền đang chen chúc trên dòng sông nhỏ uốn lượn khéo léo theo từng khu nhà và từng đám cây cối ven bờ. Từng chiếc thạch kiều vụt qua trên đầu, giống như những giấc mộng của đời người cứ lần lượt đến rồi đi.

Càng đi về phía Nam thành, lượng người đi bộ càng giảm xuống,

không gian tĩnh lặng hẳn đi. Từ khi đến tiểu Trường An tức là Long Tuyền này, hai gã lần đầu tiên có cơ hội cảm nhận vẻ đẹp của chốn thành thị kỳ lạ vùng Đông Bắc đại thảo nguyên, từ đó cũng nhận ra dã tâm tranh bá của Bái Tử Đình.

Khấu Trọng phụ trách chèo thuyền, gã hướng vào Từ Tử Lăng đang ngồi ở giữa thuyền hỏi:

- Ta có nên đi gặp Thượng Tú Phương không?

Từ Tử Lăng điềm tĩnh trả lời:

- Tốt nhất là đừng có đi.

Khấu Trọng lộ vẻ khó xử:

- Không sợ có điểm thất lễ sao?

Từ Tử Lăng than:

- Là ngươi tự chuốc lấy phiền não thôi. Nhớ lại lúc ở Lạc Thọ ngươi muốn né tránh Sở Sở, đang đêm bỏ cả ngủ mà lên đường, giờ lại muốn tự chui đầu vào lưới để đầu hàng Thượng Tú Phương, tính toán kiểu gì mà rối rắm vậy?

Khấu Trọng cười ha hả nói:

- Ta thật sự đầu hàng rồi, nhưng là đầu hàng ngươi. Không đi thì không đi chứ sao!

Từ Tử Lăng chuyển qua chuyện khác:

- Không hiểu Đại Minh tôn giáo có biết được quan hệ của bọn ta và

Ngọc Thành không nhỉ?

Khấu Trọng rùng mình đáp:

- Ta thật sự chưa nghĩ đến vấn đề này, xem ra chúng không biết thì hợp tình hợp lý hơn. Đặt giả thiết bọn người Đại Minh tôn giáo biết rõ mối quan hệ này, lại vẫn để cho Ngọc Thành có cơ hội gặp lại ta và ngươi, chứng tỏ chúng đã tin tưởng Ngọc Thành không còn hoài bão quay lại với bọn ta nữa. Con bà nó chứ, có phải Ngọc Thành đã là người của bọn chúng rồi không?

Từ Tử Lăng chợt nói:

- Còn nhớ những gì Sư Phi Huyên nói tại Sơn Hải quan không, Đại Minh tôn giáo bên dưới Đại Tôn và Thiện Mẫu còn có người gọi là Nguyên Tử, vậy mà Chúc Ngọc Nghiên không hề đề cập đến người này.

Khấu Trọng trầm giọng:

- Ngoài Nguyên Tử ra, còn có Ngũ Ma nữa. Là Chúc Ngọc Nghiên thực sự không biết, hay bà ta còn có ý che dấu?

Từ Tử Lăng phân tích:

- Chúc Ngọc Nghiên về lý mà nói không thể làm hại chúng ta. Cứ như lời nói thì kẻ địch lớn nhất của bà ta là Thạch Chi Hiên. Không có chúng ta giúp đỡ, bà ta có muốn cùng Thạch Chi Hiên đồng quy ư tận cũng chẳng có khả năng. Nay quan hệ của Chúc Ngọc Nghiên với Đại Minh tôn giáo từ hợp tác biến thành đối địch, đương nhiên là do thế lực của Đại Minh Tôn Giáo không ngừng bành trướng, ảnh hưởng đã lan vào Trung Thổ, khiến bà ta sinh lòng lo sợ rằng một ngày giáo phái này sẽ vượt qua Âm Quý Phái. Vì thế, bà ta tuyệt

không vì Đại Minh tôn giáo mà che dấu gì đâu.

Khấu Trọng chợt hỏi:

- Nguyên Tử của Đại Minh tôn giáo là ai nhỉ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Chúng ta có thể kiếm một người mà hỏi cho rõ.

Khấu Trọng buột miệng:

- Sư Phi Huyên?

Từ Tử Lăng gạt đi:

- Không phải Sư Phi Huyên, mà là Chu Lão Thán, lão được an bài tại một tư gia ở phía Đông. Chúng ta xử lý chuyện của Ngọc Thành xong lập tức đi tìm lão, sau đó hẵng đi gặp Việt Khắc Bồng.

o0o

Con thuyền nhỏ đi ngang qua một cây thạch kiều, rồi chuyển sang một đoạn uốn khúc. Hai bên bờ rất nhiều cây phần du soi bóng nhuộm xanh cả mặt nước, khiến người ta tinh thần phấn chấn. Cây cầu có khắc ba chữ “Nam Tuyền Kiều” xuất hiện ở phía trước, hai bên tả hữu có nhiều trang viên rất quy mô, bốn phía tường cao, đình đài lầu các ẩn hiện sau rừng cây xanh ngắt, cảnh trí tuyệt đẹp.

Tiểu Hồi viên mà hai gã cần tìm chỉ cách dòng sông có một con đường, trước cửa là một bến đò, có mấy chiếc thuyền to nhỏ neo đậu tại đó. Đoạn sông này mặt nước mở rộng ra, chiều ngang đạt tới ba trượng.

Một con thuyền lớn hơn gấp đôi chiếc mà Khấu Từ đang ngồi từ bến đò đi ra, hướng về phía bọn họ.

Cả hai gã liền chăm chú nhìn qua, thấy người lái thuyền là một đại hán người Hồi Hột, ba người còn lại chính là Đoạn Ngọc Thành cùng với hai yêu nữ Thủy Sá Nữ, Hỏa Sá Nữ lúc nào cũng quanh quẩn bên hắn.

Hai con thuyền nhanh chóng tiếp cận. Đoạn Ngọc Thành và hai ả kia cũng nhìn về phía bọn gã.

Khấu Trọng nhấc nón trúc ra, để lộ khuôn mặt, nhìn thẳng về phía thuyền bên kia.

Đoạn Ngọc Thành vừa trông thấy gã, thân người hơi run lên, nhưng không hề cất tiếng gọi. Còn những đôi mắt đẹp của hai ả kia thì đồng thời sáng rỡ, hẳn đã bị tướng mạo đường đường của Khấu Trọng làm cho mê hoặc.

Lúc Khấu Trọng đặt nón trúc xuống, hai thân thuyền lướt qua nhau, rồi nhanh chóng tách ra xa dần.

Hai ả kia không kìm được quay đầu nhìn lại, Đoạn Ngọc Thành thì giống như biến thành một tảng đá, không hề cử động.

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi nói:

- Là rồng hay là rắn, tất cả do chính Ngọc Thành quyết định thôi.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng tình:

- Nếu hắn chưa biến chất, chắc sẽ lưu ám ký ở cửa Nam để tìm cách

liên lạc với bọn ta.

Trước đây bọn gã đã thống nhất thủ pháp truyền tin bí mật. Nếu Ngọc Thành vẫn còn coi mình là thành viên của Song Long bang, hắn sẽ tự biết thông qua ám ký để liên lạc với hai gã.

Khấu Trọng chèo thuyền rẽ vào thủy đạo bên trái, qua một khu vườn nhỏ rồi đi vào nhánh sông phía Đông thành. Gã đề xuất:

- Tìm Chu Lão Thán uống trà bàn chuyện nhé?

Từ Tử Lăng thầm nghĩ “không chừng lại có cơ hội gặp Sư Phi Huyên”, trong lòng liền cảm thấy nhộn nhạo bừng bừng như lửa cháy.

(

Chương 504: Tập tành yêu đương

Hai người buộc con thuyền nhỏ vào một gốc cây du ở ven bờ sông rồi lên bờ đi đến căn nhà nhỏ mà Chu Lão Thán đang ở.

Không chỉ những con đường rộng thẳng ở Long Tuyền gần giống như ở Trường An mà các ngõ nhỏ vào nhà cũng có trật tự phép tắc tương tự. Thạch kiều và nhà cửa nối nhau san sát, một số tòa kiến trúc còn được dựng trên mặt nước, về phương diện trang trí thì hết sức giản lược, chú trọng vào tính thực dụng.

Đến ngoài cửa căn nhà mà Sư Phi Huyên đã chỉ, Khấu Trọng hạ giọng:

- Ngươi đoán xem Chu Lão Thán sẽ dùng thái độ gì để đối đãi với chúng ta - hai ân nhân đã cứu mạng của lão, là cảm kích hay là nghi ngờ? Cái đó là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Vì đoạt lại Tà Đế Xá Lợi, ngươi muốn lão gọi ngươi là lão gia cũng không thành vấn đề. Nghĩ nhiều vô ích, ta nghĩ đừng gõ cửa cầu kiến nữa, cứ thế trèo tường mà vào, làm lão ta kinh ngạc một phen.

Khấu Trọng nghe ngóng một lúc, nói:

- Trong nhà không có chút âm thanh nào, xem ra Chu Lão Thán đã ra ngoài xem xét tình hình, đi khắp nơi để cảm ứng vị trí của Xá Lợi

Từ Tử Lăng cầm nắm cửa gõ xuống ba lần, quả nhiên không thấy có phản ứng gì. Gã đánh mắt sang Khấu Trọng, sau khi xem xét trên đường không có ai, hai người phi thân qua tường tiến vào trong.

Bọn gã đi qua một cái sân rồi tiến vào khu nhà, cửa chính hơi hé mở, cảnh vật yên lặng.

Từ Tử Lăng cao giọng gọi:

- Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bái kiến Chu huynh.

Ngoài dự liệu của hai gã, một âm thanh buồn bã từ phía sâu trong phòng vọng ra:

- Thì ra là ân nhân cứu mạng của lão Chu, vào đây nhanh lên.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Chu lão huynh đúng là cao minh, cả hai chúng ta đều không phát giác ra trong phòng lại có người.

Đang định cất bước tiến vào, Khấu Trọng chợt thấy thần sắc Từ Tử Lăng lộ vẻ kỳ quái, đang định hỏi thì tay của Từ Tử Lăng đã đặt lên vai hắn, đầu ngón tay nhanh chóng viết một chữ “Giả!”.

Khấu Trọng trong lòng chấn động, vô cùng kinh sợ.

Từ Tử Lăng trong thân phận Nhạc Sơn đã từng gặp mặt và giao đấu với Chu Lão Thán, vì thế có thể nhận ra thanh âm của lão, nhưng đối phương không biết chuyện này, nên muốn giả làm Chu Lão Thán lừa hai gã. Nếu như Từ Tử Lăng không nhầm, nhất định Chu Lão Thán đã hung đa cát thiểu, hoặc đã bị người ta bắt rồi.

Căn nhà này là Sư Phi Huyên nhờ một tay thương gia người Hán địa phương an bài cho Chu Lão Thán, còn Sư Phi Huyên đã quen độc lai độc vãng, không ở lại chỗ này. Vì thế nếu không phải Từ Tử Lăng đã từng gặp Chu Lão Thán, hai người không trúng kế mới là kỳ quái.

- Két, két!

Hai cánh cửa được mở ra, Chu Lão Thán giả hiện thân ở cửa chính, Từ Tử Lăng lập tức giật mình, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Chu Lão Thán giả và Chu Lão Thán thật về ngoại hình có đến bảy, tám phần giống nhau, cũng là mặt rộng, cằm vểnh, môi dày, gò má nhô cao, thân hình vừa lùn vừa mập, mình tuy khoác tăng bào nhưng thân đầy tà khí.

Nếu như Từ Tử Lăng gặp người trước rồi mới nghe tiếng, do gã với Chu Lão Thán thật gặp nhau đã lâu, nói không chừng đã bị lão qua mắt rồi. Lúc này gã trong lòng đã có hoài nghi, nhìn kỹ một lúc, lập tức phát giác mũi của Chu Lão Thán giả ngắn hơn, nhãn thần cũng khác biệt.

Trong ánh mắt sắc bén của Từ Tử Lăng, người này không hề dịch dung cải trang, cũng không hề đeo mặt nạ. Tuy nói người có thể giống nhau, nhưng giống nhau đến mức độ này, trước mắt chỉ có khả năng Chu Lão Thán giả là huynh đệ song sinh với Chu Lão Thán thật.

Rốt cuộc, chuyện này là thế nào đây?

Chẳng trách Sư Phi Huyên cũng bị lừa.

Chu Lão Thán giả cười nói:

- Hai vị đại giá quang lâm, khiến Lão Thán đang buồn hóa vui, mời vào đây uống trà rồi nói chuyện.

Khấu Trọng ha hả cười lớn, không hề sợ sệt bước vào trong thính đường. Bên trong bố trí đơn giản, ngoài bộ bàn ghế ra, chỉ còn vài thứ đồ gia dụng, xung quanh hoàn toàn trống trải, càng làm tăng thêm vẻ tĩnh lặng của căn phòng.

Hai người yên vị xong, Chu Lão Thán cũng ngồi xuống một bên bàn, nói:

- Hai vị đến vừa đúng lúc, ta vừa mới ở ngoài về, đang ngồi đợi Sư cô nương. Các ngươi gõ cửa không dùng thủ pháp đã ước định, ta còn tưởng là địch nhân đã tìm đến.

Từ Tử Lăng nói:

- Lão huynh đã gặp Sư tiểu thư chưa?

Song mục Chu Lão Thán giả ánh lên ngọn lửa cừu hận, tình cảm như lộ hết cả ra ngoài, nói:

- Ta chỉ lưu ám ký lại ở nơi đã ước định, mời nàng đến để tương kiến, vì ta đã tìm ra nơi Hoàn Chân bị cầm tù.

Khấu Trọng làm ra vẻ vui mừng, hỏi:

- Tẩu tẩu bị giam ở đâu?

Chu Lão Thán giả hạ giọng nói nhỏ:

- Phía Tây ngoài thành, trong một trang viên tại một thôn nhỏ cách đây khoảng mười dặm, đó là một sào huyệt bí mật của Đại Minh tôn

giáo.

Từ Tử Lăng nói:

- Không cần chờ Sư tiểu thư về nữa, chúng ta lập tức đến đó cứu người đi.

Chu Lão Thán giả lắc đầu nói:

- Trang viên đó được canh phòng nghiêm ngặt, thực lực khó mà đánh giá được. Đáng sợ nhất là bọn chúng thà giết Hoàn Chân chứ quyết không để chúng ta cứu được bà ấy ra. Vì thế, chúng ta phải đợi đêm xuống mới tìm cách để đột nhập, lúc đó sẽ có nhiều cơ hội cứu được Hoàn Chân.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Chu huynh bằng cách nào biết được tẩu tẩu bị giam ở trang viên đó?

Chu Lão Thán giả đối đáp rất trơn tru:

- Hoàn Chân có một loại công pháp, trừ phi bọn người Đại Minh tôn giáo làm bà ấy hôn mê, còn không thì kể cả ở khoảng cách xa cũng có thể khiến ta nảy sinh cảm ứng. Tuy nhiên, bọn chúng hiển nhiên muốn lợi dụng kỳ thuật tìm kiếm Thánh Xá Lợi của bà ấy, vì thế ta mới có thể đuổi theo một mạch đến Long Tuyền được.

Nếu như không biết lão là giả, bọn gã khẳng định đã bị lừa và tin những điều lão nói là thật. Hiện giờ, khi đã hiểu lão chỉ là bịa chuyện, hai gã tin rằng trên thế gian này căn bản làm gì có loại công pháp như thế.

Từ Tử Lăng thầm kêu tuyệt, tin tức giả đối tin tức giả, mọi người không ai nợ ai, nói:

- Bạt Phong Hàn đã ra ngoài thành đuổi theo vợ chồng Thâm Mạt Hoàn, khoảng ba ngày nữa sẽ quay lại.

Chu Lão Thán giả lại hỏi:

- Ngũ Thải thạch có phải đang ở trong tay các ngươi không?

Khấu Trọng đáp:

- Bọn ta đã giấu kỹ Ngũ Thải thạch ở ngoài thành rồi, khi xảy ra chuyện sẽ có cái mà thương lượng với Bái Tử Đình. Chu huynh đã có kế sách gì để giải cứu tẩu tẩu chưa?

Chu Lão Thán giả không trả lời mà hỏi lại:

- Các ngươi có biết Sư tiểu thư ở chỗ nào không?

Từ Tử Lăng lắc đầu cười khổ nói:

- Nàng ấy hiểu lầm bọn ta rất sâu sắc, chịu nói vài câu với chúng ta đã là nể mặt lắm rồi, làm sao cho bọn ta biết nàng đang ở đâu được chứ.

Đôi mắt gian tà của Chu Lão Thán giả thoáng lộ vẻ vui mừng, hỏi tiếp:

- Vì sao Sư cô nương lại nói cho các ngươi chỗ ở của ta?

Hai người gần như không biết trả lời lão như thế nào. Từ Tử Lăng trong lúc gấp gáp chợt nảy ra một ý, trả lời lão:

- Sư tiểu thư làm gì đến nỗi bất cận nhân tình như thế. Nàng ấy biết bọn ta từng cứu tẩu tẩu khỏi tay của Vinh Giảo Giảo, vì thế mới cho phép bọn ta đến gặp lão huynh.

Khấu Trọng không để lão nghĩ thêm, hỏi:

- Bọn huynh không phải đã bị bắt ở trong Sơn Hải quan sao? Người nào đã tập kích bọn huynh, sao Sư Phi Huyên lại chỉ cứu được huynh ra?

Thần sắc gian ác của Chu Lão Thán giả lộ vẻ khẩn trương, nắm chặt quyền đầu, nghiến răng nói:

- Ngũ Ma của Đại Minh Tôn Giáo ra tay đối phó với bọn ta, đầu tiên chúng nhân lúc vợ chồng ta không để ý đã hạ độc, sau đó xuất kỳ bất ý đột ngột xuất thủ. Bọn ta vì không kịp phòng bị nên đã bị rơi vào bẫy. Bọn chúng đem giam ta ở một nông trang ở phụ cận Sơn Hải quan, lại đem Hoàn Chân đi chỗ khác, ép bà ấy vì sinh tử của ta mà làm việc cho bọn chúng.

Tiếp đó lão gầm gừ một tiếng, giận dữ nói:

- Tuy nhiên chúng đánh giá ta quá thấp, Chu Lão Thán ta là loại người nào chứ! Không đến một ngày ta đã ép được hết chất độc ra ngoài, giải khai huyệt đạo, giết chết bọn lâu la canh phòng, hừ!

Khấu Trọng thầm nghĩ nghe thế đủ rồi, liền nói:

- Ta có một đề nghị, Chu huynh có thể không cần đem chuyện này nói với Sư tiểu thư nữa. Tối nay bọn ta hẹn ở một nơi, rồi cùng đến trang viên đó cứu người, làm cho Sư tiểu thư bất ngờ một phen, được không?

Đầu tiên Chu Lão Thán giả lộ ra thần sắc khó xử, đôi mắt gian tà đảo qua mấy lần, cuối cùng gật đầu nói:

- Chỉ cần có thể cứu được Hoàn Chân ra là được rồi.

Sau khi hẹn địa điểm gặp gỡ, Khấu Trọng thừa cơ hỏi:

- Ngoài Ngũ Ma và Ngũ Minh Tử ra, nghe nói dưới Đại Tôn và Thiện Mẫu còn có Nguyên Tử, Chu huynh có biết hắn là ai không?

Chu Lão Thán giả nhíu mày nói:

- Tuy vợ chồng ta đúng là ở ngay dưới Thiện Mẫu thật, nhưng chưa từng gia nhập Đại Minh tôn giáo, vì thế đối với những chuyện cơ mật của họ không hiểu rõ lắm. Chỉ biết rằng Nguyên Tử tu hành theo quyển 'Ngự tẫn vạn pháp căn nguyên trí kinh', một trong ba đại bí điển của Đại Minh Tôn Giáo. Ngũ Minh Tử là khí, phong, lực, thủy, hỏa; Ngũ Ma là nùng vụ (sương mù), tức hỏa, ác phong, độc thủy và ám khí. Còn Đại Tôn và Nguyên Tử là những người thần bí nhất trong giáo, giáo chúng không hề nói với người ngoài về họ.

Khấu Trọng vươn người đứng dậy, nói:

- Tối nay đến đúng giờ nhé.

Rồi hai gã cáo từ ra về.

o0o

Hai người ngồi trên con thuyền nhỏ, Khấu Trọng nhanh chóng cởi bỏ ngoại bào, đem Tỉnh Trung Nguyệt ấn vào tay Từ Tử Lăng, đeo mặt nạ vào rồi hạ giọng:

- Ta truy theo Lão Thán giả, xem lão đi liên lạc với người nào, từ đó tương kế tựu kế. Ngươi đi tìm tiên tử của ngươi đi! Xem nàng ta nghĩ gì.

Rồi không cần Từ Tử Lăng đồng ý hay không, lên bờ đi mất.

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng chèo, con thuyền lướt đi.

Gã hiểu ý định tương kế tựu kế của Khấu Trọng, sự thật đây chính là cơ hội tốt để cứu Kim Hoàn Chân và Chu Lão Thán.

Lão Thán giả không ngại đường xa ngàn dặm dẫn dụ Sư Phi Huyên đến Long Tuyền, khẳng định không có ý định tốt đẹp gì. Tại Trung Thổ, Từ Hàng Tịnh Trai được bạch đạo võ lâm coi như thánh địa, muốn đối phó với truyền nhân xuất thế của Tịnh Trai là Sư Phi Huyên, nói thì dễ nhưng làm được rất khó. Tuy nhiên, tại tiểu Trường An rất xa Trung Nguyên này thì lại là chuyện khác hẳn.

Sư Phi Huyên mới đến đây hôm nay, Lão Thán giả đang đợi nàng đến, sau đó sẽ triển khai âm mưu. Trùng hợp thế nào mà hai gã lại tìm tới, Lão Thán giả muốn thay đổi kế hoạch, trước hết cần phải tìm cách loại trừ hai người bọn họ, sau đó ung dung đối phó với Sư Phi Huyên. Vì thế, Lão Thán hiện giờ sẽ thông tri cho đồng đảng để chuẩn bị trước.

Nếu như toàn bộ bọn người của Lão Thán giả định ra mai phục ở trang viện ngoài thành đó, bọn gã có thể thừa cơ đột nhập, cứu Kim Hoàn Chân và Chu Lão Thán ra.

Chuyện quan trọng nhất là phải tìm ra được nơi hai người kia bị tù cấm, Khấu Trọng vì thế phải theo dõi mà tìm ra manh mối từ trên người của Lão Thán giả.

Để tìm Tà Đế Xá Lợi, vợ chồng Kim Hoàn Chân hoặc một trong hai người khẳng định phải ở vùng phụ cận Long Tuyền, như thế cơ hội thành công của Khấu Trọng rất lớn.

Con thuyền bất ngờ tăng tốc, chuyển qua một đoạn sông uốn khúc, một tòa Phật tháp hiện ra nằm trong khu rừng bên phía trái, đây là Phật tự duy nhất ở tiểu Trường An, mang tên Thánh Quang tự.

Bái Tử Đình vốn là người từ trước tới nay không tin vào Phật giáo. Hiện giờ, hắn lại rất có khả năng tin theo Thiên Trúc tà giáo của Phục Nan Đà. Có thể chỉ vì Trường An thật có rất nhiều Phật tự nên tiểu Trường An cũng không thể không có. Như Sư Phi Huyên nói, trong Thánh Quang tự không những hương hỏa rất kém, tăng lữ cũng không quá mười người. Chủ trì Thánh Quang tự là do Bái Tử Đình mời từ Trường An đến, xem ra là một cao tăng đức độ, tăng lữ trong chùa cũng là những đồ đệ ở Trường An đã theo người đến đây.

Từ Tử Lăng rời thuyền lên bờ, đi thẳng đến cửa chùa, vào trong chùa tìm thấy hòa thượng đầu tiên liền nói ra ám ngữ.

Hòa thượng như không hề có hứng thú nhìn xem gã là ai, chắp tay nói:

- Thí chủ xin mời theo ta.

Rồi người đó đi trước dẫn đường.

Từ Tử Lăng không ngờ gặp Sư Phi Huyên lại dễ dàng như thế, lập tức tim đập loạn xạ, vui mừng muốn nhảy cẫng lên, cảm giác đó thật khó mà hình dung.

Nên có thái độ như thế nào với nàng đây?

Rốt cuộc nàng đã suy nghĩ đến đâu?

Vị tiên tử này định xử lý chuyện ngoại nhân như mình dám “mạo phạm” tới nàng ấy như thế nào đây?

Bỗng nhiên, tất cả những hình ảnh xinh đẹp của các mỹ nữ khác được khắc ghi trong đầu gã đều trở nên mơ hồ, thay vào đó toàn bộ tâm trí gã giờ bị từng nụ cười, từng cái nhíu mày của Sư Phi Huyên xâm chiếm.

Nếu như thật sự có thể từ bỏ tất cả để hưởng thụ cảm giác mê người của tình yêu nam nữ ở nơi đất khách quê người nhưng mang đầy ý vị của Trung Thổ này, cùng với vị tiên tử xinh đẹp tạo nên một mối tình dang dở, sau này những hồi ức mỹ lệ sẽ theo gã tới chân trời góc biển. Thứ cảm giác vừa đau đớn vừa ngọt ngào, mới nghĩ đến đã khiến người ta tâm hồn bay bổng.

Hòa thượng dẫn gã đi xuyên qua một cái cửa hình bán nguyệt, tiến vào một khu nhà có kiến trúc lạ mắt giống như một tòa thiện đường, nói:

- Thí chủ mời vào, phương trượng đang đợi ở trong.

Bốn phía đều là rừng cây, cảnh vật thanh tĩnh u mỹ, xa xa vọng lại tiếng tụng kinh, hòa cùng với tiếng mõ.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Ta muốn gặp là …

Mặt hòa thượng không biểu lộ vẻ gì, ngắt lời gã:

- Tiểu tăng hiểu rồi, thí chủ gặp phương trượng tự sẽ rõ.

Nói rồi hòa thượng đó quay người bước đi.

Từ Tử Lăng trong lòng cảm thấy có gì đó không ổn thỏa, lại cảm thấy như lạnh sống lưng, liền hít vào một hơi sâu, cất bước tiến vào thiện đường.

Trong phòng, đối diện với cửa là cung thờ phật tam bảo, phía trước có một mộc đỉnh đốt hương, khói bốc nghi ngút, hương bay khắp thiện đường.

Một vị lão tăng cao gầy ngồi quay mặt ra ngoài, mắt nhìn mũi, mũi hướng tâm, pháp tướng trang nghiêm, tay lần tràng hạt, miệng lẩm bẩm gì đó, tựa hồ như không biết có khách đến. Phía trước mặt lão có một cái bồ đoàn, giống như để sẵn đó cho Từ Tử Lăng.

Vào chùa thì phải bái Phật, Từ Tử Lăng cởi giày ra, chắp tay vái ba cái, rồi tiến lại bồ đoàn ngồi xếp bằng đối diện với vị lão tăng, nhưng vẫn không nói gì.

Thánh Quang đại sư vẫn bất động, dưới những nếp nhăn đôi mắt bỗng mở ra, như hai ngọn đèn chiếu về phía hắn, nói:

- Làm sao để tu hành?

Từ Tử Lăng thầm kêu “đến rồi”, mỉm cười nói:

- Xin đại sư chỉ điểm.

Thánh Quang đại sư nói:

- Phàm nói về tu hành, chính là từ bỏ tạp niệm, biết rõ tam giới vô

pháp, bổn lai vô vật thì mới hiểu được tu hành. Ngày xưa, có một vị cao tăng cả đời giữ gìn giới luật, một hôm khi đi trong đêm đột nhiên giẫm phải một vật vỡ ra thành tiếng, nghi ngờ là một con cóc mẹ đang mang vô số cóc con trong bụng, hối hận vô cùng! Đêm về nhà sư nằm mộng thấy vô số cóc về đòi mạng, giật mình tỉnh giấc. Đến sáng ra xem thì ra đó chỉ là một quả cà mà thôi.

Từ Tử Long thầm than trong lòng, đã biết Thánh Quang lão tăng muốn đem cố sự này để điểm hóa cho gã.

Đối với Phật gia mà nói, tam giới vốn không có vật gì là thật, tất cả mọi việc đều là ảo tưởng. Cũng như thứ mà vị tăng luôn giữ gìn giới luật trong truyện cổ kia đạp phải, rốt cuộc là cóc hay là cà? Nếu là cóc khi trời sáng sao lại nhìn ra là cà? Nếu như là cà sao lại nằm mộng thấy cóc đến đòi mạng? Đó chỉ là lòng chưa sạch bụi trần, cảnh do tâm sinh, thế nên mới lưu chuyển trong tam giới, không thể siêu thoát.

Cố sự này rõ ràng là muốn nói chuyện mình ngông cuồng thỉnh cầu Sư Phi Huyên, từ đó mà suy ra, kết quả sau khi Sư Phi Huyên suy nghĩ khẳng định không có gì tốt đẹp.

Tại sao Sư Phi Huyên không đem kết quả quyết định của nàng trực tiếp nói với gã, lại muốn thông qua miệng của Thánh Quang đại sư để nói ra? Điều này khiến gã vừa đau khổ vừa bối rối.

Nếu như không phải muốn nói với nàng chuyện Lão Thán giả, nói không chừng gã đã rũ áo ra đi ngay lập tức rồi.

Từ Tử Lăng lúc này chỉ biết cười khổ nói:

- Đa tạ đại sư chỉ bảo, tiểu tử hiểu rồi. Xin hỏi tiểu tử có thể gặp mặt Sư tiểu thư không? Tiểu tử còn có chuyện quan trọng muốn báo.

Thánh Quang đại sư bình tĩnh nói:

- Phi Huyên vừa rời Long Tuyền, quay lại Tịnh Trai rồi.

Hai câu này giống như tiếng sét giữa trời quang, đánh cho Từ Tử Lăng toàn thân run rẩy, đầu óc trở nên trống rỗng.

Thánh Quang đại sư vẫn bình tĩnh quan sát phản ứng của gã.

Hết rồi! Tất cả đã hết.

Tất cả những khát vọng, chờ đợi, mong mỏi trong khoảnh khắc đã bị tan thành mây khói, không hề lưu lại một chút vết tích nào.

Từ Tử Lăng dần bình tĩnh lại, ngọn lửa trong lòng dần dần nguội tắt.

Từ Tử Lăng gã đối với sinh mệnh vốn không có cầu mong gì, chỉ muốn được sinh hoạt tùy ngộ nhi an. Nếu như không phải Khấu Trọng ở bên lôi kéo đốc thúc, gã tuyệt không trở thành một cao thủ danh chấn thiên hạ như ngày hôm nay.

Đã có mong muốn thì cũng sẽ có thất vọng.

Đây khẳng định là cú sốc về mặt tình cảm nghiêm trọng nhất đối với gã tiếp theo sau chuyện của Thạch Thanh Tuyền. Từ Tử Lăng cảm thấy tê tái, thậm chí còn không muốn hỏi Thánh Quang đại sư tại sao Sư Phi Huyên còn chưa đối phó xong chuyện của Thạch Chi Hiên và Kim Hoàn Chân, đã vội vàng trở về Tịnh Trai.

Lúc này, gã chỉ cảm giác được là mình đã đứng lên, đi đến bên cửa cầm giày lên.

Thánh Quang đại sư nói:

- Thí chủ!

Từ Tử Lăng bỗng sinh ra một cảm giác hoang đường hết sức cực đoan. Sự tình bắt đầu đã hoang đường, kết thúc lại càng hoang đường hơn.

Gã vừa suy nghĩ vừa chậm rãi chuyên tâm đi giày

Đứng từ góc độ Phật gia mà xem xét, bản chất của mỗi sự việc, căn bản chính là hoang đường.

Khó mà phân giải được nam nữ tại sao lại yêu nhau? Con người sao lại muốn tàn sát lẫn nhau? Vũ trụ vô biên này tồn tại có ý nghĩa gì?

Từ Tử Lăng ha hả cười nói:

- Ta thật sự đã hiểu! Nhưng thật sự cũng chưa hiểu. Xin phép đại sư.

Nói xong thì bỏ đi, gã cất bước xuống khỏi thiện đường, mắt nhìn không thấy ai, tai cũng không nghe thấy thanh âm niệm phật nữa.

Tự viện rất hùng vĩ, bóng cây che phủ khắp nơi, thế mà trong mắt gã, những thứ huy hoàng đó lại giống như hoang vu vậy.

Từ Tử Lăng vắt chiếc áo choàng da dê lên vai, đột nhiên bật cười thành tiếng, rồi lại lắc đầu thở dài, cất bước đi tiếp.

Cuộc sống không có Phi Huyên đang đợi Tử Lăng ở phía trước. Gã không hề tưởng tượng được Sư Phi Huyên ở trong lòng mình lại chiếm địa vị quan trọng đến như vậy. Từ Tử Lăng bây giờ như chẳng còn cảm nhận được màu sắc của thế giới xung quanh. Trước đó

mặc dù gã đề xuất yêu cầu tình ái với nàng, nhưng vẫn có ý đùa cợt, bị Phi Huyên cự tuyệt là điều đương nhiên. Tuy nhiên không ngờ sự mất mát lại đau khổ đến vậy.

Có thể thấy nàng thật là quá tuyệt tình, giống như tránh ôn dịch quay về Tịnh Trai vậy.

Trên đường trở về sảnh chính, toàn thân Từ Tử Lăng bỗng nhiên chấn động, không thể tin được nhìn về phía trước. Sư Phi Huyên thân vận nam trang đang ngồi ở tiểu đình giữa sân, ngọc dung tĩnh tại như mặt nước đang nhìn gã.

Từ Tử Lăng thất thanh nói:

- Nàng …

Sư Phi Huyên mỉm cười:

- Đó là để xem trước tình huống phân ly, Tử Lăng huynh có còn can đảm vượt ải tình không?

Từ Tử Lăng lắc đầu cười khổ nói:

- Chiêu này của tiểu thư còn lợi hại hơn cả Viêm Dương đại pháp của Tất Huyền, tiểu đệ cam bái hạ phong

Rồi từ từ tiến vào tiểu đình, ngồi xuống xong, gã thở dài:

- Thật lợi hại!

Gương mặt thông minh của Sư Phi Huyên hoàn toàn không gợi lên điều gì, dường như chuyện vừa rồi hoàn toàn không có liên quan gì đến mình, nàng nhẹ nhàng giải thích:

- Một khi có tình cảm, nếu Phi Huyên bỏ đi, thì gọi là vô tình. Bất luận hữu tình hay vô tình, đều không hề dễ chịu. Vì thế Phi Huyên mới nói ải tình khó qua.

Từ Tử Lăng toàn thân cảm thấy yếu ớt, gật đầu nói:

- Ta đầu hàng rồi! Ta có thể rút đề nghị đó lại được không?

Sư Phi Huyên cười nhẹ:

- Từ Tử Lăng chàng có phải là nam tử hán đại trượng phu hay không, lời nói ra khỏi miệng rồi, rút lại thế nào được nữa.

Từ Tử Lăng giật mình quay sang nhìn nàng.

Sư Phi Huyên nhẹ nhàng nhún vai, nói:

- Tử Lăng huynh chắc đã phát hiện ra Chu Lão Thán là một tên giả mạo phải không?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Thì ra nàng đã khám phá ra từ sớm rồi.

Sư Phi Huyên điềm đạm nói:

- Chúng ta rất ít khi có thể bình tĩnh đàm đạo, bây giờ nói chuyện một lát có được không?

Từ Tử Lăng giống như đang tiếp Sắc Không kiếm của nàng, gượng cười nói:

- Nói chuyện gì được đây?

Sư Phi Huyên bỗng nhiên bật cười:

- Thật là buồn cười quá, không phải chàng nói muốn toàn lực theo đuổi Phi Huyên sao? Giờ muốn nói chuyện gì cũng hỏi người ta, quả thật là buồn cười.

Từ Tử Lăng ngửa mặt lên cười, nói:

- Nói đúng lắm! Tiểu đệ đúng là tự làm tự chịu, không trách ai được. Dám hỏi tiểu thư, có phải coi tiểu đệ là một bộ phận trong việc tu hành của nàng không?

Sư Phi Huyên lưỡng lự nói:

- Kiếm đạo là thiên đạo, cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh cũng là cảnh giới viên giác thanh tịnh, có gì không phải là một bộ phận trong việc luyện kiếm của Phi Huyên? Lời của Tử Lăng huynh thật khiến người ta mơ hồ.

Từ Tử Lăng cũng dần bình tĩnh lại, tiến vào cảnh giới Tĩnh Trung Nguyệt, bởi vì gã hiểu rằng không chuẩn bị ứng chiến, khẳng định trong chiến trường tình ái này chắc chắn sẽ bại trận.

Đối với Sư Phi Huyên mà nói, kiếm đạo không những là thiên đạo, mà còn là nhân đạo.

(

Chương 505: Hữu duyên tương hội

Sư Phi Huyên kiên nhẫn giải thích:

- Trước khi xảy ra chuyện ở Sơn Hải quan, chỉ có Kim Hoàn Chân liên lạc với ta, Phi Huyên chưa từng gặp mặt Chu Lão Thán. Sở dĩ Phi Huyên có thể khám phá ra vấn đề ở chỗ Chu Lão Thán thuần túy là do một thứ trực giác, cảm thấy lão khẩu bất đối tâm. Phi Huyên sau khi nhập thành đã âm thầm theo dõi lão. Sáng nay, Tử Lăng huynh gặp Phi Huyên ở Đông thị là vì Chu Lão Thán cũng gặp gỡ đồng đảng ở cửa hàng da dê mà huynh đang theo dõi. Kẻ này dám mạo danh Chu Lão Thán thì cũng là người không thể coi thường được.

Từ Tử Lăng thấy nàng không hề tiến thêm bước nào lại cảm thấy thất vọng, nhưng vẫn suy nghĩ về vấn đề nàng đang nói:

- Lão Thán giả rất có khả năng là huynh đệ song sinh với Lão Thán thật, chỉ có thế thì vợ chồng Chu Lão Thán mới không đề phòng, rơi vào bẫy của lão. Nếu không, với tạo nghệ công phu của hai vợ chồng Lão Thán, trừ phi toàn thể Ngũ Minh Tử và Ngũ Ma cùng xuất động, bằng không khó có cách nào một mẻ tóm gọn hai người.

Sư Phi Huyên ngạc nhiên hỏi:

- Chàng đã gặp Chu Lão Thán thật rồi ư?

Từ Tử Lăng giải thích một lúc, Sư Phi Huyên bừng tỉnh nói:

- Chẳng trách chàng có thể lừa được lão ta, vì lão không biết chàng đã từng gặp qua Chu Lão Thán thật. Nói như vậy, bọn chúng đã từ miệng của vợ chồng Chu Lão Thán ép cung ra được nhiều việc, bao gồm cả việc vặt vãnh được hai người giải cứu nữa.

Tiếp đó lại cười nhẹ:

- Tử Lăng huynh có diệu kế gì không?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Mấu chốt của việc thành hay bại phụ thuộc vào việc trước cuộc gặp tối nay với Lão Thán giả có tìm được nơi vợ chồng Kim Hoàn Chân bị cầm tù hay không. Sau đó chúng ta chia làm hai đường, một mặt đi cứu người, mặt khác toàn lực xuất kích, phải một đòn có thể tiêu diệt được chủ lực của Đại Minh tôn giáo.

Sư Phi Huyên lắc đầu nói:

- Khấu Trọng truy theo chưa chắc đã có kết quả gì. Sáng nay sau khi Lão Thán giả rời khỏi cửa hàng da dê, người của Đại Minh tôn giáo mới đến, có thể thấy phương pháp liên lạc của bọn chúng không cần phải trực tiếp gặp nhau. Đại Minh tôn giáo cẩn thận như vậy, làm sao Khấu Trọng đến được nơi vợ chồng Kim Hoàn Chân bị cầm tù chứ?

Từ Tử Lăng đứng dậy, ung dung cười nói:

- Mọi việc đều do con người. Tiểu thư có thể ở đây đợi tin tức, mọi chuyện cứ giao cho bọn ta xử lý.

Sư Phi Huyên cũng thấy hơi ngạc nhiên, rõ ràng là không ngờ gã lại bỗng nhiên ly khai, nói đi là đi, ngầm cảm thấy Từ Tử Lăng đang phản kích lại mình, nhướng hàng mi đẹp lên nói:

- Chàng giống như đã có toàn bộ kế hoạch trong đầu vậy, Phi Huyên thật sự vẫn chưa minh bạch tại sao chàng lại chắc chắn như thế.

Từ Tử Lăng làm ra vẻ cao thâm mạt trắc cười nhẹ:

- Thế sự vô thường, ai dám nói mình nắm chắc chứ, tiểu đệ chỉ có thể tận lực mà làm thôi!

Nói xong an nhiên bỏ đi.

---o0o---

Từ Tử Lăng quay lại Tứ Hợp Viện, liền thấy Khấu Trọng đang cùng Thuật Văn nói chuyện. Khi Thuật Văn nhận lệnh đi khỏi, Khấu Trọng tức giận nói:

- Ta hận không thể băm Lão Thán giả ra cho sói ăn, lão dẫn ta đi dạo quanh các hoa viên trong thành, khiến ta mệt muốn chết, sau đó lại quay lại ổ chó của lão.

Từ Tử Lăng đã sớm biết điều đó, ngồi xuống bên cạnh hồ nước nóng rồi hỏi:

- Hiện giờ ngươi có dự tính gì?

Khấu Trọng khí tức đầy bụng đến bên cạnh gã ngồi xuống, trả lời:

- Con bà nó, còn tính gì nữa. Ta quyết định làm lớn một phen, khẳng định là Lão Thán giả đã dùng thủ pháp gì đó để chuyển tin cho đồng đảng, lão tử ta sẽ cho lão có đi mà không có về, sắp đặt thiên la địa võng, nhất cử bắt hết bọn người của Đại Minh tôn giáo. Sau đó trao đổi phạm nhân, đem con bà nó Ngũ Minh Tử, Ngũ Ma gì gì đó đổi lấy

vợ chồng Lão Thán. Hà hà! Nói vậy thì bọn chúng vẫn còn lời quá, để cho công bằng thì bọn ta nên giết sạch chỉ để lại hai tên đem trao đổi thôi.

Từ Tử Lăng nói:

- Ngươi muốn nhờ vả người của Biệt Lặc Cổ Nạp Thai à?

Khấu Trọng nói vẻ hùng hồn:

- Không nhờ bọn họ thì nhờ ai, ai bảo họ là huynh đệ của chúng ta. Ngươi không đồng ý ư?

Từ Tử Lăng cười nói:

- Ta còn tham lam hơn ngươi, ta muốn giết cho bọn chúng không còn một manh giáp, đồng thời cứu thoát vợ chồng Kim Hoàn Chân nữa.

Khấu Trọng vô cùng hứng thú, hưng phấn hỏi:

- Nghĩ ra kế hay gì vậy?

Từ Tử Lăng không trả lời mà hỏi lại:

- Đại Minh tôn giáo tại sao lại muốn giam cầm vợ chồng Kim Hoàn Chân?

Khấu Trọng đáp:

- Đương nhiên là vì Tà Đế Xá Lợi.

Gã lại nói:

- Suýt nữa thì quên không bảo ngươi, Ngọc Thành không hề lưu lại ám ký hồi đáp ở cửa Nam.

Từ Tử Lăng nhìn sắc mặt trầm buồn của hắn, an ủi:

- Chuyện này chớ nên có kết luận vội vàng, có thể vì hắn không có cách phân thân.

Khấu Trọng nói:

- Sợ nhất là tối nay lúc tấn công vào trang viện, người của chúng ta lỡ tay giết luôn hắn.

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Ngươi xem chuyện kết bái huynh đệ của Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn thế nào?

Khấu Trọng không vì Từ Tử Lăng chuyển sang chủ đề khác mà thấy sốt ruột, nhíu mày hỏi lại:

- Nghe khẩu khí của ngươi, tựa hồ đã nhận ra hai người đó có gì không ổn, phải không?

Sau đó gã gật đầu:

- So ra ta thích Đỗ Hưng hơn, Hứa Khai Sơn thực quá giảo hoạt. Có khi nào không phải bọn chúng cấu kết với nhau làm bậy mà Đỗ Hưng đã bị Hứa Khai Sơn lợi dụng?

Từ Tử Lăng đáp:

- Đây cũng là một khả năng, ta muốn nói chính là Đại Minh tôn giáo

không hề muốn chọc giận kình địch như Sư Phi Huyên. Chỉ vì cái trò ngư mục hỗn châu của bọn chúng ở Sơn Hải quan bị chúng ta ngẫu nhiên khám phá, liền tương kế tựu kế đưa ra chiêu bài Chu Lão Thán giả.

Khấu Trọng nói:

- Nói như vậy, Hứa Khai Sơn chẳng phải là người của Đại Minh tôn giáo ư? Ta dám khẳng định hắn không phải Đại Tôn thì là Nguyên Tử, vì tài trí võ công của hắn không hề dưới Liệt Hà.

Từ Tử Lăng nói:

- Hứa Khai Sơn có phải là người của Đại Minh tôn giáo không, tối nay tự sẽ rõ thôi.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Làm sao biết được?

Từ Tử Lăng đáp:

- Đạo lý rất đơn giản, đêm đó ở ngoài cửa chính của Yến Sơn tửu trang ở Sơn Hải quan, ta đã từng nói cho Hứa Khai Sơn biết trang phục, diện mạo của Kim Hoàn Chân và Chu Lão Thán, vì thế họ Hứa mới biết ta đã từng gặp Chu Lão Thán.

Khấu Trọng vỗ đùi nói:

- Ta hiểu rồi! Nếu Lão Thán giả biết chuyện này là có thể hiểu được chúng ta đã khám phá ra lão mạo danh.

Đối với loại cao thủ như Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mà nói, chỉ cần

nhìn qua một lần là có thể nhớ kỹ tướng mạo, cử chỉ thần sắc của đối phương, không thể nhầm lẫn. Trừ phi như sử dụng mặt nạ Nhạc Sơn giả không hề có khuyết điểm, rồi lại khiến người ta nghi thần nghi quỷ bằng Hoán Nhật Đại Pháp, mới có thể lừa cho Chúc Ngọc Nghiên không chút nghi ngờ được.

Từ Tử Lăng nói:

- Vì thế tối nay chúng ta rất có khả năng sẽ dùng chiêu tương kế tựu kế, còn đối phương sẽ thực hiện kế trung hữu kế. Vì thế kế hoạch vẹn toàn là trước tiên cứu vợ chồng Kim Hoàn Chân ra, từ trên người họ biết được thực lực của Đại Minh tôn giáo, sau đó tập trung lực lượng chúng ta có, đánh một kích trí mạng như lôi đình vạn quân vào giáo phái này, khẳng định Bồ Tát sẽ vô cùng cảm kích chúng ta.

Khấu Trọng nhìn gã một hồi lâu, ngạc nhiên nói:

- Ngươi rất ít khi chủ động tích cực đối với một sự việc như thế, có phải vì có tiên tử lão nhân gia tham dự?

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Đó cũng là một nguyên nhân, nhưng chủ yếu là muốn bắt bọn người Đại Minh tôn giáo phải thường mạng cho bọn Ma Quý ba người. Bọn họ vì hai ta mà chết, không rửa được hận này lòng thật không yên. Sau khi về Trung Thổ, chúng ta còn phải tính sổ với bọn Tích Trần, Vinh yêu nữ và Thượng Quan Long.

Song mục Khấu Trọng sát cơ đại thịnh, nói:

- Nhanh nói ra diệu pháp tìm ra vợ chồng Kim Hoàn Chân đi.

Từ Tử Lăng đáp:

- Chuyện này phải nhờ Chúc Ngọc Nghiên giúp đỡ.

Khấu Trọng bỗng nhiên hiểu ra, không khỏi kêu tuyệt:

- Xem ra Gia Cát tái thế, Tôn Vũ phục sinh cũng chỉ bằng được tài trí của ngươi thôi. Chúng ta lập tức đi tìm Chúc Ngọc Nghiên. Nhưng làm thế nào tìm bà ta đây?

Từ Tử Lăng nói:

- Để ta tìm bà ta tiện hơn, ngươi trước tiên hãy đi tìm Việt Khắc Bồng. Sau đó đến cửa Nam xem Ngọc Thành có hồi đáp gì không, sau đó chúng ta sẽ gặp lại ở đó, nghiên cứu hành động bước tiếp theo.

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Nhân lúc còn chút thời gian, ta sẽ đến trang viên ở ngoài thành đó quan sát hình thế trước. Nếu như căn bản không có thôn xóm hay trang viên nào như thế, bọn ta có thể tiết kiệm chút cước lực, không phải phí công một chuyến.

---o0o---

Từ Tử Lăng âm thầm tiến vào khách sạn nơi Chúc Ngọc Nghiên lưu trú, đến hiên phía đông, búng ba cái vào cửa sổ.

Chúc Ngọc Nghiên là cao thủ mà trong võ lâm Trung Thổ hay ngoại vực không ai dám đụng đến, bất kể người đó có tự phụ đến đâu, trừ phi không còn cách nào khác, nếu không sẽ không chọc giận bà ta. Ngay đến cả Long Tuyền chi chủ Bái Tử Đình, dù biết rõ lãnh tụ của đệ nhất đại phái trong Ma Môn ở Trung Nguyên đã vào thành, nhưng

vẫn mắt nhắm mắt mở, giả như không biết; hoặc là phải đăng môn bái kiến, gây dựng cảm tình. Nhưng hành động này đương nhiên có chút mạo hiểm vì có nguy cơ bị bà ta đóng cửa không tiếp.

Rất có khả năng Chúc Ngọc Nghiên đang ở trong phòng, vì bà ta phải thi triển ma công cảm ứng Xá Lợi, tìm hiểu vị trí của Thạch Chi Hiên.

Quả nhiên thanh âm của Chúc Ngọc Nghiên vọng ra:

- Vào đi, cửa phòng không khóa.

Từ Tử Lăng đẩy cửa bước vào, Chúc Ngọc Nghiên đang ngồi xếp bằng trên ghế, để lộ ra ngọc dung tuyệt đẹp, mục quang lạnh lẽo nhìn hắn đăm đăm, giống như không hề có một chút tình cảm của người thường.

Nhưng Từ Tử Lăng hiểu đằng sau bề ngoài vô tình đó thật sự ẩn tàng tình cảm phong phú đã bị dồn nén từ rất lâu. Bà ta muốn cùng Thạch Chi Hiên đồng quy ư tận, chính là vì yêu quá thành hận.

Từ Tử Lăng đóng cửa lại, thi lễ xong ngồi xuống chiếc ghế bên trái bà ta cách khoảng vài xích. Gã vẫn chưa có cơ hội nói ra ý của mình, Chúc Ngọc Nghiên đã lạnh giọng hỏi:

- Ngươi nghĩ về Loan nhi thế nào?

Trong tâm của Từ Tử Lăng hiện lên hình ảnh đôi chân trần xinh đẹp của Loan Loan, tuy nàng tươi đẹp thuần khiết nhưng cũng lại khiến người ta kinh hãi, điềm đạm nói:

- Có Loan tiểu thư lãnh đạo, Âm Quý phái chắc chắn sẽ vang danh.

Sự lợi hại của Loan Loan, không ai hiểu rõ bằng gã và Khấu Trọng.

Chúc Ngọc Nghiên gật đầu nói:

- Nói chuyện với ngươi thật không uổng, vì sao lại đến tìm ta?

Từ Tử Lăng đáp:

- Vãn bối tới đây muốn mời Chúc tông chủ xuất thủ đối phó Đại Minh tôn giáo.

Chúc Ngọc Nghiên hờ hững cất tiếng:

- Ta muốn đối phó chỉ có Thạch Chi Hiên, không có ý định hay tâm tình sa vào những chuyện vụn vặt.

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Nếu như Sư Phi Huyên gặp phải bất trắc gì ở Long Tuyền, tấu xảo Chúc tông chủ lại ở cùng một địa phương, không hiểu sẽ có hậu quả thế nào?

Chúc Ngọc Nghiên nhíu mày:

- Đại Minh tôn giáo dám đối phó với đồ nhi của Phạm Thanh Huệ ư? Liều lĩnh đắc tội với bà ta sao?

Từ Tử Lăng lần đầu tiên nghe người nói ra danh tính chủ nhân Phạm Thanh Huệ của Từ Hàng Tịnh Trai, biết rằng Chúc Ngọc Nghiên đã hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề. Vô luận bà ta có phủ nhận thế nào, vì xưa nay đã có quan hệ mật thiết với Đại Minh Tôn Giáo, khẳng định người đứng đầu của Âm Quý Phái này khó mà đứng ngoài việc này được.

Từ Tử Lăng đem chi tiết chuyện Đại Minh tôn giáo lợi dụng Lão Thán giả dẫn dụ Sư Phi Huyên đến Long Tuyền nói hết ra.

Đôi mắt Chúc Ngọc Nghiên rực lên những tia sáng lăng lệ, lạnh giọng nói:

- Chuyện này tuy không dính dáng đến ta, nhưng nếu Sư Phi Huyên có chuyện gì bất trắc, Phạm Thanh Huệ khẳng định sẽ xuất sơn đại khai sát giới. Bất quá Sư Phi Huyên cũng chỉ là hàng hậu bối, không đáng để ta tạo nên cường địch như vậy.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Tiền bối lẽ nào không nhìn ra Đại Minh Tôn Giáo không những muốn thò móng vuốt vào Trung Nguyên còn muốn thay thế địa vị của Âm Quý Phái các người ư? Nếu không sao lại dám xen vào chuyện của tiền bối và Thạch Chi Hiên chứ? Hiện tại bên chúng ta nhân cường mã tráng, muốn có bao nhiêu người là có bấy nhiêu, thậm chí có thể lợi dụng Đột Lợi, người có thế lực mạnh nhất ở vùng này đánh mạnh vào Đại Minh tôn giáo hoặc bất kỳ kẻ nào muốn giúp đỡ chúng. Làm sao Chúc tông chủ lại có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế chứ?

Chúc Ngọc Nghiên than nhẹ:

- Có những chuyện người ngoài khó mà hiểu rõ được. Nếu ta và các ngươi hợp tác, như vậy là quay đầu lại đối phó với đồng đạo ở Tái Ngoại, khi đó Âm Quý phái khó mà bảo vệ được vị trí đứng đầu Ma Môn.

Tiếp đó lại nhẹ nhàng nói:

- Nhưng ta tuyệt không phản đối các ngươi đi đối phó Đại Minh tôn

giáo.

Từ Tử Lăng nói:

- Vãn bối không dám ép tiền bối vào chỗ bất nghĩa, vì thế trước khi đến đây đã sớm nghĩ ra một phương pháp lưỡng toàn kỳ mĩ. Chúc tông chủ có thể giúp bọn vãn bối một việc lớn mà không ai vì thế có thể hoài nghi người hợp tác với bọn ta được.

Chúc Ngọc Nghiên phì cười, đôi mắt tuyệt mỹ lườm gã một cái, vẻ băng lạnh trên khuôn mặt đã tan đi như mùa xuân đến, khẽ mắng:

- Từ tiểu quỷ, không ngờ lại nghĩ ra chiêu số xảo trá này, muốn nô gia giả thần giả quỷ, vờ đi tìm chỗ ở của Thạch Chi Hiên ư?

Từ Tử Lăng nhìn mà hai mắt ngẩn ngơ, Chúc Ngọc Nghiên trước mắt giống như là tỉ muội với Loan Loan, thần thái thật mê người.

Chúc Ngọc Nghiên không cần gã nói tiếp, trở về vẻ lạnh lùng, bình tĩnh:

- Được rồi! Lộ tuyến phải được sắp đặt chính xác. Nên nhớ các ngươi đợi bọn chúng đem Kim Hoàn Chân hoặc Chu Lão Thán giải về nơi giam cầm xong, một ngày sau mới có thể động thủ cứu người. Chỉ có một điều kiện duy nhất, các ngươi phải giết sạch bọn người Đại Minh tôn giáo không trừ một ai, có đáp ứng không?

Từ Tử Lăng nhớ đến Đoạn Ngọc Thành, cười khổ:

- Bọn ta sẽ cố gắng làm hết sức theo ý của Tông chủ.

o0o

Khấu Trọng đi quan sát địch nhân xong liền về thành, lúc này mặt trời đã xuống ở ngọn núi phía Tây, gã thuận đường đến cửa Nam nhưng không hề thấy ám ký của Đoạn Ngọc Thành, bất giác trong lòng trĩu nặng.

Trong bốn người theo bọn gã chở muối lên phía Bắc, Đoạn Ngọc Thành là người có tư chất cao nhất, người lại dễ nhìn, được Khấu Trọng cực kỳ xem trọng. Nếu như hắn phản bội Song Long bang đầu nhập Đại Minh tôn giáo, có thể khiến gã vô cùng thương tâm.

Trong khi suy nghĩ, gã đã bước chân tới Chu Tước đại nhai náo nhiệt. Chỉ còn vài ngày nữa là đến mồng một tháng tư, ngày diễn ra đại điển lập quốc, người ở bốn phương đều đến chúc mừng, lại thêm nhiều người đến để tham gia nhiệt náo hoặc vì mục đích riêng. Khắp nơi không khí đầy vẻ hào hứng trước đại khánh điển sắp đến, sự hưng vượng bên trong, qua đó có thể tưởng tượng được.

Hiện giờ còn cách ước hẹn với Lão Thán giả khoảng ba canh giờ, thời gian vẫn sớm, Khấu Trọng đang định đến phủ Việt Khắc Bồng chào hỏi, đột nhiên từ phía trên có người kêu vọng xuống:

- Thiếu soái đã lâu không gặp!

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn lên. Trên một tòa tửu lâu hai tầng kiến trúc hoàn toàn bằng gỗ có hai người đang ngồi đối ẩm, nhìn xuống cảnh nhiệt náo trên đại nhai, tự do thoải mái, chính là Đại long đầu Hứa Khai Sơn của Bắc Mã bang và “Bá Vương” Đỗ Hưng.

Khấu Trọng lướt mắt nhìn xuống, nhận ra bên dưới thì ra là một trạm vận chuyển lừa ngựa quy mô rất lớn. Gã cười ha hả một tràng, búng mình lên, hạ xuống hành lang rồi an nhiên ngồi xuống.

Hứa Khai Sơn đưa cho gã một chén rượu, Đỗ Hưng cũng vui vẻ

châm tửu, thái độ thân thiết.

Đỗ Hưng cười ha hả nói:

- Thiếu soái đúng là danh bất hư truyền. Hai trận đánh ở Hách Liên bảo và Bôn Lang Nguyên khiến đại danh của người truyền khắp ngõ ngách của đại thảo nguyên. Hôm nay chúng ta vừa mới nhập thành, lại nghe được tin tức Thiếu soái bán chiến mã của tiểu tử Hô Diên Kim ở Hoa Lâm, hà hà!

Hứa Khai Sơn hỏi:

- Vì sao không thấy Phong Hàn huynh và Tử Lăng huynh?

Khấu Trọng nâng chén đáp:

- Bọn ta ai cũng bận cả. Nào, mọi người cạn chén!

Ba người ồn ào đối ẩm, không khí sôi nổi, kẻ nào không biết chắc cứ tưởng bọn gã là hảo hữu tri giao, can đảm tương chiếu.

Đỗ Hưng lấy tay quệt mấy giọt rượu vương trên bộ râu, nói:

- Thiếu Soái hình như đã mất dấu lang tặc, đúng không?

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Chúng ta không phải mất dấu lang tặc, chỉ là vì sự tình phức tạp, vượt quá tính toán ban đầu, sợ rằng dục tốc bất đạt, đành để Thôi Vọng sống thêm vài ngày nữa.

Đỗ Hưng lại châm thêm một chén rượu cho gã, giơ ngón tay cái tỏ ý tán thưởng:

- Con bà nó, Đỗ Hưng ta bội phục nhất là loại anh hùng hảo hán chân chính như Thiếu soái, đối mặt với thiên quân vạn mã không xem ra gì. Trước đây tiểu đệ có gì không phải, xin dùng chén rượu này để bồi tội. Con bà nó! Đợi chút nữa Đỗ Hưng ta sẽ đưa Thiếu soái đến Kinh Long tửu quán nổi danh nhất ở vùng này, chuyên bán các loại danh tửu, cũng là nơi các cô nương xinh đẹp nhất thường hay lui tới. Chưa đến Kinh Long tức là chưa tới Long Tuyền.

Khấu Trọng động dung nói:

- Không ngờ lại có nơi như thế, nhất định phải đi mở mang kiến thức mới được, bất quá tối nay không được rồi.

Hứa Khai Sơn nói:

- Tối mai được không? Nhưng phải mời cả Phong Hàn huynh và Tử Lăng huynh cùng dự nhiệt náo đó. Mọi người đều là huynh đệ, còn chuyện gì thống khoái bằng được cùng nhau uống rượu chứ.

Khấu Trọng nói:

- Tối mai không có vấn đề gì, ta đi gặp cái tên Bái Tử Đình xong sẽ đến đây tìm hai vị.

Đỗ Hưng nhấc chén nói lớn:

- Cạn!

Ba người cùng cạn chén.

Khấu Trọng đến thời khắc này vẫn chưa biết nên xem hai người là bạn hay địch, gã đưa tay ngăn Đỗ Hưng rót rượu, cười nói:

- Chén thứ ba để tối mai hãy uống.

Hứa Khai Sơn vui vẻ nói:

- Thiếu soái có việc gì cần huynh đệ trong bang hội của bọn ta ở nơi này giúp, xin cứ phân phó đừng ngại, bảo đảm mọi việc sẽ ổn thỏa. Tuy tiểu đệ ở nơi này không là gì, nhưng không ai không nể mặt Đỗ đại ca đâu, muốn làm chuyện gì cũng rất tiện lợi.

Khấu Trọng làm ra vẻ nhìn nhận Đỗ Hưng bằng con mắt khác, đoạn hỏi:

- Đỗ Bá Vương với Mã Cát giao tình thế nào?

Đỗ Hưng tỏ vẻ coi thường:

- Tuy Đỗ Hưng ta xuất thân bang hội, hiện tại là long đầu của Bắc Bá bang nhưng vẫn làm ăn đàng hoàng. Tuy có lúc bằng hữu nhờ vả nên không thể không giao tiếp với bọn mã tặc, nhưng thật ra trong lòng rất khinh bỉ những kẻ không có chí khí. Trên giang hồ muốn được người ta kính trọng, tuyệt không thể làm những chuyện trộm gà trộm chó, thương thiên hại lý.

Khấu Trọng cười nói:

- Thế là được rồi! Ta không cần phải khách khí với Mã Cát nữa. Ồ!

Đôi mắt gã bị hút về phía rừng người, xe ngựa tranh nhau đi ở dưới đường.

Hai người kia cũng dõi theo ánh mắt của Khấu Trọng, thấy trước một cửa hàng chuyên bán nhạc khí có khoảng hơn mười tên võ sĩ Đột

Quyết, người người tinh thần hăng hái, trong đó có một người đặc biệt cao lớn hiên ngang uy vũ, khí độ hơn người, hông đeo trường đao, giống như hạc giữa bầy gà.

Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn còn đang đoán những người này là ai thì Khấu Trọng đã phi thân xuống Chu Tước đại nhai.

Nhãn thần của thanh niên cao thủ Đột Quyết lập tức như tên bắn về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng chạm chân xuống đất, cởi bỏ ngoại bào, lộ ra Tỉnh Trung Nguyệt danh chấn Trung Thổ và ngoại vực, cười ha hả nói:

- Đây có phải là hữu duyên thiên lý năng tương hội? Không ngờ tại đây lại có thể cùng Khả huynh tiếp tục cái duyên chưa dứt ở Trường An.

Những người bộ hành vội tránh sang hai bên, tình thế đại loạn.

Khả Đạt Chí khoát tay chặn đám thủ hạ, bước lên một bước, tay nắm chuôi đao, hào khí như mây cười dài nói:

- Thiếu soái nếu vẫn có hứng thú, Khả mỗ tất nhiên sẽ phụng bồi.

Những người đi đường lúc này đã dạt hết sang hai bên vỉa hè, đám đông chen lấn nhau đến chiếc kim cũng khó lọt. Xe ngựa đều bị dừng lại, lúc này khoảng trống giữa hai người trên đại nhai vốn đủ để mười hai con ngựa phi song song không còn chướng ngại gì nữa.

Trên đường tuy có lính tuần, nhưng hai người một là thanh niên cao thủ được Hiệt Lợi đại hãn Đột Quyết sủng ái; một người là Thiếu soái Khấu Trọng danh chấn thiên hạ, huynh đệ của Đột Lợi, ai dám can thiệp ngăn trở chứ.

“Đang!”

Cả hai đồng thời bạt xuất bảo đao, đại chiến lập tức nổ ra.

(

Chương 506: Hiến lễ trên đường

Sư Phi Huyên đứng nhìn qua cửa sổ, ánh tà dương rọi vào trong phòng làm thân hình nàng hiện lên như một bức điêu khắc không chút tì vết, tiên tư vô cùng kỳ mỹ, chỉ có thể dùng bốn chữ “siêu phàm thoát tục” để hình dung tất cả.

Từ Tử Lăng đến bên cạnh, bất giác tâm hồn bị vẻ đẹp mỹ lệ hài hòa như thiên nhiên của nàng cuốn hút. Đôi mắt đẹp của nàng vẫn hướng ra ngoài cửa sổ chăm chú ngắm nhìn đôi hồ điệp đang bay lượn vờn nhau trong hoa viên, tựa như hoàn toàn không biết Từ Tử Lăng đã đến bên mình.

Nàng vẫn đang vận nam trang, gương mặt trắng trẻo như mỹ ngọc, sung mãn tràn đầy sức sống của tuổi thanh xuân.

Chỉ cần nàng trút bỏ những chuyện thế tục, phàm gian sẽ trở thành tiên giới.

Từ Tử Lăng thầm trách mình đã khuấy động cuộc sống tịch mịch nhưng thanh tịnh của nàng, những vẫn không kìm được bèn hỏi:

- Sư tiểu thư ngắm nhìn đôi hồ điệp kia có tham thấu ra được lẽ thiền và đạo lý gì trong đó không?

Sư Phi Huyên điềm tĩnh đáp:

- Chàng muốn nghe đáp án nào đây? Thực chất hay giả dối.

Từ Tử Lăng cười khẽ:

- Cả hai đều không có kết quả tốt đẹp gì, chỉ hy vọng tiểu thư cho biết đáp án thực chất và giả dối có gì khác biệt.

Đôi mắt đẹp của Sư Phi Huyên lấp lánh ẩn hiện những tia sáng thâm thúy mạt trắc, thong thả nói:

- Đáp án thực chất là người ta không cố gắng từ đôi hồ điệp đó mà tầm cầu lẽ thiền nào cả, bởi vì sự tồn tại của chúng vốn đã là chuyện đáng quý nhất rồi.

Từ Tử Lăng cũng ngắm nhìn đôi hồ điệp đang bay lượn vờn hoa, gật đầu:

- Ta đã hiểu ý tứ của tiểu thư. Khi ta không có thành kiến, vứt bỏ vạn niệm ra khỏi đầu, vô tư ngắm nhìn đôi hồ điệp kia, trong lòng sẽ có một cảm giác kỳ dị giống như tìm được một loại chân lý huyền diệu vậy. Thế còn đáp án giả là sao?

Sư Phi Huyên bình tĩnh dịu dàng nói:

- Tử Lăng huynh đúng là người lúc nào cũng muốn truy đến cội nguồn, chẳng trách chàng thân lại kiêm được sở trường hai nhà Phật Đạo. Chuyện đáp án giả, xin thứ cho Phi Huyên dừng ở đây, tạm thời không thể nói được. Tử Lăng huynh đến đây tìm Phi Huyên, chắc là có tin tức gì hay phải không?

Từ Tử Lăng bỗng nhiên bật cười:

- Tiểu đệ đã sớm đầu hàng nhận thua, đúng là ta tới để cầu tiểu thư chỉ điểm cho.

Sư Phi Huyên than nhẹ:

- Tử Lăng huynh có biết tại sao Phi Huyên lại có cảm giác Chu Lão Thán khẩu bất đối tâm không?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi lại:

- Loại trực giác thần bí đậm chất linh tính đó, chẳng lẽ lại có thể tìm hiểu sao?

Sư Phi Huyên làm như chuyện đương nhiên nói:

- Đó là cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh.

Từ Tử Lăng kịch chấn:

- Không ngờ Sư tiểu thư đã đạt đến canh giới tối cao Kiếm Tâm Thông Minh trong Từ Hàng Kiếm Điển.

Sư Phi Huyên cuối cùng cũng thu hồi mục quang đang hướng ra ngoài cửa sổ, đưa đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Từ Tử Lăng. Một bên mặt nàng bị ánh tà dương che khuất, tạo nên hai nửa sáng tối đối lập, càng tôn thêm vẻ mỹ lệ vốn dĩ không gì có thể so sánh của nàng, khiến cho khung cảnh thêm phần thần bí, rất khó dùng lời diễn tả. Tiếng nói nhu nhã thoát ra từ đôi môi hơi hé mở:

- Kiếm Tâm Thông Minh của Phi Huyên vẫn còn một điểm sơ hở, đó chính là Từ Tử Lăng chàng.

Đôi mắt anh tuấn của Từ Tử Lăng rực sáng, gã nhìn thẳng vào mục quang của Sư Phi Huyên, mắt không hề chớp, chậm rãi nói từng chữ một:

- Tiểu thư khẳng khái nói ra như vậy, Từ Tử Lăng cảm thấy vinh hạnh và cảm kích, chẳng trách tiểu thư hay nói ải tình khó qua. Ta muốn tập dượt ái tình, không hiểu có miễn cưỡng vượt qua ải này không? Nếu có thể giúp tiểu thư bổ cứu điểm sơ hở này, tiểu đệ sẽ dốc hết sức.

Sư Phi Huyên cười nhẹ:

- Chàng sao lại hóa ra là người khiêm tốn thế? Sự thật chàng là người vô cùng cao ngạo, còn may chỉ là sự cao ngạo của một kẻ nhàn vân dã hạc.

Từ Tử Lăng gượng cười:

- Thì ra xưa nay không ai nhận ra sự khiêm tốn của tiểu đệ. Tệ nhất là ngay cả bản thân mình cũng không có khả năng tự mình xem xét điều chỉnh được.

Sư Phi Huyên nở nụ cười hàm tiếu:

- Chàng cứ làm như là có nhiều thời gian lắm vậy, mặt trời xuống núi rồi kìa! Người ta còn có một chuyện muốn nói, câu chuyện “Đạp cóc đạp cà” kia là do Phi Huyên nhờ Thánh Quang đại sư nói cho chàng nghe đó.

---o0o---

Song đao rời vỏ, giống như hai đạo thiểm điện giao kích. Cả hai đều huy đao mãnh công, hoàn toàn không câu nệ chiêu số, lấy nhanh đánh nhanh, đao tới đao lui, khí lực và tốc độ đều không thua kém, người công ta thủ, ta thủ ngươi công. Cuộc tỷ võ vô cùng kịch liệt, người xem đều như nín thở, tứ phía vốn náo nhiệt giờ im lặng không một tiếng động, tiếng người ngựa từ phía xa vọng tới thật là tương

phản.

Tiếng “leng keng” phát ra liên miên không dứt như tiếng pháo nổ, rồi chợt lắng mất vào không gian.

Chỉ có những tay cao minh như Đỗ Hưng, Hứa Khai Sơn đang ở trên lầu quan chiến là nhìn ra đao pháp của hai người đã đạt đến cảnh giới “vô chiêu thắng hữu chiêu, biến phức tạp thành đơn giản, kín đáo đến mức tát nước không vào. Thế của hai bên cũng khá tương đồng, công một đao xong lại phải thủ một đao, không bên nào có cơ hội liên công hai đao. Mỗi đao phát ra đều như lấy mạng đổi mạng, tình thế cực kỳ kịch liệt hung hiểm, người xem toàn thân phát lạnh, tay đẫm mồ hôi.

“Đang!”

Hai đao hốt nhiên lại chạm nhau, Khấu Trọng cười ha hả nói:

- Hảo đao pháp, chẳng trách Khả huynh có thể đánh khắp Trường An mà không có đối thủ.

Khả Đạt Chí cũng cao ngạo cười nói:

- Một ngày còn chưa đánh bại được Thiếu Soái, tiểu đệ đâu dám khoa ngôn là không đối thủ.

Hai người đồng thời xuất phát kình khí, “keng” một tiếng, cả hai cùng lùi lại.

Tỉnh Trung Nguyệt trên tay Khấu Trọng hóa thành một luồng sáng vàng rực, đao phong hướng thẳng vào Khả Đạt Chí, đấu chí trong lòng bốc lên cuồn cuộn. Gã thầm nghĩ Cuồng Sa Đao Pháp của đối phương quả thật lợi hại, hôm nay nếu không tận dụng cơ hội này trừ

hắn đi, có ngày tất hậu hoạn vô cùng.

Đúng vào lúc này, một âm thanh của nữ nhân vang lên lanh lảnh:

- Còn không dừng lại cho ta!

Khả Đạt Chí cũng đang đánh đến lúc hưng phấn, thực không hề muốn bãi chiến.

Vừa rồi hai bên cuồng công một lúc, mới chỉ là muốn thăm dò hư thật của đối phương, giờ nếu tiếp tục khai chiến, sẽ là cuộc đấu giữa ý chí, tâm pháp, chiến thuật và tài trí.

Vào đúng thời khắc đại chiến chuẩn bị bộc phát thì âm thanh động lòng người đó vọng lại. Khả Đạt Chí miễn cưỡng lộ ra nụ cười khổ sở, Khấu Trọng mình hổ cũng chấn động, ngạc nhiên nhìn qua phía đó.

Thượng Tú Phương không hề thoa chút son phấn, đơn giản tự nhiên nhưng sắc đẹp vẫn khiến người ta ngừng thở. Nàng mặc áo khoác dài che kín thân hình, nhưng không vì thế mà giảm đi sự hấp dẫn, ngược lại còn thêm vào một thứ cảm giác thần bí nữa.

Đi bên cạnh nàng là một nữ võ sĩ trẻ tuổi người Mạt Hạt, hông đeo trường kiếm, chiều cao thậm chí ngang với Khả Đạt Chí và Khấu Trọng. Điểm đặc sắc nhất là tóc được tết thành hai bím, đầu tiên hạ xuống hai bên, sau đó vòng về phía sau hợp lại thành một, để thẳng dọc theo sống lưng, sắc đẹp tuy không bằng Thượng Tú Phương đang đứng bên cạnh, nhưng hoạt bát linh động, khí tức và sinh lực sung mãn, cũng rất hấp dẫn.

Tuy khuôn mặt nàng hơi dài một chút, nhưng thân hình vừa cao vừa cân đối hết sức thu hút, cộng thêm đôi mắt đẹp vừa sáng vừa đen

khiến người ta không còn để ý tới khuyết điểm đó của nàng.

Bất quá, lúc này mục quang của nữ võ sĩ Mạt Hạt đang trừng trừng nhìn Khấu Trọng tràn đầy địch ý, nhưng cũng ẩn chứa sự tò mò.

“Keng!”

Khấu Trọng và Khả Đạt Chí tuy không tình nguyện nhưng cũng đành phải cho đao vào vỏ.

Người người trên đường đã đoán ra mỹ nhân mới đến là Thượng Tú Phương, lập tức tiếng reo hò nổi lên.

Thượng Tú Phương nhướng đôi mi đẹp lên, cơn giận vẫn chưa tan hỏi:

- Các người ngoài việc dùng vũ lực giải quyết ra, không còn phương pháp nào khác sao?

Nữ võ sĩ giơ tay ra hiệu, cỗ xe ngựa hoa lệ từ từ lại gần.

Khấu Trọng làm sao nghĩ ra được mình lại gặp Thượng Tú Phương trong tình huống thế này, trong lòng ngấm ngầm cảm thấy nàng với Khả Đạt Chí không phải không có hảo cảm, vì thế mới trách cả hai người cùng lúc, trong lòng tự nhiên cảm thấy tư vị khó chịu.

Khả Đạt Chí hắng giọng, lúng túng nhìn qua Khấu Trọng một cái, nói:

- Ta và Thiếu Soái chỉ là đánh vài chiêu chào hỏi đùa giỡn thôi, không phải đánh thật đâu.

Lần đầu tiên trong lòng Khấu Trọng cảm thấy muốn tán thưởng Khả Đạt Chí, là vì y hoàn toàn có thể đem chuyện gã khai chiến mà đổ tội,

bất giác mặt đỏ lên, tiến lên vái chào Thượng Tú Phương rồi nói:

- Là ta không phải, đã làm kinh động đến Tú Phương tiểu thư, xin thứ tội.

Xe ngựa dừng lại sau lưng Thượng Tú Phương, nữ võ sĩ Mạt Hạt bèn mở cửa xe cho nàng. Thượng Tú Phương bỏ mũ ra, chỉ thấy mái tóc đen tuyền nhu nhuyễn tựa dòng suối buông xuống một cách tự nhiên, chảy qua đôi vai rủ xuống chiếc eo thon thả. Đôi môi khẽ hé, nụ cười kiều mị quyến rũ lan tỏa khiến mọi người xung quanh đều phải nín thở. Trên ngọc dung vẫn còn vương tiếu ý, nghe thấy những thanh âm mê người bậc nhất đương kim vang lên:

- Tạm tin các ngươi! Tối mai gặp lại.

Nàng vừa mới hiển lộ một chút phương dung tuyệt thế thì hồn phách Khấu Trọng đã tan biến đi mất. Gã còn đang hồi tưởng lại khung cảnh khi nói chuyện với nàng trước kia thì có người kêu lớn:

- Tú Phương đại tiểu thư xin dừng bước!

Thượng Tú Phương đang định lên xe, nghe thấy tiếng gọi liền chuyển mình nhìn sang phía có người vừa nói.

Một người từ trong đám đông đi ra, tay nâng một chiếc hộp sắt, dáng vẻ cực kỳ cung kính bước về phía Thượng Tú Phương.

Khả Đạt Chí và bọn võ sĩ Đột Quyết đồng thanh quát lớn, lập thành một tường người chặn kẻ đó lại.

Nữ võ sĩ Mạt Hạt cũng đến sát bên cạnh Thượng Tú Phương để sẵn sàng bảo vệ cho nàng.

Người mới đến toàn thân tà khí, mị lực yêu dị mạnh mẽ, chính là Liệt Hà, kẻ đứng đầu Ngũ Minh Tử của Đại Minh tôn giáo.

Liệt Hà đứng phía bọn người Khả Đạt Chí đang chặn đường nói lớn:

- Xin đừng hiểu lầm! Liệt Hà ta là người vô cùng ngưỡng mộ Tú Phương tiểu thư, đặc biệt đến đây hiến tặng Thần Kỳ bí phổ, xin tiểu thư thu nhận. Tiểu đệ còn là bằng hữu của Khấu Thiếu soái, Thiếu Soái có thể bảo chứng tiểu đệ không thể và cũng không dám mạo phạm tiểu thư.

Thượng Tú Phương giật mình nói:

- Thần Kỳ bí phổ?

Khấu Trọng đương nhiên không hiểu được "Thần Kỳ bí phổ" là cái thứ quỷ quái gì, nhưng xem thần sắc của Thượng Tú Phương cũng đoán được rằng đây là bảo vật mà người nào yêu âm nhạc đều mơ tưởng đến. Dựa vào thân phận và địa vị của Liệt Hà, lễ vật kiến diện mà hắn đưa ra vào lúc này sẽ không lạc đi đâu được.

Tiểu tử này thật sự rất có phương pháp, theo đuổi người đẹp trước tiên phải kiếm được thứ nàng thích, bước đầu khiến đối phương sinh ra ấn tượng sâu đậm trong lòng, lại còn kéo bản thân Khấu Trọng xuống nước nữa. Gã cười khổ nói:

- Liệt huynh chắc là bất trí đến mức ngu xuẩn rồi!

Khả Đạt Chí hiển nhiên đã nghe qua đại danh của Liệt Hà, động dung nói:

- Thì ra là Liệt Hà của Hồi Hột, muốn dâng lễ cho Tú Phương tiểu thư, đưa Khả Đạt Chí ta là được rồi.

Nét mặt Liệt Hà lộ vẻ khó xử, sau đó lại giở giọng cầu xin:

- Khả huynh có thể ân chuẩn tiểu đệ tự mình đem Bí phổ trình Tú Phương tiểu thư không, nhân tiện giải thích thêm vài câu về Bí phổ không?

Thượng Tú Phương nói:

- Xin hãy để Liệt công tử qua đây!

Khả Đạt Chí không thể không đáp ứng, đột nhiên hắn có cảm giác mình và Khấu Trọng đều thành kẻ thứ ba.

Liệt Hà vô cùng mừng rỡ, nhưng vẫn lộ vẻ rụt rè e ngại sẽ làm Thượng Tú Phương cảm thấy đường đột, hắn tiến đến cách Thượng Tú Phương cách chừng năm bước, quỳ một chân xuống, nâng hộp sắt lên cao quá đầu, run giọng nói:

- Bí phổ dâng lên, mong Tú Phương tiểu thư nhận cho.

Cả một đoạn đại nhai tĩnh lặng đến mức cho dù cây kim xuống cũng có thể nghe thấy, nhưng thật sự không có ai lộ thần sắc khó chịu. Việc đi lại trên Chu Tước đại nhai hoàn toàn đình trệ, người người tranh nhau xem có chuyện gì xẩy ra.

Khấu Trọng không quên quay đầu nhìn lên hai người Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn trên tầng hai, đương nhiên đặc biệt lưu ý phản ứng của họ Hứa đối với Liệt Hà, chỉ thấy hai người mắt không hề chớp ngắm nhìn vẻ đẹp của Thượng Tú Phương, dường như đối với Liệt Hà không có nửa phần hứng thú.

Nữ võ sĩ Mạt Hạt thay Thượng Tú Phương nhận lấy hộp sắt trên tay

Liệt Hà, mở ra rồi đưa ra cho nàng xem.

Chỉ có Thượng Tú Phương và nữ võ sĩ là có thể nhìn thấy trong hộp chứa cái gì.

Thượng Tú Phương đưa bàn tay băng cơ ngọc cốt, trắng như sương tuyết và vô cùng mềm mại lật qua Bí phổ trong hộp, thần sắc trên mặt lộ vẻ kinh ngạc mừng rỡ nói:

- Đây là Quy Tư quyển, Liệt công tử lấy được ở chỗ nào vậy?

Liệt Hà đứng dậy, cúi đầu chắp tay nói:

- Bí phổ tổng cộng có mười quyển, ngoài Quy Tư quyển còn có Cao Xương, Xa Sư, Hồi Hột, Đột Quyết, Thất Vi, Thổ Lỗ Hồn, Đảng Hạng, Khiết Đan, Thiết Lặc chín quyển nữa, trong đó bao quát các loại nhạc vũ nổi tiếng, năm mươi năm trước do một người ở Quy Tư kêu là "Nhạc Vũ Chi Thần" Hô Cáp Nhân dùng tinh lực cả đời sưu tầm, ghi chép lại. Bất quá nhạc phổ và những lời bình được viết bằng phương pháp phổ nhạc và văn tự Quy Tư, may mắn là tiểu đệ đối với chuyện này cũng đã từng bỏ ra một chút công phu. Chỉ cần Tú Phương tiểu thư không chê, tiểu đệ sẽ nói ra hết.

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại, Liệt Hà có thể nói là đã điểm trúng chỗ yếu của Thượng Tú Phương. Tuy chưa chắc bằng việc này chiếm được lòng nàng, nhưng chỉ cần giúp tài nữ này hoàn thành mong ước cả đời, rõ ràng là hắn đã tiến được một bước lớn.

Quả nhiên Thượng Tú Phương như quên ngay sự tồn tại của Khấu Trọng, tươi cười vui vẻ nói:

- Chúng ta lên xe nói chuyện cho kỹ.

Liệt Hà mừng rỡ như điên, hướng tới Khấu Trọng nói:

- Sau này sẽ tìm Thiếu Soái uống rượu nói chuyện.

Khấu Trọng trong lòng thầm chửi, nhìn tên tiểu tử kia theo Thượng Tú Phương lên xe, nữ võ sĩ Mạt Hạt đương nhiên cũng đi theo sát.

Xe ngựa khởi hành, Khả Đạt Chí và bọn võ sĩ Đột Quyết cũng lần lượt lên ngựa.

Khả Đạt Chí cưỡi ngựa đi đến bên cạnh Khấu Trọng, lướt mắt nhìn về phía Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn, cười khổ nói:

- Ta cũng hẹn Thiếu Soái lát nữa uống rượu nói chuyện vậy.

Tiếp đó hạ giọng nói:

- Hiện giờ điều ta muốn làm nhất là một đao chém chết tên khốn Liệt Hà này.

Hai người đồng thời cười lớn, tiếng cười lồng lộng hàm chứa cả sự cam chịu và cay đắng.

Vừa mới rồi bọn gã đúng là ngươi không chết thì ta chết, đến giờ lại sinh ra cảm giác đồng bệnh tương lân.

---o0o---

Từ Tử Lăng rời khỏi Thánh Quang tự, trên không một đàn chim từ phía thành thị bay qua, lại thấy một đám mây hồng phản chiếu ráng chiều đang trôi lững lờ, cảnh tượng khiến trong thâm tâm gã nảy sinh những cảm giác xúc động khó mà hình dung, không phải mừng rỡ, cũng không phải sầu muộn.

Từ Tử Lăng thở hắt ra một hơi dài, việc tiếp xúc với tâm tư ẩn sâu trong lòng Sư Phi Huyên khiến gã vô cùng kích động, nhưng trái tim của gã vẫn một vẻ tịch mịch yên bình.

Lúc đối mặt với Sư Phi Huyên, mỗi khắc trải qua đều “kinh tâm động phách”, như gảy lên dây đàn trong tim. Gã chưa hề nghĩ mình dám dũng cảm mạo phạm và đường đột với một tiên tử như thế, nhưng cảm giác đó có thể khiến gã điên đảo mê say, khó mà tự mình khống chế.

Đối với Sư Phi Huyên mà nói, ái tình nam nữ chỉ là một phần trong tu hành của nàng, là “ma chướng” trên con đường đạt đến tiên đạo. Nhưng trong những lời nói của nàng, sự tồn tại này có ý nghĩa sâu sắc, chỉ khi ở bên cạnh nhau, nàng mới hiểu được chân lý của sinh mệnh, cảm thụ được ý nghĩa của nó.

Đồng thời, trong thâm tâm Từ Tử Lăng cũng hiểu rõ, nếu gã không thể vượt qua tình cảm nam nữ đời thường, thì vĩnh viễn không thể cùng Sư Phi Huyên đạt đến trạng thái liên hệ tinh thần hòa hợp hoàn toàn được. Tựa như có người biết mình đạp phải trái cà, nhưng mặt khác lại cứ nghĩ đã đạp trúng một con cóc.

Trong lúc gã đang thầm than thở, chợt có người gọi:

- Từ huynh!

Từ Tử Lăng dừng bước ở chân cầu, cười nhẹ:

- Điệp công tử khỏe chứ, không ngờ lại gặp ngươi ở đây.

Âm Hiển Hạc đến bên cạnh gã, lạnh lùng nói:

- Hứa Khai Sơn ở đây, đương nhiên ta phải đến rồi.

Từ Tử Lăng nhìn hắn, Âm Hiển Hạc vẫn lạnh lùng như trước, tựa hồ nhân thế không có sự vật gì khiến hắn động tâm, bao gồm cả Hứa Khai Sơn ở trong đó.

Gã liền hỏi:

- Âm huynh chuẩn bị ám sát Hứa Khai Sơn ư?

Âm Hiển Hạc lạnh lùng không nói, chỉ nhẹ gật đầu.

Từ Tử Lăng trong lòng chợt động nói:

- Âm huynh có thể giúp tiểu đệ, tạm thời hoãn hành động ám sát được không?

Âm Hiển Hạc nhíu mày hỏi:

- Từ huynh có việc gì cần ta làm vậy?

Từ Tử Lăng nói:

- Âm huynh có thể giúp ta âm thầm giám thị Hứa Khai Sơn, xem hắn từ bây giờ đến sáng mai có hành động gì không?

Âm Hiển Hạc nhìn gã một hồi lâu, từ từ gật đầu nói:

- Từ huynh đã bảo ta làm thế, đương nhiên là có thâm ý.

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Ta muốn xem hắn có phải người của Đại Minh tôn giáo không?

Âm Hiển Hạc hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Đại Minh tôn giáo? Các ngươi không phải từng nói Tao Nương tử và lang tặc là do bọn chúng sai khiến đó chứ? Còn cần chứng tỏ điều gì nữa?

Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói:

- Hy vọng Âm huynh cũng giống bọn ta, trước khi có chứng cứ xác đáng sẽ không đoán bừa. Vì chúng ta có tin tức, lang tặc rất có khả năng là người của Bái Tử Đình.

Âm Hiển Hạc thất thanh kêu:

- Bái Tử Đình!

Từ Tử Lăng nói:

- Vì thế tiểu đệ mới dám nhờ Âm huynh giúp cho việc này.

Âm Hiển Hạc gật đầu nói:

- Ta nhất định không phụ ủy thác của Từ huynh.

Sau khi hỏi kỹ địa điểm liên lạc, Âm Hiển Hạc dưới ánh hoa đăng như u linh biến mất vào bóng tối trong thành.

(

Chương 507: Đạp cóc đạp cà

Về đến Tứ Hợp viện, Từ Tử Lăng thấy Khấu Trọng đang cùng Bất Cổ Nạp Thai nghiên cứu chiến lược đại kế, đem những viên đá nhỏ ra sắp xếp trên bãi cỏ cạnh hồ nước nóng. Hai người nói chuyện đang đến lúc vô cùng cao hứng.

Từ Tử Lăng phát giác rằng rất khó mà quên đi tình cảm giữa gã và Sư Phi Huyên, bởi vì lúc này trong lòng gã đầy ắp tư vị ái tình mê người.

Sư Phi Huyên cuối cùng cũng phải tự mình thừa nhận Từ Tử Lăng gã là nam tử duy nhất có thể khiến nàng chung tình, là điểm sơ hở duy nhất trong cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh của nàng.

Đối với Sư Phi Huyên, gã luôn luôn thấy bản thân mình không xứng với nàng.

Nàng gần như thuộc về tiên giới, bất kỳ kẻ phàm phu tục tử nào cũng không có tư cách phối ngẫu với tiên tử.

Vào thời khắc này, hình bóng Thạch Thanh Tuyền bỗng trở nên xa xăm và mơ hồ, nữ tử này cũng là một người từng khiến gã động chân tình.

Khấu Trọng cười nói:

- Lăng thiếu gia quay lại vừa đúng lúc. Ta vừa nói chuyện với lão Bạt* cả ngày bằng tiếng Đột Quyết. Quả nhiên không tiến thì lùi, giờ nói lại cái tiếng này gặp phải không ít khó khăn.

Tiếp đó lại than dài một hơi:

- Đúng là oan gia đường hẹp, ta không những gặp phải hai tên khốn Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn, cùng lúc gặp lại cả tiểu tử Khả Đạt Chí trên đường và ôi… đau hết cả đầu!

Từ Tử Lăng chấn động nói:

- Cuối cùng ngươi cũng gặp lại Thượng Tú Phương rồi.

Khấu Trọng quay về phía Bất Cổ Nạp Thai ra dấu bảo nhẫn nại một lát, tiếp đó quay lại phía Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ngươi không cần phải lo lắng giữa ta và Thượng Tú Phương sẽ xẩy ra chuyện gì. Ta và Khả Đạt Chí cả hai đều giương mắt ếch lên nhìn cái tên Liệt Hà hoành đao đoạt ái, dâng cho nàng cái Thần Kỳ bí phổ gì gì đó. Con bà nó! Lại đây! Nghe diệu kế phá Đại Minh tôn giáo của bọn ta đã.

Câu cuối cùng gã dùng tiếng Đột Quyết để nói.

Bất Cổ Nạp Thai với cái đầu lởm chởm như lông lợn hưng phấn giảng giải:

- Đối với tòa trang viên này, vị trí có lợi nhất của chúng ta là ở ngoài thôn, chỉ cần bọn ta bố trí phục binh ở cốc khẩu, có thể phong tỏa toàn bộ trang viên. Đợi hai người phát tín hiệu, bọn ta sẽ lập tức dùng khoái mã xông vào giết sạch không chừa một ai.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Ngươi đã trinh sát con đường đó chưa? Trong trang viên có những

người nào?

Khấu Trọng nói:

- Giữa thanh thiên bạch nhật thì rất khó mà tiến vào xem xét được gì. Để tránh đả thảo kinh xà, ta chỉ đứng ở đỉnh núi phía xa quan sát, trang viên tuy lớn, nhưng người cũng không nhiều.

Từ Tử Lăng nói với Bất Cổ Nạp Thai:

- Việc tìm kiếm vợ chồng Thâm Mạt Hoàn có tiến triển gì không?

Bất Cổ Nạp Thai đáp:

- Bọn chúng chắc là không ở trong thành.

Từ Tử Lăng chỉ về phía những viên đá nhỏ biểu thị trang viên, hỏi:

- Đó là cái gì?

Khấu Trọng đáp:

- Là một sơn cốc không quá cao lắm, tuy nhiên trên núi cây cối chằng chịt, chỉ có một lối vào.

Bất Cổ Nạp Thai giải thích:

- Trang viên đó nằm ở trong sơn cốc, cực kỳ bí mật, đúng là nơi dễ thủ khó công.

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Khu vực này khá bằng phẳng, sông hồ khắp nơi, dạng hình thế này

không phải rất đặc biệt ư?

Khấu Trọng biến sắc nói:

- Ngươi nói cũng có đạo lý, nếu ta là Bái Tử Đình, tuyệt không để cho người ngoài chiếm cứ lấy vị trí như thế để xây dựng một nơi tường cao hào sâu có năng lực phòng ngự quân sự như thế. Mẹ ta ơi! Suýt nữa bị Lão Thán Giả gạt rồi.

Bất Cổ Nạp Thai gật đầu đồng ý:

- Nói như vậy, trang viên chắc là của Bái Tử Đình, hoặc là của người có quan hệ mật thiết với hắn. Kỳ quái nhất là Thuật Văn lăn lộn ở Long Tuyền đã lâu, nhưng hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của trang viên này.

Khấu Trọng giận dữ nói:

- Rõ ràng Lão Thán giả muốn dùng kế tá đao sát nhân. Bất quá nếu như vậy không phải sẽ tự bộc lộ thân phận sao?

Từ Tử Lăng nói:

- Đó không đơn giản là tá đao sát nhân, mà còn là điệu hổ ly sơn, để chúng có thể tập trung toàn lực đối phó Sư Phi Huyên. Kẻ chủ sự của Đại Minh Tôn Giáo còn giảo hoạt xảo trá hơn chúng ta tưởng, sử dụng toàn là những chiêu thêm dầu vào lửa, kích động ly gián, là loại người muốn càng loạn càng tốt. Đối với hắn thì hay nhất là chính đạo và Ma Môn ở Trung Nguyên tàn sát lẫn nhau, để bọn chúng thừa cơ hội ngao cò tương tranh, ở giữa thủ lợi.

Khấu Trọng vẫn giận dữ nghiến răng kèn kẹt:

- Vậy làm thế nào dạy cho bọn chúng một bài học nhớ đời đây?

Bất Cổ Nạp Thai đề nghị:

- Hay là chúng ta đang đêm tập kích tiểu Hồi Viên, xông vào sát nhân phóng hỏa, biểu diễn một chút gì đó cho bọn chúng xem.

Từ Tử Lăng nói:

- Gây chuyện bên trong thành, hậu quả khó lường. Mọi việc phải đợi lão Bạt quay về rồi mới tính tiếp, nếu không sẽ khiến thiên hạ đại loạn, muốn tìm ra phu phụ Thâm Mạt Hoàn càng thêm khó khăn.

Bất Cổ Nạp Thai vui vẻ nói:

- Đại ca bảo ta phải nghe phân phó của hai người, hai người bảo làm gì ta sẽ làm cái đó.

Khấu Trọng ôm đôi vai lực lưỡng của hắn cười:

- Mọi người đều là huynh đệ, sao lại có chuyện ai phải nghe ai. Tối nay bọn ta trước bắt sống Lão Thán giả để tìm hiểu tình hình, các ngươi là kỳ binh, cứ án binh bất động, chờ khi bọn ta có thêm một ít tin tức tốt đã.

Sau khi ba người thương nghị kế hoạch hành sự chi tiết xong, Bất Cổ Nạp Thai rời đi.

Khấu Trọng cười nói:

- Bái Tử Đình phái xuất một nữ võ sĩ cao gần như ngang ngửa với ta và ngươi đi bảo vệ Thượng Tú Phương. Nữ nhân xinh đẹp này có điểm rất đặc biệt, hấp dẫn phi thường, kể cả ngươi nếu ngắm qua rồi

cũng không quên được đâu.

Từ Tử Lăng cười chửi:

- Cái tính háo sắc lại nổi lên rồi!

Khấu Trọng gục gặc vẻ đắc ý:

- Yêu cái đẹp là chuyện thường tình của con người. Ài! Ta phải nhanh chóng nghĩ ra một kế tuyệt hay để thu thập tên tiểu tử Liệt Hà này rồi.

Gã chỉ là thuận miệng nói vậy chứ thực sự không phải như thế, đoạn lại nói tiếp:

- Lão Bạt sao vẫn chưa quay lại nhỉ? Nếu trước khi gặp Bái Tử Đình vào đêm mai y có thể kiếm được tin tức, thì có thể lập tức nhờ huynh đệ Cổ Nạp Thai đánh cướp hàng hóa cho chúng ta, khi đó việc thương lượng với Bái Tử Đình đêm mai càng thêm nhiều màu sắc.

Thấy Từ Tử Lăng trầm ngâm không nói gì, Khấu Trọng lại hỏi:

- Ngươi và tiên tử của chúng ta có phát triển gì mới không? Đã cầm tay nàng ta chưa?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Thật không nên nói với ngươi về chuyện này, đầu óc toàn nghĩ chuyện bẩn thỉu.

Khấu Trọng cười một tràng dài nói:

- Cầm tay người ta thì có gì mà bẩn, trừ phi hơn mười ngày nay

ngươi không rửa tay.

Từ Tử Lăng nổi cáu:

- Không nói chuyện đùa với ngươi nữa, thế có quay lại cửa Nam thành không?

Sắc mặt Khấu Trọng chợt trầm xuống:

- Ta có lúc nào rảnh rỗi để đi đâu.

Từ Tử Lăng biết gã sinh lòng bất mãn đối với Đoạn Ngọc Thành, hoài nghi hắn vong tình phụ nghĩa, liền kéo hắn đi về phía đại môn rồi nói:

- Nhân lúc bọn ta vẫn còn một ít thời gian, nay đến Nam môn một chuyến xem sao, sau đó tìm Việt Khắc Bồng đi ăn cơm Hưởng Thủy. Đi thôi!

---o0o---

Hai gã đến cửa Nam thành vẫn không thu thập được gì thêm, Đoạn Ngọc Thành vẫn không hề lưu lại ám ký.

Từ Tử Lăng thấy sắc mặt Khấu Trọng không vui, liền an ủi gã:

- Ít nhất là Đoạn Ngọc Thành cũng không có bán đứng bọn ta, nếu không hắn có thể hợp tác với bọn người Đại Minh tôn giáo bố trí vây bắt hay ám hại chúng ta, hoặc có thể cung cấp vài tin tức giả để dụ bọn ta mắc câu.

Khấu Trọng nói:

- Vấn đề là ở chỗ đó! Nếu như hắn thật sự lưu lại ám ký, kêu bọn ta đến đâu đó gặp mặt, làm sao chúng ta biết được đó không phải là cái bẫy.

Từ Tử Lăng nói:

- Đến lúc đó hãy tính.

Hai gã thả bộ dọc theo Chu Tước đại nhai, đi về phía Ngoại Tân quán. Trên phố nhiều hoa đăng treo trên cao khiến đại nhai sáng như ban ngày. Chỉ thấy người xe tranh chen chúc, phồn hoa nhiệt náo, thỉnh thoảng lại có người hoặc đưa mắt chào, hoặc chỉ trỏ nói chuyện với nhau, thể hiện biết bọn gã là ai.

Bỗng nhiên một người chặn hai gã lại, thi lễ nói:

- May gặp Thiếu Soái và Từ gia ở đây, tệ chủ nhân có lời mời hai vị đến gặp.

Người này thân mặc Hán phục, nói tiếng Hán nhưng thổ âm của dị tộc rất nặng, vẻ ngoài tinh tế linh xảo không hề giống tộc người Túc Mạt Mạt Hạt, nghiêm chỉnh mà nói thì khá thô hào nhưng lại có điểm gian xảo.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Quý chủ nhân là ai?

Người đó hạ giọng nói nhỏ:

- Tệ chủ Thiết Phất Do, lần gặp gỡ này tuyệt không có ác ý.

Hai gã nghe vậy liền nhìn nhau hội ý.

Thiết Phất Do là tù trưởng của Hắc Thủy Mạt Mạt bộ, một nhánh khác của Mạt Hạt tộc, thế lực của hắn có thể so sánh ngang ngửa với Bái Tử Đình. Hắn chính là người khống chế Thống Vạn và ủng hộ Đột Lợi, trước đây ở ngoài Hoa Lâm đã cùng với Thâm Mạt Hoàn và Côn Trực Hoang của Khiết Đan liên thủ phục kích bọn gã, hiện tại bỗng nhiên lại khách khách khí khí sai người đến mời bọn gã đến gặp mặt, đương nhiên là có mưu đồ rồi.

Khấu Trọng dùng ánh mắt hỏi ý kiến Từ Tử Lăng, thấy gã nhè nhẹ gật đầu, liền bảo:

- Mời dẫn đường!

Người đó dẫn hai gã đến một gian hàng đồ sắt đã sớm đóng cửa bên phía trái, hai đại hán mở cửa cho bọn gã, mời hai người tiến thẳng vào bên trong.

Đi qua một cái sân lớn, chỉ thấy một mình Thiết Phất Do từ hậu đường đi ra nghênh đón, tay tù trưởng Hắc Thủy bộ lùn thấp vạm vỡ này vẫn đang mặc y phục võ quan, pha lẫn khí khái vương giả, cười ha hả nói:

- Tiểu đệ nếu trước đây có chỗ nào đắc tội, mong hai vị đại nhân mở lượng hải hà mà bỏ qua cho.

Hắn nói tiếng Hán vô cùng chuẩn xác, hai gã vẫn biết những lãnh tụ hoặc nhân vật trong vương tộc của các bộ tộc vùng Tái Ngoại đều giỏi Hán ngữ, nhưng vẫn cảm thấy bất ngờ.

Khấu Trọng thấy hắn chỉ có một mình để biểu lộ thành ý, trong lòng thầm khen, cười nói:

- Đó chỉ là hiểu nhầm mà thôi, bọn ta cũng chỉ là vì có người nhờ vả, tuyệt không có ý tứ giúp lão Bái lập quốc.

Thiết Phất Do tỏ vẻ vui mừng:

- Mời vào trong rồi hãy nói chuyện.

Nội đường bố trí giản đơn, sau khi mọi người ngồi xuống bên một cái bàn lớn giữa phòng liền có hạ nhân dâng trà lên, Thiết Phất Do nói:

- Hai vị xem chừng chưa có ăn tối!

Từ Tử Lăng nói:

- Đại vương không cần khách khí, lát nữa bọn ta còn có một cái hẹn khác.

Thủ hạ của Thiết Phất Do đã lui hết ra ngoài, chỉ còn ba người ở lại.

Thiết Phất Do nói:

- Như thế để tiểu đệ nói ngắn thôi vậy. Nếu hai vị có thể đưa Ngũ Thải thạch cho tiểu đệ, Thiết Phất Do này bảo đảm trong vòng một tháng sẽ đem tám vạn tấm da dê tới Sơn Hải quan để hai vị kiểm tra và thu nhận.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Đại vương chắc đã nghe câu “hoài bích chi tội”. Nếu Ngũ Thải thạch ở trong tay Đại vương, tất có thể đại chấn thanh uy trong tám bộ tộc Mạt Hạt, nhưng cũng vì thế mà trở thành đích ngắm của ngoại tộc, trong phúc có họa, Đại vương đã suy nghĩ kỹ về tình huống này chưa?

Thiết Phất Do cười nhẹ:

- Ta đã cùng huynh đệ Đột Lợi của hai người đạt được một hiệp nghị, hắn sẽ toàn lực giúp ta đoạt lấy Ngũ Thải thạch.

Từ Tử Lăng than:

- Giả như Đột Lợi và Hiệt Lợi làm lành với nhau, tình huống lúc đó sẽ biến thành thế nào?

Sắc mặt Thiết Phất Do hơi biến, hắn trả lời:

- Có phải hai người nghe được phong thanh điều gì không? Theo lý mà nói, Đột Lợi và Hiệt Lợi đã thành cục thế nước lửa đối đầu, không thể có khả năng giảng hòa.

Khấu Trọng vẫn thản nhiên:

- Bọn ta đâu có thu được tin tức hay phong thanh gì, tất cả là phán đoán thôi. Đột Lợi tuy là một hảo hán tử, nhưng cũng không thể không tính toán đến tiền đồ và lợi ích của người trong bộ tộc. Sự tranh đấu giữa hắn và Hiệt Lợi đã khiến vùng thảo nguyên Đông Bắc phong vân biến sắc, các bộ tộc đều sẵn sàng quật khởi, việc lập quốc của Bái Tử Đình là ví dụ rõ ràng nhất. Trong chuyện này còn có Mỹ Diễm phu nhân của Y Ngô và Đại Minh tôn giáo của Hồi Hột thêm dầu vào lửa, như sợ thiên hạ không đủ loạn. Với tình thế như vậy, nếu Tất Huyền ra mặt, ngươi đoán hậu quả sẽ thế nào? Đến lúc đó nếu Đột Lợi khuyên Đại vương người trả Ngũ Thải thạch cho A Bảo Giáp của Khiết Đan, Đại vương người sẽ bị hãm vào thế tiến thoái lưỡng nan. Cho dù là Hiệt Lợi hay Đột Lợi đều sẽ dùng mọi thủ đoạn ngăn cản bất cứ ai định dùng Ngũ Thải thạch để thống nhất Mạt Hạt bát bộ.

Những lời của Khấu Trọng đều không phải là dọa nạt nói bừa, bởi gã đã từng chính mắt chứng kiến Đột Lợi sau khi biết chuyện Ngũ Thải thạch, lập tức ngừng việc tiến công Hiệt Lợi. Có thể thấy hắn tuyệt không chấp nhận để xuất hiện cục diện Mạt Hạt bát bộ thống nhất.

Thiết Phất Do ngồi ngẩn một lúc, hắn cuối cùng cũng là lãnh tụ tinh minh tài trí hơn người, chỉ vì chuyện thống nhất Mạt Hạt có sức dụ hoặc quá lớn, giống như tài lợi làm mù mắt nên xem xét không được chu toàn, một hồi lâu trầm giọng hỏi:

- Vậy hai người định xử trí Ngũ Thải thạch thế nào?

Khấu Trọng nói:

- Ta muốn hỏi Đại vương một câu trước, người có cam tâm nhìn Bái Tử Đình bị diệt tộc không?

Thiết Phất Do lại ngẩn người ra, đoạn lắc đầu đáp:

- Nếu thế sẽ là một đả kích cực kỳ nghiêm trọng đối với Mạt Hạt tộc, khiến việc chống lại sự bành trướng của Đột Quyết của bọn ta càng thêm khó khăn, khi đó chỉ có thể nhìn sắc mặt Hiệt Lợi mà hành sự thôi.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Vậy là được rồi! Nói thẳng ra, cho đến giờ phút này, bọn ta vẫn chưa nghĩ ra cách nào xử trí Ngũ Thải thạch. Bái Tử Đình đối với bọn ta là địch không là bạn, nhưng bọn ta cũng không hy vọng dân chúng trong thành Long Tuyền này ngọc đá đều tan dưới vó sắt của quân Đột Quyết, chỉ đành tùy cơ ứng biến, xem xem có phương pháp nào lưỡng toàn kỳ mĩ không.

Song mục của Thiết Phất Do thần quang đại thịnh, chăm chú nhìn Khấu Trọng, chậm rãi nói:

- Chuyện Thiếu Soái và Từ huynh, cùng với Bạt Phong Hàn tại Hách Liên Bảo kháng cự Kim Lang đại quân của Hiệt Lợi, ta vẫn tưởng là do người ta nói quá lên. Đến giờ ta bắt đầu thấy hai người đúng thật là anh hùng hảo hán chân chính, quên mình vì người khác, Thiết Phất Do ta nguyện trở thành bằng hữu của hai vị.

Rồi hắn vỗ ngực nói tiếp:

- Chuyện tám vạn tấm da dê để Thiết Phất Do ta gánh vác đi.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Đại vương có phải định đổi vàng lấy da dê không?

Khấu Trọng hỏi tiếp:

- Là trao đổi với Hô Duyên Kim hay Mã Cát vậy?

Thiết Phất Do hơi do dự, đảo mắt một cái đáp:

- Ta với Hô Diên Kim và Mã Cát đều không có giao tình, chỉ là thông qua A Bảo Giáp của Khiết Đan để giao dịch, mọi việc đều phải theo quy củ.

Hai gã kinh nghiệm giang hồ đã quá phong phú, chỉ cần nhìn qua ánh mắt là đã biết hắn nói dối, những gì mà “kết bằng hữu với hai vị” toàn là thủ đoạn xã giao, bên trong không hề có nửa điểm thành ý.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tại Trung Thổ vốn là những nhân vật

ngang trời dọc đất, ở Tái Ngoại này lại có hai đại thế lực Đột Lợi và Biệt Lặc Cổ Nạp Thai huynh đệ chống lưng, bản thân lại là cao thủ hàng đầu. Bởi vậy, các thế lực thù địch thu thập bọn gã không thành tự nhiên muốn chuyển sang lung lạc.

Khấu Trọng cũng không muốn ép, truy vấn tại sao hắn cùng Thâm Mạt Hoàn và A Bảo Giáp kết thành liên minh đến phục kích bọn gã, tránh để hắn phải rơi vào thế khó. Gã nói:

- Đại vương không cần phải động tay vào chuyện này. Bọn ta tuyệt không theo quy củ giao dịch với kẻ cướp của đại thảo nguyên. Chúng ta không những sẽ bắt bọn chúng phải nôn mớ da dê cướp được ra, còn phải sát nhân thường mạng nữa.

Hai người cáo từ ly khai, quay về Chu Tước đại nhai đông nghịt người.

---o0o---

Chỉ xem tình huống trước mắt, lập tức minh bạch vì sao Đột Lợi không để cho Bái Tử Đình lập quốc thành công, lại cũng hiểu rõ tại sao Bái Tử Đình lại mạo hiểm lập quốc.

Long Tuyền bản thân được thiên nhiên ưu đãi, khí hậu dễ chịu, thủy thổ ưu việt. Bái Tử Đình chỉ cần lập quốc thành công sẽ có thể tạo ra khung cảnh vô cùng hấp dẫn người khác, khiến khách thương các nơi sẽ lần lượt đến đây lập nghiệp và giao dịch. Trong tình hình đó, Bột Hải quốc vô luận nhân khẩu, thu nhập và quốc lực sẽ tăng lên không ngừng, thành một thế lực to lớn ở vùng Đông Bắc.

Khấu Trọng nói vào bên tai Từ Tử Lăng:

- Nếu ta không đoán sai, Thiết Phất Do rất có khả năng biết vợ chồng

Thâm Mạt Hoàn trốn ở chỗ nào.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý:

- Hàn Triều An, Hô Diên Kim và Thâm Mạt Hoàn là ba tay mã tặc có thực lực nhất ở đại thảo nguyên. Có câu “thỏ chết cáo buồn”, huống chi bọn chúng đều là đồng đạo, ngươi nói bọn chúng có che dấu cho nhau không?

Khấu Trọng nói:

- Khả năng đó tính ra nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Long Tuyền đâu có rộng rãi gì? Nếu không có người che dấu cho Thâm Mạt Hoàn, hắn làm sao dám chạy đến nơi này. Người ta đoán đầu tiên là Bái Tử Đình, hiện tại xem ra Hàn Triều An cũng không phải là không có khả năng.

Từ Tử Lăng nói:

- Đến rồi!

Ngoại Tân quán gồm nhiều tòa nhà liên tiếp, hai bên san sát, tất cả đều có tường cao sân rộng, mỗi tòa nhà chiếm một khoảnh đất lớn, có thể chứa được những đoàn sứ tiết tới hơn trăm người.

Cửa giữa của Ngoại Tân quán mở lớn, người ra ra vào vào, vô cùng náo nhiệt.

Hai gã lần lượt đi qua từng tòa nhà, bỗng nhiên trong mắt xuất hiện một bóng trắng. Bọn gã kinh ngạc nhìn lại thì thấy mỹ nhân tiểu sư di Phó Quân Tường và Cao Ly Vương ngự tiền thủ tịch Kim Chính Tông từ phía trái Ngoại Tân quán đi ra, hai bên liền chạm mặt nhau.

Phó Quân Tường lúc này không hề dùng khăn che khuôn mặt xinh đẹp, thấy hai gã lập tức trợn trừng đôi mắt đẹp lên, quát lên lanh lảnh:

- Đứng lại!

Hai người chỉ biết cười khổ, không làm sao được đành phải dừng bước.

Kim Chính Tông ngầm đánh giá Từ Tử Lăng, trầm giọng hỏi:

- Đây có phải là Từ huynh?

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Chính là tiểu đệ.

Rồi gã quay sang Phó Quân Tường:

- Kính chào tiểu sư di!

Phó Quân Tường dẫm chân một cái, giận dữ nói:

- Còn kêu bậy cái gì vậy, ai là sư di của ngươi, đại sư tỉ không có hai đứa con súc sinh vong tình phụ nghĩa như hai ngươi.

Khấu Trọng thầm nghĩ chính vì không phải là kẻ vong tình phụ nghĩa mới phải đắc tội với vị tiểu sư muội của mẹ này. Đành cười nói:

- Tiểu sư di dù không nhận bọn ta cũng được, bất quá tục ngữ có câu một ngày là mẹ, suốt đời là mẹ, thứ tự trưởng ấu đã xác định, bọn ta trong lòng hay trên miệng đều phải xưng người là tiểu sư di.

Phó Quân Tường rõ ràng không có cách nào đối phó với gã, giận đến nỗi sắc mặt tái xanh, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ nàng và Kim Chính Tông không có cách nào mà thu thập hai gã, gắng kiềm cơn giận nói:

- Hiện giờ bổn cô nương không có thời gian đùa giỡn với các ngươi, sau này sẽ đem các ngươi ra tính sổ.

Kim Chính Tông cười nói:

- Có cơ hội chắc chắn sẽ thỉnh giáo sự cao minh của Thiếu Soái lần nữa.

Phó Quân Tường hừ lạnh một tiếng, phất áo bỏ đi, Kim Chính Tông cũng vội vàng đuổi theo.

Nhìn theo bóng hai người hòa lẫn vào dòng người, Khấu Trọng cười khổ:

- Hiểu lầm càng ngày càng sâu sắc, không sao giảm bớt. Chỉ hy vọng câu nói sư công đích thân đến Trung Nguyên của nàng không phải là sự thật, nếu không bọn ta ắt chạy đâu cũng không thoát. Ta thà là đối phó với “Viêm Dương đại pháp” của Tất Huyền chứ không hề muốn đón tiếp “Dịch Kiếm Thuật” của sư công.

Từ Tử Lăng cũng có cùng cảm giác đó, đối với Tất Huyền còn có thể liều mạng phản kích, còn đối với sư phụ của mẹ chẳng lẽ lại đánh nhau sống chết được sao?

Hai người đang định bỏ đi, một thanh âm thân thiết quen thuộc từ Ngoại Tân Quán truyền ra, gọi lớn:

- Thì ra là đúng là các người!

Hai gã đều ngạc nhiên nhìn qua.

---

*: chỗ này cắc tác giả nhầm lẫn, Khấu chỉ nói chuyện với Bất Cổ Nạp Thai.

(

Chương 508: Hoàn mỹ vô hà

Tống Sư Đạo vẫn với dáng vẻ khí phái của danh môn thế gia vọng tộc lâu đời, phong thái như xưa, bước ra từ Ngoại Tân quán, cười nói:

- Tư vị tha hương gặp được cố nhân thật không gì cảm động bằng. Ta cũng vừa mới đến đây được hai canh giờ, trong đó hơn một canh giờ ngồi nghe Quân Tường chửi các ngươi. Tuy nhiên bất luận thế nào, Vũ Văn Hóa Cập cuối cùng cũng đã chết, Quân Sước trên trời có linh đã được an nghỉ rồi.

Y đến giữa hai gã, thân thiết khoác vai cả hai kéo đi ngang qua con đường đầy ngựa xe đi lại, tiến thẳng đến quán rượu phía đối diện.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Đó chỉ là một sự hiểu lầm rất oan uổng!

Từ Tử Lăng hỏi:

- Du di khỏe không?

Tống Sư Đạo đáp:

- Phó đại sư tự thân xuất thủ cứu nàng tỉnh lại, bất quá thân thể vô cùng hư nhược. Theo Phó đại sư nói, Quân Du chí ít cũng phải nghỉ ngơi qua mùa thu, sang đông mới có thể hoàn toàn phục nguyên. Trước khi đến Long Tuyền, ta vẫn luôn ở Bình Nhưỡng bầu bạn với nàng, lúc đầu Quân Du đối với ta rất lãnh đạm, có điều đến khi ta

phải đi thì nàng lại muốn ta có thể lưu lại thêm chút thời gian.

Ba người vào trong quán kiếm bàn ngồi xuống, gọi rượu và thức ăn.

Khấu Trọng gãi đầu nói:

- Ta có cả chục vấn đề muốn thỉnh giáo lão nhân gia người, không biết bắt đầu bằng vấn đề nào đây?

Tống Sư Đạo bật cười:

- Ta tuyệt không chấp nhận cái danh xưng lão nhân gia đó đâu nhé, chỉ cho phép gọi là Tống huynh, không được gọi khác.

Lâu ngày gặp lại, giống như đang ở thế giới khác, ba người vô cùng hoan hỷ.

Tống Sư Đạo đối với chuyện tình ái vô cùng chung thủy, việc đưa Phó Quân Du quay lại Cao Ly đã chứng tỏ nhân cách và lòng cao thượng của y, khiến cho bọn gã nảy sinh niềm kính trọng từ tận đáy lòng.

Từ Tử Lăng nhấc chén cùng Tống Sư Đạo đối ẩm, nhẹ nhàng thăm dò:

- Tống huynh tại sao không chấp nhận lời thỉnh cầu của Du di, lưu lại Bình Nhưỡng thêm một thời gian nữa?

Tống Sư Đạo ngẩn ra nhìn cái chén đã cạn, từ từ đáp:

- Nàng chỉ coi ta là một hảo bằng hữu mà thôi, thực sự nam tử chiếm được lòng nàng là Bạt Phong Hàn chứ không phải Tống Sư Đạo ta, huống hồ lòng ta trừ mẹ của hai ngươi cũng không thể dung nạp bất

cứ ai khác.

Hai gã nghe vậy ngơ ngác nhìn nhau, Tống Sư Đạo cứ si tình với Phó Quân Sước như vậy, Tống Khuyết chẳng lẽ lại tuyệt tự ư?

Khấu Trọng nói:

- Có thể nào lão ca ngươi nhìn nhầm không? Du di đã mở lời mong người ở lại, đương nhiên đối với lão ca phải có chút ý tứ. Ài! Huynh cự tuyệt như thế, Du di có thể rất thương tâm, thậm chí rơi lệ đó.

Từ Từ Lăng thấy Khấu Trọng càng nói càng tỏ ra quá lộ liễu, chỉ thiếu cây quạt lá quỳ của ông mai bà mối, bèn khẽ đạp chân hắn rồi nói:

- Du di và Tường di đều có khí chất vô cùng giống mẹ, gặp bọn họ đệ có cảm giác như lại được nhìn thấy người vậy.

Tống Sư Đạo gật đầu:

- Đó cũng là khí chất của Phó Dịch Lâm, lão khiến ta nhớ đến phụ thân, chỉ có cao thủ đẳng cấp như bọn họ mới có thể có kiểu khí khái của đại tông sư như vậy.

Khấu Trọng quên ngay Phó Quân Du, tinh thần phấn chấn hẳn lên, gã hỏi:

- Phó Dịch Lâm có đúng là nhân vật siêu việt thế không? Tam đại tông sư đương thế, chỉ có lão là ta chưa gặp qua.

Tống Sư Đạo kinh hãi hỏi lại:

- Ngươi không phải đã cùng Ninh Đạo Kỳ và Tất Huyền giao thủ đấy

chứ?

Khấu Trọng đáp:

- Miễn cưỡng có thể nói như vậy, có điều Ninh Đạo Kỳ chỉ dùng một tay quá chiêu với đệ, còn Tất Huyền sau khi đánh trọng thương Bạt Phong Hàn gặp hai người bọn đệ liên thủ, biết khó mà lui.

Đoạn gã quay sang Từ Tử Lăng hỏi:

- Ta có điểm nào hoa ngôn không?

Từ Tử Lăng lắc đầu, rồi giải thích cho Tống Sư Đạo:

- Lão Bạt không sao! Tống huynh không cần lo lắng, hắn hiện đang ra ngoài thành có việc, chắc là sẽ trở về trong hai ngày tới.

Tống Sư Đạo nói:

- Phó Dịch Lâm là dạng người muốn truy cầu sự hoàn mỹ, chuyện gì có liên quan đến thì lão đều tìm cách nghiên cứu kỹ càng. Thu được ba người đồ đệ, người nào cũng đẹp tựa thiên tiên, lan tâm huệ chất. “Dịch Kiếm Các” nằm ở địa phương đẹp nhất ở Bình Nhưỡng, giống như tiên cảnh nhân gian. Dịch Kiếm Pháp của lão càng hoàn mỹ đến mức đáng sợ. Ài!

Khấu Từ đồng thanh hỏi:

- Huynh và lão giao thủ rồi ư?

Tống Sư Đạo cười khổ đáp:

- Ta là nhi tử của “Thiên Đao” Tống Khuyết, lão làm sao bỏ qua mà

tha cho ta được. Bất quá dù sao ta cũng là ân nhân cứu mạng của Quân Du, vì thế lão chỉ thủ không công, nhưng dù thế vẫn không có gì phân biệt, ta thậm chí còn mong lão phản kích. Khi mỗi chiêu của ngươi đều bị lão phong bế, cái cảm giác không thể vượt qua đó chỉ tự mình mới biết, không đến mười chiêu ta đã thổ huyết thụ thương, nghỉ ngơi hơn mười ngày mới phục nguyên, nhưng thảm nhất là về mặt tự tin bị đả kích nghiêm trọng, chuyện đó còn khó quên hơn là thân thể bị thương trầm trọng.

Hai gã cùng xuýt xoa tặc lưỡi.

Tống Sư Đạo được Tống Khuyết chân truyền, bản thân tư chất ưu việt. Phó Dịch Lâm chỉ thủ không công đã có thể khiến y thổ huyết thụ thương, kiếm pháp như thế thật khiến người ta nghe mà hãi hùng, không dám tin là thật.

Khấu Trọng hỏi:

- Kiếm pháp của Phó Dịch Lâm so với đao pháp của phụ thân huynh thế nào?

Tống Sư Đạo lắc đầu đáp:

- Khó nói lắm! Phụ thân giỏi công không giỏi thủ, Phó Dịch Lâm thì phòng thủ hoàn mỹ không kẽ hở, dù ta công phá thế nào cũng không sao đụng tới lão được.

Y lại tiếp tục nói:

- Lão rất quan tâm tới ngươi và Bạt Phong Hàn, nhiều lần hỏi ta rất chi tiết về chuyện của các người.

Khấu Trọng lại hỏi:

- Nghe ngữ khí của lão ca, có phải huynh và sư công cũng khá tương đắc, đúng không?

Tống Sư Đạo cười nhẹ một tiếng đáp:

- May mắn là ta với chuyện sinh hoạt hàng ngày bỏ công khảo cứu và tìm hiểu rất nhiều, vậy nên ta và lão gia cũng tương đối hợp ý. Phó đại sư là người đặc biệt phi thường, ta không biết phải mô tả hình dung lão như thế nào. Vẻ ngoài lão có điểm giống như nữ tử, nhưng không hề có khí độ của phái yếu, có lẽ là vì thân hình lão gia cao lớn, lại có phong thái tiên phong đạo cốt xuất trần. Vô luận đi lại nằm ngồi đều như tuân theo phép Dịch Kiếm, mỗi động tác đều hoàn mỹ đẹp mắt, xứng đáng là một trong thiên hạ tam đại tông sư.

Khấu Trọng nói:

- Nếu như sự hiểu lầm của tiểu sư di không được làm rõ, sớm muộn gì cũng có ngày sư công tìm bọn ta tính sổ, lão huynh có thể vì bọn ta nghĩ ra biện pháp gì không?

Tống Sư Đạo vui vẻ đáp:

- Chuyện đó đương nhiên không thành vấn đề. Quân Tường là một nữ tử khả ái, chỉ là vì Phó đại sư cưng chiều quá thôi, dù sao nàng cũng khá tôn trọng ta, nhưng chuyện hiểu lầm đó thật sự là như thế nào?

Khấu Trọng giải thích một phen.

Tống Sư Đạo nghe xong nhíu mày lại nói:

- Ta đương nhiên hiểu các ngươi, chỉ sợ Quân Tường khó mà tiếp

thụ, bởi vì quan hệ tỉ muội của bọn họ vô cùng thân thiết. Nhưng vấn đề quan trọng nhất là Quân Sước đã truyền cho các ngươi tâm pháp của sư môn, đó là điều đại kỵ với Phó Dịch Lâm. Người Cao Ly đều cực kỳ thống hận người Hán, đến giờ Phó Dịch Lâm vẫn không hiểu tại sao Quân Sước lại đối với hai ngươi tốt thế, sự việc đã đến nước này, ta chỉ biết tận lực xoay xở để hóa giải cho các ngươi thôi.

Khấu Trọng lại hỏi:

- Huynh có thấy qua thằng cha Hàn Triều An chưa?

Tống Sư Đạo gật đầu đáp:

- Hắn và ta cùng ở trong một tòa Tân quán, còn từng ăn cơm với nhau một lần, với ta cực kỳ khách khí hữu lễ.

Khấu Trọng mừng rỡ hỏi:

- Những ngày gần đây Tân quán có người lạ nào không?

Đối tượng gã muốn hỏi chính là vợ chồng Thâm Mạt Hoàn.

Tống Sư Đạo lắc đầu:

- Không thấy một ai! Ngươi có thể nói rõ hơn một chút không? Ài! Ngươi quên là ta cũng vừa mới tới sao?

Khấu Trọng đem những chuyện mới phát sinh trên đại thảo nguyên nói hết cho y biết. Tống Sư Đạo nghe được Sư Phi Huyên và Chúc Ngọc Nghiên cùng Thạch Chi Hiên đều thân lâm Long Tuyền, kinh ngạc đến không ngậm miệng lại được.

Cuối cùng Khấu Trọng tiết lộ:

- Có chuyện này suýt nữa quên không nói với lão ca, ta đến Lĩnh Nam gặp lão nhân gia của huynh rồi, được người đáp ứng toàn lực chi trì, lại hứa khi nào ta đoạt được thiên hạ sẽ đem Trí Trí gả cho.

Tống Sư Đạo vui vẻ nói:

- Thế thì phải chúc mừng ngươi, vậy chuyện ta lần lữa chưa quay lại Lĩnh Nam không thành vấn đề rồi.

Từ Tử Lăng lại thăm dò:

- Tống nhị ca có định quay lại Cao Ly gặp lại Du di không?

Tống Sư Đạo hơi ngạc nhiên, rồi lắc đầu đáp:

- Ta chỉ là muốn chu du tứ xứ ở đại thảo nguyên, tìm hiểu phong thổ nhân tình của các dân tộc Tái Ngoại, sau đó sẽ về Trung Thổ bồi bạn với Quân Sước. Tâm nguyện của phụ thân, xem ra phải do tiểu Trọng hoàn thành rồi.

Hai gã thầm kêu bất diệu, nhưng thật sự cũng không có biện pháp nào, người này tình cảm rất sâu nặng, đã đến cảnh giới si tình rồi.

Tống Sư Đạo nói:

- Chuyện vợ chồng Thâm Mạt Hoàn ta sẽ lưu ý, nếu có tin tức lập tức sẽ thông tri cho hai ngươi, còn việc gì cần ta giúp không?

Khấu Trọng không muốn kéo y vào vòng phân tranh này, tỏ vẻ không còn chuyện gì khác, sau khi ước hẹn phương pháp liên lạc liền chia tay rời đi.

---o0o---

Trải qua những thay đổi liên tục, thời gian không cho phép bọn gã đi tìm Việt Khắc Bồng. Cả hai vội vàng quay lại Tứ Hợp viện, thay đổi đồ dạ hành mà Thuật Văn đã chuẩn bị sẵn, rồi chạy ra ngoài thành.

Hai gã nhờ rừng cây yểm hộ, phi thân trong núi hoang, khẳng định không có ai truy theo. Sau khi lượn một nửa vòng đến một quả núi phía Nam thành, vị trí vừa vặn ở giữa Long Tuyền và hồ Kính Bạc, vừa có thể nhìn thấy tháp đèn nổi tiếng ở phía ngoài Nam môn, vừa có thể nhìn thấy doanh trại thắp đèn lửa huy hoàng của Mã Cát bên hồ Kính Bạc.

Hồ Kính Bạc chiều dài chiều rộng đều hơn mười dặm, giống như một cái gương vô tận phản chiếu những tia sáng dìu dịu của ánh trăng vằng vặc trên bầu trời. Gần doanh trại của Mã Cát có neo đậu hai chiếc thuyền, tuy còn xa mới so được với đại thuyền của Trung Thổ, nhưng vì hồ Kính Bạc thông với đường thủy phụ cận, nên vẫn có thể dùng để triệt thoái hoặc vận chuyển vô cùng tiện lợi.

Lần đầu tiên hai gã nghĩ đến việc số cung tiễn đó rất có khả năng được vận chuyển theo đường thủy đến đây.

Thanh âm của Sư Phi Huyên ở rừng tùng phía sau vang lên:

- Hai người đến sớm thật!

Hai gã quay người nhìn lại. Sư Phi Huyên đã đứng đó từ lúc nào, bộ đồ dạ hành mặc trên người bó sát lấy thân hình tuyệt đẹp của nàng. Mái tóc trên đầu kết lại thành búi, lưng đeo Sắc Không kiếm, làn gió đêm vuốt ve trên y phục, trông thật khinh nhu tiêu sái, dưới ánh trăng mờ tỏ vẻ đẹp này không gì so sánh được, quả là ôn nhu kiều mĩ tràn đầy nữ tính.

Hai gã thầm tán thưởng, phen này được đại khai nhãn giới, lại nhớ ra đây là lần đầu tiên cùng nàng hành động, trong lòng nổi lên cảm giác hết sức kỳ dị.

Cả ba ẩn mình vào khu rừng rậm rạp trên đỉnh núi, Khấu Trọng hít hà:

- Ta thấy hồi hộp quá!

Trong bóng đêm tối đen của khu rừng, Sư Phi Huyên ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu soái thân kinh bách chiến, chuyện gì mà chưa từng thấy qua, tại sao lại hồi hộp làm vậy?

Khấu Trọng than:

- Tiên tử mặc đồ dạ hành như thế này, không những là lần đầu tiên ta được nhìn thấy, mà trước đây trong mộng cũng không dám mơ, vì thế rất sợ lời nói có gì sai hoặc gây ra lỗi lầm, bị Phi Huyên nàng trách phạt.

Sư Phi Huyên tỏ vẻ không vui nói:

- Thiếu soái nếu không nói giỡn được thì lại giả vờ khẩn trương.

Đoạn quay sang hỏi Từ Tử Lăng:

- Tại sao lại chọn lộ tuyến này?

Từ Tử Lăng đứng bên cạnh nàng, ngửi thấy mùi hương thơm trên người nàng, tâm cảnh bình tĩnh, giải thích:

- Là đề nghị của Chúc Ngọc Nghiên. Bà ta chỉ ra Kim Hoàn Chân rất có khả năng bị giấu trên thuyền ở Kính Bạc hồ, không những có thể tiến thoái tự do, mà còn có thể là một trạm trinh sát hữu hiệu có khả năng quan sát rất tốt.

Khấu Trọng cũng đồng ý:

- Gừng càng già càng cay, ta phải đến đây quan sát Kính Bạc hồ mới nghĩ đến khả năng này.

Sư Phi Huyên điềm tĩnh nói:

- Bà ta một lòng tìm kiếm Thạch Chi Hiên, tự nhiên suy nghĩ tính toán mọi việc cẩn thận.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Phía Lão Thán giả có động tĩnh gì không?

Sư Phi Huyên nói:

- Đó chính là nguyên nhân mà ta muốn hỏi, Lão Thán giả trong ám ký hẹn ta đến giờ Tí gặp nhau tại đình Kính Bạc ở phía Tây Bắc hồ Kính Bạc, hắn nói là có tin tức trọng yếu.

Khấu Trọng nhẹ nhàng nói:

- Thời gian mà lão ước hẹn với bọn ta cũng tương đồng, một mình lão làm sao mà phân thân được? Lăng thiếu gia đoán không sai, khẳng định bọn chúng định dùng kế điệu hổ ly sơn, mục đích thực sự là Sư tiên tử của chúng ta đây.

Sư Phi Huyên hơi giận nói:

- Phi Huyên tuyệt không phải là tiên tử gì, cẩn thận ta sẽ trách tội ngươi đó.

Khấu Trọng cười:

- Tiểu thư xin đừng giận, bọn ta đêm nay phải làm cho Lão Thán giả phí công chờ đợi một phen, chỉ cần tìm ra được Kim Hoàn Chân và phu quân thật của bà ta coi như xong chuyện.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ trầm ngâm:

- Đừng khinh thường bọn người Đại Minh tôn giáo, chỉ Liệt Hà thôi đã thấy không đơn giản. Nếu như bọn ta không trúng kế, ắt sẽ làm cho hắn sinh lòng kinh sợ, đối với phu thê bọn họ chỉ có hại mà không có lợi.

Sư Phi Huyên đồng ý:

- Tử Lăng huynh nói đúng lắm, bọn ta cứ theo đó chia ra mà phó ước, xem bọn chúng có thể sử ra được thủ đoạn gì.

Khấu Trọng thất thanh:

- Thế thì nguy hiểm quá!

Từ Tử Lăng nói:

- Sư tiểu thư có thể do ta ngầm áp trận, Trọng thiếu gia ngươi một mình phó ước, ta xem khả năng lớn là không gặp ai đâu. Nếu như thật sự gặp phải Lão Thán giả, ngươi có thể động thủ bắt lão lại, khi cần thiết có thể đem ra trao đổi tù binh.

Khấu Trọng gật đầu:

- Đây đúng là chiến thuật điều binh khiển tướng có thể chấp nhận được, ta lại chỉ là một tên tiểu binh, hà hà! Kìa, đến rồi!

Một đạo hắc ảnh từ hướng Long Tuyền phi tới, cả ba định thần nhìn kĩ, chợt tất cả đều đờ người ra.

Không ngờ Thạch Chi Hiên lâu nay mất tăm mất tích lại xuất hiện ở đây.

Việc trùng hợp thế này, bọn gã suýt nữa không dám tin vào mắt của mình nữa.

Sư Phi Huyên thì thào:

- Không được vọng động!

Ba người từ trên cao nhìn xuống, thấy Thạch Chi Hiên với tốc độ kinh người như một trận gió lốc chạy ngang dưới chân núi, chớp mắt chỉ còn thấy bóng lưng của lão ở phía xa theo hướng hồ Kính Bạc, cuối cùng biến mất ở khu rừng ven hồ phía Đông Bắc.

Khấu Trọng hít sâu một hơi rồi nói:

- Ông trời ơi, chuyện gì thế này?

Nếu không có Sư Phi Huyên ở bên cạnh, gã ít nhất cũng tập theo Đỗ Hưng mà phun ra câu “Con bà nó là con gấu” rồi.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Ít nhất là cảm giác của Chúc Ngọc Nghiên cũng không nhầm, Thạch

Chi Hiên quả thật đã tới Long Tuyền.

Sư Phi Huyên điềm tĩnh nói:

- Lão đang muốn giết người!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lặng lẽ không nói, không hiểu nàng ta lấy những suy đoán đó từ đâu ra.

Sư Phi Huyên giải thích:

- Thạch Chi Hiên mang Xá Lợi giấu trong lớp bùn sâu dưới đáy hồ, đó là một cách khác ngoài cách dùng thủy ngân bao bọc mà có thể khiến người ta không thể dùng phương pháp cảm ứng tìm thấy Xá Lợi. Hiện giờ lão lấy Xá Lợi ra để dẫn dụ năng lực cảm ứng của Chúc Ngọc Nghiên hay Kim Hoàn Chân và Chu Lão Thán. Lão muốn diệt hậu họa để có thể an tâm tiếp thụ tà khí của Xá Lợi.

Khấu Trọng không hiểu nói:

- Chúc Ngọc Nghiên luôn theo sát sau lưng, lão muốn đối phó với bà ta thì chỉ cần dừng lại một chút là được, sao phải đợi đến đây mới động thủ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Phân tích của ngươi rất có đạo lý, nhưng không áp dụng được đối với trường hợp của Thạch Chi Hiên. Chứng nhân cách phân liệt của lão khả năng là có tính chu kỳ, mỗi khi phát tác, Bất Tử Ấn Pháp lại xuất hiện điểm sơ hở. Nói không chừng, sau khi ly khai Thống Vạn Thành, bệnh phân liệt của lão lại phát, không thể mang Xá Lợi đào vong nghìn dặm được. Có thể đến lúc này lão đã ổn định trở lại, đương nhiên muốn phản kích.

Sư Phi Huyên ngạc nhiên:

- Kiến giải của Tử Lăng huynh thật vô cùng độc đáo mà cũng sắc sảo phi thường!

Từ Tử Lăng than:

- Vì ta đã từng có một cuộc tiếp xúc với một Thạch Chi Hiên có tình cảm phong phú đang cực kỳ hối hận, cho nên mới có cảm thụ đặc biệt sâu sắc.

Khấu Trọng thấy lạnh sống lưng, kêu lên:

- Ta thấy trận cước đại loạn rồi, làm thế nào mới tốt đây?

Sư Phi Huyên quyết định:

- Mọi chuyện đều có phân biệt hoãn cấp khinh trọng, chúng ta tạm thời bỏ qua việc cứu Kim Hoàn Chân, toàn lực giúp Chúc Ngọc Nghiên kích sát Thạch Chi Hiên, trừ đi mối đại họa của thế gian này.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Đúng là nên như vậy!

Giọng Khấu Trọng chợt khẩn trương:

- Chúc Ngọc Nghiên đến rồi!

Một đạo hắc ảnh như quỷ mị từ hướng Long Tuyền phi thân đến, chính là người mà bọn gã đang chờ đợi, Chúc Ngọc Nghiên.

Từ Tử Lăng âm thầm bước ra khỏi rừng, từ xa ra dấu gọi, sau đó quay trở lại chỗ cả bọn đang đứng.

Chúc Ngọc Nghiên chỉ khẽ liếc nhìn, thân hình vẫn tiếp tục phi về phía trước. Bà ta đảo qua một vòng rồi mới vào rừng từ một phía khác. Khi Chúc Ngọc Nghiên đến bên cạnh bọn gã, thấy Sư Phi Huyên liền ung dung nói:

- Thì ra là đồ đệ do Phạm Thanh Huệ dạy dỗ, danh sư xuất cao đồ, bội phục, bội phục!

Sư Phi Huyên dùng phận vãn bối thi lễ:

- Phi Huyên thay mặt sư tôn hỏi thăm sức khỏe Âm Hậu.

Nếu không biết chuyện hơn trăm năm đấu tranh không ngừng giữa Từ Hàng Tịnh Trai và Âm Quý Phái, có thể tưởng nhầm rằng sư tôn của Sư Phi Huyên là Phạm Thanh Huệ với Chúc Ngọc Nghiên có thâm giao lâu năm.

Chúc Ngọc Nghiên chuyển sang hai gã đang mặt mày nhăn nhó hỏi:

- Thật sự là chuyện gì?

Khấu Trọng nói:

- Khoảng một khắc trước, bọn ta vừa mới thấy Thạch Chi Hiên đi qua dưới chân núi.

Hai mắt Chúc Ngọc Nghiên lập tức bạo phát thứ ánh sáng kỳ dị, cho dù qua lớp sa che mặt và trong rừng hoàn toàn tối đen, ba người vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Từ Tử Lăng nói qua toàn bộ những phân tích của mọi người, cuối cùng chốt lại:

- Phán đoán của bọn ta có đúng hay không sẽ nhanh chóng biết thôi.

Sư Phi Huyên hạ giọng nói:

- Đến rồi!

Liền thấy ba bóng người đang lướt nhanh như tên bắn, chỉ nhìn vào thân pháp kỳ ảo kia, có thể biết đó là cao thủ nhất đẳng.

Bọn họ chạy một mạch thẳng về phía hồ Kính Bạc, cuối cùng biến mất ở khu rừng mà Thạch Chi Hiên vừa đi vào.

Khấu Trọng hít vào một hơi khí lạnh rồi nói:

- Ba tên khốn này võ công cao minh phi thường, không ngờ Đại Minh tôn giáo lại có nhiều nhân tài như vậy, tùy tiện phái ra ba người mà đã lợi hại đến thế.

Chúc Ngọc Nghiên trầm giọng:

- Bọn chúng không hề tùy tiện phái người ra đâu, đó chính là ba tên trong Ngũ Ma của Đại Minh tôn giáo: Nùng Vụ, Tức Hỏa và Ác Phong. Hừ! Bọn này đáng hận thật, dám bày kế cả với Chúc Ngọc Nghiên ta đây.

Từ Tử Lăng không kìm được liền hỏi:

- Sáng nay lúc Tông chủ nói về Đại Minh tôn giáo, sao không hề đề cập đến bọn này?

Chúc Ngọc Nghiên thản nhiên nói:

- Đại Minh tôn giáo chia thành minh hệ và ám hệ. Minh hệ do Thiện Mẫu và Ngũ Minh Tử làm chủ, chuyên trách tuyên dương tông giáo; ám hệ do Nguyên Tử và Ngũ Ma làm chủ, chuyên trách loại trừ dị giáo, là đao phủ ở trong giáo. Lúc đó ta và Đại Minh tôn giáo chưa trở mặt với nhau, vì thế không muốn tiết lộ chuyện của bọn chúng. Tử Lăng bỏ qua cho ta!

Trong lòng ba người đều nổi lên cảm giác rất kỳ dị, không ngờ đường đường là "Âm Hậu" Chúc Ngọc Nghiên lại có thể xin lỗi người ta.

Khấu Trọng thừa cơ truy vấn:

- Chúc Tông chủ chắc là biết Chu Lão Thán có một huynh đệ song sinh chứ?

Chúc Ngọc Nghiên gật đầu:

- Một trong Ngũ Ma chính là "Ám Khí" Chu Lão Phương, huynh đệ song sinh của Chu Lão Thán. Vì thế, năm đó Thiện Mẫu bảo hộ cho vợ chồng Chu Lão Thán, ta mới không sao hỏi tội bọn chúng được.

Khấu Trọng còn đang muốn hỏi tiếp, Chúc Ngọc Nghiên đã ra hiệu ngăn lại, sau khi im lặng một lúc mới lên tiếng:

- Các ngươi đoán không sai, ta đã cảm ứng thấy Xá Lợi!

(

Chương 509: Tiêu diêu sách khí

Chúc Ngọc Nghiên lạnh lùng nói:

- Vợ chồng Kim Hoàn Chân cũng có thể đã cảm ứng được vị trí phương hướng của Xá Lợi, do thời gian trùng hợp, người của Đại Minh tôn giáo lại tưởng rằng ta vì cảm ứng được Xá Lợi mới chạy ra ngoài thành, vì vậy mới bất chấp mọi hậu quả, huy động toàn bộ cao thủ dùng hết tốc lực đuổi tới đây, ý đồ ngư ông thủ lợi. Bọn ta cứ để cho bọn xuẩn ngốc đó đánh trận đầu trước đi, các ngươi có ý kiến gì không?

Khấu Trọng đáp:

- Mọi việc nghe theo lão nhân gia người phân phó đi.

Chúc Ngọc Nghiên than:

- Ài! Tạo hóa trêu người, ai có thể ngờ được Chúc Ngọc Nghiên này lại cùng với đồ nhi của Phạm Thanh Huệ hợp tác đối phó Thạch Chi Hiên chứ!

Nói xong bước ra khỏi rừng, đi trước dẫn đường.

Ba người nhanh chóng đuổi theo sau.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đi sát vai nhau, Sư Phi Huyên hơi lùi lại một chút. Khấu Trọng hích nhẹ Từ Tử Lăng một cái, đánh mắt gợi ý, Từ Tử Lăng hơi nhẹ gật đầu, biểu lộ mình cũng cảm ứng thấy sự

tồn tại của Xá Lợi.

Đồi núi chạy vùn vụt về phía sau bốn người, không quá nửa khắc sau họ đã xuyên qua khu rừng, đến bờ phía Đông Bắc của hồ Kính Bạc, ánh đèn phía doanh trại của Mã Cát ở bên tay phải, mặt nước hồ phảng phất giống như một bức gương lớn hình thù kỳ lạ ngay bên người bọn họ.

Ngoài hai con thuyền của Mã Cát, không thấy một chiếc nào khác. Tuy vậy có rất nhiều nhánh sông nhỏ dẫn đến hồ Kính Bạc, bốn bờ cây cối um tùm, đem thuyền giấu vào chỗ kín đáo nào đó cũng rất dễ dàng.

Chúc Ngọc Nghiên như một bóng u linh đứng sát dưới một tán cây, ba người không dám làm phiền, lặng im đứng đằng sau bà ta.

Chúc Ngọc Nghiên nhẹ nhàng nói:

- Thạch Chi Hiên đang đợi ta!

Tiếp đó lại nhè nhẹ thở dài:

- Một đời ta chỉ động chân tình với hai nam nhân, cuối cùng đều tìm cách tiêu diệt họ, vận mệnh sao lại muốn trêu đùa người ta như vậy chứ?

Khấu Trọng lần đầu tiên thấy bà ta cũng có thất tình lục dục và tình cảm như những người bình thường khác, không khỏi nảy sinh thương cảm, gã nói:

- Chúc Tông chủ thân phận đặc biệt, chuyện gì cũng không thể không đặt giáo phái làm trọng, vì thế không thể như nhi nữ thường tình hưởng thụ tình yêu nam nữ được.

Chúc Ngọc Nghiên như biến thành một tiểu nữ tử đa sầu đa cảm, nhẹ nhàng nói:

- Tình yêu nam nữ có thể coi là một sự hưởng thụ được không?

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Dám hỏi trong những nam nhân khiến Tông chủ động chân tình đó, ngoài Thạch Chi Hiên còn có người nào nữa?

Chúc Ngọc Nghiên ngửa mặt lên nhìn trời, cười khổ đáp:

- Chắc ta biết rõ mình sẽ chết, vì thế mới không kìm được mà thổ lộ chân tình như thế này.

Nghe đến bốn chữ “Thổ lộ chân tình”, Từ Tử Lăng không kìm được quay lại nhìn Sư Phi Huyên bên cạnh. Vị tiên tử này ngọc dung vẫn bình tĩnh, đôi mắt đẹp vẫn ẩn hiện vẻ thanh khiết và trí tuệ, có điều lại không dám đón tiếp ánh mắt của gã.

Trong lòng Từ Tử Lăng lập tức sinh ra cảm giác thất bại! Gã vội gạt hết những tình tự vướng bận đó ra khỏi tâm trí. Đại chiến trước mặt, gã phải ở trạng thái tập trung cao nhất mới có thể đối phó với Thạch Chi Hiên.

Thanh âm Chúc Ngọc Nghiên chuyển thành ôn nhu, bà ta nói tiếp:

- Người kia là Lỗ Diệu Tử! Ài, hắn là người quá cao ngạo.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu đáng tiếc, nếu trước khi Lỗ Diệu Tử chết mà biết được chuyện này, khẳng định lão sẽ có tâm trạng khác hẳn.

Chúc Ngọc Nghiên hồi phục vẻ bình tĩnh, làm như những chuyện vừa nói không hề liên quan đến bà ta, chuyển qua bàn chuyện chính:

- Điểm lợi hại nhất trong Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên là bất kỳ loại chân khí nào tiến nhập vào kinh mạch của lão đều bị lão hóa giải rồi sử dụng. Phi Huyên đã từng đọc qua Ấn Quyển, đã nghĩ ra cách ứng phó chưa?

Sư Phi Huyên đáp:

- Tâm pháp của tệ Trai và ma công của Thạch Chi Hiên vốn tương khắc, tuy Thạch Chi Hiên thân kiêm cả kỳ công Phật môn, nhưng chỉ cần Phi Huyên đem chân khí tập trung đến cực hạn vào kiếm phong, cố gắng đả thương yếu huyệt gân cốt lão, đối với lão cũng có sức uy hiếp nhất định.

Chúc Ngọc Nghiên nói:

- Đó cũng là một phương pháp khả dĩ, có điều phải cẩn thận lão dùng Huyễn Ma Thân Pháp mà phản kích ngược lại, khiến ngươi khó tiếp tục kéo dài chiến thuật đã định. Còn hai ngươi thì thế nào?

Khấu Trọng đáp:

- Bọn ta đã cùng lão giao thủ hai lần, hiểu qua được sự lợi hại của lão, đến lúc đó sẽ tùy cơ ứng biến. Tông chủ có gì chỉ điểm không?

Đại địch ở phía trước, bọn họ bỏ qua mọi ân oán từng có trước kia, chân thành hợp tác để trừ khử Thạch Chi Hiên.

Chúc Ngọc Nghiên chậm rãi nói:

- Ta sẽ lợi dụng tâm lý muốn giết ta của Thạch Chi Hiên, trước hết sẽ cùng lão đơn đả độc đấu. Đến khi ta toàn diện triển khai Thiên Ma Đại Pháp sẽ hình thành một vùng kình khí vậy chặt lấy lão. Chỉ cần ta thu hẹp vùng kình khí đó đến một phạm vi nhất định là có thể phá đi Bất Tử Ấn Pháp, rồi cùng lão đồng quy ư tận.

Sư Phi Huyên hỏi:

- Thạch Chi Hiên có biết Âm Hậu có bí kỹ cùng địch hủy diệt này không?

Chúc Ngọc Nghiên ngưng thần nhìn ánh trăng ẩn hiện phản chiếu trên mặt hồ Kính Bạc, trầm giọng trả lời:

- Nếu Thạch Chi Hiên không sợ chiêu Ngọc Thạch Câu Phần này, Âm Quý Phái đã sớm thần phục dưới uy vọng của lão rồi.

Khấu Trọng giật mình nói:

- Nói vậy Thạch Chi Hiên sẽ không để Tông chủ phát triển Thiên Ma Đại Pháp đến ngưỡng ngọc đá cùng tan nát đâu.

Nỗi lo sợ của gã không phải là không có lý do. Nghe ngữ khí của Chúc Ngọc Nghiên là hiểu, tuy bà ta là Ma Môn đệ nhất nhân Âm Hậu, nhưng tự đáy lòng cũng đã thừa nhận không hơn được Thạch Chi Hiên, tất cả là nhờ tuyệt chiêu Ngọc Thạch Câu Phần khiến lão không dám vọng động, miễn cưỡng bảo trụ cái ghế thủ tịch trong “Tà đạo bát đại cao thủ”.

Chúc Ngọc Nghiên đáp:

- Vì thế ta mới cần các người ở bên hiệp trợ. Khi lão cố gắng phá hủy vùng kình khí của ta, các ngươi phải lập tức toàn lực xuất thủ

khiến lão phải ứng phó không ngừng, việc này là quan trọng nhất. Vì vậy nếu như lão biết được ta và các ngươi liên thủ, khẳng định sẽ chạy trốn ngay. Đợi đến khi luyện thành thánh khí của Xá Lợi xong lão mới xuất thế, lúc đó thì kể cả thiên hạ tam đại tông sư liên thủ sợ cũng khó có thể dồn lão vào chỗ chết.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Khi Tông chủ thi triển Thiên Ma Đại Pháp, liệu có ảnh hưởng gì đến bọn ta không?

Chúc Ngọc Nghiên lắc đầu:

- Thiên Ma Đại Pháp của ta chỉ đối phó với một mình Thạch Chi Hiên thôi. Bất quá khi chân khí của các ngươi và của lão tiếp xúc, nói không chừng lão có thể lợi dụng vùng kình khí đó đối phó các ngươi, đó chính là điểm đáng sợ nhất của Bất Tử Ấn Pháp, căn bản không sợ bị vây công.

Bỗng nhiên mục quang bà ta quay về phía đỉnh núi phía trái khu rừng, miệng thốt lên:

- Bọn người Đại Minh tôn giáo trúng kế lộ diện rồi!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ mình so với Chúc Ngọc Nghiên còn kém một bậc. Bởi vì sau khi bọn gã nghe Chúc Ngọc Nghiên nói như vậy mới tỉnh ra, vội vàng vận công lên nghe mới miễn cưỡng nghe thấy tiếng áo bay trong gió ở phía đằng xa truyền lại.

Sư Phi Huyên vẫn tỏ vẻ điềm tĩnh mê người, không vui không buồn, khiến bọn gã nghĩ đây có lẽ là cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh chăng.

---o0o---

Thạch Chi Hiên uy nghi như quân lâm thiên hạ chắp tay sau lưng đứng ở trên vùng đất bằng phẳng giữa hai ngọn núi, kỳ lạ là y phục không hề có vẻ gì ẩm ướt, nhưng trên lưng đeo một túi da mà nhìn qua có vẻ như mới lấy dưới nước lên. Thần sắc của lão lộ vẻ lạnh lùng, dường như hoàn toàn không để ý địch nhân đang tiến lại từ bốn hướng, khóe miệng còn lộ ra một nụ cười khinh thường và vô cùng tàn khốc.

Chúc Ngọc Nghiên và ba người ẩn mình vạt rừng trên sườn núi phía tay trái Thạch Chi Hiên, từ xa quan chiến.

Phía Đại Minh tôn giáo đến đây có ba mươi hai người, do ba tên trong Ngũ Ma bao gồm “Nùng Vụ” Cưu Lệnh Trí, “Tức Hỏa” Khoát Yết, “Ác Phong” Dương Mạt suất lĩnh. Cả bọn vây chặt lấy Thạch Chi Hiên, tuy nhiên vẫn chưa hề động thủ.

Thủ hạ của tam Ma toàn là nhất lưu hảo thủ, thực lực như vậy hoàn toàn có thể giữ chân Thạch Chi Hiên, đáng tiếc là lão có Bất Tử Ấn Pháp phối hợp với Huyễn Ma Thân Pháp, tuyệt đối không hề sợ quần chiến.

Nùng Vụ Cưu Lệnh Trí thân hình cao lêu nghêu, hai mắt thỉnh thoảng lộ ra toàn lòng trắng, vẻ ngoài phảng phất có điểm giống ma chết treo. Vũ khí của hắn là một cây thiết trượng nặng nề, xem ra ít nhất nặng hơn trăm cân.

Tức Hỏa Khoái Yết dáng người tầm thước, vai rộng và ngang, dung mạo hung ác xấu xí, trên chiếc mũi sư tử lại điểm đầy những nốt đỏ. Hắn sử dụng song đao, cước bộ trầm nặng, chắc là một tay hãn tướng quen dùng cường công.

Ác Phong Dương Mạc là tên nhìn thuận mắt nhất trong tam Ma, mặt mũi trắng trẻo, tuy ánh mắt hơi lờ đờ nhưng tóm lại cũng có vài phần văn tú, trường kiếm vẫn đeo trên lưng chứ chưa rút ra khỏi vỏ.

Nhìn hình dáng bên ngoài, niên kỷ tam ma khoảng ba bốn mươi tuổi, bất quá những người luyện khí có thể ẩn giấu đi tuổi thật của mình. Những hạng cao thủ như Thạch Chi Hiên và Chúc Ngọc Nghiên, nhìn ngang nhìn dọc cũng thấy không quá ba mươi tuổi, nhưng sự thật đã là bậc cao thủ tiền bối đã thành danh gần một giáp rồi.

Ánh mắt Thạch Chi Hiên quét qua tam Ma, rồi nhíu mày nói:

- Sao còn chưa động thủ?

Đúng lúc này một tràng cười lanh lảnh ở phía sườn núi đối diện với nơi ẩn thân của nhóm Khấu Trọng vang lên. Một vị phu nhân đầy vẻ kiều mị tuổi cỡ trung niên nhưng trông vẫn còn rất hấp dẫn từ từ đi xuống, sau lưng là khoảng bảy đến tám người. Bà ta nhẹ nhàng nói bằng tiếng Hán:

- Không phải Thạch lão ca vừa gặp lại người cũ hay sao? Tại sao lại chỉ có một thân một mình như vậy?

Thạch Chi Hiên cười lạnh đáp lời:

- Thì ra là Thiện Mẫu Toa Phương pháp giá thân lâm, vì cớ gì lại không có Đại Tôn ở bên cạnh vậy?

Gương mặt Thiện Mẫu Toa Phương như ánh trăng rằm, thân hình đầy đặn mê người, khí chất cao quý. Mái tóc kết thành nhiều búi, mình mặc áo màu tím thêu phượng hoàng, bên ngoài khoác khăn choàng lông điêu, váy đào thêu hoàng kim, đuôi váy dài tha thướt

quét đất, hai dây lưng màu hồng và vàng, chân đi giày gấm, khiến người ta có cảm giác phiêu dật linh xảo hết sức kỳ quái.

Trên tay Thiện Mẫu ẩn hiện vật dài khoảng hai xích ánh lên những tia sáng màu bạc, nhìn giống như một thứ để trang sức hơn là một cái ngân bổng. Bà ta đang nở một nụ cười mê người với Thạch Chi Hiên, dường như là có tình cảm thành thực sâu sắc với lão vậy.

Chúc Ngọc Nghiên lặng lẽ quan sát rồi nói:

- Ngân bổng trên tay Toa Phương có tên gọi Ngọc Tiêu Diêu. Tiêu Diêu Sách của ả gồm có hai mươi tám thức biến hóa vô cùng, đến Thạch Chi Hiên cũng không dám xem thường. Không ngờ ả đích thân xuất mã, có thể thấy đối với Xá Lợi vô cùng trọng thị.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm nghĩ Toa Phương càng lợi hại càng tốt, hay nhất là mụ cùng với Thạch Chi Hiên lưỡng bại câu thương, bọn gã có thể chiếm được không ít tiện nghi.

Bất quá nếu Chúc Ngọc Nghiên không cần phải đồng quy ư tận với Thạch Chi Hiên, lúc đó Xá Lợi nên để ai giữ, sẽ là một vấn đề khiến người ta đau đầu.

Đi theo hầu Thiện Mẫu có năm nam và hai nữ, trang phục giống như chiến binh Hồi Hột. Tất cả được trang bị kình cung cường tiễn, sát khí đằng đằng.

Toa Phương uy nghi bước đến bên ngoài phạm vi bao vây, những chiến binh đang vây quanh Thạch Chi Hiên dạt sang hai bên, để bà ta có thể đối thoại với lão mà không bị cản trở tầm nhìn.

Toa Phương thu vẻ tươi cười lại, nghiêm sắc mặt nói:

- Toa Phương trân trọng gửi lời thỉnh an của Đại Tôn tới Tà Vương. Nếu như Tà Vương chịu đưa ra Thánh Xá Lợi, bảo điển Bà Bố La Kiền của Đại Minh tôn giáo bọn ta sẽ có thể đưa cho người xem qua.

Bộ dạng Thạch Chi Hiên vẫn lạnh lùng bình tĩnh như thấy Thái Sơn sụp xuống vẫn không biến sắc, lạnh lùng đáp:

- Nói lời thừa! Thạch Chi Hiên ta sáng tạo ra Bất Tử Ấn Pháp khoáng tuyệt cổ kim, nếu như không tin, Thiện Mẫu ngươi cứ đem Tiêu Diêu Sách trong Bà La Bố Kiền ra thử xem.

Bên Đại Minh tôn giáo bao vây Thạch Chi Hiên cũng có nhiều cao thủ, nhưng không có ai phát ra tiếng nào, hiển nhiên bị khí thế của lão chấn nhiếp.

Thiện Mẫu Toa Phương chợt phát xuất một tràng cười ngân vang như chuông, đoạn nói:

- Hào khí của Tà Vương vẫn hệt như xưa. Ài! Mọi người suy cho cùng vẫn là đồng đạo, tự tàn sát lẫn nhau thì quá ngốc nghếch! Toa Phương có một đề nghị, trận này chỉ do ta với Tà Vương lĩnh giáo quá chiêu, dám mong Tà Vương rộng lòng chấp nhận cho.

Bọn Khấu Trọng trong lòng thầm khen Toa Phương thật cao minh. Bà ta phát giác tình thế đã thay đổi, Chúc Ngọc Nghiên chưa cùng Thạch Chi Hiên đối đầu, lập tức cải biến sách lược, đổi quần chiến vây công thành đơn đả độc đấu. Biểu hiện bề ngoài giống như đường hoàng, nhưng thực chất là nghĩ cho chính mình và thủ hạ, vừa có thể không cho Thạch Chi Hiên mượn chân khí của thủ hạ mà đánh lại bà ta, vừa có thể khiến lão không thể đột vây đào tẩu.

Bất qua bà ta dám cả gan khiêu chiến Thạch Chi Hiên, quả thực cũng là người có đảm sắc phi thường.

Thạch Chi Hiên ngửa cổ cười một tràng dài:

- Nếu Thiện Mẫu đồng ý đơn đả độc đấu một trận, Thạch Chi Hiên ta cầu còn không được, làm sao dám cự tuyệt.

Thiện Mẫu Toa Phương lại nở nụ cười mê người nói:

- Tà Vương quả thật là người nhanh nhẹn. Vậy thì lấy hai mươi tám chiêu của Tiêu Diêu Sách làm giới hạn, nếu Toa Phương này vẫn không phá được Bất Tử Ấn Pháp của Tà Vương, từ nay về sau vĩnh viễn không hỏi đến chuyện Thánh Xá Lợi nữa!

Thạch Chi Hiên điềm đạm đáp:

- Nhất ngôn vi định! Trước khi xem hết nhị thập bát sách của Thiện Mẫu, tuyệt không rút lui.

Song mục Toa Phương sát khí đại thịnh, giọng nói lạnh băng:

- Ngài cũng có thể trong hai mươi tám chiêu lấy mạng Toa Phương ta mà! Toàn bộ lui lại bên cạnh ta đi!

Câu cuối cùng là hướng đến chúng thủ hạ của bà ta mà nói. Tam Ma tới giờ vẫn không nói nửa lời, nhanh nhẹn nghe lệnh, toàn bộ lui về phía sau cách Toa Phương khoảng hai trượng. Bảy thuộc hạ bên cạnh Toa Phương cũng vội lui lại.

Không khí lập tức khẩn trương.

Hai đại cao thủ đứng đầu ma đạo, từ xa đối diện nhau.

Hoa phục và dây lưng trên mình Toa Phương không thấy gió mà

bỗng nhiên tung bay, bà ta cười hỏi:

- Trên lưng Tà Vương có phải là Thánh Xá Lợi?

Thạch Chi Hiên trở tay vỗ một cái lên chiếc túi đeo sau lưng, cười nhạt:

- Chính thị! Giết được Thạch Chi Hiên ta thì nó là của ngươi đó.

Chúc Ngọc Nghiên bỗng trầm giọng:

- Đó chính là một Thạch Chi Hiên không hề có điểm yếu, giống như Thạch Chi Hiên trước khi gặp Bích Tú Tâm.

Từ Tử Lăng nghĩ lại lần gặp gỡ Thạch Chi Hiên ở Trường An chắc là lúc lão còn chỗ sơ hở, vì chỉ cần đề cập đến chuyện Thạch Thanh Tuyền là lập tức sinh ra ảnh hưởng đối với lão, cuối cùng còn sinh ra nhân cách phân liệt có tính chất hoàn toàn tương phản. Hiện giờ muốn dùng lại cách này với lão, chỉ sợ khó mà có tác dụng gì.

Khấu Trọng nói:

- Đúng ra ta phải mong muốn Thạch Chi Hiên giết được Toa Phương, nhưng thật ra ta lại có chút lo lắng cho bà ta, đó có phải là tâm lí đồng cảm với kẻ yếu không?

Chúc Ngọc Nghiên đáp:

- Toa Phương tuyệt không hề yếu! Thạch Chi Hiên đang sử dụng thuật công tâm, khiến cho Toa Phương không dám hết sức, từ đó có thể thấy được lão không phải không e ngại Toa Phương.

Kể cả Sư Phi Huyên ở đó, nghe xong mà trong lòng đều bội phục. Cả

ba thầm nghĩ Chúc Ngọc Nghiên không hổ là nhân vật vào hàng tông sư, kiến giải quả là cao minh.

Toa Phương bỗng nhiên tiến về phía trước, do cái váy dài quét đất che đi động tác của hai chân, khiến bà ta có điểm giống như u linh lướt trên mặt đất, phiêu phiêu tiến về phía Thạch Chi Hiên.

Chỉ thấy loáng lên một cái, Thạch Chi Hiên hốt nhiên hiện ra ở phía bên trái Toa Phương, thủ chưởng chặt vào cổ bà ta.

Động tác như nước chảy mây trôi, tiêu sái đẹp mắt.

Toa Phương hừ lạnh một tiếng, khẽ xoay mình, từ tay bà ta vô số ngân quang lấp lánh đón lấy một chưởng đang tới của Thạch Chi Hiên.

Hai đại tông sư võ học, cuối cùng đã chính diện giao phong.

“Bình!”

Chưởng bổng giao kích!

Từ điểm chính giữa hai người, cuồng phong bạo phát xoáy ra bên ngoài với khí thế cực điểm kinh nhân, cả hai cùng lùi lại.

Cảm thụ sâu sắc nhất chính là Từ Tử Lăng, bởi gã đã nhiều lần cùng Thạch Chi Hiên giao thủ, hiểu rõ sự lợi hại thâm sâu của lão. Toa Phương có thể gắng đỡ được chiêu này mà như không hề có vấn đề gì, bản lĩnh của bà ta ít nhất cũng hơn gã khi còn ở Trường An.

Sư Phi Huyên khẽ thở dài nói:

- Kế hoạch của bọn ta tối nay thất bại rồi!

Chúc Ngọc Nghiên cũng lộ ra thần sắc trầm tư suy nghĩ. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên, nhìn nhau, Sư Phi Huyên dựa vào đâu mà biết trước kết quả?

Tiếng cười lanh lảnh của Toa Phương truyền tới:

- Sau khi Toa Phương sáng tạo ra Nhị Thập Bát Sách, chưa từng có đối thủ nào xem từ đầu đến cuối hai mươi tám chiêu, có lẽ Tà Vương là ngoại lệ duy nhất chăng?

Chân đạp kì bộ, Ngọc Tiêu Diêu trên tay bà ta vẽ ra vô số vệt sáng huyền ảo, linh xảo đến mức khiến người ta khó mà tin, nhưng bọn Khấu Trọng cũng nhìn ra thực sự bà ta đang sử dụng một thủ pháp quỷ dị với tốc độ rất nhanh, từ các góc độ khác nhau điểm mười lăm lượt về phía Thạch Chi Hiên trước khi lão kịp công kích, phát xuất mười lăm đạo kình khí lăng lệ, một số trực tiếp công kích điểm yếu hại của Thạch Chi Hiên, một số đạo khác như đánh vào khoảng không, nhưng thực ra là để khóa chặt các biến hóa của Thạch Chi Hiên.

Mười lăm đạo kình khí giống như mười lăm mũi tên vây bủa Tà Vương Thạch Chi Hiên vào bên trong.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng không ngờ Ngọc Tiêu Diêu của Toa Phương lại thần kì đến vậy, trong lòng thầm nghĩ giả như mình thế vào chỗ Thạch Chi Hiên, tất nhiên là khốn khó vô cùng.

Nếu như chân khí của Toa Phương có thể vô cùng vô tận, vĩnh viễn bảo trì sự cường đại hiện giờ, thì trên thiên hạ không có ai có thể đỡ được Tiêu Diêu Sách của bà ta. Đương nhiên là không có khả năng đó, nhưng muốn chi trì đến thời khắc chân khí của bà ta khô kiệt, khẳng định cũng vô cùng khó khăn.

Thạch Chi Hiên cười dài một tiếng, thân thể di chuyển như quỷ mị trong phạm vi nhỏ hẹp! Hai tay hóa thành vạn bóng chưởng ảnh, chính là lấy nhanh đánh nhanh, nghênh đón kình khí của Toa Phương.

Nhất thời tiếng kình khí va chạm liên tục phát ra, giống như tiếng pháo nổ trong Thái Cực Cung ở Trường An.

“Oành!”

Hai người ngạnh tiếp một chưởng rồi phân khai về hai phía.

Chúc Ngọc Nghiên gật đầu nói:

- Phi Huyên nói rất đúng! Thạch Chi Hiên có gắng lắm cũng chỉ mượn được nửa phần chân khí trên người Toa Phương, vì thế muốn thắng cũng phải tổn hao một lượng lớn chân nguyên. Trong tình huống như vậy, tối nay lão tuyệt không chịu mạo hiểm cùng ta quyết chiến sinh tử đâu.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đột nhiên đại ngộ, thầm khen Sư Phi Huyên lan tâm ý chất, nhãn lực đúng là cao minh. Hai người kia mới giao thủ có một chiêu, nàng ta đã nhìn ra Thạch Chi Hiên có thể giết chết Toa Phương, nhưng muốn làm được điều đó cũng phải gian nan khó khăn vô cùng. Có điều sau đó, trong tình huống không còn dư lực ứng phó Chúc Ngọc Nghiên, lão chỉ có cách trốn đi thật xa.

Với Huyễn Ma Thân Pháp của lão, căn bản không ai có thể đuổi kịp, vì thế Sư Phi Huyên mới kết luận hành động tối nay chính thức thất bại.

Toa Phương sau khi lui lại liền xoay mình một cái, giống như biến

thành Thiên Thủ Quan Âm đem Ngọc Tiêu Diêu huyễn hóa xuất ra trăm nghìn sách ảnh hư hư thực thực, ngân quang bao trùm lấy thân thể của bà ta, toàn lực chủ động công kích.

Thạch Chi Hiên hừ lạnh một tiếng, một quyền kích ra, động tác tựa hồ rất chậm chạp, nhưng thực ra tốc độ kinh người không hề kém Toa Phương. Khi Ngọc Tiêu Diêu của Toa Phương mới xuất ra được tám tia kình khí, quyền đầu cứng rắn của lão đã đánh trúng Tiêu Diêu sách trong hàng vạn huyễn ảnh hư thật đó.

“Ầm!”

Quyền sách tiếp tục giao kích.

Toa Phương thân hình chấn động, lui nhanh về phía sau, khẳng định đã nắm phần thua thiệt. Bọn thủ hạ của tam Ma tất cả đều trợn mắt há miệng. Toa Phương biết rõ trước đó ít nhất ba đạo tiễn khí của bà ta đã đánh trúng yếu huyệt của Thạch Chi Hiên nhưng lão chẳng những tỏ ra không hề hấn gì, lại còn có thể phản kích cực kỳ lăng lệ như vậy.

Chúc Ngọc Nghiên và ba người đương nhiên phát hiện ra Thạch Chi Hiên tuy không thể lợi dụng được sách khí tập trung cao độ của Toa Phương, nhưng với Bất Tử Ấn Pháp của lão thì việc hóa giải không quá khó khăn.

Thạch Chi Hiên cười dài một tiếng, bỗng nhiên xuất hiện ở phía trước Toa Phương, từ phòng thủ chuyển sang toàn lực phản công, bất luận quyền cước chỉ điểm, chưởng cước khuỷu tay, mỗi một động tác đều phân minh rõ ràng, giống như vụng về mà thực ra lại xảo diệu. Toa Phương không còn cách nào phát ra sách khí, chỉ có thể lấy chiêu đối chiêu, tuy chưa lộ ra bại thế, nhưng ứng phó cũng vô cùng gian khổ.

Bất quá với Thạch Chi Hiên mà nói, phương pháp này thật vô cùng tốn sức phí lực.

“Bịch!”

Chỉ của Thạch Chi Hiên điểm đúng vào mũi của Ngọc Tiêu Diêu. Toa Phương rõ ràng không địch lại được chỉ kình này của lão, lảo đảo lùi lại.

Thạch Chi Hiên chẳng buồn thừa thắng truy kích, thu hai tay về chắp sau lưng, ngạo nghễ hỏi:

- Thiện Mẫu còn muốn đánh nữa không?

Toa Phương đứng yên, ánh mắt bộc phát những tia chết chóc. Bà ta hung ác nhìn Thạch Chi Hiên, nói chậm từng chữ:

- Bất Tử Ấn Pháp đúng là danh bất hư truyền. Từ giờ khắc này, Đại Minh tôn giáo ta tuyệt không hỏi đến chuyện Thánh Xá Lợi nữa. Đi thôi!

Thạch Chi Hiên cười dài một tràng, đột nhiên di chuyển sang ngang, như quỷ mị tiến ra ngoài hơn mười trượng, rồi tung mình mấy cái chạy về phía khu rừng phụ cận, trong nháy mắt vô ảnh vô tung.

(

Chương 510: Côn trùng rả rích

Bốn người nấp trong rừng rậm, nhìn Thạch Chi Hiên và bọn người Thiện Mẫu trước sau bỏ đi mà vẫn không có bất cứ hành động gì

Khấu Trọng giận dữ nói:

- Nếu như chúng ta đuổi theo sau Toa Phương, khẳng định có thể tìm được vị trí con thuyền bà ta ẩn thân, Kim Hoàn Chân mười phần hết chín là bị giam trên đó.

Chúc Ngọc Nghiên điềm đạm hỏi:

- Vậy sao Thiếu Soái không đuổi theo?

Khấu Trọng cười nhẹ đáp:

- Vì truy theo bà ta hiện giờ chỉ là hạ hạ chi sách, dù cho chúng ta tìm được con thuyền đó, trừ phi lập tức động thủ xông thẳng lên thuyền, nếu không sáng mai bọn họ nhổ neo rời đi, ẩn vào một nhánh sông hoặc một cái hồ bí mật nào đó thì việc truy đuổi theo của chúng ta chỉ phí công phu. Chi bằng lấy tĩnh chế động còn khôn ngoan hơn.

Chúc Ngọc Nghiên nhíu mày hỏi:

- Toa Phương hiển nhiên đã chịu nội thương không nhẹ. Với tác phong của Thiếu Soái ngươi, sao lại có thể bỏ qua cơ hội sát địch cứu người này?

Khấu Trọng than rằng:

- Hoàn toàn là vì lão nhân gia bà đó. Nếu bọn ta truy đuổi theo theo Toa Phương, mụ ta không đoán ra được quan hệ không bình thường giữa chúng ta mới là lạ.

Chúc Ngọc Nghiên cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng không nói gì thêm.

Sư Phi Huyên ôn nhu nói:

- Âm Hậu có kế hoạch gì không?

Chúc Ngọc Nghiên cẩn thận dò xét ánh mắt của nàng, gật đầu hỏi ngược lại:

- Phi Huyên có đề nghị gì?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng bội phục sự đại lượng của Chúc Ngọc Nghiên. Vị cao thủ Ma môn này tuyệt không vì Sư Phi Huyên là đồ đệ của địch nhân hay là vì thân phận hậu bối của nàng mà thấy ngại ngần khi hỏi ý kiến.

Sư Phi Huyên vừa rồi đã nhìn thấy trước hành động tối nay không có kết quả gì một cách chính xác, chứng tỏ trí tuệ trác việt, khiến Chúc Ngọc Nghiên cũng phải xuống giọng nhẹ nhàng cầu nàng chỉ giáo.

Khấu Từ hai gã đều rất thích nghe Sư Phi Huyên nói chuyện, thích được ngắm thần thái mê nhân của nàng, lúc này cả hai đều đang nhìn nàng chăm chú.

Sư Phi Huyên đưa mắt nhìn về phía hướng Thạch Chi Hiên rời đi, nhẹ nhàng nói:

- Việc Âm Hậu không đuổi theo Thạch Chi Hiên tất nằm ngoài dự đoán của lão, khiến lão nghi thần nghi quỷ, khó mà an tâm.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Có một điểm ta thật không hiểu, chuyện quan trọng nhất của Thạch Chi Hiên bây giờ là hấp thụ tà … à, không phải, là thánh khí của Xá Lợi, sau khi thành công mới quay về Trung Nguyên thống nhất lưỡng phái lục đạo. Vậy tại sao lão vẫn mạo hiểm mà dẫn dụ Âm Hậu bà đến đây? Phải chăng Thạch Chi Hiên không hề sợ chiêu "Ngọc Thạch Câu Phần" của bà?

Khóe miệng Chúc Ngọc Nghiên chợt lộ chút tiếu ý mang vẻ cay đắng, bà ta đáp:

- Vấn đề đó, trước khi nhìn thấy Thạch Chi Hiên tối nay ta thật sự không cách nào cho ngươi một câu trả lời chính xác. Nhưng thời khắc này ta đã có thể hiểu rõ, Thạch Chi Hiên đang lợi dụng ta.

Khấu Trọng chấn động nói:

- Ta hiểu rồi! Thạch Chi Hiên đang không ngừng hấp thụ thánh khí của Xá Lợi. Ôi mẹ ơi!

Chúc Ngọc Nghiên than rằng:

- Thạch Chi Hiên lợi dụng áp lực của ta để tạo một động lực cho chính mình. Cổ nhân có nói gặp nguy thường dũng cảm, cái cảm giác đang hãm thân trong hiểm cảnh, phải kiên cường từng bước tiến lên có thể khiến lão không còn phân tâm nhớ lại chuyện đau thương ngày trước.

Sư Phi Huyên nói:

- Phân tích của Âm Hậu đối với Thạch Chi Hiên vô cùng chính xác. Nếu Phi Huyên đoán không nhầm, tối mai Thạch Chi Hiên tất sẽ tiếp tục khiêu khích Âm Hậu, vì thế bọn ta không phải không có cơ hội thứ hai để liên thủ trừ khử lão.

Khấu Trọng cười hỏi:

- Thế giờ bọn ta nên về thành làm một giấc ngon lành chăng?

Sư Phi Huyên lại trách gã:

- Thiếu Soái hình như quên ước hẹn với Lão Thán giả rồi thì phải.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Lão Thán giả làm sao mà có thể phân thân đến hai nơi hẹn khác nhau cùng một thời gian được? Toa Phương thì lại đang thụ thương, muốn đối phó với Sư tiểu thư cũng hữu tâm vô lực. Chúng ta tốt hơn là không nên mất công thêm lần nữa chứ.

Chúc Ngọc Nghiên nhíu mày hỏi:

- Các ngươi đang nói chuyện gì thế?

Từ Tử Lăng giải thích một hồi, đoạn nói:

- Chúc Tông chủ mời cứ về thành nghỉ ngơi trước. Dù đã biết là sẽ uổng công một chuyến nhưng bọn ta cũng phải phó ước, để không khiến Lão Thán giả sinh nghi.

Chúc Ngọc Nghiên hơi tỏ vẻ do dự, sau đó lại quyết định nói ra:

- Xem hai tên tiểu tử ngươi suy nghĩ cho ta như vậy, ta cũng vì các ngươi mà tiết lộ vài tin tức vốn không truyền ra bên ngoài Ma Môn. Tích Trần từng đích thân nói với ta, ngoài Đại Tôn và Nguyên Tử thâm sâu khó dò ra, trên danh nghĩa võ công cao nhất ở Đại Minh Tôn Giáo là Toa Phương. Tuy vậy, hai người Liệt Hà trong Ngũ Minh Tử và "Độc Thủy" Vi Na của Ngũ Ma đều được Đại Tôn đích thân chân truyền, vì thế chắc cũng không dưới Toa Phương đâu. Nếu hai kẻ đó xuất mã, phối hợp với nhân thủ của chúng tuyệt đối không được xem thường.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Vậy mới hay chứ!

Chúc Ngọc Nghiên bật cười lớn:

- Ta suýt nữa quên mất là việc lo lắng thay cho Khấu Trọng ngươi có vẻ đã hơi thừa rồi! Các ngươi tự bảo trọng.

Nói xong tiến vào rừng sâu, nhanh chóng rời xa.

Mục quang của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tự nhiên quay sang nhìn Sư Phi Huyên, bộ dạng cả hai giống như đang đợi mệnh lệnh và phân phó của nàng.

Sư Phi Huyên hơi giận hỏi:

- Vì sao lại nhìn ta thế, hai người không phải thích nhất là tự tung tự tác sao?

Từ Tử Lăng gượng cười:

- Tiểu thư lại tính toán chuyện cũ rồi.

Trong lòng thầm nghĩ Từ Tử Lăng ta thích nhất là ngắm nhìn sắc thái nữ nhân này của nàng, chỉ khi Sư Phi Huyên bộc lộ phản ứng như thế này, gã mới cảm giác sâu sắc được nàng cũng là người có thất tình lục dục.

Khấu Trọng cười hi hi nói:

- Phi Huyên càng ngày càng xinh đẹp hơn.

Sư Phi Huyên hiển nhiên không có cách nào đối phó gã, thở ra nói:

- Có phải bây giờ chúng ta nên chia ra hành sự không?

Từ Tử Lăng nói:

- Chúc Ngọc Nghiên nói rất đúng, chúng ta không thể có ý khinh địch được.

Khấu Trọng nói:

- Hai địa điểm ước hội, chỉ cách nhau khoảng mười dặm, chỉ cần hai người đi chậm một chút, nếu ta đến điểm hẹn không thấy người nào thì có thể lập tức đuổi theo. Đến lúc đó dù cho Đại Minh tôn giáo tung toàn bộ lực lượng ra, bọn ta ít nhất cũng có thể tự bảo vệ đột vây, chỉ cần có thể quay lại thành nội là bình an đại cát rồi.

Sư Phi Huyên nói:

- Bọn chúng nhất định có phương pháp khiến ngươi phải lưu lại đó.

Khấu Trọng vỗ một cái vào Tỉnh Trung Nguyệt, cười nhẹ bảo:

- Thế thì phải hỏi người bạn già trên lưng tiểu đệ đây này. Ta sẽ hành động theo hoàn cảnh, tùy cơ ứng biến.

Từ Tử Lăng nói:

- Cứ làm vậy đi.

Khấu Trọng cười ha hả một tiếng, rồi cũng giống như Chúc Ngọc Nghiên biến vào rừng sâu, sau đó đi đến điểm phó ước.

---o0o---

Lúc này chỉ còn lại hai người Từ Tử Lăng và Sư Phi Huyên, không khí lập tức sinh ra những biến hóa rất vi diệu, cả hai đều trầm mặc một cách kỳ dị.

Sư Phi Huyên như muốn phá đi cái không khí “Vô thanh thắng hữu thanh” này, nhẹ giọng nói:

- Phi Huyên trước đây đã sớm trinh sát vị trí và hình thế của đình Kính Bạc. Tòa đình bằng đá này đứng nhìn ra hồ, một bên là rừng rậm, khá là kín đáo.

Từ Tử Lăng ngửa bàn tay ra, để phía trước mặt nàng, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu thư có thể vẽ vị trí của thạch đình ra đây, rồi chúng ta có thể phân ra phó hội.

Sư Phi Huyên hơi do dự, rồi đưa ngọc thủ tuyệt đẹp của nàng ra, dùng đầu ngón tay vẽ trên bàn tay Từ Tử Lăng hình trạng của hồ Kính Bạc, sau đó điểm một cái ở phía Bắc hồ, nói:

- Đây là vị trí doanh trại của Mã Cát.

Lại điểm chếch về phía Tây Bắc nói:

- Vị trí của đình Kính Bạc ở khoảng chỗ này, địa thế khá cao, không khó nhận ra đâu.

Nói xong thu ngọc thủ lại.

Từ Tử Lăng ngẩn ra nhìn bàn tay vẫn đang xòe ra của mình, trong lòng nổi lên một cảm giác rất kỳ diệu, hiểu rõ gã vĩnh viễn không thể quên được cảm giác ngây ngất khi ngón tay nàng vẽ lên bàn tay mình.

Đây cũng là lần đầu tiên gã cùng Sư Phi Huyên tiếp xúc “thân mật” như thế.

Sư Phi Huyên có vẻ hơi giận nói:

- Đã hiểu chưa vậy?

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng rút tay về, trong lòng thầm nghĩ nếu lúc này nói với nàng “từ nay về sau sẽ không rửa tay nữa”, không biết vị tiên tử này đối với lời nói khinh bạc nhưng dũng cảm đó sẽ có phản ứng thế nào? Đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ trong đầu gã mà thôi, không bao giờ có thể làm thế được.

Gã cười nhẹ đáp:

- Hiểu rõ vô cùng. Ngón tay của tiểu thư cũng rất ổn định và chuẩn xác giống như Sắc Không kiếm.

Sư Phi Huyên điềm đạm hỏi:

- Thủ chưởng của chàng cũng rất đặc biệt, có phải sau khi luyện Trường Sinh Khí biến thành như thế không?

Từ Tử Lăng tiêu sái nhún vai, làm như không có chuyện gì đáp:

- Sự thật ta cũng không rõ nữa, dường như là sau khi học hiểu Ấn Pháp xong, song thủ của ta mới bắt đầu có biến hóa. Bây giờ vẫn còn chút thời gian, chúng ta có thể nói chuyện tiếp vài câu chăng?

Sư Phi Huyên thở ra nhè nhẹ nói:

- Người ta không nghe có được không?

Từ Tử Lăng nghe vậy trong lòng cảm thấy hẫng hụt, thầm cảnh cáo mình tuyệt không thể coi Sư Phi Huyên là một nữ tử tục thế được, nếu làm thế nàng sẽ không coi trọng Từ Tử Lăng gã nữa, gật đầu đáp:

- Đương nhiên là được, mọi việc do tiểu thư quyết định.

Sư Phi Huyên hồi phục bình tĩnh, vẫn với vẻ điềm đạm cố hữu nói:

- Chàng nói đi.

Từ Tử Lăng tự nhiên có cảm giác muốn ôm nàng vào lòng, gã sợ hãi vội vàng đè nén ham muốn đó xuống, hít sâu vào một hơi hỏi:

- Lúc này tiểu thư có cảm giác gì đặc biệt không?

Sư Phi Huyên trầm mặc hồi lâu, ôn nhu nói:

- Chàng có nghe thấy âm thanh côn trùng rả rích không?

Từ Tử Lăng hơi ngạc nhiên, gật đầu đáp:

- Sau khi nàng đề tỉnh, ta bỗng nhiên phát giác mình như đứng giữa trung tâm của ngàn vạn côn trùng đang cất tiếng đồng ca. Âm thanh của bọn chúng tổ hợp với nhau tạo nên một thế giới phong phú tràn đầy các cung bậc cảm xúc, mỹ lệ đến mức khiến người ta cảm động. Kỳ quái nhất là trước đây ta hoàn toàn không để ý đến bọn chúng.

Sư Phi Huyên vui vẻ nói:

- Không ngại nói với chàng điều này, Phi Huyên thật sự rất thích cùng chàng nói chuyện. Tử Lăng huynh đối với chuyện này có lĩnh hội gì không?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Lĩnh hội rất sâu sắc! Nếu một lần nữa gặp phải bài học phân ly, ta có thể sẽ có cách chống đỡ. Vấn đề là ái tình cũng giống như một cái bẫy, đã rơi vào rồi thì có thể vĩnh viễn sẽ không cách nào thoát ra để cảm nhận được những sự vật khác làm rung động lòng người bên ngoài hố bẫy.

Sư Phi Huyên tỏ vẻ thích thú:

- So sánh như thế thật là chính xác, có thể từ trong bẫy thoát ra ngoài hay không đều phải dựa vào nỗ lực và quyết tâm của cá nhân, ngoài ra còn phải xem chàng có coi ái tình là mục tiêu cuối cùng của đời mình không nữa. Tất cả những sự việc phát sinh trong nhân thế này cũng chỉ là một bộ phận trong vũ trụ vô thường mà thôi.

Từ Tử Lăng cười lớn:

- Tiểu thư nếu tự đem mình hãm thân vào cạm bẫy ái tình, sau đó lại từ đó thoát ra ngoài, không hiểu có thể ‘phá trước lập sau’ để đạt đến cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh chăng?

Khóe môi Sư Phi Huyên chợt lộ ra một nét tiếu ý ôn nhu, lườm gã một cái, giống như nói “đã sớm hiểu rõ thế nào chàng cũng hỏi đến vấn đề kích động người ta này rồi”, trả lời với vẻ dửng dưng:

- Tử Lăng huynh có phải muốn nói về tình yêu nam nữ thuần túy tinh thần?

Từ Tử Lăng cảm thấy vô cùng kích thích, câu nói vừa rồi của Sư Phi Huyên đề cập đến sự tiếp xúc thân mật nam nữ, chứng tỏ ít nhất nàng cũng từng nghĩ đến điều đó hoặc có cơ hội sẽ phát sinh khả năng này. Tuy nhiên gã thực sự không có ý chiếm hữu thân thể như tiên của nàng, vì thế không nhân mấy lời vừa rồi mà tiến tới theo hướng đó. Gã cười nhẹ:

- Đương nhiên là vậy, tiểu thư có đề nghị gì hay không?

Sư Phi Huyên chợt bật cười lanh lảnh vang động cả nơi hoang dã, nói:

- Người ta vẫn còn suy nghĩ mà.

Nói xong yêu kiều đi mất.

---o0o---

Khấu Trọng đi tới Nguyệt Trì nổi tiếng ở phía ngoài Đông môn của Long Tuyền. Đây là khu nước nóng tự nhiên, nước từ lòng đất phun trào ra, vì ao có hình bán nguyệt nên được đặt tên là Nguyệt Trì.

Nhiệt khí bốc lên mù mịt, mặt ao và rừng cây xung quanh đều bị che phủ trong làn hơi nước, thêm vào ánh trăng chênh chếch chiếu xuống, thực mang một vẻ quỷ khí khiến người ta không rét mà run.

Khấu Trọng tuyệt không hề tin vào quỷ thần, chỉ tán thưởng không khí và mỹ cảnh như mộng ảo do nước nóng và ánh trăng hòa quyện tạo thành.

Vô số bọt khí tranh nhau nổi lên trên mặt nước, liên tục tạo nên tiếng kêu ùng ục. Chiều rộng của Nguyệt Trì chỉ khoảng hai trượng, nước phun lên rồi chảy ra ngoài qua một khe nhỏ xuyên qua rừng về phía thành Long Tuyền.

Khấu Trọng thầm nghĩ đêm nào đó sẽ cùng Từ Tử Lăng đến đây tắm, tất sẽ vô cùng khoan khoái. Rồi lại mơ tưởng vẩn vơ một lúc, nghĩ nếu người cùng gã tắm ở đây là mỹ nhân quốc sắc thiên hương Thượng Tú Phương thì chắc là say sưa biết bao nhiêu. Bỗng nhiên gã cảm thấy có điểm khác lạ, định thần nhìn kỹ, chỉ thấy một vật màu đen đen, đang nổi lờ đờ gần bãi cỏ bên miệng ao.

Khấu Trọng trong lòng chợt thấy kinh hãi, tung mình nhảy qua phía bên kia, hạ xuống chỗ gần vật đó nhất.

Gã nhìn kỹ, trong lòng chợt thấy sợ hãi, hóa ra đó là một thây người. Y phục này tương đồng với những gì Lão Thán giả mặc hôm nay, song do mặt úp xuống đáy ao nên không sao nhìn rõ mặt.

Khấu Trọng làm sao mà tin được Ám Khí Chu Lão Phương trong Ngũ Ma lại dễ dàng chết như thế, thầm nghĩ chẳng lẽ thằng cha này định trá tử lừa mình, cười ha hả nói:

- Nước nóng như vậy, lão huynh ngươi chịu được bao lâu?

Đồng thời dỏng tai lên nghe bốn phương tám hướng, xem xem có phải mình đã trúng kế bị địch nhân bao vây không.

Sau đó một lúc, gã tự biết có gì không ổn, vội thò tay cầm vào dây lưng của Chu Lão Phương, nhấc lão ra khỏi mặt hồ.

Chu Lão Phương lăn ra bãi cỏ trên bờ, mặt ngửa lên trời, hai mắt mở lớn, hiển nhiên đã sớm tuyệt khí từ lâu.

Khấu Trọng cũng chưa từng nghĩ đến tình huống như vậy xảy ra, ngẩn người trợn mắt nhìn thi thể không còn một tí khí tức của sự sống kia, nhất thời trong đầu cuống lên.

Sau đó gã hít vào một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh, bắt đầu kiểm tra nguyên nhân cái chết của lão, tiếp đó nhanh chóng ly khai.

---o0o---

Khi thấy Từ Tử Lăng phát xuất tín hiệu hồi đáp, tâm tình Khấu Trọng lập tức thấy nhẹ nhõm. Đại Minh tôn giáo đã khiến hai gã thấy đáng sợ hơn so với dự đoán rất nhiều, nay biết Từ Tử Lăng “vẫn khỏe”, đương nhiên vị tiên tử khả kính chắc cũng an nhiên không có vấn đề gì.

Khấu Trọng tiến vào trong rừng, đi sâu khoảng ba trượng, phóng mình lên một cây cổ thụ, Từ Tử Lăng đang an nhiên ung dung ngồi ở một chạc ba, Khấu Trọng cũng ngồi xuống. Từ góc độ này nhìn ra thấy đình Kính Bạc yên tĩnh ở ven bờ hồ, bốn phía côn trùng kêu rả rích, cùng với ánh trăng đêm hòa thành không khí khá tịch mịch.

Trong đình không thấy bóng dáng người nào hết.

Từ Tử Lăng nhìn gã một cái, động dung nói:

- Công phu thăng bằng của ngươi có tiến bộ rất lớn, khó nhất là đứng thẳng mình ở trên độ cao năm trượng này mà không phải dang hai tay ra, khi nãy có cảm giác ngươi tự nhiên như đứng đất bằng vậy.

Khấu Trọng thì thào bên tai hắn:

- Tiên tử của ngươi đâu rồi?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Tiên tử từ trước đến nay không phải của ta, tương lai cũng không phải của ta, còn việc vì sao đến giờ nàng vẫn chưa xuất hiện trong đình thì phải nói là tiên tâm khó đoán, ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Có phải là đã uổng công một chuyến rồi không?

Khấu Trọng thở dài:

- Chu Lão Phương biến thành một cái xác chết ngâm trong Nguyệt Trì. Lão bị người ta đánh một chưởng con bà nó vào ngay bối tâm, tâm mạch đứt đoạn tức thì cái mạng ô hô. Dù cho Đại La Kim Tiên cũng khó mà khiến lão thở thêm một hơi nào nữa.

Từ Tử Lăng thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Nếu như nghĩ Chu Lão Phương là Lão Thán thật, ắt phải nộ hỏa xung thiên, lập tức kéo đến trang viên thần bí nọ sát nhân phóng hỏa.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Có đạo lý! Kế này thật thâm độc phi thường, không những mượn đao của bọn ta để giết người, mà còn mượn đao của người khác giết chúng ta nữa.

Khấu Trọng lo lắng nói:

- Chủ nhân của trang viên đó tất không phải thiện nam tín nữ gì, ai có thể nói ta biết hắn là thần thánh phương nào nhỉ?

Từ Tử Lăng ngưng thần nhìn về phía đình Kính Bạc bảo:

- Ta dám lấy đầu trên cổ ra đánh cược, Lão Thán giả sẽ nhanh chóng xuất hiện trong đình kìa thôi.

Khấu Trọng nói:

- Cái đó gọi là “anh hùng sở kiến lược đồng”, cái thây ở Nguyệt Trì chắc chắn là Lão Thán không phải Chu Lão Phương. Ài! Chu Lão Phương có còn được coi là người nữa không? Ngay cả huynh trưởng song sinh mà cũng có thể lang tâm lạt thủ giết hại. Tuy nhiên Lão Thán thật cũng không phải nhân từ gì cho cam.

Từ Tử Lăng bảo:

- Hay có thể do Toa Phương lui khỏi vòng tranh đoạt Xá Lợi, vì thế vợ chồng Chu Lão Thán không còn giá trị lợi dụng nên bọn chúng mới sát nhân như vậy, đồng thời lại có thể nhất cử lưỡng tiện lừa chúng ta đi đánh đấm oan uổng nữa?

Khấu Trọng đáp:

- Nói như vậy, bọn Đại Minh tôn giáo có thể thực sự không biết ngươi có thể phân biệt được Chu Lão Phương là Lão Thán giả. Từ đó mà suy ra, Hứa Khai Sơn chắc không phải là người của Đại Minh tôn giáo.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Vẫn còn khó nói lắm. Lần thứ nhất gặp Hứa Khai Sơn ở Yến Sơn tửu trang, ta đã cảm thấy hắn có phần giống như “Tà Vương” Thạch Chi Hiên. Nếu hắn cao minh đến mức cố ý không đem chuyện đó nói cho Chu Lão Phương, mượn điều đó để tiêu trừ sự hoài nghi của bọn ta đối với hắn thì sao? Chuyện này hoàn toàn không phải không có khả năng.

Khấu Trọng hít vào một hơi khí lạnh nói:

- Nếu hắn cao minh đến vậy thì thật là đáng sợ.

Từ Tử Lăng nói:

- Ngươi có nhận ra Toa Phương cố ý bỏ qua việc tranh đoạt Xá Lợi để giảm nhẹ sự đề phòng của Thạch Chi Hiên và Chúc Ngọc Nghiên đối với Đại Minh tôn giáo không?

Khấu Trọng giật mình, gã đang định đáp lời thì nghe tiếng Từ Tử Lăng nói khẽ:

- Đáp án đến rồi!

(

Chương 511: Thu hoạch ngoài dự kiến

Chu Lão Phương vẻ mặt đờ đẫn xuất hiện trong Kính Bạc đình, chán nản ngồi xuống chiếc ghế đá, mắt nhìn thẳng xuống mặt hồ gợn sóng lấp lánh ánh trăng không chớp.

Khấu Trọng nói nhỏ vào tai Từ Tử Lăng:

-Tên này quả là biết che giấu sắc mặt

Hai người đột nhiên cảnh giác, nhìn về phía sau.

Sư Phi Huyên đến gần gốc cây, sau đó nhẹ nhàng không một tiếng động, như một đám mây đáp lên cành cây, ngồi xếp bằng bên cạnh Từ Tử Lăng. Vai nàng chỉ một chút nữa là chạm vào vai gã.

Đây là lần đầu tiên Từ Tử Lăng thân cận với Sư Phi Huyên như vậy, trong lòng chợt thấy ngọt ngào vô hạn.

Sư Phi Huyên chăm chú nhìn Chu Lão Phương, nhẹ nhàng hỏi:

-Sắc mặt của hắn sao cổ quái như vậy?

Từ Tử Lăng thở ra một hơi nói:

-Hắn vừa giết chết người anh em sinh đôi của mình, sắc mặt có lẽ vì thế mà hơi khác lạ.

Sư Phi Huyên kinh ngạc thốt lên:

- Cái gì?

Từ Tử Lăng quay đầu lại, đập vào mắt gã là một gương mặt với những đường nét thanh tú và ưu mỹ không gì sánh được, mái tóc đẹp che khuất nửa chiếc tai nhỏ nhắn trắng bóng thanh khiết, thoang thoảng mùi hương tóc quyến rũ. Nhất thời gã như rơi vào tiên cảnh, tự nhiên ghé sát vào tai nàng nhỏ giọng giải thích sơ qua.

Sư Phi Huyên hơi khẽ chau mày, dường như có vẻ không chịu được sự tiếp xúc thân mật này, nhưng cũng không có phản ứng tránh ra.

Khấu Trọng bên kia ngạc nhiên hỏi:

- Phi Huyên không phải chuẩn bị đi gặp hắn sao? Nghe thử xem hắn có gian mưu gì cũng rất thú vị đó.

Từ Tử Lăng ngồi giữa Khấu Trọng và Sư Phi Huyên, bên trái là tiếng Khấu Trọng đang nói, bên phải là mùi hương đầy quyến rũ và sức sống của Sư Phi Huyên. Trong lòng gã chợt nảy sinh một cảm giác kỳ diệu, nghĩ tới đã trải qua bao nhiêu chuyện, ba người bọn họ lại có thể cùng trụ trên một cành cây, kề vai ứng chiến như vậy.

Quan hệ giữa gã và Sư Phi Huyên không hề thuận lợi, ngay từ đầu bọn họ đã đứng ở hai phía đối lập, điều kỳ diệu nhất là cho đến bây giờ tình huống đó vẫn không đổi.

Hòa Thị Bích là đoạn mở đầu khi hai người quen nhau, tiếp đó mọi việc phức tạp tới mức gã cảm thấy khó có thể nói hết. Tóm lại cũng giống như tình huống hiện tại, Từ Tử Lăng gã bị kẹp giữa hai người, trái phải gì cũng khó mà lựa chọn.

Một người là huynh đệ.

Một người là tiên tử hạ phàm mà gã tôn kính ngưỡng mộ.

Mẹ ơi! Quả là khó xử.

Cuối cùng Sư Phi Huyên cũng lên tiếng:

- Đây là Chu Lão Thán thực

Khấu Trọng kinh ngạc nói:

-Vậy người chết là Chu Lão Phương, điều này là không thể nào, Lăng thiếu gia thấy sao, sao ngươi tựa như không có phản ứng gì vậy?

Hai mắt Từ Tử Lăng sáng lên, ngưng thần nhìn bóng lưng Chu Lão Thán đang ngồi trong Kính Bạc đình, mỉm cười nói:

- Phi Huyên sao có thể nhìn sai được? Những thứ người phàm chúng ta không nhìn thấy, đương nhiên không thể qua được mắt nàng.

Khấu Trọng ngẩn người:

- Ta là lần đầu tiên nghe thấy ngươi gọi tên một nữ tử, cảm giác này thật kỳ quái.

Sư Phi Huyên tỏ vẻ không vui nói:

- Ta muốn cảnh cáo hai huynh đệ các ngươi, nói năng phải theo quy củ một chút!

Khấu Trọng kháng nghị:

- Ta chỉ muốn đòi lại công bằng cho huynh đệ của ta mà thôi. Thật là bất công quá, vì sao ta có thể gọi nàng là Phi Huyên mà huynh đệ Lăng thiếu gia của ta lại không thể?

Bọn họ dùng khí công kiềm chế thanh âm, tụ âm thành tuyến, không để cho Chu Lão Thán nghe thấy.

Sư Phi Huyên hơi chau mày, tỏ vẻ không vui liếc Khấu Trọng một cái khiến gã thiếu chút là rớt xuống đất:

- Ta không có ý chỉ cái đó, mà là cách hắn tự gọi mình là phàm nhân, hiểu chưa hả vị Khấu đại hiệp chuyên đi đòi lại công bằng kia?

Đây là lần đầu tiên Khấu Trọng nói chuyện với Sư Phi Huyên như bạn bè, lại càng thấy rõ bụng dạ nàng rộng rãi, minh bạch thị phi, không phải chỉ trách gã ngôn ngữ vô lễ. Lúc này gã chợt có cảm giác tâm hồn lâng lâng, thật muốn tiến thêm một bước thưởng thức thần thái nữ nhi của nàng, bèn nhẹ vỗ vào vai của Từ Tử Lăng nói:

- Sau này ngươi có thể hưởng đặc quyền như ta rồi.

Sư Phi Huyên lặng lẽ nói:

- Ta muốn xuống nói chuyện với hắn.

Khấu Trọng cố ý ra vẻ sợ sệt:

- Liệu đây có phải là oan hồn của Chu Lão Thán không? Vì chết không nhắm mắt, oan hồn không tiêu tan nên đến đây nhờ chúng ta báo thù. Ài! Mặt quỷ sầu khổ của hắn chắc là không có biểu lộ điều gì được.

Sư Phi Huyên không nhịn được nở nụ cười mê người rồi bằng một động tác hoàn mỹ vô khuyết, xoay người bay xuống Kính Bạc đình.

Chu Lão Thán vô cùng điềm tĩnh trầm giọng nói:

- Có phải là Sư cô nương của Tĩnh Trai đấy không?

Khấu Trọng nghe được lời hắn, nói nhỏ:

- Quả nhiên là Lão Thán thật. Mẹ ơi rốt cuộc là chuyện gì đây?

Sư Phi Huyên đứng bên ngoài đình, dáng người yểu điệu ung dung nói:

- Đúng là Sư Phi Huyên, Chu tiền bối có thể giải thích vì sao từ Chu Lão Phương biến thành Chu Lão Thán không?

Chu Lão Thán giật mình quay người lại, ngạc nhiên nói:

- Thì ra từ đầu Sư cô nương đã đoán ra tên súc sinh kia giả mạo.

Phía xa trên cây, Khấu Trọng nói nhỏ vào tai Từ Tử Lăng:

- Thật mất hứng! Nếu quả thực hắn là oan hồn thì thật thú vị biết bao.

Từ Tử Lăng không nói gì cả.

Sư Phi Huyên bình tĩnh nói:

- Tiền bối vẫn nợ ta một lời giải thích.

Chu Lão Thán sắc mặt hầm hầm, hung hãn nói:

- Ta đã giết tên súc sinh ấy, ta đích thân ra tay giết chết hắn. Hắn làm gì ta cũng không trách, nhưng lại dám tư thông với tẩu tẩu của hắn, ta tuyệt không thể bỏ qua cho tên súc sinh đáng chết đó.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau, nghe khẩu khí thì hắn và Kim hoàn Chân không phải là tù nhân của Đại Minh tôn giáo.

Cách nghĩ của Sư Phi Huyên và bọn họ giống nhau, nàng hỏi:

- Các ngươi có phải ngay từ đầu đã lừa ta?

Hung quang trong mắt Chu Lão Thán nhạt đi, hắn nói:

- Ta không thể không hợp tác với Toa Phương, chỉ có bọn chúng mới có thể đối phó với Chúc Ngọc Nghiên. Ta và Hoàn Chân là hai người cuối cùng của Thiên Tà tông, không mượn thế lực bên ngoài làm sao có thể cướp Thánh Xá Lợi từ trong tay Thạch Chi Hiên về. Chỉ có Thánh Xá Lợi mới có thể chấn hưng Thiên Tà tông.

Sư Phi Huyên không hiểu hỏi:

- Đại Minh tôn giáo không phải muốn hại vợ chồng ngươi hay sao? Sao lại hợp tác với bọn chúng?

Chu Lão Thán trả lời:

- Đó là do Tích Trần giở trò. Cho dù hy vong mong manh như thế nào, chỉ cần có một cơ hội nhỏ nhoi thì Chu lão Thán ta cũng tuyệt không bỏ qua.

Sư Phi Huyên điềm nhiên như không, nói:

- Ta phải đi rồi.

Chu Lão Thán ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương muốn đi rồi sao? Ta còn có điều muốn nói với cô nương.

Khấu Từ lại càng không hiểu, lẽ ra Sư Phi Huyên nên tiếp tục hỏi hắn những câu như vì sao Chu Lão Thán sao lại dùng hai xác chết để che mắt? Sao khi không vô cớ lại tìm một tên Chu Lão Phương đến thế Chu Lão Thán? Đại Tôn và Nguyên Tử là ai?

Sư Phi Huyên nhẹ nhàng nói:

-Vì ta không tin hai ngươi nữa rồi.

Nói xong nàng cất bước rời đi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng từ không hiểu, đều thầm kêu tuyệt. Sư Phi Huyên bỏ đi chẳng khác nào đem củ khoai nóng bỏng là Chu Lão Thán này bỏ vào tay hai gã.

Chu Lão Thán ngồi ngẩn ra trong đình, hai mắt không ngừng chuyển động như đang suy nghĩ về lời nói và hành động của Sư Phi Huyên, trong lòng rối loạn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau lắc đầu, bản tính con người thật không thể thay đổi được, vợ chồng Chu Lão Thán chính là ví dụ rõ ràng nhất.

Một lúc sau, tiếng gió nổi lên, Kim Hoàn Chân, người mà bọn gã lâu ngày không thấy hiện thân trong đình, mụ nói:

- Ả quả thực đã quay về thành rồi

Chu Lão Thán hừ một tiếng:

- Nha đầu đó quả lợi hại, biết rõ chúng ta muốn lợi dụng ả.

Kim Hoàn Chân yêu kiều cười nói:

- Phu quân đại nhân ơi, ta đã nói là không lừa được ả đâu, chỉ có ngươi mới nghĩ có thể làm được.

Nói xong rút hoả tập ra mồi lửa rồi phóng tín hiệu.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tinh thần đại chấn, nhìn về phía Kính Bạc hồ rộng mênh mông.

Khấu Trọng nói nhỏ vào tai Từ Tử Lăng:

- Con bà nó là con gấu, bất luận là ai tới, bọn ta cũng phải xuống vận động gân cốt cho thống khoái một phen.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, Chu Lão Thán muốn đối phó Sư Phi Huyên nhưng nàng không trúng kế, bọn họ tất nhiên không cần khách khí với những tên lấy oán báo ân thế này.

Một chiếc thuyền với hai cánh buồm từ một chỗ khuất của bờ hồ xuất hiện, chầm chậm tiến đến, trên thuyền tắt hết đèn đuốc, dưới ánh trăng thấy có bóng người thấp thoáng.

Khấu Trọng lại nói:

- Nếu nhìn thấy tên tiểu tử Liệt Hà kia thì phải giết hắn trước rồi mới đến những kẻ khác.

Chiếc thuyền đi tới, chầm chậm cập bờ, bốn bóng người từ trên

thuyền lướt ra, hạ xuống trước mặt Chu Lão Thán và Kim Hoàn Chân.

Trong bóng tối, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên đến trợn mắt há miệng. Mấy người kia không phải là người của Đại Minh Tôn Giáo mà là Triệu Đức Ngôn, Đôn Dục Cốc, Khang Sao Lợi và Hương Ngọc Sơn.

Ai ngờ được bọn chúng cũng đến Long Tuyền, lại còn cùng với phu phụ Chu Lão Thán câu kết làm ác.

Hai người nhân đó nghĩ ra Triệu Đức Ngôn và Thiên Tà tông nhất định là có quan hệ mật thiết, nếu không trước đó hắn cũng không hợp tác với Vu Ô Quyển, hiện nay lại câu kết với vợ chồng Chu Lão Thán.

Triệu Đức Ngôn chau mày nói:

- Cuối cùng là xảy ra chuyện gì, tiểu tiện nhân kia không trúng kế của ngươi sao?

Chu Lão Thán chán nản trả lời:

- Ả chỉ buông một lời không tin rồi trở về thành. Ài!

Đôn Dục Cốc cười lạnh lùng:

- Chỉ cần vẫn ở Long Tuyền, ả đừng mong trở về Trung Nguyên, hai tên tiểu tử kia có trúng kế không?

Chu Lão Thán nói:

- Điều này rất khó nói, vì Sư Phi Huyên biết có Chu Lão Phương.

Nếu ả nói với hai tên tiểu tử kia, chỉ sợ bọn chúng sẽ không trúng kế.

Hương Ngọc Sơn gật đầu nói:

- Kế hoạch coi như thất bại.

Khấu Trọng đứng trong bóng tối rất bực tức nói với Từ Tử Lăng:

- Ta muốn giết quách hắn đi.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Thời gian còn dài, đừng nên mạo hiểm không đáng.

Chỉ cần hai đại cao thủ là Triệu Đức Ngôn và Đôn Dục Cốc cũng đủ khiến họ khó đối phó, lại thêm Khang Sao Lợi, Kim Hoàn Chân và Chu Lão Thán đều là những kẻ không dễ chơi.

Triệu Đức Ngôn đưa mắt nhìn quanh, tựa như đang tìm xem có ai theo dõi hay không, đoạn quả quyết nói:

- Lên thuyền rồi nói.

Cho đến khi thuyền rời bờ,Khấu Trọng ôm đầu nói:

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sự tình càng ngày càng phức tạp.

Từ Tử Lăng trầm tĩnh nói:

- Ta trước nay vẫn không hiểu vì sao Đại Minh tôn giáo lại dám dụ Sư Phi Huyên đến thảo nguyên, vì nếu nàng có bất trắc, thì Ninh Đạo Kỳ và người của Từ Hàng Tĩnh Trai sẽ kéo đến. Bây giờ thì ta hiểu rồi, Hiệt Lợi chính là muốn đối phó Lý Thế Dân. Nếu Lý tiểu tử mất đi

sự giúp đỡ của Sư Phi Huyên thì sẽ không đấu nổi Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát với sự ủng hộ của Hiệt Lợi.

Khấu Trọng chau mày hỏi:

- Nhưng nếu Toa Phương không có Kim Hoàn Chân giúp đỡ thì làm sao tìm được Thạch Chi Hiên?

Từ Tử Lăng nói:

- Đây có lẽ chỉ là một sự hiểu lầm, nói không chừng Đại Minh Tôn Giáo chỉ đơn thuần do truy đuổi Chúc Ngọc Nghiên nên mới vô tình gặp được Thạch Chi Hiên.

Khấu Trọng cười khổ:

- Ta nghĩ tới đau cả đầu, chi bằng về nhà ngủ cho thoải mái được không?

Từ Tử Lăng nói:

- Xin lỗi! Có lẽ đêm nay ngươi sẽ không được ngủ đấy. Xem kìa!

Khấu Trọng nhìn theo, chỉ thấy một con thuyền từ trong địa bàn của Mã Cát giương buồm rời đi, song không có đèn đuốc gì cả, bộ dạng lén lén lút lút.

Khấu Trọng than:

- Hy vọng chuyện tìm cung tiễn sẽ dễ dàng hơn so với dò xét dưới biển.

Với công phu dưới nước vô địch thiên hạ, hai gã tiếp cận chiếc

thuyền đang tiến đến từ chỗ Mã Cát, bám vào mạn thuyền, thò đầu lên khỏi mặt nước để dò xét. Với cảm quan linh mẫn của họ, dù cho có người nhìn ra thì họ vẫn có thể lặn xuống trước đó một cách dễ dàng.

Khấu Trọng nhỏ giọng:

- Có lẽ bọn họ không phải đi đón thuyền chở cung tiễn, nếu không sẽ không đi chậm như vậy mà chỉ giương có một cánh buồm.

Thuyền chầm chậm tiến vào bờ phía nam của Kính Bạc hồ.

Từ Tử Lăng nói:

- Bất kể nó đi tới đâu, chỉ cần thuận tiện bám theo thuyền được là tốt.

Khấu Trọng than:

- Loại thuyền này không ngồi cũng được, lát nữa vẫn phải đi bộ về Long Tuyền, thuận tiện gì cũng không bù lại được. Hắc! Tình yêu quả là có pháp lực vô biên, khiến cho bản chất tình thánh của tên tiểu tử nhà ngươi trỗi dậy, công lực dụ dỗ tiên tử còn hơn cả ta. Tiểu đệ có thể theo ngươi học chút bản lĩnh phòng thân được không?

Từ Tử Lăng không vui nói:

- Ngươi im mồm đi, còn nói cái gì cả đời chỉ có hai huynh đệ mà lại đem ta ra trêu chọc.

Khấu Trọng ra vẻ nghiêm túc:

- Ta nói nghiêm túc đó, chỉ có điều vui thay cho ngươi, vui đến mức kích động quá nên mới có lời mạo phạm. Lăng thiếu gia độ lượng,

xin đừng chấp kẻ hậu bối này. Hắc! Ta không ngờ Sư Phi Huyên lại có thể yểu điệu quyến rũ đến như vậy.

Thuyền của Triệu Đức Ngôn xuất hiện từ trong bóng tối của khu rừng ven bờ phía trước, con thuyền của Mã Cát lập tức tiến thẳng về phía đó.

Hai người lập tức lặn xuống, từ ngoại hô hấp chuyển sang nội hô hấp, ép sát đáy thuyền. Trừ khi có người dưới nước, còn không thì dù là Tất Huyền ở trên thuyền cũng khó phát hiện ra sự tồn tại của hai gã.

Thuyền của Mã Cát chầm chậm cập vào bờ, đỗ ở phía sau thuyền của Triệu Đức Ngôn

Hai người ngoi lên mặt nước tập trung lắng nghe.

Tiếng của Mã Cát vang lên. Hắn dùng tiếng Đột Quyết chào hỏi Triệu Đức Ngôn, Đôn Dục Cốc và Khang Sao Lợi, đoạn nói:

- Các vị cuối cùng cũng tới rồi! Ta bị ba tên tiểu tử ấy làm cho phiền não không biết bao nhiêu mà nói.

Đôn Dục Cốc nói:

- Vào thuyền rồi hãy nói.

Hai người vội lặn xuống dưới nước, tiến sát tới thuyền của Triệu Đức Ngôn.

Nhĩ lực của hai người rất linh mẫn, dò theo tiếng bước chân của kẻ địch tiến vào trong khoang thuyền, trong lòng mừng thầm. Có thể nghe thấy cuộc đối thoại của chủ soái kẻ địch, còn có thu hoạch

ngoài dự liệu nào trân quý hơn!

Bọn Triệu Đức Ngôn ngồi xuống, Khang Sao Lợi lên tiếng:

- Ba tên tiểu tử ấy làm phiền ngươi như thế nào?

Mã Cát than:

- Không biết bọn chúng lấy tin từ đâu, mà lại biết ta có số cung tên bán cho Bái Tử Đình. Ta đã dùng mọi cách để qua mắt bọn chúng nhưng ba tên này thần thông quảng đại, đáng sợ nhất là cuối cùng vẫn để cho chúng phát hiện.

Triệu Đức Ngôn trầm giọng hỏi:

- Ngươi có nói chuyện này cho Bái Tử Đình biết không?

Mã Cát trả lời:

- Mã Cát không dám mạo hiểm như vậy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe lỏm mà cảm thấy ngạc nhiên mơ hồ, không biết vì sao báo cho Bái Tử Đình biết lại là mạo hiểm.

Khang Sao Lợi thản nhiên nói:

- Mã Cát ngươi không cần lo lắng về việc này nữa. Đại Hãn có lệnh lập tức huỷ bỏ lần mua bán này.

Mã Cát ngạc nhiên nói:

- Vậy ta làm sao ăn nói với Bái Tử Đình?

Đôn Dục Cốc mỉm cười nói:

- Cần ăn nói gì đâu, ngươi kéo dài thêm ba ngày nữa rồi lặng lẽ bỏ đi, chuyện khác không cần để ý nữa.

Triệu Đức Ngôn nói tiếp:

- Nếu ba tên tiểu tử ấy còn đến làm phiền ngươi thì ngươi cứ tìm cách trả cho chúng tám vạn tấm da dê mà chúng cần, tiền bọn ta sẽ trả.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều giật mình, đoán được Đột Lợi và Hiệt Lợi đã có hòa ước, một trong các điều kiện đương nhiên là Đột Lợi đòi Hiệt Lợi phải tìm tám vạn tấm da dê đó về.

Mã Cát thất thanh nói:

- Cái gì?

Triệu Đức Ngôn có vẻ khó chịu nói:

- Đừng hỏi vì sao, ngươi chỉ cần làm theo lời Đại Hãn là được, có gì khó khăn sao?

Mã Cát nói:

- Quả có chút vấn đề. Đầu tiên là tám vạn tấm da dê đó nằm trong tay của Bái Tử Đình chứ không phải trong tay ta. Kế nữa là ba tên đó không những cần da dê mà muốn lấy lại cả số hàng mà Bái Tử Đình chiếm mất của bọn thương nhân Bình Diêu. Cuối cùng là dường như bọn chúng còn muốn ta giao nộp kẻ đã cướp hàng. Ài! Ba tên tiểu tử này quả là khinh người quá đáng.

Triệu Đức Ngôn âm độc nói:

- Nhất định cũng có ngày ta bắt chúng phải hối hận, nhưng không phải là hôm nay. Có giỏi thì bọn chúng tìm Bái Tử Đình và Phục Nan Đà tính sổ đi. Ngươi chỉ cần lo xong việc tám vạn tấm da dê, còn chuyện khác không liên quan tới ngươi.

Giọng Mã Cát xìu xuống:

- Được rồi, với tác phong của Bái Tử Đình, hắn có thể đưa ra một con số lớn đến mức khiến người ta giật mình, không chừng còn muốn ta trao đổi bằng cung tên cũng nên.

Đôn Dục Cốc cười nói:

- Mã Cát ngươi chắc không để bị người ta bắt nạt dễ dàng như vậy chứ. Cung tên tuyệt đối không thể giao cho Bái Tử Đình, nếu không ngươi chỉ có cách dâng đầu cho Đại Hãn để người tập bắn cung mà thôi. Hiểu chưa?

Mã Cát vội nói:

- Hiểu rõ!

Triệu Đức Ngôn nói:

- Số hàng đó giờ đang ở đâu?

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng vội lắng nghe, không để lỡ nửa lời.

Mã Cát nói:

- Tối nay có thể tới chỗ giao nhau giữa Tiểu Tước Hà và dòng Kính

Bạc, tối ngày kia sẽ tới nơi này.

Đôn Dục Cốc nói:

- Mau sai người đến Tiểu Tước Hà chặn bọn họ lại, chuyển sang vận chuyển bằng đường bộ, không được sai sót.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dưới nước cùng giơ tay đập vào nhau một cái, lặng lẽ rời đi. Hai gã muốn lập tức đến nhờ Biệt Lặc Cổ Nạp Thai huynh đệ xuất mã cướp số hàng đó lại. Lúc đó bọn họ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Bái Tử Đình và Mã Cát đều bị bọn họ điều khiển trong lòng bàn tay, như vậy sinh mạng càng lúc càng trở nên thú vị hơn.

(

Chương 512: Cùng chung mối hận

Khấu Trọng đang ngủ trong gian nhà phía Tây thì bị tiếng bước chân vội vã làm tỉnh giấc. Trời lúc này đã sáng rõ nhưng mấy đêm rồi không được ngủ ngon, hắn vẫn cảm thấy ngái ngủ.

Có tiếng của Thuật Văn từ ngoài cửa:

- Khấu gia! Thiếu Soái!

Khấu Trọng mang theo cả chăn mà nhỏm dậy, nhíu mày hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Thuật Văn đẩy cửa bước vào, thần sắc có chút căng thẳng, nói:

- Khả Đạt Chí của Đột Quyết đang đợi Khấu gia ở Nam sảnh.

Khấu Trọng lập tức hoạt bát hẳn lên, nghĩ thầm chẳng lẽ tên tiểu tử này lại hiếu chiến đến vậy, sáng sớm tinh mơ đã tìm mình để tiếp tục so tài?

Gã bèn hỏi:

- Lăng thiếu gia đâu rồi?

Thuật Văn đáp:

- Từ gia vừa mới ra khỏi cửa, dặn Thiếu Soái ngài sau khi tỉnh ngủ

hãy đợi một lát. Từ gia sẽ về ăn sáng cùng ngài.

Khấu Trọng cười mắng:

- Hảo tiểu tử! Trọng sắc khinh bạn, mới sáng ra đã bỏ rơi hảo huynh đệ.

Gã liền vội vàng rửa mặt chải đầu qua loa rồi cầm theo Tỉnh Trung Nguyệt đi gặp Khả Đạt Chí.

Khả Đạt Chí đeo Cuồng Sa đao bên eo lưng đứng ngạo nghễ gần cửa sổ, đang ngây người ngắm nhìn cảnh trí khu vườn bên trong tứ hợp viện. Tuy vậy, Khấu Trọng dám khẳng định rằng hắn đang có tâm sự ngổn ngang trong lòng.

Coi như không thấy gì, gã bước tới sau lưng hắn ôm quyền gọi:

- Khả huynh mạnh giỏi!

Khả Đạt Chí chầm chậm quay người lại, mục quang dừng ở Tỉnh Trung Nguyệt trên tay gã, hai mắt xạ xuất tia nhìn sắc bén, nói:

- Tỉnh Trung Nguyệt của Thiếu Soái không chỉ danh tự thật hay mà còn là bảo đao hãn thế, có thể để tiểu đệ hân thưởng chút chăng?

Khấu Trọng không do dự đưa Tỉnh Trung Nguyệt ra. Khả Đạt Chí vươn tay nắm lấy cán đao, rút ra khỏi vỏ, chém ngang phạt dọc ba đao, kinh ngạc thốt lên:

- Đích thực kỳ quái! Tại sao thanh đao này chỉ nằm trên tay Thiếu Soái mới phát ra hào quang hoàng sắc mờ ảo nhỉ?

Khấu Trọng nhún vai đáp:

- E rằng phải hỏi lão thiên gia mới được.

Hai người nhìn nhau một cái, đồng thời cười lớn.

Khả Đạt Chí vui vẻ tra lại Tỉnh Trung Nguyệt vào vỏ, nhìn Khấu Trọng đặt bảo đao của gã lên trên kỷ trà gần đó, nói:

- Tử Lăng huynh giờ vẫn còn chưa ra khỏi giường à?

Khấu Trọng càu nhàu:

- Tiểu tử đó không biết mới sáng sớm đã lăn đi đâu mất rồi? Ta đang muốn đánh trống khua chiêng lùng bắt hắn về đây.

Khả Đạt Chí nghe được lời này của gã cũng phải bật cười, cảm thấy hứng thú nói:

- Thiếu Soái không chỉ là địch nhân đáng tôn kính mà còn là bằng hữu thú vị nữa, giờ đây ta bỗng nhớ lại tình cảnh khi xưa ở Trường An uống rượu đàm đạo cùng Thiếu Soái.

Khấu Trọng cười nói:

- Lão ca ngươi không cần phải tôn kính như vậy đâu, còn có ai muốn tiêu diệt ta hơn ngươi nữa chứ?

Khả Đạt Chí ngạc nhiên cười phá lên:

- Thiếu Soái thật thẳng thắn. Có điều hôm nay ta tới tìm ngươi, chỉ coi ngươi là bằng hữu thú vị thôi, hoàn toàn không có ý muốn động can qua.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Bởi thế mà ta đang thấy kỳ quái đây. Vì ngươi hiện tại tịnh không phải quá tôn trọng ta, không coi ta như địch nhân. Hà hà!

Khả Đạt Chí song mục sát cơ đại thịnh, sáng lên lấp lánh, trầm giọng nói:

- Ta muốn hợp tác cùng ngươi làm một chuyện lý thú, chính là đi chém chết tên tiểu tử Liệt Hà đó.

Sau khi ngây người ra, Khấu Trọng lấy làm lạ dò xét hắn, nói:

- Dựa vào Cuồng Sa đao trên tay lão ca, làm việc này mà vẫn cần nhờ người giúp sao?

Khả Đạt Chí chán nản đáp:

- Vấn đề là chuyện này không thể để Tú Phương tiểu thư biết được, không thì ta chịu không nổi chỉ còn cách bỏ đi thôi.

Hai mắt Khấu Trọng bạo xuất ra tia nhìn hung dữ, hỏi:

- Đêm qua xảy ra chuyện gì?

Khả Đạt Chí than:

- Tuy không giống như Thiếu Soái tưởng tượng, nhưng cũng chẳng khác là bao! Tú Phương tiểu thư cả đêm cùng với cái tên tiểu tử mình đầy yêu khí đó nghiên cứu nhạc phổ, đến sáng hắn mới chịu ly khai. Hừm! Liệt Hà dám không để Khả Đạt Chí ta ở trong mắt, vì thế ta phải cho hắn nuốt hận.

Khấu Trọng khẽ run lên, hỏi:

- Họ chưa làm chuyện gì chứ?

Khả Đạt Chí khẳng định:

- Ta có thể đảm bảo họ chỉ nghiên cứu nhạc phổ. Nếu như hắn dám chạm nửa ngón tay vào Tú Phương tiểu thư, ta sẽ bất chấp tất cả mà chặt cái đầu thối của hắn xuống.

Hắn nói tiếp:

- Ngươi làm thế nào mà quen hắn vậy? Liệt Hà gần đây là nhân vật đột khởi nơi đại thảo nguyên, thích nhất là trêu hoa ghẹo cỏ khắp nơi. Hắn là người như thế nào thì chưa rõ, nhưng xác thực là cũng có đôi ba ngón nghề.

Khấu Trọng nói:

- Ta gặp hắn ở Hoa Lâm, ăn cùng hắn một bữa. Khả huynh chắc biết hắn là một trong Ngũ Minh Tử, người của Đại Minh tôn giáo chứ? Không chỉ bởi ta coi trọng cái chí khí của hắn, mà muốn giết hắn cũng không hề dễ dàng. Một khi không giết được hắn, lại còn bị Thượng Tú Phương phát hiện ra chúng ta, lúc ấy mới là phiền cho chúng ta đó!

Khả Đạt Chí cười khổ:

- Ta chính đang vì thế mà đau đầu đây. Bất kể thế nào, chúng ta cũng tuyệt đối không thể để Tú Phương tiểu thư thương tâm được. Lão huynh ngươi có phương pháp gì giải quyết được một cách sạch sẽ không?

Khấu Trọng lật lại món nợ cũ, hỏi:

- Ngươi giờ đã rõ trước đây sao ta lại khuyến cáo ngươi không nên làm Sa Chỉ Tinh buồn lòng rồi chứ?

Khả Đạt Chí cười khổ đáp:

- Sự thực là khi bị lão huynh cảnh cáo, ta đã ngầm quyết định không đụng vào Sa Chỉ Tinh nữa rồi. Không phải là sợ ngươi báo phục mà vì ta tôn trọng ngươi, vì ngươi có tư cách làm đối thủ.

Khấu Trọng với Khả Đạt Chí địch ý đại giảm, cười ha hả:

- Lúc đó là như vậy. Con bà nó là con gấu. Làm sao mà có được phương pháp thần bất tri quỷ bất giác giải quyết sạch sẽ Liệt Hà đây, sau khi xong rồi phải khiến Thượng Tú Phương không thể hoài nghi là do chúng ta mà là lão Bạt hay Lăng thiếu gia thực hiện. Ha! Chúng ta làm vậy dường như mất phong độ quá. Xem ra lăn lộn trong tình trường cũng như ra chiến trường tranh thắng.

Khả Đạt Chí lạnh lùng nói:

- Thắng làm vua, thua làm giặc. Tên tiểu tử này cũng là tay khá trong việc đối phó nữ nhân, sợ nhất là hắn dùng thủ đoạn ti bỉ để đoạt được cả thể xác lẫn tinh thần của Tú Phương tiểu thư. Khi đó phong độ gì thì cũng chỉ vô nghĩa thôi!

Khấu Trọng than:

- Khả huynh nói đích thực rất có tính thuyết phục. Ngươi dám mặc sức đánh lớn, đã làm là không ngơi nghỉ, đánh cho cả Đại Minh tôn giáo phải bật cả gốc rễ lên không?

Cặp mắt sắc bén của Khả Đạt Chí sáng lên, hắn nói:

- Thiếu Soái cứ đưa ra đề nghị, Khả mỗ tất sẽ phụng bồi.

Khấu Trọng nói:

- Tạm thời ta chỉ có thể nghĩ tới ba phương pháp đối phó với tiểu tử đó.

Khả Đạt Chí vui vẻ nói:

- Không ngờ là tới những ba phương pháp. Thiếu Soái hãy chỉ giáo, tiểu đệ rất vui lòng lắng nghe.

Khấu Trọng mỉm cười bảo:

- Trước khi nói ra, tiểu đệ cần biết rõ hai chuyện.

Khả Đạt Chí ngạc nhiên hỏi:

- Hai chuyện gì vậy?

Khấu Trọng giơ một ngón tay ra, nói:

- Thứ nhất là ngươi làm sao mà biết ta náu thân ở nơi này. Tiểu đệ ra vào đều cẩn thận vô cùng.

Khả Đạt Chí nói:

- Cẩn thận thì có tác dụng gì chứ. Long Tuyền lớn như vậy, là Tông Tương Hoa báo cho ta biết đó.

Khấu Trọng gãi đầu hỏi:

- Tông Tương Hoa?

Khả Đạt Chí nhẫn nhại giải thích:

- Tông Tương Hoa là nữ kiếm sĩ cấp cao nhất dưới trướng Bái Tử Đình. Đó chính là nữ nhân Mạt Hạt xinh đẹp đi cùng Tú Phương tiểu thư tối qua.

Khấu Trọng ồ lên như thể vừa tìm được kho báu:

- Thì ra nàng tên là Tông Tương Hoa, đích thực là một mỹ nhân xuất chúng.

Khả Đạt Chí gật đầu nói:

- Rất hiếm nữ nhân có cặp chân dài đến thế, cho dù là ở Đột Quyết cũng cực kỳ hãn hữu.

Khấu Trọng cười nói:

- Rốt cuộc chúng ta coi như là đồng đạo của nhau rồi, có phải ngưu tầm ngưu mã tầm mã không chứ? Vừa nói tới nữ nhân, ta liền không còn cảm giác ngươi là địch nhân của ta nữa.

Khả Đạt Chí phì cười:

- Nói gì cũng được, chẳng qua Bái Tử Đình và Tông Tương Hoa ngấm ngầm với nhau bên trong. Do đó Tông Tương Hoa không để mắt tới nam nhân nào khác bất kể người ta ra sao. Còn điều thứ hai ngươi cần biết là gì?

Khấu Trọng ghé lại gần cố ý hạ thấp âm lượng nói:

- Tên tiểu tử nhà ngươi có phải đã tình bất tự cấm mà yêu phải Thượng Tú Phương rồi không?

oOo

Từ Tử Lăng gặp gỡ Âm Hiển Hạc ở một quán ăn gần cửa Nam. Trong quán đầy tiếng nhốn nháo, khách nhân ngồi chật kín. Kẻ cô ngạo bất quần như Âm Hiển Hạc xem ra không hợp với hoàn cảnh này lắm.

Hai người bắt đầu bàn luận, Âm Hiển Hạc nói:

- Không ngờ chuyện này vượt khỏi phán đoán của ta. Sau khi chia tay Đỗ Hưng ở Loa Mã điếm, Hứa Khai Sơn một mình rời khỏi Chu Tước đại nhai. Hắn đến thẳng một tòa nhà xa hoa phía Tây thành rồi qua đêm ở đó, không rời khỏi nửa bước. Trước khi ta tới đây hắn vẫn còn ở lại.

Từ Tử Lăng hoài nghi, nếu như hắn đích thực là người của Đại Minh tôn giáo, không lý do gì mà không tìm gặp Toa Phương để thương lượng. Trừ phi trong nhà có bí đạo, hắn mới có thể lén lút mà tới nơi khác.

Âm Hiển Hạc nói:

- Từ huynh có phải đoán trong nhà có bí đạo ngầm thông ra bên ngoài không? Khả năng ngày không phải là không có. Chẳng dám giấu Từ huynh, ta đối với thuật truy tung có chút tâm đắc. Đêm qua những động tĩnh dưới lòng đất ta cũng không hề bỏ sót. Một khi hắn từ địa đạo rời đi, không thể qua mắt ta được. Hơn nữa, ta đã điều tra ra được tòa nhà xa hoa đó là sở hữu của một danh kỹ tên Tuệ Thâm, không có quan hệ gì với Đại Minh tôn giáo.

Từ Tử Lăng cảm thấy như đi vào mê cung, nhất thời không hiểu nổi Hứa Khai Sơn là loại người như thế nào.

Âm Hiển Hạc nói:

- Ta có một đề nghị.

Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

- Điệp công tử xin hãy tự nhiên.

Âm Hiển Hạc nói:

- Ta hiểu rằng Từ huynh sợ oan uổng cho Hứa Khai Sơn, trong khi hung thủ chân chính thì lại để lọt lưới, đúng không?

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý.

Âm Hiển Hạc nói:

- Chỉ cần tìm được bọn lang tặc là có khả năng tìm ra kẻ đứng đằng sau chúng có phải là Hứa Khai Sơn hay không. Chi bằng chúng ta tạm thời bỏ qua Hứa Khai Sơn và Đỗ Hưng, toàn lực truy tầm lang tặc rồi đem đối chứng là được.

Từ Tử Lăng với lời đề tỉnh này của hắn, vui mừng nói:

- Hảo chủ ý. Ta giờ có chín thành khẳng định chắc trong tay rằng lang tặc là người của Bái Tử Đình. Nhưng vấn đều nằm ở chỗ chưa từng có ai thấy được chân diện mục của Thôi Vọng, làm thế nào tìm ra hắn được.

Âm Hiển Hạc cười lạnh:

- Giả như Thôi Vọng là người của Bái Tử Đình, gần tới lúc lập quốc, tính ra Thôi Vọng không ở Long Tuyền thì cũng ở vùng phụ cận. Chuyện này mới đúng là khiến người ta khó lý giải nổi. Bọn Thôi Vọng trong vụ tàn sát Ẩm Mã Dịch toàn là người Hồi Hột, vậy bản thân Thôi Vọng cũng là người Hồi Hột. Người Hồi Hột sao có thể bán mạng cho người Mạt Hạt được?

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, nói ra vị trí của đại trang viên trong hang sâu bên ngoài thành rồi tiếp:

- Nơi đó không chừng là chỗ ẩn náu của lang tặc, không thì cả một đoàn người Hồi Hột lớn hiện thân ở Long Tuyền sẽ khiến cho người ta hoài nghi.

Âm Hiển Hạc nói:

- Đây là một đầu mối. Ta không tin Thôi Vọng cứ trốn mãi được.

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu như có phát hiện gì, nhất định chớ có tự hành sự một mình. Ngươi phải coi chúng ta là huynh đệ mới được.

Âm Hiển Hạc lộ ra một tia tiếu ý hãn hữu:

- Huynh đệ? Danh từ này với ta mới mẻ phi thường. Yên tâm đi! Nếu phát hiện được điều gì, ta nhất định sẽ báo cho Từ huynh và Khấu huynh trước tiên.

Hai người bàn bạc xong chi tiết phối hợp hành sự rồi từng người một li khai.

Từ Tử Lăng tiện đường đi đến cửa Nam, men theo tường thành, cuối cùng phát hiện ra trên một gốc cây đại thụ có ám ký do Đoạn Ngọc Thành dùng dao sắc khắc lên, mô tả vị trí và địa điểm nơi gặp mặt.

Từ Tử Lăng hủy ám ký, vội vã rời đi.

oOo

Khả Đạt Chí bước vài bước bên trong sảnh, cuối cùng chán nản ngồi lên một chiếc ghế, ra hiệu cho Khấu Trọng cũng tới ngồi bên cạnh. Hắn lắc đầu nói:

- Câu này của ngươi còn khó đỡ hơn cả Tỉnh Trung Nguyệt. Trước đây khi ta nhận lệnh bảo hộ Tú Phương tiểu thư tới Long Tuyền, tận đáy lòng đã quyết định dù phải trả bằng sinh mạng của mình cũng không để nàng phải chịu tổn hại gì, bởi đó sẽ là điều làm ta cả đời hối hận. Ngươi tin cũng được mà không tin cũng thế. Ta đối với Tú Phương tiểu thư chưa từng có ý khác, nhưng kỹ nghệ tài hoa của nàng thì phục sát đất. Ai! Tiểu đệ không phải là kẻ biết giữ mình như ngọc, thực ra phong lưu vô cùng. Thế nhưng gặp nàng rồi, trong lòng lại có tâm lý ái mộ tôn kính. Do đó ta mới không thể chịu nổi loại như Liệt Hà tiếp cận nàng, bởi vì hắn căn bản không xứng đáng.

Khấu Trọng động dung nói:

- Ta tin ngươi. Bởi vì kẻ cao ngạo tới mức coi người khác không ra gì như ngươi không thể nói sai.

Khả Đạt Chí ngây ra nhìn hắn cả nửa ngày, chầm chậm nói:

- Đa tạ! Không nghĩ được rằng ngươi lại hiểu ta đến thế.

Hắn nói tiếp:

- Ta còn biết rõ Thiếu Soái vì đâu mà tới Long Tuyền.

Khấu Trọng đem chuyện lang tặc và tám vạn tấm da dê ra kể, cười nói:

- Đại Hãn của ngươi hận không thể ăn thịt ta, uống máu ta. Lão ca ngươi lại hợp tác với ta, không sợ Đại Hãn chán ghét sao?

Khả Đạt Chí ung dung nói:

- Tướng ở ngoài, mệnh vua có thể không nghe. Mục đích của ta là bảo hộ Tú Phương tiểu thư cho tốt, ai trách được ta. Ngày khác nếu ta giao thủ với Thiếu Soái, sẽ tuyệt không lưu tình.

Khấu Trọng nói:

- Ta cũng vậy!

Hai người lại cùng nhìn nhau cười lớn.

Khấu Trọng thở hổn hển, vừa cười vừa nói:

- Ba phương pháp của ta đều không quá hoàn hảo, Khả huynh chớ cười ta. Phương pháp đầu tiên trong cẩm nang, chính là trong lúc hai người chúng ta bồi tiếp bên Tú Phương tiểu thư, giết Liệt Hà do Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng thực hiện. Vậy ta và ngươi có thể phủi tay chối sạch sự tình.

Khả Đạt Chí nhíu mày:

- Chớ hiểu nhầm là ta cười chê ngươi, chỉ cần Tú Phương tiểu thư biết Bạt huynh và Từ huynh hạ thủ, ngươi làm sao mà thoát khỏi liên can.

Khấu Trọng nói:

- Vì thế mới nói phương pháp này không quá hoàn hảo mà. Nhưng đâu phải hoàn toàn không có chỗ dùng. Chỉ cần không ai biết lão Bạt và Lăng thiếu gia làm là xong. Vấn đề lớn nhất là tên tiểu tử Liệt Hà này xuất quỷ nhập thần, tìm thấy hắn trong một khoảng thời gian nhất định không đơn giản. Hơn nữa, ta còn phải để cho người khác biết được hắn bị thanh toán ở khoảng thời gian đó.

Khả Đạt Chí nói:

- Ta không thể tự tay kết liễu cẩu mệnh của tên tiểu tử đó, sẽ là sự hối tiếc rất lớn.

Khấu Trọng nói:

- Vậy không chọn cách này. Ài! Sợ rằng phương pháp thứ hai cũng nghe không lọt tai, ta nhảy qua phương pháp thứ ba vậy.

Khả Đạt Chí ngắt lời:

- Sao không nói ra nghe thử xem?

Khấu Trọng nói:

- Phương pháp thứ hai chính là do lão tử thu thập hắn, còn ngươi làm kẻ ngoài cuộc, lại đặt chúng ta vào trong thế không thể cùng đội chung trời. Vậy thì Tú Phương tiểu thư sao lại hoài nghi Khả Đạt Chí ngươi được.

Nói xong gã than thầm. Như cách làm này là coi như với Thượng Tú Phương một đao cắt đứt, sau này chỉ còn lại sự bất hòa mà thôi.

Khả Đạt Chí lắc đầu nói:

- Vậy sao được! Cách thứ ba là gì?

Khấu Trọng thầm thở phào một hơi:

- Phương pháp thứ ba là làm lớn chuyện, giết người của Đại Minh tôn giáo rồi loan tin ra, bức bách Liệt Hà xuất thủ phản kích chúng ta. Chúng ta giả như không còn cách nào khác phải giải quyết hắn, Tú Phương tiểu thư lẽ nào còn trách chúng ta được.

Khả Đạt Chí trầm ngâm giây lát, gật đầu nói:

- Đây có thể xem là kế sách khả thi nhất. Chẳng qua một khi giết loạn người của Đại Minh tôn giáo, thêm vào là cho đến bây giờ Đại Minh tôn giáo chưa từng có tội ác nào khiến người ta đặc biệt chú ý. Xem ra có chút không hợp lý rồi, Thiếu Soái có diệu kế gì nào?

Khấu Trọng nói:

- Điều này cứ quy trách nhiệm hết về ta. Việc ngươi cần làm là giám thị Liệt Hà cho tốt, không để hắn có cơ hội một mình tiếp xúc với Tú Phương tiểu thư. Tối nay chúng ta gặp mặt bàn thêm sau.

Khả Đạt Chí mỉm cười nói:

- Hiện tại tâm tình của ta tốt lên hơn nhiều rồi! Ở Long Tuyền ta cũng có chút ảnh hưởng. Nếu có việc gì cần phải làm, Thiếu Soái cứ tùy ý phân phó. Khả Đạt Chí ta lấy Cuồng Sa đao ra để đảm bảo, tuyệt đối

không làm hỏng việc của Thiếu Soái.

Khấu Trọng đứng dậy tiễn hắn ra khỏi cổng, vui vẻ nói:

- Nếu có việc cần đến lão ca ngươi xuất mã, ta không khách khí đâu.

Khả Đạt Chí vừa mới rời khỏi, Tống Sư Đạo tới liền. Y nói:

- Chuyện ngươi nhờ ta đã có manh mối rồi.

(

Chương 513: Tự nhiên chi đạo

Sư Phi Huyên nghe xong hơi chau mày nói:

- Triệu Đức Ngôn và vợ chồng Chu Lão Thán ngầm câu kết với nhau còn có thể hiểu được, nhưng vì sao Chu Lão Thán lại phải giết Chu Lão Phương? Càng khó hiểu đó là Kim Hoàn Chân có thể tự mình dẫn dụ ta đến Long Tuyền, cần gì giữa đường lại phải để cho Chu Lão Phương thay thế? Những chi tiết nảy sinh quanh chuyện này, chắc chắn bên trong có nhiều mấu chốt chúng ta chưa biết.

Từ Tử Lăng rất thích ngắm nhìn Sư Phi Huyên khi nàng dụng tâm suy nghĩ. Những lúc như vậy, ánh mắt thâm thúy mạc trắc của nàng chiếu ra những tia sáng lấp lánh biểu hiện trí tuệ nội tâm làm người ta rung động, tiên dung mỹ lệ của nàng như được bao phủ bởi một làn sương thanh khiết, tạo nên một vẻ uy nghiêm bất khả xâm phạm, siêu tục thoát trần.

Lúc này cả tự viện rộng lớn quanh mái đình hai người đang ngồi không một bóng người nào khác, chỉ có tiếng gõ mõ từ phía chủ điện vọng lại.

Sư Phi Huyên thấy Từ Tử Lăng cứ trầm mặc không nói gì, bèn ngạc nhiên hỏi:

- Tử Lăng huynh đang nghĩ gì vậy?

Từ Tử Lăng rất muốn nói mình đang thưởng thức sắc đẹp của nàng, nhưng đương nhiên không dám mở miệng. Gã đưa tay phủi nhẹ mặt bàn lạnh ngắt rồi đáp:

- Không biết có phải có duyên với các tự viện hay không mà mỗi khi đến đó ta thường được gặp những điều bất phàm, khiến cho cảm nhận của bản thân với những nơi này rất sâu sắc. Mới vừa bước vào cổng, ta đã lập tức bị quy mô to lớn của ngôi chùa làm cho choáng ngợp, cảm giác như nó là hoá thân của vũ trụ, từ xa xưa đến nay vẫn luôn như vậy. Sau khi vào tới tự đường, trong lòng lại có cảm giác giống như quá khứ và tương lai được nối lại, bởi vì ta chính là hiện tại.

Sư Phi Huyên lộ vẻ suy nghĩ, sau đó than khẽ:

- Quả thực nhiều lúc người ta cảm thấy e ngại khi nói chuyện với Tử Lăng, vì huynh luôn có thể đưa ra những điều khiến Phi Huyên phải suy nghĩ, khiến người ta có những cảm giác vi diệu. Cho nên ta mới nói huynh là điểm yếu duy nhất của mình. Nếu như Phi Huyên có thể nói chuyện với huynh bằng tâm trạng tĩnh lặng bình thường, hoặc giả người ta có thể đạt đến cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Nếu Phi Huyên có ý định như vậy, e rằng sẽ không bao giờ thành công. Phương pháp duy nhất là cứ mặc cho sự tình phát triển, với trí tuệ và nền tảng tu hành nhiều năm, chắc chắn nàng có thể tiến nhập vào cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh trong một thời gian rất ngắn.

Sư Phi Huyên cất tiếng êm như nước chảy:

- Tử Lăng huynh rất ít khi lại thẳng thắn nói ra những hoài bão và suy nghĩ ẩn sâu trong lòng một cách thoải mái như vậy, tuy nhiên ta biết trong đó có rất nhiều đạo lí thâm ảo.

Linh đài của Từ Tử Lăng đột nhiên sáng rỡ, gã có cảm giác kỳ dị

rằng vũ trụ này ngoài Sư Phi Huyên ra không còn điều gì khác. Tất cả mọi sự việc, bao gồm nào là Thạch Chi Hiên, lang tặc, sự đấu tranh sinh tử tồn vong của các tộc Tái Ngoại cũng như việc quần hùng tranh bá ở Trung Thổ, đều hoàn toàn không quan trọng. Giờ đây điều gã muốn khám phá nhất chính là những bí mật ẩn sâu trong trái tim vị tiên tử này, để tâm trí vào những sự việc khác thực sự là quá lãng phí.

Cảm giác này giống như gã bị nhấn chìm trong biển lớn, khiến gã thấy ngạt thở, mạnh mẽ đến mức làm người khác không thể tin nổi.

Đột nhiên Từ Tử Lăng cảm nhận được rằng, cuối cùng mình cũng đã nếm trải tư vị thống khổ nhưng lại mê người của ái tình.

Trước đây gã luôn tự kiềm chế bản thân, nhưng chỉ qua hai ngày gần gũi, tình cảm bấy lâu ấp ủ đã bộc phát tuôn trào.

Sư Phi Huyên dịu dàng hỏi:

- Sao lại im lặng như thế?

Từ Tử Lăng bật cười:

- Im lặng ư? Không phải thế, mà là tiểu đệ có lúc tự nhiên tâm thần hoảng hốt, cũng có lúc không biết diễn đạt như thế nào,vì vậy mới làm Sư Phi Huyên nàng hiểu lầm.

Sư Phi Huyên có vẻ không vui, trên khuôn mặt biểu lộ một vẻ hờn mát rất nữ tính, nàng nói:

- Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng. Ngươi với Khấu Trọng bên nhau suốt ngày nên cũng nhiễm không ít thói quen nói chuyện tệ hại của hắn, thật muốn mắng ngươi một trận.

Nói đến câu cuối cùng, một nụ cười ngọt ngào hiếm hoi khẽ hé trên khuôn mặt nàng, mềm mại và rực rỡ như tiên hoa đang nở, không hề còn vẻ dè dặt kiềm chế thường thấy.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Xem ra Phi Huyên có thể đã đạt đến cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh rồi cũng nên. Nụ cười vừa rồi của nàng khẳng định là từ cảnh giới đó hạ xuống chốn phàm trần này.

Ngọc dung của Sư Phi Huyên không hề lộ vẻ gì, nàng điềm tĩnh nói:

- Ta muốn sửa lại lời nói lúc nãy, Từ Tử Lăng phải nói là thanh xuất ư lam, còn tệ hơn cả Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Đúng là tiếng xấu đồn xa mà!

Sư Phi Huyên khẽ nhún đôi vai nhỏ nhắn, đoạn lắc đầu nói:

- Là xấu hay tốt, còn phải xem Từ Tử Lăng chàng nhìn từ góc độ nào, giống như câu chuyện đạp phải cóc hay đạp phải cà ấy.

Từ Tử Lăng cười thoải mái:

- Được ở bên Sư Phi Huyên thêm vài ngày, bất luận cái giá phải trả là sự chia ly đau đớn hay vĩnh viễn phải chịu sự thống khổ ở sâu thẳm trong tim, ta thấy vẫn hoàn toàn xứng đáng.

Sư Phi Huyên đã lấy lại sự bình tĩnh điềm đạm vốn có, đôi mắt trong vắt và sâu thẳm như một hồ nước không nhìn thấy đáy, nàng nhìn gã

với ánh mắt chân thành, rồi giọng nói êm ái cất lên:

- Chàng giúp Phi Huyên một việc được không? Đừng có cưỡi la đi tìm la nữa, càng không nên cưỡi lên rồi lại chẳng muốn nhảy xuống. Thiên hạ rộng lớn vốn không thể quy về một mối, sao chàng cứ bướng thế?

Từ Tử Lăng ngẩn người ra hỏi:

- Trái tim không bướng bỉnh là trái tim gì?

Sư Phi Huyên đáp:

- Là trái tim bình thường! Nếu như Từ Tử Lăng có thể coi chia ly cũng như là đoàn tụ, bỏ qua chuyện được mất, Phi Huyên sẽ không còn vướng bận canh cánh trong lòng, từ nay chuyên tâm tìm hiểu thiên đạo. Nếu không thì chi bằng từ bỏ quách việc thanh tu, ở mãi bên nhau, hai ta khỏi phải chịu tương tư đau khổ.

Từ Tử Lăng nghe xong mà toàn thân run lên, không dám tin vào đôi tai của mình nữa.

Kể từ khi quen biết Sư Phi Huyên, đây là lần đầu tiên vị tiên tử này dám nói nàng yêu gã một cách thẳng thắn như thế, chứ không phải là như những câu thiền ngữ có thể hiểu hay lý giải theo nhiều cách khác nhau như “Chàng là điểm yếu duy nhất của ta”.

Càng làm gã kinh ngạc là Sư Phi Huyên lại đem sự mềm yếu của mình bày tỏ với gã, như muốn nói nàng hoàn toàn có thể thề nguyền yêu đương như những thiếu nữ tục thế, nếu Từ Tử Lăng muốn thì nàng sẽ từ bỏ tất cả để trao thân cho gã.

Đương nhiên không phải Sư Phi Huyên khuyến khích Từ Tử Lăng

làm như vậy, nếu không nàng đâu cần nói lời dịu dàng nhờ gã giúp đỡ.

Có người cưỡi la đi tìm la mà không biết rằng y đang cưỡi lên chính con vật mình đang tìm kiếm. Nếu như y lại không biết nhảy xuống, cuối cùng cả đời cũng chẳng tìm được điều gì.

Chuyện tình yêu nam nữ thắm thiết sống chết không rời, dù có khiến người ta điên đảo mê đắm như thế nào, ngoảnh đầu lại cũng chỉ là một giấc mộng xuân tựa như sinh mệnh con người mà thôi. Điều mà Sư Phi Huyên theo đuổi là một mục tiêu vĩnh hằng nằm ngoài khả năng lý giải của Từ Tử Lăng.

Gã ngẩn người ra một lúc, rồi mới từ từ lên tiếng:

- Đột nhiên ta có cảm giác thật nhẹ nhàng thoải mái, cảm thấy bất cứ chuyện gì cũng đều có thể nói ra với nàng mà sẽ không bị trách là nói lời khinh bạc. Từ Tử Lăng ta chỉ là một tên phàm phu tục tử giống như bao người tầm thường khác, chỉ vì cảm nhận được sự vô thường của sinh mệnh, cảm nhận được nếu như bỏ lỡ những điều đẹp đẽ của cuộc sống thì sẽ không bao giờ lấy lại được, bèn nhân việc đột nhiên nghe được quyết định sẽ quay về Tĩnh Trai của Phi Huyên, bất chấp tất cả đem đề nghị mà ta cũng cảm thấy hơi quá để nói ra với nàng. Hà hà, nhưng quả thực ta không hề cảm thấy hối hận!

Sư Phi Huyên mỉm cười:

- Đương nhiên là không cần phải hối hận! Ngoài sư tôn ra, chàng là người ta thấy hợp nhất trên con đường tu đạo của mình. Trước đây đã là như vậy, bây giờ vẫn thế và sau này cũng sẽ không thay đổi. Lúc Phi Huyên đi sẽ không từ biệt Từ Tử Lăng, vì người ta không muốn giữa hai chúng ta có những lời chia ly buồn bã. Mọi việc cứ để

tự nhiên, thuận theo ý trời như chàng vừa nói.

Từ Tử Lăng cũng cười với nàng rồi đáp:

- Đã phân ly một lần, đương nhiên đâu cần một lần phân ly khác. Hy vọng ta không phải là kẻ cưỡi trên lưng la mà không biết xuống la, càng không ngốc nghếch đến nỗi chẳng biết rằng mình đang ngồi trên điều mà bản thân đang tìm kiếm. Sư Phi Huyên nàng mãi là hồi ức đẹp nhất của cuộc đời ta, nếu không có hồi ức đó cuộc sống của ta chỉ là hư vô.

Sư Phi Huyên mãn ý vui vẻ nói:

- Lời nói của chàng thực làm người ta xúc động, Phi Huyên sẽ khắc ghi trong lòng như thiền kinh Phật kệ, lại nhớ đến đêm nào cùng nghe côn trùng hòa ca nữa. Có thể là cà, cũng có thể là cóc, có thể là la, cũng có thể không phải là la. Sư Phi Huyên có lẽ hơi tham lam một chút, muốn nhờ Từ Tử Lăng một chuyện nữa được không?

Từ Tử Lăng ngầm cảm thấy Sư Phi Huyên đã hạ quyết tâm, lúc nào cũng có thể cáo biệt chốn phàm trần trở về Tĩnh Trai, không bao giờ trở lại nhân gian nữa, bèn gắng gượng vui vẻ mà đáp:

- Chỉ cần không phải là ép Khấu Trọng từ bỏ mộng tranh bá thiên hạ, Từ Tử Lăng ta sẽ làm hết sức mình vì nàng.

Đôi mắt Sư Phi Huyên toả ra những tình cảm sâu sắc làm gã rung động, nàng nói chậm rãi:

- Xin chàng hãy cố chăm sóc Thạch Thanh Tuyền, đừng để nàng ấy bị một chút tổn thương nào.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Phi Huyên nói vậy, có phải đã nhận định rằng với khả năng của bọn ta và Chúc Ngọc Nghiên hợp lại vẫn không thể trừ khử được Thạch Chi Hiên?

Sư Phi Huyên từ từ lướt mắt trên đám hoa cỏ cây cối trong rừng, nhắm nhìn bóng chúng dưới ánh mặt trời buổi chiều tà, mắt nàng lấp lánh những tia sáng kỳ lạ, khiến người ta liên tưởng đến thế giới nội tâm thanh cao thoát tục của nàng, giọng nói mang một tình cảm sâu sắc:

- Tại sơn môn của tệ Trai có một cặp câu đối viết rằng “Gia tại thử sơn trung, vân thâm bất tri xứ”. Phi Huyên không rõ vì sao lại nói cho chàng điều này, nhưng tự nhiên cảm thấy muốn chàng biết điều đó. Cũng có thể là Sư Phi Huyên chẳng biết nói với chàng chuyện gì khác nữa rồi.

Từ Tử Lăng đứng dậy, cúi mình chào rồi nói:

- Cảm tạ Phi Huyên, Từ Tử Lăng ta sẽ không phụ sự ủy thác của nàng. Những việc tối nay chưa hoàn thành, sẽ có một ngày ta an bài thỏa đáng cho nàng.

Nói xong thong thả rời đi.

Sư Phi Huyên đưa mắt nhìn theo Từ Tử Lăng cho đến khi bóng dáng gã khuất hẳn sau hành lang của tự viện, môi xinh khẽ nở nụ cười mê hồn.

o0o

Khấu Trọng nghênh đón Tống Sư Đạo vào trong sảnh đường ở phía Nam, có điều trong lòng gã lại nghĩ tới Thượng Tú Phương.

Mặc dù Từ Tử Lăng đã nhiều lần nhắc nhở cảnh báo, nhưng mỗi khi được gặp Thượng Tú Phương, gã lại không thể kiềm chế được tình cảm bản thân. Liệt Hà chỉ là kẻ làm bùng lên ngọn lửa đang cháy âm ỉ trong lòng gã. Khả Đạt Chí hiển nhiên cũng cực kỳ khó chịu như gã, vậy nên hai người mới hợp tác để đối phó với Liệt Hà. Chuyện này nghĩ lại thật nực cười, nếu để Từ Tử Lăng biết được, không bị hắn trách mới là lạ.

Khấu Trọng cảm thấy như mình đang mon men bên bờ vực của sự nguy hiểm, chỉ cần một chút sơ xuất sẽ sẩy chân rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Sau khi ngồi xuống, Tống Sư Đạo tiếp lấy cốc trà Khấu Trọng đưa cho, đưa lên môi nhấp một ngụm rồi nói:

- Ta đã nói khô cả miệng mới miễn cưỡng thuyết phục được Quân Tường. Nàng ấy muốn ba mặt một lời đàm phán với hai ngươi. Theo ta thấy Quân Tường chắc chắn sẽ có điều kiện, tốt nhất ngươi và Từ Tử Lăng cứ thương lượng cho ổn thỏa đã rồi hãy đi gặp.

Khấu Trọng hỏi:

- Thời gian và địa điểm như thế nào?

Tống Sư Đạo đáp:

- Chính ngọ tại Ngoại Tân quán, ta sẽ ra mặt làm người trung gian.

Khấu Trọng cười gượng nói:

- Chỉ cần không phải bắt bọn ta tự tận, còn nữa thì bọn ta chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời sai bảo, nào có tư cách trả giá với nàng chứ!

Tống Sư Đạo thở dài:

- Nếu giải quyết dễ dàng như vậy thì đương nhiên là rất vui rồi. Chỉ là vợ chồng Thâm Mạt Hoàn, những kẻ mà các ngươi muốn tìm, rất có thể đang được Hàn Triều An che chở.

Khấu Trọng giật mình hỏi:

- Lão ca đã phát hiện ra điều gì rồi?

Tống Sư Đạo trả lời:

- Ta luôn khinh thường những kẻ dùng vũ lực để cướp bóc, vì vậy đối với Hàn Triều An chẳng có gì để nói cả. Tối qua ta ngầm để ý thấy tòa Tân quán nơi Hàn Triều An ở có một số người lạ mặt không biết nói tiếng Cao Ly, trong đó có một nữ nhân tương đối xinh đẹp.

Khấu Trọng kêu khổ trong lòng, Thâm Mạt Hoàn chính là kẻ mà bọn gã không thể bỏ qua. Trong tình hình này làm thế nào để hòa giải với Phó Quân Tường? Gã than thở:

- Hàn Triều An và Phó Dịch Lâm rốt cuộc có quan hệ gì? Với danh tiếng của Phó Dịch Lâm, làm sao có thể cho phép đệ tử và mã tặc đi cùng với nhau được?

Tống Sư Đạo đáp:

- Chính xác mà nói, Hàn Triều An không phải là mã tặc mà là hải tặc.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Hải tặc?

Tống Sư Đạo giải thích:

- Nói đến điều này trước hết phải nắm được địa hình của bán đảo Triều Tiên. Trên bán đảo có ba vương quốc là Cao Ly, Tân La và Bách Tế. Sau khi Dương Quảng ba lần xuất quân đánh Cao Ly thảm bại, giữa các vương quốc trên bán đảo liền xảy ra những cuộc tranh đấu có diễn biến cực kỳ phức tạp. Vua Kim Chân Hưng của Tân La là một vị quân chủ có hùng tài đại lược và dã tâm giống như Bái Tử Đình, gắng sức thống nhất bán đảo, không ngừng mở rộng thế lực. Tân La nằm ở Nam bán đảo, hơi chếch về phía Đông, nơi có lợi thế là cửa sông Hán Giang, vì vậy việc buôn bán trên biển được phát triển mạnh mẽ, chủ yếu giao dịch với các thành thị ven biển nổi tiếng ở Trung Thổ, làm cho đất nước phồn thịnh. Điều này đã khiến cho vương quốc Bách Tế cũng ở phía Nam bán đảo nhưng chếch về hướng Tây và vương quốc Cao Ly nằm ở phía Bắc - nước mạnh nhất trong ba vương quốc - liên minh lại đối phó với Tân La. Hàn Triều An chính là người mà vua Cao Kiến Vũ của Cao Ly đã cử ra, chuyên chặn đường trên biển cướp bóc các thương gia Tân La, mục đích là phá hoại kinh tế của Tân La.

Khấu Trọng hiểu ra nói:

- Ta hiểu rồi! Cao Ly ủng hộ Bái Tử Đình như vậy, ngoài hy vọng có một Bột Hải quốc mạnh mẽ làm vùng đệm với Khiết Đan và Đột Quyết, còn muốn có một căn cứ ở cửa biển trong khu vực giữa Tân La và Trung Thổ nhằm mục đích duy tu và đóng mới thuyền bè phục vụ cho việc cướp bóc. Ài! Quả là khiến người khác đau đầu!

Tống Sư Đạo phân tích:

- Tân La xưa nay vẫn có quan hệ gần gũi với Trung Thổ. Giờ Trung Thổ đại loạn, Tân La mất đi chỗ dựa, nếu không có Kim Chân Hưng

chủ trì đại cục thì đã bị hai nước vốn thù địch với người Hán là Cao Ly và Bách Tế cô lập. Tuy nhiên trong nội bộ Cao Ly cũng không phải không có vấn đề, gần đây tại phía Đông của Cao Ly nổi lên một tù trưởng địa phương tên là Cái Tô Văn, ngoại hiệu là Ngũ Đao Bá, Cao Ly Vương Cao Kiến Vũ cũng phải kỵ hắn vài phần.

Khấu Trọng cảm thấy rất hứng thú liền hỏi:

- Ngũ Đao Bá? Có phải không ai đỡ nổi năm đao của hắn?

Tống Sư Đạo cười đáp:

- Chỉ vì hắn thường thích mang theo bên mình năm thanh bảo đao khác nhau nên mới được gọi là Ngũ Đao Bá. Tên này tàn nhẫn háo sát, coi mạng người như cỏ rác, có thế lực rất lớn ở phía Đông Cao Ly. Vua Cao Ly cũng không thể không xem sắc mặt của hắn mà hành động. Nếu không có Phó Dịch Lâm ngồi đó, e rằng Cái Tô Văn đã sớm nổi dậy tạo phản rồi.

Khấu Trọng tỏ vẻ đau đầu:

- Câu nói “Quạ thì ở đâu cũng đều đen như nhau” quả không sai, nơi nào mới có được yên bình và an lạc đây?

Tống Sư Đạo vỗ vai gã và nói:

- Ngươi và Từ Tử Lăng thương lượng kỹ đi, vạn lần chớ vội hủy ước. Nếu việc nhỏ này mà không thương lượng được, sau này khó có cơ hội tâm khí bình hòa ngồi xuống bàn chuyện đại sự.

Khấu Trọng tỏ vẻ chưa muốn kết thúc:

- Huynh định đi đâu? Sao không đợi Từ Tử Lăng về rồi cùng đi ăn

chút gì đó?

Tống Sư Đạo đứng dậy đáp:

- Ta muốn đi gặp Tú Phương đại tiểu thư, ngươi có muốn đi cùng hay không?

Khấu Trọng thầm kêu tha mạng, vội vàng từ chối, tiễn Tống Sư Đạo ra tận cổng.

o0o

Từ Tử Lăng trong lòng ngổn ngang trăm mối, bản thân gã cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì, lững thững quay về Tứ Hợp viện.

Đột nhiên một chiếc xe ngựa đi tới bên cạnh, rèm xe được vén lên lộ ra ngọc dung xinh đẹp như hoa của Mỹ Diễm phu nhân, thị nở nụ cười tươi tắn nói:

- Mời Từ công tử lên xe có được không?

Từ Tử Lăng trong lòng kêu khổ. Con sóng này chưa qua con sóng khác đã tới, phiền phức đã lại giáng lên mình gã.

(

Chương 514: Vật quy nguyên chủ

Mỹ Diễm phu nhân thu hồi ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng không quay đầu lại, chỉ thản nhiên cất tiếng cười rồi khẽ nhún vai nói:

- Rốt cuộc cũng đã đến Long Tuyền! Thật tốt!

Từ lúc lên xe cho đến thời khắc này, Từ Tử Lăng ngồi bên cạnh thân thể thơm tho của Mỹ Diễm phu nhân mà vẫn không rõ trong hồ lô của nàng ta bán loại thuốc gì? Sự thực là tâm tư gã còn đang lấn cấn với lời chào “tạm biệt” của Sư Phi Huyên lúc sáng, nhất thời khó có thể dung nạp những việc khác.

Sư Phi Huyên cuối cùng đã muốn rời khỏi gã để quay về Tiên Sơn.

"Gia tại thử sơn trung, vân thâm bất tri xử."

Hai câu này như để mô tả một cách chính xác nhất chuyện ái tình của gã và Sư Phi Huyên. Vừa hiện thực lại vừa hư vô, phát sinh và kết thúc trong cùng một chớp mắt, khiến người ta không rõ bắt đầu như thế nào, kết thúc ra làm sao. Hoặc giả không có bắt đầu mà cũng chẳng có kết thúc, bởi vì bắt đầu và kết thúc dung hòa vào làm một.

Mẹ của ta ơi! Ai mà không mất hồn kia chứ!

Rốt cuộc gã là kẻ ngốc, hay là người may mắn đã lĩnh hội được cảnh giới cao nhất của tình yêu? E rằng gã vĩnh viễn không thể xác định được.

Mỹ Diễm phu nhân ngạc nhiên hỏi:

- Từ công tử có tâm sự ư?

Từ Tử Lăng cười nhạt đáp:

- Long Tuyền đúng là một thành thị kỳ lạ khiến người ta khó quên. Xin hỏi phu nhân có gì chỉ giáo?

Người đánh xe là một hán tử trẻ tuổi thể hình cao lớn khôi ngô, khí độ thần thái tuyệt không phải hạng tầm thường, có lẽ là cao thủ hộ vệ của vị Y Ngô mỹ nhân này. Hiện giờ hắn đang cho xe chạy chậm rãi trên con đường vắt ngang qua Tuyền Kiều hướng về phía Đông thành.

Mỹ Diễm phu nhân lần này trang điểm giản dị, y phục toàn thân một màu vàng điểm xuyết thêm chiếc khăn lụa trên vai. Mái tóc nàng cột lại thành búi, trâm ngọc cài hờ, tạo nên một vẻ đẹp thanh tân khác.

Có điều sắp đẹp của Mỹ Diễm phu nhân hoàn toàn bất đồng với một Sư Phi Huyên không nhiễm bụi trần nhân gian. Nàng ta toát ra một thứ quyến rũ từ trong xương tủy, bao hàm sự ngang ngạnh, đối với nam nhân có sức khiêu khích và quyến rũ cực lớn.

Mỹ Diễm phu nhân chợt hé miệng cười khẽ, liếc mắt nhìn gã nói:

- Từ công tử thật là tuấn tú, nô gia chưa bao giờ gặp qua nam nhân nào văn nhã tiêu sái hơn công tử, nữ nhân nào nhìn thấy mà chẳng động tâm!

Từ Tử Lăng lấy làm lạ lùng, tuy nói nữ nhân trên đại thảo nguyên phong cách phóng khoáng, mạnh dạn nhiệt tình, nói chuyện thẳng

thắn, nhưng không ngờ nàng ta lại không tỵ hiềm, tùy tiện bình phẩm một nam nhân mới chỉ quen biết sơ qua. Cô nàng còn nói thẳng là mình đã động tâm, cách diễn đạt trực tiếp đến mức khiến người ta phải giật mình kinh ngạc.

Từ Tử Lăng gượng cười đáp:

- Chẳng qua phu nhân chưa gặp Đa Tình công tử Hầu Hy Bạch thôi, đó mới thực sự là một nhân vật nho nhã phong lưu đa tài. Tiểu đệ chỉ có thể chạy theo đuôi hắn mà thôi.

Mỹ Diễm phu nhân khúc khích cười rồi cất giọng đưa đẩy:

- Từ công tử nói chuyện rất thú vị. Đã có công tử ngồi cạnh, nô gia làm gì còn rảnh mà nghĩ đến người khác?

Xe ngựa đã chạy khỏi làn rồi dừng lại nơi bóng râm của một khu rừng ven hồ bên cạnh thạch kiều. Hán tử đánh xe yên lặng an tọa, tựa như biến thành một pho tượng đá.

Từ Tử Lăng tuy không có tâm tình cùng nàng ta cười đùa, nhưng từ tận đáy lòng không thể không thừa nhận mỗi cái cau mày hay mỉm cười của Y Ngô mỹ nhân này đều nảy sinh sắc xuân, dụ hoặc phi thường. Khẽ nhíu mày kiếm, gã hỏi thẳng:

- Phu nhân có chuyện gì, sao không nói luôn ra?

Đôi mắt đẹp của Mỹ Diễm phu nhân như sóng nước lưu chuyển, nàng ta mỉm cười đáp:

- Từ công tử không nhẫn nại được à? Để nô gia nói ngắn gọn vậy, Ngũ Thải thạch phải chăng đang ở trên người công tử?

Từ Từ Lăng kêu thầm trong bụng, chỉ nói:

- Phải thì sao?

Mỹ Diễm phu nhân nhún vai nói:

- Sao công tử không mang Ngũ Thải thạch đưa cho Bái Tử Đình?

Từ Tử Lăng thản nhiên:

- Đêm nay chúng ta sẽ đưa Ngũ Thải thạch cho hắn như phu nhân đã giao phó.

Mỹ Diễm phu nhân xòe ngọc thủ nhỏ nhắn mềm mại, trong trắng đẹp đẽ khiến bất cứ kẻ nào sinh ra làm nam nhân cũng phải mơ mộng viễn vông, nói:

- Nô gia thay đổi chủ ý rồi! Thỉnh công tử vật quy nguyên chủ, nô gia đối với việc trượng nghĩa giúp đỡ của ba vị vĩnh viễn khắc ghi trong tim.

Ánh mắt Từ Tử Lăng bất giác hạ xuống trên bàn tay lay động lòng người của nàng. Đập vào mắt gã là những đường chỉ tay như được kẻ bởi người thợ khéo điêu khắc, chỉnh mà không rối. Gã chợt muốn tán dương những đường nét đó, nhưng đồng thời cũng cảm thấy đau đầu. Ngũ Thải thạch là vật trao đổi quan trọng trong kế hoạch giao dịch với Bái Tử Đình, trả lại nàng thì không cam lòng, mà không trả lại càng không xong, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Mỹ Diễm phu nhân thấy gã ngây ngốc nhìn tay ngọc của mình liền ôn nhu nói:

- Công tử nếu như muốn chiếm Ngũ Thải Thạch làm của riêng, ta

cũng chỉ biết tự trách mình đã nhìn nhầm người.

Lời nói này so với mắng té tát vào mặt gã còn sắc bén hơn. Những ý nghĩ tính toán lướt nhanh như chóp trong đầu Từ Tử Lăng, cuối cùng thầm thở dài, đưa tay vào túi móc ra Ngũ Thải Thạch đặt vào lòng bàn tay nàng. Nhưng hai ngón tay gã vẫn giữ chứ chưa buông ra, miệng khẽ mỉm cười hỏi:

- Phu nhân là nguyên chủ của Ngũ Thải thạch?

Mỹ Diễm phu nhân lộ ra một nụ cười ngọt ngào rung động lòng người, năm ngón tay co lại, nắm lấy phần dưới Ngũ Thải thạch, đầu ngón tay chạm nhẹ vào tay Từ Tử Lăng, vui vẻ nói:

- Công tử có biết lai lịch của viên đá này không?

Từ Tử Lăng đón nhận ánh mắt tỏa ra sắc thái đặc biệt ẩn chứa nét ngang tàng của nàng, đoạn mỉm cười đáp:

- Mong được nghe tường tận.

Mỹ Diễm phu nhân nói:

- Đây là biểu tượng lập giáo của Đại Minh tôn giáo chính thống ở Ba Tư, nguyên danh là Hắc Căn Ni Lặc, nghĩa là Quang Minh thạch. Năm mươi năm trước nó được Quang Minh sứ giả Lạp Ma mang đến đại thảo nguyên, sau khi phát sinh rất nhiều việc, qua tay nhiều người, đến gần đây mới lọt vào tay nô gia.

Từ Tử Lăng nhìn thẳng vào nàng không chớp mắt rồi nhíu mày hỏi:

- Vậy nguyên chủ chẳng phải là Lạp Ma sao?

Mỹ Diễm phu nhân vui vẻ đáp:

- Lạp Ma chính là gia sư!

Từ Tử Lăng thừ người ra rồi buông tay. Mỹ Diễm phu nhân thần sắc tràn đầy vui mừng hân thưởng, liếc mắt nhìn gã, thu hồi Ngũ Thải Thạch cất vào trong ngực áo rồi dịu dàng nói:

- Đa tạ Từ công tử, cả Thiếu Soái và Bạt Phong Hàn nữa. Nô gia nhất định sẽ không quên việc này.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Phu nhân có thể cho tiểu đệ một lời giải thích hợp lý được không? Ban đầu tại sao lại phải nhờ chúng ta mang Ngũ Thải thạch giao cho Bái Tử Đình? Nếu như Ngũ Thải thạch trở thành vật trang sức trên vương miện của Bái Tử Đình thì giờ đây làm thế nào mà vật quy nguyên chủ được?

Mỹ Diễm phu nhân thỏ thẻ:

- Đều là do chỉ thị của sư tôn! Công tử đã hài lòng với lời giải thích này chưa?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên, như vậy cũng có thể coi là giải thích sao? Tuy nhiên Ngũ Thải Thạch giờ đã ở trong tay nàng, sự thật là không thể giành lại được.

Bỗng nhiên gã chỉ muốn rời khỏi mỹ nữ có thể làm kẻ khác đau đầu này càng xa càng tốt, bởi nàng khiến gã nhớ tới Kỷ Thiến. Mỹ Diễm phu nhân so với Kỷ Thiến thì ít phong thái giang hồ hơn, nhưng lại vượt trội ở khí chất mê hoặc. Từ Tử Lăng thở dài:

- Phu nhân hãy cẩn thận, người Đại Minh tôn giáo ở Hồi Hột đang dốc toàn lực để đoạt lấy vật này, tình cảnh của phu nhân bây giờ chưa chắc đã tốt hơn lúc ở Thống Vạn là bao. Tại hạ xin cáo từ!

oOo

Khấu Trọng ngồi chưa ấm chỗ ở cuối chái nhà phía Nam, tiếng gõ cửa đã vang lên.

Thuật Văn ra mở cửa. Khấu Trọng ngưng thần nhìn ra cửa sổ đằng trước, nghĩ thầm giả thiết là Thạch Chi Hiên tới thì mình nên bỏ chạy hay kiên trì ứng đấu đến cùng đây.

Cửa mở ra, rồi có tiếng Thuật Văn thi lễ:

- Thì ra là Ngự vệ trưởng đại giá thân lâm!

Khấu Trọng còn đang thầm nghĩ ai là Ngự vệ trưởng thì lập tức mình hổ chấn động, chỉ thấy Thượng Tú Phương cùng với nữ kiếm thủ trường túc Tông Tương Hoa đang sải bước tiến vào sân trong.

Khấu Trọng lúc này lại mong người đến là Thạch Chi Hiên, bởi vì gặp lão ít nhất gã còn có thể liều mạng được. Gã chợt cảm thấy rất kỳ quái, chẳng phải nàng cả đêm không ngủ sao? Vì sao vẫn còn tinh thần và khí lực đến tìm gã, vậy Tống Sư Đạo há không phải đã vồ hụt sao?

Nghĩ thế chứ gã thực sự cũng chỉ biết giơ đầu ra đón nhận, ngoài miệng cười nói:

- Tú Phương tiểu thư và Tông ngự vệ trưởng phượng giá quang lâm, làm rực sáng mái tranh của tiểu đệ. Hà! Xin mời vào uống ngụm trà nóng. Hà!

Thuật Văn tránh sang một bên để khỏi cản trở thị tuyến giữa hai nàng Thượng, Tông và Khấu Trọng đang hiên ngang bước ra từ Nam sương sảnh đối diện với đại môn.

Thượng Tú Phương dường như mới tắm ở suối nước nóng xong, dung nhan không có chút phấn son. Nàng vận một chiếc váy khoác ngoài màu xanh biếc, mái tóc thanh tú phủ vai, vẫn mỹ lệ say đắm lòng người như vậy. Vị tài nữ này đưa ánh mắt hàm chứa vạn nét phong tình lườm gã rồi hỏi:

- Hảo huynh đệ của huynh đâu?

Khấu Trọng trong lòng thầm kêu cứu mạng, chiến thuật tạc xuyên của Thượng Tú Phương so với gã lợi hại hơn nhiều lắm. Nàng chỉ liếc nhìn đã khiến cho gã hồn phách tan rã, thất điên bát đảo. Cứ như thế này thì cuối cùng phải giải quyết sao đây?

Gã cười khổ:

- Ta cũng đang muốn tìm hắn, thôi vào nhà rồi hãy nói!

Tông Tương Hoa chợt lên tiếng:

- Tú Phương tiểu thư có ước hẹn, chẳng qua vừa khéo đi ngang qua đây nên mới vào chào hỏi Thiếu soái thôi.

Thái độ của nàng tuy khách khí hữu lễ, nhưng vẫn có cảm giác lạnh như băng, cự tuyệt người ta từ ngoài ngàn dặm, hàm ẩn địch ý.

Mắt Khấu Trọng thuận đường quét xuống đôi chân dài của nàng ta như cố ý trêu tức, sau đó mới hướng về khuôn mặt xinh đẹp khiến gã khó dời mắt của Thượng Tú Phương, mỉm cười hỏi:

- Phải chăng ta nên nói rằng đêm nay hãy gặp mặt?

Thượng Tú Phương giận dỗi liếc mắt nhìn gã, đoạn quay sang Tông Tương Hoa nói:

- Mong Tông ngự vệ trưởng đợi một chút, ta và Thiếu soái có vài lời cần trao đổi.

Rồi nàng nhẹ nhàng rảo bước đến bên Khấu Trọng, kéo ống tay áo gã đi về phía Nam sương phòng trước mặt.

Khấu Trọng giống như bị ma ám ngoan ngoãn đi theo.

oOo

Trên con đường rất đông người qua lại, Từ Tử Lăng ngẩn ngơ lững thững quay về Tứ hợp viện.

Khai quốc đại điển mỗi ngày một tới gần. Sứ tiết đoàn của các nước trên đại thảo nguyên đến chúc mừng, cùng với người của các tộc nhân dịp náo nhiệt từ bốn phương tám hướng thi nhau tiến nhập Long Tuyền. Không khí háo hức không ngừng dâng cao, nhưng đồng thời cũng ấp ủ nhiều mối hiểm nguy.

Hiện tại Từ Tử Lăng phát giác bản thân đã mất đi hứng thú suy tư nghiền ngẫm những việc trước mắt.

Nếu bây giờ gã lập tức chạy tới Thánh Quang tự, khẩn cầu Sư Phi Huyên vĩnh viễn đừng rời bỏ mình, những ngày tháng sau này sẽ như thế nào? Từ Tử Lăng lại thầm thở dài, bởi vì gã biết mình tuyệt đối sẽ không thể biến những vọng tưởng đó trở thành hiện thực được.

Sư Phi Huyên bỏ đi, sự thực này khiến gã cảm thấy không còn việc gì đáng lưu luyến để làm, thậm chí đại thảo nguyên cũng mất đi mỵ lực thu hút.

Khi mới sơ ngộ Mỹ Diễm phu nhân tại Thống Vạn thành, gã đích thực cảm thấy nàng ta nhan sắc xinh đẹp, được ngắm nhìn chẳng những sẽ vơi đi sầu muộn, mà có thể còn khiến người ta cảm thấy vừa tán thưởng vừa ưa thích. Nhưng vừa rồi gặp lại, gã chỉ muốn mau mau chóng chóng tách khỏi nàng ta. Điều đó khiến Từ Tử Lăng hiểu rằng không một ai khác có thể bù đắp được chỗ trống mà Sư Phi Huyên lưu lại trong lòng mình.

Không phải gã suy sụp tinh thần, chỉ là nảy sinh cảm giác buồn chán trống rỗng. Vô luận làm bất cứ chuyện gì cũng không thể nguôi ngoai được cảm giác cô độc, nuối tiếc và mất mát ở trong lòng.

Đây là cái giá phải trả cho sự “hy sinh” bản thân để “thành toàn” cho Sư Phi Huyên.

Đột nhiên Từ Tử Lăng hiểu rằng mình đang bị hãm thân trong cái bẫy tình mà gã đã từng đề cập đến trước kia khi nói chuyện với Sư Phi Huyên, không có chút khí lực để thoát ra!

Một sự cô độc sau khi mất đi hết thảy mọi thứ.

Gã muốn mình lập tức biến mất, từ nay về sau không ai biết gã đang ở đâu, thậm chí tưởng rằng gã đã chết.

Ý nghĩ đáng sợ này khiến trong lòng gã dấy lên cảm giác không rét mà run, vội vã lắc đầu dập đi ngay lập tức. Trong quá khứ, cho dù có đơn độc một mình, gã cũng chưa bao giờ thấy cô quạnh. Vậy mà giờ phút này, sự chán chường và trống vắng đang xâm nhập tâm thần

Từ Tử Lăng.

Đột nhiên hình ảnh Thạch Thanh Tuyền hiện lên trong lòng.

Ài! Liệu có đúng như lời Sư Phi Huyên đã nói, rằng gã không chịu tranh giành và nỗ lực phấn đấu vì hạnh phúc của bản thân?

Tất cả rồi sẽ qua đi, thời gian có thể khiến người ta từ xa lạ trở thành thân quen. Gã cũng có chút hận chính mình đã không thể giống như Sư Phi Huyên nhìn thấu mọi chuyện. Tất cả sự vật trên đời cũng như xuân mộng thu vân, biến hóa trong phút chốc, chớp mắt đã không còn vết tích.

Gã chợt nhớ tới việc cùng Sư Phi Huyên lắng nghe côn trùng hòa ca đêm trước. Trong sát na, tiếng người tiếng xe ngựa huyên náo, tiếng trống thúc giục như thủy triều đập vào màng nhĩ.

Gã chuyển hướng, đi về phía Thánh Quang tự.

oOo

Vừa bước qua bậc cửa, Thượng Tú Phương đã kéo gã dừng lại. Ở bên cạnh cửa, nơi tầm mắt của Tông Tương Hoa và Thuật Văn không nhìn thấy bọn họ, đột nhiên nàng ngả bờ vai mềm mại vào lòng gã, ôn nhu hỏi:

- Thiếu soái còn rảnh rỗi mà nhớ đến người ta không?

Khấu Trọng cười khổ trong lòng, nhớ lại tình cảnh tại Hách Liên bảo đối mặt với thiên binh vạn mã của Kim Lang quân, trong thời khắc tưởng rằng phải chết chắc bỗng nhớ đến nàng. Nhưng vấn đề là lúc đó gã còn nhớ đến cả Tống Ngọc Trí và Sở Sở, tức thì sinh ra nỗi đau đớn đứt ruột đứt gan. Mỹ nữ tài sắc song toàn này tựa như một

ngọn lửa bừng bừng bốc cháy, có thể làm gã tan chảy, từ sắt cứng luyện thành chỉ mềm.

Gã cảm nhận được bên trong da thịt trơn tru mềm mại nơi bờ vai nàng là sức sống tràn trề của tuổi thanh xuân, hơi thở của nàng càng đầy ắp hương thơm mê người. Trước mắt gã là vành tai nhỏ nhắn trong trẻo hình cánh cung hoàn mỹ, hòa cùng dái tai xinh xắn tạo thành một sự kết hợp không tỳ vết.

Trời đất xoay chuyển nhảy múa. Bỗng nhiên Khấu Trọng phát giác hai tay đã ôm chặt Thượng Tú Phương vào lòng, gã mang cả cõi lòng ngổn ngang tâm sự đặt lên môi thơm của nàng. Một cảm giác kịch liệt tiêu hồn lạc phách đưa gã bay thẳng lên chín tầng mây.

Thân thể của Thượng Tú Phương run lên, ngọc thủ vô lực như chống cự mà vẫn đón nhận ấn nhẹ lên bờ vai rộng lớn của gã. Đôi môi Thượng Tú Phương đáp ứng lại cuồng liệt, sau một hồi đột nhiên nàng giật mình, vội đẩy gã ra.

Môi đã rời môi!

Thượng Tú Phương thở hổn hển, gương mặt đỏ hồng lên, gắt khẽ:

- Huynh...!

Khấu Trọng ngây ngốc như chú gà gỗ. Gã vẫn chưa hồi phục sau tư vị mê người vừa rồi, càng không rõ bản thân mình vì sao mất khống chế đến mức này, trong dạ một mớ rối bời.

Thượng Tú Phương nhấc tay sửa sang lại mái tóc bị gã làm cho tán loạn, thần sắc dần dần ổn định trở lại. Nàng nở một nụ cười xinh đẹp ngàn vẻ phong tình có thể làm cho nam nhân thiên hạ điên đảo mê say. Vẻ mặt rõ ràng trách cứ gã lớn mật mạo phạm nhưng lại hiển lộ

nhu tình như nước chảy, tay phải vươn ra vỗ lên má gã, nàng nói:

- Không phải nói gì đâu! Đêm nay gặp!

oOo

Từ Tử Lăng thuần thục nhẹ bước xuyên qua những khóm cây, đến bên ngoài thiền thất trang nhã u tĩnh của Sư Phi Huyên trong Thánh Quang tự, lập tức nghe thấy thanh âm ngọt ngào tự nhiên truyền ra:

- Tử Lăng còn lời nào muốn nói ư?

Từ Tử Lăng mỉm cười, quay lưng ngồi xuống bậc đá thứ hai ngoài cửa tĩnh thất, thản nhiên đáp:

- Tiểu đệ vừa gặp Mỹ Diễm phu nhân của Đại Minh tôn giáo, chẳng biết như thế nào lại nghĩ thông suốt một số việc, rất muốn chia sẻ cùng Phi Huyên.

Sư Phi Huyên vui vẻ nói:

- Người ta đang lắng nghe đây!

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn hậu viện thanh tĩnh không nhiễm bụi trần được bao bọc trong rừng sâu của Thánh Quang tự, đoạn lên tiếng:

- Phi Huyên đã từng nói là không hiểu vì sao vợ chồng Kim Hoàn Chân không trực tiếp dẫn nàng đến Long Tuyền, còn muốn giả là cả hai đều bị giết, sau đó vẽ rắn thêm chân tìm Chu Lão Phương để đánh tráo...

Giọng nói ôn nhu của Sư Phi Huyên từ trong tĩnh thất phía sau truyền tới mà cứ như khẽ nói bên tai gã:

- Việc này có liên quan gì đến Mỹ Diễm phu nhân sao?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Chuyện này phải bắt đầu từ lai lịch của Mỹ Diễm phu nhân. Sư tôn của nàng ta là người Ba Tư, có tên gọi Lạp Ma. Y chính là người của Đại Minh tôn giáo chính thống ở Ba Tư, năm mươi năm trước mang theo Ngũ Thải thạch đại biểu cho giáo này tới đại thảo nguyên. Ngũ Thải thạch tên thật là Quang Minh thạch, vốn là bảo vật lập giáo của Đại Minh tôn giáo.

Thanh âm Sư Phi Huyên vang lên đằng sau:

- Lạp Ma mang vật báu này đến nơi này, đương nhiên có lý do quan trọng, đúng không?

Từ Tử Lăng không quay đầu lại, hiểu rằng Sư Phi Huyên thông minh như băng tuyết đã đoán được suy luận của gã, liền trầm giọng nói tiếp:

- Lạp Ma phải đối phó với một người hoặc một nhóm người phản giáo từ Ba Tư chạy trốn tới đại thảo nguyên. Nhiệm vụ của y hiển nhiên đã thất bại, bởi vì những phản đồ đó đã mọc rễ tại Hồi Hột, sáng lập một Đại Minh tôn giáo khác, còn lập kế hoạch truyền bá vào Trung Nguyên. Vinh Giảo Giảo và Thượng Quan Long chính là những kẻ đi đầu trong số bọn chúng. Đại Tôn bây giờ, nếu không phải chính là phản đồ đó, thì cũng là truyền nhân của hắn.

Sư Phi Huyên đi tới sau lưng gã, thần thái tự nhiên ngồi xuống thềm đá phía trên một bậc, mỉm cười nhận xét:

- Tử Lăng đã suy đoán thì dù không trúng nhưng cũng không sai là

mấy. Tuy vậy người ta vẫn chưa thấy có quan hệ gì với vợ chồng Kim Hoàn Chân.

Từ Tử Lăng quay đầu nhìn nàng rồi chậm rãi nói:

- Mấu chốt nằm trên người Chu Lão Phương, bởi vì hắn là một trong Ngũ Ma của Đại Minh tôn giáo Hồi Hột. Việc này nói lên một điều, rằng bất kể là Hiệt Lợi và Đại Minh tôn giáo bắt tay hợp tác hay hành động độc lập cũng đều có cùng một mục tiêu, chính là muốn đưa Phi Huyên vào chỗ chết.

Sư Phi Huyên dụng tâm suy nghĩ, nét mặt rung động lòng người, đoạn nói như không để ý đến ánh mắt Từ Tử Lăng đang ngưng chú trên khuôn mặt thanh tú của mình:

- Mời công tử nói tiếp!

Từ Tử Lăng quay đầu trở lại phía hậu viện, rồi nhìn lên một đóa phù vân lững lờ trôi qua trên bầu trời tự viện, miệng tiếp tục phân tích:

- Nhiệm vụ của Kim Hoàn Chân và Chu Lão Thán là muốn dẫn Phi Huyên đến Sơn Hải Quan để sát hại. Vợ chồng bọn họ sở dĩ phải trá tử, chính là muốn xong chuyện sẽ trút sạch trách nhiệm để thoát thân. Nào ngờ khéo quá nhưng lại không may, bọn ta đúng lúc đó xuất hiện tại Sơn Hải Quan, tức khắc đã phá hỏng kế hoạch của Hiệt Lợi. Nếu như Đỗ Hưng chịu nói thật, có lẽ lúc ấy chúng ta đã biết được Hiệt Lợi rất có khả năng đang ẩn tàng tại Sơn Hải Quan, nếu không có mặt ở đó hắn làm sao có thể giăng sẵn cạm bẫy tại Yến Nguyên Tập khiến ba người chúng ta thiếu chút nữa đã bị rơi vào rọ.

Sư Phi Huyên gật đầu tán thưởng:

- Một câu chuyện phức tạp đã được công tử phân tích rất thấu triệt,

vừa chuẩn xác lại vừa dễ tưởng tượng.

Từ Tử Lăng gượng cười:

- Ta đầu óc chậm chạp mới đúng, phải lâu như vậy mới nghĩ thông được. Vợ chồng Kim Hoàn Chân lúc đó phải bí mật rời khỏi Sơn Hải Quan, tiếp tục truy tung Thạch Chi Hiên. Vì vậy chúng chỉ có cách nhờ Chu Lão Phương xuất mã, dẫn Phi Huyên đến Long Tuyền.

Sư Phi Huyên nhíu mày nói:

- Chu Lão Phương sắm vai Chu Lão Thán nói cho ta biết Kim Hoàn Chân bị Đại Minh tôn giáo bắt, chẳng phải là giá họa cho chính giáo phái của mình sao?

Từ Tử Lăng điềm nhiên đáp:

- Hư chính là thực, thực chính là hư, huống chi Đại Minh tôn giáo căn bản không sợ tội danh sát tử Phi Huyên. Chuyện này chỉ giúp chúng nhất cử thành danh. Bọn chúng cũng giống như Hiệt Lợi, không sợ bất kỳ hậu quả gì.

Sư Phi Huyên vẫn thắc mắc:

- Nói vậy nghĩa là Tử Lăng cho rằng Đại Minh tôn giáo hợp tác với Hiệt Lợi trong chuyện này ư? Nhưng tại sao Chu Lão Thán lại giết Chu Lão Phương?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Khẳng định là Đại Minh tôn giáo đối lập với Hiệt Lợi.

Gã bất giác nhớ tới chuyện Liệt Hà tặng nhạc quyển cho Thượng Tú

Phương.

Sư Phi Huyên lấy làm lạ nói:

- Vậy vì sao Chu Lão Phương lại có thể phối hợp hoàn mỹ vô khuyết như thế?

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Hắn hành sự theo mệnh lệnh của một kẻ đã biết rất rõ kế hoạch Hiệt Lợi. Người này rất có thể sở hữu hai thân phận. Thân phận bí mật chính là Đại Tôn hoặc Nguyên Tử của Đại Minh tôn giáo. Thân phận lộ ra bên ngoài là hắc đạo đại hào ở Đông Bắc, huynh đệ kết bái của Đỗ Hưng. Trên mình hắn tập hợp cả hắc ám lẫn quang minh.

Sư Phi Huyên nhẹ thở ra một tiếng:

- Hứa Khai Sơn!

Từ Tử Lăng hai mắt phát sáng như sao, chậm rãi nói:

- Bang chủ An Lạc bang nhân vì phát hiện ra bí mật này của hắn, nên toàn gia mới gặp phải đại họa diệt vong.

Tạm chú thích:

"Gia tại thử sơn trung, vân thâm bất tri xử.": Nhà ở trong núi này, sâu trong mây không biết chỗ

Xem thêm:

Tùng hạ vấn đồng tử

Ngôn sư thái dược khứ

Chỉ tại thử sơn trung

Vân thâm bất tri xứ.

(Thơ của Giả Đảo (793-865))

Dịch Nghĩa

Dưới cây tùng hỏi thăm tiểu đồng, (tiểu đồng) nói rằng thầy đã đi hái thuốc. Chỉ ở trong núi này thôi, nhưng mây dày nên chẳng biết chỗ nào.

Dịch Thơ

Tìm ẩn sĩ không gặp

Gốc thông hỏi chú học trò

Rằng: thầy hái thuốc lò mò đi xa

Ở trong núi ấy thôi mà

Mây che mù mịt biết là đi đâu.

Tản Đà dịch.

Nguồn: (do bạn naihaichannhan cung cấp).

(

Chương 515: Ai là kẻ gian

Đôi mắt đẹp của Sư Phi Huyên sáng lên lấp lánh, nhẹ giọng hỏi:

- Vừa rồi Mỹ Diễm phu nhân tìm chàng là vì việc gì vậy?

Từ Tử Lăng gượng cười trả lời:

- Vì Ngũ Thải thạch! Ta đã trao trả lại theo yêu cầu của nàng ta rồi.

Sư Phi Huyên lấy làm lạ nói:

- Không phải nàng ta nhờ các người mang Ngũ Thải thạch đưa cho Bái Tử Đình sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Mỹ Diễm phu nhân chỉ là muốn nhờ bọn ta mang Ngũ Thải thạch đến Long Tuyền thôi. Lúc đó nàng ta trở thành đích ngắm của nhiều người, Thất Vi, Khiết Đan, Đột Quyết các tộc đều muốn đoạt được viên đá đó. Tùy tùng của nàng ta lại đông, mục tiêu rõ ràng, bất đắc dĩ phải mạo hiểm một phen nhờ đến bọn ta để chuyển dời mục tiêu. Bây giờ mục đích đã đạt được, đương nhiên đến để thu hồi Ngũ Thải thạch.

Gã dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Mỹ Diễm phu nhân đang cùng Đại Minh tôn giáo triển khai một cuộc đấu tranh kịch liệt đến mức sinh tử tồn vong. Bất quá xem ra nàng ta coi đó là chuyện bên trong giáo phái, không muốn ngoại nhân nhúng

tay vào, vì vậy không chịu tiết lộ ra dù chỉ một chút nội tình bên trong.

Sư Phi Huyên nói với vẻ suy tư:

- Sau khi bọn chàng đi khỏi, nếu Hiệt Lợi muốn đối phó với ta tại Sơn Hải Quan, rất có khả năng hắn đã thành công.

Từ Tử Lăng nói:

- Hiệt Lợi chỉ có thể đối phó với nàng hoặc đối phó với chúng ta, trong hai chọn một. Vả lại lịch sử đã giúp hắn hiểu rất rõ một điều, rằng cho dù quân lực hắn cường thịnh như thế nào thì về mặt nhân số vẫn quá chênh lệch nếu so với Trung Thổ, chỉ dựa thuần túy vào vũ lực thì sẽ không thể chinh phục và thống trị một mảnh đất rộng lớn như vậy. Vì thế hắn định dùng sách lược dựng Lý Kiến Thành lên làm bù nhìn để thao túng giống như trường hợp Lưu Vũ Chu và Lương Sư Đô. Bất kể người hay vật nào làm trở ngại mục tiêu này của bọn chúng tất sẽ bị diệt trừ.

Sư Phi Huyên gật đầu đồng ý.

Suy đoán của Từ Tử Lăng rất hợp tình hợp lý. Có thể tưởng tượng nếu Sư Phi Huyên bị hại, thế lực bạch đạo tại Trung Nguyên mà Từ Hàng Tịnh Trai là lãnh tụ tinh thần sẽ bị đả kích nghiêm trọng, sự tổn hại đối với Lý Thế Dân lại càng không thể tính nổi. Hiệt Lợi rất có khả năng sẽ giá họa cho Âm Quý Phái, một hòn đá ném hai chim, khiến võ lâm Trung Nguyên nổi lên một cơn sóng gió.

Về phía Khấu Trọng, sau Lý Thế Dân, gã đã từng bước trở thành chướng ngại lớn nhất cho việc làm chủ Trung Nguyên của Hiệt Lợi, bởi vì gã được Tống Khuyết hùng cứ phương Nam chống lưng, bản thân lại có khả năng hiệu triệu con người. Cho dù diệt trừ Lý Thế Dân thành công, Khấu Trọng vẫn là tâm phúc đại họa của Hiệt Lợi, chỉ

cần có cơ hội là gã có thể làm cho mưu đồ bá chủ của Hiệt Lợi thất bại trong gang tấc.

Vì vậy trong việc phải lựa chọn giữa hai người, sau khi phân biệt nặng nhẹ, Hiệt Lợi quyết định diệt trừ Khấu Trọng trước rồi mới chờ xem có cơ hội nào để thu thập Sư Phi Huyên hay không.

Sư Phi Huyên ôn nhu nói:

- Tử Lăng đối với chuyện này có sách lược gì hay để ứng phó không?

Từ Tử Lăng đứng dậy đi đến bậc đá trước mặt Sư Phi Huyên ngồi xuống, rồi thong thả nói:

- Trước mắt vì đang tạm hòa hoãn với Đột Lợi, Hiệt Lợi tuyệt sẽ không vội chủ động phá đi không khí hòa bình này đâu. Vậy nên hắn đã thay đổi sách lược, tạm thời không đối phó với ba người bọn ta, nhưng đối với nàng thì hắn không hề có sự e ngại gì hết. Tối hôm qua, rõ ràng bọn chúng đã lập bẫy để đối phó với Phi Huyên, chỉ là nàng không bị trúng kế mà thôi.

Để có thể phục kích giết chết được những cao thủ đặc cấp như Sư Phi Huyên, thiên thời địa lợi nhân hòa khuyết một cũng không xong, phải đưa nàng vào một hoàn cảnh không thể thoát thân mới mong có thể thành công.

Chu Lão Thán rất có khả năng đã sớm chế phục được Chu Lão Phương, bức hỏi hắn để biết được toàn bộ kế hoạch nhằm đối phó với gã và Khấu Trọng của Đại Minh tôn giáo, từ đó tương kế tựu kế, hy vọng hai người bọn gã trong lúc giận dữ sẽ lỗ mãng xông vào trang viên thần bí triển khai một trường đại chiến.

Việc lưu lại ám ký hẹn gặp riêng Sư Phi Huyện có thể là do Chu Lão Thán làm ra, việc này cũng giải thích cho nghi hoặc về việc Chu Lão Phương vốn không thể phân thân được.

Từ Tử Lăng nói tiếp:

- Chắc là Chu Lão Phương từ Hứa Khai Sơn nên đã biết được thủ pháp liên lạc giữa vợ chồng Chu Lão Thán và Phi Huyên, vì vậy vừa rồi hắn mới có thể giả mạo thành huynh trưởng của mình mà không lộ ra sơ hở.

Sư Phi Huyên yêu kiều đứng dậy rồi cất giọng vui vẻ:

- Bước tiếp theo nên làm như thế nào?

Từ Tử Lăng cung kính chắp tay nói:

- Tiểu đệ khẩn khoản thỉnh tiên tử ân chuẩn, để ta hộ tống tiên giá cho đến khi nàng đứng được trước cửa sơn môn có dòng chữ “Gia tại thử sơn trung, vân thâm bất chi xử".

Sư Phi Huyên không nhịn được cười:

- Đây là lần thứ hai ta khuyên chàng hãy dừng lại.

Từ Tử Lăng thoải mái cười lớn rồi đáp:

- Phi Huyên không cần cho đó là thật, cứ xem là ta chỉ đùa với nàng một chút. Mà Phi Huyên muốn suy nghĩ một phen cũng không sao, coi như là một bài tập nhỏ vậy.

Dứt lời gã cười to rồi đi luôn.

o0o

Lúc Từ Tử Lăng về tới Tứ Hợp viện, Khấu Trọng đang ngồi bên ao nước nóng với vẻ thất hồn lạc phách. Gã thấy Từ Tử Lăng trở về, miễn cưỡng chấn khởi tinh thần, làm bộ mắng:

- Hảo tiểu tử, mau bò đến đây! Bây giờ là lúc nào rồi? Tống lão ca ước định với chúng ta giờ Ngọ sẽ đi hòa đàm với tiểu sư di. Thừa dịp còn có thời gian, chúng ta lập tức đi tìm Việt Khắc Bồng cái đã.

Từ Tử Lăng lấy làm lạ quan sát hắn, rồi ngạc nhiên hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì, vì sao thần sắc ngươi cổ quái như vậy?

Khấu Trọng đứng dậy quàng vai gã đi về phía cổng, cất giọng than thở:

- Vừa rồi có ba vị khách quý lâm môn, một trong ba vị đó đương nhiên là Sư Đạo huynh, còn hai người kia ngươi đoán là ai?

Từ Tử Lăng nhướng đôi mày kiếm nói:

- Việc này có nhiều khả năng, bảo ta đoán sao được.

Khấu Trọng ỉu xìu nói:

- Tú Phương đại tiểu thư cũng đến, lần này ngươi phải nghĩ cách cứu ta.

Từ Tử Lăng giật mình hỏi:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Ngươi phải đồng ý không chửi ta, ta mới dám nói cho ngươi.

Từ Tử Lăng dừng lại trước cửa, chăm chú nhìn kỹ Khấu Trọng, một lúc sau gã thở dài:

- Nhìn bộ dạng ngươi thẫn thờ thê thảm như vậy, là huynh đệ thì sao có thể nhẫn tâm mắng chửi. Tình cảm là một thứ hết sức khó nói, nó có thể biến một kẻ minh mẫn thành u mê. Nói đi!

Khấu Trọng cúi gằm mặt như một tiểu hài tử phạm tội, nói nhỏ đến mức phải đứng sát bên mới nghe được:

- Ta đã hôn lên đôi môi xinh tươi ngọt ngào của nàng!

Từ Tử Lăng thất thanh:

- Cái gì? Sao sự tình càng thêm phức tạp như vậy?! Ôi mẹ ơi!

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Mẹ của ngươi cũng là mẹ của ta. Ta lúc đó hồ đồ đến mức chẳng biết mình đã làm gì nữa, tệ nhất là đến giờ phút này vẫn mong được mắc lỗi thêm lần nữa. Ài! Phải làm sao đây, việc này nên giải quyết như thế nào? Ta dù sao cũng không thể nói với Thượng Tú Phương là chỉ vì nhất thời hồ đồ mà hôn lên môi nàng, xin nàng đại nhân đại lượng đừng nhớ đến kẻ tiểu nhân này nữa.

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói:

- Trừ việc hôn nàng ta, tiểu tử ngươi còn có động thủ động cước gì không?

Khấu Trọng vội lên tiếng:

- Đương nhiên không có! Ta rất tôn trọng nàng, chỉ vì lúc ấy nàng nhào vào lòng nên ta mới hôn, quả thực tiểu đệ nhất thời không thể nào kìm chế được.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Nói thật lòng, tuy là huynh đệ, nhưng ta cũng khó mà giúp được ngươi việc này. Chỉ biết nếu ngươi cùng Thượng Tú Phương cứ tiếp tục như vậy, sau này sẽ rất khó ăn nói với Tống Ngọc Trí. Bởi vì Thượng Tú Phương thân phận bất đồng, nếu ngược lại là Sở Sở thì Tống Ngọc Trí sẽ dễ dàng chấp nhận để ngươi nạp cô ấy làm thiếp.

Khấu Trọng hoảng hốt nói:

- Ngươi không giúp ta thì còn ai giúp ta? Mau vận dụng trí thông minh trong cái đầu nhỏ của ngươi tìm ra phương pháp giải quyết vấn đề này giùm ta.

Từ Tử Lăng cười nhăn nhó:

- Chả biết có phải vì chỗ này ở xa Trung Thổ cho nên cảm giác như làm chuyện gì hay phạm phải sai lầm gì đều không cần gánh vác trách nhiệm và hậu quả hay không, nhưng chuyện tình cảm nam nữ thì ai có thể nhúng tay vào chứ? Ta chỉ có thể khuyên ngươi dừng chân trên bờ vực thẳm, không nên làm gì để quan hệ giữa ngươi và Thượng Tú Phương tiến thêm bước nào nữa. Hy vọng nàng nhân vì sự say mê yêu thích kho báu âm nhạc của Tái Ngoại mà quên đi tên tiểu tử ngươi.

Khấu Trọng lộ vẻ sầu thảm:

- Ta thấy khổ sở lắm!

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Người còn lại là ai?

Khấu Trọng nói:

- Là tên tiểu tử Khả Đạt Chí, hắn đến đây chỉ để nói cho ta biết Liệt Hà tối hôm qua ở lại cả đêm cùng với Thượng Tú Phương. Ngươi không nên hiểu lầm, bọn họ chỉ là cùng nghiên cứu bí phổ.

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Đến để nói với với ngươi một việc đơn giản như vậy, thực không giống với tác phong của Khả Đạt Chí.

Khấu Trọng biết rất khó qua nổi mắt gã, đành phải đem những việc mà gã không muốn nói ra khai hết với Từ Tử Lăng, rồi gượng gạo nói:

- Hắn và ta thương lượng làm thế nào để thu xếp thật gọn tên lưu manh Liệt Hà mà sau này Tú Phương tiểu thư lại không không nghi ngờ hay trách mắng chúng ta.

Thật bất ngờ là Từ Tử Lăng chẳng những không hề chửi gã, mà lại ra chiều suy nghĩ rồi nói:

- Thu thập tên Liệt Hà tuyệt không phải việc dễ dàng, nếu sơ sẩy thì ngược lại chúng ta sẽ bị lật thuyền nơi cống rãnh. Vấn đề lớn nhất là Liệt Hà cũng không có ác tích gì rõ ràng, giống như tay quyền khi nóng giận khó đánh kẻ đang cười, chẳng lẽ chúng ta có thể gán cho

hắn cái tội danh theo đuổi Thượng Tú Phương để lôi hắn ra sửa cho một trận?

Khấu Trọng được gã đồng tình, giọng nói liền phấn chấn hẳn lên:

- Không phải chỉ là sửa một trận, mà là khử luôn hắn một cách sạch sẽ, hy vọng làm suy yếu phần nào thực lực của Đại Minh tôn giáo.

Từ Tử Lăng nói:

- Thiếu chút nữa quên nói cho ngươi, cuối cùng Ngọc Thành đã để lại ám ký, hẹn gặp mặt chúng ta tại một phạn điếm trên Chu Tước đại nhai ở Nam môn vào đầu giờ Thân.

Khấu Trọng vui vẻ đáp:

- Ước hẹn ở nơi công cộng, khẳng định không phải là cạm bẫy. Tính việc khác đi! Không phải sáng sớm nay ngươi xuất môn để đến gặp Sư Phi Huyên sao? Nàng đáp ứng trao thân cho ngươi rồi, phải không?

Từ Tử Lăng cáu kỉnh nói:

- Bớt nói nhảm chút, đi thôi!

Hai gã ra đường, đi về phía Ngoại Tân quán.

Từ Tử Lăng kể lại:

- Ta cũng đã gặp qua ba người, ngoài Sư Phi Huyên ra còn có Âm Hiển Hạc. Thật là kỳ quái, ta nhờ Âm Hiển Hạc nửa bước không rời âm thầm giám thị Hứa Khai Sơn, cuối cùng được y cho biết hắn chỉ ở lỳ cả đêm trong nhà một danh kỹ của Long Tuyền tên là Tuệ Thâm.

Kẻ này thật khiến cho người ta khó đoán được hư thật.

Khấu Trọng nói:

- Dường như ngươi đã nhận định Hứa Khai Sơn chính là kẻ đại gian đại ác, về phần ta thì chỉ cảm thấy vô cùng mơ hồ.

Từ Tử Lăng vừa đi vừa đem những phân tích về Hứa Khai Sơn mà gã đã nói qua với Sư Phi Huyên kể lại hết với Khấu Trọng, cuối cùng chốt lại:

- Nói không chừng Ngọc Thành có thể làm sáng tỏ cho chúng ta việc này.

Một hạt mưa cỡ chừng hạt đậu rơi bốp vào trán Khấu Trọng. Gã ngẩng mặt nhìn lên trời, miệng kêu ầm lên:

- Hôm nay phát sinh quá nhiều chuyện, khiến ta nhất thời quên mất xem thời tiết. Nhìn mây đen đang ùn ùn kéo tới kìa, con bà nó, chạy mau!

Chưa được mươi bước, mưa đã rơi xuống như trút nước. Hai gã bất đắc dĩ phải trú mưa tại một thực điếm chuyên bán trà sữa dê và bánh sữa, tiện thể lấp đầy cái bụng vốn chưa ăn gì từ sáng sớm.

Khấu Trọng vừa nhai vừa than vãn:

- Đây liệu có phải là việc tốt khó thành không nữa? Mỗi khi chúng ta đi tìm Việt Khắc Bồng đều có một số việc phát sinh, khiến chúng ta vẫn không sao gặp được.

Gã nói ra chuyện này thực chất chỉ là để mào đầu, y như rằng sau đó đột nhiên hạ thấp giọng:

- Hành động của ta đối với Thượng Tú Phương, tính ra không phải chỉ là lỗi lầm nhỏ, tuy nhiên ta thực sự có chút không đành lòng cự tuyệt và phụ lại thâm tình hảo ý của nàng. Ài! Ngươi chưa thấy qua bộ dạng lẻ loi buồn bã lúc nàng một mình tưởng nhớ khóc thương cho người mẹ đã mất trong ngày đầu xuân, cứ nghĩ đến ta lại càng không nhẫn tâm làm tổn thương dù chỉ một chút đối với nàng.

Từ Tử Lăng đang ngắm nhìn con đường dưới cơn mưa tầm tã, một chiếc xe ngựa vừa đội mưa chạy ngang qua. Gã từ lời của Khấu Trọng mà nhớ tới Thạch Thanh Tuyền, thiếu nữ có mẫu thân bị phụ thân gia hại khiến cõi lòng nguội lạnh, chợt buột miệng nói:

- Thật ra ta không thể trách ngươi được, bởi vì đối với bất kỳ nam nhân nào, Thượng Tú Phương cũng là nữ tử mà họ khó có thể cưỡng lại được. Chỉ là ta lo lắng cho ngươi, sợ ngươi nhúng tay quá sâu sau này khó có thể rụt lại. Bây giờ chỉ cần ngươi tiếp tục tiến thêm một bước nữa, khẳng định sẽ rớt ngay xuống vực sâu, trước mắt chính là cơ hội duy nhất để dừng chân trước vực thẳm. Sau khi hoàn thành công việc, chúng ta lập tức rời đi, nếu không cuối cùng ngươi cũng sẽ để xẩy ra chuyện.

Cơn mưa đã dần tạnh, chỉ còn lất phất vài hạt rơi nhẹ.

Khấu Trọng gượng cười đáp:

- Nhưng mấy ngày sắp tới mới là khó khăn nhất! Cứ nhớ tới nàng, trái tim ta lại nhảy loạn cả lên. Mỹ nữ xinh đẹp mê người như thế, ài...! Mẹ của ta ơi! Lăng thiếu gia, ngươi nhất định phải để mắt đến ta nửa bước không rời, lôi ta kéo ta, không cho ta rơi xuống vực sâu.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Điều này sao có thể làm được? Chẳng lẽ nàng muốn hẹn gặp riêng ngươi, ta lại có thể trơ trẽn ngồi ở bên vừa nhìn vừa nghe? Trong chuyện này chính ngươi phải tự kéo mình ra, người khác làm sao giúp được?

Khấu Trọng hỏi:

- Nếu ngươi là ta, thì sẽ làm như thế nào?

Từ Tử Lăng phát cáu:

- Nói tóm lại là ngươi khó có thể dứt bỏ Thượng Tú Phương! Tống Ngọc Trí không phải nữ nhân bình thường, mà là cao môn đại phiệt thân thể ngàn vàng, ngươi cho dù đến việc nạp thiếp cũng phải được nàng ta gật đầu đồng ý. Vấn đề ở chỗ Thượng Tú Phương là tài nữ mà khắp thiên hạ đều ngưỡng mộ tôn sùng, làm sao cam tâm chịu theo ngươi về làm tiểu thiếp như vậy được. Ngươi đã thẳng thắn nói cho nàng ta về hôn ước giữa mình và Tống Ngọc Trí chưa? Không nói chính là hành vi lừa gạt đó.

Khấu Trọng sắc mặt khổ sở phân trần:

- Ngươi nói cứ như ta là một tên lừa đảo phạm tội đại ác trong chốn tình trường vậy, chuyện không phải là nghiêm trọng thế chứ? Sự việc hôm nay xảy ra quá bất ngờ mà! Ài! Ta mà có cơ hội sẽ làm như lời ngươi, nói với nàng tất cả sự thực, tùy nàng phát lạc. Nhưng chỉ sợ nàng trong cơn giận dữ lại tự đưa mình vào vòng tay của Liệt Hà, nếu vậy sẽ khiến ta từ nay về sau không muốn làm người nữa.

Từ Tử Lăng đặt tay lên vai gã, đoạn thở dài tâm sự:

- Lời của ta cũng hơi quá rồi. Nói thực lòng, khi đối mặt với Thạch Thanh Tuyền, ta thực sự không nghĩ đến Sư Phi Huyên, ngược lại

cũng thế, vì vậy ta không có tư cách trách mắng ngươi. Điểm may mắn duy nhất trong chuỗi bất hạnh của Từ Tử Lăng này là cả hai người bọn họ đều không đồng ý theo ta, vấn đề của ngươi thì ngược lại. Nhưng ngươi nói đúng, nếu tên tà nhân Liệt Hà kia có được Thượng Tú Phương, đó sẽ là chuyện khiến người ta không thể chấp nhận, chúng ta cần phải cân nhắc thận trọng.

Khấu Trọng có được sự thông cảm hiếm hoi của Từ Tử Lăng trong vấn đề này, tinh thần phấn chấn hẳn lên. Gã vui vẻ nói:

- Ta và tiểu tử Khả Đạt Chí kia cùng nhau thương lượng rồi nghĩ ra một diệu kế, gọi là đuổi chó vào đường cùng. Cụ thể là triển khai toàn diện nhân lực quét sạch bọn người Đại Minh tôn giáo. Trước tiên sẽ tìm bốn tên còn lại trong Ngũ Ma để tế cờ, cứ thấy tên nào giết tên đó, lo gì bọn Liệt Hà không phản kháng. Khi đó bọn ta sẽ danh chính ngôn thuận xuất quân tiêu diệt, tiện tay trừ luôn Liệt Hà.

Từ Tử Lăng nói:

- Trừ phi có thể chứng minh rằng lang lặc là người của Đại Minh tôn giáo, nếu không chúng ta làm sao danh chính ngôn thuận mà ra tay?

Khấu Trọng nói:

- Chỉ cần với thâm cừu đại hận do Thượng Quan Long giết hại bọn Bao Chí Phục ba người, chúng ta đã có đủ cớ rồi. Thượng Quan Long là người của Đại Minh tôn giáo, việc này Chúc Ngọc Nghiên có thể làm chứng. Không phải nghĩ nhiều, chỉ cần Lăng thiếu gia ngươi không phản đối, ta sẽ trừ khử thành công Liệt Hà. Con bà nó là con gấu, chúng ta không phải quan phủ đi tra án, cần gì nhiều chứng cớ? Sau khi gặp Ngọc Thành hỏi han một hai câu lập tức có thể tiến hành diệt ma đại kế. Còn nửa canh giờ nữa, chúng ta dù sao cũng thuận đường, đến chào hỏi Việt Khắc Bồng trước đã.

Hai gã đang định đứng dậy trả tiền, chợt một người bước qua cửa tiến vào vui vẻ nói:

- Cuối cùng cũng tìm được hai vị rồi!

Cả hai ngạc nhiên nhìn qua, thì ra chính là kẻ mà bọn họ đang tìm cách để trừ khử, Liệt Hà.

Tên tiểu tử này mặt mày hớn hở đi đến bàn của hai người ngồi xuống, giọng nói vô cùng phấn khích:

- Tối hôm qua là thời gian khoái lạc nhất trong đời kẻ ngu muội này, chẳng những có thể ngắm tiên nhan của Tú Phương, mà còn được nghe diệu thủ của nàng tấu tiên khúc, hai vị mà là ta thì có cao hứng không? Thế gian này làm sao lại có được nữ tử đẹp cả hình thức lẫn tâm hồn, tài sắc vẹn toàn như thế chứ? Nếu như kẻ ngu muội này được cùng nàng nghiên cứu nhạc phổ đến đầu bạc răng long, dù có phải giảm thọ mười năm cũng cam tâm.

Hai gã nghe xong đưa mắt nhìn nhau.

Khấu Trọng bực mình “hừ” một tiếng nói:

- Mấy câu này của Liệt huynh có lẽ hơi mâu thuẫn. Nếu thực sự giảm thọ mười năm, chẳng phải là mất đi cơ hội ở cùng nàng mười năm nữa sao?

Liệt Hà dường như tỉnh ra, cẩn thận xem xét sắc mặt Khấu Trọng, đoạn lấy làm lạ hỏi:

- Thiếu soái không phải đố kỵ đối với việc này chứ? Nghe nói Tống Khuyết toàn lực ủng hộ ngươi chính là bởi vì ngươi đồng ý làm con

rể của lão. Ài! Mọi người đều là huynh đệ, ngàn vạn lần chớ nên vì bất cứ việc gì mà tổn thương hòa khí.

Khấu Trọng bị hắn điểm trúng chỗ yếu, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Thỉnh Liệt huynh giải đáp cho ta một vấn đề trước đã.

Liệt Hà vui vẻ đáp:

- Xin Tử Lăng huynh cứ hỏi!

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Thượng Quan Long và Vinh Giảo Giảo có phải là người của Đại Minh tôn giáo hay không?

Liệt Hà trầm sắc mặt xuống, sau khi quan sát Từ Tử Lăng một lúc lâu, chợt khẽ điểm một nụ cười tràn đầy tà khí dưới cái nhìn của hai gã kia, rồi gật đầu nói:

- Có thể nói như vậy, cũng có thể nói không phải như vậy. Nghiêm túc mà nói, bọn họ chỉ thuộc phân chi tại Trung Thổ của bọn ta, do người được Đạo tổ chân truyền ở Trung Thổ là Tích Trần phụ trách, không cần nghe theo chỉ thị của bọn ta. Việc này có thể xem là một bí mật trong bổn giáo, bất quá hai vị đã hỏi tới, Liệt Hà ta không dám giấu giếm.

Từ Tử Lăng lập tức tắc họng, trừ phi Chúc Ngọc Nguyên đồng ý ra mặt làm chứng, nếu không bằng vào cái gì để nói hắn nói láo?

Khấu Trọng gườm gườm nói:

- Tiểu tử ngươi đúng là cái gì cũng chối sạch sành sanh, hy vọng không phải là ngươi nói dối, nếu không chúng ta cho ngươi biết tay.

Vẻ mặt Liệt Hà lộ ra vẻ oan khuất, kêu lên:

- Ta sao dám lừa hai vị? Còn có chuyện gì hiểu lầm hoặc nghi ngờ, cứ một lần nói hết ra, tránh làm ảnh hưởng đến quan hệ qua lại sau này của chúng ta.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Đây là yêu cầu của ngươi nhé, rốt cuộc Ngũ Thải thạch có ý nghĩa gì đối với ngươi?

Bọn họ càng tiếp xúc với Liệt Hà càng phát giác là rất khó đối phó với hắn.

Nếu Hứa Khai Sơn đúng là Đại Tôn hoặc Nguyên Tử của Đại Minh tôn giáo, vậy Liệt Hà này cũng theo chân hắn lựa chọn một chiến thuật tương tự, chính là tránh chính diện đối địch với bọn họ.

Liệt Hà cười khổ nói:

- Có phải Tử Lăng đã gặp qua con tiện nhân Mỹ Diễm, rồi bị ả xúi bẩy không?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng khẽ đưa mắt nhìn nhau, đều nhận ra sự kinh sợ trong lòng người kia. Chỉ bằng một câu nói của Từ Tử Lăng, Liệt Hà lập tức suy đoán ra gã đã gặp qua Mỹ Diễm phu nhân, cũng đoán được câu hỏi này của Từ Tử Lăng còn có dụng ý đằng sau là để thử xem hắn có nói dối hay không. Phản xạ nhanh nhạy, tài trí cao

tuyệt, thật khiến người ta phải kính phục.

Từ Tử Lăng cảm thấy bản thân mình đã ở thế hạ phong, thầm nghĩ cứ tiếp tục như thế này, làm sao có thể danh chính ngôn thuận tiến hành diệt Ma đại kế?

Gã đành phải gật đầu thừa nhận.

Liệt Hà hạ giọng:

- Các vị ngàn vạn lần chớ tin bất kỳ điều gì ả ta nói, bởi vì ả chính là nữ nhân của Phục Nan Đà, đang trăm phương ngàn kế trợ giúp Bái Tử Đình lập quốc, trộm cắp lừa lọc không việc gì không làm. Ài! Tiện nhân này thật là phiền phức, lại một lần nữa đến phá ta.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại đưa mắt nhìn nhau, đồng thời nghĩ đến tên lừa đảo Quản Bình, thầm nghĩ Liệt Hà nói không phải không có một điểm đạo lý.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Nàng ta và ngươi có hiềm khích gì? Vì sao lại cứ phải nhắm vào ngươi?

Liệt Hà tựa người vào lưng ghế, ra điều bất đắc dĩ lắc đầu gượng cười đáp:

- Cái này gọi là yêu mà thành hận, trước khi gặp Phục Nan Đà, nàng từng là nữ nhân của ta. Ài! Cái xấu của kẻ ngu muội này đều lộ ra hết rồi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đồng thời thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Liệt Hà cúi người về phía trước hạ giọng:

- Nữ nhân này xinh đẹp như hoa, độc như rắn rết, ngàn vạn lần chớ nên đụng vào ả. Võ công nàng ta so ra có thể kém chúng ta, nhưng bản lĩnh gạt người, chúng ta khẳng định là nhìn theo cũng không kịp.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chỉ biết nhăn nhó cười theo Liệt Hà, bởi vì bọn họ chẳng thể nắm được một chút sơ hở của hắn.

Từ Tử Lăng rất muốn chất vấn hắn về chuyện của Chu Lão Phương, rốt cục cũng nhịn lại được để tránh tiết lộ thêm bí mật, đoạn nói:

- Bọn ta đang vướng một cuộc hẹn, sau này sẽ cùng Liệt huynh uống rượu nói chuyện.

Liệt Hà đứng lên cười đáp:

- Nếu vậy không quấy rầy hai vị nữa. Đêm nay gặp lại!

Dứt lời vui vẻ bỏ đi.

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn Từ Tử Lăng hỏi:

- Đêm nay gặp lại? Như vậy là có ý gì?

Từ Tử Lăng kéo hắn đứng dậy, gượng cười nói:

- Ý là khi đêm nay chúng ta cùng Bái Tử Đình, Phục Nan Đà cùng nhau thưởng thức gạo Hưởng Thủy, hắn cũng sẽ là một trong những tân khách. Không cần lo lắng, hắn có kế Trương Lương, ta còn có thang leo tường. Ngọc Thành có thể sẽ giúp chúng ta tìm ra cách đối

phó với Đại Minh tôn giáo.

Khấu Trọng than thở:

- Ta hy vọng mình có thể biến thành một tên hoành hành ngang ngược vô lý, vậy thì không cần phải nghe thêm nhiều lời thừa của hắn như vậy.

Trời đã đến ban trưa, hai người không còn đủ thời gian tìm Việt Khắc Bồng để chào hỏi, vội vã đi đến nơi ước hẹn.

(

Chương 516: Đê tiện thích sát

Hai người bước xuống Chu Tước đại nhai, chỉ thấy người người đi lại như nêm, xe ngựa đầy đường, khung cảnh đông đúc như trong một lễ hội lớn, nửa bước cũng khó chen. Lập quốc đại điển của Bột Hải quốc liên quan đến vận mệnh của tất cả mọi người từ Mạt Hạt tộc cho đến cả đại thảo nguyên, sẽ cử hành sau ba ngày tới lúc mặt trời lên, những người muốn tham dự chắc đều đã đến cả.

Khấu Trọng khoác vai Từ Tử Lăng hưởng thụ khung cảnh lạc thú phồn hoa chen vai thích cánh nơi đô hội, bốn bề ồn ào náo nhiệt, chỗ nào cũng đông vui như chợ, đúng là một dịp chưa từng có. Rất nhiều người của từ các tộc ở khắp nơi trên thảo nguyên đến, nói ra những ngôn ngữ khác nhau, tạo nên một sắc thái nhộn nhịp hòa trộn giữa các dân tộc.

Khấu Trọng ghé miệng bên tai Từ Tử Lăng hỏi nhỏ:

- Ngươi nói sáng hôm nay đã nhìn thấy ba người, thứ nhất là Sư Phi Huyên, tiếp đó là Âm Hiển Hạc, vậy người còn lại là ai?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Là Mỹ Diễm phu nhân, ài!

Gã bất chợt thở dài một tiếng, bởi vì những lời của Liệt Hà đã khiến gã không thể nào nhận định được Mỹ Diễm phu nhân là tà hay chính. Liệu có phải đúng như Liệt Hà đã tiết lộ, nàng ta không những cầm đầu một tổ chức chuyên lừa đảo, mà còn là nữ nhân của Phục Nan Đà?

Khấu Trọng rất hiểu tâm trạng của Từ Tử Lăng. Chính bản thân gã cũng vì mấy câu nói của Liệt Hà mà cảm thấy trong lòng thấp thỏm không yên. Một nữ lang thiên kiều bách mỵ là thế, nếu bản chất lại hiểm độc đến như vậy thì quả thực làm người ta vô cùng tiếc nuối. Đương nhiên việc này vẫn cần phải xác minh lại. Gã nhíu mày nói:

- Không ngờ lại là nàng ta! Chỉ là tình cờ gặp gỡ hay là nàng ta đến tìm ngươi?

Từ Tử Lăng vừa thong thả bước về phía Ngoại Tân quán vừa đáp:

- Ta đang trên đường về nhà thì bị nàng ấy chặn lại mời lên xe ngựa rồi đòi Ngũ Thải thạch, ta cũng chỉ còn cách lấy ra mà trả.

Khấu Trọng thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Giải thích vắn tắt qua một lượt, Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Tình và lý đều thuộc về nàng ta, ta có thể làm gì được chứ?

Khấu Trọng đáp:

- Nữ nhân này đúng là không đơn giản! Không có Ngũ Thải thạch thì không có Ngũ Thải thạch, chỉ cần huynh đệ Cổ Nạp Thai đoạt được số tên đó, lo gì Bái Tử Đình không cúi đầu khuất phục.

Đoạn gã lại nói:

- Lão Bạt sao đi lâu vậy vẫn chưa quay lại nhỉ?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Nhất định có rất nhiều lý do. Trừ phi gặp phải Tất Huyền, ai có thể làm gì được y, đánh không được thì bỏ chạy, không cần phải lo lắng cho y đâu.

Đúng lúc này tiếng reo hò vui vẻ của đám nhóc con từ phía bên trái vọng lại. Cả hai cùng đưa mắt nhìn sang, thì ra là một nhóm bảy đến tám đứa con nít khoảng mười hai, mười ba tuổi đang chơi đùa trên con đường lớn nhiệt náo. Lũ trẻ lách trái xuyên phải nô đùa giữa đám đông, giờ đang đuổi bắt nhau chạy về phía bọn họ.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Ngày xưa tại Dương Châu, bọn ta cũng luồn lách chen lấn trong đám đông như thế này. Mỗi tội mục đích thì chỉ có một, đó là túi tiền của kẻ khác. Hi vọng mấy đứa bé ngây thơ hoạt bát này không phải là đồ tử đồ tôn của bọn ta.

Khấu Trọng cũng cười rồi đáp:

- Chúng tựa hồ như để ý đến túi tiền của bọn ta đó!

Vừa mới dứt câu, bọn nhóc đã chạy đến cạnh hai gã. Một đứa bé trong số đó núp sau lưng Khấu Trọng, bật ra tiếng cười trong trẻo thơ ngây, nắm lấy phía sau ngoại bào của hắn, thở hổn ha hổn hển rồi la lên:

- Không bắt được tớ! Không bắt được tớ!

Mấy đứa kia nghe vậy ào tới, đuổi nhau vòng trong vòng ngoài quanh hai gã, luồn qua lách lại, tình huống hỗn loạn, chúng còn không ngừng kéo y phục của bọn họ.

Trong vòng vây của đám con nít nghịch như giặc, hai gã dừng lại. Tính thơ ngây nổi lên, cả hai đứng nhìn nhau mà cười.

Đúng lúc này, bọn họ chợt cảm thấy có điều gì không thỏa đáng, ngay sau đó liền phát hiện ra bốn phía phải trái trước sau đều có người nhanh chóng tiếp cận, sát khí đại thịnh.

Hai gã đều là những kẻ thân kinh bách chiến. Trong những tình huống bình thường, cho dù rơi vào trùng vây, cả hai cũng có thể đi trước một bước phát động thế công để ứng phó với địch nhân. Nhưng hiện tại, chung quanh lại vướng víu gần chục đứa trẻ vô tội khiến cho không gian hoạt động của bọn gã hoàn toàn bị phong tỏa, thậm chí tung mình nhảy lên cũng có thể làm chúng bị thương. Hơn nữa thời gian lại vô cùng cấp bách.

Bọn thích khách rút binh khí ẩn tàng trong ngoại bào, không hề quan tâm đến sự an nguy của lũ trẻ, phối hợp vô cùng kín kẽ từ bốn phía công tới hai gã.

Bởi sự việc diễn biến quá nhanh và bất ngờ, người đi trên đường chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy ánh đao kiếm lấp loáng, lập tức theo bản năng chạy ra tứ phía, tình thế đã rối rắm lại càng trở nên hỗn loạn.

Chỉ trong chớp mắt, hai gã nhận ra mình đã rơi vào cạm bẫy tinh vi do địch nhân bố trí. Đầu tiên chúng dùng thủ đoạn bỉ ổi dụ dỗ bọn trẻ con tiến sát tới hai người bọn họ để chơi đùa, sau đó mới từ bốn phương tám hướng phát động công kích.

Một vài đứa bé cảm nhận được sự nguy hiểm bất ngờ xảy ra, đứa thì ôm đứa thì nép mình vào hai gã mong được bảo vệ, khiến cho cả hai dù có sức cũng khó mà thi triển được, chỉ biết kêu khổ trong lòng.

Ánh đao giàn giụa!

Khấu Trọng nhìn thấy mũi đao vạch một vệt sáng theo đường vòng cung bổ xuống mặt mình từ phía chính diện, đao khí hoàn toàn bao phủ lấy gã. Nếu ở tình huống không có gì ngăn trở, gã có thể tránh sang một bên, nhưng hiện tại chân đang bị bọn trẻ ôm rịt lấy, trừ phi nhẫn tâm chấn văng chúng ra ngay lập tức, nếu không dù cho bọn gã có đủ năng lực thì về mặt thời gian để thoát thân cũng sẽ bị chậm đi một bước.

Kẻ công tới là một người lạ mặt, nhưng đao pháp đã đạt cảnh giới nhất lưu cao thủ, tuy nhiên nhát đao này vẫn chưa làm khó được Khấu Trọng. Vấn đề là còn có một đao từ bên phải đang chém vào cổ, cùng lúc với một trường kiếm từ phía sau đang đâm vào bối tâm gã. Đáng sợ nhất lại là tên kiếm thủ ở phía sau, hắn mới chính là kình địch của Khấu Trọng. Kiếm phong của tên này tuy còn cách gã khoảng một xích, nhưng cả lưng gã như thể đang bị ngâm trong nước đá lạnh buốt, chứng tỏ công lực của hắn dù chưa bằng Khấu Trọng thì cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Trong lúc địch nhân đánh tới, Khấu Trọng không kịp rút Tỉnh Trung Nguyệt, chỉ thầm than một tiếng, rồi cúi đầu đổ người về phía trước, đem theo hai đứa bé cùng ngã rạp xuống mặt đất...

Tình huống của Từ Tử Lăng so với Khấu Trọng còn khó khăn hơn. Một đứa nhỏ hoảng hốt quá rúc ngay vào ngực gã, phía sau thì bị hai đứa níu kéo góc dưới của ngoại bào. Hai đứa khác đang ngã ngồi giữa gã và Khấu Trọng, đứa cuối cùng thì nằm lăn lóc dưới chân bên trái gã.

Đao quang trước mặt như gió cuốn mây bay cuồn cuộn công tới. Hai tay kẻ đó cầm đôi chủy thủ tẩm độc ánh lên sắc hồng, thân người

không cao, ăn mặc giả nam trang, nhưng Từ Tử Lăng đã phát hiện được đây là lần thứ hai mình cùng đối phương giao thủ.

Từ Tử Lăng chỉ cần nhìn qua thủ pháp đã nhận ra đó chính là Mộc Linh, thê tử của Thâm Mạt Hoàn, cho dù dung mạo xinh đẹp tuyệt luân vốn có của ả đã được hóa trang cho đen đi và thêm phần thô tháp. Thật dã man và tàn nhẫn, ả hoàn toàn không để ý đến an nguy của đứa trẻ trong lòng gã.

Cùng với Mộc Linh còn có ba kẻ khác tiến hành đột kích Từ Tử Lăng.

Trong hai tên từ phía sau đánh tới có một cao thủ đẳng cấp vượt trội. Từ Tử Lăng cảm giác được đó chính là Thâm Mạt Hoàn. Hắn sử dụng một cặp đoản phủ, lần lượt chém tới như hai bánh xe, cường mãnh vô cùng. Nếu bị đánh trúng, đảm bảo đứt gân gãy xương, chân khí hộ thể nào cũng không thể chống đỡ được. Tên kia công lực tuy kém hơn nhưng cũng thuộc hàng nhất lưu cao thủ. Hắn sử dụng song câu, phân ra tấn công một bên cổ và lưng bên phải của Từ Tử Lăng.

Tên còn lại thì áp sát từ phía bên trái, một đao đâm vào mạng sườn gã. Trong tình thế trước sau thụ địch thế này, sự uy hiếp của tên này đối với Từ Tử Lăng quả thực vô cùng mạnh mẽ.

Trong chớp mắt, hai gã bị ép vào tuyệt cảnh tiến thoái lưỡng nan. Điều khiến bọn gã khó xoay sở nhất là những đứa bé vô tội bị cuốn vào thế công chết người, khẳng định không một đứa nào có thể may mắn thoát khỏi. Sự tàn độc của địch nhân làm người ta sôi máu.

Hành động thích sát lần này của Thâm Mạt Hoàn có thể nói là đã có kế hoạch chu toàn. Biết được trưa nay bọn gã có một cuộc hòa đàm, chúng dùng độc kế sắp đặt cho đám con nít quấn lấy chân họ. Trong khi hai gã bị lũ nhóc nghịch ngợm ùa tới xung quanh, bọn Thâm Mạt

Hoàn di chuyển đến vị trí chiến lược thích hợp rồi phát động cường công mãnh kích như sét đánh không kịp bưng tai, dự định nhất cử đưa bọn gã vào chỗ chết.

Từ Tử Lăng gầm lên một tiếng, thần công phát động.

Trong thâm tâm, gã biết rõ trong tình huống này không cách nào tránh khỏi bị thương, chỉ hy vọng trúng thương nhưng không chết và đám tiểu hài nhi có thể thoát khỏi đại nạn.

Chiếc áo choàng da dê của gã đột nhiên như bị xé tan thành vạn mảnh bắn tới tấp về phía địch nhân...

“Coong, coong!”

Khấu Trọng đang trong thế ngã sấp xuống đất, thình lình lật ngửa người lại. Hai tay gã đánh ra, đồng thời kích trúng hai luồng đao phong công tới từ phía chính diện và bên phải, lại tranh thủ tránh được thanh trường kiếm đâm tới từ sau lưng.

Hai đứa bé ngã lăn ra đất nhưng vẫn ôm chặt chân Khấu Trọng, khiến cho gã dù thân mang nhiều tuyệt kỹ nhưng nhất thời cũng không có cách nào thi triển được.

Hai đao thủ kia rên lên một tiếng rồi thoái lui về phía sau. Toàn bộ công lực của Khấu Trọng tập trung thành luồng Loa Hoàn kình kích trúng đao phong, há dễ chống cự?

Có điều kiếm thủ từ phía sau công đến bản lĩnh cao đến bất ngờ, kiếm thế biến hóa xảo diệu hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Khấu Trọng. Hắn nhảy vọt tới, trường kiếm vẫn không đổi thế, từ phía trên nhanh chóng đâm thẳng xuống tâm tạng yếu hại của gã.

Đối phương tuy cải biến dung mạo, lại dán thêm râu giả, nhưng Khấu Trọng có thể từ ánh mắt không thể thay đổi của đối phương mà cảm nhận được thích khách hung tàn này mười phần đến chín là Hàn Triều An của Cao Ly.

Hai tay Khấu Trọng nhất thời không kịp thu về chống đỡ, chân thì lại bị mấy đứa trẻ ôm cứng. Dùng võ không được, gã chỉ có thể miễn cưỡng mượn lực ở eo nghiêng thân trên né sang bên phải.

Trường kiếm của Hàn Triều An vẫn đâm thẳng xuống...

Từ Tử Lăng dùng kình khí chấn nát nửa trên của dương bì bào thành vô số mảnh nhỏ bắn tới địch nhân. Mỗi miếng đều tích tụ chân kình lăng lệ có thể đả thương kẻ địch, nếu bắn trúng mắt hoặc phần mềm thì sẽ tạo thành những thương tật vĩnh viễn, căn bản không sợ bọn chúng không e ngại.

Xảo diệu nhất là phần dưới của áo bào đã được tách ra, làm hai đứa trẻ “bịch” một tiếng ngã ngồi trên mặt đất, giúp hai đứa tránh khỏi song phủ song câu công tới từ phía sau.

Đao thủ và câu thủ kia công lực thấp hơn, vội nhảy qua một bên tránh các mảnh dương bì bào, rồi mới biến chiêu công tới. Mộc Linh và Thâm Mạt Hoàn vẫn giữ nguyên chiêu thế không thay đổi, hai người miệng thổi kình khí cuốn bay những mảnh vụn trước mặt, còn những mảnh bắn đến người thì đơn thuần dùng chân khí hộ thể ứng phó.

Sự biến hoá vi diệu đó khiến Từ Tử Lăng từ trong tuyệt cảnh tìm được một tia sinh cơ.

Gã thầm vận Bất Động Căn Bổn Ấn, khẽ xoay mình chuyển đứa tiểu hài đang bị đe dọa bởi thanh trủy thủ tẩm độc sang vị trí an toàn,

miệng quát một tiếng “lâm” như quả cầu tuyết lạnh lẽo rơi vào giữa chiến trường rực lửa. Mộc Linh và Thâm Mạt Hoàn hung tàn là thế nhưng cũng bị ảnh hưởng không ít bởi tiếng chân ngôn đột ngột đó. Cả hai đồng thời giật mình, thế công cũng vì thế mà chậm lại một chút.

Từ Tử Lăng chính là muốn tranh thủ khoảnh khắc đó.

Hai thanh trủy thủ tẩm độc của Mộc Linh lúc này chuyển thành đâm vào sườn gã, chiêu thức hết sức tinh kì ảo diệu. Dù cho trong tình huống đơn đả độc đấu và không có trở ngại cũng khiến gã phải cẩn thận ứng phó, huống gì song phủ của Thâm Mạt Hoàn từ chỗ đang công tới phía sau lưng nay đã trở thành như hai bánh xe chém tới từ bên trái.

Từ Tử Lăng hai tay đánh ra đón đỡ công thế từ hai bên, sau đó lấy chân phải làm trụ, chân trái tung một cước như thiểm điện về phía hạ bàn của Thâm Mạt Hoàn.

Song phương chợt hợp chợt phân.

Chủy thủ trên tay trái của Mộc Linh đâm trúng sườn dưới phía bên phải của gã. Thâm Mạt Hoàn một tay hạ chuôi phủ xuống đón đỡ một cước trí mệnh của Từ Tử Lăng, phủ còn lại vẫn tiếp tục khóa lấy gã.

Từ Tử Lăng vận chân khí tống mạnh ra, khiến cho chuỷ thủ tẩm độc của Mộc Linh trước khi gây ra vết thương tai hại đã bị bắn ra khỏi sườn gã, có điều chẳng làm cách nào tránh được đơn đao và song câu đang công tới.

Máu tươi bắn ra, đơn đao đã chém trúng tay trái của gã. Một câu tấn công vào cổ thì chém hụt vào khoảng không, nhưng câu còn lại vạch một vết cắt rất sâu phía sau vai trái, áo gã rách tả tơi.

Đấy là còn nhờ có sự tinh minh và thân trên xoay chuyển rất nhanh của Từ Tử Lăng, bằng không gã đã có thể bị chém trúng những chỗ yếu hại.

Mộc Linh và Thâm Mạt Hoàn lại công tới lần thứ hai.

Một tiếng kêu thảm vang lên, đao thủ kia bị một chưởng phản kích của Từ Tử Lăng quét trúng đầu vai ngã vật sang một bên, lưỡi đao vẫn chưa ăn sâu vào tay trái của gã cũng theo thế bật ra, có điều lưỡi đã nhuộm máu.

Phía bên kia, Khấu Trọng cũng đang ở nơi ngưỡng cửa của sinh tử tồn vong. Lưng gã chỉ còn vài xích là tiếp đất, kiếm địch đang đâm thẳng vào ngực, gã chỉ còn cách dùng hai bàn tay gắng kẹp giữ lấy lưỡi kiếm đã đâm sâu vào cơ thể chừng hai thốn. Khấu Trọng thầm hiểu nếu để cho tên kiếm thủ rất có thể là Hàn Triều An này nhả kình ở trong nội thể, nhất định sẽ làm tâm mạch của gã bị chấn đứt, vội vận toàn bộ chân khí lên hai tay mạnh mẽ đẩy ra, địch nhân thân hình kịch chấn, không cách nào tống xuất nội lực, chỉ đành mượn thế thu kiếm thối lui.

Khấu Trọng cố chịu nỗi đau thấu xương thấu cốt ở ngực lật tay vỗ xuống mặt đất, tay còn lại bạt xuất Tỉnh Trung Nguyệt, kéo theo hai đứa tiểu hài đứng bật dậy. Bảo đao quét một vòng, chỉ nghe “đinh, đinh” hai tiếng, hai đao của địch nhân vừa công tới bị đánh văng ra.

Tỉnh Trung Nguyệt hoá thành một luồng ánh sáng vàng rực chém xả về phía Mộc Linh lúc này đang tấn công Từ Tử Lăng.

“Bình!”

Song chưởng của Từ Tử Lăng trước sau vỗ lên đôi phủ của Thâm

Mạt Hoàn đang bổ tới, làm cho hắn chấn động đến mức không thể tiếp tục thế công. Gần như đồng thời gã lại tung một cước vào tên câu thủ, bức hắn hoảng hốt thối lui, có điều chủy thủ của Mộc Linh thì gã không còn đủ thời gian để đối phó.

May mà lúc này Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng đã xuất hiện kịp thời. “Choang” một tiếng, Mộc Linh sau khi ngạnh tiếp một đao lập tức bị ép phải lùi lại.

Sau khi Khấu Trọng vọng động chân kình, miệng vết thương trước ngực gã vỡ ra, máu tuôn xối xả.

Tình thế đánh nhau hỗn loạn mà trung tâm là bọn gã như một làn sóng lan tỏa ra tứ phía. Người đi đường đều dạt cả ra, một số băng qua làn đường bên kia rồi xô cả vào ngựa xe qua lại làm cho giao thông đại loạn, người kêu ngựa hý vô cùng nhốn nháo.

Một đội lính tuần từ phía Vương thành chạy tới quát tháo ầm ĩ, không thí càng thêm khẩn trương rối rắm.

Máu tươi theo vai trái ròng ròng chảy xuống, cả cánh tay đau đớn tới mức làm cho Từ Tử Lăng gần như không nhấc lên nổi. Tay phải của gã một quyền đánh ra Bảo Bình ấn trong đó ngầm phát tiết tất cả sự giận dữ, đến khi câu thủ phát giác được sự bất thường thì Bảo Bình khí tập trung cao độ đã đánh trúng ngực hắn. Tên này trúng quyền miệng ộc máu, bắn văng ra, ngã vào đường xe ngựa.

Thích khách kiếm thủ mà Khấu Trọng nghi là Hàn Triều An lập tức đỡ lấy câu thủ, nâng hắn đứng dậy, rồi huýt sáo một tiếng.

Địch nhân nghe thấy ám hiệu liền phân tán trốn đi, kẻ thì nhảy lên mái nhà, kẻ thì đào thoát theo các ngõ hẻm, trong chớp mắt đã không còn một tên.

Từ Tử Lăng cảm thấy choáng váng và kiệt sức sau một trận đấu mất quá nhiều máu. Mấy đứa trẻ bấy giờ mới cất tiếng kêu khóc, điều này làm gã yên tâm hẳn vì biết bọn chúng đều không bị thương.

Đám đông khách qua đường vây quanh nhìn ngó rồi chỉ trỏ hai gã, những người can đảm hơn bước lại nâng bọn trẻ dậy rồi dìu chúng đi.

Khấu Trọng vẫn miễn cưỡng đứng vững. Gã vừa vận công cầm máu vừa đi đến bên cạnh Từ Tử Lăng hỏi nhỏ:

- Có bị thương đến gân cốt không?

Từ Tử Lăng định thần lại, thấy miệng vết thương trên ngực Khấu Trọng vẫn đang rỉ máu. Nếu như nhát kiếm chỉ cần lệch sang trái vài thốn thôi, khẳng định tính mạng của hắn đã đi đời. Gã lắc đầu nói:

- Vẫn chưa chết được! Chủy thủ của Mộc Linh có tẩm kịch độc, đổi lại là người khác thì chắc là toi rồi.

Khấu Trọng thấp giọng nói:

- Chúng ta không được tỏ ra yếu nhược!

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý. Trong lúc cường địch còn đang rình chờ cơ hội như thế này, nếu để địch nhân ở bất kỳ phe nào biết họ bị thương trầm trọng, khẳng định cả hai sẽ không còn mạng để trở về Trung Thổ.

Chỉ cần một mình Thạch Chi Hiên, họ cũng không thể chạy thoát.

Lúc này những người đứng ngoài chứng kiến đều đồng loạt tán

dương hành động nghĩa hiệp xả thân bảo vệ bọn trẻ của hai gã.

Đám tuần binh cũng đã đến nơi, tên đội trưởng quát to:

- Kẻ nào dám đánh nhau giữa phố?

Khấu Trọng cất đao vào vỏ, gắng gượng nở một nụ cười nói:

- Chúng ta là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, dù cho có hành vi gì không đúng thì đêm nay nhất định sẽ đích thân giải thích với Đại vương.

Đám tuần binh đều nể sợ danh tiếng của bọn họ, lập tức thay đổi thái độ, hỏi liệu hai gã có cần giúp đỡ gì không?

Từ Tử Lăng thấy mình và Khấu Trọng khắp người vấy máu, liền mỉm cười từ chối hảo ý của bọn chúng. Gã vừa kéo Khấu Trọng rời khỏi hiện trường, vừa ghé sát vào tai hắn hỏi nhỏ:

- Ngươi nói Tiểu sư di của chúng ta có tham gia vào vụ ám sát lần này hay không?

Khấu Trọng cố gắng chịu đựng vết đau ở ngực, thở dài đáp:

- Rất khó nói, trước tiên hãy tìm một gian hàng mua lấy hai bộ quần áo mới, đi gặp địch nhân mà như thế này thì còn ra thể thống gì nữa?

Hai gã toàn thân nhuộm máu, những người tiến lại phía trước mặt nhìn thấy đều kinh hãi tránh đi.

Trong lòng cả hai đều cảm thấy khó chịu, không cần phải nói cũng có thể hình dung được. Kể từ lúc xuất đạo đến giờ, bọn họ chưa từng lâm vào tình cảnh thua thiệt thê thảm như bây giờ!

Trên thân thể cả hai gã đều trúng nhiều vết thương. Phía Khấu Trọng, vết thương ở ngực là nghiêm trọng nhất. Đối với Từ Tử Lăng thì vết thương ở gần nách và cánh tay trái quả thực là tai hại. Cho dù có được công cụ liệu thương thần diệu là Trường Sinh khí thì cũng đừng mơ tưởng trong một thời gian ngắn mà có thể hoàn toàn phục nguyên.

Binh khí của đối phương đều hàm chứa đầy kình khí sát thương xâm nhập kinh mạch. Ngoại thương, nội thương, lại mất máu rất nhiều, nếu không phải nội công của hai gã đi theo một lối khác thường thì sớm đã ngã lăn ra đất không dậy nổi rồi.

Trong tòa thành đầy rẫy nguy cơ này, mấy ngày tới đây đối với hai gã tuyệt không dễ dàng.

Từ Tử Lăng nhẹ giọng:

- Hiện giờ địch nhân chắc chắn đã phái người quan sát tình hình, nếu chúng ta để lộ ra điểm yếu, hậu quả thế nào ta thật không dám tưởng tượng.

Khấu Trọng cười ha hả, cố ý lên giọng nói lớn:

- Phen này xem như lật thuyền trong cống rãnh, may mắn là chỉ có chút da thịt chịu khổ, chúng ta chắc chắn sẽ phải đòi lại công đạo.

Từ Tử Lăng dừng bước bên ngoài một tiệm bán quần áo, qua thêm một ngõ nữa là đến Ngoại Tân quán, nơi Phó Quân Tường nghỉ lại. Gã cười nói:

- Thay quần áo mới xong, chúng ta sẽ đi kiếm bọn chúng rửa hận!

Khấu Trọng nhanh chân bước vào tiệm quần áo trước, trong lòng tự hiểu giờ khắc này nếu bọn Thâm Mạt Hoàn dám tới đây đột kích, chúng sẽ phát hiện cả hai gã đều không chịu nổi một đòn.

(

Chương 517: Hư hư thực thực

Hai gã rời khỏi tiệm quần áo. Sau khi đã thay y phục mới, ngoại trừ vẻ mặt hơi tái hơn bình thường ra, nhìn bên ngoài không ai biết bọn gã đang thụ trọng thương.

Lão bản của tiệm cùng đám nhân công hiểu được vừa rồi phát sinh chuyện gì trên đường, một mặt bội phục hai gã vì bọn tiểu hài tử ra tay hiệp nghĩa, mặt khác biết đây là những anh hùng dám chống lại đại quân của Hiệt Lợi. Do đó thái độ của họ vô cùng nhiệt tình, chẳng những không lấy tiền hai bộ quần áo rất vừa vặn này, mà còn mời hai gã dùng suối nước nóng nơi hậu viện để rửa đi vết máu.

Tấm áo choàng da dê Khấu Trọng mặc được ngọc thủ của Sở Sở may, cho nên dù vừa vấy máu vừa bị rách, gã cũng không đời nào bỏ đi.

Tay cầm Diệt Nhật cung và Tỉnh Trung Nguyệt, Khấu Trọng đưa tấm áo choàng cho bọn họ giặt sạch và tu sửa lại.

Bầu trời tự nhiên trở nên xám xịt, giống như tâm sự hai gã lúc này.

Khấu Trọng thở dài:

- Lúc ra khỏi Sơn Hải quan, chúng ta còn có tâm tình muốn đến đại thảo nguyên du sơn ngoạn thủy, vốn nghĩ rằng sẽ có những ngày tháng nhẹ nhàng thoải mái. Vậy mà đầu tiên lão Bạt suýt chút nữa thì mất mạng, giờ đến lượt chúng ta gặp hiểm cảnh này. Trước đây không thể tưởng tượng lại như thế này.

Cánh tay trái của Từ Tử Lăng gần như đã phế. Nếu như phải động thủ với người khác thì chỉ còn tay phải và hai chân là hữu dụng, nhưng cử động mạnh lại làm vỡ miệng vết thương. Gã nghe vậy bật cười nói:

- Ngươi thử nghĩ xem liệu đây có phải là độc kế của Hương Ngọc Sơn không?

Lúc này hai gã vừa băng ngang qua đường đầy xe ngựa, đến trước cửa Ngoại Tân quán. Khấu Trọng nghe xong đứng lặng yên, trầm ngâm nói:

- Ta nghĩ có khả năng lớn đấy. Chỉ có tên tiểu tử đáng chết ngàn lần đó là hiểu rõ bản tính chúng ta, vì thế mới nghĩ ra cách lợi dụng đám hài tử kia để xuất chiêu ác độc này. Thâm Mạt Hoàn trước nay vẫn là con chó săn của Hiệt Lợi, Triệu Đức Ngôn đối với chúng ta hận thấu xương. Bọn chúng dịch dung cải dạng tập kích chúng ta, chính vì không muốn Đột Lợi nghĩ rằng bọn chúng làm. Mẹ nó chứ, thù này không báo thì ta không phải là quân tử.

Từ Tử Lăng nói khẽ:

- Nếu như Hàn Triều An tìm cách dò la thương thế của bọn ta, chẳng hạn dưới danh nghĩa là thách đấu đọ chiêu thì chúng ta ứng phó thế nào đây?

Khấu Trọng cố gắng đè nén cơn đau buốt từ vết thương trên ngực, gằn giọng nói:

- Chúng ta có thể trực tiếp chửi thẳng rằng chính hắn làm không nhỉ? Khi đó hắn chỉ còn cách lảng tránh, không có cơ hội dò la chúng ta.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Đấy cũng là một cách trong lúc không còn cách nào khác, nhưng tuyệt không khôn ngoan. Trước tiên là với tác phong hàng ngày của chúng ta thì nhất định sẽ trở mặt động thủ với hắn, vì vậy nếu làm thế sẽ tự làm lộ chuyện. Nhưng vấn đề căn bản là, nếu để cho Hàn Triều An biết chúng ta đã phát hiện hắn và cặp phu thê ác đạo kia liên kết với nhau, từ nay về sau hắn sẽ càng thêm đề phòng.

Khấu Trọng nhức đầu nói:

- Không biết có phải sự tự tin của ta đã bay sạch rồi hay không mà đầu óc ta giờ như tờ giấy trắng, không nghĩ ra được biện pháp gì cả. Ngươi có chủ ý gì không?

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Dùng kế sách thực như hư, hư như thực thì sao? Việc khua môi múa mép khoác lác tiểu đệ tự thẹn không bằng, đương nhiên để lão huynh xuất mã rồi.

Khấu Trọng văn huyền ca tri nhã ý, cười ha hả rồi dẫn Từ Tử Lăng tiến vào Ngoại Tân quán.

Phó Quân Tường đang đợi hai người tại đại sảnh của Ngoại Tân quán, Kim Chính Tông và Hàn Triều An ngồi ở hai bên.

Tống Sư Đạo là người trung gian đứng ra sắp xếp cuộc “hòa đàm” này. Y thấy bọn gã đến chậm mất một khắc liền nhíu mày trách cứ.

Hai gã nhìn lướt qua một lượt, gặp ngay vẻ mặt không kiên nhẫn được nữa của Phó Quân Tường. Kim Chính Tông thì khí độ thâm trầm còn Hàn Triều An vẫn tiêu sái tự nhiên.

Thần sắc ba người thật là khác biệt.

Phó Quân Tường phùng đôi má đào, lộ rõ vẻ hậm hực không muốn nghe lời giải thích, chẳng biết là giận hai gã tới muộn hay vì chuyện liên quan tới Vũ Văn Hóa Cập trước đây.

Nét mặt Kim Chính Tông không biểu hiện ra chút gì nhưng cũng khiến cho bọn gã cảm nhận được địch ý ẩn giấu sâu trong lòng hắn.

Ngược lại với hành động ám sát vừa mới đây, Hàn Triều An có thái độ nhiệt tình niềm nở, khiến cho hai gã cảm thấy hắn chỉ giấu đầu hở đuôi, giả từ bi mèo khóc chuột mà thôi. Theo diễn biến này thì chưa khẳng định được liệu Phó Quân Tường và Kim Chính Tông có biết hoặc đồng ý hay không với hành động của Hàn Triều An.

Hàn Triều An hiển nhiên không biết được rằng bọn gã đã nhìn ra hắn là kẻ cầm đầu vụ ám sát không thành vừa qua.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Mong chư vị thứ lỗi cho sự chậm trễ này. Vừa nãy chúng ta bị phục kích tại Chu Tước đại nhai, cả hai đều bị thương nặng, thiếu chút nữa là không thể đến đây được.

Tống Sư Đạo giật mình hỏi:

- Các ngươi bị thương ra sao?

Ánh mắt y chăm chú quan sát trên thân thể hai gã.

Phó Quân Tường cười lạnh nói:

- Kẻ nào có bản lĩnh làm các ngươi bị thương? Bị thương ở đâu?

Sao ta nhìn không ra?

Từ Tử Lăng đặc biệt lưu ý phản ứng của Kim Chính Tông, chỉ thấy hắn lộ ra thần sắc ngạc nhiên như không hề biết chuyện thích sát vậy. Nếu hắn không tham gia vào việc này, vậy Phó Quân Tường về lý cũng không hề dính líu.

Khấu Trọng nhìn lại bộ quần áo mới tinh trên người, cười nói:

- Chúng ta vốn cả người đầy máu nên không dám đi gặp người khác. Tất cả là nhờ bộ quần áo mới này che giấu cho thôi. Hà hà! Có thể ngồi được chưa? Hiện giờ hai chân ta thực sự đã nhũn ra rồi, bất cứ ai cũng có thể dễ dàng thu thập được bọn ta.

Hàn Triều An thoáng hiện ra vẻ nghi ngại bất an, hiển nhiên kế "giả yếu lừa địch" của hai gã đã có tác dụng.

Tống Sư Đạo vội nói:

- Ngồi xuống rồi hẵng nói.

Mọi người phân chia vị trí ngồi quanh chiếc bàn lớn nơi trung tâm sảnh. Kim Chính Tông và Hàn Triều An vẫn yên vị hai bên trái phải Phó Quân Tường.

Cả ba người ngồi hướng mặt ra cổng lớn, hai gã thì lại quay lưng về phía cổng, Tống Sư Đạo với vai trò hòa giải ngồi giữa. Vị thế phân chia rõ ràng.

Từ Tử Lăng cảm thấy Hàn Triều An không ngừng chú tâm tới mình. Gã hiểu rằng đối phương thấy mình trúng độc kiếm của Mộc Linh, theo lý thì phải trúng độc chết rồi, may mắn là Trường Sinh khí của gã không sợ bất kỳ loại độc nào nên bề ngoài lại như không có

chuyện gì. Như vậy càng khiến Hàn Triều An nghi ngờ việc “trọng thương” của bọn gã là ngụy trang bên ngoài, nhằm dẫn dụ Thâm Mạt Hoàn đến đối phó bọn gã lần nữa, thực chất là bẫy chúng.

Thực mà như hư, hư mà như thực, đó chính là thượng thượng chi kế.

Kim Chính Tông trầm giọng nói:

- Rốt cục là kẻ nào đây? Thiếu soái có thể nói chi tiết được không?

Phó Quân Tường nguýt dài, có ý xem thường hai gã giả thần giả quỷ:

- Các ngươi thực sự có bản lĩnh, thân mang trọng thương mà vẫn nói chuyện tự nhiên được sao?

Khấu Trọng đầu tiên ép giọng trầm lại, làm ra vẻ thần bí nói với Phó Quân Tường:

- Tiểu sư điệt bị đâm trúng tim, bên trong giờ vẫn đang chảy máu, ha ha! May mà Trường Sinh khí có khả năng cải tử hoàn sinh, nên có thể miễn cưỡng đi được đến đây để gặp mặt Tường di lần cuối cùng. Ta buộc phải cố nói chuyện như bình thường để ngụy trang, tránh cho bọn thích khách biết chúng ta thụ thương nghiêm trọng mà tới chiếm tiện nghi. Còn thương thế của tiểu Lăng thì để tự hắn nói.

Từ Tử Lăng ngồi nghe mà phát cáu, Khấu Trọng thực sự đã quá khoa trương.

Phó Quân Tường giận dữ hét lên:

- Hồ ngôn loạn ngữ! Ai là Tường di của ngươi?

Hàn Triều An trong thâm tâm hiểu rằng một kiếm đó chưa có khả năng đâm trúng tim Khấu Trọng, bèn không nhẫn nhịn thêm được nhíu mày hỏi:

- Thiếu soái bỏ qua cho tại hạ nhiều lời. Cho đến lúc này, chúng ta và hai vị là địch chứ không phải bạn. Thiếu soái nói trắng ra như vậy, không sợ bọn ta nhân lúc các người gặp nguy ra tay hay sao?

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn Tống Sư Đạo nói:

- Tống nhị ca không phải đã nói là Tường di đã tha thứ cho bọn tiểu đệ sao? Đã là người nhà với nhau, lại còn là đồng môn nữa, làm sao chúng ta phải giấu giếm sự thật chứ?

Phó Quân Tường thấy hắn một mực không chịu bỏ thân phận "sư điệt", bực mình nói:

- Còn ăn nói kiểu này lần nữa, ta từ nay về sau không thèm nói chuyện với bọn ngươi!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng mừng thầm. Căn cứ vào khẩu khí của Phó Quân Tường thì mối hiềm khích giữa hai bên rõ ràng vẫn còn cơ hội biến chuyển được.

Tống Sư Đạo trách:

- Tiểu Trọng đừng có chọc giận Quân Tường nữa. Ta đã đem chuyện khó xử của bọn ngươi trong việc để mặc cho Vũ Văn Hóa Cập tự sát giải thích cho nàng rõ rồi.

Kim Chính Tông vẫn chưa hài lòng hỏi:

- Thiếu soái còn chưa trả lời câu hỏi đầu tiên của tại hạ. Trong Long Tuyền thành này, kẻ nào có năng lực phục kích trọng thương hai vị?

Khấu Trọng than:

- Bọn chúng làm gì có đủ bản lĩnh, chỉ là bọn chúng quá hèn hạ.

Gã liền mặt mày hớn hở đem tình huống bị phục kích thêm mắm thêm muối kể lại tường tận. Gã còn nói phóng đại lên là thiếu chút nữa đã bị trọng thương nguy hại tới tính mạng mà bước xuống hoàng tuyền rồi.

Trong số thính giả, lông mày của Hàn Triều An nhíu lại rõ ràng nhất.

Nói liền một hồi, đoạn Khấu Trọng hạ giọng tới mức không thể thấp hơn nữa:

- Nhóm thích khách này khả năng lớn nhất là người của Đại Minh tôn giáo. Trong đó, đả thương tiểu Lăng là một nữ nhân giả dạng nam nhân.

Từ Tử Lăng bổ sung:

- Cũng có thể đó là Mộc Linh, thê tử của Thâm Mạt Hoàn.

Chúng nhân đều trầm lặng đi. Phó Quân Tường và Kim Chính Tông không có phản ứng gì đặc biệt. Tống Sư Đạo mình hổ khẽ rung lên, lờ mờ hiểu ra sách lược của hai gã, bởi y biết mối quan hệ giữa Hàn Triều An và vợ chồng Thâm Mạt Hoàn.

Hai gã trong lòng lấy làm lạ.

Từ Tử Lăng cố ý đề cập đến Mộc Linh là để thử xem phản ứng của

Phó Quân Tường và Kim Chính Tông. Nếu hai người này vô can trong chuyện thích khách, trừ phi bọn họ căn bản không biết việc Hàn Triều An và vợ chồng Thâm Mạt Hoàn cùng hợp tác, bằng không nhất định sẽ có phản ứng khác thường, ví dụ như nhìn gã nghi ngờ hỏi lại. Đấy chẳng qua cũng là phản ứng bình thường.

Khấu Trọng nghiêm mặt nói:

- Nãy giờ toàn là chuyện ngoài lề cả. Hôm nay hai ta đến đây muốn nghe xem Tường di có việc gì phân phó.

Ánh mắt mọi người tập trung vào gương mặt xinh đẹp của Phó Quân Tường. Mỹ nữ Cao Ly này hai mắt sáng lên, nhìn chằm chằm vào Khấu Trọng nói:

- Nếu muốn ta không truy cứu mấy chuyện kia, các ngươi phải đáp ứng ta ba điều kiện.

Khấu Trọng cung kính đáp:

- Xin Tường di cứ nói rõ! Chỉ cần bọn tiểu điệt có khả năng làm được, tuyệt đối không để Tường di thất vọng.

Lời này hắn nói xuất phát từ chân tâm. Vì mối quan hệ với Phó Quân Sước, điều bọn gã không muốn nhất là đối địch với Phó Dịch Lâm.

Ánh mắt Phó Quân Tường nhìn qua Từ Tử Lăng, rồi quay sang Khấu Trọng, đoạn trầm giọng nói:

- Điều kiện thứ nhất chính là bọn ngươi từ nay về sau không được tự xưng là đệ tử của Dịch Kiếm môn nữa, cũng không được gọi ta là tiểu sư di.

Khấu Trọng bất lực gượng cười đáp:

- Sư di người không phải là muốn sư công trục xuất chúng ta ra khỏi môn phái chứ? Ài! Cũng được thôi! Từ nay về sau ta không gọi người là tiểu sư di nữa, thay bằng Tường di nhé?

Phó Quân Tường điên tiết hỏi:

- Vẫn còn mặt dày đùa bỡn nữa à?

Kim Chính Tông khẽ mỉm cười, còn Hàn Triều An thì lắc đầu phì cười.

Tống Sư Đạo vỗ bàn trách:

- Thiếu soái nghiêm túc một chút được không? Giang hồ không câu nệ lễ tiết, già trẻ đều có thể kết thành huynh đệ vong niên. Từ nay về sau ngươi nên tiếp nhận cách xưng hô theo yêu cầu của Phó cô nương.

Không hổ là người xuất thân từ thế gia đại tộc, y nói chuyện vừa giữ thể diện cho cả hai bên, lại khiến người nghe thấy thoải mái.

Khấu Trọng phục thiện cười ha hả:

- Điều kiện tiếp theo xin Phó cô nương cho biết.

Phó Quân Tường nói với sắc mặt bớt giận:

- Điều kiện thứ hai là Khấu Trọng ngươi một khi nhất thống Trung Thổ, tuyệt đối không được dụng binh với Cao Ly.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Việc này dù cô nương không yêu cầu, tiểu đệ cũng không bao giờ động binh, bởi thực chất ta không phải là người thích khơi động can qua. Hắc, Tường…à…cô nương xem ta có vận mạng làm hoàng đế à? Hay là người muốn đề cao ta?

Kim Chính Tông thở dài:

- Thiếu soái có biết ngươi hiện giờ là Hán nhân có ảnh hưởng lớn nhất tại Thảo nguyên này không? Cứ nhìn kỹ bao nhiêu người quanh ngươi xem, hiện giờ kẻ Hiệt Lợi e ngại nhất không phải Lý Thế Dân nữa, mà chính là Thiếu Soái ngươi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giật mình hiểu ra. Có được buổi hòa đàm ngày hôm nay, việc Tống Sư Đạo làm trung gian qua lại cũng chỉ là một nhân tố xúc tác mà thôi. Quan trọng nhất là danh vọng và thế lực của Khấu Trọng thực sự đang bành trướng không ngừng.

Sự thật đã chứng minh Khấu Trọng không chỉ là một cao thủ bậc tông sư mà còn là một tướng soái lợi hại, là người đã bày mưu tính kế cho Đột Lợi đánh bại Kim Lang quân.

Tại Trung Thổ, Khấu Trọng có Thiên đao Tống Khuyết danh chấn thiên hạ chống lưng, ở đại thảo nguyên lại là minh hữu với Đột Lợi, Bồ Tát và huynh đệ Cổ Nạp Thai, ai dám coi nhẹ gã? Vậy nên người Cao Ly không muốn coi Khấu Trọng là địch, ít nhất là không muốn xung động với gã.

Hàn Triều An thích sát gã trong tình huống hắn dịch dung cải trang, khả năng là thậm chí cả Phó Quân Tường và Kim Chính Tông cũng đều bị che giấu.

Tống Sư Đạo vui mừng nói:

- Đã giải quyết xong hai vấn đề, mời Quân Tường nói nốt điều kiện còn lại.

Giọng Phó Quân Tường lạnh nhạt:

- Điều kiện thứ ba càng đơn giản! Ta biết các ngươi đang giữ Ngũ Thải thạch trên tay. Chỉ cần giao vật này ra, việc học trộm Cửu Huyền Đại Pháp và Dịch Kiếm thuật ta sẽ thay mặt ân sư tha thứ cho các ngươi, từ nay về sau không ai nợ ai nữa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu khổ, hai mắt nhìn nhau không biết phải nói sao. Ai mà tưởng tượng được điều kiện thứ ba của nàng lại trực tiếp dính dáng đến Ngũ Thải thạch?

Tống Sư Đạo nhẹ nhàng hỏi:

- Cuối cùng là có chuyện gì, sao cả hai ngươi vẻ mặt lại khó coi thế kia?

Từ Tử Lăng chán nản đáp:

- Nếu chúng ta còn giữ Ngũ Thải thạch thì sẽ lập tức giao cho Tường cô nương ngay. Chỉ hận là sáng nay Mỹ Diễm phu nhân đến tìm ta, yêu cầu ta trả lại rồi. Bây giờ Ngũ Thải thạch đang ở trên tay nàng ta.

Đám ba người Phó Quân Tường đồng thời lộ ra thần sắc kinh ngạc. Dường như việc Ngũ Thải thạch quay về tay Mỹ Diễm Phu Nhân là tình huống xấu nhất.

Tống Sư Đạo nói xen vào:

- Làm sao mà khéo vậy?

Đoạn y quay sang Phó Quân Tường khuyên giải:

- Ta có thể hiểu được hành vi này của họ! Bây giờ Ngũ Thải thạch đã được trả lại cho Mỹ Diễm phu nhân, vậy Quân Tường có thể bỏ qua điều kiện này không?

Phó Quân Tường lắc đầu:

- Đây là điều kiện quan trọng nhất trong ba điều. Huống chi bọn chúng hay nói luyên thuyên, làm sao ta biết đây không phải là chúng gạt ta chứ?

Hàn Triều An nói:

- Mở trói phải tìm người buộc dây. Hai vị chỉ có cách tìm Mỹ Diễm phu nhân thu hồi lại Ngũ Thải thạch thì mới hoàn thành được cả ba điều kiện của bọn ta, từ nay về sau mọi người có thể chung sống hòa bình.

Nếu những lời này do Kim Chính Tông nói ra, Khấu Trọng còn có thể phần nào tiếp thu được, nhưng lại từ Hàn Triều An thì đây là một thủ đoạn hèn hạ muốn đưa bọn gã vào chỗ chết. Đúng là lời nói và hành động không đi đôi với nhau. Khấu Trọng nghe thấy lửa giận trong lòng bốc cao.

Gã lãnh đạm nói:

- Mỹ Diễm phu nhân là người thế nào với chúng ta mà Hàn huynh nghĩ nói đòi Ngũ Thải Thạch về là đòi được vậy?

Phó Quân Tường nghe thấy thế ngọc dung sa sầm xuống.

Tống Sư Đạo cảm nhận được bầu không khí gươm đao giữa hai bên, bèn lên tiếng hoà giải:

- Ngũ Thải thạch đối với Tường cô nương có tác dụng gì vậy? Không lấy về không được sao? Mà có tìm được thì về sau cũng đưa cho Bái Tử Đình, vậy sao không để hắn tự lo đi?

Kim Chính Tông thở dài:

- Chúng ta không hề nghĩ đến việc đưa Ngũ Thải thạch cho Bái Tử Đình.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chợt bừng tỉnh. Cao Ly hỗ trợ Bái Tử Đình lập quốc vì nước này và Đột Quyết, Khiết Đan nhị tộc đang trong thời kỳ hòa hoãn. Nhưng Cao Ly cũng không muốn Bái Tử Đình thống nhất Mạt Hạt rồi trở thành một láng giềng mạnh mẽ có thể uy hiếp lại mình.

Tình hình phức tạp đan xen nhau, mới nghĩ thôi đã thấy đau đầu. Khấu Trọng thừa dịp hỏi:

- Mỹ Diễm và Bái Tử Đình không thân không quen nên chắc gì sẽ đơn giản đem Ngũ Thải thạch giao cho hắn?

Phó Quân Tường hừ lạnh nói:

- Các ngươi thì biết gì? Mỹ Diễm và Phục Nan Đà có quan hệ mật thiết thế nên ở Hoa Lâm mới nhờ hai kẻ ngốc bọn ngươi đem Ngũ Thải thạch dâng lên cho Bái Tử Đình. Bây giờ thấy các ngươi vẫn trì hoãn không đem Ngũ Thải thạch giao ra nên thị mới phải ra mặt thu hồi lại. Thật tức chết mà!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau tự trách, đồng thời trong lòng

chấn động vì Liệt Hà nói Mỹ Diễm và Phục Nan Đà có quan hệ dường như không phải nói bừa.

Tống Sư Đạo nói:

- Bọn họ không biết chân tướng sự việc nên vô tình gây nên chuyện sai lầm. Quân Tường có thể đừng nói quá sự thật lên như thế chăng?

Phó Quân Tường tức giận không kềm được nói:

- Bọn chúng làm không được thì ta nói là không được. Nể mặt Tống công tử, ta có thể cho chúng vài ngày. Chỉ cần bọn chúng từ nay đến trước lập quốc đại điển đem Ngũ Thải thạch giao ra, ta chấp nhận tuyệt không nói hai lời.

Khấu Trọng cười khổ:

- Phó cô nương có biết chúng ta thân thụ trọng thương không? Người khác không đến gây phiền toái thì chúng ta đã vỗ trán vui mừng, chứ làm sao dám đi tìm người khác để gây chuyện?

Phó Quân Tường tức giận hét lớn:

- Còn muốn hồ ngôn loạn ngữ? Họa có đồ ngốc mới tin các ngươi bị thương. Các ngươi tự lo đi, các điều kiện của ta tuyệt không thay đổi.

Dứt lời, nàng ta tức giận phất tay áo đi mất.

Còn lại năm nam nhân nhìn nhau.

Tống Sư Đạo bất lực nhún vai, ra vẻ đã làm hết cách rồi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có nỗi khổ chỉ mình biết, không nghĩ chiêu "thực thực hư hư" vốn để đối phó với Hàn Triều An lại gây ra phản tác dụng như vậy, khiến Phó Quân Tường hiểu lầm càng thêm sâu sắc.

Từ Tử Lăng thấy Kim Chính Tông cũng lộ vẻ bất lực như đồng tình với bọn gã, đồng thời tiếc cho quan hệ bọn gã với Phó Quân Tường ngày càng xấu đi.

Gã có được chút hy vọng, liền nói:

- Hai vị có thể giúp bọn ta khuyên giải Tường cô nương không? Hãy nói cho nàng hiểu rằng Bái Tử Đình có nhận được Ngũ Thải thạch cũng khó có thể thống nhất Mạt Hạt vì Đột Lợi tuyệt đối không để xảy ra tình huống này.

Kim Chính Tông thở dài:

- Đó cũng là tình huống mà chúng ta không hề muốn xảy ra. Bái Tử Đình tuy là người tinh minh nhưng đối với Phục Nan Đà lại sùng tín một cách mù quáng. Việc này vốn do Phục Nan Đà dùng Thiên Trúc Thần Toán tiên tri rằng hắn sẽ là một quân chủ nhất thống đại thảo nguyên, trong đó dấu hiệu quan trọng nhất là Ngũ Thải thạch đã thất lạc lâu nay quay trở về tay hắn. Nếu việc này thực sự xảy ra thì hậu quả thực không thể tưởng tượng được.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giờ mới hiểu được tầm quan trọng mấu chốt của Ngũ Thải thạch. Nếu như để viên đá này rơi vào tay Bái Tử Đình, hắn sẽ hoàn toàn không nghi ngờ vị trí quân chủ đã được lão thiên gia lựa chọn cho mình, vì thế có thể không biết tự lượng sức mình mà khuấy động can qua. Phân tích kỹ càng thì với Cao Ly đương nhiên là chỉ có hại.

Hàn Triều An đứng lên nói:

- Quân Tường vốn nghĩ rằng có thể đoạt được Ngũ Thải thạch lập đại công, chứ không ngờ hai người đã đem bảo thạch đó trả lại ả Mỹ Diễm. Sự thất vọng này của nàng có thể hiểu được.

Khấu Trọng thở dài:

- Tốt thôi! Để chúng ta nghĩ lại xem có biện pháp gì không!

Tạm chú thích:

Văn huyền ca tri nhã ý: nghe tiếng đàn hiểu nhã ý, ở đây có nghĩa là Khấu nghe giọng Từ liền hiểu ngầm ý của đối phương.

(

Chương 518: Long Tuyền chi chủ

Tống Sư Đạo đưa hai gã ra đến cửa, thấp giọng hỏi:

- Thương thế của các ngươi có nghiêm trọng như lời nói không?

Khấu Trọng cười khổ:

- Ta chỉ phóng đại lên chút thôi, vừa đi vừa nói được không?

Tống Sư Đạo cùng hai người Khấu, Từ đi vào Chu Tước đại nhai, theo hướng Nam môn bước đi. Hắn hỏi khẽ:

- Sao ngươi lại nói toạc ra như thế? Lại còn thêm dầu thêm dấm vào nữa.

Khấu Trọng thở dài:

- Đây là ”Không thành kế”, khiến kẻ khác cho rằng ta cố ý khuếch đại sự thật. Như vậy chúng ta mới có thể may mắn thành công.

Tống Sư Đạo hỏi:

- Là ai làm vậy?

Từ Tử Lăng đáp:

- Là Hàn Triều An cùng với phu phụ Thâm Mạt Hoàn. Nếu không phải chúng biết được định ước của bọn ta và Tường di, sao có khả năng

sắp xếp mọi việc gọn ghẽ như vậy?

Tống Sư Đạo hai mắt lấp lánh, rực lên sát khí, trầm giọng:

- Tên Hàn Triều An này do chó nuôi hay sao mà dám không coi ta ra gì! Các ngươi xem liệu Quân Tường có đồng tình với việc này không?

Khấu Trọng trầm ngâm đáp:

- Đến giờ bọn ta vẫn không rõ Hàn Triều An vì sao làm vậy? Cũng không rõ được liệu Tường di có tham dự hay đồng tình không?

Từ Tử Lăng phân tích:

- Hàn Triều An chấp nhận cung cấp địa điểm ẩn thân cho Thâm Mạt Hoàn, có thể nói là đã trọn đạo nghĩa với đôi cẩu phu phụ này, hắn không cần thiết phải hỗ trợ chúng hành thích bọn ta, trong đó ắt hẳn còn đạo lý gì đó mà chúng ta chưa rõ.

Tống Sư Đạo hừ lạnh:

- Chả cần quản là đạo lý của nhà nào, giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, các ngươi định thế nào?

Khấu Trọng nói:

- Việc cấp bách trước mắt là phải nhanh chóng hồi phục, nếu không ở Long Tuyền này dù cho nửa bước cũng không thể đi được. Nhị ca có thể giúp bọn ta âm thầm làm rõ thực hư của tên chó nuôi Hàn Triều An kia, tốt nhất là có thể biết được rõ ràng Tường di có hòa mình vào dòng nước đục cùng với bọn chúng không. Thời khắc chúng ta bình phục là lúc Hàn Triều An và bọn Thâm Mạt Hoàn đại

nạn lâm đầu

Tống Sư Đạo thở dài:

- Ta làm sao có thể rời khỏi các ngươi, khi hai người liệu thương thì cũng phải có hộ pháp chứ.

Khấu Trọng ha ha cười lớn, quàng tay ôm vai y, cười nói:

- Phương pháp liệu thương của bọn ta khác với thông thường, tại nơi náo nhiệt này cũng có thể tiến hành. Nhị ca đi cùng với bọn ta vài bước nữa rồi cứ quay về, nếu không “Không thành kế” của chúng ta khó mà linh nghiệm. Tiểu Lăng, bắt đầu liệu thương.

Từ Tử Lăng cầm tay trái của Tống Sư Đạo, cảm giác được Khấu Trọng đang tống xuất kình khí vào kinh mạch Tống Sư Đạo. Gã vội vã thu lấy rồi từ từ vận luồn chân khí mạnh mẽ kết hợp của hai người họ chạy một vòng trong kỳ kinh bách mạch và tam mạch thất luân, sau đó lại thông qua Tống Sư Đạo trả về về cơ thể Khấu Trọng, chữa trị kinh mạch tổn thương nghiêm trọng của tên hảo huynh đệ.

Tống Sư Đạo là người thiên tư trác việt, đã học hết chân truyền của Tống Khuyết, trong nháy mắt đã hiểu được sự tinh vi ảo diệu bên trong. Hắn kinh ngạc thốt lên:

- Cách trị thương của hai người đích xác chưa ai nói đến. Ài, sao các ngươi lại có thể làm được như thế nhỉ? Thì ra thương thế nặng như vậy, nhưng nhìn bên ngoài không thể nhận ra, chỉ có sắc mặt hơi kém thôi.

Chân khí trong nội thể hai người lưu chuyển qua lại, tuần hoàn liên tục, lại được hỗ trợ bởi chân khí tinh thuần thâm hậu của Tống Sư Đạo, đương nhiên so sánh với việc bọn gã thụ trọng thương tự hành

công chữa trị thì hơn gấp trăm lần.

Theo dòng người, ba người vui vẻ cười nói thoải mái như xung quanh không có ai, thong thả sải bước, hòa lẫn trong con đường dài nhiệt náo ngựa xe dập dìu.

---oOo---

Khi hai người trở lại Tứ Hợp viện, Thuật Văn chạy ra đón bọn họ, hào hển nói:

- Biệt Lặc gia vừa mới báo tin khẩn cấp về, nói bọn họ chưa tìm thấy đám thuyền đội chuyển cung tên đến Long Tuyền. Nếu đến trước hoàng hôn vẫn không có thu hoạch gì, bọn họ đành bỏ qua quay về.

Khấu Trọng cười khổ:

- Thế mới nói họa vô đơn chí, chúng ta đêm nay đến gặp Bái Tử Đình hoàn toàn bị hãm trong thế hạ phong. Nếu còn muốn tiếp tục giả bị thương, bọn ta phải làm sao để hắn không tiện ra lệnh cho mỹ nhân vệ sĩ Tông Tương Hoa tìm chúng ta động thủ quá chiêu, nếu không thì chúng ta sẽ lòi chỗ dở ra ngay.

Thuật Văn nói:

- Sự tình nói không chừng sẽ có chuyển biến.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Chúng ta có lẽ đã phạm sai lầm ở chỗ nào đó, cho nên huynh đệ Cổ Nạp Thai không tìm thấy số cung tên. Cơ hội chỉ đến một lần, bọn ta chỉ còn nước nhận thua thôi.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Trong tay bọn ta không đủ vốn. Nếu để Mã Cát cho chúng ta chuộc lại da dê thì bọn ta còn gì là thể diện.

Thuật Văn nghe thấy vẻ mặt hoang mang, ngoài ra còn có việc khác nên cáo lui rời đi.

Hai người đi tới hồ nước nóng ngồi xuống, Khấu Trọng cởi quần áo rồi cười nói:

- Nghèo cũng có thể phong lưu, đói cũng có thể sung sướng. Nghe nói Ôn Tuyền thủy có khả năng liệu thương hồi phục sinh cơ rất thần kỳ, chi bằng chúng ta ngâm mình trong nước nóng một lúc, quên đi hết thảy phiền não.

Từ Tử Lăng kinh ngạc nhìn vết thương trên ngực Khấu Trọng, nói:

- Tên tiểu tử nhà ngươi, thì ra bị thương nặng đến như vậy, thế mà vẫn cười ha hả mãi được.

Khấu Trọng thuận tay quăng áo ngoài xuống nền cỏ, vẻ mặt đau khổ nói:

- Mỗi lần cười ha hả đều phải trả giá đắt, đau đến xé nát tâm can, nhưng không chết được mà vẫn phải vượt qua. Ái! Đau quá!

Lát sau hai người ngâm mình trong làn nước ấm của Ôn Tuyền trì, chỉ nhô lên cái đầu.

Nhiệt khí tăng lên, Khấu Trọng vận khí hành công, nói:

- Nếu như Ngọc Thành cũng bày mưu tính kế hãm hại, chúng ta chắc

chắn sẽ chết. Không phải ta sợ hãi, bất quá chưa giết được Hàn Triều An và Thâm Mạt Hoàn mà chúng ta đã một mạng ô hô thì chết cũng không nhắm mắt được, ngươi thấy thế nào?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Điều ta lo lắng nhất không phải là chuyện này, mà sợ đêm nay không cách gì hoàn thành việc tốt đồng quy ư tận của Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiên. Ta dám khẳng định rằng đến trước khi mặt trời mọc ngày mai, chúng ta khó có thể động thủ cùng người khác, nếu không vết thương sẽ ngày càng trầm trọng.

Khấu Trọng nói:

- Trước khi ngâm mình vào nước nóng, ta cũng giống ngươi bi quan như vậy, nhưng bây giờ cảm giác khác hẳn, mỗi thớ thịt đều tràn trề sinh lực, tựa như vì sự biến hóa và kéo dài của sinh mệnh mà reo hò hoan hô. Hà hà! Cái này gọi là quan tâm tắc loạn, bởi vì ngươi sợ tiên tử của chúng ta đơn thân đi vào nơi nguy hiểm. Huynh đệ, vứt bỏ tạp niệm đi ngươi mới có thể phát huy hết được sự kỳ diệu của Hoán Nhật Đại Pháp.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Không ngờ ngươi ngược lại có thể nhận biết rõ ràng đến vậy. Ha ha, nói hay lắm! Bất quá cái đó chỉ chứng minh được là ta bị thương tệ hại hơn ngươi mà thôi

Khấu Trọng gật đầu:

- Tập kích ngươi là chủ lực của địch nhân nên ngươi bị thương nặng hơn ta cũng là hợp lý. Mẹ ơi! Đêm nay là một trong những đêm khó khăn nhất của chúng ta kể từ khi xuất đạo đến giờ.

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói:

- Mã Cát có khả năng chuộc tám vạn tấm da dê trở về hay không còn chưa nắm chắc, nhưng việc chúng ta đã từng vỗ ngực hứa giúp bọn thương nhân Bình Diêu lấy lại hàng hóa xem như đã hỏng. Ài, làm sao lại không thể tìm ra số cung tên kia chứ? Lẽ nào Mã Cát biết được chúng ta ở tại đó nghe lén nên cố ý nói sai vị trí đi?

Đại kế ban đầu của bọn họ là sau khi tìm thấy số cung tên kia, vừa có thể gặp Bái Tử Đình đặt điều kiện, lại vừa có thể uy hiếp Mã Cát phải nói ra bí mật của lang tặc. Bởi vì nếu số cung tên đó rơi vào tay Bái Tử Đình, Hiệt Lợi chắc chắn sẽ không buông tha Mã Cát, do đó bọn gã không sợ Mã Cát ngang ngược không nghe lời.

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Mã Cát làm sao biết được chúng ta bên cạnh nghe lén? Khả năng duy nhất có thể xảy ra là hắn nói láo với Triệu Đức Ngôn.

Từ Tử Lăng khuấy động nước trong Ôn Tuyền, liền thấy nhiệt độ trong nước tăng lên, gã nhíu mày nói:

- Mã Cát sao dám nói láo về những điều dễ bị khám phá như vậy với Hiệt Lợi? Ta đoán sự tình chỉ có thể là chúng ta bị người khác nhanh chân hơn hớt tay trên, đem cung tên đi rồi.

Khấu Trọng chấn động nói:

- Ngươi nói cũng không phải là không có lý, kẻ nào có khả năng như vậy?

Từ Tử Lăng phân tích:

- Kẻ có khả năng lấy số cung tên đó phải đáp ứng đủ ba điều kiện. Đầu tiên là phải biết được có một số hàng vận chuyển đến Long Tuyền; thứ hai là phải bố trí nhãn tuyến quan sát trải rộng, tại Long Tuyền bốn phía gió thổi cỏ động cũng không giấu được hắn; cuối cùng là phải có năng lực làm việc nặng nề này.

Khấu Trọng thở dài một hơi, nói:

- Bái Tử Đình!

Từ Tử Lăng nhắm mắt, liên tục hấp thu nhiệt khí của nước suối, kích phát lực lượng thần bí của sinh mạng trong tam mạch thất luân, chậm rãi nói:

- Việc này không phải luôn luôn là tác phong của Bái Tử Đình sao? Nếu như lang tặc đích thực là người của hắn thì việc ra tay đúng là do lang tặc làm.

Khấu Trọng gãi đầu nói:

- Lang tặc không lẽ dám cướp đồ của Mã Cát?

Từ Tử Lăng nói:

- Lang tặc không có hình dáng nhất định, bọn chúng thậm chí có thể giả thành huynh đệ Cổ Nạp Thai hay giá họa chúng ta. Ý, có người đến đây!

Có tiếng gõ cửa, Thuật Văn từ Đông sương đi ra phía trước mở cửa. Hai người định thần nhìn ra, đều không đoán ra kẻ nào lại đến viếng thăm lúc này.

Cửa mở, chỉ thấy Thuật Văn thân thể chấn động, lùi ra sau ba bước, cúi người, cung kính thi lễ nói:

- Tiểu nhân bái kiến Đại vương.

Hai người trong lòng chấn động, đưa mắt nhìn nhau. Thì ra là Bái Tử Đình long giá quang lâm.

Hơn mười người tiến vào trong Viện, dẫn đầu là một người trán rộng tai lớn, hai thùy tai rất dài, mũi sư tử, tầm vóc trung bình, dáng điệu ưu nhã như đệ tử cao môn đại tộc tại Trung Thổ. Bề ngoài của hắn có vẻ nhún nhường nhưng bên trong hàm ẩn một loại ngạo khí của cao nhân. Ngoài ra người này còn có đôi mắt cực kỳ tinh minh sâu sắc khiến người ta nhìn vào phải kinh sợ, trên mặt luôn có nét cười không đổi. Người đó tuổi khoảng trên ba mươi, chỉ với khí thế đã khiến người khác có cảm giác bá đạo. Điều quan trọng khiến người ta khó quên là trang phục bên ngoài, trên đầu đội một vương miện có tua rũ xuống, thân khoác long bào dệt từ gấm đen, thêu đầy hình rồng, tựa như là người đã thống nhất Trung Nguyên thời Chiến Quốc - Tần Thủy Hoàng Doanh Chính vừa từ lăng mộ sống lại, trở về nhân gian.

Theo sau hắn là hơn mười Long Tuyền võ sĩ, trong đó có cả mỹ nữ cận vệ trưởng Tông Tương Hoa.

Cặp mắt lanh lợi của Bái Tử Đình đảo qua, thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang ngâm mình trong hồ nước nóng ở giữa Viện, liền khoát tay ra hiệu cho những kẻ khác đứng sau lưng chờ, rồi nhanh chóng bước dài đến hồ nước, ha hả cười nói:

- Thiếu Soái và Từ huynh tha lỗi bổn Vương bảo vệ không chu đáo, để cho bọn tiểu nhân gian tà dùng thủ đoạn hèn hạ vô lễ với hai vị. Ta còn tin nhầm lời đồn là hai vị trọng thương nguy hiểm, may mắn

bây giờ tự mắt nhìn thấy hai người dung nhan vui vẻ, trong lòng đã trút được tảng đá lớn đang đè nặng.

Khấu Trọng gật đầu thi lễ, mỉm cười nói:

- Đáng ra Đại vương phải trách ta không ra cửa nghênh đón, vô lễ thất kính mới đúng.

Tiếp theo hạ thấp giọng nói:

- Đại vương có thể giúp bọn ta một việc, đem tình huống tại đây phao tin ra ngoài, rồi thêu dệt một chút về thương thế của ta và Lăng thiếu gia. Ngài cho phao tin càng nghiêm trọng càng tốt, hy vọng có thể dẫn dụ lũ hung đồ kia đến tập kích bọn ta.

Bái Tử Đình ngồi xuống bên cạnh miệng hồ, mỉm cười nói:

- Vết kiếm ở ngực Thiếu Soái chỉ cần sang phải nửa tấc, Bái Tử Đình có thể không có cơ duyên như lúc này được thấy thần thái cười nói của ngươi bàn về hư hư thật thật rồi.

Khấu Trọng chầm chậm nhẹ nhàng xoa bóp miệng vết thương, cười khổ nói:

- Nói thẳng nhé, một kiếm này chút nữa đã lấy mạng ta, bây giờ cũng khiến ta đau đớn khôn cùng. Nhưng chính kiếm này cũng khơi dậy ý chí chiến đấu của ta, bị thương có cách đánh của bị thương. Đây có thể là giai đoạn tu luyện tinh diệu nhất, sau này nghĩ lại chắc sẽ cảm thấy thú vị vô cùng

Từ Tử Lăng trong lòng khen thầm, Khấu Trọng càng ngày càng có phong phạm của bậc cao thủ, Bái Tử Đình lại càng là một đối thủ không thể xem thường. Hai người vừa gặp nhau lập tức khẩu chiến,

kẻ tiến người lui, sự hung hiểm bên trong so với quyết đấu sinh tử bằng đao thương chỉ có hơn chứ không kém. Nếu như để Bái Tử Đình khám phá ra hư thực của gã và Khấu Trọng, bọn họ có thể sẽ không có khả năng nhìn thấy mặt trời trên thảo nguyên ngày mai.

Bái Tử Đình vỗ tay khen:

- Nói hay lắm! Trên đại thảo nguyên này, nguy hiểm nhất là sói bị thương.

Tiếp sau đó khuôn mặt sa sầm, hừ lạnh nói:

- Thực sự là kẻ nào làm? Là thần thánh phương nào dám đến địa bàn của Bái Tử Đình ta làm loạn?

Đến khi hắn nói đến câu này, thần thái kiêu ngạo, có cái khí thế của bậc quân chủ, âm thanh vang vọng hư không, vút tận trời cao.

Khấu Trọng song mục tinh mang đại thịnh, lạnh nhạt nói:

- Chỉ là việc nhỏ, không dám làm phiền Đại vương. Nếu bọn giặc cỏ đó có thể khoái hoạt sống qua đêm nay, hai chữ Khấu Trọng của ta có thể viết ngược lại.

Nói xong nhìn Bái Tử Đình, vừa đúng lúc hắn cũng nhìn gã. Khấu Trọng nhìn thẳng vào mắt hắn, một ly không kém.

Bái Tử Đình thân thể khẽ run, có chút muốn lảng tránh ánh mắt như điện xạ của Khấu Trọng, gật đầu nói:

- Thiếu Soái thân thể tuy bị thương nhưng lòng tin một chút cũng không bị tổn hại. Trước đây vô luận kẻ nào trước mặt ta nói hai vị tài giỏi thế nào, nhân gian ít thấy ra sao, thì ta cũng chỉ cho rằng người

ta nói quá lên. Bây giờ mới biết trong thiên hạ thực sự có những nhân vật như hai vị. Bái Tử Đình đêm nay thiết yến tiệc tẩy trần các vị, hai vị không vì bận đi giết người mà từ chối chứ?

Từ Tử Lăng trong lòng dậy sóng, ngầm tán thưởng chiêu số của Khấu Trọng. Chỉ có quên đi sinh tử, Khấu Trọng mới có thể dùng khí thế tinh thần dần dần chế phục Bái Tử Đình, khiến hắn rơi vào thế hạ phong. Hai người vừa gặp đã đọ sức với nhau, luôn tìm điểm yếu của đối phương xoáy vào, bên ngoài có vẻ cả hai đều khách khí giữ lễ, sự thật là tiếu lý tàng đao, một ly không nhường.

Bái Tử Đình từng bước bức bách. Đến khi nhãn thần của Khấu Trọng về thời gian và giác độ chính xác không sai một ly đón được nhãn thần xạ ra của Bái Tử Đình thì mới khiến hắn rơi vào thế hạ phong. Cái đó giống như đã phá được chiêu số của Bái Tử Đình, nắm bắt được những điều hắn đang che giấu.

Bất quá Bái Tử Đình không phải là đèn khô hết dầu. Hắn chuyển sang đề cập tới buổi yến hội đêm nay, lấy thủ làm công, xem phản ứng của Khấu Trọng thế nào.

Từ Tử Lăng xen vào:

- Hai ta sao có thể phụ nhã ý của Đại vương. Đêm nay tất nhiên sẽ phó hội.

Ánh mắt Bái Tử Đình quay sang nhìn gã, đoạn lùi về phía sau thi lễ nói:

- Vậy Bái Tử Đình ta không quấy nhiễu sự thanh tĩnh của hai người nữa, đêm nay xin đợi hai vị đại giá quang lâm.

---oOo---

Khấu Trọng nhãn thần tỏ vẻ mỏi mệt, nhìn theo Bái Tử Đình rời ra đại môn, chán nản nói:

- Hắn chỉ cần ở lại thêm chút nữa, khẳng định ta không thể duy trì thêm được. Khí thế của hắn mạnh mẽ như muốn chế trụ ta, không chừng một hai câu không hợp là hạ thủ giết quách bọn ta. May mắn là hắn từ đầu đến cuối không thể dò ra hư thực của ta. Thật là kỳ quái! Vì sao hắn không đề cập tới Ngũ Thải thạch? Hay là đã biết được vị Mỹ Diễm phu nhân mê người kia đã thu hồi bảo thạch rồi?

Từ Tử Lăng tay phải nắm lấy tay trái của Khấu Trọng, hai luồng chân khí cùng nguồn nhưng khác nhau lập tức giao hòa lưu thông khắp kinh mạch. Gã suy tư nói:

- Ta thủy chung vẫn không nghĩ Mỹ Diễm Phu nhân lại là kẻ như Liệt Hà nói, cho nên không thể nhanh chóng kết luận như vậy.

Sau đó thở dài:

- Ta hiểu được ngươi vừa rồi không thể không ngụy trang, nhưng nói những lời chắc chắn vậy, ngươi không sợ sau này khó có thể thực hiện à?

Khấu Trọng song mục lộ xuất tinh quang, hồi phục tinh thần, nói:

- Ta cũng không hề có ý khoa trương, mà là trong đầu thực sự nghĩ như vậy. Cũng như ta nói thụ thương thì có chiến lược chiến đấu lúc bị thương. Giả như chúng ta ở tình huống kém thế phản kích thành công, làm thịt Thâm Mạt Hoàn, cái cảm giác thành công này thật làm chấn động lòng người.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Sự thật thương thế của ngươi chỉ nhẹ hơn ta một chút thôi. Nếu phải toàn lực xuất thủ, miệng vết thương mới liền tất nhiên sẽ vỡ ra. Đổ máu một lần nữa chúng ta sẽ không chịu nổi đâu, huống chi trong cơ thể bọn ta cũng không còn lại nhiều máu.

Khấu Trọng nói:

- Thế ta mới nói là bị thương thì có cách đánh lúc bị thương. Phải biết rằng đây là địa phương của người khác, chúng ta hai con rồng lạc, liên tục bị động, muốn chạy không thể chạy, tránh cũng không thể tránh. Sách lược hư hư thật thật đó chỉ có thể kéo dài được một thời gian. Nếu để địch nhân phát hiện chúng ta là hai con rùa rụt đầu không ra, chỉ cần dùng mưu thăm dò, chúng ta sẽ lộ nguyên hình. Cho nên giả quỷ thì giả tới cùng, chỉ còn cách tự nhận mình không bị thương mới có thể tìm sự sống trong cái chết.

Rồi nhỏ giọng nói:

- Không chừng Chúc Ngọc Nghiên hiểu được chúng ta hiện tại dễ bị làm thịt như vậy, mất đi giá trị lợi dụng, liền thuận tay trừ khử hai tên tâm phúc chi họa của Âm Quý phái. Đã không còn hữu dụng thì lưu lại để làm chi?

Từ Tử Lăng gật đầu tán đồng:

- Rất có đạo lý. Khẩu khí của ngươi tựa hồ đã nghĩ ra cách đánh đấm khi bị thương, sao không nói ta nghe?

Khấu Trọng nói:

- Qua một hồi liệu trị, thương thế kinh mạch của chúng ta càng giảm, chỉ còn vấn đề là thân thể chúng ta bị di chứng của việc mất máu

nghiêm trọng. Thế nên chỉ cần ngoại thương không tăng thêm hay bị đổ máu, chúng ta thi triển bản lĩnh tá lực đả lực thì không phải là không thể cự địch được.

Từ Tử Lăng nói:

- Ngươi cứ nói đảo lộn nặng nhẹ, sự thật là bất kỳ động tác mạnh nào ta cũng chịu đựng không nổi.

Khấu Trọng giải thích:

- Cái này gọi là cùng tắc biến, biến tắc thông, một người thì không được, nhưng hai người cùng làm thì lại là chuyện khác.

Từ Tử Lăng sốt ruột:

- Nói cụ thể hơn đi

Khấu Trọng ghé vào tai hắn nói:

- Linh cảm đến từ Ôn Tuyền trì này. Vào lúc ta nhanh chóng vận công chống Bái Tử Đình, sức nóng của nước đã làm cho nỗi đau cùng cực khi ta vận công giảm đi rất nhiều, khiến cho thân thể ta duy trì sức sống, khí huyết vận chuyển sảng khoái tuyệt vời, cũng khiến Bái Tử Đình không khám phá được hư thực của ta. Trường Sinh khí của ngươi sức nóng còn hơn cả nước Ôn Tuyền, đối với ta trợ lực cao gấp trăm lần. Chỉ cần khi chiến đấu thì ngươi dùng Trường Sinh khí hỗ trợ, để kẻ bị thương nhẹ hơn là ta động thủ, khẳng định có thể khiến cho kẻ khác vô cùng kinh ngạc.

Từ Tử Lăng chấn động nói:

- Đó quả là phương pháp tuyệt vời sau khi bị thương. Vấn đề duy

nhất là dưới tình huống quần chiến, ta tự mình còn lo chưa xong, chỉ e không có dư lực để hỗ trợ ngươi.

Khấu Trọng nói:

- Thế nên cần phối hợp chủ động tấn công, khiến địch nhân không thể hình thành thế quần công. Ha ha, nghĩ xem, nếu bọn ta giết được Thâm Mạt Hoàn, còn ai dám nghĩ bọn ta trọng thương đến mức không thể động thủ? Nếu không Thạch Chi Hiên là kẻ đầu tiên không buông tha chúng ta. Lão sẽ tận lực thu thập hai tên tiểu tử bọn ta, sau đó thong dong đối phó Chúc Ngọc Nghiên.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Thì ra ngươi thật sự muốn đi giết Thâm Mạt Hoàn.

Khấu Trọng buông tay hắn ra, bò lên bờ hồ, cười nói:

- Thiếu soái Khấu Trọng có bao giờ nói mà không tính toán không? Thần trí tên tiểu tử nhà ngươi để hết ở chỗ Sư Phi Huyên rồi nên không còn tỉnh táo. Nhanh chóng tỉnh lại nghĩ xem làm thế nào để bắt được tiểu tử Thâm Mạt Hoàn, đây là phương pháp bảo mệnh duy nhất. Đi thôi, đã đến lúc đi gặp Ngọc Thành rồi.

(

Chương 519: Địch cũng là bạn

Hai gã bước qua cổng ra đường.

Bầu trời sau cơn mưa to u u ám ám, đường sá trơn ướt, nhiều chỗ trũng trên đường vẫn còn đọng nước, hiển nhiên hệ thống thoát nước của Long Tuyền, nơi giống với thành Trường An vẫn chưa hoàn thiện.

Từ Tử Lăng phát sinh cảm ứng, trên mặt hiện ra nụ cười nhàn nhã. Thật ra, các vết thương lớn nhỏ trên mình gã vẫn còn đang rất đau, quả thật rất khó chịu. Gã nhỏ giọng nói:

- Có kẻ theo dõi. Trong đám khất cái lưu lãng bên kia đường, có kẻ vừa liếc qua bọn ta một cái rồi lập tức cúi đầu lẩn đi. Ngoài ra, còn có hai toán khác, toán thứ nhất đang ngồi ở bàn đầu tiên bên trái trong thực điếm đối diện, toán thứ hai ẩn trong xe ngựa bên đường phía trái, chỉ là không biết có bao nhiêu người.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Ngươi càng lúc càng lợi hại! Ta chỉ nhìn ra bọn ba tên khốn kiếp đang theo dõi chúng ta trong thực điếm. Đó chẳng phải là tiện nghi đưa tới trước mặt sao. Bọn ta hãy dùng toán thứ nhất để khai đao, trừng phạt chúng để thị uy và dọa khiếp toán thứ hai. Nếu không chỉ sợ không còn mạng mà đi gặp Ngọc Thành.

Từ Tử Lăng đặt tay lên bờ vai rộng của Khấu Trọng, theo gã qua đường đi về phía hán tử quần áo lam lũ đầu đội mũ kéo thấp xuống che kín mặt mày.

Khấu Trọng cười nói:

- Phải tìm phương pháp dụ Thâm Mạt Hoàn xuất hiện, sau đó dùng Diệt Nhật cung một tiễn đoạt lấy cẩu mệnh của hắn. Phi Vân cung khi đó sẽ thành của ngươi.

Từ Tử Lăng hơi xẵng giọng đáp:

- Phi Vân cung của hắn đã nhiễm bao nhiêu huyết tanh của những người vô tội, là vật bất tường. Tốt nhất trả lại cho Tiễn Đại sư để ông ta đem tới bên phần mộ của vong thê mà đốt đi bái tế là hay nhất.

Hai gã dừng lại trước mặt hán tử khất cái. Khấu Trọng lấy từ trong áo ra một đồng tiền bằng thiếc được dùng ở Long Tuyền như tiền đúc bằng đồng của Tùy triều ném ra. Đồng tiền quay tròn, rơi vào chiếc bát đất xin tiền của tên khất cát, nhưng vẫn còn chuyển động một lúc mới dừng lại, phát ra âm thanh rõ rệt khi chạm vào đáy bát.

Hán tử khất cái sợ bị khám phá ngụy trang, không dám ngửng đầu lên, đưa tay lấy đồng tiền, khàn giọng dùng tiếng Hán nói:

- Đa tạ hai vị nhân gia!

Khi đầu ngón tay tên khất cái vừa chạm vào đồng tiền, một cước như nhanh như chậm của Khấu Trọng cũng đưa ra hắn đạp xuống mu bàn tay hắn.

Từ Tử Lăng từ bàn tay đặt trên vai Khấu Trọng tống xuất chân khí vào, lấy đao mổ trâu dùng vào việc nhỏ, giúp gã chiếu cố đến vết thương nghiêm trọng trước ngực. Bằng không khi Khấu Trọng vọng động chân khí, miệng vết thương không vỡ ra mới là kỳ lạ.

Hán tử khất cái vốn nghĩ rụt tay về, nhưng lại phát giác khi chân khí của Khấu Trọng ập tới, bàn tay vốn linh hoạt của hắn như bị ngàn cân đá lớn đè lên, không thể di chuyển.

Hắn hồn phi phách tán, bàn tay bị Khấu Trọng giẫm chặt lên.

Tay còn lại của tên khất cái theo phản xạ tự nhiên đánh mạnh vào ống chân Khấu Trọng. Chân khí Khấu Trọng xuất ra, theo mạch chân thâm nhập vào cơ thể hắn làm cánh tay kia vừa đưa ra nửa chừng đã rũ xuống.

Người này ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa mang vẻ hung tàn lại vừa có nét kinh hoảng. Hắn vùng mạnh, nhưng không ngờ vẫn không thể thoát ra, đau như bị đâm tim xé phổi, thái dương đổ đầy mồ hôi lạnh, xương bàn tay như muốn gãy nát.

Khấu Trọng không chỉ đối với sự thống khổ của hắn không có động tĩnh gì, thậm chí còn tỏ vẻ như hoàn toàn không biết được chân mình đang đạp lên bàn tay hắn. Gã như không có chuyện gì, nhìn vào nơi đầu vai, cười cười với Từ Tử Lăng:

- Người ta nói “thập chỉ thống liên tâm”*. Giả như bàn tay bị hủy đi, không phải là sự đau đớn thấu tận tim đó sẽ được giải quyết triệt để hay sao? Nhiều lắm thì “ngũ chỉ thống liên tâm” cũng không thảm bằng “thập chỉ”.

Từ Tử Lăng có điểm bất nhẫn, nhìn hán tử khất cái nói:

- Bọn ta hỏi ngươi mấy câu. Nếu như ngươi cứ theo sự thật mà đáp, bọn ta sẽ lập tức tha ngươi, bảo đảm tay chân ngươi vẫn vẹn toàn.

Hai gã bề ngoài thì như nói qua nói lại bình thường, nhưng thật ra đang đồng tâm thi triển chiến lược tâm lý, một xướng một hòa, tầng

tầng lớp lớp áp đảo nhằm hủy ý chí đề kháng của đối phương.

Khấu Trọng làm như bây giờ mới thấy hán tử, ra vẻ định thần nhìn lại hắn rồi kêu lên:

- Côn Trực Hoang ở đây sao? Có dịp nhất định ta sẽ cùng hắn ngồi xuống thưởng thức mễ tửu, đàm luận tình thế hiện nay.

Hán tử kia thần hồn chấn động, hiện rõ sự kinh hãi khi bị Khấu Trọng nhìn rõ chân tướng.

Chỉ có Từ Tử Lăng là hiểu được Khấu Trọng tối đa cũng chỉ có năm phần chắc chắn chế địch, nhưng tên tiểu tử này giống như Tỉnh Trung Nguyệt của gã, đã rất khéo léo xuất kỳ chế thắng, đảm lược đến bất ngờ, lời nói ra như đã nắm chắc cả mười phần.

Trước tiên bọn gã bằng vào khẩu âm không thuần chánh của hán tử khất cái mà phát hiện ra hắn chính là người Khiết Đan. Kế đó, tiếp tục suy đoán chư tộc Khiết Đan không ai không sợ Đột Lợi, chỉ có A Bảo Giáp là dám bán đứng Đột Lợi, ở bên ngoài Hoa Lâm đã cùng Thâm Mạt Hoàn và Thiết Phất Do phục kích bọn gã. Côn Trực Hoang chính là tướng lĩnh thủ hạ của A Bảo Giáp phụ trách việc này. Người này do hắn phái tới dò thám bọn gã, là việc thuận theo lý lẽ.

Chân Khấu Trọng đang đạp trên bàn tay tên do thám người Khiết Đan hoàn toàn lơi lỏng. Người này bàn tay đã khôi phục tự do, nhưng lại không dám rút về, thần sắc sợ hãi từ song mục của hắn lộ ra, hiển thị khả năng tự khống chế và phòng vệ của hắn đã gần như sụp đổ.

Khấu Trọng cười lớn:

- Là hán tử thì chỉ cần đáp phải hay không phải, miễn sao là lời thẳng

thắn, thay ta gửi lời hỏi thăm tới Côn Trực Hoang.

Người này càng không dám kéo bàn tay từ dưới chân Khấu Trọng về, chỉ gật đầu đáp:

- Phải!

Khấu Trọng nhấc chân, vỗ vỗ vào đầu vai của hắn rồi tiếp lời:

- Sớm nói thì có phải tốt hơn không?

----oOo----

Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng trở lại đại nhai, nhằm thẳng toán người nơi thực điếm đi tới. Gã nhỏ giọng nói:

- Ta cảm giác có đôi phần giống như trở lại khoảng thời gian khó quên ở Dương Châu, bản lĩnh chưa thành, chỉ đành dựa vào mấy trò trộm gà bắt chó để qua ngày.

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Mấy trò trộm gà bắt chó đó với ta không có liên quan gì. Ta vốn chỉ là một thằng nhỏ ăn cắp.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Tự cho mình là thanh cao sợ đã biến thành căn bệnh lâu năm của ngươi. Ta là người thật thà, thấy sao nói vậy, chớ vì thế mà trách ta.

Từ Tử Lăng nhịn không nổi cười phá lên:

- Căn bệnh lâu năm tự cho mình là thanh cao? Nói cho cùng thì cũng

chỉ vì ta không chịu giúp ngươi tranh đoạt thiên hạ. Còn nói là huynh đệ! Mỗi người một chí, ta không đổ lỗi cho ngươi, bởi vì ta hiểu và tôn trọng chí hướng của người khác.

Khấu Trọng cười khoát đạt:

- Nhân có chút thời gian, chi bằng bọn ta đi kiếm Phi Huyên ở Thánh Quang tự, chỉ có trước mặt tiên tử nàng thì Lăng thiếu gia ngươi mới hiển lộ cái bản mặt thật.

Hai gã dừng lại bên ngoài thực điếm, nhìn vào bên trong. Ba tráng hán ngoại tộc ngồi ở bàn thứ nhất gần cửa bị khí thế tiến lại của bọn gã uy hiếp, tất cả đều lẩn tránh không dám nhìn thẳng vào mục quang Khấu Từ.

Từ Tử Lăng mục quang dừng lại nơi vết xăm trên mu bàn tay của một trong ba người, trong lòng thầm chấn động, hỏi:

- Thôi Vọng khỏe chứ?

Ba tráng hán đồng thời run lên, tuy là khẽ đến mức khó thấy được, nhưng cũng không thể qua mắt hai người bọn gã. Khấu Từ thầm kêu đáng tiếc, nhân vì nếu có thể ngầm theo gót bọn này, có nhiều khả năng tìm ra sào huyệt của Thôi Vọng. Hiện tại hai gã đúng là lực bất tòng tâm.

Một người trong bọn họ đáp:

- Từ gia chắc đã hiểu lầm. Bọn ta là thủ hạ của Liệt gia, ngày đó tại Hoa Lâm đã từ xa nhìn thấy hai vị đại gia.

Hai gã chẳng thể hoài nghi gì được, chỉ có nguời ở Trung Thổ lâu ngày, mới có thể nói Hán ngữ như người Hán được, vả lại giọng nói

này còn mang khẩu âm vùng Đông Bắc.

Một hán tử Hồi Hột khác nói tiếp:

- Liệt gia kêu bọn ta đợi ở đây chờ phân phó của hai vị nhân gia.

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Khỏi nói lời dư thừa, tam vị huynh đài, mời!

Ba người bọn họ đưa mắt nhìn nhau một cái, tiếp đó như được hoàng ân đại xá, nhanh chóng lủi đi.

Khấu Trọng huých tay ra hiệu cho Từ Tử Lăng nhìn trở lại phía đường lớn, nơi cỗ xe ngựa khả nghi đang rời đi. Khấu Trọng hồ hởi nói:

- Đây có thể nói là thu hoạch ngoài dự tính, ngươi có nghĩ vậy không?

Từ Tử Lăng trầm tư đáp:

- Thủ hạ của Thôi Vọng liệu có khả năng cũng là thủ hạ của Liệt Hà không? Bọn ta sau một hồi chuyển qua chuyển lại cuối cùng cũng quay về điểm bắt đầu, Hứa Khai Sơn chính là nhân vật trọng yếu của Đại Minh tôn giáo, là nhân vật giật dây ở phía sau bọn lang tặc.

Khấu Trọng hưng phấn nói:

- Chỉ cần chứng thật được Liệt Hà và bọn lang tặc có quan hệ, bọn ta có thể công nhiên tìm hắn để tế cờ. Hắc! Đúng là tính toán lấy tư làm công, bất quá cổ nhân nói rằng mọi việc đều lấy kết quả làm trọng, nói tóm lại thì vì thế trừ hại là xong.

Từ Tử Lăng cười cười nói tiếp:

- Vô luận ở Trung Thổ hay Tái Ngoại, tất cả đều phải nói lý lẽ. Một ngày ngươi còn chưa có tội chứng rõ rệt, nếu chỉ bằng những nghi ngờ thì sẽ khó mà hạch tội Liệt Hà.

Hai gã bước rẽ sang một đường ngang, hướng tới Chu Tước đại nhai ở phía trước.

Khấu Trọng nhỏ giọng hỏi:

- Còn có tên ngốc nào theo dõi nữa không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Ta không cảm ứng thấy.

Khấu Trọng trầm ngâm:

- Ta nghĩ ra một phương pháp sát tử Thâm Mạt Hoàn, nhưng không biết có khả năng thực hiện không.

Từ Tử Lăng từ từ đáp:

- Tiểu đệ rửa tai lắng nghe.

Khấu Trọng thản nhiên đáp:

- Có hai giả thiết mà nếu chúng là sự thật thì đại kế giết kẻ gian của ta sẽ có khả năng thi hành. Thứ nhất là Mỹ Diễm phu nhân bí mật bảo lưu Ngũ Thải thạch, không giao cho Phục Nan Đà hoặc Bái Tử Đình. Còn điều thứ hai là Thâm Mạt Hoàn muốn đến cướp Ngũ Thải

thạch. Chỉ cần hai điều này, bọn ta có thể dùng Mỹ Diễm làm mồi, dụ Thâm Mạt Hoàn lộ diện, rồi dùng Diệt Nhật Cung ban cho hắn cái chết.

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Mỹ Diễm và bọn ta không phải thân thích, sao lại nghe theo phân phó của bọn ta? Vả lại bọn ta căn bản không biết ả đang tàng thân nơi nào. Lần theo Quản Bình cũng không hữu dụng, hắn tuyệt không trực tiếp tới tìm nàng ta.

----oOo----

Chỉ còn vượt qua hai lối rẽ nữa là tới Chu Tước đại nhai. Trên đường người xe qua lại đã nhiều hơn, không khí thật nhiệt náo.

Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng đi vào một trong hai ngõ đó, rồi dừng lại. Lúc này nếu như có kẻ theo dõi đuổi theo, khẳng định không thể qua nổi mắt bọn gã. Khấu Trọng cười nhẹ:

- Những chuyện khác ta sẽ tìm hiểu thật kỹ, ngươi trước tiên nói xem hai tình huống đó có khả năng xảy ra hay không?

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Rất khó nói, thật rất khó nói.

Khấu Trọng bật cười:

- Có gì mà khó nào? Tìm Mỹ Diễm hỏi cho minh bạch không phải là xong sao. Giả như Mỹ Diễm vẫn giữ Ngũ Thải thạch, điều đó thể hiện nàng tịnh không phải vì Bái Tử Đình hoặc Phục Nan Đà mà thu hồi vật này, và như vậy có nghĩa là vì chính bản thân nàng. Nếu thật tình

như vậy, ta có bảy tám phần nắm chắc có thể thuyết phục nàng “câu cá lớn”.

Từ Tử Lăng nói:

- Tối nay còn có việc xuất hiện của Thạch Chi Hiên, đây chính là vấn đề khiến người ta đau đầu. Bọn ta ứng phó chuyện này còn chưa xong, hơn nữa tự thân khó giữ, ngươi lại còn muốn phân thân lo việc gần như không có khả năng. Tính ra không phải là quá hoang tưởng hoặc là không tự lượng sức sao.

Khấu Trọng phủ nhận:

- Ta chỉ là luôn mạnh mẽ nhìn về phía trước. Kẻ nào dám đả thương hảo huynh đệ Từ Tử Lăng, Khấu Trọng ta tuyệt sẽ không tha cho hắn. Hơn nữa chính vì bọn Thâm Mạt Hoàn không thể tưởng tượng nổi bọn ta đang ở thế yếu lại chủ động phản công, rất hợp với đạo lý xuất kỳ chế thắng. Ngươi phải ủng hộ ta đó.

Từ Tử Lăng trong lòng cảm động, hiểu rõ việc bọn hắn bị thương nghiêm trọng đã khiến Khấu Trọng thật sự nổi giận, bất chấp tất cả tiến hành phản kích, bèn gật đầu nói:

- Được rồi! Ta sẽ tìm cách để giúp ngươi.

---oOo---

Chợt nghe tiếng vó ngựa gấp gáp từ xa tiến lại. Một kỵ sĩ như gió vượt qua ngay đầu ngõ, nhưng ngay lập tức quay lại, vội vã xuống ngựa, thở ra nói:

- Cuối cùng cũng tìm được hai vị lão huynh.

Thì ra là Khả Đạt Chí, thanh niên cao thủ Đột Quyết tề danh cùng Bạt Phong Hàn.

Khấu Trọng cười nói:

- Người không phải vì nghe thấy bọn ta thân thụ trọng thương nên đuổi theo giết bọn ta đấy chứ!

Khả Đạt Chí dắt ngựa tiến lại trước mặt hai gã, đầu tiên hướng về phía Từ Tử Lăng chào một tiếng, rồi nhìn cả hai từ trên xuống dưới, kinh ngạc nói:

- Nhìn bề ngoài thì không thể biết được, chỉ có màu da hơi tái. Bất quá Bái Tử Đình nói Thiếu Soái ngực trúng một kiếm, thiếu chút nữa đã bị đoạt mạng. Rốt cuộc là ai đã làm chuyện này?

Khấu Trọng hắng giọng đáp:

- Là hảo sự của Thâm Mạt Hoàn và Hàn Triều An. Con bà nó, nổi hận này ta nuốt không nổi.

Khả Đạt Chí gật đầu:

- Ta nghe được việc hành thích hèn hạ vô sỉ như vậy cũng đoán ra đó là Thâm Mạt Hoàn, Thiếu Soái có chỗ nào sử dụng được tiểu đệ, xin cứ phân phó. Ta nhìn Hàn Triều An tiểu tử đó cũng không thuận mắt.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Vợ chồng Thâm Mạt Hoàn không phải luôn vì Đại hãn của các người hành sự sao, Khả huynh không sợ Đại hãn không cao hứng à?

Khả Đạt Chí hừ lạnh:

- Chỉ nhìn hắn tranh đoạt Ngũ Thải thạch, rồi lại cùng Hàn Triều An âm thầm cấu kết, hai vị chắc cũng hiểu được hắn là loại gì rồi.

Rồi hắn khẽ mỉm cười rồi tiếp:

- Chi bằng sớm thỏa thuận nhé? Tại Long Tuyền này bọn ta là bạn hữu kề vai tác chiến.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng người này liếc người kia, đúng là ngoài ý nghĩ của cả hai, đồng cảm giác kỳ quái bạn thù khó phân biệt.

Khấu Trọng đợi một nhóm ba người dân thường đi qua, đưa mắt nhìn người ngựa qua lại ngoài đại nhai, trầm giọng nói:

- Bọn ta quyết sát tử Thâm Mạt Hoàn, Khả huynh có thấy hứng thú không?

Khả Đạt Chí hồ hởi đáp:

- Không dám nói dối hai vị, tiểu đệ vừa mới tiếp được chỉ thị là không được để cho Thâm Mạt Hoàn còn mạng trở về Qua Bích, hai vị nói ta có cảm thấy hứng thú không?

Hai gã trong lòng đồng thời chấn động, sóng lòng nổi lên cuồn cuộn.

Giết chết Thâm Mạt Hoàn có thể là một trong những điều kiện hòa đàm của Đột Lợi, nhưng có nhiều khả năng là ý tứ của Hiệt Lợi, vì sự thật đây chính là thượng thượng chi sách “nhất thạch nhị điểu”.

Giá trị lợi dụng của phu phụ Thâm Mạt Hoàn, nếu như Hiệt Lợi và

Đột Lợi hoà hảo trở lại, biến thành càng lúc càng thấp.

Chim hết thì bẻ cung, thỏ hết chó săn cũng thịt. Ác danh lang sói của phu phụ Thâm Mạt Hoàn khẳng định đối với Hiệt Lợi lợi bất cập hại, làm giảm uy tín của hắn tại đại thảo nguyên. Xử tử bọn chúng, không những có thể biểu lộ thành ý với Đột Lợi, lại có khả năng xây dựng lại uy tín trước chư tộc.

Lợi hại hơn hết là không để cho huynh đệ Cổ Nạp Thai, vốn càng lúc càng gần đến mục tiêu, độc chiếm lấy danh vọng sát tử Thâm Mạt Hoàn.

Nghĩ sâu thêm một chút, Hiệt Lợi sau thất bại tại Bôn Lang Nguyên, liền toàn diện cải biến sách lược, dụng kế “gần thân xa đánh”. Trước hết lão đoàn kết các lực lượng đang có trên đại thảo nguyên, sau đó tổ chức thành liên quân, toàn lực tiến về phía Nam xâm phạm Trung Nguyên, vừa giương khẩu hiệu đẹp đẽ là đánh Lý Thế Dân, lại có thể nói với Đột Lợi là có ý định “giúp huynh đệ Khấu Trọng của hắn đoạt thiên hạ”.

Có thể đưa ra quyết đoán thuận theo thời thế như vậy, chẳng trách Hiệt Lợi có khả năng trở thành bá chủ đại thảo nguyên.

Những ý niệm đó lướt nhanh qua trí não hai người, vừa tự nhiên vừa rõ ràng.

Khấu Trọng thầm hít một hơi, việc giết Thâm Mạt Hoàn đã ở vào thế tất thành, tạm thời phải bỏ qua tất cả, làm xong chuyện này mới tính đến những chuyện khác, gật đầu nói:

- Tốt! Khả huynh là người nhất ngôn cửu đỉnh, ta tin tưởng ngươi.

Khả Đạt Chí nghiêm mặt:

- Khả Đạt Chí tuyệt không phụ lòng tin tưởng của Thiếu soái, việc này nên tiến hành như thế nào?

Khấu Trọng hỏi lại:

- Bái Tử Đình có hiểu được quan hệ hiện tại giữa bọn ta và Khả huynh không?

Khả Đạt Chí cười đáp:

- Chuyện bí mật khó có người tin nổi này, tiểu đệ làm sao dám tiết lộ. Mới vừa rồi lão kiếm ta nói chuyện, cố ý tiết lộ cho ta biết các người thụ trọng thương, là âm mưu mượn đao giết người.

Khấu Trọng chửi thầm trong bụng, đoán ra Bái Tử Đình đối với việc chú cháu Hiệt Lợi, Đột Lợi đã hòa hoãn vẫn còn chưa biết.

Gã chậm rãi hỏi tiếp:

- Bái Tử Đình có đề cập tới Ngũ Thải thạch không?

Khả Đạt Chí trả lời:

- Đó chính là vọng tưởng mà ngay cả trong mơ lão cũng nghĩ tới, sao có thể không đề cập tới. Đối với việc Thiếu Soái vừa rồi không lập tức đưa Ngũ Thải thạch tới, Bái Tử Đình rõ ràng không vừa ý, nhưng nói cho cùng thì lão cũng không hy vọng ta giết xong bọn ngươi rồi tự mình nuốt lấy Ngũ Thải thạch.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng một phen đổ mồ hôi lạnh, hiểu ra trước đây khi ở Tứ Hợp viện Bái Tử Đình thực đã có cái tâm giết người đoạt thạch, chỉ là không biết được hư thực của Khấu Trọng, lại còn

cố kỵ đối với quan hệ giữa Đột Lợi và bọn gã, nên không dám khinh cử vọng động.

Từ Tử Lăng cũng nhập cuộc:

- Phục Nan Đà có phản ứng gì không?

Khả Đạt Chí lắc đầu:

- Từ khi tới Long Tuyền ta vẫn chưa gặp qua hắn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lấy làm ngạc nhiên.

Khả Đạt Chí hạ thấp giọng nói:

- Phục Nan Đà hành sự luôn quỷ bí mạc trắc, Thiên Trúc Ma Công của hắn nghe nói đã đạt tới hóa cảnh đăng phong tạo cực, nếu không kẻ kiêu ngạo bất thuần như Bái Tử Đình đã chẳng tôn hắn làm quốc sư, nghe theo kế sách của hắn mà làm. Cái kế mọn dùng đao của ta để giết hai vị, rất có khả năng là do hắn nghĩ ra.

Khấu Trọng nói:

- Tin tức của Khả huynh thật rất có ích, ít nhất cũng giúp bọn ta biết được Ngũ Thải thạch hiện vẫn chưa lọt vào tay Bái Tử Đình. Đại kế giết Thâm Mạt Hoàn của bọn ta có khả năng y như đã định mà tiến hành.

Khả Đạt Chí ngẩn ra hỏi:

- Ngũ Thải thạch không ở trong tay các người sao?

Khấu Trọng giải thích một hồi, rồi nói:

- Mỹ Diễm chính là một nhân vật quan trọng trong việc bọn ta đối phó Thâm Mạt Hoàn với tên tiểu tử xấu xa Liệt Hà. Tạm thời hãy tha cho cái mạng chó của họ Liệt thêm vài ngày nữa. Khả huynh có cách nào tìm ra được Mỹ Diễm đang trú tại nơi nào không? Bọn ta thỏa thuận công việc xong sẽ ước định thời gian địa điểm gặp lại nhau.

Khả Đạt Chí ngang nhiên đáp:

- Chuyện ấy cứ giao cho ta, sự thật thì ta đối với nàng ta vẫn có lưu tâm, vì thế đây chỉ là việc dễ dàng như nhấc tay mà thôi.

Từ Tử Lăng đột nhiên hỏi:

- Khả huynh có phải rất thân với Đỗ Hưng không?

Khả Đạt Chí ngạc nhiên nhìn Từ Tử Lăng, như muốn từ sắc mặt của gã mà khám phá suy nghĩ bên trong, rồi gật đầu đáp:

- Có thể nói là như thế, ài! Ta đúng là có nửa điểm chưa nói thật! Ta và hắn giao tình quả sâu sắc, vì trước khi ta được như ngày hôm nay, hắn đã từng chiếu cố và cũng chính hắn đã tiến cử tiểu đệ với Đại hãn. Hắc! Không hiểu thế nào ta lại không muốn lừa gạt các người, xem ra ta thật thích tương giao với các người, đây chắc gọi là anh hùng trọng anh hùng.

Khấu Trọng cười khổ:

- Hy vọng bọn ta có thể vĩnh viễn là bằng hữu tốt, tuy nhiên mọi người đều hiểu chỉ khi còn ở Long Tuyền mới có những ngày tốt đẹp như thế này.

Khả Đạt Chí cười:

- Tương lai ai mà có thể lường trước được, chuyện của ngày mai ngày mai hãy biết đi.

Hắn nhìn sang phía Từ Tử Lăng nói:

- Từ huynh vì sao đột nhiên lại hỏi về Đỗ Hưng?

Từ Tử Lăng đáp:

- Nhân vì bọn ta hoài nghi huynh đệ Hứa Khai Sơn của Đỗ Hưng chính là nhân vật trọng yếu của Đại Minh tôn giáo. Nếu như có thể giấu Hứa Khai Sơn mà ước định Đỗ Hưng ra rồi mọi người thành tâm đàm luận một lần, nói không chừng đối với sự tình sẽ có cơ hội trợ giúp.

Khả Đạt Chí thân hổ khẽ run lên, trầm ngâm một lát mới đáp:

- Ta sẽ thử tìm y rồi cùng đến gặp hai vị. Bất quá hai vị tốt nhất nên có chứng cứ rõ rệt, nếu không sợ rằng khó có thể thuyết phục được Đỗ Hưng.

Khấu Trọng lòng thầm kêu lợi hại, Từ Tử Lăng đích thực có cái nhìn cao minh. Gã nói:

- Bọn ta tuy không phải phán đoán vô căn cứ, nhưng quả thật chưa nắm được sơ hở gì của Hứa Khai Sơn. Bất quá, việc thương nghị đối với lão Đỗ cũng là hữu lợi vô hại, ngược lại sau này bị Hứa Khai Sơn liên lụy, thì thật không đáng.

Ba người ước định thời gian, địa điểm gặp lại, rồi Khả Đạt Chí lên ngựa rời đi.

Khấu Trọng hướng về phía Từ Tử Lăng cười khổ:

- Bọn ta đã một phen đoán sai. Thâm Mạt Hoàn không phải do Hiệt Lợi phái đi hành thích chúng ta.

Từ Tử Lăng nói:

- Thâm Mạt Hoàn trước là vì tư thù, thứ đến là vì Hàn Triều An. Hắn bản thân cũng vì mục đích thống nhất Thất Vi nên trước tiên cần trừ khử bọn ta, rồi sau đó sẽ toàn lực đối phó huynh đệ Cổ Nạp Thai. Chính vì hắn cũng có dã tâm, Hiệt Lợi mới không dùng con chó săn này nữa.

Khấu Trọng nhìn sắc trời rồi nói:

- Thời gian không còn nhiều, bọn ta đi gặp Ngọc Thành thôi chứ!?

Thập chỉ thống liên tâm: đau mười ngón tay đau thấu tận tim

(1) mễ tửu: có thể là rượu nấu từ gạo Hưởng Thuỷ/ rượu Hưởng Thuỷ)

(

Chương 520: Mê đồ Bất phản

Đoạn Ngọc Thành ngồi ở bàn nơi góc quán, sắc mặt âm trầm. Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người phân tả hữu ngồi xuống hai bên hắn. Song mục Đoạn Ngọc Thành vẫn nhìn chăm chú vào rượu sóng sánh trong ly, hắn vẫn anh tuấn và phong thái như trước, chỉ có điều gương mặt như bức tượng không có sức sống.

Hai gã nhìn thần thái dị thường của hắn đều cảm thấy không ổn.

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn hắn cả nửa ngày, vẫn thấy tên thủ hạ này hoàn toàn không có động tĩnh gì. Sau khi tùy ý gọi thêm vài món ăn và rượu, gã ghé lại gần hắn nói:

- Ngọc Thành! Ngươi có tâm sự gì sao?

Vì đã qua giờ ăn trưa đông đúc, tới giờ ăn chiều lại vẫn còn vài canh giờ nên trong mười bảy, mười tám bàn, chỉ có ba bàn có khách nhân, bao gồm cả bàn của bọn họ.

Tửu quán sau buổi trưa thật yên tĩnh.

Đoạn Ngọc Thành nâng ly uống cạn một hơi, tựa như đã hạ quyết tâm, lật ngược chiếc ly không đặt lên mặt bàn, trầm giọng nói:

- Hai vị bang chủ, ta phải rời khỏi Song Long bang. Đây là lần cuối cùng Ngọc Thành gọi các người là bang chủ.

Hai người nghe qua sắc mặt đại biến, vô luận bọn họ trước đó có dự đoán thế nào cũng không tưởng nổi hắn mở miệng là nói lời quyết

liệt như vậy.

Khấu Trọng song mục tinh quang sáng rực, từ từ nói:

- Hợp thì ở, không hợp thì đi. Nếu là tự bản thân ngươi quyết định, chứ không phải do bị yêu nữ của Đại Minh tôn giáo mê hoặc thì mọi việc đều tuỳ ý. Ta sẽ không nói thêm lời thứ hai nào nữa.

Đoạn Ngọc Thành hai mắt sáng rực lên, ngẩng đầu tiếp ánh mắt sắc bén của Khấu Trọng, một điểm không nhường, nhìn thẳng gã, lạnh lùng nói:

- Ta từng là thủ hạ của ngươi, ngươi đánh mắng ta tuyệt không oán trách, nhưng không thể vũ nhục Thủy Hỏa lưỡng nữ. Hai nàng ấy không phải là yêu nữ, mà là những người mang đến ánh sáng trong thế giới hắc ám hỗn trọc này. Bọn họ chết cả rồi sao?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Ta cũng hy vọng lời ngươi là sự thật. Câu nói cuối cùng của ngươi là chỉ bọn Chí Phục sao? Bọn họ đều ra đi rồi. Ài! Ngươi cũng đã biết là ai hãm hại bọn họ mà.

Đoạn Ngọc Thành chầm chậm nói:

- Là ngươi hại chết bọn họ.

Khấu Trọng kêu thất thanh:

- Cái gì?

Từ Tử Lăng nhẹ giọng hỏi:

- Bọn ta làm thế nào hại chết họ được?

Đoạn Ngọc Thành từng từ từng từ đáp:

- Nếu như không phải vì các ngươi và chúng ta chia ra, bọn Chí Phục ba người đã không phải chết.

Hai người nghe xong đưa mắt nhìn nhau, không có lời nào để đáp lại. Hắn nếu như đã nghĩ như vậy thì quả thật không còn đất để lý luận nữa. Bất quá lời của Đoạn Ngọc Thành xác thực khiến hai người phát sinh cảm giác có lỗi, bởi vì nếu không phải hai gã chọn bốn người họ đồng hành, ba người Bao Chí Phục đã không ngộ nạn.

Khấu Trọng thở dài nói:

- Nhưng trực tiếp hại chết bọn họ không phải Thượng Quan Long của quý giáo sao?

Đoạn Ngọc Thành lạnh lẽo đáp:

- Hắn chỉ là một tên phản đồ. Nếu không phải Tân Na Á cứu ta, còn tận tâm vì ta chữa trị, ngày hôm nay ta chỉ sợ khó có thể ngồi tại đây cùng hai vị nói chuyện. Ta nói đến đây là hết, niệm tình truyền nghệ ngày trước, ta chỉ có một câu cuối cùng, hai ngươi nên lập tức rời khỏi nơi này đi.

Nói rồi lập tức đúng dậy, quyết liệt bỏ đi không hề quay đầu, để lại hai người ngồi ngẩn ra một đống.

Mỹ tửu vẫn còn ở trên bàn.

Khấu Trọng nâng ly uống một hơi, cười khổ nói:

- Con bà nó! Ta từ bây giờ tịnh không dám đánh giá thấp Đại Minh tôn giáo nữa. Ngọc Thành khẳng định không phải kẻ ngốc, trong bốn người là kẻ có tư chất nhất. Mẹ ơi! Ta thấy hắn hiện tại đã hoàn toàn biến đổi, là một Đoạn Ngọc Thành mà ta không biết nữa.

Từ Tử Lăng hạ giọng nói:

- Lão huynh! Ngươi đã quên mất lời vàng ngọc bị thương chớ uống rượu rồi sao.

Khấu Trọng hạ ly rượu xuống, hạ thấp giọng tới không thể thấp hơn nữa, ghé lại gần Từ Tử Lăng nói:

- Ngụm rượu vừa rồi một nửa là uống cho địch nhân xem, một nửa là do bản thân mà uống. Ài! Ngọc Thành sao lại biến thành như vậy. Ngươi có lưu ý nhãn thần hắn khi nhìn bọn ta không? Công lực của tiểu tử này đã có bước tiến dài, bọn ta muốn thu thập hắn tuyệt không dễ dàng gì.

Gã nhíu mày trầm ngâm nói:

- Tân Na Á! Cái tên này có điểm nghe quen quen.

Từ Tử Lăng tìm lại trong ký ức, nói:

- Chúc Ngọc Nghiên từng nói qua danh tự này. Thị là Độc Thủy trong Ngũ Ma, cùng với Liệt Hà là hai đệ tử chân truyền của Đại Tôn, là nhân vật siêu việt thân hoài tuyệt nghệ, võ công không dưới Thiện Mẫu Toa Phương.

Khấu Trọng vỗ vỗ đầu nói:

- Nhớ rồi! Ài! Tôn giáo có thể nói là một loại hình thức xâm lược khó

chống đỡ hơn đao, thương, kiếm, kích. Bất quá Ngọc Thành vẫn còn giữ được một chút tỉnh táo, ít ra chưa tiết lộ bí mật bọn Chiếm Đạo tới Trường An trước kia, khi nãy lại còn khuyên bọn ta lập tức ly khai. Liệu ngươi có biện pháp có thể khiến y hồi phục lại như thường, thoát khỏi loại tà giáo như vậy.

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Vô luận là tôn giáo hay ái tình, đối với tâm linh tịch mịch hư không đều có uy lực vô cùng, khiến người mờ mắt, mất đi lý trí phân biệt thị phi. Cả hai hợp lại thì uy lực lại càng không lường nổi. Huynh đệ, bọn ta tịnh không phải thần tiên, đối với rất nhiều việc quả là vô năng vô lực.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Theo như ngươi nói, Ngọc Thành vì thê tử mới cưới bị Tùy binh cưỡng gian giết hại, nên luôn luôn sống với mối thương tâm cực lớn. Hiện tại giống như sau nhiều năm trầm luân nơi biển khổ, đột nhiên đặt chân lên một hải đảo mỹ lệ, nên mọi việc hắn không còn để trong tâm. Ài, ta thật thống khổ, huynh đệ tốt bỗng nhiên thành địch nhân.

---oOo---

Chợt có tiếng bước chân lại gần.

Một người ngang nhiên tiến vào, chính là thủ hạ đắc lực, chiến tướng Côn Trực Hoang của Khiết Đan đại tù trưởng A Bảo Giáp. Họ Côn che dấu tai mắt của kẻ khác bằng bộ Hán phục cải biến mang phong cách của người Long Tuyền.

Hai người trong lòng rúng động, chỉ cần thấy Côn Trực Hoang có khả năng tìm thấy bọn gã nhanh như vậy, là đủ biết người Khiết Đan tại

nơi này quả có thế lực, tai mắt rất nhiều.

Côn Trực Hoang điềm tĩnh tiến tới trước bàn, dùng tiếng Đột Quyết cười nói:

- Ta có thể ngồi không?

Khấu Trọng thầm kêu không hay, lại không thể không ép bản thân nở nụ cười nói:

- Hoan nghênh còn không hết! Tiểu nhị, lấy thêm rượu.

Côn Trực Hoang vui vẻ ngồi xuống nói:

- Chỉ cần một bình trà là tốt rồi, hai vị tuyệt không nên uống rượu.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng càng thầm kêu không ổn, hiểu rằng hắn tới không có ý tốt đẹp gì, lại còn biết được thương thế bọn gã không nhẹ. Tin tức của hắn nhiều khả năng đến từ Thâm Mạt Hoàn, nhân vì bọn chúng từng liên thủ phục kích hai người bên ngoài Hoa Lâm, cho đến bây giờ vẫn còn liên lạc cũng không lạ gì. Côn Trực Hoang đang ở đây, thì Hô Diên Kim kẻ cùng bọn gã kết thành thâm cừu tưởng cũng ở không xa.

Bất quá bọn gã bị hãm vào thế hạ phong vô lực phản kích. Lúc trước Khấu Từ ở bên ngoài Tứ Hợp viện đã hiển lộ thân thủ, dọa cho ba toán người giám thị bọn gã phải sợ hãi bỏ đi. Vì thế Côn Trực Hoang tuy từ Thâm Mạt Hoàn chứng thực được bọn gã xác thật bị trọng thương, nhưng vẫn không thực sự nhìn rõ tình huống, không nhịn được buộc phải tới do thám tình hình.

Khấu Trọng cười ha hả nói:

- Lão ca ngươi thật là lạ kỳ, bọn ta nếu uống rượu mà gặp họa, đó không phải chính là điều ngươi mong mỏi sao?

Côn Trực Hoang ngạc nhiên trong chốc lát, rồi nở nụ cười đáp:

- Bọn ta cùng hai vị vốn không hiềm khích, chỉ vì Ngũ Thải thạch mà có tranh đoạt. Hai vị nếu khẳng khái giao Ngũ Thải thạch ra, bọn ta sau này tất thành bằng hữu.

Giờ đến lượt hai người ngạc nhiên, thầm chửi rửa Thâm Mạt Hoàn vô sỉ, không nói cho Côn Trực Hoang biết Ngũ Thải thạch đã bị Mỹ Diễm phu nhân thu hồi.

Khấu Từ cùng cảm thấy tiến thoái lưỡng nan. Nếu theo sự thật mà nói, có khi lại khiến Côn Trực Hoang ngược lại tin rằng bọn gã thân thụ trọng thương, không có khả năng động thủ nên bịa ra chuyện Ngũ Thải thạch không có ở trên người. Nếu vậy thì hậu quả thật khó lường. Theo tính toán của bọn gã, nếu chính diện giao phong thì dẫu may mắn đào sinh, khẳng định thương thế sẽ gia tăng, kéo dài rất nhiều thời gian phục nguyên.

Khấu Trọng thấy mục quang của Côn Trực Hoang lơ đễnh lướt qua ly rượu đã cạn hơn nửa bên cạnh gã, hiểu được hắn đang thẩm tra xem ngụm rượu gã uống khi nãy là thật hay giả, tức thời lấy lại sự tự tin, điềm đạm nói:

- Nếu bọn ta vì một câu của lão ca mà đem Ngũ Thải thạch giao ra, Hô Diên Kim đã không bị bọn ta đốt trại diệt người, càng không có trận chiến bên ngoài Hoa Lâm. Côn Trực Hoang ngươi không phải đang mơ ngủ mà nói chứ?

Hữu cước của Từ Tử Lăng dưới bàn hướng về phía Khấu Trọng vươn ra, hai chân chạm nhau, nội lực lập tức cuồn cuộn truyền qua,

làm Khấu Trọng có khả năng động thủ lập tức. Hiện tại bọn gã sợ nhất là khi Côn Trực Hoang tấn công, Khấu Trọng lại không nhận được chi viện, tình thế sẽ không thể giấu nổi.

Côn Trực Hoang lạnh lùng nói:

- Côn Trực Hoang ta dám tới đây cùng hai vị nói chuyện, đương nhiên đã mười phần chuẩn bị. Ta đích thực không muốn người ta nói là nhân lúc người lâm nguy, nên mới dùng lời thiệt hơn phân tích. Hai vị rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Lần này hắn dùng tiếng Hán nói chuyện, địch ý sung mãn mạnh mẽ. Nhưng hai người trong lòng biết rõ đối phương không hiểu rõ thương thế của bọn gã, cố ý khiêu khích nhằm xem phản ứng của bọn gã thế nào.

Khấu Trọng nhờ Từ Tử Lăng âm thầm chi viện, song mục tinh quang sáng rực, nhanh chóng xuất chỉ, qua mặt bàn nhằm thẳng mi tâm Côn Trực Hoang điểm tới. Tiếng chỉ phong phá không xèo xèo vang lên.

Côn Trực Hoang vốn cho rằng Khấu Trọng thụ thương sẽ không dám chủ động xuất thủ. Sắc mặt hắn nhất thời trầm xuống, hét lớn:

- Như vậy là có ý tứ gì?

Vừa nói, hữu chưởng nhanh nhẹn chém ngang. Chỉ kình cùng chưởng phong giao kích, vang lên một tiếng “phanh”. Côn Trực Hoang thân trên khẽ run rẩy một lượt, hiển thị đã chịu thua thiệt.

Khấu Trọng không dịch chuyển một ly nhưng trong lòng phát lạnh. Không tưởng nổi Côn Trực Hoang trong lúc vội vã lại có thể hoàn chiêu, hoàn toàn phong bế chỉ kình của gã, công lực chiêu số đều

cao minh phi thường.

Nghĩ vậy song miệng vẫn cười nói:

- Ý tứ gì ư, đương nhiên là xem lão ca ngươi có phân lượng và tư cách nói ra những lời ngông cuồng như thế không.

Gã biết hắn tinh thông tiếng Hán nên đã đổi sang dùng tiếng Hán đối đáp. Chỉ hóa thành chưởng, nhằm thủ trảo của Côn Trực Hoang đánh tới.

Côn Trực Hoang hiểu rằng hắn không thể lui, nếu không Khấu Trọng sẽ thừa thế truy kích, thủ trảo lập tức trở ngược đón đánh. Lưỡng thủ ép chặt vào nhau phía trên mặt bàn.

Chân khí chính diện giao phong.

Côn Trực Hoang toàn thân kịch chấn, biến sắc nói:

- Ngươi thụ thương là giả.

Khấu Trọng cười đáp:

- Biết được thì đã quá muộn!

Chỉ riêng Từ Tử Lăng bắt đầu thấy Khấu Trọng không còn chịu đựng lâu hơn được nữa. Mất máu nhiều cùng với kinh mạch tổn thương, Khấu Trọng nếu cứ tiếp tục vọng động chân khí, tất sẽ làm thương thế nặng thêm. Gã chỉ còn cách làm như không có việc gì, nói:

- Ngũ Thải thạch căn bản không ở trên người bọn ta, Côn Trực Hoang ngươi có tin hay không?

Khấu Trọng thấy dịp tốt để rút lui, thừa cơ còn đang đang chiếm chút thượng phong giả tạo, muốn rút tay về bèn lạnh nhạt nói:

- Lão huynh ngươi chắc biết được Đột Lợi và Hiệt Lợi đã giảng hòa. Ngũ Thải thạch cho dù cho ngươi đoạt về, cuối cùng chỉ sợ cũng bị bức bách giao ra nhằm tránh bị Đột Quyết dụng binh đối phó với bọn ngươi.

Côn Trực Hoang toàn thân chấn động lần nữa.

Hai gã mỗi người một câu, toàn là những chiêu số công tâm rất lợi hại.

Khấu Trọng lúc này vì đã nỗ lực quá sức, kình khí yếu dần. Côn Trực Hoang lại tưởng đối phương thả lỏng, vội vã rút tay về, nói:

- Lời nói này là thật chứ?

Khấu Trọng thầm hít một hơi, lòng thầm kêu nguy hiểm, nghiêm mặt nói:

- Bọn ta thấy ngươi còn giống con người, không như loại Hô Diên Kim gian dâm, cướp của, không việc ác gì không làm, nên mới thành thật cho biết. Ngươi đã từng nghe ai nói Khấu Trọng ta nói dối bao giờ chưa?

Côn Trực Hoang hít một hơi, sắc mặt trắng bệch hồi phục lại như thường, hiển thị công lực hắn rất thâm hậu, trầm giọng nói:

- Mỹ Diễm không phải đã nhờ các ngươi mang Ngũ Thải thạch giao cho Bái Tử Đình sao, cớ sao lại thu hồi?

Từ Tử Lăng đáp:

- Có lẽ chỉ có nàng ta mới có khả năng cho ngươi đáp án.

Hai gã mười phần khẳng định Côn Trực Hoang sẽ rút lui. Nói cho cùng thì một tộc của A Bảo Giáp cùng bọn gã cũng không có cừu oán gì không hóa giải nổi, còn tính toán gì nữa? Côn Trực Hoang chỉ có thể bỏ qua ân oán cá nhân, lấy đại cục làm trọng. Đột Lợi đã cùng Hiệt Lợt nối lại quan hệ tốt trước đây, đối với chư tộc Đông Bắc không còn cố kỵ gì, thấy kẻ nào không thuận mắt sẽ xuất quân giáo huấn ngay. Trong tình huống này, nếu sát tử huynh đệ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng của y, hậu quả thật sẽ khó lường.

Côn Trực Hoang sau một lát thần sắc bất định, cuối cùng gật đầu nói:

- Hai vị đều là anh hùng, ta đương nhiên tin tưởng lời của các ngươi. Ài, nếu không phải Ngũ Thải thạch gần như tượng trưng cho vinh nhục của người Khiết Đan bọn ta, tệ thượng cũng không muốn cùng hai vị kết thành địch nhân.

Sau đó hắn hạ thấp giọng nói:

- Đề phòng Hô Diên Kim và Thâm Mạt Hoàn. Bọn chúng liên thủ vốn nhằm đưa các ngươi vào tử địa. Hôm qua công kích ngươi chính là bọn chúng.

Khấu Từ thầm kêu lợi hại. Côn Trực Hoang đầu óc hoạt động linh hoạt, nhanh nhẹn ngoài sự tưởng tượng của hai gã. Hắn không chỉ nắm rõ toàn bộ tình thế hòa hoãn giữa Đột Lợi và Hiệt Lợi, mà còn lập tức nắm lấy cơ hội duy nhất, tỏ hảo ý đối với bọn gã nhằm hóa giải ân oán của cuộc phục kích tại Hoa Lâm. Lại còn ngầm thi triển kế sách “tá đao sát nhân”. Bởi vì bọn A Bảo Giáp luôn khó chịu đối với Hô Diên Kim, bây giờ Hô Diên Kim lại không còn giá trị lợi dụng, cho nên hắn hy vọng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có khả năng trừ khử tên

này giúp hắn, nhằm loại bỏ uy hiếp tới địa bàn của Khiết Đan tộc.

Khấu Trọng không lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Hô Diên Kim trốn tại đâu?

Côn Trực Hoang nhìn nhanh qua hai bàn khách nhân còn lại, bàn gần nhất cũng cách bọn họ sáu, bảy chiếc ghế, hạ thấp thanh âm xuống thì không lo bọn người đó có thể nghe được, bèn khoát đạt nói:

- Hô Diên Kim trốn tại khu rừng rậm cách phía Bắc ngoại thành năm dặm. Bất quá tối nay hắn sẽ vào trong thành đi gặp Thâm Mạt Hoàn, còn địa điểm và thời gian thì chỉ có hai người bọn chúng biết.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Hắn có bao nhiêu người?

Côn Trực Hoang đáp:

- Chỉ khoảng hơn mười người, nhưng tất cả đều là cao thủ chân chính cả.

Khấu Trọng cười nhẹ nói:

- Tình báo của lão huynh thật hiệu quả phi thường, mời!

Côn Trực Hoang tự biết không nên ở lâu, nhanh nhẹn nói:

- Thâm Mạt Hoàn đã ly khai Ngoại Tân quán nơi người Cao Ly trú ngụ, đi ẩn trốn nơi khác. Nếu như ta thu được tin tức gì nữa, tất sẽ thông báo với hai vị.

Nói xong hắn đứng dậy thi lễ rồi ly khai.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Ta hiện tại đã minh bạch thế nào gọi là vừa mừng vừa lo.

Từ Tử Lăng tất nhiên đồng ý.

Mừng là vì tiểu sư di Phó Quân Tường không tiếp tay cho Thâm Mạt Hoàn, vì thế tên sa tặc này mới rời Ngoại Tân quán vốn đang an toàn. Lo là vì không hiểu Thâm Mạt Hoàn đã trốn về đâu.

Khấu Trọng ôm đầu nói:

- Lần này muốn không đưa Mỹ Diễm nương tử đó ra làm con mồi cũng không được.

Từ Tử Lăng đứng dậy nói:

- Kiếm chút chuyện đau đầu tuyệt không phải là việc xấu, chí ít bọn ta cũng không nghĩ tới Ngọc Thành. Đi thôi, bọn ta đi tìm hảo bằng hữu Việt Khắc Bồng, xem xem hắn gần đây có tốt không. Chào hỏi một chút, rồi đi phó ước cùng Khả Đạt Chí và Đỗ Hưng.

Khấu Trọng ngả ghế, giơ tay nói:

- Ta thật mệt, có thể ngủ một lát được không?

Từ Tử Lăng cầm bình rượu trên mặt bàn, cười nói:

- Nói trắng ra, ta cũng cầu mà không được. Ta hiện tại mong muốn nhất là trộm ít thời giờ rảnh rỗi đi gặp Sư Phi Huyên, cùng nàng nói

vài câu tâm sự.

Khấu Trọng ngồi thẳng người, nhìn Từ Tử Lăng với ánh mắt không tin nổi, kinh ngạc nói:

- Sức mạnh của tình yêu con bà nó quả là vô cùng vĩ đại. Ta chưa bao giờ tưởng nổi ngươi còn nói thẳng hơn cả ta, nhưng hiện tại ngươi đã làm được!

Từ Tử Lăng phá lên cười:

- Biến nhanh đi, đừng nói bậy nữa. Thời gian không nhiều, bọn ta đi kiếm Việt Khắc Bồng thôi!

Khấu Trọng nhảy dậy, nắm lấy bắp tay Từ Tử Lăng đi ra ngoài cửa, hướng tới ngã tư đường người ngựa qua lại không ngừng. Nam thành môn cổ kính vẫn không ngừng có người từ các nơi đến xem náo nhiệt tiến vào.

Khấu Trọng nói:

- Ngươi cứ việc đi tìm tiên tử của người, tiểu đệ chính là người thông tình đạt lý nhất trên thế gian. Trong ái tình, ngươi dũng cảm hơn ta, ta thông thường không phấn chấn lại nổi sau thất bại, lão ca ngươi lại càng bại càng hăng. Bội phục bội phục.

Từ Tử Lăng kéo Khấu Trọng đi về phía Ngoại Tân quán phía bắc đại lộ Chu Tước, nói:

- Ngươi có vẻ đã quên mất tình trạng bản thân hiện tại tồi thế nào. Bọn ta có khả năng phân khai sao?

Khấu Trọng vỗ nhẹ lên thái dương nói:

- Nói rất đúng! Ta thật mừng quá nên quên! Ài! Ngọc Thành! Ta thật không hiểu nổi.

Gã vẫn vì sự ngang ngược đột ngột của Ngọc Thành mà canh cánh trong lòng, vô cùng không vui.

Vì muốn làm gã phân tâm, Từ Tử Lăng nói:

- Ngươi đoán xem kết minh giữa Thâm Mạt Hoàn cùng Hô Diên Kim, liệu có phải do Hiệt Lợi từ phía sau một tay giật dây không?

Ánh dương quang ôn nhu chiếu lên người bọn gã. Mặt trời quá ngọ hiện ra từ phía sau đám mây dày, rồi lúc ẩn lúc hiện, gió mạnh từ phía Đông Bắc thổi về Long Tuyền, nhưng nơi chân trời vẫn luôn có đám mây đen to, khiến cho người ta có cảm giác bất tường.

Khấu Trọng ngẫm nghĩ nói:

- Rất khó nói, nhìn dáng vẻ Hiệt Lợi thì lão đúng là nhân vật kiêu hùng, chắc không vì nhỏ mất lớn, làm tổn hại tới quan hệ mỏng manh với Đột Lợi, lại mạo hiểm làm mất lòng Tất Huyền. Ngươi nói sao?

Sự thật thì Từ Tử Lăng chỉ cố ý tìm chuyện để nói. Gã bèn nhún vai nói:

- Ngươi nói cũng có đạo lý. Ta chỉ vì suy nghĩ Hô Diên Kim không muốn minh hữu A Bảo Giáp thần phục Đột Quyết, mà Thâm Mạt Hoàn thì ắt là con chó săn cho Hiệt Lợi, song phương lẽ ra phải tràn đầy địch ý, nên mới nghĩ phải có người xâu kim dẫn lối, khiến bọn chúng có thể liên thủ đối phó bọn ta.

Khấu Trọng linh quang chợt hiện, nhỏ giọng nói:

- Có khả năng là tên tiểu tử Mã Cát không?

Từ Tử Lăng chấn động đáp:

- Khả năng thật rất lớn.

Mã Cát là cánh tay đắc lực của thế lực lớn nhất trên đại thảo nguyên, cùng Thâm Mạt Hoàn và Hô Diên Kim đều có liên hệ mật thiết. Trong tình thế trước mắt, Hiệt Lợi vô luận là thống hận Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn thế nào cũng đành phải gắng nuốt giận. Nhưng Mã Cát biết được bọn Khấu Trọng tuyệt sẽ không tha cho hắn, không những phải giao trả da dê, mà còn phải nhận tội cướp da dê, vì thế tốt nhất là “tiên hạ thủ vi cường”, thông qua Hô Diên Kim cùng Thâm Mạt Hoàn mà xử lý bọn gã.

Hô Diên Kim cùng Thâm Mạt Hoàn cũng không còn đường lùi. Bạt Phong Hàn đối với bọn chúng chính là uy hiếp vô cùng lớn. Thêm vào Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, tình thế lại càng xấu thêm. Tiên phát chế nhân, hậu phát chế vu nhân. Lúc sinh tử tồn vong, thù mới hận cũ chính là động lực thúc đẩy. Hô Diên Kim và Thâm Mạt Hoàn dẫu trước kia có hiềm khích gì cũng đã tạm thời cởi bỏ, cùng nhau hợp tác vì sự sinh tồn.

Kẻ nói vô tâm, người nghe hữu ý. Hai người bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Khấu Trọng ghé sát tai Từ Tử Lăng nói:

- Bọn chúng khẳng định gặp mặt tối nay đợi khi bọn ta ăn uống xong đi nghỉ thì động thủ.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý. Giống như tình huống hai người bị tập kích lúc sáng, địch nhân có khả năng biết rõ thời gian và lộ tuyến của

bọn gã. Hơn nữa lại không thể bỏ qua cơ hội ngàn vàng khi Bạt Phong Hàn không có mặt, bọn gã hai người thân thụ trọng thương.

Còn về Bái Tử Đình, hắn chỉ hận không có ai có khả năng trừ khử huynh đệ của Đột Lợi là hai người bọn gã, nên đương nhiên là không can thiệp.

Đột nhiên có một cỗ xe ngựa chạy tới gần hai người, rồi nghe giọng nói vọng ra từ trong xe:

- Hai vị đại ca, mời lên xe.

(

Chương 521: Thống nhất thảo nguyên

Hai gã lách mình vào bên trong, xe ngựa lập tức khởi hành.

Khả Đạt Chí cười nói:

- Tiểu đệ không thể không dùng thủ đoạn này, bởi vì xung quanh có quá nhiều tai mắt của địch nhân. Lũ thám tử của chúng lẫn lộn với người đi đường giám thị bọn ta, đến thần tiên cũng khó phát giác. Tiểu đệ đã dùng rất nhiều phương pháp để xóa sạch dấu vết, sau khi thấy an toàn tuyệt đối mới đi tìm gặp Đỗ đại ca.

Cả hai gã thầm kêu tà môn, vì sao mỗi lần định đi tìm Việt Khắc Bồng lại luôn phát sinh những tình huống khiến bọn gã phải hủy bỏ kế hoạch, ngay cả một chút thời gian để qua chào cũng không có, chẳng lẽ lại có quá nhiều điều trùng hợp đến thế.

Cỗ xe ngựa rẽ sang một con đường ngang.

Khấu Trọng vui vẻ đáp:

- Khả huynh đã làm việc, ta tất nhiên yên tâm. Ngươi đã nói với Đỗ Bá Vương nguyên nhân khiến bọn ta tìm tới y chưa? Y phản ứng thế nào?

Khả Đạt Chí cười nhăn nhó:

- Đỗ đại ca trước tiên chửi ta một trận toàn những lời thô thiển không kiềm chế cứ như hắt nước vào mặt, đại loại nói ta tin nhầm mấy lời

tầm bậy nhằm ly gián tình huynh đệ kết bái giữa hai người bọn họ của các người. Có điều tiếp đó thấy sắc mặt trầm ngâm, lại tự lẩm bẩm một mình nói bọn ngươi không thể là loại tiểu nhân vô sỉ. Cuối cùng huynh ấy lại chửi "Con bà nó là con gấu, chỉ bằng vào sức của ba tên mà kháng cự lại hàng vạn Kim Lang quân của Hiệt Lợi, ở đâu ra cái thứ chuyện vô lý như vậy. Loại tiểu tử như Khấu Trọng ta gặp đã nhiều, giỏi nhất là chuyện bé xé to, chỉ lo thiên hạ không đủ loạn. Ngươi tìm gã về đây, để ta mặt đối mặt chửi cho gã một trận!".

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt lên:

- Như vậy cũng có thể coi là tốt rồi, mẹ ơi!

Trong lúc Khả Đạt Chí thuật lại lời Đỗ Hưng, Từ Tử Lăng có thể mường tượng rõ trong đầu ngữ khí và thần thái của hắn khi ấy.

Cách Khả Đạt Chí kể chuyện quả thực rất rõ ràng sinh động.

Cỗ xe ngựa tiến vào một trạch viện, nhưng không dừng lại mà theo cửa sau đi thẳng ra.

Khả Đạt Chí nói:

- Đỗ đại ca chịu hạ mình gặp các người, điều này nói lên huynh ấy tịnh không phải không coi trọng lời hai vị. Đỗ đại ca là loại người tuy dễ nóng giận, lại ngang ngược bá đạo, nhưng đặc biệt tôn trọng những hảo hán tử có đảm lược, và cũng là người có tình nghĩa. Chỉ là các ngươi chưa nhìn ra mặt tốt của huynh ấy mà thôi!

Khấu Trọng nghĩ thầm "tình nghĩa của Đỗ Hưng chỉ là nhằm phục vụ cho bè lũ Hiệt Lợi, vì thế suýt chút nữa đã hại chết bọn ta", ngoài miệng thì hỏi:

- Đã tra ra nơi ở của Mỹ Diễm phu nhân rồi chứ?

Khả Đạt Chí trả lời:

- Ta đã đem việc này giao lại cho Đỗ đại ca. Bằng vào thế lực của huynh ấy tại Long Tuyền, khẳng định sẽ dễ dàng có tin tức.

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Khả huynh cùng Hô Diên Kim có giao tình không?

Hai mắt Khả Đạt Chí lóe sáng, hắn lạnh lùng nói:

- Ta còn chưa từng gặp qua, chỉ biết tên này ngày càng cuồng vọng, có lẽ hắn đã chán sống rồi.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Đỗ Hưng không phải cùng hắn có giao tình sao? Y có nói đã từng mời Hô Diên Kim tới hợp tác để điều tra xem ai lấy của bọn ta tám vạn tấm da dê.

Đỗ Hưng mang cả dòng máu Đột Quyết lẫn Khiết Đan, vì thế hắn có quan hệ đồng tộc đối với người của hai dân tộc này.

Khả Đạt Chí liền giải thích:

- Ai lại có thể giao tình với loại mã tặc tiếng xấu đồn xa như Hô Diên Kim chứ? Nói cho cùng thì chẳng qua là quan hệ lợi dụng, hy vọng hắn không tới cướp hàng của mình hoặc ra tay với người mà mình bảo hộ. Sai lầm lớn nhất của Hô Diên Kim chính là cùng A Bảo Giáp kết minh. Tại đại thảo nguyên này, kẻ nào thế lực đột nhiên tăng nhanh, kẻ đó tất phải lãnh nhận hậu quả kèm theo. Bái Tử Đình

chính là một minh họa sống động ngay trước mắt.

Cỗ xe ngựa tăng tốc, nghiêng trái ngả phải, nhưng hai gã vẫn biết rõ cả bọn đang chạy theo hướng Tây Bắc thành.

Khấu Trọng cười nói:

- Giờ Hô Diên Kim lại cùng với Thâm Mạt Hoàn kết minh, ngẫm ra đúng là một hành động sai lầm.

Khả Đạt Chí ngạc nhiên hỏi:

- Tin tức này từ đâu ra?

Khấu Trọng lơ đễnh đáp:

- Côn Trực Hoang, chiến hữu trước kia của Hô Diên Kim.

Khả Đạt Chí lộ rõ vẻ kinh ngạc, đoạn thở dài nói:

- A Bảo Giáp quả nhiên là người thông minh, hiểu rõ khi nào thì nên làm mưa làm gió, khi nào thì nên an phận thủ thường. Muốn sinh tồn trên đại thảo nguyên biến hóa khôn lường, tất phải có khả năng thích nghi cao độ nhằm tìm kiếm cơ hội, trước khi bị đào thải đã nhanh chóng thích ứng. Chà! Mưa rồi!

Mưa đột ngột đổ xuống, đập vào nóc xe vang lên thanh âm vang giòn, ban đầu lưa thưa rồi dần dần trở nên nặng hạt. Cuộc phục kích mà sáng nay hai ngươi gặp phải như được trận mưa gột sạch. Cỗ xe ngựa dường như đi lạc vào một thế giới toàn nước.

Từ Tử Lăng phát sinh cảm giác kỳ dị. Ai có thể ngờ lại có lúc ngồi cùng một xe, chung vai tác chiến với kình địch. Vì dã tâm của Hiệt

Lợi cùng đặc tính xâm lược của tộc nhân du mục, bọn gã và Khả Đạt Chí vốn sinh ra đã là địch, cuối cùng một ngày sẽ phải quyết đấu sinh tử. Nhưng hiện tại song phương khôn ngoan nhìn nhận lẫn nhau, thể hiện lòng tin với đối phương, nói ra những lời thực lòng mà không sợ đối phương lợi dụng đả kích.

Bản chất của chiến tranh là tàn khốc vô tình, khiến bằng hữu cũng có lúc rút dao nhắm vào nhau. Đây phải chăng chính là tạo hóa trêu người?

Khấu Trọng lẩm bẩm nói:

- Sáng nay lúc tỉnh dậy ta đã quan sát bầu trời xem gió xem mây, nhưng lại không nhìn ra có trận mưa lớn, tức thì lòng tin vụt mất. Hồi tưởng lại, mới khi nãy biếng nhác nhìn trời lần nữa, thấy từng cụm mây như bông còn bay trên trời. Con bà nó! Giờ vài cụm cũng không còn, thế này là thế nào?

Ánh mắt Khả Đạt Chí tựa như biến thành đao phong sắc bén, tia tiếu ý như có như không nơi khóe miệng lan rộng tạo thành vẻ mặt vui tươi rạng rỡ. Hắn mỉm cười để lộ ra hàm răng trắng như tuyết rồi hỏi:

- Hợp tác chứ?

Khấu Trọng sau khi nhìn hắn ngây ngốc một hồi lâu, chợt quay sang Từ Tử Lăng nói:

- Ta phát giác ra, cho dù là trên chiến trường hay trong tình trường, mình đều gặp phải đại kình địch.

Từ Tử Lăng không thể không thừa nhận Khả Đạt Chí quả là người có nhiều tính cách và mị lực, đương nhiên minh bạch ý tứ của Khấu Trọng.

Khả Đạt Chí nói với vẻ không vui:

- Trước mắt kình địch của bọn ta là Liệt Hà, giải quyết hắn xong hãy bàn đến chuyện giữa ta và ngươi.

Khấu Trọng trước tiên nhìn qua Từ Tử Lăng, rồi ghé lại gần Khả Đạt Chí hạ giọng hỏi:

- Ta và ngươi định dùng bạo lực để đối phó với tình địch chung, tính lấy nhiều lấn ít, như vậy còn gì là phong độ?

Khả Đạt Chí không nhịn nổi cười phá lên:

- Đó chính là nguyên nhân người Đột Quyết chúng ta thắng người Hán các ngươi. Bọn ta được sinh ra trên đại thảo nguyên, tại nơi đó chỉ có một chân lý, đó là cá lớn nuốt cá bé, một câu nói bao hàm hết đạo sinh tồn. Bọn ta hợp lại thì mạnh hơn các ngươi hợp lại, đã vô tình lại càng vô tình. Chỉ có kẻ mạnh mới có khả năng tồn tại, kẻ yếu tất bị đào thải hoặc biến thành nô lệ.

Khấu Trọng bất giác nghĩ tới cảnh bầy sói tàn nhẫn đuổi giết con tuần lộc, bèn thở dài hỏi:

- Nếu các dân tộc trên đại thảo nguyên đều mạnh mẽ như vậy, vì sao từ người Hung Nô cường mãnh rồi đến người Đột Quyết các ngươi, cho tới tận hôm nay vẫn chưa có vó ngựa của một dân tộc nào có khả năng khiến bọn ta thần phục?

Khả Đạt Chí bình tĩnh đáp:

- Hỏi rất hay! Bọn ta cũng đã từng tự hỏi cùng một vấn đề như thế, đáp án cũng khác nhau. Có người nói vì Trung Thổ đất rộng người

đông, địa thế lại phức tạp, có Trường Giang và Hoàng Hà hiểm trở, dễ thủ khó công. Cũng có người nói vì các ngươi văn hóa uyên nguyên thâm sâu, lực lượng tập trung mạnh. Nhưng ta lại nhận thấy những điều đó đều không phải là cốt lõi của vấn đề.

Từ Tử Lăng hỏi luôn:

- Vậy theo ngươi vấn đề ở đây là gì?

Hai mắt Khả Đạt Chí lóe lên tinh quang, gã nghiêm giọng chầm chậm đáp:

- Vấn đề cốt lõi là chưa một dân tộc Tái Ngoại nào có khả năng thống nhất đại thảo nguyên, từ đó hợp nhất các chủng tộc với nhau. Nếu tình huống này xuất hiện, một khi không còn gì phải lo lắng phía sau, bọn ta sẽ ở thế không gì chống nổi, dư sức nghiền nát Trung Thổ. Bất quá giấc mộng này chỉ có thể phát sinh trong một tình thế nhất định, còn không thì chưa biết được mèo nào cắn mỉu nào.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Tình thế nào?

Khả Đạt Chí cười đáp:

- Đó là trong đám đối thủ của bọn ta không có loại thiên tài quân sự như Thiếu soái ngươi. Trận chiến Bôn Lang Nguyên đã khiến Thiếu soái trở thành địch nhân được úy kỵ và tôn trọng nhất của bọn ta. Nếu không lúc này ta đã chẳng ngồi đây xưng huynh gọi đệ cùng ngươi. Tại Đột Quyết, chỉ có kẻ mạnh chân chính mới được tôn trọng.

Khấu Trọng cười khổ:

- Ngươi thật thẳng thắn! Đây có phải là lời ám chỉ rằng quý Đại hãn tuyệt không để ta còn sống mà trở về Trung Nguyên không? Ta nên mừng hay lo đây?

Cỗ xe ngựa lại tiến vào một trang viện, lần này thì đã dừng hẳn lại.

Tiếng bước chân vang lên, hai đại hán dương ô rồi vén rèm xe. Khả Đạt Chí dùng tiếng Đột Quyết quát:

- Các ngươi lui ra mau, bọn ta còn có chuyện quan trọng cần nói nốt.

Mấy đại hán theo lời lùi ra xa, người đánh xe cũng rời khỏi xe ngựa. Trong xe yên tĩnh, ba người sáu mắt nhìn nhau, không khí trầm lặng.

Khả Đạt Chí trước tiên nhìn Từ Tử Lăng, sau đó ánh mắt chuyển qua phía Khấu Trọng, đoạn thở dài nói:

- Tại thời khắc này, ta đối với các người thật sự là bằng hữu, chỉ nói lời thật việc thật. Sau khi Tất Huyền tự thân xuất thủ không thành công trở về, Đại hãn đã thay đổi suy nghĩ, vì thế cùng Đột Lợi hòa hảo, mặc các người quay lại Trung Nguyên cùng Lý Thế Dân tranh thiên hạ. Bọn ta sẽ tận dụng cơ hội này thống nhất thảo nguyên đại mạc, sau đó chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Bọn ta vì sao không thể đối xử hòa bình được?

Khả Đạt Chí cười lạnh nói:

- Các ngươi có thể sao? Thù hận tuyệt không thể một ngày mà kết thành hay bỏ đi. Hán nhân các ngươi, bắt đầu từ Tần Thủy Hoàng

Doanh Chính, mỗi khi quốc thế cường đại thì chính sách đối với các tộc dân đại thảo nguyên bọn ta lại là thuận thì sống, chống thì chết. Dương Quảng là ví dụ điển hình nhất, thực trạng cá lớn nuốt cá bé đó phá bỏ hết những chuẩn mực bốn cõi, chỉ có kẻ mạnh xưng hùng. Vì thế đối phó với loại gian nịnh tiểu nhân như Liệt Hà, cùng hắn nói chuyện nhân nghĩa đạo đức là điều không cần thiết. Hắn sẽ cùng các ngươi nói chuyện hòa bình đạo lý sao? Thiếu soái ngàn vạn lần không thể có cái tâm của đàn bà, nếu không khẳng định sẽ bại vào tay Lý Thế Dân. Y cũng giống như bọn ta, đối với bằng hữu rất có nghĩa khí, nhưng đối với địch nhân sẽ tuyệt đối vô tình.

Khấu Trọng nói:

- Ta cũng chẳng thích thú gì Liệt Hà, chỉ nghĩ sao không chuyển chiến trường vào tình trường, trong đó công bình mà quyết đấu. Hiện tại ta chợt thấy thích một số điều từ tên tiểu tử ngươi. Vậy nên cho dù sau này ngươi có trở thành kình địch, hiện tại ta vẫn có thể an nhiên mà ngủ ngon một giấc.

Khả Đạt Chí cười khổ:

- Có những việc ta không muốn nói ra, bởi vì chúng khiến cho lòng ta nhỏ máu. Hồi sáng khi Tú Phương tiểu thư tiễn Liệt Hà rời cung, hai người đầu mày cuối mắt thật phong tình, khiến ta phát sinh cảm giác vô cùng bất an, nếu không đã không phải tìm ngươi thương lượng kế sách ứng phó. Liệt Hà khẳng định không phải thiện nam tín nữ gì, một khi hắn đối phó với ngươi thì càng không nói chuyện phong độ. Thiếu soái nhanh hạ quyết tâm, nếu không hợp tác của bọn ta sẽ vì thế mà sụp đổ mất.

Khấu Trọng đưa tay vỗ lên đầu vai y, cười nói:

- Điều đó chỉ phá hỏng được trò trơi của con nít thôi. Mỗi người đều

phải trả qua những thương đau thì mới trưởng thành mà! Bọn ta sẽ khiến bộ mặt thật của tên Liệt Hà bỉ ổi đó lộ rõ, trước tiên bắt đầu từ lão Hứa. Hắc! Đến lúc đi nghe Đỗ Bá Vương quát tháo rồi!

Mưa lớn vẫn không ngớt, khiến kẻ ở bên ngoài cảm nhận được sự ấm áp an toàn của người ở trong nhà, đúng là tư vị không thú vị gì.

oOo

Bốn người ngồi xuống chiếc bàn tròn lớn nơi góc sảnh, thị nữ dâng trà thơm xong lui ra bên ngoài.

Đỗ Hưng sau khi quét đôi mắt to như hai quả chuông nhìn khắp gương mặt của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, liền trầm giọng nói:

- Nghe nói các ngươi hoài nghi huynh đệ Hứa Khai Sơn của ta không những là người của Đại Minh tôn giáo, mà còn là người đứng đằng sau bọn lang tặc. Tốt nhất các ngươi hãy đưa ra chứng cứ xác đáng, nếu không đừng trách Đỗ Hưng ta không khách khí.

Khấu Trọng bật cười trả lời:

- Nếu ta có bằng chứng cụ thể thì đã sớm đi tìm Hứa Khai Sơn đối chất, rồi cắt béng cặp trứng của hắn xuống, việc gì phải nghi nghi ngờ ngờ cùng ngươi gặp gỡ nói chuyện.

Gương mặt Đỗ Hưng biến sắc, chuẩn bị phát tác.

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng nói:

- Nếu như đôi bên có thể thật lòng trao đổi những điều mình biết, nói không chừng lại lần ra được manh mối để đi đến kết luận.

Khả Đạt Chí nói thêm:

- Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chịu tìm Đỗ đại ca trao đổi, điều này nói lên rằng bọn họ đối với huynh rất tính nhiệm và tôn trọng.

Nét mặt Đỗ Hưng đã giãn ra, nhưng ngữ khí vẫn còn lạnh lùng. Y hỏi:

- Có điều gì ta chưa biết sao?

Mưa vẫn tí tách rơi, hạt mưa đập lên nóc nhà, chóp mái và hai ô cửa sổ phía trên, thanh âm biến đổi thành nhiều cung bậc vô cùng phong phú.

Khấu Trọng lạnh giọng:

- Ngươi biết hay không biết một trong Ngũ Ma của Đại Minh tôn giáo chính là Chu Lão Phương, kẻ đã đóng giả thành huynh đệ song sinh Chu Lão Thán của mình, dẫn dụ Sư tiên tử của bọn ta tới Long Tuyền để cố gắng gia hại?

Đỗ Hưng mặt không đổi sắc hỏi lại:

- Điều đó liên quan gì đến huynh đệ kết bái Hứa Khai Sơn của ta?

Khấu Trọng cười đáp:

- Bá Vương lão huynh ngươi trí nhớ không được tốt, hay là cố ý quên đi? Ngươi không nhớ hai thi thể giả của phu phụ Chu Lão Thán được hắn mang về Sơn Hải quan sao?

Đỗ Hưng phẩy tay mỉm cười đáp:

- Trí nhớ của ta chưa hề giảm sút, không cần Thiếu soái quan tâm. Ta không phải không nhớ, chỉ là nghĩ vẫn không ra mối liên quan. Ngươi nói chuyện đó có vấn đề gì sao?

Khả Đạt Chí cảm thấy yên tâm khi biết được Đỗ Hưng có thành ý nghe cho rõ ràng, bởi cho tới lúc này y vẫn chưa phun ra nửa câu thô lỗ. Đối với chuyện này, bản thân Khả Đạt Chí đã gần như hoàn toàn tin vào Khấu Từ hai gã, vì hắn hiểu sâu sắc sự lợi hại của bọn họ, tại Trường An hắn đã được lĩnh giáo qua.

Khấu Trọng an nhàn ngả người về phía sau, cất giọng lơ đễnh nhẹ nhàng:

- Thực tế Hứa Khai Sơn đã làm hai việc. Một là mang về thi thể giả của phu phụ Chu Lão Thán. Hai là đem về thi thể thủ hạ của Mã Cát. Ba cái xác nói lên hai sự kiện bất đồng, nhưng tất cả đều là theo chỉ thị của Đỗ Bá Vương. Tiểu đệ nói đúng hay sai?

Hai mắt Đỗ Hưng lóe lên sáng rực, hiển thị khí công thâm sâu khó lường. Khóe miệng xuất hiện một tia tiếu ý, hắn bình tĩnh đáp:

- Ta bắt đầu có điểm minh bạch vì sao khi nãy Từ huynh nói rằng nên cởi mở nói thật với nhau. Tốt! Việc thủ hạ của Mã Cát thực sự là do Đỗ Hưng ta bố trí, nhằm dẫn dụ hai vị tới Yến Nguyên Tập tìm Mã Cát, đúng là không có ý tốt!

Khả Đạt Chí vỗ bàn nói lớn:

- Dám làm dám nhận, Đỗ đại ca đúng là người như vậy!

Khấu Trọng cũng vỗ tay nói:

- Sự tình mỗi lúc lại thêm lý thú! Ngươi chắc cũng biết, nếu không

phải bọn lang tặc dụ ta và Lăng thiếu gia đuổi theo hướng Yến Nguyên tập, bọn ta tuyệt không thể rơi vào cạm bẫy ở đó. Chuyện này không có điểm nào là con bà nó tấu xảo chứ?

Đỗ Hưng không nhịn được phì cười:

- Đỗ Hưng ta đã dám làm, đương nhiên không sợ hậu quả. Con bà nó, chuyện ba tên ngốc các ngươi truy tung lang tặc giả đúng là do ta cùng Khai Sơn dàn dựng, không có gì ngẫu nhiên, căn bản là cố ý an bài.

Khấu Trọng đập bàn cười phá lên:

- Không ngờ bọn ta bị ngươi chơi đùa con bà nó một phen.

Từ Tử Lăng thu hồi lại sự chú ý tới cơn mưa ngoài trời, đoạn lơ đễnh nói:

- Còn một vấn đề quan trọng nhất. Phu phụ Chu Lão Thán là người của Triệu Đức Ngôn, chỉ có cặp vợ chồng này mới biết được thủ pháp và ám ký bí mật của Sư Phi Huyên. Xin hỏi Đỗ Bá Vương, liệu huynh đệ kết bái của ngươi có cơ hội nào trực tiếp hoặc gián tiếp lấy được tin tức bí mật này không?

Đỗ Hưng cuối cùng cũng biến sắc, trầm giọng đáp:

- Chu Lão Phương là thân huynh đệ của Chu Lão Thán, hắn có nhiều khả năng biết việc của Chu Lão Thán.

Thần sắc của Đỗ Hưng nói lên rằng Hứa Khai Sơn chắc chắn biết chuyện này.

Khấu Trọng cười nói:

- Chu Lão Thán tối qua đã lạnh lùng tiễn thân đệ của mình đi đời. Ngươi nói xem hai huynh đệ bọn chúng thân thiết đến mức nào?

Đỗ Hưng lắc đầu trả lời:

- Chỉ điều đó thì tuyệt không đủ. Quan hệ giữa người với người phức tạp vô cùng. Những ngày trước trong đầu ta lúc nào cũng nghĩ xem làm sao để có thể diệt trừ hai vị, hiện tại lại lấy tình bằng hữu nói chuyện. Không chừng sau vài ngày nữa mọi người lại động đao động búa, việc này lấy số mệnh mà lý giải sao? Theo ta thấy thì khả năng huynh đệ Chu Lão Thán bí mật hợp tác cũng rất lớn.

Khả Đạt Chí chợt xen vào:

- Về mặt này ta hiểu rõ hơn Đỗ đại ca. Huynh đệ Chu Lão Thán và Chu Lão Phương hơn hai mươi năm trước vì tranh đoạt Kim Hoàn Chân nên đã đối đầu, biến thành thế như nước với lửa. Chu Lão Phương từng bố trí phục kích Chu Lão Thán, khiến hắn thụ trọng thương. Nếu không phải được Ngôn Soái viện thủ, hắn sớm đã không giữ được tính mạng.

Đỗ Hưng gằn giọng:

- Đạt Chí ngươi hãy thẳng thắn mà nói, phải chăng ngươi đã hoài nghi huynh đệ kết bái Hứa Khai Sơn của ta?

Khả Đạt Chí gượng cười đáp:

- Tiểu đệ...chỉ là chiếu theo sự việc mà luận.

Đỗ Hưng giận dữ nói:

- Hãy thẳng thắn trả lời ta! Ngươi sao lại biến thành ấp a ấp úng như đàn bà vậy?

Hai mắt Khả Đạt Chí lóe lên sáng rực, hắn nhìn vào ánh mắt của Đỗ Hưng, giọng nói dứt khoát:

- Đúng vậy! Đệ hoài nghi vị huynh đệ Hứa Khai Sơn của huynh, bởi vì đệ khẳng định Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cả hai đều không phải loại người vô sỉ vu oan hãm hại kẻ khác. Đại ca đối với Hứa Khai Sơn hiểu rõ hơn bất cứ ai, kết luận cuối cùng đương nhiên là do huynh.

Đỗ Hưng nặng nề hít sâu một hơi, để lộ ra nội tâm kích động. Sau một khoảng thời gian, y bình tĩnh trở lại, liền quay sang Khấu Trọng hỏi:

- Vì sao các ngươi biết được phu phụ Chu Lão Thán hợp tác cùng bọn ta?

Khấu Trọng đáp:

- Tin tức đó đến một cách bất ngờ, gọi là trăm kín một hở. Chu Lão Thán định lừa bọn ta đi làm trò hề, cũng chính vì thế lại tự để lộ ra.

Đỗ Hưng lắc đầu:

- Khai Sơn không phải là loại người đó. Ài! Ta nhất định phải điều tra thêm.

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Rốt cuộc thì ai đã lấy đi tám vạn tấm da dê? Đỗ Bá Vương hiện tại chắc không cần phải che giấu cho Hô Diên Kim chứ?

Ánh mắt hai gã tập trung toàn bộ lên Đỗ Hưng, trong lòng đều có điểm khẩn trương chờ xem hắn hồi đáp ra sao. Nếu Đỗ Hưng thản nhiên thừa nhận chính hắn làm, bọn gã không thể không động thủ, vì Đại tiểu thư mà thu hồi nợ máu của huynh đệ. Trong tình huống hiện tại, đây là trường hợp xấu nhất, vì Khả Đạt Chí tuyệt sẽ không để bọn gã động tới Đỗ Hưng. Nhưng vấn đề là khả năng sự việc phát triển theo hướng này quá lớn.

Đỗ Hưng cười rồi hỏi ngược lại:

- Các ngươi hoài nghi ta?

Khả Đạt Chí nói:

- Ta có thể cam đoan chuyện này không phải Đỗ đại ca làm! Nếu không ta đã chẳng an bài cuộc gặp gỡ ngày hôm nay.

Khấu Trọng liền hỏi:

- Vậy rốt cuộc thì là ai? Nếu không phải vì chỗ da dê đó, ta cùng Lăng thiếu gia lúc này khẳng định đã không ngồi ở đây.

Đỗ Hưng đáp:

- Nhìn bề ngoài thì việc này giống như do bọn ta bố trí. Thực tế thì khi Đại tiểu thư thụ thương quay về Sơn Hải quan ta mới biết chuyện, tất cả đều là bị lợi dụng. Nếu là Đỗ Hưng này làm, ta sợ gì mà không dám thừa nhận!

Khấu Trọng vẫn lặp lại một câu hỏi:

- Là ai?

Đỗ Hưng nhìn về phía Khả Đạt Chí. Họ Khả liền gật đầu đáp:

- So với vấn đề của Hứa Khai Sơn, đây chỉ là việc nhỏ. Đỗ đại ca và y quan hệ quá sâu, không thích hợp tự mình đều tra. Thiếu soái và Từ Tử Lăng đúng là nhân tuyển lý tưởng nhất. Đương nhiên, mọi việc nhất thiết do Đỗ đại ca quyết định sau cùng.

Đỗ Hưng khẽ gật đầu, trầm ngâm một khắc rồi nói:

- Tốt! Nói ra cũng không phải là trường hợp xấu nhất. Kẻ lấy chỗ da dê đó vốn không biết quan hệ giữa Đại tiểu thư và các ngươi, đến khi biết được thì họa đã gây rồi. Sau đó chỗ da dê lại rơi vào tay Mã Cát, sự việc không còn do hắn khống chế nữa, nhưng tất cả đúng là do bọn ta thao túng.

Hắn cười ha hả rồi nói tiếp:

- Là tiểu tử Hàn Triều An, không ngờ được phải không?

Hai người kêu lên thất thanh:

- Cái gì?

(

Chương 522: Nhân tâm hiểm trá

Khấu Trọng ngơ ngác hỏi:

- Sao lại có thể là Hàn Triều An? Hắn không phải chuyên cướp chặn các đoàn thương lữ trên biển sao? Từ lúc nào đã biến thành cường đồ chặn cướp trên đường bộ vậy?

Đỗ Hưng cười đáp:

- Đây tuyệt đối không phải tên tiểu tử Hô Diên Kim cho ta biết, mà là do Mã Cát tiết lộ, vì thế vạn lần chính xác. Các ngươi trước kia đoán ngoài ta ra còn có ai nữa không?

Từ Tử Lăng nói:

- Đương nhiên còn có Bái Tử Đình. Hắn là người trung gian, chỉ có hắn mới biết địa điểm và thời gian Đại tiểu thư nhận hàng, qua đó nắm chắc được lộ tuyến chuyển hàng của Đại tiểu thư sẽ đi qua Sơn Hải Quan.

Đỗ Hưng vui vẻ giơ ngón tay cái tán thưởng:

- Lợi hại! Chỉ một chút sơ hở mà ngươi đã đoán ra.

Khả Đạt Chí không hiểu hỏi:

- Đại ca không phải vừa nói chính Hàn Triều An ra tay sao? Vì sao hiện tại có vẻ như Bái Tử Đình cũng liên quan vào việc này? Tiểu đệ

cảm thấy mơ hồ quá!

Đỗ Hưng nhẹ nhàng nói:

- Hai ngươi có thể đoán ra Bái Tử Đình, tuy không hoàn toàn đúng nhưng cũng không sai là bao. Hàn Triều An đã trở thành tín đồ của Phục Nan Đà, việc này do Khai Sơn cho ta biết.

Khả Đạt Chí ngẩn ra hỏi:

- Việc này là thật sao? Đệ bây giờ mới nghe thấy lần đầu. Loại người như Hàn Triều An, sao lại có thể tin theo lời nói của yêu tăng Thiên Trúc nhỉ?

Đỗ Hưng đáp:

- Nam nhân ai mà không háo sắc? Phục Nan Đà có “ái kinh” chuyên giảng dạy chuyện nam nữ giao hoan. Hàn Triều An muốn học ái kinh của hắn, đương nhiên phải trở thành con chó theo đuôi chứ sao! Hà hà! Ta chỉ nói đùa thôi, nguyên nhân thực sự là Hàn Triều An muốn dựa vào “Ngũ Bá Đao” Cái Tô Văn, nhưng Phục Nan Đà đã sớm cùng Cái Tô Văn cấu kết, vì thế thỉnh thoảng Hàn Triều An lại làm ưng khuyển cho Phục Nan Đà.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Chính là thằng cha lúc nào cũng xách theo năm cây đao mà không ngại phiền phức đó sao?

Đỗ Hưng không đáp, thở dài đầy cảm xúc rồi nói:

- Nếu không phải Hiệt Lợi cùng Đột Lợi giảng hòa, bọn ta hôm nay làm sao có thể không hề giới bị mà ngồi đây tán gẫu.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Phục Nan Đà vì sao lại cướp tám vạn tấm da dê của Đại tiểu thư? Tin tức về việc này phải chăng hoàn toàn từ miệng Hứa Khai Sơn nói ra?

Đỗ Hưng không trả lời gã, vẫn nói theo mạch suy nghĩ của mình:

- Việc Hiệt Lợi sẵn sàng cùng bọn ngươi hóa địch thành bạn cũng là một nguyên nhân nữa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trao đổi một ánh mắt đầy ý nghĩa, rồi đồng thanh nói:

- Xin chỉ giáo!

Đỗ Hưng đáp:

- Ba ngày trước có tin tức từ Trung Thổ truyền tới. Tống Kim Cương đã đả bại Lý Nguyên Cát, ép hắn bỏ chạy về Quan Trung, rồi xua quân Nam hạ. Lý Thế Dân liền dẫn quân từ Long môn vượt qua Hoàng Hà tới nghênh chiến. Quân Đường mấy lần tiếp chiến đều lâm vào thế hạ phong dưới tay Tống Kim Cương. Lý Thế Dân bèn chuyển sang dùng chiến thuật “kiên bích thanh dã” nhằm khai thác nhược điểm quân lương không đủ để duy trì cuộc chiến lâu dài của họ Tống.

Khấu Trọng trong lòng chấn động, tình hình tranh bá ở Trung Thổ đã lâu không có tin tức, hiện tại đang từ miệng Đỗ Hưng rót thẳng vào tai gã.

Tống Kim Cương là thống soái tinh minh, đương nhiên hiểu rõ rằng

vội vàng kéo quân xuống phía Nam sẽ rất bất lợi. Vấn đề là trong quân của y có một phần là người Đột Quyết. Có thể hiểu được họ Tống rất khó mà phản đối ý kiến của các tướng lĩnh Đột Quyết, vì vậy không thể không theo thói quen tốc chiến tốc thắng của họ, do đó phải dùng chiến thuật tiêu hao dĩ chiến dưỡng chiến. Tuy nhiên nếu đụng phải kẻ phòng thủ giỏi như Lý Thế Dân, chắc chắn y sẽ lập tức đại nguy.

Đỗ Hưng tiếp tục nói:

- Tống Kim Cương cuối cùng lương hết, theo hướng Bắc triệt thoái. Lý Thế Dân toàn lực phản công, trước tiên tại Lữ Châu đả bại Tống Kim Cương, sau đó thừa thắng truy kích, mỗi ngày đêm quân đi hơn hai trăm dặm, trước sau mười trận giao phong, đuổi thẳng tới Tước Thử cốc. Tại đây, họ Lý đánh tám trận thắng cả tám, đại phá quân của Tống Kim Cương, giết chết hơn vạn người. Họ Tống lui tới Giới Châu, tại Tây Bối thành bày trận, Nam Bắc dài tới bảy dặm. Lý Thế Dân lại phái Từ Thế Tích ra nghênh chiến, rồi trá bại bỏ chạy. Chờ cho Tống Kim Cương truy kích, Lý Thế Dân thân dẫn tinh binh từ phía sau tấn công mạnh mẽ. Hai mặt thụ địch, Tống Kim Cương thất bại hoàn toàn, bị Lý Thế Dân lấy lại Tấn Dương!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đột nhiên đại ngộ, nắm được hàm ý phía sau lời nói của Đỗ Hưng.

Giả như kẻ bại là bè lũ Lý Thế Dân, Tống Kim Cương sẽ tiến nhập Quan Trung. Hiệt Lợi khi đó nhất định bất chấp hậu quả mà xua quân tấn công, thậm chí có thể còn thỉnh Tất Huyền trừ khử Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, loại bỏ luôn một đối thủ rất mạnh tại Trung Thổ.

Đáng tiếc sự việc không theo ý muốn, kẻ thắng là Lý Thế Dân. Vì vậy Hiệt Lợi đành phải cải biến sách lược, không chỉ cùng Đột Lợi hòa hảo, mà còn để Khấu Trọng và Từ Tử Lăng quay về Trung Thổ kiềm

chế Lý Thế Dân. Tốt nhất là hai bên lưỡng bại câu thương, bởi nếu để cho Lý Thế Dân thế như chẻ tre mà thống nhất Trung Thổ, người tiếp theo y để mắt tới khẳng định chính là Hiệt Lợi.

Hiện tại Hiệt Lợi đang ở trong một mớ bòng bong. Hai cuộc chiến bại, một tại Bôn Lang Nguyên và sau đó là của Tống Kim Cương, đã khiến nguyên khí Đông Đột Quyết đại giảm. Càng đau đầu hơn chính là sự xung đột giữa hắn và Đột Lợi đã khiến các dân tộc khác trên đại thảo nguyên rục rịch quật khởi, tình thế rất hỗn loạn.

Vì thế việc cấp thiết trước mắt của Hiệt Lợi là tranh thủ tối đa thời gian này, trước tiên thống nhất đại thảo nguyên, sau đó tùy theo tình thế mà tính toán đến vấn đề Trung Thổ. Do vậy hắn đương nhiên không muốn đối đầu với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, có thể gây mếch lòng Đột Lợi.

Tấn Dương là căn cứ địa của Lý phiệt, giống như chiếc bình phong trước Quan Trung, một khi thất thủ, đại quân Đột Quyết lúc nào cũng có thể Nam hạ tiến thẳng vào Quan Trung. Quan trọng hơn nữa, khu vực này vốn là nơi cung cấp lương thực cho Quan Trung, sự tồn vong của nó có quan hệ mật thiết tới sự sống còn của Lý phiệt. Bình Diêu chính là một trọng trấn kinh tế trong khu vực, tính chiến lược của nó có thể tưởng tượng được.

Khấu Trọng hạ giọng:

- Lý Thế Dân có ở lại Tấn Dương không?

Khả Đạt Chí lắc đầu:

- Lý Thế Dân phái thủ hạ là Lý Trọng Văn trấn giữ, còn bản thân nhanh chóng dẫn quân quay trở lại Trường An.

Khấu Trọng thở dài nói:

- Lạc Dương nguy rồi!

Đỗ Hưng trầm giọng hỏi:

- Thiếu soái có tính toán thế nào?

Khấu Trọng liếc nhanh qua Từ Tử Lăng, rồi ngán ngẩm đáp:

- Còn có thể tính toán gì nữa? Ai ngờ được một người anh minh thần vũ như Tống Kim Cương lại thất bại nhanh chóng và thảm hại như vậy. Trước mắt chỉ có thể đi được bước nào hay bước đó.

Khả Đạt Chí mỉm cười đề nghị:

- Chỉ cần Thiếu soái đồng ý, tiểu đệ có thể an bài để Thiếu soái cùng Đại hãn ngồi xuống vui vẻ đàm luận.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Cái gì?

Đoạn gã nhìn về phía Từ Tử Lăng, rồi lắc đầu nói:

- Đó không phải là tác phong của Khấu Trọng ta! Phải bằng vào khả năng của chính mình thì chiến thắng mới có ý nghĩa. Đa tạ hảo ý của Khả huynh!

Đỗ Hưng cười lớn:

- Hảo hán tử! Thực ra Hiệt Lợi đã sớm hiểu được Thiếu soái là người như thế nào. Bất quá nếu có thể ngồi xuống uống ly mễ tửu

nói chuyện vui vẻ với nhau thì cũng đâu phải là việc xấu, phải không?

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Chuyện đó đợi sau này hãy nói! Việc tối quan trọng trước mắt là tính xem đêm nay làm sao tiêu diệt được Thâm Mạt Hoàn và tên tiểu tử Hô Diên Kim, những việc khác để ngày mai nói tiếp. Lão Đỗ ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của Lăng thiếu gia khi nãy.

Từ Tử Lăng lòng thầm thở dài, phán đoán về tình thế nguy hiểm của Lạc Dương của Khấu Trọng không phải là không có lý.

Lý Thế Dân không phái đại tướng có tài như Lý Thế Tích hay Lý Tịnh trấn thủ Thái Nguyên, mà lại để người chưa có danh vị như Lý Trọng Văn trấn thủ, chính là vì phải tập trung toàn bộ lực lượng nhằm công đả một trong ba thành trì vang danh kiên cố nhất thiên hạ là Lạc Dương. Quyết định này dựa trên nhận định chính xác rằng Hiệt Lợi tạm thời không có đủ lực để thân chinh hoặc hỗ trợ tay chân của hắn tiến xuống phía Nam.

Lý Thế Dân vội vã quay về Trường An chính là để chuẩn bị cho chiến dịch tấn công Lạc Dương. Nhưng yếu tố quan trọng của thắng bại chính là ở chỗ Khấu Trọng có thể trợ giúp Vương Thế Sung giữ vững Lạc Dương hay không, điều này có thể khiến một Lý Thế Dân “chiến vô bất thắng” phải nếm mùi thất bại.

Việc mà Từ Tử Lăng không muốn thấy nhất đã sắp xảy ra đến nơi.

Nếu Lạc Dương bị phá mà Khấu Trọng lại không chết, Lý Thế Dân tất sẽ truy cùng đuổi tận gã, cho tới khi kẻ kình địch này bị trừ khử.

Khấu Trọng trong tình huống nguy hiểm thảm liệt này vẫn một mực cự tuyệt sự viện trợ, vốn không phải vì lòng tốt của Hiệt Lợi, có thể

thấy gã vẫn là người kiên trì vì đại nghĩa dân tộc.

Đỗ Hưng hô lớn “Hảo hán tử!”, đoạn từ từ quay đầu về phía Từ Tử Lăng nói:

- Tin tức đúng là chủ yếu nghe được từ Khai Sơn. Còn về Phục Nan Đà vì sao làm vậy, theo ta thấy thì hắn chính là người có dã tâm rất lớn, sẽ không từ bất cứ thủ đoạn vô sỉ nào để tích lũy tài phú, rồi dựa vào đó mà khuếch trương thế lực.

Khả Đạt Chí tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Tại đại thảo nguyên, tác dụng của vàng không lớn. Cứ cho rằng Phục Nan Đà phú khả địch quốc, nhưng thủy chung vẫn là người ngoài. Không có những người cùng huyết thống ủng hộ, liệu hắn có thể làm được gì?

Đỗ Hưng nhún vai:

- Điều đó rất khó nói! Hoặc giả hắn mang vàng quay về Thiên Trúc, rồi lập nên nước yêu tăng của hắn cũng không biết chừng.

Khấu Trọng gật đầu:

- Đỗ Bá Vương nói có lý! Quay lại chuyện chính, lão ca ngươi có tin tức của Mỹ Diễm phu nhân không?

Đỗ Hưng lắc đầu trả lời:

- Ta sớm cũng đã nói với Đạt Chí, ả này hành tung kỳ bí. Mặc dù ta đã phái rất nhiều người đi điều tra, nhưng chỉ sợ trong ngày hôm nay khó có kết quả.

Khấu Trọng dứt khoát nói:

- Nếu là như vậy, bọn ta không nghĩ tới mụ nữa. Trước mắt chỉ còn một cơ hội sát tử Thâm Mạt Hoàn và Hô Diên Kim.

Đỗ Hưng phấn khởi nói:

- Ta muốn biết thêm chi tiết!

Khấu Trọng nói:

- Chuyện hai người bọn ta thụ thương, khắp nơi đều biết. Thâm Mạt Hoàn càng hiểu rõ hơn người khác rằng bọn ta thực sự bị bọn chúng hành thích trọng thương. Vì thế tất sẽ sớm công kích lần nữa. Cơ hội tốt nhất chính là lúc hai người bọn ta dự yến xong rời cung. Có Phục Nan Đà ở cùng phe bọn chúng, lộ tuyến và thời gian ly khai của bọn ta bọn chúng đều nắm rõ. Nếu ngươi là bọn chúng, ngươi có bỏ qua cơ hội như thế không?

Đỗ Hưng lắc đầu:

- Nếu ta ở vào địa vị hắn, tuyệt sẽ không bỏ qua cơ hội trời cho như thế.

Rồi y cười nói tiếp:

- Các ngươi đúng là thân thụ trọng thương thật chứ? Bề ngoài ta nhìn không ra chút gì, chỉ có sắc mặt không được tốt lắm.

Khấu Trọng điềm đạm nói:

- Thương thế của bọn ta đúng là rất tệ hại. Nếu lão ca ngươi và Đạt Chí huynh lập tức toàn lực xuất thủ, sẽ có nhiều cơ hội tiêu diệt bọn

ta, có muốn thử xem không?

Đỗ Hưng phá lên cười đáp:

- Con rết trăm chân, chết rồi còn động đậy, hà huống là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vang danh đánh không chết? Đừng đùa chứ!

Khả Đạt Chí nhíu mày nói:

- Thiếu soái với sự tình nói ra tựa hồ có phần coi nhẹ. Giả như tối nay ba toán mã tặc lợi hại nhất trên đại thảo nguyên cẩn mật bố trí cuộc ám sát lần nữa, các ngươi giữ được mạng quả là khó khăn phi thường. Ví như kẻ võ công cao thâm khó lường Phục Nan Đà tự thân xuất thủ, khi đó dù có thêm cả Khả Đạt Chí ta cùng Đỗ đại ca thì cũng chỉ bình thủ, đó là nếu thương thế của hai vị không làm ảnh hưởng tới võ công mới được. Bạt Phong Hàn có thể tức thời trở về không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Cơ hội lão Bạt có thể sớm trở về là rất nhỏ.

Khấu Trọng cười nói:

- Điểm thú vị của sự tình chính là ở đó, gọi là xuất kỳ chế thắng. Kỳ binh của bọn ta chính là hai vị. Các người có bao nhiêu nhân thủ có thể sử dụng? Ta cần là những cao thủ chân chính.

Đỗ Hưng nói:

- Nhân thủ có thể huy động ước chừng khoảng một trăm tới trăm hai người, toàn là những người thân kinh bách chiến, tinh nhuệ và được huấn luyện rất tốt. Vấn đề là phương thức tác chiến của mã tặc, ngay

khi nhất kích không thành, bọn chúng sẽ lập tức tản rộng ra. Đường sá Long Tuyền ngang dọc, người ngựa rất nhiều, bọn chúng nếu thấy thế không đối chọi được, sẽ phân tán bỏ chạy. Bọn ta nhiều nhân thủ hơn nhưng vẫn sợ chặn không được bao nhiêu người.

Khấu Trọng trong lòng đã có dự tính, bèn nói:

- Vì thế bọn ta phải thu hẹp phạm vi công kích, tập trung đối phó cá nhân Thâm Mạt Hoàn. Bọn chúng nếu như phân tán đào tẩu, thì đúng như mong muốn của lão tử.

Khả Đạt Chí hai mắt sáng rực lên, nói:

- Cùng Thiếu soái kề vai tác chiến đích thực là việc thống khoái trên đời. Chỉ là ta vẫn còn có chút lo lắng, trong tình hình hỗn độn phân loạn của cuộc chiến, làm sao để phân biệt mà nhận ra Thâm Mạt Hoàn, hắn chắc hẳn sẽ hóa trang cải biến ngoại hình.

Khấu Trọng đáp:

- Theo tình theo lý, Bái Tử Đình sẽ dùng xe ngựa đưa tiễn bọn ta hai tên quý khách ra về, cũng là khiến bọn ta biến thành mục tiêu rõ rệt cho cung tiễn. Thâm Mạt Hoàn có thể bỏ không dùng Phi Vân Cung của hắn sao? Khả huynh yên tâm.

Đỗ Hưng vỗ bàn thở dài nói:

- Ta chửi mười tám đời tổ tông nhà nó, hiện tại cả ta cũng thấy được không thể không thành công.

Khấu Trọng cười nói:

- Trong tình hình đó, phải sát tử loại cao thủ như Thâm Mạt Hoàn và

Mộc Linh, kỳ thật cũng khó thực hiện. Nhưng nếu như Khả huynh có thể bám chặt lấy hắn, xem hắn chui vào lỗ nào đào tẩu, bọn ta có thể triển khai hết nhân thủ, trùng trùng vây khốn hắn, giết cho hắn trở tay không kịp.

Khả Đạt Chí vui vẻ nói:

- Chuyện nhỏ như vậy, cứ tính lên người tiểu đệ.

Đỗ Hưng nhíu mày hỏi:

- Nếu phu phụ Thâm Mạt Hoàn chạy vào hoàng cung, trốn trong Thiên Trúc miếu của Phục Nan Đà, bọn ta không phải chỉ biết đứng nhìn mà tức giận sao?

Khấu Trọng đáp:

- Đó tuy là một khả năng, nhưng cơ hội không nhiều. Trừ phi Bái Tử Đình có tham gia vào việc này, lại thông cáo cho thị vệ bảo vệ cung cấm để hai người bọn chúng tự xuất tự nhập, nếu không bọn chúng tuyệt không thể đào tẩu vào hoàng cung. Vô luận việc thành hay bại, bọn chúng vốn nên rút ra ngoài thành, nhằm tránh gặp báo phục, hay liên lụy tới Bái Tử Đình.

Đỗ Hưng gật đầu biểu hiện có đạo lý, rồi nói:

- Huynh đệ Biệt Lặc Cổ Nạp Thai nếu có thể tới giúp đỡ, việc bọn ta sát tử Thâm Mạt Hoàn sẽ có tới chín phần thành công.

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng một cái, rồi lắc đầu đáp:

- Bọn ta không có sự giúp đỡ nào đâu. Huynh đệ Cổ Nạp Thai có việc phải đi xa, sợ rằng không có khả năng quay về ngày mai.

Từ Tử Lăng nghe xong trong lòng thầm chấn động, tiếp đó hàn ý mạnh mẽ dâng lên. Khấu Trọng vì sao phải nói dối? Bọn gã căn bản không biết được liệu huynh đệ Cổ Nạp Thai có quay trở lại không, nói không chừng trước hoàng hôn cũng có thể về tới Long Tuyền, vậy mà Khấu Trọng nói điều đó một cách khẳng định. Khấu Trọng hẳn không lừa gạt chiến hữu, trừ phi gã đã hoài nghi Đỗ Hưng hoặc Khả Đạt Chí. Rốt cuộc bọn họ lộ sơ hở chỗ nào mà khiến Khấu Trọng nghi ngờ, đề phòng.

Những ý nghĩ đó lướt qua trong đầu Từ Tử Lăng, gã lập tức phối hợp cùng Khấu Trọng, nói:

- Đáng tiếc là Sư cô nương không nhúng mình vào trường đấu tranh cừu sát của thế gian, hơn nữa nói cho nàng nghe sợ làm bẩn đôi tai thánh thiện của nàng, nếu không nàng hẳn có thể là sự trợ lực rất lớn.

Đỗ Hưng cười ha hả nói:

- Bọn ta bốn người liên thủ, khó nói là thu thập không nổi một tên Thâm Mạt Hoàn cỏn con chứ? Hai vị chỉ cần an tâm làm mồi nhử, Đạt Chí phụ trách bám sát Thâm Mạt Hoàn, ta cùng thủ hạ làm mối liên hệ giữa các ngươi, bảo đảm Thâm Mạt Hoàn sống không quá ngày mai.

Khả Đạt Chí vui vẻ nói:

- Đại ca sẵn sàng vì việc này mà trượng nghĩa xuất thủ, khả năng thắng lợi của bọn ta đương nhiên tăng lên rất nhiều.

Đỗ Hưng lạnh lùng nói:

- Chỉ biết là kẻ gian dâm cướp của, người người đều có quyền tru diệt. Ta sớm đã thấy bọn chúng không thuận nhãn, trước kia chỉ khổ là không có cơ hội, nên hôm nay nhất định không thể bỏ mất.

Bốn người sau khi thương lượng chi tiết, vì để tránh tai mắt người khác, bèn nhanh chóng chia tay.

o0o

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thảo luận dưới một mái vòm để trú mưa gần đó.

Khấu Trọng thần sắc ngưng trọng nói:

- May mà có ngươi phối hợp. Đỗ Hưng phen này khẳng định trúng kế.

Từ Tử Lăng mặt ngẩn ra nói:

- Ta chỉ là thuận theo khẩu khí của ngươi mà nói, tới tận bây giờ vẫn chưa hiểu được vấn đề phát sinh ở đâu.

Khấu Trọng đáp:

- Trước tiên Đỗ Hưng không nên thể hiện sự nhiệt tâm như vậy đối với một việc giết Thâm Mạt Hoàn. Bọn ta đi tìm hắn chủ yếu là để biết thân phận của Hứa Khai Sơn. Hắn lại hữu ý vô ý mà thành chiến hữu của bọn ta.

Gã dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Sau đó là đến giải thích có thiện ý của hắn về việc Hiệt Lợi thay đổi quan hệ với Đột Lợi và cùng bọn ta hóa địch thành bạn, lại phân tích

sâu sắc do nguyên nhân Lý Thế Dân đánh bại Tống Kim Cương mà Hiệt Lợi thay đổi thái độ đối với bọn ta. Tất cả hành động đó tuyệt không giống tính cường hoành bá đạo theo kiểu lão tử muốn làm gì thì làm của Đỗ Hưng. Điều này thể hiện hắn trong lòng không yên và có dối trá.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Cảm giác của ngươi không phải không có đạo lý, bất quá nếu chỉ bằng hai điểm đó mà đoán định Đỗ Hưng miệng nói dối lòng tưởng cũng hơi gượng ép.

Khấu Trọng trầm ngâm đáp:

- Còn nhớ dạ yến ở Tiểu Đào nguyên tại Sơn Hải quan, khi bọn ta đề cập tới việc bọn lang tặc chạy về phía đại thảo nguyên, đã cảm giác được Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn trong lòng kinh hoàng, điều đó tuyệt không phải giả. Bọn chúng chính là sợ bọn ta truy được bọn lang tặc lúc đó còn chưa kịp đề phòng, nên mới phải tự mình giả làm lang tặc, nhằm dẫn dụ bọn ta tới Yến Nguyên Tập, một đá ném hai chim.

Từ Tử Lăng chấn động nói:

- Ta bắt đầu bị ngươi thuyết phục. Nhớ lại tình huống vừa nãy, hắn đích thực đã cố gắng tìm hiểu xem sức lực của bọn ta còn bao nhiêu.

Khấu Trọng nói:

- Lần này không giống ngày trước. Bọn ta cả hai đều không đủ vốn để chơi với địch nhân, nếu như không cẩn thận rơi vào vòng vây thì sẽ chết chắc không sai, vì thế không thể mắc sai lầm.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Ngươi thấy Khả Đạt Chí có vấn đề không?

Khấu Trọng đáp:

- Theo ta thấy Khả Đạt Chí không phải loại người như vậy. Vấn đề hoàn toàn ở tại Đỗ Hưng. Hắn căn bản biết được thân phận thật của Hứa Khai Sơn, thậm chí còn cùng y phối hợp hành động.

Từ Tử Lăng không khỏi nhớ lại lời Âm Hiển Hạc nói Đỗ Hưng là loại người hai mặt, bên ngoài trọng nghĩa khinh tài, chủ trì công đạo, nhưng trong bóng tối thì không việc ác gì không làm, dung túng Bắc Mã bang của Hứa Khai Sơn. Khấu Trọng mỗi ngày một thêm lợi hại, muốn lừa gã lần nữa quả không dễ. Từ Tử Lăng nói:

- Nên chăng nói cho Khả Đạt Chí biết bọn ta có nghi ngờ đối với Đỗ Hưng. Nếu như Đỗ Hưng đúng là cùng Hứa Khai Sơn hợp tác làm chuyện xấu, rất có khả năng hắn cũng cấu kết cùng bọn Thâm Mạt Hoàn, Hô Diên Kim và Hàn Triều An. Khả Đạt Chí do không biết ẩn tình, sẽ bị rơi vào bẫy.

Khấu Trọng lắc đầu đáp:

- Đỗ Hưng với Khả Đạt Chí có ân có nghĩa. Quan hệ đó không thể chỉ bằng lời nói của bọn ta mà thay đổi được, có khi ngược lại làm sự tình thêm phức tạp. Yên tâm đi! Trước tiên không nói Khả Đạt Chí có thừa đủ năng lực tự bảo vệ, hơn nữa bằng thân phận ái tướng của Hiệt Lợi của y thì dù cho Đỗ Hưng có thêm một lá gan cũng không dám làm gì Khả Đạt Chí. Ngoài ra nếu có người như Khả Đạt Chí ở bên cạnh Hiệt Lợi nói tốt cho hắn, đối với hắn là hữu lợi vô hại.

Từ Tử Lăng bất giác cảm thán:

- Tên tiểu tử ngươi đã biến thành mỗi ngày một thêm lợi hại.

Khấu Trọng đặt tay lên đầu vai gã, cười nói:

- Đó toàn là bị bức bách mà ra. Kỳ thật Đỗ Hưng chịu nói ra ai đã cướp đi da dê, ta đã sinh nghi trong lòng, cuối cùng nói ra lại là Hàn Triều An, thật khiến người ta khó tin. Đỗ Hưng vì sao phải như vậy? Một lời ngắn gọn, da dê là bị bọn lang tặc hạ thủ cướp đi. Nhưng Mã Cát cùng Đỗ Hưng tất có quan hệ mật thiết, một kẻ phụ trách cung cấp tang vật tại Tái Ngoại, một kẻ tại Quan Nội tiêu thụ hàng hóa, cùng làm việc mua bán vốn ít lời nhiều.

Từ Tử Lăng nói:

- Đỗ Hưng có thể không biết thân phận của Hứa Khai Sơn trong Đại Minh tôn giáo. Khi bọn ta nói ra chứng cứ, sự kinh hãi của hắn tuyệt không phải vô cớ mà có.

Khấu Trọng gật đầu đáp:

- Rất có khả năng.

Tiếp đó gã phấn chấn tinh thần nói:

- Lần thích sát thứ hai đêm nay tất nhiên hung hiểm dị thường, bọn ta phải đi tìm trợ thủ. Ngươi đi tìm Sư tiên tử cùng tên tiểu tử Âm Hiển Hạc cổ quái đó. Ta đi tìm Việt Khắc Bồng và Tống Sư Đạo. Sau đó tới hoàng cung dự yến, xem xem Phục Nan Đà miệng lưỡi ra sao, hùng biện thế nào. Hắc! Đúng là mỗi lúc một thêm lý thú!

Từ Tử Lăng thò đầu ra nhìn trời, rồi nói:

- Cơn mưa lớn này đối với che giấu hành tung của bọn ta là yểm hộ rất tốt, nhân khi mưa ngừng, bọn ta nhanh chóng giải quyết sự việc.

Hai người lần lượt mở cây ô mà Đỗ Hưng đã tặng, chia đường đi hành sự.

Tạm chú thích:

“kiên bích thanh dã”: giữ thành chắc, bỏ trống làng mạc.

“chiến vô bất thắng”: đánh không bao giờ thua.

(

Chương 523: Oan gia lộ hẹp

Mặc trời mưa gió, Khấu Trọng lần theo Chu Tước đại nhai, tiến thẳng về hướng Ngoại Tân quán. Trên đường người bộ hành đã giảm nhiều, đồ che mưa cũng rất phong phú, những người trú mưa chen chúc nhau dưới mái hiên, tửu quán thực điếm đều chật ních thực khách, âu cũng là một cảnh tượng hiếm thấy.

Miệng vết thương trên ngực Khấu Trọng vẫn âm ỉ đau, may sao kinh mạch thương tổn trong cơ thể sau khi điều tức đã phục hồi rất nhanh chóng. Đột nhiên gã nhớ ra một chuyện, bất giác lấy tay gạt những giọt mồ hôi lạnh đang rịn ra trên trán.

Đỗ Hưng mang trong mình một nửa dòng máu của người Khiết Đan, Hồ Diên Kim cũng là người Khiết Đan, chắc hẳn đôi bên phải có quan hệ mật thiết. Hô Diên Kim lại biết được quan hệ của bọn gã với Việt Khắc Bồng, vì thế nếu cứ hình dạng thế này mà đi tìm y, rất có khả năng không qua được tai mắt của Đỗ Hưng.

Vừa rồi nửa câu gã cũng không nhắc tới Việt Khắc Bồng, Đỗ Hưng hẳn đã sinh nghi. Nếu như bây giờ Khấu Trọng gã lại vội vàng đi tìm Việt Khắc Bồng, Đỗ Hưng chắc chắn sẽ nghĩ ra gã đang có mưu đồ khác, như vậy kế trung chi kế đêm nay sẽ không thể hiệu nghiệm.

Nghĩ tới đây, gã liền rẽ sang con đường ngang trước mặt.

Đỗ Hưng có ngàn vạn lý do để giết gã và Từ Tử Lăng. Trước tiên nếu tám vạn tấm da dê đúng là do hắn và Hứa Khai Sơn cướp đi, vì sợ hai người truy cứu, thế nên quyết định tiên hạ thủ vi cường. Sau nữa, quan trọng hơn chính là Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn sợ hai

người giúp đỡ Kinh Kháng trong việc tranh giành Sơn Hải quan giữa đôi bên.

Giả như Từ Tử Lăng đoán không sai, Đỗ Hưng không hề biết thân phận của Hứa Khai Sơn tại Đại Minh tôn giáo, vậy Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn mỗi tên đều có những ý đồ mờ ám riêng. Thảm án An Lạc hẳn là Hứa Khai Sơn ra tay mà giấu không cho Đỗ Hưng biết, đích xác vì hắn bị bang chủ An Lạc bang phát hiện ra thân phận tại Đại Minh tôn giáo.

Sau một hồi suy đoán, suy nghĩ của bọn gã tuy lệch hẳn sang một hướng khác nhưng cuối cùng vẫn quay lại với kết luận ban đầu.

Chỉ có dưới sự bao che của Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn, bọn lang đạo mới dám tung hoành ngang dọc, cũng như không để lại bất kỳ tung tích nào như vậy. Cũng chỉ những người có thế lực tiền tài như Hứa Khai Sơn thì mới có thể thu nạp phó bang chủ Thư Đình Thái của An Lạc bang. Người này bị Tao Nương tử sát nhân giệt khẩu tại Ẩm Mã dịch, cũng chỉ vì y biết được Hứa Khai Sơn chính là kẻ chủ mưu phía sau vụ thảm án này.

Biết được một chuyện mới vỡ lẽ ra được nhiều chuyện khác, không ngờ cùng Đỗ Hưng nói chuyện một lát lại hữu dụng như vậy.

Có điều đây vẫn là một canh bạc lớn.

Hai gã không có chứng cứ xác thực nào khẳng định đêm nay Đỗ Hưng sẽ cùng Hô Diên Kim cấu kết nhằm hãm hại bọn mình. Nếu như hai gã nhận định sai lầm, thực tế là họ Đỗ vô tội, vậy thì đêm nay không chỉ giết không được Thâm Mạt Hoàn mà còn đắc tội với Đỗ Hưng và Khả Đạt Chí.

Nhìn rõ xung quanh không có người, Khấu Trọng lấy chiếc mặt nạ

“thần y Mạc Nhất Tâm” trong bọc ra đeo lên mặt, sau đó tiến vào một tiệm quần áo, khi đi ra gã đã hoàn toàn biến thành người khác.

o0o

Phòng nội thiền tại Thánh Quang Tự yên tĩnh bình hòa, cách biệt với thế nhân.

Mưa vẫn xối xả, những hạt mưa rớt lên mái ngói tạo thành vô số các dòng chảy nhỏ, rồi tí tách rớt xuống những chỗ trũng ngoài hiên.

Mặc dù có ô che, Từ Tử Lăng vẫn ướt cả nửa người, lại vừa bị trọng thương, nên trông gã có vẻ rất xơ xác tàn tạ. Thế nhưng đối diện với tiên dung của Sư Phi Huyên, tất cả những điều này đều biến thành không quan trọng.

Ngày hôm nay, từ lúc thức giấc đến giờ, đây là lần thứ ba gã được gặp vị tiên tử này.

Sư Phi Huyên ngồi xuống bên cạnh, nhìn sắc mặt gã, rồi ngạc nhiên hỏi:

- Tử Lăng bị thương phải không?

Từ Tử Lăng gật đầu trả lời:

- Xém chút đã mất mạng!

Gã ngắn gọn kể lại chuyện bị phục kích ban sáng.

Sư Phi Huyên kêu gã đưa tay ra, nhẹ nhàng đặt ngón tay lên mạch cổ tay của gã. Từ Tử Lăng trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp vô hạn. Sư Phi Huyên kinh hãi nói:

- Thương thế của huynh rất trầm trọng, trong thời gian này không được động thủ đâu đấy.

Đoạn nàng nhíu mày nói tiếp:

- Khấu Trọng đi đâu rồi? Huynh cùng ta đi kiếm gã ngay, nếu không lỡ địch nhân biết được hai người bị thương nặng thế này sẽ vô cùng nguy hiểm.

Từ Tử Lăng rất muốn nói nếu Khấu Trọng bị giết, Lý Thế Dân không phải bớt đi một đại kình địch sao? Thế nhưng trong bối cảnh này gã đương nhiên không thể nói những lời mất hứng như vậy. Từ Tử Lăng thầm cảm kích sự quan tâm của Sư Phi Huyên đối với huynh đệ bọn gã, bèn mỉm cười đáp:

- Bọn ta bấy lâu vẫn chơi trò hư hư thực thực, dĩ đảm bác đảm đó thôi. Ít nhất tới thời điểm này vẫn đang thành công, vì thế giờ mới có thể an lành ngồi đây.

Sư Phi Huyên giận dỗi liếc nhìn gã, chân khí tinh thuần theo ngón tay truyền vào, giúp gã hành khí trị thương. Ngữ khí của nàng trở lại bình thường, điềm đạm nói:

- Nếu thương thế của Khấu Trọng cũng giống như huynh, hai người căn bản không có tư cách chơi trò du hý. Khấu Trọng muốn sính cường, huynh nên khuyên bảo chứ không phải vào hùa với gã.

Từ Tử Lăng đáp:

- Đây gọi là đi vào tử địa rồi hồi sinh. Chúng ta đêm nay có hai mục tiêu, cho dù gian nan thế nào cũng phải cố gắng hoàn thành, đó là hạ sát Thâm Mạt Hoàn và Thạch Chi Hiên.

Sư Phi Huyên không vui nói:

- Việc hai người nên làm nhất lúc này là tìm chỗ nghỉ ngơi thật tốt. Vấn đề của Thạch Chi Hiên do Phi Huyên cùng Chúc Hậu lo.

Từ Tử Lăng lắc đầu kiên quyết:

- Phi Huyên yên tâm, thụ thương có phương pháp của thụ thương. Bọn ta phải xuất thủ một lần mà khiến Thạch Chi Hiên chạy không nổi, nếu không chỉ là lãng phí tâm cơ, còn vĩnh viễn đánh mất cơ hội vây bắt lão.

Sư Phi Huyên kinh ngạc nói:

- Người ta thực không hiểu! Với tình trạng hiện tại của hai người, làm sao ứng phó nổi cao thủ ma công cái thế như Thạch Chi Hiên?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Thời gian không cho phép ta giải thích tường tận. Nói đơn giản thì ta và Khấu Trọng có kỳ thuật liên thủ tự sáng tạo ra, trọng thương thế này vẫn có khả năng uy hiếp Thạch Chi Hiên. Ta muốn thỉnh Phi Huyên đi liên lạc với Chúc Ngọc Nghiên, nói cho bà ấy biết tình hình đêm nay, để mọi người có thể phối hợp tương trợ lẫn nhau. Đại sự khẩn yếu, Phi Huyên hãy tin ở bọn ta!

Sư Phi Huyên thở dài:

- Các người toàn thích làm những việc ngoài ý liệu của người khác. Tốt thôi, đêm nay có tình huống gì nào?

Từ Tử Lăng không giấu giếm kể ra việc của bọn người Đỗ Hưng,

Khả Đạt Chí, Hô Diên Kim, Thâm Mạt Hoàn, Hàn Triều An, Phục Nan Đà, bao gồm tiền nhân hậu quả, phán đoán của gã và Khấu Trọng, sau đó nói:

- Đêm nay ngay cả khi bọn ta không trừ khử được Thâm Mạt Hoàn, thì ít nhất cũng có thể làm sáng tỏ được Đỗ Hưng rốt cuộc là loại người nào.

Sư Phi Huyên nhẹ nhàng nói:

- Nếu như địch nhân tiến hành ám sát trước khi các người đi dự yến, không chỉ diệu kế của hai người thành công cốc, mà còn phải bồi thường cả tính mệnh.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Bọn ta đúng là hồ đồ, chưa từng nghĩ tới khả năng này.

Sư Phi Huyên cười nhẹ:

- Người ngoài nhìn rõ hơn mà. Ài! Con người huynh đó, thật khiến người ta lo lắng.

Từ Tử Lăng cảm nhận được chân khí của nàng không ngừng truyền từ cổ tay gã vào nội thể, khiến gã toàn thân thư thái. Sự đau đớn của vết thương giảm đi nhiều, các đại huyệt trong cơ thể cũng được kích phát tiềm lực, lại được nghe thanh âm thánh thiện đầy quan tâm và giận dỗi của nàng bên tai, khiến gã bất giác cảm thấy nghi ngờ bản thân mình đang lạc vào một thế giới khác, nhất thời tâm thần ngây ngất nói:

- Ta lúc này đầu óc tựa hồ không được sáng suốt lắm, Phi Huyên nàng nói bọn ta nên làm thế nào đây?

Phi Huyên đáp:

- Cái đó phải xem Đỗ Hưng có thật cùng bọn người Hô Diên Kim bí mật cấu kết hay không. Nếu tình huống đúng là như vậy, trừ phi bọn chúng hoàn toàn chắc chắn có thể bày bố phục kích lúc hai người tiến vào cung môn, còn không bọn chúng tương kế tựu kế mới là thượng sách.

Từ Tử Lăng gật đầu biểu thị đã hiểu. Ý định tương kế tựu kế của Đỗ Hưng là cho người giả mạo Thâm Mạt Hoàn dùng Phi Vân Cung xạ tiễn, dụ Khả Đạt Chí vào mê trận, sau đó Đỗ Hưng với vai trò liên lạc trung gian sẽ lần nữa dụ hai gã vào tuyệt địa, bố trí một màn sát tử khéo léo. Vì thương thế của hai gã chưa hồi phục, lại bị bất ngờ, cho nên chắc chắn khó mà thoát được.

Sư Phi Huyên nói tiếp:

- Chỉ cần khi hai người đi dự yến lộ ra trạng thái cảnh giới phòng bị, ví dụ như phân chia mà đi, khi đó địch nhân sẽ không bỏ dễ chọn khó, tạo ra mạo hiểm không cần thiết. Vì thế Phi Huyên tịnh không lo lắng nhiều về phương diện này. Điều khiến người ta suy nghĩ chính là kế trung kế của hai người hoàn toàn lập ra trên giả thuyết, nếu như trong đó có bất kỳ giả thuyết nào không xảy ra, thì ắt sẽ làm nảy sinh chuyện lớn.

Từ Tử Lăng trìu mến quan sát vẻ đáng yêu của nàng khi đang chú tâm suy nghĩ, rồi gượng cười nói:

- Vì thế ta phải tới thỉnh Phi Huyên phá lệ nhúng tay vào đấu trường thù oán của chốn bụi trần này.

Sư Phi Huyên thở nhẹ nói:

- Phi Huyên không thể không đặt thêm một giả thuyết nữa. Đó là Khả Đạt Chí phụng mật lệnh của Hiệt Lợi, mượn cớ tiếp cận hai người, nhưng sự thật thì lại phối hợp cùng Đỗ Hưng nhằm đưa hai người vào tử địa, sau đó đổ lỗi lên bè lũ Thâm Mạt Hoàn, khiến Đột Lợi không thể truy cứu Hiệt Lợi. Nếu là như vậy thì cho dù người ta xuất thủ cũng chỉ là vô ích, bởi vì địch nhân sẽ còn có những cao thủ như Triệu Đức Ngôn, Đôn Dục Cốc. Đôi bên địch và ta thực lực thật quá chênh lệch. Đương nhiên, vấn đề vẫn là ở thương thế nghiêm trọng của hai người, một khi bị bao vây sẽ khó có khả năng đột vây đào tẩu.

Từ Tử Lăng nói một cách chắc chắn:

- Khả Đạt Chí không phải là loại người đê tiện như vậy. Hơn nữa tối qua bọn ta nghe trộm được cuộc nói chuyện giữa bọn Triệu Đức Ngôn và phu phụ Chu Lão Thán. Chính xác là Hiệt Lợi tạm thời không có ý đối phó bọn ta, vì thế bức bách Mã Cát tìm cách đòi lại tám vạn tấm da dê từ Bái Tử Đình để trả lại Đại tiểu thư.

Sư Phi Huyên liếc gã rồi nói:

- Lăng thiếu gia chưa nói với Phi Huyên về việc này!

Thần thái giận hờn của Sư Phi Huyên quyến rũ đến cực điểm. Trong lòng Từ Tử Lăng lại trỗi dậy mong muốn được ôm lấy nàng, chỉ là không dám đường đột với giai nhân, nên đành đè nén ý nghĩ đó xuống, đoạn mỉm cười đáp:

- Thật có lỗi, đúng là sơ sót của tiểu đệ. Hà! Phi Huyên đột nhiên gọi ta là Lăng thiếu gia, nghe vừa mới mẻ vừa kích thích.

Sư Phi Huyên nở một nụ cười đáng yêu, lại liếc nhìn gã một cái, rồi

cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

- Biết không? Từ Tử Lăng huynh biết không? Giới tâm của người ta đối với huynh mỗi ngày một yếu đi!

Tim Từ Tử Lăng như có ai đó bóp nghẹt, gã ngạc nhiên hỏi:

- Phi Huyên cho tới lúc này vẫn luôn có giới tâm đối với tiểu đệ sao?

Sư Phi Huyên lấy lại vẻ bình lặng như mặt hồ, nhẹ nhún bờ vai nhỏ nhắn rồi trả lời:

- Người ta làm sao biết được huynh liệu có nói một đằng, làm một nẻo không? Quay lại chuyện chính, huynh muốn Phi Huyên giúp đỡ ở phương diện nào? Ài! Việc này phải thương lượng kỹ với Chúc Hậu, xem phối hợp thế nào để không bỏ lỡ cơ hội trừ khử Thạch Chi Hiên.

Từ Tử Lăng cười khẽ:

- Trước tiên ta muốn hiểu rõ lời chỉ trích “nói một đằng, làm một nẻo”. Trong lòng Phi Huyên, không lẽ ta là người như vậy sao?

Sư Phi Huyên nở nụ cười yêu kiều đáp:

- Lăng thiếu gia đừng giận! Người ta chỉ là đang tìm cách đỡ lời mà thôi, còn việc lúc nào cũng phải cảnh giác với người khác là điều đương nhiên rồi. Trong ngày hôm nay, đây là lần thứ ba huynh đến tìm Phi Huyên, người ta không phải là nên phát sinh giới tâm sao? Phi Huyên thật rất vui khi được gặp huynh, cùng huynh nhàn nhã nói chuyện trên trời dưới biển, nhưng chỉ sợ không giữ nổi chính tâm, khiến sự khổ tu nhiều năm trôi theo dòng nước. Phi Huyên đã đạt tới cảnh giới Tâm Hữu Linh Tê được ghi lại trong Từ Hàng Kiếm Điển,

nên rất nhạy cảm đối với cảm giác của người khác, nhưng nếu quyến luyến một người, thì bản thân sẽ đặc biệt nguy hiểm. Phi Huyên sở dĩ nói rất thẳng thắn, là bởi vì không thể lừa dối huynh, cũng vì rất tin huynh, hy vọng huynh có thể hiểu cho cảm nghĩ và tình cảnh của người ta.

Sau đó nàng thở dài một hơi, rồi nói tiếp:

- Phi Huyên tuyệt không thể đi theo vết xe đổ của Tú Tâm sư thúc, bị bức bách thoát ly sư môn. Điều này đối với tệ trai sẽ là đả kích tối nghiêm trọng, lại còn phụ lại kỳ vọng của sư tôn đối với Phi Huyên. Tử Lăng huynh minh bạch chưa?

Từ Tử Lăng cảm động nói:

- Ta rất cảm kích Phi Huyên đã nói ra những lời vừa rồi, suốt cuộc đời này ta sẽ nhớ mãi. Phi Huyên hãy yên tâm, ta tuyệt không phải loại người nói một đằng làm một nẻo. Nhưng rốt cuộc thế nào là cảnh giới của Kiếm Tâm Thông Minh? Vì sao không thể cùng tồn tại với tình yêu nam nữ?

Sư Phi Huyên thần sắc tĩnh lặng như nước, ôn nhu đáp:

- Đó là nắm hiểu, hai từ khẩu quyết. Trong kiếm thuật, không chỉ có thể nắm hiểu được địch nhân, còn có thể nắm hiểu bản thân mình, không bỏ sót điều gì, ung dung tự tại; trong tu hành, thì là nắm hiểu sinh mệnh và tất cả sự vật từ dáng vẻ bên ngoài cho đến bản chất của nó. Đó là loại cảnh giới gì? Tới được tầng lớp nào, khi nào tới sẽ tự biết. Phi Huyên vẫn chưa thể nhìn nắm hiểu được sự hoan hỷ quyến luyến của bản thân đối với Tử Lăng huynh, cho nên tự biết vẫn còn thiếu một chút nữa mới đến cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh, cũng khiến người ta biết được mình đang dấn thân tới bờ vực nguy hiểm của tình cảm, nếu như có một chút sai lầm nào, công sức

trước kia sẽ đều bỏ đi hết.

Từ Tử Lăng bất giác nhớ lại tình cảnh tại Hoa Lâm, dưới sự uy hiếp sinh tử của rất nhiều cung tiễn từ phía bọn người Quật Ca, gã thực sự đã đạt tới kỳ cảnh Tỉnh Trung Nguyệt, cảm nhận được tình hình địch nhân một cách vô cùng rõ ràng, có điều không giữ lâu được cảnh giới kỳ diệu đó. Đặc biệt khi tới Long Tuyền, sau nhiều lần gặp Sư Phi Huyên, nảy sinh tình cảm mà không biết có được gọi là yêu nồng cháy hay không, trong lòng gã cứ thấp thỏm khó giữ được vẻ bình tĩnh, thậm chí còn không bằng được như trước đây. Theo kinh nghiệm của mình, gã thấy những lời nói này của Sư Phi Huyên thật chính xác, vì vậy nàng đã đặt chuyện tình cảm nam nữ vào vị trí cần phải nắm hiểu, thực sự không phải là dùng để cự tuyệt mà sự thật vốn là như vậy.

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng nói:

- Mong nàng hãy cất bỏ lòng giới tâm đối với tiểu đệ, để tình cảm của hai ta được thăng hoa, từ đó tiến vào cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh. Ta không biết sự tình sẽ như thế nào, nhưng cảm giác là có thể làm được.

Sư Phi Huyên gắng gượng nở một nụ cười héo hắt, đoạn cất giọng ôn nhu:

- Tử Lăng nên biết tuy huynh không cố ý nhưng ánh mắt của huynh bộ lộ rõ tâm tư tình cảm của huynh, thậm chí cả thâm tình và khát vọng trong lòng, tất cả đều khiến Phi Huyên cảm ứng lại, tạo thành mâu thuẫn bên trong nội tâm. Người ta trách huynh nói một đằng làm một nẻo tịnh không phải không có căn cứ.

Từ Tử Lăng bật cười:

- Tiểu đệ biết tội! Ta nào biết Tâm Hữu Linh Tê của nàng lại lợi hại đến thế.

Sư Phi Huyên tròn mắt ngạc nhiên, ngưng thần nhìn gã rồi nói:

- Huynh đúng là người cổ quái, mới nghe Phi Huyên dốc lòng thổ lộ như vậy mà suy nghĩ trong lòng đã như bay ra khỏi chốn bụi trần này. Bây giờ người ta có thể tín nhiệm huynh được rồi.

Từ Tử Lăng dụng thần trầm tư, sau một lát thì chuyển đề tài:

- Thời gian không nhiều, Phi Huyên có thể đóng giả thành cao thủ thần bí, ở bên cạnh ám trợ bọn ta giết địch, phá địch. Bởi vì sẽ có nhiều biến hóa, cho nên nếu lên kế hoạch sớm quá nhiều khi lại thành ra bị câu thúc. Dựa vào tài trí của Phi Huyên, gặp thời tùy cơ ứng biến, đấy mới là hành động khôn ngoan.

Gã lôi từ trong bọc ra chiếc mặt nạ lấy được từ Dương Công bảo khố, đưa cho Sư Phi Huyên.

Nàng nhấc bàn tay ngọc ngà vốn đang đặt trên cổ tay của gã ra cầm lấy mặt nạ, đoạn tỏ vẻ không hiểu hỏi:

- Tử Lăng không cần Phi Huyên theo sát Thâm Mạt Hoàn phải không?

Trong đầu Từ Tử Lăng chợt hiện lên dáng vẻ cô độc của Âm Hiên Hạc, gã liền trả lời:

- Về phương diện đó ta đã có nhân tuyển khác. Bọn ta chủ yếu cần Phi Huyên... hà … cần sự bảo vệ của Phi Huyên.

Tiếp đó gã kể cho nàng nghe về hai người có thể trợ giúp được là

Âm Hiển Hạc và Việt Khắc Bồng để tránh phát sinh những hiểu lầm không đáng có.

Sư Phi Huyên nói:

- Trước khi các người vào cung người ta sẽ tới gặp hai người, trao đổi những tin tức mới nhất.

Từ Tử Lăng bèn cáo từ, đi tìm Âm Hiển Hạc.

[center]o0o[center]

Khấu Trọng vận công cải biến thể hình, biến thành Mạc Nhất Tâm - một nhân vật không gây sự chú ý của người khác, rồi mở ô theo hướng Ngoại Tân quán đi tìm Việt Khắc Bồng.

Gã và Từ Tử Lăng đã trở thành chuyên gia ngụy trang, không chỉ có khả năng cải biến nhãn thần, thần thái và tư thế đi đứng cũng không chút nào lộ sơ hở.

Khi gã còn chút nữa thì tới đại môn của Ngoại Tân quán, đột nhiên trong lòng phát sinh cảnh giác, cảm nhận được một ánh mắt sắc bén từ phía bên kia đường đang quan sát mình.

Bất giác Khấu Trọng cảm thấy rất kinh ngạc, chẳng nhẽ mình cũng đã biến thành người tinh minh như Từ Tử Lăng, có thể cảm nhận được với những ánh mắt âm thầm theo dõi của người khác sao?

Gã vừa định quay đầu nhìn, nhưng liền lập tức dừng lại, trong lòng thầm kêu hiểm thật.

Đây chắc chắn là quỷ kế của kẻ theo dõi. Chẳng phải gã đột nhiên có được linh giác giống Từ Tử Lăng, mà là địch nhân cố ý bày ra, hai

mắt ngưng thần chăm chú nhìn vào mặt Khấu Trọng, khiến gã phát sinh cảm ứng tất có của một cao thủ. Nếu như gã trúng kế nhìn lại, sẽ thể hiện gã là cao thủ, từ đó đối phương có thể đoán ra Mạc Nhất Tâm gã là do Khấu Trọng hoặc Từ Tử Lăng ngụy trang.

Tự nhiên gã cảm thấy sợ hãi ở trong lòng.

Trước tiên là kẻ theo dõi này hẳn không đơn giản, có thể bằng loại phương pháp cao minh như vậy để điều tra thân phận của gã là thật hay giả. Sau đó là Đỗ Hưng rất có thể đã cấu kết với Hô Diên Kim, chỉ vậy mới biết mà phái người giám thị bọn gã xem có liên lạc với Việt Khắc Bồng không.

Nếu đối phương khẳng định kẻ mang lốt Mạc Nhất Tâm là Khấu Trọng hoặc Từ Tử Lăng, nói không chừng khi gã rời khỏi Ngoại Tân quán, sẽ bị đối phương lôi đình vạn quân đột kích, bởi vì đối phương có đủ thời gian tập trung nhân thủ nhằm kích sát gã.

Lúc này thân tại Long Tuyền, đúng là nguy cơ tứ bề.

Khấu Trọng thầm hạ quyết định, đi ngang qua cổng chứ không vào, đổi hướng về phía Ngoại Tân quán của người Cao Ly, bởi vì gã không có tư cách để mạo hiểm. Thêm nữa là nếu gã lén lén lút lút cố ý hạ giọng nói chuyện với chiến sĩ Xa Sư giữ cổng, thì sẽ chỉ càng khiến người ta nghi ngờ.

Khi Ngoại Tân quán của người Xa Sư lùi dần về phía sau lưng gã, cảm giác về ánh mắt đang chăm chú quan sát gã cũng lập tức biến mất. Khấu Trọng hiểu rằng mình đã đoán không sai.

Ài! Không ngờ một việc giản đơn như tìm gặp Việt Khắc Bồng mà đi ba lần vẫn không thành công.

Hiện tại toàn bộ Ngoại Tân quán nơi Việt Khắc Bồng ở đang bị địch nhân theo dõi nghiêm mật, đường hoàng hay bí mật tới đều không qua được mắt của chúng.

Tìm Tống Sư Đạo chắc cũng như vậy. Nghĩ tới đây, Khấu Trọng thầm hít một hơi, vượt qua đường xe ngựa, nhằm vỉa hè phía đối diện đi tới.

Gã muốn xem nhân vật theo dõi ngoài cửa Ngoại Tân quán rốt cuộc lợi hại thế nào.

Mưa vẫn không ngớt! Có nhiều người trú mưa dưới mái hiên bên ngoài lữ điếm, muốn tìm ra kẻ theo dõi tịnh không dễ dàng, bất quá Khấu Trọng tự có biện pháp của gã.

Tại đoạn đường lớn tiếp cận kinh thành này, một bên là hơn mười nhà Ngoại tân quán, một bên là đủ các loại cửa tiệm.

Bên ngoài Ngoại Tân quán do không có nơi tránh mưa cho nên người qua lại rất ít, vì thế chỉ cần có người thể hình giống như gã hay Từ Tử Lăng đi qua Ngoại Tân quán, khi kẻ theo dõi cao minh kia dở lại kế cũ thì tất sẽ không qua được cảm giác của gã.

o0o

Từ Tử Lăng quay trở về Tứ Hợp viện, cơn mưa lớn cuối cùng cũng ngừng.

Khấu Trọng đang ngâm nước nóng, thấy gã liền vui vẻ nói:

- Ta vẫn chưa tìm Việt Khắc Bồng, cũng chưa tìm Tống Sư Đạo, nhưng lại có một phát hiện thú vị, ngươi nói xem là gì nào?

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh hồ nước rồi mỉm cười đáp:

- Nói đi! Vẫn còn muốn phí thời gian ư?

Khấu Trọng kinh ngạc hỏi:

- Sắc mặt ngươi có sự chuyển biến rất tốt, phải chăng tiên tử thân dùng tiên pháp vì người yêu trị thương?

Từ Tử Lăng tỏ vẻ không vui:

- Bọn ta phải nhanh chóng lên đường vào cung, ngươi vẫn còn nói lắm lời thừa được sao?

Khấu Trọng vội nghiêm nét mặt, trầm giọng nói:

- Có lẽ ta vừa gặp Thôi Vọng!

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì? Ngươi có thể biết được ai là Thôi Vọng sao?

(

Chương 524: Cực kỳ rắc rối

Trong làn hơi nóng nghi ngút bốc lên từ hồ nước khoáng, Khấu Trọng nhắm mắt lại mơ màng nói:

- Nếu không phải nhờ có mưa lớn, ta hẳn đã không nhìn ra Thôi Vọng với ý đồ ma quỷ bên ngoài Ngoại Tân quán của Việt Khắc Bồng. Mưa to làm ướt cả nửa người hắn, hắn mặc Hán phục đã cải biên của Long Tuyền, do vải áo khá mỏng nên sau khi bị ướt trên cánh tay ẩn hiện hình xăm giống như của bọn lang tặc. Hà hà! Nhưng tên ngốc đó vẫn ngờ nghệch không biết. Nếu chẳng phải lúc đó không thích để hợp động thủ thì ta đã tóm cổ hắn rồi.

Gã cũng giải thích làm sao lại có thể dựa vào công lực cao thâm của tên đó để đoán ra hắn tuyệt không phải một tên lang tặc lâu la, mà chính là kẻ cầm đầu Thôi Vọng. Sau cùng gã hỏi:

- Ngươi đoán xem hắn xuất hiện ở nơi đó định làm gì đối với chúng ta?

Nói xong, gã từ trong hồ bước ra, mặc y phục vào.

Miệng viết thương trên ngực Khấu Trọng đã liền lại như có kỳ tích, chỉ còn một vết sẹo màu hồng dài chừng nửa thốn, tuy nhiên nếu vận công có thể làm vỡ ra, khi đó thời gian phục nguyên sẽ kéo dài hơn rất nhiều.

Từ Tử Lăng trầm lặng suy nghĩ kỹ một lát rồi đáp:

- Lần này tựa hồ không phải do Đỗ Hưng cho Thôi Vọng biết. Trừ phi

khi bọn ta tìm Đỗ Hưng, Thôi Vọng đang ở trong nhà lão, nếu không thời gian không đủ cho Đỗ Hưng đi tới nơi khác thông báo cho Thôi Vọng. Lão làm sao cũng không nhanh hơn ngươi được. Ngoài ra, Đỗ Hưng sao biết được ngươi trước khi tìm hắn vẫn chưa gặp qua Việt Khắc Bồng?

Khấu Trọng mặc xong y phục, ngồi xuống bên cạnh Từ Tử Lăng, ngơ ngẩn nhìn lối ra vào một lát, rồi gật đầu nói:

- Sự tình càng có xu hướng phức tạp, lại càng thêm rắc rối. Thôi Vọng khẳng định cùng Hô Diên Kim có quan hệ chặt chẽ gián tiếp hoặc trực tiếp mới biết rõ quan hệ của bọn ta và Việt Khắc Bồng. Chúng ta không ngại đặt ra giả thuyết rằng dù bọn ta sớm gặp phục kích thụ thương, nhưng do che giấu hết sức thành công, khiến địch nhân khó biết thương thế bọn ta có nặng không, nên không dám khinh cử vọng động. Đồng thời Long Tuyền dù sao cũng là đất của Bái Tử Đình, ngay cả khi Bái Tử Đình ngầm đồng ý để bọn ta bị giết trên đất của hắn, cũng không thể phô trương thái quá, thậm chí Bái Tử Đình còn phải kiềm chế bè lũ Hàn Triều An. Ài! Càng nói càng phức tạp quá.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Tịnh không phức tạp. Nói đơn giản là cuộc hành động ám sát thứ nhất của địch nhân thất bại, tất phải tiến hành lần phục kích thứ hai trước khi bọn ta hoàn toàn khôi phục. Nhưng lần này không thể để thất bại, bởi vì nếu lão Bạt hoặc huynh đệ Cổ Nạp Thai quay về, bọn chúng sẽ mất đi cơ hội tốt.

Khấu Trọng cười nói:

- Đều là Lăng thiếu gia chỉ rõ các điểm chính. Ý tứ của ta là Thôi Vọng sở dĩ thủ ở bên ngoài đại môn của Ngoại Tân quán nơi Việt

Khắc Bồng ở là để xem bọn ta có cầu viện Việt Khắc Bồng không, theo đấy mà đoán được thương thế của bọn ta ra sao, rồi nhìn theo tình hình mà tiến hành một cuộc công kích nữa. Nếu ta đi tìm Tống Sư Đạo, tình hình cũng sẽ như vậy. Bọn ta hiện tại tuy chưa thể biết Thôi Vọng dựa vào cái gì mà trợn mắt đứng đó như con chim ngốc, nhưng ít nhất biết được Thôi Vọng có khả năng cùng bè lũ Hàn Triều An, Hô Diên Kim có điểm quan hệ. Ngược lại là người ngoài, sao lại biết được tình hình bọn ta thụ trọng thương đến mức đi tìm người viện thủ? Ngươi về mặt này thấy thế nào?

Từ Tử Lăng ngửa mặt nhìn sắc trời, vẫn là một màu u ám, nhưng lại cảm thấy được vầng thái dương phía sau những đám mây đi dần về phía Tây. Gã đáp:

- Cái đó vốn không phải là mấu chốt. Âm Hiển Hạc lại không ở khách sạn nơi y dừng chân. Ài! Vốn là ta còn nghĩ có thể nhờ Tống nhị ca vì bọn ta truy tìm Thâm Mạt Hoàn, xem ra nguyện vọng đó phải bỏ đi rồi. Trước khi vào cung bọn ta phải gặp Sư Phi Huyên, chỉ còn cách nhờ nàng tự thân xuất mã thôi.

Khấu Trọng ngây ngốc hỏi:

- Bằng bọn ta hai kẻ bị thương, dù có thêm cả tiên tử, nhưng chỉ cần với hai vợ chồng Thâm Mạt Hoàn và Mộc Linh sợ rằng chúng ta vẫn không có biện pháp gì giết được bọn chúng, hà huống bọn chúng khẳng định còn có rất nhiều thủ hạ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Nói đi nói lại, kế trung kế của ngươi có sơ hở rất lớn. Giả sử Đỗ Hưng xác thật cùng bọn ám sát chúng ta là bè lũ Thâm Mạt Hoàn ngầm cấu kết, khi đó bọn chúng một mặt dẫn dụ Khả Đạt Chí rời đi, mặt khác dẫn dụ bọn ta tới nơi nào đó. Trong tình huống đó, Thâm

Mạt Hoàn làm gì còn thời gian rảnh rỗi mà quay về chỗ ẩn nấp, hắn chỉ còn cách liên kết với Hô Diên Kim, Hàn Triều An và bọn Thôi Vọng, Đỗ Hưng, Hứa Khai Sơn, tại nơi nào đó bố trí cuộc phục kích giết bọn ta. Vì thế việc theo dõi Thâm Mạt Hoàn căn bản không có ý nghĩa gì.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Lúc ta nghĩ ra kế trung kế đó, là đã nghĩ qua Đỗ Hưng có thể là người của bọn chúng. Mẹ ơi, ngươi nói đúng lắm, trong tình huống địch ta khó phân biệt này, kế trung kế của bọn ta chính là đùa với lửa, không chừng là tự thiêu mình, lại còn mang tiên tử theo bồi táng. Giả sử Hứa Khai Sơn là Đại Tôn gì gì đó, hoặc con bà nó chính là Nguyên Tử, chỉ cần võ công lợi hại hơn Liệt Hà một chút, thì chỉ mình hắn đã không dễ ứng phó rồi.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta vốn nghĩ nhờ Âm Hiển Hạc đi tìm hiểu tung tích Thâm Mạt Hoàn cũng không ảnh hưởng gì lớn. Nhưng nguyện vọng không thành, chỉ còn cách thay đổi kế hoạch, trước mắt chỉ cầu tự bảo vệ bản thân. Nếu không, sợ nhất là vì việc nhỏ mà mất việc lớn, không cách gì trợ giúp Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiên ngọc đá cùng tan, quả thực không đáng.

Khấu Trọng lắc đầu kiên quyết nói:

- Không được! Bỏ qua đêm nay, bọn ta sẽ không có lại cơ hội tốt như vậy để giết Thâm Mạt Hoàn nữa.

Từ Tử Lăng trong lòng đồng ý.

Đổi lại hắn là Thâm Mạt Hoàn, nếu hết đêm nay vẫn không giết chết

được bọn gã, sẽ chỉ còn cách lập tức chạy càng xa càng tốt, trốn về vùng sa mạc Đại Qua Bích quen thuộc, nhằm tránh bị hai người sau khi hồi phục phản kích. Hơn nữa huynh đệ Cổ Nạp Thai đối với Thâm Mạt Hoàn đã trở thành uy hiếp nghiêm trọng, hà huống lại còn có Bạt Phong Hàn là khắc tinh của mã tặc. Trong tình thế đó, Thâm Mạt Hoàn không còn sự lựa chọn nào ngoài việc đào tẩu.

Từ Tử Lăng thở dài hỏi:

- Chúng ta có làm được không đây?

Khấu Trọng đáp:

- Cùng tắc biến, biến tắc thông*. Chỗ không khéo của địch nhân là bị bọn ta tranh thủ được một khoảng thời gian ban ngày này, khiến cho thương thế giảm đi nhiều. Hắc! Phương pháp liệu thương bằng nước khoáng nóng này đúng là vừa tiện nghi lại thuận lợi. Con bà nó! Nên làm sao bây giờ? Ta phải tìm Khả Đạt Chí tên tiểu tử đó nói hết ra mọi chuyện, để hắn hiểu rõ Đỗ Hưng đối với Hiệt Lợi tuyệt đối không hề chân thành, thậm chí còn muốn phá vỡ sự hòa hảo giữa Hiệt Lợi và Đột Lợi.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Khả Đạt Chí rất khó chấp nhận phán đoán không bằng chứng của bọn ta. Hơn nữa ngươi làm sao có thể khẳng định Khả Đạt Chí xác thật đứng về phía bọn ta.

Khấu Trọng nói:

- Nếu Khả Đạt Chí phải giết bọn ta, bọn ta đã sớm phơi thây ngoài đường rồi, bởi vì ngay cả khi bọn ta không thụ thương, cùng hắn đơn đả độc đấu, cũng không chắc chắn thắng. Từ điểm này có thể thấy,

Khả Đạt Chí hẳn là chân thành giúp đỡ bọn ta. Ta không phải muốn Khả Đạt Chí trong giây lát thay đổi suy nghĩ về Đỗ Hưng, chỉ cần hắn nẩy sinh một chút nghi vấn, chứ không phải hoàn toàn không có ý nghi ngờ, khi đó hắn có thể tùy cơ ứng biến để thấy rõ bọn ta có nghi ngờ oan uổng cho Đỗ Hưng hay không. Đỗ Hưng dù sao cũng có một nửa là người Khiết Đan, người Khiết Đan tuyệt không cam lòng thấy Hiệt Lợi và Đột Lợi hòa hảo.

Tiếng gió vang lên, một người vượt tường nhảy vào. Đáng kinh ngạc lại là Âm Hiển Hạc, kẻ hai người đang khổ công tìm kiếm.

Từ Tử Lăng cả mừng nói:

- Âm huynh có phải thấy được tin nhắn tiểu đệ để lại trong khách sạn của huynh, cho nên tới tìm.

Âm Hiển Hạc vẫn vẻ một mình cô độc thường thấy, thần tình tựa như tất cả hoan lạc nhân thế đối với y không có lấy nửa phần quan hệ, từ từ hỏi:

- Từ huynh tới tìm ta?

Khấu Trọng nhảy tới nói:

- Âm huynh mời ngồi, uống trà hay uống rượu đây?

Âm Hiển Hạc lộ xuất một tia tiếu ý hiếm thấy, lắc đầu đáp:

- Đứng đây cho tiện, lần này ta đến đây có việc cần báo.

Hai người tinh thần phấn khởi hẳn lên, rửa tai lắng nghe.

Âm Hiển Hạc ngửa mặt nhìn lên trời, nói:

- Cơn mưa khi nãy thật là lợi hại. Lúc đó ta đang truy theo vết xe ngựa của Hứa Khai Sơn. Hắn rời khỏi nhà của danh kỹ Tuệ Thâm, đi thẳng theo Chu Tước đại nhai tới Đạo Hương lầu, đây là tửu quán có danh tiếng nhất ở Long Tuyền. Ta nhờ vào sự yểm hộ của cơn mưa mà bám theo sát sau xe ngựa của hắn, tự thấy vạn phần không sơ hở, ngờ đâu sau khi đến Đạo Hương lầu, cỗ xe biến thành một cỗ xe không. Nói thật lòng, bây giờ ta đã tin Hứa Khai Sơn là Đại Tôn hoặc Nguyên Tử của Đại Minh Tôn Giáo, nếu không sao có thể lợi hại như vậy.

Phải biết Âm Hiển Hạc là kiếm thủ xuất sắc nhất trong võ lâm Đông Bắc, công lực so với bọn gã không chênh lệch nhiều, người này đối với kỹ thật truy tung theo dõi của mình vô cùng tự phụ, cho nên ở phương diện này vô luận thế nào cũng có phân lượng. Nhưng Hứa Khai Sơn không chỉ biết được mình bị bám theo, mà còn cắt đuôi được Âm Hiển Hạc, chứng tỏ tài trí và thân thủ đáng sợ, khiến Âm Hiển Hạc vô cùng kinh hãi, đặc biệt tới cảnh báo bọn gã.

Khấu Trọng nhướng mày nói:

- Hứa Khai Sơn vì sao không ngại lộ đuôi hồ ly, lại còn dùng loại phương thức tinh vi đó để cắt đuôi Âm huynh? Hừm! Tên khốn này nhất định đang đi làm một việc gì rất quan trọng.

Từ Tử Lăng nói:

- Điều ta lấy làm kỳ quái là vì sao hắn không xuống xe tìm Âm huynh trút giận, đó là một cơ hội tốt để giết Âm huynh.

Âm Hiển Hạc thản nhiên nói:

- Bởi vì hắn đối với hai vị vô cùng cố kỵ, một ngày hai người các

ngươi chưa chết, hắn không dám làm quá nặng tay.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Ta đoán trúng phóc, bởi vì hắn rất có thể giải quyết bọn ta trong một thời gian ngắn nữa, nên vẫn cố nhẫn nại. Con bà nó, tình báo của Âm huynh thật hữu dụng, khiến bọn ta hiểu rõ thêm được nhiều việc. Trước khi lão Hứa tới Đạo Hưng lầu, có người nào tìm hắn không?

Từ Tử Lăng không vui nói:

- Đừng đoán mò như thế, hắn có thể đi lo việc khác.

Âm Hiển Hạc đáp:

- Chỉ có Đỗ Hưng tới tìm Hứa Khai Sơn. Hai người không biết vì sao tranh cãi đỏ mặt tía tai, ta vì ở cự ly xa nên nghe không rõ. Sau đó Đỗ Hưng đùng đùng bỏ đi, tiếp nữa là Hứa Khai Sơn ly khai.

Hai người cùng đưa mắt nhìn nhau.

Khấu Trọng động dung nói:

- Đúng là như Lăng thiếu gia đoán. Đỗ Hưng ỷ vào tình kết bái cùng Hứa Khai Sơn, nhưng thật không biết thân phận Đại Tôn hoặc Nguyên Tử của Hứa Khai Sơn, cho nên tới vấn tội, đây chính là phù hợp với tính cách nóng như lửa của Đỗ Hưng.

Âm Hiển Hạc ngơ ngác hỏi:

- Các ngươi nói gì vậy?

Từ Tử Lăng đáp:

- Việc này lát nữa bọn ta sẽ giải thích lại với huynh. Bọn ta muốn thỉnh Âm huynh giúp thêm bọn ta một việc rất gấp.

Âm Hiển Hạc lạnh lùng nói:

- Sự thật thì vận mệnh của ta cùng các người đã liên kết thành một khối, nếu các ngươi bị hại, Âm Hiển Hạc ta khẳng định chẳng còn sống sót mà rời khỏi đây. Ta chết tại Long Tuyền là việc có thể đoán trước được. Nhưng đây tịnh không phải là một việc không tốt.

Nói xong hai câu cuối, song mục y xạ xuất thần sắc ôn nhu, tựa như đối với Long Tuyền có một loại cảm tình kỳ dị.

Khấu Trọng cười khổ:

- Chết tại Long Tuyền đối với ta mà nói là một việc vô cùng không có ý nghĩa. Ta tuyệt không để chuyện như vậy xẩy ra. Hiện tại ta có mười phần nắm chắc là khi rời khỏi cung sẽ gặp phục kích. Con bà nó là con gấu, bọn chúng muốn giết ta, ta sẽ biểu diễn cho chúng xem, một tiễn xuyên thủng yết hầu của Thâm Mạt Hoàn.

Nói tới câu cuối, song mục gã sát cơ đại thịnh, tinh quang chớp chớp.

Cạch! Cạch! Cạch! Có tiếng đập cửa.

Âm Hiển Hạc lạnh lùng nói:

- Ta không muốn gặp người nào.

Từ Tử Lăng đáp:

- Đi lối này!

Rồi gã dẫn y đi vào sảnh phía Nam.

Khấu Trọng biết Từ Tử Lăng sẽ nhân cơ hội này tường thuật đầy đủ chi tiết về việc đối địch đêm nay với Âm Hiển Hạc. Gã bèn đi vội ra mở cửa.

Khi tay của Khấu Trọng chạm vào cửa, trong lòng đột nhiên nghĩ tới tình huống nếu như lúc cửa mở ra mà hàng chục mũi kình tiễn từ nỏ cứng bắn tới, bản thân gã có phải là không tránh kịp mà một mạng ô hô không? Gã bất giác đề khí, chuẩn bị tốt rồi từ từ mở cửa.

Nửa gương mặt xuất hiện qua khe cửa, rồi theo hai cánh cửa mở từ từ hiện ra.

Khấu Trọng tâm thần chấn động, bên ngoài lại không dám lộ ra chút tâm ý nào. Con bà nó, đây không phải là gương mặt Thôi Vọng gã vừa thấy qua khi nãy bên ngoài chỗ ở của Việt Khắc Bồng sao, chỉ nhìn qua thì vẫn không dám khẳng định, bởi vì bộ dạng khác nhiều. Tên “Thôi Vọng” trước mắt vận quân phục, rất giống như một thủ hạ mãnh tướng uy phong lẫm lẫm của Bái Tử Đình. Phía sau hắn có hơn mười cấm vệ quân của Bái Tử Đình. Lúc này Thôi Vọng đội mũ che mưa sụp xuống tận lông mày, nhưng Khấu Trọng vẫn nhớ rõ cái mũi ưng, sắc mặt đen thô, và ánh mắt âm u của hắn. Rốt cuộc là chuyện gì đây?

Trên đường có một cỗ xe ngựa rất hoa lệ đang dừng, xem ra thì dường như là binh đội cấm vệ do Bái Tử Đình phái lại tiếp đón bọn gã vào cung.

“Thôi Vọng” thi hành quân lễ ngang nhiên nói:

- Mạt tướng Cung Kỳ phụng lệnh Đại Vương đặc biệt tới đón Thiếu Soái và Từ gia vào cung dự yến.

Khấu Trọng mở rộng cửa, những suy nghĩ tính toán lướt qua trong đầu, gã nghĩ ra ba khả năng.

Khả năng thứ nhất là Thôi Vọng giả mạo làm thủ hạ của Bái Tử Đình tới đón bọn gã, nhưng thật ra lại là một cạm bẫy, khi cỗ xe ngựa đi tới chỗ nào đó thì sẽ phát động lôi đình vạn quân công kích bọn gã, đưa bọn gã vào tử địa.

Khả năng thứ hai là Thôi Vọng trước mặt đối với đời thực chính là thủ hạ Cung Kỳ của Bái Tử Đình, suy nghĩ này tuyệt không phải không có lý do ủng hộ, ít nhất Mã Cát đã nói qua, tám vạn tấm da dê hiện thời ở trong tay Bái Tử Đình, Liệt Hà lại chỉ ra lang tặc chính là người của Bái Tử Đình.

Khả năng thứ ba là người trước mặt quả là Cung Kỳ chứ không phải Thôi Vọng, chỉ vì tấu xảo trên người có hình xăm, khiến gã trong lúc kinh nghi nhìn gà hóa cuốc tưởng nhầm đã gặp phải Thôi Vọng, còn việc vì sao Cung Kỳ lại theo dõi người ra vào ở bên ngoài chỗ ở của Việt Khắc Bồng, khả năng là có lý do khác.

Giả như là khả năng thứ nhất, khi mình cự tuyệt sự hộ vệ, nói không chừng sẽ nảy sinh ác ý, hơn nữa gã hiện tại thân cô một mình, nếu lập tức động thủ sẽ vô cùng không hay.

Khấu Trọng cười ha hả nói:

- A! Nguyên lai là Cung tướng quân. Đại Vương thật khách khí.

Tiếp đó gã khéo làm ra vẻ thần bí hạ thấp giọng nói:

- Cung tướng quân mời quá bộ vài bước nói chuyện.

“Thôi Vọng” do dự một chút, rồi bước qua cửa, theo Khấu Trọng đi vào vườn. Hắn cung kính hỏi:

- Thiếu Soái có chuyện gì phân phó?

Khấu Trọng đối với sự do dự của hắn cực kỳ hưng phấn, vì có thể chứng minh “Cung Kỳ” này càng thêm nhiều khả năng chính là Thôi Vọng, vì vậy mới có đề phòng đối với Khấu Trọng gã. Khấu Trọng mặt đối mặt từ khoảng cách hai bộ nhìn chăm chú vào song mục sắc bén như chim ưng của đối phương, giả vờ như có điểm khó khăn, nói:

- Sợ rằng Cung tướng quân phải về không một phen. Ài! Bọn ta …

Cung Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu Soái đêm nay không vào cung sao? Đại Vương sẽ vô cùng thất vọng đó.

Khấu Trọng ho khan một tiếng rồi nói:

- Tướng quân hiểu nhầm rồi! Bọn ta thực ra là muốn tự đi vào cung dự yến. Ài! Nói thế nào cho tốt đây, bọn ta đang hy vọng dẫn dụ kẻ tập kích bọn ta sáng nay xuất hiện, để giáo huấn cho bọn chúng một phen. Nếu có các người tiền hô hậu ủng, kế dụ địch đó sẽ không còn linh nghiệm nữa.

Song mục Cung Kỳ loé lên một tia dị quang, nhưng chớp mắt đã biến mất, đưa mắt nhìn qua sảnh phía Nam, rồi gật đầu đáp:

- Mạt tướng hiểu rõ. Chỉ là Đại Vương phái bọn ta tới đây chính là vì

lo lắng cho sự an toàn của hai vị. Nghe Đại Vương nói thương thế của Thiếu Soái khá nghiêm trọng. Nếu trên đường có sự cố gì, mạt tướng sao đảm đương nổi?

Khấu Trọng trong lòng thầm vui mừng, từ thần thái phản ứng của người này, càng có thể khẳng định hắn chính là Thôi Vọng. Nhưng đối phương có thể nói ra hiểu biết của Bái Tử Đình về tình hình thụ thương của gã, thì thân phận "Cung Kỳ" của hắn cũng không thể nghi ngờ. Vì thế chỉ cần tra rõ xem gã "Cung Kỳ" này có phải vì thường hay vào quan nội "kiếm tiền" nên không có mặt ở Long Tuyền một thời gian dài hay không, là có thể khẳng định hắn đúng là Cung Kỳ, cũng chính là Thôi Vọng.

Còn lại duy nhất một vấn đề là Thôi Vọng cùng thủ hạ của hắn đều là người Hồi Hột, vì sao lại theo lệnh của Bái Tử Đình, cùng Hứa Khai Sơn và Đỗ Hưng có quan hệ như thế nào? Khấu Trọng lòng thầm nghĩ lão tử sao dám ngồi lên xe ngựa của lão ca ngươi. Gã hạ giọng nói:

- Tướng quân không cần lo lắng. Khấu Trọng ta chuyện gì không được, chứ liệu thương thì rất có khả năng, nếu không sao lại dám vì một lũ vô sỉ mà đem cái mạng già này ra đặt cược chứ. Tướng quân mời quay về nói lại với Đại Vương, bọn ta nhất định tới dự yến đúng giờ.

Cung Kỳ trầm ngâm giây lát, nói với vẻ như không còn sự lựa chọn nào khác:

- Bọn ta đương nhiên tôn trọng quyết định của Thiếu Soái. Mạt tướng sẽ quay về theo sự thật bẩm báo với Đại Vương. Thiếu Soái cẩn thận.

Nói xong hắn thi lễ cáo từ. Cho tới khi đóng cửa xong, Khấu Trọng

mới cảm thấy yên tâm, thở phào nhẹ nhõm. Vừa nãy khi Cung Kỳ trầm ngâm, Khấu Trọng cảm nhận được trong lòng hắn sát cơ đại thịnh rồi mất đi, hiển nhiên là sau một phen tự lượng sức, cuối cùng bỏ ý định lập tức xuất thủ.

Lúc này Từ Tử Lăng ở trong sảnh phía Nam đối diện với đại môn đang đem hết tình thế phức tạp từ đầu chí cuối giải thích ngắn gọn một lượt cho Âm Hiển Hạc. Khấu Trọng thần sắc hưng phấn tiến lại, thấy hai người đứng sau rèm, cười hỏi:

- Thấy chưa?

Từ Tử Lăng nói:

- Bái Tử Đình sao lại có thủ hạ cao minh như vậy, khi mục quang của hắn nhìn tới bọn ta, ta cảm thấy hắn biết được bọn ta ở sau rèm, với với công phu đó đã là rất không đơn giản.

Âm Hiển Hạc trầm giọng nói:

- Người này tên gọi Cung Kỳ, là một trong bốn mãnh tướng của Bái Tử Đình, khá có tên tuổi.

Khấu Trọng động dung hỏi:

- Hắn đúng là thủ hạ của Bái Tử Đình?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Ngươi hoài nghi hắn?

Khấu Trọng đáp:

- Ngươi từng cùng Thôi Vọng giao thủ qua, không thấy hắn có điểm quen mắt sao?

Từ Tử Lăng ngẩn người ra, trầm tư suy nghĩ.

Âm Hiển Hạc thảng thốt hỏi:

- Thiếu Soái sao có thể nhận ra Cung Kỳ chính là Thôi Vọng vậy?

Khấu Trọng giải thích rõ ràng, rồi khổ sở nói:

- Có phương pháp gì có thể điều tra ra vào lúc bọn lang tặc sát nhân phóng hỏa tại quan nội, Cung Kỳ không có mặt tại Long Tuyền, khi đó ta lập tức có thể khẳng định Cung Kỳ là Thôi Vọng.

Từ Tử Lăng nói:

- Âm huynh đối với việc của Long Tuyền rất quen thuộc mà.

Âm Hiển Hạc song mục lại lộ xuất thần sắc ôn nhu, gật đầu đáp:

- Đây là lần thứ ba ta tới Long Tuyền. Việc điều tra Cung Kỳ có phải là Thôi Vọng không, có thể giao cho ta phụ trách, chậm nhất sáng mai sẽ có kết quả.

Khấu Trọng cả mừng nói:

- Thế này thì phải làm phiền Âm huynh rồi. Hắc! Âm huynh đối với Long Tuyền chừng như có cảm tình đặc biệt.

Âm Hiển Hạc lắc đầu đáp:

- Ta ít khi ở lâu tại một địa phương nào, vì vậy so với người khác thì

có thể nói là đã đi đến nhiều nơi khác nhau hơn.

Hai người đều biết y đang che giấu, chỉ là không có thời gian hỏi cho rõ, càng hiểu y không dễ gì thổ lộ tâm sự.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Dáng mạo và thể hình tất cả đều tương tự, hoài nghi của ngươi rất có khả năng là sự thật.

Khấu Trọng cười khổ:

- Giả như khi rời cung, Thôi Vọng mời bọn ta lên xe, bọn ta nên tiếp thụ hay cự tuyệt đây?

Từ Tử Lăng cảm thấy rất đau đầu, rời cung bằng xe ngựa là một bộ phận trọng yếu trong kế hoạch của bọn gã, có thể khiến mục tiêu hiện rõ, “liên thủ diệu thuật” của hai người lại dễ dàng phát huy, nhưng nếu Cung Kỳ là Thôi Vọng, ngồi xe của hắn sẽ phát sinh nhiều nguy hiểm không thể dự đoán trước.

Âm Hiển Hạc giống như bị khơi dậy tâm sự nào đó, trơ ra không biểu hiện gì, nói:

- Hai vị tất có phương pháp giải quyết, ta sẽ dùng thời gian hai người đi dự yến, cố gắng tra xét xem Cung Kỳ có phải còn một thân phận nữa không.

Nói xong hắn vượt tường rời đi.

Khấu Trọng thở dài nói:

- Đầu ta hiện tại muốn nổ tung, đối với việc đêm nay thật không nắm

chắc. Lăng thiếu gia thì sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta thì tốt hơn ngươi được bao nhiêu?

Hai người nhìn nhau cười khổ.

Ban biên tập chú thích:

(*) Cùng tắc biến, biến tắc thông: bế tắc thì phải thay đổi, thay đổi được sẽ thông suốt.

liên thủ diệu thuật: ý nói đến việc hai gã đang bị thương, mỗi lần ứng chiến phải nhờ Từ tiếp chân khí để Khấu ra tay (đã có ở các hồi trước).

Chương 525: Long Tuyền nhai thượng

Hai gã rời khỏi Tứ Hợp viện, thấp tha thấp thỏm bước xuống con phố vừa mới lên đèn.

Khấu Trọng đưa tay về phía sau khép cổng lại, đoạn cười nói:

- Bởi vì hai tên tiểu tử bọn ta đã từng tá túc tại đây, ngươi đoán Tứ Hợp viện này tương lai có biến thành địa điểm hấp dẫn du khách tới tham quan nhất Long Tuyền không?

Từ Tử Lăng bật cười:

- Trừ phi có ba điều sau xẩy ra thì mới được như sở nguyện của ngươi. Trước tiên là bọn ta đêm nay không chết, kế đó là ngươi ngày sau sẽ trở thành hoàng đế, cuối cùng là thành Long Tuyền không bị gót sắt của đại quân Đột Quyết đạp thành từng mảnh vụn.

Khấu Trọng nói:

- Ta khác ngươi ở chỗ sống lạc quan hơn. Nhưng ngươi có cảm thấy kỳ quái không, sao chưa có người nào vào Tứ Hợp viện tìm bọn ta trút giận nhỉ?

Một nhóm thiếu nữ Hạt Mạt ăn mặc rất đẹp đang đi bên kia đường, nhìn thấy bọn gã cô nào cô nấy mắt sáng lên, chỉ trỏ bàn tán chẳng chút cố kỵ. Chắc họ biết được hai gã là Từ Tử Lăng và Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng đáp:

- Có lẽ đó là chỗ của huynh đệ Cổ Nạp Thai, cho nên không có người nào dám tới làm bậy.

Khấu Trọng không để ý tới ánh mắt của những người đi đường, gã phá lên cười rồi nói:

- Vẫn là ngươi luôn luôn khiêm tốn hơn! Tiểu đệ lại nghĩ là kẻ muốn hại bọn ta sợ Diệt Nhật cung của mình. Chỉ cần trốn trong nội sảnh là ta có thể bắn chết bất kỳ kẻ nào dám tiến vào Tứ Hợp viện. Chỉ có trên đường lớn người qua người lại, Diệt Nhật cung mới không có đất dụng võ.

Từ Tử Lăng đột nhiên cảm thấy mình như rời khỏi những huyên náo trên đường, giống như kinh nghiệm trân quý tại Hoa Lâm ngày đó, cảm giác rất rõ ràng đối với hoàn cảnh xung quanh. Gã hiểu được khi mình phải đối diện với áp lực của sinh tử tồn vong, cuối cùng cũng đúng như lời của Sư Phi Huyên, đã phá vỡ những rào cản, đạt tới cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt.

Lúc này nếu có người nào theo dõi, giám thị, thậm chí phục kích bọn gã, tất sẽ bị linh giác của gã phát hiện.

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Ngươi quả thật tỉnh táo hơn ta, nhận xét rất đúng! Chẳng hạn như Thâm Mạt Hoàn vốn không ngại tìm tới huynh đệ Cổ Nạp Thai tính sổ mà cũng không thấy hắn tới mạo phạm? Thần cung của Thiếu Soái đã khiến vô số chiến binh Tái Ngoại ôm hận, đích thực cũng làm cho địch nhân kinh hồn táng đởm.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Lăng thiếu gia vì sao tâm tình tốt vậy? Lại còn vỗ mông ngựa tiểu đệ. Hắc! Nhân tiện hỏi thêm một vấn đề.

Sự chú ý của Từ Tử Lăng chợt tập trung vào một nam tử ngồi bên chiếc bàn kê ngoài cửa căn tửu điếm ở bên trái đường. Người này y phục bình thường, nhưng khuôn mặt hung dữ, ánh mắt lấp lánh có thần. Từ xa nhìn thấy hai gã hắn vội cúi mặt xuống, như sợ bọn họ để ý đến mình.

Khấu Trọng ghé lại gần bên tai Từ Tử Lăng hỏi khẽ:

- Ngươi có phải đang nhìn tên tiểu tử đó? Ta đoán hắn là thủ hạ của Hô Diên Kim. Đánh cược một phen xem ngươi là đổ tiên hay ta là đổ thánh không?

Từ Tử Lăng không nhịn được bật cười:

- Ngươi không phải là có vấn đề mới phải hạ mình hỏi tiểu đệ sao? Trừ phi ngươi muốn cố ý kéo dài thời gian, nếu không chắc chả rảnh mà quản tới bọn tiểu lâu la đó!

Khấu Trọng liền dùng tiếng Đột Quyết hướng tới người đó nói lớn:

- Huynh đệ, cho ta gửi lời hỏi thăm tới Hô Diên Kim!

Tên này tức thì biến sắc, chắc chắn là có tật giật mình. May mà bọn Khấu Trọng đã nhanh chóng bước đi.

Hai gã nhìn nhau cười, biểu hiện của tên tiểu tử đó chính là đáp án tốt nhất.

Khấu Trọng nói:

- Bọn ta đã bắt đầu có khả năng phân biệt các loại người Khiết Đan, Mạt Hạt. Trước kia chỉ có thể dựa vào y phục và trang điểm bên ngoài mà phán đoán. Vấn đề ta muốn hỏi kỳ thật có điểm đường đột, khiến ta hơi khó mở miệng. Mà thật sự thì cũng không phải chuyện quan trọng gì, không hỏi cũng không sao.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Có loại vấn đề như vậy sao?

Ánh mắt của Khấu Trọng hướng về phía trước, nhìn vào một đại hán đang đi ngược lại, qua y phục thì hắn ắt là người của một chi trong bộ tộc Hạt Mạt. Thấy hai gã, người đó cung kính thi lễ từ xa.

Khấu Trọng vừa đáp lễ vừa nói:

- Ta và ngươi đều không phải người khát máu. Nói một cách chính xác, ta có phần nào hiếu chiến hơn ngươi. Vậy mà về việc Chúc Ngọc Nghiên cùng Thạch Chi Hiên đồng quy ư tận, ngươi lại tích cực hơn ta. Ta không có ý kiến gì về việc hạ sát Thạnh Chi Hiên, chỉ là có cảm giác Lăng thiếu gia ngươi dường như đối với việc liều chết của Chúc Ngọc Nghiên không có lấy nửa điểm đắn đo. Điều này trái ngược với tính cách không muốn thấy người ta bị thương vong của ngươi.

Từ Tử Lăng trong lòng hoàn toàn tĩnh lặng, đoạn nhẹ nhàng đáp:

- Còn nhớ ngày ở Nam Dương nơi tu đạo phát sinh thảm kịch đồ sát không? Khi đó Chúc Ngọc Nghiên đích thân dẫn thủ hạ tấn công, gặp người nào giết người nấy. Ngươi tấu xảo lúc đó lại ra ngoài, cho nên không tận mắt chứng kiến cảnh tượng nơi tu đạo bị biến thành một trường chết chóc. Nhưng riêng ta thì đến chết cũng không quên được! Hiện giờ ta chấp nhận cùng Chúc Ngọc Nghiên hợp tác chỉ là

thỏa hiệp bất đắc dĩ, vì vậy đối với sinh tử của mụ tuyệt không có chút mủi lòng nào hết, hà huống có thể trợ giúp Sư tiên tử một tay, xem như là đền bù cho nhiều lần đắc tội với nàng.

Khấu Trọng liền nói:

- Hóa ra là như vậy! Ngươi nói đúng, vì tình thế không ngừng biến hóa nên nhẫn nhịn thỏa hiệp. Nhớ lại năm xưa, Loan Loan ngay trước mắt bọn ta đã giết chết Thương Bằng và Thương Hạc hai vị lão nhân gia đáng thương, ta lúc đó trong lòng lập thệ phải báo thù cho hai vị đó, đem ả băm ra làm vạn mảnh. Sau này lại vì tình thế bức bách mà buộc phải cùng nàng ta thỏa hiệp. Chuyện này cũng giống như Hiệt Lợi với chúng ta vốn thù sâu như biển, nhưng vẫn phải bức bách Mã Cát đem tám vạn tấm da dê hoàn trả lại cho bọn ta.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Nói tới tám vạn tấm da dê lại khiến ta nghĩ đến lão Bạt, sao lâu thế mà y vẫn chưa quay trở lại?

Khấu Trọng cười khổ:

- Thực sự thì ta cũng luôn lo lắng về việc này, chỉ là không dám nói ra.

Đúng lúc này một nam nhân từ con đường ngang đi ra, tiến lại gần hai gã.

Ánh mắt bọn họ lập tức như bốn đạo thiểm điện quét lên đối phương. Người này bị nhãn thần đầy khí thế của hai người trấn áp, thần hồn chấn động, hai tay vội buông thõng ám chỉ không có ác ý hoặc vũ khí. Hắn thi lễ rồi nói:

- Tệ thượng Hô Diên Kim muốn mời hai vị tới gặp mặt để nói vài câu chuyện.

Cả hai đều cảm thấy lạ lùng.

Hô Diên Kim lại tới tìm bọn gã nói chuyện? Mặt trời có phải ngày mai sẽ mọc ở đằng Tây không đây?

Khấu Trọng chậm rãi chắp tay sau lưng, giọng nói lãnh đạm:

- Lão huynh không phải người Khiết Đan, mà là người Hán, bảo ta làm sao tin được ngươi chính là thủ hạ của Hô Diên Kim?

Người đó hồi phục thần sắc, tiến đến bên Khấu Trọng rồi hạ giọng:

- Tiểu nhân Lương Vĩnh, trước nay vẫn thay mặt Hô Diên đại gia phụ trách sinh ý tại Quan Nội. Đỗ gia và Hứa gia muốn liên lạc cùng tệ thượng cũng phải qua tiểu nhân làm người trung gian. Thỉnh Thiếu Soái minh xét!

Hắn ho khan một tiếng rồi nói tiếp:

- Tại Long Tuyền, ngược lại không có người nào nhận ra tiểu nhân, vì thế Hô Diên đại gia mới phái tiểu nhân tới chuyển lời. Thiếu Soái và Từ gia chỉ cần di dời đại giá theo tiểu nhân một đoạn, gặp được Kim gia sẽ biết ngay tiểu nhân có nói láo hay không.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Ngươi đúng là không nói láo, bởi vì làm thủ hạ của Hô Diên Kim tịnh không phải việc vẻ vang gì, nếu nói láo chắc đã tìm chuyện khác để nói.

Sắc mặt Lương Vĩnh hơi thay đổi, nhưng không dám phát tác.

Khấu Trọng nhún vai nói:

- Nói láo rồi làm sao, cùng lắm thì là cạm bẫy, còn chuyện gì mà Khấu Trọng ta chưa từng gặp qua. Vấn đề là hiện tại ta không có tâm tình gặp quý thượng, càng không nhàn hạ như vậy. Ngươi mau quay về báo lại với y, có chuyện gì sáng sớm mai hãy bàn.

Hai người xuất thân chợ búa, rất hiểu cách giao thiệp với nhân vật hắc đạo, vừa tiếp xúc đã dùng lời nói phủ đầu, khiến đối phương rơi vào thế bị động, không thể không lộ ra điểm có lợi cho bọn gã.

Quả nhiên Lương Vĩnh đáp:

- Hô Diên gia hôm nay phái tiểu nhân tới mời, đối với hai vị thật trăm lợi mà vô hại. Hai vị không phải vì số hàng hóa bị cướp của Đại tiểu thư mà đã vượt qua trăm sông ngàn núi tới đây sao? Hô Diên gia chính là muốn cùng hai vị thương lượng việc này, đồng thời làm rõ chút hiểu lầm nhỏ giữa hai bên.

Khấu Trọng lại bắt đầu thấy hồ đồ. Côn Trực Hoang không phải đã nói Hô Diên Kim và Thâm Mạt Hoàn liên thủ đối phó bọn gã sao? Cớ sao hiện tại Hô Diên Kim lại có vẻ như muốn giảng hòa?

Gã không tự chủ nhìn về phía Từ Tử Lăng cầu viện. Từ Tử Lăng khẽ lắc đầu, ý nói cũng không hiểu rõ việc là như thế nào.

Lương Vĩnh thấy Khấu Trọng không mảy may động dung, liền tiến thêm một bộ lại gần gã hơn, rồi nói khẽ:

- Tệ thượng còn có thể tặng thêm một cỗ đại lễ, chính là muốn đảm

bảo Thiếu Soái có thể đòi lại công đạo cho cuộc tập kích sáng nay.

Cả hai gã trong lòng thầm chửi vô sỉ. Chỉ nghe câu này đã có thể biết Hô Diên Kim quả thực cùng Thâm Mạt Hoàn kết minh và đã định kế hoạch thích sát hai gã, vậy nên Hô Diên Kim giờ có thể tùy thời tặng lễ vật, đem bán đứng Thâm Mạt Hoàn và những kẻ liên quan trong việc này.

Khấu Trọng giả làm ra vẻ hứng thú và ngạc nhiên:

- Tặng phẩm?

Lương Vĩnh cười bồi nói:

- Thiếu Soái muốn biết cụ thể ra sao, chỉ cần cùng tệ thượng gặp mặt, người nhất định sẽ tường tận nói hết.

Bốn từ “tường tận nói hết” cuối cùng được gã nhấn mạnh với ý đồ thuyết phục Khấu Trọng.

Ba người lúc này rẽ sang đại lộ Chu Tước, cảnh vật nhiệt náo phồn hoa, tràn đầy không khí của ngày lễ đang tới gần.

Từ Tử Lăng không kìm được lại phát sinh cảm xúc. Bọn gã tuy cùng mọi người trên đường vai kề vai mà đi, giống như một phần tử trong bọn họ, nhưng thực tế lại vượt lên trên những người này, ở một khía cạnh nào đó đang khống chế vận mệnh của họ. Loại quyền lực vượt lên trên tất cả này chính là tham vọng bá nghiệp vương hầu mà từ xưa tới nay vẫn là mục tiêu người ta nỗ lực theo đuổi.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Hắn vì sao lại dễ dàng để phần tiện nghi cho ta như vậy? Có điều

kiện gì không đây?

Lương Vĩnh cung kính đáp:

- Tệ thượng sớm đã nói rõ, người không có yêu cầu gì hết, chỉ là anh hùng trọng anh hùng, cùng hai vị tạo mối giao tình, kết giao bằng hữu.

Khấu Trọng đột nhiên dừng lại, gã quay đầu nhìn Lương Vĩnh, rồi cười nói:

- Quay về báo lại với Hô Diên Kim đi! Khấu Trọng ta…

(thiếu một đoạn, chưa tìm thấy ở đâu)

Từ Tử Lăng vốn phản đối việc nói cho Khả Đạt Chí những phán đoán không có bằng chứng của bọn họ, nhưng khi không có sự lựa chọn nào khác thì chỉ còn cách thay đổi ý định ban đầu.

Khấu Trọng đồng ý nói:

- Hiện tại chỉ cần tùy cơ hành sự, xem Khả Đạt Chí là rồng hay rắn, còn về phía Thạch Chi Hiên thì ra sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Cũng chỉ là bốn chữ “tùy cơ hành sự” đó mà thôi!

Nói tới đây, cả hai đều cảm thấy có người tiến lại gần từ phía sau.

Trên con đường nhiều người qua lại này, đương nhiên khách bộ hành ở phía sau hai gã không ít, nhưng phương thức di chuyển của kẻ này lại chẳng giống ai, khi nhanh khi chậm, vị trí thì lúc phải lúc

trái, cho nên khiến hai gã phát sinh cảnh giác vì biết là có cao thủ đặc biệt tiếp cận bọn mình. Một khi tiến vào đúng cự ly và góc độ, hắn sẽ nhằm vào bọn gã đột ngột tấn công với sức mạnh như lôi đình vạn quân.

Khí thế của kẻ đang tiến tới nhanh chóng phong tỏa hai gã. Chỉ có loại cao thủ như Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới không cần quay đầu lại mà vẫn có thể như nhìn thấy rõ ràng động tĩnh của người đang tới.

Nếu là lúc trước khi bị thương, bọn gã tất sẽ nhẹ nhàng ứng phó, thậm chí có thể chờ cho địch nhân xuất thủ rồi mới quyết định sử dụng phương pháp nào để phản kích.

Lúc này đương nhiên không thể nhởn nha như vậy.

Hai gã khẽ chạm đầu vai vào nhau.

Từ Tử Lăng chuyển hướng bước sang phía một khách điếm. Khấu Trọng nhận được chân khí mà Từ Tử Lăng truyền vào, vội khống chế cơ bắp cùng kinh mạch nơi miệng vết thương, toàn thân chợt quay tròn một vòng.

Đập vào mắt gã là Liệt Hà đang rảo bước đi tới. Chỉ thấy hai mắt hắn ánh lên vẻ tự mãn, sắc mặt phù phiếm cợt nhả. Hắn cười ha hả rồi nói:

- Hai vị đại ca khỏe chứ? Kẻ ngu muội này còn tưởng mình sẽ đến muộn, đắc tội với giai nhân, bây giờ gặp được hai vị mới có thể yên tâm. Tất cả huynh đệ kết bạn vì theo đuổi mỹ nhân. Thật tuyệt diệu! Thật tuyệt diệu!

Trong lòng hai gã chửi rủa ầm ĩ, không biết phải làm sao với cái tên

Liệt Hà này, tuy vậy bọn gã cũng biết mình đã bị hắn dùng thủ pháp cao minh nhìn ra nội tình.

Nếu như vừa rồi có khả năng “dĩ bất biến ứng vạn biến”, cả hai vẫn có thể duy trì trạng thái cao thâm mạc trắc. Còn hiện tại, tuy hai gã không tỏ vẻ gì là yếu ớt, nhưng đã để lộ ra nội thương chưa lành, chẳng trách ánh mắt tên tiểu tử đáng ghét này lại hiện ra thần sắc đắc ý.

Khấu Trọng đè nén sự phẫn nộ trong lòng, hỏi như không hề có chuyện gì:

- Liệt huynh phải chăng vừa gặp qua Đại Tôn cho nên mới chậm trễ vậy?

Liệt Hà có chút kinh ngạc, xem ra rất có khả năng bị nói trúng tâm sự. Hắn lập tức đi tới giữa hai người, đoạn cười nói:

- Thiếu Soái cứ đùa! Chỉ vì ta lo chuyện lễ vật nên mất thời gian, vừa rồi phải đuổi theo đến khổ. Các người xem!

Đoạn nhanh chóng lấy từ trong ống tay áo ra một hộp gấm dài chừng thước rưỡi.

Ánh mắt của Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều nhìn vào vật này, nhưng trong lòng cả hai lại nghĩ tới một việc hoàn toàn khác.

Liệt Hà nhập bọn cùng đi với hai gã, nhìn bề ngoài thì giống như một sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng hai người biết rõ bên trong tất có ẩn ý. Có nhiều khả năng là bọn Đỗ Hưng, Hứa Khai Sơn cùng với đám Thâm Mạt Hoàn, Hô Diên Kim, Hàn Triêu An mỗi bên đều có mục đích riêng, chí ít là trong cuộc phục kích bọn gã lần này.

Đạo lý thật vô cùng đơn giản, trên đoạn đường cuối cùng trước khi nhập cung này, nếu có Liệt Hà đồng hành, đám Thâm Mạt Hoàn sẽ không có cách gì phát động tập kích, chỉ còn cách đợi lúc hai gã xuất cung mới dám tiến hành.

Nếu như Liệt Hà biết được hai người có thể từ việc hắn đi cùng mà dẫn tới kết luận như vậy, hắn tất nhiên sẽ vô cùng hối hận.

Khấu Trọng thuận miệng nói:

- Đại lễ lần trước là “Thần Kỳ bí phổ”, lần này lại là đồ phổ con mẹ gì đây?

Liệt Hà vui vẻ đáp:

- Khi gặp được Tú Phương tiểu thư bí ẩn sẽ được giải đáp.

Hắn cười hi hi rồi thu hồi hộp gấm vào trong tay áo.

Cửa cung đã ở phía trước.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trao đổi một ánh mắt. Cả hai đều nhận ra người kia cũng có cảm giác như mình, rằng Chu Tước đại nhai giả này so với Chu Tước đại nhai thật của Trường An ở cách ngàn núi vạn sông còn khó đi hơn nhiều.

Đêm nay liệu có phải là đêm cuối cùng của bọn gã?

(

Chương 526: Vong thú tương đầu

“Ngọc giai tam trọng trấn Tần dã

Kim điện tứ đường phủ Chu Nguyên”

Đây là câu đối được khắc bằng vàng trên cột đá trước lối ra vào của Tê Phượng Các ở Tây viên trong nội cung, nơi Bái Tử Đình thiết yến đêm nay. Được miêu tả trong câu đối chính là sự uy trấn của Trường An trên bình nguyên Quan Trung ở Trung Thổ, từ đây cũng thấy được hoài bão của Bái Tử Đình là muốn biến Long Tuyền thành cứ điểm quân sự chiến lược trấn nhiếp bình nguyên Đông Bắc.

Sau khi tới cổng Hoàng thành, ba người được người của Ty Lễ tân cung kính dẫn đường. Bọn họ đi xuyên qua Hoàng thành tiến vào Hoàng cung, theo đường hành lang lát đá kéo dài tả hữu trước chánh điện, xuyên qua vườn tiến vào Tê Phượng Các u nhã thanh tĩnh.

Tê Phượng Các nằm bên cạnh một hồ nhân tạo nhỏ có nước khoáng nóng dẫn vào, với một hành lang nối liền tới hồ. Bốn phía xung quanh hồ được trồng cây Vông phủ bóng mát, cây Bách cao chọc trời và bóng Trúc sặc sỡ trong sắc trời dần tối. Vầng trăng khi ẩn khi hiện phía sau những đám mây, cảnh trí tuyệt đẹp.

Hơi nóng từ hồ nước khoáng bốc lên hình thành một khung cảnh kỳ lạ như những dải sương uyển chuyển lượn dưới mái hành lang, trên thủy tạ bình đài, càng thêm vô hạn thi ý. Nơi này so với Thái Cực Cung của Trường An thì cũng là bên tám lạng bên nửa cân.

Vừa bước vào Tây viên, Liệt Hà liền gục gặc đầu, tựa như vong tình nửa ngâm nửa xướng:

“Cung oanh hiểu báo thụy yên khai

Tam điểu linh cầm phất thủy hồi

Kiệu chuyển thải hồng đương khỉ điện

Hạm phù hoa hạc cận bồng lai.”

(Tạm dịch:

“Hoàng anh đùa giỡn ánh ban mai

Linh điểu về theo con nước dài

Cầu vồng uốn lượn như cung điện

Thuận theo cánh hạc tới bồng lai.”)

Hắn không phải là cất cao giọng để hát, âm điệu lại có vẻ ấm áp chân thành.

Hai gã tuy chẳng ưa gì Liệt Hà, nhưng không thể không thừa nhận cái vẻ phóng túng và ngạo thế bất cần của hắn quả thực vô cùng hấp dẫn người khác. Tiểu tử này lại như đang che giấu sự quỷ quyệt và tâm cơ, khiến người ta liên tưởng tới khí chất tà dị đặc biệt của hắn.

Thanh âm ngọt lịm mê người của Thượng Tú Phương từ nơi bình đài soi bóng bên hồ của Tê Phượng Các truyền lại:

- Liệt công tử đã tới!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau một cái, cùng nhận ra vẻ sự kinh hãi trong mắt đối phương.

Thanh âm của Thượng Tú Phương tràn đầy hy vọng và hoan hỉ, lộ rõ tâm trạng mong mỏi được gặp Liệt Hà, khiến cho bọn gã hiểu được nguy cơ mà Khả Đạt Chí đã nói. Đây cũng là lần đầu tiên hai gã có cùng cảm giác với hắn.

Thượng Tú Phương là nữ nhân tài sắc vẹn toàn mà người người tại Trung Thổ sùng kính. Ngay cả trong chiến hỏa liên miên nàng cũng như vượt lên trên trường tranh đấu, tới bất kỳ kinh đô nào cũng được nghênh đón bằng lễ vương hầu. Giờ đây tới vùng Tái Ngoại, một kẻ hung tàn cường mãnh như Hiệt Lợi cũng chỉ lo đón tiếp nàng không được chu đáo. Nàng là thượng khách của một Vương quốc, tài sắc quyết không dưới sự nổi tiếng, nếu bị kẻ tà nhân của Đại Minh Tôn Giáo này chiếm mất thể xác và tâm hồn, hẳn sẽ là một việc vô cùng đáng tiếc mà không người nào cam tâm đứng nhìn.

Bản thân Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cho tới lúc này cũng tự nhận ra rằng cuộc chiến đặc biệt này không thể giải quyết bằng vũ lực.

Chiêu số tối lợi hại của Liệt Hà đối với Thượng Tú Phương chính là sở thích âm nhạc giống nhau. Hiện tại hắn còn biểu hiện văn thái phong lưu giống như Hầu Hy Bạch. Hai lĩnh vực này cả Khấu Trọng và Khả Đạt Chí đều không so sánh được, cho nên mới bị Liệt Hà đi sau mà tới trước, đẩy cả hai người vào thế hạ phong và bị động.

Từ bên cạnh hai người, thanh âm của Liệt Hà vang lên:

- Cảnh trí tuyệt đẹp như thế này, có thể cùng Tú Phương tiểu thư tản bộ dọc hành lang, dựa vào lan can ngắm trăng, nhìn dải Thiên Hà

trên cao nói chuyện âm khúc và bàn luận tài nghệ, trong cõi nhân sinh này ta còn mong gì hơn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lẽo đẽo theo sau hắn, chỉ biết ngán ngẩm thở dài, vô lực phản kích. Người ta nói chuyện thi tình họa ý, hai gã chẳng lẽ nói với Tú Phương tiểu thư một câu “nàng khỏe không” hay “tiểu đệ đã tới” sao? Bọn gã căn bản không cách gì xen vào, lại càng không dám bịa chuyện linh tinh tự phô bày cái xấu.

Tê Phượng Các khắp nơi treo đèn, cảnh đẹp như mơ, với hai gã bỗng nhiên biến thành một cơn ác mộng không ngừng.

Tiếng ca của Thượng Tú Phương truyền lại, lời ca nói:

“Nguyệt vũ lâm đan địa

Vân tù võng bích sa

Ngự yến trần quế thố

Thiên tửu chước lưu hoa

Thủy hướng phù kiệu trực

Thành liên cấm uyển tà

Thừa ân tứ hoan thưởng

Quy lộ mãn yên hà.”

(Tạm dịch:

“Trăng trên trời soi sáng

Rượu đây ta bày ra

Chị Hằng ban yến tiệc

Mình ta uống bên hoa

Dòng nước kia uốn lượn

Vườn thượng uyển chiều tà

Nhờ ơn vua ban thưởng

Đường về không nhớ ra.”)

Lời ca hòa vào cảnh vật, phối hợp cùng thanh âm diễm lệ thanh thoát nhưng mang mác buồn của nàng, vào một buổi tối như thế này đặc biệt có cảm giác ngưng đọng ưu mỹ tựa như bạch ngọc. Người nghe ai mà có thể không rung động biến sắc.

Liệt Hà rúng động dừng lại, đứng tại nơi bốn nàng cung nữ nghênh đón khách bên ngoài cửa lớn của Tê Phượng Các, cao giọng ngâm:

- “Thúy hoảng châu liêm bất độc ánh...Thanh ca trách sắt tự lương y”. Liệt Hà nguyện vĩnh viễn là người tri âm của Tú Phương tiểu thư.

Phía sau hắn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chỉ còn cách nhìn nhau cười khổ. Liệt Hà từng bước từng bước lấn tới như vậy, quả là có thực lực để chiếm được toàn bộ cảm tình của Thượng Tú Phương, khiến Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng trở thành nhân vật phụ.

“Thúy hoảng châu liêm bất độc ánh...Thanh ca trách sắt tự lương y”, hai người vĩnh viễn không cách nào nghĩ tới chiêu số tỏ tình cao

minh thế. Vừa rồi Liệt Hà tự nhiên như không mà xuất khẩu thành thơ, rất hợp với sở thích của Thượng Tú Phương.

Thị vệ lễ tân đồng loạt đứng qua một bên rồi cung kính nói lớn:

- Khấu Thiếu Soái, Từ công tử, Liệt công tử tới!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phát sinh cảm giác muốn tìm một cái lỗ để trốn vào. So sánh với Liệt Hà, hai gã cảm thấy được về chuyện này thua kém mọi bề.

Thượng Tú Phương “A!” một tiếng, thanh âm có chút ngượng ngùng bối rối của nàng vọng lại:

- Khấu Thiếu Soái, Từ công tử, xin thứ tội thất lễ của Tú Phương. Quả thực ta không biết hai vị đi cùng với Liệt công tử!

Lời giải thích này đã khiến Khấu Trọng khó cảm thụ, còn Từ Tử Lăng thì vì Khấu Trọng mà càng không dễ nuốt trôi.

Liệt Hà thể hiện phong độ của hắn, lùi qua bên cạnh đối diện với thị vệ lễ tân, nghiêng người nói:

- Hai vị đại ca, mời!

Khấu Trọng hận không thể đưa tay túm lấy yết hầu yếu hại của hắn, bức bách hắn sau này không được làm phiền Thượng Tú Phương, nhưng hiện thực tàn khốc không cho phép gã thực hiện hành động thống khoái đó. Gã bèn nở nụ cười tỏ vẻ không quan tâm, rồi nói:

- Liệt huynh không cần khách khí, huynh đi bái kiến Tú Phương tiểu thư trước, ta và Lăng thiếu gia có chuyện riêng cần nói.

Liệt Hà đáp:

- Nếu vậy tiểu đệ đi trước một bước.

Nói xong hắn lập tức đi vào Tê Phượng Các.

Lại một lần nữa hai gã nhìn nhau cười khổ, rồi mới gắng gượng ra vẻ cứng cỏi bước vào.

Sảnh đường rất rộng rãi, ở giữa đặt một chiếc bàn tiệc lớn, chén bát đũa đều là loại vô cùng tinh tế mỹ lệ.

Dựa vào bên hồ là một hàng thùng rượu, phía ngoài là hàng lan can bằng đá bên cạnh bình đài soi xuống hồ. Khả Đạt Chí và nữ tướng chân dài Tông Tương Hoa bồi tiếp tiên tử mỹ lệ Thượng Tú Phương, nàng toàn thân khoác áo màu vàng, đang dựa vào hàng lan can ngắm cảnh đẹp động lòng người của những khóm sương vờn trên mặt hồ, làm hàng lang quanh hồ lúc ẩn lúc hiện. Liệt Hà hướng về phía bình đài đi tới, dáng vẻ hắn giống như từ phàm trần lạc bước vào tiên cảnh.

Tất nhiên loại mỹ cảnh này không chân thật, lại chính vì không chân thật mà khiến người ta động lòng.

Trong sảnh không có người hầu, thị vệ lễ tân sau khi xướng tên liền lùi ra ngoài, chỉ còn lại hai gã.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn về phía bình đài bên ngoài Tê Phượng Các, lắc đầu nói:

- Lăng thiếu gia không cần phải lo ta đa mang đèo bồng nữa. Ta căn bản không phải là đối thủ của Liệt tiểu tử, tên này có lẽ còn lợi hại hơn Hầu Hy Bạch.

Tiếng cười ngọt ngào trong trẻo của Thượng Tú Phương theo gió từ bên ngoài vọng lại.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Vì đạo nghĩa bằng hữu, ngươi nên chăng cảnh cáo Thượng Tú Phương? Nàng không nghe là việc của nàng.

Khấu Trọng nhớ lại tình cảnh động lòng người sáng nay khi gã không kìm được đã mạnh bạo hôn lên cặp môi thơm của Thượng Tú Phương. Hiện tại phải đứng nhìn nàng và địch thủ của mình cười cười nói nói, trong lòng dấy lên cảm giác thất vọng vô cùng khó chịu, thật không có cách nào dùng ngôn từ miêu tả được. Gã liền nói:

- Chuyện tình cảm giữa nam và nữ, người ngoài thật khó can thiệp. Nếu như cố gắng can thiệp lại dễ bị xem là tiểu nhân, chỉ gây phản cảm cho Thượng Tú Phương.

Từ Tử Lăng nhún vai hỏi:

- Ngươi tịnh không phải người ngoài chứ?

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Vấn đề là ta đã mất đi điều kiện theo đuổi nàng, nếu không ngươi đã không nhiều phen khuyến cáo ta như thế. Phương pháp nhanh gọn sạch sẽ nhất vẫn là một đao chém chết tên khốn kiếp Liệt Hà.

Khả Đạt Chí lúc này không biết có phải là không muốn mắt mình phải trông thấy hành vi của Liệt Hà hay không mà quay vào nội sảnh, song mục sát cơ lấp loáng, giận giữ nói:

- Các ngươi thấy rồi chứ! Tên tiểu tử này ngang nhiên bám theo Tú Phương tiểu thư mà tán tỉnh trêu đùa, rõ ràng là trong mắt hắn không hề có bọn ta.

Khấu Trọng lạnh lùng đáp:

- Xem hắn có thể đắc ý được tới lúc nào?

Sau đó gã quay đầu nhìn về phía cửa chính, khi chắc chắn không thấy bóng dáng long giá của Bái Tử Đình, liền nghiêm mặt nói:

- Ngươi có biết Đỗ đại ca của ngươi sau khi nói chuyện với bọn ta, lập tức đi gặp Hứa Khai Sơn, rồi mặt mũi nóng giận bừng bừng bỏ đi không?

Khả Đạt Chí thất thanh:

- Cái gì?

Rồi hắn sắc mặt trầm xuống hỏi:

- Các ngươi bám theo huynh ấy?

Từ Tử Lăng đáp:

- Bọn ta không bám theo hắn, mà có vị bằng hữu bí mật theo dõi Hứa Khai Sơn, ngẫu nhiên tận mắt thấy toàn bộ sự việc. Lúc đó Hứa Khai Sơn đang ở trong khuê phòng của danh kỹ nổi tiếng nhất Long Tuyền tên là Tuệ Thâm.

Sắc mặt của Khả Đạt Chí trở nên âm u bất định, hai mắt ẩn hiện hung quang, sau một lúc lại đột nhiên biến thành giống như con gà trống bại trận. Hắn thất vọng nói:

- Ài! Sao lại thành ra như vậy chứ, Đỗ đại ca thật là thất sách.

Khấu Trọng nói thẳng:

- Lòng người khó lường, nhưng theo bọn ta thấy thì Đỗ Hưng thật sự không biết thân phận của Hứa Khai Sơn.

Khả Đạt Chí trầm ngâm nói:

- Bọn ta đã đánh giá thấp tính cách nóng giận của Đỗ đại ca. Huynh ấy đi tìm Hứa Khai Sơn như vậy, sẽ tiết lộ chuyện hợp tác giữa ta và các ngươi. Đả thảo kinh xà, Đỗ đại ca sao lại bất trí như vậy!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm thấy rất đau đầu, đây có lẽ là cực hạn đối với khả năng chấp nhận của Khả Đạt Chí. Làm sao có thể thuyết phục hắn tin rằng Đỗ Hưng chính là người vì lợi ích bản thân mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, bên ngoài nghĩa bạc vân thiên, bên trong lại không chuyện ác gì không làm, càng có thể bán đứng bất kỳ người nào, kể cả Khả Đạt Chí hắn.

Khả Đạt Chí ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao muốn nói lại thôi? Các ngươi không phải hoài nghi huynh ấy bán đứng bọn ta cho Hứa Khai Sơn chứ? Huynh ấy tuyệt không làm việc như vậy đâu.

Khấu Trọng cười khổ:

- Bởi vì ta sợ nói ra suy đoán của mình, lão ca ngươi lại không thể tiếp thụ.

Khả Đạt Chí hơi chút kinh ngạc, song mục tinh quang sáng rực. Hắn

trừng mắt nhìn Khấu Trọng vẻ khó chịu, rồi lắc đầu kiên quyết nói:

- Ta biết Đỗ Hưng, huynh ấy tuyệt không bán rẻ bằng hữu!

Đúng lúc này thanh âm khách khí nhưng lạnh lùng của Tông Tương Hoa từ bình đài vang lên:

- Tú Phương đại tiểu thư mời ba vị tới bình đài nói chuyện.

Khấu Trọng và Khả Đạt Chí bốn mắt giao phong không hề nhường nhịn, thể hiện rõ hai bên có cách nhìn nhận Đỗ Hưng thật khác biệt.

Từ Tử Lăng cười khẽ với Tông Tương Hoa rồi nói:

- Nhờ Tông thị vệ nói lại với Tú Phương tiểu thư, bọn ta lập tức tới ngay!

Tông Tương Hoa sao hiểu được nguyên nhân đằng sau của không khí kiếm bạt cung giương giữa Khấu Trọng và Khả Đạt Chí, lại còn tưởng hai người là cừu địch gặp lại nên phát sinh xung đột, bèn nói:

- Thiếu Soái và Khả tướng quân xin nể mặt Tú Phương đại tiểu thư, việc cá nhân gác sang một bên, đợi sau yến tiệc hãy giải quyết có được không?

Nói xong xoay chiếc eo thon, đi về lại phía bình đài.

Từ Tử Lăng lần đầu nhìn thấy vẻ lạnh lùng của mỹ nữ Hạt Mạt này từ khoảng cách gần, tức khắc hiểu được cảm nhận của Khấu Trọng, rằng nàng có một sức hấp dẫn khác thường.

Khấu Trọng mỉm cười, đưa tay vỗ lên bờ vai rộng của Khả Đạt Chí rồi nói:

- Việc nhờ Khả huynh trợ lực đêm nay coi như bỏ đi, bởi vì ta sợ sẽ làm hỏng giao tình sâu sắc giữa huynh và Đỗ đại ca của huynh.

Khả Đạt Chí biến sắc hỏi:

- Ngươi cho ta là người thế nào, gọi thì tới đuổi thì đi sao?

Khấu Trọng trong lòng tức giận, nhíu mày đáp:

- Sao ngươi không chịu nhìn vào mặt tốt chứ? Vì ta nghĩ cho ngươi, nên mới nói ngươi đứng ngoài chuyện này. Chỉ phiền ngươi thông báo cho Đỗ Hưng rằng ta không cần hắn xuất thủ trợ giúp nữa.

Khả Đạt Chí giận dữ nói:

- Các ngươi phải chăng cho rằng Khả Đạt Chí ta cấu kết với Đỗ Hưng để hãm hại các ngươi?

Từ Tử Lăng thấy hai người càng nói càng căng thẳng, đang định lên tiếng giảng hòa thì có tiếng bước chân truyền lại.

Ba người nhìn ra, liền cùng cảm thấy ngạc nhiên.

Hàn Triều An và Kim Chính Tông hai bên tả hữu đi vào, ở giữa chính là tiểu sư di Phó Quân Tường của bọn gã.

Tạm chú thích:

Vong thú tương đầu: (忘趣相投)không hiểu nghĩa chính xác.

“Thúy hoảng châu liêm bất độc ánh.. Thanh ca trách sắt tự lương y”

Tạm đoán: Thúy hoảng là rèm phỉ thúy, châu liêm là rèm châu, hai cái không tỏa sáng một mình, người hát hay mong có tiếng đàn hòa quyện để càng hay hơn, kiểu như chỉ hát hay mà còn chưa có tiếng đàn thì còn chưa trọn vẹn.

Kiến giải thô lậu, mong được chỉ giáo ().

(

Chương 527: Thiên trúc cuồng tăng

Khấu Trọng thấy Phó Quân Tường, Hàn Triều An và Kim Chính Tông đang tiến lại vội liếc nhìn một cái, rồi lập tức quay sang nói với Khả Đạt Chí đang mặt mày hầm hầm:

- Bọn ta có thể đi qua chỗ khác rồi hãy nói chuyện cho rõ ràng hơn không?

Khả Đạt Chí cười lạnh:

- Còn có gì hay mà nói chứ? Muốn nói rõ trắng đen gì thì cứ nói ở đây đi.

Khấu Trọng đột nhiên nổi giận:

- Nói ở đây? Ngươi phải chăng muốn ta đem hết mọi chuyện nói huỵch toẹt ra, mọi người vỗ tay một cái là trở mặt.

Khả Đạt Chí cũng đã động nộ, hắn nói:

- Muốn mọi người trở mặt là ngươi, không phải ta! Ta nghĩ ngươi nên biết là hai bên đã không còn gì để nói nữa rồi.

Phó Quân Tường được người của Ty Lễ tân dẫn đường đang bước qua ngưỡng cửa để vào sảnh, lập tức cảm thấy không khí căng thẳng trong nội sảnh, lại thấy Khấu Trọng và Khả Đạt Chí đang gườm gườm nhìn nhau. Nàng cũng giống như bọn người Tông Tương Hoa, đối với hai gã thủy hỏa bất dung, một lời cũng không hợp, lúc nào

cũng phát sinh xung đột. Đang lúc chưa biết làm thế nào cho tốt thì Hàn Triều An từ phía sau đã bước lên ghé sát vào tai nàng nói vài câu, Phó Quân Tường khẽ gật đầu, sau đó cùng Kim Chính Tông và Hàn Triều An với tư thái tọa sơn quan hổ đấu bước qua một bên.

Từ Tử Lăng thấy tình huống như vậy, sợ hai người sẽ thật sự cãi nhau to nên mới nhẹ giọng đề xuất:

- Có khách tới kìa! Chúng ta tìm một cơ hội khác mới nói có được không?

Khả Đạt Chí cương quyết lắc đầu:

- Không! Bây giờ tới phiên ta muốn đem hết sự tình nói cho rõ ràng.

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng một cái lộ rõ vẻ mặt như muốn nói "Ngươi đã nghe rõ rồi đó!", gã quay sang Phó Quân Tường cúi người chào:

- Xin thứ cho tiểu tử vô lễ. Đợi ta cùng vị nhân huynh này tính toán xong nợ cũ sẽ đến thỉnh tội với ba vị.

Đoạn quay sang Khả Đạt Chí hỏi:

- Khả huynh phải chăng muốn ta nói thẳng, có câu nào nói hết câu đó?

Từ Tử Lăng trong lòng than thầm, biết tên hảo huynh đệ của mình vì tức giận mà mất hết lý trí, bất chấp tất cả không để ý gì đến hậu quả nữa. Sở dĩ Khấu Trọng và Khả Đạt Chí cùng phẫn khích như vậy là vì hai bên đều từng coi đối phương là chiến hữu, vừa tín nhiệm vừa có hảo cảm. Chính vì quan hệ địch hữu vi diệu như thế nên mới thật sự nổi giận cùng muốn giao tranh.

Khả Đạt Chí lạnh lùng đáp:

- Tiểu đệ xin rửa tai cung kính lắng nghe.

Nhóm người của Thượng Tú Phương ở bình đài ven hồ cũng bắt đầu ngừng nói chuyện, tập trung chú ý vào nội sảnh. Cặp chân mày tú lệ của vị mỹ nhân sắc nghệ song tuyệt này chau lại tỏ vẻ không đồng tình. Xét về thời gian hay địa điểm thì chuyện hai người phát sinh xung đột lúc này quả là không hợp nghi lễ.

Song mục Khấu Trọng lóe lên một luồng tinh mang, gã gật đầu nói:

- Hảo! Lão ca ngươi trước tiên trả lời ta một vấn đề, chính là trên thế gian này vì sao có nhiều người bị gạt đến vậy?

Chỉ nhìn thần tình của bọn người Phó Quân Tường thì cũng biết họ tuy lắng nghe nhưng cũng chẳng hiểu gì, không nghĩ ra được vì sao hai kẻ vốn từ lâu đối địch lại vì một vấn đề như vậy mà lằng nhằng dây dưa.

Gương mặt Khả Đạt Chí đanh lại, chầm chậm nói:

- Ngươi tưởng ta là đứa con nít ba tuổi không biết gì à? Gian kế của ngươi muốn nói vòng vo để mắng người ta đã sớm biết. Bị người gạt nhiều nhất là những kẻ ngu ngốc đáng thương hại, thế nhưng vu cáo người khác mới là kẻ tiểu nhân ty tiện cùng cực.

Khấu Trọng không nhịn được bật cười, giơ ngón tay cái lên nói:

- Khả huynh quả nhiên không phải hạng người dễ bị gạt. Theo đạo lý đó mà nói, chỉ có người được huynh tín nhiệm mới gạt được lão ca huynh. Thật ra bọn ta cũng từng tin tưởng người khác, kết quả là ôm

hận cả đời nên mới không muốn Khả huynh lặp lại sai lầm này.

Bọn họ nói mấy câu này đều cố ý nói nhỏ lại nhằm tránh bọn người phía Thượng Tú Phương nghe được.

Trừ Từ Tử Lăng, mọi người ở đó đều nghe mà cảm thấy đầu óc mù mờ, không hiểu hai người tranh cãi chuyện gì.

Từ Tử Lăng lại cảm thấy yên tâm, biết Khấu Trọng đã hồi phục lý trí, vì thế nên gã mới đột nhiên có thần sắc bình tĩnh ung dung như vậy.

Khả Đạt Chí không động lòng chút nào, song mục hung quang đại thịnh, thần tình trở nên lãnh khốc, trầm giọng nói:

- Thiếu Soái nói tới nói lui cuối cùng cũng tiếp tục vũ nhục người mà ta tôn kính. Ngươi nên biết trên thảo nguyên không có ai trọng danh dự bằng người Đột Quyết đâu.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Khả huynh nếu muốn dùng vũ lực giải quyết chuyện này, Khấu Trọng ta nhất định phụng bồi.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm kêu “Hỏng rồi”, Khấu Trọng lúc này làm sao có năng lực và bản lĩnh phụng bồi Khả Đạt Chí, như vậy có khác gì tự sát. Tuy nhiên gã cũng biết Khấu Trọng không còn lựa chọn nào khác.

Từ Tử Lăng không kìm được liếc Hàn Triều An một cái, thấy hắn đang toàn thần chú ý nhìn vào mình hổ của Khấu Trọng như muốn thấu suốt tình hình thương thế của gã thực sự là thế nào.

Khả Đạt Chí trong lòng vẫn cố kỵ Thượng Tú Phương, trước tiên

nhìn nàng một cái qua cửa sổ rồi mới nói:

- Thiếu Soái phải chăng muốn đùa với tiểu đệ? Trừ phi ngươi căn bản không hề thụ thương.

Khấu Trọng nhạt giọng:

- Đây chính là chỗ tinh yếu nhất kêu bằng “vào chỗ chết để tìm đường sống, bại trung cầu thắng”, là một bộ phận không thể thiếu trong đạo tu hành.

Khả Đạt Chí lắc đầu:

- Ta không thể nhận nhân tình này của ngươi được. Nếu muốn động thủ thì tìm thời gian và địa điểm khác, mọi việc nhất thiết do ngươi quyết định, chỉ có ngươi là biết được tự mình chừng nào mới hồi phục hoàn toàn. Nếu như bây giờ động thủ thì Thiếu Soái Khấu Trọng danh chấn thiên hạ nhà ngươi cũng chỉ có nước ôm hận mà chết thôi.

Mấy lời này của y cho thấy lòng tự tin mạnh mẽ, lại càng biểu hiện rõ phong phạm và khí độ của một cao thủ chân chính.

Khấu Trọng đang muốn lên tiếng, bỗng nhiên có một thanh âm nam nhân nhu hòa trầm ấm, vô cùng dễ nghe từ ngoài hiên vang vào:

- Hay là để Phục Nan Đà ta nói một câu công bằng. Nếu hai vị lập tức quyết chiến, sinh tử ta đoán là sẽ dẫn đến một kết cục đồng quy ư tận. Lập luận của ta dựa trên căn cứ thế này. Trước tiên giả như hai vị thể lực và võ công ngang nhau, nhưng Thiếu Soái đã bị thương, công lực đại giảm, nhìn thì có vẻ chắc chắn sẽ thất bại. Tuy nhiên do Khả tướng quân trong lòng không có sát niệm, lại còn e dè mang tiếng ỷ mạnh hiếp đáp người đang bị thương nên lúc mở đầu trận

đấu sẽ nhường nhịn lưu thủ. Thế nhưng Tỉnh Trung Bát Pháp của Thiếu Soái xem trọng nhất là khí thế, lại là lúc đối mặt với sinh tử tồn vong nên chắc chắn sẽ có cơ hội phát huy đến tận cùng, cho dù vết thương có không ngừng chảy máu cũng có thể ép Khả tướng quân vào tuyệt địa. Bất quá, Thiếu Soái lại không có cách nào chống đỡ được phản đòn của Khả tướng quân lúc lâm tử, hình thành kết cục lưỡng bại câu thương.

Mấy câu này rõ ràng mạch lạc, phân tích tinh vi, cộng thêm ngữ điệu uyển chuyển, dễ nghe, vừa trầm ổn vừa cao quý quả là có sức truyền cảm rất lớn. Qua đó cũng thể hiện được tài trí và nhãn lực của Phục Nan Đà, có thể nhìn rõ được khả năng của hai người. Kẻ này người tuy chưa tới nhưng chỉ mấy câu nói đã có thể đạt được công hiệu đánh phủ đầu, những người ở đó bao gồm cả Khấu Trọng và Khả Đạt Chí là hai người bị bình luận, không ai không động dung.

Tuy Phục Nan Đà phản bác lại những lời Khả Đạt Chí vừa nói nhưng tuyệt không phải lão chỉ trích y võ công không bằng Khấu Trọng, ngược lại còn như ngầm khen phẩm cách của y nên Khả Đạt Chí cũng không cảm thấy khó chịu.

Chúng nhân nhìn về phía đại môn, ba người hiện thân bước vào.

Đi giữa là Bái Tử Đình thần sắc nghiêm nghị, bên phải hắn là một người Thiên Trúc mũi cao mắt sâu thân hình gầy ốm, cao dong dỏng, bên trong vận áo bào màu trắng đặc biệt rộng, ngoài khoác dải áo màu cam, cử chỉ khí thế như long hành hổ bộ, tuyệt không kém Bái Tử Đình. Tóc trên đầu Phục Nan Đà được tết thành búi và được quấn lại bằng nhiều lớp sa trắng khiến người ta cảm thấy lão cao hơn, ánh mắt lại càng thâm thúy mạt trắc. Mọi người nhìn một hồi vẫn khó mà xác định được người này xấu hay đẹp, niên kỷ bao nhiêu. Hơn nữa, vị Thiên Trúc cao tăng này lại như có một mị lực khiến người ta ngưỡng mộ, cảm thấy lão là người không tầm

thường.

Người phía bên trái của Bái Tử Đình chính là lão mập Tang Thủ Mã Cát, trên mặt lúc nào cũng như có nụ cười xuất phát từ chân tâm. Song những người biết lão đều hiểu rõ đó chỉ là ngụy trang mà thôi.

Mọi người trong sảnh lần lượt thi lễ chào đón chủ nhân, khiến cho không khí căng thẳng kiếm bạt cung giương giữa Khấu Trọng và Khả Đạt Chí cũng giảm xuống.

Lúc này Thượng Tú Phương đã từ bình đài trở vào trong nội sảnh, uyển chuyển cất giọng như chim hót hướng đến ba người mới vào thỉnh an. Bái Tử Đình lần lượt giới thiệu Mã Cát, Phục Nan Đà và bọn người của Hàn Triều An với Thượng Tú Phương, đây là lần đầu tiên nàng gặp bọn họ.

Liệt Hà cũng giống như Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Khả Đạt Chí ba người, đặc biệt lưu tâm đến nhất cử nhất động của Phục Nan Đà. Thế nhưng lão như biến thành một bức tượng đá đứng bên cạnh Bái Tử Đình, chỉ khi được giới thiệu mới khẽ gật đầu và mỉm cười đáp lại, thật càng khiến người ta có cảm giác cao thâm mạc trắc.

Sau một tràng những lời khách sáo, Bái Tử Đình chuyển sang nói với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng:

- Hai vị có thể lưu lại trong cung hai ngày để bổn Vương làm tròn nghĩa địa chủ không?

Mọi người đều hiểu được ý trong lời của Bái Tử Đình, biết rõ hắn muốn đề ra một địa điểm liệu thương an toàn cho hai gã. Lời này nói ra, trận chiến giữa Khấu Trọng và Khả Đạt Chí đương nhiên không thể lập tức diễn ra được nữa.

Khấu Trọng mỉm cười đáp:

- Đại vương chắc không phải muốn để người khác tùy tiện đem danh tự của ta viết ngược lại chứ!

Hồi trưa khi gã gặp Bái Tử Đình đã từng thốt lời hào sảng là nếu qua tối nay vẫn chưa giết được thích khách khiến gã thụ thương thì sẽ để người ta đem hai chữ Khấu Trọng viết ngược lại.

Bái Tử Đình cười ha hả nói:

- Thiếu Soái thật là có hào khí, bất quá nếu bổn Vương không lầm thì ngươi chắc là dùng kế đem thân mình để dụ địch, không thành công cũng thành nhân. Ta chỉ mong Thiếu Soái cẩn thận suy nghĩ thật kỹ đề nghị của bổn Vương.

Lúc này chủ nhân và tân khách đều quây quần quanh các bàn tiệc đặt gần cửa trong nội sảnh của Long Vu Yến mà đối đáp trò chuyện.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau một cái trong lòng mắng thầm. Bái Tử Đình biểu hiện bên ngoài đối với bọn gã tỏ ra một mực chiếu cố, hết dạ quan hoài nhưng sự thật là đem tình huống thụ thương nghiêm trọng của Khấu Trọng tiết lộ hết ra, khiến cho thích khách lại càng không bỏ qua cơ hội gã đang bị thương. Sau này dù có xảy ra chuyện gì thì Bái Tử Đình cũng có thể phủi tay tuyệt không có liên can gì, chỉ trách Khấu Trọng sính cường hiếu thắng mà thôi.

Bái Tử Đình, Phục Nan Đà và Mã Cát ba người cùng đến trễ, có khả năng rất lớn là do bọn họ phải cử hành hội nghị khẩn cấp về việc Đột Lợi và Hiệt Lợi hòa hoãn với nhau. Chuyện này cũng giải thích vì sao khi Bái Tử Đình bước vào lại có thần sắc ngưng trọng như vậy, rõ ràng là lòng đầy tâm sự.

Mục quang Mã Cát quét về phía Phó Quân Tường ba người, mặt mày không chút thay đổi cười nói:

- Thiếu Soái vì sao lại phát sinh tranh chấp với Khả tướng quân? Có thể để Mã Cát ta không tự lượng sức đứng ra giải hòa được không?

Khả Đạt Chí nhún vai:

- Mã tiên sinh không cần vì chuyện này mà lao tâm phí lực. Chuyện giữa ta và Thiếu Soái từ Quan Trung Trường An cho đến nơi này chỉ có bốn chữ “nhất ngôn nan tận“ (một lời mà khó nói hết) là có thể hình dung.

Khấu Trọng cười:

- Khả huynh nói thật chính xác.

Đôi mắt Khả Đạt Chí lại ánh lên những tia dị quang, hắn trầm giọng nói:

- Thiếu Soái có thể bước qua một bên nói chuyện không?

Tất cả mọi người lập tức chau mày. Khả Đạt Chí rõ ràng không kể gì đến mặt mũi của Bái Tử Đình, vẫn muốn cùng Khấu Trọng tự ước định thời gian và địa điểm quyết chiến, thực là có chút hơi quá đáng.

Thượng Tú Phương không vui nói:

- Khả tướng quân...

Khả Đạt Chí cung kính:

- Tú Phương tiểu thư xin yên tâm. Ta và Thiếu Soái đều đã hạ cơn

giận, sẽ không làm chuyện để Tú Phương tiểu thư phải nổi giận nữa! Phải vậy không, Thiếu Soái?

Khấu Trọng cười khổ:

- Hai người bọn ta đã biết sai rồi! Tú Phương tiểu thư đại nhân đại lượng, xin hãy bỏ qua chuyện này.

Liệt Hà cười lớn:

- Trong thiên hạ chỉ sợ ngoài Tú Phương tiểu thư ra không ai có thể khiến cho Khả huynh và Thiếu Soái cùng nhau xin lỗi nhận sai. Thật khiến kẻ ngu khờ này phải cảm động.

Khấu Trọng thấy Khả Đạt Chí cố tình cụp mắt nhìn xuống, biết rằng y sợ bị Thượng Tú Phương nhìn thấy sát cơ đối với Liệt Hà, bèn mỉm cười nói:

- Khả huynh! Chúng ta ra ngoại điện ngắm cảnh hơi nước bốc lên trên suối khoáng dưới ánh trăng đi.

Đoạn hướng về Bái Tử Đình nói câu cáo lỗi rồi thần thái ung dung nhàn nhã đi về phía bình đài.

Khả Đạt Chí ngang nhiên khoanh tay đi theo sau lưng gã.

Từ Tử Lăng lúc nào cũng lưu ý Phó Quân Tường, thấy nàng nhìn theo bóng lưng Khấu Trọng, hàng chân mày tú lệ có thần sắc hơi kỳ lạ, không giống nàng lúc bình thường nhìn gã với ánh mắt căm ghét khinh bỉ. Lúc này ánh mắt lại như nhìn thêm được chút nào hay chút ấy.

Mã Cát đột nhiên bước đến gần Bái Tử Đình, Bái Tử Đình biết lão có

chuyện muốn nói liền cáo lỗi với những người khác rồi cùng Mã Cát bước ra ngoài.

---oOo---

Hàn Triều An và Phục Nan Đà đã quen nhau từ trước nên dẫn Phó Quân Tường và Kim Chính Tông lại gần Phục Nan Đà để hàn huyên. Chỉ còn lại Từ Tử Lăng, Thượng Tú Phương, Tông Tương Hoa và Liệt Hà bốn người, không khí giữa hai nam hai nữ này đột nhiên biến thành kỳ quái.

Thượng Tú Phương ngắm nhìn Từ Tử Lăng lúc này đang tránh không nhìn nàng, vẻ như nàng đang tập trung quan sát, nhãn châu lóng lánh như nước, cực kỳ động nhân. Liệt Hà đương nhiên nhìn nàng đến trợn mắt há miệng. Ngay cả thân là nữ nhi như Tông Tương Hoa cũng bị nàng hấp dẫn, chuyển hướng chú ý từ Từ Tử Lăng sang gương mặt tươi cười khuynh thành khuynh quốc của nàng.

Ấy vậy mà Từ Tử Lăng dường như không hề để ý đến, ánh mắt gã đang hướng theo Khấu, Khả hai người lúc này đang đi đến hành lang dọc theo bình đài. Đợi đến khi hai người dừng bước gã mới quay đầu lại, vừa đúng lúc tiếp xúc với mục quang của Thượng Tú Phương. Với tu vi của gã cũng không kìm được tim đập loạn một nhịp.

Thượng Tú Phương dường như sớm biết Từ Tử Lăng sẽ có phản ứng như vậy, an nhiên mỉm cười nói:

- Tú Phương và Từ công tử tuy có duyên gặp mặt vài lần nhưng chưa có cơ hội trò chuyện. Thương thế của Từ công tử không nghiêm trọng như Thiếu Soái chứ?

Từ Tử Lăng thầm nghĩ mình đã từng cùng nàng đối mặt trò chuyện, chỉ là lúc đó giả làm Nhạc Sơn nên nàng không nhìn ra được.

Gã đang định lên tiếng thì Liệt Hà nói:

- Tay phải của Từ huynh có chút không được tự nhiên như bình thường, có phải bên sườn phải đã bị thương không?

Từ Tử Lăng trong lòng thầm kinh sợ, Liệt Hà ra vẻ quan tâm nhưng thật ra cố ý hiển lộ cho gã biết ánh mắt của hắn cao minh thế nào. Nhưng hắn lại sơ ý ăn nói không lựa lời như thế khiến Từ Tử Lăng cảnh giác, nguyên nhân cũng do Thượng Tú Phương đối với gã biểu lộ thần thái hứng thú khiến hắn phải đố kỵ. Đây hoặc giả có thể coi là nhược điểm của Liệt Hà.

Từ Tử Lăng ung dung mỉm cười, cố gắng nhấc nhấc tay lên nói:

- Liệt huynh nhìn thật chính xác, chỉ cử động nhẹ thế này cũng khiến ta đau đớn vô cùng.

Tông Tương Hoa quay sang phía Từ Tử Lăng, giọng tuy khách khí nhưng vẫn có phần lãnh đạm:

- Trong cung chúng ta có đại phu rất giỏi, có thể vì Từ công tử mà chẩn bệnh liệu thương.

Từ Tử Lăng khéo léo từ chối rồi thuận miệng chuyển đề tài:

- Lễ vật thần bí của Liệt huynh phải chăng vẫn còn muốn bảo mật?

Thượng Tú Phương yêu kiều cười nói:

- Nguyên lai Liệt công tử cố tình ra vẻ thần bí thôi. Lễ vật chính là một

cây Thiên Trúc tiêu do thợ khéo của Cao Xương tinh chế mà thành. Không biết có thể nhờ Từ công tử vì Tú Phương mà hoàn thành một tâm nguyện không?

Từ Tử Lăng nhìn Thượng Tú Phương khoan thai lấy từ trong áo ra chiếc cẩm hộp mà Liệt Hà đã tặng nàng, ngạc nhiên nói:

- Tú Phương tiểu thư có việc gì xin cứ phân phó.

Liệt Hà và Tông Tương Hoa đều lộ thần sắc hiếu kỳ, không biết Thượng Tú Phương có tâm nguyện gì phải nhờ Từ Tử Lăng hoàn thành cho nàng.

---oOo---

Khả Đạt Chí ngưng thần nhìn hơi nước bốc lên thành từng cụm trên mặt hồ nước nóng, trầm giọng:

- Ta hy vọng Thiếu Soái đáp ứng một thỉnh cầu.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Có chuyện gì mà khiến lão ca ngươi phải nhỏ tiếng hạ giọng thỉnh cầu ta, chỉ e tiểu đệ khó mà đảm đương nổi.

Khả Đạt Chí nhìn về phía gã, đôi mắt sắc bén không còn chút địch ý nào than:

- Giả thiết Đỗ đại ca thực sự như Thiếu Soái nói, hy vọng ngươi nể mặt ta mà tha cho y một lần.

Khấu Trọng lại càng kinh ngạc nói:

- Chuyện này không giống tác phong xưa nay của Khả huynh. Lão ca huynh lúc nào cũng đứng về phía Đỗ Hưng, thậm chí còn muốn chuyển mũi giáo quay lại đối phó bọn ta.

Khả Đạt Chí lắc đầu:

- Ngươi không chỉ là địch nhân mà ta tôn kính mà còn là bằng hữu mà ta hân thưởng. Có lẽ sẽ có một ngày bọn ta phải quyết đấu sinh tử, thế nhưng nhất định sẽ không phát sinh tại Long Tuyền thành này. Ài! Ta khi nãy ban đầu thì quả thật đã nổi giận, lại có ngôn ngữ mạo phạm, sau đó khi cơn giận tiêu đi rồi thì chỉ là thuận thế làm ra vẻ cho bọn Bái Tử Đình coi thôi.

Khấu Trọng không nhịn được cười nói:

- Hảo tiểu tử!

Sau lại chau mày:

- Ngươi phải chăng cũng đã có chút hoài nghi Đỗ Hưng?

Khả Đạt Chí trầm giọng đáp:

- Đỗ đại ca đi tìm Hứa Khai Sơn như vậy thật khiến người ta sinh nghi, bất quá ta không tin là huynh ấy lại bán đứng ta. Hiện tại tâm ta rất loạn, Thiếu Soái có thể chỉ giáo cho ta phải làm sao không?

Khấu Trọng quả quyết:

- Nể mặt lão ca ngươi, bọn ta tha cho Đỗ Hưng cũng không phải là chuyện khó, vấn đề là hiện tại chiếm được thượng phong là bọn họ, không phải chúng ta. Huynh so với bọn ta lại càng hiểu rõ Đỗ Hưng đó lợi hại thế nào, chỉ sơ sót một chút là ta và Lăng thiếu gia đều

phải yểu mạng. Vậy thì sao ta có tư cách nói chuyện tha cho ai chứ.

Khả Đạt Chí nói:

- Ngươi tín nhiệm ta sao?

Khấu Trọng không hề do dự gật đầu:

- Tuyệt đối.

Song mục Khả Đạt Chí sáng lên, gật đầu nói:

- Hảo! Ta Khả Đạt Chí lấy danh dự ra bảo đảm tuyệt không cô phụ sự tin tưởng của Khấu huynh. Đêm nay ứng biến thế nào, xin Khấu huynh phân phó.

Khấu Trọng cảm động trong lòng. Lúc trước tại Trường An, Khả Đạt Chí cho gã ấn tượng cường hoành bá đạo, thế nhưng lần này chỉ mới kinh qua tiếp xúc mấy ngày gã nhìn ra sự đa tình trọng nghĩa của hắn.

Gã trầm ngâm nói:

- Bọn ta đối với địch nhân có nhận định thế này, Hàn Triều An, Thâm Mạt Hoàn và Hô Diên Kim là cùng một bọn, Đỗ đại ca của huynh và Hứa Khai Sơn là một nhóm khác. Hai nhóm này không có liên hệ gì, chỉ là có cùng một mục đích chính là nhân lúc ta và Lăng thiếu gia hai người bị thương chưa hồi phục mà giết đi. Vừa rồi Liệt Hà cố ý đi cùng bọn ta nhập cung chính là muốn việc thích sát chỉ có thể xảy ra sau khi bọn ta rời cung. Còn Đỗ đại ca của ngươi đối với hành động của bọn ta rõ như lòng bàn tay thì lại càng dễ dàng thủ lợi bên trong.

Khả Đạt Chí sắc mặt như đang bị định tội, nói:

- Ta thật hy vọng ngươi lầm lẫn. Nếu như ngươi đoán đúng thì Đỗ đại ca sẽ dụ bọn ngươi đến sào huyệt của Thâm Mạt Hoàn, trước đó Đỗ đại ca và Hứa Khai Sơn đã đặt sẵn cái bẫy để giết người rồi. Ài! Ta thật sợ phải đối mặt với khả năng này, vì ta rất sợ tự mình không khống chế được sẽ xuống tay lấy mạng của Đỗ đại ca. Điều ta hận nhất chính là bị bằng hữu lừa gạt bán rẻ.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Không phải huynh vừa mới bảo ta tha cho hắn một lần sao?

Khả Đạt Chí ủ rũ nói:

- Ta đâu ngờ sự thật lại phơi bày nhanh như vậy, còn tưởng mất ít nhất nửa năm một năm, hoặc giả vĩnh viễn không tìm hiểu được chân tướng.

Khấu Trọng đồng tình nói:

- Để ta suy nghĩ một chút, nói không chừng có thể tìm ra một phương pháp lưỡng toàn kỳ mỹ. Hắc! Nếu sát tử thành công Thâm Mạt Hoàn thì có thể tạm thời tránh giao phong chính diện với lão Đỗ.

Song mục Khả Đạt Chí lóe lên như điện quang, hồi phục thần thái ung dung tự tin ngày thường của y, lạnh lùng buông tiếng:

- Phương pháp chỉ có một. Bọn ta hãy định ra biện pháp liên lạc. Nếu Thâm Mạt Hoàn quả thật dùng Phi Vân Cung để ra tay, ta bảo đảm hắn sẽ không nhìn thấy mặt trời mọc sáng ngày mai.

Khấu Trọng thoải mái cười một tràng nói:

- Hợp tác với tên tiểu tử nhà ngươi thật khiến người ta tiết kiệm được không ít khí lực. Bọn ta thêm được một người giúp đỡ, người này xưng là “Điệp công tử“ Âm Hiển Hạc, kiếm thủ xuất quần bạt tụy đến từ miền Đông Bắc Trung Thổ. Như vậy so với Đỗ đại ca của ngươi cùng Hứa Khai Sơn thực lực cũng tương đương rồi.

Khả Đạt Chí ngạc nhiên nói:

- Không biết ta đã nghe được quái danh này ở đâu rồi?

Khấu Trọng giúp y một tay nói:

- Có phải nghe ở chỗ Đỗ Hưng không?

Khả Đạt Chí lắc đầu, sau đó song mục lại xạ ra thần sắc kỳ quái nói:

- Nhớ ra rồi! Tông Tương Hoa từng đề cập cái tên này với Tú Phương tiểu thư.

Khấu Trọng không nhịn được quay đầu nhìn vào trong đại sảnh đèn đuốc sáng choang, mục quang rơi vào bóng lưng ưu mỹ thon dài khỏe khoắn của Tông Tương Hoa, trong đầu dường như hiện ra hình ảnh cô ngạo bất quần của kiếm khách Âm Hiển Hạc.

Gã Điệp công tử này và Tông Tương Hoa rốt cuộc có quan hệ gì?

(

Chương 528: Sinh tử chi đạo

Thượng Tú Phương mở cẩm hộp ra với sự giúp đỡ của Tông Tương Hoa. Bên trong một cây trúc tiêu xuất hiện trước mắt Từ Tử Lăng. Dù gã đối với nhạc khí không có nhiều kiến thức nhưng cũng có thể từ phong cách tạo hình cực kỳ tinh mỹ mà nhìn ra đây chính là một tinh phẩm trong tiêu khí, so với loại tiêu được chế tạo ở Trung Thổ quả là có điểm đặc dị riêng.

Thượng Tú Phương đưa cả cẩm hộp đưa cho Từ Tử Lăng, nghiêm trang nói:

- Từ công tử có thể chuyển giúp Tú Phương cây Thiên Trúc tiêu này cho Thanh Tuyền tiểu thư chăng? Nàng là người Tú Phương đã ngưỡng mộ lâu nay, chỉ hận chưa có duyên gặp mặt.

Liệt Hà hân hoan nói:

- Thì ra việc Tú Phương tiểu thư tìm kiếm Thiên Trúc tiêu là có mục đích và ý nghĩa như vậy.

Từ Tử Lăng cung kính nhận cẩm hộp, ngạc nhiên hỏi:

- Tú Phương tiểu thư làm sao biết ta quen với Thanh Tuyền cô nương?

Thượng Tú Phương đưa mắt nhìn gã một cái, mỉm cười:

- Sáng nay khi Tú Phương được Liệt công tử khẳng khái tặng nhạc quyển đã đến Thánh Quang tự lạy tạ thần ân nên mới nhận được lời

chỉ bảo.

Từ Tử Lăng trong lòng ngạc nhiên, biết rằng Thượng Tú Phương sáng nay đến Thánh Quang tự là để gặp Sư Phi Huyên, từ chỗ của nàng ta mới biết gã là người có tư cách đến được U Lâm Tiểu Trúc ở Ba Thục gặp mặt Thạch Thanh Tuyền.

Ài! Sư Phi Huyên rõ ràng là muốn kết hợp gã và Thạch Thanh Tuyền. Thế nhưng nàng ta không biết Thanh Tuyền đối với chuyện tư tình nam nữ tâm đã như khô mộc, căn bản là không có chút hứng thú nào. Bản thân gã nếu gặp nàng thêm lần nữa cũng chỉ khiến cho vết thương lòng thêm sâu sắc mà thôi.

Lại nghĩ khi Thượng Tú Phương gặp Sư Phi Huyên xong, trên đường hồi cung ghé thăm Khấu Trọng đã bị tên tiểu tử đó gần như cưỡng bách hôn lên môi nàng. Lúc đó gã cảm thấy hành vi của Khấu Trọng thật quá ty tiện. Thế nhưng hiện tại đối diện với mỹ nữ thiên sinh lệ chất lay động lòng người, thân thể tràn đầy mị lực này, gã lại không kìm chế được nảy sinh cảm giác thấu hiểu và đồng tình với hành vi lỗ mãng “tình bất tự cấm” của tên huynh đệ của mình.

Từ Tử Lăng đột nhiên tưởng tượng lại mỹ cảnh ngày đó tại căn phòng nhỏ trong thành bảo của Giải Huy ở Thành Đô, Thạch Thanh Tuyền ngồi bên cửa sổ tấu tiêu cho gã nghe. Lúc đó gã cũng xung động muốn ôm nàng vào lòng mà hôn, chỉ là không như Khấu Trọng đối với Thượng Tú Phương đem ra làm thật mà thôi.

Đôi mắt đẹp của Thượng Tú Phương chăm chú nhìn khuôn mặt thoáng mơ màng lại chợt đượm vẻ u buồn của Từ Tử Lăng, tỏ vẻ hối hận như đã thất thố điều gì nói:

- Tú Phương không phải đã gợi lại tâm sự của Từ công tử chứ? Nếu vậy Tú Phương quả thật đắc tội rồi!

Từ Tử Lăng ngượng nghịu mỉm cười, cất cẩm hộp vào trong bọc, trong lòng đấu chí lại dâng cao, thầm nghĩ tối nay không thể để bị người ta giết được, nếu không làm sao có thể hoàn thành tâm nguyện của Thượng Tú Phương. Gã cương quyết gật đầu:

- Tú Phương tiểu thư yên tâm. Tiêu này nhất định sẽ được đưa tận tay Thanh Tuyền tiểu thư.

Liệt Hà vẫn chưa tha cho gã, cười nói:

- Từ huynh còn chưa hồi đáp câu hỏi của Tú Phương tiểu thư về tâm sự của huynh.

Từ Tử Lăng mắng thầm trong bụng, rốt cuộc cũng biết vì sao Khấu Trọng và Khả Đạt Chí đều muốn giết tên tiểu tử này, chính vì hắn thật thâm hiểm. Gã bèn mỉm cười đáp lời:

- Ai lại không có tâm sự chứ? Chỉ là không thể nói ra thôi!

Thượng Tú Phương u uất thở dài, mục quang hướng về phía hai người Khấu, Khả đang trò chuyện trên bình đài, khẽ cúi đầu nhỏ giọng:

- Tú Phương hiểu rõ cách chế ngự nhạc khí, các vị hiểu rõ cách chế ngự binh khí. Thế nhưng chúng ta chỉ e vĩnh viễn cũng không hiểu làm sao chế ngự được lòng mình. Thật là hết cách!

Liệt Hà khẽ run người, lộ xuất thần sắc trầm tư.

---oOo---

Lúc này Bái Tử Đình và Mã Cát đã trở lại đại sảnh. Lập tức mọi

người đang phân tán trò chuyện đều tập trung chú ý vào hắn.

Bái Tử Đình trước tiên liếc nhìn Khấu Trọng và Khả Đạt Chí vẫn đang tựa vào lan can mải miết trò chuyện trên bình đài, rồi cười ha hả cất tiếng:

- Còn có một vị quý khách mà Bái Tử Đình ta ngưỡng mộ đã lâu vẫn chưa đại giá quang lâm. Nếu các vị không phiền chúng ta đợi thêm một khắc rồi mới nhập tiệc được không? Cũng là để cho Thiếu Soái và Khả tướng quân thêm chút thời gian hàn huyên.

Thượng Tú Phương vui vẻ hỏi:

- Quý khách mà Đại Vương nói có phải là Tống nhị công tử không?

Từ Tử Lăng lúc này mới biết Tống Sư Đạo cũng được mời, bất quá chuyện này đúng là vô cùng hợp lý vì Bái Tử Đình vốn rất hân thưởng văn hóa Trung Thổ. Trong khi đó, Tống Sư Đạo lại đến từ môn phiệt có quyền thế nhất ở phương Nam, luôn kiên trì bảo tồn văn hóa chính thống của Hán thất, đương nhiên y chính là đối tượng mà Bái Tử Đình ngưỡng mộ. Thế nhưng gã có chút lo lắng không biết Tống Sư Đạo gặp phải chuyện gì mà đến muộn như vậy.

Bái Tử Đình chuyển sang hướng Phó Quân Tường, Hàn Triều An và Kim Chính Tông ba người nói:

- Xem ra ba vị và Quốc sư đàm đạo thập phần cao hứng, nhất định là đang bàn đến đề tài rất thú vị. Sao không nói ra cho mọi người cùng thưởng thức?

Phó Quân Tường hân hoan đáp:

- Quốc sư đang nói đến vấn đề sinh tử luân hồi, thật khiến người

phải suy ngẫm, Quân Tường quả là thu được lợi ích không nhỏ.

Thượng Tú Phương tỏ vẻ vô cùng hứng thú góp lời:

- Tú Phương cũng đang quan tâm đến những vấn đề thuộc phương diện này, mong được Quốc sư chỉ điểm nhiều.

Từ Tử Lăng ngầm lưu ý Liệt Hà, chỉ thấy hắn nhìn Phục Nan Đà sát cơ thoáng hiện rồi lại biến mất.

Thanh âm cực kỳ dễ nghe và đầy sức thu hút của Phục Nan Đà lại vang lên trong đại sảnh. Từ Tử Lăng cuối cùng cũng được đích thân lãnh giáo tài biện bác hùng hồn, pháp lý cao thâm của vị ma tăng đến từ Thiên Trúc này.

---oOo---

Khấu Trọng hỏi:

- Tông Tương Hoa đã nói gì về Âm Hiển Hạc?

Khả Đạt Chí thẳng thắn đáp:

- Trừ phi bọn họ nói về tên vô lại Liệt Hà, còn không thì ta cũng chẳng bận tâm lắng nghe. Ta lờ mờ nhớ được là khi rời khỏi cung môn, Tú Phương tiểu thư thấy Tông Tương Hoa đặc biệt lưu ý đến những người đang đi trên đường bèn hỏi nàng đang nhìn gì. Tông Tương Hoa trong tình huống đó đã nhắc đến ba chữ Âm Hiển Hạc.

Khả Đạt Chí rõ ràng đối với quan hệ giữa Tông Tương Hoa và Âm Hiển Hạc không hề hứng thú, hắn lập tức chuyển đề tài:

- Chỉ cần ngươi và Tử Lăng có thể tự giữ mình, về phía kia thì ta có

thể sắp xếp ổn thỏa, không để cho Thâm Mạt Hoàn biết ta đang theo giết hắn, vậy có thể khiến... Ài! Giả như Đỗ Hưng thật như ngươi nói, ta sẽ khiến hắn không nhìn ra bọn ta còn có đại kế khác.

Khấu Trọng trầm ngâm nói:

- Hiện tại còn có một vấn đề làm ta đau đầu vô cùng. Nếu không hiểu rõ được điều này, ta và Lăng thiếu gia có thể không còn mạng đi giết Thâm Mạt Hoàn với huynh đâu.

Khả Đạt Chí chau mày hỏi:

- Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?

Khấu Trọng đáp:

- Chính là quan hệ giữa Thôi Vọng, Hứa Khai Sơn và Bái Tử Đình ba người.

---oOo---

Liệt Hà đợi Phục Nan Đà nói vài lời tự khiêm mới ung dung hỏi:

- Đại Vương có thể để kẻ ngu muội này thỉnh giáo Quốc sư một vấn đề không?

Từ Tử Lăng kêu thầm “Tới rồi!”, Liệt Hà cuối cùng cũng nhịn không được xuất chiêu với Phục Nan Đà. Nếu có thể biện luận thắng vị Thiên Trúc Cuồng Tăng này, so với việc dùng đao thật thương thật đánh bại lão ta cũng không phân biệt gì. Chính vì Phục Nan Đà lợi hại nhất là tài hùng biện, cũng chính nhờ vào tài năng này để thao túng các nhân vật của Mạt Hạt tộc.

Bái Tử Đình liếc nhìn Liệt Hà bật cười:

- Có gì không được chứ? Mọi người cùng nhàn đàm thôi!

Liệt Hà vui mừng đáp:

- Như vậy kẻ ngu muội này không khách sáo nữa.

Đoạn quay sang Phục Nan Đà mỉm cười:

- Xin hỏi Quốc sư tại sao lại rời Thiên Trúc đến thảo nguyên?

Mục quang Phục Nan Đà trước hết hướng đến Từ Tử Lăng khẽ mỉm cười rồi chuyển sang Thượng Tú Phương, đôi mắt uyên thâm như không có đáy ánh lên một cái sau đó mới nhìn về phía Liệt Hà thản nhiên đáp:

- Sở học cả đời của Phục Nan Đà ta có thể khái quát trong bốn chữ "Sinh tử chi đạo". Nơi để đàm luận "Sinh tử chi đạo" lý tưởng nhất chính là chiến trường. Chỉ có ở đó mỗi cá nhân đều phải đối diện với sinh tử, muốn tránh cũng không tránh được. Tử vong có thể xảy ra trong bất kỳ thời khắc nào, cảm giác sinh tồn vô cùng mạnh mẽ! Vì thế đây chính là địa phương thuyết pháp tốt nhất. Ngoài vấn đề này thử hỏi còn đề tài nào có thể làm cho người ta mê hoặc hơn nữa chứ?

---oOo---

Khả Đạt Chí ngạc nhiên hỏi:

- Cung Kỳ lại chính là Thôi Vọng sao? Thật khó để người ta đoán ra được. Sáng nay ta đã gặp người này, quả là tinh minh lợi hại, về mặt võ công lại che giấu rất giỏi, khiến người ta khó mà đoán biết, thật có

đủ điều kiện để làm kẻ dẫn đầu của đám lang tặc đó. Ngươi khẳng định không nhìn lầm hình xăm của hắn chứ?

Khấu Trọng quay đầu nhìn vào trong một cái, rồi ghé sát tai y nói:

- Lão Phục bắt đầu thuyết pháp rồi! Bọn ta có nên vào nghe qua một chút lễ thiền không?

Khả Đạt Chí tỏ vẻ không vui:

- Ngươi còn nhàn rỗi vậy sao? Phục Nan Đà bản thân bất chính, thuyết pháp cũng chỉ là tà pháp mà thôi. Giả như bọn lang tặc kia là kỳ binh do Bái Tử Đình một tay bồi dưỡng, vậy thì với Hứa Khai Sơn có quan hệ gì?

Khấu Trọng đáp:

- Hôm nay ta và Lăng thiếu gia đã tra xét ba tên người Hồi Hột chín phần là lang tặc. Bọn chúng đều xưng là thủ hạ của Liệt Hà, do đó có thể thấy lang tặc chính là người của Đại Minh tôn giáo. Điều bọn ta nghĩ không ra chính là Đại Minh tôn giáo và Phục Nan Đà là đối địch, vì sao Cung Kỳ lại làm việc cho Bái Tử Đình? Bên trong nhất định còn chuyện gì mà bọn ta chưa biết. Hiện tại Khấu Trọng ta sợ nhất là sau đại yến, Bái Tử Đình sẽ phái Cung Kỳ hộ tống bọn ta ra về, nếu cự tuyệt Hàn Triều An sẽ sinh nghi. Như vậy sẽ có thêm nhiều biến đổi.

Khả Đạt Chí thở ra một hơi:

- Bây giờ ta sẽ đi ngay để an bài mọi chuyện tối nay, đồng thời kiểm tra xem có phải Cung Kỳ đã nhiều năm không ở Long Tuyền không. Với bản lĩnh tùy cơ ứng biến của Thiếu Soái và Lăng thiếu gia, đêm nay nhất định có thể binh tới tướng cản, nước đến đắp đê.

Khấu Trọng nhắc nhở hắn:

- Khi ngươi bỏ đi, hãy làm như nộ khí xung thiên không thể bàn bạc được gì với ta vậy. Không! Như vậy lộ liễu quá, hay là làm như không có gì nhưng trong mắt lại lộ ra sát cơ.

Khả Đạt Chí không nhịn được bật cười:

-Yên tâm đi! Không ai tin được bọn ta có thể bàn bạc hợp tác như huynh đệ vậy đâu.

---oOo---

Thượng Tú Phương cảm thấy rất hứng thú nói:

- Tú Phương lần đầu nghe nói chiến trường là nơi thích hợp nhất để thuyết pháp. Nói vậy Quốc sư quả là biết cách lựa chọn. Hiện tại Trung Thổ tứ phân ngũ liệt, binh hoang mã loạn, ở đại thảo nguyên thì các bộ tộc tranh giành nhau không có lấy một ngày an lành. Chỉ là không biết “Sinh tử chi đạo” nghĩa là gì?

Phục Nan Đà pháp tướng trang nghiêm, lúc đó dù nhìn ở góc độ nào cũng chỉ có thể cho rằng lão ta là một cao nhân hữu đạo, không thể nào liên tưởng lão lại là một ma tăng dâm tặc được.

Phục Nan Đà lộ xuất thần sắc chăm chú lắng nghe Thượng Tú Phương nói, đoạn cúi đầu đáp:

- Sinh tử chính là việc mà mỗi cá nhân đều phải trải qua, vì vậy mọi người dù là đế vương, quan tướng, hiền nhân hay kẻ ngu muội đều phải đối diện với vận mệnh không thể tránh khỏi này. Thế nhưng cho dù là vậy, khi chúng ta nghĩ đến cái chết thì lại làm như là chuyện

không thể xảy ra. Thậm chí còn phát sinh ảo giác bản thân mình là một ngoại lệ, sẽ không bị chết, đối với cái chết thế nào cũng đến kia lại như nhìn mà không thấy. Chúng ta muốn hiểu được “Sinh tử chi đạo” trước tiên phải thay đổi tư tưởng đáng cười này.

Từ Tử Lăng thầm kêu lợi hại, quả là có thể so với Tứ Đại Thánh Tăng. Phục Nan Đà thuyết pháp đả động nhân tâm nhất là ở chỗ vấn đề có quan hệ trực tiếp đến mọi người, vừa gần gũi lại vừa gây chấn động. So ra Thiền cơ Phật ngữ của Tứ Đại Thánh Tăng tuy chứa đầy trí tuệ nhưng đối với một số người lại quá xa vời, cứ như hư vô ảo mộng, không hợp với nhu cầu thực tế.

Lúc này Khả Đạt Chí nét mặt thâm trầm đi vào trong sảnh, ngắt ngang lời thuyết pháp của Phục Nan Đà, tiến tới bên Từ Tử Lăng nói khẽ:

- Hãy khuyên vị hảo huynh đệ kia của ngươi đi! Đại Hãn đối với hắn đã khoan dung lắm rồi.

Từ Tử Lăng thì lại vì sự quyết liệt giữa y và Khấu Trọng mà lo lắng, lộ ra nét mặt buồn khổ, nhún vai tỏ vẻ mình không có năng lực làm chuyện này. Biểu hiện đó quả là không có một chút giả dối nào, lại càng khiến người ta tin tưởng.

Đặc biệt là bọn Hàn Triều An tất nhiên sẽ tự tác thông minh mà cho rằng Khả Đạt Chí muốn cùng Khấu Trọng đến bình đài trò chuyện là để thuyết phục gã quy phục Hiệt Lợi, giống như bọn Lưu Vũ Chu, Lương Sư Đô làm chó săn cho Hiệt Lợi.

Khả Đạt Chí lại hướng đến Bái Tử Đình cáo lỗi:

- Tiểu tướng có việc gấp cần xử lý nên phải quay về, Đại Vương không cần đợi tiểu tướng.

Nói xong quay đầu bỏ đi. Ngay cả Từ Tử Lăng cũng nghĩ hắn vì thương thảo không thành với Khấu Trọng nên mới dẫn thủ hạ rời khỏi. Những người khác lại càng không cần phải nói.

Sau khi Khả Đạt Chí bỏ đi, Mã Cát cười nói:

- Đến phiên ta nói vài câu với Thiếu Soái rồi!

Dứt lời lão liền bỏ ra ngoài, đi về phía Khấu Trọng lúc này đang đứng dựa vào lan can trên bình đài.

Sự chú ý của mọi người lại tập trung về phía Phục Nan Đà.

Kim Chính Tông cất tiếng:

- Quốc sư nhìn vấn đề thật thấu triệt. Đó quả là thái độ đối với tử vong của nhiều người, song chúng ta cũng chỉ là bất đắc dĩ. Chính vì không ai tránh được cái chết, không ai có thể cải biến kết cục này, vậy thì thay vì suốt ngày lo âu sợ sệt, chi bằng quên hẳn nó đi là xong.

Phục Nan Đà ung dung mỉm cười niệm hai câu Phạn ngữ mà mọi người không ai hiểu là gì rồi thản nhiên nói:

- Đạo sinh tử của ta chính là đạo đối diện với tử vong. Không những nhìn nhận chân diện mục của cái chết mà còn muốn vượt qua cái chết. Biến cái chết thành một dạng thăng tiến chứ không phải là một sự kết thúc.

Liệt Hà nhạt giọng hỏi:

- Vậy thì có phân biệt gì so với thuyết nhân quả luân hồi của Phật

giáo?

Từ Tử Lăng cũng rất muốn biết Phục Nan Đà sẽ trả lời thế nào. Nếu như Phục Nan Đà nói không ra sự khác biệt giữa Thiên Trúc giáo và Phật giáo vốn cũng đến từ Thiên Trúc thì thuyết về đạo sinh tử của lão sẽ không có gì đặc sắc.

---oOo---

Mã Cát bước đến bên cạnh Khấu Trọng, nhẹ nhàng nói:

- Thiếu Soái đang nghĩ gì vậy? Trong đại sảnh mọi người đang thảo luận về đạo sinh tử.

Khấu Trọng vẫn mải mê hân thưởng vẻ đẹp bốn bên của hồ nước, nhạt giọng đáp:

- Ta đang suy nghĩ về một vài vấn đề. Sao Cát gia không lưu lại nội sảnh nghe cao nhân thuyết pháp?

Mã Cát than:

- Tục vụ tại thân, ta đâu còn nhàn tình nhã hứng đi nghe mấy chuyện sinh sinh tử tử khiến người ta nhức đầu đó chứ. Bạt huynh sao lại không đến dự yến hội vậy?

Khấu Trọng nhìn về phía lão, hai người bốn mắt nhìn nhau không chút nhân nhượng.

Mã Cát mỉm cười:

- Thiếu Soái không cần phải trả lời câu hỏi đó. Tám vạn tấm da dê kia Thiếu Soái không cần bỏ ra một lượng bạc nào cũng có thể thu về đủ

số. Còn đối với số hàng hóa của Bình Diêu thương nhân thì có một số khó khăn, nhưng ta sẽ vì Thiếu Soái mà cố gắng.

Khấu Trọng thầm mắng Mã Cát giảo hoạt. Lão hồ ly này và Bái Tử Đình có quan hệ mật thiết, e rằng cả Hiệt Lợi cũng bị qua mắt. Muốn tìm về số da dê và số hàng hóa của Bình Diêu thương, chỉ cần Mã Cát chịu bỏ tiền chuộc, lại thêm số cung tên đó có thể uy hiếp Bái Tử Đình thì chỉ nhấc tay là làm được. Song lão lại nói ra như vậy, làm như chỉ là thiếu nợ trả tiền, hy vọng Khấu Trọng bỏ qua không truy cứu ai đã đánh cướp tám vạn tấm da dê và không đòi lại công đạo cho những thủ hạ đã bỏ mạng của Đại tiểu thư Trác Kiều.

Khấu Trọng chau mày hỏi:

- Ta muốn thỉnh giáo Cát gia một vấn đề. Chính là Bái Tử Đình rốt cuộc có sức hấp dẫn gì khiến Cát gia có thể cam tâm tình nguyện cùng hắn tuẫn thành.

Mã Cát biến sắc thốt lên:

- Mấy câu này của Thiếu Soái có ý gì?

Khấu Trọng thản nhiên nhún vai đáp:

- Vì đến giờ phút này ngươi vẫn ủng hộ Bái Tử Đình. Cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, huống hồ những chuyện lớn như giết người phóng hỏa. Giả sử Đột Lợi không tha ngươi, ngươi nghĩ Hiệt Lợi có vì ngươi mà ra mặt không?

Mã Cát không vui hỏi lại:

- Ta sao lại ủng hộ Bái Tử Đình, Thiếu Soái đừng ngậm máu phun người.

Khấu Trọng quay hẳn người lại, dựa nhẹ vào lan can, lạnh lùng cười nói:

- Ta biết Cát gia vẫn tưởng rằng Khấu Trọng ta không hiểu rõ chân tướng sự việc. Đây có thể nói là cơ hội cuối cùng của Cát gia, quyết định xem ngươi được an hưởng tuổi già hay là không được chết yên ổn. Hiện tại cuộc chiến tranh giành thiên hạ đã biến thành cuộc chiến giữa Hiệt Lợi, Lý Thế Dân và Khấu Trọng ta, không ai có thể đoán trước được kết quả. Nếu Mã Cát ngươi không biết quan sát tình thế mà chỉ nghĩ đến lợi ích trước mắt thì thời cơ qua rồi sẽ không trở lại nữa. Đêm nay mà để ta giết được Thâm Mạt Hoàn thì ngày mai ta sẽ không còn hứng thú nghe ngươi nói bất cứ chuyện gì nữa đâu.

Mấy câu này của Khấu Trọng vô cùng gay gắt, thẳng thắn bác bỏ những lời chiêu dụ an ủi của Mã Cát, bức lão phải xác định lập trường.

Cho dù Mã Cát là kẻ âm mưu thâm hiểm cũng không biết ứng phó thế nào, bất giác hơi thở của lão trở nên gấp gáp, ánh mắt hung dữ sáng lên lấp loáng.

---oOo---

Phục Nan Đà nghiêm mặt nói:

- Bất kỳ tư tưởng tôn giáo nào, khi phát triển đến một trình độ nhất định sẽ hình thành một loại quyền uy tối thượng, không cho phép bất cứ kẻ nào nghi ngờ. Tôn giáo cổ xưa nhất ở nước Thiên Trúc ta là đạo Bà La Môn, dựa vào Vệ Đà Kinh và Du Già để tu hành. Thế nhưng khi đạo Bà La Môn biến thành một loại uy quyền không thể nghi vấn thì xuất hiện những luồng tư tưởng đối lập với thứ uy quyền đó của một số thầy tu. Trong đó bao gồm Phật tổ Thích Ca Mâu Ni,

Ni-kiền-đà Nhã-đề của Kỳ Na giáo, lãnh tụ của Sinh Hoạt phái là Mạt Già Lê Câu Xá Lê, A-kì-đà Sí-xá-khâm-bà-la của Thuận Thế phái, họ đều là những bậc tông chủ khai sơn lập giáo. Đáng tiếc bọn họ đều không thể thoát khỏi cái bóng của đạo Bà La Môn, chẳng hạn đều coi trọng nghiệp báo luân hồi và lại thờ cúng các vị thần khác. Bọn họ tuy nhìn ra lẽ tất yếu phải có cải cách, thế nhưng lại đổi bình mà không đổi thuốc, khiến cho hậu thế bước theo vết xe đổ của đạo Bà La Môn, sùng bái đa thần và thực hành các loại cúng bái tế lễ.

Từ Tử Lăng cảm thấy ý tưởng này rất mới mẻ. Gã tuy không phải là tín đồ của Phật giáo nhưng cũng cảm thấy Phật giáo cao cao tại thượng vô cùng siêu việt, người thường không thể lý giải được. Hiện tại nghe vị Quốc sư đến từ Thiên Trúc này nói về sự tích bình sanh của Phật tổ vốn cũng là người Thiên Trúc, lại còn đưa ra lời phê bình, gã chợt có cảm giác Phật tổ cũng là một con người, hoặc ít ra cũng từng là “người”.

Thượng Tú Phương cất tiếng phản bác:

- Phật giáo Thiền tông chú trọng “đốn ngộ“, không trọng tụng kinh hay tế lễ, Quốc sư chỉ trích như vậy tựa hồ không đúng sự thật.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm khen, Thượng Tú Phương tuyệt không vì địa vị và quyền thế của Phục Nan Đà mà e dè, lại dám vì lòng tin của mình mà biện hộ. Gã đã từng gặp gỡ Thiền Tông Tứ Tổ là Đạo Tín đại sư, rất có hảo cảm đối với tư tưởng “trực chỉ nhân tâm, đốn ngộ thành phật” siêu nhiên giải thoát, không vương vấn đến ngoại vật, đạt đến cảnh giới phong lưu, tiêu dao tự tại.

Phục Nan Đà mỉm cười, chậm rãi đáp:

- Tú Phương tiểu thư nói không sai. Bất quá Thiền Tông chính là Phật giáo đã được Trung Thổ hóa. Chữ Phạn gọi Thiền là “Thiền

Na“, nghĩa là “Tĩnh Lự“, được phát triển thành chữ “Thiền“ của Phật giáo mà người người ở Trung Thổ đều biết. Như vậy càng chứng tỏ những kẻ sĩ hiểu biết ở Trung Thổ đã nhìn ra khuyết điểm của Phật giáo từ nước ta truyền tới. Đáng tiếc Thiền Tông vẫn còn khiếm khuyết một chút, đó là quá coi trọng “bản ngã“ của một cá nhân. Thế nhưng so với trọng tụng kinh, trọng sùng bái thần linh, trọng nghi thức tất nhiên cao minh hơn nhiều.

Thượng Tú Phương khẽ nhướng mày, tuy không thể hoàn toàn chấp nhận luận điểm của Phục Nan Đà nhưng cũng không tìm được lời nào có thể bài bác lão ta.

Phục Nan Đà không trực tiếp giải đáp vấn đề của Liệt Hà nhưng lại từ vấn đề đó mà phát huy, chỉ ra điểm thiếu sót của Phật giáo, lại càng khiến người khác mong mỏi biết được tư tưởng của bản thân lão ta.

Bái Tử Đình chắp tay sau lưng đứng cạnh Phục Nan Đà, chỉ làm kẻ đứng ngoài quan sát chứ không gia nhập thảo luận.

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng:

- Nếu như không trọng bản ngã thì còn dựa vào cái gì? Trọng bản ngã chính là đại biểu cho “trực chỉ nhân tâm“, không chú trọng đến sùng bái thần phật, bỏ hết những lễ nghi phiền phức và những điển tích cổ hủ, không chút câu thúc, thâm nhập tìm hiểu Phật tính Chân Như vốn có của mỗi cá nhân.

Phục Nan Đà cười một tràng dài:

- Hai chữ “Chân Như” nói hay lắm. Khó mà được Từ công tử có nhã hứng như vậy. Không biết công tử có hứng thú dành chút thời gian nghe ta thuyết pháp về đạo “Phạm Ngã như nhất” không?

Phó Quân Tường động dung nói:

- Xin đại sư chỉ điểm bến mê!

Tạm chú thích (bởi bác yeshe):

1.Ni-kiền-đà Nhã-đề tử (Phan: Nirgrantha Jnatiputra, Pàli: Nigantha Nataputta) sáng lập Kỳ Na(Kì Ni) giáo. Ông cho rằng, khổ lạc được tạo ra từ đời trước, không thể tu mà diệt được mà phải chịu đền trả đời này. Ông này chắc là Sakyamuni Futuomo mà Huỳnh Dị nhắc tới.

2. Mạt-già-lê Câu-xá-lê tử (Phạn: Maskari Gosaliputra; Pàli: Makkhali Gosala) chủ trương thuyết Tự nhiên thuộc Túc mệnh luận, cho rằng mệnh của con người không tùy thuộc vào nghiệp quả, không liên can gì đến những hành động đang làm.

3. A-kì-đa Sí-xá-khâm-bà-la (Phạn: Ajita Kesakambala, Pàli: Ajita Kesakambala) theo thuyết Duy vật, Khoái lạc, cho rằng sự kham nhận khổ ải nhất định đưa đến khoái lạc.

Nguồn Quangduc.com: Nói về ngoại đạo lục sư. Ngoại đạo lục sư là sáu vị giáo chủ với sáu giáo thuyết khác nhau, thịnh hành lúc Phật còn tại thế.

Chương 529: Phạm Ngã như nhất (1)

Mã Cát không hề chớp mắt trừng trừng nhìn Khấu Trọng, hô hấp của lão đã phục hồi lại như bình thường, vừa dài vừa chậm lại vừa mỏng. Sau đó trên khóe miệng chợt xuất hiện nét cười lạnh lùng bất chấp, chỉ nghe lão nhạt giọng:

-Mã Cát ta trên đại thảo nguyên hành tẩu đã bao nhiêu năm, chưa từng có ai dám dùng sinh tử để uy hiếp ta như Thiếu Soái, chính vì mọi người đều biết ta chỉ là kẻ làm ăn buôn bán. Thiếu Soái nếu muốn lấy tính mệnh của lão thì xin cứ tùy tiện, còn như muốn ta quỳ gối xin tha mạng thì chỉ là mộng tưởng mà thôi.

Dứt lời quay lưng bỏ đi.

Khấu Trọng lòng thầm tán thưởng sự can đảm của lão, lại càng cảm thấy kỳ quái. Tại sao Mã Cát trong tình huống bất lợi vẫn hết lòng đứng về phía Bái Tử Đình? Chiếu lý mà nói, khi việc có liên quan đến tính mạng của lão thì Mã Cát giống hạng người ngay cả cha mẹ cũng bán đứng hơn.

Gã bèn hô lớn:

- Cát gia xin dừng bước.

Mã Cát dừng lại cách gã bảy bước, không hề quay đầu lại, xẵng giọng:

- Còn gì để nói nữa?

Khấu Trọng để ý thấy Bái Tử Đình đang từ trong nội sảnh nhìn về phía bọn họ, bèn nhẹ giọng nói:

- Cát gia nên biết tiểu tử Hô Diên Kim đã đánh trống rút lui rồi. Hắn đã dẫn Thâm Mạt Hoàn đến nói điều kiện giảng hòa với ta.

Thân hình mập mạp của Mã Cát chợt run lên:

- Thâm Mạt Hoàn thì có quan hệ gì với Mã Cát ta?

Khấu Trọng biết rằng mình đã đánh trúng điểm yếu của Mã Cát, bèn mỉm cười:

- Sao lại không có quan hệ? Nếu Thâm Mạt Hoàn không giết được bọn ta thì Cát gia sau này làm sao có ngày yên ổn. Sao lại phải khổ như thế chứ?

Mã Cát vô cùng linh hoạt quay phắt thân hình mập mạp của mình đối diện với Khấu Trọng, cười ha hả:

- Ta chưa từng gặp qua kẻ nào cuồng vọng tự đại, lại khinh người thái quá như Thiếu Soái. Những người muốn giết ta tính ra còn nhiều hơn sao trên trời, nhưng không phải Mã Cát ta vẫn sống rất tốt đó sao? Cũng một câu đó, mạng của ta ở đây, có bản lĩnh thì cứ đến mà lấy!

Khấu Trọng bật cười:

- Thời thế có lúc thế này có lúc thế kia. Trước đây ngươi có Hiệt Lợi chống lưng, lại cùng với Thâm Mạt Hoàn, Hô Diên Kim, Hàn Triều An câu kết, tất nhiên không ai dám đụng đến Cát gia ngươi. Đáng tiếc hiện tại tình thế thay đổi rất nhiều, trước tiên Hiệt Lợi không cần con

chó săn Thâm Mạt Hoàn nữa vì hắn đã trở thành chướng ngại lớn trong việc Hiệt Lợi hòa hoãn với các bộ tộc Thất Vi. Tình thế của Hô Diên Kim cũng không tốt hơn bao nhiêu, người mà A Bảo Giáp muốn trừ khử nhất chính là hắn ta. Còn tình hình của Đỗ Hưng thì Cát gia hãy tự nghĩ xem!

Mã Cát nghe vậy nét mặt biến đổi mấy lượt, lúc đen lúc trắng, chứng tỏ những lời này của Khấu Trọng đã gây ra đả kích và chấn động rất lớn đối với lão.

Khấu Trọng thần thái thoải mái, nhẹ nhàng cất tiếng:

- Nói đến lão ca ngươi! Ài! Hiện tại lập trường của ngươi ám muội, cùng với Bái Tử Đình có quan hệ nhằng nhịt không rõ ràng, không biết thời vụ. Cát gia ngươi rõ ràng biết Hiệt Lợi không tiếc thứ gì nhất định phải hòa hảo với Đột Lợi để đạt được mục đích đoàn kết đại thảo nguyên Nam xâm Trung Thổ, vậy mà ngươi lại giả bộ hùa theo Bái Tử Đình có ý đồ mờ ám. Hiệt Lợi không phải đã lệnh cho ngươi bất luận thế nào cũng phải đem tám vạn tấm da dê hoàn trả cho ta sao? Lại còn dám trước mặt lão tử giở thủ đoạn. Phải chăng ngươi đã chán sống rồi!

Gương mặt Mã Cát biến thành vô cùng khó coi, cặp môi dày giật giật, muốn nói lại thôi.

Khấu Trọng cuối cùng cũng đã sử ra sát chiêu, nói ra việc mình biết rõ Hiệt Lợi đã lệnh cho Mã Cát hoàn trả tám vạn tấm da dê cho gã.

Nên biết Mã Cát từ chỗ Triệu Đức Ngôn tiếp nhận mệnh lệnh đó là vào tối qua, thế mà bây giờ Khấu Trọng đã sớm biết rõ chuyện này. Như vậy Mã Cát chắc chắn sẽ nghi thần nghi quỷ, không hiểu được quan hệ giữa Khấu Trọng và Hiệt Lợi thế nào, thậm chí còn cảm thấy mình bị bán đứng, không còn cảm giác an toàn được Hiệt Lợi chống

lưng nữa.

Trước dùng cứng sau dùng mềm, Khấu Trọng đã khẳng định Thâm Mạt Hoàn có thể liên thủ với Hô Diên Kim để đối phó gã là do Mã Cát ở giữa luồn kim dẫn chỉ, nếu không hai bên không thể nào trong thời gian ngắn mà gặp mặt bàn bạc thành công được. Điều duy nhất gã không hiểu chính là vì sao Mã Cát biết rõ Hiệt Lợi muốn hòa hảo với Đột Lợi nên tạm thời đình chỉ hành động đối phó với Khấu Trọng gã, vậy mà lão còn dám bố trí đưa gã và Từ Tử Lăng vào tử địa.

Khấu Trọng nhẹ giọng:

- Những lời mà Khấu Trọng ta đã nói, những việc ta đã đáp ứng đều không bao giờ nuốt lời cả. Ta vì tôn kính Cát gia mới bỏ thời gian, tâm sức nói nhiều với ngươi như vậy. Sau này chúng ta là địch hay bạn, Cát gia hãy nói rõ một lời đi.

Sắc mặt Mã Cát hồi phục lại vẻ bình tĩnh, song mục quang mang đại thịnh, lại lộ ra nét cười giả trá quen thuộc, giọng nói hết sức bình hòa:

- Từ đầu Thiếu Soái đã không phải là bạn của ta, tương lai cũng sẽ không phải. Thế nhưng ta cũng không muốn trở thành kẻ địch của người. Còn Thiếu Soái muốn nghĩ thế nào, Mã Cát ta không cách gì quản được. Chuyện tám vạn tấm da dê đó, từ nay không quan hệ gì đến ta nữa. Xin thất lễ!

Lão nói xong liền quay mình bỏ đi.

---oOo---

Song mục Phục Nan Đà lấp loáng chiếu ra quang mang đầy trí tuệ, giọng nói trầm bổng, chữ chữ hữu lực, thần thái lại càng ung dung

nhàn nhã:

- Muốn hiểu rõ “bản ngã”, trước tiên phải biết “bản ngã” có nhiều tầng lớp. Tầng thấp nhất chính là Vật chất, chỉ thân thể của chúng ta. Cao hơn một tầng là Cảm quan, Tâm ý lại cao hơn Cảm quan, Trí tính cao hơn Tâm ý, tầng cao nhất chính là Linh thần, tổng cộng có năm nhân tố tất cả. “Bản ngã” ở đây chính là kết quả tổng hòa của năm nhân tố ấy, dùng tầng trên chế ngự tầng dưới, lấy bên trong chế ngự bên ngoài. Linh thần là tầng lớp cao nhất, cũng chính là hạt nhân bên trong.

Đôi mắt đẹp của Thượng Tú Phương sáng lên, gật đầu nói:

- Tú Phương lần đầu nghe được những lời phân tích về “bản ngã” thấu triệt như vậy. Linh thần mà Quốc sư đề cập có phải chính là “Phật tính Chân Như” mà Từ công tử vừa nói không?

Đúng lúc đó thì Mã Cát bước vào trong nội sảnh, hướng đến Bái Tử Đình nói:

- Tiểu nhân có việc phải lập tức rời khỏi, xin Đại Vương thứ tội.

Nghe câu nói này mọi người đều hiểu Mã Cát đàm phán với Khấu Trọng không thành đã trở mặt, không muốn nhìn mặt đối phương nữa.

Mục quang Bái Tử Đình trước tiên hướng đến Từ Tử Lăng rồi nhìn về phía Khấu Trọng ở trên bình đài, sau đó lại hướng về phía Mã Cát gật đầu:

- Mã tiên sinh kiên quyết như vậy, Bái Tử Đình cũng không dám lưu giữ. Để ta tiễn tiên sinh một đoạn.

Mã Cát cương quyết lắc đầu đáp:

- Không dám phiền Đại Vương lao giá.

Nói xong di chuyển thân hình phì nộn của mình hướng về Thượng Tú Phương cúi chào nói:

- Không được nghe tiên khúc của Tú Phương tiểu thư, quả là mối hận cả đời của Mã Cát này.

Dứt lời lão vội vã bỏ đi, không hề quay đầu nhìn lại.

Mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên, không biết Khấu Trọng và Mã Cát đã nói những gì khiến lão không thể không lập tức rời khỏi Long Tuyền, chẳng khác gì đào mạng.

Từ Tử Lăng trong lòng kịch chấn, biết được Mã Cát đã vi kháng mệnh lệnh của Hiệt Lợi, đem số cung tiễn đó giao cho Bái Tử Đình, nếu không sao hắn lại để lão nói đi là đi chứ.

Bạt Phong Hàn rốt cuộc đã đi đâu?

Nhìn bóng Mã Cát khuất sau cửa Lục Quang, không khí trong sảnh đường chợt trở nên kỳ quái. Khấu Trọng thần thái an nhàn trở lại nội sảnh, đứng vào giữa Từ Tử Lăng và Thượng Tú Phương cười ha hả nói:

- Không phải Quốc sư đang thuyết pháp sao? Tiểu tử đang rửa tai lắng nghe.

Phục Nan Đà mỉm cười:

- Chúng ta chính là đang thảo luận giữa chừng!

Phó Quân Tường cười lạnh:

- Thiếu Soái được lòng người ta thì ít, đắc tội người ta thì nhiều. Chưa khai tiệc đã có hai vị tân khách bị Thiếu Soái chọc tức mà bỏ đi rồi.

Khấu Trọng thi lễ đáp:

- Phó đại tiểu thư giáo huấn rất đúng. Bất quá sự thật là vừa rồi ta đã vô cùng nỗ lực, lúc nào cũng vì Cát gia mà suy mà nghĩ. Nào hay Cát gia vì đại chí không tiếc hy sinh bất kỳ thứ gì. Tiểu đệ thật không có cách nào giữ được ông ta.

Liệt Hà không nhịn được bật cười:

- Thiếu Soái nói chuyện thật thú vị.

Thượng Tú Phương tỏ vẻ không vui liếc Khấu Trọng, rồi nhắc lại đề tài trước:

- Quốc sư đang nói về vấn đề liên quan đến ý nghĩa thật sự của “bản ngã”. Chỉ ra “bản ngã” là do năm nhân tố quan trọng cấu thành, từ thấp đến cao là Vật chất, Cảm quan, Tâm ý, Trí tính và Linh thần, lấy Linh thần làm chủ thể và hạt nhân.

Khấu Trọng thuận miệng nói:

- Ý niệm này quả thật tân tiến, vậy Linh thần đó có phải là người người đều khác nhau không? Nếu không vì sao có những người Linh thần thật vĩ đại khả kính, lại có người vô cùng ty tiện xảo trá?

Phục Nan Đà điềm nhiên đáp:

- Linh thần cũng như nước thuần khiết thanh tịnh, chỉ là từ trên trời cao đổ xuống, tiếp xúc với mặt đất mới trở nên ô trọc. Linh thần cũng vậy, dục niệm trong lòng có thể che mờ, làm cho Linh thần bị vẫn đục.

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại, lĩnh giáo tài hùng biện vô cùng sắc bén không sợ thách thức của Phục Nan Đà.

Bái Tử Đình mời:

- Mọi người hãy nhập tiệc rồi cùng bàn luận tiếp.

Không khí náo nhiệt của yến hội đương nhiên không còn, thế nhưng mọi người cũng không thể không hưởng ứng chiếu lệ. Tất cả bèn y theo phân phó ngồi vào bàn tiệc.

Bái Tử Đình và Phục Nan Đà hai vị gia chủ ngồi đối diện nhau ở hai phía Nam Bắc của chiếc bàn tròn lớn. Khấu Trọng và Thượng Tú Phương chia nhau ngồi hai bên trái phải của Bái Tử Đình, hai bên của Phục Nan Đà chính là Từ Tử Lăng và Phó Quân Tường. Liệt Hà là do Thượng Tú Phương mời đến được vinh hạnh ngồi gần bên nàng, tiếp theo là Kim Chính Tông ngồi giữa Liệt Hà và Phó Quân Tường. Bên kia của Từ Tử Lăng chính là Hàn Triều An. Bát đũa của Mã Cát và Tống Sư Đạo đã được cung nữ dọn đi, chỉ riêng của Khả Đạt Chí vẫn còn bày ở đó. Tông Tương Hoa ngồi bên phải Khấu Trọng.

Tùy tùng lập tức nhanh chóng bày các món ăn và mỹ tửu lên bàn.

Rượu được ba tuần, nhờ sự khách khí ân cần chiêu đãi của Bái Tử Đình, không khí yến tiệc được phục hồi trở lại.

Liệt Hà không biết có phải cố ý chọc tức Khấu Trọng hay không mà lúc nào cũng ghé đầu kề tai trò chuyện với Thượng Tú Phương. Lại không biết hắn dùng những lời hoa ngôn xảo ngữ gì mà khiến cho vị tài nữ này hoa dung tươi rói, vô cùng vui vẻ, vạn phần tình tứ. Chỉ cần là nam nhân, nhất định sẽ không nhịn được mà ghen với Liệt Hà.

Khấu Trọng quả thực có khổ chỉ tự mình biết. Thượng Tú Phương là người yêu thích hòa bình, tất nhiên đối với những hành vi tự tung tự tác tại Long Tuyền của gã nhìn không thuận mắt, khiến cho tên tiểu tử Liệt Hà có thể thừa cơ "đột nhập".

Nói xong vài câu xã giao, Phó Quân Tường đột nhiên lên tiếng:

- Không biết Quốc sư có thể nói tiếp về đạo "Phạm Ngã như nhất" không?

Mọi người ngừng lại không trò chuyện nữa mà tập trung chú ý lắng nghe Phục Nan Đà.

Từ Tử Lăng đặc biệt lưu ý Bái Tử Đình. Từ khi hắn và Phục Nan Đà cùng nhau bước vào điện, Bái Tử Đình không hề phụ họa vị cao tăng Thiên Trúc. Khi Phục Nan Đà thuyết pháp thì Bái Tử Đình lại tỏ vẻ lơ đãng, không giống như lời đồn là hắn rất sùng bái Phục Nan Đà. Ngoài ra, hai người lại có vẻ bằng mặt mà không bằng lòng, thật khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Phục Nan Đà vui vẻ nói:

- Khó mà được Phó tiểu thư hứng thú như vậy, Phục Nan Đà sao dám tự khen mình. Trước tiên ta muốn giảng giải Linh thần thật ra là gì.

Liệt Hà cười nói:

- Quốc sư nói Hán ngữ thật trôi chảy, phải chăng trước khi đến đại thảo nguyên đã nói tốt như vậy rồi?

Phục Nan Đà mỉm cười:

- Liệt công tử đoán thật đúng. Kiến thức về ngôn ngữ và văn hóa Trung Thổ mà ta có được là nhờ một người Hán di cư đến Thiên Trúc

Liệt Hà mỉm cười gật đầu mà không truy vấn tiếp. Song mọi người đều cảm thấy hắn hiểu biết rõ hơn bất kỳ người nào đối với lai lịch của Phục Nan Đà.

Phục Nan Đà không hề để ý, tiếp tục nói:

- Linh thần tuy là vô hình vô ảnh, khó mà nắm bắt được, song không phải là không cảm giác được. Sự thật mỗi tối chúng ta đều cảm ứng được Linh thần tồn tại. Đó là khi chúng ta nằm mộng, thân thể nằm trên giường, nhưng “Ta” lại như đi đến một nơi khác, làm một số việc vô cùng kỳ quái. Theo đó có thể thấy “bản ngã” và thân thể có sự phân biệt. Tối đến chúng ta quên hết cái “ta” lúc tỉnh, ban ngày chúng ta lại quên đi cái “ta” lúc nằm mộng. Từ đó cho thấy, “bản ngã” chân chính vốn siêu nhiên hơn nhục thể. Đó chính là Linh thần vậy.

Chương 530: Phạm Ngã như nhất (2)

Thánh triết cổ đại của Trung Thổ là Trang Chu từng nói: “ngày xưa Trang Chu nằm mộng thấy mình biến thành con bướm, tự cảm thấy làm bướm rất thích, không biết ai là Chu. Đột nhiên tỉnh giấc phát giác ra mình chính là Chu, thật không biết là Chu mộng thành bướm hay bướm mộng thành Chu. Trang Chu và bướm ắt phải có phân biệt”. Đạo lý mà Phục Nan Đà nói so với Trang Chu có điểm tương đồng, thế nhưng lão lại nói một cách thực tế và rõ ràng hơn.

Phục Nan Đà tiếp tục:

- Thân thể của chúng ta không ngừng biến hóa, từ thơ ấu đến thành niên rồi già lão, song “bản ngã” lại không hề biến đổi. Chính vì Linh thần vốn nằm trên Vật chất, siêu việt hơn phạm trù Cảm quan về vật chất của chúng ta, siêu việt hơn cực hạn mà Trí tính chúng ta có thể hiểu được, không thể cầm nắm được, không thể đo lường được. Sinh tử chỉ là một loại di chuyển, sự tử vong khiến ai cũng sợ đó chỉ là một cánh cửa dẫn đến một đoạn sinh mệnh khác, một tầng không gian khác, một trời đất khác. Đó không phải là kết cục mà là một cơ hội. Vấn đề nằm ở chỗ chúng ta có nắm được đạo “Phạm Ngã như nhất” cũng là đạo sinh tử hay không.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Nghe Quốc sư thuyết pháp quả thật rất hứng thú, lại càng khiến người phải suy tư. Ta từ khi hiểu việc đến nay chưa từng nghĩ qua vấn đề này. Vì ta thấy nghĩ nhiều cũng vô ích, giống như người nước Kỷ lo trời sập. Cái “Phạm Ngã như nhất” gì đó nghe ra rất giống một

loại võ công tâm pháp cực kỳ lợi hại. Không biết công phu mà Quốc sư luyện có danh tự là gì?

Chúng nhân đều không biết nên cười hay nên khóc. Ai mà biết được gã tâng bốc một thôi một hồi đột nhiên lại chuyển sang dò thám võ công của Phục Nan Đà.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm kính phục, biết rằng Khấu Trọng không tìm được yếu điểm trong những lời thuyết pháp của Phục Nan Đà, bèn cố tình dùng chiêu "Kích kỳ" trong ngôn ngữ, nửa đùa nửa thật, dò thám phản ứng của Phục Nan Đà.

Bỏ qua quan hệ thù địch thì những lời thuyết pháp của Phục Nan Đà quả là ánh đèn soi sáng trên mặt biển mênh mông đen tối của sinh mệnh, chỉ cho những người vốn u mê nhìn thấy một đất trời mới mà trước đây họ có mắt như mù, nhìn mà không thấy.

Phục Nan Đà bật cười:

- Võ công tâm pháp của ta thực không đáng nói tới. "Phạm Ngã như nhất" đối với võ công không có quan hệ gì, lại có điểm giống với thuyết "Thiên Nhân hợp nhất" mà nhà hiền triết Đổng Trọng Thư của quý quốc đã từng nói, chỉ là lý giải đối với chữ "Thiên" có chút bất đồng. Phạm chính là Phạm Thiên, là chư thần sáng tạo và lực lượng Thiên Địa Không tam giới. Thần không phải là người mà là một dạng siêu nhiên xuất phát từ vật chất nhưng lại có lực lượng thao túng vật chất bao gồm các đấng Sáng Tạo, Bảo Tồn và Hủy Diệt. Tư tưởng này vốn lấy từ Vệ Đà kinh của bản quốc, truyền đến Ba Tư phát triển thành Đại Minh tôn giáo. Liệt công tử là người đứng đầu Ngũ Minh tử của Đại Minh tôn giáo ở Hồi Hột, đối với đoạn lịch sử này chắc còn hiểu rõ hơn bổn nhân.

Thượng Tú Phương lần đầu tiên nghe thấy thân phận Minh Tử của

Liệt Hà, ngạc nhiên quay sang nhìn hắn.

Song mục Liệt Hà lộ ra duệ quang, nghênh tiếp nhãn thần của Phục Nan Đà, mỉm cười đáp lời:

- Những lời này của quốc sư sai rồi, Đại Minh tôn giáo bọn ta xuất xứ từ “Nhị Tông Tam Tế luận” của Ba Tư do Tổ Tôn Ma Ni sáng lập. Giảng giải ra là cách sử dụng hai lực lượng Sáng và Tối, phương pháp tu tập chính là thông qua hai lực lượng đối địch này, từ Sáng chuyển thành Tối, từ Tối trở lại Sáng. Chỉ có thông qua sự đấu tranh giữa Sáng và Tối mới có thể quay về nguyên trạng sơ khai của trời đất, đó là lúc hai thế lực Tối và Sáng tồn tại độc lập cân bằng với nhau. Đạo lý này với “Phạm Thiên luận” của Quốc sư không hề có điểm tương đồng nào.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trao đổi bằng ánh mắt, bắt đầu hiểu rõ những điều mà Phục Nan Đà và Liệt Hà nói đến chính là sự đấu tranh về tư tưởng tôn giáo. Hai gã qua đó lại càng thêm nghi hoặc, không hiểu vì sao lang tặc của Đại Minh tôn giáo lại biến thành thủ hạ của Bái Tử Đình.

Phục Nan Đà không hề tức giận mà chỉ mỉm cười, hiển lộ trí tuệ cực kỳ cao thâm, điềm nhiên như không nói:

- Nước mưa vốn trong sạch, rơi xuống những nơi khác nhau sẽ biến thành những thứ khác nhau, nhưng vẫn không ảnh hưởng tới nguyên bản của nước mưa. “Phạm Ngã như nhất” chỉ ra rằng yếu tố bên ngoài là Phạm Thiên - tối cao của vũ trụ, cùng với yếu tố bên trong là Bản chất hoặc Linh thần của con người thực ra là cùng một bản tính. Vì vậy, chỉ có thông qua việc chế ngự Vật chất, Tâm ý, Cảm quan, Trí tính chúng ta mới có cơ hội hướng đến “Chân Như”, thông qua Linh thần mà kết hợp với Phạm Thiên. Phương pháp chế ngự năm nhân tố đó chính là tu hành theo lối Du Già, ngoài ra không còn

biện pháp nào khác.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tuy không động thanh sắc nhưng thực ra cả hai đều cảm thấy Phục Nan Đà thuyết pháp rất hấp dẫn. Nguyên nhân là vì quá trình luyện Trường Sinh Quyết của hai gã tuy đi khác đường nhưng lại có cùng một mục đích như thuyết “Phạm Ngã như nhất” của Phục Nan Đà. Chỉ là không thể giống như lão nói ra một cách có hệ thống phân minh như vậy. Ngoài ra, hai gã còn hiểu được Hoán Nhật đại pháp chính là một phương thức tu hành theo kiểu Du Già. Từ đó cho thấy Phục Nan Đà rất có khả năng là một cao thủ tầm cỡ ngang với Thạch Chi Hiên.

Liệt Hà đang muốn đáp lại thì tiếng bước chân chợt vang lên.

Mọi người đều nhìn về phía cửa lớn thì thấy Khả Đạt Chí đã bỏ đi giờ quay lại, thần tình nghiêm túc ngang nhiên bước vào, trên tay cầm một quyển trục vừa tròn vừa dài bằng gỗ.

Chỉ nhìn thần tình của y đã biết chuyện không phải tầm thường, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào quyển trục trên tay y.

Khả Đạt Chí bước thẳng đến chỗ Bái Tử Đình, dâng lên quyển trục gỗ nói:

- Mạt tướng vừa tiếp được quốc thư của Đại Hãn và Đột Lợi Khả Hãn, y lệnh lập tức trình lên cho Đại Vương quá mục.

Ai nấy đồng thời động dung, thầm kêu bất diệu.

Sắc mặt Bái Tử Đình trở nên thâm trầm ngưng trọng. Hắn đưa hai tay nhận lấy ống quyển, vươn người đứng lên, trầm giọng:

- Xin hỏi Khả tướng quân, phải chăng thánh giá của Đại Hãn đã đến

Long Tuyền?

Khả Đạt Chí nhìn thẳng Bái Tử Đình, chậm rãi đáp:

- Bức quốc thư này do Quốc sư tệ quốc Ngôn Soái đích thân đưa đến. Sau khi đưa thư người lập tức rời đi, không tiết lộ gì thêm. Mong Đại Vương minh giám.

Bái Tử Đình trước mặt mọi người từ từ mở quyển lấy bức thư ra.

Song mục Phục Nan Đà tinh mang cực thịnh, thể hiện một lòng tin vô cùng lớn.

Bái Tử Đình thoáng lộ nét cười, mở bức thư bằng da dê ra xem.

Cả sảnh đường im phăng phắc đến độ một chiếc kim rơi cũng nghe được. Người người đều nín thở nhìn xem, hy vọng có thể từ biểu hiện của Bái Tử Đình khi đọc thư mà đoán ra nội dung nó.

Trong không khí ngột ngạt đến kinh người, Bái Tử Đình rốt cuộc cũng đọc xong bức thư bằng da dê mà mười phần hết chín là chiến thư đó. Lão chầm chậm cuộn quyển thư lại, đột nhiên nhìn sang Khấu Trọng nói:

- Phong thư này do Đại Hãn và Đột Lợi Khả Hãn cùng áp dấu ký tên, lệnh cho Bái Tử Đình ta ngày kia trước khi mặt trời mọc phải đích thân giao Ngũ Thải thạch đến bình nguyên Kính Bạc cách thành Nam 20 dặm. Bằng không liên quân của Đại Hãn và Khả Hãn sẽ biến Long Tuyền thành bình địa.

Thượng Tú Phương “A!” lên một tiếng thất thanh.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe mà rởn cả tóc gáy.

Ngũ Thải thạch chính là biểu tượng lập quốc của Bái Tử Đình. Lúc mặt trời mọc ngày kia chính là thời khắc Bái Tử Đình cử hành đại điển lập quốc của Bột Hải. Nhưng bức quốc thư này chính là thông điệp tối hậu với Bái Tử Đình, buộc hắn phải bỏ việc kiến lập Bột Hải, một quốc gia có thể thống nhất cả Mạt Hạt tộc.

Việc lập quốc như tên nằm trên cung, nhất định phải bắn đi. Nếu như Bái Tử Đình khuất phục Đột Quyết, sau này sẽ khó mà ngẩng đầu làm người, nói gì đến xưng vương xưng bá.

Càng nghiêm trọng hơn là Ngũ Thải thạch lại không nằm trong tay hắn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vô tình cùng nhìn về phía Phục Nan Đà. Khấu Trọng nói:

- Đại Vương không cần nhìn ta. Sáng nay Mỹ Diễm phu nhân đã lấy lại Ngũ Thải thạch từ tay bọn ta rồi.

Song mục Bái Tử Đình chợt ánh lên một cái, nhìn về phía Phục Nan Đà. Bọn Phó Quân Tường và Liệt Hà những người biết rõ nội tình đều hướng mục quang vào vị Thiên Trúc ma tăng có tài hùng biện hơn người này, xem lão ta có phản ứng thế nào.

Tạm chú thích:

Phạm Thiên: là một bậc tu đã sạch hết tình dục, siêu thăng cõi sắc- Từ điển Thiều Chửu.

Phạm Thiên (梵天), còn đọc là Phạn Thiên = Brahmadeva, xem thêm

ở đây:

Theo bác yeshe: Phạm Thiên là tên một vị trời trong Ấn Độ giáo và Phật giáo. "Phạm Ngã như nhất" cũng giống như "Thiên Nhân hợp nhất", nên để chú thích.

Theo rollingstone: Sáng Tạo là Brahma (the Creator), Bảo Tồn là Vishnu (the Preserver) và Hủy Diệt là Shiva (the Destroyer), là 3 quá trình tất yếu của mọi sự vật hiện tượng, sinh ra, phát triển và mất đi.

(

---

mpi

Phục Nan Đà thần thái vẫn ung dung bất biến, mỉm cười nói:

- Hai vị Khả Hãn không phải muốn nhắm vào Ngũ Thải thạch, mà là nhắm vào Đại Vương.

Đoạn lão quay sang Khả Đạt Chí hỏi:

- Đúng không?

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nhìn nhau một cái, đều thấy trong nội tâm đối phương sự bất mãn với Đột Lợi.

Mọi người vốn là huynh đệ, vậy mà khi hắn ra những quyết định có quan hệ liên quan trọng đại thế này lại chẳng nói với hai gã một câu. Trước đây là việc hòa hảo với Hiệt Lợi, giờ là việc muốn xua quân tiêu diệt một nước sắp lập quốc là Bột Hải. Như vậy đã khiến cho hai gã bị kẹt ở giữa, vừa không nhẫn tâm nhìn thấy Long Tuyền thành

lâm vào cảnh sinh linh đồ thán, lại có thể bị Bái Tử Đình gia hại bất cứ lúc nào.

Bái Tử Đình đứng thẳng người lên, lộ xuất thần thái bá chủ một phương, ngửa đầu cười dài một tràng. Cuối cùng hắn nói:

- Nếu là như vậy, xin Khả tướng quân về nói với Đại Hãn, Ngũ Thải thạch không ở trong tay Bái Tử Đình ta, e là không thể tuân theo sở nguyện của Đại Hãn.

Khả Đạt Chí lớn tiếng đáp:

- Được! Mạt tướng nhất định đem lời của Đại Vương thuật lại cho Đại Hãn không sót một chữ.

Sau chuyển hướng sang Thượng Tú Phương thi lễ nói:

- Xin Tú Phương tiểu thư thu thập hành trang, chúng ta nên lập tức rời đi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng lập tức kêu thầm “Hỏng rồi!”. Với tính tình căm ghét bạo lực chiến tranh của Thượng Tú Phương, sao nàng lại chịu tiếp nhận đề nghị của Khả Đạt Chí chứ.

Quả nhiên Thượng Tú Phương u ám thở dài, rồi cất tiếng:

- Lần này đến Long Tuyền chính là vì Bột Hải Quốc mới thành lập mà hiến nghệ, chưa hát được khúc ca mừng đó, Tú Phương tuyệt không ly khai. Khả tướng quân xin cứ tự tiện.

Khả Đạt Chí lộ vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên hắn không hiểu rõ Thượng Tú Phương bằng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Hắn chợt nhìn về phía Liệt Hà đang ung dung đắc chí ngồi cạnh Thượng Tú Phương, muốn

nói lại thôi, sau cùng thi lễ nói:

- Mạt tướng cần lập tức đem lời của Đại Vương hồi báo Đại Hãn, xong việc sẽ đến nghe Tú Phương tiểu thư sai khiến.

Bái Tử Đình tựa hồ không để tâm đến việc đại quân Đột Quyết đang tiến đánh chút nào, nói nhẹ nhàng như không:

- Khả tướng quân nếu muốn quay lại tìm Tú Phương tiểu thư tốt nhất nên đến vào ban ngày, vì bắt đầu từ tối nay Long Tuyền sẽ ban hành lệnh giới nghiêm, lập tức có hiệu lực.

Tông Tương Hoa yêu kiều ứng tiếng:

- Lĩnh chỉ!

Đoạn quay người bỏ đi. Bắt đầu từ lúc này Long Tuyền sẽ ở trong trạng thái tác chiến.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng chấn động. Vì sao Bái Tử Đình đột nhiên không sợ cánh quân tung hoành vô địch trên đại thảo nguyên của Đột Quyết chứ?

Khả Đạt Chí cũng lộ ra thần sắc nghi hoặc. Hành vi hiện tại của Bái Tử Đình chẳng khác nào công nhiên tuyên chiến với liên quân của Hiệt Lợi và Đột Lợi. Hắn dựa vào cái gì chứ? Y chăm chú nhìn Bái Tử Đình, gật đầu nói:

- Cho dù tương lai phải cùng với Đại Vương đối trận sa trường, mạt tướng vẫn hết lòng khâm phục dũng khí của Đại Vương.

Hắn đưa mắt nhìn lướt qua Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, lui ra đến đại môn thi lễ rồi ngang nhiên bỏ đi.

Khấu Trọng cảm thấy hồ đồ, mọi người không phải đã nói rõ sẽ cùng đối phó Thâm Mạt Hoàn sao? Nhưng hiện tại xem bộ dạng của Khả Đạt Chí rõ ràng là phụng chỉ của Hiệt Lợi lập tức rời thành. Chuyện này thật ra là sao đây?

Từ Tử Lăng vì không biết được quan hệ mới đây giữa hai bên nên không hề có sự nghi hoặc như Khấu Trọng, chỉ đặc biệt lưu tâm phản ứng của những người khác.

Phục Nan Đà vẫn giữ thần thái thâm trầm tự nhiên, thần bí khó dò. Ba người bên Phó Quân Tường lại có biểu tình khác nhau. Đôi mắt đẹp của vị tiểu sư di này sáng lấp lánh như thể khi nghe quân Đột Quyết sắp đánh đến thì tâm tình hưng phấn. Kim Chính Tông thì mày kiếm chau lại, thần sắc ngưng trọng. Hàn Triều An lại ẩn nét cười lạnh lùng trên khóe môi, để lộ ra cảm giác thập phần tự tin của hắn.

Kỳ lạ nhất chính là Liệt Hà, sắc mặt lúc sáng lúc tối, tinh mang trong mắt không ngừng chuyển động. Xem ra hắn còn quan tâm đến sự tồn vong của Bột Hải quốc hơn bất kỳ ai khác.

Thượng Tú Phương khẽ cúi đầu, hiển thị trái tim yêu hòa bình của nàng đang cảm thấy đau khổ trước sự thực chiến tranh tàn khốc do nam nhân gây ra.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng đang tràn đầy tâm sự thì Thượng Tú Phương đột nhiên đứng lên, những người khác đang ngồi bao gồm cả Phục Nan Đà cũng nhao nhao đứng lên theo. Chứng tỏ vị mỹ nữ tài sắc song toàn này có địa vị rất tôn quý trong lòng mọi người.

Bái Tử Đình thu hồi mục quang vốn đang dõi ra ngoài cửa, nhìn về phía Thượng Tú Phương, ngạc nhiên nói:

- Đời người “hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai có sầu ngày mai tính”. Dù trời có sập xuống thì cùng lắm lấy đầu ra đỡ. Chúng ta đêm nay sao không túy lúy một trận, không say không về?

Thượng Tú Phương lắc đầu:

- Tú Phương đột nhiên cảm thấy hơi mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi.

Đoạn quay sang Phục Nan Đà nói:

- Quốc sư vừa nói chiến trường là nơi thích hợp nhất để thể nghiệm đạo Sinh Tử, hiện tại Tú Phương cuối cùng cũng thể hội được sự kỳ diệu trong đó rồi, xin lĩnh giáo!

Dứt lời chầm chậm rời ghế, Liệt Hà liền vội kéo ghế cho nàng, nhẹ giọng:

- Để kẻ ngu muội này tiễn Tú Phương tiểu thư vài bước!

Mục quang Thượng Tú Phương liếc về phía Khấu Trọng, nhãn thần chứa đựng thần sắc vô cùng phức tạp, lắc đầu cự tuyệt hảo ý của Liệt Hà, lạnh nhạt đáp:

- Tú Phương muốn tự mình yên tĩnh ra về.

Dưới ánh mắt của mọi người, nàng nhẹ nhàng dời gót ngọc, bước đến gần cửa bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, trên mặt lộ ra thần sắc thương cảm khiến người nhìn vào cũng phải đau lòng, ngữ khí lại vô cùng bình tĩnh hướng đến Khấu Trọng:

- Nếu ngày mai Thiếu Soái rảnh, không biết có thể nhập cung gặp mặt Tú Phương không?

Khấu Trọng lập tức đáp ứng, trong lòng tự nhủ, chỉ cần còn sống sót, sáng mai gã nhất định sẽ đến gặp nàng.

Thượng Tú Phương thi lễ bước đi, thị vệ tỳ nữ tiền hô hậu ủng đi theo.

Yến đã không thành yến.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng thừa cơ cáo từ.

Khi hai người cự tuyệt xa mã thị vệ do Bái Tử Đình phái đi hộ tống, lão bèn nói:

- Vậy hãy để Bái Tử Đình ta tiễn hai vị một đoạn!

Hai người cảm thấy ngạc nhiên, lời cự tuyệt cũng nói không ra được nữa.

Bái Tử Đình hướng đến bọn người Phó Quân Tường giao đãi vài câu, nhờ Phục Nan Đà thay mặt tiếp bọn Phó Quân Tường, Liệt Hà. Sau đó lão cho bọn thị vệ lui ra, tự mình cùng hai gã chầm chậm đi về phía cửa cung.

---oOo---

Điện đài lầu các ở đây đều mô phỏng theo Thái Cực cung ở Trường An, vô cùng ưu nhã hoa mỹ, song tâm tình của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại hoàn toàn khác, chỉ nhìn thấy được nguy cơ đang tới. Đó là mỹ cảnh trước mắt này sẽ bị những cuồng phong bạo vũ do con người làm ra phá hủy.

Bái Tử Đình bước đi cạnh Khấu Trọng trầm mặc một hồi, đột nhiên cất tiếng:

- Nếu như hai vị rơi vào xử cảnh của Bái Tử Đình ta, hai vị sẽ làm thế nào?

Khấu Trọng than:

- Đối với việc này, đáp án của ta và Tử Lăng khẳng định sẽ không giống nhau, Đại Vương muốn nghe ý kiến của ai?

Bái Tử Đình bật cười:

- Hai ý kiến ta đều muốn nghe. Xin mời Thiếu soái nói trước!

Tiếng vó ngựa từ hướng Cung thành chợt vang lên, thì ra là do nữ tướng Tông Tương Hoa đang điều binh khiển tướng, thực hiện ý chỉ giới nghiêm và tăng cường phòng thủ thành nội. Từ đó có thể thấy nhân tâm trong thành hoảng hốt thế nào.

Ngày mai khai thành, chỉ cần Bái Tử Đình chịu mở cổng, những người có thể ly khai sẽ rời đi để tránh họa. Những người ở lại chính là hết lòng ủng hộ Bái Tử Đình.

Khấu Trọng điềm đạm nói:

- Đại Vương lần này chuẩn bị lập quốc, trên chiến trường quan trọng nhất là quân tình. Nếu ta là Đại Vương, đến lúc này vẫn chưa biết được vị trí và quân lực của liên quân Đột Quyết thì sẽ bỏ thành mà chạy. Chỉ cần giữ được rừng xanh, sợ gì không có củi đun chứ.

Bái Tử Đình dừng chân, thâm thúy nhìn Khấu Trọng một cái đáp:

- Ba ngày trước đại quân bọn chúng vẫn đóng ở nơi cách khoảng ba mươi dặm về phía tây Hoa Lâm. Binh lực có khoảng năm vạn, chủ

yếu là Hắc Lang Quân. Dù ta hiện tại không biết bọn chúng đóng quân ở đâu, nhưng chỉ cần địch quân tiến vào phòng tuyến cảnh giới của Bột Hải, bảo đảm sẽ không qua được tai mắt của ta.

Khấu Trọng nói:

- Cũng may đây là một thành trì chứ không phải là bình nguyên, nếu không đại quân của họ có thể nhanh hơn cả thám tử hồi báo của Đại Vương đấy. Bọn ta ở Thống Vạn thành từng lĩnh giáo chiến thuật của người Đột Quyết, lúc đến tuyệt không có gì báo trước, đến khi biết được thì chỉ còn có hơn nửa khắc thời gian để đối phó. Quả là xứng với lời tán thưởng “tật như phong, kính như hỏa“ (nhanh như gió, mạnh như lửa).

Từ Tử Lăng nói:

- Giả như quân Đột Quyết khi công thành lại dùng toàn lực phong tỏa mọi đường dẫn đến Long Tuyền, cắt đứt giao thông thủy lục, trùng trùng vây khốn, biến Long Tuyền thành một tòa cô thành. Đại Vương tính có thể duy trì được bao lâu?

Khóe miệng Bái Tử Đình xuất hiện nét cười đầy tự tin đáp:

- Hai vị đối với Long Tuyền nhận thức chưa được sâu, tất nhiên không biết bọn ta có thể tự cấp tự túc nên không sợ vây thành. Điều ta lo lắng chính là những năm gần đây Đột Lợi và Hiệt Lợi vì tiến công Trung Thổ của các ngươi đã tốn rất nhiều công phu nghiên cứu chiến thuật công thành. Triệu Đức Ngôn lại là nhà binh pháp công thành trứ danh. Có hắn chủ trì đại cục quả là rất khó chống cự.

Khấu Trọng hỏi:

- Đại Vương có từng nghĩ qua sẽ dời lại việc lập quốc, cầu hòa với

Đột Quyết không?

Bái Tử Đình cương quyết lắc đầu:

- Đây là việc không thể xảy ra. Không có chuyện gì có thể thay đổi quyết định lập quốc vào ngày kia của ta cả.

Nói xong tiếp tục cất bước, hai tay chắp sau lưng, mỗi bước đều hết sức ổn định có lực.

Bái Tử Đình lại cười ha hả nói:

- Cả đời ta thích nhất là nghiên cứu các chiến dịch cổ kim, vô luận đại chiến tiểu chiến, nổi danh hoặc không nổi danh ta đều xem qua cả. Từ đó đã nhìn ra một đạo lý là không có trận nào là tất thắng. Trên chiến trường có rất nhiều biến cố. Chẳng hạn như ta chọn tháng tư để lập quốc bởi vì tháng tư là tháng có nhiều mưa nhất, lợi thủ không lợi công.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều có cảm giác là phải đánh giá lại thật kỹ con người này. Hai gã trong lòng thầm nghĩ nếu ngày mai trời đổ mưa thật lớn thì khẳng định sẽ ngăn cản được sự tiến công của liên quân Đột Quyết.

Khấu Trọng nói:

- Thế nhưng Đại Vương vẫn không nghĩ là Hiệt Lợi và Đột Lợi lại hòa hảo với nhau, cùng liên thủ tấn công Long Tuyền chứ?

Ba người ra khỏi cổng cung, bước vào khu vực Hoàng thành, chỉ thấy một đội kỵ binh phóng ngựa dọc theo ngự đạo rộng rãi nối liền cửa cung và Chu Tước môn của Hoàng thành.

Mặc dù tiếng vó ngựa vang lên chấn động cả đất trời nhưng không khí vô cùng bình tĩnh, chứng tỏ binh sĩ thủ hạ của Bái Tử Đình đều kinh qua huấn luyện kỹ lưỡng, đội hình hoàn chỉnh, không hề vì người Đột Quyết sắp đánh vào mà náo động bất an hay tỏ vẻ khẩn trương.

Bái Tử Đình lại dừng bước nói:

- Không phải là chưa từng nghĩ qua. Bất kỳ khả năng nào cũng được chúng ta suy đi nghĩ lại nhiều lần. Chỉ là không nghĩ đến hai vị lại đến đây. Ta muốn nhờ hai vị một việc, hy vọng sẽ không bị cự tuyệt.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu “Tới rồi!”. Khấu Trọng nói:

- Bọn ta đang rửa tai lắng nghe.

Đột nhiên có mười mấy kỵ mã phóng tới, dẫn đầu chính là Tông Tương Hoa, Cung Kỳ cũng ở trong nhóm đó. Tất cả đều là tướng lĩnh toàn thân giáp trụ, đội hình chỉnh tề, phi thẳng đến cách ba người khoảng một trượng thì bất thần thu cương, các chiến mã đều đứng thẳng trên hai chân sau, ngẩng đầu lên hý dài. Bọn Tông Tương Hoa đồng thời bạt xuất yêu đao, huơ xéo lên trời hướng về phía mặt trăng, cùng nhau hô lớn, động tác vô cùng đẹp mắt.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tuy không hiểu tiếng Mạt Hạt của bọn họ, nhưng cũng đoán được đó là lời thề chết trung thành với Bái Tử Đình.

Không khí cuồng nhiệt, sĩ khí bốc cao.

Bái Tử Đình lớn tiếng đáp lại.

Chiến mã đứng lại ổn định. Chúng tướng đồng loạt hạ mã, không hề

nhìn đến Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, nối nhau tiến vào đại môn của Cung thành. Chiến mã liền được các thị vệ dẫn đi, hiển nhiên bọn họ đến là để dự hội nghị quân sự cùng Bái Tử Đình.

Khấu Trọng vốn chỉ muốn nhìn Tông Tương Hoa, nhưng lúc đó cũng không thể không chuyển hướng chú ý sang Cung Kỳ, chỉ thấy hắn song mục xạ xuất quang mang cuồng nhiệt. Gã đồng thời cũng nghĩ nếu chút nữa bị tập kích ngoài Chu Tước đại môn thì tính ra không có quan hệ gì đến Cung Kỳ vì hắn phải dự hội nghị, không thể phân thân.

Từ Tử Lăng nghĩ nếu quân dân Long Tuyền thành đều biến thành tín đồ của Phục Nan Đà, xem tử vong là một dạng thăng tiến không phải kết thúc, vậy người người đều biến thành dũng sĩ không sợ chết, chắc chắn không phải chuyện chơi.

Thanh âm Bái Tử Đình truyền vào tai hai người:

- Hiệt Lợi và Đột Lợi không thể thua trận này, nếu không thì lịch sử của đại thảo nguyên phải viết lại rồi.

Khấu Trọng chưa từng nghĩ rằng Lang quân hoành hành thảo nguyên của Đột Quyết lại có thể bại trong tay Bái Tử Đình. Song lúc này khi chính mắt nhìn thấy tinh binh Mạt Hạt khí thế như cầu vồng, sĩ khí dâng cao cùng với sự tinh minh lợi hại, nhìn xa trông rộng của Bái Tử Đình, lần đầu tiên gã tính đến sự tồn tại của khả năng này.

Bái Tử Đình chợt chuyển sang đề tài khác:

- Ngày đó Thiếu Soái dùng tàn binh của Độc Bá sơn trang, chỉ nhờ vào tường thành của Cảnh Lăng, kiên cường chống đỡ hùng sư Giang Hoài của Đỗ Phục Uy. Trận này đã khiến cho Thiếu Soái bộc lộ tài ba, cũng khiến cho lão Đỗ hiểu được một cách sâu sắc câu “sóng

sau dồn sóng trước“, dẫn đến kết quả lão thần phục Lý Thế Dân sau này.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Sao Đại Vương lại hiểu rõ tình hình Trung Thổ như chính mắt chứng kiến vậy?

Bái Tử Đình dẫn hai người xuyên qua Hoàng thành, tránh đường ngự đạo đang có nhiều kỵ binh qua lại, đi vào một lang đạo phía đông của Hoàng thành, hướng về phía Chu Tước môn, vừa đi vừa nói:

- Vào ngày mùng một và mười lăm mỗi tháng ta đều nhận được báo cáo về tình hình mới nhất ở Trung Thổ. Cũng như Thiếu Soái nói, quân tình là quan trọng nhất mà, đúng không?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ Bái Tử Đình cũng là một bậc kiêu hùng có dã tâm với Trung Thổ như Hiệt Lợi. Nếu để hắn xưng bá thảo nguyên, đó sẽ trở thành một mối lo ngại càng lớn hơn của Trung Thổ! Bởi vì trên đại thảo nguyên không ai am tường chính trị văn hóa của Trung Thổ hơn hắn.

Từ Tử Lăng nói:

- Không phải Đại Vương vừa rồi có lời muốn nói sao?

Chu Tước đại môn hiện ra trước mắt.

Hai mươi tên ngự vệ nghiêm túc đứng chào, đồng thời hô lên bằng tiếng Mạt Hạt, đoán ra thì chắc là mấy câu đại loại “Đại Vương vạn tuế!” hay “Đại Vương tất thắng!” gì đó.

Hai người đang nhức đầu về tám vạn tấm da dê và hàng hóa của Bình Diêu thương. Trong tình hình đại chiến sắp nổ ra, muốn bắt một người ngay cả liên quân Đột Quyết cũng không sợ nhả số đồ đó ra e chỉ là người si nằm mộng.

Bái Tử Đình dừng bước, dụng thần nhìn hai gã mỉm cười:

- Ngày mai sau khi Thiếu Soái đi gặp Tú Phương tiểu thư, xin hãy lập tức rời khỏi Long Tuyền, bổn nhân cảm kích bất tận.

Hắn tuy thốt lời khách khí nhưng thực ra là hạ lệnh đuổi khách. Lại ám thị rằng nếu không vì nể mặt Thượng Tú Phương thì đã lập tức buộc hai người rời khỏi. Thế nhưng Khấu, Từ lại khó mà trách hắn được. Bọn gã chính là huynh đệ của Đột Lợi, lại thuộc loại nhân vật như thiên binh thần tướng, chiến tích lẫy lừng. Không đem bọn họ giết ngay tại chỗ đã là nhân chí nghĩa tận rồi.

Khấu Trọng cười khổ:

- Nếu ngày mai bọn ta vẫn còn sống, tất nhiên sẽ tuân theo phân phó của Đại Vương. Chỉ là Tú Phương tiểu thư nàng…

Bái Tử Đình ngửa mặt lên trời cười dài, hào tình dâng cao, sau đó tiếng cười chợt tắt, sắc diện biến thành vô cùng lãnh khốc, từng chữ từng chữ nói:

- Tú Phương tiểu thư chính là nữ tử mà bổn nhân quan tâm nhất. Cho dù Long Tuyền có bị san thành bình địa ta cũng có thể bảo đảm không ai đụng đến một cọng tóc của nàng. Dù là hung tàn như Hiệt Lợi, Đột Lợi đối với nàng cũng chỉ có lễ kính mà thôi. Thiếu Soái có thể yên tâm. Mời!

---oOo---

Bước ra khỏi ngoại môn Chu Tước của Hoàng thành, cả con đường Chu Tước đại nhai yên tĩnh như quỷ vực. Chỉ có một đội kỵ binh đang chạy gấp từ phía sau hai người bọn họ hướng ra phía trước, sau đó bóng lưng khuất dần nhưng tiếng vó ngựa vẫn còn vọng lại. So với tình cảnh nhiệt náo ngựa xe tấp nập lúc trước thì giống như một thế giới khác, hoàn toàn không có liên hệ gì.

Khấu Trọng than:

- Kế phản thích khách của ta khẳng định là hỏng rồi. Lão tử ta từ nay sẽ bị người ta gọi là Trọng Khấu. Trong tình huống thế này thích sát chỉ là nói đùa thôi.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý. Tình huống trước mắt thích khách không có gì để yểm hộ, làm sao tiến hành thích sát? Chỉ tổ dụ tuần binh đến can thiệp mà thôi.

Lại có một đội kỵ binh phi ra từ Chu Tước môn, chạy vào con đường lớn bên tay trái, họ còn kịp hướng về phía hai người kính lễ.

Ai có thể dự đoán được tình cảnh lúc rời cung lại là thế này chứ.

Từ Tử Lăng thở dài một hơi nói:

- Bái Tử Đình sẽ tuyệt không để chúng ta sống mà rời khỏi Long Tuyền đâu.

Khấu Trọng giật mình:

- Không nghiêm trọng vậy chứ!

Từ Tử Lăng nói:

- Sáng nay khi Bái Tử Đình đến Tứ Hợp viện tìm chúng ta lòng đã có sát cơ rồi. Hiện tại lại càng không thể thả hổ về rừng, vì nói không chừng chúng ta sẽ giúp Đột Lợi công đả Long Tuyền. Trong chiến tranh không nói đến nhân nghĩa đạo đức, mà chỉ có bất chấp thủ đoạn. Hắn muốn giết chúng ta, đêm nay là cơ hội tốt nhất.

Khấu Trọng không hiểu hỏi:

- Nếu là như vậy, vừa nãy tại cung nội sao hắn không động thủ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Chính vì hắn chưa nắm chắc sẽ thu thập được Đột Lợi nên mới không muốn gánh tội danh giết chết chúng ta. Chỉ cần chúng ta không chết trong cung, hắn có thể phủi sạch mọi trách nhiệm, tất cả sẽ do bọn Thâm Mạt Hoàn gánh lấy.

Khấu Trọng hít một hơi khí lạnh nói:

- Tên tiểu tử Khả Đạt Chí đi rồi, Sư tiên tử lại ra ngoại thành tìm Chúc Ngọc Nghiên. Tứ Hợp viện rất có thể có một đám đông cao thủ đang đợi chúng ta tự sa vào lưới. Cổng thành tường thành đều có thủ vệ thâm nghiêm. Bọn ta giống như là bị giam trong một nhà tù lớn vậy, có chỗ nào là an toàn không?

Mục quang Từ Tử Lăng quét qua mái ngói các căn nhà hai bên đường, nhà nhà hộ hộ đều đóng cửa tắt đèn, thầm thấy kỳ lạ, nói:

- Sao không thấy Âm Hiển Hạc?

Khấu Trọng cảm thấy rợn tóc gáy nói:

- Ta lần đầu tiên cảm thấy sinh tử không nằm trong tay mình mà do kẻ khác thao túng. Hiện tại chỉ cần địch nhân ở bất cứ phía nào toàn lực đến đánh thì bọn ta không chống đỡ được bao lâu.

Lại nói:

- Hai ta có nên lập tức trốn ra ngoài thành, chạy được đến đâu thì chạy không?

Từ Tử Lăng cương quyết lắc đầu:

- Đêm nay chúng ta không những phải giữ mạng mà còn phải giết Thâm Mạt Hoàn và Thạch Chi Hiên. Bị thương thì có cách đánh theo kiểu bị thương, đây không phải là hào ngôn tráng ngữ của Thiếu Soái nhà ngươi sao?

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi, song mục xạ ra thần sắc bất khuất đáp:

- Nói đúng lắm. Tham sinh úy tử tuyệt không phải là đạo đối phó địch nhân. Chi bằng bọn ta trước hết đi tìm Việt Khắc Bồng. Y có lẽ là người duy nhất có thể giúp chúng ta lúc này.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý. Hai người bước nhanh về phía trước, đầu tiên men theo đường lớn, sau đó rẽ sang một hẻm nhỏ, chớp mắt đã biến mất trong bóng tối của Long Tuyền thành.

Tứ Diện Sở Ca

四面楚歌

“Tứ Diện Sở Ca” có nghĩa là bốn mặt thọ địch, thế bị cô lập không có tiếp viện, rơi vào tuyệt cảnh không còn chỗ nào nương tựa. “Sở Ca” là giọng ca của người nước Sở, tiếng ca của người nước Sở từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Câu này bắt nguồn từ “Sử Ký – Hạng Vũ Bản Kỷ”: quân Hạng Vương dồn tại Cai Hạ … trong đêm bỗng nghe Sở ca từ bốn phía quân Hán, Hạng Vương giật mình kinh sợ …

Năm 206 trước công nguyên, giữa Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Vương Lưu Bang bắt đầu cuộc Hán Sở Tương Tranh kéo dài năm năm. Lúc đầu cả hai bên đều có thắng có bại, sau đó Lưu Bang liên hợp thế lực chống Hạng Vũ khắp các nơi để chiến đấu với Hạng Vũ. Năm 202 trước công nguyên, liên quân do Lưu Bang thống suất bao vây quân Sở. Đến cuối năm, Hạng Vũ bại binh rút về Cai Hạ, bị quân Hán vây khốn.

Lúc này, binh lực của Hạng Vũ đã bị tiêu diệt gần hết, lương thực cũng đã cạn, còn quân đội của Lưu Bang thì binh cường mã tráng, lương thực đầy đủ, vây quân Sở đến mấy lớp, Hạng Vũ không thể nào đột phá trùng vây.

Để làm giảm sút đấu chí của quân Sở, Lưu Bang vận dụng tâm lý chiến, cho quân Hán hát các khúc ca của đất Sở, khiến cho quân Sở nghĩ rằng quân Hán đã chiếm hết đất Sở. Bước cờ này đặc biệt thành công.

lang đạo: lang ở đây chỉ một chức quan, lang đạo có lẽ là đường dành cho quan quân đi, trái với ngự đạo.

(

Chương 531: Thiên Trúc ma công

Các Ngoại Tân quán hiện đều đèn đuốc sáng trưng, người chạy đi kẻ chạy lại, cho thấy các sứ tiết đến từ các quốc gia do Bái Tử Đình hạ lệnh giới nghiêm đã có phản ứng, tạo thành một không khí khẩn trương như có điềm báo việc chẳng lành sắp xảy ra. Chỉ riêng Ngoại Tân quán của Việt Khắc Bồng nước Xa Sư là không thấy người ngựa gì hoạt động, trong đại sảnh đường chỉ ẩn hiện một ánh đèn mờ mờ. Tình cảnh vô cùng quỷ dị khiến người ta lạnh mình.

Hai gã phục trên một nóc nhà cao cạnh đại sảnh đường của Ngoại Tân quán, tập trung quan sát động tĩnh bên trong.

Khấu Trọng nhìn quanh kiểm tra tứ phía một lượt rồi ghé sát tai Từ Tử Lăng hỏi:

- Vẫn còn người theo dấu bọn ta sao?

Ánh mắt Từ Tử Lăng vẫn không rời khỏi thính đường duy nhất có ánh đèn chiếu ra của Ngoại Tân quán, gã đáp:

- Lúc đầu thì có chút cảm giác, thế nhưng sau khi chúng ta chơi trò cút bắt chạy lòng vòng một phen thì đã thành công cắt đuôi kẻ theo dõi rồi.

Khấu Trọng gật đầu:

- Ta cũng có cảm giác như vậy. Ài! Thật là tà môn. Tóm lại là xảy ra chuyện gì vậy?

Trong đầu Khấu Trọng chợt hiện ra tình cảnh Thôi Vọng hóa thân thành Cung Kỳ ngồi ở chỗ đối diện với Tân quán để giám thị, lòng chợt có cảm giác bất an. Gã thầm nghĩ có khi nào Việt Khắc Bồng và hơn trăm huynh đệ toàn thể bị hại, hoặc bị Bái Tử Đình giam cầm rồi? Gã bèn hỏi:

- Có phải là cái bẫy không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Khó nói lắm, có điều ta không cảm giác được trong đó có phục binh gì cả.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Ta hiện tại chỉ muốn quay đầu bỏ chạy thôi, cảm giác của ngươi có khi không xa như vậy. Ài! Xuống xem thử được không?

Nên biết Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều là cao thủ danh chấn thiên hạ, chiến tích huy hoàng. Bất cứ ai muốn giết hai gã, cho dù bọn gã đang bị thương cũng phải lợi dụng hoàn cảnh, địa lợi bố trí tuyệt cục mới có khả năng thành công. Thế nên khi Bái Tử Đình ra lệnh giới nghiêm khiến cho Chu Tước đại nhai vốn rất huyên náo trở thành chốn không người thì hành động thích sát của Thâm Mạt Hoàn lập tức phải hủy bỏ. Cũng vì vậy mà Khấu Trọng mới sợ đợi hai gã bên dưới chính là một cái bẫy.

Từ Tử Lăng nói:

- Có một sự việc cũng kỳ quái không kém. Âm Hiển Hạc không đợi chúng ta ở ngoài cung, cũng có thể cho là hắn phát hiện người của Thâm Mạt Hoàn nên theo dõi bọn chúng. Nhưng còn Đỗ Hưng người

đông thế mạnh, tốt xấu gì cũng nên tìm một người đến liên lạc với bọn ta, hoặc dẫn dụ chúng ta vào một cạm bẫy khác, vì sao lại không có động tĩnh gì vậy?

Khấu Trọng gãi đầu:

- Chuyện làm người ta khó hiểu thật quá nhiều rồi, bất quá được ngươi đề tỉnh, ta đột nhiên hiểu được một vấn đề nan giải. Việc đó cũng là bọn ta đã đi sai một nước cờ làm cả ván đều thất bại.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?

Khấu Trọng than:

- Chính là quan hệ giữa Mã Cát và Bái Tử Đình. Thật ra thằng cha Quản Bình đó đã sớm cung khai rõ cho bọn ta nghe, chỉ là chúng ta không để tâm mà thôi.

Từ Tử Lăng chấn động nói:

- Nói đúng lắm.

Khấu Trọng bực dọc:

- Căn bản là Mã Cát đã đặt cược rất lớn vào người của Bái Tử Đình. Vì thế khi Hiệt Lợi bức Mã Cát bãi bỏ giao dịch cung tên với Bái Tử Đình, lão lập tức thông báo cho Bái Tử Đình biết để hắn cho người giả cướp cung tên, phỗng tay trên của huynh đệ Cổ Nạp Thai.

Gã nói sai một nước cờ chính là điểm này. Nếu như bọn huynh đệ Cổ Nạp Thai vẫn ở phụ cận, được bọn họ chi trợ, có nhân cường mã

tráng trong tay, tình huống gì mà không ứng phó được. Đâu phải như bây giờ cầu cứu vô môn.

Khấu Trọng tiếp tục:

- Cũng vì vậy khi ta nói rõ với Mã Cát là mình đã biết lão và Bái Tử Đình thông đồng với nhau, lập tức dọa được lão tiểu tử này hoảng sợ đến té đái vãi phân bỏ chạy không kịp. Sở dĩ Bái Tử Đình không cản trở vì cung tiễn đã nằm trong tay hắn. Con bà nó, Mã Cát không phải người Đột Quyết sao? Vì sao lại cam tâm vì Bái Tử Đình mà mạo hiểm đắc tội với Hiệt Lợi và Đột Lợi chứ?

Từ Tử Lăng trầm giọng đáp:

- Chính vì Mã Cát nhận định Bái Tử Đình sẽ thắng trận này.

Khấu Trọng than:

- Nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra Bái Tử Đình bằng vào cái gì thắng được liên quân của Hiệt Lợi và Đột Lợi! Nếu Hiệt Lợi vẫn chinh chiến không ngừng với Đột Lợi thì hành vi liều mạng này của Mã Cát và Bái Tử Đình còn có thể giải thích. Thế nhưng hiện nay hai Khả Hãn đã hòa hoãn, Bái Tử Đình nên cúi đầu nhận sai để kết thúc chuyện này mới phải.

Từ Tử Lăng nói:

- Điểm mấu chốt là ở Phục Nan Đà, tên ma tăng này là người rất có mị lực và có khả năng thuyết phục rất giỏi, có thể khiến cho Bái Tử Đình và thủ hạ của hắn đều biến thành những người không sợ chết. Khó nhất là Bái Tử Đình một lòng tin rằng Phạm Thiên đứng về phía bọn chúng.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Ta so với ngươi còn hiểu rõ hơn những hạng người như Bái Tử Đình và Mã Cát, bọn chúng chắc chắn có chỗ dựa nào đó mới không để Hiệt Lợi và Đột Lợi trong mắt. Bất quá ngươi nói cũng có đạo lý nhất định. Nếu như có thể giết được Phục Nan Đà, bảo đảm đại quân Mạt Hạt không đánh cũng tan, lúc đó Bái Tử Đình không thể không khuất phục.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Sự tình tuy vô cùng mờ mịt nhưng ta thực sự hy vọng rằng có thể hóa giải được thảm kịch đồ thành lần này. Nếu giết chết Phục Nan Đà có thể đạt được mục đích này, ta nhất định sẽ làm, đồng thời cũng có thể hoàn thành được tâm nguyện của Bồng huynh.

Khấu Trọng im lặng một lúc mới nói một cách khó khăn:

- Ngươi phải chăng cho rằng huynh đệ Xa Sư quốc vì bọn ta mà bị sát hại?

Từ Tử Lăng hỏi lại:

- Ngươi vừa rồi muốn quay đầu bỏ chạy, chẳng phải là sợ nhìn thấy tình huống xác chết đầy quán đáng sợ đó sao?

Khấu Trọng lại hỏi:

- Có cảm ứng được Tà Đế Xá Lợi không?

Từ Tử Lăng thần sắc ngưng trọng, chầm chậm lắc đầu.

Khấu Trọng biết gã đang lo cho Sư Phi Huyên, bèn nói:

- Vậy được rồi, bọn ta xuống xem rốt cuộc thế nào, cho dù là xác chết la liệt hay là không một bóng người đều lập tức rời thành, tìm một chỗ nấp lại, tĩnh tâm chờ Thạch Chi Hiên xuất hiện.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tuy niên kỷ còn trẻ nhưng đều là lão giang hồ. Bọn gã không vào thẳng đại sảnh đường của Tân quán đang ẩn hiện ánh đèn kia, mà vượt qua bức tường ở hậu viện tiến vào. Khấu Trọng đi trước dò đường, Từ Tử Lăng lưu lại chỗ cũ ở trên cao ngầm giám thị. Như vậy cho dù có phục binh cũng không qua được cảm ứng linh mẫn của gã.

Nhìn Khấu Trọng hòa vào bóng tối của hậu viện, Từ Tử Lăng giữ cho linh đài trong sáng mở rộng, trên nhân thế dường như không có gì qua được cảm ứng của gã. Đột nhiên gã cảm giác được trong đại sảnh đường có một người.

Cảm giác đó rất kỳ quái, như có như không.

Khẳng định đó là một cao thủ tầm cỡ như Tất Huyền, có thể dễ dàng thắng được Khấu Trọng vốn đang bị thương. Bởi vì gã có thể cảm ứng rất rõ vị trí của Khấu Trọng, nhưng người đó tựa như cùng với một lực lượng siêu nhiên nào đó kết thành nhất thể, lại như ảo mà thật.

Phạm Ngã như nhất.

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt lạnh đi, cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt lập tức tan biến, lại không cảm ứng được người trong đại sảnh đường nữa. Điều khiến gã kinh hoàng chính là Khấu Trọng đang từ hậu viện tiến đến đại sảnh đường, thẳng tới chỗ người thần bí đó ẩn thân. Nếu gã tự mình phát ra bất cứ tín hiệu nào cho Khấu Trọng đào tẩu thì sẽ khiến cho đại địch thần bí kia phát giác, lập tức toàn lực hạ sát

thủ với Khấu Trọng. Từ Tử Lăng có thể khẳng định trước khi mình đến được chỗ đó, Khấu Trọng đang bị thương sẽ không chống đỡ được mà một mạng ô hô.

Cũng như gã là điểm yếu trong “Kiếm Tâm Thông Minh” của Sư Phi Huyên, sinh tử của Khấu Trọng có thể phá được cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt của gã.

Người trong đại sảnh đường nhất định là một cao thủ ngang tầm với Tất Huyền. Rõ ràng là hắn ta ở đó, thế nhưng khi mất đi trạng thái Tỉnh Trung Nguyệt, Từ Tử Lăng không thể cảm giác được sự tồn tại của hắn, tựa như tình huống lúc đối phó với Tất Huyền lại trùng diễn vậy.

Từ Tử Lăng không còn chọn lựa nào khác, vận hành Trường Sinh khí trong nội thể một lượt, phóng người vọt lên nhằm hướng sân trước của đại sảnh đường tiến tới.

Khấu Trọng lúc này đã lục tìm khắp các phòng lớn nhỏ ở hậu viện mà không phát hiện được bóng người nào. Gã đột nhiên phát giác Từ Tử Lăng đã rời khỏi nơi ẩn núp, phóng đến khoảng sân trước đại môn, liền biết là bất diệu. Khấu Trọng lập tức chạy về phía Từ Tử Lăng, vì hai người chỉ có kề vai tác chiến mới ứng phó được cường địch.

Trong lòng gã nổi lên cảm giác vô cùng bất tường, cảm thấy mình đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong bị động.

Từ Tử Lăng chân chạm đất, Khấu Trọng đã tiến đến sát bên gã. Hai người nhìn nhau, mục quang cùng hướng về cửa chính đang rộng mở của đại sảnh đường.

Ánh đèn chợt tắt.

Thân hình Khấu Trọng run lên một cái, đến lúc này gã mới phát giác trong đại sảnh đường có địch nhân. Thiếu chút nữa gã đã kéo Từ Tử Lăng bỏ chạy. Địch nhân như vậy thật là quá đáng sợ.

Thế nhưng khi nghĩ đến thương thế của mình không thể chạy nhanh được, chỉ tổ khiến bọn gã càng khó trốn hơn. Khấu Trọng đành trấn nhiếp tâm thầm, đặt hi vọng vào chiến thuật liên thủ của hai người, cùng địch nhân quyết trận tử chiến.

Từ Tử Lăng và gã tâm ý tương thông, song mục xạ ra thần sắc kiên định chỉ tiến không lùi, dẫn đầu bước lên bậc thềm tiến vào đại môn.

Ánh trăng từ cửa sổ mé trái soi vào, ánh sáng ôn nhu chiếu rọi nửa bên thính đường, còn phía bên kia vẫn chìm vào bóng tối.

Một người hai tay chắp sau lưng, lưng quay về phía cửa, khí độ siêu nhiên như quân lâm thiên hạ.

Người đó thân mặc trường bào màu cam, đầu quấn khăn sa trắng, không phải “Ma Tăng” Phục Nan Đà đến từ Thiên Trúc thì còn ai nữa?

Chỉ bằng việc lão có thể chờ hai người ở đây đã biết Phục Nan Đà đối với tâm ý và tình cảnh của hai người rõ như lòng bàn tay.

Phục Nan Đà chầm chậm quay người lại, sắc mặt gầy mòn đen kịt của lão chợt xuất hiện một tia tiếu ý cao thâm mạc trắc, thản nhiên nói:

- Đại Vương nhờ bổn nhân đến vì hai vị mà thuyết pháp lần cuối. Thương thế của các ngươi có thể qua mắt được ai chứ không thể qua mắt được người đã đạt đến cảnh giới “Phạm Ngã như nhất“.

Thông qua Phạm Thiên, ta không những có thể nhìn rõ tình huống thân thể mà còn có thể nhìn thấy nỗi lo sợ trong lòng các ngươi nữa.

“Keng!“

Khấu Trọng bạt xuất Tỉnh Trung Nguyệt, ngửa mặt lên trời cười nói:

- Đến lúc này mà ngươi vẫn dùng mấy lời tà pháp để lừa người. Ta dám khẳng định lần này ngươi đến giết bọn ta, Bái Tử Đình tuyệt không hay biết. Ngươi rốt cuộc đã xử trí bọn người Việt Khắc Bồng thế nào rồi?

Gương mặt khô héo của Phục Nan Đà không hề lộ ra chút bí mật nội tâm nào, ung dung đối kháng với đao khí của Khấu Trọng, lão nhạt giọng nói:

- Các người nếu có thể giết được Phục Nan Đà ta, sau đó hỏi đến vấn đề này cũng không muộn.

Từ Tử Lăng chau mày:

- Đi tìm ai hỏi đây?

Phục Nan Đà mỉm cười:

- Nếu hai người có thể giết ta, Long Tuyền lập tức lòng quân tan rã, không còn sức kháng cự liên quân Đột Quyết nữa. Lúc đó các người muốn gì mà Bái Tử Đình lại không đáp ứng.

Khấu, Từ hai người thầm kêu lợi hại. Phục Nan Đà nhắc nhở bọn gã chuyện này là buộc bọn họ phải nhất quyết tử chiến, không tính đến chuyện đào tẩu. Nếu không hai người chạy về hai phía tất có một người thoát khỏi ma chưởng của lão.

Song mục Khấu Trọng sát cơ đại thịnh, miễn cưỡng phát ra sát khí đến tận đao phong. Bất quá do sợ động đến thương thế nên gã chỉ có thể phát ra năm phần công lực lúc bình thường mà thôi. Bản thân gã cũng biết điều này không tạo thành uy hiếp gì tới Phục Nan Đà cả.

Gã cười lạnh:

- Quốc sư có thể bắt đầu thuyết pháp rồi!

Phục Nan Đà khẽ gật đầu nói:

- Yếu quyết của tu hành chính là ở bên trong, đó chính là cái gọi là Thiền Định hoặc Du Già, đem tâm của mình biến thành một thông lộ và cũng là một điểm để quan sát vũ trụ, thoát ly mê chướng của hiện thực, đưa bản ngã tiến đến cảnh giới tự tại tuyệt không câu thúc, tìm thấy bản ngã chân thực, đạt đến cảnh giới Phạm Ngã như nhất. Như vậy mới có thể hiểu rõ hết chân tướng bản ngã, nắm bắt được điểm trọng yếu của vấn đề cần giải quyết.

Khấu Trọng xẵng giọng:

- Ngươi nói nghe hay lắm, thế nhưng trong thực tế lại gian dâm cướp đoạt, căn bản không phải là người, cho dù nói hay thế nào đi nữa cũng là lời thừa mà thôi. Xem đao!

Gã miệng nói “Xem đao!” nhưng thực tế hoàn toàn không có động tác gì, chỉ là tăng thêm kình khí trên đao, bao bọc lấy đối phương.

Phục Nan Đà tựa như đã nhìn thông thấu ý đồ của Khấu Trọng, không bị mấy lời của gã làm mê hoặc, tiếp tục nói một cách điềm đạm:

- Trong thời kỳ vũ trụ còn hỗn độn, không có sáng tối, không có hư vô, lại càng không có thực thể, chỉ có “độc nhất đích bỉ“. Đó chính là Phạm Thiên, vạn vật chính là từ hạt giống này mà phát sinh. Nếu chúng ta không nhận thức được sự tồn tại của Phạm Thiên thì cũng như những kẻ chu du lạc đường mà không biết quay đầu, vĩnh viễn không biết quê nhà ở đâu.

Hai người tuy không có hảo cảm gì với Phục Nan Đà nhưng không thể không thừa nhận thứ “pháp” mà tên ma tăng này nói vô cùng hấp dẫn và thuyết phục.

Khấu Trọng cảm thấy đấu chí không ngừng bị tước mất, nhưng không phát hiện được bất kỳ điểm yếu nào của đối phương. Càng đáng sợ hơn chính là Phục Nan Đà dường như thực sự có thể kết hợp với Phạm Thiên, khiến cho kẻ tấn công có hung hãn, dũng cảm cách mấy cũng khó mà chủ động xuất ra một đao được. Ma công như vậy quả thực đã đạt đến cảnh giới của Tất Huyền và Thạch Chi Hiên.

Cho dù hai gã không bị thương, một chọi một chỉ e cũng phải ôm hận xuống suối vàng mà thôi.

Từ Tử Lăng trước thời khắc đối mặt với sinh tử này tâm cảnh dần bình phục lại, tinh thần cũng dần mạnh lên, mỉm cười nói:

- Phạm Ngã như nhất của Quốc sư hình như chưa được đại thành, nếu không thì đâu để ta phát hiện được có người trong nội sảnh chứ?

Nét mặt Phục Nan Đà không chút động tĩnh, nhưng đồng tử trong mắt chợt như thu nhỏ lại, chứng tỏ lời của Từ Tử Lăng đã đánh trúng điểm yếu hại của lão ta. Vừa nãy Phục Nan Đà vốn có ý định trước tiên công kích Khấu Trọng, đợi Từ Tử Lăng đến tiếp viện thì giết chết

Khấu Trọng để làm gã loạn tâm sau đó mới thu thập tàn cuộc. Nào hay Từ Tử Lăng cao minh như vậy, khám phá được mưu đồ, khiến lão không được như ý nguyện.

Khấu Trọng lập tức phát sinh cảm ứng.

Gã hét lớn một tiếng, Tỉnh Trung Nguyệt hóa tác hoàng mang, lướt qua khoảng không hai trượng giữa hai bên, chém thẳng vào mặt Phục Nan Đà.

Từ Tử Lăng cũng lập tức lướt sang bên trái Phục Nan Đà, song thủ biến hóa theo ấn pháp, kiềm chế ma tăng, trợ công cho Khấu Trọng.

Phục Nan Đà không hề động đậy, tựa như không để thế giáp kích của hai gã trong mắt.

Đột nhiên bào phục toàn thân của Phục Nan Đà không có gió mà phất lên, cả tòa thính đường lập tức rơi vào một trận cuồng phong. Điều kỳ quái nhất chính là toàn bộ đồ đạc trong nhà hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì, ngược lại hai người lại phải gian khổ như ngược gió tiến lên, hai bên tai cuồng phong gào thét, toàn thân đau buốt như bị kim châm.

Ma công như thế thật khiến người ta nghe thấy đã sợ hãi.

Tỉnh Trung Nguyệt chém xuống.

Phục Nan Đà tựa như một tấm ván gỗ ngã ngửa về phía sau. Một đao của Khấu Trọng lập tức chém vào khoảng không, lòng thầm kêu bất diệu thì Phục Nan Đà trong tư thế lưng chỉ cách mặt đất có vài xích, đột nhiên toàn thân dạt về bên phải một chân trụ xuống đất, chân kia nhanh như thiểm điện đá vào bụng dưới của Khấu Trọng.

Khấu Trọng thân thụ trọng thương căn bản không còn lực để biến chiêu, càng không tưởng tượng được Du Già pháp lại lợi hại như vậy, hoàn toàn thoát ly được hạn chế về kết cấu cơ thể của con người. Đao thế đã suy yếu, gã muốn tránh cũng không được. Khấu Trọng đang định cắn răng chịu một cước có thể lấy mạng này thì Từ Tử Lăng đã di chuyển ngang qua, dùng đầu vai đẩy gã sang một bên thoát khỏi hiểm cảnh, đồng thời Bảo Bình ấn quét xuống, ngạnh tiếp sát chiêu của Phục Nan Đà.

Nào ngờ trước khi Từ Tử Lăng đánh tới Phục Nan Đà lại có thể lập tức thoái lui, tiếp đó cả người co lại, hai đầu gối co lên ngực, hai tay ôm gối, đầu cũng co vào giữa hai đầu gối như một quả cầu người.

Chiêu số phòng thủ như vậy khẳng định là còn có chiêu thức lợi hại phía sau. Ngay cả người có kinh nghiệm tác chiến phong phú, ứng biến linh hoạt như Từ Tử Lăng cũng bị mất phương hướng, không biết nên tiến kích hay thối lui.

Trong lúc gã còn đang lưỡng lự thì Phục Nan Đà đã “cuộn” lên phía trên hai người, tiếp đó tứ chi vươn ra, tả hữu cước chia ra đá vào mé tai phải của Khấu Trọng và mặt Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng thầm biết hỏng rồi, Bảo Bình khí của Từ Tử Lăng phát ra mà không công được, tất sẽ dẫn phát thương thế của gã. Hai người muốn tránh hai cước này của Phục Nan Đà tuyệt không khó chút nào, vấn đề là như vậy thì lão sẽ có thể phân cách hai người. Lúc đó chỉ cần Phục Nan Đà toàn lực tấn công một người, bằng vào chiêu số khó mà tưởng tượng và ma công đáng sợ của lão, rất có khả năng làm trọng thương một trong hai người. Nếu tình huống đó xảy ra, người còn lại cũng chỉ còn nước để mặc cho lão giết mổ mà thôi.

Khấu Trọng hạ quyết tâm, nhanh như thiểm điện di chuyển xéo qua, đồng thời cúi người tránh khỏi tả cước của Phục Nan Đà, Tỉnh Trung

Nguyệt chém vào giữa hai chân tên ma tăng đáng sợ này.

Từ Tử Lăng thấy vậy liền vội phối hợp, ngầm vận Nội Ngoại Phược Ấn, biểu hiện bên ngoài chỉ là song chưởng đánh đến Phục Nan Đà, chỉ cần tiếp xúc được tả cước của đối phương, lý tưởng nhất là có thể lôi Phục Nan Đà từ trên không xuống, không thì chí ít cũng giữ được lão lơ lửng nguyên chỗ đó để Khấu Trọng triển khai đao thế.

Ngoài dự liệu của Khấu, Từ, Phục Nan Đà hừ một tiếng, cao giọng niệm Phạn ngữ mà hai gã không biết là gì, tiếp đó hai chân thu lại, biến thành ngồi xếp bằng giữa bán không, hai tay giơ lên nắm lại trên không, rồi vẫn với tư thế ngồi xếp bằng như vậy bay vụt về phía đại môn của đại sảnh đường.

Hai gã kinh hãi xoay người theo.

Phục Nan Đà ung dung thản nhiên cản đường rút lui của hai gã ở đại môn, nói:

- “Tự ngã“ lấy sinh khí làm chất, lấy sinh mệnh làm thân, lấy Quang Minh làm thể, lấy Không làm tính, lấy Phạm (Phạm Thiên) làm bổn nguyên, nhất thiết đều trải rộng, nhất thiết đều quán thông, từ vật nhỏ như hạt gạo đến lớn như cả bầu trời, tâm không đại, tâm vạn hữu đại. Thế nhưng tại bổn tính không khác gì nhau, chính vì “Phạm Ngã“ không phân biệt. Do đó, quan niệm trước khi chết rất quan trọng, nếu như có thể quay về với Phạm Thiên, phát hiện ra bản ngã chân chính, thì đó chính là phúc phần lớn nhất của hai vị.

Tuy cùng là thuyết pháp Phạm Ngã như nhất, nhưng sau khi Phục Nan Đà hiển xuất tuyệt thế ma công nói ra, so với trước đó thì thật không giống nhau chút nào.

Sự thật là hai gã đã thi triển hết khả năng nhưng vẫn không động

được chéo áo của Phục Nan Đà, đã sớm cảm thấy rất khó chịu, lại thêm thân thể đang bị thương, huyết khí dâng trào, suýt chút nữa là thổ huyết.

Song mục Khấu Trọng lộ xuất thần sắc kiên định, cười ha hả nói:

- Thì ra tên ma tăng nhà ngươi chưa đạt đến cảnh giới Phạm Ngã như nhất, chẳng trách mở miệng là Phạm Ngã như nhất, khép miệng cũng Phạm Ngã như nhất. Rõ ràng là muốn tự an ủi mình.

Từ Tử Lăng miễn cưỡng đề khí, vô cùng cẩn thận tránh động đến vết thương, tâm thần tiến nhập cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, lập tức cảm giác được kình khí ép người của Phục Nan Đà là từ tam mạch thất luân thông qua tiểu phúc phát ra, hình thành khí kình như bạo phong khiến bọn họ hô hấp khó khăn.

Gã bèn cười ha hả, dùng đầu vai huých vào Khấu Trọng hô:

- Tiểu phúc!

Khấu Trọng hô lớn một tiếng, người đao hợp nhất, vận dụng kình khí được Từ Tử Lăng tống nhập, xuất chiêu “Kích kỳ” công đến Phục Nan Đà.

Tỉnh Trung Nguyệt từ cự ly hai trượng xuất ra những biến hóa huyền ảo vi diệu, hoàn toàn bao lấy Phục Nan Đà bên trong.

Hai mắt Phục Nan Đà chợt sáng lên, song tụ phất ra.

Sinh tử thắng bại quyết định trong đao này.

Nếu Khấu, Từ không giành được thế chủ động, hai gã sẽ rơi vào cục diện chỉ có thể chịu đòn cho đến khi lạc bại thân vong.

(

Chương 532: Các triển kỳ mưu

Thiên Trúc ma công của Phục Nan Đà cực kỳ cao minh quỷ dị, quả thực nằm ngoài dự liệu của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Dù là chiến thuật hay sách lược cũng đều nhằm vào thương thế của hai gã, mục đích là khiến hai người phát sinh cảm giác khó chống, có sức mà không đánh ra được, phung phí khí lực mà không thu được gì. Đồng thời còn nhằm mục đích lại tước dần tâm lý liều mạng và ý chí vì sinh mệnh mà chiến đấu của hai gã.

Cao thủ tương tranh, đặc biệt là loại cao thủ như Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, quan trọng nhất chính là dựa vào khí cơ giao cảm và khí thế để đối chọi. Dùng lực lượng toàn thân, toàn tâm toàn ý phong tỏa đối phương, từ trong đó giành lấy chủ động, chiếm thượng phong, quyết định ai thắng ai bại.

Thế nhưng hai gã sau khi bị thương, công lực đại giảm, không cách gì làm được điều này.

Chỗ lợi hại của Phục Nan Đà chính là nhìn ra hai người huynh đệ tình thâm, sẵn sàng vì người kia mà hy sinh, lại càng biết rõ hai người hợp tác tuyệt không có điểm sai sót nào. Vì thế nên lão mới cố ý dùng chiến thuật tiêu hao, dắt mũi Khấu, Từ, tiêu hao khí lực hai người cho đến khi bọn họ mệt mỏi kiệt sức.

Nhiệm vụ hiện tại của Khấu Trọng chính là nhờ vào chân khí mà Từ Tử Lăng đã đưa vào cơ thể mình hòng xoay chuyển liệt cảnh khiến hai gã sớm muộn gì cũng thất bại này.

Mắt thấy Phục Nan Đà song tụ quét về phía Tỉnh Trung Nguyệt,

nhưng lão lại một lần nữa thi triển kỳ chiêu. Thân thể tên ma tăng này giống như chia thành trên dưới hai phần. Phần bên trên xoay về phía trái, hai bàn tay khô đét từ trong tay áo xuất ra, tựa như hai con rắn độc đang cong mình tìm thế tấn công, thập chỉ cong thành hình như mỏ ưng, từ phía ngoài tấn công vào sườn trái và tay trái không cầm đao của Khấu Trọng. Phần bên dưới lại tung chân trái đá vào mũi Tỉnh Trung Nguyệt.

Động tác quái dị tưởng như trên đời không ai làm được này lại được lão đánh ra một cách nhẹ nhàng như một kỳ tích.

Vết thương trên ngực Khấu Trọng bắt đầu vỡ ra, chảy máu không ngừng. Vết thương nặng nhất này khiến gã đau đớn đến mức chỗ đau của tất cả các vết thương khác đều không thể phân biệt được nữa. Người ta có bao nhiêu máu để chảy đây? Gã giống như cùng lúc đối mặt với hai kẻ địch, bất kỳ bên nào tiến công cũng có thể lấy mạng gã.

Khấu Trọng bỏ hết tất cả qua một bên, tâm thần tiến nhập cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, không kinh không hoảng, lại cười lên ha hả, đột nhiên lui về xuất chiêu “Bất Công”. Trước đây khi gã xuất ra chiêu này đều là lúc bắt đầu trận chiến, chính là dùng để thử địch, dụ địch, song dùng chiêu này vào lúc đang chính diện giao phong thì đây mới là lần đầu tiên.

Chỉ thấy Tỉnh Trung Nguyệt tựa như công mà không phải công, tựa như thủ mà không phải thủ, quả là không có sơ hở nào.

Chiêu này biến hóa tinh kỳ ảo diệu, sử ra đúng lúc khiến cho kẻ bàng quan là Từ Tử Lăng cũng phải thán phục. Từ Tử Lăng tất nhiên cũng không rỗi rãi. Gã đang không ngừng đề tụ công lực để bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp ứng Khấu Trọng, chuẩn bị lấy “tiêu hao chiến“ chống “tiêu hao chiến“, vì vô luận gã hoặc Khấu Trọng trong thời khắc này

đều không có năng lực tác chiến kéo dài nữa.

Trong mắt Phục Nan Đà, Khấu Trọng được Từ Tử Lăng dùng đầu vai huých một cái đã lập tức thoát thai hoán cốt, biến thành một người khác. Đao khí cực thịnh tức thời chụp lấy toàn bộ thân người Phục Nan Đà, buộc lão phải toàn lực ngạnh tiếp. Bất quá đây không phải là vấn đề Phục Nan Đà đang lo lắng. Lão là một đại tông sư võ học bậc nhất bậc nhì của Thiên Trúc, tinh thông Du Già thần công, Phạm Ngã bất nhị, không những cảm ứng được một cách rõ ràng Từ Tử Lăng đã đem chân khí truyền qua cho Khấu Trọng, lại càng biết được sách lược không cùng đối phương toàn lực tác chiến ban đầu của mình là vô cùng cao minh, đã thành công tước đi không ít đấu chí và tín tâm của đối phương. Vì vậy chỉ cần thừa cơ đánh bại công thế của Khấu Trọng, sau đó nhân lúc Từ Tử Lăng chưa hoàn thành việc đề tụ công lực đánh trọng thương Khấu Trọng. Lúc đó còn không giết được hai gã sao!

Đáng tiếc một câu “tiểu phúc” của Từ Tử Lăng đã phá tan chiến lược này của lão.

Trước tiên Phục Nan Đà phát sinh cảm giác đã bị Từ Tử Lăng nhìn thông nhìn thấu vô cùng đáng sợ. Tiếp đó lão nghĩ rằng Khấu Trọng sẽ tấn công vào tiểu phúc nên cố tình dùng các chiêu thức chống đối lại cách tấn công này. Nào hay Khấu Trọng lại hoàn toàn không làm vậy, khiến lão liên tục phán đoán sai lầm, rơi vào thế hạ phong.

Kỳ biến phát sinh, khiến cho kẻ có năng lực như Phục Nan Đà cũng không kìm được mà trở nên do dự.

Rốt cuộc nên biến chiêu tiếp tục tấn công hay nên lập tức lui lại, chấn chỉnh trận thế?

Tất cả động tác của Phục Nan Đà đều dừng lại, thân hình như một

cây đinh đóng trên mặt đất, thế nhưng người lại không ngừng dao động, tựa như tiến về phía trước lại như muốn lùi về phía sau, quái dị cực điểm.

Chiêu số như vậy, hai gã mới gặp lần đầu, trong lòng sinh ra cảm giác cực kỳ cổ quái.

Khấu Trọng lại càng cảm thấy đối phương dường như thật sự cùng với Phạm Thiên liên kết thành một, lực lượng thống nhất không phân biệt. Nếu như tiếp tục công kích lão thật chẳng khác gì khiêu chiến với Phạm Thiên thần bí không thể đo lường được kia.

“Bất công” không đánh tiếp được nữa. Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng vung xéo ra, chém vào khoảng không phía trước cách Phục Nan Đà khoảng bốn xích.

Dĩ nhân dịch kiếm, dĩ kiếm dịch địch!

“Kỳ dịch”!

Tiếp đó, kình phong từ Tỉnh Trung Nguyệt dâng lên cuồn cuộn như sóng lớn ập vào từ hai bên, kình khí xoáy trôn ốc lại từ mũi đao phóng ra, cùng hướng về phía địch nhân đáng sợ này công đến. Gã cười nói:

- Chiêu này đại khái có thể kêu bằng Phạm Ngã như nhất đó!

Chiêu này so với chiêu “Kỳ dịch” trước đó còn cao hơn một bậc, không những có thể dụ địch, chế địch, khống chế chủ động, lại càng có thể trong tình huống đặc thù này công phá địch nhân.

Chỉ cần bức Phục Nan Đà không tiếp tục nghiêng trước nghiêng sau thì chiêu “Bất công” kiểu Thiên Trúc này của lão đã bị phá rồi.

Phục Nan Đà quả nhiên đứng thẳng lại, đơn chưởng đưa lên ngực làm thành tư thế như đang vái chào, hóa tán đao khí của Khấu Trọng, lớn tiếng:

- Ta là Phạm, ngươi là kẻ khác, ngươi là Phạm, ta là kẻ khác. Phạm tức là ta, ta tức là kẻ khác, kẻ khác tức là Phạm, như nhện nhả tơ, như tia lửa bắn ra từ ngọn lửa, như bóng là từ người. Hai vị nếu không hiểu ý nghĩa này làm sao biết được cái gì là Phạm Ngã như nhất?

Song mục Khấu Trọng tinh mang đại thịnh, máu ở ngực đã thấm cả ra áo ngoài, nhưng gã vẫn cười ha hả nói:

- Quả nhiên là một ma tăng cổ quái kiên trì trên chiến trường. Một bên sát nhân, một bên lại thuyết pháp độ nhân. Xem đao!

Tỉnh Trung Nguyệt chuyển sang “Kích kỳ”, bao trùm cả một khoảng không gian rộng lớn, hướng về yết hầu của đối phương cong cong chém tới.

Nếu có chọn lựa khác, Khấu Trọng tuyệt không muốn xuất thủ vội vã như vậy. Vấn đề là gã không có khả năng chi trì được nữa nên mới muốn tranh đoạt quyền chủ động càng nhanh càng tốt.

Từ Tử Lăng đồng thời phối hợp di động, tiến đến bên phải Phục Nan Đà, kiềm chế đối phương, khiến lão phải phân tâm cố kỵ, khó mà toàn lực phản kích Khấu Trọng.

Nào ngờ Phục Nan Đà nhanh như chớp lùi về phía sau đại môn khoảng hai bộ, uy hiếp từ phía Từ Tử Lăng lập tức mất đi tác dụng, chỉ còn mình Khấu Trọng đang trong thế truy đuổi không thể dừng lại, tại chính diện đơn độc tấn công.

Ba người đều là cao thủ hàng đầu, ngoại trừ tranh hùng trong công lực, chiêu số còn giao phong cả về chiến lược, tâm lý và các phương diện khác. Quả là tinh tế đến mức mắt thường không nhìn thấy kịp.

Mũi đao Tỉnh Trung Nguyệt biến thành một điểm tinh mang, như lưu tinh phá không hướng về yết hầu của Phục Nan Đà, tiếng gió rít như sấm bên tai, thanh thế lăng lệ.

Loa Hoàn kình tỏa ra đến tận ngọn đao, vô cùng sắc bén cường mãnh, khí thế đại thịnh. Kẻ nào dám can đảm ngạnh tiếp một đao tinh nhuệ như thế?

Khấu Trọng hiểu được đao này quyết định sinh tử của gã và Từ Tử Lăng, chỉ được thành công, không được thất bại. Nếu như có thể bức được Phục Nan Đà ra khỏi cửa, gã có thể phóng tay dũng mãnh tấn công, thêm vào Từ Tử Lăng triển khai chiến thuật liên kích, như vậy sẽ có chút hy vọng chiến thắng.

Phục Nan Đà quả thật quá đáng sợ.

Vào thời điểm ngay cả Từ Tử Lăng cũng nghĩ rằng Phục Nan Đà chỉ còn nước lùi lại, ngoài ra không còn cách nào khác thì kỳ biến đột nhiên xuất hiện. Thân thể ma tăng thẳng tắp như một khúc cây khô héo nghiêng nghiêng bay tới, biến thành đỉnh đầu đối kháng với mũi nhọn của Tỉnh Trung Nguyệt.

Khấu Trọng đương nhiên hiểu rõ Phục Nan Đà không phải mượn đao của gã tự vẫn, mà là đang thi triển Thiên Trúc kỳ công, dùng đầu biến thành vũ khí công kích kiên cường nhất. Bất quá lúc đó Khấu Trọng không có cách gì cải biến chiêu thức cả. Sự thật là gã hy vọng có thể hoán khí biến tiến thành lui, sau đó nhìn bộ dạng Phục Nan Đà mất đà ngã nằm dài trên đất đáng cười thế nào. Giả như lão có thừa

cơ truy kích thì cũng có Từ Tử Lăng bên cạnh dùng thủ ấn để ứng phó. Song lúc này thương thế trên người cộng với đao thế một đi không trở lại khiến gã không thực hiện được ý đồ này.

Khi mũi đao còn cách yếu huyệt Thiên Linh của Phục Nan Đà ba thốn, thân hình của lão vốn đang nằm nghiêng chợt co đầu gối lại, khoảng cách với đao phong của Khấu Trọng xa thêm một ít, sau đó hai chân đột nhiên thẳng ra, nghênh thượng đao phong.

Vì sự biến hóa tinh vi này, Khấu Trọng không nắm bắt được chuẩn xác thời gian phát ra kình lực, sai một ly đi một dặm.

“Bình!“

Chân kình giao kích.

Một lực lượng kình khí không thể kháng cự tựa như thiết trụ vô hình đập vào đao phong, truyền theo Tỉnh Trung Nguyệt tiến thẳng vào kinh mạch của Khấu Trọng.

Cú đánh này quy tụ công lực toàn thân của Phục Nan Đà, tuyệt không phải chuyện đùa.

Tỉnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng vang lên tiếng “tinh tinh”. Gã toàn thân kịch chấn, lảo đảo lùi lại phía sau, không quy tụ công lực được nữa, các vết thương lớn nhỏ trên thân thể đều vỡ ra, tình trạng thảm liệt.

Phục Nan Đà cũng toàn thân chấn động, hai tay chống hờ trên mặt đất, muốn thừa cơ truy cùng giết tận, lấy cái mạng nhỏ của Khấu Trọng.

Thiên Trúc ma công của Phục Nan Đà so với Viêm Dương đại pháp

của Tất Huyền quả là chỉ kém chút ít, kỳ chiêu đánh mãi không hết. Ngạnh tiếp một chiêu như vậy, nói thẳng ra cho dù Khấu Trọng không bị thương, so về nội lực cũng còn kém lão ma tăng này một đoạn.

Từ Tử Lăng lập tức hiểu rõ tuy Phục Nan Đà thành công khiến cho Khấu Trọng thương thế càng thêm nặng song cũng trả một giá rất đắt. Bản thân lão cũng bị lực phản chấn của Khấu Trọng làm bị thương.

Trong lúc sinh tử quan đầu, gã đã hoàn thành việc tiến nhập cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, vừa có thể thoát khỏi hiện trường lại có thể đối với những việc xảy ra ở hiện trường hoàn toàn nhìn thấu, tuyệt không bỏ sót thứ gì.

Song cước nhanh như chớp bật lên, Bảo Bình khí được dồn nén chờ cơ hội phát ra, một quyền tiệt kích Phục Nan Đà. Thời gian và góc độ vô cùng tinh diệu, không chút sơ hở.

“Bình!"

“Rầm!"

Khấu Trọng trước tiên làm ngã một chiếc ghế nhỏ, sau đó sống lưng đập mạnh vào tường, lực đạo vô cùng mạnh khiến cho cả tòa đại sảnh đường chấn động. Các tấm thảm treo trên tường loạt soạt rơi xuống, tình huống hỗn loạn không nghĩ cũng biết.

“Óa!”

Khấu Trọng đau đớn khôn cùng mắt hoa cả lên, cổ họng chợt thấy ngòn ngọt, cũng may nôn ra được một ngụm máu, ngực thấy nhẹ đi, hồi phục thần trí.

Lúc này chuyện duy nhất mà gã nghĩ tới là trước khi Phục Nan Đà giết chết Từ Tử Lăng, hồi phục năng lực xuất thủ tác chiến. Lần này cho dù phải đổi bằng mạng gã cũng phải bắt tên Thiên Trúc ma tăng ác độc giảo hoạt này bồi táng.

Phục Nan Đà lúc này đang ở trên không cũng phải than thầm, tự nhủ tuyệt không thể tránh được thế công của Từ Tử Lăng, nhất là quyền kình đang ngưng tụ đầy công lực kia lại càng khiến lão không thể không toàn lực ứng chiến. Để ứng phó lúc nguy cấp, lão bèn chạm chân vào khung cửa mượn lực cải hướng, lăng không nghênh tiếp một chiêu của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng tâm lặng như gương, mặc dù song thủ Phục Nan Đà xuất ra bóng trảo đầy trời, hư thực khó phân, che lấp cả không gian công tới, gã vẫn nhìn rõ được sát chiêu của địch thủ nằm ở đâu.

Điều khiến Từ Tử Lăng an tâm nhất chính là Phục Nan Đà do bị gã nhìn thấu tâm ý, không thể duy trì cảnh giới tinh thần Phạm Ngã như nhất được nữa.

“Bình!“

Hai người giữa khoảng không của đại sảnh đường chạm vào nhau.

Bảo Bình khí xuất ra, kình khí bùng phát, đẩy lùi màn trảo ảnh rợp trời.

Sát khí ngưng đọng!

Để tránh động đến vết thương bên sườn phải, Từ Tử Lăng chỉ dùng tả thủ chống song trảo. Trước khi tiếp xúc, gã đã ngầm biến hóa thủ ấn vô cùng tinh diệu, phong tỏa ma trảo lúc nặng lúc nhẹ, lúc nhanh

lúc chậm khó mà xác định được của Phục Nan Đà. Cuối cùng quyền đầu của Từ Tử Lăng kích trúng hữu trảo của Phục Nan Đà. Bảo Bình ấn khí tập trung cao độ phát ra khiến lão dù có vô số chiêu thức cao minh phía sau cũng không có cách gì thi triển được. Từ Tử Lăng lấy vụng phá xảo, lấy tập trung kiềm chế phân tán khiến Phục Nan Đà không chiếm được nửa phần tiện nghi.

Giả như Phục Nan Đà trước đó không bị Khấu Trọng phản kích chưa kịp hồi phục thì Từ Tử Lăng e rằng cũng không thu được chiến quả đáng kiêu ngạo như vậy.

Mặc dù là vậy, chân khí Phục Nan Đà công tới quả là yêu tà quỷ dị, hàn không phải hàn, nhiệt không phải nhiệt, tưởng kéo mà lại hóa đẩy, không có chỗ nào không thâm nhập, cực kỳ âm tổn, khiến cho kinh mạch bị thương chưa thuyên giảm của Từ Tử Lăng phải chịu đựng vô cùng cực khổ.

Hai người bay dạt về hai phía ngược nhau. Khấu Trọng vẫn ngồi dựa vào bức tường gần đó, nhắm mắt điều tức.

Từ Tử Lăng chuyển thân như cơn lốc, thản nhiên cười một tiếng. Tay phải để ra sau lưng, tay trái nắm lại thành quyền, ngón cái lại chĩa ra ngoài.

Nhất chỉ đầu thiện!

Cùng thời điểm đó, Phục Nan Đà cũng chạm đất xoay người, song thủ chắp lại, không hề chớp mắt tập trung nhìn vào ngón cái của Từ Tử Lăng. Vẻ ngưng trọng lần đầu tiên xuất hiện trên mặt lão.

Điều khiến vị Thiên Trúc cao thủ này phải giật mình kinh hãi không phải là “Nhất chỉ đầu thiện” của Từ Tử Lăng mà là cảnh giới tinh thần của gã.

Lão không cảm ứng được trạng thái của Từ Tử Lăng nữa.

Từ khi Phạm Ngã như nhất thần công đại thành, Phục Nan Đà lần đầu gặp phải đối thủ như vậy, khiến lão không thể không tính toán lại cách đối phó với hai người. Chỉ mình Từ Tử Lăng đã có thể giằng co với lão một lúc lâu như vậy. Nếu Khấu Trọng hồi phục năng lực tác chiến, lão sẽ không nắm chắc giết được hai người nữa.

Sau một trận huyết chiến cường mãnh như vậy, Phục Nan Đà cũng phải giảm bớt lòng tin chiến thắng.

Khấu Trọng lúc này đã trấn áp thành công huyết khí nhộn nhạo trong cơ thể, chầm chậm vận công đề khí, khó nhọc nâng Tỉnh Trung Nguyệt lên. Song mục từ từ mở ra, xạ xuất thần sắc quyết chiến đến cùng, một đi không trở lại.

Phục Nan Đà trong lòng đại chấn, không ngờ Khấu Trọng lại có thể hồi khí nhanh đến vậy. Bất quá lão đã ở thế cưỡi hổ, cho dù hao tổn chân nguyên, mạo hiểm thụ thương cũng phải giết được hai người. Nếu không đợi bọn họ hoàn toàn khang phục, ngày tháng sau này của lão sẽ thật khó sống.

Từ Tử Lăng chợt sinh cảm ứng, biết được Phục Nan Đà không nhìn ra nhược điểm của mình buộc phải mạo hiểm toàn lực xuất thủ. Vì vậy lúc đó gã cố giữ cho huyệt Linh Đài càng trong sáng hơn, nghiêm cẩn thủ thế chờ đợi, ý muốn nhân cơ hội này đánh trọng thương đại địch đáng sợ trước mắt kia.

Phục Nan Đà huýt lên một tiếng lanh lảnh, toàn thân bào phục bay phấp phới, tiếp đó song cước rời khỏi mặt đất, tựa như quỷ hồn chân không chạm đất bay về phía Từ Tử Lăng, lưỡng thủ cách không huơ lên thành trảo.

Cuồng phong nổi lên.

Đúng vào thời khắc này, tâm cảnh trong sáng thấu suốt của Từ Tử Lăng chợt hiện ra Tà Đế Xá Lợi, sau đó lại hiện ra ngọc dung như hoa của Sư Phi Huyên. Cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt lập tức biến mất.

Thạch Chi Hiên lại nhằm đúng thời điểm khẩn yếu vạn phần nguy cấp này mà kích dẫn Tà Đế Xá Lợi, dụ Chúc Ngọc Nghiên đến quyết chiến. Khổ thay Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thân mình còn khó giữ, nói gì đến phân thân chi viện. Song người đến chi viện là Sư Phi Huyên đương nhiên sẽ gặp phải nguy hiểm cực lớn.

Ý tưởng này khiến cho lòng gã như mặt nước hồ đang tĩnh lặng đột nhiên bị một hòn đá lớn ném vào, lập tức tâm thần nhiễu loạn như sóng dồn.

Phục Nan Đà tức thì phát sinh cảm ứng, gia tốc tiến tới, khi thấy cơ hội đã đến hữu thủ liền biến trảo thành quyền, hướng vào Từ Tử Lăng sầm sập công tới.

Từ Tử Lăng như đang từ trên chín tầng mây rớt xuống phàm trần. Quyền đầu của Phục Nan Đà lập tức khuếch đại, biến thành một quyền hung mãnh che lấp cả đất trời, từ hư vô mà đến, lại đi vào hư vô. Những biến hóa sau đó, gã không nhìn ra được nữa.

Cao thủ quyết chiến sao có thể phân tâm dù chỉ trong giây lát?

Từ Tử Lăng trong lòng kêu hỏng song không thể không ứng chiến, miễn cưỡng thu nhiếp tinh thần, xuất ra chiêu "Nhất chỉ đầu thiện".

Quyền chỉ giao kích.

Nếu như Từ Tử Lăng nắm được rõ ràng sự biến hóa tinh vi của Phục Nan Đà khi xuất quyền thì tình thế có lẽ đã khác, vì "Nhất chỉ đầu thiện" vốn tập trung đầy Bảo Bình ấn khí, chuyên phá khí kình của nội gia, lại không sợ đối phương công lực cao cường hơn mình. Thế nhưng lúc này đương nhiên lại là chuyện khác, Từ Tử Lăng chỉ có thể hóa giải được bảy thành chân kình của đối phương, phần còn lại đều thâm nhập vào cơ thể gã.

Từ Tử Lăng hự lên một tiếng, trúng quyền bay về phía sau như diều đứt dây, vết thương cũ vỡ ra, miệng không ngừng phun ra máu tươi, nặng nề rơi xuống góc tường bên dưới cửa sổ.

Khấu Trọng hét lên một tiếng, nhanh như thiểm điện bật dậy, Tỉnh Trung Nguyệt triển khai toàn diện, như cuồng phong bạo vũ công đến Phục Nan Đà.

Phục Nan Đà thầm kêu khổ, không ngờ Khấu Trọng không vì Từ Tử Lăng bị trọng thương mà mất bình tĩnh chút nào, thêm vào lực phản chấn của Từ Tử Lăng khiến nội thương của lão càng thêm trầm trọng. Lão Thiên Trúc ma tăng lại không nghỉ được một chút nào mà lấy hơi, lúc đó chỉ đành thấy chiêu tiếp chiêu, một lần nữa rơi vào thế hạ phong.

“Soạt soạt soạt”! Khấu Trọng liên hoàn chém ra mười mấy đao, hoàng mang đại thịnh, đao thế không ngừng tăng cường, đao sau nặng hơn đao trước, lại như sấm đánh chớp giật. Loa Hoàn kình lúc xoay sang trái lúc chuyển sang phải, giác độ và đường đao chém ra đều khiến người ta không thể nghĩ tới. Đao nào đao nấy đều lấy mạng đổi mạng, không kể đến an nguy của bản thân, như nước tạt ra hướng về Phục Nan Đà công đến, đao khí băng hàn lẫm liệt, như thác lũ tràn bờ không ngừng công kích địch nhân.

Gã đã gạt hẳn ra khỏi tư tưởng việc Từ Tử Lăng sống chết chưa rõ, chỉ biết toàn lực ứng phó, cùng chết với địch nhân.

Máu từ vết thương chảy ra đã thấm ướt cả y phục, hơn nữa chân khí vốn còn dư không nhiều đã nhanh chóng tiêu hao. Vô luận ý chí liều chết của gã kiên quyết ra sao, chiến ý cao thế nào thủy chung cũng không đột phá được hạn chế của thể năng, dần dần tiến tới giai đoạn từ thịnh chuyển suy.

Những chiêu thức kỳ diệu của Phục Nan Đà liên tục xuất ra, tranh về một chút chủ động. Trong lòng lão mừng thầm, biết rằng Khấu Trọng như cung cứng đã giương quá đà, lập tức triển khai một loạt những chiêu thức quỷ dị không biết tên là gì. Thân pháp, thủ pháp, thân thể không ngừng thi triển những động tác cổ quái siêu việt vượt quá hạn chế về thể năng của con người, đối kháng và làm tiêu giảm đao thế lăng lệ vô song của Khấu Trọng.

Khấu Trọng hừ lạnh một tiếng, Tỉnh Trung Nguyệt trong không trung vẽ ra bảy tám vòng tròn lớn nhỏ khác nhau, mỗi vòng đều có một luồng xoáy Loa Hoàn kình, khí thế nghiêng trời lệch đất hoàn toàn bao phủ tập kích đối phương ở bên trong. Bằng vào năng lực của Phục Nan Đà cũng phải cực lực ứng phó.

Nếu như Từ Tử Lăng có thể chứng kiến cảnh này thì sẽ đoán được đây chính là chiêu cuối cùng trong “Tĩnh Trung Bát Pháp” của Khấu Trọng, thức thứ tám với tên gọi “Phương viên”.

Khấu Trọng dùng Loa Hoàn kình khí để trợ công, như lùi mà không phải lùi, như tiến mà không phải tiến, đột nhiên một đao xuất ra, nhìn có vẻ đơn giản, song hàm chứa trong tròn có vuông, trong vuông có tròn, huyền diệu đến cực điểm.

Phục Nan Đà lại càng không biết làm thế nào nghênh tiếp loại chiêu

thức như thế, ngạc nhiên thối lui.

Đao vốn là chém thẳng nhưng Loa Hoàn kình lại vuông tròn đều có, màn kình khí như tấm lưới hình vuông bọc lấy đối thủ. Trung tâm của đao thế vẫn là Loa Hoàn kình xoáy tròn, đao pháp đạt đến cảnh giới như vậy thực là đã đến cực hạn của trời đất, bảo lão làm sao chống đỡ.

Chiêu "Phương viên" này là trong lúc nguy cấp xuất ra. Trước đó Khấu Trọng đã từng nghĩ đến khả năng này nhưng chưa từng thành công thử được, vào lúc đối địch sinh tử quan đầu thế này, rốt cuộc lại thành công đánh ra.

Khấu Trọng phun ra một ngụm máu nhỏ, không còn lực để truy kích nữa. Gã bèn như hành vân lưu thủy bay vọt về phía sau, đỡ Từ Tử Lăng lên, phá cửa sổ thoát ra, rơi vào một lối đi nhỏ nằm giữa phòng ốc và bờ tường cao.

Phục Nan Đà nhanh như chớp xuyên qua cửa sổ truy đến, cười lớn nói:

- Thiếu Soái muốn chạy đi đâu?

Khấu Trọng tay trái ôm ngang hông Từ Tử Lăng, cảm giác được huyết mạch vẫn đang chảy trong thân thể tên hảo huynh đệ của mình. Gã chợt ngửa đầu nhìn lên bầu trời đêm, chỉ thấy trăng sao đầy trời, đẹp đẽ mê người, đột nhiên kiệt lực, trong lòng nghĩ không lẽ hai huynh đệ ta đêm nay lại phải táng mạng trong tay tên ác tăng này sao!

Chính vào lúc đó, một đạo đao quang từ trên đầu tường như điện hạ xuống, thẳng một đường từ sau lưng Khấu Trọng chém đến Phục Nan Đà. Đao khí lăng lệ, tựa như bão cát thổi qua sa mạc khô cằn.

"Bình!“

Phục Nan Đà sớm đã bị nội thương không nhẹ, lại do bất ngờ, kẻ đánh lén lại là một cao thủ xấp xỉ như lão, không kịp phòng bị, hô thảm một tiếng, bị đao thế chấn kích bay thẳng qua cửa sổ rơi vào lại trong phòng.

Khả Đạt Chí một chiêu đắc thủ, cũng không dám truy kích, vội đến bên cạnh Khấu Trọng nói gấp:

- Theo ta!

Các triển kỳ mưu: không rõ nghĩa lắm, nó giống như là ai cũng thi triển/có mưu kế lạ.

(

Chương 533: Phá phủ trầm châu

Khấu Trọng quan tâm nhìn Từ Tử Lăng đang ngồi xếp bằng liệu thương trên giường hỏi:

- Thế nào?

Nơi đây là một sào huyệt bí mật của Khả Đạt Chí tại Long Tuyền, không cần hắn nói hai gã cũng biết đây chính là nơi để thám tử Đột Quyết ẩn thân. Đó là một gian nhà hết sức bình thường nằm trong một phường ở thành Đông.

Từ Tử Lăng khẽ gật đầu đáp:

- Chưa chết được đâu.

Hai gã đã thay kình trang dạ hành do Khả Đạt Chí đưa cho, ngoại trừ sắc mặt hơi khó coi thì biểu hiện bên ngoài không có gì dị dạng.

Khả Đạt Chí ngạc nhiên nói:

- Bản lĩnh liệu thương của Tử Lăng quả là bất phàm, chỉ một chút đã có thể vận công đề khí. Bất quá nếu không nghỉ ngơi một đêm thì tương lai hậu hoạn sẽ không nhỏ. Ài!

Khấu Trọng hỏi:

- Sao huynh lại than vắn thở dài vậy?

Khả Đạt Chí đáp:

- E rằng lão ca ngươi sau này phải để người ta gọi ngược tên lại rồi.

Song mục Khấu Trọng sáng rực lên nói:

- Đã tìm được Thâm Mạt Hoàn trốn ở chỗ nào chưa?

Khả Đạt Chí đáp:

- Vẫn chưa tìm được. Vừa rồi lúc ta rời cung lần đầu đã phái người thông tri cho Đỗ Hưng bảo huynh ấy thủ tiêu hành động đêm nay. Ài! Hy vọng Đỗ đại ca sớm tỉnh ngộ!

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Hảo tiểu tử! Ngươi tốt với Đỗ đại ca của ngươi đến mức ta không còn lời gì để nói nữa.

Khả Đạt Chí làm như vậy quả là có vẻ như không muốn đối diện sự thật. Hắn sợ rằng Đỗ Hưng quả thật như Khấu Trọng dự liệu, không chỉ lừa gã mà còn phản bội cả Khả Đạt Chí hắn.

Khả Đạt Chí vỗ vỗ vai Khấu Trọng, sau đó vẫn đặt tay trên bờ vai rộng của gã nói:

- Sau đó ta đã tìm gặp Âm Hiển Hạc đang tiềm phục ở bên ngoài, thằng cha đó so với tưởng tượng của ta còn dễ nhận ra hơn. Ta nhờ gã theo dõi Mộc Linh vì ả dù sao cũng dễ nhận diện hơn, an toàn của hai người để ta phụ trách. Tiếp sau đó ta giả vờ rời thành, thực ra do một tên thủ hạ đóng giả, còn ta lập tức quay về theo sau lưng các ngươi, xem thử kẻ nào muốn đối phó hai ngươi.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Vậy sao ngươi không xuất hiện sớm một chút? Nói không chừng hợp lực ba người chúng ta có thể giết chết tên Ma Tăng đáng ghét thích thuyết pháp giữa chốn binh đao đó.

Khả Đạt Chí cười khổ:

- Còn nói nữa, hai tên tiểu tử các ngươi chỉ chớp mắt vài cái đã cắt đuôi được ta. Cũng may ta dựa vào mùi máu trên vết thương của các ngươi, cuối cùng cũng tìm được dấu vết. Thật không ngờ Thiên Trúc ma công của Phục Nan Đà lại lợi hại như vậy. Một đao của ta sử ra cũng đã nhận thấy bản thân không cách gì lưu giữ lão được, nếu không cũng không để tên Ma Tăng đó sống sót mà rời khỏi như vậy.

Khấu Trọng căm hận nghiến răng nói:

- Thật đáng tiếc! Cho dù Âm Hiển Hạc tìm ra được nơi ở của Thâm Mạt Hoàn, bọn ta cũng chỉ đành mở to mắt mà bỏ qua thôi.

Từ Tử Lăng mở mắt ra nói:

- Ngươi và Khả huynh hãy yên tâm đi đi! Ta còn đủ sức để tự bảo vệ mình. Phục Nan Đà trong một thời gian ngắn không thể tra ra ta trốn ở đây đâu.

Gã không hề nói cho Khấu Trọng biết mình đã cảm ứng được Tà Đế Xá Lợi, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả liệu thương của mình.

Khấu Trọng vẫn không quên chuyện đó hỏi:

- Ngươi rốt cuộc có cảm giác gì không?

Khả Đạt Chí tuy thấy câu hỏi hơi kỳ quái nhưng lại nghĩ là gã đang hỏi thăm thương thế của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng đành lắc đầu, nói ngược với lòng:

- Mọi việc đều tốt, ngươi yên tâm đi đi! Ngàn vạn lần phải cẩn thận, tình hình của ngươi không khá hơn ta bao nhiêu đâu.

Khấu Trọng do dự một lúc rồi cương quyết gật đầu nói:

- Trước khi trời sáng ta sẽ quay về. Ngươi nhất thiết đừng nghĩ ngợi gì cả, toàn thần tập trung lo trị thương đi.

Nói xong cùng Khả Đạt Chí nhanh chóng rời khỏi.

Từ Tử Lăng biết rằng Khấu, Khả hai người nhất định sẽ xem xét cẩn thận xung quanh, cho đến khi khẳng định không có địch nhân tìm tới chỗ đó mới an tâm đi làm việc khác. Bởi vậy, gã tranh thủ thời gian trị thương.

Sau khoảng thời gian uống xong chén trà nóng, Từ Tử Lăng nhẹ nhàng đứng lên, chạy về phía Tà Đế Xá Lợi xuất hiện.

---oOo---

Khả Đạt Chí quay lại đứng cạnh Khấu Trọng hiện đang ẩn mình ở ven rừng, cùng gã ngắm đại thảo nguyên ở phía bắc Long Tuyền thành dưới ánh trăng. Y nói:

- Nếu ta đoán không sai thì Thâm Mạt Hoàn đang trốn trong Ngọa Long biệt viện của Bái Tử Đình. Đạo lý rất đơn giản, Thâm Mạt Hoàn muốn dựa dẫm Hàn Triều An, còn tên Hàn Triều An đó lại toàn lực chi trì Bái Tử Đình. Từ đó có thể thấy Thâm Mạt Hoàn đích thực là

người của Bái Tử Đình, nếu không cũng là tạm thời kết minh.

Khấu Trọng than:

- Có phải không tìm được ám ký của Âm Hiển Hạc lưu lại không? Ai! Thật khiến người ta lo lắng. Tên tiểu tử đó chắc cũng không tệ chứ?

Khả Đạt Chí mỉm cười:

- Địch nhân càng lợi hại càng kích thích, càng làm ta cảm thấy hưng phấn. Ngươi có muốn thử do thám Ngọa Long biệt viện không? Nếu Âm huynh bị người ta giết, chúng ta sẽ huyết tẩy chỗ đó.

Khấu Trọng nghe thấy mà trong lòng chợt lạnh. Người thích mạo hiểm như vậy nếu trở thành kẻ địch sẽ là một kẻ địch rất nguy hiểm. Gã nhạt giọng nói:

- Ngọa ngọa cái gì biệt viện đó có phải là trang viên trong sơn cốc duy nhất ở phía bắc Long Tuyền không?

Khả Đạt Chí ngạc nhiên đáp:

- Ngươi cũng biết chỗ đó sao! Nó mới chỉ được xây dựng cách đây ba tháng thôi, là một cốc bảo dễ thủ khó công.

Khấu Trọng nói:

- Ngươi nên biết lúc ta và Lăng thiếu gia rời cung thì Bái Tử Đình đã lớn tiếng khoe khoang với bọn ta, bộ dạng thập phần tự tin. Việc này có gì làm cho ngươi phải suy nghĩ không?

Khả Đạt Chí lạnh lùng nói:

- Loại người không biết tự lượng sức đó, có gì đáng để suy nghĩ chứ?

Khấu Trọng trầm giọng:

- Thấy ngươi vừa cứu tiểu đệ một mạng, ta sẽ chỉ một con đường sáng cho ngươi đi. Bái Tử Đình tuyệt không phải hạng người không biết trời cao đất dày, tự cao tự đại mà là một thống soái tinh minh, nhìn xa trông rộng, mưu sâu kế hiểm. Chỉ cần xem việc hắn ta chọn một ngày trong mùa mưa để lập quốc thì biết người này có cách nhìn cao minh. Người như vậy sao có thể xem thường!

Khả Đạt Chí hiển nhiên còn nhớ trận mưa như trút hôm nay, lại cảm thụ được chân mình đang dẫm lên thảo nguyên ẩm ướt, gật đầu đồng tình:

- Bái Tử Đình quả là một lão hồ ly xảo quyệt. Ta sẽ mở to mắt mà xem hắn sẽ xuất chiêu gì.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Nếu ngươi cứ giữ thái độ này thì chỉ có thể trở thành một dũng tướng xung phong hãm trận, chứ không thể trở thành một thống soái trù vận kế sách được. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Hãy nói ta nghe, trong tình huống nào thì Lang quân vô địch thảo nguyên sẽ gặp nguy?

Khả Đạt Chí chau mày đáp:

- Tiểu Trường An chung quy không phải Trường An thật, thành cao không quá năm trượng. Cũng như ta vừa rồi đột nhiên tấn công Phục Nan Đà rồi có thể vượt tường chạy thoát. Bái Tử Đình dựa vào cái gì để đánh bại chúng ta chứ?

Khấu Trọng mỉm cười:

- Dựa vào việc các ngươi tính toán sai tình hình địch quân. Bái Tử Đình có lòng tin như vậy không hề lo sợ về trận chiến này, nhất định phải có chỗ dựa.

Khả Đạt Chí giật mình:

- Phải chăng ý ngươi là hắn còn có viện quân? Chuyện này thật không có khả năng. Hiện tại kẻ duy nhất dám cứu viện cho hắn chính là Cao Ly vương Cao Kiện Vũ. Thế nhưng hắn đã bị bọn ta nghiêm mật giám thị, dù có bất kỳ hành động gì cũng không qua mắt được chúng ta. Các Đại Tù trưởng Mạt Hạt khác cũng như vậy, đều bị bọn ta giám sát.

Khấu Trọng nói:

- Ngươi đã quên Đỗ Hưng từng đề cập đến Cái Tô Văn sao? Y còn nói tên này câu kết với Hàn Triều An. Nếu ta đoán không sai thì Cái Tô Văn chính là kỳ binh của Bái Tử Đình. Nghĩ thử xem, khi các người toàn lực công đả Long Tuyền, đột nhiên trời đổ mưa to, Ngũ Đao Bá Cái Tô Văn đích thân đốc suất tinh binh đội mưa đột kích sau lưng. Bái Tử Đình sẽ thừa cơ từ trong thành đánh ra, các người không kịp phòng bị, phải đối phó với chiến thuật tiền hậu giáp kích đó thì sẽ thế nào?

Khả Đạt Chí nói:

- Đây quả là tình thế đáng phải lo lắng. Nếu Cái Tô Văn dùng thuyền theo hải lộ tiềm nhập thì quả là thần bất tri, quỷ bất giác. Bọn ta phải lưu ý phương diện này mới được.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Không cần phải phí công phí sức nữa. Nếu ta đoán không sai thì Cái Tô Văn và thủ hạ đã sớm đến đây rồi, chính là ở trang viên thần bí mới vừa xây xong mang tên Ngọa Long đó.

Khả Đạt Chí động dung nói:

- Ta bây giờ bắt đầu hiểu vì sao Đại Hãn và Lý Thế Dân lại úy kỵ Thiếu Soái như vậy. Ta phải lập tức thông tri chuyện này với Đại Hãn để người đề phòng. Hắc! Tiểu đệ thật cảm kích phi thường.

Tiếp đó hắn lại thở dài than:

- Nghĩ đến tương lai nói không chừng phải gặp Thiếu Soái trên sa trường, cả tiểu đệ cũng cảm thấy có chút e sợ.

Khấu Trọng nói:

- Ta còn có vài lời có thể ngươi nghe không lọt tai. Thế nhưng vì Tú Phương tiểu thư, cũng vì bình dân bá tánh vô tội của Long Tuyền, chỉ cần bức Bái Tử Đình bỏ việc lập quốc, dỡ bỏ phòng bị, giao ra Ngũ Thải thạch thì kết thúc chuyện này có được không? Như vậy so với việc giết sạch toàn quân của hắn, biến Long Tuyền thành bình địa cũng không khác gì mấy.

Khả Đạt Chí trầm mặc một lúc rồi than:

- Ta hiểu ý ngươi, nhưng chuyện này phải được Đại Hãn đồng ý mới được. Ta tự vấn không có bản lĩnh thuyết phục ông ta làm theo ý ngươi.

Khấu Trọng nói:

- Vậy để ta tự đi thuyết phục Hiệt Lợi. Trước tiên, bọn ta nên nắm rõ tình hình địch quân, bắt đầu từ Ngọa Long biệt viện.

Khả Đạt Chí kinh hãi nói:

- Biết rõ là Cái Tô Văn tọa trấn ở đó, bọn ta còn đi vào khác nào tự tìm đường chết? Lão ca ngươi lại quý thể khiếm an, muốn bỏ chạy cũng khó mà làm được.

Khấu Trọng cười nói:

- Không phải ngươi nói địch nhân càng lợi hại càng kích thích sao? Lão ca ngươi cũng không muốn ta bị người ta đảo tên lại mà gọi chứ. Huống hồ Âm Hiển Hạc còn đang chờ chúng ta tới cứu. Con bà nó! Ta càng lúc càng tin rằng nhân mã các phương như Bái Tử Đình, Thâm Mạt Hoàn, Mã Cát, Cái Tô Văn, Đỗ đại ca của ngươi, Đại Minh tôn giáo, Hô Diên Kim đều đã kết thành liên minh, muốn nhân việc thành lập Bột Hải quốc để xoay chuyển tình thế trên đại thảo nguyên. Thâm Mạt Hoàn và Hô Diên Kim hai tên khốn đó sau này mới gia nhập. Chính vì chúng không còn đường nào để đi nên đành phải mạo hiểm một lần.

Khả Đạt Chí ngạc nhiên nói:

- Đại Minh tôn giáo lẽ ra phải vì tín ngưỡng khác biệt mà cùng với Phục Nan Đà ở vào thế thủy hỏa bất dung mới phải chứ, vì sao lại hợp tác với Bái Tử Đình?

Khấu Trọng đáp lời:

- Đạo lý rất đơn giản. Thứ nhất, Cung Kỳ, kẻ hóa thân thành Thôi Vọng, khẳng định là người của Đại Minh tôn giáo. Thứ hai, Bái Tử

Đình đã phái Cung Kỳ cướp tám vạn tấm da dê của Đại tiểu thư, không những nhằm bày ra cạm bẫy dẫn dụ ta và Lăng thiếu gia đến đây mà còn giúp cho minh hữu của Đại Minh tôn giáo là Vinh Phụng Tường trừ đi một đối thủ cạnh tranh. Vì Đại tiểu thư nổi lên quá nhanh, làm ăn càng lúc càng lớn, nói không chừng sẽ có ngày chiếm mất địa vị lãnh tụ các thương xã phương Bắc của Vinh Phụng Tường. Có tài sẽ có thế, chiêu binh mãi mã đều phải dùng đến tiền. Để cầu tài lập quốc, Bái Tử Đình chỉ còn cách bất chấp thủ đoạn.

Khả Đạt Chí lắc đầu:

- Cái đó quả thật khó tin, Đại Minh tôn giáo giúp đỡ Bái Tử Đình thì được ích lợi gì? Mã Cát là người Đột Quyết, Đỗ đại ca có một nửa là người Đột Quyết. Nếu Bái Tử Đình trở thành tân bá chủ, bọn họ làm sao còn có chỗ dung thân. Ngươi phải chăng đã nói quá lên rồi?

Khấu Trọng nói:

- Hãy nhìn từ một góc độ khác, nhìn sự việc này một cách khách quan, quý Đại Hãn Hiệt Lợi phải chăng quá bá đạo? Ông ta vì sao lại hãm hại Đột Lợi? Đột Quyết vì sao lại phân chia thành Đông Tây lưỡng quốc?

Sắc mặt Khả Đạt Chí biến đổi liên tục, trầm ngâm một lúc lâu mới nói:

- Lời ngươi không phải không có đạo lý, Đại Hãn bọn ta vì muốn khuếch trương quân đội nên đối với các tiểu hãn và những người phải nhìn nét mặt ông ta mà sống có rất nhiều yêu cầu. Ài! Cho dù Đại Hãn không vui, ta cũng phải đề tỉnh ông ấy về hậu quả và cách nhìn này.

Tiếp đó hắn lạnh lùng nói:

- Những chuyện đó đều là sau khi Triệu Đức Ngôn được phong làm Quốc sư mới có. Con bà nó!

Khấu Trọng tiếp tục:

- Bái Tử Đình và Phục Nan Đà lại là chuyện khác. Theo ta thấy bọn họ bằng mặt mà không bằng lòng, nguyên nhân có khả năng vì Bái Tử Đình câu kết với Đại Minh tôn giáo. Chuyện này phức tạp lắm đây! Chỉ cần có thêm một người đã phát triển thành những mối quan hệ hết sức phức tạp, huống hồ đây là quan hệ của các phương nhân mã, lại còn dính đến lợi ích các bên. Đỗ đại ca của ngươi có khả năng là vì Hứa Khai Sơn mà bị cuốn vào chuyện này. Đại Minh tôn giáo nguyên muốn mượn tay của quý Đại Hãn giết chết chúng ta, ai ngờ không trộm được gà lại mất nắm thóc, khiến cho quý Đại Hãn và Đột Lợi hòa hảo. Chỉ từ điểm này cho thấy Mã Cát, kẻ ở giữa luồn kim dẫn chỉ, chắc chắn là ngầm câu kết với Đại Minh tôn giáo và Bái Tử Đình.

Nói đến đây Khấu Trọng cảm thấy cả người nhẹ hẳn. Rất nhiều điều nghĩ không ra nhìn không thấu lúc này dường như đều đã nắm được đầu mối.

Khả Đạt Chí cười khổ:

- Ta nhất thời vẫn chưa hiểu hết được những lời của ngươi, chỉ có thể tạm thời không nghĩ gì cả. Ta sẽ an bài cho ngươi gặp Đại Hãn nói cho rõ ràng.

Khấu Trọng vỗ vào Tỉnh Trung Nguyệt nói:

- Đi thôi! Chúng ta sung vào đội thám tử đi dò thám Ngọa Long biệt viện, coi thử bên trong có phải là thiên quân vạn mã hay không. Nếu

sự thật là vậy, chỉ cần chúng ta phá được chỗ này, Bái Tử Đình chỉ còn nước ngoan ngoãn nghe lời mà thôi.

---oOo---

Từ Tử Lăng hạ mình xuống tường thành, đáp xuống chỗ tối cạnh chân tường. Cũng may Long Tuyền không có sông hộ thành, nếu không với trạng thái vừa bị thương vừa mệt mỏi của gã sẽ phải tốn nhiều sức lực

Gã nhờ vào linh giác hơn người cảm nhận được khoảng trống giao canh của tuần binh, thần bất tri quỷ bất giác vượt tường ra ngoài, nếu không bị binh lính thủ thành bắt gặp muốn thoát thân cũng không dễ.

Lúc đó gã không còn cảm ứng được Tà Đế Xá Lợi ở đâu nữa, không biết là do công lực suy giảm hay do nguyên nhân nào khác. Gã cũng không biết chạy tới đó thì có tác dụng gì! Song vì Sư Phi Huyên, gã dù phải hy sinh tất cả cũng phải làm như vậy.

Nếu như gã là điểm yếu trong Kiếm Tâm Thông Minh của Sư Phi Huyên thì ngược lại nàng cũng là mối quan tâm mà gã không bỏ được.

Vừa rồi chính là lần đầu tiên Từ Tử Lăng gã nói dối Khấu Trọng, chính vì gã không muốn liên lụy Khấu Trọng để tên huynh đệ của mình phải đi mạo hiểm. Huống hồ chuyện này không thể để Khả Đạt Chí biết được.

Gã cũng như Khấu Trọng và Khả Đạt Chí đã lờ mờ đoán ra Thâm Mạt Hoàn đã kết minh với Bái Tử Đình. Trách nhiệm giết bọn gã đã rơi vào người Bái Tử Đình nên bọn Thâm Mạt Hoàn mới không xuất hiện.

Từ Tử Lăng điều tức một lúc rồi chạy về hướng Kính Bạc hồ, không nhanh cũng không chậm

Gã phải lợi dụng hành trình này điều tức cho tốt để khi gặp Thạch Chi Hiên chí ít cũng đánh được một trận, dù chết cũng phải vinh quang một chút.

Bình thường thì trong bất kỳ tình huống nào gã cũng không vì Sư Phi Huyên mà lo lắng, thế nhưng đối thủ là Thạch Chi Hiên thì lại là chuyện khác.

Không ai có thể biết kế hoạch “Ngọc Thạch câu phần” có như lời Chúc Ngọc Nghiên nói, cùng với Thạch Chi Hiên đồng quy ư tận hay không?

Từ Tử Lăng chợt cảm thấy trong người khó chịu, giật mình kinh hãi, biết rằng bản thân tâm thần phiền muộn làm dẫn phát nội thương. Nếu cứ để tình huống phát triển như vậy thì gã lúc nào cũng có thể ngã gục trên thảo nguyên. Nghĩ đoạn gã bèn lập tức loại bỏ mọi tạp niệm, tập trung chú ý giữ cho linh đài được trong sáng, vừa chạy vừa hành khí liệu thương, mong chờ vào sự thần hiệu của Hoán Nhật đại pháp, lấy tam mạch thất luân làm chủ.

Dưới bầu trời đêm tráng lệ mê người, tâm thần gã dần dần tiến vào cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt.

Điều kỳ lạ là gã vẫn không cảm ứng được Tà Đế Xá Lợi, rốt cuộc là có chuyện gì đây?

Đúng vào lúc đó, Từ Tử Lăng lại cảm giác được có người từ phía sau nhanh chóng đuổi đến.

Gã chỉ từ tốc độ của đối phương mà biết đó là một cao thủ nhất lưu, tuyệt không kém hơn gã khi ở trạng thái khỏe mạnh không thụ trọng thương. Dẫu vậy, lòng gã không hề có chút sợ hãi nào.

Gã phải cắt đuôi kẻ đuổi theo lai giả bất thiện này, nếu không chưa đến được Kính Bạc hồ thì Từ Tử Lăng gã đã không còn mạng mà biết được an nguy của Sư Phi Huyên.

Đối phương còn cách khoảng hai dặm, không có khoảng thời gian bằng uống một ly trà nóng thì cũng không thể đuổi kịp gã. Khoảng thời gian này đủ để làm rất nhiều việc.

Từ Tử Lăng không hề quay đầu nhìn, cũng không tăng tốc, chỉ không đi theo lộ tuyến ban đầu mà chạy về một khu rừng rậm phía bên phải.

Sau khi vào trong rừng, gã trước tiên chạy về hướng Tây Bắc, đến khi chạy ra khỏi rừng thì vòng lại núp trên một cây đại thụ cành lá rậm rạp ven rừng.

Một đạo nhân ảnh tấn tốc đuổi đến, thì ra là “lão bằng hữu” Liệt Hà.

Chạy đến ven rừng, song mục Liệt Hà tà quang ánh lên, nhìn về bốn phía một lượt, sau đó lại ngước mũi ngửi mùi máu từ những vết thương trên người Từ Tử Lăng. Tiếp đó hắn vội vã chạy vào khu rừng đúng theo lộ tuyến mà Từ Tử Lăng đã chạy, không sai một ly.

Từ Tử Lăng thầm kêu nguy hiểm.

Gã không biết Liệt Hà vì cớ gì đuổi theo gã nhưng nói chung nhất định chẳng phải chuyện tốt lành gì. Bất quá nếu Liệt Hà phát hiện đã bị gạt quay đầu trở lại thì vẫn có khả năng sẽ đuổi kịp gã.

Nghĩ đến đây Từ Tử Lăng miễn cưỡng đề khí, phi thân lên không,

nhảy đến một cây đại thụ cách đó khoảng ba trượng.

Chỉ có ở trên cây cao mới có thể khiến cái mũi vốn thiện về theo dõi của Liệt Hà không ngửi được mùi của gã. Trên thảo nguyên, những thợ săn xuất sắc đều biết cách dùng mũi để truy tung địch nhân.

Từ Tử Lăng lại đề khí một lần nữa, liên tục phi thân đến cách chỗ cũ khoảng hai mươi mấy trượng thì đột nhiên thấy đầu váng mắt hoa, suýt chút nữa là rớt xuống đất, liền lập tức ôm lấy thân cây.

Tiếng y phục lất phất, không ngoài dự liệu của gã, Liệt Hà đã quay lại.

Từ Tử Lăng không còn có khả năng làm bất cứ chuyện gì nữa, chỉ có thể ngồi trên một chạc ba, ôm lấy thân cây từ từ vận công. Do mất máu quá nhiều khiến cho Trường Sinh khí của gã mất đi thần hiệu trị thương nhanh chóng.

Tiếng gió vọng đến.

Liệt Hà đã nhảy lên cây đại thụ mà gã trốn ban nãy. Đương nhiên hắn không tìm thấy gã, song trong lòng Từ Tử Lăng không vui chút nào bởi Liệt Hà lúc nào cũng có thể tìm tới đây. Tên tiểu tử này quả thật quá lợi hại.

Khả năng đó là vô cùng lớn.

Từ Tử Lăng đột nhiên hạ quyết tâm. Sau khi vận công hành khí ba vòng, gã bèn phóng người lên, vượt qua khoảng cách năm trượng, hạ xuống khoảng đất trống bên bìa rừng.

Chạy cũng không thoát, chỉ có cách duy nhất là đối mặt với kẻ địch, may ra còn con đường sống.

Phá phủ trầm châu: Sách “Sử Ký” chép: “Khi Hạng Võ đem quân đi cứu đất Cự Lộc, sang sông rồi thì đánh chìm hết thuyền bè, đập vỡ hết nồi chõ, đốt cháy hết nhà cửa, chỉ mang đủ lương thực ăn ba ngày, tỏ ra quân sĩ quyết không có lòng trở về nữa”. Vì vậy trong văn chương Trung Hoa hay dùng bốn chữ “phá phủ trầm châu” (đập nồi dìm thuyền) ví sự quyết tâm (nguồn:), xin cảm ơn bạn mkn đã gợi ý.

(

Chương 534: Liệu thương kỳ pháp

Khả Đạt Chí chợt “Ý!” lên một tiếng, vội tiến lên phía trước, cúi người nhặt từ dưới đất lên một miếng sắt màu bạc giống như vảy trên thân của một loài động vật nào đó.

Miếng sắt bạc đó có một bên nhọn, một bên dẹt.

Khấu Trọng bước lại gần hỏi:

- Đó là cái gì?

Khả Đạt Chí đưa miếng giáp sắt có một mặt sáng lấp lánh do phản chiếu từ ánh trăng trên trời đến trước mắt gã, vui vẻ nói:

- Đây là món đồ chơi mà ta đã đưa cho tên quái nhân Âm Hiển Hạc đó, để hắn dùng khi ra đến thành ngoại. Đặt vật này trên thảo nguyên, chỉ cần đứng ở trên cao, cách hai ba dặm vẫn nhìn thấy được do ánh sáng phản chiếu. Mũi nhọn này dùng để chỉ phương hướng, như vậy xem ra Âm Hiển Hạc không hề bị hại. Nhưng sao hắn không đặt miếng đầu tiên ở gần tường thành mà lại ném ở một nơi cách thành gần năm dặm thế này? Thật khiến người ta khó mà lý giải!

Khấu Trọng cẩn thận nhìn quanh thảo nguyên, phía trước chính là một khu rừng, nghe có tiếng nước chảy vọng ra. Gã thần sắc ngưng trọng nói:

- Hy vọng không phải là do kẻ địch tìm được vật này từ trong người

y, rồi quăng một cái ở đây để dẫn dụ chúng ta là được rồi!

Song mục Khả Đạt Chí ánh lên một tia sát cơ:

- Cũng có thể Âm tiểu tử phát giác có địch nhân truy đuổi sau lưng. Hắn chạy đến đây mới thành công bỏ rơi địch nhân, chỉ đành để lại một miếng báo hiệu.

Khấu Trọng hít một hơi khí lạnh:

- Ta lại không lạc quan như vậy. Một khả năng khác là lão Âm đang bị bọn người Thâm Mạt Hoàn, Hàn Triều An, Hô Diên Kim đuổi theo đến nỗi thở không kịp. Hắn không còn biện pháp nào khác đành phải bỏ lại miếng giáp này, mong chúng ta lần theo mà ứng cứu.

Khả Đạt Chí tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, hiển nhiên là nhận thấy lời Khấu Trọng nói không phải không có lý. Âm Hiển Hạc chính là loại quái nhân, không phải đến lúc tối hậu quan đầu nhất định sẽ không chịu cầu người khác.

Khả Đạt Chí đột nhiên dùng lực đạo của hai chân tung mình nhảy thẳng lên không, đạt đến độ cao bảy, tám trượng khiến người thấy phải kinh hãi, sau đó xoay mình một cái rồi nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Khấu Trọng, hưng phấn chỉ về phía Tây Bắc nói:

- Ta đã tìm được miếng thứ hai rồi. Quả nhiên là lão Âm theo ước định mỗi dặm đặt một miếng, đầu nhọn chỉ phương hướng. Như vậy miếng đầu tiên trên tay ta là do y đích thân đặt xuống đó.

Khấu Trọng nói:

- Vậy sao còn nói lắm lời thừa làm gì, đi thôi!

Đoạn gã chạy thẳng theo hướng miếng giáp thứ hai, Khả Đạt Chí huýt lên một tiếng quái dị rồi cũng đuổi theo gã.

Bọn họ không cần thiết phải ẩn dấu hành tung nữa. Chuyện cấp bách trước mắt là lần theo miếng giáp mà truy đuổi địch nhân, từ phía sau đánh đến khiến chúng trở tay không kịp, thua đến mức tơi bời hoa lá.

---oOo---

Từ Tử Lăng lần này có thể nói là đang đánh một canh bạc, tiền đặt cược chính là tính mạng của mình, đánh cá Liệt Hà khi không nắm chắc được mười phần tuyệt không dám xuất thủ giết gã. Chỗ dựa vào chính là đạo "Phạm Ngã như nhất" vừa lĩnh ngộ được từ Phục Nan Đà.

Đó chính là cảnh giới người và đại tự nhiên hợp nhất hay "Thiên Nhân hợp nhất", cũng là mục tiêu mà người tọa thiền tu phật truy cầu. Cảnh giới đó có thể có nhiều tên, chẳng hạn như "Phạm Ngã bất nhị", "Kiếm Tâm Thông Minh", "Tỉnh Trung Nguyệt", điểm chung là tất cả cùng chỉ một sự kiện, tùy theo kinh nghiệm, trí tuệ và tu vi của từng cá nhân mà có nhiều điểm khác nhau.

Sách lược của Đại Minh tôn giáo đối với hai gã biểu hiện bên ngoài thì thân thiện nhưng bên trong thì thâm độc. Nguyên nhân là do không muốn bị người ta khám phá ra bọn chúng âm mưu câu kết với Bái Tử Đình. Lỡ như bị lộ mà Bái Tử Đình lại thất bại, Đại Minh tôn giáo nhất định sẽ bị người Đột Quyết báo thù, lúc đó thảo nguyên tuy lớn nhưng bọn chúng không còn chỗ dung thân nữa.

Do vậy, nếu có thể giết chết Từ Tử Lăng thì bọn chúng không phải lo gì nữa. Song lỡ như để Từ Tử Lăng chạy thoát thì Liệt Hà và Đại Minh tôn giáo sẽ không trốn khỏi trách nhiệm này. Đột Lợi làm sao có thể bỏ qua cho cừu nhân giết huynh đệ của mình, lúc đó thật không

phải chuyện đùa.

Từ Tử Lăng chính là nhìn ra tâm lý này của Liệt Hà, lại biết rõ cơ hội tránh được cái mũi của hắn thật không nhiều, đành phải mạo hiểm một phen.

Hai chân Từ Tử Lăng vừa chạm đất, Liệt Hà từ trong rừng phóng ra, hạ xuống cách gã khoảng hai trượng, song mục xạ xuất tà quang lấp loáng đánh giá Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng một tay chắp sau lưng, một tay tạo thế "Nhất chỉ đầu thiện", ung dung cười nói:

- Liệt huynh rốt cuộc nhịn không được đã để lòi đuôi hồ ly ra rồi. Muốn đến lấy mạng của tiểu đệ ư, lời thừa không cần nói. Để ta xem xem ngươi có bản lĩnh đó không?

Thân hình Liệt Hà khẽ run lên, song mục ngưng trọng, tập trung đánh giá tình hình thực sự của Từ Tử Lăng, lắc đầu nói:

- Tử Lăng huynh hiểu lầm rồi. Kẻ ngu muội này chỉ muốn đuổi theo xem có thể giúp gì hay không chứ tuyệt không có ý hãm hại?

Tâm thần Từ Tử Lăng tiến nhập cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, cảm thấy bản thân như cùng hợp nhất với thiên địa. Gã không còn cảm giác được bản thân mình tồn tại nữa, không sợ hãi, không lo lắng, đối với động tĩnh của Liệt Hà lại càng rõ như lòng bàn tay. Từ Tử Lăng biết rằng trong tình huống này đối phương hoàn toàn không nắm được hư thật của gã, không biết được rằng thực sự gã hiện không chịu nổi một đòn.

Đột nhiên Từ Tử Lăng cảm thấy chân khí trong người tự nhiên ngưng tụ, trạng thái thân thể được cải thiện, ôn hòa hồn hậu. Vết

thương trên người tuy còn đau đớn nhưng dường như không quan hệ trực tiếp đến tinh thần ý thức đã vượt lên một tầng cấp khác của gã.

Gã nhạt giọng nói:

- Nếu là như vậy xin Liệt Hà huynh hãy lập tức trở về đi. Ta hiện tại không cần ai theo bên cạnh đâu.

Liệt Hà bước lên hai bước, giả vờ nhìn quanh quất hỏi:

- Sao không thấy Thiếu Soái đi cùng Tử Lăng huynh?

Hai bước này của hắn vô cùng cao minh. Nên biết Từ Tử Lăng đang thủ thế chờ đợi, đối với việc hắn bước lên nhất định sẽ có phản ứng. Hắn có thể dựa vào sự cảm ứng với trường chân khí của Từ Tử Lăng mạnh yếu thế nào mà suy ra năng lực tác chiến của gã, từ đó quyết định nên đánh hay không.

Hai tay Liệt Hà dù đang buông thõng, tỏ vẻ không ác ý, nhưng ai cũng biết nhân vật văn nhã phong lưu, xuất quần bạt tụy của Đại Minh tôn giáo này bất cứ lúc nào cũng có thể phát động thế công kích như lôi đình vạn quân.

Từ Tử Lăng vẫn đứng vững như núi, song mục tinh mang lấp lánh, ngữ khí vô cùng bình tĩnh nói:

- Từ Tử Lăng ta tuy không phải loại thích đánh nhau nhưng thật không còn hứng thú nghe ngươi hồ ngôn loạn ngữ nữa. Động thủ đi!

Liệt Hà vội nói:

- Ai! Tử Lăng huynh thật là đã hiểu lầm rồi, ta tuyệt không có ý động

thủ đâu. Không cản trở Tử Lăng huynh nữa!

Nói xong phi thân về phía sau, trong chớp mắt đã biến thành một chấm đen dưới ánh trăng trên đại thảo nguyên, rồi biến mất trong một khu rừng phía bên phải

Từ Tử Lăng trong lòng biết rõ hắn vẫn từ xa theo dõi mình, vì trong tình huống bình thường bất cứ người nào đề khí thủ thế như vậy đều phải tổn hao chân nguyên. Người bị nội thương nhất định chịu không nổi.

Nào hay “Phạm Ngã như nhất” của Từ Tử Lăng chỉ là một cảnh giới tinh thần, không cần nội lực chi viện mà còn có lợi rất lớn cho thương thế.

Giả như Liệt Hà dùng khí kình đối địch với Từ Tử Lăng thì lại là chuyện khác, gã muốn không lòi đuôi cũng không được.

Cũng may tên tiểu tử Đại Minh tôn giáo này không nhìn được thương thế Từ Tử Lăng nặng nhẹ thế nào, không dám khinh cử vọng động.

Từ Tử Lăng lợi dụng chân khí vừa kết tụ được, nhanh như chớp phóng người vào rừng sau đó lảo đảo ngã xuống đất. Trước mặt gã là một con sông nhỏ chảy xuyên qua khu rừng.

Chỉ với thân pháp phóng mình hơn tám trượng này, có thể dọa cho Liệt Hà không dám tìm đến nữa.

Trả một giá nhỏ mà mua lại được tính mạng, còn không đáng giá sao!

---oOo---

Khấu Trọng chạy hết tốc lực đuổi theo sau lưng Khả Đạt Chí. Điều kỳ lạ là nội thương không hề do gã đề khí vận kình mà trầm trọng hơn, ngược lại càng chạy càng thấy đỡ hơn, khí huyết càng lúc càng lưu thông dễ dàng không bị cản trở. Giống như khi gã bắt đầu luyện Trường Sinh khí, cũng là vừa đi vừa luyện.

Ngay khi bắt đầu chạy, Khấu Trọng vì một lòng cùng với Khả Đạt Chí đi chi viện cho Âm Hiển Hạc nên đã bỏ mặc mọi chuyện khác, tiến nhập cảnh giới vô nhân vô ngã. Giả như gã đi một mình hay cùng với Từ Tử Lăng thì sẽ vì phải động não suy nghĩ mà tâm thần phân tán chứ không được như hiện giờ tâm ý ngưng tụ. Điểm tốt nhất là trách nhiệm truy tung đều do Khả Đạt Chí đảm nhận, gã chỉ cần chạy theo là được.

Khả Đạt Chí mấy lần quay đầu nhìn lại, sợ Khấu Trọng không thể chi trì được. Nào ngờ vẫn thấy gã vẫn bám sát theo sau lưng không rời, Khả Đạt Chí không nhịn được lộ ra thần sắc kỳ quái, không biết vì sao Khấu Trọng lại như khỏe mạnh bình thường.

Khấu Trọng thì không rảnh mà để ý đến hắn, lại càng hiểu rõ Tiên thiên chân khí của bản thân do Trường Sinh Quyết, Hòa Thị Bích, Tà Đế Xá Lợi hợp lại mà thành đã có thêm một bước đột phá.

Dưới sự uy hiếp sinh tử của Phục Nan Đà, vì tính mạng của Từ Tử Lăng gã đã thành công sử ra chiêu Phương Viên, chiêu cuối cùng trong “Tĩnh Trung Bát Pháp”, điều đó khiến Khấu Trọng gã hiểu rõ thêm một mức về năng lực của bản thân mình.

Lúc đánh ra chiêu Phương Viên, trong lòng gã không hề có ý niệm về sinh tử thắng bại hoặc bất kỳ một tạp niệm nào khác, nhân, đao và vũ trụ hợp thành một chỉnh thể không thể tách rời. Thiên địa chân khí khi gã xuất đao như từ đỉnh đầu đổ xuống, biến một việc từ không thể thành có thể.

Cái đó đại khái chính là “Phạm Ngã bất nhị” mà Phục Nan Đà đã nói!

Khi gã chạy trên thảo nguyên, song cước hấp thu địa khí ôn hòa hồn hậu, Tiên thiên tinh khí thì chầm chậm từ trên đỉnh đầu đổ xuống.

Cái mà cổ nhân gọi là “Đoạt tinh hoa thiên địa” chính là như vậy.

Dường như chỉ cần có thêm một chút chân khí, gã có thể vĩnh viễn chạy trên thảo nguyên như thế này cho đến tận cùng của vũ trụ.

Tâm linh Khấu Trọng như thể đề thăng đến một nơi hư không cao vô hạn, cùng với trăng sao múa hát ca vũ. Gã cảm thấy một sự đầy đủ tự tại không thể diễn tả được.

Các kinh mạch bế tắc được đả thông, các vết thương trên người nhanh chóng khép miệng lành lại như một kỳ tích khó mà tin được.

Khả Đạt Chí bỗng nhiên dừng lại.

Khấu Trọng như từ trong một giấc mơ đẹp tỉnh lại, quay về thế giới hiện thực trước mắt.

Khả Đạt Chí giật mình nói:

- Hỏng! Bọn ta trúng kế rồi!

Khấu Trọng định thần nhìn kỹ. Hai người đang ở tại đỉnh một ngọn đồi, phía trước chỉ thấy đồi núi nhấp nhô chắn ngang trước mắt, lại bị rừng rậm bao phủ. Tiếng vó ngựa vang lên, khoảng vài trăm kỵ mã từ trong rừng phóng ra, hướng về phía bọn họ truy sát.

Trên thảo nguyên bằng phẳng không ai có thể chạy đường dài nhanh

bằng ngựa được. Lần này Khấu, Khả muốn chạy cũng không chạy thoát, muốn tránh cũng không tránh khỏi

Đối phương chỉ cần có cao thủ như Thâm Mạt Hoàn, Mộc Linh trợ trận thì bọn họ chết là cái chắc.

"Keng!“

Khả Đạt Chí bạt xuất Cuồng Sa đao, song mục xạ xuất thần sắc kiên định, ngữ khí bình tĩnh gần như lãnh khốc nói:

- Ta chết cũng phải bắt Thâm Mạt Hoàn bồi táng!

Địch kỵ không ngừng tiếp cận, khoảng cách chỉ còn khoảng chưa tới nửa dặm, uy thế bài sơn đảo hải khiến người khiếp sợ.

Khấu Trọng quay đầu nhìn một lượt, thấy phía sau ở khoảng đất bằng bên trái có một khu rừng lớn, bèn vỗ vai Khả Đạt Chí nói:

- Theo ta! Dù sao cũng phải liều một phen.

---oOo---

Từ Tử Lăng nằm dài trên bãi cỏ ẩm ướt cạnh bờ sông, toàn lực hành khí điều tức.

Đột nhiên tiếng xé gió nổi lên, từ xa tiến lại gần, không cần nói cũng biết Liệt Hà đã thay đổi chủ ý, không chịu bỏ qua cơ hội tốt để giết gã mà thần bất tri, quỷ bất giác.

Lần này vô luận dùng cách nào cũng không thể dọa được hắn nữa.

Từ Tử Lăng thở dài một hơi, cố gượng dậy bước xuống dòng sông

nước lạnh thấu xương, tiếp đó chìm người xuống khoảng tám, chín xích, thuận theo dòng nước để người trôi xuống hạ du.

Từ Tử Lăng phong bế hô hấp mũi miệng, chuyển sang nội hô hấp. Gã cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng hẳn đi, tạm thời quên mất Liệt Hà, cứ để mình trôi theo dòng nước như vậy.

---oOo---

Địch kỵ nhanh chóng thu hẹp khoảng cách, chỉ còn một chút sẽ đạt đến cự ly phóng tiễn. Khấu, Khả hai người vẫn vong mạng đào tẩu.

Mục tiêu rừng cây chỉ còn cách khoảng ngoài hai dặm, song đây có thể là khoảng cách mà bọn họ vĩnh viễn không vượt qua được.

Chỉ cần rơi vào tầm tên của địch nhân, hai người ngoài việc quay đầu nghênh chiến, tuyệt không còn biện pháp nào khác.

Một thanh âm bằng tiếng Đột Quyết chứa đầy phẫn hận từ phía sau vang lên:

- Hai con quỷ nhát chết các ngươi cũng có ngày này sao, có gan thì đứng lại đi.

Khấu Trọng đề khí gia tốc, hướng đến Khả Đạt Chí, thở gấp nói:

- Tên tiểu tử vừa lên tiếng đó khẳng định là đầu óc ấu trĩ như đứa con nít. Câu vừa rồi lúc ta còn ở Dương Châu thường nghe nhất.

Khả Đạt Chí quay đầu nhìn một cái rồi cười nói:

- Tiểu tử đó là Thâm Mạt Hoàn, người còn chịu nổi không?

"Vút! Vút!”

Tiếng dây cung bật lên, hai mũi kình tiễn xé gió phóng ra, rơi xuống cách hai người khoảng năm trượng.

Bọn Khấu Trọng hai người đồng thời nghĩ đến một chuyện, giật mình thất sắc.

Với xạ trình dài hơn gấp mấy lần cung thường, Phi Vân cung phải chăng đang biến bọn họ thành hai tấm bia sống?

---oOo---

Từ Tử Lăng chầm chậm bơi ngầm theo dòng nước, không dám để bất cứ thanh âm khoát nước nào vang lên.

Gã bằng linh giác siêu việt của mình biết được địch nhân đang đuổi theo dọc theo bờ sông. Với loại cao thủ cỡ như Liệt Hà, tuy nói là ở trong rừng rậm, nhưng chỉ cần có một tia sáng thì chắc chắn sẽ phát hiện được Từ Tử Lăng đang bơi trong lòng sông.

Gã đang thầm kêu khổ, đột nhiên phát giác dưới đáy sông có một khối đá lớn, dưới khối đá có một khoảng trống, liền vội bơi đến đó.

Quả nhiên trời không tuyệt đường sống của Từ Tử Lăng gã, khoảng trống dưới phiến đá vừa đủ cho một người ẩn náu.

Gã vừa nấp xong thì tiếng gió vọng tới, kẻ truy đuổi đột nhiên dừng lại.

Từ Tử Lăng thầm kêu bất diệu, không lẽ Liệt Hà lợi hại đến vậy, biết được gã đang núp dưới phiến đá sao?

Tiếng gió lại vang lên, tiếp đó có tiếng người đáp xuống bãi cỏ ven bờ sông.

Thanh âm của Liệt Hà vang lên:

- Có phát hiện gì không?

Một giọng nói nữ nhân rất dễ nghe, trong như tiếng chuông vang lên đầy khổ não:

- Hoàn toàn không có mùi vị hay dấu vết gì cả. Chẳng trách tên tiểu tử đó mỗi lần bị người truy bắt đều có thể thoát thân.

Hán ngữ của thị phát âm rõ ràng, chính xác, mang âm hưởng của người phương Bắc. Dù Từ Tử Lăng mới nghe giọng này lần đầu tiên song gã dám khẳng định thị là người Hán.

Nếu thị là người Hồi Hột thì Liệt Hà đã dùng tiếng mẹ đẻ mà nói chuyện rồi.

Thị là ai đây?

Từ Tử Lăng chợt tỉnh ngộ, Liệt Hà đi rồi quay lại là vì đã có được trợ thủ này. Cho dù gã không bị thương cũng chạy không thoát độc thủ của hai người. Từ đó cho thấy nữ nhân này võ công nhất định ngang bằng hoặc thậm chí cao hơn Liệt Hà.

Chẳng lẽ là người mà Chúc Ngọc Nghiên đã từng nói tới, Tân Na Á - kẻ có võ công cao nhất trong Ngũ Ma đây sao?

Liệt Hà nói:

- Ta vốn nghĩ rằng gã nhảy xuống nước trốn đi, thế nhưng truy đến

đây vẫn không thấy bóng dáng. Xem ra thương thế của gã cũng không phải nghiêm trọng lắm. Gã rốt cuộc muốn đi đâu, thằng cha Khấu Trọng đó sao lại không cùng đi cùng nhỉ?

Từ Tử Lăng nghĩ chắc Liệt Hà không biết Phục Nan Đà từng giao thủ với hai gã, nếu không hắn sẽ biết gã và Khấu Trọng thương thế đã nặng thêm.

Giọng nữ nói:

- Để bọn chúng sống thêm một ngày nữa vậy. Có Đại Tôn và Thiện Mẫu đích thân chủ trì đại cục, há để cho chúng hoành hành vô kỷ! Chúng ta đi thôi!

Tiếng người đi xa dần.

Từ Tử Lăng từ dưới tảng đá trồi lên, đến mặt nước thì chuyển người nằm ngửa, hít thở không khí trong lành của rừng cây. Gã để mặc cho dòng nước đẩy thân mình xuống hạ du, tâm thần như cùng với vạn vật hòa hợp, nhân dịp này chuyên tâm liệu thương, tranh thủ hồi phục một cách nhanh nhất.

---oOo---

"Vèo!“

Tiếng tên bay xé gió lướt tới.

Khấu Trọng miễn cưỡng nhảy sang một bên, tránh mũi tên đoạt mệnh đầu tiên do Phi Vân cung bắn ra.

Thân pháp gã chậm đi một chút, lập tức rớt lại sau Khả Đạt Chí gần nửa trượng.

Lúc này hai người cách mục tiêu rừng cây không quá một dặm, thế nhưng lại là khoảng cách không thể nào vượt qua được. Chỉ cần khoảng mười tiễn thủ đuổi kịp uy hiếp bọn họ, lại thêm Phi Vân cung trong tay Thâm Mạt Hoàn thì hai người dù muốn quay lại nghênh địch, chỉ e cũng không tránh được số kiếp vạn tiễn xuyên thân.

Khấu Trọng chưa kịp hồi khí. Bỗng “Vèo!” một tiếng, lại một Phi Vân tiễn như điện phóng tới.

Khấu Trọng nghĩ trong lòng "ta cũng có ngày này sao". Lúc trước dùng Diệt Nhật cung bắn địch không biết thống khoái đến dường nào. Hiện tại Thâm Mạt Hoàn ăn miếng trả miếng, gã lại không có cách gì phản kích.

Khả Đạt Chí chợt lui lại sau Khấu Trọng, Cuồng Sa đao chém mạnh về phía sau.

„Keng!“

Đao phong chém trúng mũi tên khiến mũi kình tiễn này bay dạt ra ngoài.

Khả Đạt Chí vỗ một chưởng sau lưng Khấu Trọng, giúp gã tăng tốc, bản thân hắn như mũi tên đuổi theo Khấu Trọng, khiến cho khoảng cách với địch nhân tăng thêm một chút.

Khấu Trọng không thể vừa chạy vừa vận khí liệu thương được nữa, quả thật đã hết sức, bèn hạ quyết tâm nói:

- Khả huynh hãy báo thù cho ta.

Khấu Trọng đang định quay đầu nghênh địch thì Khả Đạt Chí đã nắm

tay gã, đỡ gã cùng nhảy về phía trước vượt qua một đoạn khoảng bảy trượng. Giọng hắn vang lên giận dữ:

- Hiện tại đâu phải là lúc nổi máu anh hùng, muốn chết thì chết chung.

Khấu Trọng cảm động trong lòng, không ngờ Khả Đạt Chí biểu hiện bên ngoài vô cùng lãnh khốc, xử sự bất chấp thủ đoạn lại có tình có nghĩa như vậy.

Rừng cây trước mặt chỉ cách có nửa dặm nhưng hai người phí lực tháo chạy điên cuồng, lại phải phí lực né tránh Phi Vân tiễn, sớm đã rơi vào thế cung cứng giương hết đà.

Địch kỵ đuổi đến mỗi lúc một gần, chỉ nghe một giọng nữ lảnh lót vang lên, nói tiếng Thất Vi. Tuy không biết thị đang nói gì nhưng Khấu, Khả cũng đoán được là thị đang hối thúc thủ hạ truy đuổi hai người.

Khả Đạt Chí hú lên một tiếng, kéo mạnh tay Khấu Trọng, gia tăng cước lực vọt đi.

Khấu Trọng thầm kêu khổ, biết Khả Đạt Chí dù tổn hao chân nguyên cũng phải chạy vào trong rừng. Song nếu cứ như vậy, dù bọn họ vào được trong rừng, chỉ e đứng cho vững cũng là vấn đề, nói gì đến việc bảo mệnh đào sinh.

Rừng cây chỉ còn cách khoảng hơn bốn mươi trượng.

Đột nhiên trong rừng vang lên tiếng reo hò, một đoàn chiến sĩ đếm không xuể lao về phía hai người.

Khấu, Khả thầm kêu mạng ta hết rồi. Ai mà ngờ được địch nhân cao

minh đến vậy, lại bố trí phục binh ở phía trước.

(

Chương 535: Tà Vương bản sắc

Từ Tử Lăng rời khỏi dòng sông lên bờ tiếp tục lên đường, cả người có cảm giác như đã thoát thai hoán cốt.

Chưa lúc nào Từ Tử Lăng cảm thấy hòa nhập vào đại tự nhiên hơn khi ngâm mình trong dòng nước. Vừa rồi gã đã hoàn toàn thư giãn, tiến nhập cảnh giới nửa thức nửa tỉnh, tư duy ý thức vẫn hoạt động nhưng thân thể lại ở trong trạng thái nghỉ ngơi. Chân khí thể nội vận hành như nhật nguyệt, chu du lưu chuyển. Tiên thiên khí phân biệt từ huyệt Dũng Tuyền ở hai bàn chân trái phải không ngừng đổ vào, trái nhiệt phải hàn, âm dương điều hòa, khiến nội thương của gã lập tức khởi sắc.

Gió đêm lạnh lẽo thổi qua, tuy y phục ẩm ướt nhưng Từ Tử Lăng không hề cảm thấy lạnh. Gã lại hành khí liệu thương, hơi nước phát tán nhanh hơn, đến khi nhìn thấy khu rừng cạnh Kính Bạc hồ thì y phục gã đã hoàn toàn khô ráo.

Tuy liên tiếp gặp nạn, thương thế không ngừng nặng thêm song lại khiến cho tâm pháp liệu thương của gã tiến thêm một bậc, đưa cách hành công ngọa thiền tiến vào một cảnh giới mới.

Từ Tử Lăng dường như cảm nhận được từ khi hút được tinh hoa của Tà Đế Xá Lợi, đến giờ phút này tinh khí đó mới được triệt để dung hợp với thể nội chân khí.

Gã không dám nghĩ đến Sư Phi Huyên vì sợ tâm tình xáo động, chỉ quyết định tìm đến vị trí của Tà Đế Xá Lợi rồi tính tiếp.

Từ Tử Lăng băng qua rừng cây, thầm nghĩ vị trí của Tà Đế Xá Lợi không phải là Kính Bạc đình gần bờ hồ chứ? Tự nhiên gã nhớ lại cảnh tối qua cùng Khấu Trọng và Sư Phi Huyên trụ trên một cây to, từ xa bí mật giám thị Kính Bạc đình.

Đột nhiên hình ảnh Sư Phi Huyên ngồi xếp bằng trên một cây đại thụ đập vào mắt gã. Nàng quay đầu nhìn gã, tú mi khẽ chau lại, không cần nói Từ Tử Lăng cũng biết tâm ý của nàng muốn nói "Chàng thật là! Sao lại chạy đến đây?".

Từ Tử Lăng vui vẻ hẳn lên, nhưng lại cảm thấy khó hiểu.

---oOo---

Khấu Trọng và Khả Đạt Chí vẫn giữ tốc độ nhanh như cũ vì sợ Phi Vân cung của Thâm Mạt Hoàn sau lưng.

Khấu Trọng bạt xuất Tỉnh Trung Nguyệt, hướng về Khả Đạt Chí cười dài:

- Giết một tên hoàn vốn, giết hai tên có lời, vụ làm ăn này đáng làm lắm!

Khả Đạt Chí đột nhiên quay đầu nhìn lại, lộ xuất thần sắc ngạc nhiên.

Khấu Trọng cũng cảm thấy bất thường, nguyên là bọn người của Thâm Mạt Hoàn hốt hoảng ghìm cương khiến cho bầy ngựa dựng cả hai chân hý lên, tình huống hỗn loạn.

Hai người dừng chân, đám kỵ sĩ từ trong rừng đã chạy đến gần. Khấu Trọng định thần nhìn rõ giật mình nói:

- Là người của huynh đệ Cổ Nạp Thai!

Một giọng nói truyền đến:

- Lâu ngày không gặp, Thiếu Soái vẫn khỏe chứ!

Khấu Trọng nghe tiếng vui mừng đáp lời:

- Lão Bạt ngươi rốt cuộc chạy đằng nào! Khiến bọn ta lo lắng suốt mấy ngày nay.

Dẫn đầu đoàn kỵ mã, ngoài huynh đệ Biệt Lặc Cổ Nạp Thai và Bất Cổ Nạp Thai còn có một người đã lâu không có tin tức, Bạt Phong Hàn.

Hơn năm trăm chiến sĩ phóng đến như gió, tản ra theo hình cánh quạt, cùng với hơn ba trăm quân đang kết trận của Thâm Mạt Hoàn lập thành thế đối trì. Hai bên mạnh yếu đã phân định rõ ràng

Khấu Trọng và Khả Đạt Chí như được cải tử hồi sinh, lượm lại hai cái mạng nhỏ, đương nhiên là vui mừng không nói nên lời. Bạt Phong Hàn và Cổ Nạp Thai huynh đệ phóng ngựa đến bên cạnh Khấu, Khả, mục quang cả ba lấp loáng đánh giá Khả Đạt Chí, Khấu Trọng vội giới thiệu hai bên.

Bạt Phong Hàn xuống ngựa, dùng tiếng Đột Quyết để hai anh em Cổ Nạp Thai có thể hiểu được, cười ha hả nói:

- Nghe danh không bằng gặp mặt. Bạt Phong Hàn ta dù nghĩ nát óc vẫn không hiểu được vì sao hai ngươi lại đi chung với nhau. Bất quá chuyện này để sau hãy nói, xử lý Thâm Mạt Hoàn quan trọng hơn vấn đề này nhiều.

Biết anh hùng, trọng anh hùng. Tuy chưa rõ địch ta nhưng biểu hiện của Biệt Lặc Cổ Nạp Thai huynh đệ đối với Khả Đạt Chí vẫn rất thân thiện

Khả Đạt Chí đặc biệt chú ý Bạt Phong Hàn, nói:

- Có cơ hội tiểu đệ nhất định lĩnh giáo Trảm Huyền kiếm của Bạt huynh.

Bạt Phong Hàn mỉm cười:

- Cái đó đúng là tiểu đệ cầu mà không được. Bất quá kiếm này không còn là Trảm Huyền nữa mà đã đổi thành Thâu Thiên.

Bạt Phong Hàn bước đến cạnh Khấu Trọng, vui vẻ vỗ vai gã:

- Tên tiểu tử ngươi quả là mạng lớn. Bọn ta thủ ở đây tuyệt không phải do biết được ngươi bị người ta truy sát, mà là chuẩn bị phục kích cướp số cung tên của lão Bái. Chuyện ngươi đã giao, tiểu đệ nhất định làm tròn.

Tiếp đó song mục sát cơ đại thịnh, nhìn về phía địch trận cách đó khoảng nghìn bộ, trầm giọng:

- Lần này nên dùng chiến thuật gì để đánh cho địch nhân không còn manh giáp đây?

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai chau mày nói:

- Bọn ta tuy đông hơn đối phương hai trăm người, chắc chắc sẽ thắng. Song Thâm Mạt Hoàn giỏi nhất là đào tẩu, nếu để hắn chạy vào rừng thì rất có khả năng là sắp thành công lại hư sự đó.

Khấu Trọng rà lại một lần thương thế trong nội thể, phát giác đã hồi phục sáu bảy thành công lực, phần lớn các vết thương đã khép miệng, trong lòng mừng rỡ vô cùng. Gã thầm nghĩ phương pháp vừa chạy vừa liệu thương này khẳng định là kỳ công do mình sáng tạo ra, xưa nay chưa từng có, bèn nói:

- Tiểu đệ có một đề nghị, đảm bảo Thâm Mạt Hoàn nhất định không cự tuyệt. Nhưng vấn đề là chỉ có thể giết Thâm Mạt Hoàn, những người khác thì phải tha.

Khả Đạt Chí giật mình nói:

- Vậy sao được! Thâm Mạt Hoàn đâu phải là hạng đàn bà chỉ biết thêu hoa, nội thương của ngươi lại chưa khỏi. Làm vậy quá mạo hiểm rồi!.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên quay sang Khấu Trọng hỏi:

- Ai có thể đả thương ngươi? Tiểu Lăng đâu?

Khấu Trọng cười đáp:

- Chuyện này nói ra dài dòng, để sau ta sẽ bẩm báo tường tận với lão ca ngươi.

Đoạn gã chuyển hướng sang Cổ Nạp Thai huynh đệ đề xuất:

- Nếu ta đại diện bọn ngươi chỉ giết mình Thâm Mạt Hoàn, thì các người có dị nghị gì không?

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai đáp:

- Chỉ cần giết được hắn là được rồi, những kẻ khác đều không đáng

xem trọng. Mộc Linh không được bọn chúng thần phục sẽ không làm được gì đâu. Bất quá...

Khấu Trọng ngắt lời:

- Không cần lo lắng. Ta là kẻ ngu ngốc đến nỗi tự đem sinh mạng quý báu của mình tặng cho hạng người như Thâm Mạt Hoàn sao?

Gã vỗ vai Khả Đạt Chí để hắn an tâm rồi bước lên ba bước, dùng tiếng Đột Quyết quát lớn:

- Thâm Mạt Hoàn! Ngươi có gan đơn đả độc đấu với Khấu Trọng ta một trận không?

Không khí trầm mặc như bị đông cứng lại, một lúc lâu sau thanh âm của Thâm Mạt Hoàn mới truyền đến:

- Khấu Trọng ngươi muốn tìm đường chết sao? Hắc! Quỷ kế như vậy cũng dám lừa ta sao. Ngươi chẳng qua muốn gạt ta tiến đến rồi huy quân công kích. Hừ! Đừng mong ta trúng kế. Có gan thì phóng ngựa sang đây, mọi người minh đao minh thương đối trận xem thử ai mạnh hơn.

Khấu Trọng chửi thầm một câu “Lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử!”, gã cười ha hả nói:

- Nói như vậy ngươi đã quyết định vắt chân lên cổ mà bỏ trốn rồi à? Hay là đẩy thủ hạ ra làm bia, còn mình thì bỏ chạy cho nhanh?

Thâm Mạt Hoàn tức giận nói:

- Ta là hạng người vậy sao?

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai góp lời nói:

- Nếu không phải vậy thì ngươi hãy cùng Thiếu Soái quyết trận tử chiến đi. Nếu như ngươi thắng, ta nguyện lấy vong linh tổ tông lập thệ, trước khi mặt trời mọc để cho ngươi tự mình đào thoát, tuyệt không can dự.

Bình nguyên yên ắng, chỉ nghe tiếng gió thổi ù ù, hai bên nhân mã đều chờ xem phản ứng của Thâm Mạt Hoàn.

Khấu Trọng không lo Thâm Mạt Hoàn không đáp ứng. Tên tiểu tử này hơn ai hết hiểu rõ thương thế của gã nghiêm trọng thế nào. Đây chính là cơ hội tốt trời cho để giết Khấu Trọng gã, sau đó hắn lại có thể an nhiên bỏ đi. Vậy thì hắn còn tính toán gì nữa chứ.

Thâm Mạt Hoàn và Mộc Linh ghé đầu nói nhỏ vài câu, cuối cùng quả nhiên lớn tiếng nói:

- Khấu Trọng ngươi đã không muốn sống, vậy hãy để ta thành toàn cho ngươi.

Chiến sĩ song phương đồng thanh hét lớn, nhất thời sát khí ngưng tụ, không khí quyết chiến căng thẳng bao trùm cả thảo nguyên.

---oOo---

Chỉ cần có tiên tử ở bên cạnh, người ta tựa như có thể rời khỏi hiện thực tàn khốc nhuốm đầy cừu sát này, đến chốn bồng lai phúc địa của tiên giới.

Từ Tử Lăng nhìn về phía Kính Bạc đình, quả nhiên thấy Chúc Ngọc Nghiên đang ngồi quay lưng về phía bờ hồ nơi bọn họ ẩn nấp, an nhiên bất động. Phía doanh địa của Mã Cát không thấy đèn lửa, hiển

thị lão mập này đã vội vã bỏ đi rồi.

Từ Tử Lăng cảm thấy hồ đồ, nhưng cũng an tâm, vì bọn họ chưa gặp Thạch Chi Hiên.

Khi gã tới gần Sư Phi Huyên hỏi:

- Khấu Trọng đâu?

Từ Tử Lăng đáp:

- Hắn đi tìm Thâm Mạt Hoàn tính sổ, tuyệt không biết ta lại tới đây.

Sư Phi Huyên khẽ chau đôi mày đẹp hỏi tiếp:

- Huynh làm sao biết mà tới đây?

Từ Tử Lăng đáp lời:

- Ta cảm ứng được tà khí của Xá Lợi

Chân mày của Sư Phi Huyên chau lại nhiều hơn, ngạc nhiên nói:

- Không lẽ Chúc hậu lại gạt ta, bà ta nói không hề cảm ứng được Xá Lợi ở đâu.

Từ Tử Lăng ngẩn ra:

- Có việc đó sao. Bất quá ta chỉ trong một sát na cảm ứng được Xá Lợi, sau đó không cảm thấy gì nữa.

Sư Phi Huyên trầm ngâm một lúc rồi khẽ thở dài:

- Ta đột nhiên có dự cảm bất tường.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Hai người sao lại ở đây?

Sư Phi Huyên đáp:

- Ta đi tìm Chúc hậu, bà ta nói nhận được thư của Thạch Chi Hiên, hẹn bà ta canh hai đêm nay giải quyết ân oán của bọn họ. Kìa! Tới rồi!

Từ Tử Lăng định thần nhìn kỹ, một con thuyền nhỏ từ từ chèo đến Kính Bạc đình. Trong cơn mưa lất phất Thạch Chi Hiên đứng ở đuôi thuyền ngẩng cao đầu, nhẹ nhàng khua mái chèo, ngâm nga:

Nhân sanh thiên địa gian

Hốt như viễn hành khách

Đẩu tửu tương ngu nhạc

Liêu hậu bất vi bạc

Khu xa sách nô mã

Du hí uyển dữ lạc

(Dịch ý: người sinh ra trong trời đất

Bỗng nhiên như một hành khách phương xa,

Lấy rượu làm niềm vui

Rượu nhạt cũng xem như nồng.

Đánh xe, thúc ngựa quèn

Đi chu du làm vui

Đây là một đoạn trong bài thơ:“Thanh Thanh Lăng Thượng Bách”

)

Từ Tử Lăng ngẩn ra nhìn, Thạch Chi Hiên không phải muốn giết Chúc Ngọc Nghiên sao? Vì sao lại như đi hẹn ước với tình nhân vậy?

Chúc Ngọc Nghiên không hề động đậy, tựa như không thấy Thạch Chi Hiên đang chèo thuyền tới, cũng không nghe thấy giọng ca thê lương của ông ta.

---oOo---

Thâm Mạt Hoàn mình mặc y phục dạ hành, tay cầm Xà Hình thương, khoa chân bước ra. Đến khoảng chính giữa nơi hai quân đối trận, hắn hướng về phía Khấu Trọng, dùng tiếng Đột Quyết lớn tiếng nói:

- Khấu tiểu tử mau ra chịu chết!

Bọn Bạt Phong Hàn đến đứng hai bên tả hữu Khấu Trọng, Khả Đạt Chí ghé sát tai Khấu Trọng nói nhỏ:

- Thằng cha đó xem ra rất tự tin, ngươi phải cẩn thận đó.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi:

- Khả Đạt Chí ngươi từ lúc nào biến thành bằng hữu hoặc huynh đệ của Khấu Trọng vậy?

Cổ Nạp Thai huynh đệ cũng lộ ra vẻ chú ý lắng nghe, hiển nhiên là đối với chuyện này không rõ đầu đuôi.

Khả Đạt Chí than:

- Chuyện này quả thật một lời khó mà nói hết. Bất quá lập trường đối địch của bọn ta vẫn chưa cải biến, trừ phi Thiếu Soái chịu quy thuận Đại Hãn.

Khấu Trọng lại đang ngưng thần nhìn Thâm Mạt Hoàn đang ở cách đó hơn năm trăm bộ, không để lọt bất kỳ động tác nhỏ nhặt hay biểu hiện nào của hắn, gã trầm giọng nói:

- Nếu ta trong vòng mười đao không giết được hắn, các người lập tức xua quân tiến đánh, đồng thời nghĩ cách cứu cái mạng nhỏ của ta.

Bất Cổ Nạp Thai thất thanh la lên:

- Mười đao? Thiếu Soái có chắc trong mười đao giết được hắn không? Ngươi ngàn vạn lần đừng xem thường kẻ này. Xà mâu của hắn danh chấn Qua Bích, nếu không đã không thể tung hoành nhiều năm mà không ai chế phục được.

Bạt Phong Hàn mỉm cười:

- Ta đánh cược Khấu Trọng trong vòng tám đao là giết được Thâm Mạt Hoàn. Ai dám cá với ta?

Khả Đạt Chí cười khổ:

- Nếu là Khấu Trọng trước khi bị thương, ta tuyệt không dám cá với ngươi. Hiện tại là không muốn cá, vì không mong sẽ thắng.

Khấu Trọng hít sâu một hơi nhẹ nhàng nói:

- Vậy thì tám đao đi! Nếu không thành công các ngươi cũng không cần tới cứu ta là hơn, vì như vậy sẽ làm tâm chí ta không đủ kiên định. Con bà nó! Cho các người xem bản lĩnh chân thực của Khấu Trọng ta!

Dứt lời ngang nhiên bước đi.

Nhìn bóng lưng của gã, bốn vị đại cao thủ trẻ tuổi thanh danh tối thịnh của đại thảo nguyên đều lộ ra thần sắc tôn kính. Khí độ của Khấu Trọng thật khiến người kính ngưỡng.

Dáng người của Thâm Mạt Hoàn không cao lắm, nét mặt hung ác, khiến người ta cảm giác hắn là kẻ hiểm độc vô tình. Chỉ thấy hắn thần thái phấn chấn, song mục sáng quắc có thần, kết hợp với khuôn mặt vừa dài vừa ốm quả là khí thế nhiếp người, chính là dáng vẻ của kẻ đã tung hoành đắc ý trong một khoảng thời gian dài.

Khấu Trọng thật ra là có khổ tự mình biết. Gã đã từng khoa trương lớn tiếng nói tối nay sẽ giết chết Thâm Mạt Hoàn, cho nên dù phải đem mạng ra đổi cũng phải dùng Tỉnh Trung Nguyệt chém chết đối phương. Hơn nữa, thời gian không còn nhiều, Khấu Trọng gã còn phải nhanh chóng trở về Trung Thổ, nghĩ cách tử thủ Lạc Dương. Nếu như đêm nay để Thâm Mạt Hoàn chạy mất, gã sẽ phải bỏ rất nhiều thời gian để đuổi theo mà giết tên này, nếu không, làm sao ăn nói với Tiễn đại sư.

Cũng may vừa nãy trong lúc chạy điên cuồng để giữ mạng, Khấu Trọng đã ngộ ra cách hấp thụ thiên địa tinh hoa để liệu thương độc đáo của riêng gã. Nhờ vậy, không những chân nguyên không bị tổn hao mà còn hồi phục được khoảng sáu, bảy phần so với lúc bình thường. Vấn đề lớn nhất là gã bị mất máu quá nhiều, không thể trong vòng một đêm ngắn ngủi mà hồi phục và bổ sung được. Khí và huyết có liên quan tương hỗ với nhau, trong ngoài gắn kết. Khấu Trọng định ra mười đao chính là để ép mình phải tốc chiến tốc thắng, do gã thực sự không thể chịu nổi khổ chiến kéo dài nữa.

Đao đầu tiên là quan trọng nhất. Khấu Trọng gã nhất định phải giành được thế chủ động, sau đó toàn lực triển khai đao thế, khống chế đối phương, không cho hắn có cơ hội phản công. Làm được vậy gã mới có thể trong vòng tám đao giết được kẻ có võ công cao cường như Thâm Mạt Hoàn.

Bạt Phong Hàn cược là Khấu Trọng trong vòng tám đao sẽ thắng, tuyệt không phải thuận miệng nói ra mà là muốn nhắc nhở gã. Chỉ cần toàn lực sử hết "Tĩnh Trung Bát Pháp“, gã nhất định có thể khiến cho Thâm Mạt Hoàn ôm hận mà chết.

Bước chân Khấu Trọng chợt nhanh hơn, Tỉnh Trung Nguyệt chĩa về phía trước, tựa như công mà không phải công, tựa như thủ mà không phải thủ. Đao phong thuận theo thế bước chân mà không ngừng gia tăng sự uy hiếp đối với địch thủ.

Chiêu thứ nhất, “Bất công”!

Chiêu này được sử ra với cách thức đó, không phải là chiêu để thủ và dụ địch mà là chiêu số lợi hại chủ động tiến công.

Thâm Mạt Hoàn hiển nhiên không nhìn ra hư chiêu này của Khấu Trọng, trên mặt lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Trường thương của hắn được di chuyển ra phía trước, hai tay nắm nhẹ một đầu Xà Hình, mũi thương dao động, chờ cơ hội xuất kích.

Đến khi Khấu Trọng bước đến cự ly khoảng một trượng rưỡi, Thâm Mạt Hoàn gầm lớn một tiếng, Xà Hình thương phóng ra như điện, đâm thẳng vào yết hầu Khấu Trọng. Hắn cố gắng lợi dụng độ dài một trượng ba của Xà Hình thương, không cần để ý đến Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng, trước một bước giết chết đối phương.

Mộc Linh ở phía sau Thâm Mạt Hoàn hét lên một tiếng, chúng thủ hạ tức thì reo hò theo, trợ uy cho thủ lĩnh.

Tiếng người reo hò như sấm vang động cả mặt đất.

---oOo---

Thạch Chi Hiên ăn mặc theo lối nho sĩ, nhàn nhã tự đắc nhẹ nhàng khinh thân bay lên bờ, tay trái cầm một bình rượu, chầm chậm bước vào đình.

Thân hình kiều diễm của Sư Phi Huyên khẽ run, ghé sát bên Từ Tử Lăng nói:

- Đây chính là Thạch Chi Hiên trước khi gặp Tâm sư bá, có thể đang trong lúc cười nói mà hạ thủ giết người. Nói càng dễ nghe thì lúc ra tay càng hiểm độc vô tình, trước và sau khi giết người đều giữ được nét mặt tươi cười.

Từ Tử Lăng nghe đến trợn mắt há miệng, nhìn cũng đến trợn mắt há miệng luôn.

Thạch Chi Hiên trước mắt hoàn toàn không giống với Thạch Chi Hiên

đau khổ đến độ tính cách phân liệt mà Từ Tử Lăng đã từng gặp. Ở Trường An, gã gặp Thạch Chi Hiên hoặc là một tên yêu ma không có nhân tính chỉ biết giết người, hoặc là một quân tử tình thâm luôn đau khổ tự trách, nhưng tuyệt không hề có bộ dạng ung dung tiêu sái như hiện giờ.

Chỉ thấy lão trên mặt nở một nụ cười, đi đến chiếc bàn trong đình ngồi xuống đối diện với Chúc Ngọc Nghiên, tự nhiên để bình rượu xuống bàn, nhẹ nhàng nói:

- Vì ta phải tìm loại mỹ tửu này để cùng với Ngọc Nghiên ngắm trăng thưởng rượu, khiến cho nàng phải đợi lâu. Thạch Chi Hiên thật đã đắc tội rồi.

Chúc Ngọc Nghiên trầm mặc một lúc. Bà ta lại đang ngồi quay lưng về phía hai người nên họ không thấy được nét mặt, chỉ đoán là Chúc Ngọc Nghiên đại khái cũng như bọn họ cảm thấy nghi ngờ trước vở kịch này của Thạch Chi Hiên.

Thạch Chi Hiên ngạc nhiên hỏi:

- Ngọc Nghiên không phải rất thích nói chuyện với ta sao? Dù là đêm hôm khuya khoắt, chúng ta đều có chuyện nói mãi không hết. Nhớ lại những ngày tháng êm đềm vui vẻ năm xưa...

Chúc Ngọc Nghiên lạnh lùng ngắt lời:

- Câm miệng!

Thạch Chi Hiên không lấy làm giận mà nói:

- Đúng! Đúng! Chuyện xưa hãy để cho nó qua đi, mọi chuyện nhất thiết đều làm lại từ đầu. Thánh Xá Lợi đương nhiên là quà gặp mặt,

xin Ngọc Nghiên nhận lấy.

Thánh Xá Lợi mà người trong Ma Môn nằm mơ cũng muốn có được lăn từ trong ống tay áo rộng của lão xuống, đến đúng chính giữa bàn thì dừng lại.

Tinh thạch vẫn trong suốt chiếu ra hoàng quang nhưng Từ Tử Lăng không cảm ứng được Tà khí dị lực ẩn trong đó nữa.

Trái tim gã đột nhiên như trầm xuống vực sâu vạn trượng, lại càng cảm thấy xấu hổ với vị tiên tử bên cạnh.

Thạch Chi Hiên đã thành công, Tà khí dị lực trong Thánh Xá Lợi đã hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của lão, trị khỏi liệt chứng và biến lão trở thành kẻ tà ma cười nói giết người như lúc trước khi gặp Bích Tú Tâm.

Lão công bố thoái xuất giang hồ một năm, khả năng rất lớn là chỉ để mê hoặc địch nhân.

Không! Gã tự thầm nhủ Từ Tử Lăng ta dù có chết cũng phải giúp Chúc Ngọc Nghiên trừ khử Thạch Chi Hiên.

Chúc Ngọc Nghiên thân hình khẽ run, song ngữ khí vẫn vô cùng bình tĩnh tựa như đã biết việc này từ sớm, nhẹ nhàng cất tiếng:

- Chi Hiên à! Huynh không phải vì tìm bình mỹ tửu đó mà vì hấp thụ cho hết Thánh khí trong Xá Lợi nên đến trễ. Ôi! Đến tận hôm nay huynh vẫn thốt lời dối trá với ta sao?

Thân hình Từ Tử Lăng khẽ run, chợt tỉnh ngộ ra. Khi nãy trong lúc đang chiến đấu với Phục Nan Đà, đến lúc khẩn trương quan đầu, gã chợt cảm ứng được Tà khí của Xá Lợi, nhất định có liên quan đến

chuyện này. Sau đó do Thạch Chi Hiên đã dung hợp hết Tà khí của Xá Lợi nên mới không cảm ứng được nữa.

Nơi mà Thạch Chi Hiên hoàn thành việc hấp thu Tà khí có khả năng rất lớn chính là ở một nơi phụ cận của vùng hồ này.

Sư Phi Huyên ghé sát Từ Tử Lăng nói:

- Chúc hậu muốn ra tay rồi!

Thạch Chi Hiên cười khổ:

- Dối trá! Ai! Có vài chuyện không dối trá thì biết làm sao được? Chính vì lời nói dối là những lời mỹ lệ và dễ nghe nhất, thế nên ai cũng thích nghe. Người ta nói "Nhất dạ phu thê bách dạ ân", những ngày triền miên ân ái của chúng ta há chỉ là một đêm đó! Niệm tình nghĩa ngày xưa, sao hai ta không bỏ đi thành kiến, cùng bắt tay hợp tác, trùng chấn thanh uy của Thánh môn, ban ân khắp đại địa. Tùy triều của họ Dương đã sụp đổ, thiên hạ không ngừng loạn lạc, thực là cơ hội mà người trong Thánh Môn chúng ta chờ đợi suốt cả ngàn năm mới có.

Chúc Ngọc Nghiên kiều diễm cười nói:

- Những lời dối trá mỹ lệ của ngươi ta đã nghe chán rồi!

Thạch Chi Hiên nhìn về chỗ có rừng lá rậm rạp hai người đang ẩn thân thờ ơ liếc một cái, khiến cho Từ Tử Lăng và Sư Phi Huyên vốn nghĩ đã nấp rất kín đáo phải toát mồ hôi lạnh. Bọn họ biết rõ không qua mắt được lão nhưng cũng không có cách nào khác.

Chúc Ngọc Nghiên đương nhiên hiểu rõ tâm ý của Thạch Chi Hiên, bèn nhẹ nhàng nói:

- Hết cách rồi! Tà Vương ngươi muốn giết Ngọc Nghiên thì cách gì cũng phải có một chút mạo hiểm.

Một chỉ điểm ra hướng vào tinh cầu Xá Lợi ở giữa bàn.

Đại chiến như tên đã rời cung, không thể không bay đi.

Mời quý vị thưởng thức đoạn thơ trên được chế tác bởi Thi Ca các chủ- hiếu sòn (hsol).

Kiếp người giữa trời đất

Tựa lữ khách phương xa

Rượu nhạt gợi nỗi vui

Chén nồng say chưa thỏa

Giang hồ trên lưng ngựa

Ta lãng du cuộc đời

(

Chương 536: Bát đao chi ước

Khấu Trọng bỗng nhiên hoán khí, thân hình đang từ thế xông thẳng đến đột ngột lách chéo sang, tránh được trường thương đang đâm đến cổ họng, Tỉnh Trung Nguyệt vung lên chém đúng vào mũi thương, một ly không lệch. Điểm kỳ diệu nhất chính là gã nhằm đúng được sát na khí thế trong thương kình của đối phương từ thịnh chuyển sang suy khi biến chiêu do đâm trượt. Vì vậy, đao này của Khấu Trọng tuy chỉ có sáu, bảy thành công lực nhưng hiệu quả so với lúc công lực đầy đủ thì không có gì khác biệt.

Đây chính là chiêu “Kích kỳ” trong Tĩnh Trung Bát Pháp, dĩ kỳ chế thắng.

"Keng!“

Toàn thân Thâm Mạt Hoàn kịch chấn. Đao phong tuy chỉ chém trúng mũi thương nhưng kinh mạch, yếu huyệt toàn thân hắn mới là nơi chịu lực, tựa như bị một đại thiết chùy xoáy trôn ốc bay đến đập vào ngực vậy, khó chịu đến suýt chút nữa là thổ huyết. Song Thâm Mạt Hoàn đâu chỉ có hư danh, hắn vội vàng lùi lại, Xà Hình không ngừng rung động, tạo thành một màn thương ảnh, khiến Khấu Trọng không thể thừa cơ truy kích.

Bên ủng hộ Khấu Trọng tiếng hoan hô lập tức nổi lên, đám người phía bên kia ngược lại ngẩn ra như tượng gỗ.

Ai ngờ được Khấu Trọng bị thương mà đao pháp vẫn tinh diệu lăng lệ như vậy.

Thực ra gã cũng bị lực phản chấn của Thâm Mạt Hoàn làm cho huyết khí nhộn nhạo, không dễ chịu chút nào.

Đao này của Khấu Trọng đã phạm phải một đại kỵ trong tâm pháp mà Thiên Đao Tống Khuyết đã truyền cho, đó là không lưu lại dư lực. Nhưng gã không thể làm khác, đơn giản bởi gã căn bản không còn dư lực để lưu.

Đao vừa rồi, gã đã hiểu thấu pháp chỉ "thân ý" mà Tống Khuyết đã nói đến. Thuần bằng trạng thái siêu nhiên sau khi tâm thần hợp nhất, mặc cho thân thể tự nảy sinh ra những phản ứng tinh vi nhất.

Khấu Trọng lòng vẫn tĩnh lặng như bóng trăng soi trong giếng nước, không kinh không sợ, gạt hết thành bại được mất ra khỏi đầu.

"Xoẹt! xoẹt! Xoẹt!", gã tiến lên liên tục ba bước. Trong mắt người của cả hai bên, ba bước này nhìn như không thể đuổi kịp Thâm Mạt Hoàn đang lùi nhanh, nhưng thực tế lại có thể kịp thời huy đao vào chỗ trống phía trái trong thương ảnh của Thâm Mạt Hoàn, vô thanh vô tức chém vào bên sườn trái hắn.

Bọn cao thủ như Cổ Nạp Thai huynh đệ, Bạt Phong Hàn, Khả Đạt Chí đều nhìn ra ba bước này đúng là hàm chứa nhiều đạo lý, không những cự ly không đồng nhất mà còn nhanh chậm khác nhau, lợi hại nhất là có tác dụng huyền ảo như "xúc địa thành thốn" (thu hẹp không gian), khiến Thâm Mạt Hoàn không thể kịp thời phản kích.

Thâm Mạt Hoàn hét lớn một tiếng, uốn mình một cái, Xà Hình thương trở nên huyền ảo, biến thành dị mang đầy trời chụp xuống Khấu Trọng. Nhưng ai cũng biết rằng hắn nhìn không ra đao thế của Khấu Trọng, lại khinh thường gã nội thương chưa khỏi, trong lúc không có cách nào chỉ còn cách xuất chiêu để bức Khấu Trọng phải ngạnh tiếp.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Lão Thâm à! Chiêu này kêu bằng “Dụng mưu”, ngươi trúng kế rồi!

Trong lúc nói chuyện, gã xoay mình một cái, đao thế vẫn không đổi nhưng đã biến thành chém vào sau gáy Thâm Mạt Hoàn, quả là tinh diệu tựa di hình hoán ảnh. Tỉnh Trung Nguyệt từ vô thanh vô tức bỗng phát ra tiếng rít xé gió chém tới, hoàng mang đại thịnh. Đến lúc này toàn trường mới biết được đao thế vừa rồi Khấu Trọng phát ra chỉ là hư chiêu, tiềm lực thực sự tập trung vào một đao xoay người chém tới này.

Bọn Bạt Phong Hàn ai cũng phải khen thầm. Nên biết nếu một đao trước đó tập trung đủ công lực thì đao sau không thể lăng lệ kinh người thế này, nếu vội vàng biến chiêu chỉ là tạo thêm cơ hội kẻ địch đột kích. Nói đến cùng cũng là bộ pháp của Khấu Trọng đã phát sinh tác dụng, khiến cho hư chiêu trông giống như như một đao tất sát uy hiếp mạnh mẽ, do đó Thâm Mạt Hoàn không thể không toàn lực ứng phó. Cũng chính vì từ hư biến thành thực, mới khiến đối phương nhìn không ra.

"Keng!"

Thâm Mạt Hoàn thi triển hết bản lãnh mới miễn cưỡng dùng đuôi thương quét trúng được đao phong, đỡ được một đao này của Khấu Trọng. Nhưng bản thân phải trả cái giá không nhỏ, bị Loa Hoàn kình xâm nhập thân thể. Thâm Mạt Hoàn hét thảm một tiếng, loạng choạng ngã về phía trước. Khấu Trọng cười ha hả, đã nhanh chóng di chuyển ra phía sau của hắn.

Hai người đã hoán đổi vị trí, trừ phi giết được đối phương, nếu không thì đừng hòng trở về bản trận của mình.

Phía bên kia, Mộc Linh phóng từ trong trận ra, giọng ả the thé liên tục lớn tiếng từ xa chỉ điểm cho trượng phu, gương mặt vốn diễm lệ nay

nổi cả gân xanh trông thật dữ dằn đáng sợ. Khấu Trọng tự nhiên là không hiểu tiếng Thất Vi của ả.

Thâm Mạt Hoàn xoay người một cái, triển khai thương thế cố gắng phản công.

Khấu Trọng hô lớn:

- "Dịch Kỳ" tới đây!

Dứt lời bèn cứ như vậy một đao chém vào khoảng không, phát ra kình khí ào ào, cuốn cả một đám bụi bốc lên hình thành một trường khí kình tựa như Thiên Ma đại pháp.

Thâm Mạt Hoàn phát sinh cảm giác như bị cuốn về phía thanh đao vô cùng đáng sợ. Trước thực tế đao pháp của Khấu Trọng chiêu sau không những kỳ diệu hơn mà còn khó dự liệu hơn chiêu trước, Thâm Mạt Hoàn vốn tràn đầy tự tin, giờ đã cực kỳ hoang mang kinh sợ.

Hắn điên cuồng hét lớn, Xà Hình thương đâm xéo đến, nhắm vào thân trên của Khấu Trọng đã hở ra khi gã thi triển đao thế.

Khấu Trọng cười chế giễu:

- Đã nói là "Dịch kỳ" thì làm sao hạ cờ loạn lên thế được?

Đao quét lên phía trên.

"Keng!"

Khấu Trọng không hề lay động, Thâm Mạt Hoàn lảo đảo thối lui.

Cái này không phải là do Khấu Trọng sau khi bị thương công lực vẫn mạnh hơn Thâm Mạt Hoàn, mà là gã đã dùng kỳ pháp tá lực đả lực, Thâm Mạt Hoàn làm sao mà không bị thiệt. Hay nhất chính là Khấu Trọng vẫn còn bảo lưu được một phần kình lực đã mượn, chuẩn bị dùng trong những sát chiêu tiếp theo.

Đến lúc này Khấu Trọng tổng cộng đã xuất ra bốn chiêu, so với giao ước thì còn bốn đao nữa.

Khấu Trọng không hề chớp mắt chằm chằm nhìn địch thủ đang thối lui, đến khi đối phương rốt cuộc đứng vững lại, gã dùng Hán ngữ lớn tiếng nói:

- Không chắc trúng thì không đánh ra, không toàn thắng thì không xuất binh, bởi vì đánh trăm trận ngàn trận cũng chỉ là nhất chiến định thắng bại mà thôi.

Dứt lời một đao chém thẳng ra, mới đầu trông phức tạp nhưng lại có vẻ đơn giản.

Trong lúc mọi người ở đó đều đang trợn mắt há miệng, Khấu Trọng người theo đao mà tiến, như một đám mây vượt qua cự ly phân cách hai bên, chém thẳng vào đầu và mặt đối phương.

Thâm Mạt Hoàn vẫn mù mờ không biết kình khí đã bị Khấu Trọng mượn lấy một phần, chỉ thấy sau khi giao thủ mỗi chiêu thì bản thân hắn thêm khí hư lực yếu. Điểm trí mạng chính là ở chỗ từ lúc khởi đầu giao chiến, quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay đối phương, muốn hắn tiến thì hắn phải tiến, muốn hắn lùi thì hắn phải lùi.

Một đao này của Khấu Trọng nhìn có vẻ giản đơn nhưng đao thế đã bao trùm cả người Thâm Mạt Hoàn, khiến hắn muốn tránh cũng không tránh được, chỉ còn nước liều mạng chống đỡ. Trước đó hắn bức Khấu Trọng ngạnh tiếp mà không được, hiện tại lại trong tình trạng không cam tâm tình nguyện thì lại bị người ta xỏ mũi, ép phải ngạnh chiến.

Đao thương giao kích.

Thân mình Thâm Mạt Hoàn kịch chấn, lại lùi thêm ba bước.

Khấu Trọng thầm kêu đáng tiếc. Nếu với công lực bình thường của gã, ít nhất cũng sẽ khiến Thâm Mạt Hoàn thổ huyết, nhưng lúc này chỉ có thể chấn lùi đối phương.

Khấu Trọng lại làm một tư thế như muốn chém vào mé trái của Thâm Mạt Hoàn như khi nãy. Động tác này của gã đầy sức thuyết phục, khiến cho mọi người kể cả Bạt Phong Hàn trong sát na đó đều nghĩ là gã bổn cũ soạn lại, đánh vào chỗ mà thương thế của Thâm Mạt Hoàn yếu nhất.

Thâm Mạt Hoàn cũng nhìn nhầm như vậy, song hắn khác với những người đứng xem, vì đây là vấn đề liên quan đến tính mạng nên hắn phải tranh thủ thời gian phản ứng nhanh hơn một bước. Thâm Mạt Hoàn lập tức nghiêng người vung thương lên, hy vọng có thể ra sức đánh phủ đầu Khấu Trọng.

Khấu Trọng thầm nghĩ có thể thành công hay không toàn nhờ vào chiêu này, bèn cười lớn:

- Trúng kế rồi! Sau chiêu “Chiến định” của tiểu đệ chính là chiêu “Binh trá”.

Động tác từ chém vào một bên biến thành hướng về phía trước, kình khí bao phủ cả đao phong, sả xuống cổ Thâm Mạt Hoàn.

Toàn trường yên ắng không một tiếng động.

Thâm Mạt Hoàn trong lúc vừa gấp gáp vừa tức giận vội vàng biến chiêu, không còn phong phạm cao thủ trầm ổn như núi lúc trước khi giao chiến nữa.

Khấu Trọng bỗng nhiên xông lên phía trước, như muốn đưa mình vào đầu thương của Thâm Mạt Hoàn tự tìm cái chết, song không hiểu sao thân hình của gã lại như không hề bị ngăn trở gì xuyên qua màn thương ảnh. Trong lúc vẫn chưa nghe tiếng đao thương giao kích, gã đã tiến ra phía sau Thâm Mạt Hoàn.

Toàn trường yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng nghe thấy.

"Keng!"

Khấu Trọng đút đao vào bao, đột nhiên hai gối nhũn ra ngã ngồi xuống đất, hụt hơi nói:

- Lão Bạt thắng rồi! Chỉ có sáu đao thôi!

"Bình!"

Thâm Mạt Hoàn tựa như cột đổ, người thẳng như khúc gỗ ngã xuống mặt đất, bụi cát bốc lên, máu bắt đầu loang ra.

Bên Khấu Trọng chợt nổi lên tiếng hoan hô như sấm, rền vang khắp trời. Hơn năm trăm kỵ sĩ đồng loạt xông lên tiến về phía địch trận chém giết.

Mộc Linh hét thảm một tiếng, muốn xông lên liều mạng nhưng bị thủ hạ giữ chặt lại, sau đó cả bọn bỏ chạy tứ tán.

Thảo nguyên bị các chiến sĩ đang truy đuổi và đào tẩu bao phủ lấy như châu chấu.

---oOo---

Đúng vào lúc đầu ngón tay của Chúc Ngọc Nghiên chạm trúng Tà Đế Xá Lợi vốn đã mất đi dị lực, tả thủ của Thạch Chi Hiên vốn phát ra sau cũng phất trúng tinh cầu.

“Bụp!” một tiếng, Xá Lợi trứ danh của Ma Môn đã vỡ nát. Thân hình Chúc Ngọc Nghiên khẽ run, đột nhiên phiêu hốt bay lên như một bóng ma, động tác như chậm nhưng thực ra rất nhanh, thoắt cái chân đã đứng trên mặt bàn, song cước liên hoàn hướng vào mặt Thạch Chi Hiên đá tới, chiêu số vừa nhanh vừa độc khiến người ta muốn phòng cũng không kịp.

Trái tim Từ Tử Lăng chợt chùng xuống, toàn thân trở nên lạnh ngắt. Gã từng giao thủ với Thạch Chi Hiên vài lần, đối với công lực của lão hiểu rõ hơn ai hết. Thạch Chi Hiên tại Trường An do bị tinh thần phân liệt quấy nhiễu, dù sao vẫn có sơ hở, hơn nữa khi động thủ lại như dây cung căng lên hết cỡ, chung quy cũng thiếu đi phong phạm của bậc cao thủ thuộc đẳng cấp như Tất Huyền. Song Thạch Chi Hiên trước mắt gã lại như đã thoát thai hoán cốt, biến thành một người khác, lúc lâm địch vô cùng ung dung, thần thái nhàn nhã, động tác tiêu sái hoàn mỹ. Lão đối mặt với thế tấn công nhanh như lôi điện của Chúc Ngọc Nghiên vẫn giữ được tư thế an nhàn như đang dạo chơi.

Chúc Ngọc Nghiên ngay từ đầu đã rơi vào thế hạ phong. Ý đồ của bà

ta vốn là muốn tiên phát chế nhân, đánh tan tinh thạch thành mảnh vụn rồi dùng để tập kích Thạch Chi Hiên. Lý tưởng nhất đương nhiên là làm tổn thương hai mắt của lão, ít nhất cũng bức được lão phải rời bàn để né tránh, như vậy sẽ có thể thừa thắng truy kích, đánh cho lão trở tay không kịp. Nào hay Thạch Chi Hiên lại dễ dàng hóa giải, những mảnh vụn trên mặt bàn không hề có một mảnh nào rơi xuống. Rõ ràng là Thiên Ma chỉ kình của Chúc Ngọc Nghiên đã bị lão hoàn toàn phong tỏa và hóa giải hết. Chỉ một chiêu này đã biết Thạch Chi Hiên sau khi hấp thụ dị lực của Tà Đế Xá Lợi đã trở nên lợi hại đến mức nào.

Thạch Chi Hiên vẫn ngồi trên ghế, song chưởng múa lên, khóe miệng lộ nét cười, thấy chiêu chiết chiêu, nhất loạt đỡ hết các cước chiêu biến hóa vô cùng của Chúc Ngọc Nghiên.

Đoạn lão cười dài nói:

- Ngọc Nghiên sao lại phải khổ như vậy! Địch nhân chân chính của nàng không phải là Thạch Chi Hiên ta đang ngồi đây mà là người trên thế gian như hổ như sói ngoài kia. Nếu hai bên có thể bỏ đi thành kiến, thiên hạ chẳng phải đã là vật trong túi của nàng rồi sao.

Chúc Ngọc Nghiên phóng người bay lên cao đến ba trượng, lộn ngược biến thành đầu dưới chân trên, song chưởng nhắm vào đầu Thạch Chi Hiên nghiêm mặt quát:

- Ta từng tin lầm ngươi một lần, liên lụy sư tôn phải ôm hận mà chết, tuyệt sẽ không sai rồi lại sai. Hôm nay nếu ngươi không chết thì là ta vong.

Thạch Chi Hiên lộ ra vẻ không nhịn được muốn bật cười, rời bàn phóng lên cao, song quyền nghênh tiếp song chưởng của Chúc Ngọc Nghiên.

Cho dù là kẻ đang nấp ở xa như Từ Tử Lăng và Sư Phi Huyên cũng cảm nhận được sự cải biến trong khí lưu, biết rằng Chúc Ngọc Nghiên đang toàn lực thi triển Thiên Ma đại pháp, muốn dùng chiêu thức cuối cùng “Ngọc Thạch câu phần” để đồng quy ư tận với Thạch Chi Hiên.

Ngay đến kẻ vốn xem các cao thủ đương thế đều không ra gì là Thạch Chi Hiên cũng phải dốc toàn lực ứng phó.

Chưởng kình tưởng như đơn giản đó của Chúc Ngọc Nghiên thực ra đã tích tụ công lực cả đời, trông đơn giản nhưng hàm ẩn rất nhiều biến hóa, lăng lệ vô cùng. Từ Tử Lăng có thể tưởng tượng nếu đổi lại là mình phải tiếp chưởng đó, sẽ cảm thấy không gian như trũng xuống, bị Thiên Ma kình bao bọc trói chặt, có sức mà không dùng được. Thế nhưng Thạch Chi Hiên lại dường như không bị ảnh hưởng gì, vẫn xuất ra chiêu thức phản kích lăng lệ vô cùng đón đỡ chưởng thế của Chúc Ngọc Nghiên.

Giọng nói ngọt ngào của Sư Phi Huyên vang lên bên tai gã:

- Chưa đến lúc tối hậu quan đầu, huynh nhất thiết đừng xuất thủ.

"Bình!"

Quyền chưởng giao kích.

Chúc Ngọc Nghiên tiếp quyền bay lên, sau đó lại lật mình một cái bay chéo qua, hạ xuống đỉnh tòa đình tạ.

Thạch Chi Hiên cười nói:

- Ngọc Nghiên trúng kế rồi!

Sự việc nằm ngoài dự liệu của Từ Tử Lăng. Sau khi tiếp chưởng kình của Chúc Ngọc Nghiên, Thạch Chi Hiên không những không bị đẩy xuống mà còn có dư lực, trên không trung lộn một vòng, “xoẹt” một tiếng bay chếch lên trên, lướt qua bên trên Chúc Ngọc Nghiên lúc này đang đứng trên đỉnh đình, tựa như đang đứng lơ lửng trên không, tinh thần phấn chấn.

Sư Phi Huyên nhanh như thiểm điện phóng ra, trước hết đáp xuống ngọn một cây đại thụ khác cách đó bốn trượng rồi mượn lực bay tới, nhân kiếm hợp nhất hóa thành một luồng sáng dài. Sắc Không kiếm đâm tới Thạch Chi Hiên lúc này đang ở trên không lao xuống công kích Chúc Ngọc Nghiên, thời gian, góc độ, tốc độ đều tinh diệu tuyệt luân.

Từ trong hai ống tay áo của Chúc Ngọc Nghiên phân biệt bắn ra hai dải Thiên Ma đới. Dải bên trái nhắm thẳng đến song cước của Thạch Chi Hiên, dải bên phải uốn lượn như làn sóng, cong cong nhắm vào một bên đầu lão.

Nhất thời tiếng xé gió vang lên, Từ Tử Lăng đứng ở phía xa cũng cảm thấy tiếng rít chói tai tựa như tiếng quỷ khóc.

Gã nghĩ thầm nếu đặt mình vào hoàn cảnh của Thạch Chi Hiên, cho dù không bị thương mà bị hai đại cao thủ một già một trẻ, một tà một chánh này giáp công thì chỉ có nước bỏ chạy để giữ mạng, ngoài ra không còn biện pháp nào khác.

Sư Phi Huyên tuy không hiểu rõ về Bất Tử Ấn Pháp như Chúc Ngọc Nghiên song Thạch Chi Hiên chính là đại địch hàng đầu của Từ Hàng Tịnh Trai, nên nàng đã từng tốn nhiều công sức để nghiên cứu. Sư Phi Huyên cũng từng xem qua Bất Tử Ấn quyển và đã suy nghĩ nhiều cách công thủ. Thế nên Thạch Chi Hiên muốn đồng thời vừa

ngăn chặn thế công của Chúc Ngọc Nghiên, vừa ứng phó Sắc Không kiếm của nàng quả là không dễ dàng.

Thạch Chi Hiên trong thế sinh tử quan đầu lại ung dung cười nói:

- Hiền điệt nữ nhịn không được đã xuất thủ rồi, Thanh Huệ dạo này thế nào?

Sắc Không kiếm tuy còn cách hơn nửa trượng nhưng kiếm khí kinh người và tập trung cao độ của Sư Phi Huyên đã bao trùm cả người Thạch Chi Hiên. Dẫu vậy, lão vẫn tỏ ra ung dung, tựa như không thèm để ý đến, nhẹ nhàng hạ xuống, đồng thời mũi chân điểm trúng vào dải Thiên Ma đới của Chúc Ngọc Nghiên.

Từ Tử Lăng lòng thầm kêu hỏng. Gã từ Loan Loan biết được Thiên Ma đới có thể cùng với Thiên Ma kình lực phối hợp như thiên y vô phùng (áo trời không thấy đường may). Phiêu đới chế địch trói địch, khiến đối phương không thể thoát khỏi, tựa như một cái mạng nhện, con mồi đã bị mắc vào thì chỉ có thể nằm chờ bị ăn thịt mà thôi. Phiêu đới của Chúc Ngọc Nghiên bề ngoài như muốn đánh vào song cước Thạch Chi Hiên nhưng thực ra dùng để buộc chặt hai chân lão, khiến cho Bất Tử Ấn Pháp của lão không phát huy được tác dụng. Sát chiêu tối hậu nằm ở dải đới đang phất đến ở phía trên.

Vậy nhưng hiện tại dải đới trói chân đã bị Thạch Chi Hiên điểm trúng, uy hiếp đối với lão tự nhiên giảm đi rất nhiều. Bất quá Từ Tử Lăng vẫn không nghĩ ra trong tình huống đó Thạch Chi Hiên làm sao đối phó với một kiếm từ trên không phóng ngang đến của Sư Phi Huyên.

Đáp án lập tức hiện ra trước mắt.

Thạch Chi Hiên đột nhiên nhờ vào lực sinh ra khi điểm trúng Thiên Ma đới, tựa như một con quay vừa xoay vừa bay lên không, tình

huống vô cùng quái dị.

“Phụp” một tiếng, Sắc Không kiếm rõ ràng đã đâm trúng Thạch Chi Hiên lúc này đang như một cơn lốc xoáy bay lên, song không thể phá được kình khí hộ thể của lão, mũi kiếm lệch ra phía ngoài. Sư Phi Huyên chỉ có thể tiếp tục phóng qua, hướng về phía Kính Bạc hồ.

Dải Thiên Ma đới công đến đầu Thạch Chi Hiên cũng không làm gì được, bị lão chấn bay ra.

Công thế vô cùng lăng lệ của hai đại cao thủ đã hoàn toàn bị phá giải.

Thạch Chi Hiên phát ra một tràng cười dài:

- Ngọc Nghiên lại đi hợp tác với đồ đệ của Phạm Thanh Huệ để đối phó với Thạch mỗ, đó chính là khi sư diệt tổ.

Trong lúc nói chuyện, lão đã lướt mình về phía phải, hạ xuống khoảng trống bên cạnh đình.

Sư Phi Huyên hạ xuống cạnh bờ hồ, Chúc Ngọc Nghiên như bóng với hình từ phía trên đỉnh đình phóng xuống chỗ Thạch Chi Hiên. Thiên Ma đới phát ra vô số đới ảnh, cuộn xéo về phía kẻ đã khiến bà ta vừa yêu vừa hận này.

Bụi mù bốc lên, cây cỏ gãy nát.

Đới thế hoàn toàn bao trùm lấy Thạch Chi Hiên. Thanh âm khí kình giao kích không ngừng đập vào tai. Hai nhân vật hàng đầu của Ma Môn rốt cuộc đã triển khai trận chiến sinh tử.

Trong đới ảnh đầy trời, Thạch Chi Hiên tựa như quỷ mị hóa thành một đám mây nhẹ, di chuyển lúc trái lúc phải nhanh như cắt. Phạm vi

hoạt động bị hạn chế nghiêm trọng do Chúc Ngọc Nghiên cuồng công, nhưng lão thủy chung vẫn thủ ổn trong phạm vi nửa trượng, dùng chỉ chưởng quyền cước ứng phó Thiên Ma đới từ bốn phương tám hướng công đến.

Chúc Ngọc Nghiên hiển thị công phu của cao thủ đứng đầu trong Ma Môn, chân khí tựa như vô cùng vô tận, phát ra công thế kinh người, chiêu chiêu đoạt mệnh, thoắt trái thoắt phải, thượng công hạ tập, biến hóa kỳ dị, không phải chính mắt nhìn thấy thật không thể tin được.

Sư Phi Huyên di chuyển đến gần vòng chiến song không hề tham gia, căn bản cũng không có chỗ mà xen vào. Nàng chỉ có thể phòng thủ nghiêm ngặt, đề phòng Thạch Chi Hiên thoát khỏi vòng chiến.

Cho đến lúc đó Từ Tử Lăng mới hiểu Chúc Ngọc Nghiên vì sao lại nói chỉ có bà ta mới có thể cùng chết với Thạch Chi Hiên.

Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên chính là một kiệt tác võ học, dung hợp Phật môn và Ma đạo, đã đại thành đến mức cực điểm, khoáng cổ tuyệt kim. Đợt tấn công vừa rồi không hề tạo được uy hiếp gì với lão.

Cho dù đối diện với các bậc võ học đại sư như Ninh Đạo Kỳ, Tứ Đại Thánh Tăng, lão đánh không thắng thì cũng có thể an toàn rút lui.

Chỉ có Thiên Ma đại pháp do Phiêu đới phối hợp với kình lực của Chúc Ngọc Nghiên mới có thể trói giữ Thạch Chi Hiên cho đến chiêu cuối cùng là Ngọc Thạch câu phần. Chiêu này chỉ nghe tên đã biết, chính là chiêu thức của Chúc Ngọc Nghiên mà Thạch Chi Hiên sợ nhất. Người sử dụng tất phải hy sinh chính mình, chỉ cầu cùng địch nhân đồng quy ư tận, không cần nói cũng biết ngay cả Thạch Chi Hiên cũng không thể dự đoán được uy lực.

Cách duy nhất để Thạch Chi Hiên giết Chúc Ngọc Nghiên là vào thời điểm trước khi bà ta thi triển chiêu này, nhưng lão vẫn phải mạo hiểm đối diện với chiêu Ngọc Thạch câu phần này bất kỳ lúc nào.

Chiếu theo mục đích trước mắt, khi Thiên Ma phiêu đới của Chúc Ngọc Nghiên toàn diện khai triển, cường mạnh như Thạch Chi Hiên cũng chỉ có cách phòng thủ nghiêm ngặt, khó mà xoay chuyển cục diện này.

Giả như Thạch Chi Hiên chống đỡ được chiêu Ngọc Thạch câu phần của Chúc Ngọc Nghiên mà không chết, thì không còn nghi ngờ gì nữa, lão đương nhiên sẽ trở thành Ma Môn Đệ nhất nhân ở Trung Thổ, hơn nữa là một kẻ tà ma ngoại đạo không ai có khả năng chế ngự.

Trong khi Từ Tử Lăng nhìn đến mức kinh tâm động phách thì Thạch Chi Hiên cười ha hả nói:

- Bản lĩnh của Ngọc Nghiên chỉ đến mức này thôi sao!

Đột nhiên song chưởng trái phải phân biệt phất đến, kích trúng lưỡng đới.

Chúc Ngọc Nghiên thân hình run lên, đới ảnh chậm đi.

Sư Phi Huyên không phát ra âm thanh nào huy kiếm công đến. Sắc Không kiếm không ngừng rung động tựa như tròn mà vuông, thế đến lăng lệ vô bì, nhân kiếm hợp nhất tạo thành một chỉnh thể không thể phân chia, xuất chiêu hoàn toàn tự nhiên, tựa như muốn nhắm đến khoảng không phía sau Thạch Chi Hiên, nhưng lại khiến lão không thể không tập trung đối phó.

Mục quang Thạch Chi Hiên lộ ra tia nhìn ngạc nhiên, miệng hô:

- Được lắm!

Tay phải tự nhiên như không vạch thành một vòng tròn, bao lấy mũi kiếm. Tay kia nắm thành quyền công kích Chúc Ngọc Nghiên.

Từ Tử Lăng trong lòng biết Sư Phi Huyên đã tiến nhập cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh, nhìn ra được chiêu sau của Thạch Chi Hiên, nên mới có thể hậu phát chế nhân, phá đi cơ hội có thể đánh trọng thương Chúc Ngọc Nghiên để ung dung thoát thân của Thạch Chi Hiên.

Từ Tử Lăng cũng biết đã đến lúc rồi, bèn nhảy xuống mặt đất, đề tụ công lực, âm thầm tiến đến vòng chiến.

(

Chương 537: Ngọc thạch câu phần

Khấu Trọng từ bên xác Thâm Mạt Hoàn lấy lại chiếc Phi Vân cung mà tên ác quán mãn doanh này đã đoạt từ Tiễn đại sư, trong lòng cảm thấy được an ủi một chút.

Sau khi đến Tái Ngoại, nhìn bề ngoài thì bọn họ có vẻ tung hoành đắc ý, uy phong bát diện, song xét từ góc độ nhiệm vụ thì có thể nói là một chuyện cũng không thành.

Bây giờ Thâm Mạt Hoàn đã đầu lìa khỏi cổ, cũng gọi là có cái để ăn nói với Tiễn đại sư.

Bạt Phong Hàn và Khả Đạt Chí xuống ngựa bên cạnh gã, họ Bạt cười nói:

- Vong Nguyệt cung của ta giờ có thể đổi thành nguyên danh Xạ Nguyệt, còn của ngươi là Thích Nhật, đúng không? Hắc! Hảo tiểu tử! Tĩnh Trung Bát Pháp thật hay!

Khả Đạt Chí vui vẻ nói:

- Đao pháp của Thiếu Soái thật khiến ta đại khai nhãn giới, người ngứa ngáy cả lên, đáng tiếc là không được nhìn thấy hai đao cuối cùng.

Khấu Trọng đem Phi Vân cung ra kéo thử, miệng thì than:

- Tốt nhất là không nên nhìn thấy. Ài! Tương lai nếu phải đối trận với

lão ca ngươi thì phải làm sao đây?

Khả Đạt Chí cười khổ:

- Công là công, tư là tư! Có vài việc tốt nhất là đừng nghĩ tới.

Khấu Trọng thu lại chiếc cung rồi quay sang hỏi Bạt Phong Hàn:

- Ngươi mấy ngày nay rốt cuộc chui ở đâu?

Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn anh em Cổ Nạp Thai thống lĩnh thủ hạ truy sát bại quân của địch nhân đang đào tẩu tứ tán, đoạn trả lời không ăn nhập gì với câu hỏi:

- Nếu không phải thấy ngươi đã bị thương, thì ta dù phải đi ngàn dặm cũng nhất định sẽ đuổi theo Mộc Linh và thủ hạ, giết sạch không còn một mống để trừ hậu họa.

Khả Đạt Chí vỗ vỗ vào vai Khấu Trọng nói:

- Tiểu đệ lập tức đi gặp Đại Hãn, hy vọng trước hoàng hôn ngày mai có thể quay lại cùng uống rượu với ngươi.

Khấu Trọng hơi ngạc nhiên song chợt tỉnh ngộ đáp:

- Khả huynh thật đáng mặt bằng hữu, đại ân không thể cảm tạ bằng lời, mời!

Khả Đạt Chí cười ha hả nói:

- Nói với huynh đệ Cổ Nạp Thai, ta mượn con ngựa này của họ, ngày mai sẽ trả về nguyên chủ.

Đoạn phi thân lên ngựa, nhanh chóng chạy đi.

Bạt Phong Hàn nhìn theo bóng dáng hắn, một người một ngựa càng lúc càng xa, rồi hất hàm nhận xét:

- Đó quả là một bằng hữu khó gặp, cũng là một kẻ địch vô cùng đáng sợ!

Khấu Trọng gật đầu đồng tình. Khả Đạt Chí rất hiểu ý, nhận ra Bạt Phong Hàn không muốn tiết lộ hành tung mấy ngày vừa qua trước mặt hắn. Hắn cũng hiểu rõ mấy gã này muốn cướp số cung tiễn mà Mã Cát đã mua được từ Hiệt Lợi, biết rằng mình không nên vướng vào việc này, nên đã quyết định lập tức rời khỏi, sau này đối với Hiệt Lợi có thể giả như không biết gì cả, đồng thời cũng giúp bọn Khấu Trọng làm được một việc lớn.

Bạt Phong Hàn bước ra đằng sau Khấu Trọng, song chưởng ấn vào bối tâm gã, truyền chân khí vào giúp gã liệu thương. Hắn kể lại:

- Nói ngắn gọn nhé, hai ngày qua, ta phải thi triển hết các ngón nghề, bao gồm cả nghiêm hình bức cung, mới tìm ra nơi hạ lạc của cung tên. Vậy mà vẫn bị người của Bái Tử Đình đến trước một bước cướp đi mất. Ta đang muốn tìm các ngươi thì may mắn gặp được Cổ Nạp Thai huynh đệ. Cả bọn liền bày bố thiên la địa võng, nào ngờ cung tên chưa thấy đâu mà lại gặp được cái loại hồng phúc tề thiên là ngươi. Vì vậy ta càng lúc càng tin rằng trong chốn u minh đã định sẵn số kiếp rồi.

Khấu Trọng giật mình hỏi:

- Có khi nào vì chuyện này mà bỏ lỡ cơ hội cướp cung tên không?

Bạt Phong Hàn mỉm cười trả lời:

- Yên tâm, do số lượng cung tên rất lớn, nên tốc độ xa đội vận chuyển của địch nhân rất chậm, chắc là còn đang đâu đó trên đường. Xem như Mộc Linh gặp may, nếu không phải bọn ta có việc quan trọng cần làm thì anh em Cổ Nạp Thai nhất định không để mụ sống mà chạy mất đâu. Bọn họ về rồi kìa!

Cổ Nạp Thai huynh đệ thống lĩnh binh tướng chiến thắng quay về, người người sĩ khí dâng cao.

Khấu Trọng dùng tiếng Đột Quyết nói:

- Cung là của ta, đầu là của các người!

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai tán thưởng:

- Đến lúc nãy ta mới tận mắt thấy được đao pháp danh chấn thiên hạ của Thiếu Soái, quả là tinh diệu vô cùng!

Bất Cổ Nạp Thai than:

- Đến giờ ta vẫn không tin là Thâm Mạt Hoàn không đỡ nổi tám đao.

Bạt Phong Hàn trầm giọng hỏi:

- Có phải Mộc Linh đã chạy thoát rồi?

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai nhìn vào xác chết của Thâm Mạt Hoàn gật đầu:

- Chính sự quan trọng hơn, để ả chạy thì sao chứ? E là ả cũng chẳng sống được mấy ngày thoải mái nữa.

Khấu Trọng nghĩ đến Âm Hiển Hạc sinh tử còn chưa biết, liền nói:

- Đúng lắm, chính sự quan trọng hơn, bọn ta lập tức tiến hành thôi!

o0o[center]

Sắc Không kiếm hoàng mang dày đặc trong không trung, kiếm quang chớp lên, Sư Phi Huyên tung ra mười mấy kiếm liên hoàn, mỗi kiếm đều khiến Thạch Chi Hiên phải toàn thần ứng phó, mỗi chiêu đều giản dị cổ sơ, nhưng lại có cảm giác như mưa bay lất phất, nhẹ nhàng phiêu dật. Chiêu nào chiêu ấy đều khắc chế những biến hóa trên thân hình của Thạch Chi Hiên, tựa như đã nhìn thấu suốt võ công của lão. Với khả năng của Thạch Chi Hiên mà vẫn phải cật lực ứng phó vô cùng vất vả, không được tiêu sái tự nhiên như lúc trước nữa.

Điều này không có nghĩa là Sư Phi Huyên cao minh hơn Chúc Ngọc Nghiên, mà là nàng nhìn rõ thời cơ, lại được nghỉ ngơi dưỡng sức đầy đủ, nên mới có thể vừa nhảy vào vòng chiến đã lập tức tung ra kiếm chiêu sắc bén, chiếm được tiên cơ, khống chế thế chủ động.

Ngọc dung xuất trần của nàng vẫn nhàn nhã, không như những người khác lúc dùng sức thì trợn mắt trợn mũi, nghiến răng nghiến lợi. Tiên tử lúc nào cũng là tiên tử!

Áp lực về phía Chúc Ngọc Nghiên đã đại giảm, mụ liền sử ra một bộ đới pháp khác. Phiêu đới nặng tựa ngàn cân, cử khinh nhược trọng (nhấc lên nhẹ nhàng nhưng thật ra rất nặng), trong tình huống của Thạch Chi Hiên tự nhiên tạo thành uy hiếp rất lớn.

Kiếm quang đới ảnh từ hai phía do hai người đánh ra hướng đến lão cường công mãnh kích, thế nhưng Thạch Chi Hiên vẫn đứng yên bất động, đơn thuần dựa vào thủ pháp huyền ảo, chiêu chiêu đều đỡ được, không hề lộ ra vẻ thất thế. Lão tựa như đá ngầm nằm sâu

dưới biển, mặc cho sóng to gió lớn, vĩnh viễn vẫn có thể đứng vững không ngã.

Kình khí phát ra tiếng ù ù liên tục trong không trung.

Từ Tử Lăng từ phía sau Thạch Chi Hiên lặng lẽ tiến tới, đến khi chỉ còn cách ba trượng thì dừng lại, không ngừng đề tụ công lực, chuẩn bị dùng Bảo Bình Ấn Khí để tấn công Thạch Chi Hiên bằng một chiêu chí mệnh.

Tinh thần của gã tiến nhập cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, huyệt linh đài trong sáng, không có sơ sót gì.

Thiên Ma kình trường của Chúc Ngọc Nghiên không ngừng thu hẹp, bao bọc lấy Thạch Chi Hiên trong phạm vi một trượng vuông. Công thế từ bốn phương tám hướng tới đối thủ chuyển thành đánh thẳng chính diện, bởi kiếm pháp tinh vi của Sư Phi Huyên đã thành công phong tỏa hậu chiêu của Thạch Chi Hiên, nên cho dù tà nhân này có Huyễn Ma thân pháp cũng không cách gì thi triển được.

Lộ số võ công của Chúc Ngọc Nghiên và Sư Phi Huyên theo những đường lối khác hẳn nhau, lộ tuyến vận khí trong kinh mạch lại càng trái ngược, nhưng khi liên thủ lại tạo ra một uy lực cực kỳ lớn, vừa đúng để khắc chế Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên. Thêm vào đó hai người đều hiểu rõ Bất Tử Ấn Pháp nên đã thu giữ khí kình chặt chẽ, khiến lão không thể mượn lực cũng như phá lực, trừ khi lão chịu mạo hiểm tiếp một kiếm hoặc một đới của đối phương, nhưng như thế thì lại có phong hiểm rất lớn.

Có điều Thạch Chi Hiên vẫn là Thạch Chi Hiên, bị hai đại cao thủ hàng đầu phối hợp công kích vẫn có thể phòng thủ vững chắc không chút sơ hở.

Thiên Ma kình trường thu hẹp chỉ còn nửa trượng.

Từ Tử Lăng vận sẵn kình khí, từng bước từng bước tuy chậm nhưng ổn định hướng về phía Thạch Chi Hiên. Sự uy hiếp vô hình nhưng hữu chất của gã, đã khiến Thạch Chi Hiên phát sinh cảm ứng, hai tay lão sử ra các chiêu số đại khai đại hợp, tinh diệu khôn cùng ứng phó sự tấn công từ hai phía. Song cước của lão vẫn vững vàng, đạp lún xuống đất sâu đến ba thốn, tựa như đóng đinh xuống mặt cỏ bên bờ hồ Kính Bạc.

Sư Phi Huyên dựa vào Kiếm Tâm Thông Minh cùng với sự hợp lực của Chúc Ngọc Nghiên đã thành công phá được Huyễn Ma Thân Pháp của Thạch Chi Hiên.

Tuy vậy lão tựa như có tiềm lực vô biên và chân nguyên dùng mãi không cạn. Nếu Chúc Ngọc Nghiên không có tuyệt chiêu tối hậu Ngọc Thạch Câu Phần, e rằng bà ta và Sư Phi Huyên có đánh tới kiệt lực vẫn chưa giết được lão.

Lợi thế trước mắt đều nhờ vào trí tuệ vô thượng và kiếm pháp siêu phàm của Sư Phi Huyên giành được.

Với sức một mình Chúc Ngọc Nghiên, quả là không có cách gì kìm giữ Thạch Chi Hiên cho đến chiêu cuối cùng là Ngọc Thạch câu phần.

Trong thiên hạ căn bản không có ai có thể vây khốn nổi Thạch Chi Hiên, khiến cho Huyễn Ma Thân Pháp của lão mất tác dụng, Ninh Đạo Kỳ và Tứ Đại Thánh Tăng cũng không làm được.

Vậy mà Thiên Ma trường của Chúc Ngọc Nghiên và Sắc Không kiếm của Sư Phi Huyên đã phá được Huyễn Ma thân pháp cực kỳ thành công.

Chúc Ngọc Nghiên và Sư Phi Huyên di chuyển nhanh như thiểm điện, Thạch Chi Hiên thì tuy không ngừng lắc lư nhưng vẫn cố thủ vững như bàn thạch, hai động một tĩnh, tình cảnh quỷ dị phi thường.

Thiên Ma trường không ngừng thu hẹp.

Từ Tử Lăng từ từ tiếp cận, gã cẩn thận không xâm nhập vào khí trường của Chúc Ngọc Nghiên, tránh những biến cố ngoài ý muốn có thể làm giảm đi sự trói buộc của Thiên Ma trường với Thạch Chi Hiên.

Do nội thương chưa khỏi, gã chỉ có thể đánh ra một chiêu, vì vậy cần phải hành sự cẩn thận.

Bảo Bình khí dần dần được tích tụ đến trạng thái đỉnh điểm, đồng thời Từ Tử Lăng cũng cảm nhận chính xác được tình hình của Thạch Chi Hiên không sai một mảy may. Gã muốn dùng tập trung đối phó phân tán, kích phá và tước giảm hộ thể chân khí của Thạch Chi Hiên để Chúc Ngọc Nghiên có thể chớp lấy thời cơ.

Hai mắt Chúc Ngọc Nghiên xạ ra kỳ quang, đồng tử phát ra quầng sáng màu tím, Thiên Ma đới dần dần chậm lại nhưng kình phong nổi lên lại càng lúc càng cuồng bạo.

Nụ cười trên khóe miệng của Thạch Chi Hiên tắt lịm, khuôn mặt lão trở nên lạnh như băng, chiêu số trên song thủ vẫn chuẩn xác tinh kỳ, thâm trầm hiểm độc.

Sư Phi Huyên hoa dung tĩnh lặng như nước, tiến nhập cảnh giới vô nhân vô ngã Kiếm Tâm Thông Minh. Sắc Không kiếm tiến lui không vết tích, mỗi chiêu đều là một kiệt tác tinh diệu đến cực điểm. Kiếm chiêu nhìn có vẻ như tự nhiên tùy ý, song đều là những chiêu thức

cao minh khắc chế địch thủ.

Đúng vào lúc kịch chiến vong tình này, Chúc Ngọc Nghiên đột nhiên huýt lên một tiếng lảnh lót. Thiên Ma âm đã được bà ta phát ra!

Bất luận địch nhân là Thạch Chi Hiên hay chiến hữu là Sư Phi Huyên và Từ Tử Lăng, bên tai tất cả đều vang lên âm thanh chói lói kinh thiên động địa. Tựa như những lữ khách đường xa mệt mỏi trên hoang mạc, đột nhiên gió cát nổi lên, từ bốn phương tám hướng giận dữ gào thét. Mới đầu chỉ là kình lực ngắn đập vào tai, sau đó Thiên Ma âm biến thành không chỗ nào là không công kích, tựa như những hạt cát hữu hình không biết từ đâu ập đến phủ kín cả trời đất.

Từ Tử Lăng có cảm giác khi ma âm xâm nhập ngay cả thị tuyến cũng biến thành mơ hồ không rõ, trời đất tựa như đảo lộn, ma âm tựa như sóng cao gió lớn ập đến nhấn chìm cả cơ thể gã.

Càng kinh người hơn là Thiên Ma kình trường đột nhiên lấy Thạch Chi Hiên làm trung tâm không ngừng thu hẹp lại, khi đến một điểm nhất định thì lại tựa như bùng nổ ra. Nếu tình thế cứ phát triển như vậy thì không những Thạch Chi Hiên mà ngay cả gã và Sư Phi Huyên cũng bị cuốn vào trong.

Ngọc dung Chúc Ngọc Nghiên xuất hiện một tia tiếu ý thê lương như chuyện này không thể làm khác được, đột nhiên Thiên Ma âm được nâng lên cao đến cực hạn.

Song mục Sư Phi Huyên xạ ra thần sắc kiên định, cương quyết vì nghĩa không chùn bước hướng đến Thạch Chi Hiên cuồng công.

Cả người Thạch Chi Hiên xoay tròn, từ chậm chuyển nhanh, khi quay về hướng đối diện với Từ Tử Lăng lão cứ như nhìn mà không thấy, song thủ vẫn đón đỡ Sắc Không kiếm và phiêu đới của lưỡng đại cao

thủ.

Trong thời khắc quan trọng này, đúng lúc Thiên Ma trường từ một điểm trung tâm lan tỏa ra để thi triển chiêu Ngọc Thạch câu phần, Từ Tử Lăng đột nhiên tỉnh ngộ.

Chúc Ngọc Nghiên thực sự là dụng tâm hiểm độc.

Mụ sở dĩ yêu cầu Từ Tử Lăng và Khấu Trọng cũng như môn đồ của đại địch hợp tác đối phó Thạch Chi Hiên vốn không phải là có hảo tâm gì, mà là âm mưu một phát tên bắn rơi mấy con chim.

Mụ vừa có thể lợi dụng sức lực của bọn họ vây khốn Thạch Chi Hiên, để mình có thể thi triển Ngọc Thạch câu phần rồi cùng lão đồng quy ư tận, lại vừa có thể tiễn luôn cả bọn họ lên đường.

Nếu như có thể một lần giết hết Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Sư Phi Huyên, Thạch Chi Hiên và có thể là cả Bạt Phong Hàn, sau này Loan Loan lãnh đạo Âm Quý Phái đương nhiên là vô cùng có lợi. Có điều tình huống trước mắt lại là chuyện hoàn toàn khác.

Chúc Ngọc Nghiên tính tới tính lui nhưng vẫn không nghĩ ra là hiện tại đột nhiên thiếu mất Khấu Trọng, Từ Tử Lăng lại bị thương chỉ có thể đánh ra một đòn, đến lúc này vẫn ở ngoài vòng ảnh hưởng của Thiên Ma trường.

Từ Tử Lăng hiểu rằng gã phải lập tức lựa chọn giữa việc giữ mạng của mình và Sư Phi Huyên với việc giết chết Thạch Chi Hiên. Nếu không nàng và gã sẽ phải nằm xuống cùng với Chúc, Thạch hai người.

Sư Phi Huyên do luôn bị hãm thân trong Thiên Ma trường, tuy không phải là đối tượng chính bị Chúc Ngọc Nghiên công kích nhưng vẫn

như bị rơi vào mạng nhện vô pháp thoát thân.

Thạch Chi Hiên vì bị Sư Phi Huyên kìm chân nên cũng không sao thoát ra được, chỉ có thể ngạnh tiếp Ngọc Thạch câu phần của mụ.

Từ Tử Lăng hạ quyết tâm, hô lớn một tiếng, đột nhiên lướt qua Thạch Chi Hiên, hướng về phía Sư Phi Huyên lúc này đang đâm lão một kiếm.

Chỉ có gã là không chịu ảnh hưởng của Thiên Ma trường.

Chúc Ngọc Nghiên quát lớn:

- Quá muộn rồi!

Chân kình khủng khiếp từ một điểm với tốc độ kinh người khuếch tán, lan tỏa trong phạm vi hai trượng vuông.

Cỏ và đất cát bắn lên tung tóe.

Chuyện Từ Tử Lăng làm được không nhiều, chỉ có thể thu hồi Bảo Bình khí, rồi tập trung ra sau lưng tạo thành một bức màn chân khí để chống đỡ.

Tiếng gió do khí kình phát ra tăng đến cực điểm, tựa như hình thành ngàn vạn mũi tên lao tới.

Trong mơ hồ Từ Tử Lăng cảm giác được Sư Phi Huyên thu hồi Sắc không kiếm lúc này đang biến thành đâm về phía mình. Gã vội ôm chầm lấy thân hình mềm mại của nàng.

Kình khí trí mạng bao trùm hết tất cả.

“Ầm!”

Thân xác Chúc Ngọc Nghiên bị nổ tung thành mảnh vụn, máu bay đầy trời, cơ thể biến mất không còn dấu vết.

Từ Tử Lăng không có thời gian nhìn xem Thạch Chi Hiên làm cách nào đón đỡ công phu tà môn tự hủy diệt của Chúc Ngọc Nghiên, chỉ biết cùng với Sư Phi Huyên song song rời khỏi mặt đất, lăng không tháo chạy. Một luồng khí kình cực mạnh như thiết chùy đập vào lưng gã, phá tan bức màn chân khí hộ thể.

Gã và Sư Phi Huyên bị sức ép bắn văng ra ngoài tựa như hai ngọn rơm mỏng manh vô lực bị cuồng phong thổi bay đi. Cả hai xoay tròn trên mặt đất, hoàn toàn mất đi phương hướng.

Tiếp đó gã phun ra một ngụm máu, rồi hôn mê bất tỉnh.

[center]o0o

Không biết đã qua bao lâu, Từ Tử Lăng chợt tỉnh lại. Gã phát giác mình vẫn chưa chết, đang nằm trong lòng Sư Phi Huyên, toàn thân đau đớn vô lực.

Trên trời sao giăng đầy, mặt trăng như xa tít tận chân trời.

Gã chưa bao giờ thân cận với Sư Phi Huyên như thế này, chợt phát sinh ý nguyện muốn được nằm như vậy cho đến khi vũ trụ tận diệt.

Ngọc dung của Sư Phi Huyên nhìn từ góc gã đang nằm tựa như khảm vào bầu trời đêm đầy sao tráng lệ. Nét mặt nàng vô cùng bình tĩnh, đôi mắt đẹp âu yếm nhìn gã vẻ thâm tình như biển, ngữ khí lại vô cùng bình thường, êm giọng nói:

- Đã đi rồi!

Từ Tử Lăng hiểu lầm ý nàng, liền phấn chấn hỏi:

- Thu thập Thạch Chi Hiên rồi sao?

Sư Phi Huyên nhè nhẹ lắc đầu:

- Ta muốn nói đến Chúc Ngọc Nghiên. Bà ta định hại người lại thành ra hại mình, chỉ có thể làm Thạch Chi Hiên bị trọng thương. Theo ta thấy, không có thời gian nửa năm đến một năm, Thạch Chi Hiên khó mà phục nguyên lại!

Từ Tử Lăng gượng cười nói:

- Thật khiến người thất vọng!

Sư Phi Huyên mỉm cười:

- Trên thế gian mỗi ngày phát sinh vô số việc, làm sao mọi sự có thể như ý mình được chứ. Cũng may Trường Sinh Khí của huynh tương tự như Thiên Ma công, nếu không chắc chắn là đã chết rồi. Nào! Ngồi thẳng dậy để Phi Huyên giúp huynh trị nội thương.

Từ Tử Lăng được Sư Phi Huyên đỡ ngồi thẳng dậy, đôi ngọc chưởng của nàng nhẹ nhàng đặt vào bối tâm gã.

Được chân khí của nàng truyền vào thể nội, Từ Tử Lăng cảm thấy ấm áp dễ chịu, chỉ một lúc sau đã có thể vận hành khí huyết, lợi ích nói không hết.

Thanh âm Sư Phi Huyên nhẹ nhàng vang lên bên tai:

- Lúc Thạch Chi Hiên phục nguyên cũng là lúc Thanh Tuyền gặp kiếp nạn, Tử Lăng dừng bao giờ quên điều này nhé.

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, chợt hiểu rằng mọi việc của Sư Phi Huyên đã xong xuôi, sau khi trị thương cho gã sẽ cáo biệt giang hồ, trở về Tịnh Trai tu tiên đạo, thế nên mới đề tỉnh gã về trách nhiệm với Thạch Thanh Tuyền.

o0o

Ánh ban mai xuất hiện chỗ đường chân trời tiếp giáp với mặt nước của hồ Kính Bạc.

Một đêm dài rốt cuộc cũng qua đi.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nhập thành gần như ngay sau khi mở cổng.

Long Tuyền rõ ràng đã được tăng cường phòng thủ, trên đường đầy những người muốn rời thành. Quân lính giữ thành nhận được chỉ thị, vô cùng khách khí đối với hai người, còn lại đều bị tra xét nghiêm ngặt, nếu không phải người trong thành thì không được vào.

Khấu Trọng bỗng kinh hãi nói:

- Hỏng rồi! Lăng thiếu gia nhất định đã cảm ứng được Tà Đế Xá Lợi, hắn không màng thương thế đi tiếp viện rồi! Ài! Làm sao bây giờ?

Bạt Phong Hàn tỏ vẻ bình tĩnh:

- Sự tình đã xẩy ra, có vội vã cũng không giải quyết được gì. Bây giờ ta ra ngoài thành tìm hắn, ngươi nên đi gặp Bái Tử Đình, y kế hành sự.

Khấu Trọng nhớ đến ước hẹn với Thượng Tú Phương liền than:

- Ta bị Lăng thiếu gia làm cho lục thần vô chủ, Thạch Chi Hiên đâu phải hạng thường? Căn cứ vào tình trạng của Lăng thiếu gia đêm qua, chỉ sợ không chịu nổi một ngón tay của lão Thạch. Mẹ ơi! Phải làm sao đây?

Bạt Phong Hàn nói:

- Ngươi không cần nghĩ gì cả, cứ theo tình thế trước mắt mà làm thôi. Cũng phải cẩn thận một chút vì ngươi chưa hồi phục trạng thái bình thường đâu.

Khấu Trọng vận khí một vòng rồi gật đầu đáp:

- Nếu Lăng thiếu gia có bốn dài hai ngắn gì thì người đầu tiên ta giết là Phục Nan Đà. Con bà nó là con gấu, nếu không phải hắn làm cho Lăng thiếu gia thương thế thêm chồng chất thì dù gặp phải chuyện gì ít nhất gã cũng có thể giữ mạng.

Bạt Phong Hàn vỗ vai Khấu Trọng nói:

-Ngươi tốt nhất là ở đây điều tức một chút, đợi đầu óc bình tĩnh lại mới đi tìm Bái Tử Đình ngã bài, ta đi trước một bước đây.

Sau khi Bạt Phong Hàn đi, Khấu Trọng vì lo lắng chuyện sinh tử của Từ Tử Lăng, trong lòng không những không bình tĩnh lại mà càng lúc càng tâm phiền ý loạn, đành thở dài một hơi rồi rời khỏi chỗ đó.

Gã mơ hồ bước đi trên đường, bất tri bất giác đã đến cửa chính của Cung thành trên Chu Tước đại nhai.

Đường phố lúc này lại mang một dáng vẻ khác. Không còn những du khách đến xem nhiệt náo, thay vào đó là những con người đi lại vội vã, tựa như muốn đi về một nơi nào đó.

Trên làn đường dành cho ngựa xe không ngừng có các binh sĩ áp tải xe trâu xe lừa vận chuyển lương thực tiến về phía Cung thành.

Không khí trước trận đại chiến sắp xảy ra vô cùng khẩn trương.

Vừa bước tới Chu Tước đại môn, bất chợt ở phía sau gã có người gọi:

- Thiếu Soái! Thiếu Soái! Xin dừng bước!

(

Chương 538: Người đã đi xa

Từ Tử Lăng chầm chậm mở mắt. Dưới ánh nắng rực rỡ của mùa xuân, hồ Kính Bạc yên tĩnh trải rộng trước mắt gã.

Tuy không được đẹp như sông hồ ở Giang Nam, nhưng lại có vẻ mộc mạc tự nhiên của vùng thảo nguyên Đông Bắc, trong sự giản dị và khoáng đãng thể hiện nét tinh tế thuần khiết.

Một bầy thiên nga nhẹ nhàng bay là là qua mặt hồ, chân khẽ chạm nước, tràn đầy vẻ đẹp hoang dã của đại tự nhiên.

Sư Phi Huyên đi rồi!

Gã không hề cảm thấy mất mát hay đau khổ, ngược lại có một cảm giác thỏa mãn mà trước nay chưa từng có. Trong lòng gã vẫn tràn đầy tư vị ôn nhu của nàng, hương thơm kia vẫn còn thoang thoảng đâu đây.

Mối tình đầu tiên của Từ Tử Lăng gã!

Không có lời thề non hẹn biển, cũng không có chàng chàng thiếp thiếp, nhưng gã lại cảm thụ một cách rõ ràng tư vị một tình yêu dù sông cạn đá mòn mãi mãi không phai. Tựa như quang cảnh trước mắt, mặt hồ trong xanh gợn sóng, lục bình dập dìu, gió xuân phơi phới, mây trắng trôi bồng bềnh trên trời xanh, bản thân nó đã là một bức họa tuyệt diệu làm động lòng người.

Trên mặt nước đột nhiên xuất hiện một đầu người bơi về phía gã.

Từ Tử Lăng bị đưa về với hiện thực, định thần nhìn kỹ, đoạn ngạc nhiên nói:

- Hiển Hạc huynh vì sao có hứng như vậy, mới sáng sớm đã đến Kính Bạc Hồ bơi lội!

Âm Hiển Hạc mình mặc áo dạ hành ướt như chuột lột lồm cồm leo lên bờ, đến bên cạnh gã rồi cũng học theo ngồi xếp bằng xuống đất, cười khổ đáp:

- Nhìn bộ dạng ta giống như tập thể dục buổi sáng sao?

Thấy dáng vẻ mệt mỏi kiệt lực của hắn, Từ Tử Lăng áy náy nói:

- Ta vừa mới điều tức tỉnh lại, thần trí chưa được minh mẫn lắm. Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Khả Đạt Chí nói Âm huynh đi theo dõi Thâm Mạt Hoàn.

Âm Hiển Hạc đáp:

- Thật muốn nói với Từ huynh câu "Cũng may không làm nhục sứ mạng", đáng tiếc sự thực không phải vậy. Ta thiếu chút nữa là mất mạng rồi. Thiếu Soái đâu?

Từ Tử Lăng nghĩ lại những sự việc tối qua, chợt có cảm giác như được sinh ra một lần nữa, gã đáp:

- Hắn và Khả Đạt Chí đi kiếm ngươi, vậy là mất công đi không một chuyến rồi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Âm Hiển Hạc không biết hai gã bị Phục Nan Đà làm cho vết thương thêm nặng, trong lòng nghĩ rằng Khấu Trọng và Khả Đạt Chí ở chung một chỗ thì bất kỳ việc gì cũng có thể ứng phó, bèn nói:

- Ta y kế hành sự, tìm được mục tiêu theo dõi liền bám theo đến ngoại thành. Hiện tại nghĩ lại, sao lại có chuyện quá dễ dàng như thế, đó chỉ có thể là một cái bẫy của địch nhân.

Từ Tử Lăng giật mình nói:

- Không ổn!

Âm Hiển Hạc vuốt nước còn đọng lại trên mặt xuống, ngạc nhiên hỏi:

- Khấu Trọng thêm vào Khả Đạt Chí, ta nghĩ cần gì lo cho bọn họ chứ?

Từ Tử Lăng gượng cười:

- Nếu là trước đêm qua thì ta cũng nghĩ như Âm huynh, song nếu huynh biết bọn ta tối qua đã trải qua nhiều chuyện xui xẻo như thế nào thì huynh cũng sẽ thay đổi cách nghĩ. Tuy nói lúc ấy ta và Khấu Trọng bị thương nhưng Phục Nan Đà cũng lợi hại đến mức khó mà khiến người ta tin được. Một mình hắn xuất thủ đã suýt chút là lấy mạng hai người bọn ta, may mà Khả Đạt Chí kịp can thiệp. Thế nhưng ngay cả Khả Đạt Chí cũng không dám truy đuổi một Phục Nan Đà đã bị thương, chỉ như vậy đủ biết lão lợi hại thế nào.

Gương mặt vốn xưa nay không thể hiện tình cảm của Âm Hiển Hạc cũng tái đi, hắn nói:

- Phục Nan Đà rốt cuộc đã xuất thủ rồi!

Từ Tử Lăng nói giọng lo lắng:

- Đáng sợ nhất là Hứa Khai Sơn ra tay với bọn họ. Hiện tại ta tin

chắc đến tám phần rằng Hứa Khai Sơn chính là Đại Tôn. Người này võ công có lẽ thuộc đẳng cấp của Thạch Chi Hiên.

Âm Hiển Hạc liền hỏi:

- Tà Vương Thạch Chi Hiên?

Từ Tử Lăng cũng ngạc nhiên không kém:

- Ngươi biết Thạch Chi Hiên sao?

Âm Hiển Hạc tỏ vẻ không có gì là kỳ lạ nói:

- Hiện tại trong thiên hạ có ai mà không biết cái tên Thạch Chi Hiên này. Trận chiến ở Trường An, việc Thạch Chi Hiên độc chiến với nhân vật tiêu biểu của chính tà lưỡng đạo đã khiến lão danh truyền thiên hạ. Nghe danh lão mới biết thì ra trong thiên hạ lại có nhân vật khiến cho cả bạch đạo lẫn ma môn đều úy kỵ.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Đây gọi là giấy không gói được lửa, hay trứng gà có kín cách mấy cũng phải nở ra gà con. Vậy Âm huynh có biết nguyên nhân trận chiến ở Trường An lần đó của Thạch Chi Hiên không?

Âm Hiển Hạc đáp:

- Về chuyện đó thì e rằng ít có ai biết được, nghe nói lúc đó hai ngươi cũng có mặt.

Từ Tử Lăng nghĩ đến hình ảnh tối qua của Thạch Chi Hiên, đột nhiên toàn thân kịch chấn, trong óc lóe lên một tia sáng.

Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên căn bản là vô địch. Thiên hạ tam đại tông sư kết hợp tuy có thể đánh bại nhưng cũng không thể giết lão.

Tà Vương chỉ có một điểm yếu duy nhất.

Lần này Sư Phi Huyên dấn thân vào chốn phàm tục mục đích cuối cùng đương nhiên là hy vọng thiên hạ thống nhất, bách tính không phải chịu nỗi khổ của chiến tranh nữa; nhưng cũng là để chống đối hành động của Tà Vương Thạch Chi Hiên.

Bích Tú Tâm và Sư Phi Huyên, hai cao thủ xuất quần bạt tụy của Từ Hàng Tịnh Trai, đã cùng với Thạch Chi Hiên triển khai nhiều trận đấu tranh trước nay chứ từng có. Bên nào chiếm thượng phong hiện tại còn chưa biết. Bích Tú Tâm tuy bị Thạch Chi Hiên hại chết nhưng đã sinh được một đứa con gái với lão, lại khiến lão vì tự trách quá độ mà tâm thần phân liệt.

Thạch Chi Hiên đã một tay lật đổ Tùy triều, tối qua nhờ có Tà Đế Xá Lợi đã hoàn toàn phục nguyên, song Sư Phi Huyên huệ chất lan tâm đã phát hiện ra điểm yếu duy nhất của lão.

Đó chính là Thạch Thanh Tuyền!

Cho dù lão đã trở lại như một Thạch Chi Hiên cười nói giết người trước khi quen biết Bích Tú Tâm, Thạch Thanh Tuyền vẫn là điểm yếu của lão, một điểm yếu duy nhất!

Sư Phi Huyên từng nhiều lần nhắc đến Thạch Thanh Tuyền không hẳn là toàn tâm toàn ý muốn hợp tác hai người, mà là nhìn rõ được tính trọng yếu của Thạch Thanh Tuyền trong cuộc đấu tranh với Thạch Chi Hiên. Nàng lại càng hiểu rõ tự mình không nên xen vào mối quan hệ vi diệu giữa Từ Tử Lăng và Thạch Thanh Tuyền. Còn

việc làm sao trừ khử Thạch Chi Hiên thì e rằng Sư Phi Huyên cũng không có kế hoạch gì, nàng chỉ dựa vào dự cảm phi thường của mình, âm thầm nhận ra mối quan hệ giữa Từ Tử Lăng và Thạch Thanh Tuyền sẽ là điểm mấu chốt.

Thạch Chi Hiên có lẽ đã xem Từ Tử Lăng là nam nhân trong lòng của con gái ông ta, nên mới có cuộc du ngoạn trên sông ở Trường An, qua đó tiết lộ sự hối hận trong lòng với gã.

Sư Phi Huyên không những trực tiếp chỉ ra với Từ Tử Lăng rằng Thạch Thanh Tuyền chính là điểm yếu duy nhất của Thạch Chi Hiên, mà còn ám chỉ rằng Thạch Chi Hiên sẽ giết chết con gái mình. Trước khi đi nàng còn dặn đi dặn lại gã là đừng bao giờ xao lãng việc này.

Sư Phi Huyên kiên quyết trở về Tịnh Trai chính là một hành động đầy trí tuệ, nhưng đồng thời cũng phải hy sinh lợi ích của bản thân mình.

Giả như tối qua bọn họ có thể thành công giết chết Thạch Chi Hiên, nói không chừng nàng sẽ ở lại bên gã mãi mãi.

"Ài!"

Những ý niệm này thoáng qua đầu gã như điện quang hỏa thạch, cuối cùng biến thành một tiếng thở dài.

Âm Hiển Hạc thấy sắc mặt gã thay đổi liên tục, trong lòng đầy ắp tâm sự, liền ngạc nhiên hỏi:

- Từ huynh đang nghĩ gì vậy?

Từ Tử Lăng trong lòng nghĩ chuyện phức tạp thế này, để giải thích rõ ràng với Khấu Trọng cũng phải tốn nhiều công sức, huống hồ nói cho một Âm Hiển Hạc không hiểu nội tình, bèn chuyển đề tài:

- Việc này một lời khó mà nói hết, trước tiên hãy nói xem tối qua Âm huynh đã gặp chuyện gì?

Âm Hiển Hạc đã dần dần hồi phục trở lại, tinh thần phấn chấn nói:

- Tối qua ta theo dõi bọn Mộc Linh đến ngoại thành, y theo cách của Khả Đạt Chí đặt các phiến giáp có khả năng phản chiếu ánh trăng, nào hay bị mười mấy tên bịt mặt đuổi đến truy sát, cũng may ta quen thuộc địa hình vùng đó, thành công chạy được tới hồ Kính Bạc để thoát thân. Đây quả là bọ ngựa định bắt ve sầu, ngờ đâu chim sẻ ở sau đang rình. Không những ta đuổi không kịp Mộc Linh mà còn thiếu chút mất mạng.

Nếu Khấu Trọng ở đây thì gã sẽ biết việc lưu phiến giáp của Âm Hiển Hạc đã bị địch nhân nhìn ra, chúng còn lợi dụng để bố trí cạm bẫy chết người đối phó lại Khấu Trọng và Khả Đạt Chí.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi rồi hỏi:

- Không lẽ là người của Đỗ Hưng sao?

Âm Hiển Hạc lắc đầu:

- Ta không nhìn ra Bá Vương phủ của Đỗ Hưng. Binh khí của bọn chúng toàn là trảm mã đao, tác phong rất giống lang tặc.

Từ Tử Lăng buột miệng:

- Lang tặc à?

Gã nhớ lại lúc rời Hoàng cung tối qua. Cung Kỳ còn phải đợi Bái Tử Đình, lúc đó đang tiễn hai gã đến tận Chu Tước môn, quay lại để cử

hành hội nghị quân sự, nên khẳng định trong đám người truy sát Âm Hiển Hạc không có Cung Kỳ.

Sau khi Từ Tử Lăng giải thích cho Âm Hiển Hạc một lượt, hắn vẫn tin tưởng vào cách nghĩ của mình:

- Ta đối với lang tặc đã từng có nghiên cứu, nên mới cho rằng rất có khả năng đám người lén lén lút lút đó là lang tặc.

Ngừng lại một chút, hắn nói tiếp:

- Những chuyện phải xảy ra đều đã sớm xảy ra rồi, chúng ta nên làm thế nào bây giờ?

Từ Tử Lăng vươn người đứng dậy, sau lưng đột nhiên thấy lạnh, lúc này gã mới biết lưng áo đã bị phá rách. Gã nói:

- Chúng ta về thành xem tình hình thế nào đi.

o0o

Kẻ gọi gã là những thương nhân Bình Diêu, Âu Lương Tài của hãng vải Tồn Nghĩa Công, và La Ý của Úy Thịnh Trường. Hai người thần sắc hoảng hốt kéo gã sang một bên nói chuyện.

La Ý mở đầu:

- Hình thế bất diệu, bọn ta nên lập tức rời đi.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Bái Tử Đình chịu để các người đi sao?

Âu Lương Tài thê lương trả lời:

- Người của hắn bắt bọn ta phải ký giấy nợ, bọn ta muốn sớm rời đi nên không còn cách nào khác đành phải nghe theo.

Khấu Trọng cảm thấy vô cùng xấu hổ, nếu không phải gã làm việc bất lực thì bọn La Ý đâu phải như cá nằm trên thớt mặc người ta giết mổ như vậy chứ. Gã lại nghĩ nếu không phải Kinh Kháng giở trò thì mấy người này cũng không đến Long Tuyền, bèn nghiêm mặt nói:

- Không cần lo lắng, hàng hóa của các vị đã có tung tích rồi. Ta hiện tại đang muốn nhập cung thay các người đòi lại công đạo. Hai vị có thể về nói với những người khác an tâm chờ đợi tin tức, ta làm xong sẽ quay lại tìm, bảo đảm các người có thể an nhiên rời khỏi đây.

La Ý ủ rũ đáp:

- Thiếu Soái kiến nghĩa dũng vi khiến bọn ta vô cùng cảm kích. Bất quá tiền bạc là vật ngoại thân, bọn ta là người làm ăn, sớm đã dự liệu những tổn thất ngoài ý muốn rồi, chỉ cần thân thể được bình an mà thôi. Chuyện này hay là cứ kết thúc ở đây đi?

Khấu Trọng giật nảy mình nói:

- Hiện tại tình thế loạn lạc, đường đi không an toàn. Các vị lại là người Hán, không có năng lực tự bảo vệ, cứ như vậy mà đường xa vạn dặm đi về Sơn Hải quan thì thật là bất trí. Tin ta đi! Cho ta hai canh giờ, ta còn có thể nhờ huynh đệ Đột Lợi của mình đưa các người về nhà an toàn.

Âu Lương Tài kéo La Ý ra một bên bàn luận một hồi, sau khi quay lại La Ý nói:

- Vậy thì làm phiền Thiếu Soái rồi, nhưng người tốt nhất đừng động võ, bọn ta sẽ quay về chờ tin vui của Thiếu Soái, chính ngọ sẽ khởi hành.

Khấu Trọng nghĩ thầm mình bây giờ làm gì còn tư cách động võ, trừ phi Hiệt Lợi và Đột Lợi đại phá Long Tuyền, nhưng đó lại càng không phải là điều mà gã mong đợi.

An ủi hai người vài câu, gã lại tiếp tục hành trình.

o0o

Từ Tử Lăng và Âm Hiển Hạc phục trong một khu rừng ở phía Tây thành Long Tuyền, mắt nhìn một đội binh mã Mạt Hạt gần ngàn người đang xuất thành từ cửa Tây, sau đó vội vã chạy về hướng Tây Bắc. Dẫn đầu chính là nữ tướng chân dài Tông Tương Hoa.

Âm Hiển Hạc nhìn Tông Tương Hoa không chớp, hai mắt phát ra những tia sáng kỳ dị.

Từ Tử Lăng không để ý thần sắc của hắn, chau mày nói:

- Bọn họ muốn đi đâu vậy, Hắc Lang quân chắc không đánh tới nhanh như thế chứ?

Ánh mắt Âm Hiển Hạc vẫn không rời hướng về Tông Tương Hoa đang mỗi lúc một xa dần, chẳng buồn trả lời gã.

Hướng thành Nam không ngừng có xe ngựa đi ra. Điều này đã nằm trong dự liệu nên bọn họ cũng không lấy làm ngạc nhiên.

Từ Tử Lăng đột nhiên động tâm hỏi:

- Huynh còn có sức chạy vài bước không?

Âm Hiển Hạc hơi ngạc nhiên đáp:

- Bất kể họ đi làm chuyện gì, bọn ta đuổi theo cũng không có tác dụng, chỉ mất sức chạy tới sức cùng lực kiệt mà thôi.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Nhưng ta có cảm giác là việc không tầm thường, bỏ qua thì hơi tiếc.

Âm Hiển Hạc nói:

- Được thôi! Cũng có thể liên quan đến Thiếu Soái, bọn ta cứ theo dõi từ xa xem đã xảy ra chuyện gì.

Hai người không dám chần chờ liền phi thân phóng ra, nhờ vào rừng cây để che giấu hành tung, chạy hết tốc độ đuổi theo.

o0o

Khấu Trọng bước đến Chu Tước đại môn, đã thấy vị quan văn Khách Tố Biệt từng tiếp đãi mình đang đứng đợi, thấy gã vội tỏ ra khách khí hữu lễ nói:

-Tú Phương tiểu thư đang ở nội cung Tây uyển chờ đợi Thiếu Soái. Đại vương lệnh cho hạ quan dẫn đường.

Khấu Trọng trong lòng hiểu rõ chuyện này, Khách Tố Biệt ngoài mặt là tiếp đãi nhưng thực ra là giám sát gã ly khai Long Tuyền. Không giết được gã, bọn chúng chỉ có nước tống gã đi như ôn thần vậy.

Lần trước cũng do kẻ văn võ song toàn này đại diện cho Bái Tử Đình

bồi tiếp gã, xem ra nếu hắn không phải là tâm phúc thì cũng là người mà họ Bái tín nhiệm, chắc chắn là có bản lĩnh nhất định.

Khách Tô Biệt dẫn gã tiến vào hoàng thành, giả như vô tình hỏi:

- Sao không thấy Từ công tử đi cùng?

Khấu Trọng bị hắn nói trúng tâm sự, ruột gan như chùng xuống, nét mặt lại không dám để lộ thần sắc gì, chỉ đáp:

- Hắn biết ta đi gặp Tú Phương tiểu thư nên không đi cùng. Hắc! Ta có thể gặp đại vương được không, có chuyện rất gấp muốn thương lượng với ngài.

Khách Tô Biệt miệng cười mà lòng không cười nói:

- Thật trùng hợp! Đại vương cũng muốn nói vài câu với Thiếu Soái, để xem có thể lấy lại vài thứ vốn là của người không.

Khấu Trọng chấn động trong lòng, ngầm cảm thấy không ổn, chỉ xem thần sắc của Khách Tô Biệt thì biết trong tay Bái Tử Đình còn nắm được vài con bài quan trọng, gã không chắc là chiếm được thượng phong.

Khách Tô Biệt dẫn Khấu Trọng xuyên qua cửa tròn của một biệt viện nằm cạnh bên nội cung, chỉ thấy trong đám hoa cỏ rậm rạp có một căn nhà thanh tú tao nhã, hắn nói:

- Tú Phương tiểu thư đang chờ ở trong, mời Thiếu Soái!

o0o

Trong đội quân Mạt Hạt chợt có một nhóm nhỏ tách khỏi đại đội vẫn

đang chạy về phía Tây Bắc. Nhóm mới tách ra này chạy về phía Đông Bắc, hướng về phía khu rừng thưa. Nếu Từ Tử Lăng và Âm Hiển Hạc bám sát theo đội hình chính, nói không chừng đã bị lừa. Hai người liền lùi lại xa xa đằng sau, rồi men theo bìa khu rừng thưa mà tiến, một lúc sau chợt nghe được tiếng vó ngựa của nhóm này truyền lại.

Từ Tử Lăng nhảy lên ngọn cây quan sát, thấy trong mười mấy kị sĩ có Tông Tương Hoa, bèn nhảy xuống đất hân hoan nói:

- Cái này kêu bằng muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm. Nhất định là có chuyện gì không tầm thường, nếu không Tông Tương Hoa trong lúc quân Đột Quyết sắp đến thế này làm sao rảnh mà đi lo chuyện vặt chứ.

Âm Hiển Hạc là cao thủ truy tung, liền ngưng thần lắng nghe, đoạn nói:

- Nếu ta đoán không sai thì bọn chúng chạy về hướng Bột Hải Tiểu Long Tuyền. Đó là hải cảng lớn nhất trong vùng phụ cận Long Tuyền, cũng là trọng trấn phòng thủ vùng biển quan trọng nhất. Tông Tương Hoa đến đó làm gì chứ?

Từ Tử Lăng cười đáp:

- Đi theo xem thì biết chứ gì?

Hai mắt Âm Hiển Hạc xạ ra thần sắc khiến Từ Tử Lăng khó hiểu, hắn gật đầu:

- Để kẻ quen đường như ta dẫn đầu, bảo đảm không bị nàng ấy phát hiện!

(

Chương 539: Ước hẹn ái tình

Từ thính đường truyền ra tiếng đàn tranh làm rung động lòng người, những thanh âm tuyệt không có đến một nốt rườm rà, tựa như mỹ nhân thiên sinh lệ chất trút bỏ hết mọi thứ trang sức, toát ra nét thanh lệ thoát tục.

Khấu Trọng vốn đang phiền não, đầu óc chứa đầy chuyện trần tục, giờ nghe tiếng đàn như được tắm mát làm cho gã tự nhiên đạt đến cảnh giới vong ưu vô lự, thiếu chút nữa là quên cả Từ Tử Lăng. Gã nghĩ thầm, âm nhạc điêu luyện đến mức như vậy, trong thiên hạ e là chỉ tiếng tiêu của Thạch Thanh Tuyền mới có thể so sánh được.

Gã không vào chính viện, mà đi vòng qua vườn hoa đến cửa sổ ở một bên thính đường. Nhìn vào bên trong, chỉ thấy một mình Thượng Tú Phương ngồi trên mặt đất ở giữa phòng chuyên tâm gảy đàn, tấu ra những thanh âm đơn giản nhưng vô cùng phong phú. Nàng không hề biết Khấu Trọng đang ngắm no nê nhan sắc của mình, làm người tri âm cho mình.

Nói thẳng ra, cho đến hôm nay, Khấu Trọng gã đối với âm nhạc vẫn là một khiếu cũng không thông. Trong phương diện này trí tuệ và sự yêu thích của gã còn thua Từ Tử Lăng. Thế nhưng khi gã đem đàn tranh và Thượng mỹ nhân hòa làm một, lập tức hồn vía bay mất, tựa như uống được thứ rượu Hưởng Thủy tinh thuần nhất, có cảm giác say sưa đê mê không gì sánh nổi.

Trong những năm tháng đầy chiến tranh cừu sát vốn không còn chỗ nào dành cho âm nhạc, vị mỹ nữ chán ghét cảnh binh đao này tựa như một dòng suối trong lành chảy ngang qua sa mạc hạn hán lâu

ngày. Nàng đứng ngoài mọi hoàn cảnh ác liệt, nhàn nhã ung dung truy tầm lý tưởng nghệ thuật của mình, muốn dùng âm nhạc tưới mát tâm linh khô héo và tinh thần bị giày vò khổ sở của hàng vạn con người.

Khấu Trọng lần đầu tiên nổi lên cảm giác không xứng với nàng.

Tống Ngọc Trí cũng là người yêu hòa bình, nên mới đi ngược lại tình cảm của bản thân để cự tuyệt Khấu Trọng. Có lẽ nàng sợ cha mình sẽ cùng gã liên thủ tranh bá thiên hạ, đem đến tai ương cho bá tính Lĩnh Nam.

“Ài!”, Ta chẳng thích thú gì chiến tranh, chỉ muốn thông qua chiến tranh để thống nhất thiên hạ, từ đó đạt được hòa bình.

Vấn đề là Lý Thế Dân! Rất nhiều người cho rằng hắn chính là minh chủ nhất thống thiên hạ, nhưng nói đến cùng hắn chỉ là cựu thần của Đại Tùy, lại không phải là người kế thừa của Lý Uyên. Tương lai nếu do Lý Kiến Thành làm hoàng đế, chi bằng để cho Khấu Trọng gã làm còn tốt hơn.

Khấu Trọng đứng thẳng người lên, xuyên qua cửa sổ nhảy vào phòng, chầm chậm tiến đến ngồi sau lưng Thượng Tú Phương.

Vị tài nữ này hai tay đang tấu ra những nốt nhạc triền miên, đột nhiên nàng dừng lại, thở dài một hơi rồi nói:

- Rốt cuộc Thiếu Soái cũng tới rồi!

Khấu Trọng cảm thấy ngữ khí của nàng có vẻ xa cách, trong lòng khẽ than thầm, những lời bỡn cợt trêu đùa nói ra không được, chỉ đành cười khổ:

- Không chết được, tự nhiên là muốn đến nghe Tú Phương dạy bảo.

Thượng Tú Phương quay người, trên ngọc dung tuyệt thế thanh lệ thoát tục hiện ra thần sắc u oán, đôi chân mày đẹp hơi chau lại, nàng khẽ thở dài rồi hỏi:

- Mục tiêu trong đời của Thiếu Soái ngoài việc đánh bại địch nhân thì còn gì nữa?

Khấu Trọng hơi ngạc nhiên, rồi chợt tỉnh ngộ đáp:

- Thì ra trong mắt Tú Phương, ta chỉ là một kẻ thích đánh giết, vậy ta còn gì để giải thích nữa!

Thượng Tú Phương chăm chú nhìn gã, đoạn lắc đầu nói:

- Tú Phương chỉ là từ chuyện tối qua mới nghĩ về Thiếu Soái như thế. Trước đó ấn tượng về Thiếu Soái trong lòng Tú Phương vốn không như vậy.

Khấu Trọng chấn động, nghĩ thầm lẽ nào nàng thực sự yêu tên Liệt Hà kia nên mới thay đổi cách nhìn với mình. Lập tức trong lòng gã nổi lên cảm giác mất mát và tự ái, chỉ muốn vứt bỏ hết những chuyện đầy phiền não này. Bản thân gã do mối quan hệ với Tống Ngọc Trí nên đã mất đi tư cách theo đuổi Tú Phương, nếu như giờ nàng lại thay lòng đổi dạ, đó có thể coi là một cơ hội để gã rút lui.

Vấn đề là nếu nàng thực sự yêu tên Liệt Hà chết tiệt đó, chắc chắn là sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp gì. Gã sao có thể để chuyện này xảy ra với nàng được.

Tâm trạng của Khấu Trọng mâu thuẫn đến suýt chút nữa phải kêu lớn cứu mạng, gã không còn cách nào khác đành nói:

- Tiểu đệ chưa từng thay đổi, tất cả đều vì thân bất do kỷ nên phải đóng vai một Khấu Trọng như thế. Tú Phương có lần nào gặp tiểu đệ lúc ta không phải đánh đánh giết giết, tranh sống tranh chết với người ta chưa?

Thượng Tú Phương liếc gã một cái, ánh mắt tựa như nói rõ “vậy mà ngươi cũng nói được”, giọng nàng lạnh nhạt:

- Nếu Thiếu Soái Khấu Trọng ngươi không muốn làm, ai dám bắt ép ngươi?

Khấu Trọng lắc đầu:

- Lời của Tú Phương thật mới mẻ, ta chưa từng nghĩ qua vấn đề đó. Vậy ta đúng là kẻ tội đồ đi khắp nơi gây chuyện thị phi, làm cho thiên hạ đại loạn rồi.

Thượng Tú Phương cười hi hi tựa như muôn hoa nở rộ, làm cho Khấu Trọng ngắm đến ngây ngất. Nàng dùng cặp mắt thiên kiều bá mỵ nhìn gã rồi nói:

- Thiếu Soái giận rồi! Tốt thôi! Người ta nói những lời mà chàng thích nghe vậy. Nếu như Thiếu Soái chịu bỏ chuyện tranh bá thiên hạ, Tú Phương nguyện theo chàng, đàn tranh tấu khúc để chàng vơi đi sầu muộn.

Khấu Trọng giật mình, ngẩn người ra nhìn chằm chằm vào vị giai nhân tài sắc khuynh quốc khuynh thành này, nhất thời quên lửng cả Tống Ngọc Trí.

Thượng Tú Phương liếc gã một cái, nhãn tình tựa như hờn dỗi nói:

- Có cái gì hay mà nhìn hở tên ngốc kia?

Đoạn nàng khẽ cúi đầu, dáng vẻ e lệ cực kỳ nữ tính, cho dù là kẻ khô khan sắt đá đến đâu đi nữa cũng bị nàng làm cho mềm lòng.

Nếu như được cùng Thượng Tú Phương thành đôi thành lứa hưởng thụ mối duyên cầm sắc, trong thiên hạ còn có chuyện gì hoàn mỹ hơn nữa.

Chỉ đáng tiếc...

“Ôi!”

Chỉ đáng tiếc tự gã đã rơi vào lưới trần, một tay sáng lập ra Thiếu Soái quân, hiện đang đợi gã trở về để dẫn dắt họ trong cuộc chiến thống nhất thiên hạ. Vẫn còn đó kỳ vọng của Tống Khuyết đối với gã, rồi những mối ràng buộc đến rất nhiều người khác, muốn tính cũng tính không hết, đâu phải nói rút là rút được ngay. Huống hồ còn có Tống Ngọc Trí!

Khấu Trọng khẽ thở dài một hơi, gượng cười nói:

- Tú Phương phải chăng biết rõ ta làm không được nên mới nói ra những lời đó để trêu chọc?

Thân hình mềm mại của Thượng Tú Phương khẽ run lên, nàng ngước mắt nhìn gã, nhưng ngữ khí lại vô cùng bình tĩnh:

- Là Tú Phương không tốt, xem như người ta chưa từng nói qua những lời vừa rồi. Từ nhỏ Tú Phương đã lập chí hướng, muốn dùng tinh lực và thời gian của cả cuộc đời toàn tâm toàn ý nghiên cứu những kiến thức trong âm luật khúc nghệ, không rảnh mà để ý đến bất cứ điều gì khác.

Khấu Trọng nghe giọng nói của nàng có vẻ oán trách, song gã lại không có cách nào để an ủi hay giải thích, quả là khó chịu vô cùng, rốt cục chỉ còn cách nói sang việc khác:

- Đại quân Đột Quyết sắp đến, Tú Phương trước nay rất ghét chiến tranh, sao không sớm rời khỏi chốn thị phi này để tránh rơi vào vòng nước xoáy vô tình?

Thượng Tú Phương lạnh nhạt trả lời:

- Thiếu Soái căn bản không hiểu Tú Phương, hãy chỉ quản chuyện của mình thôi được không? Ta tự có chủ trương của mình.

Khấu Trọng than thầm trong lòng rồi nói:

- Hiệt Lợi không phải là người tốt, Bái Tử Đình lại càng không phải, ta chỉ nghĩ cho Tú Phương mà thôi. Ài! Ta đối với Tú Phương…

Thượng Tú Phương mỉm cười ngắt lời gã:

- Thiếu Soái chớ nên chỉ nói suông làm gì, còn những lời dễ nghe Tú Phương đã nghe chán rồi. Khấu Trọng à, chàng có biết mình được Tú Phương đánh giá cao ở điểm nào không?

Khấu Trọng đỏ mặt đáp:

- Lúc trước có khi còn có vài ưu điểm, hiện tại thì chắc một điểm cũng không còn, chỉ còn ấn tượng xấu xa mà thôi.

Thượng Tú Phương không vui lắc đầu nói:

- Thiếu Soái sai rồi! Tú Phương vẫn hân thưởng chàng như trước,

bởi vì chàng chính là một tên lưu manh vô lại ngốc nghếch.

Khấu Trọng nghe mà trợn mắt há miệng. “Lưu manh, vô lại, ngốc nghếch” tuy là những tiếng mắng người, nhưng từ đôi môi thơm tho của nàng với thanh âm quyến rũ nói ra lại thể hiện tình ý triền miên làm rung động lòng người.

Thượng Tú Phương xoay người lại, hai tay đặt lên dây đàn gảy liền vài nốt, rồi nói giọng thản nhiên tựa như không có chuyện gì:

- Hết chuyện rồi! Không làm mất thì giờ của Thiếu Soái nữa, chàng đi làm chuyện đại sự của mình đi.

Khấu Trọng điếng người, tiến thoái lưỡng nan, quả là không còn sức chống đỡ.

Thượng Tú Phương thu lại đôi ngọc thủ đang gảy đàn, nhu tình như nước hỏi:

- Thiếu Soái rảnh rỗi lắm sao?

Khấu Trọng không kìm chế nổi đưa tay đặt lên bờ vai của Thượng Tú Phương, cảm giác được huyết nhục động nhân của nàng, ghé mặt lại gần chiếc cổ thon dài trắng muốt của nàng, đoạn ủ rũ nói:

- Tú Phương! Ta thật khổ quá!

Thượng Tú Phương không hề hưởng ứng, cũng không cự tuyệt sự đụng chạm của gã, chỉ nhẹ nhàng đáp:

- Tú Phương so với Thiếu Soái cũng chẳng dễ chịu hơn là bao.

Khấu Trọng ngửi mùi hương trên tóc và trên cơ thể nàng, cõi lòng

như rỉ máu. Đột nhiên gã ngồi thẳng người lên, hai tay thõng xuống, từng từ từng chữ chầm chậm nói:

- Ta muốn tặng Tú Phương một món quà nhỏ, gọi là báo đáp ân sủng của nàng đối với Khấu Trọng này, điều đó ta sẽ suốt đời không quên.

Gương mặt Thượng Tú Phương vẫn giữ nét bình tĩnh, khóe miệng lại lộ ra nét cười thống khổ, nàng lắc đầu đáp:

- Bỏ đi! Thiếu Soái mời!

Khấu Trọng không còn tỉnh táo, gã hỏi vẻ kích động:

- Tú Phương nàng sao lại có thể đuổi ta đi như vậy?

Thượng Tú Phương quay mặt qua, chăm chú nhìn gã một lúc rồi nhẹ giọng nói:

- Là Tú Phương đuổi chàng đi sao? Tú Phương sao dám làm vậy chứ?

Tiếp đó nàng nhìn về phía trước, đôi mắt đẹp ánh lên những nét buồn thảm, tựa như đang chìm ngập trong những hồi ức khiến nàng phải đau lòng:

- Lần đầu ta gặp Thiếu Soái là tại phủ đệ của Vương Thế Sung ở Lạc Dương. Thiếu Soái không giống như những người khác, có sự chân thực và thẳng thắn mà họ không có, lại toát ra dáng vẻ trong thiên hạ không có việc gì làm khó được chàng. Chàng nhìn thẳng vào mắt người ta, không ẩn giấu bất kỳ điều gì, đến tận lúc này vẫn là như vậy. Những lời muốn nói Tú Phương đều đã nói ra rồi!

Khấu Trọng ngẩn ra như con chim gỗ, không nói được lời nào. Trái

tim gã do những tình cảm phát sinh quá kịch liệt như bị xoắn lại đến đau nhói.

Thượng Tú Phương quay đầu lại, hé môi cười rồi hỏi:

- Chàng muốn tặng Tú Phương lễ vật gì, sao không nói ra nghe thử?

Khấu Trọng tuy đang mâu thuẫn đến mức muốn đâm đầu vào tường nhưng vẫn bị nét xuân tình phơi phới của nàng làm cho khuynh đảo, gã nói:

- Nếu như có thể hóa giải được trường chém giết ở Long Tuyền này, Tú Phương có thể vui vẻ mà nhận lễ vật, tạm thời hoãn lại án tử cho chuyện tình của tiểu đệ không?

Đôi mắt đẹp của Thượng Tú Phương sáng lên làm người ta mê hoặc đến cực điểm, đoạn vui vẻ nói:

- Thiếu Soái chọc ghẹo người ta thật là giỏi quá, chẳng có vẻ gì như muốn gạt người cả. Chuyện này chàng làm sao mà làm được?

Khấu Trọng trong lòng trấn tĩnh lại một chút, lại tự mắng mình tạo nghiệt. Vấn đề là cho dù gã phải hy sinh tính mệnh cũng không muốn Thượng Tú Phương đau lòng, bèn than thở:

- Quả là khó hơn lên trời, nhưng không phải không thể làm được. Người ta nói một nụ cười của mỹ nhân có thể làm khuynh quốc khuynh thành. Ta chẳng qua muốn làm ngược lại, cứu giúp bách tính vô tội của Long Tuyền, để Tú Phương có thể trong hoàn cảnh thanh bình an lạc mà phát huy hết nét đẹp như tiên và tài năng âm nhạc của mình.

Lời vừa dứt gã đã ghé miệng âu yếm hôn vào gương mặt thơm ngát

mịn màng của nàng, đoạn cười ha hả nói:

- Cái này xem như là phần thưởng Tú Phương tặng cho tiểu đệ để khích lệ đi!

Thượng Tú Phương liếc gã một cái, e thẹn cúi đầu xuống.

Khấu Trọng vươn người đứng lên, trong lòng mọi cảm giác cứ đan xen lẫn lộn. Trước mắt rõ ràng là người ngọc mà mình yêu thương, nhưng lại vì nhiều nguyên nhân khác nhau nên không thể bỏ hết tất cả để làm cho nàng được hạnh phúc.

Từ Tử Lăng nói đúng, gã căn bản không nên đến gặp Thượng Tú Phương. Song cho dù thời gian có nghịch chuyển, sự việc có thể tái diễn một lần nữa, gã vẫn không kiềm chế được ham muốn gặp nàng, gần gũi nàng.

Tình cảnh trước mắt quả thật là quá động lòng.

Khấu Trọng xoay người bước đi, hướng thẳng đến cửa chính.

Lời của Thượng Tú Phương từ phía sau tựa như gió truyền đến:

- Thiếu Soái chừng nào lại đến gặp Tú Phương?

Khấu Trọng đáp:

- Chỉ cần rảnh rỗi là ta sẽ đến! Cho dù phải qua năm ải chém sáu tướng ta cũng phải gặp được Tú Phương mới thôi. Ài! Lại nói đến đấu tranh rồi! Nàng nhất định không muốn nghe, bất quá sự thực là thế, ta không có chút khoa trương nào, mong Tú Phương tha lỗi!

Dứt lời gã khoa chân bước tiếp.

Ra đến hoa viên trong điện đường, Khách Tố Biệt chạy ra đón rồi nói:

- Đại Vương đang chờ đại giá của Thiếu Soái!

Khấu Trọng quyến luyến quay đầu lại nhìn một lần, đoạn hít sâu một hơi đáp:

- Xin dẫn đường!

Khách Tố Biệt lập tức đi trước.

Khấu Trọng ngửng đầu nhìn bầu trời quang đãng, chợt nhớ đến Từ Tử Lăng không biết đi đâu, Âm Hiển Hạc chưa rõ sống chết, quân Đột Quyết đang sắp đánh đến và lời hứa làm người đẹp vui lòng của mình.

Trong lòng ngầm thở dài, nhưng đôi chân gã vẫn tiếp tục bước tới.

(

Chương 540: Nan phản liệt thế

Tiểu Long Tuyền không phải là một toà thành mà chỉ là một tiểu trấn với trung tâm là bến cảng ở vịnh Long Tuyền Đông Bột Hải và khu xưởng đóng thuyền. Bên bờ biển chỉ có khoảng bảy, tám toà vọng lâu. Giao thông qua lại tại vùng biển này không được tấp nập lắm. Ngoài một chiếc thuyền vừa mới ra khơi, hai người bọn Từ Tử Lăng chỉ thấy không quá hai mươi thuyền lớn và vài chục chiếc thuyền đánh cá. Nếu so với hải cảng trọng yếu của Trung Thổ như Dương Châu thì thật khác nhau một trời một vực.

Lực lượng phòng thủ tập trung tại một toà thạch bảo được xây dựng cách bờ biển nửa dặm, có thể chứa vài trăm người. Để đối phó hải tặc và mã tặc thì dư thừa, nhưng nếu gặp phải quân Đột Quyết hoặc đại quân bên ngoài đến đánh thì tòa bảo này chỉ có tác dụng làm cảnh, giúp quân địch vận động gân cốt cho nóng người trước khi công đả Long Tuyền.

Phía Tây Bắc hải cảng có một khu doanh trại, trong đó đồn trú khoảng một ngàn binh sỹ. Lấy số quân này để chống lại quân Đột Quyết cũng như là châu chấu đá xe vậy.

Từ Tử Lăng và Âm Hiển Hạc đứng dưới một rừng tùng ở phía Tây quan sát kỹ tình thế.

Các cầu tàu đang hoạt động khá nhiệt náo, đặc biệt có một con thuyền lớn đang neo đậu trong cảng, vài chục tráng đinh đang mang hàng hoá vật dụng lên boong, dường như để chuẩn bị ra khơi.

Từ Tử Lăng chợt nhớ đến Ngũ Thải thạch của Mỹ Diễm phu nhân,

trong một sát na, gã bỗng hiểu rõ tính quan trọng của viên đá này. Đầu tiên là Ngũ Thải thạch rơi vào tay bọn gã, rồi được đem theo đến đây, cuối cùng cũng do nguyên chủ của nó là Mỹ Diễm phu nhân thu lại. Gã cũng đã từng suy nghĩ về viên đá đó, thế nhưng chuỗi ngày miên man luyến ái với Sư Phi Huyên vừa qua đã làm cho thần trí gã mơ mơ hồ hồ. Chỉ trong thời khắc đối diện với sinh tử tồn vong này, gã mới thoát khỏi mê võng ái tình, tỉnh táo trở lại.

Hiện giờ Sư Phi Huyên đã như hạc nội mây ngàn, phiêu du không còn tăm tích. Gã như vừa tỉnh lại sau một giấc mộng dài, tinh thần hồi phục, linh động và hoạt bát như trước.

Đột Lợi khi nhìn thấy Ngũ Thải thạch liền bỏ ngay ý định truy kích Hiệt Lợi, sau đó lại chấp nhận hòa hảo với Hiệt Lợi theo đề nghị của Tất Huyền, chính là vì biết được viên đá đó có sức ảnh hưởng thế nào đối với các bộ tộc. Chỉ cần Bái Tử Đình đội vương miện có khảm Ngũ Thải thạch, bất luận là các bộ lạc ủng hộ hắn hoặc tộc nhân phản đối hắn như Thiết Phất Do, đều không có cách gì phủ nhận tính hợp pháp và địa vị quân chủ các tộc Mạt Hạt của hắn. Thêm vào sự ủng hộ của nước láng giềng Cao Ly, Bái Tử Đình có thể trở thành lực lượng lớn nhất thách thức Đột Quyết.

Điều gợi mở ra suy luận này của Từ Tử Lăng chính là hải cảng trước mắt. Nếu biến hải cảng này thành một thành trì lớn ven biển, tiềm lực của Bái Tử Đình sẽ tăng gia gấp bội. Từ nguồn cung cấp vật tư nguyên liệu dồi dào, Bái Tử Đình có thể phát triển lực lượng vô hạn không e ngại bất cứ ai. Dưới sự bổ trợ tương hỗ của Đại, Tiểu Long Tuyền, do đã hiểu rất rõ việc chiến đấu dựa vào thành trì ở Trung Thổ, hắn sẽ là người lợi dụng tốt nhất thế mạnh đó tại Tái Ngoại.

Sở dĩ Bái Tử Đình ra sức thu gom tài vật không từ một thủ đoạn nào là vì trong tình thế này hắn không còn sự lựa chọn nào khác. Một mặt hắn muốn giảm tới mức thấp nhất thuế má để hấp dẫn thương nhân

đến làm ăn, mặt khác muốn nhanh chóng phát triển thành thị hải cảng quy mô và thuyền lớn để thúc đẩy mậu dịch. Mọi việc đều cần tiền, không thể sử dụng phương pháp chân chính thì chỉ còn cách áp dụng các thủ đoạn bẩn thỉu.

Bản thân Ngũ Thải thạch đã là hãn thế kỳ trân, lại có ý nghĩa tượng trưng cho vị chúa tể nắm giữ vận mệnh các tộc nhân Đông Bắc. Thế nên Bái Tử Đình dù có Ngũ Thải thạch trong tay cũng không dễ dàng giao ra, việc mạo hiểm đã là một phần không thể thiếu trong kế hoạch của hắn.

Âm Hiển Hạc lên tiếng:

- Tông Tương Hoa đến để đón thuyền, trên đó có gì quan trọng như vậy nhỉ?

Tông Tương Hoa và hơn mười người đang bước tới một bến tàu không có thuyền đậu. Ba con thuyền lớn xuất hiện ở chân trời giương buồm tiến lại.

Trên bến còn có khoảng hai mươi binh sỹ do một lĩnh đội dẫn đầu, lúc này đang báo cáo gì đó với Tông Tương Hoa. Nàng ta vẫn giữ thần thái lạnh như băng, chỉ nghe chứ không nói.

Đúng lúc này, một nhóm người từ trên chiếc thuyền đang lên hàng ban nãy chạy về phía Tông Tương Hoa. Người đi đầu chính là Mã Cát, kẻ đã tuyên bố rời khỏi tối qua.

Từ Tử Lăng lập tức tỉnh ngộ, chẳng trách tại sao Mã Cát lại không hề sợ hãi như thế, thì ra là đã sớm an bài đường rút. Nếu hắn ngồi thuyền rời đi thì Đột Lợi và Hiệt Lợi sẽ không làm gì được. Mã Cát có thể tới Cao Ly tạm tránh một thời gian, cũng có thể tới địa phương nào đó ẩn thân. Đợi khi tình hình ổn định lại, hắn sẽ quyết định

những hành động tiếp theo.

Bái Tử Đình, Mã Cát, Phục Nan Đà cho tới Hàn Triều An, Thâm Mạt Hoàn, Hô Diên Kim, Liệt Hà, Đỗ Hưng, Hứa Khai Sơn toàn là những tên thích mạo hiểm. Bọn chúng muốn thay đổi tình thế Tái Ngoại, cải biến sự khống chế của Hiệt Lợi đối với đại thảo nguyên, thoát khỏi sự cai trị đầy bạo lực của Đột Quyết, nên đương nhiên sẽ phải chịu mạo hiểm đương đầu với đại quân của Hiệt Lợi.

Làm bùng lên nguy cơ này chính là do Hiệt Lợi tiếp thu đề nghị của Triệu Đức Ngôn và Đôn Dục Cốc, ý đồ tiêu diệt Đột Lợi, cho thấy hắn rõ ràng muốn tập trung hết quyền lực vào trong tay. Thế nên tuy Mã Cát và Đỗ Hưng đều là người Đột Quyết nhưng dưới mức độ tham gia khác nhau đã trợ giúp người ngoài đến đánh Hiệt Lợi. Những dân tộc bị lôi kéo khác thì không cần nói tới.

Âm Hiển Hạc chăm chú nhìn Tông Tương Hoa đang đứng trên cầu tàu, hai mắt xạ xuất thần sắc kỳ dị.

Từ Tử Lăng nhận thấy thần tình cổ quái của hắn, ngạc nhiên hỏi:

- Âm huynh phải chăng có giao tình với Tông Tương Hoa?

Âm Hiển Hạc khẽ lắc đầu, lạnh lùng đáp:

- Ta chưa từng nói chuyện với nàng!

Từ Tử Lăng có lời mà không nói được, hiểu rõ tính cách của hắn nên không tiện truy hỏi ngọn ngành, bèn thay đổi chủ đề:

- Chắc chắn Mã Cát là người biết rõ nội tình lang tặc, nếu như có thể tóm được hắn, chắc chắn chúng ta sẽ bớt được rất nhiều phiền não.

Mã Cát lúc này đã tới bên Tông Tương Hoa, vừa đưa tay chỉ trỏ ba chiếc thuyền lớn đang tiến tới vừa nói. Nhìn điệu bộ đó là biết những con thuyền này chắc chắn có quan hệ với hắn.

Âm Hiển Hạc đáp:

- Thủ hạ của Mã Cát có một cao thủ tên là Thác Bạt Diệt Phu. Người này vô cùng trung thành với hắn. Nếu muốn bắt sống Mã Cát, chỉ riêng y đã khó vượt qua rồi. Với sức của hai người bọn ta, có thể thấy ý định đó không được hay. Hà huống bản thân Mã Cát cũng không phải là loại dễ đối phó.

Từ Tử Lăng nhớ lại tối hôm trước nhìn thấy trong trướng Mã Cát một kiếm thủ trẻ tuổi người Đảng Hạng, trong lòng thầm đồng ý với Âm Hiển Hạc, nhưng lại cảm thấy kỳ quái bèn hỏi:

- Vì sao Âm huynh lại thông thuộc những nhân vật ở vùng Đông Bắc của Tái Ngoại như vậy?

Âm Hiển Hạc không trả lời gã, chỉ lẳng lặng nói tiếp:

- Tại thời điểm đại chiến sắp xảy ra thế này, có thể làm Tông Tương Hoa và Mã Cát khẩn trương đứng đợi như vậy, cho thấy trên những con thuyền lớn kia chở những hàng hoá vật tư có quan hệ sống còn đối với Long Tuyền, chắc là không ngoài lương thực hoặc binh khí. Long Tuyền đã có kho lương dồi dào, vậy thì chắc là binh khí rồi!

Hai mắt Từ Tử Lăng sáng lên, gã khẽ cười nói:

- Âm huynh suy đoán tuy không đúng hẳn nhưng cũng không sai là mấy. Huynh có thể giúp tiểu đệ một việc, lập tức quay về Long Tuyền gặp Khấu Trọng kể cho hắn biết những sự việc phát sinh ở đây không?

Âm Hiển Hạc ngây người hỏi:

- Từ huynh lưu lại đây làm gì?

Từ Tử Lăng trong lòng thầm tính đây có thể là cơ hội tốt nhất để bắt sống Mã Cát nên không muốn bỏ lỡ. Đương nhiên nếu nói ra sẽ khiến Âm Hiển Hạc mạo hiểm ở lại cùng gã. Từ Tử Lăng bèn trả lời:

- Ta lưu lại đây để giám thị tình hình. Khấu Trọng nghe tin sẽ tự biết cách tìm đến.

Âm Hiển Hạc không nghĩ Từ Tử Lăng dối mình, bèn gật đầu đáp ứng, nhẹ nhàng rời đi.

o0o

Địa điểm Bái Tử Đình tiếp kiến Khấu Trọng là Đông uyển ở bên cạnh hoàng cung, đối diện với Tây uyển của Thượng Tú Phương, nằm chính giữa Tây ngự hoa viên, bên trong có cây cối xinh tươi, cầu nhỏ, suối nước quanh co, cảnh trí vô cùng xinh đẹp.

Không khí trong cung không hề khác lúc trước, có thể thấy mọi người sớm đã có tâm lý chuẩn bị đối với việc đại quân Đột Quyết sắp kéo tới nên không thấy tình trạng hoảng hốt lo lắng.

Khấu Trọng hiểu rõ lúc này gã và Bái Tử Đình đã chính thức đối đầu, chỉ cần một lời không hợp là sẽ phải đánh sống đánh chết. Bái Tử Đình đến Hiệt Lợi và Đột Lợi còn không ngán, thì một tên Khấu Trọng con con là gã, một tay không vỗ thành tiếng, có thể làm được gì mà phải sợ?

Đến trước thềm đá màu trắng của Đông uyển, Khách Tố Biệt khách

khí nói:

- Đại vương ở trong Phạm Thiên các chờ Thiếu Soái. Mời Thiếu Soái vào!

Khấu Trọng mỉm cười đáp:

- Trong những chuyện nghe được từ các thuyết thư tiên sinh ở Dương Châu, ta thích nhất là đoạn hai bên lầu các mai phục năm trăm đao phủ thủ. Hy vọng quý vương không lấy tình tiết trong cố sự đó áp dụng lên mình ta. Nếu không, ta nguyện lưu lại chỗ này tắm suối nước nóng còn hơn.

Khách Tố Biệt tỏ vẻ khổ sở:

- Thiếu Soái thật hay nói đùa. Đại vương đã nói rõ là sẽ một mình tiếp kiến Thiếu Soái.

Khấu Trọng hô hô cười rộ nói:

- Vua không nói chơi! Vậy thì tiểu đệ yên tâm rồi.

Đoạn lại đảo mắt một vòng rồi nhận xét:

- Tường hậu viện ở đây vừa dày vừa cao, không thích hợp cho việc mai phục đao phủ thủ, nhưng nếu bố trí hơn trăm tiễn thủ thì chỉ sợ dù ta là chim cũng không bay thoát.

Khách Tố Biệt vẫn không tức giận, chỉ bật cười đáp:

- Thiếu Soái làm ta nghĩ đến đại vương. Đại vương mỗi khi đến nơi nào đều sẽ xem xét kỹ càng địa thế, kèm vào đó là những bình luận sâu sắc về binh pháp.

Khấu Trọng trong lòng than thầm. Bái Tử Đình đã khổ công nghiên cứu binh pháp, chí ít thì hắn cũng là một nhà quân sự có tri thức. Sau này gặp hắn trên chiến trường cần đặc biệt cẩn thận.

Khách Tố Biệt cũng là người cao minh. Lời nói không ngang ngạnh nhưng cũng không nhường nhịn, có thể dễ dàng tìm ra cách hoá giải câu nói mạo phạm của gã.

Khấu Trọng cười lớn, bước lên thềm đá đi về phía cửa chính. Gã không quay đầu lại, chỉ phất tay cười rồi hỏi:

- Không biết có phải vẫn do Khách đại nhân đưa ta rời thành hay không?

Khách Tố Biệt nghẹn lời, không nói lại được.

Khấu Trọng khoa chân bước vào.

Hai bên phòng đều có cửa sổ mở ra vườn để đón ánh mặt trời hắt vào. Trong vườn hoa có một tượng Phật khá lớn. Có thể nói gian thính đường này và hoa viên vô cùng hoà hợp với nhau.

Bái Tử Đình trông như Tần Thuỷ Hoàng tái sinh đang ngạo nghễ đứng ở bên cửa lớn, thấy gã liền cười ha hả nói:

- Thiếu Soái đúng là can đảm, đã cướp cung tên của Bái Tử Đình ta, lại còn không biết sợ dám đơn thân tới gặp ta ư?

Khấu Trọng mỉm cười tiến về phía hắn, điềm nhiên đáp:

- Ngươi lấy của ta, ta lấy của ngươi, đó chính là việc vẫn xảy ra giữa các quốc gia. Ta đến đây không hề liên quan tới việc có can đảm hay

không, mà là muốn xem sự tình có thể giải quyết một cách hoà bình hay không mà thôi.

Bái Tử Đình đợi đến lúc Khấu Trọng dừng bước trước hắn hơn một trượng mới điềm đạm nói:

- Thiếu Soái trả lại ta cung tên, ta sẽ dành cho Thiếu Soái một lễ vật nhỏ.

Khấu Trọng thầm la hỏng bét, không hiểu trong tay Bái Tử Đình có cái gì mà bộ dạng hắn lại hoàn toàn không hề lo lắng. Gã lập tức nghĩ tới Việt Khắc Bồng và các huynh đệ của y.

Đoạn gã cười khổ đáp:

- Đại vương thật là lợi hại, tiểu đệ cam bái hạ phong. Cuối cùng là lễ vật gì mà có giá trị như vậy?

Bái Tử Đình chắp tay sau lưng, chậm rãi tiến lại trước song cửa sổ phía Tây, ngưng thần nhìn hoa viên rồi than:

- Tại sao Thiếu Soái lại xem ta là địch nhân thay vì là bằng hữu? Thiếu Soái đúng là người không bình thường.

Khấu Trọng đến bên chiếc bàn đặt giữa nhà ngồi xuống, điềm nhiên trả lời:

- Nói thật ra, ta đối với sự nhìn xa trông rộng của Đại vương thật vô cùng tán thưởng. Có lẽ do thân ở đại thảo nguyên, nhìn sự việc cũng xa hơn được một chút, hôm nay có thể tính toán việc vài năm hoặc vài chục năm sau. Nhưng liệu có nên vì vậy mà không lưu ý đến tình thế trước mắt không?

Bái Tử Đình ngạc nhiên đáp:

- Chuyện đó không cần Thiếu Soái quan tâm. Chỉ cần có được hôm nay là có thể tính toán kế hoạch cho ngày mai. Thỉnh Thiếu Soái đến đây để xem lễ vật bổn Vương chuẩn bị cho Thiếu Soái.

Khấu Trọng cảm thấy đối phương đang cười nhạo mình, vội thầm nhắc nhở bản thân đang đứng trước hiện thực tàn khốc. Không cách nào khác gã đành đi đến bên cạnh Bái Tử Đình nhìn ra bên ngoài.

Tống Sư Đạo toàn thân bị trói chặt, hai tên ngự vệ dũng mãnh áp giải hai bên, xuất hiện trên một đường nhỏ ven bờ tường cách đó hơn hai mươi trượng, dưới bóng những cây tùng lớn, trong hoa viên mỹ lệ đầy hoa mùa xuân đang nở rộ. Bên cạnh là Thiên Trúc Cuồng Tăng Phục Nan Đà mặt không lộ biểu hiện gì đang chăm chú nhìn Khấu Trọng.

Trên mình Tống Sư Đạo nhiều chỗ áo quần vấy máu, thần sắc tiều tụy, chứng tỏ đã trải qua một trận kịch chiến rồi bị bắt, trong ngoài đều bị thương nhưng vẫn kiêu ngạo bất khuất nhìn Khấu Trọng mỉm cười gượng gạo.

Khấu Trọng khí huyết trào dâng. Thủ đoạn của Bái Tử Đình quá ti bỉ. Tối qua việc Phục Nan Đà đối phó với hai gã, chắc chắn đã được sự đồng ý của hắn. Bái Tử Đình lại nhân khi Tống Sư Đạo vào cung dự yến đã bố trí mai phục bắt giữ y. Nếu như có thể giết chết Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì chắc hắn đã được thể kết liễu luôn Tống Sư Đạo, một mẻ lưới mà quét sạch sẽ. Nhưng vì hai gã đột vây thành công, lại lấy mất cung tên, nên Bái Tử Đình mới đem Tống Sư Đạo ra để giao dịch trao đổi với Khấu Trọng.

Cung tên sau bao nhiêu gian khổ mới lấy được, chắc lại phải trả cho Bái Tử Đình. Nhưng để cứu Tống Sư Đạo, Khấu Trọng chỉ có một

con đường này để đi.

Bái Tử Đình cười lớn một tiếng rồi nói:

- Sự tình bất đắc dĩ, có chỗ nào đắc tội thỉnh Tống công tử lượng thứ!

Trong mắt Tống Sư Đạo thoáng một tia khinh bỉ, nhìn qua Phục Nan Đà một cái rồi khẽ lắc đầu, nhắm nghiền mắt lại.

Khấu Trọng hiểu rõ, y muốn nói rằng Phục Nan Đà tự tay xuất thủ bắt mình, lại cho biết Phục Nan Đà vô cùng cao minh, đề tỉnh Khấu Trọng không nên lỗ mãng sính cường.

Khấu Trọng hồi phục vẻ mặt bình tĩnh, gã nhạt giọng:

- Nếu có cơ hội ta sẽ lại lĩnh giáo Thiên Trúc bí kỹ của Quốc sư trong tối nay hoặc tối mai. Hà! Mới nghĩ tới thôi mà toàn thân đã thấy hưng phấn rồi.

Phục Nan Đà không đáp, chỉ giơ một tay đáp lễ. Trông dáng đúng là một cao tăng đắc đạo, công phu hàm dưỡng rất cao, không vì lời nói của người khác mà động khí.

Cho tới tận lúc này, Khấu Trọng vẫn không hiểu rõ mối quan hệ chân chính giữa Bái Tử Đình và Phục Nan Đà.

Bái Tử Đình mỉm cười nhìn Khấu Trọng rồi nói:

- Tống công tử sống hay chết, chỉ một lời của Thiếu Soái là có thể quyết định!

Khấu Trọng nhún vai đáp:

- Đại vương tựa hồ quên mất phụ thân của Tống công tử là ai rồi thì phải? Nếu có người sát hại con trai lão thì dù cho cách xa ngoài ngàn dặm hoặc là Thiên Vương lão tử, đều chung một kết cục là phải chết thảm dưới Thiên đao của lão.

Không phải là gã muốn hư trương thanh thế để hù doạ. Nếu như Thiên đao Tống Khuyết bất chấp tất cả, không màng sinh tử, toàn tâm toàn ý để giết một người thì chắc chắn cơ hội thành công rất lớn.

Bái Tử Đình bật cười:

- Thiếu Soái vừa mới đề tỉnh bổn Vương không nên chỉ nhìn tương lai mà quên mất hiện tại. Bây giờ lại cảnh cáo ta về tương lai, không phải là trước sau mâu thuẫn sao? Mất số cung tên đó rồi, kinh đô Long Tuyền sẽ bị tiêu diệt trước mắt, ta còn lòng dạ nào mà nghĩ tới tương lai khó đoán? Hà huống sinh tử của Tống công tử không phải ở trong tay ta mà do Thiếu Soái ngươi quyết định.

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Cho tới một khắc trước, ta vẫn coi lão huynh ngươi là đối tác giao dịch, nhưng hiện tại ngươi đã thành địch nhân của Khấu Trọng ta. Sao lại phải khổ như thế? Bất quá sự tình vẫn không có gì thay đổi, chỉ cần Bái Tử Đình ngươi thả Tống công tử ra, trả lại toàn bộ tám vạn tấm da dê và số hàng của thương nhân Bình Diêu, chúng ta vẫn có thể kết thúc chuyện này trong hoà bình.

Đó là nỗ lực cuối cùng của Khấu Trọng. Nếu như đàm phán đổ vỡ, mọi chuyện sẽ phải dùng vũ lực để giải quyết. Dù không có Đột Lợi giúp đỡ, Khấu Trọng vẫn có năng lực phá hoại rất lớn đối với Long tuyền.

Bái Tử Đình ngửa mặt cười dài:

- Thiếu Soái không sợ tự đề cao mình quá ư? Bái Tử Đình ta tuyệt không bao giờ làm chuyện buôn bán lỗ vốn. Chỉ có một lựa chọn là dùng một mạng người đổi lấy cung tên, ngoài ra ta không kèm thêm dù chỉ là một nửa xác chết nào nữa!

Khấu Trọng hô hô cười rộ nói:

- Được lắm!

Đoạn gã chuyển sang nhìn Phục Nan Đà rồi gằn giọng:

- Quốc sư có thể trả lời bản nhân một vấn đề là những người trong đoàn sứ thần Xa Sư quốc đi đâu rồi không?

Phục Nan Đà ung dung đáp:

- Bây giờ chưa phải lúc! Đến thời điểm thích hợp Thiếu Soái tức khắc sẽ rõ thôi.

Trong lòng Khấu Trọng bùng lên nỗi uất hận và lòng căm thù sâu sắc đối với hai kẻ này, dù lấy nước ngũ hồ tứ hải cũng không thể rửa sạch, gã lạnh giọng quát:

- Được! Ngày hôm nay, chúng ta sẽ giao dịch tại bình nguyên phía Bắc cách thành hai mươi dặm. Song phương chỉ giới hạn đem theo năm trăm người, một tay giao người, một tay giao hàng. Nếu không đúng sẽ lập tức xoá bỏ giao dịch!

Miệng thì vẫn nói trong lòng gã than thầm, nếu không sớm cứu được bọn Việt Khắc Bồng thì bọn gã sẽ bị hãm vào thế bị động và thua thiệt hoàn toàn.

Bái Tử Đình vui vẻ nói:

- Thiếu Soái người lẹ lời nhanh, cứ quyết định như thế đi. Nhớ đừng có bày thêm trò gì nữa, đây là vùng đất của ta, nếu có chuyện gì thì không chỉ Tống công tử mất mạng, mà sợ rằng bản thân Thiếu Soái cũng không tránh khỏi bất hạnh đâu!

Khấu Trọng cả cười đáp:

- Đa tạ Đại vương đề tỉnh! Ác nhân ta đã gặp qua không ít, nhưng vẫn chưa có ai so được với ngươi. Ta đi chuẩn bị đây!

Nói xong gã quay người rảo bước, đến cửa lớn chợt dừng lại, giọng nói lạnh băng:

- Quên mất không nói cho Đại vương một tin, đó là Thâm Mạt Hoàn đã bị ta làm thịt rồi.

Bái Tử Đình lộ xuất thần sắc chấn động nhưng lập tức bình tĩnh lại, hắn trầm giọng đáp:

- Thế thì cung hỷ Thiếu Soái không cần phải viết ngược lại tên mình!

Khấu Trọng vỗ nhẹ vào Tỉnh Trung Nguyệt đang đeo trên lưng, làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Đại vương tại sao đã làm lại không làm tới luôn, lưu Khấu Trọng ta lại, nói không chừng có thể đổi được rất nhiều kim ngân châu báu đó?

Bái Tử Đình than:

- Không phải ta không muốn mà là không thể làm thế. Thiếu Soái vì phó ước với Tú Phương tiểu thư mà đến. Ta không thể không giữ cho Tú Phương một chút thể diện.

Khấu Trọng cười lớn một tràng, phát tiết hết nỗi bất bình trong lòng, đoạn cất bước đi thẳng.

Khách Tố Biệt lại xuất hiện đóng vai trò người dẫn đường.

Tinh thần gã nhanh chóng hồi phục trạng thái tĩnh lặng như trăng soi đáy giếng.

Từ khi xuất đạo đến giờ, đây là lần đầu tiên Khấu Trọng bị vướng vào một tình thế đặc biệt nguy hiểm mà bản thân lại tuyệt đối bị động, nhưng cũng chính điều này đã kích phát đấu chí của gã.

Gã không những phải chống chọi đến cùng với Bái Tử Đình, thu hồi tám vạn tấm da dê và hàng hóa của thương nhân Bình Diêu, cứu bằng hữu huynh đệ gặp nạn, mà còn phải hoàn thành lời hứa với Thượng Tú Phương, bảo vệ được cuộc sống yên ổn cho nhân dân trăm họ tại Long Tuyền.

Những vấn đề khó khăn chồng chất đó làm sao mà giải quyết?

Lát nữa phải ăn nói với Âu Lương Tài và La Ý thế nào đây?

Thời gian cũng là một yếu tố rất đau đầu. Một khi đại quân Đột Quyết áp tới biên cương, mọi chuyện đều bị đình lại. Chỉ đến khi một bên bị tiêu diệt thì vấn đề mới được kết thúc.

Nếu có Từ Tử Lăng bên cạnh để bàn bạc thì tốt biết bao!

Nan phản liệt thế: ý nói đến việc Khấu Trọng đã rơi vào thế hiểm khó mà xoay chuyển.

(

Chương 541: Đường ra pháp trường

Từ Tử Lăng bí mật tới bên một kho hàng gần bến thuyền, nấp sau một đống hàng. Trên bến có đến mấy chục kho hàng chứa đủ các loại hàng hoá, từ những lô được dựng sơ sài bằng tre trúc cho đến những kho lớn được làm bằng gỗ, loại nào cũng có. Gã chọn kho hàng được che chắn kỹ càng này bởi vì thủ hạ của Mã Cát đang không ngừng vận chuyển hàng hóa từ trong kho lên thuyền.

Bến thuyền hoạt động rất nhộn nhịp. Gần ba trăm cước phu đang bận rộn làm việc. Lúc này bọn Tông Tương Hoa, Mã Cát đang tập trung hết sự chú ý vào ba chiếc thuyền lớn đang tới, nên Từ Tử Lăng có thể thoải mái hành động.

Gã tính toán chính xác lúc một cước phu đang vác một kiện hàng bằng gỗ đi ra, phát xuất một luồng chỉ phong đánh trúng chỗ khớp gối của hắn. Người này trúng chỉ tức thời ngã sấp xuống, kiện hàng nặng nề văng xuống phía trước. Từ Tử Lăng không hoảng không loạn, lại phát xuất một cỗ quyền kình đánh vào kiện gỗ đúng lúc nó tiếp xúc với mặt đất.

Lớp gỗ bên ngoài lập tức vỡ tan, hàng hoá bên trong lập tức hiện rõ, không ngờ là một bao da dê.

Tên thủ hạ của Mã Cát đang đứng giám thị bên cạnh nào biết Từ Tử Lăng ngấm ngầm ra tay, chỉ cho là người làm hụt chân mất đà nên bị ngã, trùng hợp lại trúng ngay kiện hàng không được buộc chắc chắn, hắn liền vội vàng cao giọng gọi người tới mang bao da dê đó đi.

Từ Tử Lăng suýt nữa đã quay lại đuổi theo Âm Hiển Hạc, lại không thể không đè nén ý niệm này xuống vì trong bọn gã không ai rõ thuyền của Mã Cát lúc nào khởi hành. Gã buộc phải tự mình xử lý việc này.

Sự việc trước mắt đã cho gã một câu trả lời. Không cần biết là Mã Cát mua được những bao da dê này từ tay Bái Tử Đình, hay là Bái Tử Đình giao cho hoặc nhờ hắn vận chuyển đi xa để bán kiếm lợi, tóm lại là số da dê này chắc chắn do Bái Tử Đình phái người đi cướp lấy, bọn gã không cần phải suy đoán về việc này nữa.

Những kiện da dê này là một khoản tiền cực lớn, có thể làm Trác Kiều khuynh gia bại sản, lại làm Mã Cát đại phát tài.

Trong tiếng loạt soạt của các cánh buồm được hạ xuống, ba con thuyền lớn từ từ cập bến.

Từ Tử Lăng ngưng thần nhìn ra, tuy trên thuyền không hề có cờ quạt, nhưng từ quần áo và hình dạng đám thuyền phu, gã có thể khẳng định đó là người Cao Ly.

Trong lòng gã chợt tỉnh ngộ, đoán chắc Mã Cát sẽ bán số hàng này cho Cao Ly. Tại một nơi giá lạnh như vậy, loại da dê thượng hạng thế này thực sự quý như hoàng kim.

Nghĩ tới đây, Từ Tử Lăng không chút chậm trễ lùi lại phía sau, tìm chỗ bến cảng không có người rồi nhảy xuống dòng nước lạnh buốt, theo đáy biển lần tới con thuyền của Mã Cát.

o0o

Tại Chu Tước đại môn có một đội hơn hai mươi kỵ sỹ trang bị đầy đủ, vẻ mặt người nào cũng lạnh lùng trầm trọng, có thể khẳng định

bất cứ ai trong số họ cũng là loại hảo thủ trăm người chọn một, dưới sự chỉ huy của Cung Kỳ đang sẵn sang trên lưng ngựa để chờ đón Khấu Trọng.

Khách Tố Biệt đứng bên cạnh cười nhẹ nói:

- Thiếu Soái đừng trách cứ! Kẻ dưới như bọn ta chỉ có thể phụng chỉ hành sự. Ý tứ của Đại vương là muốn Thiếu Soái lập tức rời thành.

Khấu Trọng dường như không nghe thấy, chỉ đưa mắt nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Cung Kỳ đang quan sát gã từ trên lưng ngựa, rồi thản nhiên hỏi:

- Thường thường mỗi năm Cung tướng quân ghé qua nơi này được mấy ngày?

Đồng tử Cung Kỳ thu lại, thần quang lấp loáng. Tay án lên cán mã đao bên hông, hắn trầm giọng:

- Lời này của Thiếu Soái là ý làm sao, có thể nói rõ ràng hơn không?

Khấu Trọng nghênh ngang tiến đến trước đầu ngựa của hắn chừng nửa trượng, cười rộ lên rồi nói:

- Mong Cung tướng quân đừng hiểm nhầm. Chỉ vì ta nghe tiếng Hán của Cung tướng quân có khẩu âm vùng Đông Bắc Trung Thổ, chợt liên tưởng tới một nhân vật rất thú vị tại Sơn Hải quan, ngoài ra không có ý tứ gì khác.

Trong lòng gã thầm nghĩ nếu Bái Tử Đình giết được mình bên ngoài thành, điều này sẽ có tác dụng nâng cao sĩ khí, làm chấn khởi ý chí quyết tử, tăng cường dũng khí cũng như quyết tâm phản kháng người Đột Quyết. Ngày sau, hậu nhân kể chuyện khi nói đến đoạn

lịch sử này sẽ có mấy câu đại loại “Bái Tử Đình ngoài thành Long Tuyền chém Khấu Trọng”.

Bái Tử Đình còn mượn việc giết gã để thể hiện quan điểm rõ ràng với dân tộc của mình và các bộ tộc khác, rằng hành động này chính là phá phủ trầm chu, chắc chắn sẽ chiến đấu đến binh sỹ cuối cùng. Một hành động tự đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống! Nếu tinh thần quật cường bất chấp tất cả đó của hắn có thể cảm nhiễm rộng rãi, thêm vào thần thoại của Ngũ Thải thạch và kỳ binh của Cái Tô Văn, nói không chừng có thể tạo ra kỳ tích giúp hắn đánh bại Đột Quyết, trở thành bá chủ mới của đại thảo nguyên.

Bái Tử Đình đã quen với việc triển khai chiến dịch ở Trung Thổ, đương nhiên không quên điển tích “Phá phủ trầm chu” đã lưu danh thiên cổ. Sau khi giết Khấu Trọng, hắn sẽ không có con đường nào ngoài việc quyết chiến với Đột Quyết.

Khấu Trọng phán đoán như vậy tuyệt đối không phải vì thân ở trong hiểm cảnh mới nghi thần nghi quỷ, mà bởi kẻ áp giải gã ra khỏi thành là một tên ác nhân mà bên ngoài là Cung Kỳ nhưng trong bóng tối lại chính là Thôi Vọng. Còn bọn thủ hạ đứng đằng sau hắn nếu lột hết quân trang khẳng định sẽ lộ ra toàn thân có vết xăm màu xanh, đặc điểm cơ bản của bọn lang tặc Hồi Hột.

Đây là đất của Bái Tử Đình, muốn trục xuất gã khỏi Long Tuyền thì chỉ cần Khách Tố Biệt và một đội binh sỹ nào đó đã là quá đủ, sao lại phải xuất động đến Cung Kỳ và bọn lang tặc tay chân của hắn.

Cung Kỳ bình tĩnh lắng nghe, nhãn thần trở nên sắc bén, lạnh giọng nói:

- Không có ý tứ gì khác sao? Thiếu Soái không phải là mới chân ướt chân ráo bước chân vào chốn giang hồ hiểm ác này, hẳn đã biết nói

năng không được hàm hồ. Nếu như quan hệ đến danh dự của người khác thì càng nên giải thích rõ ràng.

Hai mươi hai danh thủ thuộc hạ của hắn đồng loạt đặt tay lên cán đao, tư thế như thể nếu có một lời không hợp sẽ lập tức động thủ. Không khí lập tức trở nên vô cùng khẩn trương và sặc mùi khói lửa.

Bọn lính ngự vệ canh giữ Chu Tước đại môn nhìn gã, người nào cũng mắt lộ hung quang, sát khí đằng đằng.

Khách Tố Biệt đứng cạnh Khấu Trọng ung dung nói:

- Cung tướng quân xin hãy bình tĩnh lại! Ta thấy đó chỉ là một chuyện hiểu lầm. Mong Thiếu Soái nói vài lời để giải trừ sự thắc mắc trong lòng Cung tướng quân.

Khấu Trọng nghe y nói thế lại càng khẳng định suy đoán của mình không sai. Chính vì Cung Kỳ cùng đám thủ hạ có thân phận khách khanh nên Khách Tố Biệt chỉ có thể dùng thái độ đó để khuyên hắn không được manh động lúc này, sau khi rời thành hãy ra tay giết Khấu Trọng. Đây cũng chính là mệnh lệnh của Bái Tử Đình.

Nếu giết Khấu Trọng ở cửa cung sẽ trở thành ân oán cá nhân giữa Bái Tử Đình và Khấu Trọng, khiến hắn khó ăn nói với Thượng Tú Phương. Nhưng giết Khấu Trọng ở ngoài cửa thành sẽ liên quan tới toàn bộ quân dân Long Tuyền, ý nghĩa tượng trưng có sự khác biệt rất lớn.

Khấu Trọng còn đang suy nghĩ tại sao Bái Tử Đình lại không để số cung tên lớn như thế vào trong mắt thì hai tên thị vệ dắt một thớt ngựa chạy đến. Vừa nhìn thấy Khấu Trọng, con vật lập tức hất đầu hý vang, tung hai vó trước đầy phấn khích. Khấu Trọng khẽ thở dài, bước tới ôm lấy đầu chú ngựa Thiên Lý Mộng yêu quý vuốt ve âu

yếm.

Bái Tử Đình thực là lợi hại, vô thanh vô tức một tay khống chế toàn bộ tình hình. Hắn cho người đưa Thiên Lý Mộng đến bên mình gã, chính là ám chỉ rằng Thuật Văn và các huynh đệ Thất Vi của y đều đã bị bắt giữ, đương nhiên trong đó còn có hai con chiến mã cưng của Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn. Khấu Trọng cười rộ nói:

- Có điều gì giải thích chứ! Nếu Cung tướng quân thực sự thanh bạch thì đâu cần nghĩ ngợi nhiều về sự liên tưởng đó của tiểu đệ.

Nói xong liền phi thân lên lưng Thiên Lý Mộng, hai mắt trừng trừng nhìn Cung Kỳ.

Ánh mắt Cung Kỳ thoáng qua một tia sát cơ mãnh liệt. Trên gương mặt lãnh khốc lộ xuất một nét cười hiểm độc và tàn nhẫn, hắn nói:

- Nếu thế, mời Thiếu Soái thượng lộ!

Khấu Trọng biết rõ Cung Kỳ căm thù mình vì rất nhiều huynh đệ của hắn đã bị bọn gã giết sạch tại Sơn Hải quan. Nghĩ vậy liền bật cười, cho ngựa chậm rãi rời khỏi Chu Tước môn.

Khung cảnh hiện ra trước mắt làm một kẻ mà không có điều gì chưa từng gặp qua như gã cũng giật bắn mình.

Toàn bộ Chu Tước đại lộ không một bóng người, hàng quán hai bên đều đóng cửa. Quân Túc Mạt sắp hàng đôi ở ven đường, hình thành hai con rồng người kéo dãi mãi đến cửa Nam thành. Thấy Khấu Trọng ra khỏi cửa Chu Tước môn, họ lập tức đồng thanh hô lớn:

- Bột Hải tất thắng, Đại Vương vạn tuế!

Tiếng hô chấn động toàn thành, dư âm bay vút lên trời cao.

Nếu người yếu bóng vía, khẳng định đã sợ đến rơi từ trên lưng ngựa xuống rồi.

Khấu Trọng cảm thấy mình như tử tù bị áp giải ra pháp trường, nhưng lại không biết phải làm gì để thay đổi tình thế này, trong đầu lởn vởn ý nghĩ bị xử tử ngoài cửa thành.

Cung Kỳ và bọn kỵ binh vây kín xung quanh gã, tiếng vó ngựa lốp cốp vang lên trên Chu Tước đại nhai.

Khách Tố Biệt đứng lại ở cửa cung, cao giọng nói với theo:

- Thiếu Soái bảo trọng, thứ cho hạ quan không tiễn!

Khấu Trọng cố nén nụ cười đau khổ vào trong lòng, gã ngờ đâu khi chơi bài ngửa cùng với Bái Tử Đình lại thành ra kết cục thế này? Ngay cả muốn nói mấy lời với bọn La Ý cũng không kịp nữa. Nếu như gã có thể gặp lại, câu đầu tiên sẽ là khuyên họ lập tức bỏ chạy càng xa càng tốt.

Cung Kỳ đến bên cạnh gã rồi cho ngựa đi chậm lại, sắc mặt lầm lì không nói nửa lời.

Khấu Trọng vừa vận hành chân khí, vừa hết sức suy nghĩ, kích phát đấu chí để tìm một đường sống trong đất chết.

Bái Tử Đình đã muốn đuổi tận giết tuyệt, chắc chắn Khấu Trọng gã sẽ bồi tiếp tới cùng.

o0o

Từ Tử Lăng thần bất tri quỷ bất giác ló đầu lên khỏi mặt nước, khẽ bám vào thân thuyền rồi tung mình lên, vặn người một cái đã chui tọt vào song cửa khoang thuyền. Dù ngay giữa thanh thiên bạch nhật, nhưng nếu không toàn thần lưu ý thì khi bóng dáng Từ Tử Lăng vọt qua, người ta cũng chỉ nghĩ là mình hoa mắt.

Từ Tử Lăng lọt vào một thương phòng mà nhiều khả năng dành riêng cho Mã Cát. Đưa mắt nhìn quanh, gã lập tức khẳng định phán đoán của mình không sai, tự nhiên có chút tự hào. Dựa theo phương pháp luận của môn học kết cấu kiến trúc, gã phát hiện ra gian thương phòng này ít bị ảnh hưởng của sóng gió và có cảnh quan đẹp nhất trên con thuyền, liền phán đoán là phòng dành cho Mã Cát.

Đây cũng là phòng lớn nhất trên thuyền, gồm có tiền thính và hậu phòng, được ngăn cách bằng rèm trúc. Trang trí dưới sàn và trên tường đều vô cùng tráng lệ, vàng ngọc huy hoàng lấp lánh, chính là phẩm vị xa hoa thô trọc mà Mã Cát ưa thích.

Dường như tất cả mọi thứ trong chiếc lều dạo nọ của hắn đã được đem đến đây, thậm chí trong sảnh ngoài kia còn có một mâm lớn chứa đầy những hoa quả tươi mà Mã Cát thích nhất.

Giường ngủ được ướp hương liệu nồng gắt đến mức làm Từ Tử Lăng tưởng chừng nghẹt thở.

Gã nhìn qua rèm, thấy sát bên tường của gian tiểu thính có bày ba chiếc rương sắt lớn, chiếc nào cũng có khóa kỹ, chắc bên trong là những vật phẩm đặc biệt quý giá. Nếu không khẳng định hắn sẽ chẳng để ba cái hòm thô kệch tại nơi được bố trí tinh mỹ này.

Từ Tử Lăng vén rèm tiến ra, không bước lại xem mấy chiếc rương sắt lớn mà toàn thần lưu ý động tĩnh xa gần.

Thương phòng này chiếm một góc ở tầng cao nhất phía đuôi thuyền, nên cả hậu phòng và tiểu thính đều có cửa sổ. Gã lên thuyền qua cửa sổ quay ra biển, vì vậy gã di chuyển đến song cửa phía bên này để quan sát tình hình trên cầu thuyền bên ngoài.

Ba con thuyền buôn Cao Ly neo lại trên bến, đậu đối diện với chiếc thuyền của Mã Cát. Từ Tử Lăng trong lòng chợt nảy ra một ý nghĩ. Tám vạn tấm da dê không phải là một con số nhỏ, chiếc thuyền này của Mã Cát tối đa cũng chỉ xếp được hai vạn tấm. Vì thế rất có khả năng ba con thuyền kia sau khi giao hết hàng sẽ vận chuyển tám vạn tấm da dê này về Cao Ly. Thậm chí đây có thể là một vụ giao dịch hàng đổi hàng.

Không tính thời gian dỡ và đóng hàng, những con thuyền Cao Ly này do đã nhiều ngày lênh đênh trên biển nên cần bổ sung lương thực, nước uống và sửa chữa, nên trong ngày hôm nay khẳng định không thể rời bến.

Tông Tương Hoa, Mã Cát và một người Cao Ly có vẻ là chỉ huy của ba chiếc thuyền mới cập bến đang thì thầm to nhỏ bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn trời. Do hai bên cách nhau quá xa nên với khả năng của Từ Tử Lăng cũng không nghe được nửa câu của bọn chúng.

Biết bọn chúng đều là chuyên gia quan sát sắc trời, Từ Tử Lăng liền lưu tâm nhìn lên. Gã lập tức phát hiện bầu trời đang biến đổi nhanh chóng, mây trắng bị thay thế bởi tầng tầng lớp lớp mây đen, từ từ che khuất cả ánh mặt trời. Đây là biểu hiện trước khi một cơn mưa dữ dội kéo đến.

Từ Tử Lăng bất giác cười thầm. Việc gì cũng có chỗ lợi chỗ hại. Bái Tử Đình chọn ngày lập quốc trong mùa mưa sẽ có lợi cho việc thủ thành, nhưng nếu mưa to gió lớn bất chợt kéo đến vào những lúc không thích hợp như thế này thì lại biến thành trở ngại cho tiến độ

chuẩn bị chiến tranh.

Quả nhiên Mã Cát hướng về bọn thủ hạ nói lớn:

- Sắp mưa rồi, dừng việc chuyển hàng lại!

Từ Tử Lăng thầm nghĩ, một khi mình rời khỏi đây rồi, khi quay lại sẽ là một trường chiến đấu tàn bạo đẫm máu, vì đó là cách duy nhất để bọn gã thu hồi lại tám vạn tấm da dê này.

“Oành!”

Mở màn là một ánh chớp sáng lòa rạch nát không gian ở phía xa. Tiếp theo là tiếng sấm rền đinh tai nhức óc. Chân trời tối sầm lại, mây đen cuồn cuộn kéo tới.

Tình hình trên bến cảng lập tức trở lên hỗn loạn. Đám cước phu dưới sự quát tháo ầm ĩ của đám thủ hạ Mã Cát, hốt hoảng mang những hàng hoá chưa chất lên thuyền trở lại kho hàng. Tông Tương Hoa và Mã Cát vội vàng theo sau người kia lên một chiếc thuyền của Cao Ly.

Từ Tử Lăng nhanh chóng rời thuyền.

o0o

Khấu Trọng một mặt ngấm ngầm điều tức, tập trung chân khí, một mặt ước lượng xem có những cao thủ nào đang đợi gã bên ngoài thành. Không lẽ là đích thân Bái Tử Đình và Thiên Trúc Cuồng Tăng Phục Nan Đà?

Bái Tử Đình vận dụng tâm kế hết sức cao siêu, chắc là hắn từ chỗ Hô Diên Kim biết Khấu Trọng gã quý ngựa như tính mạng nên mới

đặc biệt trả lại Thiên Lý Mộng vào thời khắc này, khiến gã khó lòng bỏ ngựa quý để thi triển thân pháp chuồn vào khu dân cư. Nếu trường hợp này xảy ra, dù cho cuối cùng Bái Tử Đình có thể tìm ra và giết được gã, hắn cũng sẽ tổn hao rất nhiều nhân lực và thời gian, lại mất đi hiệu ứng chấn động oanh liệt.

Về phần gã, muốn rời đi cùng với Thiên Lý Mộng, chỉ có thể chờ đến khi ra khỏi cổng thành rồi mới tính kế đào tẩu.

Khấu Trọng cảm thấy mình và huyết nhục của Thiên Lý Mộng có liên hệ vô cùng mật thiết. Nếu phải bỏ rơi con vật trung thành này, để nó rơi vào hiểm cảnh bị người ta sát tử để tiết hận, thì dù gã có thể chạy trốn khỏi cái chết cũng không chấp nhận làm điều đó.

Nếu chết thì phải chết cùng với nhau.

Cửa Nam thành đã hiện ra trước mắt.

Cung Kỳ mặt vẫn trơ trơ như gỗ không một chút biểu cảm, thúc ngựa đi chậm rãi bên gã. Binh lính hai bên đường không còn hô vang nữa, người nào cũng lộ xuất thần sắc vô cùng kiên định. Khấu Trọng hoàn toàn không nghi ngờ việc bọn chúng sẽ vì Bái Tử Đình mà chấp nhận hy sinh tính mạng.

Trong lòng gã càng lúc càng bình tĩnh, gạt bỏ hết chuyện sinh tử ra ngoài, tiến nhập cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt. Hốt nhiên gã cảm thấy thân thể Cung Kỳ thoáng rùng mình đầy vẻ bất an, đồng thời lại ngửa mặt nhìn trời.

Khấu Trọng cũng ngửng cổ nhìn theo, đoạn cười ha hả nói:

- Đại vương nói không sai, tháng tư quả nhiên là mùa mưa của Long Tuyền.

Sắc trời nhanh chóng biến thành âm u.

Cung Kỳ liếc nhìn gã, hai mắt hung quang lấp loáng, sau đó quay qua nhìn phải nhìn trái. Rõ ràng hắn đang do dự có nên thay đổi kế hoạch, kết liễu Khấu Trọng ngay bên trong thành hay không.

Nếu để Khấu Trọng rời thành, đột nhiên lại có một cơn cuồng phong bạo vũ như ngày hôm qua ập tới, Khấu Trọng nói không chừng có thể đột vây tẩu thoát.

Khấu Trọng lúc này lòng như lửa đốt. Nếu để Cung Kỳ ra lệnh đóng cửa thành, gã chết chắc không sai. Nghĩ vậy liền vội vàng hỏi:

- Cung huynh chẳng phải là người Hồi Hột sao? Cớ gì lại làm việc cho Bái Tử Đình, còn giả làm Thôi Vọng giúp hắn giết người cướp của, coi mạng người như cỏ rác?

Gã tuyệt không muốn làm đối phương nổi giận, chỉ là cố gắng làm Cung Kỳ phân tán tinh thần, khiến hắn trong lúc dùng dằng chưa quyết này tạm thời quên đi ý nghĩ đóng cửa thành lại.

Các thành lâu hai bên cửa thành bố trí dày đặc cung thủ. Cửa thành lại được bảo vệ tầng tầng lớp lớp. Trong tình hình đó, dù cho là có mấy cao thủ như cỡ như Khấu Trọng đi nữa cũng khó có thể thoát ra từ lối này. Nhưng nếu trời đổ mưa thật lớn, khả năng chạy thoát của Khấu Trọng sẽ tăng lên rất nhiều.

Cung Kỳ quả nhiên bị gã làm phân tán tư tưởng, nổi giận đùng đùng nói:

- Thiếu Soái nếu không thể đưa ra được bằng cứ chính xác…

Khấu Trọng mau miệng ngắt lời:

- Hà hà, từ bộ dạng này có thể thấy lão ca ngươi có tật giật mình, nếu không sao lại cố phản bác mấy lời nói nhăng nói cuội của ta, cũng có thể là do không hiểu rõ ta nói gì. Hắc! Có lẽ trong lòng ngươi đang suy đoán xem ta dựa vào cái gì mà nhìn ra được ngươi là Thôi Vọng, vì thế mới mở miệng là con bà nó cái gì gì có bằng chứng thật sự không. Đáng cười, thật đáng cười!

Gã nói luyên thuyên không biết mệt, chính là muốn Cung Kỳ không có cách nào phân tâm nghĩ đến việc khác.

Thủ hạ của Cung Kỳ người nào mắt cũng lộ hung quang, nhưng vì hắn chưa ra chỉ thị gì nên vẫn nhẫn nại án binh bất động.

Nói về tài trí, Cung Kỳ so với Khấu Trọng thật là một trời một vực. Khấu Trọng như đi guốc trong bụng Cung Kỳ, mỗi lời đều nói đúng vào suy nghĩ trong lòng của hắn, làm hắn cảm thấy khó chịu như bị lột trần, phô bày toàn bộ thân thể cho người ta nhìn ngó. Vì thế nhất thời Cung Kỳ quên mất mưa gió đã cận kề, chỉ lạnh lùng nói:

- Chết đến nơi rồi mà vẫn còn miệng lưỡi, ngươi…

Lúc này vừa hay đã tới cửa Nam, chỉ cần đi qua ba trượng đường hầm là sẽ tới thế giới bên ngoài thành.

Một đám lính canh gác vốn đang túc trực tại cửa thành nhất tề lùi lại sang hai bên nhường đường.

Khấu Trọng trong lòng thầm kêu mấy chữ “Chết đến nơi rồi!” này cuối cùng cũng lộ ra, suy đoán của gã đã thành sự thực. Mắt nhìn thấy thành công cận kề, càng không thể cho đối phương có thời gian suy nghĩ, lập tức tiếp tục hàm hồ cắt ngang lời hắn:

- Đợi ta bên ngoài phải chăng còn có bọn người Hô Diên Kim? Thật khó có thể được Đại vương của ngươi ban cho tiện nghi như thế. Tiểu đệ có thể cắt cái đầu thối của hắn xuống rồi.

Cung Kỳ sững người, lúc đó mới phát giác Khấu Trọng đã hiểu rõ âm mưu muốn giết gã bên ngoài thành, hốt nhiên rùng mình, vội vã quát vọng lên:

- Đóng cửa mau!

Đúng vào lúc Cung Kỳ phát xuất mệnh lệnh có thể quyết định sinh tử của Khấu Trọng, một luồng chớp sáng chói rạch nát bầu trời đầy mây đen vần vũ, tiếng sấm ầm ầm vang lên làm khẩu lệnh của Cung Kỳ bị át hoàn toàn, chỉ có Khấu Trọng là nghe rõ điều hắn muốn nói.

“Ì ì ùng”

Cuồng phong cuốn tới, mưa lớn ào ào trút xuống, sấm chớp rền vang, đất trời hỗn loạn, khí thế khủng khiếp gấp nhiều lần so với trận mưa ngày hôm qua.

Khấu Trọng thầm hiểu sinh tử thành bại chính là vào lúc này. Nhân lúc tình thế hỗn loạn đó, gã liên tiếp đá ra hai bên nhằm vào bụng ngựa của bọn Cung Kỳ và thủ hạ, đồng thời dồn chân khí xuống Thiên Lý Mộng, thi triển thuật “nhân mã như nhất” phóng thẳng tới cửa thành, miệng hô lớn:

- Mưa to rồi! Tránh mưa nào!

Cung Kỳ bên trái và tên lang tặc bên phải, cả người lẫn ngựa ngã lăn ra hai phía. Thêm vào đầy trời mưa gió sấm chớp càng làm cho đội quân áp giải Khấu Trọng thêm hỗn loạn, không ai hiểu rõ việc gì đang

xảy ra.

Cung Kỳ từ dưới đất nhảy vọt lên quát lớn:

- Giết hắn đi!

Không ngờ lại một tiếng sét lớn át đi tiếng hét của hắn.

Khấu Trọng chớp thời cơ phóng ngựa vào đường hầm dưới cổng thành.

Ánh chớp sáng loà làm mọi người chói mắt, vạn vật lập tức nhòe đi.

Tạm chú thích:

cước phu: phu khuân vác

phá phủ trầm chu: dựa theo tích Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc. Sau khi qua sông thì dìm hết thuyền bè, đập vỡ nồi niêu, chỉ giữ lại ba ngày lương thực để cho binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng (đã chú thích ở các hồi trước, nguồn:).

(

Chương 542: Huyết chiến trong mưa

Mưa lớn không ngớt ầm ầm trút xuống khắp bình nguyên mênh mông của Long Tuyền, kèm vào đó là sấm chớp từ những đám mây đen nặng nề trên bầu trời điên cuồng đánh xuống mặt đất, uy thế mãnh liệt tưởng chừng có thể dời non lấp biển, thiên băng địa liệt, hiển thị đại tự nhiên mới là chúa tể trong vũ trụ.

Ánh chớp loằng ngoằng phá tan thiên địa đen tối, bốn phía hiện ra cảnh tượng vạn vật đang nghiêng ngả trong cuồng phong bạo vũ.

“Ầm”

Một tia sét đánh trúng thân cây đại thụ rất cao phía trước Từ Tử Lăng, nguyên một cành lớn bị đánh gãy rơi xuống, ánh lửa bùng lên sáng rực rồi lập tức bị trận mưa như trút nước dập tắt, chỉ còn trơ lại một đoạn thân cây cháy đen.

Toàn thân Từ Tử Lăng ướt lướt thướt. Gã toàn lực chạy điên cuồng, trong lòng chợt nhớ Sư Phi Huyên. Trận mưa lần trước nàng còn ở đó, trận mưa lần này nàng đã đi xa, lánh đời không bao giờ trở lại.

“Gia tại thử sơn trung, vân thâm bất tri xử”.

Tâm trạng bức bối tựa như bị mưa gió dẫn phát, không chịu sự khống chế của gã nữa, lập tức bùng lên mãnh liệt. Cảm giác thống khổ và mất mát dần xâm chiếm toàn bộ tâm hồn Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng thực lòng muốn dừng chân khóc một trận thống thiết để

tiết hết nỗi đau tràn ngập trong lòng, lại tự nhủ sau khi khóc rồi sẽ theo lời khuyên “mất là được, không là có” của Sư Phi Huyên.

Từ Tử Lăng gã cũng chỉ khóc một lần này thôi!

Thế nhưng vẫn không có giọt nước mắt nào rơi. Gã còn phải lập tức tìm Khấu Trọng, huy động toàn bộ nhân mã tấn công bọn Mã Cát để đoạt lại số da dê đó.

Đột nhiên gã lại nhớ tới Thạch Thanh Tuyền.

Đã lâu lắm rồi Từ Tử Lăng không nghĩ về người thiếu nữ ấy mỗi khi một mình, vì nàng chính là vết thương lòng mà gã không dám đụng đến. Cho tới lúc này vết thương đó vẫn chưa liền miệng.

Sư Phi Huyên tuy không phải là một vết thương lòng khác của gã, nhưng lại là một đoạn hồi ức mỹ lệ làm người ta thần thương hồn đoạn.

Hai người đã cùng nhau trải qua một đoạn ái tình tinh mỹ tuyệt luân, thuần tuý là luyến ái tinh thần, mặc dù không có một chút nam hoan nữ ái trần tục, nhưng cũng đủ để làm gã điên đảo mê say đến ghi tâm khắc cốt.

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng nếm qua tư vị của ái tình, cảm giác được những rung động tuyệt vời khi yêu và được yêu.

Lúc này thảo nguyên hoang dã đã bị mưa gió sấm chớp bao bọc toàn bộ, tạo thành một không gian rộng lớn mênh mông, khung cảnh mơ hồ hỗn loạn.

Gã cảm thấy mình và đại tự nhiên như hoà vào làm một, không thể phân biệt đâu là bản thân, đâu là bão tố.

Sóng gió trong lòng hợp với mưa gió bên ngoài kết thành một thể, nước mắt chan chứa trào ra, hoà cùng nước mưa âm thầm rơi xuống đất.

o0o

Trước đợt sấm chớp lần thứ hai nổi lên, Khấu Trọng và Thiên Lý Mộng người ngựa hợp nhất nhanh như tên bắn phóng ra cửa thành phía Nam. Ít nhất tại đó gã đã xô vào năm tên lính gác, trước khi hoà nhập vào trong màn mưa gió đầy trời ở bên ngoài.

“Oành! Đùng!”

Sấm rền chớp loé!

Một tia sét sáng rực như một mũi tên bạc loé lên trên đỉnh đầu, mưa to gió lớn táp vào mặt, tiếp đó là tiếng sấm rền vang hoàn toàn át đi tiếng người kêu ngựa hý. Nhất thời không một ai nghe hoặc trông thấy gì cả.

Khấu Trọng đảo mắt nhìn quanh, trong lòng thầm kêu nguy hiểm. Nếu như gã bị bọn Cung Kỳ theo ra bên ngoài, hoặc thời điểm xông ra trước khi sấm chớp nổi lên, thì chỉ có một kết quả là thân hãm trùng vây rồi lực chiến đến chết.

Trong tình huống tất cả biến thành mơ hồ, thiên địa hỗn mang, dưới cuồng phong bạo vũ tựa như ở chốn xa xăm của địa ngục, đội hình vốn hoàn chỉnh của quân Long Tuyền đang cung hầu đại giá Khấu Trọng giống như bị địch nhân tấn công, tan tác loạn xạ không còn ra hàng ngũ.

Cờ quạt nghiêng ngả, kỵ sỹ cố gắng khống chế chiến mã bị sấm sét

làm cho hoảng sợ chồm lên chạy loạn.

Sấm nổ ầm ầm, chớp giật nhì nhằng, bầu trời lúc tối đen lúc sáng rực. Dưới uy lực cuồng bạo của đại tự nhiên như thế này, con người trở nên vô cùng nhỏ bé.

Trong tình thế hỗn loạn đến cực độ đó, Khấu Trọng nhìn thấy Bái Tử Đình thân vận quân phục và Phục Nan Đà vẫn mặc chiếc khoan bào màu cam đang dẫn một đội gần năm mươi tên thân binh đuổi đến. Bái Tử Đình há miệng hò hét gì đó, dường như ra lệnh cho thủ hạ bao vây Khấu Trọng, nhưng tiếng quát tháo của hắn bị mưa gió sấm chớp át hẳn. Gã cũng không nghe rõ hắn nói gì.

Mưa lớn trút xuống như thác lũ tàn phá mặt đất, ánh sáng và bóng tối giao nhau như muốn che lấp cả đất trời. Khi chớp loé thì mắt người chói loá, lúc tối sầm thì như không nhìn thấy bàn tay giơ trước mặt. Bên ngoài thành Long Tuyền chỉ còn tiếng sấm đinh tai nhức óc và mưa gió dồn dập tơi bời.

Khấu Trọng lòng thầm tạ ơn trời đất, thúc ngựa phi sang trái tránh bọn Bái Tử Đình, đoạn hướng về phía thảo nguyên mà chạy.

Hơn mười tên lính bộ binh tay cầm mâu từ trước mặt xông lại.

Khấu Trọng cười lớn, mặc nước mưa lập tức ùa vào trong miệng, giật mạnh giây cương. Thiên Lý Mộng được chân khí truyền tới tận bốn vó liền nhún chân phóng lên. Cả người lẫn ngựa như thần nhân thiên mã vọt qua đầu địch nhân làm chúng đánh hụt.

“Choang!”

Khấu Trọng bạt xuất Tỉnh Trung Nguyệt, bảo đao quét mạnh ra chấn gãy trường thương của hai tên lính cản đường, hất cả đôi bắn văng

sang hai bên.

Phía trước, trong mưa gió chập chùng, gã mơ hồ nhìn thấy một đội kỵ binh bày trận dàn hàng ngang chờ sẵn.

Đúng lúc này một tia kình khí như mũi tên vô hình công đến từ phía trên bên trái. Chả buồn nhìn qua, tâm theo ý chuyển, một đao của Khấu Trọng tựa như tuỳ tiện đánh ra, đồng thời chân thúc vào bụng ngựa, Thiên Lý Mộng phóng vọt lên.

“Choang” một tiếng, như được thần linh phù trợ, Tỉnh Trung Nguyệt chém trúng kiếm chiêu ẩn trong mưa gió công đến vô cùng lợi hại của Bái Tử Đình. Khấu Trọng cười lớn:

- Đại vương không cần tiễn tiểu đệ đâu!

Loa Hoàn Kình phát ra. Bái Tử Đình đang lơ lửng trên không vô phương phát lực, ngạnh tiếp Khấu Trọng một chiêu lập tức bị đánh bật trở lại, mất đi cơ hội tốt để cầm chân địch thủ.

Khấu Trọng vận khí điều tức cánh tay phải đang chấn động tê rần, thầm hô lợi hại. Từ phía sau, kình khí lại cuồng mãnh công tới. Gã không cần nhìn cũng biết kẻ tấn công là Phục Nan Đà. Cảm nhận được tên Cuồng Tăng này vẻ ngoài là đánh người nhưng thật ra là muốn tập kích ngựa, gã bèn cười lớn, truyền công lực xuống.

Thiên Lý Mộng trong thế đang lao nhanh về phía trước, được kình khí của chủ nhân trợ lực liền phóng vút lên.

Khấu Trọng chuyển đao sang tay trái, nghiêng người ra sau phản thủ đánh lại một chưởng. Kình khí cuốn theo cả một vùng mưa gió như cơn lốc công về phía sau, xoáy thẳng vào ngực Phục Nan Đà. Khấu Trọng cười lớn:

- Vẫn nghĩ ta là Khấu Trọng của tối hôm qua phải không?

Phục Nan Đà không tưởng nổi gã có chiêu thức lợi hại như vậy, lại càng tính sai tốc độ của ngựa vì nó quá nhanh, vội vã đưa song chưởng chống đỡ.

“Bùng!”

Nước mưa bị sức ép bắn ra bốn phía.

Khấu Trọng toàn thân chấn động! Gã ngạnh tiếp một chưởng của đối phương, đồng thời thời tá lực hoá lực, có cảm giác như bị kình lực của Phục Nan Đà cuốn phăng đi. Cả người lẫn ngựa nhờ có phản lực liền tăng tốc vọt đi hơn tám trượng, lọt vào trận thế của kỵ binh địch.

Phục Nan Đà công lực tuy cao hơn gã một chút, nhưng thất thế nên bị đánh rơi xuống đất, lại còn phải lùi về phía sau nửa bước.

Trận địch có khoảng hai trăm kỵ binh. Nếu như trong tình thế trời quang mây tạnh, chúng chỉ cần bắn tên đã có thể làm Khấu Trọng không thể đột vây. Nhưng dưới trời đất mờ mịt cuồng phong bạo vũ, địch nhân không biết gã đã sớm rời thành. Đến khi Khấu Trọng như thiên binh thần tướng lọt vào trận thế của chúng, trong lúc vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, gã đã tả xung hữu đột, bảo đao ầm ầm đánh ra, gặp người là chém, mở một đường máu xông ra khỏi trận.

Bái Tử Đình và Phục Nan Đà đuổi tới nơi thấy vậy thét lớn:

- Đuổi theo! Hắn không chạy được xa đâu!

Đám lính tựa như bừng tỉnh, giục ngựa phóng vào mưa gió trùng

trùng đuổi theo.

Khấu Trọng thúc ngựa chạy thục mạng, tự nhiên nhằm hướng huynh đệ đang ẩn thân là Biệt Lặc Cổ Lạp Thai mà chạy, trong lòng vẫn băn khoăn tại sao Bái Tử Đình lại khẳng định mình không chạy xa được.

Gã chung quy nội thương chưa lành, vừa rồi đã phải dùng quá nhiều sức lực để thi triển kỳ thuật vô cùng hao tổn chân nguyên là “nhân mã như nhất”. Sau khi ngạnh tiếp hai chiêu toàn lực của các đại cao thủ tuyệt đỉnh là Bái Tử Đình và Phục Nan Đà, tiếp đó lại đánh phá trùng vây, lúc này gã đã tới mức khí cùng lực kiệt, không thể truyền chân khí giúp Thiên Lý Mộng được nữa. Chạy thoát được hay không chỉ có thể trông chờ vào sức của ái mã mà thôi.

Khấu Trọng không ngừng điều tức phục hồi khí lực. Chỉ cần kéo dài được đến lúc gã có thể thi triển thuật “nhân mã như nhất” là sẽ vượt xa truy binh. Cũng may là Thiên Lý Mộng vô cùng thần tuấn, không dễ bị địch đuổi kịp.

Tiếng vó ngựa đằng sau thấp thoáng vọng tới. Khấu Trọng giật mình ngoái đầu nhìn lại, lập tức sống lưng lạnh toát.

Hàng trăm kỵ binh đang chia làm ba toán, một đội do Bái Tử Đình và Phục Nan Đà chỉ huy đang truy sát phía sau, còn hai lộ nhân mã nữa chia hai bên vòng đến, nhanh chóng tiếp cận.

Gã còn đang nghĩ tại sao chiến mã của Bái Tử Đình lại có thể nhanh hơn Thiên Lý Mộng, chợt phát hiện ái mã của mình lộ xuất thần sắc kiệt sức. Ngựa địch càng chạy càng nhanh, ngựa gã càng chạy càng chậm. Hai bên mép, mắt và mũi đều rỉ máu.

Khấu Trọng chỉ biết lôi cả cha lẫn mẹ bọn bọn đê tiện ra mà chửi, trong lòng bừng bừng niềm cừu hận bi phẫn chưa từng có đối với bất

cứ ai. Không màng an nguy bản thân, gã dồn hết chân lực còn lại tống vào thân mình Thiên Lý Mộng để giúp nó trục độc giữ mệnh.

Chưa tính chuyện Bái Tử Đình thâm độc mang Thiên Lý Mộng trả lại để gã không thể một thân một mình đào tẩu lúc vừa từ cung đi ra, giờ mới biết hắn lại còn vô sỉ hạ độc dược vào mình nó. Hiện giờ là lúc độc tính phát tác.

Chỉ hận lúc này có cung mà không có tên, nếu không Khấu Trọng tất sẽ thưởng cho hắn một mũi.

Bọn Bái Tử Đình đã thu ngắn khoảng cách còn chưa đầy hai trăm trượng, càng lúc càng đuổi đến gần.

Trường Sinh khí của Khấu Trọng cuồn cuộn trút vào Thiên Lý Mộng, độc dược bị đẩy hết qua da, rồi được nước mưa rửa sạch. Hai bên mép và mũi nó không còn rỉ máu nữa, tốc độ tăng dần nhưng đương nhiên không được như bình thường.

Tiếng vó ngựa của truy binh càng lúc càng vang dội, tựa như phù chú đòi mệnh gã.

Dưới ánh chớp sáng loà, thảo nguyên mênh mông hoàn toàn bị mưa lớn bao phủ chợt hiện lên. Nước mưa xối xả đổ xuống như trút, trên đồng cỏ hình thành vô số các dòng nước lũ lớn nhỏ. Sấm chớp điên cuồng, dường như bầu trời sắp đổ sụp xuống, không có cách nào cưỡng nổi. Cuồng phong bạo vũ cứ công kích vào đám người ngựa nhỏ nhoi trên thảo nguyên một cách vô tình.

Khấu Trọng thầm than mạng ta đã hết, đoạn nghiến chặt răng tụt khỏi lưng ngựa, một chỉ phóng vào mông nó, bản thân thì chạy tạt sang ngang.

Thiên Lý Mộng hý vang, phóng nhanh về phía trước.

Gã thầm nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại nó nữa, trong lòng chợt thấy bùi ngùi.

Thiên Lý Mộng là một con ngựa rất cao quý, vốn thuộc về đại tự nhiên. Vì nó theo gã nên mới vướng vào trường đấu tranh hiểm ác của loài người. Lúc này, gã biết mạng mình khó giữ, lại không muốn Thiên Lý Mộng vì mình mà bị hại, liền cho nó cơ hội một mình đào sinh còn bản thân thì dẫn dụ địch nhân sang hướng khác.

Khấu Trọng vận hết sức tàn, mơ mơ hồ hồ chạy về phía Tây Bắc, bất chợt tai lại nghe thấy tiếng vó ngựa đuổi tới đằng sau.

Quay đầu nhìn lại, gã chỉ còn nước lắc đầu kêu khổ. Nguyên lai là Thiên Lý Mộng quay lại đuổi theo chủ nhân.

Khấu Trọng tung mình lên lưng chú ngựa trung thành, miệng cười lớn:

- Ngươi thật là tốt! Bọn ta cùng chết chung một chỗ vậy!

Lúc này đằng sau trùng trùng bóng ngựa, địch nhân đã đuổi sát đến gần trăm trượng.

Khấu Trọng đổi hướng, nhằm một ngọn đồi có địa thế cao nhất phóng tới, tinh thần tiến nhập trạng thái Tỉnh Trung Nguyệt, toàn lực điều tức, thầm hạ quyết tâm tử chiến.

Khi tới đỉnh đồi là lúc gã cầm đao diệt địch.

Giết một tên là hoà vốn, giết hai tên là có lãi!

“Xoảng!”

Khấu Trọng bạt xuất Tỉnh Trung Nguyệt rồi phóng lên ngọn đồi.

Đột nhiên trên đỉnh đồi xuất hiện rất nhiều chiến binh, ngồi trên lưng ngựa giương cung lắp tiễn, ngắm về phía gã.

Khấu Trọng định thần nhìn kỹ, chợt vui mừng hét lớn:

- Việt Khắc Bồng!

Không ngờ lại là các huynh đệ của Xa Sư quốc.

Việt Khắc Bồng một người một ngựa đứng trước toàn quân, mã đao từ trên cao chém xuống, miệng quát lên hiệu lệnh.

Hàng trăm mũi tên đồng thời bắn ra, vượt qua đầu Khấu Trọng, xuyên qua mưa gió điên cuồng bắn thẳng về phía bọn Bái Tử Đình.

Diễn biến quá bất ngờ, đám truy binh không kịp giơ thuẫn bài lên che, mắt lại nhìn không rõ, nên có tới hơn ba mươi tên đi trước trúng tiễn ngã nhào. Nhất thời người ngã ngựa hý, hỗn loạn đến cùng cực.

Khi Khấu Trọng giục ngựa lên tới đỉnh đồi, loạt tên thứ hai đã được phát ra, lại diệt thêm được hơn mười tên địch.

Bọn Bái Tử Đình không dám tiến lên nữa, hoang mang rút lui, để lại xác người xác ngựa nằm la liệt.

Máu tươi trên mặt đất nhanh chóng bị nước mưa rửa sạch.

Khấu Trọng như được tái sinh từ trong tuyệt cảnh, hổn hà hổn hển nói:

- Bên trái!

Không cần gã nói nhiều, Việt Khắc Bồng lập tức phát xuất mệnh lệnh cho thủ hạ hướng sang trái, nhằm kỵ binh địch nhân đang công đến mà bắn.

Phía bên phải cũng có một đội địch nhân ào tới, tình thế vô cùng nguy cấp.

Khấu Trọng hít mạnh một hơi, đề tụ công lực. Sau khi tra Tỉnh Trung Nguyệt vào bao, gã với tay rút bốn mũi tên trong bao của Việt Khắc Bồng, một tay giương cung, tay kia lắp tiễn dùng lối liên châu bắn về phía địch nhân.

Đám kỵ binh không dám tiến lên, hốt hoảng lùi lại.

Bái Tử Đình lúc này đã tổ chức lại đội ngũ tấn công. Trong khi hai cánh binh sỹ phải trái đang triệt thoái, hắn cầm quân theo hướng chính diện xông lên, dùng đằng thuẫn che kín người ngựa.

Khấu Trọng cười lớn, giương Thích Nhật cung, cương tiễn lại liên hoàn bắn ra. Đằng thuẫn giống như giấy mỏng bị xuyên phá, hơn mười tên địch trúng tên lăn lông lốc xuống dốc.

Chiến binh Xa Sư quốc sĩ khí bốc cao, hơn trăm mũi tên lại phóng ra, đánh lùi bọn Bái Tử Đình xuống dưới chân đồi.

Đúng lúc này tiếng vó ngựa từ phía xa bên trái truyền lại.

Huynh đệ Biệt Lặc Cổ Nạp Thai và hơn năm trăm chiến sỹ gia tộc xuyên qua mưa gió kéo tới.

Tiếng tù và nổi lên, cuối cùng Bái Tử Đình cũng phát xuất mệnh lệnh rút lui.

o0o

Sấm chớp thưa dần, nhưng mưa lớn vẫn không hề ngớt. Từ Tử Lăng xuyên qua một khu rừng tối đen như mực, nhằm hướng thành Long Tuyền mà chạy.

Tâm tình gã đã bình phục lại, hoàn toàn tĩnh lặng.

Phía trước xuất hiện hai bóng người. Từ Tử Lăng vận công vào song mục định thần nhìn kỹ, lập tức vui mừng lộ rõ.

Không ngờ đó lại là Bạt Phong Hàn và Âm Hiển Hạc.

Bạt Phong Hàn từ xa đã cười lớn, tăng tốc phóng đến, nắm chặt vai gã, giọng nói đầy xúc động:

- Ta hiện tại mới hiểu rõ thế nào là mấy ngày không gặp mà tưởng đã ba thu. Sớm hôm nay vào thành không gặp ngươi, ta và Khấu Trọng lo lắng muốn chết.

Từ Tử Lăng cũng nắm chặt vai hắn, đoạn mỉm cười đáp:

- Ngươi lo cho ta thì ta cũng lo cho ngươi. Hai ngày nay ngươi biến đi đằng nào vậy?

Âm Hiển Hạc đến bên hai người, giọng đầy ngạc nhiên:

- Từ huynh không ở lại Tiểu Long Tuyền giám thị Mã Cát sao?

Từ Tử Lăng vui vẻ đáp:

- Ta quay về là để triệu tập huynh đệ, vì Mã Cát sắp vận chuyển da dê sang Cao Ly. Hàng hoá trên ba con thuyền của Cao Ly khẳng định đều là các loại binh khí cung tên dùng cho cuộc chiến lần này.

Bạt Phong Hàn giật thót mình nói:

- Không hay rồi!

Hai người cũng động tâm, ngạc nhiên nhìn hắn.

Sắc mặt Bạt Phong Hàn biến thành vô cùng khó coi, từ từ giải thích:

- Khấu Trọng hôm nay đến chỗ Bái Tử Đình để ngả bài, định dựa vào số cung tên vừa cướp được để trao đổi lấy da dê và hàng hóa của Bình Diêu thương. Nếu như Bái Tử Đình được Cao Ly cung cấp binh khí, tự nhiên sẽ không chịu sự uy hiếp này của Khấu Trọng. Chỉ xem việc hắn cho Mã Cát vận chuyển da dê đi là có thể biết hắn không thoả hiệp trong giao dịch này.

Từ Tử Lăng song mục sát cơ đại thịnh nói:

- Nếu Khấu Trọng có mệnh hệ gì, ta sẽ không tha cho Bái Tử Đình. Chúng ta lập tức đến Long Tuyền thôi.

o0o

Hai đội quân tụ tập trên đỉnh đồi.

Chờ Khấu Trọng giới thiệu hai bên xong xuôi, Việt Khắc Bồng dùng tiếng Đột Quyết giải thích:

- Ngay khi Long Tuyền công bố lệnh giới nghiêm, Bái Tử Đình liền

phái quân đến vây khốn bọn ta ở tân quán. Sau đó bọn ta bị tịch thu binh khí rồi đuổi ra khỏi thành. Hắn còn ra lệnh cho tất cả phải về nước ngay trong đêm. May là bọn ta đã có chuẩn bị, sớm chôn sẵn một số cung tên binh khí bên ngoài thành. Cả bọn liền giả vờ đi xa rồi sau đó ngấm ngầm quay lại, tấu xảo lại gặp Thiếu Soái đang bị Bái Tử Đình truy sát, nên đã giải trừ được một chuyện hung hiểm.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai không hiểu hỏi:

- Chẳng lẽ Bái Tử Đình không cần thu hồi số cung tên đó sao? Tại sao lại nhất quyết dồn Thiếu Soái vào tử địa? May là thám tử của bọn ta phát giác hắn bố trí binh lính ở cửa Nam thành. Chúng ta biết là không ổn liền lập tức đến đây cứu viện.

Khấu Trọng ngẩng đầu lên cho mưa gió táp vào mặt, đoạn cảm khái nói:

- Có trực tiếp gặp Bái Tử Đình mới thực sự hiểu được hắn là loại người vô cùng bỉ ổi không từ một thủ đoạn nào. Ài! Lão Bái không chỉ muốn giết ta để lập uy thị chúng mà còn giam giữ luôn cả Thuật Văn và con trai của Thiên Đao Tống Khuyết.

Bất Cổ Nạp Thai tức giận mắng:

- Đã biết Thuật Văn là người của bọn ta, Thiếu Soái là bằng hữu của bọn ta, vậy mà Bái Tử Đình vẫn dám to gan làm càn như vậy ư? Ta chửi con bà hắn, chúng ta không thể bỏ qua chuyện này!

Hai mắt Biệt Lặc Cổ Nạp Thai lấp loáng thần quang, giọng nói lạnh lùng:

- Bái Tử Đình bức bách chúng ta phải đứng về phía người Đột Quyết. Không tưởng nổi hắn lại ngu xuẩn như thế!

Khấu Trọng vô cùng đau đầu. Gã từng vỗ ngực hứa hẹn với Thượng Tú Phương sẽ tránh cho bách tính vô tội của Long Tuyền khỏi chiến họa. Vấn đề là bọn Bái Tử Đình khơi lên ngọn lửa, lại lộ rõ hắn không tiếc hy sinh bất kỳ thứ gì. Việc này phải làm sao đây?

Phó thủ của Việt Khắc Bồng là Khách Chuyên đột nhiên hô lớn:

- Xem kìa!

Cả bọn lập tức nhìn theo tay hắn.

Trong mưa gió trùng trùng, ba bóng người đang chạy lại.

Khấu Trọng hô lên một tiếng, vui mừng như phát điên lao xuống đón bọn họ.

Chú thích:

Thần thương hồn đoạn: ý nói đến sự đau đớn tột cùng trong tâm trí của Từ Tử Lăng

Đằng thuẫn: Thuẫn được chế tạo từ cây mây.

(

Chương 543: Công hãm Bột Hải

Mưa gió làm cho cảnh vật trong không gian giữa đất trời trở thành một thể thống nhất. Từ khu rừng phía Tây Nam của Tiểu Long Tuyền nhìn về phía hải cảng chỉ thấy một màn mờ mịt. Sấm chớp tuy thưa dần làm giảm bớt uy thế của trời đất nhưng cây cối đang không ngừng quằn quại trong gió lớn vẫn khiến con người thấy được bộ mặt cuồng bạo của đại tự nhiên.

Âm Hiển Hạc kéo Từ Tử Lăng qua một bên, chậm rãi nói:

- Ta mong Từ huynh giúp cho một việc.

Từ Tử Lăng trong lòng vô cùng ngạc nhiên, có việc gì quan trọng mà khiến một người cao ngạo như hắn phải mở miệng nhờ vả thế. Gã vội nói:

- Âm huynh xin cứ nói ra, tiểu đệ nhất định sẽ tận lực.

Âm Hiển Hạc trầm ngâm giây lát, mặt trơ như gỗ không thể hiện chút tình cảm nào, nói:

- Ta mong các ngươi tha cho Tông Tương Hoa.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên, nhưng không hề do dự trả lời:

- Điều này để ta lo. Ta có thể lấy tính mạng mình ra đảm bảo nàng tuyệt đối sẽ không bị tổn hại gì.

Lúc này, bọn Khấu Trọng ở bên kia từ trên ngọn cây nhảy xuống, cùng trao đổi tình hình địch nhân. Khấu Trọng nói lớn:

- Hai vị đại ca còn không lại đây nghiên cứu chiến lược công hãm Bột Hải sao. Con mẹ nó! Âm huynh cũng tinh thông tiếng Đột Quyết phải không nào? Vì huynh đệ Cổ Nạp Thai đều không hiểu Hán ngữ.

Bạt Phong Hàn cười, đáp thay Âm Hiển Hạc:

- Thiếu Soái yên tâm. Những người Hán ở Sơn Hải quan đều ít nhiều biết tiếng Đột Quyết. Hơn nữa Âm huynh từng tung hoành cả trong quan lẫn Tái Ngoại, làm sao lại không tinh thông ngôn ngữ của bọn ta chứ.

Khấu Trọng làu bàu:

- Ta có phải không biết đâu, chẳng qua Âm huynh lâu nay không bao giờ nói quá vài câu, sợ rằng hắn là ngoại lệ duy nhất đó.

Nét mặt Âm Hiển Hạc lộ vẻ cổ quái, biểu hiện không quen bị người khác trêu chọc. Hắn không trả lời, chỉ quay sang Từ Tử Lăng nhỏ giọng nói:

- Từ huynh đúng là bằng hữu của ta.

Từ Tử Lăng thấy trong lòng ấm áp, hiểu rằng vì mình chưa hề truy vấn nội tình đã đồng ý tha cho Tông Tương Hoa ngay nên kẻ lãnh đạm như Âm Hiển Hạc mới phát sinh sự cảm kích.

Chiến tranh vốn tàn bạo ác liệt, muốn không làm tổn hại tướng lĩnh chỉ huy của đối phương tuyệt không dễ dàng, vậy mà Từ Tử Lăng lại đáp ứng không hề do dự.

Từ Tử Lăng vỗ vỗ lên vai Âm Hiển Hạc, rồi đi về chỗ bọn Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn, huynh đệ Cổ Nạp Thai, Việt Khắc Bồng và Khách Chuyên. Đến bên Khấu Trọng, gã dùng tiếng Đột Quyết thấp giọng nói:

- Chớ có tỏ vẻ kinh ngạc hay kỳ quái gì nhé. Âm huynh đệ có lệnh không được làm tổn thương dù chỉ một sợi tóc của Tông Tương Hoa.

Trừ Khấu Trọng, mọi người đều lộ thần sắc kinh ngạc. Đánh giặc trước tiên phải bắt tướng. Nếu như không thể phá hủy bộ phận thống lĩnh của địch nhân thì làm sao có thể thu được thắng lợi toàn diện?

May là Từ Tử Lăng đã sớm cảnh báo “Chớ có tỏ vẻ kinh ngạc hay kỳ quái!”, không thì cả bọn ắt sẽ nhất tề phản đối.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Âm huynh có lệnh, tiểu đệ đương nhiên đâu dám không theo. Bái Tử Đình tuy bất nghĩa nhưng chúng ta không thể bất nhân. Một khi Mạt Hạt tộc bị tiêu diệt, đối với Thất Vi tộc và Xa Sư quốc tuyệt không phải điều hay.

Trong màn mưa tuôn gió thổi tơi bời, Âm Hiển Hạc đứng đơn độc ở xa xa, ngưng thần nhìn về phía hải cảng.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai dùng tay vuốt nước mưa trên mặt, gật đầu nói:

- Thiếu Soái đã đưa ra đúng sự mâu thuẫn trong lòng huynh đệ ta.

Việt Khắc Bồng nhíu mày hỏi:

- Bọn ta không biết chút nào về vị trí hiện tại của Tông Tương Hoa,

làm sao có thể tránh nặng tìm nhẹ, không xung đột chính diện với nàng ta được?

Bạt Phong Hàn cười nhẹ đáp:

- Không chính diện giao phong với nàng thì sao chứ? Chúng ta chỉ cần tìm cách bắt sống, sau đó giao nàng ta cho Âm huynh xử lý. Đó là sở nguyện của hắn.

Khấu Trọng hiển nhiên đã hoàn toàn hồi phục đấu chí và lòng tin. Song mục lấp loáng nhìn về khu vực giữa bọn họ và bến cảng, chính là toà đại thạch bảo nắm giữ an nguy và quyền khống chế Tiểu Long Tuyền, gã nói:

- Ta vốn nghĩ nhân lúc kẻ địch bị mưa to gió lớn làm cho mắt như mù, tai như điếc mà dùng kỳ binh đánh nhanh, một trận chiếm Tiểu Long Tuyền. Như vậy thì dù binh lực Bái Tử Đình gấp chúng ta hàng trăm lần, nhưng trong thời điểm Lang quân có thể ép tới bất cứ lúc nào thì chúng ta làm gì hắn cũng không dám tới đánh. Khi đó chúng ta có bắt Bái Tử Đình quỳ gối gọi chúng ta là đại gia, hắn cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn nghe theo. Hiện tại thì đương nhiên cần thay đổi sách lược. Ài! Có lý!

Bất Cổ Nạp Thai vui vẻ nói:

- Có Thiếu Soái ở đây, không có vấn đề gì là không thể giải quyết.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai mỉm cười:

- Đã nói rằng đánh giặc trước tiên phải bắt tướng, vậy chẳng phải trước tiên cần khống chế mấy con thuyền đó sao?

Mọi người đều đồng ý.

Khấu Trọng cười nói:

- Biệt Lặc lão ca đúng là đã biết tâm ý ta. Binh lực của địch nhân vào khoảng một ngàn tới một ngàn năm trăm, chúng ta chỉ có một nửa số đó. Kỳ binh đánh đột ngột tuy có thể giành được thắng lợi nhưng không thể tránh khỏi thương vong. Tông Tương Hoa là tướng được Bái Tử Đình trọng dụng, chắc chắn phải có bản lĩnh, thêm vào đó còn có bọn cao thủ của Mã Cát và phía Cao Ly. Nếu chúng ta chỉ có thể thắng thảm thì không có cách gì chống lại việc phản kích của Bái Tử Đình, chiến lợi phẩm cuối cùng sẽ lại bị hắn thu về. Vì thế cần tránh nặng tìm nhẹ, khiến Tông Tương Hoa thấy khó mà lui, chúng ta chỉ cần bắt sống lão khốn Mã Cát là được rồi.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Đừng quên ba chiếc thuyền lớn đến từ Cao Ly đó có thể là thuyền của Cái Tô Văn, cũng có thể là người của Cao Ly vương.

Khấu Trọng cười khổ:

- Đó chính là một vấn đề đau đầu khác. Chúng ta tuyệt đối không thể giết người của tiểu sư di, không thì Phó Đại sư sẽ không tha cho bọn ta.

Bọn Biệt Lặc Cổ Nạp Thai nghe vậy không hiểu. Chờ Từ Tử Lăng giải thích tóm tắt xong, Khấu Trọng nói:

- Nếu chúng ta có thể khống chế mấy con thuyền lớn của Cao Ly và Mã Cát, tiếp theo đánh chiếm thạch bảo, quân đội của Tông Tương Hoa ngoài rút lui ra chẳng còn cách nào khác.

Từ Tử Lăng nói:

- Về phần bến thuyền sẽ do Phong Hàn huynh, Âm huynh và ta phụ trách. Chỉ cần khoảng trăm huynh đệ tinh thông thuỷ tính, xuất kỳ bất ý tiến đánh, địch nhân tất sẽ hết đường. Bên tấn công thạch bảo cần cẩn thận, nếu để địch nhân phát giác trước một bước, bọn ta chỉ không có đường nào mà chạy.

Việt Khắc Bồng mỉm cười nói:

- Về mặt này tiểu đệ có thể đóng góp chừng chục bộ quân phục của địch nhân, được không? Đây là đạo cụ để bọn ta thích sát Phục Nan Đà.

Khấu Trọng vui mừng ra mặt:

- Mưa to gió lớn lại thêm ngụy trang, chẳng lo địch nhân không trúng kế. Việc không thể chậm trễ, nếu để mưa tạnh thì sẽ đến lượt chúng ta chịu khổ đó.

Mọi người liền tự động chuẩn bị. Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng đi đến bên cạnh Âm Hiển Hạc. Khấu Trọng nói lại với Âm Hiển Hạc đại kế tấn công, đoạn nói:

- Điệp công tử có đồng ý cách an bài này không? Chỉ cần huynh lắc đầu, tiểu đệ sẽ nghĩ cách khác.

Âm Hiển Hạc nhìn về phía thạch bảo trong mưa gió xa xa, trầm giọng hỏi:

- Giả sử Tông Tương Hoa tránh mưa trong thạch bảo thì sao?

Khấu Trọng ung dung đáp:

- Tiểu đệ sẽ tự thân bắt sống nàng ta rồi giao cho Âm huynh xử lý.

Âm Hiển Hạc thở ra một hơi, nói:

- Đó là cách khi không còn biện pháp nào nữa. Ta vốn nghĩ Thiếu Soái là người để tranh thiên hạ sẽ không quan tâm tới mọi thứ, giờ mới biết mình đã đánh giá sai rồi!

Khấu Trọng rất muốn nhân cơ hội này hỏi về mối quan hệ của hắn với Tông Tương Hoa, nhưng cuối cùng nén lại, đi chuẩn bị các việc khác.

Từ Tử Lăng thấp giọng nói:

- Bọn ta đến chỗ lão Bạt, trước là bàn bạc thoả đáng sách lược tấn công, chỉ cần bắt sống Mã Cát là có thể phá được thảm án lang tặc và An Lạc.

---oOo---

Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, Bất Cổ Nạp Thai cùng hơn tám mươi chiến sỹ Thất Vi tinh thông thủy tính tiềm nhập một bên hải cảng. Chỉ cần tiến thêm nửa dặm nữa là có thể tới chỗ bốn con thuyền lớn của Mã Cát và người Cao Ly.

Uy thế mưa gió vẫn chưa giảm, nơi hải cảng Tiểu Long Tuyền sóng lớn dâng cao. Hai chục thuyền lớn cùng gần năm chục chiếc thuyền cỡ vừa và nhỏ đang neo đậu trên bến bị sóng lớn vũ lộng vùi dập như những món đồ chơi nhỏ, không có chút chủ động nào.

Trên các cầu tàu không hề thấy bóng người vì toàn bộ người và binh sỹ đã vào hết các vị trí trú ẩn tránh mưa gió ở bên trong. Vọng lâu ở bờ biển tuy có quân trấn thủ nhưng đều ở tầng dưới tránh mưa.

Âm Hiển Hạc trầm giọng dùng tiếng Đột Quyết nói:

- Mã Cát khẳng định không ở trên thuyền.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đều gật đầu đồng ý. Mã Cát luôn có tập quán sinh hoạt xa hoa trên đất liền, tuy có lúc dùng thuyền để đi lại nhưng chỉ giới hạn ở những vùng sông hồ bình yên. Trong tình cảnh sóng biển dâng trào mãnh liệt trước mắt, lão tuyệt không chịu nổi, chắc là đang trú ở đâu đó trên bờ.

Bạt Phong Hàn nói:

- Bọn chúng chắc đều rời thuyền tránh sóng gió nên khi chúng ta lên thuyền sẽ không gặp phản kháng mạnh mẽ. Vậy thì chúng ta cứ giữ vững sách lược, trong lúc địch nhân chưa phát giác ra trước hết nhanh chóng khống chế bốn con thuyền lớn đó rồi sẽ lên bờ truy tìm Mã Cát.

Bất Cổ Nạp Thai vui vẻ nói:

- Không có vấn đề gì. Ta và các huynh đệ thạo nhất là đột kích. Huống chi bọn chúng đều đang trốn ở trong phòng tránh mưa, chỉ cần chúng ta phong bế những cửa ra vào chính của thuyền, rồi như lôi đình vạn quân chế phục toàn bộ nhân số trên thuyền thì dù có kẻ kịp kêu la cũng sẽ khó mà làm kinh động được người ở trên bờ.

Bạt Phong Hàn tiếp:

- Hướng gió thổi từ ngoài biển vào, tải trọng của bốn con thuyền lớn đó khiến chúng nhúng mình rất sâu dưới mặt nước. Nếu bọn ta giương buồm rời khỏi cầu tàu sẽ làm sóng gió đánh cho thuyền nghiêng ngả rất nguy hiểm, vậy nên chúng ta chỉ cần nhanh chóng

khống chế chiến lợi phẩm vào tay. Thêm vào đó, bọn ta phối hợp với hành động cùng lúc khống chế địch nhân thì có thể giữ vững bốn con thuyền này, làm kẻ địch mất phương hướng, rồi kiềm chế đối phương.

Từ Tử Lăng đề tỉnh cả bọn:

- Nhớ rằng không cần giết người bừa bãi.

Bất Cổ Nạp Thai cười nói:

- Từ huynh yên tâm. Huynh đệ chúng ta đều mang theo dây thừng, bắt ngựa bắt người đều rất thuận tiện. Đi thôi.

Mọi người lặn xuống nước, nhanh chóng tiến về mục tiêu.

Trong trang phục quân đội Túc Mạt, Khấu Trọng, Việt Khắc Bồng, Khách Chuyên, Biệt Lặc Cổ Nạp Thai cùng hơn ba mươi chiến sỹ tinh nhuệ của Thất Vi tộc và Xa Sư Quốc đang gò cương ngựa trong rừng, suy tính thời gian hành động.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai nói:

- Lực lượng phòng thủ chủ yếu của thạch bảo là tám toà tiễn lâu bên trên. Chỉ cần chúng ta có thể tiến sát đến nơi, nhanh chóng trèo lên là có thể theo lâu đạo tiến vào trong thạch bảo, toàn lực khống chế cổng lớn duy nhất. Khi đó thạch bảo như là vật trong tay chúng ta rồi.

Khách Chuyên nói:

- Thiếu Soái cẩn thận. Nghe nói kiếm pháp của Tông Tương Hoa rất cao minh, chớ nên khinh địch.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai cười nói:

- Ngươi còn chưa được thấy Thiếu Soái trong sáu đao chém chết Thâm Mạt Hoàn, thảo nào mà lo lắng như vậy.

Khấu Trọng cười rộ:

- Khinh địch là đại kỵ của binh gia. Không chỉ ta mà tất cả đều phải cẩn thận. Thời gian không còn nhiều nữa! Các huynh đệ! Mọi việc cứ theo kế hoạch mà tiến hành!

Mọi người đồng thời lên ngựa, phóng ra khỏi rừng như một trận gió, hết tốc lực phóng đi trong cuồng phong bạo vũ của thảo nguyên.

Phía sau là bốn trăm chiến sỹ của Thất Vi tộc và Xa Sư quốc phân thành hai tổ, đều tiến tới vị trí xuất kích có lợi nhất, chuẩn bị chi viện.

Khấu Trọng hùng dũng đi đầu, Thiên Lý Mộng tung vó như bay mang theo gã phi thẳng tới thạch bảo.

Làm sao để hoàn thành lời hứa với Thượng Tú Phương, tránh một cuộc chiến làm Long Tuyền trở thành bình địa, sinh linh đồ thán? Gã hoàn toàn không có đến nửa điểm chắc chắn, chỉ còn cách hành sự từng bước một, cố hết sức gia tăng những quân bài chủ chốt trong tay làm Bái Tử Đình thấy khó mà lui. Khi đó gã sẽ dựa vào ảnh hưởng đối với Đột Lợi của mình để đưa ra một hòa ước chấp nhận được giữa hai bên.

Ôi!

Đó là việc gian nan biết nhường nào?

Bọn Tống Sư Đạo và Thuật Văn giờ vẫn đang ở trong tay Bái Tử

Đình. Thêm vào đó là ràng buộc với tiểu sư di, quan hệ nhập nhằng giữa Đại Minh tôn giáo và Bái Tử Đình, bọn Hô Diên Kim, Đỗ Hưng lại ở bên cạnh cản trở, còn phải tính tới khả năng có phục binh của Cái Tô Văn, sức ảnh hưởng của Phục Nan Đà,… càng khiến sự tình thêm phức tạp. Đã biết thời hạn cuối cùng của người Đột Quyết dành cho Bái Tử Đình để hiến dâng bảo vật, gã chỉ còn thời gian tối đa là nửa ngày một đêm nữa.

Lời hứa của Khấu Trọng gã đối với Thượng Tú Phương tuyệt không phải bởi kích động nhất thời, mà vì gã biết đó cũng là tâm nguyện của Từ Tử Lăng. Vì thế, bất kể khó khăn thế nào gã cũng phải tìm cách làm bằng được.

Tiếng vó ngựa làm kinh động bọn lính phòng thủ thạch bảo. Chỉ thấy trên hai toà tiễn lâu xuất hiện mấy tên lính nhìn về phía bọn gã.

Việt Khắc Bồng tăng tốc vượt qua Khấu Trọng, dùng Hán ngữ mang thổ âm của người Mạt Hạt ở Long Tuyền hét lớn:

- Lang quân của Đột Quyết đến rồi! Đại vương có lệnh! Lập tức nghênh chiến!

Tháp chuông ở giữa thạch bảo lập tức gióng lên hồi chuông báo động.

---oOo---

Bọn Từ Tử Lăng vừa mới khống chế được bốn con thuyền lớn thì nghe thấy tiếng chuông truyền đến, tín hiệu báo động này quả là ngoài dự liệu. Điều này khiến bọn gã không dám vọng động đi tìm Mã Cát, chỉ còn cách lưu lại trên thuyền yên lặng xem diễn biến.

Mưa gió tơi bời làm tất cả trở nên mơ hồ nên dù với nhãn lực của

bọn Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn cũng không nhìn rõ tình hình của thạch bảo cách đó gần nửa dặm. Gã chỉ đoán là địch nhân đã đánh chuông báo động thì hành động của bọn Khấu Trọng khó có thể thuận buồm xuôi gió.

Quân doanh của địch nhân ở gần cầu tàu phía Bắc rối loạn như ong vỡ tổ, song nhân mã sắp xếp đội ngũ chuẩn bị nghênh chiến, nhanh chóng mà không rối loạn. Điều này cho thấy quân Túc Mạt đúng là đội quân thiện chiến tinh nhuệ của vùng Đông Bắc đại thảo nguyên.

Sau mười tiếng chuông kêu, tù và nổi lên, bách nhân đội đầu tiên mau chóng rời khỏi doanh trại tiến về phía thạch bảo, có thể thấy bọn họ người nào cũng nhíu mày nhăn mặt.

Bất Cổ Nạp Thai lập tức quyết định, nhảy lên thét lớn:

- Mông Cổ Thất Vi Bất Cổ Nạp Thai ở đây! Bọn tiểu tặc Túc Mạt mau tới chịu chết!

Thủ hạ của hắn trên thuyền đồng thanh hô lớn, rung chuyển cả hải cảng, khiến cho tiếng mưa gió tạm thời bị át hẳn đi.

Quân Túc Mạt trong doanh trại nghe thấy lập tức hỗn loạn. Lính phòng thủ vọng lâu giờ này mới biết bốn con thuyền lớn đã rơi vào tay địch nhân, vội vã đánh chuông báo động trong vọng lâu.

Keng! Keng! Keng!

Tiếng chuông vang lên không dứt từ cả hai phía báo hiệu Tiểu Long Tuyền bị hãm vào tình cảnh trước sau thụ địch.

Bọn lính trong doanh trại chỉ chia ra một toán nhỏ đi chi viện thạch bảo, còn lại toàn bộ mau chóng tiến về phía cầu tàu. Có thể thấy

tướng lĩnh chỉ huy sau khi suy tính nặng nhẹ đã quyết định đoạt lại bốn con thuyền là nhiệm vụ chủ yếu.

Bất Cổ Nạp Thai song mục thần quang lấp loáng, thét lớn:

- Các huynh đệ! Chuẩn bị nghênh chiến!

Chiến sỹ Thất Vi giương cung lắp tên, đồng thanh hô lớn.

Bạt Phong Hàn lấy Xạ Nguyệt cung ra, cười lớn:

- Đến một tên giết một tên, đến hai tên giết một đôi!

Véo!

Kình tiễn từ Xạ Nguyệt cung bắn ra, vượt qua cự ly hơn nghìn bộ, xuyên ngực tên lính phòng thủ trên vọng lâu gần nhất. Hắn thét lên thảm thiết, ngã khỏi vọng lâu.

Các chiến binh Thất Vi lập tức sĩ khí đại chấn, lớn tiếng hoan hô.

Cương tiễn phá tan mưa gió, nhằm trúng địch nhân đang tiến đến, giống như ngoài trận mưa to gió lớn này còn một trận mưa khác không theo quy củ chung.

Từ Tử Lăng để ý nhìn Âm Hiển Hạc, thấy hắn mặt không lộ chút biểu tình, mắt dõi theo bọn người ở kho hàng nơi xưởng đóng thuyền đang thập thò quan sát tình huống ở cầu tàu. Biết hắn đang tìm kiếm bóng dáng Tông Tương Hoa, gã thầm thở dài.

Từ Tử Lăng gã là người mở màn cho trận huyết chiến này, nhưng giờ đây thần trí lại bay về nơi tiểu cốc ở Trung Thổ mà gã chưa từng đặt chân vào, chỉ có thể tưởng tượng ra. Nhìn những con sóng biển

dưới thuyền mà thấy sao giống với đại giang cuộn trào nơi Trung Thổ một cách kỳ lạ. Chỉ cần gã muốn, lập tức có thể giương buồm ra đi, xuôi theo bờ biển về phương Nam, một mạch thẳng tới U Lâm tiểu cốc nơi Thạch Thanh Tuyền ẩn cư tránh đời.

Từ sau khi rời khỏi Thành Đô, tâm tàn ý lạnh, Từ Tử Lăng cố gắng trấn áp ý nghĩ yêu đương với Thạch Thanh Tuyền, không muốn và cũng không dám nghĩ tới nàng. Có thể là do ở Long Tuyền, gã đau khổ nhớ nhung Phi Huyên, không những làm bùng nên lửa tình đối với nàng, mà còn nhen nhóm tương tư và yêu thương đối với Thạch Thanh Tuyền.

Khi ở bên Sư Phi Huyên, thần trí Từ Tử Lăng gã hoàn toàn đặt trọn vào nàng, nỗi lòng riêng tư đối với Thạch Thanh Tuyền chỉ như mây bay gió thoảng. Nay Sư Phi Huyên cuối cùng đã rời xa gã, lại còn năm lần bảy lượt khuyên gã chiếu cố Thạch Thanh Tuyền, làm trái tim gã đối với Thạch Thanh Tuyền tưởng đã tro tàn nguội lạnh bỗng như sống dậy. Hơn nữa, trên người gã còn mang cây Thiên Trúc tiêu được bọc trong giấy dầu do Thượng Tú Phương nhờ tặng cho nàng.

Mất chính là được.

Liệu mình có phải đang nỗ lực tranh thủ hạnh phúc mà chưa từng thuộc về mình hay không?

Vèo!

Một mũi cương tiễn bắn sượt qua đầu làm Từ Tử Lăng tỉnh lại, chỉ thấy chiến binh Túc Mạt đang điên cuồng công tới, dù người ngựa bị chết rất nhiều dưới mưa tên của các chiến binh Thất Vi nhưng không quản thân mình, lớp sau tiếp lớp trước tràn lên.

Chiến tranh tàn khốc đẫm máu khiến cho một trời ôn nhu tiêu hồn khi

Từ Tử Lăng nghĩ về Thạch Thanh Tuyền hoàn toàn biến mất.

Bái Tử Đình nói rất đúng. Mưa lớn đúng là lợi thủ, không lợi công. Cho dù nhân mã đối phương có hơn nhiều lần cũng khó thi triển toàn lực.

Từ Tử Lăng quát lớn một tiếng, song quyền cùng phát, đánh bay hai tên lính Túc Mạt vừa mới nhảy lên thuyền xuống biển.

Âm Hiển Hạc hét lớn:

- Mã Cát ở bên kia!

Từ Tử Lăng lại phóng cước đá văng một tên địch, tranh thủ nhìn ra chỉ thấy Mã Cát và ba chục thủ hạ đang phóng như bay rời doanh trại, chạy về phía Bắc. Chắc lão thấy tình thế không ổn nên hoang mang bỏ chạy.

Bạt Phong Hàn hét lớn:

- Tử Lăng và Âm huynh đuổi theo Mã Cát. Chỗ này giao cho ta và Bất Cổ Nạp Thai.

Từ Tử Lăng và Âm Hiển Hạc nhảy xuống cầu tàu, làm trận cước của địch nhân đại loạn, nghĩ rằng bọn gã xuống thuyền phản kích. Sau khi đánh ngã chục tên địch, Từ, Âm liền cướp lấy hai con chiến mã, nhằm hướng Mã Cát đuổi theo.

Trong màn mưa gió trùng trùng, trận đột kích tiểu Long Tuyền đã triển khai toàn diện.

Thuyền lớn thuyền nhỏ đậu trên bến Bắc vội vã rời đi tránh nạn. Những tên phụ trách vận chuyển bốc xếp hàng hoá ở cầu tàu lúc này

chỉ hận cha mẹ sao chỉ sinh cho đúng có một cặp chân, ai có thể lên thuyền thì lập tức lên thuyền, ai không lên thuyền được thì chỉ còn cách chạy vào những khu rừng tùng lân cận.

Tiếng tù và, tiếng sát phạt cùng tiếng mưa gió hợp lại tạo thành một trường hỗn loạn.

(

Chương 544: Qua cơn mưa trời chưa sáng

Phản ứng đầu tiên của binh lính phòng thủ thạch bảo là rung chuông báo động hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của bọn Khấu Trọng. May là không có tên bắn ra, nếu không chắc bọn gã sẽ gặp trở ngại lớn bên ngoài thạch bảo.

Do có tin đại quân Đột Quyết đến đánh, thần kinh đám lính Túc Mạt vốn đã căng như dây đàn, chỉ thấy gió khua ngọn cỏ là đã lập tức động viên toàn bộ chứ không phải chúng đã phát hiện bọn Khấu Trọng ngụy trang.

Thủ binh không ngừng kéo lên tiễn lâu, có kẻ hét vọng xuống:

- Báo khẩu lệnh!

Khấu Trọng nhanh hơn mọi người, cười lớn nói:

- Quên không hỏi Bái Tử Đình rồi!

Nói đoạn, gã từ lưng Thiên Lý Mộng vọt lên, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành một đạo đao quang bảo vệ kín phía trước, thân hình như thạch đạn được bắn ra từ máy bắn đá phóng thẳng lên nóc thạch bảo.

Địch nhân lúc này mới biết là địch chứ không phải bạn, hốt hoảng giương cung lắp tên nhưng đã chậm một bước.

Khi đao quang của Tỉnh Trung Nguyệt bùng lên thì bọn Biệt Lặc Cổ Nạp Thai, Việt Khắc Bồng, Khách Chuyên cùng hơn ba mươi chiến

sỹ thân thủ giỏi nhất của Thất Vi tộc nhất loạt rời lưng ngựa phóng lên tấn công bọn lính thủ thành lâu còn đang bất ngờ, hoang mang không biết phải ứng phó ra sao.

Hai cánh quân mai phục trong rừng, mỗi đội hai trăm người đồng thời đánh ra, chặn đứng địch nhân từ doanh trại đến tiếp viện.

Sách lược của bọn họ là làm quân phòng thủ ở đây tưởng lầm rằng đại quân Đột Quyết đến, tâm lý sẽ phát sinh ý nghĩ khó mà chống lại, tạo nên nhân tố trí mạng khiến bọn chúng hoảng loạn tiến thoái lưỡng nan.

Công kích mãnh liệt phối hợp với cuồng phong bạo vũ đúng là có điểm giống với cách đại quân Đột Quyết tập kích.

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng đi đến đâu, địch nhân không chết cũng bị thương đến đó. Chỉ trong vài hơi thở, thành lâu trên nóc thạch bảo đã lọt vào quyền khống chế của bọn họ.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai một mình đi trước, hai tay cầm song phủ múa tít như bánh xe, đánh chém tơi bời bọn lính từ tầng dưới ùa lên, đạp lên địch nhân đánh tràn xuống tầng dưới.

Lúc này Khấu Trọng mới biết sự lợi hại trong phủ pháp của Biệt Lặc Cổ Nạp Thai, chẳng trách hắn có thể xưng hùng ở Ngạch Nhĩ Cổ Nạp Hà, được coi là cao thủ vô địch. Gã cùng với Biệt Lặc Cổ Nạp Thai kề vai tác chiến, Tỉnh Trung Nguyệt phối hợi với song phủ gặp địch giết địch, từng bước từng bước vừa chém giết vừa tiến vào trong bảo.

Tiểu Long Tuyền biến thành một trường hỗn loạn. Tiếng sát phạt từ thạch bảo và bến thuyền vọng ra ngoài. Làn mưa gió vô tình như quất roi xuống đám cước phu, thuyền phu, những thương lữ chưa

kịp lên thuyền và đám binh sĩ đang không biết trốn chạy đi đâu. Dường như ngày tận thế đã đến.

Dưới sắc trời thiên hôn địa ám, Từ Tử Lăng giơ cao cây trường thương gã vừa thuận tay cướp được, cùng với Âm Hiển Hạc giục ngựa đuổi theo Mã Cát.

Mã Cát là kẻ liên quan mật thiết đến lang tặc, chỉ cần bắt được hắn thì chân tướng có thể truy ra rõ ràng.

Chợt một đội binh sỹ Túc Mạt hơn trăm người xuyên qua màn mưa phóng ra chặn đường. Dẫn đầu không ngờ là Tông Tương Hoa, trưởng thị vệ dưới trướng Bái Tử Đình.

Chỉ thấy nàng tay cầm trường kiếm, mái tóc tết đuôi sam tung bay trong gió, đôi mắt đẹp ẩn chứa sát khí. Tông Tương Hoa thét lớn:

- Giết hết không tha!

Từ Tử Lăng than thầm, trên chiến trường không phải là mình giết người tất bị người giết. Vậy mà gã đã đáp ứng không làm tổn hại đến Tông Tương Hoa, cuộc chiến này thoát được là may, chỉ có thể giương mắt nhìn Mã Cát chạy thoát.

Gã bèn giật cương ngựa, quay sang Âm Hiển Hạc hô:

- Chạy vòng sang bên!

Từ Tử Lăng giục ngựa chạy sang bên trái về phía thạch bảo.

Âm Hiển Hạc lĩnh hội tâm ý gã, vội vàng giục ngựa chạy theo.

Tông Tương Hoa thét lớn một tiếng, dẫn thủ hạ đuổi theo sát nút.

Trong màn mưa cuồng bạo che lấp bầu trời, một đội nhân mã cuộn tới như gió lốc, thanh thế như cầu vồng, chính là liên quân Thất Vi tộc và Xa Sư quốc.

Từ Tử Lăng không còn cách nào, cùng Âm Hiển Hạc quay lại nghênh đón truy binh của Tông Tương Hoa.

Choang! Choang! Keng! Keng!

Từ Tử Lăng triển khai thương pháp, đấu với Tông Tương Hoa đang như hổ điên đánh tới. Tuy mỹ nữ này liều mạng chiến đấu, lại thêm kiếm pháp cao minh, nhưng so với Từ Tử Lăng thì bản lĩnh vẫn còn thua kém đáng kể. Gã vận dụng một cách khéo léo ưu thế chiều dài của trường thương áp chế Tông Tương Hoa, khiến nàng ta cuống cả chân tay, tiến thoái đều khó, bị hãm trong vòng khổ chiến.

Âm Hiển Hạc hiểu rõ ý gã, liền đồng tâm hiệp lực với liên quân công kích đối phương. Tận dụng sỹ khí dâng trào và ưu thế binh lực đông hơn, họ đánh cho quân của Tông Tương Hoa thất điên bát đảo, bỏ chạy tứ tán.

Từ phía thạch bảo, tiếng vó ngựa rền vang, một cánh quân uy thế nghiêng trời lệch đất ầm ầm đánh tới. Đi đầu chính là ba người Khấu Trọng, Biệt Lặc Cổ Nạp Thai và Việt Khắc Bồng.

Mọi người đều hiểu rõ cuộc chiến này đại cục đã định. Những chiến sỹ ngoan cường của Tông Tương Hoa không chống nổi thế công như vũ bão, lớp chết lớp bị thương, thậm chí là bỏ chạy tán loạn. Giờ chỉ còn lại mỹ nữ trường túc cố liều chết kháng cự.

Choang!

Trường kiếm rơi xuống đất.

Từ Tử Lăng mượn trường thương phát xuất Bảo Bình chân khí, càng lúc càng trầm trọng hơn. Cuối cùng, Tông Tương Hoa hổ khẩu chấn động, bảo kiếm tuột tay rơi xuống đất.

Bọn Khấu Trọng để mặc Từ Tử Lăng xử lý Tông Tương Hoa, hùng dũng kéo qua phía bến thuyền chi viện.

Âm Hiển Hạc thúc ngựa quay lại bên mình Từ Tử Lăng.

Chiến mã của Tông Tương Hoa vẫn đang phì hơi muốn lồng lên nhưng nàng lại ngây ngốc như một con gà gỗ ngồi trên lưng ngựa, thần sắc bi thương.

Từ Tử Lăng lại thở ra một hơi nói:

- Mời Thị vệ trưởng quay về báo lại quý thượng…

Tông Tương Hoa nói trong nước mắt:

- Ta liều với ngươi!

Đoạn giục ngựa xông đến hai gã.

Hai người tránh sang hai bên. Tông Tương Hoa phóng vọt qua khoảng không, quay ngựa lại kêu lên thê thảm:

- Giết ta đi! Tại sao lại không giết ta!

Trong tiếng mưa gió và hỗn chiến tơi bời, lời nàng như gần như xa, như từ trong cõi mộng vọng về.

Từ tận đáy lòng Từ Tử Lăng bừng lên nỗi chán ngán đối với chiến tranh cừu sát. Nhớ lại mới tối hôm qua còn ngồi chung một bàn, nâng ly cười nói, hôm nay đã thành thế thuỷ hoả bất dung ngươi chết thì ta mới sống. Gã bèn cười khổ:

- Nếu như quý thượng không muốn đưa chúng ta vào đất chết, chúng ta cũng không phải gặp nhau trên chiến trường. Thắng bại là sự thường tình của binh gia. Chỉ cần đàm phán thoả mãn điều kiện, bọn ta có thể trả Tiểu Long Tuyền lại. Không nhịn được việc nhỏ sẽ loạn đại mưu. Mời Tông thị vệ về thôi!

Tông Tương Hoa trầm ngâm giây lát, ánh mắt chuyển sang Âm Hiển Hạc, tỏ vẻ cừu hận sâu sắc, nói:

- Được! Được!

Đoạn quay đầu ngựa chạy vào trong màn mưa gió trùng trùng.

Âm Hiển Hạc hơi do dự một chút rồi chào Từ Tử Lăng, giục ngựa đuổi theo Tông Tương Hoa.

Mưa gió ngớt dần nhưng chưa tạnh hẳn. Dư uy vẫn tiếp tục với cơn mưa nhỏ, làm cả khu bờ biển chìm ngập trong màn mưa phùn phảng phất như mây như khói, như tô son điểm phấn cho hiện thực chốn chiến trường tàn khốc.

Tấn công chớp nhoáng, kết thúc mau lẹ, lưu lại một trường đầy thây người xác ngựa ngập đất.

Một tia sáng mặt trời xuyên qua mây mù chiếu xuống bốn con thuyền chiến lợi phẩm đang đỗ trên bến. Mây đen vần vũ trên cao như một tấm màn dần được vén lên, lộ ra khoảng trời trong xanh mỹ lệ, làm quang cảnh tàn bạo lúc trước hoàn toàn tiêu biến.

Khấu Trọng ngẩn ngơ ngồi trên một chiếc trụ đá buộc thuyền nơi bến cảng, cùng Từ Tử Lăng ngưng thần nhìn về phía đại dương mênh mông vô tận, ngắm cảnh ánh mặt trời trở lại làm sáng bừng cả đất trời.

Bọn gã cuối cùng cũng đã đoạt lại được tám vạn tấm da dê thượng hạng này.

Trên các con thuyền Cao Ly chuyên chở toàn là binh khí, cung tên và các loại công cụ thủ thành.

Bái Tử Đình quả thực lợi hại. Nếu để những thứ này lọt vào tay hắn, phối hợp với kỳ binh nhiều khả năng do Cái Tô Văn đích thân thống lĩnh, đúng là có thể làm đội quân vô địch của Đột Quyết hoảng kinh, thậm chí có thể tổn thất rất lớn.

Những rương hòm trong thính phòng trên thuyền của Mã Cát toàn là kim ngân châu báu giá trị liên thành, đủ cho một gia đình bình thường sống xa hoa sung túc đến mười đời, có thể đủ bồi thường cho thương nhân Bình Diêu.

Hơn nửa vấn đề khó khăn đã được giải quyết.

Khấu Trọng ngoái đầu lại liếc qua đám chiến sỹ Thất Vi và Xa Sư đang thu dọn chiến trường, lắc đầu cười khổ nói:

- Ta bắt đầu chán nản đối với chiến tranh rồi đó! Chỉ hận không có lựa chọn nào khác, chỉ còn cách tiếp tục cứng rắn đi tiếp mà thôi.

Từ Tử Lăng than:

- Sự cứng rắn của ngươi tựa hồ không quá cứng rắn. Ta thậm chí

cảm thấy ngươi có điểm không dám đối mặt với hiện thực nữa.

Song mục Khấu Trọng lộ xuất thần sắc trầm tư, chậm rãi đáp:

- Hiện thực đúng là vô cùng tàn nhẫn, làm người ta khó mà chịu đựng được. Khấu Trọng ta là vua hay là giặc cần phải xem ta có thể thủ vững Lạc Dương chống lại Lý tiểu tử hay không. Ài! Con mẹ nó. Là vua hay là giặc? Họ của lão tử chính là giặc ("khấu" có nghĩa là giặc cướp) đã phạm vào kỵ danh rồi. Sau này, nếu ta bỏ thây ở Lạc Dương, ngươi nhớ đòi lại hài cốt ta từ tay Lý tiểu tử, đem táng trong sơn cốc nơi mẹ nằm để ta có thể thường thường bầu bạn với mẹ được.

Bạt Phong Hàn bước đến sau lưng hai gã, nghe thấy thế liền nói:

- Nếu là như thế, không cần biết lão hồ ly Vương Thế Sung tự sinh tự diệt thế nào, Thiếu Soái nên toàn lực đoạt lấy Đông Đô, nơi đó thuộc về lão gia của các ngươi, sẽ chiếm hết địa lợi so với ngoại nhân như Lý Tử Thông.

Khấu Trọng nói:

- Nếu như có thể lựa chọn, ai muốn cùng với Vương Thế Sung ngồi chung một con thuyền chứ? Chỉ hận Lý phiệt đã có hiệp nghị với các thế lực lớn nhỏ của Ba Thục. Nếu Đường thất có thể phá được Lạc Dương, Ba Thục sẽ quỳ gối xưng thần với Lý Uyên. Lúc đó Lý gia không chỉ có được đồng, sắt và lương thực của Ba Thục, mà còn có thể lợi dụng địa thế hiểm yếu của Trường Giang, nhanh chóng động viên quân lực đánh phá địch nhân hai bên bờ. Thêm vào đó, lão gia Đỗ Phục Uy ở giữa chi viện, thiên hạ còn ai có thể tranh phong? Vì thế Lạc Dương không thể để mất.

Bạt Phong Hàn lần đầu tiên nghe nói đến những hiệp nghị trọng đại

đối với Ba Thục do Sư Phi Huyên vì Lý gia tranh thủ được, trầm ngâm giây lát rồi than:

- Nếu biết rõ chắc chắn sẽ thua, sao ngươi không giải tán Thiếu Soái quân? Ba huynh đệ bọn ta sánh vai tu hành, ngao du thiên hạ chẳng phải sung sướng hơn sao!

Khấu Trọng song mục thần quang bừng sáng, cười lớn:

- Vấn đề là không phải lúc nào đánh trận cũng toàn thắng, trên thế gian này đâu có chuyện không bao giờ bại. Chính vì sự việc gian nan lại càng kích khởi đấu chí của ta. Khấu Trọng ta sẽ dùng cái mạng nhỏ này đánh cược một ván bài oanh liệt.

Tiếp đó mục quang gã lướt qua con thuyền lớn của Mã Cát, trầm giọng nói:

- Ngày mai, bất luận Hiệt Lợi có tha cho Bái Tử Đình hay không, sau khi việc đó kết thúc, ta và Lăng thiếu gia sẽ theo đường biển trước tiên vận chuyển da dê về Sơn Hải quan. Sau đó ta sẽ tiện đường về thẳng Lạc Dương, xem xem lão thiên gia có cần Khấu Trọng ta bồi táng cùng toà thành đó hay không. Lão ca ngươi đã có tính toán gì chưa?

Bạt Phong Hàn chăm chú nhìn về phía mặt biển tiếp giáp với đường chân trời, hai mắt lộ xuất thần sắc kiên định không thay đổi, điềm đạp nói:

- Hiện tại, mục tiêu duy nhất của ta là tận dụng thời gian trong vòng một năm nữa tu luyện để đả bại Tất Huyền. Lạc Dương lại là một địa phương lý tưởng nhưng ta tuyệt đối không sinh tử tồn vong cùng với toà thành đó đâu.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Có lão ca giúp đỡ, sự việc sẽ khác. Nói không chừng… Ài! Ngươi đến đó là để tu hành! Ta thực không nghĩ sẽ làm phiền ngươi.

Bạt Phong Hàn ngửa mặt nhìn trời cười nói:

- Ngươi không hề làm phiền ta. Chỉ là ta không muốn bỏ qua cơ hội khó gặp đó, được tham dự vào cuộc quyết chiến công thủ sinh tử ở Lạc Dương giữa Khấu Trọng danh chấn thiên hạ và Lý Thế Dân vô địch!

Khấu Trọng quay qua Từ Tử Lăng hỏi:

- Lăng thiếu gia dự tính thế nào?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ngươi nghĩ ta sẽ làm thế nào?

Khấu Trọng nghiêm mặt nói:

- Kể cả ngươi muốn cùng ta đến Lạc Dương, ta cũng tuyệt không cho phép. Giả sử ta có thể thủ vững Lạc Dương, làm Lý Thế Dân nếm qua một trận đại bại nhớ đời, ngươi hãy đến cùng ta uống rượu tâm tình nhé!

Từ Tử Lăng trầm ngâm một hồi, than:

- Đúng là không còn lựa chọn nào khác sao?

Khấu Trọng dứt khoát lắc đầu nói:

- Không phải là không còn lựa chọn. Mà đây là con đường ta cam tâm tình nguyện chọn lấy, đến giờ không còn cách quay lại nữa rồi. Nếu như Thái tử của Đường thất là Lý Thế Dân chứ không phải Lý Kiến Thành thì có thể ta sẽ nghe theo ý của ngươi. Hiện tại thì chỉ còn cách kiên trì đi theo con đường ta đã chọn.

Lúc này, bọn Biệt Lặc Cổ Nạp Thai đã thu dọn xong chiến trường, bèn đến bên ba người tiến hành hội nghị sau cuộc chiến, mọi người đều dùng tiếng Đột Quyết để nói chuyện.

Bất Cổ Nạp Thai nói:

- Tù binh tất cả có ba trăm hai lăm người, trong đó hai trăm năm mươi bốn người là võ sỹ hoặc thuyền phu của Cao Ly Vương, còn lại là bọn binh sỹ và thuyền phu Túc Mạt. Toàn bộ đang bị giam ở trong một con thuyền lớn.

Khấu Trọng cảm thấy đau đầu. Nếu như ba chiếc thuyền lớn này là của Cái Tô Văn thì còn tốt, không thì oán cũ với với tiểu sư di Phó Quân Tường chưa giải mà lại thêm thù mới.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai nói:

- Đại quân của Bái Tử Đình có thể đến đây bất cứ lúc nào. Ta đã phái thám tử đi điều tra. Nếu như xuất hiện tình huống đó, bọn ta cần phải quyết định ngay bây giờ là sẽ tử thủ hay khai thuyền bỏ đi?

Ở đây có một toà thạch bảo có thể tử thủ. Chỉ cần qua được một đêm, Bái Tử Đình vì sợ đại quân Đột Quyết đến đánh tất sẽ rút lui. Vấn đề là bọn họ có thể chi trì được đến lúc đó hay không.

Việt Khắc Bồng nói:

- Bọn ta nếu muốn khai thuyền bỏ đi cần phải lập tức tiến hành. Nếu không đối phương có thể dùng chiến thuyền ngăn chặn cửa biển, bọn ta có mọc cánh cũng không thoát.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn ra phía đường ra của hải cảng, thấy hai bên có núi ăn vào làm thành cảng khẩu chỉ rộng chừng một trăm trượng. Địch nhân chỉ cần dùng mười chiến thuyền là có thể dễ dàng phong toả hải cảng.

Bạt Phong Hàn thấy Khấu Trọng trầm ngâm không nói, biết gã đang hết sức suy nghĩ, bèn hỏi:

- Âm huynh đi đâu rồi?

Từ Tử Lăng thấy mọi người nhìn mình, cười khổ nói:

- Hắn đuổi theo Tông Tương Hoa.

Bạt Phong Hàn không hiểu hỏi:

- Hắn và Tông Tương Hoa có quan hệ thế nào?

Từ Tử Lăng nhún nhún vai biểu thị không biết.

Khấu Trọng cuối cùng cũng mở lời:

- Nếu mục tiêu của chúng ta là giải phóng tù nhân bị Bái Tử Đình bắt, sách lược tốt nhất là cho thuyền ra khơi rồi trao đổi với Bái Tử Đình. Tuy nhiên, mục tiêu của chúng ta không chỉ có thế, trước tiên ai cũng không muốn Túc Mạt tộc bị tiêu diệt, tiếp đó là mối thâm cừu tuyết hận cần giết Phục Nan Đà của Bồng huynh. Vì thế bọn ta tuyệt không thể tử thủ Tiểu Long Tuyền, ta có tới chín thành chắn chắn là Bái Tử Đình không dám đến đánh. Các vị cứ chờ xem ta đoán có đúng

không. Thực lực của Hiệt Lợi hùng mạnh hơn hắn nhiều, nhưng lại có trận bại Hách Liên bảo. Lão Bái là người tinh thông binh pháp, tuyệt sẽ không dẫm lên vết xe đổ của Hiệt Lợi.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai đồng ý:

- Thiếu Soái nói có lý. Nếu đổi ta là Bái Tử Đình cũng sẽ không dám mạo hiểm. Bọn ta sợ Bái Tử Đình, Bái Tử Đình lại sợ đại quân Đột Quyết, biến thành kiềm chế lẫn nhau, các bên đều không dám khinh cử vọng động.

Bạt Phong Hàn đau đầu nói:

- Ta là người Đột Quyết, hiểu rõ tâm tư của Hiệt Lợi và Đột Lợi hơn các ngươi. Bọn họ hạ chiến thư bắt Bái Tử Đình trước khi mặt trời lên sáng ngày mai phải giao ra Ngũ Thải thạch. Nếu như không đạt yêu cầu đó, chỉ có một trận huyết tẩy Long Tuyền. Nếu không, uy tín của người Đột Quyết chúng ta biết bao tân khổ mới tạo ra được ở đại thảo nguyên sẽ mất sạch.

Ngũ Thải thạch đang nằm trên tay Mỹ Diễm. Trong một thời gian ngắn có thể tìm được Mỹ Diễm hay không là một vấn đề, lại có thể từ tay nàng ta lấy được Ngũ Thải Thạch lại là một vấn đề nữa. Nếu như Bái Tử Đình không chịu khuất phục, bọn họ có ý tốt thay Bái Tử Đình giao Ngũ Thải Thạch ra cũng chỉ là một việc thừa mà thôi.

Việt Khắc Bồng than:

- Giết tên yêu tăng Phục Nan Đà không phải là việc khẩn cấp hiện tại, có thể để sau này xử lý.

Khấu Trọng nhìn quanh hỏi:

- Ai có thể cho ta biết quan hệ thực sự giữa Mỹ Diễm và Phục Nan Đà?

Đương nhiên không một ai có thể cho hắn đáp án.

Từ Tử Lăng bình tĩnh nói:

- Những vấn đề khó khăn đó thực sự là có quan hệ hỗ tương với nhau. Chỉ cần bọn ta có thể làm Bái Tử Đình cảm thấy không thể chiến thắng, chỉ có cách khuất phục đầu hàng, thậm chí giúp bọn ta đi tìm Mỹ Diễm.

Bất Cổ Nạp Thai cười nói:

- Bọn ta thêm vào cả hai lượng cung tên và binh khí lớn đó nữa, khi đó Bái Tử Đình chẳng lẽ không đầu hàng sao.

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Bái Tử Đình là một người trời sinh thích mạo hiểm, không có tiếp viện tuy có thể tạo thành đả kích nghiêm trọng đối với hắn, nhưng trừ phi bọn ta có thể công hãm Ngoạ Long Biệt Viện, làm Bái Tử Đình bị cô lập không có viện trợ, hắn khẳng định sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Lý tưởng nhất đương nhiên là giao Phục Nan Đà ra, cho Bồng huynh lấy cái thủ cấp của hắn mang về Thổ Lỗ Phồn.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Cái Tô Văn thâm hiểm khó dò. Bọn ta đối với binh lực của hắn lại không biết một tí gì. Nhưng chỉ cần cho Bái Tử Đình hiểu rằng bọn ta biết hắn có đạo kỳ binh đó, sẽ làm đội quân của Cái Tô Văn nếu có cũng mất nhiều tác dụng.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai lắc đầu nói:

- Bái Tử Đình có thể thông tri cho Cái Tô Văn chuyển đi chỗ khác, nên việc đó cũng không tạo thành uy hiếp.

Khấu Trọng dậm chân nói:

- Có lý.

Mọi người biết gã đã có kế, đều cùng chăm chú nhìn gã.

Khấu Trọng đứng dậy, khẽ phủi quần áo vẫn còn chưa khô hết nói:

- Ta cần đến chỗ Bái Tử Đình uống rượu nói chuyện, tiện thể đi xem bọn Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn, ai là người sẽ bồi tiếp ta?

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Việc không nguy hiểm không thể để cho ngươi làm một mình được. Ta và Lăng thiếu gia cùng ngươi đi mở rộng kiến thức một phen được không? Đó là quyết định giữ vững Tiểu Long Tuyền không buông. Đúng không?

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Không những cần tử thủ Tiểu Long Tuyền, mà còn cần mang hai lượng cung tên binh khí về đó, cất trong thạch bảo, đồng thời phái người giám thị Ngoạ Long Biệt Viện. Ta sẽ dùng kế hư là thực, thực là hư. Chỉ cần Bái Tử Đình trúng kế, di chuyển phục binh của Cái Tô Văn đi chỗ khác thì bọn ta thành công rồi.

Tiếp đó quay sang Từ Tử Lăng hỏi:

- Ai là người thích hợp nhất truyền tin này (đến Cái Tô Văn) cho Bái Tử Đình đây?

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý nói:

- Khả năng lớn nhất là Phục Nan Đà. Nếu Đỗ Hưng không nói ngoa, Phục Nan Đà có quan hệ mật thiết với Cái Tô Văn hơn là với Bái Tử Đình nhiều.

Việt Khắc Bồng và Khách Chuyên bốn mắt nhìn nhau, đồng thời sáng rực.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Đây là lần đầu tiên bọn ta nắm chắc hơn Bái Tử Đình. Ài! Hy vọng các vị đại ca Bình Diêu vẫn chưa rời khỏi Long Tuyền.

Chợt có tiếng vó ngựa từ phía Tây nhanh chóng tiến lại.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn, giật mình nói:

- Người khó đối phó hơn cả Bái Tử Đình đã tới! Mẹ ơi!

(

Chương 545: Đánh cược sinh tử

Phó Quân Tường, được Kim Chính Tông tháp tùng, đã tới. Vẻ mặt vị tiểu sư di này không kìm nổi tức giận, rõ đang muốn tìm Khấu Trọng và Từ Tử Lăng để tính sổ.

Nhưng vô luận là nàng cau có đăm đăm, không cười không nói, hay mang tai ương đến, tiểu sư di của bọn họ vẫn vô cùng mỹ lệ, tràn đầy vẻ tươi tắn thanh xuân vô cùng khả ái, làm rung động lòng người.

Bạt Phong Hàn nói:

- Ta thật bội phục Kim Chính Tông.

Mọi người đều hiểu ý hắn vì sao nói bội phục đảm lược của Kim Chính Tông. Họ Kim vốn biết bên phía Khấu Trọng cao thủ như mây, một lời không hợp rất dễ dẫn tới can qua, lúc đó gặp khổ chính là bọn Phó Quân Tường. Nhưng tiểu sư di lại là đệ tử quan môn của Dịch Kiếm đại sư Phó Dịch Lâm, trừ khi không sợ vị đại tông sư này tầm cừu, nếu không sẽ tuyệt không ai dám động tới nàng.

Nhưng đối với Kim Chính Tông thì lại là chuyện khác, sẽ không ai đặc biệt ưu đãi hắn. Chỉ cần bị Khấu Trọng bắt làm con tin, lập tức Kim Chính Tông phải gặp khổ rồi.

Các chiến binh biết hai người không phải đến để động thủ gây chiến, lại không thấy thủ lĩnh ra hiệu gì, bèn mặc kệ hai người tiến vào.

Phó Quân Tường từ xa đã trừng mắt nhìn Khấu Trọng, thúc ngựa vượt lên trước, yêu kiều quát:

- Khấu Trọng, Từ Tử Lăng! Các ngươi mau bò ra đây cho ta.

Đây là lần thứ hai Bạt Phong Hàn gặp Phó Quân Tường, lần thứ nhất tại Sơn Hải quan chỉ nhìn thoáng qua như chim hồng vụt bay mất. Lúc này, hắn vừa tỏ ý hân thưởng thần thái dung mạo tuyệt vời của nàng, vừa nói:

- Chi bằng giao cho ta ứng phó nàng?

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Lão ca ngươi tuyệt không thể chịu nổi tính khí của nàng ta đâu. Để ta và Lăng thiếu gia đi thôi.

Nói đoạn sải bước tiến lên. Từ Tử Lăng vừa cười khổ vừa đi theo.

Phó Quân Tường cùng Kim Chính Tông nhảy xuống ngựa, nàng tức giận nói:

- Hai tên tiểu tử các ngươi đừng hòng hoa ngôn xảo ngữ. Chúng ta đã sớm biết các ngươi là đồ bạc tình bạc nghĩa, ti bỉ vô sỉ. Thực sự lại còn hơn thế nữa, lại dám giết người đoạt thuyền của bọn ta.

Khấu Trọng tiến đến trước mặt Phó Quân Tường, đương nhiên ngấm ngầm đề phòng nàng động thủ, cung kính nói:

- Xin tiểu sư di tạm thời bớt giận. Bọn ta không hề giết một người nào, cũng không hề cướp thuyền của người. Chỉ là phong toả tại nguyên chỗ mà thôi.

Phó Quân Tường không thể kiềm chế, bừng bừng tức giận quát:

- Lại còn dám gọi ta là tiểu sư di? Dịch Kiếm môn bọn ta không có loại đệ tử chẳng ra gì như các ngươi. Sư tôn sẽ không tha cho các ngươi đâu.

Từ Tử Lăng đến bên Khấu Trọng, điềm đạm nói:

- Xin Phó cô nương bình tâm tĩnh khí. Bọn ta hôm nay thực sự là bất đắc dĩ, nhưng hạ thủ cực kỳ có phân lượng. Người của quý quốc đều bình an, thỉnh cô nương minh xét.

Phó Quân Tường đảo mắt nhìn quanh hỏi:

- Họ ở đâu?

Khấu Trọng đáp lời:

- Bọn họ đang nghỉ ngơi trong một con thuyền lớn. Chỉ cần cô nương nói một câu, bọn ta lập tức giao người.

Kim Chính Tông chen vào hỏi:

- Còn ba con thuyền và hàng hoá thì sao?

Khấu Trọng cười khổ:

- Hai vị chắc cũng biết Bái Tử Đình muốn giết ta chứ?

Phó Quân Tường chanh chua nói:

- Đáng đời! Ai bảo các ngươi làm chó săn cho người Đột Quyết?

Đối với thành kiến sâu sắc của Phó Quân Tường, Khấu Trọng không biết giải thích thế nào, bèn chuyển sang Kim Chính Tông hỏi:

- Kim huynh có biết thủ đoạn ti bỉ của Bái Tử Đình bắt giữ Tống nhị công tử không?

Kim Chính Tông ngạc nhiên hỏi:

- Có việc ấy ư? Bọn ta cứ nghĩ Tống công tử và các ngươi ở cùng một chỗ.

Phó Quân Tường trầm giọng:

- Nói nhảm! Bái Tử Đình mà dám lớn gan như vậy sao?

Từ Tử Lăng bình tĩnh nói:

- Lời nói hoang đường rất dễ bị vạch trần chân tướng như thế đối với chúng ta có gì tốt đâu chứ?

Khấu Trọng trong lòng hơi bực, lạnh lùng nói:

- Hàng hoá của các người vốn đã được chuyển tới nơi, đã được người của Bái Tử Đình tiếp nhận. Bọn ta chính là lấy từ tay của Bái Tử Đình, với Phó cô nương hoàn toàn không quan hệ gì.

Phó Quân Tường mắt hạnh tròn xoe, tức giận nhìn Khấu Trọng nói:

- Ngươi còn dám mở miệng nói ra những lời vô trách nhiệm đó với ta ư?

Từ Tử Lăng vội dàn hoà:

- Cảm phiền Phó cô nương thông tri cho Bái Tử Đình, chỉ cần phóng thích toàn bộ những người bị hắn bắt giữ, chúng ta có thể trả lại hàng hoá.

Khấu Trọng cười lớn:

- Trước hết xin dành một đại lễ cho tiểu sư di.

Rồi quay sang bọn Biệt Lặc Cổ Nạp Thai đang đứng trên bến thuyền nói:

- Mời đưa toàn bộ các vị khách nhân ra để bọn họ theo Phó cô nương trở về Long Tuyền.

Phó Quân Tường phi thân lên ngựa, nuốt hết khí tức vào bụng, cười gằn nói:

- Được lắm, Khấu Thiếu Soái! Bọn ta đi đây. Món nợ còn thiếu, cuối cùng sẽ có một ngày bọn ta lấy lại từ hai ngươi cả vốn lẫn lãi.

Nói đoạn giật cương, nhìn Kim Chính Tông quát:

- Bọn ta về Cao Ly thôi. Không cần quản chuyện của bọn chúng ở đây, cũng không cần bận tâm lo nghĩ cho bọn Bái Tử Đình nữa.

Rồi nàng giục ngựa chạy đi.

Kim Chính Tông lên ngựa chạy theo, vung tay nói lớn:

- Thiếu Soái nếu như có thành ý thả người, hãy để bọn chúng dùng thuyền về nước đi.

Hai người trong nháy mắt đã đi mất.

Khấu Trọng quay sang Từ Tử Lăng, bất lực than:

- Ngươi xem đi! Bọn ta đã kết thành cừu hận với sư công rồi.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Chỉ còn cách xem lão thiên gia an bài như thế nào thôi.

Bạt Phong Hàn đến bên hai gã, mục quang dõi theo Phó Quân Tường và Kim Chính Tông đã biến thành hai chấm nhỏ xa xa, cười nói:

- Làm sao để giữ được thế không thắng không bại dưới kiếm của Phó Đại sư? Sợ rằng còn khó hơn cả thắng được lão, nhưng đó là khảo nghiệm lớn nhất đối với hai người.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai hỏi:

- Xử trí bọn tù binh thế nào đây?

Khấu Trọng trả lời:

- Chia người Cao Ly và Túc Mạt ra để xử lý. Bọn người Cao Ly thì cho chúng một con thuyền để về nước, tránh không mang tội với Dịch kiếm Đại sư. Đã làm một thì phải làm hai, chúng ta mượn hai con thuyền còn lại của bọn chúng để vận chuyển da dê. Bọn người Túc Mạt thì cho chúng trở về Long Tuyền. Bọn chúng trở về sẽ làm Bái Tử Đình khó có thể phán đoán được phương hướng hành động của chúng ta.

Bất Cổ Nạp Thai đáp lớn:

- Lĩnh mệnh.

Khấu Trọng bật cười nói:

- Tiểu tử ngươi định trêu ta hả. Tất cả đều là huynh đệ một nhà.

[/center]---oOo---[/center]

Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng dừng ngựa bên một khu rừng rậm phía Tây Nam Long Tuyền. Bọn họ cố ý đi vòng qua đường lớn, tránh khỏi thám tử của quân Long Tuyền.

Toà đăng tháp trứ danh bên ngoài thành phía Nam của Long Tuyền vẫn cao vút tầng mây. Dưới trời chiều trong xanh sau cơn mưa lớn, đăng tháp vẫn sừng sững ngạo nghễ giữa thảo nguyên bao la.

Từ Tử Lăng nói:

- Tối qua ta đã bất ngờ gặp Liệt Hà và một nữ tử nhiều khả năng là ‘Độc Thuỷ Vi Na Á”.

Sau khi hai người nghe qua những tao ngộ của gã tối qua, Bạt Phong Hàn cười nhẹ nói:

- Liệt Hà là của ta. Hai vị không cần tranh chấp với tiểu đệ.

Khấu Trọng mắt vẫn chăm chú nhìn Nam môn không hề có một bóng khách thương nào đi ra, nói:

- Chỉ sợ lão ca ngươi cần phải được sự đồng ý của Khả Đạt Chí trước. Khi đó binh hoang mã loạn, với tác phong của hắn, chỉ sợ sẽ không tha cho Liệt Hà.

Từ Tử Lăng nói:

- Bái Tử Đình đúng là nhân vật kiêu hùng. Gặp phải tổn thất lớn như mất đi Tiểu Long Tuyền nhưng hắn vẫn làm như không có chuyện gì.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Sau khi bọn tù binh được phóng thích, giấy không gói được lửa. Đó sẽ là một đả kích chấn động lòng tin của quân dân Long Tuyền.

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Thì ra ngươi thả người là nhằm tác dụng đó, không hổ danh Thiếu Soái mưu trí.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Tình hình Thiếu Soái ngươi ra sao?

Khấu Trọng ngang nhiên đáp:

- Đương nhiên rất khoẻ mạnh. Tối qua chỉ sáu đao giết chết Thâm Mạt Hoàn, lòng tin của ta đã hoàn toàn khôi phục, so với trước khi bị thương còn lợi hại hơn. Lăng thiếu gia thế nào?

Từ Tử Lăng khẽ co duỗi tả thủ, cười nhẹ đáp:

- Không biết Sư tiên tử đã động tay động chân gì lên mình ta mà nội ngoại thương đều đã giảm tới tám chín phần. Lúc nãy khi cưỡi ngựa ta đã thừa cơ điều tức, hiện tại có thể ứng phó bất kỳ cục diện nào.

Khấu Trọng xoay mình xuống ngựa, cười lớn nói:

- Vậy để ba huynh đệ chúng ta xông vào Long Tuyền, xem Bái Tử Đình dám coi chúng ta như thế nào. Khẩu khí đuổi tận giết tuyệt của hắn sáng nay đã khiến ta khó có thể nuốt trôi.

Ba gã dàn hàng ngang tiến tới cửa thành, tức thì làm tướng lĩnh thủ thành vô cùng khẩn trương, thủ binh trên các tiễn lâu đều giương cung lắp tên ngắm vào bọn họ. Từ trong thành, hơn trăm chiến sỹ Túc Mạt ùa ra, tên tướng dẫn đầu quát lớn:

- Dừng lại!

Khấu Trọng từ xa thét lớn:

- Mau thông báo Bái Tử Đình, ta cần gặp mặt hắn để đàm phán một phiên giao dịch.

Tên tướng thủ thành không dám chậm trễ, phân phó thủ hạ lập tức về thành báo tin cho Bái Tử Đình.

Ba người lùi ra một khoảng cỏ cách xa bọn lính, tự nhiên ngồi xuống nghỉ ngơi, bồi dưỡng tinh thần và sức lực để ứng phó bất kỳ nguy hiểm gì có thể xảy ra.

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Tử Lăng vẫn chưa nói ra sau khi mọi sự ở Long Tuyền kết thúc sẽ đi đâu đấy?

Từ Tử Lăng nói:

- Ta có thể sẽ tới Ba Thục một chuyến, hoàn thành nhiệm vụ Thượng Tú Phương giao cho, mang Thiên Trúc tiêu tới cho Thạch Thanh Tuyền.

Khấu Trọng khẽ liếc Bạt Phong Hàn một cái đầy hàm ý, khuôn mặt giãn ra cười nói:

- Như vậy đủ thấy sau này bọn ta nếu muốn gặp Lăng thiếu gia thì chỉ còn cách tới U Lâm tiểu cốc mà thôi.

Từ Tử Lăng không khách khí, cười nói:

- Bớt suy nghĩ hồ đồ đi.

Khấu Trọng cười ha hả, lại hỏi:

- Lúc nãy ngươi nói ta không dám đối diện sự thật, ý ngươi là thế nào?

Từ Tử Lăng thản nhiên nhún vai đáp:

- Không có gì. Chỉ là ngươi đã cố cùng ta đi tìm Đại tiểu thư chứ không ở lại huấn luyện và lãnh đạo Thiếu Soái quân ở Bành Lương. Vì thế ta cảm thấy ngươi không dám đối mặt với hiện thực, kiểu như nhất thời muốn bỏ chạy.

Khấu Trọng kêu oan:

- Ta chỉ không muốn cùng ngươi chia tay sớm như vậy. Chuyến đi này ta đã được lợi rất nhiều, không chỉ học được “Trắc thiên thuật” (quan sát trời), còn học được thuật “Nhân mã như nhất’, lại biết được điểm lợi hại của kỵ binh Tái ngoại khi tác chiến. Có thể nói là mãn nguyện trở về.

Bạt Phong Hàn nói:

- Thu hoạch lớn nhất của ngươi theo ta thấy không phải là những thứ đó mà là đã tạo lập được mối quan hệ tốt đẹp với những người ở đại thảo nguyên. Ví như huynh đệ Cổ Nạp Thai đều là những người kiệt ngạo bất thuần, nhưng ngươi lại làm họ hoàn toàn tin tưởng. Sau này bọn họ khẳng định sẽ toàn lực giúp ngươi.

Khấu Trọng cười nhẹ nói:

- Vì trước tiên ta đã là huynh đệ của họ, lại liều chết vì họ làm thịt Thâm Mạt Hoàn. Bọn họ vì thế mới cảm động và giúp đỡ ta. Ài! Ta cảm thấy người như Biệt Lặc Cổ Nạp Thai dã tâm rất lớn, tính khí thâm trầm, không giống như đệ đệ của hắn là Bất Cổ Nạp Thai rất trực tính.

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Có thể thành nhất tộc chi chủ, cần tu dưỡng sâu dày cả về tính cách và thủ đoạn. Đột Lợi thì sao? Bọn ta vì hắn đánh sống đánh chết, hắn lại quay đầu hoà hảo với Hiệt Lợi, trước khi làm việc đó có từng hỏi qua ý kiến của bọn ta chưa? Bạt Phong Hàn ta sau này sẽ không coi hắn là huynh đệ nữa.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Ta hiểu rõ cảm nhận của ngươi, chẳng qua không phản ứng mạnh như lão ca ngươi thôi. Nhưng ta đặt mình vào vị trí của Đột Lợi mà nghĩ, vấn đề là hắn không thể chỉ vì cá nhân mình, mà phải vì lợi ích của tộc nhân. Đúng không?

Bạt Phong Hàn cười nhẹ đáp:

- Ngươi tuyệt không hiểu rõ cảm nhận của ta, vì ngươi không hề có những trải nghiệm như ta. Hơn nữa, ngươi từng cùng Đột Lợi đồng

sinh cộng tử nên cảm thấy bọn ngươi cảm tình vô cùng thâm hậu, mới tìm cách vì hắn mà cởi bỏ tâm tình. Ta không giống ngươi, ta và Đột Lợi ở hai giai tầng đối địch. Hắn là giai tầng nắm quyền, cái ta có chỉ là một thanh kiếm này mà thôi. Huynh đệ! Đừng nói ta không cảnh cáo ngươi trước. Cuối cùng sẽ có một ngày Đột Lợi và Hiệt Lợi liên minh cử binh Nam hạ. Các ngươi tốt nhất nên chuẩn bị cho đầy đủ.

Khấu Trọng cười khổ:

- Lăng thiếu gia thấy sao?

Từ Tử Lăng than:

- Một ngày Tất Huyền chưa chết thì khả năng đó vẫn có thể xảy ra.

Bạt Phong Hàn song mục thần quang đại thịnh, thấp giọng ngân nga:

- Tất Huyền.

Khấu Trọng không muốn qua tranh luận làm bất mãn của Bạt Phong Hàn đối với Đột Lợi sâu thêm, bèn xí xoá:

- Lăng thiếu gia không phải từng nói sẽ rời xa Trung thổ, như thế sẽ không nghe được tin tức gì của ta. Chẳng lẽ ngươi sợ sẽ không nhịn được mà đến cứu ta sao?

Từ Tử Lăng nghĩ tới Thạch Chi Hiên, chỉ cười khổ mà không nói gì.

---oOo---

Tiếng vó ngựa đông đúc từ trong thành văng vẳng truyền đến. Khấu Trọng nhìn về phía cửa thành, nhẹ giọng nói:

- Phục Nan Đà là của ta. Các ngươi không cần tranh.

Bạt Phong Hàn cười ha hả sảng khoái, nhại lại câu nói của gã:

- Ta hiểu rõ cảm nhận của ngươi.

Tiếng vó ngựa dừng lại.

Ba gã ngạc nhiên nhìn nhau. Chỉ thấy Khách Tố Biệt từ cửa thành phóng ra, đến gần ba người thì xuống ngựa, ung dung nói:

- Đại vương cung thỉnh ba vị nhập thành gặp mặt.

Bọn Khấu Trọng không nghĩ rằng Bái Tử Đình có chiêu này. Gặp ngoài thành và gặp trong thành đương nhiên là hai việc hoàn toàn khác nhau. Nếu như bọn họ không dám vào thành gặp Bái Tử Đình, về mặt khí thế đã bị triệt tiêu.

Khấu Trọng cười lớn nói:

- Đại vương thực là hiếu khách.

Đoạn quay sang Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng liếc mắt ra hiệu. Bạt Phong Hàn khẽ gật đầu, Từ Tử Lăng thì nhún vai biểu thị không quan tâm. Khấu Trọng khẽ vỗ vào Tỉnh Trung Nguyệt trên lưng, vươn vai đứng dậy nói:

- Ta có chiếc dương bì bào đang để trong thành may vá lại, xem ra không vào không được.

Cửa Nam thành vẫn được phòng vệ sâm nghiêm. Trên thành lâu và tường thành đứng đầy quân Túc Mạt, nhưng lại thấy không khí trong

thành nội không hề khẩn trương, ngoại trừ số quân lính tuần tra tăng lên nhiều, vẫn có một số thường dân đi lại lác đác trên Chu Tước đại lộ rộng thênh thang. Có một số cửa hàng vẫn mở cửa làm ăn bình thường. Có thể thấy, đến lúc này, Bái Tử Đình vẫn mười phần tự tin. Giao dịch đàm phán với loại người đó khẳng định không hề dễ dàng.

Giả như trong thành nội là thiên quân vạn mã nghênh tiếp thì ngược lại, trong lòng bọn gã sẽ an định và nắm chắc hơn.

Khách Tố Biệt dẫn ba người xuyên qua con đường có mái vòm dài sau cổng thành, đến trước một quán cơm gần cổng thành nhất, cung kính nói:

- Đại vương đang ở trong này cung nghênh đại giá ba vị.

Khấu Trọng thăm dò:

- Đại nhân có phải vì bận điều binh khiển tướng bao vây chúng ta nên mới không cùng bọn ta đi vào trong?

Khách Tố Biệt lộ vẻ cảm khái, khó khăn nói:

- Thiếu Soái thật thích nói đùa.

Tiếp đó thấp giọng nói:

- Ăn lộc vua thì phải vì vua mà lo lắng. Hy vọng Thiếu Soái hiểu cho tình cảnh của hạ quan.

Từ Tử Lăng trong lòng chợt động, hỏi:

- Khách đại nhân giữ chức vị gì?

Khách Tố Biệt thoáng ngạc nhiên, đáp:

- Chức vụ của hạ quan là Hữu thừa tướng.

Khấu Trọng động dung nói:

- Đó là một chức vụ rất cao.

Ba người thấy không nên nói nhiều với Khách Tố Biệt, bước chân vào trong.

Bên trong quán ăn rất rộng rãi, có bày gần hai mươi chiếc bàn tròn lớn. Bái Tử Đình đang ngồi ở một chiếc bàn chính giữa, thần sắc bình tĩnh nhìn ba người tiến lại.

Thiên Trúc Cuồng Tăng Phục Nan Đà ngồi bên phải hắn, vẫn giữ thần thái cao thâm mạt trắc. Cung Kỳ ngồi bên trái, tạo thành thế ba người đối diện với ba người. Ngoài ra không còn một ai khác.

Trên bàn bày sáu chiếc chén và một bình rượu nấu từ gạo Hưởng Thủy.

Bái Tử Đình đứng lên, cười ha hả nói:

- Thiếu Soái nghệ cao mật lớn, quả là danh bất hư truyền. Bội phục, bội phục. Mời ngồi.

Vừa nói, vừa tự thân châm rượu vào sáu chiếc chén.

Ba người bọn Khấu Trọng ngang nhiên ngồi xuống, nhìn Bái Tử Đình rót đầy mỹ tửu thơm lừng vào sáu chiếc chén. Bái Tử Đình ngồi xuống, nâng chén nói:

- Lần đầu tiên được gặp Bạt huynh, chén này uống mừng huynh tương lai sẽ đánh bại Tất Huyền.

Sáu người nâng chén uống cạn. Nếu như người nào không hiểu chân tướng sự việc, nhìn thấy tình hình này sẽ cho rằng họ là những lão bằng hữu đang uống rượu bàn luận chuyện xưa!

Khấu Trọng lau rượu đọng nơi góc cạnh của chén, ánh mắt trước tiên nhìn Cung Kỳ, khẽ cười rồi lại chuyển sang Phục Nan Đà vui vẻ nói:

- “Phạm ngã bất nhị” của Quốc sư đã làm tiểu đệ đại khai nhãn giới. Tối qua thân thể ta thật khỏe mạnh, đến giờ vẫn chưa hết hứng thú. Hà!

Phục Nan Đà ung dung cười nói:

- Khó được Thiếu Soái hứng thú như thế, hy vọng bổn nhân không làm người thất vọng.

Bái Tử Đình đặt chén xuống, điềm đạm nói:

- Mời Thiếu Soái nêu điều kiện.

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn trời cười lớn:

- Được! Đại vương cuối cùng cũng có hứng thú giao dịch. Nhưng trước đó, ta muốn hỏi ngài một câu, Đại vương đối với cuộc chiến cùng Lang quân Đột Quyết, hiện tại nắm chắc bao nhiêu phần?

Bái Tử Đình thần thái tự nhiên nói:

- Chưa tới lúc hai quân giao chiến, làm sao có thể biết thắng bại?

Chúng ta đã sớm biết Tiểu Long Tuyền không thể giữ được nên không hề để việc mất nơi đó vào trong lòng. Kể cả việc tổn thất số binh khí bổ sung cũng chỉ là không thể thêu thêm hoa trên gấm, tuyệt không tạo thành đả kích mạnh mẽ quan hệ tới thành bại của bọn ta. Từ ba năm trước, khi bổn Vương lập chí lập quốc, bọn ta đã liên tục chuẩn bị cho ngày hôm nay. Nếu không, hôm nay Bái Tử Đình ta chỉ còn cách tìm thiên phương bách kế để lấy Ngũ Thải thạch về, quỳ gối trước mặt Hiệt Lợi mà hiến cho hắn.

Lời này hắn nói hào khí ngút trời, hoàn toàn không có vẻ chịu bất kỳ một sự uy hiếp nào, đúng là khí phách, phong độ của một cao thủ đàm phán.

Cung Kỳ chen vào:

- Trong tay Thiếu Soái có hàng, trong tay bọn ta có người. Lấy hàng đổi người, chỉ cần như thế tất cả chúng ta sẽ giải trừ được hết ưu phiền.

Khấu Trọng làm như không nghe thấy Cung Kỳ nói gì, nhìn Bái Tử Đình cười nhẹ nói:

- Đại vương đã có ba năm chuẩn bị, có bao gồm cả việc dung túng cho lang tặc cưỡng đoạt tài vật, cướp của các thương nhân các nơi, lừa gạt xảo trá không?

Bái Tử Đình song mục sát cơ đại thịnh, rồi điềm nhiên nói:

- Thiếu Soái nên tránh những tai họa do lời nói mà ra. Bái Tử Đình đã dám không coi bọn Đột Quyết vào đâu, là đã sớm chuẩn bị trong lòng thà làm ngọc nát chứ không muốn làm ngói lành.

“Bình”

Bạt Phong Hàn vỗ mạnh một chưởng lên bàn, sáu chiếc ly rơi xuống đất vỡ tan tành, song bình rượu thì lại không hề suy chuyển, yên lành hạ xuống mặt đất vô cùng thần kỳ, ngửa mặt cười lớn:

- Có hào khí! Bạt Phong Hàn ta thích nhất là những hán tử ngang ngạnh như lão ca ngươi. Đại vương hoàn toàn không để việc mất Tiểu Long Tuyền vào trong lòng, chỉ không biết là đối với Ngoạ Long Biệt Viện thì có cảm giác gì?

Ba người bọn Bái Tử Đình đồng tử trong mắt co lại, mặt biến sắc.

Bọn Khấu Trọng trong lòng khen hay. Nước cờ bất ngờ của Bạt Phong Hàn, trước là thể hiện nội công tinh thuần đã tiến bộ vượt bậc sau khi được "Hoán Nhật Đại Pháp" cải tạo để chấn nhiếp địch nhân, lại công phá nhược điểm trí mệnh, đánh trúng chỗ yếu hại của đối phương.

Khấu Trọng cười nhẹ nói:

- Tiểu đệ có một đề nghị rất thú vị.

Bái Tử Đình ngạc nhiên nhìn gã, trầm giọng:

- Nói đi.

Khấu Trọng song mục tinh mang đại thịnh, ngưng thần nhìn Phục Nan Đà, ngữ điệu lại vô cùng bình hòa lãnh tĩnh, nhẹ giọng nói:

- Chi bằng chúng ta đánh một canh bạc. Xin Đại vương ân chuẩn cho tiểu đệ được mở một trường sinh tử quyết chiến với Quốc sư quý quốc. Nếu như người chết là Khấu Trọng ta, các huynh đệ của ta sẽ không gây khó khăn gì, lập tức lấy hàng đổi người, thêm vào đó lại

còn trả lại Tiểu Long Tuyền. Nhược bằng người thua trận là Quốc sư, ngoài việc lấy hàng đổi người, còn phải bồi hoàn cho Bình Diêu thương nhân. Ý đại vương thế nào?

(

Chương 546: Quyết chiến ma tăng

Bạt Phong Hàn trong lòng khen tuyệt, nếu như có thể giết chết Phục Nan Đà thì không còn gì tốt hơn. Lúc trước tuy Khấu Trọng đã có kế sách nhử Phục Nan Đà đến Ngọa Long biệt viện, nhưng phải thừa nhận là việc đó hoàn toàn bị động. Hơn nữa, cho dù Phục Nan Đà có bị mắc mưu, thì ở nơi rộng thoáng như vậy, chỉ cần cảm thấy không ổn là lão có thể chạy trốn vào rừng. Với Thiên Trúc Ma Công vô cùng biến hóa như thế, không ai có thể nắm chắc sẽ ngăn cản được lão.

Trong tình huống trước mắt, một khi Bái Tử Đình gật đầu, Phục Nan Đà không thể không ứng chiến, chưa chết chưa thể dừng tay. Đương nhiên đây là kế sách cao minh, ổn thỏa nhất so với bất kỳ cách nào khác.

Từ Tử Lăng thì lại giật mình kinh sợ. Ngoài Khấu Trọng ra, không ai có thể hiểu rõ hơn gã thực lực của Phục Nan Đà. Sau một đêm và nửa ngày điều tức, với tác dụng thần diệu của Trường Sinh khí, nội ngoại thương của gã và Khấu Trọng đã bình phục. Tuy nhiên nếu không có một đoạn thời gian để cho cơ thể bổ sung máu huyết, trong trường hợp trọng thương vừa mới lành lại mà quyết chiến với Phục Nan Đà thì quá mạo hiểm.

Từ nhỏ Khấu Trọng đã là một tên rất thích mạo hiểm. Có thể hiểu những tai họa liên miên sau khi thụ thương đã làm gã không thể nuốt trôi sự ấm ức và phẫn hận đầy bụng được. Bái Tử Đình và Phục Nan Đà chính là những đối tượng thích hợp nhất để trút giận. Hơn nữa thời gian không còn nhiều, chỉ có mau chóng giết chết Phục Nan Đà mới khiến Bái Tử Đình và quân lính Long Tuyền mất hết lòng tin, giúp

gã tiến một bước quan trọng trong việc thực hiện lời hứa đối với Thượng Tú Phương; đồng thời giúp cho Việt Khắc Bồng có thể về nước trong tâm trạng mãn nguyện.

Gã không phải không biết Phục Nan Đà lợi hại, nhưng việc nguy hiểm này không thể không liều.

Phục Nan Đà nghe xong, ngửa mặt lên trời cười lớn rồi ung dung nói:

- Xin Đại vương ân chuẩn cho cuộc chiến này!

Bái Tử Đình trong lòng rung động, mục quang lấp loáng như muốn đánh giá Khấu Trọng, đoạn gật đầu đáp:

- Thiếu Soái đúng là gan dạ hơn người, không để sinh tử trong mắt. Được lắm! Cuộc đọ sức này tiến hành tại đường lớn phía trước, bất quá không cần phân sinh tử, chỉ cần phân rõ thắng bại. Bọn ta y ước giao dịch. Mời Thiếu Soái!

Theo chỉ thị của Bái Tử Đình, quân lính phong tỏa một đoạn Chu Tước đại lộ. Tất cả hàng quán trong khu vực lập tức bị bắt đóng cửa.

Binh sỹ phòng thủ cửa Nam thành nghe tin liền xúm đen xúm đỏ tưởng chừng nước chảy không lọt, tranh nhau xem trận đại chiến liên quan đến sự tồn vong của Long Tuyền.

Một bên là Huyền Môn đại sư, lãnh tụ tinh thần của người Túc Mạt, tinh thông thuật Du Già, thường được gọi là "Thiên Trúc Cuồng Tăng" Phục Nan Đà.

Một bên đến từ Trung Thổ, danh chấn thiên hạ, không thèm để Hiệt Lợi và Tất Huyền vào trong mắt, chính là Thiếu Soái Khấu Trọng.

Khấu Trọng đứng giữa đường, thần thái nhẹ nhàng. Gã nói với Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đang đứng bên cạnh:

- Không cần lo lắng! Theo ta thấy hắn vẫn chưa hoàn toàn hồi phục sau cuộc chiến tối qua đâu.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Đại lão gia của ta ơi, chớ quên Hoán Nhật Đại Pháp chính là đến từ Thiên Trúc, khả năng liệu thương của người ta liệu có thể thua kém ngươi không?

Bạt Phong Hàn cất giọng lạnh lùng:

- Lời của Tử Lăng cũng đúng, vì giá trị thuật Du Già truy cầu chính là vượt qua cực hạn thể năng con người. Khẳng định thể chất Cuồng Tăng kia hoàn toàn khác với người thường, không dễ thụ thương, mà nếu có bị thương cũng nhanh chóng phục hồi hơn người thường. Bất quá nội thương của Phục Nan Đà vẫn chưa lành hẳn, tối qua dù bao vất vả nhưng lão vẫn không làm gì được hai ngươi. Nay Khấu Trọng lại dám thách đấu nhanh như thế, khẳng định lòng tin của Phục Nan Đà sẽ bị đả kích rất lớn. Thiếu Soái chỉ cần nắm được điểm đó là có thể chế trụ được ma tâm của lão, rất nhiều cơ hội thắng được trận này.

Khấu Trọng ngưng thần nhìn Bái Tử Đình đang bồi tiếp Phục Nan Đà ở bên kia, cười khẽ rồi nói:

- Đó gọi là anh hùng sở kiến lược đồng. Muốn giết Phục Nan Đà, hôm nay chính là cơ hội tốt nhất!

Đột nhiên gã lẩm bẩm như tụng kinh:

- Tinh là căn bản của thân, lưỡng tinh tương hỗ tạo thành thần, theo thần mà đến là hồn, theo tinh xuất nhập là phách, tâm dựa vào đó gọi là ý, ý theo đó tồn tại thì là đạo. Thiên nhân giao cảm, âm dương ứng tượng.

Hai gã kia nghe thấy liền động dung.

Khấu Trọng mỉm cười giải thích:

- Đó là mấy câu Ninh Đạo Kỳ tặng cho sau khi xuất thủ giáo huấn tiểu đệ. Từ đó tới nay ta vẫn cảm thấy mông lung, tựa như hiểu mà lại không hiểu. Đến tối qua Phục Nan Đà đánh ngã Lăng thiếu gia, tưởng như sắp lấy được tính mệnh hắn thì ta chợt minh bạch. Con mẹ nó! Đó chính là thiên nhân giao cảm, âm dương ứng tượng. Ta liền thành công sử ra thức tối hậu của Tỉnh Trung Bát Pháp là Phương Viên, đao pháp tới khi đó mới chính thức đại thành. Cũng vì thế mà tối qua mới có thể làm một việc sảng khoái là chém chết Thâm Mạt Hoàn. Con bà nó! Nghĩ tới tiểu Lăng xuýt chút nữa đã bị lão làm thịt, lão tử tuyệt không tha cho lão.

Từ Tử Lăng trong lòng vô cùng cảm động. Khi còn nhỏ, Khấu Trọng to cao cường tráng hơn gã nhiều. Mỗi khi Từ Tử Lăng bị người chèn ép, Khấu Trọng tất sẽ ra mặt, dù đôi khi biết rõ không thể đánh lại nhưng gã không bao giờ lùi bước. Hiện tại chính là lúc lịch sử lặp lại.

Đúng lúc này, Tông Tương Hoa cùng với một nhóm tướng lĩnh cũng đã xuất hiện, chắc nghe được tin nên chạy đến xem. Việc này càng làm người ta cảm nhận rõ hơn tầm quan trọng của trận quyết đấu.

Bái Tử Đình tiến lên ba bước, cất cao giọng:

- Thiếu Soái đã chuẩn bị xong chưa?

Khấu Trọng cười lớn đáp:

- Lúc nào cũng có thể động thủ được!

Đoạn lại nói nhỏ với Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng:

- Ta tuyệt sẽ không chết trước Phục Nan Đà đâu. Yên tâm đi!

Hai người nghe vậy lùi ra.

Bái Tử Đình lại tiến lên năm bước, đến giữa Khấu Trọng và Phục Nan Đà, khẽ xoay người để có thể nhìn rõ vị trí của họ, đảo mắt một vòng rồi hô lớn:

- Bắt đầu!

Dứt lời lùi về phía sau, tới bên đường của người đi bộ thì dừng lại. Hắn đứng gần như đối diện với phía Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn.

Hàng trăm quân Túc Mạt đứng đầy một đầu con đường lớn nơi cửa thành lâu phía Nam, đầu kia là bọn Tông Tương Hoa, Cung Kỳ và mấy chục tướng lĩnh. Đứng hai bên cặp địch thủ chuẩn bị quyết chiến là Bái Tử Đình và Bạt, Từ hai gã. Mọi người im lặng không nói, không khí trầm trọng khẩn trương.

Phục Nan Đà vẫn mặc áo choàng dài màu vàng cam như thể là chiêu bài riêng của mình, song thủ giấu trong tay áo, thần sắc ung dung tự nhiên, ngạo nghễ đứng vững như núi. Tuy hắn không đưa ra bất cứ một tư thế nghênh chiến rõ ràng nào, nhưng lại không hề để lộ sơ hở, giống như cùng với thiên địa hòa thành một thể, vượt hẳn giới hạn bình thường của con người.

Bạt Phong Hàn lần đầu tiên cảm thụ được cảnh giới Phạm Ngã Như Nhất, lòng lại thấy lo lắng, thấp giọng nhận xét:

- Lòng tin của lão tựa hồ hoàn toàn không một chút suy giảm.

Từ Tử Lăng than:

- Có thể thấy đây là trận chiến gian nan nhất của Khấu Trọng từ khi xuất đạo!

Khấu Trọng trước tiên đảo mắt quan sát toàn cục, thần quang lấp loáng như điện chằm chằm nhìn đối thủ, tiếp đó mi mắt khép lại chỉ còn một khe hẹp, giống như mây mù đột nhiên kéo tới che phủ ánh mặt trời. Biến hoá thần kỳ đến cực điểm, làm bọn tướng lĩnh như Tông Tương Hoa đang đứng xem phát sinh cảm giác kinh hãi.

Bất chợt, Khấu Trọng lưng thẳng vai vươn, thân trên hơi di động về phía trước, lập tức phát sinh một cỗ khí thế lẫm liệt vượt qua khoảng cách gần ba trượng, dũng mãnh tràn sang phía ma tăng thần bí mạt trắc Phục Nan Đà. Trường bào màu cam của lão lập tức theo kình khí tung bay, làm người xem hiểu rõ lão đang ở trong áp lực kinh nhân của kình khí do Khấu Trọng phát ra.

Cao thủ tương tranh không đao qua kiếm lại, chỉ dùng chân khí làm người quan sát khó nhận ra, lại không đoán được tiếp theo biến hóa thế nào, ai sẽ xuất thủ trước.

Hai người hiểu Khấu Trọng nhất ở đó là Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đều có chút bất ngờ khi võ công Khấu Trọng đã đạt đến cảnh giới này. Kình khí gã phát ra không phải chỉ là một luồng mà giống như một bức tường chân khí, đều đều ép tới, làm đối phương khó có thể tránh nặng tìm nhẹ để hóa giải công kích, rõ ràng cao minh hơn Khấu Trọng của vài ngày trước đó nhiều.

Thiên nhân giao cảm, âm dương ứng tượng!

Khấu Trọng lúc đầu mặt mũi lạnh tựa băng sương, tiếp đó lại vô cùng hòa hoãn khoan khoái, khóe miệng lộ ra một nét cười, nhẹ nhàng nói:

- Đại sư có thể bắt đầu thuyết pháp được rồi!

“Choang!”

Tỉnh Trung Nguyệt rời vỏ, chĩa sang đối thủ.

Một luồng đao khí xoáy tròn từ mũi đao như trường giang cuồn cuộn công tới Phục Nan Đà theo một phương thức kỳ dị.

Bức tường kình khí hình vuông (phương), nhưng đao khí lại tụ thành hình tròn (viên), từ khoảng cách ngoài ba trượng Khấu Trọng phát xuất chiêu thức tối hậu của Tỉnh Trung Bát Pháp là “Phương Viên”. Đao pháp như thế, rõ ràng đã đạt tới cảnh giới chí cao là thiên nhân hợp nhất.

Vuông là dương, tròn là âm, âm là vuông, dương là tròn. Âm dương ứng tượng, thiên nhân hợp nhất, không thể phân khai.(1)

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng nhìn nhau, đều nhận thấy trong mắt của đối phương thần sắc kinh dị.

Rõ ràng chiêu đầu Khấu Trọng xuất ra đã như lôi đình vạn quân, muốn trong vài chiêu sẽ phân thắng bại với Phục Nan Đà, khỏi phải đối phó với kỳ thuật Du Già biến hoá vô cùng vô tận không thể lường được.

Phục Nan Đà đang chật vật duy trì khí thế Phạm Ngã Bất Nhị để có

thể cùng thiên địa hợp thành một thể, hai ống tay áo liền phất lên để chống lại kỳ chiêu của Khấu Trọng.

“Bùng!”

Khí kình giao kích, âm thanh chấn động toàn trường.

Phục Nan Đà không có khả năng phản kích!

Bái Tử Đình không tưởng tượng được Khấu Trọng lợi hại như thế, sắc mặt trầm xuống.

Khấu Trọng bị lực phản chấn của Phục Nan Đà ép đến nỗi thân trên bị đẩy ngửa ra, nhưng miệng vẫn cười lớn:

- Đạo sinh tử không phải là trầm mê, mà là vượt lên rồi quên tuốt. Ta nói có lý chứ? Thỉnh Quốc sư chỉ điểm!

Phục Nan Đà hừ lạnh một tiếng, đạp bộ tiến lên, tay áo trái tựa như tùy ý vẽ một vòng tròn hoàn hảo, trảo phải gày gò đen đủi từ trong tay áo ló ra, chộp sang Khấu Trọng, miệng đáp:

- Nếu không trầm mê làm sao siêu thoát? Thiếu Soái chớ nên tư duy bế tắc như thế.

Tâm thần Khấu Trọng tiến vào cảnh giới linh mẫn của Tỉnh Trung Nguyệt, lập tức cảm thấy cái vung tay tựa như tùy tiện của Phục Nan Đà không những đã làm bức tường chân khí của mình dạt sang một bên, lại còn làm gã phát sinh khuynh hướng bị kéo gập người xuống, lợi hại phi thường. Từ một trảo lão công đến, ngũ chỉ phát xuất kình khí tưởng như khóa chặt gã vào trong. Chỉ cần gã có bất cứ phản ứng nào sai lầm, đối phương sẽ nhân cơ hội nhập nội, đánh cho gã trở tay không kịp, dồn gã vào đất chết.

Khấu Trọng không kinh hãi mà lại thấy vui mừng. Gã và Từ Tử Lăng tối qua thụ thương nghênh địch, trong đất chết tìm đường sống, đúng là một trải nghiệm vô cùng trân quý trong quá trình tu luyện võ đạo. Sự uy hiếp của sinh tử tuy làm bọn gã trí cùng lực kiệt, nhưng vì buộc phải chống lại địch nhân nên tiềm năng của bản thân đã được giải phóng.

Nhớ lại những lần quyết chiến giết địch trước đây, Khấu Trọng tuy không cẩu thả đại khái nhưng nói chung không chuyên tâm lo lắng tới chuyện bị thương. Hiện tại, nếu để xảy ra bất cứ sai sót gì, gã sẽ không có năng lực bổ cứu lại được. Vì thế mỗi khi tấn công hay thoái thủ gã đều phải tính toán chính xác tới mức tuyệt đối.

Hiện tại tuy thương thế của Khấu Trọng đã giảm, nhưng những chân lý mà gã nhờ vào nỗ lực của bản thân lĩnh ngộ được lúc còn thụ thương nghênh địch đã trở thành một bộ phận trong thân thể.

Khấu Trọng hô lớn một tiếng, toàn thân xoay tít, Tỉnh Trung Nguyệt hòa hợp với thân hình thành một thể, không còn phân biệt được chỗ nào là người, chỗ nào là đao, xoáy tròn cuốn tới Thiên Trúc Cuồng Tăng Phục Nan Đà.

Trước khi hai người giao chiến, Bái Tử Đình, Tông Tương Hoa, Cung Kỳ, Khách Tố Biệt và toàn thể tướng sỹ vẫn mười phần tin tưởng vì biết bản lĩnh Phục Nan Đà cao thâm vời vợi. Không một ai nghĩ đến khả năng lão có thể thua, mặc dù danh tiếng Khấu Trọng đang nổi như cồn.

Giờ đây, khi tận mắt nhìn đại hành gia xuất thủ, tất cả mới biết chuyện đó không phải là không thể xảy ra. Đao pháp của Khấu Trọng tựa thiên mã hành không, như chim bay cá lặn, từ lúc khởi đầu đã chiếm thế chủ động, làm bọn chúng bắt đầu cảm thấy bất an.

Lòng tin của quân Long Tuyền quá nửa là dựa vào Phục Nan Đà. Làm sao Bái Tử Đình lại không lo lắng về khả năng họ Phục chiến bại thân vong cho được.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn vô cùng tán thưởng. Không ngờ Khấu Trọng có thể dùng chiêu Phương Viên phá vỡ thế Phạm Ngã Như Nhất vốn tưởng như không hề có kẽ hở của Phục Nan Đà. Nếu chiêu này thất bại, Khấu Trọng sẽ lâm vào thế bất lợi muốn công mà không thể công được.

Hiện tại tên tiểu tử ấy đang thi triển chiêu thức tấn công vô cùng lăng lệ, thân đao hợp nhất xoáy tròn, không những dùng phương pháp tá kình nhẹ nhàng thoát khỏi trảo kình của đối phương, mà còn bảo trì được vị thế chủ công.

Khi Khấu Trọng xoay đến cự ly thích hợp, Tỉnh Trung Nguyệt có thể theo một góc độ bất kỳ chém ra, dễ dàng trúng đích.

Đúng thời khắc những người đứng xem vô cùng căng thẳng và kích thích, Khấu Trọng như một cơn lốc tiến tới phạm vi nguy hiểm cách Phục Nan Đà khoảng một trượng, gã có thể xuất đao bất cứ lúc nào.

Phục Nan Đà trừng trừng không chớp nhìn địch thủ đang đến gần. Lão đã nhìn ra chỗ lợi hại chân chính trong chiêu này của Khấu Trọng, đó là dường như có mấy bóng người mơ mơ hồ hồ làm mê hoặc đối thủ. Trông thì có vẻ Khấu Trọng đang xoay tròn với tốc độ cao nhất, nhưng thật ra mỗi vòng quay và tốc độ tiến lên đều có những điểm khác biệt, biến hoá vi diệu. Thân pháp của gã cực kỳ xảo diệu, đã đạt tới cảnh giới nhập thần.

Cười lạnh một tiếng, Phục Nan Đà dạt người sang ngang, song thủ rụt vào trong tay áo. Ống tay hốt nhiên phình to lên như cái trống, rồi

lại xẹp xuống, tựa như má con ếch. Hai tay áo lúc phồng lúc xẹp đồng thời phất vào chiêu công của Khấu Trọng.

Hai cao thủ lao vút vào nhau.

Tưởng như Khấu Trọng sắp xuất Tỉnh Trung Nguyệt chém Phục Nan Đà, đột nhiên lưỡi đao lại chuyển thành chuôi, trước hết trầm trọng thúc vào ống tay áo phải đang căng phồng phất tới, kình khí giao kích phát ra một tiếng “uỳnh” dữ dội. Tiếp đó lưỡi đao của gã vẽ lên một đường đánh trúng tả chưởng ẩn trong ống tay áo trái đang xẹp lép của Phục Nan Đà, một tiếng động lớn lại vang lên.

Khấu Trọng cả cười hỏi:

- Du Già thuật của Quốc sư đi đâu mất rồi?

Đúng lúc hai người chuẩn bị lướt qua nhau, phần thân dưới Phục Nan Đà vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, nhưng nửa trên bỗng bất ngờ lật ngược ra sau như không có xương sống, biến một việc vốn không thể thành có thể. Song thủ của hắn từ trong tay áo đánh ra, một tay công vào má bên trái, một tay chém tạt sau lưng Khấu Trọng. Vô cùng kỳ bí quỷ dị lại âm hiểm đến cực điểm.

Tướng sỹ Long Tuyền đồng thanh hò hét vang lừng.

Khấu Trọng đã sớm lĩnh giáo qua kỳ thuật Du Già có thể làm những việc mà người thường không thể làm được này, nên vẫn còn đủ thời gian để nói lớn:

- Quốc sư trúng kế rồi!

Đoạn mạnh mẽ hoán đổi một hơi chân khí rồi di chuyển ngược trở lại, cơ thể đang quay tít theo chiều bên trái chợt biến thành xoay

sang bên phải. Tỉnh Trung Nguyệt vẫn bám sát thân hình gã mà thi triển. Nhất thời ánh đao loé lên bốn phía, cơ thể Khấu Trọng được bao bọc trong đao quang lấp lánh tựa như có một con rắn vàng trườn khắp xung quanh thân mình, vô cùng đẹp mắt. Nhìn thấy cảnh này tất thảy đều kinh tâm động phách, không thể không bội phục thân pháp kỳ diệu ngoài sức tưởng tưởng của con người, đồng thời sinh lòng kính nể sự can đảm của Khấu Trọng.

Trong thiên hạ, ngoài Từ Tử Lăng e rằng chỉ có mỗi Khấu Trọng là có thể thi triển kỳ công chuyển hoán chân khí như thế để đối phó với Thiên Trúc Du Già pháp.

Phục Nan Đà lần đầu tiên lĩnh giáo tuyệt kỹ vận động chân khí biến đổi phương hướng trong nháy mắt này. Lão phát giác Khấu Trọng mượn việc biến đổi vị trí, không những có thể tránh nặng tìm nhẹ, làm sát chiêu của mình đánh vào chỗ trống, mà còn khiến lão vì tận lực tấn công đã xuất hiện sơ hở, hậu quả thật không dám tưởng tượng. Thét lớn một tiếng, thân trên Phục Nan Đà phục hồi bộ vị bình thường, song cước tạt sang ngang, tận lực tránh ra xa.

Quyền chủ động lại nằm trong tay Khấu Trọng.

Nhưng gã không hề thừa thắng truy kích, thân hình đang quay tròn lập tức dừng hẳn lại, Tỉnh Trung Nguyệt chỉ thẳng vào Phục Nan Đà đang thối lui, chân khí không ngừng tích tụ trong cơ thể, dần dần đạt tới trạng thái sung mãn đến đỉnh điểm.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn trong lòng khen hay tuyệt. Nếu so về công lực, Khấu Trọng vẫn kém Phục Nan Đà một bậc. So về tu dưỡng, Phạm Ngã Bất Nhị của lão lại hơn xa Khấu Trọng. Nguy hiểm nhất là so về chiêu thức biến hoá, Du Già kỳ thuật so với Tỉnh Trung Nguyệt càng khó đề phòng hơn nhiều.

Dưới tình huống vô cùng bất lợi như thế, Khấu Trọng đã dùng chiến pháp lấy kỳ ảo khống chế kỳ ảo, dùng chiến lược cao minh để tranh thắng. Giống như hai quân đối lũy, bên kia tuy có ưu thế hơn hẳn về cả số lượng lẫn chất lượng, nhưng nếu bên này có chiến lược đúng đắn, những chênh lệch này có thể bị xoá mờ.

Khấu Trọng trước tiên dùng chiêu thức tối hậu của Tỉnh Trung Bát Pháp là Phương Viên từ xa đánh tới, bức bách Phục Nan Đà phải phản kích. Tới lúc cận chiến thì dùng kỳ công hoán đổi chân khí làm Phục Nan Đà phải biến chiêu lùi lại.

Nếu như gã thừa thế truy kích, ai có thể biết Phục Nan Đà tinh thông Du Già thuật sẽ phản kích bằng thủ pháp quỷ dị gì. Vì thế Khấu Trọng đã dĩ bất biến ứng vạn biến, nhân lúc đối phương lùi lại, bản thân ngưng tụ toàn lực để thi triển một đợt công kích mới. Trong thế ta mạnh địch yếu, gã đã lấy trạng thái tốt nhất của mình đánh với Phục Nan Đà đang trong thế bị động, xoá hết chênh lệch về công lực giữa hai bên.

Đao khí của gã bao trùm khoá chặt Phục Nan Đà. Trong khoảng khắc đối phương dừng lại sẽ phải đối diện với một đao hàm súc khí thế cao nhất của gã.

Mọi người đứng xem căng thẳng đến độ không dám thở mạnh, tập trung toàn bộ tinh thần chờ đợi chiến sự phát triển.

Phục Nan Đà dừng lại cách Khấu Trọng ba trượng, đứng vững như đóng đinh trên mặt đất. Trong lúc tất cả đều nghĩ Khấu Trọng sẽ xuất đao, thân hình Phục Nan Đà chợt liên tục lắc lư sang hai bên tựa như một thực thể mỏng manh trước cuồng phong thổi tới. Làm người ta kinh hãi nhất là cơ thể lão giống như một ngọn cỏ dài mềm mại của thảo nguyên, tuy không ngớt lay động nhưng lại có thể chịu đựng được cuồng phong bạo vũ.

Một đao tích tụ chân khí đến cực hạn của Khấu Trọng trước thủ thức kỳ dị chưa từng thấy, cũng chưa từng nghe qua của đối phương lại không cách nào thi triển ra được. Gã căn bản không biết nên tấn công vào chỗ nào, đao chém vào đâu.

Bái Tử Đình gật đầu tán thưởng, làm kích động những tiếng hò reo rung động đất trời.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn thấy thế cũng trợn mắt há miệng không nói nên lời.

Đây đúng là chân công phu của Phục Nan Đà, Du Già thuật quả thực đã phát huy đến cực điểm. Kỳ chiêu chế địch dựa theo phương pháp của tự nhiên, làm người ta muốn công không được, lại chẳng biết phải phòng thủ thế nào.

Khấu Trọng lúc này bị hãm vào nguy cơ lớn nhất kể từ khi trận quyết chiến mở màn. Nếu như phán đoán chỉ sai một ly, gã sẽ gặp phải thế phản công như bài sơn đảo hải của Phục Nan Đà.

Gã lập tức phát sinh cảm giác mất đi mục tiêu công kích. Tông sư võ học đến từ Thiên Trúc này tuy vẫn đứng ngay kia, nhưng như thể đã hợp nhất với thiên địa.

May là tinh thần Khấu Trọng vẫn minh mẫn, không hề có một tia tạp niệm. Tâm tĩnh lặng mà thần hoạt động, gã cười một tràng rồi tiến lên một bước, vung đao chém vào khoảng không, chính là chiêu Kỳ Dịch trong Tỉnh Trung Bát Pháp.

Chân khí tích tụ đến đỉnh điểm theo đao phong ồ ạt phát ra, hình thành hết lớp này đến lớp khác những con sóng kình khí mang sức mạnh nghiêng trời lệch đất công tới đại địch đáng sợ kia.

Phục Nan Đà lay động càng lúc càng nhanh, nhưng vẫn như một ngọn cỏ nhỏ trong gió lớn mà không bị bẻ gãy. Động tác chuyển động tưởng chừng cuồng loạn của lão hoàn toàn không có sơ hở để đối phương khai thác.

Tuy vậy sóng đao khí của Khấu Trọng tựa như mang theo pháp nhãn, có thể nhìn rõ không sai những biến hoá của lão, dựa vào trực giác cảm quan vượt hẳn người thường của gã tự nhiên công tới địch thủ.

Bất chợt Khấu Trọng thét lớn, nhún mình phóng lên, nhằm Phục Nan Đà phát xuất một kích kinh thiên động địa.

---

(1) 方为阳，圆为阴；阴为方，阳为圆。□□□阳应象，天人合一，再不可分。

Phương vi dương, viên vi âm; Âm vi phương, dương vi viên. Âm Dương ứng tượng, Thiên nhân hợp nhất, tái bất khả phân.

Vuông là dương, tròn là âm. Âm là vuông, dương là tròn. Âm Dương ứng tượng, thiên nhân hợp nhất, thì không thể phân khai được nữa.

Theo đạo giáo thì đạt đến cảnh giới trong âm có dương trong dương có âm, thiên nhân hợp nhất thì quay trở về trước khi thái cực phân chia.

(

Chương 547: Binh pháp nhập đao

Người bên phe Bái Tử Đình nhìn thấy đều hoang mang không hiểu. Phương hướng đánh tới của Khấu Trọng là về mé trái, điểm công kích rơi vào vị trí cách Phục Nan Đà đến ba xích. Khí thế của nhát đao lại như thể một đi không trở lại, tuyệt không có khả năng giữa chừng biến chiêu hoặc cải biến phương hướng.

Phục Nan Đà cuối cùng cũng thôi lay động, tập trung tinh thần chăm chú nhìn thế đánh của Khấu Trọng. Lão có cảm nhận khác với những người đứng xem, bởi lão mà không nhìn ra chiêu công của Khấu Trọng thì tất sẽ chịu thiệt thòi. Cao thủ đối trận, sợ nhất là nhìn không rõ thực hư của đối thủ.

Từ Thiên Trúc đến Trung Thổ, lão dựa vào tâm pháp Phạm Ngã Bất Nhị làm người ta không nắm được thực hư của mình mà hoành hành tuỳ ý không bị ai kiềm chế. Hôm nay gặp phải Khấu Trọng, bị gã dùng gậy ông đập lưng ông rất hiệu quả. Phục Nan Đà không thể nắm vững biến hoá của đối thủ để thi triển vô thượng tâm pháp để mê hoặc địch, cuối cùng chính Phạm Ngã Bất Nhị của lão lại bị phá thủng, lộ ra sơ hở.

Lần đầu tiên Phục Nan Đà phát sinh cảm giác bất an không biết nên làm thế nào cho tốt, chỉ còn cách nghiêm trận chờ đợi, xem Khấu Trọng có biến hoá ra sao.

Cự ly ba trượng chớp mắt đã rút ngắn một nửa.

Khấu Trọng lăng không hoán khí, thi triển thuật hồi phi lĩnh ngộ từ

thân thủ của Vân Soái, đao theo người biến, trong không trung vẽ ra một đường cong mỹ lệ chém xéo vào Phục Nan Đà. Một luồng kình phong tụ mà không tan, tăng mà không giảm, khóa chết đối thủ vào trong.

Chúng nhân lặng ngắt như tờ, toàn bộ phe Bái Tử Đình đều lộ xuất thần sắc kinh sợ. Trong thiên hạ lại có thân pháp thần kỳ và đao chiêu lợi hại như thế sao?

Đây là lần đầu tiên Khấu Trọng dùng hồi phi thân pháp phối hợp với chiêu Kích Kỳ trong Tỉnh Trung Bát Pháp. Gã lại xuất đao vào lúc khí thế tích tụ đến cực điểm, tạo thành uy thế không thể kháng cự, có thể đánh lui tam quân.

Đứng trước thế công mãnh liệt này, cuối cùng Phục Nan Đà cũng nhìn ra được đao chiêu của Khấu Trọng. Lão đâu ngờ nhát chém đó lại công thẳng đến, không một chút xảo trá. Có điều đã chậm mất một chút, ban đầu lão định ngạnh tiếp, nhưng dưới tình thế mình yếu địch mạnh này thua thiệt là tất nhiên, hơn nữa đao chiêu đánh đến lại vô cùng lợi hại khó mà chống nổi.

Vào lúc đao phong gần công tới nơi, gân cốt toàn thân Phục Nan Đà đột nhiên phát ra tiếng kêu “lách tách” như tiếng nổ khi đốt ống trúc khô, tiếp đó thân hình cuộn thành một quả cầu người mau chóng bắn ngược ra sau.

Quái chiêu như thế, kể cả Khấu Trọng, không ai nghĩ sẽ phát sinh trong lúc đối chiêu.

Nhưng Khấu Trọng như mũi tên đã lắp vào cung, dây căng hết cỡ chỉ chờ phóng ra, tốc độ tăng lên trong phúc chốc, đạt tới vận tốc kinh nhân mà mắt thường khó nhìn rõ, đuổi rát theo “quả cầu” Phục Nan Đà.

Tưởng chừng gã sắp đâm trúng đối phương, bỗng từ trong “quả cầu”, lão phóng vụt ra một cước, mũi chân điểm trúng Tỉnh Trung Nguyệt.

“Choang!”

Một luồng sức mạnh hùng hậu không gì sánh được truyền qua thân đao, chấn cho công thế của Khấu Trọng hoàn toàn biến mất, khí huyết nhộn nhạo, kịch chấn lùi lại.

Phục Nan Đà từ hình dạng “quả cầu người” trở về trạng thái bình thường, bằng một động tác vô cùng đẹp mắt bay là là trên mặt đất chừng ba trượng mới dừng lại. Da mặt lão thoáng tái đi, rồi lại phục hồi vẻ bình thường, song mục ma quang đại thịnh trừng trừng nhìn Khấu Trọng.

Mọi người trông thấy tình cảnh đó không ai dám nói một câu.

Lần đầu tiên Bái Tử Đình có chút hối hận đã chuẩn y cuộc chiến này. Hắn vốn cho rằng đó là cơ hội tốt để đường đường chính chính sát hại Khấu Trọng, nhờ đó lập uy mà cổ vũ lòng quân. Lúc này mới biết Khấu Trọng lợi hại vượt ra ngoài ý nghĩ của mình, gã đã khiến Phục Nan Đà phải chịu thiệt.

Nhưng nhãn lực của hắn cũng cao minh, nhìn ra Phục Nan Đà đã tránh khỏi bị đao khí đả thương, có thể giữ thế quân bình với Khấu Trọng mặc dù để gã chiếm hết thế thượng phong. Nếu không lão tất bại không sai.

Khấu Trọng hoành đao đứng yên, cười rộ rồi hỏi:

- Quốc sư lúc này đối diện với tử vong, không biết có lĩnh hội gì mới

về đạo sinh tử hay không? Tại sao không nói ra, cho bọn ta cùng nghe thử kiến giải của ngài.

Mấy câu gã vừa nói ra trong hoàn cảnh này tràn đầy ý vị trào phúng.

Bạt Phong Hàn đang quan chiến, chợt ghé sát tai Từ Tử Lăng nói nhỏ:

- Lão Phục động khí rồi, không thể duy trì cái gì mà Phạm Ngã Như Nhất con bà nó nữa!

Phục Nan Đà lộ xuất một tia tiếu ý tràn đầy sát cơ làm người ta hiểu được đó mới là bộ mặt thực của lão, đoạn lắc đầu nói:

- Người trẻ tuổi thường hay tự mãn. Con người có thể từ tử biến thành sinh, sống có thể biến thành chết. Sinh tử vốn vô thường, thắng bại cũng chỉ là vô thường, chiến đấu không phải chỉ luôn luôn thắng. Thiếu Soái nếu có di ngôn gì, tốt nhất là bây giờ nói ra đi.

Khấu Trọng cười đáp:

- Ta có một di ngôn rất quan trọng, nhưng không cần thiết phải nói lúc này, bởi từ tận đáy lòng ngươi đã cho ta biết rằng ngươi chưa đủ tư cách để giết ta. Hà hà! Quốc sư ngài dường như không để mệnh lệnh của Đại vương vào trong lòng. Đại vương đã nói chỉ cần phân thắng bại là xong. Quốc sư lão nhân gia vừa rồi lại bảo muốn lấy mạng ta, xem lời nói của Đại vương như là gió thổi ngoài tai. Thật là cổ quái!

Phục Nan Đà nghe thế thoáng ngạc nhiên, rồi lập tức tỉnh ngộ, biết bản thân vì động chân nộ nên không thể duy trì tâm cảnh Phạm Ngã Như Nhất, nhưng đã chậm một bước.

Khấu Trọng tưởng như nói cười thoải mái, thực tế lại không ngừng tìm cơ hội khai thác sơ hở của địch nhân. Phục Nan Đà bị nói đúng vào chỗ yếu hại liền tỏ vẻ hơi phân tâm. Gã lập tức phát sinh cảm ứng, không thể bỏ qua liền quát lên:

- Chắc thắng rồi mới gây chiến, đặt mình vào vị trí địch nhân, từ đó nhận biết địch mà giành thắng lợi! Quốc sư đã thua thiệt một lần, lại còn muốn ta lưu lại di ngôn sao?

Đoạn vung đao chém ra.

Mấy câu Khấu Trọng vừa ngâm nga chính là lý luận của Tôn Tử, thiên hạ đệ nhất binh pháp khoáng cổ tuyệt kim. Tuy gã thuận miệng Đông Tây mỗi chỗ nhặt một câu, nhưng kết hợp vào lại thành vừa vặn miêu tả chính xác tình thế trước mắt của đối thủ. Phục Nan Đà tuy biết rõ gã nói thế nhằm phân tâm mình, chỉ là từng chữ đều đúng nên không thoát khỏi bị ảnh hưởng, không thể hồi phục trạng thái như trước.

Bái Tử Đình rốt cục cũng biến sắc. Tên Khấu Trọng này có thể tung hoành thiên hạ không chỉ vì đao pháp cái thế, mà còn vì tài trí kiến thức rất cao minh.

Trong mười ba thiên của binh pháp Tôn Tử, chỉ có năm thiên dài trên chín trăm chữ, nhưng tất cả đều bác đại tinh thâm, nội dung tinh tế. Khấu Trọng tuỳ ý lựa chọn mấy câu đều vô cùng hợp với hoàn cảnh. Có thể thấy gã đã thấu triệt mười ba thiên đó, nắm vững trong lòng bàn tay, lại còn có thể dung nhập vào trong đao pháp.

Tỉnh Trung Nguyệt vẽ ra trong không trung một đường vô cùng huyền ảo làm người ta không thể hình dung. Thoạt nhìn cứ tưởng tầm thường không có gì kỳ lạ, nhưng thực ra ẩn chứa thiên biến vạn hoá. Hai chân chỉ thấy nhẹ nhàng di chuyển vài ba bước, chợt như

biến thành thân pháp “súc địa thành thốn” vượt qua gần hai trượng dài. Cảm giác sai lệch về cự ly di chuyển phối hợp với chiêu thức huyền ảo, kèm theo uy thế kinh nhân thiên địa biến sắc, vô luận là người trong cuộc hay bàng quan đứng xem đều cảm thấy đao pháp của gã thần kỳ như thể trời sinh ra sẵn vậy.

Bạt Phong Hàn hét lớn:

- Hay!

Tiếng thét của gã hàm chứa kình lực, vang rền như sấm dậy, người người nghe thấy đều tâm thần chấn động, sực nhớ hắn và Từ Tử Lăng đều là những nhân vật uy mãnh hiếm có tương đương với Khấu Trọng. Bạt Phong Hàn là người đến Tất Huyền cũng không giết được, tiếng thét của gã lại càng làm tăng thêm khí thế cho một đao của Khấu Trọng vốn đã uy chấn thiên hạ.

Đại hành gia ra tay, như trời đất vô cùng vô tận, như biển rộng chẳng lúc cạn khô, khi muốn thì vượt mọi khoảng cách, khi gần thì đánh ngã tất cả. Tuy vẫn là chiêu Kích Kỳ của Tỉnh Trung Bát Pháp, nhưng gã lại phối hợp với thuật hồi phi, lúc này quả thực đã “vượt qua mọi khoảng cách”, đao thế như lôi đình vạn quân chém thẳng vào địch nhân. Có thể thấy ảnh hưởng của Thiên Đao Tống Khuyết đối với Khấu Trọng rất lớn. Nếu không có Tống Khuyết thân hành chỉ điểm, đích thân thuyết pháp, gã tuyệt không thể sử ra Tỉnh Trung Bát Pháp lợi hại tới mức thiên địa biến sắc, thần sầu quỷ khóc như thế. Khấu Trọng lại trải qua vô số lần sinh tử huyết chiến, đơn đả quần đấu, từng từ biên giới của cái chết tìm lại sự sống, đao pháp của gã mới bắt đầu đạt tới cảnh giới quỷ thần mạc trắc như thế này.

Phục Nan Đà cũng thuộc hàng tông sư hiếm có. Đến lúc sinh tử quan đầu, lão thu nhiếp tâm thần, trong không gian nhỏ hẹp thân thể biến hoá thành vô số vị trí hư hư thực thực. Từ hữu thủ chỉ phong xuất ra,

tưởng điểm lại không điểm, kỳ ảo đến mức hư thực khó đoán, làm người xem hoa mắt. Chỉ cần Khấu Trọng có một sai lầm, nhìn không ra hư thực của lão thì thế thượng phong có được sẽ như nước chảy đến tận cùng, phải chắp tay mà nhường lại.

Cao thủ giao đấu, quan trọng nhất là thời điểm này.

Tấn công hay, thủ lại càng hay!

Bọn Bái Tử Đình đều lộ vẻ mừng, đồng thanh hô lớn.

Kể cả Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng vừa mới trợ trận cho Khấu Trọng cũng không thể không bội phục thủ thức cao minh của Phục Nan Đà. Chiêu Kích Kỳ trong Tĩnh Trung Bát Pháp của Khấu Trọng lợi hại nhất là bức địch nhân phải ngạnh tiếp. Nếu như muốn phá chiêu này, phương pháp duy nhất là không ngạnh tiếp với gã. Trong tình huống đó, trước hết phải làm Khấu Trọng muốn công không được, bị bức phải giữa đường biến chiêu. Như vậy khí thế của Khấu Trọng sẽ bị khoá chặt. Thủ thức của Phục Nan Đà chính là hàm chứa diệu dụng đó, hư thực khó đoán, làm Khấu Trọng không tìm ra điểm nào để công vào.

Trong lúc hai gã đang thầm than thì Khấu Trọng công thế hoàn toàn tiêu tan, hiên ngang đứng lại cách Phục Nan Đà một trượng, chiêu Kích Kỳ biến thành Bất Công.

Như công nhưng không công, tựa thủ mà chẳng thủ.

Cảm giác từ cực động chuyển thành cực tĩnh ấy gây nên sức chấn động tràn đầy kịch tính.

Người xem hai bên đều lặng yên không một tiếng động, làm cho cảm giác kỳ dị đó càng tăng thêm.

Tỉnh Trung Nguyệt chỉ thẳng vào đối phương, phát xuất đao khí lẫm liệt bức nhân, ghìm chặt đối thủ.

Phục Nan Đà đồng tử thu nhỏ lại, xạ xuất ma quang tập trung cường liệt, hiển nhiên lão phải nhận sự xung kích mạnh mẽ hơn những người đang xem, tâm thần bị áp đảo, không thể duy trì mối liên hệ với cảnh giới “phạm thiên”.

Trong lúc không nắm được biến hoá chiêu thế của Khấu Trọng, lão đành phá vỡ thế thủ, nghiến răng mà tấn công.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đều nhìn đến nỗi mắt hoa thần mê, không tưởng tượng nổi Khấu Trọng có thể đảo lộn thứ tự xuất chiêu, bởi vì trước đây hắn toàn Bất Công trước rồi Kích Kỳ sau.

Bất Công chính là để bức đối thủ từ thủ biến thành công, hoặc từ công biến thành thủ, làm xoay chuyển cục diện cuộc chiến.

Sử dụng thứ tự chiêu thức theo một cách khác, Khấu Trọng lại một lần nữa đưa Phục Nan Đà vào thế hạ phong, không để cho lão một cơ hội.

Không dựa vào việc không tấn công, mà dựa vào việc ta không có ý muốn tấn công.

Những người nhãn lực cao minh như Bái Tử Đình, Tông Tương Hoa đều lộ rõ thần sắc kinh hoàng.

Phục Nan Đà nhún mình phóng lên, bay tới trên đầu địch thủ. Tứ chi dường như mất hẳn liên hệ bình thường với mình mẩy xương cốt, cuồng mãnh công kích Khấu Trọng như thuỷ ngân chảy xuống đất, không kẽ hở nào không lọt, lăng lệ đến cực điểm, như thể có tới bốn

thứ binh khí tập trung toàn lực tấn công gã.

Khấu Trọng cười lớn rồi hỏi:

- Phạm Ngã Bất Nhị của Quốc sư đi đâu mất rồi? không phải là vì sợ hãi khi đối mặt với tử vong nên trốn mất đấy chứ?

Hoàng mang của Tỉnh Trung Nguyệt chợt bùng tỏa, đao thế trải rộng, gã chém lên một nhát nhanh như thiểm điện. Thế đánh ngỡ như tiện tay lại giống như hữu ý, tưởng vụng về mà lại hóa vô cùng xảo diệu. Đây chính là chiêu thứ sáu của Tĩnh Trung Bát Pháp mang tên Chiến Định. Trong thời khắc giữa vô ý và hữu ý, tiêu sái tự nhiên như gió trên đại thảo nguyên thổi tới, đao quang nhanh như chớp giật nghênh đón thế công mãnh liệt tựa cuồng phong bạo vũ của địch nhân.

“Không chắc chắn sẽ không xuất binh, không toàn thắng sẽ không giao chiến, chuẩn bị muôn phần thoả đáng, một trận quyết định toàn cục”.

Chiến Định cùng với những chiêu thức khác đều hoà hợp sâu sắc với chỉ dẫn của Thiên Đao Tống Khuyết, đao thế biến hoá không vết tích, hoàn toàn thi triển trong khoảnh khắc giữa hữu ý và vô ý, lại như ẩn chứa cả pháp quyết “Âm dương ứng tượng, thiên nhân giao cảm” của Ninh Đạo Kỳ.

Tỉnh Trung Nguyệt và thủ cước Phục Nan Đà giao kích, phát xuất âm thanh kình khí giao kích liên miên bất tận.

Phục Nan Đà phát huy Du Già thuật đến cực hạn, trong không trung hết bay lên lại hạ xuống, từ trên cao cuồng công mãnh kích đại địch. Chỉ thấy Khấu Trọng trên thì đao quang lấp loáng, dưới đất thì chân đạp kỳ bộ, mỗi lần di chuyển đều có thể tránh nặng tìm nhẹ, tránh hư đánh thực, ứng phó tự nhiên.

Binh lính Long Tuyền không hiểu đều tưởng Phục Nan Đà giành chủ động chiếm hết thế thượng phong, liền hò hét cổ vũ tới chấn động cả một vùng trời, làm cho không ít thường dân trong thành vội vã kéo đến xem nhiệt náo.

Bạt Phong Hàn hạ giọng:

- Lão Phục đã như cây cung giương hết cỡ rồi, tuyệt không chi trì được lâu nữa. Giờ ta mới hết lo lắng cho Khấu Trọng!

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý. Phục Nan Đà triển khai công thế lăng không đánh xuống, rõ ràng muốn bức Khấu Trọng ngạnh tiếp, hy vọng bằng công lực thâm hậu hơn đối thủ và kỳ chiêu bất tận không dễ đối phó của Du Già thuật, một lượt tiêu diệt luôn Khấu Trọng.

Có điều Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng đã đạt đến cảnh giới tuỳ tâm sở dục. Chỉ thấy gã không hề kinh sợ, khi rời ra khi bám sát, lúc hư lúc thực, lúc thì đâm chém như điên, khi lại tránh nặng tìm nhẹ. Gã dù có nhiều phen kinh động nhưng hoàn toàn không gặp nguy hiểm, chống chọi lại thế công cuồng bạo, khí thế như cầu vồng của Phục Nan Đà. Chiếm được địa lợi, chân gã bước vững trên mặt đất, từng chiêu khống chế thế công từ trên xuống của Phục Nan Đà, tiêu hao rất lớn chân nguyên thể lực của lão, làm nội thương của lão càng thêm trầm trọng.

Khấu Trọng thét lớn một tiếng, át hoàn toàn tiếng hét của Phục Nan Đà, đoạn cao giọng:

- Phép dụng binh, lấy mưu làm chính! Đó là dùng mưu lược trận, trước tiên phải mưu đoạt địa lợi; muốn dùng mưu thắng địch, trước tiên phải dùng mưu đặt bản thân vào thế bất bại. Quốc sư thấy mưu kế trong chiêu này của lão tử thế nào?

Bọn Bái Tử Đình nghe rõ từng câu, tất cả đều kinh tâm động phách. Tỉnh Trung Bát Pháp của Khấu Trọng huyền ảo tinh kỳ, lại kết hợp với lý luận của các nhà quân sự Trung Thổ, lấy binh pháp dùng để quyết thắng cho thiên quân vạn mã ngoài sa trường dung hoà vào trong đao pháp, đạt tới cảnh giới cuối cùng vốn dĩ không ai có thể hiểu thấu của trời đất. Lúc này thấy gã lại thể hiện sự hiểu biết sâu sắc về dụng mưu sử chiêu, cả bọn không thể không lo lắng cho Phục Nan Đà.

Không một ai mở miệng nói năng, chỉ bất tri bất giác hô hấp khẩn trương.

Phục Nan Đà trong lòng hiểu rõ chiến lược lăng không đánh xuống khó sinh công hiệu, không may là lão lại bị Khấu Trọng khoá chặt ở trên, chẳng thể thoát thân. Đột nhiên tay quyền của lão cong vòng như hình cầu đánh xuống Khấu Trọng, thầm nghĩ bất kể ngươi dùng mưu hay không dùng mưu, đối với một chiêu tưởng chừng đầy rẫy sơ hở nhưng lại không hề sơ hở này, chắc sẽ lâm vào tình trạng có sức mà không thể thi triển được.

Khấu Trọng lập tức lạng người sang ngang, chờ cho lão hạ xuống đất mới lắc đầu nói:

- Quốc sư lại trúng kế rồi! Chiêu đó của ta tên là Dụng Mưu, chú trọng vào việc vững vàng chiếm địa lợi, đâu có phải để tấn công như vậy chứ? Chỉ là thuận miệng nói như thế mà thôi!

Tât cả những người đứng xem đều ngơ ngác.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng thì biết chiến sự đã tới giai đoạn kết thúc, bởi không chỉ tâm pháp Phạm Ngã Bất Nhị của Phục Nan Đà bị phá, quan trọng hơn là ý chí của lão cũng đã bị áp đảo, tư tưởng rối

loạn, hãm vào tình thế hoàn toàn bị động chỉ biết chịu đòn. Phục Nan Đà không còn khí thế phản kích đến nửa chiêu, thắng bại không do lão làm chủ nữa.

Bái Tử Đình cuối cùng cũng nhịn không nổi, hô lớn:

- Dừng tay!

Phục Nan Đà tức giận phát xuất một tiếng rống kinh thiên động địa, tứ chi giang rộng, mũi chân trái điểm trên mặt đất, toàn thân lập tức xoay tít như con quay, song thủ huyền ảo đánh ra cả ngàn chưởng ảnh, như cơn gió lốc cuộn đến Khấu Trọng.

Đúng vào lúc mũi chân lão điểm lên mặt đất, Tỉnh Trung Nguyệt phát xuất muôn đạo hoàng mang làm người xem kinh tâm động phách, gã quát lớn:

- Quốc sư lần thứ hai chống lại lệnh vua rồi đó! Hãy xem chiêu Tốc Chiến của lão tử quyết định sớm toàn cục.

Trong lúc gã nói, sắc vàng của Tỉnh Trung Nguyệt chợt bừng lên mãnh liệt, một đao đã chém vút ra.

Thời gian và góc độ nhắm rất chuẩn xác, đao phong quán chú tinh thần và toàn thân công lực, kèm theo khí thế thảm liệt một đi không trở lại.

Toàn bộ những người đứng xem đều phát sinh cảm giác nhìn không ra kình khí đánh tới đâu, nhưng lại hiểu rõ đây là thời khắc quyết định thắng thua của trận chiến này.

Ngay khi chiêu thức của hai người chuẩn bị giao kích, Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng trong tư thế tưởng như không thể biến hoá

bỗng phát sinh biến hoá, từ chiêu Tốc Chiến của Tĩnh Trung Bát Pháp lại chuyển thành Binh Trá, bảo đao thu về, thân hình lướt theo đao, vọt sát qua mình Phục Nan Đà.

Mọi người kể cả Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng không ai nhìn thấy việc gì đã phát sinh giữa bọn họ. Chỉ nghe thấy tiếng khí kình giao kích cuồng liệt, hai người xoay tròn tách ra hai phía đối diện.

Toàn trường yên lặng tới mức cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ.

Khấu Trọng đứng vững lại trước tiên, Tỉnh Trung Nguyệt chĩa về phía đối thủ đang cách xa gã năm trượng trên Chu Tước đại nhai gần cửa Nam thành, gã cười lớn rồi nói:

- Dụng binh mà không trá ngụy, giống như có cung mà không có tên, có thuyền mà không có lái. Quốc sư tuy võ công hơn người, tâm pháp độc đáo, nhưng lại không biết đạo dụng binh, không biết đạo lý dũng cảm hay nhát gan là tại phương pháp, thành hay bại là tại trí. Nghĩa là dũng cảm hay nhát gan nằm ở mưu, mạnh hay yếu nằm ở thế. Mưu đạt việc thành thì làm người dũng, mưu hỏng thế mất thì làm người nhát gan giả dũng cảm.

Câu này gã nói ra trong lúc đao pháp bát diện uy phong, quả thực có khí thế duy ngã độc tôn, thành bại nắm chắc trong tay.

Phục Nan Đà cuối cùng cũng hết xoay vòng, quay lại đối diện với Khấu Trọng, tả thủ đơn chưởng giữ ở trước ngực tạo thành thế thủ Vấn Tấn, hữu thủ vẫn để sau lưng. Vẻ bề ngoài không để lộ chút thương thích nào mà lão vừa phải chịu.

Nhưng những cao thủ như Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, Bái Tử Đình đều hiểu rõ lão đã thua đứt trận này.

Nhãn thần hai địch thủ chạm nhau, trong chốc lát nhìn đối phương không chớp.

Lời Khấu Trọng hoàn toàn không phải khoa trương bản thân mà là một bước đả kích đấu chí của Phục Nan Đà, làm lão không cách nào gom nốt chút sức tàn khi hấp hối mà phản công.

Tuy khoảng cách hai bên lên đến hơn năm trượng, nhưng mọi người đang xem bất kể võ công cao thấp đều cảm thấy bảo đao của Khấu Trọng khoá chết Phục Nan Đà vào trong, lúc nào cũng có thể trong nháy mắt như điện chớp vượt qua cự ly này đánh một đòn đoạt lấy mạng lão.

Thân hình Phục Nan Đà bỗng nhiên run rẩy, y phục trước ngực rã ra từng mảng. Chỗ tâm tạng xuất hiện một vết cắt, máu tươi ứa ra. Hai mắt bừng bừng lấp lánh quái dị, lão lạnh lùng nói:

- Hảo đao pháp! Nhưng ngươi vẫn chưa đủ tư cách lấy mạng người tinh thông phép sinh tử của Du Già thuật đâu. Một đao này sẽ có ngày ta trả lại cho ngươi. Đại vương, xin cáo biệt!

Dứt lời, lão quay mình phóng nhanh về phía cửa Nam thành.

Bái Tử Đình không hề yêu cầu lão dừng lại.

“Choang!”

Khấu Trọng tra đao vào vỏ, phát ra một tiếng ngân vang rền, làm mọi người ở đó đều cảm thấy trái tim như bị đánh một chuỳ thật nặng. Cảm giác khó chịu và bất an khác nhau tuỳ vào công lực từng người.

Từ Tử Lăng nghe thấy, tâm lĩnh thần hội. Đúng là nhà gần miếu tất

biết cúng thần. Tiếng ngân vang đó đích thực là biến tấu từ Chân Ngôn ấn pháp của gã, chỉ khác là được sử ra tràn đầy sức mạnh sát thương.

Nhìn thì tưởng chiêu đó đơn giản, thật ra đã được Khấu Trọng toàn tâm toàn ý phát động, quán chú toàn bộ tinh thần gã, nếu không đã không thể tạo thành âm thanh chấn nhiếp toàn trường như vậy.

Phục Nan Đà nghe tiếng ngân của đao, thân hình chấn động kịch liệt rồi dừng lại. Trên mặt xuất hiện thần sắc cực kỳ cổ quái.

Bái Tử Đình than dài rồi nói:

- Quốc sư cứ an tâm đi đi. Bái Tử Đình ta sẽ tuyệt không phụ lòng kỳ vọng của ngài đâu!

Quân dân Long Tuyền giật mình kinh hãi, lúc này mới biết Phục Nan Đà không chỉ trúng đao thảm bại, hơn nữa còn bị thương rất nặng.

Phục Nan Đà tủi hận nhìn Khấu Trọng trừng trừng, tiếp đó nhãn thần trở nên ảm đạm, khoé miệng ứa máu nhỏ ròng ròng xuống đất.

Trước cả ngàn ánh mắt nhìn chăm chú, vị võ học đại sư người Thiên Trúc này từ từ gục xuống.

Kể cả Bái Tử Đình, toàn bộ quân dân Long Tuyền ngây ngốc như gà gỗ, không thể tin nổi thi thể đang nằm bất động trên Chu Tước đại nhai kia lại là Phục Nan Đà.

(

Chương 548: Chân tướng bộc lộ

Bóng người nhoáng lên, Bái Tử Đình phóng đến bên Phục Nan Đà, ôm chặt xác lão, nước mắt ròng ròng khóc lớn:

- Ba năm trước Quốc sư từng tiên đoán mình sẽ gặp tử kiếp trước lúc Bột Hải lập quốc. Không ngờ lời tiên đoán đã thành hiện thực. Quốc sư hoàn toàn không chết, người mãi mãi sống trong lòng bọn ta. Túc Mạt tộc chắc chắn sẽ không cô phụ kỳ vọng của Quốc sư.

Ba người bọn Khấu Trọng nghe xong đưa mắt nhìn nhau, biết rõ Bái Tử Đình thấy tình thế bất diệu, trong lúc khẩn cấp mới nghĩ ra những lời hoang đường này để phấn chấn thủ hạ, đổ tất cả lên mình ông trời. Lão thiên gia bắt Phục Nan Đà chết, thì lão khó thoát được kiếp nạn; cũng giống như ông trời mà giúp cho Túc Mạt tộc hưng thịnh, thì thiên vương lão tử cũng không thể ngăn được. Cái tài là hắn có thể diễn đến mức lâm li thống thiết, biểu lộ tình cảm chan chứa.

Khấu Trọng loạng choạng hai bước, há mồm phun ra một búng máu, cho thấy gã cũng phải trả một giá đắt mới có thể sát tử Phục Nan Đà.

Hơn ngàn tướng lĩnh và quân dân Long Tuyền đứng đầy kín trên tường thành và đường lớn, nhưng không gian yên tĩnh đến độ cây kim rơi cũng nghe rõ. Không một ai chấp nhận nổi sự thực tàn khốc rằng người trời trong lòng họ đã bỏ mạng đương trường.

Không khí nặng nề đến cực điểm.

Bạt Phong Hàn ra hiệu cho Khấu Trọng trở về chỗ hai người. Trong

tình thế căng thẳng như núi lửa sắp phun trào này, chỉ cần một kích thích nhỏ tức thời sẽ bộc phát, bọn gã không thể kiềm chế tình hình được nữa. Nếu tất cả quân dân thành Long Tuyền cuồng nộ bất kể sống chết thì có thể biến ba gã thành đống thịt vụn, võ công gì cũng không thể dùng được.

Khấu Trọng không dám khinh cử vọng động, chỉ đứng yên lặng, đến ngón tay cũng chẳng dám di chuyển.

Bái Tử Đình bế xốc Phục Nan Đà lên rồi thét lớn:

- Long Tuyền tất thắng! Bột Hải tất thắng!

Quân dân Long Tuyền hùa theo, tiếng hò hét vang lừng chấn động từng không.

Bái Tử Đình trừng mắt tròn xoe, mục quang hướng về Khấu Trọng, hắn gầm lên:

- Bọn ta phải lấy máu ba người các ngươi để tế vong linh Quốc sư!

Tiếng hô chém giết bốn phía nổi lên chấn động cả Chu Tước đại lộ. Binh lính và thường dân dù có vũ khí hay tay không đều như phát điên, ào ào xông tới.

Mặc dù mấy gã chẳng có thời gian tính toán chuyện Bái Tử Đình không giữ chữ tín, nhưng cả bọn cũng đã sớm đoán sẽ có việc này xảy ra, vì nếu không thì làm sao có thể tiết hết nỗi bi phẫn và oán hận của quân dân Long Tuyền.

Bạt Phong Hàn hướng sang Khấu Trọng hét:

- Chạy vào quán!

Vừa nói vừa cùng Từ Tử Lăng lùi vào trong thực điếm mà bọn gã vừa cùng Bái Tử Đình đàm phán.

Tên ào ào bắn tới, Khấu Trọng tung người tránh khỏi. Ngay trước khi Tông Tương Hoa và Cung Kỳ đuổi đến gã đã chạy được đến trước cửa quán.

Mã đao của Cung Kỳ, kiếm của Tông Tương Hoa khẩn cấp truy theo, phía sau là quân dân Long Tuyền người người bừng bừng phẫn hận như thủy triều tràn tới. Lúc này dù Bái Tử Đình cải biến chủ ý cũng không thể cản trở được nữa.

Tiếng hô chém giết vượt lên tất cả, huyên náo đến nỗi làm mọi người không thể nghe được âm thanh gì khác.

Hai chiếc mặt bàn tròn lớn từ trong xoay tít bắn ra, vừa khéo để lại khoảng trống đủ cho Khấu Trọng luồn qua.

Gã gầm lớn một tiếng, hoán khí tăng tốc, hung hiểm tránh khỏi một ngọn trường mâu đánh vào mé trái rồi mau chóng lao vào trong quán.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng không ngừng dùng mặt bàn xoay tròn ném ra ngăn cản địch nhân đang tràn đến. Nếu như bị vây khốn đảm bảo chết chắc không sai.

Khấu Trọng đem nốt chiếc mặt bàn cuối cùng liệng ra, đánh ngã hơn chục người đang xông vào, miệng thét lớn:

- Chạy theo ngõ sau mau!

Không chờ gã phải nói, Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đã sớm theo

sát sau lưng gã chạy ra ngõ nhỏ sau quán.

Trong sát na, quán ăn đã đầy nghẹt quân dân Long Tuyền đang tức giận điên cuồng, gặp gì phá nấy, khiến tất cả những gì trong tầm tay tan nát.

Ba người chạy như bay, gặp nhà vượt nhà. Khi đến chỗ khuất sau mái ngói của một toà lâu phòng, phát giác từ đó tới tường thành phía Đông chỉ cách một con đường. Trên tường thành tuy có lính thủ vệ, nhưng nếu bọn họ đột ngột tấn công, khẳng định có thể dễ dàng vượt qua mà ra ngoài.

Phía Nam thành lúc này huyên náo vang trời, tiếng hô hoán và quát tháo từ nơi đó dần dần lan đi khắp toàn thành, nhưng chỗ ba người tạm ẩn thân lại tương đối yên tĩnh, con đường phía trước hoàn toàn không thấy bóng người qua lại.

Khấu Trọng thò đầu cẩn thận tra xét động tĩnh phía tường thành, rồi thụt vào than:

- Bọn ta tuyệt không thể dễ dàng rời đi như vậy được, vì sau khi rời thành, khả năng là không có biện pháp nào quay lại nữa.

Từ Tử Lăng đang nằm phục bên cạnh gã, quay sang gật đầu đồng ý:

- Nếu không có Tống nhị ca, Thuật Văn và các huynh đệ khác, bọn ta sao có thể rời khỏi đây được.

Khấu Trọng khổ não hỏi:

- Tại sao tình hình lại thành ra nông nỗi này? Ta giết chết Phục Nan Đà là sai sao? Bái Tử Đình chả lẽ không muốn từ tay chúng ta đoạt về cung tên và những vật dụng cần thiết để thủ thành sao?

Bạt Phong Hàn nằm ở bên kia, lạnh lùng nói:

- Ngươi không làm gì sai cả, vì lúc Bái Tử Đình mời ba người bọn ta nhập thành, hắn sớm đã có ý định không cho bọn ta sống mà rời đi. Bái Tử Đình không chỉ tinh thông binh pháp, lại là một cuồng đồ thích chiến tranh, loại người như thế không thể dùng lý lẽ thông thường mà suy xét hắn được.

Từ Tử Lăng tiếp lời:

- Vì thế bọn ta chỉ phạm sai lầm ở chỗ cả ba đều là người bình thường, còn hắn là một tên điên loạn.

Khấu Trọng hít sâu một hơi khí lạnh, đang định nói thì bất chợt có tiếng động vọng tới, một người vừa phi thân từ dưới đường lên mái ngói. Cả bọn giật mình kinh hãi, chợt nhìn ra Bá vương Đỗ Hưng. Ba gã đều không biết nên tiếp tục khẩn trương hay có thể tạm yên tâm.

Đỗ Hưng nói lớn:

- Con bà nó là con gấu, không muốn chết thì theo ta!

Khấu Trọng đưa mắt nhìn hai gã kia, ý nói “Theo hắn thử xem thế nào”, đoạn dẫn đầu đuổi theo Đỗ Hưng.

o0o

Đỗ Hưng đặt binh khí trứ danh của hắn là Bá Vương phủ xuống mặt bàn, hướng về phía bọn gã cười khổ phân trần:

- Cái đồ quỷ này quả thật nặng quá. Khi ta kêu người chế tạo nó, chỉ nói làm cho vừa tay thôi. Ai dè kết quả nặng tới một trăm lẻ tám cân,

đeo ở trên lưng thật vô cùng bất tiện. Lúc bình thường có thể đưa cho bọn thủ hạ mang giúp, dưới tình hình này chỉ còn cách còng lưng mà khuân nó theo. Sớm biết thế thì lúc đầu đã làm một chiếc nhẹ nhẹ thôi.

Ba người tuy coi hắn là địch, lại không thể không tức cười trước thái độ của đó.

Đây là sào huyệt bí mật của Đỗ Hưng ở một khu đối diện với Hoàng cung. Có thể thấy tên long đầu của hắc đạo xưng bá tại Sơn Hải quan này cũng có căn cơ ở Long Tuyền.

“Bình!”

Đỗ Hưng đập mạnh tay lên mặt bàn, mở miệng chửi phứa:

- Con bà nó là con gấu! Phục Nan Đà đã bị Thiếu Soái làm thịt, chỉ sợ trước khi việc này xảy ra, không một ai trên thảo nguyên tưởng tượng được. Hiện tại, Tiểu Long Tuyền và số lượng lớn binh khí bổ sung của lão Bái đều nằm trong tay các ngươi, đại thế của lão Bái đã mất, khó thành sự được.

Khấu Trọng nói:

- Bọn ta còn có người và ngựa bị hắn giam giữ. Đỗ Bá vương có cách gì hay không?

Đỗ Hưng dường như đã có tính toán từ trước, ung dung cười rồi đáp:

- Chỉ cần các ngươi nói với Bái Tử Đình ba chữ thần chú “Đại Tộ Vinh”, đảm bảo hắn chỉ còn nước ngoan ngoãn khuất phục.

Bạt Phong Hàn nhíu mày hỏi:

- Đại Tộ Vinh là cái quái gì vậy?

Đỗ Hưng cười rộ đáp:

- Con bà nó là con gấu. Đại Tộ Vinh là cái gì ư? Đại Tộ Vinh chẳng phải là cái quái gì cả, chỉ là ái tử mới năm tuổi của Bái Tử Đình, là người kế thừa chức Tộc trưởng Túc Mạt tộc của hắn, chính là nơi Bái Tử Đình gửi gắm tâm can tính mệnh, là con trai do phi tử mà Bái Tử Đình sủng ái nhất sinh ra. Vị phi tần đó sau khi sinh đã qua đời, càng làm Bái Tử Đình coi Đại Tộ Vinh như châu như ngọc. Lúc này Đại Tộ Vinh đã an toàn tới Ngoạ Long biệt viện, do võ sỹ tâm phúc của hắn bảo hộ. Nếu như Long Tuyền thất thủ, Đại Tộ Vinh vẫn có thể an toàn ly khai, tương lai sẽ vì Bái Tử Đình mà báo cừu. Đây chính là chỗ yếu hại của Bái Tử Đình, chỉ cần làm hắn phát sinh cảm giác bất an về an toàn của nhi tử, ba vị tiểu ca có thể hý lộng lão Bái trong lòng bàn tay rồi.

Khấu Trọng động dung thốt:

- Ta lập tức đi gặp Bái Tử Đình!

Đỗ Hưng đắc ý cười nói:

- Thiếu Soái yên tâm không cần nóng vội. Ta sẽ sai người mang thư cho lão Bái. Trên bì thư chỉ cần đề khơi khơi mấy chữ “Ngọa Long biệt viện Đại Tộ Vinh Thiếu Soái kính gửi” là có thể kiềm chế lão Bái không dám khinh cử vọng động. Coi như Đỗ Hưng ta kính các vị một phần lễ mọn.

Ba gã nghe thấy ngơ ngác nhìn nhau. Đỗ Hưng tại sao biến thành hợp tác tương trợ bọn gã thế này?

Từ Tử Lăng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Rốt cuộc việc này là thế nào đây?

Đỗ Hưng lạnh lùng trả lời:

- Huynh đệ cũng có thể mang đao chém nhau, cừu nhân tự nhiên cũng có thể trở thành bằng hữu. Sống trong giang hồ hỗn loạn đương nhiên cần xét kỹ mọi biến hoá của tình hình. Đừng trách ta nói thẳng. Con bà nó! Đại tiểu thư của các ngươi nếu muốn sau này tiếp tục duy trì làm ăn ở Quan Ngoại, thì vẫn cần xem sắc mặt Đỗ Hưng ta. Nếu không phải Cao Khai Đạo nhìn trúng Trác tiểu thư, lão tử này đã sớm lột da lóc xương nàng ta ra rồi. Nói ta biết, Trác tiểu thư có định sau khi hoàn thành chuyến làm ăn buôn da dê đó sẽ kim bồn tẩy thủ (chậu vàng rửa tay), ở nhà đẻ con hay không?

Bạt Phong Hàn bật cười đáp:

- Ta bắt đầu có điểm thích lão ca rồi đó! Người như ngươi quả thật rất thú vị!

Đỗ Hưng vỗ ngực nói:

- Cảm giác thế nào thì tùy các ngươi thôi, chứ người ta ai cũng có một mặt bất đồng. Đối với bằng hữu, Đỗ Hưng ta dù hai đao kề hông vẫn không bán rẻ, còn đối với địch nhân thì ta lại ngoan lạt vô tình hơn hẳn người khác. Nếu không như thế làm sao sinh tồn? Ta không tính toán với người, thì người cũng đừng tính toán với ta. Là địch hay bạn, hoàn toàn do các ngươi quyết định.

Khấu Trọng cười khổ:

- Bọn ta trước tiên có thể nghe cho rõ sự tình được không?

Đỗ Hưng đáp:

- Cái đó đương nhiên! Nếu không thế, ta lại sẽ hoài nghi các ngươi không có thành ý trở thành huynh đệ với ta.

Khấu Trọng lập tức hỏi:

- Tại sao sau khi bọn ta nói chuyện với Khả Đạt Chí, ngươi lập tức đi nói cho Hứa Khai Sơn chuyện đó?

Đỗ Hưng ngạc nhiên, rồi ngoạc miệng chửi:

- Con bà ngươi là con gấu, lại dám cho người theo dõi ta. Con mẹ nó! Ta thích làm gì là chuyện của ta. Hứa Khai Sơn dám gạt ta, ta đương nhiên cần đến gặp để chửi tổ tông mười tám đời nhà hắn. Con bà nó! Rõ ràng là yêu nghiệt của Đại Minh tôn giáo lại còn chối bay chối biến. Từ nay về sau hắn không phải là huynh đệ của ta. Các ngươi nghe rõ chưa? Hứa Khai Sơn không còn là huynh đệ của Bá vương Đỗ Hưng ta nữa. Dù hắn có bị người ta ngũ mã phanh thây thì cũng không liên quan gì đến cái rắm thối của ta cả.

Khi hắn nói, cổ nổi gân xanh, mắt trợn tròn xoe tưởng chừng phun lửa, thần tình vô cùng kích động, làm người ta cảm giác như hận hoả của hắn phát xuất từ chân tâm, không phải là đóng kịch.

Bọn Khấu Trọng ngẩn người nhìn hắn, nhất thời không nói được gì. Đỗ Hưng hít mạnh vài hơi, phục hồi vẻ bình thường rồi cất giọng cảm thán:

- Các ngươi đến Long Tuyền chỉ mới mấy ngày nay thôi, đương nhiên trong thời gian ngắn như vậy không thể biết rõ nội tình. Nhưng

ta là một trong những người tham gia nên biết nhiều việc các ngươi không hiểu được.

Ba gã bắt đầu cảm thấy Đỗ Hưng quả thật có thành ý hoà giải, bởi một chi tiết quan trọng là hắn thể hiện rõ quan điểm vẫn chỉ vì lợi ích cá nhân. Điều này là hoàn toàn hợp lý, đại thế của Bái Tử Đình đã hết, Đỗ Hưng tất nhiên sẽ tính toán cho bản thân mình.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi không phải là người Đột Quyết sao? Tại sao lại giúp Bái Tử Đình chống đối Hiệt Lợi và Đột Lợi?

Đỗ Hưng cười lạnh:

- Vì ta mang một nửa dòng máu của người Khiết Đan, nên Hiệt Lợi không ngừng muốn tìm người khác thay thế, để làm bàn đạp cho hắn xâm nhập Trung Thổ. Tiểu tiết ta không cần nói ra, các ngươi biết vậy là đủ rồi. Nếu như Bái Tử Đình có thể kiềm chế được Hiệt Lợi, khi đó tất cả sinh ý ở duyên hải đều nằm trong túi Đỗ Hưng này. Các ngươi thừa biết có tới hơn vạn người ăn cơm của ta, dù ta không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho bọn họ.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Những việc gì mà bọn ta lại không hiểu rõ thế?

Đỗ Hưng lộ ra một nét cười quỷ dị rồi đáp:

- Các người có biết cô ả Mỹ Diễm mà các người nhờ ta tìm tung tích đó là con gái của ai không?

Ba gã lập tức lộ vẻ háo hức.

Đỗ Hưng vỗ bàn cười lớn:

- Khà khà! Thật tức cười! Một con lợn béo như Mã Cát lại có thể sinh ra ái nữ yêu kiều xinh đẹp như vậy.

Ba gã thất thanh hỏi:

- Cái gì?

Đỗ Hưng vô cùng đắc ý, cười lớn rồi nói:

- Còn “cái gì” cái quái gì nữa? Mỹ Diễm chính là con gái của Mã Cát, là tiểu tình nhân của Phục Nan Đà, ở trên giường của Phục Nan Đà tiếp thụ Thiên Trúc ái kinh của lão. Cái gì mà truyền nhân của Lạp Ma Ba Tư Đại Minh tôn giáo chỉ là hồ ngôn loạn ngữ, họa có bọn ngu ngốc mới tin nổi. Lạp Ma không phải là không có truyền nhân, nhưng nghe nói sớm đã bị Đại Minh tôn giáo của Hồi Hột truy sát diệt tộc, bị bức chạy vào Trung Nguyên rồi. Hiểu rõ chưa?

Ba gã đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy khó có thể chấp nhận nổi chuyện này.

Đỗ Hưng than:

- Các ngươi giết chết Phục Nan Đà, thật ra đã giúp Bái Tử Đình giải quyết một nỗi lo lớn đó.

Ba gã càng nghe càng hồ đồ, ngấm ngầm cảm thấy nếu suy đoán sự việc chỉ dựa vào biểu hiện bề ngoài thì sẽ có thể dẫn đến kết luận khác xa với sự thật.

Chỉ cần xét trường hợp của tên Quản Bình. Hắn sớm đã làm việc

cho Bái Tử Đình, bản thân lại là người của Mỹ Diễm, có thể thấy nàng ta có vấn đề. Hóa ra ba gã bị vẻ ngoài xinh đẹp của cô ả mê hoặc, nên đã không hề suy nghĩ thấu đáo.

Đỗ Hưng một chuyện đã nói ra, liền không dừng lại, tiếp tục kể nốt:

- Sự tình bắt đầu từ năm năm trước, khi Phục Nan Đà mới từ phương Tây đến truyền giáo. Khi đó Bái Tử Đình vẫn an phận là Đại tù trưởng của Túc Mạt tộc, nhiều năm nhẫn nhịn sự đối xử hà khắc của Hiệt Lợi. Đến khi Phục Nan Đà tiên đoán rằng Bái Tử Đình ứng vào quẻ lập quốc, từ đó vận mệnh của hắn và của cả Túc Mạt tộc hoàn toàn thay đổi.

Bạt Phong Hàn lắc đầu cười nói:

- Bái Tử Đình một đời tinh minh, lẽ nào hắn vì thủ pháp gạt người của tà môn như thế mà đem cả sinh mệnh và tài sản của toàn bộ dân tộc đi đặt cược?

Đỗ Hưng không ngần ngại nói thẳng:

- Ngươi trước hết hãy nghe ta nói đã. Thủ đoạn của Phục Nan Đà đương nhiên không chỉ có thế, tiên đoán quẻ lập quốc chưa được bao lâu thì được tin tức về Ngũ Thải thạch mà A Bảo Giáp của Khiết Đan bảo quản vốn đã bị mất từ lâu. Việc này tăng thêm lòng tin của Bái Tử Đình, cho rằng đó là hiện tượng ứng với quẻ lập quốc. Lại thêm giữa Hiệt Lợi và Đột Lợi phát sinh xung đột trên nhiều lĩnh vực. Hiệt Lợi lại trọng dụng Triệu Đức Ngôn, làm ác vô số, khiến những người vẫn dựa vào Hiệt Lợi manh nha tâm ý ly khai. Trong tình huống đó, Bái Tử Đình đại hưng thổ mộc kiến thiết Long Tuyền, tăng gia quân lực chuẩn bị chiến tranh. Con bà nó! Người có dã tâm chân chính là Phục Nan Đà, Bái Tử Đình chỉ là kẻ bị hắn giật dây điều khiển. Theo như ta nghĩ, nếu Bột Hải thành công lập quốc, Phục Nan

Đà tất sẽ hại chết Bái Tử Đình, lại đưa Đại Tộ Vinh lên làm Hoàng Đế bù nhìn, rồi tự mình làm Thái Thượng Hoàng, chờ thời cơ chín muồi sẽ soán ngôi làm chủ. Ngươi hãy để ý thường dân trên phố, có thể thấy trong lòng ai cũng coi Phục Nan Đà có địa vị như thần thánh bất khả xâm phạm.

Khấu Trọng hỏi:

- Đến lúc nào Bái Tử Đình mới phát giác Phục Nan Đà là mối uy hiếp đối với hắn?

Đỗ Hưng trầm ngâm nói:

- Điều này rất khó nói. Ta cho rằng khoảng hơn hai năm trước, lúc Phục Nan Đà bắt đầu qua lại với Cái Tô Văn của Cao Ly, lão Bái mới phát sinh cảnh giác, vì thế mới ngấm ngầm thu nạp Đại Minh tôn giáo tràn đầy dã tâm để đối kháng với thực lực ngày càng lớn mạnh của Phục Nan Đà. Việc Mã Cát và Phục Nan Đà có quan hệ với nhau chắc cũng xảy ra trước khi họ Phục đến Long Tuyền. Nhưng thời điểm quan hệ giữa Bái Tử Đình và Phục Nan Đà xấu đi nghiêm trọng chính là lúc Mỹ Diễm đem Ngũ Thải thạch nhờ các ngươi mang đến Long Tuyền. Các ngươi nên biết nếu Ngũ Thải thạch không xuất hiện, Hiệt Lợi và Đột Lợi chưa chắc đã giảng hòa nhanh chóng như vậy, Long Tuyền cũng không lâm vào ách vận đại quân xâm lược áp tới biên cương.

Khấu Trọng không hiểu hỏi:

- Việc đó đối với Phục Nan Đà có lợi gì chứ?

Đỗ Hưng trầm giọng đáp:

- Đó là một nước cờ mang tính chiến lược của Phục Nan Đà. Lý

tưởng nhất là Bái Tử Đình chiến tử, Phục Nan Đà thay thế thống lĩnh quân đội đánh lùi quân Đột Quyết, Cái Tô Văn sẽ mượn việc này soán vị của Cao Ly Vương Cao Kiến Vũ. Nếu việc không thành, Phục Nan Đà sẽ cùng Cái Tô Văn phân chia kim ngân châu báu mà Bái Tử Đình tích tụ đã lâu tự mang về nước. Kẻ bị hại chân chính chính là Túc Mạt tộc, còn bọn chúng thì không mất cọng lông nào. Nếu như thành công, lợi ích thu được lại càng không thể tính xuể.

Ba gã cuối cùng cũng hiểu tại sao giết Phục Nan Đà lại giảm bớt cho Bái Tử Đình một trở ngại lớn, vì Phục Nan Đà đã biến thành thánh nhân trong lòng người Túc Mạt, giống như Tất Huyền của Đột Quyết, Phó Dịch Lâm của Cao Ly, làm Bái Tử Đình không còn cách gì động đến lão được.

Bọn họ đều nhớ lại ba rương lớn hoàng kim trân bảo trên thuyền của Mã Cát, khả năng rất lớn là tài sản riêng của Phục Nan Đà.

Khấu Trọng không kìm được, rốt cục cũng hỏi vấn đề quan trọng nhất:

- Thực ra lang tặc có quan hệ thế nào với lão ca?

Đỗ Hưng lập tức sát khí đại thịnh, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Trước đây ta chỉ biết lang tặc là người của Bái Tử Đình, tất cả hàng hoá đều giao cho Mã Cát xử lý. Chỉ cần hắn không phạm ta, Đỗ Hưng này cũng chỉ mắt nhắm làm ngơ, hắn giết vài người Hán thì có chuyện gì lớn đâu chứ. Đến khi thảm án An Lạc phát sinh, ta mới biết sự tình không tầm thường. Các ngươi lại khám phá ra lang tặc có liên quan với Đại Minh tôn giáo, ta bắt đầu phát sinh cảnh giác. Ta chửi tổ tông con bà nó. Khi các ngươi tiết lộ với ta Hứa Khai Sơn chính là Đại Tôn hoặc Nguyên Tử của Đại Minh tôn giáo, ta mới tỉnh ngộ hiểu ra được chân tướng sự tình. Làm việc cho lang tặc không

chỉ Hứa Khai Sơn mà còn Kinh Kháng lão khốn kiếp đáng chém ngàn đao đó. An Lạc bang vì phát hiện quan hệ giữa Kinh Kháng và lang tặc nên Kỳ Bang Chủ toàn gia gặp độc thủ. Trong chuyện đó ta tuyệt không làm gì sai lầm. Thật ra, ta vô cùng cảm kích các ngươi. Nếu không có các ngươi, ta không chừng đã bị người hại chết nhưng vẫn không biết gì, chết rồi cũng chỉ là một con quỷ hồ đồ.

Chân tướng vụ việc đúng là ly kỳ khúc chiết. Nếu ba người không hiểu được Bình Diêu thương đến Sơn Hải quan là do Kinh Kháng kêu gọi, làm Nhậm Tuấn không có cách gì ngăn trở mấy người đó đi lên phía Bắc, khẳng định lúc này không thể tiếp thu giải thích này của Đỗ Hưng.

Bốn người tám mắt nhìn nhau.

Khấu Trọng thở ra một hơi nói:

- Nếu như lang tặc cùng với Đỗ Bá vương không có quan hệ, từ nay về sau chúng ta có thể là bằng hữu!

Đỗ Hưng cười lớn:

- Ta sở dĩ cùng với Hứa Khai Sơn trở thành huynh đệ kết bái toàn là do Bái Tử Đình ở giữa xe chỉ luồn kim. Huynh đệ chân chính của ta là Hô Diên Kim. Hy vọng ba vị nể mặt ta, trước mặt Hiệt Lợi và Đột Lợi nói cho vài câu tốt đẹp, đừng tính toán với hắn.

Ba gã đột nhiên tỉnh ngộ, bắt đầu minh bạch nguyên nhân Hô Diên Kim tối qua giảng hoà với bọn mình, chính là vì chịu ảnh hưởng của Đỗ Hưng.

Bạt Phong Hàn nói:

- Đỗ Bá vương thay chúng ta gửi thư cảnh cáo cho Bái Tử Đình chính là đả thảo kinh xà, chỉ sợ hắn sẽ đem nhi tử của mình bỏ chạy.

Đỗ Hưng đáp:

- Không thể có khả năng đó. Cái Tô Văn không phải thiện nam tín nữ gì, có Đại Tộ Vinh trong tay sẽ không sợ bị Bái Tử Đình bán đứng. Chuyến giao dịch này, Bái Tử Đình chỉ còn cách thuận theo mà thôi!

(

Chương 549: Phóng lao phải theo lao

Ba người thay đổi y phục, đeo mặt nạ lên rồi ngang nhiên ra đường, đi về phía Ngoại Tân quán.

Tình thế hỗn loạn trên đường vẫn y nguyên, từng đám đông bạo binh loạn dân mắt lộ hung quang, tay cầm binh khí dò xét khắp nơi để truy tìm tung tích ba người. Thế nhưng, việc này lại trở thành lợi thế, khiến bọn họ không lo gặp phải quân lính tuần tra, vì mục tiêu của địch nhân rất rõ ràng, do đó đã bỏ qua bọn gã. Ngoài ra, Đỗ Hưng lại theo đúng kế hoạch hành sự, phao tin bọn Khấu Trọng ba người đã vượt tường thành chạy khỏi Long Tuyền nên địch nhân tưởng lầm, khiến ba gã có thể kiến cơ hành sự.

Bọn họ theo sau một đám người đi hết một đoạn Chu Tước đại nhai rồi chuyển vào trong một ngõ ngang. Bạt Phong Hàn hỏi:

- Các ngươi xem Đỗ Hưng thế nào?

Khấu Trọng thõng tay đáp:

- Ta không nghe ra hắn có gì sơ hở cả vì đích xác là hắn đã từng làm ầm lên với Hứa Khai Sơn một trận. Bọn ta lo mọi việc xong rồi sẽ đi tìm Hứa Khai Sơn tính sổ, lại còn Liệt Hà và Hàn Triều An nữa, không thể bỏ qua tên nào. Hà hà!

Từ Tử Lăng nhìn sang Ngoại Tân quán bên kia đường, đó là nơi bọn Bình Diêu thương nhân dừng chân. Không rõ hiện tại bọn họ cát hung ra sao? Lý tưởng nhất là họ đã rời thành, còn tình huống xấu

nhất là Âu Lương Tài và đám người đó đã bị cầm tù trong ngục thất.

Bạt Phong Hàn nói:

- Hiện tại bọn ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đặt cược hết lên mình Đỗ Hưng. Nếu lão Đỗ làm dám lừa bọn ta, ta tuyệt sẽ không tha cho hắn.

Khấu Trọng nói:

- Đừng thấy Đỗ Hưng toàn nói lời thô tục mà lầm. Hắn là một người cực kỳ mực thước, trong thô có tinh tế, lại là người rất thức thời. Trừ phi hắn không tiếc từ bỏ sự nghiệp đã trải qua thiên tân vạn khổ gây dựng bắt đầu từ Sơn Hải quan, nếu không chỉ còn cách ngoan ngoãn hợp tác với bọn ta để đái công chuộc tội. Hắc!

Từ Tử Lăng ngưng thần nhìn cửa lớn Ngoại Tân quán hỏi:

- Nếu quân địch đến trước không phải là Lang quân Đột Quyết mà là tinh binh Hồi Hột của Bồ Tát thì sẽ tạo ảnh hưởng về tâm lý thế nào với Bái Tử Đình đây?

Khấu Trọng vui mừng đáp:

- Lăng thiếu gia suy nghĩ vô cùng chu đáo. Nếu sự việc đúng như ngươi suy đoán thì ảnh hưởng sẽ có mấy khả năng sau. Trước tiên là liên quan tới hình thế của Hồi Hột tộc, Bồ Tát được Đột Lợi toàn lực chi trì, Hiệt Lợi khẳng định cũng sẽ hoà hảo với hắn. Trận chiến ở Hách Liên bảo đã làm thanh thế của Bồ Tát hưng thịnh như mặt trời lên cao; đồng thời đoạt lại địa vị vốn có của hắn trong Hồi Hột tộc, vì thế hắn mới có thể dẫn quân tây lai. Điều đó còn tượng trưng cho việc Đại Minh tôn giáo tại Hồi Hột đã thất thế, ảnh hưởng của giáo phái này đối với Bái Tử Đình cũng giảm đi nhiều.

Bạt Phong Hàn than:

- Đột Lợi tính ra cũng làm được một chuyện tốt.

Khấu Trọng tiếp tục phân tích:

- Tiếp đó là Hiệt Lợi. Đột Lợi nhường cho Bồ Tát đánh trận đầu, thực ra là muốn tạo áp lực đối với Bái Tử Đình. Đột Lợi muốn hiển thị rằng việc phản đối Bái Tử Đình lập quốc không chỉ giới hạn trong người Đột Quyết mà cả những chủng tộc khác trên đại thảo nguyên nữa. Nếu ta là lão Bái, tối nay nhất định không thể ngủ được.

Hốt nhiên Từ Tử Lăng nói lớn:

- Xem kìa!

Hai người nghe gã nói liền nhìn qua phía Ngoại Tân quán, chỉ thấy Quản Bình thập thò chạy khỏi cửa chính, nhìn ngang nhìn ngửa.

Ba người vội vàng bám theo, khéo léo tránh né mục quang tinh minh như quỷ của hắn.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Bọn Âu Lương Tài khẳng định chưa chạy được vì cửa thành đóng rồi.

Quản Bình từ cửa chính âm thầm lẻn ra, chạy về phía cửa Nam thành.

Khấu Trọng lập tức quyết định

- Lăng thiếu gia và lão Bạt đuổi theo hắn, còn tiểu đệ vào Tân quán tìm lão bằng hữu.

---oOo---

Quản Bình lên một con thuyền nhỏ giấu ở dưới cầu, chèo về phía Tây Nam thành Long Tuyền.

Từ Tử Lăng đang định đuổi theo trên bờ, Bạt Phong Hàn liền kéo áo gã nói:

- Dưới gầm cầu còn một con thuyền nhỏ nữa. Theo thuỷ đạo đuổi theo tốt hơn trên bộ. Ai mà nghĩ được bọn ta lại có hứng thú du sông ngoạn thuỷ chứ.

Hai người nhanh chóng lên thuyền. Từ Tử Lăng phụ trách chèo thuyền, bám theo con thuyền của Quản Bình khi ẩn khi hiện phía xa xa.

Quản Bình cảnh giác cao độ, không ngừng quan sát hai bên bờ, rồi quay lại nhìn con thuyền của bọn Từ Tử Lăng, hiển thị hắn đã hoài nghi hai gã. Từ, Bạt trong lòng kêu khổ không ngớt.

Bạt Phong Hàn thấp giọng nói:

- Có vẻ như bỏ thuyền lên bộ đuổi theo hắn tốt hơn. Tuy chúng ta sẽ khó khăn hơn nhiều nhưng còn hơn là theo hắn chạy đông chạy tây trên mặt nước lộ liễu thế này.

Từ Tử Lăng du nhàn thản nhiên, cười nhẹ nói:

- Ta cảm thấy hắn đang trên đường đến Tiểu Hồi viên - sào huyệt của Đại Minh tôn giáo. Đây chính là thuỷ đạo ta và Khấu Trọng đã đi

đến trang viên đó.

Lúc này, Quản Bình rẽ trái, tiến vào thuỷ đạo phía Bắc. Nếu như theo phương hướng này khẳng định không thể tới được Tiểu Hồi viên ở Tây Nam thành.

Bạt Phong Hàn đã từng nghe qua về Tiểu Hồi viên từ hai gã, cười lạnh nói

- Đúng là đồ giảo hoạt. Định thử bọn ta chăng!

Tiếp đó lại nhíu mày hỏi:

- Nếu như Đỗ Hưng nói thật, Mỹ Diễm lại là người của Phục Nan Đà, như vậy về lý sẽ là đối lập với Đại Minh tôn giáo. Tại sao thủ hạ của Mỹ Diễm lại đến Tiểu Hồi viên?

Từ Tử Lăng không chuyển vào nhánh rẽ theo Quản Bình, thay vào đó cho thuyền tiến thẳng về phía Tây, nói:

- Việc này làm người ta không hiểu được. Nhưng Đỗ Hưng tuyệt không phải là thần tiên cái gì cũng biết. Chỉ sợ hắn cũng không biết được quan hệ chân chính giữa Mỹ Diễm và Đại Minh tôn giáo. Liệt Hà có lần nói mỹ nữ này từng là nữ nhân của hắn, ta thấy hắn không hề nói ngoa. Hơn nữa địch ý của tiểu tử này đối với Phục Nan Đà cũng phát xuất từ trong lòng.

Phật tháp của Thánh Quang tự cao vút sừng sững trước mặt, Từ Tử Lăng tức cảnh sinh tình, bất tri bất giác thở dài.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi:

- Tử Lăng có tâm sự gì?

Tinh thần Từ Tử Lăng vượt qua không gian và thời gian, trở về đoạn hồi ức động nhân nhưng lại làm người ta thần thương hồn đoạn với Sư Phi Huyên. Nàng bây giờ ở đâu? Có phải đã trở về nơi rừng sâu không rõ chốn của Tĩnh Trai? Đối với tương lai bọn họ, Từ Tử Lăng gã thật không hề có một chút phấn khởi và hy vọng nào. Hốt nhiên gã nghĩ đến cây Thiên Trúc tiêu mà Thượng Tú Phương nhờ chuyển cho Thạch Thanh Tuyền.

Gã lắc đầu hỏi lại:

- Không có gì! Sau khi sự việc ở đây kết thúc, ngươi có theo bọn ta khởi hành về Trung Thổ không?

Bạt Phong Hàn trầm ngâm một lát, chậm rãi đáp

- Không! Ta cần phải đi gặp một người, sau đó sẽ tới Lạc Dương tìm Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng ngẩn người hỏi:

- Ba Đại Nhi?

---oOo---

Khấu Trọng đề cao tinh thần, dò thám một vòng xung quanh Tân quán, sau khi khẳng định không có địch nhân giám thị liền vượt tường hậu viện vào trong. Gã cũng sợ Bái Tử Đình cao minh ngầm bố trí phục binh ở đó bèn dò xét rõ ràng tình hình trong thính phòng. Cuối cùng, khi khẳng định chỉ có hơn mười người của Bình Diêu thương đang tập trung toàn bộ tại đó, gã mới tháo bỏ mặt nạ, theo cửa sau vào phòng, nói:

- Các vị không suy suyển gì làm tiểu đệ vô cùng vui mừng.

Âu Lương Tài, La Ý đang ngồi âu sầu, lo lắng về vận mệnh hẩm hiu của cả bọn, lại bị tình hình bạo loạn trên đường phố làm cho sợ hãi đến hồn bất phụ thể. Đột nhiên gặp lại Khấu Trọng, cả bọn vừa kinh hãi vừa vui mừng.

Nguyên là sáng nay bọn họ y ước đợi đến chính ngọ nhưng không thấy Khấu Trọng xuất hiện, trong lòng biết là bất diệu liền hốt hoảng rời thành. Nhưng vì quân thủ thành nghiêm lệnh “nội bất xuất, ngoại bất nhập” nên không còn cách nào khác phải quay về Tân quán.

Khấu Trọng đề nghị:

- Bây giờ tất cả bọn ta cần lập tức ly khai, nếu không khi trời tối, Bái Tử Đình nhớ đến các người thì sẽ nguy mất. Hiện giờ hắn đang chịu nhiều mất mát nên vô cùng tức giận, chỉ sợ không tha cho các người đâu.

La Ý than:

- Thiếu Soái bản lĩnh cao cường, muốn đi là đi. Nhưng bọn ta có cách gì mà đi thoát được đây?

Khấu Trọng nói:

- Ta tuyệt không phải muốn các ngươi cùng ta đánh ra thành, chỉ là sẽ đưa các người tới nơi an toàn trước. Ta có một bằng hữu rất có thực lực ở đây, hắn sẽ có cách để đưa bọn ngươi tới một nơi an toàn. Ngày mai, chúng ta có thể ngồi thuyền về Sơn Hải quan. Chuyện hàng hóa của các ngươi cũng có chút manh mối rồi. Yên tâm đi, ta nhất định sẽ bảo vệ cho các người.

Mọi người vô cùng vui mừng, vội vàng mang theo hành trang đơn giản vốn đã sớm chuẩn bị xong.

Ngay thời điểm quan trọng này, cửa chính Tân quán vang lên tiếng đập cửa ầm ầm. Mỗi tiếng đập cửa như tiếng sấm động trong lòng bọn Khấu Trọng.

Có ba thương nhân trong bọn sợ hãi đến nỗi hai chân nhũn ra, ngồi phệt xuống đất.

Bọn La Ý người nào người nấy mặt không còn giọt máu.

Tiếng Cung Kỳ quát vọng vào:

- Ta đã bao vây chặt chẽ chỗ này rồi. Các ngươi lập tức bò ra đây cho ta.

Kể cả Khấu Trọng vốn kiên cường và đầy lòng tin cũng toát mồ hôi lạnh. Tình thế này gã không thể bỏ bọn họ mà chạy một mình được. Làm sao bây giờ? Cung Kỳ cũng khá lắm, lại biết mình đang ở đây!

Cung Kỳ lại quát lớn:

- Còn không mau mở cửa cho ta.

Trong lòng Khấu Trọng vô cùng ngạc nhiên. Nếu như Cung Kỳ đến đây để đối phó gã, khẳng định sẽ dùng biện pháp phá cửa hoặc phá tường vào tấn công trong lúc gã không phòng bị, sao còn lớn tiếng kêu người ra mở cửa?

Suy nghĩ qua một lượt gã liền tỉnh ngộ. Cung Kỳ không hề biết Khấu Trọng gã đang ở đây, hắn đến là để bắt giữ bọn La Ý. Linh cơ chợt động, lập tức trong đầu có một kế hoạch đối phó.

---oOo---

Dưới ánh tịch dương, sương mờ phảng phất. Đây là buổi hoàng hôn trước trận đại chiến có thể làm thay đổi lịch sử Long Tuyền thượng kinh, những dòng sông và các cây cầu vẫn đẹp đến mê người. Mặt sông sóng gợn lăn tăn, phản chiếu ánh hoàng hôn như được dát vàng điểm ngọc. Hơi nước ấm áp mờ mờ xông lên khắp nơi, khiến những con thuyền nhỏ như đang bồng bềnh trong đất trời mênh mông không ngừng biến đổi. Sau cơn mưa, áng chiều rực rỡ ngưng tụ ở chân trời phía Tây, hòa cùng mấy đám mây trắng lang thang trên bầu trời.

Bạt Phong Hàn nhẹ nhàng hỏi:

- Ngươi có biết tại sao ta cùng Ba Đại Nhi chia tay không?

Trong lòng Từ Tử Lăng vô cùng cảm động. Bạt Phong Hàn coi gã là tri kỷ nên mới thổ lộ tâm tình về việc mà hắn luôn giữ sâu trong trái tim mình.

Bạt Phong Hàn lộ xuất biểu tình tràn đầy chán chường và đau khổ, đưa mắt nhìn xuống mặt sông than:

- Vấn đề lớn nhất là hai người bọn ta ở hai giai tầng khác nhau, từ khi sinh ra định mệnh đã là như vậy. Chúng ta bất kể là tập quán sinh hoạt, cách suy nghĩ và mục tiêu của cuộc đời đều hoàn toàn khác biệt. Lúc bắt đầu còn có tình yêu cuồng nhiệt muốn phá bỏ tất cả những cấm kỵ, sự kích thích và say mê của tình yêu được sinh ra từ cừu hận đã che lấp tất cả. Thế nhưng đúng lúc ta đang không còn cách nào biến nàng thành giống mình được, nàng lại thấy ta không hề có một thay đổi nào vì nàng nên sinh ra thất vọng. Mâu thuẫn ngày càng tăng, cuối cùng phát triển tới mức không thể chịu đựng

nổi.

Từ Tử Lăng tuy không hiểu rõ thật sự việc gì đã phát sinh giữa hai người bọn họ, nhưng gã có thể tưởng tượng Ba Đại Nhi là nữ nhân cao quý xuất thân từ dòng dõi quý tộc của Đột Quyết, không thể hòa hợp được với một Bạt Phong Hàn tâm trạng chứa đầy ý niệm báo thù. Nàng bồi bạn với Bạt Phong Hàn vốn đã là một loại đối đầu với giai tầng của chính mình, khẳng định đã chịu một áp lực rất lớn.

Bạt Phong Hàn cười khổ:

- Sớm hôm đó, khi Ba Đại Nhi bỏ đi ta đã giả vờ ngủ. Nàng vốn biết ta giả vờ ngủ nên cũng biết ta tuyệt không có ý định giữ nàng lại, vì thế mà nàng hận ta đến tận xương tủy. Quá khứ đã qua không thể cứu vãn được, bọn ta lại không thể xây lại giấc mộng xưa. Qua những năm tháng đó, Bạt Phong Hàn ta đối với tình cảm nam nữ ngày càng lạnh nhạt, không thể hồi phục lại tình cảm như trước kia, nhưng trong tim ta vẫn tồn tại cảm giác có lỗi với nàng. Từ đó tới nay, ta không muốn và cũng không dám nghĩ tới nàng. Ở tại Hách Liên Bảo, lúc đối diện với tử vong, ta hốt nhiên phát giác chỉ có nỗi niềm nuối tiếc đối với nàng tràn ngập trong lòng. Lúc đó, ta đã quyết định nếu may mắn không chết, ta sẽ đi gặp nàng, cho nàng biết sự hối hận trong lòng ta.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Có thể điều nàng yêu cầu ở huynh không chỉ là sám hối và xin lỗi.

Con thuyền nhỏ từ từ dừng lại dưới gầm cầu. Tiểu Hồi viên ẩn hiện xa xa bên trái trong làn sương dày đặc. Nếu như có thuyền tới bến thuyền ở hậu viên, chắc chắn không thể thoát khỏi sự giám thị của họ.

Bạt Phong Hàn nói:

- Không ai có thể hiểu Ba Đại Nhi hơn ta, cũng không ai có thể yêu ta hơn nàng. Chỉ cần làm nàng hiểu được nàng là nữ nhân duy nhất trong lòng Bạt Phong Hàn ta, cho đến bây giờ cũng vậy, chắc nàng sẽ tha cho ta một lần. Ài! Mẹ ta ơi!

Một con thuyền nhỏ xuất hiện trong sương mù mênh mông, từ từ tiến tới Tiểu Hồi viên.

---oOo---

Khấu Trọng lập tức quyết định, nhìn bọn La Ý nói:

- Không cần sợ. Bọn chúng tuyệt không dám gia hại các người đâu. Ta sẽ cùng với bọn ngươi vào tù ngồi chơi thử.

Nói xong gã chạy ra cửa chính, tiện tay đeo mặt nạ vào. May là để đề phòng người khác dò xét nên Tỉnh Trung Nguyệt và Thích Nhật cung đều giấu trong áo bào, trừ khi đối phương lục soát trên người, nếu không sẽ không bị phát hiện. Hy vọng trong lúc binh hoang mã loạn này, đối phương sẽ vội vội vàng vàng, không thể giữ tác phong nghiêm cẩn như bình thường.

Đến sân rộng giữa đại đường và ngoại môn, một âm thanh chấn động vang lên. Khấu Trọng trong lòng thầm kêu nguy hiểm, chỉ còn cách mau chóng thay đổi mặt nạ.

“Ầm”

Hai cánh cửa dày của ngoại môn bị phá vỡ.

Khấu Trọng đeo mặt nạ thần y xấu xí, giả vờ hai chân run rẩy, ngồi

phệt xuống đất, cải biến thanh âm ra vẻ kinh hoàng thất thố, van xin:

- Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng.

Cung Kỳ như hung thần ác sát dẫn theo một đám quân Túc Mạt xông vào, mắt lộ hung quang nhìn Khấu Trọng đang ngồi trên mặt đất, lạnh giọng quát:

- Vào trong tìm kiếm, không được để lọt một tên nào.

Bọn lính hùng hổ như lang sói vượt qua hai bên Khấu Trọng xông vào đại đường.

Cung Kỳ dẫn theo sáu, bảy tên thủ hạ đến trước mặt Khấu Trọng, độc ác nhìn gã hỏi:

- Ngươi tên gì?

Bên cạnh hắn, một tên chừng như là quan văn rút trong mình ra một quyển sổ, mở ra tra xét.

Khấu Trọng trong lòng kêu khổ, không ngờ đối phương làm việc chu đáo như vậy. Dưới sự đối chiếu thân phận như thế, gã sẽ lập tức lộ nguyên hình, không còn cách nào khác đành làm liều, nói:

- Tiểu nhân là Quản Bình, xin đại nhân tha mạng.

Một mặt tính toán xem làm thế nào để phát xuất thủ pháp lợi hại nhất, nhất cử đưa cả lũ ngu ngốc này vào tử địa.

Tên quan văn gật đầu nói:

- Trong danh sách có tên này.

Không ngờ Cung Kỳ hung quang lại tăng thêm, tay đặt lên cán đao, lạnh lùng nhìn Khấu Trọng nói:

- Ta nhớ là đã từng gặp ngươi ở đâu rồi.

Khấu Trọng cảm thấy thư thái. Ít nhất là tất cả những người ở đây, kể cả Cung Kỳ đều không hiểu được Quản Bình là người của Mỹ Diễm, lại cũng làm việc cho Bái Tử Đình. Có thể thấy hiện tại Long Tuyền đang vô cùng hỗn loạn, nếu có sự việc gì phát sinh, hiệu suất ứng phó thua xa lúc trước.

Gã liền dùng giọng van xin:

- Tiểu nhân lần đầu tiên được tham kiến đại nhân. Phải chăng chúng ta đã từng gặp nhau trên đường phố?

Cung Kỳ dường như cũng nghĩ mình chỉ là bất chợt đã gặp gã trên đường, vẻ mặt trầm tư lưỡng lự, không nhìn Khấu Trọng nữa, đưa mắt nhìn vào đại đường.

Một tên thủ hạ chạy ra báo cáo:

- Chỉ có mười sáu tên, thiếu mất một.

Cung Kỳ lạnh lùng chỉ Khấu Trọng nói:

- Đã tính tên nhát gan này vào chưa?

Tên thủ hạ kinh ngạc thất thần, quỳ sụp xuống hoảng sợ van xin:

- Xin tướng quân đại nhân thứ tội, là do tiểu nhân sơ suất.

Khấu Trọng trong lòng vui mừng. Phục Nan Đà đã chết, tiểu Long Tuyền đã mất, lại bị quân lính của Bồ Tát áp tới vây hãm, khẳng định đã làm dao động lòng quân Long Tuyền, làm mọi việc trên dưới rối loạn tùng phèo, vì thế mới xuất hiện chuyện đáng cười như thế này. Tự nhiên sẽ trở thành điểm lợi rất lớn cho mình hành sự.

Cung Kỳ vô cùng tức giận quát:

- Xuẩn tài! Lập tức đưa tất cả phạm nhân ra để ta áp giải chúng về cung giam giữ.

---oOo---

Hai người dụng thần xem xét đều cảm thấy ngạc nhiên.

Trên thuyền nhỏ lại không phải Quản Bình mà là Liệt Hà – Ngũ Minh tử của Đại Minh tôn giáo.

Từ Tử Lăng vận công đẩy thuyền lùi sâu vào gầm cầu không để đối phương nhìn thấy.

Liệt Hà cập thuyền vào bến, rời thuyền lên bờ.

Hai người đợi thêm một lúc nhưng không thấy tiểu thuyền của Quản Bình xuất hiện.

Bạt Phong Hàn than:

- Đỗ Hưng không hề nói ngoa. Quản Bình căn bản không hề đến Tiểu Hồi viên. Bọn ta có lẽ đã lỡ mất cơ hội tìm được Mỹ Diễm rồi. Nhưng có thể biết ả vẫn ở trong thành là chúng ta đã thu hẹp được phạm vi truy tìm rất nhiều rồi.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Chúng ta có nên quay về hội họp với Khấu Trọng không?

Bạt Phong Hàn lắc đầu đáp:

- Đây gọi là cứ đi rồi sẽ thấy, cũng là đã đâm lao thì phải theo lao. Liệt Hà tối qua muốn lấy mạng ngươi, bọn ta không thể tha cho hắn yên yên lành lành mà đi như thế được.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Nhưng chúng ta hoàn toàn không biết thực lực trong đó thế nào. Nếu như sự tình trở nên huyên náo, hoàn toàn không tốt cho bọn ta đâu.

Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn về Tiểu Hồi viên, thấp thoáng nhận thấy ánh đèn lửa soi lên thành tường phía sau bèn cười nhẹ nói:

- Chỗ đó dù đánh hay chạy đều vô cùng thuận tiện. Nếu như sự tình càng nhốn nháo càng tốt. Tuyệt diệu nhất là nếu binh sỹ toàn thành đều kéo tới đó. Nhưng theo ta thấy Đại Minh tôn giáo tuyệt sẽ không kinh động Bái Tử Đình vì bọn chúng không muốn để cho bọn ta hiểu được quan hệ của chúng với lão Bái. Hơn nữa bọn chúng cũng chưa chính thức trở mặt với chúng ta.

Từ Tử Lăng nghĩ tới Đoạn Ngọc Thành, trong lòng thầm than. Tác phong Bạt Phong Hàn vô cùng cường hoành bá đạo, chỉ một tí không vừa ý là động đao động kiếm, bèn gắng thuyết phục Bạt Phong Hàn lần cuối:

- Giả như Hứa Khai Sơn ở trong đó, chỉ sợ chúng ta khó mà thoát thân

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi:

- Tử Lăng sao có thể sợ ai được, chắc là có nguyên nhân gì?

Từ Tử Lăng cười khổ rồi đem chuyện Đoạn Ngọc Thành nói ra.

Bạt Phong Hàn bật cười thốt lên:

- Giết ít một tên thì có vấn đề gì đâu. Đi thôi!

Tiểu thuyền rời khỏi gầm cầu, tiến đến bến thuyền tại hậu viện Tiểu Hồi viên.

Bạt Phong Hàn tháo mặt nạ ra, cười nói:

- Mỗi lần ta đeo mặt nạ lên là trong lòng lại vô cùng thán phục diệu thủ của Lỗ Diệu Tử, quả là xảo đoạt thiên công.

Từ đáy lòng Từ Tử Lăng thấp thoáng bóng hình, giọng nói Lỗ Diệu Tử, bất chợt lại nhớ tới thần thái rung động lòng người của Thương Tú Tuần khi nàng ăn uống. Trong lòng trăm mối tơ vương, tiện tay cũng theo Bạt Phong Hàn tháo mặt nạ ra.

Bỗng nhiên hai người phát sinh cảnh giác, quay đầu nhìn lại liền thấy một chiếc khoái thuyền nhanh chóng tiến đến, trên thuyền có một nam một nữ.

Song phương từ xa nhìn thấy nhau đều giật mình kinh hãi.

Nam chính là Hữu thừa tướng Khách Tố Biệt, thủ hạ thân tín của Bái Tử Đình, nữ chính là Thị vệ trưởng Tông Tương Hoa. Hai người đến Tiểu Hồi viên vào lúc Long Tuyền đang nước sôi lửa bỏng thế này,

hiển nhiên là có sự tình quan trọng muốn thương lượng cùng Đại Minh tôn giáo.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng trong lòng thầm kêu bất diệu, khoái thuyền đã đến gần chỉ còn cách ba trượng.

Từ Tử Lăng ngấm ngầm thở ra một hơi, cho thuyền đậu vào cạnh con thuyền của Liệt Hà.

Khoái thuyền của Tông Tương Hoa và Khách Tố Biệt nhanh chóng tiếp cận. Tông Tương Hoa đặt tay lên cán kiếm, mi xinh lạnh lẽo tựa băng sương, nhưng ánh mắt nàng ta lại tỏ ra vô cùng phức tạp, không phải chỉ toàn là thù hận.

Bạt Phong Hàn thản nhiên chào:

- Hai vị khoẻ chứ!

Khách Tố Biệt không ngờ lại không hề tỏ ra thù địch, từ từ cho khoái thuyền đậu cạnh thuyền hai gã, cười khổ:

- Hai vị lẽ ra phải rõ hơn ai hết, bọn ta làm sao mà khỏe được chứ!

(

Chương 550: Sát nhân diệt khẩu

Ngọc thủ thon dài của Tông Tương Hoa rời khỏi cán kiếm, khuôn mặt không một nét biểu cảm, như lòng đã nguội tựa tro tàn, cất tiếng lạnh lùng:

- Các ngươi lập tức rời khỏi đây, có thể đi xa tới đâu thì cứ đi. Sau này nếu còn xuất hiện trước mặt ta, đừng trách bọn ta không khách khí.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn nghe thế, bốn mắt nhìn nhau, lòng đầy nghi hoặc. Tông Tương Hoa không lập tức bạt kiếm công kích, hay gọi người của Đại Minh tôn giáo đến là đã nằm ngoài dự liệu, hơn nữa còn để cho hai gã bỏ đi. Quả thật vô cùng kỳ lạ.

Khách Tố Biệt vẫn giữ thái độ ôn hoà, than:

- Tông thị vệ trưởng được Tú Phương tiểu thư cho biết Thiếu Soái từng cam kết sẽ bảo vệ tính mệnh tài sản của bá tánh Long Tuyền, lại thấy các ngươi ở Tiểu Long Tuyền không làm khó dễ nên trong lòng không nghĩ sẽ cùng các ngươi trở thành cừu địch. Ài! Bọn ta... bọn ta…

Hai gã lập tức minh bạch, đồng thời biết được những lý do mà Khách Tố Biệt vừa nêu đều không quan trọng. Nguyên nhân chân chính khiến Tông Tương Hoa không muốn động thủ là vì nàng đối với cuộc chiến trước mắt đã mất đi đấu chí và hy vọng, chỉ có thể buông tay bất lực nhìn họa kiếp nhà tan cửa nát đến gần mà thôi.

Từ Tử Lăng vô cùng thông cảm, nhẹ nhàng nói:

- Thật sự vẫn còn cơ hội. Chỉ cần bọn ta tìm thấy Ngũ Thải thạch và quý thượng chịu bỏ việc lập quốc, chúng ta có thể giải thích rõ với Đột Lợi, nhờ hắn thuyết phục Hiệt Lợi.

Tông Tương Hoa chán nản lắc đầu, vầng trán ưu nhã lộ rõ suy tư.

Khách Tố Biệt nhìn phong cảnh sông nước tươi đẹp như tranh vẽ trước mắt, vẻ mặt đau đớn, thê thiết nói:

- Trước tiên chưa nói Đại Vương chỉ làm theo ý mình, đã hạ quyết tâm tử chiến. Cho dù bọn ta từ bỏ ý chí lập quốc mà dâng hiến Ngũ Thải thạch ra, người Đột Quyết cũng sẽ chẳng buông tha. Bạt huynh chắc hiểu quá rõ tác phong đuổi tận giết tuyệt của Hiệt Lợi rồi.

Từ Tử Lăng nhớ tới không khí sinh hoạt phồn thịnh của Chu Tước đại nhai khi gã lần đầu đến Long Tuyền, lại tưởng tượng ra quang cảnh đáng sợ lúc bá tánh yếu đuối bị gót sắt Lang quân Đột Quyết chà đạp, sinh linh đồ thán. Một luồng hơi nóng tràn dâng đầy ngực, gã đanh giọng thốt:

- Ta quyết không để Kim Lang quân của Hiệt Lợi đồ thành đâu!

Tông Tương Hoa nghiêng đầu nhìn gã, muốn nói lại thôi, nàng vẫn im lặng nhưng hàng mi thanh tú thoáng qua nét dịu dàng, không hề ẩn tàng địch ý.

Bạt Phong Hàn cau mày:

- Tại sao lại để sự việc biến thành thế này chứ? Không lẽ các ngươi chưa từng nghĩ đến việc lấy lực lượng mỏng manh để quyết chiến với Lang quân Đột Quyết hùng bá đại mạc, danh trấn thảo nguyên

chỉ là lấy trứng chọi đá hay sao? Quân của Cái Tô Văn tuy là một đạo kỳ binh nhưng tối đa cũng chỉ kéo dài sự diệt vong của các người thêm một chút mà thôi.

Khách Tố Biệt ánh mắt thê lương, cảm khái nói:

- Đại Vương đúng là đã sai lại càng sai, nhưng nói cho cùng thì do Đại Vương bị Mã Cát mê hoặc, để tên gian thương đó dẫn dắt Phục Nan Đà làm Quốc sư, không chừa mọi thủ đoạn thu đọat tài vật, khuếch trương quân đội. Người lại đáp ứng Cái Tô Văn, tin tưởng vào lời của Phục Nan Đà cho rằng đó là thiên mệnh. Hiện tại Phục Nan Đà thân mình còn không giữ nổi, Đại Vương mới tỉnh cơn mê, nhưng thế đã cưỡi hổ không thể nào xuống được. Lúc trước Khách Tố Biệt ta cũng từng khuyên ngăn người không nên tín nhiệm Mã Cát và Phục Nan Đà, nhưng lại bị quát mắng một trận. Từ đó ta không được trọng dụng nữa, chỉ còn chuyên nhận làm những nhiệm vụ bên ngoài. Tối qua, ta và Tông thị vệ trưởng đều ra sức can gián Đại Vương không nên giam giữ Tống công tử, nhưng ông ấy không để lời chúng ta nói vào tai, khiến các ngươi công hãm Tiểu Long Tuyền, lại làm đệ tử của Phó Đại sư là Tường tiểu thư tức giận, mất đi sự chi viện lớn từ phía Cao Ly, rồi kết cục Phục Nan Đà bỏ mạng dưới tay Thiếu Soái. Ài! Ta thật không ngờ sự tình lại có thể phát triển đến mức này.

Tông Tương Hoa hồi phục vẻ mặt lãnh đạm, nhạt giọng:

- Đừng nhiều lời nữa! Hai người xin giúp bọn ta một việc, lập tức rời thành. Nếu không bọn ta khó mà giải thích với Đại Vương được.

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Xin hai vị không nên đánh giá thấp Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Bọn họ từng nói gắng sức hóa giải một trường đại đồ sát tại Long Tuyền,

nhất định sẽ có biện pháp làm được, song rất cần có sự hợp tác của hai vị. Các người dù không để sinh tử bản thân vào trong mắt, nhưng cũng nên nghĩ cho bình dân bách tính vô tội toàn thành chứ.

Tông Tương Hoa lạnh lẽo:

- Bạt Phong Hàn ngươi không phải vẫn được coi là có cái tâm cứng rắn như gỗ đá sao? Cớ gì bỗng nhiên lại trở thành một hiệp sỹ đầy lòng nhân ái thế? Ngươi nếu thực sự nghĩ cho bọn ta thì nên trả lại những hàng hóa mà các ngươi đã cướp. Ta bảo chứng Đại Vương sẽ giao người cho các ngươi.

Bạt Phong Hàn hiểu rõ tâm tình của Tông Tương Hoa, tuy khích bác mỉa mai nhưng không hề nổi giận thực sự, bèn liếc mắt ra hiệu cho Từ Tử Lăng nói chuyện với nàng.

Từ Tử Lăng hiểu ý, thản nhiên:

- Xin các vị suy nghĩ cho kỹ rồi trả lời ta một vấn đề: Hai vị tận tâm làm việc là vì Bái Tử Đình hay vì Túc Mạt tộc? Mong hai vị trả lời thẳng thắn vì ta cần biết thực lòng của các người. Túc Mạt tộc lúc này đang ở vào thời khắc sinh tử tồn vong, có thể câu trả lời của các vị sẽ quyết định tương lai vận mệnh toàn tộc đó.

Tông Tương Hoa và Khách Tố Biệt đồng thời lộ ra thần sắc kinh hãi, nhìn thẳng vào gã.

---oOo---

Khấu Trọng trà trộn trong nhóm mười bảy người của Bình Diêu thương, bị đưa lên những cỗ xe la vốn dùng để vận chuyển hàng hóa, dưới sự áp giải của Cung Kỳ và hơn trăm quân cấm vệ đi về phía Hoàng cung.

Những người dân trên đường vẫn còn vô cùng tức giận. Họ tuy bị cản trở không thể mang bọn người Hán trên những xe đó xuống ăn tươi nuốt sống nhưng không ngừng chửi rủa, tưởng chừng còn muốn ném đá vào họ, làm bọn La Ý sợ hãi đến nỗi mặt không còn giọt máu, run rẩy co rúm thành một cục.

Khấu Trọng đương nhiên cũng ra vẻ sợ hãi kinh khiếp như bọn họ, nhưng thật ra trong lòng vô cùng thoải mái, lại cầu trời khấn Phật cho Cung Kỳ đem họ giam vào cùng chỗ với nhóm Tống Sư Đạo.

Khả năng này rất lớn vì đem hết con tin giam vào một chỗ sẽ tiện cho việc phòng thủ cũng như áp giải họ.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa rộn lên, một số kỵ sỹ từ phía sau phóng tới, đi đầu không ngờ lại là Hàn Triều An.

Nhìn thấy cừu nhân trước mặt, Khấu Trọng bừng lên lửa giận, suýt chút nữa bạt đao xuất thủ. Sau khi làm thịt Thâm Mạt Hoàn và Phục Nan Đà, người mà gã muốn giết nhất hiện nay chính là tên gian ác này, sau đó đến Liệt Hà. Cung Kỳ quay sang nói:

- Hàn huynh từ Biệt viện trở về sao?

Sắc mặt Hàn Triều An trầm xuống, không thèm đưa mắt nhìn qua bọn Khấu Trọng trong xe tù, tiến thẳng tới bên cạnh Cung Kỳ, vẻ tâm sự nặng nề hỏi:

- Sự tình đã biến hóa đến nước này, lại có thể xoay chuyển thế nào nữa đây? Việc để cho tên tiểu tử Khấu Trọng công hạ Tiểu Long Tuyền, đoạt mất ba thuyền hàng quan trọng đó, đã làm mất hết thể diện của Bột Hải rồi. Lại để hắn dưới sự chứng kiến của toàn thành, sau khi công nhiên kích sát quý Quốc sư còn thoải mái tự do chạy

mất. Ngươi nói cho ta xem thế là thế nào? Ngày mai chúng ta lấy gì mà đánh lui địch quân đây? Chỉ bằng một mình tên khốn đó đã đủ làm Long Tuyền sụp đổ rồi.

Nếu Cung Kỳ là người Túc Mạt tộc, khẳng định gã không thể chịu đựng nổi mấy lời này.

Cung Kỳ thấp giọng nói:

- Hàn huynh không cần tức giận. Sự việc diễn ra không được như ý muốn. Bọn ta sai lầm ở chỗ đánh giá thấp bản lĩnh đào tẩu của Khấu Trọng. Nhưng nếu như chúng ta không tiếp thụ đề nghị ám toán Tống Sư Đạo của Hàn huynh, tình hình cũng không phát triển đến mức này.

Hàn Triều An cũng cố hạ thấp giọng nhưng không giấu nổi sự tức giận thốt:

- Rõ ràng là do các ngươi làm kế hoạch thành ra thất bại, tại sao lại trách ta? Các ngươi đã đem Tống Sư Đạo đi xử quyết chưa?

Khấu Trọng giật mình kinh hãi, lập tức xâu chuỗi được những sự việc có liên quan. Cung Kỳ không những nói ra việc bắt giữ Tống Sư Đạo là do Hàn Triều An đề nghị mà còn nói từ “ám toán”, có thể tưởng tượng khi đó hắn xuất thủ trước khiến Tống Sư Đạo vốn không hề mang tâm phòng bị lâm vào thế hạ phong, rồi lại do Phục Nan Đà trợ công làm Tống Sư Đạo hoàn toàn thất thủ. Nếu không, với võ công được chân truyền từ Tống Khuyết, có thể y sẽ lực chiến đến chết chứ tuyệt không dễ dàng chịu nhục giam cầm.

Hàn Triều An vì sao phải làm như vậy? Nếu như mọi chuyện thành công đúng như kế hoạch của hắn, Tống Sư Đạo và Khấu Trọng đều bị giết, Bái Tử Đình sẽ cùng với kỳ binh của Cái Tô Văn dùng tư thế

như lôi đình xuất kích, đại quân trực chỉ Tiểu Long Tuyền, nhất cử trừ diệt Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn và bọn Cổ Nạp Thai. Khi đó sỹ khí sẽ lên cao như mặt trời chính ngọ, ý chí chiến đấu vững vàng. Đó là hiệu quả tức thời.

Tác dụng sâu xa hơn là làm Cao Ly vương và Dịch kiếm Đại sư Phó Dịch Lâm cũng bị lôi cuốn vào sự kiện này. Con rể tương lai và con ruột Thiên Đao đồng thời vong mạng tại Long Tuyền, Cao Ly với tư cách là đồng minh của Bái Tử Đình khó có thể tránh trách nhiệm liên quan. Tương lai nếu như Dịch kiếm Đại sư đi vào Trung thổ, Tống Khuyết khẳng định sẽ sinh tử quyết chiến với Phó Dịch Lâm, mà Thiên Đao Tống Khuyết khẳng định là người có đủ tư cách khiêu chiến vị tôn sư võ học oai danh trấn nhiếp hào kiệt xứ Cao Ly ấy.

Đối với Cái Tô Văn và Hàn Triều An mà nói, Phó Dịch Lâm là trở ngại lớn nhất của bọn họ trên con đường trở thành Cao Ly Vương, vì thế muốn diệt trừ ông ta càng nhanh càng tốt.

Những ý niệm đó như tia chớp lướt qua trong đầu Khấu Trọng, gã lại nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng trước mắt.

Hàn Triều An mau chóng quay lại đây, tịnh không phải chỉ đơn giản tìm người trút giận, mà chính là nhằm giết Tống Sư Đạo diệt khẩu, làm người Cao Ly vĩnh viễn không biết được hắn đã góp phần bắt giữ bằng hữu của Dịch Kiếm môn. Nếu không, Hàn Triều An sẽ trở thành người đầu tiên mà Phó Dịch Lâm sẽ không thể bỏ qua.

Khấu Trọng âm thầm toát mồ hôi lạnh. May là gã trong lúc vô tình nghe được việc này, nếu không sẽ là mối hận suốt đời, lại không còn cách nào quan hệ với Tống gia được nữa.

Cung Kỳ thản nhiên đáp:

- Việc liên quan đến Tống Sư Đạo, tốt nhất là để Hàn huynh tự thân đi hỏi Đại Vương. Bọn ta vốn là thuộc hạ, chỉ biết chấp hành mệnh lệnh.

Khấu Trọng trong lòng chợt hiểu, đoán được Hàn Triều An không biết Cung Kỳ chính là người của Đại Minh tôn giáo.

Hàn Triều An ngoái đầu lướt qua bọn Khấu Trọng đang bị trói trên xe hỏi:

- Đây là những người nào thế?

Cung Kỳ đột nhiên trên lưng ngựa nghiêng người về phía Hàn Triều An, vận công dùng phương pháp tụ âm thành tuyến nói với hắn ta mấy câu. Khấu Trọng tuy đã vận công vào song nhĩ nhưng cũng không nghe rõ hắn nói gì, trong lòng thầm kêu không hay.

Quả nhiên Hàn Triều An tinh thần đại chấn, cười gian giảo nói:

- Nhân tiện tiểu đệ đang rảnh rỗi, sẽ cùng Cung tướng quân đến nhà lao trong nội cung một phen. Hà! Cung tướng quân quả là hảo bằng hữu.

Khấu Trọng trong lòng trầm xuống, đoán ra những câu trao đổi bí mật vừa rồi.

Cung Kỳ căn bản không phải có hảo tâm gì, muốn mượn tay Hàn Triều An để giết Tống Sư Đạo. Điều đó có thể làm Khấu Trọng lâm vào cục thế tiến thoái lưỡng nan. Tại Hoàng cung nội uyển, dù Khấu Trọng ba đầu sáu tay cũng khó mà an toàn cứu được người. Hơn nữa nhóm người của Bình Diêu thương sức đều trói gà không chặt, khả năng phản kháng chẳng còn. Một khi động thủ, kẻ bị nạn đầu tiên chính là bọn họ. Nhưng gã làm sao có thể điềm nhiên nhìn Hàn Triều

An hại chết Tống Sư Đạo?

---oOo---

Vẻ mặt Tông Tương Hoa trắng bệch không còn chút huyết sắc, không kiềm chế được nhè nhẹ lắc đầu. Khách Tố Biệt thần tình liên tục biến đổi, lộ rõ là hắn đang có xung đột về tư tưởng.

Bạt Phong Hàn cất tiếng lạnh băng:

- Sai lầm của một người, tại sao lại bắt tất cả tộc nhân gánh chịu chứ!

Tông Tương Hoa giọng lạc hẳn đi:

- Đừng nói nữa được không!

Khách Tố Biệt khẽ nói với Tông Tương Hoa:

- Xin Tông thị vệ trưởng bình tĩnh. Lời bọn họ không phải không có đạo lý.

Tông Tương Hoa run giọng:

- Ngươi định phản bội Đại Vương ư?

Khách Tố Biệt cười khổ:

- Ta chỉ mong một tia hy vọng để có thể cứu được Long Tuyền mà thôi.

Tông Tương Hoa từ sàn thuyền phóng lên, đảo người một cái, phóng mình lên bờ, qua Tiểu Hồi viên nhưng lại không vào mà thoáng trong

chốc lát đã mất hút.

Khách Tố Biệt thu hồi mục quang dõi theo nàng, nói thẳng thắn:

- Hai vị yên tâm. Tông thị vệ trưởng là người rất hiểu sự tình, tuyệt sẽ không báo chuyện này với Đại Vương đâu.

Từ Tử Lăng tránh việc người của Đại Minh tôn giáo đi thuyền đến sẽ phát hiện bọn họ ở đây liền nói:

- Chúng ta tạm chuyển sang chỗ khác rồi thương lượng tiếp.

---oOo---

Trước mắt đã thấy Chu Tước đại môn. Khấu Trọng không có diệu kế nào hơn, chỉ còn cách liều đánh một canh bạc, ra giọng van cầu:

- Các vị tướng quân đại nhân. Tiểu nhân xin đại biểu cho những người ở đây có một đề nghị.

Cung Kỳ và Hàn Triều An đang song song ruổi ngựa trước tiên, tỏ vẻ khó chịu quay đầu ngó gã. Bọn La Ý thì trống ngực đánh như trống làng, chằm chằm nhìn gã.

Khấu Trọng đã sớm thu liễm nhãn thần, giả vờ vô cùng kinh hoảng, cúi đầu nói:

- Bọn tiểu nhân đều là những thương gia rất có danh vọng ở Bình Diêu, chỉ cần…

Cung Kỳ quát lớn:

- Câm mồm.

Khấu Trọng vẫn ra vẻ khiếp sợ, cố gắng lần cuối:

- Bọn tiểu nhân xin bảo chứng sẽ không cáo tố chuyện này với ai.

Cung Kỳ tức giận nói:

- Còn dám nói thêm một câu nữa, ta sẽ cắt lưỡi ngươi ngay.

Trong khi bọn La Ý đều không hiểu chuyện gì thì Hàn Triều An được Khấu Trọng đề tỉnh, vội ghé tai thì thầm với Cung Kỳ.

Khấu Trọng trong lòng cười thầm, hiểu rõ Hàn Triều An đã trúng kế, tỉnh ngộ nếu như khi Hàn Triều An hắn vào nơi giam giữ Tống Sư Đạo rồi y bị giết thì ai ai cũng sẽ hoài nghi chính hắn là người hạ độc thủ. Tối thiểu thì Cung Kỳ cũng sẽ không dại gì mà gánh lấy việc này, trở thành cừu nhân giết con của Thiên Đao Tống Khuyết đâu phải chuyện đùa, hơn nữa lại cũng trở thành tử địch của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Vì thế hai người không chỉ không thể để bọn Bình Diêu thương nhân biết được việc này, hơn nữa còn cần tìm cách lừa gạt hết thảy những binh lính Túc Mạt khác. Cũng nhờ thế nên địch nhân mà Khấu Trọng cần phải đối phó sẽ giảm thiểu rất nhiều.

Vấn đề duy nhất là Khấu Trọng gã làm sao có thể thoát thân ngăn cản không cho thảm kịch phát sinh. Gã chỉ còn tìm cách xem tình hình mà hành sự.

Xe la dưới sự áp giải nghiêm ngặt xuyên qua Chu Tước đại môn, tiến vào Hoàng cung.

Quả nhiên Cung Kỳ dừng ngựa, phát lệnh giao toàn bộ lính Túc Mạt trong đội ngũ cho tướng giữ cửa thành môn, chỉ giữ lại hơn mười tên thủ hạ thân tín, chỉ nhìn qua bộ dạng bên ngoài cũng biết là lang tặc,

ngoài ra còn có bảy tên thủ hạ của Hàn Triều An.

Cung Kỳ nói với viên tướng thủ môn:

- Lập tức cáo bẩm Đại Vương, Bình Diêu thương nhân toàn thể đã bị bắt, áp giải vào giam trong nội cung.

Tiếp đó lại phát lệnh, xe lừa chầm chậm tiến qua cửa vào nội cung.

Khấu Trọng trong lòng khen tuyệt, tiếp theo Cung Kỳ sẽ đưa bọn gã đến một nơi kín đáo tạm giữ một thời gian. Sau khi bọn chúng xử lý xong xuôi mọi việc (giết Tống Sư Đạo) sẽ đưa bọn gã tống vào lao ngục.

Gã thầm cầu thần khấn Phật, đồng thời tụ công vào song nhĩ, tập trung lắng nghe nội dung đối thoại của Cung, Hàn, tâm thần tiến vào cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt.

Không ngoài dự đoán của gã. Khi xe lừa vào đến cửa nội cung, Cung Kỳ cùng Hàn Triều An đã nói với nhau mấy câu.

Khấu Trọng trong lòng cười khổ vì gã chẳng nghe được câu nào.

Vào trong cung nội, Cung Kỳ cố ý thụt lùi lại phía sau, phân phó công việc cho một tên thủ hạ, sau đó nói:

- Thỉnh Hàn huynh tự mình đi gặp Đại Vương. Mạt tướng có việc quan trọng, thứ cho không bồi tiếp được.

Hàn Triều An vui vẻ nói:

- Cung tướng quân không cần khách khí.

Dưới sự dẫn đường của mấy tên lang tặc thủ hạ của Cung Kỳ, bọn Hàn Triều An giục ngựa đi về phía chính điện.

Ngoại trừ Cung Kỳ, chỉ có Khấu Trọng đoán biết hai người ước hẹn sẽ gặp nhau bên ngoài lao ngục nội cung, hợp lực lấy mạng Tống Sư Đạo.

---oOo---

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng rời thuyền lên bờ, âm thầm tiến tới cửa chính của ngoại viện Tiểu Hồi viên. Bạt Phong Hàn cười nhẹ:

- Ta rất hy vọng có thể phá cửa xông vào, gặp người thì giết, hạ thủ thoải mái, sạch sẽ gọn gàng. Đáng tiếc Tử Lăng không thích tác phong này, đổi lại là Khấu Trọng, khẳng định gã sẽ giơ tay đồng ý.

Từ Tử Lăng nói:

- Mong muốn lớn nhất của ta hiện tại là xâm nhập vào nội cung để cứu người, nhưng cách hành sự đó sẽ làm Khách Tố Biệt không thể nào thuyết phục được những tướng lĩnh khác. Thời gian không nhiều, bọn ta chỉ còn cách nhẫn nại thôi.

Bọn gã từ được Khách Tố Biệt cho biết Bái Tử Đình phái hai người bọn họ tới là để thăm dò ý hướng của Đại Minh tôn giáo, xem dưới tình hình chuyển biến nhanh chóng như hiện tại giáo phái này có tiếp tục khẳng định ủng hộ hắn không.

Đại Minh tôn giáo chuyển bản doanh tới đây, với ý tưởng muốn thu thập Thiên Trúc giáo của Phục Nan Đà. Theo Khách Tố Biệt, bọn chúng hy vọng liên hiệp thế lực của Túc Mạt và Hồi Hột, lợi dụng cuộc nội chiến Hiệt Lợi - Đột Lợi để đục nước béo cò nhằm khuếch trương ảnh hưởng của Đại Minh tôn giáo đối với nền chính trị nơi

này. Nhưng người tính không bằng trời tính, bọn chúng lại cảm thấy nguy cơ khi Phục Nan Đà đưa ra chiêu bài Ngũ Thải thạch, làm Bái Tử Đình phải đơn thân trực diện đối kháng với sự xâm lược của liên quân Đột Quyết. Bái Tử Đình trong tình hình đó không còn lựa chọn nào khác, dẫn sói vào nhà, cầu viện trợ quân của một kẻ vốn có tà tâm là Cái Tô Văn. Kể cả nếu đánh lùi được Lang quân Đột Quyết, Bái Tử Đình cũng sẽ bị Phục Nan Đà và Cái Tô Văn liên thủ kiềm chế, hơn nữa có thể bị hại chết. Đại Minh tôn giáo tại Long Tuyền sẽ không còn đất dung thân.

Thế yếu của Đại Minh tôn giáo không chỉ có thế. Bồ Tát đã thành công đoạt lại được quyền vị đã mất tại Hồi Hột, đại biểu cho việc Đại Minh tôn giáo bị trục xuất khỏi đó. Tin tức này của Khách Tố Biệt đã chứng thực lời của Đỗ Hưng là thật.

Bạt Phong Hàn cầm vòng cửa đập mạnh một cái, âm thanh vang rền truyền sâu vào trong Tiểu Hồi viên, ung dung cười nói:

- Hãy nhớ! Liệt Hà là của ta.

Tiếng bước chân truyền tới.

Tiếng nữ nhân hỏi:

- Xin hỏi là vị quý khách nào vậy?

Bạt Phong Hàn điềm đạm đáp:

- Liệt Hà công tử có ở trong không? Xin thông báo một tiếng, có Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng bái phỏng.

Hơi thở của nữ nhân sau cửa lập tức trở nên khẩn trương, ứng thanh thốt:

- Xin hai vị đợi cho một chút.

Tiếng bước chân xa dần.

Bạt Phong Hàn sờ cánh cổng, nói:

- Cánh cổng này vô cùng kiên cố. Ngươi nói xem ta có thể chỉ bằng một chưởng chấn vỡ được không?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Không cần phải kịch liệt vậy chứ.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên rồi lại bật cười:

- Nghe Khấu Trọng nói, tại Trường An, ngươi trong thân phận Nhạc Sơn tới phủ đệ Hoảng Công Thác tìm lão trút giận thì cũng không nói không rằng phá cửa mà vào. Hào khí khi đó bây giờ đi đâu mất rồi?

Từ Tử Lăng lắc đầu than:

- Ta đầu hàng ngươi rồi! Đối phó nhân vật phi thường phải có thủ đoạn phi thường, ác nhân cần phải để ác nhân trị. Xin lão ca cứ thẳng tay mà làm, tiểu đệ sẽ toàn lực ủng hộ.

Bạt Phong Hàn cười rộ:

- Ta không muốn miễn cưỡng Tử Lăng làm việc khó khăn. Có người tới rồi.

“Kẹt” một tiếng, đại môn mở rộng vào trong, Liệt Hà xuất hiện với vẻ mặt tươi cười. Chưa có cơ hội mở lời nói chuyện, Bạt Phong Hàn đã

phóng ra một ngọn phi cước, đá thẳng vào ngực hắn.

Liệt Hà kinh hãi thét lên một tiếng, vội vàng lùi lại, đứng ở trước thềm vào nhà chính.

Bạt Phong Hàn làm như không có chuyện gì xảy ra, ung dung tiến vào, cười lớn nói:

- Hảo thân thủ! Không hổ danh là kẻ đứng đầu Ngũ Minh tử của Đại Minh tôn giáo.

Từ Tử Lăng theo sau Bạt Phong Hàn bước vào trong.

Liệt Hà ra vẻ mặt oan khuất, phản đối:

- Bạt huynh nếu muốn thử thách thân thủ của ta cũng không cần đột kích chính diện khi ta mở cửa thế, lỡ xảy ra án mạng thì sao?

Bạt Phong Hàn đảo mắt nhìn bốn phía, ngoại trừ Liệt Hà không có ai khác, bèn thản nhiên cười:

- Ta không có thời gian rảnh rỗi để thử thách thân thủ của ngươi đâu. Hôm nay đến đây là để tìm ngươi trút hận. Có thể giữ mạng được hay không, phải xem bản lĩnh của Liệt Hà ngươi như thế nào.

(

Chương 551: Còn giúp đối phương

Cung Kỳ và bọn lang tặc thủ hạ áp giải xe lừa theo mã đạo mé tả Chính điện đi về hướng Tây viện, nơi sáng nay Bái Tử Đình gặp mặt Khấu Trọng.

Lúc đó Khấu Trọng vì lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình nên hết sức dụng thần ghi nhớ đường đi lối lại, khi ở Tây viện cũng đã quan sát tất cả hình thế xung quanh, gã khẳng định nhà lao nội cung nằm ở phía Bắc của Tây viện, giáp với góc Tây Bắc của hậu uyển hoàng cung. Bởi vì theo lý mà nói, nơi làm người ta không dám lui tới, lại không xây dựng cung điện hay trạch viện, chỉ có thể là một nơi có chức năng đặc biệt.

Lúc này đi theo Cung Kỳ có mười hai tên thủ hạ. Nếu họ Cung ly khai, trong lúc đám lang tặc không phòng bị mà Khấu Trọng phát động công kích, khẳng định có thể thu thập bọn chúng dễ dàng. Điều khó khăn là khi hành động không được làm kinh động người khác, lại còn phải an bài thoả đáng cho mười sáu vị Bình Diêu thương nhân nhát gan yếu ớt này nữa. Vì thế, cho tới lúc này, Khấu Trọng vẫn chưa có biện pháp nào tốt.

Không khí trong Hoàng cung rõ ràng đã khác nhiều so với sáng nay, khả năng là do phần lớn binh lính đã được điều ra phòng thủ thành trì. Trừ chỗ cửa ra vào nội và ngoại cung còn đóng trọng binh, trong cung chỉ có binh sỹ tuần tra và binh sỹ phòng thủ những nơi trọng địa như Chính điện, ngoài ra không thấy cấm vệ quân nào khác; lại có thể vì lý do an toàn nên toàn bộ cung nga, nội thị đều được lưu ở Hậu cung. Vì thế, lúc này ngoại trừ những thông đạo chủ yếu, đại bộ

phận những toà kiến trúc của Hoàng cung đều chìm trong bóng tối, khiến người ta cảm thấy vẻ hoang lương tiêu điều trước khi đại nạn lâm đầu, không khí vô cùng nặng nề.

Cung Kỳ đầy ắp tâm sự, ngồi trên lưng ngựa cúi đầu trầm tư.

Đến ngoài Tây viện, Cung Kỳ giật cương hô:

- Dừng lại.

Khấu Trọng đảo mắt một vòng, bốn phía không một bóng người. Tây viện chỉ thấy một khối đen sì, chỉ có góc Tây Bắc le lói một ánh đèn ảm đạm.

“Xoẹt! Xoẹt!”

Hai tên lang tặc hốt nhiên đánh hoả tập lên, chiếu sáng đại môn đang khoá chặt và tường cao hai bên Tây viện.

Cung Kỳ hạ lệnh:

- Mở cửa!

Hai tên lang tặc xuống ngựa, mở cổng ra, xe la tiến vào hoa viên.

Bọn La Ý nhìn thấy chỗ này hoàn toàn không giống như lao ngục, tức thì vô cùng kinh hoảng, tưởng Cung Kỳ đem cả bọn đến đây để xử quyết. Nếu như không có Khấu Trọng bên cạnh, khẳng định cả bọn đã van xin rối rít hoặc kinh sợ đến phát khóc rồi.

Khấu Trọng vẫn vô cùng đau đầu suy nghĩ. Đột nhiên một ý niệm vô cùng can đảm thoáng qua trong đầu. Bất giác gã thầm nghĩ mình quá ngu xuẩn, không hề nghĩ tới một cách thức giải quyết vô cùng đơn

giản, chỉ vắt óc nghĩ ngợi chăm chú về một phương pháp ngớ ngẩn để tiến hành.

Nghĩ tới đây, gã vội vàng lớn tiếng hô hoán.

Bọn La Ý lấy hết can đảm quay qua nhìn gã, trong lòng vô cùng mâu thuẫn, vừa muốn Khấu Trọng xuất thủ, lại sợ đối phương người đông, lại lo dù có thể chạy thoát khỏi thâm cung cấm viện cũng khó mà rời thành.

Cung Kỳ đang định xuống ngựa, nghe tiếng hô hoán liền nói:

- Để đó cho ta!

Hai tên lang tặc cười lạnh một tiếng, chạy đến bên xe lừa đang đứng giữa vườn.

Khấu Trọng dáng vẻ sợ đến đái cả ra quần, cố gắng lảo đảo đứng lên, rồi hai chân như nhũn ra, ngã từ xe la cắm đầu xuống đất, lăn trùng trục đến chỗ Cung Kỳ.

Đám lang tặc khoan khoái cười rộ lên, tràn đầy vẻ sung sướng một cách tàn nhẫn trước tai hoạ của người khác.

Song mục Cung Kỳ loé lên tia ác độc nhìn Khấu Trọng đang lăn lộn tới gần, lạnh lùng nói:

- Tên khốn này thích nhất là làm loạn. Dựng hắn đứng dậy!

Hai tên lang tặc chạy đến, túm lấy hai bên mình Khấu Trọng định dựng gã đứng lên để thủ lĩnh xử trí.

Bất chợt đột biến phát sinh.

“Bịch! Bịch!”

Song thủ Khấu Trọng đánh ra hai bên, hai tên lang tặc phun máu văng ra. Tiếp đó đao quang nhoáng lên, hoàng mang đại thịnh, Tỉnh Trung Nguyệt như thiểm điện đâm tới Cung Kỳ đang không hề phòng bị.

Lúc này nhờ hoàng mang của Tỉnh Trung Nguyệt, Cung Kỳ mới tỉnh ngộ tên quấy rối đó chính là Khấu Trọng giả trang, hồn phi phách tán, hấp tấp lùi lại rút mã đao giơ ngang lên đỡ.

Mười tên lang tặc còn lại, kể cả tên ngồi đánh xe la đều kinh hãi đến nỗi đứng đờ ra như gà gỗ, nhất thời không kịp phản ứng.

“Kịch!” một tiếng, song đao giao kích, chỉ phát xuất âm thanh trầm đục. Nguyên là do Khấu Trọng sử thủ pháp đặc biệt, nhằm hết sức tránh làm kinh động người khác trong cung nội.

Cung Kỳ cả người lẫn đao bị đánh lùi lại ba bước, hào khí hoàn toàn mất hết, thảm hại đến cực điểm. Nhưng chính hắn cũng không ngờ trong tình huống đó vẫn có thể tiếp được một đao toàn lực của Khấu Trọng.

Đám lang tặc lúc này như đang nằm mộng tỉnh dậy, ào ào bạt xuất binh khí đánh tới Khấu Trọng, lại đúng mong muốn của gã.

Hoả tập lúc này đều rơi xuống đất tắt ngóm. Dưới ánh sáng le lói của ánh đèn bên ngoài cổng chiếu vào, bọn La Ý chỉ thấy nhân ảnh thấp thoáng, đao quang loé lên từng trận, không thể phân biệt ai thắng ai bại. Cả bọn chỉ còn cách cầu lão thiên gia bảo trợ Khấu Trọng đắc thắng. Không ai nghe rõ tiếng đánh nhau vọng ra.

Khấu Trọng công liền ba đao về phía Cung Kỳ, đao sau trầm trọng và biến hóa hơn đao trước, khiến hắn toát mồ hôi, không còn sức hoàn thủ, miệng phun không nhiều không ít vừa đúng ba búng máu, dáng vẻ vô cùng thê thảm.

“Bịch!”

Một tên lang tặc trúng cước văng ra, Khấu Trọng lại hoành đao cắt đứt yết hầu một tên khác.

Dù đối phương không phải là bọn lang tặc tàn ác cùng cực thì trong tình huống nguy cấp này, gã không thể ra tay dung tình.

Tỉnh Trung Nguyệt lại xuất kích. Nhân lúc tả thủ đánh bạt mã đao của Cung Kỳ làm lộ ra một kẽ hở, trong một sát na, gã huy đao chém vào người hắn, chiêu thức mau lẹ đến nỗi bản thân Cung Kỳ cũng nhìn không rõ. Tên ác tặc kêu thảm một tiếng, mã đao rơi xuống đất, thân hình bắn ra sau.

Khấu Trọng mau chóng lùi lại, đâm vào người một tên lang tặc đang xông đến, lập tức tiếng xương gãy vang lên.

Tỉnh Trung Nguyệt đồng thời triển khai, đao quang lấp loáng. Địch nhân trúng đao lần lượt ngã xuống, không tên nào sống sót bò dậy nổi.

“Keng!”

Tỉnh Trung Nguyệt được tra vào vỏ, toàn bộ địch nhân đã được giải quyết.

Khấu Trọng bỏ mặt nạ ra, đến trước mặt Cung Kỳ đang nằm ngửa trên mặt đất, lắc đầu than:

- Có cần ta niệm một chương kinh văn siêu độ của quý giáo cho ngươi không?

Cung Kỳ lúc này khí lực mỏng manh như sợi tơ, khoé miệng ứa máu. Trên thân thể không thấy một chút thương tích vì Khấu Trọng cố ý dùng âm kình, dùng đao khí chấn đứt tâm mạch hắn.

Song mục Cung Kỳ bừng bừng lửa cừu hận, vừa hổn hển vừa nói:

- Đại Tôn sẽ báo thù cho ta.

Nói đoạn khí tuyệt thân vong.

Khấu Trọng nhanh chóng cởi bỏ hết quân phục mũ mão của hắn, cải trang bản thân trở thành Cung Kỳ rồi đến bên xe la.

Âu Lương Tài vẫn còn đang kinh hồn bất định hỏi:

- Bọn ta hiện tại phải làm sao đây?

Khấu Trọng ung dung đáp:

- Không một ai biết các ngươi ở đây. Vì thế cho đến sáng ngày mai, các ngươi vẫn an toàn. Ta cần lập tức đi giải quyết một việc khẩn cấp quan trọng phi thường. Trong vòng nửa thời thần sẽ quay lại tìm cách đưa các ngươi rời thành.

---oOo---

Liệt Hà cười khổ nói:

- Đại ca muốn giết muốn mổ, đương nhiên do ngươi quyết định. Bất

quá mọi người đều đã từng ngồi chung một bàn ăn cá nướng uống rượu. Theo quy củ của đại thảo nguyên, tại sao không cho kẻ ngu muội này một điểm minh bạch?

“Xoảng!”

Bạt Phong Hàn rút Thâu Thiên kiếm ra, lạnh lùng điềm tĩnh nhìn Liệt Hà cười nhẹ:

- Bạt Phong Hàn ta khi cần giết kẻ nào, chưa từng giải thích với kẻ đó. Tại sao ngươi lại là ngoại lệ được?

Y nắm chặt Thâu Thiên kiếm chĩa về đối phương, lập tức phát sinh một cỗ kiếm khí tập trung lẫm liệt, hùng dũng tràn sang.

Liệt Hà không dám chậm trễ, từ ống giày rút ra một thanh truỷ thủ cong cong dài chừng nửa xích, lấp lánh hàn quang, hoành ngang giữa ngực ngạnh tiếp kiếm khí của Bạt Phong Hàn, dáng vẻ không hề thua kém. Đồng thời hắn hướng đến Từ Tử Lăng đang đứng sau lưng Bạt Phong Hàn cầu cứu:

- Tử Lăng ngươi không thể thấy chết không cứu. Ta chưa từng làm việc gì có lỗi với các ngươi, hiện tại lại không muốn động thủ.

Từ Tử Lăng làm như vô sự hỏi:

- Tối qua, nữ nhân cùng với ngươi truy đuổi ta là ai?

Liệt Hà khẽ run người lên, Bạt Phong Hàn hừ lạnh một tiếng. Thâu Thiên Kiếm xuất ra một chiêu, trong vẻ lăng lệ vô bì lại ẩn tàng khí vị hư linh phiêu dật, làm người ta cảm thấy không thể ngạnh tiếp, lại khó né tránh được. Tuy chỉ là một kiếm đơn giản, nhưng vẽ lên trong không gian một đường cong tuyệt mỹ, bao hàm biến hoá huyền ảo vô

cùng, cảm giác hoàn mỹ tuyệt luân đến độ xảo đoạt thiên công. Quả thực đã biểu hiện được biến hoá tinh tiến của Bạt Phong Hàn sau khi được “phục sinh”.

Choang một tiếng vang rền, thanh chuỷ thủ cong cong của Liệt Hà cũng phát sinh biến hoá vi diệu. Không ngờ hắn lại dùng thủ pháp ngạnh tiếp để đón đỡ chiêu kiếm đó của Bạt Phong Hàn, rồi mượn lực phi ngược ra sau, xuyên qua đại môn đang mở rộng lùi vào trong sảnh chính của Tiểu Hồi viên.

Từ, Bạt hai người đã sớm biết Liệt Hà võ công cao cường, nhưng không ngờ hắn lại cao minh đến mức có thể tá lực đào tẩu, có thể dưới Thâu Thiên kiếm của Bạt Phong Hàn thoát thân.

Bạt Phong Hàn nhanh như thiểm điện đuổi theo vào trong phòng. Từ Tử Lăng sợ trong phòng có phục binh, nhanh chóng theo sau hắn. Khi gã xuyên qua cửa thì Bạt Phong Hàn đã đuổi vào trong nội đường. Lạ thay, sảnh đường rộng rãi nhưng không hề có một bóng người.

Từ Tử Lăng thầm kêu bất diệu. Gã mau chóng tiến vào trong, nhìn thấy Bạt Phong Hàn đang tra kiếm vào vỏ. Bạt Phong Hàn đứng bên một miệng giếng nói:

- Bọn ta chậm mất một chút. Nếu như sớm phá cửa xông vào, địch nhân chắc sẽ không có thời gian đào tẩu.

Từ Tử Lăng theo mắt hắn nhìn vào trong lòng giếng, chỉ thấy bên dưới có một khoảng trống rộng rãi, và một địa đạo không biết dẫn đi tới đâu.

Bạt Phong Hàn nói tiếp:

- Ta dám đảm bảo địa đạo này thông ra bên ngoài thành. Đại Minh tôn giáo ngày ngày toàn tính kế hại người, đương nhiên cũng sợ bị người ta tính sổ nên đã thiết kế bí đạo này để bỏ chạy khi tình thế nguy cấp, tránh bị người khác tung một mẻ lưới quét trọn.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Đại Minh tôn giáo người nhiều thế mạnh, tại sao lại kém cỏi đến mức để hai người bọn ta dọa nạt rồi phải bỏ chạy chứ?

Bạt Phong Hàn đáp lời:

- Trước tiên bọn Liệt Hà không biết chúng ta có hậu viện hay không, ít nhất không thấy Khấu Trọng đâu. Ngoài ra, bọn chúng đã sớm sinh lòng từ bỏ Bái Tử Đình và Long Tuyền, không dám mạo hiểm. Hôm nay chúng gặp may rồi.

Tiếp đó đặt tay lên vai Từ Tử Lăng nói:

- Hảo huynh đệ! Ta không thể nhịn được nữa rồi! Bọn ta lập tức vào cung, xem tình thế rồi sẽ quyết định cứu Tống nhị ca ra. Hắn chính là người mà ta khâm phục nhất.

---oOo---

Khấu Trọng như chim sổ lồng, trổ thuật phi hành trong hậu cung, trước sau tránh khỏi ba đội tuần tra, hai trạm canh phòng, đến trạch viện góc Tây Bắc. Ở góc tường thành có một toà thạch bảo một tầng chiều ngang chừng mười trượng, có cửa sắt khoá chặt, được phòng thủ sâm nghiêm, chỉ riêng ngoài cửa đã có gần mười tên danh thủ quân cấm vệ. Trong lòng gã biết đó là nơi cần tìm, bèn tập trung truy tìm tung ảnh của Hàn Triều An.

Trong viện chỉ có vài cây đại thụ là có thể ẩn thân, còn lại toàn là hoa cỏ thấp, nhìn qua cũng thấy rõ ràng mọi thứ. Bất giác Khấu Trọng kêu khổ trong lòng, khẳng định chỗ này không phải là nơi Cung Kỳ và Hàn Triều An ước định hội họp.

Khấu Trọng nhìn bốn phía, thầm suy đoán do Hàn Triều An không hiểu rõ tình hình trong hậu cung, Cung Kỳ sẽ không ước hẹn hắn ở nơi khó tìm kiếm. Khả năng lớn nhất là chỉ ở xung quanh đây, ví dụ như trong hoặc phía Nam nhà lao. Nghĩ tới đây, Khấu Trọng liền vội vàng nhảy xuống, men theo tường nhà lao đi vòng lần về phía Nam. Gã nghĩ tới chỗ này trước tiên vì chỉ có khu vực này là hậu viên, không có một tòa nhà nào, bên trong có giả sơn, ao cảnh, đình đài, cầu đá, cây cối,… Khung cảnh thanh u đó rất tiện cho việc tránh tai mắt người khác.

Sắc trời đêm sau cơn mưa lớn khá trong lành thoáng mát, may là không thấy mặt trăng. Tuy trời đầy sao nhưng dù cộng thêm ánh đèn trong nhà lao cũng không chiếu tới chỗ đó. Một vùng tối đen u ám, rất lợi cho diệu kế trong lòng gã.

Khấu Trọng bắt chước dáng đi Cung Kỳ, vượt qua tiểu đình nằm ở giữa vườn hoa, đồng thời mô phỏng giọng nói của tên thủ lĩnh lang tặc, hô khẽ:

- Hàn huynh!

Lúc đầu hoàn toàn không có động tĩnh gì, tiếp đó một bóng người từ sau bụi trúc ở phía Bắc vườn hoa xuất hiện tiến lại chỗ gã.

Khấu Trọng giả vờ chưa phát hiện ra, quay lưng lại phía Hàn Triều An, không để hắn nhìn thấy mặt mình.

Hàn Triều An đến trên bậc thềm của tiểu đình, thấp giọng nói:

- Cung tướng quân quả là người thủ tín. Hàn Triều An ta đảm bảo sau khi Cung tướng quân đến Cao Ly có thể hưởng hết phú quý vinh hoa.

Trong lòng Khấu Trọng hốt nhiên hiểu ra. Cung Kỳ vốn có lòng gây hoạ, muốn nhờ tay Hàn Triều An giết Tống Sư Đạo nên tự nhiên phải tìm lý do "phú quý vinh hoa" để giải thích vì sao hắn chịu giúp họ Hàn trong việc này.

Khấu Trọng đột ngột quay người lại, hữu quyền như điện chớp kích về phía địch nhân.

Hàn Triều An đang mang trên mình bộ quân phục thủ hạ Cung Kỳ để giả trang làm một cấm vệ quân kêu thảm một tiếng, loạng choạng lùi lại. Dẫu vậy, hắn không hổ là cao thủ, trong tình huống đó lại tránh được chỗ yếu hại trước ngực, dùng bả vai trái hứng lấy một quyền toàn lực của Khấu Trọng, không những có thể hoá giải gần nửa kình khí của gã, mà thậm chí còn trả lại một chưởng, làm Khấu Trọng không thể tiếp tục lập tức xuất chiêu. Tuy nhiên họ Hàn rõ ràng cũng đã thụ trọng thương.

Khấu Trọng đuổi theo như thiểm điện, Hàn Triều An cuối cùng cũng nhìn rõ gã là ai liền thấp giọng hô:

- Chậm đã!

Khấu Trọng ngũ chỉ xoè ra, đơn chưởng hướng tới Hàn Triều An đang đứng cách ngoài một trượng, kình khí khoá chặt đối phương vào trong, chỉ cần đánh một đòn nữa là có thể lấy được cẩu mệnh của hắn. Nhưng gã không hề có cảm giác vui mừng, lại thầm tự mắng mình thực vô dụng, không thể một chiêu diệt địch, làm đối phương vẫn có khả năng phát ra tiếng động, có thể phá hỏng đại kế

của gã.

Khấu Trọng chỉ còn cách cười hắc hắc làm phân tâm hắn, nói:

- Hôm qua ngươi ám toán ta, hôm nay lão tử ám toán ngươi, như thế là hoà. Bây giờ bọn ta công bình đại chiến ba trăm hiệp xem thử.

Hàn Triều An khoé miệng ứa máu, vẻ mặt anh tuấn lúc này đau đớn co rúm lại như lệ quỷ, cười thảm:

- Thiếu Soái quả nhiên còn có kỳ binh, khiến người ta không thể không phục. Bất quá nếu ta thét lớn một tiếng, Thiếu Soái sẽ không có gì hay đâu.

Khấu Trọng bị hắn chỉ ra chỗ yếu hại, bề ngoài đương nhiên không dám thừa nhận, một mặt không ngừng tăng cường khí thế áp lực, một mặt nói:

- Khấu Trọng ta sau này phong quang hay là thất bại, chỉ sợ Hàn huynh không còn cơ hội chứng kiến nữa rồi. Đúng không?

Hàn Triều An hổn hển hít mạnh hai hơi nói:

- Dường như Thiếu Soái không muốn thoả hiệp. Không dám dối Thiếu Soái, hôm nay nếu ta qua được kiếp nạn này, lập tức ly khai Long Tuyền về nước. Chỉ cần Thiếu Soái tha cho, tiểu đệ tất có hồi báo.

Khấu Trọng biết lời gã không phải là giả. Phục Nan Đà đã chết, Cái Tô Văn và Hàn Triều An không còn kiếm chác được gì nữa, làm sao dám vì Bái Tử Đình đánh sống đánh chết, khiêu chiến với hùng sư Đột Quyết đã nhiều năm xưng bá ở thảo nguyên.

Nghĩ vậy song Khấu Trọng vẫn giận dữ nói:

- Ngươi cho rằng ta là đứa trẻ lên ba sao? Tha cho ngươi rồi Hàn huynh lại đàng hoàng ung dung đi thông tri cho Bái Tử Đình, không phải ta sẽ không có đường thoát sao. Chẳng bằng liều một ván, nếu như chỗ nhà lao nghe được tiếng của lão ca ngươi kêu thảm trước khi chết thì tiểu đệ chỉ cần giết thêm vài người, cơ hội thành công vẫn có.

Hàn Triều An cười khổ:

- Thiếu Soái đánh giá thấp tiểu đệ rồi. Tiếng thét trước lúc chết của tiểu đệ đảm bảo có thể truyền tới tai Bái Tử Đình. Ài! tiểu đệ có một phương pháp lưỡng toàn kỳ mỹ, Thiếu Soái có hứng thú nghe chăng?

Khấu Trọng không còn cách nào khác, cười nói:

- Ta xin rửa tai cung kính lắng nghe.

Hàn Triều An phấn khởi hẳn lên, nói:

- Nếu như tiểu đệ y ước ly khai, không kinh động người trong cung, xin Thiếu Soái nói với Tống công tử không đem chuyện tiểu đệ từng ám toán y tiết lộ ra, nếu không thì thôi. Thiếu Soái thấy thế nào?

Khấu Trọng bật cười nói:

- Thế thì ngươi chiếm hết tiện nghi rồi. Ta không những phải cho ngươi một sinh lộ, mà còn phải xin Tống nhị ca giữ bí mật cho ngươi nữa.

Hàn Triều An vội nói:

- Vậy nên ta đã sớm nói là sẽ có hồi báo. Trước hết là khẩu lệnh bí mật để ra vào nhà lao do Cung Kỳ nói cho ta biết. Nó sẽ giúp Thiếu Soái bớt được rất nhiều phiền toái. Tiếp đó là tiểu đệ có vài thông tin tình báo rất quan trọng, liên quan đến Ngũ Thải thạch và Vương Thế Sung. Đối với Thiếu Soái đều vô cùng hữu dụng.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Về việc liên quan đến Vương Thế Sung, ngươi không cần phải bịa chuyện ra để nói với ta.

Hàn Triều An than:

- Trong tình thế này mà vẫn dám lừa ngươi thì khẳng định ta là một tên ngốc không biết chữ 'tử' viết thế nào nữa. Nếu như có một chữ giả dối, Hàn Triều An ta sau này sẽ không được chết yên lành.

Khấu Trọng gật đầu:

- Nói đi!

Đoạn thu bớt khí kình đang khoá chặt hắn.

Hàn Triều An hít sâu một hơi nói:

- Khẩu lệnh mở nhà lao khác với quân lệnh, chỉ có hai người Bái Tử Đình và Cung Kỳ biết thôi. Người giữ cửa lục thân bất nhận, chỉ nhận khẩu lệnh, vì vậy nếu ngươi biết khẩu lệnh thì vô cùng hữu dụng.

Khấu Trọng cảm thấy có lý. Bái Tử Đình vì không tín nhiệm Phục Nan Đà, lại sợ lão sát hại bọn Tống Sư Đạo nên mới dùng khẩu lệnh để giữ nhà lao trong vòng khống chế của hắn. Gã lại nghĩ tới Bái Tử

Đình năm lần bảy lượt, bất chấp tất cả để đối phó mình, chính là do Phục Nan Đà uy hiếp làm hắn không còn lựa chọn nào khác, vì nhi tử Đại Tộ Vinh của hắn nằm trong tay Cái Tô Văn, đồng bọn của tên ma tăng.

Trong lòng nảy ra một ý, gã nói:

- Trước tiên khoan hãy nói khẩu lệnh ra đã. Ta có một điều kiện, nếu như ngươi tiếp nhận thì ta bảo chứng nếu như sau này có người hỏi Tống nhị ca ngươi có phải là một tên tiểu nhân đê tiện không, ta sẽ phủ nhận giúp ngươi.

Hàn Triều An bị gã trào phúng tới mức muốn khóc không được, nói vẻ bất lực:

- Tiểu đệ ngoài việc chấp nhận, còn có lựa chọn nào khác đây?

Khấu Trọng nói:

- Yên tâm đi! Ngươi đối với ta tuy bất nhân, nhưng ta không bất nghĩa, tuyệt không bao giờ bức người thái quá. Nếu không, ta có thể liên kết với huynh đệ Cổ Nạp Thai và Bồ Tát vây khốn lão Cái. Chờ đến ngày mai thì ngươi nói hậu quả thế nào đây?

Hàn Triều An lập tức biến sắc, thảm hại nói:

- Tiểu đệ phục rồi! Xin Thiếu Soái cho nghe điều kiện.

Khấu Trọng nói:

- Chỉ là việc nhỏ thôi. Ngươi giao Đại Tộ Vinh cho ta!

Hàn Triều An vô cùng ngạc nhiên, hắn không thể hiểu nổi tại sao

Khấu Trọng lại biết Đại Tộ Vinh nằm trong tay bọn hắn. Họ Hàn ngẩn ra một lúc, rồi gật đầu nói:

- Cái đó không thành vấn đề.

Khấu Trọng khẽ cười, vui vẻ nói:

- Giao dịch có thể tiến hành rồi!

(

Chương 552: Hành động cướp ngục

Bằng thân pháp linh hoạt và siêu phàm hơn người, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn nhân lúc bọn lính thủ vệ vọng lâu hai bên nhìn ra chỗ khác liền vượt qua tường thành hậu cung, không gây một tiếng động tiến về hướng nhà lao phía Tây Bắc nội cung.

Hai gã ẩn mình trong đám cành lá rậm rạp của một cây đại thụ bên bức tường cạnh nhà lao, toàn thể tình hình bên trong lập tức hiện rõ trước mắt.

Nhìn thấy cửa sắt khoá chặt và tám tên danh thủ cấm vệ quân bảo vệ bên ngoài, cả hai nhíu mày nhăn mặt.

Vì nghĩ Khấu Trọng thông qua Đỗ Hưng đang tìm cách đưa mấy người Bình Diêu thương rời khỏi Long Tuyền, cả hai đều sợ thời gian sai lệch khó gặp nên không đi tìm gã mà tự mình đến đây.

Bạt Phong Hàn nói:

- Song sắt này mỗi thanh thô dày như cánh tay người, dù có công cụ trợ giúp, nhưng nếu không mất một giờ ba khắc thì không thể phá huỷ. Nếu bị bọn lính gác phát hiện rồi báo động thì chúng ta vừa không cứu được người vừa đả thảo kinh xà. Ngươi nói có khi nào Khách Tố Biệt biết khẩu lệnh mở nhà lao nhưng lại không tiết lộ vì sợ bọn ta lập tức đi cứu người không?

Bọn gã từ Khách Tố Biệt mới biết nhà lao có khẩu lệnh bí mật, nhưng Khách Tố Biệt lại nói hắn không biết khẩu lệnh này, tự nhiên khiến

hai gã có chút nghi hoặc.

Từ Tử Lăng đáp:

- Việc này cũng rất khó nói. Người ta ai cũng có tư tâm. Trước mắt chỉ có một biện pháp, chính là ở đây làm hộ pháp cho Tống nhị ca, vào lúc cần kíp chúng ta mới xuất thủ. Ồ! Có người đến!

Chỉ thấy Khấu Trọng thân mặc trang phục tướng quân, mặt thì lại mang mặt nạ thần y xấu xí Mạc Nhất Tâm, nghênh ngang tiến vào cửa viện rồi cứ thế đi thẳng tới nhà lao nội cung, làm bọn lính thủ vệ quay cả ra nhìn.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn trông thấy trợn mắt há miệng, cứ nghĩ không phải mình hoa mắt thì cũng là đang nằm mộng.

Cả hai không che giấu nhãn thần tập trung quan sát nên Khấu Trọng lập tức phát sinh cảm giác, nhìn về phía tàng cây lớn chỗ hai gã kia đang ẩn thân.

Bạt Phong Hàn nhanh trí thò vội đầu ra khỏi đám lá báo hiệu cho hắn biết.

Khấu Trọng cũng thấy hồ đồ, cảm giác không còn gì có thể ly kỳ hơn thế. Hai tên tiểu tử kia sao lại vừa khéo xuất hiện trong thời khắc rất cần thiết này. Nhưng gã không có thời gian nghĩ nhiều, bởi tên đội trưởng cấm vệ đã nói lớn:

- Khẩu lệnh?

Khấu Trọng chậm rãi bước đến trước mặt đám thị vệ, tay để sau lưng ra hiệu cho hai gã kia tuỳ cơ thu thập bọn phòng thủ bên ngoài, đoạn ung dung nói:

- Thạch sanh ngũ thải!

Tên đội trưởng ngây người ấp úng:

- Vị tướng quân này…

Khấu Trọng đến bên cạnh hắn nói khẽ:

- Ta là người của Cung Kỳ tướng quân, lâu nay làm việc bên ngoài nên hơi lạ mặt một chút. Lần này phụng chỉ Đại vương đến hỏi Tống Sư Đạo vài câu. Sau khi ta vào trong, ngươi phải lập tức đóng chặt cửa lại, đến khi ta ra mới được phép mở cửa. Đây là mệnh lệnh của Cung tướng quân!

Nỗi nghi ngờ của tên đội trưởng hoàn toàn tiêu tan. Bọn Cung Kỳ quả thực đã nhiều năm hoạt động bên ngoài, thủ hạ của hắn mình không nhận ra là điều đương nhiên. Hơn nữa đối phương lại chủ động đề xuất sau khi vào trong nhà lao phải khoá chặt cửa, còn lo gì phạm nhân bỏ trốn. Hắn bèn nói lớn:

- Mở cửa!

Thị vệ nhận lệnh mở khoá.

Toàn bộ cửa ngục đều mở vào bên trong, dù Lỗ Diệu Tử đội mồ sống dậy, đối với loại cửa này lại cũng thúc thủ vô sách.

Cửa sắt di chuyển vào trong, lối vào mở rộng.

Dưới sự quan sát chăm chú của bọn thị vệ, Khấu Trọng từ từ tiến vào, hai tay buông thõng tự nhiên. Chờ cho đám lính khoá cửa lại rồi đưa chìa khoá cho tên đội trưởng đang đứng bên ngoài, gã mới cười

hỏi:

- Tống Sư Đạo ở chỗ nào? Ta phải nói với hắn mấy câu, Đại vương có lệnh không kẻ nào được nghe lén!

Tên đội trưởng vội hạ lệnh:

- Sau khi đưa tướng gia đến lao phòng của phạm nhân, mọi người phải lập tức quay lại chờ bên cạnh cửa lao này.

Khấu Trọng cười thầm, vừa nhìn quanh một vòng chợt giật mình kinh hãi. Đập vào mắt gã là một gian thạch thất cách cửa lao khoảng hai trượng về phía bên trái. Bên trong phòng, giá gỗ được kê bốn xung quanh, trên đó bày các loại khoá còng xích sắt thường thấy trong các nhà lao, ngoài ra còn có rất nhiều binh khí. Thế nhưng những vật đó đều không làm gã kinh hãi. Thứ làm Khấu Trọng đau đầu nhất là một chiếc chuông đồng lớn treo chính giữa thạch thất, bên cạnh đặt sẵn một chiếc chày lớn. Nếu gióng chuông lên, dù Bái Tử Đình đang ngủ say khẳng định cũng sẽ bị đánh thức.

Vừa rồi gã ra hiệu cho Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng xuất thủ thu thập lính phòng vệ bên ngoài cửa ngục, không để bọn chúng có cơ hội báo động, hiện tại kế này đương nhiên không thể thi hành.

Trong lúc gấp gáp, gã nảy ra một ý, liền lùi lại sát cửa nhà lao để tiếng nói có thể truyền ra xa, đoạn cao giọng:

- Quên mất một mệnh lệnh nữa. Đại vương chỉ thị chỉ cần nhìn thấy bất cứ nhân vật nào khả nghi thì chưa cần động thủ vội, mà trước tiên phải đánh chuông trong nhà lao để báo động. Rõ chưa?

Tên đội trưởng chỉ còn cách đứng nghiêm nhận lệnh, trong lòng thầm nghĩ lại còn phải ra lệnh như thế nữa sao?

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng bên ngoài tường nghe rõ lời cảnh cáo của Khấu Trọng, đương nhiên không dám khinh cử vọng động, có điều nghĩ đến vỡ đầu cũng vẫn không hiểu tại sao gã lại có thể nói ra được mệnh lệnh mở cửa lao. Cứ như lời Khách Tố Biệt thì chỉ có một mình Bái Tử Đình là biết.

Bạt Phong Hàn than:

- Ài! Tên tiểu tử này làm thật là giống. Nếu như ta là quân thủ vệ thì cũng phải ngoan ngoãn mà phục tùng hắn thôi.

Từ Tử Lăng ngửa mặt nhìn trời. Mặt trăng đang ló ra từ phía Đông, trong lòng thầm nghĩ dưới trời đêm khoáng đãng tối mai, những cung điện lâu đài tráng lệ trước mắt liệu có biến thành gạch vỡ ngói vụn hay không? Việc cứu Tống Sư Đạo, bọn gã có thể biến không thể thành có thể, nhưng vận mệnh của quân dân toàn thành Long Tuyền thì không ai có thể dự đoán được.

Khấu Trọng theo tên lao vệ đi qua một hành lang dài, hai bên bố trí đầy phòng giam. Gã đã nắm được tình hình trong lao. Trong này có mười hai tên cai ngục, chỉ cần lẹ tay nhanh chân, lại chọn vị trí phù hợp thì có thể thu thập toàn bộ trước khi chúng kịp đánh chuông báo động. Bọn lính bên ngoài đương nhiên giao cho Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng xử lý.

Nghĩ đến đây Khấu Trọng cảm thấy tâm tình nhẹ nhõm sảng khoải hẳn, suýt chút nữa đã chúm môi huýt sáo. Mấy ngày nay gã phải chịu oan khuất quá nhiều, bây giờ mới lại cảm thấy dễ thở, đương nhiên vô cùng thống khoái.

Thuật Văn và các huynh đệ của hắn tổng cộng hai mươi lăm người bị chia ra nhốt trong các phòng giam hai bên hành lang, toàn thân bị

xiềng chặt, vẻ mặt phờ phạc tang thương.

Cuối hành lang, trong phòng giam phía bên phải, chân tay Tống Sư Đạo ngoài bị xiềng xích còn có thêm cả gân bò trói chặt. Rõ ràng bọn chúng sợ y nội công tinh thuần thâm hậu, mấy sợi dây xích không sao giữ được.

Sắc mặt Tống Sư Đạo đã tốt hơn lúc Khấu Trọng nhìn thấy sáng nay rất nhiều. Y đang ngồi dựa lưng vào tường, nhắm mắt im lặng, thần tình cô ngạo bất khuất.

Tên cai ngục mở cửa phòng giam rồi nói:

- Mời tướng gia vào. Hạ chức theo đúng quy củ khoá cửa phòng giam lại

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Đương nhiên cứ theo quy củ mà làm.

Tống Sư Đạo chấn động ngước mắt lên nhìn, hẳn là đã nhận ra thanh âm của gã.

Khấu Trọng quay lưng lại tên ngục tốt, nháy mắt ra hiệu với y.

Sau khi khoá cửa phòng giam lại, tên cai ngục liền quay trở ra cửa nhà lao.

Khấu Trọng quỳ xuống xem xét xiềng xích, nghiên cứu cách phá khóa, miệng nói:

- Con mẹ nó! Bái Tử Đình dám mạo phạm đến huynh, ta sẽ hoàn lại cho hắn cả vốn lẫn lãi. Phục Nan Đà đã bị ta làm thịt rồi. Còn Hàn

Triều An thì ta đã đáp ứng sẽ không tiết lộ hành vi bỉ ổi của hắn ra.

Tống Sư Đạo nghe xong cảm thấy hồ đồ, không hiểu chuyện gì, chỉ biết mình được phục hồi tự do là thật liền hỏi:

- Nếu để tên ngục tốt thấy ta đã thoát khỏi xiềng xích, liệu hắn có mở cửa phòng giam cho bọn ta không?

Khấu Trọng cười:

- Chuyện đó không thành vấn đề. Nhị ca giúp ta một tay không để bọn chúng đánh chuông báo động là được.

Dứt lời, gã rút Tỉnh Trung Nguyệt, trước tiên cắt đứt hết gân bò, rồi lại lấy ra một chiếc ngân châm dùng để châm cứu, triển khai bản lĩnh mở khoá học được từ Trần Lão Mưu và Lỗ Diệu Tử loáy hoáy một lúc, mấy chốt khoá rốt cuộc cũng rơi ra hết. Gã nói:

- Huynh cứ ngồi yên để ta gọi người.

Đoạn gã cao giọng:

- Mở cửa!

Tên cai ngục vội vàng chạy lại. Khấu Trọng ra vẻ không hài lòng trừng mắt nhìn. Hắn hoàn toàn không nghi ngờ, nhất tâm nhất ý mở khoá. Cửa lao phòng rộng mở.

Khấu Trọng vung hữu thủ nắm chặt ngực tên ngục tốt, đồng thời tống xuất chân khí ra. Tên này không kịp kêu lấy một tiếng, lập tức hôn mê, nhũn người lăn vào trong phòng giam.

Khấu Trọng lập tức cởi hết áo quần hắn, rồi giục Tống Sư Đạo:

- Mau chóng cải dạng thành tên này rồi đi sau lưng tiểu đệ, bảo đảm sẽ không bị phát giác.

Đoạn gã lại nói lớn:

- Đại vương nói đối với tên phạm nhân này cần khách khí một chút vì hắn là người rất có danh vọng ở Trung Thổ.

Câu này gã nói cốt để cho bọn ngục tốt bên ngoài nghe thấy.

Tống Sư Đạo một mặt tận dụng thời gian hoạt huyết hành khí, một mặt nhanh chóng thay y phục. Khi đã biến thành bộ dạng một tên cai ngục liền theo sau Khấu Trọng rời khỏi phòng giam, tiện tay đóng kịch khoá cửa phòng lại.

Khấu Trọng vừa bước nhanh dọc hành lang vừa cao giọng:

- Đại vương nói nếu các ngươi chịu khó khổ cực trông coi lũ phạm nhân này cho tốt, sau khi đánh lui quân Đột Quyết mỗi người sẽ thăng cấp một bậc, lại được thưởng năm lượng hoàng kim.

Đám tiểu tốt đều tin là thật, đồng thanh hoan hô.

Tống Sư Đạo vẫn bám sát sau lưng gã.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng toàn lực nghe ngóng động tĩnh trong nhà lao. Sau khi nghe gã nói thế liền thi triển khinh công, như hai con chim khổng lồ bay vọt qua tường viện, lăng không phóng về phía đám lính gác bên ngoài.

Lúc này sự chú ý của bọn chúng đều bị lời hoang ngôn đường mật của Khấu Trọng hấp dẫn, đến khi cảnh giác có biến thì kình khí của

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đã ép tới đỉnh đầu.

Đám cai ngục nhìn qua khe cửa thấy thế còn đang kinh hoàng thất sắc, Khấu Trọng và Tống Sư Đạo đã đồng thời phát động tấn công, từng tên lần lượt ngã gục. Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ ngục tốt bên trong đã bị chế phục.

Đúng lúc Bạt Phong Hàn lấy chìa khoá trên người tên đội trưởng ra, đang định đưa Khấu Trọng để mở cửa nhà lao thì có tiếng vó ngựa phóng tới. Hơn hai mươi kỵ mã đang tiến vào lao môn.

Cả bọn không gã nào không biến sắc. Trong lao vẫn còn bọn Thuật Văn đang bị giam giữ, chẳng lẽ việc cướp ngục đang thuận lợi, tới lúc sắp sửa thành công thì đổ vỡ cả sao?

(

Chương 553: Ranh giới sinh tử

Hơn hai mươi chiến binh Túc Mạt như một trận gió ào ào phóng vào khuôn viên khu nhà lao. Dẫn đầu chính là nữ tướng chân dài Tông Tương Hoa. Người đầu tiên nàng chạm mặt chính là Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn.

Tông Tương Hoa quát lớn một tiếng, ghìm cương ngựa. Con ngựa nàng đang cưỡi vô cùng thần tuấn, lập tức chồm lên. Bọn lính Túc Mạt cũng vội vàng ghìm dây cương. Nhất thời tiếng ngựa hý liên hồi. Chỉ cần như thế cũng đủ làm kinh động những bọn lính thủ vệ khác trong cung rồi.

Nếu như Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng chưa gặp vị nữ tướng này bên ngoài Tiểu Hồi Viên thì hiện giờ chỉ còn cách mạo hiểm xuất thủ, hy vọng bằng hành động nhanh chóng như sét đánh không kịp bưng tai thu thập đối phương, sau đó mới tìm cách đào tẩu.

Đương nhiên đó chỉ là hạ hạ chi sách. Chưa nói kiếm thuật của Tông Tương Hoa có thể chi trì được mười chiêu tám thức, hơn hai mươi tên thân vệ này cũng có thể làm bọn gã mất chút thời gian. Nguy hiểm nhất là khi bọn Thuật Văn được tháo bỏ xiềng xích để có thể rời đi thì bọn cấm vệ đã sớm nghe tiếng đánh nhau mà ùa tới. Bốn người bọn gã hoặc giả có thể thoát thân, nhưng bọn Thuật Văn tất gặp bất hạnh.

“Xoảng! Xoảng!”

Binh sỹ Túc Mạt lục tục rút khí giới.

“Cách!”

Khoá nhà lao đã được mở, có điều Khấu Trọng được Từ Tử Lăng dùng ánh mắt ra hiệu nên chưa dám mở cửa ra. Bốn người nhìn nhau qua song sắt, không dám động đến cả ngón tay.

Hai vó trước của con tuấn mã Tông Tương Hoa cưỡi giờ mới chạm đất, hai tay nàng ta dang ra ngăn không cho đám thủ hạ xuất thủ. Ánh mắt hướng về bọn thủ vệ bị điểm huyệt nằm la liệt bên ngoài nhà lao, sau đó lại nhìn qua bốn gã đang lúng ta lúng túng đứng bên cửa ngục, nữ tướng xinh đẹp lộ vẻ mệt mỏi, thần thái tựa như không quan tâm tới tình hình trước mắt, chỉ hỏi khẽ:

- Các ngươi làm gì ở đây thế này?

Mới nghe Tông Tương Hoa hỏi một câu, Từ Tử Lăng lập tức nắm được mục đích của nàng ta đến đây không phải là để đối phó với việc bọn gã cướp ngục, vội trả lời:

- Bọn ta chỉ muốn cứu những huynh đệ vô tội bị giam cầm, tuyệt không có ý đả thương người.

Khấu Trọng và Tống Sư Đạo cảm thấy gã đối với thiếu nữ này dường như quan hệ không chỉ đơn giản là địch nhân, liền nhanh trí không xen vào, không khí vô cùng kỳ quái.

Khuôn mặt rất đẹp của Tông Tương Hoa lúc đỏ lúc trắng, lộ rõ trong lòng có hai luồng tư tưởng bất đồng đang đấu tranh chưa phân thắng bại.

Thủ hạ của nàng đều sẵn sàng đợi lệnh. Chỉ cần thủ lĩnh hô một tiếng, lập tức sẽ điên cuồng công kích Từ Bạt hai người.

Bạt Phong Hàn điềm đạm hỏi:

- Còn Thị vệ trưởng thì đến đây để làm gì?

Gương mặt của Tông Tương Hoa thoáng qua một tia lạnh lẽo, lạnh lùng hỏi cộc lốc:

- Cung Kỳ ở đâu? Không phải hắn mang người Bình Diêu thương áp giải vào lao ngục sao?

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng hơi ngạc nhiên, bắt đầu minh bạch Khấu Trọng tại sao lại xuất hiện ở đây.

Khấu Trọng cười rồi đáp:

- Cung tướng quân lâu nay ở bên ngoài giả làm lang tặc phá nhà giết người phóng hoả. Sau khi về cung, ngựa vẫn không hề dừng vó, chẳng có lúc nào nghỉ ngơi. Thấy vậy ta cho hắn ngủ một giấc rồi. Hà!

Tông Tương Hoa tức giận quát:

- Nói bậy!

Bạt Phong Hàn song mục sát cơ đại thịnh, lộ rõ trong lòng đã động khí, tay chân ngứa ngáy muốn động thủ. Hắn trầm giọng nói:

- Thị vệ trưởng nên nhớ bọn ta không phải là bọn vô sỉ hay ngậm máu phun người. Xin Thị vệ trưởng cho ta biết, có phải Cung Kỳ đã ở bên ngoài trong nhiều năm? Hắn và đám thân binh phải chăng đều là người của Đại Minh tôn giáo Hồi Hột? Quan hệ giữa hắn và Mã Cát đặc biệt mật thiết phải không? Nếu như đáp án đúng là như thế thì

nàng sẽ thấy bọn ta không nói ngoa. Thuế ở Long Tuyền thấp như vậy, ra vào thành đều không phải nộp thuế, thế kinh phí để quý Đại vương xây dựng quân đội, đóng thuyền bè từ đâu mà ra? Hơn nữa chỉ riêng việc ứng phó với quân Đột Quyết cũng đã vô cùng khốn đốn rồi. Thị vệ trưởng có biết và hiểu được cảnh ngộ bất hạnh của Bình Diêu thương không?

Tông Tương Hoa hơi thở gấp gáp ngắt lời:

- Không cần nói nữa!

Ánh mắt mọi người đều tập trung chờ nàng ra quyết định.

Khấu Trọng than:

- Hiện tại, trong thành Long Tuyền chắc chỉ còn mỗi Bái Tử Đình là không tin đại thế đã mất. Ta cũng không nỡ dối ngươi, Hàn Triều An đã cùng ta đạt được hiệp nghị, không những hắn lập tức giao Đại Tộ Vinh cho ta mà còn cùng Cái Tô Văn rút về Cao Ly. Địch nhân của Thị vệ trưởng ở ngoài kia chứ không phải ở đây. Giết bọn ta chỉ làm Túc Mạt tộc không còn đường lui trước người Đột Quyết. Thị vệ trưởng có nghĩ cho bách tính của Long Tuyền hay không?

Tông Tương Hoa ngọc dung ảm đạm. Thủ hạ của nàng đều bị câu nói của Khấu Trọng ảnh hưởng, bất giác nghĩ tới cha mẹ vợ con ở nhà, cánh tay cầm binh khí không còn kiên định nữa, uy phong lập tức giảm hẳn.

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Không phải là Thị vệ trưởng tình cờ đi tuần qua đây chứ?

Tông Tương Hoa như đang mộng chợt bừng tỉnh, thân hình khẽ

động, cúi đầu thấp giọng đáp:

- Ta đáp ứng Tú Phương tiểu thư đưa Tống công tử đi.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Tông thị vệ trưởng không sợ Đại vương trách tội hay sao?

Tông Tương Hoa lộ xuất thần sắc kiên quyết, lạnh lùng nói:

- Đại vương muốn xử trí ta thế nào là việc của người, ta chỉ làm việc ta cho là nên làm.

Tiếp đó quay sang thủ hạ ra lệnh:

- Mang hai con ngựa của Thiếu Soái đến đây!

Bốn tên thủ hạ do dự một chút, cuối cùng cũng nhận lệnh rời đi.

Khấu Trọng chậm rãi hít sâu một hơi rồi hỏi:

- Bọn ta có thể đi ra chưa?

Tông Tương Hoa nói:

- Đại vương đang tuần thị việc thủ thành, ta bảo đảm sẽ đưa được các ngươi rời khỏi Hoàng cung, còn cửa ải bên ngoài các người làm sao qua?

Bạt Phong Hàn khẽ cười đáp:

- Chỉ cần rời cung, bọn ta tự có phương pháp thoát ra. Người của Đại Minh tôn giáo đã theo bí đạo chạy cả rồi, Thị vệ trưởng có biết

không?

Trong khi Tống Sư Đạo quay trở vào để thả bọn Thuật Văn, Khấu Trọng mở cửa nhà lao bước ra, cùng Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đến trước Tông Tương Hoa. Gã nói khẽ:

- Mười sáu người của Bình Diêu thương đang ở Tây uyển phía sau tiểu đệ. Bọn ta có thể mượn một số chiến mã và quân phục để dễ dàng hành sự chăng?

Tông Tương Hoa suy nghĩ một chút, trước tiên cho thủ hạ đi dẫn bọn Bình Diêu thương đến, sau đó thản nhiên nói:

- Đại vương không có ở đây, cung nội do ta làm chủ. Ta muốn đưa người nào đi ai dám cản trở!

Từ Tử Lăng liền thăm dò:

- Nếu như Thị vệ trưởng phản bội Đại vương, thiên uy không thể lường được đâu.

Tông Tương Hoa hiển lộ tính cách kiêu ngạo của mình, lạnh lùng quyết đoán đáp:

- Việc đó không cần các ngươi lo. Ta đã quyết định thế nào là sẽ làm như thế. Hừ! Túc Mạt tộc sắp bị diệt vong, Tông Tương Hoa ta nếu như có chết, cũng phải chết một cách quang minh chính đại, không để ai nói ra nói vào.

Khấu Trọng thấp giọng hỏi:

- Tú Phương tiểu thư nàng...

Tông Tương Hoa nói luôn:

- Ta đã khuyên, nhưng nàng không chịu nghe. Tú Phương tiểu thư vẫn tin tưởng rằng Thiếu Soái ngươi có thể cứu được Long Tuyền.

Khấu Trọng chỉ còn biết cười khổ. Bái Tử Đình lúc này như kẻ mất trí, cuộc chiến ngày mai đã như tên chuẩn bị rời khỏi cung, thần tiên cũng khó thay đổi được. Hiện tại chỉ còn một hy vọng duy nhất là Đại Tộ Vinh.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng lại nghĩ đến Khách Tố Biệt. Liệu hắn có thể trong thời gian ngắn như thế này thuyết phục được các tướng lĩnh khác làm một cuộc binh biến hay không?

Từ Tử Lăng nói sang chuyện khác:

- Khi Tông thị vệ trưởng rời khỏi tiểu Long Tuyền, bằng hữu của ta là Âm Hiển Hạc đã đuổi theo sau, hắn…

Sắc mặt Tông Tương Hoa cho thấy tâm tình nàng ta vô cùng không tốt, mất kiên nhẫn ngắt lời gã:

- Tên bằng hữu đó của ngươi khẳng định đầu óc có vấn đề. Trong khi ta đang hận không thể đem các ngươi ra chém thành vạn mảnh, hắn lại đuổi riết theo sau lằng nhằng hỏi “có nhớ ta là ai không, có ấn tượng nào không?”. Ta bảo hắn cút đi, hắn liền không đuổi theo nữa.

Ba người nghe xong ngạc nhiên vô cùng. Bọn họ vốn nghĩ Âm Hiển Hạc ở Long Tuyền gặp người đẹp chân dài này liền thầm yêu trộm mến. Giờ nghe Tông Tương Hoa nói thế, dường như là còn có nội tình khác.

Khấu Trọng biết nhiều hơn Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng một chút,

liền hỏi:

- Thị vệ trưởng làm sao lại không nhớ ra hắn? Nàng không phải đã từng nói qua danh tự của hắn với Tú Phương tiểu thư sao?

Tông Tương Hoa bốp chát:

- Vì thế ta mới nói hắn không bình thường. Hơn một năm trước, liên tục mười mấy ngày, mỗi sớm khi ta rời cung đi tuần là lại thấy hắn như thằng điên đứng ở cửa cung ngây ngốc nhìn ta. Ta sai người đánh hắn cũng không đánh trả. Hôm trước bất ngờ nhìn thấy hắn nên ta mới nói chuyện với Tú Phương tiểu thư. Ài! Ta không muốn đề cập tới người đó nữa!

Lúc này Tống Sư Đạo và bọn Thuật Văn vừa từ nhà lao đi ra. Huynh đệ gặp lại vô cùng hoan hỷ. Bọn La Ý và Âu Dương Tài cũng được dẫn đến, đều cảm thấy như vừa trải qua một kiếp luân hồi, vui mừng kể sao cho xiết.

Tiếng ngựa hý vang lừng. Vạn Lý Ban và Tháp Khắp Lạp Mã Can gặp lại chủ nhân liền chạy tới thân mật với hai gã.

Bạt Phong Hàn vỗ lên cổ ngựa than:

- Bảo bối của ta! Nếu như ngươi có mệnh hệ gì, chắc ta phải đại khai sát giới mất.

Dứt lời quay đầu lại thì thấy Từ Tử Lăng đang nhìn ái mã của mình, thần sắc ngưng trọng, Bạt Phong Hàn không nhịn được hỏi:

- Sao thần tình ngươi lại cổ quái thế? Sự việc ở đây đã được giải quyết hết rồi, ngươi vẫn không cao hứng sao?

Từ Tử Lăng thấp giọng đáp:

- Sự tình phát triển thuận lợi ngoài mong đợi, ta không hiểu tại sao lại phát sinh dự cảm bất tường. Tưởng như tất cả mọi việc đều do lão thiên gia xảo diệu an bài, hốt nhiên sự tình được giải quyết dễ dàng. Mỗi khi chúng ta gặp điều gì rất vui mừng, thường sau đó lại xảy ra lắm chuyện không hay. Ta có chút không dám tin tưởng vào sự may mắn lần này.

Bạt Phong Hàn hỏi nhỏ:

- Ngươi có hoài nghi Tông Tương Hoa không?

Từ Tử Lăng lắc đầu.

Bạt Phong Hàn lại hỏi:

- Có một khả năng khác là Hàn Triều An bán đứng bọn ta. Nhưng nếu hắn làm thế thì đối với hắn chỉ hại chứ không lợi, họ Hàn lại không phải loại ngu xuẩn, đúng không?

Từ Tử Lăng tiếp tục lắc đầu rồi đáp:

- Cũng có thể là do ta quá lo lắng mà thôi.

Tiếng Khấu Trọng truyền tới:

- Các huynh đệ! Lên đường!

Do dự cảm bất tường của Từ Tử Lăng nên Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng thuyết phục Tông Tương Hoa cải biến chủ ý, cho cả bọn mặc quân phục, cưỡi chiến mã, giả làm cấm vệ quân của nàng từ từ rời hoàng cung.

Khi trước mặt là Chu Tước đại môn, Khấu Trọng đầu đang mang một chiếc mũ sắt lớn che cả mặt quay sang Từ Tử Lăng hỏi:

- Lăng thiếu gia có cảm giác bị ngấm ngầm giám thị không?

Bạt Phong Hàn ở phía bên kia nghe vậy liền gạt đi:

- Đây là cửa chính của hoàng thành, thông lộ duy nhất nối hoàng cung với bên ngoài, đương nhiên được bố trí mai phục đầy trạm gác. Nếu không bị ai chú ý thì mới là chuyện lạ đó.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn bốn toà lâu tiễn hai bên Chu Tước đại môn được thủ vệ thâm nghiêm. Đường hầm qua cửa thành lại dài tới ba trượng. Gã than vãn:

- Chắc vì ta lo quá mà nói thế. Nhưng nếu có gì bất trắc, bốn người bọn ta có thể đánh giết mà thoát khỏi trùng vi, có điều những lão bằng hữu kia khẳng định đến một nửa mạng cũng không giữ được, ngay cả ngựa cũng sẽ gặp tai ương. Chỉ nghĩ thôi đã thấy kinh tâm táng đởm rồi. Lăng thiếu gia có còn cảm giác nguy hiểm gì không?

Từ Tử Lăng còn chưa kịp trả lời, bỗng một tiếng trống nổi lên, hơn ngàn chiến binh Túc Mạt ùa qua đại môn ào ào tiến lại, đồng thời tại tiễn lâu trên thành xuất hiện vô số cung thủ. Lối ra duy nhất hoàn toàn bị phong tỏa.

Tống Sư Đạo ở phía sau thét lớn:

- Cẩn thận!

Khấu Trọng quay đầu nhìn lại, liền thấy một toán quân khác từ dinh thự hai bên đường tràn ra, khoá chặt đường lui của cả bọn. Người

nào cũng lắp tiễn giương cung ngắm thẳng vào bọn gã, bất cứ lúc nào cũng có thể phóng tên.

Tông Tương Hoa vẫn bình tĩnh như không xảy ra chuyện gì, giật cương ngựa quát:

- Tất cả đứng yên!

Cả bọn không còn lựa chọn nào khác, chỉ còn cách nghe xem nàng có gì phân phó. Hai người trong Bình Diêu thương sợ quá rú lên, nhũn người ra ngã lăn xuống đất. Trong sát na, tất cả đã hãm thân vào trùng vi, hơn ngàn mũi tên đang nhằm về phía họ. Hình thế này một khi phát động thì sẽ như thiên quân vạn mã, đầu rơi máu chảy là chuyện đương nhiên.

Bỗng có tiếng cười lớn. Bái Tử Đình được bốn danh tướng tháp tùng từ Chu Tước đại môn thúc ngựa phóng ra. Tiếp đó, hắn thu tiếng cười lại, sắc mặt trầm xuống thét:

- Không tưởng nổi nữ nhân mà Bái Tử Đình này tin tưởng nhất lại là kẻ phản bội đầu tiên!

Bọn lính bao vây quân số khoảng năm ngàn nhưng không một ai phát ra tiếng động, chỉ trầm trầm gây áp lực khiến cho người ta tim đập chân run.

Tông Tương Hoa từ từ xuống ngựa, trước tiên hướng về phía Bái Tử Đình dập đầu ba lạy rồi lập tức đứng lên, ngọc dung lạnh băng đáp:

- Tông Tương Hoa tuyệt không phải là người Đại vương tin tưởng nhất. Đại vương tin tưởng nhất chính là kẻ có thể mang lại tài vật cho người là Mã Cát và Cung Kỳ, hoặc trước đây là Phục Nan Đà. Đại

vương hạ lệnh phóng tên đi, ta tuyệt không hoàn thủ. Đi trước hay đi sau một bước cũng chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi mà thôi.

Bái Tử Đình tức giận đến nỗi sắc mặt trắng bệch, bừng bừng tức giận chỉ tay gầm lên:

- Uổng công ta tài bồi cho ngươi. Nhìn xem lúc này ngươi biến thành loại người như thế nào, không những dám ngang nhiên phạm thượng, lại còn mang công địch của Long Tuyền đào tẩu.

Khấu Trọng nhịn không nổi bèn tháo mũ trụ vứt đi, cho ngựa chạy đến bên Tông Tương Hoa rồi xẵng giọng quát:

- Bái Tử Đình ngươi phải biết mình chính là kẻ ngu xuẩn nhất trên thế gian này...

Bái Tử Đình cắt ngang lời Khấu Trọng, giận dữ nói:

- Ai là người ngu xuẩn đây? Ta đã sớm đoán bọn ngươi chỉ giả vờ rời thành, sau đó sẽ tìm cách âm thầm cứu người, vì thế mới cố ý triệt thoái hết thủ vệ, lại phái người giám thị ở những điểm cao. Chỉ là ta không tưởng nổi có kẻ lại phản bội mình.

Nói đến câu cuối, giọng hắn sắc nhọn ám chỉ vào Tông Tương Hoa.

Tông Tương Hoa vẫn ngang nhiên nhìn hắn, ngữ khí bình tĩnh không đổi:

- Ai dám đối diện với thiên binh vạn mã của Kim Lang quân mà không sợ hãi? Ai bất chấp tất cả không hề nghĩ tới tai hoạ sẽ ập tới với các hài nhi vô tội? Mấy người này không hề muốn là địch nhân của chúng ta, họ chỉ muốn thu hồi những gì mình đã mất. Đại vương đã bị Phục Nan Đà và Cung Kỳ lừa dối, bất chấp thủ đoạn đối phó với họ. Các

chiến sỹ Túc Mạt nghe đây, bọn ta nếu phải tuẫn thành chiến tử thì cũng phải như bọn họ, chết một cách hào hùng lẫm liệt.

Bọn Bạt Phong Hàn không dám có một cử động nhỏ. Đưa mắt nhìn địch nhân xung quanh, tuy không ai nói lời nào, nhưng một bộ phận cung thủ không nhắm vào bọn họ nữa mà lại hướng mũi tên xuống mặt đất. Có điều tình thế vẫn mong manh như vỏ trứng, chỉ cần một ai đó lỡ tay làm tên bắn ra thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Hơn hai mươi thân binh nghe Tông Tương Hoa nói xong liền đồng thanh thét lớn:

- Bọn ta phải chết như những anh hùng hảo hán!

Tiếng hét lồng lộng vang lên trong không gian rộng lớn của Chu Tước đại môn làm người người nhiệt huyết sôi trào.

Hai người của Bình Diêu thương ngã ngựa vẫn nằm co quắp trên mặt đất. Không ai dám đến xem bọn họ thế nào vì sợ sẽ gây hiểu nhầm tạo nên hậu quả đáng sợ, chỉ đành giữ cho hai con ngựa đứng yên, không để chúng đạp phải người.

Bái Tử Đình nộ khí dâng cao, đang định hạ lệnh phóng tiễn thì giọng nói ôn hoà của Từ Tử Lăng vang lên:

- Đại vương nên biết Hàn Triều An và Cái Tô Văn đã triệt thoái trở về Cao Ly, Đại Minh tôn giáo cũng đã ngấm ngầm theo bí đạo từ Tiểu Hồi Viên rời thành. Long Tuyền chỉ còn là một toà thành đơn độc. Đại vương có bao giờ nghĩ cho những người dân vô tội không?

Khấu Trọng thừa cơ hét lớn:

- Vì thế bọn ta là hy vọng duy nhất của ngươi. Nếu ngươi động thủ,

khẳng định rất nhiều người trong bọn ta sẽ không sống được. Nhưng những ai có thể sống sót thì sẽ chiến đấu đến giọt máu cuối cùng, thử đoán xem bao nhiêu thủ hạ của ngươi sẽ phải chết theo. Bảo bối Đại Tộ Vinh của ngươi khẳng định sẽ bị lôi ra tế cờ. Bọn ta chết rồi, dù ngươi có quỳ xuống mà dâng Ngũ Thải thạch hay là cái đầu thối của chính mình thì Đột Lợi cũng sẽ vì bọn ta mà đồ sát cả thành để báo thù. Nói xem ngươi có phải là kẻ ngu xuẩn nhất trên thế gian hay không?

Từ Tử Lăng không cho Bái Tử Đình có cơ hội lên tiếng, tiếp tục nói:

- Thiếu Soái từng hứa với Tú Phương tài nữ rằng sẽ tiêu giải đại hoạ diệt tộc cho toàn thành Long Tuyền. Không tin Đại vương có thể mời nàng ấy đến hỏi cho rõ.

Đây chính là mánh lới để đối phó với những tên tiểu lưu manh khác của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lúc còn nhỏ ở Dương Châu. Một xướng một hoạ, tên đấm tên xoa. Vào lúc dùng sức không thể đấu lại địch nhân, hai gã liên hoàn thi triển tối đa khoa ăn nói xảo biện, hy vọng thuyết phục được Bái Tử Đình để thoát đại nạn.

Bạt Phong Hàn cất giọng thản nhiên:

- Nếu như Đại vương vẫn muốn chiến tranh, Bạt Phong Hàn ta thề nếu chưa giết sạch người trong thành này sẽ không đi đâu hết.

Quảng trường cực kỳ yên tĩnh, chỉ thấy tiếng hô hấp nặng nề. Không khí vô cùng khẩn trương trầm trọng, những bó đuốc trên tường thành nổ lép bép cũng có thể nghe rõ.

Bái Tử Đình trừng trừng nhìn Khấu Trọng, khoé miệng lộ ra nét cười thâm hiểm. Bọn Khấu Trọng thầm than, đang định tranh tiên xuất thủ thì bất chợt có tiếng vó ngựa vọng tới từ bên ngoài Chu Tước đại

môn.

Quân lính vội vã nhường đường, liền thấy Khách Tố Biệt và hơn mười kỵ binh tiến lại. Khách Tố Biệt hét lớn:

- Lang quân Đột Quyết đánh tới rồi!

Quân lính chấn động. Tuy ai cũng biết người Đột Quyết tối nay sẽ tới, nhưng lại không ngờ chúng có thể đến một cách thần bất tri quỷ bất giác như vậy, tự nhiên tạo thành một áp lực vô cùng nặng nề.

Khách Tố Biệt và đám tướng lĩnh mới tới đồng thời xuống ngựa, quỳ gối hành lễ với Bái Tử Đình.

Sắc mặt Bái Tử Đình trở nên vô cùng khó coi, lúc trắng lúc đỏ, cho thấy hắn đang vô cùng rối loạn.

Khách Tố Biệt và chúng tướng đứng lên, lùi lại phía bọn Khấu Trọng đang bị vây hãm ở giữa quảng trường.

Bái Tử Đình ngạc nhiên hỏi:

- Các ngươi làm gì thế?

Khách Tố Biệt vừa lùi vừa đáp:

- Đại vương bị ma thuật của Thiên Trúc Yêu Tăng mê hoặc, đã nhúng chàm quá sâu, làm cho tộc nhân của mình đi vào con đường tối tăm mù mịt. Hiện tại là lúc cần tỉnh mộng!

Lại thêm rất nhiều người hạ thấp cung tên xuống, nhưng còn gần một nửa số tiễn thủ vẫn giương cao cánh tay. Điều này cho thấy Bái Tử Đình trong lòng họ có sức ảnh hưởng vô cùng lớn, không thể một

sớm một chiều có thể thay đổi được, lại không thể vì vài câu nói mà xoá nhoà được.

Bái Tử Đình chấn động kịch liệt nói:

- Loạn rồi! Loạn rồi! Cả đến các ngươi trong lúc này cũng phản bội ta sao?

Bọn Khách Tố Biệt lùi đến bên Khấu Trọng và Tông Tương Hoa. Khách Tố Biệt lắc đầu than:

- Trung ngôn nghịch nhĩ. Những lời này chỉ hôm nay vi thần mới thốt lên được. Trước đây nếu nói ra tất sẽ bị đại vương thống mạ. Ai là địch nhân, ai là bằng hữu của người Túc Mạt ta, đây là lúc Đại vương cần thể hội sâu sắc. Hy vọng Đại vương bình tâm tĩnh khí, hãy nghĩ đến một điều là nếu như vì ý muốn nhất thời mà giết đi huynh đệ của Đột Lợi thì kết quả sẽ thế nào!

Lại một phút toàn trường trầm mặc vô cùng căng thẳng. Ánh mắt của hàng ngàn con người đổ dồn vào nét mặt Bái Tử Đình, chờ đợi hắn ra quyết định đối với sự tồn vong bọn Khấu Trọng và Túc Mạt tộc.

Nét mặt Bái Tử Đình đột nhiên trở nên âm trầm, đoạn ngửa mặt cười lớn nói:

- Bái Tử Đình ta nếu như sợ hãi người nào đó, sợ sự uy hiếp của ai đó thì đã không định ra ngày mai là ngày lập quốc. Không kẻ nào có thể làm lòng ta dao động. Bái Tử Đình ta có được ngày hôm nay chính vì không hề chịu sự ảnh hưởng của kẻ khác. Khấu Trọng! Trong các triều đại tại Trung Thổ của các ngươi, ai có thể so sánh sự vĩ đại với Tần Thuỷ Hoàng? Thế nhưng ngươi có nhớ câu “nước Sở tuy chỉ còn có ba nhà, nhưng diệt Tần chắc chắn là Sở” không? Tiếc là các ngươi chẳng còn sống mà nhìn thấy Bái Tử Đình ta đánh lui

lang quân, nếu không nhất định sẽ tự trách mình là tầm nhìn quá ngắn.

Bạt Phong Hàn lạnh lùng nói:

- Không giết Bái Tử Đình ngươi, Bạt Phong Hàn ta thề không làm người!

Giọng nói thể hiện sự tự tin và quyết tâm chưa từng có.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Tống Sư Đạo trong lòng thầm than, biết kiếp nạn này khó thoát, đúng là ứng nghiệm với dự cảm bất tường của Từ Tử Lăng.

Bái Tử Đình song mục sát cơ đại thịnh, giọng nói đầy thách thức:

- Được! Được! Để xem ngươi có bản sự đó không!

Ai cũng hiểu Bái Tử Đình thế nào cũng hạ lệnh đồ sát.

(

Chương 554: Kiêu hùng mạt lộ

Đúng vào lúc tưởng chừng thảm kịch sẽ xẩy ra, bỗng nhiên từ mái ngói một toà dinh thự phía sau Khấu Trọng có người thét lớn:

- Chậm đã!

Tiếng thét bao hàm nội lực vô cùng sung mãn, âm thanh chấn động uy hiếp toàn trường, làm mấy ngàn người có mặt tại đó không thể không ngoái cổ lại nhìn.

Đại cao thủ người Đột Quyết tề danh với Bạt Phong Hàn là Khả Đạt Chí thần thái tự tin ngồi trên mái ngói, hai chân thả xuống tự nhiên, hổ mục lấp loáng thần quang như điện thu hút toàn bộ ánh mắt những người tại trường. Khả Đạt Chí ha ha cười rộ nói:

- Bái Tử Đình thật là người có dũng khí! Ta có một đề nghị đơn giản khẳng định có thể nhất cử giải quyết triệt để các vấn đề của lão ca ngươi.

Khấu Trọng thừa cơ hùa theo:

- Khả huynh có đề nghị gì tốt?

Bái Tử Đình hừ lạnh một tiếng rồi hỏi:

- Ngoại trừ dùng vũ lực để giải quyết, ngươi còn có thể đưa ra đề nghị gì hay?

Khả Đạt Chí lạnh lùng đáp:

- Đương nhiên vẫn là một cách liên quan đến sử dụng vũ lực. Đại hãn có lệnh, chỉ cần ngươi thắng được Cuồng Sa Đao trong tay tiểu Khả ta, Đột Quyết lập tức thu quân, cho ngươi thời gian một năm để ngươi lo liệu. Giờ chỉ chờ xem liệu nhà ngươi có dũng khí hay không!

Bái Tử Đình khẽ rùng mình, hai mắt phóng ra thần sắc lăng lệ.

Khả Đạt Chí nói tiếp:

- Chớ nên bỏ lỡ cơ hội tốt này. Nếu không phải vì Thiếu Soái một lòng muốn hoá giải đại hoạ đồ thành diệt tộc, ta và Khả hãn Đột Lợi lại hao phí bao nhiêu tinh thần để thuyết phục, Đại hãn Hiệt Lợi tuyệt sẽ không cho ngươi được tiện nghi như thế đâu. Nếu như ngươi thua trận mà chiến tử, việc Bột Hải lập quốc đương nhiên không thành. Chỉ cần Long Tuyền phá bỏ tường thành, bọn ta tuyệt sẽ không làm thương tổn một lá cây ngọn cỏ ở đây. An bài như thế, Đại vương có tiếp nhận hay không, chỉ một lời có thể quyết định.

Khách Tố Biệt thừa cơ nói lớn:

- Xin Đại vương trước tiên ra lệnh hạ hết cung tên xuống!

Hai mắt Bái Tử Đình trừng trừng nhìn Khả Đạt Chí không chớp. Một lát sau hắn giơ tay ra hiệu triệt hạ cung tên.

Hai bên đang ở trong trạng thái căng thẳng đều ngấm ngầm thở phào, tên vào bao, cung buông xuống.

Khả Đạt Chí ngửa mặt nhìn trời cười dài, gật đầu nói:

- Được! Long Vương quả nhiên vẫn là Long Vương, để ta xem Long

Kiếm của ngươi có lợi hại như lời đồn không, hay Cuồng Sa Đao của ta lợi hại hơn.

Nói đoạn phóng vọt người ra, trong khi thân hình lơ lửng trong không trung hắn liên tục lộn ba vòng rồi hạ chân xuống đất.

Những binh sỹ bao vây phía sau Khấu Trọng đều tự động nhường đường.

Bái Tử Đình đột nhiên thét lớn:

- Chậm đã!

Bọn Khấu Trọng vô cùng kinh hãi, nghĩ hắn giữa đường cải biến chủ ý.

Bạt Phong Hàn hướng sang Từ Tử Lăng và Tống Sư Đạo đứng bên cạnh nói nhỏ:

- Nếu hắn thay đổi chủ ý, bọn ta lập tức động thủ.

Hai người gật đầu đồng ý.

Khả Đạt Chí đứng yên bất động, tay đặt lên cán Cuồng Sa Đao, cười lạnh:

- Còn có chuyện gì nữa đây? Tốt nhất đừng để ta coi thường ngươi!

Hai mắt Bái Tử Đình bừng lên sát cơ, sau đó nhanh chóng thu liễm, lộ xuất thần sắc phức tạp khó đoán, vừa mang vẻ thê lương của anh hùng mạt lộ, vừa có nét cương quyết không thay đổi, quay sang nhìn Khấu Trọng trầm giọng:

- Trước tiên ta cần nói vài câu riêng tư với Thiếu Soái.

Mọi người hiểu rõ chuyện này có liên quan tới nhi tử Đại Tộ Vinh của hắn. Không còn nghi ngờ gì nữa, việc công khai đàm phán việc này trước trận quyết chiến với Khả Đạt Chí cho thấy hắn ở thế yếu rõ rệt.

Khấu Trọng rời khỏi trận thế, tiến về phía bên trái không có người mà Bái Tử Đình vừa đi tới. Hai người gặp nhau, trở thành mục tiêu chú ý của mọi người toàn trường. Bái Tử Đình hướng tới Khấu Trọng vừa đến sát bên mình thấp giọng hỏi:

- Thiếu Soái thấy ta có bao nhiêu thành có thể giành chiến thắng trong cuộc chiến với Khả Đạt Chí?

Khấu Trọng không ngờ hắn lại hỏi vấn đề này, khẽ than:

- Đại vương tất bại không sai. Không những Cuồng Sa Đao pháp của Khả Đạt Chí lợi hại khó chống lại được, mà đấu chí của hắn lại đang lên cao như mặt trời. Đại vương vì lang quân đã áp tới biên cương, nhi tử nằm trong tay người khác, lại thêm bạn bè xa lánh, cõi lòng đã rối loạn. Cuộc chiến này kết quả thế nào, Đại vương chính là người có thể hiểu rõ nhất.

Bái Tử Đình hoang mang hỏi:

- Ta thật sự không có một chút cơ hội nào sao?

Khấu Trọng cười khổ lắc đầu, cảm thụ sâu sắc tên kiêu hùng mạt lộ này đã mất hết tín tâm thường thấy. Nếu không sao lại đi hỏi địch nhân như thế?

Bái Tử Đình lộ ra một nét cười đau đớn, nét mặt hồi phục sự bình tĩnh. Dường như hắn đã ra được quyết định, vì thế tinh thần không

còn bị mây mờ che phủ nữa, gật đầu nói:

- Ta và Thiếu Soái đúng là những người hiểu nhau nhất!

Khấu Trọng chỉ có thể gượng cười đáp:

- Đúng là như vậy! Đại vương có tâm sự gì xin cứ nói hết ra. Ta sẽ thu xếp ổn thoả cho ngươi.

Bái Tử Đình không phải là thuận miệng nói bừa. Cả hai đều là những người có dã tâm xưng bá làm vua, lúc này đối mặt với quân địch mạnh hơn bên mình nhiều lần, tự nhiên có cảm giác đồng bệnh tương liên.

Bái Tử Đình nói khẽ:

- Sau khi ta chết, ngươi hãy mang thi thể ta giao cho Hiệt Lợi. Chỉ mong cầu Thiếu Soái vì ta bảo toàn một điểm huyết mạch là Đại Tộ Vinh đó.

Nói xong cười thảm một tiếng, như thể hắn đột nhiên già đi nhiều tuổi.

Khấu Trọng đã sớm đoán Bái Tử Đình sẽ có quyết định này. Đó chính là quyết định sáng suốt nhất, phương pháp anh hùng nhất. So với việc trước sự chứng kiến của bao người bị Khả Đạt Chí đánh bại rồi giết chết, chi bằng tự kết liễu tính mệnh, lưu lại một chút khí phách cho người ta tưởng nhớ đến hắn, nhờ đó đổi lại được sự bình an của quân dân Long Tuyền.

Khấu Trọng thấp giọng đáp:

- Đại vương cứ yên tâm mà đi. Ta sẽ không phụ sự uỷ thác của ngài!

Nói xong gã đi về phía Khả Đạt Chí.

Trong khi Bái Tử Đình triệu hồi Tông Tương Hoa và Khách Tố Biệt đến nói chuyện, Khấu Trọng đến bên Khả Đạt Chí than:

- Có phải tất cả đều là hồ ngôn loạn ngữ không?

Khả Đạt Chí mỉm cười:

- Ngoài cách này ngươi còn có chủ ý gì tốt hơn? Những lời dối trá đó vĩnh viễn sẽ không bị vạch trần vì người chết khẳng định không phải ta. Hắn phải chăng nhờ ngươi bảo đảm an toàn cho Đại Tộ Vinh? Hy vọng ngươi không đáp ứng vì chắc chắn Đại hãn sẽ không tha cho nhi tử của Bái Tử Đình. Ài! Đại hãn không thể bỏ qua cho quân dân Long Tuyền. Dù phá bỏ tường thành cũng không thể thay đổi được việc này.

Khấu Trọng quả quyết nói:

- Ta có thể làm Đại hãn cải biến chủ ý. Ngươi cần giúp ta đạt được tâm nguyện đó.

Khả Đạt Chí song mục lấp loáng thần quang, sắc mặt lạnh lẽo tợ băng sương hỏi:

- Tại sao ta lại phải giúp ngươi mạo phạm Đại hãn chứ?

Khấu Trọng cười:

- Ngươi không cần phải làm bộ làm tịch như thế! Đừng quên ở đây bọn ta là chiến hữu, hơn nữa ngươi cũng biết đó là tâm nguyện của Tú Phương tiểu thư. Nếu như ngươi không giúp đỡ, ta sẽ cáo tố

ngươi với nàng đó. Hà hà!

Gã vì tâm tình bị ảnh hưởng bởi việc Bái Tử Đình quyết ý tự vẫn nên tiếng cười rất gượng gạo.

Khả Đạt Chí điềm nhiên nói:

- Nói gì cũng không lừa được ngươi! Ài! việc này tựa hồ không phù hợp với tác phong bấy lâu của tiểu đệ.

Tiếng Bái Tử Đình vang lên:

- Toàn thể các chiến binh dũng cảm của Túc Mạt tộc nghe đây. Từ giờ phút này trở đi, mọi việc trong tộc chúng ta sẽ do Hữu Thừa tướng Khách Tố Biệt và Thị vệ trưởng Tông Tương Hoa toàn quyền xử lý. Họ ra lệnh cũng giống như ta ra lệnh, chống lệnh phải xử trảm.

Nước mắt Tông Tương Hoa chảy đầy mặt, bi thảm hô lớn:

- Đại Vương!

Mấy ngàn chiến sỹ ngây ngốc như gà gỗ. Chỉ cần nhìn thần sắc của Tông Tương Hoa cũng có thể hiểu việc gì đã phát sinh.

Bái Tử Đình quay sang Khả Đạt Chí ung dung nói:

- Phiền Khả tướng quân báo với Đại hãn, Bái Tử Đình này nhận thua!

Tiếp đó ngửa mặt cười rộ, ngang nhiên đi về phía chủ điện.

Tiếng khóc vang lừng chấn động cả đất trời.

o0o

Tiếng đàn của Thượng Tú Phương như có như không từ Đông uyển vắng lặng truyền ra, phảng phất thể hiện tâm tư tình cảm mãnh liệt của người đánh đàn, lại như dùng thái độ lãnh đạm thông qua âm nhạc để lột tả sự bi hoan ly hợp cũng như hưng thịnh và suy tàn của thế gian.

Khấu Trọng không rõ có phải vì mấy ngày nay những sự việc phát sinh làm thay đổi cả thịnh suy của Long Tuyền, hay gã chịu ảnh hưởng bởi một Thượng Tú Phương đầy ắp tâm sự trách trời thương dân, mà gã tự thấy càng ngày càng hiểu rõ hơn hàm ý trong tiếng đàn của nàng.

Một mình Thượng Tú Phương ngồi giữa thính đường rộng lớn, mê mải gẩy đàn.

Khi gã bước vào thính đường thì tiếng đàn đột ngột biến đổi, diễn đạt tình cảnh thê thảm mạng người như cỏ rác khi thiên hạ đại loạn. Tiết tấu và cung bậc rất tinh diệu hoà nhập với thời gian, tiếng đàn biến hoá vô cùng phong phú, lúc như vạn mã phi nhanh thiên quân đối trận, lúc như thành phá nhân vong, phồn hoa biến thành đổ nát hoang lương. Mọi tình cảm đều được thể hiện sinh động thông qua những nốt nhạc trầm bổng.

Kỹ thuật siêu phàm của nàng đã khuấy động tâm tưởng trong lòng Khấu Trọng, chiến tranh tựa như là định mệnh trói chặt gã.

Tiếng đàn ngừng lại.

Khấu Trọng đứng ngẩn ra bên cạnh cửa.

Thượng Tú Phương thần sắc bình thản nhìn gã, hoàn toàn không

kinh ngạc đối với sự xuất hiện đột ngột này, nhẹ nhàng hỏi:

- Tại sao tối rồi mà Thiếu Soái vẫn không nghỉ?

Khấu Trọng hít sâu một hơi, đến ngồi bên cạnh nàng, ngưng thần nhìn dung nhan xinh đẹp tuyệt thế của nàng, than khẽ:

- Đó là điều ta định hỏi Tú Phương, không ngờ nàng đã hỏi trước mất rồi.

Thượng Tú Phương nhìn xuống hai bàn tay ngọc của mình vẫn đang để trên phím đàn, bình tĩnh hỏi:

- Tối nay ai có thể ngủ yên? Những sự việc vừa xảy ra, Tương Hoa đã phái người thông báo cho ta biết rồi. Thiếu Soái từ nay định thế nào?

Khấu Trọng cười khổ:

- Có thể định thế nào đây? Nếu Hiệt Lợi và Đột Lợi không tiếp nhận yêu cầu của ta, tiểu đệ chỉ còn cách tử thủ Long Tuyền, nếu không suốt đời ta sẽ ôm hận.

Thượng Tú Phương lắc đầu nói:

- Thiếu Soái tuyệt không cần tuẫn thành, vì Hiệt Lợi và Đột Lợi thực sự rất khó qua được cửa ải là ngươi. Vả lại Hiệt Lợi sẽ tuyệt không vì một Túc Mạt tộc nhỏ bé không còn sức phản kháng mà mạo hiểm đối đầu với Thiếu Soái. Tú Phương chỉ muốn hỏi Thiếu Soái ngươi sau khi sự việc Long Tuyền kết thúc có tính toán thế nào?

Khấu Trọng thầm kêu cha gọi mẹ, khí huyết trào dâng, miễn cưỡng hỏi ngược lại:

- Tú Phương có dự định gì?

Khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Tú Phương ngưng thần nhìn gã một lúc. Đột nhiên nàng thò tay ngọc thon dài nhẹ nhàng vuốt ve má gã, khẽ cười nói:

- Tú Phương sắp tới sẽ chu du đây đó trên đại thảo nguyên một khoảng thời gian, cảm thụ một chút vẻ phong tình xúc động lòng người của miền Tái Ngoại.

Khấu Trọng kêu lên thất thanh:

- Gì cơ?

Thượng Tú Phương rút bàn tay ngọc làm gã ý loạn tình mê lại, u oán nói:

- Có gì mà phải kinh ngạc thế? Thiếu Soái khẳng định sẽ không bồi tiếp người ta, vậy chẳng nhẽ ngươi muốn Tú Phương này ngày ngày chờ tin Thiếu Soái giết người hoặc bị người giết, sống cuộc sống bị giày vò khổ sở sao?

Khấu Trọng chấn động nói:

- Ta…

Thượng Tú Phương lại giơ ngón tay ra dí vào trán gã, “phì” một tiếng rồi lắc đầu:

- Không cần ngươi phải dối lòng để lừa người ta. Tú Phương là tri kỷ của ngươi, đương nhiên hiểu rõ tâm sự của ngươi. Thiếu Soái cũng không cần nói cái gì mà đi lại ở Tái Ngoại rất nguy hiểm cho lữ khách

hay những điều tương tự như vậy. Tú Phương từ nhỏ đã biết cách tự bảo vệ mình rồi. Chàng cứ yên tâm mà đi! Tú Phương muốn ngồi một mình để suy nghĩ. Thiếu Soái không phải còn nhiều việc phải làm sao?

Khấu Trọng dù có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng nửa câu cũng không nói nên lời.

o0o

Khấu Trọng đứng trên mặt tường thành phía Nam. Bên cạnh gã có Khả Đạt Chí, Từ Tử Lăng, Tống Sư Đạo và Tông Tương Hoa.

Bình nguyên bằng phẳng bên ngoài thành dầy đặc ánh lửa kéo dài tới tận chân trời, hoả quang sáng rực làm lu mờ cả ánh trăng sao.

Tông Tương Hoa chỉ khu vực doanh trại phía Tây nói:

- Đó là quân Hồi Hột của Bồ Tát, nhân số khoảng năm ngàn. Phía chính Nam là doanh trại của quân Đột Quyết, binh lực không ngừng tăng thêm. A Bảo Giáp của Khiết Đan đóng binh ở khu doanh trại phía Đông thành. Chỉ có con đường đi tới Ngoạ Long biệt viện và tiểu Long Tuyền ở phía Bắc là không bị phong toả.

Khả Đạt Chí nói:

- Việc này thể hiện sự tôn trọng của bọn ta đối với Thiếu Soái. Hiện được điều tới đây mới chỉ là quân tiên phong thôi. Đại hãn và Khả hãn Đột Lợi sáng sớm mai mới tới.

Từ Tử Lăng nói:

- Bình Diêu thương và Thuật Văn cùng các huynh đệ được thủ hạ

của Khả Đạt Chí hộ tống đã đến tiểu Long Tuyền để hội hợp với huynh đệ Cổ Nạp Thai và báo cáo tình hình mới nhất cho bọn họ. Ngoài ra, Bạt Phong Hàn thân chinh đến doanh trại của Bồ Tát, nếu như Hàn Triều An và Cái Tô Văn y ước giao Đại Tộ Vinh cho Bồ Tát thì hắn có thể tiếp nhận nó về.

Khấu Trọng tâm tình vẫn nặng nề vì chuyện của Thượng Tú Phương, trong lòng nguội lạnh ngán ngẩm hỏi:

- Bọn ta ngoài việc chờ đợi, còn có thể làm gì đây?

Khả Đạt Chí gợi ý:

- Uống vài chén rượu thì sao?

Khấu Trọng nhíu mày:

- Tìm thấy Mỹ Diễm chưa?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Bọn ta đến đúng nơi Hàn Triều An tiết lộ, nhưng nàng ta đã đi rồi. Trong nhà không còn người nào, chỉ lưu lại vài lời rằng sẽ không quên đại ân đại đức của chúng ta.

Tống Sư Đạo vỗ mạnh vai Khấu Trọng nói:

- Hay là về ngủ một giấc cho đã?

o0o

Thành Long Tuyền nghiêm chỉnh chấp hành lệnh cấm. Đi lại bên ngoài trừ binh lính đi tuần thì không có một bóng người.

Từ Tử Lăng đưa Thiên Lý Mộng từ khu rừng bên ngoài thành vào Long Tuyền cho nó gặp chủ nhân Khấu Trọng. Cũng như trên thảo nguyên, bọn gã để đám ngựa tự do trên Chu Tước đại nhai, thế nhưng chúng cũng không đi đâu xa, chỉ luẩn quẩn bên ngoài quán rượu mà họ đang ngồi nói chuyện.

Khấu Trọng đương nhiên biết Khả Đạt Chí có chuyện cần nói. Quả nhiên sau khi tống hai ngụm rượu vào bụng xong, Khả Đạt Chí liếc mắt qua Tống Sư Đạo đang ngồi đả toạ liệu thương ở một góc, thấp giọng cười khổ:

- Thật không dám giấu. Hôm đó ta thông qua Liệt Hà tiếp cận các ngươi chính là phụng mật lệnh của Đại hãn, đại loại là để giúp Thiếu Soái bình an về nước. Nguyên nhân vì sao thì không cần ta nói ra các vị cũng biết là việc gì rồi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau, lát sau Khấu Trọng nhướng mày hỏi:

- Phải chăng vì Lý Thế Dân đại thắng liên quân của các ngươi và Tống Kim Cương nên mới muốn ta về nước giúp Vương Thế Sung thủ Lạc Dương? Sao ngươi không nói thẳng ra?

Khả Đạt Chí than:

- Vì ta cuối cùng giả mà trở thành thật, đã coi các ngươi là chiến hữu. Nói trắng ra, các ngươi trong việc Bái Tử Đình đã giúp ta giải quyết một nỗi lo lớn. Vì vậy, dù thế nào ta cũng phải giúp các ngươi bảo tồn Long Tuyền.

Khấu Trọng nói:

- Đó gọi là âm dương sai trật. Ài! Bỏ đi! Việc trước kia không cần tính toán. Ngươi hiểu tâm ý Hiệt Lợi hơn bọn ta nhiều, có ý kiến gì không?

Khả Đạt Chí nghiêm mặt đáp:

- Ý kiến chỉ có một, chính là ngươi cần tỏ rõ thiện chí với Đại hãn của bọn ta. Khi đó thì vạn sự đều có thể thương lượng. So với việc Lý Thế Dân, Long Tuyền chỉ là chuyện nhỏ không đáng nói tới.

Khấu Trọng trầm ngâm một lát, nhìn Từ Tử Lăng hỏi:

- Lăng thiếu gia thấy thế nào?

Từ Tử Lăng nhún vai đáp:

- Để bày tỏ thiện chí đối với hắn cũng không phải là cần ngươi phải bán mình. Nếu có thể giúp Túc Mạt tộc tránh được đại hoạ thì đúng là công đức vô lượng. Ngươi không phải đã từng nói chính trị không tính đến chủ ý của mình thế nào, chỉ luận hậu quả thôi sao?

Khả Đạt Chí vui vẻ nói:

- Hai vị hiểu thấu đại nghĩa, thế thì rất tốt. Có một vấn đề là Đại Tộ Vinh. Đại hãn theo đúng quy củ phải bắt nó làm con tin. Các ngươi nên chuẩn bị về tâm lý.

Khấu Trọng ngẩn người hỏi:

- Như thế sao được? Ta làm sao mà ăn nói với Tông Tương Hoa và các tướng lĩnh khác chứ?

Khả Đạt Chí đau đầu nhận định:

- Theo ta thấy, việc này Đại hãn sẽ không nhượng bộ đâu.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Ta cần suy nghĩ kỹ càng việc này!

Thuận miệng gã liền đem việc Thượng Tú Phương sẽ đi chu du các nước miền Tái Ngoại nói cho hắn biết.

Khả Đạt Chí nghe xong biến sắc hỏi:

- Không phải là cùng đi với tên khốn Liệt Hà đấy chứ?

Khấu Trọng chưa từng nghĩ qua vấn đề này, liền trả lời hàm hồ:

- Chắc là không đâu!

Khả Đạt Chí đứng bật dậy nói:

- Ta sẽ tự đi hỏi nàng.

Nói xong vội vàng bỏ đi.

Khấu Trọng ủ rũ rót rượu cho Từ Tử Lăng nói:

- Ngươi chắc chưa biết Vương Thế Sung xuất thân từ Đại Minh tôn giáo, giữ vị trí cao nhất, chính là Nguyên Tử.

Từ Tử Lăng động dung hỏi:

- Ngươi từ chỗ nào mà biết được việc này?

Khấu Trọng đáp:

- Là do tiểu tử Hàn Triều An nói với ta. Hắn nghe được chuyện này từ Phục Nan Đà. Khi đó hắn muốn giữ mạng, ngay cả cha mẹ cũng bán đứng, nên sẽ không dám dối gạt ta. Thử phân tích một chút sẽ biết đó là sự thật. Vinh Phụng Tường sai Khả Phong đạo nhân hại Vương Thế Sung, lão đã không hề truy cứu họ Vinh, hơn nữa lại càng hợp tác chặt chẽ hơn. Vì thế có thể thấy hai người này quan hệ rất đặc biệt.

Gã dừng một lát rồi nói tiếp:

- Hàn Triều An nói Vương Thế Sung là gian tế do Đại Minh tôn giáo phái đến thâm nhập Tuỳ triều, nhưng sau đó do có cơ hội làm Hoàng Đế nên lão không thèm nghe lệnh của giáo phái nữa. Điều đó rất giống với tình cảnh thực tế của con cáo già này. Ngoài ra còn một việc nữa, Quy Tư mỹ nhân Linh Lung Kiều rất nhiều khả năng là người của Đại Minh tôn giáo được phái vào Trung Thổ để giúp Vương Thế Sung.

Tiếng ngựa hý vang lên.

Hai gã nghe tiếng ngựa biết ngay Thiên Lý Mộng và Vạn Lý Ban thấy Tháp Khắc Lạp Mã Can của Bạt Phong Hàn đến nên có phản ứng thân thiện như thế. Cả hai vui mừng chạy ra cửa đón.

Tống Sư Đạo đang hành công đến giai đoạn khẩn yếu nên vẫn nhắm mắt ngồi yên.

Bạt Phong Hàn kẹp một người nhảy xuống ngựa. Hai gã nhìn qua, không ngờ lại là Âm Hiển Hạc mấy ngày nay không biết đi đâu. Cả hai còn nghĩ là hắn thân thụ trọng thương nên vô cùng kinh hãi.

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Chỉ là uống rượu nhiều quá say nhũn như con giun mà thôi, không có chuyện gì đâu. Hà! Cớ sao hắn lại uống nhiều rượu đến thế nhỉ? Đúng là làm người ta không hiểu được.

Hai gã đón lấy thân hình mềm nhũn hơi rượu nồng nặc của Âm Hiển Hạc từ tay Bạt Phong Hàn, mang vào trong quán. Âm Hiển Hạc mặt mũi lấm lem, y phục tơi tả tưởng chừng biến thành người khác, chẳng còn chút dáng dấp của một kiếm khách độc hành cô ngạo nữa. Hai mắt hắn lờ đờ, không ngừng thở gấp. Bọn họ chưa bao giờ nghĩ hắn có thể trở thành bộ dạng như thế này, đều biết sự việc không tầm thường.

Sau khi được đặt ngồi trên ghế, Âm Hiển Hạc gục đầu xuống, tay đập bàn lảm nhảm:

- Mang rượu đến đây. Ta muốn rượu!

Bạt Phong Hàn phẩy tay nói:

- Ta gặp hắn nằm trên đường trong bộ dạng này. Đã tiếp nhận Đại Tộ Vinh về rồi. Bồ Tát sau khi làm xong mấy việc sẽ vào thành gặp bọn ta, rồi sẽ cùng các ngươi đi gặp Hiệt Lợi và Đột Lợi.

Khấu Trọng trút bỏ được mối lo lắng về Đại Tộ Vinh, lòng thầm nghĩ Hàn Triều An quả là thức thời, trong việc này không hề lừa dối, đoạn ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi không đi cùng sao?

Bạt Phong Hàn ngồi xuống, cầm hồ rượu tu một ngụm lớn rồi đáp:

- Ta không muốn sẽ xung đột với Đột Lợi, không đi thì tốt hơn.

Hai gã không còn gì để nói vì Bạt Phong Hàn lúc này đang vô cùng tức giận Đột Lợi.

Âm Hiển Hạc lại vỗ bàn đòi rượu. Từ Tử Lăng đỡ tay vào lưng hắn, vừa truyền chân khí vào vừa nhẹ nhàng hỏi:

- Âm huynh thật ra có tâm sự gì? Sao không nói ra xem thử. Không chừng bọn ta có thể tìm ra phương pháp giải quyết giúp ngươi.

Âm Hiển Hạc ngồi thẳng người lên, thân hình gầy gò, song mục lờ đờ nhìn ra phía trước, ánh mắt trống rỗng vô thần, miệng lảm nhảm như nằm mộng:

- Không phải là tiểu muội! Nàng không phải là tiểu muội!

Tống Sư Đạo ở bên kia đã mở mắt ra. Hắn cũng giống như bọn họ, trố mắt nhìn Âm Hiển Hạc.

(

Chương 555: Thương tâm cố sự

Từ Tử Lăng sợ Âm Hiển Hạc tổn thương thần khí quá độ bèn ngấm ngầm bắt ấn quyết, đoạn ghé sát tai hắn khẽ gọi:

- Tiểu muội!

Âm Hiển Hạc nghe thấy chấn động kịch liệt, lập tức hồi tỉnh lại rồi mơ màng nhìn qua, thấy Khấu Trọng ngồi đối diện, bên phải là Bạt Phong Hàn; góc tường phía xa là Tống Sư Đạo, người lần đầu tiên hắn gặp mặt. Nhận ra Từ Tử Lăng ở đằng sau đang áp tay vào bối tâm truyền chân khí cho mình, hắn liền ngây ngô hỏi:

- Việc gì thế này?

Bạt Phong Hàn giải thích một lượt, sau đó giới thiệu Tống Sư Đạo với hắn, xong xuôi liền hỏi:

- Âm huynh lúc đang say rượu có nhắc đến tiểu muội. Có phải là thân nhân của huynh không?

Âm Hiển Hạc lộ rõ thần sắc cổ quái, lắc đầu thở dài, hình dáng giống như gà trống bại trận, giọng nói không còn sinh khí:

- Chuyện đã qua không nhắc lại nữa. Ài! Ta cần phải đi ngay!

Đoạn vịn bàn đứng dậy.

Từ Tử Lăng nắm hai vai Âm Hiển Hạc, ấn hắn ngồi lại xuống ghế,

giọng nói vô cùng chân thành:

- Âm huynh nhất định có một quá khứ thương tâm, nếu xem bọn ta là huynh đệ thì nên nói ra, năm người suy nghĩ sẽ tốt hơn là một người đấy.

Khấu Trọng là người tinh nhanh, đã đoán được Âm Hiển Hạc không phải thầm yêu Tông Tương Hoa như gã nghĩ lúc đầu, thực tế hắn nhận lầm nàng ta là tiểu muội tử. Sau khi Tông Tương Hoa phủ nhận, Âm Hiển Hạc không chịu nổi đả kích trầm trọng và sự thống khổ khi hy vọng bị dập tắt, muốn mượn rượu để say sưa quên hết chuyện đời, nên mới có cử chỉ thất thường như thế. Gã bèn nhẹ nhàng nói:

- Âm huynh đang tìm tiểu muội sao? Tất cả đều là huynh đệ một nhà, việc của ngươi cũng là việc của bọn ta. Nhiều người chung sức sẽ tốt hơn là để một mình ngươi đi tìm vận khí.

Bạt Phong Hàn phụ họa:

- Tại Tái Ngoại, thế lực của Thiếu Soái có ảnh hưởng nhất định, nếu muốn làm việc gì cũng sẽ dễ dàng hơn hẳn Âm huynh một thân một mình đó.

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên hắn rồi nói:

- Tin tưởng bọn ta đi, được không?

Âm Hiển Hạc hướng ánh mắt về phía Từ Tử Lăng, ngơ ngẩn nhìn gã một lúc. Thân hình run rẩy, hắn nói với vẻ tuyệt vọng:

- Ta chỉ có một mình tiểu muội là thân nhân duy nhất trên đời. Nó… ài!

Từ Tử Lăng tỏ vẻ khuyến kích, nhẹ nhàng hỏi:

- Huynh và tiểu muội thất lạc như thế nào?

Ánh mắt Âm Hiển Hạc lấp lánh kỳ dị, để lộ lòng thù hận dẫu dốc hết nước ngũ hồ tứ hải cũng khó có thể rửa sạch. Hắn trầm giọng:

- Là do bọn buôn người bắt nó đi, trước đó còn đánh ta thừa sống thiếu chết.

Khấu Trọng vội hỏi:

- Âm huynh khi đó bao nhiêu tuổi?

Âm Hiển Hạc đáp:

- Khi đó ta mười hai tuổi, tiểu muội của ta thì mới lên bảy. Sau này có người nói, lần đó cả vùng bị bọn buôn người bắt đi hơn chục bé gái dưới mười hai tuổi. Ài! Ta không muốn nói lại chuyện này nữa.

Bạt Phong Hàn nhíu mày:

- Vậy đây là chuyện của hơn mười năm về trước rồi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy vô cùng đau đầu. Một đứa bé bị bọn buôn người tán tận lương tâm bắt đi đã mười mấy năm trước, nay trong thiên hạ mênh mông với cả biển người thế này biết tìm ở đâu? Tông Tương Hoa chắc có điểm giống với muội tử của Âm Hiển Hạc nên mới khiến hắn hiểu nhầm. Âm Hiển Hạc không ngừng xuất hiện trước mắt nữ tướng xinh đẹp đó với hy vọng khơi dậy hồi ức để nàng nhận ra hắn là huynh trưởng của mình.

Đúng là một bi kịch của cuộc đời! Chẳng trách Âm Hiển Hạc không bao giờ thấy vui vẻ, bộ dạng như là một người thừa trong thiên hạ. Tất cả đều vì hắn lúc nào cũng nhớ về cố sự bi thảm khi muội tử bị bắt đi, từ đó không thể sinh hoạt như một người bình thường.

Tống Sư Đạo vươn vai đứng dậy rồi nói:

- May là Âm huynh tin tưởng mà nói ra. Cá nhân ta đối với việc này cũng có nghe nói đến, Tống gia đã từng phái người đi điều tra việc đó.

Âm Hiển Hạc thân hình chấn động, hai mắt ánh lên khát vọng cháy bỏng, xúc động không nói nên lời, chỉ há miệng hít mạnh.

Tống Sư Đạo đến ngồi bên cạnh hắn nói tiếp:

- Cứ như những gì mà bọn ta điều tra được, kẻ khơi nguồn tai họa đó chính là tên hôn quân Dương Quảng, còn trực tiếp nhúng tay vào lại là Ba Lăng bang. Nghe nói một hôm Dương Quảng đột nhiên phát sinh ý muốn dùng toàn thiếu nữ vị thành niên làm cung nữ trong các hành cung của mình. Bọn nịnh thần tả hữu liền thông tri cho Ba Lăng bang chấp hành. Khi đó, đại long đầu của Ba Lăng bang là Lục Kháng biết việc này tất sẽ làm dân chúng phẫn nộ nên lệnh cho thủ hạ bí mật tìm kiếm các thiếu nữ đạt tiêu chuẩn trên phạm vi toàn quốc. Sau đó y tiếp tục tung hoả mù, nói rằng những thiếu nữ này bị bán ra Tái Ngoại.

Âm Hiển Hạc run run hỏi:

- Những đứa bé đó bị đưa tới hành cung nào?

Tống Sư Đạo đáp:

- Dương Quảng sau đó quên ngay chuyện này. Tới khi hắn viễn chinh Cao Ly, những bé gái đó vẫn ở trong tay Ba Lăng bang.

Khấu Trọng vô cùng tức giận nói:

- Lại là hảo sự của cha con nhà họ Hương. Con mẹ nó! Hy vọng Hương tiểu tử theo Hiệt Lợi đến đây, để bọn ta có thể đối diện chất vấn hắn. Âm huynh yên tâm, chuyện này cứ để bọn ta. Chỉ cần lệnh muội… Ồ! Không! Bọn ta sẽ vì Âm huynh đi tìm lệnh muội.

Âm Hiển Hạc lẩm bẩm:

- Ba Lăng bang...Ba Lăng bang. Tiêu Tiễn có phải là đại long đầu của Ba Lăng bang không?

Từ Tử Lăng vội lên tiếng:

- Âm huynh chớ nên khinh cử vọng động, việc này không thể dùng vũ lực mà giải quyết được. Cần phải có kế hoạch chu toàn, tuyệt đối không đả thảo kinh xà làm hỏng hết sự tình. Bọn ta có một vị bằng hữu tên là Lôi Cửu Chỉ, lâu nay lão vẫn tìm phương pháp đối phó Ba Lăng bang, nên rất am hiểu việc nội bộ của cha con nhà họ Hương. Đó là một trợ thủ vô cùng lý tưởng.

Khấu Trọng trầm ngâm:

- Ta chợt nhớ lại một chuyện. Theo đạo lý thì Triệu Đức Ngôn và Hương Ngọc Sơn là hai kẻ Thiên nam Địa bắc ở rất xa nhau, vậy mà đùng một cái Hương Ngọc Sơn lại bái Triệu Đức Ngôn làm sư phụ. Phải chăng họ Triệu có quan hệ mật thiết với Hương gia hoặc Ba Lăng bang, bởi ta thấy hành vi của Ba Lăng bang giống hệt tác phong bất chấp thủ đoạn của Ma môn làm cả người và thần đều phẫn nộ.

Từ Tử Lăng cũng nhớ lại chuyện xưa liền tiếp lời:

- Phân tích của ngươi rất có đạo lý. Nghĩ lại trước đây Hương Ngọc Sơn có nói khí công của hắn gặp vấn đề là do bị một vị trưởng lão của Âm Quý phái gia hại. Chỉ cần một câu nửa chữ là sự thật thì quan hệ của hắn và ma môn thật sự không đơn giản.

Khấu Trọng song mục sát cơ đại thịnh nói:

- Ma môn vì biết sẽ làm người ta căm giận nên mới từ sáng chuyển vào tối, bề ngoài tỏ ra không có quan hệ gì với Ba Lăng bang, sự thực thì toàn là người của bọn chúng làm. Lâm Sỹ Hồng cũng thế, Phụ Công Hựu và Tiền Độc Quan đều cùng một loại, bây giờ lại xuất hiện thêm một tên Tiêu Tiễn. Âm huynh yên tâm, kẻ thù của ngươi cũng là địch nhân của Khấu Trọng này. Con mẹ nó! Ba Lăng bang vốn là tử địch của bọn ta.

Hai mắt Âm Hiển Hạc ánh lên những tia hy vọng, tinh thần vô cùng phấn chấn.

Từ Tử Lăng an ủi hắn:

- Sau khi về Trung Thổ, ta sẽ dẫn Âm huynh đi gặp Lôi Cửu Chỉ. Việc của lệnh muội sẽ được giải quyết tốt đẹp thôi.

Tiếng bước chân vang lên. Khả Đạt Chí cùng với Đỗ Hưng đang tiến vào.

Âm Hiển Hạc nhìn thấy Đỗ Hưng liền lộ vẻ khó chịu, đứng phắt dậy nói:

- Ta ra bên ngoài một chút.

Đoạn không nói gì thêm, hồi phục bản sắc cô lãnh, lướt qua hai người kia rồi bước ra ngoài đường.

Đỗ Hưng ngoái đầu nhìn theo hắn rồi hỏi:

- Đó chẳng phải là Điệp công tử sao?

Khả Đạt Chí tỏ ra bất mãn:

- Hắn làm sao vậy? Gặp nhau cũng không thèm chào hỏi một tiếng.

Khấu Trọng đỡ lời:

- Đừng trách Âm Hiển Hạc! Hắn vốn là người như thế. Mau ngồi xuống uống vài chén rượu rồi tiếp tục nói chuyện.

Dứt lời gã giới thiệu Tống Sư Đạo cho Đỗ Hưng làm quen. Biết y là nhi tử của Thiên Đao Tống Khuyết danh chấn thiên hạ, thái độ của họ Đỗ lập tức thay đổi hẳn.

Rượu được hai tuần, Khả Đạt Chí than:

- Quả nhiên tiểu đệ đoán trúng rồi!

Khấu Trọng biến sắc, thất thanh hỏi:

- Đúng là tiểu tử Liệt Hà ư?

Từ Tử Lăng tuy đối với Thượng Tú Phương không hề có chút quan tâm, nhưng vì gã cảm thấy điều đó rất không thoả đáng, liền chau mày hỏi:

- Liệt Hà lại có thời gian nhàn rỗi bồi tiếp Thượng Tú Phương ư?

Đỗ Hưng lạnh lùng đáp:

- Liệt Hà là cái thứ gì chứ, bọn ta hãy liên thủ đem người của Đại Minh tôn giáo ra làm thịt hết không tha một tên nào.

Bạt Phong Hàn điềm đạm hỏi:

- Phải chăng do Hứa Khai Sơn gây ra, hắn vẫn còn ở trong thành sao?

Đỗ Hưng hơi ngạc nhiên, trừng mắt nhìn Bạt Phong Hàn một cái, trầm giọng nói:

- Đỗ Hưng này nói một là một, hai là hai. Ta đã nói không coi Hứa Khai Sơn là huynh đệ, đương nhiên bây giờ chẳng còn liên quan gì hết. Lại còn cần ta phải nói bao nhiêu lần nữa đây? Con bà nó, hiện tại cả ta cũng không biết hắn ở đâu nữa. Nếu có bản lĩnh, Bạt Phong Hàn ngươi hãy lôi hắn ra đi, rồi giương mắt xem lão tử đối phó với hắn như thế nào.

Từ Tử Lăng trong lòng có một chút phiền muộn, uể oải đứng lên nói:

- Ta đi xem tình hình Điệp công tử.

Dứt lời gã bước ra bên ngoài.

Chu Tước đại lộ rộng lớn thênh thang trải dài không một bóng người. Vạn Lý Ban thấy bóng Từ Tử Lăng liền mừng rỡ chạy tới bên gã tỏ vẻ thân thiết. Âm Hiển Hạc đang đứng cô độc một mình ngoài cửa, thấy gã liền lạnh lùng hỏi:

- Cha con nhà họ Hương thật ra là loại người nào, các ngươi có quan hệ ra sao với chúng?

Từ Tử Lăng hiểu rõ tâm tình của hắn, khẳng định đang muốn biết càng nhiều càng tốt, bèn ngoảnh mặt nhìn lên khung trời đầy sao xán lạn bên trên tòa thành chưa rõ vận mệnh thế nào tại miền Tái Ngoại này, từ từ nói:

- Ta quả thực không biết nên bắt đầu từ đâu. Khi đó bọn ta lịch duyệt chưa nhiều, không biết giang hồ hiểm ác, chỉ nghĩ là trải lòng mình ra để đối xử với nhân sinh, rồi người ta sẽ báo đáp lại như vậy, nào hay mọi chuyện không phải lúc nào cũng theo lẽ thường tình. Từ đó bọn ta mới không dám dễ dàng tin người như trước nữa.

Âm Hiển Hạc điềm đạm nói:

- Ta chưa từng tin một ai. Chỉ có ngươi là ngoại lệ duy nhất.

Từ Tử Lăng nói vui:

- Âm huynh làm tiểu đệ cảm thấy được ưu ái quá lại sinh ra sợ hãi.

Tiếp đó gã liền hỏi:

- Ta có một vấn đề muốn biết, Âm huynh lần này đến Long Tuyền phải chăng vì nghĩ Tông Tương Hoa là lệnh muội?

Âm Hiển Hạc sắc mặt âm trầm, gật đầu trả lời:

- Tiểu muội tuyệt sẽ không phái người bắt hay đánh ta. Từ khi bọn tặc binh làm loạn, hại ta tới mức gia phá nhân vong, hai huynh muội bọn ta phiêu bạt dặm trường, gắn bó thương yêu nhau vô cùng. Chỉ cần Tông tiểu thư đúng là tiểu muội, khẳng định có thể nhận ra người

huynh trưởng này. Ta vẫn còn nhớ rõ ánh mắt nó lúc bị người bắt đi. Khi ấy ta nằm thẳng cẳng trong vũng máu, thời khắc đó ta không bao giờ quên được. Tiểu muội khi còn nhỏ tính tình vô cùng kiên cường. Ta biết nó nhất định có cơ hội sống sót.

Từ Tử Lăng rất muốn hỏi Âm Hiển Hạc làm sao có thể luyện thành một thân kiếm pháp cao siêu đánh khắp miền Đông Bắc như thế, nhưng cuối cùng cố nhịn được, chỉ trả lời vấn đề hắn nêu lúc trước:

- Cha con nhà họ Hương phụ trách việc quản lý kỹ viện và đổ trường của Ba Lăng bang, ngay cả việc buôn người cũng đều do chúng chủ trì. Trì Sanh Xuân, lão bản của Lục Phúc đổ quán ở Trường An rất nhiều khả năng là trưởng tử của Hương Quý. Ài!

Âm Hiển Hạc giật bắn mình:

- Kỹ viện?

Từ Tử Lăng hiểu rõ cảm thụ của hắn, liền lái câu chuyện đi:

- Tiểu muội của Âm huynh tên gọi là gì?

Âm Hiển Hạc đầu óc chỉ quay cuồng về khả năng tiểu muội đã thực sự bị bán vào kỹ viện. Sắc mặt trắng bệch, hắn nói trong hơi thở nặng nề:

- Ta nếu không giết sạch người của Ba Lăng bang, thề sẽ không làm người nữa!

Từ Tử Lăng không biết nói sao để có thể an ủi.

Âm Hiển Hạc trầm giọng:

- Ta sẽ rời thành đi trước, sáng mai hẹn gặp các ngươi ở tiểu Long Tuyền.

Nói xong đi thẳng về phía cổng thành phía Bắc.

Nhìn theo chiếc bóng cô độc của Âm Hiển Hạc phủ dài lê thê trên mặt đất, Từ Tử Lăng thầm hạ quyết tâm sẽ tìm mọi cách nhổ sạch gốc rễ của tập đoàn tội ác táng tận lương tâm Ba Lăng bang.

Âm Hiển Hạc đột nhiên dừng bước, nhẹ giọng nói:

- Muội tử của ta tên là Âm Tiểu Kỷ.

Nói xong liền tăng cước lực chạy đi.

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt chấn động. Cái tên Âm Tiểu Kỷ đã làm hiện ra trong đầu gã dung mạo như ngọc của danh kỹ đứng đầu Tràng An tên gọi Kỷ Thiến. Nhãn thần vô cùng sinh động của nữ nhân này quả thực không ai bì kịp, tựa hồ như mỗi lúc lại xuất hiện những ý tưởng hay chủ ý mới. Nàng ta có cặp chân rất dài, mỗi khi múa lên lại khiến người ta vô cùng say mê. Từ Tử Lăng chợt suy nghĩ về nguyên nhân làm cho Kỷ Thiến muốn học đổ thuật của mình.

Gã vừa muốn đuổi theo Âm Hiển Hạc để nói cho hắn biết điều đó, lại vừa sợ đó chỉ là một chuyện hiểu lầm làm hắn càng thêm ưu phiền.

Tiếng vó ngựa dồn dập, một kỵ mã từ cửa thành phía Nam phóng nhanh tới.

Khoảng cách tới chỗ gã đang đứng dần ngắn lại, tiếng ngựa phi phá tan khung cảnh yên tĩnh của kinh đô Long Tuyền. Từ Tử Lăng nhận ra đó là một tên tuỳ tùng đã từng theo Tông Tương Hoa xộc vào cung cấm lúc trước. Thần sắc hắn lộ vẻ hoảng hốt, thiếu chút nữa đã

ngã lăn xuống ngựa, giọng nói vội vã:

- Không hay rồi! Lang quân Đột Quyết bắt đầu xua quân tiến lên.

Từ Tử Lăng kêu lên thất thanh:

- Cái gì?

Tên thân binh của Tông Tương Hoa đáp:

- Đúng lúc Đại hãn Hiệt Lợi dẫn quân đến, quân tiên phong đang vây thành liền âm thầm di động dần tới sát chỗ bọn ta.

Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên.

Năm người bao gồm Khấu Trọng, Đỗ Hưng, Khả Đạt Chí, Bạt Phong Hàn và Tống Sư Đạo vừa từ trong tửu điếm đi ra, nghe hắn nói vậy ai nấy đều biến sắc.

Hiệt Lợi đến trước Đột Lợi một bước, có thể là vì Đột Lợi cố ý chậm lại, làm bọn họ không trách hắn được, đồng thời để cho Hiệt Lợi có cơ hội thẳng tay đồ thành. Cũng có khả năng là Hiệt Lợi giành đường tới trước để đánh thành. Một khi cuộc chiến công thành nổ ra, đôi bên đều có tử thương, cừu hận giữa hai dân tộc lập tức bị khắc sâu, cục diện sẽ không thể khống chế được nữa.

Các tộc nhân trên đại thảo nguyên đều vô cùng hiếu chiến, đối với bên thua sẽ thẳng tay đồ sát và tàn phá. Trừ khi lực lượng không đủ, nếu không bên giành được thắng lợi sẽ làm cho đối phương bị diệt tộc. Theo thói quen của Hiệt Lợi, bất cứ dân tộc nào không chịu nghe lời đều cần phải tiêu diệt tận gốc rễ tuyệt không lưu tình.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Khả Đạt Chí. Hắn chính là đại

diện của chiến binh Đột Quyết lãnh khốc vô tình, hơn nữa lại là một trong những thanh niên siêu quần bạt tụy đương thời. Nếu không vì mối quan hệ với Khấu Trọng và Thượng Tú Phương, hắn sẽ là người tuyệt không do dự mà tán thành việc đánh thành. Lúc này, Khả Đạt Chí lộ vẻ bất lực, cười khổ:

- Ta sẽ đến gặp Đại hãn để hiểu rõ tình huống.

Tống Sư Đạo lắc đầu:

- Khả tướng quân vạn lần đừng làm thế, nếu không hậu hoạn sẽ vô cùng to lớn. Ngươi mà về bên Đại hãn thì tuyệt đối không nên nói gì tốt cho Long Tuyền, chỉ có thể bẩm cáo sự thật mà thôi.

Bọn Khấu Trọng đều gật đầu đồng ý. Nếu như để Hiệt Lợi phát giác Khả Đạt Chí đứng về phía bọn gã thì họ Khả có thể sẽ bị hắn khép tội phản quốc.

Đỗ Hưng nói:

- Theo ta thấy lần này Hiệt Lợi bày trò để diễu võ dương oai nhiều hơn là đánh thật. Hắn không thể không biết huynh đệ của Đột Lợi đang ở trong thành.

Khấu Trọng hỏi tên cấm vệ quân Túc Mạt:

- Quân của Bồ Tát có động tĩnh gì không?

Tên này trả lời:

- Quân Hồi Hột của Bồ Tát và Khiết Đan của A Bảo Giáp mặc dù rình rập nhưng vẫn án binh bất động. Chỉ có lang quân Đột Quyết đã tiến gần tới cửa Nam thành.

Từ Tử Lăng chậm rãi nói:

- Xin Khả huynh lập tức trở về. Sự việc ở đây tự bọn ta sẽ nghĩ cách ứng phó. Nhớ kỹ lời Tống nhị ca vừa nói. Bọn ta dưới bất kỳ tình huống nào cũng sẽ không trách Khả huynh đâu.

Khả Đạt Chí than:

- Đây là cuộc chiến đầu tiên mà ta không muốn đánh. Nhưng ta vẫn không tin Đại hãn thực sự công thành, người chỉ muốn tăng cường lợi thế khi đàm phán với các ngươi mà thôi. Các vị bảo trọng, Khả Đạt Chí đi đây!

Dứt lời gã nhảy lên lưng ngựa, quát lớn một tiếng, chiến mã tung vó phóng đi mất hút.

Tống Sư Đạo quay sang Đỗ Hưng nói:

- Việc này Đỗ Bá Vương không tiện tham gia. Tốt nhất là phiền các huynh đệ quý bang theo Bắc môn rời thành, tìm một chỗ trú chân.

Đỗ Hưng do dự một lát, đoạn “Ài!” một tiếng rồi nói:

- Đỗ Hưng ta may mắn đã kết giao được với ba vị bằng hữu các ngươi. Sinh ý của Đại tiểu thư từ nay về sau ta sẽ theo dõi kỹ càng. Nếu có bất cứ thiếu sót gì, các vị cứ tìm ta mà trách tội. Hẹn gặp lại ở Sơn Hải quan!

Đến khi chỉ còn lại bốn người, Tống Sư Đạo phân tích:

- Nhận định của Khả Đạt Chí đối với Hiệt Lợi khẳng định không sai đâu. Hiệt Lợi lúc này chỉ làm ra vẻ chuẩn bị đánh thành nhằm tăng

gia áp lực đối với bọn ta. Các dân tộc ở đại thảo nguyên cực kỳ tôn trọng chữ tín, đã nói kỳ hạn cuối cùng là khi mặt trời lên thì tuyệt sẽ không công kích trước thời điểm đó. Vấn đề là bọn ta bị hãm vào thế bị động, lại không thể xoay chuyển tình thế này, nên sẽ ở vào thế hạ phong trong lúc đàm phán.

Từ Tử Lăng gục gặc đầu:

- Hiệt Lợi có thể lấy cớ Túc Mạt tộc không giao Ngũ Thải thạch để công thành. Như thế Đột Lợi không thể trách hắn.

Khấu Trọng trầm giọng:

- Bọn ta trước tiên đến cửa Nam xem tình hình rồi sẽ quyết định hành động thế nào.

o0o

Từng dãy đuốc kéo dài phủ kín núi non bên ngoài cổng thành phía Nam. Hoả quang sáng ngời làm lu mờ cả trăng sao, bầu trời đỏ rực.

Đội quân tiên phong của Đột Quyết tiến đến cách thành khoảng nửa dặm. Soái kỳ của Hiệt Lợi xuất hiện ở một cao điểm gần đó. Binh lực của địch cỡ khoảng hai vạn người, toàn bộ là kỵ binh, không nhìn thấy dụng cụ công thành. Rất có khả năng dụng cụ được giấu ở khu rừng phía xa, tại đây thì chỉ thấy binh cường mã tráng, sỹ khí hừng hực.

Quân Hồi Hột của Bồ Tát vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Khách Tố Biệt, Tông Tương Hoa và toàn thể tướng lĩnh Túc Mạt tập trung trên tường thành phía Nam, người nào sắc mặt cũng trầm trọng.

Dưới tình hình sỹ khí xuống thấp như thế này, nếu địch nhân từ bốn phương tám hướng phát động tấn công mạnh mẽ, Long Tuyền nếu có thể cầm cự được nửa ngày đã là tốt lắm rồi.

Khấu Trọng xem xét toàn bộ tình thế bên địch, hốt nhiên lộ xuất một tia tiếu ý nói:

- Hiệt Lợi muốn bức bọn ta phải xuất thành ra khấu đầu cầu xin hắn đây. Hảo tiểu tử! Thật không hổ là một kẻ kiêu hùng tung hoành thảo nguyên.

Bạt Phong Hàn chỉ về phía Bắc của cánh quân Bồ Tát, nơi có rất nhiều ánh đuốc, đoạn chau mày hỏi:

- Chỗ đó là nhân mã phương nào?

Tông Tương Hoa đáp:

- Chỗ đó là binh sỹ người Hắc Thuỷ Mạt Hạt của Thiết Phất Do, đến cùng lúc với Hiệt Lợi, binh lực vào khoảng tám ngàn người. Đây là bộ tộc phản đối mạnh mẽ nhất việc bọn ta lập quốc.

Từ Tử Lăng nghe xong thấy trong lòng trĩu nặng. Lực lượng của liên quân bên địch đông gấp nhiều lần quân Long Tuyền. Trận chiến này làm sao mà qua được đây!

Khấu Trọng đã hồi phục sự tự tin và tỉnh táo, gã hỏi:

- Khách thừa tướng và Tông Thị vệ trưởng liệu có thể cho phép ta và Từ Tử Lăng toàn quyền đàm phán với Hiệt Lợi không?

Tông Tương Hoa và Khách Tố Biệt đưa mắt nhìn nhau. Đây là một

vấn đề vô cùng trọng đại, hơn nữa Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều là người ngoài, nếu như hai gã đáp ứng điều kiện của Hiệt Lợi thì bọn họ chỉ còn cách làm theo.

Tống Sư Đạo tiếp lời:

- Hai vị cứ bàn bạc với các tướng lĩnh trên dưới của quý quốc, khi có đáp án hãy nói cho bọn ta biết.

Từ Tử Lăng khẩn thiết nói:

- Mong các vị tin tưởng bọn ta.

Đợi cho bọn Tông Tương Hoa đến một góc để thương lượng, Khấu Trọng nói nhỏ với Tống Sư Đạo, Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng:

- Tình hình trước mắt vô cùng rõ ràng, đó là Đột Lợi đã đặt lợi ích dân tộc lên trên tình nghĩa huynh đệ. Vì thế bọn ta không thể ỷ lại vào hắn, cần phải tự mình tìm ra biện pháp để xoay chuyển cục diện này.

Bạt Phong Hàn tuy hoàn toàn tin tưởng vào tài năng dụng binh như thần của Khấu Trọng, nhưng thấy quân Túc Mạt thủ thành ai nấy đều tỏ vẻ run sợ, gượng cười hỏi:

- Ngươi bằng vào cái gì mà xoay chuyển được cục diện này?

Khấu Trọng cười rộ đáp:

- Muốn cởi dây cần phải do người buộc dây chứ! Câu nói đó không biết có lột tả hết bối cảnh hiện tại không nữa.

Đúng lúc này, Khách Tố Biệt quay lại nói:

- Bọn ta quyết định trao cho Thiếu Soái và Từ công tử toàn quyền đại diện, nhưng chỉ có một điều kiện là nếu Hiệt Lợi yêu cầu giao Thái tử thì bọn ta chỉ còn cách tuẫn thành tử chiến.

Khấu Trọng vui mừng đáp:

- Thế là được rồi! Các người có thể thoát khỏi kết cục phải tuẫn thành tử chiến rồi. Ta đã có điều kiện rất tốt để yêu cầu Hiệt Lợi lui binh.

“Thùng! Thùng! Thùng!”

Lang quân Đột Quyết vô địch ở đại thảo nguyên đã đánh lên từng hồi trống trận, mỗi âm thanh vang tới như kích thẳng vào trái tim các chiến binh đang thủ thành.

(

Chương 556: Đột Quyết hùng sư

“Keng! Keng! Keng!”

Tiếng chuông đồng loạt nổi lên từ lầu chuông trong cung nội và bốn lầu chuông trên bốn cửa thành. Những hồi chuông du dương ẩn hàm ý vị bi tráng hoang lương vì đó là tiếng chuông truy điệu Bái Tử Đình đã băng hà, liên tục ngân vang bốn mươi chín lần.

Trong không khí trang nghiêm của tiếng chuông tang lễ, chiếc xe tang chở di hài Bái Tử Đình do tám chiến mã kéo từ từ đi ra. Trước sau xe tang đều có trăm quân cấm vệ hộ linh, tiếng chân bước nặng nề. Đoàn xe tang ra khỏi Chu Tước đại môn, tiến vào Chu Tước đại nhai, hướng về phía cửa Nam thành.

Hai bên đường, vô số quân lính và thường dân xếp hàng tiễn hành, khóc lóc vang trời thương cho kết cục thê thảm của người lãnh tụ từng nắm giữ tương lai và hy vọng của họ. Bọn họ cũng lại khóc than cho họa diệt tộc đang đến gần.

Tiếng chuông tang tóc có thể không át được tiếng trống trận bên ngoài thành, nhưng lại là thanh âm thu hút sự chú ý của con người, làm cho người ta tỉnh ra và suy ngẫm lại về bản chất của cái chết. Tang chuông hoàn toàn không ăn nhập gì với tiếng trống trận đầy sát phạt, ngược lại còn làm sát khí lan tỏa từ tiếng trống giảm sút rất nhiều. Tiếng trống trận hốt nhiên đình chỉ, chỉ còn tiếng chuông phiêu hưởng vang khắp không gian rộng lớn dưới trời đêm ngoài thành.

Quân tiên phong của Đột Quyết dừng lại cách cửa Nam thành chừng

hơn nghìn bộ, lập thành trận thế nhưng không xua quân tiến lên.

Nam thành môn mở rộng, trên tòa Đăng tháp - đại biểu cho sự vinh nhục của Long Tuyền Thượng Kinh, hoả quang rừng rực chiếu xuống, làm khu vực cửa thành sáng như ban ngày. Có thể thấy, dù trong sự cảm nhiễm của tiếng chuông, không khí hoang lương buồn thảm cũng có giảm bớt dưới ánh hỏa quang tỏa sáng huy hoàng.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, Tống Sư Đạo và toàn thể tướng lĩnh Long Tuyền tụ tập bên ngoài cửa Nam thành, im lặng đón xe tang đến.

Bọn Tông Tương Hoa, Khách Tố Biệt không ai rơi lệ vì tiếng chuông tang tóc đã biến nỗi khuất nhục và bi phẫn thành sức mạnh. Lúc này, không ai trong số họ muốn lộ vẻ nhu nhược yếu đuối trước địch nhân.

Đây chính là biện pháp của Khấu Trọng, dùng tâm lý chiến chống lại tâm lý chiến, dùng cách cử hành tang lễ Bái Tử Đình một cách kỳ dị để thống nhất tinh thần, tình cảm của toàn thể quân dân Long Tuyền, biến Túc Mạt chiến sỹ trở thành một đoàn ai binh khiến người khác không dám xem thường. Gã, qua biện pháp này, cũng muốn cho Hiệt Lợi biết Túc Mạt tộc có thể chiến đấu cho tới một binh một tốt cuối cùng, tuyệt không đầu hàng nếu như điều kiện không được chấp nhận.

Xe tang đi qua đoạn đường hầm dài dưới cổng thành rồi dừng lại bên ngoài cửa Nam.

“Keng! Keng! Keng!”

Sau khi đánh đến hồi thứ bốn mươi chín, tiếng chuông làm trái tim mọi người trầm xuống như đeo đá.

Những người đánh xe tang rời chỗ nhường cho Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thay thế.

Khách Tố Biệt hét lớn:

- Cung kính tiễn Đại Vương.

Toàn thể tướng sỹ lập tức quỳ xuống, nhiệt lệ cuối cùng cũng không nén lại được nữa, ròng ròng đổ ra. Đó là những giọt lệ đau khổ, thể hiện mối oán hận và khuất nhục vô bờ.

---oOo---

Khấu Trọng vung roi, tiếng roi xé gió rít lên, quất vào mông ngựa, chiến mã hý vang, kéo xe tang từ từ tiến vào địch trận.

Gã quay đầu lại nhìn, trong lòng đau đớn, than thở:

- Lúc này ta không nắm chắc được gì. Lăng thiếu gia thấy sao?

Tiếng tù và từ trận địch nổi lên. Hốt nhiên gần nghìn kỵ mã như một trận gió ầm ầm phóng tới xe tang của hai gã, quả thực có uy thế kinh nhân, có thể xô rừng bạt núi.

Từ Tử Lăng như chẳng nhìn thấy điều đó, cười khổ đáp:

- Lần này Hiệt Lợi đã có chuẩn bị mới đến, vì thế tuyệt sẽ không trở về tay trắng. Đàm phán sẽ vô cùng khó khăn, nhưng Đại Tộ Vinh có thể là mấu chốt.

Tiếng ngựa hý vang trời. Đám Kim Lang kỵ sĩ đi đầu biểu diễn tuyệt kỹ, đồng thời ghìm ngựa đứng lại. Từng lớp chiến mã tung vó dựng

đứng, trông như từng lớp sóng trào lên, sau đó tản ra hai bên. Kỵ thuật tinh diệu, trận thế hoàn mỹ làm người xem phải tắc lưỡi khen thầm.

Lúc này bọn quân lính tướng sỹ Túc Mạt và Bạt Phong Hàn, Tống Sư Đạo đã rút vào trong thành, đóng chặt cửa lại.

Tiếng vó ngựa rộn lên hai bên xe tang. Hai toán thiên nhân đội kỵ binh từ hai cánh rầm rập phóng lại, tưởng chừng sẽ nghiền nát xe tang và Khấu, Từ thành bột. Chiến mã kéo xe hoảng sợ lồng lộn làm Khấu Trọng điều khiển vô cùng vất vả.

Khấu Trọng đanh giọng nói:

- Tiểu tử Đột Lợi thật không có chút nghĩa khí nào. Khi bọn ta cần hắn nhất thì hắn lại không xuất hiện. Con bà nó là con gấu.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Hắn cũng có nỗi khó xử riêng. Không giống với vua chúa ở Trung Thổ, lãnh tụ của xã hội bộ lạc trên đại thảo nguyên luôn luôn phải lắng nghe ý kiến của các tù trưởng khác.

Hai cánh kỵ binh Đột Quyết tiến đến sát hai bên, chỉ còn cách khoảng một trượng, trông như sắp đâm sầm vào xe tang thì bỗng mỗi cánh lại chia thành hai đội, xeo xéo rẽ qua trước sau xe tang vọt đi, biến thành một luồng giao thoa lưu chuyển khổng lồ mà tâm chính là linh xa.

Một lát sau, kỵ binh mất dạng.

Khấu Trọng lắc đầu cười khổ:

- Bọn ta dù có luyện lại đến mười kiếp cũng không thể tạo ra được một đội kỵ binh lợi hại thế này. Tuy đã biết rõ là bọn chúng chỉ thị uy nhưng ta vẫn sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Từ Tử Lăng ngưng thần nhìn ra phía trước, trầm giọng:

- Đến rồi.

Kỵ binh Đột Quyết xuất hiện dày đặc trên ngọn đồi có soái kỳ Đại Hãn, từ trên cao nhằm phía hai gã ầm ầm tràn xuống như thuỷ triều. Hai người thầm nghĩ nếu không phải Trung Thổ có nhiều thành trì kiên cố thì đã sớm bị gót sắt của kỵ binh Đột Quyết đạp thành bình địa.

Trong khi Khấu, Từ còn đang dựng hết tóc gáy thì trước sau phải trái đã tràn ngập kỵ binh Đột Quyết,trùng trùng lớp lớp vô tận phủ kín bình nguyên.

Hai tên lính Đột Quyết nắm lấy dây cương của hai chiến mã đi đầu, dắt xe tang tiến lên phía trước. Địch nhân sỹ khí hừng hực, người nào người nấy tinh thần dâng cao, mắt lộ hung quang trừng trừng nhìn Khấu, Từ gào thét.

Nếu như đối phương động thủ, dù võ công hai gã có cao hơn nữa cũng chết chắc không sai.

---oOo---

Dưới sự áp giải của hơn nghìn kỵ binh Đột Quyết, xe tang không ngừng tăng tốc, đi vòng qua ngọn đồi. Chỉ thấy giữa khu doanh trại bát ngát có một khu đất trống, đang tụ tập hơn nghìn binh sỹ, cách đó một đoạn có để hơn mười cái bia tập bắn. Hiệt Lợi, Triệu Đức Ngôn, Đôn Dục Cốc, Khang Sao Lợi và hơn hai mươi tướng lĩnh Đột Quyết

dưới sự phò tá của thân binh đang vui vẻ bắn tên, nhưng không thấy Khả Đạt Chí và Hương Ngọc Sơn.

Khấu, Từ vừa nhìn thấy tình hình như vậy, lập tức thầm kêu bất diệu. Đối phương đúng là đang đàm tiếu dụng binh, chiếm vững thế thượng phong, trong khi đó hai gã lại phải hiến di thể Bái Tử Đình để cầu hoà, thế cao thấp thế nào chỉ nhìn đã rõ.

“Vèo!”

Hiệt Lợi giương đại cung cong vòng như mặt trăng. Cương tiễn bắn ra, phóng qua cự ly gần năm trăm bộ trúng vào hồng tâm. Lập tức hơn vạn chiến sỹ xung quanh đồng thanh hò reo chấn động đất trời. Ánh lửa chiếu đỏ rực cả một vùng núi non, tràn đầy không khí khẩn trương trước khi đại chiến chết chóc xảy ra, chỉ cần một kích thích nhỏ là bùng phát, làm người người nhiệt huyết trào dâng.

Xe tang dừng lại.

Hiệt Lợi luyến tiếc đưa cây đại cung cho thủ hạ, quay sang vẫy hai gã nói:

- Thiếu Soái, Tử Lăng mời qua đây.

“Véo! Véo! Véo!”

Hơn mười mũi tên do chúng tướng bắn ra đều trúng vào hồng tâm, lại làm dấy lên một trận hò reo động trời.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng xuống xe, đi về phía bọn Hiệt Lợi. Khấu Trọng chấn khởi tinh thần, cười rộ:

- Đại Hãn phong thái vẫn như xưa, thật đáng vui đáng mừng.

Hiệt Lợi sắc mặt hơi trầm xuống, rồi lại chuyển sang tươi tỉnh, cười lớn nói:

- Quá khen, quá khen! Thiếu Soái phải chăng là mang Ngũ Thải thạch đến đây?

Ngay cả Từ Tử Lăng cũng không hiểu Khấu Trọng tại sao câu đầu tiên lại nói “phong thái vẫn như xưa”. Câu này vốn là một câu văn vẻ dùng để tán dương chúc tụng, nhưng nếu dùng với Hiệt Lợi đã từng bị thất bại một lần trong cuộc chiến Bôn Lang Nguyên lại trở thành vô cùng trào phúng. Kích nộ Hiệt Lợi như thế, đối với đàm phán không có điểm nào tốt. Tuy nhiên nghĩ lại, dù cho có nịnh bợ ca tụng hắn cũng không được ích lợi gì.

Khấu Trọng giống như lão bằng hữu, đến bên cạnh Hiệt Lợi với cái đầu hói bóng loáng trong ánh lửa lấp lánh bốn phía, điềm nhiên đáp:

- Tiểu đệ lần này là đến giao người chứ không phải đá. Đại Hãn có thể kiểm tra.

Hai người ánh mắt sắc bén nhìn nhau, không ai nhường ai.

Triệu Đức Ngôn, Đôn Dục Cốc và hơn hai chục tướng lĩnh tù trưởng người nào cũng vô cùng ngạo nghễ, dáng vẻ vô cùng tin tưởng chắn chắn sẽ thắng lợi.

Khóe miệng Hiệt Lợi từ từ xuất hiện một tia tiếu ý, rồi cười rộ nói:

- Ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó cầu. Chỉ cần Thiếu Soái gật đầu đồng ý, Hiệt Lợi ta sẽ toàn lực tương trợ ngươi đuổi hươu ở Trung Nguyên. Ngươi cần người có người, cần ngựa có ngựa.

Lúc này, loan cung của Triệu Đức Ngôn bắn ra một mũi tên trúng vào mục tiêu phía xa. Khấu Trọng vỗ tay khen:

- Hảo tiễn pháp. Ngôn Soái sao không chơi một bài theo kiểu thảo nguyên, vừa phóng ngựa vừa bắn tên để bọn ta đại khai nhãn giới.

Từ Tử Lăng bắt đầu minh bạch sách lược của Khấu Trọng, đó là dùng ngôn từ vòng vèo, hết sức nói nhăng cuội vớ vẩn, làm đối phương phân tâm, không cho bọn chúng thực hiện kế hoạch đã định trước. Đúng là một cách trong lúc chẳng có biện pháp nào.

Triệu Đức Ngôn tu dưỡng rất sâu, tuyệt không vì Khấu Trọng ngấm ngầm trào phúng lão tập tành làm người Đột Quyết mà động khí, quay sang nhìn gã cười nhẹ nói:

- Thiếu Soái lần này đến đại thảo nguyên, nếu chỉ để xem ta cưỡi ngựa bắn tên thì tất nhiên sẽ thất vọng mà về.

Khấu Trọng cười nói:

- Ta muốn xem chính là phong tư anh hùng của hiền đồ Ngọc Sơn huynh, xem có so được với Ngôn Soái hay không! Bọn ta đúng là hiểu biết muộn quá, đến tối nay mới biết Ba Lăng bang có quan hệ với Ngôn Soái.

Đoạn gã không thèm để ý đến sắc mặt biến đổi của Triệu Đức Ngôn, quay sang Hiệt Lợi nói:

- Đại Hãn nếu khẳng khái cung cấp người, ngựa, đúng là Khấu Trọng ta cầu còn không được. Nhưng mẹ ta từng dạy không nên tham lam, cổ nhân lại có câu giáo huấn ‘hết thỏ chó săn bị cho vào nồi’. Đại Hãn làm sao để giải mối nghi ngờ của ta đây?

Từ Tử Lăng vẫn im lặng đứng bên Khấu Trọng, nhìn quanh rồi lập tức tròn mắt kinh hãi. Theo như gã đoán, lần này Kim Lang quân đúng là đã huy động toàn lực đến đây, nhân số đông hơn nhiều lần so với cuộc chiến ở Bôn Lang Nguyên, tổng binh lực vượt quá năm vạn. Ngoài số bộ đội tiên phong hơn vạn người đang uy hiếp cửa Nam thành, các binh sỹ khác đang bận rộn chặt cây chế tạo các loại công cụ đánh thành. Có thể thấy địch quân đã có sự chuẩn bị và quyết tâm công đả Long Tuyền.

Binh lực của Long Tuyền vào khoảng vạn rưỡi đến hai vạn. Long Tuyền thành tuy vẫn được xưng là tiểu Trường An, nhưng thực tế so sánh vẫn còn kém xa quy mô của Lạc Dương, Trường An. Dù cho ai nấy đều quyết ý tử chiến, nhưng nếu như Triệu Đức Ngôn quả thật là một cao thủ công thành như lời đồn thì Long Tuyền khẳng định không thể chống chọi được bao nhiêu ngày.

Hiệt Lợi vui vẻ đáp:

- Thiếu Soái quả thực là một Hán nhân rất đặc biệt, ăn nói mau lẹ, vô cùng thẳng thắn, không giống với những người Hán khác toàn là khẩu thị tâm phi. Tốt lắm! Nói thẳng nói thật, ta muốn nếu ta giúp Thiếu Soái đánh đổ Lý gia ở Quan Trung thì ngươi phải giao U Châu cho bọn ta, trao qua đổi lại, chúng ta đều không ai nợ ai. Sau đó muốn đánh muốn hoà là tùy vào tôn ý.

U Châu chính là địa bàn của Cao Khai Đạo, bao gồm cả Sơn Hải quan. Địa phương này nếu rơi vào tay quân Đột Quyết thì chúng có thể nắm được căn cứ quân sự trọng yếu ở phía Đông Bắc Trung Nguyên, có thể từng bước tăng cường, khuếch trương thực lực như tằm ăn dâu. Đến lúc đó, Đột Quyết sẽ không còn giống như trước đây, chỉ là một đạo quân đơn bạc thâm nhập Trung Nguyên, sau một phen cướp bóc lại phải nhanh chóng rút lui.

Khấu Trọng bật cười hỏi:

- U Châu tuyệt không phải là đất của Khấu Trọng ta, làm sao có thể đem nó làm lễ vật giao cho Đại Hãn được?

Đôn Dục Cốc, thân đệ của Tất Huyền, cũng là một trong các đại tù trưởng của Đột Quyết đang lắng nghe, điềm đạm nói:

- Thiếu Soái nếu như có thể tiêu diệt Lý gia thì thiên hạ đã là vật trong túi của ngươi rồi. Chỉ một U Châu nho nhỏ Thiếu Soái tự nhiên có thể làm chủ được.

Hiệt Lợi nghiêm nghị nói:

- Dưới thời Tây Ngụy của quý quốc, Đột Quyết bọn ta đại phá người Nhu Nhiên ở phía Bắc, Nhu Nhiên Khả hãn A Na binh bại tự vẫn. Tiên tổ của tộc nhân bọn ta là A Sử Na Thổ Môn thành lập Đột Quyết Hãn quốc, xưng bá thảo nguyên, mở rộng lãnh thổ còn hơn so với Hung Nô cổ đại, quy mô chưa từng có. Tiếc là sau đó lại phân liệt thành Đông Tây hai Đại Hãn quốc. Dương Kiên nhất thống Trung Nguyên, nhiều lần xâm phạm, lại sử dụng gian kế ly gián phân hoá làm các tộc thảo nguyên nội chiến không ngừng, việc thống nhất hai Hãn quốc Đông Tây không biết bao giờ mới thực hiện được. Bọn ta bất đắc dĩ mới dụng binh đối với Trung Thổ, nhưng quốc sách hàng đầu là phải thống nhất Đột Quyết, sau đó mới nói đến chuyện khác. Thiếu Soái đã hiểu ý ta chưa?

Khấu Trọng bắt đầu cảm thấy Hiệt Lợi có thể trở thành lãnh tụ tối cao của Đột Quyết đúng là phải có chút bản lĩnh. Quả thực sức thuyết phục của hắn là rất lớn, hơn nữa lại có thể bỏ qua cừu hận riêng tư của bản thân mà nghĩ đến lợi ích lâu dài.

Từ Tử Lăng lại phát sinh cảm giác khác lạ, tự nghĩ mình quả thật

khác biệt rất nhiều với Khấu Trọng. Nếu đổi lại người đàm phán với Hiệt Lợi là gã chứ không phải Khấu Trọng, chỉ sợ đã sớm cự tuyệt đề nghị của Hiệt Lợi, sẽ làm sự tình đi đến đổ vỡ, hậu quả chắc sẽ là đồ thành thảm sát.

Chính trị không nói tới động cơ tốt hay xấu, mà chỉ nói tới hậu quả. Về mặt chính trị, không bao giờ có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn. Hiệt Lợi chính là loại người này, Khấu Trọng cũng đã thông thuộc quy tắc của trò chơi. Từ Tử Lăng tuy cũng biết nhưng lại không thể làm được, vì thế gã hoàn toàn không phù hợp làm chính trị.

Tôn Tử binh pháp có đoạn “binh gia cũng là kẻ dối trá”, nói cách khác, mưu lược chính là một loại xảo thuật lừa dối cao minh mà thôi. Sau khi nắm vững toàn bộ chi tiết tình thế khách quan, thực lực và tâm lý địch ta, người cầm quân mới “định mưu”, xong rồi mới “hành động”, “có thể mà như không thể”, “gần mà như xa”, dối địch, lừa địch, trá địch rồi sẽ khắc địch chế thắng.

Thế giới hiện thực quả là lãnh khốc vô tình, dù nói đại nghĩa gì đi nữa cũng chỉ là nhấn mạnh lý tưởng và đạo đức mà thôi, không phù hợp khảo nghiệm thực tế. Như đại quân Đột Quyết này, tất cả chỉ vì lợi ích bổn tộc, thuận ta thì sống, chống ta thì chết. Khấu Trọng trước hết phải phân rõ lợi hại mới có thể với hy sinh thấp nhất mà giành được lợi ích lớn nhất.

Vì thế Từ Tử Lăng chỉ có thể làm người bàng quan đứng nghe mà thôi.

Khấu Trọng cười nhẹ đáp:

- Đại Hãn xem trọng như vậy, sao ta lại không tiếp thụ ân sủng của ngài chứ! Việc đó có thể để sau này từ từ bàn tiếp. Hôm nay ta đến

đây là…

Hiệt Lợi phẩy tay cắt ngang lời gã:

- Thiếu Soái nếu lập tức rời khỏi trường tranh chấp giữa bọn ta và Túc Mạt tộc, Hiệt Lợi ta sẽ có hồi báo. Nói cho cùng, Bái Tử Đình với ngươi không chỉ không thân thích cố cựu gì, lại còn là địch nhân ti bỉ vô sỉ. Thiếu Soái tại sao lại vì một tên ngu xuẩn không biết tự lượng đó mà chịu ra mặt?

Triệu Đức Ngôn âm trầm cười nói:

- Kẻ dấy động can qua lần này chính là Bái Tử Đình chứ không phải bọn ta. Dù cho là theo quy củ của giang hồ Trung Thổ thì bọn ta đã lao sư viễn chinh, không thể ra về tay trắng, hai vị có đồng ý không?

Khấu Trọng cười nhẹ nói:

- Tiểu đệ có thể hỏi các vị một câu không?

Đôn Dục Cốc điềm nhiên nói:

- Mọi người đều là người biết nghe đạo lý. Xin Thiếu Soái chỉ giáo!

Từ Tử Lăng vô cùng đau đầu. Sách lược của đối phương chỗ nào cũng nói đạo lý chứ không tỏ ra thị cường hiếp nhược, làm Khấu Trọng càng khó đối phó.

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn trời, một lát hỏi:

- Không biết các vị đối với cuộc chiến giữa Tống Kim Cương và Lý Thế Dân có cảm tưởng gì?

Hiệt Lợi ngạc nhiên, lộ vẻ không vui, hừ nhẹ một tiếng rồi nói:

- Nếu như Thiếu Soái chỉ có hứng thú đối với việc đó, bọn ta cần gì phải mất thời gian quý báu ở đây?

Trong đầu Từ Tử Lăng lại như có mây mù che phủ. Tống Kim Cương liên quân với Đột Quyết tấn công Thái Nguyên đại bại trở về chính là đòn nghiêm trọng đánh vào việc xâm nhập Trung Thổ của Hiệt Lợi. Khấu Trọng ngang ngạnh nói đến việc đó chỉ làm Hiệt Lợi không vui, làm sao mà bổ cứu được đây?

Khấu Trọng cười:

- Đại Hãn không cần tức giận. Người Hán bọn ta có câu 'tiền sự bất vong, hậu sự chi sư" (không quên chuyện cũ, sau này mới có khôn). Việc kiểm điểm lại sau cuộc chiến khẳng định chỉ có lợi mà vô hại, có thể tránh được những thất bại nghiêm trọng trong tương lai.

Hiệt Lợi miễn cưỡng nén lửa giận xuống, lạnh lùng nói:

- Ta đang nghe đây!

Khấu Trọng ung dung nói:

- Tống Kim Cương sở dĩ thảm bại ở Bách Bích không phải vì sức không bằng địch, mà vì sách lược sai lầm. Nếu như chính diện giao phong, Lý Thế Dân tất bại chẳng sai. Có thể thấy Lý Thế Dân áp dụng sách lược cao minh 'lúc đầu không cầu thắng, nhẫn nại đợi đến lúc có thể thắng được địch'. Hắn nhìn trúng lúc Tống Kim Cương đơn độc xâm nhập, tuy tinh binh mãnh tướng, nhưng vẫn là dùng cách lấy lương thực cướp bóc về để cung cấp cho một đội quân to lớn, nếu không đánh nhanh thắng nhanh được thì sẽ không còn chỗ nào mà chạy. Vì thế Lý Thế Dân - Thống Soái giỏi phòng thủ nhất thiên hạ đã

thực hành chiến lược phòng thủ chắc chắn và kế ‘kiên bích thanh dã’ (vườn không nhà trống), lại dùng chiến thuật du kích, cho những đội quân nhỏ đột kích liên miên gây rối, đợi đến khi Tống Kim Cương kế cùng lương hết, bị bức phải lui quân thì mới đuổi theo truy kích. Đại Hãn đã minh bạch ý tứ ta chưa?

Bọn Hiệt Lợi, Triệu Đức Ngôn, Đôn Dục Cốc, Khang Sao Lợi ai nấy đều lộ vẻ tức giận, song mục sát cơ đại thịnh.

Từ Tử Lăng biết Khấu Trọng đang đánh một ván bài mạo hiểm, dùng cuộc chiến Bách Bích đó để ám chỉ tình thế hiện tại, trở thành một mũi tên chủ lực để tranh thủ đàm phán. Điểm tuyệt diệu nhất là tỏ ra đã nhìn thấu tình thế của liên quân. Đại quân của Hiệt Lợi đúng là cho rằng một đội quân nho nhỏ của Long Tuyền không thể chống lại được lão, nhưng nếu như có một tên Khấu Trọng tinh thông việc thủ thành như Lý Thế Dân lãnh đạo, Hiệt Lợi chỉ sợ có muốn tốc chiến tốc quyết cũng không dễ dàng làm được.

Trong tình huống đó, sự chi viện của Đột Lợi trở thành nhân tố quyết định cho thành công của lão, nhưng Đột Lợi có thể thoải mái công phá thành trì do huynh đệ vào sinh ra tử với hắn đang phòng thủ hay không? Khả năng lớn nhất là Đột Lợi sẽ tụ thủ bàng quan, thái độ của hắn lại sẽ ảnh hưởng tới Bồ Tát, Thiết Phất Do và A Bảo Giáp. Trong tình hình đó mà Hiệt Lợi đánh thành thì mức độ nguy hiểm sẽ tăng lên rất nhiều. Nếu như đánh mãi không được, Kim Lang quân sẽ trở thành một đội quân đơn độc ở trong sào huyệt địch, rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Việc này sẽ làm Đột Lợi được lợi rất nhiều vì hắn và Hiệt Lợi giảng hoà là vì lợi ích kết hợp, lòng tin giữa hai bên đích xác là có điều kiện và mức độ nhất định.

Quân Túc Mạt kiêu dũng thiện chiến lừng danh Đông Bắc, cho dù không cần Hiệt Lợi tự thân xua quân tới đánh, bây giờ bọn họ cũng đã trở thành một đội ai binh, không ai dám đánh giá thấp thực lực

Long Tuyền quân nữa.

Sau một hồi tranh luận, Khấu Trọng cuối cùng cũng tạo được một chút thượng phong, lại không hề trực tiếp làm Hiệt Lợi mất mặt.

Đôi mắt gian xảo của Triệu Đức Ngôn đảo một vòng, cố làm ra vẻ kinh ngạc hỏi:

- Không ngờ được Thiếu Soái dù thân ở tận thảo nguyên xa xôi vẫn có thể nhận việc như nhìn thấy tận mắt. Không hiểu Thiếu Soái có biết Lý Thần Thông đã đến Lê Dương tương trợ Lý Thế Tích hay không?

Khấu Trọng tiêu sái cười đáp:

- Dường như ta đã nghe qua con bà nó chuyện này ở đâu rồi. Nhưng Đậu Kiến Đức, Vương Thế Sung vẫn đang mạnh khoẻ. Nay Vũ Văn Hoá Cập bị phá, giữa ba phe Đường, Đậu, Vương không thể tái lập liên kết như cũ. Lê Dương biến thành trọng trấn cô lập của Đường thất ở ngoài Quan Ngoại mà Đậu, Vương hai người đều muốn lấy bằng được mới cam tâm. Người lo lắng nhất chính là hai tên họ Lý đó chứ không phải Khấu Trọng ta, đúng không?

Triệu Đức Ngôn bật cười nói:

- Thiếu Soái nhìn thông hiểu thấu, chính vì Lê Dương cô lập ở Quan Ngoại nên nếu cố tử thủ chỉ là hạ sách. Lý Thế Dân với dư uy vừa đại phá Tống Kim Cương tất sẽ đại triển quyền cước để bảo vệ Lê Dương, ba phương gây chiến, tình thế rất nguy cấp. Điều khiến người ta kỳ quái nhất là Thiếu Soái lại không tận dụng thời gian này để củng cố Thiếu Soái quân và sự nghiệp tranh bá Trung Nguyên, lại lật đật ra tận vùng Tái Ngoại này để lo những việc nhỏ như sợi lông và không hề liên quan gì. Thật làm người ta không hiểu nổi!

Câu này đã đánh trúng vào chỗ yếu hại của Khấu Trọng, làm gã á khẩu vô ngôn.

Từ Tử Lăng cuối cùng không nhịn được, trầm giọng:

- Mục đích của Thiếu Soái không phải là Bái Tử Đình mà là vì bình dân bách tính vô tội của Long Tuyền và Tú Phương tiểu thư. Đại Hãn đối với chuyện này có thể nghe không lọt tai, nhưng có thể thấy Bái Tử Đình đã tự sát, giả thiết Túc Mạt tộc phá huỷ tường thành, lại bồi thường hợp lý thì Đại Hãn có thể khai ân, làm Long Tuyền không trở thành biển máu. Đại Hãn khoan dung chỉ càng làm tăng thêm thanh danh của mình, không hề tổn hại tới uy danh của người.

Hiệt Lợi ngạc nhiên hỏi:

- Tú Phương tiểu thư?

Lúc này, đàm phán đã đi vào giai đoạn quan trọng nhất.

Thiên nhân đội: đơn vị quân đội xưa, thường gồm một nghìn người.

(

Chương 557: Lưỡng toàn kỳ mỹ

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng một xướng một hoạ, sự thật vẫn là một biện pháp mà hai gã hồi còn nhỏ ở Dương Châu vẫn làm, trước cứng sau mềm, cương nhu phối hợp, cho đối phương cơ hội hạ đài và giữ được thể diện. Nếu như bức đối phương đến chỗ 'lùi đến bờ sông, không còn đất chết' thì vô luận ngươi có đạo lý thế nào, cuối cùng chỉ còn cách dùng sức mạnh để giải quyết vấn đề.

Lúc này Khấu Trọng lại phục hồi bộ dạng như một lão bằng hữu, đến sát bên Hiệt Lợi thấp giọng nói:

- Xin Đại Hãn chớ trách. Nghe nói ngươi chính là người thỉnh Tú Phương tiểu thư đến Long Tuyền. Bây giờ người muốn làm Long Tuyền biến thành một đống đổ nát cũng là Đại Hãn ngươi. Tú Phương tiểu thư là người chỉ yêu thích gảy đàn ca hát mà không thích chiến tranh, mà ta lại vô cùng kính ái nàng. Ôi! Đại Hãn không hy vọng làm Tú Phương tiểu thư thương tâm đến mức muốn theo bước lão Bái chứ?

Hiệt Lợi lộ xuất thần tình lúng túng khó khăn, thấp giọng đáp:

- Ta sẽ tự thân giải thích, bồi tội với nàng.

Lúc này, mọi hoạt động ở trường tập bắn tên đã hoàn toàn đình chỉ, chúng tướng đều lưu tâm nghe ngóng câu chuyện giữa hai người.

Khấu Trọng nói:

- Cách bồi tội tốt nhất là biến can qua thành bạch ngọc. Như vậy sớm mai tiểu đệ lập tức có thể theo thuyền về nước, xem xem có việc gì để làm không, ví dụ như không để cho Lý tiểu tử lấy được Lạc Dương chẳng hạn. Đại Hãn dù sao cũng không thể phái binh đi giúp Vương Thế Sung thủ Lạc Dương đúng không? Việc này cứ giao cho tiểu đệ làm thay Đại Hãn là được rồi.

Hiệt Lợi bật cười:

- Thiếu Soái đúng là một thuyết khách rất giỏi. Thôi được, vì nể mặt Tú Phương tiểu thư, Hiệt Lợi ta sẽ phá lệ nhượng bộ. Người Túc Mạt phải phá huỷ tường thành, dâng hiến năm vạn chiến mã, trâu dê mười vạn con, hoàng kim hai vạn lượng. Cuối cùng là điều kiện quan trọng nhất, Đại Tộ Vinh phải theo chúng ta làm con tin. Đây là những yêu cầu thấp nhất của ta, không còn khả năng nhượng bộ hơn nữa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe thấy ngẩn mặt nhìn nhau. Túc Mạt tộc làm sao chịu giao Đại Tộ Vinh ra, mà bọn gã cũng không nhẫn tâm như thế đối với một đứa bé yếu đuối.

Khấu Trọng cười khổ:

- Đại Hãn làm khó bọn ta rồi. Bái Tử Đình đã chết, di hài cũng không được yên, phải mang đến cho Đại Hãn xét nghiệm tử thi và phát lạc. Việc này đã làm người Túc Mạt oán phẫn và khuất nhục vô cùng rồi, nhưng vì hy vọng có thể bảo tồn cốt nhục huyết mạch của lão Bái nên mới chịu. Đại Tộ Vinh là một tiểu hài chưa biết việc đời, Đại Hãn mang nó đi làm con tin chỉ có ý nghĩa tượng trưng là chính, thực chất tác dụng không nhiều. Phải dâng nạp số lượng lớn chiến mã, trâu dê như thế đã làm quốc khố của Túc Mạt trống rỗng rồi, mười năm nữa cũng không thể phục nguyên được. Ngoài ra, sau này hàng năm đều phải tiến cống nữa. Đại Hãn liệu có thể cho tiểu đệ chút thể diện, tha cho Đại Tộ Vinh được không?

Hiệt Lợi tức giận nói:

- Các ngươi ở Trung Thổ có quy củ của Trung Thổ, bọn ta ở đại thảo nguyên cũng có quy củ của đại thảo nguyên. Từ trước đến giờ chỉ có nhập gia tuỳ tục, không hề có chuyện tục lệ lại phải thay đổi theo khách bao giờ. Nếu không tin, ngươi có thể đi hỏi huynh đệ Đột Lợi của các người, hoặc hỏi Bồ Tát và huynh đệ Cổ Nạp Thai, Thiết Phất Do, xem Hiệt Lợi ta chỉ mang đi một mình Đại Tộ Vinh đã là quá khoan dung rồi. Hừ! Phàm là người chống đối lại ta, nam thì nhất luận giết sạch, nữ thì bắt làm nô lệ. Hôm nay là quá ngoại lệ rồi, nếu không Đột Quyết tộc của bọn ta làm sao lập uy ở đại thảo nguyên được!

Triệu Đức Ngôn cười gian xảo nói:

- Thiếu Soái không cần lấy Trường An giả làm Trường An thật. Long Tuyền tuy là Thượng Kinh của người Túc Mạt nhưng sự thật quy mô so với Cảnh Lăng cũng còn thua xa lắm. Đỗ Phục Uy càng không thể đem so với bọn ta được. Phiền não đều là do sính cường xuất đầu làm liều mà thôi. Thiếu Soái nếu không tự nghĩ cho bản thân mình thì cũng nên nghĩ cho Thiếu Soái quân hoặc cho Đại tiểu thư chứ!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe thế đều tức giận phát hoả trong đầu. Hiệt Lợi ngoan cố không nhượng bộ, Triệu Đức Ngôn lại thừa gió bẻ măng, ngữ khí hàm ý uy hiếp, lại mang cả việc Trác Kiều gộp vào đây.

Khấu Trọng ung dung nói:

- Đại Hãn nếu như phá cách mà khoan dung cho, Khấu Trọng ta sẽ cảm kích phi thường.

Đôn Dục Cốc nhíu mày nói:

- Đại Hãn đã sớm khoan dung đặc cách đối với Thiếu Soái rồi. Thiếu Soái sao không trở về thương nghị cùng người Túc Mạt, trước sớm mai có hồi báo cho Đại Hãn.

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn trời cười dài, hào khí nổi lên nói:

- Không cần đợi đến sáng mai, ta bây giờ có thể lập tức cho Đại Hãn một đáp án.

Hiệt Lợi song mục sát khí đại thịnh, lấp loáng như điện, gật đầu nói:

- Được! Hiệt Lợi ta rửa tai để nghe đây.

Khấu Trọng bước lên ba bước, đưa mắt nhìn qua khu vực tập bắn tên bên cạnh, ung dung lấy Thích Nhật cung từ bên trong áo bào ra, vận kình giương cung. Khi dây cung bật phát ra tiếng “Păng!” mạnh mẽ, gã thét lớn:

- Đem tên lại đây! Khẩu thuyết vô bằng. Cứ lấy mũi tên này để quyết định mệnh vận của thành Long Tuyền đi.

Sau lưng gã là Hiệt Lợi và bọn tướng lĩnh Đột Quyết, lại có hơn trăm thân binh của Hiệt Lợi đang đứng dàn ngang hai bên trường bắn, thêm vào những binh sỹ Đột Quyết đang chuẩn bị công cụ chiến tranh, dù ở gần hay xa đều bị hành vi đột ngột của gã hấp dẫn, mở to mắt nhìn.

Đích thân Hiệt Lợi vươn tay rút một mũi tên từ trong bao tên của một tên tuỳ tùng, đưa đến bên tay trái Khấu Trọng.

Khấu Trọng không hề chậm trễ, tiếp tên rồi lắp lên cung, nhẹ nhàng

giương Thích Nhật cung cong vòng như trăng tròn.

Bọn Hiệt Lợi nhìn thấy cây cung trứ danh đã làm không biết bao nhiêu chiến sỹ Đột Quyết phải ôm hận này, trong lòng không hiểu có tư vị gì??

Toàn trường chỉ có mình Từ Tử Lăng biết Khấu Trọng sẽ sử dụng Loa Hoàn kình để bắn mũi tên ra, bắn nát bia tên thành bột để lập uy, lại cũng để thể hiện lập trường và quyết tâm thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngói lành.

Trong sự chờ đợi của muôn người, dây cung bật mạnh, cương tiễn phóng ra với tốc độ cao đến nỗi mắt thường nhìn không rõ. Mũi tên nhanh như điện chớp vượt qua cự ly trăm bộ, nhanh chóng tiếp cận bia tên.

Khi sắp bắn trúng hồng tâm, bỗng nhiên mũi tên dừng lại trên không vì có hai ngón tay như thể từ trong thế giới hư vô thình lình xuất hiện kẹp trúng mũi tên.

Thời gian hốt nhiên ngưng đọng.

“Bùng”! Cương tiễn gẫy vụn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau. Các chiến sỹ Đột Quyết liền hò reo ầm ầm điếc cả tai.

Vũ Tôn Tất Huyền, một trong tam đại Tông sư võ học của thiên hạ không biết từ chỗ nào xuất hiện, ngay sát na cương tiễn chuẩn bị bắn trúng mục tiêu liền kẹp trúng mũi tên. Tốc độ và sự chuẩn xác làm người ta không thể tin nổi. Do cương tiễn đã quán chú đầy Loa Hoàn kình nên dưới sự giao kích của hai luồng kình lực, bị vỡ nát thành bột.

Với công phu giữ bình tĩnh dù cho Thái Sơn đổ trước mặt cũng không biến sắc mà Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng phải giật mình kinh hãi trước thủ pháp tiếp tiễn kinh thiên địa, khiếp quỷ thần của Tất Huyền. Hai gã không tưởng tượng nổi Tất Huyền cũng theo quân tới đây, chẳng trách tại sao Đột Lợi lại cố ý chậm trễ. Nay khả năng công đả Long Tuyền của liên quân thực sự đã tăng lên rất nhiều.

Tất Huyền hiển nhiên bất ngờ với việc mình không thể hoá giải hết chân khí ẩn chứa trong cương tiễn, khiến mũi tên gẫy vụn, hơi kinh ngạc nói:

- Nội kình của Thiếu Soái lại tăng tiến thêm một bậc. Đáng mừng! Đáng mừng!

Khấu Trọng miễn cưỡng thu hồi Thích Nhật cung, thi lễ nói:

- Không biết Vũ Tôn thân hành đến đây, xin thứ cho tiểu tử tội vô lễ.

Vũ Tôn Tất Huyền vẫn mặc chiếc áo choàng bằng vải gai đơn giản, nhưng lại có khí khái ngạo thị thiên hạ giống như Thiên Đao Tống Khuyết. Lão hai tay chắp sau lưng, như long hành hổ bộ tiến về phía Khấu Trọng, thần thái ung dung tự tại, nhãn thần lạnh lùng thâm bất khả trắc, tưởng chừng trong thế gian này không gì có thể qua mặt lão.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau một cái, đều cảm thấy bất diệu. Nghe nói Tất Huyền mấy chục năm nay không hề tham gia vào các cuộc chiến tranh của Đột Quyết tộc. Hôm nay lão nhân gia lại thân hành đến đây, đương nhiên không phải đơn giản là để đứng ngoài theo dõi mà là để đối phó với hành động của bọn gã. Hơn nữa Tất Huyền từng cảnh cáo hai gã phải quay về Trung Thổ nên khẳng định lần này lão đến không phải việc tốt lành gì.

Có Tất Huyền, tình thế phát sinh biến hoá vô cùng bất lợi đối với bọn Khấu Trọng. Hai gã không thể nắm chắc điều gì trước những phát sinh sắp tới.

Tất Huyền chớp mắt đã vượt qua cự ly hơn năm trăm bước. Tưởng chừng lão bước rất chậm song thực ra vô cùng thần tốc, tràn đầy cảm giác quỷ bí khó giải thích.

Chiến sỹ toàn trường đều nghiêm mình đứng thẳng. Đối với họ, Tất Huyền không chỉ là lãnh tụ tinh thần tối cao, mà còn là tượng đài võ học được sùng bái như thiên thần.

Chỉ có tiếng gió đêm lồng lộng, tiếng lửa lép bép điểm xuyết cho màn đêm đột nhiên yên tĩnh lạ thường.

Tất Huyền dừng lại trước Khấu Trọng chừng mười bước, cười nhẹ nói:

- Bản nhân có một đề nghị lưỡng toàn kỳ mỹ, có thể giải quyết sự tranh đấu giữa Đại Hãn và Thiếu Soái.

Khấu Trọng hít mạnh một hơi, đè nén tâm tình như sóng cuộn, nghiêm mặt nói:

- Xin Vũ Tôn chỉ thị.

Tất Huyền ung dung bình tĩnh nói:

- Quân sự là một hình thức cực đoan của chính trị, chính là chính trị lưu huyết. Một khi dùng đến vũ lực, cuối cùng chỉ còn cách giải quyết duy nhất là sống chết với nhau mà thôi. Giữa nước này với nước khác là thế, mà giữa người với người cũng thế, kẻ mạnh làm vua.

Bái Tử Đình và Phục Nan Đà lần này khơi dậy chiến tranh, muốn thay thế tộc ta làm thủ lĩnh. Nếu không có Thiếu Soái ra mặt, bọn chúng chỉ còn một kết cục duy nhất là diệt tộc. Thiếu Soái lại không muốn tình huống đó xuất hiện, sao không biến việc đó từ cuộc chiến công - thủ đại quy mô thành chiến đấu sinh tử giữa hai người thôi. Nếu như người thắng là phía Thiếu Soái, bọn ta có thể phá lệ bỏ điều kiện bắt Đại Tộ Vinh làm con tin. Ý ngươi thế nào?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức trong lòng kêu cha gọi mẹ. Nếu Tất Huyền tự thân xuất thủ, bọn gã dù cử ai ra cũng chỉ là đi chết mà thôi. Người nắm rõ võ công của Tất Huyền như Bạt Phong Hàn cũng đã sớm quyết định phải tu hành một năm mới có thể tái chiến, đủ biết trong lòng họ Bạt hiểu rõ hiện tại vẫn chưa có cách gì thắng được lão.

Võ công đạt tới cảnh giới của Tất Huyền đã hoàn toàn không còn nhược điểm trí mạng nào nữa.

Bọn Hiệt Lợi đều lộ vẻ ngạc nhiên. Triệu Đức Ngôn, Đôn Dục Cốc cũng đưa mắt nhìn nhau.

Đôn Dục Cốc là thân đệ của Tất Huyền, tiện mở lời hơn là Hiệt Lợi, bèn hắng giọng nói:

- Việc này chỉ sợ có chỗ xung đột với hiệp nghị giữa chúng ta và Đột Lợi Khả Hãn. Xin Vũ Tôn minh xét.

Tất Huyền thản nhiên nói:

- Dù là hiệp nghị nào cũng có thể tuỳ theo tình hình mà cải biến. Như Đột Lợi chắc cũng không hề nghĩ tới việc Thiếu Soái lại ở bên phía người Túc Mạt. Hắn lại còn nghĩ xua quân Đông tiến có thể giúp Thiếu Soái trút giận.

Tiếp đó dùng nhãn thần lấp loáng khó dò đầy vẻ uy hiếp chụp lên mình Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, cười nhẹ nói:

- Không nói dông dài. Bản nhân hạn định trong mười chiêu, chỉ cần Bạt Phong Hàn có thể chống chọi được mà không chết thì sẽ làm như lời hứa. Đại Hãn có ý kiến gì khác không?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vừa kinh hãi vừa vui mừng, trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

Hiệt Lợi lông mày nhăn tít, lộ xuất thần sắc trầm tư suy nghĩ.

Bốn phía đều lặng yên, chờ Hiệt Lợi đáp lời. Hắn dù sao vẫn là chủ soái của Đột Quyết. Tất Huyền phải được hắn đồng ý mới có thể đại diện cho Kim Lang quân quyết chiến với Bạt Phong Hàn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều biết nguyên nhân tại sao đối phương vừa kinh vừa mừng.

Mừng là do Tất Huyền đã đề xuất một biện pháp để giải quyết cục diện đàm phán căng thẳng này. Hai gã tự vấn tâm, nếu như một trong hai người phải chiến đấu, khẳng định có thể chịu được mười chiêu của Tất Huyền, tình huống xấu nhất cũng chỉ là thụ nội thương. Từ đó mà suy, Tất Huyền sở dĩ hạn định trong mười chiêu sẽ đả bại Bạt Phong Hàn là vì lão đã tính sai, cho rằng Bạt Phong Hàn vẫn bị nội thương nghiêm trọng. Lão cũng không tưởng nổi thế gian này có diệu thuật liệu thương "Hoán Nhật đại pháp", làm họ Bạt thoát thai hoán cốt, không những nội thương khỏi hết mà võ công lại tăng thêm một tầng, không còn là Bạt Phong Hàn trước kia lúc suýt chết dưới tay lão nữa.

Kinh hãi là vì kiểu cách ngang ngạnh của Bạt Phong Hàn. Hai gã đều

hiểu rõ, với tác phong hành sự của Bạt Phong Hàn, có thể khẳng định hắn sẽ liều mạng bất chấp tất cả để trong vòng mười chiêu phải rửa được mối sỉ nhục thua trận lần trước. Như vậy, so với việc chống đỡ được mười chiêu thì lại là chuyện hoàn toàn khác, tất sẽ phải quan tâm đến từng chiêu từng thức, khi đó thì ai dám khẳng định sinh tử thắng bại có được quyết định trong mười chiêu hay không!

Hiệt Lợi suy tư chính là liên quan đến Đột Lợi, có thể đoán lão đã có hiệp nghị với Đột Lợi là không làm thương tổn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn. Nếu để Tất Huyền đánh chết Bạt Phong Hàn, lão sẽ khó ăn nói với Đột Lợi.

Quả nhiên Hiệt Lợi than:

- Xin Vũ Tôn chớ trách, ta vẫn có điều hơi khó xử. Thiếu Soái liệu có đề nghị gì hay hơn chăng?

Khấu Trọng trong lòng thầm chửi Hiệt Lợi giảo hoạt. Chỉ bằng một câu nói, lão đã đem mọi việc đổ hết lên người gã. Nếu như Khấu Trọng gã đáp ứng, sau này Đột Lợi sẽ không thể truy cứu việc này với Hiệt Lợi.

Gã nhìn Từ Tử Lăng cầu cứu.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Một trong hai người bọn ta có thể thay hắn ứng chiến không?

Tất Huyền cười nhẹ đáp:

- Một ngày nào đó, hai vị sẽ có cơ hội. Bất quá không phải là dưới trời đêm tinh quang xán lạn này.

Đoạn lão ngửa mặt nhìn trời, song mục xạ xuất tình cảm sâu sắc, điềm nhiên nói:

- Chỉ vì hai vị không có mối hận giết đồ đệ với bản nhân.

Khấu Trọng nói:

- Việc liên quan đến mạng người, lại là mạng của hảo hữu bọn ta. Liệu có thể để chúng ta bàn với nhau vài câu không?

Hiệt Lợi gật đầu đáp ứng. Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng đến một góc, dùng nội công tụ âm thành tuyến, hỏi:

- Việc này đúng là quá đau đầu. Làm sao cho tốt đây?

Từ Tử Lăng cũng đau đầu, nói:

- Nếu ta và ngươi thay lão Bạt cự tuyệt, chỉ sợ lão điên lên lại làm thịt bọn ta.

Khấu Trọng quả quyết nói:

- Ta minh bạch rồi! Lão Tất đã chủ động khiêu chiến, bọn ta căn bản không có lựa chọn nào khác. Lão Bạt cũng thế thôi.

Đoạn gã quay lại, ngang nhiên nói:

- Bọn ta quyết định tiếp nhận ân sủng của Vũ Tôn. Chỉ có một điều kiện phụ là Đại Hãn sau khi xét nghiệm chứng minh đúng là Bái Tử Đình, bọn ta sẽ mang xác hắn về Long Tuyền an táng.

Hiệt Lợi sảng khoái nói:

- Hai vị đều là người mà Hiệt Lợi ta tôn kính. Đó là chút thể diện mà ta muốn dành cho các vị. Cứ làm như thế đi.

Tiếng hò reo lại ầm ầm nổi lên, truyền khắp bình nguyên rộng lớn.

---oOo---

Tông Tương Hoa hoa dung thất sắc hỏi:

- Làm thế sao được?

Phản ứng của nàng đại biểu cho tâm sự của toàn thể tướng lĩnh Long Tuyền vì Vũ Tôn Tất Huyền là một cái tên lớn, đại biểu cho sức mạnh vô địch của đại thảo nguyên. Dù có hạn định mười chiêu, nhưng vẫn không ai dám nghĩ mình có bản lĩnh qua nổi. Nói khác đi, Đại Tộ Vinh sẽ gặp mệnh vận thê thảm bị đại quân Đột Quyết mang đi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không khỏi cảm thấy đau đầu. Vừa rồi hai gã đã đáp ứng Tất Huyền, thương nghị chi tiết mọi việc xong xuôi, nhưng giờ không tưởng nổi chư tướng Long Tuyền lại đồng thanh phản ứng như thế.

Khách Tố Biệt lắc đầu nói:

- Bọn ta tình nguyện tuẫn thành tử chiến. Bốn vị đã vì bọn ta mà tận hết tâm lực, Túc Mạt tộc bọn ta vĩnh viễn không bao giờ quên. Ài! Hiệt Lợi chưa bao giờ tha cho người nào chống đối lão đâu. Huynh đệ Đột Lợi của các vị đúng là ‘dữ hổ mưu bì’ rồi.

Đôi hổ mục của Bạt Phong Hàn sáng bừng lên, nhưng hắn không nói gì.

Gió lớn từng trận từng trận quất vào mấy người đang thương nghị trên tường thành. Bên ngoài thành dày đặc địch nhân và ánh lửa đuốc, không khí vô cùng nặng nề.

Từ Tử Lăng chợt nảy ra một ý, nói:

- Xin các vị nghe tại hạ nói một lời. Chỉ cần huynh đệ của bọn ta Bạt Phong Hàn khẳng khái coi việc cứu Đại Tộ Vinh là mục tiêu lớn nhất thì đó là phương pháp tốt nhất để giải cứu Long Tuyền.

Tông Tương Hoa ngạc nhiên hỏi:

- Nhưng Tất Huyền đã cùng Bạt Phong Hàn huynh giao thủ, tất hiểu rõ lộ số võ công của Bạt huynh rồi nên mới có lòng tin trong vòng mười chiêu sát tử huynh ấy. Trận này làm sao mà đánh được đây? Sự tình quan hệ trọng đại, xin bốn vị chớ trách bọn ta nói thẳng.

Khách Tố Biệt và hơn mười tướng lĩnh đều gật đầu đồng ý cách nhìn nhận của Tông Tương Hoa.

Khoé miệng Bạt Phong Hàn lộ xuất một tia tiếu ý, nhưng vẫn không nói gì làm người ta cảm thấy cao thâm mạt trắc.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Đó chính là chỗ tinh diệu nhất. Chỉ cần lão Bạt khảng khái làm như Lăng thiếu gia đã nói, tất có thể thành công vượt qua cửa ải này, khi đó mọi việc sẽ được giải quyết, đợi đến sau này mới phân sinh tử với Tất Huyền. Bạt Phong Hàn ngày nay không phải là Bạt Phong Hàn ngày trước đánh với Tất Huyền nữa. Hắn cũng hiểu rõ võ công Tất Huyền. Hà! Các ngươi cần tiếp tục tin tưởng bọn ta. Nghĩ mà xem! Người như Khấu Trọng ta sao có thể đưa huynh đệ của mình đi tìm

chết chứ?

Bạt Phong Hàn tiêu sái cười nói:

- Biết ta chỉ có Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Nhưng các ngươi có nghĩ rằng nếu ta xuất chiến với tâm tưởng cố gắng cho qua mười chiêu thì có thể đúng là chỉ đi tìm chết hay không?

Khấu Trọng cũng cười, hùa vào:

- Đương nhiên không phải là bị động như thế, chỉ là cần công thì công, cần thủ thì thủ. Thâu Thiên kiếm của lão ca ngươi tất có thể làm cho lão Tất một phen kinh hãi.

Từ Tử Lăng thấy bọn Khách Tố Biệt, Tông Tương Hoa vẻ mặt vẫn hồ nghi bèn thành khẩn nói:

- Kể cả 'ngọc thạch câu phần', cớ sao không đánh liều một phen? Tất Huyền đã một lần không giết được Phong Hàn huynh, lần này lại hạn chế trong vòng mười chiêu có gì là ngoại lệ đâu chứ?

Bạt Phong Hàn cười rộ nói:

- Vô luận các ngươi nghĩ gì, cuộc chiến này của ta và Tất Huyền đã như tên trên cung rồi, không thể không phát ra.

Đây chính là điều mà Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lo lắng nhất. Với tính cách của Bạt Phong Hàn, hắn căn bản sẽ không để tâm đến cái giới hạn mười chiêu. Vì vậy, hai gã phải khiến hắn lấy mục tiêu tối cao là giúp Túc Mạt tộc giải trừ nguy khốn mới để hắn xuất chiến.

Tống Sư Đạo nhìn rõ những mối liên quan bèn hướng sang phía Tông Tương Hoa và các tướng lĩnh Long Tuyền nói:

- Tính mệnh của hơn mười vạn người của Long Tuyền ở trong tay các ngươi. Ta tin tưởng phán đoán của Thiếu Soái và Từ Tử Lăng. Nếu như không đồng ý với suy đoán đó, các ngươi có thể sẽ mất cơ hội rất tốt để sau này có thể làm lại mọi chuyện.

Tông Tương Hoa đến trước mặt Bạt Phong Hàn, thò cánh tay thon dài ra, thần tình nghiêm túc nói:

- Xin Bạt huynh đừng trách, ta cần hiểu rõ tình trạng của huynh.

Bọn Khách Tố Biệt đều gật đầu khen hay vì họ đã nghe tin Bạt Phong Hàn từng bị Tất Huyền đánh trọng thương. Nếu như bây giờ nội thương của hắn vẫn chưa lành thì cuộc chiến này tất bại không sai.

Bạt Phong Hàn lộ thần sắc không vui, đang muốn cự tuyệt thì Từ Tử Lăng than:

- Lão ca ngươi hãy vì Tú Phương tiểu thư mà phá lệ lần này đi.

Bạt Phong Hàn kinh ngạc, hết nhìn Từ Tử Lăng rồi lại nhìn qua Khấu Trọng, cười khổ:

- Hai người các ngươi đúng là bức người thái quá. Nhưng ta vẫn thấy trong lòng vui vẻ.

Nói xong đưa tay ra nắm tay Tông Tương Hoa.

Thân mình thon thả của Tông Tương Hoa khẽ chấn động, nói:

- Không thể nào. Bạt huynh dường như không hề có chút nội thương nào hết.

Khách Tố Biệt đến bên, ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ tin tức truyền đi là sai sao?

Bạt Phong Hàn buông tay Tông Tương Hoa ra, than:

- Trăng có khi mờ khi tỏ, sông có khúc người có lúc mà.

Đoạn lại nắm tay Khách Tố Biệt.

Khách Tố Biệt lập tức thúc đẩy nội khí, chỉ thấy tay Bạt Phong Hàn cứng như thép nguội, chân khí trong nội thể thâm hậu như biển rộng sông dài, thâm bất khả trắc. Lão kinh hãi nói:

- Ta minh bạch rồi.

Lão minh bạch không phải là việc Bạt Phong Hàn sau khi quyết chiến với Tất Huyền mà không thụ thương, mà chính là vì hiểu tại sao Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều muốn hắn xuất chiến.

Bạt Phong Hàn cười nhẹ:

- Không tưởng nổi nội công của Khách Thừa tướng lại tinh thuần như vậy.

Khách Tố Biệt thu tay về, lùi lại.

Khấu Trọng vỗ đùi nói:

- Hà! Cứ quyết định thế đi. Lão Bạt xin hãy nhớ kỹ là chỉ mười chiêu. Nếu như ngươi tiếp tục đánh nữa, bọn ta sẽ xuất thủ phá hoại hảo sự của ngươi đó.

Bạt Phong Hàn ấm ức nói:

- Các ngươi đúng là hảo huynh đệ của ta mà!

Chú thích: Dữ hổ mưu bì - Trong nguyên tác thì gọi là "Dữ hồ mưu bì". Câu thành ngữ này có nghĩa là bàn định với con cáo hoặc con hổ để lột da chúng. Nay thường dùng để ví về những việc bàn luận đều phải hy sinh lợi ích của đối phương, thì nhất định không thành công. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Thái bình ngự lãm".

(

Chương 558: Thập chiêu cứu thành

Cổng thành mở rộng. Bạt Phong Hàn được Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Tống Sư Đạo, Tông Tương Hoa, Khách Tố Biệt và các tướng lĩnh Long Tuyền tiền hô hậu ủng hiên ngang xuất thành ứng chiến.

Ba thủ lĩnh của liên quân công thành gồm Bồ Tát của Hồi Hội, Thiết Phất Do của Hắc Thuỷ Mạt Hạt, A Bảo Giáp của Khiết Đan nghe tiếng kéo đến. Bồ Tát vì muốn thể hiện tình huynh đệ với bọn Khấu Trọng ba người nên dẫn thân binh đến đứng ở mặt Tây quan chiến, còn hai người Thiết Phất Do và A Bảo Giáp thì đáp ứng yêu cầu tham gia nhóm quan chiến của Hiệt Lợi.

Dưới ánh lửa sáng rực của Đăng tháp, quang cảnh hiện trường cuộc quyết chiến sáng như ban ngày, nhìn rõ mọi chi tiết. Khả Đạt Chí xuất hiện phía sau Hiệt Lợi, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Đột Lợi đâu cả.

Liên quân bên ngoài, lính Túc Mạt đứng trên tường thành, những lộ nhân mã đang kình chống nhau ở hai bên hiện trường quyết chiến, tất cả đều lặng im phăng phắc. Trong màn đêm đen tối trước khi bình minh tới, không khí vô cùng trầm trọng căng thẳng như cây cung đã căng hết độ.

Tất Huyền khoa chân bước ra. Mỗi động tác của lão đều vô cùng ưu nhã đến hoàn mỹ, không hề để lộ bất kỳ sơ hở nào. Lão thể hiện rõ phong phạm của một bậc đại tông sư, tuy bình thản tự nhiên nhưng lại có sức trấn áp không cần đánh cũng có thể khuất phục được địch nhân. Lập tức các binh sỹ Đột Quyết vốn coi Tất Huyền như thần

thánh liền đồng thanh hò reo đến chấn động đất trời để trợ uy, càng làm lão có khí thế kinh nhân, bất cứ ai cũng không thể vượt qua được.

Bất luận là bên địch hay bên ta, dù cho hy vọng lão trong mười chiêu sẽ thành công hay thất bại, hôm nay được mục kích phong thái của đại tông sư đệ nhất cao thủ trên đại thảo nguyên gần sáu chục năm này, tất cả đều cảm thấy dù có chết cũng không còn gì đáng tiếc nữa.

Bạt Phong Hàn vẫn với phong thái lãnh tĩnh thường lệ, khoé miệng khẽ nở nụ cười tràn đầy tự tin và đấu chí, ngang nhiên tiến vào đấu trường. Trước tiên, hắn ngửa mặt cười dài, đoạn khôi phục vẻ lạnh lùng cố hữu nói:

- Đây chính là lần thứ hai ngươi phạm sai lầm. Cái sai thứ nhất của ngươi là đã thi triển toàn lực nhưng vẫn không giết chết được ta, sai lầm thứ hai chính là đêm nay ngươi đã quá coi thường ta. Tất Huyền à! Những ngày mà ngươi có thể xưng bá ở đại thảo nguyên chỉ còn đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Binh sỹ người Túc Mạt vì bị ấn tượng với hào tình tráng chí không sợ quyền uy của Bạt Phong Hàn, lập tức hò reo vang dội.

Những người bên phía Đột Quyết đều bất ngờ. Chúng không tưởng tượng nổi một bại tướng dưới tay Tất Huyền lại không hề lộ vẻ khiếp sợ khi đứng trước lão; hơn nữa đảm lược và khí phách của Bạt Phong Hàn lại làm hắn giữ được thế quân bình với Tất Huyền uy trấn đại thảo nguyên. Ít nhất thì về khí thế, hiện tại hai bên hoàn toàn không chênh lệch.

Tất Huyền thần sắc lộ vẻ tán thưởng, mỉm cười tiến lên vài bước, khi cự ly song phương còn cách nhau khoảng năm trượng, lão thản nhiên nói:

- Đã thua thì không nên nói nhiều. Bớt lời thừa đi, để lão phu xem ngươi có tiến bộ thế nào.

Hai người đều dùng tiếng Đột Quyết nói chuyện, ra sức đả kích đối phương, không hề khoan nhượng. Tuy đôi bên chưa chính thức động thủ nhưng những người đứng xem xung quanh đã cảm thấy không khí khẩn trương và kích thích đến cực độ.

Đúng khoảnh khắc Tất Huyền dừng lại, Bạt Phong Hàn tiến lên ba bước làm cự ly giữa hai bên chỉ còn bốn trượng, hữu thủ đặt lên chuôi kiếm. Thâu Thiên tuy vẫn còn trong bao nhưng cả con người hắn đột nhiên trở nên lợi hại như một thanh kiếm, phát ra một cỗ kiếm khí vô cùng sắc bén kích thẳng sang phía vị võ học đại tông sư đồng tộc đối diện. Vẻ mặt Bạt Phong Hàn lãnh khốc vô bì, song mục ngưng đọng sự tự tin mạnh mẽ tới mức hữu hình, thân thể tưởng chừng biến thành tùng bách đại thụ sừng sững ngạo nghễ giữa trời, làm người khác cảm giác rằng dù có gặp mưa gió cuồng bạo thế nào hắn cũng không hề suy suyển.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đứng đằng sau lập tức thở phào nhẹ nhõm, biết lòng tin và đấu chí ngất trời của hắn đã hoàn toàn hồi phục từ sau lần thảm bại.

Trong mắt Tất Huyền thoáng qua một tia kinh ngạc, toàn thân y phục bay phần phật trước sự xung kích của kiếm khí đối phương, hốt nhiên y phục ngừng động. Lão vô thanh vô tức hoá giải hoàn toàn kiếm khí của địch thủ. Lập tức quân lính phe Đột Quyết lại hò reo vang lừng.

Khoé miệng Bạt Phong Hàn lộ ra nét cười có mỵ lực vô cùng kỳ dị, mắt nhìn xuống chuôi kiếm, nhẹ giọng nói:

- Thanh kiếm này không còn là Trảm Huyền nữa, mà là Thâu Thiên.

Dứt lời, chân trái tiến thêm một bước, vai trái hướng về phía trước. Khi vai phải hắn dịch ra sau, “xoảng” một tiếng, hữu thủ đã bạt xuất Thâu Thiên kiếm khỏi vỏ. Chân khí quán chú đầy đủ, kiếm phong không một chút đình trệ. Thân và kiếm hợp nhất hoá thành một luồng ánh sáng đỏ rực vọt qua cự ly bốn trượng dài trực diện công tới Tất Huyền. Những cử động phức tạp được thu gọn thành một động tác đơn giản hoàn chỉnh. Chiêu thế làm người ta cảm thấy vô cùng huyền ảo.

Nhát kiếm này không chỉ phối hợp giữa tay, mắt và cước bộ vô cùng liền lạc, mà còn làm người ta cảm thấy Bạt Phong Hàn đã ngưng tụ lực lượng toàn thân, ý tụ thành thần. Trừ người có công lực và nhãn lực hơn hẳn hắn, ngoài ra không ai dám ngạch tiếp kình phong, chỉ còn cách lùi lại tránh né mà thôi.

Tất Huyền vẫn đứng yên bất động, hai mắt lấp loáng tinh quang thâm sâu khó lường trừng trừng nhìn đối thủ. Chợt lão hừ lạnh một tiếng, hữu thủ để sau lưng, tả thủ xoè ra thành đao chém mạnh tới phía trước. Một chiêu xem chừng vô cùng đơn giản, nhưng với những cao thủ cỡ Khấu Trọng lại nhìn thấy trong đó ẩn chứa huyền công như bao hàm cả thiên địa tạo hoá, lại không để lộ dấu vết hay sơ hở nào để đối thủ đánh vào. Bất kể Bạt Phong Hàn kiếm chiêu biến hoá ra sao, cuối cùng cũng chỉ trở thành một chiêu ngạnh tiếp.

Người trong cuộc là Bạt Phong Hàn lại có một tư vị khác. Tuy không cảm ứng được Viêm Dương kỳ công của Tất Huyền, nhưng hắn biết Viêm Dương Đại Pháp đã toàn diện triển khai, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi kiếm khí mà mình phát ra lúc đầu. Lần đấu trước, Tất Huyền đã dùng phương pháp lấy biến hoá để khắc chế biến hoá. Hiện giờ, lão lại dùng bất biến để đối phó biến hoá vô cùng của hắn. Chỉ một chiêu biến chưởng thành đao chém ra đơn giản như vậy lại

có thể khóa chặt toàn bộ khả năng công kích của Thâu Thiên kiếm, làm cho một kiếm kỳ diệu đến có thể "thâu thiên" của họ Bạt lập tức biến thành không còn gì là kỳ diệu nữa.

Tuy vậy, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại có cách đánh giá khác. Bạt Phong Hàn với trường kiếm và thân pháp kỳ ảo tới mức tự nhiên thiên thành, ra chiêu xảo diệu làm cho Tất Huyền không dám dùng biến hoá chống lại biến hoá. Lão chỉ có thể lấy tĩnh chế động, dùng đơn giản phá phức tạp, bức Bạt Phong Hàn phải ngạnh tiếp một chiêu. Từ đó có thể thấy Tất Huyền lúc này không thể nhìn thông hiểu thấu một Bạt Phong Hàn được tái sinh bởi Hoán Nhật Đại Pháp nữa.

“Oành” một tiếng, kình khí xung kích như sấm rền, Bạt Phong Hàn sau khi đối chưởng lập tức lùi lại. Thâu Thiên kiếm phát xuất biến hoá vô cùng tinh vi, tạo thành rất nhiều đạo kiếm phong buộc Tất Huyền phải đứng yên tại chỗ không thể thừa thế truy kích.

Không một tiếng hò reo. Hô hấp của binh sỹ hai bên đều trở nên nặng nề và gấp gáp. Chẳng ai ngờ Bạt Phong Hàn ngạnh tiếp Tất Huyền một chiêu lại không hề lộ vẻ thua thiệt.

Bạt Phong Hàn cảm thấy không gian xung quanh đột nhiên nóng rực lên. Viêm Dương chân khí của đối phương tràn tới khoá chặt hắn lại. May là mỗi khi hắn tống xuất một đạo kiếm khí đều làm nhiệt độ của chân khí do đối phương phát ra giảm bớt. Nếu như để cho Viêm Dương chân khí tích tụ đến cực điểm thì dù là Đại la Kim tiên cũng không giúp hắn thoát chết dưới tay Tất Huyền. Bạt Phong Hàn lùi đến chỗ cũ cách lão bốn trượng mới dừng hẳn lại. Thâu Thiên kiếm chỉ về phía đối thủ, hai bên trở lại cục diện đối mặt như lúc đầu.

Tay trái của Tất Huyền vẫn để sau lưng, tả chưởng đưa ra phía trước thủ thế, vui vẻ cười nói:

- Thống khoái, thống khoái! Bạt Phong Hàn ngươi không những nội thương đã khỏi hẳn mà công lực lại đại tiến, làm người ta phải cảm thán rằng “hậu sinh khả uý”. Nếu như ngươi không nóng nảy cầu thắng, ta không có cách nào trong vòng mười chiêu đưa ngươi vào tử địa được!

Người bên phía Túc Mạt tộc trước tiên ngẩn ngơ, rồi òa lên hoan hô vang dội. Tất Huyền bất kể là nhãn lực hay khí độ đều làm tất cả tâm phục. Chỉ đối chưởng một lần mà lão có thể nhìn ra trong vòng mười chiêu không thể lấy mạng Bạt Phong Hàn được, lại khẳng khái thừa nhận bản thân đã sai lầm. Chính điều đó toát ra khí độ rộng rãi và cái nhìn sâu sắc của lão, không hổ thân phận đại tông sư trong võ đạo.

Khi mà phe Hiệt Lợi đều cho rằng Tất Huyền sẽ bãi thủ thu binh, thì lão lại ung dung cười nói:

- Còn chín chiêu nữa, Bạt Phong Hàn ngươi tốt nhất nên cẩn thận để tránh bị thương đến nỗi vĩnh viễn không thể phục hồi được.

Tiếng hò reo rầm trời không thể át được thanh âm ôn hoà của lão. Ai nấy đều nghe rõ mồn một, đấu trường trong chớp mắt đã trở lại yên tĩnh.

Bạt Phong Hàn không ngừng phát xuất kiếm phong để chống lại Viêm Dương chân khí, toàn lực áp chế nhiệt độ đang càng lúc càng tăng cao. Hắn biết kình khí của Tất Huyền đã khóa chặt mình, làm hắn lâm vào thế bị động tuyệt đối, chỉ còn cách chờ cơ hội phản kích. Nhưng Bạt Phong Hàn hoàn toàn không hề sợ sệt, chỉ mỉm cười đáp:

- Thâu Thiên đã bắt đầu có thể Hoán Nhật. Bạt Phong Hàn ta đang toàn lực chờ đợi đây.

Nói xong, Thâu Thiên kiếm chuyển nhẹ sang bên trái, khuỷu tay hạ xuống rồi đưa về phía sau.

Toàn bộ những người đứng xem đều phát sinh cảm giác vô cùng kỳ dị. Động tác liên hoàn tinh vi của hắn cơ bản không thể uy hiếp được Tất Huyền đang đứng cách bốn trượng, nhưng tất cả đều nhận thấy không gian giữa hai cao thủ có mối liên hệ vô hình cực kỳ vi diệu, chỉ cần di động một ngón tay cũng có thể ảnh hưởng tới cả vùng chiến sự.

Bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Tống Sư Đạo, Hiệt Lợi lúc này mới chính thức hiểu rõ chỗ cao minh của Bạt Phong Hàn. Dưới tình thế bị động và công lực tu vi vẫn còn có một đoạn khoảng cách đối với Tất Huyền, nếu hắn gắng gượng dùng chân khí để đối chọi như thế, tình huống sẽ càng lúc càng nguy hiểm. Động tác của Bạt Phong Hàn thể hiện sự phản kích của hắn, dẫn dụ và điều tiết biến hoá của trường kình khí Viêm Dương Đại Pháp, bức Tất Huyền phải chủ động xuất thủ. Tuy việc này vô cùng nguy hiểm, nhưng lại là diệu pháp duy nhất để tự thoát ra khỏi tình cảnh trước mắt.

Quả nhiên dưới sự biến chuyển của kình khí, Tất Huyền hừ lạnh một tiếng, bước dài lên trước, tả thủ hạ xuống, hữu thủ đang để sau lưng kích ra một quyền. Hai chân cách mặt đất nửa thốn, thân hình tà tà lướt đi. Tư thế ưu mỹ đến cực điểm.

Bạt Phong Hàn mình hổ khẽ động, kình khí của đối phương đang đè ép cơ thể hắn hốt nhiên biến mất, toàn thân chỉ thấy hư hư đãng đãng, làm hắn chút nữa thổ huyết. Kèm vào thế công của Tất Huyền là một luồng khí nóng bỏng tràn đến. Nếu để luồng nhiệt khí này đánh vào người thì dù chân khí hộ thân cao minh cỡ nào cũng không thể cứu được tiểu mệnh của hắn.

Bạt Phong Hàn thét lớn một tiếng, Thâu Thiên kiếm phát xuất tiếng “vo vo” dị thường tà tà chém xéo lên, đồng thời lướt mình sang bên trái. Kình khí cuồng mãnh giao kích, làm dậy lên một tiếng nổ vang rền.

Trong khi cơ thể Bạt Phong Hàn còn đang loạng choạng, Tất Huyền với tốc độ như quỷ mỵ vượt qua cự ly hơn ba trượng vọt đến bên phải hắn. Lão giơ khuỷu tay chém xéo vào cổ Bạt Phong Hàn, động tác như hành vân lưu thuỷ.

Hai địch thủ cuối cùng cũng cận chiến.

Bạt Phong Hàn xoay mạnh eo, Thâu Thiên kiếm từ trong người phát ra tầng tầng lớp lớp kiếm quang phản chiếu ánh lửa, rồi từ ảo ảnh biến thành thực thể nghênh tiếp chưởng thế của Tất Huyền.

Tất Huyền cười rộ. Chưởng biến thành chỉ xuyên phá màn kiếm mang tưởng chừng không có một khe hở của Bạt Phong Hàn, rồi bằng một thủ pháp thần kỳ tuyệt luân điểm vào giữa mi tâm của hắn. Có cảm giác Thâu Thiên kiếm của Bạt Phong Hàn chỉ là một thanh sắt vô dụng, hoàn toàn không có năng lực phòng thủ.

Bạt Phong Hàn lâm nguy bất loạn, trong sát na tưởng chừng sẽ xảy ra kết quả đáng tiếc mà bọn Khấu Trọng không mong muốn, kiếm mang của Thâu Thiên kiếm biến mất, thân kiếm vòng lại, vào lúc tối hậu quan đầu đã chặn được chỉ phong thần kỳ như có thể đảo lộn đất trời của Tất Huyền.

“Bùng!”

Kiếm quang lại bừng lên, hoá thành kiếm ảnh đầy trời hư hư thực thực, dày đặc không một kẽ hở như thuỷ ngân chảy xuống đất, thừa cơ công thẳng vào Tất Huyền đang thu tay về.

Từ bị động phòng thủ chuyển thành chủ động công kích. Vì động tác của hai người quá mau lẹ, làm cho mắt người xem phát sinh ảo giác sai lầm.

Tất Huyền lạnh giọng quát:

- Chiêu thứ tư!

Song thủ lão khép lại phát xuất một luồng chân khí xoáy tròn ồ ạt công sang Bạt Phong Hàn, dường như coi Thâu Thiên kiếm của hắn không tồn tại.

Bạt Phong Hàn cảm giác toàn thân rơi vào biển lửa, biết đó là chiêu tích tụ công lực bình sinh của Tất Huyền, nếu chính diện đối địch thì không chết cũng trọng thương. Vấn đề là nếu hắn lùi lại tránh né thì sẽ không thể tranh quyền chủ động được nữa, khi đó thì ngay cả bản thân hắn cũng không dám chắc mình có qua được sáu chiêu còn lại hay không.

Hai mắt Bạt Phong Hàn sáng rực lên, mau lẹ dạt người sang ngang. Kiếm quang như hoả xà cuồng vũ đầy trời bỗng quay trở lại Thâu Thiên kiếm, hư hư thực thực chém ngang một nhát. Chiêu này tưởng chừng bề ngoài đơn giản, nhưng lại làm người xem phát sinh cảm giác như thiên quân vạn mã đồ sát đến mức máu chảy thành sông, thây chất đầy nội, che phủ cả mặt trăng mặt trời.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không nhịn được phải đồng thanh khen hay. Đây mới là công phu đích thực của Bạt Phong Hàn.

“Bùng!”

Kiếm phong đánh trúng vào đầu luồng kình khí của Tất Huyền. Chân

khí xung kích, Bạt Phong Hàn phun ra một búng máu, nhưng hắn không lùi mà lại tiến, liên tiếp đánh ra liền ba kiếm.

Tất Huyền thuận tay phất ra, tuyệt không vội vã, từng chiêu từng chiêu khoá chặt công thế của Thâu Thiên kiếm, cuối cùng lại ép Bạt Phong Hàn lùi về phía sau ba bước.

Không hề thừa thế truy kích, hai tay xoè ra, lão khẽ cười rồi nói:

- Kiếm đó vô cùng tuyệt diệu. Chỉ với chiêu này, ngươi có thể tung hoành thảo nguyên. Nhưng vẫn còn hai chiêu nữa.

Bạt Phong Hàn hoành kiếm đứng yên, hoàn toàn không giống như vừa ói máu thụ thương, vẻ mặt bình tĩnh như thường, song mục thần quang ổn định, nhìn chằm chằm Tất Huyền trầm giọng nói:

- Đó là cơ hội duy nhất để Võ Tôn giết ta đó.

Tất Huyền ngửa mặt cười dài, gật đầu đáp:

- Được! Cỏ mới mọc ra lại còn xanh hơn. Nếu như hai chiêu cuối cùng mà ta vẫn không thể lấy được mạng ngươi thì lần sau sẽ do ngươi lựa chọn ngày giờ quyết đấu đi.

Chúng nhân suýt chút nữa thì quên cả hô hấp, vừa vô cùng bội phục Bạt Phong Hàn có dũng khí coi chết như không, lại kính ngưỡng khí độ rộng rãi của Tất Huyền. Ai cũng biết sắp được chứng kiến chân công phu tối cao của lão.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ít nhất cũng trút được một nỗi lo. Câu nói của Bạt Phong Hàn cho thấy hắn quyết định sẽ toàn lực giữ mệnh, không để cho Tất Huyền đạt được ý nguyện trong hai chiêu còn lại; đồng thời lại ám chỉ rằng sau này hắn sẽ chuẩn bị cho một trường

quyết chiến toàn lực với Tất Huyền để rửa sạch nỗi nhục của hai trận chiến trước. Tất Huyền nhìn rõ tâm thái trẻ trung của đối thủ, vì thế mới có mấy lời hào tình tráng ngữ hùng hồn như vậy. Thật ra lão cũng đang tự ép mình phải biến việc không thể thành có thể.

Bọn Tông Tương Hoa đều biến sắc. Bạt Phong Hàn vừa mới ói máu thụ thương, đó là sự thật rành rành. Liệu hắn có qua được hai chiêu còn lại không?

Đại bộ phận người xem tại trường đều nghi ngờ không rõ. Lúc mới bắt đầu quyết chiến, Tất Huyền từng nhận xét Bạt Phong Hàn chẳng những thương cũ đã lành, công lực lại tinh tiến mạnh mẽ nên không thể trong mười chiêu hạ sát hắn. Hiện tại tựa hồ không phải vậy, khiến người ta không sao hiểu nổi.

Hai người đối mặt cách nhau chỉ mười bước. Ánh mắt đôi bên như thiểm điện giao kích, bất luận khí thế tinh thần đều không hề khoan nhượng.

Tất Huyền lại khẽ cười điềm đạm, lưỡng thủ đang xoè ra bắt đầu lay động.

Bạt Phong Hàn lập tức cảm thấy không khí bốn bên nóng rực lên, biết đối phương đang đề tụ Viêm Dương chân khí. Nếu để lão tích tụ chân lực đến đỉnh điểm rồi xuất thủ toàn lực, thanh thế tất sẽ không thể kháng cự. Hắn liền cười lạnh, tự nghĩ mình sẽ không cho lão công kích dưới tình huống đó. Bất chợt như có một tia sáng lóe lên trong đầu, hắn chợt hiểu Tất Huyền với tu vi võ học và trí tuệ siêu phàm sẽ chờ đối phương xuất kiếm trước để tìm chỗ sơ hở. Hiển nhiên là lão đang dụng kế dụ mình tấn công.

Nghĩ tới đây, Bạt Phong Hàn liền thét lớn một tiếng. Hữu thủ từ từ chuyển vào giữa rồi giơ cao quá đầu, tả thủ cũng đưa lên, trở thành

thế hai tay cầm kiếm. Thanh Thâu Thiên chỉ nặng ba chục cân, nhưng được hắn cử lên vô cùng trầm trọng. Bạt Phong Hàn ngưng tụ toàn thân khí lực vào kiếm, phát xuất một luồng kiếm khí lăng lệ và tập trung.

Kình khí nóng rực như thuỷ triều của đối phương không ngừng xung động hai bên thân thể hắn. Tiếng thét thứ hai của Bạt Phong Hàn vang lên. Những người quan chiến có công lực hơi kém đều không thoát khỏi cảm giác tim lạnh chân run. Khi Thâu Thiên kiếm đang từ trên cao công sang phía Tất Huyền, Viêm Dương chân khí hốt nhiên biến mất vô ảnh vô tung.

Bạt Phong Hàn lập tức phát sinh cảm giác vô cùng khó chịu, thân hình chúi về phía trước, không có chỗ để dựa lực. Nếu không sớm phát giác thủ đoạn dụ địch của Tất Huyền thì lúc này chính là thời khắc hắn toàn lực tấn công, chắc chắn sẽ hãm thân vào cục diện mà lão đã dày công bố trí.

Hắn không kinh hãi mà lại vui mừng, Thâu Thiên kiếm đang chém thẳng ra phía trước liền cải biến phương hướng, kiếm thế nghịch chuyển, trên đỉnh đầu vẽ lên một hình tròn hoàn mỹ vô bì. Động tác lúc nhanh lúc chậm, tâm ý vô cùng rõ ràng, nhưng lại huyền diệu đến mức làm người xem không thể hiểu nổi.

Tống Sư Đạo, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đồng thanh hét lớn trợ uy.

Hai mắt Tất Huyền thoáng vẻ ngạc nhiên, phát giác kiếm khí mà đối phương vừa dồn sang đã được tập trung hết vào một không gian nhỏ hẹp là vòng tròn kiếm phong trên đỉnh đầu. Kiếm khí tụ lại chứ không tan, rõ ràng mà không lơi lỏng.

Phải biết cao thủ giao chiến hoàn toàn dựa vào cảm ứng khí kình đối phương. Thủ pháp tích tụ kiếm khí của Bạt Phong Hàn có công dụng

kỳ diệu làm Tất Huyền triệt tiêu trường kình khí của lão. Hắn đã thực hiện sách lược cực kỳ cao minh là không để cho đối phương dựa theo sự phân bố khí thế kình lực mạnh yếu mà quyết định tiến công hay phòng thủ.

Nếu không vì hạn chế chỉ còn hai chiêu, Tất Huyền nhiều khả năng sẽ sử dụng các loại thủ pháp để bức bách Bạt Phong Hàn lộ ra sơ hở. Nhưng trong tình huống này, lão không còn thời gian để thực hiện việc đó, chắc chắn phải toàn lực xuất thủ.

Chỉ một việc này đủ thấy Bạt Phong Hàn đã phá vỡ được tình trạng có sức mà khó thi triển cũng như liên tục mắc sai lầm, không còn ngây ngô mê muội như lần đầu tiên đại chiến Tất Huyền nữa. Hắn đã có biện pháp và năng lực để cùng với Tất Huyền ăn miếng trả miếng. Chí ít là hắn đã có thể phản kích, không bị Tất Huyền biến thành con rối, muốn hắn sang phía Đông thì hắn phải sang phía Đông, muốn hắn sang phía Tây thì hắn không thể sang phía Nam hay phía Bắc, bị động tới mức cờ đi loạn nước, tự trói buộc chân tay mình.

Tất Huyền hừ lạnh một tiếng, phóng mình vọt lên.

Toàn thân chân khí của Bạt Phong Hàn tích tụ tại vòng tròn kiếm quang trên đỉnh đầu. Thời điểm Tất Huyền lướt đến trên đầu hắn, họ Bạt hoàn toàn có thể thừa cơ phát xuất một kích tích tụ kiếm khí đến cực điểm đánh thẳng lên, giống như lão tự động hiến thân nhận một kiếm của hắn vậy.

Tuy nhiên thực tế tình hình hoàn toàn không thuận lợi như thế vì đối phương lại là một võ học nhất đại tông sư. Tự thân Bạt Phong Hàn cũng hiểu mình so với Tất Huyền vẫn còn cách một khoảng cách tu vi. Hắn cố gắng nhất tâm giữ mệnh, chỉ cười dài:

- Ngày giờ quyết chiến là do ta lựa chọn đúng không?

Trường kiếm như thiểm điện hạ xuống, khi đến vị trí ngang ngực và bụng liền dừng lại chỉ thẳng vào Tất Huyền làm người ta không hiểu là Bạt Phong Hàn muốn công hay muốn thủ. Mọi người đều thấy chiêu đó của hắn bao gồm cả công lẫn thủ, thần diệu đến mức không thể tưởng tượng được.

Tất Huyền quát lớn, mau chóng từ trên không hạ mình xuống. Khi thân hình còn cách mặt đất nửa thốn, lão xuất ra một quyền bài sơn đảo hải.

(

Chương 559: Thông linh liệp ưng

Thân hình Tất Huyền đột nhiên dao động mạnh mẽ sang hai bên tả hữu, tạo ra những thân ảnh huyền ảo không thể phân biệt được đâu là thực, đâu là hư, như thể có muôn vạn Tất Huyền cùng xuất hiện. Huyễn Ma thân pháp của Thạch Chi Hiên cũng chỉ đến thế mà thôi.

Bạt Phong Hàn lập tức dừng bước, Thâu Thiên kiếm giữ vững tư thế chĩa ra phía trước, mũi kiếm chỉ thẳng vào Tất Huyền đang đứng cách đó hơn hai trượng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu nguy hiểm, cả hai đều biết Bạt Phong Hàn nhìn không ra hư thực của đối phương.

Tất Huyền cười lớn, song thủ nắm lại thành quyền đánh mạnh ra phía trước, phát ra một tiếng “bùng” chát chúa.

Bạt Phong Hàn đang đứng cách đó khoảng hai trượng như bị sét đánh, kịch chấn lùi lại nửa bước. Thâu Thiên kiếm ngân lên kêu “choang” một tiếng.

Tất Huyền ung dung cười nói:

- Chiêu cuối cùng kết thúc ở đây thôi. Ngươi hãy về chăm chỉ luyện kiếm, đừng để lần sau tái chiến lại bị ta làm thịt đó!

Binh sỹ hai bên đồng thời ra sức hò hét vang lừng. Phía tướng sỹ Túc Mạt đương nhiên vui mừng vì Bạt Phong Hàn đã thành công qua được trận chiến, giữ lại được thiếu chủ Đại Tộ Vinh. Phía bên kia thì

reo hò vì Tất Huyền đã tha cho Bạt Phong Hàn trong khi lão chiếm hết thượng phong. Nên biết nếu như thẳng tay chiến đấu, Bạt Phong Hàn cuối cùng tất sẽ thất bại không nghi ngờ gì nữa. Việc Tất Huyền không dùng hết mười chiêu chẳng những không tổn hại tới uy danh của lão, mà còn biểu hiện khí phách độ lượng bao dung như trời biển của bậc đại tông sư.

Tiếng hò reo liên miên không ngớt. Bầu trời Long Tuyền dần dần chuyển sang màu trắng, rốt cục một đêm dài hung hiểm cũng đã qua đi.

o0o

Khấu Trọng được Tông Tương Hoa đưa tiễn, thần sắc ngơ ngẩn, giục Thiên Lý Mộng phóng ra khỏi Chu Tước môn, đi về phía cửa Đông thành.

Thượng Tú Phương đã từ chối hảo ý mời nàng cùng ngồi thuyền trở về Trung Thổ của gã. Nàng kiên quyết ở lại miền Tái Ngoại để đi đây đi đó một thời gian. Nữ tài tử này cũng chẳng hề để những lời chỉ trích của gã về Đại Minh tôn giáo ở trong lòng, chứng tỏ nàng đối với tên nam nhân tà phái văn võ toàn tài Liệt Hà có lòng sùng bái và hảo cảm nhất định. Thượng Tú Phương biết tri kỷ khó tìm, Liệt Hà tinh thông âm luật, lại đã từng bỏ nhiều công phu nghiên cứu âm nhạc của các dân tộc miền Tái Ngoại, nên đối với nàng hắn có sức hấp dẫn rất lớn.

Tông Tương Hoa thấp giọng nói:

- Ân đức của Thiếu Soái đối với Túc Mạt tộc, bọn ta vĩnh viễn không bao giờ quên!

Đại quân của Hiệt Lợi đã y ước lập tức triệt thoái, lại cho Bồ Tát là

người mà hai bên đều tín nhiệm giám sát việc người Túc Mạt phá huỷ tường thành, vật phẩm cống nạp đương nhiên sẽ do Bồ Tát vận chuyển đến Đột Quyết.

Long Tuyền đang long trọng cử hành lễ truy điệu Bái Tử Đình và Phục Nan Đà. Người dân chấp hành mệnh lệnh tất cả đều ở trong nhà nên người đi trên đường rất thưa thớt, phố xá vắng vẻ hiu quạnh.

Khấu Trọng nhìn Tông Tương Hoa hỏi:

- Tông thị vệ trưởng có biết Âm Hiển Hạc nhận lầm nàng là tiểu muội đã thất tán lâu năm của hắn không?

Tông Tương Hoa vô cùng ngạc nhiên.

Khấu Trọng giải thích mọi chuyện, chỉ thấy nàng ta nghe một cách lơ đãng. Biết tâm tình của thiếu nữ này vẫn còn xung động mãnh liệt, gã liền an ủi:

- Đại vương cuối cùng đã quyết định vô cùng sáng suốt, hy sinh bản thân để bảo toàn dân tộc. Ông ấy sẽ được người người tôn kính. Vì thế chỉ cần các vị phò trợ Đại Tộ Vinh cho thật tốt, tất sẽ có ngày "Đông Sơn tái khởi". Tông thị vệ trưởng không nên để chuyện được mất nhất thời ở trong lòng.

Tông Tương Hoa than:

- Lần này bọn ta tổn hại thê thảm, mai đây còn phải ứng phó với bọn người Đột Quyết tác oai tác quái nữa. Hiệt Lợi chỉ vì quan hệ giữa các ngươi với Đột Lợi, Bồ Tát và huynh đệ Cổ Nạp Thai nên mới tạm thời tha cho bọn ta mà thôi. Chắc chắn hắn sẽ ngấm ngầm cho người áp bức bọn ta không thể dung thân ở vùng Đông Bắc này.

Khấu Trọng nghiêm mặt nói:

- Đó chính là một nguyên nhân khiến ta nói các vị sẽ có ngày “Đông Sơn tái khởi”. Vì sinh tồn, mỗi người tất sẽ không ngừng tự cố gắng vươn lên. Sinh tiền Đại vương đã đi đúng đường nhưng lại sử dụng thủ đoạn bất chính cũng như tin tưởng mù quáng vào yêu nhân. Các vị được ông trời ưu đãi cho vị trí rất tốt ở đại thảo nguyên. Vịnh Bột Hải lại có nhiều hải cảng và bến thuyền, nên các vị nắm được con đường huyết mạch vận chuyển đường biển. Chỉ cần phát triển mạnh ngành nghề này tất sẽ có thể tiếp tục ngẩng cao đầu. Khi về ta sẽ mang hết tình hình ở đây nói cho Đại tiểu thư biết, có thể nàng ấy sẽ hợp tác làm ăn với các vị, mang lại lợi nhuận lớn cho Long Tuyền. Có tiền là có thế lực, còn sợ gì bọn A Bảo Giáp, Thiết Phất Do nữa. Riêng người Đột Quyết, mục tiêu trước mắt của chúng là liên kết các tộc trên đại thảo nguyên, sau đó cử đại binh xâm lược Trung Thổ. Nếu như các vị lợi dụng cơ hội tốt đó thì tất sẽ có cơ hội thành công.

Cửa Đông thành đã ở trước mặt. Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn và Tống Sư Đạo đang ghìm ngựa chờ gã. Tông Tương Hoa nghe xong tinh thần phấn chấn, vẻ mặt giãn ra, gật đầu nói:

- Đa tạ Thiếu Soái chỉ điểm. Bọn ta sẽ không phụ kỳ vọng của Thiếu Soái!

Khấu Trọng thúc ngựa vọt đi, cười lớn:

- Tông thị vệ trưởng không cần tiễn nữa! Nếu như ta không chiến tử ở Lạc Dương, khi nàng đến Trung Nguyên du sơn ngoạn thuỷ ta nhất định sẽ đến thăm.

Tông Tương Hoa dừng ngựa ôm quyền tống biệt. Ánh mắt nàng dõi theo ba người bọn Từ Tử Lăng cùng với Khấu Trọng phóng ra khỏi

cửa Đông thành như một cơn gió, dần dần mất dạng dưới bầu trời xán lạn của đại thảo nguyên.

o0o

Bốn người toàn lực phóng về phía tiểu Long Tuyền.

Dưới vó ngựa phi nhanh, có cảm giác đại thảo nguyên vùn vụt lùi lại phía sau. Cả bọn đều cảm thấy thư thái vui vẻ và vô cùng thống khoái, chuyến đi này đúng là không uổng.

Tống Sư Đạo cao giọng hỏi:

- Các ngươi quả thật sẽ đi luôn, không hỏi thăm Đột Lợi một câu sao?

Khấu Trọng nghiến răng đáp:

- Thà không gặp hắn còn hơn. Ta chỉ sợ sẽ không nhịn được, lại gây gổ với hắn một trận.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói:

- Cãi nhau với hắn làm gì? Cãi nhau liệu có cải biến được gì không?

Từ Tử Lăng phóng ngựa lên một đỉnh núi nhỏ rồi dừng lại nhìn về phía Tiểu Long Tuyền. Sáng sớm hôm qua, bọn gã cũng đứng ở điểm cao ven rừng này nghiên cứu đại kế tấn công nơi đó.

Ba người kia cũng dừng lại, đến bên Từ Tử Lăng. Gã than:

- Trừ phi bọn ta chuyển hướng đi theo đường bộ về Sơn Hải quan, nếu không chắc chắn sẽ phải gặp Đột Lợi.

Cả bọn định thần nhìn kỹ rồi đều đồng ý với gã. Nguyên lai bốn phía thạch bảo của Tiểu Long Tuyền đã mọc lên đầy doanh trại. Dưới ánh tịch dương, cờ hiệu Hắc Lang cao vút đang tung bay phần phật theo làn gió từ biển thổi vào.

Không ngờ Đột Lợi lại đang ở đây để cung nghênh đại giá bọn gã.

Bạt Phong Hàn than:

- Ta nghĩ mình không thể đi cùng các ngươi được nữa rồi. Hãy thay ta vấn an Đại tiểu thư nhé. Hẹn gặp lại ở Lạc Dương!

Khấu Trọng giật mình hỏi:

- Ngươi cứ nói đi là đi ngay sao? Hà! Con bà nó là con gấu. Lần này đi đại thảo nguyên quả thực vô cùng thống khoái. Theo như ta thấy, Tất Huyền không dùng hết chiêu thứ mười chỉ là để che đậy chỗ xấu của mình mà thôi.

Bạt Phong Hàn lạnh lùng nói:

- Hy vọng cuộc chiến phòng thủ Lạc Dương không làm ta thất vọng. Chỉ cần có thời gian một năm tu hành nữa, ta sẽ làm Tất Huyền phải hối hận.

Tống Sư Đạo vui vẻ nhận xét:

- Xem võ đạo như tu hành, quả là tinh diệu. Lần này chuyến tu hành trên đại thảo nguyên của các ngươi đã ổn định vững chắc địa vị tôn cao của cá nhân mình ở cả Quan Nội lẫn Tái Ngoại, nhưng làm người ta khiếp sợ nhất là trận sinh tử quyết chiến hạn định mười chiêu của Bạt Phong Hàn và Tất Huyền.

Bạt Phong Hàn cười nhẹ:

- Có điều người được khoái lạc nhất lại không phải tiểu đệ hoặc Khấu Trọng, mà là Lăng Thiếu gia. Hắn đã từng cùng Sư tiểu thư chìm đắm trong biển ái tình. Bây giờ hắn vượt thiên sơn vạn thuỷ để mang ngọc tiêu cho Thạch tiên tử, lại bước vào một đoạn hành trình vô cùng khoái lạc khác.

Từ Tử Lăng thất thanh hỏi:

- Ta mà khoái lạc nhất ư?

Tống Sư Đạo có điểm cảm thán nói:

- Tuỳ ngộ nhi an, không để chuyện được mất ở trong lòng, không so sánh mình với người khác, cứ như vậy sẽ giúp thời gian dễ dàng trôi qua hơn đó.

Khấu Trọng động dung hỏi:

- Câu nói của nhị ca bao hàm triết lý thâm sâu, làm người ta thức tỉnh triệt để. Không biết sau đây, huynh có về Lĩnh Nam tạo một chuyển biến mới không?

Tống Sư Đạo lắc đầu đáp:

- Nếu ta về nhà, chỉ sợ vĩnh viễn không thể ra khỏi cửa được nữa!

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng đánh mắt một cái, giục gã tìm biện pháp khuyên nhủ. Gã kia trong lòng chợt động, liền nói:

- Nhị ca có thể trước hết giúp ta đi đối phó bọn buôn người, rồi về

tiểu cốc thăm mẹ không?

Tống Sư Đạo thở dài, rồi điềm đạm trả lời:

- Ta hiểu dụng ý của các ngươi. Ài! Để ta nghĩ thử xem! Hai ngươi quả là hiểu ta.

Đúng lúc này, Bạt Phong Hàn vui vẻ nói:

- Các huynh đệ! Ta đi đây!

Dứt lời gã quay đầu ngựa, quát lớn giục ái mã chạy đi.

Khấu Trọng nhìn theo bóng dáng Bạt Phong Hàn khuất hẳn vào trong rừng, đoạn hỏi Từ Tử Lăng:

- Lão Bạt thương thế có nặng lắm không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Người có Hoán Nhật Đại Pháp chỉ cần không chết, còn cho dù bị thương thế nào cũng không làm khó hắn được. Khi ngươi vào cung gặp Thượng Tú Phương, ta đã giúp hắn trị thương, khỏi được bảy tám phần rồi. Không cần lo lắng!

Khấu Trọng phấn khởi nói:

- Nếu thế bọn ta cũng đi thôi!

Ba người đi qua doanh trướng, thấy thân binh của Đột Lợi không ngừng thi lễ chào hỏi, thái độ vô cùng tôn kính và thân thiết.

Bọn gã đi thẳng đến bãi đất rộng trước trướng soái. Đột Lợi đang

cùng huynh đệ Cổ Nạp Thai và bọn Việt Khắc Bồng, Khách Chuyên nói chuyện. Thấy ba người đến, hai mắt hắn lập tức sáng rỡ, cười lớn rồi nói:

- Hảo huynh đệ của ta tới rồi!

Tống Sư Đạo đã từng gặp Đột Lợi ở Lạc Dương, cũng có thể nói là người quen cũ.

Ba người xuống ngựa. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều phát giác cơ mặt mình đột nhiên xơ cứng lạnh lùng, tuyệt không thể nở nụ cười hồi đáp được.

Đột Lợi vượt qua mọi người, bước tới trước nghênh đón. Nhìn cử chỉ của hắn chắc muốn ôm chặt hai gã, nhưng thấy bộ dạng trơ trơ như gỗ đá của họ liền vội vàng dừng lại hỏi:

- Phong Hàn đâu?

Khấu Trọng lạnh lùng trả lời:

- Hắn đi rồi!

Huynh đệ Cổ Nạp Thai và Việt Khắc Bồng đều cảm thấy bầu không khí giữa hai bên có vẻ không bình thường, liền đứng ở ngoài xa để bọn họ nói chuyện.

Tống Sư Đạo sau khi chào hỏi Đột Lợi xong liền đi tới chỗ huynh đệ Cổ Nạp Thai tự giới thiệu làm quen. Chỉ còn ba gã đứng nhìn nhau, không khí nặng nề, chẳng biết nói gì cho đỡ gượng gạo.

Đột Lợi lên tiếng:

- Các ngươi đang giận ta sao?

Khấu Trọng thõng tay ra rồi đáp:

- Ngươi muốn bọn ta phải đối với ngươi thế nào? Bọn ta chịu bao nhiêu gian khổ cùng ngươi đánh bại Hiệt Lợi, ngươi lại dễ dàng quay lưng lại giảng hoà cùng hắn. Tối qua, bọn ta cứ nghĩ sẽ được nhờ vào ngươi để đàm phán điều kiện với Hiệt Lợi, ai dè ngươi lại đến Tiểu Long Tuyền này nghỉ ngơi mặc bọn ta tự sinh tự diệt. Thế mà còn mở mồm ra kêu huynh gọi đệ, ngậm miệng lại cũng tự nhận là anh em. Đó là kiểu huynh đệ con bà nó gì vậy?

Đột Lợi cười khổ:

- Trong thiên hạ này sợ chỉ có mình Thiếu Soái ngươi thống mạ như thế mà Đột Lợi ta vẫn không tức giận. Ài! Con mẹ nó. Ngươi phải biết ta cũng chịu nhiều áp lực. Tất Huyền đích thân tới tìm, bắt ta phải lựa chọn giữa hoà và chiến. Lão bộc lộ quan điểm rõ ràng, nếu như ta không chịu giảng hoà, Hiệt Lợi sẽ toàn lực chi trì tên ngốc Bái Tử Đình đó. Ta liệu có năng lực tiến hành một cuộc chiến tranh toàn diện trên cả hai chiến tuyến như thế không? Chẳng có cách nào cả! Nếu để Bái Tử Đình thống nhất các bộ tộc Mạt Hạt, khi đó ta đối phó với hắn thế nào cho được? Còn nếu như cùng với Bái Tử Đình đánh đến lưỡng bại câu thương, người chiếm tiện nghi khẳng định là Hiệt Lợi.

Từ Tử Lăng không nghĩ Khấu Trọng đối với Đột Lợi lại căng thẳng đến thế, còn Đột Lợi thì vẫn nói năng vô cùng nhũn nhặn, thậm chí nhún nhường mềm mỏng giải thích. Gã liền gật đầu nói:

- Bọn ta không hiểu được tường tận như thế.

Đột Lợi than:

- Giả thiết trong cuộc chiến Hô Luân Bối Nhĩ người thắng là Bạt Phong Hàn chứ không phải Tất Huyền, ta sẽ thuyết phục tộc nhân chiến đấu đến cùng với Hiệt Lợi. Nhưng sự thực lại ngược lại. Điều kiện ta nghị hoà với Hiệt Lợi là trước tiên hắn không được đối phó với các ngươi. Cho dù ngươi không coi ta ra gì, nhưng lời Đột Lợi này đã nói ra thì không bao giờ thay đổi, vĩnh viễn coi các ngươi là hảo huynh đệ.

Sắc mặt Khấu Trọng đã hoà hoãn lại một chút, nhưng vẫn hỏi với vẻ tức giận:

- Sao ngươi biết rõ bọn ta ở Long Tuyền mà vẫn cùng Hiệt Lợi xua quân đến đánh, thiếu chút nữa đã hại chết bọn ta rồi?

Đột Lợi dở khóc dở cười đáp:

- Xin thứ cho ta vô tri! Con bà ngươi, làm sao ta biết được các ngươi muốn bảo vệ bách tính bình dân của Long Tuyền! Ta còn nghĩ là các ngươi muốn tranh đấu sống chết với Bái Tử Đình, nên đến vây thành là để giúp các ngươi đó chứ?

Khấu Trọng chẳng biết làm sao, đành nói:

- Được! Chuyện này ta chấp nhận, nhưng việc tối qua lão ca ngươi cố ý không hiện thân thì giải thích sao đây?

Đột Lợi khổ sở thanh minh:

- Ngươi cũng biết là trong sự kiện ta và Hiệt Lợi giảng hoà, ở giữa còn có một điều kiện là sẽ phải biến Long Tuyền thành bình địa, đem Bái Tử Đình và Phục Nan Đà cho tứ mã phanh thây. Đó chính là lời hứa danh dự của người Đột Quyết. Lời mà Đột Lợi ta đã nói thì không thể phủ nhận được. Ngươi thử đứng vào lập trường của ta

xem xử lý thế nào? Chỉ còn cách tiếp thụ đề nghị của Tất Huyền, để Hiệt Lợi tự thân đi lo việc đó. Nếu như hắn không làm gì được lại sẽ do ta đi tìm các ngươi để thương lượng. Nói thật ra, ta mặc dù tự ép mình đứng bên ngoài sự việc, nhưng trong lòng thực sự mâu thuẫn và thống khổ vô cùng.

Khấu Trọng trầm ngâm một lúc, cuối cùng mở rộng vòng tay rồi nói:

- Được! Tất cả vẫn là huynh đệ, ta chấp nhận những chỗ khó xử của ngươi!

Đột Lợi ôm chặt gã. Binh sỹ Hắc Lang và huynh đệ Cổ Nạp Thai đang đứng xung quanh theo dõi tình hình thấy thế vui mừng hò hét vang dội cả khu hải cảng.

Đột Lợi lại ôm chặt Từ Tử Lăng, rồi vui vẻ nói:

- Thiếu Soái hãy xem lễ vật của huynh đệ mang tới đây!

Đoạn vỗ tay đánh bốp một tiếng.

Một đại tướng Đột Quyết dáng vẻ hùng dũng từ sau bức màn của trướng soái mặt mày hớn hở bước ra. Hai gã nhận ra đó là đại tướng tiên phong số một của Đột Lợi, tên Lý Danh Xạ. Trên cánh tay giơ ngang của hắn có một con liệp ưng còn non, đầu trùm mũ vải, chân được xích vào một chiếc bao cổ tay bằng da. Vì đầu bị bọc kín nên nó chỉ còn cách quay Đông quay Tây nghe ngóng tình hình biến hoá, bộ dạng rất kỳ quái tức cười.

Khấu Trọng thấy thế vô cùng mừng rỡ, hỏi vội:

- Cho ta sao?

Bọn Biệt Lặc Cổ Nạp Thai đều vây kín xung quanh để xem con ưng non.

Đột Lợi bá vai Khấu Trọng nói:

- Đây chính là một con liệp ưng đặc biệt được tuyển chọn từ hàng ngàn hàng vạn con, mới vừa được tám tháng tuổi. Nếu như Thiếu Soái huấn luyện đúng theo phương pháp của bọn ta, nó sẽ cả đời trợ giúp ngươi đánh thiên hạ, nhất thống Trung Nguyên.

Lý Danh Xạ chỉ tay vào miếng vải bịt đầu ưng tiếp lời:

- Đừng xem thường cái mũ chụp bằng da này. Không những độ mềm dai phải phù hợp mà còn cần thông thoáng, lại không được dính vào mắt nó. Thừa thiếu một chút đều không xong.

Nói rồi hắn liền bỏ mũ vải trùm đầu ưng ra.

Mọi người ai cũng xuýt xoa khen ngợi.

Bất Cổ Nạp Thai nói lớn:

- Chỉ nhìn một cái cũng biết nó là con ưng thông linh khó kiếm. Hãy trông mắt nó mà xem, thật linh lợi tinh tường!

Liệp ưng khẽ đập đập đôi cánh, ngẩng cao đầu, hoàn toàn không hề sợ sệt nhìn mọi người xung quanh, có chút ngạo nghễ của một ưng vương vô địch.

Đột Lợi vui vẻ nói:

- Luyện tập cho nó hoàn toàn không dễ dàng. Trước tiên cần tập cho nó biết cái gì tốt với mình, cái gì đối với nó là có hại. Cứ nhìn cái xích

ở chân nó mà xem, chỉ cần làm cho nó không mổ sợi xích đã tốn bao nhiêu công phu huấn luyện. Bí quyết của bọn ta là phải nhẫn nại và có lòng yêu thương nó. Chỉ cần làm liệp ưng cảm thấy ngươi đối với nó yêu mến vô cùng thì nó sẽ một lòng trung thành đối với ngươi.

Khấu Trọng hứng thú hỏi:

- Liệu nó có phục tùng ta không?

Lý Danh Xạ cười đáp:

- Trước tiên ta sẽ truyền cho Thiếu Soái bí pháp hiểu được tiếng chim ưng, sau đó sẽ đến phương pháp huấn luyện loài vật này. Cần phải mất một đêm mới xong.

Đột Lợi hốt nhiên kéo Khấu Trọng ra một góc rồi nói nhỏ:

- Là huynh đệ một nhà cả nên ta nói thật. Lần này đem tặng chim ưng cho ngươi, đối với tộc nhân của ta mà nói là một ngoại lệ phi thường. Các phương pháp nuôi dưỡng thì ngươi nói cho người khác biết cũng không sao, nhưng thủ pháp hiểu tiếng ưng và huấn luyện nó thì Thiếu Soái phải đáp ứng ta là sẽ không nói cho người khác biết. Tử Lăng đương nhiên là ngoại lệ.

Khấu Trọng vô cùng hoan hỷ, vỗ mạnh vai Đột Lợi nói:

- Chắc chắn ta phải đáp ứng rồi!

Bốn phía đột nhiên rộn lên tiếng hò reo hoan hô. Thì ra Lý Danh Xạ vừa tháo xích thả cho ưng nhi bay vọt lên.

Liệp ưng không ngừng chao lượn trên độ cao sáu mươi trượng.

Khấu Trọng ngửa mặt lên quan sát, càng nhìn càng thấy yêu. Nghĩ tới tương lai nó sẽ chao lượn trên không trung Lạc Dương thành rồi báo cáo cho mình tình hình đại quân Lý phiệt, trong lòng gã cứ trào dâng cảm giác phấn chấn rất khó tả.

o0o

Trời bắt đầu đổ mưa lất phất. Thạch bảo, doanh trướng, bến tàu và ánh đèn lửa trên các con thuyền đỗ trên bến cảng đều trở nên mông lung ảm đạm, làm người ta phát sinh cảm giác buồn tê tái lúc chia ly.

Còn một thời thần nữa là trời sáng. Lúc đó, Khấu Trọng sẽ theo thuyền quay về Trung Thổ. Toàn bộ da dê đã được vận chuyển lên ba con thuyền lớn. Ba hòm trân bảo của Mã Cát được coi như chiến lợi phẩm, toàn bộ chia đều cho ba nhóm gồm huynh đệ Cổ Nạp Thai, Việt Khắc Bồng và Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng cùng Đột Lợi ngồi ở cầu tàu xa nhất nói chuyện riêng. Hai gã đang thảo luận về mối quan hệ giữa Bạt Phong Hàn và Ba Đại Nhi.

Đột Lợi nói:

- Tử Lăng yên tâm! Không ai có thể hiểu Bạt Phong Hàn hơn Ba Đại Nhi. Nàng không cam tâm sau chừng ấy năm mà hắn không tới gặp mình. Quả thật đã lâu lắm rồi! Việc gì cũng đều trở nên mờ nhạt.

Đúng lúc này, Khấu Trọng mang liệp ưng bảo bối đến tìm họ. Vẻ mặt gã vô cùng hưng phấn nói:

- Thì ra nuôi dạy ưng lại là một môn học vấn thâm ảo khó khăn đến thế. Ưng mái lại cường tráng cương mãnh hơn ưng trống. Con ưng này chính là ưng mái. Sau này ta sẽ thử phối con mẹ nó giống, tạo ra

một bọn ưng con xem sao. Nhìn sắc lông nó tươi nhuận sáng sủa thế này, móng vuốt lại rắn như thép nguội ấy. Hà!

Gã vừa nói vừa ngồi xuống bên Đột Lợi, đoạn hào hứng hỏi:

- Các ngươi đang nói chuyện gì thế?

Từ thời điểm Khấu Trọng đi gặp Thượng Tú Phương mà không thuyết phục được nàng, đến giờ gã mới hoàn toàn hồi phục bản sắc hào sảng của mình.

Đột Lợi đáp:

- Bọn ta nói đến rất nhiều vấn đề. Phía Hiệt Lợi cứ để ta lo, đảm bảo Long Tuyền thành sẽ an toàn. Sau khi các ngươi đi rồi, ta sẽ đem Tiểu Long Tuyền giao cho người Túc Mạt. Các ngươi cứ yên tâm mà về Trung Thổ thôi!

Hắn lại nói tiếp:

- Nếu như không giữ được Lạc Dương, ngươi ngàn lần không nên cùng Vương Thế Sung tuẫn thành. Thiếu Soái có Tống Khuyết chi trì, vẫn có khả năng là một thế lực lớn ở phương Nam. Sau khi ngươi giữ vững trận cước hãy mưu đồ Bắc thượng, đó mới là hành động tối cao minh.

Khấu Trọng than:

- Không! Ta định sẽ tử thủ Lạc Dương. Nếu như lại mất đi Ba Thục thì dù Đại la Kim tiên cũng không thể ngăn cản đại quân của Lý tiểu tử Nam hạ!

Bất chợt gã giật mình hỏi:

- Sao vẫn không thấy tên tiểu tử Âm Hiển Hạc nhỉ? Không phải là lại uống rượu say mềm, bất tỉnh nhân sự đấy chứ?

Từ Tử Lăng cười khổ không đáp lại được.

Đột Lợi ngạc nhiên hỏi:

- Ai là Âm Hiển Hạc vậy?

Tiếng vó ngựa đột nhiên rộn lên, mau chóng tiến lại gần.

Ba người chăm chú nhìn ra, liền thấy thanh niên cao thủ người Đột Quyết tề danh với Bạt Phong Hàn là Khả Đạt Chí.

Chú thích của tác giả: người Túc Mạt là tổ tiên của người Nữ Chân Mãn tộc. Đại Tộ Vinh sau này quả nhiên như Khấu Trọng dự liệu đã tự lập quốc. Được Đường Huyền Tông sắc phong làm Hãn Châu Đô đốc, Tả Kiêu vệ Đại tướng quân, Bột Hải quận Vương, lại đổi quốc hiệu thành “Bột Hải”, hoàn thành tâm nguyện của Bái Tử Đình.

(

Chương 560: Trọng phản trung thổ

Khả Đạt Chí và Khấu Trọng đến bên bờ vịnh. Đèn lửa của Tiểu Long Tuyền chỉ còn là một đám ánh sáng mông lung mờ mịt. Toàn bộ khu vực bờ biển chìm trong mưa phùn liên miên không ngớt, vô cùng ẩm ướt.

Hai người ngồi xuống hai hòn đá lớn trong đám loạn thạch, quay mặt ra biển.

Khả Đạt Chí nhẹ nhàng nói:

- Lại là một khoảnh khắc trước khi trời sáng nữa. Thời gian quả thật vô tình, cứ trôi đi không đợi ai cả. Sáng mai, Tú Phương tiểu thư sẽ tấu một khúc đàn trong tang lễ của Bái Tử Đình rồi lập tức đăng trình rời khỏi Long Tuyền. Trạm dừng chân đầu tiên là Cao Ly, Dịch Kiếm đại sư Phó Dịch Lâm sẽ tự thân tiếp đãi nàng. Nghe nói Cái Tô Văn đã mời Tú Phương đến làm khách. Liệt Hà sẽ an bài thuyền cho nàng bắc thượng

Khấu Trọng giật mình hỏi:

- Nói vậy thì Liệt Hà vẫn ở gần đây sao?

Khả Đạt Chí than:

- Gần đây thì sao? Ta có thể nào trước mặt Tú Phương tiểu thư giết hắn không? Ta cũng đã điều tra rõ tình hình Hứa Khai Sơn, ngay đêm trước khi ngươi giết chết Phục Nan Đà, hắn và thủ hạ đã nhanh

chóng bỏ đi. Theo như phương hướng đi thì Hứa Khai Sơn không về Sơn Hải quan, nhưng hắn rất giảo hoạt, có thể đó chỉ là cố tình bày nghi trận.

Khấu Trọng hỏi:

- Đỗ đại ca của ngươi ở đâu thế?

Khả Đạt Chí đáp:

- Đỗ Hưng và Hô Diên Kim cùng nhau đến gặp Đại Hãn, giải thích những sự tình phát sinh gần đây. Ngoài mặt, Đại Hãn đối với hắn vô cùng khách khí, còn trong lòng nghĩ gì thì chắc chỉ một mình ông ta biết mà thôi. Thực là kỳ quái, Đại Hãn dù trước mặt hay sau lưng ta đều vô cùng hân thưởng ngươi, lại còn nói sẽ giúp ngươi đánh bại Lý Thế Dân nữa.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Việc này đối với Trung Thổ mà nói tuyệt không phải là chuyện tốt. Điều đó cho thấy có thể trong tương lai Hiệt Lợi sẽ lấy danh nghĩa tương trợ ta để liên kết các bộ tộc thảo nguyên đại cử xâm lược Trung Thổ. Ài! Ta không nên nói với ngươi về chuyện này đúng không?

Khả Đạt Chí cười khổ, gật đầu nói:

- Đúng là không nên nói. Trong mối cừu hận giữa các quốc gia, giao tình cá nhân tuyệt không có chỗ dung thân. Còn về Mã Cát, hoàn toàn không có tin tức gì cả.

Khấu Trọng trầm ngâm một lúc, thấp giọng hỏi:

- Ta có vấn đề hơi đường đột muốn hỏi, không biết Thượng Tú Phương trong lòng Khả huynh có vị trí thế nào vậy?

Khả Đạt Chí lắc đầu:

- Ta biết trả lời ngươi thế nào đây? Trước khi gặp Tú Phương tiểu thư, nữ nhân đối với ta chỉ là vật trang sức cho sinh hoạt, làm sinh mệnh ta thêm sinh động, phong phú mà thôi. Ta không hề tin trên đời này có loại tình yêu vĩnh viễn không phai mờ, đó là kết luận của ta sau những thể nghiệm của bản thân. Vô luận lúc đầu ngươi mê luyến nàng thế nào đi nữa, thậm chí không thể tự mình hiểu hết, nhưng cũng sẽ đến một ngày tất cả sẽ trở nên nhạt nhẽo và mất mát. Lúc đó, ngươi thậm chí không nghĩ đến việc sẽ tìm nàng, nàng cũng không thể vì ngươi mà có cảm giác hưng phấn và kích thích nữa. Đối với nam nhân mà nói, việc chân chính vĩnh hằng là kiến lập sự nghiệp, kiên trì đạt tới lý tưởng và mục tiêu cao xa của mình, không để sinh tử vào trong mắt.

Khấu Trọng quả quyết nói:

- Cứ coi như ta chưa hề hỏi qua ngươi về vấn đề này là được rồi!

Khả Đạt Chí ngạc nhiên:

- Trong lòng ngươi nghĩ gì vậy? Tú Phương tiểu thư trong lòng ngươi có phân lượng thế nào? Nghiêm chỉnh mà nói, bọn ta không những là tử địch mà còn là tình địch. Nhưng ta đối với ngươi lại không hề có một chút địch ý. Chí ít thì hiện tại là như vậy.

Khấu Trọng chậm chạp khó khăn đứng lên, hiển thị tâm sự nặng nề, than:

- Nam tử hán một lòng coi việc kiến công lập nghiệp làm thú vui, phải

chăng đã tự làm mất đi sự việc tốt đẹp nhất của sinh mệnh? Trời sáng mau quá! Ta phải lên thuyền đây. Hy vọng khi gặp lại bọn ta vẫn có thể hứng trí uống rượu tâm tình.

---oOo---

Ba chiếc thuyền lớn mớn nước cực sâu, chở da dê, trân bảo và binh khí cung tên, dưới trời sóng yên biển lặng chầm chậm tiến lên.

Trong hơn mười ngày đi đường, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dùng thời gian để luyện ưng và đàm tiếu vô cùng khoan khoái. Khung cảnh đại tự nhiên mỹ lệ xúc động lòng người của biển lớn và cảnh núi cao rừng sâu bên bờ biển khiến người mê say đã hoàn toàn hấp dẫn hai gã. Việc điều khiển thuyền do những chiến sỹ thông thạo hải trình của Đột Lợi phụ trách.

Không biết có phải vì chuyến đi đại thảo nguyên lần này đổ máu quá nhiều hay không mà hai gã tuyệt không nói đến chuyện chiến tranh. Nhưng khi thuyền gần tới Sơn Hải quan, bọn gã như thể dần dần tỉnh lại từ một giấc mộng đẹp đẽ, lại phải đối diện với hiện thực.

Khấu Trọng mang tiểu liệp ưng, vừa cho nó ăn thịt vừa đi đến bên Tống Sư Đạo, Từ Tử Lăng và Âu Lương Tài đang nhàn nhã ở đầu thuyền. Gã khẽ rung tay, tiểu liệp ưng vọt mình lên cao, bay về phía mặt biển xa.

Âu Lương Tài thán phục nói:

- Bọn ta ở Bình Diêu từng thấy những người đi săn dùng chim ưng săn mồi, nhưng không thể so sánh được với con ưng này. Nhìn xem! Sắc lông nó trong màu xám lại ẩn hiện màu vàng ánh, dưới ánh sáng mặt trời toả sáng lấp lánh, quả thực vô cùng uy vũ.

Tống Sư Đạo gật đầu đồng ý:

- Thợ săn ở Lĩnh Nam cũng nuôi ưng, nhưng tố chất so với con ưng này quả thực kém xa. Ta nghĩ nên đặt cho nó một cái tên chứ.

Khấu Trọng gãi đầu hỏi:

- Đặt tên gì cho hay nhỉ?

Từ Tử Lăng nhìn theo bóng ưng chỉ còn là một điểm đen, thuận miệng nói:

- Ngươi không phải có tiếng kêu để triệu hồi nó về sao? Lấy đó làm tên cũng được, không cần đặt tên khác làm gì.

Khấu Trọng cười rộ nói:

- Vậy có thể gọi nó là Vô Danh! Việc này chỉ để tiện cho bọn ta gọi thôi, không thể cứ mãi gọi nó là con ưng này con ưng kia, không tôn trọng chút nào cả. Ài! Tên tiểu tử Âm Hiển Hạc không biết đã lần mò đến chỗ nào rồi? Hy vọng hắn không gặp chuyện gì là tốt rồi.

Tống Sư Đạo bình tĩnh phân tích:

- Âm Hiển Hạc là một kiếm thủ tính tình cô tịch, chắc chắn sẽ giữ chữ tín hơn nhiều người khác, nếu hắn đã đáp ứng rồi thì sẽ không bao giờ sai hẹn. Vì thế, chắc là đã phát sinh sự tình gì khác khiến hắn không thể đến Tiểu Long Tuyền đúng hẹn được.

Từ Tử Lăng linh quang lấp loáng, gật đầu nói:

- Tống nhị ca nói rất hợp lý. Việc này chắc có liên quan tới Hứa Khai Sơn. Âm Hiển Hạc lần này tới Long Tuyền mục đích là để giết Hứa

Khai Sơn mà.

Khấu Trọng lo lắng:

- Việc đó vô cùng nguy hiểm. Hứa Khai Sơn đã biết thân phận bị lộ, lại cùng Đỗ Hưng xung đột, hắn sẽ không còn cố kỵ gì nữa, sẵn sàng quay đầu lại phản công người nào uy hiếp hắn như “chó cùng cắn dậu” vậy.

Tống Sư Đạo lắc đầu phân tích tiếp:

- Ngươi nói có hơi quá rồi. Sự thật thân phận hắn chưa bị lộ, vẫn có thể phủi sạch được. Hứa Khai Sơn trăm mưu ngàn kế lập ra Bắc Mã bang ở vùng Đông Bắc, tuyệt sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu. Hắn chỉ tạm thời tránh thế “lửa cháy ngang mày” này thôi. Bọn ta không thể vì tìm họ Hứa mà cứ ở mãi ở Sơn Hải quan, thế nên hắn vẫn còn nhiều khả năng chấn hưng thế lực. Trong tình thế đó, tên giảo hoạt này sẽ không xuất thủ đối phó Âm Hiển Hạc để tránh không lộ chân diện mục, lại không kết mối cừu hận không thể giải được với bọn ta.

Từ Tử Lăng nói:

- Thiếu Soái ngươi nên học hỏi thêm đi. Tống nhị ca thông hiểu nhân tình thế thái hơn bọn ta nhiều.

Khấu Trọng mặt hơi đỏ lên, ngượng ngùng nói:

- Ta chỉ vì thấy Âm tiểu tử không thể đúng hẹn lên thuyền nên mới đoán như vậy. Ài! Nếu không phải bị Hứa Khai Sơn làm thịt thì tên tiểu tử đó vì sao lại không giữ lời đây? Lăng thiếu gia chẳng phải đã hứa sẽ giúp hắn tìm tiểu muội sao? Đối với hắn, còn việc gì quan trọng hơn thế nữa?

Tống Sư Đạo nói:

- Âm Hiển Hạc là kiểu người không muốn nhận ân huệ của người khác. Tuy hắn có giao tình bằng hữu với các ngươi, nhưng không nghĩ sẽ làm phiền các ngươi; hoặc giả như hắn nhận định duyên phận với các ngươi như thế là đủ nên cố ý không giữ lời hẹn ước.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Nghe Tống nhị ca nói đúng là làm người ta cởi bỏ được những chỗ bế tắc. Âm tiểu tử không thể vĩnh viễn ngồi một chỗ trong thuyền mà không lý gì tới những người khác cùng thuyền nên hắn chọn cách một mình thượng lộ. Ài dà! Lần này thì quá nguy hiểm rồi, khẳng định hắn sẽ một mình đi tìm Hương gia phụ tử báo thù. Tiểu Lăng, ngươi đã tiết lộ những tin tức gì cho hắn thế?

Gã vừa nói vừa đánh mắt ra hiệu cho Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng hội ý nói:

- Ta từng nói với hắn Trì Sanh Xuân của Lục Phúc đổ quán ở Trường An nhiều khả năng là trưởng tử của Hương Quý, vì thế đó là một đầu mối để có thể điều tra Hương gia.

Tống Sư Đạo nhíu mày nói:

- Lý gia ở Trường An tuyệt không có thiện ý đối với bọn ta. Chúng ta có vào được thành hay không cũng là một vấn đề. Ngoài ra, cho dù tóm được Trì Sanh Xuân ta cũng chỉ sợ hắn chết cũng không khai ra bí mật của gia tộc.

Khấu Trọng lập tức giậu đổ bìm leo, nêu lại đề nghị cũ:

- Vì thế nên xin Tống nhị ca giúp cho. Nhị ca kinh lịch đã nhiều, so với bọn ta phong phú hơn nhiều, hắc …

Gã rõ ràng không biết tiếp tục thế nào nên không nói tiếp được.

Tống Sư Đạo cười khổ:

- Ta có thể giúp được gì đây?

Khấu Trọng vội nói:

- Tống nhị ca có thể giúp rất nhiều. Ài! Ta thực không có cách gì phân thân được. Mà nếu chỉ mình tiểu Lăng đi đối phó Trì Sanh Xuân thì thực làm ta lo lắng.

Tiếp đó gã lại vỗ đùi nói:

- Có rồi!

Từ Tử Lăng, Tống Sư Đạo và Âu Lương Tài đều ngẩn người nhìn, không biết gã có diệu kế gì.

Khấu Trọng ra vẻ quan trọng nói:

- Đổ trường tôn kính nhất là người có gia thế phú thương cự vạn nên chỉ cần do Tống nhị ca nhập vai này, tiểu Lăng giả làm tuỳ tùng thì có thể hỗn nhập Trường An. Từ đó các người có thể tiếp cận Trì Sanh Xuân, rồi tuỳ cơ ứng biến khám phá xem bí mật của hắn là gì. Tiểu Lăng vốn là tên khốn cùng đạm bạc, bắt hắn phải làm người giàu có tất sẽ sơ hở trăm bề, vì thế nên cần có Tống nhị ca giúp đỡ.

Từ Tử Lăng biết gã thuận miệng nói tràn, mục đích là để ngăn Tống Sư Đạo về tiểu cốc giữ mộ của Phó Quân Sước tới già. Nhưng kế

này của gã quả thực tuy cách thức tiến hành có khác, nhưng có cùng công hiệu với phương pháp của Lôi Cửu Chỉ, thậm chí còn hoàn mỹ khả thi hơn.

Tống Sư Đạo bật cười nói:

- Nếu như là người thực sự gia thế danh vọng cao sang thì chỉ thoáng qua là nhìn ra được thân phận, ta làm sao đóng giả được. Chỉ còn cách đóng giả làm người giàu xổi không một ai nhận ra mới được, nhưng ta lại không làm được loại người này. Đúng không?

Bản thân Khấu Trọng cũng nhịn không được, cười nói:

- Tiểu Lăng giả làm người giàu xổi ư! Hà! Mẹ ta ơi!

Âu Lương Tài chen vào:

- Nếu như đóng giả làm người giàu xổi, tại hạ lại biết một nhân tuyển thích hợp có thể xem xét được.

Tống Sư Đạo cười nhẹ:

- Phải chăng là kẻ mới nổi nhờ vào hiệu cầm đồ, giàu nhất Bình Diêu, Tư Đồ Phúc Vinh?

Âu Lương Tài vui vẻ đáp:

- Đúng là người này.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều tròn mắt há miệng, không ngờ Tống Sư Đạo có thể chỉ bằng một câu mà trúng đích, chọn đúng tên nhà giàu mới nổi đó trong hàng ngàn tên khác.

Tống Sư Đạo giải thích:

- Thứ nhất là do Âu công tử là người Bình Diêu nên rất dễ nghĩ tới đồng hương ở đó. Hơn nữa, chủ yếu là vì Tư Đồ Phúc Vinh ham sống sợ chết, rất ít cùng người giao hảo, sở thích duy nhất là đổ bác, nhưng chỉ giới hạn trong những người tin cậy. Nhưng giả làm người giàu xổi như hắn cũng không dễ dàng vì đã là người mở đổ trường đều có quan hệ rất mật thiết với các cửa hiệu cầm đồ, nên rất quen thuộc với quy tắc và hoạt động của việc cầm đồ. Chỉ vài câu là có thể biết có phải người trong nghề hay không. Lại thêm một vấn đề là Tư Đồ Phúc Vinh mở cửa hiệu cầm đồ khắp thiên hạ, nếu như tại Trường An cũng có cửa hiệu thì bọn ta sẽ lộ sơ hở, khi đó thì chẳng có chỗ mà chạy.

Âu Lương Tài nói:

- Cửa hàng của Tư Đồ Phúc Vinh đều lấy 2 chữ Phúc và Vinh làm tên hiệu. Như tổng điếm ở Bình Diêu gọi là Phúc Vinh, ngoài ra thì là Phúc Sanh, Phúc Vĩnh, Vinh Mãn, Vinh Đức,… Hiệu cầm đồ Vinh Đạt ở Bắc Uyển của Trường An chính là phân hiệu của lão, là hiệu cầm đồ lớn nhất thành Trường An. Chủ trì cửa hiệu đó là Trần Phủ, chính là thân thúc của tại hạ, có thể giúp các vị che dấu thân phận.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Thế sao được. Sau lưng Trì Sanh Xuân có Lý Nguyên Cát. Có gì không hay lại liên luỵ đến họ hàng của công tử. Bọn ta sao có thể yên tâm.

Âu Lương Tài nghiêm mặt nói:

- Đối với bọn buôn người, ai ai cũng muốn tru diệt. Hơn nữa các vị lại có đại ân với Âu Lương Tài ta, ta lại tin các vị có biện pháp che dấu

được, không làm liên luỵ đến Trần thúc thúc.

Ba người không thể không động dung, không ngờ Âu Lương Tài lại có nghĩa khí và chính nghĩa như vậy.

Tống Sư Đạo nhíu mày hỏi:

- Không biết thúc thúc của công tử, Trần tiên sinh sẽ nghĩ thế nào?

Âu Lương Tài cười nhẹ:

- Ta hiểu rõ con người của thúc thúc, việc này không thành vấn đề.

Tiếp đó lại thấp giọng nói:

- Bọn ta là những người chi trì Tần vương. Nếu như có thể nhân việc này đả kích Thái Tử đảng, bọn ta chỉ có cảm kích, một cửa hiệu cầm đồ thì có là cái gì? Điều chúng ta sợ nhất là Hương gia toàn lực chi trì Thái Tử đảng làm mưa làm gió, khi đó thì hoạ còn lớn hơn.

Ba người tỉnh ngộ vì nếu để Lý Kiến Thành ngồi lên Hoàng toạ, những ai đã từng chi trì Lý Thế Dân tất sẽ bị bài xích, chính thế nên Âu Lương Tài cũng vì gia tộc mà phải suy nghĩ. Chính trị đúng là một cuộc chơi phức tạp phi thường.

Tống Sư Đạo không nhịn được thở ra một hơi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không hiểu nhìn hắn. Âu Lương Tài tiếp tục nói:

- Tư Đồ Phúc Vinh có trợ thủ đắc lực đi theo, giúp hắn giám định đồ đem cầm là trân ngoại tài bảo, tên là Thân Văn Giang. Gã này là thế gia tử đệ đã sa sút. Muốn đóng giả làm hắn hoặc Tư Đồ Phúc Vinh

thì cần phải có Tống nhị ca tham gia mới xong.

Khấu, Từ đã hiểu rõ. Khấu Trọng nuối tiếc nói:

- Việc này càng lúc càng hứng thú. Ài! Tiếc là ta không thể phân thân tham dự được. Phải chăng Khấu Trọng ta là người có phúc không hưởng mà tự đi tìm đau khổ phiền não?

Vô Danh lượn một vòng lớn rồi nhanh chóng bay về.

Bến cảng phía đông của Sơn Hải quan đã hiện ra trước mắt. Cuối cùng cả bọn đã tới nơi.

Chỉ thấy chỗ cầu tàu đậu một con thuyền đi biển lớn, đang giương buồm, chuẩn bị rời bến. Khấu Trọng định thần nhìn kỹ, thốt lên:

- Đó chẳng phải là thuyền của Đại tiểu thư sao? Nhìn thấy chưa? Trên cờ có viết ba chữ lớn Nghĩa Thắng Long, đúng là thuyền của Đại tiểu thư rồi.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Đại tiểu thư đích thân lên đường.

Với tính cách Trác Kiều, chỉ cần nàng ta đi lại được thì chuyện đầu tiên là tới Long Tuyền hội họp cùng bọn gã.

Kình phong tạt xuống, Vô Danh đậu lên vai Khấu Trọng, khoan thai xếp cánh lại.

---oOo---

“Bình!”

Trác Kiều đập mạnh tay xuống mặt bàn, không thèm để ý đến Tống Sư Đạo đang có mặt trong thuyền, chửi phứa:

- Hai tên tiểu tử các ngươi làm gì vậy? Ta bảo các ngươi đi giết Hàn Triều An, Đỗ Hưng và Hô Diên Kim, rốt cục chẳng giết được tên nào. Thế mà còn khoa trương cái gì là thiên hạ vô địch. Theo ta thấy, cho các ngươi làm mấy tên quét rác cũng không xứng nữa. Hừ!

Nhậm Tuấn đứng sau lưng nàng không nhịn được thấp giọng nói:

- Khấu gia và Từ gia không hề nói mình là thiên hạ vô địch, hơn nữa tám vạn tấm da dê...

Trác Kiều tức giận quát:

- Câm mồm! Việc này lại để cho ngươi xen vào ư? Ta không phải là không nghĩ cho bọn chúng, chỉ là không ngờ hai tên tiểu tử này lại chẳng tiến bộ gì.

Khấu Trọng khiêm cung, gật đầu nói:

- Tiểu thư chửi hay lắm! Bọn ta quả thực làm việc bất lực!

Từ Tử Lăng hiểu rõ tính cách Trác Kiều nên chỉ ngoan ngoan cúi đầu thụ giáo, không dám biện bác một câu.

Trác Kiều vừa thở hồng hộc vừa nói:

- Đương nhiên là phải có đạo lý chứ. Hai tên tiểu tử vô dụng các ngươi nói cho ta nghe bây giờ phải làm thế nào? Chi phối Sơn Hải quan vẫn là Đỗ Hưng, bảo ta quan hệ với Kinh đương gia thế nào đây? Lại còn cái gì là Bắc Mã bang của Hứa Khai Sơn nữa, chỉ làm

hỏng hết việc của Nghĩa Thắng Long. Ta sau này làm sao duy trì được sinh ý ở đây nữa?

Tống Sư Đạo mở lời giải vây:

- Đại tiểu thư có thể nghe một điểm ngu kiến của tại hạ không?

Trác Kiều không dám phát tác với hắn, chỉ đành vui vẻ đáp:

- Xin Tống công tử chỉ điểm. Trác Kiều ta là người hiểu biết mà.

Tống Sư Đạo nói:

- Tình thế của Sơn Hải quan vi diệu dị thường, dưới sự tranh đấu tương hỗ của các thế lực đang ở vào thế cân bằng. Ngu kiến của ta là lúc này không nên khinh cử vọng động, nếu không sẽ xuất hiện biến hoá khó lường. Nếu Cao Khai Đạo cùng người Đột Quyết hoặc Khiết Đan chính diện xung đột, lập tức sẽ xuất hiện tình huống xấu nhất. Hiện tại mối họa lang tặc đã được giải quyết, Hứa Khai Sơn và Đỗ Hưng đã trở mặt. Hơn nữa, mọi người đều biết Đại tiểu thư và tiểu Trọng, tiểu Lăng có quan hệ…

Trác Kiều tỏ vẻ không thèm nói:

- Ta cần phải dựa vào hai tên tiểu tử vô dụng này ư?

Tống Sư Đạo nín cười nói:

- Hai tên này tuy không được việc lắm, nhưng lại là huynh đệ của Đột Lợi. Dù không nể mặt chúng thì cũng phải nể mặt Đột Lợi. Vì thế xin Đại tiểu thư yên tâm, sinh ý của người chỉ có càng lúc càng lớn mà thôi.

Sắc mặt Trác Kiều bớt giận nói:

- Chỉ còn cách nghĩ về một mặt tốt đó mà thôi! Ta bây giờ cần lập tức về Nhạc Thọ mang da dê chuyển cho các nơi. Hai tên tiểu tử các ngươi có theo ta về thăm tiểu Lăng Trọng không?

Khấu Trọng than:

- Bọn ta cũng muốn chết đi được, chỉ là...

Trác Kiều lại tức giận nói:

- Không đi thì thôi. Ai thèm đón tiếp các ngươi chứ.

Đoạn nàng ta không nhịn được bật cười, rồi vẻ mặt hòa hoãn nói:

- Không biết sao cứ thấy hai tên tiểu tử các ngươi là ta lại không nhịn được phải mắng chửi. Được rồi! Lo xong việc thì lập tức bò về đây gặp ta. Nhớ kỹ không nên cố đánh sống đánh chết, lưu lại được tiểu mệnh là có cơ hội hưởng phúc. Số binh khí cung tên đó ta sẽ sai người mang về Bành Lương. Cứ yên tâm đi!

Lại tiếp:

- Các ngươi mang tiểu Tuấn theo đi! Thay ta huấn luyện cho hắn vài tháng. Sau này nếu có việc gì thì ta không cần phải đi cầu các ngươi nữa.

Nhậm Tuấn vô cùng vui mừng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nào dám nói không, chỉ còn cách gật đầu đồng ý.

Trác Kiều phân phó Nhậm Tuấn:

- Cho bọn Bình Diêu thương vào đi, xem có khả năng làm ăn không.

Nhậm Tuấn nhận mệnh đi ra.

---oOo---

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Tống Sư Đạo nhân cơ hội nói chuyện vài câu. Vô Danh vẫn tự ý bay lượn trong khoảng không trên bến tàu.

Khấu Trọng nói:

- Sau khi chia tay Đại tiểu thư, bọn ta có nên đến Ngư Dương mang Phi Vân cung cho Tiễn Đại sư không nhỉ?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Đương nhiên rồi. Sau đó ngươi sẽ đi thẳng đến Lạc Dương đúng không?

Khấu Trọng nói:

- Ta cần suy nghĩ một chút. Tiểu Tuấn giao cho các ngươi mang theo, ta không nghĩ hắn sẽ theo ta đến Lạc Dương tìm chết.

Tống Sư Đạo không vui nói:

- Tại sao ngươi lại bi quan thế? Lạc Dương là trọng trấn quân sự kiên cố còn hơn cả Trường An nữa. Kể cả không có Khấu Trọng ngươi chủ trì thì Lạc Dương cũng không dễ bị Lý Thế Dân công hãm đâu.

Khấu Trọng than:

- Vấn đề là Vương Thế Sung không cho ta chỉ huy thủ thành. Ta chỉ còn cách làm hoà thượng ngày nào thì gõ mõ ngày đó, xem xem có thể gõ mõ được bao nhiêu ngày ở đó mà thôi!

Tống Sư Đạo trầm ngâm nói:

- Ta có một đề nghị. Trước khi về Lạc Dương, ngươi trước tiên ghé qua thăm hỏi Đậu Kiến Đức, nói không chừng có thể làm tình hình chuyển biến đó. Vương Thế Sung cũng phải có điểm khách khí hơn với ngươi.

Hổ mục Khấu Trọng sáng bừng lên.

(

Chương 561: Kế hoạch chu toàn

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Tống Sư Đạo và Nhậm Tuấn giục ngựa chạy vào quan đạo, hướng về phía Ngư Dương. Vô Danh thì lượn vòng trên cao bay theo.

Khấu Trọng cười:

- Nhìn tiểu Tuấn thần khí sung mãn, hiển nhiên đao pháp có tiến bộ lớn, không như ta và tiểu Lăng là hai tên vô dụng.

Da mặt Nhậm Tuấn rõ ràng không hề thay đổi so với trước đây, lập tức ửng đỏ, hắn nhăn mặt nói:

- Khấu gia không cần cười ta. Các vị từng căn dặn phải luyện tập cho tốt, tiểu tử này làm sao dám lười biếng?

Từ Tử Lăng hỏi:

- Ngươi khẳng định Âm Hiển Hạc không hề trở về Sơn Hải quan chứ?

Nhậm Tuấn quả quyết:

- Do mọi người đều chờ đợi hai vị trở về bất cứ lúc nào nên đêm ngày luôn phái người quan sát, ai nhập quan cũng không qua được mắt bọn ta. Hứa Khai Sơn về sớm hơn các vị một ngày. Đỗ Hưng vẫn chưa thấy tăm hơi đâu.

Tống Sư Đạo nói:

- Nếu đợi ở Sơn Hải quan hai ngày, nói không chừng có thể gặp Âm Hiển Hạc.

Khấu Trọng than:

- Bọn ta làm gì có thời gian? Ồ! Kia chẳng phải là lão bằng hữu Trương Kim Thụ và Khâu Nam Sơn sao?

Bốn người dừng ngựa lại.

Dưới ánh tịch dương, phía trước bụi bốc lên mù mịt. Trương Kim Thụ, Khâu Nam Sơn và hơn mười tên tuỳ tùng phóng về phía bọn họ. Trương Kim Thụ là đại tướng từng được Cao Khai Đạo phái đi trinh sát tình hình quần hùng, đã có duyên gặp mặt hai gã một lần. Khâu Nam Sơn là Tổng tuần bộ của Cao Khai Đạo, từng cùng bọn gã tại Ẩm Mã Dịch quán chống lang tặc. Miễn cưỡng có thể coi hai người này là chiến hữu cùng trải qua hoạn nạn.

Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

- Không ngờ lại là vị bằng hữu yêu chó!

Tốc độ của toán người ngựa chậm dần. Trương Kim Thụ cười lớn:

- Thiếu Soái và Từ huynh phong thái vẫn như xưa, thật đáng vui đáng mừng. Việc các vị tại Tái Ngoại dương danh cho Hán tộc sớm đã truyền khắp giang hồ. Hà!

Khâu Nam Sơn ghìm cương dừng ngựa, nhìn Tống Sư Đạo thi lễ:

- Vị huynh đài này khí vũ bất phàm, chắc là Tống gia nhị công tử.

Những kẻ lỗ mãng ở vùng Đông Bắc như bọn ta cũng đã nghe danh từ lâu.

Chỉ hời hợt vài câu là đã có thể biết lần gặp gỡ này không phải là tình cờ.

Sau một hồi hàn huyên khách khí, Trương Kim Thụ nói:

- Chúng ta đi chỗ nào nói chuyện tiếp nhé?

Bọn Khấu Trọng trong lòng ngạc nhiên, biết đối phương chẳng phải đến đón rước bọn gã vào thành mà là có chuyện cần nói.

Trương Kim Thụ giục ngựa tiến vào khu rừng thưa. Tất cả liền đi theo hắn.

Thấy Vô Danh từ trên không hạ xuống đậu vào vai Khấu Trọng, mọi người lại một phen thán phục hỏi han.

Đoàn người xuống ngựa trên đỉnh đồi, ngắm nhìn tia nắng cuối cùng vụt tắt ở cuối chân trời. Chiều tàn lập tức chuyển sang đêm tối, ánh sao dần xuất hiện. Gió đêm trong lành nhẹ nhàng xua đi hơi nóng ban ngày.

Lúc Khấu Trọng giải thích xong chuyện về lang tặc, bầu trời đêm đã hiện lên vô số những vì sao lấp lánh.

Khâu Nam Sơn lạnh lùng nói:

- Hứa Khai Sơn mất đi sự chi viện của Đỗ Hưng, vậy bọn ta không cần khách khí với hắn nữa.

Trương Kim Thụ lắc đầu:

- Sự tình tuyệt không thể giải quyết dễ dàng như vậy đâu. Hứa Khai Sơn nhiều khả năng sẽ đầu nhập La Nghệ. Kẻ này ngoài mặt tuy thần phục Cao gia nhưng thật ra đang xưng bá ở U Châu. Bọn ta đang tạm thời nhẫn nại hắn.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- La Nghệ là thằng cha nào vậy?

Tống Sư Đạo trả lời:

- La Nghệ là bá chủ hắc đạo, cũng là thổ hào có thế lực nhất tại U Châu. Nghe nói hắn vẫn ngấm ngầm cung cấp tin tức cho Lý gia. Chỉ cần Lý Thế Dân thành công hạ được Lạc Dương, hắn đại loại sẽ là một trong những người sớm quy hàng.

Khấu Trọng trong lòng lại dâng lên một bầu tâm sự, gã nhăn mặt cười rồi nói:

- Ài! Lại là Lạc Dương!

Trương Kim Thụ hỏi:

- Phải chăng các vị chuẩn bị vào thành gặp Tiễn đại sư?

Từ Tử Lăng lộ vẻ ngạc nhiên:

- Trương lão ca cũng biết việc này ư?

Khâu Nam Sơn cười đáp:

- Trương huynh là hảo hữu duy nhất của Tiễn đại sư, đương nhiên

biết quan hệ của Thiếu Soái đối với lão. Bọn ta nghe nói chư vị từ Sơn Hải quan đại giá quang lâm lập tức đến đón.

Trương Kim Thụ hỏi thăm:

- Thiếu Soái lần này có mang theo Phi Vân cung không?

Khấu Trọng vui vẻ đáp:

- Không có Phi Vân cung mà dám đến gặp Tiễn đại sư sao?

Trương Kim Thụ giật mình kinh ngạc nói:

- Giỏi thật! Quả nhiên các vị đã làm được!

Việc gã giết Thâm Mạt Hoàn chỉ xảy ra vài ngày trước khi cả bọn ly khai Long Tuyền nên tin tức này chưa truyền tới Trung Nguyên.

Khấu Trọng lấy Phi Vân cung ra cho hai người xem qua, đoạn cười nói:

- Thì ra các ngươi vì thế mà đến. Ta lại còn tưởng Trương huynh không muốn bọn này vào thành.

Trương Kim Thụ mân mê cây thần cung có khắc hai chữ “Phi Vân”, thần tình kích động nói:

- Thiếu Soái nghĩ không sai. Các vị đúng là không nên vào thành!

Tống Sư Đạo ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Trương Kim Thụ chuyển Phi Vân thần cung cho Khâu Nam Sơn chiêm ngưỡng, miệng than thở:

- Vì Cao gia chuẩn bị quy phục Đường thất. Thiếu Soái cứ vào thành thế này sẽ làm bọn ta cảm thấy khó xử.

Khấu Trọng trong lòng chấn động, lập tức hiểu rõ mọi chuyện. Lần trước gặp Trương Kim Thụ, gã đã suy đoán tới khả năng này.

Cao Khai Đạo phái Trương Kim Thụ đi trinh sát trận quyết chiến giữa Lý Thế Dân và Tống Kim Cương rồi mới quyết định có nên sớm quy thuận Lý phiệt hay không. Hiện tại Lý Thế Dân đã đại phá liên quân Tống Kim Cương và Đột Quyết nên Cao Khai Đạo làm thế là điều dễ hiểu.

Tống Sư Đạo hỏi:

- Tình hình hiện tại thế nào?

Trương Kim Thụ hiển nhiên coi bọn gã là bằng hữu nên không hề do dự đáp:

- Tần Vương hiện đã quay về Quan Trung, toàn lực chuẩn bị cho cuộc chiến công phá Lạc Dương. Đường đế Lý Uyên đã phái Lý Thần Thông lãnh một vạn tinh binh đến Lê Dương hội quân với Lý Thế Tích để tăng cường binh lực của nơi này, mục đích để đối kháng “Hạ Vương” Đậu Kiến Đức và “Trịnh Vương” Vương Thế Sung.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Lý Thế Tích và Lý Thần Thông bằng cách nào có thể ứng phó được hai lộ đại quân đó?

Trương Kim Thụ trầm giọng:

- Đường quân ở Lê Dương đúng là không đủ lực lượng để đảm đương việc này. Có điều Lý Thế Tích là người tinh thông quân sự và binh pháp nên đã nhìn rõ Hạ quân và Trịnh quân đều nghi ngờ lẫn nhau. Hắn không cần đề phòng Vương Thế Sung, thoải mái áp dụng sách lược "Bắc công Tây phòng" nên đã chiếm thế chủ động trên chiến trường, lại không hề bỏ trống Lê Dương.

Lê Dương nằm ở phía Đông Bắc thành Lạc Dương, phía Tây Nam của Hứa Thành. "Tây phòng" là chỉ cách ứng phó Vương Thế Sung, còn "Bắc công" là sách lược đối với Đậu Kiến Đức.

Khâu Nam Sơn tiếp lời:

- Lý Thần Thông trước tiên kéo quân lên phía bắc Lê Dương đánh chiếm Triệu Châu của Đậu Kiến Đức. Đậu Kiến Đức tức giận đích thân xuất lãnh năm vạn tinh binh Nam hạ nhằm chiếm lại Triệu Châu. Trận này Lý Thần Thông tổn thất nghiêm trọng cụp đuôi chạy về Lê Dương, làm sách lược "Bắc công Tây phòng" của Lý Thế Tích phá sản. Hiện nay Đậu Kiến Đức đang tấn công mãnh liệt Lê Dương. Nếu như nơi này thất thủ thì các thành trì xung quanh mà quân Đường đã chiếm được như Vệ Huy sẽ không thể giữ nổi. Đậu Kiến Đức có thể trong một thời gian ngắn khuếch trương thanh thế nhập quan, hình thế nguy cấp phi thường.

Khấu Trọng than:

- Như thế là bức Lý Thế Dân phải xuất quan sớm rồi.

Trương Kim Thụ nói:

- Lý Thế Tích không phải là hạng dễ nuốt như vậy, hơn nữa hắn

phòng thủ Lê Dương rất kiên cố. Đậu Kiến Đức muốn chiếm được nơi này tuyệt không phải là chuyện đơn giản.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Thái độ của các vị phải chăng là rung đùi xem các bên đánh nhau?

Trương Kim Thụ mỉm cười đáp:

- Từ huynh suy đoán rất đúng! Tạm thời không cần nói những chuyện phiền nhiễu đó. Chi bằng bọn ta đến chỗ nào uống vài chén rượu, rồi sai người đưa Tiễn đại sư rời thành đến đây để lão tự tai nghe Thiếu Soái kể chuyện giết chết Thâm Mạt Hoàn.

o0o

Nói về tình thế thiên hạ hiện nay, từ lúc “Tri Thế Lang” Vương Bạc tụ tập khởi nghĩa ở Trường Bạch Sơn, quần hùng đuổi hươu, các phương tranh giành nhau kịch liệt. Đến khi Vũ Văn Hoá Cập phát động binh biến ở Giang Đô rồi giết chết Dương đế, Trung Thổ trở thành mảnh đất vô chủ. Các thế lực quân phiệt hùng mạnh ở mọi miền lần lượt lấy danh khởi nghĩa để cắt đất xưng bá. Quy mô tuy lớn nhỏ bất đồng, nhưng đại đa số đều xem chiều gió, ngả theo kẻ mạnh, hy vọng có thể đầu quân cho minh chủ tương lai sẽ thống nhất thiên hạ, mong sau này được phong Hầu tấn Tước, hưởng hết phú quý vinh hoa. Vì vậy mà nơi nào cũng lúc hợp lúc phân, tình thế biến hoá vô cùng kịch liệt.

Trước đây, thế lực lớn nhất là Lý Mật. Việc lão đại phá Vũ Văn Hoá Cập càng làm bá nghiệp của mình lên đến đỉnh điểm. Có điều đó lại là nguồn gốc của mối hoạ. Lý Mật thảm bại ở Yển Sư, rồi bị bức bách phải đầu hàng Đường thất. Đó chính là thời điểm lão thân bại danh liệt, không thể ngóc đầu lên được nữa.

Trong thời Tuỳ mạt, bất kể về chính trị hay võ lâm giang hồ, Tứ đại môn phiệt đều là những trụ cột, là những tập đoàn quân phiệt mà thực lực có thể thay thế triều đình nhà Tuỳ. Vũ Văn Hoá Cập bị suy yếu, Độc Cô phiệt thảm bại trong cuộc chiến với Vương Thế Sung nên phải chạy về Quan Trung quy phục Lý gia. Tình thế dần dần rõ ràng, trở thành cục diện Bắc Nam đối chọi giữa Lý phiệt có căn cơ ở Quan Trung và Tống phiệt ở Lĩnh Nam.

Lúc này, trong số các anh hùng phương Bắc, Lưu Vũ Châu và Tiết Cử bị Lý Thế Dân lần lượt đánh bại ở Bách Cử và Thiển Thủy Nguyên, hùng bá Giang Hoài là Đỗ Phục Uy lại không đánh mà hàng. Ở Trung Nguyên, chỉ còn hai đại thế lực có thể chống chọi với Lý phiệt là Đậu Kiến Đức và Vương Thế Sung.

Trong các thế lực ở phương Nam, Lý Tử Thông và Trầm Pháp Hưng vì nhiều năm đánh lẫn nhau không lúc nào được nghỉ ngơi nên chỉ có thể ngồi chờ bị làm thịt, không thể có sức mạnh Bắc thượng tranh bá. Còn những phương có thực lực là Tiêu Tiễn ở Ba Lăng và Lâm Sỹ Hoành ở Dự Chương lại kiềm chế lẫn nhau, không đủ sức để tham gia vào trường quyết chiến Hoàng Hà có tầm quan trọng bậc nhất Trung Nguyên.

Trong tình thế ngày càng rõ ràng đó, Khấu Trọng biến thành lợi khí của Tống phiệt, từ phương Nam xa xôi tham dự trực tiếp vào trường quyết chiến ở Hoàng Hà. Thiếu Soái quân tuy vẫn chưa đủ lông đủ cánh, nhưng chỉ cần giữ chắc căn cứ địa Bành Lương thì không ai có thể xem thường.

Thiếu Soái quân sở hữu hải cảng ở phía bắc Bành Lương, có thể phát triển mậu dịch trên biển, lại được sự chi viện không ngừng của Tống phiệt. Quan trọng hơn cả là người đứng đầu Thiếu Soái quân, Khấu Trọng danh chấn thiên hạ, một trong những cao thủ xuất quần

bạt tụy trong lớp thanh niên, chiến tích huy hoàng, thạo việc lấy yếu thắng mạnh, lấy ít địch nhiều. Không ai dám hoài nghi tài năng quân sự của Khấu Trọng. Khả năng của gã so với Lý Thế Dân quân công cái thế cũng không hề thua sút, nên đã trở thành kình địch mà Lý Thế Dân cố kỵ nhất.

Ngoài ra, Lý phiệt lại có mối lo bên trong. Việc Lý Thế Dân, Thái tử đảng và Phi tần đảng không những phải tranh đấu với nhau, mà còn phải phòng ngừa người Đột Quyết ở biên cương phía Bắc lúc nào cũng như mắt hổ rình mồi, tuỳ thời Nam hạ càng làm sự tình biến hoá khó lường.

o0o

Trong tình hình đó, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chia tay. Khấu Trọng mang theo tiểu liệp ưng một mình đến Triệu Châu gặp Đậu Kiến Đức. Chỉ cần có thể làm y và Vương Thế Sung kết thành liên minh là sẽ có cơ hội khiến Lý Thế Dân vốn chưa bao giờ thất bại phải thua thảm một trận, giữ vững Lạc Dương, giúp Thiếu Soái quân tranh thủ được thời gian và không gian để phát triển, từ một tiểu liệp ưng chưa đủ lông đủ cánh trở thành một liệp ưng uy mãnh tung hoành trời cao.

Sau ba ngày đêm liên tục hành trình, vào lúc hoàng hôn, Khấu Trọng tới Triệu thành. Tướng giữ cổng lập tức phi báo Đậu Kiến Đức. Lưu Hắc Thát đích thân ra đón, hai người gặp lại vô cùng vui mừng.

Lưu Hắc Thát đã nghe tin Khấu Trọng dương uy ở Tái Ngoại, nay lại thấy liệp ưng đậu trên vai gã liền tán thưởng:

- Các dân tộc thảo nguyên đều coi thường bọn ta. Hôn quân Dương Quảng chinh chiến Cao Ly càng đánh càng bại, trở thành trò cười cho người ngoại tộc. Lần này Thiếu Soái có thể làm thay đổi hoàn toàn suy nghĩ của chúng, không còn kẻ nào dám nói Trung Nguyên

bọn ta không có người tài nữa.

Khấu Trọng nói:

- Cuộc chiến ở Bách Cử của Lý Thế Dân cũng chấn động thảo nguyên, ai dám nói Trung Nguyên bọn ta không có người!

Lưu Hắc Thát tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Bụng dạ của Thiếu Soái quả nhiên rộng rãi hơn hẳn người thường, đối với địch nhân lại đề cao đến thế.

Khấu Trọng cùng hắn cưỡi ngựa rong ruổi về tổng bộ chỉ huy Đô đốc phủ của Đậu Kiến Đức ở giữa thành. Chỉ thấy quang cảnh trên đường phố vẫn bình thường, hàng quán vẫn mở cửa làm ăn như mọi khi, dân sinh không hề bị ảnh hưởng. Trong lòng thầm tán thưởng, gã mỉm cười nói:

- Coi thường địch nhân là tối kỵ của binh pháp. Hà! Đừng có lúc nào cũng Thiếu Soái này Thiếu Soái nọ được không? Ta vẫn là tiểu Trọng ngày nào thôi!

Chẳng biết có phải lời nói vừa rồi động chạm vào vết thương lòng của Lưu Hắc Thát đối với Tố Tố hay không, chỉ thấy gã thiết hán này khẽ than một tiếng, không hề đáp lại.

Để làm hắn phân tâm khỏi chuyện buồn, Khấu Trọng hỏi:

- Tình hình Lê Dương gần đây thế nào?

Tinh thần có vẻ phấn chấn hơn, Lưu Hắc Thát trả lời:

- Lý Thần Thông thua trận chạy về Lê Dương rồi cùng với Lý Thế

Tích đóng cửa phòng thủ. Bọn ta đánh không được mà không đánh lại càng không được. Hạ Vương đang vô cùng đau đầu.

Khấu Trọng lại hỏi:

- Phía Vương Thế Sung có động tĩnh gì? Các người có định kết thành liên minh với lão không? Nếu lão chịu xuất quân lên phía Bắc đánh vào mặt sau của Lý Thế Tích thì dù hắn có giỏi phòng thủ như Lý Thế Dân cũng chỉ sợ sẽ không có cách gì giữ được.

Lưu Hắc Thát tỏ vẻ khó chịu:

- Nhắc đến lão ấy chỉ làm bọn ta tức khí. Cứ theo thám tử báo về thì Vương Thế Sung giam lỏng Dương Đồng tại điện Hàm Lương, bức bách y phải nhường ngôi để lão danh chính ngôn thuận xưng Đế. Ngươi nói xem bọn ta làm sao mà có thể hợp tác với loại người không hiểu tình thế như lão?

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Ta còn nghĩ lão đã sớm làm thịt Dương Đồng để ngồi lên bảo tọa Hoàng Đế rồi. Thì ra lão vẫn chỉ là Trịnh Vương thôi!

Lưu Hắc Thát liền giải thích:

- Trước đây có một hiệp nghị giữa Hạ Vương và lão, rằng tạm thời giữ lại Dương Đồng, đôi bên hoãn việc xưng Đế, đợi đánh đổ đại quân Lý phiệt rồi sẽ phân chia chiến lợi phẩm. Không ngờ Vương Thế Sung lại không biết điều. Nếu lão xưng Đế, rõ ràng muốn đặt bọn ta vào vị trí phải cúi đầu thần phục. Vì thế minh ước giữa hai bên đã bị xoá bỏ. Gặp Hạ Vương rồi nói tiếp. Người sẽ vô cùng vui mừng khi thấy ngươi đến đó.

Cả hai chầm chậm tiến vào Đô đốc phủ.

o0o

Khi Khấu Trọng tiến vào thành môn Triệu Thành thì Từ Tử Lăng, Tống Sư Đạo và Nhậm Tuấn đã có mặt tại một tiểu trấn ở phía Tây Nam thành Lạc Dương để gặp Lôi Cửu Chỉ đang dưỡng thương ở đó.

Tinh thần Lôi Cửu Chỉ đã phục hồi, chỉ là nhiều lúc vẫn cảm thấy khó chịu. Thất Châm Chế Thần quả thực vô cùng độc địa và di hại nặng nề.

Sau khi được Từ Tử Lăng dùng Trường Sinh chân khí đả thông kinh mạch, lão liền cùng gã và Tống Sư Đạo ngồi trong tiểu thính thảo luận. Nhậm Tuấn phụ trách việc cơm nước.

Lôi Cửu Chỉ vươn tay duỗi chân, lộ vẻ ngạc nhiên:

- Không gặp mới khoảng ba tháng mà nội công Tử Lăng lại tiến bộ một bước dài, thần tốc đến mức làm người ta không thể tin nổi. Bây giờ những di họa của tà thuật trong người ta đã hoàn toàn biến mất. Ta vốn nghĩ mình sẽ không bao giờ hồi phục như trước được nữa.

Hai người nghe lão nói thế đều vô cùng vui mừng.

Tống Sư Đạo lên tiếng:

- Kẻ hiểu Thất Châm Chế Thần đi cùng với Triệu Đức Ngôn dạo đó rất có thể là người của Ma Môn. Nếu có cơ hội, bọn ta phải vì dân trừ hại.

Từ Tử Lăng nói:

- Chỉ cần nghe được giọng của hắn, chắc chắn ta sẽ nhận ra.

Lôi Cửu Chỉ đi vào vấn đề chính:

- Nếu như có thể đóng giả thành Tư Đồ Phúc Vinh thì ý tưởng lúc đầu của bọn ta sẽ càng thêm hoàn mỹ. Nên biết hành nghề cầm đồ không hề dễ dàng gì, danh dự lại rất lớn. Những tiệm cầm đồ của Tư Đồ Phúc Vinh phân bố trên khắp thiên hạ. Giả sử Hương gia có thể đoạt được tất cả trên bàn đổ bác, thế lực của chúng sẽ càng thịnh, chẳng khác gì hổ thêm cánh.

Dừng một lát, lão lại nói tiếp:

- Nhưng khả năng bọn ta bị lộ chân tướng cũng rất lớn vì Hương Quý không dễ gì tự thân xuất mã. Nếu như bị bức bách phải cùng bọn ta phân thắng bại ở đổ trường, với tác phong của hắn tất sẽ điều tra kỹ càng. Đối với bọn chúng đây là việc rất dễ dàng vì tai mắt của Hương gia được bố trí khắp thiên hạ. Chỉ cần hắn biết được Tư Đồ Phúc Vinh vẫn còn ở Bình Diêu thì hàng giả là bọn ta lập tức bị nhìn ra. Có thể bỏ trốn được hay không cũng là một vấn đề lớn đó.

Tống Sư Đạo khẽ cười nói:

- Nghe nói Tư Đồ Phúc Vinh là một tên tham sống sợ chết. Bọn ta có thể lợi dụng điểm này, bức bách hắn phải rời khỏi Bình Diêu để lánh họa. Trong tình thế đó, hắn đương nhiên sẽ giấu kín hành tung. Bọn ta khi đó sẽ hiện thân ở Trường An, vậy thì kín kẽ như áo trời rồi còn gì.

Lôi Cửu Chỉ như thể lần đầu tiên gặp mặt Tống Sư Đạo, ngẩn người nhìn hắn một lát rồi vỗ bàn tán thưởng:

- Nhị công tử không những tâm tư mẫn tiệp mà còn vô cùng can đảm. Làm cách nào để bức bách hắn rời khỏi Bình Diêu?

Tống Sư Đạo thản nhiên đáp:

- Việc đó để ta lo. Gần đây, công việc làm ăn của Tư Đồ Phúc Vinh khuếch trương mạnh mẽ xuống cả phương Nam. Vì hắn lấy lợi tức cực cao nên làm rất nhiều người phải khuynh gia bại sản. Ta có thể mượn việc đó, viết một phong thư gửi cho Tư Đồ Phúc Vinh, trong đó nói rõ sẽ đến Bình Diêu tính toán với hắn. Tên này chỉ có một lựa chọn, chính là làm theo cách mà bọn ta mong muốn.

Nhậm Tuấn vừa mang cơm canh đặt lên bàn, nghe thế vô cùng khâm phục, liền buột miệng:

- Tống nhị gia thật lợi hại!

Nói xong quay đầu đi xuống nhà bếp.

Lôi Cửu Chỉ vui vẻ nói:

- Chẳng riêng gì Tư Đồ Phúc Vinh. Bất cứ ai biết Tống gia ở Lĩnh Nam đến tìm mình trút giận thì cũng chỉ còn cách trốn đi phương nào càng xa càng tốt mà thôi. Việc này coi như được giải quyết xong. Vấn đề tiếp theo là Tư Đồ Phúc Vinh là người như thế nào? Có tập quán, thói quen gì đặc biệt không, bộ dạng hắn ra sao? Còn cả tên thủ hạ đắc lực Thân Văn Giang của hắn nữa. Tóm lại bọn ta càng biết tường tận càng tốt, như vậy mới khó bị phát hiện.

Từ Tử Lăng đáp:

- Chuyện đó hoàn toàn không có vấn đề gì. Bọn ta có thể từ miệng Âu Lương Tài mà biết được những thông tin cần thiết. Tuyệt nhất là

Tư Đồ Phúc Vinh rất ít khi gặp gỡ người lạ, lại chưa từng đến Trường An bao giờ. Việc này đối với bọn ta vô cùng có lợi.

Lôi Cửu Chỉ liền nói:

- Không phải là ta muốn dội vào ngươi một gáo nước lạnh, nhưng cần biết cẩn thận trăm bề vẫn có thể có sơ hở. Cơ hội khó gặp này, bọn ta phải thành công chứ không được thất bại. Bình Diêu không chỉ là tòa thành giàu có nhất của Lý phiệt ở Thái Nguyên, mà còn có quan hệ buôn bán rất mật thiết với Trường An. Chỉ cần có một thương nhân Bình Diêu nào đó tới Trường An buôn bán, mà người đó lại biết Tư Đồ Phúc Vinh, thì bọn ta khả năng sẽ bị lộ đó.

Tống Sư Đạo trầm ngâm:

- Việc ấy quả là nằm ngoài sự khống chế của bọn ta. Phương pháp để giảm đến mức thấp nhất khả năng này là nhờ Âu Lương Tài tìm một người làm ăn ở Bình Diêu đã lâu, lại quen thuộc tất cả những thương nhân ở đó, thay bọn ta điều tra trước xem có những thương nhân Bình Diêu nào đến làm ăn ở Trường An không. Khi đó bọn ta có thể tiên phát chế nhân, sử dụng mọi thủ đoạn để đôi bên không có cơ hội bất ngờ gặp mặt.

Từ Tử Lăng trong lòng chợt nảy ra một ý, nói:

- Đại Đạo xã là lựa chọn lý tưởng cho việc đó. Vì họ chuyên phụ trách công việc vận chuyển cho Bình Diêu thương nhân nên biết rõ ai sẽ tới Trường An. Có điều để bọn họ hợp tác với chúng ta tuyệt không dễ dàng. Việc này lại không thể cưỡng bức được.

Lôi Cửu Chỉ trầm ngâm một lúc, đoạn trầm giọng:

- Có nên gặp Lý Tịnh xem có cách nào không nhỉ? Bình Diêu thương

đa số đều ủng hộ Lý Thế Dân. Khâu Kỳ Bằng của Đại Đạo xã cũng không thể không vì nể Lý Thế Dân để cho Lý Tịnh chút thể diện được.

Từ Tử Lăng nhìn lên trần nhà than:

- Ta không nghĩ sẽ lôi Lý Tịnh vào trong chuyện này. Ài!

Tống Sư Đạo góp ý:

- Ngươi có thể trực tiếp gặp Lý Thế Dân. Làm thế sẽ đơn giản hơn nhiều, vì việc trừ khử Hương gia đối với Lý Thế Dân chỉ có lợi mà không hại. Lý Thế Dân thậm chí có thể ám trợ bọn ta. Cái dở duy nhất là chuyện này bị làm lớn lên mà thôi.

Lôi Cửu Chỉ cười nói:

- Làm càng lớn thì Trì Sanh Xuân càng không nghi ngờ, vở diễn lại càng tinh tế.

Từ Tử Lăng lập tức quyết định:

- Được rồi! Xem ra không còn lựa chọn nào nữa, phải không?

(

Chương 562: Định mưu hành động

Đậu Kiến Đức ung dung một mình đứng giữa đại sảnh đường, không có tuỳ tùng theo hầu, cặp mắt nhìn không chớp vào một mô hình được chế tạo bằng đất sét đặt trên chiếc bàn tròn giữa nhà.

Nghe tiếng chân hai người tới gần, vị bá chủ thường thắng trên chiến trường lộ xuất nụ cười rạng rỡ, hai mày nhướng lên, bình tĩnh gọi:

- Tiểu Trọng ngươi qua đây, nghĩ cho ta xem làm sao công phá Lê Dương để chặt đứt cánh tay của Lý Uyên muốn thò ra ngoài Quan Ngoại?

Khấu Trọng trong lòng thầm than, biết ý định muốn mình quy thuận của lão vẫn chưa phai nhạt, bèn đi nhanh tới, định thần nhìn kỹ. Thì ra trên bàn đang để mô hình thu nhỏ thành Lê Dương. Hình thế sông núi phụ cận, các con đường lớn nhỏ tại thành trấn được thể hiện rõ ràng, tuyệt không có một bản đồ quân sự nào có thể so bì được. Mô hình đắp nổi, khiến người ta chỉ nhìn qua là rõ, đỡ tốn công giải thích.

Khấu Trọng bèn tán thưởng:

- Địa hình đồ lập thể này thật vô cùng tinh xảo.

Lưu Hắc Thát đứng cạnh bên cười nói:

- Mô hình này là do Đậu gia tự tay làm đó.

Khấu Trọng lấy làm ngạc nhiên, thầm nghĩ thật là trải qua một chuyện mới hiểu biết thêm một chút. Muốn chế tạo mô hình thế này trước tiên phải đích thân quan sát tường tận thực địa, sau đó dùng tay đắp nặn, lại phải đưa cả tâm tư và cảm tình của mình vào nữa, quả thực đã đạt tới yêu cầu tối cao của binh pháp. Điều này cho thấy Đậu Kiến Đức rất coi trọng Lê Dương.

Đậu Kiến Đức từ từ nói:

- Lê Dương phía Nam giáp Giang Hoài, phía Tây nối Tương Lạc, phía Bắc thông với U Yến. Vô luận là ta muốn tiến quân đến Quan Trung hoặc dụng binh ở Lạc Dương, đều phải lấy bằng được địa phương chiến lược này.

Khấu Trọng xem xét kỹ bố trí của thành Lê Dương, thấy tường thành cao dày, vòng thành xung quanh lại có hào sâu, dẫn nước từ kênh Vĩnh Tế vào, có dáng vững chắc như tường đồng vách sắt, dễ thủ khó công. Gã chỉ một toà cô thành ở phía Tây Nam Lê Dương hỏi:

- Tiểu thành chỗ đó là thành gì?

Đậu Kiến Đức cười rộ nói:

- Tiểu Trọng quả là bất phàm, đã nhìn ra điểm then chốt để tấn công Lê Dương. Thành đó tên là Vệ Huy, cùng với Lê Dương tạo thành thế ỷ giốc. Ngày trước, Vũ Văn Hoá Cập xuất mười vạn tinh binh của nhà Tuỳ bắc thượng, Lý Thế Tích bỏ Lê Dương, chuyển xuống phòng thủ Lê Dương Thương, Lý Mật cũng dẫn quân trấn giữ Thanh Kỳ. Hàng ngày Lý Thế Tích đều dùng phong hoả đài để liên lạc, mỗi lần Vũ Văn Hoá Cập công kích Lê Dương thì Lý Mật lại phái binh đánh tập hậu làm Vũ Văn Hoá Cập trước sau thụ địch. Giờ đây, Lê Dương Thương đã bị ta phá huỷ thành hoang phế, Lý Thế Tích lại gặp khó khăn không thể lại dùng kế thủ Lê Dương Thương được

nữa. Nhưng nếu tên giảo hoạt này cùng với cánh quân ở Vệ Huy tiếp ứng với nhau thì vẫn vô cùng bất lợi cho ta khi tấn công Lê Dương. Tiểu Trọng có diệu kế phá địch không?

Khấu Trọng thuận miệng nói:

- Đã như vậy, tại sao trước tiên Đậu gia không tấn công Vệ Huy là nơi có sức phòng thủ thua xa Lê Dương, sau đó chặn hết những đường giao thông thuỷ bộ của Lê Dương, biến nó thành một toà cô thành. Lúc đó muốn giết muốn mổ, Đậu gia có thể tuỳ ý.

Lưu Hắc Thát than:

- Bọn ta không phải là chưa từng nghĩ qua phương pháp đó. Nhưng sợ là khi bọn ta chuyển quân từ Lê Dương đi Vệ Huy thì Lý Thế Tích xuất binh đánh tập hậu. Lý Thế Tích là thủ hạ đại tướng xuất sắc nhất của Lý Thế Dân nên không thể đánh giá thấp hắn.

Khấu Trọng trầm ngâm một lúc, cười nói:

- Nếu là như thế, bọn ta sao không tương kế tựu kế, giả vờ dẫn quân đi đánh Vệ Huy, dẫn dụ cho Lý Thế Tích đến tập kích rồi quay lại đánh cho hắn một trận.

Đậu Kiến Đức nhíu mày nói:

- Bọn ta cũng đã từng nghĩ qua cách đó, nhưng có hai nan đề. Trước hết là Lý Thế Tích tinh thông binh pháp, không dễ khinh địch trúng kế. Tiếp đó, nếu như hắn chịu xuất binh tập kích thì chúng ta lại gặp phải bất lợi khác. Đường sá từ Lê Dương đi Vệ Huy tuy chỉ khoảng trăm dặm nhưng địa hình sông núi phức tạp. Bọn ta hành quân phân tán, còn Lý Thế Tích thì thông thạo đường lối ở đây, có thể tập trung binh lực thành một đội kỳ binh, mượn khi trời tối đột kích một điểm nào đó

của quân ta. Lúc đó thì bọn ta chỉ còn cách đưa thân chịu đòn mà thôi.

Khấu Trọng tự tin cười nhẹ nói:

- Ta chỉ lo là Lê Dương không xuất binh thôi. Nếu như người chủ sự ở Lê Dương chỉ là một mình Lý Thế Tích thì kế này khó mà thực hiện được, may là còn có Lý Thần Thông. Nguyên lão cao thủ của Lý phiệt này được Lý Uyên giao phó trách nhiệm chính, lại vừa đại bại ở Triệu Thành nên đang cảm thấy vô cùng mất mặt, bây giờ trong lòng hắn đang khao khát chiến thắng nên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt đó. Yên tâm đi! Ta bảo đảm Lê Dương sẽ xuất binh ra đánh.

Tiếp đó gã thản nhiên nói:

- Lần này ta đến Tái Ngoại, quả thực đã mở rộng tầm mắt. Người Đột Quyết chỉ dùng toàn kỵ binh, đi lại như gió, lại không sợ đột kích. Bọn ta tuy không thể học hết phương thức hành quân của Đột Quyết nhưng có thể biến hoá mà vận dụng.

Đậu Kiến Đức và Lưu Hắc Thát đều cảm thấy hứng thú, liền hỏi kế.

Khấu Trọng đáp:

- Binh bất yếm trá. Bọn ta không chỉ cần dẫn dụ bọn chúng đến đánh, lại còn phải chuẩn bị cẩn thận, không chỉ không sợ bị đột kích mà còn có thể trở cờ đánh ngược lại mạnh mẽ để thị uy, đoạt hết chí khí quân địch. Không biết thực lực hai bên thế nào?

Đậu Kiến Đức không do dự đáp:

- Lần này đến đây là đội quân tinh nhuệ nhất của ta. Không kể lính công binh thì có năm cánh quân, mỗi cánh một vạn người. Tổng số

quân và dân thành Lê Dương khoảng sáu, bảy vạn, nhưng số người được huấn luyện và có kinh nghiệm tác chiến thực sự thì không quá ba vạn người.

Khấu Trọng cười rộ nói:

- Ta từ trước tới nay vẫn luôn lấy yếu thắng mạnh. Nếu lần này lấy mạnh đánh yếu mà còn không thắng được thì chỉ còn cách đóng cửa về quê thôi. Nhưng có một việc ta cần hỏi thẳng Đậu gia, tác phong sau khi công phá thành trì của người trước nay thế nào?

Đậu Kiến Đức lộ xuất thần sắc tán thưởng, câu Khấu Trọng hỏi rất cần thiết vì danh tiếng của người đánh thành thế nào sẽ ảnh hưởng quyết định đến người phòng thủ. Ví dụ như cách của người Đột Quyết, khi tấn công thì đồ thành (giết sạch), vì vậy quân dân toàn thành biết rõ trước sau gì cũng chết nên sẽ cố gắng chiến đấu đến giọt máu cuối cùng.

Lưu Hắc Thát đáp lớn:

- Đậu gia đối với người của địch nhân tốt đến nỗi không ai có thể nói gì được. Như khi đánh phá Vũ Văn Hoá Cập, thu được mấy nghìn mỹ nữ của hoàng cung nhưng người lập tức cho giải tán, những người tình nguyện lưu lại đều được trọng dụng. Bởi vậy, văn thần võ tướng của cựu Tuỳ không thể không vui vẻ vì được Đậu gia sử dụng. Như Thôi Quân Túc, nguyên là Binh bộ Thị lang của cựu Tuỳ được cho giữ chức Thị trung, Thiếu Phủ Lệnh Hà Trù giữ chức Công bộ Thượng thư, Ngu Thế Phủ làm Hoàng môn Thị lang, Âu Dương Tuân làm Thái Thường Khanh... Cho đến những người không tình nguyện đầu hàng, bọn ta đều tôn trọng ý nguyện, dùng lễ tiễn đi.

Khấu Trọng động dung nói:

- Thế thì được rồi. Lê Dương sẽ trở thành vật trong túi Đậu gia.

Đậu Kiến Đức ngắm nhìn gã kỹ lưỡng, ung dung nói:

- Nếu như tiểu Trọng có thể cùng Hắc Thát làm việc thì không chỉ một toà Lê Dương thành con con này, mà cả thiên hạ cũng sẽ là vật trong túi của Đậu Kiến Đức ta.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Việc này để sau mới nói được không? Trước mắt quân vụ khẩn cấp, trước tiên cần đoạt Lê Dương, sau đó phong toả Đường quân của Lý Thế Dân xuất quan Đông tiến.

Đậu Kiến Đức vui vẻ nói:

- Tiểu Trọng nên biết Đậu Kiến Đức ta đặc biệt coi trọng ngươi, không chỉ vì ngươi trí dũng kiêm toàn, mà còn vì chúng ta đều xuất thân từ thường dân tại đô thị. Hoàn cảnh của ta tuy có điểm tốt hơn ngươi, nhưng hồi nhỏ gia cảnh cũng bần hàn nên nhìn không thuận mắt bọn quan lại hủ bại và thế gia môn phiệt cao cao tại thượng đó. Chỉ có những người xuất thân bình dân như bọn ta mới hiểu được nỗi khổ của dân gian. Cứ nhìn lại lịch sử mà xem, ai có thể so với Thuỷ Hoàng Doanh Chính về võ công và bá nghiệp? Nhưng Đại Tần đến đời thứ hai đã diệt vong, đó là vì không ngừng làm hại dân tình. Ngược lại, Hán Cao Tổ Lưu Bang xuất thân từ lưu manh nhưng lại làm thành Đế nghiệp Hán gia, sau đó dùng văn để trị, Quang Vũ trung hưng làm toàn thể Trung Thổ hưng thịnh một thời, khoáng cổ tuyệt kim. Vì thế, những người có chí đều không muốn cho con cháu Lý Uyên sính cường. Cũng vì hợp lại thì mạnh, chia ra thì yếu, tiểu Trọng cần nghĩ cho đại cục.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Lời của Đậu gia đúng là thấm thía tới tận đáy lòng ta. Phương diện hợp tác với nhau thì không thành vấn đề. Ta tuy có ý muốn thống nhất thiên hạ, nhưng lại không có dã tâm làm Hoàng đế. Chỉ hy vọng có thể tạo được sự nghiệp, làm thiên hạ bách tính có thể sống những ngày tháng an lạc mà thôi.

Đậu Kiến Đức vui mừng nói:

- Thế là được rồi! Mời tiểu Trọng nói ra diệu kế làm sao có thể sử dụng phương pháp của người Đột Quyết để đánh bại Lê Dương.

Khấu Trọng hít sâu một hơi, tâm tư hồi phục thanh tĩnh, nghiêm mặt nói:

- Người Đột Quyết sở dĩ được coi là kỳ binh ẩn hiện, thần xuất quỷ nhập trên đại mạc đều vì họ có khả năng phát huy đến mức cao nhất tính cơ động của kỵ binh, chỉ cốt tinh, không cốt nhiều. Đương nhiên bọn ta trong một ngày không thể trở thành lợi hại như Lang quân Đột Quyết được, nhưng trong năm vạn quân có thể chọn ra hai, ba ngàn người kỵ thuật cao minh, giả làm quân khai lộ tiên phong. Chỉ cần có thể tránh khỏi tai mắt địch nhân thì đội kỵ binh này có thể biến thành đội kỳ binh tàng hình, thần xuất quỷ nhập giống như Lang quân Đột Quyết.

Đậu Kiến Đức và Lưu Hắc Thát lắng nghe chăm chú, liên tục gật đầu.

Khấu Trọng khí sắc không đổi, thanh âm tràn đầy tự tin, tiếp tục nói:

- Sau đó bọn ta chia binh năm lộ. Một lộ ở giữa, bảo hộ quân công binh và dụng cụ nặng nề. Bốn lộ còn lại chia thành tiền, hậu, tả, hữu, giữ vững cự ly ba dặm với trung quân, sáng sớm xuất phát, sau khi

đi được bốn mươi dặm trong ngày, gần xế chiều cách Lê Dương ba mươi dặm thì cho lập doanh trại trú quân. Địch nhân sẽ thừa cơ lúc sẩm tối này sấn đến tập kích, đốt lương thảo quân ta. Bọn ta sẽ y kế quay đầu lại đánh giết con bà nó một trận nước chảy hoa trôi.

Đậu Kiến Đức nhíu mày nói:

- Nếu ta là Lý Thế Tích, nếu muốn đột kích tất sẽ sử dụng kỵ binh để hành động thần tốc, lại mượn địa hình trời tối yểm hộ, có thể từ bất kỳ phương hướng nào đánh tới khiến bọn ta không thể phòng bị, rất có khả năng bị thiệt hại lớn.

Khấu Trọng cười rộ:

- Đó chính là chỗ tinh diệu nhất.

Đoạn gã đứng dậy, đi sang phía cửa sổ hướng ra vườn hoa, chúm môi huýt khẽ. Tiểu liệp ưng Vô Danh đang bay lượn trên không nghe chủ nhân gọi về liền nhào xuống đậu lên bắp tay gã. Công lực gã thâm hậu nên không cần dùng bao tay mà không bị móng vuốt liệp ưng gây thương tích.

Khấu Trọng xoay hẳn người lại, vui vẻ cười nói:

- Có tiểu bảo bối này ở trên không quan sát, địch nhân sẽ không còn chỗ nào ẩn thân phía dưới. Bọn chúng một tên đến ta giết một tên, đến hai tên ta giết hai tên. Đậu gia còn lo gì nữa!

Đậu Kiến Đức hai mắt sáng rực, cười lớn:

- Đúng là trời giúp ta rồi, nếu không sao tiểu Trọng ngươi lại đến đúng lúc thế. Ba ngày sau, vào lúc sáng sớm, bọn ta sẽ xuất quân đi Vệ Huy để lấy thân mình dụ rắn rời hang, Lê Dương sẽ bị vây. Lý

Uyên ngoài việc phái Lý Thế Dân xuất quan không còn cách nào khác nữa.

---oOo---

Qua ba ngày khoái mã tốc hành, Từ Tử Lăng, Tống Sư Đạo, Lôi Cửu Chỉ và Nhậm Tuấn đã tới Đào Lâm thuộc địa phận bờ nam Hồng Hà, phía tây Đồng Quan. Cả bọn y ước vào Nghênh Tân Khách sạn. Âu Lương Tài đã sớm đợi ở đó đón bọn họ.

Không phải bọn gã tuỳ tiện chọn khách sạn đó, mà đó là nơi kinh doanh của lão bản Trịnh Giai Hòa, vốn là bộ thuộc cũ của Trác Nhượng. Trác Kiều mấy năm nay ra Tái Ngoại làm ăn vẫn thường dùng tiền tài giúp bộ thuộc cũ phát triển kinh doanh để có đời sống khá hơn.

Trịnh Giai Hòa an bài bọn họ ở dãy nhà sau của khách sạn. Tầng một là đại sảnh, tầng hai là phòng khách yên tĩnh và kín đáo.

Mọi người quây quần ngồi xuống xung quanh bàn. Trịnh Giai Hoà ghé sát tai Từ Tử Lăng nói nhỏ:

- Đại tiểu thư đã cho người mang rương hàng mà Từ gia cần dùng đến rồi, hiện đang để dưới hầm rượu. Dấu ấn niêm phong vẫn còn nguyên vẹn, chưa từng bị mở ra.

Rương kim ngân châu báu đó là chiến lợi phẩm của trận chiến tiểu Long Tuyền. Một nửa rương gã đã tặng bọn thương nhân Bình Diêu, coi như bồi thường hàng hoá bị cướp cho bọn họ. Phần tài bảo còn lại vẫn đủ cho gã đem đi đánh bạc với Trì Sanh Xuân.

Từ Tử Lăng cảm ơn lão. Trịnh Giai Hoà là người hiểu chuyện liền cáo từ lui ra ngoài.

Âu Lương Tài vui vẻ nói:

- Trước hết, đệ thay mặt gia phụ và Bình Diêu thương quán bày tỏ lòng cảm ơn sâu sắc tới các vị. Nếu không có mọi người ra tay nghĩa hiệp thì tài vật của bọn ta đã tổn thất nghiêm trọng rồi, có khi lại còn mất mạng nữa. Sau khi biết các vị sẽ đi đối phó với Ba Lăng bang ác độc người người đều thống hận và việc này lại có lợi cho Tần Vương, gia phụ đã quyết định toàn lực viện trợ các vị. Về phía nhị thúc của ta tuyệt không có vấn đề gì. Gia phụ sẽ sai người nhập quan thông tri cho ông ấy biết.

Tống Sư Đạo nói:

- Bọn ta đã có kế hoạch chu toàn rồi.

Đoạn đem kế hoạch “dọa” Tư Đồ Phúc Vinh phải rời khỏi Bình Diêu nói cho hắn biết.

Âu Lương Tài vui mừng nói:

- Việc này bọn ta có thể phối hợp. Khi Tư Đồ Phúc Vinh rời Bình Diêu, tiểu đệ sẽ phát xuất một con thuyền từ khu vực phụ cận Bình Diêu, tiến nhập Hoàng Hà. Các vị có thể giữa đường lên thuyền tới Quan Trung. Như vậy có thể làm cho người đi điều tra của phía địch cũng sẽ khẳng định là Tư Đồ Phúc Vinh thật tới Quan Trung. Bọn ta lại truyền tin ra, nói Tư Đồ Phúc Vinh đắc tội với Tống gia, nên chỉ còn cách chạy trốn tới Quan Trung, là nơi thế lực Tống gia khó với tới được. Trong nội bộ quan phủ Bình Diêu cũng có người của bọn ta, đảm bảo sẽ chuẩn bị đầy đủ văn thư nhập quan, không ai có thể hoài nghi thân phận các vị được.

Lôi Cửu Chỉ hỏi:

- Thân hình và diện mạo Tư Đồ Phúc Vinh như thế nào?

Âu Lương Tài đắc ý cười nói:

- Ta tại sao từ đầu đã nghĩ tới Tư Đồ Phúc Vinh, do hắn là người thân thể cao lớn, râu ria đầy mặt. Từ gia đóng giả làm hắn, nếu như người nào không thật quen biết thì khẳng định sẽ không nhận ra được. Khi ta về Bình Diêu đã mời hoạ sư vẽ hai bức chân dung Tư Đồ Phúc Vinh và phó thủ Thân Văn Giang của lão, giờ mang cho các vị xem qua.

Lôi Cửu Chỉ giơ ngón tay cái lên khen:

- Âu công tử tâm tư cẩn mật, đã giúp bọn ta khỏi phí nhiều công sức. Nhưng vẫn còn ba vấn đề chưa được giải quyết: trước hết là phải đóng giả khí khái của lão.

Nhậm Tuấn nghe thế, vô cùng hứng thú vội hỏi:

- Làm sao đóng giả khí khái được?

Lôi Cửu Chỉ giọng dương dương đắc ý:

- Nếu nói nghệ thuật lừa gạt, ta không dám khoa trương chứ trên giang hồ hiện nay khó có một ai cao minh hơn ta được. Thuật lừa gạt cao minh nhất là làm cho đối tượng tự đâm đầu vào lưới, cam tâm tình nguyện mắc câu. Nếu bọn ta đến Lục Phúc đổ quán tìm Trì Sanh Xuân thì hắn sẽ có điểm cảnh giác, phòng bị bọn ta. Nhưng chỉ cần làm hắn tự tìm đến bọn ta, ta tin chắc mình có thể chủ động thao túng tình thế, có thể hý lộng hắn trong tay.

Tống Sư Đạo cười nhẹ nói:

- Xin Lôi đại ca cứ chỉ điểm tường tận cho.

Lôi Cửu Chỉ cười rộ nói:

- Việc này chẳng qua là trăng đến rằm trăng tròn thôi. Hương gia hiện đang toàn lực mở rộng kinh doanh thanh lâu, đổ quán nên nếu như thôn tính được tiệm cầm đồ của Tư Đồ Phúc Vinh thì thế lực sẽ gia tăng không biết bao nhiêu lần. Nếu như ta đoán không sai thì bọn ta có thể truyền tin từ Bình Diêu, nói Tư Đồ Phúc Vinh nhân vì hành nghề cầm đồ đã đắc tội với Thiên đao Tống Khuyết, do đó tâm trí đối với việc làm ăn này đã giảm sút rất nhiều, có ý định 'rửa tay gác kiếm'. Trong tình hình đó, Trì Sanh Xuân có thể từ nhãn tuyến của mình ở Bình Diêu biết Tư Đồ Phúc Vinh sẽ đến Trường An tị nạn, lại biết hắn sẽ từ bỏ nghề cầm đồ tất sẽ tìm trăm mưu nghìn cách đến gặp bọn ta. Bọn ta lúc đó có thể tùy cơ hành sự.

Mọi người ai nấy đều thán phục.

Cho tới giờ, Lôi Cửu Chỉ đã hoàn toàn hồi phục, thoát khỏi sự khống chế từ Thất châm Chế thần, thần khí sung mãn nói:

- Vấn đề thứ hai là bọn ta phải học tập toàn bộ khẩu âm, ngữ điệu của Bình Diêu. Nếu không, chỉ cần mở mồm nói một câu cũng có thể bị lộ thân phận rồi.

Âu Lương Tài vui vẻ nói:

- Việc này cứ để ta lo. Vấn đề thứ ba là gì?

Dưới sự chăm chú lắng nghe của mọi người, Lôi Cửu Chỉ điềm tĩnh nói:

- Vấn đề thứ ba là người tuỳ tùng. Tất cả đều phải là người đất Bình Diêu, nhân số không cần nhiều nhưng tiểu tì đi theo ít nhất cũng phải bảy, tám người. Ta có thể giả làm quản gia, tiểu Tuấn làm bảo tiêu hộ viện. Những người này phải tuyệt đối trung thành. Âu công tử có thể lo liệu được hết không?

Âu Lương Tài nói:

- Việc này ta sẽ về bàn với gia phụ. Chắc không có vấn đề gì.

Tống Sư Đạo nói:

- Xin Âu công tử nói với lệnh tôn là bọn ta trước hết sẽ gặp Tần Vương thảo luận. Được hắn gật đầu rồi mới tiến hành kế hoạch nguy hiểm này.

Âu Lương Tài vô cùng vui mừng nói:

- Việc đó hoàn toàn không có vấn đề gì. Bọn ta sẽ tự làm hoặc nhờ người giúp cũng được dễ dàng hơn nhiều.

Lôi Cửu Chỉ nhìn Từ Tử Lăng nói:

- Khi nào thì Tử Lăng nhập quan gặp Tần Vương? Ta sẽ chuẩn bị cho ngươi một bộ văn kiện giấy tờ để nhập thành.

Từ Tử Lăng thầm thở dài. Huynh đệ của gã thì đang cùng Lý Thế Dân đánh sống đánh chết, gã thì lại phải đến cầu Lý Thế Dân hợp tác. Việc này con bà nó là thế nào đây?

Bèn đáp:

- Ngày mai sẽ đi.

---oOo---

Sắc trời vẫn còn tối đen, hơn một giờ nữa trời mới sáng. Cửa tây Triệu Thành mở rộng, tiếng vó ngựa vang như đánh trống. Ba ngàn tinh kỵ như một trận gió phóng ra, mất hút vào khu rừng thưa ngoài thành.

Vô Danh thoải mái bay lượn trong màn đêm không trăng sao. Dù nhãn lực lợi hại như Khấu Trọng cũng không dám nghĩ sẽ phát hiện được tiểu liệp ưng giờ chỉ là một điểm đen nhỏ trên cao vài trăm trượng.

Đội tinh kỵ dừng lại ở một địa phương sâu trong rừng. Lưu Hắc Thát và Khấu Trọng trèo lên ngọn cây theo dõi tin tức do Vô Danh truyền xuống.

Lưu Hắc Thát than:

- Bây giờ ta đã hiểu tại sao người Đột Quyết có thể xưng hùng ở miền Tái Ngoại rồi. Chính là bí kỹ lợi dụng liệp ưng để thám sát địch nhân này. Nếu như ở trên trời cao có một đôi mắt thì không sợ gặp phải phục binh, lại có thể nắm chắc được tình thế địch nhân nữa.

Khấu Trọng nói:

- Nhưng mắt ưng lại không có tác dụng nhiều trong việc đánh thành nên người Đột Quyết tuy tung hoành ở đại mạc cũng chỉ có thể áp dụng sách lược ‘Đánh nhanh rút nhanh’ đối với Trung Thổ bọn ta. Nhưng tình hình này đang dần dần thay đổi, không chỉ vì bọn họ có bọn cẩu nô tài như Lưu Vũ Châu, Lương Sư Đạo phụ hoạ, mà còn có chuyên gia đánh thành là Triệu Đức Ngôn, làm người Đột Quyết dần dần nắm được chiến thuật đánh thành.

Lưu Hắc Thát lạnh lùng nói:

- Một ngày chưa trừ được Triệu Đức Ngôn, thủy chung lão vẫn là mối họa tâm phúc của Trung Thổ.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý:

- Đó chính là nguyên nhân chủ yếu khiến tiểu Lăng buộc phải mạo hiểm đối phó Hương gia. Tai mắt Hương gia đầy rẫy khắp thiên hạ, Hương Ngọc Sơn lại ti tiện giảo hoạt đa trí, phối hợp với thuật đánh thành của Triệu Đức Ngôn và sự dũng mãnh của Lang quân Đột Quyết sẽ trở thành đại hoạ của Trung Nguyên. Vì thế bọn ta phải tiên phát chế nhân, trừ diệt tận gốc Hương gia, sau đó mới tính cách trừ bỏ Tiêu Tiễn.

Lưu Hắc Thát nhíu mày hỏi:

- Đột Lợi liệu có nể tình huynh đệ với ngươi mà không liên thủ cùng Hiệt Lợi xâm nhập Trung Nguyên không?

Khấu Trọng lắc đầu than:

- Ta không biết, quả thực không biết. Đột Lợi có thể trợ giúp ta đối phó Lý Thế Dân. Nhưng theo như tình hình phát triển của Tái ngoại thì các dân tộc khác chỉ còn cách nghe theo lời Hiệt Lợi mà thôi. Liên quân Tái Ngoại bao giờ kéo đến, chỉ còn là vấn đề thời gian.

Lưu Hắc Thát cười nói:

- Việc ngày mai để ngày mai tính đi. Hiện tại nên đi đâu đây?

Khấu Trọng ngưng thần nhìn lộ tuyến và tư thế bay lượn của Vô

Danh trên cao, nói:

- Người Đột Quyết dựa vào tư thế bay lượn của chim ưng mà biết được thám tử của địch nhân ở đâu, quân địch đang dừng nghỉ hoặc tuyến đường đang hành quân. Theo như tư thế của chim ưng hiện tại thì nó vẫn chưa phát hiện hành tung địch nhân. Nhưng không phải tuyệt đối không sai sót vì nó vẫn còn nhỏ tuổi ấu trĩ, rất có thể sẽ sơ sót.

Lưu Hắc Thát biến sắc nói:

- Nếu nó có sai lầm có thể sẽ có hiểu nhầm tai hại đó.

Khấu Trọng cười nói:

- Đó chỉ là một khả năng mà thôi. Hơn nữa, tiểu đệ học được từ lão Bạt thuật địa thính nên hoạt động của đội kỵ binh đông đảo trong vòng mười dặm không thể qua được tai ta. Đi thôi! Cứ chiếu đúng theo lộ tuyến mà đi.

Hai người lên ngựa, dẫn kỵ binh xuyên rừng vượt núi đi mất hút.

(

Chương 563: Trọng phản Trường An

Vì thiên hạ phân liệt, chiến tranh liên miên nhiều năm nên quân phiệt bá chủ mỗi phương đều có cách thức riêng nhằm đối phó với sự thâm nhập của trinh sát địch nhân. Nhưng khó khăn là không thể không cho phép thương nhân thông hành buôn bán, lại không được để cho những phần tử bất lương trà trộn vào. Hai việc này nếu được làm tốt chính là tiêu biểu cho thành công của chính sách chế độ đó.

Do có lợi thế về địa lý nên Đường thất ở Quan Trung có biểu hiện xuất sắc nhất trong việc khống chế người qua lại. Từ khi vào làm chủ Trường An thì Lý gia đã tăng gia quan phòng. Những chỗ trọng yếu để nhập quan như Đồng Quan hay đường thuỷ Hoàng Hà đều bố trí trọng binh, lập trạm canh phòng. Dân thường ra vào không những cần có hộ tịch văn kiện mà còn phải có phê văn của Đốc phủ các địa phương đã đi qua cấp phát. Người bên ngoài muốn vào Quan Trung để làm ăn hoặc di dân, nạn dân đều cần được trạm kiểm tra phê duyệt, an trí. Đối với sự di chuyển, đi lại của người dân quả thực có hạn chế và khá nghiêm khắc.

Từ Tử Lăng được Lôi Cửu Chỉ dùng diệu thủ nguỵ tạo văn kiện, lại sử dụng mặt nạ lấy được trong Dương Công bảo khố của Dương Tố chuẩn bị để dùng khi bỏ trốn nên gã theo thuyền khách an toàn đi qua các cửa quan. Sau ba ngày đường, cuối cùng Từ Tử Lăng cũng tới được Trường An. Ái mã Vạn Lý Ban được lưu lại Đào Lâm do bọn Nhậm Tuấn chiếu cố. Quay về đất cũ, trong lòng Từ Tử Lăng nổi lên vô vàn cảm khái. Gã lại vừa từ tiểu Trường An miền Tái Ngoại về tới Trường An thực sự của Trung Thổ, nghĩ tới người xưa đã xa, không ngăn được nỗi lòng đau buồn.

Sau khi nhập thành, gã đi thẳng tới Đa Tình Oa của Hầu Hy Bạch. Theo như lời Lôi Cửu Chỉ, khi gặp lão Hầu Hy Bạch đã nói muốn tới Trường An, nhân lúc Thạch Chi Hiên không có mặt ở đây tìm Dương Hư Ngạn trút giận, xem xem họ Dương luyện được kỳ công gì từ nửa quyển Bất Tử ấn mà hắn lấy được trước đây. Dù cho Hầu Hy Bạch không có mặt thì gã cũng có thể sử dụng Đa Tình Oa làm chỗ trú chân.

Ngựa quen đường cũ, Từ Tử Lăng theo hậu viện vượt tường vào nhà, chỉ nghe thấy tiếng Hầu Hy Bạch hát vọng ra:

- Mục mục thanh phong chí, xuy ngã la y quần; La y hà phiêu phiêu, khinh bãi tùy phong hoàn.

Tạm dịch:

“Gió trong lành thổi tới

Làm tung bay áo quần,

Xiêm y bay phấp phới,

Theo gió lượn vòng quanh”

Từ Tử Lăng cười rộ:

- Ai có thể đa tình bằng Hầu Hy Bạch đây?

Hầu Hy Bạch phóng vọt ra, nắm chặt hai tay gã, vui mừng nói:

- Đại giá Tử Lăng đột ngột tới thực làm tiểu đệ vui mừng quá đỗi. Mấy ngày nay ở Trường An, người ta luôn miệng đàm luận sự tích

uy phong bát diện của các ngươi và Bạt Phong Hàn ở Tái Ngoại, làm ta có chút hối hận đã không đi theo bọn ngươi, bỏ lỡ cơ hội nếm trải tư vị phong tình làm rung động lòng người của đại thảo nguyên. Thiếu Soái đâu?

Từ Tử Lăng từ tốn:

- Vào nhà hãy nói.

Vào nhà, yên vị xong, Từ Tử Lăng đem sự tình ở Tái Ngoại kể qua một lượt cho Hầu Hy Bạch nghe, lại giải thích mục đích lần này gã tới Trường An, đoạn nói:

- Không phải ngươi đã nói với Lôi đại ca rằng sẽ đến đây để cùng Dương Hư Ngạn phân thắng phụ sao? Không ngờ lại thấy ngươi ở đây ca hát vẽ tranh, phi thường thoả ý.

Hầu Hy Bạch cười khổ:

- Ta thực sự là hát hò trong lúc đau khổ đó. Ta cùng các ngươi hợp tác đối phó Dương Hư Ngạn, Thạch sư phụ khẳng định sẽ coi ta là phản đồ. Ngươi lại mới kể cho ta biết Chúc Ngọc Nghiên bị giết, Thạch sư phụ thành công hấp thụ Tà khí của Thánh Xá Lợi, ma công đại thành. Xem thế đủ biết ngày tháng của tiểu đệ chẳng còn nhiều, không tập trung chăm chú vẽ thêm vài bức hoạ mỹ nhân để lưu truyền hậu thế còn đợi đến lúc nào. Hắc! Tiểu đệ hiện tại là người được giới quyền quý Trường An hoan nghênh nhất sau Mạc thần y đó. Tối qua, Lý Uyên tự thân tới gặp ta, dâng sính lễ mời tiểu đệ vẽ cho lão một bức Cung Đình Bách Mỹ Đồ. Ta thấy trước khi hoạ quyển này hoàn thành thì ngay cả Thạch sư phụ cũng không dám đụng đến ta. Dương Hư Ngạn lại càng không cần nói tới.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Lý Uyên sao lại hồ đồ đến vậy? Đã biết rõ Dương Hư Ngạn là hậu duệ của Dương Dũng mà vẫn đối đãi tốt với hắn ư?

Hầu Hy Bạch nói:

- Tử Lăng có điểm không biết. Lý Uyên là người rất trọng tình cũ. Ngày trước, giao tình giữa lão với Dương Dũng rất sâu sắc nên không nỡ hạ sát giọt máu cuối cùng của Dương Dũng. Hơn nữa Dương Hư Ngạn lại lập thệ sẽ đoạn tuyệt quan hệ với Thạch Chi Hiên, vậy nên Lý Uyên đã phong hắn làm Tuỳ Quốc công. Ài! Ta và hắn tuy không thể tránh khỏi một cuộc chiến nhưng trước mắt ai cũng có điều cố kỵ, chỉ còn cách tạm thời giữ tình trạng nước sông không phạm nước giếng thôi.

Từ Tử Lăng đề xuất:

- Ta muốn gặp Tần Vương.

Hầu Hy Bạch nói:

- Việc này ta có thể an bài, hơn nữa cần phải lập tức tiến hành vì hiện nay Lê Dương đang bị Đậu Kiến Đức trùng trùng vây khốn, ngày đêm công thành. Lý gia đang tập kết đại quân chuẩn bị xuất quan cứu viện.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Lê Dương có Lý Thế Tích và Lý Thần Thông cố thủ, không dễ bị công hãm thế chứ?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Lẽ ra là như thế, nhưng sự thật thì ngược lại, tình thế Lê Dương đang rất nguy cấp. Theo tin tức ta nghe được thì Lý Thế Tích và Lý Thần Thông trúng kế dụ địch của Đậu Kiến Đức. Lão giả vờ dẫn quân đến đánh thành Vệ Huy gần đó, Lý Thần Thông xuất quân chặn đánh, ngờ đâu lại bị họ Đậu phục kích đánh cho tơi bời, chỉ còn mang theo hơn mười thân vệ chạy thoát được. Đậu Kiến Đức nhân dư uy đó quay lại công đả mãnh liệt Lê Dương, văn thư cáo cấp bay về tới tấp.

Tiếp đó lại thấp giọng nói:

- Nghe nói Trọng thiếu gia tham gia quân doanh của Đậu Kiến Đức. Việc này làm triều đình Trường An chấn động, tiểu đệ cũng được thơm lây. Tại Hách Liên bảo, Bôn Lang Nguyên, Hoa Lâm và Long Tuyền chiến dịch, các ngươi đã đại hiển thần uy, đầu đường xó chợ đều bàn tán không ngớt. Lý Thế Dân nay đã có đối thủ rồi.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Khấu Trọng tuyệt không quy thuận Đậu Kiến Đức đâu. Đó chỉ là hiểu lầm thôi.

Lát sau gã lại nói tiếp:

- Có một việc cần ngươi giúp cho. Hy Bạch huynh có thể giúp ta điều tra xem một kiếm thủ miền Đông Bắc tên gọi là Âm Hiển Hạc có tới Trường An không.

Hầu Hy Bạch hỏi tỉ mỉ niên kỷ, các điểm đặc biệt, ngoại hình Âm Hiển Hạc rồi vỗ đùi nói:

- Muốn điều tra một người, đối với ta dễ như trở bàn tay, cứ để việc này cho ta. Ở Trường An có rất nhiều người coi trọng thể diện ta. Tử

Lăng cứ thoải mái nghỉ ngơi ở đây. Trong thư trai có đầy đủ sách vở, từ Kinh Dịch cho tới Xuân Cung Đồ, ngươi không lo phải tịch mịch đâu.

Từ Tử Lăng khóc dở mếu dở, lắc đầu nói:

- Ta cần đi gặp Kỷ Thiến. Nàng ta có khả năng chính là muội tử đã thất tán nhiều năm của Âm Hiển Hạc.

Hầu Hy Bạch ngơ ngác:

- Còn có chuyện vậy à! Ngươi dùng thân phận gì gặp nàng đây? Cô nàng xinh đẹp này lập trường ám muội, lại có quan hệ mật thiết với Thái Tử đảng. Ta chỉ sợ ngươi sơ sẩy một chút, vì nàng ta mà bại lộ thân phận thì sẽ phát sinh tai hoạ đó.

Từ Tử Lăng cười nhẹ nói:

- Ta biết tự lượng mà! Không biết Khả Đạt Chí có tới đây hay không?

Hầu Hy Bạch đáp lời:

- Cái đó ta không rõ. Phương pháp giữ mình của ta ở Trường An chính là chỉ nói chuyện phong nguyệt, không nói chính sự. Tử Lăng gặp qua Tần Vương rồi hãy đi lo ổn thỏa các chuyện khác.

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng chấp nhận khuyến cáo của Hầu Hy Bạch. Sau khi hắn đi khỏi, gã liền ngồi đả toạ để giải trừ mọi mệt nhọc của mấy ngày liên tục hành trình tới đây. Từ Tử Lăng nhanh chóng tiến nhập cảnh giới thiên nhân giao cảm, chân khí trong thể nội lưu chuyển mạnh mẽ, tràn trề sinh lực, vô cùng khoan khoái, không thể nói hết bằng lời.

---oOo---

Không biết qua bao lâu, trong lòng Từ Tử Lăng hốt nhiên chấn động, tỉnh hẳn lại. Trong não bộ gã hiện lên hình ảnh rõ ràng của một tuyệt thế mỹ nữ.

Từ Tử Lăng khẳng định không phải mình bị tiếng động hoặc bị luồng gió lạ làm tỉnh dậy mà là do một thứ cảm quan siêu việt, một loại cảm ứng vô cùng huyền diệu khó tả. Cảm giác này không phải lần đầu tiên xuất hiện, trước đây gã đã từng có cảm ứng kiểu này, nhưng chỉ là lần này cảm giác của gã vô cùng rõ ràng, hơn hẳn ngày trước.

Người đến thân pháp như quỷ mỵ, từ phía sau nhà đột nhập vào.

Từ Tử Lăng ngấm ngầm thở ra một hơi, vừa mới đến Trường An đã bị khám phá hành tung. Gã biết không thể tránh mặt được, bèn nhẹ nhàng nói:

- Loan Loan pháp giá quang lâm, không biết đến tìm Hy Bạch huynh làm gì thế?

Thanh âm dễ nghe vừa kinh hãi vừa vui mừng cất lên:

- Thì ra lại là Tử Lăng chàng! Làm người ta không ngờ được. Đây là lần đầu tiên chàng gọi người ta một cách thân mật như thế này đó.

Từ Tử Lăng hơi ngạc nhiên, nhìn Loan Loan ngồi xuống ghế đối diện.

Trong lúc gã tọa tức, thời gian trôi qua thật nhanh. Gã nhập thành lúc chính ngọ, hiện tại mặt trời đã ngả về tây, trong phòng đã tối hẳn.

Sau hơn hai canh giờ tọa tức, thể lực và tinh thần Từ Tử Lăng đã

hoàn toàn hồi phục.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy khó tả, không biết là tư vị gì.

Tuy vẫn mặc bạch y, đi chân trần nhưng Từ Tử Lăng cảm giác rõ ràng khí chất của Loan Loan đã có sự khác biệt rất lớn so với trước đây. Nhưng gã lại không nói được cụ thể là nàng khác trước đây ở chỗ nào. Gã chỉ cảm thấy nàng so với trước đây thâm thuý mạc trắc hơn nhiều, rất khó nắm bắt.

Trong đầu gã thoáng qua một ý, liền nói:

- Xin chúc mừng! Cuối cùng Thiên Ma Công của nàng cũng đã đại thành.

Mi xinh của Loan Loan tỏ vẻ cực kỳ hứng thú, nàng ngắm nhìn gã như ngầm ước lượng, ngữ điệu lại vẫn lạnh lẽo như xưa nói:

- Người ta phụng lệnh sư tôn lưu lại Trường An tiềm tu đại pháp, đương nhiên có thành tích ít nhiều rồi. Tử Lăng chàng đó! Chẳng phải chàng cũng có tiến bộ lớn sao? Không cần quay lại cũng có thể nhận ra người ta.

Vô luận là nàng dùng ngữ khí gì để nói thì cũng đều làm người ta cảm thấy đi thẳng vào tận đáy lòng mình, có sức dụ hoặc rất lớn.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Trong trận quyết chiến với Thạch Chi Hiên, lệnh sư vì thi triển công phu “Ngọc thạch câu phần” nên đã ngọc nát hương tiêu. Ta chính mắt nhìn thấy.

Không ngờ nét mặt Loan Loan không hề biến đổi, bình thản hỏi:

- Thạch Chi Hiên có cùng lão nhân gia lên đường một lúc không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Lão bị thương đã chạy xa rồi. Lệnh sư đã phí một phen công phu.

Từ Tử Lăng vốn hiền hậu thiện lương, không hề nói ra chuyện Chúc Ngọc Nghiên muốn gã và Sư Phi Huyên phải chết chung, bị gã phát giác kịp thời, ra tay can thiệp cứu được Sư Phi Huyên, nhưng cũng khiến Thạch Chi Hiên có cơ hội thoát thân. Nếu không, nói không chừng lịch sử đã phải viết lại rồi.

Loan Loan chăm chú nhìn gã hồi lâu không chớp mắt, hốt nhiên khẽ thở dài, ngữ điệu bình tĩnh, lạnh băng làm người ta phát sợ:

- Thạch Chi Hiên đã thu hết Thánh khí trong Xá Lợi rồi sao?

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Chỉ sợ là như thế!

Sự thật thì đại bộ phận nguyên tinh của Xá Lợi đã sớm bị Từ Tử Lăng gã và Khấu Trọng chia nhau hưởng rồi, nhưng gã đương nhiên không tiết lộ bí mật này ra.

Loan Loan lại thở dài một hơi, ánh mắt xinh đẹp của nàng ẩn chứa tình cảm phức tạp, nhẹ giọng nói:

- Thiên hạ thật lắm chuyện quá!

Tiếp đó lại hỏi:

- Tử Lăng liệu có thể cùng người ta hợp tác đối phó với Thạch Chi Hiên không?

Từ Tử Lăng lại ngầm thở dài. Trước đây, cái gọi là 'hợp tác' giữa gã với nàng chỉ là trong tình cảnh bị uy hiếp, trong lúc vô kế khả thi. Nhớ lại trước kia, trong trận chiến Cảnh Lăng, khi hai đại cao thủ nguyên lão của Phi Mã Mục Trường bị thảm tử trong tay nàng, giữa hai người đã kết thành mối thâm cừu khó giải quyết. Tới lúc này, bản thân Từ Tử Lăng cũng không biết quan hệ giữa gã và nàng là thế nào!

Về lý, gã phải cùng nàng quyết đấu một trận sống mái, nhưng khi đối diện với vẻ thanh khiết như thiên tiên thế này, trong lòng gã lại không thể phát sinh sát cơ.

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Giữa bọn ta liệu có khả năng hợp tác không? Nàng không cần phải uy hiếp vì ta lúc nào cũng có thể ly khai Trường An.

Loan Loan yêu kiều nói:

- Người ta định uy hiếp chàng khi nào? Nhưng nếu chàng không giúp, người ta chỉ còn cách ngoan ngoãn phục tùng Thạch Chi Hiên, xem xem lão có thể lãnh đạo Thánh Môn trở thành một thế lực lớn trong cuộc chiến tranh giành thiên hạ tàn khốc này hay không. Người ta không phải là bức bách chàng, mà là do không còn lựa chọn nào khác. Hơn nữa, vị hồng nhan tri kỷ giỏi thổi tiêu của chàng, nói không chừng có thể trở thành vật hi sinh vì nàng ta chính là hoạ căn do Bích Tú Tâm lưu lại. Chỉ có đích thân sát tử nàng, Thạch Chi Hiên mới có thể chiếm được sự tôn kính của các phái hệ trong Thánh Môn.

Từ Tử Lăng bị đánh trúng điểm yếu, than:

- Còn nói là không uy hiếp nữa ư?

Chỉ mới nghĩ đến đã khiến người ta lạnh mình. Nhân lúc thiên hạ đại loạn, các hệ phái của Ma Môn không ngừng mở rộng thế lực tại các địa phương. Lâm Sĩ Hồng, Tiền Độc Quan, Phụ Công Hựu đều trở thành quân phiệt lớn nhỏ ở các địa phương. Vương Thế Sung có quan hệ mật thiết với Ma môn. Triệu Đức Ngôn là mưu thần tâm phúc của Hiệt Lợi. Ngoài ra, Tích Trần, An Long lại nắm giữ hết các huyết mạch kinh tế. Nếu như toàn bộ những người này bị Thạch Chi Hiên khống chế thì lực lượng của lão cực lớn mạnh, có thể gây hoạ đến mức nào, chỉ sợ không ai có thể dự đoán được.

Vấn đề cấp bách trước mắt là Ma Môn có thể nhanh chóng dễ dàng phát giác và phá hỏng hành động của bọn gã đối với Hương gia. Nếu biết Từ Tử Lăng đã tới Trường An thì cho dù gã đóng giả thành thân phận nào thì chúng cũng có thể chỉ nhìn một cái là khám phá được.

Loan Loan cười lên một tiếng, khẽ lườm gã hỏi:

- Người ta có gì đáng sợ đâu? Trước đây Loan Loan đã làm nhiều việc không đúng đối với Từ công tử chàng, nhưng đó chỉ là do lệnh thầy khó cãi. Bây giờ thì người ta có thể làm chủ rồi, đương nhiên là một người mới và tác phong mới, có thể làm Từ công tử mãn ý. Người ta sẽ không ép Tử Lăng đi làm những việc mà chàng không muốn đâu. Chỉ hi vọng huynh có thể giúp người ta một tay sát tử Thạch Chi Hiên, vì dân trừ hại. Đó chẳng phải là việc những người hiệp nghĩa đều nên làm, hợp với tác phong thế thiên hành đạo của các ngươi sao?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ta không hề có tư cách làm một người hiệp nghĩa, mà chỉ là một tên vô lại gặp việc nào thì làm việc ấy thôi. Việc đối phó với Thạch Chi Hiên có thể bàn sau được không? Lão cần tu luyện một thời gian để trị thương. Bọn ta vẫn còn thời gian.

Loan Loan lắc đầu:

- Tử Lăng sao lại nghĩ ngắn thế? Nếu chờ đến lúc lão trùng xuất giang hồ thì mọi việc đều đã muộn rồi!

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Nếu lão lưu lại Tái Ngoại, nàng làm sao tìm được?

Loan Loan đáp:

- Không cần phải tìm. Người ta có biện pháp làm lão xuất hiện.

Lại ngọt ngào cười rồi nói:

- Tử Lăng có chịu hợp tác không? Chi bằng người ta gả cho chàng được không? Người ta sẽ làm một hảo thê tử biết nghe lời nhất, ngoan ngoãn nhất của chàng.

Từ Tử Lăng giật mình kinh hãi, luống cuống:

- Đại tiểu thư không nên nói đùa.

Loan Loan u oán liếc gã một cái, nói:

- Không nói thì không nói. Nhưng chàng có hứng thú nghe người ta nói kế hoạch để chàng có thể bảo vệ được vị mỹ nhân ở U Lâm tiểu cốc đó không?

Từ Tử Lăng không còn cách nào khác, cười khổ đáp:

- Ta đang nghe nàng đây.

Loan Loan nhẹ nhàng nói:

- Theo như di huấn của Thánh Môn tiên tổ, lưỡng phái lục đạo của Ma Môn cứ hai mươi năm lại cử hành đại hội, bầu cử lãnh tụ. Đại hội lần trước diễn ra cách đây đúng hai mươi năm, Chúc sư phụ giành ngôi lãnh tụ, đứng đầu Thánh Môn. Đáng tiếc là do thiên hạ phân chia loạn lạc nên ngôi vị của Chúc sư phụ chỉ là hữu danh vô thực. Hiện tại, cơ hội thống nhất Thánh Môn đã xuất hiện. Do Từ Hàng Tịnh Trai thông qua Lý gia đã chiếm hết thượng phong nên nếu lưỡng phái lục đạo không đoàn kết lại thì khi Lý gia nhất thống thiên hạ sẽ bị hãm vào thế nguy hiểm diệt vong. Trong hoàn cảnh đó, lần cử hành đại hội định kỳ này của các phái hệ Thánh Môn chắc chắn diễn ra. Chúc sư phụ đã mất, ta là người duy nhất có tư cách triệu tập mọi người. Thạch Chi Hiên tất sẽ xuất hiện. Bọn ta nhân đó sẽ hạ sát, phá Bất Tử Ấn Pháp của lão.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Nàng nên biết đối với việc phá Bất Tử ấn pháp của Thạch Chi Hiên, ta không hề có một chút lòng tin nào.

Loan Loan nhẹ giọng:

- Nếu như bọn ta có thể tìm hai nửa ấn quyển hợp lại, nói không chừng có thể tìm ra cách phá Bất Tử Ấn Pháp đó.

Từ Tử Lăng bắt đầu minh bạch tại sao nàng lại đến tìm Hầu Hy Bạch, bèn lắc đầu nói:

- Sư tiểu thư từng xem qua Bất Tử ấn quyển, nhưng vẫn không có phương pháp phá giải.

Ánh mắt Loan Loan sáng rực, lấp loáng ánh sáng đầy trí tuệ, có thể khiến người ta say mê, lại có thể làm lòng người tan nát. Mỹ nhân thiên sinh lệ chất thế này lại là người lãnh đạo mới của Âm Quý phái, hơn nữa còn phải nói là thanh xuất ư lam, với niên kỷ đó mà đã luyện thành Thiên Ma đại pháp, khẳng định trong Ma Môn chưa từng có người nào như thế. Loan Loan lại là người duy nhất trong Ma Môn hiểu rõ Trường Sinh khí của bọn gã, khiến Thiên Ma Công của nàng có cơ hội tiến triển đến mức quỷ thần mạt trắc.

Chỉ thấy Loan Loan khẽ dẩu môi, nhẹ giọng nói:

- Lại là Sư Phi Huyên. Người ta và nàng ấy khác nhau chứ. Cái mà Sư Phi Huyên biết chính là Huyền Môn chính tông. Thạch Chi Hiên thông qua công phu của Huyền Môn và Thánh Môn mới tạo thành Bất Tử ấn pháp. Dù cho Sư Phi Huyên thông minh trí tuệ thế nào thì nàng ta cũng chỉ biết một phần trong đó mà thôi. Nhưng nếu như người ta và Tử Lăng hợp lại tham cứu thì lại là một chuyện khác.

Từ Tử Lăng nói:

- Dù cho Hầu công tử không có vấn đề gì, nhưng Dương Hư Ngạn là người kế thừa của Thạch Chi Hiên, tuyệt sẽ không ngu xuẩn đến mức đi đối phó lão. Đó là việc mà hắn không thể làm được.

Sự thật thì nửa Bất Tử ấn quyển của Dương Hư Ngạn đã sớm lọt vào tay Hầu Hy Bạch, sau khi hắn ghi nhớ kỹ đã hủy đi. Nhưng Từ Tử Lăng tạm thời không thể cho Loan Loan biết bí mật này, bởi vì có trời mà biết tiết lộ cho nàng ta thì sẽ có hậu quả gì.

Loan Loan cười ngọt ngào:

- Mượn không được thì cướp, có thể tiện tay làm thịt hắn luôn. Việc này thì cả Từ Tử Lăng, Hầu công tử và người ta nguyện vọng đều giống nhau đúng không?

Từ Tử Lăng tìm kế hoãn binh nói:

- Việc này cần thương lượng kỹ với Hy Bạch huynh mới được.

Loan Loan cười yêu kiều nói:

- Người ta tuyệt không bức bách chàng phải đáp ứng ngay. Đại hội hai mươi năm một lần của bọn ta sẽ cử hành tại Thành Đô vào đêm Trung Thu sau ba tháng nữa. Ý Từ công tử thế nào?

Từ Tử Lăng không vui hỏi:

- Tại sao có hàng ngàn hàng vạn nơi không chọn mà lại chọn Thành Đô?

Loan Loan không hề tỏ ra kinh ngạc, trả lời:

- Cho tiện thôi mà. Tử Lăng chàng có thể nhân cơ hội đó thăm Thạch mỹ nhân, cái đó có thể gọi là “đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống”, để cho Thạch Chi Hiên có cơ hội hạ độc thủ. Như vậy thì chàng không thể giả vờ nhận lời với người ta rồi ngấm ngầm không thực hiện giao ước. Ài! Người ta chỉ là bất đắc dĩ nên không thể không dùng chút tâm kế với chàng. Mong chàng có thể nguyên lượng cho ta.

Từ Tử Lăng nổi cáu:

- Nàng đến lúc nào mới có thể thay đổi tập tính chỉ muốn hại người đây?

Loan Loan lại lộ thần sắc u oán, dáng vẻ nửa thật nửa giả than thở:

- Người ta thực sự sẽ không bao giờ hại chàng nữa. Tử Lăng tin cũng được, không tin cũng được. Chàng ở lại Trường An bao lâu?

Từ Tử Lăng rất muốn hỏi nàng xem Tiêu Tiễn có phải người của Ma môn hay không, nhưng lại sợ đả thảo kinh xà nên chỉ còn cách nhịn không hỏi nữa, nói:

- Nàng chỉ cần đến tìm Hầu Hy Bạch là có thể gặp ta.

Thần sắc Loan Loan hốt nhiên chấn động, nói:

- Có người tới! Ngày mai gặp lại.

Nàng nhanh nhẹn đứng dậy, đôi chân trần khẽ chạm vào mặt đất, thân hình như u linh vọt qua song cửa biến mất. Chỉ còn một mình Từ Tử Lăng ngồi trong thính đường tối đen.

Cũng ngay lúc đó, Từ Tử Lăng cũng cảm nhận được có người từ hậu viện vào nhà. Chỉ một điểm này mà nói, linh giác mẫn tuệ của Loan Loan tuyệt không thua kém gã.

---oOo---

Giọng Lý Thế Dân từ phía sau Từ Tử Lăng cất lên:

- Ta đang muốn gặp các ngươi đây.

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, biết có việc phát sinh khiến Lý

Thế Dân phải đến đây gặp gã.

Là sự việc nghiêm trọng gì đây?

Lý Thế Dân ngồi xuống đối diện với gã, sắc mặt hắn âm u, lông mày nhăn tít, nói:

- Lê Dương mấy ngày nay bị vây chặt. Vương Thế Sung lại đưa quân tới Từ Giản làm bọn ta không dám vọng động, muốn chi viện mà không được. Tử Lăng có biết trong thành Lê Dương có người nào không?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn hắn.

(

Chương 564: Kỳ hạ công thành

Thượng sách trong việc dùng binh là lấy mưu lược để thắng địch, kế đó là thắng địch bằng ngoại giao, kế nữa là dùng binh thắng địch, hạ sách là công thành.

Phàm những thành trì có ý nghĩa chiến lược quan trọng đều có tường thành cao dày, hào sâu hộ thành, dễ thủ khó công, có thể lấy ít thắng nhiều. Vì thế, cho dù có tài dụng binh như thần, Tôn Tử cũng coi việc công thành là việc bất đắc dĩ, là hạ sách cuối cùng.

Khấu Trọng ngày thường vẫn hay nói mấy câu danh ngôn quân sự này, nhưng ngày hôm nay gã mới thể hội một cách toàn diện và sâu sắc. Trong trận chiến Cảnh Lăng, gã là người thủ thành, ở Lê Dương, gã trở thành người công thành.

Nếu như có thể lựa chọn, Khấu Trọng sẽ khuyên Đậu Kiến Đức chỉ vây, không đánh. Nhưng vấn đề là Lý Thế Tích đã chuẩn bị kỹ càng, lương thảo trong thành dự trữ sung túc, đủ cho cả thành dùng đến năm rưỡi. Nếu như địch nhân có viện quân tới cứu, nội ngoại giáp kích thì bọn gã sẽ từ chủ động biến thành bị động.

Sau khi nghiên cứu thảo luận kỹ càng, bọn Khấu Trọng quyết định chiến lược bao vây bốn phía, ngày đêm luân phiên tấn công không ngừng nghỉ nhằm phá tan đấu chí và thể lực địch nhân. Trong trận chiến dụ địch ra ngoài mà đánh, bọn gã đã diệt được hơn vạn quân địch, tước giảm rất nhiều thực lực của quân chính quy thủ thành. Lúc này, trong thành chỉ còn không quá hai vạn quân. Để phòng thủ một thành trì quy mô như thế, cần phải huy động toàn quân. Nói cách

khác, Đậu quân có thể thay nhau nghỉ ngơi, nhưng quân Đường lại không có được phúc khí đó. Điều này càng làm tôn thêm tầm quan trọng của cuộc chiến dụ địch ngoài thành hôm trước.

Lần này, Đậu Kiến Đức quyết ý lấy bằng được Lê Dương nên viện quân không ngừng từ Thọ Xuân và Hứa Thành kéo đến, quân số lúc này đã lên tới trên mười lăm vạn, không ngừng gia tăng áp lực lên quân thủ thành.

Để công phá thành cao hào sâu của địch nhân thì không thể chỉ dựa vào bộ binh, kỵ binh và đao kiếm cung tên bình thường được. Vì thế, phải chuẩn bị thoả đáng mọi vật dụng quân sự nặng nề và tổ chức quân đội, đặc biệt luân phiên bất kể ngày đêm công kích mãnh liệt. Các mặt đều phải thực hiện nghiêm chỉnh như nhau.

Trước tiên là kiến tạo vọng đài có thể di động được, “Sào xa” và “Lâu xa”, có thể từ trên cao nhìn rõ tình hình bên trong thành hoặc bắn tên trợ công, sau khi biết rõ địch rồi sẽ đánh.

Bước đầu tiên của chiến dịch công thành chính là “vượt hào”. Chỉ khi có thể vượt qua hào sâu bảo vệ thành Lê Dương thì khí giới và quân cảm tử công thành mới có cơ hội tiếp cận tường thành, triển khai cuộc chiến công thành. Đậu Kiến Đức và Lưu Hắc Thát đều là người lão luyện trong việc công thành. Khi bắt đầu chiến sự là lập tức chặn đứng nguồn nước của hào bảo vệ, đúng theo phương châm “sớm chặn nguồn nước, sẽ sớm áp sát cửa thành”, chờ khi nước bớt đi liền vận chuyển đất đá, dồn cả xe chất đầy đá xuống nhằm san bằng hào sâu quanh thành.

Sau khi lấp hào xong thì đến cuộc chiến “tiếp cận thành”. Lúc này cần dùng tới “mộc lư”, là chiếc xe lớn bốn bánh, nóc dùng gỗ lớn lợp dốc nhọn như mái nhà, không sợ cung tên, cũng không sợ đá ném xuống. Toàn bộ được bọc da trâu đặc chế, không dễ bén lửa, bên

dưới có thể chứa được gần trăm quân, có hiệu lực kỳ diệu trong việc yểm hộ công thành.

Thời khắc tiếp cận tường thành, cảm tử quân lại dùng các công cụ công thành như phi lâu, chàng xa, đăng thành xa, điếu điệp xa, hỏa xa, cao lâu, vân thê và cự mộc (cây gỗ lớn) dùng để phá cổng thành. Tất cả mọi thứ đều như lôi đình vạn quân, cái thì áp vào leo lên tường, cái thì phá tường, cái thì phá cổng. Quan trọng nhất là phải trèo lên được tường thành, ổn định trận cước rồi dần dần mở rộng điểm đột phá, tiêu hao ý chí và sức phòng ngự của địch nhân.

Khấu Trọng và Lưu Hắc Thát dừng ngựa trước trận tiền chỉ huy cuộc chiến công thành thảm khốc ác liệt đó. Đậu Kiến Đức thì ở trên đài chỉ huy vừa tạm thời dựng lên ở bên ngoài, dùng ánh lửa, tù và, trống trận để chỉ huy toàn cục việc tiến công, thoái thủ.

Công thành chiến ở Lê Dương khác với trận chiến Cảnh Lăng ở chỗ khi đó Đỗ Phục Uy chọn sách lược “mở một đường thoát”, lưu lại sinh lộ cho quân dân trong thành đào tẩu. Lần này, Đậu Kiến Đức trùng trùng vây khốn, tiêu diệt toàn bộ tướng sỹ trong thành, làm Lý Thế Tích và Lý Thần Thông không thể chạy về Vệ Huy, khôi phục quân đội.

Do nguồn vật tư có hạn nên dù đã chuẩn bị kỹ lưỡng, Đậu Kiến Đức cũng phải dùng cách cho chủ lực công thành ở Đông môn, ở ba cửa kia quy mô tấn công nhỏ hơn nhiều, chủ yếu là nhằm kiềm chế địch nhân, đề phòng bọn chúng đột vây đào tẩu.

Dưới ánh lửa sáng rực cả trong và ngoài thành, qua mấy ngày đêm liền bị công kích mãnh liệt không ngừng nghỉ, quân thủ thành Lê Dương đã lộ rõ nét mệt mỏi.

Khấu Trọng đã ba lần tự thân leo lên tường thành, chém hơn trăm

tên địch, nhưng cuối cùng vẫn bị Lý Thần Thông, Lý Thế Tích và một đám cao thủ Đường quân đánh bật ra ngoài. Gã về trại nghỉ ngơi liền trong hai canh giờ, hiện tại tinh thần thể lực đều hồi phục hoàn toàn, lại mặc giáp lên ngựa đợi thời khắc thành bị phá.

Khấu Trọng vươn cao mình trên lưng Thiên Lý Mộng, Vô Danh ngạo nghễ đậu trên vai tả, hổ mục lấp loáng thần quang. Tâm thần gã lại bình tĩnh như trăng trong giếng, đảo mắt nhìn cuộc chiến tấn công-phòng thủ thảm liệt đến mức ta sống người chết trước mắt.

---oOo---

Ầm! Ầm!Ầm!

Lôi mộc chàng xa (xe có gắn cây gỗ lớn) từng đợt, từng đợt xung kích cổng thành, đại biểu cho sức kháng cự của quân Lê Dương đang từng chút bị tước giảm. Bên công thành từ từ tăng áp lực trầm trọng lên địch nhân.

Một số mộc lư, lâu xa bên ngoài thành bị địch nhân dùng tên lửa thiêu cháy. Một số đã thành tro, một số vẫn đang cháy rừng rực, khói đen cuồn cuộn bốc lên ngút trời.

Nhiều nơi trong thành cũng bắt đầu bốc lửa, khói bốc mù trời do hoả cầu đạn từ các máy bắn đá bắn vào trong gây ra, làm quân dân trong thành mệt mỏi chạy thục mạng.

Tên và đá từ bên ngoài và bên trong thành bắn như mưa, không ngừng gia tăng những vong hồn hy sinh trong cuộc chiến tranh vô tình này. Ở đây căn bản không có chỗ cho lòng nhân từ và thương hại.

Khấu Trọng càng ngày càng cảm thấy chiến tranh như chơi một ván

cờ, cần phải có cái tâm lãnh khốc mới có thể chỉ vì mục đích cuối cùng mà chỉ huy quân mã bên mình tiến thoái.

Đậu quân giống như một đội quân điên khùng không hề quan tâm tới sinh tử bản thân, liên tục trèo lên đầu tường thành công kích. Thủ binh lại lợi dụng tường cao, liều chết chống cự, giết địch nhân đang trèo lên tường thành qua lỗ châu mai hoặc ở chân tường.

Quân hai bên đã xáp lá cà, cho thấy cuộc chiến công thành đã tới cao trào cuối cùng.

Đây là đợt công kích lần thứ ba của Đậu quân trong đêm nay. Hai lần đầu, quân Đậu Kiến Đức đều bị quân Đường thủ thành dội vôi bột, đồ dẫn lửa, dầu hôi, đá tảng, đánh tan ý định phá thành. Nhưng đến lần này, do vật tư chiến đấu bổ sung không kịp nên sức phòng thủ không được như trước, Đường quân không còn cách nào và cũng không rảnh để cản trở xe lôi mộc tiếp cận công phá Đông môn.

Trước mỗi lần tấn công, quân Đậu Kiến Đức đều chiêu hàng Lý Thế Tích, Lý Thần Thông, nhưng đều bị kiên quyết cự tuyệt.

Lưu Hắc Thát lắc đầu nói:

- Lý Thế Tích biến rồi!

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn chỗ có soái kỳ của Lý Thế Tích, quả nhiên không nhìn thấy bóng dáng hắn và Lý Thần Thông đâu, bèn gật đầu đồng ý:

- Cẩn thận bọn chúng lợi dụng lúc cổng thành bị phá đột vây đào tẩu đó.

Lưu Hắc Thát quay lại nhìn một lượt hơn nghìn tinh kỵ đang nghiêm

chỉnh đứng đợi đằng sau, cười lạnh nói:

- Làm sao lại dễ dàng thế được.

Tiếp đó, hắn lại phát lệnh điều hơn trăm thê xa, tràng xa và hai đội cung tiễn thủ cầm thuẫn lớn dàn trận hai bên đội kỵ binh, nhân số mỗi đội đến năm ngàn người. Trong tiếng trống trận dồn vang, đội hình từ từ tiến tới cửa Đông.

Ầm!

Cửa Đông thành kiên cố cuối cùng cũng không chịu được xung kích mạnh mẽ, đổ ập vào trong, làm dậy lên một làn khói bụi và gỗ vụn mù mịt.

Quân sỹ công thành sỹ khí đại chấn, hò hét vang trời át hẳn tiếng hò hét chém giết và tiếng binh khí giao kích.

Lưu Hắc Thát biến sắc thét lớn:

- Lùi lại mau.

Tiếng tù và nổi lên, đội lôi mộc xa phụ trách việc phá cổng thành vội vã lùi lại, nhưng đã chậm một bước.

Chỉ mình Khấu Trọng hiểu nguyên nhân tại sao Lưu Hắc Thát biến sắc, chính là nhờ vào việc đánh giá thời gian để phá được cổng thành. Không cần nói cũng biết đó là do địch nhân ngấm ngầm chuyển hết đá tảng và thiết xa vốn để tăng cường sức chịu đựng của cổng thành, khiến nó dễ dàng bị phá như vậy. Nên biết, theo như kế hoạch đã định thì khi cổng thành bị phá, toàn bộ lôi mộc xa sẽ lập tức lùi lại, lính công binh sẽ phụ trách dọn hết những chướng ngại vật sau cổng thành rồi mới để bộ binh ùa vào đánh giết. Cuối cùng, Lưu

Hắc Thát và Khấu Trọng mới cùng đội kỵ binh xung kích. Không ngờ lúc này sự thật lại khác hẳn với dự kiến, làm quân Đậu Kiến Đức tuy chiếm hết ưu thế nhưng không biết tiến thoái thế nào.

Quả nhiên, trong thành tiếng hò reo vang lừng. Đại đội kỵ binh địch từ trong thành ùa ra, gặp người là giết, chia thành nhiều đội chạy tứ tán nhằm đột phá vòng vây. Bọn lính công binh phụ trách dọn dẹp chướng ngại vật bị đánh giết kêu khóc vang trời, chạy tán loạn, càng làm tăng cơ hội chạy thoát của kỵ đội đối phương. Chiến trường bên ngoài cửa Đông thành loạn thành một cục, không thể phân biệt địch, ta.

Lưu Hắc Thát lập tức quyết định, thét lớn:

- Các huynh đệ! Xông lên.

Hắn cùng Khấu Trọng dẫn đầu, bỏ mặc tới địch nhân đang điên cuồng tràn ra từ trong thành. Hai gã tập trung binh lực, hơn ngàn kỵ mã vó ngựa vang rền, chém giết đánh thẳng tới cửa Đông đã bị phá toang.

Khấu Trọng huýt gió một tiếng, lệnh cho bảo bối Vô Danh bay lên cao, còn gã triển khai thuật “nhân mã như nhất”, giục cương ái mã Thiên Lý Mộng phóng ào lên.

Đậu Kiến Đức ở phía sau bận rộn điều quân, ngăn cản địch nhân đột vây tẩu thoát.

Cùng lúc đó, hai đội bộ binh như hai đợt thuỷ triều tràn tới cửa Đông. Chiến sự vô cùng ác liệt.

Khấu Trọng một mình một ngựa đi đầu, Tỉnh Trung Nguyệt chém tả phạt hữu, phát xuất Loa Hoàn Kình đánh cho binh khí địch nhân bay

tán loạn, dũng mãnh không ai địch nổi. Được Lưu Hắc Thát và các chiến sỹ tinh nhuệ phối hợp, gã đã bức địch nhân đang chạy ra phải quay ngược trở vào thành.

Không biết đã giết bao nhiêu người, hốt nhiên áp lực giảm hẳn. Thì ra gã đã thành công vượt qua môn đạo, tiến vào trong thành. Chỉ thấy trong thành tiếng kêu khóc vang trời, bốn phía lửa cháy bùng bùng, khói đen cuồn cuộn mù trời. Trong thành Lê Dương lúc này như biến thành địa ngục trần gian, quân lính và người già, phụ nữ, trẻ em bỏ chạy tán loạn. Không khí như đến ngày tận thế, khiến người ta cảm thấy vô cùng thê thảm, bất nhẫn không muốn nhìn.

Các trận đánh xáp lá cà vô cùng ác liệt diễn ra khắp trên tường thành và bên trong thành.

Kỵ binh hùng sư của Khấu Trọng và Lưu Hắc Thát tràn vào đường lớn Đông môn, vừa đánh giết quân thủ thành đang kiên cường chống trả không nhường một bước, vừa tiến sâu vào. Đằng sau là bộ binh của Đậu Kiến Đức như thuỷ triều ầm ầm tràn tới. Đường quân đại thế đã mất.

Cuộc chiến tranh đường phố tàn khốc toàn diện triển khai, thành tường cao dầy lúc này đã hoàn toàn mất tác dụng phòng ngự.

Đột nhiên, một đội gần ba trăm quân Đường đón đường đánh tới. Đi đầu chính là thân đệ của Lý Uyên, nguyên lão cao thủ số một số hai của Lý phiệt, Lý Thần Thông.

Khấu Trọng cười rộ hỏi:

- Tại sao không thấy Lý Thế Tích? Phải chăng hắn đã bị doạ khiếp bỏ chạy rồi?

Thiên Lý Mộng mang theo gã phóng vọt lên, Tỉnh Trung Nguyệt như thiểm điện chém ra.

Lý Thần Thông hai mắt đỏ ngầu, trường kiếm chém mạnh ra, quát lớn:

- Ta nếu chết cũng phải có Khấu Trọng ngươi lên đường cùng lúc.

Choang!

Đao kiếm giao kích, cả hai đồng thời kịch chấn.

Trong chớp mắt, quân lính hai bên cũng giao phong chiến đấu. Thủ hạ của Lý Thần Thông bị quân bên Khấu Trọng như thuỷ triều nghiền nát, không còn đội ngũ gì nữa.

Lý Thần Thông tự biết chết chắc, liền tận lực triển khai kiếm pháp, thần dũng vô cùng. Trong chớp mắt, lão đã công tới Khấu Trọng hơn mười chiêu. Kiếm nào kiếm nấy đều là chiêu số liều mạng muốn đồng quy ư tận. Với võ công Khấu Trọng mà cũng phải cật lực chống đỡ.

Tuy giữa nơi thiên quân vạn mã ầm ầm đồ sát nhưng tinh thần Khấu Trọng vẫn tĩnh như trăng trong giếng, trong lòng hiểu rõ Lý Thần Thông mấy ngày gần đây do cuộc chiến thủ thành vô cùng khốc liệt nên đã hao tổn công lực rất nhiều, như cây cung đã giương đến độ chót.

Đột nhiên, thân binh phía sau Lý Thần Thông người đổ ngựa ngã. Lưu Hắc Thát xuất hiện ngay sau lưng họ Lý, trường đao rít gió vù vù chém ngang lưng lão. Nếu Lý Thần Thông trúng đao, khẳng định sẽ người một nơi đầu một nẻo.

Khấu Trọng cũng vặn mạnh eo, gia tăng kình lực, chấn cho trường kiếm của Lý Thần Thông dạt ra, không thể hồi kiếm ra sau để đỡ đao của Lưu Hắc Thát. Lý Thần Thông cũng không hổ danh cao thủ, vội vã nằm phục xuống ôm cổ ngựa, miễn cưỡng tránh khỏi một đao tất sát của Lưu Hắc Thát.

Lưu Hắc Thát lạnh lùng quát lớn, đại đao xoay chuyển, dùng sống đao đánh mạnh vào đầu ngựa. Chiến mã hý lên thê thảm, bốn vó nhũn ra đổ vật xuống đất, Lý Thần Thông ngã lăn ra đường.

Ngay sát na thân hình lão mất thăng bằng ngã xuống đất, Khấu Trọng rời khỏi mình ngựa, Tỉnh Trung Nguyệt như thiểm điện điểm ra, đánh trúng vào yếu huyệt lão.

Lý Thần Thông trúng đao, thân hình chấn động kịch liệt. Khấu Trọng thuận tay túm lưng áo giáp lão lôi lên ngồi vững trên lưng ngựa. Gã thét lớn:

- Lý Thần Thông đã bị bắt sống. Đầu hàng thì sống, chống thì chết.

Tiếng thét của gã át hẳn tiếng hò hét chém giết, truyền khắp chiến trường khu Đông thành.

Lưu Hắc Thát đến bên Khấu Trọng, cũng thét lớn trợ uy:

- Người nào bỏ binh khí đầu hàng sẽ được tha chết.

Tiếng binh khí giao đấu giảm dần. Quân Đường trong thành thấy chủ tướng đã bị bắt, đấu chí hoàn toàn tiêu tan, thi nhau vứt khí giới đầu hàng.

Quân Đậu Kiến Đức không ngừng tràn vào thành, khống chế hoàn toàn Lê Dương.

Khấu Trọng giao Lý Thần Thông mặt đầy vẻ chán nản và khuất nhục, huyệt đạo bị kiềm chế cho quân lính Đậu Kiến Đức trói chặt lại. Trong lòng gã vô cùng cảm khái, nghĩ tới Lý Thần Thông ngày trước bát diện uy phong thế nào, hôm nay lại biến thành tù binh của gã.

Lưu Hắc Thát chỉ thị cho các tướng lĩnh chia nhau lĩnh quân tiến sâu vào trong thành, chiêu hàng tàn quân.

---oOo---

Khấu Trọng và Lưu Hắc Thát được một đội quân đông đảo hộ tống, từ từ giục ngựa tiến vào đường lớn Đông môn, chầm chậm hướng tới Đô đốc phủ nằm ở chính giữa thành. Nhiều đội kỵ binh, bộ binh từ hai bên vượt lên để mở đường cho bọn gã.

Lưu Hắc Thát hưng phấn nói:

- Lần này có thể đánh phá Lê Dương, toàn là do tiểu Trọng thi triển diệu kế xảo diệu, diệt chủ lực địch nhân, khoá chặt sỹ khí của bọn chúng. Nơi tiếp theo mà bọn ta muốn đánh lấy nhất không phải là Lạc Dương mà là vị trí chiến lược Đồng Quan của Lý gia. Đó không chỉ là thông đạo xuất nhập Quan Trung, là bình phong phía đông Trường An mà còn có thể khống chế Phong Lăng Độ của Hoàng Hà. Nếu chiếm được Đồng Quan thì những ngày Lý phiệt có thể sính cường sẽ chỉ còn đếm trên đầu ngón tay, xem Lý Uyên có thể uy phong đến lúc nào nữa.

Khấu Trọng than:

- Lưu đại ca không thấy lần này bọn ta chiến thắng nhưng cũng thiệt hại nặng nề sao?

Lưu Hắc Thát ngạc nhiên nói:

- Tiểu Trọng tại sao lại nghĩ đến việc đó? Từ xưa tới giờ, khi đánh thành thì thương vong là không thể tránh khỏi. Lê Dương là cứ điểm chiến lược quan trọng nhất của Lý Phiệt ở quan ngoại. Thành này bị hạ thì Vệ Huy khó mà giữ được. Lựa chọn duy nhất của Lý phiệt hiện giờ chỉ là đánh phá Lạc Dương. Bọn ta thì tiến có thể công, thoái có thể thủ.

Khấu Trọng đang định đáp lời thì một đội nhân mã chạy tới. Tiểu tướng chỉ huy báo cáo:

- Tàn quân địch nhân lùi hết về giữ Đô đốc phủ, quyết ý kháng cự.

Lưu Hắc Thát tức giận nói:

- Bọn ngu ngốc không biết tốt xấu. Bao vây chặt Đô đốc phủ cho ta, xem bọn chúng có thể thủ đến lúc nào.

Tiểu tướng lại nói:

- Cứ theo như hàng binh nói thì ấu nữ của Lý Uyên là Tú Ninh công chúa đang ở trong đó.

Khấu Trọng thất thanh:

- Cái gì?

(

Chương 565: Tái ngộ giai nhân

Từ Tử Lăng biến sắc, bất chợt nghĩ tới Trầm Lạc Nhạn. Phải chăng nàng cùng Lý Thế Tích phòng thủ Lê Dương? Nếu nàng tuẫn thành chiến tử, Khấu Trọng sẽ có ít nhiều trách nhiệm trong việc này, còn gã làm sao mà đối diện với hiện thực tàn khốc đó?

Cho tới nay, từ lúc Khấu Trọng một lòng tranh bá thiên hạ thì dù sự việc xoay chuyển thế nào, dường như vẫn chỉ là mơ tưởng hão huyền, so với thế giới hiện thực thực còn một khoảng rất xa. Nhưng nay nghe mấy lời của Lý Thế Dân, bỗng nhiên hai thế giới đó lại hợp thành một, biến thành một việc thực tế phát sinh trước mắt, không còn là một giấc mộng xa vời nữa. Con đường tranh bá của Khấu Trọng làm những người vốn là bằng hữu, huynh đệ, cho tới cả người mà hắn yêu thương đều trở thành tử địch trên chiến trường. Cách giải quyết duy nhất là một bên phải diệt vong.

Lý Thế Dân than:

- Hai ngày trước khi Đậu Kiến Đức vây thành, Tú Ninh công chúa đã tới Lê Dương. Phò mã thì lại bận việc không đi theo. Ài!

Lời nói của hắn đã biểu lộ hết tình cảm lo lắng đối với Lý Tú Ninh.

Từ Tử Lăng trầm giọng hỏi:

- Thế Dân huynh có tính toán gì không?

Ánh mắt Lý Thế Dân thoáng tia sát cơ mãnh liệt, hắn nói:

- Việc cứu viện Lê Dương không thể làm được vì Vương Thế Sung có điều động quân đội một cách ác ý. Ta chỉ còn cách buông bỏ hết tất cả, toàn lực tấn công Lạc Dương. Cuối cùng sẽ có một ngày ta và hảo huynh đệ của ngươi giao phong quyết thắng trên chiến trường. Đây là việc Lý Thế Dân ta không muốn nhất, nhưng lại không còn lựa chọn nào khác.

Từ Tử Lăng cảm thấy Lý Thế Dân chỉ coi Khấu Trọng mới là đối thủ xứng tầm của mình, ngoài ra như Đậu Kiến Đức, Vương Thế Sung vẫn chưa được hắn để vào trong mắt. Gã ngấm ngầm thở dài, nói:

- Nếu như Khấu Trọng biết Tú Ninh công chúa ở trong Lê Dương thành thì hắn tất sẽ toàn lực bảo hộ, không để cho người khác làm thương tổn tới nàng.

Lý Thế Dân cười khổ:

- Ta tuyệt đối tin Khấu Trọng sẽ làm thế. Nhưng mà chiến hoả vô tình, ai cũng không thể biết trước sẽ xảy ra chuyện gì. Tử Lăng đến vừa đúng lúc. Chậm một ngày thì đã không gặp ta rồi.

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, biết hắn ngày mai sẽ xuất lĩnh đại quân xuất quan đánh Lạc Dương. Đây chính là chiến dịch có tính chất quan trọng nhất của cuộc chiến tranh bá Trung Thổ, có ảnh hưởng vô cùng sâu rộng.

Lý Thế Dân nghiêm mặt nói:

- Vô luận sau này giữa ta và Khấu Trọng phát sinh sự việc gì, ta vẫn tôn trọng Tử Lăng huynh. Nếu ngươi có việc gì cần, chỉ cần Lý Thế Dân ta có thể làm được, ta tất sẽ lo liệu ổn thoả.

Từ Tử Lăng cảm thấy trong lòng rối như tơ vò. So với thảm kịch có

thể phát sinh ở Lê Dương, thì những việc khác bỗng nhiên biến thành việc nhỏ không đáng nói tới nữa, nhưng gã lại ngấm ngầm cảm thấy tình hình sẽ không phát triển theo hướng xấu như thế. Cũng có thể là do gã quá quan tâm tới Khấu Trọng, nếu như Khấu Trọng là nguyên nhân gián tiếp gây nên bất hạnh cho Lý Tú Ninh thì đó sẽ là một nỗi hận lớn lao, đả kích cực kỳ tàn khốc, ác liệt đối với hắn. Với tính cách Khấu Trọng mà nói, rất nhiều khả năng hắn sẽ đi vào con đường tự huỷ hoại.

Từ Tử Lăng miễn cưỡng áp chế tình cảm phức tạp rối loạn đó xuống, nói ra mục đích đến đây của gã.

Lý Thế Dân suy nghĩ giây lâu rồi gật đầu nói:

- Ta cũng hoàn toàn đồng cảm với hoài nghi của Tử Lăng đối với Hương gia. Chỉ không biết Trì Sanh Xuân lại chính là trưởng tử của Hương Quý. Việc này không phải là việc nhỏ. Nếu như Tề vương biết rõ thân phận chân chính của Trì Sanh Xuân mà vẫn bao che cho hắn, thì có khả năng Tề Vương không phải toàn lực chi trì Thái Tử như biểu hiện bên ngoài hiện nay, mà là hắn có tính toán riêng.

Từ Tử Lăng nói:

- Khả năng ảnh hưởng của Ma Môn thực sự lớn hơn rất nhiều so với dự đoán của bọn ta lúc đầu. Dương Hư Ngạn là người thừa kế của Thạch Chi Hiên, Đổng Thục Ni lại là một con cờ lợi hại được bố trí bên cạnh lệnh tôn. Thạch Chi Hiên là nhân vật có tài trí và ma công kiệt xuất nhất trong mấy trăm năm gần đây của Ma môn. Thế Dân huynh không thể không đề phòng được.

Lý Thế Dân không giấu nổi vẻ cay đắng, rõ ràng hắn không có nhiều lựa chọn, miệng than:

- Người bị con cờ Dương Hư Ngạn hại thê thảm nhất chính là tiểu đệ. Trước hết là hắn dùng thiên phương bách kế để Phụ hoàng phát sinh hứng thú đối với Đổng Thục Ni, sau đó thao túng phụ hoàng lệnh cho ta đề nghị kết thân với Vương Thế Sung. Điều này khiến hai vị phu nhân lại nghĩ rằng ta có ý đồ ma quỷ, đón Đổng Thục Ni về để tranh giành sủng ái với họ. Hiện nay, bên cạnh Phụ hoàng toàn là người nói giúp cho Thái tử. Ngươi cũng đã tận mắt thấy rồi, trong sự kiện Dương Văn Can, Thái tử đã phạm tội lớn, nhưng cuối cùng cũng chỉ bị thống trách vài câu rồi thôi. Phụ hoàng còn nghe lời dèm pha của bọn họ, không cử ta mà lại phái Tề Vương đi chi viện Thái Nguyên, ta làm sao mà không chán nản chứ. Nếu như Sư tiểu thư không có kỳ vọng tha thiết vào ta, nói không chừng ta đã buông xuôi tất cả, cùng Tử Lăng du ngoạn sơn lâm để qua tháng ngày cho xong chuyện.

Từ Tử Lăng trong lòng vô cùng mâu thuẫn, không biết khuyên hắn thế nào. Nếu như khuyên hắn phấn chấn lên thì chẳng khác gì cổ vũ hắn đi đối phó với huynh đệ của mình là Khấu Trọng. Gã chỉ còn cách thay đổi đề tài:

- Lý Thế Dân huynh đã từng nghĩ nếu công hạ Lạc Dương, trong Trường An thành sẽ có biến hoá khó lường không.

Song mục Lý Thế Dân lấp lánh như điện, nhìn chằm chằm gã một lát, nói:

- Đó chính là nguyên nhân bên trong làm trì hoãn việc ta phát quân đông chinh đánh Lạc Dương. Nếu như không phải Lê Dương bị hạ tới nơi, ta cũng không nghĩ ngày mai có thể khởi hành. Chỉ một giờ trước ta mới nhận được soái tỷ, binh phù từ Phụ hoàng. Tử Lăng hiểu rồi chứ!

Từ Tử Lăng hỏi:

- Phải chăng có người sợ Thế Dân huynh sau khi đánh chiếm Lạc Dương sẽ tách ra riêng, tự lập xưng đế?

Lý Thế Dân ngạc nhiên nói:

- Tử Lăng nhìn nhận thật thấu triệt. Đó đúng là điều mà Phụ hoàng và Thái tử lo ngại nhất.

Từ Tử Lăng đón nhận ánh mắt sắc bén của hắn, giọng vẫn cực kỳ bình thản hỏi tiếp:

- Tần Vương có làm thế không?

Lý Thế Dân bật cười đáp:

- Muốn chết đi được, nhưng ta tự biết mình sẽ không làm thế. Đây là lần đầu tiên ta thổ lộ suy nghĩ nội tâm với người khác, vì ta thực sự hoàn toàn tin tưởng Từ Tử Lăng ngươi, và cũng tin tưởng Khấu Trọng vì hai người chưa bao giờ lừa gạt ta, luôn luôn làm đúng những điều đã hứa. Nếu các ngươi là người tuỳ tùng thân cận của ta thì có những suy nghĩ đó không có gì là kỳ lạ, vì mọi người có chung lợi ích. Chỉ là các ngươi lại không muốn dựa dẫm vào Lý Thế Dân ta, thanh danh của hai người là do tự dùng bản lĩnh của mình giành được.

Trong lòng Từ Tử Lăng vô cùng cảm động. Đây chính là nguyên nhân dẫn đến thành công và làm nên mị lực của Lý Thế Dân. Hắn quả thực là người có khí độ và tấm lòng rộng rãi, người thường không thể bì kịp.

Lý Thế Dân cười khổ:

- Việc của Tú Ninh ta không dám nghĩ đến nữa, chỉ còn cách phó mặc vào ý trời mà thôi. Khi ta được Hầu Hy Bạch báo tin liền bỏ hết mọi chuyện, lập tức tới gặp Tử Lăng. Ngày mai, sau khi ta đi, Lý Tịnh sẽ thu xếp mọi chuyện để ngươi có thể giúp ta trừ bỏ tận gốc rễ thế lực tiềm ẩn ở Trường An của Hương gia. Vậy là ta đã vô cùng cảm kích rồi.

Nói xong, hắn đứng lên rời khỏi.

oOo

Lê Dương đã rơi vào tay Đậu Kiến Đức. Hơn tám ngàn quân Đường bại trận đầu hàng. Chỉ còn Lý Tú Ninh và hơn ngàn thân vệ của nàng đang tử thủ trong Đô đốc phủ nằm ở giữa thành.

Lý Thế Tích đột vây chạy thoát, nhưng thân vệ theo hắn còn sót lại không quá trăm người, vô cùng thê thảm.

Nhưng phía Đậu Kiến Đức cũng tổn thất trầm trọng. Hơn ba vạn chiến sỹ thương vong làm ảnh hưởng nhất định tới thực lực của lão.

Khấu Trọng và Lưu Hắc Thát tới bên ngoài cửa chính Đô đốc phủ. Hai người nhìn qua một lượt. Khấu Trọng lộ thần sắc khổ sở. Lưu Hắc Thát vỗ vỗ vai gã thấp giọng nói:

- Nhân lúc Đậu gia chưa vào thành, cần giải quyết sớm việc này. Ta sẽ ủng hộ bất cứ quyết định gì của ngươi.

Khấu Trọng cảm kích gật đầu, rời lưng Thiên Lý Mộng đi về cửa Đô đốc phủ. Lập tức trên tường Đô đốc phủ xuất hiện vô số cung tiễn thủ, giương cung nhằm gã.

Khấu Trọng cởi Tỉnh Trung Nguyệt xuống đưa cho Lưu Hắc Thát

đang đứng đằng sau. Hành động này chỉ mang tính hình thức vì với võ công của gã thì có hay không có vũ khí cũng không khác nhau nhiều lắm.

Gã tiến lên hai bước, giơ cao hai tay lên nói:

- Tú Ninh công chúa, Khấu Trọng cầu kiến!

Gã vận kình phát âm, thanh âm truyền sâu vào trong nội đường.

Quân Đường biết gã hoàn toàn không có ác ý, nhưng lại biết gã võ công cái thế nên không dám buông lỏng đề phòng.

Hơn ngàn thân binh này là do Lý Thế Dân tuyển chọn trong số thân binh của mình cho Lý Tú Ninh. Vì thế lòng trung thành và võ công đều không có vấn đề, lúc nào cũng có thể vì nàng mà dâng hiến cả tính mạng.

Thanh âm Lý Tú Ninh vọng ra:

- Khấu Trọng ngươi đi đi! Chỉ cần ngươi không tham gia tấn công bọn ta thì trong lòng Tú Ninh đã cảm kích lắm rồi.

Khấu Trọng đã sớm đoán nàng sẽ có phản ứng như thế liền đáp:

- Công chúa cứ hạ lệnh bắn chết ta đi! Ta cần nói vài lời với công chúa.

Nói xong, gã bước dài về phía cửa.

Đây là chỗ thông minh của Khấu Trọng, làm bọn lính thủ vệ đô đốc phủ không dám bắn tên vào gã khi không có lệnh của Lý Tú Ninh.

Dưới sự tập trung chăm chú của quân sỹ hai bên, Khấu Trọng đi thẳng tới cửa đô đốc phủ, chậm rãi cầm khoen cửa gõ nhẹ.

“Cốc!”

“Kẹt!”

Cửa chính mở hé vào trong, một tên tiểu tướng có vẻ khá trẻ nhìn Khấu Trọng thấp giọng nói:

- Mời Thiếu Soái vào!

Ngữ khí hắn vô cùng kính trọng khách khí.

Khấu Trọng nhanh chóng tiến vào, chỉ thấy chỗ nào cũng có quân phòng thủ, người nào người nấy đều lộ thần sắc quyết tử, không khí vô cùng nặng nề. Gã vỗ vai viên tướng bình thản nói:

- Yên tâm đi! Công chúa sẽ an toàn quay về Quan Trung.

Viên tướng trẻ cung kính nói:

- Mạt tướng là Lý Lai Phục. Khi tháp tùng Tần Vương ở Lạc Dương đã từng gặp Thiếu Soái. Sau đó lại gặp Thiếu Soái ở Phi Mã mục trường. Công chúa trong đại đường, mời Thiếu Soái theo mạt tướng.

Khấu Trọng thầm nghĩ thì ra là thế. Khẳng định là hắn tự chủ trương mở cửa cho mình vào, cho thấy hắn ít nhiều hiểu được quan hệ giữa mình và Lý Tú Ninh, biết lúc này gã là sinh cơ duy nhất của nàng. Ài! Ông trời thật là muốn đùa giỡn người ta mà. Lần đầu tiên cùng quân Đường giao phong liền gặp ngay nữ tử đầu tiên mà hắn yêu thương.

Gã theo sát viên tướng trẻ, thấp giọng hỏi:

- Sài tướng quân có ở đây không?

Lý Lai Phục lắc đầu đáp:

- Phò Mã gia không đi theo. Mới đây bọn ta đã thử đột vây nhưng không thành công nên chỉ còn cách rút lại thủ ở đây.

Ba chữ “Phò Mã gia” giống như là mũi ngạnh tiễn xuyên thẳng vào tim Khấu Trọng, làm gã điếng người, không nghe được những câu khác của viên tướng.

Lý Tú Ninh toàn thân vận quân phục, anh khí bừng bừng đang ngồi trên Thái sư ỷ đối diện cửa vào. Hai bên và đằng sau nàng có hơn mười cao thủ tùy tùng.

Lý Tú Ninh tức giận quát:

- Lai Phục! Ngươi dám tự quyết định, phải chăng muốn ta chém đầu ngươi trước!

Lý Lai Phục quỳ sụp xuống, giữ giọng bình tĩnh nói:

- Mạt tướng nguyện tiếp thụ bất cứ sự trách phạt nào!

Khấu Trọng sợ hắn rút kiếm tự vẫn vội đè vai hắn nói:

- Là ta không tốt!

Lý Tú Ninh nhìn mặt gã. Khi gặp ánh mắt nóng bỏng của gã nàng lập tức quay đầu nhìn ra hoa viên bên ngoài cửa sổ, thấp giọng nói:

- Các ngươi ra ngoài đi!

Thân vệ bốn phía ngạc nhiên, một người trong bọn hoảng hốt nói:

- Công chúa, hắn…

Lý Tú Ninh thản nhiên trả lời:

- Ta muốn các ngươi lập tức lui ra! Đây là mệnh lệnh!

Khấu Trọng xoè tay ra nói:

- Nếu ta muốn làm tổn thương công chúa thì chỉ cần nói một câu là xong, việc gì phải rườm rà thế này.

Bọn thân vệ không còn cách nào khác, đành rút hết ra ngoài.

Lý Tú Ninh nói:

- Ngươi cũng đi đi!

Khấu Trọng ngẩn người, chỉ tay vào mũi mình nghi ngờ hỏi:

- Ta cũng đi ư?

Lý Tú Ninh tức giận:

- Không phải nói ngươi! Là nói Lai Phục!

Lý Lai Phục như được Hoàng ân đại xá, vội vàng đứng lên chạy ra ngoài.

Lý Tú Ninh than:

- Ài! Khấu Trọng ngươi đến đây làm gì. Từ khi ngươi cự tuyệt Vương huynh, ta đã biết sẽ có ngày hôm nay. Vấn đề chỉ là ngươi giết ta hay ta giết ngươi mà thôi!

Trong lòng Khấu Trọng bừng lên niềm yêu thương không cách gì kiềm chế được. Gã chạy lại quỳ xuống bên nàng, nhìn kỹ ngọc dung tuy có phần tiều tuỵ nhưng vẫn vô cùng thanh lệ xinh đẹp như xưa, than:

- Xin công chúa lập tức quyết định! Để ta hộ tống nàng và tuỳ tùng thủ hạ theo cửa Tây bỏ đi. Chỉ cần tới được Vệ Huy là có thể quay về Quan Trung được.

Đôi mắt xinh đẹp của Lý Tú Ninh xuất hiện thần sắc vô cùng phức tạp, đón ánh mắt gã hỏi:

- Các ngươi định sẽ xử trí bách tính bình dân vô tội thành Lê Dương thế nào?

Khấu Trọng vỗ ngực bảo đảm:

- Đậu Kiến Đức không phải là người hiếu sát. Việc này lão đã có thanh danh rất tốt, tất sẽ lấy lòng đối với dân trong thành.

Lý Tú Ninh cúi thấp đầu khẽ hỏi:

- Phải chăng Lý tướng quân và Vương thúc đã chết rồi?

Khấu Trọng thản nhiên nói:

- Lý Thế Tích thành công đột vây chạy thoát. Còn Vương thúc… Ài! Ông ta… Ông ta bị tiểu đệ bắt sống rồi!

Lý Tú Ninh lộ vẻ vui mừng, rồi lại ảm đạm thấp giọng:

- Khấu Trọng ngươi hãy giết Tú Ninh đi!

Khấu Trọng đương nhiên hiểu rõ tâm ý giai nhân, đồng thời gã cảm thấy vô cùng khó xử vì Lý Thần Thông đã bị giải ra ngoài thành cho Đậu Kiến Đức. Muốn Đậu Kiến Đức giao chiến lợi phẩm rất có giá trị đó ra thì mình nói gì chắc lão cũng không chịu. Nếu đổi gã là Đậu Kiến Đức khẳng định sẽ không giao người. Thật ra, ngay việc thả cho Lý Tú Ninh đi thì gã và Lưu Hắc Thát cũng đã phải đối mặt với hậu quả khó lường rồi.

Gã khổ sở thở dài:

- Tú Ninh liệu có thể chờ ta một lúc không? Ta sẽ mang Vương thúc trở lại!

Thân mình Lý Tú Ninh chấn động, buột miệng:

- Khấu Trọng chàng ơi!

Khấu Trọng đứng thẳng người lên. Đột nhiên trong lòng gã tràn đầy niềm tin. Không nói chỉ là việc đi gặp Đậu Kiến Đức cầu lão phóng thích Lý Thần Thông, mà cho dù đối diện với thiên quân vạn mã gã cũng tuyệt không do dự vì Lý Tú Ninh mà dốc bầu nhiệt huyết.

Đôi mắt xinh đẹp của Lý Tú Ninh long lanh nước mắt nhìn gã, ngọc dung đau khổ có thể làm Khấu Trọng đứt từng khúc ruột, cất giọng bi thiết:

- Tại sao lại khổ thế này?

Khấu Trọng gãi đầu đáp:

- Chỉ có ông trời mới hiểu được mà thôi!

Không nhịn được, gã thò hai tay ra ôm lấy hai bên má nàng, rồi lại rụt ngay tay về, trong lòng đau đớn chua xót, không thốt nên lời. Đây là tiếp xúc thân mật và hữu tình nhất của gã với Lý Tú Ninh kể từ khi quen biết nàng.

Gã quay người đi ra.

Giọng Lý Tú Ninh như gió thoảng từ sau lưng gã vọng tới:

- Ngươi đã từng xem qua phong thư dán kín mà người ta gửi cho ngươi chưa?

Khấu Trọng đứng sững lại như bị điểm huyệt, với giọng vô cùng đau khổ, chán nản đáp:

- Ta không dám mở ra xem, chỉ lấy giấy dầu gói chặt lại mang theo trong người. Hy vọng vẫn chưa bị nhoè hết.

Lý Tú Ninh cuối cùng không nhịn được nữa, lệ tình trào ra, xua tay nói:

- Trân trọng!

(

Chương 566: Nhân nghĩa chi phong

Sau khi Lý Thế Dân đi khỏi, người luồn kim dẫn chỉ cho họ gặp mặt là Đa Tình công tử Hầu Hi Bạch tót vào phòng, hỏi:

- Ngươi đã đạt được thoả thuận với Tần Vương chưa?

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Hắn đáp ứng toàn lực giúp đỡ ta.

Hầu Hi Bạch ngồi xuống cạnh Từ Tử Lăng, nhìn kỹ sắc mặt gã, ngạc nhiên hỏi:

- Nhưng sao sắc mặt ngươi vẫn khó coi thế? Dường như tâm sự trùng trùng?

Từ Tử Lăng không muốn hắn lo lắng về chuyện của Lý Tú Ninh nên trả lời:

- Không có gì. Ta chỉ nghĩ tới tương lai khi Lý Thế Dân và Khấu Trọng đối mặt nơi sa trường, ta… Ôi! Phải chăng Trầm Lạc Nhạn ở Trường An?

Hầu Hi Bạch cười đáp:

- Hà hà! Mỹ nhân phong lưu mà ngươi nói đến đó không những đang ở Trường An, mà từng một thân một mình cùng ta đối ẩm nữa.

Tiếp đó, hắn thấp giọng nói:

- Lý gia không còn tin tưởng lắm vào chồng nàng ta là Lý Thế Tích nữa vì sợ hắn vẫn còn quyến luyến tình cảm với chủ cũ Lý Mật. Bởi vậy, Lý gia không cho Trầm mỹ nhân theo chồng xuất chinh.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Phong lưu?

Hầu Hi Bạch vội giải thích:

- Tử Lăng đừng có hiểu nhầm. Đa Tình công tử ta tuy rất đa tình, nhưng tuyệt không trêu chọc ái thê của người khác. Nói phong lưu là để chỉ phong vận động lòng và khí độ tiêu sái của Trầm Lạc Nhạn, làm nàng ta trở thành cực phẩm trong nữ giới, quả là một mỹ nhân có phong cách riêng cực kỳ độc đáo. Chúng ta đều là lão bằng hữu thân thiết nên ta không sợ cho ngươi biết, mấy năm nay, thái độ đối với mỹ nữ của ta đã thay đổi rất lớn.

Từ Tử Lăng lấy làm lạ hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi không còn thấy hứng thú đối với những nữ nhân xinh đẹp nữa sao?

Hầu Hi Bạch lắc đầu đáp:

- Đương nhiên không phải thế. Chỉ khác là như trước đây, ta phải tìm mọi cách để hôn môi thơm một cái, giờ thì chỉ coi trọng việc thưởng thức ngắm nhìn. Chỉ có như thế mới có thể giữ gìn được cảm giác thần bí xúc động lòng người nhất giữa nam và nữ.

Tiếp đó, hắn lấy Mỹ Nhân phiến ra, “soạt” một tiếng, xoè rộng rồi khẽ

phe phẩy, tiêu sái tự nhiên ngâm nga:

- Ôm ôm ấp ấp trong lòng tuy có cảm giác động nhân, nhưng sao bằng nửa muốn cự tuyệt nửa muốn đón nhận? Nửa muốn cự tuyệt nửa muốn đón nhận lại không thể bằng chỉ có thể ngắm mà không thể chiếm hữu được? Tình yêu không chiếm hữu được và tình yêu không có kết quả mới là tình cảm động lòng người nhất đó.

Từ Tử Lăng bất chợt bị khơi dậy nỗi nhớ nhung đối với Sư Phi Huyên. Tận sâu trong tâm hồn gã cảm thấy lời Hầu Hi Bạch tuyệt không phải là không có đạo lý.

Hầu Hi Bạch hứng khởi nghị luận tiếp:

- Đó là chân lý mà ta cảm nhận được từ các nữ nhân muôn hình muôn vẻ. Sau khi ngươi biến thành nam nhân của nàng ta rồi thì thái độ của nàng ta sẽ thay đổi rất lớn, tỷ như biến thành vô cùng nhu thuận, hoặc so đo từng chút một. Vì thế mà ngươi sẽ mất đi lạc thú như lúc mới gặp nàng, như cao thủ quá chiêu, người đuổi ta bắt. Ngươi cũng sẽ mất đi cảm giác thần bí nàng không thể xâm phạm. Hà hà! Dường như ngươi không hề có hứng thú nghe tiếp?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Lời ngươi nói rất thú vị, chỉ vì tâm tình ta đang có vấn đề mà thôi.

Hầu Hi Bạch không để ý, lại chuyển đề tài:

- Ta đã sai người điều tra tung tích Âm Hiển Hạc, ngày mai có thể cho ngươi câu trả lời chính xác. Tối nay, chi bằng chúng ta đến Thượng Lâm Uyển tìm Kỷ Thiến, kiểm chứng xem nàng ta có phải là muội tử của Âm Hiển Hạc hay không? Tiện đó, làm cuộc tẩy trần cho Tử Lăng huynh luôn.

Từ Tử Lăng giật nảy mình, nhíu mày hỏi:

- Ta lấy thân phận gì mà đi gặp nàng?

Hầu Hi Bạch cười nhẹ:

- Thì dùng thân phận bộ dạng Mạc Vi của ngươi đi! Mấy ngày sau khi các ngươi rời khỏi cùng Dương Công bảo khố thì Trường An xuất hiện tình hình hỗn loạn chưa từng có. Tần Vương xảo diệu ra vẻ “an bày” cho Mạc Vi rời đi, vì thế thân phận đó của ngươi vẫn chưa bị lộ. Giờ thì ngươi lại trở về.

Từ Tử Lăng không vui hỏi:

- Làm thế sao được? Mạc Vi từng đấu võ với Khả Đạt Chí trong cung đình tại buổi dạ yến cuối năm, mọi người đều chú ý. Sau đó, Mạc Vi thất tung, ai chả đoán được nếu hắn không phải Khấu Trọng thì cũng là Từ Tử Lăng ta?

Hầu Hi Bạch nhún vai đáp:

- Biết thì sao? Trêu vào Mạc Vi cũng giống như trêu vào Tần Vương. Hiện giờ tình thế rất vi diệu, Tần Vương vừa đánh bại liên quân Lưu Vũ Chu và Đột Quyết, sáng mai lại xuất sư đi Lạc Dương. Nhất thời không ai dám trêu vào hắn, kể cả Lý Uyên. Người thông minh nhất sẽ giả vờ không biết Mạc Vi ngươi là ai. Lý Kiến Thành thì vướng chuyện Dương Văn Can làm phản, Lý Nguyên Cát thì bị nhục bại trận, hai tên đó đồng bệnh tương liên, chỉ còn cách tạm thời nằm im, không dám sinh sự thị phi.

Từ Tử Lăng vẫn lắc đầu:

- Giả làm Mạc Vi vẫn rất không thoả đáng. Sợ nhất là đả thảo kinh xà, làm Trì Sanh Xuân cảnh giác thì chúng ta sẽ tốn công vô ích.

Hầu Hi Bạch không hiểu hỏi:

- Với thực lực của chúng ta, lại có người trong phủ Tần Vương hậu thuẫn, sao không tìm cách bắt sống hắn rồi nghiêm hình bức cung, chăm sóc hắn cho thật tốt. Lúc đó, sợ gì Trì Sanh Xuân không nói thật?

Từ Tử Lăng đáp:

- Lôi đại ca hiểu rất sâu sắc phương thức hành sự của Hương gia. Cứ theo lời huynh ấy thì Hương gia có phương pháp liên lạc tổng thể, như các mắt xích móc lại với nhau vậy. Nếu chúng ta tháo một mắt xích trong đó ra thì những mắt xích khác sẽ tuột mất. Đó chính là cách mà chúng nghĩ ra để đối phó với trường hợp người trong gia tộc bị bức cung. Vì thế, chưa đến lúc vô kế khả thi thì không nên sử dụng phương pháp này.

Gã bỗng thò tay vào trong bọc lấy ra mặt nạ Cung Thần Xuân, cũng là Mạc Vi đeo lên.

Hầu Hi Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng phải là ngươi vừa nói không muốn giả thành Mạc Vi sao?

Từ Tử Lăng khẽ đáp:

- Ta nghĩ đến một biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ. Phải chăng Lôi đại ca để lại một số vật tư để dịch dung?

Hầu Hi Bạch tỉnh ngộ, vỗ đùi khen:

- Tuyệt diệu! Vậy có thể làm Kỷ Thiến biết ngươi là ai, nhưng những người khác nếu không chú ý thì sẽ không thể nhận ra ngươi. Chờ ta một lát.

Khi Hầu Hi Bạch quay lại, hắn mang theo một bộ râu người Hồ, dán lên mặt cho Từ Tử Lăng, cười nói:

- Đây là bảo bối của nhà ta, đảm bảo không ai có thể nhìn ra được.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Ngươi nên biết Loan mỹ nhân vừa mới đến gặp ta nói chuyện.

Hầu Hi Bạch thất thanh:

- Cái gì?

Từ Tử Lăng kể lại chuyện gặp gỡ Loan Loan rồi nói:

- Ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi. Nếu Hy Bạch huynh không tiện nói thì ta cũng không trách.

Hầu Hi Bạch lấy làm lạ hỏi:

- Chuyện gì mà ngươi phải thanh minh trước một cách nghiêm trọng thế?

Từ Tử Lăng cười:

- Tiêu Tiễn phải chăng cũng là người của Ma Môn?

Hầu Hi Bạch lắc đầu đáp:

- Ta thực không biết. Tại sao ngươi lại đoán vậy?

Từ Tử Lăng đáp:

- Vì quan hệ giữa Hương Ngọc Sơn và Triệu Đức Ngôn. Ngươi là người xuất thân từ Ma Môn nên hiểu rõ chuyện của bọn họ hơn ta.

Hầu Hi Bạch suy nghĩ một lúc, nghiêm mặt đáp:

- Dự đoán của ngươi không phải là không có đạo lý. Môn phái bọn ta khi thu đồ đệ thì nghiêm cẩn hơn những môn phái bình thường hàng nghìn lần, thậm chí có khi còn giết sạch thân nhân, diệt hết lục thân. Tiểu đệ có thể là một người bị hại như thế đó. Nhưng Tiêu Tiễn vốn là trụ cột còn sót lại của triều đình nhà Lương, bản thân có lẽ không phải là người của Ma Môn. Về Hương Quý lại rất khó nói, nếu không Hương Ngọc Sơn đã không đột nhiên biến thành đồ đệ của Triệu Đức Ngôn. Nhưng đám con cháu Hương Quý chắc không phải là người trực thuộc Ma Môn.

Hắn lại tiếp:

- Nếu Hương gia là người của Ma Môn, hoặc là một trong những chi nhánh tà đạo của Ma Môn thì rất nhiều khả năng là Diệt Tình đạo vì phái này chuyên luyện công phu âm dương thái bổ, dụ dỗ nữ nhân. Chỉ cần chúng ta điều tra kỹ lưỡng phương thức sinh hoạt của Trì Sanh Xuân hoặc giả có thể tìm ra đầu mối.

Từ Tử Lăng chấn động tinh thần nói:

- Đề nghị của Hy Bạch huynh vô cùng hữu dụng.

Gã lại đứng lên nói:

- Ta muốn đến Lục Phúc đổ trường lượn một vòng, xem có tấu xảo gặp được Kỷ Thiến không. Thế còn thoả đáng hơn là đến thanh lâu tìm nàng, ngươi cũng không bị ta làm liên luỵ.

Vì gã tâm thần hoảng hốt nên nhớ nhầm, người mà Kỷ Thiến muốn bái sư học đánh bạc là Ung Tần chứ không phải Cung Thần Xuân.

---oOo---

Khấu Trọng rời khỏi phủ Đô Đốc, thấy Đậu Kiến Đức vừa mới vào thành đang ngồi trên ngựa nói chuyện với Lưu Hắc Thát. Gã chỉ còn cách lông tóc dựng đứng tiến về phía họ, trong lòng thầm nghĩ nếu lão Đậu kiên quyết không chịu thả người thì mình sẽ làm sao?

Đậu, Lưu thấy Khấu Trọng đi tới liền thôi nói chuyện, nhìn thẳng vào mặt gã. Đậu quân bao vây phủ Đô Đốc có tới hơn vạn, ai nấy đều im hơi lặng tiếng, nghiêm trận chờ đợi. Tình hình giống như là một cây cung căng hết cỡ.

Các chỗ lửa cháy trong thành đã được dập tắt, chỉ còn lại hơi nước ngùn ngụt bốc lên, nhắc người ta nhớ lại lúc trước vừa mới có một trận chiến công thành kịch liệt.

Khấu Trọng đến trước ngựa Đậu Kiến Đức, chấn khỏi tinh thần hỏi:

- Đậu gia có thể cho ta nói mấy lời được không?

Đậu Kiến Đức cười rộ:

- Đương nhiên là được!

Lão lại nhảy xuống ngựa. Lưu Hắc Thát và tả hữu biết ý liền tản ra

bốn phía cho hai người bàn chuyện riêng.

Khấu Trọng đến bên Đậu Kiến Đức cười khổ:

- Ta có một thỉnh cầu bất hợp lý, rất mong Đậu gia đáp ứng?

Đậu Kiến Đức cười nhẹ:

- Thật không tưởng nổi tiểu Trọng lại là người phong lưu đa tình như thế. Nghe Hắc Thát nói thì Lý Tú Ninh là người tình đầu tiên của ngươi! Thật làm người ta không tưởng nổi!

Khấu Trọng than:

- Cái gì mà người tình đầu tiên! Thực chất chỉ là một mối tình đơn phương tuyệt vọng do ta tình nguyện mà thôi. Vì thế, dù ta có thể đang tâm hạ thủ với bất kỳ ai trong Lý gia, nhưng nàng lại là ngoại lệ duy nhất.

Đậu Kiến Đức ung dung nói:

- Chúng ta là người một nhà, có gì mà không cởi mở thẳng thắn nói chuyện được. Lần này có thể đánh phá Lê Dương, tiểu Trọng ngươi chiếm công đầu. Phải chăng ngươi muốn ta tha hết cho Lý Tú Ninh và Lý Thần Thông?

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Không có vấn đề gì sao?

Đậu Kiến Đức nắm vai Khấu Trọng, dẫn gã theo đường lớn đi ra Đông môn. Lão nhìn thủ hạ nhao nhác nhường đường, bật cười thốt:

- Đậu Kiến Đức ta xuất thân từ vùng nông thôn Vũ Thành ở Sơn Đông, theo Thanh Hà Cao Sỹ Đạt khởi nghĩa ở Cao Kê Bạc. Ta được Cao gia đánh giá cao, giao cho chỉ huy nghĩa quân, dùng bảy ngàn nghĩa sĩ trang bị thiếu thốn đánh bại hơn vạn tinh binh của Tùy tướng Quách Huyền, lập nên uy danh của Đậu Kiến Đức ta. Sau đó, Cao gia bị danh tướng Tuỳ là Dương Nghĩa Thần giết, ta chỉ còn hơn trăm người, hoảng loạn bỏ chạy. Từ đó gian khổ đấu tranh đến hôm nay, không những hàng phục được Từ Viên Lãng, diệt Vũ Văn Hoá Cập, lại đánh chiếm được Lê Dương. Thành tựu đó dựa vào cái gì? Chính là bằng hai chữ "nhân, nghĩa". Đối với hàng tướng của Tuỳ triều, người nào tình nguyện ở lại ta đều tin tưởng trọng dụng, người nào không tình nguyện ta đều cho tự do bỏ đi. Mỗi lần công thành chiếm đất đều đem thành quả chia hết cho thủ hạ tướng sỹ. Bản thân ta thì cơm rau trà nhạt, đồng sinh cộng tử với binh sỹ. Trước khi đánh phá Lê Dương, ta từng nói với ngươi sẽ đối tốt với người đầu hàng, chẳng lẽ giờ lại nuốt lời? Con người mà không giữ chữ tín thì không tồn tại được. Hơn nữa, đây còn là tâm nguyện của Thiếu Soái ngươi?

Tiếp đó, lão quay sang đám thủ hạ quát lớn:

- Mang Lý Thần Thông lại đây. Phải khách khí một chút đó.

Thủ hạ lĩnh mệnh đi ngay.

Trong lòng Khấu Trọng vô cùng cảm kích. So với Vương Thế Sung, Đậu Kiến Đức quả thật là một nhân tài.

Đậu Kiến Đức dừng lại, bỏ tay trên vai Khấu Trọng ra, hai mắt lấp lánh thần quang, trầm giọng nói:

- Tuy lần này chúng ta thương vong nặng nề, nhưng vẫn thừa sức đánh sang phía Tây phá Hổ Lao làm Vương Thế Sung giật mình kinh

hãi. Tiểu Trọng có thể giúp ta không?

Khấu Trọng giật mình kinh hãi, giọng thất thanh:

- Cái gì? Việc này vạn lần không thể. Hổ Lao là trọng trấn phía Đông của Lạc Dương, là nơi mà Vương Thế Sung tất phải ứng cứu. Nếu chúng ta trong mấy ngày mà không đánh chiếm được Hổ Lao thì sẽ bị quân phòng thủ Hổ Lao và viện quân của Vương Thế Sung tiền hậu giáp kích. Chưa hết, vấn đề lớn nhất là Lý Thế Dân sẽ thừa cơ sấn vào, một khi để hắn đoạt lại Lê Dương thì chúng ta sẽ không còn đường lùi. Xin Đậu gia suy nghĩ kỹ?

Đậu Kiến Đức cười rộ nói:

- Chỉ cần ngươi khẳng khái trợ giúp, chúng ta có thể dùng thế như lôi đình vạn quân đánh úp Hổ Lao. Nếu như không thành công thì trước khi viện binh của Vương quân tới, ta lại rút về Lê Dương. Nếu như thành công thì dưới sự uy hiếp của đại quân Lý phiệt, Vương Thế Sung chỉ còn cách xưng thần với ta mà thôi.

Lần đầu tiên Khấu Trọng phát hiện ra nhược điểm của Đậu Kiến Đức. Đó chính là vì lão chưa từng gặp loại kình địch như Lý Thế Dân, gần đây lại liên tiếp giành thắng lợi nên trong lòng sinh kiêu ngạo. Gã than:

- Để đánh phá Hổ Lao thì trước tiên cần lấy được ba thành phụ cận là Quản Châu, Biện Châu và Huỳnh Dương. Hành động quân sự rầm rộ này không thể nào làm xong trước khi đại quân Vương Thế Sung đến được. Chỉ là tốn công vô ích mà thôi.

Năm đó, qua cuộc chiến với Lý Mật, Khấu Trọng đã nắm rõ hình thế bốn bên Lạc Dương như lòng bàn tay nên mới có thể đề xuất sự thật có sức thuyết phục, khuyên Đậu Kiến Đức bỏ ý đánh chiếm Hổ Lao.

Đậu Kiến Đức trầm ngâm không nói gì.

Khấu Trọng tiếp tục hùng hồn thuyết phục:

- Lý Thế Tích chạy thoát được về Vệ Huy, tuy tạm thời không có sức phản công, nhưng vẫn như mắt hổ rình mồi, chờ cơ hội hành động. Lần này, công cụ đánh thành của Đậu gia đã tổn thất quá nửa, trong thời gian ngắn không thể tiến hành công kích Hổ Lao như đối với Lê Dương được. Việc gấp trước mắt là củng cố chiến quả, tập kết quân lực. Khi đó tiến có thể công, thoái có thể thủ, tất cả đều tuỳ ý Đậu gia.

Đậu Kiến Đức cuối cùng cũng bị gã thuyết phục, gật đầu nói:

- Lời ngươi không phải là không có đạo lý.

Khấu Trọng nghiêm mặt nói tiếp:

- Ta còn có một đề nghị, chỉ sợ Đậu gia nghe không lọt tai.

Đậu Kiến Đức ánh mắt lấp loáng nhìn gã thăm dò, lắc đầu đáp:

- Chỉ cần là do Khấu Trọng ngươi nói ra, ai còn dám khinh thị nữa?

Khấu Trọng than:

- Vì ta biết Đậu gia làm việc vì người hơn Vương Thế Sung nhiều. Nhưng trong tình thế hiện nay, thượng thượng chi sách là liên thủ với Vương Thế Sung đánh bại đại quân của Lý Thế Dân. Đậu gia cũng có thể thừa thế đoạt hết những thành trì của quân Đường ở quan ngoại, sau đó mới khai đao với họ Vương. Lúc đó thì thiên hạ sẽ là vật trong túi của Đậu gia ngài.

Đậu Kiến Đức trầm giọng:

- Ta không thích Vương Thế Sung. Hắn sao lại coi trọng ta được. Loại hoàng thân quý tộc cựu Tuỳ đó với quân khởi nghĩa từ nông thôn chúng ta luôn không thể nói chuyện với nhau được, rất khó hợp tác thành thật.

Khấu Trọng thấp giọng nói:

- Vấn đề là ở chỗ đó. Nếu Vương Thế Sung cảm thấy tất bại không thắng được, Đậu gia nói xem hắn sẽ thần phục Lý gia hay là đầu hàng người?

Đậu Kiến Đức động dung nói:

- Đó đúng là một vấn đề.

Khấu Trọng tiếp:

- Vì thế, Đậu gia nên viết một phong thư để ta tự mang đến đưa cho Vương Thế Sung, làm lão an lòng, khiến lão cảm thấy có thể đối kháng với đại quân Lý phiệt đang Đông tiến. Đậu gia cũng có thể tranh thủ thời gian quý báu, ung dung bố trí, trước hết là toạ sơn quan hổ đấu, rồi mới hưởng cái lợi ngư ông.

Đậu Kiến Đức cuối cùng cũng đồng ý, cười rộ:

- Ta vì thắng lợi làm mờ cả mắt, may là có ngươi đề tỉnh. Cứ làm như ngươi nói đi.

---oOo---

Sau khi chơi hai ván ở Đại sảnh đường dành cho người bình dân vô

cùng đông đúc náo nhiệt, Từ Tử Lăng phân vân không biết mình có nên đến Quý Tân phòng để tìm Kỷ Thiến hay không.

Hồi trước, mỗi lần đến đổ trường Từ Tử Lăng đều được Lôi Cửu Chỉ chỉ điểm cho mọi thứ. Lôi Cửu Chỉ bác học đa tài như Lỗ Diệu Tử, rất nhiều hứng thú, việc gì cũng nghiên cứu rất sâu, lại quen thuộc môn đạo quy củ của đổ trường. Hiện giờ gã chỉ có một thân một mình, lại không thể làm gì khiến người khác chú ý nên sau khi tính toán thiệt hơn, quyết định dừng ở đây, rời khỏi đổ trường ồn ào nhức đầu này.

Vừa ra ngoài đường, gã thấy bên Minh Đường Oa đối diện có một bóng nữ tử yêu kiều thon thả vừa biến mất vào trong đại đường, thân hình giống Kỷ Thiến. Trong lòng Từ Tử Lăng nổi lên cảm giác vui mừng thân thiết, gã liền giả bộ bình thản bước qua đường, tiến vào Minh Đường Oa.

Tình hình đông đúc nhiệt náo ở ngoại đường không kém gì Lục Phúc đổ quán, nữ tử có thể là Kỷ Thiến không biết đã đi đằng nào. Từ Tử Lăng trong lòng kêu khổ, gặp vấn đề khó khăn giống như trong Lục Phúc đổ quán, không biết có nên đổi một chiếc đồng bài để tiến vào phòng khách quý, hay là đợi ngoài cửa.

Nhưng nếu đợi thì không biết đợi đến bao giờ.

Đang lúc do dự thì một đoàn người tiến vào phòng. Từ Tử Lăng lùi sang một bên, thấy bảy, tám đại hán chỉ nhìn qua là biết là cao thủ, quây quần xung quanh một gã trung niên mặc hoa phục, nghênh ngang đi vào.

Người này cao trung bình, thần thái ung dung, tay cầm ống điếu. Hắn được tuỳ tùng ân cần phục vụ nên thoải mái vừa đi vừa nhả khói mù mịt, thần thái nhàn nhã, cực kỳ có khí độ. Nhưng vẻ mặt tên này có

chút trắng bệch do tửu sắc quá độ, mới nhìn thì bộ dạng chẳng có chỗ nào đặc biệt, nếu bỏ trang phục hoa hoè hoa sói và người tuỳ tùng đi mà vào bất cứ bàn đánh bạc nào thì đảm bảo không làm người ta chú ý. Nhưng Từ Tử Lăng nhãn lực cao minh, nhìn qua thần thái người này, gã dám khẳng định đó không phải là loại tầm thường, mà phải dùng bốn chữ thâm bất khả trắc để hình dung.

Trường An thành là nơi tập trung văn hoá của vùng đồng bằng Quan Trung, là địa phương ngoạ hổ tàng long, thấy người như vậy cũng không có gì khác lạ. Trong lòng Từ Tử Lăng lại đang có việc nên không rảnh lý tới hắn. Gã đang định đến phòng đổi tiền lấy một số thẻ bài, thám thính thủ tục để trở thành khách quý thì bỗng có một giọng nói truyền tới:

- Hôm nay là ngày quái gì mà cả hai chỗ đổ trường đều đông nhung nhúc vậy?

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động kịch liệt, nhận ra đó là thanh âm mà lần trước, bên ngoài thành Trường An gã đã nấp một bên nghe được, chính là tiếng người thi triển 'Thất châm chế thần' đối với Lôi Cửu Chỉ.

Gã mau chóng quay lại nhìn, vừa lúc thấy chính là hán tử trung niên vận hoa phục đó đang nói với bọn tùy tùng. Ngoại đường tuy huyên náo rầm trời, nhưng không câu nào có thể thoát khỏi linh nhĩ của gã.

Người đó đúng là cao thủ. Từ Tử Lăng vừa mới quay đầu nhìn, hắn lập tức sinh cảm ứng, ánh mắt lấp loáng nhìn về phía gã.

Từ Tử Lăng thầm kêu nguy hiểm. May là gã cấp trí sinh cơ, ánh mắt không dừng lại ở hán tử trung niên hoa phục đó, gã còn giơ tay lên ra vẻ chào hỏi người nào đó đứng gần đấy. Sau đó, gã dài bước đi qua trước mặt hán tử hoa phục, giả vờ gặp người quen dẫn nhau

vào một góc.

Một nhân vật cấp Chủ quản đổ trường đi sát qua người Từ Tử Lăng ra nghênh đón hán tử hoa phục, thi lễ nói:

- Duẫn Quốc công đại giá quang lâm, thật vinh dự cho Minh Đường Oa của chúng tôi. Đại Tiên đang ở phòng Thiên Hoàng, xin để tiểu nhân dẫn đường.

Từ Tử Lăng liền chen vào đám người đông đúc, trong lòng sóng gió gào thét. Gã đã biết người đó là ai, chính là Duẫn Tổ Văn, cha của Duẫn Đức Phi - ái phi của Lý Uyên, chuyên cậy thế hoành hành ở Trường An. Gã từng nghe nói Duẫn Tổ Văn từng xúi người chặt một ngón tay của Đỗ Như Hối, mưu thần hàng đầu Thiên Sách phủ của Lý Thế Dân. Sau đó, hắn lại vu cáo Đỗ Như Hối động thủ trước, làm Lý Uyên tức giận trách mắng Lý Thế Dân dung túng cho thủ hạ lăng nhục người nhà Duẫn Đức phi. Vì việc này mà Lý Uyên ngày càng xa rời Lý Thế Dân. Khi đó, gã nghe qua rồi bỏ, không suy nghĩ nhiều. Hiện giờ, gã biết sự tình rất không đơn giản. Ít nhất thì ngoài Dương Hư Ngạn, người của Ma Môn đã thâm nhập sâu vào hoàng thất Lý phiệt, hậu quả khó lường.

Gã lại từ trong đám đông đi ra, thầm nghĩ việc tìm Kỷ Thiến tuyệt không gấp trong một lúc. Chi bằng trước tiên đi gặp Lý Tịnh, cho hắn biết bí mật của Duẫn Tổ Văn.

Gã vội vàng đi ra cửa chính, chưa bước qua ngạch cửa thì gió thơm bỗng ập đến. Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn qua, thầm kêu nguy hiểm, nhưng muốn tránh cũng không được nên chỉ còn cách cúi đầu đi nhanh, hy vọng đối phương nhất thời sơ hốt không chú ý đến mình, hoặc vì đã dán râu giả mà người kia không nhận ra gã là Cung Thần Xuân.

Người đó chính là Hồ Tiểu Tiên.

Khi hai người đi sát qua nhau, tay áo Từ Tử Lăng bỗng bị giữ chặt phải dừng lại.

Tiếp đó, bên tai gã nổi lên thanh âm thánh thót như chuông ngân:

- Tại sao phải giả thần giả quỷ thế. Biết điều thì lên ngựa theo ta ngay.

Cuối cùng, Từ Tử Lăng cũng hối hận đã không tiếp thu đề nghị của Hầu Hi Bạch. Cho dù gã đến Thượng Lâm Uyển uống rượu giải sầu thì vẫn còn hơn là bị Hồ Tiểu Tiên khám phá thân phận như thế này.

(

Chương 567: Cáo biệt ác mộng

Trong Đại Tiên đường, một gian phòng u tĩnh dành cho những khách quý nghỉ ngơi, Hồ Tiểu Tiên và Từ Tử Lăng ngồi đối diện qua một chiếc bàn. Nàng ta yêu kiều cười khì một tiếng, ánh mắt lộ vẻ đắc thắng, thản nhiên hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là Từ Tử Lăng hay Khấu Trọng?

Từ Tử Lăng ngấm ngầm giật mình kinh hãi, nhưng lập tức phục hồi vẻ trấn tĩnh vì gã đoán đối phương tuyệt không muốn phơi bày thân phận mình, chỉ thăm dò mà thôi. Gã nhíu mày đáp:

- Nàng cho ta là ai thì cứ coi là người đó đi!

Hồ Tiểu Tiên lắc đầu cười:

- Lại còn làm trò trước mặt bản cô nương nữa ư? Ngươi có thể che mắt người khác, nhưng đừng hòng gạt được ta. Bất kể là ngươi giả làm Cung Thần Xuân hay là Ung Tần, ta thừa nhận ngươi đóng giả rất tinh diệu, sống động như là hai người khác nhau vậy, nhưng phong cách và phương pháp đánh bạc đã bán đứng ngươi rồi. Điều đó làm ta biết ngươi không những là Ung Tần, cũng là Cung Thần Xuân, lại cũng là gã tên là cái gì mà Mạc Vi đã từng đại hiển lộ uy phong trong triều đình đó. Nếu ba người đều là một mình ngươi đóng giả ra thì cả ba thân phận đó đều không phải là ngươi thật sự. Mau khai thực ra, rốt cuộc ngươi là Từ Tử Lăng hay Khấu Trọng? Trở lại Trường An làm gì? Không sợ người ta truy bắt sao?

Từ Tử Lăng trong lòng kêu khổ. Vừa mới tới Trường An, gã liền bị Loan Loan và Hồ Tiểu Tiên nhìn ra thân phận, sau này biết làm thế nào? Gã than:

- Hồ tiểu thư phải chăng có chút nhầm lẫn? Nếu ta là Từ Tử Lăng hoặc Khấu Trọng thì để che giấu thân phận sẽ cương quyết giết nàng diệt khẩu. Hồ tiểu thư không sợ sao?

Hồ Tiểu Tiên cười nghiêng ngả, lắc đầu:

- Không sợ! Quả thực không sợ! Vì Từ Tử Lăng và Khấu Trọng chưa bao giờ là người tâm ngoan thủ lạt. Hãy ngoan ngoãn biết điều đi! Các hạ là ai trong hai người đó?

Từ Tử Lăng chán nản đáp:

- Ta là Từ Tử Lăng. Tiểu thư mãn nguyện chưa? May là ta chỉ ghé qua đây thôi, nhanh chóng rời thành là hết chuyện chứ gì.

Hồ Tiểu Tiên giận dỗi:

- Nô gia đáng sợ đến thế sao? Ngươi muốn đi thì đợi sáng mai, cổng thành mở rồi hãy đi! Hà! Toàn hồ ngôn loạn ngữ, tưởng người ta mới bước chân vào giang hồ sao. Mau bỏ mặt nạ ra cho ta, nghe nói Từ Tử Lăng nho nhã phong lưu, là một lang quân tuấn tú nổi tiếng.

Từ Tử Lăng bị nàng làm cho lúng túng đến nỗi không biết nên cười hay nên khóc. May là gã cảm thấy nàng không hề có địch ý, bèn gạt bỏ tâm sự trong lòng, cúi đầu xuống cởi mặt nạ ra, để lộ chân diện mục, cười nhẹ:

- Lời tiểu thư mà dùng cho Hầu Hi Bạch thì vô cùng phù hợp. Nhưng Từ Tử Lăng ta thực tế không xứng với hư danh, chỉ là một người thô

lỗ mà thôi.

Hồ Tiểu Tiên chằm chằm nhìn gã, hai mắt sáng bừng lên. Nàng làm như không nghe thấy gã nói gì, vui mừng hớn hở nói:

- Từ Tử Lăng à! Làm tình lang của tiểu Tiên được không? Chỉ mấy ngày thôi cũng được.

Từ Tử Lăng tròn mắt cứng miệng. Mỹ nhân ăn nói bạo gan, tác phong phóng đãng như thế này đến Kỷ Thiến cũng chưa bằng được. Gã cười nhăn nhó:

- Hồ tiểu thư không nên nói đùa thế!

Hồ Tiểu Tiên bĩu môi cười, lộ vẻ đắc ý, liếc gã một cái nói:

- Ta muốn ngươi trượng nghĩa giúp ta một việc. Nô gia đang khổ não muốn chết đây!

Từ Tử Lăng cảm thấy sự tình có cơ chuyển biến, nào dám đắc tội với nàng ta. Gã hùa theo giọng điệu của nàng, hỏi:

- Tiểu thư có phiền não gì?

Hồ Tiểu Tiên lộ vẻ u sầu, khẽ than thở:

- Vì không tìm được lang quân như ý, cô nương nhà ai mà chẳng phiền não như thế? Hi hi! Nô gia nói đùa đó. Thực ra, phiền não của ta là do có người tự nhận là như ý lang quân, mà ta thì cứ thấy hắn là trong lòng lại cảm thấy chán ghét. Ngươi có thể nghĩ biện pháp giải quyết cho ta không?

Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên hỏi:

- Ai lại dám bức bách Hồ tiểu thư làm những việc mà nàng không muốn thế?

Hồ Tiểu Tiên làm bộ như một tiểu cô nương, giơ bàn tay ra vừa đếm các ngón tay vừa đáp:

- Trước tiên là tên ngu xuẩn tự cho rằng đổ thuật giỏi hơn ta, có tư cách hứa hẹn là rể hiền của cha ta nhất; thứ hai là Tề Vương Lý Nguyên Cát, người cầu thân chính là hắn; người thứ ba là tên khả ố nhất, ta còn tưởng hắn đặc biệt chiếu cố cho Hồ gia chúng ta, ai ngờ là hoàn toàn ngược lại; lại còn người thứ tư chính là cha ta nữa. Ôi! Cha cũng là bị bức bách mà bất đắc dĩ phải làm thế thôi. Ai bảo cha chọn lấy địa bàn Trường An, mơ mộng một ngày Lý gia được thiên hạ thì ông có thể phát triển mạnh mẽ đổ nghiệp. Ngươi nói đi! Tình hình của ta bây giờ Tứ diện Sở ca, không tự làm chủ được bản thân nữa rồi!

Từ Tử Lăng trong lòng chợt động, hỏi:

- Người thứ ba bức bách tiểu thư phải chăng là Duẫn Tổ Văn, cha của Duẫn Đức phi?

Hồ Tiểu Tiên không trả lời mà ngạc nhiên hỏi lại:

- Ngươi làm sao mà đoán một lần trúng ngay vậy?

Từ Tử Lăng đã hiểu, kẻ bức bách Hồ Tiểu Tiên phải lấy hắn chính là người mà gã sẽ đối phó trong lần đến Trường An này: Trì Sanh Xuân. Đây chính là một đạo kỳ binh của Hương gia để mở mang đổ nghiệp. Nên biết, Hương gia ác danh truyền xa, không được bạch đạo võ lâm dung thứ. Nếu họ Lý nhà Đường thống nhất thiên hạ tất sẽ quét sạch nghề làm ăn của Hương gia. Nhưng nếu bọn chúng có

thể thông qua hôn nhân mà hợp nhất với đổ nghiệp của Đại Tiên Hồ Phật thì có thể như ‘mượn xác hoàn hồn’, danh chính ngôn thuận mà đại triển quyền cước bằng một kiểu danh nghĩa, hình thức khác kế tục sự nghiệp của Hương gia.

Xem thế đủ biết, Duẫn Tổ Văn và Hương gia ngấm ngầm câu kết, ủng hộ Minh Đường Oa là còn có lòng khác.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Ta có thể trợ giúp nàng thế nào?

Hồ Tiểu Tiên mừng nói:

- Sớm biết ngươi là một hiệp sỹ kiến nghĩa dũng vi mà! Giúp người ta chẳng phải đơn giản lắm sao? Chỉ cần ngươi thắng được Lục Phúc đổ quán là xong.

Từ Tử Lăng thất thanh hỏi:

- Cái gì? Làm sao làm được?

Hồ Tiểu Tiên dẩu môi giận dỗi:

- Có gì là không thể đâu. Trì Sanh Xuân đã phạm phải một đại kỵ khi mở mang nghề đánh bạc, chính là bản thân hắn cũng chơi bạc, thường nhịn không được tự mình đi chơi, lại càng đánh càng lớn. Chỉ có điều vì chưa có ai đánh bạc giỏi hơn hắn, cho nên đến nay vẫn chưa sinh ra chuyện gì. Từ đại hiệp ngươi tinh thông đổ thuật, lại không sợ hắn sử dụng thủ đoạn ti bỉ. Lần này hắn gặp phải khắc tinh rồi!

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Cha nàng phải chăng đã đáp ứng lời cầu thân của Lý Nguyên Cát rồi?

Hồ Tiểu Tiên cười tinh ranh đáp:

- Nô gia phản đối mà! Cha đương nhiên là phải kéo dài thời gian, tốn công miệng lưỡi để thuyết phục ta. Ôi! Tiếc là thời gian không nhiều, khi Tề Vương mở tiệc chúc thọ vào tháng sau thì cha phải cho hắn một câu trả lời. Nếu ngươi mà không cứu người ta thì tiểu Tiên chỉ còn cách tự vẫn.

Từ Tử Lăng cảm thấy vô cùng đau đầu. Nếu gã không có mưu đồ lớn hơn đối với Trì Sanh Xuân thì chuyện giúp Hồ Tiểu Tiên cũng không thành vấn đề. Hiện giờ thực sự là những vấn đề mới đã nảy sinh nhưng lại rất khó giải thích rõ ràng với Hồ Tiểu Tiên.

Gã chỉ còn cách hỏi:

- Hồ tiểu thư tin tưởng ta sao?

Hồ Tiểu Tiên lộ vẻ kiều mỵ liếc gã một cái, nũng nịu đáp:

- Nếu ngươi là Cung Thần Xuân thì tối đa người ta cũng chỉ tin ngươi một nửa. Nhưng ngươi lại là Từ Tử Lăng Từ đại hiệp mà! Tiểu Tiên đương nhiên tin tưởng ngươi. Hơn nữa, nếu tối nay Tử Lăng chàng cho Tiểu Tiên bồi tiếp, làm ngươi vui vẻ, người ta sẽ theo chàng đến cùng. Từ Tử Lăng à! Tiểu Tiên ngưỡng mộ chàng biết bao!

Từ Tử Lăng đỏ mặt, ngượng ngùng lảng tránh:

- Xin tiểu thư không nên lấy chuyện đó ra mà nói đùa. Nàng trước hết hãy cho ta biết nàng và Trì Sanh Xuân có quan hệ thế nào? Ví dụ

như nàng cố ý lờ hắn đi hoặc là giả vờ thích thú và thông cảm?

Hồ Tiểu Tiên quả nhiên bị gã dẫn dắt sang một đề tài khác, thản nhiên cười một tiếng rồi ôn nhu đáp:

- Ta đang mê hoặc hắn.

Từ Tử Lăng thất thanh hỏi:

- Cái gì?

Hồ Tiểu Tiên lại cười nghiêng ngả:

- Có gì mà kinh hãi đến thế? Ta là người kế thừa đời sau của Đại Tiên môn, tinh thông thuật đánh lừa, làm sao dễ dàng để cho Trì Sanh Xuân nhìn ra tâm ý thật sự của người ta. Tuyệt diệu nhất là trời không bao giờ tuyệt đường người, nên mới cho ta gặp oan gia chàng. Từ nay trở đi, người ta hoàn toàn nghe theo lời chàng, được không?

Tinh thần Từ Tử Lăng tiến vào cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, mỉm cười đáp:

- Nếu nàng quả thực nghe lời thì ta có thể lập thệ giúp nàng thoát khỏi ma chưởng của Trì Sanh Xuân. Nhưng không phải là dùng kế của nàng, mà là kế của ta.

Hồ Tiểu Tiên vô cùng mừng rỡ hỏi:

- Kế gì thế? Mau nói ra xem.

Từ Tử Lăng bật cười đáp:

- Hồ tiểu thư dường như đã quên mất là ai phải nghe lời ai rồi thì phải?

Hồ Tiểu Tiên yêu kiều cười phì một tiếng, nói:

- Người ta không biết chàng lại nghiêm túc cho rằng điều kiện đó là thật. Ha ha! Không hỏi thì thôi. Vậy nước cờ đầu tiên phải đi thế nào?

Từ Tử Lăng điềm đạm đáp:

- Trước tiên, nàng phải giữ bí mật. Bất kể trong tình huống nào cũng không thể tiết lộ quan hệ giữa ta và nàng cho người thứ ba. Nếu không thì Hồ tiểu thư chỉ còn cách hạ mình gả cho Trì Sanh Xuân mà thôi.

Hồ Tiểu Tiên cười nhẹ:

- Nhớ lời Từ đại hiệp cảnh cáo rồi! Yên tâm đi! Ta sẽ giữ kín hơn chàng là được.

Từ Tử Lăng phát hiện mình bắt đầu có chút ưa thích mỹ nhân này, thích cách nàng hiểu ý người khác, cơ linh thông xảo.

Từ Tử Lăng làm như không có chuyện gì, nói tiếp:

- Ta muốn nàng đi mê hoặc một nam nhân không biết phong tình, còn người đó là ai thì sau này ta sẽ cho nàng biết.

Hồ Tiểu Tiên làm bộ khổ sở đáng thương vô cùng động nhân, lộ rõ diệu pháp mỵ công của Đại Tiên môn, giận dỗi:

- Nô gia phải chăng quá ngu xuẩn? Thật không nghĩ ra được kế hoạch của ngươi có quan hệ thế nào với chuyện chung thân đại sự

của tiểu Tiên?

Từ Tử Lăng nhún vai đáp:

- Đương nhiên rất có quan hệ vì hắn sẽ là người cầu thân với cha nàng tiếp sau Trì Sanh Xuân.

Hồ Tiểu Tiên động dung nói:

- Ta quả thực bắt đầu ái mộ chàng rồi.

Hai mắt Từ Tử Lăng lộ ra tia nhìn lợi hại, ung dung hỏi:

- Vậy lúc nãy nàng nói ngưỡng mộ ta toàn là giả dối phải không?

Hồ Tiểu Tiên u oán thở dài:

- Từ Tử Lăng chắc cũng biết đệ nhất giới điều của Đại Tiên môn bọn ta chính là cấm không được động tình. Tình cảm sẽ che mờ lý trí, gọi là 'ô vân cái nhật' (mây đen che mặt trời). Đổ thuật thực ra là một thuật lừa bịp cao minh, đặc biệt quan trọng nhất là chiến thuật tâm lý. Chỉ cần có thể làm linh trí của đối phương bị che phủ thì có thể bách phát bách trúng. Bất kể là nam nhân bề ngoài kiên cường thế nào, đều có chỗ để thừa cơ. Ví dụ như kẻ tự tin quá độ, coi nữ tử trong thiên hạ đều sẽ dành tình cảm cho hắn, bị hắn hấp dẫn thì ta sẽ có thể lợi dụng nhược điểm đó khiến hắn đại bại.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Nàng nói cái gì mà tất cả sẽ nghe theo ta? Tốt nhất là đừng thêm nửa lời giả dối. Bằng không, ta chẳng những không giúp mà còn coi nàng là địch nhân nữa đó.

Hồ Tiểu Tiên kiều mỵ liếc gã một cái, nũng nịu:

- Ta có thể lừa bất kỳ người nào, nhưng không dám lừa chàng! Người ta thi triển mỵ thuật với chàng, vừa có vài phần giả dối, lại vừa có vài phần chân thật, rất muốn cùng chàng vui vẻ một đoạn thời gian. Vậy mà Tử Lăng chàng lòng như sắt đá, không bị câu dẫn. Người ta có gì không tốt đâu?

Từ Tử Lăng không biết nên cười hay nên khóc, đáp:

- Giờ là lúc chúng ta tiến hành một cuộc lừa đảo lớn, mục tiêu là cả một toà Lục Phúc đổ quán. Nếu nàng muốn thành công thì chỉ có bốn chữ là 'trung thành hợp tác', hoàn toàn nghe theo sự chỉ huy điều độ của ta. Nếu không hãy quên chuyện đó đi.

Hồ Tiểu Tiên tập trung nhìn gã một lúc, rồi nghiêm mặt đáp:

- Nếu chàng không hề có hứng thú đối với ta thì làm thế có gì tốt với chàng đâu?

Từ Tử Lăng điềm đạm đáp:

- Hồ tiểu thư thật không hiểu gì về con người Từ Tử Lăng ta rồi.

Hồ Tiểu Tiên khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng đáp:

- Không! Đó có thể là trực giác của nữ nhân, nhưng từ khi gặp gỡ ở Cửu Giang, ta luôn cảm thấy chàng là một người tốt, cực kỳ trọng tình trọng nghĩa. Giờ ta càng cảm thấy có thể hoàn toàn tin tưởng chàng. Nhưng ta có một mối lo, sợ chàng đánh giá thấp sự giảo hoạt của Trì Sanh Xuân.

Từ Tử Lăng thấy nàng quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn là muốn

thăm dò kế hoạch của mình. Gã bật cười:

- Ta cho nàng thời gian ba ngày để nghĩ cho kỹ. Ba ngày sau ta sẽ trở lại tìm nàng.

Nói xong, gã đứng lên.

Hồ Tiểu Tiên cũng vội vàng đứng dậy, giận dỗi:

- Người ta còn chưa hiểu rõ sự tình thì có thể suy nghĩ cái gì đây?

Từ Tử Lăng giơ một ngón tay ra, khẽ điểm nàng hai cái, cười nhẹ:

- Hồ tiểu thư dường như lại quên mất là ai phải nghe ai rồi đó!

Hồ Tiểu Tiên chán nản ngồi xuống, tỳ lên mặt bàn, chống hai tay vào má, nhăn nhó u oán nói:

- Được rồi! Người ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng ít nhất thì chàng cũng phải cho người ta biết biện pháp liên lạc với chàng chứ!

Từ Tử Lăng đáp:

- Là ta liên lạc với nàng chứ không phải nàng liên lạc với ta.

Hồ Tiểu Tiên thản nhiên cười đáp:

- Được rồi! Từ đại hiệp còn có phân phó gì nữa không?

---oOo---

Khấu Trọng ghìm ngựa đứng ngẩn người giữa đường, đưa mắt nhìn theo hình bóng bọn Lý Tú Ninh, Lý Thần Thông đã chạy xa, trong

lòng gã nổi lên trăm mối tơ vò.

Vô Danh từ trên không trung hạ xuống đậu trên vai gã. Khấu Trọng khẽ vuốt ve nó, thở dài một hơi rồi thúc ngựa chầm chậm tiến về phía Lạc Dương.

Lúc này, gã không dám và cũng muốn nghĩ tới việc trong tương lai, chuyện giữa gã và Lý Tú Ninh sẽ có kết cục như thế nào đây?

Ánh mắt Lý Tú Ninh lúc chia ly có thể câu hồn nhiếp phách, làm gã tan nát ruột gan. Bản thân Khấu Trọng gã tự giữ một đường lối đối lập với nàng, sự xa cách giữa hai người ngày càng lớn. Cuộc chiến Lạc Dương càng là việc công nhiên đối kháng người huynh trưởng mà nàng kính ái nhất, Lý Thế Dân.

Thế là hết rồi!

Khấu Trọng thê thiết hét lớn một tiếng, giục ngựa tăng tốc, mau chóng biến vào bóng tối bao la.

---oOo---

Từ Tử Lăng rời khỏi Minh Đường Oa, bước ra đường. Gã hít sâu một hơi, rũ bỏ hình ảnh yêu kiều xinh đẹp hấp dẫn, có thể làm bất kỳ nam nhân nào cũng sẽ mê mệt quay cuồng không biết Đông Tây Nam Bắc gì nữa của Hồ Tiểu Tiên ra khỏi đầu. Mỹ nhân tinh linh này cũng giống như Loan Loan, có thể lợi dụng tối đa sự mỹ lệ của mình làm người ta không dễ đối phó.

Lúc này, Từ Tử Lăng lại biến thành Cung Thần Xuân râu ria đầy mặt, chầm chậm thả bước dọc theo con phố. Khi đi ngang qua cửa hiệu cầm đồ Vinh Đạt vẫn đang hoạt động, gã không nhịn được nhìn vào hai lần, thiếu chút nữa thì muốn tiến vào tìm cậu ruột Âu Lương Tài

là Trần Phủ. Nhưng gã nhanh chóng đè nén sự xung động đó lại, thầm nghĩ sau khi liên lạc với Lý Tịnh rồi hãy đi tìm lão thì ổn hơn. Chỉ khi Trần Phủ biết rõ gã được Lý Thế Dân toàn lực chi trì đằng sau thì đối phương mới không còn cố kỵ gì mà hợp tác. Sau khi trải qua bao nhiêu biến cố, gã không còn dễ dàng tin tưởng bất kỳ người nào nữa.

Tiện đường, Từ Tử Lăng đến bên kênh Vĩnh An. Đây là con kênh lớn thông ra Vị Hà bên ngoài phía Bắc thành. Trong ánh đèn thưa thớt bên bờ, dòng kênh miệt mài chảy xuống phía Nam. Dưới trời sao xán lạn, khu bến cảng thuyền bè trông thật lung linh, hai bên bờ người qua lại thưa thớt, làm gã không khỏi nhớ tới tình cảnh động nhân khi ngồi thuyền với Trầm Lạc Nhạn trên dòng kênh ngày nào. Gã cũng nghĩ tới tình hình Lê Dương mà trong lòng than thở.

Bỗng một con thuyền nhỏ từ thượng du chạy tới. Từ Tử Lăng lơ đãng nhìn qua, lập tức rợn cả tóc gáy, trong lòng lại bừng bừng sát cơ. Nhưng gã cũng biết tuyệt không thể động thủ vì không những bại nhiều thắng ít mà còn bại lộ hành tung.

Người chèo thuyền cho thuyền chạy ngang qua chỗ gã đứng, dịu giọng nói:

- Thật xảo diệu! Tử Lăng mời lên thuyền nói chuyện được không?

Không ngờ đó chính là cái thế ma quân Tà Vương Thạch Chi Hiên mà đến đệ nhất cao thủ Ma môn Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cũng phải mất mạng trong tay lão.

Bản thân mình đã nguỵ trang toàn thân, nhưng vẫn bị lão vừa nhìn qua đã khám phá ra được. Làm sao bây giờ? Lúc này, Từ Tử Lăng muốn chạy cũng không được, không chạy càng không được, đúng là tiến thoái lưỡng nan. Gã chỉ còn cách gạt hết tạp niệm, nhảy xuống

đuôi thuyền ngồi xuống đối diện với lão.

Thạch Chi Hiên sắc mặt như thường, không hề có hiện tượng thụ thương, thần sắc ung dung tự nhiên. Hai mắt lão lộ thần sắc từ hoà, chằm chằm nhìn gã cười nhẹ:

- Thật ra, chúng ta tịnh không phải là xảo hợp gặp gỡ. Từ khi ngươi rời khỏi chỗ ở của Hy Bạch thì ta luôn theo sát sau lưng ngươi. Thật không tưởng nổi Tử Lăng lại vào đổ trường. Phải chăng bị ảnh hưởng của Lôi Cửu Chỉ?

Toàn thân Từ Tử Lăng lạnh toát, không những vì gã không hề cảm giác được sự theo dõi của Thạch Chi Hiên, mà còn vì gã không rõ họ Thạch trước mắt rốt cuộc là tà ma có thể giết người trong lúc đang cười nói hay là con người đa tình đang hối hận suốt đời về cái chết của Bích Tú Tâm.

Linh giác của Từ Tử Lăng dường như bị người ta phế bỏ hết rồi.

Đây là loại ma công đáng sợ nhất. Cuối cùng thì ma công của Thạch Chi Hiên đã đại thành! Thiên hạ chỉ sợ không ai có thể chế trụ được lão nữa, kể cả tam đại tông sư cũng không làm được. Bởi vì Thạch Chi Hiên hoàn toàn thuộc về cấp độ của họ, thừa sức cùng bất kỳ người nào ăn miếng trả miếng, thậm chí vượt hơn cả họ nữa.

Đón ánh mắt thâm thuý khó lường của lão, Từ Tử Lăng nhàn nhạt buông lời:

- Phải chăng tiền bối vừa tới Trường An đã định đi tìm Hy Bạch huynh tính sổ, giờ đổi sang muốn giết tại hạ?

Thạch Chi Hiên bật cười, thần thái tiêu sái dễ nhìn, lắc đầu đáp:

- Hổ dữ không ăn thịt con. Hy Bạch giống như là một nửa con trai ta rồi. Tên tiểu tử đó đôi lúc cũng ương ngạnh, nhưng nói chung cũng có thể châm chước, bởi vì ta cũng có lỗi là đã không thể thường xuyên ở bên cạnh và chỉ điểm cho nó. Nhưng đó cũng là phương pháp ta huấn luyện người kế thừa, không những cho nó được tự do, còn hy vọng nó có tư tưởng độc lập, không biến thành một bản sao của Thạch Chi Hiên ta. Về việc này thì nó làm vô cùng xuất sắc.

Từ Tử Lăng trong lòng kêu cha gọi mẹ. Thạch Chi Hiên không những khí chất đã biến hoá, thủ đoạn cũng biến hoá. Sự sắc bén trong lời nói còn hơn cả Bất Tử ấn pháp của lão.

Từ Tử Lăng cười gượng:

- Tại hạ tình nguyện muốn tiền bối thành thực như trước đây vì hiện giờ ta không rõ tiền bối chân tâm tán thưởng Hy Bạch huynh hay là nói lời không thực với lòng?

Dòng kênh Vĩnh An phản chiếu ánh đèn lung linh rực rõ, nhưng ngay lập tức bị phá nát khi Thạch Chi Hiên khua hai mái chèo, con thuyền nhỏ rời bờ theo dòng trôi xuống. Lão chăm chú nhìn Từ Tử Lăng một lúc, đoạn cười nhẹ:

- Mười lăm năm trước chừng như là một giấc mộng dài. Bây giờ ta rốt cuộc đã thành công tỉnh lại rồi.

Tiếp đó, lão đưa mắt nhìn dòng nước, thần sắc chuyển thành nhu hoà, lại lộ vẻ thống khổ, chán nản nói:

- Ta đúng là tự nếm trái đắng! Lại có người ngu xuẩn đến mức đi hại chết tình nhân mà mình yêu thương nhất! Mười lăm năm qua chính là cái giá phải trả cho sự ngu xuẩn đó của ta.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn lão, không dám tin vào mắt mình nữa. Rốt cuộc là lão đang giả thần giả quỷ, hay là tà khí trong Tà đế Xá lợi đã dĩ độc công độc, biến Thạch Chi Hiên thành người tốt rồi.

Quả thực gã không biết nên nói sao cho tốt. Gã lại không hiểu được Thạch Chi Hiên, không nắm được thế giới nội tâm của lão.

Ôi mẹ ơi!

Đây chính là Tà Vương Thạch Chi Hiên không hề có một chút sơ hở.

Thạch Chi Hiên lại đưa mắt nhìn bầu trời đêm đầy sao vô tận, nhẹ nhàng nói tiếp:

- Tử Lăng đến U Lâm tiểu cốc đi! Để con gái ta có một mái ấm hạnh phúc. Ngươi hãy nói với Thanh Tuyền rằng bao năm nay ta không về gặp nó là vì ta không dám gặp, ta thiếu dũng khí để làm việc đó. Hãy nói cho nó biết, ta và nó thuộc về hai thế giới khác nhau, tuyệt không thể có cơ hội gặp lại nữa. Tuyệt đối không thể! Ài!

Tinh thần Từ Tử Lăng chấn động kịch liệt.

Sư Phi Huyên nói không sai, Thạch Thanh Tuyền vẫn là chỗ sơ hở duy nhất của Thạch Chi Hiên. Kẻ được gọi là Tà Vương này sợ gặp Thanh Tuyền chính vì lão biết mình không thể nhẫn tâm hạ sát thủ, cũng sợ lại rơi vào một giấc mộng dài mười lăm năm khác. Vì thế lão không muốn một lần nữa làm việc ngu xuẩn đó.

Nếu như để Thạch Thanh Tuyền gặp lão thì sẽ có hậu quả gì?

Tứ diện Sở ca: như quân Sở bị vây khốn trùng trùng trong trận Cai

Hạ, bốn phía lại bị quân Hán hát những bài ca quê Sở làm mất đấu chí, tình hình rất nguy ngập. Ý thành ngữ này là bốn mặt thụ địch, bị cô lập.

Kiến nghĩa dũng vi: giữa đường thấy việc nghĩa thì sẵn sàng ra tay giúp đỡ, ngược nghĩa với ‘kiến nghĩa bất vi’

(

Chương 568: Cùng chung chăn gối

Khấu Trọng thoải mái đặt lưng xuống mặt đất nơi sơn dã, lấy bầu trời đầy sao làm màn, áo choàng da dê làm chiếu.

Thiên Lý Mộng đang uống nước bên con suối nhỏ cách chỗ gã nằm hơn chục bước. Vô Danh rúc vào lòng chủ, xếp cánh ngủ yên.

Tay gã mân mê chiếc áo do chính tay Sở Sở chăm chút từng đường kim mũi chỉ. Mặc dù đã được thợ giỏi Long Tuyền cố gắng sửa chữa để phục hồi nguyên trạng, nhưng nó vẫn mang đầy vết tích của gươm đao giống như trái tim gã vậy.

Thượng Tú Phương chắc đã tới Cao Ly. Nàng có thể dồn hết tình cảm vào âm nhạc mà quên gã hay không? Tống Ngọc Trí đối với gã rốt cuộc là yêu nhiều hơn hay hận nhiều hơn? Khấu Trọng biết là chẳng nên nhưng lại không nhịn được mà vẫn nghĩ tới.

Gã đã đi qua Thọ Xuân nhưng không vào gặp Sở Sở. Nàng sẽ không vì thế mà tan nát cõi lòng cũng như trách gã vô tình chứ?

Ài!

Tình yêu nam nữ không những làm người ta chán nản sầu bi mà còn là một gánh nặng đè lên khiến họ nghẹt thở. Bất quá nếu Khấu Trọng tuẫn thành chiến tử ở Lạc Dương, mấy nàng đương nhiên sẽ khóc lóc bi thương vì gã, nhưng rồi tất cả nỗi đau sẽ được thời gian xoá nhòa và chữa khỏi.

Bỗng nhiên Khấu Trọng cảm thấy cô độc vô cùng. Nếu bất kỳ ai trong số họ mà ở đây lúc này, gã khẳng định sẽ bất chấp tất cả mà yêu người đó và cầu xin sự tha thứ.

o0o

Khi Từ Tử Lăng về tới Đa Tình Oa, Hầu Hi Bạch đang xem sách chăm chú đến mức lắc đầu chép miệng, vô cùng hứng thú.

Từ Tử Lăng chán nản ngồi xuống cách hắn một chiếc bàn, đoạn than thở:

- Ta vừa mới gặp sư tôn của ngươi.

Hai tay Hầu Hi Bạch run bắn, thiếu chút nữa thì làm rơi cả sách. Hắn ngạc nhiên nhìn gã rồi thất thanh hỏi:

- Thật không? Đừng có đùa chứ?

Từ Tử Lăng trả lời chẳng chút gì vui vẻ:

- Muốn đùa thì cũng phải lấy chuyện gì khác mà nói chứ. Ta nghĩ rất có khả năng là lão muốn đến xử ngươi, nhưng thấy ta từ trong nhà ngươi đi ra nên thay đổi chủ ý, kêu ta cùng ngồi thuyền đi dạo trên kênh Vĩnh An.

Hầu Hi Bạch biến sắc nói:

- Làm sao ngươi còn sống mà trở về được, lại không hề thụ thương?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Hầu công tử à! Thạch sư phụ của ngươi không còn là Thạch Chi

Hiên trước đây nữa, mà là Thạch Chi Hiên đã thành công đem hai luồng chân khí cực kỳ trái ngược dung hợp lại thành một. Ngươi tuyệt không thể biết được lời của lão là thực hay là giả. Ta đối với lão cũng không nắm được bất cứ chút gì. Lúc chia tay, Thạch Chi Hiên cho ta một lời khuyến cáo, có thể phát xuất từ chân tâm, đó là hy vọng ta lập tức rời khỏi Trường An để đến Ba Thục thăm Thạch Thanh Tuyền.

Hầu Hi Bạch hít vào một hơi mà cảm thấy lạnh buốt. Hắn nói:

- Đó không phải là khuyến cáo, mà là cảnh cáo. Giờ chúng ta nên làm thế nào?

Từ Tử Lăng nhận thấy Hầu Hi Bạch lộ rõ sự sùng kính và khiếp hãi từ tận tâm khảm, biết nếu không thể chấn khởi đấu chí của hắn thì hậu quả sẽ rất tồi tệ. Gã bèn mỉm cười khích lệ:

- Theo lời Thạch Chi Hiên thì Hi Bạch huynh chỉ là một hài tử ương ngạnh có tư tưởng độc lập thôi. Lão ta còn khen huynh làm rất xuất sắc.

Hầu Hi Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Ông ấy lại nói những lời đó sao?

Từ Tử Lăng cười gượng:

- Đó chính là chỗ làm người ta đau đầu nhất. Thạch Chi Hiên nhìn thấu suốt chúng ta, còn chúng ta lại hoàn toàn không biết trong đầu lão nghĩ gì. Ta và ngươi phải xoay chuyển tình thế đó. Nếu không tìm ra biện pháp thì tối nay chỉ còn cách cuốn gói mà rời khỏi Trường An thôi.

Hầu Hi Bạch nhíu mày tận lực suy nghĩ, đoạn lại hỏi:

- Tại sao Thạch sư phụ lại tha cho ngươi? Phải chăng vì bọn ta ở cùng một nơi nên ông ấy cố kỵ? Nếu thế thì có thể hiểu là tệ sư còn có việc quan trọng hơn cần làm nên không muốn sinh thêm rắc rối.

Từ Tử Lăng động viên:

- Đầu óc Hi Bạch huynh đã bắt đầu trở lại bình thường. Vậy là tốt rồi! Ta có một suy nghĩ rất liều lĩnh rằng lời lão nói ít nhất cũng có một nửa là sự thực. Cho đến lúc này, lão vẫn không thể hạ độc thủ đối với con gái mình, thậm chí còn không dám nghĩ tới chuyện ấy. Chính vì điều đó, cộng với quan hệ của ta với Thanh Tuyền, lão mới tha cho ta, cũng tạm hoãn đối phó ngươi.

Hầu Hi Bạch gật đầu:

- Dù nghĩ như vậy hơi gượng ép, nhưng cũng có chút đạo lý. Phi Huyên chẳng phải đã từng nói nếu không có ít nhất nửa năm thì Thạch sư phụ đừng hòng phục nguyên sao. Có thể là thương thế ông ta chưa khỏi nên hù dọa một phen thôi, đến lúc khỏi hẳn mới thực sự tính sổ với chúng ta.

Vẻ mặt Từ Tử Lăng nghiêm trọng, gã lắc đầu nói:

- Lão không những đã hoàn toàn phục nguyên, công lực lại tinh tiến hơn khi ở tiểu Trường An nhiều, đã đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất rồi. Lão không ra tay chắc chắn không phải vì không nắm chắc có thu thập được ta hay không.

Hầu Hi Bạch ôm đầu nói:

- Thà Thạch sư phụ tuyên bố rõ ràng là muốn đến giết ta còn dễ chịu

hơn. Người trong Ma môn bọn ta chưa bao giờ chú trọng đến chuyện già trẻ hay sư đồ gì cả. Nếu bị uy hiếp đến tính mạng thì có thể chống cự đến cùng. Có điều giờ ta lại bị ông ấy làm cho hồ đồ hết cả rồi. Ngươi có tìm thấy Kỷ Thiến không?

Từ Tử Lăng cởi mặt nạ râu ria đầy mặt của Cung Thần Xuân xuống, ngây người một lúc, bỗng bật cười thốt:

- Không biết có phải vì Thạch sư phụ của ngươi ngấm ngầm giám thị bên cạnh hay không mà tuy ý thức ta không phát hiện được lão, nhưng nguyên thần của ta lại có cảm ứng. Cuối cùng thì do tinh thần ta hoảng hốt nên đã phạm phải sai lầm. Mà ta căn bản không nên giả làm Cung Thần Xuân, muốn tìm Kỷ Thiến thì phải giả làm gã Ung Tần mặt vàng khè mới đúng. Kỷ Thiến muốn học nghề đánh bạc của Ung Tần chứ không phải Cung Thần Xuân. May là từ cái sai đó ta lại tạo được mối quan hệ với Hồ Tiểu Tiên. Mỵ thuật của thị quả là hấp dẫn, nghĩ lại vẫn thấy tim đập thình thịch.

Hầu Hi Bạch nghệt mặt hỏi:

- Ngươi đang nói gì vậy? Càng nghe ta càng chả hiểu gì cả.

Sau khi được Từ Tử Lăng giải thích rõ ràng, hắn đề nghị:

- Giờ có nằm cũng không ngủ được, chi bằng bọn ta đến Thượng Lâm Uyển tìm Kỷ Thiến, nếu không gặp thì lại đến đổ trường.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Bất kể ta là Cung Thần Xuân hay Ung Tần thì đều không nên để Kỷ Thiến thấy chúng ta đi cùng nhau. Ngươi nên nhân lúc vẫn còn rảnh rang mà ngủ cho ngon một giấc đi.

Hầu Hi Bạch than:

- Thạch sư phụ lúc nào cũng có thể đến tìm ta trút giận, ngươi bảo ta làm sao có thể ngủ yên được. Ta cũng giống như Kỷ Thiến, càng về khuya thì lại càng có hứng. Ngươi căn bản không nên gặp Kỷ Thiến ngay, để ta đi thám thính trước đã!

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi không sợ khả năng Thạch Chi Hiên đang chờ mình ngoài cửa sao?

Hầu Hi Bạch lắc đầu đáp:

- Ngược lại! Nếu ông ấy đã phục nguyên thì giờ là lúc phải hoàn thành việc thống nhất lưỡng phái lục đạo của Thánh môn, chứ không phải lúc vội vàng tiêu diệt ta, một truyền nhân duy nhất của Hoa Gián phái. Ta hy vọng gặp được Thạch sư phụ để xem ông ấy nói gì.

Dứt lời, hắn khôi phục lại vẻ tiêu sái ung dung thường thấy, vừa đi ra ngoài vừa cao giọng hát vang.

Từ Tử Lăng rời khỏi tiểu thính, bước qua khu vực giếng trời giữa gian trước và gian sau. Vừa bước vào hành lang, gã bỗng giật mình dừng lại.

Tiếng nữ nhân khóc nấc lên vọng ra từ căn phòng của Hầu Hi Bạch ở cuối hành lang.

Mẹ ta ơi! Rốt cuộc là chuyện gì đây? Con gái nhà ai lại có thể thần bất tri quỷ bất giác âm thầm vào được chỗ này, mà vì sao lại khóc lóc thảm thiết thương tâm đến thế?

Vừa mới tới Trường An, nhưng một loạt những sự việc liên tiếp phát sinh nằm ngoài dự đoán của gã. Bỗng nhiên gã không còn nắm chắc điều gì về những hành động sắp tới.

Từ Tử Lăng khẽ cất bước, đến trước cửa phòng ngủ khép hờ của Hầu Hi Bạch, nhẹ nhàng mở ra.

Ánh trăng êm dịu từ cửa sổ rọi vào chiếu sáng nửa căn phòng, phần còn lại vẫn chìm trong bóng tối. Tuyệt thế giai nhân Loan Loan đang ngồi bên mép giường, hai vai không ngừng rung động. Nàng nức nở khóc một cách đáng thương như bông hoa bị mưa dập gió vùi.

Dù nằm mộng Từ Tử Lăng cũng không tưởng nổi yêu nữ này lại có thể biến thành bộ dạng như thế. Gã đứng ngây ra như phỗng, một lúc sau mới đến ngồi bên cạnh nàng rồi than khẽ:

- Rốt cuộc là chuyện gì đây?

Dường như lúc này Loan Loan mới phát giác ra Từ Tử Lăng đã đến bên cạnh mình. Nàng thảm thiết rên lớn, nhào về phía gã, giọng nói nhòa đi trong nước mắt:

- Sư tôn của ta chết rồi!

Từ Tử Lăng không bao giờ nghĩ Loan Loan lại có phản ứng như vậy. Đương nhiên là gã hoàn toàn có thể né tránh, nhưng lại không thể nhẫn tâm làm thế tại tình huống này. Trong khoảnh khắc thân thể mềm mại thơm mát kia đã nằm gọn trong lòng Từ Tử Lăng, ngực áo gã bị nước mắt của nàng thấm ướt một mảng lớn.

Hai tay Loan Loan ôm chặt lưng gã, toàn thân run rẩy, đã hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh và tự kìm chế lúc bình thường, biểu cảm hoàn toàn khác so với vẻ lạnh lùng lúc sớm khi nghe tin Chúc Ngọc Nghiên

đã chết. Từ Tử Lăng cảm thấy nỗi bi thương thống khổ của nàng phát ra từ chân tâm, liền không khỏi nổi lòng trắc ẩn, khe khẽ an ủi:

- Người chết rồi không thể sống lại. Mai này chúng ta cũng phải chết, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Loan Loan vùi đầu vào ngực Từ Tử Lăng. Nàng ôm gã thật chặt rồi thê lương nói:

- Sư tôn là thân nhân duy nhất của ta, chỉ có bà mới thực sự thương yêu ta, tài bồi cho ta. Giờ thì người chết rồi, để lại một mình ta cô đơn lạc lõng.

Dứt lời lại khóc òa lên.

Ngực áo Từ Tử Lăng ướt đẫm, hai tay không biết để chỗ nào, chỉ còn cách vỗ nhẹ vai nàng:

- Lúc trước Loan Loan tỏ ra rất kiên cường, tại sao giờ bỗng nhiên lại mất hết cả kiềm chế giống binh bại như núi đổ thế này? Lại còn trốn đến đây mà khóc nữa?

Loan Loan sụt sùi đáp:

- Ta không biết! Sau khi người ta rời khỏi đây thì đầu óc nặng nề vô cùng, cuối cùng không nhịn được, chỉ muốn khóc một trận thật bi thảm trong lòng chàng. Ta tuyệt không thể để những người trong phái biết mình đau thương và yếu lòng như thế này.

Từ Tử Lăng không biết nói sao. Ánh mắt gã nhìn xuống đôi chân trần tuyệt đẹp của nàng đang thu lại bên mép giường, trong lòng cảm xúc trào dâng. Bất kể là Ma môn tiến hành huấn luyện môn đồ một cách quái dị, tiêu diệt hết nhân tính rồi biến họ trở thành loại người tâm

ngoan thủ lạt lãnh khốc vô tình thế nào, nhưng con người vẫn là con người, vẫn có thất tình lục dục. Thạch Chi Hiên là thế, Loan Loan cũng như thế, chỉ xem xem liệu ai đó có thể thấy được mặt nhân tình này của họ hay không mà thôi.

Gã dịu dàng hỏi:

- Nàng đến đã lâu, có nghe thấy hết những lời giữa ta và Hầu Hi Bạch không?

Tiếng khóc nhỏ dần, có điều giọng Loan Loan vẫn còn nghẹn ngào:

- Khi ta đến chỉ còn một mình chàng, lại cho rằng chàng đã cảm ứng được. Ai ngờ chàng hoàn toàn không biết, khi người ta khóc lên thì chàng mới nghe thấy mà đến an ủi.

Từ Tử Lăng hiểu mình rõ nhất, biết bản thân vì gặp phải Thạch Chi Hiên nên trận cước đại loạn đến mức mất hết hồn vía. Gã hỏi:

- Nàng có biết ta vừa gặp phải ai không?

Thân hình Loan Loan vẫn còn run run, nhưng cuối cùng cũng không khóc nữa.

Bất giác, Từ Tử Lăng khẽ vuốt ve lưng nàng, rồi tự trả lời:

- Là Thạch Chi Hiên!

Loan Loan ngồi thẳng người lên. Nàng lau nước mắt rồi buồn bã nói:

- Từ trước tới nay, ta không biết Chúc sư phụ chiếm vị trí thế nào trong lòng mình. Thực ra, bà là một nữ nhân rất đáng thương, bị Thạch Chi Hiên hại thật thê thảm. Nợ máu phải trả bằng máu, Thạch

Chi Hiên là tội nhân của Thánh môn, giờ lại là người có cơ hội lớn nhất để thống nhất Thánh môn. Chỉ cần giết được ta thì Âm Quý phái sẽ rơi vào tay lão. Phép tắc do tổ sư tệ môn định ra là người nào trước khi tiếp nhận vị trí Môn chủ đều phải tu hành ba năm một mình. Ta chỉ có thể độc lập tác chiến, vì có thế mới chứng minh được mình có đủ tư cách làm người kế thừa, mới có thể ngồi lên bảo toạ bỏ trống của Chúc sư phụ. Khi đó thì mọi người trong phái mới bán mạng cho ta. Giờ chắc Tử Lăng đã biết tại sao Thạch Chi Hiên lại đến Trường An rồi chứ?

Từ Tử Lăng trong lòng thầm kêu cha gọi mẹ. Đúng là cơn sóng này chưa qua lớp sóng khác đã ào tới. So với việc đối phó với Thạch Chi Hiên chỉ còn một nhược điểm nhỏ nhoi thì vấn đề Hương gia lập tức biến thành dễ dàng không đáng nói đến. Gã tuy coi Loan Loan là địch nhân, nhưng sau nhiều lần tiếp xúc đã có chút cảm tình với nàng. Về tình về lý, gã không thể trơ mắt nhìn Thạch Chi Hiên giết chết nàng. Nếu để Thạch Chi Hiên thống nhất ma đạo, đem tất cả những kinh sách đang phân tán gộp lại thành một thì hậu quả nghiêm trọng thế nào gã không dám nghĩ tới.

Loan Loan chăm chú nhìn gã, đoạn ôn nhu hỏi:

- Chàng sẽ giúp ta phá Bất Tử Ấn Pháp của lão chứ?

Từ Tử Lăng nhíu mày đáp:

- Ở Trường An, Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên căn bản không có sơ hở, bọn ta liên thủ đối phó với lão cũng không có tác dụng gì. Ta có một đề nghị, giờ ta lập tức đưa nàng vượt tường rời thành rồi lập tức đi mau về Ba Thục. Sau khi sự việc ở đây giải quyết xong xuôi, ta sẽ đến chỗ nàng lánh thế để tìm.

Ánh mắt xinh đẹp của Loan Loan ngời ngời trí tuệ, nàng nhẹ nhàng

hỏi:

- Phải chăng chàng ám chỉ là ở Ba Thục thì lão sẽ có sơ hở?

Từ Tử Lăng lắc đầu cười nhăn nhó:

- Đó là tự miệng Thạch Chi Hiên nói thế, ta cũng nhìn không ra lão nói thật hay giả nữa.

Loan Loan yêu kiều nhún vai như thể không để tâm:

- Có thêm một cách để khống chế lão thì càng tốt. Từ công tử chàng rốt cuộc là đến Trường An để làm gì? Bất kể là gì, ta cũng sẽ giữ kín bí mật cho chàng, thậm chí còn xuất thủ giúp chàng nữa.

Từ Tử Lăng làm sao dám tin tưởng nàng, liền trả lời dứt khoát:

- Việc của ta, mong nàng để yên cho ta tự giải quyết, tốt nhất là không nghe không hỏi gì đến.

Loan Loan u oán liếc gã, tỏ vẻ không vui trong lòng. Nhưng chỉ chớp mắt nàng đã hồi phục thần thái lạnh lùng trầm tĩnh, trái ngược hoàn toàn với Loan Loan yếu mềm khóc lóc đau thương lúc nãy. Nàng điềm đạm hỏi:

- Tối nay người ta có thể tá túc ở đây một đêm không?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên đáp:

- Đây là chỗ ở của Hầu Hi Bạch, nàng phải hỏi hắn mới đúng.

Loan Loan nhìn sâu vào mắt gã, nhẹ giọng hỏi:

- Ngươi có biết tại sao tệ sư phụ bại trong tay Thạch Chi Hiên không?

Từ Tử Lăng thầm nhủ đương nhiên là vì bà ta có ý đồ kéo gã và Sư Phi Huyên cùng chết chung, nhưng gã không muốn nói ra, bèn khẽ lắc đầu.

Loan Loan than thở:

- Nữ nhân tu luyện Thiên Ma Đại Pháp tuyệt không thể phát sinh quan hệ nhục thể với nam nhân mà mình yêu. Sư tôn chính vì không ngăn được tình cảm, bị Thạch Chi Hiên lừa gạt chuyện chăn gối, cho nên bao nhiêu năm sau Thiên Ma Đại Pháp vẫn chỉ dừng lại ở tầng thứ mười bảy, không hề tiến bộ để đạt tới cảnh giới tối cao tầng thứ mười tám. Vì thế, người chỉ còn cách đồng quy ư tận với Thạch Chi Hiên bằng chiêu Ngọc Thạch Câu Phần, nhưng đáng tiếc là vẫn thất bại.

Từ Tử Lăng bối rối nói:

- Đó đâu phải là nguyên nhân mà ta cự tuyệt nàng ở lại, chỉ vì ta không thể đáp ứng nàng thay Hầu Hi Bạch được. Tại sao nàng không tiếp thu khuyến cáo của ta, lập tức rời khỏi Trường An?

Loan Loan cười khổ:

- Chưa động thủ mà ta đã hoảng hốt bỏ chạy thì còn có tư cách quái gì để thừa kế vị trí đứng đầu Âm Quý Phái chứ? Đừng có như đàn bà thế được không? Theo tập quán tối tối đều đi nghe ca vũ của Hầu công tử thì trời chưa sáng sẽ không trở về. Không lý tới chàng nữa! Người ta khóc nhiều mệt lắm rồi, muốn ngủ thôi!

Nói xong, nàng cứ thế nằm xuống rồi nhắm mắt lại. Thân thể mềm

mại nổi rõ những đường cong tuyệt mĩ, đôi chân trần trắng như tuyết, ngọc dung xinh đẹp không gì sánh được làm Từ Tử Lăng dù có năng lực kiềm chế rất lớn mà cõi lòng cũng phải rung động. Gã thầm kêu cha gọi mẹ chứ quả thực chẳng biết phải ứng biến ra sao.

Khóe miệng Loan Loan mỉm cười ngọt ngào tới mức khiến người ta mụ mị, khẽ vỗ xuống bên cạnh dịu dàng hỏi:

- Nằm xuống đây nghỉ ngơi một chút được không?

Từ Tử Lăng giật bắn mình, gã đứng bật dậy khó khăn đáp:

- Không được!

Mắt Loan Loan vẫn nhắm nghiền, giọng nói rất khiêu khích:

- Lúc nãy ôm người ta mà còn chẳng sợ, nằm ngủ một lúc thì có vấn đề gì đâu? Ôi chao...

Tâm thần Từ Tử Lăng chợt chấn động kịch liệt. Chỉ thấy Loan Loan lộ vẻ thống khổ, hoa dung ảm đạm lúc đỏ lúc trắng, rõ ràng là dấu hiệu đáng sợ báo trước việc tẩu hoả nhập ma. Chẳng lẽ vì cái chết của Chúc Ngọc Nghiên mà nàng động chân tình, cuối cùng gặp phải ách nạn này?

Gã nhất thời hoảng hốt, quên cả quan hệ đối địch với nàng, leo vội lên giường.

Loan Loan vẫn run rẩy không ngớt, dang tay ra ôm chặt lấy gã. Khi hai người đang co kéo ở trên giường, nàng hổn hển nói:

- Tử Lăng cứu ta!

Hai tay Từ Tử Lăng án vào lưng Loan Loan, tống nhập chân khí, lập tức vô cùng kinh hãi. Trong thân thể nàng, Thiên Ma khí lưu chuyển tán loạn, như ngựa hoang sút cương không chịu khống chế, lồng lộn chạy trong kinh mạch khiếu huyệt. Nếu không thay đổi được tình trạng đáng sợ này thì khẳng định Loan Loan sẽ không thể chịu nổi bao lâu nữa. Chẳng còn cách nào khác, gã không nghĩ ngợi gì, trút chân khí ào ạt vào trong mình nàng, trước hết là tới khí hải đan điền, rồi từ đó dẫn đi mười hai chính kinh để áp chế sự hỗn loạn của chân khí.

Vì gã đã quen với tình hình trong nội thể Loan Loan nên mới có thể dễ dàng thuận tiện giúp đỡ nàng được.

Không biết Trường Sinh Khí đã lưu chuyển bao nhiêu lần trong cơ thể mềm mại của nàng. Đến lúc Từ Tử Lăng toàn thân mệt mỏi kiệt sức, chân nguyên hao tổn cực lớn thì Loan Loan bình tĩnh lại, thả lỏng hai tay đang ôm chặt gã ra, nằm im trên giường chừng như đã ngủ say.

Từ Tử Lăng không yên tâm, thò tay đặt lên trán nàng thăm dò. Gã giật mình kinh hãi, cảm thấy nhiệt độ cơ thể Loan Loan đang tăng mạnh. Đúng lúc gã đang định tiếp tục truyền chân khí vào điều tra nguyên nhân rồi lại giúp nàng bài xích Thiên Ma khí đang bành trướng ấm ầm đó đi, một việc kỳ dị đã xảy ra.

Khi cơ thể nàng đang nóng đến bỏng tay thì đột nhiên thân nhiệt bỗng hạ xuống mau chóng, biến thành lạnh như băng giá mùa đông, nhưng kỳ lạ là thần sắc lại không hề có biến hoá gì.

Lúc nhiệt lúc hàn như thế, Từ Tử Lăng cũng chẳng có cách nào, nói cách khác là không biết phải bắt đầu từ đâu.

Một cơn mệt mỏi xâm chiếm toàn thân, gã không tự chủ được nằm

vật xuống bên nàng, nhắm mắt điều tức. Gã biết nếu cứ ngoan cố không chịu nghỉ ngơi thì nói không chừng sẽ rước lấy thương tổn vĩnh viễn vào thân.

Gã chỉ nghỉ một lát, một lát thôi...

o0o

Lúc Từ Tử Lăng mở bừng mắt ra thì ánh nắng ban mai đã ùa vào trong mắt. Gã hoảng hốt ngồi bật dậy, thấy Loan Loan vẫn nằm bên cạnh, hô hấp nhẹ nhàng.

Nghe thấy tiếng bước chân Hầu Hi Bạch đang đi vào, gã biết nếu không bị hắn làm tỉnh giấc thì mình có khi vẫn tiếp tục ngủ.

Thò tay đặt lên trán Loan Loan thấy chỉ lạnh lẽo vô bì, nhưng gã không rảnh để lý tới, vội nhảy ra khỏi giường chặn Hầu Hi Bạch toàn thân sặc sụa mùi rượu lại bên ngoài cửa.

Họ Hầu thò đầu vào, vừa thấy cảnh bên trong đã kinh ngạc đến mức không thể tin nổi, hết ngó Loan Loan trên giường, lại nhìn đến tên tiểu tử trước mặt.

Từ Tử Lăng biết hắn hiểu nhầm, vừa bối rối lại vừa xấu hổ, vội kéo hắn ra phòng ngoài, giải thích rõ ràng sự tình.

Hầu Hi Bạch lộ ra thần sắc nặng nề, đoạn nói:

- Từ Tử Lăng trúng gian kế của thị rồi!

Từ Tử Lăng biến sắc hỏi:

- Gian kế gì?

Hầu Hi Bạch đang say sưa chợt tỉnh hẳn lại, hai mắt lấp loáng đáp:

- Ta tuy không rõ thực sự Loan Loan dùng thủ đoạn gì để đùa giỡn ngươi, nhưng nhìn tình hình hiện tại của nàng ta thì có vẻ đã mượn Trường Sinh Khí của Tử Lăng để giúp bản thân đột phá hạn chế của Thiên Ma Đại Pháp, tiến vào cảnh giới tầng thứ mười tám mà kể từ sau Tổ sư sáng lập Âm Quý Phái, chưa có một Phái chủ nào đạt được. Có khi còn vượt qua cả cảnh giới đó nữa.

Từ Tử Lăng trong lòng rối loạn, không biết là kinh hãi hay vui mừng.

Hầu Hi Bạch đề nghị:

- Giờ chỉ có một biện pháp duy nhất là hạ thủ giết thị đi!

Từ Tử Lăng giật mình hỏi:

- Làm thế sao được?

Hầu Hi Bạch đứng bật dậy nói:

- Để ta đi hạ thủ cho!

Nói xong, hắn lập tức tiến vào.

Từ Tử Lăng kêu lên:

- Hi Bạch huynh!

Hầu Hi Bạch bị gã kéo lại, chán nản ngồi xuống thở ngắn than dài:

- Ngươi không nên ngăn cản ta. Mà ta căn bản cũng không thể đang

tâm dập liễu vùi hoa, hơn nữa đây lại là một đại mỹ nhân xinh đẹp như tiên nữ. Ài!

Cả hai nhìn nhau cười nhăn nhó.

“Bình!”

Tiếng đập cửa vọng vào.

(

Chương 569: Một đời một kiếp

Hầu Hi Bạch dẫn Lý Tịnh tiến vào tiểu thính. Sau khi ngồi xuống, Từ Tử Lăng thấp giọng nói:

- Trong phòng này, chúng ta nói chuyện cẩn thận một chút.

Lý Tịnh ngạc nhiên.

Từ Tử Lăng giải thích qua, rồi thản nhiên cho biết Thạch Chi Hiên đã trở lại Trường An, lại nói ra mục đích đến Trường An lần này của mình. Lý Tịnh nhíu mày lên tiếng:

- Bọn ta còn cho rằng, sau khi Kinh Triệu liên minh bị giải tán thì tình hình Trường An đã đơn giản rõ ràng. Giờ nghe phân tích của Tử Lăng lại hoàn toàn không phải thế.

Từ Tử Lăng than thở:

- Ta còn chưa cho huynh hay, Duẫn Tổ Văn chính là tên thi triển Thất Châm Chế Thần đối với Lôi đại ca.

Lý Tịnh và Hầu Hi Bạch đồng thời thất thanh thốt lên:

- Cái gì?

Từ Tử Lăng nháy mắt ra hiệu rồi vận công tụ thanh âm lại, nói tiếp:

- Chắc là Duẫn Tổ Văn đang ngấm ngầm câu kết với Lý Nguyên Cát và Trì Sanh Xuân, bí mật mở rộng thế lực. Bề ngoài, Lý Nguyên Cát

ủng hộ Lý Kiến Thành, nhưng thật ra lại có lòng khác, hy vọng mượn sức Ma môn để trở thành chân mệnh thiên tử ngồi lên đế toạ.

Lý Tịnh nhìn Hầu Hi Bạch hỏi:

- Hầu công tử cũng là người trong Ma môn, nhìn nhận thế nào về việc này?

Từ Tử Lăng biết Lý Tịnh vì xuất thân của Hầu Hi Bạch nên không mấy tin hắn. Nếu không giải tỏa hết nghi ngờ của Lý Tịnh thì việc hợp tác sẽ có vấn đề. Gã bèn đỡ lời:

- Hi Bạch huynh là dị chủng của Ma môn, Lý đại ca không thể lý giải được tại sao một đệ tử do Thạch Chi Hiên đào tạo ra lại có thể là một người đáng tin cũng là chuyện bình thường thôi. Ài! Những nguyên nhân bên trong quả là hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng, huyền diệu phi thường.

Đến lượt Hầu Hi Bạch cũng hứng thú, vui vẻ nói:

- Lời Tử Lăng còn có ý khác. Hà hà! Thật ra, bản thân ta cũng không hiểu rốt cuộc ta là cái thứ gì đây?

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Ta là “bàng quan giả tỉnh” mà thôi. Vấn đề ở chỗ mười mấy năm trước, tính cách của Thạch Chi Hiên bị phân liệt, một bên là ma quân lãnh khốc vô tình giết người không chớp mắt, một bên là kẻ đa tình luôn hối hận tự trách. Vì vậy, khi lão truyền thụ cho Hi Bạch huynh võ công của Hoa Gián phái, có thể do tâm pháp của Hoa Gián phái ảnh hưởng nên lão mới biến thành một người đa tình như vậy. Còn khi huấn luyện Dương Hư Ngạn thì lão lại bị tâm pháp của Bổ Thiên phái kích phát nên biến đứa con côi của Dương Dũng trở thành một thích

khách lạnh lùng tàn khốc. Hậu quả là Hi Bạch huynh và Dương Hư Ngạn trở nên hai người hoàn toàn khác biệt thế này.

Hầu Hi Bạch vỗ bàn khen:

- Phân tích rất tinh tế! Cho nên sự đối lập giữa ta và Dương Hư Ngạn chính là do một tay Thạch sư phụ tạo thành, đại biểu cho sự đấu tranh giữa thiện và ác trong lòng Thạch sư phụ. Nếu ta đánh bại Dương Hư Ngạn thì Thạch sư phụ sẽ có cảm tưởng gì?

Lý Tịnh trầm giọng:

- Dương Hư Ngạn là một con cờ quan trọng trong tay Thạch Chi Hiên, có thể phát huy hậu quả không thể dự đoán được. Trong số văn thần đại tướng của cựu Tùy, người ủng hộ Dương Quảng rất ít, người ủng hộ Dương Dũng rất nhiều. Một khi kẻ ngồi lên vị trí Thiên tử mà không đủ nhân đức để trấn nhiếp thiên hạ, Dương Hư Ngạn có thể phất cờ với danh nghĩa con côi của Dương Dũng mà hiệu triệu bộ thuộc cũ. Các vị có hiểu ý tứ của ta không?

Hai người gật đầu tỏ vẻ đã rõ, biết hắn nói nếu Lý Thế Dân bị bài xích hoặc bị giết thì nhân tâm không phục, cục diện hoạ loạn phân liệt sẽ liên tục phát sinh. Lúc đó lòng người sẽ nghĩ về Tùy triều thời Dương Kiên nắm quyền, Dương Hư Ngạn có thể mang lại kỳ vọng và ảo tưởng cho họ.

Hầu Hi Bạch cười khổ:

- Nói như vậy thì Thạch sư phụ tất sẽ giết ta, tuyệt không dung cho loại dị chủng như ta đây sống sót, vì ta là đại biểu cho mặt lương thiện của ông, là sản phẩm sau khi tính cách của ông bị phân liệt.

Lý Tịnh đau đầu tiếp:

- Rốt cuộc thì Thạch Chi Hiên trốn chỗ nào ở Trường An? Nếu chúng ta nắm được hành tung của lão thì có thể tập trung toàn lực bố trí giết lão, phá Bất Tử Ấn Pháp của lão trừ hại cho nhân thế.

Nói xong, y ngưng thần nhìn xem phản ứng của Hầu Hi Bạch.

Từ Tử Lăng bất giác nảy sinh cảm xúc, khi cùng ở một chỗ với Khấu Trọng, gã chưa từng phải giấu giếm điều gì, việc gì cũng có thể đưa ra nghiên cứu, thảo luận. Nhưng khi đối diện với những người có thể coi là “huynh đệ” như Lý Tịnh và Hầu Hi Bạch thì vì bối cảnh lập trường mọi người khác nhau, nên có những việc như Đại Đức Thánh Tăng chính là một hóa thân của Thạch Chi Hiên, gã không dám tuỳ tiện tiết lộ, sợ sẽ gây hậu quả khôn lường. Lý Tịnh cũng vì Hầu Hi Bạch là truyền nhân của Thạch Chi Hiên nên trước sau vẫn hoài nghi hắn.

Khuôn mặt anh tuấn của Hầu Hi Bạch lộ vẻ u ám, lắc đầu than:

- Ta không biết! Ài! Ông ta dù sao cũng là người đã một tay nuôi dạy ta, ta không thể chủ động đối phó ông ta được. Nhưng nếu ông ta muốn giết ta thì ta sẽ dùng mọi phương pháp để giữ mạng. Đó là quy củ của tệ môn.

Lý Tịnh nghe hắn nói thế, lại thấy thoải mái hơn, gật đầu đáp:

- Ta hiểu lập trường của Hầu công tử rồi!

Hắn lại quay sang Từ Tử Lăng hỏi:

- Đối với việc Thạch Chi Hiên, Tử Lăng có đề nghị gì?

Hầu Hi Bạch đứng lên, thản nhiên nói:

- Ta vào trong xem muội tử thế nào.

Đoạn tránh mặt đi cho hai người nói chuyện. Nhìn theo Hầu Hi Bạch đi vào nhà sau, trong lòng cả hai đều cảm thấy vô cùng trầm trọng.

Từ Tử Lăng thấp giọng:

- Người mà chúng ta phải đối mặt có thể là nhân vật lợi hại nhất trong lịch sử Ma đạo, bất kỳ phương pháp bình thường nào mà chúng ta tưởng rằng sẽ có hiệu quả đều không dùng được. Giữa một thành thị mật độ dân số đông đúc như Trường An, bằng Bất Tử Ấn Pháp của lão thì khẳng định có thể dễ dàng giết người rồi ung dung thoát thân. Người này lại trí kế siêu quần, tinh thần cảnh giác cao. Lý đại ca liệu có thể tạm thời án binh bất động, yên lặng xem kỳ biến không?

Lý Tịnh liếc mắt nhìn về phía cửa thông ra nhà sau mà Hầu Hi Bạch vừa đi vào, nhíu mày hỏi:

- Ngươi không lo lắng cho tính mạng của hảo bằng hữu của ngươi ư?

Từ Tử Lăng đáp:

- Trực giác ta mách bảo rằng, chừng nào ta còn ở Trường An thì Thạch Chi Hiên vẫn không xuống tay thu thập hắn.

Lý Tịnh ngạc nhiên thốt:

- Tại sao?

Từ Tử Lăng giải thích qua về quan hệ giữa gã và Thạch Thanh Tuyền, Thạch Chi Hiên, nhưng gã tuyệt không đề cập đến việc Thạch

Thanh Tuyền là sơ hở duy nhất của Thạch Chi Hiên, vì gã cảm thấy đây là chuyện riêng tư giữa Thạch Thanh Tuyền và Thạch Chi Hiên, không nên công khai.

Lý Tịnh thở phù một hơi, nói:

- Ta dù muốn đối phó Thạch Chi Hiên thì cũng không có chỗ mà xen tay vào. Được rồi! Tần Vương phân phó ta toàn lực giúp đỡ ngươi. Rốt cuộc ta có thể giúp ngươi cái gì đây?

Từ Tử Lăng tập trung nhìn y một lúc, trầm giọng đáp:

- Lần này ta đến Trường An, mục đích chủ yếu là tuyệt bất lưu tình, đem mỗi một phần tử táng tận lương tâm của Hương gia ra mà giết sạch, trừ tận gốc rễ.

Gã ít khi nói những lời độc ác như vậy. Nhưng vì Tố Tố và bản thân gã bị cha con Hương gia làm những chuyện ác độc nên cuối cùng đã hạ quyết tâm tiêu diệt Hương gia, tuyệt không lưu tình.

Lý Tịnh rùng mình, hai mắt lóe lên, lạnh lùng nói:

- Kể cả nếu Tần Vương không có chỉ thị, Lý Tịnh ta cũng sẽ toàn lực trợ giúp ngươi.

Sau khi Lý Tịnh đi khỏi. Từ Tử Lăng đến phòng ngủ tìm Hầu Hi Bạch. Chỉ thấy Hầu Hi Bạch đang ngây người ngồi bên giường, không thấy tung tích Loan Loan đâu nữa.

Từ Tử Lăng ngồi xuống cạnh hắn, quan tâm hỏi:

- Hi Bạch…

Hầu Hi Bạch đưa ra một tờ giấy, cười khổ:

- Khi ta đến thì nàng đã tránh mặt bỏ đi, lưu lại tờ giấy này cho ngươi.

Từ Tử Lăng cầm lấy xem, chỉ thấy trên tờ giấy có một hàng chữ thanh thoát bay bổng, viết tám chữ “Yêu chàng hận chàng, một đời một kiếp”. Phía trên đề “Tử Lăng”, phía dưới là dấu ấn mờ mờ của nàng.

Hầu Hi Bạch cũng ngó đầu qua xem, nói:

- Để lại lời nhắn lãng mạn thế này, chắc là bởi Thánh pháp đại thành khiến tâm tình nàng rất đặc biệt, nên nhất thời mới để lộ chân tình, nếu không thì chỉ viết hai chữ “yêu chàng” là đủ.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Bức thư này từ đâu tới?

Hầu Hi Bạch đáp:

- Nàng để lại trong tiểu thư trai phía đối diện phòng ngủ của tiểu đệ. Thật kỳ quái, ta luôn lưu ý nhưng lại không hề nghe thấy bất kỳ tiếng động gì.

Từ Tử Lăng hít một hơi khí lạnh, gật đầu:

- Ngươi đoán không sai. Ta cũng luôn lưu ý động tĩnh của nàng ta, cũng không hề cảm ứng được gì. Ài! Thật giảo hoạt, ta lại bị nàng lợi dụng rồi!

Hầu Hi Bạch than:

- Việc này họa phúc khó lường, ít nhất thì đối với ta mà nói là như thế, vì một ngày Thạch sư phụ không thu thập được nàng ấy thì có thể sẽ tạm hoãn việc thu thập ta.

Từ Tử Lăng nhìn hắn một lúc, không hiểu hỏi:

- Tại sao Hầu huynh bỗng nhiên biến thành tiêu cực bị động đối với lệnh sư như thế?

Hầu Hi Bạch hồi phục vẻ tự nhiên, mỉm cười:

- Tử Lăng ám chỉ lời ta nói với Lý Tịnh lúc nãy sao. Hà hà! Lý Tịnh nếu không tin tưởng ta thì Hầu Hi Bạch ta tại sao lại phải nói thật với hắn.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Thì ra là vậy! Việc tu luyện Bất Tử Ấn Pháp của ngươi rốt cuộc đã có kết quả gì chưa?

Hầu Hi Bạch lắc đầu đáp:

- Càng luyện càng hồ đồ, càng không có lòng tin. Bất Tử Ấn Pháp với tâm pháp Hoa Gián phái hoàn toàn bất đồng, giảng về những việc hại người lợi mình, rất không hợp với tính cách của ta.

Từ Tử Lăng nói:

- Cùng tắc biến, biến tắc thông. Theo kinh nghiệm của ta thì quá trình luyện công nên tiến hành theo hình thức như sóng biển, lúc thì ngọn sóng vọt lên cao, lúc lại như sóng ngầm ở đáy sâu. Khi ngươi rơi vào đáy sâu thì rất nhiều khả năng đó là dấu hiệu báo trước cho việc sắp

vọt lên cao ngất đó.

Hầu Hi Bạch đồng ý:

- Lời ngươi rất có đạo lý. Chi bằng ta đem khẩu quyết Bất Tử Ấn Pháp đọc qua cho ngươi nghe một lần, nói không chừng ngươi có thể tìm ra cách phá Bất Tử Ấn Pháp đó.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Làm thế khác gì ngươi tự thân giúp ta đối phó với lệnh sư?

Hầu Hi Bạch nhún vai làm như không có gì đáp:

- Có vấn đề gì đâu. Ông ta muốn giết ta, chẳng lẽ ta ngồi chờ chết?

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đồng thời cười phá lên. Không khí căng thẳng hoàn toàn tan biến.

Cười chán rồi, Từ Tử Lăng hỏi:

- Việc nghiên cứu Bất Tử Ấn Pháp tạm thời hoãn chưa tiến hành vội. Chúng ta liệu có thể đặt giả thiết rằng vì quan hệ với tiểu đệ nên lệnh sư tạm thời không đến đối phó ngươi không?

Hầu Hi Bạch gật đầu đáp:

- Có lẽ là như thế. Tối qua ta cố ý tạo ra cơ hội cho Thạch sư phụ, nhưng ông ta hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Nhưng nếu để ông ta cho rằng ta đã rời khỏi Trường An thì sẽ rất

nguy hiểm.

Hầu Hi Bạch nói:

- Không cần lo lắng. Thạch sư phụ vì tối qua mới tới chỗ ta nên chưa biết tình hình hiện tại của ta. Chỉ cần ông ta gặp Dương Hư Ngạn là biết được ta đang vẽ Bách Mỹ Đồ cho Lý Uyên, nếu giết ta sẽ đả thảo kinh xà, ảnh hưởng đến đại kế thống nhất Ma môn của ông ta. Vì thế ta mới nói việc Loan Loan luyện thành Thánh pháp họa phúc khó lường là có ý như thế. Hôm nay ngươi có việc gì làm không?

Từ Tử Lăng điềm đạm đáp:

- Mấy ngày tới ta sẽ rất bận rộn, phải đến cửa hàng cầm đồ học hỏi, không những phải học thủ pháp kinh doanh mà còn phải luyện được khẩu âm Bình Diêu nữa.

Nói xong, gã đứng lên, đặt tay lên vai Hầu Hi Bạch cười nhẹ nói:

- Ngủ một giấc ngon lành đi! Tối nay ta sẽ tới tìm ngươi ăn cơm và nghiên cứu Bất Tử Ấn Pháp. Hy vọng nghe ngươi niệm được một nửa mà ta vẫn chưa thổ huyết thụ thương thì phải tạ thiên tạ địa rồi.

Hầu Hi Bạch nằm lăn ra giường, đá văng giày ra, cười nói:

- Đây là giường mà mỹ nhân vừa nằm ngủ. Tiểu đệ nhiều khả năng sẽ gặp một giấc mộng vừa ngọt ngào lại đáng sợ, yêu hận lằng nhằng đây. Hà hà!

Khi Từ Tử Lăng rời khỏi hiệu cầm đồ Vinh Đạt thì trời mới nhá nhem tối. Trên con đường lớn ở Bắc Lý với những đổ trường và thanh lâu trứ danh, ngựa xe như nước vô cùng náo nhiệt.

Gã hiện đang mang bộ mặt vàng khè của Ung Tần có dán thêm bộ râu giả của người Hồ. Kể cả là Khấu Trọng thì cũng phải nhìn kỹ mới khám phá ra gã là Từ Tử Lăng được, những người khác không cần nói đến.

Trần Phủ lão bản của hiệu cầm đồ Vinh Đạt bản thân là một người đáng tin cậy, lại được Lý Tịnh tự thân đến chào hỏi lão, khiến lão hiểu việc này được Thiên Sách phủ toàn lực giúp đỡ. Cho nên lão càng biểu thị sẽ trung thành hợp tác, giúp Từ Tử Lăng giảm bớt một phần tâm sự.

Do được Hồ Tiểu Tiên gợi ý, Từ Tử Lăng đã nghĩ ra một phương pháp kỳ diệu là gã sẽ đóng giả Tư Đồ Phúc Vinh, trở thành tình địch của Trì Sanh Xuân, nắm quyền chủ động khống chế cục diện chứ không bị động chờ Trì Sanh Xuân mắc câu như trước. Vấn đề là làm sao để biến Tư Đồ Phúc Vinh trở thành một người cầu thân có sức uy hiếp đối với Trì Sanh Xuân. Nếu như Đại Tiên Hồ Phật thẳng thừng từ chối khiến gã đụng đầu vào đá thì sẽ trở thành trò cười. Hơn nữa, việc này tất sẽ dẫn đến chuyện đắc tội với Lý Nguyên Cát và Duẫn Tổ Văn, làm sao để một tên Tư Đồ Phúc Vinh chỉ có tiền còn lai lịch chả đâu vào đâu lại có thể tranh giành Hồ Tiểu Tiên mà không bị nghi ngờ? Đó là tất cả những vấn đề cần phải giải quyết.

Vừa đi vừa nghĩ, gã bỗng phát giác mình đã tới trước cửa Minh Đường Oa. Gã đang phân vân không biết có nên vào tìm cơ hội hay không, lại sợ gặp phải Hồ Tiểu Tiên thì một đám người kéo tới tiến vào Minh Đường Oa.

Ở giữa nhóm là một người cao lớn, đầu lại đội mũ cao vô cùng hấp dẫn sự chú ý. Không ngờ lại là Đỗ Phục Uy, cha hờ của gã và Khấu Trọng, dẫn theo năm tên cao thủ tuỳ tùng, rất có uy thế.

Gã ngó Đỗ Phục Uy, lão Đỗ cũng nhìn sang gã. Ánh mắt hai người

gặp nhau, Đỗ Phục Uy vẫn mặt trơ như gỗ không chút biểu tình gì, nhưng Từ Tử Lăng biết lão đã nhận ra đứa con hờ vì gã hoàn toàn không giấu giếm nhãn thần.

Đỗ Phục Uy bỗng nhiên dừng lại. Mấy tên thân vệ cũng vội vàng đứng yên. Từ Tử Lăng biết ý liền chầm chậm bước ngang qua để nghe lão chỉ thị.

Quả nhiên Đỗ Phục Uy lên tiếng:

- Quán cơm chay đối diện cũng không tệ. Sau khi bọn ta chào hỏi Đại Tiên xong thì sang bên đó thử xem nấu nướng có được xuất sắc như bảng hiệu không.

Từ Tử Lăng thầm lĩnh hội, trong lòng nổi lên cảm giác rất thoải mái thân thiết, quen thuộc và tin tưởng. Gã liền cất bước đi.

o0o

Khấu Trọng ngồi trên một đỉnh đồi, nhìn về phía thành Hổ Lao đèn lửa sáng rực phía xa xa.

Thiên Lý Mộng đang an bình gặm cỏ đằng sau, liệp ưng Vô Danh bay lượn trinh sát trên trời cao, đang bay múa theo vũ điệu đặc biệt biểu thị có người đang tiến tới gần.

Thành Hổ Lao dưới ánh trăng sáng kia là toà thành quân sự kiên cố nhất đại biểu cho chiến tuyến phía đông của Vương Thế Sung. Nếu Hổ Lao bị mất thì các thành lân cận như Quản Thành, Huỳnh Dương và Trịnh Dương đều không thể giữ được. Nhược bằng có thể giữ vững Hổ Lao, kể cả khi toàn tuyến Lạc Dương bị vây hãm thì Thiếu Soái quân của gã vẫn có thể vận chuyển vật tư lương thực thông qua Hổ Lao đến Lạc Dương giúp Vương Thế Sung chống đỡ đại quân Lý

phiệt. Vì vậy Hổ Lao có quan hệ rất trọng đại tới cuộc chiến.

Nghĩ tới đây, Khấu Trọng bỗng nhẹ nhàng đứng dậy, thầm nghĩ chỉ cần có thể giữ vững hai toà thành Hổ Lao và Yển Sư thì rất có khả năng làm Lý Thế Dân phải đại bại một trận, xoay chuyển cả tình thế Lý phiệt hùng bá thiên hạ hiện nay.

Tiếng vó ngựa không ngừng lại gần.

Khấu Trọng nhảy dựng lên cười nói:

- Ta còn sợ các ngươi nhầm lẫn thời gian và địa điểm, khiến ta phải chờ đợi ba ngày thì nguy lắm!

Đang tới là Tuyên Vĩnh, Bạch Văn Nguyên, Tiêu Hoành Tiến, Bốc Thiên Chí, Cao Chiếm Đạo, Trần Trường Lâm thuộc Bát trấn Đại tướng, cùng với Hư Hành Chi và Trần Lão Mưu trong Lục Bộ đốc giám.

Trần Lão Mưu đang ngồi trên lưng ngựa cười lớn đáp:

- Bọn ta nhận được phi cáp truyền thư của Đại tiểu thư, còn sợ là đến quá sớm! Người phải đợi là bọn ta mới đúng.

Tuyên Vĩnh vừa cười vừa xuống ngựa, nói:

- Nhậm đại tỷ phải ở lại để trấn thủ Bành Lương nên không thể cùng bọn ta đến đây được.

Bốc Thiên Chí vượt lên ôm chầm lấy Khấu Trọng, cười lớn:

- Thiếu Soái tuy đi xa mãi tận Quan Ngoại, nhưng những chiến tích liên quan đến việc ngươi dương uy trên đại thảo nguyên cứ ào ào

truyền về, lại còn bị thổi phồng đến mức làm người ta không thể tin được.

Cao Chiếm Đạo đến bên hai người, vui vẻ tiếp lời:

- Ví dụ như việc ba người các ngươi lấy một địch vạn quân, đánh giết bọn người Đột Quyết tơi bời hoa lá, lại còn truy kích ngàn dặm, nhổ bật cả lều trướng của Hiệt Lợi.

Hư Hành Chi bật cười nói:

- Nhưng những tin tức đó giúp sỹ khí của Thiếu Soái quân tăng rất nhiều, khiến các lộ hào kiệt ùn ùn đến đầu nhập, làm chúng ta có thể lớn mạnh mau chóng.

Khấu Trọng buông Cao Chiếm Đạo ra, vui mừng hỏi:

- Những người có thể tác chiến của chúng ta hiện giờ có bao nhiêu người?

Hư Hành Chi đáp:

- Tổng binh lực hiện nay của chúng ta đạt ba vạn người, nhưng đã qua huấn luyện có thể trở thành tinh binh chỉ khoảng hơn vạn.

Bạch Văn Nguyên tiếp:

- Chỉ cần Thiếu Soái ra lệnh một tiếng, bọn ta có thể tùy lúc điều hơn vạn chiến sỹ đó ra chiến trường, đảm bảo sẽ không làm Thiếu Soái mất uy phong đâu.

Khấu Trọng hưng phấn nói:

- Có các ngươi làm việc thì đương nhiên là ta yên tâm rồi. Hiện giờ, tình hình đại bản doanh của Thiếu Soái quân thế nào?

Tiêu Hoành Tiến đáp:

- Vương Thế Sung, Đậu Kiến Đức, Lý Tử Thông đều tự lo cho mình chưa xong nên không một ai rảnh mà đến chọc giận bọn ta. Vì thế, sau khi chúng ta nhận số tài vật lớn lấy được từ Dương Công Bảo khố vận chuyển về thì không những xây dựng lại Bành Thành mà còn giảm nhẹ thuế má, khuyến khích các ngành công-nông-thương nghiệp phát triển. Lại có Đại tiểu thư, Long Du bang và Tống phiệt phương nam toàn lực giúp đỡ nên Bành Lương càng ngày càng phồn vinh hưng thịnh, ổn định vững chắc thành cơ sở để Thiếu Soái tranh thiên hạ.

Trần Trường Lâm tiếp lời:

- Ta và Mưu lão đã theo đúng như sách quý của Lỗ đại sư mà Thiếu Soái giao cho, xây dựng một đội thuỷ sư có tính cơ động và sức tác chiến cao, số lượng chiến thuyền không ngừng tăng lên. Chỉ cần thời gian một năm thì sẽ không còn sợ gì đội thuyền hùng mạnh của Lý phiệt nữa.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Toàn là tin tức tốt lành, xem ra đã đến lúc vận mệnh ta chuyển sang giai đoạn tốt đẹp rồi.

Hư Hành Chi nói:

- Tất cả đều đã sẵn sàng, chỉ chờ chỉ thị của Thiếu Soái.

Tuyên Vĩnh nói:

- Theo thám tử báo về thì Lý Thế Dân đang tập kết đại quân ở Quan Trung, việc tiến quân xuống Lạc Dương đã như tên trên cung. Đây là mấu chốt thành bại. Nếu chúng ta giúp Vương Thế Sung đánh lui được Lý quân thì sẽ đến lúc Vương Thế Sung và Đậu Kiến Đức triển khai cuộc chiến tranh đoạt các thành hai bên bờ Hoàng Hà. Chúng ta có thể đánh tới phía nam diệt Lý Tử Thông. Chỉ cần đoạt được Giang Đô thì vốn liếng của chúng ta sẽ đủ mạnh để tranh bá thiên hạ.

Khấu Trọng hướng lên trời vẫy tay. Dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Vô Danh từ trong mây vọt ra hạ xuống đứng yên trên vai gã. Khấu Trọng khẽ vuốt ve Vô Danh, giải thích lai lịch bảo bối này cho mọi người biết rồi nói:

- Ta sẽ dạy các ngươi phương pháp căn bản để nuôi ưng, luyện ưng. Phiền các ngươi mang nó về Bành Lương chiếu cố thật tốt cho nó. Con ngựa bảo bối của ta cũng phải mang về đó.

Hư Hành Chi ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu Soái quyết định một mình tới Lạc Dương sao?

Khấu Trọng gật đầu đáp:

- Nếu ta dẫn các vị và hơn vạn Thiếu Soái quân đến Lạc Dương thì chỉ tổ làm Vương Thế Sung nghi kỵ. Vì thế mà đến Vô Danh ta cũng không dám mang theo. Ài! Vương Thế Sung này xuất thân thần bí, lai lịch phức tạp thật là một lời khó nói hết. Thượng sách duy nhất lúc này là ta một mình đến Lạc Dương tìm đường vậy. Các ngươi phải toàn lực chuẩn bị cho cuộc chiến, chờ tin tức của ta.

Gã lại đưa mắt nhìn về Hổ Lao, trong lòng bừng lên hy vọng, thầm nghĩ chỉ cần lão tử có thể giúp Vương Thế Sung giữ vững chiến

tuyến mặt đông ở phía nam Hoàng Hà thì trận này Lý Thế Dân tất bại không nghi ngờ gì nữa. Việc này gã hoàn toàn có khả năng làm được.

(

Chương 570: Mộ cổ Thần Chung

Phòng lớn của quán cơm chay có hơn hai chục bàn, đều đã có khách. Từ Tử Lăng ra hiệu thưởng thêm cho tiểu nhị, nhưng cũng phải đợi gần hai khắc sau mới được an bài cho ngồi ở một chiếc bàn vuông trong góc. Gã vừa lựa chọn xong vài món cơm rau thì Đỗ Phục Uy một mình tiến vào. Lão cởi chiếc mũ cao ra, so vai rụt cổ như biến thành một người khác, đến ngồi bên cạnh Từ Tử Lăng. Gã vội rót trà cho lão, rồi thấp giọng hô một tiếng:

- Chào cha!

Đỗ Phục Uy lộ nét cười từ ái hiếm có, vui vẻ thấp giọng nói:

- Có thể nghe được tiếng gọi “cha” từ ngươi, lão già ta đây đã được an ủi rất nhiều. Ài! Tiểu Trọng vẫn uổng phí tâm cơ kiên trì đi giúp Vương Thế Sung thủ Lạc Dương ư?

Từ Tử Lăng bất đắc dĩ cười trừ, thay đổi đề tài hỏi:

- Lần này cha nuôi đến Trường An chỉ là ghé qua thôi hay định ở đây lâu dài?

Đỗ Phục Uy lại thở dài, có chút mơ màng đáp:

- Ta không biết. Vấn đề ở chỗ cái gọi là tình bạn chi giao giữa ta và Phụ Công Hựu. Hắn và Ma Môn yêu đạo Tả Du Tiên chiếm cứ Đan Dương, tự tung tự tác, lại cự tuyệt đối thoại với ta. Ài! Cha con Lý gia thủy chung cũng đối đãi ta không tệ, ta thật muốn ở lại đây hưởng

chút phúc thanh nhàn, nhưng lại không đành lòng trơ mắt ra nhìn lão Phụ trầm luân. Trải qua bao gian khổ lão mới cắt đứt được quan hệ với Ma Môn, nhưng giờ thì lại rơi vào tay chúng, quả là xuẩn ngốc không chịu nổi.

Lão nâng chén, lấy trà thay rượu uống cạn.

Từ Tử Lăng lại rót thêm trà cho lão. Cơm rau chay tịnh thơm tho đã được mang tới, Từ Tử Lăng bất chợt nhớ tới Sư Phi Huyên. Nếu có thể cùng nàng dùng bữa trong quán cơm chay này thì tình cảnh sẽ như thế nào?

Đỗ Phục Uy lộ vẻ cơ cảnh, nhìn qua một lượt những thực khách trong phòng, đoạn hỏi:

- Tử Lăng đến Trường An để làm gì vậy?

Từ Tử Lăng trầm giọng hỏi lại:

- Hài nhi có thể hỏi cha nuôi một vấn đề được không? Giữa hai người Lý Thế Dân và Lý Kiến Thành, người hy vọng ai sẽ kế thừa vị trí quân chủ của Đường thất?

Hai mắt Đỗ Phục Uy lấp loáng tinh quang, cười lạnh đáp:

- Đỗ Phục Uy ta từ Hoài Nam khởi nghiệp, Nam chinh Bắc phạt chưa từng nếm mùi thất bại. Sự nghiệp của ta là đoạt được trên lưng ngựa. Ngươi cho rằng ta sẽ tôn trọng người nào?

Từ Tử Lăng vui mừng nói:

- Thế thì được rồi! Lần này hài nhi tới Trường An là để đối phó với Trì Sanh Xuân vì rất nhiều khả năng hắn là trưởng tử của Ba Lăng

bang Hương Quý, là huynh trưởng của Hương Ngọc Sơn. Chúng con và Hương gia không những có tư cừu, mà còn hận đến thấu xương hành vi bắt cóc buôn người của bọn chúng.

Đỗ Phục Uy nhíu mày hỏi:

- Muốn đối phó Trì Sanh Xuân không hề dễ dàng. Nhưng với thân thủ hiện tại của Tử Lăng, lấy 'hữu tâm đối vô tâm' thì việc lấy cái mạng chó của hắn chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.

Từ Tử Lăng ghé sát tai lão than:

- Vấn đề là bọn hài nhi muốn từ Trì Sanh Xuân bức Hương Quý phải ra mặt, vì thế không thể không dùng mưu kế thủ đoạn.

Tiếp đó, gã giải thích một lượt. Đối với 'người cha hờ' này, Từ Tử Lăng tuyệt đối tin tưởng. Đến bản thân gã cũng không thật rõ tại sao mình lại có tâm tình đó.

Đỗ Phục Uy nghe xong bật cười:

- Kế hoạch của Tử Lăng quả là tuyệt diệu, ta thật khó mà phán đoán xem kế đó có thực hiện được không. Ta đã từng nghe qua tên tiểu tử Tư Đồ Phúc Vinh đó. Cứ như ta nghe được thì hắn là kẻ 'đo lọ nước mắm đếm củ dưa hành', lại chưa nghe nói hắn là người háo sắc. Hơn nữa, 'mãnh hổ không bằng địa đầu trùng', nếu như hắn vì tránh họa mà tới Trường An thì làm sao dám đồng thời đắc tội với cả Duẫn Tổ Văn lẫn Lý Nguyên Cát? Trừ khi hắn đã chán sống rồi.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ đúng là gừng càng già càng cay, bản thân gã lại chưa từng nghĩ thấu đáo như vậy. Gã bèn ứng tiếng:

- Giả sử nếu bản thân Hồ Tiểu Tiên nhìn trúng Tư Đồ Phúc Vinh thì

tình hình có khác không?

Đỗ Phục Uy ngạc nhiên hỏi:

- Việc đó làm sao có thể phát sinh được?

Từ Tử Lăng lại đem chuyện gã bàn với Hồ Tiểu Tiên kể lại, rồi nói:

- Hiện giờ, thứ mà Tư Đồ Phúc Vinh thiếu chính là một hòn núi để hắn dựa vào. Hòn núi này phải vững đến mức làm Trì Sanh Xuân không dám dùng thủ đoạn khác đối phó với hắn, chỉ còn cách tranh cường trên bàn đổ bác.

Đỗ Phục Uy hiểu ra, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Việc này ta phải về suy nghĩ cho cẩn thận đã. Làm sao có thể tìm được ngươi?

Từ Tử Lăng nói địa điểm Đa Tình Oa của Hầu Hy Bạch cho lão biết rồi chia tay ai về nhà nấy.

---oOo---

Khi Từ Tử Lăng trở về, Hầu Hy Bạch vẫn đang say sưa vẽ bức Bách Mỹ Đồ. Thấy Từ Tử Lăng trở về, hắn vui vẻ nói:

- Tối nay chúng ta trực tiếp đến Thượng Lâm Uyển tìm Kỷ Thiến, bất kể là nàng bận rộn thế nào cũng mặc. Nếu biết là ta tìm, Kỷ Thiến sẽ tìm cách gặp ta. Khi đó thì Từ Tử Lăng có thể trực tiếp hỏi nàng.

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh hắn, nhíu mày hỏi:

- Phía Âm Hiển Hạc có tin tức gì không?

Hầu Hy Bạch hạ bút lông xuống, lùi ra rồi ngồi xuống ghế cạnh gã, lắc đầu đáp:

- Hắn vẫn chưa đến Trường An. Không ai nhìn thấy người nào bộ dạng như vậy.

Tâm trạng Từ Tử Lăng chùng xuống, thuận miệng hỏi:

- Ngươi rời khỏi giường lúc nào?

Hầu Hy Bạch chán nản nói:

- Ta căn bản không thể ngủ nổi, nên chỉ có thể thay lão ca ngươi ra ngoài bôn tẩu làm việc. Ta thăm dò về Trì Sanh Xuân qua một nhân vật bang hội có thể tin được ở Trường An, được biết người này nhiều khả năng là người của Hương gia vì trước khi Lý Uyên nhập quan không ai biết hắn. Cụ thể, Trì Sanh Xuân là nhân vật đột nhiên mới nổi lên, kinh doanh Lục Phúc đổ quán dưới sự bảo trợ của Lý Nguyên Cát. Không ai biết hoàn cảnh xuất thân của họ Trì, chỉ biết tài sản của hắn rất hùng hậu. Trước tiên, tên này dùng xảo thủ đoạt lấy Lục Phúc đổ quán từ người chủ cũ, rồi trong vài năm ngắn ngủi đã biến nó thành một đại đổ quán lớn, có thể phân cao thấp với Minh Đường Oa.

Tiếp đó, hắn lại than:

- Không phải ta muốn dội cho ngươi một gáo nước lạnh, nhưng vị bằng hữu bang hội đó nói Trì Sanh Xuân tính tình đa nghi, vô cùng cơ cảnh, lại càng biết rõ hơn ai hết đạo lý không tham lợi nhỏ trước mắt. Nếu theo đúng như kế hoạch của ngươi, đóng giả thành Tư Đồ Phúc Vinh, đánh trống mở cờ đến phân cao thấp cùng với hắn trên chiếu bạc để tranh ái nữ của Đại Tiên Hồ Phật, hắn không nghi ngờ

mới là lạ. Hương gia đã làm nhiều việc xấu nên tất sẽ có lòng phòng bị hơn bất kỳ ai khác. Tiểu đệ cho rằng kế của huynh sẽ không thực hiện được.

Từ Tử Lăng chuyển đề tài, thản nhiên nói:

- Dường như ngươi rất phong quang ở Trường An.

Hầu Hy Bạch vui vẻ đáp:

- Ta quen biết rất nhiều người ở đây. Trên tới hoàng cung, dưới tới xóm chợ ta đều có biện pháp. Ài! Ta đang lo lắng cho ngươi mà!

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Không dám giấu lão ca ngươi, ta và Khấu Trọng đều xuất thân là những tên ăn cắp vặt. Khi gặp người nào mang theo nhiều tiền, hoặc người cứ lấy tay giữ túi tiền đi đường thì bọn ta sẽ chọn phương pháp 'dương đông kích tây'. Ví dụ như một người giả vờ húc phải hắn, làm phân tâm hắn, người kia sẽ thi triển thuật không không diệu thủ. Bất kể là kẻ đó giấu túi tiền kỹ thế nào, bọn ta chỉ rạch con dao nhỏ một phát là có thể tìm ra minh châu, bách phát bách trúng, chưa từng thất bại.

Hầu Hy Bạch hơi ngạc nhiên, mày kiếm khẽ cau lại hỏi:

- Phương pháp 'dương đông kích tây' đó làm sao áp dụng đối với Trì Sanh Xuân được?

Từ Tử Lăng đáp:

- Vẫn chưa nghĩ ổn thoả, nhưng tin tình báo của Hy Bạch huynh vô cùng hữu dụng, làm ta càng thêm nắm chắc tình hình. Chúng ta chỉ

cần biến tính đa nghi của Trì Sanh Xuân thành sơ hở để động thủ, hoặc có thể trở thành cạm bẫy để hắn sa vào. Bởi vì nếu có người khẳng khái đem cả gia tài lớn đến cho hắn thì hắn há dễ bỏ qua sao.

Hầu Hy Bạch động dung nói:

- Ngươi chỉ nói thế là ta thấy sự tình tuyệt không phải không thể làm được nữa. Chúng ta cần suy nghĩ cho kỹ. Hà hà! Đến Thượng Lâm Uyển làm hai chén Hoàng Thang được không? Khi ta ở thanh lâu thì lúc nào linh cảm cũng dạt dào như suối chảy.

Từ Tử Lăng cười:

- Người đi là ngươi. Ta còn muốn ngươi tìm cách lừa Kỷ Thiến đến Minh Đường Oa để nàng bất ngờ đụng đầu với ta trong lốt gã Ung Tần râu ria đầy mặt.

Hầu Hy Bạch cười khổ:

- Việc đó không thể. Ngươi dường như không biết cho đến tối nay, Kỷ Thiến vẫn là danh kỹ thanh lâu danh tiếng nhất, là khách ruột của Minh Đường oa. Lại thêm vị tỷ tỷ này tính tình rất thích làm loạn, lúc vui vẻ có thể vô cùng nhu thuận, nhưng tuỳ lúc có thể đạp ngươi ra khỏi Minh Đường oa. Việc đó đã từng xảy ra với ta một lần. Hà hà! Hiện giờ, nam nhân ở Trường An đều lấy việc từng bị nàng ta đạp ra khỏi Minh Đường Oa là vinh hạnh vì ít nhất nó cũng cho thấy kẻ đó đã có thể làm nàng tức giận. Nhưng tiểu đệ thì cho rằng đó là điều sỉ nhục.

Trong lòng Từ Tử Lăng hiện lên đôi mắt xinh đẹp, trong sáng nhưng lại biến hoá đa đoan của Kỷ Thiến. Gã thầm nghĩ nếu không có việc nàng cầu xin mình lần trước ở Trường An, chỉ sợ mình cũng sẽ bị đối đãi giống như Hầu Hy Bạch nói. Trong lòng gã chợt nảy ra một ý,

liền hỏi:

- Ngươi có biết quan hệ của nàng ta với Trì Sanh Xuân là kiểu gì không?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Trì Sanh Xuân làm sao dám dây với Kỷ Thiến, vì Lý Nguyên Cát là một trong số không ít những kẻ xưng thần dưới bóng quần hồng của mỹ nhân này.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Với uy thế, quyền lực của Lý Nguyên Cát, muốn có Kỷ Thiến chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Làm sao đơn giản thế được? Tình huống của Kỷ Thiến có chỗ giống Thượng Tú Phương. Ở Trường An, khắp thôn cùng ngõ hẻm không ai là không biết nàng. Kể cả Lý Uyên cũng tuyệt không cho phép Lý Nguyên Cát chiếm đoạt Kỷ Thiến để tránh những chuyện đồn thổi có hại tới Lý gia. Huống chi Lý Nguyên Cát cần nhất là lo giữ gìn hình tượng và danh dự bản thân. Chưa hết, nhiều cận thần của Lý Uyên lại có quan hệ tốt với Kỷ Thiến nên Lý Nguyên Cát chỉ còn cách khổ tâm tìm cách tranh đoạt nàng với tư cách là một thần tử dưới bóng quần hồng. Những nỗi yêu, hận, khổ, sướng trong đó lại càng động lòng phi thường.

Vừa nói, mặt hắn lại lộ vẻ mê say.

Từ Tử Lăng bỗng nhớ tới một chuyện, hỏi:

- Chẳng phải là Lý Nguyên Cát và Thanh Thanh phu nhân ở Phong Nhã các quan hệ rất tốt sao?

Hầu Hi Bạch đáp:

- Thanh Thanh phu nhân chỉ là một trong số những nữ nhân của Lý Nguyên Cát mà thôi. Tên tiểu tử này vốn phong lưu, thích nhất là dập liễu vùi hoa khắp chốn.

Hắn vỗ vai Từ Tử Lăng hỏi tiếp:

- Được rồi! Có muốn đến Thượng Lâm Uyển thử vận khí không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Ta đến thanh lâu thì chỉ gặp vận xui thôi. Quan trọng hơn là ta không thể chủ động đi tìm Kỷ Thiến, chỉ còn cách để nàng gặp ta. May là việc này tuyệt không gấp gì. Tối nay ta muốn ngủ một giấc thật ngon, dưỡng thần cho đầy đủ, ngày mai mới nghĩ tới chuyện này. Ngươi có biết là kinh doanh cầm đồ là môn học vấn cao thâm thế nào không? Nghiên cứu môn học vấn đó đã làm ta mệt đến kiệt sức rồi. Tốt nhất là ngươi cứ ngoan ngoan tiếp tục ở đó vẽ tiếp Bách Mỹ Đồ, vẽ mệt rồi thì lên giường mà ngủ, quên tâm ý khó lường của Thạch sư phụ của ngươi đi. Tối qua ngươi đã không hề ngủ nghê gì. Hãy nghe lời ta đi!

Hầu Hy Bạch chán nản đáp:

- Còn cần phải ngươi đề tỉnh ta ư. Hiện giờ, chỉ có vẽ hoặc đến thanh lâu mới có thể làm ta quên hết tất cả. Đó có thể là chỗ phân biệt giữa người và cầm thú! Cầm thú chỉ phấn đấu vì sinh tồn, còn chúng ta lại biết ký thác tình cảm vào phong nguyệt, quên sự uy hiếp đối với sinh tồn. Đó gọi là trốn tránh.

Từ Tử Lăng sâu xa nói:

- Ngủ cũng là một cách trốn tránh, vì thế nên cầm thú cũng có biện pháp mượn giấc ngủ để trốn tránh hiện thực.

Hầu Hy Bạch hứng thú nói:

- Vậy thì chỗ khác nhau lớn nhất giữa người và cầm thú là gì?

Từ Tử Lăng tập trung suy nghĩ một lát rồi đáp:

- Ta nghĩ chỗ khác biệt lớn nhất là con người sẽ suy nghĩ về sự tồn tại của bản thân mình, ví dụ như chúng ta tại sao lại tồn tại? Bản thân sự tồn tại có ý nghĩa và mục đích gì? Trong cõi U minh phải chăng có người chủ tể? Mỗi một người phải chăng chỉ là một con rối do mệnh vận giật dây điều khiển? Sinh từ đâu? Tử về đâu? Giữa sinh và tử rốt cuộc là chuyện gì?

Hầu Hy Bạch nghe đến ngây người.

Từ Tử Lăng đột nhiên nhớ tới kẻ thích nói chuyện sinh tử là Phục Nan Đà. Nếu không phải được lão khai mở thì chỉ sợ gã không thể suy nghĩ thấu triệt về giấc mộng nhân sinh đến như vậy, cũng làm gã càng hiểu rõ tại sao Sư Phi Huyên lại muốn rời bỏ trần thế, tu hành thiên đạo như thế. Đó chính là vì muốn tìm hiểu đối với sự tồn tại của bản thân mình.

Gã lại nhớ tới Thạch Thanh Tuyền. Nàng thì lại vì một nguyên nhân hoàn toàn khác, do nhìn thông hiểu thấu hiện thực tàn khốc và ân oán trên thế gian này nên mới chọn phương thức sinh hoạt lánh thế ẩn cư.

Bản thân Từ Tử Lăng gã lại bất hạnh bị lôi cuốn vào dòng xoáy lớn của phàm trần, khó có thể thoát thân được.

Gã không khỏi thầm thở dài một tiếng.

Hầu Hy Bạch gật đầu:

- Lời Tử Lăng như mộ cổ thần chung, làm người tỉnh giấc triệt để. Ta giờ chỉ muốn say một trận bất tỉnh nhân sự, quên hết những thống khổ trong lòng.

Trong lòng Từ Tử Lăng bừng lên nỗi xúc động mãnh liệt muốn đi gặp Thạch Thanh Tuyền. Bỗng nhiên, lúc này gã cảm thấy mình hiểu nàng hơn bất kỳ lúc nào trước đây. Nhưng Hầu Hy Bạch trước mắt cũng là một người mà gã phải quan tâm, nghĩ vậy bèn nói:

- Hy Bạch huynh sao không đem nỗi thống khổ trong lòng nói ra? Như thế sẽ tốt hơn.

Đôi mắt anh tuấn của Hầu Hy Bạch đỏ lên, sau khi liếc Từ Tử Lăng một cái liền cúi đầu cười khổ:

- Ta do một tay Thạch sư phụ dưỡng dục thành tài, nếu nói không hề có chút cảm tình gì với ông ta thì chỉ là gạt ngươi. Có lúc sư phụ đối với ta rất tốt. Ài! Món nợ này giữa ta và ông ấy biết tính thế nào đây? Hiện giờ, ta chỉ muốn đối mặt với Thạch sư phụ để làm cho rõ ràng. Tối qua ta một mình đến thanh lâu chính là muốn người tìm đến ta, muốn giết muốn mổ cứ tuỳ ý lão nhân gia, còn hơn là cứ như lạc trong sương mù như bây giờ, chẳng có gì rõ ràng cả. Chết không phải là việc đáng sợ như thế chứ?

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng hiểu tâm ý thực sự của Hầu Hy Bạch đối với Thạch Chi Hiên. Trong lòng gã thầm kêu nguy hiểm, vì vị cao thủ

Ma Môn này không còn là người có tính cách phân liệt như trước nữa. Trong tình thế nào đó mà lão cho là cần thiết thì Thạch Chi Hiên sẽ tuyệt không lưu tình mà xử quyết, thanh lý 'sản phẩm' này.

Gã trầm giọng:

- Chẳng phải ngươi từng nói theo như quy củ sư môn truyền lại và chú thệ mà Thạch Chi Hiên đã lập khi ngươi mười tám tuổi, là nếu năm ngươi hai mươi tám tuổi mà không đủ tư cách trở thành Hoa Gián phái đời thứ mười hai thì mới giết ngươi sao? Ngươi hiện giờ mới hai mươi bảy tuổi mà! Còn có thời gian một năm nữa.

Hầu Hy Bạch chán nản nói:

- Hai mươi tám tuổi chỉ là hạn kỳ do ông ta lập ra. Ta tuỳ lúc có thể yêu cầu cử hành sớm hơn. Ta thật muốn biết sau khi trở thành oan hồn bị ông ta giết chết thì Thạch sư phụ có thương tâm hối hận không. Ài! Quy củ tông pháp của Hoa Gián phái đã được nhồi nhét từ khi ta còn nhỏ, giờ đã thành tư tưởng thâm căn cố đế rồi. Vì thế ta không muốn để Tử Lăng nhúng tay vào việc này, chỉ bằng vào sức mình mà vượt qua cửa ải khó khăn đó.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Tên tiểu tử ngươi bây giờ chẳng có đấu chí gì cả. Lúc thì nói thúc thủ mặc cho người ta xử trí, lúc khác thì lại nói muốn đấu tranh vượt quan ải khó khăn, đều là những biểu hiện tiêu cực. Thật khiến người ta lo lắng cho ngươi!

Hầu Hy Bạch phục hồi vẻ tiêu sái tự nhiên, cười nói:

- Cái này gọi là tâm tình mâu thuẫn. Nếu có thể bất tử thì ai muốn nhất mạng ô hô vào đúng quãng đời đẹp nhất đây? Ít nhất thì phải

chờ ta hoàn thành Bách Mỹ Đồ của cung đình nhà Đường này rồi hãy nói. Hà hà!

Từ Tử Lăng đỡ lời:

- Theo ta thấy thì Thạch sư phụ của ngươi trừ khi bất đắc dĩ, còn nếu không sẽ không tự tay làm thịt ngươi đâu.

Hầu Hy Bạch ngây người hỏi:

- Tử Lăng nói thế có căn cứ gì không?

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Con người không phải là cây cỏ, làm sao có thể vô tình được. Cho dù người tâm can sắt đá như Thạch Chi Hiên thì cũng vì đã hại chết Bích Tú Tâm mà phải trải qua mười lăm năm đầy thống khổ và mâu thuẫn. Nếu không thì thiên hạ này có thể đã có cục diện khác rồi. Hiện giờ, Thạch Chi Hiên đã tỉnh lại từ trong giấc mộng dài, không những không dám gặp tử huyệt của lão là Thạch Thanh Tuyền, mà cũng không muốn tự tay xử quyết đồ đệ do một tay mình dưỡng dục ra. Vì thế, ta đoán lão sẽ lợi dụng Dương Hư Ngạn để đối phó ngươi.

Hầu Hy Bạch tinh thần phấn khởi nói:

- Nếu thế thì sẽ là chuyện hoàn toàn khác. Kiểu gì ta cũng không thể để Dương Hư Ngạn sính cường được.

Từ Tử Lăng thấy đã chấn khởi được đấu chí của hắn, trong lòng cảm thấy được an ủi. Gã bèn tiếp:

- Thạch sư phụ của ngươi chỉ có hai truyền nhân. Nếu người chết là Dương Hư Ngạn thì lão không có lý do gì mà huỷ diệt đi truyền nhân

duy nhất còn lại. Nếu không thì Hoa Gián và Bổ Thiên hai phái sẽ không còn người kế thừa. Cũng có thể tưởng tượng là Thạch sư phụ của ngươi sẽ toàn lực giúp đỡ cho Dương Hư Ngạn trở thành người chiến thắng. Nếu ngươi không phấn chấn lên thì sẽ phải nuốt hận dưới Ảnh Tử kiếm của Dương tiểu tử đó.

Hầu Hy Bạch lạnh lùng nói:

- Ta làm sao lại để Dương Hư Ngạn dễ dàng chiếm tiện nghi thế được? May là được Tử Lăng cảnh tỉnh. Hà hà! Giờ ta có thể yên tâm mà ngủ rồi!

---oOo---

Sau khi Lý Thế Dân giành thắng lợi đẹp mắt ở Bách Bích thì trong thiên hạ, người có đủ thực lực làm đối thủ của hắn chỉ còn lại ba tập đoàn quân sự lớn, bao gồm Vương Thế Sung, Đậu Kiến Đức và Tiêu Tiễn. Khấu Trọng chưa đủ lông đủ cánh, tạm thời không đáng nói đến. Tống phiệt ở Lĩnh Nam xa xôi, cắt đất xưng bá thì thừa sức, nhưng nếu bằng vào sức của mình họ, lại thêm người phương Nam không chịu được giá lạnh phương Bắc thì cũng chỉ còn cách đứng nhìn mà than thở ‘tiên trường mạc cập’**.

Thất bại Bách Bích thực sự đã ảnh hưởng rất lớn tới Tống Kim Cương. Không những làm thanh thế Lưu Vũ Châu từ mạnh chuyển sang yếu, còn làm Đột Quyết không dám khinh cử vọng động trước khi họ liên kết được các tộc nhân bên ngoài Tái Ngoại. Không có sự giúp đỡ của người Đột Quyết, một lực lượng cũng phụ thuộc vào họ là Lương Sư Đô cũng chỉ còn cách án binh bất động, dùng thái độ "đứng từ xa xem lửa cháy" để theo dõi cuộc chiến tâm điểm của trường tranh bá thiên hạ là ở Lạc Dương.

Trong ba tập đoàn quân sự lớn thì tình thế của Tiêu Tiễn bất lợi nhất.

Mấu chốt là việc Đỗ Phục Uy hàng nhà Đường, không những làm Tiêu Tiễn kinh hãi, mà còn làm lão không thể động đậy gì được. Việc đó cũng làm bọn Chu Xán, Lý Tử Thông, Trầm Pháp Hưng không còn cách nào khác, bất đắc dĩ phải tụ thủ yên lặng xem diễn biến.

Lâm Sĩ Hoành bị kẹp giữa hai đại kình địch là Tiêu Tiễn và Tống phiệt nên khó có thể làm gì được.

Trong cục diện ngày càng rõ ràng đó, thiên hạ trở thành cuộc tranh đấu giữa ba phía Lý phiệt, Vương Thế Sung và Đậu Kiến Đức. Hy vọng duy nhất của Khấu Trọng là hợp sức Vương Thế Sung và Đậu Kiến Đức lại, đánh tan thần thoại bất bại của Lý Thế Dân.

Qua một đêm toàn lực đi đường, Khấu Trọng tới Lạc Dương vào lúc bình minh. Binh lính thủ thành tất cả đều nhận ra gã, lập tức phi báo cho Vương Thế Sung.

Người đến đón gã là Vương Huyền Thứ, con thứ của Vương Thế Sung, là người mà gã có chút hảo cảm. Hai người gặp lại đều vô cùng cao hứng.

Trong sự vây quanh hộ vệ của đám thân binh, Khấu, Vương chầm chậm thả ngựa đi vào Hoàng cung.

Khấu Trọng hỏi:

- Phía Lý Thế Dân có động tĩnh gì không?

Vương Huyền Thứ lộ thần sắc nặng nề, trầm giọng đáp:

- Theo tin tức mà chúng ta nhận được thì trong mấy ngày tới, Lý Thế Dân sẽ tự thân dẫn đại quân xuất quan tiến tới. Bọn ta đã chuẩn bị chu đáo cả rồi, còn muốn đánh phủ đầu hắn. Ài! Quả nhiên không

ngoài dự liệu của Thiếu Soái năm đó, Lý Thế Dân học được bài học từ Lý Mật không thể cấp công lâu dài Lạc Dương, vì thế nên hắn chọn sách lược tiến binh chậm chạp, thanh trừ các cứ điểm vòng ngoài rồi cô lập chúng ta.

Khấu Trọng khoan khoái đảo mắt nhìn quanh cảnh phồn vinh như cũ của Lạc Dương, ngạc nhiên hỏi:

- Đại quân Lý Thế Dân vẫn còn ở tận Quan Trung, ngươi làm sao mà biết hắn lựa chọn sách lược nào?

Vương Huyền Thứ đáp:

- Vì sau cuộc chiến Bách Bích, Lý gia trước sau đã phái ra bốn đại tướng tập kết binh lực bốn phía chúng ta. Cụ thể là Sử Vạn Bảo đến đóng ở Long Môn, chặn đứng đường cứu viện phía Nam của chúng ta. Lưu Đức Uy dẫn quân tới Thái Hành, chắc sẽ đánh chiếm Hà Nội ở phía Đông, đường lên Bắc của chúng ta sẽ bị khoá chặt. Vương Quân Khuếch lại hau háu nhìn Lạc Khẩu như hổ rình mồi. Một tướng khác là Hoàng Quân Hán dẫn binh tới Mạnh Tân, một khi vượt qua Đại Hà thì Hồi Lạc đương nhiên sẽ khó giữ.

Khấu Trọng thầm nghĩ đó đúng là cái mà người ta gọi là “thượng binh phạt mưu”***. Lý Thế Dân không phí một binh một tốt, chỉ bằng sự điều động binh mã, lập tức tạo thành áp lực cực lớn đối với Vương Thế Sung. Trong tình hình đó, Lý Thế Dân nếu muốn khuyên các tướng lĩnh dưới cờ Vương Thế Sung, làm họ trở cờ quy phục thật dễ như nước chảy vào sông.

Khấu Trọng mười phần tin tưởng nói:

- Lạc Dương nằm ở nơi các con sông giao nhau nên nếu muốn thực sự cô lập Lạc Dương thì không hề dễ dàng. Năm trước, vì ta muốn

thuyết phục lệnh tôn nên ngôn từ đương nhiên là có chút phóng đại lên. Ngươi không cần lo lắng, kể cả nếu Lý Thế Dân lập tức phóng ngựa tới đây, chỉ cần chúng ta giữ vững được phòng tuyến Yển Sư, Hổ Lao. Nếu Lý tiểu tử vây thành thì đại quân Đậu Kiến Đức sẽ đến chi viện, khẳng định có thể đánh cho hắn tơi bời hoa lá, có thể chạy được về Quan Trung không cũng một nghi vấn.

Vương Huyền Thứ lộ vẻ xấu hổ, thấp giọng nói:

- Phụ hoàng không chịu nghe lời khuyên của ta, vi phạm hiệp nghị với Đậu Kiến Đức, hôm qua đã ngồi lên đế vị rồi.

Khấu Trọng biến sắc thốt:

- Cái gì?

Đoàn người chậm chậm tiến vào Hoàng cung.

Chú thích:

* Mộ cổ thần chung: Đây là thành ngữ có nguồn gốc Phật giáo. Theo quy củ Phật giáo thì chùa chiền đánh chuông sớm trống tối – mộ cổ thần chung. Ý là nói về lời nói khiến người ta cảnh tỉnh giác ngộ.

** Tiên trường mạc cập: (鞭长莫及): Nguyên ý là roi ngựa tuy dài nhưng không thể đánh dạ dày ngựa được. Ý nói như xa xôi quá nên lực lượng không với được tới. Trong chương này ý nói Tống phiệt dù có mạnh nhưng vì ở phương Nam xa xôi nên khó có thể tranh hùng với các tập đoàn quân sự lớn ở Trung Nguyên là Lý phiệt, Vương Thế Sung, Đậu Kiến Đức, Tiêu Tiễn.

*** Thượng binh phạt mưu: thượng sách của việc dùng binh là lấy mưu lược để thủ thắng.

(

Chương 571: Miệng lưỡi dao kiếm

Trong nội đường tĩnh lặng của tiệm cầm đồ Vinh Đạt, Từ Tử Lăng tiếp tục buổi học thứ hai sau khi gã đến Trường An. Hôm qua chủ yếu là nghe chủ tiệm Trần Phủ nói về phong thổ nhân tình, sinh hoạt tập quán của Bình Diêu, nhân tiện học khẩu âm địa phương của lão. Về mặt ngôn ngữ, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều là người có thiên phú, tiếng Đột Quyết hai gã cũng học rất nhanh, khẩu âm nơi đó tất nhiên cũng không làm khó được gã.

Trên chiếc bàn tròn để đầy các loại giấy tờ trong nghề như phiếu cầm đồ, phiếu tiền, sổ sách. Từ Tử Lăng nhìn đến hoa cả mắt. Trần Phủ ngồi bên kia bàn lên tiếng:

- Nghề cầm đồ của bọn ta có thể dùng bốn chữ để hình dung, đó là "tiền đẻ ra tiền". Đem tiền cho vay để lấy lời, kiếm tiền nhờ cho vay lãi cao. Có thể vay tiền theo kiểu tín chấp hoặc thế chấp. Vật thế chấp là những thứ có giá trị như trân bảo ngọc thạch, cho đến bất động sản như nhà cửa ruộng đất, thậm chí cả con người.

Từ Tử Lăng ngẩn người hỏi:

- Làm sao lấy người mà thế chấp được? Lỡ họ không có tiền trả chẳng lẽ đem người đi bán sao?

Trần Phủ cơ thể gầy đét, mặt dài như mặt ngựa, khoảng năm mươi tuổi, tóc hai bên thái dương đã điểm bạc, thái độ thân thiện nhiệt tình. Nghe Từ Tử Lăng hỏi vậy lão mỉm cười vẻ ám muội rồi nói nhỏ:

- Thiếu nợ trả tiền, không có tiền có thể bắt làm công để trả, nếu vật thế chấp là con gái đẹp thì có thể bán vào thanh lâu. Thế nhưng Vinh Đạt Trường An chúng ta tuyệt không làm mấy chuyện thất đức ấy, có điều ở những vùng xa xôi hẻo lánh, ta chẳng dám đảm bảo chuyện đó không xảy ra. Nếu người ta tình nguyện, quan phủ rất khó can thiệp. Huống hồ bọn ta khi khai trương tiệm trước tiên đã phải lo lót cửa quan, sau đó một bên duy trì cống nạp, một bên mắt nhắm mắt mở, mọi người đều bình an vô sự.

Từ Tử Lăng nghe thế lại càng thêm phần tin tưởng. Chỉ nội việc dùng người để thế chấp đối với Hương gia đã vô cùng hấp dẫn, việc này chẳng khác nào sau này có thể công nhiên buôn bán người. Gã chau mày hỏi:

- Nghề cầm đồ bắt đầu từ khi nào vậy?

Trần Phủ trả lời qua loa:

- Nghề cầm cố khởi nguồn từ chế độ tự khố của các chùa chiền, sau đó bắt đầu phát triển rộng rãi từ thời Nam Bắc triều.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao lại liên quan đến chùa chiền? Nhà chùa sao có thể làm những việc vơ vét của cải như vậy, không phải là vi phạm giới luật tứ đại giai không của người xuất gia sao?

Trần Phủ mỉm cười đáp:

- Người xuất gia không phải ăn cơm à? Do các chùa chiền được nhiều tầng lớp bố thí nên đã tích lũy được một lượng tài sản rất lớn. Muốn duy trì sinh hoạt của chúng tăng lữ, tiến hành các loại hoạt động tôn giáo, trùng tu khuếch trương tự viện, không có tiền là không

làm được. Vì vậy các cao tăng thời xưa mới nghĩ ra phương pháp cho vay để lấy lời.

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Còn về việc có vi phạm giới luật của Phật môn hay không thì ta chẳng biết được. Bất quá trong bộ kinh Vô Tận Tàng của Phật giáo có câu "Sinh lãi không ngừng, nguồn lợi vô tận" và câu "Nhiều hàng thì sẽ sinh lời, có thể giữ hoặc cho, hoặc để đó hoặc cầm cố"[1], khiến các tăng lữ có thể an tâm cho vay lấy lãi mà cung phụng Phật, Pháp, Tăng tam bảo.

Từ Tử Lăng như được đại khai nhĩ giới, lại cất tiếng hỏi:

- Nghề kinh doanh siêu lợi nhuận như vậy nhất định sẽ có cạnh tranh rất lớn, Tư Đồ Phúc Vinh làm sao có thể vượt trội trở thành ông chủ của hiệu cầm đồ lớn nhất thiên hạ?

Trần Phủ vui vẻ đáp:

- Về mặt này thì ai cũng phải bội phục đại lão bản. Ông ta có thể thành công như vậy bởi vì đã nghĩ ra hai cách thức mới, cho phép cầm cố thóc và phát hành ngân phiếu. Nói là cầm cố thóc nhưng thực ra không chỉ là lúa gạo mà bao gồm cả các loại lương thực khác. Việc này rất được các hương trấn ở nông thôn hoan nghênh. Thử nghĩ có thể đem lương thực cầm đổi lấy tiền, tuy giá so với mua bán trực tiếp thấp hơn rất nhiều, nhưng về mặt tiện lợi và nhanh chóng khi khẩn cấp thì các phương thức mậu dịch khác không thể so sánh được. Còn về ngân phiếu, đối với người làm kinh thương mà nói là một đặc ân. Ngân phiếu được phát hành thay cho hàng hóa tiền tệ lưu thông trên thị trường. Người sở hữu bất kỳ lúc nào cũng có thể mua hàng hay đổi thành tiền, còn chúng ta thì kiếm được một khoản lợi nhuận.

Từ Tử Lăng giờ đã hiểu rõ, chẳng trách người ta nói nghề cầm đồ quan trọng nhất là uy tín thương hiệu. Hương gia dù tài lực mạnh hơn Tư Đồ Phúc Vinh nhiều, nhưng do kinh doanh thanh lâu đổ quán, lại ngầm có những hoạt động buôn người, bất cứ lúc nào cũng có thể bị triều đình càn quét thậm chí là đóng cửa, ai dám tin ngân phiếu do bọn chúng phát hành.

Càng hiểu rõ ngành cầm đồ gã càng chắc chắn sẽ làm cho Hương gia cắn câu, bởi vì chúng đâu có bỏ lỡ cơ hội trời cho này để mà thi triển "biến thiên hoán nhật" đại pháp.

Trần Phủ nói:

- Được rồi! Hiện tại đến phiên công tử tìm hiểu phương pháp kinh doanh và hoạt động của bọn ta.

Từ Tử Lăng cười khổ, chỉ còn cách bắt mình phải phấn chấn tinh thần chuyên tâm lắng nghe, mục đích đóng giả thành công Tư Đồ Phúc Vinh.

o0o

Trong thư trai của hoàng cung, Vương Thế Sung mình mặc long bào vừa đọc xong mật hàm của Đậu Kiến Đức. Sau khi đưa cho Vương Huyền Ứng ngồi ở ghế đầu bên phải để hắn xem qua, lão chau mày hỏi:

- Đậu Kiến Đức vì sao lại chịu giúp ta đối phó Lý Thế Dân?

Khấu Trọng chưa kịp trả lời thì Vương Huyền Ứng đang xem thư cũng chẳng ngẩng đầu lên cười lạnh nói:

- Nói không chừng là đuổi hổ cửa trước rước sói cửa sau.

Khấu Trọng bốc hỏa trong lòng đang muốn phất áo bỏ đi, Vương Huyền Thứ ngồi cạnh gã vội xen vào:

- Hiện tại Hạ vương và Đại Trịnh chúng ta như môi với răng. Nếu Lạc Dương thất thủ, tiếp theo là...

Vương Thế Sung ngắt lời y:

- Lạc Dương làm sao thất thủ được? Lý Thế Dân trước nay luôn hậu phát chế nhân, cha con Tiết Cử và Tống Kim Cương đều bị bại dưới tay hắn theo cách đó. Ta lần này là lấy gậy ông đập lưng ông, thời điểm hắn công thành lâu không được mà rút binh cũng chính là lúc toàn quân của hắn bị tiêu diệt.

Khấu Trọng tuy không có hảo cảm gì với Vương Thế Sung nhưng cũng buộc phải thừa nhận đây là chiến lược chính xác để đối phó Lý Thế Dân. Vấn đề là Trịnh quân có thể chống được đến lúc đó hay không.

Vương Thế Sung không nói lời nào, ánh mắt lấp loáng nhìn về phía Khấu Trọng. Vương Huyền Ứng chẳng coi bức thư của Đậu Kiến Đức ra gì thả xuống kỷ trà bên cạnh, miệng cười lạnh lùng nhìn thẳng vào Khấu Trọng đang ngồi bên trái Vương Thế Sung. Vương Huyền Thứ không còn cách nào chỉ biết cười gượng gạo, yên lặng không nói. Bầu không khí nặng nề khó chịu bao bọc cả thư trai.

Đột nhiên Vương Thế Sung ngửa mặt cười dài nói:

- Thiếu Soái theo sát chuyện của Đại Trịnh như vậy, ta vô cùng cảm kích. Nếu như Lý Thế Dân công thành sớm một năm ta nhất định sẽ bối rối tay chân, thế nhưng sau một năm chuẩn bị, ta nắm chắc mười

phần sẽ đánh thắng trận này. Hiện tại Lạc Dương của ta binh tinh lương đủ, chỉ cần thủ đến mùa đông trời đổ tuyết lớn thì Lý Thế Dân làm sao kiên trì tiếp được?

Khấu Trọng vô cùng ngạc nhiên, lần trước gặp Vương Thế Sung, chí ít ngoài mặt lão hồ ly này đối với gã vô cùng lễ độ, nhưng hiện tại thái độ lại thay đổi hẳn. Rốt cuộc là lão có chỗ dựa nào mà nắm chắc sẽ thắng trận này?

Khấu Trọng chợt có cảm giác sa sút tinh thần khó có thể diễn ta, gã cười khổ hỏi:

- Thánh thượng phải chăng muốn hạ lệnh trục khách?

Vương Huyền Thứ giật mình nhìn phụ thân.

Vương Thế Sung than:

- Thiếu Soái quả thật là một nhân vật mà ta vô cùng hân thưởng, chỉ đáng tiếc là không thể do Vương Thế Sung ta dùng được. Một vấn đề lớn hơn là Thiếu Soái đã trở thành người của Tống gia ở Lĩnh Nam. Tống Khuyết trước nay luôn đối địch với những người xuất thân từ ngoại tộc, ta và lão thủy hỏa bất dung. Thiếu Soái bảo ta làm sao tín nhiệm ngươi?

Khấu Trọng đáp:

- Nhiều chuyện cần phải phân biệt nặng nhẹ trước sau. Nếu như Thánh thượng ngài mang lòng tin chắc chắn có thể một mình đánh bại Lý Thế Dân thì tiểu tử đương nhiên không còn lời nào để nói. Thế nhưng sự thật đã phơi bày trước mắt, bất cứ ai từng tuyệt đối tự tin có thể thu thập Lý Thế Dân đều được chứng minh là đã sai lầm. Nếu ở vị trí của Thánh thượng, ta sẽ không vào lúc chưa khai chiến đã tự

cắt đứt đường lui của mình. Những lời cần nói ta đã nói hết, còn nên làm thế nào xin Thánh thượng định đoạt.

Vương Thế Sung mỉm cười:

- Chúng ta từng hợp tác hạ gục Lý Mật, lần này cũng có thể bắt tay để làm cho Lý Thế Dân phải thảm bại một phen. Thiếu Soái xin đừng đa nghi, chỉ là mọi người cần đem hết tâm sự nói rõ ra mà thôi.

Vương Huyền Ứng lạnh nhạt hỏi:

- Đánh lui Lý Thế Dân thì có lợi gì cho Thiếu Soái?

Khấu Trọng thật muốn đấm một phát vào mặt hắn, xem thử cái mặt trắng xanh kia sau đó sẽ biến thành như thế nào. Kẻ này không biết đại thể, chỉ vì từng chịu nhục bị bọn gã bắt sống hai lần mà vẫn còn ôm hận đến nay. Gã hít sâu một hơi rồi trầm giọng trả lời:

- Có thể tiếp cận vấn đề theo hướng ngược lại, nếu Lý Thế Dân chiếm được Lạc Dương đối với Khấu Trọng ta có thiệt hại gì, được không?

Vương Thế Sung lộ ra thần sắc khó chịu, lão cất giọng lạnh lùng:

- Thiếu Soái xin nói ra cao kiến.

Ánh mắt Khấu Trọng từ Vương Huyền Ứng chuyển sang Vương Thế Sung, gã nói:

- Nếu Lạc Dương thất thủ, Đậu Kiến Đức sẽ bị bức lui về giữ Hà Bắc. Lúc đó Lý Thế Dân tùy tiện phái bất kì đại tướng nào trong Thiên Sách Phủ cũng có thể thủ Lạc Dương vững như bàn thạch. Khi đó kẻ mà họ Lý muốn giết nhất không phải là Đậu Kiến Đức mà là Khấu

Trọng ta.

Vương Huyền Ứng mỉa mai:

- Thiếu Soái phải chăng đã tự đánh giá mình quá cao? Đậu Kiến Đức thủ hạ hùng sư bốn mươi vạn. Thiếu Soái quân chỉ vỏn vẹn có vài vạn người, lại không có thành cao hào sâu có thể cố thủ.

Khấu Trọng ném trả ánh mắt trào phúng lại cho hắn rồi mỉm cười nói:

- Đây không phải là chuyện ai mạnh ai yếu mà là vấn đề chiến lược. Nếu Lý Thế Dân công hạ Lạc Dương, Đường thất Lý phiệt thanh thế đại thịnh. Những kẻ gió chiều nào nghiêng chiều đó như Cao Chiếm Đạo hay La Nghệ chỉ còn cách quy hàng Đường thất, khiến Đậu Kiến Đức hai phía thụ địch, không động đậy gì được. Lý Thế Dân đâu phải kẻ ngốc, hắn sẽ dẫn dụ Đậu Kiến Đức lao sư viễn chinh còn mình thì ung dung dùng binh ở phương Nam. Sau khi diệt được ta, hắn sẽ kiến lập thuyền đội thủy sư ở Ba Thục. Thêm vào quân Giang Hoài của Đỗ Phục Uy hô ứng thì chư hùng phương Nam chỉ còn cách ngồi chờ chết. Khi đó đường sống duy nhất của Đậu Kiến Đức là phải tấn công Lạc Dương, nhưng gặp phải thiên hạ đệ nhất thủ thành Lý Thế Dân lại được Quan Trung chi viện, kết quả sẽ thế nào tiểu đệ chắc không cần phải nói ra!

Vương Huyền Ứng bị dồn cho cứng cả họng. Những lời của Khấu Trọng đều là sự thật, lại là những việc mà hắn chưa từng nghĩ qua.

Vương Huyền Thứ vẻ mặt đầy ngưỡng mộ, không ngừng tỏ vẻ tán đồng.

Hai mắt Vương Thế Sung sáng quắc, không thể không gật đầu nói:

- Thiếu Soái quả là người nhìn thấu suốt thời cuộc, thế nhưng Lạc

Dương sẽ không thất thủ đâu.

Khấu Trọng cười:

- Thánh thượng có lệnh là phải nói thẳng hết suy nghĩ trong lòng, vậy ta cũng không khách sáo. Ngài dựa vào đâu mà nắm chắc như vậy?

Vương Thế Sung nói vô cùng tự tin:

- Vì Thiếu Soái tính tới tính lui nhưng lại sót mất những vấn đề trong nội bộ Lý phiệt. Giả sử Lý Thế Dân có thể nhanh chóng hạ được Lạc Dương thì chả có gì mà bàn, nhưng nếu hắn đánh lâu mà không thành công thì những đại địch khác nhất định sẽ rục rịch nổi dậy. Lý Uyên nhiều khả năng sẽ cải biến chủ ý, lệnh cho Lý Thế Dân lui binh. Thiếu Soái hiểu ý ta không?

Khấu Trọng đột nhiên hiểu rõ vì sao Vương Thế Sung lại không sợ điều gì như vậy. Nguyên nhân là do lão đã được người Đột Quyết âm thầm hỗ trợ, chính vì vậy mới không để sự viện trợ của Đậu Kiến Đức vào trong mắt. Trong khi vây công Lạc Dương, chỉ cần Hiệt Lợi hỗ trợ Lương Sư Đô lần nữa công kích Thái Nguyên, Lý Thế Dân do không thể quản nổi cả hai mặt sẽ chỉ còn cách thu binh về giữ Quan Trung.

Cùng với Vương Thế Sung trợn mắt nhìn nhau hồi lâu, đoạn gã cười lớn, dựa lưng vào ghế nói:

- Giả như Thánh thượng thực lòng nghĩ vậy là đã trúng kế của người Đột Quyết rồi đó.

Vương Thế Sung lần đầu tiên tỏ ra lúng túng hỏi:

- Người Đột Quyết có liên quan gì đến ta? Ta làm sao trúng gian kế

của chúng chứ?

Khấu Trọng mỉm cười:

- Thánh thượng và người Đột Quyết có quan hệ gì ta đương nhiên không rõ. Chỉ hi vọng không phải là quan hệ do Triệu Đức Ngôn hay Đại Minh tôn giáo đứng giữa bắc cầu. Hiệt Lợi rốt cuộc sẽ có một ngày liên kết với các tộc ở Tái Ngoại đồng loạt đến xâm phạm Trung Nguyên, nhưng đó không phải là chuyện trong vài tháng tới. Ta vừa từ Tái Ngoại trở về, đối với tình hình ở đó có lẽ rõ ràng hơn các người một chút.

Vương Huyền Thứ nhịn không được hỏi:

- Tình thế hiện tại của Tái Ngoại ra sao?

Khấu Trọng đáp:

- Có thể dùng một chữ "loạn" để hình dung. Đột Lợi dưới áp lực của Tất Huyền bị bức phải hòa hảo với Hiệt Lợi. Thế nhưng hai bên do chiến dịch ở Bôn Lang Nguyên và việc Bột Hải lập quốc nên binh lính mệt mỏi tiêu hao, trước khi chấn chỉnh lại trận cước và kiến lập quan hệ mới với các tộc khác sẽ không dám khinh cử vọng động. Nếu ta đoán không lầm, Hiệt Lợi bề ngoài chi trì Đại Trịnh là do sợ rằng các người không chiến mà hàng, khiến Lý Thế Dân không tốn một binh một tốt đoạt được quyền khống chế Hoàng Hà, lúc đó quờ tay là có thể lấy được thiên hạ. Đối với Hiệt Lợi mà nói, lý tưởng nhất là Lý Thế Dân do công đả Lạc Dương nguyên khí đại tổn, lúc đó liên quân Đột Quyết thừa thế tràn xuống phía Nam. Trong tình trạng Lý phiệt không còn sức phản kích, trước tiên chúng sẽ chiếm Thái Nguyên, ổn định trận cước, sau đó từng bước lấn tới mà hoàn thành mĩ mộng làm chủ Trung Nguyên.

Không khí trong thư trai chợt trở nên nặng nề hẳn.

Vương Thế Sung ngẩng đầu nhìn Khấu Trọng, đoạn thở dài một hơi nói:

- Hiệt Lợi đối với ta không hề có hứa hẹn gì.

Câu này lão nói nhẹ tênh không có lực, rõ ràng chẳng phải là lời thật lòng, Khấu Trọng càng thêm chắc chắn mình đã đoán đúng.

Vương Huyền Ứng trầm giọng hỏi:

- Vừa rồi Thiếu Soái nói Triệu Đức Ngôn, Đại Minh tôn giáo bắc cầu cho bọn ta là có ý gì?

Khấu Trọng nhún vai đáp:

- Không có ý gì! Triệu Đức Ngôn và Vinh Phụng Tường quan hệ mật thiết, Vinh Phụng Tường là người của Đại Minh tôn giáo, các người lại đặc biệt dung túng cho hắn. Ta cứ theo đó mà suy luận thôi, chắc là hợp tình hợp lý chứ?

Vương Huyền Ứng một lần nữa cứng họng. Đối đáp ngôn từ hắn làm sao là đối thủ của Khấu Trọng.

Vương Thế Sung nói vẻ thờ ơ:

- Chúng ta không nên tranh cãi những việc cỏn con đó. Thiếu Soái có đề nghị gì tốt?

Khấu Trọng thầm thở ra một hơi, phí biết bao công sức miệng lưỡi mới moi ra được câu hỏi này của lão. Gã nghiêm mặt nói:

- Đề nghị của ta có thể tóm gọn trong ba câu, đó là "Lấy phòng thủ làm đầu, liên kết với Hạ quân, củng cố Hổ Lao".

Vương Thế Sung trầm ngâm:

- Ta còn tưởng Thiếu Soái có đề nghị gì bất ngờ, mấy điều này...hắc! Mấy điều này đều là sách lược mà chúng ta đã định trước.

Khấu Trọng chửi thầm trong lòng, chí ít liên minh với Đậu Kiến Đức cũng không phải là chủ trương của hắn. Gã nói:

- Sách lược lấy phòng thủ làm đầu nói thì dễ nhưng làm thì sẽ gặp phải khó khăn. Thứ hai là liên minh với Hạ quân, Thánh thượng cần phải hoãn xưng đế thì sự việc mới có thể thương lượng được.

Vương Huyền Ứng chờ mãi mới có được cơ hội phản kích, liền tỏ vẻ không vui:

- Danh bất chính, ngôn bất thuận. Hiện tại phế quân của cựu Tùy chính thức nhượng đế vị cho phụ hoàng, khiến cho quân tâm của Đại Trịnh ta được nâng cao, cái đó có liên quan gì đến Đậu Kiến Đức chứ? Nếu hắn thích thì cứ từ Hạ vương biến thành Hạ đế, đây chỉ là vấn đề danh hiệu. Nếu không phụ hoàng lại thấp hơn Lý Uyên một bậc sao?

Vương Thế Sung trầm mặc không nói gì, tựa như đồng ý, cũng có vẻ như đang đắn đo về vấn đề này.

Việc lão dùng thân phận Trịnh vương hay Trịnh đế đối thoại với Đậu Kiến Đức có khác biệt rất lớn. Nếu xưng Trịnh đế thì đôi bên rất khó hợp tác trên cơ sở ngang bằng được nữa.

Vương Huyền Thứ muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Khấu Trọng than:

- Đây là chuyện của Đại Trịnh, do các người quyết định. Có điều để mất chiến tuyến nào cũng được, nhưng không thể để mất Hổ Lao Yển Sư, chiến tuyến quan trọng nhất ở phía Đông. Đó không chỉ là tuyến đường để Đậu Kiến Đức đến chi viện, mà còn là đường để Thiếu Soái quân của ta có thể vận chuyển lương thảo, trang bị liên tục tiếp ứng. Ta có một đề nghị, Thánh thượng phải nhớ rằng Khấu Trọng này là người luôn giữ chữ tín, hãy hoàn toàn tin tưởng ta.

Vương Thế Sung giật mình nói:

- Thiếu Soái muốn thủ Hổ Lao cho ta sao?

Khấu Trọng nói dằn từng chữ:

- Cái đó tất nhiên là quá lý tưởng, nhưng như vậy thì làm khó cho Thánh thượng. Ta chỉ hi vọng có thể để Dương Công Khanh, Trương Chấn Chu hay Huyền Thứ công tử đóng vai chính, còn mình thì đi theo làm một tên thủ hạ thôi. Như vậy cho dù Lý Thế Dân có ba đầu sáu tay cũng không thể cô lập Lạc Dương, bọn ta có thể mười phần chắc chín đại thắng trận này.

Vương Huyền Ứng thất thanh:

- Vậy sao được chứ?

Vương Thế Sung giơ tay cản không cho vị quý tử nói tiếp, lão hạ giọng:

- Chuyện này để ta nghĩ kỹ càng đã.

Đoạn không để ý đến phản ứng của hắn, lão nhìn Vương Huyền Thứ nói:

- Chuyện ăn ở của Thiếu Soái tại đây do Huyền Thứ phụ trách. Sáng mai chúng ta có một hội nghị quân sự quan trọng, xin Thiếu Soái đến dự đúng giờ.

---

[1] Nhĩ thì lục chúng đương chủng, chủng xuất tức, hoặc thủ hoặc dữ, hoặc sanh hoặc chất.

(

Chương 572: Kết minh với ma vương

Khấu Trọng và Vương Huyền Thứ cưỡi ngựa rời khỏi Hoàng cung, phi ra đường phố Lạc Dương, trong lòng gã không khỏi bùi ngùi.

Kiêu binh tất bại.

Thanh thế hiện tại của Vương Thế Sung đang lên đến đỉnh điểm. Nguyên nhân chủ yếu là nhờ việc đánh bại quân Ngõa Cương của Lý Mật, hùng cứ tại Đông Đô Lạc Dương, trung tâm chiến lược của Trung Nguyên. Thêm vào đó là chiến thắng trong cuộc đấu tranh ở tiểu triều đình Đông Đô, trục xuất được Độc Cô phiệt. Bây giờ lão được thể bức bách Dương Đồng nhường lại đế vị. Tất cả thù trong giặc ngoài thoáng chốc đều được giải quyết triệt để.

Nhưng về mặt chiến lược thì việc xưng đế của Vương Thế Sung tuyệt không khôn ngoan. Nhân vì điều đó có thể khiến Đậu Kiến Đức phát sinh phản cảm mà hủy bỏ hiệp ước liên minh. Bất quá, đó cũng chỉ là trào lưu chung vì hiện tại bá chủ các phương như Lâm Sĩ Hoành, Lưu Vũ Chu, Lương Sư Đô, Lý Uyên, Tiêu Tiễn đều trước sau xưng đế. Vương Thế Sung nếu cứ mãi giương cao ngọn cờ “Dương Tùy”, lấy danh nghĩa của họ thì sẽ khó có thể hiệu triệu được quần chúng. Khi mới đánh bại quân Ngõa Cương, thanh thế của họ Vương như mặt trời chính ngọ, thêm vào đó là sự xúi giục của bọn Vương Huyền Ứng, khiến cho lão sinh ra cao ngạo tự mãn, từ đó mới gặp phải sai lầm này.

Lúc này ở phía nam Hoàng Hà, tất cả thành trì đều thuộc về Đại Trịnh. Nếu Vương Thế Sung có thể đẩy lui đại quân chinh Đông của

Lý Đường, sẽ dẫn tới cục thế độc bá Trung Nguyên. Vì thế, cũng dễ hiểu vì sao dã tâm đã che mờ lý trí của lão. Ngay cả đối với những thứ tạo thành thanh thế hiện thời, lão hồ ly này cũng không thèm lưu tâm.

Nhưng Khấu Trọng lại khẳng định, nếu để Vương Thế Sung quyết chiến với Lý Thế Dân thì cuối cùng kẻ bại tất yếu sẽ là họ Vương.

Nguyên nhân quan trọng nhất dẫn đến thất bại chính là tính cách cố hữu của Vương Thế Sung. Lão bề ngoài tuy ăn ngon nói ngọt, dễ lọt tai nhưng sự thật là kẻ giảo trá phản phúc, khí độ hẹp hòi, chỉ tin dùng người trong Vương tộc. Kiểu người như vậy, sao có thể làm nên nghiệp lớn! Với tính cách đó, Vương Thế Sung căn bản không thể thành tâm đối đãi với mọi người, khó mà khiến người ta bán mạng cho lão. Đối mặt với những kẻ độ lượng khoáng đạt, giỏi thu phục nhân tâm như Lý Thế Dân, kết quả thế nào cũng có thể tưởng tượng ra. Bằng không, nếu bọn Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim còn vì họ Vương mà xuất lực, hươu chết về tay ai, rõ ràng vẫn chưa thể biết được.

Đối với thuộc hạ chư tướng, Vương Thế Sung không luận công ban thưởng một cách công bằng, vì vậy đừng nói là hy vọng người ngoài nghe danh đến quy phục, thậm chí ngay cả thủ hạ còn có thể bị bức bách mà bỏ đi đầu hàng địch nhân. Điểm này chính là sai lầm lớn nhất của kẻ mới tự xưng Trịnh đế.

---oOo---

Đội kỵ binh ruổi ngựa lên Thiên Tân kiều.

Vương Huyền Thứ khẽ ho một tiếng khiến Khấu Trọng giật mình thoát khỏi thế giới suy tư quay lại thực tại. Hắn dò hỏi:

- Thiếu Soái đang nghĩ gì vậy?

Khấu Trọng cười nhăn nhó:

- Ta đang nghĩ liệu có phải đã mất công một phen không?

Vương Huyền Thứ giật mình nói:

-Thiếu Soái ngàn vạn lần đừng nghĩ như vậy. Phụ hoàng không phải vừa mới nói là đánh giá rất cao Thiếu Soái sao?

Khấu Trọng than thở:

- Ta cũng đánh giá rất cao Lý Thế Dân. Nhưng đánh giá cao thì sao chứ? Ài! Ta không muốn nhắc lại những việc khiến người ta nhụt chí này. Liệu Khấu mỗ có thể quay lại chỗ cũ không? Ngôi nhà đó khá tốt, ta thích nhất là sự thanh tĩnh của nó.

Lúc này, điều gã muốn hỏi nhất là tình hình Dương Công Khanh thế nào? Nhưng cho dù là đối với người có hảo cảm với gã như Vương Huyền Thứ, Khấu Trọng cũng không thể mở miệng mà hỏi được. Bằng không, nếu sự việc mà truyền đến tai Vương Thế Sung, tên lão hồ ly này không hoài nghi quan hệ giữa hai người mới là chuyện lạ.

Vương Huyền Thứ không hề do dự đáp ứng:

- Việc đó không có vấn đề gì.

Khấu Trọng vội nói:

- Ta không cần bất kỳ ai phục vụ. À, dạo này tình hình những chiến hữu cũ của ta ở đây thế nào rồi?

Vương Huyền Thứ vui vẻ đáp:

- Hai vị lão đại tướng quân Dương, Trương hiện đều đang ở Lạc Dương. Sau khi thu xếp ổn thỏa xong cho Thiếu Soái, ta sẽ sai người đi báo cho bọn họ. Hai người này nhất định sẽ rất vui mừng gặp lại Thiếu Soái hàn huyên chuyện xưa.

Khấu Trọng nhẹ cả người, thầm nghĩ chỉ cần gặp Dương Công Khanh sẽ có thể nắm được hoàn toàn tình thế hiện tại của Vương Thế Sung. Khi đó, gã có thể xem xem có phương pháp nào để có thể xoay chuyển càn khôn, khiến cho Vương Thế Sung “thắng thảm” trong trường chiến tranh ác liệt quyết định vận mệnh thiên hạ này.

---oOo---

Từ Tử Lăng tiến vào trong sân của Đa Tình Oa. Lần đầu tiên, gã cảm thấy hối hận vì đã chọn nơi này làm chỗ trú chân, nhân vì Hầu Hy Bạch đã trở nên nổi tiếng nên không thể nói Đa Tình Oa là một nơi bí mật được nữa. Chính vì gã đến Đa Tình Oa, cho nên trước sau đã bị Loan Loan và Thạch Chi Hiên phát giác. Tình hình sau này càng khó mà lường được.

Trong không khí phảng phất mùi hương thơm tho của nữ nhân, khiến Từ Tử Lăng hồi tưởng lại tình cảnh mê người khi bơi thuyền trên sông cùng Trầm Lạc Nhạn. Gã thầm than một hơi, cởi bỏ mặt nạ rồi đẩy cửa tiến vào tiền sảnh.

Lưng thon mê đắm lòng người của Trầm Lạc Nhạn hướng về phía gã, nàng đang nhìn ra ngoài cửa sổ, ôn nhu nói:

- Ta đang rất phiền lòng, muốn tìm người khác để giải khuây.

Từ Tử Lăng hiểu rằng mỹ nhân này đã hiểu lầm mình là Hầu Hy

Bạch. Gã chậm rãi cất bước tiến lại phía sau nàng, cách xa năm thước, hờ hững hỏi:

- Trầm quân sư có chuyện gì phiền não vậy?

Thân thể mềm mại của Trầm Lạc Nhạn run lên bần bật, đột nhiên quay phắt lại, không thể tin được, yêu kiều thốt lên:

- Ôi! Tử Lăng!

Gương mặt thanh tú mỹ lệ vẫn như xưa của nàng bừng lên vẻ kinh ngạc đan xen vui mừng, không sao giấu giếm nổi.

Trước khi tiến vào cửa, Từ Tử Lăng từng có ý định quay đầu bỏ đi nhưng cuối cùng gã không đành lòng đối xử vô tình như thế với vị hồng nhan tri kỷ đã đi lấy chồng này.

Từ Tử Lăng than thở:

- Chính là tiểu đệ. Phải chăng Trầm quân sư phiền não vì chuyện Lê Dương bị phá? Ài! Tâm trạng của ta cũng chẳng hề tốt hơn.

Thần thái Trầm Lạc Nhạn lộ vẻ như có trăm ngàn lời muốn nói, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, đôi mắt đẹp long lanh vì ngấn lệ trông vô cùng lay động lòng người. Nàng ta tựa như muốn lao vào lòng Từ Tử Lăng, lại giống như đang dùng toàn lực để khống chế mình. Đột nhiên, Trầm Lạc Nhạn cúi đầu nhẹ nhàng nói:

- Tử Lăng đoán sai rồi! Khi Lê Dương bị phá thì Thế Tích đã đột tẩu thành công. Người bị bắt là Tú Ninh công chúa và Lý Thần Thông cũng đã được Khấu Trọng dàn xếp với Đậu Kiến Đức phóng thích, ngươi tạm thời có thể yên tâm.

Bốn chữ “tạm thời yên tâm” thật sự rất tuyệt, chứng tỏ mỹ nữ nhạy cảm này đã hiểu rõ tâm tình của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng nghe thấy Lý Tú Ninh an toàn không sao liền thấy nhẹ cả người, nhíu mày hỏi:

- Như thế vì lẽ gì quân sư phải phiền não?

Trầm Lạc Nhạn uyển chuyển xoay người, ánh mặt chăm chú nhìn cảnh đẹp ngoài hậu viên, dịu dàng đáp:

- Từ lâu ta đã không còn là quân sư nữa rồi, sao vẫn gọi người ta là quân sư quân siếc gì nữa. Hai tiếng Lạc Nhạn ấy mà ngươi cũng bủn xỉn không gọi được hay sao?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên cười nói:

- Trong lòng bọn ta, Lạc Nhạn mãi mãi là vị mỹ nhân quân sư đó.

Quay lưng lại phía gã, Trầm Lạc Nhạn bật cười khúc khích vô cùng duyên dáng, đoạn cất giọng:

- ‘Mỹ nhân quân sư’, thế mà các ngươi cũng gọi được. Cách gọi ấy khiến ta nhớ tới Khấu Trọng. Ta quả thật không hề nhìn lầm, gã chính là người duy nhất hiện tại có thể đánh bại Lý Thế Dân.

Từ Tử Lăng gượng cười:

- Nhưng điều đó sẽ không xảy ra trong trận chiến ở Lạc Dương. Khấu Trọng so với bất kỳ ai khác càng hiểu rõ điểm này, bởi vì chúng ta hiểu rõ Vương Thế Sung là loại người như thế nào.

Trầm Lạc Nhạn khinh bỉ nói:

- Hẹp hòi quỷ quyệt, đa nghi xảo trá, khó mà thành đại sự được.

Từ Tử Lăng động dung nói:

- Tám chữ của Trầm quân sư quả là vô cùng phù hợp để nói về lão hồ ly đó.

Trầm Lạc Nhạn xoay người lại, hồi phục dáng vẻ xinh đẹp, phong lưu duyên dáng thường thấy, tràn đầy vui vẻ nói:

- Gặp được Tử Lăng, bao nhiêu nỗi buồn phiền tựa như không cánh mà bay. Ngươi thực sự mặc kệ chuyện của Khấu Trọng sao?

Từ Tử Lăng chán nản đáp:

- Ta thực sự không hiểu. Hiện tại hy vọng lớn nhất của ta là Khấu Trọng có thể kịp thời thoát khỏi trường đại chiến tấn công Đông Đô ấy. Nếu không, sau khi Lạc Dương thất thủ, sẽ đến phiên gã và Thiếu Soái quân.

Ánh mắt Trầm Lạc Nhạn long lanh trí tuệ, nàng nói:

- Cái này gọi là quan tâm tắc loạn*. Khấu Trọng há dễ bị thu thập như vậy sao? Chính xác mà nói, ứng phó với Thiên Đao Tống Khuyết đâu có dễ dàng như vậy. Một khi đụng chạm đến Tống Khuyết lão nhân gia, không ai có thể đoán trước được cục thế sẽ phát triển như thế nào.

Từ Tử Lăng ngây người hỏi:

- Tống Khuyết cũng tự thân dẫn binh ra chiến trường sao?

Trầm Lạc Nhạn giận dỗi lườm gã một cái, xẵng giọng:

- Tử Lăng bằng vào cái gì mà nhận định lão không làm thế. Lý Thế Dân dù gì cũng có huyết thống người Hồ, Tống Khuyết tuyệt sẽ không để một người như thế thống nhất thiên hạ. Muốn chấn hưng Hán tộc, đây là thời cơ ngàn năm có một. Lý phiệt cố kỵ Khấu Trọng, đối với Tống Khuyết lại càng lo sợ hơn.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Ta chỉ biết Tống phiệt ở phương Nam tiền nhiều thế mạnh, nhưng không hiểu về mặt quân sự lại chiếm một vai trò quan trọng như thế.

Trầm Lạc Nhạn nói:

- Nếu nói Khấu Trọng là một thống soái thiên tài siêu việt thì Tống Khuyết chính là đại hành gia về chiến lược quân sự, thông kim bác cổ, nhìn xa trông rộng nhất ở Trung Thổ. Cho nên lão có thể kiên nhẫn án binh bất động cho đến khi người hợp với tâm ý của lão là Khấu Trọng nổi lên, rồi mới bày tỏ thái độ ủng hộ. Bộ đôi Tống Khuyết và Khấu Trọng, một kẻ thành thạo bố trí chiến lược hành sự toàn cục, một người là thống soái vô địch trên chiến trường. Ngươi thấy Lý phiệt đối với hai người này sẽ có cảm giác gì?

Được Trầm Lạc Nhạn khai sáng, Từ Tử Lăng bắt đầu nhìn đại nghiệp của Khấu Trọng ở một góc độ khác, càng cảm thấy đau đầu. Dù ai thắng ai bại thì cũng đều khiến cho Trung Thổ long trời lở đất, có thể làm nghiêng Nam ngả Bắc. Không ai có thể tìm chỗ nào trốn tránh khỏi trường tranh giành thiên hạ này được.

Trầm Lạc Nhạn tiếp tục:

- Bằng vào sự hùng mạnh của Tống Khuyết, mà lại có thể để cho

Tiêu Tiễn áp chế Lâm Sĩ Hoành, chính là vì lão muốn bảo tồn thực lực, dĩ dật đãi lao đợi thời cơ của Trung Nguyên. Mật công nếu có thể học được ở lão một hai phần, có khi đã không bại trận ở Yển Sư. Ôi!

Sau khi vất vả thắng được Vũ Văn Hóa Cập, Lý Mật không đợi khôi phục nguyên khí, lập tức dẫn binh đối phó Vương Thế Sung. Đó là nguyên nhân chủ yếu dẫn đến thất bại.

Trầm Lạc Nhạn lại nói:

- Quân Lĩnh Nam phần lớn từ Lý Liêu, nơi đó dân tình thuần phác, khắc khổ thiện chiến, lại tôn sùng Tống Khuyết như thần nhân. Cho nên tuy quân số chỉ hơn mười vạn nhưng bọn họ lại được huấn luyện thành thục. Dưới sự ủng hộ về mặt tiền tài và thế lực của Tống phiệt, cộng thêm một nhân tài như Khấu Trọng thì đến cả Lý Thế Dân cũng không dám nói dễ dàng thắng được. Vì vậy ngươi không cần phải lo lắng cho Khấu Trọng đâu.

Từ Tử Lăng cười nhăn nhó không nói, trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi:

- Quân sư vẫn chưa nói vì sao lại phiền não?

Thân thể mềm mại của Trầm Lạc Nhạn khẽ run lên, chầm chậm chầm chậm xoay người đi, nhìn lên bầu trời trong xanh thăm thẳm ngoài cửa sổ, than thở:

- Lại còn không phải vì nhớ tới chút tình chủ cũ sao?

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, thì ra nàng vì Lý Mật mà phiền não. Rốt cuộc là chuyện gì đây?

---oOo---

Dương Công Khanh, Trương Trấn Châu và Khấu Trọng đến bên bàn trong sảnh ngồi xuống. Hai vị thủ hạ đại tướng nổi tiếng nhất của Vương Thế Sung trông có vẻ phong trần, chắc là phải bôn ba lao khổ, vì đại chiến sắp đến mà hiếm khi được thảnh thơi.

Trương Trấn Châu không nói nhiều, đi thẳng vào vấn đề:

- Thiếu Soái có biết Vương Thế Sung và Chu Xán âm thầm kết minh với nhau không?

Khấu Trọng thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Trong các chư hùng tranh bá, không ai có thanh danh tồi tệ hơn Già Lâu La vương Chu Xán. Hắn và con gái Độc Thù Chu Mị đều là những kẻ xấu xa khét tiếng. Hơn thế nữa, Chu Xán còn có tiếng là một ma vương giết người ăn thịt. Những năm gần đây, bên trong thì các thế lực địa phương nổi lên, bên ngoài thì chịu áp lực của Tiêu Tiễn và Đỗ Phục Uy nên dĩ nhiên là Chu Xán phải tìm chỗ dựa. Vấn đề là Vương Thế Sung vì sao có thể thu dụng họ Chu, làm thế này tất sẽ mất hết cả nhân tâm.

Khấu Trọng cảm thấy lịch sử lại tái hiện. Bất kể Chu Xán tồi tệ thế nào thì vẫn có hàng vạn thủ hạ tặc binh. Lão và Vương Thế Sung chẳng khác nào “Ngũ Đao Bá” Cái Tô Văn với “Long Vương” Bái Tử Đình. Chu Xán có thể trở thành kỳ binh để xoay chuyển cục thế, chẳng trách Vương Thế Sung lại không chút cố kỵ Đường quân như thế.

Tình cảnh này có chỗ khác biệt so với khi Khấu Trọng ở Long Tuyền nên khi Lý Thế Dân hạ quyết tâm tiêu diệt Vương Thế Sung, Khấu

Trọng gã lại phải tương trợ họ Vương thủ yên Lạc Dương, đẩy lùi hùng sư Đại Đường. Trong khi đó, khi ở Long Tuyền, bọn gã có thể linh hoạt ứng biến, tùy tâm sở dục.

Dương Công Khanh lắc đầu nói:

- Ta lại không hiểu vì sao Vương Thế Sung phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác. Lão lại níu kéo cái tên hung ma mà người người nghiến răng thống hận ấy làm chi?

Khấu Trọng thầm nghĩ tiểu đệ hiểu rồi, chỉ là không thích hợp để nói ra thôi. Tất cả vì Trương Trấn Châu tuyệt không phải là người tâm phúc của gã nên không thích hợp cho lão ta biết quá nhiều bí mật.

Nhìn vào tác phong của Chu Xán, rất có khả năng lão là người trong Ma Môn. Cho nên việc lão ta kết minh với Vương Thế Sung là kẻ có quan hệ dây mơ rễ má với Ma Môn cũng thuận lý thành chương.

Sự thật là tính cách không tín nhiệm người ngoài của Vương Thế Sung cũng là đặc tính của người trong Ma Môn, đồng môn cũng nghi hoặc lẫn nhau, huống chi là đối đãi người ngoài?

Trương Trấn Châu và Dương Công Khanh luôn miệng Vương Thế Sung này, Vương Thế Sung kia, chẳng chút khách khí, có thể thấy hai người đó không những không xem lão là Hoàng đế, mà còn chẳng xem lão là chủ nhân nữa.

Trương Trấn Châu hạ thấp giọng hỏi:

- Thiếu Soái lần này đến đây phải chăng là muốn giúp đỡ Vương Thế Sung ứng phó đại quân của Lý phiệt?

Khấu Trọng than thở:

- Có thể nói như vậy. Lão nhân gia ngươi có kế hoạch gì không?

Trương Trấn Châu hờ hững đáp:

- Có kế hoạch gì đâu, chỉ là tới đâu hay tới đó, cố làm tròn vai mà thôi.

Khấu Trọng và Dương Công Khanh đều thấy Trương Trấn Châu nói không thành thực. Bằng vào sự tinh minh quả cảm của lão ta, nếu như Vương Thế Sung lại gây tổn thương cho lão, họ Trương sẽ tuyệt không cam tâm chịu bồi táng với 'chủ nhân'.

Trương Trấn Châu lại hỏi:

- Trong tình thế hiện tại, Thiếu Soái có kế gì cứu vãn tình thế không?

Khấu Trọng sinh lòng cảnh giác, thầm nghĩ nếu Trương Trấn Châu âm thầm đầu hàng Đại Đường, cùng Lý Thế Dân trong ứng ngoài hợp tấn công Vương Thế Sung thì hiện tại lão chính là đang dò hỏi những điều cơ mật. Gã lắc đầu nhăn nhó cười:

- Trừ phi Vương Thế Sung sẵn sàng đem một phần binh quyền giao cho ta, nếu không ta có biện pháp gì được đây.

Gã lại nhíu mày hỏi:

- Các ngươi làm sao biết Vương Thế Sung và Chu Xán bí mật kết minh?

Dương Công Khanh đáp:

- Ban đầu tin tức này là từ nội bộ của Chu Xán truyền ra ngoài, nói

rằng Vương Thế Sung sáp nhập đội quân Già Lâu La Vương vào Trịnh quân, phong họ Chu làm Long Tương đại tướng quân. Tuy Vương Thế Sung nhiều lần phủ nhận chuyện này với chúng ta nhưng Độc Thù Chu Mị từng hai lần đến Lạc Dương gặp lão là sự thật rành rành không cần tranh cãi. Do đó bọn ta biết Vương Thế Sung cố tình nói dối.

Khấu Trọng nói:

- Như vậy Chu Xán không thể trở thành một đạo kỳ binh được, nhiều nhất cũng chỉ có thể kiềm chế một phần quân đội của Lý Thế Dân.

Trương Trấn Châu hừ lạnh nói:

- Chỉ nhìn vào sự điều động quân lính của Lý Thế Dân, có thể biết được sách lược của hắn là muốn phong tỏa giao thông các đường vận lương của Lạc Dương và bên ngoài, biến nơi đây trở thành một tòa cô thành. Quân dân Lạc Dương lên đến hàng chục vạn người, mỗi ngày tiêu hao một lượng lớn lương thực, cho dù các kho lương trong thành đều đầy ắp, tối đa cũng chỉ có thể dùng được nửa năm. Cho nên về mặt chiến lược, Lý Thế Dân thực là sáng suốt.

Dương Công Khanh nói:

- Hiện tại phải xem liệu Lý Thế Dân có bản lĩnh vây chặt Lạc Dương đến một giọt nước cũng không lọt ra ngoài hay không. Rồi lại phải xem Đậu Kiến Đức có dẫn quân tới cứu viện hay không. Do đó, tuyến phòng ngự Hổ Lao là quan trọng nhất, không thể có sơ sẩy.

Trương Trấn Châu than vãn:

- Thành bại của Đại Trịnh phụ thuộc vào việc Vương Thế Sung phân phối binh quyền thế nào trong hội nghị ngày mai. Nếu lão sẵn sàng

dùng bất kỳ người nào trong bọn ta đi trấn thủ Hổ Lao thì Lý Thế Dân rất có thể sẽ nếm mùi thất bại.

Dương Công Khanh cười nói:

- Sự việc đã đến nước này, nếu Vương Thế Sung vẫn chấp mê bất ngộ, dùng người trong tộc thì chính là lão muốn tự chuốc lấy sự diệt vong thôi.

Khấu Trọng nghe vậy liền vắt óc suy nghĩ. Đến bây giờ, gã mới biết hội nghị quân sự ngày mai quan trọng như thế. Vương Thế Sung có giữ được lòng chư tướng ngoại tộc hay không phải xem buổi lên triều ngày mai mới biết được.

Dương Công Khanh nói:

- Ta sau khi rời khỏi giường chưa ăn gì cả, bụng đã sôi òng ọc rồi. Hay là chúng ta đến Đổng gia tửu lâu trên Thiên Tân kiều xoa dịu cơn đói của ta, tiện thể tẩy trần cho Thiếu Soái.

Trương Trấn Châu lộ vẻ luyến tiếc nói:

- Ta lại có chút việc phải làm rồi, Dương công thay ta kính Thiếu Soái vài chén nhé!

---oOo---

Trầm Lạc Nhạn quay lưng về phía Từ Tử Lăng nhẹ thở dài:

- Cho đến bây giờ, ta vẫn không hiểu vì sao Mật công hàng Đường, từ lãnh tụ quân khởi nghĩa biến thành quan lại Đường thất. Hai vạn quân Ngõa Cương theo ông ấy nhập quan do đó cũng trở thành Đường quân. Đội quân chính nghĩa hùng mạnh thảo phạt bạo Tùy

từng được thiên hạ kính ngưỡng đã hoàn toàn biến chất. Hiện tại rốt cuộc ông ta cũng hối hận rồi!

Tiếp đó xoay hẳn người lại hỏi:

- Trầm Lạc Nhạn ta nên làm gì bây giờ?

Từ Tử Lăng hiểu rằng sau khi nhập quan, Lý Mật tịnh không thoải mái. Lão ta được phong cho một chức hữu danh vô thực, sự thật là được cho ngồi chơi xơi nước. Ngược lại, đại tướng thủ hạ là Lý Thế Tích lại được trọng dụng. Như thế lão làm sao mà thấy vui vẻ được?

Gã nhẹ giọng hỏi:

- Ông ta còn có thể làm gì?

Khóe miệng xinh xắn của Trầm Lạc Nhạn khẽ hé một nụ cười cay đắng, nàng nói:

- Ông ta đương nhiên nghĩ rằng mình lại Đông Sơn tái khởi.

Nàng dừng lại một chút rồi lại than thở:

- Vương Bá Đương tuy danh nghĩa được phong là Tả Vũ Vệ đại tướng nhưng cũng là có chức mà không có quyền, do đó phát sinh tư tưởng rã đám. Hắn thường nói với Mật công xui Lý Thế Tích chiếm cứ Lê Dương, Trương Thiện Tường giữ La Khẩu. Trên một dải Trung Nguyên, các bộ hạ cũ của Mật công vẫn người đông thế mạnh. Vào lúc như Đường Trịnh giao chiến thế này, chỉ cần rời khỏi Trường An, chạy về Sơn Đông, chiêu tập bộ hạ cũ, nhất định có thể tạo ra một cục diện mới, chấn hưng thanh uy của quân Ngõa Cương. Ôi! Trung ngôn nghịch nhĩ. Ta một mực nhiều lần khuyên Mật công bỏ ý đồ này đi nhưng lần nào cũng không lay động nổi ông ta. Ngươi

bảo ta phải làm gì bây giờ?

Nghe đến tên của Vương Bá Đương, trong lòng Từ Tử Lăng dâng lên một cảm giác không sao diễn tả nổi. Bất quá Tố Tố đã mất rồi, nên oán hận vì Vương Bá Đương xâm phạm nàng đã sớm tan thành mây khói. Giờ nhìn hai kẻ từng hô phong hoán vũ như Lý Mật và Vương Bá Đương lại rơi vào tình huống khốn khổ như thế này, gã cũng chẳng hứng thú gì hành hạ thêm bọn họ nữa.

Gã hỏi:

- Tại Quan Nội, còn bao nhiêu bộ hạ tình nguyện đi theo ông ta?

Trầm Lạc Nhạn gượng cười đáp:

- Ngay cả ta cũng không nguyện đi theo cùng chết với Mật công, ngươi bảo có bao nhiêu người đặt niềm tin ở ông ta đây?

Từ Tử Lăng hỏi tiếp:

- Phải chăng nàng quyết chí phân định giới tuyến với ông ta?

Trầm Lạc Nhạn đáp:

- Nếu thật sự là người tuyệt tình như vậy, ta hiện tại đâu có cần phải phiền não.

Tiếp đó lại kiều mỵ lườm gã rồi nói:

- Hiện tại tâm tình ta đã khá lên nhiều rồi, đáng ra những việc phiền não này không nên nói cho Tử Lăng. À, ngươi đến Trường An làm gì, không phải là vẫn chưa từ bỏ ý định với cái đống đồng nát sắt vụn ở trong cái gọi là ‘bảo tàng” đó chứ? Sau khi Lý Uyên khai quật được

cái đống tài bảo chẳng ra sao ấy, vẫn để mặc cho cái đống binh khí mốc meo rỉ sét dưới đất. Hiện tại chẳng ai có hứng nhắc đến Dương Công bảo khố nữa rồi, chỉ coi đó là một trò đùa khôi hài thôi.

Từ Tử Lăng đáp lời:

- Ta đến Trường An để đối phó với một người. Đợi khi sự việc có chút chuyển biến, ta sẽ kể tường tận cho nàng, được không?

Gã cố ý nói thật hàm hồ vì không muốn nảy sinh những việc ngoài ý muốn.

Trầm Lạc Nhạn không hề phật ý, nói:

- Có thể kinh động đến Từ công tử của chúng ra, kẻ này chắc cũng không phải tầm thường. Thiếu chút nữa quên nói cho ngươi một việc, hảo bằng hữu trường chủ Thương Tú Tuần của các ngươi vài ngày nay đang ghé thăm Trường An. Duẫn Đức Phi đặc biệt muốn ta bồi bạn với nàng ấy. Ta nghe nói Lý Kiến Thành rất thích Thương Tú Tuần.

Từ Tử Lăng chấn động thốt:

- Cái gì?

Chú thích:

* Quan tâm tắc loạn: gốc là thành ngữ “sự ất quan tâm quan tâm tắc loạn”. Ý nói người trong cuộc sẽ lo lắng quá mức bình thường, dẫn đến khi xử lý vấn đề và liên kết các sự việc sẽ có sai sót, dẫn đến đại loạn.

(

Chương 573: Hàn lâm thanh viễn

Trong gian phòng nhìn ra quang cảnh đẹp nhất trên tầng bốn Đổng gia tửu lầu, Khấu Trọng thở dài than:

- Vương Thế Sung muốn hại ta.

Dương Công Khanh giật mình thốt:

- Không thể nào! Lần trước, việc Vương Thế Sung không giữ lời, bày mưu giết Thiếu soái từng khiến quân tâm trên dưới đều xao động, rất mất lòng người. Hiện giờ, trong lúc tình hình có nhiều biến động, Thiếu soái lại càng không phải thiện nam tín nữ gì, Vương Thế Sung làm sao dám liều lĩnh như vậy chứ?

Khấu Trọng nâng chén kính Dương Công Khanh. Hai bên uống cạn ly rượu xong, gã cười nói:

- Cái đó kêu là có kinh nghiệm từng trải mới biết. Vương Thế Sung tin tưởng sẽ thắng trận chiến sắp tới, ta lại tự dẫn thân tới nộp, lão làm sao bỏ qua được cơ hội rất tốt này, không thuận tay một đao kết liễu Khấu mỗ.

Đoạn, Khấu Trọng vạch trần thân thế của Vương Thế Sung, rồi tiếp:

- Người trong Ma Môn hành sự độc ác tàn nhẫn, đuổi cùng giết tận, không nói chuyện thiên lý nhân tình. Ta nhiều lần phá vỡ kế hoạch của chúng, chắc chắn đã trở thành công địch của Ma Môn. Nếu như có thể một đòn tiêu diệt được cả ta lẫn Lý Thế Dân thì cơ hội thành

công của chúng sau này sẽ càng lớn hơn. Vương Thế Sung cử Vương Huyền Thứ đi đón tiếp tại hạ chính là muốn trấn an ta đó.

Dương Công Khanh nhíu mày nói:

- Người của Ma Môn từ trước tới nay giống như một nắm cát rời, ai ai cũng ích kỷ, tự tư tự lợi. Với tính cách của Vương Thế Sung, lão chắc chắn chỉ làm những việc có lợi cho bản thân, chuyện đối phó Thiếu soái là một hành động rất thiếu khôn ngoan. Ài, nếu như không phải do ngươi nói thì ta không thể nào tin Vương Thế Sung xuất thân từ Ma Môn. Tuy nhiên, chỉ điều này mới có thể lí giải được mối quan hệ mờ ám giữa lão và Vinh Phụng Tường.

Khấu Trọng hạ giọng:

- Theo ta thấy, trước kia Ma Môn vốn dĩ tranh giành kẻ sống người chết, rời rạc như nắm cát khô nhưng giờ đây đang có xu hướng phát triển thành một khối đoàn kết. Bởi vì sinh tử tồn vong chính là ở lúc này, Vương Thế Sung trở thành hy vọng lớn nhất trong việc tranh giành thiên hạ của chúng. Ban nãy lúc gặp mặt, lão có nói bóng nói gió rằng nội bộ của Lý phiệt không vững chắc. Có thể thấy rằng, Ma Môn đã cho người giở thủ đoạn ở Quan Trung. Nếu như Chu Xán từng quan hệ với Ma Môn thì việc lão quy hàng Đại Trịnh càng chứng tỏ rằng Ma Môn đang cố liên kết lại, để có thể vượt lên trong trận chiến giành thiên hạ này.

Dương Công Khanh gật đầu đồng ý:

- Nếu như đánh bại được Lý Thế Dân, ít nhất một nửa thiên hạ sẽ thuộc về Đại Trịnh. Còn như một đòn có thể diệt trừ được cả Thiếu soái lẫn Tần vương thì toàn bộ thiên hạ coi như là đồ trong túi của Vương Thế Sung rồi. Khấu huynh đệ đối với việc này có tính toán gì không?

Hai mắt Khấu Trọng sáng rực lên, cười nhẹ:

- Đương nhiên là phải tương kế tựu kế, đầu tiên giúp Vương Thế Sung thắng được trận lần này, sau đó sẽ nghĩ đến những chuyện khác.

Dương Công Khanh ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng phải Vương Thế Sung muốn giết ngươi sao?

Khấu Trọng lạnh lùng đáp:

- Hôm nay không giống ngày xưa nữa rồi, Vương Thế Sung khẳng định không dám công khai đối phó ta vì sợ ảnh hưởng đến lòng quân. Vì thế, chỉ có thể là những kẻ khác trong Ma Môn đến giết ta thì lão mới có thể làm như người ngoài cuộc. Vậy Khấu Trọng ta sẽ coi như có người tìm đến luyện đao đi.

Dương Công Khanh đề nghị:

- Trong tình hình này, Thiếu soái ở lại đây liệu có tác dụng gì không? Chi bằng Dương mỗ lập tức triệu tập thủ hạ, cùng Thiếu soái trở về Bành Lương tọa sơn quan hổ đấu.

Khấu Trọng cười khổ:

- Ta quả thật rất muốn làm theo đề nghị của Dương công, đáng tiếc là Thiếu soái quân ở Bành Lương bây giờ nếu so với quân của Lý phiệt thì đúng là không đỡ nổi một đòn. Hơn nữa, Lạc Dương liên quan chặt chẽ với tình hình ở Ba Thục, có tầm quan trọng rất lớn, không thể để mất. Nếu không thì làm gì có ai lại đi dốc sức cho loại người như Vương Thế Sung chứ?

Dương Công Khanh nói:

- Vấn đề ở chỗ Vương Thế Sung sẽ không dùng ngươi, Thiếu soái lưu lại đây chỉ có thể rơi vào hoàn cảnh ngồi chơi xơi nước mà thôi. Hơn nữa, ngươi còn phải đối phó với sự hãm hại của lão và Ma Môn nữa.

Khấu Trọng hừ lạnh thốt:

- Đợi đến lúc lão cùng đường tự nhiên sẽ phải tới cầu xin ta. Ta đã quá rõ tính cách vô sỉ của tên giảo hoạt ti tiện này rồi.

Dương Công Khanh thở dài, chậm rãi hỏi:

- Thiếu soái cho rằng Vương Thế Sung có bao nhiêu phần thắng?

Khấu Trọng rõ ràng đã từng suy đi nghĩ lại vấn đề này nhiều lần, gã không do dự lập tức đáp ngay:

- Nhiều lắm chỉ có một phần, mà phần đó lại là nhờ sự tranh đấu trong nội bộ Lý Phiệt mới có được. Vương Thế Sung căn bản không phải đối thủ của Lý Thế Dân. Ài! Nếu như Lạc Dương bây giờ là của Khấu Trọng ta, Lý tiểu tử nhất định sẽ đại bại.

Dương Công Khanh trầm giọng:

- Nếu thực sự là như vậy, Thiếu soái sẽ làm gì?

Khấu Trọng mỉm cười trả lời:

- Nếu là Vương Thế Sung, ta sẽ dốc toàn lực đón đánh, cùng Lý Thế Dân quyết chiến một phen, vừa có thể cổ vũ tinh thần quân sỹ, vừa

có thể khiến những kẻ lòng này ý nọ không dám hành động lỗ mãng.

Dương Công Khanh thở dài:

- Đáng tiếc Vương Thế Sung không phải là Thiếu soái, trên chiến trường gặp phải người dụng binh như thần kiểu Lý Thế Dân, lão ta sẽ lại càng nhanh chóng bại vong. Giả dụ khi Vương Thế Sung bị cô lập ở Lạc Dương mới chịu cầu cứu Thiếu soái giúp đỡ, lúc đó ngươi có kế hoạch gì xoay ngược tình thế không?

Khấu Trọng biết Dương Công Khanh là một người cẩn trọng, nếu mình chỉ ỷ vào cái dũng của kẻ thất phu thì chắc chắn rằng sẽ bị ông ta xem thường, bèn chỉnh sắc mặt nói:

- Kế hoạch ban đầu của ta vốn vô cùng hoàn mỹ. Chính là khi Lý Thế Dân tấn công Lạc Dương. Đậu Kiến Đức dẫn quân đến Hà Nam. Chỉ cần Hạ quân đóng gần Hổ Lao, khiến Đường quân không dám mạo phạm đến quan ải trọng yếu này, giữ vững sự thông suốt cho chiến tuyến phía Đông, sẽ khiến Lạc Dương không lâm vào cảnh thiếu lương, cuộc chiến vây thành trở thành cuộc chiến giành lương thực, như thế Lý Thế Dân khó mà có thể ngủ ngon được. Chỉ hận một nỗi Vương Thế Sung nóng lòng muốn xưng đế, Đậu Kiến Đức khó mà có thể hợp tác với lão. Trong tình huống này đành phải để cho Thiếu Soái quân của ta thay thế vào đó, chỉ cần giữ chặt Hổ Lao thì Lý Thế Dân sẽ không thể nào cô lập nổi Lạc Dương, và rất có khả năng hắn sẽ thua trong trận chiến quyết định này.

---oOo---

Sau khi Trầm Lạc Nhạn lặng lẽ rời đi, Hầu Hy Bạch cơm no rượu say trở về, nhìn thấy Từ Tử Lăng ở nhà, ngạc nhiên hỏi:

- Huynh đệ không đi nghe giảng à? Tại sao lại về sớm vậy?

Hầu Hy Bạch ngồi xuống bên cạnh Từ Tử Lăng rồi nói tiếp:

- Bằng hữu Âm Hiển Hạc của ngươi vẫn chưa có tin tức gì, nhưng những lời đồn đại về đại quân Đông chinh thì nhiều vô kể.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Những lời đồn gì?

Hầu Hy Bạch bình tĩnh như không, nói:

- Những chuyện vu vơ không cần tốn thời gian nhắc tới làm gì, nhưng có ba tin thì cần phải suy nghĩ bởi chúng rất đáng tin cậy.

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy hiếu kỳ, cười nói:

- Ngươi cứ phải úp úp mở như thế với ta sao? Mau nói đi, không ta sẽ đánh cho ngươi một trận bây giờ.

Hầu Hy Bạch bật cười đáp:

- Có Tử Lăng làm bạn, những ngày tháng nhàm chán cũng sẽ trở nên thú vị. Tin thứ nhất là Lý Uyên đang suy nghĩ có nên phái Lý Nguyên Cát làm phó soái cho Lý Thế Dân không.

Từ Tử Lăng cau mày nói:

- Không thể nào! Lý Nguyên Cát vừa mới bại trận, tất cả đều dựa vào Lý Thế Dân thu dọn nốt tàn cục, chuyển bại thành thắng. Lạc Dương lại là một chiến dịch quan trọng nhường này, làm sao có phần cho Lý Nguyên Cát chứ?

Hầu Hy Bạch phân tích:

- Ngươi hãy nghĩ thật kĩ mà xem, điều này không phải là không thể. Lý Uyên phái Lý Nguyên Cát đến Lạc Dương không phải là để đánh thắng trận này, mà là để giám sát Lý Thế Dân. Bởi vì ông ta lo sợ thằng con thứ công phá Lạc Dương xong sẽ dựa vào đấy để uy hiếp Trường An. Cũng có thể Lý Uyên không nghĩ thế, nhưng chỉ cần phe đảng Thái tử Lý Kiến Thành và vây cánh của các phi tần có nghi ngờ, thêm bớt vài lời vào đó, thì Lý Uyên cũng sẽ cố kỵ điều này.

Từ Tử Lăng nhớ tới Lý Thế Dân từng nói, Lý Uyên sợ hắn chiếm lĩnh Lạc Dương xưng đế, trong lòng thầm thở dài, hỏi:

- Thế còn tin thứ hai?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Tin thứ hai lại càng đáng sợ, chính là Thực nhân Cuồng ma Chu Xán đã quy hàng Trịnh quốc, không ngờ Vương Thế Sung lại ngu xuẩn đến vậy?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Có chuyện đó sao?

Hầu Hy Bạch nói tiếp:

- Trời đang yên lặng bỗng nhiên nổi gió, ắt phải có nguyên nhân của nó. Chu Xán có thể hợp tác cùng với Tiêu Tiễn và Tào Ứng Long, tất phải có quan hệ mật thiết với Thánh Môn của ta. Vừa hay Vương Thế Sung và Tích Trần của Lão Quân miếu trong Thánh Môn cũng có quan hệ ám muội khó nói ra. Chỉ cần hai bên tình đầu ý hợp, việc liên kết lại với nhau khi có kẻ địch trước mặt là chuyện chắc chắn xảy ra.

Vấn đề ở chỗ chuyện này làm sao lại có thể truyền ra ngoài được.

Từ Tử Lăng hiểu ý Hầu Hy Bạch, nếu như không có vấn đề gì ở bên trong, những chuyện tuyệt mật thế này chắc chắn không thể nào do Vương Thế Sung và Chu Xán chủ động công khai. Việc này có quan hệ rất lớn, lại thêm Khấu Trọng giúp Vương Thế Sung trấn thủ Lạc Dương càng khiến cho tình hình thêm phức tạp.

Từ Tử Lăng nói:

- Chuyện này có liên quan đến những tranh giành trong các phái hệ của quý môn. Vương Thế Sung trước sau vẫn là người của Đại Minh tôn giáo, không thuộc lưỡng phái lục đạo. Bây giờ phái nào trong Thánh Môn ở Trung Thổ có người ủng hộ Vương Thế Sung không chừng lại bị những người thuộc các hệ phái khác phản đối, phá hoại từ bên trong.

Hầu Hy Bạch nói:

- Vấn đề này không cần phải tốn sức suy nghĩ nhiều. Tin tức cuối cùng có liên quan đến Trì Sanh Xuân, không phải ngươi đã từng nói muốn dùng kế dương đông kích tây, khuấy nước bắt cá đối với hắn sao? Thì ra tên tiểu tử này ở Trường An mở sòng bạc cũng chẳng phải thuận buồm xuôi gió. Lục Phúc đổ quán vốn dĩ thuộc về một người có tên là Ôn Ngọc Thắng, có biệt hiệu “Quá Sơn Điểu”, vô cùng tàn độc hiểm ác. Biệt hiệu của hắn chính là tên một loại rắn cực độc, tính khí rất hung hãn, không giống như đa số các loại rắn bình thường khác nhìn thấy người là tránh đi, đằng này nó lại chủ động tấn công người.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Lý Phiệt vào làm chủ Trường An đương nhiên sẽ diệt trừ tận gốc

những thế lực cũ của Hương gia cũng như Ba Lăng bang. Trì Sanh Xuân chính vì điều này mà nhận lệnh thay tên đổi họ vào Trường An, mượn xác hoàn hồn để tiếp tục nghiệp đổ bác. Hắn lại liên kết cùng Lý Nguyên Cát, phát triển sòng bạc cho tới cục diện như ngày nay. Việc thôn tính Minh Đường Oa là một bước để phát triển mở rộng việc làm ăn cờ bạc của hắn.

Hầu Hy Bạch tiếp lời:

- Sòng bạc Lục Phúc là do Trì Sanh Xuân thắng được từ tay Ôn Ngọc Thắng. Theo như quy tắc trên giang hồ, đã thua thì phải chịu, Ôn Ngọc Thắng đương nhiên không có gì để nói. Nhưng Trì Sanh Xuân đã phạm phải một điều đại kỵ, đến ái thiếp của Ôn Ngọc Thắng cũng cướp đi. Người ta nói họ Ôn vì chuyện này mà tìm đến Trì Sanh Xuân để trả thù, từ đó thì không thấy tăm hơi đâu nữa, có lẽ đã bị Trì tiểu tử giết chết, chuyện này coi như vẫn còn để đó.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Ôn Ngọc Thắng đã chết rồi! Chúng ta lợi dụng chuyện này như thế nào?

Hầu Hy Bạch vui vẻ nói:

- Đây chính là chỗ tinh diệu nhất, Ôn Ngọc Thắng kết nghĩa huynh đệ với một kẻ còn nổi tiếng hơn hắn họ Tào tên Tam. Họ Tào có biệt hiệu là “Đoản Mệnh”, thích để tóc dài, giỏi dùng phi đao, là một tên đại đạo nổi tiếng khắp thiên hạ, đã từng hoành hành ở Ba Thục một thời gian, sau đó đã bị ta giết chết, bởi vì hắn còn là một kẻ đại đạo hái hoa rất tàn bạo. Hà hà! Ngươi nói xem thế có trùng hợp không?

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Ngươi phải chăng muốn ta đóng giả Đoản Mệnh Tào Tam tìm đến Trì Sanh Xuân để báo thù cho Ôn Ngọc Thắng? Nhưng ngươi đã nghĩ tới điều này chưa, nếu như Tào Tam thực sự tìm đến Trì Sanh Xuân để báo thù thì với thực lực của Hương gia, căn bản Trì tiểu tử không thèm để ý đến. Huống hồ Tào Tam lại là một tên dâm tặc hái hoa, không chỉ phạm phải một hai vụ án, làm sao ta có thể bắt chước tác phong hắn cho được?

Hầu Hy Bạch bật cười đáp:

- Ngoài tiểu đệ ra, không ai biết được Tào Tam là dâm tặc. Ta nhìn trúng tên này ở chỗ hắn là kẻ võ công cao cường, đủ tư cách là hậu họa của Trì Sanh Xuân. Mặt khác, việc tiểu đệ truy sát Tào Tam ở Ba Thục không ai không biết, chỉ là ta không nói kết quả với bất cứ ai. Vì vậy, khi Trì Sanh Xuân không làm gì nổi Tào Tam, nhất định hắn sẽ phải đến nhờ Mỹ Nhân Phiến của ta để đối phó với cừu nhân. Như vậy, tiểu đệ có thể kết giao với Trì Sanh Xuân, đây cũng là một loại giương đông kích tây. Còn kẻ đánh lạc hướng thực sự lại chính là Tư Đồ Phúc Vinh ngươi thể hiện mối quan tâm đối với Minh Đường Oa, mặt khác tỏ vẻ muốn chống đối Trì Sanh Xuân. Hắc, tên tiểu tử này không mắc câu mới là lạ đó.

Từ Tử Lăng động dung nói:

- Hy Bạch huynh vì chuyện của ta đã phải hao phí nhiều tâm tư rồi.

Hầu Hy Bạch nói:

- Ta ghét nhất là những kẻ dâm tặc, huống hồ Hương gia lại chuyên buôn bán phụ nữ? Việc của Từ Tử Lăng ngươi cũng là việc của Hầu Hy Bạch ta, nếu không thì còn gọi gì là huynh đệ nữa? Tối nay huynh hãy xõa tóc xuống, tới đại náo Hương gia, giết vài người chơi.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ta không thể giết người bừa bãi được.

Hầu Hy Bạch nói:

- Vậy thì đổi lại là đánh bị thương vài người. Nói chung là phải khiến cho Trì Sanh Xuân phải thần hồn nát thần tính, ăn không ngon, ngủ không yên. Vậy coi như đã đạt được mục đích.

Ngừng lại một lúc, Hầu Hy Bạch tiếp tục:

- Kế này còn có một chỗ hay nữa, đó là có thể công khai thăm dò 'vốn liếng' của Trì Sanh Xuân, để xem khi không có cách nào hắn sẽ phải cầu xin ai giúp đỡ. Giả như người giúp đỡ là Loan Loan, thì thế lực sau lưng hắn đích xác là Âm Quý phái. Tác dụng của Tào Tam là có thể khiến cho Trì Sinh Xuân cảm thấy tính mệnh bị uy hiếp, có thể khiến cho hắn lộ ra cái đuôi chồn.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

-Tào Tam lợi hại đến vậy sao?

Hầu Hy Bạch cười nói:

- Ta năm đó không biết đã phải trải qua bao nhiêu gian khổ mới giết được hắn. Người này khinh công cao cường, đi mây về gió nổi tiếng một thời, nếu không đã không thể trở thành một kẻ độc hành đại đạo khét tiếng như vậy. Ngươi không cần đi hái hoa làm gì, chỉ cần gây ra vài vụ cướp, như vậy là ai cũng có thể biết được đại giá Tào Tam đã đến Trường An.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Được rồi! Ta làm theo lời của huynh, tạm thời làm cướp. Trên thực tế, tiểu đệ ngay từ trước đã muốn một đêm nào đó đến thám thính Trì phủ rồi, nhưng chỉ là sợ đả thảo kinh xà. Bây giờ với thân phận của Tào Tam thì càng thuận lợi để hành sự.

Hầu Hy Bạch vui mừng nói:

- Ta cuối cùng cũng giúp được chút chuyện rồi, Tử Lăng bây giờ hãy nghỉ ngơi một lúc, ta sẽ giúp ngươi lo liệu những dụng cụ để hoá trang thành Tào Tam, ít nhất cũng phải có mấy cây phi đao trông mới giống. Ha ha! Mọi chuyện càng ngày càng thú vị rồi!

---oOo---

Dương Công Khanh lặng yên một lúc rồi nói tiếp:

- Bây giờ ta phải làm sao?

Khấu Trọng không trả lời mà hỏi lại:

- Hãy cho ta biết, bây giờ ngoài Dương công và Trương Trấn Châu ra, Vương Thế Sung sợ nhất những ai sẽ phản bội hắn và đầu hàng nhà Đường?

Dương Công Khanh nhẹ nhàng trả lời:

- Ngày mai chúng ta sẽ biết được một cách chính xác mà.

Khấu Trọng hiểu ý. Trong hội nghị quân sự ngày mai, Vương Thế Sung sẽ đưa ra những sắp đặt toàn cục cho việc ứng chiến Lý Thế Dân, chỉ cần xem lão sắp xếp chư tướng thế nào là có thể suy đoán được ra tâm tư của họ Vương.

Khấu Trọng lại hỏi:

- Tương Dương có phải vẫn do Tiền Độc Quan trấn giữ?

Tương Dương chính là là trọng trấn quân sự quan trọng nhất phía nam Đại Trịnh của Vương Thế Sung. Nếu như Tương Dương rơi vào tay Lý Thế Dân, quân đội của Chu Xán sẽ không thể tiến thêm được một bước. Đây là vùng đất mà Đại Trịnh và Đại Đường nhất định phải tranh giành.

Năm đó, khi Lý Mật cùng Vương Thế Sung giao chiến đã từng đích thân tới Tương Dương thuyết phục Tiền Độc Quan. Như vậy có thể thấy được tính quan trọng của Tương Dương.

Khấu Trọng hỏi đến tình hình của vùng này là có nguyên do, bởi vì gã đã biết rằng Tiền Độc Quan là người của Âm Quý phái.

Dương Công Khanh đáp:

- Chuyện này có chút kỳ quái. Nếu là Tiền Độc Quan, ta tuyệt đối không thể ngay lúc này có thái độ ủng hộ một bên nào đó được, mà cần phải xem rõ tình hình rồi sau đó mới từ từ quyết định. Nhưng sự việc trên thực tế lại không như vậy, Tiền Độc Quan đã thể hiện rõ sự ủng hộ đối với Vương Thế Sung, điều này khiến cho họ Vương càng thêm phần tự tin.

Khấu Trọng đập bàn thở dài:

- Cuối cùng thì mọi việc cũng rõ ràng, Vương Thế Sung ít nhất phải có được sự ủng hộ của cả Âm Quý phái và Đại Minh tôn giáo nên mới có thể tỏ vẻ chắc chắn thắng trận này như thế. Con bà nó! Tối nay ta phải cho Vinh Phụng Tường một vố bất ngờ mới được, cần

phải tiên phát chế nhân.

Dương Công Khanh nói:

- Ngươi không sợ chọc tức tới Vương Thế Sung sao?

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Ta có thể tuỳ cơ hành sự. Bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của Dương công chính là bảo tồn thực lực, chỉ cần Vương Thế Sung không dám bắt ngươi phải làm tiên phong là được. Vẫn còn một điều quan trọng nữa, chút nữa ta quên mất không hỏi ngươi, Linh Lung Kiều có ở Lạc Dương không?

Dương Công Khanh lắc đầu:

- Ta cũng không rõ, người đàn bà này là tâm phúc của Vương Thế Sung, có nhiệm vụ giúp lão ta thăm dò kẻ địch. Thiếu soái tốt nhất không nên nói thật với nàng ta, Vương Thế Sung có thể tín nhiệm Linh Lung Kiều thì nhất định phải có lý do.

Khấu Trọng vỗ bụng đứng dậy cáo từ:

- Ta phải về nhà ngủ một giấc mới được, sau khi ta nghỉ ngơi đầy đủ, Vinh Phụng Tường sẽ gặp nạn rồi! Hà hà!

---oOo---

Khi hoàng hôn buông xuống, hoa đăng bắt đầu được thắp lên. Bên trong Đa Tình oa, Hầu Hy Bạch đang giúp Từ Tử Lăng đeo thắt lưng có giắt theo tám cây phi đao, hắn cười ha hả nói:

- Tóc dài, áo đen, lưng đeo phi đao lại thêm một cái mặt nạ hình quỷ

dữ. Đúng là cứ như Đoản Mệnh Tào Tam đội mồ sống dậy, ngay cả ta, người đã tận tay kết liễu hắn cũng nhận không ra đến nghi thần nghi quỷ.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ta tuy đã từng là một tên ăn cắp vặt, nhưng đóng giả làm một tên đại tặc thì đây đúng là lần đầu tiên. Liệu có thể được coi là thăng lên một cấp không?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Có thể nói là thăng lên vài cấp, bởi vì Tào Tam không phải hạng tiểu tặc tầm thường. Hắn thuộc loại đại đạo độc hành chuyên chọn cướp những món hàng béo bở. Tốt nhất ngươi hãy cướp sạch những thứ quý giá trong nhà Trì Sanh Xuân, như thế Tào Tam ngươi sẽ nhất cử thành danh, những người giàu có trong thành Trường An sẽ nơm nớp lo sợ không biết khi nào tới lượt mình.

Từ Tử Lăng đến bên cửa sổ của thư phòng, nhìn những đám mây bị ánh tịch dương nhuộm hồng ở phía xa, cười nói:

- Thế thì Hầu huynh phải chuẩn bị một đoàn xe ngựa mới được.

Hầu Hy Bạch ân cần khoác tấm áo choàng lên cho Từ Tử Lăng, che đi bộ quần áo dạ hành và tám cây phi đao đeo ở thắt lưng. Từ Tử Lăng búi tóc lên, đến lúc chỉ cần buông tóc xuống là có thể trở thành "Đoản Mệnh" Tào Tam. Sau khi cất kỹ tấm mặt nạ đáng sợ để đóng giả Tào Tam vào trong người, Từ Tử Lăng đeo mặt nạ lên, trở thành "Ung Tần" với râu ria đầy mặt.

Hầu Hy Bạch cười nói:

- Từ huynh không làm thám tử đúng là phí mất một nhân tài. Phàm những thám tử xuất sắc, chẳng có ai không thành thạo việc dịch dung cải trang, có thể biến ra không biết bao nhiêu nhân vật, đóng giả ai hóa thành người đó. Tử Lăng đúng là có cái bản lĩnh ấy.

Từ Tử Lăng nói:

- Đừng nói đùa nữa, ta từ sáng tới giờ vẫn chưa có hạt cơm nào vào bụng, đói đến mức hai chân cũng run lên, nếu để người ta truy đuổi thì đúng là ứng với biệt danh Đoản Mệnh rồi. Ngươi có ý gì hay không?

Hầu Hi Bạch nói:

- Bắc Lý và Đông Tây lưỡng thị hai chỗ quán ăn đầy rẫy, tùy đại gia lựa chọn, huynh đệ có thích ăn cay không? Bắc Lý có một quán ăn chuyên phục vụ các món ăn Tứ Xuyên là nơi mà ta thường xuyên lui tới.

Từ Tử Lăng nhăn nhó:

- Bây giờ ngay cả ta cũng không thể phân biệt rõ được ngươi có phải giả vờ hồ đồ không? Ta làm sao có thể đi cùng một người nổi tiếng như ngươi chứ, nếu như gặp người quen biết, ngươi sẽ giới thiệu ta như thế nào đây? Tiểu đệ chỉ cần huynh chỉ cho đường đi, sau đó sẽ tự tìm được đến nơi để ăn no bụng.

Hầu Hy Bạch cười thoải mái:

- Là ta sơ xuất! Bởi vì lão ca ngươi và Khấu Thiếu soái đều thích xuất kỳ chế thắng, khiến cho tiểu đệ cũng hiểu nhầm rằng việc đi đến quán cơm cũng sẽ là đặc biệt kỳ chiêu. Ta lại sợ việc gắng tìm hiểu ngọn ngành lại khiến cho ngươi cảm thấy Hầu mỗ ngu đần, đành

phải dựa theo khẩu khí của ngươi để nói theo thôi.

Từ Tử Lăng càng ngày càng thấy thích con người Hầu Hy Bạch, nói:

- Tối nay ngươi có chuyện gì cần đi giải quyết không, không phải lại tới Thượng Lâm Uyển chứ?

Hầu Hi Bạch xoa tay đáp:

- Không đến Thượng Lâm Uyển, làm sao có thể sống qua ngày tháng được. Còn quán cơm đó mang tên Thanh Thành thái quán, gần Minh Đường Oa ở Bắc Lý, chính là nơi Kỷ Thiến thường lui tới. Lần đầu tiên ta tới đó là đi cùng với nàng ta.

Từ Tử Lăng nói:

- Hiểu rồi.

Từ Tử Lăng đang lúc định rời đi, Hầu Hy Bạch kéo tay áo gã giữ lại hỏi:

- Tử Lăng đã nghe nói tới Quan Đồng bao giờ chưa?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi lại:

- Quan Đồng là ai?

Hầu Hy Bạch nhỏ giọng giải thích:

- Kinh, Quan, Đổng, Cự là bốn họa sư cự phách thời đại trước, Quan dùng để chỉ Quan Đồng. Tương truyền Trì Sanh Xuân đã đem vàng ròng đổi được bức “Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ” của Quan Đồng, là một bảo vật vô giá. Ta được nghe chính miệng Lý Uyên nói ra, mới biết

món đồ quý báu có một không hai trên thiên hạ ấy nằm trong tay của Trì Sanh Xuân. Nếu như Từ huynh có thể cướp được bức hoạ đó về đây, ta được nhìn thấy một lần thì dù chết cũng không có gì phải hối tiếc.

Từ Tử Lăng cảm thấy hơi chùng xuống. Đến giờ gã đã hiểu ra rằng Hầu Hy Bạch tốn bao công sức muốn gã đóng giả Đoản Mệnh Tào Tam chắc chắn ít nhất có đến một nửa là bởi vì bản thân họ Hầu.

Hầu Hy Bạch nhìn Từ Tử Lăng nháy mắt, mỉm cười nói:

- Ngươi bây giờ chắc cũng đã hiểu tại sao đêm nay ta phải ở Thượng Lâm Uyển từ đêm cho tới sáng rồi chứ hả! Thế gọi là để tạo ra chứng cớ ngoại phạm.

(

Chương 574: Tự chui vào lưới

Khấu Trọng lưng đeo Tỉnh Trung Nguyệt chui ra ngoài qua đường cửa sổ. Gã nhanh chóng sử dụng thân pháp, lập tức bên tai gió thổi vù vù, thân hình biến mất trong màn đêm.

Đường phố Lạc Dương vẫn ngựa xe như mắc cửi, náo nhiệt và thanh bình. Tuy nhiên Khấu Trọng biết rằng đại hoạ đang đến gần. Cho dù Vương Thế Sung có bảo vệ được Hổ Lao, tia sinh mệnh của Yển Sư, thì Lý Thế Dân cũng nhất định điều quân dùng trăm phương nghìn kế chặn đánh cướp đi lương thảo vận chuyển tới Lạc Dương, khiến cho quân dân trong thành rơi vào những tháng ngày bị vây hãm vô cùng gian khổ.

Tính cảnh giác của cư dân Lạc Dương đối với chiến tranh không cao, bởi vì những trận chiến công thành trước kia đều giống như gãi ngứa ngoài giầy chẳng thấm tháp vào đâu, không hề ảnh hưởng đến cuộc sống ở trong thành. Lạc Dương vẫn thực sự chưa trải qua thử thách của chiến tranh, người dân sống trong đó ai cũng ngộ nhận rằng đây là thành trì vĩnh viễn không thể công phá được.

Trên thực tế Lạc Dương hùng cứ bờ Nam sông Hoàng Hà, phía Bắc có đồi núi che chắn, tường thành kiên cố, chu vi hơn năm mươi dặm, là vùng đất giao hội của bốn dòng sông lớn Y, Lạc, Trần, Giản. Muốn vây khốn thành Lạc Dương giống như Đậu Kiến Đức bao vây Lê Dương thì căn bản vô cùng khó khăn, xét về chiến lược lại càng không thực tế. Chỉ có thể bố trí quân ở những vị trí trọng yếu, lấy cách chặn đánh cắt đứt mọi liên lạc để phong tỏa mà thôi.

Trong trường hợp đó, nếu như quanh Lạc Dương còn những thành

trấn có tính chiến lược vẫn nằm trong tay Vương Thế Sung, tình hình cũng giống như Trịnh quân tìm được một lỗ hổng, không những bất cứ lúc nào cũng có thể phá vỡ sự phong toả của Lý Thế Dân, mà còn thường xuyên uy hiếp đến sự tồn vong của quân tấn công thành. Điều này khiến cho Lý Thế Dân không dám phân tán binh lực để bao vây Lạc Dương, nói một cách khác là không dám cô lập Lạc Dương, mà đó lại là cách duy nhất để công hạ nơi này.

Khấu Trọng như con ngựa già đã quen đường, xuyên trái quẹo phải, chân khí trong người vận hành đến mức cao nhất, các giác quan trở nên vô cùng tinh nhạy. Khi gã vượt qua bức tường bao nhảy xuống hậu viện của Vinh phủ, sự bố phòng canh gác của địch nhân ngoài sáng cũng như trong tối đều không qua được tai mắt của gã.

Khấu Trọng đến Vinh phủ không phải chỉ vì nhất thời muốn đi chơi một chuyến, mà là muốn chứng thực những những suy nghĩ trong lòng. Gã muốn biết sau khi gặp phải những tổn thất to lớn ở Tái Ngoại, có khi nào Đại Minh tôn giáo đã đến Trung Nguyên, lấy phủ của Vinh Phụng Tường làm điểm dừng chân không.

Gã bất ngờ men theo mé tường bên trái mà đi, tránh khỏi một tổ lính canh đang canh gác, sau đó dùng thân pháp nhanh như quỷ mỵ, lợi dụng những đám cây um tùm để ẩn nấp, cuối cùng nhảy lên mái ngói của một khu nhà trông có vẻ như nơi dành cho đám hạ nhân ở phía sau hậu viện.

Gã đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, chỉ thấy vườn tược trùng trùng, cổ thụ khắp nơi, những dãy nhà theo kiến trúc liên hoàn được bao quanh bởi các loại hành lang. Từng ngọn giả sơn, ao cảnh và tiểu đình được bố trí vô cùng ngay ngắn rất có nguyên tắc. Ánh đèn từ trong phòng phản chiếu ra ngoài, trên hành lang cũng treo những ngọn đèn lục giác chiếu sáng.

Trong tình thế đó, nếu như là người bản lĩnh bình thường chắc chắn sẽ khó mà tiến thêm được một bước, nhưng đối với những cao thủ như Khấu Trọng thì Vinh phủ cũng chỉ giống như một nơi không hề được bảo vệ mà thôi. Gã thi triển khinh công, hết nhảy lên rồi lại nằm phục xuống, đến được một khu vườn ở phía chính Đông chủ viện. Tới đây, Khấu Trọng lại gặp phải vấn đề nan giải, hệt như năm xưa cùng với Từ Tử Lăng đang đêm thám thính nơi này.

Bốn phía xung quanh chủ viện là khoảng trống không có bất cứ một vật nào để ẩn nấp. Dưới ánh sáng của các ngọn đèn, cho dù thân pháp của Khấu Trọng có cao minh đến mức độ nào, vượt qua được khoảng trống rộng gần một trăm bộ mà không bị phát hiện là một việc tuyệt đối không thể thực hiện được.

Lúc này trong đại sảnh của ngôi chủ viện đang vọng ra những âm thanh bát đĩa va vào nhau xen lẫn tiếng mời rượu đoán câu đố. Rõ ràng nơi đây đang tổ chức tiệc tùng, điều này càng khiến cho gã muốn lại gần để nhìn qua một chút.

Đợi cho một tốp tỳ bộc bưng thức ăn lên đi qua, Khấu Trọng nhảy lên tầng hai, nơi mà năm xưa gã cũng từng chọn làm chỗ ẩn thân. Bất giác gã có cảm giác hơi hụt hẫng và chán nản.

Nếu như Từ Tử Lăng ở đây, hai người liên thủ sẽ dễ dàng bỏ lại đằng sau khoảng trống tưởng như không thể vượt qua kia, tiếp đó thoát khỏi sự canh phòng của đám lính gác, rồi thần bất tri quỷ bất giác nhảy lên nóc chủ viện. Hiện tại chỉ có một thân một mình, không ai giúp sức, gã có là thần tiên cũng khó mà làm gì được.

Đúng vào lúc này, trong lòng Khấu Trọng đột nhiên xuất hiện cảm giác cảnh báo. Gã đột ngột quay đầu lại, chỉ thấy một bóng người như làn khói nhẹ đang phi thân trên mái ngói lao vút về phía mình.

o0o

Vừa mới bước chân vào Thanh Thành thái quán chuyên phục vụ các món ăn Tứ Xuyên, Từ Tử Lăng lập tức nghe thấy giọng nói ngọt ngào của Kỷ Thiến truyền tới. Trong lòng gã vô cùng vui mừng, đồng thời cảm thấy không phí chuyến đi này.

Gã đưa mắt nhìn quanh, thấy Kỷ Thiến đang ngồi ở một góc bàn, được bốn năm vị công tử vây kín. Nàng ta không biết đã nghe được lời chọc ghẹo gì mà cười ngặt cười nghẽo, khiến cho tất cả những người có mặt ở đó đều đổ dồn mắt nhìn sang.

Trong quán mặc dù không thiếu những cô gái trang điểm xinh tươi, nhưng so với nhan sắc của Kỷ Thiến thì lập tức lu mờ hẳn.

Đột nhiên có người đứng ra cản đường Từ Tử Lăng, thì ra vì trong quán đã quá đông khách, nên tiểu nhị đành phải mềm mỏng mời Từ Tử Lăng đi đâu một lát rồi hãy quay lại.

Kỷ Thiến rốt cuộc cũng nhìn thấy gã. Đón nhận ánh mắt của nàng ta, Từ Tử Lăng mỉm cười rồi ung dung bước xuống con phố đông đúc của Bắc Lý. Vừa mới được mấy bước, Kỷ Thiến đã duyên dáng thướt tha đuổi theo ngay sau lưng gã rồi mắng:

- Đồ chết tiệt! Huynh vẫn chưa đi khỏi đây hay sao? Coi như huynh may mắn, Kinh Triệu Liên Minh của Dương Văn Can như cây đổ khỉ chạy tứ tung, nếu không thì ngươi đã bị lột da róc xương rồi.

Từ Tử Lăng vừa đi vừa nói:

- Tối hôm qua ta mới về tới đây, mục đích là giúp một vị bằng hữu tìm kiếm người muội tử bị mất tích.

Kỷ Thiến không hề khách khí túm lấy áo choàng của Từ Tử Lăng, lôi tuột gã vào một con phố ít người qua lại. Miệng cười tươi như hoa, nàng hỏi:

- Huynh muốn cầu xin ta phải không? Nếu không tại sao lại thẳng thắn như vậy, không làm cái vẻ huyền bí như trước kia? Hi hi! Mời ta uống rượu đi, ai cũng biết Kỷ Thiến khi say có thể đồng ý những chuyện mà bình thường chắc chắn không đồng ý.

Nhìn đôi mắt to và sáng long lanh của nàng ta, nghe những lời nói đầy sức mê hoặc này, trong lòng Từ Tử Lăng lại có một cảm giác thân thiết quen thuộc. Gã mỉm cười đáp:

- Tốt nhất là hãy tìm một chỗ tương đối yên tĩnh, u nhã một chút...

Còn chưa kịp nói hết, gã đã bị Kỉ Thiến kéo áo đi vào sâu trong con phố.

o0o

Vừa nhìn rõ mặt nhau, cả hai đều cảm thấy kinh ngạc.

Người vừa đến chính là Quy Tư mỹ nhân Linh Lung Kiều. Toàn thân mặc bộ đồ dạ hành, nàng nhảy xuống nằm bên cạnh Khấu Trọng, sau đó lại nhỏm dậy nhìn sang nóc ngôi chủ viện, đoạn thì thầm hỏi:

- Huynh đến đây làm gì?

Khấu Trọng ngửi thấy mùi hương toả ra trên cơ thể nàng, bất chợt cảm thấy việc đêm hôm phải lọ mọ trong Tống phủ lại trở nên ngọt ngào lãng mạn. Gã mỉm cười rồi nói cũng câu đấy:

- Kiều tiểu thư, nàng đến đây có việc gì vậy?

Linh Lung Kiều nhìn gã, vẻ mặt nghiêm nghị đáp:

- Đương nhiên là phụng mệnh Hoàng thượng đến thám thính động tĩnh của Vinh Phụng Tường.

Khấu Trọng bật cười:

- Lại nói dối rồi!

Linh Lung Kiều khẽ giật mình, nhưng vẫn tỏ ra không vui hỏi:

- Nói dối cái gì chứ?

Khấu Trọng quay người lại một chút, ngước nhìn lên bầu trời, miệng mỉm cười nói:

- Vương Thế Sung và Vinh Phụng Tường vốn từ một ổ mà ra, đều là những con chồn trên cùng một khu đồi, trước mắt lại có chung lợi ích, họ đề phòng nhau làm gì chứ. Kiều tiểu thư không nói dối thì là nói thật chắc.

Ánh mắt sắc bén của Linh Lung Kiều nhìn chằm chằm Khấu Trọng một lúc, sau đó nàng ta nằm xuống, dáng vẻ vô cùng mềm mại. Xoay nghiêng người sang phía gã, mỹ nhân Quy Tư nhẹ nhàng hỏi:

- Huynh rốt cuộc đã biết được bao nhiêu chuyện?

Khấu Trọng quay hẳn người lại, bốn mắt nhìn nhau, bỗng nhiên gã có cảm giác đê mê như được nằm cùng nữ nhân này trên một chiếc giường, lấy mái ngói làm chiếu, lấy trời sao làm chăn. Khấu Trọng nói khẽ:

- Nàng có tin ta không? Chẳng cần biết mối quan hệ giữa Kiều tiểu thư và Vương Thế Sung như thế nào, Khấu Trọng ta luôn đứng về phía tiểu thư, tuyệt đối không đem chuyện của nàng nói ra để người ngoài biết được, chỉ có Từ Tử Lăng là ngoại lệ duy nhất.

Linh Lung Kiều khẽ thở dài:

- Nếu không tin thì ta đã chẳng nói chuyện! Huynh vẫn chưa nói mình biết được bao nhiêu nội tình.

Khấu Trọng đáp:

- Ở Long Tuyền ta đã từng giao đấu với người của Đại Minh tôn giáo, lại vô tình biết Vương Thế Sung được giáo phái này điều đến Trung Thổ, hắn chính là Nguyên Tử của đời trước. Xin hỏi Kiều tiểu thư và Lạp Ma có quan hệ như thế nào?

Linh Lung Kiều run run nói:

- Sao ngươi lại biết được bí mật này? Ài! Mẹ ta là đệ tử của Lạp Ma, dưới sự che chở của Vương Thế Sung mới lánh được đến Trung Thổ, sau đó mẹ đã bí mật trở về Quy Tư. Lần này ta tới Trung Thổ là phụng lệnh của người, đến để báo ân cho Vương Thế Sung, chỉ là...

Khấu Trọng thay nàng nói nốt ý sau:

- Chỉ là Vương Thế Sung vì nghĩ đến lợi ích nên đã nối lại quan hệ xưa với Đại Minh tôn giáo, hiện này Kiều tiểu thư đang không biết phải tự xử lý như thế nào, đúng không?

Linh Lung Kiều liếc nhìn gã rồi nói:

- Ngươi thông minh hơn người ta, đương nhiên chuyện của người ta

không thể nào qua mắt được ngươi rồi.

Khấu Trọng chợt hỏi:

- Có phải Vinh Phụng Tường đang mở tiệc khoản đãi người của Đại Minh tôn giáo không?

Linh Lung Kiều đáp:

- Ta cũng không rõ nên mới phải đến đây thám thính. Ngươi đến Lạc Dương khi nào, Hoàng thượng có biết không vậy?

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Ta đánh trống phất cờ tới tìm Vương Thế Sung, tiểu thư há lại không biết chút gì sao?

Linh Lung Kiều trả lời:

- Ta vốn dĩ ở Từ Giản thám thính tình hình của địch nhân, vừa mới bí mật trở về, làm sao có thể biết được những việc ở Lạc Dương. Bây giờ ta phải làm sao?

Khấu Trọng hiểu ra, nghiêm sắc mặt nói:

- Kiều tiểu thư trước tiên hãy nói cho ta biết tâm nguyện lớn nhất của nàng là gì?

Linh Lung Kiều định nói nhưng lại thôi, vẻ mặt trở lên ảm đạm:

- Tâm nguyện của ta là một điều không thể hoàn thành được.

Khấu Trọng nói:

- Có điều gì là không thể chứ, nói ra ta nghe xem nào?

Linh Lung Kiều trầm ngâm một lát, nhìn vào mắt Khấu Trọng, đoạn nhẹ nhàng nói:

- Nguyện vọng lớn nhất của mẹ ta là muốn lấy lại Ngũ Thải thạch đem về Ba Tư. Huynh đã bao giờ nghe ai nhắc đến Ngũ Thải thạch chưa?

Khấu Trọng cười nhăn nhó:

- Đâu chỉ có được nghe, ta còn được nhìn tận mắt cầm tận tay nữa cơ.

Linh Lung Kiều toàn thân chấn động, thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

o0o

Ngồi vào chiếc bàn dựa bên cạnh cửa ra vào của tửu quán, Kỷ Thiến nhận lấy bình rượu do tiểu nhị mang tới, tự tay rót cho Từ Tử Lăng một chén, sau đó lại rót cho mình, nàng hớn hở cười nói:

- Có phải ngươi cố tình xuất hiện trước mặt tiểu muội không vậy? Ngươi có bí mật gì không thể nói cho người khác sao? Mau mau nói thực ra cho bổn cô nương nghe, nếu không ta sẽ báo cho quan phủ nhốt ngươi vào nhà lao. Kỷ Thiến này là người có rất nhiều biện pháp đấy.

Từ Tử Lăng biết nàng ta tưởng vừa bắt được con gà béo là gã nên trong lòng đang vô cùng vui mừng, vì vậy mới ríu rít không ngớt, bèn

mỉm cười đáp:

- Tiểu thư đã nghe qua cái tên Âm Tiểu Kỷ chưa?

Từ Tử Lăng đi luôn vào vấn đề chính cũng chỉ vì thời gian không có nhiều, gã còn phải đi trộm bức Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ cho Hầu Hy Bạch.

Kỷ Thiến ngẩn người ra nói:

- Âm Tiểu Kỉ, cái tên này nghe rất quen!

Từ Tử Lăng lộ vẻ ngạc nhiên:

- Nghe rất quen?

Kỷ Thiến nhún vai đáp:

- Có gì lạ đâu. Trước khi đến Trường An, ta đã từng đi khắp đại giang Nam Bắc, gặp qua biết bao nhiêu người, nghe đâu lại quên đó là chuyện vô cùng bình thường. Âm Tiểu Kỷ là muội tử thất lạc của bằng hữu huynh sao? Bởi vì cái họ này rất hiếm gặp, nên ta mới nhớ ra là hình như đã từng nghe nói tới ở đâu đó.

Lòng Từ Tử Lăng chợt chùng xuống, bao nhiêu hy vọng trong lòng vỡ tan như bong bóng. Nghi ngờ Kỷ Thiến chỉ tung hứng theo lời của mình để nàng ta có cái mà mặc cả, gã nói qua loa:

- Ta thấy nghệ danh của Tiểu thư cũng có chữ Kỉ trong đó, cứ nghĩ rằng... Mà thôi!

Kỷ Thiến nâng ly rượu mời Từ Tử Lăng rồi than:

- Trời ơi! Huynh nghĩ ta là Âm Tiểu Kỷ sao? Mau khai ra, huynh không thể nào chỉ dựa vào một chữ Kỷ mà đoán ta là Âm Tiểu Kỷ nhé, nhất định phải có nguyên nhân nào khác, mau thành thật nói cho bản cô nương nghe!

Từ Tử Lăng bắt đầu có cảm giác tự đâm đầu vào lưới, tâm trí rối cả lên. Gã đáp:

- Chuyện này một hai câu không thể nói hết được! Kỷ tiểu thư tối nay không phải trở về Thượng Lâm Uyển sao?

Kỉ Thiến trả lời:

- Không kiếm tiền một tối thì có chết ai đâu. Chẳng người nào khiến cho ta phải nhất thiết giữ đúng lời hẹn cả. Ngươi quả là gà mờ không hiểu chuyện phong tình! Tối nay dạy ta một chút tuyệt kỹ được không? Muốn tiền hay người tuỳ ngươi lựa chọn.

Từ Tử Lăng trong lòng chợt nảy ra một ý, liền thuận miệng hỏi:

- Người mà tiểu thư muốn đối phó có phải là Trì Sanh Xuân không?

Kỷ Thiến thoáng chút biến sắc, mắt nhìn chằm chằm Từ Tử Lăng, một lúc sau mới đáp:

- Nếu như câu trả lời của ta là "đúng", ngươi có thể không tiếp tục tìm hiểu đến cùng nữa được chứ, rồi sẽ đem tài nghệ ra truyền hết cho ta, đương nhiên là không thể đòi cả tiền lẫn người, chiếm hết tiện nghi như thế được.

Từ Tử Lăng chợt hiểu ra, nói cho cùng nàng ta cũng không cam lòng hy sinh bản thân. Trong lòng gã đột nhiên nảy sinh cảm giác cảm mến, liền hạ thấp giọng hỏi:

- Tiểu thư có thể đưa tay phải của mình ra đây không?

Kỷ Thiến hơi ngạc nhiên, ánh mắt có vẻ nghi hoặc, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nghe theo, ngửa bàn tay đặt lên mặt bàn.

Từ Tử Lăng đưa tay ra, chợt phát hiện Kỉ Thiến đang cực kỳ kinh ngạc khi nhìn thấy bàn tay trắng sáng như ngọc của mình. Gã thầm kêu hỏng bét, tự biết da tay và da mặt mình mâu thuẫn quá lớn, tuy nhiên lúc này cũng chẳng thế nào lo liệu trọn vẹn được, liền tỉnh bơ nói:

- Nếu như tiểu thư có thể biết được ta dùng ngón tay nào điểm trúng lòng bàn tay của nàng, muốn gì ta cũng chiều!

Kỉ Thiến vui mừng nói:

- Trò này không phải quá dễ dàng hay sao, nào, bổn cô nương sẽ chơi cùng ngươi coi!

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn quanh, thấy không ai để ý đến hai người, năm ngón tay lập tức xòe ra rồi bắt đầu cử động. Từ chậm đến nhanh tựa những con sóng, cuối cùng nhanh đến nỗi giống như đang làm ảo thuật, gã đột ngột điểm lên lòng bàn tay Kỷ Thiến một cái rồi xòe bàn tay ra.

Kỉ Thiến nhìn đến nỗi mắt mũi hoa lên, chỉ kịp kêu "A!" một tiếng, rồi ngơ ngác nhìn Tử Tử Lăng nhấc tay ra khỏi bàn tay nhỏ nhắn thon thả của mình. Nàng ta ngây người ra giống như con gà gỗ.

Tử Tử Lăng hỏi:

- Là ngón tay nào đây?

Hai mắt Kỷ Thiến từ từ đỏ lên, rồi khóe mắt chảy ra hai giọt lệ long lanh. Đột nhiên nàng đứng bật dậy, cứ thế vừa khóc vừa lao ra khỏi cửa. Bây giờ đến lượt Tử Tử Lăng đờ người ra không biết nên làm thế nào.

o0o

Khấu Trọng nhổm người đứng dậy nhìn sang phía chủ viện. Gã nói:

- Kiều tiểu thư chắc cũng hiểu những ân oán của ta và Đại Minh tôn giáo.

Linh Lung Kiều cũng đứng lên bên cạnh gã rồi nói khẽ:

- Vương Thế Sung trước sau gì cũng có đại ân với mẹ con ta, ta có thể từ bỏ hắn nhưng không thể nào phản bội hắn.

Khấu Trọng vẫn không thể hiểu được mối quan hệ thật sự giữa nàng ta và Vương Thế Sung, cũng không muốn ép mỹ nhân này phải nói ra, liền lái sang chuyện khác:

- Ta cần phải qua bên đó xem xét.

Linh Lung Kiều cau mày hỏi:

- Ngươi có cách nào để lại gần không?

Khấu Trọng mỉm cười trả lời:

- Chỉ cần hai chân không bị phế bỏ là có thể qua bên đó xem Vinh Phụng Tường đang tiếp đãi những ai, đúng không?

Linh Lung Kiều giật mình kinh hãi nói:

- Huynh vẫn chưa biết rõ tình hình thực hư của địch nhân mà đã muốn xông bừa vào sao?

Khấu Trọng vỗ lên thanh Tỉnh Trung Nguyệt ở sau lưng, cười hi hi đáp:

- Cái này gọi là bất chấp thủ đoạn chỉ để đạt được mục đích. Ví dụ như khi hai quân giao chiến, dù cho có biết rõ hư thực của đối phương hay không thì trận chiến cuối cùng vẫn phải đánh. Lát nữa cho dù xảy ra chuyện gì, nàng chớ nên ra mặt giúp đỡ ta. Trong ba mươi sáu kế, ta giỏi nhất chính là chạy trốn. Cho dù toàn thể Đại Tôn, Thiện Mẫu, Nguyên Tử, Ngũ Minh Tử, hay Ngũ Ma gì gì đó của Đại Minh tôn giáo đang ngồi ăn uống trong kia, Khấu Trọng ta cũng có bản lĩnh để bình yên trở về nhà ngủ. Thám thính không thành thì thị uy con bà nó một phen, điều đó gọi là uyển chuyển linh hoạt.

Nói xong nhìn nàng ta rồi nở nụ cười rạng rỡ.

Sắc mặt Linh Lung Kiều lộ vẻ như chẳng còn cách nào khác, không biết nên vui vẻ hay bực mình, giọng nói nhỏ nhẹ:

- Ta thích cái thái độ bất cần khiến người khác phải hận của huynh. Đi đi!

Khấu Trọng ra phía sau mái ngói rồi nhẹ nhàng nhảy xuống. Sau khi đã đặt chân lên mặt đất, gã từ trong bóng tối bước ra, thong thả khệnh khạng tiến về phía cửa đại sảnh chủ viện.

o0o

Từ Tử Lăng cởi áo choàng và mặt nạ ra giấu vào trong người, đoạn

xõa tóc xuống, đeo tấm mặt nạ quỷ lên, lắc người một cái lập tức biến thành Đoản Mệnh Tào Tam. Gã nhẹ nhàng nhảy qua tường bao hậu viện của Trì gia nằm ở phường Vĩnh Phúc phía Đông Bắc thành. Vừa nghe được tiếng động của đám chó đang đi trong vườn, Từ Tử Lăng lập tức bế lại tất cả lỗ chân lông toàn thân để đề phòng mùi cơ thể tiết ra. Bọn trộm nhãi nhép tầm thường trên giang hồ đừng hòng thoát khỏi thính giác và khứu giác tinh mẫn gấp hàng trăm lần con người của chúng.

Chỗ Từ Tử Lăng đứng là là phía sau một hoa viên ở góc Đông Nam của khu nhà. Gã điểm mũi chân lên mặt đất, tung mình vút tới tòa nhà gần nhất rồi nhẹ nhàng hạ xuống mái ngói.

Phía sau vọng tới tiếng bầy chó đang đi lại dưới đất. Bất giác gã thầm kêu nguy hiểm, nếu như vẫn cứ đứng ở đó, chắc chắn đã bị những con ác khuyển phát hiện rồi.

Từ Tử Lăng cúi người nhìn khắp một lượt, dựa vào những kiến thức về kiến trúc học, nhanh chóng phán đoán được sự khác biệt giữa các gian nhà chính phụ cũng như dành cho khách và chủ trong những tòa nhà trùng trùng lớp lớp. Sau khi xác định được tòa kiến trúc nằm ở trung tâm trang viện, Từ Tử Lăng lập tức kín đáo đi về phía đó.

Tòa kiến trúc này gồm ba khu tiền, trung, hậu rõ ràng, kết nối với nhau bởi các hành lang và giếng trời, xung quanh có vườn cây bao quanh, cảnh sắc vô cùng tươi đẹp, có hoa cỏ ao cảnh, nào giả sơn, nào đình tạ, hoàn toàn khác biệt với những nơi khác trong toàn trang viện. Đây có lẽ là chỗ ở của chủ nhân.

Từ Tử Lăng đã từng cùng Khấu Trọng theo học mánh khoé ăn trộm của Trần Lão Mưu. Mục đích lúc đó là ăn cắp quyển sổ trong tay Đông Minh phu nhân, bây giờ là vì bức Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ của Quan Đồng, một đại họa sư về tranh sơn thủy.

Theo kinh nghiệm của Trần Lão Mưu, phàm là những vật trân quý, chủ nhân của chúng thường giữ ở bên mình mới cảm thấy yên tâm. Vì vậy rất có thể bảo vật được giấu trong phòng ngủ, hoặc là trong kho bí mật đâu đó mà chỉ cần ngồi dậy trên giường là thấy được.

Lúc này vừa mới qua canh một, người trong Trì phủ đại bộ phận đều đã đi ngủ hết, chỉ còn vài gian phòng vẫn sáng đèn. Cả không gian rộng lớn yên tĩnh không một tiếng động

Khi đã chắc chắn xung quanh không một bóng ác khuyển, Từ Tử Lăng tự tin đi thẳng vào trong hoa viên.

Gã đồng thời vận công lên hai tai, lắng nghe mọi âm thanh từ trong tòa nhà vọng ra.

Khu nhà chính giữa không nghe thấy tiếng động nào. Khu phía sau chắc là có phòng ngủ, ánh đèn le lói hắt ra, lại có tiếng hô hấp đều đều, người trong phòng ắt đang ngon giấc.

Từ Tử Lăng vừa muốn nghe lén xem ai đang nói chuyện tại khu nhà phía trước, bởi vì rất có khả năng Trì Sanh Xuân là một trong số những người ở đó; lại lo hắn sẽ đi về khu nhà sau để ngủ, vậy thì gã sẽ bỏ phí mất cơ hội đi tìm bức họa quý.

Cuối cùng gã quyết định tìm tranh trước rồi mới đi nghe lén sau, tự nhủ rằng đó chắc chỉ là mấy câu chuyện vặt vãnh trong nhà, không nghe cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Nghĩ xong gã nhanh chóng hành động, từ trong bóng tối băng tới, đến bên cửa sổ có ánh đèn hắt ra liếc mắt nhìn vào trong. Lập tức Từ Tử Lăng sững sờ đến trợn mắt há miệng, gã không hề nghĩ rằng mình sẽ nhìn thấy một cảnh kỳ quái như thế tại đây.

(

Chương 575: Binh pháp nhập đao

Khấu Trọng đi thẳng về phía cửa chính của đại sảnh, lập tức nhận thấy không ổn, bởi vì gã đã đi qua quá nửa đoạn đường nhưng không hề có người nào của Vinh phủ xuất hiện cản trở. Điều này thực sự không hợp tình hợp lý chút nào.

Cách lý giải duy nhất là Vinh Phụng Tường sớm đã đoán ra tối nay Khấu Trọng sẽ đích thân đến tận cửa gây sự, vì thế lão sắp đặt sẵn 'Hồng Môn yến' ở đại sảnh, nghênh đón đại giá Khấu Trọng quang lâm.

Cừu hận sâu sắc do cái chết thê thảm của bọn Bao Chí Phục, Thạch Giới và Ma Quý ba người, do chuyện Đoạn Ngọc Thành gia nhập Đại Minh tôn giáo trào dâng trong lòng Khấu Trọng, lập tức khiến đấu chí tăng vọt, sát cơ bùng lên. Gã thầm hừ lạnh một tiếng, sải chân bước tới bậc thềm bằng đá trắng của đại sảnh.

Nội đường đèn đuốc sáng choang, tiếng cười nói ồn ào đối ẩm vọng ra không ngớt. Bất chợt, không khí im lặng đến mức nghe thấy cả tiếng kim rơi, chứng tỏ bên trong đã khám phá ra sự hiện diện của Khấu Trọng.

Khấu Trọng cất bước tiến vào nội đường, sáu đạo mục quang sắc bén và tràn đầy địch ý đồng thời tập trung trên người gã.

Bên trong đại sảnh rộng rãi có một bàn rượu đối diện với đại môn, có sáu người đang ngồi quay mặt ra ngoài, hình dáng kỳ dị, trên bàn có một số chén đũa ly tách. Chỉ cần nhìn qua cách sắp đặt đó, Khấu

Trọng hiểu rằng phán đoán của gã không hề sai lầm.

Gã nhìn lướt qua một lượt, nhận ra được năm người.

Vinh Phụng Tường, hóa thân của Tích Trần yêu đạo đang ngồi bên phải, khuôn mặt lộ nét cười lạnh lùng. Lão đang dùng ánh mắt ma quái dò xét đánh giá cẩn thận Khấu Trọng.

Ngồi phía đầu bên kia là kẻ từng bị gã đánh trọng thương, Đại long đầu Thượng Quan Long của Lạc Dương bang. Sắc mặt của hắn không tệ, chắc chắn đã hoàn toàn bình phục. Chỉ thấy song mục Thượng Quan Long chiếu ra tia nhìn cừu hận thâm sâu, giống như một hung thú đang muốn giết người ăn thịt.

Ngồi chính giữa là 'Tử Ngọ kiếm' Tả Du Tiên và 'Vân Vũ song tu' Tích Thủ Huyền, cả hai đều là những nhân vật nguyên lão của Ma môn. Tả Du Tiên là người có quan hệ mật thiết với Phụ Công Hựu; người còn lại, nếu tính theo địa vị thì trong Âm Quý phái chỉ đứng sau Chúc Ngọc Nghiên.

Khấu Trọng phải mất một lúc mới nhận ra người ngồi sát bên cạnh Vinh Phụng Tường. Tên này chính là thủ hạ của Tri Thế Lang Vương Bạc, biệt danh 'Bệnh Thư sinh' Kinh Triệu Trữ. Trước đây, Khấu Trọng đã có duyên gặp hắn một lần tại Lạc Dương. Lúc đó, gã cũng đã cảm thấy họ Kinh không phải là loại tầm thường, không ngờ tối nay lại tương phùng trong tình huống thế này.

Người mà gã không biết là một trung niên đại hán chột mắt, tráng kiện cao lớn, cằm bạnh vuông vức, đầu hơi hói, có chút gì đó gian giảo xảo quyệt, nhưng dáng vẻ khá hung hãn cường bạo. Điều khiến cho Khấu Trọng chú ý là ngay sau lưng ghế hắn ta có một cây quan đao dài chừng tám xích, có cảm giác binh khí của hắn là vật bất ly thân, lúc nào cũng có thể đánh nhau đến chết mới thôi.

Khấu Trọng trong lòng thầm kêu cha gọi mẹ. Nếu đơn đả độc đấu, gã nắm chắc có thể khuất phục bất kỳ kẻ nào trong đám này, chẳng lẽ bọn chúng lại khó ứng phó hơn cả Phục Nan Đà sao? Nhưng chỉ cần bất kỳ hai người nào trong bọn họ liên thủ đối phó cũng có thể khiến gã thất bại nhục nhã.

Rõ ràng đối phương đã cố ý sắp đặt đối phó gã, đương nhiên sẽ không nói chuyện quy củ giang hồ, cũng như sẽ bất chấp thủ đoạn. Sáu kẻ này liên thủ thì không thể coi là chuyện đơn giản, dù cho có võ công cao tuyệt như Thạch Chi Hiên sợ rằng cũng chỉ có cách đào tẩu để giữ mạng.

Bất giác Khấu Trọng thầm tự trách mình đã quá chủ quan. Gã có thể đoán ra địch nhân còn có phục binh dưới sự chỉ huy của Vinh Giảo Giảo, người hiện không có mặt trong sảnh. Bọn chúng ắt đã bao vây đại sảnh, không sợ gã đột vây đào tẩu.

Đây không phải là lần đầu Khấu Trọng thân hãm tuyệt địa. Gã gạt bỏ mọi tạp niệm trong đầu, cười rộ một tràng, đi đến trước mặt sáu người đang ngồi bên bàn, cao giọng nói:

- Đã phiền các vị phải đợi lâu rồi!

Vinh Phụng Tường đứng lên thi lễ, cười nhẹ nói:

- Bọn ta vừa uống rượu nói chuyện vừa chờ đại giá Thiếu soái, rất lấy làm vui vẻ. Thỉnh Thiếu soái an tọa! Để Vinh mỗ giới thiệu Thiếu soái với các vị bằng hữu.

Tả Du Tiên kiêu ngạo cười nói:

- Danh tiếng Thiếu soái sớm đã như sấm nổ bên tai, bần đạo Tả Du

Tiên đã có duyên gặp Thiếu soái trước rồi.

Khấu Trọng ung dung ngồi xuống đối diện sáu người, ‘Bệnh Thư sinh’ Kinh Triệu Trữ lập tức đứng dậy châm rượu, vừa cười vừa cất tiếng:

- Thiếu soái đúng là can đảm hơn người, vừa đến Lạc Dương lập tức tới đây phó hội, Kinh Triệu Trữ vô cùng bội phục.

Khấu Trọng nhìn chằm chặp vào cây Thiết Cốt Tán hắn đeo sau lưng, làm ra vẻ ngạc nhiên nói:

- Bên ngoài trời vừa mưa xong hay sao?

Đại hán chột mắt cười ha hả nói:

- Thiếu soái nói chuyện lưu loát hấp dẫn, quả nhiên nghe danh không bằng diện kiến. Thiết Cốt Tán của Kinh lão sư không dùng để che mưa mà dùng để sát nhân đó.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn người đó, cười nhẹ nói:

- Vị đại ca này là...

Thượng Quan Long hừ lạnh nói:

- Thiếu soái không phải người Quan Tây, chẳng trách nhìn thấy quan đao của Tông huynh mà không nhận ra chủ nhân là ai.

Khấu Trọng vẫn không nghĩ ra trong những cao thủ tại Quan Tây, ai là đại cao thủ sử dụng quan đao. Gã bèn cất giọng cười giỡn:

- Nơi xa nhất mà tiểu đệ từng đi qua chỉ là Trường An. Còn về tình

hình phía Tây Trường An như thế nào, xin đừng trách tiểu đệ kiến văn hạn hẹp.

‘Vân Vũ song tu’ Tích Thủ Huyền nói:

- Những kẻ sử dụng quan đao trong thiên hạ, ai là người có thể hơn được Tông La Hầu chứ. Không cần phải đi tới Quan Tây cũng phải nghe qua rồi.

Khấu Trọng trong lòng chấn động, gã đương nhiên đã nghe qua danh tiếng Tông La Hầu. Người này là vô địch đại tướng của Tiết Cử, từng nhiều lần đả bại quân Đường, quân công rất lớn. Sau khi phụ tử Tiết Cử bị Lý Thế Dân đại phá tại Thiển Thủy nguyên, thiết lập vị trí độc bá tại Quan nội, gã còn tưởng rằng Tông La Hầu đã bị Lý Thế Dân thuận tay tiêu diệt. Ngờ đâu bây giờ hắn lại đang ngồi tại đây, không nói cũng biết vì muốn báo thù mà tới.

Khấu Trọng cười ha hả, nâng chén nói:

- Thì ra là Tông huynh, xin kính ngươi một chung.

Tông La Hầu quát một tiếng “Được lắm!”, rồi nâng chén cùng uống với gã.

Vinh Phụng Tường cười nhẹ nói:

- Thiếu soái hôm nay quang lâm tệ xá, chắc không phải chỉ để uống vài ba ly rượu đơn giản vậy chứ?

Khấu Trọng đặt chén rượu xuống, gật đầu nói:

- Nói rất đúng! Tiên lễ hậu binh mà. Tiểu đệ đến đây là để tính toán nợ cũ, may thay các ngươi đều lần lượt có mặt đủ cả, Khấu mỗ vô

cùng hoan nghênh.

Đoạn quay sang nói với Tích Thủ Huyền:

- Tiện đây báo cho lão Tích một tiếng, Chúc hậu thi triển 'Ngọc thạch câu phần' đối phó Thạch Chi Hiên, vong mạng mà không thu hoạch được gì.

Tích Thủ Huyền lập tức biến đổi sắc mặt, không nói nên lời.

Thần sắc Vinh Phụng Tường, Thượng Quan Long cùng Tả Du Tiên đều lộ vẻ kinh hãi.

Chỉ với một câu nói, Khấu Trọng đã nhìn ra bọn chúng và Âm Quý phái đã cùng chung giới tuyến, không muốn cam lòng thần phục Thạch Chi Hiên. Chỉ có một điều khó giải thích là quan hệ mật thiết giữa Dương Hư Ngạn và Vinh Phụng Tường.

Tông La Hầu đẩy bàn đứng dậy, lên tiếng:

- Vậy xin nhường cho Tông mỗ lĩnh giáo 'Tĩnh Trung bát pháp' danh chấn thiên hạ của Thiếu soái trước đã!

---oOo---

Căn phòng bố trí hoa lệ, ở chính giữa có một cái giường lớn, trong ánh sáng của mấy cây đèn trên chiếc kỷ cạnh giường, một tuyệt sắc mỹ nữ ngồi xếp bằng trên đại sàng đả tọa, vận khí hành công.

Từ Tử Lăng phải ngẩn người ngạc nhiên chính là vì mỹ nữ đó là nữ đệ tử Bạch Thanh Nhi của Chúc Ngọc Nghiên, sư muội của Loan Loan. Lúc này, trên đầu nàng ta ghim ba cây kim châm, làm gã liên tưởng ngay tới tà thuật 'Thất châm chế thần', trong đầu tràn đầy nghi

hoặc.

Tại sao Bạch Thanh Nhi xuất hiện tại đây? Theo lý mà nói thì Hương Ngọc Sơn hẳn là đã đứng về phía Ma Soái Triệu Đức Ngôn, mà Âm Quý phái vì chuyện Tà Đế Xá Lợi nên đã tạo thành thế thủy hỏa bất dung đối với họ Triệu. Như vậy, Bạch Thanh Nhi không thể nào lại luyện công trong tẩm thất của Trì Sanh Xuân. Thêm nữa trên đầu lại có găm ba cây kim châm, rõ ràng thủ pháp có xuất xứ tương tự như 'Thất châm chế thần'. Chẳng lẽ là Duẫn Tổ Văn tới Trì phủ để thi châm cho Bạch Thanh Nhi? Điều này khiến Từ Tử Lăng trong nhất thời không giải thích được.

Đột nhiên tâm linh Từ Tử Lăng chợt động, mặc dù thật ra gã không hề nghe được tiếng chân bước, chỉ là có cảm giác có người đang lại gần. Gã trong lòng kinh sợ, thầm nghĩ nếu kẻ đến là Trì Sanh Xuân thì khẳng định võ công của hắn cao minh hơn rất nhiều so với Hương Quý và Hương Ngọc Sơn.

Gã không còn dám nhìn trộm trong phòng nữa, nép sát vào tường, thu liễm toàn thân chân khí, chuyển từ ngoại hô hấp sang nội hô hấp.

Lát sau, một giọng nam vang lên trong phòng:

- Thanh Nhi tiến triển nhanh hơn những gì ta dự tính, lần sau ta sẽ tăng thêm thành ngũ châm bên ngoài để kích huyệt. Khi đạt tới thập châm thì có thể hy vọng Xá Nữ tâm pháp đại công cáo thành.

Từ Tử Lăng nghe thế nhíu chặt đôi mày kiếm, chỉ nghe cái tên Xá Nữ tâm pháp đã biết đó là Ma Môn dị thuật, phương pháp luyện công tà môn bá đạo như thế tuyệt không phải là cách thức dễ dàng gì, dường như khả năng gặp nguy hiểm rất lớn. Tại sao Bạch Thanh Nhi lại dám mạo hiểm luyện tập?

Thanh âm của nam tử trong phòng rất quen thuộc với Từ Tử Lăng, dường như là đã nghe thấy ở đâu, song rốt cục gã cũng không nghĩ ra được người đó là ai?

Bỗng một giọng nữ cất lên:

- Sự mạo hiểm này cũng xứng để thử nghiệm một phen, chỉ có thể luyện thành Xá Nữ tâm pháp mới có thể giết người một cách vô hình vô ảnh. Lần này toàn nhờ vào sự hợp nhất kinh điển của Âm Quý phái và Diệt Thanh đạo mới có thể hoàn chỉnh được Thánh Môn bí pháp đã thất truyền gần trăm năm này.

Từ Tử Lăng nhận ra đó là thanh âm của Văn Thái Đình, trưởng lão Âm Quý phái. Gã thầm nghĩ Diệt Thanh đạo không phải là môn phái của Thiên Quân Tịch Ứng, kẻ đã bị gã giết chết hay sao? Nếu vậy, xem ra nam nhân trong phòng phải là nhân vật trọng yếu của Diệt Tình đạo, và cũng tinh thông phương pháp dùng châm đối với các yếu huyệt trên đầu như Duẫn Tổ Văn. Khả năng rất lớn là lão Duẫn cũng thuộc về một phái hệ Ma môn nào đó.

Nam tử đó cười lạnh nói:

- Hoặc giả chúng ta phải cảm kích Nhạc Sơn. Nếu không phải Nhạc Sơn giết chết Tịch Ứng tại Thành Đô, việc chúng ta kết thành đồng minh thế nào cũng bị lão già chết tiệt đó cản trở. Có câu ‘kẻ thức thời mới là tuấn kiệt’, tình thế hiện nay đúng là cơ hội ngàn năm để Thánh môn chúng ta nhất thống thiên hạ. Nếu Thánh môn chúng ta vẫn còn như nắm cát rời thì sẽ bỏ lỡ mất thời cơ quý báu này.

Văn Thải Đình nói:

- Hứa sư huynh nói đúng lắm!

Lại tiếng của nam tử họ Hứa:

- Văn sư muội ở lại đây hộ pháp cho Thanh Nhi, đến lúc ta trở về Lục Phúc đổ quán rồi.

Từ Tử Lăng nghe vậy kêu khổ trong lòng. Nếu Văn Thải Đình ở lại trong phòng, đại kế ăn cắp tranh đêm nay của gã chẳng phải đã trôi sông đổ bể hay sao?

---oOo---

Tông La Hầu hai tay nắm lấy quan đao, đề khởi thủ thế.

Năm người còn lại lần lượt di chuyển ra bốn góc đại sảnh, dần dần hình thành thế bao vây lấy hai người Khấu, Tông đang chuẩn bị động thủ. Người đứng chắn ở đại môn chính là nhân vật nằm trong Tà đạo bát đại cao thủ, Tử Ngọ kiếm Tả Du Tiên.

Khấu Trọng trong tâm một ý nghĩ thoáng qua, khi gã hiểu ra liền thầm kêu nguy hiểm.

Bề ngoài đối phương nói chuyện dường như tuân theo quy củ giang hồ, chỉ phái một người ra ứng chiến, nhưng thật ra đó là chiến thuật cực kỳ cao minh của bọn họ. Thử nghĩ xem, trong lúc gã đang vất vả đánh nhau với Tông La Hầu, bọn chúng an nhàn 'mắt hổ đứng rình' bên cạnh, nhắm đúng thời điểm luân phiên xuất thủ. Khấu Trọng gã có thể chống đỡ được bao lâu đây?

Hiểu ra được quỷ kế địch nhân, Khấu Trọng cười rộ:

- Xin thứ lỗi không thể bồi tiếp!

Trong lúc đối phương nghe thấy đang ngẩn ra ngạc nhiên thì gã đột

ngột xoay mình. Tỉnh Trung Nguyệt rời vỏ biến thành một đạo hoàng mang kích đến Tả Du Tiên vốn ở phía sau lưng gã.

Tông La Hầu quát lên một tiếng, tung mình nhảy tới, lăng không đánh ra một kích, quan đao chém xuống hậu tâm Khấu Trọng, kình phong lập tức ập tới, thanh thế mạnh mẽ. Chỉ cần Tả Du Tiên có thể đỡ nổi một chiêu của Khấu Trọng, hắn chắc chắn có thể lấy mạng gã trong một chiêu trí mạng.

Chợt nghe 'Bùng!' một tiếng, cây Thiết Cốt tán của 'Bệnh Thư sinh' Kinh Triệu Trữ bung ra, rồi đột ngột thu lại, từ mé trái quét về phía Khấu Trọng. Tích Thủ Huyền, Vinh Phụng Tường và Thượng Quan Long từ các phương hướng khác nhau ào ạt công đến. Tất cả đều toàn lực xuất thủ, rõ ràng muốn ngăn cản gã thoát khỏi đại sảnh.

Một động tác của Khấu Trọng đã khiến hình thế ban đầu thay đổi hoàn toàn.

Tả Du Tiên hừ lạnh một tiếng, rút Tử Ngọ kiếm ra, mũi kiếm chỉ thẳng vào Khấu Trọng đang ập tới, lập tức kiếm khí đại thịnh, Tử Ngọ chính khí theo kiếm phát xuất, vọt thẳng tới ngực gã. Ngay cả Khấu Trọng cũng không dám nghi ngờ việc lão ta đủ bản lĩnh ngăn cản gã xông ra khỏi đại môn.

Nếu Khấu Trọng tới Lạc Dương với mục đích ỷ mạnh gây nhiệt náo thì bây giờ gã sẽ hết sức thi triển một thân công phu bản lĩnh để đột vây mà đi. Chỉ hận là mục tiêu của gã lớn hơn thế rất nhiều, đó là muốn giúp Vương Thế Sung đánh lui Lý Thế Dân. Nếu hiện tại gã cứ thế mà đột vây chạy trốn, sau này sẽ không biết ứng phó đám người nhất tâm nhất trí muốn đưa gã vào chỗ chết này như thế nào. Ngoài ra, nếu lại khiến Vương Thế Sung ngầm đồng ý hành động của bọn họ thì gã có phòng tránh bao nhiêu cũng không thoát được.

Vì vậy, trong khoảnh khắc bạt xuất Tỉnh Trung Nguyệt, gã đã cắn răng hạ quyết tâm thị uy, phải bằng chiến lược cao minh hơn tiếp chiến đến cùng, trấn nhiếp đối phương.

Khấu Trọng tiến nhập cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, trong sát na tính toán cự ly và vị trí địch nhân đang công tới, chân khí nội thể đột nhiên tăng tốc. Trong lúc đang trong thế tấn công Tả Du Tiên, gã đột nhiên lùi lại, xoay người một cái lập tức thoát ra khỏi vị trí nguy hiểm mà địch nhân đang liên thủ đánh tới. Một chiêu Kích kỳ phát ra đón lấy Quan đao của Tông La Hầu đang lăng không chém xuống.

Địch nhân hoàn toàn bất ngờ, đồng loạt biến sắc. Ai cũng nghĩ rằng Khấu Trọng đang toàn lực tấn công Tả Du Tiên, ngờ đâu trong tình huống dường như không thể, gã lại có biến hóa thần kỳ như vậy.

Trong tiếng gầm thét điên cuồng, đối phương lần lượt biến chiêu kích tới Khấu Trọng.

Nhưng tất cả đều đã chậm một bước.

Tông La Hầu không kịp biến chiêu, chỉ có thể trợn mắt nhìn Tỉnh Trung Nguyệt theo một đường cong huyền diệu tự nhiên trong không trung chém thẳng vào quan đao của hắn.

Thoạt nhìn, dường như một đao đó đã được tính toán kỹ lưỡng, nhưng lại có vẻ như vô tâm chém tới, mang một vẻ cực kỳ huyền diệu bí hiểm khó mà đoán biết được.

Khoảng thời gian tu hành khắc khổ trong chuyến hành trình ra Tái Ngoại là giai đoạn vô cùng trọng yếu trong quá trình tu luyện đao pháp của Khấu Trọng. Trong sự uy hiếp một sống một chết, Tĩnh Trung bát pháp đã hoàn toàn hợp nhất với binh pháp, trở thành đao pháp khoáng cổ tuyệt kim chỉ mình gã luyện được.

‘Choang!’

Tỉnh Trung Nguyệt chém trúng mũi Quan đao. Tông La Hầu cảm thấy như bị một đại thiết chùy đánh vào giữa ngực, cả người lẫn đao lập tức bị một luồng Loa Hoàn kình cường mãnh không thể kháng cự xô vẹt ra. Lần đầu tiên trong đời, tên đại tướng vô địch dưới trướng Tiết Cử phải chịu một cảm giác vô cùng khó chịu, có sức không làm gì được.

‘Hự!’, Tông La Hầu phun ra một ngụm máu, lảo đảo ngã xuống.

Bản thân Tông La Hầu khẳng định là một cao thủ chân chính, ít nhất không thể bị Khấu Trọng đánh trọng thương dễ dàng như vậy. Vấn đề ở chỗ do hắn không kịp biến chiêu, vì vậy một chiêu khí thế sức lực đầy đủ đã biến thành hết hơi vô lực, lại hoàn toàn không biết hư thực của đối phương. Trong khi đó, chiêu đao đó của Khấu Trọng đã được tính toán chuẩn xác, chiếm hết lợi thế, vì vậy chỉ với một đao đã khắc chế được địch nhân.

Cao thủ tương tranh, chỉ cần sai lầm trong một tích tắc, lập tức phân chia thắng bại.

Cường mãnh như Thiên Trúc cuồng tăng Phục Nan Đà cũng vì điều đó mà nuốt hận dưới đao của Khấu Trọng, huống gì là một người chưa biết rõ nông sâu của gã như Tông La Hầu.

Khấu Trọng cười lớn:

- Đây gọi là Thiên hạ đệ nhất Quan đao hảo thủ đây ư? Hãy xem một chiêu Binh trá của lão tử!

Trong lúc đang nói, thân hình Khấu Trọng rõ ràng như lướt ra bốn

phía, dường như muốn xông ra ở một hướng nào đó, nhưng cuối cùng vẫn thấy gã đứng tại chỗ cũ.

Chiêu này là biến thể của Binh trá, là tuyệt kỹ gã học lỏm được từ Phục Nan Đà, khiến đối phương không biết công kích vào đâu, lại càng không biết nên thủ thế nào. Quả nhiên địch nhân tên nào cũng chậm lại một chút, không dám lỗ mãng tấn công.

Lúc này Tả Du Tiên, Vinh Phụng Tường và Thượng Quan Long đều đứng chắn phía đại môn ở sau lưng Khấu Trọng, cự ly khá xa. Hai bên lần lượt là Kinh Triệu Trữ và Tích Thủ Huyền, trong đó họ Kinh đứng gần hơn cả.

Thân mình Khấu Trọng lại chuyển động, dường như muốn công đến Tích Thủ Huyền phía bên tay phải.

Vinh Phụng Tường nhãn lực cao minh, vội hét lớn:

- Kinh lão sư cẩn thận!

Khấu Trọng cười nói:

- Muộn rồi!

Gã đột ngột vọt sang bên kia, trở tay chém một đao vào cây Thiết Cốt tán của Kinh Triệu Trữ đang công đến.

Sách lược của Khấu Trọng là tuyệt không để đối phương hình thành thế hợp vây quần công, dùng chiến thuật hợp lý nhằm công kích từng tên một, nếu không thì phen này gã chết chắc không sai.

Lúc nãy, Tông La Hầu đã gắng gượng đứng dậy, vừa nghe mấy lời trào phúng cười nhạo của Khấu Trọng, nghĩ tới anh danh một đời đã

tiêu tan dưới tay gã lại phun ra một ngụm máu, không còn sức để tái chiến.

Sự tinh kỳ huyền ảo và tình thế biến hóa giữa hai bên giao chiến thực sự không phải người nào đứng xem là có thể giải thích được. Lúc này, nếu có ai đó quan chiến một bên thì chỉ có thể nhìn thấy mọi người thay đổi vị trí không ngừng, lấy nhanh đánh nhanh, không hề có một chút chậm trễ.

Kinh Triệu Trữ hừ lạnh một tiếng, Thiết Cốt tán bung ra, xoáy tít đón đỡ lấy Tỉnh Trung Nguyệt.

Khấu Trọng thầm hiểu loại binh khí tà môn như thế này tất có thủ pháp và chiêu thức kỳ dị. Nếu chỉ có hai người quyết chiến, chắc gã sẽ tràn đầy hứng khởi thử vài chiêu để đoán biết thủ đoạn của đối phương, xem xem địch nhân có thể biến hóa như thế nào, đùa giỡn một phen. Chỉ tiếc lúc này cường địch xung quanh, gã không có được thời gian nhàn rỗi như vậy.

Đột nhiên Khấu Trọng lộn mình một cái, tung mình lên phía trên Kinh Triệu Trữ.

Kinh Triệu Trữ không hổ danh cao thủ, lập tức biến chiêu nghênh đón, cây Thiết Cốt tán quét về phía hạ bàn Khấu Trọng, lăng lệ phi thường.

Khấu Trọng điểm mũi chân ngay lên cây Thiết Cốt tán đang xòe ra, nghe bộp một tiếng, đồng thời tung mình lên cao, cười ha hả nói:

- Bất công tới đây!

Kinh Triệu Trữ toàn thân kịch chấn, tuy không bị thổ huyết thụ thương như Tông La Hầu nhưng khí huyết nhộn nhạo khó chịu đến

cực điểm. Luồng Loa Hoàn kình khí mà Khấu Trọng phát xuất ra được kết hợp từ Trường Sinh khí, Hòa thị Bích, Tà Đế Xá Lợi luyện thành, thật khó có thể so sánh.

Kinh Triệu Trữ tuy cũng là nhất phương cao thủ, nhưng so sánh với những nhân vật danh chấn thiên hạ như Khấu Trọng, rõ ràng vẫn còn thua kém một khoảng.

Tả Du Tiên, Thượng Quan Long, Tích Thủ Huyền và Vinh Phụng Tường bốn người đều thầm biết không ổn, sợ rằng Khấu Trọng sẽ phá mái ngói mà thoát đi, vội vàng lần lượt nhảy lên truy theo, biến thành mỗi người mỗi thế, không còn trận thế hợp vây nữa.

Khấu Trọng chính là đang dùng ý của chiêu Bất công. Thực ý là muốn hý lộng địch nhân truy theo như vậy.

Gã lộn mình một cái, mũi chân điểm trúng xà nhà, nhân đao hợp nhất công tới tên bại tướng Thượng Quan Long.

Tuy cả ba đồng bọn vẫn còn lơ lửng trong không trung đại sảnh, nhưng Thượng Quan Long lại có cảm giác bản thân hắn biến thành một thân đơn độc, chỉ có thể bằng sức lực chính mình để ứng phó một đao kinh thiên động địa của Khấu Trọng.

Trước kia hắn đã không phải là đối thủ của Khấu Trọng, bây giờ càng không cần phải nói, bởi Khấu Trọng công lực đại tiến, so với ngày trước đã là một người hoàn toàn khác hẳn. Tỉnh Trung Nguyệt chưa đến mà đao khí cường mãnh sớm đã hoàn toàn vây chặt lấy hắn, Thượng Quan Long chợt lấy tim gan lạnh buốt, Long đầu thiết trượng chuyển từ công sang thủ, chỉ mong bảo mệnh không cầu gì khác.

‘Choang!’, Khấu Trọng lướt qua Thượng Quan Long, chỉ thấy thân hình hắn bắn ra rồi rớt xuống như diều đứt dây. Khấu Trọng mượn

lực tung mình sang ngang, một đao chém tới Vinh Phụng Tường đang rơi xuống.

Vinh Phụng Tường chung qui vẫn không phải là loại mà Thượng Quan Long có thể so sánh, trường kiếm đâm tới nghe ‘keng’ một tiếng, kích trúng Tỉnh Trung Nguyệt.

Khấu Trọng cất tiếng cười dài, sử dụng tá kình, khiến cho Vinh Phụng Tường rớt xuống bên dưới, còn bản thân gã lại mượn lực bắn người lên cao một lần nữa.

Lúc này, Tả Du Tiên và Tích Thủ Huyền một hơi chân khí đã cạn, chỉ có thể lần lượt rơi xuống, không thể tiếp tục tấn công, muốn trở tay cũng không được.

Thân mình Thượng Quan Long rớt xuống đất nghe ‘bịch’ một tiếng, Long đầu trượng rời tay văng qua một bên, lăn trên nền sảnh kêu loong coong, ngực hắn máu chảy như suối, không cần nhìn kỹ cũng biết họ Thượng chỉ còn một chút hơi tàn.

Mắt thấy Khấu Trọng như sắp phá mái ngói thoát thân, nhưng gã đột nhiên cười rộ một tràng, mũi chân lại điểm vào cột nhà, chuyển hướng lăng không công tới Tả Du Tiên.

Sự dũng cảm và cao minh của Khấu Trọng, trước khi động thủ địch nhân đúng là nằm mơ cũng không thể tưởng tượng ra.

(

Chương 576: Biến thiên đại kế

Nam tử họ Hứa đi về hướng hậu viện. Từ Tử Lăng lòng đang kêu thầm hỏng bét thì Văn Thải Đình đột nhiên nhỏ giọng kêu lên:

- Hứa sư huynh xin chậm bước!

Tiếng chân đuổi theo về phía thiên tỉnh nối liền với hậu viện.

Từ Tử Lăng kêu thầm trời giúp ta rồi, liếc nhìn vào trong tẩm thất lần nữa. Bạch Thanh Nhi vẫn đang nhắm mắt vận công, bản thân đối với bên ngoài không nghe không hỏi.

Văn Thải Đình đã cùng nam tử đó đi về phía sau, vừa đi vừa nói chuyện. Từ Tử Lăng không rảnh để nghe trộm nữa, xuyên cửa sổ phóng vào, bắt đầu tìm kiếm. Sau vài khắc quan sát, gã khẳng định dưới đất quả nhiên có xây cất một địa khố, vấn đề chỉ là chưa tìm ra được lối vào.

Từ Tử Lăng tâm niệm chuyển động, mục quang chợt nhìn tới phía Nam tẩm thất, nơi một nhóm ba chiếc tủ cao ngang đầu người dựa vào bức tường. Gã đang định qua bên đó tìm thử, chợt nghe tiếng bước chân và tiếng nói đã đến ngoài cửa.

Từ Tử Lăng tự biết rằng mình vì quá để tâm tìm lối vào địa khố nên mới có sơ sót như vậy. May mắn sao, ngay bên phải gã có một tấm bình phong dựa vào trong góc, có lẽ để chủ nhân tẩm thất tiện dùng. Gã liền nhanh chóng trốn vào.

Một giọng nam lạ vang lên từ bên ngoài bình phong:

- Mọi việc của Thanh Nhi tiểu thư có thuận lợi không?

Giọng Văn Thải Đình vang lên:

- Theo như lời của Hứa sư huynh, Thanh Nhi tiến triển tốt đẹp hơn cả dự kiến, Sanh Xuân bất tất phải lo lắng.

Thì ra Trì Sanh Xuân đã về tới, lại không có nhân vật họ Hứa ở đó. Từ Tử Lăng cảm thấy nhẹ nhàng hơn một chút, thầm nghĩ cho dù có bị phát hiện cũng có thể dễ dàng xông ra.

Văn Thải Đình lại nói tiếp:

- Ta còn tưởng rằng ít nhất sau canh ba ngươi mới trở lại?

Trì Sanh Xuân đáp lại:

- Ta vừa thu được vài tin tức rất quan trọng, phiền Văn trưởng lão lập tức phát tin đến Lạc Dương cho các môn đệ sẵn sàng chuẩn bị.

Từ Tử Lăng trong lòng hơi hoảng sợ, rốt cục cũng khẳng định được Ma Môn quả nhiên liên thủ trợ giúp Vương Thế Sung đối phó đại quân Lý phiệt. Nếu đúng Trì Sanh Xuân là trưởng tử của Hương quý, Hương gia và Ma Môn Diệt Tình Đạo tất có quan hệ mật thiết.

Trì Sanh Xuân nói tiếp:

- Lần này Lý phiệt dùng toàn lực đối phó Vương Thế Sung. Cuộc Đông chinh thu phục Lạc Dương lần này, Lý Thế Dân mang theo bảy vị Tổng quản và hai mươi lăm danh tướng, binh lực vượt quá mười vạn. Nghe nói rằng hắn chuẩn bị lâu như vậy là do muốn thiết lập trạm chuyển vận bằng đường sông ở Hoạt Thủy và Hoàng Hà, bảo

đảm cung ứng cho đại quân nơi tiền tuyến. Thêm vào đó, việc Lê Dương rơi vào tay Đậu Kiến Đức khiến cho Lý Uyên đau đầu nhức óc, vì thế lão đang lo lắng gấp rút điều động đối phó việc này.

Văn Thải Đình hỏi:

- Lý Uyên có phương pháp gì ứng phó không?

Trì Sanh Xuân đáp:

- Nghe nói Lý Uyên dự định phái Lưu Thế Nhượng lãnh quân tiến đến đồn trú tại Thổ Môn. Nếu Đậu Kiến Đức có hành động bất bình thường sẽ xua quân tập kích Minh Châu của Hạ quân, nhằm khống chế họ Đậu.

Văn Thải Đình cười lạnh nói:

- Quân Hà Bắc của Đậu Kiến Đức sức chiến đấu cường thịnh, tầm thường như Lưu Thế Nhượng làm sao khống chế được.

Trì Sanh Xuân nói:

- Đây chỉ là kế quyền nghi. Điểm mấu chốt là Lý Kiến Thành tự động thỉnh mệnh, đòi Bắc thượng phòng thủ Bồ Pha, củng cố chiến tuyến phương Bắc để phòng Đột Quyết lợi dụng tình thế Nam hạ. Lý Uyên đã đáp ứng thỉnh cầu của hắn, còn phái Đoạn Đức Thao làm Hành quân Tổng quản đến thủ Duyên Châu, phòng bị Lương Sư Đô. Đây là những vấn đề mà trước đó chúng ta chưa tính đến, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới kế hoạch của chúng ta.

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp tục:

- Lý Kiến Thành cũng là bất đắc dĩ, lần này bắt buộc phải để Lý Uyên

thấy rõ hắn đã phân rõ giới tuyến với người Đột Quyết, thêm nữa chứng minh với các đại thần cùng tướng lĩnh nhà Đường tài năng quân sự của hắn. Những chuyện khác ta sẽ bàn với Trưởng lão sau, giờ ta phải quay lại tiếp đãi Vương Bá Đương.

Từ Tử Lăng giờ mới minh bạch vì sao Trì Sanh Xuân trở lại tẩm thất nói chuyện với Văn Thải Đình, cũng vì Vương Bá Đương đang ở nội thính phía trước đợi hắn. Không cần nói cũng biết, họ Vương muốn lợi dụng quan hệ giữa Trì Sanh Xuân và Lý Nguyên Cát, nhờ hắn thuyết phục Nguyên Cát ủng hộ việc Lý Mật mượn cớ rời khỏi Trường an.

Tiếng cửa tủ mở ra, sau đó nghe thanh âm thay đổi y phục sột sột soạt soạt, hoặc giả đây là cái cớ để Trì Sanh Xuân trở vào nội thất.

Văn Thải Đình cười duyên nói:

- Thân thể nhà ngươi coi cũng được lắm!

Chỉ cần là nam nhân bình thường cũng có thể hiểu được những lời khen hàm ý trêu chọc này của mụ.

Trì Sanh Xuân hiển nhiên đối với việc này không có hứng thú, chuyển đề tài nói:

- Vương Bá Đương nói Lý Mật muốn trong thời khắc đặc biệt này vì nhà Đường tận hết sức lực, thuyết phục những bộ tướng cũ phản Trịnh quy Đường. Văn trưởng lão có tin hắn không?

Văn Thải Đình trả lời:

- Chỉ có quỷ mới tin vào hắn.

Trì Sanh Xuân vừa đi vừa hỏi:

- Có tin tức gì về Từ Tử Lăng không?

Từ Tử Lăng nghe hắn nhắc tới tên của mình, liền tập trung tinh thần lưu tâm lắng nghe.

Văn Thải Đình tiễn hắn ra tới ngoại môn, đáp:

- Sau khi hắn cùng Khấu Trọng chia tay thì biệt vô tăm tích. Bọn ta đoán rằng tên tiểu tử này đã đi Ba Thục tìm Thạch Thanh Tuyền.

Âm thanh xa dần.

Từ Tử Lăng tự nhủ lúc này không chạy còn đợi lúc nào, bèn luồn ra khỏi bình phong, xuyên qua cửa sổ rời đi.

---oOo---

Trong chớp mắt, với một hơi chân khí, trước khi hạ xuống đất, Khấu Trọng khí thế như cầu vồng hướng vào nhân vật được liệt vào "Tà đạo Bát đại cao thủ" Tử Ngọ kiếm Tả Du Tiên chém liền mười mấy nhát, không hề có dấu hiệu báo trước nào. Mỗi đao không những công lực đầy đủ, mà còn có góc độ quỷ dị xảo diệu, hoàn toàn không cho kẻ địch một chút kẽ hở để phản công. Trước khi Vinh Phụng Tường, Tích Thủ Huyền cùng Kinh Triệu Trữ tiến đến trợ thủ, gã đã cuồng công tới mức Tả Du Tiên không có cách nào chống đỡ, liên tục thối lui.

Tuy vậy, Khấu Trọng cũng biết rất rõ Tả Du Tiên thuộc hạng đại cao thủ cấp nguyên lão của Ma môn, khí mạch rất dài, cho dù không có ai khác quấy nhiễu gã cũng không dễ dàng hạ sát. Vì vậy, Khấu Trọng lập tức ngưng lại, nhanh như thiểm điện lách sang ngang, nghênh

đón Kinh Triệu Trữ vốn huyết khí chưa kịp hồi phục, một đao bổ tới làm hắn phải ôm Thiết Cốt tán lảo đảo thối lui. Đoạn gã lại biến lùi thành tiến, một đao chém vào giữa Tích Thủ Huyền cùng Vinh Phụng Tường đang phóng tới.

Giữa chừng, Khấu Trọng đột nhiên xoay người một cái, Tỉnh Trung Nguyệt quay đúng một vòng, trước sau đánh trúng trường kiếm Vinh, Tích hai người. Trước tiên, gã xảo diệu hấp thụ một phần chân khí của Tích Thủ Huyền, sau đó dùng kình lực gạt lão ra, đến khi chém vào kiếm Vinh Phụng Tường thì toàn lực tống xuất kình khí, cùng họ Vinh ngạnh đối một chiêu.

"Đang!"

Loa Hoàn kình tựa như sóng biển phá đê, như nước lũ bộc phát dũng mãnh công vào Vinh Phụng Tường. Lão như bị Khấu Trọng cùng Tích Thủ Huyền liên thủ trọng kích, không chịu đựng nổi, hô thảm một tiếng, ngã về phía sau.

“Keng! Keng! Keng!”

Trước khi Tả Du Tiên dùng Tử Ngọ kiếm công đến, Khấu Trọng đã liên tục chém ra ba đao tràn đầy ý vị thảm liệt vào Tích Thủ Huyền. Với sức của lão mà cũng phải chống đỡ vô cùng vất vả, vội vàng lùi ra ngoài tránh né.

Giao chiến đến lúc này, Tả Du Tiên và Vinh Phụng Tường không những hoàn toàn thay đổi nhận xét trước đây đối với Khấu Trọng, thậm chí trong tâm bọn họ còn nảy sinh cảm giác sợ hãi. Bởi vì từ lúc khởi đầu trận đánh, quyền chủ động đều nằm trong tay gã, bọn chúng không những không có khả năng hình thành trận thế bao vây, mà còn bị Khấu Trọng xỏ mũi dắt đi, sáu người một chết một thụ thương, rõ ràng nằm ở thế hạ phong.

Khấu Trọng cười to một tiếng, chân đạp kì bộ, đột nhiên di chuyển tới bên trái Tả Du Tiên, khiến cho Vinh Phụng Tường đang lùi ra ngoài ở mé bên kia vô phương phối hợp vây công. Tỉnh Trung Nguyệt tựa như tùy ý nhằm Tả Du Tiên chém tới.

Tâm trí của Tả Du Tiên vốn đã sớm bị mười mấy đao vừa rồi của Khấu Trọng đoạt mất. Một đao này của gã nhìn tựa như không có gì lợi hại, song phối hợp với bộ pháp và thân pháp súc địa thành thốn vô cùng huyền bí đã tạo thành uy hiếp cực lớn, làm lão không dám chống đỡ, lùi vội về sau.

Khấu Trọng đao thế không đổi, xoay người một cái đã di chuyển đến chỗ Tích Thủ Huyền vốn trận cước còn chưa vững, Tỉnh Trung Nguyệt hướng vào cổ lão chém tới. Sử đao xảo diệu tự nhiên như vậy, quả thật không ngôn ngữ nào có thể hình dung được

Tích Thủ Huyền quá bất ngờ. Lão không tưởng nổi một đao Khấu Trọng tấn công Tả Du Tiên lại biến thành chém vào mình. Tích Thủ Huyền nào dám tiếp chiêu, liền bay lùi lại phía sau.

Vậy là ba kình địch vây công đã bị Khấu Trọng đánh cho bỏ chạy tan tác.

Ngay lúc này, bên ngoài truyền lại tiếng người kêu la cùng với tiếng nổ "bụp, bụp, bụp,bụp", rõ ràng là tiếng lửa cháy. Khấu Trọng đương nhiên đoán ra được là Linh Lung Kiều đã phóng hỏa khắp nơi trong Vinh phủ để giải vây cho gã. Bọn Vinh Phụng Tường nghe thấy tiếng hô hoán đồng lọat biến sắc.

Khấu Trọng sợ Linh Lung Kiều nhịn không được tiến vào tiếp ứng, bèn thu hồi công thế, hoành đao dừng lại, cười nói:

- Hôm nay tới đây chấm dứt. Nếu các ngươi muốn giết Khấu Trọng ta, bổn nhân sẵn sàng phụng bồi.

Gã nói xong chuyển mình phóng lên, phá vỡ mái ngói, tránh qua cả trăm mũi tên do địch nhân nhắm mắt bắn đại đến, trên không trung di hình hoán khí, cải biến phương hướng, nghênh ngang phá vòng vây chạy mất.

---oOo---

Từ Tử Lăng hơi do dự, đoạn dùng ngón tay gõ vào cửa sổ bằng gỗ theo ám hiệu đã ước định với Trầm Lạc Nhạn. Phủ tướng quân của Lý Thế Tích ở Trường An nằm tại Bố Chánh phường, chỉ cách Hoàng thành đại lộ An Hóa, chếch về phía Tây. Lúc này đã gần nửa đêm, ánh trăng chiếu xiên xiên, cảnh vật về khuya thật yên tĩnh.

Từ Tử Lăng trước đó định sáng mai mới liên lạc Trầm Lạc Nhạn, nhưng sợ làm lỡ thời cơ, đành phải theo phương pháp y ước định sẵn đến tìm nàng.

“Kẹt, kẹt!”

Hai cánh cửa mở ra, Trầm Lạc Nhạn xuất hiện với gương mặt tú lệ, trông dáng vẻ như vừa ra khỏi giường, không chút phấn son, tóc tai tán loạn, tạo nên vẻ phong tình tự do tùy ý làm động lòng người.

Trầm Lạc Nhạn nói nhỏ:

- Vào nhanh lên!

Gã tiến vào trong, Trầm Lạc Nhạn nhẹ nhàng kéo tay áo dẫn gã tới trường kỷ để tại góc khuê phòng ngồi xuống, xong thẹn thùng cười duyên nói:

- Hiện tại chắc bộ dạng ta xấu xí lắm phải không!

Từ Tử Lăng không dám nhìn Trầm Lạc Nhạn trong bộ y phục mỏng manh đơn giản, làm lộ rõ hết các đường cong mỹ miều của thân thể. Gã có vẻ ngần ngại nói:

- Xin thứ cho ta mạo muội tới gặp. Bởi vì ta vừa nghe được tin tức có liên quan tới Mật Công.

Tiếp đó gã kể ra việc Vương Bá Đương đến tìm Trì Sanh Xuân.

Trầm Lạc Nhạn nghe xong nhăn mặt nhíu mày, nói:

- Mật Công tại sao lại trở nên ngu xuẩn thế! Nếu thật sự muốn thuyết phục bộ hạ cũ phản Trịnh hàng Đường, chỉ mình Ngụy Trưng làm là được rồi. Lẽ nào Mật Công không biết bản thân ông ta hàng Đường đã khiến cho mọi người thất vọng đến tận cùng rồi sao?

Ánh mắt nàng sau đó long lanh chăm chú nhìn Từ Tử Lăng hỏi:

- Vì lý do gì nhà ngươi đi dò xét phủ đệ Trì Sanh Xuân?

Từ Tử Lăng biết không thể dấu nàng ta, nhưng không định nói ra, đành phải cười khổ đáp:

- Để sau mới trả lời được không? Hiện tại sự việc khẩn cấp, nàng phải khuyên Lý Mật bỏ ý định này đi, nên an phận thủ thường lưu lại Trường An. Nếu không, ta sợ rằng hắn sẽ vĩnh viễn không thể ra được Đồng Quan.

Trầm Lạc Nhạn buồn rầu nói:

- Muốn Lý Uyên ‘thả hổ về rừng’, Mật Công thật là vọng tưởng. Ta đã không thể khuyên nổi nên để ông ta đề xuất với Lý Uyên, rồi để Lý Uyên cự tuyệt ông ta là được rồi.

Từ Tử Lăng suy nghĩ giây lát, trầm giọng hỏi:

- Giả như Lý Uyên đáp ứng thỉnh cầu thì sao?

Trầm Lạc Nhạn ngẩn người, buột miệng nói:

- Như vậy chứng tỏ Lý Uyên có lòng hạ sát Mật Công.

Giờ thì tới phiên Từ Tử Lăng ngơ ngác, gã im lặng một lúc rồi mới lên tiếng lại:

- Ta không hiểu rõ lắm!

Trầm Lạc Nhạn thở dài giải thích:

- Đạo lí rất đơn giản, Lý Uyên tuyệt đối không buông tha Mật Công trở về căn cứ địa khởi nghiệp của ông ta, vì như vậy Thế Tích sẽ rơi vào cục diện tiến thoái lưỡng nan. Ngay thời điểm tiến công Lạc Dương cực kỳ quan trọng này, Lý Uyên tuyệt không cho phép xuất hiện bất kỳ biến cố gì. Vậy nên, nếu Lý Uyên đáp ứng thỉnh cầu Mật Công thì chỉ là giả ý chấp thuận. Sau đó, Lý Uyên âm thầm dò xét, chờ khi Mật Công lộ ra ý xấu thì cho người hạ sát. Như vậy, thiên hạ không một ai cho rằng Lý Uyên không đúng.

Từ Tử Lăng đột nhiên đại ngộ, gật đầu nói:

- Đây là quả là kế sách tối thượng, Trầm quân sư nhất định phải khuyên Lý Mật bỏ ý định này. Một khi đã đề xuất e là không thu hồi được.

Trầm Lạc Nhạn chán nản lắc đầu, giọng đầy thương cảm:

- Vô dụng thôi. Ta đã khuyến cáo Mật Công không nên hàng Đường nhưng ông ta một mực không nghe. Hiện tại nếu ta khuyên ông ta không nên phản Đường, ông ta cũng sẽ không nghe theo.

Tiếp theo song mục nàng hiện ra sắc nét kỳ dị, dịu dàng nói:

- Lạc Nhạn rất cảm kích Tử Lăng tới đây thông báo tin tức bí mật. Nói cho cùng, Mật Công với ngươi và Khấu Trọng là địch nhân, Tử Lăng cũng không cần để ý đến chuyện này

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Nhìn tình huống xuống dốc hiện tại của Lý Mật, bao nhiêu hận thù của ta đối với hắn đã tiêu tan hết. Chúng ta lại là bằng hữu mà! Quân sư phải cẩn thận một chút, đừng vì Lý Mật mà đắc tội Lý Uyên, khiến cho Thế Tích huynh rơi vào cảnh bất lợi.

Trầm Lạc Nhạn gật đầu nói:

- Ta biết nên làm sao rồi! Thật sự người mà ngươi phải lo lắng là Khấu Trọng. Nghe nói đại tướng thủ hạ của Vương Thế Sung là Lý Quân Tiễn cùng La Sĩ Tín đều đã hàng Đường. Bọn họ cùng Thế Tích đều là cựu tướng theo phò Mật Công, nghe theo sự du thuyết của Ngụy Trưng mà đầu hàng nhà Đường. Khấu Trọng nếu biết thức thời thì lập tức ly khai Vương Thế Sung, chuyển về phương Nam để phát triển, nếu không khó tránh khỏi binh bại nhân vong.

Từ Tử Lăng nghe tới tâm phiền ý loạn, lắc đầu không biết nói gì.

Trầm Lạc Nhạn lại nói:

- Đậu Kiến Đức sau khi công chiếm Lê Dương đã tuyên bố dời đô đến Minh Châu. Triều đình tại Trường An đoán chỉ trong một thời gian ngắn hắn sẽ xưng đế để đối kháng lại việc Vương Thế Sung xưng đế. Niềm hy vọng duy nhất của Lạc Dương hiện tại là cứu binh của Đậu Kiến Đức, nhưng Vương Thế Sung quá tự tôn tự đại, thành ra việc hợp tác cùng họ Đậu trở thành mây khói. Trong tình huống đó, Khấu Trọng muốn lợi dụng Trịnh quân và Lạc Dương đánh lui Lý Thế Dân thì khác nào đơm đó ngọn tre, không thể thành công được.

Từ Tử Lăng muốn nói mà không ra lời.

Trầm Lạc Nhạn điềm đạm nói tiếp:

- Giả như Vương Thế Sung hàng Đường, ngươi nói Khấu Trọng sẽ rơi vào tình cảnh thế nào?

Từ Tử Lăng chấn động đáp:

- Việc này chắc không có khả năng, nếu không lão làm sao dám xưng đế?

Trầm Lạc Nhạn khẽ nhún vai đáp lại:

- Trong thời đại biến loạn này, không có gì mà không có khả năng xảy ra. Trước đó ai có thể nghĩ được Đỗ Phục Uy lại quy hàng nhà Đường? Nếu điều đó không xảy ra, cục diện hiện tại sẽ không như bây giờ.

Từ Tử Lăng lại càng thêm phiền não, nói:

- Quân sư nghỉ ngơi cho thật tốt, ta muốn trở về để từ từ bình tĩnh suy nghĩ lại.

---oOo---

Khấu Trọng quay trở về trạch viện cũ ở Lạc Dương. Dương Công Khanh cùng Trương Trấn Châu đến đang chờ gã quay về, cả hai đều thần sắc nghiêm trọng.

Ngay sau khi ngồi xuống, Trương Trấn Châu trước tiên lên tiếng hỏi:

- Thiếu soái vừa rồi đi đâu?

Khấu Trọng coi như không có việc gì nói:

- Tới Lạc Dương đương nhiên phải ghé lại thăm lão bằng hữu Vinh Phụng Tường, thuận tay giết luôn Thượng Quan Long. Có việc gì rất quan trọng hay sao mà hai vị đang đêm không về ngủ mà đến đây bồi tiếp tại hạ?

Dương Công Khanh ngẩn ra hỏi

- Giết Thượng Quan Long rồi?

Khấu Trọng cười nói:

- Chỉ là những rắc rối nhỏ nhoi không đáng. Ta còn gặp được thủ hạ đại tướng vô địch dưới trướng Tiết Cử, Tông La Hầu, cho hắn một đao đến khí giới cũng bỏ mất, có thể họ Tông không còn mặt mũi nào lưu lại Lạc Dương nữa. Đúng rồi! Rốt cuộc hai vị có việc gì?

Trương Trấn Chu nói:

- Theo tin tức thu được hồi chiều, đạo binh thứ nhất của Lý Thế Dân đã tới Tân An.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Thành Tân An không phải là nằm ở phía Tây của Từ Giản sao? Đây là chính là địa bàn của Vương Thế Sung. Sao Trương công nói tựa như Đường quân đã chiếm đóng và đồn trú tại đó vậy?

Dương Công Khanh cười khổ đỡ lời:

- Đạo lý rất đơn giản, nhân vật mang trọng trách phòng thủ thành đó là chánh, phó đại tướng La Sĩ Tín cùng Lý Quân Tiễn dẫn quân dân toàn thành hàng Đường. Từ Giản coi như nằm trong hiểm cảnh vì bị trực diện tấn công.

Từ Giản nằm ranh giới phía tây Lạc Dương, Hổ Lao thuộc ranh giới đông Lạc Dương. Nên biết, ở hướng bắc Lạc Dương là dãy bắc Mang Sơn địa thế hiểm trở, phía sau là sông Hoàng Hà, núi cao sông lớn trở thành hàng rào phòng thủ thiên nhiên cho thành Lạc Dương. Lạc Thủy là một nhánh của Hoàng Hà từ đông bắc chảy tới, đến phía đông Lạc Dương phân chia ra làm hai nhánh Lạc Thủy và Y Thủy. Lạc Thủy chảy qua Lạc Dương thì chuyển qua phía tây. Y Thủy chảy về phương nam.

Thọ An cùng Y Khuyết nằm cạnh Lạc Thủy và Y Thủy, lần lượt là hai thành trì trọng yếu nhất ở mặt nam Lạc Dương.

Đại quân Lý Thế Dân đông chinh, nhất định phải lấy được Từ Giản nếu muốn vây công Lạc Dương. Nếu thành công chiếm được Từ Giản, Lý Thế Dân có thể chia đại quân ra làm hai lộ. Lộ thứ nhất tiến đóng tại bắc Mang Sơn, công đả Lạc Thành ở bờ nam Hoàng Hà, thậm chí đông tiến công kích Hổ Lao. Lộ thứ hai nhắm hướng Thọ An tiến quân, chiếm Thọ An trước sau đó quay lại công đả Y Khuyết. Vì vậy, sự tồn vong của Từ Giản liên quan đến cả công cuộc tấn

công và phòng thủ Lạc Dương, không thể bị mất.

Trương Trấn Châu đau lòng tiếp lời:

- Tân An thành phòng thủ nghiêm chặt, lại thêm có Từ Giản tại hướng đông hô ứng, vững chắc như Thái Sơn, ngay cả nếu Lý Thế Dân có năng lực đoạt được Tân An, tất phải chịu tổn thất nặng nề. Hiện tại, hắn lại không mất một quân nửa tốt mà chiếm được Tân An. Kế hoạch của Vương Thế Sung mượn Tân An cản trở Đường quân đã không thành, vì thế lão đối với những tướng lĩnh ngoại tộc lại càng có lòng phòng hờ.

Niềm an ủi duy nhất của Khấu Trọng lúc này đó là biết rõ Trương Trấn Châu không có ý định hàng Đường. Nếu không lão sẽ vì Lý Thế Dân mà cao hứng chứ không đau lòng thế này.

Dương Công Khanh nói:

- Vừa rồi ta cùng Trấn Châu nghiêm túc nghiên cứu. Phương pháp duy nhất có khả năng đánh lùi Lý Thế Dân chỉ có một.

Khấu Trọng vui mừng hỏi:

- Ta cứ tưởng không có phương pháp nào có thể đánh bại được Lý Thế Dân, mau nói ra nghe thử.

Dương Công Khanh cùng Trương Trấn Châu nhìn nhau, khó nói nên lời, tựa như chỉ trông vào đối phương nói ra cho.

Khấu Trọng cảm thấy quá kỳ quái, tức thì gã tỉnh ngộ, run run hỏi:

- Các vị không phải muốn lật đổ Vương Thế Sung chứ?

Trương Trấn Châu thở dài hỏi lại:

- Còn có cách nào tốt hơn ư?

Dương Công Khanh cười khổ nói:

- Hiện tại đó là biện pháp duy nhất có thể làm. Vương Thế Sung chỉ trọng dụng thân tộc, mất hết nhân tâm! Nếu như Thiếu soái chịu thay thế chủ trì đại cuộc, quân tâm sẽ phấn chấn. Ai không biết Thiếu soái là tối đại công thần đánh bại Lý Mật, lại là người duy nhất mà Lý Thế Dân úy kỵ

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Vấn đề quan trọng hiện tại là quân quyền và quyền khống chế thành trì đều nằm trong tay hoàng thân quốc thích của Vương Thế Sung. Nếu như lão ta có mệnh hệ gì, toàn bộ Trịnh quốc sẽ loạn thành một đám, quân không ra quân, chỉ thêm tiện nghi cho Lý Thế Dân.

Trương Trấn Chu cười lạnh nói:

- Vô độc bất trượng phu. Chỉ cần bọn ta có kế hoạch chu toàn, hành sự thẳng tay, nhanh gọn giết hết toàn bộ tộc nhân họ Vương tại Lạc Dương, phong tỏa mọi tin tức, tiếp đó giả mạo nét bút Vương Thế Sung ban phát chỉ lệnh thì có thể chiếm giữ từng thành trì một. Sau cùng, đối với các tướng lĩnh thân tộc họ Vương ra tay diệt trừ từng người một, lúc đó lo gì đại sự bất thành.

Khấu Trọng biết rõ Ma Môn cùng Đột Quyết dồn toàn bộ lực lượng ủng hộ Vương Thế Sung, nên hiểu rõ muốn lật đổ lão nói thì dễ nhưng làm vô cùng khó. Đồng thời gã cũng minh bạch tại sao Vương Thế Sung lại cố kỵ mình như vậy, đại khái lão sợ có thể phát sinh tình huống như trước mắt đây.

Dương Công Khanh nói tiếp:

- Sự việc này không phải là ta và Trấn Châu nghĩ đến đầu tiên. Đây là do Lễ bộ Thượng thư Bùi Nhân Cơ, Tả phụ Đại tướng quân Bùi Hành Nghiễm cùng Thượng thư Tả thừa Vũ Văn Nho cùng kéo nhau đến gặp ta, đề xuất việc này. Họ hy vọng ta có thể cùng Thiếu soái thương lượng, thỉnh Thiếu soái xuất thủ ám sát Vương Thế Sung. Bất quá, mục đích của họ là muốn đưa Dương Đồng Trọng, người bị Vương Thế Sung phế vị lên ngôi hoàng đế. Thế nhưng chuyện đó đã khiến ta có cách suy nghĩ như vậy. Sau đó, ta tìm Trấn Châu thương lượng, bọn ta đều nghĩ rằng việc đó không phải là không làm được.

Khấu Trọng cảm thấy nhức đầu đáp:

- Để ta suy nghĩ đã!

Trương Trấn Châu gật đầu nói:

- Nếu muốn động thủ thì nên động thủ vào sáng sớm mai khi thượng triều. Nếu để cho Vương Thế Sung thống lĩnh đại binh đi bảo vệ Từ Giản, coi như chúng ta mất đi cơ hội ngàn vàng.

Khấu Trọng hạ quyết tâm, cương quyết nói:

- Được thôi! Các vị lập tức chuẩn bị, sáng sớm mai chính là ngày chết của Vương Thế Sung.

(

Chương 577: Kề vai tác chiến

Khi Từ Tử Lăng quay trở lại Đa Tình oa, Loan Loan đã ở đó, đợi gã trở về. Vẫn với dung nhan mỹ miều làm run sợ lòng người, lúc này nàng đã hồi phục lại thần thái lạnh lùng quyết đoán, tựa hồ như trên thế gian này không có gì đáng cho mỹ nhân này phải động tâm. Nhưng Từ Tử Lăng cảm thấy được Loan Loan so với trước có chỗ khác biệt, nhưng rốt cuộc khác như thế nào thì gã không thể nói được nên lời.

Đến khi bước vào nội đường, tận mắt nhìn thấy Loan Loan ung dung nhàn nhã ngồi trên chiếc ghế dựa vào song cửa sổ, Từ Tử Lăng mới biết được phương giá nàng đã đến mà gã không hề phát sinh cảm ứng được từ trước. Nguyên nhân lớn nhất khiến điều không hay đó xảy ra là vì gã đang lo lắng cho Khấu Trọng nên tâm thần bất ổn.

Loan Loan lạnh lùng đưa mắt nhìn gã, môi anh đào khẽ hé, cất tiếng hỏi:

- Đêm khuya thế này, Tử Lăng đến chỗ nào chơi vậy?

Từ Tử Lăng ngồi xuống cạnh nàng, trầm giọng hỏi lại:

- Đêm qua có phải nàng lợi dụng ta không?

Loan Loan nhíu mày nói:

- Đừng nói khó nghe như vậy được không? Người ta hiện tại rất đơn độc, không người giúp đỡ, huynh trượng nghĩa hỗ trợ là việc rất nên đó chứ!

Từ Tử Lăng lắc đầu không vui nói:

- Nếu nàng muốn ta giúp, tại sao lại không đường đường chính chính đưa ra yêu cầu, lại đi lừa gạt ta! Cái gì mà khóc lóc đau thương vì sư phụ, toàn là giả vờ cả. Dụng tâm của nàng là muốn ta nảy sinh tâm trạng cảm thông, sau đó là lợi dụng sự hiểu biết về Trường Sinh khí của ta để giúp nàng tu luyện công thành viên mãn cảnh giới tối cao của Thiên Ma đại pháp. Ta không nói oan cho nàng chứ?

Loan Loan im lặng hồi lâu, rồi cất giọng bình tĩnh điềm đạm hỏi:

- Tử Lăng đến khi nào mới phát giác ra vậy?

Từ Tử Lăng không ngờ được nàng lại dám thản nhiên thừa nhận, trong lòng sinh ra cảnh báo nguy hiểm. Gã vội đè nén nỗi giận dữ bất bình trong lòng xuống, lãnh đạm đáp:

- Ta thật quá ngu dốt! Cho đến khi vừa rồi thấy nàng, ta mới dám khẳng định là mình đã trúng gian kế.

Loan Loan chăm chú nhìn vào khoảng không phía trước, thanh âm chuyển lạnh nói:

- Tử Lăng không cần phải nhục mạ ta. Hiện giờ ta đang phải tranh đấu cầu tồn, nếu không thì chỉ có cách duy nhất là thần phục Thạch Chi Hiên. Huynh giúp ta trở thành tân chủ nhân Âm Quý phái, ta giúp lại huynh diệt trừ Thạch Chi Hiên, ai cũng có lợi, chẳng phải lưỡng toàn kỳ mỹ hay sao?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Nàng suy nghĩ thật chu đáo thoả đáng. Loan tiểu thư nàng chắc

còn muốn diệt trừ Thạch Chi Hiên hơn cả ta, vì lão chính là chướng ngại lớn nhất đối với ý tưởng thống nhất ma đạo của nàng.

Loan Loan cười phá lên một tràng như chuông reo làm động lòng người, lắc đầu than:

- Tử Lăng sai rồi! Lại sai rất là nguy hại. Ta chỉ cần cúi đầu xưng thần với Thạch Chi Hiền, sợ lão vui mừng còn không kịp nữa là. Nói không chừng, Thạch Chi Hiên còn để cho ta thành cánh tay đắc lực của lão và nhờ ta đi thu thập Thạch Thanh Tuyền nữa. Tuy nhiên, ngươi và Khấu Trọng lại là cây đinh trong mắt của lão. Với Khấu Trọng thì Thạch Chi Hiên có thể nhẫn nhịn, vì còn có thể lợi dụng hắn kiềm chế Lý Thế Dân, nhưng quan hệ giữa ngươi và Sư Phi Huyên thì lão không thể nào chấp nhận được. Vấn đề lớn hơn cả là tu vi của hai người mỗi ngày đều tăng tiến nhanh chóng, cuối cùng sẽ có một ngày trở thành những nhân vật cùng cỡ với Ninh Đạo Kỳ và Tống Khuyết, uy hiếp mạnh mẽ đến sự tồn tại của Thánh Môn bọn ta. Ngươi tin cũng được, không tin cũng được, Thạch Chi Hiên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội giết ngươi.

Từ Tử Lăng nghe vậy càng thêm hồ đồ, lời của Loan Loan nghe cố nhiên là hợp lý. Nhưng khi gã đối mặt với Thạch Chi Hiên, quả thật cảm thấy lão ta vì mối quan hệ của Từ Tử Lăng gã với Thạch Thanh Tuyền nên ít nhất trước mắt vẫn chưa có ý định giết gã. Bất quá tâm ý chân chính của Thạch Chi Hiên ra sao thì không ai có thể biết được. Đó là sự thật không thể chối cãi!

Loan Loan rốt cuộc cũng quay sang nhìn gã, ánh mắt vốn lạnh như băng nay đã bị thay thế bởi thần sắc mơ hồ phức tạp, ôn nhu nói tiếp:

- Tử Lăng có thể tin người ta một lần được không? Thạch Chi Hiên lần trước bỏ qua cho chàng là vì nội thương của lão, do chiêu “Ngọc

Thạch câu phần" của Chúc sư phụ gây ra, vẫn chưa lành, vì vậy mới mượn Thạch Thanh Tuyền để cầm chân ngươi. Một khi nội thương lão bình phục, chẳng những huynh sẽ gặp tai kiếp mà Thạch Thanh Tuyền cũng sẽ không thoát khỏi độc thủ của lão. Thạch Chi Hiên là một người không có nhân tính, tuyệt không thể dùng lòng người thường để đo lường được.

Từ Tử Lăng thầm đổ mồ hôi lạnh. Phân tích của Loan Loan đích thực có sức thuyết phục rất lớn, phải nói là rất có khả năng tình huống này sẽ thành sự thật. Vả lại, Sư Phi Huyên cũng từng nói sau khi Thạch Chi Hiên khang phục, người đầu tiên lão muốn giết chính là Thạch Thanh Tuyền. Loại thuyết pháp 'hổ dữ không ăn thịt con' mà đi áp dụng với con người hung tàn như ma đầu họ Thạch thì thật nực cười. Từ Tử Lăng gã có thể không tin Loan Loan, nhưng không thể không tin suy đoán của Sư Phi Huyên. Huống hồ, gã từng chính miệng nói trước mặt Sư Phi Huyên rằng sẽ dùng hết sức để trừ khử Thạch Chi Hiên.

Đêm đó, Thạch Chi Hiên rõ ràng muốn đến Đa Tình Oa để đối phó Hầu Hy Bạch, nhưng vì sự có mặt của Từ Tử Lăng nên mới thay đổi kế hoạch, giả vờ là đến gặp mặt gã, còn khuyên gã đi Ba Thục tìm Thạch Thanh Tuyền. Nói không chừng, tất cả là vì không muốn gã ở nơi này cản tay cản chân, làm trở ngại đại kế thống nhất Ma Đạo của lão.

Lời của Loan Loan lại rót vào tai gã từng chữ từng chữ một:

- Muốn giết Thạch Chi Hiên, bây giờ là cơ hội cuối cùng. Nếu để lão hoàn toàn hồi phục như cũ, khi đó cho dù Thiên hạ Tam đại tông sư liên thủ đối phó, lão ta vẫn có đủ khả năng an nhiên đào thoát.

Từ Tử Lăng vẫn nắm giữ một đạo phòng tuyến cuối cùng, đó là không nói Thạch Chi Hiên chính là Toạ Thiện Đại Đức Thánh Tăng,

trầm giọng nói:

- Dù cho chúng ta đều có ý giết Thạch Chi Hiên thì cũng phải tìm xem lão ở nơi nào và nên bắt đầu như thế nào chứ?

Loan Loan đề xuất:

- Về phương diện này, để ta nghĩ cách cho, chỉ cần huynh đáp ứng cùng ta kề vai tác chiến là được. Tử Lăng à! Vì mình vì người, ngàn vạn lần đừng bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này.

Từ Tử Lăng quay đầu lại nhìn Loan Loan, mục quang nàng ta đột nhiên trở nên sắc bén như dao, dường như có thể nhìn rõ những suy nghĩ trong nội tâm gã.

Từ Tử Lăng trong lòng run lên, cảm nhận một cách rõ ràng tinh, khí, thần của mỹ nhân này đã tăng lên rất nhiều, không phải là Loan Loan của trước kia nữa.

Ngữ khí của Loan Loan vẫn tĩnh táo bính thản, nàng lạnh lùng nói:

- Một câu nói của huynh có thể quyết định vận mệnh tương lai của Thánh Môn ta.

Tử Tử Lăng cảm thấy tim mình cấp bách đập thình thịch, hít mạnh một hơi dài, gắng gượng tự nhủ phải bình tĩnh lại, hồi lâu mới quả quyết nói:

- Được rồi!

---oOo---

Khấu Trọng tỉnh lại sau khi nhập định, ánh sáng rạng đông đã rọi vào

song cửa sổ. Một ngày mới đã bắt đầu, những phiền não mới cũng lại tiếp tục kéo đến.

Chuyện hành thích Vương Thế Sung, căn bản không hề có cơ hội lập kế hoạch kỹ càng, chỉ có thể tùy cơ hành sự. Nhất là trong thời khắc đại chiến sắp gần kề này, nhất cử nhất động bên trong thành Lạc Dương cũng không thể qua được tai mắt Vương Thế Sung và Vinh Phụng Tường.

Vì vậy, Dương Công Khanh và Trương Trấn Chu không thể điều động binh mã, cũng không dám thông báo cho những tướng lĩnh có dị tâm khác, chỉ đành cùng với những thủ hạ tâm phúc chuẩn bị tâm lý.

Chỉ có một cơ hội để giết Vương Thế Sung! Nếu một kích không trúng, để cho những thân vệ bên mình lão phản kích thì sẽ không có cơ hội thứ hai. Hơn nữa, bản thân Vương Thế Sung thật sự cũng là một cao thủ, tuy không bằng những cao thủ như Đỗ Phục Uy, Hoảng Công Thác, nhưng nếu kịp thời cảnh giác, ngạnh tiếp một chiêu do Khấu Trọng toàn lực đánh ra khẳng định không thành vấn đề. Cho nên gã phải tạo ra tình thế có lợi nhất cho chính mình, nắm lấy cơ hội, một kích trí mạng. Còn về việc sau khi ám sát Vương Thế Sung sẽ xuất hiện cục diện gì, chỉ có ông Trời mới biết!

Nghĩ đến đây, Khấu Trọng thầm than dài, lờ mờ cảm thấy ám sát Vương Thế Sung muôn ngàn hung hiểm, như đánh một ván bài sinh tử với chính mạng mình.

Tiếng vó ngựa vọng lại, từ xa tiến lại gần.

Khấu Trọng vận công vào đôi tai, lập tức giật mình kinh hãi.

Trạch viện gã ở nằm tại thành Nam bên trong Trạch Thiện phường,

sát bên cạnh kênh Thông Tân. Mặt tiền là đường lớn, phía sau là con sông, hiện tại chẳng những ở hai đầu đều có hơn mười kỵ sĩ phi tới, mà trên con kênh còn có tiếng nhiều khoái đĩnh rẽ nước tiến đến, một hồi nữa sẽ trùng trùng bao vây toà tiểu viện. Chẳng lẽ âm mưu ám sát đã bại lộ?

Khấu Trọng vội đưa tay nắm lấy Tỉnh Trung Nguyệt cạnh giường.

Thanh âm của Vương Huyền Ứng từ bên ngoài quát lớn vọng vào:

- Thiếu Soái mở cửa.

Tiếp theo là tiếng phá cửa.

---oOo---

Khi Hầu Hy Bạch người sặc hơi rượu đã trở về, Từ Tử Lăng vẫn còn ngồi ngẩn trên ghế. Ngồi xuống cạnh hắn, Hầu Hy Bạch hưng phấn hỏi:

- Trộm được hay chưa?

Từ Tử Lăng bực bội nói:

- Không ngờ huynh vẫn còn nhàn tình như vậy, trong đám cao thủ Diệt Tình đạo có ai là họ Hứa không?

Hầu Hy Bạch thất vọng, lắc đầu đáp:

- Trong Diệt Tình đạo ta chỉ nhận ra một mình ‘Thiên Quân Tịch Ứng’. Trong Thánh Môn lưỡng phái lục đạo thì môn phái này hành tung rất quỷ bí, bất quá nghe khẩu khí của Thạch sư phụ khi đề cập đến bọn họ thì hình như quan hệ không hề tồi tý nào, bởi vì Diệt Tình

đạo một lòng ủng hộ Thánh Môn hợp nhất. Huynh hôm qua tương ngộ với người này phải không?

Từ Tử Lăng kể lại những chi tiết hôm qua một lượt, Hầu Hy Bạch nghe xong nhất thời giảm cơn say vài phần, biến sắc nói:

- Không ngờ Diệt Tình đạo lại chịu hoà hợp với Âm Quý phái, chẳng lẽ có Thạch sư phụ ở phía sau chủ trì?

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Chuyện này có gì lạ chứ. Tại Ba Thục, Âm Quý phái không phải đã từng cùng Tịch Ứng hợp tác, muốn dẫn dụ Tống Khuyết đến đó hay sao?

Hầu Hy Bạch thần sắc ngưng trọng đáp:

- Làm sao mà giống nhau được. Lúc đó Chúc Ngọc Nghiên vẫn còn khoẻ mạnh, ít nhất còn danh nghĩa lãnh tụ của Thánh Môn. Trong khi đó, Thạch sư phụ lại mắc phải quái bệnh, các phái hệ của Thánh Môn đều không phục tùng, cũng không dễ dàng kết minh. Còn hiện tại thì chỉ có sư phụ mới đủ tư cách đưa các phái hệ như cát rời của Thánh Môn đoàn kết lại thôi.

Từ Tử Lăng trong lòng chợt động, bắt đầu có chút hiểu được câu nói ‘đơn độc không người giúp đỡ’ của Loan Loan không phải là lời nói không thực lòng.

Hầu Hy Bạch ngồi ngẩn hồi lâu, thở hắt ra một hơi dài rồi nói:

- Nếu Thạch sư phụ ép ta phải tỏ rõ lập trường, ta làm sao mới là phải đây?

Từ Tử Lăng vươn tay nắm lấy vai hắn, lấy giọng chân thành khuyên nhủ:

- Tìm một nơi nào đó hẻo lánh, tránh né cơn phong ba này có được không?

Hầu Hy Bạch dường như tỉnh ra, hỏi:

- Vậy huynh sẽ làm sao đây?

Tử Từ Lăng cười khổ đáp:

- Tiểu đệ muốn dứt bỏ tất cả, lập tức đi về Lạc Dương tìm Khấu Trọng, ép hắn phải giải tán Thiếu Soái quân, bỏ cái vọng tưởng tranh đoạt thiên hạ đó đi.

Hầu Hy Bạch giật mình nhìn gã, lắc đầu nói:

- Ngươi không nói đùa đấy chứ? Khấu Trọng là loại người trời sinh ra đã thích sính cường trên sa trường, cũng giống như ta chỉ thích vào thanh lâu ôi hồng ỷ thúy, không giống như người thường được.

Từ Tử Lăng rút tay khỏi vai y, yếu ớt nói:

- Gần đây hắn đã từng nhiều lần bày tỏ tâm trạng chán chường chiến tranh, hơn nữa bây giờ Lạc Dương đã lâm vào tử lộ, hoặc giả ta có thể nhân cơ hội này thuyết phục hắn.

Hầu Hy Bạch than:

- Đôi khi ta cũng cảm thấy chán cảnh sinh hoạt lăn lóc ở thanh lâu, nhưng lại khó mà thoát ly nơi đó được, bởi vì không có điều gì khác có thể hấp dẫn ta. Những cái hay duy nhất của ta, nào là ngâm thơ

đối chữ hay cầm kỳ thi hoạ, đều phải vào thanh lâu mới có được người hân thưởng, tìm được người đồng cảm. Khấu Trọng cũng như thế, chiến trường là nơi hắn có thể biểu hiện được tài năng. Muốn hắn sống cuộc sống nhàn vân dã hạc giống như ngươi, Thiếu Soái của chúng ta tuyệt đối không làm được.

Từ Tử Lăng ủ rũ nói:

- Hình như ngươi hiểu rõ hắn hơn là ta nữa.

Hầu Hy Bạch miễn cưỡng phấn chấn tinh thần nói:

- Khà khà! Ta quyết định không đi nữa! Muốn đi thì cũng phải sau khi hoàn thành quyển Bách Mỹ Đồ để lưu truyền lại hậu thế rồi mới tính toán. Khà khà! Ta chuẩn bị làm một trăm bài thơ, hình bóng mỗi mỹ nhân sẽ ẩn hiện trong từng bài thơ đó. Đây mới là một việc vĩ đại mà chưa có ai từng làm được. Nếu ngươi tiếp tục chịu ra một chút sức trộm được Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ, sự tình sẽ càng hoàn mỹ.

Từ Tử Lăng không nhịn được, hắt một gáo nước lạnh:

- Ngươi tính sao nếu Thạch sư phụ của ngươi đến tìm?

Hầu Hy Bạch đột nhiên trở nên hào hứng, cười nói:

- Thì sẽ cùng ông ta mạnh dạn cãi lý một phen! Ai bảo ông ấy huấn luyện ta thành một người chỉ biết yêu phong hoa tuyết nguyệt làm chi.

Từ Tử Lăng cười khổ, lắc đầu:

- Tên tiểu tử ngươi hình như đã hoàn toàn mất hết đấu chí, chẳng lẽ bao nhiêu lời khích lệ của ta không có chút tác dụng nào nào sao?

Hầu Hy Bạch chán nản đáp:

- Cho dù luyện thành Bất Tử Ấn Pháp, có thể đả bại Dương Hư Ngạn thì sao? Thạch sư phụ nếu một lòng muốn giết, ta cũng khó thoát khỏi độc thủ của ông ấy.

Từ Tử Lăng nói:

- Dường như lão ca huynh mỗi sáng sớm trở về từ thanh lâu đều mất hết nhuệ khí như con gà trống vừa bại trận, không còn ý chí phấn đấu nữa. Chỉ có là cứ đến tối, huynh tựa như thoát thai hoán cốt biến thành một người khác. Tốt nhất là đi ngủ một giấc đi! Hoàng hôn sẽ gặp.

Hầu Hy Bạch hoang mang nhìn Từ Tử Lăng đang đứng dậy, rồi nói:

- Không phải huynh lại muốn đến Trần Phủ để học cách làm ăn bằng nghề kinh doanh cầm đồ chứ?

Từ Tử Lăng nhún vai đáp:

- Cũng có thể là đi chào hỏi Kỷ Thiến trước đã, nàng ta cư ngụ tại nơi nào vậy?

---oOo---

Tâm niệm Khấu Trọng xoay chuyển chớp nhoáng, nhanh chóng phân tích tình cảnh trước mắt. Việc này vừa quan hệ đến sinh tử bản thân, lại vừa liên quan đến đại kế của gã trong việc có hỗ trợ Vương Thế Sung phòng thủ Lạc Dương hay không.

Nhược bằng Vương Thế Sung thực sự muốn giết gã, biện pháp

thông minh nhất bây giờ là lập tức phá vây đào tẩu, tuyệt không để ý đến chuyện của họ Vương nữa.

Nhưng có thể Vương Thế Sung không biết được bộ hạ của lão định giết gã, bởi vì việc giết Khấu Trọng quả thật không thông minh chút nào. Điều này không những sẽ làm mối quan hệ với Đậu Kiến Đức thêm tồi tệ, lại khiến Thiếu Soái quân ở Đông Nam trở thành tử địch với Trịnh. Đúng là trăm điều hại mà không điều lợi.

Cho nên tình thế bây giờ chỉ có thể là do Vương Huyền Ứng tự ý hành động. Vương Thế Sung tịnh chẳng biết sự tình. Dẫu ứng phó không mấy dễ dàng, nhưng vẫn còn đơn giản hơn rất nhiều so với việc Vương Thế Sung phái hết cao thủ đến đây để giết gã.

Khấu Trọng một mặt lên tiếng:

- Mong Thái tử kiên nhẫn, tiểu đệ lập tức mở cửa ra nghênh tiếp.

Gã một mặt giắt Tỉnh Trung Nguyệt sau lưng, rồi dấu Thích Nhật cung ở vai trái dưới tấm ngoại bào do Sở Sở may cho, thản nhiên đi thẳng ra phía trước.

Vừa mới mở cửa lớn ở tiền sảnh, chưa kịp bước xuống bậc thềm, bỗng ‘Bùng’ một tiếng.

Then cửa đã gãy, cửa ngoại viện bung ra, Vương Huyền Ứng thúc ngựa xông vào đầu tiên, theo sát hắn là Vinh Giảo Giảo với đôi mắt hạnh trừng trừng, mặt đầy sát khí.

Trong chớp mắt, sân viện đã tràn đầy các chiến sĩ Trịnh quốc trên lưng ngựa và thân vệ cao thủ của Vương Huyền Ứng. Ai nấy đều đằng đằng sát khí, trừng mắt giận dữ nhìn Khấu Trọng, tay nắm chặt binh khí.

Khấu Trọng đã minh bạch, cười ha hả nói:

- Nếu Thái tử lấy cái tâm tình đợi mở cửa cũng không đợi được để đi đối phó với Huyền Giáp chiến sĩ của Lý Thế Dân, khẳng định thất bại chứ không nghi ngờ gì nữa.

Vương Huyền Ứng bị chọc tức, cả giận nói:

- Câm miệng! Ta đến hỏi ngươi, Đại Trịnh chúng ta kính ngươi là thượng khách, vì sao tối hôm qua ngươi còn đến Vinh phủ giết người phóng hoả? Có phải ngươi không để Đại Trịnh chúng ta trong mắt?

Khấu Trọng gãi đầu nói:

- Rốt cuộc là ngài muốn ta câm miệng hay muốn ta trả lời?

Vương Huyền Ứng càng thêm nổi giận.

Vinh Giảo Giảo gằn giọng nói:

- Còn muốn mồm mép giảo biện, hôm nay có ngươi thì không có ta. Lên!

Khấu Trọng quát lớn:

- Chậm đã! Trước hết mạn phép cho tiểu đệ thỉnh giáo rõ ràng một việc, lần này có phải Thái tử phụng chỉ mà đến?

Vường Huyền Ứng hơi kinh ngạc, sau đó nổi giận hét:

- Giết một tên nhỏ nhoi như Khấu Trọng ngươi không lẽ cần phải gặp Phụ hoàng thỉnh ý hay sao?

Đám thủ hạ theo cùng bây giờ mới biết là Vương Huyền Ứng không phải phụng mệnh Vương Thế Sung đến giết Khấu Trọng, tên nào cũng lộ thần sắc do dư. Nếu Vương Thế Sung trách tội xuống, Vương Huyền Ứng tối đa là sẽ bị trách mắng một trận, nhưng những kẻ đi theo như bọn họ có thể sẽ chịu những trách phạt nghiêm trọng.

Khấu Trọng ung dung nhàn nhã nói:

- Ta sém chút đã hiểu lầm rồi. Khấu Trọng này còn tưởng rằng Thái tử mượn việc công để báo tư thù, thì ra là không quan hệ gì đến việc công cả mà toàn là tư thù, muốn ra mặt để giúp một nữ tử trong bang hội. Hừ! Trong lúc Tân An thất thủ, đại quân Lý phiệt áp sát Từ Giản, Thái tử vẫn còn có vẻ ung dung thong thả tự làm loạn trận cước. Thật là hiếm có! Ngài giết ta, đối với Đại Trịnh có gì tốt? Trừ phi Thái tử nhận thấy địch nhân của Phụ hoàng ngài chưa đủ nhiều, đánh chưa hết hứng, còn nếu không phải thì chúng ta không nên động thủ.

Sắc mặt Vương Huyền Ứng khi trắng khi đỏ, rõ ràng là sau khi được Khấu Trọng nhắc nhở, hắn bắt đầu nghĩ sâu xa đến hậu quả nghiêm trọng nếu giết gã.

Khấu Trọng biết hắn rất khó hạ đài, bèn quay sang Vinh Giảo Giảo nói:

- Hư Ngạn huynh dạo này thế nào? Không có Vinh đại tiểu thư ở Trường An bồi tiếp, cuộc sống của hắn nhất định rất tịch mịch khó chịu.

Vương Huyền Ứng chấn động nhìn sang Vinh Giảo Giảo, thần sắc song mục xạ ra vẻ đố kỵ ghen ghét.

Gương mặt Vinh Giảo Giảo tức giận đến trắng bệch, quay sang

Vương Huyền Ứng cả giận nói:

- Đừng nghe lời sàm ngôn loạn ngữ, đặt điều nói bậy của hắn, còn không động thủ?

Khấu Trọng thêm dầu vào lửa nói:

- Thái tử nếu chịu đứng qua một bên, bình tĩnh lắng nghe vài câu từ tận đáy lòng của tiểu đệ đây, thì sẽ biết tiểu đệ đây có phải là đặt điều nói bậy hay không?

Sau đó quay sang đám tả hữu của Vương Huyền Ứng quát lớn:

- Các người đến đây cũng nhiều đấy. Ta Khấu Trọng đối mặt với ngàn vạn Kim Lang quân của Hiệt Lợi còn không sợ, không lẽ tại đây lại đi miệt thị người khác để bảo mệnh hay sao?

Tuỳ tùng của Vương Huyền Ứng đương nhiên không ai dám trả lời, nhưng nhìn thần sắc bọn chúng cũng biết đã bị lời nói đầy uy lực của Khấu Trọng trấn nhiếp và thuyết phục.

Song mục Vương Huyền Ứng sát khí đột nhiên đại thịnh, có điểm gì đó gần như điên cuồng, hắn trừng trừng nhìn Khấu Trọng, trầm giọng nói:

- Hôm nay vô luận ngươi trổ tài miệng lưỡi như thế nào cũng sẽ khó mà thoát chết được.

Khấu Trọng ngửa mặt cười dài nói:

- Sớm biết tâm ý Thái tử đã quyết, Khấu Trọng ta tuyệt không cần khua môi uốn lưỡi làm gì. Nếu là anh hùng thì hãy tiếp ba đao của lão tử. Nếu trong ba đao ta không thể bắt sống ngươi lần nữa, ta sẽ

hoành đao tự tận tại đương trường.

Song mục của Vương Huyền Ứng tỏa ra rừng rực cừu hận pha lẫn xấu hổ, điên cuồng quát:

- Cút con mẹ nhà ngươi đi! Tiến lên cho ta!

Khấu Trọng lòng thầm than, để tên ngu xuẩn này náo loạn một phen thì kể như đại kế ám toán Vương Thế Sung sẽ tan như bọt nước. Nếu bây giờ giết chết nhiều chiến sĩ Trịnh Quốc, tàn cuộc này đến ông trời cũng không biết nên làm sao thu dọn.

(

Chương 578: Muốn đi cũng khó

“Dừng tay!”

Đôi bên ngạc nhiên nhìn lại. Vương Huyền Thứ vừa xuất hiện trên đầu tường. Sau khi phóng chéo xuống sân, hai tay hắn giang ngang bảo hộ trước mặt Khấu Trọng, giọng nói hiên ngang lẫm liệt:

- Tất cả đều là người mình, hoàng huynh không thể động thủ.

Vương Huyền Ứng hung hãn trợn mắt nhìn em trai rồi hỏi:

- Ngươi đến đây làm gì? Dám quản chuyện của ta sao? Ngón cái chỉ duỗi ra chứ không co lại, ngươi muốn tạo phản phải không?

Vương Huyền Thứ trả lời không chút nhân nhượng:

- Đệ phụng mệnh của phụ hoàng, đến đây mời Thiếu Soái nhập cung.

Vương Huyền Ứng đảo mắt nhìn đám tùy tùng đang ngơ ngác, hồi lâu sau mới phất tay nói:

- Chúng ta đi!

Dứt lời hậm hực dẫn bộ hạ bỏ đi.

Vinh Giảo Giảo bất đắc dĩ phải bỏ cuộc giữa chừng, trước khi bước đi còn đưa ánh mắt tràn đầy thù oán nhìn Khấu Trọng. Gã liền nhếch

miệng mỉm cười đáp lễ.

Sau khi đại huynh đi khỏi, toàn thân Vương Huyền Thứ bắt đầu run rẩy, đoạn thở hổn hển nói:

- Thật là nguy hiểm!

Khấu Trọng cảm kích vỗ vai hắn:

- Ngươi đến thật đúng lúc, nếu không ta đã bị ép phải đại khai sát giới rồi.

Vương Huyền Thứ giọng vẫn chưa hết bàng hoàng:

- Ta biết được Vinh Giảo Giảo đi tìm hoàng huynh, trong lòng liền cảm thấy không ổn, vì vậy lập tức phi ngựa đuổi theo, suýt chút nữa là cản không kịp.

Khấu Trọng ngẩn người hỏi:

- Chẳng phải Thánh thượng phái ngươi đến đón ta vào cung hay sao?

Vương Huyền Ứng cười khổ đáp:

- Không nói như vậy, hoàng huynh làm sao chịu dừng tay. Trừ phụ hoàng ra, hoàng huynh không để ai vào trong mắt hết.

Khấu Trọng nghe vậy nhíu mày. Vương Huyền Thứ một lòng lo cho gã như vậy, còn gã thì lại muốn đi ám sát cha hắn. Ài! Rốt cuộc chuyện này nên làm sao đây? Ngoài miệng gã nói:

- Ngươi vì ta mà đắc tội với hoàng huynh, tương lai e rằng sẽ khó

khăn đó.

Vương Huyền Thứ lắc đầu kiên quyết:

- Ta không sợ! Bây giờ trong cung chỉ có duy nhất mình ta hiểu rõ Thiếu Soái thật lòng muốn tương trợ Đại Trịnh đánh lui quân Đông chinh của Lý gia.

Khấu Trọng than:

- Ngươi không nghĩ đến tình huống sau khi đẩy lui được quân Đường thì chúng ta có thể sẽ trở thành địch nhân hay sao? Phụ hoàng của ngươi cũng vì lí do này nên đã không tín nhiệm ta.

Vương Huyền Thứ không biết nói sao, đành trả lời:

- Khấu huynh là anh hùng hảo hán không thần phục bất kỳ ai, điều này bọn ta đều hiểu rõ. Có điều chuyện tương lai để sau hẵng nói. Nếu ta không phải là con của phụ hoàng, nhất định sẽ gia nhập Thiếu Soái quân. Những trải nghiệm năm xưa đại phá Lý Mật, Huyền Thứ này nhớ mãi trong lòng.

Khấu Trọng lần đầu tiên cảm thấy hối hận vì đã nhận lời Dương Công Khanh và Trương Trấn Châu hành thích Vương Thế Sung. Giả như cứ theo kế hoạch ban đầu, giúp Vương Thế Sung đánh lui Lý Thế Dân rồi mới cùng lão triển khai chiến trường tranh bá, lòng gã sẽ dễ chịu hơn nhiều. Nếu lát nữa phải hạ sát Vương Thế Sung, Khấu Trọng còn mặt mũi nào mà nhìn Vương Huyền Thứ, người luôn đối với gã một lòng tôn kính? Quả thực gã không dám nghĩ tiếp nữa.

Giọng nói của Vương Huyền Thứ vang lên:

- Sắp đến buổi triều sáng rồi! Chúng ta nên lập tức vào cung.

Khấu Trọng cảm thấy mâu thuẫn và dằn vặt đến mức muốn bỏ hết tất cả, nhưng cũng biết rằng mình sẽ không làm như vậy được, chỉ đành thở dài một hơi rồi cùng Vương Huyền Thứ bước đi.

o0o

Từ Tử Lăng báo danh Ung Tần, một lúc sau đã được Kỷ Thiến tiếp kiến. Vị danh kỹ nổi tiếng nhất Trường An này có một biệt viện ở phường Thái Bình phía Đông kênh Thanh Minh. Trong viện cây cối sum suê, thanh tịnh tao nhã. Điều này nói lên thân phận và phong thái của nàng vượt hẳn các kỹ nữ tầm thường khác.

Kỷ Thiến tiếp gã trong nội sảnh, sắc mặt cho thấy cõi lòng đã nguội lạnh, lại có biểu hiện mỏi mệt sau một đêm không ngủ, khiến người ta nhìn mà đau lòng. Thị nữ dâng trà xong được nàng cho ra ngoài, hai người ngồi đối diện cách nhau một chiếc bàn. Kỷ Thiến ủ rũ hỏi:

- Ngươi đến làm gì? Cả đời ta không học được thủ pháp đánh bạc của ngươi, hiện tại không còn hứng thú gì với ngươi nữa.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nếu như vậy sao tiểu thư còn chịu gặp ta?

Thần sắc Kỷ Thiến trở nên nghiêm trọng, nàng trầm giọng nói:

- Bởi vì ta muốn biết rõ một chuyện. Cái tên Âm Tiểu Kỷ đó ngươi nghe được ở đâu? Vì sao lại đến tìm ta mà hỏi? Không phải chỉ đơn giản vì trong tên ta có một chữ Kỷ chứ? Kỷ Thiến chỉ là nghệ danh ở thanh lâu của ta mà thôi, đúng không?

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp:

- Ta không hề nói dối. Âm Tiểu Kỷ là muội tử đã thất lạc nhiều năm của một vị bằng hữu tên Âm Hiển Hạc của ta. Tiểu thư đối với cái tên Âm Hiển Hạc này có ấn tượng gì không?

Kỷ Thiến tỏ ra mất kiên nhẫn:

- Lần đầu tiên ta nghe thấy cái tên cổ quái như vậy. Mau trả lời xem, ở Trường An có hàng ngàn hàng vạn người, tại sao lại đi hỏi ta về Âm Tiểu Kỷ?

Từ Tử Lăng hạ quyết tâm nói:

- Vì nghề nghiệp của tiểu thư và cũng bởi nàng muốn học đổ thuật để đối phó với ai đó. Tại hạ không dám giấu, Âm Tiểu Kỷ bị thất lạc có liên quan đến một bang hội trong giang hồ. Lúc Dương Quảng còn sống, bang hội này làm chó theo đuôi hắn. Chúng chuyên bắt cóc phụ nữ trẻ em, kinh doanh thanh lâu, đổ trường. Tiểu thư có hiểu ý ta không?

Kỷ Thiến đột nhiên thở gấp, ngơ ngẩn nhìn gã một lát nhưng không nói lời nào, chứng tỏ những điều Từ Tử Lăng vừa tiết lộ đã gợi lại những hồi ức hằn sâu trong lòng nàng.

Từ Tử Lăng chân thành nói:

- Tiểu thư có tâm sự gì xin cứ nói ra, chỉ cần không vượt quá sức mình ta sẽ làm hết sức.

Kỷ Thiến lắc đầu đáp:

- Ta chưa từng tin tưởng bọn cờ bạc. Ngươi không phải là con bạc sao? Mà lại là con bạc cao minh nhất ta từng gặp ấy!

Từ Tử Lăng cười khổ giải thích:

- Tiểu thư tin hay không thì tùy, đối với đánh bạc tại hạ không có đến nửa điểm hứng thú. Ta học đổ bác chỉ để đối phó với đám người trong bang hội. Phải thế nào tiểu thư mới chịu tín nhiệm ta đây?

Gã mơ hồ cảm thấy Kỷ Thiến có liên quan đến tin tức về Âm Tiểu Kỷ, thậm chí còn biết thiếu nữ đáng thương này, cho nên mới hy vọng có thể thuyết phục nàng ta.

Kỷ Thiến cười lạnh rồi trả lời:

- Ta sao biết được ngươi không phải là người của bang hội phái đến dò la chứ? Ngươi cứ lén lén lút lút, ngay từ đầu ta đã không tín nhiệm và chán ghét.

Tử Tử Lăng cảm thấy đau đầu, nhíu mày hỏi:

- Vậy người tiểu thư tính nhiệm là ai?

Kỷ Thiến không vui nói:

- Tại sao ta phải nói cho ngươi biết? Sự việc trùng hợp làm ta cũng phải run sợ! Cút đi cho ta, sau này ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa.

Từ Tử Lăng bị chửi mà lại cảm thấy hứng thú, liền mỉm cười đáp:

- Tiểu thư chớ nên tùy tiện đuổi khách như vậy, tại hạ còn có việc muốn thương lượng kỹ càng. Tiểu thư cuối cùng thật sự tín nhiệm ai? Chẳng hạn như Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân, hay "Đa Tình Công Tử" Hầu Hy Bạch?

Thân thể mềm mại của Kỷ Thiến khẽ run, dường như lần đầu tiên cảm thấy mình cần phải đánh giá lại kẻ đang ngồi đối diện, đôi mi thanh tú khẽ chau lại rồi hỏi:

- Ngươi quen biết với bọn họ?

Tử Tử Lăng trả lời:

- Tại hạ chỉ tuỳ tiện đưa ra vài cái tên làm ví dụ thôi. Biết đâu khi tiểu thư nói thẳng ra người mà nàng tín nhiệm, tại hạ tấu xảo lại quen biết, vậy thì có thể nhờ họ đảm bảo rằng ta là người đáng để cho tiểu thư tin tưởng.

Kỷ Thiến hừ lạnh nói:

- Ngươi đừng có thuận miệng nói bừa, ít nhất thì trường hợp Hầu Hy Bạch cũng không phải ngươi thuận miệng nói lung tung. Được rồi! Ngươi đi tìm Hầu Hy Bạch đến chứng thực rằng mình đáng tin cậy! Ngoài lời nói của hắn, ta không muốn nghe ai hết.

o0o

Cùng Vương Huyền Thứ bước trên Thiên Tân Kiều, trong lòng Khấu Trọng chỉ thấy tối tăm mờ mịt.

Chuyến này đến Lạc Dương không lẽ là sai lầm?

Gã vốn nghĩ rằng chí ít Vương Thế Sung cũng như lần trước phải đối phó với Lý Mật, vì cường địch trước mắt nên sẽ chấp nhận ý kiến của mình. Không ngờ sự tình lại trái ngược hẳn, bản thân gã còn bị cuốn vào trong cuộc đấu tranh chính trị ở Lạc Dương, hiện tại đã lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Động tĩnh phía Ma môn cũng là một chuyện phiền não khác, khiến cho Khấu Trọng không thể chuyên tâm đối phó với đại quân đang tiến gần của Lý Thế Dân. Có thể thấy gã đã lún sâu vào vũng bùn, thân bất do kỷ.

Việc Đại Minh tôn giáo ngoài Tái Ngoại chưa hiện thân lại thêm một mối lo bên trong. Chúng có thể thừa dịp Khấu Trọng không phòng bị mà ra tay lấy đi tính mạng của gã.

Giả như bây giờ lập tức quay đầu rời khỏi Lạc Dương thì sẽ ra sao?

Ý nghĩ này đối với gã toát ra sức hấp dẫn cực lớn, nhưng cũng biết làm vậy chẳng khác nào buông tay trong trường tranh đấu với Lý Thế Dân, là một sự đả kích nghiêm trọng danh dự của chính mình.

Cửa cung hiện ra ở phía trước.

Thị vệ rõ ràng đã được tăng cường, canh gác cẩn mật, tràn ngập không khí khẩn trương trước giông to gió lớn.

Vương Huyền Thứ quay sang nói nhỏ:

- Khi gặp mặt, nếu Thiếu Soái bị phụ hoàng trách cứ chuyện đêm qua xông vào Vinh phủ, xin hãy nhún nhường một chút. Ta biết nội tâm phụ hoàng vẫn còn nể trọng Thiếu Soái.

Khấu Trọng thở dài:

- Nể trọng?

Vương Huyền Thứ nghiêm mặt đáp:

- Ta không phải đặt điều để cho Thiếu Soái vui lòng đâu. Từ lúc Thiếu Soái đại giá quang lâm, tâm khí quân Đại Trịnh của bọn ta đã tốt hơn trước nhiều. Cho nên phụ hoàng đã không ý gì đến lời phản đối của hoàng huynh, nhất định phải mời Thiếu Soái đến tham dự nghi thức tuyên thệ sáng nay.

Khấu Trọng ngẩn người hỏi:

- Không phải là hội nghị quân sự hay sao? Vì sao đột nhiên biến thành nghi thức tuyên thệ vậy?

Vương Huyền Thứ lúng túng trả lời:

- Tin tức Tân An thất thủ truyền về nên tối hôm qua đã phải mở hội nghị gấp. Vì vậy sáng nay chỉ bàn về điều binh khiển tướng và an bài chức trách thôi.

Khấu Trọng thầm nghĩ không lẽ ngay cả Dương Công Khanh và Trương Trấn Châu đều bị tông thất Vương thị gia tộc gạt ra ngoài hội nghị. Thái độ như vậy không làm cho chư tướng ngoại tộc đầu nhà Đường mới là lạ. Gã còn lời nào để nói đây!

Đến khi cùng với Vương Huyền Thứ tiến vào hoàng thành, Khấu Trọng mới giật mình hiểu ra rằng mình đã bỏ qua cơ hội cuối cùng để rũ áo bỏ đi.

Gã có thể hành thích Vương Thế Sung được sao?

o0o

Từ Tử Lăng vội vã trở về Đa Tình Oa. Vừa bước vào cửa sảnh, tâm trạng hưng phấn của gã lập tức nguội lạnh.

Thạch Chi Hiên đứng bên cửa sổ ngắm nhìn khu vườn nhỏ của tòa nhà bên cạnh, lưng quay về phía Từ Tử Lăng, dường như không biết gã đã trở về.

Từ Tử Lăng cảm thấy toàn thân lạnh toát, đứng bên cạnh cửa trầm giọng hỏi:

- Hy Bạch đâu?

Thạch Chi Hiên nhạt giọng đáp:

- Đồ nhi của ta vẫn khỏe, làm phiền Tử Lăng đã quan tâm.

Từ Tử Lăng không nghe được bên phòng trong có động tĩnh gì, lửa giận bùng lên. Gã bước tới phía sau Thạch Chi Hiên, lạnh lùng hỏi:

- Có phải lão đã hạ sát hắn?

Thạch Chi Hiên chậm rãi xoay người lại, hai mắt dị quang lấp lánh, nhìn gã từ trên xuống dưới như đánh giá rồi nói:

- Ngươi đã quan tâm đến bằng hữu như vậy, cớ sao lại không lo lắng cho bản thân mình?

Từ Tử Lăng âm thầm đề tụ công lực, tập trung tinh thần, lập tức bình tĩnh trở lại đáp:

- Tiền bối chưa hồi đáp câu hỏi của ta, Hy Bạch có phải đã chết?

Thạch Chi Hiên ung dung cười, chắp tay sau lưng tiến lại. Lão đứng chếch về mé trái, ánh mắt quét một vòng như để nghiên cứu bề ngoài của gã thật tỉ mỉ kỹ càng, đoạn nói:

- Ta đã bảo ngươi đến Ba Thục gặp Thanh Tuyền, Tử Lăng sao không lĩnh hội được ý đó?

Từ Tử Lăng im lặng không đáp.

Thạch Chi Hiên bất mãn hừ lạnh một tiếng, lại tiếp tục tiến về phía trước. Đến khi hai người gần như quay lưng lại với nhau, cách nhau khoảng năm bước, lão mới thong thả đứng lại rồi trầm giọng:

- Đây gọi là rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt. Thạch Chi Hiên ta tung hoành thiên hạ, chưa hề nương tay đối với người nào mà ta muốn giết. Nhưng lần này vì Thanh Tuyền, ta cho Tử Lăng thêm một cơ hội cuối cùng, kỳ hạn ngươi ba ngày phải rời khỏi Trường An, nếu không thì đừng trách ta tàn nhẫn vô tình.

Từ Tử Lăng hỏi gằn từng chữ:

- Hi Bạch đang ở đâu?

Thạch Chi Hiên thanh âm chuyển lạnh, lão cũng gằn giọng nói:

- Ngu xuẩn!

Từ Tử Lăng bất ngờ quát lớn, toàn lực đánh ra một quyền, chủ động hướng về cao thủ siêu quần bạt tụy từ trước đến giờ của Ma Môn xuất kích. Gã chẳng còn sự lựa chọn nào khác, biết rõ là không có cơ hội nhưng vẫn phải ra tay, có chết thì cũng chết cho oanh liệt.

Chỉ như thế mới không hổ thẹn với hảo bằng hữu "Đa Tình Công Tử" Hầu Hy Bạch nơi cửu tuyền.

(

Chương 579: Bất tử thất huyễn

Tinh kỳ rợp cả bầu trời, dưới sự tiền hô hậu ủng của đám tướng lĩnh nội tộc và các đại tướng tâm phúc theo mình nhiều năm, Vương Thế Sung bước lên soái đài bằng gỗ bên ngoài cửa Phụng Thiên ở phía Nam đại quảng trường duyệt binh vừa được xây dựng giữa Hoàng thành và Cung thành, tự mình điều binh khiển tướng, ban phát binh phù soái ấn.

Quảng trường có tới cả vạn quân xếp thành từng hàng để tiến hành đại điển thệ sư, toàn bộ đều là thân binh của Vương Thế Sung, là lực lượng nòng cốt trong việc giữ vững nền quân chủ của lão. Người người sĩ khí dâng cao, chiến ý sôi sục.

Văn võ bá quan hơn ba trăm người xếp thành hai hàng đứng bên soái đài.

Khấu Trọng được Vương Huyền Thứ dẫn đường đến bên Trương Trấn Châu và Dương Công Khanh. Ba người nhìn nhau cười gượng gạo, dựa vào tình hình hiện tại mà nói, thích sát Vương Thế Sung là việc không thể.

Vương Huyền Thứ sắp xếp xong xuôi cho Khấu Trọng liền đi tới hàng ngũ Vương thị gia tộc đang đứng bên cạnh soái đài.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn quanh. Những người quen biết như Điền Toán, Dương Khánh, Lang Phụng, Tống Mông Thu đều hướng về gã mỉm cười thân thiện, những ai không quen cũng đều khách khí cúi đầu chào hỏi. Điều này chứng tỏ rằng, đối với các chư tướng bên

cạnh Vương Thế Sung, Khấu Trọng là nhân vật nổi tiếng và rất được tôn trọng.

Trương Trấn Châu khẽ nói vào tai gã:

- Đại điển thệ sư tiến hành xong, Vương Thế Sung sẽ phát quân tới Từ Giản, chúng ta đành chờ cơ hội khác vậy.

Quảng trường tuy tập trung hơn vạn người, song không có một tiếng động, không khí vô cùng trang nghiêm.

Khấu Trọng nhìn lên chỗ long ỷ mà Vương Thế Sung đang ngồi, thấy đằng sau lão là hơn chục cận vệ cao thủ, bên phải là thái tử Vương Huyền Ứng, liền ngạc nhiên hỏi:

- Vương Thế Sung đang chờ cái gì vậy?

Trương Trấn Châu trả lời:

- Hắn ta đang đợi giờ lành...

Lời còn chưa dứt, trên cửa lầu Phụng Thiên vang lên một hồi chuông, binh lính toàn trường đồng thanh thét vang, tiếng hô chấn động cả bầu trời phía trên cung thành.

Vương Thế Sung hớn hở vươn thân đứng dậy giơ cao hai tay, đợi thanh âm của tướng sĩ dần dần nhỏ lại mới cao giọng nói:

- Từ khi Tuỳ thất sụp đổ, nhà Đường nổi lên ở Quan Trung, nhà Trịnh lập đế tại Hà Nam, Vương Thế Sung ta trước giờ không hề có ý Bắc tiến. Nay Lý Uyên lệnh cho con thứ là Lý Thế Dân đến xâm phạm nước ta, muốn huỷ gia viên của ta, thật là hành động khinh người quá đáng. Trẫm được nhường mà lên ngôi...

Tiếp theo là hàng loạt lời lẽ ca ngợi công đức của bản thân, Khấu Trọng nghe mà lắc đầu quầy quậy.

Bằng vào mấy lời mở đầu của Vương Thế Sung, người ta càng thấy được tham vọng cát cứ xưng hùng của lão ta so với tâm nguyện thống nhất thiên hạ của Lý phiệt rõ ràng tầm thường hơn một bậc.

Không còn hứng thú nghe tiếp, Khấu Trọng quay qua Dương Công Khanh khẽ hỏi:

- Tình hình Từ Giản thế nào?

Dương Công Khanh thấp giọng trả lời:

- Tình thế nguy cấp, tiền quân Lý phiệt do Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim thống lĩnh đã vào Tân An tụ hội cùng phản quân của La Sĩ Tín, bất cứ lúc nào cũng có thể kéo đến Từ Giản. Ba người bọn họ từng là bộ tướng của Lý Mật, nay hợp lại thật như cá gặp nước. La Sĩ Tín hiểu rõ hư thực của quân ta, cho nên trận chiến này chắc chắn không hề đơn giản.

Khấu Trọng nhất thời cảm thấy không thoải mái. Mới trận đầu tiên đã phải đối mặt với hai vị hảo bằng hữu, đúng là tạo hoá trêu ngươi. Gã cười khổ nói:

- La Sĩ Tín sao lại dễ dàng phản Trịnh hàng Đường vậy? Ít ra cũng nên đợi Trịnh quốc xuất sư bất lợi hãy quay giáo cũng chưa muộn mà?

Dương Công Khanh chán nản đáp:

- Cũng chỉ vì cái tính xấu đa nghi tráo trở của Vương Thế Sung. Ban

đầu hắn vô cùng trọng vọng La Sĩ Tín. Sau này thấy các tướng khác của Lý Mật cũng tới hàng, lão đâm ra coi thường, còn hạ lệnh triệu y về Lạc Dương, lộ rõ ý muốn dùng người khác trấn thủ Tân An. La Sĩ Tín tức giận liền hàng Đường, khiến cho Từ Giản rơi vào hiểm cảnh.

Cùng lúc đó Vương Thế Sung cũng vừa nói xong. Dưới sự chỉ huy của đám tướng lĩnh Vương tộc, quân Trịnh nhất tề hô vang “Đại vương vạn tuế! Đại Trịnh tất thắng!", át cả cuộc đối thoại của hai người.

Tiết mục quan trọng nhất là phân chia quyền lực và chức vụ rốt cuộc đã bắt đầu.

o0o

Từ Tử Lăng cuối cùng đã rõ một Thạch Chi Hiên không có điểm yếu là như thế nào. Gã cũng chợt hiểu nỗi khổ tâm của Sư Phi Huyên khi trăm phương ngàn kế ngăn cản lão ta phục nguyên.

Thạch Chi Hiên trước kia thân pháp là thân pháp, Bất Tử Ấn là Bất Tử Ấn, hai loại chỉ phối hợp tương trợ lẫn nhau mà thôi. Còn Thạch Chi Hiên trước mặt đã hòa hợp hai loại võ công khác xa nhau hơn mười lăm năm thành một chỉnh thể hoàn mỹ vô khuyết, không hề có nửa điểm sơ hở.

Lão đột nhiên bật cười rồi nói như không nhìn thấy thế đánh của Từ Tử Lăng đang mãnh liệt lao tới trước mặt:

- Tử Lăng chắc biết Bất Tử Ấn kì thực chỉ là một loại huyễn thuật cao minh.

Tử Lăng kêu khổ trong lòng, thầm nghĩ ngay cả mình đã cùng lão giao thủ nhiều lần mà cũng nhìn không ra thứ huyễn thuật đó, nói chi

đến người khác.

“Tà Vương" Thạch Chi Hiên vẫn giữ thần thái ung dung nhàn nhã đứng cách Từ Tử Lăng nửa trượng, dường như sắp bị quyền kình mãnh liệt của gã tạo thành một lỗ thủng trên mặt, nhưng gã vẫn nhìn không ra lão sẽ dùng cách gì để ứng biến.

Thạch Chi Hiên tuy đứng tại đó song lại mơ hồ như không tồn tại, chính là đã bước vào danh giới giữa thực và hư, trong động có tĩnh, trong tĩnh có động, không cho Từ Tử Lăng một cơ hội nắm được hướng di chuyển tiếp theo của mình.

Một Thạch Chi Hiên không có điểm yếu chính là như thế.

Quyền đó của gã không dám đánh tiếp, vội vã thu về phía sau, chưởng tâm hướng ra ngoài. Cánh tay còn lại chuyển về phía trước cùng phối hợp tạo thành hình một đoá hoa sen. Mười ngón lập tức chuyển động như những con sóng, từng cánh hoa tựa như đang hé nở. Có vẻ gã sắp phát ra những chiêu thức huyền diệu kỳ dị khó lường.

Đoá hoa sen sống động do hai tay mô phỏng mà thành, thế đứng của gã cũng hoàn mỹ vô khuyết. Có thể coi đó chính là chiêu Bất Công của Từ Tử Lăng.

Thạch Chi Hiên nhìn kỹ Liên Hoa Thủ Ấn hư hư thực thực của đối phương, rồi động dung nói:

- Trước đến nay ta chưa từng nghĩ rằng lại có thể dùng phương pháp này để đối phó với Bất Tử Ấn. Hèn gì ta luôn mang tâm trạng đố kỵ nhân tài, sợ cuối cùng sẽ có ngày ngươi thành tựu. Tử Lăng đừng trách ta vô tình, chỉ vì ta không còn lựa chọn nào cả.

Dứt lời, tay trái đưa ra như thăm dò phía trước, sau đó lão dựa vào thủ pháp nhanh không thể tả liên tục vẽ ra mười vòng tròn trước ngực, bán kính to nhỏ khác nhau, cổ quái kỳ dị đến cực điểm. Tức thì khí kình như đều xoay tròn trong không gian.

Tinh thần Từ Tử Lăng tiến vào cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, hai mắt không hề chớp chăm chú nhìn từng động tác của Thạch Chi Hiên, không dám bỏ sót bất kỳ chi tiết nào. Gã mỉm cười nói:

- Nếu từ đầu Tà Vương luôn thẳng thắn như thế này, có phải đã chẳng lãng phí bao nhiêu lời lẽ không?

Thạch Chi Hiên cười nhẹ, tả thủ vẽ xong thu về phía sau lưng. Các ngón của hữu thủ lập tức hợp lại thành đao, như linh xà trườn theo những lộ tuyến kì dị xuyên qua tâm của hơn mười vòng tròn vừa vạch ra. Cách sử dụng kình khí thần diệu như thế thật khiến cho người ta khó mà tin nổi.

Kỳ chiêu như vậy, Từ Tử Lăng có nằm mộng cũng không thể nghĩ ra. Mười vòng kình khí tràn đầy lực sát thương quấn lấy cổ tay Thạch Chi Hiên, hữu chưởng như mũi nhọn phóng nhanh tới Liên Hoa Thủ Ấn của Từ Tử Lăng, mục tiêu chính nhụy hoa nằm tại trung tâm.

Đó chính là nơi mạnh nhất mà cũng là nơi yếu nhất.

Từ Tử Lăng mười phần chắc chắn có thể ngạnh tiếp một kích trong chưởng phong đó của lão ta, song trong lòng biết rõ không cách nào đối phó nổi mười vòng tròn tích tụ đầy kình khí sẽ tập kích ngay sau đó. Chính vì vậy nơi mạnh nhất của gã đã lập tức biến thành nhược điểm lớn nhất.

Không ai hiểu rõ sự lợi hại của Thạch Chi Hiên bằng Từ Tử Lăng. Gã đã nhiều lần cùng lão giao phong, lại được quan sát lão toàn lực đối

phó với sự vây công của Sư Phi Huyên và Chúc Ngọc Hiên. Có điều đó là giai đoạn Thạch Chi Hiên vẫn còn sơ hở, Bất Tử Ấn và Huyễn Ma Thân Pháp vẫn chỉ phối hợp chứ chưa dung hòa không còn chút khoảng cách như hiện tại.

Hai tay Từ Tử Lăng tách ra rồi nhanh chóng hợp lại. Khi lòng bàn tay còn cách nhau khoảng nửa thước, mỗi bên liền phát ra một luồng chân khí hợp lại thành dạng hình cầu chứa đầy Loa Hoàn kình phóng thẳng tới nghênh tiếp chưởng phong của Thạch Chi Hiên.

Chiêu hoàn kích này gã nghĩ ra trong lúc bị bức bách tới mức vô kế khả thi.

“Uỳnh! Uỳnh!"

Âm thanh do khí kình giao kích phát ra liên miên bất tận. Chân khí từ chưởng phong của Thạch Chi Hiên trước hết ép Từ Từ Lăng thối lui ba bước, tiếp đó mỗi vòng tròn kình khí lại đẩy gã về phía sau một bước. Từ Từ Lăng liên tiếp phát ra hơn mười luồng khí cầu Loa Hoàn kình, đến khi đỡ xong vòng khí cuối cùng thì lưng đã đập vào bức tường phía Tây đến “bịnh" một tiếng. Cổ họng ngọt lịm, gã phun mạnh ra một búng máu tươi.

Bất ngờ là Thạch Chi Hiên lại không thừa thắng truy kích. Lão ngửa mặt lên cười nói:

- Giỏi! Lấy tròn phá tròn, may mắn là ngươi cũng có chút bản lĩnh. Sau khi tỉnh lại từ cơn ác mộng triền miên, ta đã biến phức tạp thành đơn giản, mang tất cả sở học trong đời dung hợp gọn trong bảy thức, gọi là Bất Tử Thất Huyễn. Vừa rồi chính là đệ nhất huyễn pháp Dĩ Hư Hoàn Thực, chỉ đề cao kỳ ý chứ không chú trọng hình thức, thiên biến vạn hoá. Ngươi chỉ thụ thương mà không chết, thật là khó tin!

Từ Tử Lăng nghe vậy liền thở ra một hơi. Cảm giác khó chịu đã giảm đi nhiều sau khi phun ra được búng máu. Gã lại nhờ vào sự trị liệu thần kỳ của Trường Sinh khí nên vẫn duy trì được phần lớn sức chiến đấu. Khi giọng nói của Thạch Chi Hiên truyền đến tai, Từ Tử Lăng biết không những căn bệnh tâm thần phân liệt của lão đã khỏi mà lão còn có bước đột phá, sáng tạo ra kỳ công Bất Tử Thất Huyễn.

Chỉ mới đệ nhất huyễn mà gã đã phải chống đỡ vô cùng khốn đốn, sáu chiêu còn lại gã dựa vào cái gì mà hóa giải đây? Đúng lúc này Từ Tử Lăng ngấm ngầm cảm nhận được chiến thuật tâm lý của Thạch Chi Hiên, chủ yếu là làm tan rã ý chí chiến đấu của địch thủ. Nếu gã vì sinh tồn của bản thân mà có ý nghĩ bỏ chạy thì chính là rơi vào bẫy của lão.

Gã chắc chắn không thể chạy thoát được dưới Bất Tử Thất Huyễn!

Nhìn bề ngoài Thạch Chi Hiên rất thong dong tiêu sái, sự thực thì kình khí của lão đã bao phủ khoá toàn bộ cơ thể gã. Từ Tử Lăng càng thêm minh bạch bản lĩnh “Mượn khí thám địch" quen thuộc của Thạch Chi Hiên. Chân khí của gã có biến hoá thế nào cũng không thể qua mắt lão được. Chỉ cần Từ Tử Lăng khẽ có hành động khác lạ, bất luận là phản kích hay đào tẩu, sẽ tự chuốc lấy một chiêu công kích trí mạng.

Bất hạnh là gã không thể dùng khí kình tiếp xúc để thăm dò động tĩnh của đối thủ, bởi vì Thạch Chi Hiên quả thực không còn sơ hở hay lỗ hổng nào để khai thác.

Tình thế này nếu không thay đổi, ngày này năm sau sẽ là giỗ đầu của gã.

Từ Tử Lăng tình nguyện đối diện với Tất Huyền chứ không muốn gặp phải Thạch Chi Hiên.

Trong chớp mắt gã đem chân khí trong người bảo trì tại trạng thái tuyệt đối yên tĩnh, rồi thong dong cười nói:

- Tà Vương, mời xuất chiêu!

Thạch Chi Hiên lộ rõ vẻ nghi ngờ, đoạn cau mày đáp:

- Tử Lăng thật cao minh, quả thực là vượt ngoài tính toán của ta. Ôi, ngươi nên biết nếu như ta hôm nay không làm một lần cho xong thì tương lai căn bản sẽ không cách nào nhẫn tâm xuống tay được.

Kình khí đột nhiên biến mất.

Từ Tử Lăng chỉ thấy hư hư ảo ảo, nảy sinh cảm giác khó chịu như không biết mình đang đứng ở đâu, trong lòng kêu khổ. Thạch Chi Hiên tựa như từ có chuyển thành không, từ không chuyển thành có, xuất hiện trước gã khoảng hơn năm thước, ngón giữa của tay phải điểm thẳng vào my tâm của gã.

Trong cự ly ngắn ngủi như vậy, thủ pháp của Thạch Chi Hiên như kèm theo vô vàn biến hóa, mỗi một sát na đều có sự thay đổi vi diệu, chỉ cần nhìn không rõ bất kỳ một biến hoá nào trong đó, đều lãnh kết cục bi thảm. Chỉ có điều mỗi cử động của lão đều tạo thành một cảm giác mê hoặc, khiến người ta không nhận ra đâu là thật đâu là giả.

o0o

Khấu Trọng nằm trong đội ngũ của Dương Công Khanh đi đến Từ Giản. Quân bản bộ của Dương Công Khanh có hơn năm ngàn người, đều là binh lính đã theo ông nhiều năm. Cho dù Vương Thế Sung đa nghi đến mấy cũng không dám động vào nhánh quân này, chẳng hạn như hành động cử tướng khác đến thay thế, bởi ngay lập

tức sẽ gây ra binh biến. Dương Công Khanh vốn là lãnh tụ nổi danh của quân khởi nghĩa, sau này đầu hàng Vương Thế Sung, cho nên địa vị có chút đặc biệt.

Toán quân này đóng ở bờ phía đông Lạc Thủy, phía tây thành Lạc Dương, đã được huấn luyện nghiêm khắc và trải qua chiến trận. Khấu Trọng cùng Dương Công Khanh cưỡi ngựa xuất thành, nhổ doanh trại khởi hành, giữ vai trò quân tiên phong tới Từ Giản của Vương Thế Sung.

Trương Trấn Châu có nhiệm vụ khác. Y được phái tới trấn giữ mặt Nam của Từ Giản là Thọ An. Nếu Từ Giản thất thủ, Thọ An sẽ là địa điểm nhiều khả năng bị công kích tiếp theo.

Vương Thế Sung đã dày công sắp xếp để khỏi phải lo lắng về hai vị tướng lĩnh có sức ảnh hưởng khá lớn. Lão biết rõ giao tình giữa họ rất sâu nặng nên cố ý an bài Dương Công Khanh ở bên cạnh mình, nếu như Trương Trấn Châu có ý định phản bội cũng phải suy nghĩ thật kỹ. Lão để Khấu Trọng đi cùng Dương Công Khanh cũng là diệu kế, vì Khấu Trọng tuyệt đối không phải là người sẽ đầu hàng Lý Thế Dân, chỉ là chưa hề tính đến việc Dương Công Khanh đã sớm âm thầm xưng thần với Khấu Trọng.

Đối việc phân chia binh quyền và chức phận, Vương Thế Sung vẫn lấy đám tướng lĩnh gia tộc làm chủ, tướng lĩnh ngoại tộc chỉ là bổ trợ. Lão để Sở Vương Vương Thế Vĩ, Thái tử Vương Huyền Ứng, Tề Vương Vương Thế Uẩn, Hán Vương Vương Huyền Thứ, Lỗ Vương Vương Đạo Tuẫn cả thảy năm tướng trấn thủ Lạc Dương.

Mặt phía Đông quan trọng nhất là Hổ Lao thì do Kinh Vương Vương Hành Bản phụ trách. Các thành trì quan trọng ở phụ cận do Dương Khánh giữ nhiệm vụ lãnh đạo. Ngụy Lục thủ Vinh Dương, Vương Hùng thủ Trịnh Dương, Vương Yếu Hán thủ Biện Châu. Đám tướng

lĩnh này đại bộ phận theo lão từ hồi nhà Tuỳ cũ, một vài người trong đó còn có quan hệ rất mật thiết, ví dụ như vợ của Dương Khánh là cháu gái Vương Thế Sung.

Còn một sắp xếp khác tương đối đặc biệt là phái Ngụy Vương Vương Hoằng Liệt tới Tương Dương, liên kết với Tiền Độc Quan toàn lực phòng thủ trọng trấn ở mặt Nam của Lạc Dương, cũng có thể cùng Chu Xán hỗ trợ lẫn nhau.

Các đại tướng có thực lực khác như Đoạn Đạt, Đơn Hùng Tín, Bính Nguyên Chân, Trần Trí Lược, Quách Thiện Tài, Bạt Dã Cương đều được phong làm đại tướng chỉ huy các lộ quân, do Vương Thế Sung ngự giá xuất chinh.

Càng lợi hại là Vương Thế Sung công cáo cho toàn quân rằng chỉ có Lang Phụng, Tống Mông Thu và tướng lĩnh tâm phúc Trương Chí Phương mới có tư cách là sứ giả truyền chiếu chỉ của lão. Có thể thấy rõ Vương Thế Sung đã tính toán sâu xa để loại trừ cái họa là đám thủ hạ định tạo phản có thể giả truyền chiếu chỉ.

Dương Công Khanh là người tinh thông binh pháp, đem năm ngàn binh mã phân làm tiền, trung, hậu tam quân hỗ trợ lẫn nhau; đồng thời phái khoái mã đi trước, chiếm lĩnh cao điểm suốt dọc đường tới Từ Giản, quyết bảo đảm an toàn cho toàn quân.

Khấu Trọng cùng Dương Công Khanh đi cùng trung quân, cả hai đều có chút suy nghĩ lo lắng, không còn tâm tình nào để nói cười.

Khấu Trọng than:

- Dương công đối với con người Vương Thế Sung hiểu được bao nhiêu?

Dương Công Khanh cau mày hỏi:

- Ngươi muốn nói về mặt nào?

Khấu Trọng nhìn đoàn quân dài dằng dặc không thấy điểm đầu đang đi phía trước, trầm giọng nói:

- Ý ta là xuất thân lai lịch của Vương Thế Sung. Lão ta là người Hồ, vì sao Dương Đế vẫn trọng dụng nhỉ?

Dương Công Khanh đáp:

- Ta cũng không rõ lắm, chỉ nghe người ta nói hắn vốn họ Chi, thuộc bộ lạc người Hồ nào đó ở Tây Vực, chỉ e không ai biết được. Bà nội hắn tái giá với một người họ Vương ở Phách Thành, nên cha hắn từ thời còn trẻ đã đổi sang họ này. Còn vì sao Dương Đế trọng dụng Vương Thế Sung, có khi liên quan tới công phu vỗ mông ngựa của hắn, đúng không? Ha ha!

Khấu Trọng nghe thấy trong khẩu khí của lão đối với Vương Thế Sung chứa đầy sự căm ghét khinh bỉ, liền hỏi:

- Vậy thì tại sao Dương công còn vì lão mà ra sức?

Sắc mặt Dương Công Khanh sa sầm, tràn đầy cảm xúc nói:

- Hắn trước kia không như thế này. Từ khi đánh bại Độc Cô phiệt, lại thêm đại thắng Lý Mật rồi xua đuổi Khấu Trọng ngươi, con người hắn đã thay đổi, chính xác là thay đổi đến nỗi khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi. Nếu năm đó hắn ta đã giống như thế này, ta thà chết chứ không đầu hàng.

Lão đón nhận cái nhìn của Khấu Trọng, ánh mắt lấp lánh, cất giọng

hỏi nhỏ:

- Thiếu Soái không phải đã nói muốn ta hết sức bảo tồn thực lực sao?

Khấu Trọng thất kinh, hạ giọng trả lời:

- Ngài không phải muốn quay đầu bỏ đi ngay lúc này đấy chứ?

Dương Công Khanh đáp:

- Đây là cơ hội cuối cùng, Thiếu Soái người có thể một lời quyết định cho sớm.

Khấu Trọng tim đập thình thịch, nhưng lại lắc đầu nói:

- Nếu chúng ta mà bỏ đi như thế, Trương Trấn Châu sẽ là người đầu tiên mở cửa thành nghênh đón quân Đường. Chắc chắn Vương Thế Sung sẽ trận cước đại loạn, bị Lý Thế Dân thế như chẻ tre cuốn phăng đi, khi đó liệu chúng ta giữ được Bành Lương trong bao lâu?

Dương Công Khanh cười khổ trả lời:

- Ta không phải chưa nghĩ tới vấn đề này, chỉ là không muốn mình và những huynh đệ kia bán mạng cho tên đê tiện tiểu nhân Vương Thế Sung. Thật không đáng!

Khấu Trọng tiếp tục lắc đầu:

- Chúng ta đâu có vì Vương Thế Sung, chỉ là vì chuyện sống còn của bản thân mà phấn đấu thôi. Ta có một đề nghị khác có thể đồng thời bao gồm cả những gì mà Dương công vừa đề nghị. Giả sử có thể đẩy lui Lý Thế Dân về Tân An, chúng ta và Vương Thế Sung sẽ

đường ai nấy đi, thế nào?

Dương Công Khanh lạnh giọng hỏi:

- Khấu Trọng ngươi đã tới Từ Giản bao giờ chưa?

Khấu Trọng nghe vậy là hiểu ngay, liền hỏi với giọng hoang mang:

- Từ Giản không phải là trọng trấn quân sự quan trọng nhất ở phía Nam Lạc Dương sao?

Dương Công Khanh ngán ngẩm đáp:

- Vương Thế Sung luôn muốn liên minh với Lý Uyên để đối phó với Đậu Kiến Đức, nên đã chủ động cho Đổng Thục Ni nhập Quan Trung làm hoàng phi. Để thể hiện tình hữu hảo, hắn không xây dựng bất kỳ công sự phòng ngự nào ở Từ Giản hết. Việc gia tăng phòng thủ giữa Từ Giản và các thành trì khác chỉ mới được tiến hành sau khi Lý Mật đại bại. Do đó hệ thống phòng thủ của Từ Giản không thể so sánh được với Hổ Lao và Tương Dương, còn chẳng thể so bì với thành Bành Lương của người nữa. Chu vi của toàn thành chỉ hơn chục dặm, lại thuộc khu vực đồng ruộng bằng phẳng trống trải không có hiểm địa để phòng thủ. Nếu chúng ta muốn đẩy lùi Lý Thế Dân, chỉ có thể quyết chiến cùng hắn bên ngoài thành mà thôi.

Khấu Trọng hít sâu một hơi. Lần này số binh lính Vương Thế Sung có thể đưa tới Từ Giản, tính luôn cả số quân của Dương Công Khanh trong đó, chỉ khoảng ba vạn người. Các lộ quân còn lại phải phòng thủ ở các điểm chiến lược quan trọng khác để ứng phó với bốn cánh quân do Lý Thế Dân phái tới đang không ngừng uy hiếp. Đến lúc này gã mới cảm nhận được sâu sắc sự cao minh trong chiến lược của Lý Thế Dân, hắn đẩy Vương Thế Sung vào thế vô phương tập trung toàn lực để nghênh đón quân chủ lực của mình.

Dương Công Khanh trầm giọng nói:

- Chư tướng Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân vô cùng hùng dũng. Hắc Giáp Thiết Kỵ tuy chỉ hơn ba ngàn nhưng có thể ví như “thiên binh", thường đứng lẫn trong đám quân Đường rồi bất ngờ xuất kích nên khó mà tính toán được lực đột phá của đám quân này. Tiết Cử và Lưu Vũ Châu đều đã vì điều đó mà chịu thiệt thòi lớn. Trận chiến Từ Giản lần này Lý Thế Dân thực sự áp đảo về mặt lực lượng. Việc La Sĩ Tín đầu hàng khiến hắn nắm rõ như trong lòng bàn tay địa thế của Từ Giản cũng như tình hình bên ta, lại thêm được Tân An làm hậu phương chi viện, Thiếu Soái cho rằng trong hoàn cảnh này chúng ta nắm được bao nhiêu phần thắng?

Khấu Trọng chợt nghĩ tới chiến thuật "tạc xuyên" của mình. Nếu để cho thiên binh dũng tướng của Lý Thế Dân đâm xuyên một nhát vào đám quân của họ Vương, không những Từ Giản khó giữ mà ba vạn đại quân còn bao nhiêu người chạy về được Lạc Dương cũng là cả vấn đề.

Dương Công Khanh nói tiếp:

- Vì vậy nếu hiện tại chúng ta lập tức quay về Bành Lương rồi tìm cách công hạ Giang Đô trước khi đại quân Lý Thế Dân áp tới thì mới là hành động sáng suốt.

Hô hấp của Khấu Trọng bắt đầu nặng nề, một lúc sau mới cương quyết nói:

- Chúng ta tuyệt đối không thể bỏ Lạc Dương như vậy, bởi đó không những liên quan tới động thái sau này của Ba Thục, mà còn khiến ta cảm thấy mình không thể so bì được với Lý Thế Dân. Theo như ta nhận định, trận chiến Lạc Dương chính là cơ hội duy nhất khiến cho

Lý Thế Dân nếm mùi bại trận. Trong tình huống nguy hiểm, ta chắc chắn sẽ thuyết phục được Đậu Kiến Đức kéo quân xuống phía Nam cứu viện, Thiếu Soái quân của ta cũng nhân đó phát huy tác dụng. Trận chiến Từ Giản lần này chúng ta không thể thối lui, bởi chỉ cần lùi một bước lập tức đất cũng chẳng có mà chôn. Chúng ta sẽ đánh theo kiểu tiêu hao sinh lực địch. Lý Thế Dân lao sư viễn chinh, cho dù khâu tiếp viện có hoàn thiện đến thế nào đi nữa thì con người cũng sẽ mệt mỏi. Khấu Trọng ta sẽ dùng chính trận chiến Từ Giản này để chứng minh cho Lý Thế Dân thấy cuộc chơi không hề đơn giản như hắn nghĩ. Vương Thế Sung chả phải đã phong ta làm hộ giá quân sư con mẹ gì hay sao? Tuy binh quyền hơi ít, nhưng trước thực tế thiên quân vạn mã đối lũy sa trường chừng nào mới đến phiên hắn không nghe lời ta!

Dương Công Khanh ngửa mặt lên trời cười nói:

- Hay! Tất cả theo lời Thiếu Soái. Nếu như suy nghĩ của ngươi giống ta thì đã không trở thành Thiếu Soái danh chấn thiên hạ người người phải khiếp sợ.

(

Chương 580: Tử trung cầu sinh

Chỉ thấy một chiêu biến hóa vô cùng của Thạch Chi Hiên đang phóng tới, chỉ phong hoàn toàn bao bọc lấy gã. Kình khí trong đó phân bố chỗ mạnh chỗ yếu, lại không ngừng cải biến vi diệu, khiến người ta không biết đâu mà đề phòng, cũng chẳng có cách nào hóa giải được. Ý niệm trong đầu Từ Tử Lăng là nép mình vào tường, dịch chuyển sang ngang rồi trượt xuống để né tránh.

Nhưng sau đó làm thế nào đối phó với những chiêu tiếp theo của Thạch Chi Hiên? Hiện tại gã đứng yên trợn mắt nhìn một chỉ của lão đâm tới mà còn không sao nắm được sự biến hóa của nó, nói gì đến chống đỡ trong tình trạng vội vàng thoái lui.

Ý nghĩ này như tia chớp lướt qua đầu Từ Tử Lăng. Gã lập tức đánh ra một chưởng, góc độ cũng biến hóa không ngừng, đối phó với thủ pháp huyền diệu quỷ thần mạt trắc của Thạch Chi Hiên.

Bề ngoài xem ra hai bên có vẻ tương đương về thực lực, nhưng Từ Từ Lăng biết là Thạch Chi Hiên đang dắt mũi mình. Mỗi biến hóa của gã đều do biến hóa mới của lão mà sinh ra, vì vậy hoàn toàn nằm ở thế hạ phong và bị động.

Mắt nhìn thấy chỉ chưởng giao kích, Thạch Chi Hiên trong tình huống gần như không thể, ngón tay dài quét qua. Lúc Từ Tử Lăng nghĩ đến ứng biến thì đã không còn kịp nữa.

Đầu ngón tay quét trúng chưởng phong.

Từ Từ Lăng như bị chùy lớn vạn cân đánh trúng, cả cánh tay từ vai trở xuống lập tức tê dại không còn cảm giác, liền hiểu rằng toàn bộ ma công của Thạch Chi Hiên đã tụ lại ở một chỉ này. Gã bị đẩy bật vào tường rồi văng sang bên phải rơi xuống, lần thứ hai thổ huyết.

Từ Tử Lăng trong lòng tự biết là hỏng bét. Căn cứ vào diễn biến yếu kém trước mắt, gã sẽ không thể thoát khỏi những chiêu thừa thắng truy kích của Thạch Chi Hiên.

Trong lúc khẩn cấp Từ Tử Lăng chợt nảy ra một ý, gã vội điều hòa luồng dị khí từ chỉ kình của Thạch Chi Hiên đang chạy loạn trong cơ thể, bám tường lướt vụt lên, chân đạp mạnh xuống bờ tường, tung mình bay vút tới xà ngang giữa sảnh.

Thạch Chi Hiên vận chưởng bổ ngang, đánh hụt vào khoảng không gã vừa đứng. Thế công gặp bức tường liền dừng lại, có điều lão vẫn giữ nguyên tư thế đó, quái dị đến cực điểm. Điều này cho thấy hành động của Từ Tử Lăng hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của lão.

Từ Từ Lăng liên tục hoán khí ba lần rồi hạ xuống trước cửa sổ bờ tường bên kia, lưng hướng về Thạch Chi Hiên.

Mỗi lần thay đổi vị trí, Trường Sinh khí trong cơ thể gã lại luân chuyển để điều trị nội thương. Đến khi chân đạp đất, tay gã đã hồi phục cảm giác, từng cơn đau đớn liền xuất hiện.

Bên ngoài cửa sổ, ánh sáng và sinh khí tràn ngập khắp nơi. So sánh với không gian nặng nề sát khí trong sảnh chẳng khác gì hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Tình cảnh đó đối với Từ Từ Lăng lại càng sinh ra sức cám dỗ rất lớn.

Nếu như vọt qua cửa sổ chạy trốn, liệu Thạch Chi Hiên có dám truy sát gã trên đại lộ dưới con mắt của bao con người hay không?

Lạ một điều là lúc này Thạch Chi Hiên cũng không tiếp tục tấn công, chỉ chăm chú nhìn hữu chưởng vừa đánh hụt của mình, đoạn cười ha hả nói:

- Trường Giang sóng sau xô sóng trước, Thạch mỗ không nhận mình già cũng không được, có điều Tử Lăng vẫn nghĩ mình có cơ hội thắng ư?

Nói xong lão thu tay về, chắp tay sau lưng quay người lại, ánh mắt tập trung lên bóng hình của đối phương bên khung cửa.

Trong đầu Từ Tử Lăng lập tức lóe lên một tia sáng. Thạch Chi Hiên rõ ràng đang cố tình cho gã cơ hội chạy trốn, nhưng sẽ dùng Bất Tử Thất Huyễn để kết liễu trước khi gã kịp vượt tường ra đại lộ, nếu không lão đã lập tức xuất thủ rồi.

Tại sao lão lại quyết định một sách lược như vậy? Chỉ có thể giải thích bằng việc Thạch Chi Hiên vì chiêu Ngọc Thạch Câu Phần mà đến giờ vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Do đó trước mỗi lần toàn lực xuất thủ, lão cần một khoảng thời gian để ngưng tụ ma công, nếu không sẽ động đến thương thế.

Đây có lẽ là sinh cơ duy nhất của gã.

Chậm rãi xoay người lại, Từ Từ Lăng điềm tĩnh lạnh lùng hỏi:

- Một chỉ này của Tà Vương có tên là gì?

Thạch Chi Hiên chắp hai tay sau lưng, nhàn nhã đi đến chiếc bàn tròn ở giữa nhà ngồi xuống nhìn Từ Từ Lăng, đoạn vui vẻ đáp:

- Đây là chiêu Dĩ Thiên Khái Toàn trong Bất Tử Thất Huyễn. Tử Lăng

bị ép phải lấy xảo đối xảo chính là do nhìn không ra toàn bộ nguyên lý.

Lão thở nhẹ ra một hơi rồi nói tiếp:

- Tử Lăng! Ngươi lập tức đến Ba Thục chẳng tốt hơn sao? Chỉ cần ngươi lập thệ từ nay trở đi vĩnh viễn ẩn cư tại U Lâm tiểu cốc, Thạch Chi Hiên ta sẽ phá lệ mà tha cho ngươi một lần.

Từ Tử Lăng chợt có cảm giác Thạch Chi Hiên nói không thật lòng. Đây chính là lần đầu tiên gã nắm bắt được tâm ý của lão.

Với tài trí tuyệt luân của mình, Thạch Chi Hiên rõ ràng hiểu được Từ Tử Lăng tuyệt đối không phải là loại người bị bức bách mà sợ. Giả sử lão thành tâm hy vọng Từ Tử Lăng tới U Lâm tiểu cốc làm bạn với Thạch Thanh Tuyền thì đã chẳng nói câu cuối cùng như vậy. Nếu không phải kéo dài thời gian vì bị ảnh hưởng bởi thương thế thì cũng là để nâng cao công lực, chuẩn bị đưa ra một đòn công mãnh liệt khác hòng giết chết địch thủ.

Khóe miệng Từ Tử Lăng lộ xuất một chút thần sắc khinh bạc. Y phục toàn thân bỗng nhiên phát ra âm thanh phần phật, không gió mà phồng lên. Hai mắt gã trừng lên sáng quắc, chằm chằm nhìn Thạch Chi Hiên, không bỏ qua bất cứ động tĩnh nhỏ nào của lão. Gã trầm giọng hỏi:

- Hy Bạch huynh còn sống hay không?

Trong lúc nói một tay gã hướng về sau, tay kia đưa ra trước, chưởng tâm hướng ra ngoài, công lực không ngừng tập trung đề tụ.

Thạch Chi Hiên ngửa cổ cười đáp:

- Thạch Chi Hiên ta xưa nay không trả lời những câu hỏi vô lễ. Ngươi thiên tính tuy hơn người, nhưng võ công vẫn chưa đạt tới cảnh giới "nhập vi" tối cao, thậm chí so với Sư Phi Huyên vẫn còn chưa bằng. Những gì cần đã nói hết rồi, tấn công đi!

Từ Tử Lăng hét lên một tiếng lãnh khốc. Hữu chưởng nhanh nhẹn đẩy tới, Loa Hoàn kình khí xoáy tròn từ chưởng tâm phóng ra, nhanh như sét đánh vượt qua không gian gần một trượng nhắm thẳng vào mặt Thạch Chi Hiên.

Đây là một bước tiến hóa của Bảo Bình khí, từ một luồng khí biến thành dạng hình cầu. Tuy chỉ nhỏ như nắm tay, nhưng kình khí tập trung cao độ khó có thể kháng cự. Đó cũng là sự sáng tạo tức thời do bị Thạch Chi Hiên ép bức mà sinh ra.

Trải qua chuyến hành trình tu luyện ở Tái Ngoại, Từ Tử Lăng bất kể về tâm pháp hay công lực đều có bước tiến dài. Trường Sinh khí, Hòa Thị Bích cùng dị khí của Tà Đế Xá Lợi đã dung hòa làm một, trở thành chân khí tự cổ chí kim chưa từng có, có thể tùy tâm sở dục, biến hóa vô cùng.

Từ lời nói của Thạch Chi Hiên, gã lập tức khẳng định rằng kẻ tà ma này luôn luôn chờ cơ hội để giết mình. Chỉ vì sợ chấn động đến nội thương nên lão cố ý hạ thấp võ công của gã, lại chỉ ra gã không bằng Sư Phi Huyên, sự thật là muốn làm cho đối phương nổi giận mất bình tĩnh.

Thạch Chi Hiên hừ lạnh một tiếng, cơ thể vẫn ngồi yên bất động, lão há miệng phụt ra một luồng tiễn khí lao thẳng tới quả cầu.

Hữu chưởng của Từ Tử Lăng khẽ di chuyển, Bảo Bình khí cầu lập tức thay đổi phương hướng, trước tiên lượn vòng ra ngoài vừa vặn tránh luồng tiễn khí, sau đó lao thẳng vào gò má bên trái của Thạch

Chi Hiên. Kỹ thuật tuyệt vời đã tạo ra những tình huống làm người ta chẳng thể tưởng tượng nổi.

Thạch Chi Hiên không ngờ rằng sau khi thụ thương lần thứ hai Từ Tử Lăng vẫn có năng lực khiếp người như thế. Lão cuối cùng cũng không thể ngồi lại trên ghế, đột ngột ngửa người ra sau, bay lên tránh Bảo Bình khí cầu trong gang tấc rồi rơi xuống bên kia sảnh.

Quả cầu kình khí dừng lại giữa không trung.

Từ Tử Lăng lướt qua luồng tiễn khí đang xé gió bay vút tới, thân pháp nhanh như quỉ mị, phất chưởng nhẹ nhàng như hoàn toàn không có chút lực đạo nào đánh vào Bảo Bình khí cầu đang lơ lửng trong phòng.

Bảo Bình khí cầu như thực thể phát ra âm thanh gào thét phá không, tựa oan hồn ma quỷ luẩn quẩn hướng về phía Thạch Chi Hiên lao xuống truy kích.

Thời gian và góc độ đạt đến mức kín kẽ như áo trời không vết vá. Thời khắc Thạch Chi Hiên tiếp đất cũng chính là lúc kình khí tập trung cao nhất.

Giao chiến cho tới lúc này, đây là lần đầu tiên Từ Tử Lăng đạt được thế thượng phong và nắm quyền chủ động, tuy nhiên rất khó khăn. Nếu như không nhìn ra được Thạch Chi Hiên nội thương chưa lành, gã tuyệt không dám mạo hiểm dùng toàn thân công lực ngưng tụ thành Bảo Bình khí cầu, đem sinh tử của bản thân ra đánh cuộc.

Hai mắt Thạch Chi Hiên sát cơ đại thịnh. Lão hừ lạnh, một chỉ nhanh nhẹn đâm ra.

Quả cầu khí lại một lần nữa không bay theo đường thẳng, trong

không trung uốn cong theo đường vòng cung rồi lao tới Thạch Chi Hiên.

“Ầm!”

Kình khí nổ tung, khí kình cuộn lại.

Bảo Bình khí được tập trung cao độ lập tức biến thành một kình lực có sức sát thương cực mạnh, chống lại các thứ kình khí từ bên ngoài. Dù Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên lợi hại đến thế nào đi nữa cũng không sao hóa giải nổi. Lão chỉ có thể lấy cứng chọi cứng, cùng Từ Tử Lăng ngạnh tiếp một chiêu.

Cuối cùng Từ Tử Lăng cũng tìm ra được cách phá giải Bất Tử Thất Huyễn. Đáng tiếc gã chỉ có thể thi triển phương pháp này khi nội thương của Thạch Chi Hiên chưa khỏi hẳn. Với tuyệt thế ma công của mình, trong tình huống bình thường, lão hoàn toàn có thể dễ dàng ngạnh tiếp kình khí hình cầu của gã. Lúc đó do Từ Tử Lăng chân khí tổn hao quá lớn nên sẽ không có cách nào trụ lâu được, chỉ càng mau thua hơn mà thôi.

Từ Tử Lăng trúng chỉ khi đang ở cách Thạch Chi Hiên gần hai trượng. Thân thể gã chấn động lảo đảo lùi lại, thổ ra ngụm máu thứ ba từ khi bắt đầu giao chiến.

Thạch Chi Hiên buột miệng la thảm, sắc mặt chuyển thành trắng bệch. Lão phi thân tà tà về phía sau, xuyên qua cửa sổ rồi biến mất vào không gian bên ngoài đang tràn ngập ánh dương quang.

Cuối cùng Từ Tử Lăng cũng “hự” lên một tiếng, ngồi phệt xuống đất. Toàn thân gã mệt mỏi rã rời, máu tươi lại một lần nữa từ miệng trào ra.

oOo

Tiếng mở cửa làm Từ Từ Lăng bừng tỉnh. Chân khí sôi sục trong thân thể gã đang bình ổn trở lại, tiến nhập quá trình hồi phục dần dần. Nhận ra tiếng bước chân đặc biệt của một người đang chưa biết sống chết thế nào, gã nhẹ nhàng ngồi dậy.

Hầu Hy Bạch đẩy cửa nhìn qua chỗ Từ Tử Lăng đang ngồi, lại thấy trong sảnh máu me vương vãi khắp nơi, liền kinh hãi cực độ. Hắn nhảy vội tới sau lưng Từ Tử Lăng, lòng bàn tay áp lên lưng gã để truyền chân khí, đoạn hoang mang hỏi:

- Kẻ nào lợi hại đến mức có thể làm cho Tử Lăng thành ra nông nỗi này?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Ngoại trừ Thạch sư phụ của ngươi ra, thì còn ai có khả năng làm được điều đó chứ!

Hầu Hy Bạch không hiểu hỏi:

- Nếu là Thạch sư phụ, ta có nên cảm thấy kì quái khi thấy ngươi còn sống rành rành ra đây không?

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Loan Loan đoán không sai! Thạch sư phụ của ngươi nội thương chưa khỏi. Nếu không ta đã nằm thẳng cẳng ra rồi chứ đâu có được ngồi thế này. Chúng ta không còn nhiều thời gian. Tới khi công lực của lão phục hồi, bọn ta sẽ không còn mạng mà rời Trường An. Cần lập tức tiến hành thảo luận đại kế.

Khuôn mặt tuấn tú của Hầu Hy Bạch trầm xuống, hắn nhíu mày hỏi:

- Theo như đánh giá của ngươi, Thạch sư phụ cần bao nhiêu thời gian để hồi phục?

Từ Tử Lăng chán nản trả lời:

- Thạch sư phụ của ngươi như một miệng giếng không cách nào dò nông sâu. Dù biết rõ nội thương của lão chưa lành, nhưng ta cũng không có cách nào nhận xét cụ thể được.

Nhờ chân khí của Hầu Hy Bạch trợ giúp, nội thương của Từ Tử Lăng cải thiện đáng kể. Gã nói tiếp:

- Cái này gọi là làm bậy không ngờ lại được việc. Ta cứ nghĩ là lão đã giết ngươi nên mới bất chấp hậu quả mà nhào tới đánh bừa, nếu không bây giờ cục diện ra sao thật chẳng dám tưởng tượng.

Hầu Hy Bạch cảm động nói:

- Ngươi đáng ra phải chủ động đào tẩu mới đúng. Thạch sư phụ tuyệt không muốn kinh động đến người của Lý phiệt, do đó chạy trốn trên đường lớn có lẽ khả năng an toàn cao hơn. Trước đây ta là cao thủ trong việc ngủ, chỉ cần đặt lưng xuống giường là lập tức ngủ say. Bây giờ ta mất luôn khả năng đó, lúc nào cũng phải nhìn ngó xung quanh. Thời gian nhẽ ra để tiêu khiển nay lại phải dành cho việc ngủ. Ha! Ta hoài nghi Dương Hư Ngạn đã rời Trường An, nhưng không biết hắn đang chui rúc ở nơi nào.

Từ Tử Lăng rùng mình nhận xét:

- Tên tiểu tử đó hành tung kỳ bí quỷ thần không hay. Ngươi không nhìn thấy hắn không có nghĩa là hắn không có mặt tại Trường An.

Hầu Hy Bạch thu lại bàn tay đang áp trên lưng Từ Tử Lăng, chuyển đến ngồi xếp bằng trước mặt gã rồi mỉm cười nói:

- Sơn nhân tự có diệu kế. Dương tiểu tử luôn tự tay bón phân tưới nước cho các loài cây độc trong hoa viên Na Kỷ Chu của mình, hai ngày nay việc này đã chuyển hết cho hạ nhân lo liệu. Ngươi đoán tiểu tử đó đi đâu rồi?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Ta biết làm sao được!

Hầu Hy Bạch nghiêm nét mặt nói:

- Ta nghĩ hắn đến Lạc Dương.

Từ Tử Lăng giật mình thốt:

- Lạc Dương?

Hầu Hy Bạch nói:

- Vì ngươi đang ở Trường An, nên nhiều khả năng là Dương tiểu tử đã đến Lạc Dương theo lệnh Thạch sư phụ để ám sát huynh đệ Thiếu soái của chúng ta. Nếu ngươi ở bên cạnh Khấu Trọng, Dương Hư Ngạn tuyệt đối không có cơ hội thành công.

Từ Tử Lăng khẳng định:

- Giờ đây đao pháp của Khấu Trọng đã có những bước tiến dài qua chuyến du hành Tái Ngoại. Dương Hư Ngạn muốn giết hắn chỉ là si tâm vọng tưởng.

Hầu Hy Bạch nói:

- Ta không hoàn toàn tin tưởng vào việc đó như ngươi. Dương Hư Ngạn là thích khách đáng sợ nhất hiện nay. Phương pháp để dẫn tới thành công của thích khách là nắm chắc thời cơ. Trong tình huống bình thường, đương nhiên hắn không làm gì được tiểu Trọng. Nhưng cứ thử tưởng tượng trong bối cảnh thành trì ngoại vi Lạc Dương đều bị công hãm mà xem. Lý Thế Dân suất quân điên cuồng tấn công Lạc Dương. Trọng thiếu gia quên mình vì nghĩa, ngày đêm thủ thành, cuối cùng cũng sức cùng lực kiệt. Trong khi đó Dương Hư Ngạn tinh lực dồi dào, chờ cơ hội trong thành rối loạn, vào thời khắc pháo hiệu mù trời, giả dạng làm quân thủ thành, tiếp cận Trọng thiếu gia…

Từ Tử Lăng thở gấp rồi ngắt lời:

- Không cần nói nữa, câu chuyện ngươi vừa kể đã quá đủ sống động rồi. Thạch Chi Hiên tại sao lại phải giết Khấu Trọng? Sự tan rã của Thiếu Soái quân và Trịnh quân đối với lão ta có lợi gì?

Hầu Hy Bạch thở dài:

- Thạch sư phụ là nhà chiến lược tài ba, có thể nói mưu trí lợi hại hơn cả thiên quân vạn mã. Ông ấy tuy không phải là nhân tài tung hoành trên sa trường, nhưng nếu luận về quyền mưu thủ đoạn thì không ai sánh nổi. Những ngày này, ta không ngừng suy nghĩ về những điều sư phụ đã dạy, đại khái có thể phác thảo ra sách lược của người, cho dù không thực sự chính xác nhưng cũng chẳng sai là mấy. Vì thế ta có thể suy đoán Dương Hư Ngạn muốn hành thích Khấu Trọng. Việc Thạch sư phụ vừa định giết ngươi càng chứng thực cho nhận định này.

Tử Tử Lang nghe xong chẳng hiểu gì, liền hỏi:

- Tóm lại là thế nào?

Hầu Hi Bạch trầm ngâm một lúc, biểu lộ thần tình suy tư, đoạn từ từ đáp:

- Thạch sư phụ là người lắm mưu nhiều kế, nhìn xa trông rộng, năm đó dùng xảo kế khuynh đảo thiên hạ Đại Tùy, chắc chắn không thể không có sự sắp đặt cho tương lai. Sự lựa chọn của người chính là Lý Uyên. Vì đã nhìn thấu suốt được tính cách và nhược điểm của Lý Uyên, Thạch sư phụ bố trí bên cạnh y hai quân cờ, đó là Dương Hư Ngạn và Doãn Đức phi.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Cách nhìn của Thạch Chi Hiên đối với Lý Uyên rất chính xác. Lý Uyên hiện tại đã trở thành bá chủ có quá nhiều cơ hội thống nhất thiên hạ. Chướng ngại duy nhất của Thạch Chi Hiên là Lý Thế Dân. Giả thiết Lý Uyên không lập Lý Kiến Thành làm người kế vị theo lời hứa, bao tâm huyết của sư phụ ngươi sẽ trôi theo dòng nước. Nhưng đã có Doãn Đức phi rồi, sao lão còn phải gài Đổng Thục Ni vào Đường cung làm loạn nhỉ?

Hầu Hy Bạch trầm giọng giải thích:

- Là vì Doãn Đức phi không có khả năng sinh con cho một Lý Uyên vốn dĩ tuổi đã cao. Đứa con Đổng Thục Ni mới sinh gần đây chính là trám vào chỗ khiếm khuyết đó. Đứa trẻ ấy có phải là con của Lý Uyên hay không, chỉ có Đổng Thục Ni mới biết. Ý đồ giết hại Trương Tiệp Dư của Dương Hư Ngạn chính là thủ đoạn giúp Đổng Thục Ni giành được sự sủng ái.

Từ Tử Lăng vẫn lơ mơ chưa hiểu, lại nhíu mày hỏi:

- Ngươi đoán vậy cũng hợp tình hợp lý. Nhưng điều đó liên quan gì đến việc trừ khử ta và Khấu Trọng?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Đương nhiên có quan hệ rất lớn. Cuộc chiến thống nhất thiên hạ càng kéo dài, sự quan trọng của Lý Thế Dân chắc chắn sẽ không ngừng tăng lên. Ngược lại, Lý phiệt càng sớm đoạt được thiên hạ thì sẽ càng có lợi cho âm mưu của Thạch sư phụ. Lý tưởng nhất là Lý Thế Dân chết trận trong lúc phá thành Lạc Dương, để Lý Nguyên Cát ngồi mát tiếp lấy thành quả. Thạch sư phụ chỉ cần khống chế được Lý Uyên, mặc cho Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát đấu đá lẫn nhau. Sau đó ông ấy sẽ thừa cơ hội nước đục thả câu, ngư ông đắc lợi tiếp lấy thiên hạ nhà Đường của họ Lý. Lúc ấy chỉ cần nhấc nhi tử của Đổng Thục Ni lên làm hoàng đế bù nhìn, hậu phi nắm quyền, lại có thêm Thánh môn làm hậu thuẫn, còn ai dám chống đối?

Tử Tử Lăng không thể không đồng ý:

- Điều này thật sự có khả năng.

Hầu Hy Bạch hưng phấn nói tiếp:

- Tuy trong đó vẫn còn nhiều chi tiết ta chưa nghĩ thông, nhưng sự tình đại khái sẽ phải như vậy. Cho nên người mà Thạch sư phụ e ngại nhất chính là Khấu Trọng. Một là vì đao pháp cái thế của hắn, trong tình huống bình thường, trừ phi Thạch sư đích thân ra tay, không một ai có thể thu thập nổi. Khấu Trọng lại được người mà Thạch sư phụ cố kỵ nhất là “Thiên Đao” Tống Khuyết ủng hộ. Ngay cả khi Thạch sư phụ thông qua Kiến Thành và Nguyên Cát thành công loại trừ Lý Thế Dân, lực phản kích của Khấu Trọng cũng không thể khinh thường. Hãy nghĩ đến trường hợp cuộc chiến ba bên giữa

Lý Thế Dân với Kiến Thành và Nguyên Cát biến thành trận đối đầu giữa Nguyên Cát và Kiến Thành. Khấu Trọng để giành lại công bằng cho Lý Thế Dân sẽ hiệu triệu thảo phạt Lý gia và Thánh môn. Gã lại được Từ Hàng Tĩnh Trai, Tống Khuyết và Đột Lợi toàn lực hỗ trợ. Lúc đó tình huống sẽ trở thành thế nào? Đầu tiên sẽ là chư tướng của Thiên Sách Phủ đến nương tựa nơi Khấu Trọng, đúng không?

Từ Tử Lăng nói dứt khoát:

- Cần phải về Lạc Dương một chuyến. Ài! Ta biết khuyên Khấu Trọng bỏ trường tranh bá này đi hay động viên hắn tiếp tục kiên trì? Ngươi bảo ta phải làm sao đây?

Hầu Hy Bạch lắc đầu biểu lộ mình cũng không biết, đoạn hỏi:

- Sao ngươi không biến thành “Bá Đao” Nhạc Sơn một lần nữa, đả thông tư tưởng cho lão già Lý Uyên bảo thủ và đa tình?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Chuyện ấy không thể khinh cử vọng động được. Chẳng cần biết Lý Uyên có nghe lời Nhạc Sơn hay không, loại hành vi quản chuyện nhà người khác như vậy tuyệt không hợp với tính cách của Nhạc Sơn. Mà hiện tại lão phải đến Lĩnh Nam tìm Tống Khuyết quyết chiến mới hợp lý.

Hầu Hy Bạch nói:

- Ngươi đi tìm Khấu Trọng, vậy chuyện ở đây nên làm thế nào? Có cần ta đóng giả làm Tư Đồ Phúc Vinh không? Tiểu đệ đối với nghề cầm đồ không giỏi như lão ca ngươi.

Từ Tử Lăng đáp:

- Nếu ta đi nhanh bất kể ngày đêm, cả đi lẫn về cùng lắm mất khoảng năm đến sáu ngày. Lúc quay lại đây sẽ không phải Từ Tử Lăng mà là Tư Đồ Phúc Vinh. Nếu thế có vấn đề gì không?

Hầu Hy Bạch chợt hỏi:

- Ngươi thực sự tin rằng mình có thể bỏ mặc Khấu Trọng ở Lạc Dương sao?

Hai mắt Từ Tử Lăng lộ thần sắc thâm thúy, gã đáp với ngữ điệu hết sức bình tĩnh:

- Hiện tại là thời khắc quyết định sự thành bại của bản thân. Khấu Trọng đã tự mình lựa chọn một lối đi, hắn phải đối mặt với vận mệnh đó. Cá nhân ta quan tâm nhất là hạnh phúc của thiên hạ. Người dân trăm họ đã chịu nhiều đau khổ, không thể chịu đựng thêm sự tàn phá nào nữa. Nếu âm mưu của sư phụ ngươi thành công, thiên hạ còn đại loạn đến lúc nào mới thôi? Ta nhất định phải ngăn chặn sự tình phát sinh, hy vọng biết rõ lập trường của ngươi.

Hầu Hy Bạch cười khổ đáp:

- Ta đã bày hết tim gan lên bàn rồi, vậy mà còn chưa biểu lộ rõ ràng lập trường sao? Ài! Nói thực lòng, vừa rồi biết được lão ca ngươi vì ta mà không màng sống chết huyết chiến Thạch sư phụ, ta mới có quyết định này. Trước đây ta đã định không cuốn vào sự việc liên quan đến Thạch sư phụ, người muốn giết hay làm gì ta cũng được!

Từ Tử Lăng nắm vai y nói:

- Ta hiện tại cần phải lập tức đi Lạc Dương. Những việc như liên lạc với Lý Tịnh và Trần phủ tất cả giao lại cho ngươi. Nhớ rằng đây

không phải là vinh nhục cá nhân mà liên quan đến toàn dân trong thiên hạ. Nếu Trung Nguyên đại loạn, ngày Đột Quyết tiến về phía Nam cũng sẽ là lúc chúng ta biến thành nô lệ mất nước.

Hầu Hy Bạch hai mắt xạ thần sắc kiên định đáp:

- Tử Lăng nói phải!

Từ Tử Lăng chợt nghĩ đến Kỷ Thiến, tự nhủ việc này phải đợi sau khi mình quay về mới giải quyết được.

(

Chương 581: Bạn thù khó phân

“Hành tất vi chiến bị, chỉ tất kiên doanh lũy.“

Trải qua ba ngày hành quân, cuối cùng năm nghìn binh sĩ tiên phong của Khấu Trọng và Dương Công Khanh đã đến Từ Giản. Viên tướng thủ thành là Hữu Du kích Đại tướng quân Quách Thiện Tài vui mừng ra thành nghênh đón.

Sau khi thương nghị, mọi người quyết định dựng trại dựa vào thành để tăng cường khả năng phòng thủ cho Từ Giản. Do trại dựng ở ngoài thành, khá là mạo hiểm, vì vậy trại được dựng mang tính công kích theo kiểu ‘Yểm Nguyệt doanh’, bộ chỉ huy đặt tại chính giữa trung quân, binh lực hai ngàn người, số quân còn lại được chia ra hai cánh, mỗi cánh một ngàn năm trăm người, mặt quay về hướng bình nguyên. Bọn Khấu Trọng lại cho đào hào trước mặt Yểm Nguyệt doanh. Hào sâu một trượng rưỡi, phía trên rộng hai trượng, đáy hào rộng một trượng hai, theo kiểu ‘miệng rộng đáy nhỏ’, sẽ gây thiệt hại lớn cho binh mã địch nhân nếu bị rơi xuống.

Lúc này Đường quân vẫn chưa công thành, chỉ thiết lập mộc trại trên một vùng đất cao ở vùng đồi cách đó hai dặm, quy mô rộng lớn, chuẩn bị công phu trước để đại quân Lý Thế Dân có thể công thành. Binh lực ước khoảng từ một vạn đến vạn rưỡi.

Dương Công Khanh, Khấu Trọng dẫn thân binh ra tiền tuyến, đến một ngọn đồi nhỏ cách trại địch nửa dặm để xem xét tình hình.

Trời đã hoàng hôn, đất trời bao la trải rộng trước mắt.

Dương Công Khanh thở dài nói:

- Chỉ nhìn cách bố trí doanh trại cũng biết La Sĩ Tín, Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim là những tướng tài tinh thông binh pháp. Chỉ tiếc là bọn họ đã đầu hàng Lý Thế Dân, bằng không nếu được họ giúp sức, tính ra khả năng thắng trận của chúng ta tăng lên rất nhiều.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, điểm mấu chốt trong việc lập doanh trại là phải đạt được hai mục tiêu quân sự quan trọng nhất: vững chắc và chiếm được vị trí hiểm yếu. Thuật lập trại không những phải bảo đảm an toàn cho doanh trại và bộ chỉ huy, trạm cung ứng và kho chứa lương thảo, khí giới mà còn phải chiếm giữ yếu điểm chiến lược để ngăn cản địch nhân xâm phạm hệ thống phòng thủ.

Đối phương chiếm cứ vị trí trên cao và hiểm yếu để xây dựng doanh trại, từ đó có thể dễ dàng quan sát hai thành Từ Giản và Tân An, vì vậy địch nhân không những tạo thành uy hiếp đối với Từ Giản, mà còn khiến Trịnh quân không có cách nào áp sát Tân An, lấy lại vùng đất đã mất, thật vô cùng hợp với yếu chỉ 'hạ doanh chi pháp, trạch địa vi tiên'(phép đặt doanh trại, phải chọn đất đầu tiên).

Ma Thường, một viên đại tướng trẻ tuổi tâm phúc của Dương Công Khanh nói:

- Bọn họ thiết lập trận thế hình vuông, cách sắp xếp này gần như có thể chống chịu được công kích từ bất kỳ hướng nào; lại có khả năng hỗ trợ chi viện cho nhau, đúng với yếu quyết 'doanh trung hữu doanh, đội trung hữu đội'. Nếu chúng ta phát động công kích, địch quân sẽ vô cùng hoan nghênh vì đó đúng là ý đồ của họ.

Khấu Trọng tỉ mỉ quan sát trại địch kéo dài gần nửa dặm dựng trên vùng đất cao, trong doanh trại khói tỏa khắp nơi. Bất chợt, gã thấy

bóng dáng mấy kỵ binh địch nhân phi ra khỏi cổng trại rồi đứng từ xa chỉ trỏ bọn họ bàn tán. Khấu Trọng cười nói:

- Công trại chỉ dễ hơn công thành một chút thôi. Kìa! Đó không phải là Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim sao?

Dương Công Khanh và Ma Thường ngưng thần nhìn lại, quả nhiên thấy giữa đám kỵ sĩ đang phi ra khỏi cổng trại là hai người Tần, Trình.

Khấu Trong trong lòng dâng lên vô số cảm giác đan xen lẫn lộn, thầm nghĩ nếu hai vị huynh đệ Tần, Trình lãnh binh đến đánh, gã có nên quay đầu bỏ chạy rồi sau đó dựa vào thân thủ đao pháp của mình, nhân cơ hội này giết đi hai viên mãnh tướng giữa thiên quân vạn mã hay không? Ý nghĩ sau cùng khiến gã không rét mà run, tự hỏi sao mình lại có ý nghĩ tàn nhẫn như vậy?

Ma Thường quát khẽ:

- Đến rồi!

Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim từ trong đám địch quân ở cổng trại phóng ngựa chạy xuống sườn đồi, ra roi thúc ngựa, nhằm hướng ngọn đồi nhỏ mà bọn Khấu Trọng đang đứng chạy thẳng đến, không có người nào đi theo.

Gần trăm thân binh của Dương Công Khanh lập tức khẩn trương cả lên, tay đều đặt lên đao kiếm hay lắp tên lên cung, chỉ chờ thủ lĩnh phát lệnh

Khấu Trọng than thầm trong lòng, trầm giọng nói:

- Ngàn vạn lần chớ nên động thủ, bọn họ tin tưởng Khấu Trọng ta.

Để ta đi xem bọn họ có lời gì muốn nói.

Nói xong thúc ngựa một cái, phi xuống sườn đồi hướng về phía hai người Tần, Trình, để bọn người của Dương Công Khanh lưu lại phía sau

Hai bên nhanh chóng lại gần nhau.

Trình Giảo Kim từ xa quát lớn:

- Hảo tiểu tử! Lại còn lang bạt đến mức làm một tên tiên phong cho đồ khốn kiếp Vương Thế Sung, vẫn còn mặt mũi nhìn chúng ta sao?

Khi đến gần, hai bên cùng gò cương dừng lại nhìn nhau.

Tần Thúc Bảo từ trên lưng ngựa vươn người qua nắm lấy hai tay Khấu Trọng, sắc mặt nghiêm túc nói:

- Hảo huynh đệ, hãy qua bên bọn ta đi!

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Dường như các huynh đến hôm nay mới hiểu ta thì phải?

Trình Giảo Kim thúc ngựa qua phía bên trái của Khấu Trọng, đưa tay phải nắm bả vai gã, giận dữ nói:

- Có tin ta phế ngươi đi luôn không? Con bà nó! Lúc trước ngươi từng bảo bọn ta làm thế nào để chống lại Vương Thế Sung, bây giờ lại mặt trơ trán bóng quay lại đầu hàng phụng sự lão, anh hùng hảo hán gì mà như thế?

Tần Thúc Bảo nhíu mày nói:

- Lão Trình, bỏ cái bàn tay thối bẩn thỉu của lão ra cho ta. Mọi người đều là huynh đệ, sao lại cứ gặp nhau là động thủ chứ? Nếu làm Thiếu soái nổi giận, ta bảo đảm ngươi sau này ra trận chỉ còn một tay kia thôi, theo đuổi nữ nhân cũng không thể phô trương những chiêu thức hoa mỹ như trước kia.

Khấu Trọng cười ha hả nói:

- Đừng nói nghiêm trọng vậy chứ, ta không hoàn thủ đâu.

Trình Giảo Kim giận dữ rút tay lại, nhưng hắn vẫn không nhịn được lại mắng chửi tục tĩu một hồi.

Tần Thúc Bảo than:

- Lão Trình và ta không phải là không hiểu tình hình của ngươi, chỉ là hợp tác với cái loại tiểu nhân đê tiện như Vương Thế Sung sẽ không có kết quả hay ho gì đâu. Bọn ta chỉ nghĩ cho ngươi thôi.

Trình Giảo Kim tức giận nói:

- Dựa vào mấy vạn Thiếu Soái quân cỏn con của ngươi, trong đó ít nhất một nửa chỉ đáng ở nhà bú vú mẹ và chăm sóc con nít, muốn cùng quân Đại Đường ta ngạnh chiến, căn bản là không tự lượng sức mình. Nếu không tin, ngươi hãy đến doanh trại bọn ta mà xem.

Khấu Trọng tuy bị Trình Giảo Kim chửi rủa, thậm chí lăng nhục nhưng lại không những không lấy làm khó chịu, mà trong lòng còn dâng lên tình bằng hữu ấm áp, cười khổ nói:

- Nếu đã như thế, vì sao các huynh không về giúp ta huấn luyện Thiếu Soái quân thật tốt, lại đi nương tựa tiểu tử Lý Thế Dân, bây giờ

lại còn đến trách ta.

Tần Thúc Bảo không vui nói: - Ngươi sao trách bọn ta được? Lúc ấy Thiếu Soái quân của ngươi quân không ra quân, khó nên việc lớn, bọn ta lại kính trọng Lý Tịnh là kẻ hảo hán có chí lớn, có lòng giúp dân cứu nước. Đại trượng phu lập thân giữa đời, đương nhiên phải đi làm những việc đại sự oanh oanh liệt liệt.

Trình Giảo Kim hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói tiếp:

- Nhìn khắp Trung Thổ, ai có thể biết cách dùng người như Tần Vương, phóng khoáng hào hiệp. Ngươi biết điều hãy nhanh chóng sang phía bọn ta, cùng nhau đập nát mấy cái trứng của lão già Vương Thế Sung.

Khấu Trọng nghiêm mặt nói:

- Nếu Thái tử Đại Đường là Lý Thế Dân mà không phải là Lý Kiến Thành thì tiểu đệ có thể suy nghĩ về đề nghị của hai vị lão ca, bởi vì nói cho cùng ta cũng đã từng là huynh đệ với Lý tiểu tử. Thế nhưng hiện tại chủ nhân thực sự của Đường thất là Lý Uyên, người kế thừa hợp pháp là tên khốn Lý Kiến Thành đó. Đừng trách ta buông lời dọa nạt, một khi chủ nhân của các người mất đi giá trị lợi dụng, đó cũng chính là lúc hết chim bẻ ná. Không tin thì cứ mở to mắt mà chờ, nhìn xem ta có sai không.

Tần Thúc Bảo than:

- Bọn ta đã sớm biết là sẽ không khuyên được ngươi! Nhưng ngươi có thể rút lui khỏi trận chiến Lạc Dương lần này không? Vì Vương Thế Sung tuyệt không có cơ hội đâu. La Sĩ Tín và Lý Quân Tiễn đã hàng Đường, không lẽ không làm cho ngươi sáng mắt ra hay sao?

Trình Giảo Kim nắm lấy cương ngựa của gã, thở hồng hộc nói:

- Lại đây! Đi qua chỗ bọn ta mà xem. Tên Khấu Trọng cỏn con nhà ngươi không phải ngày đầu vào quân đội, chắc phải có con mắt nhìn ra bên nào sẽ thắng.

Khấu Trọng giật mình kinh hãi, ghìm ngựa lại nói:

- Lão Trình ngươi dường như quên mất ta là địch nhân mà quân Đường của các ngươi nhất định phải giết.

Trình Giảo Kim giận dữ:

- Ngươi coi ta là hạng người gì, dám mời ngươi vào trại đương nhiên có khả năng bảo đảm an toàn cho ngươi

Khấu Trọng chau mày hỏi:

- Không sợ Lý tiểu tử trách tội ngươi tư thông với kẻ địch sao?

Tần Thúc Bảo cười ha hả:

- Nếu Lý Thế Dân là loại khốn nạn không biết đại thể như vậy thì bọn ta đâu có tâm phục khẩu phục mà bán mạng cho hắn chứ. Con bà nó, Khấu Thiếu soái ngươi cứ chấp mê bất ngộ thì bọn ta cứ gặp nhau trên chiến trường phân hơn kém cũng được. Thế nhưng dù sao cũng là huynh đệ, ít nhất cũng phải uống một chầu cho đã rồi mới đánh nhau một mất một còn chứ.

Khấu Trọng hào khí dâng trào, nói:

- Tốt! Bất quá để ta quay lại nói với lão Dương vài câu rồi cùng các người đi xem xem quân binh Đại Đường của các người có phải ai

cũng ba đầu sáu tay, đao thương bất nhập không, ha ha!

---oOo---

Đất trời dần dần tối sầm lại

Từ Tử Lăng ngồi trên một mảng bình nguyên của Quan Trung ở bờ Nam sông Hoàng Hà, ngơ ngẩn nhìn vầng thái dương biến mất ở chân trời, trong lòng tràn đầy cảm xúc.

Ba chiếc thuyền lớn đã đi xa nhưng bóng của cánh buồm vẫn còn ẩn hiện. Đây chính là một trong những thuyền đội liên miên bất tuyệt vận chuyển lương thảo ra Quan Ngoại, cung ứng cho một đội quân khổng lồ chi dụng.

Cho dù Lý phiệt quốc khố sung túc, lương thảo đầy đủ như thế nào, song nhiều năm chiến tranh, gần đây nhất lại có trận chiến Bách Bích, có thể khẳng định là đã tiêu hao phần lớn lượng lương thực dự trữ của họ.

Binh chế của Đường thất là khi có chiến tranh thì trưng tập tráng đinh nhập ngũ, thời bình thì giải giáp quy điền, tham gia sản xuất. Trừ thân binh của các vương hầu đại tướng là phục dịch cả đời, những người khác đều là luân phiên làm nghĩa vụ. Như lần này xuất chinh Quan Ngoại, lực lượng sản xuất đã mất đi mười mấy vạn tráng đinh, đối với việc thu hoạch nông nghiệp đương nhiên là có ảnh hưởng rất lớn. Hơn nữa, để cung ứng cho nhu cầu của số chiến sĩ không có thời gian tham gia sản xuất này trong suốt nhiều năm chinh chiến, đối với với dân sinh là một gánh nặng cực lớn. Cho dù là trù phú như Quan Trung, người dân cũng không thể tránh khỏi những ngày tháng thắt lưng buộc bụng, còn những nơi nghèo nàn cằn cỗi hơn Quan Trung thì dân tình lại càng điêu linh, thêm vào đó là việc tổn thất nhân mạng, sự tàn phá của chiến tranh, loạn lạc vô pháp. Tai họa do chiến

tranh mang lại đích thực là khiến cho người ta không dám nghĩ đến.

Đến lúc nào tất cả mọi chuyện như thế mới chấm dứt đây?

Từ Tử Lăng đột nhiên nhớ Thạch Thanh Tuyền da diết. Thạch Chi Hiên rõ ràng đã muốn giết gã, nay vì thống nhất ma đạo, liệu lão có nhẫn tâm giết đứa con gái duy nhất của mình không? Việc này gã thực không nắm chắc được nữa.

Trong đầu Từ Tử Lăng chợt hiện ra từng bức từng bức tranh về tình cảnh động lòng khi lần đầu tiên gặp gỡ rồi sau đó kết giao với mỹ nhân này: bóng dáng mỹ lệ của nàng khi gã nhìn từ phía sau ở cổ miếu, lúc cách rèm nói chuyện ở ngôi nhà trên núi hoang, rồi cảnh con đường rực rỡ đèn hoa trong hội hoa đăng vào tiết Trung thu ở Thành Đô, cảnh tấu tiêu bên cửa sổ ở Độc Tôn Bảo. Gã chỉ hận không thể lập tức bỏ hết tất cả, chạy đến U Lâm tiểu cốc để bảo vệ nàng, ngoan ngoãn sống trong thế giới không tranh chấp với đời của nàng, không màng đến nhân thế đang không ngừng tranh đấu chém giết này nữa.

Chỉ có điều hiện tại gã không thể phân thân.

Những việc trước mắt chờ gã làm quả thực quá nhiều. Cũng may Thạch Chi Hiên nội thương chưa lành, lại phải lo ứng phó với việc của Ma Môn, Từ Tử Lăng gã mới còn một ít thời gian. Đợi sau khi giải quyết mọi chuyện, gã sẽ lập tức chạy đến U Lâm tiểu cốc.

Thế nhưng Từ Tử Lăng gã liệu thực sự có thể giải quyết được những vấn đề khó khăn liên quan đến nhiều người, chồng chéo phức tạp đang quấn lấy gã sao?

---oOo---

Bên ngoài doanh trại Đường quân không khí nghiêm mật, quân dung cực thịnh. Khi đi vào bên trong, càng cảm nhận được khả năng phòng thủ vững chắc và sự rộng lớn của doanh trại. Trại có hàng rào bằng gỗ, chiếm vị trí hiểm yếu trên cao, bên ngoài có hào, bên trong lũy cứng, lại dùng các cây tre đan chéo để ngăn cản kỵ binh tấn công, thêm vào đó là sắp đặt nhiều tay nỏ. Chỉ cần không thiếu thốn lương thảo, dù cho Vương Thế Sung dẫn hết đại quân đến đây, muốn công hạ doanh trại này cũng cực kỳ vất vả, hơn nữa phải chịu thương vong trầm trọng.

Đường quân trong doanh trại biết được chủ soái của đối phương, Thiếu soái Khấu Trọng danh chấn thiên hạ được mời đến, lập tức kinh động toàn trại, nhưng bởi vì quân kỷ cực kỳ nghiêm minh nên không hề có người nào dám rời khỏi vị trí hoặc bê trễ nhiệm vụ. Tuy vậy, bọn họ vẫn không nhịn được lặng lẽ quan sát gã từ xa, vừa úy kỵ vừa kính nể nhưng cũng mang vẻ thù địch rõ ràng.

Tình hình lúc này cũng đã khiến Khấu Trọng kinh hãi trong lòng, so với Đường quân ở đây thì Thiếu soái quân trước kia của gã chỉ là như nắm cát rời. Hy vọng dưới sự huấn luyện không ngừng của những tướng lĩnh tinh thông binh pháp như bọn Tuyên Vĩnh, Bạch Văn Nguyên, bây giờ Thiếu soái quân cũng gần được như thế này.

Qua khỏi cổng trại là một con đường đi thẳng tới soái trướng ở chính giữa trung quân, Tần Thúc Bảo hạ giọng nói:

- Một tháng trước, ta và lão Trình đã bí mật đến đây thăm dò địa hình để chuẩn bị cho Đại Đường quân của bọn ta. Tần Vương phái bọn ta đi làm nhiệm vụ quan trọng này, một là vì bọn ta hiểu rõ Vương quân, thứ hai là bọn ta vốn có giao tình với La Sĩ Tín, quan trọng hơn cả là vì Tần Vương tuyệt đối tin tưởng bọn ta. Minh chủ như thế, đủ để bọn ta dẫu gan óc lầy đất cũng sẵn sàng báo đáp.

Khấu Trọng cảm kích trong lòng, hai người họ không hề tỵ hiềm mời gã vào doanh trại tham quan, chính là muốn cố gắng lần chót để thuyết phục gã theo Đường. Nhưng người nào hiểu việc nhà nấy, gã chỉ đành phải nhẫn tâm cự tuyệt hảo ý của bọn họ.

Tối nay mọi người đều là huynh đệ, ngày mai sẽ là những địch nhân đều muốn dồn đối phương vào tử địa.

Trình Giảo Kim nói:

- Chỉ riêng chuyện chọn nơi dựng trại đã phải tìm kiếm nhiều lần, không những không được cách Từ Giản quá xa, mà cũng không được gần quá, tránh dễ bị đối phương công kích. Chọn đất đóng quân mà không thể tính toán lợi hại thì khác nào đưa vạn quân vào chỗ chết. Thiếu soái không phải là ngày đầu tiên lăn lộn chốn binh đao, hãy xem những anh em của bọn ta, ai cũng là những chiến binh ưu tú được tuyển chọn kỹ càng. Còn về thủ hạ của Vương Thế Sung, không cần ta nói ra thì mọi người cũng hiểu là cái thứ như thế nào rồi.

Tần Thúc Bảo lại thêm vào:

- Lần này đại quân Đông chinh là do Tần Vương đích thân tuyển chọn. Tần Vương có phương pháp tuyển quân của riêng y, thứ nhất phải có tinh thần can đảm, thứ hai sức khỏe cường tráng. Y cho rằng kẻ nào thông minh nhưng không can đảm, khi lâm trận tất nhiên sẽ chỉ nghĩ cho bản thân trước, kẻ có chút tài nghệ mà không có can đảm, khi lâm trận ắt sẽ sợ đến có nghề mà không biết dùng, kẻ có sức khỏe nhưng không can đảm, lâm trận tất khiếp hãi. Tất cả đều có thể dẫn đến thất bại.

Ba người vừa đi vừa nói, Đường quân khắp trong doanh trại tên nào cũng nhìn theo.

Trình Giảo Kim giận dữ nói:

- Quân đội của Vương Thế Sung toàn là mộ binh và hàng binh, lòng người ly tán, người nào cũng vì lợi ích của bản thân. Còn binh chế mà Đại Đường của bọn ta thực hiện là ai cũng có nhà, có nghề, hộ tịch rõ ràng, vì bảo vệ nhà cửa vườn tược, không những tác chiến dũng cảm, mà còn rất phục tùng quân kỷ. Lão đệ là người tinh thông binh pháp, đương nhiên hiểu việc quân, đáng tiếc lại dựa vào tên ngu xuẩn Vương Thế Sung không biết gì đó.

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Vương Thế Sung không phải kém cỏi vậy chứ?

Ba người đi đến vạt đất trống trước mặt soái trướng, mấy tên lính bảo vệ đồng thời cất tiếng đón chào, chỉnh tề đồng nhất.

Tần Thúc Bảo đứng lại, hừ lạnh nói:

- Vương Thế Sung làm sao kể là biết đạo dùng binh? Tôn Tử binh pháp có nói: "Binh lấy gì để thắng, lấy ‘trị’ để thắng, hơn nữa cần phải trị sao cho quân cường thịnh. Ngoài ra trong đạo dụng binh thì còn phải biết dùng người". Trong sách lại viết: "Ai bảo dùng người tài không phải là việc hàng đầu trong quân? Hiền tài trong thiên hạ đủ để dùng cho cả đời, không lo không có người chỉ lo không biết người, không lo không biết người chỉ lo biết mà không dùng được. Biết mà không dùng được thì cũng coi như chẳng có người mà dùng. Còn nếu làm được tốt thì người tài tất sẽ theo về cho mình sử dụng". Vương Thế Sung thực sự là kẻ biết dùng người, ta và lão Trình chắc là đã ở bên lão kề vai tác chiến, La Sĩ Tín cũng không phải dâng thành quy thuận Đường quân. Con bà nó, tên tiểu tử ngươi còn bắt bọn ta nói thêm bao nhiêu câu nữa mới tỉnh mộng ra đây?

Khấu Trọng nhìn thấy Đường quân ở đây ai nấy sĩ khí dâng cao, đấu chí mạnh mẽ, sớm đã kinh hãi trong lòng, thêm vào đó những lời nói của hai người kia tuy càng lúc càng không hề khách khí nhưng đều là thuốc đắng đúng bệnh, lời nào cũng là sự thật. Gã thở dài:

- Binh chế của Đường thất không phải không có nhược điểm, ít nhất đối với Tần Vương mà nói thì có một chỗ vô cùng bất lợi, đó là tướng lĩnh không được có quân đội riêng. Khi kết thúc chiến tranh, tướng soái về triều thì binh lính cũng ai về nhà nấy, không hề nằm trong sự cai quản cố định của một thống soái nào, rất khó nghe theo lời hiệu triệu của cá nhân nào, chỉ có nghĩa vụ với đất nước. Vì vậy, dù cho minh chủ Tần Vương của các ngươi có quân công cái thế, vô địch sa trường, một khi có điều gì bất trắc thì sẽ rất khó chống lại Lý Uyên. Nếu Lý Kiến Thành tuyển được nhiều cao thủ trong thiên hạ, thì Lý Thế Dân cũng chỉ có cách để hắn chém giết. Hai vị lão ca đã bao giờ nghĩ đến vấn đề này chưa?

Lát sau gã lại nói tiếp:

- Ta không phải là muốn làm chó săn cho Vương Thế Sung, mà là muốn dựa vào lão để Thiếu soái quân của ta tranh thủ được chút thời gian. Các ngươi muốn ta nói bao nhiêu lần mới hiểu được chỗ khó khăn của ta đây?

Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim nghe gã nói vậy chỉ đành lắc đầu nhìn nhau cười khổ.

Chợt có tiếng vó ngựa vang lên, từ bên kia doanh trại một đội nhân mã phi đến, viên tướng lĩnh đi đầu thân hình cường tráng, mặt mũi anh tuấn, tràn đầy tự tin, từ xa đã cười ha hả nói:

- Sĩ Tín nay được gặp Thiếu soái, vẫn mong ngóng từ lâu.

Nói xong cùng với những tướng lĩnh đi cùng xuống ngựa đi về phía ba người.

Khấu Trọng ôm quyền cười nói:

- Thì ra là đỉnh đỉnh đại danh La Sĩ Tín tướng quân, tiểu đệ sớm đã nghe danh từ lâu.

La Sĩ Tín thấy gã không hề đề cập đến việc mình phản Trịnh theo Đường, lòng sinh hảo cảm, liền tiến lên kéo tay hắn nói:

- Hợp tác với Vương Thế Sung khác gì dữ hổ mưu bì. Thiếu Soái là người mà Tần Vương đặc biệt coi trọng, nếu có thể qua giúp bọn ta, tất sẽ được đối đãi trọng hậu, mong Thiếu soái suy nghĩ thật kỹ.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Hảo ý của huynh ta xin tâm lĩnh. Chỉ tiếc là tiểu đệ có chủ ý khác, về chi tiết thì huynh có thể hỏi hai ngươi đến giờ vẫn còn là huynh đệ của ta này.

La Sĩ Tín thất vọng buông tay gã ra, đưa mắt nhìn hai người Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim. Hai người này cũng chẳng có cách nào, vẻ mặt buồn bã cay đắng.

La Sĩ Tín nhíu mày nói:

- Xin tha cho ta nói thẳng, chiến tranh là cuộc thử thách cho quân đội hai bên, từ thủ thành hay tấn công, lâm trận chiến đấu, đều dựa vào sĩ khí của tướng sĩ. Bây giờ Vương Thế Sung sử dụng toàn bà con họ hàng, chỉ trọng tướng lĩnh là người trong tộc, binh sĩ không có đấu chí, Khấu Thiếu soái là người thông minh, sao lại đi chết cùng

với hắn chứ?

Tần Thúc Bảo bực bội nói:

- Nước có nội loạn, không thể xuất binh; lòng quân không yên, không thể ra trận; trận thế không chắc chắn, thì không thể đánh; không đồng lòng đánh, tất không thể quyết chiến. Thiếu Soái còn muốn bọn ta phải tốn bao nhiêu miệng lưỡi nữa?

Trình Giảo Kim cũng trầm giọng nói:

- Vương Thế Sung xử việc không công bằng, nói lời nuốt lời, không biết giữ chữ tín tất không được lòng người, sớm muộn gì cũng không có kết cục tốt.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Các ngươi rốt cuộc là muốn mời ta đến đây uống rượu hay là chê trách dạy dỗ ta đây?

Một người trong đám tướng lĩnh tùy tùng La Sĩ Tín bất chợt tiến lên phía trước, vỗ kiếm nói lớn:

- Đã nói hết lời, nhưng Thiếu Soái vẫn không chịu nhìn ra thời cuộc. Tiểu tướng đành lãnh giáo cao minh, xem Thiếu Soái có được như danh tiếng của ngài hay không.

Tất cả mọi người, kể cả La Sĩ Tín đối với gan to trùm trời của người này đều cảm thấy ngạc nhiên.

Tần Thúc Bảo sắc mặt giận dữ, mắng:

- Nguyễn Thanh ngươi biến đi cho ta, đi càng xa càng tốt. Không phải

ta muốn bảo vệ huynh đệ của mình mà là muốn giữ được sĩ khí của quân sĩ Đại Đường chúng ta. Ta không muốn vô duyên vô cớ đưa cho Thiếu soái một cơ hội để hắn hiển lộ hùng phong, làm quân tâm của ta phải rối loạn. Cút đi!

Nguyễn Thanh sững người, đưa mắt nhìn La Sĩ Tín, sắc mặt chợt đỏ chợt trắng, vô cùng lúng túng.

Ánh mắt của mọi người đều dồn lên người La Sĩ Tín để xem hắn xử trí chuyện này như thế nào.

Họ La lạnh lùng nói:

- Lời của Tần tướng quân cũng là lời của ta, sau này ta không muốn gặp ngươi nữa.

Nguyễn Thanh mặt cắt không còn giọt máu, thối lui về phía sau, thần tình xấu hổ muốn chui xuống đất, vái chào rồi quay đầu đi mất.

La Sĩ Tín tỏ vẻ chuyện vừa rồi thực không đáng chú ý đến, thờ ơ nói:

- Dĩ hạ phạm thượng, không tự lượng sức, cho dù là kẻ nào vi phạm điều này đều không đáng dùng tới.

Khấu Trọng giật mình thầm nghĩ không thể không đánh giá lại địch nhân trong tương lai này.

Trình Giảo Kim nắm lấy cánh tay gã nói:

- Dù trời có sập xuống thì cũng là chuyện của ngày mai, tối nay bọn ta uống con mẹ nó một trận cho thống khoái. Hay nhất là lấy rượu tắm cho ngươi bất tỉnh nhân sự luôn, nằm lăn lóc trong rượu rồi quên đại chiến dịch Lạc Dương đi! Hà hà!

Mọi người đồng thời hứng khởi đi vào trong trướng.

Tạm chú thích:

Hành tất vi chiến bị, chỉ tất kiên doanh lũy: Khi hành quân thì phải luôn ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, còn khi đóng quân thì doanh trại phải chắc chắn, vững vàng.

(

Chương 582: Nhổ cỏ tận gốc

Khấu Trọng trở lại doanh địa, trong thành trên dưới đèn chiếu sáng rực, công trình đào hào phòng ngự vẫn đang được khẩn trương tiến hành, không vì đêm xuống mà ngừng lại. Bắt mắt nhất là tám tòa tiễn lâu bằng gỗ cao đến năm trượng dựng lên ở vòng ngoài, trên đỉnh có hai tầng, mỗi tầng có tám tiễn thủ canh gác.

Ma Thường đang chỉ huy thuộc hạ làm việc, thấy Khấu Trọng trở về, nhịn không được hỏi:

- Không phải ngài đã đi theo bọn họ sao? Vậy có đánh với bọn họ không? Ôi, Thiếu Soái không phải vừa uống rượu xong chứ?

Khấu Trọng khoác vai y đi về hướng lều chỉ huy, trả lời:

- Đánh thì trước sau cũng phải đánh, có điều không phải tối nay. Mà cái mũi ngươi cũng thính thật, ta mới uống có ba chén đã nhận ra.

Ma Thường ngạc nhiên hỏi:

- Lý Thế Dân trước giờ quân kỷ cực nghiêm, trong quân cấm rượu, sao lại có rượu uống?

Khấu Trọng vui vẻ đáp:

- Đó là vò rượu quý giá cuối cùng mà lão Trình chôn dưới đất trước khi dựng trại. Hà hà! Ôi mẹ ơi, vì vậy lúc dựng soái trướng, lão gia hỏa đó mới phải đích thân chỉ huy, không được sai một tấc. Ta với lão Tần, lão Trình cùng lão La bốn người trốn ở trong trướng uống

trộm rượu, không ngờ lại mang đến cảm giác kích thích tuyệt vời.

Ma Thường thông cảm nói:

- Cảm giác này so với việc ta hồi còn trẻ, ban đêm trốn trong phòng đọc cấm thư chắc không sai khác mấy! Thứ cho ta không tiễn. Đại tướng quân đang nghỉ trong trướng, đêm nay bọn ta phải hết sức tỉnh táo tinh thần. Chiếu theo tác phong của La Sĩ Tín, đêm nay hắn ắt sẽ đến tấn công, đốt một vài doanh trướng bọn ta để thị uy, chỉ rõ binh lực bọn ta so với y còn kém xa.

Khấu Trọng cười nói:

- Yên tâm đi, lão La dù sao cũng phải giữ cho ta một chút thể diện chứ. Chưa nói đến giao tình giữa ta và hắn, nghiêm chỉnh mà nói hắn muốn đến còn phải hỏi Tỉnh Trung Nguyệt của ta nữa. Tấn công với quy mô nhỏ chỉ tổ tạo tiện nghi cho ta thôi.

Ma Thường lộ ra thần sắc ngưỡng mộ, kính cẩn nói:

- Thiếu Soái nói thật có đạo lý, mạt tướng hoàn toàn đồng ý.

---oOo---

Khấu Trọng vén màn trướng bước vào, Dương Công Khanh đã cởi bỏ khôi giáp đang ngồi bệt dưới đất. Khắp nơi trong trướng đều có bố trí tiểu kỷ (ghế nhỏ), kỷ bên trái đặt một lò đàn hương đang cháy, mùi thơm tỏa khắp trướng, kỷ bên kia đặt một bình trà nóng cùng ly tách.

Vị đại tướng này thần thái nhàn nhã, thấy gã trở về mỉm cười nói:

- Lại đây! Uống một chén trà nóng rồi nói sau.

Khấu Trọng ngồi xuống bên cạnh trà kỷ, nhận tách trà nóng do Dương Công Khanh rót đầy, cười nói:

- Không tưởng được Dương Công tuy tại chiến trường nhưng vẫn còn hưởng thụ cuộc sống như vậy!

Dương Công Khanh thở dài:

- Trà thơm và đàn hương là độc môn bí phương giải trừ lo lắng của Dương Công Khanh ta. Đối với ta mà nói, không ngủ được mới là đại kỵ của binh gia. Tý nữa ta còn phải phải thay phiên cho Ma Thường, không nghỉ ngơi một chút sao mà chịu nổi?

Khấu Trọng đáp:

- Dương Công cứ lo ngủ con mẹ nó đến lúc mặt trời nên cao ba sào hãy dậy, việc luân phiên đó để ta tiện thể làm giúp cho.

Dương Công Khanh lắc đầu nói:

- Bên ngoài tất cả đều là binh lính tùy tùng đã theo ta nhiều năm, nếu để họ phát giác ta lười biếng, không cùng họ đồng cam cộng khổ tất sẽ phát sinh tâm lý không tốt. Ngươi nói xem hậu quả sẽ như thế nào?

Khấu Trọng cười khổ:

- Có thể có hậu quả gì chứ? Người cầm đầu của Đường thất là Lý Uyên, thái tử là Lý Kiến Thành.

Dương Công Khanh hừ lạnh, nói:

- Lý Kiến Thành!

Khấu Trọng thấy hai mắt lão bắn ra tia cừu hận nóng bỏng, biết lão nhớ đến hận xưa, liền chuyển đề tài:

- Nhưng quả thật La Sĩ Tín thật sự là một tướng tài, trí dũng song toàn, không dễ đối phó.

Ánh mắt Khấu Trọng nhìn xuống nước trà xanh đậm trong ly, tâm thần kịch chấn, tỉnh ngộ nhận ra gã đang ở trong một tình huống hết sức nguy hiểm, bởi vì gã đã mất đi lòng tin có thể đánh bại Lý Thế Dân.

Sự ngu xuẩn ương ngạnh tự cho mình là thông minh của Vương Thế Sung đã vượt ra ngoài dự liệu của gã, mối bất hòa của lão ta với Đậu Kiến Đức càng làm gã trận cước đại loạn. Trong khi đó, Lý Thế Dân Đông tiến với uy danh từ chiến thắng Bách Bích, Tân An lại thất thủ vì La Sĩ Tín quy Đường, cộng thêm chư tướng ngoại tộc lập mưu ám sát Vương Thế Sung, Trịnh quốc trong khốn ngoài khó như con thuyền không ngừng chìm xuống, khiến Khấu Trọng sinh ra cảm giác chán nản, một mình khó chống đỡ.

Thêm nữa, lúc sáng khi bị Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim lôi vào trại của quân Đường, Khấu Trọng cảm thụ sâu sắc được rằng đối phương quân kỷ cực nghiêm. Sĩ khí cao ngất cùng với tư tưởng sùng bái, sẵn sàng liều chết cho Lý Thế Dân của quân tướng nhà Đường lại càng tiêu hủy chút đấu chí còn sót lại của gã. Nếu gã cứ giữ tâm trạng này, trận chiến Từ Giản chắc chắn sẽ bại.

Khấu Trọng toàn thân ngầm toát mồ hôi lạnh. Lúc trước vô luận là đại chiến thiên quân vạn mã hoặc đơn đả độc đấu tranh hùng quyết thắng, gã đều có thể dùng ít thắng nhiều, hoàn toàn dựa vào lòng tin đối với bản thân và đấu chí cực cao. Điều đó vốn có thể giúp gã bảo

trì cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, đem binh pháp chiến lược hòa cùng đao đạo, phát huy đến cực hạn, tranh thủ thắng lợi.

Cho nên bây giờ, Khấu Trọng gã cần phải hồi phục lòng tin, trong tình thế thua thiệt không thể làm được gì này phải tạo ra được thành quả, xem giao chiến thiên quân vạn mã như Kỳ Dịch của gã, có thế mới mong giành được chiến thắng.

Lời nói của Dương Công Khanh lại truyền vào tai gã:

- La Sĩ Tín đương nhiên không dễ đối phó, Tần Thúc Bảo cùng Trình Giảo Kim há lại dễ đối phó ư? Ngày mai đại quân của Vương Thế Sung sẽ đến. Nếu ta đoán không lầm, tên giảo quyệt ti tiện này sẽ ép bọn ta vì lão đánh trận đầu, tấn công doanh trại đối phương, hy sinh binh lính vô ích.

Khấu Trọng không thể nín cười, nói:

- Thật là một đại xuẩn tài.

Đang muốn nói tiếp thì giọng của Ma Thường vang lên ở ngoài trướng:

- Mĩ Hồ Cơ cầu kiến Thiếu Soái.

Khấu Trọng và Dương Công Khanh đưa mắt nhìn nhau, đáp:

- Mau mời nàng vào đây.

Ma Thường nói:

- Nàng ta muốn gặp Thiếu Soái ở bên ngoài.

Dương Công Khanh nhíu mày nói với Khấu Trọng:

- Đi xem nàng ta có lời gì muốn nói? Cẩn thận một chút, Linh Lung Kiều trước sau vẫn là người của Vương Thế Sung.

Khấu Trọng vỗ vỗ vai Dương Công Khanh, ý bảo lão yên tâm, rồi vén màn trướng bước ra.

Ma Thường nói:

- Thiếu Soái theo ta.

Nói rồi đi trước dẫn đường.

---oOo---

Hình dáng xinh đẹp của Linh Lung Kiều xuất hiện bên ngoài ven doanh địa. Khấu Trọng vỗ nhẹ tay một cái vào Ma Thường rồi nói:

- Ma tướng quân trở về làm việc đi, để ta đối phó với nàng được rồi.

Ma Thường lĩnh mệnh quay về. Khấu Trọng hướng về phía Linh Lung Kiều cất bước. Hai người đã lâu không liên lạc, chính xác là kể từ đêm nàng phóng hỏa ở Vinh phủ giúp gã chạy trốn. Không biết vì sao, lúc này gã sinh ra một chút cảm giác xa lạ với nàng, có thể do ảnh hưởng lời nói của Dương Công Khanh, hoặc cũng có thể là vì ánh mắt nàng đang nhìn gã.

Hai người rốt cuộc cũng đối mặt nhau.

Dưới ánh sáng của trăng sao, khuôn mặt tuyệt đẹp của mỹ nữ này lại càng tăng thêm vẻ đẹp huyền bí.

Linh Lung Kiều khẽ cất tiếng:

- Đi theo ta!

Rồi triển khai thân pháp, hướng về bóng đêm bên ngoài doanh địa.

Khấu Trọng theo sát phía sau nàng, hai người chạy đến dãy núi hoang dã trập trùng cách Từ Giản hơn mười dặm về phía Tây Bắc, trong rừng rậm hiện ra một khe suối trữ tình phản chiếu ánh trăng vằng vặc.

Linh Lung Kiều ngồi xuống một phiến đá lớn bằng phẳng bên khe suối, ra dấu bảo gã ngồi xuống kế bên nàng, đoạn lãnh đạm nói:

- Lý Thế Dân theo dòng Hoàng Hà, hiện đã lên bờ. Nếu như hắn hành quân xuyên đêm, có khả năng sáng mai sẽ đến đây.

Khấu Trọng ngẩn ngơ nói:

- Tiểu tử này tới nhanh thật.

Linh Lung Kiều liếc nhìn gã, đôi mắt đẹp lấp lánh ánh khác lạ, nói:

- Đội thuyền của hắn tổng cộng có tám mươi chiếc thuyền lớn, chỉ có bốn mươi ba chiếc cập vào bờ, số còn lại tiếp tục giương buồm về hướng Đông. Xem ra binh lực của Lý Thế Dân từ ba đến bốn vạn, cánh quân kia rất có khả năng đi đánh Lạc Dương.

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Binh lính trên gần bốn mươi chiến thuyền đó sẽ không đánh thẳng tới Lạc Dương, mà dùng để công kích các thành thị xung quanh Lạc Dương. Khả năng cao nhất là công hãm Hồi Lạc thành ở phía đông

bắc Lạc Dương, bờ nam của Đại Hà. Đây chẳng những là kho lương trọng yếu để cung ứng cho Lạc Dương, còn là trọng điểm giao thông của Đại Hà. Nếu như có thể công hạ Hồi Lạc, phối hợp với Hà Dương ở bờ bên, Lý Thế Dân sẽ cắt đứt giao thông thủy lộ về phía Tây của Đại Hà, khống chế con sông này, lại có thể tiến hành tấn công một kho lương khác phía sau Lạc Khẩu, như vậy có thể tấn công Hổ Lao. Tên tiểu tử này quả thật rất lợi hại.

Linh Lung Kiều thả mục quang theo dòng nước chảy xuôi, nhẹ nhàng nói:

- Ta chỉ hy vọng cuộc chiến tại Lạc Dương chóng kết thúc.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Nàng hy vọng Vương quân thắng hay thua vậy?

Linh Lung Kiều không nhịn được đáp:

- Ta không muốn nghĩ đến chuyện này.

Khấu Trọng nghi ngờ hỏi:

- Nàng có nói với Vương Thế Sung chuyện Đại Minh tôn giáo xâm nhập không?

Linh Lung Kiều đột nhiên trở nên kích động, hơi thở gấp rút, lắc đầu nói:

- Không cần hỏi ta, cuộc chiến Lạc Dương bất luận ai thắng ai bại, ta cũng đã hoàn thành lời dặn dò của mẹ. Hiện tại, ta chỉ muốn trở về quê hương, không cần quan tâm đến kẻ nào nữa, lại càng không quản chuyện Ngũ Thải thạch, mà thật ra ta cũng không có tài quản

nổi.

Khấu Trọng biết nàng vừa mới cãi nhau một trận với Vương Thế Sung nên mới trở nên tâm tàn ý lạnh như thế, cảm thấy thương hại, nhẹ nhàng nói:

- Kiều tiểu thư, nếu muốn ly khai, sao không đi ngay? Chỉ cần Khấu Trọng còn sống, tất có ngày vì tiểu thư lấy Ngũ Thải thạch giao tận tay cho nàng. Ha! Ta cũng muốn đến Quy Tư một lần cho biết.

Linh Lung Kiều khẽ thở dài nói:

- Hiện tại vẫn chưa đến lúc để ta đi.

Nói rồi chuyển thân đứng lên.

Khấu Trọng đỡ nàng đứng dậy, ngạc nhiên hỏi:

- Nàng đến đây chỉ nói mấy lời này thôi sao?

Linh Lung Kiều nhún vai đáp:

- Chưa đủ sao? Ta vốn là đến tìm Dương Công Khanh, nhưng ngươi lại ở đấy, nhịn không được đành gặp ngươi nói mấy câu. Ngươi đại diện cho người ta thông tri cho Dương Công vậy! Ta phải đi đây.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Nàng nhất định phải quay về nơi đó?

Song mục Linh Lung Kiều bắn ra thần sắc ngây ngô, nàng lắc đầu nói:

- Ta không biết. Cẩn thận một chút, Vương Thế Sung không có hảo ý với ngươi đâu.

Khấu Trọng nhìn theo dáng người nàng biết mất trong rừng sâu, thầm thở dài. Gã có thể khẳng định đại quân của Lý Thế Dân đang vội vã tiến đến Từ Giản. Ngày mai sẽ là một ngày gian nan.

---oOo---

Từ Tử Lăng nhờ bóng đêm yểm hộ, bám vào đáy một chiến thuyền lớn chở vật tư quân sự, theo thủy lộ trốn khỏi Đồng Quan. Sau khi rời quan, gã bỏ thuyền lên bờ, vội vã đi đến Từ Giản.

Vốn lúc đầu gã định tới Lạc Dương, may là nghe lén vệ binh trên thuyền nói chuyện, biết được Lý Thế Dân đang thống lĩnh đại quân tiến đến Từ Giản, bèn đổi ý.

Trong đầu gã bất giác lại hiện lên hình bóng của Thạch Thanh Tuyền. Sư Phi Huyên tựa như biến thành ở nơi xa không với tới được. Nguyên nhân có thể là vì gã đối với Thạch Chi Hiên sinh ra sợ hãi, càng có thể là vì mối quan tâm và nỗi ưu tư của gã đối với Thạch Thanh Tuyền.

Thạch Thanh Tuyền là nữ tử đầu tiên khiến gã sinh lòng ái mộ. Đối với Sư Phi Huyên, gã không phải không có ý ái mộ, nhưng vì nàng thân phận đặc thù khiến gã không thể không kìm nén bất cứ tình tự nào có dính dáng tới tình cảm nam nữ, đành cố gắng để lòng tôn kính vượt lên trên tình yêu nam nữ. Cho đến lúc tại Long Tuyền, trong tình cảnh kỳ dị, tình cảm không được đáp lại của gã đối với Sư Phi Huyên mới như dung nham không còn kềm chế được phun trào ra, thiếu chút nữa không thể thu thập.

Nhưng gã đối với Thạch Thanh Tuyền lại không có chướng ngại như

Sư Phi Huyên. Đối với Từ Tử Lăng gã, sức hấp dẫn của nữ nhân vừa xinh đẹp vừa thông minh này tuyệt không thua kém gì Sư Phi Huyên. Thêm vào đó, nàng lại tựa hồ có biệt nhãn dành cho gã, vì gã tấu tiêu hiến nghệ, cho gã thấy ngọc dung như hoa của mình, hơn nữa thân thế đau thương càng làm Từ Tử Lăng không thể kiềm nén được tình yêu (tình nan tự cấm). Tuy nhiên, việc Thạch Thanh Tuyền tiết lộ tâm tư giống như một gáo nước lạnh dội xuống đầu Từ Tử Lăng, khiến cho gã tại thời khắc đó hạ quyết tâm cố quên hình bóng của nàng. Nếu điều đó không xảy ra, sẽ không có chuyện luyến ái ở Long Tuyền với Sư Phi Huyên.

Sư Phi Huyên trở về Tĩnh Trai, rất có thể sẽ vĩnh viễn không bước chân lại trần thế nữa, Long Tuyền trở thành một đoạn hồi ức khó quên trong suốt cuộc đời gã. Trở lại đất Trung Nguyên, đặc biệt khi ở Trường An, việc đối mặt với sự uy hiếp của Thạch Chi Hiên làm gã không ngừng nghĩ đến Thạch Thanh Tuyền, con tim vốn như đống tro tàn lại sống trở lại.

Từ Tử Lăng gã có phải chưa từng tranh đấu cho chính mình? Nếu gã nỗ lực tranh đấu, liệu có đả động đến trái tim Thạch Thanh Tuyền, khiến nàng cải biến ý định sống như vậy đến cuối đời hay không?

Từ Tử Lăng thầm thở dài, cười khổ trong lòng, tự mình hiểu mình. Gã tự biết, đối với chuyện tình cảm nam nữ, gã tuyệt sẽ không chủ động cố gắng nỗ lực.

Ngày đó tại Long Tuyền, chỉ cần Sư Phi Huyên có một câu dứt khoát đoạn tuyệt, tình yêu của họ chắc chắn không có khả năng tiếp tục. Gã không muốn ép người vào chỗ khó xử, nên cho dù phải chịu đau khổ tột cùng, trả một giá thật đắt cả đời cô đơn một mình, gã vẫn sẽ đem đau thương vùi sâu tận đáy lòng. Đây là tính cách ‘tùy ngộ nhi an’ của gã, Sư Phi Huyên chỉ một lời đã nói ra được.

Ai! Tại sao mình không thể vì một nữ tử thương yêu trong lòng mà cải biến? Có phải mình là một thằng ngốc không?

Chân trời hướng đông lộ xuất ánh rạng đông, một ngày mới rốt cuộc đã soi xuống đại địa.

Ngay lúc đó, Từ Tử Lăng nghe thấy tiếng nữ tử quát lên cùng với tiếng binh khí giao tranh từ phía rừng cây xa xa truyền đến. Gã vội đề một hơi chân khí, toàn lực chạy đến.

---oOo---

Trời vừa rạng sáng, Khấu Trọng cùng Dương Công Khanh đã lên tiễn lâu trong doanh trại, từ trên cao nhìn ra phía trận địa quân địch.

Đại quân chủ lực của Lý Thế Dân từ hướng Tây Bắc đang cuồn cuộn tiến đến, trú đóng ở đại trại. La Sĩ Tín, Tần Thúc Bảo cùng Trình Giảo Kim chia binh làm ba lộ, tiếp cận Từ Giản, bố trí trận thế phòng ngự, đề phòng bọn Khấu Trọng nhân lúc quân đội Lý Thế Dân trận cước chưa ổn định phát động công kích.

Khấu Trọng tiếc rẻ nói:

- Nếu không có bọn La Sĩ Tín lập trại ở đây làm vướng tay vướng chân, đêm qua chúng ta đã có thể bất ngờ tấn công Lý tiểu tử, khiến hắn thất kinh một trận.

Dương Công Khanh lắc đầu nói:

- Lý Thế Dân tác phong luôn luôn ổn định, suy nghĩ chu đáo, tuyệt không để cơ hội cho địch nhân đánh lén đâu. Xem ra bây giờ chúng ta đã rơi vào thế bị động, chỉ có thể chờ hắn tiến công rồi xem có thể cố thủ đến lúc nào.

Khấu Trọng thầm kinh động, hiểu rõ Dương Công Khanh đã mất đi lòng tin và đấu chí, cũng như chính gã đêm qua. Nếu như không thể kích khởi lòng cầu thắng của lão, rất có thể đại quân của Vương Thế Sung chưa đến, Từ Giản đã giữ không được rồi.

Nghĩ đoạn, gã ung dung cười đáp:

- Đó sao lại là cách giành lấy thắng lợi, tấn công chính là cách phòng thủ tốt nhất. Hiện tại Lý tiểu tử cậy vào dư uy trận chiến Bách Bích kéo quân về phía Đông, sĩ khí dâng cao. Nếu để Đường quân biết được chúng ta sợ hãi, chúng sẽ càng thêm ngạo mạn, khí thế càng không thể đương đầu nổi.

Dương Công Khanh thật sự chấn động, hướng về phía Khấu Trọng, ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu Soái không phải muốn ta bằng năm ngàn binh mã, chủ động khiêu chiến với binh lực hơn năm vạn quân của đối phương chứ?

Khấu Trọng ha hả cười lớn, biểu hiện tín tâm cực lớn, gật đầu nói:

- Có gì là không thể? Quân chủ lực của Lý Thế Dân vừa mới tới, hơn nữa vừa mệt do đi đường thuỷ, lại hành quân thần tốc suốt cả đêm qua, ngay cả điểm tâm cũng chưa có thời gian dùng. Lúc này chỉ có quân đội lão La mới có khả năng nghênh chiến. Bọn ta không phải là không có cơ hội để lợi dụng. Chỉ cần đánh con mẹ nó một trận tơi bời, chứng minh Đường quân tịnh không đáng sợ, bọn ta mới có thể làm giảm sự cao ngạo của địch nhân, phấn chấn sĩ khí của bên mình. Bằng không, nếu để cho Lý quân nghỉ ngơi một ngày, mà viện quân của Vương Thế Sung đêm nay mới tới, chúng ta sẽ khó có có thể chống chọi đến ngày mai.

Dương Công Khanh cười khổ nói:

- Thiếu Soái phân tích rất có đạo lý. Bất quá chỉ tính mỗi chuyện nhân số, quân của lão La đã gấp ba lần chúng ta, bọn ta nếu chống không lại quân lực của bọn hắn, thua trận trả lại Từ Giản, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi đâu.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Thượng sách trong việc dụng binh là dùng mưu. Hiện tại lão La dàn quân mục đích chỉ là phòng ngừa bọn ta tập kích quân viễn chinh đã mệt mỏi của Lý tiểu tử. Hắn càng không ngờ chúng ta dám phát binh tập kích đội quân của hắn, cho nên nếu chúng ta dám xuất binh, sẽ thành kỳ binh. Chính diện giao phong, đương nhiên chúng ta đấu không lại phải bỏ chạy, nhưng chúng ta lại có thể dùng sách lược giả đánh Lý quân song thực chất ngầm đánh La quân. Chỉ cần y theo diệu kế của ta, chúng ta nhất định có thể tránh nặng tìm nhẹ, nắm mũi địch nhân dẫn đi. Đại thắng tuy không thể có, nhưng tiểu thành có thể hy vọng. Hiện tại chỉ cần làm Lý tiểu tử giật mình một phen, chúng ta xem như đã đạt được mục đích.

Dương Công Khanh ngây người suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói:

- Phương pháp tác chiến của Thiếu Soái quả nhiên khác lạ, vô cùng táo bạo, lại không miễn cưỡng.

Khấu Trọng nghiêng đầu, nói vào tai lão kế hoạch tuyệt diệu của mình.

Vào thời khắc đối mặt với đại quân của Lý Thế Dân đang áp tới, gã đã hoàn toàn hồi phục lòng tự tin trước nay.

---oOo---

Đang kịch chiến ở chỗ trống ngoài rừng là hai nam một nữ, tất cả đều là người Từ Tử Lăng nhận biết.

Hai nam chính là “Tức Hoả” Khoát Yết và “Ác Phong” Dương Mạc trong Ngũ Ma của Đại Minh tôn giáo, còn nữ chính là “Mĩ Hồ Cơ” Linh Lung Kiều. Nàng đang bị hai tên bao vây hạ sát thủ, bị bức không cầm cự nổi, hiểm hoạ gần kề, thân thể nhiều nơi đã loang máu, tình thế không thể duy trì nữa.

Từ Tử Lăng trong lòng nộ hoả bốc cao, tăng tốc tiến đến, đề tụ toàn thân công lực.

Song đao của Khoát Yết hợp với trường kiếm xem có vẻ văn nhã của Dương Mạc, đan vào nhau tạo thành thiên la địa võng, dù Linh Lung Kiều có cố gắng phá vòng vây như thế nào, kiếm thế vẫn bị ép bức ngày càng thu hẹp lại, không thể đào thoát. Chỉ nhờ vào công phu khinh thân cao minh của nàng, mấy lần tránh né được sát chiêu trí mạng của đối phương.

Khoát Yết nhìn thấy Từ Tử Lăng dùng tốc độ kinh người lướt tới vòng chiến. Hắn chưa gặp qua Từ Tử Lăng, tuy nhìn ra đối phương không dễ đối phó, vẫn không chút úy kỵ nói:

- Ngươi đi ứng phó hắn.

Dương Mạc thu kiếm lại, chuyển sang nghênh tiếp Từ Tử Lăng đang từ rừng rậm lướt tới, dặn dò:

- Đêm dài lắm mộng, mau thu thập ả.

Khoát Yết cười hung dữ một tiếng, song đao như cuồng phong bão tố hướng Linh Lung Kiều công tới. Dương Mạc chỉ vừa mới nhận ra

người đến chính là Từ Tử Lăng, lập tức tinh thần đại chấn, thế công của gã đã sầm sập tới.

Kiếm trong tay Dương Mạc nhanh như chớp, hướng Từ Tử Lăng phóng tới, thập phần uy thế, không hổ là một nhân vật trong Ngũ Ma.

Ngay cả Thạch Chi Hiên còn chưa làm gì được Từ Tử Lăng thì một tên Dương Mạc liệu có ý nghĩa gì! Gã đột nhiên dừng lại, tựa như đinh đóng trên mặt đất. Dương Mạc lập tức biến sắc, hắn nằm mơ cũng không tưởng nổi lại có người trong lúc bay nhanh như vậy, hoàn toàn không có dấu hiệu gì để đoán trước, nói dừng là dừng. Vì vậy, họ Dương đã hoàn toàn đoán sai, không kịp biến chiêu, chỉ còn cách cố gắng y theo thế cũ đâm tới ngực địch nhân.

Từ Tử Lăng chợt vọt lên phía trước, tựa như dùng ngực nghênh đón kiếm phong, nhưng thực chất bất ngờ ép đến bên trái Dương Mạc, dùng chưởng quét vào kiếm phong.

Một cỗ kình lực không thể kháng cự làm Dương Mạc lảo đảo té về phía trước, lúc tỉnh ngộ nhận ra địch nhân chính là mượn lực đả lực thì đã hối hận không kịp, mất đi thăng bằng. Hắn đành trơ mắt nhìn Từ Tử Lăng chuyển thân lướt qua, cuồng mãnh đột kích phía sau lưng Khoát Yết.

Dương Mạc biết rõ hơn bất cứ ai khác, Khoát Yết khẳng định không còn sống để thấy mặt trời mọc ngày mai. Ý niệm này vừa dấy lên trong lòng, hắn lập tức mượn thế té vọt tới trước, đào tẩu càng xa bao nhiêu, càng nhanh bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu, cố chạy lấy mạng, bỏ lại Khoát Yết.

(

Chương 583: Kỳ khai đắc thắng

Trong tiếng trống trận rền vang, Dương Công Khanh đích thân thống lĩnh ba nghìn tinh binh xuất phát, tiến thẳng về phía bình nguyên phía Tây thành Từ Giản nơi Đường quân hạ trại, hình thành thế chính diện đối đầu với địch nhân.

Phản ứng của trung quân La Sĩ Tín đúng như Khấu Trọng dự liệu, cờ hiệu lập tức được giương lên, trống trận thúc thùng thùng, không khí bỗng trở nên khẩn trương. Hai cánh quân của Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim cũng nhất tề di chuyển, chẳng khác nào "xa luân triển đường lang" (bánh xe đè châu chấu), dùng ưu thế binh lực áp đảo, nhân lúc Dương quân trận cước chưa ổn định, ùn ùn kéo tới đánh thăm dò.

Hai bên đều dùng thương thuẫn thủ đi trước làm tiền bộ, cung tiễn thủ dàn thành tuyến thứ hai, sau cùng là đội quân có tính cơ động nhất - kỵ binh. Chỉ cần binh trận của bộ binh đứng vững trước công thế của đối phương, kỵ binh sẽ từ bất cứ hướng nào tiến ra xung phong công kích.

Trong khoảnh khắc, tả hữu dực của Đường quân đã cùng triển khai công thế, bức cho ba nghìn quân của Dương Công Khanh phải tiến thẳng lên chính diện giao phong. Trung quân của La Sĩ Tín thì từ trung lộ nghênh tiếp, sử dụng sức mạnh về binh lực muốn nhất cử nghiền nát kẻ địch, sau đó sẽ bám theo đám bại quân tháo chạy về doanh trại để phá tan hào lũy, tấn công trực tiếp vào Từ Giản. Nói không chừng, chẳng phí chút sức lực có thể công hạ được thành này.

Với kế dụ địch này, không lo là La Sĩ Tín không cắn câu.

Chỉ chốc lát, binh đội của Dương Công Khanh ở bên ngoài doanh trại đã lập thành đội ngũ, xếp thành hàng ngang dọc ngay ngắn. Những người đứng trước đều cầm thuẫn và kích; ở phía sau cầm nỏ xếp thành Yểm Nguyệt trận, hình dạng như trăng lưỡi liềm, phân ra hai bên, nhằm vào trung quân của đối phương. Trừ Dương Công Khanh và tám danh tướng ngồi trên ngựa chỉ huy, còn lại tất cả là bộ binh mặc giáp màu xanh, sử dụng đại thuẫn bài cao quá đầu, bên dưới thuẫn có những mũi chùy nhọn, có thể đâm sâu xuống đất ba xích; lại còn thương, kích, cung tên trợ thủ, không sợ chiến mã của đối phương xung kích.

Trong khi hai bên giao phong, suy cho cùng có bốn nhân tố dẫn đến chiến thắng, đó là "Trận, Thế, Biến, Quyền", trong đó “Trận” được xếp hàng đầu.

Hai phe đấu nhau, bên nào có kỹ nghệ cao minh hơn có thể giành được chiến thắng. Lưỡng quân giao tranh, việc phối hợp giữa các lực lượng vô cùng quan trọng. Cơ bản là dựa vào trận pháp, phải đạt được "không ngừng biến đổi, có phục kích có tấn công, vừa chính kinh vừa kỳ lạ; tựa như hoàn chỉnh nhưng lại không hoàn chỉnh, giống như loạn mà không loạn; hợp lại thành trận, tán ra cũng thành trận, hành quân cũng thành trận; địch không biết ta lùi lúc nào, cũng không biết ta tiến lúc nào". Từ đó phát huy hết khả năng chiến đấu của lực lượng.

Vì thế ở trên chiến trường, đánh nhau không phải bằng sức mạnh của mỗi cá nhân, mà phải xem quân sĩ bên nào có quy chế chặt chẽ, tướng lĩnh chỉ huy lại càng là nhân tố chính quyết định thành bại.

Dương Công Khanh vốn là danh tướng thân kinh bách chiến, một khi

đã đồng ý với kế hoạch của Khấu Trọng, lập tức bỏ qua sự úy kỵ địch nhân lớn mạnh, bày ra trận thế tối ưu để có thể ứng phó cục diện trước mắt, ngoan cường nghênh chiến địch nhân.

Khấu Trọng và Ma Thường dùng kỵ binh, ngõ hầu nhân lúc Đường quân chưa kịp tạo lập thế trận tấn công ổn định, từ hai bên tả hữu của doanh trại mở cửa xông ra, bố trí ở hai bên Dương quân, hình thành thế 'tiến khả công, thối khả thủ', di chuyển cơ động, rất có sức uy hiếp. Hai người phối hợp với Dương Công Khanh tạo ra thế trận như nhật nguyệt luân hành, thay phiên chiếu sáng.

Khấu Trọng lĩnh suất một nghìn tinh kỵ, bố trí bên cánh phải của Dương quân, tâm thần tiến nhập cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, lạnh lùng nhìn Tần quân và Trình quân đang tiến tới. Trên Từ Giản thành, Quách Thiện Tài lĩnh suất thủ binh chuẩn bị sẵn sàng, Đầu Thạch Cơ (máy ném đá) và Tiễn Nỗ Xa (xe bắn tên) nghiêm chỉnh đợi chờ. Nếu Dương quân không địch lại đối phương, có thể theo trật tự lui về doanh trại, bọn họ sẽ phát huy tối đa khả năng chi viện. Còn nếu Dương quân như bị địch nhân đánh đến loạn thành một cục, đương nhiên lại là vấn đề khác.

Trong thời khắc hai đạo nhân mã ở hai bên dần dần tiếp cận, chiến khí trên chiến trường đã khẩn trương như cung kéo căng dây, đại chiến sắp sửa nổ ra.

Bọn Tần Thúc Bảo ba người đêm qua không hề khoa trương. Đường quân đúng là đội tinh binh được huấn luyện đến nơi đến chốn. Chỉ nhìn đối phương dàn bày trận thế, trong trận có trận, trong đội có đội, các góc nối liền với nhau, tề chỉnh không hề rối loạn, bước chân người người đều tăm tắp, khí thế như thiên quân vạn mã ào ạt cùng lên, vốn dĩ có thể làm địch nhân rét run khiếp đảm.

Trống trận vang lên, hai cánh địch quân tiến vào khoảng cách hai

nghìn bộ. Trung quân truyền xuất tù và ra lệnh, cho biết trung quân của La Sĩ Tín sắp sửa tràn lên, phối hợp cùng Tần, Trình lưỡng quân đang xáp lại, hình thành đại áp lực và uy hiếp Dương quân.

Khấu Trọng thản nhiên không hề lo sợ, vì trước khi trời sáng một thời thần, quân chủ lực của Lý Thế Dân lục tục kéo tới, đội tiên phong của La Sĩ Tín đã phải dùng để hộ giá suốt cả một canh giờ, phòng ngừa bọn họ đột nhiên tập kích. Cho đến lúc này đã qua ba thời thần, không những ngủ không đủ, mà lại còn phải lao khổ, cũng chưa được ăn sáng. Quân của Dương Công Khanh tuy luân phiên đào hào để phòng ngự, nhưng công sự trước nửa đêm đã hoàn thành, quân sĩ được nghỉ ngơi đầy đủ. Hiện tại thực là lấy tinh binh đã được nghỉ ngơi, ăn uống đầy đủ đối phó với đội quân vừa buồn ngủ, vừa mệt mỏi lại đói khát của Lý Đường. Miễn là có thể trụ được trước thế công của địch, sĩ khí của đối phương sẽ lập tức tiêu tan, Khấu Trọng liền có thể nhân đó chiếm tiện nghi.

Hiện tại lấy thủ làm công, thời cơ đến sẽ lấy công làm thủ, chính là từ "Bất công" biến thành "Kích kì". Binh pháp đao pháp, tuy hai mà một.

Tiếng trống đột nhiên gấp gáp.

Tần Trình lưỡng quân đồng thanh hô lớn, tốc độ từ chậm chuyển nhanh, phù hợp với nhịp trống, từ hai bên cánh đánh đến, tức thì phong vân biến sắc, chiến ý tràn ngập bầu trời.

Khi lưỡng quân còn cách cự ly tám trăm bộ, tù và lại vang lên, từ phía sau xông lên một đội khoảng hai ngàn kỵ binh, vòng ra hai bên cánh, phối hợp với quân bộ xông lên, tiếng vó ngựa vang rền, âm thanh truyền khắp bình nguyên, thanh thế làm người ta kinh hãi.

Phía hậu phương của quân địch chính là đại quân chủ lực của Lý Thế Dân, hiện đã đình chỉ việc nhập trại nghỉ ngơi, chuyển sang bố

trí đội hình ở khoảng đất bằng phía bên trái trại. Chỉ thấy soái kỳ bay cao trong gió, biểu hiện đại giá của Lý Thế Dân ở đó, đang vi hành trợ uy cho binh mã.

Khấu Trọng ngẩng mặt lên nhìn trời cười một tràng rồi quát:

- Đã đến giờ rồi! Thổi tù và!

Một nghìn kỵ binh do Ma Thường lĩnh suất liền theo tiếng tù và phi về chỗ Khấu Trọng bày binh. Cổng thành Từ Giản cũng lập tức mở rộng, cầu treo hạ xuống, quân giữ thành xông ra, bố phòng ở bên trong doanh trại và ven theo bờ hào.

Tiếng reo hò càng lúc càng vang dội, tiếng trống trận dồn dập, địch quân chuyển từ bước nhanh sang chạy, tựa như hai luồng thủy triều, dựa vào sự yểm hộ của quân thuẫn bài ở phía trước, trùng trùng xông lên hãm trận.

Địch kỵ ở bên ngoài cũng theo hai hướng tăng tốc.

Trận chiến ở Từ Giản đã bắt đầu mở màn.

- - - oOo- - -

Từ Từ Lăng sử dụng Trường Sinh khí liệu thương cho Linh Lung Kiều hết gần một thời thần. Nội thương của nàng ta đã khỏi, chỉ biết nhỏ giọng nói câu đa tạ, sau đó thì lại trầm mặc, xem ra có nhiều tâm sự.

Từ Tử Lăng nhìn về hướng Khoát Yết nằm trên mặt đất. Gã đã làm hắn trọng thương, nhưng giết hắn chính là một chiêu phản kích trong lúc phẫn hận của Linh Lung Kiều. Người của Đại Minh tôn giáo tác tệ đã nhiều, Khoát Yết gây ác thì phải chịu lấy, chết là đúng tội.

Lúc này gã đối với thân thế của Linh Lung Kiều đã đoán ra được đến bảy tám phần, nhưng biết nàng không muốn thổ lộ tâm sự với mình, không nhịn được trong lòng có ý thương xót, hỏi:

- Cô nương trước nay luôn hành sự một mình, hành tung bí ẩn. Vậy mà bọn họ vẫn có thể chặn ngang đường thì quả thực là có bản lĩnh, vì thế sau này cô nương nên để tâm đề phòng bọn chúng còn nhiều chiêu khác.

Linh Lung Kiều lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Bọn chúng chỉ là đoán được ta sẽ đến gặp Khấu Trọng, vì thế mới có thể mai phục tại bên ngoài doanh trại chờ ta. Sau này bọn chúng đừng mong có cơ hội như thế này nữa.

Sau đó giọng nói trở nên ôn hòa, liếc gã một cái, nói:

- Chúng ta có thể đi vào trong rừng nói đôi câu được không?

Giọng của nàng đầy vẻ khẩn khoản thỉnh cầu, Từ Từ Lăng khó lòng từ chối nổi, gật đầu đáp ứng.

Hai người ngồi xuống một thân cây ở bìa rừng, mặt trời ở bên ngoài như lửa, rọi sáng cả thế gian, bọn họ vốn ngồi trong bóng mát, cảm nhận được tư vị mát mẻ của rừng cây.

Linh Lung Kiều tâm hồn vẫn để đâu đâu, hỏi:

- Tại sao có thể trùng hợp như thế này nhỉ?

Từ Tử Lăng biết nàng có tâm sự, nhưng còn đang do dự có nên tiết lộ với gã không, thuận miệng đáp:

- Ta chính là muốn đi tìm Khấu Trọng, cô nương chắc vừa gặp hắn, bởi thế mà gặp nhau.

Linh Lung Kiều sắc mặt tỏ vẻ tựa như tâm trí đều rã rời khiến cho người ta thương xót, nhẹ nhàng lắc đầu than:

- Đó không phải là trùng hợp mà là trong chốn u minh đã có định sẵn, vì mẹ ta ở bên kia thế giới phù hộ cho ta. Ôi! Yêu một người thật là đau khổ, yêu có thể làm cho người ta thật mệt mỏi quá!

Từ Từ Lăng trong lòng chấn động, ứng lời:

- Đối với chuyện này ta vốn không có nhiều trải nghiệm, thật không có khả năng giải đáp vấn đề này với cô nương.

Linh Lung Kiều đưa mắt qua nhìn gã, ung dung nói:

- Ta muốn nói với ngươi một việc, nhưng chỉ cho ngươi biết thôi, không được nói lại với Khấu Trọng.

Trong lòng Từ Tử Lăng lại một lần nữa chấn động, hiểu rằng nam tử trong lòng nàng ta chính là Khấu tiểu tử.

Gã cười khổ gật đầu nói:

- Nếu đó là bí mật riêng tư của cô nương, tiểu đệ có thể không biết được không?

Linh Lung Kiều hai mắt đỏ hồng, cúi gằm đầu xuống, giọng lí nhí như muỗi bay:

- Huynh đã đoán được người đó là ai! Ta cảm giác chàng hơi thích

ta, nhưng thích thì sao chứ? Chàng và Tống gia tiểu thư đã có hôn ước. Tống gia vốn trước nay bài xích ngoại tộc, vì thế dù ta yêu chàng đến khổ thế nào, cũng tuyệt đối không thể làm chàng khó xử, làm tổn hại đến sự nghiệp của chàng. Ta vốn không định rời xa chàng không lời từ biệt, nhưng vì hiện tại Vương Thế Sung sử dụng phản đồ của tà giáo đến giết ta, ta và lão đã nhất đao lưỡng đoạn, phải lập tức ly khai.

Từ Tử Lăng nghe xong mắt mở to mồm há hốc. Đây là lần đầu tiên gã nghe một nữ tử thổ lộ cõi lòng, thản nhiên nói yêu một nam tử, trong sâu thẳm cõi lòng gã cảm thụ được sự luyến ái hòa lẫn mâu thuẫn và thống khổ của nàng! Nhưng vì nàng ta quả thật rất khả ái, Từ Tử Lăng liền cảm thấy thương xót nói:

- Làm sao cô nương biết Vương Thế Sung phái người đến sát hại mình?

Linh Lung Kiều thâm trầm đáp:

- Ngày hôm kia ta và Vương Thế Sung huyên náo một hồi, ta một lòng muốn... Ài! Ta sẽ không nói nữa! Chỉ có lão biết ta ở đâu. Nể mặt mẫu thân, ta không tính toán với lão. Ta đã quá mệt mỏi, chỉ muốn nhanh nhanh về quê hương, không lý đến thế sự nữa.

Tiếp đó nàng đứng lên, cười nói:

- Khấu Trọng và huynh đúng là những người Hán tốt nhất, thực sự là anh hùng hảo hán. Các huynh nên để ý đến Đại Minh tôn giáo, nghe nói bọn họ mới có người luyện thành được “Ngự Tẫn vạn pháp” trong “Căn Nguyên trí kinh”, được phong làm Nguyên Tử mới. Một khi huynh và Khấu Trọng đã là tử địch, theo tác phong làm việc của giáo phái này, bọn chúng sẽ sử dụng thiên phương bách kế, không từ thủ đoạn để hại hai người. Ta nói ra điều này xong cảm thấy thư

thái vô cùng! Cám ơn huynh! Nhờ nói với Khấu Trọng là nô gia quay về Quy Tư rồi.

Nói xong nhẹ nhàng tiến vào trong rừng.

Từ Tử Lăng đứng dậy hỏi với theo:

- Ai là Đại Tôn?

Linh Lung Kiều đáp:

- Là một kẻ được gọi là Tu Cổ Ti Đô người Hồi Hột, hắn chính là truyền nhân đắc ý của "Ma Vương" Triết La, nhân vật lấy đi bí điển của Ba Tư Minh tôn giáo trốn đến phía Đông, cũng chính là người đầu tiên của Đông Phương đệ nhất tà giáo khám phá được Trí Kinh. Hai người nếu gặp phải hắn, tuyệt đối không được có ý khinh địch.

Nhìn theo thân hình mảnh mai yểu điệu của nàng biến mất trong rừng sâu, Từ Tử Lăng ủ rũ ngồi xuống. Tư vị của luyến ái đau khổ, gã hiểu rõ hơn ai hết.

---oOo---

Hơn mười viên tiểu tướng ở trong thành phi ngựa phóng ra, chỉ huy quá nửa thủ hạ bố trí tại doanh địa từ cửa Nam trùng xuất, bầy ra thuẫn tiễn trận để nghênh kích địch kỵ từ một bên đánh tới. Hiện tại Dương Công Khanh có thể tập trung toàn lực ứng phó với hai lộ tả hữu địch quân đang đến nhanh như gió.

Tiếng trống trận trong trung quân của La Sĩ Tín thay đổi, không chỉ toàn quân tăng tốc độ tiến lên phía trước, mà hai ngàn kỵ binh phía sau cũng phi lên, hướng vào giữa đoàn quân của Khấu Trọng đánh đến. Nếu như kỵ đội của Khấu Trọng bị chia cắt, biến thành đầu đuôi

khó hỗ trợ được cho nhau, trong khi địch nhân lại đông hơn gấp bội, sẽ dễ dàng bị tiêu diệt toàn bộ.

Hai bên đều triển khai kỳ mưu, giống như cao thủ giao đấu, không chỉ bằng vào vũ lực mạnh yếu, mà còn xem kẻ nào có chiến lược tốt hơn.

Tiếng hô chém giết vang động cả chiến trường.

Từ phía Dương Công Khanh, khoảng ngàn mũi tên bắn ra, bay qua một khoảng không dài, như một bầy châu chấu nghìn con nhằm vào Tần, Trình lưỡng quân phi tới. Từ trong doanh trại, gần ngàn thủ binh giữ máy bắn đá đẩy lên phía sau trận địa của Dương quân, chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần lực lượng của La Sĩ Tín đi vào phạm vi bắn đá, hơn chục cỗ Đầu Thạch Cơ có thể làm địch nhân thương vong lớn. Cự thạch nặng hàng chục cân, không thuẫn bài cùng khôi giáp nào có thể đỡ được.

Khấu Trọng quất ngựa tiến lên phía trước, Thích Nhật cung liên tiếp bắn ra, không mũi nào trật đích, tất thảy đều xuyên qua chiến giáp của địch nhân. Những kẻ địch trúng tên đều phun máu ngã về phía sau, không ai đỡ nổi.

Vô luận đao pháp hay tiễn thuật của gã đều đã được bồi dưỡng ở trên chiến trường mà tiến tới cảnh giới đại thành. Đao pháp như binh pháp, quay lại chiến trường, như cá vào biển lớn, chim về trời cao.

Lòng gã tĩnh lặng như trăng trong giếng, hoàn toàn có thể thấu đáo tình hình chiến trường xa gần, lại càng biết rõ nếu bị địch kỵ cách đó khoảng chín trăm bộ chặn được, để trung quân của La Sĩ Tín với hai ngàn quân kỵ xông đến thì sẽ cắt đoạn và làm phân tán binh đội của mình.

Then chốt ở chỗ, quân của gã có thể đột phá rào chắn của đối phương, trước khi kỵ binh của họ La xông đến, rồi tiến ra chỗ trống bên phải Đường quân. Lúc đó có thể trực tiếp uy hiếp đại quân của Lý Thế Dân ở phía hậu phương.

Địch kỵ nhắm mắt bắn bừa hướng về Khấu Trọng nhưng tên chỉ có thể vượt qua hơn một nửa cự li giữa hai bên, rồi hết lực rơi xuống thảo nguyên, nhưng có hơn chục địch quân bị giết sau khi tên rơi.

Khấu Trọng hạ quyết tâm, biết cự li song phương chỉ còn khoảng sáu trăm bộ, lại tiếp tục nhằm địch kỵ phát tiễn, làm cho người ngã ngựa lật. Hàng trận ở phía sau địch quân trùng trùng xông lên bị vướng, giẫm lên nhau, loạn thành một khối.

Kỵ đội ở phía trước của địch nhân bị hỗn loạn, như sóng dồn làm ảnh hưởng lan đến toàn thể, không thể tái lập đội hình, liền bị phân tán sang hai bên.

Kỵ binh theo sau Khấu Trọng chứng kiến chủ tướng lợi hại, tiễn pháp như thần, chỉ bằng một mình có thể làm trọng thương đối phương, giống như thiên binh thần tướng. Toàn thể lập tức quân tâm đại chấn, khí thế như cầu vồng. Người người trên ngựa đều giương cung nạp tên, khi địch nhân tiến vào tầm bắn, lập tức tên bắn ra như mưa, làm cho đối phương càng tán loạn không thể tập hợp nổi.

Khấu Trọng sờ vào ống tên thì thấy tên đã hết. Trái phải mỗi bên hai, tổng cộng là bốn ống, vị chi là một trăm hai mươi mũi tên toàn bộ đã bắn hết. Gã cuồng nộ hét lên một tiếng, bạt xuất Tỉnh Trung Nguyệt danh chấn thiên hạ, kẹp chặt lưng ngựa, dũng mãnh vượt qua những chiến mã đang ngã lộn trên chiến trường, tiến nhanh gió vào giữa đội hình của địch kỵ.

Trên chiến trường, chiêu số dụ địch hoặc địch chỉ là trò trẻ con, mỗi

nhát đao xuất ra cần phải có hiệu suất, lấy cứng chống cứng, ai lực mạnh đao nhanh hơn thì thắng.

"Đang!"

Một tên kỵ mã cùng với vũ khí bay ra khỏi lưng ngựa, bị thủ pháp mạnh mẽ của gã đánh tới, một chiêu cũng không chịu nổi.

Khấu Trọng triển khai đao pháp, thấy người là chém, không ai đỡ được một chiêu. Thủ hạ ở phía sau phối hợp với khí thế không thể bẻ gẫy của gã, trước mặt là đội kỵ binh đã bị mất đi trận thế, giết cho chúng người ngã ngựa nghiêng, chạy tỏa ra bốn phía.

Lúc này quân chi viện của La Sĩ Tín tiến đến còn cách bảy trăm bộ, do kỵ đội của hai bên đang hỗn chiến, không thể bắn tên, chỉ còn cách tiến tới gần để giao phong.

Ma Thường, viên ái tướng thân kinh bách chiến của Dương Công Khanh, nhìn thấy một ngàn kỵ binh của Khấu Trong có thể ứng phó, làm địch kỵ bị tiêu diệt đến bảy tám phần, liền vội mang theo một ngàn thủ hạ, tách khỏi đại quân để nghênh đón viện quân của La Sĩ Tín.

Khấu Trọng lúc này điều chỉnh lại đội hình, không tiếp tục truy kích kỵ binh bỏ chạy, mà nhằm đến viện quân mà chém giết.

La Sĩ Tín ở trong quân chỉ huy toàn cục kinh hãi cuống quít, không thể ngờ địch quân do Khấu Trọng chỉ huy có thể cường hãn thế. Nếu để kỵ binh của Ma Thường đón đầu cản trở, sau đó Khấu Trọng kéo đến, binh đoàn của hắn cũng sẽ cùng chung vận mệnh như tiền đội, ảnh hưởng đến toàn bộ chiến cục. Họ La vội vàng hạ lệnh, trung quân chuyển từ công sang thủ, không tiến lên nữa, đồng thời thổi tù và gọi kỵ binh triệt hồi về.

Dương Công Khanh vốn đang phòng ngự không nổi trước sự tấn công toàn lực của Tần Trình lưỡng quân, nhìn thấy tình trạng đó liền đại hỉ, lập tức cải biến mục tiêu của máy bắn đá, vốn nhằm vào trung quân của La Sĩ Tín chuyển sang nhắm tới địch quân đang tiến công từ hai phía.

Nhân mệnh tại chiến trường vốn không đáng một đồng, song phương đều có người chết hoặc thụ thương, nhưng không một ai để ý, chiến sự vẫn tiếp tục không ngừng.

Nhìn thấy địch kỵ lùi lại, Khấu Trọng trong lòng thầm kêu đáng tiếc. Nếu quân địch tiếp tục tiến lên, gã có thể làm quân Đường tổn thương không nhỏ. Ma Thường lúc này đã đến bên cạnh hắn, kỵ đội cùng điều chỉnh lại thế trận.

Ma Thường hưng phấn nói:

- Chúng ta lập tức quay lại giáp kích, tất có thể giết địch nhân đến lạc hoa lưu thủy.

Khấu Trọng nhìn vào đại quân của Tần Thúc Bảo ở gần nhất đang triển khai kịch chiến với Dương Công Khanh phòng thủ bên ngoài doanh trại, ngưng thần theo dõi, rồi cười nói:

- Lão Tần quả nhiên là người tinh thông binh pháp. Đừng nghĩ bọn họ bất chấp tất cả, nhất thiết xông tới cuồng công mãnh đả Dương tướng quân. Sự thật vốn dĩ Tần Thúc Bảo đã chuẩn bị sẵn sàng, bất kì lúc nào cũng có thể chia một nửa binh lực nghênh đón chúng ta. Nếu chúng ta dám tấn công bọn họ, chỉ cần Tần, Trình chống đỡ được một hồi, La Sĩ Tín tất lại lĩnh suất đại quân từ phía sau đánh đến. Sợ rằng lúc ấy cuối cùng chỉ duy ta và ngươi là có thể đào thoát.

Ma Thường xem lại địch trận, gật đầu đồng ý, thốt:

- Thiếu soái thực sự sáng suốt, quân đội ở hậu phương bọn họ đích xác sẵn sàng bố trận.

Nói vừa dứt lời, tiếng tù và vang lên. Quân Tần, Trình theo trật tự từ từ triệt thoái, số binh lính chết và bị thương đều được mang đi. Binh đội La Sĩ Tín ở trước mặt cũng tiến lên, điều chỉnh lại đội hình, hai đội kị binh phân bố hai bên. Nếu Dương Công Khanh thừa thế truy sát, hoặc Khấu Trọng xông lên đột kích, La quân cũng có thể ứng phó.

Khấu Trọng bố trận tại chiến trường phía Bắc, trên ngựa bình tĩnh nói:

- Chiến sự ngày hôm nay đã hoàn tất. Trận chiến này có thể làm đại chấn sĩ khí của quân ta, cũng dạy cho Lý tiểu tử một bài học vì dám không coi Khấu mỗ vào đâu.

Ma Thường tập trung toàn thần lưu ý việc rút quân của địch nhân, trong lòng cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ, nói:

- Nếu chúng ta có thể giết Vương Thế Sung, để Thiếu Soái chủ trì đại cục, Lý Thế Dân chắc chắn sẽ bại.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Giết Vương Thế Sung tại Từ Giản, ngươi đừng kể chuyện cười nhé! Người ở Lạc Dương toàn bộ là người của hắn, để xong việc quay về Lạc Dương rồi nói. Ài! Hy vọng không cần quay về Lạc Dương đã có thể giải quyết mọi việc. Chỉ cần có thể cản chân Lý Thế Dân ở đây, đại kế Chinh Đông của hắn sẽ tiêu đời, sợ rằng vương vị

của hắn cũng khó mà giữ được. Nếu Lý Uyên nổi giận phái Lý Kiến Thành đến thay hắn, thì thiên hạ đã có thể là của Khấu Trọng ta rồi.

(

Chương 584: Chuyện trò trong đêm chiến trường

Hoàng hôn hôm đó lúc Từ Tử Lăng tới Từ Giản thì đại quân hai vạn rưỡi người của Vương Thế Sung cũng vừa lục tục kéo đến, đặt doanh trại ở hai bên tòa thành với mục đích hỗ trợ lẫn nhau. Phía bên kia, quân đội của Lý Thế Dân dừng chân bên ngoài mộc trại của La Sỹ Tín, chính là ở quả đồi mà hôm qua Khấu Trọng và Dương Công Khanh đã cùng nhau quan sát quân địch. Lúc này quân sĩ hai bên đang ra sức củng cố công sự, bận đến mức tối tăm mặt mũi.

Từ Tử Lăng dừng lại trước cửa doanh trại báo danh, lính gác lập tức phi báo vào trong trướng nơi Khấu Trọng và Vương Thế Sung đang bàn luận cùng chư tướng. Nhận được tin, Khấu Trọng mừng rỡ chạy vội ra đón.

Gặp nhau ở cửa trại, hai gã có cảm giác cách cả kiếp người mới được gặp lại.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn quanh, thấy binh sĩ ai ai cũng nhìn sang bèn thấp giọng:

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.

Khấu Trọng khoác vai gã, vừa bước ra ngoài doanh trại vừa nói:

- Ngày hôm nay ta vừa thắng một trận nhỏ, giết được gần ngàn quân địch, hiện lão hồ ly Vương Thế Sung đang cao hứng cười không ngậm được miệng. Ta bây giờ càng thêm tin tưởng là có thể đẩy lui được Lý tiểu tử. Nếu như có ngươi trợ giúp thì tính ra phần thắng

càng thêm nắm chắc.

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Lần này ta đến đây không phải để giúp nhà ngươi đánh trận mà là có chuyện quan trọng khác. Ai dà! Đối với Lý Thế Dân ngươi ngàn lần chớ nên khinh địch, nếu không ta chỉ có thể đến thu nhặt thi thể giúp ngươi thôi.

Khấu Trọng chịu thua nói:

- Ta cũng biết Lăng thiếu gia ngươi không chịu thay đổi quyết định, chỉ là không thể kiềm chế được mà nói ra nguyện vọng trong lòng. Không có ngươi bên cạnh nói nhăng nói cuội, cuộc sống thực sự nặng nề. Cả đời chỉ có hai huynh đệ, vậy mà lại phải mỗi kẻ đi một đường, tạo hóa thật khéo trêu người. Ngươi không phải đang đóng giả Tư Đồ Phúc Vinh để đối phó với Trì Sanh Xuân sao? Vì cớ gì lại có thể dứt ra mà đến thăm tiểu đệ thế này?

Từ Tử Lăng gượng cười, gã không biết trả lời ra sao.

Khấu Trọng ngớ người nói:

- Không phải là đến khuyên ta rút lui khỏi cuộc chiến giành thiên hạ đấy chứ?

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Ai hơi đâu mà phí lời nói chuyện đó với tên ngốc cứng đầu như người, đi theo ta!

Rồi triển khai cước pháp lướt về phía Bắc.

Khấu Trọng cười lớn:

- Chúng ta đã lâu chưa có dịp tỷ thí cước lực, thử xem ai nhanh hơn nhé.

Dứt lời gã vội đuổi theo Từ Tử Lăng. Hai kẻ một trước một sau tựa lưu tinh tiến đến nơi mà ánh lửa của doanh trại đôi bên không thể soi tới. Từ Tử Lăng chạy lên một ngọn núi nhỏ cách doanh trại hai bên khoảng ba dặm thì dừng chân đứng lại.

Khấu Trọng tiến đến bên cạnh gã, mỉm cười rồi tán thưởng:

- Hảo tiểu tử! Ta chỉ xuất phát sau ngươi một chút mà không sao đuổi kịp.

Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

- Còn ta cũng không thể cắt đuôi được ngươi.

Khấu Trọng đưa tay lên vai gã bóp mạnh, đoạn chỉ vào doanh trại của Lý Thế Dân nói:

- Quân Đường được huấn luyện rất tốt, kỷ luật nghiêm minh, ở Trung Thổ này ta chưa từng thấy. Ngày mai ta và hắn sẽ gặp nhau trên chiến trường rộng lớn kia quyết chiến một mất một còn, để xem Hắc Giáp binh được ca ngợi là tung hoành vô địch thực tế đạt đến trình độ nào.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi không phải vừa nói đã đánh thắng Lý tiểu tử một trận đó sao? Mấy lời vừa rồi sao lại giống như chưa từng giao thủ với hắn vậy?

Khấu Trọng thở dài:

- Hôm nay ta mới chỉ giao chiến với quân tiên phong của lão Tần và lão Trình, hơn nữa thắng cũng do may mắn. Thực ra chỉ vì La Sỹ Tín mới quy hàng Lý Thế Dân muốn nhanh chóng lập công nên tiểu đệ mới có chút tiện nghi.

Từ Tử Lăng nói sang chuyện khác:

- Lão Bạt đã đến tìm ngươi chưa?

Khấu Trọng mỉm cười đáp:

- Hắn đi gặp lại tình nhân, chắc là đang sống những ngày êm ả, ha ha! Hy vọng hắn không trở nên nhu nhược, bỏ bê Thâu Thiên kiếm mà chìm đắm vào ái tình như câu nói “Chỉ làm uyên ương không làm tiên” là tốt rồi!

Từ Tử Lăng bật cười rồi mắng:

- Thì ra tên tiểu tử nhà ngươi bụng dạ xấu xa tự tư tự lợi. Nếu lão Bạt có thể vì một người con gái mà buông tay sống yên ổn, ngươi phải thấy mừng mới đúng chứ!

Khấu Trọng thở dài:

- Ngươi biết là ta nói đùa mà. Lão Bạt là người như thế nào, ta và ngươi đều quá hiểu rồi. Hắc! Nói ít lời thừa thôi, tên Âm tiểu tử cổ quái kia có đến Trường An tìm Trì Sanh Xuân gây chuyện không?

Gương mặt Từ Tử Lăng như bị phủ một lớp sương, gã trả lời:

- Không hề thấy tin tức gì của hắn, ta quả thực cảm thấy lo lắng!

Khấu Trọng nói:

- Lo lắng thì có ích gì, chỉ hy vọng hắn cát nhân thiên tướng. Hôm nay ngươi đến đây thật ra có chuyện gì vậy?

Từ Tử Lăng đáp:

- Việc này một lời không hết, ngồi cái đã rồi hẵng nói.

Sau khi cùng nhau ngồi xuống, Từ Tử Lăng nhìn về ánh đèn lửa của Từ Giản, cất giọng chậm rãi:

- Ta ở Trường An có gặp Thạch Chi Hiên, lại cùng hắn giao thủ.

Khấu Trọng giật mình buột miệng:

- Cái gì?

Từ Tử Lăng lần lượt kể lại câu chuyện ở Trường An, cuối cùng kết luận:

- Nếu để nội thương của Thạch Chi Hiên hoàn toàn bình phục, ta hoặc ngươi nếu gặp phải lão chắc chắn chỉ có chết. Ma công của lão đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, ngay cả Chúc Ngọc Nghiên so ra cũng kém lão một phần.

Khấu Trọng trầm ngâm nói:

- Đương nhiên rồi, nếu không bà ta đã chẳng cần phải xuất chiêu Ngọc Thạch Câu Phần. Ngươi rất hiểu Thạch Chi Hiên, nói xem thực ra có cách nào phá được Bất Tử Ấn của lão không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Ta chỉ có một chút manh mối, nhưng chẳng dám chắc là có hữu hiệu hay không. Vấn đề là lão đã kết hợp Huyễn Ma thân pháp và Bất Tử Ấn làm một, căn bản không thể tìm ra sơ hở, e là cũng chẳng có sơ hở để thừa cơ.

Khấu Trọng quả quyết:

- Ta vẫn không tin lão thực sự trở thành một ác ma bất bại. Chỉ cần là người tức khắc sẽ có nhược điểm, ví dụ như chiêu Ngọc Thạch Câu Phần của Chúc Ngọc Nghiên có khả năng làm lão trọng thương. Hiện tại nội thương của Thạch Chi Hiên chưa lành, vừa rồi lại cùng ngươi giao thủ, chắc chắn thương thế đã nặng thêm. Đây thực sự là cơ hội ngàn năm có một để giết lão, hơn nữa chúng ta lại biết được lão đang trốn ở đâu.

Từ Tử Lăng cau mày nhìn gã, đoạn trầm giọng hỏi:

- Ngươi có thể phân thân được sao?

Ánh mắt Khấu Trọng hướng về doanh trại của Lý Thế Dân, gã nói:

- Nếu huynh đệ Từ Tử Lăng của ta gặp khó khăn, Khấu Trọng này bất cứ chuyện gì cũng có thể vứt hết.

Từ Tử Lăng gạt đi:

- Mọi việc cần phân biệt nặng nhẹ trước sau. Ngươi bỏ đi như vậy làm sao mà ăn nói với Dương Công Khanh, huống hồ việc ta trở lại Trường An giả dạng Tư Đồ Phúc Vinh tạm thời chưa có nguy hiểm gì.

Khấu Trọng ủ rũ nói:

- Đúng rồi! Ta phải xem chiến trận diễn biến ra sao mới quyết định được khi nào có thể dứt ra mà quay lại Trường An cùng ngươi liên thủ tiêu diệt Thạch Chi Hiên. Một việc thành công vạn sự sẽ trót lọt. Chừng nào chưa trừ được Thạch Chi Hiên, hậu quả nghiêm trọng ra sao không ai biết được.

Từ Tử Lăng đem chuyện Linh Lung Kiều bị Dương Mạc và Khoát Yết truy sát rồi được mình xuất thủ giúp đỡ tất tật kể lại. Đương nhiên gã tuân thủ lời hứa, không nhắc đến tâm sự của nàng ta.

Khấu Trọng ngẩn người, một lúc sau mới lên tiếng:

- Nàng ấy trở về quê hương cũng tốt, có lẽ cuối cùng đã nhận ra bộ mặt thật của Vương Thế Sung. Nếu đúng như ngươi nói, vậy người của Đại Minh tôn giáo đã ẩn tàng ở Lạc Dương. Con mẹ nó, tân Nguyên Tử là kẻ nào nhỉ, không phải là Ngọc Thành mê muội kia chứ?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Ta tuyệt đối không hy vọng ngươi đoán đúng, nhưng khả năng này thực sự rất lớn. Tư chất của Ngọc Thành ta và ngươi đều hiểu, căn cơ tốt đến mức không còn gì để nói. Việc này mới thật là đau đầu, ngươi không những phải đề phòng Đại Minh tôn giáo, mà còn phải cẩn thận với Dương Hư Ngạn. Ta và Hầu Hy Bạch đoán hắn sẽ phụng mệnh Lý Uyên đến hành thích ngươi, dùng việc công báo thù riêng.

Khấu Trọng mỉm cười hỏi:

- Ta sợ hắn sao?

Từ Tử Lăng nói:

- Chớ nên xem thường Dương Hư Ngạn! Bình thường hắn đương nhiên không thể làm gì được ngươi, nhưng nếu tình hình Từ Giản bất lợi, các ngươi bị bức lui về Lạc Dương, sau đó Lý Thế Dân kéo đại quân tới công thành, Trọng thiếu gia ngươi đốc chiến lâu ngày không được nghỉ ngơi sức lực giảm sút. Dương tiểu tử kia tinh lực sung mãn, khi đó sẽ có cơ hội rất lớn. Đừng quên hắn là đệ nhất thích khách được chân truyền Huyễn Ma thân pháp của Thạch Chi Hiên.

Giọng Khấu Trọng mười phần chắc chắn:

- Trận Từ Giản này ta quyết không thua!

Từ Tử Lăng vội nhắc nhở:

- Chớ nên tự tin quá mức, vì vấn đề có khả năng phát sinh từ phía Vương Thế Sung. Điều muốn nói đã nói xong rồi, giờ ta phải đi gặp Lý Thế Dân.

Khấu Trọng thất thanh hỏi:

- Sao cơ?

Từ Tử Lăng thủng thẳng đáp:

- Có quái gì đâu mà giật mình chứ! Thế lực Ma môn đã bám vào gốc rễ Lý phiệt. Là một người bạn cũ, về tình hay về lý ta đều nên báo cho hắn một tiếng, đúng không?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Lăng thiếu gia đã nghĩ ra thì làm sao mà sai được. Ài! Nếu như ta quỳ xuống cầu xin, ngươi có thể lưu lại giúp ta thắng trận này không? Sau đó bọn ta cùng vui vẻ tính cách loại trừ Thạch Chi Hiên, liên thủ phá con mẹ nó cái Bất Tử Ấn ấy đi. Trường Sinh đấu với Bất Tử, tính ra là tương đương nhau, nhưng binh lực chúng ta gấp đôi lão, cộng lại là có đến hai hảo hán.

Từ Tử Lăng bực mình hỏi:

- Ngươi chịu làm vậy sao?

Khấu Trọng cười ha ha:

- Đương nhiên ta sẽ không làm thế, hiện tại lão tử là người có vai vế rồi. Hắc! Có gì mà khó chịu chứ, đi tìm bạn tốt Lý tiểu tử của ngươi đi!

Từ Tử Lăng nhếch mép hỏi:

- Hãy nói thực với ta, ngươi định thực sự trở thành một Dương Kiên, nhất thống thiên hạ rồi làm hoàng đế sao?

Khấu Trọng nhìn gã thật lâu, đoạn từng từ nói thật rõ ràng:

- Ta sẽ trả lời vấn đề này, để ngươi sau này đừng có hoài nghi ta nữa. Khấu Trọng này có thể nói dối bất cứ kẻ nào, nhưng tuyệt đối sẽ không lừa gạt hảo huynh đệ Từ Tử Lăng của mình. Ta đối với việc làm hoàng đế nửa điểm hứng thú cũng không có, nhưng nhất thống thiên hạ để bách tính được hưởng những ngày thái bình chính là mục tiêu mà ta chịu trả giá bằng tính mạng để theo đuổi. Binh pháp chính là đao pháp. Đối với ta, sự thể nghiệm cao nhất của võ đạo là

dùng toàn bộ khả năng của bản thân mang bình yên tới cho trăm họ. Ta luôn luôn tin tưởng vào lương tâm của mình. Nếu như Sư Phi Huyên chọn ta chứ không phải Lý tiểu tử, có lẽ ngươi đã không đến nỗi khó xử như vậy.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Hảo tiểu tử, cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà phải thổ lộ tâm trạng bất mãn. Nếu như mục tiêu của đại ca ngươi chỉ là thiên hạ thái bình, việc kia hết thảy đều có thể thương lượng, con bà nhà ngươi chứ!

Khấu Trọng ghì chặt vai Từ Tử Lăng, mỉm cười nói:

- Nói thực lòng, đúng là Khấu Trọng ta muốn thắng, nhưng không chỉ là thắng một trận Từ Giản, mà còn muốn thắng trong tất cả các mặt trận khác. Đây chính là phương thức tu luyện dĩ chiến dưỡng chiến của lão Bạt. Thời điểm ta nhất thống thiên hạ, xây dựng bá nghiệp chính là lúc đại công cáo thành. Khi đó phải phiền Lăng thiếu gia mời Sư tiên tử xuống núi để tuyển chọn cho chúng ta một vị con bà nó hoàng đế. So với ta và ngươi, lĩnh vực này nàng kinh nghiệm hơn nhiều.

Từ Tử Lăng bật cười:

- Hy vọng không phải ngươi vừa thắng một trận mà mụ mị đầu óc. Chưa cùng Lý Thế Dân giao chiến mà đã tỏ vẻ chắc ăn thế rồi. Lý tiểu tử đâu phải kẻ tầm thường, ít nhất là tướng lĩnh quân binh của hắn cũng nhiều hơn đứt ngươi. Còn về binh pháp chiến lược thì đánh qua trận này mới biết được.

Khấu Trọng buông Từ Tử Lăng ra, nghiêm mặt nói:

- Ngươi đi đi! Chúng ta vĩnh viễn là huynh đệ. Ta tuyệt không dám khinh địch đâu, Lý tiểu tử lợi hại thế nào, ta biết rõ hơn bất kỳ ai.

o0o

Khấu Trọng quay trở lại doanh trại, trong lòng vẫn nghĩ đến Từ Tử Lăng kèm theo một chút hối hận. Đây là lần đầu tiên gã nặng lời với tiểu tử này như vậy. Việc Từ Tử Lăng đi gặp Lý Thế Dân đã khiến tâm trạng gã rất không thoải mái. Hiện giờ cảm giác khó chịu đó đã tan biến như khói mây, gã hoàn toàn thông cảm cho sự mâu thuẫn và nỗi khổ trong lòng hắn.

Khấu Trọng hiểu người huynh đệ thân thiết hơn ruột thịt này rõ hơn bất kỳ ai. Từ Tử Lăng là tên tốt bụng, luôn suy tính cho người dân trăm họ. Nếu không vì gã, có lẽ Từ Tử Lăng đã toàn lực hỗ trợ Lý Thế Dân thống nhất thiên hạ, lên ngôi hoàng đế, hoàn thành tâm nguyện của Sư Phi Huyên. Nhưng vì gã đã cùng Lý Thế Dân tranh đoạt thiên hạ, Từ Tử Lăng chỉ có cách duy nhất là đứng ngoài chuyện này. Sự khó xử và mâu thuẫn nội tâm là có thể tưởng tượng được.

Nếu như bây giờ Khấu Trọng gã không bị ràng buộc gì, vứt quách chuyện này đi thực tốt biết bao. Đáng tiếc thân gã đã lún quá sâu vào bùn lầy, việc rút lui là không thể. Thiếu Soái quân, Dương Công Khanh cùng tướng sỹ của lão, sự hỗ trợ và kỳ vọng của Tống Khuyết...đều là những điều gã không muốn vứt bỏ mà cũng không thể bỏ được, huống chi Lý Thế Dân đâu phải là nhân tuyển kế thừa của Lý Uyên.

Vừa bước vào cổng doanh trại, Ma Thường đã chạy ra nói:

- Vương Thế Sung cho mời Thiếu Soái gấp, lão đang ở trên thành lâu.

Khấu Trọng than thầm, chẳng biết tên cáo già này tìm mình có việc gì đây.

o0o

Lý Thế Dân cho mọi người ra ngoài, trong soái trướng rộng lớn chỉ còn lại hai người. Hắn kéo Từ Tử Lăng ra ngồi giữa trướng, thu tay về rồi cất giọng vui vẻ:

- Bọn họ chút nữa thì kháng lệnh không chịu đi ra, sợ ngươi vì Khấu Trọng mà đến hành thích ta, hắc! Từ Tử Lăng là người thế nào bọn họ không thể hiểu được. Đêm nay chúng ta sẽ nói chuyện thật thống khoái.

Trong lòng Từ Tử Lăng hiện lên cảnh đám thủ hạ của Lý Thế Dân như Trưởng Tôn Vô Kị, Uất Trì Kính Đức, Bàng Ngọc rời khỏi trướng với vẻ mặt không tình nguyện, bèn gượng cười nói:

- Lúc bọn ta chia tay, Khấu Trọng có nói một câu "chúng ta vĩnh viễn là huynh đệ", hàm ý là cho dù ta đối xử với hắn thế nào, thậm chí là bán đứng, hắn cũng vẫn coi ta là huynh đệ.

Lý Thế Dân cười ha ha đỡ lời:

- Từ Tử Lăng mà bán đứng bằng hữu? Lý Thế Dân không bao giờ tin. Tử Lăng hôm nay từ xa đến đây, trước gặp Khấu Trọng sau tới tiểu đệ, thực ra có gì cấp bách vậy?

Từ Tử Lăng thuật lại lời Hầu Hy Bạch, cuối cùng nói:

- Cha ngươi đã hoàn toàn bị đám đàn bà và tiểu nhân làm mờ mắt, coi ngươi như Dương Quảng còn Lý Kiến Thành là Dương Dũng,

không thể nói chuyện đạo lý nữa. Thế Dân huynh định tính toán thế nào?

Lý Thế Dân im lặng nhìn mặt bàn, đoạn thở dài đáp:

- Không ngờ được thủ đoạn của Ma môn lại lợi hại như vậy, bất quá thiên hạ một ngày chưa thống nhất, Lý Thế Dân ta vẫn còn giá trị lợi dụng. Ài! Nói trắng ra, ta cũng không biết làm sao cho tốt, Tử Lăng có lời khuyên nào cho ta không?

Từ Tử Lăng chậm rãi nói:

- Thế Dân huynh một ngày chưa trở về Trường An, không ai có thể ngăn ngươi.

Lý Thế Dân giật mình hỏi:

- Tử Lăng có phải muốn ám chỉ ta nên ở Quan Ngoại tự lập không?

Từ Tử Lăng trầm giọng trả lời:

- Tướng ở bên ngoài có thể không tuân lệnh vua. Trừ khi Thế Dân huynh mười phần nắm chắc, nếu không quay trở lại Trường An sẽ hoàn toàn bị động, rơi vào cảnh cá nằm trên thớt. Thạch Chi Hiên bây giờ ma công đại thành, không còn điểm yếu nào, thiên hạ chẳng ai có thể kìm chế lão nữa.

Lý Thế Dân cười khổ nói:

- Thật không dám giấu, bây giờ việc ta lo lắng nhất không phải là đấu tranh gia tộc hay âm mưu của Ma môn, mà là uy hiếp do Khấu Trọng kết hợp với Tống Khuyết tạo thành, đó chính là ác mộng của Trường An, cũng là nỗi lo của Phi Huyên. Nếu không thể trong lúc Tống

Khuyết chưa tiến lên phía Bắc phá vỡ hoàn toàn Thiếu Soái quân của huynh đệ ngươi, thiên hạ sẽ lâm vào cục diện Nam Bắc phân chia. Khi đó bọn ta thực sự không có năng lực phản kích người Đột Quyết xâm lấn.

Từ Tử Lăng lẩm bẩm:

- Khấu Trọng kết hợp với Tống Khuyết...

Lý Thế Dân thần sắc ngưng trọng nói:

- Thế Dân hoàn toàn không bịa đặt để dọa người. Ta thu được tin tức từ phương Nam, Tống Khuyết tại Lĩnh Nam huy động nhân lực bao gồm binh sĩ của Lý Liêu cùng với Tống gia đệ tử, quân số có thể lên đến mười vạn. Thời gian triệu tập và trang bị quân nhu khoảng hai đến ba tháng, huấn luyện từ ba tháng đến nửa năm, khi đó Tống Khuyết sẽ đích thân đem đại quân Đông tiến. Nếu thực sự lão kết hợp cùng Thiếu Soái quân của Khấu Trọng, thiên hạ ai có thể ngăn được bọn họ?

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Tống Khuyết bắt đầu động viên quân đội?

Lý Thế Dân đáp:

- Cho nên ta chỉ có nhiều nhất là nửa năm để công phá Lạc Dương, bình định phương Bắc, nếu không thì chẳng có cách nào biết được tương lai biến đổi ra sao.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Tống Khuyết thêm vào Khấu Trọng, ài! Thế Dân huynh đối với Tống

Khuyết hiểu được bao nhiêu?

Lý Thế Dân thở dài:

- Người này hùng tài đại lược, kiến thức sâu rộng, chẳng những là thống soái tinh thông binh pháp mà còn là người hiểu rất rõ tình thế thiên hạ, tại chiến trường lại là vô địch mãnh tướng. Thủ hạ coi lão như thần minh, sự trung thành là điều không thể hoài nghi. Nếu lão có thêm Khấu Trọng trợ giúp thì khác nào hổ thêm cánh, trên chiến trường cùng bọn họ giao phong, ai dám mở miệng nói thắng được.

Từ Tử Lăng gượng cười nói:

- Khấu Trọng có nói hắn chỉ tranh đoạt thiên hạ để nhân sinh được hưởng niềm vui thái bình, chứ không hề có dã tâm làm Hoàng Đế. Ài! Ta nói sao mới tốt đây!

Lý Thế Dân yên lặng nhìn gã, lúc sau đột nhiên hỏi:

- Quan hệ giữa chúng ta trở nên như thế này, có phải nguyên nhân là do Tú Ninh?

Từ Tử Lăng cứng miệng không biết nói gì.

Lý Thế Dân bất lực nói:

- Tú Ninh không nói gì với ta, là tự ta nhớ lại tình huống khi ấy mà đoán ra. Mọi chuyện vốn đang tốt đẹp, Khấu Trọng đột nhiên cự tuyệt đề nghị của ta, lại còn muốn đem quyển sổ bỏ đi, quan hệ giữa ta và hắn từ đó ngày càng xấu, bây giờ chỉ có thể đối mặt nhau trên chiến trường. Nếu như có một ngày Khấu Trọng bất hạnh chết trong tay Lý Thế Dân ta, Tử Lăng sẽ đối với ta thế nào?

Từ Tử Lăng bình tĩnh đáp:

- Ta sẽ xin Tần Vương ngươi giao lại thi thể hắn rồi mang về tiểu cốc an táng.

Lý Thế Dân thở dài:

- Giả như kẻ ngã xuống chính là Lý Thế Dân này, ta tin rằng Khấu Trọng cũng sẽ đối tốt với thi hài ta. Thiên hạ thuộc về Khấu Trọng còn hơn là rơi vào tay Thạch Chi Hiên.

Từ Tử Lăng hiểu rằng vì thấy Lý Uyên ngày càng bị Ma môn khống chế, cảm xúc hắn dâng trào nên mới nói chuyện thế này.

Lý Thế Dân nhìn gã thật lâu, đoạn nhẹ nhàng nói:

- Tử Lăng có biết Phi Huyên trước khi trở về Tịnh Trai có đến Trường An tìm ta. Cùng nàng nói chuyện chừng hai canh giờ, ta đã lĩnh hội được rất nhiều điều hay.

Từ Tử Lăng trong lòng nổi lên một nỗi niềm mà ngay cả gã cũng không hiểu rõ, giống như phương tung của Sư Phi Huyên lại tái nhập nhân thế, đương nhiên là không phải vậy, chỉ là cuối cùng nàng quyết tâm không xuất thế nữa, nên muốn gặp Lý Thế Dân lần cuối cùng.

Khó khăn lắm gã mới có thể cất lời:

- Phi Huyên có chuyện gì muốn nói?

Lý Thế Dân lắc đầu đáp:

- Nàng chủ yếu hỏi ta về tình hình Lý gia hiện nay, ài! Bây giờ ta mới

hiểu, vì sao nhân vật siêu việt đời trước là Thạch Chi Hiên sau khi hại chết Bích Tú Tâm lại thể hiện sự đau đớn khôn nguôi như vậy! Phi Huyên đúng là một ví dụ tốt nhất, có người nào không bị tấm lòng cao thượng của nàng lay chuyển. Một vẻ đẹp thuần khiết phảng phất như tiên nữ hạ phàm khiến cho ai cũng phải ái mộ, nhưng tình ý chỉ dám cất sâu ở đáy lòng, không dám biểu lộ ra ngoài sợ mạo phạm bất kính với nàng.

Từ Tử Lăng chấn động nói:

- Thế Dân huynh!

Lý Thế Dân cười khổ:

- Đây là lần đầu tiên ta thổ lộ tâm tình với người khác, bởi ta biết rằng Từ Tử Lăng có thể hiểu rõ cảm giác trong lòng ta hơn bất cứ ai. Hắc! Nói ra được thật là thoải mái!

Từ Tử Lăng muốn nói mà không tìm được lời nào. Lúc này gã mới thấy mình thực sự may mắn. Ít nhất ở một chừng mực nào đó theo cách yêu đương của Sư Phi Huyên, gã còn được nói chuyện tâm tình, trải qua tư vị thực sự mê đắm lòng người.

Giọng Lý Thế Dân tiếp tục vang lên:

- Trước khi rời đi nàng có nói một câu rất kỳ lạ về ngươi đó.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Nàng nói gì vậy?

(

Chương 585: Lâm trận sợ sệt

Khấu Trọng đi vào Từ Giản, bước lên thành lâu. Dưới bầu trời đầy sao, Vương Thế Sung đứng ở chính giữa đang đánh giá thế trận của Lý Thế Dân. Bên cạnh lão là các tâm phúc đại tướng như Trần Trí Lược, Quách Thiện Tài, Bạt Dã Cương, Trương Chí, Lang Phụng, Tống Mông Thu, và các hàng tướng của Lí Mật như Đoạn Đạt, Đan Hùng Tín, Úc Nguyên Chân, không thấy Dương Công Khanh trong số đó.

Vương Thế Sung thấy Khấu Trọng đi vào, nở nụ cười nói:

- Thiếu Soái nhanh đến bên cạnh Trẫm.

Rồi quay lại các vị tướng lãnh nói:

- Trẫm muốn nói chuyện riêng với Thiếu Soái vài câu.

Chúng tướng lùi ra xa, chỉ còn Vương Thế Sung một mình trên thành lâu.

Khấu Trọng đi đến bên cạnh lão, trong lòng rất muốn đầu tiên chất vấn Vương Thế Sung vì sao lại ngoan tâm vô tình đối phó với Lung Linh Kiều như thế. Sau cùng gã cũng nén được, chậm rãi hỏi:

- Thánh thượng có gì sai bảo?

Vương Thế Sung thần sắc trở nên trầm trọng, trầm giọng đáp:

- Lý Thế Dân không hổ là danh tướng đương thời, đến nhanh hơn

dự kiến của ta ba ngày. Nếu không phải Thiếu Soái sớm hôm nay quyết đoán kịp thời, chủ động xuất kích thì khi đại quân của ta vừa đến sẽ bị hắn đánh cho ứng phó không kịp. Tuy không phải vì vậy mà quyết định thắng bại, nhưng cũng sẽ làm dao động tinh thần quân sỹ. Bây giờ mặc dù địch nhân nhiều hơn chúng ta hai vạn, nhưng chúng ta thành cao hào sâu có thể thủ, tình thế thuận lợi hơn nhiều.

Không có Vương Huyền Ứng bên cạnh cản đầu cản đuôi, không khí nói chuyện giữa hai người có phần hòa hợp hơn nhiều. Vốn dĩ, Khấu Vương đều là người biết dùng binh, tránh được rất nhiều những tranh hơi thông thường. Khấu Trọng không trả lời, bởi vì biết lão vẫn còn nói tiếp.

Vương Thế Sung trầm tư một lát, hạ thấp giọng hỏi:

- Còn năm vạn người kia đã đi đâu rồi?

Khấu Trọng trả lời:

- Ta có một câu tận đáy lòng, hy vọng Thánh thượng nghe lọt tai.

Vương Thế Sung quay đầu về phía gã nói

- Nói ra đi!

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Câu đó để sau hãy nói, Thánh thượng gọi ta đến có phải muốn hỏi Tử Lăng tìm ta có việc gì hay không?

Vương Thế Sung nói:

- Chuyện bí mật của huynh đệ ngươi, không nói ra ta cũng không

trách.

Khấu Trọng lạnh nhạt nói:

- Tuy là mật thoại, nhưng với Thánh thượng có quan hệ rất lớn. Tử Lăng cho ta biết Thạch Chi Hiên lại vào nhân gian làm ác, mục tiêu của lão là làm cho Khấu Trọng ta không sống được mà rời Lạc Dương, Lý Thế Dân thì không thể về được Quan Trung. Khi đó, thiên hạ có khả năng trở thành đồ trong túi của Thạch Chi Hiên.

Vương Thế Sung thần sắc tỏ ra kinh hãi, một lúc sau ổn định lại, nghiêm trang nói:

- Thiếu Soái ý định thế nào?

Khấu Trọng đáp:

- Nếu như Lạc Dương bị phá, Thánh thượng chỉ cần hướng tới Lý Uyên nói một tiếng đầu hàng, Lý Thế Dân tuyệt không dám động chạm đến người vì quan hệ với Thục Ny. Nhưng Lý Thế Dân tuyệt đối không để lại mạng ta. Lạc Dương rơi vào tay người của Lý Uyên, cùng với Quan Trung hỗ trợ lẫn nhau, Đậu Kiến Đức cũng không thể làm gì được nữa. Khi ấy giá trị lợi dụng của Lý Thế Dân đã hết, hắn cũng sẽ xong đời. Ta nghĩ đơn giản như vậy thôi.

Vương Thế Sung cười lạnh nói:

- Đấy mới chỉ là tính toán của Thạch Chi Hiên, Lạc Dương sẽ không bị hạ được, vĩnh viễn không.

Khấu Trọng nói:

- Những lời từ đáy lòng của ta chính là vì Lạc Dương có giữ được

hay không mà nói ra. Nếu như Hoàng thượng có thể bỏ qua hết việc cũ, không để ý tới Lý Thế Dân chia quân đánh phá các thành trì khác, chỉ tử thủ Từ Giản, chúng ta sẽ có cơ hội rất lớn bảo vệ được Lạc Dương.

Vương Thế Sung trầm giọng nói:

- Ngươi có thể hiểu được kế hoạch tác chiến toàn cục của Lý Thế Dân sao?

Khấu Trọng đáp:

- Cái đó rất khó mà sai được. Ngoài năm vạn rưởi quân chủ lực công phá Từ Giản, Lý Thế Dân chia quân lực còn lại làm bốn lộ, trong đó lộ quân theo Hà Dương vượt Đại Hà tấn công Hồi Lạc là quan trọng nhất. Ba lộ còn lại chỉ có tác dụng gây nhiễu loạn để kìm hãm đại quân của Thánh thượng, làm cho người không dám giảm bớt binh lực phòng thủ Lạc Dương. Những đội quân đang giữ các thành trì khác khó mà điều động tới Từ Giản tham chiến được.

Vương Thế Sung ánh mắt nhìn về doanh trại của địch quân phía xa, lẩm bẩm nói:

- Hồi Lạc thành! Hồi Lạc thành!

Khấu Trọng nói tiếp:

- Hiện tại, chỉ huy quân Đường ở Hà Dương chính là Hoàng Quân Hán. Hắn chỉ cần thủ chắc Hà Dương là có thể kìm hãm viện quân của ta, khiến ta tiến thoái không được. Mặt khác, ta không thể thủ chắc Từ Giản. Hiện tại chỉ có một kế là mặc kệ các thành trì khác bị mất, chỉ cần thủ chắc Từ Giản, Lạc Dương sẽ ổn như Thái Sơn. Khi đó, đến lượt Lý Thế Dân thân trong vũng lầy, tiến thoái không được.

Chờ tới lúc hắn bị Lý Uyên gọi về, các thành trì bị mất còn sợ gì không lấy lại được?

Vương Thế Sung chăm chú nhìn Khấu Trọng, sau một lúc mở lời:

- Chúng ta có thể thủ chắc Từ Giản chứ?

Khấu Trọng thở dài:

- Có lẽ chỉ có ông trời mới có đủ tư cách trả lời cho Thánh thượng việc này, quan trọng nhất là xem phán đoán và quyết tâm của Thánh thượng. Từ Giản có ý nghĩa to lớn, một khi thất thủ sẽ làm sĩ khí của quân ta bị đả kích nghiêm trọng, hậu quả không thể tưởng tượng được. Đáng sợ nhất lúc đó lại có nhiều La Sĩ Tín, Thánh thượng sẽ nuốt không trôi đó.

Vương Thế Sung quả quyết nói:

- Được! Ta sẽ theo lời Thiếu Soái, toàn lực cố thủ Từ Giản.

Ánh mắt nhìn ra ngoài thành, lão nói một cách chậm rãi:

- Nếu ta đem quân đội giao cho Thiếu Soái toàn quyền chỉ huy, Thiếu Soái có bao nhiêu phần chắc thắng?

Khấu Trọng nghe vừa mừng vừa lo, hiểu là Vương Thế Sung mắt nhìn thấy trận thế của quân Đại Đường, tín tâm mất hết, trong lòng sinh ra tâm lý ỷ lại vào gã. Vương Thế Sung trong lòng hiểu rõ, nếu hôm nay không phải là Khấu Trọng mà đổi lại là lão, tất nhiên không dám nghênh chiến khi quân địch đông hơn gấp mấy lần. May mà Khấu Trọng gã có thể trong thế bí xuất kích thu được thắng lợi nhỏ, khiến cho Vương Thế Sung và các tướng lĩnh đều phát sinh hảo cảm và lòng tôn trọng. Nếu không, Vương Thế Sung tuyệt không nói

những lời này.

Khấu Trọng nhìn ánh đèn lửa liên miên trong trận địch, cười ha ha nói:

- Vậy Lý tiểu tử lần này gặp khó khăn rồi!

---oOo---

Lý Thế Dân trầm ngâm:

- Ta không thể hiểu được vì sao ngươi và Khấu Trọng lại có thể ở cùng một chỗ, chỉ cần nhìn cũng thấy hai ngươi tính cách bất đồng. Khấu Trọng lúc nào cũng mưu cầu sự mới lạ, mạo hiển tiến công, tìm cơ hội chinh phục và đả bại đối thủ; còn Tử Lăng ngươi thì không tranh với đời, luôn tìm kiến cuộc sống an bình, tùy ngộ nhi an. Tử Lăng có đồng ý với nhận xét của ta về hai người không?

Từ Tử Lăng nói:

- Ta không hề nghĩ ngươi sẽ nhìn Khấu Trọng như vậy. Thành thực mà nói, đối với những sự việc mới, hắn trong đầu đều tràn ngập tâm lý tìm hiểu, nhưng không phải là không nói lý lẽ. Chỉ là Khấu Trọng có một lý tưởng và cách nhìn riêng, không ai khác kể cả ta có thể thay đổi hắn được.

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- Đây chính là nhận xét của Phi Huyên đối với Khấu Trọng. Nàng muốn ta nói ra cách nhìn với hai người, sau đó mới nói ý kiến của nàng. Phi Huyên chỉ ra rằng, trừ phi ta ở Lạc Dương có khả năng đánh bại Khấu Trọng thậm chí giết được hắn, nếu không tương lai sẽ trở thành cục diện phân chia Nam Bắc. Lúc đó, để giải quyết cục diện

này chỉ có một người, đó là ngươi Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng ngây người một lát, khổ sở nói:

- Nàng nói vậy sao? Phi Huyên đánh giá ta cao quá rồi! Ai! Vấn đề hình thành thế phân chia Nam Bắc không thể chỉ là do một mình Khấu Trọng, mà phải xem cả Tống Khuyết, Tống phiệt và tất cả những người phương Nam luôn muốn chi trì huyết tộc người Hán. Trong tình huống này, có lẽ tiểu đệ cũng không thể làm gì.

Lý Thế Dân thở dài:

- Ta cũng nói với Phi Huyên như thế, nhưng nàng cũng không trực tiếp trả lời ta, chỉ nói rằng khi muôn dân thiên hạ cần nhất thì Tử Lăng nhất định sẽ vì việc nghĩa mà không chối từ.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Cái này gọi là tiên tâm khó đoán. Không lẽ Phi Huyên muốn ta đi tìm Khấu Trọng quyết đấu sao?

Lý Thế Dân trầm giọng nói:

- Nói thẳng cho Tử Lăng biết! Ta sẽ cố gắng lần cuối cùng tránh biến Khấu Trọng thành tử địch. Nếu như cố gắng này thất bại, ta sẽ vứt bỏ hết thảy, dùng tất cả lực lượng đối phó hắn. Bằng không, nếu để cho Tống Khuyết và Khấu Trọng kết hợp thành một thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Y dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thế Dân thật sự vô cùng cảm kích Tử Lăng vạch trần âm mưu của Thạch Chi Hiên. Ta sẽ cẩn thận ứng phó, không để gian nhân đắc ý,

sẽ không đi vào vết xe đổ của nhà Tùy.

---oOo---

Khấu Trọng đi ra khỏi cửa thành, Dương Công Khanh nghênh đón hỏi:

- Lão ta nói gì vậy?

Khấu Trọng thấp giọng đề nghị:

- Đi ra ngoài doanh trại dạo một chút được không?

Dương Công Khanh kêu người đem chiến mã lại. Hai người cưỡi ngựa rời khỏi doanh trại, trên đường gặp Ma Thường. Gã tướng trẻ cười nói:

- Nếu không phải có Thiếu Soái đi cùng, tiểu tướng định ngăn cản Dương lão ra ngoài. Thiếu Soái nên biết Thiên Sách phủ có thói quen phái người tập kích doanh trại đối phương. Đêm khuya liên tiếp đem quân đến khiêu chiến làm nhiễu loạn quân địch, nếu như đối phương rụt cổ không ra thì có thể dương oai diễu võ, nếu như ngươi phát binh truy sát thì có thể trúng phục binh. Hắc! Bất quá hiện tại họ không dám dở trò đó ra, nguyên nhân vì chúng ta có Thiếu Soái trợ trận. Làm Thiếu Soái nổi giận, bọn chúng nhất định sẽ không có chỗ mà trốn.

Khấu Trọng ha ha cười nói:

- Nghe lão ca ngươi nói khiến ta sướng mê, quả là cao thủ vỗ mông ngựa.

Xuất doanh, Khấu Trọng nói:

- Ma Thường thực sự không vừa, hữu dũng hữu mưu. Ta thấy hắn trong thời khắc này vẫn còn nói giỡn được, rõ ràng hắn không hề quan tâm đến chuyện sinh tử.

Dương Công Khanh nói:

- Hắn đúng là nhân tài. Đúng rồi! Vương Thế Sung tìm ngươi có chuyện gì vậy?

Khấu Trọng cùng lão đi lên một ngọn đồi nhỏ, đảo mắt quan sát địa thế, mỉm cười nói:

- Vương Thế Sung có ý sợ rồi!

Dương Công Khanh ngẩn ngơ nói:

- Hiện giờ chưa chính thức cùng Lý Thế Dân giao chiến mà lão đã sợ rồi. Vậy thì còn đánh đấm gì nữa?

Khấu Trọng nói:

- Vương Thế Sung đã đánh qua trận nào lớn thế chưa? Trước kia lão thắng trận là đều lấy mạnh đánh yếu, thay Dương Quảng đi trấn áp đáp nghĩa quân kém cỏi, trận đánh với Lý Mật là ta và Dương Công đánh thắng cho lão. Lần này đụng phải một Lý Thế Dân nổi danh thiên hạ, quân lực mạnh hơn ta, huấn luyện tốt hơn ta, thủ hạ mãnh tướng như mây, mưu thần như mưa. Ở Lạc Dương tránh sau tường thành Vương Thế Sung còn khá một chút, chứ tại bình nguyên giao chiến thì tên nhát chết này làm sao mà không hoảng sợ. Mẹ nó chứ!

Dương Công Khanh không hiểu hỏi:

- Nếu thực sự Vương Thế Sung sợ hãi trong lòng thì cũng sẽ không nói cho ngươi chứ?

Khấu Trọng mắt vẫn quan sát đèn lửa trên doanh trại địch, mỉm cười giải thích:

- Tên hồ ly đó đương nhiên sẽ không thổ lộ tâm tư với ta, chỉ mời ta ngày mai ở bên cạnh hiến kế, chẳng khác nào gián tiếp thay lão chỉ huy quân đội. Đối với một kẻ như Vương Thế Sung, nếu không phải là khiếp chiến thì sẽ không an bài thế.

Dương Công Khanh kinh ngạc nói:

- Ngày mai! Lý Thế Dân trận cước chưa ổn, sẽ không công thành nhanh thế chứ?

Khấu Trọng trầm giọng:

- Đây chính là sách lược của ta. Ngày mai Lý Thế Dân đến đánh cũng tốt, không đến cũng tốt. Chúng ta cũng sẽ xuất binh bày trận thị uy, dụ Lý tiểu tử đến thăm dò hư thật thế nào. Nếu như hắn là con rùa rút đầu không ra, chúng ta sẽ tự diễn một trận, còn nếu như hắn dám nghênh chiến thì sẽ bị chúng ta dắt mũi đưa đi.

Dương Công Khanh hít một hơi dài rồi nói:

- Sợ rằng Thiếu Soái đã đánh giá qua cao năng lực chiến đấu của quân ta rồi. Tại nơi đồi núi này, có thể thắng thì mới tiến đánh, còn nếu không sẽ rơi vào tình cảnh binh bại như núi đổ, nếu như bại thế đã thành, sẽ khiến toàn quân bị tiêu diệt. Quân đội Đông chinh của Lý Thế Dân lần này đã được tuyển chọn trong sáu mươi vạn đại quân của Đường thất, là quân tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Nếu chúng ta

không dựa vào thành trì tác chiến thì thật là bất trí, Thiếu Soái suy xét cho kỹ.

Khấu Trọng thong dong cười nói:

- Ta không có hy vọng ngày mai đánh bại đại quân của Lý Thế Dân, nhưng muốn thắng một trận, không mạo hiểm thì làm sao mà làm được? Nếu để Đường Quân tinh nhuệ đến đánh, không bằng chúng ta tiên phát chế nhân. Ngày mai nếu có thể đấu ngang với họ, bên ta quân tướng sỹ khí đại tăng, địch nhân tất nhiên sẽ ngược lại.

Tiếp theo hạ thấp giọng nói:

- Dương Công đừng trách ta nói thẳng. Bên ta trên là Thống soái, dưới là binh sĩ, đại đa số đều nghĩ Đường quân như cách nghĩ của Dương công, trong tâm xem việc đến Từ Giản này chỉ là để đánh theo lệ, cuối cùng là phải quay trở về Lạc Dương. Ta lại không nghĩ như thế, hãy để cho Lý tiểu tử ở đây thưởng thức một chút thủ đoạn của Khấu Trọng ta.

Dương Công Khanh trầm ngâm tán thưởng, thở dài:

- Ta bây giờ càng lúc càng hiểu được chỗ khác nhau giữa Thiếu Soái và bọn ta. Nhưng Vương Thế Sung tên tiểu tử nhát gan đó có dám đem thân mạo hiểm không?

Khấu Trọng bật cười:

- Ai bảo lão muốn làm Hoàng Đế, vậy thì phải đem vốn ra mà đặt chứ! Đi! Chúng ta nhìn quanh xem, chuẩn bị tốt cho cuộc đại chiến ngày mai.

---oOo---

Lý Thế Dân tự thân tiễn Từ Tử Lăng ra ngoài, đi theo có Trưởng Tôn Vô Kị, Uất Trì Kính Đức, Bàng Ngọc, La Sĩ Tín và hơn mười thân binh hộ giá.

Từ Tử Lăng e ngại nói:

- Thế Dân huynh không cần tiễn nữa!

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- Ta chỉ thuận đường thôi! Theo lệ ta muốn đến quan sát chiến trường một chút, chọn chỗ phá thành. Ta tặng cho Tử Lăng một con ngựa có được không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Ta muốn được tự đi, Thế Dân huynh không cần khách khí.

Lý Thế Dân quay lại nói với chư tướng:

- Các ngươi ở đây.

Sau đó y cùng với Từ Tử Lăng đi xa hơn mười bước, thấp giọng nói:

- Còn nhớ vị Thường Thiện ni ở Trường An Ngọc Hạc am không? Thông qua bà ta có thể báo tin đến cho Phi Huyên đang ở Từ Hàng Tịnh Trai. Ai! Chuyện Thạch Chi Hiên ngươi xem có nên cho nàng biết không?

Từ Tử Lăng tâm thần chấn động, đột nhiên Sư Phi Huyên không như trước kia xa xôi không thể với đến nữa. Ít nhất cũng đã có biện pháp liên lạc với nàng!

Lý Thế Dân nói tiếp:

- Tử Lăng cứ tùy tình hình mà làm thôi!

Sau đó lại ngập ngừng nói:

- Khi Tử Lăng quay về Trường An, có thể giúp ta một việc không?

Từ Tử Lăng tập trung tinh thần, nói:

- Chỉ cần có thể làm được, ta nhất định sẽ giúp Thế Dân huynh.

Lý Thế Dân hai mắt lộ tinh quang, trầm giọng nói:

- Làm cách nào loại trừ Duẫn Tổ Văn và những kẻ tinh thông 'Thất châm chế thần', loại tà thuật này đối với ta uy hiếp rất lớn.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm đồng ý đó thực sự là cung hình đáng sợ, kể cả những hán tử mạnh mẽ nhất cũng không chịu được. Nếu như tâm phúc của Lý Thế Dân thụ hình, không chừng sẽ đem hết bí mật của hắn cung khai ra. Ví như những việc Lý Thế Dân đối phó với Kiến Thành, Nguyên Cát bị công khai ra, Lý Uyên sẽ xử trí hắn thế nào đây?

Gã lặng lẽ nói:

- Việc này cứ để ta lo.

Lý Thế Dân cười khổ nói:

- Ta một mặt cầu ngươi giúp đỡ, mặt khác lại quyết giết chết huynh đệ ngươi! Tử Lăng ngươi coi Lý Thế Dân ta thế nào đây?

Từ Tử Lăng không biết nói sao, cũng cười khổ với hắn đáp:

- Hai việc không thể đặt lẫn với nhau được, ta chỉ cần nghĩ thế thôi.

Lý Thế Dân lại nói:

- Còn có Dương Văn Can nữa, Kinh Triệu liên minh tuy đã tan rã, nhưng thế lực của tên này vẫn còn, bất quá từ minh chuyển sang ám. Một ngày chưa trừ khử hắn, hậu hoạn sẽ vô cùng. Trong tình huống bình thường, họ Dương không có tác dụng gì nhiều, nhưng ở Trường An, khi mà Phụ hoàng hoàn toàn đứng về Kiến Thành, Dương Văn Can và thủ hạ của hắn là một lực lượng không nhỏ, không thể không tính đến.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta sẽ có cách bắt hắn, kết thúc một nỗi lo của Thế Dân huynh.

Lý Thế Dân dùng hai tay nắm chặt tay gã, nói:

- Tử Lăng bảo trọng!

---oOo---

Khấu Trọng và Dương Công Khanh chạy một vòng lớn, xuyên qua khu rừng phía Bắc, đến rừng cây phía rìa bên kia thì dừng ngựa xem xét.

Dương Công Khanh cười nói:

- Thiếu Soái ngươi có nắm chắc không?

Khấu Trọng gật đầu đáp:

- Bây giờ đúng là nắm chắc hơn nhiều.

Sau đó gã chỉ vào một ngọn đồi nhỏ giữa hai bên doanh trại nói:

- Nếu là Lý Thế Dân, ta sẽ chọn ngọn đồi kia làm đài chỉ huy, có thể quan sát toàn cục, lại không hề sợ bị tập kích.

Dương Công Khanh nói:

- Nếu chúng ta chiếm ngọn đồi đó trước thì sao?

Khấu Trọng lắc đầu:

- Chúng ta không thể miễn cưỡng được, chỉ có thể như sáng nay dựa vào thành bày trận, vừa tiện tiến công thoái thủ. Trừ phi Lý Thế Dân dám nghênh chiến, chúng ta sẽ lên đồi diệu võ dương oai, diễn kịch một lúc rồi lui. Hắc! Cảnh tượng chiến trường lúc đó... Ý!

Dương Công Khanh cũng nhìn thấy hơn hai mươi thớt ngựa xuất hiện trên đỉnh đồi.

Khấu Trọng tụ công vào hai mắt, ngưng thần quan sát, chấn động nói:

- Lý tiểu tử sẽ không cho ta tiện nghi thế chứ! Hình như có hắn trong đó.

Dương Công Khanh chấn động nói:

- Nếu thật sự là Lý Thế Dân đi quan sát chiến trường, người đi theo hắn khẳng định là nhất lưu cao thủ, chúng ta chỉ có hai người xem

chừng sẽ bị thiệt thòi.

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Không phải hai người, mà là mình ta, Dương Công chỉ cần ở chỗ này áp trận. Nếu như ta đủ nhẫn tâm chém chết Lý tiểu tử, đêm nay chúng ta có thể quay về Bành Lương rồi. Con mẹ nó chứ! Ta rốt cuộc có thể động thủ trong tình huống này không đây? Nói cho cùng, tính ra ta và Lý tiểu tử cũng từng có giao tình.

Dương Công Khanh nói:

- Trên chiến trường không phải địch chết thì ta vong, không nói nhân tình được, lại càng bất chấp thủ đoạn. Vấn đề là Thiếu Soái thực sự tự tin đối phó ngần đó người chứ? Không bằng ta trở về gọi thêm một đám hảo thủ đến trợ trận cho ổn thỏa.

Khấu Trọng nói:

- Thời cơ chỉ có một, qua đi không hề quay lại. Huống chi nếu một đám đông binh mã thanh thế to lớn đánh đến, tất sẽ đả thảo kinh xà. Xem ta đây.

Nói xong phi thân xuống ngựa.

Dương Công Khanh chấn động, nhoài người giữ chắc đầu vai gã, khuyên nhủ:

- Nguy hiểm lắm!

Khấu Trọng nhìn lên trời, mỉm cười nói:

- Dương Công dường như đã quên ta từng đối mặt với thiên binh

vạn mã của Hiệt Lợi mà không sợ. Đằng này chỉ có hơn hai chục tinh binh mãnh tướng, dọa người khác thì được, nhưng Khấu Trọng ta thì không đặt ở trong mắt.

Dương Công Khanh bị sự tự tin của gã thuyết phục, buông tay ra.

Khấu Trọng thân nhẹ như mây phóng ra ngoài rừng, dựa vào đám cỏ cao yểm hộ, thân hình như quỷ mị âm thầm tiến đến gần đám ngựa của địch.

(Hết chương)

Chương 586: Việc sắp thành thì hỏng

Từ Tử Lăng chạy như bay trên thảo nguyên, nhắm hướng Đại Hà thẳng tiến, quay lại Trường An, trong lòng có chút mờ mịt.

Hai hổ đánh nhau, tất có một bị thương, gã không thể ngăn cản sự tình này phát triển. Tạo hóa trêu người, Sư Phi Huyên vì sao lại nhận định gã có thể thay đổi điều tựa hồ như vận mệnh đã được định sẵn này? Mà sự thực là gã luôn nghĩ mình không có khả năng làm được.

Từ Tử Lăng cảm giác Lý Thế Dân có thể quyết tâm tàn nhẫn đối phó với sự hãm hại của Kiến Thành và Nguyên Cát, nhưng lại không thể không để ý đến tình phụ tử với Lý Uyên. Việc Lý Thế Dân tỏ ra bình tĩnh tỉnh táo thực sự nằm ngoài dự liệu của gã. Trước đó, Từ Tử Lăng suy đoán phản ứng của y phải là kịch liệt kích động, song thực tế y lại hoàn toàn đặt chuyện phát sinh ở Trường An ra ngoài, tập trung tinh thần đối phó Khấu Trọng.

Nếu như không có Tống Khuyết tham gia việc này, cho dù không nể mặt Từ Tử Lăng, khi Lý Thế Dân đả bại Khấu Trọng cũng sẽ cho gã một lối thoát, không dồn gã vào chỗ chết. Việc Tống Khuyết tham gia đã làm sự việc phát triển theo hướng khác. Lý Thế Dân nói cho Từ Tử Lăng việc này là muốn thể hiện y không còn lựa chọn nào khác.

Gã rất hy vọng có thể tránh xa tất cả những việc sắp xảy ra này, để không phải nghe đến cuộc chiến cũng như những tin tức kiểu đó. Nhưng Từ Tử Lăng gã khó có thể đặt mình bên ngoài! Gã có thể đứng nhìn Khấu Trọng bị giết sao?

---oOo---

Khấu Trọng từ đằng sau bụi cỏ cao dày lao ra, chạy như sao băng lên đỉnh đồi, nhằm Lý Thế Dân lao tới.

Bên này Bàng Ngọc và hai gã thân vệ cao thủ đồng thời cảm ứng được, lớn tiếng hét lên. Sau khi phát hiện thấy người đến là Khấu Trọng, ba người liền từ lưng ngựa nhảy lên, binh khí phóng ra, một kiếm hai đao hướng đến Khấu Trọng nghênh đón.

Trên đỉnh đồi là Lý Thế Dân, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Uất Trì Kính Đức, La Sĩ Tín cùng với mười sáu thân vệ, không hề hỗn loạn như Khấu Trọng dự đoán. Lý Thế Dân ha ha cười nói:

- Đã lâu không gặp Thiếu Soái!

Bọn Trưởng Tôn Vô Kỵ đều lấy binh khí ra, vây quanh bảo vệ Lý Thế Dân, đồng thời phân năm tên thân vệ cao thủ xuống ngựa đối phó với Khấu Trọng.

Khấu Trọng thầm kêu đáng tiếc. Nếu như có thể lên đến đỉnh đồi mới bị phát hiện, hoặc là đối phương phi ngựa đến ngăn trở, gã có thể dùng thân pháp linh hoạt hơn tìm cơ hội áp sát Lý Thế Dân cuồng công. Bây giờ tình thế lại biến thành cục diện song phương dốc toàn lực chiến đấu. Gã buột miệng trả lời:

- Thế Dân huynh phong thái vẫn tốt như xưa. Chúc mừng chúc mừng!

Keng!

Tỉnh Trung Nguyệt rời lưng xuất ra, nhanh chóng đánh về phía trước, đầu tiên đỡ chiêu kiếm đang công tới của Bàng Ngọc ở giữa. Sau đó

gã dịch người sang bên phải một chút đủ để tránh một đao đang chém đến đầu, Tỉnh Trung Nguyệt lại đánh sang ngang, không thương tiếc choảng vào sống đao của cao thủ ở bên phải đang chém tới.

Bàng Ngọc kêu lên một tiếng đau đớn, tay phải cầm kiếm tê tê tái tái, không cách gì vận được lực, khó chịu đến cực điểm. Trước kia ở Lạc Dương, hắn từng giao thủ với Khấu Trọng, nhưng giờ phút này gã như đã thoát thai hoán cốt biến thành một người khác, công lực cao thâm khôn lường, đao pháp biến hóa vô phép nắm bắt. Bàng Ngọc kinh ngạc lùi xuống điều chỉnh trận cước.

Đang!

Tên thân vệ cao thủ bên phải cũng bị Khấu Trọng tiện tay cho một đao đã sớm lảo đảo ngã lăn ra đất. Thì ra gã đã mượn thêm một phần nội kình của Bàng Ngọc, làm sao tên này không lập tức chịu khổ cho được.

Khấu Trọng sớm phân tách địch nhân bên phải, sau đó tả cước xuất ra, mũi giày đá trúng lưỡi đao địch nhân bên trái đang biến chiêu đánh tới. Kẻ đó trợn mắt nhìn cú đá của gã, vô phương né tránh.

Loa Hoàn kình bộc phát, tên thân vệ cao thủ hộc máu rút lui.

Bàng Ngọc vừa lùi lại, năm tên thân vệ cao thủ dùng thương đã vượt qua hắn, hăng hái lao về phía Khấu Trọng đánh đến.

Trên đỉnh đồi, Lý Thế Dân và đám người còn lại nhìn thấy vậy đều hít một hơi lạnh. Khấu Trọng làm sao trở nên lợi hại như vậy, không phải là Khấu Trọng mà bọn họ từng biết!

Khấu Trọng cười ha hả, tung người chạy đi, năm cây trường thương

đánh vào khoảng không. Gã đầu óc thông minh, thấy năm người đều dùng thương, đoán chắc bọn họ tinh thông một loại trận pháp có thể phát huy ưu điểm của trường thương, vì thế không dám để chúng kiềm chế.

Từ sườn đồi sà xuống lần nữa, Bàng Ngọc lại vô cũng khó hiểu. Khấu Trọng phi thân bay lên không, đến khi hết lực tất nhiên phải rơi xuống mặt đất, làm thế nào đối phó với năm cây trường thương đang chờ gã? Hiện tại khó có thể biết được nên họ Bàng đành chỉ áp trận chờ xem.

Trên đỉnh đồi, người của Lý Thế Dân không có thời gian suy nghĩ nhiều. Ngoại trừ Lý Thế Dân, tất cả đều lăm lăm binh khí, giương cung đặt tên, kéo căng hết cỡ nhằm vào Khấu Trọng đang lơ lửng trên không chờ bắn ra.

Tiếng dây cung bật tanh tách, mười bốn mũi tên mạnh bắn ra, làm thành một lưới tên, nhằm thẳng Khấu Trọng bay đến. Người bắn cung đều là nhất lưu cao thủ, góc ngắm cực chuẩn, theo lý đều là bách phát bách trúng. Chỉ cần Khấu Trọng vẫn giữ nguyên tốc độ và phương hướng, khẳng định gã sẽ biến thành bia hứng tên. Mặc dù võ công gã có cao cũng không thể trong tình huống này chặn được cả mười bốn mũi tên.

Lý Thế Dân đột nhiên cảm thấy không đành lòng, trong lòng lại thầm nghĩ Khấu Trọng sẽ không bị giết dễ dàng thế.

Quả nhiên Khấu Trọng cười dài một tiếng, hoán đổi chân khí, thân hình bay xéo sang bên cạnh, chẳng những có thể né tránh tất cả các mũi tên đoạt mạng, mà còn lướt qua Bàng Ngọc, lao thẳng tới những người trên đỉnh đồi tấn công.

Bàng Ngọc hét lớn một tiếng, vang động trời đất, trường kiếm bay

theo đâm tới lưng của Khấu Trọng.

Tốc độ của Khấu Trọng tăng lên, nhanh chóng nới rộng khoảng cách với kiếm phong của Bàng Ngọc, hướng đến đỉnh đồi nơi Lý Thế Dân đang đứng.

Bọn Uất Trì Kính Đức nào biết Khấu Trọng có thể nghịch chuyển chân khí, thay đổi phương hướng, thân pháp linh hoạt như vậy, nằm ngoài dự đoán nên không kịp rút ra binh khí thường dùng. Cả bọn đành từ mình ngựa nhảy lên, lăng không nghênh đón Khấu Trọng, tay dùng đại cung khua lên công tới.

Đám người này đều là mãnh tướng dũng sỹ thân kinh bách chiến, lâm nguy bất loạn, chẳng những không đụng nhau một đám trên không, mà còn phối hợp, chia ra một nửa lập thành lưới người tấn công và ngăn cản, số còn lại cất cung tên rút binh khí cố thủ tại chỗ.

Thời gian từ lúc Khấu Trọng tấn công cho đến thời khắc này chỉ qua vài cái nháy mắt, qua đó có thể thấy tình huống chiến đấu khẩn trương kịch liệt như thế nào.

Lý Thế Dân rút bội kiếm. Bản thân y võ công cũng cao cường, mặc dù nhìn thấy Khấu Trọng anh dũng không thể ngăn cản, liên tục xuất kì chiêu nhưng không hề sợ hãi.

Bàng Ngọc một kiếm liên tục truy kích sau lưng Khấu Trọng, năm tên thương thủ cũng đang quay lại. Chỉ cần Uất Trì Kính Đức, La Sĩ Tín và ba gã thân vệ ngăn cản thành công, Khấu Trọng tất lâm vào vòng vây, chỉ còn nước chết.

Trưởng Tôn Vô Kỵ bảo vệ bên cạnh Lý Thế Dân, mắt không rời Khấu Trọng đang lao đến. Trong đám chư tướng, hắn và Uất Trì Kính Đức võ công cao nhất, lại bình tĩnh đa mưu. Hắn sẽ không vì người bên

mình có vẻ như đang khống chế cục diện mà sinh lòng khinh địch, thậm chí còn phải suy nghĩ các tình thế biến hóa để có phương pháp ứng biến.

Kẻ đầu tiên gặp Khấu Trọng là Uất Trì Kính Đức. Với những cao thủ như y, mặc dù trên tay là trường cung chứ không phải thứ binh khí hay dùng là Quy Tàng tiên, nhưng chiêu số phát ra vẫn lăng lệ, tràn đầy uy mãnh. Uất Trì Kính Đức mắt thấy có thể sớm đánh trúng vũ khí của đối phương, biết rõ ràng Tỉnh Trung Nguyệt đang chém đến, nhưng bỗng đột nhiên phát sinh biến hóa. Trong lòng y vừa kêu khổ thì trường cung không kịp biến chiêu đã bị lưỡi đao của Khấu Trọng chém ngang vào dây cung.

Khấu Trọng cười to nói:

- Chiêu này gọi là Binh trá! Tựa thực mà hư, hư hóa thành thực.

Băng!

Dây cung đứt đôi, cán cung lập tức bật ra duỗi thẳng băng.

Đây thực sự là một đao vô cùng khéo léo của Khấu Trọng, tránh nặng tìm nhẹ, không cùng Uất Trì Kính Đức ngạnh đấu mà đánh vào nơi trường cung yếu nhất, hóa giải thế công của địch nhân, biến loan cung thành que củi. Hơn nữa, khi bung ra thân cung phát sinh lực đạo, dù Uất Trì Kính Đức có cao thủ đến mức nào nhất thời cũng không thể biến chiêu phản kích, lại sợ Khấu Trọng thi triển sát chiêu, đành hạ thân xuống đất. Bất quá y cũng không quá lo lắng, đao của La Sĩ Tín và kiếm của ba gã thân vệ cao thủ khác có thể ứng phó được với Khấu Trọng.

Uất Trì Kính Đức không hề nghĩ đến Khấu Trọng khi chém đứt dây cung đã thu lấy lực phản kích, mượn lực bay lên lộn một vòng, hoàn

toàn tránh khỏi công kích bay qua đầu họ, đến khi hạ xuống đỉnh đồi thì chỉ còn Trưởng Tôn Vô Kỵ và ba tên thân vệ che chở cho Lý Thế Dân.

Vô luận chiến lược hay đao pháp, đều được Khấu Trọng vận dụng xuất thần nhập hóa, tinh diệu tuyệt luân.

Ở phía sau, Bàng Ngọc đuổi theo không kịp liền đáp xuống đất, trong lòng hối hận, nếu lúc đầu như lấy tĩnh chế động, cố thủ đỉnh đồi thì sẽ không lâm vào cục diện hiện tại. Nếu để cho Khấu Trọng trước mặt công kích Lý Thế Dân, cho dù sau này họ Lý thoát hiểm không sao thì bọn họ cũng không thể tránh khỏi tội bảo vệ không tốt.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cưỡi ngựa chặn trước, thấy Lý Thế Dân muốn huy kiếm nghênh chiến, hét lên:

- Các ngươi chặn hắn lại!

Một tay y cầm lấy cương ngựa của Lý Thế Dân, kéo ngựa chạy về hướng doanh trại.

Ba tên cận vệ tay phải cầm đao tay trái cầm thuẫn, cùng phi thân đánh đến trước mặt Khấu Trọng.

Choang!

Tỉnh Trung Nguyệt như sấm sét đánh trúng một mặt thuẫn bài, mượn lực như viên đạn bay lên không sau đó hoán khí, như tên bay đến thẳng chỗ Lý Thế Dân và Trưởng Tôn Vô Kỵ. Lý, Trưởng Tôn hai người phi ngựa chạy xuống chân đồi, tuấn mã thần tốc phi thường nhưng chưa thể dốc toàn lực để đạt tốc độ cao nhất. Khấu Trọng triển khai toàn diện thân pháp, như sao băng từ phía sau đuổi đến.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đã sớm giữ sức, xoay người lại, từ trên lưng ngựa nhảy xuống, ngọc tiêu trong tay biến thành muôn ngàn điểm sáng như phản xạ trăng sao trên trời, hướng đến hai chân sắp tiếp đất của Khấu Trọng đánh tới như cuồng phong bạo vũ.

Y tính toán vô cùng chính xác, xuất thủ trước khi Khấu Trọng chạm đất, là lúc gã khí lực vừa hết không kịp sinh ra. Khấu Trọng hét lên một tiếng, mũi chân điểm thẳng ra, so với phỏng đoán của Trưởng Tôn Vô Kỵ đến trước một bước, chạm vào mặt đất, tiếp đó theo đà lao gã quay tròn xông tới, đao thân hợp nhất.

Những tiếng "đinh đinh" ngân vang mãi, Trưởng Tôn Vô Kỵ trổ hết khả năng điểm ra hơn mười chiêu ngọc tiêu, cuối cùng đánh trúng Tỉnh Trung Nguyệt, nhưng không thể ngay chặn được đao thế cuồng công của Khấu Trọng, bị đẩy bay ngược về phía sau. Nếu để cho Khấu Trọng liên hoàn đao chém trúng người, y chắc chắn sẽ giống như bị ngũ mã phanh thây, biến thành nhiều mảnh.

Khấu Trọng trong lòng thở dài, thầm khen Trưởng Tôn Vô Kỵ công phu cao thủ, chống đỡ được mấy chiêu tận lực của gã, biết là chính mình đã mất đi cơ hội trời cho trừ khử kình địch Lý Thế Dân rồi. Đúng là công bại thùy thành.

Gã liền cười dài nói với theo:

- Thế Dân huynh đi thong thả, ta không tiễn nhé!

Lý Thế Dân phi ngựa chạy xuống chân đồi, quay đầu lại cười đáp:

- Để thong thả rồi ta tìm Thiếu Soái uống rượu nói chuyện được không?

Khấu Trọng trước khi địch nhân vây lại đã nhanh chóng rời đi.

---oOo---

Từ Tử Lăng đến Đại Hà, chạy theo bờ Tây con sông, sau khoảng một canh giờ thì trời đã sắp hừng đông. Địa thế trở nên bằng phẳng, phía trước xuất hiện một bến đò, nằm yên tĩnh trong bóng tối trước bình minh, không một bóng người.

Từ Tử Lăng còn tưởng đã tìm nhầm địa phương, đến lúc gặp một tấm bia nhỏ đề "Ông Sơn cổ độ" mới khẳng định đây đúng là địa điểm ước định với bọn Lôi Cửu Chỉ, Tống Sư Đạo, rồi cùng nhau vào Trường An. Gã liền đến bến đò ngồi xuống, ngây ngốc nhìn dòng Đại Hà cuồn cuộn chảy về đông.

Phụ trách thông tri cho Lôi Cửu Chỉ chính là Trần Phủ, lão và Âu Lương Tài có cách nhờ vào khoái đĩnh thông tin cho nhau, tin tức có thể trao đổi nhanh chóng. Bọn Lôi Cửu Chỉ lý ra đã phải ở đây đợi gã, nhưng bây giờ vẫn chưa thấy bóng thuyền.

Gã đang do dự có nên tiếp tục đợi ở đây hay trực tiếp đi tìm bọn người Lôi, Tống thì một cánh buồm xuất hiện ở thượng du. Một chiếc thuyền buồm nhỏ theo dòng nước đi đến.

Từ Tử Lăng cảm thấy không đúng lắm, Tư Đồ Phúc Vinh tất nhiên sẽ không đi một con thuyền buồm nhỏ như thế, mà nên là một con thuyền lớn ba hoặc thậm chí năm cột buồm. Gã vội tránh vào cánh rừng cạnh bến đò.

Thuyền buồm ghé vào bờ, Âu Lương Tài xuất hiện trên thuyền, hết nhìn Đông lại nhìn Tây.

Từ Tử Lăng vẫn chưa biết có chuyện gì, từ trong rừng lao ra.

Âu Lương Tài thấy gã, mừng rỡ nói:

- Tử Lăng mau lên thuyền.

Từ Tử Lăng lên thuyền, Âu Lương Tài hạ lệnh cho thuyền quay đầu, đi về phía Tây theo hướng nhập quan. Họ Âu nói:

- Đây là chủ ý của Lôi lão ca. Hắn nói thừa dịp thiên hạ đều biết ngươi đi tìm Tần Vương, tìm người giống ngươi giả làm Tư Đồ Phúc Vinh vào kinh thành, làm chúng không đoán được ngươi và gã Tư Đồ đó có quan hệ. Bất quá bây giờ Tử Lăng cần nhanh chóng quay trở lại Trường An, nếu không nhỡ kẻ đóng giả Tư Đồ Phúc Vinh phải cùng người tiếp chuyện, sau đó Tư Đồ Phúc Vinh chân chính là người lại muốn giả trang sẽ có sơ hở.

Từ Tử Lăng đột nhiên bật cười nói:

- Ta chính thức là Tư Đồ Phúc Vinh à? Thế còn tên Tư Đồ Phúc Vinh không thật không giả kia hành tung ra sao?

Âu Lương Tài vui vẻ đáp:

- Tư Đồ Phúc Vinh trốn chạy ra vùng Tái ngoại, y nghĩ rằng đó là nơi thế lực của Tống gia không với tới, chưa đến sáu tháng nửa năm hắn sẽ không dám trở về. Cùng lúc đó chúng ta ở Bình Diêu cho đại thuyền khởi hành, lại phao tin đồn là hắn đến Trường An lánh nạn. Còn thương gia Bình Diêu đều là người của mình, đều nhất trí nếu có người đến điều tra để chứng minh lai lịch thì cũng không để lộ ra tin tức khả nghi nào.

Từ Tử Lăng nhìn về bình minh hiện lên ở phía chân trời, trong lòng thấy cảm khái. Chiến trường mà Khấu Trọng và Lý Thế Dân tranh hùng đấu thắng dù xa xôi cách trở nhưng liệu gã có thể bỏ qua hết

thảy, chẳng mảy may quan tâm?

---oOo---

Tiếng binh khí giao tranh liên tục không dứt, vang động toàn thành. Trong tiếng hò reo của một đám đông quân sỹ đứng xem, Khấu Trọng cởi trần đấu với mười hai thân binh của Dương Công Khanh do Ma Thường đích thân huấn luyện. Cuộc chiến tinh diệu bắt mắt khiến cho người xem không ngừng khen hay, không khí hết sức náo nhiệt.

Tinh! Tinh! Tinh!

Khấu Trọng triển khai kỳ bộ, đột nhiên thoát khỏi vòng vây, cử đao cười nói:

- Hôm nay đến đây là dừng. Chúng ta để lại chút sức lực để đánh vỡ trứng của Lý Thế Dân chứ!

Gã đi đến bên cạnh Dương Công Khanh đang đứng xem trận đấu, đồng thời mặc y phục thân binh đem tới.

Dương Công Khanh cười hỏi:

- Thiếu Soái bộc lộ thực lực như thế, không sợ khiến Thánh thượng ghen ghét sao?

Khấu Trọng lấy Xạ Nhật cung cất đi, từ từ đáp:

- Hắn phải cảm kích ta mới đúng.

Nhìn về phía đầu tường nơi những quân sĩ đang hướng đến thi lễ, gã nói:

- Đây là phương pháp khích lệ sỹ khí tốt nhất, chính là dùng thân mình làm mẫu, dùng hành động thực tế chứng tỏ thực lực của ta, điều này trên chiến trường sẽ phát huy công hiệu rất lớn. Chiêu này là ta học được của Hiệt Lợi. Trước khi công phá Long Tuyền, Hiệt Lợi luôn cùng tướng sỹ ở hậu phương cùng nhau bắn cung làm vui. Đó thực sự là phong thái của đại tướng.

Dương Công Khanh vui vẻ nói:

- Ở đây người tôn kính đao pháp của ngươi nhất chắc là ta. Ngoại trừ Thiếu Soái, ai có thể coi đám thân binh mãnh tướng của Lý Thế Dân như không có, đuổi giết đến mức hắn chỉ còn cách chạy trốn để giữ mạng.

Khấu Trọng chán nản nói:

- Đừng tâng bốc! Thiếu chút nữa là ta đã không thể dậy sớm mà ra đánh đấm, làm trò con khỉ thế này.

Tiếng vó ngựa vang lên, trong thành một thớt ngựa chạy ra, hai người nhìn lại, thì ra đó là đại tướng Trương Chí chuyên vâng mệnh Vương Thế Sung truyền đi mệnh lệnh. Khấu Trọng và Dương Công Khanh nhìn nhau, đều kêu không ổn.

Trương Chí đến trước hai người, xuống ngựa nói:

- Chúng ta vào trướng nói chuyện.

Khấu Trọng đứng yên không động, nhíu mày hỏi:

- Phải chăng Trương đại tướng quân phụng mệnh Thánh thượng đến đây?

Dương Công Khanh hừ lạnh hỏi:

- Thánh thượng có chuyện gì chỉ thị?

Trương Chí khó xử thấp giọng đáp:

- Thánh thượng cử ta đến truyền khẩu lệnh, hủy bỏ việc hôm nay chủ động tiến quân, chuyển thành lấy ổn định xem biến động.

Khấu Trọng và Dương Công Khanh đồng thời thất thanh thốt:

- Chuyện gì?

Dù cho Dương Công Khanh lúc đầu cũng không đồng ý hôm nay xuất chiến, nhưng Vương Thế Sung thay đổi mệnh lệnh, đã phạm phải điều tối kỵ của binh gia. Bây giờ mỗi người đều chuẩn bị xong xuôi, sĩ khí đang lên như cầu vồng, hành vi ngu dốt này của Vương Thế Sung như đổ một gáo nước lạnh vào đầu họ, sao không khiến mọi người tâm tàn ý lạnh.

Trương Chí cười gượng:

- Thánh thượng cho rằng…

Khấu Trọng khoát tay ngăn hắn nói tiếp, rồi phi thân lên ngựa quát:

- Để ta đi nói với hắn.

Gã không để ý đến Trương Chí, giục ngựa thẳng tiến vào thành môn, phi đến Từ Giản Tổng quản phủ, nơi đang là hành cung của Vương Thế Sung.

Khấu Trọng đi vào phủ Tổng quản, thủ vệ không dám ngăn lại. Gã đến thẳng đại sảnh mới bị thân vệ của Vương Thế Sung chặn lại ngoài cửa.

Khấu Trọng quát to:

- Ta muốn gặp Thánh thượng.

Tiếng Vương Thế Sung truyền đến:

- Để Thiếu Soái vào đây!

Khấu Trọng bực tức hầm hầm đi vào. Tống Mông Thu và Lang Phụng đang ngồi nói chuyện với Vương Thế Sung, biết ý lui ra. Họ Vương ngồi một mình trên ghế Thái sư ở phía Nam sảnh, đang an nhàn thưởng thức ly trà, lại tỏ ý bảo Khấu Trọng đến chỗ ghế thủ hạ của lão mà ngồi.

Khấu Trọng đi thẳng đến trước mặt hắn, trầm giọng hỏi:

- Chuyện này là thế nào đây?

Vương Thế Sung không vui đáp:

- Có chuyện gì chứ? Đêm qua ta không thể ngủ được, đem sự tình ra tính toán, cuối cùng quyết định hôm nay không nên dụng binh. Lý lẽ rất đơn giản, công sự phòng ngự vẫn chưa hoàn thành. Nếu vội vã xuất binh, một khi không thuận lợi, hai bên thành trì trận địa bị địch công vào, tình thế rất bấp bênh.

Khấu Trọng nén giận nói:

- Nhưng liệu Thánh thượng có nghĩ tối qua đã hạ lệnh toàn diện

chuẩn bị, quyết tâm hôm nay tiến đánh, đột nhiên thay đổi thế này, chắc chắn sẽ ảnh hưởng không tốt tới sỹ khí ba quân. Hơn nữa, chiến lược của chúng ta là tiên phát chế nhân, để cho quân ta thấy rằng Đường quân không hề đáng sợ. Nếu để cho Lý Thế Dân xuất quân trước, chúng ta bị động hoàn toàn, so với việc chủ động xuất binh là hai chuyện khác hẳn.

Vương Thế Sung hừ lạnh nói:

- Thiếu Soái không cần nóng vội, ta chỉ trì hoãn một ngày, đợi công sự phòng ngự ổn thỏa, mười phần được chín thì xuất chiến. Trên chiến trường không những phải đấu lực, mà còn có đấu trí nữa, vội vã tiến binh là điều kỵ của binh gia. Cùng lắm chỉ chậm thêm một ngày thời gian, bây giờ Lý Thế Dân trận cước chưa ổn, cũng phải mất vài ngày chuẩn bị nữa. Ngày mai hay hôm nay cũng không phân biệt gì nhiều.

Khấu Trọng tức giận cười:

- Nếu Lý Thế Dân để kẻ khác dễ dàng đoán biết hành vi chiến lược của hắn như vậy, thì thực không xứng với danh hiệu soái tướng được tôn xưng là vô địch đương thời. Hắn có thể đến nhanh hơn dự kiến của Thánh thượng ba ngày, bây giờ lại để cho người khác đoán trúng sao? Binh pháp Lý Thế Dân có ổn có kỳ (vừa trầm ổn vừa kỳ lạ), thực sự biến hóa vô cùng, nếu chúng ta dùng các kiến thức quân sự bình thường nhìn nhận hắn, khẳng định sẽ không có kết quả tốt.

Vương Thế Sung tức giận nói:

- Trẫm tự có chủ trương, không cần ngươi giáo huấn ta.

Khấu Trọng cuối cùng không kiềm chế được nộ hỏa, ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Ra thế! Khấu Trọng ta có lẽ tốt hơn hết là quay về Bành Lương hưởng thêm chút nhàn hạ nữa.

Sắc mặt Vương Thế Sung trầm xuống, đang muốn nói tiếp thì Tống Mông Thu và Lang Phụng thần sắc bối rối cùng tiến đến, đồng thanh nói:

- Đại quân của Lý Thế Dân toàn diện phát động, tiến thẳng gần đến quân ta.

(Hết chương)

Chương 587: Từ Giản hội chiến

Vương Thế Sung cùng Khấu Trọng lên thành lâu, quan sát trận thế quân địch.

Quân Đường bắt đầu tập kết bên ngoài hai doanh trướng, việc điều động rất trật tự, nhanh chóng linh hoạt, quân dung quả thực hưng thịnh, sỹ khí như cầu vồng, trang bị đầy đủ, huấn luyện chu đáo.

Tuy mới trong giai đoạn tập kết, nhưng từ manh mối nhỏ này, người ta có thể thấy được toàn bộ hình ảnh sơ lược của chiến trận.

Vương Thế Sung hạ giọng cất tiếng bên tai Khấu Trọng:

- Trẫm sai rồi, Thiếu soái có cách nào bổ cứu không? Nên thủ thành hay xuất quân nghênh chiến?

Khấu Trọng chấn động tinh thần, Vương Thế Sung đúng là đã khiếp sợ, mất hết sự tự tin, dẫn đến tinh thần đại loạn nên mới hạ giọng hỏi ý kiến gã như thế. Sự thay đổi xoành xoạch của Vương Thế Sung chính là điều vô cùng nguy hiểm, khiến cho gã khi đối diện với những quyết định then chốt có thể có những phán đoán sai lầm.

Khấu Trọng ngưng thần đánh giá trận thế của địch, binh lực chừng năm vạn, năm ngàn người còn lại chắc được ở nhà để giữ trại. Ở chính giữa toàn bộ binh, hai bên cánh và trước sau đều là kỵ binh. Bộ binh lại được chia thành chín tổ, mỗi tổ ba ngàn người, do nhiều binh chủng khác nhau hợp thành, được trang bị các loại binh khí như nỏ, cung, thương, đao, kiếm, thuẫn, chướng ngại vật và các binh khí

khác. Có thể tưởng tượng, dưới sự chỉ huy của Lý Thế Dân, trong lúc tác chiến thì trận pháp này sẽ biến hoá vô cùng, tuỳ theo phản ứng của địch nhân mà có những ứng biến hữu hiệu nhất.

Khấu Trọng nhìn thấy uy thế của quân Đường như vậy bất giác cũng cảm thấy lạnh mình, từ đó có thể suy ra được cảm giác của Vương Thế Sung và đám người kia. Tự nhiên gã thấy căm hận họ Vương vô cùng. Giả sử Vương Thế Sung nghe theo lời gã, xuất quân trước Lý Thế Dân một bước thì sẽ không bị tiểu tử này hớt mất chén canh đầu tiên, khiến cho ngay cả gã giờ đây cũng cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

Nếu Từ Giản là thành trì kiên cố như Lạc Dương, Trường An, hoặc kém hơn một chút như Lê Dương, Hổ Lao thì gã chẳng cần suy nghĩ mà sẽ chủ trương cố thủ không ra, dựa vào sự kiên cố của thành cùng với lực phòng thủ cường đại làm tổn hao lực lượng quân Đường. Hận một điều Từ Giản chỉ là một thành nhỏ, không chịu được sức tấn công của đại quân, cũng chẳng có cách nào chứa nổi hai vạn quân Trịnh. Chính vì vậy nên bọn Khấu Trọng đành phải lập trại dựa vào thành để kháng cự lại đại quân mạnh mẽ của địch nhân.

Dương Công Khanh và các tướng lĩnh đến bên Vương Thế Sung và Khấu Trọng, chờ đợi chỉ thị của Vương Thế Sung, nhưng họ Vương lại đợi ý kiến của ‘Hộ giá quân sư’ Khấu Trọng.

Bạt Dã Cương, một đại tướng tâm phúc mang huyết tính người Hồ của Vương Thế Sung, thân hình thấp đậm vạm vỡ, hình dáng thô hào, phân tích:

- Quân địch đã sắp hoàn thành giai đoạn dàn trận. Nếu bọn ta xuất quân nghênh chiến, chưa hoàn thành trận thế, nếu bị quân địch áp sát tấn công, quân ta sẽ khó trụ được, tất sẽ thiệt hại lớn. Theo thần thấy, chúng ta nên lấy hào thành cố thủ là ổn thỏa nhất.

Trong hơn mười danh tướng trên thành, gần một nửa gật đầy tỏ vẻ đồng ý với ý kiến này.

Ngay cả Dương Công Khanh cũng phải thở dài:

- Chúng ta đã bỏ lỡ mất cơ hội nghênh chiến ngoài doanh trại rồi.

Khấu Trọng hiểu câu này Dương Công Khanh chính là muốn nói với gã, biểu thị rằng lão không ủng hộ việc xuất kích trong tình huống này. Gã hít sâu một hơi, tâm thần tiến tới cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, nếu ngay cả gã mà cũng mất hết ý chí chiến đấu thì kỳ này bại là cái chắc.

Gã bình thản cười:

- Nếu chúng ta kiên trì phòng thủ không ra, Lý Thế Dân sẽ phản ứng thế nào? Cho quân tấn công mãnh liệt hay sẽ thu binh?

Vương Thế Sung hốt nhiên nhíu mày:

- Kỳ quái thật, sao không thấy bọn chúng chuẩn bị công cụ để lấp hào công thành?

Lang Phụng xu nịnh:

- Có thể thấy Lý Thế Dân chỉ khoe khoang thực lực, diễu võ giương oai, chúng ta cứ mặc kệ là hơn.

Đại tướng Trần Trí Lược trầm giọng nói:

- Các chiến tích của Lý Thế Dân đều là nhờ thủ thành mà có, hắn không chuyên về công thành. Vì vậy, chúng ta nên xác định chủ ý thủ

vững thành trì, Lý Thế Dân sao làm khó chúng ta được.

Khấu Trọng than thầm trong lòng, Lý Thế Dân đã là chuyên gia thủ thành, đương nhiên hiểu rõ hơn bất cứ ai điểm yếu, điểm mạnh của thành trì, biết thủ tất sẽ biết công. Rõ ràng Vương Thế Sung và các đại tướng thủ hạ bị uy danh và thực lực trước mắt của Lý Thế Dân doạ cho không dám nghênh chiến.

Khấu Trọng lạnh lùng nói:

- Chư vị vẫn chưa trả lời câu hỏi mà ta đưa ra, rốt cuộc Lý Thế Dân sẽ xua quân tấn công doanh trại của ta hay khoe khoang thực lực rồi thu binh?

Quách Thiện Tài nói:

- Thiếu soái thấy thế nào?

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Khấu Trọng để chờ nghe đáp án.

Khấu Trọng cười ha hả đáp:

- Lý Thế Dân quả xứng đáng là chủ soái tung hoành vô địch, thực hư khó đoán, khiến người ta không thể nắm bắt được mục đích của hắn. Cuối cùng thì bọn ta ngay cả việc hắn định xua quân tấn công hay chỉ ra oai cũng hoàn toàn không biết nữa.

Khấu Trọng quay sang nói với Vương Thế Sung:

- Lý Thế Dân đang thăm dò phản ứng của ta. Nếu ta là hắn, thấy Thánh thượng rụt rè không ra, ta sẽ phái một cánh quân đi vòng ra hậu phương của Từ Giản, tìm một địa điểm chiến lược lập một

doanh trại có thể phòng thủ kiên cố, cắt đứt liên hệ của chúng ta với Lạc Dương, tuyệt đường lương thảo. Chờ đến khi Đường quân dựng xong những trại như thế ở bốn phía Từ Giản thì thành này sẽ bị phong toả bốn bề, chúng ta không cần đánh cũng tan. Đối chọi với phương pháp phiền phức này của hắn, chi bằng chúng ta làm một trận đại chiến thật đẹp, hươu chết về tay ai vẫn còn chưa biết được.

Vương Thế Sung giật mình:

- Thiếu soái chủ trương xuất chiến à?

Khấu Trọng đáp:

- Chúng ta không có sự lựa chọn, thế chủ động đã nằm trong tay Lý Thế Dân. Khi trận thế hoàn thành, hắn sẽ xua quân tiến công, đến lúc quân ta bị kiềm chế không thể động đậy, chúng ta sẽ biến thành miếng thịt trên bàn, tuỳ hắn cắt xẻo. Thánh thượng tất phải quyết đoán, nếu chậm trễ thì sau này hối cũng không kịp.

Dương Công Khanh gật đầu tán đồng:

- Lời của Thiếu soái rất sáng suốt, xin Thánh thượng lập tức quyết định.

Hơi thở của Vương Thế Sung trở nên gấp gáp, đột nhiên lão đứng dậy quát to:

- Cứ theo lời Thiếu soái đề nghị, lập tức bố trận nghênh địch.

Đúng lúc này phía bên địch trận bỗng xuất hiện những tiếng hò hét chấn động trời xanh, liên miên không ngừng như thủy triều ào ạt, chỉ thấy soái kỳ của Lý Thế Dân xuất hiện ngoài cửa doanh trại. Chủ tướng Lý Thế Dân được các chư tướng thuộc hạ trong Thiên Sách

phủ hộ tống, đi vào giữa trận thế của Đường quân.

Khấu Trọng ngửa mặt lên trời cười:

- Lý Thế Dân! Hãy cho bọn ta xem một lần bản lĩnh thực sự của ngươi nào.

Quân Trịnh từ trong thành và doanh trại nhanh chóng kéo ra chiến trường, quân Đường cũng bắt đầu tiến tới. Đúng như Khấu Trọng dự đoán, Lý Thế Dân chọn ngọn đồi nhỏ giữa hai bên làm nơi chỉ huy tạm thời để tác chiến, dùng cờ, trống trận, tù và để chỉ huy toàn quân tiến thoái.

Quân Trịnh bố trí thế trận hình bán nguyệt, tựa lưng vào thành Từ Giản, thu hẹp tuyến phòng ngự đến mức tối đa, với đội hình tập trung chặt chẽ, gắng sức hình thành một hệ thống phòng ngự có mối liên hệ bền chặt uyển chuyển để đối kháng với thế trận tấn công hình vuông có phần phân tán của quân Đường.

Hơn hai vạn quân Trịnh chia làm ba đạo: trái, phải và giữa. Trái phải đều có năm ngàn kỵ binh, hai vạn bộ binh ở giữa. Kỵ binh phía phải do Dương Công Khanh cùng Ma Thường chỉ huy, kỵ binh phía trái do Trần Trí Lược làm chủ, Bạt Dã Cương làm phó.

Bộ binh ở giữa chia làm bốn tổ, mỗi tổ năm nghìn quân do Úc Nguyên Chân, Đan Hùng Tín, Đoạn Đạt và Quách Thiện Tài thống suất. Tống Mông Thu và Lang Phụng lưu lại thủ thành.

Khấu Trọng, Trương Chí cùng Vương Thế Sung được hai ngàn thân vệ binh hộ tống đóng ở giữa trung quân, chỉ huy tiến binh, thống lĩnh toàn cục.

Phương trận của quân Đường là bán nguyệt trận, dựa vào thành của

Trịnh quân. Hai bên binh mã đứng đối mặt giữa một khoảng cách xa, trường đại chiến sắp sửa nổ ra.

Thực tế binh lực hai bên chỉ hơn nhau hai vạn người, nhưng do quân Đường bố trí trận thế theo kiểu tiến công trải rộng, quân Trịnh lại phòng ngự tập trung nên trong khoảnh khắc, nhìn khắp núi rừng đâu đâu cũng thấy binh sĩ và cờ xí tung bay của Đường quân, quân số tưởng như nhiều hơn gấp bội.

Từ góc độ nơi Khấu Trọng quan sát thì các binh chủng của quân Đường kéo dài dằng dặc, từ trái qua phải, thanh thế hãi nhân đến cực điểm.

Đúng là tướng giỏi binh hùng, quân dung đại thịnh.

Trái ngược hẳn với Trịnh quân, do tiên cơ bị đoạt mất, bị quân địch dắt mũi nên người nào người nấy mặt mũi nặng nề, ai cũng mang tâm thái bị động, tay nắm chặt binh khí để chuẩn bị chống đỡ sự tấn công của địch nhân.

Khấu Trọng gạt bỏ hết mọi tạp niệm, chú tâm dồn hết vào việc quan sát địch nhân, cố tìm những sơ hở của đối phương.

Thùng! Thùng! Thùng!

Trống trận bên địch vang lên, ba tổ bộ binh phía trước trung quân cùng với đội kỵ binh tiên phong tiến lên phía trước, dần dần ép tới, dừng lại cách trung quân của quân Trịnh khoảng một ngàn bộ. Đội hình mở rộng thành hai nhánh, hình thành trường phương trận, động tác chỉnh tề thống nhất, nhanh nhẹn chính xác, đúng là do thành quả huấn luyện tốt.

Đường quân vẫn áp dụng trận thế trước là kỵ binh, sau là bộ binh.

Tuy chưa thực sự tấn công nhưng đã tạo ra áp lực rất lớn cho quân Trịnh.

Khấu Trọng thản nhiên cười:

- Giỏi thay Lý Thế Dân, suýt làm Khấu Trọng ta sơ xuất.

Tù và vang lên, kỵ binh quân Trịnh từ hai bên cánh chậm rãi tiến ra, từ từ trải rộng ra, giống như một bàn tay lớn đang xòe ra áp tới quân địch.

Vương Thế Sung thần sắc ngưng trọng hỏi:

- Thiếu soái phát hiện ra Lý Thế Dân có âm mưu quỷ kế gì vậy?

Khấu Trọng đáp:

- Kỵ binh bên phải gồm năm đội, mỗi đội nghìn người, đội ở mé trong chính là lực lượng Thiên binh Huyền giáp tinh nhuệ nhất của Lý Thế Dân, là đạo kỳ binh có khả năng xuyên sâu vào trận địa đối phương. Lý tiểu tử nhờ vào đội quân này đã nhiều lần chiến thắng đại địch. Nếu không sớm tìm ra kế đối phó, trận này chúng ta thua chắc chẳng sai.

Trương Chí đứng bên cạnh Vương Thế Sung lấy làm lạ hỏi:

- Chúng tôi không phải chưa từng nghe đến Huyền giáp thân binh của Lý Thế Dân, nhưng nhìn bên ngoài thấy đám kị binh này với các nhóm kị binh khác chẳng có điểm nào khác biệt. Thiếu soái dựa vào điều gì để phán đoán được đó chính là Huyền giáp Thiên binh?

Vương Thế Sung gật đầu tỏ ý có nghi hoặc tương tự.

Khấu Trọng nghiêm mặt giải thích:

- Ngựa của bọn chúng so với chiến mã của các đội kỵ binh khác có vẻ an nhàn chỉnh tề. Đây chính là bí quyết xem ngựa của người Đột Quyết. Ngựa có xúc giác rất sắc bén, nếu như chủ nhân khẩn trương bất an thì nó sẽ sinh ra cảm ứng, sẽ có những hành động và thần thái khác lạ phản ánh ra ngoài. Chính vì đội nhân mã này là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, trải qua trăm trận nên người nào cũng cực kỳ tập trung song lại rất bình tĩnh, không hề lo lắng như những đội khác. Chỉ nhìn dáng vẻ của ngựa có thể thấy rõ.

Trương Chí định thần nhìn kỹ, hết sức thán phục nói:

- Quả đúng như vậy, nhãn lực của Thiếu soái thật là cao minh.

Vương Thế Sung hỏi:

- Vậy chúng ta nên đối phó thế nào?

Khấu Trọng điềm đạm trả lời:

- Nơi địch nhân mạnh nhất cũng là nơi sơ hở nhất. Nếu như chúng ta có thể chống cự được toán Huyền giáp binh thì trận này Lý Thế Dân sẽ không có đất để thi thố cách đánh quen thuộc của hắn nữa. Còn về trận kế tiếp thì chờ đến lúc đó hãy tính.

Gã nhìn qua Vương Thế Sung, trầm giọng:

- Quân tinh nhuệ nhất của Thánh thượng có phải là lực lượng thân binh phía sau chúng ta không?

Vương Thế Sung miễn cưỡng gật đầu:

- Đúng vậy!

Khấu Trọng cười nói:

- Không hy sinh làm sao có thu hoạch! Thánh thượng lấy ra năm trăm người giao cho ta chỉ huy. Ta có thể đón đánh đạo kỳ binh chủ lực có sức xuyên phá này của Lý Thế Dân, đánh cho chúng lạc hoa lưu thuỷ. Nếu để cho toán quân này đánh xuyên qua trận của chúng ta, rồi đánh vu hồi trở lại, chúng ta sẽ thành trận không ra trận, quân chẳng thành quân.

Thùng! Thùng! Thùng!

Trống trận vang lên, sát khí lan toả đến tận trời xanh. Quân Đường cuối cùng cũng phát động công kích, đội hình hoàn chỉnh từ khắp nơi ồ ạt tiến tới.

Đại quân hai bên cuối cùng đã chính diện giao phong.

---oOo---

Khi hoàng hôn buông xuống, Từ Tử Lăng tiến nhập Trường An. Lần này gã tập trung tinh thần thật tỉnh táo, thi triển nhiều lần các thủ đoạn tránh địch, đề phòng các cao thủ cỡ Thạch Chi Hiên hay Loan Loan ngầm bám sát, bí mật đến Đa Tình oa của Hầu Hy Bạch.

Hầu Hi Bạch thấy gã quay lại, mừng rỡ:

- Ta đã sớm đoán chắc là đêm nay ngươi quay lại nên không dám đến Thượng Lâm Uyển. Tình hình ra sao rồi? Khấu Trọng có nghe theo lời ngươi không?

Từ Tử Lăng ngồi xuống một góc thư phòng nói:

- Nghe theo lời nào của ta đây?

Hầu Hi Bạch cười nói:

- Ta không biết hỏi thế nào cho phải nên mới thuận mồm hỏi một câu. Chỉ cần Khấu Trọng đề cao cảnh giác, Dương Hư Ngạn sẽ không thể thực hiện được mưu gian. Lý Thế Dân có tính toán gì không?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Tính toán của hắn là không quản con mẹ nó việc ở Trường An, diệt Khấu Trọng trước rồi mới tính sau.

Hầu Hi Bạch ngồi xuống bên cạnh, ngẩn người ra, mù mờ hỏi:

- Như thế gọi là tính toán gì vậy?

Từ Tử Lăng than:

- Chuyện này nghĩ nhiều vô ích, chi bằng vứt đấy không nghĩ gì cả. Ngươi đã liên lạc được với Lôi đại ca chưa?

Hầu Hi Bạch gật đầu:

- Họ đã nhập thành hôm qua, đang ở trong một ngôi nhà xa hoa ở Sùng Nhân phường, tất cả mọi việc dường như đều thuận lợi cả. Bọn Lôi đại ca đều tỏ ra thái độ rất kín đáo khẽ khàng, bất quá tin Tư Đồ Phúc Vinh đến Trường An đã âm thầm lan rộng. Nhưng do việc Đường Trịnh giao phong, lại thêm có Khấu Trọng tham chiến, nên sự chú ý của Đường thất đều để cả vào đó. Bây giờ người ta gặp mặt mở miệng ra đều nói đến chuyện này, không ai còn rảnh quan tâm đến chuyện xuất hiện hay biến mất của một gã phú hộ.

Từ Tử Lăng lại hỏi:

- Đã gặp Kỷ Thiến chưa?

Hầu Hi Bạch lắc đầu:

- Kỷ Thiến cáo bệnh không tới Thượng Lâm Uyển mấy hôm nay. Âm Hiển Hạc cũng không có tin tức gì, không hiểu hắn có gặp chuyện gì bất trắc không?

Từ Tử Lăng thở dài:

- Bọn ta bất tất phải suy đoán bừa bãi, khiến cho tâm phiền ý loạn.

Hầu Hi Bạch nói:

- Loan Loan có đến đây tìm ngươi hai lần, phải ứng phó với y thị như thế nào cho phải?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Nếu cô ta lại đến đây, hãy thay ta hẹn thời gian gặp mặt ở nơi này. Bây giờ ta phải tìm Hồ Tiểu Tiên. Còn chuyện bức Hàn Lâm Thanh Viễn đồ thì thế nào?

Hầu Hi Bạch tinh thần đại chấn, vui vẻ nói:

- Đúng rồi, tại hạ còn sợ Lăng thiếu gia quên chuyện này. Khi nào ngươi đi ăn trộm thì ta phải đến Thượng Lâm Uyển để tạo bằng chứng ngoại phạm.

Rồi hạ giọng nói tiếp:

- Thạch sư phụ vẫn không thấy động tĩnh gì. Có lẽ ngươi thực sự đã làm thương thế ông ta tái phát, phải tìm nơi bí mật tu luyện. Hy vọng những ngày tốt đẹp thế này kéo dài thêm một chút.

Tử Lăng nhớ tới Thạch Chi Hiên lập tức đau đầu, hỏi ngay:

- Bức Bách Mỹ đồ của ngươi tiến triển đến đâu rồi?

Hầu Hi Bạch nói:

- Còn thiếu mười mỹ nhân nữa. Vẽ mỹ nhân chính ra không khó, khó nhất là một trăm bài thơ về mỹ nhân, không bài nào được giống bài nào. Đôi lúc ta mệt mỏi muốn buông xuôi cho rồi.

Từ Tử Lăng vỗ vai hắn nói:

- Tối nay đến Thượng Lâm Uyển uống rượu chơi bời đi. Ta tìm Lôi lão ca, Tống nhị ca hội họp, sau khi hiểu rõ tình hình sẽ hành sự. Tối nay sẽ là một đêm vô cùng bận rộn đây.

---oOo---

Cuộc chiến vô cùng kịch liệt kéo dài từ giờ chiều đến tận hoàng hôn.

Quân Đường tấn công, quân Trịnh phòng thủ.

Dưới sự chỉ huy của Lý Thế Dân, quân Đường phát động nhiều đợt tấn công mãnh liệt không ngừng vào quân Trịnh, từ dùng tên bắn ở khoảng cách xa cho đến đánh giáp lá cà, hết đợt này đến đợt khác, không ngừng không nghỉ.

Vó ngựa và gót giày làm bụi bay mù trời. Hai bên đều có thương

vong, máu chảy thành sông, thây chất thành núi hết sức thảm khốc.

Khấu Trọng dùng tâm thái Dịch Kiếm thuật đối diện với trận kịch chiến mà chẳng khác nào gã là người chỉ huy, Vương Thế Sung trở thành người truyền lệnh trong quân.

Trong thời điểm này, Khấu Trọng biến thành người chỉ huy chỉ nghĩ đến thành công, mỗi tướng sỹ như một quân cờ trên bàn cờ. Gã lạnh lùng ra phán đoán, quân cờ nào cần giữ, quân cờ nào nên thí để có thể đến được thắng lợi cuối cùng. Nếu không như vậy thì quân Trịnh sớm đã không đứng vững trước các cuộc công kích của quân Đường, bị bức phải thối lui vào trong thành.

Tiếng tù và vang lên, đạo trung quân của quân Đường tháo lui như nước cuốn. Khấu Trọng hạ lệnh truy kích nhưng lập tức vấp phải sự chống trả của toán Đường quân hậu bị dùng cung cứng tên dài bắn trả. Song phương lại quay về thế đối địch.

Khấu Trọng tự trách mình sơ suất, quân Đường thối lui nhưng không loạn, những kẻ bị thương cũng được đưa về hậu phương, có thể nói là cuộc rút lui có trật tự, đáng lẽ không nên truy kích. Chỉ một thoáng sai sót mà hàng trăm mạng quân lính đã chết vì đối phương, thân làm chủ soái quả thực trách nhiệm hết sức trọng đại.

Trịnh, Đường hai bên đốt lên hàng nghìn ngọn đuốc, nhật chiến chuyển sang thành dạ chiến, không khí và tình cảnh mang một bộ mặt mới.

Vương Thế Sung trầm giọng hỏi:

- Lý Thế Dân rốt cuộc có chủ ý quỷ quái nào đây?

Đây chính là điều mà mỗi người bên phía quân Trịnh đều nóng lòng

muốn biết. Dưới sự chỉ huy trực tiếp biến hoá vô cùng của Lý Thế Dân, nếu không có một thiên tài quân sự như Khấu Trọng chỉ huy bình tĩnh ứng phó, nhất nhất hoá giải, thì quân Trịnh khẳng định không thể được như bây giờ, không lùi một bước.

Hai bên điều chỉnh trận cước, di chuyển thương binh.

Khấu Trọng trên người bị thương nhiều chỗ, nhưng lại không hề quan tâm đến, thậm chí từ chối băng bó. Mọi người đều nghĩ gã anh hùng, không sợ đau đớn, duy chỉ gã là tự hiểu việc của mình, Trường Sinh khí là loại thánh dược trị thương hữu hiệu hơn bất kỳ loại thuốc nào khác.

Năm trăm thân vệ do Vương Thế Sung giao cho gã đã nhiều lần xuất kích, đánh tan nhiều cuộc tấn công mãnh liệt của địch quân. Thích Nhật cung liên tục bắn tên ra, làm kẻ địch kinh hoàng khiếp đảm. Nếu không chiến cuộc đã phát triển theo hướng do Đường quân khống chế toàn cục.

Hai ngàn thân vệ tinh nhuệ của Vương Thế Sung chia làm bốn nhóm cho gã thống suất điều khiển, nhiều lần thay nhau dũng mãnh phản kích quân Đường, lập được nhiều kỳ công.

Trương Chí lên tiếng:

- Kỳ quái thật, Lý Thế Dân vì sao vẫn chưa sử dụng Huyền giáp binh nhỉ?

Cho đến bây giờ, đám thiên binh kỵ sĩ gồm khoảng một nghìn người bị Khấu Trọng khám phá ra đó chỉ tham gia tấn công hai lần, nhưng vẫn được nghỉ ngơi đầy đủ, chờ đợi thời cơ.

Khấu Trọng mỉm cười hỏi lại:

- Đại tướng quân có mệt không?

Trương Chí than:

- Trừ khi đúc bằng sắt, chứ sao lại không mệt?

Khấu Trọng nói:

- Vậy thì ai cũng đã mệt rồi. Lý tiểu tử chính là đang chờ đợi thời khắc này, toán thiên binh của y mới phát huy hiệu quả đến mức cao nhất.

Lời nói chưa dứt, toán quân bao gồm cả bộ binh lẫn kỵ binh được lưu lại ở hậu phương quân Đường chưa từng tham gia công kích lần nào bắt đầu tiến lên, trong đó có cả thiên binh kỵ đội. Hai vạn kỵ, bộ binh vừa mới lùi lại điều chỉnh trận thế, án binh bất động. Tuy nhiên chỉ cần Lý Thế Dân hạ lệnh xuống, toán quân này lúc nào cũng có thể lao ra chiến trường tái đấu.

Địch quân không ngừng áp sát.

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt hướng về năm trăm thân vệ kỵ binh đã được nghỉ ngơi đầy đủ sau lưng nói:

- Thành công hay thất bại đều phải xem ở bản lĩnh bọn ta.

Năm trăm chiến sỹ nhiệt tình hưởng ứng. Khấu Trọng đã trở thành lãnh tụ vô địch trong lòng họ, người người sẵn sàng theo gã, sẵn sàng chết vì gã. Tuy điều này có thể làm Vương Thế Sung nghi kỵ nhưng Khấu Trọng cũng không thể lo lắng nhiều việc quá được. Nếu gã phơi xác ở đây thì cũng không cần phải nghĩ đến chuyện Lạc Dương hay Thiếu soái quân.

Bộ binh trung quân ở phía trước theo sự chỉ huy của thanh la và cờ hiệu, tránh ra hai bên, lộ ra một cửa khẩu để Khấu Trọng dẫn quân ùa ra, đón đánh toán Huyền giáp thiên binh đã áp sát trận thế và hàng vạn Đường quân theo sau.

(Hết chương)

Chương 588: Ly gián cao chiêu

Từ Tử Lăng nhảy qua tường sau tiến vào hoa trạch của Sùng Nhân Lý. Lôi Cửu Chỉ, Tống Sư Đạo hai người đã cải trang xong, đang ngồi nói chuyện ở hậu sảnh, thấy Từ Tử Lăng đến đương nhiên vô cùng vui vẻ.

Hai bên kể cho nhau nghe những tình huống đã gặp phải. Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Sao không thấy bọn tùy tùng? Tiểu Tuấn đi đâu rồi?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Tiểu Tuấn đang cải trang. Bọn ta sau khi xem xét lại đã quyết định thay đổi kế hoạch một chút cho thêm phần hoàn mỹ.

Tử Lăng đối với Lôi Cửu Chỉ còn có đôi phần nghi hoặc nhưng lại hoàn toàn tin tưởng vào Tống Sư Đạo, vui vẻ nói:

- Tiểu đệ xin rửa tai lắng nghe.

Tống Sư Đạo ung dung cười nói:

- Thật ra chỉ thay đổi hai điểm, đều là do tình thế thay đổi. Nguyên lai không ngờ Tư Đồ Phúc Vinh gan nhỏ hơn cả tưởng tượng của ta, sau khi nhận được thư cảnh cáo của bọn ta liền lập tức cùng Thân Văn Giang ngay trong đêm trốn khỏi Bình Diêu tránh hoạ. Mọi công việc hắn đều giao cho thân đệ xử lý, vì thế chúng ta không thể hoá

trang thành nô bộc được.

Tử Lăng thấy lạ bèn hỏi:

- Sao trùng hợp thế? Tại sao hắn không mang theo ai đó khác mà lại chỉ mang mỗi Thân Văn Giang tránh hoạ? Quan hệ của hai người thân thiết như thế sao?

Lôi Cửu Chỉ cười nói:

- Đó gọi là khôn ba năm, dại một giờ. Đương nhiên là do Tống nhị gia giở thủ đoạn trong thư, cho dù Thân Văn Giang dám không chịu hoạ cùng lão bản của hắn thì cũng mất mạng thôi.

Tử Lăng giật mình:

- Tống nhị ca quả nhiên là tính toán như thần.

Tống Sư đạo cười, nói với Lôi Cửu Chỉ:

- Ta không phải là Tống Nhị gia mà là Thân tiên sinh, Tô quản gia nên sửa lại đi.

Lôi Cửu Chỉ tự tay tát vào mặt, ra vẻ run rẩy nói:

- Tiểu nhân biết tội! Tiểu nhân biết tội! Thân gia đại nhân đại lượng, xin đừng chấp tiểu nhân.

Mấy câu này gã dùng giọng Bình Diêu để nói làm cả sảnh đường cười vang.

Từ Tử Lăng than:

- Nếu như có cao thủ cỡ Thạch Chi Hiên hay Loan Loan đến đây thám thính thì mọi tâm huyết của chúng ta đành trôi theo dòng nước mất thôi.

Tống Sư Đạo gật đầu đồng ý:

- Tử Lăng nói đúng lắm. Tô quản gia ngươi nên kiểm điểm lại đi. Nếu không Văn Giang ta chỉ cần nói một câu với Phúc Vinh gia thì ngươi chỉ còn cách cuốn gói về quê cày ruộng thôi.

Ba người lại nhìn nhau cười lớn.

Tử Lăng ngả người ra ghế, trong lòng cảm thấy khó yên. Giá mà có Khấu Trọng ở đây thì tốt quá, mọi người cười đùa một trận rồi cùng nhau bàn kế cho chu toàn.

Một thanh âm già nua từ cửa sau truyền đến:

- Tô quản gia lại làm trò gì phạm thượng nữa đây? À, ra là Từ gia.

Tử Lăng liếc mắt nhìn, lập tức khen thầm trong bụng. Tiểu Tuấn trong vai Tư Đồ Phúc Vinh đại giá thân lâm, từ hình thể đến nét mặt đều giống y hệt.

Lôi Cửu Chỉ nhảy tới, một tay ôm vai Tiểu Tuấn, một tay véo vào mặt hắn nói:

- Cái mặt nạ này tuy không xảo diệu bằng mặt nạ do Lỗ sư phụ làm ra, nhưng cũng phải được bảy, tám phần thành tựu. Ta đảm bảo lúc Tư Đồ Phúc Vinh nhìn thấy Tiểu Tuấn cũng sẽ nghĩ là mình đang soi gương thôi.

Tử Lăng không nhịn được cười nói:

- Phải nói là Lỗ đại sư nhìn thấy cũng tưởng là mặt nạ này do mình làm mới đúng.

Lôi Cửu Chỉ hoan hỷ bỏ tay khỏi mặt Tiểu Tuấn, cười nói:

- Hảo tiểu tử! Ngươi học cái thói vỗ mông ngựa từ bao giờ vậy!

Tống Sư Đạo nói:

- Đây chính là sự thay đổi thứ hai của bọn ta. Nguyên do là vì nếu để Tử Lăng ngươi ngồi cả ngày ở đây đóng vai Tư Đồ Phúc Vinh thì uổng quá. Vậy nên bình thường thì cứ để Tiểu Tuấn thủ vai, khi nào cần thể hiện công phu đánh bạc, với công phu của đệ, giả giọng Tiểu Tuấn dễ như bỡn.

Nhậm Tuấn nghiêm mặt, dùng khẩu âm Bình Diêu nói:

- Việc mở tiệm cầm đồ không chỉ là kinh doanh mà còn là học vấn nữa. Muốn kiếm tiền phải có uy tín, như Tư Đồ Phúc Vinh ta kiếm thêm một chút hay bớt đi một chút tuyệt không là vấn đề, quan trọng là khi chư vị bằng hữu nghe đến bốn chữ Tư Đồ Phúc Vinh thì đều cảm thấy tin tưởng.

Giọng điệu, tốc độ và cách ngắt câu của hắn đều có tính đặc trưng làm người ta khó quên. Chính do có điểm khác biệt và bất đồng như thế nên dễ bị nắm bắt và mô phỏng.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Đó là do Âu Lương Tài dạy đó, Tư Đồ Phúc Vinh đúng là nói chuyện giống như thế. Theo Âu công tử thì Tiểu Tuấn nói giống đến bảy, tám phần rồi.

Tử Lăng càng thêm tin tưởng:

- Ngồi xuống rồi hãy nói!

Bốn người ngồi vào chỗ, Tống Sư Đạo nói:

- Bọn ta đã đến chào quan phủ, thỉnh họ để ý đến nguyện vọng không muốn phô trương của chúng ta. Ngày mai Trần Phủ sẽ đưa mấy người hầu đến giúp Phúc Vinh gia, ngay cả các loại hộ vệ cũng nhờ Trần phủ ngầm chiêu mộ. Nếu Trì Sanh Xuân thực sự có ý xấu với bọn ta, hắn nhất định sẽ nhân cơ hội này cho thủ hạ trà trộn vào. Ta sẽ tương kế tựu kế.

Nhậm Tuấn nói:

- Sợ nhất là Trì Sanh Xuân căn bản không biết chúng ta đại giá đã đến đây.

Tử Lăng suy nghĩ một lúc rồi quay sang Lôi Cửu Chỉ nói:

- Lôi đại ca đã dạy cho Tiểu Tuấn chiêu 'lưỡng thủ tuyệt hoạt' chưa?

Lôi Cửu Chỉ chưa kịp trả lời, Nhậm Tuấn đã xoa tay, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện ba hột xúc xắc. Hắn cười nói:

- Bây giờ tiểu đệ khi ngủ cũng mơ thấy mình đang đánh bạc, chỉ có điều toàn thấy thua nhiều được ít.

Tử Lăng hoan hỉ nói:

- Để được vậy cũng tốn nhiều công phu đây. Ngoài đời Tư Đồ Phúc Vinh thật bao nhiêu tuổi, vợ con thê thiếp thế nào?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Thật ra gã Tư Đồ đó chưa quá bốn mươi tuổi, hình như không thích nữ sắc, hiện tại đang độc thân nên rất nhiều người hoài nghi hắn có sở thích khác, là một cặp cùng với Tống nhị gia.

Tống Sư Đạo phá lên cười:

- Lôi lão ca cứ đùa ta. Hắn là một cặp với Thân Văn Giang, chứ làm gì có nhị gia, tam gia?

Tiểu Lăng quay sang Nhậm Tuấn hỏi:

- Tiểu Tuấn có sợ không?

Nhậm Tuấn tự tin khẳng định:

- Có Lôi gia và Nhị gia ở bên chỉ điểm, tiểu đệ chẳng những không sợ mà còn hứng thú nữa.

Lôi Cửu Chỉ nghiêm mặt nói:

- Tiểu Tuấn rất ham học, thiên tư rất cao, Tử Lăng không cần lo lắng là hắn có đủ sức hay không.

Từ Tử Lăng nói:

- Thế là ổn rồi! Điều lo lắng duy nhất là nhãn thần của Tiểu Tuấn có thể tiết lộ bí mật. Vì chỉ cần có nhãn lực là có thể nhìn ra gã là người trong nghề.

Tống Sư Đạo phân tích:

- Kẻ dám mở hiệu cầm đồ làm sao hoàn cảnh đơn giản được? Tư Đồ Phúc Vinh xuất thân hắc đạo, vốn là Long đầu đại ca của một bang hội trứ danh ở Bình Diêu. Thân Văn Giang ta cũng xuất thân thế gia, học võ từ nhỏ, nên phương diện này không thành vấn đề.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Tô quản gia mà ta đóng giả là một tâm phúc khác của Tư Đồ Phúc Vinh, có chút danh khí trong võ lâm Bình Diêu. Khi gã Tư Đồ cùng Thân Văn Giang trốn khỏi Bình Diêu thì họ Tô cũng về phương Nam, không biết tung tích hắn đâu. Nhiều khả năng hắn phụng lệnh Tư Đồ Phúc Vinh đi nghe ngóng tin tức Tống nhị gia.

Từ Tử Lăng thầm hiểu thế nào là người đông thế mạnh, bản thân cũng cảm thấy nhẹ nhõm nhiều, nói:

- Hôm nay chúng ta cứ nghỉ ngơi cái đã, đợi sau khi ta an bài xong mọi việc thì ngày mai có thể tiến hành Thảo Hương đại kế.

Tống Sư Đạo hỏi:

- Tử Lăng sẽ có an bài gì?

Tử Lăng vươn vai đứng dậy, cười nói:

- Trước tiên phải an bày một vị tuyệt sắc mỹ nữ. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, xem ra tên Tư Đồ Phúc Vinh này tuyệt không khiến cho người ta yêu thích. Giờ làm sao có thể khiến hắn thay đổi sở thích, thành mê nữ nhân. Ôi mẹ của ta ơi! Đây rốt cuộc là chuyện gì đây?

---oOo---

Cuộc chiến tạm thời kết thúc.

Tấn công không được, Lý Thế Dân bèn ra lệnh thu binh. Quân Đường khống chế thế chủ động, từ từ rút lui rất có trật tự về doanh trại.

Tại nơi trọng yếu này, Khấu Trọng liều chết chống cự lại toán 'Tạc xuyên thiên binh' của Lý Thế Dân khiến quân Đường không cách nào đột phá được tuyến phòng ngự của quân Trịnh. Hai bên thương vong nặng nề, số tử thương lên đến hàng nghìn, cục diện hết sức thê thảm.

Khấu Trọng bị thương đầy mình, chiến bào nhuộm đẫm máu của cả địch nhân lẫn bản thân, trông hết sức khủng khiếp.

Trải qua quá trình rèn luyện 'dĩ chiến dưỡng chiến' ở Tái Ngoại, gã đã hoàn toàn biết cách làm sao giữ mạng sống giữa trường huyết chiến thiên quân vạn mã. Bất quá không thể tránh khỏi bị thụ thương. Giữa chiến trường người ngựa chen chúc, dù võ công có cao đến đâu, đao pháp có giỏi cỡ nào thì muốn tránh cũng không thể tránh, đao kiếm quệt phải là chuyện đương nhiên. Nhưng làm thế nào để giảm tối đa vết thương do địch gây ra, lại chính là bản lĩnh siêu phàm mà gã ngộ được qua vô số trận đánh.

Quân lính dọn dẹp chiến trường, Khấu Trọng cùng Dương Công Khanh cưỡi ngựa đi quanh thành, tới một ngọn đồi nhỏ nằm ở một góc thành Từ Giản. Từ đây nếu dùng khoái mã chạy nhanh dọc theo đường quan đạo về phía Đông, chỉ khoảng hai ngày là có thể đến Lạc Dương.

Khấu Trọng nói:

- Trong lúc ta phải đi nói chuyện với Vương Thế Sung, cần phải lập ở

đây một doanh trại để có thể bảo đảm việc vận lương được thông suốt. Nếu không, chẳng may Lý Thế Dân phái những đội quân nhỏ tập kích đội vận lương của chúng ta thì khó mà ứng phó được.

Dương Công Khanh nói:

- Chi bằng ta xây một toà thành đá, có thể cùng hô ứng với Từ Giản, công cụ và thợ có thể điều từ Lạc Dương đến. Như vậy, kể cả ngay khi Từ Giản thất thủ, Lý Thế Dân cũng không thể thẳng đường truy đuổi tới Lạc Dương. Nếu bọn ta bất đắc dĩ bị bức lui về Lạc Dương, cũng không sợ Lý Thế Dân đuổi theo sát nút.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Hôm nay chúng ta đã chiến đấu một trận thoả thích, khiến Lý Thế Dân không dám coi thường. Dương Công đối với việc giữ ổn Từ Giản vẫn không có lòng tin như vậy ư?

Dương Công Khanh than:

- Tất nhiên là ta tin tưởng hoàn toàn vào Thiếu soái. Nhưng với Vương Thế Sung thì khác. Ai mà biết được ngày mai tên chết nhát đó lại có chủ ý ngu xuẩn gì?

Khấu Trọng thấy đồng cảm với lão, hỏi:

- Xây một toà thành đá như vậy hết bao lâu?

Dương Công Khanh đáp:

- Để phòng quân Đường tấn công Lạc Dương, ta đã chuẩn bị sẵn những tảng đá đã được đẽo gọt, lúc cần thiết có thể dùng để tu bổ thành trì. Nếu cho chuyển một phần đến đây, nhân lực đầy đủ thì chỉ

cần hơn chục ngày là có thể xây xong một toà thành có khả năng phòng ngự chứa vài trăm binh lính.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Xây dựng một toà thành đá mà nhanh thế sao? Không thể tưởng tượng nổi! Vậy sao ta không xây hẳn hai cái hai bên đường, như vậy sức phòng thủ sẽ tăng lên gấp bội?

Dương Công Khanh hoan hỷ tán thành:

- Có lý lắm. Nhưng tốt nhất là bọn ta không nên trực tiếp đề xuất ý kiến này, ta sẽ thương nghị với Bạt Dã Cương trước. Hắn đã theo Vương Thế Sung hơn mười năm, là người mà họ Vương tin tưởng nhất trong số các tướng lĩnh ngoại tộc. Nếu hắn đề nghị thì dễ lọt tai Vương Thế Sung hơn.

Khấu Trọng suy nghĩ rồi nói:

- Bạt Dã Cương và Vương Thế Sung đều là người Hồ, khả năng có quan hệ huyết thống, hoặc cùng có quan hệ trong Đại Minh tôn giáo. Hắn đúng là nhân tuyển lý tưởng để đề xuất với Vương Thế Sung. Dương Công tính toán thật chu đáo.

Dương Công Khanh cười khổ:

- Chu đáo à? Phải nói là cực khổ mới đúng. Trên chiến trường, người ra quyết định nếu sai một bước thì thần tiên cũng khó mà cứu được.

Khấu Trọng nói:

- Sau cuộc chiến hôm nay, ta đối với toàn bộ tình thế từ bi quan đã

chuyển thành lạc quan. Hiện nay ai cũng hiểu ta có thành ý giúp Vương Thế Sung đẩy lùi Lý Thế Dân. Bây giờ ta chỉ cần thuyết phục được Vương Thế Sung chấp nhận Đậu Kiến Đức, mặt khác trình bày rõ lợi hại với Hạ Vương, thỉnh ông ta xuất binh tương trợ. Lúc đó Lý Thế Dân sẽ lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, bị hãm vào cảnh bị động.

Dương Công Khanh trầm ngâm một lúc rồi hạ giọng:

- Đậu Kiến Đức rốt cuộc là người thế nào?

Khấu Trọng giật mình, một hồi sau mới đáp:

- Quả thật đến lúc này ta cũng không rõ tính cách ông ta như thế nào. Con người này ăn nói khéo léo, chỉ nói những gì nên nói, không làm mất lòng ai. Bất quá khuyết điểm của ông ta, cũng có thể là ưu điểm, chính là tự tin thái quá. Lần trước, khi công hãm Lê Dương, ông ta định xua quân công kích Hổ Lao. Rõ ràng Đậu Kiến Đức không những không để Vương Thế Sung trong mắt, cũng chẳng coi sức uy hiếp của Lý Thế Dân vào đâu cả.

Dương Công Khanh nói:

- Chẳng trách Vương Thế Sung sợ ông ta đến vậy. Việc Đậu Kiến Đức công hãm Lê Dương đã trở thành sự uy hiếp rất lớn đối với Vương Thế Sung. Trong tình hình này, hai người bọn họ tuyệt không có khả năng liên thủ với nhau chống Đường đâu.

Lúc đó Ma Thường cùng hơn chục thủ hạ phi ngựa đến nói:

- Thánh thượng mời Thiếu soái đến tiếp kiến.

Khấu Trọng và Dương Công Khanh đưa mắt nhìn nhau hoài nghi.

Không hiểu có chuyện gì mà Vương Thế Sung lại muốn gặp Khấu Trọng gấp gáp đến vậy.

---oOo---

Từ Tử Lăng đeo mặt nạ Ung Tần, thêm bộ râu dài mà Hầu Hy Bạch đưa cho, tới sảnh ngoài của Minh Đường Oa vào canh một. Sảnh đường đèn đuốc sáng choang, người đông nghìn nghịt, tiếng hò reo cờ bạc điếc tai.

Từ Tử Lăng đổi lấy mấy thẻ đánh bạc, nhàn tản đi qua mấy bàn đánh bạc, trong lòng chỉ nghĩ đến Hồ Tiểu Tiên. Chỉ cần gã lưu lại mấy ký hiệu ở góc sảnh, ngày mai có thể liên lạc được với mỹ nữ này. Điều Từ Tử Lăng lo lắng nhất là vì gã phải chạy đến Từ Giản, lỡ mất kỳ hạn liên lạc ước định, không biết tình hình có biến hoá gì không.

Cuối cùng Từ Tử Lăng cũng nhân lúc không ai để ý, lưu lại ký hiệu mà chỉ gã và Hồ Tiểu Tiên mới hiểu, hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt.

Sau đó gã tuỳ tiện chơi vài ván bạc, thua mất quá nửa, đang định ly khai thì chợt có mùi hương xộc vào mũi, Kỷ Thiến lướt qua nói:

- Ta chờ huynh ở Tứ Xuyên thái quán.

---oOo---

Vương Thế Sung ngồi ở ghế Long toạ trong đại đường phía Nam phủ Tổng quản. Các đại tướng Đoạn Đạt, Đơn Hùng Tín, Úc Nguyên Chân, Trương Chí, Trần Trí Lược, Quách Thiện Tài cùng Bạt Dã Cương chia nhau ngồi hai bên, không khí rất nghiêm túc.

Thấy Khấu Trọng đến, đám tướng lĩnh đều quay sang cười, chào hỏi

rất cung kính. Rõ ràng gã đã có một địa vị nhất định trong lòng bọn họ, tạo được sự kính trọng.

Vương Thế Sung tay cầm một lá thư, đưa cho tên thân binh phía sau, lạnh lùng nói:

- Đưa cho Thiếu soái xem!

Khấu Trọng ngạc nhiên, Vương Thế Sung vẫn lạnh băng nói:

- Lá thư này do Lý Thế Dân cho người bắn vào doanh trại, bề ngoài là gửi cho Trẫm, nhưng lời thư thì nói với Thiếu soái.

Khấu Trọng tiếp lấy thư tín, bắt đầu đọc kỹ lưỡng. Trừ Vương Thế Sung, tất cả đều lộ vẻ mặt tò mò, không hiểu nội dung thư viết gì.

Với tác phong của Lý Thế Dân, nội dung thư đương nhiên không thể chỉ là chuyện chán ngắt.

Khấu Trọng gấp thư lại, phá lên cười:

- Lý Thế Dân giỏi thật. Chỉ cần mấy chữ đơn giản mà làm cho Thánh thượng trong lòng chẳng yên, tại hạ thì tiến thoái lưỡng nan.

Đại tướng Trần Trí Lược nhịn không nổi liền hỏi:

- Lý Thế Dân đã viết gì trong thư vậy?

Vương Thế Sung cố thản nhiên nói:

- Trẫm có gì phải bực chứ, Thiếu soái tự quyết định việc này nên làm thế nào.

Mọi người dù không hiểu chuyện gì, nhưng ai nấy đều thấy Vương Thế Sung nói trong lòng không tức, thực tế là ngược lại. Nếu không đã chẳng nói mấy câu tức khí như vậy.

Khấu Trọng đến chỗ cuối cùng bên phải ngồi xuống, đặt thư lên bàn, vỗ tay vào ghế cười nói:

- Lý Thế Dân hẹn ta canh ba đến trại hắn gặp mặt, ta nên đi hay không?

Mọi người đều ngạc nhiên.

Lý Thế Dân quả là lợi hại phi thường. Thư gửi cho Vương Thế Sung, nhưng lời lẽ trong thư lại nói với Khấu Trọng, đúng là đã đánh vào mâu thuẫn sâu sắc giữa gã và họ Vương. Hơn nữa rõ ràng không tôn trọng Vương Thế Sung, chỉ rõ trong lòng Lý Thế Dân hắn, chỉ có Khấu Trọng mới xứng làm địch thủ, còn họ Vương căn bản hắn không để vào trong mắt.

Trương Chí hắng giọng nói:

- Thánh thượng cần phải cẩn thận. Có khả năng Lý Thế Dân giăng bẫy để hại Thiếu soái.

Khấu Trọng thầm khen. Trương Chí nói rất khéo, quyền quyết định đã được trả về tay Vương Thế Sung.

Úc Nguyên Chân than:

- Bức thư này chính là kế ly gián cao minh phi thường. Thánh thượng chớ nên mắc bẫy Lý Thế Dân.

Chỉ nghe hai đại tướng thủ hạ của Vương Thế Sung nói tốt cho gã,

cũng biết là mọi người đều có lòng tin đối với Khấu Trọng. Vấn đề là Vương Thế Sung bụng dạ hẹp hòi, biết là chúng tướng nói đúng nhưng trong lòng vẫn khó tiếp thu.

Đơn Hùng Tín chau mày:

- Lý Thế Dân còn có chuyện gì muốn nói với Thiếu soái chứ? Nếu Thiếu soái là kẻ dễ lung lạc thì hôm nay đã chẳng ở đây cùng sinh tử với chúng ta để chống quân Đường.

Khấu Trọng thấy được an ủi trong lòng, nhưng chư tướng càng nói tốt cho gã thì càng làm Vương Thế Sung thêm đố kỵ. Biết vậy nhưng gã cũng chẳng có giải pháp nào để đối phó.

Vương Thế Sung quả nhiên vẫn sầm mặt, lạnh lùng nói:

- Nói vậy chư vị khanh gia đều nghĩ Thiếu soái không nên phó hội phải không?

Bạt Dã Cương giờ mới lên tiếng:

- Xem ra với tác phong của Lý Thế Dân thì đây không phải là Hồng Môn yến. Cho dù đấy là cạm bẫy thì với thân thủ của Thiếu soái, muốn chạy trốn ai có thể ngăn cản được. Qua trận hôm nay, liệu có khả năng hắn thấy khó muốn rút lui không?

Vương Thế Sung hừ lạnh:

- Nếu hắn biết khó mà rút thì nên nói trực tiếp với ta chứ.

Quách Thiện Tài nói:

- Ta nghĩ là có khả năng nữa, đó là Lý Thế Dân muốn biết tâm ý của

Thiếu soái rồi mới quyết định có lui binh hay không.

Đối với đám tướng lĩnh dưới trướng Vương Thế Sung, bất luận là những lão tướng đã theo lão lâu năm, hay bọn Đoạn Đạt, Đơn Hùng Tín, Úc Nguyên Chân bỏ Lý Mật mà đầu hàng, đều hiểu là Khấu Trọng là đại công thần đánh bại Lý Mật, trận đánh hôm nay cũng toàn nhờ gã mà duy trì đại cục. Cho nên bọn họ nghe Quách Thiện Tài phân tích đều thấy đúng đắn, chỉ có Vương Thế Sung càng nghe càng không lọt tai.

Vương Thế Sung thấy đa số đều đồng ý với kiến giải của Quách Thiên Tài, mặt trầm xuống, nhìn Khấu Trọng nói:

- Chỉ có Thiếu soái mới hiểu rõ hơn ai hết mối quan hệ của mình với Lý Thế Dân. Mà nói cho cùng, Thiếu soái có thân phận là khách khanh, không chịu sự quản hạt trực tiếp của Trẫm. Vậy mọi việc do Thiếu soái tự quyết định.

Khấu Trọng than thầm, nhưng bên ngoài vẫn thản nhiên nói:

- Đa tạ Thánh thượng. Lý Thế Dân đã dám ước hẹn, lẽ nào Khấu Trọng ta không dám gặp? Hắn nói gì với ta, nhất định ta sẽ thuật lại cho Thánh thượng không thiếu một chữ. Người hãy tin rằng hiện tại mục tiêu duy nhất của ta là giữ vững Từ Giản, những việc khác ta không có thời gian để quản, cũng không rảnh mà suy nghĩ.

Gã đã nói cạn lời với Vương Thế Sung, giữ được thể diện cho lão. Nếu họ Vương còn không thông thì lão tự diệt vong. Khấu Trọng gã còn làm được gì đây?

Chú thích:

Tạc xuyên thiên binh: ám chỉ toán Hắc giáp thiết kỵ của Lý Thế Dân.

(

Chương 589: Chỉ thượng đàm binh

Từ Tử Lăng bước vào Tứ Xuyên Thái quán, thấy Kỷ Thiến chọn một góc vắng vẻ đợi mình, nàng ngồi quay lưng về phía mọi người. Quán chuẩn bị đóng cửa nên không tiếp thêm khách, chỉ có ba bàn vẫn còn có người, không khí rất yên tĩnh.

Gã đến ngồi đối diện với Kỷ Thiến. Đôi mắt tuyệt đẹp của nàng như đã hồi phục sinh cơ lúc trước, lấp loáng nhìn lướt qua gã đầy vẻ hứng thú, chờ đợi gã mở đầu câu chuyện.

Từ Tử Lăng gượng cười nói:

- Xin nhận tội đã bội ước với tiểu thư, chỉ vì cá nhân ta có việc khẩn yếu nên ngày đó phải lập tức rời khỏi Trường An, đến tận hoàng hôn hôm nay mới quay trở lại.

Gương mặt Kỷ Thiến vẫn tươi tắn, một tay chống bên má, tay kia chậm rãi rót trà cho gã, miệng hỏi rất thản nhiên:

- Lại là việc bí mật không thể tiết lộ à?

Từ Tử Lăng lúng túng cười đáp:

- Tiểu thư đoán đúng rồi!

Kỷ Thiến đặt bình trà xuống cười “hì hì” thật yêu kiều, đoạn liếc nhìn hắn và nói:

- Ngươi vẫn không thành thật, có điều lần này ngươi đã thay đổi rất nhiều, không những lời nói dễ nghe hơn mà thần khí trong lời nói cũng linh hoạt hơn so với trước, cứ như là hai người khác nhau vậy. Úi chao, suýt nữa quên không nói cho ngươi biết, người ta đã nhớ ra Âm Tiểu Kỷ là ai rồi!

Từ Tử Lăng mừng rỡ hỏi:

- Thật hả?

Kỷ Thiến tỏ vẻ không vui:

- Ngươi nghĩ ta là người nói dối sao? Nhưng muốn ta nói cho mà nghe thì phải có một điều kiện.

Từ Từ Lăng đã sớm biết nàng ta vốn không hề hiền lành, liền mỉm cười nói:

- Tiểu đệ xin rửa tai lắng nghe!

Kỷ Thiến nói rành rọt từng chữ:

- Ngươi phải tiết lộ lý do ngươi muốn đối phó với Trì Sanh Xuân, sau đó ta sẽ quyết định có tham gia hay không. Nếu như những lời ngươi nói không làm ta hứng thú thì đừng hòng ta nói chuyện Âm Tiểu Kỷ.

Từ Tử Lăng vui vẻ đáp:

- Đây là một yêu cầu hợp lý! Nếu có cơ hội, tiểu thư cứ thử hỏi Hầu Hy Bạch xem ta có phải là người đáng tin cậy hay không, hắn sẽ cho tiểu thư một đáp án chính xác.

Kỷ Thiến bĩu môi cười:

- Đâu cần gấp gáp vậy! Nếu có nửa điểm không tin tưởng, tối nay ta đã chẳng mất công gặp oan gia nhà ngươi ở đây để nói chuyện, thay vào đó sẽ nhờ mấy bằng hữu của ta tại phủ quan tới gông cổ ngươi ngay tại cửa Minh Đường Oa, tống vào nhà giam. Lúc ấy ta muốn biết gì sẽ đích thân tra khảo!

Từ Tử Lăng dở khóc dở cười, biết nàng ta vẫn hận mình đã phá tan giấc mộng luyện thành tay cờ bạc phi phàm, liền nói:

- Trở lại chuyện chính đi, người mà ta thực sự muốn đối phó không phải họ Trì mà là họ Hương, nàng đã thấy hứng thú chưa?

Kỷ Thiến ngồi thẳng người dậy, hai mắt long lanh, miệng nhẹ nhàng hỏi:

- Trước tiên hãy cho ta biết, ngươi thật ra là Khấu Trọng hay Từ Tử Lăng? Đã vài lần ta hỏi Hy Bạch chuyện của bọn ngươi, y cứ cười mà không nói, chỉ thừa nhận là hai bên có mối giao tình thân thiết.

Từ Tử Lăng cuối cùng đã hiểu. Lần trước gã nhắc đến Hầu Hy Bạch nên Kỷ Thiến đã đoán ra gã là ai, bởi vậy lần này mới thay đổi thái độ. Gã nghiêng người về phía trước, đón lấy ánh mắt chờ đợi của nàng, nhẹ nhàng nói:

- Liệu ta có nên phun ra mấy câu giang hồ hay dùng không nhỉ, đại loại như đi không đổi tên về không thay họ, rồi mới nói mình đích thị là Từ Tử Lăng?

Kỷ Thiến không nhịn được cất tiếng cười thánh thót rung động lòng người, đoạn che miệng trừng mắt nhìn gã nói:

- Không được chọc cười, ta đang muốn nói chuyện nghiêm túc mà.

Từ Tử Lăng khẽ thở dài một hơi. Trường An cũng có thể coi là một chiến trường, chỉ là nó thú vị hơn chiến trường của Khấu Trọng ở Từ Giản nhiều. Tên tiểu tử đó có phải là đã tự chuốc lấy phiền não không?

Kỷ Thiến huơ huơ bàn tay trước ánh mắt gã rồi hỏi:

- Ngươi đang nghĩ linh ta linh tinh cái gì thế?

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp:

- Ta đang nghĩ tới Khấu Trọng, hy vọng đến thời khắc này gã vẫn có thể sống vui vẻ.

Kỷ Thiến tươi cười hỏi:

- Ngươi thật sự coi ta là bằng hữu, không sợ ta hại ngươi sao?

Từ Tử Lăng nghiêm trang nói:

- Ta chưa bao giờ nghĩ tiểu thư sẽ hại ta.

Kỷ Thiến kề miệng sát tai gã thì thầm:

- Cho ngươi biết một bí mật, mấy đêm nay ta đều tới Minh Đường Oa chờ đợi, vì ta biết ngươi nhất định sẽ tới đó.

Từ Tử Lăng chợt cảm thấy có gì đó không ổn.

Kỷ Thiến cười nói:

- Ngươi giả làm Từ Tử Lăng cũng giống lắm. Nếu ta không biết Khấu

Trọng và Từ Tử Lăng đang ở Từ Giản chiến đấu sinh tử với Tần Vương thì chắc đã bị ngươi lừa rồi. Nhưng bây giờ thì…hi hi!

Từ Tử Lăng vừa thầm kêu không hay, Kỷ Thiến đã nhanh nhẹn đứng dậy lùi nhanh ra sau. Bảy vị khách ở ba bàn ăn xung quanh đồng loạt rút vũ khí vây gã vào một góc. Toàn là những gương mặt non choẹt, Từ Tử Lăng không nhận ra tên nào cả. Chắc là những thiếu gia ăn chơi con nhà quyền quý ở Trường An, chỉ vì quá ngưỡng mộ Kỷ Thiến nên đã bị nàng ta sử dụng như tay sai.

Kỷ Thiến cậy có “chỗ dựa” nên giọng nói đầy vẻ đắc ý:

- Tên lừa đảo nhà ngươi định giở trò với bổn cô nương sao, nếu ngươi đúng là Từ Tử Lăng thì hãy lộ ra mấy chiêu cho ta thêm kiến thức đi.

Một tên trẻ măng trong bọn tay lăm lăm thanh kiếm, miệng cười lớn rồi hùa theo:

- Cho dù là Từ Tử Lăng thì sao? Để Thất công tử Trường An bọn ta cho hắn biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Trường An há lại là chỗ cho người ta tác oai tác quái sao?

Ánh kim loại loá lên, hai thanh kiếm từ hai góc độ khác nhau cùng lúc quét thẳng vào mặt và cổ gã, đã hiểm lại nhanh, hết sức lợi hại.

Tử Lăng than thầm trong lòng, nếu để cho con mẹ nó đám Trường An thất công tử này làm bại lộ hành tung, khiến cho bè lũ Lý Uyên biết được gã đang ở Trường An thì đúng là oan uổng.

o0o

Một bàn tiệc cho hai người được bày trên bãi đất phía trước doanh

trại quân Đường. Lý Thế Dân ung dung tự tại ngồi trên chiếc ghế quay lưng vào cổng trại, các tướng tâm phúc như Uất Trì Kính Đức, Bàng Ngọc, Tần Thúc Bảo, Trưởng Tôn Vô Kỵ đứng bảo vệ phía sau. Dưới ánh đuốc của doanh trại, mọi người long trọng chờ đón đại giá của vị khách đặc biệt.

Khấu Trọng một mình một ngựa từ phía thành Từ Giản phi tới, đến trước bàn tiệc liền nhanh nhẹn tung người xuống. Gã giao ngựa cho một tên lính Đường vừa vội vã chạy đến, đoạn cười nói:

- Thế Dân huynh quả nhiên giữ lời, tiểu đệ lúc đầu thấy bảo trò chuyện trên tiệc rượu còn tưởng là huynh thuận miệng nói ra, ai ngờ bây giờ mới biết đó lại là sự thật.

Lý Thế Dân vươn mình đứng dậy, giọng nói thật bình thản:

- Chúng ta đã từng là bạn bè thân thiết, cho dù phải giao đấu đến chết trên chiến trường nhưng trong tình huống nhất định cũng nên ngồi lại tâm sự. Mời Thiếu Soái ngồi!

Tất cả các tướng lĩnh phía sau đều chăm chú quan sát từng cử động của Khấu Trọng, ánh mắt tuy tràn đầy địch ý nhưng lại ẩn chứa niềm tôn kính.

Khấu Trọng nghênh ngang đi tới chỗ còn lại ngồi xuống. Lý Thế Dân tự tay rót rượu cho gã, sau đó nâng chén nói:

- Doanh trại quân Đường ta nghiêm cấm uống rượu, trái lệnh sẽ bị chém, vì thế bữa tiệc hôm nay phải cử hành bên ngoài trại. Đây là rượu gạo ở thôn bên cạnh, đúng là thấm đẫm hương vị đồng quê, để ta mời Thiếu Soái một chén.

Hai người nâng chén uống cạn. Lý Thế Dân quay đầu nói với đám

thủ hạ:

- Các ngươi hãy về trại đi, ta có mấy chuyện muốn nói riêng với Thiếu Soái.

Các tướng đều lộ vẻ lo lắng, nhưng biết Lý Thế Dân quân lệnh như sơn nên đành phải lùi hết vào trong trại. Bên ngoài chỉ còn hai người ngồi đối diện với nhau.

Khấu Trọng ước tính khoảng cách từ bàn rượu đến cổng doanh trại phải đến hai trăm bộ, liền ngạc nhiên hỏi:

- Thế Dân huynh không sợ ta đột ngột ám toán sao? Võ công của huynh tuy cao, nhưng nếu ta trở mặt lấy mạng đổi mạng đánh ra một đòn, nói không chừng Thế Dân huynh sẽ trọng thương trước khi thủ hạ kịp đến cứu.

Lý Thế Dân cười lớn:

- Nếu Khấu Trọng là loại người như vậy, Lý Thế Dân ta đã chẳng mất công ngồi cùng bàn nói chuyện như thế này. Ta hoàn toàn tin tưởng huynh và cũng tin là mình không nhìn lầm người.

Khấu Trọng nhăn mặt nói:

- Đúng là ta không thể vô sỉ như vậy được. Ôi, lão ca ngươi hại ta thảm thương quá, làm ta và Vương Thế Sung ngày đêm lo lắng. Rốt cuộc chúng ta còn gì để nói đây?

Lý Thế Dân rót thêm rượu cho gã, đoạn cười nhẹ đáp:

- Ngày trước ta chiêu dụ Thiếu Soái bất thành, lần này lại muốn cùng huynh cân nhắc lợi hại. Thiếu Soái đừng cười nhé, dù gì thì chúng ta

vẫn có cái tình hảo bằng hữu.

Khấu Trọng nâng chén nói:

- Chén này uống vì tình bằng hữu trước đây của chúng ta, hết chén này thì mối quan hệ đó sẽ chấm dứt. Nếu ta không may mất mạng, có làm ma cũng chỉ tự trách mình không biết lượng sức, dám trở thành địch nhân của huynh.

Lý Thế Dân quát lớn:

- Tốt!

Hai bên cùng uống không còn một giọt.

Khấu Trọng đặt chén rượu xuống rồi ung dung hỏi:

- Thế Dân huynh có điều lợi hại gì cần phân tích sao? Hy vọng lần này là hàng mới mẻ chứ nếu lại những câu như trước thì thật phí thời gian, ta về ngủ con mẹ nó một giấc cho khoái.

Lý Thế Dân vươn người về phía trước, hai mắt lấp lánh thần quang nhìn Khấu Trọng, miệng cười bí hiểm:

- Ta muốn cá cược với Thiếu Soái.

Khấu Trọng đang quan sát xung quanh, nghe vậy giật mình thu hồi ánh mắt lại, nghênh đón cái nhìn tựa như có thể lột trần bất cứ bí mật nào của Lý Thế Dân, gã hết sức ngạc nhiên hỏi:

- Đánh cược à, bọn ta đánh cược gì vậy?

Lý Thế Dân đáp:

- Đương nhiên là đánh cược thành Lạc Dương rồi. Nếu trong vòng nửa năm mà không chiếm được Lạc Dương, Lý Thế Dân này sẽ không màng đến bất cứ chính sự gì nữa; nhưng nếu ta thành công, Khấu Trọng ngươi phải từ bỏ đại nghiệp tranh bá. Ngươi có thể tùy ý giải tán Thiếu Soái quân, hoặc là lệnh cho họ quy thuận ta. Lý Thế Dân này bảo đảm sẽ trọng dụng tất cả các thủ hạ của Thiếu Soái.

Khấu Trọng mắt hổ loé sáng:

- Nửa năm nói dài thì chẳng dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn. Thế Dân huynh không sợ tự mua dây buộc mình sao?

Lý Thế Dân cười nói:

- Nếu ta nói là một năm, Thiếu Soái có dám cược nữa không? Đã là cờ bạc thì phải mạo hiểm một chút mới có hứng thú.

Khấu Trọng than:

- Thế Dân huynh đảm lược còn lớn hơn cả ta, nếu đổi lại tiểu đệ là lão huynh, trong bối cảnh Từ Giản thắng bại chưa phân thì sẽ không dám nói mạnh như vậy đâu.

Lý Thế Dân nhìn lên những vì sao, đoạn chậm rãi nói:

- Nếu đặt giả thiết người chủ sự ở Lạc Dương là Khấu Trọng chứ không phải Vương Thế Sung, Lý Thế Dân này sẽ tuyệt không dám mạo hiểm đánh cược.

Khấu Trọng thần người:

- Lần phân tích lợi hại này của huynh quả nhiên khác trước. Huynh

không sợ ta thuyết phục Vương Thế Sung tử thủ Từ Giản sao? Có Lạc Dương làm hậu phương, nói không chừng có thể kiên trì phòng thủ chừng một năm. Lúc ấy chẳng phải Thế Dân huynh đành ngồi yên giương mắt nhìn tiền cược mất sạch?

Hai người bề ngoài tỏ vẻ khách khí thân thiện, nhưng thật ra lại gay gắt đối chọi không hề khoan nhượng.

Lý Thế Dân không nhịn được cười:

- Thiếu Soái không phải đánh giá Vương Thế Sung quá cao đấy chứ? Huynh càng có biểu hiện xuất sắc, Vương Thế Sung càng ghen tỵ. Chính quyền nước Trịnh trong ngoài đều nguy khốn, việc tranh giành phe phái cũng như chỉ trọng dụng tướng lĩnh nội tộc lại càng không được lòng người. Thiếu Soái có ý tốt nhưng cuộc đời lại tàn nhẫn vô tình.

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Dù sao ta cũng là người đã từng trải qua binh đao, ngoài chiến trường đao qua tên lại, sao lại để cho hắn có cơ hội giở thủ đoạn đê tiện?

Lý Thế Dân lãnh đạm nói:

- Vậy ta sẽ ép Vương Thế Sung quay về Lạc Dương, cho hắn thêm chút thời gian xem lại hoàn cảnh của bản thân. Chẳng giấu gì Thiếu Soái, ta đã lệnh cho Tổng quản Hoài Châu là Hoàng Quân Hán cùng mãnh tướng Trương Dạ Xoa ở Hà Dương tập kết ba vạn đại quân, chỉ cần vượt qua Mạnh Tân thành công là có thể lập tức công hãm Hồi Lạc. Không cần Thế Dân đề tỉnh, Thiếu Soái cũng biết Hồi Lạc cùng Lạc Khẩu là hai nơi cung ứng lương thực lớn nhất cho Lạc Dương. Nếu Hồi Lạc thất thủ, việc cung ứng lương cho Từ Giản chỉ

sợ ít nhiều cũng có chút ảnh hưởng.

Khấu Trọng tức thời rơi vào thế hạ phong, chỉ biết cười khổ:

- May mà vẫn còn Lạc Khẩu, ngày nào Hổ Lao còn thì Lạc Khẩu vẫn có thể liên tục tiếp viện cho Lạc Dương theo đường Lạc Thủy, chắc Lạc Dương sẽ không đến nỗi thiếu lương. Để chi viện cho Từ Giản, Trịnh quân vẫn có thể mua lương thực từ các thành ở vùng hạ du Đại Hà. Huống hồ hiện nay Hồi Lạc đang tăng cường phòng thủ, Thế Dân huynh nói vậy có hơi quá không?

Lý Thế Dân cười dài:

- Hổ Lao, lại Hổ Lao!

Đoạn y chăm chú nhìn Khấu Trọng rồi mỉm cười nói:

- Riêng Hổ Lao, Thế Dân đã điều ba đạo quân, mỗi đạo một vạn người. Một do “Hành Quân Tổng quản” Sử Vạn Bảo làm thống soái, từ Nghi Dương tiến vào Y Khuyết; một do Lưu Đức Uy chỉ huy, từ Thái Hành vòng qua phía đông Hà Nội. Đây chính là cứ điểm duy nhất của Trịnh quân tại phía bắc Đại Hà, giả sử Hà Nội thất thủ, toàn bộ khu vực này sẽ lọt vào tay ta. Với sức mạnh của thuỷ quân Đại Đường mà Thiếu Soái còn nghi ngờ khả năng khống chế Đại Hà sao?

Dừng một chút, y nói tiếp:

- Đại Hà đã do ta khống chế, đạo quân cuối cùng do “Thượng Cốc Công” Vương Quân Khuếch chỉ huy sẽ vượt sông đóng quân ở Lạc Khẩu, cắt đứt đường cung cấp lương thực cuối cùng của Lạc Dương. Lúc ấy Lạc Khẩu muốn vận lương tới Lạc Dương, e là phải hỏi qua Lý Thế Dân ta mới được.

Khấu Trọng khôi phục lại vẻ mặt bình tính, gã lãnh đạm nói:

- Không ngờ Thế Dân huynh bàn bạc việc binh trên giấy lại hùng hồn đến vậy, có điều tiểu đệ xin phụng bồi đến cùng một phen. Thế Dân huynh đối với việc công hãm Y Khuyết tựa như đã nắm chắc, tiểu đệ lại cho là không dễ. Hai thành Thọ An và Y Khuyết, một ở phía nam Lạc Thủy, một ở phía tây Y Thủy, cách nhau không quá một ngày phi ngựa, có thể nương tựa vào nhau. Trấn giữ Thọ An lại là Trương Trấn Châu kinh nghiệm đầy mình, chỉ cần y phát binh hô ứng, Sử Vạn Bảo có bản lĩnh gì mà đòi chiếm Y Khuyết? Bên ngoài thành Y Khuyết còn có Long Môn Bảo, cộng thêm nếu Tiền Độc Quan ở Tương Dương cùng Chu Xán hợp quân kéo lên phía Bắc, chắc chắn Sử Vạn Bảo sẽ bốn mặt thọ địch. Hắn có thể về vấn an Thế Dân huynh hay không cũng còn là câu hỏi đó.

Lý Thế Dân khẽ cười rồi nói một câu không liên quan đến vấn đề chính:

- Xin thứ cho ta không nhắc đến điểm này, để cho Thiếu Soái tự mình nghĩ xem sao!

Khấu Trọng hít sâu một hơi:

- Thế Dân huynh muốn ám chỉ là Trương Trấn Châu đã quy hàng?

Gã hoảng sợ cũng không có gì lạ. Nếu đúng là Trương Trấn Châu đầu hàng, đó không những là một đả kích nặng nề đối với sĩ khí của Trịnh quân, mà hậu quả kèm theo cũng không thể tưởng tượng được. Trước tiên là Y Khuyết sẽ mất, mọi liên hệ với Lạc Dương sẽ bị đứt đoạn. Quân Đường sẽ như tằm ăn dâu, lần lượt chiếm hết các thành phía nam Lạc Dương, phía bắc Đại Hà cũng lọt vào tay quân Đường. Mất đi Từ Giản, Lạc Dương sẽ chỉ còn sót lại một đường hô

hấp duy nhất là Hổ Lao ở mặt Đông.

Lý Thế Dân nói sang chuyện khác:

- Thiếu Soái có bao giờ chơi cờ vây không? Đối với ta, Vương Thế Sung cùng quân đội của hắn là một con rồng lớn. Nếu chính diện giao phong, dù ta có thắng cũng bị thương vong nặng nề. Cách tốt nhất là áp dụng chiến lược vây hãm và đánh tỉa, trước tiên chặn hết mọi đường thoái của hắn, sau đó tiêu diệt từng phần một cho tới lúc hắn chỉ còn một con mắt là Lạc Dương. Một mắt thì sống làm sao được, xin Thiếu Soái chỉ giáo!

Khấu Trọng cười khổ:

- Tiểu đệ chưa từng học qua cờ vây! Một mắt thì không sống được, vậy còn hai mắt thì có thể sống không? Hãy còn Hổ Lao thì rồng vẫn còn đường về biển.

Lý Thế Dân mỉm cười nói:

- Nếu ta không có cách khắc chế Đậu Kiến Đức và Thiếu Soái quân thì căn bản đã không dám Đông tiến, thà cố thủ ở Quan Trung xem Đậu Kiến Đức và Vương Thế Sung đấu đá đến sứt đầu mẻ trán còn hơn.

Khấu Trọng giật mình hỏi:

- Thiếu Soái quân của ta?

Lý Thế Dân nói thản nhiên:

- Đỗ Phục Uy đã quy hàng nhà Đường, còn lại Lý Tử Thông thì làm được gì? Hàng Đại Đường ta, hắn sẽ được phong hầu phong tướng,

vinh quang bổng lộc. Thiếu Soái quân tuy bừng bừng khí thế, sỹ khí ngang trời nhưng lông cánh vẫn chưa đủ, tự bảo vệ mình may ra còn có thể. Chỉ cần Lý Tử Thông lộ ra động thái muốn xuất binh Bắc phạt, Bành Lương quân của Thiếu Soái sẽ bị giữ chặt ở đó, chẳng thể nào đưa một binh một tốt đến giúp Hổ Lao đâu.

Khấu Trọng chợt thấy run sợ, đến bây giờ gã mới được lĩnh giáo Lý Thế Dân, đúng là binh pháp như thần, tính toán như sách.

Lý Thế Dân ung dung nói tiếp:

- Đậu Kiến Đức thì sao, hắn phải lưu lại một phần binh lực để áp chế mặt Bắc đề phòng Cao Khai Đạo và La Nghệ điều binh gây hấn, lại còn phải đối phó với nghĩa quân do “Sơn Đông” Mạnh Hải Công thống lĩnh khiêu chiến phía Đông. Người này tề danh cùng Từ Viên Lãng, Đậu Kiến Đức muốn thu thập hắn e rằng cũng mất chút thời gian.

Khấu Trọng như kẻ đánh bạc hồ đồ dồn hết tiền vào một canh bạc lớn, đến lúc tối hậu lại phát hiện ra toàn bộ số tiền mình đã đặt cả vào một cửa ít hy vọng nhất. Điều đáng sợ là gã hiểu hết chiến lược của Lý Thế Dân nhưng không có cách nào đối phó hay né tránh được.

Hít thật sâu một hơi, gã hỏi:

- Nếu Thế Dân huynh không lấy được Từ Giản thì sao?

Lý Thế Dân bật cười nói:

- Đó là trận đánh bằng mọi giá ta cũng không thể để thua. Bắt đầu từ đêm nay quân ta sẽ phòng thủ chặt chẽ chứ không xuất binh, chờ đợi tin tốt lành từ bốn cánh quân công hãm Hồi Lạc, Lạc Khẩu, Hà Nội và

Y Khuyết. Nếu như chưa đủ, Thế Dân ta sẽ lưu lại một vạn quân ở đây giữ trại, rồi tự mình dẫn quân ven theo Đại Hà về phía Nam lấy Khâu Sơn Nam, Kim Đường thành ở đông bắc Lạc Dương. Lúc ấy xem Vương Thế Sung có dám không lý gì tới Lạc Dương, cứ ở Từ Giản ngắm trăng sao với Thiếu Soái không?

Khấu Trọng đập bàn than:

- Hảo tiểu tử! Con bà ngươi là con gấu. Bây giờ ta đã hiểu thế nào là thượng sách của dụng binh là dùng mưu, cũng minh bạch tại sao cha con Tiết Cử cùng Lưu Vũ Châu và Tống Kim Cương lại thua con mẹ nó thảm hại như vậy. Lão ca ngươi làm cho người ta có lực mà không biết dồn vào đâu. Hôm nay ngươi mời rượu để ta thấy khó mà hạ đài, đúng không?

Lý Thế Dân nghiêm mặt:

- Ngược lại là khác, ta mời huynh uống rượu vì ta coi huynh là bằng hữu. Nếu Khấu Trọng huynh đúng là anh hùng thì hãy cá cược với ta. Lý Thế Dân này đưa ra hạn định nửa năm là vì đã nghĩ đến món nợ ân tình với huynh đó.

Khấu Trọng hai mắt loé sáng, nhìn Thế Dân mà không nói gì.

Lý Thế Dân trầm giọng:

- Hổ Lao cũng chẳng có hy vọng đâu. Ta đã lệnh cho Lý Thế Tích toàn quyền phụ trách việc đánh chiếm Hổ Lao. Đừng nghĩ chỉ là dưới trướng Lý Mật, ngay cả so với các đại tướng của ta, người này vẫn là nhân tài hạng nhất. Ta mười phần tin tưởng y sẽ dễ dàng chiếm được Hổ Lao.

Khấu Trọng lắc đầu than:

- Trận chiến Lạc Dương này thật không công bằng với ta!

Lý Thế Dân nói:

- Cuộc đời là thế, giang hồ có quy củ của giang hồ, chiến tranh cũng có quy luật của chiến tranh. Được làm vua, thua làm giặc, Thiếu Soái nhập gia thì tuỳ tục, sao còn nói những lời như vậy?

Khấu Trọng đứng vụt dậy, ánh mắt nhìn lên bầu trời đầy sao, gã nói chậm rãi:

- Khấu Trọng ta cũng có quy củ của mình. Từ thời khắc này, Tần Vương không cần niệm tình xưa nữa, cứ tuân theo quy luật của chiến tranh mà thỏa sức chém giết ta và Thiếu Soái quân. Nếu như không bằng người, ta có chết cũng không oán hận.

Lý Thế Dân than:

- Nói vậy thì Thiếu Soái không đồng ý cá cược rồi! Việc gì phải khổ sở như thế?

Khấu Trọng cười lớn:

- Bởi vì càng ngày ta càng cảm thấy có một đối thủ như huynh thì sống kiếp này thực là không uổng.

Cuộc đàm phán của hai bên cuối cùng cũng tan vỡ.

(

Chương 590: Hy vọng cuối cùng

Đèn lửa vụt tắt.

Binh khí của Trường An Thất công tử nếu không phải chém đứt ghế thì cũng chém trúng mặt bàn, bóng hình Từ Tử Lăng không biết đã đi hướng nào từ sớm.

Bọn Kỉ Thiến vẫn còn đang hoảng sợ lần mò trong màn tối của Thái quán, Từ Tử Lăng đã nhẹ nhàng theo cửa sau rời đi không một tiếng động.

Đây là biện pháp hay nhất tức thời gã nghĩ được ra. Mà cũng chỉ mình Từ Tử Lăng mới có thể vung tay trong nháy mắt dập tắt tám ngọn cung đăng rực rỡ. Đúng lúc từ sáng chuyển sang tối, gã đã nhẹ nhàng thoát khỏi vòng vây, bảy vị công tử kia đến vạt áo của gã cũng không tài nào chạm trúng.

Đối với chuyện không đẹp mặt này, bọn Thất công tử tự xưng bất phàm kia đương nhiên sẽ không đi tuyên dương trước công chúng, ngược lại còn có thể khoe khoang rằng đã khiến cho tên Ung Tần giả trang Từ Tử Lăng kia sợ hãi đào tẩu. Vì thế nên sẽ không làm kinh động đến mọi người.

Quan hệ với Kỷ Thiến xấu đi là chuyện không có cách nào thay đổi, Từ Tử Lăng tạm thời có lẽ không nên nghĩ đến, nếu tương lai gặp lại sẽ giải thích tỏ tường.

Khi đi qua một ngõ rẽ, Từ Tử Lăng lập tức phi thân lên mái nhà, lắc

mình hoá thành một "Đoản Mệnh" Tào Tam hình trạng diện mạo như quỷ, đoạn toàn lực phóng về hướng nơi ở xa hoa của Trì Sanh Xuân.

- - - oOo- - -

Trước khi phó ước, Khấu Trọng định bụng sẽ đem hết những điều Lý Thế Dân nói chuyển thuật lại cho Vương Thế Sung nghe không sót chữ nào. Nhưng đến khi gặp mặt, gã bắt buộc phải thay đổi chủ ý. Không những chỉ tuyển chọn những lời hợp nhĩ của Vương Thế Sung mà nói, gã còn phải cải biến cả khẩu khí của Lý Thế Dân, cắt bỏ những lời vũ nhục.

Trong nội sảnh của Từ Giản Tổng Quản phủ, Vương Thế Sung ra lệnh cho tả hữu ra ngoài, chăm chú lắng nghe báo cáo của Khấu Trọng.

Khấu Trọng tổng kết:

- Lý Thế Dân ước hẹn nói chuyện lần này chủ yếu là làm cho ta biết khó mà lui. Nhưng Thánh thượng an tâm, ta hiện tại hơn lúc nào hết càng có lòng tin có thể thủ vững Từ Giản. Nếu như Lý Thế Dân quả thật đi đường vòng để tấn công Lạc Dương, chúng ta cùng nhau công hạ doanh trại Lý Đường thành bình địa, rồi hợp lực phản kích đội quân đang công hãm Lạc Dương của hắn. Lạc Dương là một tòa đại thành kiên cố, một năm nửa năm vị tất đã có thể công phá được.

Gã nửa câu cũng không đề cập đến chuyện Lý Thế Dân đề nghị thách đố mà Khấu Trọng gã không thể tiếp thụ, cũng không nói ra chuyện của Trương Trấn Châu. Đó rất có khả năng là kế ly gián, đương nhiên cũng có khả năng là chuyện có thật. Về chiến lược của Lý Thế Dân thì gã thẳng thắn nói hết.

Vương Thế Sung mặt mày ảm đạm, hạ giọng nói:

- Nếu chúng ta trường kỳ công hãm thành trại Đường quân mà không hạ được, ba vạn tinh binh chẳng phải sẽ bị chỉ vạn người của hắn khiên chế tại đây sao. Lý Thế Dân nếu công hãm được Hồi Lạc, nối liền Bắc Mang Sơn, có thể dễ dàng cắt đứt con đường vận lương giữa Lạc Dương và Từ Giản. Trong tay hắn lại khống chế Hoàng Hà, nhận được chi viện theo thuỷ lộ của Quan Trung, về mặt bổ cấp lương thực hoàn toàn không có vấn đề. So đo ngắn dài, đối với chúng ta thật đại bất lợi.

Khấu Trọng một phen thất kinh, vội nói:

- Thánh thượng trăm ngàn lần không thể bỏ Từ Giản. Nếu mất thành này, Thọ An cùng Y Khuyết cũng không tài nào giữ được, sĩ khí của quân ta sẽ bị đả kích trầm trọng. Mặt biển phía Bắc đã nằm trong tay của Lý Thế Dân, nếu để quân Đường chiếm thêm các thành trấn phía Nam, cắt đứt liên hệ cùng Tương Dương, các thành trấn ở mặt đông Đại Trịnh như Yển Sư, Hổ Lao sẽ hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Vương Thế Sung lạnh lùng nói:

- Ta không đồng tình với sự bi quan của Thiếu soái. Hổ Lao cùng Lạc Khẩu, Huỳnh Dương, Quản Châu, Trịnh Dương, Biện Châu cùng Yển Sư là các thành trấn có thể hỗ tương ứng tiếp. Những thành này đều do đại tướng trung thành của Vương Thế Sung ta thủ vững. Lý Thế Dân muốn tấn công mặt Đông của ta cũng đâu phải dễ dàng. Còn như Lý Thế Tích muốn đánh Hổ Lao, chỉ là chuốc lấy diệt vong. Chỉ cần binh lực của ta tập trung ở Lạc Dương, mặt Đông nếu xảy ra chuyện, ta sẽ điều quân từ Lạc Dương ra tăng viện. Lý Thế Dân có thể phong quang được lâu không? Khi mùa Đông trời rơi tuyết lớn, hắn chỉ có thể trở về Quan Trung. Lúc ấy thiên hạ chẳng phải là của Vương Thế Sung ta sao?

Khấu Trọng điềm đạm nói:

- Thánh thượng đã thấy là thành bại của chúng ta có liên quan chặt chẽ với Hổ Lao. Chiêu này phải chăng là được ăn cả ngã về không, chỉ có thể cầu thần bái phật hy vọng Hổ Lao không bị công hãm thất thủ sao?

Vương Thế Sung lắc đầu nói:

- Trẫm đã quyết ý, rạng sáng ngày mai, chúng ta phân ra rút quân về Lạc Dương. Hồi Lạc đích thị là một trong hai kho lương lớn của Đại Trịnh ta, so với Từ Giản, việc còn mất của nó ảnh hưởng đến thành bại của Lạc Dương lớn hơn nhiều.

Khấu Trọng nghe lửa giận nổi lên, bất chợt đứng dậy, trầm giọng nói:

- Sẽ có một ngày, Thánh thượng phải hối hận với quyết định này. Binh bại như núi đổ, lui binh tuy không phải là chiến bại, thế nhưng Từ Giản thất thủ sẽ ảnh hưởng đến lòng tin của tất cả tướng sĩ đối với Thánh thượng, cũng ảnh hưởng đến lòng trung thành của họ đối với ngài. Thánh thượng hãy cấp cho ta một vạn nhân mã, để Khấu Trọng ta vì người tử thủ Từ Giản.

Vương Thế Sung lạnh lùng nhìn gã, xong chầm chậm lắc đầu nói:

- Trẫm phải bảo tồn binh lực, để có thể trấn thủ Lạc Dương.

Khấu Trọng thở dài, mặt lộ vẻ không còn cách nào, không nói quay đầu bỏ đi.

Vương Thế Sung nổi giận hét to:

- Ngươi đi đâu vậy?

Khấu Trọng không quay đầu, trầm giọng nói:

- Đương nhiên là trở về Bành Lương, coi xem có được cơ hội đoạt lấy Giang Đô từ trên tay của Lý Tử Thông không? Giang Đô là một Lạc Dương khác, nếu vào tay ta, đại dương không bờ không bến là để cho Khấu Trọng tung hoành. Lý Thế Dân nếu tấn công Bành Lương, ta cũng có thứ mà chu toàn cho gã.

Vương Thế Sung nhỏ nhẹ hạ giọng nói:

- Trẫm thật tự có nỗi khổ riêng. Sao không cùng ngồi xuống mà thương lượng, nghiên cứu ra một kế sách lưỡng toàn kỳ mỹ. Thiếu soái vì Từ Giản, ta lại nghĩ trước đến Lạc Dương. Nếu như có thể kiến lập hai tòa thạch bảo trên con đường giữa hai thành, có thể phòng ngự mặt Tây của Lạc Dương, lại không cần khổ thủ Từ Giản, làm việc ngoài tầm tay như vậy.

Khấu Trọng hiểu rằng Trương Chí đã nói với Vương Thế Sung chuyện gã và Dương Công Khanh tính toán trước kia. Nếu nói hết lẽ thì Vương Thế Sung vẫn vì sợ trong lòng mà quyết định vứt bỏ Từ Giản, lắc đầu đáp:

- Chỉ khi Từ Giản còn tồn tại, hai tòa thạch bảo mới có thể phát huy diệu dụng tích cực thôi. Ai, ta thực sự không muốn bỏ Thánh thượng mà đi, chỉ hận chẳng còn lựa chọn nào khác nữa. Ta thật không muốn bị Lý Thế Dân tiễu trừ một cách dễ dàng.

Vương Thế Sung đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đi thẳng đến sau lưng Khấu Trọng, không vui nói:

- Thiếu soái sao có thể không ở lại giúp Trẫm. Trừ việc khó khăn liên quan tới Từ Giản này, việc nào cũng có thể thương thảo.

Khấu Trọng quay người lại, quyết liệt nói:

- Tốt! Chỉ cần Thánh thượng nhượng toàn quyền trấn thủ thành Hổ Lao cho Khấu Trọng ta phụ trách, ta nguyện cùng Thánh thượng đồng sinh đồng tử, tuyệt đối không bỏ đi.

---oOo---

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng tiềm nhập Trì phủ, tránh qua đám chó hộ viện, tiến nhập nội trạch. Gã càng thêm đề cao tinh thần cảnh giác, bởi vì có thể gặp cao thủ Ma Môn bất cứ lúc nào.

Ba dãy nội viện chỉ có tiền sảnh là sáng rực lửa đèn, có tiếng người vọng lại, trung, hậu viện hai dãy đều ảm đạm không điểm sáng.

Từ Tử Lăng thầm cảm ơn trời cao ám trợ, theo đường nhỏ thám thính động tĩnh tẩm thất của Trì Sanh Xuân. Bạch Thanh Nhi không có trên giường, nệm gối tề chỉnh, cho thấy họ Trì chưa lên giường. Trong lòng gã tự hỏi không biết có phải Bạch Thanh Nhi luyện thành Xá Nữ tâm pháp gì đó đi hại người rồi không!

Từ Tử Lăng bước nhanh vào ngoạ thất, bằng nhãn quan chuyên nghiệp, không đến nửa khắc lập tức phát hiện miệng địa thất trong một chiếc tủ dựa vào tường, được y phục che khuất, không có cơ quan đóng mở gì. Đưa tay kéo đám áo quần lên, gã thấy hiện ra một cái thang gỗ dẫn thẳng vào địa thất. Tình hình thật quá thuận lợi, sau khi khẳng định không có ai lại gần, gã bèn đánh lửa rồi đi xuống.

Địa thất rộng khoảng trượng vuông, không có gì cả, một bên là ba cái tủ gỗ, bên kia là ba cái rương kiên cố bằng đàn mộc. Từ Tử Lăng mở tủ ra, bên trong chứa binh khí, dược vật cùng các loại đổ cụ. Rương gỗ thì chứa kim đỉnh, ba rương kim đỉnh hợp lại có hơn vạn lạng, đủ

để mua cả Minh Đường oa, giả như "Đại Tiên" Hồ Phật gật đầu đáp ứng.

Từ Tử Lăng trong lòng kêu thầm bất diệu, quay qua nhìn bức tường trong nội thất, sàn nhà, nhanh chóng khẳng định bức "Hàn Lâm Thanh Viễn đồ" mà Hầu Hy Bạch mơ ước đúng là không cất giấu trong này. Gã cảm thấy nhức đầu, cuối cùng cũng nhận ra làm kẻ trộm nho nhã chẳng dễ dàng chi. Cả một tòa phủ đệ phòng xá liên miên, tìm một bức họa có khác chi mò kim đáy biển.

Đột nhiên trong lòng gã chấn động, tranh vẽ thì cần phải xem, Trì Sinh Xuân có lẽ treo bức tranh tại sảnh đường để trang trí mặt tường, còn mình thì khờ khạo đi tìm kiếm ở chỗ bí mật này.

Nghĩ như vậy, Từ Tử Lăng nhẹ nhàng lướt ra ngoài, nhất thiết hồi phục mọi vật về nguyên trạng, rồi theo đường thư trai nội sảnh ở trung viện, nhắm hướng đèn sáng phía tiền đường đi tới.

---oOo---

Khấu Trọng nổi giận đùng đùng đi qua thành môn, quân sĩ thủ môn đứng nghiêm kính chào, sĩ khí cao ngùn ngụt.

Hai người Dương Công Khanh và Ma Thường ngồi chờ đã lâu, vội đứng dậy nghênh đón.

Khấu Trọng đưa tay bảo bọn họ khoan hỏi vội, vừa bước đi vừa nói:

- Lý tiểu tử đúng là lợi hại, một lần hẹn ước với vài ba câu nói, chỉ vậy mà đã đánh văng Khấu Trọng ta. Con bà nó, hắn khẳng định là muốn báo thù việc ta muốn giết hắn đêm trước.

Dương Công Khanh cùng Ma Thường thấy thần sắc của gã không

lành, biết là không hay, nhíu mày hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khấu Trọng đứng lại cách cửa trại chừng mười bộ, mắt nhìn về hướng đèn lửa sáng trưng của doanh trại địch phía xa xa, buồn rầu nói:

- Vương Thế Sung muốn thoái binh về trấn thủ Hồi Lạc và Lạc Dương!

Ma Thường thất thanh la:

- Thật sao? Vậy Thọ An cùng Y Khuyết mang dâng lên cho người à?

Dương Công Khanh kinh hãi nói:

- Như vậy là bức bách Trương Trấn Châu quy thuận Đường thất rồi.

Khấu Trọng trong lòng cảm thán, gã cùng Dương Công Khanh và cả Ma Thường đều biết là Trương Trấn Châu đối với Đại Trịnh đã hoàn toàn thất vọng rồi. Nếu như giết được Vương Thế Sung, lão sẽ đứng về phía với Khấu Trọng và Dương Công Khanh. Thế nhưng khi họ Vương rời bỏ Từ Giản, Trương lão đương nhiên khẳng định sẽ không vì tên tiểu nhân ti bỉ phản phúc Vương Thế Sung, chỉ tin dùng người thân, mà hy sinh tính mạng. Đầu hàng Đường thất đổi lấy quan tước, thật đúng là một việc sáng suốt, không ai có thể chê trách nửa câu.

Nếu như Lý Thế Dân quả thực dự liệu từ trước, chỉ một lần chuyện trò có thể khiến Vương Thế Sung triệt thoái quân đội, bỏ rơi Từ Giản, hậu quả của hành động ấy khiến cho một trong lưỡng đại danh tướng Trịnh quân phẫn uất đầu hàng, thì tâm kế của Lý Thế Dân vô

cùng đáng sợ.

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Vì thế mới nói Lý tiểu tử lợi hại.

Đoạn nhất nhất đem tất cả những chiến lược quan trọng của Lý Thế Dân tường thuật lại cho hai người.

Dương Công Khanh thở ra một hơi than:

- Lý Thế Dân lần này cảnh cáo thật đúng lúc. Lạc Dương vừa mới đưa tin đến, một đội thuỷ sư của chúng ta bị thảm bại ở Mạnh Tân. Quân Đường tập kết ở Hà Dương sửa soạn sang sông tấn công Hồi Lạc. Lý Thế Tích dẫn theo hai vạn quân mã, ở nam ngạn sông Đại Hà cũng chuẩn bị lên bờ, công hãm Hà Âm, thật ra là uy hiếp mấy nơi Hổ Lao, Huỳnh Dương và Quản Thành. Lý Thế Dân đã dùng sự thật chứng minh những lời gã nói hoàn toàn không phải nói chơi.

Ma Thường hỏi:

- Chúng ta làm gì bây giờ?

Dương Công Khanh nói:

- Lý Tử Thông vẫn có một thực lực nhất định, hắn có thể uy hiếp huynh đệ ở Bành Lương của chúng ta.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Hiện tại ra phải đi rồi, tới Trường An trợ thủ cho hảo huynh đệ của ta đối phó với Thạch Chi Hiên. Vương Thế Sung triệt quân cũng đến mười ngày. Sau khi trở về Lạc Dương, lão sẽ không còn đường nào

khác mà chỉ có thể phái các ngươi đi chi viện Hồi Lạc, lại sắp xếp loại người như Vương Huyền Ứng đến để giám quân. Hai vị hãy tìm cơ hội trở về Bành Lương cùng chúng huynh đệ hội hợp. Xong chuyện Trường An, ta sẽ lập tức trở về Bành Lương, coi xem có cách nào để bảo tồn thực lực, lại có thể công hạ Giang Đô. Đó là sinh cơ duy nhất của bọn ta.

Ma Thường thắc mắc:

- Nếu như Vương Thế Sung tự mình dẫn quân chi viện Hồi Lạc, chúng ta phải ứng phó như thế nào?

Khấu Trọng an nhiên lắc đầu, vỗ vào đầu vai Ma Thường, cười nói:

- Yên tâm đi, Lý Thế Dân mà để Vương Thế Sung phân thân đi cứu Hồi Lạc, thì thật không phải là Lý Thế Dân ta biết. Vương Thế Sung có thể thoái quân trật tự, còn Lý tiểu tử tuyệt đối không mạo hiểm truy kích. Hắn sẽ phân binh làm hai lộ, một lộ đến Thọ An, Y Khuyết, cùng Sử Vạn Bảo hội quân, cắt đứt liên hệ giữa Tương Dương và Lạc Dương. Hắn tự thân lãnh suất nhánh quân kia đông tiến, sau đó tựa lưng vào Bắc Mang Sơn để áp chế Lạc Dương. Đối với Vương Thế Sung mà nói thì Lạc Dương hay Hồi Lạc trọng yếu hơn?

Dương Công Khanh nói:

- May là gia đình quân chúng ta đang ở Yển Sư. Binh tướng thủ thành này toàn người của ta, từ đó đi về Bành Lương thật thuận tiện phi thường, chỉ cần có thời gian thì sẽ an bài được.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Đó quả là một sơ hở lớn trong việc khống chế thủ hạ binh tướng của Vương Thế Sung. Nếu như gia quyến của binh tướng toàn thể

đều ở Lạc Dương, dù có ai muốn trở mặt làm phản cũng phải suy nghĩ thiệt hơn.

Dương Công Khanh nói:

- Làm như vậy thì cũng có chỗ khó của nó, lại không có lợi về kinh tế. Toàn thành Lạc Dương ba vạn hộ, nhân khẩu có đến bảy mươi vạn, cộng thêm quân đội đã đạt đến trạng thái bão hòa. Nếu còn mang thêm gia quyến của tướng sĩ, về phương diện cung ứng lương thực khẳng định rất khó khăn. Hơn nữa, để gia quyến của tướng sĩ ở nơi đóng quân cũng một là thủ đoạn ổn định quân tâm. Bằng không thì chỉ việc an bài tướng sĩ định kỳ về thăm nhà đã là một việc nhức đầu phi thường.

Ma Thường đề xuất:

- Thiếu soái không thể không đi được sao? Hay là chờ ngày mai lại nói lý lẽ với Vương Thế Sung lần nữa, nói không chừng lão sẽ hồi tâm chuyển ý. Thiếu soái mà đi bây giờ, thật đáng tiếc vô cùng.

Dương Công Khanh thêm vào:

- Ta cũng có thể nói với những đại tướng am hiểu binh pháp, ngày mai phân trần lợi hại với tên xuẩn tài đó. Hy vọng y sẽ không làm theo ý mình, tự tìm cái chết

Khấu Trọng thở dài nói:

- Ta rất hiểu con người Vương Thế Sung, hắn chỉ có tin vào bản thân thôi. Đây cũng là đặc tính của nhân vật xuất thân Ma Môn. Sau cùng, ta chỉ yêu cầu lão để ta tử thủ Hổ Lao, lão lại giở trò phải suy nghĩ lại để qua loa đối đáp với ta. Con mẹ nó! Ta không muốn lãng phí thời gian với loại người như thế. Hiện tại cơ hội duy nhất của ta là khi Lý

Thế Dân công hạ Lạc Dương, ta chiếm lấy Giang Đô trước. Sau đó đợi nhạc phụ tương lai của ta theo đường biển đến chi viện. Ta sẽ có thể đối mặt với Lý tiểu tử.

Nói xong đi về hướng cửa trại.

Dương Công Khanh cùng Ma Thường theo bén gót, muốn nói lại thôi.

Đối với trí tuệ và mưu lược của Khấu Trọng, hai người toàn tâm thần phục, quyết định của y là lựa chọn tối hảo.

Khấu Trọng đột nhiên ngừng bước, dặn:

- Trong mấy ngày nữa, một người huynh đệ khác của ta là Bạt Phong Hàn sẽ đến Lạc Dương. Y biết quan hệ của bọn ta, tìm không ra ta, y tự nhiên sẽ gặp Dương Công.

Ma Thường nói:

- Ta sẽ cho người lưu ý, thành Lạc Dương hiện tại rất khẩn trương, không có người nói một lời, sợ là y khó nhập thành.

Khấu Trọng cười:

- Gã tiểu tử đó so với ta còn có nhiều biện pháp hơn. Hai vị không cần tiết lộ phong thanh gì cả. Bạt Phong Hàn này cũng là đại địch của Ma Môn. Yên tâm đi, gã sẽ có biện pháp vào thành.

Dương Công Khanh hỏi:

- Thiếu soái cứ yên tâm, chúng ta có cần mời y về Bành Lương chờ Thiếu soái không?

Khấu Trọng nói:

- Như vậy thì lãng phí nhân tài quá! Dương Công xin hãy truyền lại lời ta, mời gã tự thân bảo hộ ngài đi đến Bành Lương. Chỉ cần Bạt Phong Hàn cầm Thâu Thiên kiếm trong tay, dù bị hãm thân trong thiên quân vạn mã cũng có cơ hội đột vây mà đi.

Dương Công Khanh cảm động thốt:

- Đa tạ Thiếu soái!

Khấu Trọng nói:

- Lòng người không thể không phòng. Nếu Trương Trấn Châu hàng Đường, Vương Thế Sung đối với Dương Công sẽ càng thêm nghi kỵ. Khi tình huống như vậy xảy ra, càng phải cẩn thận đề phòng y hạ thủ. Tình thế bây giờ chuyện duy nhất chúng ta có thể làm là bảo tồn thực lực.

Gã lại đặt tay lên đầu vai Ma Thường nói:

- Dương Công là trưởng bối mà Khấu Trọng ta kính nể nhất. Ma Thường ngươi nên tỉnh táo tinh thần, hết lòng chiếu cố người. Tương lai chúng ta nhất định sẽ tung hoành thiên hạ, để rửa mối hận lòng bị Lý Thế Dân sỉ nhục hôm nay.

Ma Thường hai mắt long lanh ngấn lệ, cúi đầu kiên định thốt lên:

- Ta dù có vào nước sôi lửa bỏng, cũng sẽ phò trợ Đại tướng quân có cơ hội gặp lại Thiếu soái.

Khấu Trọng cười khanh khách, nhắm hướng cửa trại đi mất.

Nhìn theo bóng lưng của gã xa dần, hai người đều cảm thấy gã đã mang theo hy vọng cuối cùng để phòng thủ được Lạc Dương.

(

Chương 591: Khéo léo chiếm đoạt

Trong tiền sảnh vọng lại tiếng Trì Sanh Xuân nói chuyện với cao thủ Ma môn họ Hứa, không thấy giọng của Văn Thái Đình hay Bạch Thanh Nhi.

Đến giờ Từ Tử Lăng vẫn chưa hiểu quan hệ thật sự giữa Trì Sanh Xuân và người được gọi là Hứa sư thúc, chỉ biết y công khai hỗ trợ Trì Sanh Xuân quản lý Lục Phúc Đổ Quán.

Gã lẳng lặng vượt qua một giếng trời lớn giữa trung sảnh và tiền sảnh, đứng lại trong bóng tối gần cửa nơi ánh đèn không rọi tới, vận công lên song nhĩ nghe không sót một lời nói chuyện nào.

Trì Sanh Xuân thở dài:

- Không biết ai đã tiết lộ tin tức để giờ truyền đến tận tai Lý Uyên, khiến cho ta tiến thoái lưỡng nan.

Hứa sư thúc hừ lạnh hỏi:

- Có lẽ nào người của Độc Cô phiệt cố ý hãm hại Sanh Xuân?

Từ Tử Lăng trong lòng rúng động, Độc Cô phiệt với Trì Sanh Xuân có qua lại như thế nào? Việc này đúng là nằm ngoài dự liệu. May là nghe ngữ khí của lão Hứa sư thúc có thể thấy hai bên chẳng tín nhiệm gì nhau để có thể chân thành hợp tác. Thật ra chỉ riêng một mình Vu Sở Hồng bọn gã cũng khó đối phó rồi.

Theo như lời Khấu Trọng, với công lực của Vu Sở Hồng, sau khi được hắn hiệp trợ châm cứu trị liệu, có khả năng rất lớn là bà ta đã hết bệnh hen suyễn, võ công nhân đó tạo nên đột phá. Một Vu lão bà tử không có bệnh suyễn, đúng là chuyện chẳng thể nói chơi được.

Trì Sanh Xuân cười khổ đáp:

- Ta nghĩ là không phải. Theo đạo lý mà nói thì Độc Cô phiệt đã bán đồ cho Sanh Xuân, Sanh Xuân tốt xấu gì cũng là khách hàng của họ, có thể tạm thời chu cấp cho họ trong cảnh tiền bạc túng thiếu tại Trường An. Ta là ân nhân chứ chẳng phải cừu nhân của Độc Cô phiệt. Hại Sanh Xuân như vậy có gì tốt đâu. Bọn họ chi tiêu rất nhiều, còn phải chấn hưng thanh thế ngày xưa, không sợ về sau ta không tiếp tục giao dịch nữa sao?

Từ Tử Lăng đã hiểu ra, tức thì cảm thấy lo lắng.

Độc Cô phiệt vội vã chạy đến Trường An nên chỉ có thể mang theo một ít đồ tế nhuyễn trân quý nhất. Toàn bộ tài sản bỏ lại ở Lạc Dương đã bị Vương Thế Sung tịch thu. Nếu muốn duy trì lối sinh hoạt phong quang ở Trường An, họ không thể không bán những món bảo vật trong tay để có tiền sinh sống hoặc buôn bán làm ăn.

Hiện tại Từ Tử Lăng cũng có thể được gọi là người khá giả, không phải lo đến miếng cơm manh áo. Nghe những lời này của Trì Sanh Xuân, gã chợt nhớ lại khi xưa tại Dương Châu cùng Khấu Trọng làm hai tên tiểu lưu manh ăn không đủ no mặc không đủ ấm, thật là một tư vị khó nói nên lời.

Quá khứ và hiện tại, thật ra lúc nào bọn gã thấy vui hơn? Chỉ sợ cả gã và Khấu Trọng đều không thể trả lời.

Hứa sư thúc hỏi:

- Ai biết trong tay Sanh Xuân có bức Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ của Triển Tử Kiền[1]?

Từ Tử Lăng lập tức tinh thần đại chấn, thầm nghĩ mình may mắn. Thì ra thứ Độc Cô phiệt đem bán chính là bảo vật này. Nghĩ lại gã cũng thấy chuyện đó khá hợp lý. Chỉ có một thế gia đại phiệt nắm phần lớn quyền lực của Tuỳ triều mới có khả năng tư hữu loại bảo vật như vậy. Nói không chừng bọn họ thuận tay đoạt nó từ phế đế Dương Đồng lúc bỏ chạy tới Trường An.

Trì Sanh Xuân trầm tư một lúc rồi trả lời:

- Việc này ta chẳng thể nói càn được. Biết chuyện đó ngoại trừ Độc Cô phiệt còn có Đại Tiên Hồ Phật. Chính ta yêu cầu lão nhân gia người đến giám định thật giả. Bức họa trị giá cả vạn lạng hoàng kim, Sanh Xuân đương nhiên không dám khinh xuất. Bất quá ta tin rằng Đại Tiên tuyệt không tiết lộ chuyện này, bởi ta đã nói nếu hôn sự được cử hành, tuyệt tác này chính là sính lễ.

Từ Tử Lăng làm sao ngờ nổi bức Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ lại có quan hệ lằng nhằng với Hồ Tiểu Tiên như vậy. Đại Tiên Hồ Phật là chuyên gia giám định cổ họa, bản thân cũng giống Hầu Hy Bạch ở chỗ yêu tranh như mạng. Từ đó có thể thấy Trì Sanh Xuân đối với Hồ Tiểu Tiên vô cùng trọng thị, vừa ra oai vừa dùng vật chất để cám dỗ, chẳng có cách gì không sử dụng. Gã cảm thấy việc này được chúng tiến hành rất khẩn trương. Giang hồ có quy luật của giang hồ, một khi đã mở miệng đáp ứng hôn sự, sau này Hồ Phật không thể nuốt lời được.

Hứa sư thúc nói với vẻ đồng tình:

- Hồ Phật không phải loại người hồ ngôn loạn ngữ. Y chỉ có một đứa

con gái chứ không có kẻ nối dòng, được Sanh Xuân làm phu tế đúng là đã tu mấy kiếp. Tiết lộ bảo họa đối với y chỉ có hại mà không có lợi.

Trì Sanh Xuân cười dâm dục rồi nói:

- Một khi Hồ Tiểu Tiên hưởng qua tư vị của Sanh Xuân này, bảo đảm nàng sẽ biết tu mấy kiếp là như thế nào.

Từ Tử Lăng lần đầu tiên nghĩ đến sự nghiêm trọng cũng như hậu quả khôn lường của chuyện này.

Ma môn đích thị có bí pháp để chinh phục nữ nhân tại chốn phòng the. Hồ Tiểu Tiên tuy không là loại đàn bà dâm đãng nhưng cũng chẳng phải là khuê nữ chính chuyên gì. Nếu Trì Sanh Xuân sử dụng thủ đoạn trên giường, cả hai sẽ đều vui vẻ, từ hận chuyển thành yêu, khả năng rất lớn là thị sẽ tiết lộ bí mật của Từ Tử Lăng, vậy thì đúng là mất cả chì lẫn chài, lật thuyền trong cống rãnh.

Hứa sư thúc mặc nhiên cười đồng lõa:

- Hồ Tiểu Tiên có bản lãnh gì mà có thể rời khỏi lòng bàn tay của Sanh Xuân. Huống hồ Tổ Văn và Lý Nguyên Cát đều là người mà hai cha con họ không dám đắc tội. Còn về bức Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ thì Sanh Xuân không cần lo về Lý Uyên. Y chỉ ham nữ sắc chứ không mê thư họa. Sanh Xuân cứ xem như chẳng biết gì, qua vài ngày thì mang sính lễ sang cho Hồ Phật, kính chuyển cho y chuyện đau đầu này, có gì phải lo nữa đâu? Hà!

Chỉ nghe mấy lời vừa rồi cũng đủ biết tâm địa lão độc ác khôn cùng, vui trước nỗi đau của người khác, đồng thời lộ rõ bản tính tự tư tự lợi của đám người trong Ma môn.

Trì Sanh Xuân thở dài:

- Vấn đề là sáng nay Lý Uyên sai Lưu Văn Tĩnh tới tìm ta nói chuyện. Hắn bóng gió rằng trong bộ sưu tập về Tứ đại gia tiền triều của Trương Tiệp Dư chỉ thiếu bút pháp chân tích của Triển Tử Kiền, khác gì nói là Sanh Xuân nên tự biết điều mà hai tay dâng bảo. Ài! Nói trắng ra, nếu không có kế hoạch lấy bức tranh làm sính lễ cho Hồ Phật, ta nhất định không do dự đem đến cho Lý Uyên để lão có cơ hội làm vui lòng mỹ nhân. Bây giờ quả là tiến thoái lưỡng nan, sợ rằng trong lúc nóng giận Hồ Phật sẽ cự tuyệt hôn ước. Sư thúc dạy ta phải làm gì đây, đến cơm ta cũng không nuốt xuống được.

Từ Tử Lăng đã hiểu rõ ràng chuyện liên quan đến Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ, chẳng trách Lý Uyên nhắc đến bức họa này trước mặt Hầu Hy Bạch, có lẽ muốn mượn lời hắn bức bách Trì Sanh Xuân hiến bức bảo họa ra. Nào biết Hầu Hy Bạch thấy tác phẩm mình yêu là lập tức sinh ra tham vọng tư hữu. Lý Uyên chờ đợi mấy ngày mà Trì Sanh Xuân chả có động tĩnh gì, lão hết kiên nhẫn sai Lưu Văn Tĩnh nói thẳng ra yêu cầu đó, làm cho Trì Sanh Xuân cơm canh chẳng thiết, rơi vào tình trạng khóc dở mếu dở.

Hứa sư thúc hoảng hốt nói:

- Nguyên lai sự tình biến thành như vậy, hèn chi ngươi lại ngồi đây thở ngắn than dài. Lưu Văn Tĩnh đã mở miệng nói ra, Sanh Xuân nếu không lập tức hiến bức họa thì đồng thời mang tội với cả hắn và Lý Uyên. Chuyện này đối với đại kế của chúng ta đúng là cực kỳ bất lợi.

Trì Sanh Xuân nói:

- Sanh Xuân đương nhiên không dám từ chối Lưu Văn Tĩnh, nên đã đem tất cả tâm sự bộc bạch với y. Hy vọng họ Lưu trước mặt Lý

Uyên nói được vài lời tốt đẹp. Chờ cho hôn sự thành công ta sẽ tìm biện pháp lấy lại từ tay Hồ Phật, sau đó hiến cho Lý Uyên.

Hứa sư thúc bất chợt kêu lên:

- Không được!

Trì Sanh Xuân hoảng hốt hỏi:

- Có vấn đề gì không ổn?

Hứa sư thúc thở dài nói:

- Đương nhiên là chuyện lớn. Đại Tiên Hồ Phật cho dù tại Trường An hay trong giang hồ đều được xem như người có đức cao vọng trọng, Lý Uyên thủy chung cũng có một nửa thân phận là người võ lâm, cho nên không thể lờ đi quy củ giang hồ. Chỉ vì muốn phi tần vui lòng mà phải ép Hồ Phật hiến lên vật sính lễ dành cho Hồ Tiểu Tiên là một việc hoàn toàn trái với đạo lý. Lý Uyên rất coi trọng thể diện, lão dại gì mà làm chuyện khiến người người khinh thường chứ?

Trì Sanh Xuân chẳng nói lại được lời nào.

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng lẻn vào thư trai. Giờ đây cho dù Hầu Hy Bạch không thỉnh cầu gã cũng sẽ ăn cắp bảo họa này, làm cho vấn đề của Trì Sanh Xuân trở thành tuyệt chứng hòng đả loạn trận cước của hắn. Khi đó không những có thể phá hoại mối quan hệ của y với Lý Uyên, mà còn làm cho Hồ Phật bất mãn.

o0o

Khấu Trọng cắm đầu cắm cổ chạy một mạch trên bình nguyên hoang dã rộng lớn hướng về phía Tây, dưới bầu trời tinh tú quây quần.

Càng rời xa chiến trường lòng gã lại càng trở nên mờ mịt.

Chẳng lẽ đành bất lực để Vương Thế Sung mất Lạc Dương, gã mất đi hôn ước với Tống Ngọc Trí, không còn sự kỳ vọng và hỗ trợ của Tống Khuyết, mất luôn Ba Thục và thậm chí thua cả trận chiến tranh bá thiên hạ thế này sao?

Khấu Trọng cùng với Vương Thế Sung mâu thuẫn gay gắt, việc này đối với lòng quân của Đại Trịnh có thể nói như nhà dột gặp mưa. Những tướng lĩnh vốn chưa có dị tâm, hiện tại sẽ vì bản thân mà suy tính đường lui cho mình.

Gã chắc chắn Lý Thế Dân có thể thành công cô lập Lạc Dương, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Thời điểm thành Lạc Dương thất thủ có quan hệ rất lớn đối với sự tồn vong của Thiếu Soái quân. Với thực lực hiện tại của mình, Khấu Trọng tuyệt không có khả năng đối đầu trực tiếp để đoạt Giang Đô từ tay Lý Tử Thông, thay vào đó chỉ có thể sử dụng mưu kế. Nếu có thêm chút thời gian, gã sẽ thông qua Trúc Hoa Bang làm nội ứng để phá vỡ tuyến phòng ngự đã như mặt trời xuống núi của hắn.

Từ khi quyết tâm tranh bá thiên hạ, Khấu Trọng chưa bao giờ cảm thấy thế cùng lực kiệt như hiện tại.

Lý Thế Dân đích thực là đại kình địch lớn nhất. Giờ phút này gã mới thật sự lĩnh hội được vì sao y lại có thể tạo ra chướng ngại và uy hiếp lớn đến thế.

Lúc này Khấu Trọng chỉ muốn nhanh chóng tìm được Từ Tử Lăng, kể với hắn mọi sự lo lắng và bực bội trong lòng.

Tuy nhiên không có khó khăn nào làm gã nhụt chí. Dù cho thân xác

gã có rã rời, nhưng đâu đó từ sâu thẳm tận đáy lòng, ngọn lửa của khát vọng đấu tranh kiên cường vẫn cháy bỏng không nguôi.

Gã sẽ cùng Lý Thế Dân tranh đấu cho đến khi một người trong bọn họ binh bại thân vong.

o0o

Từ Tử Lăng giấu mình trong tủ gần cả canh giờ mới nghe tiếng bước chân của Trì Sanh Xuân trở về phòng ngủ.

Kế đó là tiếng kêu thất thanh của họ Trì. Từ Tử Lăng không cần nhìn cũng biết là hắn đã thấy bức thư đặt trên gối mà gã đã giả mạo "Đoản Mạng" Tào Tam để lại.

Trên thư viết “Trì quán chủ túc hạ: Tạm mượn Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ, muốn có từ lâu. Tào Tam kính bái!” chỉ vỏn vẹn có vài chữ.

Tiếng y phục lao nhanh trong gió.

Từ Tử Lăng trong lòng kêu tuyệt, có điều gã không lập tức mở cửa đi ra. Trì Sanh Xuân là tên giang hồ lão luyện, chắc chắn chả ngu xuẩn đến mức lập tức chạy đi coi bảo họa có thật bị trộm hay không. Chỉ khi hắn khẳng định Tào Tam không có mặt tại hiện trường mới chịu tin rằng kẻ trộm đã cao chạy xa bay.

Gã tụ công lực lên hai tai tập trung nghe ngóng, quả nhiên phát giác Trì Sanh Xuân vẫn còn lảng vảng trong khuôn viên ngôi nhà. Họ Trì lộ ra chân công phu, thân pháp đạt tới tốc độ cực nhanh. Thanh âm đã đi xa nhưng Từ Tử Lăng vẫn kiên nhẫn ngồi chờ.

Không đến nửa khắc sau Trì Sanh Xuân đã quay lại phòng ngủ, lần này có tên Hứa sư thúc đi cùng.

Lão già đó hạ giọng:

- Tào Tam không phải đã chết mất xác rồi sao? Nhiều năm qua không nghe tin tức gì của hắn, sao bây giờ tự nhiên lại xuất hiện?

Trì Sanh Xuân buồn bực đáp:

- Tên này đúng là muốn chết nên mới đến đây gây chuyện, ta chửi cả tám mươi đời tổ tiên nhà nó. Nếu Tào Tam dám lấy đi bức họa đó, dù hắn có trốn ở nơi cùng trời cuối đất ta cũng sẽ tìm đến tận nơi, để hắn nếm mùi cực hình cho đến chết.

Hứa sư thúc xẵng giọng:

- Bớt nói lời thừa đi, kiểm tra Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ mới là chuyện chính.

Tiếng cửa tủ mở ra, tiếp đó là âm thanh mở cửa địa đạo. Ở chiếc tủ bên kia, Từ Tử Lăng trong lòng rung động, gã thầm nhủ không lẽ bức tranh quý đúng là được dấu tại một chỗ bí mật nào đó trong địa thất, chỉ vì mình sơ sót nên không tìm thấy.

Nghĩ kỹ lại thì không phải vậy, nếu có ngăn chứa ngầm, trừ phi là do Lỗ Diệu Tử đích thân thiết kế, bằng không chẳng thể nào qua mặt gã.

Có âm thanh truyền lên từ địa thất, tiếng Trì Sanh Xuân cười nói:

- Nguyên lai chỉ là thổi da trâu! Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ còn sờ sờ ra đó. Con mẹ nó, chút xíu là cái gã Đoản Mạng tiểu tử đó gạt ta rồi.

Kế đó Trì Sanh Xuân quay trở ra, tiếng đóng cửa vang lên.

Từ Tử Lăng mất hết lòng tin, thiếu chút nữa là phi tới cưỡng đoạt bảo họa, nhưng rốt cục đã kìm lại được vì phát giác sự việc có chút vấn đề.

Gã không nghe thấy tiếng mở cơ quan ngầm, càng không nghe tiếng bọn chúng giở bức tranh ra xem xét, những chi tiết rất không hợp lý.

Chỉ có cách giải thích duy nhất là hai tên gian nhân kia đang dùng thủ đoạn, định tương kế tựu kế dụ cho gã xuất đầu lộ diện.

Tiếng bước chân bọn họ xa dần.

Đến lúc này, mưu kế của hai bên tự nhiên trở thành cuộc thi xem bên nào nhẫn nại hơn. Từ Tử lăng còn đang hoài nghi sự phán đoán của bản thân thì đã nghe tiếng bước chân quay trở lại.

Có tiếng Trì Sanh Xuân than thở bên ngoài cửa:

- Ta có cảm giác bất an ghê gớm!

Hứa sư thúc nói:

- Chúng ta đoán sai rồi! Tào Tam chưa hề tới đây, nếu không thì trên mặt đất rắc phấn đã có dấu chân của hắn, còn chúng ta thì có thể dựa vào mùi hương của Định Hình phấn mà tìm ra hắn.

Từ Tử Lăng thầm kêu nguy hiểm, nếu như vừa rồi gã không nhịn được mà chui ra khỏi tủ, khẳng định là mắc bẫy mà vẫn chẳng hiểu tại sao.

Trì Sanh Xuân run giọng thốt:

- Ta muốn chạy đi xem thử.

Hứa sư thúc trấn an:

- Để sư thúc ở bên áp trận. Ta vẫn không tin rằng Tào Tam thần thông quảng đại đến mức có khả năng biết được bức họa giấu ở đâu.

Trì Sanh Xuân nói:

- Như vậy thì làm phiền sư thúc.

Đột nhiên hắn cười nhạt nói tiếp:

- Bức hoạ quá quan trọng đối với chúng ta nên mới phải lo được lo mất thế này. Tào Tam là cái thá gì, hắn có cầm được nó trong tay cũng chẳng thể sống mà đem đi được.

Hứa sư thúc nói:

- Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Tiếng bước chân rời đi.

Từ Tử Lăng mở cửa tủ nghiêng mình phi ra. Chân không chạm đất, gã xuyên qua cửa sổ phóng ra ngoài ngọa thất.

Từ ăn cắp biến thành cưỡng đoạt tuy không phải hay lắm nhưng gã chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

---

[1]Lời ghi chú của Huỳnh tiên sinh: Ở quyển trước tôi để Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ có tác giả là Vi Quan Đồng, thật ra là tôi đã nhầm, vì

Quan Đồng là nhân vật về sau của nhà Đường, quyển này để tác giả là Triền Tử Kiền. Mong quý vị độc giả bỏ qua cho.

(

Chương 592: Trâu chậm uống nước đục

Nghe tiếng bước chân Trì Sanh Xuân đi vào gian giữa, Từ Tử Lăng đang nấp ở phía bên kia vườn thầm mắng mình ngu xuẩn, vì sao không nghĩ ra Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ được cất giấu ở trong thư trai, nơi phù hợp nhất đối với nó. Bảo quản những loại tranh lụa như thế này cũng là một môn học vấn, về mặt nhiệt độ và độ ẩm phải được để ý cực kỳ cẩn thận, nếu không tranh có thể bị sâu mọt hoặc ẩm mốc khiến cho trân bảo biến thành phế vật. Vì vậy những địa khố tối tăm ẩm thấp tuyệt đối không thích hợp. Xem ra làm một tên đạo tặc chuyên ăn trộm tác phẩm nghệ thuật quả thật không phải là việc dễ dàng, nhất thiết phải có hiểu biết đầy đủ về lĩnh vực này.

Tên Hứa sư thúc kia nhảy lên đỉnh thư trai, phụ trách canh chừng bên ngoài.

Từ Tử Lăng vận công lên hai tai lướt mình đến một góc tối sát bờ tường, vừa để không bị họ Hứa ở phía trên phát hiện, lại có thể bằng thính giác linh mẫn cách tường giám sát kỹ càng mọi hành động của Trì Sanh Xuân trong thư trai.

Chỉ nghe hơi thở của Trì Sanh Xuân trở nên gấp rút cũng biết hắn đang hồi hộp lo lắng, tâm trạng khẩn trương, tiếp đó có tiếng cơ quan chuyển động, rồi âm thanh mở khóa lần lượt vang lên. Có thể thấy trong thư trai có ngăn bí mật dùng để lưu giữ đồ vật trân quý hoặc những thứ quan trọng như văn kiện chẳng hạn.

Hứa sư thúc ở phía trên hỏi vọng xuống:

- Còn đó không?

Trì Sanh Xuân hít sâu một hơi, lại có tiếng loạt soạt của bức tranh lụa bị trải rộng ra một cách vội vã, hắn đáp nhanh:

- Quả nhiên cái mẩu tin kia chỉ là thủ đoạn ném đá dò đường, Hứa sư thúc hãy cẩn thận!

Lão già bên trên hừ lạnh rồi nói:

- Ngược lại, ta hy vọng hắn thực sự dám thò mặt ra để cướp bảo vật.

Từ Tử Lăng đang đề tụ công lực, ý đồ nhất cử là thành công, nghe họ Hứa nói vậy liền cười thầm, nghĩ bụng ngươi sẽ được thoả lòng mong ước. Đúng lúc chuẩn bị hành động, đột nhiên gã nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của lão, tiếp đó tiếng kình khí giao kích vang lên. Lẽ nào lại là một tên cướp tranh hung hãn khác? Kẻ này nhất định là đã rình sẵn từ lâu, chờ đến lúc này mới xuất thủ. Với công lực của hiện tại Từ Tử Lăng mà cũng không thể phát giác, khẳng định người đến phải là cỡ cao thủ ngang tầm Loan Loan hay Thạch Chi Hiên.

Một loạt diễn biến xảy ra quá nhanh, Từ Tử Lăng thực sự kinh hãi, không biết có nên lập tức gia nhập trường tranh đoạt bảo họa phát sinh đột ngột không một dấu hiệu báo trước này hay không. Đột nhiên thấy lão họ Hứa dính một quyền rớt xuống mái ngói, ngay sau đó ánh đèn trong thư trai vụt tắt, rồi có tiếng Trì Sanh Xuân la thảm liên tiếp, bàn ghế đồ đạc rơi vỡ loảng xoảng, cuối cùng có tiếng lướt gió đi xa dần.

Từ Tử Lăng thầm xuýt xoa vì tiếc rẻ, đồng thời lại nổi cơn hiếu kỳ. Kẻ nào mà lợi hại đến thế? Tên Hứa sư thúc kia đích thực là một cao thủ nhất đẳng của Ma môn, vậy mà chỉ vài chiêu đã bị kẻ này đánh lui, sau đó hắn còn có thể ung dung cướp đoạt bảo vật từ tay Trì

Sanh Xuân.

Chẳng còn cách nào khác, Từ Tử Lăng vội dựa vào tiếng gió để đuổi theo.

o0o

Khấu Trọng đột ngột dừng lại, một bóng người đang đứng sừng sững ngạo nghễ giữa con đường trước mặt, thấy gã tới liền cười ha hả nói:

- Thiếu Soái chẳng phải đang làm chó săn cho Vương Thế Sung ư? Vì sao lại có thể thong thả ung dung rời doanh trại tản bộ như vậy?

Khấu Trọng sải bước tiến tới, khi cách kẻ chắn đường ngoài mười bộ mới bật cười thật lớn:

- Nguyên lai là Hư Ngạn huynh, Huyễn Ma thân pháp quả nhiên danh bất hư truyền, có thể giúp huynh đủ khả năng trở thành một tên tiểu mao tặc chặn đường tiểu đệ. Khấu Trọng ta hiện tại không đồng xu dính túi, chỉ có cái mạng bần tiện này thôi, muốn lấy thì phải xem Hư Ngạn huynh có bản lĩnh hay không!

Thì ra kẻ đó là Ảnh Tử kiếm khách Dương Hư Ngạn. Không cần nói cũng biết hắn đã ngấm ngầm theo dõi từ bên ngoài doanh trại, nhìn thấy Khấu Trọng bỏ đi liền âm thầm bám sát, đến lúc này mới hiện thân chặn đường.

Tâm trí Khấu Trọng đang hoang mang vì phải suy nghĩ nhiều việc, thêm vào đó đối phương lại là cao thủ trong việc tiềm tung ẩn tích, trong giây phút thiếu cảnh giác gã không cảm nhận được kẻ kình địch đã bám theo sau.

Đầu trùm vải đen, trên người mặc áo quần dạ hành, thân hình cao lớn nhưng linh hoạt, ánh mắt Dương Hư Ngạn tỏa ra những tia nhìn sắc bén, hắn lạnh lùng nói:

- Tỉnh Trung Bát Pháp của Thiếu Soái danh chấn thiên hạ, ai dám khoa trương có thể lấy được tính mệnh của ngươi chứ? Bất quá Hư Ngạn thấy Thiếu Soái nhiều lần ác đấu với quân sĩ Tần Vương liền không khỏi cảm thấy ngứa tay, cũng chẳng nghĩ ra lý do nào để bỏ qua cơ hội này, vì vậy không nhịn được muốn thử cao thấp một phen.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Hư Ngạn huynh tính toán chính xác lắm, nói chuyện cũng rất thẳng thắn, ngày hôm nay quả thực ta gần như không được ngơi nghỉ, chân nguyên hao tổn rất lớn. Ài! Chẳng lẽ Hư Ngạn huynh có nhiều thời gian lắm sao? Hà tất phải nói mấy lời nhảm nhí như vậy, cứ lập tức động thủ xem thực hư thế nào mới phải!

“Keng!”, Dương Hư Ngạn rút nhanh Ảnh Tử kiếm đã từng khiến vô số kẻ nuốt hận dưới tay mình, kiếm khí bức ra mạnh mẽ hướng đến Khấu Trọng, hắn lạnh lùng nói:

- Nếu vậy Hư Ngạn không khách khí nữa!

Lùi lại một bước, Khấu Trọng bạt xuất Tỉnh Trung Nguyệt vốn được đeo sau lưng, mũi đao hướng về phía đối thủ, kháng cự lại kình khí bá đạo của Ảnh Tử kiếm, giọng nói đầy vẻ ngạc nhiên:

- Chẳng trách Hư Ngạn huynh lại tự tin vào bản thân như vậy, thì ra kiếm thuật đại tiến, thực sự có khả năng thu thập tiểu đệ. Huynh làm cho tiểu đệ cảm thấy vô cùng hưng phấn rồi đó.

Kiếm khí mạnh lên không ngừng, nhưng ngữ điệu của Dương Hư Ngạn vẫn nhàn nhạt lạnh lẽo:

- Cái nhục năm đó Thiếu Soái ban cho, Hư Ngạn làm sao dám quên chứ! Xin Thiếu Soái đừng trách tiểu đệ nhân cơ hội người ta gặp nguy mà ra tay, bởi đó chính là tác phong xưa nay của Hư Ngạn này, cũng là bản sắc của một thích khách. Xem kiếm!

o0o

Từ Tử Lăng vô thanh vô tức nhảy lên một cành cây, vừa kịp nhìn thấy bóng dáng người đó lao vụt về tòa tiểu lâu trong hậu viên của một trạch viện hoa lệ. Đây là một dinh thự trong phường Bố Chánh bên cạnh kênh Vĩnh An, chỉ cách Hoàng cung một con đường mang tên An Hóa, những người có thể sống ở khu vực này không phải bậc giàu sang thì cũng là hạng quyền quý. Đêm khuya thanh vắng, toàn bộ trạch viện tối om, có lẽ những người sống bên trong đang say sưa giấc nồng.

Theo được đến đây, Từ Tử Lăng thực sự đã thi triển toàn bộ sở học của mình. Tên đạo tặc may mắn chiếm hết tiện nghi kia có võ công hết sức cao cường. Không chắc có thể cướp lại bức bảo họa từ trên tay hắn, gã đã nhanh chóng thay đổi chủ ý, chỉ dám nghĩ cách ăn trộm thứ đó về.

Muốn đạt được mục đích này đương nhiên không thể để đối phương phát hiện có người theo dõi. Từ Tử Lăng chỉ có thể nhờ vào linh giác siêu phàm của mình bám theo sau một đoạn khá xa. Vừa rồi thoáng nhìn được bóng dáng của hắn, trong lòng gã nổi lên cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ. Dường như gã đã gặp người có thân hình và khí độ như thế ở một nơi nào đó, nhưng nhất thời không nghĩ ra là ai. Gã cũng chợt cảm thấy vô cùng băn khoăn. Dựa vào kiến trúc học mà nói, tòa tiểu lâu ở nơi hậu viên này cách xa những gian chính trong

trạch viện, lại tựa như đã bị người ta lãng quên từ lâu, nhưng sao thiết kế của nó còn tinh xảo hơn so với nhà chính? Điều đó thực sự không hợp lý, trừ phi chủ nhân là một kỳ nhân nhã sĩ, trước đây thích hưởng thụ sự thanh tĩnh của nơi này.

Từ Tử Lăng than thầm. Gã đâu ngờ việc trộm tranh lại bao phen thất bại như vậy. Hầu tiểu tử ngày mai chắc sẽ thất vọng lắm đây! Bây giờ gã nên làm thế nào? Lý tưởng nhất đương nhiên là khi đối phương mang bức họa vào trong tiểu lâu, gã có thể thấy được chỗ cất giấu, chờ đến lúc hắn đi ra thì lẻn vào, biến thành tên trộm cha đoạt lại bảo vật.

Vấn đề là sau khi bước vào tiểu lâu, kẻ đó lập tức mất tăm mất tích như đá ném xuống biển, không hề thấy bất cứ động tĩnh nào. Nếu đối phương cứ thế lên giường đi ngủ, chẳng lẽ gã phải chờ đến tận sáng sớm mai khi hắn tỉnh lại mới dò xét động tĩnh hay sao? Vài canh giờ nữa trên con đường An Hóa này sẽ đầy người qua kẻ lại, cây đại thụ bên cạnh đường này sẽ không còn là chỗ ẩn thân tốt. Được lắm! Vậy cứ chờ thử đến sáng xem trong đêm nay đó lão Thiên gia có ban cho cơ hội nào không!

o0o

Khấu Trọng trong lòng phát hỏa, tên khốn Dương Hư Ngạn này đúng là biết chọn lựa thời điểm. Sau khi tranh cãi với Vương Thế Sung một trận, gã bỏ đi trong tâm trạng buồn bực, hoang mang và giận dữ. Hiện giờ có thể nói là lúc tâm trí gã rối bời nhất. Về thể trạng, gã vừa mới ác chiến cả ngày, thân xác rã rời, trên mình hơn chục vết thương lớn nhỏ vẫn chưa khép miệng. Trong lúc đó họ Dương còn trắng trợn thừa nhận mình luôn luôn rình lúc người ta gặp nguy khó mà ra tay. Lần này tuy có thay đổi từ việc ngấm ngầm lén lút sang công khai chặn đường nhưng bản chất vẫn là trơ trẽn đê tiện, gã có chửi vào mặt hắn là cũng chỉ là tốn công vô ích mà thôi.

Khấu Trọng kích khởi đấu chí mạnh mẽ, miễn cưỡng đề tụ công lực dù biết hiện giờ cùng lắm mình chỉ có được già nửa khả năng lúc bình thường. Nếu địch thủ lần này là người khác, đấu không lại cùng lắm là nghĩ cách bỏ chạy mà giữ mạng, nhưng kẻ trước mặt lại là Dương Hư Ngạn được Thạch Chi Hiên chân truyền Huyễn Ma thân pháp, điều này khiến gã phải loại bỏ ngay suy nghĩ đó. Đối phương có thể theo sát từ doanh trại tới đây, sau đó ung dung ra mặt chặn đường ngay trước mũi gã, chỉ cần đầu óc không đần độn thì sẽ hiểu rằng chẳng có cơ may chạy thoát.

Dương Hư Ngạn cách đó ngoài mười bộ cười rộ một tràng, Ảnh Tử kiếm trên tay hắn đột nhiên biến thành ngàn vạn điểm tinh mang như phản chiếu toàn bộ các vì sao trên bầu trời, bóng kiếm che phủ cả thiên địa nhanh chóng ập tới Khấu Trọng. Cùng với chiêu kiếm uy mãnh biến hóa tuyệt luân đó là luồng kình khí như một bức tường ập tới, từ xa đã tỏa ra vô số tia kình khí sắc bén như cứa vào da thịt. Rõ ràng Dương Hư Ngạn đã nhân cơ hội đối phương mỏi mệt, muốn dùng thế lôi đình vạn quân, hy vọng trong một chiêu toàn lực có thể đưa gã vào chỗ chết.

Lần thứ hai giao thủ với Dương Hư Ngạn, Khấu Trọng hiểu được Ảnh Tử kiếm pháp do hắn đích thân sáng tạo ra tập trung vào hai yếu tố kỳ và hiểm. Kiếm phong huyễn hoặc mỹ lệ kia chuyên làm người ta hoa mắt, giống như Xà Hạt mỹ nhân, đằng sau vẻ bề ngoài tuyệt đẹp lại ám tàng sát thủ trí mạng.

Khấu Trọng đứng thẳng bất động, hai mắt nheo lại nhìn chăm chú vào vô số điểm sáng như lân tinh che phủ đất trời đang ập tới. Gã chỉ dùng hộ thân chân khí kháng cự lại những tia kình phong sắc bén như đao kiếm của đối thủ.

Đến cách Khấu Trọng chừng năm thước, màn tinh quang đột ngột

thu hẹp hẳn lại rồi biến thành một luồng sáng hình tròn đường kính chừng một thước tiếp tục lao tới. Kiếm pháp tuyệt diệu tới mức làm người ta khó mà tin vào mắt mình.

Đối với kẻ phải chịu trận như Khấu Trọng, hiện lên trước mắt không phải thanh kiếm Ảnh Tử mà là một linh vật phi phàm đến mức không thể dùng từ nào để miêu tả. Đây mới là công phu thực sự của Dương Hư Ngạn.

“Vút!”, Khấu Trọng đột nhiên biến chiêu, Tỉnh Trung Nguyệt giơ cao quá đầu, động thái tựa như chém xuống nhưng cũng không phải chém, đây chính là tinh thần cốt lõi của chiêu Bất Công.

Dương Hư Ngạn cười lớn:

- Thiếu Soái mệt rồi!

Rồi chẳng hề lộ ra động tác cụ thể nào, đột nhiên hắn xuất hiện bên mé trái Khấu Trọng, luồng tinh quang tự như một khối nước hình trụ kích tới mặt gã. Tiếng kình khí rít lên chói tai, thính giác của Khấu Trọng bị lấp đầy.

Ảnh Tử kiếm pháp vốn được sáng tạo để đối phó với cảm quan của đối thủ. Kiếm thuật của Dương Hư Ngạn đã đạt đến cấp độ tạo lập môn phái. Dù cho với khả năng của Khấu Trọng, đối mặt với một chiêu được triển khai toàn diện và cũng không hề có kẻ thứ hai nào luyện được của Dương Hư Ngạn này, sự nhạy bén bình thường cũng giảm sút rất nhiều.

Khấu Trọng nghiêng mình, Tỉnh Trung Nguyệt trông như thuận tay chém xuống chính giữa luồng kiếm quang.

“Choang”, tinh quang vụt tắt. Đúng lúc Tỉnh Trung Nguyệt tiếp xúc với

mũi kiếm, Khấu Trọng lập tức cảm thấy nửa nửa người tê dại, toàn thân nổi đầy gai ốc. Lòng thầm kêu hỏng bét, gã hiểu rằng do chân nguyên hao tổn quá nhiều nên không có cách nào dùng nội lực để áp đảo kẻ địch khả ố này.

Dương Hư Ngạn lộ vẻ kinh ngạc:

- Thiếu Soái đã tiến bộ nhiều đó!

Kiếm phong lại rít lên, thanh Ảnh Tử hóa thành ba điểm sáng quắc hình chữ phẩm kích tới Khấu Trọng. Cùng lúc đó, Dương Hư Ngạn chân đạp kỳ bộ theo phương pháp di hình hoán ảnh, trong chớp mắt đã vòng ra sau lưng đối thủ, từ chỗ đang đánh phía bên trái chuyển thành tấn công đằng sau lưng, động tác nhanh như quỷ mỵ, đơn giản nhưng huyền ảo vô cùng.

Khấu Trọng chỉ kịp xoay mình một cách vội vã rồi vung đao quét về phía sau. Tuy hiểu rõ Dương Hư Ngạn muốn dùng phương thức du đấu để tiêu hao khí lực của mình nhưng gã cũng chẳng có cách nào để giành lại thế chủ động, chỉ có thể gặp chiêu chiết chiêu, nói cách khác là bị đối phương dắt mũi. Nếu như không thể thay đổi tình thế này, Khấu Trọng gã sẽ phải ôm hận tại đây.

“Choang! Choang! Choang!”, tiếng đao kiếm giao kích vang lên từng hồi. Khấu Trọng thở không ra hơi, chật vật xoay trở trước một Ảnh Tử kiếm cứ bám riết như dòi bọ đã chui vào xương tủy, dũng mãnh công kích như cuồng phong bạo vũ. Thầm kêu cứu mạng, gã hiểu rõ nếu cứ tiếp diễn theo kiểu lấy nhanh chống nhanh thế này, mình sẽ là kẻ bại trận.

Đúng thời khắc sinh tử lâm đầu, Khấu Trọng đột nhiên đứng hẳn lại, Tỉnh Trung Nguyệt đâm thẳng về phía trước. Hành động này rõ ràng hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của Dương Hư Ngạn. Hắn không ngờ

rằng đối phương có thể nghịch chuyển chân khí, từ động lập tức chuyển sang tĩnh, muốn dừng là dừng ngay được như vậy. Oái oăm ở chỗ đao này chính là một chiêu lấy mạng đổi mạng, Tỉnh Trung Nguyệt thay vì chống đỡ Ảnh Tử kiếm lại phóng tới yết hầu yếu hại của hắn.

Huyết hoa bắn tung tóe.

Bả vai trái của Khấu Trọng toác ra, y phục rách bươm. Dương Hư Ngạn kịp thời lui ra ngoài hai trượng ngay khi mũi đao của Khấu Trọng chỉ còn cách yết hầu hắn trong gang tấc, cục diện quay trở lại trạng thái ban đầu.

Cơn đau từ vết thương lan ra toàn thân, cũng may do đối phương lo tránh đao nên vẫn chưa kịp tống xuất chân kình, vì vậy chỉ là vết thương ngoài da thịt. Sự đau đớn giúp cho Khấu Trọng thoát ra khỏi cơn mộng mị, loại bỏ hoàn toàn những tạp niệm trước kia ra khỏi tâm trí, tinh thần nhanh chóng tiến đến cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt.

Đưa mũi kiếm hướng về đối thủ, Dương Hư Ngạn ung dung hỏi:

- Nhát kiếm vừa rồi thế nào?

Khấu Trọng mỉm cười đáp:

- Rất tốt! Xem đao!

Mồ hôi và máu đã rơi xuống mới có được cục diện này, gã đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội chủ động xuất kích.

Dương Hư Ngạn vốn không hề có lòng tốt nhường tiên cơ cho kẻ địch. Hắn không dám mạo hiểm chỉ vì Tỉnh Trung Nguyệt trên tay Khấu Trọng như công mà không phải công, tựa thủ mà chẳng phải

thủ, khiến hắn nhìn không ra nghĩ không thấu. Đây là lần đầu tiên Dương Hư Ngạn gặp phải một đối thủ mà sau khi bị hắn đả thương lại trở nên lợi hại và khó lường như vậy.

Tỉnh Trung Nguyệt xé toang không trung, trông vụng mà xảo, đâm thẳng tới Dương Hư Ngạn.

Dương Hư Ngạn động dung nói:

- Hảo đao!

Ảnh Tử kiếm vẽ nên một đường tròn hoàn chỉnh, mang theo một đạo quang ảnh chụp lấy đao của đối phương.

Khấu Trọng cười lớn, đao thế tăng tốc lao nhanh vào tâm của kiếm quang.

“Choang!”, Ảnh Tử kiếm một lần nữa va chạm dữ dội với Tỉnh Trung Nguyệt. Trước tiên kiếm phong cuốn lấy đao phong, sau đó chỉ thấy ánh kiếm đầy trời, hai người đều lần lượt lùi lại vị trí ban đầu, đao kiếm chĩa thẳng vào nhau.

Khấu Trọng tuy không hề chiếm được chút tiện nghi nào nhưng lại mừng thầm thay vì lo lắng. Gã hiểu được mình đã chuyển từ thế hạ phong sang thế quân bình, cục diện không còn do đối phương khống chế hoàn toàn như trước nữa.

Dương Hư Ngạn xông tới nhanh như ánh chớp, Ảnh Tử kiếm tiếp tục biến thành một màn mưa kiếm, từng đợt từng đợt từ nhiều góc độ khác nhau phóng đến. Cùng với sự phối hợp của Huyễn Ma thân pháp, mỗi vị trí hắn di chuyển đều hoàn toàn nằm ngoài suy tính của địch thủ. Kiếm ảnh cuồng công mãnh kích từ bốn phương tám hướng, thực sự mang khí thế dời non lấp biển.

Khấu Trọng đứng sừng sững như núi, dùng chiêu Chiến Định trong Tỉnh Trung Bát Pháp chống lại thế đánh nước chảy không lọt của Dương Hư Ngạn. Tỉnh Trung Nguyệt tung hoành ngang dọc, xoay trở tự nhiên, lấy kỳ đối kỳ, lấy hiểm chế hiểm, liên tục dùng chiêu số liều mạng theo kiểu đồng quy ư tận, ngoan cường chống đỡ thứ kiếm pháp đã khiến bao người trong thiên hạ phải kinh hồn táng đởm.

Kình khí xé gió, đất trời đảo lộn.

Khấu Trọng bất ngờ chém vào khoảng không một đao, chỉ thấy Dương Hư Ngạn tựa như ngoan ngoãn đưa Ảnh Tử kiếm vào đường đao của gã.

“Kỳ Dịch!”

Cho tận đến lúc này Khấu Trọng mới nhìn ra kiếm thế của Dương Hư Ngạn, điều đó đã giữ lại được cái mạng nhỏ của gã. Nếu không, cứ để cho đối phương liên tiếp phát huy toàn lực như vậy, kẻ ngã xuống nhất định là Khấu Trọng.

“Choang!”, Dương Hư Ngạn toàn thân chấn động lùi trở lại. Những biến hóa của chiêu thức vừa rồi đã bị Khấu Trọng phong bế không thể tiếp tục thi triển. Luồng Loa Hoàn kình của Khấu Trọng lại càng làm cho hắn cảm thấy khó chịu vô cùng, vì vậy bắt buộc phải thoái lui.

Ánh đao đột ngột sáng bừng lên, sức lực Khấu Trọng đã sắp đến lúc đèn khô hết dầu, không thể kéo dài được bao lâu nữa. Cơ hội này gã chẳng có lý do gì bỏ qua, chiêu Tốc Chiến trong Tỉnh Trung Bát Pháp lập tức được toàn lực thi triển.

Nhất thời tiếng binh khí giao tranh vang lên không ngớt, Tỉnh Trung

Nguyệt từ phức tạp trở nên đơn giản, từng đao từng đao hư hư thực thực chém tới Dương Hư Ngạn, nhát nào nhát nấy nhanh như thiểm điện, mềm mại và linh hoạt như lửa cháy, góc độ thời gian chính xác tuyệt đối, không đao nào không khai thác tối đa nhược điểm của địch thủ, khi thì phong tỏa thế mạnh, lúc thì kích vào điểm yếu của đối phương. Đứng trước sự tấn công như vũ bão của gã, với khả năng của Dương Hư Ngạn mà cũng chỉ có thể vừa lùi vừa chống đỡ khá vất vả. Tuy nhiên không phải là do hắn yếu kém mà thoái lui, chỉ là tránh mũi nhọn của đối phương để tìm cơ hội phản kích.

“Choang!”, Ảnh Tử kiếm điểm trúng mũi Tỉnh Trung Nguyệt, Khấu Trọng kịch chấn gấp rút lùi lại.

Bất ngờ Dương Hư Ngạn không hề thừa thế xuất kích mà hoành kiếm đứng yên, ngửa cổ cười dài rồi nói:

- Luận về đao pháp, e rằng sau Thiên Đao Tống Khuyết là đến Khấu Trọng ngươi rồi!

Đứng ngoài hai trượng ổn định lại tư thế, Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Lão ca ngươi không phải muốn giết ta sao? Vì cớ gì lại bỏ qua cơ hội tốt như thế này?

Dương Hư Ngạn than thở:

- Ta vừa thăm dò thực hư của Thiếu Soái, cũng biết được mình có thể đưa huynh vào chỗ chết, nhưng không thể tránh khỏi sự phản kích cuối cùng trước khi lâm tử của huynh. Ài! Tiểu đệ lại đang mang việc gấp bên mình, lúc này không nên thụ thương, vì vậy trận đánh hôm này dừng lại ở đây là được rồi.

Cảm giác được kiếm khí của hắn vẫn bao phủ lấy cơ thể mình, Khấu

Trọng nào dám lơ là, chỉ mỉm cười rồi đáp:

- Thẳng thắn mà nói, Dương huynh chỉ thiếu chút xíu nữa là có thể lấy cái mạng nhỏ của ta rồi, sao không thử lại một lần nữa xem? Nếu bỏ qua cơ hội tốt đêm nay, sau này kẻ phải lo lắng sẽ là lão ca chứ không phải tiểu đệ đâu.

Dương Hư Ngạn tra kiếm vào vỏ, chậm rãi cởi tấm vải trùm đầu để lộ ra dung nhan anh tuấn cao quý, sống mũi thẳng tắp kết hợp với đôi môi kiên nghị hình thành những đường nét vuông vắn và sắc sảo, vầng trán cao rộng như ẩn tàng một trí tuệ siêu việt và sự tự tin mạnh mẽ, mái tóc đen nhánh được chải và kết lại cẩn thận ở phía sau. Hắn đưa ánh mắt lãnh khốc vô tình nhìn chằm chằm Khấu Trọng.

Gã lấy làm lạ hỏi:

- Vì sao Dương huynh lại ưu ái ta như vậy?

Dương Hư Ngạn lạnh lùng trả lời:

- Chúng ta có điểm tương đồng là đều theo đuổi những mục tiêu như nhau, chỉ bất đồng ở chỗ Thiếu Soái muốn đạt được những thứ vốn không thuộc về mình, còn ta thì muốn lấy lại những gì nhẽ ra là của bản thân. Vì sao hôm nay Hư Ngạn này lại dừng tay tại đây, rất đơn giản bởi ta tuyệt không quen mạo hiểm. Mỗi lần tiến hành thích sát một mục tiêu nào đó, ta đều có kế hoạch tường tận chu toàn, bề ngoài thì có vẻ nguy hiểm nhưng thực tế lại không hẳn như vậy. Thiếu Soái có thể thoát được hai lần không có nghĩa là sẽ thoát được lần thứ ba. Mời Thiếu Soái!

Khấu Trọng tóc gáy dựng ngược nhìn theo bóng dáng Dương Hư Ngạn biến mất trong rừng, cõi lòng dâng lên cảm giác có điều gì đó không ổn. Nhưng lúc này gã chỉ có thể tiếp tục hành trình chứ cũng

chẳng còn cách nào khác. Cứ đi kiếm Từ Tử Lăng cái đã!

(

Chương 593: Nghi vấn nan giải

Từ Tử Lăng ăn sáng xong, quay trở lại Đa Tình Oa, không ngờ Hầu Hy Bạch vẫn chưa trở về. Gã chỉ đành chán nản ngồi trong tiểu thính đường than thở, tối qua đúng là gặp phải vận đen.

Gã tự nhủ đã phải làm công cho người ta, lại ngồi suốt đêm trên ngọn cây uống gió Tây Bắc, cuối cùng vẫn không có kết quả gì. Kể từ sau khi người đó đi vào tiểu lâu cho đến tận sáng nay, gã vẫn không hề nhận thấy động tĩnh nào, chứ đừng nói đến chuyện thấy hắn đi ra.

Đúng lúc này, Hầu Hy Bạch với dáng vẻ vô cùng cao hứng về đến, sau khi bước vào nhà liền sải bước về phía gã. Khi đến bên Từ Tử Lăng, hắn cúi người xuống hạ giọng thầm thì nói vào tai gã:

- Tử Lăng thật là có bản lĩnh đó, nói lấy là lấy, e rằng ngay cả Tào Tam thực sự cũng không thể sánh bằng.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Ngươi sao biết cái đó đã bị trộm rồi?

Hầu Hy Bạch ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, cười đáp:

- Hôm nay khi trời còn chưa sáng, Trì Sanh Xuân đã đến Thượng Lâm Uyển tìm tiểu đệ, nhờ ta vẽ ra chân diện mục của Tào Tam để quan phủ có thể truy nã về quy án. Nghe khẩu khí của họ Trì thì phần thưởng không dưới ngàn lượng hoàng kim, thực sự là rộng rãi. Ấy! Vì sao sắc mặt ngươi khó coi thế kia?

Từ Tử Lăng đón ánh mắt nghi vấn của hắn, cười khổ đáp:

- Không phải Tào Tam ta ăn trộm được, mà việc tốt đó do một tên Tào Tam khác làm.

Hầu Hy Bạch kịch chấn kêu lên thất thanh:

- Cái gì?

Từ Tử Lăng đem những sự việc xảy ra đêm qua tỉ mỉ kể lại, đoạn nói:

- Tòa trạch viện hoa lệ đó ở khoảng giữa đường An Hóa, đối mặt với Hoàng thành, trước cổng có hai con sư tử đồng, trên đầu sư tử có sừng hươu dài, rất dễ nhận ra, và cũng rất có khí phách. Không biết là phủ đệ của ai?

Hầu Hy Bạch nghe vậy trợn mắt lè lưỡi, sau đó hít vào một hơi dài rồi nói:

- Võ công cao cường của người này có thể khiến Tử Lăng cũng không dám ỷ mạnh cướp lấy, quả thực nghe mà kinh sợ.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Rốt cuộc ngươi có ấn tượng gì với đôi sư tử đồng quái lạ kia không?

Hầu Hy Bạch trầm ngâm giây lát, nhíu mày đáp:

- Ta phải đi điều tra mới biết được. Trong ấn tượng của ta, đại môn phủ đệ của Duẫn Tổ Văn đúng là có một đôi dị thú giống như Tử

Lăng vừa nói. Nhưng vậy thì vô lý quá!

Từ Tử Lăng ngẩn người:

- Vậy không phải Duẫn Tổ Văn muốn theo dõi ta cũng còn khó sao? Huống chi nếu đúng là hắn xuất thủ thì không thể qua mắt được Trì Sanh Xuân và tên Hứa sư thúc kia.

Hầu Hy Bạch nói:

- Người trong Thánh môn bọn ta xưa nay không hề có chuyện đồng sức đồng lòng, chỉ có thể vì lợi ích mà kết hợp lại hoặc tranh giành đấu đá lẫn nhau. Vì thế, nếu như Duẫn Tổ Văn cướp đi Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ thì tiểu đệ cũng tuyệt không lấy làm lạ. Ài! Việc này đúng là bao phen công cốc, khiến người ta phải nản lòng. Ta phải vẽ hình Tào Tam để lấy thưởng đây, năm lạng hoàng kim cho một bức tranh nhỏ, tiền bạc kể ra không thể bỏ qua được.

Từ Tử Lăng đứng dậy nói:

- Ta đi gặp Hồ Tiểu Tiên đây. Nếu Kỷ Thiến hỏi về ta, cái gì ngươi cũng nói không biết là được.

Hầu Hy Bạch lấy làm lạ hỏi:

- Tử Lăng không quan tâm đến nàng ta nữa sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta chỉ muốn tình hình tạm thời đơn giản hơn một chút, đợi sau khi giải quyết Trì Sanh Xuân sẽ đi tìm nàng ta nói cho rõ ràng. Như thế cũng không thành vấn đề, đúng không?

o0o

Khấu Trọng ngồi trên một vách đá cao bên bờ Nam sông Hoàng Hà, nhìn xuống dòng sông cuồn cuộn chảy phía dưới xa, những ý nghĩ thay nhau xâm chiếm đầu óc.

Dương Hư Ngạn vừa rồi nói rằng có việc bên mình, khẳng định chỉ là cái cớ. Theo lý thường, cho dù hắn phải trả một cái giá đắt như thế nào cũng phải thi triển toàn bộ sở học để tận dụng cơ hội trời cho tối qua trừ khử Khấu Trọng gã. Bởi vì Khấu Trọng, với sự giúp đỡ của Từ Tử Lăng, đã trở thành uy hiếp lớn nhất đối với Thạch Chi Hiên.

Cũng có thể giải thích là Dương Hư Ngạn cố ý buông tay để gã đến Trường An hội họp với Từ Tử Lăng, trừ khử Thạch Chi Hiên, người vẫn ngầm thao túng hắn từ trong bóng tối. Họ Dương rõ ràng không cam tâm trở thành con rối bị Thạch Chi Hiên khống chế.

Một cách giải thích khác là Dương Hư Ngạn đã dùng phương pháp phi cáp truyền thư để thông báo cho Thạch Chi Hiên chặn đường giết Khấu Trọng trên đường đến Trường An.

Ài! Thực khiến người ta đau đầu.

Nếu giả thuyết thứ hai trở thành hiện thực, đó sẽ là một điều rất lý thú. Nhưng gã sẽ phải chuẩn bị ổn thỏa để có thể quyết chiến phân tranh thắng bại với Thạch Chi Hiên trong trạng thái tốt nhất.

Kể ra làm thế là anh hùng hay là ngu xuẩn? Ngay cả bản thân gã cũng không hiểu rõ. Bởi vì Từ Tử Lăng trước đây đã từng nói qua rằng bất kỳ người nào trong bọn gã đối mặt với Thạch Chi Hiên thì chỉ là chắc chết không sai. Nhưng Khấu Trọng đã quyết định chơi canh bạc này, đặt cược vào cửa nội thương của Thạch Chi Hiên vẫn chưa hoàn toàn bình phục.

o0o

Từ Tử Lăng gặp Hồ Tiểu Tiên bên cạnh hồ Phóng Sinh nổi tiếng nằm ở góc Đông Bắc của Thúc thị. Đó chính là địa điểm ước hẹn mà họ đã thương lượng trước, chỉ cần Hồ Tiểu Tiên nhìn thấy ám ký về thời gian mà gã lưu lại, đến chỗ này vào thời điểm đó sẽ gặp được gã. An bài như thế, dù cho bị người nào đó khám phá ra thủ pháp của gã, có biết được thời gian cũng không thể biết được địa điểm bọn họ hẹn gặp nhau.

Hồ Phóng Sinh là nơi mà hễ khách nhân nào đến chơi ở Thúc thị đều phải ghé thăm. Nơi này cây cối bao quanh, hình thù kỳ dị, là một chiếc hồ lớn, chiều dài và rộng đều đạt đến nghìn bộ, sen mọc khắp nơi, chim bay cá nhảy, tràn đầy sức sống.

Hồ Tiểu Tiên thân vận nam trang, mái tóc đen dài được giấu dưới chiếc mũ vải, đang đứng thong thả bên hồ, đôi mắt sáng lấp lánh đang ngắm nhìn khung cảnh dưới nước, tỏ ra vô cùng hứng thú và vui thích.

Đến khi Từ Tử Lăng đến bên cạnh ngồi xuống, nàng ta mới luyến tiếc thu hồi ánh mắt, thở dài:

- Tiểu Tiên chưa từng biết ngắm nhìn đàn cá trong hồ lại có thể hấp dẫn đến vậy, có lẽ không một ai dám thương hại chúng, Tiểu Tiên quả thực lấy làm mừng cho bầy cá.

Từ Tử Lăng đón nhận ánh mắt của nàng ta, lần đầu tiên cảm nhận được bản tính thiện lương bên trong của mỹ nữ này. Gã vui vẻ đáp:

- Cõi đời này vốn mang một bộ mặt xinh tươi tốt đẹp hơn nhiều. Chúng ta lại vì phiền não của bản thân mà bỏ qua đi hết.

Hồ Tiểu Tiên lại chăm chú ngắm nhìn mặt nước, trầm ngâm suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Người ta không cần ngươi phải ra tay trượng nghĩa giúp đỡ nữa đâu! Nhưng Tiểu Tiên vẫn vô cùng cảm kích!

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Không cần ta giúp đỡ chuyện gì?

Hồ Tiểu Tiên liếc gã một cái, yêu kiều cười đáp:

- Đương nhiên là việc liên quan đến tên khốn kiếp Trì Sanh Xuân đó, lại còn có việc gì khác sao? Tuy nhiên ngươi có thể yên tâm, Hồ Tiểu Tiên ta là người biết nói nghĩa khí, tuyệt đối sẽ không tiết lộ bất kỳ bí mật nào của Từ đại hiệp đâu.

Từ Tử Lăng chợt hiểu ra, gật đầu nói:

- Thì ra việc Trì Sanh Xuân mua được bức Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ từ Độc Cô gia là do tiểu thư tiết lộ ra.

Hồ Tiểu Tiên giật mình nhìn sang gã, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc tưởng chừng không thể tin nổi, lấy làm lạ hỏi:

- Ngươi thực sự thần thông quảng đại đó, sao lại có thể biết được việc này?

Từ Tử Lăng tiêu sái nhún vai đáp:

- Tiểu đệ làm sao biết được chuyện này ư? Xin tha cho tiểu đệ muốn để dành lại để trao đổi. Không biết tiểu thư có tin hay không, việc Trì

Sanh Xuân cưới nàng làm vợ chắc là sẽ thành, bởi vì hắn có Duẫn Tổ Văn và Lý Nguyên Cát toàn lực ủng hộ. Cuối cùng sẽ có một ngày lệnh tôn phải khuất phục thôi.

Hồ Tiểu Tiêu với đôi mắt sáng lấp lánh nhìn gã dò xét một lúc lâu, đoạn điềm đạm nói:

- Là Trì Sanh Xuân thất tín với bọn ta, còn trách được ai nữa. Sáng nay Trì Sanh Xuân đến chỗ ta thăm dò, nói với cha ta là bức Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ đã bị cừu gia của hắn trộm mất. Cha lập tức thừa cơ gây khó dễ, nói rằng một ngày chưa tìm được bảo họa về thì không đề cập đến việc hôn sự. Bây giờ e rằng Tào Tam sớm đã mang theo bức họa cao chạy xa bay. Thiên hạ rộng lớn, thử hỏi Trì Sanh Xuân bằng vào cái gì để thu hồi được bảo vật? Ài! Nói cho người ta nghe có được không? Từ đại hiệp làm sao biết được chuyện này? Người ta cũng chỉ được cha nói cho trước khi ra khỏi nhà mà thôi.

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Tiểu thư đã nghĩ qua chưa? Tào Tam dựa vào cái gì để biết được trên tay Trì Sanh Xuân có bức bảo họa này? Lại làm sao mà biết bảo vật này có quan hệ trọng đại? Trong chuyện này còn có một khả năng là gà nhà đá nhau, Trì Sanh Xuân bị người của hắn giở trò, đợi sau khi sự việc được giải quyết, nói không chừng bảo họa sẽ lại trở về tay hắn. Lúc đó, do lệnh tôn lời đã nói ra, chẳng phải tiểu thư phải gả về cho hắn hay sao?

Lời của gã tuyệt không phải nói bừa. Nguyên nhân ở chỗ người lấy đi bức họa cuối cùng đã trở về trạch viện của Duẫn Tổ Văn. Dù cho người đó không phải là Duẫn Tổ Văn đi nữa thì cũng phải có quan hệ không đơn giản với lão, lại còn có khả năng liên quan đến sự tranh đấu giữa các phái hệ trong Ma Môn. Sự thực thế nào tất không phải

người ngoài có thể đoán được.

Hồ Tiểu Tiên biến sắc nói:

- Có phải ngươi ám chỉ đây chỉ là một chiêu ‘dục cầm cố túng’ của Trì Sanh Xuân không? Hay là hắn mượn điều này để tránh khỏi việc người khác có ý đồ với bức bảo họa?

Từ Tử Lăng ung dung đáp:

- Chiêu này của tiểu thư lợi hại thật, cố ý tiết lộ chuyện Trì Sanh Xuân có được bức họa cho Lý Uyên. Vấn đề là lần này kẻ xuất thủ đoạt họa lại là người được gọi là Đoản Mệnh Tào Tam đó chứ không phải là Đại Đường Hoàng đế Lý Uyên, tiểu thư đã nghĩ ra chỗ khác biệt là gì chưa?

Sắc mặt Hồ Tiểu Tiên tỏ vẻ nghiêm trọng, nàng ta nói:

- Không phải ngươi muốn nói đây chỉ là màn kịch do một tay Trì Sanh Xuân bày ra, để người người trong thành Trường An đều biết Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ là do hắn dùng vàng mua về để làm sính lễ, khiến Lý Uyên không thể còn ý cưỡng chiếm được nữa?

Từ Tử Lăng không nỡ lừa dối nàng ta, lắc đầu đáp:

- Nội tình của việc này khá phức tạp, Trì Sanh Xuân e rằng cũng không được thông minh như vậy. Tuy nhiên cơ hội hắn thu hồi được bảo vật khá lớn. Tiểu thư nếu thực sự không muốn trở thành vật hy sinh cho sự kết hợp giữa Minh Đường Oa của lệnh tôn và Lục Phúc đổ quán của Trì Sanh Xuân thì cách làm hiện tại chẳng khác gì ngồi yên chờ chết.

Ánh mắt Hồ Tiểu Tiên tỏ vẻ kinh sợ hoảng hốt, nàng ta nhìn gã thăm

dò một lúc rồi trầm giọng nói:

- Rốt cuộc Trì Sanh Xuân là ai mà có thể khiến Từ Tử Lăng ngươi phải đối phó hắn vậy?

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Về chuyện này thì tốt nhất ngươi không nên biết. Chỉ cần ngươi làm đúng theo lời ta, ta sẽ khiến Trì Sanh Xuân khó mà thực hiện hảo kế của hắn được.

Hồ Tiểu Tiên thi triển mị thuật, dáng vẻ cam chịu đáng thương, cất tiếng oán thán:

- Mọi người đều hợp tác chân thành mà! Có phải chỗ này gạt người chỗ kia cũng gạt người đâu, những việc xảy ra sắp tới thì người bị hại là Tiểu Tiên chứ không phải Từ đại hiệp người mà.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Ta cũng vì tiểu thư cả thôi! Việc này liên quan đến sự đấu tranh trong nội bộ Lý phiệt, biết cũng vô ích. Tiểu thư biết càng ít thì khả năng bị cuốn vào vòng xoáy này càng ít. Không phải ngươi đã từng nói tin tưởng ta sao? Bây giờ là cơ hội để ngươi dùng hành động chứng minh điều đó. Nếu không thì hãy bỏ hết đi, chúng ta không còn hợp tác gì nữa.

Hồ Tiểu Tiên cười phì một tiếng, yêu kiều nói:

- Được rồi! Người ta sẽ hoàn toàn nghe theo lời của ngươi. Oan gia đại nhân có phân phó gì không?

o0o

Lúc Từ Tử Lăng đến ngôi trạch viện chỗ bọn Lôi Cửu Chỉ trú chân ở Sùng Nhân phường, Nhậm Tuấn đang bò ra để luyện tập viết chữ theo kiểu của Tư Đồ Phúc Vinh. Lôi Cửu Chỉ dương dương đắc ý cầm cái ấn chương được phỏng chế một cách khéo léo, cười nói:

- Đây là ấn chương mà ta làm giả theo cái của Tư Đồ Phúc Vinh, dù cho là bản thân hắn cũng khó mà phân biệt thật giả.

Tống Sư Đạo đứng bên cạnh nói thêm vào:

- Tư Đồ Phúc Vinh luôn mang theo ấn riêng bên mình, để lúc nào cũng có thể sẵn sàng đóng dấu lên phiếu tiền. Mấy chi tiết lặt vặt này là chỗ dễ lộ sơ hở nhất, chúng ta phải cẩn thận xử lý.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Có ai đến hỏi han gì không?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Lúc này chúng ta không hề tiếp khách, tiểu Tuấn chỉ có thể gặp người giúp việc của tiệm cầm đồ.

Từ Tử Lăng tường thuật tỉ mỉ lại sự tình liên quan đến bức Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ, sau đó lại nói ra quan hệ hiện tại giữa gã và Hồ Tiểu Tiên, đoạn lên tiếng:

- Bây giờ là kế hoạch cho giai đoạn đầu tiên, đó là xây dựng mối quan hệ với Đại Tiên Hồ Phật, để Hồ Tiểu Tiên gặp gỡ Tư Đồ Phúc Vinh, sau đó đại kế của chúng ta mới có thể tiếp tục.

Tống Sư Đạo nói:

- Nếu Hồ Phật có chí hướng phát triển đổ nghiệp, đương nhiên không bỏ qua cơ hội kết giao với Tư Đồ Phúc Vinh. Vậy nên việc này có thể nói là không khó lắm, chỗ khó là phải không để lại dấu vết, phải làm sao khiến cho Hồ Phật đến tìm bọn ta chứ không phải bọn ta có ý đến tìm lão để thiết lập quan hệ và kết mối giao tình.

Lôi Cửu Chỉ vấn còn đang nghĩ việc liên quan đến bức Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ, nhíu mày thắc mắc:

- Vì sao Duẫn Tổ Văn phải cướp đi danh họa của Triển Tử Kiền? Việc này khiến người ta khó mà hiểu được.

Tống Sư Đạo nói:

- Nghĩ nhiều vô ích, bọn ta phải làm cha kẻ cướp, nhất định đoạt lại bức bảo họa trên tay Duẫn Tổ Văn. Bằng không lỡ Duẫn Tổ Văn trao bức họa lại cho Trì Sanh Xuân, Hồ Phật sẽ không có cớ gì để cự tuyệt hôn sự. Tử Lăng có nắm chắc không?

Từ Tử Lăng trầm ngâm đáp:

- Ta chỉ có thể tận lực mà làm!

Tống Sư Đạo có vẻ nghĩ ngợi:

- Rốt cuộc làm sao để thiết lập quan hệ với Hồ Phật đây?

Từ Tử Lăng chợt nảy ra một ý:

- Việc này hoặc giả có thể nhờ cha nuôi ta Đỗ Phục Uy tác thành. Đầu tiên phải cho Hồ Phật biết được Tư Đồ Phúc Vinh đến đây lánh nạn, tiếp theo là tiết lộ cho lão việc Tư Đồ Phúc Vinh cũng muốn bắt

tay vào việc làm ăn ở đổ trường. Tiệm cầm đồ của tên Tư Đồ này trải khắp thiên hạ, Hồ Phật lại muốn phát triển đổ nghiệp, đương nhiên hiểu rõ nên làm sao để sử dụng Tư Đồ Phúc Vinh.

Đúng lúc này Nhậm Tuấn hô vang:

- Thành công rồi!

Ba người đến sau lưng hắn để xem, Nhậm Tuấn liền múa bút ký tên như bay để thị uy, quả nhiên so với nguyên bản do Âu Lương Tài cung cấp không khác mảy may, khó phân thật giả. Ba người khen ngợi không ngớt.

Nhậm Tuấn luyến tiếc ném bút đứng dậy, cười nói:

- Tập gần đến mười ngày, đến bây giờ mới giống được một chút.

Từ Tử Lăng nói:

- Việc không nên chậm trễ, vậy ta phải lập tức liên lạc với Đỗ Phục Uy, tiến hành đại kế của chúng ta.

Tống Sư Đạo cất tiếng:

- Về phía tiểu Trọng thì sao?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Bảo ta phải trả lời Tống nhị ca sao đây? Giờ đây cách duy nhất ta có thể làm là không nghĩ đến hắn nữa.

Nói xong vội vã rời khỏi.

o0o

Khi Từ Tử Lăng trở về Đa Tình Oa, Hầu Hy Bạch không hề ngủ ở đó. Lúc đó đã quá giờ ngọ, cả tòa thính đường vô cùng yên tĩnh. Gã đến thư trai nằm xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Bỗng nhiên Từ Tử Lăng nghĩ tới Ngọc Hạc am, thầm nghĩ nếu gã viết một bức thư cho Sư Phi Huyên, vị trụ trì Thường Thiện Ni có thực sự chuyển đến tay nàng hay không? Tiếp đó lại thầm cười khổ, bởi vì gã hiểu rõ mình sẽ không viết bức thư đó, vả lại cũng chẳng biết nên viết thế nào! Mọi việc đã không còn gì để nói thêm, dăm câu ba chữ chỉ đều là dư thừa, đúng là “tẫn tại bất ngôn trung”.

Gã lại nghĩ không biết Thương Tú Tuần đã đến kinh sư chưa? Việc này nhờ Hầu Hy Bạch tra xét chắc chắn ổn thỏa. Đương nhiên, cách trực tiếp nhất là đi hỏi Trầm Lạc Nhạn, nhưng gã có đôi chút e ngại gặp nàng ta, e ngại ánh mắt nóng bỏng của nàng.

Giữa Duẫn Tổ Văn và Trì Sanh Xuân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hai người có quan hệ như thế nào? Liệu có thể thăm dò ở Loan Loan điều này?

o0o

Cuối cùng Hầu Hy Bạch cũng trở về khi trời đã hoàng hôn, Từ Tử Lăng vừa mới tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài cả buổi chiều. Gã chạm mặt Hầu Hy Bạch trên lối đi, cười nói:

- Có phải túi tiền của Hy Bạch huynh đã có thêm năm lạng hoàng kim không?

Hầu Hy Bạch hớn hở đáp:

- Là năm mươi lạng. Trong một ngày, tiểu đệ vẽ được mười bức họa hình lão Tào, mỗi bức năm lượng, moi được của Trì Sanh Xuân một món hời, thực sự giúp ích rất lớn đối với tình hình kinh tế của tiểu đệ hiện nay. Vì việc vẽ bộ Bách Mỹ Đồ cho Lý Uyên mà ta đã phải cắn răng từ chối tất cả mọi việc làm ăn khác, bản thân lại chi tiêu hào sảng, thực sự đang cần thêm chút kim ngân.

Từ Tử Lăng không nhịn được cười:

- Ngươi đúng là biết cách moi tiền, tiểu Trì vì tiết kiệm thời gian đành phải cay đắng trả số tiền này. Không phải nghe nói hắn vốn chỉ nhờ ngươi vẽ một bức thôi sao?

Hầu Hy Bạch bực mình đáp:

- Hôm nay từ trước giờ Mùi thì ở các thành môn đã treo đầy trát truy bắt Tào Tam và mức tiền thưởng, toàn là nhờ công lao của cây bút trên tay ta. Năm mươi lượng hoàng kim của tiểu Trì được chi ra tuyệt không oan uổng. Ngươi thử đoán xem lần này Tào Tam trị giá bao nhiêu tiền?

Từ Tử Lăng đáp:

- Tiểu Trì quả thực có biện pháp, chỉ có quan phủ mới có tư cách treo thưởng. Hắn có thể nhanh chóng thông qua quan phủ thu xếp ổn thỏa sự việc phức tạp như vậy, quả thực không đơn giản.

Hầu Hy Bạch bá vai gã đi vào thư trai, nói:

- Đêm nay ta và ngươi cùng nhau đến Duẫn phủ tầm bảo, chưa được xem qua bút tích của Triển Tử Kiền, ta tuyệt không cam tâm.

Từ Tử Lăng chán nản ngồi xuống nói:

- Ta có một dự cảm không được tốt lắm, quá trình tầm bảo sẽ không được thuận lợi. Tóm lại là ta cảm giác chúng ta đã phạm một sai lầm nào đó, mà lại không nhận ra là chỗ nào.

Hầu Hy Bạch ngồi xuống cách gã một chiếc ghế, lấy làm lạ nói:

- Lâu lắm rồi mới thấy Tử Lăng có vẻ không có lòng tin như vậy. Tầm bảo không có nghĩa là phải được bảo, chỉ riêng bản thân quá trình tầm bảo đã có lạc thú phi thường rồi.

Từ Tử Lăng quay lại đề tài lúc nãy, hỏi:

- Tào Tam trị giá bao nhiêu tiền? Hoặc giả có thể nói là Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ trị giá bao nhiêu tiền?

Hầu Hy Bạch than thở:

- Một vạn lượng hoàng kim. Ta càng ngày càng không dám coi thường tên khốn kiếp này.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Có thưởng lớn tất có kẻ dám làm, hoặc có kẻ sẽ bán bạn cầu vinh. Tào Tam nhiều khả năng còn có đồng đảng, nếu không làm sao biết được trong tay Trì Sanh Xuân có bức họa đó. Ví như đồng đảng của Tào Tam giả ta là ngươi thì chúng ta đều cùng gặp nạn cả rồi.

Hầu Hy Bạch cười nói:

- Kẻ thê thảm nhất không phải là ngươi hoặc ta mà là tiểu Trì. Dù hắn có nghĩ đến bể đầu cũng không nghĩ ra vì sao Tào Tam không lấy cái gì khác mà lại trộm đi bức họa có quan hệ trọng đại đó, khiến tính

mạng hắn trở nên mong manh, trận cước đại loạn. Chiêu ‘giương đông kích tây’ này kể ra cũng lợi hại thật.

Dừng lại một lát hắn lại nói:

- Đầu giờ Tuất, ta sẽ chờ ngươi ở đây.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Trước giờ Tuất ngươi có việc gì vậy?

Hầu Hy Bạch hồ hởi đáp:

- Tối nay ta phải đi gặp một vị mỹ nữ nổi tiếng có phong cách đặc biệt, hy vọng có thể thêm một bức hình người đẹp lên Mỹ Nhân phiến.

Từ Tử Lăng lặng lẽ hỏi:

- Thương Tú Tuần?

Hầu Hy Bạch ngẩn người ra:

- Ngươi làm sao có thể đoán trúng phóc vậy?

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Đừng hỏi có được không?

Trong lòng gã lại hiện lên hình ảnh đêm khổ chiến tại Hách Liên Bảo trên đại thảo nguyên của miền Tái ngoại, khi ở trong tình cảnh đối diện với Kim Lang quân cường mãnh đông gấp ngàn vạn lần, đang tưởng là sẽ chết chắc thì gã lại nghĩ đến Thương Tú Tuần. Lẽ nào

gã đã thầm yêu nàng mà lại không biết? Nhưng nghĩ lại thì không có lý nào như vậy! Gã xưa nay đối với Thương Tú Tuần chỉ có tán thưởng mà không có suy nghĩ gì khác, trong khi đối với Sư Phi Huyên và Thạch Thanh Tuyền, gã đã nhiều lần nảy sinh ý muốn đi gặp bọn họ.

Lần đầu tiên Từ Tử Lăng cảm thấy không hiểu nổi chính bản thân mình.

Hầu Hy Bạch ngẩn người nhìn gã hồi lâu, đoạn nói:

- Tử Lăng có phải muốn đệ chuyển lời cho Thương trường chủ không?

Từ Tử Lăng trầm ngâm một lúc, thở dài:

- Nói với nàng là ta đang ở chỗ ngươi!

(

Chương 594: Thiên nhất huyền công

Vào khoảng canh ba, Khấu Trọng dùng dây vượt qua tường thành cao tới ba trượng, lẻn vào Trường An. Do phần lớn quân đội đã được điều ra ngoài nên sự canh phòng không còn nghiêm mật như lần trước bọn gã đến đây tìm Dương Công bảo khố. Gã bơi qua hộ thành hào, nhắm đúng lúc tuần binh đổi phiên để đột nhập vào thành, không gặp chút nguy hiểm nào.

Khấu Trọng lặng lẽ len lỏi, băng nhà vượt tường đi về hướng Đa Tình Oa. Đột nhiên gã phát giác bản thân không hề đơn độc. Trên mái ngói thỉnh thoảng lại thấy những nhân vật mặc quần áo dạ hành lướt qua hoặc nằm phục xuống ở những góc tối. Điều đó khiến gã phải đeo mặt nạ vào để tránh trong lúc bất cẩn có người ngẫu nhiên nhận ra gã là Thiếu soái Khấu Trọng danh chấn thiên hạ. Nếu vậy thì đúng là tai bay vạ gió.

Một vài dạ hành nhân có vẻ muốn chặn gã lại, làm Khấu Trọng suýt chút nữa thì dừng lại để hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì, nhưng cuối cùng gã cũng e ngại gặp phải phiền phức không đáng có. Sau khi bỏ rơi được đối phương, gã đi đến Đa Tình Oa. Khi gã đến nơi thì Hầu Hy Bạch đã rời khỏi cái ổ của hắn, để lại ngôi nhà không.

Trải qua mấy ngày lao lực vội vã trên đường và huyết chiến vào sinh ra tử liên miên, Khấu Trọng mỏi mệt gần chết, cảm giác nếu thêm một ngày không tắm nữa thì khó mà chịu nổi. Gã lấy thùng tắm trong nhà tắm đem ra sân sau, múc nước trong giếng đổ đầy vào, gác Tỉnh Trung Nguyệt cạnh thùng, cởi sạch quần áo rồi nhảy vào thùng nước mát, hưởng thụ lạc thú vô hạn.

Hai tên tiểu tử Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch không biết chui đi đâu. Nếu khi bọn họ trở về nhìn thấy gã đang ngủ say như chết thì sẽ có vẻ mặt như thế nào? Nghĩ đến chỗ đó, Khấu Trọng cảm thấy vô cùng đắc ý, nhất thời quên mất những điều không được như mong muốn trên chiến trường. Gã thư thái ngâm nga một khúc hát thịnh hành ở Dương Châu.

- Lại là bài hát này, Thiếu soái không sợ chán sao?

Khấu Trọng giật mình kinh hãi. Lời Từ Tử Lăng nói không sai, Loan Loan quả nhiên lợi hại hơn nhiều so với trước kia. Đối với việc nàng ta đại giá quang lâm, bản thân gã không hề cảm nhận được một chút nào. Gã cười khổ nói:

- Loan đại tỷ dường như đặc biệt có hứng thú đối với việc tắm rửa của ta thì phải, cứ toàn chọn những lúc như thế này mà đến.

Loan Loan như một bóng u linh từ gian giữa hiện ra, đến bên cạnh thùng tắm, cười rúc rích:

- Người ta chưa bao giờ che giấu sự ái mộ đối với cơ thể Thiếu soái, bất quá lần này là cơ hội thích hợp nhất. Thiếu soái không phải đang quyết chiến với Lý Thế Dân ở Lạc Dương ư? Sao còn thời gian nhàn rỗi đến Trường An tắm rửa thế?

Khấu Trọng chống hai khuỷu tay lên thành thùng tắm, tỉ mỉ quan sát ngọc dung xinh đẹp mang vẻ bỡn cợt của nàng ta, lấy làm lạ hỏi:

- Loan đại tỷ so với trước kia đẹp hơn hẳn đó, có phải là công hiệu của Thiên Ma đại pháp không? Bọn ta dường như đều không thể so được với ngươi, lần này lại chuẩn bị hại bọn ta như thế nào đây?

Loan Loan cúi xuống hôn nhẹ lên má Khấu Trọng, đôi môi thơm ngọt ngào mềm mại khiến gã tiêu hồn lạc phách. Đoạn nàng rời môi khỏi má gã, hai gương mặt chỉ cách nhau vài thốn, hơi thở thơm tho như lan như xạ. Nàng cất tiếng:

- Người ta sao lại muốn hại các ngươi chứ, trước đây chẳng qua là vì lệnh thầy khó chống, bây giờ thì chẳng còn lo ngại gì nữa. Tối nay ta vốn đến đây để tìm Tử Lăng, gặp được ngươi là có được sự vui mừng ngoài mong đợi đó.

Khấu Trọng vẫn còn ngơ ngẩn với cảm giác nụ hôn thơm tho của nàng đọng lại trên má. Mâu thuẫn ở chỗ gã biết rõ nàng ta miệng lưỡi ngọt ngào nhưng trong lòng luôn có đao kiếm, vậy mà gã không thể nảy sinh cảm giác chán ghét với nàng, thậm chí còn không muốn nhớ lại những việc ác mà nàng đã làm trước kia. Gã thở dài:

- Ài! Không muốn hại bọn ta? Thế mà nàng cũng nói ra được mấy lời giả dối đó. Chỉ là nàng muốn lợi dụng bọn ta đối phó Thạch Chi Hiên, để nàng ngồi lên địa vị phái chủ của Âm Quý phái, vì lệnh sư hoàn thành mộng tưởng thống nhất Ma đạo, thậm chí là thống nhất thiên hạ. Ta nói có sai không? Xin Loan đại tỷ chỉ giáo!

Loan Loan khẽ cúi đầu nhẹ nhàng nói:

- Ngươi muốn nghe lời thật lòng của ta sao?

Khấu Trọng lòng chợt mềm ra, ủ rủ đáp:

- Ta đang nghe đây.

Loan Loan đưa ánh mắt thâm thúy mạc trắc ngắm nhìn gã, phục hồi thần thái lạnh lùng băng tuyết như vốn có, cất giọng bình tĩnh êm như nước chảy:

- Cho dù là Thạch Chi Hiên hay người nào trong Thánh Môn ta, thậm chí là bọn người Hiệt Lợi hay Lý Uyên, đều mong đợi cái ngày mà ngươi và Tử Lăng chia ra đường ai nấy đi. Bởi vì sự thật đã chứng minh, khi hai người liên thủ hợp tác thì trong thiên hạ không một người nào có năng lực đồng thời giết được các ngươi, bất luận kẻ thù người đông thế mạnh cỡ nào thì ít nhất các ngươi cũng có thể trốn thoát. Nhưng lần này Thiếu soái ngươi đến Trường An rất có khả năng là lần cuối cùng hai người cùng nhau liên thủ, sau đó sẽ tan ra mỗi người một nơi. Bởi vì Khấu Thiếu soái ngươi dù sao cũng không thể bỏ mặc Lạc Dương và Thiếu soái quân. Vì vậy, muốn giết chết Thạch Chi Hiên, phá đi Bất Tử ấn pháp của lão, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng. Thiếu soái là người thông minh, đương nhiên hiểu được sự uy hiếp của Thạch Chi Hiên đối với ngươi, lão tuyệt không để ngươi và Tử Lăng đồng thời tồn tại trên thế gian này.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Ngươi nói không phải không có đạo lý. Tuy nhiên việc giết Thạch Chi Hiên dễ nói khó làm. Ngay cả Tứ Đại Thánh Tăng cũng không thực hiện nổi, chúng ta có thể làm được không đây?

Loan Loan đáp:

- Trên đời có việc gì mà mười phần chắc chắn đâu? Có thể có nửa phần cơ hội thành công, thậm chí nữa tia hy vọng, chúng ta cũng không thể bỏ qua. Việc ta luyện thành Thiên Ma đại pháp thì Thạch Chi Hiên vẫn hoàn toàn không biết, đại khái có thể mang lại cho lão một chút ngạc nhiên thú vị.

Khấu Trọng nghi hoặc hỏi:

- Không phải lại dùng lại chiêu cũ chứ? Theo bước lệnh sư dùng cái

chiêu ‘Ngọc Thạch câu phần’ gì đó để đưa bọn ta và Thạch Chi Hiên cùng nhau lên đường, đại tỷ ngươi sẽ chiếm hết tiện nghi, còn ta và Tử Lăng thì trở thành mấy tên lỗ mãng ngu ngốc.

Loan Loan trầm giọng hỏi:

- Rốt cuộc lúc đó xảy ra chuyện gì? Thạch Chi Hiên dựa vào cái gì để thoát khỏi chiêu Ngọc Thạch câu phần của sư tôn?

Khấu Trọng không muốn trả lời, càng không nghĩ sẽ làm điều đó, gã nói lảng đi:

- Việc này thì tình lang của ngươi biết rõ hơn ta, vì lúc đó hắn là một trong những người có mặt tại đương trường. Còn ta thì đang bận giết Thâm Mạt Hoàn.

Loan Loan u oán than thở:

- Ta sẽ thiết lập việc đàm phán với Thạch Chi Hiên. Rốt cuộc các ngươi đến hay không đến?

Khấu Trọng cười nói:

- Chúng ta chỉ có một cơ hội để giết Thạch Chi Hiên, để nàng lãng phí đi như vậy, không phải đáng tiếc lắm sao?

Đôi mắt xinh đẹp của Loan Loan bừng sáng trở lại, nàng nhìn gã chằm chằm rồi nói:

- Dường như ngươi đã có kế hoạch chu đáo, có để cho ta tham gia không? Tin ta có được không? Ta thực sẽ không hại các ngươi nữa đâu, nếu không ta sẽ bị ngũ lôi đánh chết.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- E rằng lão Thiên gia cũng ít khi dùng loại chiêu số hiếm hoi như ngũ lôi giáng xuống để trừng phạt những người không thủ tín. Lời thề của Loan Loan nàng thực là khéo đó. Nói về kế hoạch hoàn chỉnh thì còn sớm quá, sơ lược thì may ra còn có thể kể ra vài điểm. Tuy nhiên ta phải thương lượng với Tử Lăng trước mới có thể đáp lời với nàng. Tối mai mọi người cùng ăn cơm ở đây rồi bàn bạc có được không? Nghề nấu nướng của ta so với Tĩnh Trung Bát Pháp cũng không thua kém bao nhiêu đâu! Hắc! Ta đang còn phải tắm đó.

Loan Loan đưa mắt nhìn vào thùng tắm, khẽ nhăn cái mũi xinh rồi mỉm cười nói:

- Vừa bẩn vừa hôi! Ta vào phòng đi ngủ đây. Tắm xong thì vào ủ ấm ta nhé.

Nói xong nàng không thèm quan tâm đến sự kháng nghị của Khấu Trọng, đi về phía phòng ngủ.

oOo

Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch trở về khi trời còn mờ sáng, nhìn thấy Khấu Trọng đem tất cả các thứ bánh trái mỹ tửu do Hầu Hy Bạch “trân tàng” bày lên chiếu bàn tròn lớn giữa sảnh, tay trái cầm rượu tay phải cầm bánh, ăn uống no say. Hai người ngạc nhiên lẫn vui mừng, nhất thời không nói được câu nào.

Khấu Trọng nhìn thấy nét vui mừng xuất phát từ nội tâm của Từ Tử Lăng khi thấy gã còn sống, trong lòng chợt bồi hồi xúc động. Trước tiên gã đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu không được lớn tiếng, sau đó dùng ngón cái chỉ vào phòng trong nói:

- Trên giường Hầu công tử có một vị mỹ nhân đang chờ hắn đó, chúng ta phải nói chuyện cẩn thận đó. Hắc! Hầu công tử đúng là diễm phúc tề thiên!

Hầu Hy Bạch ngạc nhiên:

- Có chuyện đó sao?

Từ Tử Lăng tỉnh ngộ ra, hạ giọng nhắc khẽ:

- Đừng có nghe hắn ba hoa. Chắc là Loan Loan đó.

Hầu Hy Bạch rút Mỹ Nhân phiến, xòe ra phe phẩy vài cái, tiêu sái nói:

- Hai huynh đệ ngươi cứ tâm sự với nhau đi, diễm phúc trời ban không thể bỏ phí. Để tiểu đệ lên giường cái đã.

Nói xong hắn gật gù thỏa mãn bước vào phòng trong.

Từ Tử Lăng vui vẻ ngồi xuống trước mặt Khấu Trọng. Khấu Trọng thu hồi ánh mắt đang nhìn theo Hầu Hy Bạch, cười nói:

- Tên tiểu tử này càng ngày càng thú vị. Mấy năm gần đây, tuy chúng ta khắp nơi thụ địch nhưng cũng kết giao được một vài huynh đệ bằng hữu can đảm tương chiếu.

Từ Tử Lăng không nhịn được hỏi:

- Vì sao ngươi ở đây vậy?

Khấu Trọng than thở:

- Lạc Dương xong rồi! Lý tiểu tử thật lợi hại, có thể bất chiến tự nhiên

thành. Hắn chỉ mời ta uống rượu một bữa, vậy mà đã khiến Vương Thế Sung khiếp sợ vãi đái cả ra quần, chạy về Lạc Dương. Con mẹ nó! Ở cùng loại người này thêm một khắc là thêm một khắc khó chịu. Vì vậy ta mới tính chuyện đến Trường An uống rượu với ngươi, thuận đường làm thịt lão Thạch.

Từ Tử Lăng cau mày hỏi tiếp:

- Mất Lạc Dương coi như mất luôn Ba Thục, và cũng chẳng khác nào mất đi sính lễ để cưới Tống Ngọc Trí. Ngươi có tính toán gì không?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Ngươi cũng biết ta là kẻ ngu ngốc có chết cũng không thay đổi, có xuống suối vàng thì cũng phải đem theo. Sau khi giết chết Thạch Chi Hiên, ta sẽ lập tức trở về Bành Lương, xem xem có biện pháp gì đuổi Lý Tử Thông khỏi gia hương Dương Châu của chúng ta không? Dù cho chỉ còn một binh một tốt, Khấu Trọng ta tuyệt sẽ không bó tay chịu thua đâu.

Từ Tử Lăng im lặng một lúc, đột nhiên cất tiếng nói một câu như sét đánh ngang trời:

- Vậy để ta giúp ngươi đoạt lấy Dương Châu!

Khấu Trọng giật mình, ánh mắt tỏ vẻ như không thể tin nổi. Gã cảm động đến đỏ cả mắt, một lúc sau mới lắc đầu kiên quyết nói:

- Có được câu này của Lăng thiếu gia, dù ta có binh bại chiến tử cũng ngậm cười dưới cửu tuyền. Nhưng ta sẽ không tiếp thu hảo ý của ngươi. Ài! Thẳng thắn mà nói, xưa nay ta có một chút không phục trong lòng, cứ nghĩ ngươi coi trọng Sư tiên tử hơn, giờ ta mới biết mình đã quá sai lầm. Chúng ta là huynh đệ, sao ta lại có thể

khiến ngươi phải bất nghĩa, lôi ngươi vào vũng bùn này chứ? Hà hà! Khấu Trọng ta há là kẻ dễ nuốt vậy sao? Lăng thiếu gia cứ yên tâm đi sống những ngày tháng tiếu ngạo sơn lâm của ngươi đi.

Từ Tử Lăng thở dài, muốn nói nhưng cũng chẳng biết nói gì.

Khấu Trọng vội chuyển đề tài:

- Vừa rồi ngươi và Hầu tiểu tử lang thang đâu cả đêm vậy?

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Đúng là lang thang, hơn nữa lại cả một đêm nữa! Tìm khắp Duẫn phủ nhưng vẫn tìm không ra cái thứ mà tiểu Hầu muốn kiếm.

Đoạn gã đem chuyện về bức Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ kể hết ra.

Khấu Trọng trầm tư nghĩ ngợi, cất giọng xét đoán:

- Duẫn Tổ Văn mà lại đi lấy đồ của Trì Sanh Xuân, việc này đúng là vô lý. Hà hà! Chẳng trách Trường An toàn thấy dạ hành nhân đi đi lại lại, thì ra là vì món tiền thưởng vạn lạng hoàng kim nên bôn ba khắp nơi để tìm Tào Tam. Đúng là tức cười thật! Thiên hạ không ngờ lại có nhiều kẻ ngốc đến vậy!

Tiếp đó gã hét lớn vào phòng trong:

- Hầu công tử xong việc chưa?

Từ Tử Lăng không nhịn được cười nói:

- Việc mất Lạc Dương có vẻ như không có quan hệ gì với ngươi vậy!

Khấu Trọng uống cạn ly rượu, lắc đầu chán nản nói:

- Cái này kêu là tìm sự vui sướng trong đau khổ mà thôi. Chỗ phi thường nhất của Lý Thế Dân là thượng binh phạt mưu. Rõ ràng là biết hắn sẽ đánh trận này như thế nào, nhưng ngươi lại chỉ có thể trợn mắt mà nhìn hắn chiếm lợi thế, không có cách gì khác.

Lúc này Hầu Hy Bạch đã quay lại sảnh, đến bên bàn ngồi xuống, cười khổ đáp:

- Loan mỹ nhân muốn tắm rửa thay áo, ngay cả y phục cũng mang theo rồi, dường như chuẩn bị ở lại cùng chúng ta vui vẻ ân ái. Hai vị có ý kiến gì không?

Khấu Trọng cúi mình về phía hai gã thầm thì:

- Rốt cuộc là trước khi lên giường nàng ta có rửa chân không vậy?

Hầu Hy Bạch mỉm cười:

- Ngươi sẽ biết nhanh thôi mà!

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng cau hẳn mày lại, ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện tức cười như thế, vì sao Tử Lăng lại không cười nổi vậy?

Từ Tử Lăng đáp:

- Bởi vì ta biết được một việc mà ngươi không biết: Thương trường chủ lúc này đang ở Trường An. Nếu như lúc nàng ta đến đây gặp phải Loan Loan, ngươi nói xem sẽ có hậu quả gì?

Hầu Hy Bạch biến sắc nói:

- Tối hôm qua lúc ta ngầm báo cho nàng biết Tử Lăng đang ở nhà ta, nàng có nói là đêm nay sẽ đến đây.

Khấu Trọng kinh hãi nói:

- Vậy thì là vấn đề lớn rồi, chúng ta lại cùng với tử địch của mỹ nhân trường chủ ở chung một nhà. Nếu nàng ta biết được mà còn ngó ngàng tới bọn ta mới là lạ đó.

Nói xong vội vàng đứng dậy, cả quyết:

- Ta đi bảo Loan Loan rời khỏi.

Từ Tử Lăng nói:

- Loan Loan lẽ nào lại dễ đối phó như vậy? Đừng gây thêm rắc rối nữa, để ta thỏa thuận với nàng ta xem.

Khấu Trọng chán nản ngồi xuống, mặt mày khổ sở nói:

- Chúng ta đúng là khó mà giải thích với Thương Tú Tuần, mà cũng chẳng có cách nào để trình bày với mỹ nhân trường chủ. Vậy để Tử Lăng đi thuyết phục Loan Loan, nàng ta vì đối phó Thạch…hà hà, cái gì mà chẳng đáp ứng chứ.

Hầu Hy Bạch thở dài:

- Không cần phải che che giấu giấu như vậy, tiểu đệ minh bạch là chuyện gì rồi.

Ánh mắt Khấu Trọng tỏa ra những tia nhìn sắc bén, gã nói:

- Trên đường từ Từ Giản đến Trường An, ta bị Dương Hư Ngạn chặn đường, Ảnh Tử kiếm pháp của tên tiểu tử này đã tinh tiến rất nhiều, còn ta thì đánh nhau cả ngày trước đó nên rất mệt mỏi. May mà ta nhìn ra họ Dương rất quý trọng cái mạng Hoàng đế của hắn, vì thế chiêu nào cũng theo kiểu đồng ư quy tận, khiến hắn phải biết khó mà lui. Cũng có khả năng tiểu tử này cố ý tha cho ta đến Trường An để đối phó lệnh sư, cũng là sư tôn của hắn. Khả năng lớn hơn là hắn nhường cho lệnh sư đích thân giết ta. Cho dù là khả năng nào thì Thạch sư phụ của ngươi cũng không xem ngươi là đồ đệ của lão đâu. Hy Bạch có tính toán gì không?

Hầu Hy Bạch thẫn thờ đáp:

- Ta có thể làm gì chứ?

Từ Tử Lăng nói:

- Giả sử Dương Hư Ngạn giết ngươi trong một trận quyết chiến, Thạch Chi Hiên nhân đó mà truyền Bất Tử ấn pháp cho hắn. Vậy có tính là đi ngược lại quy củ quý phái không?

Hầu Hy Bạch lắc đầu đáp:

- Đương nhiên là không đi ngược lại quy củ của tổ sư.

Khấu Trọng giật mình nói:

- Ta hiểu rồi! Đêm trước Dương Hư Ngạn nói có việc bên người, ta lại còn tưởng hắn chỉ mượn cớ hạ đài, thì ra thực sự có chuyện này. Nếu như hắn thụ thương thì trong thời gian ngắn sẽ khó tranh phong với tiểu Hầu ngươi.

Hầu Hy Bạch ôm đầu nói:

- Bây giờ ta cũng trở nên hồ đồ rồi! Rốt cuộc Thạch sư phụ có muốn đích thân xử lý kẻ mà không biết có bị coi là phản đồ như ta không? Hay là muốn ta phân thắng phụ với Dương Hư Ngạn?

Từ Tử Lăng than:

- Việc này e là ngay cả Thạch sư của ngươi cũng hồ đồ không biết rõ, chính bởi tính cách phân liệt của lão. Do sự mâu thuẫn trong tính cách mà lão không có cách nào tự mình giải quyết. Vì vậy lão mới chép ra Bất Tử ấn quyết, hy vọng hai người các ngươi tự xử lý lấy. Tuy nhiên, bây giờ tính cách của lão đã trở lại như cũ, tất cả mọi việc đều dựa trên thực tế đại cục mà làm, đương nhiên sẽ bỏ ngươi mà chọn Dương Hư Ngạn.

Khấu Trọng hừ lạnh nói:

- Tiểu Hầu ngươi phải nghiến răng hạ quyết tâm, hoặc là ngồi yên chờ bị mổ thịt hoặc là cố gắng phấn đấu bảo mệnh.

Hầu Hy Bạch quả quyết nói:

- Nếu chỉ là đối phó với Dương Hư Ngạn, thì cũng không khó lắm. Tuy nhiên nếu là sư phụ tự thân xuất thủ thì tiểu đệ …ài! Tiểu đệ …

Khấu Trọng cười ha hả nói:

- Lão Thạch thì giao cho ta và tiểu Lăng xử lý, Dương Hư Ngạn dành cho lão ca ngươi, vậy là xong!

- Còn có người ta nữa mà!

Ba người thầm giật mình kinh ngạc, đưa mắt nhìn vào bên trong.

Mỹ lệ như tiên nữ hạ phàm, quỷ dị như u linh, Loan Loan áo trắng chân trần đang đứng trên lối vào, đôi mắt đẹp sáng lên lấp lánh.

Cho đến khi nàng cất tiếng, ba người mới biết nàng ta phương giá quang lâm.

Khấu Trọng hít vào một hơi nói:

- Loan đại tỷ càng ngày càng trở nên lợi hại!

Loan Loan cười nhạt một tiếng, như một bóng u linh chân không chạm đất lướt tới rồi an nhiên ngồi xuống, cất tiếng:

- Nếu ta cùng với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liên thủ mà vẫn không thể thu thập Thạch Chi Hiên, thì trong thiên hạ không có kẻ nào làm được điều này.

Hầu Hy Bạch cười khổ:

- Ông ta nói cho cùng vẫn là sư phụ ta, không cần phải nói trắng trợn như vậy chứ?

Loan Loan đưa mắt nhìn hắn, nói một cách tự nhiên:

- Hầu công tử tất phải đối diện với sự thực tàn nhẫn này. Ngươi chỉ là một sai lầm của Thạch Chi Hiên và bây giờ là lúc ông ta sửa chữa sai lầm ấy. Phương thức huấn luyện truyền nhân xưa nay của Bổ Thiên phái là bỏ yếu lấy mạnh, bây giờ rõ ràng Thạch Chi Hiên muốn toàn lực tài bồi Dương Hư Ngạn. Nếu ngươi vẫn còn lòng dạ mềm yếu, mở miệng ra là cái gì tình nghĩa sư đồ, đơn giản chỉ cần tự tận là xong, miễn cho ta khỏi thấy cái bộ mặt đưa đám của ngươi, lại càng không làm trở ngại đến bằng hữu.

Từ Tử Lăng không vui nói:

- Sao ngươi lại có thể nói những lời như vậy?

Loan Loan lạnh lùng nói:

- Đây không chỉ là sự đấu tranh trong nội bộ Thánh môn chúng ta mà còn quan hệ đến mệnh vận tương lai của thiên hạ, chẳng khác gì chiến trường tranh bá đang xảy ra ở Lạc Dương. Trên con đường tranh giành quyền làm chủ thiên hạ này, cha có thể giết con, con có thể thí cha, bằng hữu có thể trở mặt, huynh đệ có thể tương tàn. Ta chỉ nói sự thực, Hầu công tử tất phải tỉnh khỏi cơn mê. Một là chạy trốn thật xa, vĩnh viễn trốn tránh. Hai là chiến đấu đến cùng. Còn cách thứ ba là trở thành heo dê, sống cuộc sống trong sự chờ đợi giết mổ.

Hầu Hy Bạch hơi thở trở nên gấp rút, một lát sau mới chán nản nói:

- Ta cũng biết rõ như thế, tuy nhiên muốn bắt ta phải thẳng thắn đối phó Thạch sư phụ thì ta vẫn rất khó hạ quyết tâm. Thế này đi, Dương Hư Ngạn để ta ứng phó, còn về Thạch sư phụ, ài, ta sẽ không nghe không hỏi tới. Tiểu đệ sinh ra đã là như vậy rồi, biết làm sao đây?

Loan Loan điềm đạm nói:

- Ngươi căn bản không phải là đối thủ của Dương Hư Ngạn.

Sắc mặt Hầu Hy Bạch lộ vẻ không phục, tuy nhiên hắn không phản bác.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Ngươi dựa vào cái gì mà phán đoán như vậy?

Loan Loan chậm rãi nói:

- Hai đại tuyệt học của Thạch Chi Hiên chính là Huyễn Ma thân pháp và Bất Tử ấn pháp, do lão tự sáng tạo ra. Nhưng hai loại tuyệt học này đều dựa trên sự dung hợp Thiên Nhất tâm pháp của Bổ Thiên phái và Hoa Gián phái mới có thể đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực. Dương Hư Ngạn được truyền Huyễn Ma thân pháp, đương nhiên cũng được chân truyền Thiên Nhất tâm pháp, nghĩa là đã thâu tóm kỳ công của hai phái Bổ Thiên và Hoa Gián. Trong khi đó Hầu Công tử chỉ được võ công sở trường của Hoa Gián phái, cao thấp đã rõ. Vì vậy phân tích của ta không phải hoa ngôn dọa người, mà là có căn có cứ thực sự đó.

Dừng lại một lát, đoạn nàng nói tiếp:

- Hầu Công tử và Dương Hư Ngạn đều được một nửa ấn quyển, nhưng do Dương Hư Ngạn có Thiên Nhất tuyệt học trên mình nên luyện Bất Tử ấn pháp thì cũng như đắp kênh xong rồi mới dẫn nước vào. Còn Hầu công tử thì chỉ như gãi ngứa ngoài giày, dù cho Hầu công tử có thể đọc được cả quyển thì khi luyện đến chỗ quan trọng cũng rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, chỉ có hại mà không có lợi gì.

Ba người nghe vậy đều cùng biến sắc, thân hình Loan Loan run khẽ, nàng ta hỏi:

- Chẳng lẽ một nửa ấn quyển của Dương Hư Ngạn đã lọt vào tay các ngươi?

Hầu Hy Bạch đưa tay chỉ vào đầu hắn, cười khổ:

- Tất cả đã ở đây.

Đôi mắt xinh đẹp của Loan Loan chợt ánh lên những tia dị quang, không cần nàng ta nói thì ba người cũng biết nàng ta đang tính toán về việc Bất Tử ấn quyển.

Hầu Hy Bạch cười thảm nói:

- Trái không được, phải cũng không xong. Tại hạ phải làm sao tự xử đây?

Từ Tử Lăng nói:

- Trời không tuyệt đường người, chỉ cần Hy Bạch huynh quyết định kháng cự tranh đấu đến cùng, nhất định sẽ có biện pháp giải quyết.

Khấu Trọng cười lạnh nói:

- Ta từ lâu đã thấy tên Dương tiểu tử này không thuận mắt chút nào, vậy giao cho ta làm thịt hắn đi!

Loan Loan thở dài:

- Dựa vào Tỉnh Trung bát pháp của Thiếu soái, hoặc giả có thể đánh bại Dương Hư Ngạn, nhưng nếu muốn giết chết hắn thì dù cho sau lưng hắn không có Lý Uyên hoặc Thạch Chi Hiên, e rằng cũng không phải là việc dễ dàng.

Khấu Trọng đang muốn cự lại, đột nhiên có tiếng gõ cửa. Ba người lại một lần nữa sắc mặt đại biến, thầm kêu không ổn.

Nếu người đến là Thương Tú Tuần thì có phải là vô cùng hỏng bét rồi không?

(

Chương 595: Hiểu lầm khó giải

Ba gã cùng nhìn về phía Loan Loan. Nàng mỉm cười lộ ra hàm răng trắng như ngọc đều tăm tắp. Nụ cười ngọt ngào giống như muốn lưu lại trong lòng họ một ấn tượng không thể xóa nhòa. Sau đó nàng lập tức đứng dậy nghiêm giọng nói:

- Đêm nay gặp lại nhé, hy vọng lúc đó các ngươi đã có kế hoạch hoàn chỉnh. Nhớ rằng mỗi khắc trôi qua thì cơ hội thành công của chúng ra lại càng mong manh đấy!

Nàng ta mềm mỏng và dễ chịu như vậy khiến bọn họ đều tăng thêm phần hảo cảm.

Hầu Hy Bạch vội vã đứng lên nói:

- Để ta đi đón khách!

Dứt lời giống như cơn gió lướt nhanh ra bên ngoài. So với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, hắn còn tỏ ra vui mừng hơn nhiều. Hai gã chỉ biết nhìn nhau mỉm cười rồi tập trung nghe ngóng tình huống của Hầu Hy Bạch. Nếu người ngoài kia không phải Thương Tú Tuần, bọn gã phải lập tức tránh đi.

Có tiếng mở cửa, rồi giọng Hầu Hy Bạch vang lên:

- Quả nhiên là Thương trường chủ đại giá quang lâm, đúng là rồng đến nhà tôm, hoan nghênh hoan nghênh!

Hai người thở phào một hơi, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp.

Giọng nói êm ái của Thương Tú Tuần vọng tới:

- Hầu công tử không cần khách khí, Tử Lăng có nhà không?

Ở bên trong, Khấu Trọng nhấm nháy nói với Từ Tử Lăng:

- Nàng đúng là một thân một mình đến gặp ngươi! Ta có cần tránh đi không?

Từ Tử Lăng trả lời khô khốc:

- Chẳng lẽ nàng lại kéo cả đoàn người tiền hô hậu ủng đến đây sao? Biến con bà ngươi đi!

Bên ngoài, Hầu Hy Bạch đáp:

- Chẳng những Tử Lăng mà Khấu Trọng cũng ở đây cung kính chờ đón đại giá của trường chủ, mời trường chủ vào nhà!

Hai gã cuống quýt đứng dậy, vừa định bước ra cửa nghênh đón thì đồng thời mặt mũi tái dại. Vừa rồi sự chú ý của bọn gã tập trung hết vào việc Loan Loan bỏ đi, sau đó lại chuyển sang nghe ngóng bên ngoài, đến lúc này hồi phục trạng thái bình thường liền cảm nhận được mùi thơm đặc trưng của Loan Loan vẫn phảng phất tại chỗ nàng ta vừa ngồi. Đúng là trăm điều kín kẽ vẫn có một sơ hở, Khấu Trọng vội vàng sửa sai bằng cách phất mạnh tay áo vào chỗ nàng ta vừa ngồi, hy vọng có thể làm cho dư hương tan đi. Cao thủ cỡ như Thương Tú Tuần dĩ nhiên cảm quan mẫn tiệp, ngửi được mùi hương khác lạ không sinh nghi mới là kỳ quái. Hơn nữa phái yếu thường rất nhạy cảm với mùi của nữ nhân khác, đây lại là mùi hương của kẻ thù, không biết sự việc sẽ phát triển ra sao.

Hầu Hy Bạch vừa dẫn Thương Tú Tuần đi qua bục cửa, hai gã đâu

dám chần chừ vội tươi cười nghênh đón.

Mỹ nhân trường chủ vẫn ăn vận nam trang để giấu kín hành tung trước tai mắt người khác. Chỉ có điều bộ võ phục màu lam khỏe khoắn kia được thợ giỏi chăm chút đến từng đường kim mũi chỉ, càng làm tăng thêm anh khí ngời ngời và thần thái bức nhân của nàng. Thương Tú Tuần đẹp như tranh vẽ, gương mặt hoàn mỹ tựa như thạch tượng, chưa nói gì tới tên đa tình yêu cái đẹp đến cuồng si như Hầu Hy Bạch, hai gã kia cũng còn phải say mê điên đảo. Nhìn thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, mỹ nhân ấy nở một nụ cười thật chân thành ấm áp, nhưng ngữ điệu vẫn làm ra vẻ lãnh đạm:

- Hảo tiểu tử! Các ngươi biến đi đâu mấy năm trời mà một chút tin tức cũng chẳng có vậy?

Hầu Hy Bạch mỉm cười nói:

- Bọn họ không truy sát người ta thì cũng bị người ta truy sát, chuyện đó có thể niệm tình bỏ qua. Mời Thương trường chủ vào nhà ngồi rồi ta nói chuyện tiếp.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang định giữ chân Thương Tú Tuần ở bên ngoài nói chuyện một lúc, kéo dài thời gian chờ mùi hương của Loan Loan tan đi, vậy mà kế hoạch lại bị câu nói của Hầu Hy Bạch phá hỏng. Cả hai tên đành phải đồng thanh mời nàng vào trong. Khấu Trọng ghé vào tai nàng ta lải nhải:

- Mỹ nhân trường chủ càng ngày càng đẹp a!

Đôi mắt có thể câu hồn nhiếp phách của Thương Tú Tuần lườm gã một cái, nàng bực bội gắt:

- Ngươi nên giữ quy củ cho ta, nếu không sẽ nhừ đòn đấy.

Từ Tử Lăng chủ động kéo cái ghế mà gã vừa ngồi tới, đoạn khách khí nói:

- Mời trường chủ ngồi!

Thương Tú Tuần mở to mắt nhìn gã đầy ngạc nhiên:

- Tử Lăng biết quan tâm đến phụ nữ từ bao giờ vậy? Ta ngồi đây cũng được, ngươi cứ ngồi đi!

Chẳng hiểu có phải tạo hóa trêu ngươi hay không mà nói xong nàng lại ngồi đúng chỗ của Loan Loan để lại, mặt ngọc lập tức biến sắc.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tim đập thình thịch, lòng thầm kêu bất diệu. Ở vị trí của bọn họ mà vẫn có thể cảm nhận được mùi hương của Loan Loan. Việc này thật không hợp tình hợp lý, vừa rồi Khấu Trọng đã phất mạnh tay áo phát ra kình khí, có mùi gì thì cũng phải tiêu tán rồi mới đúng. Hai gã cùng nghĩ đến khả năng rất lớn là Loan Loan đã dùng thủ pháp đặc biệt để lưu lại mùi hương, mục đích làm hỏng quan hệ giữa họ và Thương Tú Tuần. Vấn đề là làm sao yêu nữ đó biết được người vừa đến là nàng?

Hầu Hy Bạch đâu có hiểu tình huống hiện tại, miệng vẫn toe toét nói cười rất thoải mái:

- Thiếu Soái và Tử Lăng sao không ngồi đi? Mấy việc lặt vặt như đun nước pha trà đương nhiên là do tiểu đệ đảm nhiệm.

Dưới ánh mắt nghiêm nghị pha lẫn nghi hoặc của Thương Tú Tuần, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng uể oải ngồi xuống, bộ dạng giống như hai tên trọng phạm đang bị giải ra pháp trường.

Hầu Hy Bạch rốt cuộc cũng cảm nhận được dáng vẻ kỳ quái của hai gã, liền ngạc nhiên nói:

- Trường chủ…

Giơ tay cắt ngang lời hắn, Thương Tú Tuần lộ rõ nét uy nghiêm của một vị trường chủ, ánh mắt đảo quanh gương mặt của Từ Tử Lăng và Khấu Trọng, đoạn trầm giọng hỏi:

- Các ngươi có biết vì sao ta lặn lội đường sá xa xôi đến Trường An không?

Hầu Hy Bạch hoang mang ngồi xuống, lập tức giật bắn mình khi biết được bản chất của vấn đề. Khấu Trọng sởn gai ốc, gã cung kính trả lời:

- Xin trường chủ cứ nói!

Khuôn mặt thanh tú của Thương Tú Tuần lạnh như băng, đôi mắt đẹp lộ ra mối thù sâu đậm, giọng nói bình tĩnh mà cương quyết:

- Ngày đó Cầm lão và Hạc lão thảm tử trong tay yêu nữ Âm Quý phái, Phi Mã mục trường chúng ta từ trên xuống dưới không ai dám quên dù chỉ một khắc. Mấy năm gần đây chúng ta đã ngấm ngầm điều tra, cuối cùng đã tìm ra chút manh mối, có thể kết luận sào huyệt của Âm Quý phái từ khi Tùy triều lập quốc vẫn luôn nằm ở Trường An. Lần này ta đến đây chỉ có một mục đích là tìm yêu nữ đó trả món nợ máu. Việc không liên quan đến Hầu công tử, còn hai ngươi thì xưa nay Tú Tuần luôn coi như người trong nhà. Rốt cuộc các ngươi đứng về bên nào đây?

Quả nhiên đúng như dự liệu. Khả năng rất lớn là Thương Tú Tuần đã nhận ra hương thơm Loan Loan cố ý lưu lại để hại bọn gã. Nên biết

tất cả những người luyện công do thể chất biến đổi khác với bình thường nên cơ thể đều tiết ra một mùi đặc biệt. Ngay cả các cao thủ tu luyện tiên thiên chân khí, nếu không cố ý ẩn tàng thì cũng sẽ tự nhiên phát ra mùi hương đặc thù của mình. Những nhân vật có cảm quan tinh tường như Thương Tú Tuần có thể nhận ra người khác dựa trên điều này.

Từ Tử Lăng thầm đồng ý với kết quả mỹ nhân trường chủ đã điều tra được. Ngày đó tại Lạc Dương, Tống Sư Đạo đã từng dựa vào ấm tách và lá trà người của Âm Quý phái thường dùng để kết luận rằng bọn chúng sinh hoạt vô cùng cầu kỳ, không giống như lối sống đạm bạc khi ẩn cư lâu năm ở thâm sơn cùng cốc hay một nơi khỉ ho cò gáy nào đó. Thêm vào đó, Âm Quý phái có dã tâm tranh bá thiên hạ, chắc chắn sẽ phải đặt sào huyệt ở nơi đại thành đại ấp giao thông thuận tiện để nắm được diễn biến mới nhất, đồng thời cũng dễ bề làm ăn kiếm lời. Vì vậy Thương Tú Tuần nhận định sào huyệt bí mật của Âm Quý phái được đặt ở Trường An, nếu không hoàn toàn đúng thì sai lệch cũng không xa là mấy. Việc Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan vẫn đi lại tự nhiên ở nơi đây, chứng tỏ chúng không những quen thuộc Trường An mà còn có cả thân phận phù hợp để che đậy.

Khấu Trọng yếu ớt nói:

- Bọn ta đương nhiên đứng về phía Trường chủ rồi, đều là người một nhà mà!

Hầu Hy Bạch lúc này cũng chỉ có thể ngồi đó lo lắng cho hai gã chứ không biết phải làm gì để giúp đỡ.

Nhìn sang Từ Tử Lăng, Thương Tú Tuần tiếp tục hỏi:

- Đã là như thế, hãy nói cho ta biết, có phải các ngươi vừa gặp yêu nữ đó không?

Từ Tử Lăng ấp úng đáp:

- Bọn ta đúng là mới gặp Loan Loan, nàng ta…

Thương Tú Tuần gằn giọng:

- Các ngươi sao lại mặc nhiên để cho thị bỏ đi?

Khấu Trọng than thở:

- Việc này một lời khó mà nói hết, xin trường chủ thứ tội, bọn ta không thể nói chi tiết, bởi vì trước mắt…

Thương Tú Tuần đứng vụt dậy, nét mặt lạnh lùng băng giá, giọng lạc đi vì giận dữ:

- Không ngờ ta lại phải ngồi đây nghe các ngươi hoa ngôn xảo ngữ! Từ hôm nay trở đi chúng ta nhất đao lưỡng đoạn, việc của Phi Mã mục trường không còn liên quan đến các ngươi nữa!

Dứt lời phất tay áo bỏ đi.

Hai gã ngơ ngẩn nhìn nhau, tâm trạng ủ rũ chán nản. Một lúc sau, Khấu Trọng mở miệng than thở:

- Chuyện hôm nay đúng là tai bay vạ gió, yêu nữ rắp tâm hãm hại khiến cho mối quan hệ giữa chúng ta và mỹ nhân trường chủ có nguy cơ tan vỡ. Ta và ngươi nên chăng thay mặt Phi Mã mục trường tìm thị trả thù?

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Làm sao mấy chữ “tai bay vạ gió” có thể lột tả hết được. Tình thế của chúng ta căn bản là không có lối thoát. Loan Loan yêu nữ có chết cũng không chuộc được hết tội, vậy mà ta và ngươi vì nhiều lý do lại tiếp tay cho kẻ ác, có bị thiệt thòi cũng chỉ nên tự trách mình thôi.

Hầu Hy Bạch nói:

- Nếu lần này Loan Loan cố ý lưu lại mùi hương thì quả thực cao minh tới mức khiến người ta phải ớn lạnh, nhưng làm sao nàng ta biết được Thương mỹ nhân tới?

Khấu Trọng trầm ngâm đáp:

- Mấu chốt là ở điểm này, rốt cuộc là yêu nữ hữu ý hay vô tình? Lăng thiếu gia nghĩ thế nào?

Từ Tử Lăng nói rành mạch từng từ:

- Nàng ta có chủ ý đó, nếu không khi ngươi lấy tay áo quạt mạnh thì mùi hương đó đã phải tiêu tán rồi.

Đoạn gã quay sang hỏi:

- Đêm qua ngươi gặp Thương Tú Tuần trong trường hợp nào vậy?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Ở dạ yến mà Trương Tiệp phi và Duẫn Đức phi chủ trì, Hồ Tiểu Tiên cũng có mặt.

Khấu Trọng vỗ đùi nói:

- Thì ra là thế! Rất có khả năng là… Ài! Bất quá chiếu theo lý thì Duẫn

Đức phi đã không đem việc này nói cho Loan Loan, trừ phi câu chuyện một mình tu hành gì đó mà Loan yêu nữ nói cho chúng ta hoàn toàn là bịa đặt.

Hầu Hy Bạch biến sắc hỏi:

- Như vậy cái gì mà liên thủ hợp tác cũng chỉ là một cạm bẫy sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Tóm lại từ nay chúng ta không thể tín nhiệm yêu nữ đó nữa.

Khấu Trọng đề nghị:

- Lăng thiếu gia sẽ đi giải thích với mỹ nhân trường chủ, nói cho nàng nỗi khổ của chúng ta, rằng từ nay về sau bọn ta sẽ hoàn toàn thay đổi chứ không như trước nữa! Ài! Con mẹ cái ả Loan yêu nữ này! Mỹ nhân trường chủ có hảo cảm với ngươi hơn, vậy nên ngươi đi giải thích thì sẽ có hiệu quả.

Hầu Hy Bạch lắc đầu không đồng tình:

- Càng có hảo cảm thì càng không ổn. Đặc biệt lại liên quan đến ái tình nam nữ, yêu càng lắm thì hận càng nhiều. Hơn nữa hiện tại nàng ấy đang giận đến mờ cả mắt, tìm tới giải thích khác nào đập đầu vào đá.

Từ Tử Lăng cười nhăn nhó:

- Các ngươi lảm nhảm cái gì đấy? Ta và nàng ấy chỉ là bằng hữu mà thôi!

Khấu Trọng nói:

- Ngươi ở trong cuộc đương nhiên sẽ hồ đồ, chúng ta ngoài cuộc nên sáng suốt hơn đó. À! Đúng rồi! Lần này đi giải thích cho nàng phải là người đứng ngoài, chứ nếu ta hoặc Tử Lăng mà đi gặp nàng thì chỉ có thể chuốc lấy kết cục bi thảm thôi.

Hầu Hy Bạch xung phong:

- Vậy thì không ai tốt hơn tiểu đệ rồi, để ta đi làm người trung gian cho. Nữ nhân thông minh và xinh đẹp như nàng tất sẽ hiểu và thông cảm cho thôi.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Bộ dạng Hầu công tử giống như không có gì liên quan đến Loan Loan vậy! Ngươi tự nhận mình là người ngoài sao? Cả ba bọn ta đều không đi đâu hết, muốn tìm Lỗ Trọng Liên thì phải tìm ai đó ngoài chúng ta mới được. Ài dà! Ai là nhân tuyển thích hợp đây?

Ánh mắt gã nhìn Từ Tử Lăng, thấy hắn cũng đang nhìn mình, đầu óc cả hai đồng thời lóe sáng.

Hầu Hy Bạch chấn động hỏi:

- Đương nhiên là Tống nhị công tử, đúng không?

Khấu Trọng thở phào một hơi, nói giọng cứ như đã giải quyết xong mọi chuyện:

- Cho dù đánh trống khua chiêng đi khắp thiên hạ cũng không kiếm được người phù hợp hơn Tống nhị ca. Bọn ta lập tức đi mời thôi, việc này chẳng thể chậm trễ, nếu không sợ sẽ sinh biến.

Từ Từ Lăng vươn vai đứng dậy nói:

- Hy Bạch huynh ở lại giữ đại bản doanh, ta và Trọng thiếu gia đi tìm Tống nhị ca.

Hầu Hy Bạch lộ vẻ thất vọng:

- Lại mình ta một đường, khi nào thì các ngươi quay lại?

Khấu Trọng chống bàn đứng dậy đáp:

- Ngủ một giấc no say đi! Tối nay chúng ta sẽ trở lại Duẫn phủ, tìm không được họa quyển sẽ túm cổ Duẫn Tổ Văn dùng cực hình tra khảo, sau đó sát nhân diệt khẩu. Con mẹ nó! Bây giờ ta chỉ muốn phóng hỏa giết người cho nhẹ đầu.

o0o

Hai gã đeo mặt nạ mới lấy được ở Dương Công Bảo Khố rồi tiến vào đường phố Trường An đầy náo nhiệt. Sánh vai đi cùng Từ Tử Lăng, Khấu Trọng cảm nhận được tình cảm huynh đệ sâu nặng, gã tâm sự:

- Trận này đối phó với Thạch Chi Hiên, chúng ta sẽ không thể dựa vào Loan Loan cũng như làm liên lụy đến Hầu công tử, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mình thôi.

Từ Tử Lăng nói:

- Bọn ta liên thủ chắc cũng chẳng đến nỗi thua Thạch Chi Hiên, nhưng muốn giết lão thì hoàn toàn không có khả năng, trừ phi lão sẵn sàng cùng chúng ra phân định sinh tử.

Khấu Trọng tỏ ra đắc ý:

- Thượng binh phạt mưu, ta đương nhiên có kế hoạch chu toàn. Lão Đại Đức thánh tăng Thạch Chi Hiên chắc đang trốn trong thiền phòng của Vô Lậu tự để dưỡng thương. Chỉ cần tạo ra một tình huống ép lão theo bí đạo chạy vào gian địa thất nhỏ bé đó, chúng ta có thể phục kích rồi ra tay. Lão sẽ chết do trở tay không kịp, lại không có đường thoát. Đánh nhau với thú dữ cùng đường chắc sẽ có chút nguy hiểm, nhưng bù lại chúng ta lấy hai chọi một nên sẽ chiếm được rất nhiều tiện nghi.

Từ Tử Lăng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ai có bản sự bức lão chạy vào địa đạo? Việc này chỉ có một cơ hội duy nhất, nếu lột tẩy thân phận thánh tăng của Thạch Chi Hiên, về sau chúng ta sẽ khó mà nắm được hành tung của lão.

Khấu Trọng đáp:

- Tiểu đệ đã suy tính kỹ càng, làm sao có thể bỏ qua điểm mấu chốt đó được. Ở Trường An, chỉ có một người có khả năng này, đó chính là Lý Uyên, cha của Lý tiểu tử!

Từ Tử Lăng giật mình hỏi:

- Ngươi định đùa với lửa à? Nếu có gì không hay, chúng ta không thể lường trước hậu quả đâu!

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Việc này cần phải bàn cụ thể, tóm lại kế hoạch đại khái như thế, chi tiết sẽ nghiên cứu thêm. Đến rồi!

o0o

Nghe xong lời thỉnh cầu của hai gã, Tống Sư Đạo nói:

- Sau này các ngươi phải phân định giới tuyến rạch ròi với Loan Loan, xác định rõ ràng là trợ giúp Phi Mã mục trường báo thù. Hai điểm này cực kỳ quan trọng, nếu không dù ta có khua môi múa mép cũng chẳng thể thuyết phục được Thương Tú Tuần. Ta và Tú Tuần từng có duyên gặp mặt nên hiểu về nàng tương đối rõ.

Lôi Cửu Chỉ hỏi:

- Rốt cuộc con bé đó là người như thế nào?

Tống Sư Đạo đáp:

- Thương Tú Tuần lớn lên trong một hoàn cảnh vô cùng đặc biệt! Người ở mục trường coi nàng như thần minh, nàng lại chiếu theo gia pháp mà quản lý mục trường, luôn giữ khoảng cách với người ngoài. Hai ngoại nhân các ngươi có thể là trường hợp hãn hữu được Tú Tuần tín nhiệm, cho nên chuyện lần này chắc đã làm cho nàng bị tổn thương vô cùng.

Khấu Trọng thở dài sườn sượt rồi nói:

- Chúng ta đương nhiên đứng về phía Thương mỹ nhân. Có điều tình thế Ma môn sau cái chết của Chúc Ngọc Nghiên và sự phục nguyên của Thạch Chi Hiên đã chuyển biến vô cùng phức tạp. Vậy nên việc cấp bách đầu tiên là đối phó Thạch Chi Hiên, sau đó mới có thể tính đến những chuyện khác. Chúng ta chính là muốn nhị ca nói với Thương Tú Tuần về tình huống khó xử này. Ài! Biết diễn đạt thế nào mới phải đây!

Tống Sư Đạo gật đầu:

- Ta hiểu mà! Bất quá ai cũng có quan điểm của mình, việc thuyết phục e là không dễ đâu.

Từ Tử Lăng thấy Nhậm Tuấn trong lốt Tư Đồ Phúc Vinh có vẻ muốn nói lại thôi, biết rằng hắn không dám ngắt lời liền hỏi:

- Tư Đồ lão bản muốn nói gì?

Nhậm Tuấn ngại ngùng đáp:

- Từ gia lại đùa tiểu tử rồi, tiểu tử chỉ muốn nhắc Tống gia sắp có khách thôi, Tống gia phải nhanh lên kẻo muộn.

Lôi Cửu Chỉ được thể nói luôn:

- Suýt nữa quên không cho các ngươi biết, hôm qua Tiêu Vũ sai người đưa thiệp báo rằng chính Ngọ hôm nay sẽ đến bái phỏng Tư Đồ đại lão bản của chúng ta. Xem ra Lý Uyên cũng coi trọng thể diện của Phúc Vinh gia đó.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều động dung. Cũng giống như Bùi Tịch và Lưu Văn Tĩnh, Tiêu Vũ là một trong số ít đại thần thân cận của Lý Uyên, lão còn là anh vợ của Tùy Dạng Đế. Trong các triều thần nhà Đường, Tiêu Vũ là người đức cao vọng trọng, có địa vị đặc biệt. Việc lão hạ mình đến gặp tên nhà giàu mới nổi Tư Đồ Phúc Vinh, đằng sau tất có sự đồng ý của Lý Uyên, thậm chí là phụng mệnh mà đến.

Nhậm Tuấn run giọng nói:

- Ôi! Hay Từ gia trở lại là Tư Đồ Phúc Vinh đi, tiểu tử…! Ôi! Tiểu tử…

Mọi người lúc này mới hiểu nguyên nhân chính của việc vừa rồi hắn

định nói nhưng lại thôi, chỉ là lâm trận khiếp sợ nên muốn trốn tránh vai diễn này.

Từ Tử Lăng nói vui:

- Nếu Tiêu Vũ đến để cầu cạnh đại lão bản ngươi đưa ra ngân phiếu, hãy nói cho ta nghe ngươi sẽ ứng phó thế nào?

Nhậm Tuấn cười khổ không nói.

Khấu Trọng cất giọng nghiêm túc:

- Lần này chính là cơ hội để tăng thêm lịch duyệt. Ngọc không mài giũa thì chẳng thể trong sáng đẹp đẽ được. Nếu để Lăng thiếu gia đi ứng phó Tiêu Vũ, tiểu Tuấn ngươi sẽ mất đi một cơ hội hiếm có.

Nhậm Tuấn cung kính đáp:

- Khấu gia giáo huấn rất phải, tiểu tử hiểu rồi!

Tống Sư Đạo đứng dậy nói:

- Tiểu Tuấn biết vậy là tốt! Thương Tú Tuần hiện giờ ở đâu?

Cả bọn vội đứng dậy, Từ Tử Lăng trả lời:

- Theo như Hầu Hy Bạch nói, Thương trường chủ có sản nghiệp tại Đông thị ở Vọng Tiên nhai, phía Bắc phường Thắng Nghiệp. Đó có thể là nơi nàng ta đang dừng chân.

Tống Sư Đạo nói:

- Làm cách nào để gặp được nàng cũng rất mất công, bất quá ta đã

nghĩ ra biện pháp, các ngươi có ở đây chờ tin tức của ta hay không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Đệ đã có hẹn với Đỗ Phục Uy ở Bắc Uyển, sau khi gặp ông ấy xong sẽ quay lại xem tình hình thế nào.

Khấu Trọng ra điều trách móc:

- Ngươi có hẹn riêng với lão gia à?

Lôi Cửu Chỉ vội nói:

- Các ngươi chớ nên cùng bỏ đi một lượt, nếu người khác nhìn thấy thì không hay.

Khấu Trọng cười lớn:

- Nhị ca đương nhiên ra vào bằng cửa chính, chứ bọn ta là loại đi trèo tường về cũng trèo tường, có ai nhìn thấy đâu mà lo.

Tống Sư Đạo mỉm cười:

- Thoải mái đi! Thương Tú Tuần chắc sẽ nể mặt ta, ít nhất cũng nghe ta nói xong câu chuyện. Bất quá việc ta làm người hòa giải giúp các ngươi cũng không có tiền lệ tốt đẹp, ngày đó chẳng thể hóa giải được ân oán giữa hai người với Quân Tường.

Khấu Trọng than thở:

- Bọn đệ hứng chịu đủ rồi! Cũng không hy vọng có thêm vị mỹ nhân trường chủ nào cho huynh đi hòa giải nữa đâu.

Lỗ Trọng Liên: hiệu Đông Hải tiên sinh, người nước Tề thời Chiến Quốc, giỏi tài biện bác. Ông kiên trì thuyết phục các nước phản đối cung phụng nước Tần, khiến nước Tần phải lui. Nước Tề sau đó muốn trọng dụng ông làm quan, nhưng ông từ chối, chỉ thích ngao du bốn biển.

(

Chương 596: Ngộ trung phó xa

Lôi Cửu Chỉ đưa hai gã xuyên qua tòa nhà, đi đến khu vườn đằng sau. Trạch viện này chiếm một thửa đất rất rộng, đình đài lầu các phòng xá liên miên, chứng tỏ chủ nhân trước đây của nó không giàu có thì cũng là bậc quyền quý. Rốt cuộc vì thế chấp mà cả cơ ngơi biến thành sản nghiệp của Tư Đồ Phúc Vinh, thật đúng là chuyện khiến người ta thở dài cảm thán.

Ba người bước trên con đường rải sỏi tại hậu viện. Khấu Trọng cau mày nói:

- Trạch viện lớn như vậy mà không có người quét dọn, cảm giác thật quái dị!

Lôi Cửu Chỉ giải thích:

- Đó là bọn ta cố ý làm như thế. Người quét dọn do Trần phủ phái đến chỉ làm nửa buổi sáng rồi được bọn ta cho đi rồi, duy nhất người của thiện phòng là thường xuyên ở đây, tất cả đều đáng tin cậy. Chúng ta tới đây để tỵ nạn mà, hành tung càng cổ quái thì càng không bị hoài nghi.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Việc mời võ sư tiến hành ra sao?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Hai ngày nay thỉnh thoảng cũng có người đến ứng tuyển. Ta cố tình

gây khó dễ, chẳng tỏ ra quan tâm đặc biệt đến trường hợp nào, chỉ kêu bọn họ để lại tư liệu tỉ mỉ về bản thân, cuối cùng sẽ giao cho Trần phủ đi điều tra thân phận từng người một. Thủ pháp này khá hợp tình hợp lý, nếu không sao biết được người nào có quan hệ với Trì Sanh Xuân chứ?

Khấu Trọng cười nói:

- Nếu kẻ nào quả thực có liên quan đến Trì Sanh Xuân thì nhất định là người trong Ma môn, sao có thể dễ dàng để cho lão ca ngươi khám phá ra thân phận?

Lôi Cửu Chỉ đắc ý nói:

- Đừng quên ta và Tống nhị ca của các ngươi đều là người từng trải, không dễ bị dắt mũi đâu. Điều ngươi lo lắng có thể yên tâm được rồi, chính vì nếu có kẻ thân phận không rõ ràng thì rất có khả năng là gian đồ của Ma môn, bọn ta chính đang muốn thuê những người như thế, ha ha!

Ba người đi đến cuối hậu viện, bên kia bức tường bao là một ngõ nhỏ rồi tới nhà bên cạnh. Vượt qua tường để ra ngoài đối với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng là việc dễ dàng, nhưng vì muốn biết rõ ràng tình huống bên kia trước khi hành động nên việc đó trở nên khó khăn hơn nhiều.

Thấy Từ Tử Lăng tỏ vẻ lắng nghe động tĩnh tại ngõ hẻm phía sau bức tường, Khấu Trọng liền cười nói:

- Ta dám cá là cả cửa chính lẫn cửa sau đều có người của một thế lực nào đó phái đến theo dõi, trong đó rất có thể gồm cả người của phủ quan, chuyện của Phúc Vinh gia đã khiến cho các phương chú ý tới rồi.

Dừng lại một lát gã nói tiếp:

- Giả như ta và Lăng thiếu gia ngang nhiên từ cửa sau đi ra trong bộ dạng của kẻ đầy tớ thì tình huống sẽ ra sao nhỉ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Thì Tru Hương đại kế của bọn ta coi như đến đây là kết thúc, ô hô ai tai chứ còn sao nữa!

Khấu Trọng lắc đầu không đồng tình:

- Trước sau có sự khác biệt đấy. Lần trước tất cả mọi người đều biết bọn ta sẽ đến Trường An tìm bảo, còn lần này ai chẳng nghĩ chúng ta đang ở Từ Giản giằng co với Lý tiểu tử chưa được rõ ràng, cho nên khả năng bị khám phá ra rất là thấp. Huống hồ chúng ta có thể tạo ra một thân phận cho mình để dễ dàng tới lui.

Lôi Cửu Chỉ hân hoan nói:

- Bọn ta đã sớm nghĩ qua vấn đề này cho các ngươi. Tiểu Trọng sẽ mang cái tên Thái Nguyên Dũng, tiểu Lăng gọi là Khuông Văn Thông, cả hai đều là cao thủ của Thái Hành bang, tự xưng là Thái Hành song kiệt. Tư Đồ Phúc Vinh có giao tình với Đại long đầu Hoàng An của Thái Hành bang. Nay hắn gặp nạn, Hoàng An phái hai thủ hạ đắc lực đến bảo hộ là việc đương nhiên.

Từ Tử Lăng có chỗ không hiểu nói:

- Nước cờ này của huynh có chút không ổn! Tai mắt của Hương gia rải khắp thiên hạ, chỉ cần phái người kiểm chứng lập tức biết được Thái Hành song kiệt gì đó vẫn đang ở cạnh Hoàng An chứ không đến

Trường An. Bọn ta không phải sẽ lộ nguyên hình sao?

Lôi Cửu Chỉ cười ha ha đáp:

- Đây chính là chỗ tinh diệu! Theo thám tử hồi báo, Hoàng An đích thực phái hai tiểu tử đó đến bảo hộ Tư Mã Phúc Vinh, bất quá không phải đến Trường An. Ta vốn định chờ thêm một thời gian nữa mới cùng các ngươi thương lượng chuyện này, vừa rồi thấy tiểu Trọng muốn từ cửa sau công khai đi ra ngoài cho nên tiện thể đề xuất luôn.

Khấu Trọng tự xem trang phục của mình rồi hỏi:

- Hai tên tiểu tử đó bộ dạng thế nào? Dựa vào binh khí gì để thành danh?

Lôi Cửu Chỉ đắc ý nói:

- Ta đã làm việc thì bọn ngươi cứ yên tâm! Mau mau đi theo ta! Bảo đảm lúc các người bước chân ra khỏi cửa, chỉ cần có chút kiến thức giang hồ là người ta sẽ biết các ngươi là song kiệt mà không phải là song long, hà hà!

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng biến thành một thanh đao có răng cưa hình thù quái dị, còn Từ Tử Lăng mang thêm trường kiếm. Cả hai đều được thay đổi y phục cũng như hóa trang sao cho phù hợp với vẻ bên ngoài của Thái Nguyên Dũng và Khuông Văn Thông.

o0o

Bước ra khỏi cửa sau, trong khi Từ Tử Lăng tiện tay đóng cửa, Khấu Trọng đưa mắt quan sát chung quanh, đoạn than vãn:

- Sự đời thật lạ lùng! Khi ngươi cứ lo mình bị người ta phát giác thì

ngược lại chẳng có ma nào chú ý đến ngươi cả.

Từ Tử Lăng đáp:

- Không ai để ý là tốt nhất! Ta chỉ sợ lão gia đợi không nổi đã bỏ đi mất rồi, mau nào!

Hai gã sánh vai rảo bước.

Khấu Trọng mỉm cười hỏi:

- Đến bao giờ bọn ta mới có thể dùng thân phận và diện mạo thật đi lại nghênh ngang ở trên đường phố Trường An này nhỉ?

Từ Tử Lăng từ từ trả lời:

- Một là ngươi chấp nhận quy hàng nhà Đường, hai là ngươi có thể thu thập được Lý Thế Dân, ngoài hai cách đấy không còn có khả năng nào khác.

Bọn họ theo hẻm dài đi thẳng tới một con đường lớn rộng rãi bên trong Lý phường, chỉ cần rẽ về bên trái là có thể ly khai khu vực đó.

Đột nhiên hai bên trái phải vang lên tiếng hò hét, hơn mười đại hán từ hai đầu đường tiến tới, tất cả đều mang vẻ mặt bất thiện, rõ ràng là vì bọn gã mà đến. Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng trăm mối nghi ngờ không giải thích nổi.

Theo đạo lý, nếu thân phận thực sự của bọn gã bị người ta nhận ra, những kẻ kéo đến đây phải là thân vệ cao thủ của Lý Uyên chứ không phải chỉ có lèo tèo hai chục tên mà nhìn bề ngoài trông giống như người của mấy băng đảng địa phương thế này. Chí ít ra trên những nóc nhà lân cận cũng phải được bố trí đầy cung thủ để ngăn

cản bọn họ nhảy tới nhảy lui hòng trốn khỏi vòng vây mới phải. Nếu không hiểu được hai gã là Từ Tử Lăng và Khấu Trọng danh chấn thiên hạ thì lại càng không hợp lý. Chẳng lẽ vừa rời khỏi chỗ ở của Tư Đồ Phúc Vinh tại Trường An đã đắc tội ngay với mấy tên này?

Trong chớp mắt, lối đi trước sau đều bị nhóm người sát khí đằng đằng mới tới ngăn chặn, đến con kiến cũng không chui lọt, những người qua đường tránh vội ra bốn phía.

Một tên lấy tay gạt đồng bọn đang đứng trước mặt rồi bước ra, chỉ vào mặt hai gã quát:

- Đây gọi là thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại chui đầu vào, làm nhiều việc ác tất sẽ bị báo ứng, đúng là ông trời có mắt! Các ngươi mau nộp mạng cho ta!

Từ Tử Lăng định thần nhìn kỹ, người vừa lên tiếng chẳng phải là Tiếu Tu Minh của Quan Trung Kiếm Phái sao. Lần trước gã giả mạo làm gia nhân của Hưng Xương Long, đã có một thời gian qua lại với y. Đại sư huynh Đoạn Chí Huyền của Tiếu Tu Minh là một trong những tướng lĩnh nòng cốt của Thiên Sách phủ rất được Lý Thế Dân trọng dụng. Lần này không biết có nên gọi là đại thủy hất đổ miếu Long Vương, tự người nhà đánh với người nhà hay không.

Khấu Trọng cải biến âm giọng rồi đáp:

- Vị nhân huynh này có phải đã nhận lầm người không? Bọn ta với ngươi trước không oán sau không thù, lần này lại chặn đường kêu đánh kêu giết, chẳng hiểu chuyện này là cớ làm sao?

Một người ở phía sau hét lên:

- Đương nhiên là ngươi không biết được bọn ta, nếu không dù cho

hai ngươi to gan đến đâu cũng chẳng dám ngang nhiên đến Trường An, bọn ta đã sớm nghe tin hai tên tiểu tử ngươi không biết trời cao đất dày sẽ đến đây tìm chết. Biết điều thì hãy mau buông vũ khí, bọn ta đỡ tốn một phen công phu.

Từ Tử Lăng không cần quay đầu nhìn cũng lập tức nhận ra đó là sư đệ Tạ Gia Vinh của Tiếu Tu Minh. Tạ, Tiếu đều là người của Hưng Xương Long. Cả hai đầu quân cho Quan Trung Kiếm Phái cùng với Bốc Đình, con ruột Bốc Vạn Niên, đại lão bản của Hưng Xương Long.

Khấu Trọng thầm kêu đúng là chuyện đau đầu, miệng nhẫn nại nói:

- Giơ tay chịu trói không phải là vấn đề, có điều ít ra cũng phải cho bọn ta minh bạch, rút cuộc bọn ta có chỗ nào đắc tội với các vị huynh đài?

Tiếu Tu Minh lộ ra vẻ kinh bỉ mắng:

- Được! Ta sẽ làm theo quy củ giang hồ giải thích với hai tên tiểu tặc các ngươi. Các ngươi còn nhớ Lục Chi Nhân, con gái của “Tu Vũ Thành” Lục Nhan không? Hai ngươi đã làm chuyện tốt đẹp gì đối với nàng ta, không cần Tiếu Tu Minh ta tốn nhiều lời để nói nữa chứ?

Tạ Gia Vinh ở phía sau giận dữ quát:

- Lừa tiền lừa tình khiến cho tiểu thư nhà người ta ôm hận mà tự vẫn! Các ngươi hoàn toàn không phải là người, mà là loại súc sinh không bằng heo chó.

Tiếu Tu Minh nói tiếp:

- May mà bọn ta biết được hai ngươi sẽ đến Trường An gặp tên Hấp

Huyết Quỷ, cho nên mới ở đây đêm ngày chờ đợi, còn không chịu bỏ binh khí xuống thì bọn ta sẽ loạn đao phanh thây các ngươi.

Hiểu được mấu chốt vấn đề, hai gã thầm nghĩ Lôi Cửu Chỉ thật là có bổn sự. Kêu bọn gã giả trang người nào không giả lại đi giả trang hai tên dâm tặc lừa tài lừa sắc, việc trước mắt động thủ không được, không động thủ cũng chẳng xong, dây dưa níu kéo cũng chỉ được một lúc, thật không biết thu xếp thế nào.

Thấy đối phương không chút phản ứng, Tiếu Tu Minh cả giận quát:

- Động thủ!

Hai gã khẽ thở dài, đưa mắt nhìn nhau, cùng quyết định sẽ tìm cách chạy trốn. Nguyện vọng duy nhất là không vì chuyện này mà lộ ra nhiều nội tình, ngoài ra bọn gã chẳng còn mong gì hơn.

”Chậm đã!”

Tiếu Tu Minh nhìn theo hướng tiếng nói, lập tức cau mày ngẩn người tại đương trường. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng thầm kêu đại sự không hay. Người mới đến là Nhĩ Văn Hoán, tâm phúc thủ hạ trong Trường Lâm quân của Lý Kiến Thành. Bên cạnh hắn có một hán tử cao gày mặc võ phục quan, đi theo đằng sau còn hơn mười thành vệ. Nếu để Nhĩ Văn Hoán nhìn ra thân phận, bọn gã chỉ còn một đường là đánh ra cửa thành, đại kế đối phó Trì Sanh Xuân đương nhiên thất bại, bọn người Trần phủ cũng sẽ bị liên lụy, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Nhĩ Văn Hoán hai tay chắp đằng sau, nhàn nhã thẳng tiến về hướng bọn người Tiếu Tu Minh, trên mặt nở nụ cười nham hiểm nói:

- Tiếu huynh hình như không biết Hoàng Thượng nghiêm cấm hình

thức tư đấu. Huynh ngang nhiên giữa ban ngày ban mặt cầm khí giới hoành hành, có phải ỷ thế có đại sư huynh Đoạn Chí Huyền nhậm sự tại Tần vương phủ, cho nên tri pháp phạm pháp không?

Tiếu Tu Minh thoáng biến sắc, trước hết kêu mọi người thu lại binh khí, sau đó mới trả lời:

- Nhĩ Tướng quân có biết hai tên này là loại người thế nào không?

Nhĩ Văn Hoán đưa tay ra hiệu cho hơn mười tên thành vệ tùy thân bao vây bên ngoài, còn mình cùng với võ tướng cao gầy đi thẳng tới. Nhóm huynh đệ Quan Trung kiếm phái chỉ còn cách tránh ra hai bên, nhường đường cho họ đi đến bên cạnh Tiếu Tu Minh.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hơi yên lòng vì hiểu được Nhĩ Văn Hoán vẫn chưa phát hiện ra việc đóng giả của bọn họ. Ánh mắt Nhĩ Văn Hoán chuyển sang dò xét Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, tựa hồ như không có ác ý gì, còn mỉm cười gật đầu chào, sau đó quay sang hỏi Tiếu Tu Minh:

- Bọn họ là người thế nào, xin Tiếu huynh chỉ giáo?

Tiếu Tu Minh đáp:

- Hai tên này hoành hành tại một dải Thái Hành sơn, làm rất nhiều điều ác, từng lừa tình và tiền của một nữ tử vô tội, làm hại cô nương nhà người ta uống thuốc độc tự tử.

Võ tướng cao gầy mang bộ mặt ngựa và lông mày hình chữ bát bên trên đôi mắt khá nhỏ quát lớn:

- Đã là như thế, Tiếu Tu Minh ngươi sao không đến chỗ Thành Thủ sở của ta báo cáo? Tự hành xử như vậy chính là tư đấu! Có phải

ngươi coi Thành Thủ sở của ta giống như phế vật, cũng không để Diêu Lạc ta trong mắt phải không?

Nhĩ Văn Hoán cười ha ha nói:

- Hóa ra các vị là Thái huynh và Khuông huynh danh chấn Thái Hành sơn.

Tiếp theo giọng hắn trở nên nghiêm túc:

- Thái huynh và Khuông huynh đối với sự tố cáo của Tiếu huynh có ý kiến gì?

Chỉ cần không phải là kẻ ngốc thì đều hiểu Nhĩ Văn Hoán đang gỡ tội cho hai gã. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đương nhiên ngàn vạn lần không muốn tiếp nhận "hảo ý" của Nhĩ Văn Hoán, chỉ hận không còn chọn lựa nào khác.

Vội ho khan một tiếng, Khấu Trọng uể oải nói:

- Hắc! Thái Hành song kiệt bọn ta sao có thể làm những việc trái với luân thường đạo lý, rõ ràng Tiếu Tu Minh hắn vì để đạt mục đích nào đó đã ngậm máu phun người. Xin Nhĩ đại nhân và Diêu đại nhân vì huynh đệ hai người bọn ta mà chủ trì công đạo.

Nhĩ Văn Hoán nháy mắt với hai người ra hiệu cứ yên tâm, đoạn gật gù vẻ như đã hiểu, hắn lạnh lùng nói:

- Cho dù là quan phủ hay giới giang hồ, làm gì cũng không thể ngoài một từ lý. Sự tố cáo của Tiếu huynh đối với Thái huynh và Khuông huynh cực kỳ nghiêm trọng, chẳng biết có nhân chứng vật chứng gì không?

Tiếu Tu Minh thoáng chút ngạc nhiên, sau đó ngớ ra không nói được câu nào.

Diêu Lạc lấy giọng nhà quan hách dịch nói:

- Đã không có chứng cứ xác thực, cố tình buộc tội người khác, coi thường vương pháp của Đại Đường ta, Tiếu Tu Minh ngươi thật lớn mật! Người đâu, mau bắt mấy tên cường đồ này mang về Thành Thủ sở cho ta.

Đưa mắt nhìn nhau, cả Khấu Trọng lẫn Từ Tử Lăng đều không ngờ kết cục lại như thế này. Có điều đã hại đến những người chủ trì chính nghĩa bên Tiếu Tu Minh, bọn họ làm sao yên lòng được.

May thay trong lúc đám thành vệ hò hét hành động thì Nhĩ Văn Hoán đột nhiên biến thành người tốt, hắn nói:

- Theo ta thấy thì chuyện này có lẽ là một hiểu lầm nhỏ. Chỉ cần Tiếu huynh đáp ứng về sau không đến làm phiền Thái huynh và Khuông huynh nữa, mọi vấn đề đều có thể kết thúc trong hòa khí.

Hai gã đều hết sức ngạc nhiên, lập tức suy luận đó có thể là mệnh lệnh của Lý Kiến Thành truyền đạt cho thủ hạ. Đây là một khoảng thời gian rất đặc biệt, không nên đụng chạm với người của Tần Vương phủ, cho nên vụ việc mới dễ dàng như thế. Hai gã vội nói mấy lời khách sáo với Diêu Lạc, viên tướng thuộc Thủ Thành sở mà có lẽ là người của Lý Uyên.

Ánh mắt mọi người tập trung hết lên người Tiếu Tu Minh để xem hắn phản ứng thế nào. Sắc mặt Tiếu Tu Minh chợt đỏ chợt trắng, lộ ra nỗi phẫn hận khó kìm nén trong lòng, nhưng lại không hề có biện pháp nào, sau một lát đành hạ giọng:

- Lần này bọn ta lỗ mãng, sau này sẽ không mạo phạm đến hai vị nữa.

Thấy mình chiếm được hết thượng phong, Nhĩ Văn Hoán cười dài nói:

- Tiếu huynh quả nhiên là người hiểu chuyện!

Tiếu Tu Minh hậm hực quát đám người của mình:

- Đi thôi!

Sau khi đám Quan Trung kiếm phái đi khỏi, Nhĩ Văn Hoán vui vẻ nói:

- Đã nghe đại danh từ lâu, khó có cơ hội hai vị từ xa đến Trường An, mong hai vị nể mặt để tiểu đệ mời một bữa cơm cho trọn tình địa chủ, hai vị thấy thế nào?

Bọn gã nào có thể cự tuyệt. Tuy bị nhỡ mất cuộc hẹn với Đỗ Phục Uy, nhưng thấy bộ dạng nhiệt tình của Nhĩ Văn Hoán thì biết hắn tất có ý đồ, thật đúng là chuyện vui ngoài dự tính, cả hai vội vàng đồng thanh nhiệt tình đáp ứng.

Lần này đến Trường An, tình thế lại càng thêm rắc rối phức tạp.

o0o

Trên lầu ba của nhà hàng Phúc Tụ lâu nổi tiếng Trường An, bốn người ngồi quanh một chiếc bàn nằm ở góc phía Đông, từ vị trí này có thể nhìn xuống Dược Mã kiều. Cả bọn nâng cốc vui vẻ, không khí khá thân mật.

Rượu qua ba tuần, sau vài câu khách khí, Diêu Lạc nói tới vấn đề

chính:

- Bọn ta đối với việc Thái huynh và Khuông huynh đến Trường An đã sớm nghe phong thanh, cho nên luôn để ý những người đi vào thành xem có hai vị huynh đài ở trong đó không. Nào ngờ tới lúc hai vị bị người của Quan Trung kiếm phái ngăn trở, bọn ta mới ngã ngửa người ra rằng các vị đã sớm ở trong thành. Hai vị thật biết cách làm việc!

Hắn nói tuy khách khí nhưng thực ra là ngầm hỏi hai gã.

Khấu Trọng trước hết cười ha ha một tràng, cũng là tranh thủ thời gian để ứng phó với sự chất vấn, sau đó làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Chuyện bọn ta lần này đến Trường An vốn dĩ hết sức bí mật, cớ sao lại có vẻ như ai ai ở đây cũng biết thế nhỉ?

Nhĩ Văn Hoán cười xòa đáp:

- Phàm những chuyện có liên quan đến Tư Đồ đại lão bản thì hiện nay đều trở thành sự kiện không ai là không quan tâm. Việc Tống Khuyết ngang ngược bá đạo bức hại đại lão bản, người trên giang hồ chẳng ai thấy thuận mắt. Tư Đồ đương gia quyết định đến Trường An đúng là một lựa chọn chính xác. Nhĩ Văn Hoán ta dám vỗ ngực bảo đảm, Trường An là địa phương duy nhất mà Tống Khuyết không dám ngang ngược.

Để trả lời câu hỏi lúc trước của Diêu Lạc, Từ Tử Lăng hạ giọng:

- Thật không dám giấu, Phúc Vinh gia không muốn bọn ta lộ mặt, cho nên bọn ta phải náu mình trong xe củi âm thầm vào trong thành, hy vọng hai vị đại nhân thông cảm cho.

Nhĩ Văn Hoán sảng khoái nói:

- Điều này không có vấn đề, thậm chí Diêu đại nhân còn có thể bổ sung thủ tục nhập thành cho hai vị. Nào, chúng ta lại uống một chén! Từ nay về sau mọi người là huynh đệ!

Bốn người ồn ào đối ẩm.

Khấu Trọng vờ hiếu kỳ nhìn ngó những tân khách có mặt trên lầu. Có vài người gã nhận biết được là Lý Mật, Vương Bá Đương và Hoảng Công Thác chia ra ngồi ở hai bàn. Ba người này có lẽ là thực khách thường xuyên của Phúc Tụ lâu.

Từ Tử Lăng thừa cơ hỏi:

- Đó không phải là Mật Công của quân Ngõa Cương sao?

Nhĩ Văn Hoán lộ ra vẻ khinh thường rồi lạnh nhạt nói:

- Ngõa Cương thì còn đó nhưng quân Ngõa Cương đã sớm như mây tan khói tỏa.

Dứt lời hắn cười rồi nói tiếp:

- Nghe nói Tư Đồ đại lão bản là người rất đa nghi, hiếm khi chịu tin người khác, thật ra có chuyện như thế hay không?

Khấu Trọng hiểu ngay mục đích của hắn là muốn thăm dò xem Thái Hành song kiệt có bao nhiêu giá trị lợi dụng, bèn gật đầu đáp:

- Đại lão bản dùng người quả thực vô cùng cẩn thận, duy nhất tín nhiệm người của An gia bọn ta. Mỗi lần đến các nơi tuần thị nghiệp vụ, An gia đều phái bọn ta đi theo hộ giá. Không giấu hai vị, bọn ta đã

nhiều phen vì Phúc Vinh gia mà vào sống ra chết, cho nên lần này có nạn, người mà đương gia nghĩ đến đầu tiên chính là hai huynh đệ bọn ta.

Nhĩ Văn Hoán lộ vẻ vui mừng, xem ra hắn đang thầm mở cờ trong bụng vì đã không giúp đỡ nhầm người.

Diêu Lạc nói:

- Nghe nói đại lão bản muốn tuyển chọn võ sư hộ viện tại bản địa, nay thấy hai vị võ công cao cường như vậy sao còn phải tuyển nhân thủ khác, không sợ để cho kẻ có dụng ý trà trộn vào ư?

Khấu Trọng nói:

- Bọn ta mới đến hôm nay, vừa rồi gặp qua Phúc Vinh gia mới biết người sợ bọn ta bận việc không thể đến được, hiện tại đương nhiên không có vấn đề về chuyện đó nữa.

Sợ gã ba hoa quá đà lại hỏng việc, Từ Tử Lăng vội xen vào:

- Bất quá nếu có thể tuyển được vài người đáng tin cậy để phụ trách nhiệm vụ tuần viện, bọn ta sẽ giảm bớt gánh nặng. Ở Trường An mà có chút thời gian rảnh rỗi đi tham quan đây đó thì sẽ thật tuyệt vời.

Diêu Lạc cười nói:

- Nhĩ đại nhân không những thông hiểu Trường An, lại là khách thường xuyên của thanh lâu đổ trường. Có y dẫn đường bảo đảm hai vị sẽ có những cuộc dạo chơi giá trị.

Nhĩ Văn Hoán vỗ ngực:

- Việc này cứ giao cho tiểu đệ. Không cần đại nhân trước, đại nhân sau nữa! Từ nay về sau mọi người đều gọi nhau là huynh đệ, vui chơi thống khoái có hơn không!

Khấu Trọng chợt nảy ra một ý, liền nở nụ cười giảo hoạt rồi nói:

- Bọn ta cũng chẳng có gì hay ho, đa phần những lúc nhàn rỗi chỉ đi đánh bạc thôi, đáng tiếc hiện tại đang mang trọng trách bên mình, đành phải tạm gác lại niềm đam mê lớn nhất trong đời.

Hai mắt lập tức sáng rỡ, Nhĩ Văn Hoán hạ giọng cố làm ra vẻ thần bí:

- Đánh bạc thì ai mà biết được, chỉ cần do Nhĩ Văn Hoán ta an bài, bảo đảm tuyệt không có một chút phong thanh truyền đến tai Tư Đồ đại lão bản. Việc nhỏ thế này hãy giao cho ta, cam đoan hai vị sẽ được thỏa mãn cơn nghiện.

Từ Tử Lăng thầm khen Khấu Trọng, chỉ một câu nói đã dò ra Nhĩ Văn Hoán rất có khả năng là người có liên quan tới Trì Sanh Xuân. Hiện tại rõ ràng hắn đang dùng mọi thủ đoạn để khống chế bọn họ, bao gồm cả lung lạc, dụ dỗ, đe dọa tới bố trí sòng bạc để gài thế. Chỉ có thông qua bọn Thái Hành song kiệt này thì Hương gia mới thu được những tin tức tình báo chính xác của Tư Đồ Phúc Vinh.

Diêu Lạc nghiêm mặt nói:

- Không biết thế nào chứ vừa gặp hai vị mà ta cứ ngỡ như quen biết đã lâu, đây có lẽ là duyên phận. Thái huynh và Khuông huynh xin đừng trách tiểu đệ tuy chưa có giao tình mà đã nói chuyện thân mật như vậy.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Bọn ta đối với hai vị đại nhân hợp ý vô cùng, thậm chí còn có cảm giác vì được quý mến mà thấy ngại ngần, mong được Diêu đại nhân chỉ dạy nhiều hơn.

Lần này đến lượt Khấu Trọng tấm tắc khen thầm. Chiêu này của Từ Tử Lăng kêu là dục cầm tiên túng (muốn bắt thì thả trước), một câu "vì được quý mến mà thấy ngại ngần" đã ám chỉ rằng hạng lão luyện giang hồ như hai gã trước sự đối đãi trọng vọng ân cần của người lạ không phải không có đề phòng.

Nhĩ Văn Hoán đang muốn nói gì đó thì một tên thành vệ bước lên lầu đi thẳng tới chỗ bốn người đang ngồi. Toàn bộ ánh mắt của khách nhân trên tầng ba lập tức bị thu hút về hướng bọn Khấu Trọng.

---

chú thích:

"Ngộ trung phó xa": Nghĩa đen là đánh lầm phải xe phụ.

Đây là câu chuyện về Trương Lương thời Tần - Hán. Trương Lương vốn người nước Hàn thời chiến quốc, cả cha và ông đều làm chức tướng quốc. Sau khi Tần Thủy Hoàng gồm thâu lục quốc, Trương Lương liền đi tìm thích khách hạ sát Tần Thủy Hoàng. Một lần khi Tần Thủy Hoàng đông du, Trương Lương thuê lực sỹ dùng chùy đánh lén nhưng đáng nhầm vào xe tùy tùng (phó xa) nên không giết được.

Trong chương này Huỳnh Dị muốn nói lũ Quan Trung kiếm phái đánh lầm thân phận giả của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Huỳnh Dị hay dùng điển tích điển cố để ví von ẩn dụ nhưng rất nhiều

lần không hợp lý, lần này là một ví dụ.(cái này k theo source nào cả, nhớ truyện Hán Sớ tranh hùng thì viết thôi).

: không biết hại bạn hay là ca bạn đây nữa, tóm lại là mình không việc gì

(

Chương 597: Cam tâm làm trộm

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng trong lòng thầm kêu hay. Biểu hiện như vậy, ngược lại có thể giải tỏa hết nghi ngờ của mọi người, chẳng còn ai liên tưởng Thái Hành song kiệt với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nữa. Cũng vì người bồi tiếp bọn họ chính là Nhĩ Văn Hoán, một nhân vật trong Trường Lâm quân, tâm phúc của Lý Kiến Thành. Vả lại cả thành Trường An trên dưới đều cho rằng hai gã vẫn đang ở Từ Giản.

Tên thành vệ đó đi thẳng đến bàn ăn, trước tiên chắp tay cung kính thỉnh an mọi người, sau đó cúi đầu nói nhỏ bên tai Diêu Lạc.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng e ngại bị nhãn lực cao minh của các cao thủ như Lý Mật hay Hoảng Công Trác nhìn ra mình đang vận công nghe lén nên hai gã đành phải bỏ qua cơ hội tìm hiểu bí mật được dâng tới tận miệng. Thành vệ đó nói xong rồi lễ phép rời đi, không khí trên lầu liền trở lại như trước.

Nhĩ Văn Hoán hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Nếu không tiện thì không cần nói ra cũng được.

Diêu Lạc cười khổ:

- Có gì mà không tiện chứ, còn gì khác ngoài chuyện phiền toái của tên quỷ Đoản Mệnh đó. Bọn ta phải quản thúc một loạt tên Tào Tam do người của các phương đem tới giao nộp ở cổng thành, chắc khối kẻ đang nghĩ mình sẽ phát tài đến nơi. Hiện đã bắt được mười ba tên, làm ta phải mất cả buổi chiều đi xác minh xem thật giả thế nào.

Cái tên quỷ Đoản Mệnh này đúng là hại người ta không ít.

Nhĩ Văn Hoán cười phá lên:

- Bị bắt một cách dễ dàng như vậy thì khẳng định không phải là Tào Tam, chẳng cần xem cũng biết là hàng giả.

Khấu Trọng làm ra vẻ không hiểu gì cả, mở miệng thắc mắc.

Nhĩ Văn Hoán giải thích xong rồi nói tiếp:

- Là người đứng đầu Thành Vệ sở, Diêu huynh đây đang bị vụ cướp vô cùng ầm ĩ vừa xảy ra ở thành Trường An làm cho khá bận rộn.

Diêu Lạc than:

- Chỉ hận ta không phải là người đứng đầu đích thực! Người đứng đầu thực sự là Vương Chí đại nhân, tiểu đệ giỏi lắm chỉ là tên chạy việc. Những chuyện lặt vặt đương nhiên là do tiểu đệ phụ trách. Con bà nó! Nếu Tào Tam đúng là rơi vào tay ta, ta sẽ làm cho hắn muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong.

Khấu Trọng nở nụ cười gian xảo, đoạn nói với vẻ thèm thuồng:

- Nghe nói Đoản Mệnh Tào Tam sau nhiều năm đã cướp được vô số trân bảo. Nếu đúng là hắn đã rơi vào lưới, Diêu huynh có thể kiếm được một món lớn rồi!

Thấy cái nhìn tham lam của gã, Nhĩ Văn Hoán lập tức lưu tâm. Hắn mỉm cười đáp:

- Chuyến này Thái huynh và Khuông huynh giúp việc cho Tư Đồ lão bản có lẽ tiền công rất hậu hĩnh, đúng không?

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Cũng không sai mấy, Phúc Vinh gia đối đãi với bọn ta có thể coi là rộng rãi.

Khấu Trọng than:

- Hy vọng có thể trả hết những món nợ cờ bạc!

Nhĩ Văn Hoán hạ giọng:

- Nghe nói Phúc Vinh gia thích đánh bạc tay đôi lúc nhàn rỗi. Không biết là có thật hay không?

Khấu Trọng trong lòng kêu tới rồi, miệng thì hờ hững đáp:

- Phúc Vinh gia không đánh bạc thì thôi, chứ đã đánh thì khó mà dứt ra được. Có điều lão gia không bao giờ tới đổ trường, chỉ đánh với người thân quen thôi.

Từ Tử Lăng không muốn tiếp tục rầy rà với hai kẻ này, bèn lấy cớ phải đi lo chuyện của Tư Đồ Phúc Vinh để cáo từ. Nhĩ Văn Hoán nhất quyết muốn làm người giới thiệu Trường An cho bọn họ, liền hẹn luôn thời gian và địa điểm gặp mặt tối nay rồi mới để hai gã đi. Chắc hắn cho rằng đã câu được hai con cá lớn là Thái Hành song kiệt, chỉ có Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới hiểu rõ ai mới là kẻ bị câu.

Cả hai vội vội vàng vàng chạy đến Bắc Uyển, nhưng Đỗ Phục Uy đã bỏ đi. Lão lưu lại ám ký hẹn Từ Tử Lăng lúc hoàng hôn đến gặp ở chỗ cũ. Hai gã chỉ còn cách về “nhà” xem Tống Sư Đạo có tin tức gì tốt lành hay không, nhưng để làm cho người ta khỏi nghi ngờ, cả hai

cố ý đi đến tiệm cầm đồ Vinh Đạt một chuyến.

Khấu Trọng sóng vai Từ Tử Lăng nhàn nhã bước đi trên phố. Với thân phận Thái Hành song kiệt, đương nhiên là có thần khí hơn so với mấy thân phận trước đây. Từ Tử Lăng hỏi:

- Có cảm thấy kẻ nào đang đi theo giám thị không?

Khấu Trọng cười lớn:

- Câu này đáng lẽ ta hỏi ngươi mới đúng.

Từ Tử Lăng nói:

- Chỉ là ta muốn kiểm chứng cảm giác của bản thân. Từ khi rời Phúc Tụ lâu, ta luôn có cảm giác bị theo dõi từ xa. Thủ pháp truy tung cũng khá cao minh, không phải loại bình thường.

Khấu Trọng gật đầu:

- Ta cũng có cảm ứng. Chỉ tiếc hiện tại bọn ta là lão Thái và lão Khuông, nếu không cũng truy tung con bà nó ngược lại một phen, nọc tên đó ra đánh cho một trận rồi tra khảo tới nơi tới chốn. Ha ha!

Từ Tử Lăng cười:

- Lão Thái và Lão Khuông thì có cách của lão Thái và lão Khuông. Nếu như bọn ta tỏ ra hèn yếu, đối phương có thay đổi cách hành động không?

Khấu Trọng nhíu mày:

- Kẻ bám theo nói không chừng là tiểu tử Nhĩ Văn Hoán đó, hắn

muốn xem bọn ta đến đâu. Mà sao lại phải lo lắng vì bọn chúng nhỉ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Được đấy! Về rồi nói tiếp!

o0o

Hai gã lần đầu bước vào nơi ở tạm thời của Tư Đồ Phúc Vinh theo đường cổng chính. Gặp bọn họ, Lôi Cửu Chỉ kéo qua một bên rồi thông báo:

- Lão bản vẫn đang tiếp khách.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng đã thấy xe ngựa và đám tùy tùng đứng đợi trong khoảng sân rộng trước viện. Thủ hạ của Tiêu Vũ đang dùng ánh mắt dò xét nhìn hai người bọn gã.

Lôi Cửu Chỉ ra lệnh:

- Đi theo ta!

Hai gã theo lão vòng qua đại đường, theo lối bên đi vào nội viện. Khấu Trọng lấy làm lạ hỏi:

- Tiêu Vũ tới trễ hay sao mà đến giờ vẫn còn ngồi đây?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Hắn đâu có đến muộn. Giám định tranh cổ đương nhiên tốn nhiều thời gian rồi.

Hai gã thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Dừng lại trong vườn, Lôi Cửu Chỉ mỉm cười nói:

- Chẳng phải là bọn ta đang cảm thấy rất khó hiểu việc một người đứng vào hàng nguyên lão đại thần trong Đường triều như Tiêu Vũ lại đến thăm một tên trọc phú mới nổi sao? Bây giờ điều bí ẩn đã được sáng tỏ. Người Tiêu Vũ muốn gặp tuyệt không phải là Phúc Vinh gia, mà là Thân Văn Giang, chuyên gia giám định cổ vật của chúng ta. Lão Tiêu đem theo khoảng năm cuộn tranh cổ, trong đó có cả hàng thật lẫn hàng giả, rõ ràng là để khảo nghiệm công phu của Thân gia. Cũng may người đóng giả là Tống gia còn có chân tài thực học hơn cả Thân gia thật, nếu không chuyến này chúng ta phải bỏ cuộc mà về quê thôi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy quay mặt nhìn nhau, trong lòng đều trào lên cảm giác cổ quái. Khấu Trọng gãi đầu hỏi:

- Sao lại tấu xảo như vậy? Vụ Hàn Lâm Thanh Viễn đồ vừa mới ầm ĩ tại Trường An thì Tiêu Vũ đã đến thử nhãn lực của Thân gia rồi. Lão Tiêu có nói tranh của mình từ đâu mà có không?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Lão không nói gì cả. Bọn ta cũng chẳng dám hỏi. Các ngươi vào nội đường trước đi, ta còn phải đi lo việc châm trà rót nước.

o0o

Vừa mới an tọa trong nội đường, Khấu Trọng đã vỗ bàn nói:

- Ta dám đem toàn bộ gia tài ra cá một trận, việc Tiêu Vũ đem tranh

tới nhất định là được lệnh của Lý Uyên. Khi đã chứng thực được Thân Văn Giang đúng là bậc tông sư trong việc giám định tranh cổ, Lý Uyên sẽ mời Thân gia vào cung kiểm tra một bức danh họa khác.

Hai mắt sáng rực, Từ Tử Lăng nói chầm chậm nói từng chữ một:

- Đó là một bức tranh cổ có giá trị liên thành.

Khấu Trọng chấn động hỏi lại:

- Không phải là như vậy chứ?

Đang nhìn tên hảo huynh đệ, Từ Tử Lăng bỗng nhiên bật cười:

- Đó gọi là lần ra đầu mối thì mọi sự đều thông. Con bà nó! Suýt nữa thì lạc vào mê hồn trận, tuy muộn nhưng còn hơn không, mà cũng chưa muộn lắm. Chẳng phải trước đây bọn ta không nghĩ ra Duẫn Tổ Văn vì sao lại phải trộm Hàn Lâm Thanh Viễn đồ của Trì Sanh Xuân sao? Cứ suy nghĩ kiểu mò mẫm như vậy đương nhiên là nhìn không ra rồi. Mấu chốt là vì kẻ trộm căn bản không phải Duẫn Tổ Văn, mà là người đứng đầu Lý phiệt, Đại Đường Hoàng đế Lý Uyên. Bởi quá yêu chiều ái phi mà lão phải cam tâm làm trộm.

Đôi lông mày giãn ra, Khấu Trọng cười rũ rượi:

- Đơn giản thế mà làm người ta nghĩ mãi không ra. Nói như vậy, dưới cái tiểu lâu kỳ quái đó của Duẫn Tổ Văn có một bí đạo thông với Hoàng thành để cho Lý Uyên bí mật ra vào. Bọn ta có cần phải vào cung cướp lại tranh không? Việc này sẽ vô cùng kích thích và hứng thú.

Từ Tử Lăng vui vẻ trêu:

- Hứng thú? Nói cho ta biết ngươi có tình nguyện đi cướp tranh quí ở bên người Lý Uyên, rồi để tên Hầu tiểu tử đem giấu tang vật tại Đa Tình Oa?

Khấu Trọng lúng túng:

- Lăng tiểu tử lời lẽ sắc bén chẳng khác gì lão Lý, mà Lý Thế Dân lại là kẻ khắc tinh của số mạng tiểu đệ.

Đoạn gã chuyển chủ đề:

- Không biết vẫn phải đợi bao lâu nữa đây. Ta rất muốn biết kết quả Tống gia gặp mỹ nhân trường chủ ra sao.

Vừa mới dứt lời đã thấy Tống Sư Đạo một mình đi vào. Y chẳng nói chẳng rằng, chỉ thong thả ngồi xuống. Khấu Trọng mỉm cười hỏi:

- Trong số tranh lão Tiêu đem theo có ít nhất một bức là đồ chép lại tác phẩm của Triển Tử Kiền phải không?

Tống Sư Đạo ngây người đáp:

- Không phải một bức mà là hai bức, cả hai đều do cao thủ trong nghề vẽ lại. Nhưng làm sao người biết được?

Dứt lời liền giật mình kêu lên:

- Hàn Lâm Thanh Viễn đồ?

Hai gã cười tủm tỉm gật đầu. Tống Sư Đạo hít sâu một hơi rồi hỏi:

- Kẻ trộm tranh là Lý Uyên?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Đó là giải thích hợp lý duy nhất. Đã là Hoàng cung tất có bí đạo phòng khi nguy cấp, bình thường thì có thể dùng làm lối ra vào bí mật. Cửa ra ở một nơi cô tịch trong phủ của Duẫn Tổ Văn, kẻ mà Lý Uyên tín nhiệm. Cho nên tiểu lâu mới được bố trí tinh nhã, phòng ngủ ở tầng dưới chứ không phải tầng trên. Không có dấu vết người ngủ ở đó, bởi dưới giường chính là cửa ra vào của bí đạo, chỉ cần dời đi là có thể phát hiện ra. Ta và tiểu Hầu vì không nghĩ đến khả năng này nên đã bất cẩn bỏ qua.

Tống Sư Đạo gật đầu:

- Cũng chỉ có thân thủ của Lý Uyên mới có thể cướp được tranh quí từ tay hai người bọn Trì Sanh Xuân.

Khấu Trọng hai mắt rực sáng, giọng nói đầy hưng phấn:

- Đêm nay bọn đệ sẽ do thám bí đạo để xem nó thông đến đâu. Nếu có một lối dẫn tới phòng ngủ của Lý Uyên, nói không chừng có thể giết chết lão. Vậy thì vòng vây Lạc Dương có thể tự nhiên mà tan, Đường thất cũng sẽ bị hãm vào cục diện nội chiến.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ không bằng lòng:

- Ngươi luyên thuyên cái gì đấy?

Khấu Trọng cười cầu tài:

- Chỉ là nói chơi thôi mà. Ngươi không biết là ta bị Lý tiểu tử áp bức thê thảm thế nào đâu.

Tống Sư Đạo nói:

- Nếu Lý Uyên có gì bất trắc, Trường An sẽ loạn. Kế hoạch đối phó với Trì Sanh Xuân của bọn ta cũng không cách nào tiến hành được.

Khấu Trọng lúng túng:

- Ta thật ra chỉ là thuận miệng nói bừa. Hà, tình hình Tống nhị ca đi gặp Thương mỹ nhân ra sao?

Tống Sư Đạo đáp:

- Nửa câu ta cũng không dám đề cập đến các ngươi, chỉ nói chuyện vòng vo với Tú Tuần cả một canh giờ. Chắc nàng hiểu được vì sao ta đến tìm, mà ta cũng tự biết nếu nhắc đến hai ngươi tất sẽ bị nàng tống ra khỏi cửa.

Hai gã chỉ biết nhìn nhau không nói nên lời.

Hai mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ, Tống Sư Đạo nhẹ nhàng nói:

- Thương Tú Tuần là một nữ tử có tính tình và sở thích vô cùng đặc biệt. Cuộc sống của nàng tịch mịch phi thường, lòng đầy nỗi niềm không biết tỏ cùng ai, dần dần trở nên cô ngạo kiêu hãnh. Người mang tính cách đó một khi đã nhận định chuyện gì là đúng thì tuyệt không chỉ vài ba câu hoặc cái gọi là giải thích của các ngươi là có thể thay đổi được. Đối với việc của Quân Sước ta đã thất bại một lần, chuyến này không muốn thất bại nữa, vì vậy đã hành động đặc biệt cẩn thận. Ta cùng nàng trao đổi những điểm tâm đắc cũng như cách nhìn nhận về lạc thú sinh hoạt đời thường. Trước tiên cần tranh thủ tình hữu nghị và hảo cảm của Tú Tuần, đợi đến khi nàng có một sự tín nhiệm và nhận thức nhất định về ta, thì ta mới bắt đầu đề cập với nàng về các ngươi.

Hai gã nhớ đến bản lĩnh có thể viết được cả một quyển sách từ việc xem xét một lá trà của y, nên đương nhiên không hoài nghi gì việc y có thể làm cho những người có thói quen sinh hoạt tinh tế cảm thấy thú vị mới mẻ như được thấm nhuần gió xuân. Tống Sư Đạo cười nói:

- Không cần phải lo lắng. Những chuyện như vậy cứ để ta. Ta và nàng đã hẹn mai lại gặp nhau. Cho đến lúc đó ta còn phải tới hai khu chợ của Trường An tìm xem có lễ vật gì thích hợp cho cuộc hẹn ngày mai không.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng mắt gã này nhìn gã kia, trong lòng trào lên niềm vui bất ngờ. Cho đến bây giờ hai gã vẫn luôn lo lắng việc Tống Sư Đạo si tình sẽ đến tiểu cốc mà Phó Quân Sước an nghỉ để sống đến già. Hiện tại dường như vô tình xe duyên, ngoài Phó Quân Sước, Thương Tú Tuần đã khơi lên sự hứng thú và ngưỡng mộ của y đối với một nữ nhân. Tống Sư Đạo có lẽ nghĩ rằng mình làm chuyện này là vì hai gã, nhưng trong quá trình tranh thủ hảo cảm của Thương Tú Tuần, y sẽ phát hiện nhiều nét hấp dẫn của nàng. Vả lại hai người đều xuất thân thế gia vọng tộc, mọi việc đều tỉ mỉ tinh tế, so với mối quan hệ của y với Phó Quân Sước thì gần gũi và dễ phát sinh sự đồng cảm hơn.

Tống Sư Đạo như không thấy thần tình của hai gã, mắt mơ màng nhìn về những đám mây được ráng chiều nhuộm tím xa xa phía Tây. Y bỗng nói:

- Phải mua một tấm khăn thêu hình hoa uất kim hương loại hảo hạng từ Ba Tư. Cái này khoác lên người nàng trông sẽ đẹp lắm.

Chợt Lôi Cửu Chỉ và Nhậm Tuấn đến. Tiểu tử này vì lần đầu thành công với vai trò Tư Đồ Phúc Vinh nên rất hưng phấn và tự tin. Khấu Trọng đem chuyện kẻ trộm tranh là Lý Uyên ra kể, rồi tường tận thuật

lại quá trình Nhĩ Văn Hoán lung lạc bọn họ. Gã kết luận:

- Hiện tại mọi việc đều thuận lợi, nên chúng ta càng phải cẩn thận hơn.

Lôi Cửu Chỉ lên tiếng:

- Bọn ta toàn nhờ vào vai Thân Văn Giang mà Tống đệ đóng. Lão đệ nhìn một cái đã nhận ra đó là bản chép lại tranh của Triển Tử Kiền, còn có thể suy luận ra là ai đã mô phỏng. Theo ta thì Thân Văn Giang thật cũng không có bản lĩnh đó.

Tống Sư Đạo khiêm tốn nói:

- Chỉ là tiểu đệ may mắn gặp đúng vật mà thôi. Một là do hàn gia có bức Du Xuân đồ thật của Triển Tử Kiền. Hai là có câu Bắc Đổng Nam Triển, tức là nói phía Bắc có Đổng Bá Nhi và phía Nam có Triển Tử Kiền. Vì đều là người miền Nam cho nên ta đối với ông ấy có chút hiểu biết và quen thuộc hơn. Triển Tử Kiền tuy thành danh với tranh chân dung, nhưng thành tựu lớn nhất của ông lại là tranh sơn thủy. Trước ông, cảnh non xanh nước biếc chỉ đóng vai trò làm nền trong tranh tả người. Đến khi có ngòi bút của ông, sơn thủy mới trở thành chủ đề, con người ngược lại biến thành yếu tố điểm xuyết. Nghe nói Hàn Lâm Thanh Viễn đồ là tác phẩm sơn thủy thuần túy, cho nên trong lịch sử hội họa có ý nghĩa rất lớn. Nếu là đồ thật thì xứng đáng được xem là khoáng thế kỳ trân, vô cùng quý giá.

Khấu Trọng gật đầu tỏ vẻ tán đồng:

- Chẳng trách Lý Uyên không từ thủ đoạn đoạt bức tranh ấy về cho Trương mỹ nhân.

Lôi Cửu Chỉ cười tinh quái:

- Thân gia nói không chừng ngày mai phải nhập cung kiến giá. Các ngươi không được chứng kiến tình huống vừa rồi thật là đáng tiếc, Thân gia mỗi câu nói ra đều làm Tiêu Vũ gật đầu lia lịa. Đảm bảo sau khi quay về, lão sẽ phải nhịn cơn đau ở cổ để báo cáo với Lý Uyên về nhãn quan tuyệt vời của Thân gia.

Tống Sư Đạo bật cười:

- Lôi đại ca nói quá rồi!

Nhậm Tuấn nhịn không được hỏi:

- Bước tiếp theo thì thế nào ạ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Chúng ta cần phải kiên nhẫn chờ đợi! Khấu Trọng sẽ thay ta đi gặp lão gia, ta thì đi gặp Hầu Hy Bạch. Sau đó, hai người bọn ta với thân phận Thái Hành song kiệt nhập bọn với Nhĩ Văn Hoán. Đến khi nào bọn ta nắm chắc toàn bộ tình hình thì mới quyết định được hành động tiếp theo.

o0o

Sau khi khẳng định không bị ai theo dõi Khấu Trọng mới bước chân vào quán. Đỗ Phục Uy đội một chiếc mũ sụp xuống hai mắt đang ngồi ở góc quán, ánh mắt sắc bén quét lên mình gã.

Khấu Trọng đến ngồi bên cạnh lão, trong lòng chợt thấy ấm áp, gã kêu khẽ:

- Cha! Là con đây! Tiểu Trọng đây!

Đỗ Phục Uy nói trong sự rung động mãnh liệt:

- Đúng là ngươi rồi!

Lão đưa tay nắm chặt tay gã.

Khấu Trọng cảm thấy cổ họng như nghẹn lại khó nói nên lời. Tình cảm sâu nặng trào lên trong lòng, gã gật gật đầu:

- Là con đây! Cha!

Vẫn nắm chặt lấy tay gã, Đỗ Phục Uy hạ giọng:

- Ngươi đến Trường An bằng cách nào? Ta chỉ sợ sẽ vĩnh viễn mất ngươi.

Nói xong lão mới nới lỏng tay ra.

Khấu Trọng kể sơ qua tình hình, đoạn cười khổ rồi than thở:

- Lạc Dương hỏng rồi! Hiện tại con chỉ còn biết tính xem có thể đoạt lấy Giang Đô hay không. Nếu không mọi việc đều chẳng còn ý nghĩa.

Đỗ Phục Uy chán nản thở dài một hơi:

- Năm đó tại sao người lại khăng khăng từ chối ý tốt của ta, kế thừa Giang Hoài quân của ta? Nếu ngươi đồng ý thì ta đã không trở nên tâm tro ý lạnh mà đầu quân cho Lý phiệt. Ngươi cũng chẳng phải đôn đáo khốn khổ như thế này.

Khấu Trọng an ủi lão:

- Một ngày Khấu Trọng còn chưa chết, Lý Thế Dân chưa thể nói là thắng.

Đỗ Phục Uy trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chuyện Tử Lăng nhờ ta làm cũng có chút khả quan. Người này hai ngươi biết đó, mà y cũng có hảo cảm với các ngươi.

Khấu Trọng kinh ngạc:

- Con không nghĩ ra ở Trường An có ai như vậy.

Đỗ Phục Uy đáp:

- Lão không phải người Trường An, mà là bằng hữu giang hồ trước đây của Lý Uyên, hơn nữa cũng là người mà Đại Tiên Hồ Phật kính trọng. Trên giang hồ dù là kẻ cùng hung cực ác cũng phải ít nhiều nể mặt lão.

Khấu Trọng gãi đầu hỏi:

- Rốt cuộc là ai đây?

Đỗ Phục Uy trả lời:

- Là Âu Dương Hi Di!

Khấu Trọng giật mình nói:

- Thì ra là ông ấy! Lão nhân gia đó chẳng phải đã ẩn thân nơi danh sơn không xuất thế nữa ư? Sao lại đến Trường An chứ?

Đỗ Phục Uy đáp:

- Không phải lão tự ý đến Trường An, mà là do Lý Uyên thành tâm thỉnh lão xuất sơn để đến thuyết phục nhạc phụ ngươi đừng ủng hộ ngươi nữa. Điều kiện cũng đã được đưa ra, chỉ cần Thiên Đao Tống Khuyết còn sống thì người của Lý gia sẽ không bước nửa bàn chân vào Lĩnh Nam, Tống Khuyết cũng không cần xưng thần với Lý Uyên. Nếu Tống Khuyết chết đi, Đường thất sẽ phong người thừa kế của ông ta làm Trấn Nam Công. Còn nhiều giao ước nữa, trong đó đương nhiên bao gồm cả việc Đường thất sẽ duy trì huyết thống người Hán, phân ranh giới rạch ròi với người Đột Quyết.

Hít vào một hơi khí lạnh, Khấu Trọng nói:

- Điều kiện thật là ưu đãi!

Đỗ Phục Uy hỏi:

- Thiên hạ ai không sợ Tống Khuyết chứ? Tống Khuyết lại còn thêm Trọng nhi của ta! Hà hà!

Nghĩ đến tình cảnh trước mắt của mình, Khấu Trọng cười khổ:

- Cha không cần phải thổi phồng hài nhi lên. Ài!

Gã dừng lại một chút rồi nhíu mày nói:

- Âu Dương Hi Di thân phận cao quý, cho dù lão đồng ý hậu thuẫn cho Tư Đồ Phúc Vinh cũng chỉ khiến người khác nghi ngờ. Âu Dương Hi Di và Tư Đồ Phúc Vinh là hai dạng người mà có dùng dây thừng lớn cũng không kéo họ lại gần nhau được.

Đỗ Phục Uy không nhịn được cười phá lên:

- Cùng tắc biến, biến tắc thông! Biện pháp tất sẽ do các ngươi nghĩ ra. Mối quan hệ giữa Âu Dương Hi Di và Hồ Phật rất đặc biệt, lão nói gì Hồ Phật cũng sẽ nghe theo. Giả dụ Âu Dương Hi Di bóc trần thân phận của Trì Sanh Xuân thì Hồ Phật ngay cả vì vậy mà mang họa sát thân cũng nhất định sẽ không đem con gái hứa gã cho hắn.

Khấu Trọng than:

- Nếu vấn đề phát triển đến mức đó, đại kế đối phó với Trì Sanh Xuân của chúng ta khẳng định sẽ tan thành mây khói. Nếu Hồ Phật báo cho Lý Uyên, tình hình càng khó thu xếp hơn.

Đỗ Phục Uy nói:

- Cho nên các ngươi phải nghĩ ra phương pháp thích hợp. Âu Dương Hi Di ngày kia sẽ khởi trình đi phương Nam, ta có thể bố trí cho các ngươi bí mật gặp mặt lão.

Đột nhiên trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, Khấu Trọng nói:

- Có lý!

(

Chương 598: Tỉnh mộng Bất Tử

Lúc Từ Tử Lăng trở về Đa Tình Oa, Hầu Hy Bạch đang dựa vào ghế ngủ say, đến khi Từ Tử Lăng tới ngồi xuống bên cạnh, hắn mới mở mắt hỏi:

- Mấy giờ rồi?

Từ Tử Lăng đang thưởng thức ánh tịch dương còn sót lại, tâm trạng bình yên và cảm giác tiếc nuối thời gian một đi không trở lại trào dâng trong lòng. Gã điềm đạm đáp:

- Đã là hoàng hôn rồi. Ta có vài lời trước giờ vẫn muốn nói ra, nhưng cứ phải kìm lại vì sợ làm huynh đau lòng, cuối cùng cũng không nhịn được, hôm nay sẽ phải nói hết.

Hầu Hy Bạch cười khổ:

- Không cần huynh nói ta cũng tự mình biết là chuyện gì. Có phải huynh cho rằng ta vĩnh viễn không thể luyện thành Bất Tử ấn pháp, bởi vì ta và Thạch sư phụ căn bản là hai người bản chất hoàn toàn khác nhau?

Từ Tử Lăng bật cười:

- Hy Bạch huynh đúng là giỏi đoán ý người khác.

Hầu Hy Bạch không hiểu hỏi:

- Từ Tử Lăng ngươi đúng ra đâu phải loại người cười trên sự đau khổ của kẻ khác. Vì sao sau khi nghe xong và có lẽ đã chứng thực được tin xấu lại mười phần vui thích thế kia? Tiểu đệ thật sự nghĩ mãi không ra.

Khẽ nhún vai, Từ Tử Lăng thư thái nói:

- Có phải Hy Bạch huynh đang rất khẩn trương, toàn thân tựa như dây cung bị kéo căng, mỗi một khắc đều sống trong nỗi khẩn trương phòng bị không?

Hầu Hy Bạch còn chưa kịp trả lời, gã đã đột ngột ra dấu ngăn lại rồi vui vẻ nói tiếp:

- Trước khi huynh trả lời câu hỏi này, ta phải tiết lộ một tin vui cái đã!

Hầu Hy Bạch phấn chấn hỏi:

- Trên đời này còn có thể có tin vui gì nữa? Mau nói ra để rửa sạch luôn một lần cái xui xẻo của ta đi.

Từ Tử Lăng nói:

- Tiểu đệ biết được một bức tranh khác của Triển Tử Kiền đang ở đâu.

Hầu Hy Bạch chấn động:

- Đúng là tin tức hết sức tốt lành! Đừng có bắt ta hồi hộp đến chết, mau nói ra đi!

Từ Tử Lăng đáp:

- Chỉ cần huynh chịu thỉnh cầu, Tống nhị ca có thể dẫn huynh trở về Lĩnh Nam xem Du Xuân đồ của Triển Tử Kiền.

Hầu Hy Bạch động dung hỏi:

- Du Xuân đồ và Hàn Lâm Thanh Viễn đồ đều là tuyệt tác để đời tiêu biểu của Triển Tử Kiền, giúp ông ta trở thành tổ sư của trường phái tranh sơn thủy, không ngờ một bức lại rơi vào tay Tống Khuyết. Nhưng có vẻ như phải xin Khấu Trọng một phong thư giới thiệu mới được. Tống nhị ca chẳng phải là đang có chuyện không vui với cha huynh ấy sao?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Lúc trước khác, bây giờ khác! Tống nhị gia rất có thể đã gặp được nửa kia của mình, nếu ngươi nhìn thấy thần tình của huynh ấy khi gặp Thương Tú Tuần tự nhiên sẽ minh bạch thôi.

Hầu Hy Bạch ngây người hỏi:

- Lại có chuyện này sao? Nhưng chuyện của huynh ấy cũng có thể hiểu được. Sự tương đồng lẫn trái ngược giữa nam và nữ đều có thể trở thành sức hấp dẫn rất lớn. Với phẩm vị, khí chất, phong thái được bồi dưỡng trong cao môn thế phiệt, Tống nhị ca đúng là hết sức xứng đôi với Thương mỹ nhân.

Từ Tử Lăng cảm động nói:

- Thực lòng, cả ta và Khấu Trọng đều không xứng với Tú Tuần, chỉ Tống nhị ca mới có thể đem lại cuộc sống hạnh phúc cho nàng. Nếu nguyện vọng của bọn ta trở thành sự thật thì đây sẽ là một đoạn kết lý tưởng nhất.

Gã mỉm cười rồi nói tiếp:

- Hầu huynh bây giờ cảm thấy thế nào?

Hầu Hy Bạch ngẩn người:

- Thì ra Tử Lăng đang bày trò để khuyên giải ta, bất quá hiện tại ta thực sự thư thái và bình tĩnh hơn nhiều! Nghĩ tới Du Xuân đồ, luyện thành Bất Tử ấn pháp hay không chỉ là chuyện nhỏ. Ài! Làm sao mới có thể xem được Hàn Lâm Thanh Viễn đồ đây?

Từ Tử Lăng nghiêm giọng:

- Ta không khuyên giải, mà là đề tỉnh huynh! Tốt nhất là quên Bất Tử Ấn pháp đi, nếu không tinh thần của huynh sẽ chịu tổn hại nghiêm trọng, cuối cùng luôn cả Bách Mỹ đồ mà Lý Uyên thuê vẽ huynh cũng khó mà giao ra.

Hầu Hy Bạch nhíu mày:

- Không nghiêm trọng như vậy chứ?

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Trên Mỹ Nhân phiến của huynh liệu có xuất hiện được thêm một Thương mỹ nhân nữa hay không đây?

Hầu Hy Bạch run giọng:

- Huynh nhìn rất chuẩn! Đúng là ta chẳng dám động bút, bởi không tự tin rằng mình sẽ nắm bắt được phong thái cốt cách mê người của nàng. Chẳng lẽ đó đúng là hậu quả của việc nghiền ngẫm Bất Tử ấn pháp sao?

Từ Tử Lăng nói:

- Cái đó gọi là bỏ dài lấy ngắn. Nếu huynh có thể nhìn ra điểm cốt yếu, đem cảnh giới của hội họa dung nhập với võ đạo, chẳng phải là tốt hơn cứ cắm đầu vào học Bất Tử ấn pháp hại người hại cả mình của lệnh sư sao? Tự mình sáng tạo là lối thoát duy nhất và cũng là sinh lộ cho huynh.

Hai mắt sáng lên, Hầu Hy Bạch vỗ vào tay ghế rồi phấn khích nói:

- Đúng! Lúc ta vẽ tranh, ý ở nơi đầu bút, không bị ảnh hưởng bởi yếu tố khách quan, ý đến đâu bút theo đến đó chẳng gặp chút trở ngại nào, ngoại trừ thế giới trong tranh ra trong lòng không còn gì khác. Hà hà! May mà được Tử Lăng đề tỉnh.

Từ Tử Lăng vui mừng:

- Cuối cùng huynh đã tỉnh lại từ cơn ác mộng Bất Tử ấn. Tiện đây ta nói cho huynh biết một tin khác, Hàn Lâm Thanh Viễn đồ chắc đã rơi vào tay Lý Uyên rồi.

Hầu Hy Bạch thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Giải thích cho hắn xong, Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Nếu muốn tận mắt ngắm Hàn Lân Thanh Viễn đồ, huynh phải thay Tống nhị ca cải trang thành Thân Văn Giang vào cung xem tranh. Chuyện này chẳng dễ nhưng cũng không hẳn là khó, phải bỏ một phen công phu để bắt chước.

Lúc này Khấu Trọng vừa mới vượt tường nhảy vào. Đi tới ngồi xuống phía bên kia của Hầu Hy Bạch, gã ngạc nhiên thốt lên:

- Hầu công tử tựa như biến thành một người khác vậy, tràn đầy sinh khí và đấu chí, không còn buồn rầu thảm não nữa!

Hầu Hy Bạch cười nói:

- Toàn là nhờ Tử Lăng đề tỉnh, khuyên ta đưa hội họa vào võ học, không nên mong đợi hão huyền cũng như lãng phí thời gian và tâm trí vào Bất Tử ấn pháp nữa!

Từ Tử Lăng hỏi:

- Có tin tức gì tốt không?

Khấu Trọng đáp:

- Rất tốt là đằng khác! Hiện tại ta đã nghĩ ra toàn bộ kế hoạch, đảm bảo là sẽ thành công.

Gã kể lại chuyện Âu Dương Hi Di, tiếp theo nói:

- Sự việc cần phải song song tiến hành. Trước tiên bọn ta thỉnh Di lão đích thân ra mặt nhắc nhở Đại Tiên Hồ Phật, chỉ ra Trì Sanh Xuân rất có thể liên quan tới Ba Lăng bang và Hương Quý, khuyên lão kiếm cớ trì hoãn việc cầu hôn của tiểu Trì.

Từ Tử Lăng thắc mắc:

- Như vậy há chẳng phải là làm chuyện thừa sao? Hồ Phật đã nói rõ ràng với Trì Sanh Xuân rằng chỉ khi trong sính lễ có Hàn Lâm Thanh Viễn đồ lão mới chấp nhận chuyện hôn sự.

Khấu Trọng ung dung đáp:

- Ta lại cho rằng dưới áp lực của Duẫn Tổ Văn và Lý Nguyên Cát, Hồ Phật sẽ phải rút lại yêu cầu này. Cộng thêm một khả năng khác chẳng hiểu Lăng thiếu gia có nghĩ tới không, giả sử Duẫn Tổ Văn thông qua Duẫn Đức phi thỉnh Lý Uyên cầu thân cho Trì Sanh Xuân, vậy thì Hàn Lâm Thanh Viễn đồ sẽ không còn là chướng ngại nữa.

Hầu Hy Bạch gật đầu nói:

- Khả năng này rất lớn! Lý Uyên một là đang hổ thẹn trong lòng, hai nữa là luôn luôn nghe theo lời Duẫn Đức phi. Vả lại, nói không chừng Duẫn Đức phi cũng biết Hàn Lâm Thanh Viễn đồ đang ở trong tay Lý Uyên.

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Nhưng trong tình huống như vậy, cách duy nhất giúp Hồ Phật cự tuyệt là đưa ra lá bài Di lão, vạch trần thân phận của Trì Sanh Xuân với Lý Uyên. Lúc đó đại kế của bọn ta chắc chắn sẽ tan như bọt nước.

Dường như đã có sự chuẩn bị, Khấu Trọng liền giải thích:

- Bởi vậy ta mới nói cần tiến hành cùng một lúc. Trước tiên không thể để Di lão tiết lộ với Hồ Phật quá nhiều chuyện liên quan tới Trì Sanh Xuân, chỉ nói hắn có liên quan tới Ma môn. Một điểm này cũng đủ để Hồ Phật không dám gần tiểu Trì. Mặt khác, nhờ Lăng thiếu gia tìm cách thuyết phục Hồ Tiểu Tiên, nói thẳng cho nàng biết Hàn Lâm Thanh Viễn đồ đã rơi vào tay Lý Uyên để nàng yên lòng. Lúc đó Hồ Tiểu Tiên chỉ cần đóng vai một đứa con có hiếu, đích thân công báo trước thiên hạ rằng người nào có thể truy giết Tào Tam, đem Hàn

Lâm Thanh Viễn đồ về lại cho cha mình, nàng sẽ chịu trao thân. Một chiêu "tranh quý kiếm chồng" này sẽ giải quyết vấn đề một cách triệt để. Chuyện này chắc chắn sẽ truyền đến đầu làng cuối xóm, Lý Uyên đương nhiên không thể ra mặt giúp Trì Sanh Xuân.

Từ Tử Lăng nói:

- Cái gọi là diệu kế của ngươi tuy kỳ quái, nhưng đúng là có thể giải quyết vấn đề ép hôn này của Trì Sanh Xuân. Bởi vì Tào Tam đã biến thành nhân vật hư cấu, thần tiên xuống phàm cũng không thể giết y thêm một lần nữa. Nhưng đối với đại kế của bọn ta thì hình như chỉ có hại mà không có lợi, ít nhất là sau này Hồ Tiểu Tiên sẽ không cần nghe theo lời của bọn ta nữa.

Khấu Trọng mỉm cười đáp:

- Đó cũng chính là chỗ tuyệt diệu nhất! Từ đại hiệp vào lúc này công thành thân thoái, nhường sân cho Tư Đồ Phúc Vinh và Thái Hành song kiệt. Bọn này tại một chỗ chết tiệt nào đó chạm mặt Hồ Tiểu Tiên. Ngưỡng mộ dung mạo như tiên giáng trần của nàng, Tư Đồ Phúc Vinh lập tức xuất vàng ròng mời mọc người có tư cách nhất ở Trường An trong việc tru sát Tào Tam đoạt lại tranh quý là Hầu công tử ra tay...

Hầu Hy Bạch cắt lời hắn:

- Nghe huynh nói một hồi tiểu đệ cũng bắt đầu hồ đồ luôn rồi. Như vậy không phải là mua việc vào người, tăng thêm phiền não sao?

Khấu Trọng chỉ lên đầu mình rồi nói:

- Đó là bởi vì ta có trí tưởng tượng phong phú, tự nhiên mà nghĩ ra một diệu kế như vậy. Mục đích của ta chỉ là trước tiên phá đi gian kế

kết hợp với Minh Đường Oa của Trì Sanh Xuân. Vốn đang im hơi lặng tiếng, Tư Đồ Phúc Vinh sau khi nhìn thấy Hồ Tiểu Tiên bỗng chốc nổi đình nổi đám, cuối cùng có thể chính diện cùng Trì Sanh Xuân thử sức, lại dẫn dụ người đứng đầu Hương gia là Hương Quý ra mặt.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Đề nghị của ngươi đúng là diệu kế! Thời gian không còn nhiều, bọn ta còn phải tới tiệc rượu mà Nhĩ Văn Hoán mời. Đêm nay khẳng định có thể thắng một trận lớn, tối mai thì chưa biết thế nào.

Hầu Hy Bạch ngây người hỏi:

- Nhĩ Văn Hoán?

Nghe Khấu Trọng giải thích xong, hắn lộ vẻ thất vọng:

- Vậy đêm nay không có phần của ta à?

Khấu Trọng cười trả lời:

- Hầu công tử yên tâm, bọn ta sao dám bỏ quên huynh. Canh hai đêm nay, chúng ta hội họp ở đây rồi cùng tới Duẫn phủ tìm cửa vào bí đạo, để xem nó dẫn tới góc nào trong Hoàng cung. Chuyện này quan hệ trọng đại, không thể có thất bại.

Từ Tử Lăng nhíu mày không vui hỏi:

- Ngươi lại có ý đồ với Lý Uyên?

Khấu Trọng giơ tay lập thệ:

- Trên có hoàng thiên, nếu Khấu Trọng ta có lòng này, người hãy phạt ta vĩnh viễn không lấy được vợ.

Từ Tử Lăng lộ vẻ áy náy:

- Là ta trách lầm ngươi!

Hầu Hy Bạch thản nhiên nói:

- Ta cũng nên xin lỗi bởi đã nghĩ giống Tử Lăng.

Khấu Trọng cười xòa:

- Mọi người đều là huynh đệ, có chuyện gì không thể nói với nhau! Thật ra ta vốn có ý tốt, muốn mời hai vị đại ca cùng hân thưởng và hưởng thụ cuộc sống. Sống trên đời để làm gì? Chính là để thể nghiệm những việc động lòng người. Hãy tưởng tượng xem trải qua một đêm trong hoàng cung Đại Đường sẽ rung động ra sao, đền các lâu đài, quảng trường rộng lớn, ngự viên thâm u, đứng ở nơi nguy hiểm nhất Trường An, nghe được những lời thầm thì của hoàng đế với ái phi, đừng quên Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát cũng sống trong nội cung, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con?

Gã chưa nói xong, Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch đã ôm bụng cười lăn ra cười, mặc đối phương khảng khái tiếp tục nói cho hết.

Khấu Trọng thản nhiên như không:

- Tiết mục tối nay, hai vị đừng có phản đối nữa nha!

o0o

Mưa bụi bắt đầu rơi lất phất.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giả làm Thái Hành song kiệt đến gặp Nhĩ Văn Hoán tại Bắc Uyển. Diêu Lạc không xuất hiện, thay vào đó là một nhân vật mang tên Kiều Công Sơn. Bốn người ăn uống nói chuyện vui vẻ trong một thực quán. Suốt bữa tiệc, hai tên kia một xướng một họa, dùng thủ pháp lão luyện thám thính những vấn đề liên quan đến Tư Đồ Phúc Vinh, nhân tiện dò la luôn chuyện của hai gã. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cứ vậy ứng phó, giúp Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn hình thành một ấn tượng sơ bộ là Tư Đồ Phúc Vinh có hứng thú với đổ trường.

Sau khi ăn xong, Kiều Công Sơn đề nghị đến Thượng Lâm Uyển. Hắn khoe có thể thỉnh Kỷ Thiến tới hát tặng hai ca khúc. Khấu Trọng lại không muốn lãng phí thời gian quý báu, liền nói thẳng là cơn ghiền đánh bạc đã lên làm cho tay chân ngứa ngáy. Nhĩ Văn Hoán bèn dẫn bọn họ tới Lục Phúc đổ quán.

Đến lúc này hai gã càng khẳng định Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát vì muốn đả kích Lý Thế Dân nên vẫn còn bí mật hợp tác, bởi vậy chuyện của Trì Sanh Xuân mới có tâm phúc của Lý Kiến Thành đứng bên giúp đỡ. Còn việc Lý Nguyên Cát hoặc Lý Kiến Thành có biết Trì Sanh Xuân và Duẫn Tổ Văn là người của Ma môn hay không thì cũng khó mà chứng thực.

Nhĩ Văn Hoán kiếm thêm vài con bạc nữa rồi đi vào Quý Tân phòng của Lục Phúc đổ quán mở sòng. Mấy người sát phạt đến quên cả trời đất, kết quả không ngoài dự đoán, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng được đối phương cố ý nhường nên thắng lớn. Mỗi người thắng gần một trăm lượng thông bảo, là một món tiền khá lớn.

Khi cả bọn rời Lục Phúc đổ quán, Nhĩ Văn Hoán còn muốn dẫn họ đến thanh lâu vui chơi, nhưng hai gã lấy cớ phải trở về bảo vệ Tư Đồ Phúc Vinh để từ chối.

Chia tay xong, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đi về phía Tư Đồ phủ. Mưa phùn vẫn chưa ngừng rơi, toàn thành Trường An chìm trong màn mưa bụi.

Khấu Trọng cười nói:

- Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn đều là kẻ gian lận không chuyên nghiệp, nhiệt tình quá mức. Được rồi! Bây giờ ta tới gặp Di lão, ngươi có đi cùng không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Chẳng phải ngươi muốn ta đi kiếm Kỷ Thiến sao? Giờ ta phải đến Minh Đường Oa để lại ám ký, hẹn nàng thời gian gặp mặt ngày mai.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Thời gian không còn nhiều, bọn ta chia ra làm việc. Nhớ tiết mục hay tối nay, ai đến trước thì đợi nhé.

Sau khi chia tay, Từ Tử Lăng biến thành Cung Thần Xuân râu ria đầy mặt, quay đầu đi tới Minh Đường Oa ở Bắc Uyển, để lại ám ký, lại đánh thêm hai ván rồi vội vàng rời khỏi. Vừa đi chưa được mười bước, trong lòng đột nhiên có dấu hiệu cảnh báo, gã quay đầu lại nhìn, bất giác không khỏi thầm kêu khổ.

Thạch Chi Hiên tựa như thong thả nhưng thật ra tốc độ cực nhanh từ phía sau đuổi tới. Với nụ cười trên mặt, lão điềm tĩnh hỏi:

- Tử Lăng ở Từ Giản vội vàng trở về, thật ra là vì chuyện gì?

o0o

Khấu Trọng gặp Âu Dương Hi Di tại hành phủ của Đỗ Phục Uy ở Trường An, đây chính là sắp xếp của lão. Ngoại trừ vài tên tâm phúc, những người khác trong phủ đều không biết Khấu Trọng đến gặp Âu Dương Hi Di.

Trong sảnh đường ở hậu viện, lão nhân đó cũng vô cùng bất ngờ vì gặp lại được Khấu Trọng. Sau dăm ba câu hàn huyên, Đỗ Phục Uy nói:

- Ta để Hi Di huynh và tiểu Trọng ở lại đây nói chuyện. Tuy ta an bài hai người gặp mặt, nhưng không có nghĩa là muốn Hi Di huynh phải nể mặt ta. Mọi chuyện do Hi Di huynh tự mình quyết định.

Nói xong lão bỏ đi.

Âu Dương Hi Di thở dài:

- Tiểu Trọng ngươi thật không nên tới gặp ta, bởi vì ta đã đáp ứng Ninh Đạo Kỳ, quyết định toàn lực trợ giúp Lý Thế Dân thống nhất thiên hạ. Nghiêm túc mà nói bọn ta là địch chứ không phải là bạn.

Khấu Trọng cung kính nói:

- Vãn bối hiểu rõ lập trường của tiền bối, nhưng trước hết để tiểu Trọng này nói ra lý do phải nhờ Di lão giúp đỡ, sau đó người có thể quyết định sẽ giúp hay không.

Gã không chút dấu giếm kể ra mục đích lần này đến Trường An, đoạn kết luận:

- Lần này bọn vãn bối chỉ muốn đối phó người của Ma môn, với Lý gia có lợi chứ không hại, mà người hưởng lợi nhiều nhất có lẽ là Lý

Thế Dân, hắn cũng biết rõ chuyện này.

Lộ xuất thần sắc kinh hãi, Âu Dương Hi Di nhíu mày nói:

- Luôn cả cha con Duẫn Tổ Văn cũng là gian tế của Ma môn thâm nhập vào Đường thất, chuyện này hết sức nghiêm trọng, ta phải nói rõ với Lý Uyên.

Khấu Trọng can vội:

- Vạn lần chớ làm vậy, trước tiên là bọn vãn bối không có bất cứ chứng cớ gì, thứ nữa là nếu Lý Uyên hỏi Di lão tin tức từ đâu tới, chẳng lẽ người nói với y rằng Khấu Trọng này nói sao? Nếu như Lý Uyên cho rằng Di lão vì Lý Thế Dân mà vu oan Duẫn Đức phi, sự tình sẽ càng thêm tệ hại.

Âu Dương Hi Di cuối cùng cũng bị lay chuyển, lão trầm giọng hỏi:

- Ta có thể giúp bọn ngươi việc gì nào?

Khấu Trọng mừng rỡ đáp:

- Nghe được lời này của Di lão, vãn bối vừa vui mừng vừa cảm kích. Di lão có thể giúp vãn bối hai việc, trước tiên hãy ngầm cảnh báo cho Đại Tiên Hồ Phật rằng Trì Sanh Xuân cùng Ma môn có quan hệ mật thiết, nói với lão là tin tức đến từ Ninh Đạo Kỳ, như vậy Hồ Phật không thể không tin.

Âu Dương Hi Di cảm thấy khó xử:

- Nhưng ta không phải là người có thể nói dối bằng hữu.

Khấu Trọng nói:

- Vậy thì xem như không nói rằng lão nghe được từ đâu. Nhưng khi nói phải diễn tả vừa phải thôi, nếu làm cho Hồ Phật nói lại với Lý Uyên, coi như đại kế của bọn vãn bối chấm hết.

Âu Dương Hi Di hỏi:

- Có nên tiết lộ với y là tin tức đến từ Lý Thế Dân không? Như vậy vừa không phải hoàn toàn nói dối, bởi vì thực tế Lý Thế Dân cũng biết chuyện này, vừa làm cho Hồ Phật không dám báo lại với Lý Uyên.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Gừng càng già càng cay, cách này đúng là tuyệt diệu.

Âu Dương Hi Di bật cười:

- Không cần phải vỗ mông ngựa cho ta. Từ lần đầu tiên gặp ngươi và Tử Lăng ta đã cảm thấy ưa thích trong lòng mà thuyết phục Hồ Phật chỉ là một việc nhỏ nhặt không mất công sức gì. Còn chuyện khác lão phu có thể giúp được là chuyện gì?

Khấu Trọng nói:

- Chuyện này phức tạp hơn nhiều! Chắc Di lão cũng biết chuyện của Thạch Chi Hiên.

Lông mày nhíu hẳn lại, Âu Dương Hi Di gật đầu đáp:

- Nghe nói hắn đã thành công thu được nguyên tinh từ Tà Đế Xá Lợi, công lực chẳng những hồi phục hoàn toàn lại còn cao hơn trước. Chúc Ngọc Nghiên cũng phải chết thảm dưới tay hắn.

Khấu Trọng nói khẽ:

- Thạch Chi Hiên hiện giờ đang ở Trường An tiến hành đại nghiệp thống nhất lưỡng phái lục đạo trong Ma môn của mình, mà cơ hội thành công lại rất lớn.

Âu Dương Hi Di động dung hỏi:

- Các ngươi đã giao thủ với hắn chưa?

Khấu Trọng đáp:

- Tiểu Trọng chưa chạm mặt, nhưng Tử Lăng thì thiếu chút nữa bị lão giết rồi.

Âu Dương Hi Di trầm giọng:

- Chuyện này ta đương nhiên sẽ không ngồi nhìn, muốn ta giúp thế nào?

Khấu Trọng hạ thật thấp giọng, vận công tụ âm thanh lại như sợi tơ, truyền vào tai Âu Dương Hi Di:

- Tiểu Trọng biết được nơi lão ẩn thân, Thạch Chi Hiên lại không biết bọn vãn bối đã nắm được hành tung của lão.

Âu Dương Hi Di biến sắc:

- Hắn ẩn thân ở đâu?

Khấu Trọng trả lời:

- Di lão xin thứ cho vãn bối không nói ra chuyện đó ở nơi này. Khi thời cơ đến, tiểu Trọng sẽ thỉnh Di lão thông tri cho Lý Uyên, vây chặt nơi ẩn thân của họ Thạch, chỉ để lại duy nhất một đường thoát, vãn bối và Tử Lăng sẽ phục kích hắn ở đó.

Âu Dương Hi Di hỏi:

- Có nên thỉnh Đạo Kỳ huynh đến không?

Khấu Trọng đáp:

- Đêm dài lắm mộng, chuyện này phải tiến hành trong mấy ngày tới. Di lão có thể nán lại một hai ngày không?

Âu Dương Hi Di trả lời:

- Không thành vấn đề! Ngươi nghĩ ta nên nói chuyện với Hồ Phật lúc nào?

Khấu Trọng nói:

- Càng sớm càng tốt!

Âu Dương Hi Di quyết định:

- Vậy đêm nay đi! Tốt nhất là bọn ta đừng liên lạc qua Đỗ Phục Uy, để khi làm việc có thể linh hoạt một chút. Ta lại càng không muốn hắn bị lôi kéo vào chuyện này.

Khấu Trọng biết lão sợ Đỗ Phục Uy tiếp xúc nhiều với mình, nói không chừng sẽ phản Đường để trợ giúp gã.

Sau khi thương lượng xong phương pháp trao đổi tin tức, với tâm

trạng thoải mái, Khấu Trọng cáo từ ra về.

(

Chương 599: Trái tim ngọc nữ

Trường An đầy trời mưa bụi bay. Phố phường như thoắt ẩn thoắt hiện, lúc xa lúc gần, mờ mờ ảo ảo. Có cảm giác toàn bộ không gian ngập tràn trong hơi nước.

Dưới một đêm mưa như thế, hai cao thủ kiệt xuất một già một trẻ đại biểu cho hai thế hệ cùng nhau thong thả tản bộ bên bờ kênh Vĩnh An.

Từ Tử Lăng than:

- Phải chăng Tà Vương muốn đến giết tại hạ?

Với sắc mặt bình tĩnh và phong thái của nhất phái tông sư siêu cao thủ, Thạch Chi Hiên lãnh đạm trả lời:

- Một sai lầm sao có thể lặp lại được, may mắn là ta đã kịp dừng lại trước khi quá muộn. Ài! Tử Lăng có lẽ biết mỗi lần ta ra tay đều phải đấu tranh nội tâm mãnh liệt. Nhưng cũng nhờ thế nên mới không phạm phải sai lầm nghiêm trọng.

Từ Tử Lăng nghe vậy liền hít vào một hơi lạnh. Nếu những gì Thạch Chi Hiên nói là sự thật thì trong cuộc chiến này gã có thể giữ được cái mạng nhỏ của mình tuyệt không phải vì thương thế của đối phương chưa lành, mà là vì Thạch Thanh Tuyền, điểm yếu duy nhất của lão.

Nhưng làm sao Từ Tử Lăng biết được Thạch Chi Hiên nói thật hay không? Đối diện với gã lúc này có thể là Thạch Chi Hiên chỉ còn một

điểm yếu, cũng rất có khả năng là một Tà Vương không còn bất cứ nhược điểm nào.

Thạch Chi Hiên mỉm cười:

- Tử Lăng ở Trường An tất có chuyện vô cùng quan trọng nên mới có thể tạm gác lại chuyện liên quan đến Thanh Tuyền, cứ nấn ná mãi chẳng chịu đến thăm nó.

Từ Tử Lăng thầm kêu cứu mạng. Thạch Chi Hiên trí tuệ cao vời vợi, nếu để lão nhìn ra được “tru Hương đại kế” của cả bọn thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Gã vội thay đổi chủ đề:

- Vãn bối có một chuyện vẫn luôn cảm thấy không hiểu, mong tiền bối chỉ giáo!

Thạch Chi Hiên gật đầu:

- Cứ tùy tiện nói ra đi, dù sao vẫn còn thời gian. Đêm nay đúng là một đêm bất thường, sẽ có người phải đổ máu.

Nghe lão nói mà Từ Tử Lăng lạnh cả sống lưng. Thạch Chi Hiên nhắc đến việc đầu rơi máu chảy cứ như nói chuyện phiếm thường ngày, chứng tỏ bản chất lãnh huyết vô tình của lão.

Gã nhíu mày hỏi:

- Có phải Tà Vương lấy việc giết người làm thú vui?

Thạch Chi Hiên tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Chuyện ngươi cảm thấy không hiểu là vấn đề này sao?

Từ Tử Lăng thở dài:

- Vãn bối thấy mơ hồ không hiểu một chuyện khác. Đó là vì sao tiền bối lại cho rằng vãn bối và lệnh thiên kim Thanh Tuyền là một đôi tình lữ có thể tiến tới chuyện hôn nhân hạnh phúc? Thật sự thì vãn bối và Thanh Tuyền tiểu thư chỉ là bằng hữu bình thường thôi.

Thạch Chi Hiên dừng bước, chắp tay sau lưng đứng trên bờ kênh Vĩnh An, ngưng thần nhìn cảnh đêm mưa mịt mờ ảm đạm ở bờ đối diện. Hai mắt tràn ngập những nỗi niềm thương cảm sâu sắc, lão thong thả trả lời:

- Thạch Chi Hiên này là kẻ từng trải, có thể nhìn lầm sao? Giống như năm đó ta gặp gỡ Bích Tú Tâm, ngươi bây giờ cũng không ngừng lừa dối bản thân mình. Trừ phi ngươi có thể tàn nhẫn hạ quyết tâm cả đời không đến U Lâm tiểu trúc, Thạch Chi Hiên ta mới chịu thừa nhận mình đã nhận định sai lầm.

Đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, lão nhẹ giọng nói tiếp:

- Ta vẫn thường âm thầm nhìn nó từ xa, Thanh Tuyền chính là bản sao của mẹ nó. Lúc ngươi gặp Thanh Tuyền cũng giống như khi xưa ta gặp Tú Tâm, cảm giác của ngươi thế nào sao ta không rõ chứ! Nói cho ta biết, Tử Lăng ngươi lần đầu nhìn thấy Thanh Tuyền đã có cảm giác gì, có thể thật lòng nói ra không?

Từ Tử Lăng nằm mơ cũng không nghĩ tới việc Thạch Chi Hiên có thể tâm sự với gã trong một đêm mưa gió như thế này. Quần áo trên người đã sắp ướt sũng, từng hạt mưa lạnh giá rơi trên mặt, nhưng gã lại cảm thấy rất thống khoái.

Ấn tượng đầu tiên của gã với Thạch Thanh Tuyền là một cái gì đó hết sức mơ hồ. Rốt cuộc cái nhìn đó là lần đầu tiên gã nhìn thấy nàng hay là lúc thoáng thấy bóng nàng? Hay là khoảnh khắc một nửa khuôn mặt Thanh Tuyền lộ ra bên kia làn đường trong đêm Trung Thu ở Thành Đô năm ấy?

Gã giật mình đáp:

- Lần cuối cùng gặp nhau nàng mới cho vãn bối thấy dung mạo thực sự của mình. Vì vậy vãn bối không biết nên tính lần nào là lần đầu tiên.

Thạch Chi Hiên cười khổ:

- Thanh Tuyền à, con cũng biết đàn ông trong thiên hạ đều là lũ ngốc mà! Kẻ nào có thể hiểu được lòng con đây!

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Tà Vương nói vậy là có ý gì?

o0o

Khấu Trọng quay về Tư Đồ phủ lấy Tỉnh Trung Nguyệt và thay y phục dạ hành, một lúc nữa mới đến canh một. May sao vẫn còn chút thời gian để bàn đại kế giết chết Thạch Chi Hiên với Từ Tử Lăng trước khi Hầu Hy Bạch trở về, có hắn ở bên thì không tiện nói tới chuyện đó.

Gã nào biết người đợi mình không phải Từ Tử Lăng mà lại là Loan Loan, liền tháo bỏ mặt nạ xuống rồi mới bước vào phòng gặp nàng.

Mỹ nữ chân trần quỷ bí khó lường ấy đang ngồi dựa lưng vào ghế,

gương mặt mang một vẻ đẹp đến mê người. Kẻ không biết về nàng khẳng định sẽ bị hút hồn, có điều Khấu Trọng lại đang ngùn ngụt lửa giận.

Nhìn thấy vẻ mặt không chút thân thiện của gã, Loan Loan nhíu mày rầu rĩ hỏi:

- Ta lại có chỗ nào đắc tội với Thiếu Soái ư?

Khấu Trọng ngồi xuống cách nàng một chiếc bàn, đoạn trầm giọng hỏi:

- Sao ngươi lại biết người đến chơi sáng nay là Thương Tú Tuần?

Ngọc dung chuyển lạnh, Loan Loan cất giọng không vui hỏi lại:

- Ngươi dựa vào cái gì mà kết luận ta biết người đến là Thương Tú Tuần?

Khấu Trọng giận dữ nói:

- Còn muốn ngụy biện sao? Nếu ngươi không biết đó là Thương Tú Tuần, sao cố ý để lại mùi thơm, hại ta và Lăng thiếu gia khốn khổ một phen?

Loan Loan mặt thoáng đổi sắc, tỏ vẻ nghĩ ngợi, rồi lại nhanh chóng hồi phục vẻ băng lãnh, nàng ta nhẹ giọng nói:

- Ta không tranh luận chuyện vô bổ với ngươi. Không muốn hợp tác với ta nữa phải không?

Khấu Trọng nghĩ lại thần tình mới rồi của nàng ta, điều đó chưa bao giờ xuất hiện trên ngọc dung của Loan Loan cả. Chuyện gì có thể

gây ra sự kích động lớn như vậy với nàng? Liệu có liên quan tới Thiên Ma Đại Pháp không, do việc tu luyện nảy sinh vấn đề nên mới lưu lại mùi hương? Lẽ nào bọn họ đã hiểu sai nàng? Tuy vậy gã vẫn trầm giọng nói:

- Rất lấy làm tiếc! Chúng ta không thể tiếp tục hợp tác. Việc đó chưa bao giờ có kết quả tốt, lần này cũng sẽ không phải là ngoại lệ.

Loan Loan nhẹ nhàng hỏi:

- Thiếu Soái có muốn biết một chuyện không?

Khấu Trọng cười khổ:

- Nói đi! Còn muốn giở thủ đoạn gì nữa đây?

Đưa ánh mắt chăm chú nhìn màn mưa đêm ngoài cửa sổ, Loan Loan ôn nhu nói:

- Loan nhi không thể kiên nhẫn thêm nữa, phải giết chết Khấu Trọng ngươi thôi!

Khấu Trọng thất thanh la lên:

- Cái gì?

o0o

Thạch Chi Hiên nói cộc lốc:

- Đi theo ta!

Lão phi người qua bờ kênh, bất ngờ hạ mình xuống một chiếc khoái

thuyền đậu bên bờ. Từ Tử Lăng không còn cách nào khác liền theo sát phía sau, tìm một chỗ trên sàn thuyền rồi ngồi xuống.

Thạch Chi Hiên hình như có cảm tình đặc biệt với kênh Vĩnh An. Đây là lần thứ ba Từ Tử Lăng cùng lão du ngoạn trên dòng kênh này. Trực giác của gã mách bảo rằng đối phương tạm thời không có ác ý, điều này khẳng định nội tâm của vị Ma môn đệ nhất cao thủ đang có sự dao động.

Khoái thuyền thong thả tiến về phía Dược Mã kiều và Vô Lậu tự.

Những hạt mưa bụi lất phất bay đầy trời, dòng nước tối đen dập dềnh nhè nhẹ, cây cối ven bờ biến thành những bóng đen mông lung. Đèn đuốc hai bên như hòa làm một cùng gió mưa, nhòa đi thành những quầng sáng lung linh.

Giọng nói tha thiết và chân thành của Thạch Chi Hiên vang lên:

- Thanh Tuyền vì không muốn khơi lên sự ham muốn của nam nhân đối với mình nên mới che đi gương mặt thật. Lần trước ở Thành Đô, nó không những để ngươi thấy được dung nhan mà còn ngồi bên tấu một khúc nhạc cho ngươi. Tình ý của nó đối với ngươi đã quá rõ ràng. Tử Lăng nói xem có phải là ngươi cực kỳ ngu ngốc không?

Từ Tử Lăng nghe mà lạnh sống lưng. Gã không ngờ Thạch Chi Hiên lại biết rõ câu chuyện giữa mình và con gái lão như vậy. Nhưng mặt khác, gã không nghĩ là lão nói đúng. Theo cảm nhận của gã, Thạch Thanh Tuyền chỉ đáp tạ việc gã trượng nghĩa cứu giúp, hơn nữa đó là lần gặp nhau cuối cùng nên nàng mới lộ vẻ đặc biệt quý mến. Hành động đó có thể mang theo một chút quyến luyến nam nữ, nhưng không hẳn là biểu lộ tình yêu như Thạch Chi Hiên vừa nói.

Nhớ lại quãng thời gian tuyệt đẹp bên nàng, cảm xúc trong lòng gã

trào dâng như ngựa bất kham. Thời gian như trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, nhưng trong lòng gã tất cả những hình ảnh về nàng vẫn không chút phai mờ.

Thanh âm sầu cảm của Thạch Chi Hiên văng vẳng bên tai:

- Ta chọn Thành Đô làm nơi bồi dưỡng Hy Bạch là để được ở gần Thanh Tuyền, có thể thường xuyên bí mật đến thăm nó. Mỗi khi trong lòng nảy sinh ác niệm ta đều lập tức bỏ đi, đến khi nhớ nó chịu không nổi lại phải quay về Thành Đô. Ài! Nỗi thống khổ này thật không nên để người khác biết.

Từ Tử Lăng ngây người nhìn lão. Đến bây giờ gã mới minh bạch tại sao lão có thể biến Hầu Hy Bạch thành một lãng tử đa tình. Mỗi lần đến Thành Đô là một lần lão đã trở thành một Thạch Chi Hiên với bao nỗi niềm sâu kín.

Nhịn không được gã buột miệng hỏi:

- Trải qua nhiều biến cố như vậy, vì sao tiền bối vẫn không thể tỉnh ra khỏi cơn ác mộng đấu tranh cừu sát? Tiền bối đã biết mình nảy sinh ác niệm, chứng tỏ trong lòng vẫn còn phần thiện. Nếu đã vậy, tại sao không bỏ chỗ tối ra chỗ sáng?

Thạch Chi Hiên phì cười nói:

- Từ khi xuất đạo đến giờ, chưa có ai dám thẳng thắn giáo huấn ta như Tử Lăng. Ác niệm mà ta vừa nói chỉ liên quan đến Thanh Tuyền mà thôi. Còn chuyện đấu tranh cừu sát thì đã có từ ngàn xưa và cho tới nay cũng chưa bao giờ gián đoạn, tương lai vẫn sẽ tiếp diễn. Trong cuộc đời này kẻ mạnh tiêu diệt kẻ yếu, đó chính là quy luật sinh tồn, không thể xem là ác niệm được. Ngươi mở miệng khuyên ta, vậy cớ sao không can ngăn Khấu Trọng và Lý Thế Dân? Bọn

chúng có lý tưởng của mình, Thạch Chi Hiên ta cũng có lý tưởng và trách nhiệm đối với Thánh môn. Mấy trăm năm nay, dưới sự áp bức và bài xích của đám người tự xưng là võ lâm chính thống, bọn ta chỉ có thể sống những tháng ngày tăm tối không có mặt trời. Giờ đây rốt cuộc thời cơ cũng đã tới, người có chí há để vuột mất một cách vô nghĩa sao?

Chợt lão lơ đãng hỏi:

- Tử Lăng có hứng thú xem ta giết một vài người không?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi lại:

- Tà Vương lẽ ra đã biết câu trả lời rồi chứ? Tiền bối không sợ tại hạ ngăn cản sao?

Thạch Chi Hiên mỉm cười:

- Ngươi sẽ thấy hài lòng và không ngăn trở khi ta xuống tay với lũ này. Bởi vì trong lòng ngươi, bọn chúng đều là những kẻ đáng chết, trong lòng ta cũng vậy.

Từ Tử Lăng trầm giọng hỏi:

- Là ai?

Thạch Chi Hiên thoải mái đáp:

- Đó là người của Đại Minh tôn giáo. Ta đối với Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh của bọn chúng rất có lòng hiếu kỳ. Nếu không giết người đoạt lấy, liệu bọn chúng có ngoan ngoãn dâng lên cho ta không?

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, không tưởng được người của Đại Minh tôn giáo cũng đến Trường An. Vì sợ trong những kẻ lão muốn giết có Đoạn Ngọc Thành, gã thầm hiểu sự lựa chọn duy nhất bây giờ là đi theo lão.

o0o

Loan Loan đứng dậy đi về phía gian trong.

Khấu Trọng ngạc nhiên chạy theo cất tiếng hỏi:

- Không phải ngươi vừa nói là muốn giết ta ư? Vì sao bộ dạng cứ như là sẽ vào phòng ngủ một giấc vậy?

Loan Loan dừng lại, lưng vẫn quay về phía gã, nàng than khẽ:

- Ta không phải đi ngủ mà là bỏ đi. Hai câu vừa rồi ta đã sớm nghĩ tới nhiều lần, đến bây giờ rốt cuộc cũng nói ra được, trong lòng cảm thấy rất thoải mái!

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Cuối cùng ngươi cũng đã chịu thú nhận rằng cái gọi là hợp tác chỉ là trò lừa đảo?

Loan Loan hờ hững đáp:

- Đúng rồi, là ta lừa ngươi! Khấu Trọng ngươi cũng biết bản thân mình đã trở thành địch nhân lớn nhất của Ma môn. Nếu để cho Tống Khuyết và ngươi hợp tác, thành quả sau bao nhiêu năm khổ cực của bọn ta rất có khả năng sẽ trôi theo dòng nước. Ta muốn giết ngươi, Thạch Chi Hiên cũng muốn giết ngươi. Ta khác Thạch Chi Hiên ở chỗ đối với ngươi có cảm tình đặc biệt, cho nên mới cố ý để cho

ngươi hạ nhục, đến khi nào ta không nhẫn nhịn được nữa sẽ xuống tay hạ sát.

Khấu Trọng bật cười:

- Câu cuối cùng đó nếu để cho Thạch Chi Hiên nói ra thì còn hợp lý, chứ Loan Loan nàng vẫn thiếu chút tư cách đó.

Loan Loan bật tiếng cười trong veo như chuông, chứng tỏ đang chế giễu sự tự tin và vô tri của gã. Nàng nói rất từ tốn:

- Thiên hạ không có Khấu Trọng thì đâu còn hứng thú. Nhưng ta chẳng có sự lựa chọn nào khác, sau này đành phải dựa vào chính thực lực của mình để đối phó với Thạch Chi Hiên.

"Keng!”

Cùng lúc Tỉnh Trung Nguyệt rời khỏi vỏ, thân thể mềm mại của Loan Loan như cơn lốc xoay vụt hẳn lại, một chỉ đâm thẳng ra.

Khấu Trọng không có cơ hội bổ Tỉnh Trung Nguyệt xuống, cảm giác cơ thể bị nghiêng hẳn về bên trái. Với khả năng bình tĩnh tự tin khi lâm trận của gã mà cũng một phen hoảng sợ, hiểu rằng bản thân mình vừa động thủ đã rơi vào thế hạ phong.

Đúng như Từ Tử Lăng nói, Loan Loan đã luyện thành tầng cao nhất của Thiên Ma đại pháp. Ngay cả trước đây phải đối mặt với Chúc Ngọc Nghiên, gã cũng không rơi vào tình huống thân bất do kỷ đáng sợ này.

Thiên Ma trường khí đã được sinh ra rồi bao trùm lấy Khấu Trọng trước khi nàng xuất chỉ, khiến gã chưa thực sự cùng đối phương giao phong đã bị bó chân bó tay, có lực mà không thi triển được.

Khấu Trọng vội nhảy lui về sau, Thiên Ma trường khí đột nhiên hóa thành hơn mười cỗ kình khí tựa như những dải Thiên Ma đái vô hình nhưng hữu lực từ bốn phương tám hướng trói chặt gã lại.

Ma công như thế làm cho người ta kinh sợ đến cực điểm.

Loan Loan như đang hòa mình vào vũ điệu Thiên Ma kỳ diệu, phối hợp với tư thế như hoa như ngọc không chút sơ hở. Từng cái búng tay nhấc chân đều rung động lòng người. Mỗi một động tác đều hoàn mỹ đến cực điểm, nhưng bên trong lại ẩn tàng sát cơ mãnh liệt. Võ công được dung hợp từ cái thiện và cái ác đó khiến dù Khấu Trọng gắng gượng dùng hộ thân chân khí của bản thân để chống lại xiềng xích do kình khí của Loan Loan tạo ra cũng phải rơi vào thế chỉ biết chịu trận. Một chỉ đâm tới của Loan Loan lại phong tỏa đường tấn công của gã, buộc gã bỏ thế tấn công lui về phòng thủ.

Loan Loan mỉm cười nói:

- Thực lực chính là câu trả lời chuẩn xác nhất. Tuyệt học Thánh môn ta bác đại cao thâm, Khấu Trọng người khó mà tưởng tượng được.

Dứt lời chỉ hóa thành chưởng, cánh tay còn lại từ tay áo đưa ra, hai lòng bàn tay hướng vào nhau, tiếp đó bay lên như hồ điệp quấn quít vẫy cánh trong không gian chật hẹp. Tuy trước sau vẫn là chưởng tâm đối chưởng tâm, chỉ có điều động tác sống động biến hóa liên miên bất tuyệt làm người xem hoa mắt chóng mặt.

Loan Loan không ngừng tạo ra sức ép. Trường lực Thiên Ma đang vây khốn Khấu Trọng liên tục gia tăng một cách điên cuồng. Mặc dù gã đã tập trung tinh thần giới bị nhưng vẫn không nhìn ra thủ pháp của nàng.

Lớp sóng sau đè lên lớp sóng trước, cuối cùng Loan Loan cũng đã vượt qua Âm hậu Chúc Ngọc Nghiên để trở thành một kình địch khác của hai gã ngoài Thạch Chi Hiên.

Đột nhiên toàn thân Khấu Trọng lạnh ngắt. Nguyên lai là chiêu linh hoạt "Bất công" vốn kiêm cả công thủ, như thủ như công, nay đã biến thành tử chiêu. Như thể trường lực của Loan Loan đã phá đi chiêu "Bất công".

Khấu Trọng vừa thầm kêu hỏng bét, đôi ngọc thủ mềm mại của Loan Loan đã thu lại rồi biến mất vào trong tay áo. Tiếp đó cả ống tay chợt phồng lên nhằm mặt gã phất tới, hướng tấn công vừa như chính diện lại vừa có cảm giác đi theo đường vòng cung, cao thâm khó lường.

Đồng thời Thiên Ma kình khí từ bốn hướng thu rút lại trung tâm, ép cho chân khí hộ thể của gã như muốn nổ tung. Màng nhĩ Khấu Trọng tràn ngập những tiếng rít xé gió đáng sợ. Gã có cảm giác như mình đang ở trong một cơn cuồng phong, không thể hành động tự nhiên như bình thường.

Khấu Trọng hét lên một tiếng điên cuồng, Tỉnh Trung Nguyệt đâm tới phía trước.

o0o

Sau khi bỏ thuyền lên bờ, Từ Tử Lăng theo Thạch Chi Hiên gặp nhà vượt nhà, cuối cùng dừng lại trước cổng chính của một tòa đại trạch tại phường Thanh Long ở phía Đông Nam thành.

Thạch Chi Hiên thần thái nhàn nhã mỉm cười nói:

- Người của Đại Minh tôn giáo đáng giận vô cùng, nhân lúc ta bệnh nặng tiềm nhập Trung Nguyên, thậm chí còn dám ly gián ta và Hư

Ngạn. Tội của chúng thật đáng chết, đúng không?

Từ Tử Lăng thừa cơ hỏi:

- Ai là Đại Tôn của Đại Minh tôn giáo?

Thạch Chi Hiên không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Từ Lăng nghĩ đó là kẻ nào?

Gã tỏ vẻ đắn đo:

- Có phải là Hứa Khai Sơn?

Thạch Chi Hiên mỉm cười không đáp, chân bước thẳng đến cổng. Làm như không có chuyện gì xảy ra, lão nói:

- Sau khi phá cửa, ta gặp người giết người, ngay cả chó mèo cũng không tha. Tử Lăng có ý kiến gì không?

Từ Tử Lăng than:

- Tà Vương có nghĩ rằng trong đó cũng có những người vô tội không? Ví dụ như đám thị nữ được tuyển tại Trường An, hoặc một lũ lâu la không đáng cho Tà Vương phải ra tay chẳng hạn?

Thạch Chi Hiên lắc đầu:

- Cho nên việc tranh thiên hạ là của Khấu Trọng chứ không phải Từ Tử Lăng. Đại Minh tôn giáo không cho phép người ngoài trà trộn vào, huống chi lần này tới Trường An đều là những nhân vật chủ chốt. Ngươi có biết lí do bọn chúng đến nơi này không?

Từ Tử Lăng không có cách nào đoán được, chỉ đành lắc đầu thay vì trả lời.

Lúc này vừa qua canh một, dưới màn mưa bụi, đường đêm ngõ hẻm không một bóng người, nhà nhà tắt đèn tối om, hầu hết mọi người đều đang an giấc.

Thạch Chi Hiên nhẹ giọng nói:

- Bồ Tát lên nắm quyền, Đại Minh tôn giáo lại vì chuyện của Bái Tử Đình mà đắc tội với Đột Lợi và Hiệt Lợi, ở Tái Ngoại đương nhiên không còn chỗ dung thân. Hiện tại cơ hội duy nhất của chúng là lập một căn cứ tại Trung Thổ. Tên Bích Trần ngu xuẩn ấy không biết tự tôn, hắn muốn dựa vào Đại Minh tôn giáo để khuếch trương thế lực nên đã hỗ trợ bọn chúng trong chuyện này. Thật là đần độn hết chỗ nói! Muốn nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, nếu hạ thủ lưu tình thì cuối cùng kẻ chịu thiệt không chỉ là Thánh môn ta, mà còn là bách tính Trung Thổ.

Đến thời điểm này, Từ Tử Lăng không còn cảm thấy một Thạch Chi Hiên tà ác đầy mình. Lão chỉ là một kẻ có dã tâm, mọi hành động đều được suy xét cẩn thận. Gã nhắc lại:

- Tà Vương vẫn chưa nói ra nguyên nhân tại sao bọn chúng đến Trường An.

Thạch Chi Hiên nói thẳng:

- Đương nhiên là để truyền giáo! Mục đích của chúng là lập ra Đại Minh tự tại Trường An, giúp cho Thiện Mẫu Toa Phương có thể danh chính ngôn thuận tạo dựng cơ sở ban đầu, từ đó khuếch trương hình ảnh của Đại Minh tôn giáo ở nơi này.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Lý Uyên há để bọn chúng làm càn vậy sao?

Thạch Chi Hiên đáp:

- Tại Trung Thổ Đại Minh tôn giáo chưa hề ngang nhiên làm việc ác, giáo lý lại đơn giản không màu mè, sẽ dễ dàng thu thêm tín đồ. Hơn nữa bọn chúng còn có người đưa đường dẫn lối, đương nhiên cơ hội thành công sẽ rất lớn. Vì vậy ta quyết định sử dụng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai, một kích tiêu diệt hết Đại Minh tôn giáo. Đó cũng là lời cảnh cáo của Thạch Chi Hiên này đối với các hệ phái trong Thánh môn, thuận ta thì sống, chống ta thì chết.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Nhân vật đưa đường dẫn lối là ai?

Thạch Chi Hiên lạnh nhạt đáp:

- Đâu chỉ một người! Có thể cho ngươi biết trong đó có Đổng Thục Ni, mới được sủng ái nhờ vào việc sinh quý tử cho Lý Uyên. Vậy nên đó cũng xem như lời cảnh cáo đối với Dương Hư Ngạn.

Dứt lời lão đưa tay đặt lên cổng chính, ngưng tụ huyền công.

Tử Tử Lăng nhận xét:

- Nói như vậy, đại nghiệp thống nhất Thánh môn của Tà Vương không hề trôi chảy!

Thạch Chi Hiên thong thả đáp:

- Hoàn toàn ngược lại, tình thế đã trở nên ngày càng thuận lợi. Người trong Thánh môn bọn ta chỉ biết mưu lợi cá nhân. Khi bọn chúng hiểu rõ rằng thần phục ta mới là cái lợi lớn nhất thì đại nghiệp thống nhất Thánh môn của ta đã thành công quá nửa rồi.

Lão vận kình đẩy tới, cảnh cửa vỡ vụn rơi xuống đất, những âm thanh chát chúa vang lên trong đêm khuya vắng lặng.

Lối vào rộng mở.

Thạch Chi Hiên như thần chết đến lấy mạng chắp tay sau lưng bước tới.

Trong đầu Từ Tử Lăng vang lên câu nói của lão ban nãy.

“Tối nay sẽ có kẻ phải đổ máu!”

(

Chương 600: Lạt thủ vô tình

Khấu Trọng cảm thấy vô cùng đau đầu, chẳng phải vì không có cách nào ứng phó với Thiên Ma công đã đạt mức đại thành và công thế lợi hại của Loan Loan ngoài sức tưởng tượng của gã, nhưng gã là loại người gặp mạnh thì càng mạnh, chưa từng biết khiếp sợ thối lui.

Vấn đề khiến gã đau đầu là vì bản thân gã không có ý muốn giết người. Đao pháp của gã vốn dĩ là hòa nhập với binh pháp, mà binh pháp là gì? Chính là những phương pháp tranh thủ thắng lợi trên chiến trường tàn khốc vô tình, bất chấp thủ đoạn, không việc gì là không làm hết mức, miễn sao dồn đối phương vào chỗ chết. Đó cũng chính là tinh thần và tinh túy của 'Tỉnh Trung Bát Pháp', vì thế có một vài chiêu thức, khi luyện tập, gã căn bản chẳng thể nào thi triển được với Từ Tử Lăng. Trừ phi gã một lòng quyết giết chết địch nhân như trong tình huống đối với Thâm Mạt Hoàn và Phục Nan Đà thì Tỉnh Trung Bát Pháp mới có thể phát huy đến cảnh giới cuối cùng, đao pháp cũng là binh pháp và ngược lại. Trên chiến trường vốn không có chỗ giành cho hai chữ 'nhân từ'! Hiện tại, trong tâm gã lại đang tồn tại hai chữ này, chính là điều đại kỵ đối với loại đao pháp mà chỉ mình gã luyện được này.

'Vù'!

Kình khí giàn giụa.

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng bị song tụ đan chéo nhau đánh chặn lại, ngạnh chấn gã phải thối lui ba bước. Loan Loan cười yêu kiều nói:

- Nếu Tỉnh Trung Bát Pháp của Thiếu Soái chỉ là mấy chiêu thức mèo ba chân đó, đêm này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi đó.

Thanh âm câu nói chưa dứt, bóng tụ ảnh đã đã tràn ngập khắp nơi, hư thật khó phân. Chiêu nào chiêu nấy rõ ràng là đều muốn giết người, như cuồng phong bạo vũ nhằm hướng Khấu Trọng trùng trùng công tới. Xem ra nàng ta chưa được mạng Khấu Trọng thì quyết không ngừng tay.

Trong lòng Khấu Trọng vẫn chưa thể nảy sinh ý niệm muốn giết Loan Loan. Thiên Ma đái quả thực lợi hại, nhưng Thiên Ma lực trường của nàng ta lại còn lợi hại hơn. Nếu như trước kia trường lực của Chúc Ngọc Nghiên chỉ là vật chết thì bây giờ có thể khẳng định trường lực của Loan Loan là vật sống, vô cùng biến ảo, lúc thì có thể ví như cuồng phong cuồn cuộn, khi lại tựa như sóng dữ cuộn trào, cũng có lúc giống như tấm lưới vô hình che trời phủ đất, khiến người ta phát sinh cảm giác bế tắc không thể thoát khỏi.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Ngươi giết ta xong rồi khoác lác cũng chưa muộn!

Nói đoạn gã vận kình vung đao chém ra một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân đơn giản, tựa hồ như không trông thấy tụ ảnh đầy trời đang đánh đến trước mặt.

Khấu Trọng nhớ tới cục diện tráng liệt máu chảy thành sông, thây phơi khắp đồng trong trận chiến khốc liệt với đại quân của Lý Thế Dân tại bình nguyên ngoài thành Từ Giản. Trong chốn thiên quân vạn mã chém chém giết giết ấy, người ta không thấy rõ được có bao nhiêu kình tiễn, cự phủ, đao kiếm, thương mâu... nhắm vào thân mình thăm hỏi. Toàn là dựa vào phản ứng trực giác của 'Tâm Ý' để xung trận, càng không có cơ hội khoe khoang hoa mỹ, chỉ mong mỗi

chiêu mỗi thức đều thu được hiệu quả khắc địch, để giết được người bằng không sẽ bị người giết.

Gã tập trung toàn bộ tinh thần vào động tác vung đao quét ngang đơn giản ấy. Loa Hoàn kình phát động, lập tức phát sinh một khí thế bi tráng thảm liệt mà chỉ có trên chiến trường, kình khí theo thế đao của gã cuồng mãnh bức ra bốn phương tám hướng, cuối cùng làm toàn thân gã nhẹ hẳn, từ trong sự áp sát vây bọc của Thiên Ma lực trường thoát ra.

Khấu Trọng như chim sổ lồng, hồi phục tự do, Tỉnh Trung Nguyệt từ chỗ quét ngang chợt biến thành một đạo hoàng mang đâm thẳng vào vùng tụ ảnh đầy trời.

Đao, tụ giao kích.

‘Bùng’!

Hai người cùng lúc lùi lại.

Thiên Ma trường kình một lần nữa vây chặt lấy Khấu Trọng, bất quá không còn làm cho gã rơi vào thế bị động tuyệt đối nữa. Hơn nữa gã còn có thể cảm giác được tình hình lực trường phóng ra, nơi nào mạnh, nơi nào yếu, ngay cả đến phương vị và biến hóa của sự tăng lên và giảm xuống.

Đôi ngọc thủ thanh mảnh trắng như tuyết của Loan Loan lộ ra từ ống tay áo, lòng bàn tay hướng về gã, với vẻ mặt lạnh lùng trầm tĩnh, nàng ta nhẹ giọng nói:

- Chỉ có Thiên Ma đại pháp của ta mới có cơ hội vây chặt được Thạch Chi Hiên, không cho lão ta trốn thoát. Còn ngươi và Tử Lăng thì có thể an tâm tranh nhau tấn công, không để cho lão có cơ hội

nghỉ ngơi. Cho nên bọn ta chỉ còn cách toàn lực hợp tác mới có cơ hội phá Bất Tử ấn pháp của Thạch Chi Hiên, ngoài cách này thì không còn cách nào khác.

Mũi thanh Tỉnh Trung Nguyệt chỉ thẳng vào Loan Loan, Khấu Trọng bức đao khí ra để chống đỡ và phong tỏa toàn bộ khí trường của nàng ta nhằm đoạt lại một chút thế chủ động, gã kinh ngạc hỏi:

- Ngươi không phải muốn giết ta sao?

Khóe miệng Loan Loan lộ xuất một tia tiếu ý:

- Làm sao để giết được ngươi đây? Ngươi và Từ Tử Lăng đều là nam tử không ngại tự chui đầu vào chỗ chết. Vừa rồi ta mà không nói như thế thì làm sao có thể để ngươi thử được uy lực của Thiên Ma đại pháp, không rõ Thiếu soái có thay đổi tâm ý không?

Khấu Trọng cảm thấy khó nghĩ, gã cự tuyệt việc hợp tác, nguyên nhân chính vẫn là không muốn Thương Tú Tuần hiểu nhầm. Nhưng tự mình lĩnh giáo qua sự lợi hại của Thiên Ma lực trường của ả, gã mới thấy đây quả thật là pháp bảo hữu hiệu để đối phó với Thạch Chi Hiên, khiến cho cơ hội sát tử lão ma đầu này đại tăng. Vì nghĩ cho đại cục, gã đúng ra nên chấp nhận ‘hảo ý’ này.

Gã thở dài:

- Có thể đợi ta và Tử Lăng thương lượng rồi trả lời đại tỷ vấn đề này sau được không?

Loan Loan nhẹ nhàng nói:

- Tử Lăng đã sớm chấp nhận rồi. Chỉ còn mỗi ngươi thích phô trương cái trò anh hùng ngu ngốc này thôi. Thời gian không có nhiều,

càng sớm xuất thủ đối phó Thạch Chi Hiên, chúng ta càng có cơ hội phá Bất Tử ấn pháp của lão. Ta cho ngươi thời gian một ngày nữa, sau giờ ngọ ngày mai ngươi nhất định phải cho ta câu trả lời.

Nói xong thân ảnh ả như quỷ mỵ rời đi.

Cuối cùng cơn mưa phùn cũng ngừng rơi, trăng sao trên trời lại hiện ra.

oOo

Lúc Từ Tử Lăng đi vào cổng lớn trạch viện, Thạch Chi Hiên đã bắt đầu hành động sát nhân. Lão dùng đầu vai hích vào cửa chính gian tiền sảnh, nhanh chóng xâm nhập vào bên trong. Trong khi Từ Tử Lăng còn đang thầm kinh hãi, từ trong phòng đã truyền ra tiếng quát mắng và thanh âm kình khí đả đấu rít gào kịch liệt. Hiển nhiên người trong phòng đã sớm cảnh giác, từ bên trong phản kích đánh chặn ra phía tiền sảnh.

Từ Tử Lăng sực nhớ đến trường hợp của Vu Ô Quyển, lòng thầm kêu hỏng bét. Bất Tử ấn pháp của Thạch Chi Hiên căn bản không sợ đối thủ tấn công, do đó lão có thể dùng hiểm đánh hiểm, ngay lúc giáp mặt đã có thể lấy mạng đối phương. Nếu như Đoạn Ngọc Thành ở bên trong, gã muốn ngăn cản thì cũng đã chậm một bước.

Nào dám chần chừ, Từ Tử Lăng gấp rút nhảy lên bậc thềm, xuyên qua cửa bước vào sảnh đường rộng lớn tăm tối. Chiến sự chỉ vừa kết thúc, bóng dáng của Thạch Chi Hiên vẫn còn chưa khuất hẳn trong bóng tối ngoài cánh cửa sau của đại sảnh đường.

Tử Lăng đưa mắt nhìn lướt qua một vòng. Trong sảnh đường có xác hai nam một nữ nằm sấp trên đất, đều bị một chiêu lấy mạng. Bề ngoài không thấy thương tích, chắc chắn nội tạng đã bị Thạch Chi

Hiên dùng thủ pháp bá đạo độc ác chấn nát, dù là Đại La Kim Tiên giá lâm cũng không có phương pháp hoàn hồn lại.

Gã không rỗi để kinh sợ vì thủ đoạn vô tình của Thạch Chi Hiên, vội lật xác người nam nằm sấp trong đó ngược trở lại. Ngay lúc thấy rõ không phải là Đoạn Ngọc Thành thì âm thanh đả đấu từ hướng nội đường truyền đến.

Từ Tử Lăng thầm kêu không hay, lấy hết tốc lực lướt đi.

Nội đường không những đã biến thành chiến trường thảm liệt, mà còn là một trường đồ sát kinh người.

Khi Từ Tử Lăng đến được chỗ cửa ra vào, đã có nhiều xác nam nữ danh tiếng của Đại Minh tôn giáo nằm la liệt. Vây công Thạch Chi Hiên giờ chỉ còn hơn mười người, bao gồm cả 'Thiện Mẫu' Toa Phương, còn lại đều là những giáo đồ võ công cao cường của Đại Minh tôn giáo. Nhưng gã không thấy những cao thủ cấp bậc cỡ Ngũ Minh Tử ở đó, cũng không thấy Đoạn Ngọc Thành.

Lãnh tụ tối cao Đại Tôn của Đại Minh tôn giáo chưa từng lộ diện, lại thêm hắn chuyên ngầm chủ sự trong bóng tối cho nên mọi sự việc thông thường trong giáo đều do Toa Phương lo liệu, ngay cả việc thống lĩnh Ngũ Minh Tử, Ngũ Loại Ma và một lượng lớn giáo đồ mù quáng trung thành. Nguyên Tử có thân phận thần bí, cũng tương tự với tình huống của Đại Tôn, người ngoài giáo không thể biết được. Diệu Không Minh Tử Liệt Hà của Ngũ Minh Tử, cùng với Độc Thủy Tân Na Á - một trong Ngũ Ma, cũng là nhân vật xuất chúng cực kỳ của Đại Minh tôn giáo. Theo như Chúc Ngọc Nghiên nói, võ công của hai người này so với Toa Phương thì chỉ có hơn chứ không kém. May mà tối nay hai người đó lại không có ở đây, bằng không Thạch Chi Hiên e rằng không thể hoành hành vô kỵ như thế được.

Ngũ Ma đã bị tản lạc sa sút. Đầu tiên là Ám Khí Chu Lão Phương bị chính thân huynh Chu Lão Thán giết chết, Tức Hỏa Khoát Yết thì do Từ Tử Lăng can thiệp mà mất mạng vào tay Linh Lung Kiều. Ngũ Ma chỉ còn lại ba người, thực lực đại giảm.

Trong căn phòng tối tăm, 'Thiện Mẫu' Toa Phương với cây Ngọc Tiêu Diêu thi triển mọi sở học, miễn cưỡng chống cự phần lớn uy lực công kích dời non lấp biển do Thạch Chi Hiên tạo ra. Nếu không như thế, sợ rằng đám giáo chúng không còn một người có khả năng sống sót đến lúc này.

Từ Tử Lăng nhãn lực cao minh, nhìn qua một cái liền nhận ra ngoài Toa Phương thì những người khác tuy công đánh ác liệt nhưng không có người nào có thể gây nên uy hiếp đối với Thạch Chi Hiên, ngược lại còn bị lão lợi dụng để đối phó Toa Phương, khiến thị thỉnh thoảng phải phân tâm chiếu cố, làm tăng áp lực và phiền nhiễu cho chính bản thân mình.

Biểu hiện của Toa Phương vẫn lạnh lùng trấn tĩnh, nhưng trực giác Từ Tử Lăng cảm thấy thị đã sinh ra sợ hãi trong lòng, đang toan tính bỏ rơi những kẻ đi theo đáng thương để một mình bỏ trốn.

Bất kể trí kế hay bản lĩnh võ công của Toa Phương đều không vượt hơn được Thạch Chi Hiên, làm sao lão để thị thỏa tâm nguyện. Chỉ thấy họ Thạch mượn chân khí của một người trong đám địch nhân, một chỉ điểm mạnh vào đầu mũi Ngọc Tiêu Diêu. Khi chấn cho Toa Phương bay ngược về phía sau, Thạch Chi Hiên không thèm đếm xỉa tới một kiếm đang công đến bên cạnh, tiếp tục lao mình vào người kẻ xấu số bị mượn lực, khiến người này xương cốt gãy rời văng ra, đập mạnh vào tường rồi rơi xuống. Lão lại nhanh như chớp lách qua một bên, thủ chưởng xuyên qua màn kiếm của đối phương, vỗ vào một bên mặt địch nhân. Tráng hán Hồi Hột đó lập tức theo chưởng bắn đi, trước khi rơi xuống đất thì tính mệnh đã ô hô.

Bao gồm cả Toa Phương, bên phía Đại Minh tôn giáo còn lại có chín người.

Thạch Chi Hiên tránh khỏi binh khí công tới từ bốn phương tám hướng. Lão xuất phát sau nhưng lại đến trước, đuổi kịp Toa Phương đang di chuyển về phía cửa sau nội đường. Hai tay họ Thạch đánh ra ngàn vạn chưởng ảnh huyền ảo, chưởng phong ào ạt từ hai bên Toa Phương công đến.

Toa Phương chưa kịp ra khỏi cửa, vừa đánh vừa chạy.

Hai giáo chúng mắt đỏ rực sát khí điên cuồng đuổi theo. Hai tiếng 'Bùng, Bùng' vang lên, chẳng biết Thạch Chi Hiên dùng thủ pháp gì đánh họ bay ngược trở lại, sau đó ngã xuống đất khí tuyệt thân vong.

Từ Tử Lăng xem thấy muốn nổi da gà, chẳng biết làm sao cho tốt, liền dùng tiếng Đột Quyết la lớn:

- Muốn giữ mạng thì mau chạy đi!

Bốn nữ hai nam còn lại, dường như lúc này mới phát giác có kẻ ngoại nhân Từ Tử Lăng, ngạc nhiên nhìn về phía gã.

Sau cửa, tiếng kình khí giao tranh đã hết, thể hiện cuộc ác đấu giữa Thạch Chi Hiên và Toa Phương đã bước vào giai đoạn cuối cùng.

Từ Tử Lăng thở dài, tiếp tục nói bằng tiếng Đột Quyết:

- Các ngươi càng giúp càng rối, hãy quý trọng tính mạng của mình mà lập tức ly khai, nếu chậm sợ rằng không kịp.

Một tiếng thét thảm kéo dài.

Từ Tử Lăng chỉ còn nước cười khổ, gã đã làm hết sức mình. Một phần vì đám người Đại Minh tôn giáo cứ một mực coi chết như không, gã không có cách nào để ngăn cản sự đồ sát phát sinh.

oOo

Trước canh hai một chút, Hầu Hy Bạch đột nhiên trở về, thấy Khấu Trọng đứng dựa bên cửa sổ, có vẻ suy tư, hắn bèn đi đến cạnh gã nói:

- Tạnh mưa rồi! Ta rất thích cảnh mưa bay lất phất, khiến cho cảnh vật trên đường bao trùm trong vẻ đẹp mờ ảo mê ly mà bình thường không thể có được. Ái chà! Từ Tử Lăng tại sao vẫn chưa về nhỉ.

Khấu Trọng cười khổ:

- Ta đang lo lắng cho hắn đây, Tử Lăng đáng lẽ phải về trước ta mới phải.

Hầu Hy Bạch nhíu mày:

- Có việc gì giữ chân hắn chăng?

Khấu Trọng nói:

- Chúng ta đợi thêm một lát. Tiểu Lăng mà chẳng về, chúng ta dù có phải lên trời xuống đất cũng phải đi tìm hắn. Ài! Trường An thật là không có chút xíu nào tốt!

Hầu Hy Bạch nói:

- Ta nhận được một tin tức mới, Trương Trấn Châu đã dẫn quân dân

Thọ An đầu hàng Đường thất, Vương Thế Sung thì bắt dầu đem quân lần lượt rút lui về Lạc Dương, rõ ràng đã buông Từ Giản.

Khấu Trọng cười khổ:

- Thời khắc này ta chẳng còn muốn nghe bất kỳ sự việc gì liên quan đến Vương Thế Sung nữa. Việc đầu hàng của Trương Trấn Châu thể hiện đại kế cô lập Lạc Dương của Lý Thế Dân bước đầu thành công, còn họ Vương thì lòng quân tan rã. Các tướng ngoài tộc lần lượt hàng Đường, điều ấy hầu như có thể thấy trước được.

Hầu Hy Bạch nói:

- Việc không thể làm thì cần vứt bỏ. Với tài hoa của mình, Thiếu Soái có thể tha hồ tung hoành thiên hạ, cần gì phải vì Vương Thế Sung mà bán mạng.

Khấu Trọng cười:

- Sự nghiệp tranh bá thiên hạ, đối với ta mà nói thì mới chỉ bắt đầu. Chẳng giấu gì ngươi, Lý Thế Dân càng mạnh càng lợi hại thì Khấu Trọng ta đối với hắn càng cảm thấy có hứng thú. Nếu tên tiểu tử đó không chịu nổi một kích thì chẳng còn có ý nghĩa gì nữa. Ta cũng biết làm thế sẽ chịu gian khổ. Nhưng chỉ cần nghĩ tương lai, kẻ ngồi vào ngôi vị hoàng đế là Lý Kiến Thành hoặc Lý Nguyên Cát và kẻ khống chế ở phía sau ắt là người trong Thánh môn của ngươi, hoặc là lệnh sư Thạch Chi Hiên, Loan yêu nữ hay Dương Hư Ngạn thì ta tuyệt chẳng chịu bỏ qua.

Hầu Hy Bạch hỏi:

- Nếu chỉ vì mục đích này, sao ngươi không dứt khoát toàn lực trợ giúp Lý Thế Dân, giúp hắn ngồi lên ngôi bảo tọa?

Khấu Trọng đáp:

- Lý Thế Dân muốn lên ngôi Hoàng đế thì hắn không chỉ phải đối phó với thân huynh đệ của hắn, mà còn phải công nhiên chống đối, thậm chí phế truất Lý Uyên. Chưa nói hắn có đủ tâm ngoan thủ lạt để làm điều đó hay không mà trên thực tế thì với chế độ binh lính của Đường thất, căn bản Lý Thế Dân không thể lãnh binh tự lập được. Một khi mất đi giá trị lợi dụng, khi hắn quay về Trường An thì chỉ như cá nằm trên thớt, chỉ có một con đường chết. Nếu như thêm người Đột Quyết và Thánh Môn của ngươi đằng sau ủng hộ Kiến Thành và Nguyên Cát, chúng ta ba người trợ giúp Lý Thế Dân cũng chỉ có kết cục thua trắng mà thôi.

Hầu Hy Bạch gật đầu:

- Thiếu Soái nói rất chí lí. Chà! Ta đối với vấn đề này rõ là thiếu kinh nghiệm. Hà hà! Nếu chúng ta đánh cắp được Hàn Lâm Thanh Viễn đồ từ trong cung, Lý Uyên sẽ phản ứng thế nào?

Khấu Trọng cười ngất:

- Tiểu tử nhà ngươi, nói đến cùng thì cũng chỉ muốn lấy được bức họa vào tay.

Hầu Hy Bạch thản nhiên đáp:

- Mục đích cả đời của ngươi là đạt được thiên hạ, tiểu đệ thiển cận chỉ muốn thưởng thức hết các bức họa và mỹ nhân trong thiên hạ. Ngươi làm cách nào giúp ta thuyết phục Tử Lăng trong việc này đi.

Khấu Trọng lần này nghe đến tên Từ Tử Lăng, sắc mặt trầm xuống:

- Đợi gặp Tử Lăng rồi hãy nói đến việc này. Còn không mau thay đổi y phục dạ hành rồi mang khăn che mặt, ngươi tưởng là bọn ta đi dạo hoàng cung sao?

oOo

Khi Từ Tử Lăng ra tới hậu viện, chiến sự đã kết thúc. Tay phải Thạch Chi Hiên duỗi thẳng, nắm chặt cổ Thiện Mẫu Toa Phương, nhấc cả hai chân ả lên khỏi mặt đất, mạng sống của thị đang sắp sửa rời khỏi thân xác. Lão lạnh lùng nói:

- Ngự Tẫn Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh ở đâu? Nếu như muốn được chết một cách thống khoái thì mau nói ra lập tức cho ta.

Thi thể sáu nam nữ giáo chúng đuổi theo Thạch Chi Hiên lúc nãy đang la liệt trên mặt đất, tử trạng rất kỳ quái, khiến người nhìn phải thấy phải lạnh run. Rõ ràng thủ đoạn Thạch Chi Hiên thật tàn nhẫn, hạ thủ chưa từng biết lưu tình.

Toa Phương thất khiếu rịn máu, hai mắt mất dần thần quang, khò khè:

- Đại Tôn sẽ vì ta mà báo thù.

Rồi rùng mình một cái, bằng chút dư lực cuối cùng tự đoạn tâm mạch mà chết.

Từ Tử Lăng đứng ngẩn người sau lưng Thạch Chi Hiên, không nói nên lời.

Thạch Chi Hiên buông tay, để mặc Toa Phương tự do rơi xuống đất, trở lại vẻ ôn hòa bình tĩnh, cứ như chẳng có vấn đề gì xảy ra, hoặc là việc lạnh lùng giết hơn mười người chẳng là vấn đề gì đáng nói đối

với lão. Thạch Chi Hiên ung dung nói:

- Tử Lăng có biết ai là Nguyên Tử của Đại Minh tôn giáo không?

Từ Tử Lăng dâng lên phản cảm mạnh mẽ đối với tính tình lãnh khốc của lão, lạnh lùng đáp:

- Ta đang nghe đây!

Thạch Chi Hiên dường như không muốn quay đầu nhìn Từ Tử Lăng, trầm giọng:

- Chính là gã đồ đệ bảo bối của ta, Dương Hư Ngạn.

Từ Tử Lăng thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Thạch Chi Hiên nói:

- Có gì là kỳ quái đâu? Kinh điển của Đại Minh tôn giáo có tên là Sa Bố La Càn, gồm nhiều quyển, trong đó Dược Vương Kinh chuyên dạy cách dụng độc còn Quang Minh Kinh vô cùng huyền bí, có giá trị cao nhất. Bộ Sa Bố La Càn này có thể sánh ngang với Thiên Ma Sách vốn do mười quyển bí điển của Thánh môn bọn ta hợp lại. Vì thế qua nhiều thế hệ rất hiếm người trong Đại Minh tôn giáo có khả năng tu luyện thành công trọn vẹn. Hư Ngạn đã được chân truyền của ta, cho nên sinh ra lòng tham đối với Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kinh, cam tâm gia nhập Đại Minh tôn giáo. Hy vọng sau khi nhận được lời cảnh cáo này, hắn có thể ghìm cương trước bờ vực thẳm, trở lại làm môn hạ của ta. Nếu không, lần tới sẽ đến lượt hắn.

Ngập ngừng một chút lại nói tiếp:

- Tử Lăng đi đi! Trước khi ta biến đổi tâm ý, phải lập tức ly khai. Không cần biết ngươi có việc gì trọng yếu ở đây, ngươi tốt nhất là nên lập tức rời khỏi. Ta không biết sự nhẫn nại đối với ngươi có thể duy trì đến lúc nào.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Tà vương muốn giết ta, xin lập tức ra tay.

Thạch Chi Hiên cuối cùng quay người lại, song mục phát ra thần sắc phức tạp khó hiểu, nhẹ giọng nói:

- Hãy giúp ta một việc gấp, được không?

oOo

Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch vút lên mái nhà, đang định chờ xem cho rõ tình hình thì một bóng đen từ xa lướt đến.

Hai người trông thấy rõ đó là Từ Tử Lăng liền vui mừng nghênh đón.

Khấu Trọng trách móc:

- Hảo tiểu tử! Ngươi đi đến chỗ nào vậy hả?

Ba người chuyển qua mái ngói của một toàn nhà khác rồi bắt đầu nói chuyện.

Từ Tử Lăng cảm thán nói:

- Ta không chỉ gặp lão Thạch, mà còn thấy lão sát tử giáo chúng Đại

Minh tôn giáo, trong đó có cả Thiện Mẫu Toa Phương.

Hai người cùng biến sắc.

Từ Tử Lăng đem chuyện trải qua kể lại.

Hầu Hy Bạch sửng sốt nói:

- Dương Hư Ngạn không ngờ là Nguyên Tử của Đại Minh tôn giáo. Nếu như không do Thạch sư phụ chính miệng nói ra thì ta chẳng thể nào tin được.

Khấu Trọng không hiểu:

- Nhưng hồi ở Long Tuyền, chúng ta rõ ràng nghe nói là Đại Tôn và Nguyên Tử đều đang ở đó, mà hầu như có thể khẳng định lúc đó Dương Hư Ngạn đang ở Trường An. Điều này không lẽ nói lên rằng có hai Nguyên Tử?

Từ Tử Lăng nói:

- Hy vọng một ngày nào đó vấn đề này sẽ được lôi ra ánh sáng. Ta có cảm giác mơ hồ rằng Dương Hư Ngạn, vì có quan hệ sư đồ với Thạch Chi Hiên, trước sau cũng không thể có được tín nhiệm hoàn toàn của Đại Minh tôn giáo. Vì thế chúng sẽ âm thầm bồi dưỡng thêm một Nguyên Tử khác.

Khấu Trọng giật mình nói:

- Ngươi muốn ám chỉ Ngọc Thành?

Hầu Hy Bạch kinh ngạc hỏi:

- Ngọc Thành là ai?

Từ Tử Lăng đáp:

- Không cần nghĩ nhiều đến điều này nữa, chúng ta xuất phát tiến về Hoàng cung chứ?

Khấu Trọng đáp:

- Địa điểm chính xác phải là hang ổ của Duẫn Tổ Văn, đi nào!

Ba người cùng tung mình lướt nhanh về phía Duẫn phủ.

(

Chương 601: Thu hoạch ngoài ý liệu

Ba người trước sau nhảy lên cây đại thụ ở tiểu lâu phía sau hậu viện Duẫn phủ, nhìn về phía nhà chính trong phủ. Đại sảnh đường đèn đuốc sáng choang, tiếng đàn sáo văng vẳng truyền lại.

Khấu Trọng cười nói:

- Duẫn Tổ Văn rõ ràng đêm đêm đều thưởng thức ca nhạc, rất biết hưởng thụ phồn hoa phú quý của thế gian. Hy vọng hắn có thể túy sinh mộng tử cho thiên hạ thái bình.

Từ Tử Lăng nói:

- Sự truy cầu quyền lực và tài phú là không có giới hạn, thế người ta mới nói 'có Lũng mà vẫn ngóng Thục'*. Người của Thánh môn đều vì sứ mệnh thống nhất thiên hạ của Thánh môn mà thôi.

Hầu Hy Bạch thở dài:

- Chắc chỉ có ta là ngoại lệ, ta đối với quyền vị lợi lộc chẳng hề có chút hứng thú nào. Nếu bắt ta làm Hoàng đế, chẳng thà đánh đòn ta còn hơn.

Khấu Trọng vui vẻ:

- Nếu ngươi không phải người như thế, chúng ta tối nay không cần phải thám hiểm Hoàng cung, tham quan Đường cung dưới ánh trăng làm gì.

Hầu Hy Bạch nói:

- Tiểu đệ chính xác mới nghe được tình hình trong Hoàng cung, nghe nói khoảng nửa năm nay Lý Uyên không ngừng thỉnh đám danh gia cao thủ như Âu Dương Hi Di xuất sơn, đến Trường An tọa trấn. Những người này đều là các bậc tiền bối đại gia có thực lực, đã được thời gian khảo nghiệm, là những nhân vật tôn sư các phái. Nhưng rốt cuộc là những cao thủ nào? Thứ cho tiểu đệ, ngay cả nửa cái tên cũng không điều tra ra.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Tất cả đều do 'Nhạc Sơn ta' không tốt, khiến 'tiểu Đao' cảm thấy sự uy hiếp từ Thạch sư phụ của ngươi. Ta khẳng định Lý Uyên đang thu hút cao thủ để đối kháng với Thạch Chi Hiên. Do đó bọn ta có khả năng sẽ gặp tai họa bất trắc.

Khấu Trọng hớn hở nói:

- Không có hung hiểm thì còn gì lạc thú? Sống chết có số, phú quý do trời, Khấu Trọng ta càng ngày càng tin vào vận mệnh. Số mệnh đã sớm được an bài, cho dù họa hay phúc có tới cũng vậy cả, cần gì phải cố kỵ chứ?

Hầu Hy Bạch phụ họa:

- Thiếu Soái nói hay lắm, bọn ta đơn giản chỉ cần động thủ động cước, thu hồi Hàn Lâm Thanh Viễn đồ, rồi bỏ lại tiêu ký Yến tử của Đoản Mệnh Tào Tam.

Khấu Trọng khua tay vỗ vai gã, cười hi hi:

- Ta với tiểu Hầu đúng là ‘anh hùng sở kiến lược đồng’.

Từ Tử Lăng phản đối:

- Trộm Hàn Lâm Thanh Viễn đồ đối với bọn ta có ích lợi gì?

Hầu Hy Bạch nhìn Khấu Trọng cầu cứu, Khấu Trọng nhìn hắn như muốn nói “thoải mái đi” rồi gã kề bên tai Từ Tử Lăng, dùng công phu Tụ Âm Thành Tuyến nhẹ giọng nói:

- Thạch Chi Hiên hiện tại không ở trong mật thất. Chỉ có một tình thế khiến lão quay về thiền thất ở Vô Lậu tự làm Đại Đức thánh tăng, không dám ra ngoài, đó là khi toàn thành tìm kiếm Đoản Mệnh Tào Tam. Đặc biệt, khi sự tìm kiếm tập trung tại Dược Mã kiều, Vô Lậu tự, lão Thạch sẽ không để cho người khác phát hiện ra thiền thất bỏ trống. Vì thế, lúc ấy chỉ cần Di lão thông tri Lý Uyên rằng Thạch Chi Hiên chính là Đại Đức thánh tăng thì mục tiêu của Lý Uyên lập tức chuyển sang kình địch ngàn vạn lần trọng yếu hơn Tào Tam. Bọn ta sẽ đợi con cá to Thạch Chi Hiên này ở một cửa ra khác. Sở dĩ chúng ta cần phải trộm Hàn Lâm Thanh Viễn đồ là vì điều đó có thể nhử cho Lý Uyên nổi giận lôi đình, cũng như khiến cho lão Thạch như cá chui vào lưới. Nhưng thực ra cần phải xem xét thời gian ăn trộm, không biết nên bắt đầu như thế nào đây?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Từ nhỏ ta đã không đấu khẩu lại ngươi, vì thế việc kiếm ăn phần lớn là do ta phụ trách. Tốt lắm! Nhìn vào cái lý sự cùn của ngươi, ta chẳng thèm phản đối nữa.

Hầu Hy Bạch vô cùng ngạc nhiên nói:

- Thiếu Soái vừa rồi nói sai à? Công hiệu thần kỳ đến thế mà.

Khấu Trọng đáp:

- Ta và hắn chính là nói về huyền cơ và nguyên lý của vận mệnh. Lăng thiếu gia là người có ngộ tính cao, đã được tác động sâu sắc và cảm động nên thay đổi ý định ban đầu, có thể hoàn thành mộng tưởng của Hầu công tử.

Hầu Hy Bạch vui mừng nói:

- Đừng nghĩ rằng ta đã nảy sinh lòng tham, chẳng qua là ta hy vọng vật quý giá này phải thuộc về người có đủ tư cách sở hữu nó thôi!

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Bọn ngươi một tên thì lưu manh, một tên thì say mê đến điên cuồng, ta thế cô lực bạc, làm sao đấu lại các ngươi. Ồ! Có người tới kìa!

Chỉ thấy ba người đi trên lối nhỏ rải đá men theo đám cây trong vườn, cười cười nói nói, chầm chậm đi về phía tiểu lâu.

Phản ứng đầu tiên của bọn Khấu Trọng là khép hờ mắt, thu nhiếp lỗ chân lông, để tránh đối phương phát hiện ra sự tồn tại của mình. Sau đó, cả ba ngưng thần quan sát một cách cẩn thận.

Người đi giữa hiên ngang uy vũ, tuy rằng đang mặc y phục tầm thường, nhưng vẫn có uy thế hào hùng của một Hoàng đế.

Không nghi ngờ gì nữa, chính là Đại Đường Hoàng triều Lý Uyên, người đứng đầu Lý phiệt.

Đi bên trái Lý Uyên là một người có chiều cao tương tự, mắt ưng mũi

diều hâu, tóc mai hoa râm, hình tượng uy mãnh, niên kỷ có vẻ mới chừng bốn mươi, nhưng Khấu Trọng cảm thấy tuổi lão chắc chắn không thể dưới Lý Uyên, ít nhất cũng phải sáu mươi tuổi.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều có cảm giác đã gặp người này trước rồi, nhưng nhất thời không thể nhớ ra lão là ai!

Một người nữa đi sau khoảng nửa bước, có lẽ tự thấy thân phận không đủ để sánh vai đi với hai người kia, hóa ra là Duẫn Tổ Văn.

Lý Uyên cười nói:

- Tối nay thật thoải mái. Sự an bài của Duẫn quốc trượng thật hoàn hảo, không còn gì để nói, thực là nhất lưu mỹ nữ, vũ đạo cũng quá tuyệt vời.

Lão già mũi diều hâu cười nói:

- Càng tuyệt diệu hơn là bọn chúng không hề biết hiền đệ chính là Đại Đường Hoàng đế Lý Uyên. Dùng quyền thế chỉ có thể chiếm đoạt thân thể, nhưng vĩnh viễn không thể có được sự hâm mộ từ tận chân tâm mỹ nhân dành cho hiền đệ như vừa rồi.

Hai người cùng cười lớn, làm Duẫn Tổ Văn ở phía sau cũng cười theo.

Ba người trên cây tỉnh ngộ, Lý Uyên đã quen làm vua, vì thế muốn thử cảm giác “không làm Hoàng đế”, mặc thường phục cải trang theo bí đạo ra ngoài vi hành, dùng một thân phận khác do Duẫn Tổ Văn an bài. Lý Uyên háo sắc, tự nhiên không tránh khỏi tiết mục có liên quan đến nữ nhân. Vấn đề là Duẫn Tổ Văn tốt tốt xấu xấu gì cũng là nhạc phụ Lý Uyên, vậy mà lại đưa mỹ nữ tới cho con rể, thật không thể nào hiểu được. Bất quá, đối với mấy trò nịnh nọt ton hót của Duẩn Tổ

Văn, bằng vào thân phận hoàng đế của mình, Lý Uyên đáng ra nên tránh xa mới phải.

Từ Tử Lăng trong lòng đột nhiên thấy lạ, tựa như đã nghĩ ra được vài đầu mối, chỉ là nhất thời không có khả năng cụ thể hóa ra.

Cho tới lúc này, có thể khẳng định lão già mũi diều hâu là người có giao tình thâm hậu với Lý Uyên. Hiện tại Lý Uyên là Hoàng đế, vậy mà lão ta có thể xem như cùng hàng, xưng huynh gọi đệ, thậm chí gọi thẳng tên, rõ ràng không chỉ là đóng vai trò bạn bè, mà còn là vệ sĩ tùy thân của Đường đế. Qua đó có thể khẳng định thân phận, địa vị và võ công của người này đều không tầm thường. Nhưng Từ Tử Lăng lại nghĩ không ra lão là ai! Hoặc giả đó chính là tiền bối cao thủ mà Lý Uyên thỉnh tới để đối phó với Thạch Chi Hiên.

Bọn Duẫn Tổ Văn ba người dừng lại trước bậc thềm đi vào tiểu lâu, Lý Uyên gật đầu nói:

- Chỉ có tao ngộ quý hóa đó mới có được lạc thú thực sự, ngắm nhìn thần thái giận dữ của mỹ nhân thật là ngàn vàng khó mua. Tối mai ta khoản đãi Thương Tú Tuần của Phi Mã mục trường, sau đó chúng ta lại đến đây hưởng khoái lạc chứ? Hay là đến chỗ khác?

Duẫn Tổ Văn đáp:

- Nhất thiết do Hoàng thượng định đoạt. Thỉnh Hoàng thượng đi nghỉ, hạ thần sẽ đích thân an bài thỏa đáng.

Lão già mũi diều hâu nhíu mày nói:

- Hiền đệ hiện thời chỉ có thể hoạt động trong phạm vi phủ Duẫn quốc trượng, đợi bọn ta trừ Thạch Chi Hiên xong, lúc đó đệ đi đâu hoan hỷ chẳng được.

Lý Uyên cười khổ:

- Nghe lão ca nói, Lý Uyên cung kính không bằng tuân mệnh.

Duẫn Tổ Văn ngữ khí chuyển sang giọng thổi da bò:

- Chỉ là Phiệt chủ nghĩ cho sự an toàn của Hoàng thượng mà thôi! Vả lại cũng là nghĩ cho thiên hạ bách tính.

Lý Uyên cảm khái thở dài:

- Ài! Làm Hoàng đế! Thật chẳng dễ dàng gì.

Duẫn Tổ Văn bước lên bậc thang, mở cửa ra.

Bọn Khấu Trọng ba người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng đã hiểu được lão già mũi diều hâu là thần thánh phương nào mà dám quản thúc cả hoạt động của Lý Uyên.

Võ lâm nổi tiếng nhất là Tứ Đại môn phiệt, gồm có Lý phiệt, Độc Cô phiệt, Vũ Văn phiệt và Tống phiệt. Ba dòng họ đầu tiên đều là đại phiệt ở phương Bắc, có lịch sử, truyền thống lâu dài qua các triều đại, cho nên bọn họ dù không ngừng đấu tranh quyền vị, nhưng quan hệ cực kỳ phức tạp, ly hợp thất thường.

Trong cuộc đấu tranh cuối cùng của nhà Tùy, Độc Cô phiệt và Vũ Văn phiệt trước sau sụp đổ, tàn dư nhờ quan hệ về đầu phục Lý Uyên. Trước mặt chính thị là người đứng đầu Vũ Văn phiệt, Vũ Văn Thương.

Luận về võ công, Thiên Đao Tống Khuyết ổn định chiếm vị trí thủ tịch trong Tứ Đại môn phiệt, tiếp theo là Vũ Văn Thương, bá phụ của Vũ

Văn Hóa Cập, xếp trên cả Lý Uyên.

Độc Cô Phong tuy ở vị trí đứng đầu Độc Cô phiệt, nhưng võ công lại không phải hạng nhất. Đệ nhất hảo thủ của gia tộc này là Vưu Sở Hồng.

Có cao thủ đẳng cấp như Vũ Văn Thương bên cạnh, Lý Uyên có thể an tâm ra ngoài hưởng lạc, chỉ là không biết Duẫn Tổ Văn là người của Ma môn.

Vũ Văn Thương cười nói:

- Giáo đồ tà đạo đồn rằng Thạch Chi Hiên như người trên trời, nói lão rất lợi hại, ta vẫn ghi nhớ. Tốt nhất lão cứ tới xông vào cấm uyển (vườn cấm của vua), ta và Vưu bà bà tất sẽ dạy cho lão biết thế nào là “có đi mà không có về”. Nếu biết rõ nơi lão ẩn thân thì cũng tốt!

Lý Uyên vui mừng nói:

- Toàn là nhờ lão ca đề tỉnh ta, mời Vưu bà bà đích thân bảo vệ Trương quý phi. Bằng vào gần trăm năm kinh nghiệm của bà ấy, chắc chắn không thể tái diễn việc bị đả thương nữa.

Ba người bọn Khấu Trọng mặt mũi bần thần, thầm kêu bất diệu. Hàn Lâm Thanh Viễn đồ rất có khả năng là ở trong khuê phòng của Trương Tiệp Dư. Nếu như có Vưu Sở Hồng bảo vệ, bọn gã coi như vô phương.

Vũ Văn Thương nói:

- Bệnh tình lão nhân gia đã được trị tận gốc, võ công đã tăng lên một tầng cao mới, không chừng còn trên cả Thiên Đao Tống Khuyết, trở thành đệ nhất nhân trong Tứ Đại môn phiệt. Có bà ấy trong cung,

hiền đệ cứ yên tâm.

Lý Uyên thở dài:

- Đáng tiếc Mạc thần y phiêu lãng nơi xa, thực là ‘kỳ nhân kỳ hành’ (người lạ hành động cũng lạ), ai ai cũng khâm phục. Người đó không những y đạo siêu việt, mà còn là người rất thú vị nữa.

Vũ Văn Thương cười nói:

- Hy vọng hắn sẽ quay lại sớm! Chúng ta hồi cung thôi!

oOo

Đợi cho Duẫn Tổ Văn rời khỏi, Khấu Trọng thở dài nói:

- Ta hối tiếc vô cùng!

Hầu Hy Bạch kỳ lạ hỏi:

- Hối tiếc gì thế?

Từ Tử Lăng cười đáp:

- Gã hối tiếc vì đã trị bệnh hen suyễn kinh niên cho Vưu lão bà.

Khấu Trọng buồn nản nói:

- Đây là tự làm tự chịu, thiện giả ác báo. Con mẹ nó! Một mình Vũ Văn Thương đã làm bọn ta đau đầu, giờ có thêm Vưu lão bà, khi có chuyện chúng ta thoát thân cũng chẳng dễ.

Từ Tử Lăng mỉa mai:

- Không phải lúc trước ngươi mới nói là số mệnh do trời, cứ thoải mái mà làm sao? Hiện tại, tựa hồ như ngươi không còn tin tưởng vào vận mệnh vậy!

Khấu Trọng cười khổ:

- Bởi vì vận mệnh đang cảnh cáo bọn ta, cho biết nơi bọn ta muốn tới dạo chơi có Vưu lão bà đang cung kính chờ đợi đại giá. Hy Bạch có ý kiến gì không?

Hầu Hy Bạch thở dài:

- Ngươi bảo ta nên trả lời thế nào đây, ta dù yêu tranh như mạng nhưng không bao giờ muốn bọn ngươi theo ta vào chỗ chết.

Từ Tử Lăng nhún vai nói:

- Ta không có ý kiến gì. Không cần nhìn ta như thế, ta thực sự không có ý kiến. Tất cả do Khấu Thiếu Soái ngươi tác chủ.

Khấu Trọng vẫn chăm chú nhìn gã, khóe miệng lộ ra một tia tiếu ý, nói:

- Đến lúc đeo mặt nạ lên rồi! Sức hấp dẫn của Hoàng cung phải hơn xa sự uy hiếp của Vưu bà tử chứ, đúng không?

Khấu Trọng đẩy chiếc giường trong phòng ở tầng trệt tiểu lâu, ba người căng mắt nhìn, thấy lờ mờ chỗ tiếp giáp của cửa vào địa đạo và sàn. Do nền nhà được lát đá, nếu không lưu tâm khó có thể thấy được dấu vết, có thể nghĩ đó cũng là một khối đá trên nền nhà thôi.

Khấu Trọng tỏ vẻ chuyên gia, gã ngăn cản Hầu Hy Bạch dùng

chưởng để hút nắp địa đạo lên, cất tiếng:

- Khi nãy bọn ta không hề nghe thấy âm thanh mở cửa địa đạo, chứng tỏ cửa vào này được thiết kế xảo diệu. Nếu không mở theo đúng cách, nhiều khả năng sẽ chạm vào hệ thống cảnh báo. Ngay khi bọn ta ra bằng đầu kia, toàn thể cấm vệ quân ở hoàng cung đang đợi để cung tiễn bọn ta chầu tiên tổ đấy.

Từ Tử Lăng đối với công phu cơ quan học của gã hoàn toàn không tin tưởng, chỉ nhíu mày hỏi:

- Nếu nói nguy hiểm như thế, ngươi có phương pháp gì?

Khấu Trọng đáp:

- Phương pháp của ta là tìm hiểu trước rồi phá cửa sau. Đến đây! Ta cần Lăng thiếu gia chi viện.

Từ Tử Lăng không nói thêm câu nào, thủ chưởng áp vào bối tâm gã.

Ở bên cạnh, Hầu Hy Bạch tò mò nhìn, ngạc nhiên nói:

- Ta hiện tại bắt đầu tin tưởng vào mấy câu chuyện lưu hành trên giang hồ rồi đấy.

Khấu Trọng ngồi xuống, song chưởng áp vào trên mặt phiến đá, hỏi:

- Truyền ngôn gì? Có liên quan gì đến việc hiện tại bọn ta đang làm không?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Truyền ngôn nói rằng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liên thủ, tam đại

tông sư cũng lực bất tòng tâm.

Từ Tử Lăng cố gắng nhịn cười nói:

- Bọn họ khẳng định chưa từng thấy bộ dạng đáng thương của bọn ta khi thoát hiểm sống sót dưới tay Tất Huyền và lệnh sư, thậm chí lúc đó còn có thêm Bạt Phong Hàn nữa.

Hầu Hy Bạch nói:

- Vì thế ta vẫn nghi ngờ mấy lời khoa trương đó. Nhưng cho đến tối nay, thấy kỳ thuật hỗ trợ chân khí của bọn ngươi, ta nghĩ rằng nếu phát triển thuật đó lên một bậc, trong thiên hạ người nào có thể đương nổi một kích liên thủ như thế?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đồng thời chấn động, song chưởng của Khấu Trọng lập tức tách khỏi phiến đá.

Hầu Hy Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Hai ngươi tại sao lại phản ứng kịch liệt như thế?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liếc nhìn nhau, đều biết rằng một lời của Hầu Hy Bạch đã làm sáng tỏ nhiều điều. Bọn gã lúc trước nhiều lần dựa vào phương pháp chân khí hỗ trợ mà đối phó với kẻ địch cao minh hơn, đặc biệt là tình huống đang nội thương khổ chiến Phục Nan Đà. Tuy vậy, đó đều là lâm nguy ứng cấp, không thực sự nghiên cứu, trên cơ sở này phát triển thuật liên kết chiến đấu. Vào lúc kế cùng lực kiệt để đối phó Thạch Chi Hiên như hiện nay, cách này có thể là một phương pháp khả thi để có thể phá được Bất Tử Ấn pháp vô tiền khoáng hậu của lão Thạch.

Nhưng vấn đề này có lẽ không nên tiết lộ cho Hầu Hy Bạch.

Khấu Trọng đổi chủ đề:

- Tiểu đệ quả nhiên đoán không sai, nếu bọn ta cố gắng dùng nội lực hút phiến đá lên một tấc, lập tức tác động đến chuông cảnh báo. Người thiết kế khẳng định là cao thủ cơ quan học, đã thấu hiểu rõ tâm lý con người.

Hầu Hy Bạch tâm hồn chỉ biết mỗi bức vẽ quý báu, quên ngay những lời nói lúc trước, hỏi:

- Hay là thử đẩy theo vài hướng có được không?

Khấu Trọng đáp:

- Đẩy vào trong không nghe thấy tiếng động nào, nhân vì một bên có then sắt to bằng cánh tay người.

Hầu Hy Bạch thất vọng nói:

- Tối nay chẳng lẽ đến đây là thôi sao!

Đoạn nhìn cửa vào thở dài.

Khấu Trọng ngồi phịch xuống đất cười nói:

- Nếu chúng ta không phải là bằng hữu thân thiết, nói không chừng bọn ta sẽ lừa ngươi rằng không có năng lực. Nhưng vì mọi người đều là huynh đệ, tối nay ta sẽ đưa ngươi xâm nhập Hoàng cung, cho ngươi mở cửa khuê phòng Trương mỹ nhân mà trộm hương lấy ngọc.

Hầu Hy Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Cánh cửa này chỉ có thể mở từ bên trong, ngươi có phương pháp gì vậy?

Khấu Trọng đưa song chưởng ra trước án vào mặt cửa, ngay khi tay Từ Tử Lăng đặt vào bối tâm gã, Khấu Trọng bình tĩnh hạ giọng nói:

- Đây là chiêu Cách Sơn Đả Ngưu, quan trọng là nội kình, kiến thức về cơ quan học cũng quan trọng, nếu thiếu một thứ cũng không được. Con mẹ nó! Xem đại pháp mở cửa thiên hạ vô song của ta đây. A!

Đại công cáo thành, Từ Tử Lăng cười nói:

- Khấu Trọng ngươi quá đề cao bọn ta rồi! Đáng ra chỉ là đại pháp "chạy trốn thiên hạ", miễn cưỡng mới giữ được mạng.

Khấu Trọng thử dùng tay nhấn vào cửa, miếng đá nghiêng xuống dưới, lộ ra một đường hầm dẫn xuống, có tám bậc thang.

Hầu Hy Bạch vui mừng khôn xiết nói:

- Thành công rồi! Ngay cả nếu chúng ta nói với Lý Uyên là theo địa đạo xâm nhập Hoàng cung, lão cũng không tin, vì căn bản không có khả năng nào. Nhất là bọn ngươi có vẻ không mất chút sức nào, dễ dàng thành công thế này.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Tốt lắm! Đã có khả năng nhập cung, bọn ta trước tiên nên thảo luận về điều kiện.

Hầu Hy Bạch ngây ngốc hỏi:

- Thảo luận về điều kiện gì?

Từ Tử Lăng ngồi xuống cạnh Khấu Trọng, cười nói:

- Điều kiện là tối nay không ăn trộm gì, không kinh động bất kỳ người nào, nếu không may bị người khác phát hiện, tuyệt không thể theo bí đạo ly khai.

Hầu Hy Bạch ngồi phịch xuống, thất vọng hỏi:

- Không lấy bức họa, nhập cung làm gì?

Khấu Trọng đặt tay lên vai Hầu Hi Bạch đáp:

- Bức họa nhất định sẽ lấy, chỉ là tiến hành vào ngày tốt lành nào đó thôi. Bọn ta tối nay chỉ dò đường, xem Hoàng cung bảo vệ thế nào, đường lối tiến thoái làm sao.

Hầu Hy Bạch lắc đầu nói:

- Ta vẫn không hiểu, đi đêm lắm có ngày gặp ma, ví dụ bọn ta tìm được nơi cất bảo họa, không lấy ngay mà đợi đến lần sau, bức họa có khả năng sẽ được dời đi chỗ khác. Trừ phi tối nay có tìm mà không thấy thì dĩ nhiên chỉ đành ngày khác quay lại.

Sau đó nhíu mày hỏi:

- Bọn ngươi luôn luôn có vẻ giấu điều gì đó, phải chăng vẫn xem ta như người ngoài?

Khấu Trọng cởi mặt nạ, cười nhăn nhó:

- Lăng thiếu gia! Ngươi bảo ta phải nói làm sao, Hầu công tử hiểu lầm bọn ta rồi!

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp:

- Bọn ta thực sự có giấu ngươi, vì không muốn ngươi khó xử, nên định thay ngươi hóa giải họa sát thân.

Hầu Hi Bạch giật mình ngồi xuống hỏi:

- Có phải là liên quan đến Thạch sư phụ không?

Khấu Trọng đáp:

- Chính là thế. Chỉ cần làm theo những gì bọn ta nói, ngươi không những có thể có Hàn Lâm Thanh Viễn đồ, mà bọn ta còn rất có khả năng phá Bất Tử Ấn pháp của lệnh sư, để ngươi có thể tiếp tục thưởng thức danh họa và chơi bời với mỹ nữ các phương.

Từ Tử Lăng nói:

- Vấn đề là cho đến lúc này lệnh sư vẫn chưa có hành động gì đối với ngươi, vì vậy ngươi nên nghe lời ta.

Khấu Trọng đeo mặt nạ, nhảy xuống cầu thang đá, bật hỏa tập, cười nói:

- Ngươi xem hệ thống thông gió của địa đạo tuyệt vời không này!

Hai người theo bước chân gã, bước xuống thang, rồi đóng cửa đá, khóa lối đi lại.

Dưới ánh sáng hỏa tập, địa đạo có khả năng để cho một hán tử cao

bảy thước đứng thẳng, đi về phía Đông, chính là phương hướng Hoàng thành.

Từ Tử Lăng nói:

- Địa đạo đi theo hướng này thì cửa ra là ở Hoàng thành chứ không phải Hoàng cung.

Khấu Trọng quả quyết:

- Đại tông sư về cơ quan thổ mộc ta đây dám khẳng định địa đạo chắc chắn có chuyển hướng, cửa ra cuối cùng sẽ ở trong Nội uyển của Hoàng cung, hơn nữa sẽ không quá xa tẩm cung của Đại Đường Hoàng đế, cho nên khi bọn ta ra ngoài chơi đùa nên tránh động thủ động cước. Hắc hắc! Đi nào!

Chú thích:

* Có Lũng vẫn ngóng Thục: Lũng chỉ đất lũng - tỉnh Cam Túc, Thục chỉ đất Thục – tỉnh Tứ Xuyên. Đây là câu thành ngữ chỉ sự ham muốn không có điểm dừng của con người, sát nghĩa với được voi đòn tiên.

(

Chương 602: Lần thám thính đầu tiên gặp bất lợi

Khấu Trọng gãi đầu nói:

- Điều này thật vô lý!

Thiết kế của cửa ra ở ngay trên đầu bọn họ cũng giống như cửa vào, vấn đề là địa đạo không phải đi về phía Hoàng cung như Khấu Trọng dự đoán. Theo vị trí này thì nếu mở ra chắc chắn là nằm trong phạm vi Hoàng thành nhưng không phải Hoàng cung. Hoàng cung Đại đường chiếm một diện tích rất lớn, không kể đến Tây Nội Uyển thì diện tích cũng bằng mười hai lần so với Đông thị. Hoàng thành và Cung thành đều chiếm một nửa, được phân cách bởi Hoành Quán quảng trường rộng lớn chạy theo chiều đông tây. Hoàng thành là nơi có các quan thự để bá quan văn võ làm việc. Cung thành thì gồm có Dịch Đình cung, Thái Cực cung và Đông cung, trong đó Thái Cực cung là nơi ở và cũng là nơi nghị sự của Lý Uyên.

Bố Chính phường ở phía Tây Hoàng thành, chỉ cách Hoàng thành bởi một con đường An Hóa. Bọn họ từ trong Duẫn phủ ở Bố Chính phường đi thẳng về phía Đông, theo khoảng cách thì cửa ra này nằm ở góc Tây Nam của Hoàng Thành. Trong lúc Hoàng cung Đường thất đang được phòng bị cẩn mật để đề phòng Thạch Chi Hiên như thế này, dù cho ba người có thể thần bất tri quỷ bất giác vào trong Hoàng thành thì muốn vượt qua Hoành Quán quảng trường rộng lớn, rồi lọt qua bất kỳ cửa nào trong các cửa Quảng Vận môn, Thừa Thiên môn hoặc Trường Nhạc môn là điều là không thể.

Hầu Hy Bạch nói:

- Hay là cứ mở cửa rồi thò đầu ra xem thế nào, bên ngoài có khả năng là một mật thất khác, có địa đạo thông tới hoàng cung.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Theo thiết kế mà nói thì rất vô lý, vừa rồi Lý Uyên và Tổ Văn cũng không phải từ chỗ này đi ra. Hy Bạch huynh xin hãy xem cái cửa sắt này đi, xem dấu rỉ sét này thì đã lâu không có người nào động tới.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Đây không những là cửa ra giả mà còn là một cái bẫy. Trông cơ quan để mở cửa dường như giống với nơi mà chúng ta đi vào nhưng thật ra phải có một chỗ khác biệt rất khéo léo nào đó, tuy ta không biết là ở đâu nhưng có thể đoán là nếu khởi động cơ quan mở cửa thì chắc chắn sẽ đánh động hệ thống cảnh báo.

Hầu Hy Bạch đồng ý:

- Vậy mới hợp lý. Một địa đạo có thể thông tới Hoàng cung như thế này cực kỳ quan trọng. Những người thợ giỏi của Đường thất đương nhiên đã suy nghĩ nát óc để bảo đảm an toàn, vì vậy họ phải thiết kế cạm bẫy để cho địch nhân tìm thấy địa đạo trúng kế.

Ba người bắt đầu nghiên cứu bức tường phía Bắc của địa đạo. Hết cây hỏa tập này lại đến cây khác, họ đi dọc theo địa đạo tìm hiểu nhưng đến lúc ngọn hỏa tập cuối cùng cháy hết ba gã vẫn không thu hoạch được gì. Khấu Trọng thở dài:

- Cái tên mới bước lên hàng đại sư cơ quan thổ mộc như ta đúng là nên về nhà mà chết đi cho rồi. Một cái địa đạo nho nhỏ thế này mà con mẹ nó còn khó tìm hiểu hơn cả Dương Công bảo tàng.

Từ Tử Lăng dò dẫm trong bóng tối đi về hướng cửa ra ở ngôi tiểu lâu trong Duẫn phủ, cất tiếng:

- Vẫn còn chưa tìm hiểu bức tường phía Nam, chỉ tiếc thời gian không nhiều, chúng ta phải rời khỏi đây thôi, nếu không sau khi trời sáng sẽ không dễ dàng gì đâu, đêm mai lại tới đi.

Hầu Hy Bạch lúc này vẫn còn đứng ở bậc thang bằng đá, ra hiệu muốn nói phía trên có người.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cực kỳ ngạc nhiên, theo đạo lý tiểu lâu phải là nơi cấm địa ở Duẫn Phủ, dù là việc quét dọn hàng ngày cũng không thể tiến hành trước khi trời sáng.

Tuy vậy bọn gã không hề lo lắng việc có người đi vào địa đạo, lý do thứ nhất là cửa chỉ có thể mở từ bên trong, trừ phi người tới có bản lĩnh mở cửa như hai người Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hợp lại vừa rồi.Thêm vào đó, đây có thể xem là “ngự đạo” chuyên dụng của Lý Uyên, làm sao có người nào khác có thể lạm dụng được.

Hai gã tiến đến cạnh Hầu Hy Bạch rồi dụng công vào hai tai, quả nhiên bọn họ nghe được thanh âm mơ hồ của nam nữ đang đối thoại. Tuy nhiên bởi vì cách tấm đá dày tới nửa xích, lại thêm các khe hở gần như bị bịt kín, với công lực ba người nhưng vẫn không thể nghe rõ người phía trên đang nói chuyện gì.

Từ Tử Lăng có cảm quan nhạy bén hơn Khấu Trọng, nhỏ giọng nói:

- Nam nhân dường như là Duẫn Tổ Văn, nữ nhân là... hắc... nữ là, á! Là Văn Thải Đình của Âm Quí phái.

Đột nhiên thính giác của gã trở nên vô cùng tinh tường, không những

nhận ra được Văn Thải Đình, mà còn nghe rõ được nội dung cuộc nói chuyện của hai người. Nhân vì Khấu Trọng đã đưa tay ấn vào bối tâm gã, chân khí liên tục không dứt truyền vào rồi hòa hợp với chân khí bản thân của Từ Tử Lăng cùng nhau vận hành trong cơ thể gã. Trong thiên hạ, có thể mượn dùng chân khí người kia và hòa hợp dễ dàng với chân khí bản thân thì chỉ có hai gã có thể làm được, tuyệt không có hai người nào khác.

Khấu và Từ chậm rãi bước lên bậc đá, tiếng nói phía trên càng lúc càng rõ, bất quá đúng ra mà nói thì điều này chỉ chính xác với Từ Tử Lăng. Chỉ nghe thấy Duẫn Tổ Văn nói:

- Việc này nên từ từ chứ không nên gấp gáp, hơn nữa thời cơ chưa đến, chúng ta trồng cây trước rồi hẵng hái quả sau.

Từ Tử Lăng nghe vậy càng thêm mơ hồ, thầm nghĩ chắc chắn đã bỏ lỡ mất đoạn đối thoại quan trọng trước đó.

Đột nhiên truyền lại tiếng quần áo sột soạt, tiếp đó là tiếng rên rỉ của Văn Thải Đình, chỉ cần không phải là kẻ ngốc thì biết ngay trên kia đôi nam nữ đó đang quấn vào nhau. Văn Thải Đình này không những biết lợi dụng sắc đẹp vẫn còn thu hút để đạt được mục đích, mà còn có thiên tính dâm đãng, Từ Tử Lăng từng chính tai nghe ả khêu gợi Trì Sanh Xuân, nhưng lúc đó Trì Sanh Xuân đã không làm gì.

Tiếp đó tiếng Văn Thải Đình hổn hển thì thào nói:

- Công phu của ta thế nào? Ngươi mãn ý không?

Từ Tử Lăng quay sang nhìn hai người Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch đang háo hức chờ đợi, nhẹ nhàng nói:

- Bọn họ vừa giao hoan với nhau xong.

Khấu Trọng lau mồ hôi trán, than:

- Thật may quá, nếu không chúng ta chết ngạt ở đây mất!

Giọng nói của Duẫn Tổ Văn lại vang lên trong đôi tai linh mẫn của Từ Tử Lăng:

- Thải Đình ngươi thật là kỳ tích, mười hai năm trước đã làm mê đắm người ta, mười hai năm sau vẫn hấp dẫn như thế. Ta đã thử với đám nữ nhân trẻ tuổi nhiều lần, nhưng lần nào cũng vô vị, sao mà bằng được ngươi chứ.

Từ Tử Lăng thầm hiểu thì ra hai người là tình nhân cũ, chỉ là Duẫn phủ có bao nhiêu chỗ, sao lại chọn cái tiểu lâu ngầm chứa cửa ra của bí đạo này để gặp gỡ lén lút? Nếu như Lý Uyên bất chợt muốn "xuất tuần" lần nữa vào đêm nay có phải là sẽ thấy cảnh này không?

Văn Thải Đình hỏi:

- Cửa vào địa đạo ở đây ư?

Từ Tử Lăng thất kinh, sau sực nhớ đối phương không thể mở cửa từ bên ngoài mới yên lòng lại một chút.

Duẫn Tổ Văn nói:

- Ở ngay dưới giường, bất quá chỉ có thể mở từ bên trong. Ngày đầu tiên ta được ban cho tòa phủ đệ này cũng được giao cho trách nhiệm thủ hộ địa đạo cho Lý Uyên, nhưng thực ra ta chưa bao giờ tiến vào trong đó.

Văn Thải Đình cười hích hích:

- Lý Uyên tin tưởng ngươi quá nhỉ!

Duẫn Tổ Văn cũng cười theo:

- Lý Uyên này không phải là khó đối phó, quan trọng nhất là phải biết chiều theo sở thích của hắn. Lúc đầu hắn không nghĩ ra việc dùng địa đạo để ra ngoài tìm vui tửu sắc, toàn là nhờ ta đề tỉnh và an bài, đã làm cuộc đời hắn thêm phong phú. Trong lòng Lý Uyên, Duẫn Tổ Văn ta mới thực sự chính là đại công thần.

Văn Thải Đình yêu mị nói:

- Nếu luận về trí kế, trong Thánh môn ta Duẫn sư huynh có thể nằm trong ba người hàng đầu, chỉ xem việc huynh đưa con gái ra thôi mà đã khiến một nửa thiên hạ của Lý phiệt lọt vào trong tay, Âm Quí phái của chúng ta trông theo cũng chẳng kịp.

Duẫn Tổ Văn nói:

- Ngươi giữ khí lực để thưởng công ta trên giường đi! Đừng nói lời thừa nữa, ta đối với kẻ hậu bối như Thanh Nhi vô cùng hân thưởng, nhận định nàng ta là nhân tuyển tốt nhất để kế thừa Chúc Hậu, thích hợp hơn Loan Loan nhiều.

Văn Thải Đình thở dài:

- Ta và Tích Trần sư bá, Biên sư đệ đều xem trọng Thanh Nhi, vấn đề là ngày nào Thiên Ma Pháp Quyết còn trên tay Loan Loan, ả vẫn là người kế thừa danh chính ngôn thuận.

Duẩn Tổ Văn nói:

- Chỉ cần các ngươi có thể bắt giữ ả, ta tự có cách bức ả phải giao ra pháp quyết. Tư chất của nữ oa nhi này thực là tuyệt hảo, vấn đề là không biết thức thời vụ, lúc nào cũng cố vì sư phụ mà báo cừu. Hiện tại giấc mơ của Thánh môn chúng ta cuối cùng đã có cơ hội trở thành hiện thực, vì vậy phải bỏ qua hiềm khích, đoàn kết nhất trí, để người có năng lực nhất đứng ra lãnh đạo.

Văn Thải Đình im lặng giây lát, trầm giọng đáp:

- Được rồi! Chỉ cần Thanh Nhi lấy được pháp quyết và Thạch Chi Hiên có quyết tâm giết nữ nhi của hắn, ta có thể thay mặt cho các nguyên lão Âm Quí phái chấp nhận chuyện này, nhất thiết nghe theo sự phân phó của Thạch Chi Hiên! Tiếc thật, trời sáng nhanh quá!

oOo

Từ Tử Lăng gặp Hồ Tiểu Tiên ở hồ Phóng Sinh ở Đông thị, hai người đến bên bờ hồ rồi cùng ngồi xuống trên một tảng đá. Hồ Tiểu Tiên cười hi hi hỏi:

- Tìm người ta có chuyện gì vậy?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta cuối cùng đã tìm ra một biện pháp có thể khiến Hồ tiểu thư không phải lo Trì Sanh Xuân bức bách chuyện hôn ước.

Hồ Tiểu Tiên đưa ánh mắt trong vắt như nước hồ thu dò xét gã, yêu kiều nói:

- Người ta rốt cuộc cũng minh bạch vì sao Từ đại hiệp muốn đối phó với Trì Sanh Xuân rồi.

Từ Tử Lăng liền biết cuộc nói chuyện tối qua của Âu Dương Hi Di và Đại Tiên Hồ Phật đã có công hiệu. Hồ Phật cũng đã chuyển cáo đến Hồ Tiểu Tiên, do đó nàng ta hiểu rằng Hồ Phật tuyệt không để con gái làm dâu Trì gia nên tâm tình cực kỳ vui vẻ.

Gã giả vờ như không biết chuyện gì, hỏi:

- Dường như tiểu thư không hề để tâm đến biện pháp của ta, phải chăng vì đã tự mình có cách giải quyết khác rồi? Hoặc là vì sự tình đã được thu xếp ổn thỏa?

Hồ Tiểu Tiên ngạc nhiên trả lời:

- Khả năng suy nghĩ xét đoán của con người ngươi thực là lợi hại, có thể nhận ra nhiều điều chỉ từ phản ứng của người ta. Ai! Người ta bái phục! Vốn ta còn muốn đùa giỡn chàng một phen đó. Được rồi! Còn có tin xấu gì nữa chăng?

Từ Tử Lăng trong lòng bội phục sự linh mẫn của ả, chỉ cần nghe giọng điệu mà có thể biết được gã đã có kế hoạch chu đáo, cười nhẹ nói:

- Nếu như Duẫn Tổ Văn mời được Lý Uyên đề cập chuyện cầu thân với lệnh tôn cho Trì Sanh Xuân, tiểu thư có thể đoán biết kết quả thế nào không?

Hồ Tiểu Tiên đáp với giọng khinh thường:

- Lý Uyên làm sao có thể ra mặt vì Trì Sanh Xuân được, Trì Sanh Xuân căn bản không thể có tư cách khiến Duẫn Tổ Văn đề xuất mấy vấn đề đó cho Lý Uyên suy nghĩ.

Từ Tử Lăng từ tốn nói:

- Nếu như người trộm Hàn Lâm Thanh Viễn đồ không phải là Tào Tam mà là Lý Uyên thì sao?

Hồ Tiểu Tiên hoa dung thất sắc, thất thanh kêu lên:

- Ngươi nói bậy.

Từ Tử Lăng thất kinh, không ngờ Hồ Tiểu Tiên phản ứng kịch liệt như vậy. Gã vẫn điềm đạm:

- Cái này hoàn toàn chính xác, Hồ tiểu thư có kế hoạch gì không?

Hồ Tiểu Tiên ngẩn người hồi lâu, chán nản nói:

- Vậy thì hỏng rồi, ta tình nguyện lấy Trì Sanh Xuân chứ không muốn bị đưa vào thâm cung để trải qua những ngày thê thảm không thấy mặt trời.

Từ Tử Lăng nói:

- Nàng làm sao mà bị đưa vào hoàng cung được? Huống gì Hàn Lâm Thanh Viễn đồ là vật không thể để cho ai thấy được, Lý Uyên chỉ vì chiều chuộng Trương Tiệp Dư nên mới đi trộm về thôi.

Hồ Tiểu Tiên thở dài nói:

- Đối với loại nam nhân như Lý Uyên thì ta còn hiểu rõ hàng nghìn hàng vạn lần so với Từ đại hiệp, lão mỗi lần thấy ta là hai mắt cứ sáng lên. Ài! Cái trực giác của nữ nhân như thế này một lời khó mà giải thích được, bảo ta làm sao có thể nói cho ngươi hiểu đây!

Đoạn nàng ta nhíu mày hỏi:

- Làm sao ngươi biết là Lý Uyên trộm vậy?

Từ Tử Lăng trở nên hồ đồ, không trả lời mà hỏi lại:

- Nàng đã biết được sự việc nguy hiểm như thế, tại sao lại tiết lộ việc Hàn Lâm Thanh Viễn đồ đang do Trì Sanh Xuân nắm giữ đến tai Lý Uyên?

Hồ Tiểu Tiên nói một cách đáng thương:

- Ta là muốn Lý Uyên ra mặt để giúp người ta. Nếu như lão đường đường chính chính lấy thì chẳng có vấn đề gì, còn lén lút đoạt đi thì chắc chắn có lòng dạ khó lường. Chỉ cần lão nói là lấy bức họa về từ trên tay Tào Tam rồi tặng cho cha ta, thêm vào những người bên cạnh lão nói ra nói vào với cha thì cha chỉ còn cách đưa đứa con gái ngoan này vào Hoàng cung, trừ phi sau này cha không muốn ở Trường An nữa. Ài! Cha suốt ngày chỉ nghĩ làm sao để phát triển Đại Tiên môn, hy sinh hạnh phúc của nữ nhi thì cũng là gì chứ? Nói cho cùng Tiểu Tiên cũng chỉ là dưỡng nữ mà thôi.

Từ Tử Lăng nghe vậy chỉ biết trơ ra mà nhìn, một lúc sau hỏi lại vẻ không hiểu:

- Nếu như lệnh tôn quả là người như tiểu thư nói, bằng với quyền thế của Lý Uyên, không cần dùng đến Hàn Lâm Thanh Viễn đồ cũng có thể tiến nạp tiểu thư vào hoàng cung, cần gì phải phí công tốn sức như vậy?

Trong lòng gã cũng nghĩ sự việc này không quá khó để chứng thực, chỉ cần tra ra có phải Trương Tiệp Dư mong muốn có bức họa như lời Lưu Văn Tĩnh nói với Trì Sanh Xuân là được. Nếu không may những gì Hồ Tiểu Tiên vừa nói trở thành sự thật, vậy sẽ đến phiên ba

người gã, Khấu Trọng và Hầu Hi Bạch phải đau đầu. Muốn trộm lại bức tranh dưới sự trông coi bởi Vu Sở Hồng đã là việc vô cùng khó khăn, hơn nữa trong tình hình Hoàng cung đang được canh phòng nghiêm ngặt để đề phòng Thạch chi Hiên này mà muốn ăn cắp cái gì của Lý Uyên thì gần như không thể.

Hồ Tiểu Tiên thở dài nói:

- Trong thành Trường An này có hai người mà Lý Uyên muốn nạp vào cung nhất, một người là ta, người kia là danh kỹ thanh lâu nổi tiếng Kỷ Thiến. Người ta... ài! Nói sao cho ngươi hiểu đây, người ta là người thích kết giao bằng hữu, chàng có hiểu không? Tóm lại mà nói, với thân phận hoàng đế của Lý Uyên, để bọn ta nhập cung là một sự việc đại cố kỵ, bàn dân thiên hạ sẽ chê cười sự háo sắc của lão, tuy rằng việc lão là người háo sắc thì trong thiên hạ không ai không không biết.

Từ Tử Lăng thầm kêu hỏng bét. Nếu mà như vậy thì chẳng phải cái kế hoạch “Bảo Họa Chiêu Thân” của Khấu Trọng đã hại nàng ta sao, việc này sao có thể dừng lại được? Từ Tử Lăng cũng chẳng dám nói ra, chỉ đành cười khổ:

- Đây chỉ là suy đoán của tiểu thư mà thôi!

Hồ Tiểu Tiên nổi giận nói:

- Ngươi không tin ta sao? Đến khi Lý Uyên nhân chuyện này đưa người ta vào cung rồi thì ai có thể cứu ta được đây?

Từ Tử Lăng đáp:

- Đợi sau khi ta chứng thực việc này đúng như những gì nàng nói thì ta sẽ ăn cắp bảo họa từ tay lão, mọi việc sẽ ổn.

Hồ Tiểu Tiên hỏi gắt:

- Nhưng làm sao ngươi có thể chứng thực việc này? Chẳng lẽ đi chất vấn Lý Uyên ư?

Từ Tử Lăng cười nhẹ đáp:

- Cái này sơn nhân đã có diệu kế, tạm thời không thể tiết lộ.

Hồ Tiểu Tiên tỏ vẻ bất mãn:

- Ngươi thật là, nói chuyện mà cứ úp úp mở mở, giấu đầu hở đuôi, có phải muốn người ta phải lo lắng không? Dù cho có thể chứng thực điều đó, Thái Cực cung cao thủ như mây, canh phòng nghiêm mật, Từ đại hiệp ngươi tuy bản lĩnh cao cường, nhưng trong tình thế không biết Lý Uyên giấu bảo họa ở đâu, cũng vô ích mà thôi. Không cần phải gạt cho người ta vui đâu.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Lại dùng thủ đoạn để ép ta nói ra rồi, ta đáp ứng với nàng chuyện này tất sẽ hết sức mà làm, nàng cứ đợi tin tức tốt của ta.

Hồ Tiểu Tiên vội vàng hỏi:

- Chàng vẫn chưa nói cho người ta biết là muốn đi mê hoặc ai đó?

Từ Tử Lăng đứng dậy tiêu sái trả lời:

- Vấn đề này tạm thời hủy bỏ, khi có biến hóa tự khắc sẽ nói với nàng.

Gã nói xong vừa muốn rời khỏi thì Hồ Tiểu Tiên nắm áo kéo lại, cười nói:

- Ta còn có một bí mật muốn nói cho ngươi nghe đây.

oOo

Khấu Trọng với hình dáng và thân phận Thái Nguyên Dũng đi đến Tư Đồ phủ, phát giác có bốn người mới tới, liền hỏi Lôi Cửu Chỉ về việc đó.

Lôi Cửu Chỉ cười nói:

- Có vẻ như ta là một tên quản gia thực sự vậy. Khi có khách tới ta sẽ biến thành người hầu, người mở cửa chính là ta, châm trà đưa nước cũng là ta, thành cái dạng gì đây. Bốn người này được Trần Phủ điều phái qua, là đồng hương của Phúc Vinh gia chúng ta, về mặt trung thành không có vấn đề.

Hai người gặp Nhậm Tuấn trong vai Tư Đồ Phúc Vinh trong sảnh đường. Sau khi cùng ngồi quanh bàn, Khấu Trọng hạ thấp giọng hỏi:

- Có phải Tống nhị gia đi gặp giai nhân rồi hả?

Lôi Cửu Chỉ thoáng ngạc nhiên hỏi lại:

- Nghe giọng điệu và cách dùng từ của ngươi, dường như ám chỉ điều khác.

Khấu Trọng đáp:

- Các ngươi không nhận ra sau khi Tống nhị gia của chúng ta gặp Thượng mỹ nhân hôm qua, thì tình thần trở nên hoạt bát hẳn lên

sao?

Nhậm Tuấn nói:

- Đúng như lời Khấu gia nói, tiểu tử cũng cảm thấy thế. Tống gia nói với tiểu tử rằng huynh ấy đã đi khắp Đông Tây lưỡng thị mới chọn được tấm vải hoa ưng ý để làm lễ vật tặng cho Thương trường chủ, khi trở về lại còn hỏi ý kiến của mọi người. Nhãn quan của Tống gia, đương nhiên là không có ai có thể phê bình rồi.

Lôi Cửu Chỉ nói vẻ đăm chiêu:

- Lần này phải chăng là vô tình trồng liễu liễu xanh tươi không? Nếu thực đúng như vậy, thì quả là đáng vui đáng mừng, ngươi và Tiểu Lăng cũng bớt đi một mối tâm sự.

Nhậm Tuấn tò mò hỏi:

- Bớt đi một mối tâm sự gì vậy?

Lôi Cửu Chỉ lên giọng kẻ cả:

- Con nít đừng có xen vào chuyện người lớn!

Lôi Cửu Chỉ nhìn thấy vẻ mặt thất vọng Nhậm Tuấn, lòng thoáng mềm lại, nói:

- Sau này ta sẽ nói ngươi hay, bây giờ chính sự rất khẩn cấp.

Khấu Trọng hỏi:

- Có việc chính sự khẩn cấp gì vậy?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Duẫn Tổ Văn tối nay sẽ thiết yến tẩy trần cho Phúc Vinh gia tại Thượng Lâm Uyển, ngươi nói đây có phải là chính sự khẩn cấp không?

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Cuối cùng cũng lọt bẫy rồi.

Rồi nhíu mày hỏi tiếp:

- Vậy tối nay chúng ta phải từ chối vụ chơi bạc bịp với Nhĩ Văn Hoán sao?

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Dường như ngươi quên mất thân phận của bản thân là gì vậy, dạ tiệc của Phúc Vinh gia mà đi so đo với mấy cái chuyện vặt của một kẻ dưới như ngươi sao?

Khấu Trọng không nhịn được bật cười lớn:

- Cái chiêu ra oai của tổng quản đối với người mới đến thực là lợi hại! Tiểu nhân kiến thức thiển cận, không biết công việc của kẻ hầu người hạ lại dễ dàng đơn giản đến vậy, chỉ cần ở trong nhà ngủ hoặc đi đâu cũng được, đi tìm đổ trường đánh bạc con bà nó một phen.

Lôi Cửu Chỉ cười:

- Ta muốn nói các ngươi chỉ cần giả vờ đứng ở bên ngoài. Khi bọn ta ở bên trong uống rượu bằng chén lớn ăn thịt từng miếng to thì các ngươi có thể qua bên kia đường chờ cá cắn câu. Cái này chính là

bản sắc không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội đánh bạc nào của những đỗ quỷ tham lam, bảo đảm không ai nghi ngờ các ngươi.

Nhậm Tuấn nói:

- Lôi gia muốn hỏi Khấu gia chuyện tối nay nên ứng phó thế nào?

Khấu Trọng vui vẻ trả lời:

- Rất đơn giản! Ngươi chỉ cần lộ ra dã tâm muốn thò tay vào đổ trường, càng phải biểu hiện ra tác phong đa nghi thận trọng xưa nay. Đối với Duẫn Tổ Văn đương nhiên hết sức bợ đỡ, những chuyện khác tốt nhất là ngươi hỏi Lăng thiếu gia, về kế hoạch toàn cục hắn rõ hơn ta.

Lôi Cửu Chỉ cười nói:

- Bây giờ là người hữu tâm chọi người hữu tâm. May mà chúng ta biết được chủ ý quỷ quyệt trong lòng bọn chúng, còn bọn chúng lại không hiểu được càn khôn trong tay áo chúng ta. Bọn ta đã chiếm hết thượng phong rồi.

Khấu Trọng vui vẻ tiếp:

- Nếu trong những khách mời tối nay có Trì Sanh Xuân thì ngày thành công không còn xa nữa. Còn có một chuyện quan trọng suýt nữa quên nói, Thiện Mẫu Toa Phương và hơn chục giáo đồ của Đại Minh tôn giáo cùng đi đã bị Thạch Chi Hiên giết chết tối qua, hơn nữa Thạch Chi Hiên còn đích thân nói Dương Hư Ngạn là Nguyên Tử.

Lôi Cửu Chỉ và Nhậm Tuấn vô cùng kinh ngạc, sau khi hỏi rõ mọi chuyện, Lôi Cửu Chỉ nói:

- Việc này chắc chắn sẽ làm rúng động toàn thành, chấn kinh thiên hạ!

Khấu Trọng phủ định:

- Ta nghĩ không ai biết được chuyện này mới đúng. Trong lúc đang động binh với bên ngoài thì những loại tin tức như thế này Đường thất tất sẽ tìm cách dìm đi, không để lộ ra dù chỉ một chút phong thanh, giống như là chưa bao giờ xảy ra sự việc như vậy, để tránh lòng người hoảng hốt.

Rồi gã lại thở dài:

- Thạch Chi Hiên thực sự không thể xem nhẹ, chỉ với một tay có thể trấn nhiếp các phái hệ Ma môn, tình cảnh của Loan Loan càng thêm nguy hiểm.

Lôi Cửu Chỉ nhíu mày hỏi:

- Ngươi còn muốn bao biện cho yêu nữ đó sao?

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Không phải là bao biện, mà là sự cần thiết về mặt chiến lược. Hiện tại tình thế của chúng ta không phải là giang hồ cừu sát thông thường, mà là cuộc minh tranh ám đấu để tranh bá thiên hạ. Nếu vứt bỏ mọi toan tính, người đầu tiên muốn giết Loan Loan phải là Khấu Trọng ta. Tối qua ta đã giao thủ qua với ả, Thiên Ma đại pháp rất có khả năng là khắc tinh định mệnh của Tỉnh Trung Bát Pháp. Con bà nó!

Lôi Cửu Chỉ và Nhậm Tuấn nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, không nói được câu nào.

Chương 603: Ý của kẻ say

Từ Tử Lăng vừa mới ngồi xuống đã hỏi ngay:

- Bí mật gì vậy?

Hồ Tiểu Tiên đáp:

- Chuyện này vốn không nên nói cho chàng hay, nhưng thấy chàng hết lòng hết sức tính toán giúp người ta, thực sự là lo nghĩ cho người ta, vậy mà lại không cần báo đáp, nên nô gia cảm động, đành phải đem cả bí mật của bằng hữu ra để đáp tạ cho người tốt là chàng thôi. Nhưng chàng phải đáp ứng không được làm hại đến bằng hữu của nô gia cũng như người nhà của họ đấy nhé!

Từ Tử Lăng nghe mà cảm giác như lạc vào giữa sương mù. Gã nói:

- Hồ tiểu thư cứ nói. Chắc nàng biết rằng ta chưa từng làm hại người vô tội bao giờ.

Hồ Tiểu Tiên cười ngọt ngào:

- Người ta đương nhiên là tín nhiệm chàng rồi. Trầm Lạc Nhạn có phải là người tình xưa của chàng không?

Từ Tử Lăng trả lời mà trong lòng thầm run:

- Chỉ có thể coi là hảo bằng hữu, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Hồ Tiểu Tiên cất giọng đầy ngưỡng mộ:

- Để được chính miệng Từ Tử Lăng thừa nhận là hồng nhan tri kỷ thật khó khăn biết bao. Tiểu Tiên chắc chẳng có ân sủng ấy đâu, phải không nhỉ?

Từ Tử Lăng chẳng biết nên giận hay nên cười. Đang bàn chuyện nghiêm túc, vậy mà Hồ Tiểu Tiên vẫn không quên đố kỵ với người khác, lại còn muốn tranh giành ân với chả sủng. Gã đành trả lời:

- Giả sử một ngày nào đó có người hỏi mối quan hệ giữa ta và Hồ tiểu thư thế nào, câu trả lời của ta cũng sẽ tương tự.

Hồ Tiểu Tiên hớn hở nói:

- Người ta thực là vì được chàng ân sủng mà thấy lo lắng. Dạng người như chàng đó, chẳng phải có lòng dạ cứng như sắt đá sao?

Từ Tử Lăng đương nhiên hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của nàng ta, nhưng gã không muốn luyên thuyên về nội dung này nữa, bèn nghiêm mặt hỏi:

- Chuyện này có liên quan gì tới Trầm Lạc Nhạn?

Sán đến gần thêm chút nữa, Hồ Tiểu Tiên dịu dàng đáp:

- Ở Trường An có một thế gia sở hữu sức ảnh hưởng và thực lực cực lớn đang âm mưu đối phó Trầm Lạc Nhạn. Chỉ cần một chút sơ sẩy thì Lý Thế Tích cũng sẽ bị liên lụy.

Từ Tử Lăng giật mình thốt:

- Độc Cô phiệt?

Hồ Tiểu Tiên hỏi:

- Chàng biết chuyện xảy ra giữa họ sao?

Trong lòng than thầm, gã trả lời:

- Nghĩ kỹ là thấy thôi! Độc Cô Bá đã bị Trầm Lạc Nhạn thích sát ở Lạc Dương. Ài! Chuyện này vốn chẳng có ai biết, rốt cục lại là do bọn ta tiết lộ. Nếu nàng ấy thực sự gặp phải tình huống như tiểu thư nói, bọn ta có trách nhiệm chính nên không thể ngồi nhìn được.

Hồ Tiểu Tiên lo lắng nói:

- Thiếp sẽ báo tin với điều kiện bọn chàng chỉ có thể ngầm hóa giải chứ không được làm hại đến người nhà Độc Cô, bởi vì Độc Cô Phượng là bằng hữu tốt nhất của người ta. Nếu không phải là nàng ấy nói cho, thì người ta cũng chẳng biết Hàn Lâm Thanh Viễn đồ đã được Trì Sanh Xuân mua với giá cao để làm sính lễ, hòng làm cha ta động lòng.

Giờ mới hiểu lý do tại sao Hồ Tiểu Tiên lại “tiết lộ” tin tức, Từ Tử Lăng chợt sinh lòng cảnh giác vì Hồ Tiểu Tiên bắt đầu không hề “thẳng thắn vô tư”. May mà cho tới lúc này gã đã tranh thủ được phần nào sự tín nhiệm của nàng. Gã thành tâm nói:

- Hồ tiểu thư xin hãy yên lòng!

Hồ Tiểu Tiên trầm giọng:

- Ta chỉ từ lời của Phượng muội mà hiểu được một chút thôi. Bọn họ muốn lợi dụng dị tâm của Lý Mật để tạo ra tình huống nào đó, kéo Trầm Lạc Nhạn vào vũng nước đục. Nếu nàng ta trúng kế, bọn họ sẽ xuất thủ lấy mạng. Còn chi tiết cụ thể ra sao, người ta không biết rõ.

Từ Tử Lăng than thầm, sóng gió vừa lắng xuống đã lại có rắc rối mới ập đến khiến bọn gã khó mà ứng phó, nhưng đâu thể biết mà không ngăn cản chuyện này. Gã không hiểu hỏi:

- Lý Thế Tích hiện nay là trọng thần của Đường thất, là chủ tướng công đả Lạc Dương. Còn Độc Cô phiệt giờ đây thanh thế suy giảm rất nhiều, bọn họ làm sao dám mạo hiểm đắc tội với Tần Vương đi hãm hại Trầm Lạc Nhạn chứ?

Hồ Tiểu Tiên nghiêm mặt nói:

- Chớ có đánh giá thấp Độc Cô phiệt. Hiện tại họ và Vũ Văn phiệt đều quy phục Lý Uyên. Xưa nay tam phiệt có quan hệ mật thiết, bây giờ lưỡng phiệt kia càng hiểu rõ rằng cách duy nhất để bảo tồn phú quý và quyền lực là phải toàn lực phò trợ Lý Uyên. Chỉ nhìn vào chuyện Lý Uyên có thể mời được Vu Sở Hồng nhập cung bảo hộ Trương Tiệp Dư là đoán ra mối quan hệ giữa bọn họ. Độc Cô phiệt có Trương Tiệp Dư ở đằng sau ủng hộ, thêm vào đó là sự ngờ vực vô căn cứ của Lý Uyên đối với Lý Thế Dân. Chỉ cần thuận nước đẩy thuyền, nói không chừng Lý Uyên có khả năng dung túng cho Độc Cô phiệt báo thù Trầm Lạc Nhạn. Một khi Trầm Lạc Nhạn khoác trên mình tội danh câu kết với Lý Mật làm phản, sợ rằng Tần Vương không thể làm gì được. Lòng trung thành của Trầm Lạc Nhạn dành cho Lý Mật là chuyện mọi người đều biết cả.

Từ Tử Lăng cảm thấy đau đầu, chuyện này không biết nên coi là lớn hay nhỏ đây. Gã bèn cáo từ ly khai.

o0o

Trái với dự đoán của bọn Khấu Trọng, Tống Sư Đạo trở về với một vẻ mặt nặng nề chứ không hề thoải mái vui vẻ chút nào.

Lôi Cửu Chỉ và Nhậm Tuấn tế nhị kiếm cớ ra ngoài để cho hai người nói chuyện riêng.

Tống Sư Đạo nhận lấy chén Hương Thiêm do Khấu Trọng rót, vô thức uống một hơi rồi đặt chén xuống bàn, hai mắt đăm đăm nhìn về phía trước. Khấu Trọng có thể khẳng định y không nhìn gì cụ thể, mà đang đắm chìm vào trong những suy nghĩ sâu xa. Gã ướm hỏi:

- Có phải Thương trường chủ không chịu thứ lỗi cho chúng ta?

Tống Sư Đạo ngơ ngác lắc đầu đáp:

- Ta thấy sự tức giận của nàng sớm đã giảm đi quá nửa rồi. Nàng là một cô gái thông minh, lại hiểu hai ngươi rất rõ, nên chắc cũng minh bạch nỗi khổ trong lòng các ngươi.

Khấu Trọng càng nghe càng thấy khó hiểu, nhịn không nổi hỏi tiếp:

- Nhị ca có giải thích cho nàng hộ bọn ta không?

Vẫn giữ ánh mắt bất động nhìn về phía trước, Tống Sư Đạo nói như đang mơ:

- Ta đã giải thích một lượt. Tú Tuần chưa tỏ thái độ gì cả mà chỉ nói cần suy nghĩ vài ngày. Sau đó nàng tràn đầy hứng thú bàn luận với ta về ngọc Lam Điền mà nàng thích nhất. Loại mỹ ngọc này là vua trong các loại ngọc. Sắc ngọc mùa đông nhìn vào thấy ấm áp, mùa hạ lại thấy mát mẻ. Chất ngọc thuần nhất cứng rắn, gõ vào phát ra âm thanh trong sáng rõ ràng, đường vân cũng đẹp tuyệt trần. Ài! Tú Tuần đúng là nữ tử có nhãn quan và biết thưởng thức.

Khấu Trọng kinh ngạc nói:

- Theo lời của nhị ca thì các người đàm luận vô cùng tâm đầu ý hợp, sao lại…hắc…sao lại…

Tống Sư Đạo dường như giờ mới phát hiện ra sự tồn tại của Khấu Trọng, y nhìn sang gã rồi cười khổ:

- Tâm đầu ý hợp thì có tác dụng gì?

Nào dám hỏi trực tiếp, Khấu Trọng bèn nói bóng nói gió:

- Tống nhị ca dùng diện mạo của mình để gặp nàng hay là vẫn mang thân phận của Thân Văn Giang?

Tông Sư Đạo đáp:

- Đương nhiên là bản lai diện mục của Tống Sư Đạo rồi. Ngươi không muốn nàng biết chuyện của Tư Đồ Phúc Vinh đấy chứ?

Khấu Trọng than:

- Ta nhịn không nổi rồi! Tống nhị ca sao lại trông như là…hắc…như là đánh mất hết lạc thú nhân sinh vậy? Có phải trong lúc nói chuyện cao hứng Thương mỹ nhân có điều chi thất thố đắc tội với nhị ca chăng? Nàng thích vải hoa mà huynh tặng chứ?

Tống Sư Đạo ngây ra nhìn hắn hồi lâu, đoạn thê lương lắc đầu nói:

- Tiểu Trọng hiểu lầm rồi! Nàng không chỉ vô cùng hân thưởng vải hoa ta tặng mà còn nói rằng sẽ tự mình may thành y phục mặc vào cho ta xem. Khi ta đi nàng còn muốn mời ta lại cùng dùng bữa tối hôm sau. Tất cả đều là người nhà, ta không muốn dối ngươi và Tử Lăng, ngoài mẹ các ngươi, Tú Tuần là người con gái duy nhất khiến

ta động tâm.

Khấu Trọng vẫn như chìm vào một mớ hỗn độn, liền gãi đầu hỏi:

- Vậy thì vấn đề nằm ở đâu?

Tống Sư Đạo cười khổ:

- Vấn đề ở chỗ Tống Sư Đạo ta là nhi tử của Thiên Đao Tống Khuyết, lại là nhị ca của Khấu Thiếu soái ngươi.

Khấu Trọng trong lòng rung động, lập tức minh bạch mọi chuyện. Thương Tú Tuần là chủ nhân của Phi Mã mục trường, vì vậy tất nhiên phải tính toán đến chuyện tồn vong của mục trường. Chiếu theo tình hình hiện tại, thiên hạ có khả năng lớn sẽ biến thành cục diện Nam Bắc đối đầu. Phía Nam Đại Giang là thiên hạ của Tống Khuyết và Khấu Trọng. Mặt Bắc Đại Giang nằm trong phạm vi thế lực của Đường thất. Giả thiết Tống Sư Đạo và Thương Tú Tuần phải lòng nhau, Phi Mã mục trường có vị trí mặt Bắc tất trở thành cái gai trong mắt Lý phiệt, khó tránh khỏi số phận bị diệt trừ tận gốc.

Tống Sư Đạo chán nản nói:

- Ngươi chắc cũng hiểu ra rồi!

Khấu Trọng bất lực gật đầu hỏi:

- Nhị ca bắt đầu nghĩ tới vấn đề này từ khi nào vậy?

Tống Sư Đạo đáp:

- Khi ta đề cập tới các ngươi, Tú Tuần nói trong hình thế bắt buộc rồi cũng có một ngày phải cùng hai ngươi phân rõ ranh giới. Lần này

nàng đến Trường An cũng là để bày tỏ quyết định của tầng lớp lãnh đạo Phi Mã mục trường giao hảo với Lý phiệt. Ý nghĩa sâu xa trong lời đó của nàng là hiểu lầm với các ngươi chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Lúc ấy ta mới nghĩ tới việc mình là nhi tử của Tống Khuyết, không nên qua lại với nàng. Mối quan hệ này sẽ chỉ khiến nàng chịu thiệt thòi.

Y nở nụ cười thê lương rồi nói tiếp:

- Tấm lòng của ta dành cho mẹ các ngươi không đủ kiên định. Đã sớm hạ quyết tâm bồi tiếp Quân Sước tới già, vậy mà ta còn sinh lòng khác, đứng núi này trông núi nọ, đáng phải chịu trừng phạt.

Trong lòng rối như tơ vò, Khấu Trọng kinh hãi kêu lên:

- Nhị ca chớ nên nghĩ như thế. Nếu huynh tìm được tình yêu đích thực, mẹ ở trên cao sẽ thanh thản và mừng vui lắm. Tống ca cứ suy nghĩ luẩn quẩn thế này mới làm cho mẹ bất an đó.

Tống Sư Đạo nói như mất hồn:

- Đúng như vậy hả?

Khấu Trọng đã bình tâm trở lại, nghe vậy liền vỗ ngực đảm bảo:

- Ta và tiểu Lăng chính là người đại diện cho mẹ ở thế giới này, huynh không tin bọn ta thì tin ai? Đêm mai Tống nhị gia ngươi đi dự yến cứ làm ra vẻ không có việc gì, tiêu tiêu sái sái cùng nàng đàm luận về Lam Điền mỹ ngọc hay về cái gì cũng được, chỉ trừ chuyện về chúng ta và cục diện chính trị ra mà thôi. Hãy coi nàng như một hồng nhan tri kỷ, còn tương lai ra sao hãy để mẹ trên cao quyết định.

Hai mắt sáng lên, Tống Sư Đạo gật đầu nói:

- Đúng! Hiện tại Tú Tuần chỉ là bằng hữu tri kỷ tâm đầu ý hợp, sao ta lại cần phải nghĩ ngợi nhiều!

Khấu Trọng cởi bỏ được tâm sự, nhưng cũng tự hiểu rằng bản thân lại đeo thêm một vấn đề khó khăn mà có thể gã không sao giải quyết được. Gã không khỏi nghĩ đến việc Lý Kiến Thành có hứng thú với Thương Tú Tuần. Câu nói "phân rõ ranh giới" của nàng mang một ý nghĩa vô cùng thực tế. Nếu như tối mai Lý Uyên trực tiếp đề xuất hôn ước với Thương Tú Tuần, vì tương lai của Phi Mã mục trường, liệu nàng có thể chịu khuất thân mà đáp ứng giao dịch chính trị này chăng?

Sau cái chết của Phó Quân Sước, Tống Sư Đạo có thể chịu đựng nổi đả kích nặng nề đó không?

o0o

Từ Tử Lăng vội vàng như có lửa đốt sau lưng trở về Đa Tình Oa. Hầu Hy Bạch đang an nhàn động bút trên tấm Bách Mỹ đồ ở thư trai, trông thấy Từ Tử Lăng liền vui vẻ nói:

- Tất cả đều nhờ Tử Lăng chỉ điểm, ta giờ đây trong mắt thấy tranh, trong tâm thấy tranh, nhưng lại như không hề có tranh. Quả nhiên là an nhàn tự tại, những chuyện dư thừa không có thời gian nghĩ đến, cũng chẳng có tâm tư mà nghĩ đến nữa.

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh nhìn sắc màu hồng phấn thể hiện làn da của mỹ nhân trên bản vẽ phác họa, gã thuận miệng hỏi:

- Chẳng phải Lý Uyên chỉ yêu cầu ngươi vẽ mỹ nhân trong hậu cung thôi sao? Vậy hà cớ gì ngươi lại làm việc xa rời thực tế như vậy?

Hầu Hy Bạch hạ bút xuống cười nói:

- Sao lại xa rời thực tế chứ? Ta đâu có bỏ qua cơ hội được ngắm nhìn toàn bộ Đường cung giai lệ. Các mỹ nữ trong tranh là ta phác họa người thật trong cung đó. Tất cả bọn họ chẳng ai dám không ngoan ngoãn nghe lời ta nói, còn tìm trăm phương ngàn kế để lấy lòng ta, sợ mình bị vẽ xấu đi hoặc không được lột tả hết ưu điểm. Các nàng cứ nhìn họa quyển mà so sánh với bản thân hoài. Haha! Đúng là khó mà tìm ra được một chút khác biệt.

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Ngươi nhập cung vào lúc nào?

Hầu Hy Bạch được thể làm bộ:

- Ta thích vào lúc nào là vào lúc ấy, sao phải hỏi? Có liên quan tới vụ trộm tranh không?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Liên quan tới vụ trộm tranh hay không để sau hẵng nói. Trước mắt có hai việc gấp cần ngươi xuất thủ tương trợ đây.

Hầu Hy Bạch đáp:

- Xem ra tiểu đệ vẫn còn chỗ hữu dụng, mời Tử Lăng phân phó!

Từ Tử Lăng nói:

- Trước tiên ta muốn ngươi tra rõ mấy lời Lưu Văn Tĩnh đại diện cho Lý Uyên nói với Trì Sanh Xuân là thực hay giả? Điều này có quan hệ trọng đại! Nếu trước khi Hàn Lâm Thanh Viễn đồ bị mất cắp Trương

Tiệp Dư căn bản không biết đến sự tồn tại của nó, hoặc nàng ta không có ham muốn gì với bức tranh này, vậy thì nó phải nằm ở Tàng Họa thất của Lý Uyên. Ngươi hiểu ý ta chứ?

Hầu Hy Bạch ngồi xuống bên cạnh Từ Tử Lăng rồi gật đầu đáp:

- Quả nhiên là có quan hệ trọng đại! Chuyện này cứ để ta lo. Bởi ta là một người yêu tranh, hỏi vấn đề đó tuyệt không có ai nghi hoặc, hay để ta hỏi trực tiếp mỹ nhân Trương nương nương đó đi! Chuyện còn lại là gì?

Nét mặt trầm xuống, Từ Tử Lăng trả lời:

- Ngươi tìm cách gặp Trầm Lạc Nhạn, cảnh báo nàng rằng Độc Cô phiệt muốn dựa vào chuyện Lý Mật ngầm âm mưu rời khỏi Trường An để kéo nàng vào dòng nước xoáy. Đứng đằng sau có thể là Lý Nguyên Cát hoặc Lý Kiến Thành. Bảo nàng ngàn vạn lần đừng để trúng kế.

Hầu Hy Bạch biến sắc:

- Chuyện này lại càng quan trọng, ngươi nói rõ hơn được không, để khiến nàng biết đường mà tránh?

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Ta biết được đến đó thôi. Bảo nàng cảnh giác, khi Lý Mật chính thức đề nghị được tới Quan Ngoại triệu tập lại bộ hạ cũ để đối phó Vương Thế Sung và Đậu Kiến Đức chính là lúc nguy hiểm đến. Trước khi sự việc phát sinh, tốt nhất là đừng tiếp xúc với Lý Mật hay Vương Bá Đương.

Hầu Hy Bạch lại hỏi:

- Nếu nàng muốn gặp ngươi, ta phải trả lời ra sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Hôm nay ta cần phải ở Tư Đồ phủ cho tới lúc hoàng hôn. Có việc gì ngươi cứ đến đó tìm, nếu nàng muốn gặp thì hãy ước hẹn nàng ở Đa Tình Oa này.

Hầu Hy Bạch nói:

- Ta lập tức đi làm hai chuyện này cho ngươi, cũng là để điều tra xem sự kiện Toa Phương chầu trời gây ra chấn động gì với Đường thất.

Y chợt hạ thấp giọng:

- Đa tạ các ngươi!

Từ Tử Lăng buồn bã hỏi:

- Đa tạ gì?

Hầu Hy Bạch chậm rãi nói:

- Đa tạ các ngươi vì vụ trộm tranh đã hao tổn công phu, suy nghĩ nát óc. Nói thực lòng, cho dù không trộm được thì ta vẫn cảm kích vô cùng. Ài! Nếu bức họa không đặt tại khuê phòng của Tiệp Dư mà cất trong thư phòng của Lý Uyên, bọn ta chỉ còn cách bỏ qua mà thôi. Huống chi nơi Lý Uyên ở có biết bao nhiêu chỗ, lão tùy tiện để tranh ở nơi nào đó, kể cả không có ai cản trở bọn ta lục lọi thì sợ rằng cũng phải mất một hai ngày mới tìm được. Tuy Hy Bạch này là người si mê tranh nhưng chưa đến mức mê muội, chẳng có lý gì để các ngươi cùng chết chung với ta.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Bỗng nhiên ta nhớ tới một chuyện. Đêm đó ta đi trộm tranh, Trì Sanh Xuân từng rải một lớp phấn trên mặt đất, chỉ cần ta chạm giày lên đó bọn chúng sẽ dựa theo mùi vị để truy tung. Ngươi có thể tìm ra loại phấn đó không?

Hầu Hy Bạch ngây người hỏi:

- Chuyện này với vụ trộm tranh có liên quan gì?

Từ Tử Lăng vui vẻ trả lời:

- Nếu đúng là Lý Uyên muốn mời Thân gia của bọn ta đi giám định Hàn Lâm Thanh Viễn đồ, loại phấn này chính là ánh sáng cho đám người phải lần mò trong màn đêm tăm tối như bọn ta, trừ phi Lý Uyên cất giấu tranh ở mật thất nơi không khí chui chẳng lọt thôi.

Hầu Hy Bạch đập bàn kêu tuyệt:

- Tên ngốc nhà ngươi quả là mưu trí hơn người. Khả năng thất bại của kế này gần như không có. Nơi lý tưởng để cất giữ họa trục phải là chỗ thông thoáng với độ ẩm thích hợp, vậy không thể nào là trong mật thất được. Chuyện này cứ dựa vào ta, phải nói là dựa vào cả Lôi đại ca nữa, huynh ấy cũng như ta vậy. Vậy tối nay chẳng phải vẫn nhập cung dò đường sao? Có sợ đả thảo kinh xà không?

Từ Tử Lăng nói:

- Đêm nay vào Đường cung dạo chơi là việc bắt buộc rồi, chẳng thể không đi, càng chẳng dám không đi. Nếu không thì vị đại sư phụ về thổ mộc cơ quan học đã bị xấu hổ lần trước của chúng ta sao có thể

bỏ qua cho chứ!

Hai gã nhìn nhau hiểu ý, đồng thời cất tiếng cười vang.

(

Chương 604: Kế hoạch tương lai

Từ Tử Lăng được Lôi Cửu Chỉ đón tiếp vào trong nhà, tiện đường giới thiệu cho gã biết bốn tên giúp việc mới đến. Sau khi vào sảnh, Từ Tử Lăng thấy Nhậm Tuấn trong vai Tư Đồ Phúc Vinh thần tình cổ quái, đang đứng tại một góc. Gã ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Lôi Cửu Chỉ dương dương đắc ý đáp:

- Ngươi có nhận thấy Phúc Vinh gia có chút khác biệt hay không?

Nhậm Tuấn làm ra vẻ bất đắc dĩ, cho thấy Lôi Cửu Chỉ bắt hắn đứng đó để đợi xét duyệt.

Từ Tử Lăng hờ hững liếc qua, mỉm cười:

- Tiểu Tuấn không những giả trang làm Tư Đồ Phúc Vinh mà còn giả làm đệ, đúng không?

Nhậm Tuấn vui mừng đáp:

- Nhãn lực của Từ gia thật sắc bén, thế mà tiểu tử lại e ngài không nhìn ra thủ đoạn của Lôi gia.

Lôi Cửu Chỉ lên mặt nói:

- Đây chính là thủ pháp cần phải làm để đối phó với hạng cao thủ.

Cho nên ta đã làm cho giày của tiểu Tuấn cao lên, khiến cho hắn cao bằng Tử Lăng, cũng đắp cho vai hắn to ra nữa. Khi Tử Lăng cần quay lại làm Tư Đồ Phúc Vinh thì sẽ không ai có thể khám phá ra.

Từ Tử Lăng vui vẻ lựa lời tán dương lão vài câu rồi hỏi:

- Liệu có phương pháp nào dùng một loại bột bôi lên bề mặt bức họa, khiến người ta khó lòng phát hiện ra nhưng lại có thể từ từ tỏa ra một mùi gì đó không?

Lôi Cửu Chỉ chỉ vào đầu mình cười đáp:

- Lão bợm này có thể giải quyết giúp ngươi bất cứ chuyện gì, bất quá tốt nhất ngươi hãy nói rõ nguồn cơn, nếu không sẽ sai một ly đi một dặm đó.

Từ Tử Lăng bèn đem suy nghĩ của mình nói ra. Nghe xong Lôi Cửu Chỉ buông một câu cộc lốc:

- Để ta nghĩ đã.

Nói rồi bỏ đi.

Nhậm Tuấn đến bên cạnh gã, thành khẩn nói:

- Từ gia thật lợi hại, không ngờ nghĩ ra diệu kế phi thường kiểu này.

Từ Tử Lăng mỉm cười hỏi:

- Cả ngày ru rú trong phòng, ngươi có cảm thấy buồn bực không?

Nhậm Tuấn lắc đầu đáp:

- Làm sao mà phiền muộn được? Tiểu tử theo hai vị tiền bối mỗi ngày đều học được những cái mới mẻ. Khấu gia đang ở trong phòng nghỉ ngơi, mời Từ gia quá bộ vào gặp.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Tống gia đâu?

Nhậm Tuấn hạ giọng đáp:

- Sau khi Tống gia đi gặp Thương trường chủ về liền ra ngay đình trong vườn ngồi ngơ ngẩn, bọn tại hạ không dám quấy nhiễu.

Trong lòng Từ Tử Lăng dấy lên một cảm giác bất an, gật đầu nói:

- Để ta gặp Khấu Trọng đã rồi hãy nói chuyện.

---oOo---

Từ Tử Lăng ngồi xuống cạnh giường. Khấu Trọng đang nằm, hai tay đan nhau, đặt ra sau làm gối đầu, ngẩng lên nhìn gã than thở:

- Ta có hai nan đề cần trao đổi với ngươi.

Từ Tử Lăng nhăn nhó cười:

- Trông bộ dạng mặt cau mày có của ngươi, hiện tại ta có thể khẳng định nan đề đang tràn ngập đầy đầu. Ài! Nan đề à? Ta cũng có đây.

Khấu Trọng ngồi bật dậy, cười nói:

- Là ta nói trước nhé, cho nên ta có quyền ưu tiên. Ta chưa nói cho ngươi biết, hôm qua ta đã động thủ với Loan Loan.

Từ Tử Lăng hiểu được Khấu Trọng không muốn để Hầu Hy Bạch biết khía cạnh này của sự việc vì nó có liên quan đến Thạch Chi Hiên. Gã hỏi:

- Thiên Ma đại pháp đã viên mãn của nàng lợi hại đến mức nào?

Khấu Trọng đáp:

- Ta còn chưa nếm trải rõ ràng thì đã mơ hồ có cảm giác cực đoan rằng Thiên Ma đại pháp là khắc tinh Tỉnh Trung Bát Pháp của ta, cũng giống như kiểu hiện tượng tương khắc tự nhiên, thủy có thể khắc hỏa vậy.

Từ Tử Lăng nói:

- Sự tình vị tất đã nghiêm trọng như vậy, chỉ vì nàng ta am hiểu hơn bất kỳ ai về chân khí lấy Trường Sinh quyết làm căn bản của chúng ta. Các ngươi động thủ như thế nào?

Khấu Trọng đáp:

- Là nàng ép ta động thủ để chứng minh chỉ có Thiên Ma trường khí mới có thể vây khốn Thạch Chi Hiên. Nan đề là ở chỗ đó, rốt cuộc chúng ta hợp tác hay cự tuyệt nàng? Hôm nay chúng ta nhất định phải phúc đáp, thời gian không còn đủ để bọn ta dùng dằng nữa.

Từ Tử Lăng nói:

- Hoặc có thể là vì ta đã thấy bộ dạng khóc lóc thê thảm của Loan Loan, cảm thấy nàng ta vẫn là một người bằng xương bằng thịt, cho nên vào lúc nàng đang ở hoàn cảnh bốn bề thọ địch thế này, chúng ta vì người hay vì mình thì đều nên giúp nàng một phen. Nhưng hợp

tác chỉ là để đối phó với Thạch Chi Hiên, về sau chúng ta sẽ không nhúng tay vào bất cứ việc gì của Loan Loan nữa.

Khấu Trọng than thở:

- Ngươi thông cảm với nàng là vì nhận thấy Thạch Chi Hiên ỷ lớn bắt nạt bé. Nhưng ta lại có một cảm giác, nhiều khả năng Loan Loan sẽ là một Thạch Chi Hiên khác, cuối cùng sẽ có một ngày thiên hạ không ai chế ngự nổi.

Từ Tử Lăng chằm chằm nhìn gã một lát rồi nói:

- Biểu hiện tối qua của nàng khẳng định khiến ngươi đến giờ vẫn còn run sợ, đúng không?

Hai mắt Khấu Trọng loang loáng, đột nhiên khóe miệng khẽ cười, gã đáp:

- Phải nói là xúc động không nói nên lời. Trường khí Thiên Ma của nàng ta linh hoạt, biến hóa không ngừng, tác động sâu sắc đến sự truy cầu võ đạo của ta, giống như Bất Tử Ấn pháp của Thạch Chi Hiên vậy. Được rồi! Theo lời ngươi hợp tác với nàng, thử đánh cược con mẹ nó một phen. Nếu việc ám sát Thạch Chi Hiên thất bại, chúng ta nên ứng biến thế nào?

Từ Tử Lăng trầm giọng đáp:

- Lập tức bỏ chạy, bỏ luôn kế hoạch Tư Đồ Phúc Vinh. Nếu không sẽ liên lụy đến rất nhiều người, bởi vì chúng ta sẽ khuấy động sát cơ của Thạch Chi Hiên, và vì thế lão sẽ không từ thủ đoạn để đối phó bọn ta. Chuyện đó không thể nói chơi được.

Khấu Trọng nói:

- Nan đề thứ nhất đã được giải quyết. Nan đề còn lại e rằng ngay cả ngươi cũng hữu tâm vô lực.

Dứt lời, gã nói ra điều băn khoăn của Tống Sư Đạo.

Từ Tử Lăng trầm ngâm một hồi, thấy Khấu Trọng trợn tròn mắt ngây ngốc nhìn mình liền ngạc nhiên hỏi:

- Sao ngươi mắt tròn mắt dẹt nhìn ta vậy?

Khấu Trọng chán nản đáp:

- Ta xem ngươi có thừa cơ khuyên ta bỏ việc tranh bá thiên hạ không. Ài! Ta hiện tại cảm thấy rất tội lỗi. Đó có thể nói là cơ hội duy nhất để Tống nhị ca đạt được hạnh phúc, nếu như thất bại, huynh ấy sẽ mất đi niềm vui trong cuộc sống, nói không chừng sẽ đến trước mộ mẹ tự vẫn cho trọn tình. Đó là việc ta không muốn trông thấy nhất.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Theo tình hình diễn tiến trước mắt, nếu như Khấu Thiếu Soái ngươi bỏ việc tranh bá, Lạc Dương tất sẽ thất thủ, Tống Khuyết sẽ vì chuyện của ngươi mà tâm tàn ý lạnh, khoanh tay đứng nhìn không lý đến Trung Thổ nữa. Lý Uyên sẽ gọi Lý Thế Dân về Trường An, thay vào đó là Lý Nguyên Cát sẽ chủ trì đại cục. Bởi Lạc Dương được Quan Trung hỗ trợ nên Đậu Kiến Đức và Lưu đại ca sẽ chỉ còn nước bại trận, Ba Thục đúng hẹn hàng Đường, thiên hạ quần hùng sẽ kéo nhau lần lượt đầu hàng hay binh bại thân vong. Dưới tình huống ấy, Lý Thế Dân khẳng định sẽ bị người của Ma môn ám sát, khi đó thiên hạ của Đường thất nếu không rơi vào tay Ma môn thì cũng khó tránh khỏi vận mệnh bị liên quân Tái Ngoại xâm lược.

Khấu Trọng chấn động hỏi:

- Ngươi như là lần đầu tiên chính thức ủng hộ ta chiến đấu để thống nhất thiên hạ ấy nhỉ?

Từ Tử Lăng cười gượng:

- Ta chỉ là lấy việc luận việc mà thôi. Xem tình hình Lý Uyên bị Duẫn Tổ Văn của Ma môn lợi dụng nhược điểm háo sắc, còn có tình thế Độc Cô phiệt, Vũ Văn phiệt và Lý phiệt hợp nhất, thêm vào đó ngoài Thạch Chi Hiên lại có Loan Loan, Lý Thế Dân tuyệt đối không có cơ hội nào, những gì Phi Huyên trông đợi sẽ tan thành mây khói. Mà chính như ngươi nói, Lý Thế Dân vì sách lược ngụ binh ư nông nên căn bản không thể giữ binh độc lập, mà y cũng không muốn làm như vậy.

Khấu Trọng nói:

- Nếu ta thực sự có thể giết Lý tiểu tử, đánh bại Đường quân thì tính sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Chiến tranh vô tình, không phải ta giết ngươi thì ngươi giết ta, ta biết nói sao đây. Nhưng không phải ngươi đã từng nói chỉ có dã tâm tranh giành thiên hạ và quá trình hưởng thụ kiểu này nhưng không có hứng thú làm Hoàng đế sao? Nếu tình thế cho phép, ngươi có thể tha cho Lý Thế Dân, tương lai nhường y làm Hoàng đế.

Khấu Trọng nhăn nhó cười:

- Nghe ngươi nói ra ta lại thấy ngứa ngáy trở lại. Nói trắng ra, thấy

nỗi khổ khi làm vua của Lý Uyên, có đứa ngốc mới muốn làm Hoàng đế. Chỉ tiếc là chúng ta si tâm vọng tưởng. Theo tình thế phát triển hiện tại, cho dù ta có thể đoạt được Giang Đô thì vẫn khó thoát khỏi thế kém, binh bại chiến tử. Thật thà mà nói, ta chẳng thấy mình có cơ hội gì sất. Ngoài chí khí quyết tâm đấu lâu dài với Lý Thế Dân, về thực lực và chiến lược bố trí giữa ta và y vẫn có một khoảng cách biệt lớn.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Ngươi vì thất bại trước Lý Thế Dân ở Từ Giản, tâm tình ức chế nên đã tự đánh giá thấp bản thân, cũng như nhạc phụ tương lai Thiên Đao Tống Khuyết. Chỉ cần ngươi có thể duy trì cục diện, đợi Tống Khuyết dẫn đại quân phương Nam lên phía Bắc, tình thế thiên hạ sẽ thay đổi, không còn là cục diện Lý phiệt độc bá nữa.

Khấu Trọng ngơ ngác hỏi:

- Tống Khuyết sẽ đến giúp ta sao?

Từ Tử Lăng nói:

- Việc này vô cùng chính xác. Đó là Trầm Lạc Nhạn và Lý Thế Dân nói cho ta. Tống Khuyết đang triệu tập các tộc ở Lĩnh Nam hình thành Lý Liêu quân, tiến hành tập huấn. Nếu từ Lĩnh Nam ngồi thuyền Bắc thượng, khoảng một tháng sẽ đến nơi.

Khấu Trọng bán tín bán nghi hỏi:

- Lão nhân gia người vì sao không lập tức đến cứu ta?

Từ Tử Lăng đáp:

- Tụ hội quân đội rồi tập huấn phải mất ít nhất ba tháng, cộng với thời gian đi thuyền một tháng nữa thì cũng mất toi bốn tháng rồi. Do đó đại quân Lĩnh Nam nhanh nhất cũng phải tháng mười mới có thể đến giúp ngươi. Nhưng Tống Khuyết lại là một đại gia quân sự nên tuyệt sẽ không Bắc thượng vào lúc đó.

Khấu Trọng thất thanh hỏi:

- Vì sao mà phải trì hoãn? Đến lúc đó có khả năng ngươi đã xin Lý tiểu tử lấy lại di hài của ta, đem đi an táng cạnh mộ của mẹ rồi.

Từ Tử Lăng than thở:

- Trọng thiếu gia ngươi lúc này đúng là quá để tâm nên hồ đồ mất rồi. Người phương Nam đi lên phía Bắc chiến đấu, đầu tiên cần phải khắc phục vấn đề thủy thổ. Ở phương Bắc, tháng mười mùa đông bắt đầu, trong cảnh thời tiết lạnh lẽo, binh sỹ phương Nam không chịu được gió tuyết khổ cực nên lực chiến đấu sẽ giảm mạnh. Bằng vào trí tuệ của Tống Khuyết, làm sao không biết nhẫn nại đợi sang xuân hoa nở ấm áp mới xuất binh, đến lúc đó ông ta mới báo cho ngươi biết kế hoạch ấy.

Khấu Trọng hít vào một hơi lạnh than:

- Đến lúc đó chẳng phải là đã trường kỳ chống cự chín tháng rồi sao.

Từ Tử Lăng nói:

- Để xem Lạc Dương có thể phòng thủ được bao lâu. Ta nguyện giúp ngươi trong việc đánh chiếm Giang Đô. Đây không phải là lời nói do cảm xúc nhất thời mà là quyết định đã được đắn đo suy nghĩ kỹ càng. Ta không muốn giao phong với Lý Thế Dân nhưng đối với Lý Tử Thông thì lại chẳng có gì phải cố kỵ.

Khấu Trọng ngơ ngẩn nhìn gã hồi lâu rồi thốt lên:

- Tốt! Bất kể việc ám sát Thạch Chi Hiên thành hay bại, ta sẽ lập tức quay lại Bành Lương, gắng hết sức thu phục Lý Tử Thông.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta rất vui mừng vì ngươi khôi phục đấu chí nhưng lại không biết đó là phúc hay là họa. Sau chuyện ở đây, ta sẽ đi Ba Thục một phen, sau đó sẽ đến Bành Lương hội họp với ngươi.

Khấu Trọng băn khoăn:

- Trước mắt, điểm rối ren giữa Tống nhị ca và mỹ nhân trường chủ nên tháo gỡ thế nào? Thực sự ta e Thượng Tú Tuần vì nghĩ cho mục trường mà sẽ đồng ý gả cho Lý Kiến Thành. Đó là việc chúng ta khó có thể nuốt trôi.

Từ Tử Lăng nói:

- Chúng ta tìm một cơ hội để mở hết lòng dạ nói chuyện với Tú Tuần một phen, hy vọng nàng trì hoãn, đợi đến khi Lạc Dương thất thủ mới quyết định việc này.

Khấu Trọng gật đầu tán thành:

- Đó là một biện pháp trong khi chẳng có cách nào, hy vọng mỹ nhân trường chủ thực sự xiêu lòng vì Tống nhị ca, như thế mọi chuyện đều ổn. Hai nan đề của ta đều đã được giải quyết trọn vẹn. Vấn đề mới của ngươi là ở mặt nào vậy?

Từ Tử Lăng đem tất cả nỗi lo lắng của Hồ Tiểu Tiên mà gã biết nói ra

rồi tiếp:

- Nếu có thể chứng thực Lý Uyên lấy đi bức họa là có mưu đồ khác thì chúng ta phải thay đổi đại kế đánh cắp nó thôi, vả lại hấp tấp sẽ càng nguy hiểm hơn. Hiện tại chúng ra đem hai việc trộm tranh và mưu sát Thạch Chi Hiên gộp lại một mối, bất cứ điểm nào nảy sinh vấn đề, chúng ta cũng phải hành sự theo kiểu không thành công thì lập tức rút lui.

Khấu Trọng lo lắng nói:

- Nếu Lý Uyên không muốn Tống nhị ca giám định bảo họa nữa hoặc là đợi vài tháng cho phong thanh lắng xuống mới làm, vậy thì chúng ta có phải là những tên ngốc, luôn luôn bị động không?

Từ Tử Lăng quả quyết nói:

- Trực giác mách bảo ta rằng chỉ trong vài ngày tới Lý Uyên sẽ mời nhị ca vào cung, bởi vì lão tất phải khẳng định bức danh họa trong tay là đồ thật hay là đồ rởm, nếu không sẽ biến thành một trò cười. Nếu Tống nhị ca thực sự là Thân Văn Giang, một lời của Lý Uyên đủ khiến huynh ấy không dám nói càn, cho nên tuyệt đối không có chuyện đợi cho phong thanh lắng xuống đâu. Hồ Tiểu Tiên lại vô cùng xinh đẹp, chẳng trách Lý Uyên lại động tâm. Bất quá lão có ý với Tiểu Tiên hay không thì phải đợi Hầu công tử đi chứng thực đã.

Khấu Trọng hưng phấn trở lại nói:

- Đêm nay chúng ta đi khám phá thực hư địa đạo nhập cung rồi vào trong cung dò đường. Con mẹ nó, Dương Châu Song Long và Đa Tình Công Tử đến đây!

Từ Tử Lăng không bị lây sự hưng phấn của gã, lạnh lùng nói:

- Nên là Tào Tam đến!

Khấu Trọng thắc mắc:

- Tào Tam?

Từ Tử Lăng giải thích:

- Đương nhiên là Tào Tam. Chúng ta trước hết giả làm Tào Tam tiện tay dắt dê lấy một món quốc bảo trong Đường cung, rồi lần khác mới đi trộm tranh để chúng không cảm thấy việc đó xảy ra quá đột ngột. Như thế Lý Uyên cũng sẽ không hoài nghi Tống nhị ca tiết lộ bí mật.

Khấu Trọng nhăn trán thắc mắc:

- Như thế sẽ khiến Lý Uyên càng tăng cường phòng bị, đối với chúng ta chỉ có hại mà không có lợi.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Thực sự ngươi cho rằng có sự khác biệt ư? Lý Uyên vì đề phòng Thạch Chi Hiên, thêm vào đó lại có vụ Toa Phương bị giết, việc cảnh giác giới bị trong cung đã sớm lên đến đỉnh điểm, nên căn bản chẳng có gì khác.

Khấu Trọng thở phào một hơi nói:

- Tiểu tử nhà ngươi so với ta gan to mật lớn hơn nhiều. Giống như ta tự cho rằng mình là chiến sỹ trên tình trường thì ngươi là tướng tiên phong ở đó, là thượng cấp của ta. Ha ha! Tào Tam không những không cao chạy xa bay mà còn vào Hoàng cung khua khoắng. Để xem khi mất đồ, Lý phiệt rốt cuộc sẽ bị kích động dẫn đến phản ứng

gì?

Từ Tử Lăng ngẩng đầu nhìn trời nói:

- Gần một canh giờ nữa là hoàng hôn rồi! Chúng ta có nên đi gặp Thương Tú Tuần không?

Khấu Trọng đáp:

- Ta cho rằng nên là một mình ngươi đi gặp nàng nói chuyện, còn ta đi tìm Nhĩ Văn Hoán, nói cho hắn biết phải bỏ trận đánh bạc đêm nay. Cái này gọi là thả con săn sắt bắt con cá rô, đợi hắn đưa ra đề nghị. Tỷ dụ thà làm mấy tên ngốc ở ngoài Thượng Lâm Uyển còn hơn làm những việc con mẹ nó như sang phía đối diện tham gia chiếu bạc. Chúng ta phải giả như cuối cùng bị thuyết phục, bởi vì Thái Hành song kiệt không những tham lam thành tính mà còn là loại chỉ nghĩ đến mình.

Từ Tử Lăng than thở:

- Dài dòng thế cũng là muốn ta đơn thương độc mã đi gặp mỹ nhân trường chủ, để ta chuốc lấy tiếng xấu chứ gì?

Khấu Trọng vỗ vai gã nói:

- Trên đời chỉ có hai huynh đệ, cái này gọi là đồng tâm hợp lực, lại cũng là phân công hợp tác mà!

Lúc này, trong lòng hai gã như có cảnh báo, cùng đến bên cửa sổ phòng ngủ nhìn về phía Tây.

Một bóng u linh đang đứng bên ngoài, miệng cười duyên dáng, đôi mắt đẹp long lanh chằm chằm nhìn hai gã khiến bọn họ chấn động,

hồn phi phách tán.

(

Chương 605: Mâu thuẫn chi tranh

Sự kinh hãi của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng là có lý do, bởi đó chính là điều họ lo ngại nhất.

Lần trước đến Trường An tìm Dương Công bảo khố, nếu như thân phận của họ bị lộ thì còn có thể cùng với bọn Cao Chiếm Đạo lập tức đào tẩu. Vụ việc lần này liên quan đến rất nhiều người, nhóm Trần phủ của tiệm cầm đồ Vinh Đạt là những người đầu tiên bị liên đới. Nếu truy xét rộng ra, đám Âu Lương Tài ở Bình Diêu cũng khó thoát khỏi tai họa. Hơn nữa lúc này Lý Uyên rất cố kỵ Lý Thế Dân, có khả năng cả Lý Tịnh cũng phải chịu nạn.

Vì vậy mới nhìn thấy Loan Loan ngoài cửa sổ, hai gã đã lập tức hồn phách bay lên ngọn cây.

Để che dấu chuyện này, bọn họ đã vô cùng cẩn thận, sử dụng tất cả các biện pháp. Cả hai không thể ngờ rằng cuối cùng sự việc cũng bị Loan Loan khám phá, điều tệ hại nhất là cho đến giờ bọn gã vẫn không biết sơ hở phát sinh ở chỗ nào, lại nghĩ đến Loan Loan đã có thể biết được chuyện này, kẻ đứng trong bóng tối âm thầm dò xét như Thạch Chi Hiên chắc cũng có thể tìm hiểu được.

Cả hai lông tóc dựng ngược, trong lúc không nói được lời nào thì Loan Loan đã vào phòng qua đường cửa sổ. Nàng ta không hề khách khí ngồi xuống mép giường, miệng nở nụ cười thật tươi rồi hỏi:

- Hai tình lang khỏe chứ? Các vị đã bàn bạc xong chưa?

Khấu Trọng quay về phía nàng, hít thầm một hơi để đè nén sự kinh hãi dâng trào trong lòng, đoạn trầm giọng:

- Ngươi làm cách nào mà phát giác ra vậy?

Từ Tử Lăng đổi lại tư thế ngồi, hai mắt như điện nhìn chằm chằm vào Loan Loan, thầm nghĩ hiện tại chỉ có một biện pháp giải quyết, chính là hy vọng mỗi mình Loan Loan biết được "kế hoạch Tư Đồ Phúc Vinh", và rồi hai gã sẽ hợp sức lại, bất chấp thủ đoạn, thậm chí chấp nhận thụ thương để giết người diệt khẩu, nếu không sau này sẽ bị nàng ta khống chế. Gã chắc chắn trong đầu Khấu Trọng cũng đang lởn vởn ý định đó, chỉ không biết hắn có thể tàn nhẫn hạ quyết tâm hay không, nhưng cũng tự hiểu bản thân mình thì chẳng thể làm được.

Khẽ nhíu mi xinh, Loan Loan nhẹ nhàng nói:

- Trăm bề kín kẽ cũng có một chỗ sơ hở, bậc trí giả phải tính toán ngàn chuyện tất cũng mắc sai lầm, huống gì Loan Loan sớm đã biết được các ngươi có mưu đồ khác.

Hai mắt Khấu Trọng vụt sáng lên rồi lại tối sầm lại, gã chán nản than thở:

- Có vẻ như ngươi không định nói ra bọn ta sai lầm ở chỗ nào rồi!

Gương mặt xinh đẹp của Loan Loan chợt hiện ra những sắc thái tình cảm phức tạp, ánh mắt u oán liếc nhìn Từ Tử Lăng rồi lại hướng về phía Khấu Trọng, nàng cất giọng ôn nhu:

- Đúng là mâu thuẫn thật! Ta vốn nghĩ mình sẽ không nói ra, nhưng bây giờ lại thay đổi chủ ý, quyết định lập tức giải trừ nghi vấn này để

cho các ngươi yên lòng. Tin người ta một lần có được không? Dù cho các ngươi từ chối việc trợ giúp, Loan Loan này cũng tuyệt không bán rẻ các ngươi đâu.

Từ Tử Lăng lấy làm lạ hỏi:

- Vì sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý?

Đưa ánh mắt nhìn ra khu vườn bên ngoài cửa sổ, Loan Loan khẽ thở dài rồi đáp:

- Vừa rồi ta chỉ muốn thử xem các ngươi có định xuống tay hay không thôi. Người ta một mình đi vào phòng thật sự là đã rất mạo hiểm, vậy mà trong tình huống như thế các ngươi cũng không nỡ hạ độc thủ. Con người đâu phải cỏ cây, sao có thể vô tình. Loan nhi cảm động lắm!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy đưa mắt nhìn nhau. Cả hai đều có cảm giác vô cùng bất lực và bị động, khổ sở như cá nằm trên thớt mặc cho người ta xẻ thịt, bởi khó mà biết được nàng ta thật lòng hay dối trá.

Loan Loan nhẹ nhàng nói tiếp:

- Chỗ sơ hở của các ngươi phát sinh từ Thương Tú Tuần, đây cũng chính là sai lầm duy nhất. Ta đoán được hai ngươi nhất định sẽ tìm nàng ta để giải thích, chỉ không nghĩ đến người đứng ra giảng hòa lại là Tống gia Nhị công tử. So với hai tên tiểu quỷ gian xảo các ngươi, theo dõi y dễ dàng hơn nhiều. Sáng nay lúc y rời khỏi Thương phủ trông có vẻ lòng mang đầy tâm sự.

Hai gã giật mình tỉnh ngộ, đúng là trăm điều kín kẽ vẫn có chỗ sơ hở, đồng thời cũng an tâm hẳn bởi Thạch Chi Hiên không thể biết được

sự việc xảy ra giữa ba người bọn họ, vì vậy sẽ không phục sẵn cạnh chỗ ở của Thương Tú Tuần để chờ bọn gã cắn câu.

Thấy hai tên kia ngẩn ngơ nhìn mình, Loan Loan mỉm cười nói:

- Người ta sẽ không bán rẻ các ngươi đâu, càng không thèm lợi dụng điều này để uy hiếp, làm vậy đối với Loan nhi có gì hay chứ? Mà dù cho có thu hoạch được điều gì lớn lao đi chăng nữa, Loan nhi cũng chẳng muốn sau này các ngươi vĩnh viễn coi ta là kẻ thù, cũng như nghĩ về ta như một con người xấu xa ti bỉ.

Hai gã bắt đầu cảm nhận được thành ý của Loan Loan. Sau khi trao đổi với nhau một ánh mắt, Khấu Trọng lên tiếng:

- Thấy ngươi ngoan ngoãn như vậy, ta và Lăng thiếu gia cũng có hồi đáp. Tối qua bọn ta do thám Duẫn phủ, nghe Văn Thái Đình của quý phái và Duẫn Tổ Văn nói chuyện với nhau. Họ Duẫn nói ngươi khó mà quên được mối thù sát sư, điều này sẽ gây bất lợi cho sự thống nhất Thánh môn lưỡng phái lục đạo, vì vậy lão đề nghị dùng Bạch Thanh Nhi để thay thế ngươi. Xem ra Văn Thái Đình đã bị lão ta lay chuyển, ả còn nói Biên Bất Phụ và Tích Thủ Huyền cũng ủng hộ Bạch Thanh Nhi. Chỉ cần Thạch Chi Hiên đủ tàn nhẫn giết chết con gái của mình, Âm Quý phái sẽ thần phục dưới trướng lão.

Từ Tử Lăng nói thêm:

- Duẫn Tổ Văn nhận định rằng chỉ cần bắt sống được ngươi, lão sẽ có biện pháp ép ngươi đưa ra Thiên Ma quyết.

Sắc mặt Loan Loan vẫn bình tĩnh, đôi mi khẽ hạ xuống, giọng nói khá điềm đạm:

- Các ngươi thực thần thông quảng đại, nhìn ra được cả thân phận

của Duẫn Tổ Văn.

Khấu Trọng cười nói:

- Cái này có thể gọi là lưới trời tuy thưa mà không lọt.

Khẽ nhếch môi vẻ coi thường, Loan Loan buông tiếng:

- Cái gì là lưới trời? Cái gì là thiên mệnh? Thái Sử Công bắt hai người tốt như Bá Di và Thúc Tề không được chết yên ổn, trong khi những kẻ tay dính đầy máu lại có được những kết quả tốt đẹp. Bản thân hắn đã định ra các phương pháp cung hình độc ác, không hợp với đạo làm người. Cái gọi là lưới trời, là mệnh trời có tồn tại không, hay thực ra chỉ là những lời tầm phào của những kẻ đạo đức giả, miệng phun ra toàn điều nhân nghĩa, lừa gạt người ta để họ làm nô tài cho chúng mà thôi?

Khấu Trọng ngạc nhiên đáp:

- Ta chẳng qua thuận miệng mà nói, còn trong lòng không có ý kiến. Có điều dường như ngươi không để tâm đến tình thế bị bằng hữu rời xa, bốn bề thù địch hay sao?

Loan Loan đưa mắt nhìn Khấu Trọng rồi chậm rãi trả lời:

- Từ khi Chúc sư phụ mất, Loan Loan không còn có người thân. Đạo lý của Thánh môn là kẻ mạnh xưng vương. Chỉ cần giết chết Thạch Chi Hiên, những kẻ khác tránh ta còn không kịp, đừng nói là dám gây sự chú ý của ta. Hiện giờ quyết định cuối cùng nằm trong tay hai ngươi. Nếu bọn ngươi quyết tâm không hợp tác, ta chỉ có cách tìm biện pháp khác, nhưng cũng sẽ chẳng vì thế mà tiết lộ chỗ sơ hở của các ngươi.

Câu nói cuối cùng có vẻ đã lấy được nhiều thiện cảm của hai gã.

Khấu Trọng cất tiếng hỏi:

- Lăng thiếu gia có gì muốn nói không?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Ta đã đáp ứng chuyện gì thì từ trước tới nay chưa bao giờ không thực hiện.

Loan Loan vui mừng ra mặt, thân mình khẽ rung lên, nàng nói:

- Vậy thì Thạch Chi Hiên chết chắc! Các ngươi có kế hoạch gì rồi?

Khấu Trọng đáp:

- Bọn ta hy vọng chúng ta vẫn có thể thống nhất điểm này. Có thể tiết lộ với ngươi rằng bọn ta biết được một thân phận khác của Thạch Chi Hiên ở Trường An, vì vậy đang chờ đợi thời cơ. Khi nào có thể ép Thạch Chi Hiên không còn sự lựa chọn nào khác, chúng ta sẽ phục kích tại con đường duy nhất mà lão sẽ phải dùng để chạy trốn. Tuy nhiên kế hoạch chi tiết thì phải chờ đến lúc đó mới nói cho ngươi được. Khi ấy ngươi sẽ minh bạch tại sao hiện giờ ta và Tử Lăng lại miệng kín như bưng, bởi vì chuyện này liên quan đến rất nhiều bí mật của bọn ta.

Loan Loan gật đầu nói:

- Điều này rất công bằng! Giờ đây các ngươi là hai người duy nhất mà Loan nhi dám tin tưởng, ta không hề có một chút lo lắng rằng sẽ bị bọn ngươi làm hại. Để thuận tiện hành động, người ta tạm thời ở đây có được không? Điều kiện ở đây cũng được, ta bảo đảm sẽ

không để hạ nhân phát hiện.

Bằng vào mấy lời vừa rồi, hai gã hiểu rằng Loan Loan đã nắm rất rõ tình thế trong Tư Đồ phủ.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Ngươi không có chỗ ở sao? Lúc nào bắt đầu hành động bọn ta sẽ tự động thông báo với ngươi.

Sắc mặt vẫn tự nhiên như không, Loan Loan đáp:

- Ta đương nhiên có chỗ an thân, nhưng không thể tiết lộ với các ngươi. Ai mà biết được quan hệ của chúng ta tương lai sẽ phát triển như thế nào? Người ta không muốn phải lo lắng khi nào thì các ngươi đến tận cửa để đòi nợ đâu.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Loan tỷ cứ thoải mái đi! Bất quá lần này ngươi đã để lộ một tin tức rất quý giá, hy vọng sắp tới bọn ta không phải lợi dụng điều đó để đối phó với ngươi.

Loan Loan đưa ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn Từ Tử Lăng, đoạn thở dài:

- Chuyện tương lai sau này hãy nói! Trong mắt người ta đâu cũng là kẻ địch, chỉ có hai vị là những người gần gũi có thể tin tưởng được, vì thế đành phải đến đây để tránh phong ba.

Hai gã chợt hiểu ra vấn đề! Biết người trong Âm Quý phái có âm mưu đối phó với mình, vì cảm nhận được nguy hiểm nên Loan Loan không muốn sử dụng thân phận và chỗ ở mà nàng vẫn dùng để che

mắt thiên hạ.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Tiện đây còn một tin rất quan trọng báo cho ngươi biết luôn, tối qua Thạch Chi Hiên đích thân xuất thủ, không những giết chết Thiện Mẫu Toa Phương mà còn tiêu diệt hết những kẻ đi theo bà ta.

Loan Loan thoáng chút ngạc nhiên, sắc mặt tỏ vẻ suy nghĩ.

Khấu Trọng thừa cơ hỏi:

- Ai là Đại Tôn vậy?

Loan Loan nhìn gã, trầm ngâm giây lát rồi thở dài:

- Nếu ta nói cho các ngươi thì có khác gì một phản đồ của Thánh môn!

Khấu Trọng cười phá lên:

- Ngươi còn không hào sảng bằng Thạch Chi Hiên, tối qua chính lão nói với Lăng thiếu gia rằng Dương Hư Ngạn là Nguyên Tử con bà nó gì đó. Đại Minh tôn giáo đâu phải là một phái hệ trong Thánh môn các ngươi, hơn nữa người trong Thánh môn đã thực sự gạt ngươi qua một bên, ngươi lại còn muốn nghĩ ngợi cái con mẹ nó nghĩa với chả khí. Nếu ngươi cứ khăng khăng như vậy, Khấu Trọng ta là người đầu tiên nhìn ngươi không thuận mắt đó.

Loan Loan cười nhẹ đáp:

- Dương Hư Ngạn và Đại Minh tôn giáo chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau. Đại Minh tôn giáo cần Dương Hư Ngạn để tạo dựng một chỗ

đứng ở Trung Nguyên, còn hắn thì để mắt đến Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kinh của họ, hai bên kết hợp dựa trên lợi ích. Cái gọi là Nguyên Tử thực ra chỉ là một danh xưng, không hề có ý nghĩa thực tế nào. Dương Hư Ngạn chẳng bao giờ trở thành tín đồ của Đại Minh tôn giáo, Đại Minh tôn giáo cũng không chấp nhận Dương Hư Ngạn là người của bọn họ.

Khấu Trọng biết khó mà lung lạc được Loan Loan một lần nữa để thu được tin tức hữu dụng. Thấy mặt trời đã hạ xuống chân trời phía Tây, sắp đến lúc phải đi gặp Thương Tú Tuần, gã liền cười nói:

- Tối nay sẽ cùng ngươi vui vẻ, giờ bọn ta có việc quan trọng cần làm, Loan mỹ nhân nàng cứ nghỉ ngơi ở đây đi.

Loan Loan kiều mị lườm gã một cái như thể câu hồn đoạt phách rồi nói:

- Người ta cũng bận rộn mà, sáng mai gặp lại!

Dứt lời đã thấy nàng phóng qua cửa sổ.

Sau khi Loan Loan đi, hai gã đưa mắt nhìn nhau, đều có cảm giác phen này khó mà biết trước là phúc hay họa.

Lôi Cửu Chỉ cũng vừa dẫn Hầu Hy Bạch đến. Thấy sắc mặt bọn họ, lão cất tiếng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Vì sao các ngươi cứ ngây ra chẳng nói gì thế kia? Cãi nhau phải không?

Khấu Trọng than thở:

- Tru Hương đại kế của chúng ta lần này đã bị một tiếng chuông cảnh

báo, Loan Loan đã phát hiện ra, không mang bộ mặt tang tóc mới buồn cười đó.

Một già một trẻ lập tức biến sắc.

Từ Tử Lăng giải thích một hồi, cuối cùng kết luận:

- Sự việc vẫn chưa đến mức sơn cùng thủy tận, nhưng chúng ta phải có kế hoạch để ứng biến khi cần.

Sau khi hiểu rõ được tình hình, Lôi Cửu Chỉ bèn gật đầu nói:

- Có thể triệt thoái toàn bộ hoặc chia ra mà rút lui từng bộ phận, ta đi tìm Tống gia để thương lượng, không cho y có thời gian suy nghĩ vẩn vơ.

Từ Tử Lăng gọi giật Lôi Cửu Chỉ lại hỏi:

- Món đồ chơi đó đã có manh mối gì chưa?

Lôi Cửu Chỉ cười lớn:

- Đừng quên ta là truyền nhân của ai nhé, sáng mai giao hàng có được không? Khà khà!

o0o

Trong phòng còn lại ba người. Hầu Hy Bạch ngồi xuống mép giường, nơi vẫn còn hơi ấm của Loan Loan, hắn nói:

- Chỉ cần các ngươi có cách rời khỏi đây, ta bảo đảm Loan Loan không dám bán rẻ các ngươi, vì việc này đối với nàng ta có trăm hại mà chẳng lợi lộc gì. Tiện đây ta muốn hỏi một câu, các ngươi dường

như mười phần nắm chắc chỗ mà sư phụ ta ẩn thân, có phải không?

Từ Tử Lăng điềm đạm đáp:

- Có thể nói là như vậy, nhưng mà cũng không chắc chắn tuyệt đối, còn phải xem thiên ý ra sao đã.

Hầu Hy Bạch gượng cười lắc đầu:

- Hai vị có cảm thấy tiểu đệ là một người phiền phức lắm không?

Khấu Trọng cười đáp:

- Không phải là phiền phức, mà là mâu thuẫn. Lấy cái mâu sắc bén nhất đâm vào cái thuẫn kiên cố nhất, tất khiến mâu gãy thuẫn tan, không còn cả mâu lẫn thuẫn, cũng chẳng còn phiền phức gì cả. Mâu thuẫn của ngươi chính là sư phụ Thạch Chi Hiên của mình, người vừa có tội vừa có ân đối với ngươi, bởi vì lão nhân gia là một người có song trọng tính cách. Giết chết lão thì thiên hạ thái bình, chỉ có một cách đơn giản như vậy thôi.

Hầu Hy Bạch bật cười nói:

- Tại hạ không cần ngươi đả thông tư tưởng đâu. Từ khi được Tử Lăng chỉ điểm họa đạo tức là võ đạo, ta đã cảm thấy vô cùng sung sướng thoải mái rồi, chỉ là sợ các ngươi đánh giá thấp trí tuệ và mưu kế của Thạch sư phụ, một chút sơ sẩy thôi sẽ bị ông ấy tận dụng triệt để. Còn phải cẩn thận ở chỗ các ngươi cùng với Loan Loan hoặc giả có thể trở thành một ngọn mâu sắc bén nhất, nhưng Thạch sư phụ chắc chắn là chiếc thuẫn kiên cố nhất, xưa nay chưa từng bị ai phá vỡ.

Từ Tử Lăng chuyển chủ đề:

- Hai chuyện kia làm đến đâu rồi?

Hầu Hy Bạch nói:

- Khi ta đi tìm Lạc Nhạn, nghe gia nhân nói nàng đã được Trương Tiệp Dư triệu vào cung rồi, e rằng phải ở lại thêm vài ngày. Vì sao sắc mặt của các ngươi trở nên khó coi như vậy?

Khấu Trọng trầm giọng:

- Điều này rất có khả năng là hành động đầu tiên để đối phó với mỹ nhân quân sư, ngươi có theo vào trong cung để gặp nàng ấy không?

Hầu Hy Bạch lắc đầu đáp:

- Khi ta nhập cung cầu kiến Trương nương nương, viên thái giám thân tín của nàng là Trịnh công công nói rằng nương nương đang chơi cờ với hoàng thượng, vì vậy ta không gặp được Lạc Nhạn, đương nhiên cũng không có cơ hội hỏi thăm tin tức về bức Hàn Lâm Thanh Viễn đồ.

Từ Tử Lăng nói:

- Tối nay khi chúng ta nhập cung nhất định phải tìm cách thông báo cho nàng ấy.

Khấu Trọng tỏ vẻ không đồng tình:

- Sao lại chọn khó bỏ dễ? Chẳng phải tối nay Lý Uyên thiết yến chiêu đãi mỹ nhân trường chủ sao? Trầm Lạc Nhạn chắc chắn cũng có ở đó, chúng ta nhờ Tú Tuần thông báo với nàng là xong.

Hầu Hy Bạch nói:

- Chậm đã! Lúc ta rời cung thì gặp ngay đoàn xe của Thương Tú Tuần đang đi vào, nàng ấy còn vén rèm nói với ta vài câu, ài!

Nghe giọng điệu của hắn, hai gã biết ngay đó chẳng phải những lời thân thiết gì, chỉ đành đưa mắt nhìn nhau không nói nên lời.

Hầu Hy Bạch hạ giọng:

- Tú Tuần nhắn rằng đã không còn trách các ngươi, nhưng sau này các ngươi cũng khỏi cần tìm nàng nữa. Trong lúc nói ánh mắt nàng lộ rõ vẻ buồn bã và đau khổ, tựa như không còn sự lựa chọn nào khác.

Khấu Trọng gượng cười hỏi:

- Ngươi nói ra toàn những tin xấu, có tin nào làm cho người ta vui vẻ không?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Có phải ta không muốn đem tin tức tốt lành tới cho các ngươi đâu? Chỉ tiếc là sự việc chẳng được như mong đợi, bây giờ thủ vệ của Hoàng cung đã được tăng cường một cách rõ ràng, còn ta thì bị đích thân Vi công công giám sát nên chẳng dám hỏi han ai về chuyện liên quan đến bức bảo họa. Nói cho cùng ta vẫn là đồ đệ của Thạch Chi Hiên, vừa rồi sư phụ lại giết chết bọn người Toa Phương, Lý Uyên sao không phòng ngừa ta một chút chứ?

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Vi công công là người thế nào?

Hầu Hy Bạch trả lời:

- Lão từng thị hầu Dương Kiên dưới thời cựu Tùy, sau đó lại theo Dương Quảng, là thái giám được sủng ái có võ công cao cường nhất trong cung. Lúc Tùy Dạng đế bị giết ông ta đang ở tại Giang Đô, sau khi dùng võ công đột vây đào tẩu liền theo về với Lý Uyên, được Lý Uyên cất nhắc cho làm giám sát nội cung. Tất cả các thái giám lớn nhỏ trong cung đều dưới quyền quản lý của lão.

Khấu Trọng tỏ vẻ thắc mắc:

- Có thể đột vây đào tẩu trong những tình thế như vậy, người này khẳng định bản lĩnh không vừa. Bọn ta từng gặp Dương Quảng ở Giang Đô, nhưng chẳng có ấn tượng với nhân vật nào quanh y cả.

Hầu Hy Bạch liền giải thích:

- Vi công công tính tình điềm đạm, đó là chỗ Lý Uyên thích nhất. Võ công của ông ta do đích thân Dương Kiên huấn luyện, và ông ta cũng nắm trọng trách bảo hộ Dương Kiên. Thực lòng mà nói, nhìn ngang nhìn dọc ta cũng không nhận ra lão có chỗ nào đặc biệt, nhưng đó chính là bản lĩnh chân nhân bất lộ tướng, khiến người ta cảm giác cao thâm khó lường.

Từ Tử Lăng than thở:

- Vũ Văn Thương, Vu Sở Hồng, Vi công công, lại thêm mấy vị danh gia tiền bối xuất sơn để giúp Lý Uyên. Giả sử khi chúng ta nhập cung bị phát hiện, chết là cái chắc!

Khấu Trọng vội nói:

- Việc nhập cung tối nay tất phải tiến hành, đến lúc đó thì tùy cơ ứng biến thôi.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, đoạn quay sang nói với Hầu Hy Bạch:

- Huynh có thể tìm hiểu một việc khác được không, cụ thể là Lý Mật đã chính thức đề nghị việc rời khỏi Trường An với Lý Uyên chưa?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Chuyện này chắc là khá dễ dàng, ta sẽ lập tức tiến hành, tối nay gặp nhau!

Sau khi Hầu Hy Bạch đi khỏi, hai gã đều trầm ngâm không nói năng gì.

Trong lòng Từ Tử Lăng có cảm giác vô cùng bất an, khả năng Loan Loan bán rẻ bọn họ không nhiều, nhưng lại khiến gã cảm nhận được nguy cơ rình rập.

Với nhãn lực của Thạch Chi Hiên, thêm vào việc lão biết chắc Từ Tử Lăng đang có mặt tại Trường An, chỉ cần có cơ hội gặp Thái Hành song kiệt, nhìn qua lão cũng biết đó chính là Từ Tử Lăng và Khấu Trọng.

Chết người ở chỗ Thạch Chi Hiên nhất định sẽ tìm mọi cách điều tra mục đích Từ Tử Lăng tới Trường An. Tối hôm qua lão đã đích thân cảnh cáo, nếu gã không rời khỏi Trường An thì đừng trách lão không lưu tình.

Vì vậy, trước khi sự việc này xảy ra phải giết chết Thạch Chi Hiên. Vấn đề là bảo họa rốt cuộc được cất trong khuê phòng của Trương Tiệp Dư hay thư phòng của Lý Uyên? Điều này bọn họ vẫn chưa

biết, chỉ có thể bị động chờ cơ hội sau khi Lý Uyên triệu Thân Văn Giang tới giám định bức họa.

Sự lo lắng của Hầu Hy Bạch là rất có cơ sở. Một khi sơ sẩy, bọn họ sẽ phải ôm hận ở Trường An, mọi việc sẽ hoàn toàn đổ vỡ.

Thạch Chi Hiên thực sự có tài trí và thủ đoạn khiến quỷ thần cũng khó mà lường được.

Chợt giọng nói của Khấu Trọng vang lên:

- Ngươi đang nghĩ gì vậy? Mặt nhăn mày nhíu khiến ta nghĩ tới bộ dạng sau này lúc ngươi trở thành một lão già.

Từ Tử Lăng thở dài ngao ngán rồi hỏi ngược lại:

- Thế ngươi đang nghĩ gì?

Nhìn xuống hai bàn chân của mình, Khấu Trọng lắc đầu đáp:

- Chắc chắn suy nghĩ của ta và ngươi không giống nhau. Ài! Ta đang nghĩ rằng trận thua ở Lạc Dương quả thực không hề oan uổng, ta đúng là phải thua, bởi vì sự cao minh của Lý Thế Dân khiến người ta ớn lạnh. Hắn chọn lúc động binh vào tháng sáu, dù cho Tống Khuyết nghe tin lập tức điều động quân đội nhưng cũng chẳng thể triển khai trước tháng mười, đến lúc chuẩn bị xong thì đã vào đông, không thuận tiện cho việc xuất quân của người ở miền Nam, do đó chỉ đành chờ cho đến sang năm, lúc xuân sang hoa nở mới xuất phát. Lý Thế Dân thì có thể nhân thời gian chín tháng này để công hãm Lạc Dương, san Bành Lương thành bình địa, con bà nó, thủ đoạn của tên tiểu tử này thật tàn độc.

Từ Tử Lăng nói:

- Hy sinh vô ích chẳng có ý nghĩa gì hết! Vì sao ngươi không tính đến việc triệt thoái về Lĩnh Nam, trước tiên bình định phương Nam rồi hãy tiến lên phía Bắc?

Khấu Trọng nói:

- Đây không phải là phương thức mà Khấu Trọng ta ưa thích. Thua thì chấp nhận thôi, nhưng nếu thắng thì phải thắng cho oanh liệt. Đề nghị của Lăng thiếu gia có thể giúp ta giữ mạng, nhưng lại đặt ta vào thế bị động để cho người ta đuổi đánh liên tục trong một khoảng thời gian dài. Lý Thế Dân không cần phải phân thắng bại trên chiến trường với ta, chỉ cần Ba Thục đầu hàng thì toàn bộ phía Bắc của Đại Giang sẽ lọt vào tay của Đường thất, chúng ta có thể giữ được phía Nam của Đại Giang đã là khá lắm rồi. Ta sao đủ nhẫn tâm nhìn Trung Thổ trở về cảnh Nam Bắc đối địch, để cho người Đột Quyết có thể lợi dụng cơ hội đó. Một là ta thống nhất Trung Nguyên, hai là Lý tiểu tử giành được thiên hạ! Vì vậy ta quyết định tử thủ Bành Lương cho đến khi viện quân của Tống Khuyết kéo đến. Việc này ta sẽ tự mình đảm trách, bởi không muốn để ngươi bị kéo vào trường quyết chiến một mất một còn giữa ta và Lý tiểu tử.

Đúng lúc này Lôi Cửu Chỉ bước vào nhắc đã đến lúc phải đi Thượng Lâm uyển.

(

Chương 606: Cuộc gặp trong Thượng Lâm Uyển

Xe ngựa rời khỏi Tư Đồ phủ rồi hòa vào dòng người đi lại trên đường lớn, chầm chậm tiến về phía Thượng Lâm uyển. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong vai Thái Hành song kiệt ngồi ở chỗ dành cho người đánh xe, trong xe là Lôi Cửu Chỉ.

Mắt nhìn thấy cảnh tượng phồn vinh trong ánh hoa đăng rực rỡ chiếu sáng Trường An, hai gã đều nảy sinh cảm xúc.

Khấu Trọng ghé lại gần nói:

- Sau trận chiến ở Lê Dương, tiễn Tú Ninh công chúa đi xong, tối đến ta cảm thấy vô cùng cô độc và tịch mịch, suýt nữa thì khóc ầm lên. Lúc đó trong đầu ta hiện ra toàn những chuyện không được như ý, càng có cảm giác mình đối xử không tốt đối với người khác, chỉ muốn quỳ xuống trước mặt bọn Ngọc Trí, Tú Phương, Sở Sở để tỏ lòng hối hận. Đúng là cảm giác thống khổ làm người ta phải nghẹn ngào.

Từ Tử Lăng điềm đạm hỏi:

- Sau này có tình trạng như vậy nữa không?

Khấu Trọng ngơ ngác lắc đầu rồi cười khổ đáp:

- Làm gì có thời gian mà nghĩ nữa chứ!

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Theo lý phải là như vậy! Ngươi bị Lý Tú Ninh khơi lên những tình cảm đã chìm sâu trong đáy lòng, vì vậy mới có biểu hiện mềm yếu như thế. Sau này ngươi sẽ trở thành kẻ lòng dạ sắt đá, không bị ảnh hưởng bởi tình cảm của bản thân, mọi việc đều hướng tới mục tiêu thắng lợi.

Khấu Trọng lấy làm lạ nói:

- Phân tích của ngươi thực cổ quái. Ta lại cảm giác mình vẫn vậy thôi, chỉ là tâm trạng đã đặt hết vào chiến cuộc, không có thời gian suy nghĩ những chuyện khác!

Từ Tử Lăng nói:

- Tối hôm qua ta có một cảm giác kỳ lạ. Tai nghe những lời nói của Thạch Chi Hiên, mắt thấy lão đồ sát người của Đại Minh tôn giáo một cách không hề thương tiếc, vậy mà ta lại cảm nhận rằng chẳng thể dùng ranh giới chính tà để nhận định Thạch Chi Hiên là người như thế nào. Nhưng chắc chắn lão là kẻ không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích, là một người vì lợi ích sẵn sàng đạp lên tất cả mọi sự cản trở. Nhược điểm duy nhất của Thạch Chi Hiên chính là tình cảm sâu nặng không thể phai nhòa đối với Bích Tú Tâm. Nếu lão không có điểm yếu đó, tối qua tất toàn lực giết chết ta, chứ chẳng để cho chúng ta có cơ hội tính toán với lão đâu.

Khấu Trọng giật mình hỏi:

- Có phải ngươi muốn ám chỉ rằng ta vì muốn thành công tất sẽ biến thành một kẻ vô tình không từ thủ đoạn?

Từ Tử Lăng nghiêm nghị đáp:

- Bản chất của chiến tranh là bất chấp thủ đoạn để giành lấy thắng lợi. Một khi ngươi đã chọn con đường này, đương nhiên phải tuân theo nguyên tắc của trò chơi, nếu không thì về nhà đi ngủ cho xong.

Khấu Trọng lắc đầu quầy quậy:

- Ta vĩnh viễn sẽ không trở thành một người như vậy. Thật ra về mặt tình cảm ta lại là một người rất yếu đuối.

Từ Tử Lăng nói:

- Ngươi chỉ yếu đuối trong một đêm đó thôi. Ài! Nếu ngươi thực sự mềm lòng thì đã không để mặc Thượng Tú Phương đi Cao Ly, cũng đã chẳng đi ngang qua mà không ghé thăm Sở Sở, càng không bỏ qua ý nguyện của Tống Ngọc Trí để rồi lôi kéo Tống phiệt vào vòng chiến tranh, cũng chẳng biết thành địch nhân của Lý Tú Ninh. Từ khi lựa chọn con đường nhất thống thiên hạ, ngươi chưa bao giờ lùi bước trong việc vươn tới mục tiêu đó.

Khấu Trọng ngẩn người suy nghĩ, một lúc sau mới khó khăn cất tiếng:

- Chẳng lẽ ta thực sự là một kẻ lòng dạ sắt đá sao?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Nói thẳng ra thì ngươi chưa được lợi hại như vậy đâu, vì thế xưa nay ta vẫn phải lo lắng cho ngươi!

Khấu Trọng nói:

- Ta tuyệt không muốn trở thành kiểu người như thế. Vậy nghĩa là ta đã có sự lựa chọn sai lầm sao?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Cái đó thì chỉ lão Thiên gia mới hiểu nổi! Những việc tai nghe mắt thấy trong chuyến đi Trường An lần này đã hoàn toàn thay đổi những suy nghĩ bấy lâu nay vẫn khắc sâu trong tâm trí ta, thậm chí ta còn hoài nghi sự chính xác của việc Phi Huyên lựa chọn Lý Thế Dân. Căn cứ vào sự tiến triển của tình thế trước mắt thì thắng lợi của Lý Thế Dân chỉ đem lại tiện nghi cho Ma môn hoặc người Đột Quyết.

Đoạn gã lại lắc đầu nói:

- Ta thực sự không biết! Kìa! Đến rồi!

Trong sự đón tiếp ân cần của đám lễ tân ở Thượng Lâm uyển, Nhậm Tuấn trong vai Tư Đồ Phúc Vinh, Tống Sư Đạo với vai Thân Văn Giang cùng nhau đi vào bên trong.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đỗ xe ở một góc của chiếc sân rộng theo sự chỉ dẫn rồi đi lấy nước cho ngựa uống. Bọn gã bất giác nhớ đến lũ ái mã Thiên Lý Mộng và Vạn Lý Ban, vì đề phòng bất trắc nên hai thớt ngựa bảo bối đó đều được để lại Quan Ngoại.

Khấu Trọng cất tiếng hỏi:

- Lão bản của Thượng Lâm Uyển là thần thánh phương nào và có bối cảnh xuất thân ra sao nhỉ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Muốn biết chuyện đó thì nên đi hỏi Hầu công tử của chúng ta!

Đúng lúc này chợt có một cỗ xe ngựa tiến vào sân, Khấu Trọng đưa

mắt nhìn lướt qua rồi hạ giọng:

- Tên tiểu tử này tính tình không thay đổi chút nào, vẫn cứ chìm đắm trong chốn ca xướng hằng đêm.

Từ Tử Lăng nhìn theo ánh mắt của gã, thấy một nhân vật quần áo hoa lệ ra dáng công tử con nhà quyền quý liền hỏi khẽ:

- Tên này sao trông mặt quen thế nhỉ?

Khấu Trọng trả lời:

- Hắn là nhị thiếu gia Sa Thành Công, cùng với Sa Thành Tựu trở thành một cặp thích cờ bạc và rong chơi của Sa gia. May mà nhà ấy còn có tam thiếu gia Sa Thành Đức duy trì gia nghiệp.

Từ Tử Lăng nói:

- Thời gian không còn nhiều, ta đi gặp Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn, còn ngươi ở lại đây trông coi đại cục.

Khấu Trọng nói vội:

- Ở đây thì có việc gì mà làm? Chỉ tổ làm ta bực mình thôi, để ta cùng đi với ngươi một thể!

Từ Tử Lăng gạt đi:

- Vậy rất không hợp lý, bởi bây giờ ta đi nói với bọn họ rằng tối nay bận tới mức hận là không thể phân thân, vậy mà ngươi lại vẫn có thể cặp kè cùng ta, Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn không nảy sinh nghi ngờ mới là lạ đó! Người anh em à, nhẫn nại một chút nhé!

Nói xong gã tủm tỉm cười bỏ đi.

Khấu Trọng thoáng chút chán nản, tâm tình lại quay trở về trận chiến ở Lạc Dương. Từ sau khi rời khỏi Từ Giản, gã đã cố hết sức không nghĩ đến chuyện này, chỉ tập trung sự chú ý vào Thạch Chi Hiên, bởi lão đang uy hiếp tới mạng sống của hảo huynh đệ Từ Tử Lăng, điều này còn quan trọng hơn so với trường tranh bá thiên hạ của gã. Vì vậy, trong lúc Lạc Dương còn ngập chìm trong vòng binh đao khói lửa, gã vẫn bỏ qua tất cả để đến Trường An đối phó với Thạch Chi Hiên.

Khi mọi việc ở đây kết thúc, gã tất phải lập tức trở về Bành Lương, tiếp nhận nhân mã của Dương Công Khanh cũng đang triệt thoái về đó. Kế tiếp thì phải tuân theo quy tắc của trò chơi, bằng mọi giá đoạt lấy Giang Đô từ tay Lý Tử Thông, vùng đất mà gã thông thuộc nhất. Việc bất chấp thủ đoạn này chỉ dùng để đối phó với địch nhân, còn những người dân vô tội thì gã tuyệt không thể tàn nhẫn xuống tay, đó là ranh giới và nguyên tắc của gã.

Vừa nghĩ đến đây, chợt Khấu Trọng nghe có tiếng bước chân lại gần từ phía sau, căn cứ vào âm thanh thì có lẽ là một người nào đó trong Thượng Lâm uyển. Cố ý chờ cho người đó tới gần gã mới giả vờ giật mình quay đầu nhìn lại.

Chỉ cần nhìn qua Khấu Trọng cũng dám khẳng định đối phương là Trì Sanh Xuân. Hắn tuy cao lớn hơn Hương Ngọc Sơn nhưng vóc dáng cũng hơi gầy gầy, giống Hương Ngọc Sơn đến bốn năm phần. Cử chỉ văn nhã không hề mang tục khí của người trong giang hồ, khóe môi nở một nụ cười đầy vẻ tự tin và lão luyện, chứng tỏ hắn rất giỏi giao tiếp. Tuy không thể nói là hắn đẹp mã nhưng trông rất vừa mắt.

Thấy Khấu Trọng quay người lại, Trì Sanh Xuân đưa mắt nhìn gã dò

xét, sau đó mỉm cười cung tay chào:

- Đây nhất định là Thái huynh danh chấn Thái Hành rồi, tiểu đệ tên Trì Sanh Xuân. Sao lại không thấy Khuông huynh?

Khấu Trọng thấy hắn không hề có người nào đi theo, phong thái ung dung tiêu sái, chắc là mới từ Lục Phúc đổ quán bên kia đường đi sang. Tuy nhiên trong lúc đột ngột gã vẫn chưa nhận định được mục đích tới "kết giao" của đối phương, liền giả vờ tỏ vẻ giật mình kinh ngạc, đoạn vội vàng ôm quyền nói:

- Thì ra là Trì đại lão bản của Lục Phúc đổ quán, Phúc Vinh gia chúng tôi đang ở bên trong. Văn Thông thì đang đi có chút việc rồi sẽ quay lại sau.

Trì Sanh Xuân ung dung bước lại gần Khấu Trọng rồi nói khẽ:

- Tối hôm qua ta có nghe Nhĩ Văn Hoán đại nhân nhắc đến Thái huynh và Khuông huynh. Nhĩ đại nhân rất tán thưởng hai vị, còn nói các vị là bằng hữu mới kết giao. Trì Sanh Xuân ta cũng là người rất thích làm bạn với những anh hùng hảo hán. Nào, chúng ta vào bên trong nói chuyện! Đã đến Trường An sao có thể ngại ngùng đứng ngoài cổng Thượng Lâm Uyển mà không vào chứ!

Khấu Trọng tỏ vẻ lúng túng như vì được kính trọng mà sợ hãi, miệng lắp ba lắp bắp:

- Việc này… Ài! Việc này không tốt lắm đâu! Bây giờ tiểu đệ đang làm việc cho Phúc Vinh gia mà. Ài!

Kéo gã đi về phía đại môn, Trì Sanh Xuân vui vẻ nói:

- Ta đối với Tư Đồ huynh hâm mộ đã lâu, đêm nay chính là đến đây

để chiêm ngưỡng phong thái của huynh ấy. Đối với cá nhân ta, Tư Đồ huynh là bằng hữu, Thái huynh và Khuông huynh cũng là bằng hữu. Ở Trường An này nếu Thái huynh có điều gì cần giúp đỡ thì cứ nói ra, tiểu đệ nhất định thu xếp ổn thỏa cho huynh.

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại, thủ đoạn lung lạc lòng người của Trì Sanh Xuân rất bài bản và nhiệt tình. Nếu gã thực sự là Thái Nguyên Dũng, được hắn kết giao với vẻ tôn trọng và ngưỡng mộ ra mặt như vậy, không ngây ngất bay bổng mới là lạ.

Trên đường đi vào, bất kể người trong Thượng Lâm uyển hay là khách khứa, ai gặp cũng đều thỉnh an chào hỏi Trì Sanh Xuân, chứng tỏ hắn giao du rộng rãi, quen biết khắp nơi.

Trì Sanh Xuân cười nói:

- Trông Trường An rộng lớn là thế, nhưng chỉ cần có bất kỳ động tĩnh gì cũng lập tức truyền ra khắp thành. Người của Quan Trung kiếm phái rảnh rỗi quá nên thích nhất là đi quản chuyện của người khác, rất nhiều người trong đó có cả tiểu đệ sớm đã thấy gai mắt. Ỷ có đại đệ tử là Đoạn Chí Huyền làm việc dưới trướng Tần Vương, lão già sống dai Khâu Văn Thịnh hung hăng độc đoán, dựa thế hoành hành. Không phải ta nói quá để dọa dẫm đâu, hôm ấy người của Quan Trung kiếm phái tuy bị ép phải nói là sẽ không quấy nhiễu hai vị lão huynh, nhưng chúng vẫn còn lớn giọng lắm. Suy cho cùng thì Trường An là địa bàn của bọn họ, người ta nói mãnh hổ xuống bình nguyên bị chó lờn, Thái huynh phải cẩn thận đấy.

Khấu Trọng chợt hiểu ra Thái Hành song kiệt bọn gã đã bị cuốn vào trường tranh đấu ở Trường An. Còn việc Nhĩ Văn Hoán buông tay cho Tiếu Tu Minh và Tạ Gia Vinh chính là bởi hắn muốn thả dây dài câu cá lớn, mục đích cuối cùng đương nhiên là để nắm được sơ hở của Khâu Văn Thịnh, tiêu diệt hoàn toàn Quan Trung kiếm phái, khiến

Lý Thế Dân trở nên bị cô lập.

Gã vội vàng làm bộ vô cùng kinh sợ, giọng nói trầm hẳn xuống:

- Rốt cuộc bọn họ muốn đối phó với chúng ta như thế nào?

Lúc này hai người đã đi đến giữa vườn, Trì Sanh Xuân kéo gã lại bên hồ sen rồi nghiêm mặt nói:

- Khâu Văn Thịnh hành sự tâm ngoan thủ lạt, bao giờ cũng có mưu kế, có thể nói là dù muốn phòng tránh cũng chẳng được. Trì Sanh Xuân này xưa nay vẫn bất mãn đối với những hành động ngang ngược trắng trợn của lão, thêm vào đó ta đối với Thái huynh đệ tuy mới gặp mà như đã thân quen, việc này ta sẽ không ngồi nhìn đâu, hãy chờ ta và Nhĩ đại nhân thương lượng kỹ lưỡng. Chỉ cần có thể mời được Tề Vương ra mặt giúp hai vị, bảo đảm Khâu Văn Thịnh sẽ không có đường mà chạy. Hắc! Tối nay đúng ra không nên bàn ba cái chuyện làm ảnh hưởng đến không khí chung như vậy. Hãy cùng nhau tận hưởng ca nghệ của Trường An đệ nhất danh kỹ Kỷ Thiến, ngày mai ta sẽ có tin tức tốt lành báo cho Thái huynh.

Khấu Trọng nghe đến cái tên Kỷ Thiến lòng đã thầm kinh hãi, nhưng cũng may Từ Tử Lăng không ở đây để bị Trì Sanh Xuân ép vào thế phải dự yến.

Trì Sanh Xuân dẫn đường, hắn vừa đi vừa nói:

- Chờ Khuông huynh làm xong việc quay lại, bọn gác cửa sẽ tự động dẫn vào trong. Đêm nay mọi người hãy cùng nhau vui vẻ một trận, không say không về!

Khấu Trọng thầm kêu khổ, Kỷ Thiến và Từ Tử Lăng quan hệ mật thiết, nếu nàng ta bằng trực giác nhạy bén của nữ nhân khám phá ra

thân phận của hắn, vậy phen này đúng là phải về quê cày ruộng rồi.

o0o

Trong thực quán, Nhĩ Văn Hoán nghe xong lý do của Từ Tử Lăng liền cười nói:

- Xin tha lỗi vì ta nói thẳng, tại Trường An này sự an toàn của Tư Đồ lão bản tuyệt đối không có vấn đề. Ta và Thành Thủ sở đã có chú ý, trừ phi Tống Khuyết đích thân đến đây, nếu không…hà hà!

Kiều Công Sơn cũng nói thêm vào:

- Tống gia hiện tại tự lo cho mình không xong, đối với Tư Đồ lão bản chỉ là hư ngôn hăm dọa, Khuông huynh không cần phải để trong lòng, ngược lại hai vị phải đề phòng sự ám toán của người khác.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi lại:

- Sự ám toán của kẻ khác?

Nhĩ Văn Hoán ghé lại gần một chút, hạ thấp giọng nói:

- Theo những gì bọn ta nghe ngóng được, người của Quan Trung kiếm phái lòng dạ hiểm ác, chúng quyết tâm đưa hai vị vào chỗ chết. Việc này còn có người của Thiên Sách phủ hậu thuẫn, chỉ cần xuất thủ thì sẽ như lôi đình vạn quân, kẻ hữu tâm đối phó người vô tâm, hai vị rất dễ rơi vào tay họ đó.

Cũng giống như Khấu Trọng, Từ Tử Lăng hiểu ra hoàn cảnh của bọn gã. Đối với việc xảy ra ngoài dự tính này gã cảm thấy vô cùng đau đầu, chỉ hận là không thể lộ ra những phản ứng trong lòng. Ánh mắt tỏ vẻ lo sợ, gã nói:

- Nếu ta và Nguyên Dũng có bị bốn dài hai ngắn, ai cũng có thể đoán ra là do chúng ra tay. Lá gan bọn ấy lớn như vậy sao?

Kiều Công Sơn nghiêm mặt nói:

- Nếu không có Thiên Sách phủ ngầm ủng hộ, dù cho Khâu Văn Thịnh có gan bằng trời cũng không dám động đến một sợi lông của hai vị. Tuy nhiên các vị cũng đừng lo lắng, bọn ta sẽ nghĩ giúp biện pháp để đối phó.

Nhĩ Văn Hoán trầm giọng:

- Tiên phát chế nhân, hậu phát chế vu nhân. Khuông huynh cũng đã từng đi lại trên giang hồ, đương nhiên phải hiểu đạo lý này.

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- May mà lần này gặp được hai vị quý nhân là Nhĩ huynh và Kiều huynh! Ài! Việc này có nên để Phúc Vinh gia biết không đây?

Kiều Công Sơn trả lời:

- Các ngươi làm việc cho Tư Đồ lão bản, vì vậy xét về cả tình lẫn lý đều nên cho lão nhân gia biết chuyện này, nhưng không cần nói nghiêm trọng quá.

Nhĩ Văn Hoán vỗ vai gã động viên:

- Đó chỉ là chuyện nhỏ thôi, bọn ta sẽ lưu ý, kể cả việc bọn thỏ đế Quan Trung kiếm phái tự bôi tro trát trấu làm loạn đó. Lục Phúc quán luôn luôn mở cửa suốt đêm, hai vị nếu đi lén được thì lúc nào bọn ta cũng có thể an bài thỏa đáng.

Kiều Công Sơn cười nói:

- Lần trước đã đến Lục Phúc, lần này phải đến Minh Đường Oa để mở rộng tầm mắt. Minh Đường Oa là cái tên lâu đời nhất trong lịch sử Trường An, có từ khi thành này được xây dựng.

Từ Tử Lăng vờ tỏ ra động lòng, bất chợt lại thở dài:

- Về chậm một chút không thành vấn đề, nhưng cả đêm ra ngoài đánh bạc thì làm sao ăn nói đây, chi bằng ngày mai hãy đến Minh Đường Oa học hỏi. Ài! Con người ta không có việc gì hay, chỉ có một điểm là nghiện cờ bạc.

Nhĩ Văn Hoán cười vẻ dâm tà:

- Khuông huynh chỉ nghiện có cờ bạc thôi sao?

Từ Tử Lăng nhớ lại chiến tích lừa tiền gạt tình của bọn mình, liền cười hắc hắc nói:

- Thích vui vẻ với nữ nhi là thiên tính của nam nhân, không nên tính tới là hơn! Hà hà!

Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn cùng cười theo, tỏ ra cũng có cùng đam mê sở thích.

Từ Tử Lăng ước hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt trong ngày mai với bọn chúng rồi đứng dậy cáo từ. Lạ thay Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn không hề níu kéo, để gã thoải mái rời đi.

o0o

Buổi yến được sắp đặt trong Hoàng Cúc sảnh nằm ở Tây viên của Thượng Lâm uyển. Tiệc rượu được bày sẵn, một hàng ghế bị dỡ bỏ để tạo thêm khoảng trống dùng làm nơi biểu diễn ca múa nhạc.

Lúc Trì Sanh Xuân và Khấu Trọng đến nơi, hơn mười ca kỹ trang điểm lộng lẫy đang lui ra từ cửa Thiên môn nhìn thấy đều liếc mắt đong đưa, tuy nhiên phần lớn là tập trung vào Trì Sanh Xuân, một hai ỏn ẻn "Trì đại gia". Ngay cả người đứng bên cạnh như Khấu Trọng cũng cảm giác được hương vị ôn nhu khiến tâm can người ta phải bay bổng.

Trì Sanh Xuân vừa bước vào đã cười dài rồi nói:

- Ngưỡng mộ đại danh Tư Đồ đã lâu, hôm nay Trì Sanh Xuân ta cũng có cơ hội được thỏa mãn tâm nguyện! Rất hân hạnh!

Những người ngồi đó lần lượt đứng dậy đón chào, Nhậm Tuấn trong vai Tư Đồ Phúc Vinh cũng dùng tư thái thần khí của hắn cười đáp lại:

- Thì ra là Trì đại lão bản, người một tay sáng lập Lục Phúc đổ quán. Không ngờ lại trẻ như thế này. Việc làm ăn trong đổ trường không phải cứ có tiền là làm được, đạt tới mức có thanh có sắc khiến mọi người phải tán tụng thì lại càng hiếm!

Duẫn Tổ Văn vui vẻ nói:

- Bên cạnh đổ trường tất có hiệu cầm đồ, Sanh Xuân càng hữu thanh hữu sắc thì sinh ý của Tư Đồ lão bản càng dồi dào. Vì vậy cuộc vui hôm nay sao có thể thiếu Sanh Xuân và Đại Tiên lão nhân gia được chứ?

Khấu Trọng khép nép thu mình sau lưng Trì Sanh Xuân, vì gã vừa nhìn qua một lượt đã phải hít vội một hơi khí lạnh, lòng thầm lo sợ bị

người khác nhận ra qua vóc dáng và khí độ. Đúng là có tật giật mình.

Duẫn Tổ Văn ngồi ở ngôi chủ tiệc ở phía Nam, bên tay phải lão lần lượt là Nhậm Tuấn trong vai Tư Đồ Phúc Vinh, rồi tới Đại Tiên Hồ Phật, liền bên cạnh Hồ Phật không ngờ lại là Sa Thành Công.

Vị nhị thiếu gia hiếu sắc này khi mới đến Trường An không hề được như ý. Tầng lớp quyền quý của Đường thất tuy nhờ vào sự ủng hộ của cha hắn là Sa Thiên Nam nhưng đối với vị công tử ăn chơi không làm được việc gì ra hồn này chẳng hề để trong mắt. Vậy mà đêm nay hắn có thể xuất hiện trong yến tiệc này, hiển nhiên là Duẫn Tổ Văn có ý lung lạc, không phải lão nhìn trúng tên ngốc này mà là lão muốn nắm rõ về tình hình binh khí và nghiệp vụ khai khoáng của Sa gia.

Khấu Trọng không sợ Sa Thành Công nhận ra gã chính là thần y xấu xí Mạc Nhất Tâm bởi vì hắn chẳng thể có nhãn lực cao minh như vậy. Nhân vật gã e ngại đang ngồi bên phải Sa Thành Công, chính là Tiết Vạn Triệt. Người này là đại tướng tâm phúc của Lý Nguyên Cát, bất kể tài trí hay võ công đều không dưới chủ. Lúc này sự chú ý của hắn lại đang tập trung lên mình gã, sự lo lắng của Khấu Trọng không phải là vô căn cứ.

Bên cạnh Tiết Vạn Triệt là Tống Sư Đạo trong vai Thân Văn Giang, tiếp đó là một chỗ trống chưa có người ngồi. Vị trí này đối diện với Duẫn Tổ Văn, rõ ràng là để dành cho Trì Sanh Xuân. Tiếp đó là Tô quản gia tức Lôi Cửu Chỉ. Lão tiểu tử này vẻ như đang nhìn chằm chặp vào Khấu Trọng, sắc mặt không vừa ý, phản ứng y như thật.

Bên cạnh Lôi Cửu Chỉ cũng là một người quen cũ, chính là Ôn Ngạn Bác có tài ăn nói của Bộ Lễ. Y chuyên trách tiếp đãi khách ngoại quốc nên việc xuất hiện ở những yến tiệc như thế này cũng không làm người ta cảm thấy bất ngờ.

Tiếp theo là hai chỗ trống khác, Khấu Trọng đoán được trong đó nhất định có một chỗ để dành cho vị danh kỹ có địa vị nhất thành Trường An là Kỷ Thiến. Chỗ còn lại thì gã chịu không hiểu để dành cho ai.

Từ việc sắp xếp chỗ ngồi cho tân khách có thể thấy sự cao minh của Duẫn Tổ Văn. Nếu không phải bọn Khấu Trọng đã biết được thân phận thực sự của lão, lại đến đây để đối phó với Trì Sanh Xuân, nhất định sẽ nhìn không ra mục đích của yến hội này là hành động đầu tiên trong âm mưu của lão và họ Trì.

Mọi việc ập tới quá nhanh và đột ngột, trong lúc bối rối mọi người lần lượt ngồi xuống, trực tiếp đánh giá thực lực đối phương.

Khấu Trọng mới gặp Hồ Phật đã nhận thấy khí chất của vị tông sư trong đổ giới khá giống với Hầu Hy Bạch, mang một nét thanh cao quý phái mà những nhân vật giang hồ bình thường không có. Chẳng biết có phải vì cùng sở hữu tình cảm yêu thích đối với nghệ thuật vẽ tranh đối chữ hay không mà hai người hoàn toàn khác nhau lại có khí chất gần gũi đến vậy.

Đại Tiên Hồ Phật cười ha hả đáp:

- Bên cạnh đổ trường luôn có hiệu cầm đồ là sự thật chẳng thể chối cãi. Tuy nhiên bên cạnh hiệu cầm đồ thì không nhất thiết phải có đổ trường. Việc làm ăn nhỏ nhặt của ta và Trì Sanh Xuân làm sao có thể so sánh được với Tư Đồ huynh chứ! Hà hà!

Mọi người cùng cười hưởng ứng!

Trì Sanh Xuân phát hiện ra ánh mắt đang nhìn về phía Khấu Trọng của Lôi Cửu Chỉ, hiểu được là chuyện gì liền thò tay ra phía sau kéo Khấu Trọng đi về phía yến tiệc. Hắn cười nói:

- Bọn người như chúng ta mở miệng ra là làm ăn, khép miệng lại cũng là làm ăn, nhưng Thượng Lâm uyển là nơi không nên bàn tới chuyện đó. Huynh đài đây là đỉnh đỉnh đại danh Thái Nguyên Dũng trong Thái Hành song kiệt!

Đoạn hắn quay sang nói với một thiếu nữ xinh đẹp phụ trách những người phục vụ:

- Sắp xếp cho ta thêm hai chỗ ngồi, chỗ còn lại là của Khuông huynh.

Khấu Trọng đành nhắm mắt đưa chân theo hắn nhập tiệc. Gã vừa thu liễm nhãn thần vừa cầu thần lạy phật để không bị hai người quen cũ là Tiết Vạn Triệt và Ôn Ngạn Bác nhìn ra thân phận Thái Nguyên Dũng giả mạo, nếu không mọi việc coi như chấm hết tại đây!

(

Chương 607: Kinh doanh tiền bạc

Từ Từ Lăng thơ thẩn trên con phố chính của khu Bắc Lý ngày đêm náo nhiệt, rạng rỡ ánh đèn, ngựa xe nhộn nhịp. Đột nhiên gã có cảm nhận sâu sắc đối với sự cô độc mà Khấu Trọng đã trải nghiệm đêm đó.

Không biết có phải vì những phiền não cứ nảy sinh hết lần này đến lần khác hay không mà tâm trạng Từ Tử Lăng bắt đầu chán nản, gã cảm thấy thế chủ động một lần nữa lại không nằm trong tay bọn gã. Dù là đối phó Thạch Chi Hiên hay Trì Sanh Xuân thì bọn gã cũng chỉ có thể chờ đợi cơ hội một cách bị động.

Thân thì đang ở khu Bắc Lý không biết đến khái niệm ban đêm của Trường An, Từ Tử Lăng lại nhớ đến Sư Phi Huyên đang ở nơi thâm sơn nào đó, nhớ đến Thạch Thanh Tuyền ở đất Ba Thục xa xôi. Nhưng gã chỉ có thể lặng lẽ chịu đựng tất cả mọi thứ, cô độc một thân một mình gặm nhấm nỗi thống khổ nhớ nhung. Bí mật nội tâm này, gã không thể đem ra thổ lộ với bất cứ người nào, kể cả Khấu Trọng.

Đúng lúc này, một người cưỡi ngựa lao vọt qua bên cạnh gã, rồi rẽ luôn vào một ngõ gần đó. Từ Tử Lăng nhìn sau lưng kẻ cưỡi ngựa đó liền nhận ra đấy là Vương Bá Đương, thủ hạ hàng đầu thuộc loại thân tín nhất của Lý Mật ở Trường An. Gã chợt thấy hứng thú trong lòng, vội thu nhiếp tâm thần, tung mình đuổi theo.

---oOo---

Trì Sanh Xuân tự mình giới thiệu "Thái Nguyên Dũng" tức Khấu Trọng với mọi người trong bữa tiệc. Sau khi yên vị, họ Trì thần thái cung kính hướng về Đại Tiên Hồ Phật hỏi:

- Tiểu Tiên vẫn chưa đến sao?

Hồ Phật mỉm cười, thong thả trả lời:

- Nha đầu hỗn láo đó rất khó quản giáo, ta tuy là cha nó nhưng cũng không trả lời nổi câu hỏi của ngài.

Câu trả lời hài hước của ông ta làm mọi người đồng thanh bật cười.

Khấu Trọng giờ mới biết chiếc ghế trống bên cạnh là để dành cho Hồ Tiểu Tiên. Trong lòng gã thầm tán thưởng sự già dặn của Hồ Phật, có thể không biểu lộ ra ngoài một chút nào sự cố kỵ bên trong đối với Trì Sanh Xuân.

Lôi Cửu Chỉ nhìn Khấu Trọng, chau mày hỏi:

- Văn Thông ở nơi nào?

Khấu Trọng giả bộ khiếp sợ, trước tiên đưa mắt ra hiệu với Trì Sanh Xuân, rồi đáp:

- Hắn tình cờ gặp bằng hữu thân thiết, à …!

Nhìn cung cách nói chuyện không thành thật của “Thái Nguyên Dũng”, tất cả mọi người đều biết gã đang bịa chuyện để bao biện cho Khuông Văn Thông, thực sự là hắn đang bỏ bê nhiệm vụ.

Trì Sanh Xuân hiểu ý, vội vàng giải vây:

- Trường An có nhiều danh thắng, Tư Đồ huynh đã đi du ngoạn những địa phương nào rồi?

Tư Đồ Phúc Vinh, tức Nhậm Tuấn, dùng cái kiểu nói rời rạc từng tiếng của hắn hỏi lại:

- Trường An có nơi nào đáng để đi thăm vậy?

Tiết Vạn Triệt cười nói:

- Tại buổi tiệc này, Ôn đại nhân đúng là người có tư cách nhất để trả lời câu hỏi của đại lão bản, bởi vì những tiết mục du lãm của khách bên ngoài đến Trường An đều là do đại nhân an bài.

Ôn Ngạc Bác sửng sốt cười nói:

- Tiết đại tướng quân lại chơi khó ta rồi. Những chỗ giá trị tại Trường An này đối với mỗi người một khác, đối với ta mà nói thì ngồi tại Thượng Lâm uyển cũng đã mãn nguyện tâm ý lắm rồi, không cần phải đi đến địa phương nào khác nữa.

Duẫn Tổ Văn cười ầm:

- Không ngờ Ôn đại nhân lại dễ dàng thấy thỏa mãn như vậy. Với ta thì có đôi chút khác biệt, sau khi đã mãn nguyện tại Thượng Lâm uyển, ta vẫn phải qua Minh Đường Oa hoặc Lục Phúc đổ quán ở bên kia đường tìm kiếm một vài sự sung sướng khác.

Mấy câu nói của hắn mập mờ đầy vẻ ngụ ý khiến cho mọi người có mặt lại phá lên cười.

Khấu Trọng thoải mái trở lại, cảm nhận được sở thích phong lưu tiêu sái từ lời nói của những người giao tiếp lão luyện như Duẫn Tổ Văn

và Ôn Ngạn Bác. Quan trong hơn cả là Tiết Vạn Triệt cuối cùng cũng đã thôi không tập trung để ý đến gã, rõ ràng là không hề nảy sinh nghi ngờ đối với Thái Nguyên Dũng.

Sa Thành Công không có cơ hội để mở miệng nãy giờ, vội vàng tranh thủ lên tiếng:

- Trường An có nhiều lâm viên để đi du ngoạn thưởng lãm, ví dụ như Lệnh Tự viên ở Xương Minh phường, Dược viên ở Thăng Bình phường, Phụng Minh viên ở Thể Tường phường. Tuy nhiên nếu luận danh khí và quy mô, tất không nơi nào bằng Nhạc Du nguyên và Khúc Giang trì. Địa điểm thứ nhất là một vùng đất cao trong thành, nằm ở khoảng giữa của Thăng Bình phường và Tân Xương phường. Đứng trên cao nhìn ra xa có thể ung dung thưởng thức phong cảnh. Song, luận về cảnh quan, Khúc Giang trì vẫn là Trường An đệ nhất, nằm ở góc Đông Nam của thành, một nửa nằm bên trong, một nửa nằm bên ngoài thành, uốn lượn chạy dài theo hướng Bắc Nam, hai bên bờ cung điện vườn cây nối tiếp nhau, lầu các nhấp nhô, hoa lá sắc xanh tràn ngập xung quanh. Hơn nữa, hai bên bờ sông còn có các vườn phù dung và vườn hạnh, thêm vào đó là các ngôi đình thanh nhã tinh xảo, khiến cho người ta tự hỏi phải chăng bản thân đang ở thiên giới chứ không phải là chốn nhân gian.

Khấu Trọng lần đầu tiên nhận ra sở trường của Sa nhị thiếu gia. Về khoản ăn uống chơi bời, hắn ta tuyệt đối không hề kém.

Tống Sư Đạo quay sang nhìn Sa Thành Công, trên mặt chán chường như tỏ ra ngươi nói những chuyện đó với lão bản ta giống như là đàn gẩy tai trâu, đúng là giả trang thật khéo.

Quả nhiên Nhậm Tuấn hiểu ý nói ngay:

- Ở Trường An, hiện tại công việc làm ăn nào kiếm được nhiều tiền

nhất?

Mọi người đều ngạc nhiên, thầm nghĩ cái tên con buôn này đối với chuyện Sa Thành Công vừa nói ban nãy không để lọt tai được nửa câu.

Trì Sanh Xuân cười ha hả, khôn khéo cất tiếng:

- Nói đến làm ăn, ta dám nói ngồi đây không có người nào hơn được Tư Đồ huynh, vì vậy chắc là Tư Đồ huynh muốn hỏi trong tình hình trước mắt thì đâu tư vào việc làm ăn nào là kiếm được nhiều tiền nhất, có phải không?

Nhậm Tuấn thực sự thể hiện được những gì mà Tống Sư Đạo và Lôi Cửu Chỉ khổ tâm huấn luyện, gật đầu đáp:

- Trì huynh đúng là người hiểu được ta. Thành thành thị thị, có thành tất có thị, thành là tuyến phòng ngự quân sự do tường thành và hào tạo nên để bảo đảm cho sự an toàn của người dân; thị là nơi trao đổi hàng hóa, đại biểu cho hoạt động kinh tế cần thiết cho cuộc sống của dân cư nội ngoại thành. Không có thành thị, sao có thể làm ăn lớn được.

Ôn Ngạc Bác tán đồng:

- Tư Đồ huynh làm kinh doanh đúng là có cái nhìn sâu sắc, tại những nơi đông dân, ai có con mắt làm ăn sẽ phất lên dễ dàng nhất. Nói ra thì thật buồn cười, công việc làm ăn kiếm nhiều tiền nhất tại Trường An hiện nay mà Tư Đồ huynh hỏi ban nãy đúng là việc kinh doanh thuyền điếm, tương đương với kho bãi. Chỉ cần tại Đông Tây lưỡng thị hoặc Thông Hành đại nhai, huynh có khoảng chục khu gian hàng thì có thể đem cho những người làm ăn từ nơi khác đến thuê để kiếm tiền. Đặc biệt là cho những người Hồ chẳng quản xa xôi mà đến

mướn để làm ăn, tiền thuê chỉ trong mười ngày cũng tính bằng hoàng kim, lợi nhuận kinh người.

Hồ Phật cười nói:

- Tư Đồ huynh thu được không ít gia nghiệp tại Trường An do người ta cầm cố mà không trả nợ được, do đó có thể tưởng tượng huynh làm cái nghề này sẽ kiếm tiền nhanh thế nào.

Từ tận đáy lòng, Khấu Trọng bắt đầu cảm thấy khâm phục Từ Tử Lăng, chuyện mọi người nói là những chuyện mà hắn chẳng hề có chút hứng thú, tuy nhiên đây lại là cơ hội tốt để Nhậm Tuấn biểu hiện "bản lĩnh" của Tư Đồ Phúc Vinh.

Nhậm Tuấn thể hiện mình là một chuyên gia về làm ăn, nói:

- Nhà trọ chỉ là nơi để người ta dừng chân nghỉ ngơi hoặc để tích trữ mua bán hàng hóa. Suy nghĩ của ta còn đi trước một bước, sao lại không kinh doanh bằng cách mở điểm để cho người ta cất giữ tiền bạc? hơn nữa tiền giao dịch tiền bạc cũng rất dễ dàng và tất cả mọi thương gia thành thị sẽ là khách của ta. Thật lòng, đó chính là một trong những mục đích của ta trong lần đến Trường An này, và đương nhiên là điều đó phải phụ thuộc vào sự giúp đỡ của các vị có mặt trong buổi tiệc hôm nay. Hoặc là mọi người xem xét có thể hợp tác như thế nào đó. Tư Đồ Phúc Vinh ta lời nói đảm bảo bằng vàng, những chuyện đã nói ra chưa bao giờ không giữ lời hứa cả.

Mọi người đều thay đổi thái độ.

Khấu Trọng trong lòng kêu tuyệt, thầm nghĩ chuyện này nhất định là từ trong đầu Tống Sư Đạo mà ra. Lôi Cửu Chỉ khẳng định không có thứ mưu kế uyên thâm này.

Duẫn Tổ Văn vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Đề nghị của Tư Đồ huynh đúng là rất sắc bén, không biết có thể giải thích sơ qua thêm một chút nữa hay không?

Nhậm Tuấn thẳng thắn đáp:

- Thực chất đó là việc kinh doanh tiền trang và ngân phiếu, về mặt này ta đang còn đi những bước đầu tiên. Thương gia chạy khắp các nơi kiếm tiền, một khi hầu bao căng phồng, việc đầu tiên nghĩ đến là phải kiếm một nơi nào đó an toàn để cất giữ. Vậy họ sẽ cần một tiền trang có thể tuyệt đối tin tưởng để cất giữ trước mắt cũng như lâu dài. Hơn nữa, việc đeo túi này túi nọ tiền đồng đi đường vừa nặng vừa bất tiện, rồi lại phải thuê bảo tiêu. Vì thế, ngân phiếu của ta đối với bọn họ là một món quà quý giá. Ví dụ như đem tiền gửi vào ngân hàng Trường An, có thể dùng ngân phiếu đổi thành tiền mặt ở Giang Đô để đem mua muối, chúng ta chỉ kiếm tiền thủ tục và tiền hoa hồng.

Hồ Phật thở dài:

- Vậy có khác gì có trong tay một số lượng tiền mặt lớn như vậy trong một thời gian dài, làm chuyện gì cũng đều thuận lợi.

- Cha à! Là cái gì cũng đều thuận lợi vậy?-

Mọi người quay nhìn ra phía cửa lớn, đang tiến vào chính là Hồ Tiểu Tiên yểu điệu tha thướt, vẻ đẹp say đắm rạng ngời.

---oOo---

Từ Từ Lăng vượt qua bức tường hậu viện, lợi dụng bóng tối cùng cây cối trong vườn che chắn, bí mật tiến về phía ngoại đường.

Vương Bá Đương vô cùng giảo hoạt, giả vờ tiến vào Minh Đường Oa, sau đó bỏ ngựa lại, bản thân thì nhảy qua bức tường hậu viện đi đến một trạch viện mang dáng vẻ tầm thường giống như của dân thường nằm bên cạnh kênh Thủy An cách Minh Đường Oa không xa. Nếu người đuổi theo hắn không phải là Từ Tử Lăng mà là một tay tầm thường nào đó, khẳng định đã bị hắn bỏ rơi.

Lúc này, tại trạch viên không một ánh đèn, nhưng Từ Từ Lăng với linh giác hơn người cảm nhận rõ có hơn chục người phân chia nhau ẩn nấp ở các nơi trong nội viện, âm thầm canh gác, nghiêm mật giám sát toàn bộ trong ngoài ngôi nhà.

Trong tình huống thế này, dù cao minh như Từ Tử Lăng cũng cảm thấy hữu tâm vô lực, chỉ có thể mạo hiểu đánh liều một phen. Gã lợi dụng khoảnh khắc trong tích tắc khi Vương Bá Đương gõ cửa lôi cuốn sự chú ý của người trong nhà, lao vút vào bên trong, vượt qua cửa ải một cách rất nhẹ nhàng.

Có tiếng nói chuyện từ bên trong truyền tới, Từ Tử Lăng không dám tiếp cận quá gần, ẩn mình vào trong một gian buồng ngủ phía đằng sau, vận công tụ lên hai tai, lắng nghe đối phương nói chuyện

Một giọng nói thấp trầm vang lên:

- Chúng ta đã vì Mật công đả thông tất cả các đầu dây mối dợ, Mật công xuất quan sẽ không gặp phải một vấn đề gì cả.

Từ Tử Lăng giật mình, nhận ra người đang nói là Dương Văn Can, lão đại của Kinh Triệu liên minh. Không ngờ họ Dương sau khi tạo phản không thành, vẫn dám lưu lại Trường An. Chẳng trách tòa nhà này đều được ngầm canh phòng cẩn mật như vậy. Nhưng gã lại cảm thấy có một vô cùng thắc mắc, vì lẽ gì mà Dương Văn Can phải hỗ

trợ Lý Mật? Lý Mật tại sao tín nhiệm hắn? Sao bọn họ lại có thể cấu kết với nhau?

Chỉ nghe Dương Văn Can nói tiếp:

- Chỉ cần có thể rời khỏi Trường An, chúng ta sẽ có biện pháp làm cho các người an toàn xuất quan.

Vương Bá Đương trầm ngâm một lát, hạ giọng nói:

- Vậy ta sẽ quay về thương lượng cùng với Mật công xem có nên chính thức đề xuất việc đó với Lý Uyên hay không.

Dương Văn Can nói:

- Ngàn vạn lần chớ nên đề xuất trước mặt mọi người, nếu không may có đại thần nào đứng ra phản đối, sẽ nảy sinh rắc rối. Đặc biệt là người của Thiên Sách phủ tất sẽ nhắm tới việc Tần Vương đánh Lạc Dương, sẽ phản đối bất kỳ hành động quân sự nào được thực hiện sau lưng Tần Vương. Dù cho có người nào nói giúp cho chúng ta thì Lý Uyên cũng sẽ không muốn làm mất lòng Lý Thế Dân vào lúc cần kíp này, khi đó thành ra khéo quá hóa vụng.

Vương Bá Đương nói:

- Vậy chỉ còn cách Mật công tự thân cầu kiến Lý Uyên.

Dương Văn Can tiếp:

- Lý Uyên chưa chắc đồng ý tiếp kiến riêng Mật công, mà tất sẽ có người khác ở đó nữa, vì thế cũng không thích hợp. Tuy nhiên, ngươi có thể yên tâm, ngày mai trong cung sẽ có một trận đấu mã cầu, Lý Uyên rất thích chuyện náo nhiệt, xưa nay vẫn hoan nghênh đại thần

đến xem hoặc tham dự. Ta sẽ sai người bố trí an bài, Mật công nhất định sẽ nằm trong danh sách khách mời. Đến lúc đó, Mật công chỉ cần nhẹ nhàng đem tâm nguyện đề xuất ra, Lý Uyên gật đầu là xong.

Đang nấp trong chỗ tối nghe trộm, Từ Tử Lăng cảm thấy rất không thỏa đáng. Dương Văn Can tốt bụng một cách đáng ngờ, nếu tình hình đúng là lo liệu xong xuôi và đã được được sự đồng ý của Lý Uyên thì sao phải lén lén lút lút như vậy. Tuy vậy trong nhất thời gã vẫn chưa nhìn ra được dụng tâm và mục đích của Dương Văn Can.

Nếu Lý Uyên nhất nhất cự tuyệt Lý Mật, trái lại sẽ không có vấn đề gì; giả sử Lý Uyên thực sự đáp ứng, vấn đề sẽ phức tạp hơn nhiều.

Vương Bá Đương cảm kích nói:

- Lần này nếu việc thành công, những việc chúng tôi đã đáp ứng tuyệt sẽ không nuốt lời.

Dương Văn Can nói:

- Nơi này ta và ngươi đều không thể ở lâu, mọi việc cứ theo ước định mà làm.

Từ Tử Lăng tâm tư trầm hẳn xuống, thầm nghĩ nếu ngày mai vẫn không liên lạc được với Trầm Lạc Nhạn, thì nàng ta vì quyến luyến tình cảm với chủ cũ, rất có khả năng bị trúng kế của địch nhân, rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Gã tuyệt không thể cho phép sự tình như vậy xảy ra.

---oOo---

Phương giá của Hồ Tiểu Tiên vừa đến tựa như có một điểm hồng

trên nền mầu xanh, lập tức rót vào trong thế giới nam nhân ấy một sự sống động náo nhiệt.

Trì Sanh Xuân tỏ ra ân cần nhất, tự thân kéo ghế ra mời nàng ngồi xuống.

Hồ Tiểu Tiên tóc búi hình rồng, khuôn mặt đánh phấn hồng tươi, thân mặc nhu sam tay bó mầu lục phấn, khoác một tấm khăn mầu hồng tía, chiếc váy dài bó màu trắng nhũ, chân đi đôi guốc nhọn mũi, phô bày hết mức thân hình dáng điệu ưu mỹ. Mặc dầu vẻ diễm lệ của nàng còn kém một chút so với đám mỹ nữ Thương Tú Tuần, Sư Phi Huyên, tuy vậy đôi mắt đẹp quyến rũ vốn tự nó đã có một vẻ duyên dáng say đắm đến ngây ngất, vô cùng hấp dẫn.

Bị đôi mắt xinh đẹp có khả năng câu hồn nhiếp phách của nàng nhìn qua, Khấu Trọng trong lòng nhủ thầm có lẽ trừ cha nàng ra, ai mà không hồn vía lên mây chứ. Ít nhất nàng cũng khiến cho bản thân gã phải động tâm.

Hồ Tiểu Tiên ngồi xuống ở bên mé phải Khấu Trọng, đưa ánh mắt duyên dáng đầy hàm ý dường nhìn qua người bên cạnh một cái. Đoạn Trì Sanh Xuân, lúc này vẫn đang đứng đằng sau ghế của nàng, vội vàng giới thiệu nàng với ba người lạ mặt là Nhậm Tuấn, Tống Sư Đạo và Lôi Cửu Chỉ.

Hồ Tiểu Tiên biết Nhậm Tuấn ngồi đối diện chính là "nhân vật chính", liền ngọt ngào cười nói:

- Hy vọng Tiểu Tiên không cần phải chiếu cố quầy hàng của Tư Đồ đại lão bản là được rồi.

Mọi người phá lên cười, biết rằng nàng không hiểu rõ công việc làm ăn của Nhậm Tuấn không hề giới hạn trong phạm vi cầm đồ.

Nét mặt Nhậm Tuấn có chút lúng túng, hai mắt ngây ngất nhìn chằm chặp vào Hồ Tiểu Tiên, thậm chí quên cả trả lời.

Khấu Trọng trong lòng ngạc nhiên. Nếu thực hiện đúng theo kế hoạch tranh đoạt Hồ Tiểu Tiên với Trì Sanh Xuân trước đó thì biểu hiện của Nhậm Tuấn lúc này đúng là diễn xuất vô cùng xuất sắc, ngay cả gã cũng không thể hoài nghi. Tuy nhiên trước mắt thì phải bỏ qua kế hoạch ban đầu này, song tình huống của Nhậm Tuấn lúc này dường như là không thể tự kiềm chế, nếu vậy thì vô cùng hỏng bét. Không hiểu sao hắn lại có thể động chân tình đối với nữ nhân phóng đãng này. Khấu Trọng không kìm được quay sang nhìn Tống Sư Đạo và Lôi Cửu Chỉ, chỉ thấy hai người đều lộ vẻ sửng sốt đối với biểu hiện của Nhậm Tuấn, gã càng cảm thấy không ổn.

Trì Sanh Xuân quay trở lại chỗ ngồi.

Đại tiên Hồ Phật giả bộ không vui nhìn Hồ Tiểu Tiên nói:

- Tiên nhi vì sao lại đến muộn như vậy? Vẫn còn chưa bồi tội với các vị ngồi ở đây đó!

Hồ Tiểu Tiên tỏ vẻ như cam chịu oan uổng, đồng thời bằng một phong vận dịu dàng kiều mị đầy đáng yêu có thể lay động hầu hết nam nhân, trước hết tạ tội với mọi người, rồi nàng khẽ nhíu hàng mi thanh tú giải thích:

- Tiểu Tiên thiên tân vạn khổ mới thoát thân từ Hoàng cung ra đến đây!

Sau đó đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn sang hai ghế trống ở bên cạnh, rồi mở cái miệng nhỏ nhắn ranh mãnh cất lời:

- Không phải là có người còn đến muộn hơn cả Tiểu Tiên đấy chứ!

Bất cứ nét mặt động tác nào cũng nàng cũng đều thanh tú, kiều diễm hơn người, đầy vẻ đáng yêu khiến người ta phải mê mẩn.

Lúc này có người tiến vào ghé tai nói với Duẫn Tổ Văn mấy câu, khiến sự chú ý của mọi người đổ dồn vào chỗ hắn. Sau khi người đó đi, Duẫn Tổ Văn vui mừng nói:

- Thiến tiểu thư vừa mới quay về, sau khi trang điểm xong sẽ ra tiếp khách.

Tiết Vạn Triệt cười nói:

- Chúng ta đêm nay có thể đến đổ quán của Đại Tiên và Trì gia thử thời vận một phen. Mấy tháng nay chỉ có những người may mắn lắm mới có thể gặp mặt Thiến tiểu thư tại Thượng Lâm uyển. Bữa trước Tề Vương đã ước hẹn trước với nàng rồi nhưng nàng lại quên mất, Tề Vương cũng không biết làm sao.

Bọn Khấu Trọng thầm nghĩ cô nàng Kỷ Thiến này cũng làm cao thật, Lý Nguyên Cát mà cũng không thèm nể mặt.

Ôn Ngạn Bác nói:

- Đừng nói khó gặp được Thiến tiểu thư ở Thượng Lâm uyển, mà nàng cũng ít đến đổ trường hẳn đi. Nếu ai có thể nói ta biết nguyên nhân, ta nguyện lấy một bữa tiệc rượu để đáp tạ.

Sa Thành Công cười nói:

- Đợi khi gặp rồi Ôn đại nhân tự mình hỏi nàng không được sao?

Hồ Tiểu Tiên duyên dáng cười nói:

- Tâm sự của nữ nhân chỉ có thể nói với nữ nhân thôi, Ôn đại nhân đã nói ra thì phải giữ lời đấy nhé.

Sau một hồi nói cười vui vẻ, không khí càng thêm thân mật.

Nhậm Tuấn cuối cùng cũng phục hồi lại vẻ bình thường, hắn vốn đang tìm chuyện để nói, bèn quay sang hỏi Hồ Tiểu Tiên:

- Hồ tiểu thư lúc nãy nói rất khó khăn mới thoát thân khỏi Hoàng cung, thật ra là có chuyện gì vậy?

Hồ Tiểu Tiên lộ vẻ rầu rĩ đến não lòng, liếc ngang nhìn Nhậm Tuấn một cái, đợi đúng lúc hắn đang ngây dại như bị điện giật, liền duyên dáng tươi cười nói:

- Còn không phải là vì chuyện cử hành trận đấu mã cầu quan trọng trong cung vào ngày mai! Không biết có phải tâm trạng của Hoàng thượng rất vui vẻ hay không mà ban nãy đã luyện tập suốt cả một thời thần, Tiểu Tiên sao dám ly khai?

Nhậm Tuấn ngạc nhiên hỏi:

- Chơi mã cầu?

Đôi mắt xinh đẹp của Hồ Tiểu Tiên lại đá sang Khấu Trọng ở phía bên trái, tủm tỉm cười nói:

- Ở đây chúng ta có một vị cao thủ chơi mã cầu đó. Khoan! Phải nói là hai vị, Tư Đồ lão bản muốn biết mã cầu là gì, quá dễ dàng rồi còn gì? Vừa rồi còn có người nhắc đến hai vị trước mặt Hoàng thượng.

Ánh mắt của mọi người đổ dồn về Khấu Trọng.

Khấu Trọng, Lôi Cửu Chỉ, Tống Sư Đạo và cả Nhậm Tuấn trong bụng đồng thời kêu hỏng bét. Nghe giọng điệu Hồ Tiểu Tiên, rồi lại nhìn nhãn thần của nàng ta cùng với phản ứng của mọi người trong bữa tiệc thì hai vị cao thủ mã cầu ấy rõ ràng là chỉ Thái Hành Song Kiệt, Thái Nguyên Dũng và Khuông Văn Thông. việc này chỉ chút ứng phó không tốt thì sẽ lập tức bại lộ thân phận.

Khấu Trọng xuất thân hàn vi, đối với loại trò chơi thịnh hành trong giới quyền quý này đừng nói là đến một khiếu cũng không thông mà thậm chí chẳng biết chút gì. Thử hỏi làm thế nào mà gã có thể giải thích mã cầu là cái thứ gì với ông chủ Tư Đồ của gã được chứ.

Nhậm Tuấn thì hối tiếc đã đưa ra câu hỏi, nhưng Lôi Cửu Chỉ lại hối hận đã bảo hai người đóng vai Thái Hành Song Kiệt lắm rắc rối này.

Khấu Trọng đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Tống Sư Đạo, rồi ra vẻ khiêm tốn nói:

- Ta chỉ là thích chơi mã cầu, nhưng đối với lịch sử và nguồn gốc của môn này thì không biết rõ lắm, hắc!

Đây không phải là câu trả lời đúng nghĩa một câu trả lời, mà là đá quả bóng sang cho Tống Sư Đạo, người có xuất thân thế tộc.

Tống Sư Đạo trong lòng ngầm tán thưởng sự nhanh trí của Khấu Trọng, thong thả nói với Nhậm Tuấn:

- Trò chơi mã cầu khởi nguồn từ Thổ Phồn, sau đó truyền sang Ba Tư, rồi lan đến phương Bắc. Người tham gia thi đấu cưỡi ngựa tranh đoạt quả mã cầu rỗng làm bằng gỗ có sơn vẽ hoa văn màu đỏ, dùng một cây côn cầu cong đánh trái cầu lọt vào một cái lỗ rộng gần một

xích ở bên dưới tấm ván gỗ của đối phương là thắng. Bên ngoài sân tổ chức thi đấu có người đánh trống chơi nhạc để cổ vũ, vô cùng sôi động náo nhiệt, không chỉ rèn luyện nghiên cứu kỹ năng đánh cầu, mà còn cần phải có kỵ thuật khéo léo, thiếu một cũng không được, vì vậy còn được gọi là 'trò chơi trong quân đội'.

Duẫn Tổ Văn tán thưởng:

- Thân huynh vốn là là giám thưởng gia danh vang thiên hạ, không thể ngờ được đối với các khoản trò chơi cũng có hiểu biết uyên thâm thấu đáo như vậy. Ta vốn không biết trò mã cầu vốn xuất xứ từ Thổ Phồn, vẫn cứ nghĩ rằng đó là trò chơi phổ biến của người Đột Quyết.

Khấu Trọng ngấm ngầm thở dài một tiếng, giờ đây gã mời hiểu rõ ánh mắt đầy hàm ý của Hồ Tiểu Tiên khi mới ngồi xuống, trong lòng thầm biết việc này sẽ có hậu họa. Nếu Lý Uyên yêu cầu 'Thái Hành Song Kiệt' nhập cung biểu diễn tài nghệ, bọn gã biết phải xoay xở thế nào?

Hồ Phật đột nhiên cười nói chen vào:

- Tiên nhi! Sao không đem cái món đồ chơi nhỏ gia gia tặng con nhân dịp sinh nhật năm nay ra để Thân huynh xem qua.

Tống Sư Đạo hơi chút sửng sốt, biết rằng Hồ Phật rất giỏi về giám thưởng, muốn khảo nghiệm công phu của bản thân mình về phương diện này. Hồ Phật đương nhiên không biết Tống Sư Đạo trước đây đã từng đại triển thần uy gián tiếp đánh giá tranh cho Lý Uyên, nếu không thì đã không có cái màn này.

Trong sự chờ đợi của mọi người, Hồ Tiểu Tiên duyên dáng e lệ nhẹ nhàng mở chiếc cổ áo xinh xinh, để lộ ra cái gáy ngọc ngà cao và trắng mịn, sau đó ngọc thủ lần mò bên trong cổ áo bằng một động tác

quyến rũ khiến người ta phải suy nghĩ xa xôi.

(

Chương 608: Kiêu hùng mạt lộ

Sau khi Vương Bá Đương đi khỏi, Từ Tử Lăng kiên nhẫn im lặng chờ đợi Dương Văn Can và thủ hạ rút lui, nhưng gã đợi hồi lâu mà Dương Văn Can vẫn chẳng có vẻ gì là sắp ly khai.

Từ Tử Lăng không khỏi thầm kêu khổ, đúng lúc đang lưỡng lự xem có nên mạo hiểm lần nữa để thoát ra hay không thì Dương Văn Can lầm bầm giống như đang nói một mình:

- Ra đi! Hư Ngạn ra đi thôi!

Từ Tử Lăng hít vào một hơi, thiếu chút nữa đã phải đưa tay lên quệt những giọt mồ hôi lạnh ngắt trên trán. May mà gã quyết định ẩn thân trong một căn phòng tương đối xa để nghe trộm, nếu không nhất định chẳng thể thoát được tai mắt của Dương Hư Ngạn. Họ Dương công lực thực cao thâm, bản thân Từ Tử Lăng đến nửa điểm cũng không phát giác ra sự tồn tại của hắn, thực không hổ danh Ảnh Tử Thích Khách.

Lát sau giọng của Dương Văn Can lại vang lên:

- Lý Mật có trúng kế không?

Dương Hư Ngạn hừ lạnh đáp:

- Lý Mật hiện giờ cùng đường mạt lộ, chỉ cần có một tia hy vọng thì sẽ không đời nào bỏ qua đâu, sao đến lượt lão ta tin hay không chứ? Lý Mật đã không còn là Mật công tung hoành nam bắc Hoàng Hà trước đây nữa, cũng nếm đủ tư vị cay đắng khi ở dưới người khác

rồi. Có ham muốn thì tất có chỗ sơ hở, làm sao lão không trúng kế được.

Dương Văn Can cười nói:

- Đúng là Lý Mật đã cùng đường rồi, vì vậy không ai dám đứng ra thuyết phục Lý Uyên giúp hắn. Nay được chúng ta khẳng khái giúp đỡ, thằng cha này chắc hẳn phải cảm kích đến rơi nước mắt.

Dương Hư Ngạn hờ hững hỏi:

- Có tin tức gì về hai tên kia không?

Trong bóng tối, Từ Tử Lăng lập tức thấy tinh thần phấn chấn, lớ nga lớ ngớ thế nào lại vô tình nghe lỏm được câu chuyện của hai kẻ này, gã chỉ biết thầm cảm tạ sự ưu ái của lão thiên gia.

Dương Văn Can đáp:

- Bản lĩnh lớn nhất của hai tên tiểu tử đó là giả thần giả quỷ. Nếu như chúng cố ý ẩn giấu hành tung, quả thực không dễ dàng gì mà phát giác.

Đoạn hắn lại hỏi:

- Trong lần phục kích Khấu Trọng tại Từ Giản, ngươi có dùng đến võ công tâm pháp Ngự Tẫn Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kinh không?

Dương Hư Ngạn trầm giọng:

- Nếu ta thi triển hết toàn lực, bảo đảm Khấu Trọng chẳng thể sống sót mà về đến Trường An, có điều địch nhân lớn nhất của ta không phải là hắn mà là Thạch Chi Hiên. Hừ! Ngươi có biết lão ác quỷ

Thạch Chi Hiên tối qua đã xuất thủ giết chết Toa Phương và hơn ba chục người tùy tùng, thật là gà chó cũng chẳng tha. Việc này đã khiến Đường thất chấn động, Lý Uyên hạ chỉ lập tức phong tỏa toàn thành, không cho ai lọt ra ngoài.

Dương Văn Can kêu thất thanh:

- Cái gì?

Dương Hư Ngạn nhận định:

- Đây rõ ràng là đòn cảnh cáo hướng vào ta. Hừ! Thạch Chi Hiên quá coi thường Dương Hư Ngạn này rồi! Lão vẫn cứ nghĩ rằng ta không biết mình chỉ được coi như một công cụ có giá trị lợi dụng. Tuy nhiên họ Thạch tính toán trăm mưu ngàn kế mà vẫn không ngờ nổi tên giặc già Dương Quảng ấy lại bại vong quá nhanh như vậy. Hơn nữa lão vì Bích Tú Tâm mà tinh thần rối loạn, dẫn đến bỏ lỡ mất cơ hội tốt, chẳng có cách nào đẩy ta lên làm Hoàng đế bù nhìn được. Ta chửi mười tám đời nhà lão! Nếu ngày đó không do lão tác oai tác quái, thiên hạ Đại Tùy ta sao có thể rơi vào cảnh chia năm xẻ bảy như hiện tại!

Lộ rõ tâm trạng khẩn trương, Dương Văn Can thở dốc rồi hỏi:

- Ngươi định đối phó thế nào?

Dương Hư Ngạn cười đáp:

- Ta chẳng cần làm gì cả, bởi vì đã có Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vất vả thay rồi, nói không chừng còn có thể thêm cả Loan Loan vào nữa. Tốt nhất là tất cả bọn chúng tụ lại một chỗ rồi tiêu diệt lẫn nhau, chúng ta cứ việc rung đùi mà hưởng thành quả.

Dương Văn Can tỏ ra hoài nghi:

- Ngươi có đánh giá quá cao năng lực của bọn chúng không đấy? Thạch Chi Hiên xuất quỷ nhập thần, ai có thể nắm bắt được hành tung của lão chứ? Người duy nhất biết nơi Thạch Chi Hiên ẩn náu là lão béo An Long. Có điều hắn đã quay về Ba Thục rồi, hay là bắt lại rồi dùng nghiêm hình tra hỏi?

Dương Hư Ngạn nói:

- Đó là biện pháp cuối cùng, nếu không phải bất đắc dĩ thì tuyệt đối đừng có dùng tới. Việc ta phải làm bây giờ là uốn mình kheo khéo một chút, lừa cho Thạch Chi Hiên tưởng rằng ta vẫn là hảo đồ đệ của lão. Yên tâm đi, Loan Loan và bọn Khấu Từ quan hệ rất đặc biệt! Lúc không còn cách nào khác, ả sẽ thỉnh bọn chúng giúp đỡ một tay. Một khi chàng có tâm thiếp có ý, mọi chuyện sẽ dễ dàng được thương lượng. Loan Loan có thể đem bản thân mình ra làm mồi nhử, khiến cho con cá lớn là Thạch Chi Hiên xuất hiện.

Dương Văn Can hỏi:

- Hiện tại thái độ của các hệ phái khác trong Ma môn đối với Thạch Chi Hiên như thế nào?

Dương Hư Ngạn trả lời:

- Chúc Ngọc Nghiên chết dưới tay Tà Vương, vì thế người trong Thánh môn chúng ta chẳng ai không kính cẩn run sợ trước lão. Thêm vào đó Toa Phương vừa bị Thạch Chi Hiên hạ thủ xử tử, Tích Trần và Tả Du Tiên sớm đã thần phục dưới sức mạnh đàn áp của lão rồi. Âm Quý phái vốn có thế lực mạnh nhất, hiện tại như rắn mất đầu. Loan Loan bỏ đi, có ai dám không nhìn sắc mặt Thạch Chi Hiên mà hành động chứ? Duẫn Tổ Văn và Hứa Lưu Tông của Diệt Tình đạo

thì cũng giống như An Long, đều một lòng một dạ coi lão như vị cứu tinh để thống nhất lưỡng phái lục đạo. Hiện nay, người duy nhất ta chưa đoán rõ tâm ý là Triệu Đức Ngôn, lão ta có yêu nhân Đột Quyết hậu thuẫn, không cần phải lo sợ Thạch Chi Hiên. Có điều vì mục tiêu hợp nhất mười quyển Thiên Ma Sách, nói không chừng lão sẵn sàng cùng Thạch Chi Hiên hợp tác.

Ngừng lại một chút, hắn nói tiếp:

- Lúc này việc ưu tiên hàng đầu vẫn là trừ khử Lý Mật và Vương Bá Đương, bọn chúng biết quá nhiều bí mật của chúng ta. Nhân tiện tặng một chút ân tình cho Độc Cô gia, lại có thể đả kích Lý Thế Dân, một mũi tên bắn ba con chim. Trong khi đó chúng ta lại không cần trực tiếp ra tay, đúng là chẳng có gì hơn được thứ tiện nghi sẵn có này.

Dương Văn Can thở dài:

- Thành thực mà nói, ta quả thật không hiểu ngươi dựa vào đâu mà tin rằng mình có thể lừa được Thạch Chi Hiên. Hiện nay tinh thần của lão đã trở lại bình thường, không giống như thời gian trước đây cứ điên điên khùng khùng. Luận tài trí hay võ công, thiện hạ thật khó có người nào hơn nổi lão. Cũng có thể ngươi đánh giá quá cao năng lực của hai tên tiểu tử Khấu Từ, những việc ngày trước bốn tên già trọc đầu không làm nổi, bọn chúng lại xử lý được sao?

Dương Hư Ngạn đáp:

- Ta tự có biện pháp đối phó Thạch Chi Hiên, đương nhiên không thể chỉ bằng dăm ba câu tầm phào, điều quan trọng là ta rất có giá trị lợi dụng đối với lão. Còn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, uy lực khi bọn chúng liên thủ không thể coi thường được, đồng thời bọn chúng cũng trăm mưu nghìn kế, chưa biết hươu sẽ chết về tay ai. Ta tịnh không

mong bọn chúng giết chết được Thạch Chi Hiên, chỉ hy vọng chúng làm cho lão ta trọng thương, rồi ta sẽ có biện pháp khiến Thạch Chi Hiên rơi vào cõi vạn kiếp bất phục, tiện thể lập chút đại công cho Lý Uyên. Hừ! Lý Uyên sở dĩ vẫn luôn tin tưởng ta, bởi y hiểu rõ Thạch Chi Hiên thu ta làm đồ đệ chỉ là để lợi dụng, vì ta chính là một cừu nhân đích thực của lão.

Đoạn hắn kết luận:

- Được rồi, ta vẫn còn rất nhiều chuyện phải xử lý, mọi việc cứ theo kế hoạch mà tiến hành, lợi dụng thời cơ Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân không ở Trường An, chúng ta cần phải thể hiện ít nhiều công phu với Lý Nguyên Cát.

o0o

Tống Sư Đạo tiếp lấy chuỗi hạt trân châu vẫn còn vương lại hơi ấm và u hương trên cơ thể của Hồ Tiểu Tiên rồi đưa lên ngắm nhìn, sau đó mỉm cười không nói gì.

Gần trăm hạt trân châu được mài giũa cực kỳ tinh xảo, hạt nào hạt nấy bóng loáng và cùng một kích cỡ, kết thành chuỗi vòng cổ lấp lánh rực rỡ, mọi người đều trầm trồ tán thưởng.

Nếu chỉ là định ra giá trị liên thành của trân châu, những kẻ có mặt như Duẫn Tố Văn, Ôn Ngạn Bác, Sa Thành Công và Trì Xuân Sanh đều tự tin mình sẽ làm được. Nhưng kỳ vọng của Hồ Phật đối với Tống Sư Đạo đương nhiên không dừng lại ở đó. Nếu Tống Sư Đạo thể hiện không tốt, đánh giá của mọi người đối với Tư Đồ Phúc Vinh có thể sẽ giảm đi ít nhiều.

Trong sự chờ đợi của đám đông, Tống Sư Đạo mỉm cười nói:

- Chuỗi trân châu được kết thành từ rất nhiều hạt có kích thước tương đồng như thế này, ta mới được thấy lần đầu. Nếu tại hạ nhìn không nhầm, đây chắc hẳn là Nam châu nổi tiếng thiên hạ đến từ huyện Hợp Phố ở duyên hải phía tây Lĩnh Nam. Bốn nơi sản xuất trân châu lớn của nước ta đều nằm tại phương Nam, gồm có Hợp Phố, Nam Hải, Động Đình và Thái Hồ. Nam Hải trân châu nổi danh nhờ sắc hồng, Động Đình trân châu thì rất lớn, Thái Hồ trân châu kỳ lạ ở chỗ không hề có phôi. Chỉ có trân châu ở Hợp Phố là sắc trắng bạc, chất lượng tuyệt hảo, trông giống như chuỗi vòng cổ này. Nếu đem trân châu nghiền ra thành bột có thể điều kinh an thần, thanh nhiệt ích âm, là một vị thuốc vô cùng quý báu.

Đưa chuỗi vòng cho Nhậm Tuấn, y cười nói:

- Mời Phúc Vinh gia coi xem Văn Giang có nhìn nhầm không.

Hồ Tiểu Tiên vỗ tay khen:

- Thân tiên sinh kiến văn quảng bác uyên thâm, tuệ nhãn có một không hai. Nhờ tiên sinh bình phẩm, giá trị chuỗi vòng cổ của Tiểu Tiên lập tức khác hẳn.

Nhậm Tuấn tiếp lấy sợi dây chuyền, chẳng hiểu có cảm nhận được chút hơi ấm nào còn vương lại hay không mà đột nhiên thấy ngẩn người ra.

Hồ Phật nói với vẻ nể phục:

- Đây đúng là Nam châu Hợp Phố rất hiếm thấy, ban đầu nhìn lướt qua ta đã nghĩ rằng đấy là loại châu nước ngọt không phôi ở Thái Hồ, sau đó lấy một hạt đem nghiền thành bột, bấy giờ mới khẳng định là Nam châu. Không ngờ Thân tiên sinh nhìn qua cũng có thể nhận ra, thật khiến người ta bội phục.

Trì Sanh Xuân cung kính nói:

- Thân tiên sinh lúc nào rảnh rỗi không có việc gì, xin mời đến tệ xá một chuyến để tiểu đệ được thỉnh giáo chút cao kiến.

Khấu Trọng trong lòng kêu may mắn. Tống Sư Đạo sinh ra tại thế gia nổi danh nhất phương Nam, đối với các thổ sản trân quý của nơi này đặc biệt hiểu rõ. Nếu đem các thổ sản phía Bắc ra hỏi, đảm bảo y không thể thoải mái trả lời một cách rành rọt như vậy, đương nhiên mấy người phương Bắc ngồi đây cũng không phục lăn như hiện giờ.

Nhậm Tuấn cầm chuỗi hạt châu đưa trả lại Hồ Tiểu Tiên, nàng ta mỉm cười nhận lấy, đầu ngón tay khẽ chạm vào tay hắn. Nhậm Tuấn run lên như chạm phải điện, mấy người từng trải ngồi đó đều nhìn thấy cả.

Sa Thành Công rõ ràng đã động sắc tâm đối với Hồ Tiểu Tiên, liền mượn cớ hỏi:

- Hồ tiểu thư có thể cho tại hạ mở rộng tầm mắt được không?

Hồ Tiểu Tiên cố ý chòng ghẹo Nhậm Tuấn, có thể là vì để làm cho Trì Sanh Xuân ghen tuông. Nàng đưa chuỗi hạt châu cho Sa Thành Công, trong khi đôi mắt xinh đẹp vẫn liếc nhìn đại lão bản giả hiệu.

Cầm lấy chuỗi hạt châu, Sa Thành Công không ngớt xuýt xoa tán thưởng.

Mọi người truyền tay nhau xem qua một lượt, cuối cùng chuỗi hạt châu lại quay trở về chiếc cổ mịn màng trắng muốt của Hồ Tiểu Tiên. Duẫn Tổ Văn nâng chén nói:

- Cạn chén vì sự độc đáo trong công việc kinh doanh của Tư Đồ huynh cũng như kiến thức uyên thâm của Thân tiên sinh!

Mọi người nâng ly cùng uống.

Tiếng nhạc vang lên, một nhóm nữ nhạc công tay cầm các loại nhạc khí, vừa diễn tấu vừa đi vào trong sảnh đường.

Đúng lúc Kỷ Thiến xuất hiện, mọi người ai nấy đều cảm thấy trước mắt sáng lòa.

Vị mỹ nữ mà danh tiếng, sắc đẹp và sự quyến rũ chỉ chịu xếp dưới Thượng Tú Phương này toàn thân ăn mặc một bộ quần áo người Hồ, ống tay áo hẹp bó sát, quần dài áo chẽn, cổ áo gập sang bên trái, chân xỏ một đôi giày da. Tất cả góp phần tôn lên nét mềm mại yểu điệu cũng như dáng người thon thả và thanh thoát của nàng, đồng thời lại không mất đi vẻ nhanh nhẹn phóng khoáng, mang phong thái khỏe khoắn hào sảng của nữ nhân vận nam trang.

Giọng hát của nàng cất lên làm tất cả trở nên nhạt nhòa:

“Từ khi ngựa Hồ kéo đến mảnh đất này, đám lông hôi hám của chúng rụng đầy khắp sông Lạc.

Nữ nhân trở thành đàn bà Hồ, học trang điểm kiểu Hồ, tập tành Hồ âm để hát Hồ nhạc.

Nỗi ấm ức tích tụ lại nhiều quá nuốt mãi không hết.

Mùa xuân đến chim vàng anh bay về chấm dứt nỗi sầu miên man.

Giọng Hồ, ngựa Hồ và trang điểm kiểu Hồ.

Suốt năm mươi năm đấu tranh hỗn loạn...”

o0o

Từ Tử Lăng vội vã lao vào Thượng Lâm uyển, tên đại hán đứng canh cổng cung kính nói với gã:

- Trì lão bản có lời, khi Khuông gia quay lai, tiểu nhân phải lập tức dẫn đến Hoàng Cúc sảnh, đó là nơi Duẫn quốc trượng đang đãi yến.

Từ Tử Lăng nhủ thầm Trì Xuân Sanh cuối cùng đã cất lưới, liền hỏi:

- Huynh đệ của ta đâu?

Hán tử đáp:

- Thái gia được Trì gia mời đến Hoàng Cúc sảnh rồi.

Không có cách nào từ chối, Từ Tử Lăng đành phải đi theo hắn.

o0o

Kỷ Thiến hát xong một khúc liền ngồi xuống ghế trong tiếng hoan hô khen ngợi vang dội. Nhóm nhạc sư vũ công thì lùi ra đi sang sảnh đường khác biểu diễn, chỉ lưu lại một tiểu tỳ phục vụ châm tửu.

Đột nhiên từ xa truyền đến một tràng pháo nổ giòn giã, trong lúc tiếng trống nhạc vẫn còn vang vọng bên tai, dư âm giọng ca mê đắm lòng người của Kỷ Thiến còn phảng phất đâu đây, khiến người ta cảm thấy không gian bên ngoài trái ngược hẳn với vẻ phong tình của Thượng Lâm uyển. Khấu Trọng bắt đầu hiểu rõ hơn vì sao mỗi tối khi Trường An lên đèn, Hầu Hy Bạch lại không ngồi yên được mà phải mò tới nơi này.

Nét mặt Kỷ Thiến đã hết vẻ lãnh đạm, nhưng cũng không nhiệt tình, thể hiện rõ ý định sau khi nói xong mấy câu khách sáo sẽ lập tức cáo lui. Đối với vị danh kỹ dám lỗi hẹn với Lý Nguyên Cát này, bằng vào tiền tài thế lực của cả đám người ở đây cũng không dám chỉ trích nửa câu.

Kỷ Thiến vừa ngồi xuống đã lộ ra vẻ thành thục, nàng ta tươi cười nâng chén nói:

- Trước hết Kỷ Thiến xin kính các vị một chén.

Mọi người mau chóng nâng chén đáp lễ.

Hồ Tiểu Tiên thì kiều mị, Kỷ Thiến thì rực rỡ quyến rũ, lúc này trong phòng tràn đầy xuân sắc.

Kỷ Thiến đột nhiên ghé sát vào tai Hồ Tiểu Tiên nói một hai câu gì đó, cuối cùng cả hai cười phá lên lên trong ánh mắt tò mò của mọi người. Hai cô gái làm như bên cạnh không có ai khác, bộ dạng đầy vẻ đáng yêu. Không một ai may mắn thoát ra được sự lôi cuốn trước mắt, tất cả đều ngây mặt ra nhìn hai nàng, ngoại trừ sự chú ý của Hồ Phật đã tập trung cả vào người Kỷ Thiến.

Sa Thành Công không nhịn được nói:

- Thỉnh Tiểu Tiên mở lòng hảo tâm, nói cho mọi người biết Kỷ tiểu thư thì thầm vào tai nàng những gì, để chúng ta cùng vui với.

Kỷ Thiến mỉm cười trả lời thay:

- Tiểu Tiên tỷ chắc chắn giữ bí mật cho ta, thậm chí cả Đại Tiên lão nhân gia cũng không có biện pháp gì đâu.

Đưa mắt sang nhìn Nhậm Tuấn, nàng cười:

- Vị này chắc hẳn là Phúc Vinh đại lão bản, người biết kiếm tiền nhất thiên hạ. Trong các thủ phủ của Đại Đường chúng ta, cửa hàng ngài mở ở Trường An là nơi ta thường hay lui đến hơn cả, kính ngài một chén!

Nhậm Tuấn bừng tỉnh, vội vàng nâng chén đáp lễ:

- Ta sẽ cho người tiến hành kiểm tra, phàm trong cửa hàng của Tư Đồ Phúc Vinh này có thứ gì mà Kỷ Thiến tiểu thư đã cầm cố, trước buổi trưa ngày mai sẽ mang hết đến nơi ở của nàng, chút tâm ý nhỏ mọn này xin Kỷ Thiến tiểu thư vui lòng thu nhận.

Khấu Trọng, Lôi Cửu Chỉ và Tống Sư Đạo nghe thấy vậy đưa mắt nhìn nhau. Những người khác nghĩ rằng bọn họ đang kinh ngạc vì sự hào sảng đột xuất của Tư Đồ Phúc Vinh, nhưng thực tế là họ đang ngạc nhiên vì sự nhanh trí của Nhậm Tuấn. Hắn đã bất ngờ làm nổi bật tính cách của "Tư Đồ Phúc Vinh" một cách vô cùng khéo léo, rằng một khi gặp được đối tượng trong lòng, mình có thể từ một tài chủ lạnh lùng cô độc biến thành người ngàn vàng cũng không tiếc.

Kỷ Thiến tươi cười nói:

- Đa tạ đại lão bản!

Khấu Trọng bắt đầu cảm nhận được uy lực của Kỷ Thiến, thứ phong cách không hề che đậy này của nàng đúng là cám dỗ mê người, chẳng trách được nhiều nam nhân lại vì nàng mà điên đảo tâm hồn như vậy. Một ca kỹ dám quăng ra ngàn vàng trên chiếu bạc, quả là phong cách độc nhất vô nhị.

Thần thái Kỷ Thiến tỏ ra hoàn toàn không chú ý đến sự ưu ái của Nhậm Tuấn, ánh mắt nàng biểu lộ vẻ huyền bí trong nội tâm.

Đôi mắt tuyệt đẹp liếc sang nhìn Tống Sư Đạo, Kỷ Thiến nói nhẹ nhàng và duyên dáng:

- Thân tiên sinh có cặp mắt thật sắc sảo, chẳng trách nhìn sự vật chuẩn xác đến mức đáng kinh ngạc như vậy.

Khấu Trọng trong lòng bội phục, Kỷ Thiến một mình tiếp khách mà vẫn bao quát được toàn bộ cục diện.

Ánh mắt sâu thẳm kia cuối cùng cũng nhìn đến gã, Khấu Trọng vội đi trước nửa bước, hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Tiểu đệ Thái Nguyên Dũng, chỉ là chân lon ton chạy việc vặt cho Phúc Vinh gia, quả thực không có đủ duyên phận để ngồi ở nơi này, là Trì lão bản vừa dẫn vừa ép tiểu đệ đến đây. Thực hân hạnh, hân hạnh!

Lời nói của gã lập tức gây ra một trận cười nghiêng ngả khắp sảnh đường, trong đó có cả giọng của Lôi Cửu Chỉ và Tống Sư Đạo. Hai nàng kia nhịn không được lại cười một trận nữa, làm cho căn phòng tràn đầy sắc xuân. Ôn Ngạn Bác vui vẻ nói:

- Không ngờ Thái huynh lại hóm hỉnh như vậy!

Nhậm Tuẫn vừa nói vừa cố nhịn cười:

- Các vị không được tin những điều Nguyên Dũng nói, hắn và Văn Thông đều là...

Đúng lúc này có tiếng bẩm báo phía ngoài cửa:

- Khuông Văn Thông Khuông gia tới!

o0o

Từ Tử Lăng bước qua ngưỡng cửa đi vào Hoàng Cúc sảnh, tâm trí vẫn đang để vào câu chuyện vừa nghe được lúc trước. Đột nhiên thấy mình biến thành đích ngắm cho ánh mắt của mọi người, gã thầm kêu khổ rồi nhìn ra xung quanh, chợt bắt gặp Kỷ Thiến và Hồ Tiểu Tiên sánh vai ngồi ở ghế thượng khách, bằng vào khả năng kiềm chế của gã mà cũng phải giật mình.

Hồ Tiểu Tiên chẳng có phản ứng gì, nhưng Kỷ Thiến thì lộ vẻ sửng sốt, cặp mắt dán chặt vào Từ Tử Lăng, giống như muốn nhìn xuyên thấu đối phương.

Cả hai gã đều thầm than hỏng bét, biết Kỷ Thiền bằng sự mẫn cảm của phụ nữ đã nghi ngờ Từ Tử Lăng, hơn nữa lại nhớ nàng đối với "kẻ giả mạo thành Từ Tử Lăng" này đã không hề khách khí, nếu lúc này nàng nhìn ra gã là "Ung Tần" thì chắc chắn sẽ là một tai họa lớn.

Nhậm Tuấn đối với vai diễn Tư Đồ Phúc Vinh đã bắt đầu thành thục, hắn cười hỏi:

- Văn Thông ngươi đã đi lạc đến nơi nào thế? Còn không mau uống rượu tạ tội sao?

Khấu Trọng đặc biệt chú ý phản ứng của Tiết Vạn Triệt, thấy hắn ta không những lưu tâm đến việc Kỷ Thiến phát sinh thái độ kỳ quái với Từ Tử Lăng, mà hai mắt còn lộ vẻ đăm chiêu suy nghĩ, liền thầm kêu không hay.

Từ Tử Lăng lóng nga lóng ngóng ngồi xuống chiếc ghế duy nhất bỏ

trống nằm giữa Duẫn Tổ Văn và Kỷ Thiến. Theo như bố trí ban đầu, ngồi bên trái Duẫn Tổ Văn phải là Kỷ Thiến, nhưng vì nàng ta muốn ngồi cạnh Hồ Tiểu Tiên, thành ra chỗ đó không có người ngồi.

Từ Tử Lăng nâng chén, cố gắng dùng cái giọng kim của Khuông Văn Thông nói:

- Văn Thông nếu biết không cần đứng bên ngoài cổng trông coi xe ngựa mà có thể vào đây uống rượu nghe nhạc, nhất định đã vội vàng quay về rồi. Ồ, ta và Nguyên Dũng vốn có ước hẹn với Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn hai vị đại nhân, mới rồi phải cáo lỗi các vị đó và hủy bỏ ước hẹn.

Duẫn Tổ Văn cười nói:

- Văn Thông và Nguyên Dũng đều là những người bộc trực, tất cả hãy vì sự thẳng thắn không e dè của bọn họ mà cạn chén nào!

Mọi người lại nâng chén cùng uống.

Kỷ Thiến chỉ nhấp môi qua loa.

Không chịu bỏ cuộc, Tiết Vạn Triệt mỉm cười hỏi:

- Thiến tiểu thư và Văn Thông huynh đệ có quen biết nhau không?

Lôi Cửu Chỉ, Tống Sư Đạo và Nhậm Tuấn thầm giật mình, cuối cùng cũng nhận ra không khí khác thường giữa Kỷ Thiến và Từ Tử Lăng.

Hai gã kia thì đưa mắt ra hiệu cho nhau, đề phòng trường hợp xấu nhất.

Từ Tử Lăng hết quay sang Kỷ Thiến lại nhìn tới Hồ Tiểu Tiên, lộ ra

vẻ mơ hồ không biết trong hai nàng ai là “Thiến tiểu thư”.

Khẽ nhún vai điệu đà, Kỷ Thiến nhíu mi xinh đáp:

- Tiết đại nhân không phải là người tốt! Có phải ngài muốn ép Kỷ Thiến phơi bầy bí mật cá nhân của người ta ra không?

Trì Sanh Xuân kinh ngạc nói:

- Kỷ tiểu thư sao lại chỉ trích Tiết đại tướng quân như thế?

Tiết Vạn Triệt cũng nghi hoặc hỏi:

- Điều này có liên quan gì đến chuyện riêng tư của Văn Thông huynh sao?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì lại nhìn thấy một lối thoát, bởi vì Kỷ Thiến thần tình phong lưu, giọng nói nhẹ nhàng, không có vẻ gì xem Từ Tử Lăng là địch nhân. Có điều cũng giống như Trì Sanh Xuân và Tiết Vạn Triệt, hai gã hoàn không hiểu hàm ý trong câu nói của nàng.

Những người khác cũng đều bị mấy lời của vị ca kỹ xinh đẹp này khơi dậy sự tò mò. Hồ Tiểu Tiên ranh mãnh cười hỏi:

- Tiểu Thiến đừng có đẩy sự việc lên cao trào được không? Nếu ngươi không phải là chỗ quen biết cũ với Khuông huynh, sao lại có thể biết được bí mật của huynh ấy chứ?

Tử Tử Lăng vò đầu bứt tai nói:

- Tiểu đệ mới là người muốn biết câu trả lời nhất, mong Thiến tiểu thư thẳng thắn chỉ điểm cho.

Sa Thành Công tỏ ra rất quan tâm đến Kỷ Thiến, nghe thấy thế liền nói đỡ mấy lời:

- Khuông huynh đừng lo lắng, chúng ta càng không nên quá hồi hộp, Kỷ tiểu thư chắc chắn sẽ giải đáp vấn đề này.

Kỷ Thiến mỉm cười không nói, cặp mắt long lanh đảo quanh nhìn mọi người, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt của Nhậm Tuấn, nàng cất giọng thong thả:

- Sau khi ta nói ra, Tư Đồ đại lão bản là người phải lo nhất đấy!

Nhậm Tuấn ngây người hỏi:

- Sao ta lại phải lo lắng nhỉ?

Ánh mắt Kỷ Thiến lướt sang Từ Tử Lăng ở bên cạnh. Bằng một ngữ khí nhẹ nhàng pha chút tinh nghịch, nàng hỏi:

- Lúc nãy Khuông đại gia thật sự chỉ gặp qua Nhĩ đại nhân và Kiều đại nhân sao?

(

Chương 609: Tiếu lí tàng đao

Từ Tử Lăng nghe vậy thầm thở một hơi nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Gã giả bộ bối rối ngượng ngùng, lắp ba lắp bắp nói:

- Thiến tiểu thư vừa rồi mới ở Minh Đường Oa sao?

Mọi người đầu tiên còn ngạc nhiên, sau đó lần lượt tỉnh ngộ, phá lên cười vang cả nội đường.

Nhậm Tuấn cười hỏi:

- Ta sao lại phải để ý chứ? Không có ai hiểu rõ hơn ta máu nghiện cờ bạc là thứ gì.

Trì Xuân Sanh rất đỗi ngạc nhiên nói:

- Hiện tại sự thật đã được phơi bày. Nguyên lai Khuông huynh đệ vừa mới thuận đường tạt qua đổ trường của Đại Tiên làm vài ván. Tuy nhiên, ta lại có hai điểm thắc mắc mới. Thứ nhất là, tại sao Khuông huynh đệ có thể lơ đễnh sơ suất đến mức không nhìn thấy Thiến tiểu thư của chúng ta nhỉ?

Mọi người đều gật đầu đồng ý, bởi vì chỉ cần là nam nhân thì thường không bao giờ bỏ qua cơ hội ngắm nhìn các cô gái xinh đẹp, huống chi là một mỹ nhân tuyệt sắc như Kỷ Thiến, chỉ nhìn qua một lần, đảm bảo về sau không thể nào quên được.

Từ Tử Lăng thâm tâm biết rằng sơ sểnh đó là do lúc đó toàn bộ tâm trí bản thân gã tập trung hết vào trên mình Vương Bá Đương, chỉ sợ

rằng bên trong đổ trường đông người sẽ khiến gã có lúc bị khuất tầm mắt. Nhưng làm thế nào mà nói ra đây? Gã đành phải cười khổ đáp:

- Không biết Thiến tiểu thư lúc đó ở chỗ nào vậy? Ai! Ta là loại người cứ vào đổ trường là có thể quên cả cha mẹ mình.

Hồ Phật phá lên cười:

- Chúng tôi hoan nghênh nhất loại quý khách như Khuông huynh đệ.

Mọi người không nhịn được cười lớn. Tiết Vạn Triệt không còn hoài nghi gì nữa, bữa tiệc hồi phục lại không khí vui vẻ lúc trước. Tống Sư Đạo và Lôi Cửu Chỉ nhìn nhau mỉm cười hiểu ý, trong lòng đồng thời cùng nghĩ vô luận Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đóng vai nô bộc hoặc bất cứ vai nào khác, bọn gã vẫn luôn luôn trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Duẫn Tổ Văn cười nói:

- Sanh Xuân, ngươi có thể nói ra sự nghi ngờ kia rồi đấy!

Trì Sanh Xuân nhìn Hồ Tiểu Tiên, rồi bắt đầu tủm tỉm cười:

- Nam nhân ở thành Trường An ta, không có người nào không muốn gây ấn tượng với Thiến tiểu thư. Bất quá dường như đến tận bây giờ vẫn chưa có ai thành công ở phương diện này. Đổ trường của Đại Tiên là nơi đông đúc nhất trong thành, Thiến tiểu thư khi máu cờ bạc nổi lên thì không còn kể gì đến người thân nữa...

Nói đến đây, tiếng cười lại vang lên khắp sảnh đường, cắt ngang lời nói của Trì Sanh Xuân.

Kỷ Thiến liếc ngang họ Trì một cái, vừa tức giận vừa buồn cười,

khiến hồn phách nam nhân ở đó suýt nữa bị câu đi hết.

Trì Sanh Xuân đợi cho tiếng cười tắt dần, rồi mới hướng về Kỷ Thiến nói lời tạ lỗi rất có phong độ:

- Lần này Khuông huynh và Thái huynh đến Trường An mang theo phong thái ăn nói rất thẳng thắn. Ta cũng chỉ là bắt chước thôi, Thiến tiểu thư đại nhân đại lượng bỏ qua cho. Các vị chắc hẳn đã hiểu nghi hoặc thứ hai của ta rồi chứ! Thỉnh giáo Thiến tiểu thư, Khuông huynh đệ vì sao có thể lôi cuốn được sự chú ý đặc biệt của nàng? Bọn ta muốn học mót hắn một chút!

Từ Tử Lăng là người duy nhất ngoài Kỷ Thiến biết đáp án. Là vì Kỷ Thiến lưu tâm đến những người ra vào Minh Đường Oa để tìm 'Ung Tần', mà bản thân gã do thân hình giống với nhân vật này, vì vậy mới có thể lọt vào mắt xanh của nàng.

Kỷ Thiến đáp với vẻ không vui:

- Lúc đó nô gia đang ở trong một cỗ xe ngựa trước cửa Minh Đường Oa. Không phải ở trong đổ trường mà Khuông huynh lại đi vội vàng hơn nhiều người khác, chắc bệnh cờ bạc nặng hơn nô gia nhiều!

Mọi người một lần nữa lại cười vang. Câu trả lời của Kỷ Thiến đồng thời giải đáp cả hai mối nghi ngờ của Trì Sanh Xuân.

Duẫn Tổ Văn nâng chén thúc giục mọi người, không khí lại trở nên sôi nổi. Những người không biết nội tình như Ôn Ngạn Bác, Sa Thành Công nằm mơ cũng không thể ngờ mối quan hệ của những người ngồi đây lại phức tạp như vậy. Một trường tranh đấu 'kẻ dối người lừa' đang diễn ra hừng hực như lửa.

Hồ Tiểu Tiên quay sang Kỷ Thiến đề nghị:

- Tiểu Thiến có thể giúp ta thắng Ôn đại nhân một bữa tiệc rượu không?

Kỷ Thiến đang muốn cáo lui, nghe thấy vậy hơi nhíu mày, nhưng khi ánh mắt bắt gặp mục quang chờ đợi của Trì Sanh Xuân, nàng lập tức hiểu ra, ngọt ngào cười đáp:

- Ta bận rồi! Điều đó không phải là cũng đủ để Tiểu Tiên tỷ thắng một bữa tiệc rượu rồi sao?

Mọi người không ai không thán phục sự khôn ngoan khéo léo của nàng.

Ôn Ngạn Bác vội nói:

- Một lời vàng ngọc Thiến tiểu thư nói ra, sao chỉ đáng giá trị bằng một bữa tiệc rượu chứ. Ta đã nói ra thì đương nhiên sẽ giữ lời.

Duẫn Tổ Văn lên tiếng:

- Ta có một đề nghị. Sao không hẹn đêm khác, cả hội chúng ta kéo đến Minh Đường Oa của Đại Tiên, vừa có thể đánh đàn uống rượu, vừa có thể đánh bạc nho nhỏ giải trí? Khuông huynh đệ cũng sẽ không cần vì cơn nghiền cờ bạc mà lại phải diễn bài chuồn nữa.

Trì Sanh Xuân nhìn Kỷ Thiến, tủm tỉm cười:

- Ta là người đầu tiên tán thành. Không biết Thiến tiểu thư tối nay có rảnh không?

Khấu, Từ đưa mắt nhìn nhau, biết rằng Duẫn Tổ Văn và Trì Sanh Xuân kẻ tung người hứng, nói cho cùng là muốn cùng với bọn gã

thiết lập mối quan hệ mật thiết. Mục tiêu là muốn khống chế công việc kinh doanh cầm cố của 'Tư Đồ Phúc Vinh' trong tay rồi tiến tới thôn tính.

Kỷ Thiến từ từ đứng dậy, cất lời thoái thác:

- Duẫn quốc trượng sau khi định ngày, báo cho nhân gia biết một câu nhé.

Nói xong, nàng cáo từ rời đi.

oOo

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng toàn thân mặc y phục dạ hành, nhờ bóng đêm yểm hộ ẩn thân trên cây cổ thụ cành lá sum suê mọc ở bên ngoài bức tường hậu viện Duẫn phủ. Hầu Hy Bạch đã sớm chờ ở đó từ lâu.

Hầu Hy Bạch hạ giọng:

- Duẫn Tổ Văn vừa mới quay về.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Ngươi ở đây sao có thể thấy hắn quay về từ lối cửa trước chứ.

Hầu Hy Bạch thở dài:

- Hắn vừa mới đi vào tiểu lâu. Ôi! Đại kế thám hiểm hoàng cung tối nay xem ra phải chết yểu từ trong trứng nước rồi!

Khấu, Từ đều cảm thấy ngạc nhiên. Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Hắn không phải lại đang đợi nhân tình cũ đến lén lút hẹn hò sao?

Họ Hầu lắc đầu biểu thị không biết. Hắn hiển nhiên tâm tình chán nản, đang định nói với Từ Tử Lăng về việc thám thính chuyện Lý Mật thỉnh cầu với Lý Uyên cho xuất quan thì Từ Tử Lăng đã cất tiếng:

- Ta biết rồi!

Đoạn gã kể lại vắn tắt về những gì đã nghe trộm được trong cuộc nói chuyện giữa Dương Văn Can với Vương Bá Đương và sau đó là với Dương Hư Ngạn.

Trước đó Khấu Trọng đã nghe hết đầu đuôi câu chuyện khi bọn gã đánh xe từ Thượng Lâm Uyển về Tư Đồ phủ. Gã đưa mắt nhìn quanh, xem có địch nhân từ một hướng nào đó đến gặp Duẫn Tố Văn không, ví dụ như Văn Thải Đình chẳng hạn. Gã thầm nghĩ tòa tiểu lâu này đúng là vô cùng thuận tiện để trở thành địa điểm họp mặt bí mật của Duẫn Tổ Văn và Ma môn đồng đảng. Bởi vì địa điểm đó được liệt vào dạng cấm địa, hơn nữa lại nằm ở trong góc, đến đi đều dễ dàng, không lo bị người hầu trong phủ phát giác.

Đột nhiên thân hổ rung lên, hai tay cùng lúc chộp lấy đầu vai của Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch, hô khẽ:

- Cẩn thận!

Hai người nhìn theo ánh mắt gã, lạnh hết cả người. Từ đằng xa, một đạo nhân ảnh đang nhảy qua các nóc nhà lao đến rất nhanh, đầy vẻ quỷ mị khó đoán, hư hư thực thực. Đích thị là ’Tà Vương’ Thạch Chi Hiên chứ không phải Văn Thải Đình.

Ba người tự động cúi mình xuống, lùi sâu vào trong chỗ cành lá sum suê, không dám hít thở, thu liễm tất cả các yếu tố có thể làm cho

tuyệt đỉnh cao thủ Ma Môn này cảnh giác.

Thạch Chi Hiên lúc này nhảy vụt lên, bay qua khoảng không hơn mười trượng, hạ xuống đỉnh tòa tiểu lâu. Lão bằng tư thế ‘quân lâm thiên hạ’* dò xét tứ phía, thám soát gần xa.

Bọn Khấu Trọng sợ hãi không dám nhìn về phía lão qua cành lá, sợ rằng khi ánh mắt giao nhau hoặc lực chú ý vô hình có thể khiến cho Thạch Chi Hiên phát sinh cảm ứng, rồi việc lớn sẽ hỏng mất. Ba gã lúc này ngược lại rất vui mừng vì Duẫn Tổ Văn đã vào tiểu lâu sớm một bước. Nếu Duẫn Tổ Văn đến muộn hơn Thạch Chi Hiên, họ Thạch có thể sẽ phá tan hảo sự của bọn gã vào đúng lúc họ thử mở bí đạo trong cung. Hậu quả đáng sợ như vậy, ngay cả nghĩ bọn gã cũng không dám nghĩ tới.

Thạch Chi Hiên lao vụt xuống mặt đất, xuyên qua cửa vào bên trong lâu.

Khấu Trọng vươn bàn tay ra, áp vào lưng Từ Tử Lăng, chân khí cuồn cuộn đổ vào. Từ Tử Lăng không dám nói gì, mượn lực của Khấu Trọng kết hợp với chân khí bản thân, tiến hành nghe trộm từ xa.

Thanh âm của Duẫn Tổ Văn tại tầng trên của tiểu lâu vang lên chỉ vừa đủ nghe:

- Thạch đại ca!

Thạch Chi Hiên thấp giọng hỏi:

- Tình hình thế nào?

Duẫn Tổ Văn đáp:

- Mọi việc đều thuận lợi. Nguyên lão hội của Âm Quý phái và Triệu Đức Ngôn đưa ra các điều kiện khác nhau. Chỉ cần đại ca đáp ứng đủ, bọn chúng từ nay về sau sẽ chỉ tuân theo mệnh lệnh của người.

Thạch Chi Hiên thở dài:

- Cái đầu của bọn chúng làm bằng cái gì không biết. Đến giờ khắc này mà vẫn muốn đàm phán điều kiện. Nói ra nghe xem!

Duẫn Tổ Văn cung kính đáp:

- Điều kiện của nguyên lão hội Âm Quý phái là đại ca buộc phải trừ khử nghiệt chủng để thể hiện quyết tâm.

Thạch Chi Hiên im lặng giây lát, rồi hỏi tiếp:

- Còn Triệu Đức Ngôn có nói gì không?

Duẫn Tổ Văn đáp:

- Triệu Đức Ngôn nói đại ca buộc phải giết chết Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Thạch Chi Hiên lại trầm ngâm im lặng.

Duẫn Tổ Văn tiếp:

- Đối phó hai tên tiểu tử đó là việc cấp bách. Ngược lại, nếu để bọn chúng bắt tay với lão già ngoan cố Tống Khuyết, rất có thể khiến cho đại kế của chúng ta thất bại trong gang tấc. Còn điều kiện của Âm Quý phái, Tổ Văn không dám đưa ra chủ ý thay đại ca.

Thạch Chi Hiên thấp giọng:

- Tự ta sẽ có chủ trương. Có tin tức gì về Loan Loan không?

Duẫn Tổ Văn nói:

- Ả ta giống như đột nhiên biến mất, người của Âm Quý phái cũng không có cách nào tìm ra Loan Loan.

Thạch Chi Hiên cười lạnh:

- Ả có mọc cánh cũng khó mà thoát khỏi tay ta. Về phía Lý Uyên có động tĩnh gì không?

Duẫn Tổ Văn cười:

- Đại ca xuất thủ giết chết Toa Phương, khiến cho Lý Uyên ăn ngủ không yên. Lão đã lập một cái gọi là 'Tru Tà đội' gì đó, do các cao thủ võ công cao cường nhất dưới trướng hợp thành, bao gồm cả Vu Sở Hồng và Vũ Văn Thương, nhân số năm trăm người, không ngừng bí mật diễn luyện chiến thuật vây công. Đúng là buồn cười! Hiện tại chúng ta sao lại tha không giết hắn chứ? Nếu chúng ta muốn giết, dù Lý Uyên có thêm nghìn lần vạn lần cao thủ bảo hộ cũng vô dụng mà thôi.

Nghe đến đây, Từ Từ Lăng trong lòng rúng động. Trong lần nghe Duẫn Tổ Văn và Văn Thải Đình đối đáp, trong lòng gã sớm đã có một ý niệm mơ hồ, nhưng không có cách nào nắm bắt được cụ thể. Lúc này, gã chợt hiểu rõ, hiện lên tình cảnh Bạch Thanh Nhi đầu cắm ngân châm luyện công trong phòng ngủ của Trì Sanh Xuân.

'Xá nữ đại pháp' của Bạch Thanh Nhi, khẳng định là dùng để đối phó với Lý Uyên. Khi thời cơ đến, Lý Uyên không còn giá trị lợi dụng,

Duẫn Tổ Văn có thể bằng mối quan hệ đặc biệt giữa hắn và Lý Uyên, an bài Đường Đế gặp gỡ Bạch Thanh Nhi. Rồi trong khi cùng với Lý Uyên hoan hảo, ả sẽ sử dụng 'Xá nữ đại pháp' giết chết họ Lý đang lâng lâng mê hồn. Kế này vô cùng độc ác và nham hiểm, lại đánh đúng vào sở thích của Lý Uyên, khiến ông ta không thể không trúng kế mà bị hại.

Thạch Chi Hiên nói:

- Lo liệu tốt lắm! Tương lai sau khi Thánh môn chúng ta có được thiên hạ, Tổ Văn ngươi phải được ghi công đầu. Ngươi hãy truyền thông điệp cuối cùng của ta đến hai tên tiểu tử Tích Trần và Tả Du Tiên. Nếu bọn chúng vẫn không sẵn sàng thần phục, Thạch Chi Hiên ta chắc chắn sẽ thanh lý môn hộ. Mà bọn chúng cũng không có tư cách ra điều kiện với ta. Đã rõ chưa?

Duẫn Tổ Văn đáp:

- Đã rõ! Về chuyện Hư Ngạn, Thạch đại ca tính toán xử lý như thế nào?

Thạch Chi Hiên lãnh đạm:

- Chỉ cần hắn ngoan ngoãn giao ra 'Ngự Tẫn Vạn Pháp Tâm Nguyên trí kinh', mọi việc sẽ xử lý dễ dàng. Bằng không, kẻ nào thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Còn vấn đề gì khác nữa không?

Duẫn Tổ Văn thở dài:

- Việc của Sanh Xuân không ngờ phát sinh những khó khăn không mong muốn, đột nhiên xuất hiện một tên 'Đoản mệnh' Tào Tam.

Thạch Chi Hiên cười:

- Tào Tam cái gì! Đây nhất định là có người mượn tên hắn để cướp tranh. Tên trộm tranh này vô luận tài trí, võ công đều là nhân vật nhất đẳng. Lẽ nào lại do Hy Bạch làm?

Duẫn Tố Văn đáp:

- Hy Bạch lúc đó rượu chè say sưa ở Thượng Lâm Uyển, sung sướng không biết gì cả. Ôi! Cuối cùng là ai làm đây?

Thạch Chi Hiên trầm ngâm không đáp.

Đang tập trung tinh thần nghe trộm, Từ Tử Lăng trong lòng rất kinh ngạc. Thạch Chi Hiên đã nghĩ đến Hầu Hy Bạch, tự nhiên có thể nghĩ đến khả năng gã thay họ Hầu xuất thủ còn Hầu Hy Bạch thì cố ý ngụy tạo chứng cớ vắng mặt. Vì sao lão ta không nói ra với Duẫn Tổ Văn? Trong lòng gã bất giác nảy sinh những cảm giác khó tả.

Duẫn Tổ Văn lại nói:

- Tư Đồ Phúc Vinh là người rất không đơn giản, mấy tay thủ hạ đều là nhân tài nhất lưu. Hơn nữa, không ngờ Tư Đồ Phúc Vinh đối với Hồ Tiểu Tiên dường như rất thích thú. Chúng ta trước đó còn cho rằng hắn chỉ ham mê những kẻ cùng giới.

Thạch Chi Hiên hỏi:

- Tư Đồ Phúc Vinh có vấn đề hay sao?

Duẫn Tổ Văn đáp:

- Về mặt này bọn ta vô cùng cẩn thận, đã cho điều tra toàn bộ sự việc, không chút sơ hở, không hề bỏ qua bất cứ chỗ nào có thể nghi

ngờ. Nhưng đến hiện tại, bọn tiểu đệ vẫn không phát hiện ra vấn đề gì. Đệ và Sanh Xuân tính toán, trước hết kiến lập quan hệ đối tác với gã Tư Đồ đó, sau khi nắm rõ cơ sở, sẽ từng bước một thôn tính sạch sẽ công việc kinh doanh của hắn.

Thạch Chi Hiên cười:

- Hắn tự động cõng rắn vào nhà thì gặp vận rủi là phải rồi. Ta phải đi đây! Mọi việc phải cẩn trọng đấy!

Thạch Chi Hiên và Duẫn Tổ Văn kẻ trước người sau bỏ đi. Ba gã bắt đầu thoải mái trở lại.

Khấu Trọng hỏi:

- Có nghe được bí mật gì không?

Từ Tử Lăng vội đem cuộc đối thoại của hai người thuật nhanh qua một lượt. Hầu Hy Bạch lạnh người:

- Giờ làm thế nào đây? Thạch sư phụ nhất định sẽ nghĩ người trộm tranh là Tử Lăng. Chẳng phải là chúng ta gánh tội thay cho Lý Uyên sao?

Khấu Trọng nói:

- Binh đến tướng ngăn, nước đến đê chặn. Việc này chúng ta lo sau cũng được, bây giờ chúng ta phải đoán xem lúc nãy Thạch Chi Hiên không phát hiện ra chúng ta hay là chỉ giả vờ không biết?

Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch đều cứng miệng không nói được gì. Cây cổ thụ nơi bọn họ đang đứng cực kỳ tốt để ẩn nấp, hơn nữa có sự yểm hộ của bóng đêm, lại cách xa tiểu lâu gần hai chục trượng,

cao minh như Thạch Chi Hiên thì cũng rất khó để có thể phát hiện ra ba gã. Hôm qua, việc đám cao thủ như bọn Lý Uyên, Vũ Văn Thương cũng không hề cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ chính là một minh chứng. Tuy nhiên, Thạch Chi Hiên không phải là người thường, việc có thể phát sinh cảm ứng đối với ba người hay không đúng là không thể biết mà lường trước được.

Khấu Trọng nói với Từ Tử Lăng:

- Nghe khẩu khí của lão ta, có phải là đã phát hiện ra chúng ta nhưng lại giả bộ không biết không?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Rất khó nói! Từ sau khi Thạch Chi Hiên phục nguyên, ta thấy rất khó nhìn ra tâm ý của lão.

Khấu Trọng nghiêm mặt nói:

- Đây là quyết định then chốt liên quan đến sinh tử của chúng ta, không được để mình ta lựa chọn. Hai vị đại ca nói xem nào?

Thạch Chi Hiên chắc chắn biết bên dưới tiểu lâu có một đường bí đạo. Nếu biết bọn Khấu Trọng ẩn thân trên cây cổ thụ, lão đương nhiên đoán biết được ba gã muốn thông qua bí đạo tiềm nhập Đường cung. Lúc đó, lão chỉ cần tìm cách làm kinh động thủ vệ trong cung là có thể mượn đao giết người, nhất cử giải quyết ba mối đại họa trong lòng. Bằng tài trí võ công của Thạch Chi Hiên thì đó là một việc dễ dàng vô cùng.

Hiện tại Đường cung giống như long đàm hổ huyệt, Tru Tà đội luôn trong tình trạng sẵn sàng để đề phòng Thạch Chi Hiên, nên có thể nhanh chóng điều động đến đối phó với bất cứ kẻ xâm nhập nào.

Hầu Hy Bạch trước tiên nhìn ngó ngược xuôi, sau đó hạ giọng nói với Từ Tử Lăng:

- Tử Lăng có cảm ứng thấy gì không?

Câu hỏi này rất hợp tình hợp lý. Nếu Thạch Chi Hiên biết bọn gã đang ẩn tại nơi này, chắc chắn trước hết sẽ giả vờ bỏ đi, rồi sẽ quay ngược trở lại, ở trong bóng tối giám thị động tĩnh của bọn gã.

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Ta không cảm thấy gì. Nhưng cảm giác của ta đối với Thạch sư phụ của nhà ngươi có thể không có tác dụng. Đừng quên lúc ta đến Đa Tình Oa của ngươi thì ta cũng không cảm nhận được lão ta đang trong bóng tối ngầm giám sát.

Khấu Trọng phân tích:

- Sao giống nhau được? Lúc đó lão ta có chủ ý ngươi lại vô tâm, ngươi nhất thời sơ suất nên có thể bỏ sót. Hiện tại, ngươi lại dùng toàn bộ tinh thần lưu ý. Hắc! Ta có lòng tin đối với ngươi.

Từ Tử Lăng nói:

- Nói vậy nghĩa là ngươi muốn cứ theo kế mà tiến hành?

Khấu Trọng nói dứt khoát:

- Sau khi tiến vào, chúng ta lập tức đóng cửa địa đạo. Dựa vào sức lực của mình, Thạch Chi Hiên chắc chắn sẽ không thể cách tường mở được cửa địa đạo. Lúc đó, chúng ta chỉ cần chui lên từ đầu phía bên kia xem xét xung quanh, sau khi xác định rõ vị trí cửa ra thì lập

tức ly khai. Thạch Chi Hiên có lẽ cũng không biết được cửa ra ở chỗ nào, nếu chúng ta chỉ ở lại một thời gian ngắn thì lão ta muốn giở trò quỷ cũng không được. Đường cung lúc này giới bị canh phòng cẩn mật, lão nhân gia muốn vượt tường vào cung cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hầu Hy Bạch nghe thấy vậy phấn khởi hẳn lên, gục gặc đầu nói:

- Có lý! Có lý!

Khấu Trọng hân hoan:

- Vậy là hai chọi một, Lăng thiếu gia có nói gì không?

Từ Tử Lăng cười đáp:

- Lúc nào cũng không nói lại ngươi, để xem xem có phải là làm lớn lãi lớn không. Đi nào!

oOo

Dưới ánh đuốc, Khấu Trọng bắt đầu tiến hành do thám bức tường phía Nam của địa đạo, từ 'cửa ra giả' ấy bắt đầu thăm dò từng tấc một.

Hầu Hy Bạch nói với Từ Tử Lăng đang đứng bên cạnh:

- Có khi nào Thạch sư phụ vì việc thống nhất Thánh môn mà đủ tàn nhẫn để hạ thủ Thanh Tuyền không?

Từ Tử Lăng thở dài:

- Ta không biết! Thực sự không biết! E rằng Thạch sư của ngươi vẫn

chưa có câu trả lời rõ ràng dứt khoát.

Khấu Trọng đang giở hết các pháp bảo ra, lúc sờ lúc gõ vào tường địa đạo, nghe vậy liền nói:

- Hiện tại việc ta lo lắng nhất là Thạch sư phụ của ngươi sẽ giết Lăng thiếu gia trước. Vì vậy bắt đầu từ tối nay, tiểu Lăng không được đơn độc một mình đến Đa Tình Oa của ngươi nữa.

Rồi gã nói tiếp:

- Tiểu Hầu ngươi trái lại có thể an toàn. Trước khi thu thập chúng ta, Thạch Chi Hiên tuyệt sẽ không động tới ngươi, để tránh đả thảo kinh xà. Ha! Tìm thấy rồi! Đây là một bức tường có thể di động. Con bà nó! Thiết kế thế này thì đúng là đánh đố người ta!

Hai người tiến gần lại bên Khấu Trọng đang đưa hai tay ấn vào bức tường. Từ Tử Lăng hỏi:

- Có khóa không?

Khấu Trọng cười đáp:

- Ngươi tưởng cái này Lỗ đại sư thiết kế sao? Xem ta đây!

Gã vận nội kình đẩy ra một cái, một bên của bức tường rộng sáu xích vuông thụt vào bên trong, bên kia chuyển động theo hướng ngược lại, trở thành một hoạt môn, lộ ra một địa đạo tiến sâu vào bên trong.

Ba gã nhìn nhau mừng rỡ, đúng là sự thành công đạt được sau bao phen vất vả mới giá trị.

Khấu Trọng dẫn đầu đi vào bên trong, địa đạo chạy dài về phía Đông, vượt qua vị trí 'cửa ra giả' tầm nghìn bước, tính ra vừa đến sát ngay bên dưới vị trí trung tâm của hoàng cung, sau đó thì ngoặt lên hướng Bắc.

Ba gã lại đi thêm mấy nghìn bước nữa, cửa ra cuối cùng đã hiện lên trước mắt, thiết kế giống với cửa vào tại tiểu lâu.

Khấu Trọng thận trọng mở cửa ra, cười nói:

- Ta dám khẳng định cửa ra là tại Thái Cực cung, gần như chắc chắn là gần với phòng ngủ của Lý Uyên.

Hầu Hy Bạch giọng vui mừng nói:

- Làm gì phải phí công đoán thế, thò đầu ra ngoài xem thử đi!

Khấu Trọng giơ ngón cái lên tán thưởng:

- Hảo chủ ý!

Chú thích:

* Thống trị thiên hạ.

(

Chương 610: Tiêu quy Tào tùy

Khấu Trọng thò đầu ra thám thính rồi lại thụt đầu vào, ánh mắt đầy kinh hãi. Trên khuôn mặt gã lộ vẻ không thể tin nổi vào những gì nhìn thấy. Khấu Trọng hít một hơi khí lạnh nói:

- Các ngươi tự mình xem đi!

Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch vội vàng bước lên bậc thang bằng đá rồi cùng nhìn ra ngoài.

Từ Tử Lăng giật mình nói:

- Con mẹ nó! Thì ra ngay chính giữa Thái Cực điện. Thậm chí ta và Khả Đạt Chí từng dẫm chân lên tấm cửa của địa đạo này.

Hầu Hy Bạch lướt mắt nhìn quanh, chỉ thấy ánh trăng sao lọt qua khe cửa sổ trên nóc đại điện còn cửa chính đại điện đóng chặt. Phía trên long tọa được đặt phía Bắc có bốn cây cung đăng hình bát giác đang tỏa sáng cả một góc đại điện, còn bên kia thì chìm trong cảnh mờ tối. Hắn nhíu mày nói:

- Chỗ này nếu như phải đẩy cửa mới ra được thì dường như không hợp lý lắm!

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Đúng thế! Chỉ có một lối ra duy nhất ở cửa chính là điều không thể. Tấm thiết môn nặng nề này cần bốn năm tráng hán mới có thể lay chuyển được, hơn nữa lúc đẩy nó ra thì tiếng động có thể đánh thức

mọi người trong cả tòa Thái Cực cung này. Hắc! Ta chỉ nói quá một chút thôi mà. Đằng sau long tọa chắc chắn còn có cửa sau, lần dạ yến nọ Lý Uyên chính là cùng với các phi tần theo lối đó để đi vào đại điện. Tuy nhiên, Thái Cực cung là trọng địa của Hoàng cung, bên ngoài tất có lính canh phòng và người ngầm giám thị. Dù bọn ta ra khỏi đây bằng cửa trước hay cửa sau thì chắc chắn sẽ đều chạm mặt binh lính bảo vệ. Nếu ta tính toán không sai thì còn có một đoạn địa đạo ngắn có thể thông tới tẩm cung của Lý Uyên.

Hầu Hy Bạch giật mình nói:

- Nếu cứ theo phương pháp lần tìm từng tấc của ngươi, không có thời gian vài ngày thì quên chuyện tìm được đường vào cái địa đạo đó đi!

Khấu Trọng ngồi xuống bên lối ra, lấy tay chỉ chỉ vào đầu mình, cười lớn nói:

- Thượng sách của đạo dùng binh là sử dụng mưu kế, chỉ cần dùng cái đầu là có thể bớt được rất nhiều công sức. Nếu như thực sự có đoạn địa đạo thông đến tẩm cung, để tiết kiệm nhân lực thì lối vào phải nằm ở góc gần tẩm cung nhất trong điện, Lý Uyên cũng nhờ đó mà đỡ mất công đi xa thêm vài bước. Đệ tử đích truyền của Lỗ đại sư là Khấu tiểu sư ta đây dám khẳng định lối vào nằm ngay chỗ bệ rồng, khả năng lớn nhất là nằm ngay dưới long tọa. Như vậy có thể thu hẹp phạm vi tìm kiếm rất nhiều.

Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch đều gật đầu đồng ý, bởi vì sự suy đoán của Khấu Trọng rất hợp lý.

Khấu Trọng thấy hai người tán đồng, liền đứng bật dậy, lướt mình đến cái đài cao bằng bạch thạch. Không gian rộng lớn trong đại điện mang một vẻ trấn nhiếp khiến người ta phải sinh lòng kính sợ.

Từ, Hầu hai người cũng bước ra. Từ Tử Lăng thấy trên lưng Hầu Hy Bạch có đeo một cái túi, bèn hỏi:

- Bên trong là cái gì vậy?

Hầu Hy Bạch khoanh chân ngồi xuống giữa điện, lấy cái túi xuống để ngay trước mặt, trả lời:

- Khấu Trọng thì lo việc của hắn rồi, chúng ta cũng không nên lãng phí thời gian, phải phân phối thích hợp dụng cụ mưu sinh trước đã.

Từ Tử Lăng hiểu ra, cười mắng:

- Tên tiểu tử này được lắm!

Rồi gã cũng ngồi xuống xem Hầu Hy Bạch mở cái túi ra.

Bên kia Khấu Trọng đang bắt đầu nghiên cứu rất “chuyên nghiệp” bằng cách mò mẫm, dáng vẻ vô cùng tất bật. Chỉ cần nhìn thiết kế tinh xảo khéo léo của đoạn địa đạo khi nãy cũng biết lối vào của đoạn địa đạo đi vào nội cung này không phải có thể dễ dàng phát hiện ra.

Hầu Hy Bạch dương dương đắc ý lấy tất cả mọi vật trong bao bày ra trên sàn điện, cười nói:

- Trong mơ ta cũng không nghĩ tới cảnh tượng ngồi giữa Thái Cực điện để phân phối những công cụ phục vụ cho việc ăn trộm. Phần này là của ngươi, bởi vì ngươi là Tào Tam. Vì vậy so với bọn ta thì ngươi có thêm cái thắt lưng dắt mười tám cây phi đao và cái mặt nạ hung dữ này.

Từ Tử Lăng đối với đồ vật của “Tào Tam” không cảm thấy chút hứng

thú chút nào, gã nhặt một sợi dây có gắn móc câu mà Hầu Hy Bạch đẩy qua, ngạc nhiên nói:

- Cái này là do gân trâu bện thành, móc câu thì được làm từ sắt tinh luyện, rõ ràng không phải là những thứ được chuẩn bị trong lúc cập rập. Nếu ngươi có mỗi một sợi thì ta không lấy làm lạ, nhưng có tới tận ba sợi thì đúng là ngoài tưởng tượng của ta đó.

Hầu Hy Bạch cười nói:

- Dù Thành hoàng ở đây cũng không biết làm sao để tìm được đồ tốt vậy đâu. Đây là ta nhờ Lôi gia, truyền nhân chân chính của Lỗ đại sư, chuyên tâm nghiên cứu để chế thành. Sợi dây này dài mười hai trượng, trong tay người bình thường thì không thể dùng được, nhưng chúng ta chỉ cần thêm chút thủ pháp công phu thì cũng giống như có thêm một đôi cánh dài để lượn trong không trung ra vào Hoàng cung, rất thuận tiện cho kẻ trộm; vào lúc khẩn cấp thì có thể dùng để chạy trốn.

Trên mặt đất còn có mấy viên đạn được chia làm ba phần, mỗi viên giống như hạt táo, không biết làm từ cái gì. Từ Tử Lăng chỉ vào đó rồi hỏi:

- Cái này là cái quỷ gì vậy?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Đó không phải là Mê hương đạn thông thường của bọn hạ lưu trong giang hồ mà là pháp bảo độc môn phòng thân nổi tiếng của Tào Tam. Ngoài tác dụng mê hồn nó còn có thể sinh ra một đám khói lớn. Cái này ta đoạt được trên mình Tào Tam, vốn định lưu lại làm kỷ niệm, ngờ đâu lại có lúc dùng đến. Bọn ta mỗi người ba viên. Loại đạn này chỉ cần ném ra thì có thể phát huy hiệu quả đến không ngờ, đặc biệt

ở những chỗ kín gió như trong phòng chẳng hạn. Hơn nữa còn khiến người ta tin tưởng ngươi đích thực là Tào Tam.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ nghi ngờ:

- Một viên đạn nhỏ thế này thì có thể sinh ra được bao nhiêu khói mù kia chứ? Có phải Tào Tam dùng một lần mấy viên không?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Ban đầu cả thảy có mười viên. Khi đó ta cũng nghi ngờ giống như ngươi, bèn lấy một viên ra thử. Nói ra sợ ngươi không tin, khói mù dày đặc khiến ta suýt nữa sặc khói mà chết. Ta không phải hay khoác lác như tên Khấu Trọng kia đâu.

Từ Tử Lăng bực mình nói:

- Xem bộ dạng, nghe giọng điệu của ngươi, dường như tối nay không phải là đến xem tình hình rồi mới tính toán sau rồi.

Hầu Hy Bạch lấy từ trong người ra một cuộn gì đó, hắn dẹp mấy thứ trên mặt đất sang một bên rồi trải nó ra, lấy mấy viên mê đạn đặt lên bốn góc, cười nói:

- Đây là bản đồ toàn bộ Đại Đường Hoàng cung, do tiểu đệ dựa vào trí nhớ vẽ lại tỉ mỉ trong mấy ngày nay, một cành cây ngọn cỏ cũng không bỏ sót, còn rõ ràng hơn bản đồ Hoàng cung trong tay Lưu Chánh Hội. Với bản lĩnh chỉ cần nhìn qua là không quên của nhị vị lão ca thì chỉ cần xem vài lượt là ghi sâu trong lòng, khi đào tẩu thì đường sá đã quen thuộc như ở nhà. Những chỗ trống là những nơi mà ta vẫn chưa từng đến.

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của ta!

Két két!

Tiếng động từ phía bệ rồng thu hút sự chú ý của hai người. Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch nhìn qua liền thấy ngôi long tọa đã bị dời sang một bên, Khấu Trọng với vẻ mặt tràn đầy thỏa mãn từ từ đứng dậy, ra hiệu với hai người là đã đại công cáo thành.

Lối vào địa đạo dưới long ỷ cũng có thiết kế giống như ở Duẫn phủ, chỉ là không có then cửa. Tuy nhiên chỉ cần công lực hơi thấp thì không có cách nào mở được. Vì vậy, trừ phi là đã cố ý tìm tòi từ trước như Khấu Trọng, nếu không thì đừng mơ phát giác được sự tồn tại của nó.

Bí đạo hướng thẳng về phía Bắc. Ba người theo đó đi đến hậu cung mới thấy lối ra. Lần này bọn họ vô cùng cẩn thận, sửa soạn đầy đủ, đeo các sợi dây móc câu sẵn bên lưng, Từ Tử Lăng cũng lấy phi đao và mặt nạ của Tào Tam cất vào người. Sau đó Khấu Trọng đặt thủ chưởng lên lưng Từ Tử Lăng truyền chân khí để gã có thể thám thính động tĩnh bên ngoài.

Trong sự chờ đợi của hai người, Từ Tử Lăng trầm ngâm nói:

- Có lẽ bên ngoài là Ngự Hoa viên gì đó, ta nghe được âm thanh rì rào của gió thổi qua các cành cây.

Khấu Trọng cả mừng:

- Theo bản đồ Đường cung của tiểu Hầu thì bên trên chắc là Ngự Hoa viên trong hậu cung, bên phải là tẩm cung của Lý Uyên, còn Ngưng Bích các của Trương nương nương là một tòa đình viện khá

biệt lập.

Cung thành Đại Đường tọa lạc ở góc cực Bắc trên trục Nam Bắc của thành Trường An, nằm trên vùng đất cao, quay mặt về hướng Nam biểu tượng cho khí thế quân vương. Cung thành gồm có hai bộ phận lớn là Hoàng thành bên ngoài và Hoàng cung ở bên trong, được phân cách với nhau bởi Hoành Quán quảng trường chạy dọc theo hướng Đông Tây. Trong đó Hoàng cung gồm có ba phần, chính giữa là Thái Cực cung, phía Tây là Dịch Đình cung, cũng là nơi Lý Thế Dân dùng làm Thiên Sách phủ. Phía Đông là Thái tử Đông cung của Lý Kiến Thành.

Chính giữa Thái Cực cung là Thái Cực điện, tiếp đó là các điện Lưỡng Nghi, Thừa Khánh, Lập Chánh và Thần Long. Đi qua bốn điện này về hướng Bắc là Ngự Hoa viên và đình viện các phi tần của Hoàng đế. Cổng sau của Hoàng cung là Huyền Vũ môn, ở đó có đặt Cung Vệ sở, là đại bản doanh của thị vệ nội cung, lúc nào cũng có trọng binh để làm nhiệm vụ phụ trách canh phòng Cung thành. Vì vậy hậu viện của Hoàng cung là nơi nguy hiểm nhất trong Đại Đường cung. Chỉ cần sơ xuất thì rất dễ bị hàng ngàn ngự vệ tinh nhuệ vây bắt.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta vẫn có chỗ hàm hồ đối với mục tiêu thực sự của việc thám thính Đường cung tối nay, lúc thì có người nói là chỉ để dò đường, lúc thì dường như muốn động quyền động cước thực sự.

Khấu Trọng cười nói:

- Không phải nói rằng là để Tào Tam đại triển uy phong sao? Lăng thiếu gia không cần nhìn ta như vậy đâu! Ta hiểu rõ việc kinh động đến cái Tru Tà đội con mẹ gì đó của Lý Uyên tuyệt đối là hành động

ngu ngốc, hơn nữa còn điên cuồng. Vì vậy chúng ta chỉ cần ‘thuận tay dắt dê’ lượm vài món đồ bảo bối vừa mắt, sau đó lại dùng Yến Tử ấn ký hàng thật giá thật mà tiểu Hầu mang theo để lại vài Yến Tử ấn. Nếu sợ còn không đủ thì Lăng thiếu gia có thể viết lên tường mấy câu kiểu như là “Tào Tam đến chơi một chuyến”.

Hầu Hy Bạch hưng phấn nói:

- Vào kho báu sao về tay không được? Vậy thuận tay lấy luôn Hàn Lâm Thanh Viễn đồ, còn hơn là phải chờ Lý Uyên triệu Tống nhị gia của chúng ta vào cung.

Từ Tử Lăng đưa mắt ra hiệu cho Khấu Trọng, nhắc gã nói vài lời.

Khấu Trọng hiểu ý, vỗ vỗ vai Hầu Hy Bạch nói:

- Có việc dễ làm, cũng có việc khó làm. Đêm nay chúng ta chọn dễ bỏ khó, chỉ thám thính thư trai của Lý Uyên. Dù cho bảo họa thực sự được để ở đó thì Hầu đại gia cũng chỉ nên xem cho thỏa thuê rồi để nguyên trạng, sau đó mọi người cùng về nhà ngủ một giấc.

Hầu Hy Bạch vô cùng ngạc nhiên, nói vẻ thất vọng:

- Có phải còn giấu ta kế hoạch gì không?

Khấu Trọng nói:

- Đừng có nghi ngờ lung tung, mọi việc đều vì muốn tốt cho ngươi thôi. Cứ quyết định như vậy đi, đêm nay chúng ta đến vô thanh đi vô tức, chỉ lưu lại dấu vết của Tào Tam thôi. Xin hãy tắt hỏa tập đi.

Địa đạo lại trở về cảnh tối tăm xòe tay không thấy ngón như cũ.

Khấu Trọng vận kình lực một cách khéo léo để nâng tấm chắn bằng đá lên rồi dịch sang ngang một cách nhẹ nhàng.

Gã hạ giọng thì thầm:

- Tấm đá này nặng thật!

Bầu trời đêm tràn ngập ánh sao đã ở trên đầu bọn họ.

Từ Tử Lăng thò đầu lên nhìn thử, bất giác thầm khen sự sáng tạo của người thiết kế địa đạo, thì ra cửa ra nằm ngay trên một tòa giả sơn ở chính giữa một Ngự trì tại trung tâm Ngự Hoa viên. Ba người đang đứng ở một sườn khá bằng phẳng của tòa giả sơn đó, bốn phía đều có các tảng đá ngăn trở tầm nhìn. Vì vậy có thể nói ra vào địa đạo ở đây không lo bị người ta phát giác.

Ba người ra ngoài, đóng cửa địa đạo rồi cùng lấy khăn bịt mặt lại.

Từ Tử Lăng nói nhỏ:

- Dường như trong Ngự Hoa viên không có ai, điều này có khả năng là vì Lý Uyên muốn ra vào thuận tiện nên cố ý không sắp đặt tuần vệ ở đây.

Khấu Trọng thầm hít một làn không khí tươi mát trong gió đêm, cười nhỏ:

- Nơi vui chơi tốt nhất ở Trường An phải là Đại Đường cung mới đúng, chúng ta chuyến này đang tham quan đây, đi nào!

Dứt lời gã vọt mình băng qua mặt hồ rộng bảy tám trượng, mũi chân điểm lên một cái lan can bằng đá bên hồ rồi tung mình lướt chênh chếch lên một cành cây đại thụ gần đó.

Từ Tử Lăng vào Hầu Hy Bạch cũng lần lượt theo sát như bóng với hình.

Đứng từ trên cao nhìn ra xa, chỉ thấy phía Ngưng Bích các của Trương Tiệp Dư đèn đuốc vẫn sáng choang, nghe văng vẳng vọng lại tiếng đàn sáo. Bất luận là nơi ở của các phi tần hay hậu cung của Lý Uyên đều là các đình viện điện các với các hành lang uốn khúc nối thông nhau. Các tòa nhà với những bức tường cao liên miên không dứt vây quanh Ngự Hoa viên. Lúc này, ngoại trừ Ngưng Bích các, phần lớn các chỗ khác chỉ còn ánh đèn le lói. Nhưng các hành lang thì lại sáng như ban ngày nhờ ánh sáng của các cây cung đăng được đặt cách nhau mười bước một. Đứng từ xa mà nhìn, hành lang Đường cung giống như những đường sáng lấp lánh uyển chuyển đẹp mắt, cảnh tượng hoành tráng.

Ở phía ngoài hậu cung, cách khoảng hơn mười trượng là Tây Nội uyển, hiện vẫn đèn sáng huy hoàng. Nếu muốn rời đi từ phía đó thì chỉ có cách liều mạng xông qua.

Hầu Hy Bạch nhíu mày nói:

- Làm sao có thể bí mật vượt qua được bức tường cao này?

Khấu Trọng có vẻ đã dự tính sẵn, đáp:

- Chỉ cần chúng ta tìm ra được lối đi quen thuộc đến Ngự Hoa viên của Lý Uyên thì có thể ung dung đi lại như lão ta. Tóm lại thì dù sao Lý Uyên cũng không muốn mỗi lần “xuất tuần” lại kinh động đến toàn bộ thị vệ trong hậu cung.

Ba người nương vào sự yểm hộ của bóng tối, các cây đại thụ và đình các, nhanh chóng lướt về phía bức tường cao của hoa viên ở phía

Đông hậu cung. Đến lúc cả ba đã ở trên một cái cây lớn, toàn bộ cảnh quan hậu cung đã nằm trong tầm mắt.

Hậu cung của Lý Uyên có tất cả chín tòa đình viện, bố cục hình vuông. Ở bốn góc đều có các tòa vọng lâu cao hơn ba mươi trượng, trên đó có thủ vệ canh gác. Theo bức bản đồ đường cung trong tay Hầu Hy Bạch, tẩm cung của Lý Uyên nằm ở chính giữa, thư trai nằm ở phía Tây. Trong cung cây cối xanh tốt, cảnh sắc tuyệt đẹp.

Ba người lại thấy bốn tổ ngự vệ, mỗi tổ mười hai người đang tuần tra dọc theo các hành lang. Tuy nhiên, điều mà bọn họ quan tâm chính là các trạm canh ngầm được đặt trong bóng tối.

Từ Tử Lăng đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Dù cho thân pháp của chúng ta nhanh như thế nào, chỉ cần thủ vệ của vọng lâu không ngủ gật, chúng ta đừng mơ đến việc vượt tường vào mà không kinh động người khác. Có phải Lý Uyên có một lối xuất nhập khác?

Khấu Trọng với phong thái của một đại sư Kiến trúc và Thổ mộc học quan sát tỉ mỉ bức tường phân cách hậu cung và hậu viên. Ngoại trừ lối ra vào chính thức có người canh giữ, nhìn bề ngoài bức tường đó có vẻ như không thấy điều gì đặc biệt.

Hầu Hy Bạch chỉ về góc phía Tây hậu cung nói:

- Đi qua cái chỗ cây cối rậm rạp đặc biệt kia là Ngự thư phòng của Lý Uyên. Nếu Lý Uyên muốn xuất cung, có thể giả vờ như đến Ngự thư phòng làm việc, sau đó dùng lối đi bí mật để vào Ngự Hoa viên. Suy đoán này của ta có hợp tình hợp lý không?

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Hảo tiểu tử! Đúng là nhờ có ngươi.

Đột nhiên gã biến sắc, dỏng tai lên nghe ngóng rồi nói:

- Tiếng động gì vậy?

Từ Từ Lăng cũng đang tập trung thính giác để nghe ngóng động tĩnh ở phía đó, nhíu mày đáp:

- Chắc là tiếng chó đi lại.

Khấu Trọng than thở:

- Vậy chúng ta càng thêm chắc chắn bí môn được đặt ở đó. Lý Uyên không muốn thủ hạ biết được hành tung của lão, vì vậy chỉ có ác khuyển canh gác Thư trai. Ôi mẹ ơi, dù cho có thể đến đó thì làm sao mà tránh khỏi ánh mắt và cái mũi tinh nhạy của các vị cẩu đại ca.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Dường như ngươi quên mất chúng ta không sợ việc quá phô trương ầm ĩ. Đơn giản là để lão ca ngươi xuất thủ, dùng thủ pháp lôi đình vạn quân, gặp chó đánh chó, chế trụ toàn bộ huyệt đạo của bọn ác khuyển.

Khấu Trọng bật cười nói:

- Huynh đệ lại trêu ta rồi!

Gã quay sang nói với Hầu Hy Bạch:

- Thạch sư phụ có dạy ngươi làm sao để điểm huyệt đạo của chó

không? Nhưng không được làm chúng bị thương.

Hầu Hy Bạch cười khổ đáp:

- Trên giang hồ e rằng không có người nào biết được loại công phu kỳ môn để khắc chế chó như thế. Không biết mê hồn đạn của Tào Tam có thể đạt được mục đích đó cho chúng ta hay không?

Sau một hồi lần tìm tỉ mỉ, quả nhiên trời chiều lòng người, bọn họ phát hiện một hoạt môn nằm ở bức tường ngăn cách Ngự Hoa viên và Ngự thư phòng.

Ba người không dám phát ra tiếng động nào, sợ kinh động lũ ác khuyển gần đó. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại cùng nhau hợp tác một lần nữa, dùng Trường Sinh khí để dò xét tìm hiểu bức hoạt môn.

Bức tường này dày tới nửa tấc, nếu đúng là được làm thành bởi đá tảng, e rằng đến hai đại hán mạnh khỏe có đẩy cũng khó mà nhúc nhích.

Khấu Trọng chỉ chỉ vào dưới chân tường, ý nói hoạt môn chỉ có thể được mở ra từ phía dưới, đồng thời gã thò tay vào trong người, lấy ra một viên mê hương đạn.

Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch nhận được cái gật đầu hội ý của Khấu Trọng, cùng ngồi xuống đẩy vào phía dưới của bức hoạt môn.

Quả nhiên, bức hoạt môn lùi vào bên trong, lộ ra một khe hẹp rộng khoảng một tấc. Ba người đồng thời vận công thu liễm lỗ chân lông để phòng ngừa hơi người bị phát tán, nếu không bọn chó sủa ầm lên thì bọn họ coi như công không một chuyến.

Bầy chó bên trong phát hiện sự lạ, cùng nhau chạy đến chỗ hoạt

môn. Nói không chừng bọn chúng đang nghĩ đại giá của chủ nhân đã về. Nhưng dù cho không phải như vậy thì bọn chúng cũng không thể biết được.

Khấu Trọng nhẹ nhàng bóp nứt viên đạn, khói mê hương từ từ tỏa ra. Gã dùng chân khí khống chế, đẩy toàn bộ mê hương theo khe hẹp qua bên kia bức tường.

Ngay lập tức, cả ba nghe tiếng chó hắt hơi rồi lần lượt ngã xuống ở phía bên kia. Khấu Trọng cả mừng, nhét viên Mê hương đạn đó xuống sâu trong đất, cười nói:

- Đại công cáo thành. Không ngờ là dễ đến như vậy, may mà có bóng cây che khuất, nếu không để người trên vọng lâu nhìn thấy đám chó nằm đầy trên đất thì đúng là làm trò cười rồi.

Bọn họ nghe ngóng một lúc, sau khi chắc chắn toàn bộ đám chó đã mê man liền đẩy bức hoạt môn mở hẳn ra, rồi tiến vào trong.

Ngự thư phòng của Lý Uyên là một tòa nhà tách biệt, được vây bọc bởi cây cối xung quanh, có hành lang ngăn cách với các tòa nhà khác. Nó được chia ra ba phòng, trước, giữa và sau. Phòng trước là một cái sảnh dùng để nghị sự, bốn bên sắp mấy cái tủ hồng mộc chứa đầy các quyển văn kiện. Phòng giữa là thư trai, có hai bộ bàn ghế có thể dùng để đọc sách khi nghỉ ngơi. Phòng trong là nơi Lý Uyên xử lý sự vụ trọng yếu, treo nhiều bức thư pháp, trang trí thêm bằng những thứ trân ngoạn cổ xưa và vật dụng tinh xảo của dân gian, bố trí thanh nhã, cả căn phòng mang đậm khí chất thư hương.

Khấu Trọng đi đến long ỷ ngồi xuống, quay mặt về phía hai người cảm thán:

- Có thể ngồi lên đây một lần cũng không uổng chuyến đi này!

Hầu Hy Bạch dường như không nghe mấy lời đó của gã, hai mắt sáng quắc đảo khắp nơi, sau đó bắt đầu lùng sục tìm kiếm bức họa ở bất kỳ cái tủ nào có thể cất giữ nó.

Từ Tử Lăng không nén nổi, cười nụ đi đến một bên chiếc bàn Hoàng đế thường dùng trước mặt Khấu Trọng, nói:

- Nếu thực sự hắn tìm ra được bức Hàn Lâm Thanh Viễn đồ thì ngươi phụ trách bắt giữ hắn còn ta sẽ cướp lại bức họa.

Khấu Trọng gác hai chân lên bàn, thò tay nhấc cái ấn để trên đó rồi nói:

- Vậy còn ăn cắp cái ấn này của Lý Uyên thì sao, bảo đảm lão sẽ nổi trận lôi đình, lật tung cả thành Trường An này để tìm kiếm Tào Tam.

Từ Tử Lăng lắc đầu cười đáp:

- Ngọc tỷ của Hoàng đế sao lại có thể để tùy tiện trên bàn như vậy được. E rằng đó chỉ là một cái ấn chương bình thường thôi.

Khấu Trọng thử xem kỹ nét khắc trên ấn chương, đoạn gã lập tức buông xuôi, lắc đầu đáp:

- Cái này còn khó hiểu hơn giáp cốt văn trên Trường Sinh quyết, Hầu tiểu tử mau lại đây giải nghĩa đi.

Hầu Hy Bạch bực mình lớn tiếng:

- Ta sao được rảnh rỗi như vậy. Còn không mau lại giúp một tay, ta sẽ hận các ngươi cả đời đó.

Khấu Trọng còn đang định cười nhạo hắn, đột nhiên có tiếng động đinh đinh đương đương từ trên mái ngói, tiếp đó là tiếng lạo xạo của một vật không rõ là cái gì bằng kim loại đang lăn trên mái ngói, cuối cùng là tiếng động của vật đó khi rơi xuống đất, gây nên một âm thanh khiến người ta kinh tâm động phách.

Trong không khí trầm lặng trang nghiêm ở hậu cung Đại Đường, âm thanh như thế truyền đi rất xa.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, cùng dựng tóc gáy, nhất thời không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Tiếng quát tháo từ bên ngoài phạm vi Ngự thư phòng bắt đầu vang lên.

Ba người thầm kêu không hay, dường như bọn gã đang ở trong cơn ác mộng.

Điều mà bọn gã lo sợ nhất cuối cùng đã xảy ra.

Chú thích:

“Tiêu quy, Tào tùy”: Tiêu Hà quy định nên phép tắc nhà Hán trước, Tào Tham kế nhiệm, tuân theo sau (TĐHV., tập hạ, sđd., tr. 277)

(

Chương 611: Bão táp Đường cung

Khấu Trọng trầm giọng:

- Là Thạch Chi Hiên! Sao lão có thể làm được như vậy?

Câu đầu là khẳng định, câu sau lại là nghi vấn.

Chỉ mình Thạch Chi Hiên có thể biết bọn gã tiềm nhập từ địa đạo. Nhưng trừ phi lão luôn bám sát theo bọn gã tới nơi này, không thì sao lão lại có thể ném cái vật chết tiệt gì lên đúng chính xác mái ngói của Ngự thư phòng để nó lăn tròn trên đó rồi rơi xuống đất, làm kinh động đám thủ vệ cấm cung.

Để đề phòng Thạch Chi Hiên ám sát Lý Uyên, Đại Đường cung đã sớm hình thành tình thế như chiếc cung căng hết cỡ sẵn sàng chờ đợi. Động tĩnh này của Thạch Chi Hiên lập tức khiến cho lực lượng phòng ngự hùng hậu của Hoàng cung bùng phát như núi lửa phun trào.

Kẻ đứng mũi chịu sào lại chính là bọn gã.

Chuyện có thể bị phát hiện trong khi nhập cung luôn nằm trên môi bọn gã nhưng sự thực chỉ cười đùa với nhau là chủ yếu. Đêm nay đơn thuần chỉ là dò đường, chưa từng nghĩ tới việc có thể rơi vào tình huống vạn kiếp bất phục này.

Từ Tử Lăng nói một cách dứt khoát:

- Đưa hết Mê Hương đạn cho ta. Ngươi và Hy Bạch theo đoạn địa đạo ngắn trở về Thái Cực cung rồi tìm cách rời khỏi đó. Ta sẽ dẫn dụ địch nhân.

Một tay tiếp lấy Mê Hương đạn từ hai tên kia, tay còn lại gã tháo khăn trùm đầu xuống, xổ tung tóc tai, đeo mặt nạ vào.

Khấu Trọng và gã tâm ý tương thông, lúc này không có thời gian để nói lời thừa. Gã hiểu đó là sự lựa chọn hợp lý trong lúc không còn cách nào tốt hơn. Nếu Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch có thể rời khỏi mà quỷ thần không hay, mặt khác Từ Tử Lăng cũng có thể thoát thân, kể như công thành thân thoái.

Hầu Hy Bạch trầm giọng nói:

- Tử Lăng cẩn thận!

Lúc này bên ngoài Ngự thư phòng ánh lửa đuốc cháy sáng khắp nơi nơi, rõ ràng địch nhân đang ùa tới từ bốn phương tám hướng.

Từ Tử Lăng phóng ra khỏi cửa sổ, đồng thời ném hai quả mê đạn, ngay trước khi loạt tên đầu tiên bắn tới gã đã lộn người nhảy lên mái ngói của Ngự thư phòng.

Khói bốc lên dày đặc, tuyệt diệu nhất là được gió thổi lan tứ phía, bao phủ cả Ngự Thư phòng vào trong màn khói mù mịt.

Từ cao nhìn xuống, trong nháy mắt Từ Tử Lăng đã nắm được trọn vẹn tình thế. Cấm vệ quân vẫn chưa hình thành thế hợp vây xung quanh Ngự thư phòng. Xuất hiện sớm nhất chính là hai toán thân binh đến từ hai cửa Nam Bắc. Chính nhóm cấm vệ đến từ cửa Nam đã bắn loạt tên đầu tiên, trong đó có hai tên khinh công khá cao minh đang tung mình nhảy lên. Xa xa xung quanh đầy những ngọn đuốc

sáng đang nhanh chóng áp sát. Chỉ cần chậm trễ một chút thì chắc chắn gã sẽ bị thiên quân vạn mã vây khốn.

Từ Tử Lăng không để cho địch nhân có cơ hội giao phong hay hợp vây. Gã lướt mình trên mái ngói rồi lăng không nhảy về phía gian giữa của thư phòng, đoạn điểm chân nhẹ xuống rìa mái ngói để mượn lực, tung người sang hướng Ngự hoa viên. Lại hai quả đạn nữa được ném ra, toàn bộ Ngự thư phòng bị bao phủ bởi khói mê hương. Hiệu quả thần kỳ đến mức chính Từ Tử Lăng là người sử dụng mà cũng khó lòng tin được.

Từ bốn phương tám hướng, dù gần hay xa đều thấy người truy đuổi tới từ trên mái ngói hoặc dưới đất, chỉ nhìn thân pháp cũng biết được có không ít cao thủ.

Từ Tử Lăng nhảy vượt qua tường, hạ xuống con đường lát sỏi, lại ném ra hai viên đạn nữa. Tức khắc làn khói lan tỏa theo thế gió phủ tới cả rìa vườn, bốn phía mờ mờ ảo ảo.

Tám viên đạn đã dùng hết sáu, tác dụng của chúng với chính bản thân Từ Tử Lăng không lớn nhưng lại là sự yểm hộ cực kỳ quan trọng cho Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch.

- Giết không tha!

Từ Tử Lăng vội nhìn về hướng phát ra tiếng quát, chỉ thấy hơn mười người từ phía bên kia Ngự hoa viên đang xông tới. Dẫn đầu không ngờ chính là Lý Uyên, tiếng hét phát ra từ ngự khẩu của lão. Ngoài ra Từ Tử Lăng còn nhận được mặt Vũ Văn Thương.

Hàng trăm cấm vệ quân từ Thái Cực cung và Huyền Vũ môn cũng đang chạy đến. Nếu không phải khói bay mù mịt thì ánh sáng lửa đuốc sẽ soi sáng gã rõ mồn một, không có chỗ nào để trốn.

Tiếng dây cung bật vang lên, hàng trăm mũi kình tiễn bắn tới gã như mưa rào.

Từ Tử Lăng nhảy thẳng lên cao, khiến cho tên bắn vào khoảng không. Khi đạt đến độ cao gần mười lăm trượng, gã thò tay phải vào bên hông lấy ra sợi dây câu gân trâu rồi quăng về hướng một thân cây cao ở gần bức tường phía sau. Gã nhanh chóng mượn lực đằng không phóng đi, rời khỏi Ngự Hoa Viên, nhằm thẳng hướng tẩm cung của Lý Uyên.

Một chiêu này hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của tất cả mọi người, giờ đây không thể vây khốn gã trong Ngự Hoa Viên được nữa.

Chẳng qua Từ Tử Lăng trong lòng hiểu rõ mình vẫn chưa thoát khỏi hiểm cảnh, bởi vì tẩm cung là nơi phòng vệ sâm nghiêm nhất trong hoàng cung của Lý Uyên, tường lại cao đến mức chim cũng khó mà bay qua. Một khi có kẻ nào cầm chân gã trong giây lát để Lý Uyên và đám cao thủ kia liền đuổi tới thì gã nhất định lâm vào thế chỉ còn đường chết.

Mà pháp bảo cuối cùng của gã chỉ là hai viên mê hương đạn trong ngực áo.

Khi Từ Tử Lăng vừa ném mê hương đạn ra, Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch không dám chần chừ chạy ra cửa chính rồi theo đường hoạt môn tiến vào Ngự hoa viên. Tiếp đó nhân cơ hội địch nhân đang tập trung toàn bộ sự chú ý lên Từ Tử Lăng và dựa vào màn khói mù mịt, hai gã lẩn trong đám cây hoa để đến khối giả sơn. Lúc cả hai vào được địa đạo thì Ngự Hoa Viên đã phủ đầy ánh lửa và đám cấm vệ quân như hổ như sói, hung hiểm cực điểm. Chỉ cần lưỡng lự một chút là chỉ còn cách cùng Từ Tử Lăng chạy trối chết để thoát mạng.

Hầu Hy Bạch vừa chạy vừa hỏi:

- Tử Lăng có thể thoát thân không?

Khấu Trọng đáp với vẻ hoàn toàn chắc chắn:

- Chớ nên nhìn tiểu tử này bình thường thật thật thà thà, thực ra hắn giảo hoạt hơn ta nhiều.

- Keng!

Tỉnh Trung Nguyệt được rút ra.

Hầu Hy Bạch chợt tỉnh ra, đốt hỏa tập lên.

Trong nháy mắt hai gã đã tới cửa ra ở dưới long ỷ trong Thái Cực cung. Khấu Trọng bảo Hầu Hy Bạch dập tắt hỏa tập, rồi nói khẽ:

- Nếu Thạch sư phụ của ngươi đúng là theo đuôi bọn ta nhập cung thì chỗ này chắc chắn là nơi lão đang đợi sẵn. Chúng ta ra một giết một, ra hai giết cả đôi.

Hầu Hy Bạch gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, tay rút Mỹ Nhân phiến ra nói:

- Mở ra!

o0o

Từ Tử Lăng điểm mũi chân trên mái ngói một cái, lập tức thân mình xoay tít tựa gió lốc, khiến cho đám ám khí, tên nhọn trượt cả ra ngoài, không hề gây cho gã vết thương nào. Đồng thời dây câu trên tay trái gã đồng thời được phóng đi, móc vào cây đại thụ cạnh một

dãy nhà, thân hình gã đột nhiên lướt ngang trên không trung, đổi hẳn phương hướng di chuyển từ chỗ đang đâm đầu vào vòng vây của địch nhân. Tiếp theo Từ Tử Lăng dùng thủ pháp xảo diệu thu hồi dây câu lại rồi nhảy về phía mái của một hành lang phân cách đình viện.

Cả tòa hậu cung biến thành chiến trường sôi sục, hàng trăm ngọn đuốc chiếu sáng trưng tựa ban ngày, bóng đêm không còn tác dụng che dấu nữa. Đỉnh các tòa lầu đều có cấm vệ leo lên canh giữ, nếu như không có sợi dây câu cứu mệnh này, gã một tấc cũng không bước nổi.

Cấm vệ quân Đại Đường chứng tỏ có năng lực tổ chức cao độ và kỷ luật sắt thép, từng tổ một nhịp nhàng bao vây áp sát gã. Chỉ cần gã bị bất kỳ tổ nào giữ chân, khẳng định chẳng còn mạng mà rời khỏi.

Gã còn cách bức tường cao tới hai chục trượng phân cách Thái Cực cung và Đông cung một tòa đình viện. Trên tường đương nhiên có đầy quân cấm vệ, tên lắp cung trương sẵn sàng. Nhưng mục tiêu của gã lại là tòa vọng lâu cao ba mươi trượng ở góc đông nam. Chỉ cần có thể ném dây câu móc được lên đỉnh vọng lâu là gã có thể tránh được kình tiễn rồi chạy vào khu vực Đông cung, sau đó xông thẳng ra bức tường ngoài cung.

Một tổ hơn ba mươi cấm vệ quân thấy gã nhảy qua mái hành lang liền vội tranh nhau nhảy lên, người tay mâu kẻ tay đao chuẩn bị trực diện công kích.

Đám đặc cấp cao thủ do Lý Uyên dẫn đầu như hơn mười ánh chớp đang ráo riết đuổi sát phía sau. Nếu Từ Tử Lăng không liên tục thay đổi phương hướng thì e rằng đã sớm đã bị áp sát. Lúc này khoảng cách giữa họ và gã chỉ có năm chục trượng, nháy mắt là bắt kịp.

Nếu Từ Tử Lăng bị đám cấm vệ trên mái hành lang này ép phải

xuống đất thì chẳng khác nào đâm đầu vào giữa đàn hổ lang, không thể thoát thân. Nhưng gã đã tính trước đến tình huống này, nhảy qua hành lang chỉ đơn thuần là kế dụ địch. Ngay trước khi binh khí địch nhân chạm đến thân mình, dây câu lại được phóng ra, bám vào một cây đại thụ bên ngoài bờ tường, thế rơi xuống biến thành bay chênh chếch lên trên, tránh khỏi toán địch nhân chặn đánh. Gã như một con chim khổng lồ bay tới tòa nhà ở góc Đông Nam.

Hơn chục cung tiễn thủ trên nóc điện thấy gã lăng không bay đến lập tức bắn tên ra, kình lực chuẩn xác, muốn tránh cũng không thể tránh được.

Từ Tử Lăng hào tình bốc cao, gã nghĩ rằng chỉ cần có thể điểm chân được lên đỉnh tòa điện, gã liền có thể dựa vào dây câu bám vào cây để đến mục tiêu ở đỉnh vọng lâu, xâm nhập Đông cung.

Cất một tiếng cười quái dị, Từ Tử Lăng chuyển hoán chân khí trong cơ thể, từ thế đang hạ xuống đột nhiên biến thành bắn sang ngang, tưởng chừng mũi tên gần nhất chỉ cách gã chừng sợi tóc. Đúng vào lúc đợt kình tiễn thứ hai của địch nhân chuẩn bị phát xạ, gã lao vào đám đông như thể hổ giữa bầy dê, thi thố toàn bộ sở học của mình, tựa như thể một cơn cuồng phong ào ạt quét sạch mọi thứ, không gì kháng cự nổi. Chỉ thấy địch nhân ngã đông ngã tây rồi lăn tròn trên mái xuống dưới đất, vô cùng hỗn loạn.

Chỉ có điều bởi chút chậm trễ này mà bọn Lý Uyên đã rút ngắn cự ly xuống còn ba mươi trượng thôi, tình thế cực kỳ khẩn cấp.

Từ Tử Lăng tả quyền hữu cước đánh cho bốn tên địch nhân ở bên kia mái ngói rơi xuống đất, vừa mới chạm chân vào nóc nhà thì đột nhiên xuất hiện một đôi nam nữ ngay đấy. Nam nhân cười lớn:

- Tà vương chạy đâu thế, ngu phu phụ cung kính chờ đợi đã lâu.

Từ khi Từ Tử Lăng bắt đầu đào vong chưa từng nghĩ tới chuyện đối phương có thể cho rằng gã là Thạch Chi Hiên, tuy vậy giờ đâu phải là lúc nghĩ ngợi nữa, chạy thoát thân mới quan trọng.

Hình dáng của đôi nam nữ này thật là đặc biệt, nam ăn mặc như văn sĩ, chỉ cầm một cái thuẫn; nữ mặc váy dài thêu hoa, ngọc thủ nắm kiếm. Hai người họ chỉ tùy tiện đứng đó thôi mà đã tạo nên khí thế phòng thụ vững như thiết tháp rồi, tuyệt đối không giống đám cấm vệ cao thủ bình thường. Đầu tóc nam tử ấy đã có màu xám muối tiêu, tuy nhiên dáng vẻ bên ngoài chỉ là một trung niên nhân, thậm chí vẫn còn vẻ anh tuấn kiên cường, chẳng qua theo gã đánh giá thì đây phải là một lão tiền bối lịch duyệt giang hồ. Nữ tử thì đĩnh đạc ung dung, xinh đẹp cao quý, tóc mai cũng đã ngả màu xám nhưng nhìn qua thì thấy mái tóc vẫn còn đen nhánh.

Từ Tử Lăng nhãn lực cao minh, hiểu rằng cửa ải này không dễ xông qua. Quát lên một tiếng, gã rút ra phi đao giắt nơi eo ra rồi phóng liên tiếp như liên châu.

o0o

Tấm chắn bằng đá dịch sang bên, hiển lộ lối ra.

Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch hồi hộp chờ đợi, bên ngoài không ngờ lại chẳng thấy chút động tĩnh, hoàn toàn yên lặng.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Lẽ nào ta đoán sai? Để ta ra xem xem!

Nói rồi đao trước người sau, gã phóng vọt thẳng lên trên.

Quang cảnh thoáng đãng của Thái Cực điện vẫn yên ắng như trước, không hề thấy bóng dáng của Thạch Chi Hiên.

Khấu Trọng cảm thấy kỳ quái. Lúc nhảy lên được chục trượng trên không, gã đang chuẩn bị đổi khí để hạ xuống thì dị biến phát sinh.

Dưới địa đạo vọng lên âm thanh kình khí rít gào, kèm theo là tiếng rên của Hầu Hy Bạch và âm hưởng vang ra của chân khí giao kích.

Khấu Trọng thầm kêu không ổn, bây giờ mới biết rằng Thạch Chi Hiên đã theo sát sau lưng cả hai, từ trong bóng tối lựa chọn đúng thời cơ để thâu tập Hầu Hy Bạch. Lão không chỉ võ công cao hơn Hầu Hy Bạch mà còn thấu hiểu công phu của đồ đệ, thêm vào đó là Hầu Hy Bạch đang trong lúc không đề phòng, đương nhiên lão chiếm trọn tiện nghi rồi.

Khấu Trọng vội tập trung tinh thần, không để sự quan tâm lo lắng tới Hầu Hy Bạch ảnh hưởng tới, gã thầm hít vào một hơi thật sâu, nhân đao hợp nhất xông thẳng xuống.

Trong địa đạo tiếng kình khí vẫn đang rít gào vang dội.

Đột nhiên thanh âm đả đấu ngừng lại.

Chỉ thấy Thạch Chi Hiên mang theo Hầu Hy Bạch từ cửa địa đạo vọt lên nhanh như thiểm điện, một quyền kích ngay vào đao phong sắc bén đang đánh xuống của Khấu Trọng.

Khấu Trọng như bị sét đánh trúng, lục phủ ngũ tạng một phen đảo lộn rất khó chịu, suýt chút nữa thì thổ huyết. Kình khí hãi nhân của Thạch Chi Hiên như hồng thủy xuyên qua lưỡi đao công kích khiến gã thân bất do kỷ văng tới trung tâm tòa đại điện. Lúc hai chân gã chấm đất, Thạch Chi Hiên tiện tay thả Hầu Hy Bạch đang bất tỉnh

nhân sự xuống đất rồi chuyển mình đến đứng trước mặt gã, cách khoảng một trượng. Đoạn lão khoanh tay sau lưng ung dung cười:

- Khó thật, khó thật! Không ngờ có thể đỡ được một quyền toàn lực của Thạch mỗ. Có thể thấy công lực và đao pháp của Thiếu Soái đều có bước tiến dài.

Khấu Trọng miễn cưỡng nén huyết khí đang nhộn nhạo, Tỉnh Trung Nguyệt chỉ thẳng vào tà nhân đáng sợ nhất Ma môn trong thiên hạ này, trầm giọng nói:

- Cái mạng nhỏ của ta ở đây, để xem Tà vương ngươi có bản sự lấy đi không?

Thạch Chi Hiên thong thả ngoảnh nhìn Hầu Hy Bạch đang nằm dưới đất rồi quay đầu lại cười nói:

- Tuy Hy Bạch bị ta chế ngự huyệt đạo nhưng vẫn chưa mất đi khả năng nghe nhìn. Hy vọng rằng Hy Bạch không phải nhìn thấy hoặc nghe được kẻ hắn coi là hảo hữu lại là chuột bọ tham sống sợ chết, bỏ bạn đào sinh.

Khấu Trọng thiếu chút nữa là lửa giận thiêu cháy tâm can, hít vào một hơi sâu rồi quát:

- Đê tiện!

Tỉnh Trung Nguyệt chém nhanh tới.

o0o

Từ Tử Lăng nhìn mà thấy lạnh gáy. Gã chưa từng thấy có người nào dùng thuẫn bài nhẹ nhàng như lông vũ, linh hoạt như thần, thiên biến

vạn hóa nhường ấy. Bất kể phi đao của gã được phát xạ từ góc độ hoặc thủ pháp nào, đối phương chỉ cần dùng thuẫn bài múa qua múa lại, hoặc ngạnh tiếp hoặc dùng cạnh thuẫn để chém vào hóa giải được hết. Cả chục cây phi đao của gã được phóng ra với thủ pháp liên châu, chia ra công kích đôi phu phụ chặn đường này, đâu ngờ toàn bộ đều bị thuẫn bài của nam nhân kia thu thập hoàn toàn.

Mọi việc xẩy ra chỉ trong thời gian ngắn hơn cái chớp mắt.

Đột nhiên thuẫn bài trực diện áp sát tới, bên phải của nó là một làn kiếm mang đại thịnh. Kiếm thuẫn phối hợp kín kẽ tựa áo trời, chính diện cường công. Bên cạnh đó những binh sĩ khác trên mái ngói bắt đầu ổn định lại trận thế rồi tiến về phía gã, chỉ một chút nữa là gã sẽ bị hãm vào trong vòng vây. Còn đám Lý Uyên thì đã đuổi tới hành lang mà gã vừa nhảy qua. Tình thế nguy cấp vô cùng.

Nữ tử yêu kiều thốt:

- Tu ca! Hắn không phải là Tà vương!

Gầm lên một tiếng, Từ Tử Lăng khẽ điểm mũi chân xuống tung mình lên cao một chút rồi tung quyền cách không đánh tới thuẫn bài đang còn cách gã cả trượng.

- Bùng!

Kình khí giao kích, va chạm trực tiếp không chút hoa xảo nào.

Cao thủ dùng thuẫn toàn thân chấn động. Từ Tử Lăng lợi dụng lực phản chấn bắn người ra sau về phía nhóm người Lý Uyên. Điều này hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của đám địch nhân trên mái ngói, nhất thời trận cước đại loạn, tiếng quát tháo vang trời.

Nhóm Lý Uyên cũng không ngờ Từ Tử Lăng lại tự đưa mình đến tận miệng. Thấy cơ hội không thể để vuột mất, hơn chục người đằng không phóng tới, lăng không chặn đánh.

Cấm vệ dưới đất thấy Lý Uyên cầm đầu xuất thủ, sĩ khí dâng cao, hét hò vang dội trợ uy cho chủ nhân.

Tiếng la hét lan tỏa khắp nơi, chấn động toàn cung.

Từ Tử Lăng đương nhiên chẳng thể nào ngu xuẩn đến vậy, dây câu lại văng ngang ra, bám vào thân cây gần đó, gã lại một lần nữa biến đổi phương hướng, dịch chuyển ngang ra. Lý Uyên, Vũ Văn Thương và cả đám cao thủ cấm cung đánh vào chỗ trống.

Từ Tử Lăng thay đổi sách lược, gã điểm chân lên một cành ngang trên ngọn cây, thuận tay thu hồi lại dây câu, nhảy lên đỉnh một tòa tiểu đình, đoạn lộn mình một cái, lại dựa vào dây câu bám lên cây mà bay về vọng lâu góc Đông Nam.

Toàn bộ kình tiễn từ tường thành và vọng lâu bắn tới đều lạc vào khoảng không.

Đúng vào lúc này, một đạo nhân ảnh với thân pháp vô cùng thần tốc từ đám cấm vệ dưới đất bay lên phóng thẳng về phía gã.

Đang lướt đi trên độ cao gần hai chục trượng trong không trung, Từ Tử Lăng có thể cảm nhận được thế công đến lăng lệ của địch nhân. Chỉ xem đối phương có thể nhảy được lên hai chục trượng để truy kích thì gã hiểu rằng đối phương ít nhất là cao thủ cùng đẳng cấp với bọn Lý Uyên và Vũ Văn Thương, thậm chí còn hơn thế.

Gã cúi đầu nhìn một cái, lập tức hồn phi phách tán, kêu lớn không ổn.

o0o

Khấu Trọng cuối cùng đã có thể hiểu được cái cảm giác không biết phải bắt đầu thế nào của Tử Tử Lăng khi đối mặt với Thạch Chi Hiên không một sơ hở.

Lão dường như đang đứng đó mà lại như không ở đó. Khấu Trọng căn bản không cách nào nắm bắt được vị trí, càng không thể dự tính được bước hành động tiếp theo của lão.

Nhưng chiêu này của gã đã ở thế không thể thu về, nếu biến thế thì bại vong càng nhanh hơn. Với một đao tập trung toàn bộ Loa Hoàn kình, dù cho Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên lợi hại đến đâu cũng sợ rằng không dám ngạnh tiếp.

Thạch Chi Hiên cười nhạt, đột nhiên dao động sang hai bên với tốc độ kinh người, dường như lão có thêm đến mấy hóa thân, hư hư thực thực. Chợt lão bất ngờ xuất hiện ở mé trái Khấu Trọng, tay áo phất thẳng tới thái dương của gã.

Khấu Trọng đột nhiên nhắm mắt lại, xoay người vung đao, mang theo đao khí lăng lệ lạnh băng, đao phong như có thần chỉ lối chém đúng vào tay áo Thạch Chi Hiên phất tới.

- Phật!

Khấu Trọng bị cú phất này của Thạch Chi Hiên đẩy bắn ra ngoài, sau một phen loạng choạng mới đứng bình ổn được, tiếp tục giữ tư thế đối đầu với Thạch Chi Hiên.

Thạch Chi Hiên đứng vững như núi, khí định thần nhàn nói:

- Đao này cũng có chút đường nét, tên gì vậy, là một trong Tỉnh Trung Bát Pháp của ngươi à?

Khấu Trọng trong lòng kinh ngạc. Thạch Chi Hiên vì sao lại như tỏ vẻ có rất nhiều thời gian nên không thừa thế truy kích? Chuyện này đúng là không hợp lý. Triệu Đức Ngôn đã đưa ra điều kiện muốn lão sát tử mình và Từ Tử Lăng, theo lý lão không thể để lỡ cơ hội ngàn năm có một ngày hôm nay mới phải.

Lão có chủ ý quỷ quái gì đây?

Thạch Chi Hiên chắc không ngờ rằng gã và Từ Tử Lăng lại có thể nghe lỏm được mật thoại giữa lão và Duẫn Tố Văn từ cự ly xa như vậy, bởi vì lão không biết được độc môn bản lĩnh hỗ trợ công lực của hai người. Do vậy chuyện Khấu Trọng nắm được về điều kiện Triệu Đức Ngôn đề xuất lão cũng không hay biết.

Khấu Trọng cười ha hả nói:

- Chiêu này không có tên gọi gì cả, cứ gọi là Thân Ý vậy. Cái hay ở chỗ nằm giữa vô ý và hữu ý, chính là tâm pháp truyền từ Thiên Đao Tống Khuyết.

Thạch Chi Hiên hai mắt phát ra thần thái lăng lệ sắc bén, hừ lạnh:

- Thiên Đao Tống Khuyết? Cuối cùng có một ngày Thạch mỗ khiến hắn hiểu rằng Thiên Đao của hắn chỉ là đồng han sắt rỉ mà thôi, đại biểu của thất bại và sỉ nhục.

Khấu Trọng đáp lại gay gắt:

- Cứ gắng mà ba hoa trước mặt bọn hậu bối như ta đi! Nếu ngươi mà đi tìm lão nhân gia động thủ thì bảo đảm rằng người cầu mà

không được, sẽ vô cùng hoan nghênh.

Thạch Chi Hiên không vì sự ngang ngược của hắn mà bực mình, lão mỉm cười khẽ rồi ung dung nói:

- Ai thắng ai bại hãy đợi sự thật sau này chứng minh, lời thừa vô ích. Niệm tình Khấu Trọng ngươi thành danh chẳng dễ, một tay đao pháp luyện tới cảnh giới này khó biết bao nhiêu, ta sẽ chừa cho ngươi một con đường sống.

Khấu Trọng nhẹ nhàng đáp:

- Tà vương ngươi không nói đùa đấy chứ!

Thạch Chi Hiên đáp:

- Ta đâu rảnh đùa bỡn với ngươi. Đồ đệ bảo bối này sẽ do ta mang theo quản giáo. Yên tâm đi! Bất kể hắn ngang bướng phản loạn thế nào thì rốt cuộc vẫn là đồ đệ của Thạch mỗ. Bất quá tạm thời hắn không thể phong hoa tuyết nguyệt, hoặc cùng hai tên tiểu tử các ngươi đi khắp nơi kiếm chuyện thôi. Chỉ cần các ngươi đưa Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ ra đây, Hy Bạch lập tức lấy lại được tự do. Thạch mỗ cho các ngươi thời gian một ngày, trước hoàng hôn ngày mai phải để nó trên bàn ở tiểu sảnh của Hy Bạch, không thì hiệp định thủ tiêu.

Khấu Trọng cười lớn nói:

- Muốn đưa Hy Bạch đi à? Hãy hỏi Tỉnh Trung Nguyệt trong tay lão tử trước đã!

Nhân đao hợp nhất vọt tới Thạch Chi Hiên.

Chương 612: Một nước cờ cao

Từ lúc còn ở dưới địa đạo Khấu Trọng đã tháo khăn trùm đầu xuống nhét vào áo để khỏi ảnh hưởng đến linh giác của tai và mắt. Căn cứ vào những gì Thạch Chi Hiên vừa nói, gã đã hiểu ra dụng tâm của lão cũng như tình cảnh hiện tại của mình.

Thạch Chi Hiên chẳng phải là không muốn giết gã, hơn nữa còn có ý định đó ngay tại thời điểm này. Lão kiếm cớ hé ra cho Khấu Trọng một sinh lộ để khiến gã tưởng rằng lão vì muốn lấy Hàn Lâm Thanh Viễn đồ nên mới bỏ qua cơ hội thu thập cái mạng nhỏ của mình.

Căn cứ vào tình hình thực tế và cân nhắc lợi hại, việc giết Khấu Trọng nhiều khả năng là mục tiêu hàng đầu hiện nay của Thạch Chi Hiên, nếu không lão đã chẳng mạo hiểm theo vào tận Hoàng cung, bày mưu tính kế để hại bọn gã. Cho đến lúc này có thể khẳng định Thạch Chi Hiên không hề biết bọn họ đã nghe lén được cuộc nói chuyện giữa lão và Duẫn Tổ Văn.

Ngay cả với khả năng của Thạch Chi Hiên, muốn giết Khấu Trọng cũng không phải là chuyện dễ dàng. Hơn nữa khi gã tự biết mình cầm chắc cái chết, nói không chừng lại mạo hiểm một phen, ví dụ như liều mạng lao vào địa đạo, hoặc phá cửa sổ rồi xông thẳng ra ngoài điện. Lúc đó cho dù lão có biến thành ba đầu sáu tay cũng không dám chơi trò mèo vờn chuột với gã giữa vòng vây trùng điệp bốn bề của cấm vệ quân trong Hoàng cung Đại Đường.

Thạch Chi Hiên tài trí siêu phàm, biết rằng chỉ cần nói ra việc muốn đem Hầu Hy Bạch đi, Khấu Trọng tất sẽ toàn lực ngăn cản. Điều lão mong muốn chính là trước sự lựa chọn sinh tử Khấu Trọng không bỏ

bạn đào sinh.

Loa Hoàn kình phóng qua thân đao rít lên những âm thanh kỳ lạ, đao chưa tới nơi kình khí đã đến trước, trực diện bao trùm lấy Tà Vương Thạch Chi Hiên.

Đây là giải pháp tình thế trong khi không còn cách nào khác. Bất Tử Thất Huyễn của Thạch Chi Hiên hư hư thực thực khiến người ta không biết đường nào mà lần. Nhưng Khấu Trọng lúc này lại lợi dụng đặc tính kỳ lạ của Trường Sinh khí, dùng khí kình thăm dò hư thật của Thạch Chi Hiên trước, phương pháp giống như lúc gã cùng Từ Tử Lăng cách tường do thám. Chỉ cần lão có bất cứ phản ứng nào, gã có thể dựa vào kình khí dẫn đường để tính toán kình lực, góc độ và vị trí tấn công.

Ngoài điện không ngừng vọng lại tiếng bước chân rầm rập xen lẫn tiếng vó ngựa, chứng tỏ cấm vệ quân đang được điều động và tập trung với quy mô lớn, diễn biến cực kỳ khẩn trương. Vậy mà không ai hay rằng ngay trong đại điện giữa lòng Hoàng cung đang có hai cao thủ tuyệt đỉnh giang hồ một già một trẻ quyết chiến sinh tử.

Khuôn mặt Thạch Chi Hiên thoáng qua nét cười lạnh lùng, thân hình thoắt trái thoắt phải, mỗi một lần di chuyển đều kéo trường khí kình của Khấu Trọng lệch sang một bên.

Đao phong như đã biến thành con mắt thứ ba của Khấu Trọng, gã dựa vào cảm giác về vị trí của Thạch Chi Hiên, chiêu Kích Kỳ nhanh như chớp giật chém về phía lão. Thân Ý Chi Pháp mà Tống Khuyết đã truyền cho cũng được phát huy đến mức lâm li, thậm chí còn cao hơn một bậc.

Lưỡi đao chém hụt vào hư không!

Rõ rành rành là có thể bổ trúng ngực đối phương, ít nhất là cũng ép lão phải đỡ đòn, vậy mà Thạch Chi Hiên lại đang xuất hiện lù lù bên trái Khấu Trọng, cánh tay bạt ngang vỗ vào Tỉnh Trung Nguyệt. Với công lực của lão, một chưởng như vậy đảm bảo sẽ khiến gã không cầm vững đao.

Đến giờ Khấu Trọng đã minh bạch rằng Bất Tử Thất Huyễn không những là thân pháp thần tốc nhất thiên hạ mà kình khí của nó còn có thể khiến đối thủ phát sinh ảo giác. Trừ phi linh giác đao phong của gã đạt đến cảnh giới phân biệt được thực giả, còn không đừng hòng phá được Bất Tử Thất Huyễn của lão.

May sao gã đã đúc kết được kinh nghiệm từ Tống Khuyết, mỗi lần xuất đao đều giữ lại chút dư lực. Trước tình thế nguy cấp, gã vội vàng biến chiêu, người lui về sau, đao thế sinh biến, Tỉnh Trung Nguyệt đổi hướng chém vào chưởng tâm đối phương.

Thạch Chi Hiên trầm giọng hô “Hay!”, chưởng hóa thành chỉ điểm thẳng tới.

Nội kình đáng sợ tập trung cao độ của lão kích mạnh vào đao phong, kình khí giao tranh kêu “bùng” một tiếng. Khấu Trọng bị sức ép đến nỗi huyết khí nhộn nhạo, thiếu chút nữa thì không cầm nổi Tỉnh Trung Nguyệt, thân hình bị đẩy lùi lại phía sau.

Hai mắt Thạch Chi Hiên ánh lên vẻ tà dị, chính là dấu hiệu chuẩn bị toàn lực xuất thủ.

Trong lòng than thầm, Khấu Trọng vội thi triển phép nghịch chuyển chân khí, đang từ lùi lại bất chợt dịch chuyển sang ngang. Chiêu Bất Công lập tức được triển khai, như công mà không phải công, tựa thủ mà chẳng phải thủ.

Ngày đó gã quyết chiến với Phục Nan Đà, trong tình huống bị tấn công mãnh liệt đã xử ra chiêu Bất Công ép cho hắn không thể ra tay. Giờ đây trong lúc thoái lui lại giở bài cũ, mục đích là không cho Thạch Chi Hiên chiếm được thế thượng phong.

Thoáng chút bất ngờ, Thạch Chi Hiên gật đầu khen:

- Chiêu này cũng được đây!

Miệng lão nói trong lúc chưởng hóa thành quyền cách không đấm tới, kình khí cuồng mãnh hoàn toàn bao trùm lên địch thủ.

Khấu Trọng thầm kêu không ổn! Đòn này của lão mạch lạc rõ ràng, góc độ biến hóa mạnh yếu khinh trọng toàn bộ gã đều nắm vững trong tay. Gã hiểu rõ Thạch Chi Hiên không phải định phá chiêu Bất Công, mà đang dùng Bất Tử Ấn khí thăm dò động tĩnh của đối thủ, sau đó mới đưa ra phương pháp tấn công tốt nhất. Cũng tương tự như cách tra xét nông sâu bằng đao khí Khấu Trọng vừa sử dụng, có điều độc môn tâm pháp của Thạch Chi Hiên vượt trội ở chỗ còn có thể phát hiện ra trạng thái vận động chân khí trong cơ thể gã.

Khấu Trọng từng nhiều lần cùng Từ Tử Lăng mày mò nghiên cứu cách phá Bất Tử Ấn, nhưng lần nào cũng rơi vào thế bế tắc. Tuy nhiên từ kinh nghiệm sau bao phen giao thủ với Thạch Chi Hiên của Từ Tử Lăng mà gã đã tích lũy được những hiểu biết quý báu, vì vậy có thể phán đoán ra dụng ý bên trong của quyền này.

Một chiêu thất thế thì lập tức mang họa vào thân.

Khấu Trọng lâm nguy không loạn, tinh thần tiến nhập vào cảnh giới tĩnh lặng như trăng trong giếng. Gã cười lớn hồi đao hộ thể, chân khí tụ mà không phát, người và đao hợp thành một chỉnh thể không chút sơ hở, chính là biến thức của Bất Công.

“Bùng!”

Nhận một quyền của Thạch Chi Hiên, Khấu Trọng như diều đứt dây bay ngược về phía sau. Không hiểu gã xoay trở kiểu gì mà rơi xuống ngay bên cạnh Hầu Hy Bạch, tiếp đó nhấc chân đá nhẹ vào người hắn để thử giải huyệt. Là rồng hay là rắn còn phải chờ xem Trường Sinh khí có thực sự kỳ diệu hay không.

Thạch Chi Hiên không ngờ gã có thể dùng chân khí hộ thể do đao khí ngưng thành để ngạnh tiếp thế công của mình, hơn nữa lại còn di chuyển một cách khéo léo như vậy. Lão lộ ra nét mặt rất khó coi, lao vụt theo như bóng với hình, hai tay hóa thành chưởng ảnh đầy trời, mù mịt không gian bao phủ lấy đối thủ. Thân thể Thạch Chi Hiên như một huyễn ảnh không tồn tại, hư thực khó phân, làm người ta không sao nắm bắt được.

Khấu Trọng thu chân phải vừa đá nhẹ lên Hầu Hy Bạch lại, đạp kỳ bộ theo thân pháp Súc địa thành thốn lướt về phía bên trái, miệng cười lớn nói:

- Đây gọi là “Cước trá”! Tà Vương trúng kế rồi!

Trong nháy mắt gã chuyển thân về bên phải Thạch Chi Hiên, tránh khỏi đòn tấn công trực diện của lão, không cần nhìn chỉ bằng cảm giác xuất ra một đao. Lòng gã tập trung nghĩ đến cảnh tượng khốc liệt của cuộc chém giết tàn bạo máu chảy thành sông, nhật nguyệt lu mờ giữa thiên binh vạn mã trên chiến trường, đao khí phát ra lập tức buốt giá như băng tuyết, với uy thế bá đạo hoành tảo thiên quân*, không chút e ngại về một Thạch Chi Hiên hư hư ảo ảo, chỉ xem cảnh tượng trước mặt như một dạng Thiên Ma kình trường của Loan Loan, bảo đao nhanh chóng hóa thành một luồng sáng vàng quét ngang ra.

Bóng chưởng rợp trời của Thạch Chi Hiên tiêu tán trong nháy mắt, lão lập tức hướng về Tỉnh Trung Nguyệt thả vút một cước. Trong tình thế không thể xoay xở, hai bên ngạnh tiếp một chiêu.

Khấu Trọng cả người lẫn đao bắn sang một bên, nhưng trong lòng lại khá hoan hỉ. Đây là lần đầu tiên gã có thể chủ động ép Thạch Chi Hiên phải trực tiếp đối chiêu với mình.

Thân hình Thạch Chi Hiên khẽ run, mắt lộ sát cơ. Lão còn chưa kịp truy kích, Khấu Trọng đã dùng phép nghịch chuyển chân khí bay ngược trở lại, miệng lạnh lùng quát:

- Xem Phương Viên của lão tử đây!

Với thân thủ và nhãn quan của Thạch Chi Hiên mà vẫn phán đoán sai lầm, không tưởng được sau khi ngạnh tiếp một chiêu gã lại hồi phục nhanh đến thế, càng không ngờ trong thế thoái lui gã lại có thể tức thì phóng về phía trước. Đau đầu hơn nữa là mắt thấy Khấu Trọng chỉ đơn giản gọn nhẹ sử một đao nhưng đã tạo nên bức tường khí kiên cố hình vuông áp sát tới, làm lão không dám mạo hiểm tiến lên. Uy hiếp Thạch Chi Hiên mạnh nhất chính là khí kình vòng tròn mà đao phong xạ ra, như một trụ sắt đâm thẳng vào ngực lão.

Thạch Chi Hiên hô lên lãnh khốc:

- Muốn chết!

Đột nhiên lão xoay tít, hóa thành một cơn lốc nghênh đón đao phong. Kình khí Phương Viên và cuồng phong xoáy tròn chính diện công kích, sinh ra tiếng rít cường bạo bao trùm cả không gian.

Khấu Trọng đâu nghĩ đối phương lại có chiêu đó, càng không ngờ Phương Viên lại dễ dàng bị Thạch Chi Hiên phá tan như vậy. Gã cũng e ngại lão có thể hấp thụ năng lượng của bức tường chân khí để đối phó với mình, địch mạnh ta yếu, một chiêu lấy đi cái mạng nhỏ này.

May mà Khấu Trọng thân kinh bách chiến, hiểu rõ đạo lý cùng tắc biến, biến tắc thông. Gã thu hẹp khí tường lại thành một khối có độ tập trung cao, Phương mất đi nhưng Viên được tăng cường, làm cho đối phương không cách gì hấp thu được kình khí để sử dụng. Tỉnh Trung Nguyệt ánh lên sắc vàng rực rỡ, Phương Viên được chuyển thành Tốc Chiến, đao theo người lao đi trọng kích đối thủ.

Thạch Chi Hiên dù đã biến thành một cơn lốc xoáy cũng không dám lấy thân thử pháp để dùng Bất Tử ấn phá giải đao khí của Khấu Trọng, lão quét tay áo ra trúng ngay đao phong tạo nên một âm thanh trầm đục, ống tay còn lại phất vào giữa mặt Khấu Trọng. Trận gió xoáy đáng sợ đột nhiên dừng lại như chưa từng sinh ra.

Tỉnh Trung Nguyệt như bị cả ngọn núi lớn đè lên, cho dù có vận kình thế nào cũng không thể nhích nổi một phân. Chết người ở chỗ cái phất tay tưởng như nhẹ nhàng của đối phương không chỉ phá tan luồng kình khí mà Khấu Trọng vẫn tự hào là cực kỳ lợi hại của Tỉnh Trung Nguyệt, mà chân khí băng hàn vô cùng tà dị của lão còn đang theo đao thâm nhập vào tận kinh mạch gã.

Trong những trận chiến lớn nhỏ trước đây, chưa có ai có thể áp chế Tỉnh Trung Nguyệt linh động như thần của gã. Khấu Trọng chưa bao giờ phải nghĩ đến việc bỏ đao để giữ mạng như lần này, nhưng cũng kịp hiểu nếu làm điều ngu ngốc đó thì chỉ chuốc lấy thất bại nhanh hơn. Trong lúc nguy cấp thì cần gì đến uy nghi, gã lăn luôn xuống đất tránh khỏi cái phất tay chí mệnh đánh tới mặt, toàn bộ sức mạnh được tập trung để chống đỡ ống tay áo có thể câu hồn đoạt phách

đang đè nặng lên đao phong.

Loa Hoàn kình như cơn hồng thủy thông qua lưỡi đao dồn ngược trở lại.

“Ầm!”

Một nửa lực đạo của Thạch Chi Hiên không đỡ nổi cú phản kích toàn lực của Khấu Trọng, tay áo đang quấn lấy thân đao lập tức bung ra, thân hình lão cũng không trụ vững được phải lùi về sau nửa bước, Khấu Trọng thì như chiếc bánh xe lăn ra ngoài.

Thạch Chi Hiên cười dài, lao vút qua khoảng không đánh thốc về phía đối thủ.

o0o

Sự kinh hãi của Từ Tử Lăng là có lý do, vì người đang chặn đánh gã chính là đệ nhất cao thủ của Độc Cô phiệt mà mới hồi phục sau căn bệnh hen suyễn kéo dài. Nói một cách chính xác thì vừa rồi gã chỉ nhận ra Vu Sở Hồng dựa vào thân thủ và vũ khí độc môn Bích Ngọc trượng của bà ta.

Mái tóc bạc và những nếp nhăn trên mặt đã biến thành mái tóc đen và làn da mịn màng, tuy dáng vẻ bên ngoài vẫn là lão bà bà nhưng so với hồi gặp mặt ở Lạc Dương thì Vu Sở Hồng trẻ ra ít nhất cũng vài chục tuổi. Niên kỷ thật sự của bà ta chắc ngót ngét một trăm nhưng bây giờ nhìn ngang nhìn dọc cũng chỉ như mệnh phụ ở tuổi năm mươi. Vu lão bà lúc này buộc một chiếc khăn đen trên đầu, áo trắng quần vàng, khăn choàng màu đỏ sẫm trên vai phất phơ trong gió, lại thêm ấn tượng trước đây của Tử Từ Lăng đối với bà ta, tất cả góp phần tạo nên tình cảnh thật quỷ dị khiến người ta nổi da gà.

Vu Sở Hồng lẽ ra đang đuổi theo cùng với bọn Lý Uyên, nhưng mụ có thể từ phía dưới vọt lên chặn trước mặt gã như vậy thì đủ hiểu công lực cao minh thế nào. Chẳng trách gì Vũ Văn Thương nhận định lão bà này có thể thắng được Thiên Đao Tống Khuyết. Bà ta có hơn được con người uy phong trấn thiên hạ đó hay không thì vẫn còn quá sớm để nói, nhưng chỉ cần có thể sánh ngang với lão, nếu lúc này Từ Tử Lăng bị giữ chân ở đây thì tối nay khẳng định sẽ ôm hận ở Đường cung.

Đúng thời điểm Từ Tử Lăng cúi đầu nhìn xuống, Vu Sở Hồng cũng từ giữa hai tổ kỵ binh rời đất phóng lên, cả thời gian lẫn góc độ đều vô cùng chính xác. Theo tốc độ di chuyển của đôi bên thì Vu lão bà sẽ vừa kịp xuất hiện trước mặt gã trong không trung. Cho dù với thân thủ trước đây khi bà ta còn bị bệnh, Từ Từ Lăng cũng không có khả năng qua được cửa ải này.

Trong lúc gã suy nghĩ, Vu Sở Hồng với tốc độ như thiểm điện đã bay chếch được lên độ cao mười trượng. Bích Ngọc trượng sinh ra biến hóa kì diệu khó tả, nhanh như cắt đâm tới. Trượng khí bao bọc lấy Từ Tử Lăng làm thân pháp của gã cũng chịu ảnh hưởng mà chậm lại.

Trong đầu Từ Tử Lăng chợt lóe lên một tia sáng, thân hình vốn đang lướt về mái đình uốn lượn trên đỉnh Vọng Nguyệt lâu bỗng chuyển thành đâm thẳng xuống đối thủ, chân khí tập trung cao độ.

Cây câu thép của gã nhanh chóng lao vụt qua khoảng cách mười trượng. Do Vu Sở Hồng đang toàn lực bay lên nên không thể né tránh, chỉ còn cách vung Bích Ngọc trượng chống đỡ.

Nếu Từ Tử Lăng là cao thủ bình thường thì với kinh nghiệm và công lực gần trăm năm, Vu Sở Hồng có thể dễ dàng sử dụng kình lực phản chấn làm gã rớt từ trên không xuống. Nhưng đối mặt với kình

khí hỏa nhiệt từ cương trảo của Từ Tử Lăng trực diện công đến thì thủ pháp khéo léo kiểu gì cũng đều vô tác dụng.

Trượng đâm lên trảo lao xuống.

“Bùng!”

Kình khí giao kích.

Vu Sở Hồng bị ép rơi xuống đất, trong khi Từ Tử Lăng bị chấn bắn ngược lên không, kinh mạch nhộn nhạo, suýt chút nữa thì thổ huyết. Gã vội vận chuyển chân khí, đồng thời mượn lực của bà ta chuyển hóa thành lực đẩy, thân hình phóng vút lên hơn bốn mươi trượng, đổi chân khí thêm lần nữa, vượt qua bức tường cao của Vọng lâu rồi lao thẳng vào phạm vi Đông cung.

Với khả năng của Từ Tử Lăng mà rơi xuống từ độ cao như vậy chắc chắn cũng sẽ bị thương, có điều trong tay gã vẫn còn sợi dây móc nên có thể tá lực để tiếp đất an toàn.

Biến hóa vừa rồi không ai có thể dự đoán nổi, lập tức cự ly giữa bọn Lý Uyên và tên “Đoạt mệnh sát tinh” được nới rộng hẳn.

Đúng lúc này, một tiếng gầm như sấm sét vang lên từ phía sau buộc Từ Tử Lăng phải quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy một đại hán thô hào râu rậm cao to lừng lững như cột sắt xuất hiện ở nơi Vu Sở Hồng vừa đáp xuống. Hắn huơ tay phóng ra một cây thiết mâu rất nặng, mũi mâu nhanh như cắt bay tới.

Từ Tử Lăng nhận ra đó là một trong những cao thủ theo Lý Uyên truy sát mình. Kẻ này khoảng chừng ba mươi tuổi, chắc chắn không nằm trong diện những tiền bối danh gia mà Lý Uyên đã mời xuất sơn, nhưng lực cánh tay của hắn thật đáng sợ. Gã không dám coi thường,

Loa Hoàn kình tụ lại, chân phải co về rồi duỗi ra điểm vào mũi mâu, tuy nhìn bề ngoài thì tựa như ngạnh tiếp, nhưng lực gã dùng thực chất chỉ là xảo kình.

“Bùng!”

Ngọn mâu nặng trịch bị đẩy chéo đi, Từ Tử Lăng gia tăng tốc độ rồi như một cánh chim khổng lồ chuyển hướng về khu rừng rậm rạp trong hoa viên Đông cung. Chỉ cần bắn thêm hai quả đạn làm mờ mắt bọn thủ vệ trên bờ tường, thêm vào đó lại không có cao thủ nào chặn đường, gã sẽ thoát khỏi cái nơi đáng sợ này.

Chẳng ai tưởng tượng được chuyến du ngoạn Hoàng cung mà Khấu Trọng hứa hẹn lại biến thành tình huống như thế này.

o0o

Sau khi lăn ra cách Thạch Chi Hiên gần mười trượng, Trường Sinh khí trong cơ thể Khấu Trọng đã kịp vận chuyển hơn chục vòng, không những hóa giải hết hết chân khí thâm nhập của đối phương mà khí kình của bản thân cũng hồi phục khá nhiều. Gã càng thêm tự tin, đấu chí ngùn ngụt, biết rằng nếu không liều mình thì cái mạng nhỏ này khó mà bảo toàn. Theo lời Tử Tử Lăng từng nói, nếu một người trong bọn họ đơn đả độc đấu với Thạch Chi Hiên, thực tế chỉ có kết cục không còn đường sống. Vì vậy gã cần phải làm điều gì đó cải biến tình huống thua kém về thực lực chiến đấu này.

Hai tay ấn nhẹ xuống mặt đất, Khấu Trọng hoán chuyển chân khí, bất ngờ tung mình lên cao, Tỉnh Trung Nguyệt chém tới Thạch Chi Hiên đang lăng không bay tới. Gã cười dài nói:

- Chiêu này gọi là Dụng Mưu.

Thạch Chi Hiên đâu ngờ gã dám chống đỡ, hơn nữa thế đao trong đòn phản kích còn phong bế đường tấn công của mình, mà lúc này lão đang lăng không nên khó mà thi triển Bất Tử Huyễn pháp. Lão giận dữ gầm lên, hai tay phóng ra như bão táp.

“Bùng! Bùng!”

Hai quyền trước sau không lệch chút nào đánh trúng vào Tỉnh Trung Nguyệt. Với khả năng của Thạch Chi Hiên mà cũng bị một đao toàn lực của Khấu Trọng ép cho khựng lại. Khấu Trọng tá lực bay ra xa, đáp xuống nơi Hầu Hy Bạch đang nằm thẳng cẳng, miệng cười lớn rồi nói:

- Cảm ơn lão đã đưa tiễn!

Thạch Chi Hiên biết có đuổi theo cũng không kịp, liền lộ ra phong thái của một tuyệt đỉnh cao thủ, hai tay chắp sau lưng, nhàn nhã nói:

- Thạch mỗ vẫn giữ nguyên câu nói cũ! Nếu hoàng hôn ngày mai không giao Hàn Lâm Thanh Viễn đồ ra, ta sẽ đem chuyện các ngươi giả trang làm Tư Đồ Phúc Vinh nói cho Duẫn Tổ Văn biết. Hậu quả thế nào chắc các ngươi cũng hiểu.

Khấu Trọng đang định tung cước giải huyệt cho Hầu Hy Bạch, nghe Thạch Chi Hiên nói vậy lập tức giật nảy người. Gã từ từ quay đầu lại nhìn lão, sắc mặt rất khó coi, hai mắt lộ ra thần sắc ngỡ ngàng.

Lời của Thạch Chi Hiên như gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt gã, làm gã cảm nhận một cách sâu sắc lời cảnh bảo trước đây của Hầu Hy Bạch. Bọn gã quả thực đã đánh giá thấp đối thủ. Sai một ly đi một dặm!

Thạch Chi Hiên đủng đỉnh nói tiếp:

- Các ngươi cho rằng có thể giấu được ta sao? Tư Đồ Phúc Vinh xuất hiện ngẫu nhiên một cách lạ lùng, lại có liên quan tới Tống Khuyết, bản thân hắn cũng rất khả nghi. Nhưng chỉ cần các ngươi ngoan ngoãn nghe lời, Thạch mỗ sẽ tuyệt đối không làm khó, thậm chí nếu các ngươi muốn đối phó với Hương gia ta cũng không cản trở.

Khấu Trọng sởn tóc gáy hỏi:

- Ngươi lấy bức họa để làm gì?

Thạch Chi Hiên tỏ vẻ ngạc nhiên, nhún vai đáp:

- Thạch mỗ ta đâu cần phải giải thích với ngươi!

Khấu Trọng than:

- Nhưng Hàn Lâm Thanh Viễn đồ tịnh không ở trong tay bọn ta, kẻ trộm tranh là một người khác.

Thạch Chi Hiên mỉm cười nói:

- Ta không cần biết! Hoàng hôn ngày mai nếu Thạch mỗ không thấy bức tranh trên mặt bàn trong tiểu thính của Hầu Hy Bạch thì các ngươi chỉ còn cách tìm đường mà trốn khỏi Trường An thôi.

Dứt lời lão phóng về phía giữa điện, đứng trên phiến đá ở lối vào địa đạo, giọng nói hờ hững:

- Các ngươi có thể theo địa đạo mà ly khai. Ta bảo đảm sẽ không thu thập các ngươi, còn đóng cửa ở lối ra bên kia cho các ngươi nữa. Nơi đây không nên ở lâu, sau khi Từ Tử Lăng thoát thân, Lý Uyên sẽ

thân chinh thị sát. Ngươi nên hiểu ta muốn nói điều gì, địa đạo thế này mà bị phong bế thì thật là đáng tiếc.

Phiến đá từ từ rời ra, Thạch Chi Hiên biến mất trong chớp mắt.

Nở nụ cười chán nản, Khấu Trọng ngồi thụp xuống giải huyệt cho Hầu Hy Bạch. Tuy Thạch Chi Hiên dùng độc môn thủ pháp nhưng cũng không làm khó được kẻ đã từng làm thần y, là chuyên gia về Trường Sinh khí như gã.

Hầu Hy Bạch ngồi bật dậy, mở mắt la lớn:

- Khấu Trọng chạy mau, sư phụ ta đến rồi!

Trong lòng Khấu Trọng rất cảm động, thầm nghĩ Thạch Chi Hiên bảo họ Hầu chưa mất hết tri giác là tầm bậy. Gã ôm vai hắn thân mật nói:

- Đó chẳng phải là điều ngươi muốn nói trước khi bị chế phục ư?

Hầu Hy Bạch đã tỉnh hẳn, đưa mắt nhìn bốn phía rồi hãi hùng hỏi:

- Thạch sư phụ đâu? Đã xảy ra chuyện gì?

Đúng lúc này xuất hiện nhiều âm thanh lạ nơi cửa điện, ánh lửa lập lòe lọt qua khe hở.

Khấu Trọng nhảy vọt lên, nhanh chóng đóng kín lối vào của đoạn địa đạo ngắn rồi kéo Hầu Hy Bạch về phía cửa vào địa đạo dài, gã vừa chạy vừa nói:

- Tin tốt là Từ Tử Lăng đã trốn thoát, tin xấu thì về nhà sẽ kể ngươi nghe sau.

Hai gã mất hút trong đường hầm, cửa vào nhanh chóng được đóng lại, Thái Cực điện rộng lớn trống không như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

(

Chương 613: Tranh thật tranh giả

Trong bóng tối của Đa Tình Oa, ba gã đưa mắt nhìn nhau, vẫn còn kinh hoàng sau khi nghe xong tình hình hai bên.

Khấu Trọng tỏ vẻ chán nản:

- Chuyến đi Trường An lần này thất bại hoàn toàn. Những con bài trong tay bọn ta đều bị Thạch Chi Hiên lão nhân gia biết được, tàn cục này không biết phải thu xếp như thế nào đây.

Từ Tử Lăng nói:

- Vẫn chưa thể coi là lão toàn thắng, ít nhất tại Thái Cực điện, lão đã không cách nào giết được ngươi trước khi Lý Uyên đuổi đến.

Hầu Hy Bạch nhíu mày suy tính:

- Lạ thật! Nếu Thạch sư phụ định đối phó với các ngươi thì dễ như trở bàn tay, ví dụ như tiết lộ với Duẫn Tổ Văn chuyện của Tư Đồ Phúc Vinh, các ngươi chạy thoát thế nào được. Vì sao sư phụ ta không làm vậy, mà dường như người cũng không muốn làm thế?

Khấu Trọng giật mình nói:

- Đó gọi là yêu người yêu cả đường đi lối về.

Tử Tử Lăng bực mình hỏi:

- Thế tại sao tối nay lão hại bọn ta thảm như vậy? Suýt chút nữa là mất mạng.

Khấu Trọng phân tích:

- Đây chính là chỗ mâu thuẫn, là sự đấu tranh giữa thiện và ác, cũng là điểm yếu duy nhất của Thạch Chi Hiên. Có thể thấy nội tâm lão đang giằng xé. Thạch Thanh Tuyền là chìa khóa mấu chốt cho mâu thuẫn đó. Mỗi lần lão định ra tay với ngươi thì dường như trong lòng lại có một trận tranh đấu, nếu không bọn ta đã tiêu từ lâu rồi.

Đoạn gã vươn tay qua bàn nắm lấy vai Từ Tử Lăng, miệng cười toe toét nói:

- Nhạc phụ tương lai của ngươi không đành kết thâm cừu khó giải với chàng rể. Trong lòng lão thủy chung vẫn quan tâm đến Thạch Thanh Tuyền. Câu yêu cả đường đi lối về thực là đúng quá.

Từ Tử Lăng giật mình:

- Câu nói của ngươi làm ta thức tỉnh. Ít nhất lão vẫn còn lưu luyến kênh Vĩnh An, vì đó là nơi nhắc lão nhớ đến tình yêu và sự hối hận với Bích Tú Tâm.

Khấu Trọng phá lên cười:

- Ha ha! Hảo tiểu tử! Cuối cùng cũng nhận nhạc phụ rồi!

Từ Tử Lăng trừng mắt nhìn gã rồi hỏi Hầu Hy Bạch:

- Người trong Thánh môn có phải chỉ biết đến lợi ích cá nhân?

Hầu Hi Bạch gật đầu:

- Đó là kết quả đương nhiên của tác phong không kể đến thân thích. Mỗi người chỉ biết đến mình, kết hợp lại cũng vì lợi ích riêng. Kẻ nào có thể đem đến cho ngươi nhiều lợi ích nhất ngươi mới coi là bạn. Loại kết hợp ấy rõ ràng là lợi bất cập hại, khiến Thánh môn thiếu đi sức mạnh đoàn kết, cho nên sau khi nhà Hán suy đồi, Thánh môn hết lần này đến lần khác đánh mất cơ hội tốt, tại họa cũng từ đó mà ra.

Từ Tử Lăng lãnh đạm đáp:

- Đây có thể là nguyên nhân, nhưng vẫn còn một khả năng khác. Uy vọng của Thạch Chi Hiên trong Thánh môn tuy chẳng phải nghi ngờ gì nữa, nhưng Triệu Đức Ngôn, Duẫn Tổ Văn hay Dương Hư Ngạn đều không cần dựa dẫm vào lão. Triệu Đức Ngôn có thể mượn sức người Đột Quyết đưa mình lên làm Hoàng đế bù nhìn của Trung Thổ, giống như tình huống của Vũ Chu và Lương Sư Đô. Duẫn Tổ Văn và Dương Hư Ngạn thì có thể thông qua việc thao túng Lý Uyên, từng bước thực hiện dã tâm trong tình hình nội bộ Lý phiệt tranh đấu, mục tiêu hàng đầu đương nhiên là muốn hoán ngôi đổi chủ. Với tài trí của Thạch Chi Hiên, chỉ cần nhìn mối quan hệ của Triệu Đức Ngôn và Hương Ngọc Sơn hoặc sự liên hệ mật thiết giữa Trì Sanh Xuân và Duẫn Tổ Văn, khẳng định lão sẽ hiểu thấu hết mọi việc. Do đó các điều kiện mà Triệu Đức Ngôn và Âm Quý phái đưa ra đều có thể đưa Thạch Chi Hiên vào tình thế không thể ngóc đầu lên nổi. Ví dụ như nếu giết chết Khấu Trọng thì sẽ làm Thiên Đao Tống Khuyết nổi giận, còn tự mình sát hại con gái sẽ khiến bệnh cũ của lão tái phát. Lão sẽ không dễ dàng trúng kế đâu.

Gã xoay qua nói với Khấu Trọng:

- Ta không phải tự giải thích cho mình mà là nói ra tình huống thực tế. Chúng ta không thể phạm thêm một sai lầm nào nữa, bằng không thì cả bọn sẽ chẳng còn mạng mà rời Trường An.

Khấu Trọng vui vẻ đáp:

- Lăng thiếu gia đâu cần nghiêm túc như vậy. Con bà nó! Lão Thạch muốn Hàn Lâm Thanh Viễn đồ làm gì nhỉ? Chẳng lẽ nào muốn tự mình thưởng thức trân tàng như tiểu Hầu? Nếu lão gửi Hàn Lâm Thanh Viễn đồ cho Trì Sanh Xuân thì điều gì sẽ xảy ra?

Hầu Hy Bạch cười khổ:

- Sau sự kiện tối nay ta đã vỡ giấc mộng Hàn Lâm Thanh Viễn đồ rồi. Tào Tam đến Ngự thư phòng của Lý Uyên làm gì, đương nhiên là vì Hàn Lâm Thanh Viễn đồ, Lý Uyên khẳng định sẽ phái trọng binh bảo vệ nơi giấu tranh. Đối với việc chôm chỉa này ta không còn hy vọng gì nữa. Ài!

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Cho dù bọn ta biết được nơi giấu tranh hoặc có thể cướp được tranh cũng chẳng sống nổi mà trở về, đó chính là thực tế ta vừa trải qua. Nếu không phải do Lý Uyên đón chào mỹ nhân trường chủ tại Ngưng Bích các, hầu hết các cao thủ đều tập trung ở đó, tiểu đệ tự biết mình không có bản lĩnh để rời khỏi cung.

Khấu Trọng chợt hỏi:

- Rốt cuộc bọn chúng cho rằng ngươi là Thạch Chi Hiên hay là Tào Tam?

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Rất khó nói! Hợp lý nhất thì Tào Tam sẽ được hiểu là một lớp vỏ che đậy, có thể do Thạch Chi Hiên hoặc người khác tạo ra, mục đích

là để che giấu thân phận, chứ Tào Tam thật làm gì có bản lĩnh như vậy.

Rồi gã lại than:

- Hoàng hôn ngày mai bọn ta làm sao mà giao Hàn Lâm Thanh Viễn đồ ra được đây?

Khấu Trọng trầm giọng:

- Trước tiên phải làm rõ ba vấn đề. Đầu tiên là Thạch Chi Hiên có biết tranh đang ở chỗ Lý Uyên hay không? Tiếp nữa là lão lấy tranh để làm gì? Vấn đề cuối cùng, nếu bọn ta không đưa tranh ra, lão có phơi bày vụ làm ăn mờ ám của Tư Đồ Phúc Vinh như đã đe dọa hay không? Nếu có thể biết được đại khái thì bọn ta mới quyết định được là nên lùi hay tiến.

Hầu Hy Bạch nói:

- Ta có thể cho ngươi biết đáp án của vấn đề thứ nhất. Thạch sư phụ bám theo bọn ta đến Ngự thư phòng chắc đã nghe lén được một vài cuộc nói chuyện rồi. Với tài trí của người, chỉ cần dăm ba câu cũng có thể suy ra phần còn lại. Cho nên hiện giờ nhiều khả năng sư phụ ta đã rõ người trộm tranh không phải Tử Lăng mà là Lý Uyên. Ông ấy muốn bọn ta giao bức tranh là cố ý làm khó mà thôi, hoặc định ép bọn ta đi ăn cắp để bị Lý Uyên giết chết. Vậy là mọi chuyện đều xong mà Thạch sư phụ cũng có thể phủi tay sạch sẽ, ít nhất là Thanh Tuyền không thể trách ông được.

Khấu Trọng đồng ý:

- Vậy coi như lão biết việc này! Bất quá theo ta khả năng Thạch Chi Hiên định mượn tay Lý Uyên hại chúng ta là rất thấp. Lão muốn bọn

ta giao tranh trước hoàng hôn ngày mai chắc có hai khả năng, một là buộc chúng ta rời đi trước hoàng hôn ngày mai, hai là muốn dùng tranh để phá Trì Sanh Xuân.

Hầu Hy Bạch thắc mắc:

- Bức chúng ta bỏ đi thì cũng hợp tình hợp lí, vì khi đó người không còn vướng chân vướng tay, thoải mái đối phó với Loan Loan, đoạt Thiên Ma quyết từ tay nàng. Nhưng hại Trì Sanh Xuân thì hình như không hợp lý chút nào. Làm vậy không phải tự chặt chân mình đi sao?

Từ Tử Lăng lộ vẻ trầm tư.

Khấu Trọng nói với gã:

- Lần thứ nhất Lăng thiếu gia nghe thấy giọng của Duẫn Tổ Văn thì hắn đang nói chuyện cùng ai? Là Triệu Đức Ngôn, đúng không? Chỉ từ việc Duẫn Tổ Văn vì Triệu Đức Ngôn mà thi triển Thất Châm Chế Thần lên Lôi đại ca, có thể biết bọn chúng có mối quan hệ mật thiết. Hiện tại Duẫn Tổ Văn còn thay mặt cho Triệu Đức Ngôn ra điều kiện với Thạch Chi Hiên. Từ những điểm trên có thể suy ra rằng giữa hai tên này có sự liên hệ chặt chẽ, thậm chí đã kết thành liên minh bí mật. Nói thẳng ra, Triệu Đức Ngôn vì có Hiệt Lợi và Tất Huyền chống lưng phía sau, so với một Thạch Chi Hiên thân cô thế độc vừa phục hồi sau căn bệnh quái ác thì ưu thế hơn nhiều. Cho dù Duẫn Tổ Văn có thao túng được Lý phiệt rồi tính chuyện hoán ngôi đổi chủ, nhưng một khi Đột Quyết xuất lĩnh liên quân Tái Ngoại tràn xuống phía Nam, mộng hoàng đế cũng tan thành mây khói. Vì lợi ích bản thân, Duẫn Tổ Văn không thể không dựa dẫm vào Triệu Đức Ngôn. Mà cái gọi là điều kiện thần phục của Triệu Đức Ngôn một mặt chính là kế mượn dao giết người, mặt khác là muốn hãm Thạch Chi Hiên vào thế vạn kiếp bất phục. Hà, lão Triệu và lão Duẫn cũng phạm phải sai

lầm như ta và Lăng thiếu gia, đánh giá thấp Thạch Chi Hiên.

Hầu Hy Bạch gật gù:

- Được lão ca ngươi phân tích cho một hồi, đúng là tiểu đệ thấy sáng tỏ hơn nhiều. Thử nghĩ xem, nếu sư phụ ta đem bức tranh trộm được từ tay Lý Uyên đưa cho Trì Sanh Xuân, tên này không biết sự việc bên trong sẽ lấy nó làm sính lễ gửi cho Đại tiên Hồ Phật. Lúc đó Lý Uyên sẽ nghĩ thế nào về hắn? Có điều, Thạch sư phụ phải biết bọn ta không có khả năng cướp lại tranh từ tay Lý Uyên mới hợp lý, vì thế khả năng người muốn bức chúng ta bỏ đi vẫn rất cao. Nói cho cùng, Hương gia không có sự uy hiếp lớn đối với Thạch sư phụ, phá Trì Sanh Xuân cũng chẳng có ích lợi gì.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Tiểu đệ thấy không đơn giản như vậy. Việc cấp bách trước mắt của Thạch Chi Hiên là thống nhất Thánh môn. Hương gia là tai mắt quan trọng của Triệu Đức Ngôn ở Trung Thổ, tác dụng lớn thế nào khó mà đong đếm được. Thạch Chi Hiên đương nhiên sẽ không để cho người khác biết được lão muốn phá Trì Sanh Xuân, chỉ cần thông qua ai đó gửi tranh đến cho họ Trì lấy tiền thưởng là được. Đó không những là đả kích nghiêm trọng đối với Hương gia và Triệu Đức Ngôn, mà còn là lời cảnh cáo tới Duẫn Tổ Văn, rằng lão có thể bị Thạch Chi Hiên lấy mạng bất cứ lúc nào.

Từ Tử Lăng cười méo xẹo:

- Những kẻ không mong muốn Trì Sanh Xuân rơi vào thế khó chính là bọn ta chứ không phải Triệu Đức Ngôn và Duẫn Tổ Văn. Đối với những tên ngốc bọn ta mà nói, nếu điều đó xảy ra nghĩa là mất đứt một đầu mối quan trọng của Hương gia. Xem ra có lẽ Tư Đồ đại lão bản phải chuồn trước hoàng hôn ngày mai, vì chúng ta căn bản

không có cách nào tìm ra câu trả lời cho vấn đề thứ ba, Thạch Chi Hiên có tiết lộ bí mật của bọn ta hay không.

Hai mắt sáng lên, Khấu Trọng thong thả nói:

- Chỉ cần bọn ta có thể giúp lão Thạch dễ dàng xuống thang thì chắc chắn lão sẽ không vạch mặt bọn ta, bởi nếu bọn ta chết đi, trong mắt Triệu Đức Ngôn, lão sẽ không còn giá trị lợi dụng. Thạch Chi Hiên chẳng phải là không biết điều này, bọn ta cũng đang ở thế cưỡi lên lưng hổ rồi nên không thể nói chạy là chạy được. Mà nếu rút lui thì cũng phải rút lui trong vinh quang, bằng không thì chẳng những Trần Phủ gặp họa mà Âu Lương Tài và gia quyến cũng không cách nào tránh khỏi tai bay vạ gió.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Hơn nữa bọn ta còn phải giải trừ mối nguy cho Trầm Lạc Nhạn rồi mới đi được. Đây là kế hoạch đã được sắp đặt đâu vào đấy của Dương Hư Ngạn và Độc Cô phiệt, khẳng định đằng sau bọn này còn có Lý Nguyên Cát. Mục đích của chúng là muốn làm liên lụy đến Lý Thế Tích để đả kích Lý Thế Dân.

Hai gã kia đều tỏ vẻ tán thành.

Thiên Sách phủ tuy mãnh tướng như mây, nhưng Lý Thế Tích và Lý Tịnh là hai nhân vật xuất sắc nhất. Nếu Lý Thế Tích dính líu vào vụ này thì khác nào Lý Thế Dân bị chặt đi một cánh tay, ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc công phá thành Lạc Dương. Duẫn Tổ Văn và Dương Hư Ngạn khẳng định là đồng tâm hiệp lực trong vụ này.

Tử Tử Lăng tiếp lời:

- Dương Văn Can sẽ xúi Lý Mật tự mình đề xuất yêu cầu muốn ra

Quan Ngoại trong cuộc vui Thiên Mã cầu ngày mai. Nếu Lý Uyên cũng rắp tâm muốn trừ khử Lý Mật thì lúc ấy chỉ cần gật đầu đáp ứng là xong, sau đó phục kích tại nơi nào đó giết chết Lý Mật rồi tung tin lão đã phản bội nhà Đường. Việc Trầm Lạc Nhạn bị triệu vào cung chính là để nàng không thể liên lạc với Lý Mật. Chỉ cần đợi đến đúng thời điểm thích hợp mới cho nàng biết việc này, Trầm Lạc Nhạn tất sẽ bỏ hết mọi chuyện đuổi theo can ngăn chủ cũ, vậy là trúng kế của địch nhân, bị chụp lên đầu tội danh phản quốc khi dám cùng Lý Mật chạy trốn.

Khấu Trọng mỉm cười nhận xét:

- Nói tóm lại bọn ta vẫn phải đột nhập Đường cung!

Hầu Hy Bạch giật nảy mình:

- Cái gì?

Khấu Trọng vỗ vỗ vai gã:

- Đừng có hoảng lên! Cái này gần giống với chuyện năm đó bọn ta đến Tịnh Niệm Thiền Viện ở Lạc Dương ăn trộm Hòa Thị Bích. Lần đầu bị hù cho vắt chân lên cổ mà chạy, nhưng đến lần thứ hai thì thành công rực rỡ. Ài! Ta chỉ đưa ra ý kiến vậy thôi! Vấn đề là hiện tại chắc Lý Uyên đã giấu bức tranh ở một nơi khác, ngay cả khi Đại Đường cung không có lính canh thì chúng ta có lục tung lên cũng không thể tìm ra trong dăm bữa nửa tháng. Nhưng nếu bọn ta muốn một bức tranh giả thì thế nào? Tống nhị ca không phải có nói là trong các bức tranh mà Tiêu Vũ mang đến có hai bức vẽ lại tranh của Triển Tử Kiền sao?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Nếu Hàn Lâm Thanh Viễn đồ có bản sao, khẳng định là chúng được lưu giữ trong tư gia nhà Độc Cô, bởi chỉ có người đã sở hữu bản gốc mới có thể làm giả được.

Từ Tử Lăng hào hứng hỏi:

- Khả năng này có lớn không?

Hầu Hy Bạch trả lời vô cùng tự tin:

- Chắc đến chín phần! Những thế gia đại phiệt đều có họa sĩ riêng vẽ chân dung các nhân vật trọng yếu trong gia tộc để truyền từ đời này qua đời khác, cụ thể hơn là để cho hậu nhân kính ngưỡng. Nếu bọn họ cất trữ một kiệt tác truyền đời kiểu như Hàn Lâm Thanh Viễn đồ thì chắc chắn sẽ cho người mô phỏng lại, sau đó cất tác phẩm thật đi và treo bức tranh giả lên. Đó là cách làm phổ biến để gìn giữ các bức họa nổi tiếng. Thông thường chỉ có những dịp đặc biệt như yến tiệc tiếp đãi các nhân vật trọng yếu, hay chủ nhân có ý khoe khoang mới đem bức tranh thật ra treo.

Khấu Trọng mừng quýnh lên:

- Sao ngươi không nói sớm! Trộm tranh giả đương nhiên là dễ hơn cả trăm lần rồi. Huống chi hai người võ công cao nhất là Vu ác bà và Độc Cô Phong lại đang ở trong cung. Tranh chép là thứ có thể để đâu cũng được, Thạch sư phụ của ngươi cũng không phải chuyên gia giám định tranh như Hồ Phật hay Tống nhị ca. Đi thôi! Để tiểu đệ dẫn đường, tiểu đệ rất rành Đông Kí viên của Độc Cô gia.

Từ Tử Lăng nói thêm:

- Chỉ cần bọn ta còn có cơ hội đánh cắp Hàn Lâm Thanh Viễn đồ thật thì lão Thạch sẽ không cách gì phân biệt được thực giả đâu.

Hầu Hy Bạch cười khổ:

- Các ngươi hình như không nghĩ đến diễn biến sau khi sư phụ ta giao tranh cho Trì Sanh Xuân nhỉ? Họ Trì sẽ kính chuyển cho Hồ Phật, mà làm gì có đồ giả nào qua được mắt lão? Lúc đó chúng ta biết chạy đâu cho thoát cơn giận vì bị xỏ mũi của Thạch sư phụ đây?

Khấu Trọng nói:

- Việc đó cứ từ từ rồi tính, ít nhất bọn ta cũng không phải cuốn gói trước hoàng hôn ngày mai. Hiện tại còn cả một canh giờ nữa thì trời mới sáng, có lẽ đủ để chúng ta đến lục tung thư trai của Độc Cô phiệt.

Đoạn gã cười với Hầu Hy Bạch:

- Có tranh giả mà xem vẫn còn hơn là ngày đêm vọng tưởng. Chút nữa thì quên nói với ngươi, chúng ta còn một bí đạo khác có thể ra vào Trường An mà quỷ thần không hay. Nhưng đương nhiên nếu không cần dùng tới vẫn tốt hơn. Hà!

o0o

Giọng Tống Sư Đạo vọng ra từ bên trong:

- Ai đấy?

Hai gã đẩy cửa bước vào, thấy y đang ngây người ngồi ở góc phòng, vẻ mặt như hóa đá.

Lấy hai bức họa đem theo giơ ra trước mặt y, Khấu Trọng cung kính nói:

- Mời Thân gia nhìn qua một chút xem!

Tống Sư Đạo cầm lấy hai cuộn tranh định thần nhìn một lượt.Thấy hai bức cùng một thức một dạng, lại cùng mang tiêu đề là “Triển Tử Kiền - Hàn Lâm Thanh Viễn”, y giật mình hỏi:

- Là chuyện gì đây?

Hai gã ngồi xuống hai bên Tống Sư Đạo. Khấu Trọng đáp:

- Mời Thân đại sư nhìn thử xem bức nào là giả, bức nào là thật.

Y lần lượt mở từng bức họa ra, xem xét kỹ càng dấu triện ẩn trên tranh, kiểm tra chất giấy và nét vẽ, đoạn nhíu mày nói:

- Mặc dù chỉ là mô phỏng từ bản gốc nhưng cả hai bản vẽ đều có thể đánh lừa người ta. Các ngươi làm sao mà kiếm được đây, lại có những hai bức? Đây đều là những bản sao rất có giá trị, có thể bán với giá vài trăm lượng.

Khấu Trọng than vãn:

- Việc này một lời khó nói hết, để Từ Tử Lăng kể tường tận cho huynh sau, ta còn phải đi gặp Loan Loan. Có phải nàng đang ngủ trên long sàng của tiểu đệ?

Từ Tử Lăng trừng mắt nhìn như muốn chửi gã vẫn không bỏ nổi cái tật nói nhảm, đoạn quay sang hỏi Tống Sư Đạo:

- Nhị ca vẫn chưa xem qua tranh thật, tại sao lại biết chắc đây là hàng giả?

Tống Sư Đạo mỉm cười đáp:

- Vì ta hiểu rõ phong cách và nét bút của Triển Tử Kiền nên chỉ cần chú ý là phát hiện được. Hai bức tranh này đều do một người vẽ, dùng loại lụa giống bức Du Xuân đang cất ở nhà ta, chỉ khác biệt ở bút lực và dấu triện thôi. Nhưng người ngoài nghề sẽ không phân biệt được đâu.

Khấu Trọng mừng rơn:

- Lão thiên gia phù hộ! Tử Lăng giải thích mọi chuyện cho nhị ca đi, ta đi nói chuyện với mỹ nhân đây.

Gã xoay người phóng ra khỏi phòng. Lôi Cưu Chỉ nghe thấy tiếng bước chân liền chạy ra chộp lại rồi tra hỏi:

- Hai ngươi tối qua đã gây ra chuyện gì rồi? Ngay cả ở chỗ bọn ta cũng nghe rõ tiếng la hét chém giết trong Hoàng cung.

Khấu Trọng đáp vội:

- Lăng thiếu gia đang kể chuyện trong kia, phiền lão ca qua đó nghe. Tiểu Tuấn đâu?

Lôi Cửu Chỉ cười khổ:

- Thằng nhóc ấy đang điên đảo thần hồn vì Hồ Tiểu Tiên.

Đoạn lão ghé tai gã nói nhỏ:

- Lần này đến lượt hắn đến ngồi si ngốc trong mái đình đối diện với hồ sen ở hoa viên. Theo ta thấy thì chắc chắn là cái nhà này đã phạm vào cung đào hoa trong phong thủy rồi.

Khấu Trọng ngạc nhiên gãi đầu nói:

- Chuyện này chưa qua chuyện khác đã đến. Để đó tính sau!

o0o

Khấu Trọng quay trở về phòng mình lúc trời đã bắt đầu hửng sáng. Loan Loan đang ngủ với dáng vẻ thoải mái như đóa hoa hải đường e ấp. Cả phòng ngập tràn xuân ý.

Gã ngồi xuống đầu giường, nhè nhẹ vuốt ve mái tóc mềm mại đen nhánh tuyệt đẹp đang phủ trên gối của nàng, nhẹ nhàng gọi:

- Trời sáng rồi!

Uể oải trở mình trong chăn, Loan Loan hé mắt trách gã:

- Sáng sớm đã bị làm phiền rồi! Lần sau sẽ qua giường của Tử Lăng, không thèm ngủ trên giường ngươi nữa.

Khấu Trọng không nhịn được vuốt khẽ lên má nàng rồi hỏi:

- Nói thật đi! Duẫn Tổ Văn và Bạch Thanh Nhi có quan hệ gì? Tại sao lão lại ủng hộ ả?

Loan Loan bâng quơ nhìn trần nhà, đoạn nhạt giọng nói:

- Ngươi hỏi làm gì?

Khấu Trọng đáp:

- Ta muốn biết rõ chuyện của Thánh môn các ngươi để tính xem khả

năng Thạch Chi Hiên thành công có lớn không.

Loan Loan nói:

- Duẫn Tổ Văn là kẻ khôn khéo nhất trong Thánh môn, có mối quan hệ tốt đẹp với tất cả các phe. Bản thân lão là nhất đẳng cao thủ, nhưng xưa nay thâm tàng bất lộ, cũng chẳng bao giờ giao đấu, nên không được liệt vào danh sách tám đại cao thủ của Thánh môn. Ôi! Tám đại cao thủ là cái gì chứ? Chỉ là cái danh hão người ngoài không hiểu gán bừa cho bọn ta, không có ý nghĩa thực tế, nếu không Chúc sư phụ được tề danh đầu bảng đã chẳng táng mạng trong tay Thạch Chi Hiên.

Khấu Trọng nói:

- Bọn ta đã biết sự lợi hại của Duẫn Tổ Văn, lão mới là sủng thần thực sự của Lý Uyên. Nhưng ngươi vẫn chưa trả lời ta.

Lật chăn ngồi dậy, Loan Loan vén nhẹ tóc mây để lộ ra làn da tuyệt đẹp. Nàng liếc hắn một cái rồi đáp:

- Bạch Thanh Nhi là đệ tử mà Duẫn Tổ Văn giới thiệu cho Chúc sư phụ, xưa nay người chưa hề tin tưởng ả. Nói vậy ngươi đã rõ ràng chưa?

Khấu Trọng mãn nguyện trả lời:

- Rõ ràng rồi! Nếu vậy sao Văn Thái Đình không ủng hộ ngươi mà lại đứng về phe ả?

Loan Loan lạnh lùng đáp:

- Văn Thái Đình quan hệ thắm thiết với Duẫn Tổ Văn, đương nhiên là

nghe lời lão rồi. Biên Bất Phụ lại biết ta không có hảo cảm với hắn nên mượn việc ủng hộ Bạch Thanh Nhi để uy hiếp, tìm cách đoạt Thiên Ma quyết từ tay ta. Còn người Tích Thủ Huyền lựa chọn lại là Lâm Sĩ Hồng chứ không phải Bạch Thanh Nhi, nhưng hiện giờ Duẫn Tổ Văn thế mạnh nên hắn không dám để lộ tâm ý. Đừng xem thường Lâm Sĩ Hồng, kẻ đã bám rễ rất chắc ở phương Nam. Trong tương lai, nếu bọn ta có thể hoán ngôi Lý phiệt, y sẽ là con cờ quan trọng để lật đổ Tống gia.

Khấu Trọng lấy làm lạ:

- Tại sao Loan tỉ lại đột nhiên trở nên thành thật như vậy? Tiện đây hỏi thêm câu nữa, Duẫn Tổ Văn rốt cuộc là nghiêng về phía Thạch Chi Hiên hay Triệu Đức Ngôn?

Loan Loan ngưng thần dò xét gã một lúc rồi trầm giọng:

- Ngươi có thể đưa ra được câu hỏi này thì thật không đơn giản chút nào. Bất quá vấn đề này chỉ Duẫn Tổ Văn mới trả lời được. Theo ta đoán thì Duẫn Tổ Văn làm việc gì cũng chỉ vì lợi ích của bản thân mình, ai mang lại cho lão nhiều lợi ích nhất, lão sẽ nghiêng về phía người đó.

Khấu Trọng hờ hững nói:

- Sớm nhất là tối nay, muộn nhất là tối mai, bọn ta sẽ phát động chiến dịch sét đánh không kịp bưng tai với Thạch Chi Hiên. Loan đại tỉ tốt nhất không nên chạy loạn khắp nơi, để tránh khi cần thì lại không tìm thấy.

Hai mắt Loan Loan đột nhiên rực sáng làm người ta phải ớn lạnh.

(

Chương 614: Thần hồn điên đảo

Tống Sư Đạo và Lôi Cửu Chỉ nghe Từ Tử Lăng thuật lại những tao ngộ ly kỳ khúc chiết của gã mà không thể tin nổi. Đối với việc Thạch Chi Hiên lệnh cho gã phải giao Hàn Lâm Thanh Viễn đồ trước khi mặt trời lặn cũng nghĩ mãi mà không sao hiểu nổi. Họ chỉ còn cách tạm thời chấp nhận giải thích của Từ Tử Lăng là Thạch Chi Hiên muốn bức cả bọn phải bỏ chạy.

Lôi Cửu Chỉ nhíu mày:

- Nếu Độc Cô Phong phát hiện bị mất hai bức tranh giả thì sẽ có phản ứng gì?

Từ Tử Lăng đáp:

- Bọn ta vẫn phải mạo hiểm đánh liều một ván trong lúc không còn cách nào. Hai bức đó vốn được cất dưới đáy thùng đựng tranh, cùng một chỗ với hai bức danh họa khác. Bình thường thì chắc sẽ không bị người khác tra xét. Mấy ngày nay Độc Cô Phong bận rộn đối phó với Lý Mật và Trầm Lạc Nhạn nên theo lý thì hắn không nhàn rỗi mà thưởng thức tranh, hơn nữa đó lại không phải là bản chính.

Tống Sư Đạo nói:

- Lôi lão ca có thể yên tâm. Thật ra, Độc Cô Phong đã làm trái với đạo nghĩa trong việc mua bán tranh này. Trì Sanh Xuân đã ra cái giá kinh người tới vạn lượng hoàng kim để mua Hàn Lâm Thanh Viễn đồ thì hắn nên đưa kèm thêm cả bản chép để tránh việc tranh giả bị

truyền ra bên ngoài. Đây là quy tắc thông thường. Vì thế, dù hắn biết bản chép bị mất cũng đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, chịu nỗi khổ chỉ tự mình biết mà không dám nói ra ngoài.

Từ Tử Lăng vui mừng nói:

- Thế là lý tưởng nhất! Tối qua, trong hoàng cung nhà Đường, ta gặp ba cao thủ lạ mặt trong đó có một cặp vợ chồng. Nam dùng thuẫn, nữ sử kiếm.

Đoạn gã miêu tả lại diện mạo ba người.

Tống Sư Đạo động dung thốt:

- Thật không tưởng nổi Lý Uyên có thể mời được họ. Cặp vợ chồng thần tiên quyến thuộc đó thành danh đã năm chục năm nay. Người chồng tên là Chữ Quân Minh, người vợ gọi là Hoa Anh, rất giỏi liên thủ tác chiến. Hai người này ngang hàng với Âu Dương Hi Di và Vương Thông, đều là những nhân vật vang danh trong bạch đạo. Tính họ thích du sơn ngoạn thuỷ, không khi nào lưu lại ở đâu quá một năm.

Lôi Cửu Chỉ hỏi:

- Còn một người nữa là ai?

Từ Tử Lăng đáp:

- Người đó khẳng định không phải là cao thủ trong lớp tiền bối. Y sử dụng mâu thép rất nặng, râu ria đầy mặt, thân hình to lớn như toà tháp, sức khoẻ kinh người.

Tống Sư Đạo lắc đầu:

- Chưa từng nghe qua!

Lôi Cửu Chỉ nói với vẻ suy tư:

- Nhiều khả năng là Nhan Lịch, con của một nhân vật được gọi là "Yêu Mâu" Nhan Bình Chiếu. Nhan Lịch gần đây rất nổi danh ở Quan Trung. Nhan Bình Chiếu là bạn thâm giao của Lý Uyên. Con trai hắn đến giúp cho lão cũng là chuyện hợp lý.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Thêm vào đó là Vũ Văn Thương, Vu Sở Hồng và Độc Cô Phượng. Bên cạnh Lý Uyên quả thực cao thủ như mây, thậm chí còn hơn cả Thiên Sách phủ. Ta thấy hoàn cảnh của Lý Thế Dân không được tốt nữa.

Lôi Cửu Chỉ bật cười nói:

- Ngươi hãy suy nghĩ cho bản thân đi! Hiện giờ bọn ta đang rơi vào nguy cơ nghiêm trọng. Làm sao mà đối phó đây?

Từ Tử Lăng hạ thấp giọng:

- Tiểu đệ đã thương lượng với Khấu Trọng. Trừ khi có thể tốc chiến tốc quyết giết chết Thạch Chi Hiên, còn không thì chỉ có cách lập tức bỏ chạy mà thôi.

Đúng lúc này, người hầu đến báo Tiêu Vũ cầu kiến.

Ba người vô cùng ngạc nhiên, không tưởng nổi trời chưa sáng Tiêu Vũ đã tới tìm họ. Rốt cuộc là vì chuyện gì?

Tống Sư Đạo nói:

- Ta và Lôi lão ca giúp tiểu Tuấn ứng phó hắn. Các ngươi tốt nhất là tính toán cho trường hợp xấu nhất đi!

Bọn họ đi rồi, Khấu Trọng trở lại ngồi xuống hỏi:

- Lần này phải chăng bọn ta đã tin lầm hảo mỹ nhân rồi?

Từ Tử Lăng đang suy nghĩ đến chuyện khác, gã nói:

- Hai ngày trước, khi bọn ta đóng giả làm Thái Hành song kiệt đi trên đường đã phát sinh cảm giác bị người giám thị từ xa, có điều lại không tìm ra kẻ theo dõi. Ngươi còn nhớ không?

Khấu Trọng gật đầu:

- Dường như có việc đó, nhưng ta đã sớm quên rồi.

Từ Tử Lăng nhận định:

- Kẻ theo dõi hôm đó rất nhiều khả năng là Thạch Chi Hiên. Ồ! Có người!

Trong lòng Khấu Trọng cũng phát sinh cảm ứng. Gã nhìn ra ngoài song cửa, lập tức thở phào nhẹ nhõm nói:

- Là Lý đại ca!

Hiện giờ, mỗi khoảnh khắc trôi qua bọn gã đều bồn chồn lo lắng, không hề có cảm giác an toàn.

Từ Tử Lăng gọi:

- Bọn ta ở trong phòng!

Lý Tịnh thần sắc nặng nề hỏi:

- Tối qua sấn vào trong cung phải chăng là một trong hai người?

Khấu Trọng gật đầu:

- Đúng là bọn ta, nhưng không hề bị phát giác. Ngồi xuống rồi nói tiếp. Bọn tiểu đệ đang định tìm cách liên lạc với huynh đây.

Tiếp đó, gã kể lại chuyện bị Thạch Chi Hiên phát hiện “kế hoạch “Tư Đồ Phúc Vinh”, cuối cùng kết luận:

- Bọn ta phải tính đến những tình huống xấu nhất. Nếu có thể trừ khử Thạch Chi Hiên đương nhiên là mọi chuyện suôn sẻ, bằng không thì phải lập tức rút lui.

Lý Tịnh nghe đến ngây người, quên cả việc chất vấn tại sao bọn gã lại lén lút vào Hoàng cung nhà Đường.

Từ Tử Lăng nói tiếp:

- Điều đáng lo lắng nhất là nếu việc đó bị lộ sẽ liên lụy đến Trần Phủ và gia tộc Âu Lương Tài.

Lý Tịnh hít sâu một hơi nói:

- Việc đó thì có thể yên tâm. Chỉ cần Trần Phủ chối phăng tất cả, một mực nói không biết các ngươi đóng giả thì Thiên Sách phủ bọn ta có thể chống đỡ cho họ. Trừ khi Tần Vương thất thế, còn không thì bọn họ sẽ chẳng có vấn đề gì đâu.

Khấu Trọng cả mừng nói:

- Nếu được như thế thì bọn đệ có thể yên tâm rồi. Đại ca chắc cũng biết Dương Hư Ngạn và Độc Cô phiệt đang dùng âm mưu thủ đoạn đối với Lý Mật và Trầm Lạc Nhạn mà mục tiêu cuối cùng là muốn đối phó với Lý Thế Tích.

Từ Tử Lăng giải thích nội tình bên trong cho y rồi đề tỉnh:

- Bản thân Lý Uyên chắc cũng có ý giết Lý Mật, vì thế tình hình Trầm Lạc Nhạn hiện nay vô cùng nguy hiểm.

Lý Tịnh nói:

- Việc này không nhỏ chút nào. Nếu Lý Thế Tích bị liên luỵ thì chẳng những tạo ra đả kích không thể lường được đối với Thiên Sách phủ, mà còn tổn hại rất lớn tới năng lực chiến đấu ở Quan Ngoại của bọn ta, trở thành tổn thất nghiêm trọng đối với danh dự của Tần Vương. Ài! Thời gian cấp bách. Làm sao có thể thông báo cho Trầm Lạc Nhạn đây?

Khấu Trọng biến sắc:

- Bọn ta còn tưởng đại ca sẽ có biện pháp.

Lý Tịnh than:

- Hoàng thượng nghiêm cấm người của Đông cung và Tây cung không được tiến vào Thái Cực cung. Muốn tới Ngưng Bích các của Trương Tiệp Dư thì khó càng thêm khó. Các ngươi chắc hiểu nguyên nhân trong đó.

Hai gã gật đầu đồng ý. Từ khi Lý Uyên hoài nghi Lý Thế Dân dùng độc hại Trương Tiệp Dư, lão không những đóng chặt cửa ra vào từ hai cung hai bên tới Thái Cực cung, mà còn mời được Vu Sở Hồng thường xuyên có mặt bên ái phi.

Khấu Trọng nói:

- Bọn ta vẫn chưa tuyệt vọng. Chỉ còn cách để Tống nhị ca thông báo cho Thương Tú Tuần rồi nhờ nàng giúp đỡ. Hy vọng Lý Uyên sẽ không hủy bỏ trận cầu ngựa sẽ cử hành sau giờ ngọ hôm nay.

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Ngươi thực là hồ đồ, nếu Lý Uyên hủy bỏ trận cầu thì Lý Mật nào có cơ hội tự mình đề xuất yêu cầu với lão, bọn ta đâu cần lo lắng làm gì nữa.

Khấu Trọng vỗ trán thốt:

- Đúng thật! Trận cầu hôm nay đã vào thế tất phải tiến hành. Ta nên hy vọng Thương Tú Tuần cũng đến xem ở vị trí thượng khách mới phải.

Lý Tịnh tiếp lời:

- Ta tuyệt sẽ không để việc này xảy ra, nếu không thì mặt mũi nào mà nhìn Tần Vương.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Lý đại ca không nên dính líu tới chuyện này, bọn ta sẽ tự có cách xử lý.

Lý Tịnh gạt đi:

- Ít nhất thì ta cũng có thể phái người giám thị động tĩnh của Lý Mật và Vương Bá Đương, đồng thời giữ liên lạc với các ngươi.

Sau khi y đi rồi, Lôi Cửu Chỉ vội vã trở lại nói:

- Tiêu Vũ mời Thân gia của chúng ta lập tức theo hắn vào cung. Rốt cuộc chuyện này là hung hay cát đây?

Khấu Trọng vỗ đùi reo:

- Mẹ của ta ơi! Thì ra Hàn Lâm Thanh Viễn đồ đúng là đang ở trong Ngự thư phòng. Tiểu Hầu bỏ lỡ cơ hội xem bức tranh thật rồi.

Như đang lạc trong sương mù, Lôi Cửu Chỉ hỏi:

- Ngươi nói gì vậy?

Từ Tử Lăng giải thích thay Khấu Trọng:

- Bảo họa phải đang ở trong Ngự thư phòng thì Lý Uyên mới lo lắng việc Tào Tam đã thay rồng đổi phượng đêm qua chứ! Vì thế nên sáng tinh mơ lão đã sai người đến mời Thân gia của bọn ta vào cung giám định bức tranh quý.

Lôi Cửu Chỉ nói như trút được gánh nặng:

- Thế thì yên tâm rồi. Ta sẽ đưa cho ngươi một thứ đồ chơi dành cho lão. Chỉ cần Tống nhị gia giấu bột phấn này trong móng tay rồi bôi lên bức họa, sau khi gặp gió một canh giờ sẽ sinh ra mùi nhẹ. Phải hai ngày sau mùi này mới mất đi. Nó đây.

Lão lấy trong bọc ra một túi nhỏ rồi mở ra, quả nhiên thấy mùi thoang thoảng bốc lên.

Khấu Trọng than:

- Trừ khi Lý Uyên vẫn yên tâm cất bức họa trong Ngự thư phòng, nếu không thì chẳng món đồ chơi nào có tác dụng.

Từ Tử Lăng hỏi xẵng:

- Để ở Ngự thư phòng thì sao? Ngươi cho rằng bọn ta vẫn có thể lẻn vào nơi đó à?

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Ta chỉ nghĩ cho Hầu tiểu tử thôi. Oái! Không xong rồi! Tống nhị ca vào cung thì ai sẽ đi nói chuyện với mỹ nhân trường chủ đây?

Nói xong gã đưa mắt nhìn vị hảo huynh đệ.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Đừng có nhìn thế! Việc nguy hiểm này cứ để tiểu đệ làm cho!

o0o

Khấu Trọng đi vào trong đại đường. Nhậm Tuấn trong vai Tư Đồ Phúc Vinh đang ngồi ngây ra bên song cửa, thấy gã tiến lại vội vàng đứng lên chào:

- Khấu gia!

Khấu Trọng cười:

- Xem ra ta phải vấn an ngươi mới đúng. Nhìn bộ dạng thần hồn điên đảo của tên tiểu tử nhà ngươi thật làm người ta lo lắng.

Xấu hổ ngồi xuống, Nhậm Tuấn cúi đầu lí nhí:

- Không có gì ạ!

Khấu Trọng ngồi xuống bên cạnh hắn hỏi:

- Nói thật cho ta biết, phải chăng ngươi bị tiếng sét ái tình đối với Hồ Tiểu Tiên? Cứ mạnh dạn mà nói ra. Tất cả sẽ có ta làm chủ cho ngươi.

Nhậm Tuấn lí nhí:

- Tiểu Tuấn không sao mà, vài ngày nữa là ổn thôi!

Khấu Trọng nói:

- Như vậy là ngươi đã thừa nhận rồi! Chuyện này có gì mà phải thẹn thùng. Nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu. Thành công hay không thì do lão thiên gia quyết định.

Nhậm Tuấn tỏ vẻ áy náy:

- Tình hình đang nước sôi lửa bỏng vậy mà…

Khấu Trọng cười ngắt lời:

- Chung thân đại sự không phải là việc chính sao? Nhưng ngươi nên biết Hồ Tiểu Tiên luôn không có tiếng tốt. Thị giỏi nhất là mê hoặc nam nhân. Đừng thấy thị liếc mắt đưa tình với ngươi mà tưởng bở.

Thật ra đó chẳng qua chỉ là kỹ thuật quen thuộc của cô ả mà thôi.

Tên kia chán nản nói:

- Nhậm Tuấn hiểu rồi!

Khấu Trọng điềm đạm hỏi:

- Đã biết thị là người thế nào mà ngươi vẫn muốn gần gũi sao? Có điều nếu chỉ coi là mối quan hệ qua đường thì ngược lại rất có cơ hội. Chỉ cần Đại Tiên Hồ Phật có hứng thú đối với việc kinh doanh tiền trang của ngươi thì không cần tiểu Tuấn phải đi tìm, Hồ Tiểu Tiên cũng sẽ tự động được dâng đến tận miệng.

Chừng như Nhậm Tuấn đã hạ quyết tâm, hắn nói kiên quyết:

- Khấu gia không cần phải lo lắng nữa, tiểu Tuấn có thể tự kiềm chế được!

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Thì ra đúng là có chuyện đó nên ngươi mới nghiến răng nghiến lợi khi nói ra điều này. Chuyện giữa nam và nữ nói không chừng là duyên phận từ kiếp trước, đâu phải là việc có thể dùng khả năng tự kiềm chế mà khắc phục được. Ngươi chưa lấy vợ, thị chưa gả cho ai, mọi việc cứ để thuận theo tự nhiên.

Nhậm Tuấn cảm kích thốt:

- Tiểu nhân còn tưởng sẽ bị Khấu gia trách mắng về chuyện đó, thật không tưởng nổi lại còn được người cổ vũ. Ài! Tiểu Tuấn chưa từng nghĩ mình lại vô dụng đến thế.

o0o

Từ Tử Lăng vượt qua tường, hạ mình xuống hoa viên phía sau nơi ở của Thương Tú Tuần ở Trường An. Nghe thấy có tiếng bước chân vang lên, gã vội vàng ẩn vào những bụi hoa rậm rạp rồi nhìn về phía hành lanh chạy suốt cả hậu viện. Thì ra hai người quen đã lâu không gặp là Phức đại tỷ và Tiểu Quyên đang vội vã đi qua hành lang.

Từ Tử Lăng gỡ mặt nạ xuống, từ nơi ẩn thân bước ra gọi:

- Phức đại tỷ! Tiểu Quyên tỷ!

Hai người kia giật bắn mình hoảng hốt quay lại nhìn ngó, mặt hoa biến sắc.

Từ Tử Lăng tiến lên một chút nói:

- Là ta! Ta đến để gặp trường chủ của các vị.

Phức đại tỷ vẫn chưa hoàn hồn lại, sau khi nhìn quanh thấy không có ai mới bực bội hỏi:

- Ngươi còn đến đây làm gì? Tiểu thư đang tức giận các ngươi đó.

Từ Tử Lăng nhỏ nhẹ:

- Xin Phức đại tỷ giúp cho! Ta có việc rất quan trọng cần trực tiếp nói chuyện với trường chủ.

Tiểu Quyên khẽ giật tay áo Phức đại tỷ, tỏ vẻ muốn nàng ta giúp cho Từ Tử Lăng.

Sắc mặt thay đổi bất định, Phức đại tỷ nói:

- Trường chủ đang rất khó xử! Đại quản gia và chánh phó chấp sự đều chủ trương cắt đứt quan hệ với hai ngươi. Chỉ có Lạc Phương là ra mặt nói đỡ các người, nhưng vì lời y không có trọng lượng nên chẳng có tác dụng mấy.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm than, miệng thì nói vội:

- Ta biết! Ta chỉ muốn nói vài câu với trường chủ thôi.

o0o

Nghe rõ tình hình xong, Nhậm Tuấn hoảng sợ hỏi:

- Giờ chúng ta phải làm sao?

Lôi Cửu Chỉ trấn an:

- Không cần hoảng hốt thế! Hiện giờ bọn ta quyết định tạm thời bỏ qua Trì Sanh Xuân. Trước tiên tiến hành một cuộc rút lui trong tư thế ngẩng cao đầu.

Nhậm Tuấn không hiểu hỏi:

- Ngẩng cao đầu rút lui?

Khấu Trọng ung dung nói:

- Để ta giải thích, rút lui cũng có hai cách! Một là theo bí đạo của Dương Công bảo khố bỏ đi, nhưng đây là hạ hạ chi sách. Cách thứ hai là vì nhiệm vụ đến thị sát Trường An của Phúc Vinh gia đã hoàn thành, có việc cấp thiết khác nên phải lập tức rời khỏi đây. Một thời gian nữa người sẽ trở lại để phát triển cơ đồ. Bất kể là những

thương vụ làm ăn hái ra tiền hay cái con mẹ nó gì đó đại loại như vậy cũng đều phải chờ lão nhân gia ngươi quay lại rồi mới bàn tiếp.

Nhậm Tuấn ngạc nhiên:

- Có chuyện gì quan trọng hơn cả chuyện bị Tống phiệt uy hiếp đây?

Khấu Trọng nói:

- Ngươi là Tư Đồ Phúc Vinh, đâu có nhẽ bất cứ chuyện gì cũng phải giải thích rõ cho người khác biết. Đó ngược lại mới chính là tác phong của Tư Đồ Phúc Vinh đó.

Nét mặt Nhậm Tuấn như thể vừa mất đi một điều quý giá, hắn chán nản thốt:

- Tiểu nhân hiểu rồi!

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Ngươi lại quên là tất cả phải thuận theo tự nhiên sao? Ta là người từng trải nên biết, nếu thị là của ngươi thì sẽ là của ngươi, lúc đó ngươi muốn đuổi đi cũng không được.

o0o

Phức đại tỷ từ trong phòng đi ra, nói với Từ Tử Lăng đang ngồi đợi trong nội đường:

- Trường chủ mời ngươi vào.

Từ Tử Lăng hơi ngạc nhiên vì Thương Tú Tuần không ra đây mà lại mời gã vào trong khuê phòng gặp mặt. Tuy nói để đề phòng tai mắt

người khác, nhưng cũng có chút không được tự nhiên cho lắm.

Tiểu Quyên đang ngồi cạnh chuyện trò với gã vội thúc dục:

- Sao không mau đi đi? Trường chủ còn phải đến đại đường để các quản gia và chấp sự thỉnh an chào hỏi đó.

Không còn lựa chọn nào khác, Từ Tử Lăng đi vào phòng ngủ của nàng. Xuyên qua một phòng khách nhỏ bài trí trang nhã, gã tiến vào phòng trong.

Thương Tú Tuần ngồi trước bàn trang điểm, đang soi gương sửa sang lại mái tóc. Phòng ngủ rất rộng, giữa phòng đặt bình phong ngăn cách nên không nhìn thấy giường ngủ bên trong.

Vị trường chủ xinh đẹp mặc chiếc áo bào gấm xẻ tà màu lam được thêu hoa ngũ sắc để trang trí, thắt lưng da màu hoàng kim, quần gấm điều màu hồng bạch, chân đi tú hài. Tuy thân vận nam trang, nhưng vẫn không giấu nổi vẻ đẹp nữ tính rực rỡ của nàng.

Khuê phòng tràn ngập một mùi hương dìu dịu, có lẽ toả ra từ chậu hoa nhài đặt trên bàn.

Người và hoa cùng khoe sắc, trong lòng Từ Tử Lăng không khỏi nổi lên mối nhu tình vô hạn.

Bình tĩnh nhìn gã tiến đến sau lưng mình qua tấm gương đồng, Thương Tú Tuần lên tiếng:

- Hầu Hy Bạch không chuyển lời cho Tú Tuần sao?

Từ Tử Lăng đang nghĩ bụng không biết nàng ăn cái gì mà trong vẻ đẹp lại có phong thái thiên hạ vô song như thế. Đứng lại sau lưng

nàng, gã gật đầu đáp:

- Bọn ta hiểu rõ quan điểm của trường chủ, có điều lần này tới đây vì chuyện khác. Ta bạo gan cầu xin trường chủ giúp cho một việc. Ồ! Có thể là giúp cho hai việc.

Thương Tú Tuần yêu kiều bật cười một tiếng, ánh mắt chăm chú nhìn gã qua gương, hai mày khẽ nhướng lên hỏi:

- Tử Lăng sao lại là người tham lam đến vậy? Ta căn bản không nên gặp ngươi!

Từ Tử Lăng thản nhiên nói:

- Ta chưa từng nghĩ trường chủ sẽ không gặp mình.

Hai bàn tay ngọc của Thương Tú Tuần không sửa sang lại mái tóc nữa, nàng ngạc nhiên nhìn gã một lát, đoạn lạnh nhạt hỏi:

- Tại sao ngươi lại tự tin như vậy? Nếu là hôm qua thì ta đã sai người dùng gậy đuổi ngươi ra khỏi cửa rồi.

Từ Tử Lăng nhăn nhó cười:

- Đó có lẽ là tạo hóa trêu người. Trường chủ phải chăng nhìn Lý Thế Dân không thuận mắt?

Khẽ rùng mình, Thương Tú Tuần kín đáo thở dài rồi nói:

- Hiện giờ, người đương quyền của Lý phiệt là Lý Uyên, người kế thừa là Lý Kiến Thành. Ta có thể nhận xét về Lý Thế Dân thế nào đây? Nếu ngươi là huynh đệ tốt của Khấu Trọng thì nên khuyên hắn rút lui khỏi cuộc tranh giành thiên hạ này. Trừ khi Tống Khuyết có thể

đem quân lên phía Bắc trước mùa đông, nếu không ngươi chỉ có thể thu nhặt xác của Khấu Trọng mà thôi. Việc này không ai có thể thay đổi được. Có câu “chim hết thì cung tên bị xếp xó”, kết cục của Lý Thế Dân có thể tưởng tượng ra được. Nếu Thương Tú Tuần ta không phải là trường chủ Phi Mã Mục trường, theo hai tên tiểu tử các ngươi đi đây đi đó thì sẽ thế nào nhỉ? Tối qua ta đã đáp ứng Lý Uyên là ngựa của mục trường sau này chỉ bán cho họ Lý nhà lão.

Ngừng một chút, nàng tiếp:

- Nói xem! Ta có thể giúp gì?

Từ Tử Lăng thở nhẹ một hơi. Bằng vào mấy lời này là thấy Lý Uyên vẫn chưa thay mặt cho Lý Kiến Thành cầu thân với nàng. Gã bèn kể lại chuyện Trầm Lạc Nhạn.

Thương Tú Tuần nói:

- Việc này thì chỉ cất tay cái là được thôi. Nhưng nếu Trầm Lạc Nhạn không đi xem trận mã cầu ngày hôm nay thì ta chẳng có cách gì đâu. Hơn nữa, nếu Trương Tiệp Dư và Độc Cô gia kết thành một phe thì nhất định sẽ không để Trầm Lạc Nhạn có cơ hội tiếp xúc với Lý Mật.

Từ Tử Lăng ngây người thốt:

- Bọn ta lại chưa từng nghĩ tới điểm này.

Thương Tú Tuần hỏi:

- Ta sẽ hết sức giúp ngươi rồi sẽ nhanh chóng thông báo kết quả cho các ngươi biết. Còn một việc nữa là gì?

Từ Tử Lăng cảm thấy hơi khó vào đề, nhưng rốt cục vẫn phải trả lời:

- Hiện giờ, tình thế trong tranh ngoài đấu của Lý phiệt ngày càng phức tạp. Khấu Trọng tuy ở vào thế yếu, nhưng không phải hoàn toàn không có sức phản kích. Ta to gan xin trường chủ không nên có bất kỳ quyết định quan trọng nào. Ít nhất thì cũng nên cho mình thời gian nửa năm để nắm rõ tình hình.

Thương Tú Tuần từ từ xoay mình lại đối mặt với Từ Tử Lăng. Khuôn mặt như hoa như ngọc của nàng lộ thần sắc kỳ dị, nhìn gã không chớp hỏi:

- Cái gì là quyết định trọng đại?

Từ Tử Lăng mặt mũi nóng bừng, ngập ngừng thốt:

- Nghe nói… Ài! Nghe nói Lý Kiến Thành… Ài! Biết nói thế nào đây?

Thương Tú Tuần cúi đầu, nhẹ nhàng hỏi:

- Ta hiểu ngươi muốn nói gì. Đây là việc có liên quan đến Từ Tử Lăng ngươi sao?

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động. Nghe giọng hờn dỗi và bóng gió của nàng, gã bối rối tay chân đáp:

- Ta chỉ sợ Phi Mã mục trường sẽ bị cuốn vào cuộc đấu tranh nội bộ chưa biết hươu chết về tay ai của Lý phiệt.

Thương Tú Tuần ngửa mặt lên cười khẽ rồi hỏi:

- Ngươi cho rằng người ta ngu xuẩn thế ư? Ta thà lấy chó lấy lợn chứ không đời nào lấy Lý Kiến Thành. Cảm ơn các ngươi quan tâm!

Cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hẳn, Từ Tử Lăng nói:

- Còn nữa, Tống nhị ca bị triệu vào cung nên hôm nay không thể phó ước được.

Thương Tú Tuần lại cúi đầu xuống, ngữ điệu vô cùng nặng nề:

- Nếu hôm nay huynh ấy có đến thì cũng không gặp được ta. Tú Tuần đã đáp ứng với đại quản gia và hai vị chấp sự rằng sẽ không qua lại với người của Tống gia nữa. Hy vọng Tống tiên sinh hiểu cho nỗi khổ tâm của ta. Huynh ấy là người mà Tú Tuần kính trọng.

Từ Tử Lăng giật mình, thầm nghĩ nếu những lời này đến tai Tống Sư Đạo thì đó có phải là đả kích đau đớn nhất Tống Sư Đạo gặp phải từ khi Phó Quân Sước qua đời hay không?

Thương Tú Tuần bình tĩnh nói tiếp:

- Tử Lăng đi đi! Ngươi và Khấu Trọng vĩnh viễn là tri kỷ của Tú Tuần. Người ta thích nhất là được ăn những thứ quái quỷ do các ngươi làm ra đấy.

(

Chương 615: Mua chuộc lòng người

Lúc Từ Tử Lăng về đến Tư Đồ phủ, Nhậm Tuấn và Lôi Cửu Chỉ đang tiếp đãi Trì Sanh Xuân, còn Khấu Trọng thì ngồi ngây ra ở hậu đường.

Có cảm giác là lạ, Từ Tử Lăng ngồi xuống cạnh gã rồi hỏi:

- Ngươi nghĩ gì mà thất thần như vậy?

Khấu Trọng đáp:

- Ta đang nghĩ về Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên. Trường Sinh khí của bọn ta rất có khả năng là khắc tinh của lão. Chỉ cần sau khi kình khí tiến vào trong kinh mạch của lão mà vẫn do bọn ta khống chế thì họ Thạch chỉ có một cách là ngạnh tiếp mà thôi.

Chỗ lợi hại nhất của Bất Tử Ấn Pháp là “hoá tử thành sinh”, nếu không thể thực hiện được điều này thì uy lực sẽ suy giảm rất lớn.

Từ Tử Lăng than:

- Chỉ hận là bọn ta không tìm được cơ hội đó. Ngươi đã thấy qua Bất Tử Huyễn của lão rồi đó, đúng là khiến người ta muốn công không được, muốn thủ cũng chẳng xong.

Khấu Trọng nói:

- Vì thế nên phải dùng Thiên Ma trường của Loan mỹ nhân khống

chế Bất Tử Huyễn của lão, còn bọn ta sẽ sử dụng phương pháp liên kết chân khí để phá Bất Tử Ấn. Tối nay hay tối mai?

Từ Tử Lăng đáp:

- Việc không nên chậm trễ. Tối nay đi!

Khấu Trọng hỏi:

- Đặt giả thiết nếu bọn ta không giết được Thạch Chi Hiên thì sẽ có hậu quả gì?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ta không dám nghĩ tới, nhưng khả năng đó là có thật! Lão thiên gia mấy khi để cho mọi việc được như ý muốn con người đâu.

Khấu Trọng tiếp:

- Tru Thạch đại kế của bọn ta chỉ dùng được một lần, nếu để lão chạy thoát thì những ngày tháng sau này sẽ không dễ thở đâu.

Từ Tử Lăng nói:

- Việc này chẳng cần nghĩ nhiều, chỉ nên hạ quyết tâm làm bằng được, không so đo thành hay bại, hãy nghe theo mệnh trời. Nhưng hôm nay, Nhậm Tuấn, Lôi đại ca và Tống nhị ca phải rời khỏi đây hết. Ta và ngươi giả vờ đi cùng, rồi theo bí đạo âm thầm quay trở lại.

Khấu Trọng hỏi:

- Còn Tiểu Hầu thì sao? Nếu Thạch Chi Hiên không chết, nói không chừng lão sẽ giết đồ đệ của mình để tiết hận.

Từ Tử Lăng đáp:

- Bọn ta đã cố hết sức khuyên hắn bỏ đi nhưng hắn chẳng thèm nghe. Ta có ý nghĩ kỳ quái là Thạch Chi Hiên sẽ không xuống tay đối với Hầu Hy Bạch, trừ khi lão cho rằng Dương Hư Ngạn không có dị tâm. Nhưng Thạch Chi Hiên tuyệt không phải loại người làm việc theo cảm tính như vậy. Lão sẽ nghĩ tới vấn đề nghiêm trọng là không có người kế hậu. Ta lại lo lắng cho Trần Phủ.

Khấu Trọng nói:

- Về mặt này, ta hiểu Thạch Chi Hiên hơn ngươi. Giả sử lão đợi bọn ta rời khỏi Trường An rồi mới thông báo cho Duẫn Tổ Văn biết Tư Đồ Phúc Vinh là người do bọn ta giả trang thì họ Duẫn sẽ nghĩ về lão như thế nào? Cứ cho là Duẫn Tổ Văn không hề nghi ngờ Thạch Chi Hiên giấu diếm mình chuyện này thì trong lòng Thạch Chi Hiên, Trần Phủ chỉ là một chức sắc nhỏ, căn bản không phải là thứ lão cần chiếu cố.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý. Phân tích của Khấu Trọng vô cùng thấu đáo.

Khấu Trọng hỏi:

- Tình hình phía mỹ nhân trường chủ thế nào?

Từ Tử Lăng kể lại một cách vắn tắt rồi ngao ngán nói:

- Bọn ta có nên chuyển lời của Tú Tuần cho Tống nhị ca không?

Khấu Trọng cười:

- Có gì mà phải chán nản thế! Điều quan trọng nhất là tấm lòng mỹ nhân trường chủ vẫn hướng về Tống nhị gia của bọn ta. Con mẹ nó! Chỉ cần ngươi giúp ta lấy được Giang Đô thì ta nắm chắc có thể đuổi cổ Lý Thế Dân về Quan Trung.

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Tên tiểu tử ngươi mỗi lúc một khác. Lúc đầu ta nói sẽ giúp, ngươi còn ra vẻ không bằng lòng. Hiện giờ thì lại như là sợ ta không giúp ngươi vậy.

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Đó chính là việc mà vừa rồi ta đã khổ công suy nghĩ. Con người ta ai chẳng tham sống sợ chết! Khấu Trọng này cũng không ngoại lệ. Chỉ khi được Lăng thiếu gia và Bạt Phong Hàn khẳng khái kề vai tác chiến thì ta mới có lòng tin để tạo ra những kỳ tích. Tối nay, bất kể là có làm thịt được Thạch Chi Hiên hay không, ta và ngươi sẽ tạm chia hai đường mà hành sự. Tiểu đệ lập tức trở lại Bành Lương, đem những chiến thuật đã học được ở Tái Ngoại huấn luyện cho Thiếu Soái quân. Đợi sau khi ngươi chuyển chiếc tiêu tới Ba Thục xong rồi quay trở lại thì sẽ lập tức dụng binh đối với Giang Đô. Thêm vào Dương Công Khanh và lão Bạt, bọn ta có thể cắt cặp trứng của Lý Tử Thông xuống rồi. Hà hà! Bỗng nhiên ta tràn đầy đấu chí và lòng tin. Ưu thế của Khấu Trọng này bao la bất tận như biển lớn, có thể thừa thế thu phục Hải Nam dưới cờ luôn. Một dải duyên hải sẽ nghe theo mệnh lệnh của ta.

Từ Tử Lăng than:

- Tên tiểu tử ngươi cuối cùng cũng hồi phục lòng tin rồi!

Khấu Trọng đỡ lời:

- Hiện giờ thế lực Lý Uyên tăng mạnh, Lý Nguyên Cát thì có Ma môn đằng sau chống lưng, Lý Kiến Thành quan hệ mật thiết với Đột Quyết. Lý Thế Dân tuy trên chiến trường thì ngạo thị thiên hạ, nhưng trở về Trường An chỉ còn cách đợi người ta đến làm thịt. Hiện giờ, người suy nghĩ cho bàn dân thiên hạ chính là tiểu đệ chứ không phải là Sư tiên tử mà bọn ta tôn kính. Nghĩ thông điểm này ta mới có đấu chí ngút trời. Đó cũng là nguyên nhân khiến Lăng thiếu gia hoà mình vào cơn lốc tranh bá thiên hạ đúng không?

Từ Tử Lăng đang định trả lời bỗng có tiếng bước chân truyền tới. Gã nhanh trí dùng ngôn ngữ thô hào nói:

- Con bà nó! Không biết tên Hà Quan đó dùng thủ pháp chó chết gì mà rõ ràng là điểm nhỏ nhưng khi mở ra lại biến thành lớn, làm ta tốn mất con mẹ nó cả trăm lạng bạc.

Có tiếng cười của Trì Sanh Xuân, rồi giọng hắn vọng tới:

- Hai vị đại ca lại nói chuyện kinh nghiệm đánh bạc à? Ta nghe mà ngứa ngáy cả chân tay.

Được Lôi Cửu Chỉ dẫn đường, Trì Sanh Xuân bước vào phòng. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng chửi thầm, bề ngoài vẫn hớn hở đứng lên đón tiếp.

Để tạo cơ hội cho Trì Sanh Xuân, Lôi Cửu Chỉ cố ý nói:

- Ta có chút việc phải làm, hai vị thay ta tiếp đãi Trì lão bản nhé!

Nói xong, lão mau chóng rời khỏi nội đường.

Ba người đến ngồi quanh chiếc bàn giữa nhà. Trì Sanh Xuân làm bộ

lão bằng hữu giúp đỡ bạn bè, thấp giọng nói:

- Ta và hai vị quả là mới gặp một lần mà như quen biết đã lâu nên sẽ không vòng vo tam quốc. Nghe nói các vị đang thiếu nợ do đánh bạc, có thể để tiểu đệ giúp các vị việc đó được không?

Khấu Trọng giả vờ cảm kích:

- Trì lão bản đúng là hảo bằng hữu, có điều…

Trì Sanh Xuân ngắt lời:

- Đã là bằng hữu thì phải có trách nhiệm giúp tiền tài cho nhau lúc khó khăn. Đây! Chỗ này là trăm lượng hoàng kim, ta sẽ không đòi lại đâu.

Nói đoạn, hắn móc trong bọc ra một đĩnh vàng nặng chịch đặt lên bàn.

Mắt hai gã lập tức sáng rực lên.

Trì Sanh Xuân cười khẽ:

- Chỉ là chút quà nhỏ chứ chẳng phải điều gì to tát. Ngàn vạn lần chớ nên nghĩ rằng Trì Sanh Xuân này có lòng gì khác. Hai vị cũng không cần làm gì đền đáp lại cho ta đâu. Các vị có thể thoải mái chọn bất kỳ người nào ở Trường An này để hỏi xem Trì Sanh Xuân là người thế nào!

Dứt lời, hắn đứng dậy chào rồi bước đi.

Hai gã kia vội vã nhổm dậy, Khấu Trọng nói với theo:

- Ài! Trì lão bản thật khẳng khái. Bọn ta…

Trì Sanh Xuân cười ngắt lời:

- Chúng ta đã là huynh đệ thì vỏn vẹn trăm lượng hoàng kim có đáng là bao? Không cần nói những lời khách khí. Nói ra thì chẳng khác nào chúng ta không hề có giao tình gì?

Tiếp đó, hắn than thở:

- Đáng tiếc là hôm nay các vị phải rời khỏi đây. Nếu không thì ta định mời hai vị đến Lục Phúc đổ quán đánh một trận thật thống khoái.

Khấu Trọng cười thầm, nhưng ngoài mặt lại cung kính nói:

- Bọn ta chỉ tạm thời rời đi thôi, sau này còn phải trở lại để phát triển làm ăn.

Nắm lấy cơ hội, Trì Sanh Xuân nhíu mày hỏi:

- Tư Đồ đại lão bản chẳng phải vì trốn tránh Tống Khuyết mà đến Trường An sao? Cứ thế này mà rời khỏi đây không sợ sinh mạng bị uy hiếp hay sao?

Từ lúc Trì Sanh Xuân mới bước chân vào nội đường, Từ Tử Lăng đã sớm nghĩ ra cách trả lời rồi, vì “Tư Đồ Phúc Vinh” có thể không cần nói ra lý do, nhưng bọn gã lại chẳng thể không nói gì.

Gã hạ thấp giọng:

- Chỉ một mình Trì gia biết thôi nhé! Lần này, sở dĩ bọn ta vội vàng rời khỏi đây chính là để đi gặp người của Tống gia. Ài! Thế lực của Tống phiệt ở phương Nam rất lớn. Người nào muốn phát triển công

việc ở nơi này thì không thể không nhìn sắc mặt Tống Khuyết. May là Phúc Vinh gia đã mời được người làm trung gian giúp đỡ, lại dùng hậu lễ nên cũng khá thuận lợi, xem ra có thể thành công. Đây là việc tuyệt mật, Trì lão bản ngàn vạn lần đừng cho người khác biết. Nếu không chẳng những bát cơm của ta và Nguyên Dũng sẽ không giữ được, mà hai kẻ hèn này còn bị Tư Đồ đại lão bản trị tội nữa đó.

Trì Sanh Xuân lộ vẻ "thì ra là vậy". Khấu Trọng trong lòng khen tuyệt, bởi đó chính là lý do tốt nhất để lập tức rời khỏi Trường An. Điều này được gọi là "cởi chuông cần phải do người buộc"!

o0o

Cách chính ngọ nửa canh giờ, Tiêu Vũ đích thân dẫn "Thân gia" trở về. Nhậm Tuấn và Lôi Cửu Chỉ tiếp đãi lão ở đại đường còn họ Tống vào trong nói chuyện với hai gã. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chờ đợi đã sốt cả ruột, vội hỏi những chuyện y đã trải qua.

Đón tách trà nóng do Khấu Trọng đưa tới, Tống Sư Đạo cười nói:

- Ta phụng thánh chỉ, không thể tiết lộ những gì đã nhìn thấy dù chỉ một chút.

Khấu Trọng vui mừng hỏi:

- Quả là Hàn Lâm Thanh Viễn đồ! Lý Uyên giải thích hành vi đạo chích của mình thế nào?

Tống Sư Đạo cười nói:

- Chỉ có lão mới nghĩ ra được. Lý Uyên nói mình sở hữu bản thật từ lâu rồi, cho tới khi Trì Sanh Xuân kêu bị mất tranh thì lão mới biết có bản chép đang lưu truyền bên ngoài. Vì lão hoài nghi tính chân thực

của bức Hàn Lâm Thanh Viễn đồ trong tay mình nên mới nhờ ta giám định. Do việc này liên quan rất lớn nên Lý Uyên lệnh cho ta không được tiết lộ cho bất cứ người nào, đương nhiên bao gồm cả Phúc Vinh gia của chúng ta.

Khấu Trọng tỏ vẻ khinh thường:

- Toàn nói chuyện hoang đường! Chẳng có gì lạ khi lão đã đáp ứng lập Lý Thế Dân làm Thái tử, rồi chớp mắt lại chối phắt lời hứa. Con mẹ nó! Nếu Lý Uyên không biết bức họa quý trong tay Trì Sanh Xuân thì sao lại sai Lưu Văn Tĩnh đến bức hắn dâng lên?

Từ Tử Lăng hỏi:

- Lý Uyên gặp nhị ca ở chỗ nào trong cung?

Tống Sư Đạo đáp:

- Là điện Cần Chính ở hậu cung. Các ngươi tốt nhất hãy bỏ ý định trộm tranh đi. Hiện giờ, trong cung tăng cường giới bị, khi Lý Uyên gặp ta thì kè kè một bên là thái giám hàng đầu Vi công công. Người này không hề đơn giản, võ công tuyệt không dưới Lý Uyên, chỉ có thể dùng cụm từ “thâm sâu khó lường” để hình dung.

Khấu Trọng lại hỏi:

- Tiêu Vũ có nhiều thời gian lắm sao? Vì sao tiễn huynh trở lại rồi còn ngồi đó làm gì?

Tống Sư Đạo than:

- Đó là một vấn đề đau đầu khác. Muốn trách thì phải trách Lôi lão ca. Sau khi khẳng định được là bức họa quý không bị Tào Tam tráo đổi,

tâm tình Lý Uyên rất tốt. Lão không có hứng thú gì đối với Phúc Vinh gia của bọn ta, nhưng lại hỏi kỹ thuật chơi cầu của các ngươi, sau đó sai Tiêu Vũ đến dẫn các ngươi vào cung biểu diễn. Thời gian không nhiều, ta cần lập tức giải thích cho các ngươi biết kỹ xảo và quy tắc chơi mã cầu để giúp các ngươi khỏi bêu xấu trước mặt mọi người.

Hai gã kia nghe thấy thế liền đưa mắt nhìn nhau, trong lòng thầm kêu bất diệu.

Tống Sư Đạo nói tiếp:

- Bằng thân thủ và thuật cưỡi ngựa của các ngươi thì sẽ học rất nhanh thôi. Vấn đề là làm sao để người khác không nghĩ rằng các ngươi là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mà chỉ là Thái Hành Song kiệt tinh thông thuật chơi cầu. Việc này phải do các ngươi tự lo liệu thôi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cười khổ không nói được gì. Bọn gã ngay cả chiếc gậy đánh cầu dài bao nhiêu thước cũng không biết. So với vấn đề Thạch Chi Hiên, cửa ải này bọn gã còn không nắm chắc bằng.

Khấu Trọng chợt nói:

- Sau khi bọn ta từ Hoàng cung trở về huynh cần phải lập tức rời thành.

Tống Sư Đạo ngạc nhiên hỏi:

- Đi vội vàng như vậy sao?

Từ Tử Lăng biết y không dứt bỏ được Thương Tú Tuần, trong lòng chợt dấy lên niềm cảm thông. Tại sao đường tình của Tống Sư Đạo lại long đong lận đận đến thế? Với gia thế và tài năng của mình, mỹ

nữ trong thiên hạ phải phủ phục dưới chân y mới đúng. Không ngờ sự thực hoàn toàn trái ngược. Gã nhẹ nhàng nói:

- Nhị ca không cần từ biệt Thương trường chủ. Tiểu đệ vừa đi gặp nàng, cũng đã khuyên nàng trước tiên nên xem xét kỹ diễn biến tình hình trong vòng nửa năm đã rồi hãy quyết định hướng đi cho bản thân và Phi Mã mục trường.

Tống Sư Đạo thẫn thờ hỏi:

- Tú Tuần không trách các ngươi nữa sao? Nàng trả lời ngươi thế nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Có vẻ Tú Tuần đã nhìn rõ tình thế. Nàng còn nói một câu rất kỳ quái là dù gả cho chó cho lợn chứ quyết không lấy Lý Kiến Thành. Thật ra lời khuyên của tiểu đệ tuyệt không có ý tứ đó mà chỉ mong nàng không bị lôi cuốn vào cuộc đấu tranh nội bộ của Lý phiệt mà thôi.

Khấu Trọng vỗ đùi reo lên:

- Nhiều khả năng nàng đã xiêu lòng trước Tống nhị ca rồi! Mỹ nhân trường chủ cảm thấy mất mát và thương cảm vì tình thế không cho phép nàng và nhị ca tiến thêm một bước thân mật hơn nữa. Nàng nói quyết không lấy Lý Kiến Thành là để biểu thị tâm ý, kiểu như nếu đã không thể kết duyên với nhị ca thì nguyện cả đời không có chồng còn hơn là lấy người mà nàng không thích.

Từ Tử Lăng chút nữa thì vung quyền đấm một phát vào mặt Khấu Trọng. Tiểu từ này dụng ý rất tốt, nhưng cách nói thì lại phóng đại tô màu quá mức. Lời Thương Tú Tuần rất có thể trùng hợp với suy nghĩ của Từ Tử Lăng. Khẳng định là nàng rất có hảo cảm đối với

Tống Sư Đạo, nhưng cho tới lúc này vẫn chỉ ở mức một tri kỷ chứ chưa phải tình nhân. Nếu không thì nàng đã chẳng dùng từ “kính trọng” để nói về y.

Tống Sư Đạo thoáng vẻ đau khổ, nhẹ thở dài:

- Nếu hiện giờ là thời thái bình thịnh trị thì tốt biết bao!

Tiếp đó, y cố gắng phấn chấn tinh thần và nói:

- Chú ý mà nghe đây! Bất kể thi đấu cái gì cũng đều cần có tinh thần vững vàng hậu thuẫn. Chơi mã cầu giống như là quyết thắng trên sa trường, chú trọng sức mạnh tập thể, không thể ỷ vào sức mạnh của một cá nhân.

Biết y bắt đầu dạy bọn mình chơi mã cầu, hai gã vội tập trung tinh thần lắng nghe. Đây là đại sự hàng đầu lúc này, nếu biểu hiện không xứng với bản lĩnh của cao thủ mã cầu của Thái Hành song kiệt thì khẳng định là bọn họ không thể sống mà rời khỏi cung.

o0o

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong vỏ bọc Thái Hành song kiệt theo Tiêu Vũ vào cung. Sau khi qua Chu Tước môn, Tiêu Vũ giao cho người dưới tiếp đãi bọn gã còn bản thân thì đến Thái Cực cung gặp Lý Uyên.

Hai gã hiểu rằng thân phận Thái Hành song kiệt thì không có tư cách vào Thái Cực cung. Vị tiểu quan tiếp đãi bọn gã tên là Liêu Nam, phong thái hoạt bát, miệng lưỡi mau lẹ. Y dẫn bọn gã đến căn phòng ăn lớn tại Tứ Phương lâu dùng bữa.

Khấu Trọng trở lại chốn cũ, nhớ lại những ngày tháng phong quang

khi còn đóng giả Mạc Thần y, không khỏi sinh lòng cảm khái. Gã thầm nghĩ không có gì lạ khi người ta luôn tranh đấu để tiến lên, chẳng bao giờ thoả mãn trong việc theo đuổi quyền thế. Mục đích chính là uy phong khi hô một tiếng hàng trăm người dạ. Chỗ này giờ vẫn náo nhiệt như xưa, nhưng không một ai thèm nhìn bọn gã đến nửa con mắt.

Sau vài lời hàn huyên, mục đích của Liêu Nam đã lộ rõ, y hỏi bọn gã từ Thái Hành bang cho tới việc chơi mã cầu. Hai gã cẩn thận trả lời không dám lơ là. Cuối cùng, Liêu Nam hạ thấp giọng:

- Thứ cho ta nói thẳng, nghe nói khi hai vị mới tới Trường An từng chút nữa thì đánh lộn với người của Quan Trung kiếm phái trên đường phố. Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Hai gã hiểu ra kẻ này nằm trong bộ máy chuyên trách thu thập tin tình báo của cấm vệ quân, nên đối với bất cứ ai có thể tới gần Lý Uyên đều phải tra xét rõ ràng, không được sai sót.

Khấu Trọng ung dung đáp:

- Đó chỉ là một chuyện hiểu nhầm thôi!

Đoạn gã bịa đại một “câu chuyện xưa” ra kể qua loa.

Liêu Nam nói:

- Xin hai vị đợi ở đây một lát, ta sẽ quay lại ngay!

Đưa mắt nhìn theo, Khấu Trọng cười khổ:

- Hy vọng họ Liêu không tìm ra chỗ sơ hở nào! Nếu y nghe được một câu chuyện hoàn toàn khác từ Quan Trung kiếm phái mà không nghi

ngờ mới là lạ.

Từ Tử Lăng nhìn ra quảng trường rộng lớn. Bàn của bọn gã kê sát cửa sổ phía bắc, có thể thu hết cảnh đẹp của quảng trường và hoàng cung vào trong tầm mắt. Một đội cấm vệ chừng trăm người đang san đầm mặt đất cho trận mã cầu. Hai phía Đông và Tây của quảng trường đã được dựng khán đài.

Nghe Khấu Trọng nói, gã cười đáp:

- Cố sự của ngươi tinh tế như vậy, câu nào cũng là hư chiêu. Nói hết nhưng cũng như chưa nói gì, y làm sao mà nắm thóp của ngươi được?

Ánh mắt Khấu Trọng lướt qua quảng trường, ngưng thần nhìn lên mái Thái Cực điện, công trình hoành tráng nhất trong các cung điện của hoàng cung. Gã bật cười:

- Chỉ nghĩ đã thấy buồn cười. Khi ngươi giả làm Thái Hành song kiệt đã nghĩ đến có thể ngồi đây thưởng thức cảnh đẹp của hoàng cung nhà Đường chưa? Tí nữa còn phải xuống dưới kia chơi mã cầu nữa chứ. Con mẹ nó!

Quay lại nhìn Từ Tử Lăng, gã thấp giọng hỏi:

- Không biết ngươi đã nghĩ qua một vấn đề hay chưa?

Từ Tử Lăng thu hồi ánh mắt đang nhìn ra ngoài, thấy Khấu Trọng thần sắc ngưng trọng liền lấy làm lạ hỏi:

- Vấn đề quái gì vậy?

Khấu Trọng khẽ chồm người tới nói nhỏ:

- Nếu tối nay bọn ta làm thịt được Thạch Chi Hiên, dù quan hệ giữa hai cha con bọn họ xấu thế nào, dù ngươi có báo thâm cừu cho mẹ của Thạch Thanh Tuyền, kiểu gì thì ngươi cũng là kẻ giết chết cha nàng.

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn gã một lát, đoạn nhăn nhó cười rồi nói:

- Việc liên quan tới trăm họ trong thiên hạ, những được mất cá nhân tính toán làm quái gì? Hơn nữa tình cảm của ta đối với Thạch Thanh Tuyền đã phai nhạt từ lâu rồi. Ài! Ngươi đúng là tên chết dẫm, chọn đúng thời khắc này mà nhắc đến chuyện đó. Bọn ta còn có lựa chọn nào khác sao? Nghĩ đến bọn Duẫn Tổ Văn, Trì Sanh Xuân, Dương Hư Ngạn mà xem, nếu để chúng đắc ý thì thiên hạ sẽ biến thành thế nào?

Khấu Trọng chân thành nói:

- Ta chỉ nghĩ cho ngươi…

Từ Tử Lăng ngắt ngang lời gã:

- Không cần nói nữa! Khi ở Long Tuyền ta đã sớm hạ quyết tâm phải tru diệt kẻ gây họa cho thiên hạ là Thạch Chi Hiên rồi. Nếu ta đoán không sai thì cái chết của Dương Dũng và Dương Kiên đều dính líu ít nhiều tới Thạch Chi Hiên, bằng không Dương Quảng đời nào trọng dụng lão, Dương Hư Ngạn cũng chẳng thống hận lão đến thế.

Gật đầu đồng ý, Khấu Trọng nói:

- Bọn ta tuy không rõ những chuyện ngày trước như Dương Dũng bị phế hay Dương Kiên bị bệnh chết, nhưng Thạch Chi Hiên khẳng định không thoát khỏi liên quan. Giờ đây, nếu không tính đến những chi

tiết lặt vặt, mối quan hệ giữa cha con Lý Uyên về cơ bản cũng giống hệt như thế. Đều là do người của Ma môn làm chuyện ma quỷ khiến cha con bất hòa, anh em đấu đá. May là còn có Dương Châu song long chúng ta ở đây.

Từ Tử Lăng bật cười mắng:

- Quên Dương Châu song long của ngươi đi. Chơi trận mã cầu này cho tốt rồi hãy phét lác!

Khấu Trọng nói với niềm tin tuyệt đối:

- Với thuật cưỡi ngựa mà bọn ta học được từ lão Bạt, chỉ riêng chiêu nhân mã như nhất đã có thể khiến Lý Uyên trợn tròn mắt mà vẫn không hiểu chuyện gì. Tống nhị ca nói môn cầu ngựa khởi nguồn từ Thổ Phồn sau đó qua Ba Tư rồi mới truyền vào Trung Thổ, nhưng phát triển huy hoàng được như hiện nay lại là công của người Đột Quyết. Bọn ta dùng thuật cưỡi ngựa của Đột Quyết phối hợp với thân thủ của mình để thi đấu, cho dù là lần đầu tiên ra sân nhưng cũng sẽ toát lên phong phạm của bậc cao thủ, có gì mà phải lo lắng chứ? Cứ coi như dùng gậy đánh cầu theo kiểu phát xạ ám khí, không thành công sao được?

Ánh mắt Từ Tử Lăng chuyển sang quảng trường rộng lớn. Một đội cấm vệ quân dắt gần ba chục con tuấn mã cao lớn vào quảng trường. Cái làm người ta chú ý là đám ngựa này được trang sức rất hoa lệ, cho thấy đó là ngựa dùng để chơi cầu.

Hai bên đấu trường có một bức tường gỗ hình vuông cao hơn trượng được khung gỗ đỡ chắc chắn, ở giữa có trổ một lỗ vuông rộng chừng một thước được chăng lưới đằng sau. Chỉ cần đưa quả cầu lọt qua lỗ vuông vào trong lưới là được điểm. Tổng số điểm nhiều hay ít sẽ quyết định chuyện thắng thua.

Đấu trường hình chữ nhật được vẽ bằng bột phấn hồng ở giữa quảng trường, có đường ngang giữa sân và vòng tròn trung tâm. Chiều dài của sân chừng hai ngàn bộ, rộng khoảng ngàn bộ. Có thể tưởng tượng diễn biến căng thẳng của việc cưỡi ngựa đánh cầu trong trận đấu. Lại có người cắm mười tám cây cờ màu hồng ở đường biên. Do Tống Sư Đạo chưa nói đến việc này nên hai gã không biết cờ đó dùng làm gì.

Khấu Trọng thốt:

- Nhìn kìa! Đội biểu diễn trợ hứng tới rồi! Trò chơi của con nhà thế tộc thật không đơn giản.

Một đội nhạc công mấy chục người mang theo đồng la lớn bé và các loại nhạc khí từ cửa chính của Thái Cực cung là Thừa Thiên môn đi ra, sau đó đứng sắp hàng để chuẩn bị ở đường biên phía Bắc.

Đúng lúc này Liêu Nam vội vã đi tới, y nhìn hai gã rồi nói:

- Phiền các vị đợi lâu rồi, thật có lỗi quá! Xin mời theo ta đến đấu trường.

Trong lòng hai gã ngấm ngầm vui mừng, biết ít nhất thì cũng đã qua được cửa ải điều tra tung tích.

(

Chương 616: Lòng tin suy sụp

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng được Liêu Nam dẫn vào Hoành Quán quảng trường, đi đến chỗ nuôi ngựa thì có một cấm vệ quân ra đón.

Liêu Nam giới thiệu qua hai gã rồi nói:

- Vị này là ngự kỵ trưởng Trình Mạc đại nhân, mọi việc liên quan đến trận đấu mã cầu đều do ngài phụ trách.

Nói xong hắn cáo từ bước đi.

Trình Mạc nhìn hai người từ trên xuống dưới vẻ dò xét, đoạn vừa cười vừa lên tiếng:

- Nghe nói kỹ thuật mã cầu của hai vị danh chấn Thái Hành, hơn nữa từng đánh bại những cao thủ nổi tiếng của Thổ Phồn.

Tiếp đó hắn hạ thấp giọng:

- Bốn cao thủ Thổ Phồn đó chưa từng thất bại một trận nào ở đây, ngờ đâu khi trở về cố quốc lại ôm hận dưới tay Thái Hành song kiệt. Vì vậy khi Hoàng thượng được tin hai vị đến Trường An đã lập tức cho người triệu vào cung để biểu diễn tài nghệ.

Hai gã nghe vậy thầm lo sợ trong lòng. Phải biết Đường cung cao thủ như mây, bản thân Lý Uyên cũng là nhất phiệt chi chủ, lại rất thích môn này, vì vậy kỹ thuật của lão cũng phải rất tốt, hơn nữa Lý Uyên cũng đã từng thắng liên tiếp nhiều trận. Từ đó có thể đoán ra đánh mã cầu không thể chỉ dựa vào võ công mà còn phải chú trọng đến kỹ

thuật. Mấy lời của Trình Mạc lập tức làm lung lay lòng tin vốn mười phần chắc chắn của hai gã.

Trình Mạc thân thiện nói:

- Chơi mã cầu trong hoàng cung cũng có quy định riêng, có một người chuyên làm nhiệm vụ hô đếm thẻ, được một bàn thì thêm một thẻ và tăng một lá cờ, bớt một thẻ thì cũng giảm đi một lá cờ, lấy cờ đỏ để ghi điểm. Hãy nhớ nếu Hoàng thượng đánh cầu vào lưới đối phương thì các ngươi phải lập tức dừng lại và tung hô vạn tuế, còn nếu là người khác thì chỉ cần khen hay là được. Đánh cầu vào lưới được ba lượt là một hiệp, ba hiệp là một vòng đấu, sau đó thì phải xem tâm ý của Hoàng thượng, hoặc có thể nghỉ ngơi một chút hoặc vào điện uống rượu.

Đến lúc này hai gã mới hiểu rõ công dụng của những lá cờ đỏ ngoài sân đấu.

Đưa tay chỉ vào gần trăm cây gậy cong dùng để đánh cầu đang được cắm vào giá gỗ ở một bên, Trình Mạc giả thích:

- Đây là những cúc trượng thượng đẳng dành riêng cho các tân khách sử dụng, giờ hai vị có thể tùy ý lựa chọn. Hà hà! Chắc là hai vị chưa hề nghĩ đến việc sẽ vào cung để đánh mã cầu đâu nhỉ? Vì vậy không mang theo những dụng cụ quen dùng chứ gì? Các vị cũng có thể tự mình chọn ngựa, sau khi chọn xong ta sẽ dẫn đến sân để thử.

Khấu Trọng không nhịn được hỏi:

- Hôm nay bọn ta sẽ đảm nhiệm vai trò gì?

Trình Mạc vui vẻ đáp:

- Lần này đội Vương thất của Ba Tư đến đây thi đấu với Hoàng thượng, nhân tuyển sớm đã được chọn sẵn rồi. Các vị chuẩn bị ở bên ngoài sân, sau khi kết thúc vòng đấu thứ nhất sẽ vào sân biểu diễn. Tề Vương phủ cũng sẽ phái ra hai người có cầu kỹ cao siêu để thi tài. Được rồi! Hai vị có thể bắt đầu lựa chọn, ta đi xử lý vài việc rồi sẽ dẫn các vị ra sân để thử.

Trình Mạc vừa đi khỏi, hai gã liền bước tới bên cạnh giá để cúc trượng. Khấu Trọng gượng cười nói:

- Tim ta giờ đang đập thình thịch đây, biết làm sao bây giờ? Tình hình này khán giả không hàng ngàn thì cũng phải hàng trăm người. Để cho cả ngàn cặp mắt thao láo nhìn hai con gà tơ chúng ta ra sân biểu diễn cái con mẹ nó gì đó, thật chẳng khác gì việc bị chặt đầu ở pháp trường.

Lấy ra một cây cúc trượng rồi nhấc nhấc trên tay để xem nặng nhẹ, Từ Tử Lăng nhận xét:

- Rất chắc chắn!

Khấu Trọng nghe vậy cũng cầm lấy một cây, đoạn cuối của cúc trượng có hình bán nguyệt được trang trí nhiều hoa văn tinh xảo. Gã than thở:

- Cái đồ quỷ này còn khó dùng hơn cả Tỉnh Trung Nguyệt!

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Tiểu tử ngươi đã mất lòng tin rồi. Đó là chỗ khác nhau giữa nhân vật cấp tông sư và cao thủ thông thường trong võ học. Cao thủ bình thường chỉ giỏi về một loại binh khí, chuyển qua dùng thứ khác thì tựa như bị trói chân trói tay, không phát huy được đúng đẳng cấp của

mình, thêm vào đó kỵ thuật có hạn, ra sân thi đấu đương nhiên không thể so sánh với những cao thủ chuyên đánh mã cầu. Còn nhân vật cấp tông sư lại có bản lĩnh điểm đá hóa vàng, cho dù trên tay là Tỉnh Trung Nguyệt hay mã cầu côn đều có thể phát huy đến mức lâm ly tận trí, thêm vào kỵ thuật nhân mã như nhất, dù cho là người phát minh ra trò chơi này cũng chỉ có thể ngửi bụi tung lên từ vó ngựa của chúng ta thôi. Đã hiểu chưa?

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần đáp:

- Tiểu tử này dạy phải lắm, bỗng nhiên ta đã trở thành siêu cao thủ mã cầu. Lại đây! Chọn cái vừa tay đã!

o0o

Khấu Trọng ngồi trên lưng ngựa đón lấy quả cầu Trình Mạc vừa đưa cho. Loại cầu này rỗng ruột, cầm trên tay thấy nhẹ tênh, kích thước nhỏ hơn nắm tay một chút, bên ngoài bọc một lớp lụa sơn đỏ. Gã có thể tưởng tượng khung cảnh sôi động khi mọi người đánh cầu trên sân. Bất giác gã thầm kêu khổ, cái thứ cầu này chắc chắn không dễ khống chế, đoạn ném qua cho Từ Tử Lăng xem.

Từ Tử Lăng đón lấy quả cầu rồi thoáng lộ ra sắc mặt kinh hãi, chắc cảm nhận cũng giống như Khấu Trọng.

Giọng Trình Mạc vang lên:

- Nhân lúc quan khách vẫn chưa tới, hai vị có thể tùy ý ra đánh vài lần cho quen sân.

Khấu Trọng nào dám tự bêu riếu bản thân, thầm nghĩ tay mơ gặp kẻ chuyên nghiệp, chỉ với việc nên để quả cầu ở chỗ nào đã có thể để lộ sự kém cỏi, phải xem Lý Uyên đấu một hiệp xong xuôi đã. Gã vội nói:

- Hoàng thượng chưa khai cầu, làm sao đến lượt bọn ta. Đi xem qua sân bãi là đủ rồi.

Hiểu ý Khấu Trọng, Từ Tử Lăng vội trả mã cầu lại cho Trình Mạc, không chờ hắn nói gì đã thúc ngựa phi về phía sân đấu, đám cấm vệ quân được bố trí ngoài sân lập tức lộ vẻ chú ý.

Từ Tử Lăng cố ý thể hiện, trước tiên truyền chân khí vào mình ngựa để tăng tốc độ, sau đó thúc ngựa nhảy vọt qua khoảng cách dài đến hai trượng. Khi chân ngựa vừa chạm đất thì gã cúi hẳn người xuống, dùng “độc môn thủ pháp” vung trượng quét ngang trên mặt đất, nghe tiếng gió kêu vun vút.

Nào đã bao giờ nhìn thấy mã thuật như thế, đám cấm vệ quân đồng thanh reo hò.

Đang từ phía sau đuổi tới, Khấu Trọng càng thêm phần tin tưởng, cũng thúc ngựa nhảy lên thật cao. Rõ ràng hai thớt ngựa sắp đâm vào nhau rồi lại đột nhiên tách ra phi nhanh như gió về hai góc sân, đến khi chúng có vẻ sắp vọt ra khỏi sân thì đột ngột đứng khựng lại rồi tung hai vó trước hý vang. Lại thấy hai con ngựa chỉ với hai chân sau chạm đất nhanh nhẹn xoay mình lại phía tâm của sân đấu, lúc này chân trước mới hạ xuống rồi như hai mũi tên lao vào giữa sân.

Hai gã cũng không hề ngơi tay, thân thể linh hoạt lúc thì cúi mình vươn về phía trước lúc thì ngửa người ra phía sau hoặc nghiêng sang hai bên, cúc trượng múa lên như gió đánh vào quả cầu “tưởng tượng” trên sân. Bọn họ múa cả trăm đường, khiến cho đám cấm vệ quân ngoài sân mê mẩn, reo hò như sấm động, không ngừng kêu tuyệt.

Đây là sách lược chơi mã cầu mà hai gã đã hoạch định, chính là

mười phần mã thuật, ba phần công phu. Nhân mã như nhất là kỹ thuật độc môn do Bạt Phong Hàn sáng tạo, riêng một trường phái, không hề có người nào biết. Dù cho biểu hiện của ngựa có xuất thần nhập hóa như thế nào thì người ngoài cũng không thể liên tưởng đến võ công của bọn họ.

Hai gã hết phi sang bên này lại lao sang bên kia, thực chất không phải muốn biểu diễn mã thuật mà là để nắm bắt cách sử dụng cúc trượng.

Lát sau cả hai xuống ngựa ở bên sân, đám cấm vệ quân tranh nhau chạy đến chào đón.

Trình Mạc vừa vỗ tay vừa nói:

- Mời Thái huynh và Khuông huynh qua đây!

Hai gã nghe vậy nhìn sang, liền thấy Trình Mạc và hơn mười ngự vệ xúm xít bên cạnh một thái giám đang nói chuyện ngoài sân. Chỉ nhìn thần thái tôn kính của họ Trình là có thể thấy lão kia rất có địa vị trong cung.

Vị thái giám này có thân hình tầm thước, niên kỷ vào khoảng năm mươi, gương mặt khá bình thường nhưng y phục lại vô cùng xa hoa, đầu đội mũ đen có thêu hoa văn màu vàng, mình mặc một chiếc áo có tay rộng màu đỏ viền hoa văn màu xanh sẫm, đeo một cái dây lưng da khảm ngọc, quần trắng, chân đi đôi giày như ý có màu đen trắng đan xen. Tất cả tạo cho người ta một cảm giác lão rất sạch sẽ, toàn thân dường như không vương một hạt bụi.

Sau khi vội vã tiến tới thi lễ chào hỏi, bọn gã đột nhiên nảy sinh cảnh giác, cảm thấy một cỗ hàn khí xâm nhập cơ thể.

Với bản lĩnh của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mà cũng phải thầm giật mình kinh sợ. Hai gã hiểu được người này đã đạt đến cảnh giới võ học có thể cách không thăm dò hư thực của người khác, nhiều khả năng võ công còn trên cả Lý Uyên. Cả hai vội vàng thu liễm chân khí trong cơ thể, trong lòng cùng nghĩ đến một người.

Quả nhiên Trình Mạc cung kính nói:

- Vị này là đại Giám cung Vi công công, mọi việc của Hoàng thượng đều do người an bài.

Hai gã tự nhiên không rét mà run, thầm nghĩ chẳng trách Hầu Hy Bạch úy kỵ lão ta như vậy, quả thực bản lĩnh không vừa. Hoàng cung đúng là chốn ngọa hổ tàng long, ngay như vị cao thủ Vi công công đã từng nhiều năm thị hầu hoàng đế này, danh tiếng tuy không được giang hồ biết đến nhưng thật ra bản lĩnh chẳng kém bất kỳ một môn chủ của danh gia nào. Bất giác hai gã đều tự nhủ cần đặc biệt lưu tâm đến lão ta.

Đôi mắt của Vi công công mờ đục, ảm đạm không chút ánh sáng. Cho dù ông ta nhìn thấy điều gì thì ánh mắt cũng không có một chút thay đổi, có lẽ mọi sự vật trên đời không làm ông ta động tâm. Có cảm giác đây không phải là đôi mắt của một người còn sống mà chỉ là hai vật gì đó được bỏ vào hốc mắt. Tuy nhiên từ sự thần bí mạc trắc, lạnh lùng bình tĩnh và không chút biến đổi của đôi mắt ấy, hai gã với nhãn lực cao minh lại nhìn ra đó là kết quả của một phương pháp luyện công đặc biệt, vì vậy có thể hoàn toàn thu liễm nhãn thần, đạt tới cảnh giới chí cao chân nhân bất lộ tướng.

Lướt mắt qua Từ Tử Lăng và Khấu Trọng, như nhìn mà không phải nhìn, tựa cười mà không phải cười, Vi công công nói:

- Mã thuật của hai vị thật phi thường khiến cho người ta được đại

khai nhãn giới, lát nữa chỉ cần tận tâm tận lực thể hiện, hoàng thượng tất sẽ có thưởng.

Giọng điệu khi lão nói ra bốn câu đó hoàn toàn tương phản với ánh mắt, biến hóa đa đoan, đang từ chỗ thấp trầm đột nhiên trở nên sắc bén, lúc lại như gằn từng chữ, khi nhanh khi chậm. Cái vẻ âm dương quái khí đó bảo đảm nghe một lần khó quên.

Khấu Trọng cung kính đáp:

- Hai huynh đệ bọn ta sẽ cố gắng hết sức, có gì mong Vi công công chỉ dạy thêm.

Trình Mạc mỉm cười nói:

- Xưa nay Vi công công rất ít khi nói chuyện với người ngoài cung, hai vị như vậy là đã được đối xử rất ưu ái rồi đó.

Nở một nụ cười hiếm hoi, viên thái giám nhạt giọng:

- Ta chỉ là hạ nhân mà thôi, chung quy là vì Hoàng thượng có tâm mến tài. Lát nữa nhìn thấy mã thuật kinh nhân của các ngươi chắc chắn người sẽ vô cùng vui vẻ. Để xem các ngươi có nắm được cơ hội đó không!

Chợt đôi mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, lão ta nhìn về phía Hoàng thành rồi cất giọng bình tĩnh:

- Những tân khách đầu tiên đã đến!

Hai gã quay đầu nhìn lại, hiện ra trong mắt là Lý Mật và Vương Bá Đương đang đi cùng một vị quan nhỏ vào Hoành Quán quảng trường. Cả hai đồng thời nảy sinh những cảm giác phức tạp.

Ánh mắt khác thường của Vi công công cho thấy lão ta hiểu rõ Lý Mật tới chỗ này để làm gì. Đến thời điểm này bọn gã đã có thể khẳng định Lý Uyên quả thực rắp tâm trừ khử Lý Mật. Nếu không có sự chấp nhận của Lý Uyên, Lý Mật làm sao có thể bước chân vào quảng trường nửa bước!

Vi công công ra vẻ quan trọng không còn hứng thú nói chuyện, sai Trình Mạc dẫn hai gã sang một bên chờ đợi.

Ngoài sân tân khách đang lũ lượt đi vào.

Chẳng bao lâu Đông Tây khán đài đã không còn một chỗ trống, không khí ồn ào nhiệt náo như trong ngày hội.

Cho đến lúc này Từ Tử Lăng và Khấu Trọng mới hiểu tại sao mình được Lý Uyên triệu vào cung biểu diễn tài nghệ. Tầng lớp thượng lưu ở Trường An cần những kích thích mới, mà những kẻ xa lạ như hai gã lại vừa may có thể thỏa mãn bọn họ về phương diện đó. Tuy nhiên hai gã có được ra sân biểu diễn hay không trước tiên phải vượt qua con mắt khảo nghiệm của Vi công công. Vị thái giám này đã mấy lần khích lệ bọn gã tận tâm tận lực, bởi vì nếu biểu hiện của hai gã không đủ xuất sắc thì Lý Uyên sẽ bị mất mặt, lão ta tất cũng phải chịu trách nhiệm.

Số khán giả ở hai bên Đông Tây khán đài lên đến gần một nghìn. Trọng thần, quan lại và những thương gia hàng đầu cùng với thê tử và người hầu cũng đến xem. Đặc biệt là hoàng thân quốc thích và các phi tần cũng tham gia nhiệt náo. Hai bên khán đài trở thành một khu vực với đầy những mối quan hệ rắc rối và giao tình phức tạp, nhưng giống nhau ở chỗ tất cả đều là những người thành đạt. Tiếng cười nói huyên náo ầm ĩ có thể so với dạ yến cuối năm, chỉ là một chuyện thì diễn ra ban ngày, việc kia thì tổ chức vào ban đêm.

Đại đa số các phu nhân và thiếu nữ đều mặc loại Hồ phục thịnh hành, phong phú và sống động. Hai gã nhận ra khá nhiều gương mặt trong số những người đang ngồi ở khu vực dành cho thượng khách. Ngoài Lý Mật và Vương Bá Đương, toàn thể Sa gia đều đến dự. Có thể thấy rằng gia đình này đã du nhập được vào các sinh hoạt xã giao của Trường An. Những người khác như Hồ Phật, Hồ Tiểu Tiên, Trì Sanh Xuân, Tiết Vạn Triệt, Phùng Lập Bản, Thường Hà, Phong Đức Di, Nhĩ Văn Hoán, Kiều Công Sơn, Bốc Kiệt ở Hưng Xương Long, phái chủ Quan Trung kiếm phái Khâu Văn Thịnh, phu phụ Lý Tịnh, Bùi Tịch, Lưu Văn Tĩnh, Tiêu Vũ, Độc Cô Phong, Vũ Văn Sĩ Cập đều đã xuất hiện, nhất thời không thể đếm xuể, có thể tưởng tượng được một khung cảnh vô cùng nhộn nhịp.

Giáp trụ sáng lòa, từng hàng ngự lâm quân cầm giáo được triển khai ở xung quanh. Thảm đỏ được trải dài hàng trăm bộ từ Thừa Thiên môn ra đến tận sân đấu, cấm vệ quân sắp hàng đứng dọc theo hai bên tạo nên một con đường dành cho Lý Uyên xuất cung. Tất cả nhằm thể hiện uy lực của Đại Đường cũng như khí thế của Hoàng đế.

Chỗ của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng được bố trí gần đám ngựa ở góc phía Tây sân đấu, may mà còn có Trình Mạc chiếu cố sai người mang đến hai cái ghế để bọn gã khỏi phải đứng chờ.

Đúng lúc này Thương Tú Tuần cũng vừa tới. Đi cùng nàng còn có đại quản gia Thương Chấn, đại chấp sự Lương Trì, Phúc đại tỷ và người hảo bằng hữu của mục trường là Lạc Phương. Cả đoàn được Vi công công đích thân ra đón. Thương Tú Tuần tuy ăn mặc nam trang nhưng sự hấp dẫn không hề vì vậy mà kém đi, nhan sắc diễm lệ của nàng thu hút sự chú ý của toàn trường.

Khấu Trọng than thở:

- Mỹ nhân trường chủ có đến cũng vô ích, Trầm tiểu thư căn bản không có cơ hội xuất hiện. Rốt cuộc Trương Tiệp Dư đã dùng cớ gì để làm cho nàng ấy không tham dự được cái dịp nhiệt náo này nhỉ? Theo lý thì với tài trí của mình Trầm mỹ nhân phải cảm thấy có chỗ không ổn chứ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Vẫn chưa thấy bóng dáng Trương Tiệp Dư đâu, chờ đến lúc thấy rồi hẵng nói đi. Bây giờ ta lại không hề lo lắng, tệ lắm thì bọn ta chết theo Lý Mật để ngăn cản Độc Cô gia làm hại mỹ nhân quân sư là xong.

Khấu Trọng trầm ngâm giây lát, đoạn cất giọng đầy cảm xúc:

- Đây đúng là tư vị của kiếp nô tài, chỉ có thể nép ở một góc chờ đợi cho đến khi bị sai ra làm trò khỉ. Tuy nhiên trong cái rủi lại có cái may, ít nhất bọn ta có thể học lỏm khi xem hiệp thi đấu đầu tiên. Nếu bọn ta ra sân ngay từ đầu tất làm cho khán giả cười đến vỡ bụng, hoặc họ tưởng rằng ta và ngươi diễn hài. Khà khà, lão bằng hữu của ta đã đến rồi!

Tiếng nhạc cất lên, chính là điệu Hồ nhạc dùng để nghênh đón khách từ xa tới. Đồng thời tiếng vỗ tay cũng vang lên rào rào.

Được Thường Hà và Ôn Ngạc Bác dẫn đường, một hàng hơn ba mươi người Ba Tư cưỡi ngựa vào Hoành Quán quảng trường từ phía Hoàng thành, trong đó chỉ có sáu nhân vật mặc trang phục gọn nhẹ để chơi mã cầu, còn lại chắc là những người trong đoàn sứ tiết và thương nhân Ba Tư. Có thể thấy thi đấu mã cầu cũng là một cách để hai nước tương giao.

Vi công công và Trình Mạc nghênh đón rồi dẫn bọn họ đến những chỗ trống đã được dành sẵn ở phía trước của khán đài phía Đông.

Khấu Trọng rỉ rả:

- Lão bằng hữu Vân Soái của chúng ta chắc chắn là cao thủ mã cầu, nói không chừng còn là người phát minh ra môn này. Thời đó lão làm khách ở Thổ Phồn mà.

Từ Tử Lăng bật cười nói:

- Lại hồ ngôn loạn ngữ rồi!

Khấu Trọng cười khổ:

- Vậy ta phải nói gì đây? Nhìn đám mã cầu cao thủ Ba Tư kia đi, người nào người nấy tinh thần mạnh mẽ, cúc trượng đeo trên ngựa giống như thần binh lợi khí, ta thực sự sợ mình bị bêu xấu đó!

Từ Tử Lăng nói:

- Về mặt kỹ thuật đánh cầu thì bọn ta chỉ là tay mơ. Nếu ngươi còn e sợ như vậy, chi bằng sớm đến nói khó với Vi công công rằng bọn ta đều bị đau bụng là xong, khỏi phải ra sân làm gì cho mất mặt.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Sao ta lại sợ chứ? Con mẹ nó! Lát nữa ta và ngươi dùng Trường Sinh khí điều khiển mã cầu từ xa, dù cho nó nhẹ như thế nào, khống chế khó ra làm sao, tóm lại sẽ phải trở nên ngoan ngoãn theo ý bọn ta. Trường Sinh khí của chúng ta cũng là độc nhất trên thiên hạ, bảo đảm chẳng người nào nhìn ra, có khi lại còn tưởng là kỹ thuật của chúng ta cao siêu đến nỗi có thể làm cho quả cầu chạy vòng vèo!

Khà khà!

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Đề nghị này còn có tính xây dựng một chút!

Khấu Trọng cao hứng nói:

- Không biết ta đã nghe được ở đâu câu chuyện giang hồ đồn thổi rằng nếu như Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liên thủ thì thiên hạ sẽ không ai địch nổi. Hai thắng một tuy không vẻ vang lắm, nhưng trong trận đấu này lại có thể coi là tinh thần đoàn kết. Ài! Biến Thái Hành song kiệt trở thành bộ đôi cao thủ mã cầu đệ nhất thiên hạ thì không biết lành dữ sao đây!

Từ Tử Lăng nói:

- Tình thế hỗn loạn này tất phải có người thu thập, may mà Quan Ngoại là thiên hạ của Lý Thế Dân. Hắn mà đề nghị thì đầu lĩnh của phái Thái Hành sao dám không ngoan ngoãn hợp tác chứ!

Khấu Trọng vẫn còn muốn nói tiếp, đột nhiên trống lớn, trống nhỏ, trống đồng tất cả đồng thời được đánh lên, tiếp đó là tỳ bà, địch, tiêu, phèng la cũng đồng loạt lên tiếng, âm thanh vang trời!

Toàn thể đám người ngồi hai bên khán đài đồng thời đứng dậy để nghênh tiếp một đội ngũ từ Thái Cực cung đang đi qua Thừa Thiên môn.

Với ba mươi sáu cấm vệ quân cưỡi ngựa dẫn đường, Lý Uyên mặc trang phục gọn nhẹ cưỡi ngựa đi vào, bên lưng ngựa là một cây ngự cúc trượng vô cùng tinh xảo và đẹp mắt.

Theo sau lão là Lý Nguyên Cát, Lý Thần Thông và Lý Nam Thiên. Bọn họ đều mặc kình phục, chân đi giày cao, trạng thái sẵn sàng ra sân thi đấu. Tiếp đó là ba vị ái phi mà Lý Uyên sủng ái nhất, cả ba cũng mặc y phục dùng để cưỡi ngựa. Duẫn Đức phi lạnh lùng diễm lệ, Trương Tiệp Dư thanh tú xinh đẹp, Đổng Thục Ni kiều mỵ quyến rũ, ba nàng như những bông hoa đua sắc khiến trường đấu càng thêm hương vị mùa xuân.

Khấu Trọng ghé lại bên tai Từ Tử Lăng nói nhỏ:

- Thì ra là đội Lý phiệt đấu với đội Ba Tư, chẳng trách không có phần của bọn ta.

Từ Tử Lăng chợt trầm giọng:

- Mỹ nhân quân sư đến rồi kìa!

Khấu Trọng nhìn ra phía sau ba vị phi tần, quả nhiên thấy Trầm Lạc Nhạn đi cùng với đám Vũ Văn Thương, Độc Cô Phượng, Vu Sở Hồng và một vài phi tần khác. Phía trước nàng một chút lại chính là Lý Tú Ninh.

Từ Tử Lăng nói:

- Chiêu này thật tuyệt, Thương trường chủ căn bản không có cơ hội nói chuyện riêng với nàng ấy.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, Lý Uyên ngẩng cao đầu ngang nhiên đi vào.

(

Chương 617: Thi đấu mã cầu

Ngọc lặc thiên kim mã, điêu văn thất bảo cầu

Khống phi kinh điện xế, phục phấn giác tinh lưu

Biểu quá thành tam tiệp, hoan truyện đệ nhất trù

Khánh vân tùy dật túc, liễu nhiễu điện đông đầu

Tạm dịch:

Ngựa thiên lý, buộc thêm ngọc lặc

Cầu thất bảo, chạm bạc thêu hoa

Vó phi chớp giật sáng loà

Nép mình phóng tới như là sao băng

Đấu ba hiệp, đã phân thắng bại

Thắng một keo, truyền lại tin vui

Mây lành kéo đến khắp trời

Lượn quanh Đông điện muôn nơi chói ngời!

(Bản dịch này của cao thủ muốn ẩn danh, nhóm ĐĐ xin chân thành cảm ơn).

Lý Uyên nói qua vài câu xã giao kiểu như là Đại Đường quốc và Ba Tư quốc vĩnh viễn chung sống hòa bình, tương trợ lẫn nhau. Sau đó, trận thi đấu mã cầu lập tức bắt đầu.

Bốn người thi đấu bên phía Đường thất gồm có Lý Uyên, Lý Nguyên Cát, Lý Nam Thiên và Lý Thần Thông, toàn là những nhân vật trọng yếu của Lý phiệt. Có thể thấy bọn họ rất chú trọng đối với trận đấu này.

Trong bốn người bên vương triều Ba Tư, đứng đầu là Vương tử Cáp Một Mỹ, những người còn lại là Khắc Tát, Long Thịnh và Chi Lý. Thông dịch viên lần lượt đọc tên giới thiệu từng người. Bọn họ đều là thành viên của vương tộc Ba Tư, thân phận của hai bên cũng khá tương đồng.

Nhân mã hai phe đi vào giữa sân, viên quan xướng trù đem cầu đặt tại chính giữa. Ngay lúc hắn ra khỏi trường đấu, một loạt tiếng trống rền vang, trong tiếng hô lớn của viên quan xướng trù và hàng ngàn ánh mắt chăm chú, trận đấu mã cầu bắt đầu khai diễn.

Cáp Một Mỹ và Lý Uyên đồng thời thúc ngựa xông lên, cúi người vung côn tranh đoạt mã cầu, những thành viên khác phi ngựa vào vị trí chuẩn bị tiếp ứng, tình thế cực kỳ khẩn trương. Kể cả Từ Tử Lăng và Khấu Trọng cũng nảy sinh cảm giác hồi hộp đến nghẹt thở.

Hai con ngựa lướt qua nhau, gậy đánh cầu vung lên như chớp, nhanh đến nỗi không ai có thể nhìn rõ, chỉ thấy trái mã cầu tung lên bay chéo sang sân của Đường thất.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau, bọn họ vốn tưởng rằng quả cầu chỉ lăn trên mặt đất, nhưng với sự khống chế của cúc trượng thì có thể đánh cả ở trên không, điều này làm trận đấu có

thêm những biến hóa cực kỳ hấp dẫn, tuy nhiên việc điều khiển cũng khó khăn hơn gấp bội.

Chi Lý từ đường biên phía Nam của trường đấu giục ngựa xông lên, vừa khéo đuổi kịp trái mã cầu rồi vung gậy đánh chặn ngay trước khi nó bay ra khỏi đường biên. Quả cầu rơi xuống sân nhưng kỳ diệu thay không hề nảy lên mà lăn tròn trên mặt đất hướng về phía Bắc của đấu trường. Mọi người trên khái đài lập tức đồng thanh khen hay, reo hò như sấm.

Điều này rõ ràng nằm ngoài dự liệu của phe Lý phiệt. Lý Nguyên Cát gắng hết sức thúc ngựa đuổi theo nhưng vẫn chậm một chút, chẳng những không cản được mã cầu mà còn lỡ đà lao sang phần sân đối phương, lướt qua Lý Uyên lúc này đang phi ngựa lui về.

Một cao thủ mã cầu khác của Ba Tư xông lên dọc đường biên phía Bắc, hắn quát to một tiếng rồi quét mạnh vào trái cầu. Người này vận kình rất khéo léo, chỉ thấy quả cầu vọt lên không rồi bay theo một đường cong về phía cầu môn Lý phiệt ở phía Đông.

Lúc này đội Ba Tư đã triển khai thế tấn công một cách toàn diện, cả bốn người đồng loạt phi ngựa đan xen bên nửa sân Lý phiệt. Mới nhìn thì có vẻ như họ đang ào ạt tấn công bừa phứa, tuy nhiên thật ra đó chính là trận thế cao minh nhằm làm cho đối phương nhiễu loạn, lợi hại nhất là vô hiệu hóa Lý Thần Thông và Lý Nam Thiên đang phòng thủ ở sân nhà, tạo điều kiện thuận lợi cho đồng đội tranh đoạt mã cầu đang rơi xuống. Tình thế vô cùng gay cấn, có khi chẳng kém so với quyết chiến sinh tử trên chiến trường.

Trong lúc Lý Nguyên Cát vẫn còn đang quay ngựa lại, Lý Uyên thì đang hít bụi ở phía sau đối phương, Vương tử Cáp Một Mỹ lao vọt lên tiếp lấy mã cầu ngay trước mặt Lý Thần Thông.

Người xem không ai không ngơ ngẩn say mê, những thành viên trong đội trống bất giác gia tăng nhịp trống.

Cúc trượng tiếp lấy mã cầu rồi quay một vòng, kỳ lạ thay quả cầu vẫn dính chặt vào đó như chờ được cúc trượng điều chỉnh hướng đi, sau đó mới tiếp tục bắn về phía trước. Kỹ thuật dụng lực khéo léo khiến người ta phải tấm tắc khen thầm.

Cho đến lúc này bên phía Lý Uyên vẫn chưa có cơ hội chạm cầu. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi xem cũng chỉ biết lắc đầu. Nếu so về động đao động thương thì phía Ba Tư chắc chắn sẽ thua đến không còn manh giáp, nhưng thi đấu mã cầu lại là chuyện khác. Trò chơi này không chỉ đòi hỏi kỹ năng đánh cầu cũng như kỵ thuật, mà quan trọng hơn cả là khả năng phối hợp và chiến lược. Nhưng xét về bất cứ mặt nào thì phe Lý phiệt cũng đều kém hơn, thậm chí có chỗ còn thua xa.

Lý Nam Thiên lao lên truy cản thì phát giác ra quả cầu vừa được Cáp Một Mỹ đánh về phía trước, đang thầm kêu không ổn đã thấy hắn phi nhanh về phía cầu môn phe Đại Đường. Cáp Một Mỹ bắt kịp mã cầu khi nó còn cách cầu môn khoảng mười ba bộ rồi tung trượng đánh vào.

Lý Thần Thông cũng định ngăn cản nhưng đã chậm một bước, chỉ đành mở to mắt mà nhìn đối phương ghi điểm.

Ba tiếng trống vang lên, biểu hiện cầu đã vào trong lưới.

Trong tiếng hô vang của quan xướng trù, bên Lý phiệt bị bớt đi một lá cờ còn bên Ba Tư thì được thêm vào một lá.

Lần này đến lượt phe Đường thất phát cầu.

Khấu Trọng nói với Từ Tử Lăng:

- Con mẹ nó! Thì ra đánh cầu vào lưới dễ đến như vậy. Sẽ rất nhanh đến lượt chúng ta thôi, làm sao bây giờ?

Trận đấu lại được tiếp tục. Lần này Lý Uyên ngự giá thân chinh, dắt cầu tiến lên, liên tiếp vượt qua hai người. Đúng lúc Cáp Một Mỹ định dùng cúc trượng giành lấy quả cầu đang lăn trên đất, lão liền đánh cầu văng về cánh phía Nam chuyền cho Lý Nguyên Cát đang thúc ngựa xông lên.

Người xem đương nhiên muốn Hoàng đế của mình thắng lợi để lấy lại thể diện, thấy vậy liền hò reo đến khản cổ. Nữ nhân thậm chí còn cuồng nhiệt hơn cả nam nhân, Trương Tiệp Dư và nhóm phi tần đều đứng hết lên vung tay hò hét, khích động hơn cả những người đang thi đấu.

Tiếng trống giục giã!

Quả cầu lại quay trở về Lý Uyên, ông ta dắt cầu về phía cầu môn đối phương.

“Phốc!”

Cầu đã vào lưới!

Ba tiếng trống lại vang lên, người người tung hô vạn tuế.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm thở dài, hai gã với nhãn lực cao minh đã nhìn ra lần này đối phương cố ý nhường cho, nếu không vừa rồi phe Lý Uyên đã không dễ dàng ghi điểm như thế.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Nếu lát nữa chúng ta không phải ra sân làm trò hề thì ta nguyện ý hiến tặng toàn bộ cho Thân gia!

Khấu Trọng cũng toát mồ hôi hột, thầm đồng cảm với vị huynh đệ.

Hiệp thứ nhất bên phía Lý phiệt thắng hai thua một, rõ ràng là người Ba Tư làm khách giữ lễ nhường cho chủ nhà hiệp đầu.

Sau khi đã nghỉ ngơi một lát, hiệp thứ hai bắt đầu. Dưới sự lãnh đạo của Cáp Một Mỹ, người Ba Tư ép sân toàn diện, liên tục đánh cầu vào lưới đối phương hai lần. Cuối cùng Lý Nguyên Cát phải nhờ tới thủ pháp xảo diệu và sự may mắn mới cướp được cầu từ người chơi yếu nhất bên phía đối phương là Long Thịnh rồi đánh cầu vào lưới trong lúc đội Ba Tư còn chưa kịp xoay trở.

Trong lần nghỉ ngơi sau hiệp thứ hai, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau vừa nản vừa lo, than thở cho vận mệnh tương lai của bọn gã.

Khấu Trọng ngán ngẩm nói:

- Nếu cho ta về nhà tập vài tháng thì nói không chừng có thể đánh thắng con bà nó cái tên Vương tử Ba Tư này, chứ hiện giờ đến quả cầu cũng chưa chạm qua, lát nữa ra sân biểu diễn lại để cho người ta thoải mái đánh cầu vào lưới thì bọn ta sau này làm sao còn mặt mũi nhìn ai nữa?

Từ Tử Lăng quan sát Lý Uyên đang nói gì đó với Lý Nguyên Cát, xem sắc mặt nghiêm trọng của ông ta thì dường như đang chê trách biểu hiện của Lý Nam Thiên và Lý Thần Thông. Gã thở dài:

- Hiệp tới phe Lý Uyên sẽ còn thua thảm hơn nữa. Khi nào Cáp Một

Mỹ nắm chắc phần thắng, kiếm được đủ cờ rồi thì may ra mới nhường lại cho Lý Uyên vài bàn. Một trận đầu mã cầu gồm hai vòng sáu hiệp để phân thắng bại, nếu như không có màn tự bêu xấu của chúng ta giữa hai vòng đấu thì chắc sẽ kết thúc rất nhanh, vậy thì tốt quá.

Khấu Trọng nói:

- Liệu Lý Mật có tìm Lý Uyên nói chuyện trong lúc chúng ta biểu diễn không, đó có lẽ không phải là cơ hội tốt nhất bởi vì chắc chắn tâm trạng của Lý Uyên đang rất tệ.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn Trầm Lạc Nhạn đang ngồi bên cạnh Trương Tiệp Dư, cho đến lúc này nàng ta vẫn chưa phát hiện được sự có mặt của hai người. Nhưng tới lúc bọn gã ra sân thì lại là chuyện khác, nàng ta chắc là có thể nhìn ra sự giả trang của bọn họ.

Tiếng trống lại vang lên, hiệp cuối cùng của vòng đấu đầu tiên đã bắt đầu, tiếp đó sẽ là màn trình diễn kỹ thuật giữa hai vòng đấu, cũng là lúc Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phải ra trình làng. Hai gã lấy cái gì để mà biểu diễn cho những danh thủ mã cầu siêu cấp phía Ba Tư xem đây?

Trong hiệp thứ ba, bên phe Lý Uyên thay đổi chiến lược, lấy công đối công. Về kỹ thuật mà nói, trong bốn người thì Lý Nguyên Cát là tốt nhất, về mã thuật thì Lý Uyên còn thua hắn một chút, vì vậy độ linh hoạt nhiều lúc vẫn không được như ý.

Đấu mã cầu cũng có quy củ của nó, đầu tiên là phải dùng cúc trượng tiếp cầu thật chuẩn, người thì không thể rời khỏi lưng ngựa, chỉ hai điểm đó thì đã khiến những nội gia cao thủ am hiểu võ công dù có thi triển mọi sở học bình sinh cũng không có đất dụng võ, chỉ có thể bằng kỹ thuật đánh cầu và mã thuật tranh phong trên sân.

“Phốc!” một tiếng, Lý Nguyên Cát chặn đứng cú đánh hiểm hóc của Chi Lý về phía cầu môn Lý phiệt, sau đó dắt cầu lướt qua Khắc Tát, ngay trước khi Long Thịnh kịp truy cản đã chuyền cầu cho Lý Thần Thông. Lý Thần Thông quát lớn rồi khống chế mã cầu vọt lên. Chi Lý còn chưa kịp đuổi theo ngăn cản y đã đánh cầu lui lại cho Lý Nam Thiên ở phía sau cách khoảng hơn ba trượng. Lý Nam Thiên miệng hô “Xông lên!”, đoạn không hề chậm trễ vung trượng quét trúng quả cầu. Quả cầu bay lên không, vượt qua vạch giữa sân lao về phía cầu môn đối phương.

Lý Uyên cả mừng, chỉ cần có thể thoát khỏi sự truy cản của Cáp Một Mỹ đang ở gần đó thì chắc chắn Lý phiệt có thể thắng được một bàn.

Cáp Một Mỹ thấy vậy vội quay ngựa đuổi theo như gió. Lý Uyên thì đang xông lên theo đường biên phía Bắc. Hai người cùng thúc ngựa tăng tốc, tiếng vó ngựa dồn dập, nhanh thắng chậm thua, từ lúc bắt đầu trận đấu đến giờ mới thấy cảnh này. Phải biết hai bên đều có lòng cầu thắng, vì vậy trên sân đấu tuyệt không hề nhường nhịn. Đây chính là chỗ tuyệt diệu khiến Lý Uyên mê thích mã cầu, bởi vì lúc bình thường ông ta làm sao có được lạc thú đó, ai mà dám tranh hùng đấu thắng với Hoàng đế chứ!

Cả ngàn người xem cũng như cấm vệ canh gác bốn phía thấy biểu hiện xuất sắc như vậy của phe Lý Uyên lập tức hò reo vang trời, tiếng kèn trống nhộn nhịp, người người ngây ngất. Trương Tiệp Dư, Duẫn Đức Phi và các phi tần đều không cần giữ ý tứ gì nữa, động tác cổ vũ vô cùng cuồng nhiệt. Trong ngoài sân đấu không khí đều kịch liệt đến cực điểm.

Trái mã cầu đang lăn trên mặt đất cách cầu môn phía Tây hơn ba mươi bộ, chỉ cần Lý Uyên nhanh hơn một chút để bắt kịp là chắc chắn có thể đánh cầu vào lưới, mọi người sẽ lại có cơ hội tung hô

vạn tuế.

Biến hóa đột nhiên xuất hiện! Cáp Một Mỹ quát lên một tiếng rồi kéo cương thúc ngựa, chỉ thấy con vật như bay trong không trung, vượt lên hai trượng rơi xuống phía trước bên phải quả cầu, sau đó hắn nhoài hẳn người vung cúc trượng tiếp lấy quả cầu đang lăn đến.

Lý Uyên đến nơi thì đã chậm hơn nửa bước, vốn tưởng như thành công đã ở ngay trước mắt, ngờ đâu lại công toi một phen, cả người lẫn ngựa theo đà lao đến tận cầu môn phía Tây mới quay lại được. Trong khi đó Cáp Một Mỹ đang khống chế mã cầu tiến về phía cầu môn phía Đông.

Tiếng hoan hô trở thành tiếng thở dài.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu hỏng bét. Bên Lý Uyên đang hừng hực khí thế nhưng sau thất bại này chắc chắn sẽ rối lọan. Bốn đối ba, khẳng định phe Lý Uyên sẽ không chống nổi đợt tấn công này.

Thiếu chút nữa thì nhắm mắt không dám nhìn, Khấu Trọng than thở:

- Chẳng phải là có người nói rằng chúng ta từng đại thắng trước các cao thủ mã cầu nước Thổ Phồn sao? Nếu lát nữa biểu hiện của bọn ta lóng ngóng như người mới tập chơi thì Lý Uyên sẽ nhìn ta và ngươi thế nào đây?

Thấy Khấu Trọng không ngừng nhắc đi nhắc lại chuyện đó, Từ Tử Lăng biết hắn đang lo gần chết. Dù cho không sợ bị khám phá thân phận thì với sự hiếu thắng của mình Khấu Trọng cũng khó mà chịu được cảm giác nhục nhã sau khi bị bêu xấu trước mắt mọi người.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Bây giờ quan trọng nhất là chúng ta phải có lòng tin, từ đó vận dụng tâm pháp Tỉnh Trung Nguyệt để trình diễn thật hay trận đấu sắp tới này.

Khấu Trọng tỏ vẻ tiếc nuối:

- Ta thực sự hối hận là đã không mang hai thớt bảo bối Thiên Lý Mộng và Vạn Lý Ban theo.

Ba tiếng trống vang lên, quả như dự đoán, phe Ba Tư đã thắng thêm một cầu.

Đúng lúc này một tên cấm vệ đến nhắc bọn gã chuẩn bị ra sân. Cả hai đều mang cảm giác của người sắp bị đưa ra pháp trường để hành hình, vô cùng miễn cưỡng đi xuống chọn ngựa và cúc trượng.

Đám cấm vệ và mã phu phụ trách ở đó đều đang tập trung xem trận đấu nên cũng chẳng thèm để ý đến bọn gã.

Phe Lý Uyên lại thua thêm một bàn nữa.

Hai gã tay cầm cúc trượng tay dắt ngựa, ngẩn người đứng xem ở góc phía Đông Bắc của sân đấu.

Nếu phe Lý Uyên để thủng lưới liền ba bàn ở hiệp này thì gần như hết hy vọng thắng chung cuộc, trừ phi trong vòng đấu cuối cùng có ít nhất một hiệp thắng ba không trắng và tổng tỉ số hai hiệp còn lại nhiều hơn đối phương một bàn. Tuy nhiên so sánh thực lực đôi bên lúc này thì đó là điều không khả thi.

Cáp Một Mỹ lại một lần nữa biểu diễn kỹ thuật khống chế mã cầu, trước sau lần lượt vượt qua Lý Uyên và Lý Nguyên Cát rồi chuyền

cầu cho Chi Lý ở phía trước. Chi Lý vung trượng đánh cầu nhanh như sao xẹt lọt qua chân ngựa của người có kỹ thuật kém nhất bên phía Đường thất là Lý Nam Thiên rồi bay vào cầu môn.

Tiếng nhạc được tấu lên, vòng thi đấu thứ nhất cuối cùng đã kết thúc, hai phe xuống ngựa thi lễ rồi cùng rời khỏi sân đấu.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Dâu xấu dù sao cũng phải gặp cha chồng, xui xẻo thay lần này bố chồng của chúng ta lại là đám đông cả ngàn người. Con mẹ nó! Đều là tại thằng cha Lôi Cửu Chỉ kia bắt bọn ta giả trang làm Thái Hành song kiệt con bà nó gì đó. Xem đi, bây giờ phải làm sao để thu xếp đây?

Bọn Cáp Một Mỹ đã trở về bên phía tộc nhân của mình tiếp nhận những lời chúc mừng.

Thay vì lên khán đài để đám phi tần có cơ hội xúm lại an ủi, Lý Uyên dừng bước ở đường biên sân đấu gọi Vi công công và Trình Mạc tới nói chuyện.

Từ Tử Lăng bật cười:

- Tên tiểu tử ngươi chỉ giỏi trách người khác, liên quan gì đến Lôi đại ca chứ? Cứ dùng hai tuyệt kỹ Nhân mã như nhất và Trường Sinh khí để chơi mã cầu là xong, còn những việc khác chẳng cần phải nghĩ đến.

Khấu Trọng chợt rên rỉ:

- Thảm rồi! Phải ra sân rồi! Ngươi xem Lý Uyên liên tục nhìn về phía chúng ta kìa.

Từ Tử Lăng đang chú ý xem Lý Mật có nhân cơ hội này đến nói chuyện với Lý Uyên không, tuy nhiên lão vẫn yên vị ở phía Tây khán đài, liên tục thầm thì với Hoảng Công Thác đang ngồi bên cạnh. Nghe Khấu Trọng nói vậy gã liền nhìn về phía Lý Uyên, chỉ thấy ông ta vừa nghe Vi công công nói vừa dõi mắt về phía hai gã như để đánh giá. Gã lấy làm lạ nói:

- Xem ra thì dường như không chỉ đơn giản là muốn chúng ta biểu diễn thôi đâu!

Khấu Trọng giật mình kinh hãi nói:

- Chẳng lẽ lão phát hiện ra bọn ta có vấn đề?

Lúc này hai danh thủ mã cầu thủ hạ của Lý Nguyên Cát cũng đang dắt ngựa về góc Tây Nam của sân đấu để chuẩn bị vào sân biểu diễn. Hai gã thấy vậy tóc gáy càng thêm dựng ngược.

Không khí tại hai khán đài dành cho quan khách đã trở lại nhiệt náo như trước, tiếng cười nói bình luận ồn ào khắp nơi.

Đang đứng xung quanh Lý Uyên, đám Lý Nguyên Cát, Lý Nam Thiên và Lý Thần Thông đều cùng nhìn về phía bọn Khấu Trọng, hiển nhiên những nhân vật lãnh tụ của Đại Đường đang bàn luận về hai gã.

Khấu Trọng nói:

- Cứ mặc kệ đi! Nếu như có chút gì không ổn thỏa, bọn ta lập tức đột vây xông ra.

Trình Mạc chợt cất bước về phía bọn họ, lúc đến trước mặt hai người hắn nói:

- Theo ta lại đây! Hoàng thượng muốn nói chuyện với các vị.

Xem sắc mặt nghiêm trọng của hắn, hai gã thầm kêu không ổn, nhưng cứ như vậy mà xông ra đào tẩu trong lúc cát hung chưa biết thế nào thật quá vô lý, cả hai chỉ đành dắt ngựa đi theo.

Trình Mạc đưa tay ngăn cản:

- Để ngựa và cúc trượng lại!

Vừa nói xong lập tức có người đến tiếp lấy.

Hai gã ngơ ngơ ngác ngác theo hắn đến chỗ Lý Uyên, đang định quỳ xuống thi lễ thì Lý Uyên đã nói:

- Ra sân đấu không cần câu nệ lễ nghi. Các ngươi đã xem vòng đấu vừa rồi, có ý kiến gì không?

Ánh mắt của Lý Nguyên Cát, Lý Nam Thiên, Lý Thần Thông và Vi công công lấp loáng dò xét đến nỗi bọn gã chỉ có thể thầm cầu thần ban phúc, trong lòng không ngừng kêu cha gọi mẹ.

Khấu Trọng miễn cưỡng thu nhiếp tâm thần, cúi đầu cung kính nói ra vẻ chuyên gia:

- Hoàng thượng minh xét! Phương thức chơi mã cầu của người Ba Tư theo một lối riêng, ngoài biểu hiện rất tốt của Vương tử Cáp Một Mỹ thì sự phối hợp của toàn đội liền lạc như áo trời không vết vá. Nhược điểm duy nhất là Long Thịnh, mã thuật của người này không linh hoạt bằng những đồng đội của hắn, tuy nhiên thủ pháp đánh cầu không hề thua sút.

Vi công công nhắc nhở:

- Ý Hoàng thượng là muốn hỏi có phương pháp gì phá được trận thế của đối phương hay không!

Hiểu được rằng phe Lý phiệt không hề nhìn ra thân phận của bọn gã mà chỉ là thực lòng muốn nghe chỉ điểm, trong lòng hai gã lập tức nhẹ nhõm hẳn.

Có điều lại nảy sinh chuyện đau đầu khác. Nếu như bây giờ bọn gã nói như nước chảy mây trôi nhưng lát nữa biểu hiện lại không được như thế thì chẳng phải khiến người ta nghi ngờ hay sao?

Từ Tử Lăng vội nói:

- Chỉ có cách khắc chế mã thuật của Vương tử Cáp Một Mỹ, thêm vào đó là tận lực phá vỡ sự phối hợp của bọn họ thì mới có thể thắng được trận này.

Lý Uyên nhìn Lý Nguyên Cát, sau đó lại quay sang Lý Nam Thiên và Lý Thần Thông, cuối cùng nói một câu như sấm động trời quang:

- Nếu đổi lại cho hai ngươi ra sân thì có được bao nhiêu phần thắng?

Mấy lời của lão như sét đánh ngang tai, khiến cho hai gã hồn xiêu phách lạc. Bọn gã cả đời vẫn chưa chạm đến trái cầu, đối phương lại toàn là siêu cấp cao thủ trong môn này, câu hỏi đó nên trả lời sao đây?

(

Chương 618: Đổi sân đổi người

Khấu Trọng chẳng cần hỏi ý kiến Từ Tử Lăng cũng biết đáp án chỉ có một, gã không dám do dự vội trả lời:

- Hoàng thượng có lệnh, bọn tiểu nhân xin tận lực mà làm.

Lý Nam Thiên không hài lòng lạnh lùng nói:

- Hoàng thượng muốn biết ngươi có bao nhiêu khả năng thành công chứ không phải lo việc ngươi có tận lực hay không!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đột nhiên hiểu ra vấn đề! Lý Uyên đang cân nhắc dùng bọn họ thay thế Lý Nam Thiên và Lý Thần Thông, điều này khiến cho hai vị đại nhân họ Lý mất mặt. Đó là nguyên nhân làm cho Lý Nam Thiên gây khó khăn cho bọn gã, phát tiết những phẫn oán trong lòng, đồng thời cũng gián tiếp biểu hiện sự bất mãn với Lý Uyên.

Ở trong chăn mới biết chăn có rận, bất luận thuật nhân mã như nhất của bọn gã cao minh ra sao, Trường Sinh khí xuất thần nhập hóa thế nào, trong một khoảng thời gian ngắn cũng không thể luyện tập thành thục những kỹ năng đánh mã cầu, đợi đến lúc hai gã nắm vững được yếu quyết thủ thắng thì đã sớm thua trận cầu này rồi. Thế nên hiện tại bọn gã đích thực ở thế leo lưng hổ khó xuống, lo lắng sợ hãi, chỉ khổ là không sao thoát ra được.

Từ Tử Lăng trả lời dứt khoát:

- Bọn tiểu nhân mỗi lần vào sân đánh mã cầu đều có lòng tin chắc thắng mười phần, thỉnh Hoàng thượng minh giám!

Lý Uyên nghe vậy đưa mắt nhìn Lý Nguyên Cát, Lý Nguyên Cát lại hướng về Vi công công đằng xa, Vi công công ho khan một tiếng rồi nói:

- Ngự kỵ trưởng có thể trả lời rõ ràng về điểm này.

Lý Nguyên Cát và Vi công công có thể né tránh việc trả lời để khỏi đắc tội với Lý Thần Thông và Lý Nam Thiên, nhưng Ngự kỵ trưởng thì không có tư cách khước từ, Trình Mạc chỉ đành có sao nói vậy:

- Hạ thần chưa có cơ hội tận mắt coi hai vị nhân huynh đây đánh mã cầu, bất quá công phu cưỡi ngựa của bọn họ khẳng định không thua kém gì đối phương.

Đến lúc này đa số người ở hai bên khán đài đã phát giác bên sân của Lý Uyên có vẻ khác thường, liền thi nhau nhìn xuống bàn tán không ngớt. Từ Tử Lăng và Khấu Trọng thấp thỏm muốn biết nếu Trầm Lạc Nhạn trông thấy bọn hắn thì có phản ứng gì nhưng lại không dám ngẩng đầu nhìn nàng ta.

Lý Uyên cuối cùng cũng phải quyết định:

- Nếu vậy hai người các ngươi sẽ thay thế Thần Thông và Nam Thiên ra sân. Đấu trường như chiến trường, điều binh đổi tướng là bình thường, hiện tại ta đây dùng kỳ binh khắc địch, khiến cho đối phương không rõ cách bố trí của bọn ta.

Lý Nguyên Cát nói:

- Nhưng bọn hắn vốn không quen với cúc trượng và ngựa đua, khi

vào đấu trường rất có thể tạo cho phía Ba Tư cơ hội để lợi dụng. Bên ta đã thua ba bàn, không thể thất bại thêm nữa.

Hiểu rằng Lý Nguyên Cát lên tiếng đứng về phía mình, nét mặt đang sượng ngắt của Lý Nam Thiên và Lý Thần Thông chợt hiện ra vẻ chế nhạo và đắc ý.

Trong lòng Khấu Trọng vô cùng cảm kích Lý Nguyên Cát, liền chớp lấy cơ hội cung kính nói:

- Tề vương đã nói ra tâm ý bọn tiểu nhân, dùng không quen cúc trượng và ngựa sẽ làm giảm khả năng tranh thắng, thỉnh Hoàng thượng minh giám!

Đây không phải là những lời cố ý khiêm nhường, nhưng lọt vào tai Lý Thần Thông và Lý Nam Thiên lại khiến cho ác cảm của họ đối với hai gã giảm bớt.

Lý Uyên thoáng chút trầm ngâm, đoạn gật đầu nói:

- Cũng có lý! Vậy trẫm sẽ mời người Ba Tư tới nội điện uống rượu trò chuyện, công công sẽ dẫn hai vị nhập cung để lựa chọn thứ thích hợp nhất trong số cúc trượng và ngựa đua của trẫm mà sử dụng, sau khi luyện tập nửa giờ rồi ra sân đấu, nhưng nhớ ngàn vạn lần đừng làm trẫm thất vọng.

Mọi người đều chẳng còn gì để nói thêm, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại càng không dám thắc mắc, chỉ đành cảm tạ hoàng ân, theo chân Vi công công vào Thái Cực cung đợi lão Thiên gia an bài.

o0o

Từ Tử Lăng, Khấu Trọng và Vi công công được hơn mười ngự vệ

tiền hô hậu ủng vòng qua Thái Cực cung đi về phía Ngự Châu phường. Hai gã không dám cùng Vi công công đi ngang hàng nên cố chậm lại phía sau hai bước.

Vi công công cất giọng nói quái dị nửa nam nửa nữ:

- Hai kẻ hậu sinh tiểu tử kia đi nhanh lên một chút để cho kẻ già này dễ nói chuyện.

Chờ hai gã đuổi kịp tới bên cạnh, lão nói tiếp:

- Để tiết kiệm thời gian, ta chỉ dắt hai ngươi đi chọn cúc trượng trong kho cống phẩm của Hoàng thượng, còn ngựa đua thì để Ngự kỵ trưởng của Ngự Mã phòng bên cạnh Huyền Vũ môn đưa ra bảy tám con cho các người tuyển chọn, nếu không chẳng có nhiều thời gian để luyện tập đâu. Trang phục này của hai ngươi cũng nên thay đổi mới nhìn được.

Hai gã nghe xong “vâng vâng dạ dạ”, dùng ánh mắt “Thái Cực cung thì ra quá hùng vĩ” để nhìn xung quanh, tỏ vẻ hiếu kỳ quay trái ngó phải, bộ dạng như kẻ quê mùa lần đầu bước vào thành thị.

Vi công công hạ thấp giọng:

- Hai ngươi có cơ hội cùng với Hoàng thượng kề vai tham gia một cuộc đấu, khẳng định là do tổ tông các ngươi đã tích lũy được đại hồng phúc. Chỉ cần biểu diễn thật hay, ngoại trừ vàng bạc lụa là, nói không chừng Hoàng thượng còn có phần thưởng khác.

Khấu Trọng nghe lời hiểu ý, vội ra vẻ nhún nhường:

- Tất cả nhờ Vi công công dẫn dắt chỉ bảo!

Vi công công vui vẻ nói:

- Phàm là người ai lại không ái mộ nhân tài, nếu hai ngươi biết chớp lấy cơ hội này biểu hiện xuất sắc, ta đây sẽ vì các người mà cầu Hoàng thượng ban cho một chức quan nho nhỏ, sau này không cần theo bang hội sống trên đầu đao mũi kiếm nữa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm giật mình, nghĩ bụng như vậy không phải là khéo quá hóa vụng hay sao. Vi công công có thể là người hiểu tâm ý Lý Uyên nhất trong cung, biết nếu như hai gã trợ giúp thắng trận cầu này, Lý Uyên long tâm vui vẻ chắc sẽ phong cho chức quan gì đó như Mã cầu trưởng chẳng hạn. Thế nên lão thuận nước đẩy thuyền, muốn thu hai người làm tâm phúc. Nhược bằng trận đấu này mà thua, đương nhiên tất cả không nói tới.

Từ Tử Lăng lên tiếng:

- Thế nhưng bọn ta…

Vi công công mỉm cười cắt lời:

- Hai ngươi đang làm việc cho tên nhà giàu mới nổi Tư Đồ Phúc Vinh chứ gì! Ta biết rất rõ chuyện này. Đừng có lo! Chỉ cần là người một nhà, mọi việc ta sẽ đều nghĩ giúp cho. Ta thích thái độ trung thành với chủ của các ngươi.

Khấu Trọng đang tính xem có nên vì trốn làm quan mà để thua trận đấu này hay không, sau đó lại thầm tự cười mình lo chuyện không đâu, bởi trận này muốn thua thì dễ chứ muốn thắng còn khó hơn lên trời.

Vi công công tiếp tục:

- Thắng thua vốn là việc bình thường, bất quá người Ba Tư trước nay xem chơi cầu như đánh trận, lại cho rằng Hán nhân chúng ta kỹ thuật mã cầu kém xa bọn họ. Việc Hoàng thượng đặc biệt mời họ từ nơi xa xôi thiên sơn vạn thủy đến đây chơi một trận giao hữu đã được chuẩn bị trước đó cả năm, người xem trọng vô cùng. Do đó trận này chẳng những không thể chấp nhận thất bại, mà còn phải làm cho người Ba Tư thua mà tâm phục khẩu phục. Hiện tại chắc các ngươi đã hiểu vì sao Hoàng thượng gạt cảm giác của Hoài Nam vương hai người sang một bên, nhất quyết không thay đổi ý định cho các ngươi vào sân.

Lúc này bọn họ từ ngự viên rẽ sang bên phải tiến vào hậu cung của Lý Uyên, đi về phía khối kiến trúc ở góc Tây Nam. Giáp phía Bắc chính là Ngự Thư phòng, nơi hai gã xuýt nữa ôm hận thu tràng.

Thủ vệ nội cung rõ ràng đã được tăng cường, các cửa ra vào đều được canh phòng nghiêm ngặt, khá nhiều trạm gác ngầm được đặt thêm, không khí rất khẩn trương.

Tiến vào đại môn phải qua hơn mười ngự vệ canh giữ, sừng sững trước mắt hai gã là bốn tòa nhà hùng vĩ, trên hành lang vòng quanh quần thể kiến trúc này cứ năm bộ một lính canh, mười bộ một trạm gác, sợ rằng ruồi cũng khó tự do bay lượn dưới quang cảnh trước mắt.

Đưa hai gã đi tới toà điện đường ở phía Tây Nam, Vi công công nói:

- Lễ vật từ khắp nơi dâng lên Hoàng thượng đều để cả ở nơi này, chỉ riêng cúc trượng đã có đến hơn ngàn, bảo đảm hai ngươi xem đến mê mẩn không muốn rời tay. Bất quá thời gian không có nhiều, chớ nên để lãng phí vào những việc như thế.

Tiếp đó lão nói với đám ngự vệ theo hầu:

- Bọn ngươi lưu tại đây!

Nhóm ngự vệ “dạ” vang rồi lập tức dừng lại, Vi công công dẫn hai gã bước lên bậc thềm bằng đá, cửa trong đã được cấm vệ quân mở rộng để ba người tiến vào điện đường, phía trên điện có treo một tấm hoành phi với ba chữ lớn “Triêu Phượng Đường”.

Triêu Phượng đường tổng cộng có tám phòng chứa cống phẩm nằm dọc theo hành lang hai bên, được đóng lại bởi các cửa sắt khóa chặt. Viên thái giám phụ trách ở đây nghe tin liền cùng bốn tiểu thái giám vội vã chạy tới giúp đại thái giam Vi công công tháo khóa mở cửa.

Hai gã nghĩ bụng cái lão Vi công công này quả thực cũng có địa vị, nói đến là đến chẳng buồn báo trước, vậy mà chỉ cần đối phương hơi chậm trễ một chút khẳng định sẽ bị quở trách.

Theo Vi công công tiến sâu vào phía trong, bất chợt cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều chấn động, hai gã vội vàng vận công tập trung lên khứu giác. Quả nhiên một mùi hương nhè nhẹ như có như không đang len lỏi qua khe cửa bỗng trở nên rõ rệt, đúng là khí vị mà sáng nay Lôi Cửu Chỉ từng cho hai gã ngửi qua.

Cả hai cùng nghĩ không biết trời xui đất khiến thế nào mà Lý Uyên lại đem Hàn Lâm Thanh Viễn đồ cất vào phòng chứa cống phẩm đầu tiên phía bên trái cửa vào.

Vi công công nói:

- Đến rồi!

Cánh cửa mở rộng, cả một rừng cúc trượng có nguồn gốc từ rất nhiều địa phương khác nhau trong và ngoài nước, với đủ loại mẫu

mã, hoa văn, màu sắc và chất liệu bày ra thành hàng thành lối, trùng trùng điệp điệp, chỉ có thể lách người mà đi.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nghĩ tới mệnh vận sắp đến, trong lòng chỉ biết cười khổ đưa chân bước vào.

o0o

Từ Thái Cực cung quay về Hoành Quán quảng trường, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dắt đôi ngựa đua đã được khoác giáp sắt màu sắc sặc sở, bên lưng ngựa treo cúc trượng đã được chọn lựa rất kỹ lưỡng. Bọn gã theo đúng chỉ dẫn của Vi công công tới góc Tây Bắc đấu trường cung hầu thánh giá Lý Uyên.

Hai bên khán đài Đông Tây ầm ĩ huyên náo, bầu không khí trở lại như trước khi bắt đầu trận đấu, quan khách hàn huyên đùa giỡn với nhau, đối lập với hình ảnh của cấm vệ quân nghiêm trang đứng gác bốn phía.

Thái Cực cung tổng cộng có ba cửa, chánh môn là Thừa Thiên, hai cửa khác là Nghiễm Vận và Trường Nhạc. Bọn gã từ Nghiễm Vận môn phía Tây cửa Thừa Thiên đi vào sân để không bị ai chú ý.

Vừa rồi trong ngự viên hai gã đã hết sức tận dụng thời gian để luyện tập và nắm vững kỹ xảo đánh mã cầu. Cả hai đều là thiên tài về võ đạo nên chỉ cần nghe nói qua là hiểu, lại chính mắt được nhìn cao thủ các bên Lý phiệt và Ba Tư tranh phong giao đấu nên đối với thủ pháp đánh mã cầu đã nắm vững, sau khi trải qua luyện tập lòng tin càng tăng mạnh, không như trước đó cứ nơm nớp sợ hãi lo trước lo sau.

Từ Tử Lăng đi ra một chỗ xa ở khán đài phía Đông đưa mắt quan sát xung quanh, chợt thấy Trầm Lạc Nhạn đang định thần nhìn bọn gã,

liền chỉ hận không có cách nào báo tin cho nàng biết.

Khấu Trọng tiến đến ghé sát tai gã nói:

- Lý Mật khẳng định chưa có cơ hội tiếp cận Lý Uyên, coi cái vẻ mặt bồn chồn không yên của lão là đủ biết.

Đột nhiên trống nhạc vang lên, toàn thể khán giả đứng dậy.

Lý Uyên và Vương tử Cáp Một Mỹ cùng đám quan khách Ba Tư từ Thừa Thiên môn tiến vào quảng trường trong sự tung hô vạn tuế, tiếp đó nhạc tắt dần chỉ còn tiếng trống vang dội.

Lý Uyên ra hiệu miễn lễ, mọi người lục tục ngồi xuống.

Hai nhóm tách ra, Lý Uyên và Lý Nguyên Cát vừa nói chuyện vừa thong thả cưỡi ngựa về phía bọn gã.

Khấu Trọng ghé tai Từ Tử Lăng nói khẽ:

- Chẳng biết Lăng thiếu gia có cảm thấy hay không, đôi bên khán đài dựng ở hai hướng Đông Tây thật không hợp lý chút nào, sắp đặt ở Nam Bắc đấu trường mới đúng, như vậy mọi người có thể coi rõ trận đấu hơn.

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Cũng đã nghĩ qua, theo ta thì Lý Uyên bố trí như vậy chính là để phòng ngừa thích khách. Đông Tây hai khán đài vị trí rất xa, muốn ám sát thì không tiện chút nào.

Khấu Trọng đồng ý:

- Nói có lý đó!

Thánh giá Lý Uyên đã đến gần, hai gã không dám tiếp tục bàn chuyện, nét mặt cung kính cúi đầu nghinh tiếp.

Xoay mình xuống ngựa, Lý Uyên cười nói:

- Ở trên sân đấu trẫm cùng các ngươi là chiến hữu ngang hàng, không cần câu nệ lễ nghi. Hai ngươi luyện tập kết quả thế nào?

Khấu Trọng trả lời:

- Nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, bọn tiểu nhân đã luyện tập thuần thục cả cúc trượng và ngựa, nhất định không phụ sự kỳ vọng của Hoàng thượng.

Lý Uyên vui mừng nói:

- Vậy thì tốt rồi! Bọn ta đã thua ba bàn ở hiệp trước, vòng sau đổi sân ắt phải dẫn lại bốn bàn mới có hy vọng chiến thắng.

Lý Nguyên Cát ở ngay bên cạnh lão cũng nói:

- Đây là lần đầu tiên chúng ta hợp tác, hai ngươi trong phương diện này là cao thủ, về chiến thuật có ý kiến gì cứ mạnh dạn đề xuất, không phải e dè tôn ti cao thấp gì hết, nếu không đồng ý với cách đánh của phụ hoàng hoặc ta đây thì có thể lên tiếng phản đối.

Lý Uyên nhấc tay ra hiệu, tiếng trống lập tức ngừng lại, toàn trường im lặng không một tiếng động. Trận đấu khi nào thì bắt đầu, tất cả phụ thuộc vào thánh ý của Lý Uyên.

Hai gã cảm nhận được áp lực nặng nề trước trận đấu, nhưng lại hy

vọng tiếng chiêng trống cứ tiếp tục vang lên dồn dập như trước, còn hơn như hiện tại tất cả mọi người không có lời gì nói, cũng chẳng có việc gì làm, đâm ra tập trung hết sự chú ý lên người bọn gã. Vốn lại có tật giật mình, tâm tình bọn gã lúc này quả thật không hề thoải mái chút nào.

Đã sớm nghĩ qua về vấn đề chiến thuật, Khấu Trọng đĩnh đạc nói:

- Hai người bọn tiểu nhân đã nghĩ ra cách khai thác nhược điểm của đối…

Lý Nguyên Cát đột nhiên cắt lời:

- Bên họ rất có thể sẽ rút Long Thịnh và Chi Lý ra, đưa Đại công Trạch Hỉ Nã và Hầu tước Mai Nội Y vào sân.

Hai gã sững sờ nhìn nhau.

Lý Uyên cao giọng nói:

- Người Ba Tư trận này quyết giành phần thắng, thấy bọn ta trận tiền đổi tướng, liền biến trận để ứng phó. Không nên xem thường trận đấu mã cầu nhỏ này, nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến phương hướng quốc sách của vương triều Ba Tư trong tương lai. Đại Đường chúng ta không có khả năng trấn nhiếp người Ba Tư trên chiến trường, chỉ có thể tận lực mà làm trên đấu trường này thôi.

Khấu Trọng á khẩu vô ngôn, chỉ có thể khẳng định rằng hai người Trạch Hỉ Nã và Mai Nội Y gì đó so với Long Thịnh và Chi Lý còn cao minh hơn, cũng giống như Lý Uyên tin rằng kỹ thuật mã cầu của bọn gã cao hơn Lý Thần Thông và Lý Nam Thiên vậy. Sách lược hoàn hảo do hai gã nghĩ ra bỗng nhiên trở thành không có đất dụng võ.

Từ Tử Lăng lên tiếng:

- Hoàng thượng minh giám, đối phương có đổi người trước trận hay không chúng ta chỉ có thể ra sân mới tùy cơ ứng biến. Bọn tiểu nhân đã xem qua Hoàng thượng và Tề vương thi đấu cho nên tạm thời xin được lựa chọn cách phối hợp. Bọn tiểu nhân sẽ phụ trách phòng thủ sân nhà, ngăn chặn đối phương tấn công, sau đó đưa cầu cho Hoàng thượng và Tề vương ở tuyến trên ghi bàn.

Lý Uyên gật đầu nói:

- Cũng chỉ có cách đó thôi, hai ngươi hãy cố hết sức mà làm! Thắng trận đấu này các ngươi xem như đã lập quân công, trẫm tất có ban thưởng!

Hai gã đồng thanh tạ ơn, có điều chút tự tin nho nhỏ vừa tạo được đã vì việc đội Ba Tư đổi người mà tan thành mây khói.

Lý Uyên phát xuất chỉ thị, tiếng trống báo hiệu bắt đầu trận đấu vang khắp quảng trường.

Trận này hai bên đổi sân, cầu môn bên Đại Đường ở phía Tây, cầu môn bên Ba Tư ở phía Đông.

Mã cầu được đặt trong vòng tròn nhỏ tại trung tâm đấu trường, song phương ở hai mặt sân dàn trận.

Đại công Trạch Hỉ Nã niên kỷ cao nhất, ước chừng khoảng lục tuần, dáng vẻ oai võ, tuy già nhưng vẫn cường tráng, thân hình vững chãi như trụ thép, hàm râu rậm rạp tua tủa dưới cằm, hai mắt lấp loáng có thần, không cần huy động cúc trượng cũng chẳng ai hoài nghi về việc lão thuộc vào hàng cao thủ. Mai Nội Y là tráng hán to khỏe vạm vỡ, niên kỷ không quá tam tuần, cơ bắp cứng rắn tràn đầy kình lực như

muốn nổ bung ra, cũng là một nhân vật không thể xem thường.

Tiếng trống chợt dừng.

Quan xướng trù thông báo danh tự cầu thủ mới được thay vào sân của hai đội. Trạch Hỉ Nã và Mai Nội Y cố nhiên có quan hàm tại vương triều Ba Tư. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bị khoác áo ngự vệ tiểu quan khiến cả hai dở khóc dở cười, lại còn phải hướng về quan khách đang hô hào cổ vũ để đáp lễ.

Ba tiếng trống vang lên, mã cầu trong tay quan xướng trù được tung lên cao. Lý Nguyên Cát và Cáp Một Mỹ đang đợi sẵn liền từ hai bên sân cưỡi ngựa xông tới tranh đoạt, đội hình hai bên vội vã thúc ngựa phi nhanh, chuẩn bị tiếp ứng cũng như ngăn chặn, vó ngựa rầm rập vang trời, người người nín thở chờ xem, quan khách tập trung tinh thần coi sự tình phát triển.

Lý Nguyên Cát và Cáp Một Mỹ đồng thời tiến lên, cúc trượng đưa ra gạt lấy mã cầu, hai thớt ngựa chạy sát cạnh nhau. Lý Nguyên Cát không phụ kỳ vọng của mọi người đã chiến thắng trong pha tranh chấp tay đôi, từ trên lưng ngựa điều khiển cầu xốc tới.

Trống đánh ù tai, tiếng hoan hô ầm ầm vang dội.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rốt cục cũng là lính mới, nhất thời lưỡng lự không biết nên tiến hay lùi, cuối cùng cũng chọn phương án phi ngựa sang phần sân đối phương.

Khắc Tát và Mai Nội Y phân chia tả hữu lao tới hòng cắt ngang đường tấn công của Lý Nguyên Cát, Lý Uyên lập tức phóng đến đường biên phía Nam để tiếp ứng từ xa. Lão tướng Ba Tư là Trạch Hỉ Nã vội vã quay trở lại cầu môn đội nhà, thần thái lạnh lùng bình tĩnh.

Lý Nguyên Cát thấy không còn đường tiến liền chuyền cầu cho Lý Uyên. Giống như một pha biểu diễn mã thuật, Khắc Tát và Mai Nội Y cưỡi ngựa đan chéo qua trước mặt Lý Nguyên Cát làm con ngựa y đang cưỡi sợ hãi tung vó trước hí vang. Mai Nội Y đã sớm thuận thế nhanh như chớp lao về phía Lý Uyên, người xem đều hiểu hắn có thể kịp thời ngăn chặn mũi tấn công của lão.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu không ổn. Phía Ba Tư bất kể khả năng phối hợp hay chiến thuật đều cao minh hơn bọn họ không chỉ một bậc, chẳng những phá vỡ được sự liên kết giữa Lý Nguyên Cát và Lý Uyên, mà còn làm cho Lý Uyên bị cô lập, chỉ có thể tự thân xoay trở để tìm kiếm cơ hội ghi điểm.

Dù gì cũng là thân kinh bách chiến, Khấu Trọng huýt một tiếng sáo sắc nhọn, báo cho Từ Tử Lăng bám theo Cáp Một Mỹ đang tiến về cầu môn phía Tây, còn gã nhìn bề ngoài chỉ là nhẹ nhàng ép vào bụng ngựa nhưng bên trong ngầm thi triển thuật nhân mã như nhất, người ngựa nhanh như thiểm điện lao dọc theo đường biên phía Bắc tiếp ứng cho Lý Uyên đang ở đằng xa.

Lý Uyên huy long trượng một cái, quả cầu lao vút lên không rồi bay về hướng Khấu Trọng.

Về phần Khấu Trọng cũng không ngờ mình có thể đột ngột gia tăng tốc độ của ngựa lên đến cực hạn, thậm chí vượt qua cả cực hạn, làm toàn trường vang lên tiếng hoan hô vỗ tay như sấm, phía người Ba Tư không ai không lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Khắc Tát đang chạy qua hướng Bắc cấp tốc hãm ngựa để đuổi theo quả cầu đang rơi xuống chưa biết vào tay ai.

Lý Nguyên Cát nắm lấy cơ hội từ trung tuyến xông thẳng qua cầu

môn phía Đông.

Khấu Trọng lúc này bỏ hết mọi câu nệ, hào tình bộc phát, thầm nghĩ nếu không thắng được tiểu nhân Ba Tư ngươi thì tên của lão tử từ nay sẽ đảo ngược mà gọi. Gã giật mạnh dây cương thúc ngựa phóng vụt tới trước một bước, vung cúc trượng đánh ngay ở trên không trong lúc trái mã cầu vẫn chưa rơi xuống đất. Quả cầu như lưu tinh xẹt qua phía trên Khắc Tát, rồi chính xác đến mức khó tin rơi ngay xuống mé trái trước ngựa của Lý Nguyên Cát mười bộ, vừa đúng vị trí thuận lợi nhất để hắn đánh cầu vào lưới đối phương.

Khán giả hai phía Đông Tây khán đài đồng loạt hò reo tán thưởng.

Lý Nguyên Cát mừng rỡ lao tới vung cúc trượng đánh liền, quả cầu như hóa thành tia sáng lấp lánh bay thẳng tới cầu môn.

Trạch Hỉ Nã vội phóng chếch lên phía trước, cúc trượng đưa ra chặn đứng trái mã cầu đang chuẩn bị bay vào lưới. Hắn dùng kình lực cực khéo, quả cầu chẳng những không bị phản chấn nảy ra mà lại giống như bị hút vào cúc trượng. Đại bộ phận khán giả thất vọng thở dài! Trạch Hỉ Nã hất cầu lướt qua Lý Nguyên Cát đang xông tới, chuyền về phía Cáp Một Mỹ đang ở phía Tây đấu trường.

Mai Nội Y thấy vậy lập tức cưỡi ngựa chạy qua tiếp ứng.

Từ Tử Lăng trong lòng kêu khổ! Vừa nãy Lý Uyên đơn độc trên đất đối phương, hiện tại biến thành một mình gã ở sân nhà phòng thủ. Nếu không thể đoạt được mã cầu, tình huống này chắc chắn mất điểm không nghi ngờ gì nữa.

Không còn sự lựa chọn nào khác, gã thi triển thuật nhân mã như nhất nhằm nơi cầu rơi xông tới.

Trạch Hỉ Nã đánh cầu thật xảo diệu. Quả cầu bay qua rơi đúng phía bên phải Cáp Một Mỹ khoảng hai mươi bộ, còn vị trí của Từ Tử Lăng lại nằm ở phía trái của hắn. Theo lý thường, Cáp Một Mỹ chỉ cần giữ vững vị trí là có thể dùng thân ngựa không cho Từ Tử Lăng tiến vào phạm vi có thể tiếp xúc với mã cầu.

Lý Uyên và Lý Nguyên Cát lúc này cũng nhận định là đã thua, chỉ có Khấu Trọng hiểu rằng Từ Tử Lăng có bản lãnh vãn hồi cục diện.

(

Chương 619: Tranh tài thể thao

Cáp Một Mỹ và Từ Tử Lăng đồng thời thúc ngựa phóng đến vị trí quả cầu rơi xuống.

Ngựa có bản tính của ngựa, phải để cho bốn vó tự do mới từ từ phát huy được sức mạnh của chúng hầu đưa tốc độ tới đỉnh điểm. Là cao thủ trên cầu trường, Cáp Một Mỹ đã luôn giữ được ngựa trong trạng thái tích cực, nên chỉ sau vài hơi thở đã đạt tới tốc độ tối đa. Chỉ cần đoạt được mã cầu, y thuận thế phóng dọc theo biên Bắc thêm ít bước đến cuối biên rồi chuyền quả cầu sang cho Mai Nội Y từ biên Nam lên tiếp ứng thì sẽ thắng dễ dàng.

Khi Từ Tử Lăng bắt đầu thúc ngựa thì Cáp Một Mỹ đang ở bên phải gã, cỡ hơn hai mươi bộ. Quả cầu bay tới phía trên bên phải Cáp Một Mỹ, vượt qua khoảng hơn ba mươi bộ thì rơi xuống. Song phương đồng thời phát động, nhưng nhờ có thuật Nhân mã như nhất nên thớt ngựa của Từ Tử Lăng trong chớp mắt đã đạt tới tốc độ tối cao, nhanh như tên bắn lao tới chỗ quả cầu. Nếu vượt được ngựa của Cáp Một Mỹ thì gã đương nhiên có thể bắt kịp được quả cầu trước.

Vó ngựa tung bay, hai kỵ mã một trước một sau toàn lực phóng theo quả cầu một cách điên cuồng, tay phải vung cúc trượng, tay trái cầm cương thúc ngựa, tình huống cực kỳ căng thẳng.

Mọi ánh mắt đều tập trung tới hai người trên sân. Ngựa của Từ Tử Lăng tăng tốc không ngừng, tựa như có khả năng tạo nên kỳ tích. Không một ai giấu nổi ánh mắt như si như cuồng, tiếng reo hò chấn động không gian.

Nhịp trống càng lúc càng dồn dập!

Người reo trống đánh chấn động cả quảng trường, khung cảnh sôi động cực điểm.

Cáp Một Mỹ hét lên một tiếng rồi bất ngờ thay đổi phương hướng, đang chạy chéo đổi thành chạy thẳng. Nếu Từ Tử Lăng vẫn phóng tới tất sẽ bị ngựa của y chắn bên trái. Khi đó gã chỉ có thể theo sau Cáp Một Mỹ, bằng không sẽ va vào ngựa của hắn, mà như thế là vi phạm luật chơi.

Lúc này Khắc Tát từ phía sau băng qua trung tuyến, bắt kịp rồi vượt qua Khấu Trọng, gia tăng tốc độ đuổi theo quả cầu dọc biên Bắc. Chỉ cần Cáp Một Mỹ cản được Từ Tử Lăng, hắn có thể nhanh chân đoạt cầu trước khi nó lăn ra ngoài đường biên.

Thầm kêu bất diệu, Khấu Trọng liều mạng thúc ngựa ra sức truy đuổi, nhưng vì đã rơi lại phía sau gần ba mươi bộ nên có dùng thuật Nhân mã như nhất cũng không theo kịp. Lý Uyên thì cự ly quá xa bọn gã, chỉ có thể giương mắt nhìn một cách lo lắng với cảm giác bất lực.

Từ Tử Lăng vận chuyển chân khí nội thể truyền hết vào mình ngựa, khi sắp va vào Cáp Một Mỹ gã đột ngột giật cương. Thớt ngựa chồm lên hí dài, vó trước tung cao, vó sau theo đà tiếp tục chạy tới ít bước, cuối cùng cũng kịp dừng lại trước đường di chuyển của Cáp Một Mỹ.

Vị Vương tử người Ba Tư đâu ngờ gã có thể làm như vậy, thành ra không ghìm ngựa lại được phóng vụt qua hai vó ngựa đang chồm thẳng lên của Từ Tử Lăng trong gang tấc rồi lao thẳng ra đường biên, tình huống cực kỳ nguy hiểm.

Tiếng hoan hô như sấm động, từ đầu trận đấu tới giờ màn biểu diễn

này coi như là hào hứng nhất.

Vó ngựa trước hạ xuống, Từ Tử Lăng lại tiếp tục thúc ngựa lao tới, gã vung trượng đánh cầu không bị ai ngăn trở, quả cầu như viên đạn bắn lên không trung bay qua đầu Khắc Tát đang đuổi tới rồi rơi về phía Khấu Trọng.

Không cần chờ cầu rơi xuống đất, Khấu Trọng lập tức vung trượng đánh lên, quả cầu xẹt ngang trên không hơn mười trượng mới rơi xuống rồi lăn tròn tới trước ngựa Lý Nguyên Cát khoảng mười bộ. Lý Nguyên Cát mừng rỡ, thấy phía trước bị ngăn chặn bởi Trạch Hỉ Nã liền đánh ra một trượng chuyền cầu qua Lý Uyên ở hướng Nam.

Lúc này phe địch bao gồm Cáp Một Mỹ, Khắc Tát và Mai Nội Y đều ở góc sân phía Tây không kịp quay lại, nên chỉ cònTrạch Hỉ Nã đơn độc truy cản. Lý Uyên sau khi tiếp cầu không dám chậm trễ, dẫn cầu phóng về Đông môn.

Trạch Hỉ Nã giục ngựa đón đầu Lý Uyên, thân thể thoắt phải thoắt trái, khi tiến lên lúc lùi lại, khiến người xem có cảm giác bất kể Lý Uyên đánh cầu vào Đông môn ở góc nào y cũng có thể ngăn nhặn được.

Lý Uyên vừa vung trượng quạt ngang, cầu lăn xẹt trên sân qua bên trái cho Lý Nguyên Cát. Lập tức hiển lộ công phu, Trạch Hỉ Nã ngả rạp sang một bên khiến thân ngựa như muốn đổ nghiêng về bên trái. Khi y ngồi trở lại tư thế ban đầu thì ngựa đã dễ dàng đổi hướng để phóng tới giữa Lý Uyên và Lý Nguyên Cát. Chúng nhân đều bị bất ngờ nên không kịp trở tay. Trạch Hỉ Nã chồm ra phía trước gần như sát mặt đất, vung cúc trượng quất nhanh như chớp giật. Quả cầu đổi hướng bay về phía Khắc Tát đang ở tuyến Bắc của sân phía Tây. Khắc Tát không chút chậm trễ đánh quả cầu về phía Mai Nội Y đang từ tuyến Nam chạy tới. Người này vung trượng đỡ lấy rồi đánh quả

cầu vào lưới trước khi Từ Tử Lăng kịp tới.

Ba tiếng trống vang lên, phía Ba Tư lại được thêm một bàn, tổng cộng đang dẫn bốn bàn. Trận đấu chỉ còn tám bàn nữa là kết thúc.

Cầu lại được đặt vào giữa sân.

Lý Uyên ra dấu tạm ngừng trận đấu, gọi ba người đội mình đến phía Tây quảng trường để hội ý. Trước tiên lão nói với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng:

- Đánh rất hay! Bàn thua này không phải lỗi các ngươi.

Lý Nguyên Cát gật đầu:

- Trạch Hỉ Nã phòng thủ rất vững chắc, ta đánh giá hắn còn cao minh hơn Cáp Một Mỹ.

Lý Uyên nói:

- Bọn ta thay đổi trận thế, Nguyên Dũng và Văn Thông tấn công, trẫm cùng Tề vương phòng thủ phía sau, chỉ cần hai ngươi chơi hay như vừa rồi, bọn ta vị tất sẽ thua.

Chỉ nghe Lý Uyên thân mật gọi thẳng danh tự hai người là đủ biết lão đã sinh lòng cảm mến đối với bọn gã.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lớn tiếng đáp ứng, cả hai bị ảnh hưởng bởi không khí ganh đua, lại biết vừa rồi thua một quả oan uổng nên đấu chí lên cao quyết phải thắng cho được bàn sau.

Khấu Trọng mở màn từ giữa sân đánh cầu qua cho Từ Tử Lăng. Tiểu tử này uốn nửa người xuống lưng ngựa lấy cúc trượng dẫn cầu

lăn xoáy tiến tới.

Phía trước đã bày trận chờ gã, Cáp Một Mỹ chặn tại chính diện, Mai Nội Y và Khắc Tát ở hai bên tả hữu kẹp lại, Trạch Hỉ Nã vẫn tập trung phòng thủ hậu phương.

Từ Tử Lăng hành động ngoài ý liệu của tất cả mọi người. Khi Cáp Một Mỹ chưa kịp chạm vào quả cầu, thay vì chuyền sang cho Khấu Trọng, gã lại đánh cầu xuyên qua bốn vó ngựa sang bên kia. Bản thân gã tựa như ngọn cỏ bị gió tạt từ bên này rạp sang bên kia để kịp thời khống chế quả cầu trước khi nó ra khỏi biên rồi tiếp tục dẫn cầu về phía trước. Kỹ xảo này khiến Cáp Một Mỹ tốn công mà không được gì.

Trống đánh dồn dập, âm thanh hò reo cuồng nhiệt khắp khán đài, ai cũng biết đây là cơ hội cho Từ Tử Lăng làm bàn.

Quả nhiên gã dắt cầu về phía trước tiến thẳng tới Trạch Hỉ Nã. Khấu Trọng cùng gã tâm ý tương thông nên cũng lao tới khiến Trạch Hỉ Nã đơn độc không biết nên ngăn chặn phía nào. Người khác nghĩ rằng Thái Hành song kiệt bọn gã thiện nghệ về trận pháp mã cầu, chỉ có hai gã là biết rõ mình đã mang kinh nghiệm liên thủ trong bao trận chiến lớn nhỏ ra áp dụng vào chốn cầu trường. Trạch Hỉ Nã mau lẹ thúc ngựa phóng tới, cúc trượng như biến thành muôn ngàn bóng ảnh hư hư thực thực, tinh diệu đến mức xuất thần nhập hóa.

Từ Tử Lăng tiến nhập cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt.

Thật ra trượng pháp của Trạch Hỉ Nã đích xác cao minh, bất quá so với Bất Tử Huyễn của Thạch Chi Hiên còn thua rất xa nên khó làm gì được Từ Tử Lăng. Gã xuất ra một hư chiêu lừa cho cúc trượng của Trạch Hỉ Nã nghiêng sang trái rồi lập tức nhẹ nhàng di chuyển cúc trượng, dễ dàng xuyên qua trượng ảnh của đối phương đang phong

kín tưởng như đến giọt nước cũng không lọt, cuối cùng chuyền cầu cho Khấu Trọng phía trước.

Khắc Tát lúc này đang ở phía trái của Khấu Trọng không quá hai thân ngựa nên gã chỉ dám cẩn thận vung trượng kết thúc chứ không dám phô trương màu mè. Chỉ nghe vang lên một tiếng “Bụp!” rồi thấy quả cầu ngoan ngoãn bay vào cầu môn phía Đông.

Tiếng trống vang trời, âm thanh tung hô vạn tuế dường như bất tận!

Không ai để ý đến người làm bàn là Thái Nguyên Dũng chứ chẳng phải Hoàng đế Đại Đường. Bản thân Lý Uyên lại càng không để ý, trên lưng ngựa lập tức nhìn quanh một cách tự hào và vui sướng tựa như chính mình đã đánh cầu vào lưới. Việc Lý Uyên đổi người vào sân vốn rất mạo hiểm, giống như trên chiến trường khi lâm trận lại đổi tướng. Hiện tại sự thật đã chứng minh rằng tính toán của lão không sai, việc thay Lý Thần Thông và Lý Nam Thiên ra sân là đúng. Điều này cho thấy sự sáng suốt của lão.

Lý Nguyên Cát cưỡi ngựa tới nghênh tiếp hai người chiến thắng quay về. Trận đấu càng lúc càng hấp dẫn bởi phe Đường thất không còn rơi vào thế bị động chịu thua nữa.

Ba tiếng trống vang lên, bàn thứ nhì của hiệp đầu tiên đã chấm dứt. Phe Ba Tư quyết tâm thủ thắng bàn cuối hiệp này, nếu được thêm một bàn họ vẫn còn ưu thế dẫn đầu bốn bàn.

Sau khi khai cầu, đội Ba Tư đổi sang chiến thuật tổng lực tấn công. Trạch Hỉ Nã nhận lấy cầu liền dắt tới quá nửa sân, trước khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng kịp chặn cầu thì hắn lại chuyển cho Cáp Một Mỹ. Đợt tấn công này hắn cùng với Mai Nội Y và Khắc Tát triển khai Mã Cầu Hí Pháp, thay nhau phóng ngựa tới lui ngang dọc, mã cầu biến đổi xuất quỉ nhập thần, chuyền phải đưa trái, lúc trước lúc sau.

Cuối cùng, thừa khi hai gã kia chưa kịp quay lại tiếp cứu, đội Ba Tư tống cầu vào lưới không cho hai cha con Lý Uyên một cơ hội chạm cầu. Bàn thắng được ghi một cách dễ dàng không cần hao tốn sức lực.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bị thua trong lòng không phục, nhưng lại không thể không phục, nên cũng đành cắn răng mà chịu.

Bàn cuối cùng của hiệp một vòng đấu thứ hai chấm dứt, hai đội có một khắc để nghỉ ngơi.

Hai gã theo Lý Uyên và Lý Nguyên Cát ra đường biên sân đấu. Chỉ thấy nét mặt Lý Uyên nghiêm trọng, sau khi đưa ly trà cho viên thái giám đứng hầu, lão nhíu mày nói:

- Hiện tại chỉ còn hai hiệp, bọn ta ghi cả sáu bàn mới thắng trận, thua một bàn coi như hòa, các ngươi có đề nghị gì không?

Lý Nguyên Cát hiển nhiên mất niềm tin, chỉ vì hai gã đã biểu hiện xuất sắc nên tỏ thái độ thân thiện:

- Nguyên Dũng và Văn Thông cứ mạnh dạn nói ra suy nghĩ của mình đi.

Khấu Trọng thản nhiên:

- Cách biến trận vừa rồi của Hoàng thượng tuy đã có hiệu quả nhưng không thể dùng lại. Để ứng phó với thế công của đối phương thì khi địch nhân đoạt cầu, hai người bọn tiểu nhân phải quay lại để ứng phó, dùng sách lược một kèm một, Văn Thông phụ trách Trạch Hỉ Nã còn tiểu nhân sẽ phụ trách Cáp Một Mỹ.

Lý Uyên nói:

- Đó là một cách đơn giản dễ làm trong khi không có giải pháp nào khác. Nguyên Cát ngươi canh chừng Mai Nội Y, trẫm sẽ lo Khắc Tát, cứ quyết định như thế đi.

Lúc này Vi công công đi tới gần Lý Uyên bộ dạng như muốn bẩm báo. Hai gã biết ý liền giao ngựa cho thủ hạ của Trình Mạc rồi đi sang một bên uống trà do thái giám đưa lại.

Huých vai Từ Tử Lăng, Khấu Trọng hạ giọng:

- Cá đã cắn câu!

Lý Mật rời chỗ ngồi đi về hướng Lý Uyên.

Từ Tử Lăng lo sợ kín đáo nhìn về hướng Trầm Lạc Nhạn đang ngồi, quả nhiên nàng lộ ra thần sắc chú ý dõi theo Lý Mật, trong lòng gã thầm kêu bất hảo. Chắc chắn nàng đã đoán ra việc Lý Mật trúng kế của kẻ gian tìm riêng Lý Uyên để thỉnh cầu. Trong tình huống ấy, nàng sẽ tìm cách rời cung tới gặp Lý Mật và rơi vào cạm bẫy của địch nhân.

Tụ công lực vào song nhĩ, gã nghe thấy Lý Mật thỉnh an vấn hảo Lý Uyên sau đó nói:

- Từ khi quy thuận Đại Đường, thần không ngừng nhận được bổng lộc và sủng ái của Hoàng thượng, nhưng do ngồi hưởng vinh sủng mà không có nửa điểm báo đáp nên tâm lý thật bất an. Hiện tại Tần Vương dụng binh Lạc Dương, cựu bộ hạ của thần đại đa số lại an cư tự lập dọc theo dải Sơn Đông. Chỉ cần Hoàng thượng ân chuẩn, hạ thần có thể xuất quan chiêu hàng bọn họ, bằng không nếu Khấu Trọng thông qua Trác Kiều làm chuyện đó trước thì sẽ bất lợi phi thường cho sự nghiệp thống nhất của Đại Đường ta.

Lý Uyên trầm giọng:

- Lời khanh gia không phải không có đạo lý, chẳng biết khanh gia bảo đảm có thể chiêu hàng được bao nhiêu người?

Đến giờ Từ Tử Lăng càng khẳng định Lý Uyên có ý hạ sát Lý Mật. Khi xưa Lý Mật đã ra tay giết Trác Nhượng, hiển nhiên hắn thuộc loại người có thói quen phản phúc, căn bản không thể tin cậy. Ở tình huống bình thường làm sao Lý Uyên chịu thả hổ về rừng, y sẵn sàng ưng thuận điều này tất phải có hậu ý.

Lý Mật cung kính nói:

- Trong các bộ hạ cũ của thần có Trương Thiện Tương chiếm cứ La Tỉnh có thế lực rất lớn, thủ hạ binh lực có hơn vạn quân. Hạ thần nắm chắc mười phần có thể thuyết phục hắn, chỉ cần kẻ này quy hàng thì các người khác tất sẽ theo về.

Lý Uyên hỏi:

- Khanh gia chuẩn bị khi nào thì lên đường?

Lý Mật vui mừng đáp:

- Nếu được Hoàng thượng cho phép, hạ thần xin khởi hành luôn!

Lý Uyên trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Vậy theo ý ngươi đi, trẫm lập tức phái người thông tri quan phòng.

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động! Hiện tại trận cầu còn chưa kết thúc, bọn gã lại không biết chừng nào mới có khả năng rời cung, nếu

lúc này Trầm Lạc Nhạn lẻn đi, bọn gã biết phải làm thế nào cho tốt? Vả lại cho tới lúc này gã vẫn không biết gì về thủ đoạn và cạm bẫy mà địch nhân định dùng để đối phó với Trầm Lạc Nhạn cả.

o0o

Khấu Trọng nhận được đường chuyền rất chính xác của Từ Tử Lăng. Gã dẫn cầu tiến lên, qua mặt Cáp Một Mỹ trong gang tấc. Bắt chước chiến thuật của đối phương, Từ Tử Lăng cưỡi ngựa tung hoành tả xung hữu đột quấy nhiễu đánh lừa khiến cả ba địch nhân rối rắm. Gã không ngừng cùng với Khấu Trọng thay phiên phân hợp như hồ điệp đùa giỡn vườn hoa. Mấy lần Khấu Trọng ra vẻ như chuyền cầu sang cho Từ Tử Lăng nhưng rốt cục quả cầu vẫn mau chóng tiến gần tới cầu môn đội khách dưới sự khống chế của gã. Người xem trên khán đài cùng với cấm vệ bốn hướng hò reo vang trời như thủy triều dâng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều là thiên tài còn rất trẻ. Đối diện với trận đấu sôi động lại thêm liên tục giao phong trên sân, hiện giờ kỹ thuật đánh mã cầu của hai gã xem như đã đắc tâm ứng thủ, tự tin mười phần. Thuật Nhân mã như nhất và chiến thuật liên thủ cũng được áp dụng vào việc đánh mã cầu đến cảnh giới tột đỉnh.

Khấu Trọng vờ chuyển người giống như muốn chuyền mã cầu sang cho Từ Tử Lăng từ biên Nam phóng tới. Nhận thấy Trạch Hỉ Nã phán đoán sai lộ tuyến quả cầu, gã chuyển nhanh đầu trượng móc cầu như chớp xẹt vọt qua Trạch Hỉ Nã bay thẳng vào lưới giữa âm thanh reo hò điên cuồng hòa với tiếng trống như sấm nổ.

Hai người chiến thắng quay về nhận lấy sự tán thưởng và chúc mừng của Lý Uyên và Lý Nguyên Cát. Lý Mật và Vương Bá Đương rời bàn tiệc.Trầm Lạc Nhạn thì vẫn ngồi ở khán đài khiến hai gã tạm yên lòng.

Trận đấu lại tiếp tục.

Mai Nội Y chuyền cầu cho Trạch Hỉ Nã đang ở phần sân nhà, sau đó cùng với Cáp Một Mỹ và Khắc Tát ba người lại áp dụng kiểu mã thuật hoa mỹ tung vó xâm nhập phần sân phía Tây. Nhìn thì như tùy ý xông xáo tung hoành nhưng thật ra họ tiến thoái hay tạt ngang trái phải đều có tính toán, ẩn hàm nguyên lý của trận pháp biến hóa.

Không phá nổi thế trận của đối phương, Lý Uyên và Lý Nguyên Cát bị bức bách chỉ còn cách thoái lui về hậu phương. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lấy động chế động, học theo đối phương luồn trái xuyên phải, thúc ngựa phóng vào giữa trận của đối phương, cụ thể là các vị trí có tác dụng cản trở đội bạn.

Chỉ thấy đôi bên phóng ngựa tranh giành kịch liệt khắp cầu trường, tiếng vó ngựa dồn dập. Khán giả so với người trong cuộc đấu xem chừng còn có phần khẩn trương hơn, tiếng la hét không ngừng, không khí toàn trường càng trở nên sôi động.

Trạch Hỉ Nã cuối cùng cũng dắt cầu qua trung tuyến, tiến nhập vào nửa bên kia của sân đấu.

Khấu Trọng tranh thủ tới trước ngựa Cáp Một Mỹ, nhắm Trạch Hỉ Nã đột kích, ép buộc hắn cấp tốc chuyền cầu qua đồng đội.

Thời khắc quan trọng cuối cùng phải đến, Trạch Hỉ Nã hiển nhiên mất lòng tin trước ma trượng của Khấu Trọng, y vung tay vụt một trượng, quả cầu lăn chéo qua phía Nam cầu trường, rơi xuống dưới côn của Mai Nội Y.

Khấu Trọng kéo dây cương khiến ngựa lập tức dựng đứng lên xoay lại, phóng vào giữa Cáp Một Mỹ và Khắc Tát để phân chia họ ra. Chỉ

cần Mai Nội Y đánh cầu bay ngang, gã nhất định sẽ cùng với hai người đó tranh tài thắng phụ.

Lý Uyên từ hậu phương giục ngựa đón Mai Nội Y, Lý Nguyên Cát từ xa phía sau bên trái giữ phần tiếp ứng cho Lý Uyên.

Từ Tử Lăng giả bộ tiến sát lại Mai Nội Y. Cách đó khoảng hai trăm bộ, Cáp Một Mỹ ở phía sau bên trái Mai Nội Y đang phi ngựa tới. Thực ra gã giữ thế chờ đợi Trạch Hỉ Nã đang từ từ tiến lại.

Quả nhiên Mai Nội Y dẫn cầu chéo vào giữa sân, tựa như muốn chuyền cầu đến gần Khắc Tát ở phía Bắc, nhưng sau khi y vung trượng, quả cầu lại bắn ra mặt sau cho Trạch Hỉ Nã, khiến Lý Uyên và Lý Nguyên Cát cả hai lỡ bộ không được gì. Lý Uyên ở phía sau Mai Nội Y không ghìm lại được đành phải theo đà chạy thẳng về hướng Đông, Lý Nguyên Cát vốn ở phía sau nên kéo về phòng thủ. Khấu Trọng tức thì phóng ngựa hết tốc độ đuổi theo Khắc Tát đang phóng đến từ xa, nếu Thạch Hỉ Nã giao cầu được cho hắn thì hậu quả đáng lo ngại.

Chuỗi động tác này xảy ra nhanh như điện quang hỏa thạch, một người động thì tất cả đều động, quả cầu trên không trung vạch ra một đường vòng cung đẹp mắt, bay bổng lên rồi hạ dần xuống rơi về phía Trạch Hỉ Nã.

Sau khi tiến nhập cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, Từ Tử Lăng giống như đột nhiên rời khỏi cầu trường, tiếng reo hò vốn chấn động cầu trường bỗng như nước thủy triều rút cạn đến một giọt cũng không còn, chung quanh sân như đang diễn ra một màn kịch câm của những động tác hết sức quá khích. Lúc này chân khí Từ Tử Lăng đã truyền tới vó ngựa, con vật theo sự điều khiển của gã phóng cao lên không tới gần bảy trượng, cầu trượng vung ra vừa vặn đoạt lấy quả cầu chỉ cách Trạch Hỉ Nã khoảng hai mươi bộ. Gã mang cầu hạ

xuống rồi chuyền đến trước ngựa của Lý Uyên chừng hai chục bộ, lúc ấy lão đang chạy dọc theo đường biên phía Nam về cầu môn đội Ba Tư.

Tiếng hoan hô như sấm động vang dội cầu trường.

Lý Uyên cả mừng vọt lên phía trước cấp tốc dẫn cầu tiến tới, Trạch Hỉ Nã giật cương kéo ngựa quay lại thì đã không thể đuổi kịp.

Vó ngựa của Từ Tử Lăng đạp xuống mặt đất, tiếng hoan hô như sóng dữ phá bờ, âm thanh ầm ĩ muốn thủng cả màng nhĩ, tất cả bởi vì Lý Uyên vừa ngự giá thân chinh đánh cầu vào lưới.

Tiếng hô “vạn tuế” vang rền như sấm sét càng lúc càng thêm kịch liệt.

Lý Uyên hớn hở trở về sân phía Tây lớn tiếng “Đánh rất hay”, chỉ không biết là tán thưởng bản thân hay Từ Tử Lăng nữa, bất quá làm gì có ai không biết lão được trổ uy phong trên cầu trường nên long tâm đại hỉ.

Đội Ba Tư sau khi khai cầu đã rất cẩn thận, chuyền dài giao ngắn, từ từ xông tới.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hiểu là đối phương đã nhụt chí, không thể phục hồi lại khí thế như cầu vồng trước đó. Ngược lại lòng tin của hai gã lại gia tăng gấp bội, ruổi ngựa tung hoành, bức đối phương không dám mạo hiểm tiến công. Lý Uyên và Lý Nguyên Cát vì thế sinh ra tin tưởng hai gã, không giống như trước đó cứ lo lắng sợ hãi, nhờ vậy mới thoải mái phối hợp và phát huy được tinh thần kết hợp chiến đấu.

Khắc Tát nhận quả cầu được chuyền tới bởi Trạch Hỉ Nã, sau đó liền

bị Lý Nguyên Cát xông tới ép hắn phải tạt cầu ngang qua cho Cáp Một Mỹ. Hai gã kia đã đợi sẵn từ lâu, nhắm đúng cơ hội đồng thời phóng tới, người ngựa chưa thấy đâu mà phạm vi uy hiếp đã tràn vào phía trước và hai bên của Cáp Một Mỹ khiến hắn không có chỗ tiến.

Cáp Một Mỹ không dám chuyền cầu sang bên Mai Nội Y vốn đang bị Lý Uyên bám sát, lão móc cầu về vị trí của Trạch Hỉ Nã ở trung tuyến.

Khấu Trọng hét to “Tề Vương tiến lên”, sau đó cùng Từ Tử Lăng thi triển thuật Nhân mã như nhất. Cả hai bất thình lình gia tốc ngựa đến cực hạn, đuổi theo quả cầu như gió cuốn, giống như hai mũi tên bắn ra từ hai bên Cáp Một Mỹ.

Đấu chí của Lý Nguyên Cát bốc ngùn ngụt, hắn lại cũng muốn lập oai, nghe xong ra roi phi ngựa vượt qua Khắc Tát một cách điên cuồng dọc theo biên Nam.

Trạch Hỉ Nã biết thành bại bàn này phụ thuộc vào chuyện “hoa rơi vào nhà ai” nên không dám chậm trễ vội giục ngựa xông lên đón lấy quả cầu đang lăn xẹt về hướng mình.

Trên mình ngựa hai gã đưa mắt nhìn nhau, bởi vì cho dù bọn gã có phóng ngựa cực nhanh cũng không thể đoạt cầu trước Trạch Hỉ Nã, mục đích của hai gã chính là dồn cho Trạch Hỉ Nã vung bổng đánh cầu để cả hai có cơ hội lợi dụng.

Trạch Hỉ Nã vươn người ra trước, vung trượng vụt quả cầu đang lăn tới trong khi hai gã vẫn còn cách lão tới hai chục bộ.

(

Chương 620: Phân thân pháp thuật

Đúng thời khắc Trạch Hỉ Nã kích trúng quả cầu, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng từ phân biến thành hợp, phóng ngựa về phía đối phương.

Cũng như những người khác, họ Trạch nhìn không ra ý đồ của hai gã, nghĩ bụng cứ lao vào nhau thế này chắc chắn ngựa sẽ bị thương. Tuy nhiên căn cứ vào thuật cưỡi ngựa siêu phàm mà bọn họ đã biểu diễn trước đây, hắn mơ hồ cảm thấy lẽ ra không thể sơ sẩy như vậy. Chẳng có thời gian nghĩ nhiều, cũng không còn lựa chọn nào khác, Trạch Hỉ Nã nhân lúc Khấu Trọng di chuyển vào chính giữa tạo ra khoảng trống liền chuyền cầu về phía Khắc Tát ở đường biên phía Bắc, lúc này vốn không có ai theo.

“Uỵch!” một tiếng, hai thớt ngựa chạm vào nhau.

Từ Tử Lăng vững như núi Thái Sơn tiếp tục lao về phía trước, phương hướng thay đổi một chút, chiếm giữ phương vị bên phải của Trạnh Hỉ Nã. Từ phía khán giả, những âm thanh hoảng hốt vang lên, các nữ sĩ mặt hoa thất sắc. Khấu Trọng cả người lẫn ngựa mượn lực va chạm lăng không vượt qua khoảng cách tám trượng, uy vũ như thiên thần, khi vó ngựa chưa chạm đất gã đã từ lưng ngựa cong người xuống, tay cầm trượng vươn tới, không sai một ly chạm vào mã cầu đang bay về phía Khắc Tát.

Trái cầu thay đổi phương hướng bay về phía Đông, khu vực của Lý Nguyên Cát.

Những tiếng kêu kinh hãi lập tức chuyển thành reo hò cỗ vũ. Các tay

trống cố sức đánh thật lực.

“Thùng! Thùng! Thùng!”

Lý Nguyên Cát đang từ tâm trạng vô cùng tồi tệ chuyển sang cực kỳ mừng rỡ, hắn tiếp lấy quả cầu, không nói lời nào lập tức tấn công.

Trạch Hỉ Nã cũng muốn quay ngựa ngăn cản đối phương, song đã bị Từ Tử Lăng nhanh hơn một bước cản đường, chỉ có thể đưa ánh mắt vô vọng nhìn Lý Nguyên Cát đưa cầu vào lưới.

Âm thanh hoan hô vang lên cuồng nhiệt, Lý Nguyên Cát thần tình mãn nguyện đắc thắng quay về. Chuyện này đã làm cho Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng bắt đầu hiểu được đạo lý vì sao trong lịch sử các hoàng triều từ đời Hán trở đi, đám cận thần và nội thị lại có thể đắc chí đến như vậy.

Bất kể ngươi là đại thần trấn giữ biên cương hay mãnh tướng viễn chinh ngoại quốc, do Hoàng đế ở trong cung trường kỳ nên tuyệt nhìn không tới cũng chẳng cảm thụ được sự nhọc nhằn của ngươi. Dù công lao to lớn đến đâu cũng không sánh được cái cảm giác gần gũi thân thiết khi cùng Hoàng Đế giành một chiến thắng tại cầu trường. Cho nên một Duẫn Tổ Văn đem đến cho Lý Uyên thú vui đóng giả dân thường lại giành được sự sủng ái và tín nhiệm của lão nhiều hơn cả Lý Thế Dân vào sinh ra tử ngoài Quan Ngoại.

Trong hiệp thứ hai của vòng đấu này bên Đại Đường thắng ba bàn trắng. Bây giờ đội Ba Tư chỉ còn dẫn trước một bàn, nếu Lý phiệt thắng trắng được hiệp cuối cùng là giành thắng lợi chung cuộc.

Trương Tiệp Dư, Doãn Đức Phi, Đổng Thục Ny cùng các phi tần hơn mười người ùa ra từ khán đài nghênh đón Lý Uyên, bầu không khí vô cùng ồn ào náo nhiệt.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dụng thần tìm kiếm, Trầm Lạc Nhạn vẫn không thấy bóng dáng, Vu Sở Hồng cùng Độc Cô Phượng cũng chẳng thấy tăm hơi. Trong lòng bọn gã tuy biết có vấn đề nhưng lại không thể thoát thân. May là không thấy vợ chồng Lý Tịnh ở đây, đành phải hy vọng bọn họ đuổi kịp Trầm Lạc Nhạn.

Lý Uyên và Lý Nguyên Cát lúc này không rảnh mà để mắt đến bọn gã. Hai gã giao ngựa và cúc trượng cho Trình Mạc rồi đi qua một bên sân.

Khấu Trọng nói nhỏ:

- Con bà nó! Thật ra đối phương muốn dùng thủ đoạn gì đây? Cho dù Trầm Lạc Nhạn có đến khuyên chủ cũ không xuất quan, Lý Mật nghe cũng được mà không nghe cũng được, toàn bộ vụ việc đối với mỹ nhân quân sư chỉ có vậy mà thôi. Chẳng lẽ Độc Cô gia có thể mượn cớ đó mà kết tội nàng ấy rồi tiền trảm hậu tấu? Nếu vậy có khác gì bức Lý Thế Tích tạo phản, làm sao mà ăn nói với Lý Thế Dân?

Đứng ở đường biên sân mã cầu, Từ Tử Lăng suy tư đáp:

- Sự tình đương nhiên không đơn giản như thế. Giả sử Lý Mật ép buộc Trầm Lạc Nhạn xuất quan cùng hắn thì sao?

Khấu Trọng nhíu mày:

- Lý Uyên đích thân đồng ý việc Lý Mật xuất quan nên tạm thời sẽ không nuốt lời. Nếu đó là một chuyện hợp pháp, việc Lý Mật xuống tay bức bách Trầm mỹ nhân ra Quan Ngoại chẳng phải sẽ bộc lộ ý đồ bất lương hay sao? Lý Mật chắc sẽ không ngu xuẩn như vậy.

Từ Tử Lăng than:

- Đừng quên Dương Văn Can từng bảo đảm rằng sau khi Lý Mật rời Trường An sẽ có an bài ổn thỏa. Thế nên chỉ cần lão qua được cửa thành sẽ không còn lo lắng gì nữa. Một khi có con bài Trầm Lạc Nhạn trong tay, khả năng ép Lý Thế Tích phải đi theo là rất lớn. Chuyện này Lý Mật không thể không mạo hiểm, cũng chẳng ngại làm thử.

Gã dừng một chút rồi nói tiếp:

- Cho nên Lý Uyên để Lý Mật rời thành là đã định mưu rồi mới hành động, chắc chắn có tuồng hay để xem. Chỉ là bọn ta không nghĩ ra được thủ đoạn của lão mà thôi.

Lộ ra thần sắc ngưng trọng, Khấu Trọng gật đầu nói:

- Ngươi phân tích rất có lý! Nếu Lý Mật thật sự cùng Trầm Lạc Nhạn đồng hành, Lý Uyên nhân đó vu cho nàng cấu kết với Lý Mật làm phản, như vậy thì đúng là hỏng bét, bọn ta phải làm gì bây giờ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Lý Mật thì dù sao trong một hai giờ nữa cũng không đi đâu được. Bọn ta sau khi đánh xong trận cầu này lập tức liên lạc Lý đại ca, chỉ cần nắm được hướng đi của Lý Mật là có khả năng cứu được Trầm Lạc Nhạn. Lý Mật thì mặc lão tự sinh tự diệt, với chúng ta vô can.

Khấu Trọng phấn khởi tinh thần nói:

- Cứ quyết định như vậy đi!

o0o

Hiệp đấu cuối cùng đã bắt đầu.

Sự tự tin của đội Ba Tư đã mất, bị đội Đại Đường tấn công áp đảo. Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hiện đã phát huy được hết tiềm năng bản thân vào trò chơi mã cầu, không chỉ nắm vững các loại kỹ xảo, mà còn nhìn thấu chiến thuật của đội Ba Tư, địch yếu ta mạnh, đem người Ba Tư vốn tung hoàng trên đấu trường không ai địch nổi hý lộng trong lòng bàn tay, tận lực tạo các cơ hội giao cầu cho Lý Uyên. Dưới âm thanh cổ vũ và tiếng trống thúc dục, Lý Uyên đại triển thần uy ghi thêm một bàn. Song phương chuyển thành hòa nhau, người Ba Tư mất đi ưu thế dẫn trước tỉ số.

Binh bại như núi lở, ngay cả các thành viên đang thi đấu của đội Ba Tư đều hiểu bại thế đã định, muốn thủ hòa cũng chỉ là hữu tâm vô lực. Bọn người Cáp Một Mỹ lộ vẻ mất tinh thần không sao gượng lại được.

Thật bất ngờ là Lý Uyên đột nhiên hô “Dừng lại”, không gian bao trùm trong yên lặng. Lão phóng ngựa đến trung tâm sân mã cầu rồi kìm dây cương nói lớn:

- Cuộc thi mã cầu đến đây là dừng, hai bên xem như hoà. Mong Đại Đường ta cùng Ba Tư đời đời chung sống hòa bình, tình hữu nghị bền chặt mãi mãi.

Những lời đó vượt ngoài phán đoán của mọi người, biểu thị sự cao thượng hào hiệp của Lý Uyên. Nhất thời tiếng hô “vạn tuế” vang lên thấu trời xanh. Bên đội Ba Tư người người đều lộ thần sắc cảm kích.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cảm thấy may mắn vì trận đấu kết thúc tại đây, vậy là có thể rời đi sớm. Bọn người Cáp Một Mĩ tiến về phía trước hướng đến Lý Uyên tạ ơn. Lý Nguyên Cát quay sang hai gã nói:

- Các ngươi đã lập công lớn, Phụ hoàng cao hứng phi thường! Hai ngươi có thể đứng sang một bên nghỉ ngơi trong lúc chờ chỉ ý của người.

Dứt lời hắn nghênh ngang tự mãn ruổi ngựa đến chỗ Lý Uyên đang nói chuyện thân mật với các thành viên đội Ba Tư.

Lúc này cả Hoành Quán quản trường tràn đầy không khí lễ hội, các phi tần cùng đại quan tràn đến giữa sân chúc mừng Lý Uyên, tình thế có vẻ hơi hỗn loạn. Bọn gã giao cúc trượng và ngựa cho đám cấm vệ quân phục vụ trong cung. Trình Mạc hân hoan đón tiếp ở một bên sân, không ngừng tâng bốc biểu hiện xuất sắc của bọn gã.

Hai gã lúc này nửa câu cũng không lọt vào tai, chỉ lo nghĩ cách thoát thân để cứu Trầm Lạc Nhạn. Chờ đợi khổ sở cả mấy thời thần, cuối cùng cũng đến lúc được Lý Uyên triệu kiến.

Lão đích thân đón tiếp bọn gã ở chính điện phía Đông của Cống Phẩm đường. Tại trường còn có Vi công công, Lý Nguyên Cát, Lý Nam Thiên, Lý Thần Thông, Tiêu Vũ cùng Lưu Văn Tĩnh.

Lý Uyên thần tình vui mừng hớn hở, trước tiên tán thưởng biểu hiện xuất sắc tại đấu trường của bọn gã, sau đó nói:

- Các ngươi chơi mã cầu thật xuất chúng, thuật cưỡi ngựa lại càng cao minh, so với người Đột Quyết chỉ hơn chứ tuyệt không thua kém. Nhân tài như thế để mai một trên giang hồ thật đáng tiếc! Liệu trong lòng các ngươi có nghĩ đến việc tận trung với triều đình, kiến công lập nghiệp không?

Thầm kêu không ổn, Khấu Trọng đáp:

- Được Hoàng thượng ân sủng, hai người bọn tiểu nhân thật cảm

kích đến rơi nước mắt. Bất quá… Ôi! Bất quá…

Lúc này Vi công công tiến đến bên cạnh long ỷ của Lý Uyên, thấp giọng nói vào bên tai lão một hồi, sau đó thoái lui.

Lý Uyên tuyệt không lộ vẻ thất vọng, lão nhìn về phía Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đứng dưới thềm đá mỉm cười gật đầu nói:

- Hiểu được tình cảnh của hai ngươi, nên trẫm cho các ngươi thời hạn một năm để giải quyết chuyện trên giang hồ, sau đó thoát li bang hội, trở lại đây dốc sức làm việc cho trẫm.

Hai gã vội vàng tạ ơn.

Lý Nguyên Cát mỉm cười nói:

- Phụ hoàng và bọn ta sẽ chờ các ngươi trở về cùng chơi mã cầu.

Những người có mặt cùng cười rộ lên, không khí thật vui vẻ thoải mái. Hai gã nhân cơ hội tâu có chuyện quan trọng phải đi, cuối cùng cũng thành công thoát thân rời khỏi Hoàng cung.

Trình Mạc đích thân chỉ huy quân ngự vệ đưa bọn gã trở về Tư Đồ phủ, cách đối xử vô cùng quan tâm tâng bốc, khiến hai gã cảm thấy dù chưa thật sự lên làm tiểu quan của Đường thất cũng đã biến thành đại hồng nhân được người xem trọng. Không cần biết chức quan trong tương lai cao thấp thế nào, bọn họ ít nhất cũng là cận thần bồi tiếp Lý Uyên chơi mã cầu, chỉ việc này thôi cũng đủ để hai gã một bước lên trời, danh giá vọt lên gấp trăm lần.

oOo

Lý Tịnh và Hầu Hy Bạch đang chờ tại nội đường.

Dẫn hai gã tiến vào, Lôi Cửu Chỉ nói:

- Bọn ta đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể ly khai. Trần Phủ đã có Lý Tịnh bảo đảm nên cứ an tâm ở lại Trường An như trước. Ài! Nhưng ta và Tống nhị gia lại lo lắng cho y.

Đang mải nghĩ đến việc của mỹ nhân quân sư, hai gã vội bước nhanh vào nội đường, đoạn hướng tới Lý Tịnh hỏi ngay:

- Có ngăn được Trầm Lạc Nhạn không?

Lý Tịnh chờ bọn họ ngồi xuống rồi mới trả lời:

- Không có cơ hội, nhưng chưa cần phải lo lắng. Lý Mật đã báo cho quan thủ thành biết là đến lúc hoàng hôn mới rời thành, sau đó dùng thuyền xuất quan. Chúng ta vẫn còn hai canh giờ nữa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Chẳng phải Lý đại ca đã phái người giám thị Lý Mật sao?

Lý Tĩnh lắc đầu nói:

- Bọn ta phát hiện người của cấm vệ quân bên ngoài phủ của lão, cho nên buộc phải quay lại.

Khấu Trọng ngớ người hỏi:

- Nếu vậy phải chăng huynh cũng không biết Trầm Lạc Nhạn có đến phủ Lý Mật hay không?

Lý Tịnh đáp:

- Ta cũng là bất đắc dĩ! Hoàng thượng rõ ràng muốn đích thân đối phó Lý Mật, nếu chúng ta bị phát hiện là có can dự vào chuyện này, cho dù nước sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được hiềm nghi. Ta không thể không tính toán vì đại cục được.

Hầu Hy Bạch gợi ý:

- Chi bằng để cho một người ngoài chẳng có liên quan gì như ta xuất mã, không chừng có thể ngăn được Trầm mỹ nhân.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- E rằng đã chậm một bước! Lý Mật chọn thời điểm rời đi vào đúng lúc hoàng hôn chính là muốn mượn bóng đêm yểm hộ, ra khỏi thành lập tức phóng cước ly khai để Lý Uyên không thể truy đuổi.

Khấu Trọng hỏi:

- Có bao nhiêu người đồng hành cùng Lý Mật?

Lý Tịnh đáp:

- Lý Mật cùng Vương Bá Đương và bộ hạ đã hơn một ngàn người, xe ngựa chở hàng ước chừng ba mươi chiếc. Trừ khi có an bài khác, còn nếu vẫn chọn thủy lộ, Hoàng thượng có thể chặn được bất kỳ lúc nào trước khi bọn chúng xuất quan.

Tống Sư Đạo thắc mắc:

- Trầm Lạc Nhạn cùng lắm là không thuyết phục được Lý Mật rằng

chớ nên xuất quan, sau đó mọi người chia tay mà không vui vẻ, vậy thì có vấn đề gì nhỉ?

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Vấn đề ở chỗ Lý Mật là loại người vì mục đích mà bất chấp thủ đoạn, hơn nữa lại bị Dương Văn Can lôi kéo hãm hại, rất có thể nhân cơ hội này làm liều một phen, ra tay chế phục nàng mang đi để uy hiếp Lý Thế Tích. Lý Uyên vẫn không an tâm về việc Lý Thế Tích nắm trọng binh trong tay nên mới mượn cớ giữ Trầm Lạc Nhạn tại kinh thành. Bây giờ Trầm mỹ nhân lại theo Lý Mật rời Trường An, chỉ nội việc này đã đủ gán cho đại tội phản quốc, Lý Thế Dân cũng khó mà bảo hộ cho nàng được.

Lý Tịnh giật mình nói:

- Bọn ta thật không nghĩ tới Lý Mật còn có thủ đoạn này, bây giờ phải làm sao cho ổn đây?

Từ Tử Lăng nói:

- Hiện tại tiến vào phủ Lý Mật chỉ tổ hỏng việc mà thôi, cho nên nếu có hành động gì cũng phải tiến hành ở ngoài thành. Lý đại ca không nên nhúng tay vào vụ này, Hy Bạch cũng nên giữ thái độ bàng quan, tốt nhất là tiếp tục đến Thượng Lâm uyển phong hoa tuyết nguyệt. Bọn tiểu đệ sẽ ra khỏi thành trước Lý Mật một bước chờ thuyền đội của lão rồi tùy theo tình hình mà hành động.

Do Khấu Trọng hết sức khuyên ngăn, Lý Tịnh cuối cùng cũng bỏ việc tham gia hành động. Thật ra Thiên Sách phủ không thể can dự vào việc này để tránh chính diện đối kháng với Lý Uyên.

Sau khi Lý Tịnh rời đi, mọi người đổi sang đề tài đau đầu khác là làm

sao để đối phó với rắc rối đến từ Thạch Chi Hiên.

Khấu Trọng trầm ngâm:

- Đương nhiên là phải giao tranh cho Thạch Chi Hiên, nếu không lão làm sao hạ đài?

Lôi Cửu Chí nhíu mày nói:

- Dù sao bọn ta đã có hai bức họa giả, cứ đưa cho lão một bức thì chẳng có vấn đề gì. Vấn đề ở chỗ nếu để lão biết được chân họa còn đang ở trên tay Lý Uyên rồi nổi giận thì hậu quả thật khó lường.

Tống Sư Đạo trấn an:

- Chuyện này không cần phải lo lắng. Trừ phi những người thân cận bên cạnh Lý Uyên như Vi công công và Vũ Văn Thương lại là tai mắt của Thạch Chi Hiên bố trí trong cung, nếu không tin tức tuyệt sẽ không bị tiết lộ ra. Bí mật mà ngay cả Duẫn Tổ Văn cũng bị qua mặt thì Thạch Chi Hiên lại càng không thể nào biết được. Điều ta lo lắng chính là Thạch Chi Hiên sau khi lấy được giả họa sẽ dùng thủ đoạn gì đó đưa vào tay Trì Sanh Xuân, tên này dùng tranh giả để làm sính lễ dâng cho Hồ Phật, sau đó bị lão phát hiện là đồ giả, như vậy thì hậu quả đúng là khó lường.

Khấu Trọng đập bàn nói lớn:

- Có lý!

Mọi người đều ngạc nhiên.

Mang hai trục giả họa nhét hết vào tay Hầu Hy Bạch, Khấu Trọng cười nói:

- Một bức đưa cho Thạch Chi Hiên, bức kia dùng để tráo lấy bản thật, ha ha!

oOo

Khấu Trọng dùng thân phận Thái Nguyên Dũng đăng môn cầu kiến Trì Sanh Xuân. Được bọn gác cửa thông báo, họ Trì đích thân tiến ra nghênh tiếp, hắn kinh ngạc thốt lên:

- Cơn gió nào đưa Thái huynh đến hàn xá vậy? Sanh Xuân đang do dự có nên đến quí phủ đưa tiễn hay không đây, chỉ sợ rằng lão bản của Thái huynh không thích!

Khấu Trọng thở ra một hơi nói:

- Gặp được Trì gia là tốt rồi! Ta cứ sợ ngài đã tới đổ quán làm ta đi hụt một chuyến.

Kéo tay gã đi đến đại đường, Trì Sanh Xuân cười nói:

- Chúng ta đều xem nhau như người nhà mà, có chuyện gì cứ nói ra, Sanh Xuân nhất định vì Thái huynh nghĩ cách giải quyết cho ổn thỏa. Ha, nghe nói tại sân mã cầu trong Hoàng cung hôm nay, Thái huynh và Khuông huynh đại triển thần uy làm Hoàng thượng long tâm vô cùng vừa ý. Tiền đồ hai vị thật không thể tính được!

Làm ra bộ dạng muốn nói lại thôi, Khấu Trọng hạ giọng:

- Lần này ta đến không phải định nhờ vả Trì gia gì cả, mà thật ra có chuyện quan trọng cần bẩm báo. Ài, ta cùng Văn Thông lấn cấn cả ngày, cuối cùng nghĩ đến Trì gia đối với bọn ta có tình có nghĩa như vậy, nếu bọn ta biết rõ việc này mà vẫn giấu ngài thì lương tâm làm

sao mà yên ổn được!

Lúc này hai người đã tiến vào đại đường, Trì Sanh Xuân ngơ ngác dừng bước rồi cất tiếng hỏi:

- Thật ra là chuyện gì? Nguyên Dũng sao lại có vẻ khó xử thế?

Khấu Trọng ghé sát tai hắn nói nhỏ:

- Việc này Trì gia nghe xong ngàn vạn lần không thể nói cho bất kỳ kẻ nào, nếu không Tư Đồ đại lão bản cùng bọn ta tất cả đều bị chém đầu đó.

Trì Sanh Xuân lộ ra thần sắc nghi hoặc, hướng tới hai nữ tì đang phục dịch trong đại sảnh quát:

- Các ngươi lui ra cho ta!

Khi hai nữ tì vừa lui đi, Trì Sanh Xuân mời Khấu Trọng vào một góc nội đường rồi trầm giọng hỏi:

- Thực sự là có chuyện gì?

Khấu Trọng nói:

- Sáng nay Tiêu Vũ đến thỉnh Thân gia của bọn ta nhập cung để giám định một bức họa cho Hoàng thượng.

Trì Sanh Xuân buột miệng:

- Cái gì?

Khấu Trọng hạ giọng:

- Chẳng phải Trì gia bị Tào Tam đoạn mất bức Hàn Lâm Thanh Viễn đồ do Triển Tử Kiền vẽ ư? Thì ra bức tranh đó chỉ là bản giả, chân họa thực ra nằm trong tay Hoàng thượng. Có điều người không biết bức họa của mình hay bức trong tay của Trì gia mới là đồ thật, nên đã nhờ Thân gia xem qua. Thân gia đã kết luận bức Hàn Lâm Thanh Viễn đồ mà Hoàng thượng sở hữu đúng là bản gốc.

Im lặng không nói gì, gương mặt Trì Sanh Xuân lập tức đổi sắc, biểu thị trong lòng nổi cơn sóng gió, kinh nghi bất định.

Khấu Trọng nói tiếp:

- Hoàng thượng dặn đi dặn lại Thân gia ngàn vạn lần không được tiết lộ việc này ra ngoài, thậm chí còn không được nói cho Tư Đồ đại lão bản, bất quá đời nào Thân gia lại đi dối gạt đại lão bản chứ? Ta vô tình nghe được câu chuyện của họ nên mới hiểu được nguyên nhân việc này. Trì gia mau bỏ mức tiền thưởng một vạn lượng hoàng kim đi, một bức tranh giả làm sao xứng đáng với số tiền đó?

Thần sắc của Trì Sanh Xuân cuối cùng cũng phục hồi trở lại, hắn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười:

- May mà được Thái huynh báo cho việc này, Trì Sanh Xuân ta tất có hồi đáp. Huynh cứ ngồi chờ ở đây một lát, ta sẽ quay lại ngay.

Khấu Trọng cùng hắn đứng lên rồi nói:

- Trì gia ngàn vạn lần đừng cho ta vàng bạc. Ta vội vã chạy tới đây chính là muốn báo ơn đức của của ngài thôi. Chỉ cần Trì gia đảm bảo giữ dùm bí mật…

Đâu có tin vào sự giúp đỡ vô tư này, Trì Sanh Xuân liền ép gã ngồi

đó chờ, còn mình thì đi vào nội đường.

Khấu Trọng cười thầm trong bụng. Gã nắm chắc cả mười phần rằng Trì Sanh Xuân sẽ mắc bẫy. Đêm ấy đúng là có kẻ ra tay cướp bảo họa, trước đó Lý Uyên đã phái Lưu Văn Tĩnh gặp hắn đòi tranh. Trì Sanh Xuân không phải loại người ngu muội, khẳng định hắn sẽ đoán được nội tình.

Một khi đã biết được chân họa nằm trong tay Lý Uyên, dù Thạch Chi Hiên có đích thân đem bức họa kia giao cho, Trì Sanh Xuân có gan bằng trời cũng không dám đem làm đồ sính lễ. Đơn giản là vì thứ Thạch Chi Hiên đem đến nếu không là tranh giả thì cũng là đồ trộm từ trong cung ra.

Suy nghĩ đến cả một hồi lâu mà vẫn chưa thấy Trì Sanh Xuân đem ngân lượng quay lại. Khấu Trọng lại quay sang chuyện đối phó với Thạch Chi Hiên, nhưng cũng biết việc cứu Trầm Lạc Nhạn quan trọng hơn, đành phải để đến tối mai mới giải quyết lão, lát nữa trở về sẽ bàn bạc cẩn thận với Loan Loan.

Đúng đến lúc tâm trạng gã buồn bực không chịu nổi thì Trì Sanh Xuân đang theo một bọc có vẻ rất nặng trở ra, nhìn qua cũng đoán được rằng phải hơn trăm lượng.

Khấu Trọng cuống quít đứng dậy nói:

- Trì gia không cần khách khí, thật tình ta tìm đến ngài có phải vì tiền đâu!

Giúi bọc tiền nặng trịch vào tay gã, Trì Sanh Xuân cười nói:

- Bằng hữu no đói có nhau, huống chi Nguyên Dũng đã lo lắng cho Trì Sanh Xuân ta đến như vậy. Nếu chối từ thì thật đã không xem ta

là huynh đệ trong nhà.

Hắn lại hạ giọng nói tiếp:

- Sau khi trả nợ cờ bạc xong, số còn lại xem như là tiền vốn, hắc…!

Khấu Trọng thấy hắn nói đến câu cuối cùng thì từ đôi mắt ánh ra thần sắc cười cợt, trong lòng chợt nghi ngờ, đương nhiên gã không nói ra, chỉ giả vờ miễn cưỡng thu lấy ngân lượng.

Khi tiễn Khấu Trọng ra cổng, Trì Sanh Xuân thân thiết nắm lấy hai vai gã rồi nói:

- Nguyên Dũng cùng Văn Thông khi nào trở lại Trường An cứ tìm đến Trì Sanh Xuân ta. Sau này tất cả đều là người nhà, có phúc cùng hưởng, còn họa thì tất nhiên là không liên quan đến huynh đệ chúng ta. Ha ha!

Bỗng hắn chợt hạ giọng:

- Nguyên Dũng tốt nhất không nên chọn đường lớn mà đi. Để người khác phát hiện ngươi đến gặp ta sẽ không hay đâu.

Khấu Trọng trong lòng chấn động, cuối cùng cũng hiểu ra.

Vừa rồi Trì Sanh Xuân hiện ra thần sắc đùa cợt trong ánh mắt chính là cười nhạo gã có cái số cầm tiền mà không có mạng để hưởng thụ. Hắn vào nội đường lâu như vậy không phải để gom cho đủ số tiền, mà là thông tri cho người của mình phục kích gã trên đường về. Chẳng phải Trì Sanh Xuân tiếc rẻ bọc hoàng kim khá lớn này, nguyên nhân khiến hắn quyết định giết Khấu Trọng chính là để giá họa cho Quan Trung kiếm phái.

Đặt giả thiết gã bỏ mạng trên đường, Lý Uyên đương nhiên sẽ nổi giận lôi đình. Người của Kiều Công Sơn và Nhĩ Văn Hoán sẽ ngụy tạo nhân chứng vật chứng, quân thủ thành đều có thể làm chứng rằng Quan Trung kiếm phái đã có hành động đối phó Thái Hành song kiệt. Nếu vậy môn phái này có thể thoát khỏi tai họa được sao?

Có thể khẳng định chuyện này không phải khi Trì Sanh Xuân lâm sự mới quyết định, mà là đã sớm có kế hoạch chu đáo từ trước. Hiện giờ Thái Hành song kiệt biến thành hồng nhân của Đường thất, đối với kế hoạch của họ Trì lại càng có lợi.

Khấu Trọng đương nhiên không lộ ra mình đã phát hiện được âm mưu đê tiện của hắn, miệng cười “hi hi ha ha” rời khỏi Trì phủ.

(

Chương 621: Lún sâu xuống bùn

Khấu Trọng vác túi tiền lớn vứt lên mặt bàn đánh rầm một tiếng rồi ngồi xuống cười nói:

- Món tiền lớn này là ta dùng cái mạng nhỏ của mình để đánh bạc mới lấy được đó. Trì Sanh Xuân phái người mai phục trên đường định giết ta để giá họa cho Quan Trung kiếm phái. Ta phải giả vờ đi nhầm đường hắn mới không có cách gì thực hiện được âm mưu. Con mẹ nó, tên khốn Trì Sanh Xuân này thật là khó chơi, tiếu lý tàng đao.

Gã lại hỏi:

- Phúc Vinh gia đang tiếp ai bên ngoài?

Đưa mắt nhìn túi tiền, Từ Tử Lăng trả lời:

- Hồ Phật và con gái đến tạm biệt Phúc Vinh gia, mục đích đương nhiên là muốn kiếm chén canh trong công việc làm ăn tiền trang. Ta chào hỏi lão xong liền cáo từ vào trong nghỉ ngơi. Ài! Mỵ nhãn của Hồ Tiểu Tiên lợi hại quá, việc tiểu Tuấn mê mẩn mất phương hướng thực sự làm ta lo lắng.

Khấu Trọng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Có gặp Loan Loan không?

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Ngươi sang mà nói chuyện với nàng.

Khấu Trọng trầm giọng:

- Tối mai được không?

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi nói:

- Cứ quyết định thế đi!

o0o

Loan Loan hai mắt nhắm chặt đang ngồi trên giường của Khấu Trọng. Khi gã ngồi xuống bên cạnh nàng mới mở mắt ra hỏi:

- Lúc nào thì các ngươi trở lại?

Khấu Trọng đáp:

- Ngày mai! Trước hết Loan đại tỷ có thể trả lời ta một vấn đề là rốt cuộc thì Hương gia và Ma môn có quan hệ gì không?

Loan Loan ngọc dung bình tĩnh điềm đạm nói:

- Chuyện đó có liên quan gì tới việc giết Thạch Chi Hiên?

Khấu Trọng trả lời:

- Vì Thạch Chi Hiên muốn đối phó Trì Sanh Xuân.

Loan Loan im lặng một lúc rồi than:

- Kẻ Thạch Chi Hiên muốn đối phó tuyệt không phải Trì Sanh Xuân mà là Triệu Đức Ngôn. Hiện giờ trong Ma môn, nhân vật có thực lực nhất để tranh bảo tọa Thánh tôn là Triệu Đức Ngôn. Ngươi nên biết Hiệt Lợi từng sai người đến Trường An nói chuyện với Lý Uyên, hắn đảm bảo không nhúng tay vào việc Lý Thế Dân đánh phá Lạc Dương. Nếu không có Triệu Đức Ngôn thao túng đằng sau thì Hiệt Lợi sao lại hữu hảo như thế chứ.

Khấu Trọng nói:

- Lại có chuyện đó ư! Vậy sao ngươi còn phải giấu giếm cho Hương gia? Kể cả trong tương lai người thống nhất được Thánh môn là Loan đại tỷ thì Hương gia cũng không nghe lệnh ngươi đâu.

Loan Loan mỉm cười hỏi:

- Thiếu Soái có biết Hương Quý vốn là người của Âm Quý phái của ta không?

Tiếp đó nàng cất giọng điềm tĩnh:

- Nói một cách nghiêm túc thì Hương Quý là công cụ để bọn ta kiếm tiền, Ba Lăng bang chính là vỏ bọc để hắn che dấu thân phận thực sự. Hừ! Kẻ này chuyên môn gió chiều nào ngả theo chiều ấy, thấy Triệu Đức Ngôn có người Đột Quyết đứng đằng sau liền dám chơi trò lá mặt lá trái với bọn ta, ngấm ngầm làm việc cho họ Triệu. Sẽ có một ngày ta khiến Hương Quý phải hối hận về những hành động này của hắn. Những gì có thể nói ta đã nói hết rồi, phải chăng tối mai sẽ động thủ?

o0o

Dưới ánh hoàng hôn dần tàn, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng mặc áo

chống nước hòa mình vào dòng Vị Thủy chảy qua Trường An từ phía Tây Bắc, đưa mắt nhìn theo chiếc thuyền buồm chở bọn Tống Sư Đạo thuận dòng xuôi xuống phía Đông. Trong quá trình thuyền xuất quan sẽ có người đóng giả Thái Hành song kiệt nên không lo lộ sơ hở.

Khi hai gã lên bờ thì trời đã nhá nhem tối. Thành Trường An lên đèn sáng rực, thể hiện sự hùng vĩ tráng lệ của một trong ba toà thành danh tiếng nhất thiên hạ.

Cả hai nấp sau bãi đất đá lổn nhổn ở bãi cát ven sông, nhẫn nại chờ đợi thuyền đội của Lý Mật. Đến Quan Ngoại có hai đường thủy bộ, nhưng đương nhiên là dùng đường thủy sẽ thuận tiện nhanh chóng hơn, từ bến thuyền trên kênh Vĩnh An ở phía Tây Bắc thành đi qua Vị Thủy vào Đại Hà, hai ngày sau là có thể vượt quan.

Khấu Trọng than:

- Lý Mật cùng bộ hạ sử dụng ba chiếc thuyền. Nếu lão không giữ mỹ nhân quân sư trong mấy con thuyền đó thì chúng ta sẽ đau đầu đấy. Một vấn đề nữa là bọn ta căn bản cũng chẳng biết nàng bị giấu trong con thuyền nào.

Từ Tử Lăng nói:

- Việc này thì ta lại không lo. Lý Mật có tật giật mình nên khẳng định sẽ mang Trầm Lạc Nhạn theo bên cạnh để đề phòng bất trắc. Nếu ngươi là lão thì sẽ phân phối thủ hạ trong thuyền đội thế nào?

Khấu Trọng trầm ngâm đáp:

- Đổi lại là ta thì sẽ tập trung những người có thể tác chiến lên một con thuyền, lương thực và những vật nặng để trên những thuyền

khác. Như vậy nếu phát sinh đột biến thì cũng có sức ứng phó.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Lý Mật là thống soái chinh chiến đã nhiều, suy nghĩ sẽ chẳng khác ngươi là mấy. Vì thế con thuyền nào nhẹ nhàng linh hoạt nhất sẽ là mục tiêu của chúng ta.

Khấu Trọng than:

- Ta thật không hiểu Lý Mật! Có câu “Hòa thượng chạy đâu cũng được nhưng không thể vác theo cái miếu”, cho dù Lý Mật an toàn đến được Quan Ngoại thì gia nhân của lão và người nhà đám thuộc hạ vẫn còn ở Trường An. Nếu Lý Mật phản Đường tự lập thì chẳng phải sẽ gây họa cho người thân sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Vì thế nên lão mới phải dựa vào Dương Văn Can. Theo ta đoán thì phần lớn thủ hạ của Lý Mật đều bị che giấu không cho biết mục đích thực sự của chuyến đi lần này. Nếu không họ sẽ chẳng để vợ con ở lại mà mạo hiểm theo lão.

Khấu Trọng gật đầu:

- Đó chính là nguyên nhân khiến Lý Mật tìm đủ mọi cách để được Lý Uyên phê chuẩn. Trước hết là làm cho đám thủ hạ có thể yên tâm theo lão xuất quan, tiếp đó là để người thân có cơ hội trốn đi. Nếu không thì với thân thủ của Lý Mật và Vương Bá Đương cũng có thể dễ dàng thoát được.

Sắc trời càng lúc càng tối, màn đêm từ từ buông xuống, trăng sao đã xuất hiện trên bầu trời.

Khấu Trọng nhíu mày:

- Có chỗ không ổn! Tại sao không thấy bóng dáng đội thuyền của Lý Mật?

Từ Tử Lăng đang định nói thì có tiếng vó ngựa gấp gáp truyền đến. Hai gã kinh hãi nhìn ra, thấy Lý Tịnh dắt theo hai con ngựa men theo bờ sông phóng tới. Biết là có chuyện bất thường, cả hai vội phi thân từ trong đám loạn thạch ra đón.

Lý Tịnh vừa trông thấy đã giục:

- Mau theo ta!

Hai gã phi thân lên ngựa bám sát sau lưng hắn. Ba thớt ngựa lao thẳng về phía Đông. Lúc này Lý Tịnh mới nói:

- Lý Mật bất ngờ đổi từ đường thủy sang đường bộ, nửa giờ trước đã rời thành. May là ta luôn ngấm ngầm lưu ý bọn chúng.

Hai gã thầm hổ thẹn, nếu không có sự cảnh giác của Lý Tịnh thì bọn gã đã mất dấu vết, Trầm Lạc Nhạn cũng sẽ xong đời.

Lý Tịnh nói tiếp:

- Lý Mật đoán được Hoàng thượng muốn giết lão.

Khấu Trọng thốt:

- Rất nhiều khả năng là Lý Mật đã tỉnh ngộ sau khi được Trầm Lạc Nhạn phân tích lợi hại. Con mẹ lão, đã biết rõ như thế nhưng vẫn quyết theo ý mình, lại còn bắt giữ cả thuộc hạ cũ rất có tình nghĩa.

Lão có còn là người nữa không?

Từ Tử Lăng phóng ngựa tiến lại gần Lý Tịnh hỏi:

- Lý đại ca biết Lý Mật chọn đường nào sao?

Lý Tịnh trả lời:

- Nếu muốn trốn tránh truy binh thì Lý Mật tất phải nhờ rừng rậm yểm hộ, lý tưởng nhất là Mạo Tử lâm cách Đông Nam thành Trường An ba chục dặm. Khu rừng đó bao phủ cả một dải núi non và bình nguyên, chu vi lên đến mấy trăm dặm. Với kinh nghiệm hành quân của Lý Mật thì sẽ có nhiều cách để thoát khỏi truy binh, lại có thể lựa chọn một vị trí bất kỳ để rời khỏi khu rừng đó.

Khấu Trọng nghe xong toát mồ hôi hỏi:

- Vậy phải làm thế nào? Nửa thời thần là họ có thể đi được ba chục dặm rồi. Lý Mật lúc này đang ở trong rừng, chúng ta làm cách nào tìm lão đây?

Dẫn hai gã phóng lên một quả đồi cao, Lý Tịnh nói:

- Yên tâm đi! Ta và Hồng Phất chia đường hành sự, nàng đang bám sát theo bọn chúng.

Ba người không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ thúc ngựa toàn lực leo lên đỉnh đồi. Trong bóng tối, trước mắt bọn họ hiện ra một khu rừng rậm bát ngát trải rộng đến tận chân trời. Xa xa phía Tây Bắc, Trường An trở thành chấm sáng nhỏ như một vì sao.

Khấu Trọng hít một hơi khí lạnh nói:

- Ta lo là Lý Uyên sẽ chặn đường Lý Mật trước khi lão kịp vào rừng.

Lý Tịnh đáp:

- Bọn ta đã bàn qua về vấn đề này. Nếu Hoàng thượng quả thực chặn đoàn xe của Lý Mật trước khi vào rừng thì Hồng Phất sẽ lập tức xuất hiện đòi Lý Mật người, vạch trần việc lão bắt cóc Trầm Lạc Nhạn. Khi đó thì Hoàng thượng sẽ khó mà luận tội Trầm Lạc Nhạn được.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn bao quát khắp khu rừng để xem chỗ nào có hiện tượng chim chóc kinh hãi bay lên, nhưng vì diện tích rừng rậm bao phủ quá rộng, trời lại tối đen nên khu vực phía xa không thể nhìn rõ. Gã cười khổ:

- Đó là một cách trong lúc không có biện pháp nào. Có điều khi đại tẩu vạch trần âm mưu của Lý Mật chỉ sợ lão thẹn quá hoá giận mà phản kháng lại, người của Độc Cô gia sẽ nhân lúc binh hoảng mã loạn mà thừa cơ hại chết Trầm Lạc Nhạn.

Khấu Trọng khẩn trương hỏi:

- Đại tẩu có thủ pháp nào thông báo cho chúng ta biết vị trí không?

Trong tâm trạng nặng nề, Lý Tịnh trầm giọng đáp:

- Nàng biết chúng ta sẽ đến chỗ cao quan sát nên vào thời điểm thích hợp sẽ dùng kính phản chiếu ánh trăng để báo hiệu.

Nói chưa dứt lời, từ khoảng hơn chục dặm phía xa đã xuất hiện một điểm màu hồng chớp lên rồi tắt liên tiếp ba lần.

Ba người thấy vậy đưa mắt nhìn nhau.

Khấu Trọng nhíu mày thắc mắc:

- Đó không giống như gương phản chiếu ánh trăng, đấy là ánh lửa thì phải!

Từ Tử Lăng chợt reo lên:

- Ta hiểu rồi! Nhiều khả năng là Lý Uyên bố trí nội gian nên căn bản không sợ Lý Mật có thể thoát khỏi bàn tay mình.

Giọng Khấu Trọng lộ rõ vẻ vui mừng:

- Có lý lắm! Lý Uyên nếu muốn mua chuộc người của Lý Mật thật dễ như trở bàn tay.

Đoạn gã nhảy xuống ngựa nói:

- Phục binh sẽ cung hầu đại giá Lý Mật bên ngoài rừng! Chỉ cần chúng ta có thể đuổi kịp lão trong rừng thì sẽ có cơ hội giải cứu Trầm mỹ nhân.

Lúc này lại thấy ánh sáng lóe lên cách chỗ ánh lửa lúc trước khoảng năm dặm.

Vẫn ngồi trên lưng ngựa, Lý Tịnh ngơ ngác nói:

- Đó là ánh sáng phản chiếu từ kính của Hồng Phất.

Từ Tử Lăng đáp:

- Điều này cho thấy Lý Mật chia làm hai đường để thoát khỏi truy binh.

Khấu Trọng phân tích:

- Người đủ tư cách để Lý Uyên mua chuộc phải là tâm phúc của Lý Mật, nắm hết kế hoạch của lão. Vì thế, muốn biết Lý Mật đang ở chỗ nào trong rừng phải căn cứ vào ánh lửa của tên nội gian đó. Lý đại ca đuổi theo đại tẩu, ta và Tử Lăng đuổi theo Lý Mật.

Lý Tịnh quan tâm đến vợ hơn nên chỉ còn cách đồng ý.

o0o

Hai gã cởi bỏ lớp áo chống nước, mặc đồ dạ hành trùm kín cả đầu rồi lao đi trong rừng với tốc độ cao nhất. Sau một hồi thi triển thân pháp tới mức cực hạn, tại vị trí cách hai dặm rưỡi trước khi rời khỏi khu rừng để tiến vào bình nguyên Quan Đông đã đuổi kịp đoàn người Lý Mật.

Đội hình này của lão không hề có xe ngựa, chỉ toàn khinh kỵ nên di chuyển rất mau lẹ. Gần ba trăm con người lầm lũi hành quân, không khí vô cùng trầm trọng.

Cả hai vọt lên ngọn một cây cổ thụ để điều tra tình hình cuối đoàn, mượn ánh sáng yếu ớt của trăng sao rồi vận hết nhãn lực lên nhìn nhưng vẫn không thấy tung tích Trầm Lạc Nhạn đâu cả.

Khấu Trọng ghé sát tai Từ Tử Lăng thì thào:

- Bọn ta cứ từ cuối đoàn người mà lần ngược lên, thấy Trầm mỹ nhân thì không nghĩ ngợi con mẹ gì hết, lập tức xuất thủ cướp nàng ta là đại công cáo thành.

Không nghĩ được biện pháp nào hay hơn, Từ Tử Lăng bèn gật đầu

đồng ý.

Hai gã gặp cây vượt cây, luồn lách vô thanh vô tức rồi vượt lên trên đoàn người ngựa. Cuối cùng cũng phát hiện ra một việc, trong lòng cả hai lập tức kêu khổ.

Lý Mật và Vương Bá Đương dẫn đầu đoàn, phía sau là một thớt ngựa không có người cưỡi, thay vào đó là một chiếc hòm gỗ dài được buộc chặt vào giá gỗ trên lưng ngựa, bên cạnh có một người dắt.

Lý, Vương hai người đều không phải là loại đèn hết dầu. Bất kể bọn gã dùng thủ pháp gì, cho dù có nhanh như sét đánh không kịp bưng tai đi nữa phá tan hòm gỗ và dây buộc thì cũng khó mà thoát khỏi vận mệnh bị địch nhân trùng trùng vây khốn. Dù hai gã bản lĩnh tới trời cũng không thể địch nổi Lý Mật và Vương Bá Đương cùng mấy trăm tên võ sĩ thân kinh bách chiến đó.

Trong khi còn đang do dự thì nhóm đi đầu đã rời khỏi khu vực rừng rậm, tiến vào vùng rừng thưa trước khi ra bình nguyên Quan Đông.

Ẩn thân trên một ngọn cây bên lề khu rừng rậm, hai gã mặt mày méo xệch vì không có cách gì.

Khấu Trọng quay sang Từ Tử Lăng hỏi khẽ:

- Làm sao bây giờ? Dù chúng ta có cướp được chiếc hòm gỗ đó thì cũng khó mà ung dung đào tẩu được.

Nhìn địch nhân ào ào ra khỏi rừng, Từ Tử Lăng quyết định:

- Trước tiên hãy tìm cách trà trộn vào đội ngũ địch, sau đó cướp lấy con ngựa, chỉ cần có thể chạy ngược vào rừng rậm là thành công rồi.

Khấu Trọng đồng ý:

- Cứ quyết định thế đi!

Hai gã lập tức hành động, thân hình vọt lùi lại phía sau, nhắm chuẩn hai tên đi cuối đoàn rồi từ trên cao ập xuống, nhận rõ vị trí mới phát chỉ phong đánh trúng huyệt đạo mục tiêu. Cả hai vô thanh vô tức rơi xuống lưng ngựa giữ lại hai kẻ bị điểm huyệt mềm nhũn sắp rơi xuống đất, đoạn nhẹ nhàng phi ngựa tới một chỗ cây cối rậm rạp ở bìa khu rừng rậm, thuận tay lột mũ của bọn chúng.

Những kỵ sỹ đi trước hoàn toàn tập trung tinh thần vào việc ra khỏi rừng, lại thêm sắc trời tối đen nên không ai biết cuối đoàn đã có hai người bị thay thế.

Bỗng nhiên tiếng vó ngựa từ phía sau vọng tới làm những người đi sau cùng quay đầu lại nhìn. Hai gã thầm kêu nguy hiểm, không tưởng nổi lại còn có đội khóa đuôi khác. Nghe tiếng vó ngựa thì có khoảng hơn mười kỵ sỹ đang lao tới, cả hai vội ghìm cương đứng lại ở bìa rừng, nhất thời không biết ứng biến thế nào. Phương pháp duy nhất là kéo mũ sụp xuống hai mắt, hy vọng trong bóng tối địch nhân không nhìn ra thật giả.

Hơn mười thớt ngựa theo đúng đường bọn Lý Mật vừa đi qua phóng tới, bất ngờ là khi lướt qua bọn gã lại không buồn nhìn đến nửa con mắt. Họ giục ngựa phóng ra khỏi rừng, người đi đầu hét lớn:

- Quang Lộc khanh hãy dừng bước! Thánh chỉ của Hoàng thượng đến!

Thì ra người dẫn đầu là Vi công công. Hai gã lập tức tỉnh ngộ, biết Lý Uyên cuối cùng đã xuất chiêu.

Không ngờ người của Lý Uyên lại xuất hiện vào lúc này, phía Lý Mật lập tức hoảng loạn, đội hình rối tung. Thủ hạ của lão vây kín xung quanh con ngựa chở hòm gỗ không cho đám người mới đến nhìn thấy. Lý Mật và Vương Bá Đương vẻ mặt nghiêm trọng quay ngựa vòng lại nghênh tiếp Thánh chỉ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu may mắn. Bọn Lý Mật tập trung hết sự chú ý vào người truyền thánh chỉ là Vi công công nên không hề lưu ý đến hai gã.

Người của Lý Mật dạt sang một phía để hai bên tiến lại gần nhau. Ghìm cương đứng lại, Vi công công nói với chất giọng nửa nam nửa nữ:

- Quang Lộc khanh Lý Mật tiếp chỉ!

Lý Mật và Vương Bá Đương đưa mắt nhìn nhau. Bất ngờ là Lý Mật không xuống đất quỳ gối tiếp chỉ mà vẫn thản nhiên ngồi trên lưng ngựa hỏi:

- Lần này ta xuất quan là do tự thân Hoàng thượng ân chuẩn, tại sao bỗng nhiên lại có Thánh chỉ tới?

Vi công công đáp:

- Hoàng thượng có lệnh, Quang Lộc khanh Lý Mật phải lập tức quay về Trường An kiến giá!

Bên phía Lý Mật nghe xong người nọ nhìn người kia, chim chóc cũng ngừng kêu, không khí trầm trọng đến cực điểm.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lúc này mới biết thủ đoạn của Lý Uyên.

Hiện giờ Lý Mật như chim sổ lồng, sao đành bỏ rơi hết thủ hạ một mình quay về Trường An mà đón chờ vận mệnh khó lường. Một vấn đề lớn hơn là hành động bắt cóc Trầm Lạc Nhạn, nếu việc này bị lộ ra thì dù lão miệng nở hoa sen cũng không thể chối cãi được. Cả một âm mưu hoàn chỉnh như một dây xích với nhiều mắt xích liên hoàn nhằm đối phó với Lý Mật. Lúc này lão đã lún sâu xuống bùn nên đâu còn lựa chọn nào khác.

Lý Mật ngửa mặt nhìn trời, trong con mắt chăm chú của mọi người, lão từ từ thở ra một hơi dài rồi nói:

- Ta không tin đây là chỉ ý của Hoàng thượng. Mời Vi công công về thôi!

Vi công công cười rộ:

- He he, Mật công quả là lớn mật, dám coi thường cả Thánh chỉ. Ài! Đám người này có vẻ vụng trộm, phải chăng là có vật gì đó không thể cho người khác trông thấy?

Vẻ mặt sầm hẳn xuống, Lý Mật gằn giọng:

- Niệm tình quen biết, Vi công công tốt nhất là lập tức quay đầu mà đi, nếu không đừng trách ta không niệm tình cũ.

Chẳng hề tức giận, Vi công công bật cười nói:

- Từ năm mười tám tuổi họ Vi này đã thị hầu Dương Kiên, đến nay chưa thấy một ai dám nói với ta những lời đó. Bội phục! Bội phục!

Bỗng nhiên lão huýt vang một tiếng, từ lưng ngựa vọt lên phóng thẳng về phía Lý Mật. Quần áo Lý Mật và Vương Bá Đương lập tức bay phần phật, ngựa tung vó trước. Chỉ nhìn thanh thế khủng khiếp

như thế là biết khí công của lão thái giám này đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực.

Thủ hạ Lý Mật vội vàng rút binh khí. Phía trước ánh lửa sáng rực, không biết là có bao nhiêu người ngựa từ điểm mai phục trong cánh rừng thưa trước mặt đang rầm rộ phóng tới, đồng thời trong rừng rậm cũng rộn lên tiếng vó ngựa. Phe Lý Mật đã rơi vào cảnh trước mặt là sói sau lưng là hổ.

Những tiếng “bùng bùng” liên miên không ngớt. Hai ống tay áo múa tít, Vi công công lăng không đánh xuống. Với khả năng của Lý Mật và Vương Bá Đương mà cũng phải liều mạng kháng cự một cách chật vật chứ không tài nào thoát thân.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy cơ hội đã tới bèn thúc ngựa phóng về phía Trầm Lạc Nhạn.

Tình thế hỗn loạn đến cực điểm. Hàng ngàn quân Đường từ hai mặt đánh tới. Phe Lý Mật thì lãnh tụ đang bị vây khốn, lại thêm chẳng còn tâm trạng nào để chiến đấu, người ngựa lập tức bỏ chạy tứ tán, đội hình chưa đánh đã tan.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có mục tiêu rõ ràng. Thấy đám thủ hạ Lý Mật bảo vệ con ngựa chở thùng gỗ chạy về phía Bắc, hai gã vội thúc ngựa gấp gáp đuổi theo.

Lúc này quân Đường đã tràn tới như thủy triều vây chặt hoàn toàn đám người Lý Mật. Hơn chục kỵ mã bảo vệ con ngựa chở hòm gỗ bị quân Đường chặn lại, đôi bên giao chiến ác liệt.

Hai gã cũng bị một đội hơn mười tên lính Đường vây đánh. Tâm tình Khấu Trọng rất tốt. Gã cười rộ, bạt xuất Tỉnh Trung Nguyệt sau lưng ra chém tới. “Choang” một tiếng, tên lính gần nhất giơ đao lên đỡ, bị

Khấu Trọng dùng thủ pháp mạnh chấn rơi khỏi lưng ngựa.

Dấn thân vào chiến trường Khấu Trọng như rồng về biển, toàn thân kình khí bộc phát. Nhưng vì thân phận gã là người ngoài cuộc, quân Đường lại không tới đây vì gã, thêm vào đó gã cũng không phải là người háo sát, thế nên đạo hạ lưu tình, chỉ đánh cho địch nhân ngã xuống đất.

Từ Tử Lăng cũng vừa rút mã đao từ lưng ngựa. Gã lật tay vung đao, dùng cạnh đao đánh hai tên chặn phía trước rơi xuống ngựa rồi bám sát sau lưng Khấu Trọng. Nhân lúc địch nhân chưa hình thành thế hợp vây, hai gã đuổi theo con ngựa chở hòm gỗ không có người dẫn dắt đang chạy loạn.

Từ Tử Lăng liên tục đánh ngã mấy tên địch rồi thò tay chộp được dây cương. Khấu Trọng chạy tới bên cạnh gã hô lớn:

- Cường địch tới rồi!

Vội vàng quay đầu nhìn, Từ Tử Lăng lập tức giật mình kinh hãi. Thì ra Vu Sở Hồng và Độc Cô Phượng đang thúc ngựa phóng tới chỉ cách bọn gã hơn mười trượng. Gã vội dẫn con ngựa chở hòm gỗ chạy theo hướng ngược lại với họ, để cho Khấu Trọng khoá đuôi.

Độc Cô Phượng rõ ràng không nhận ra và cũng không tưởng nổi hai kẻ trước mắt lại là bọn gã. Thị quát lớn:

- Chạy đi đâu!

Nếu không vướng con ngựa chở hòm gỗ, với thuật Nhân mã như nhất của hai gã, dù ngựa đối phương đang cưỡi là Hãn Huyết bảo mã của Cao Xương cũng đừng hòng theo kịp.

Nhưng hiện giờ đối phương càng đuổi càng gần, cự ly giữa hai bên không ngừng thu ngắn lại.

Năm thớt ngựa dần dần rời xa chiến trường đang chém giết động trời, năm con người đuổi bắt nhau trên thảo nguyên mênh mông.

Vu Sở Hồng thét lớn một tiếng vọt khỏi lưng ngựa lăng không phóng tới.

(

Chương 622: Thay rồng đổi phượng

Điều Khấu Trọng và Từ Tử Lăng e ngại nhất lúc này là bị lộ thân phận chân chính. Nếu Vu Sở Hồng báo với Lý Uyên rằng Trầm Lạc Nhạn là đồng đảng của hai gã thì chuyện đó chẳng khác gì với việc nàng câu kết với địch nhân phản quốc.

Khấu Trọng hiểu rõ với công lực và thân thủ Vu Sở Hồng thì trong một thời gian ngắn không thể bỏ rơi bà ta được. Gã vội lấy ra ba mũi tên trong chiếc bao đeo bên lưng ngựa, dựa vào tiếng gió rồi trở tay phóng ngược về phía Vu Sở Hồng. Khấu Trọng không dám thi triển toàn lực, cũng chẳng dám dùng Loa Hoàn kình, đương nhiên là uy lực giảm nhiều. Gã chỉ hy vọng có thể ngăn cản bà ta lăng không đánh xuống.

Vu Sở Hồng thét lớn:

- Được lắm!

Ống tay áo phất lên, ba mũi tên như bị cuồng phong cuốn dạt ra rơi hết xuống đất. Bích Ngọc trượng của bà ta vẫn nhằm lưng Từ Tử Lăng điểm tới.

Khấu Trọng đang định vọt khỏi lưng ngựa để cứu viện Từ Tử Lăng thì bất chợt trong lòng cảm thấy nguy hiểm. Gã vội vàng cúi rạp xuống lưng ngựa, thuần bằng thân pháp vừa vặn tránh khỏi một mũi phi đao đánh lén của Độc Cô Phượng. Thủ pháp phóng ám khí của nàng ta vô cùng xảo diệu, không hề phát ra tiếng động.

Từ Tử Lăng tự biết mình không có bản lĩnh vừa thúc ngựa tháo chạy vừa ứng phó đòn công kích toàn lực của một cao thủ như Vu Sở Hồng. Trong lòng gã nảy ra một kế, liền phóng chân đá một cước vào con ngựa chở hòm gỗ. Thuận tiện dùng thuật Nhân mã như nhất dẫn Trường Sinh khí cuồn cuộn tràn vào mình ngựa. Quả nhiên con vật sau khi trúng cước liền hý dài một tiếng, bốn vó đồng thời phát lực vọt nhanh lên phía trước, vượt qua Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rồi điên cuồng lao vào bóng đen bất tận của thảo nguyên.

Từ Tử Lăng đổ người sang ngang lộn xuống bụng ngựa tránh khỏi Bích Ngọc trượng trong gang tấc, sau đó truyền chân khí cho con ngựa làm khoảng cách với Vu Sở Hồng nới rộng.

Một hơi chân khí của lão bà này đã hết, mũi chân điểm xuống mặt đất, cả người lại vọt theo truy đuổi. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng toàn lực thi triển kỵ thuật bám theo con ngựa chở hòm gỗ đang chạy phía trước cách bọn gã gần hai chục trượng.

Vu Sở Hồng và Độc Cô Phượng vẫn bám riết không rời. Vu lão bà thể hiện thân pháp tuyệt thế của mình, càng đuổi càng nhanh, Độc Cô Phượng cưỡi ngựa bị bỏ lại đằng sau.

Bỗng từ phía trước có hai kỵ sỹ lao tới, một người trong đó thét lớn:

- Tặc tử chạy đi đâu?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhận ra thanh âm liền đưa mắt nhìn, quả nhiên là Lý Tịnh và Hồng Phất Nữ. Hai gã vô cùng vui mừng, bề ngoài vẫn làm ra vẻ giật mình kinh hãi bỏ Trầm Lạc Nhạn lại rồi đổi hướng chạy thẳng.

Có Lý Tịnh và Hồng Phất Nữ ở đó thì dù Vu Sở Hồng và Độc Cô Phượng gan to bằng trời cũng không dám công nhiên gia hại Trầm

Lạc Nhạn, cũng khó mà kết tội nàng ta được.

o0o

Hai gã thông qua địa đạo của Dương Công bảo khố quay trở lại Trường An. Lúc về tới Đa Tình Oa thì chỉ còn cách bình minh hai canh giờ. Hầu Hy Bạch đang ngồi chờ đến sốt cả ruột, thấy bọn gã liền mừng rỡ hỏi:

- Tất cả xong xuôi rồi chứ?

Vui vẻ ngồi xuống thư giãn gân cốt, Khấu Trọng cười đáp:

- Xong hết cả rồi, nhưng nguy hiểm đến cực điểm! Nhờ có lão Thiên gia giúp đỡ nên Trầm mỹ nhân mới giữ được mạng.

Hai gã vốn nấp một chỗ để theo dõi, nhìn rõ ràng Vu Sở Hồng và Độc Cô Phượng không có gan làm ác mạo phạm Lý Tịnh và Hồng Phất Nữ, lại thấy hai vợ chồng bọn họ mở hòm cứu Trầm Lạc Nhạn ra rồi mới bỏ đi, vì vậy lúc này Khấu Trọng mới có thể nói một cách thoải mái như vậy.

Ngồi xuống bên kia Hầu Hy Bạch, Từ Tử Lăng hỏi:

- Không đến Thượng Lâm Uyển sao?

Hầu Hi Bạch than:

- Các ngươi vào sinh ra tử, ta làm sao còn có hứng chơi bời nữa. Ài! Ngày nào cũng sơn hào hải vị rồi, thỉnh thoảng cũng phải trà nhạt cơm trắng chứ.

Khấu Trọng lại hỏi:

- Thạch sư phụ của ngươi có đến không?

Hầu Hi Bạch chán nản gật đầu:

- Ta đem bức tranh giả để trên bàn rồi cung hầu pháp giá của lão nhân gia. Thạch sư phụ quả nhiên đến đúng giờ, lại còn thân thiết hỏi han tình hình luyện công gần đây của ta. Nói ra sợ các ngươi không tin, người còn chỉ điểm cho ta về mặt võ công, phân tích tại sao trong bí đạo chỉ sau vài lần chạm mặt ta đã bị người bắt được. Thật sự ta đang cảm thấy rất bối rối.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nghe xong ngẩn mặt nhìn nhau. Thạch Chi Hiên rốt cuộc là thế nào đây?

Hầu Hy Bạch chìm vào trong hồi ức, mắt nhìn xà nhà từ từ nói:

- Liệu có phải Hầu Hi Bạch này quá mê muội rồi? Ta đã không nhịn được, hỏi rằng phải chăng ông ấy muốn giết ta. Các ngươi có biết Thạch sư phụ trả lời thế nào không? Người bật cười lắc đầu đáp "Ngươi không những là đồ nhi tốt của Thạch Chi Hiên ta, mà còn là niềm hy vọng để chấn hưng Hoa Gián phái. Ngươi cũng không cản trở đại nghiệp thống nhất thiên hạ của sư phụ, vậy tại sao ta lại phải giết ngươi chứ? Không ai hiểu ngươi bằng sư phụ". Nói xong câu đó, ánh mắt ông hiện lên thần sắc vô cùng kỳ quái, dường như rất mệt mỏi, lại có vẻ trong lòng tràn đầy bi thương.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn nhau.

Hầu Hy Bạch tiếp tục:

- Ông ấy lại nói: "Tâm pháp Hoa Gián phái chính là Suất tính nhi hành*. Ngày trước ta bất chấp tất cả người trong Thánh môn phản

đối mà yêu thương Bích Tú Tâm chính là vì chịu ảnh hưởng của tâm pháp đó. Đến hôm nay ta vẫn không hề hối hận về quyết định của mình. Điều day dứt duy nhất là ta đã hại chết người mình yêu thương nhất, thế nên không muốn ngươi tiếp bước rơi vào thất bại mà sư phụ đã phạm phải ngày đó". Ài! Người còn hỏi ta đã có ý trung nhân chưa!

Từ Tử Lăng đăm chiêu suy nghĩ, trong khi Khấu Trọng lại hào hứng hỏi:

- Ngươi trả lời thế nào?

Hầu Hy Bạch nhún vai đáp:

- Ta đã nói rằng những thiếu nữ tuyệt vời trong thiên hạ đều không phải là ý trung nhân của mình, chỉ thông qua việc vẽ tranh để thể hiện sự ái mộ của ta đối với họ, bằng nét bút lưu lại những gì đẹp đẽ nhất của nữ nhân. Thạch sư phụ nghe xong không những rất thoả mãn, còn khen ta đã tiến bộ vượt bậc trong tâm pháp của Hoa Gián phái, thanh xuất ư lam. Ta bèn thừa cơ hỏi tiếp… Ôi! Lẽ ra ta không nên đề cập tới chuyện đó.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Ngươi hỏi lão chuyện gì?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Ta hỏi rằng tại sao ông ấy không siêu thoát khỏi đấu tranh cừu sát của thế gian, tiếu ngạo sơn lâm, sống một đời thanh tịnh tự tại.

Khấu Trọng tinh thần phấn chấn hỏi:

- Ông ấy trả lời thế nào?

Hầu Hi Bạch cười khổ:

- Ta đã nói lẽ ta không nên hỏi, vì sau khi nghe xong, Thạch sư phụ hắng giọng một tiếng, tiện tay cầm bức họa giả lên, hai mắt lóe lên thần quang lạnh lẽo đáng sợ rồi bỏ đi!

Hai gã kia nghe vậy cũng cứng miệng không nói gì được.

Một lúc sau Khấu Trọng mới lên tiếng:

- Cách hành sự của sư phụ ngươi thì bọn ta dù nghĩ đến vỡ đầu cũng không hiểu nổi. Việc chính khẩn yếu hơn, mau đem bức tranh giả ra đây.

Hầu Hy Bạch vừa mừng vừa lo hỏi:

- Tới lúc trời sáng chỉ còn hai canh giờ, liệu có đủ thời gian không?

Khấu Trọng cười đáp:

- Đây là cơ hội tốt ngàn năm có một, Lý Uyên đã điều cấm vệ quân trong đại nội đi đối phó Lý Mật. Vi công công, Vu Sở Hồng và Độc Cô Phượng đều không ở trong Hoàng cung. Lý Uyên tất sẽ tập trung hết nhân thủ để bảo vệ tẩm cung của mình cũng như cung điện của phi tần, vì thế việc bảo vệ tại Cống Phẩm đường khẳng định sẽ bị lơi lỏng. Bọn ta nhập cung làm chuyện thay rồng đổi phượng vào lúc Lý Uyên không ngờ nhất đảm bảo sẽ có cơ hội thành công. Còn không mau mang hàng giả ra đây? Bọn ta có nhiều thời gian lắm sao?

o0o

Một mình Từ Tử Lăng lặng lẽ trở về Tư Đồ phủ. Nhìn mấy căn phòng hoang vắng dưới màn đêm tăm tối, trong lòng gã có chút cảm giác lạnh lẽo cô đơn.

Nhớ lại tình cảnh âm thầm tiến vào Hoàng cung vừa rồi, gã không kìm được sự hài lòng trước niềm vui sướng đến tột độ của Hầu Hy Bạch khi hắn lấy được bản chính. Bức họa trong tay Lý Uyên là do lão cướp của người ta, mất đi cũng là của thiên trả địa. Hơn nữa, có thể Lý Uyên vĩnh viễn không biết bức họa mà lão đang có trong tay lại là bản chép. Từ Tử Lăng tuyệt không vì Lý Uyên là hoàng đế Đại Đường mà cho rằng lão có quyền sở hữu đặc biệt đối với nó.

Lần này ba người nhập cung thật nhẹ nhàng thuần thục, đúng như Khấu Trọng đã nói, cấm vệ quân tập trung hết tại khu vực tẩm cung của Hoàng đế và phi tần. Bọn gã theo bí đạo mà đến, rồi lại theo bí đạo bỏ đi, lợi dụng giếng trời của Cống Phẩm đường ngấm ngầm đột nhập lấy bảo vật, hoàn thành nhiệm vụ một cách thần bất tri quỷ bất giác.

o0o

Giọng Loan Loan truyền vào tai gã:

- Người ta ở trong phòng của chàng!

Từ Tử Lăng hạ cánh tay đang định gõ cửa phòng Khấu Trọng xuống, trong lòng nổi lên tư vị kỳ quái, gã bước sang phòng bên cạnh mở cửa tiến vào.

Loan Loan yên lặng ngồi trong góc, đôi mắt xinh đẹp chăm chú nhìn gã.

Ngồi xuống bên cạnh nàng, Từ Tử Lăng nói:

- Bọn ta quyết định tối nay động thủ.

Loan Loan tỏ vẻ như đã biết, đoạn điềm nhiên hỏi:

- Tại sao Khấu Trọng lại không về cùng ngươi?

Từ Tử Lăng đáp:

- Hắn đang chạy đôn chạy đáo chuẩn bị cho sự kiện tối nay.

Loan Loan ngạc nhiên:

- Có gì cần phải an bài? Phải chăng đến tận lúc này mà chàng vẫn muốn giấu Loan Loan điều gì đó? Người ta hoài nghi thành ý hợp tác của các vị rồi.

Từ Tử Lăng nhún vai trả lời:

- Ta tuyệt không có ý giấu giếm, chỉ vì thời cơ chưa tới nên dù có nói cho nàng biết cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Loan Loan nói khẽ:

- Vẫn biết Khấu Trọng không tin tưởng ta, nhưng Từ Tử Lăng thì thế nào? Loan Loan muốn biết suy nghĩ thực sự trong lòng chàng.

Đón ánh mắt của nàng, Từ Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Ta cho rằng trong trường hợp này nàng sẽ không bán đứng bọn ta. Nhưng đến một ngày nàng trở thành người đứng đầu Âm Quý phái thì tình hình sẽ hoàn toàn khác, lúc đó nàng sẽ không thể không nghĩ cho lợi ích của bản phái.

Loan Loan chầm chậm lắc đầu, giọng nói tràn đầy cảm xúc:

- Ta vĩnh viễn không trở thành chủ nhân Âm Quý phái, ta đã mất đi hứng thú làm việc đó rồi. Lưỡng phái lục đạo của Thánh môn đều có mưu toan tính toán riêng, chỉ làm hỏng việc chứ không thể thành công. Ta không còn muốn tham gia vào những cuộc đấu tranh vô vị trong nội bộ để rồi lãng phí thời gian vào những việc đó nữa.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Vậy tại sao nàng lại tích cực đối phó với Thạch Chi Hiên thay vì tìm đến một nơi nào đó sống những ngày an nhàn lạc thú không có ưu phiền?

Loan Loan bình tĩnh đáp:

- Mộng tưởng của sư tôn, ta phải tận tâm tận lực hoàn thành. Lòng háo thắng của ta không ít hơn huynh đệ ngươi đâu. Ta sẽ chứng minh cho mọi người thấy nhân vật xuất sắc nhất trong Thánh môn không phải là Thạch Chi Hiên, mà là đồ nhi do Chúc sư phụ vun đắp.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ bất ngờ:

- Ta thấy hồ đồ rồi! Nàng bằng vào điều gì mà cho rằng với sức của mình có thể hoàn thành mộng tưởng thống nhất thiên hạ?

Loan Loan khẽ cười đáp:

- Có thể một ngày nào đó ta sẽ nói cho chàng biết, nhưng chắc chắn không phải là bây giờ. Không nói chuyện nhảm nữa, rốt cuộc là Khấu Trọng đi an bài việc gì?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Hắn đi gặp Âu Dương Hi Di.

Loan Loan bật cười:

- Các vị quả nhiên có chút bản lĩnh! Gặp Âu Dương Hi Di thì có tác dụng gì?

Từ Tử Lăng giải thích:

- Chỉ khi thông qua Âu Dương Hi Di bọn ta mới có thể sử dụng lực lượng của Lý Uyên, buộc Thạch Chi Hiên phải nằm im trong hang ổ của mình. Ta và Khấu Trọng sẽ mai phục ở lối thoát duy nhất của lão. Khi Lý Uyên bức Thạch Chi Hiên phải dùng bí đạo bỏ chạy, bọn ta sẽ tấn công bất ngờ, trong hoàn cảnh đặc biệt đó mà phá đi Bất Tử Ấn pháp của lão.

Tinh thần cực kỳ phấn chấn, Loan Loan mỉm cười hỏi:

- Oan gia à! Rốt cuộc là Thạch Chi Hiên đang trốn ở cái động chó nào vậy?

o0o

Lúc Khấu Trọng quay về, Từ Tử Lăng vẫn ngồi ngây trên ghế. Gã đang thầm nghĩ Loan Loan nay đã tách hẳn khỏi Thánh môn nhưng vẫn ôm kế sách làm rung chuyển thiên hạ, e là chẳng được kết quả gì.

Khấu Trọng vỗ vai gã hỏi:

- Loan đại mỹ nhân đâu rồi?

Từ Tử Lăng đáp:

- Loan Loan nghe xong kế hoạch tối nay liền quyết định bất kể thành hay bại cũng sẽ lập tức rời khỏi Trường An. Chắc nàng ấy phải đi làm cho xong vài chuyện, ví dụ như lấy Thiên Ma quyết mang theo người chẳng hạn. Đó chỉ là dự đoán của ta.

Khấu Trọng gật đầu:

- Chắc không đúng hẳn nhưng cũng chả sai là mấy. Nàng ta sẽ không ngu xuẩn đến mức đi tìm Bạch sư muội mà trút giận đấy chứ?

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Loan Loan nói rằng nàng ấy chẳng thiết cả bảo tọa chủ nhân Âm Quý phái, vậy ngươi nói xem nàng có còn hứng thú đối với Bạch Thanh Nhi nữa không?

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Nàng ta nói đùa sao?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Ta cảm thấy đấy là những lời từ đáy lòng. Hơn nữa, đại kế mới của Loan Loan không hề xung đột với kế hoạch của chúng ta nên nàng ta không ngại nói ra điều đó. Tuy Loan Loan không tiết lộ cụ thể mình định làm gì, nhưng ta cảm thấy địch ý của nàng đối với chúng ta đã giảm đi nhiều. Ôi! Trong đầu nàng phải chăng lại đang có suy nghĩ đáng sợ nào đó?

Khấu Trọng than:

- Nghĩ nhiều cũng vô ích, chẳng bằng không nghĩ nữa. Ta và Âu Dương Hi Di đã bàn bạc suốt một canh giờ, Tru Thạch đại kế của chúng ta hiện tại kín kẽ như áo trời. Di lão sẽ nói rằng tin tức về Thạch Chi Hiên đến từ Từ Hàng Tịnh Trai, sau đó đề tỉnh Lý Uyên làm như thể phát hiện Tào Tam xuất hiện ở dải Dược Mã kiều, vì vậy Lý Uyên sẽ phong toả điều tra kỹ lưỡng toàn thể khu vực đó từ lúc hoàng hôn, bức bách Thạch Chi Hiên phải trở về thiện thất đóng vai Đại Đức Thánh Tăng. Giờ tý đêm nay sẽ trùng trùng bao vây Vô Lậu tự, phá cửa tiến vào thiện phòng của Thạch Chi Hiên. Hầy! Lần này xem Thạch Chi Hiên có thể chạy đi đâu đây?

Từ Tử Lăng hỏi:

- Di lão có biết bí đạo dưới thiện thất không?

Khấu Trọng đáp:

- Đương nhiên không thể giấu ông ấy được, nhưng Lý Uyên thì lại khác. Kế hoạch của chúng ta không còn chỗ nào sơ hở nữa chứ?

Trong lòng Từ Tử Lăng nổi lên cảm giác khó nói. Sau tối nay, gã có thể sẽ trở thành người giết chết cha của Thạch Thanh Tuyền. Bất kể nàng thống hận Thạch Chi Hiên như thế nào đi chăng nữa, lão thuỷ chung vẫn là phụ thân của nàng. Tình huống đó sẽ làm Thạch Thanh Tuyền không muốn gặp Từ Tử Lăng vì sợ sẽ bị khơi dậy tâm sự.

Khấu Trọng duỗi chân duỗi tay rồi nói:

- Hiện giờ, việc duy nhất mà chúng ta có thể làm là đợi Loan Loan tới. Ài! Ta rất lo lắng!

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Lo lắng cái gì?

Khấu Trọng than:

- Lo cho ngươi đó! Cả đời chỉ có hai huynh đệ, cứ nghĩ đến việc lôi kéo ngươi vào chiến trường tàn khốc là ta lại sợ ngươi không thể chịu nổi cuộc sống nếu không giết người thì sẽ bị người giết như thế.

Từ Tử Lăng bật cười nói:

- Đây không phải là lần đầu tiên ta ra chiến trường. Ngày trước sao chẳng thấy ngươi nói thế nhỉ?

Khấu Trọng gượng cười:

- Ngươi đã trải qua ba chiến dịch lớn nhất là cuộc chiến Cảnh Lăng, sự kiện Hách Liên Bảo và trận đánh Vũ Văn Hoá Cập ở Lương Đô. Ba trận chiến đó đều vì phải giữ mạng cầu sinh nên mới có thể sinh ra hùng tâm tráng chí. Nhưng khi ngươi ở trong một cuộc chiến vì thắng lợi, vì tranh giành địa vị thì lại là chuyện hoàn toàn khác. Chiến tranh là một trò chơi để xem ai là người thương tổn trầm trọng hơn, ai là người không chịu đựng nổi. Đấu chí và sỹ khí là những yếu tố hàng đầu, nhân mạng chỉ như cỏ rác, cuối cùng chỉ là vấn đề thắng thua. Ta thì còn được vì đó là lựa chọn của ta, nhưng ngươi lại là một kẻ vô cớ bị lôi kéo vào cuộc can qua này. Vì thế nên ta mới lo lắng.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ta cũng không còn lựa chọn nào khác! Đến lúc đó hãy nói được không, giờ ta chẳng muốn nhắc tới chuyện này. Những việc làm người ta phiền não quả thật nhiều quá.

Khấu Trọng kể lại:

- Di lão nói mình đã từng đàm luận cởi mở về vấn đề người kế thừa ngai vàng với Lý Kiến Thành và Lý Uyên. Cứ theo lời ông ấy thì Lý Uyên tỏ ra rất quyết liệt đối với Lý Thế Dân, lão một mực cho rằng hắn hạ độc ám hại Trương Tiệp Dư. Vì thế Lý Uyên muốn từ bị động chuyển thành chủ động, một mặt tăng cường thực lực của mình, mặt khác tước bớt quyền lực của người con thứ, dần dần nắm hết việc triều chính vào tay. Trừ phi Lý Thế Dân tự lập làm đế ở bên ngoài, nếu không thì khi hắn trở lại Trường An sẽ chỉ còn vận mệnh bị phế truất hoặc xử quyết. Ài! Dưới chế độ phủ binh thì Lý Thế Dân tuyệt không có cơ hội.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Di lão còn nói chuyện gì nữa không?

Khấu Trọng đáp:

- Cũng giống như ngươi, ông ấy nghi ngờ sự sáng suốt trong việc lựa chọn của Sư Phi Huyên. Còn một chuyện nữa, Di lão đã chứng thực là do Lý Kiến Thành ở giữa dàn xếp nên Lý Uyên và Hiệt Lợi đã hồi phục lại tình hữu hảo như cũ. Việc này càng bất lợi đối với Lý Thế Dân, vì khi hắn đánh phá Lạc Dương xong thì cũng là lúc bị Lý Uyên triệu hồi về Trường An. Binh quyền của Lý Thế Dân ngoài Quan Ngoại sẽ do Lý Nguyên Cát tiếp quản. Vế sau không phải lời Di lão mà là suy đoán của tiểu đệ.

Từ Tử Lăng than:

- Theo như diễn biến của tình hình hiện nay thì suy đoán của ngươi sẽ biến thành sự thật. Việc Lý Uyên dùng Lý Nguyên Cát thay thế Lý

Thế Dân nghênh chiến Tống Kim Cương đã lộ rõ tâm lý như vậy của lão. Chỉ khi Lý Nguyên Cát không tranh giành thì Lý Thế Dân mới có thể ngồi vững ở vị trí của mình.

Khấu Trọng nói tiếp:

- Không có sự uy hiếp trước mắt của người Đột Quyết, Lý Uyên có thể phóng tay để Lý Thế Dân đánh phá Lạc Dương, bản thân thì ở Quan Nội củng cố quyền lực, tạo điều kiện cho Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát thanh trừ những lực lượng ủng hộ Lý Thế Dân. Khi Lý Thế Dân ban sư hồi triều sẽ phát giác ngoài các tướng lĩnh của Thiên Sách phủ và vẻn vẹn ba ngàn Huyền Giáp thân binh thì mình không còn người nào có thể dùng được nữa. Quan Trung kiếm phái đang đứng trước đầu sóng ngọn gió, nếu không phải Khấu Trọng ta mà là Thái Nguyên Dũng thật thì lúc này người của Quan Trung kiếm phái khả năng đã bị nhốt ráo vào thiên lao rồi. Con mẹ nó! Lý Uyên thật độc ác!

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Lý Uyên tuyệt không có cái tâm ác độc, ngược lại là người đa tình trọng nghĩa. Vấn đề là tình cảm của lão lại dành hết cho địch nhân của Lý Thế Dân nên mới trở nên vô tình như thế đối với hắn.

Khấu Trọng tiếp tục:

- Di lão nói hiện giờ Lý Uyên lo lắng nhất là động thái của Tống Khuyết lão nhân gia, nên mới nhắc đi nhắc lại rằng Di lão cần phải thuyết phục bố vợ tương lai của ta. Nếu không được Tống Khuyết ủng hộ thì Lý Uyên có thể chẳng để ta vào trong mắt. Con mẹ nó! Ta sẽ chứng minh cho lão thấy coi thường ta là một sai lầm lớn.

Từ Tử Lăng trầm mặc hẳn xuống.

Khấu Trọng liếc gã rồi hỏi:

- Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Đầu óc ta bỗng nhiên trở nên trống rỗng, không dám nghĩ tới những việc sẽ diễn ra trong tương lai nữa. Lý Uyên có thể vẫn chưa nhẫn tâm hạ lệnh sát hại Lý Thế Dân, nhưng đám hung đồ của Ma môn sẽ không tha cho hắn. Sư Phi Huyên sẽ làm thế nào? Nàng có thể ngồi nhìn mà không lý tới sao?

Khấu Trọng than:

- Cứ cho rằng Lý Thế Dân sống lâu trăm tuổi thì sao? Chừng nào Lý Uyên còn là Hoàng đế thì người kế thừa hợp pháp vẫn là Lý Kiến Thành, trừ phi Lý thế Dân khởi binh làm phản. Nhưng theo ngươi thấy với cục diện của Đường thất như hiện nay thì Lý tiểu tử có cơ hội không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Hoàn toàn không có cơ hội!

Khấu Trọng nói:

- So với việc bị người Ma môn giết chết, hoặc nhẫn nhục sống trộm thì chi bằng để ta trên chiến trường cho Lý tiểu tử một cơ hội thể hiện chí khí da ngựa bọc thây. Vô cùng oanh oanh liệt liệt, đúng không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta muốn đi gặp Lý Thế Dân một lần.

Khấu Trọng thất thanh hỏi:

- Cái gì?

Từ Tử Lăng trầm giọng nhắc lại:

- Sau khi giải quyết việc ở đây xong xuôi, ngươi trở về Bành Lương, ta đi gặp Lý Thế Dân.

Khấu Trọng nhíu mày:

- Với hắn còn có gì hay mà nói nữa?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta không biết, cứ đến gặp cái đã! Ta muốn hiểu suy nghĩ trong lòng hắn.

Khấu Trọng nhún vai:

- Quan hệ giữa ngươi và Lý Thế Dân tốt hơn so với ta. Hiện giờ ta đối với hắn không còn tình cảm gì nữa. Hắn làm ta thê thảm quá rồi! Hỡi ôi!

Đúng lúc này trong lòng hai gã chợt xuất hiện cảm giác có khách ghé chơi.

Chú giải:

(*) theo tính mà làm

(

Chương 623: Trường An giới nghiêm

Cả hai lập tức giật mình kinh hãi khi đồng thời nghĩ tới một người. Giả sử đó là Thạch Chi Hiên thì sao? Bọn gã tuy đã giả vờ ngồi thuyền xuất quan, nhưng Thạch Chi Hiên đâu phải loại tầm thường, làm sao dễ dàng bị lừa như vậy. Nếu lão đến Tư Đồ phủ điều tra thì sẽ có kết quả gì?

Trong khi hai gã còn đang thầm trách bản thân quá sơ sót thì Hầu Hy Bạch mở cửa tiến vào. Thấy bọn gã mang dáng vẻ hoảng hốt bất an, sắc mặt trắng bệch, hắn ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Thở phào một hơi, Khấu Trọng đáp:

- May mà khách quý là đồ đệ chứ không phải sư phụ, nếu không thì bọn ta gặp nạn rồi!

Lộ vẻ suy tư ngồi xuống bên cạnh Khấu Trọng, Hầu Hy Bạch nhíu mày hỏi:

- Phải chăng tối nay các ngươi động thủ?

Khấu Trọng đưa mắt ra hiệu cho Từ Tử Lăng, tỏ ý bảo gã trả lời.

Chẳng còn cách nào, Từ Tử Lăng khẽ thở dài rồi nói:

- Bọn ta không còn lựa chọn nào khác.

Hầu Hi Bạch cười khan một tiếng rồi hỏi:

- Phải chăng ta là loại đần độn không phân biệt nổi tốt xấu, đến giờ vẫn cho rằng giữa mình và Thạch sư phụ vẫn còn tình nghĩa sư đồ?

Khấu Trọng đáp:

- Cái đó rất khó trách ngươi, vì từ trước tới nay ngươi chỉ tiếp xúc với một mặt đa tình của lão. Ài! Ta biết nói thế nào đây.

Hầu Hy Bạch nhìn Từ Tử Lăng hỏi:

- Cơ hội gặp Thạch sư phụ của Tử Lăng nhiều hơn một chút, ngươi thấy rốt cuộc ông ấy là người thế nào? Phải chăng vẫn lừa dối ta? Ông ấy tại sao lại phải làm thế?

Từ Tử Lăng than:

- Nói thực lòng, ta quả thật không nhìn thấu được lão. Có khả năng là Thạch Chi Hiên đang dối trá để làm ngươi yên tâm, cũng có thể là lão thực lòng, vì chuyện Dương Hư Ngạn phản bội nên đem tất cả hy vọng đặt hết vào ngươi. Còn như chân tướng thế nào thì sợ rằng chỉ có bản thân ông ta mới biết.

Hầu Hy Bạch chán nản thở dài nói:

- Vừa mới gặp Trầm mỹ nhân xong, đúng là nàng đến tìm ta để thăm dò hành tung của bọn ngươi. Ta làm đúng như đã thống nhất, cho nàng biết các ngươi rời Trường An.

Hai gã cảm thấy yên lòng, biết Trầm Lạc Nhạn đã qua khỏi kiếp nạn vừa rồi, Lý Uyên không hề trách tội nàng.

Hầu Hy Bạch bỗng bật cười nói:

- Các ngươi trốn ở đây có thể lại là dại mà hoá hay, vì Thạch sư phụ chắc không ngờ bọn ngươi lại sơ sót cẩu thả như thế. Mặt khác ông ấy cũng không đoán được rằng các ngươi vẫn còn ở Trường An, nên chỗ này ngược lại chính là nơi an toàn nhất.

Chợt hắn hỏi:

- Loan Loan đâu?

Từ Tử Lăng đáp:

- Nàng có việc phải làm nhưng sẽ mau trở lại thôi.

Hầu Hy Bạch nói:

- Loan Loan là mục tiêu hàng đầu của Thạch sư phụ. Ông sẽ không từ thủ đoạn để đoạt lấy Thiên Ma quyết của nàng. Thiên Ma sách nếu hợp lại thành một chính là mộng tưởng của những người có chí trong các hệ phái sau khi Thánh môn phân liệt.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Hy Bạch có tính toán gì không?

Hầu Hi Bạch than:

- Ta tính sẽ lập tức rời khỏi Trường An trở về Ba Thục để sống những tháng ngày thỏa ý.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi không phải vẽ Bách Mỹ đồ cho Lý Uyên sao?

Hầu Hy Bạch mỉm cười đáp:

- Tối qua sau khi lấy được Hàn Lâm Thanh Viễn đồ bỗng nhiên linh trí dạt dào như suối chảy, ta vẽ một hơi xong hơn chục vị mỹ nhân còn lại rồi. Sau khi đề thêm thơ phú, trước khi đến đây ta đã vào cung giao quyển họa đó. Lý Uyên tán thưởng không ngớt, ban cho ngàn lượng hoàng kim, ta tiện dịp nói với lão rằng mình cần phải về Thành Đô. Giờ ta đến đây cũng là để từ biệt hai vị trước khi đi. Tử Lăng nếu đến Ba Thục nhất định phải đến tìm tiểu đệ uống rượu cho thống khoái đấy. Hầu Hy Bạch ta tuy quen biết khắp thiên hạ, nhưng nếu nói bằng hữu tri tâm thực sự thì chỉ có hai vị mà thôi.

Nói xong, hắn vui vẻ đứng lên bái tạ Từ Tử Lăng sát đất:

- Đa tạ Tử Lăng chỉ điểm cho ta dùng việc vẽ tranh nhập vào võ công, làm ta thấy được con đường thênh thang trong võ đạo. Lần này về Ba Thục, ngoài ý muốn đứng bên ngoài cuộc đấu tranh giữa Thạch sư phụ và các vị, ta cũng hy vọng có cơ hội tiềm tâm tĩnh tu. Hôm nay chia tay, hy vọng tương lai sẽ có ngày gặp lại.

Cuối cùng, hắn nắm vai Khấu Trọng cười nhẹ:

- Ta vốn không thích ngươi lắm vì cách nói chuyện của ngươi nhiều khi làm người ta thật khó chịu. Đến khi ở cùng với nhau mới hiểu được, Thiếu Soái không những là một bằng hữu tốt mà còn là một người vô cùng thú vị, trong tình cảnh ác liệt nhất vẫn có thể giữ vững sự lạc quan và tích cực có thể cảm nhiễm đến cả người khác, tiểu đệ được lợi không ít!

Nói xong cười rộ một tràng, tiêu sái bước đi.

Hầu Hy Bạch đột nhiên đến từ biệt làm hai gã không khỏi có chút cảm giác muốn được như hắn. Mà mấy lời mong muốn gặp lại của tiểu tử đó cũng giống như thầm cầu chúc cho bọn gã có thể phá được Bất Tử Ấn pháp của Thạch Chi Hiên.

Bóng dáng Hầu Hy Bạch nhanh chóng khuất vào đám cây cối rậm rạp trong hoa viên. Thu lại ánh mắt đang dõi theo, Khấu Trọng cười nói:

- Hành động mạo hiểm tối qua quả là giá trị. Sau khi lấy trộm được bức họa của lão Triển, con người hắn dường như thoát thai hoán cốt vậy.

Từ Tử Lăng nhận xét:

- Quyết định của Hầu Hy Bạch là chính xác, chỗ này không tiện cho hắn ở lại. Theo ta thấy thì hắn đã hạ quyết tâm bất chấp tất cả để bảo vệ cho Thạch Thanh Tuyền, ngăn chặn Thạch Chi Hiên làm điều ác, cũng là phương pháp duy nhất để hắn báo đáp ân tình của sư phụ.

Khấu Trọng nói:

- Còn có một việc chưa kể cho ngươi biết. Sau khi gặp Di lão, ta đã đến từ biệt nghĩa phụ. Hôm nay ông ấy sẽ rời Trường An trở về Lịch Dương tọa trấn ở đó. Nếu Lý Uyên đối phó Lý Thế Dân thì ông sẽ toàn lực giúp ta, bằng không thì cũng án binh bất động cho tới khi ta và Lý Thế Dân phân thắng bại. Người cha này của chúng ta quả là không tồi, chí ít thì cũng tốt hơn nhiều so với cha của Lý tiểu tử.

Từ Tử Lăng càng lúc càng cảm thấy sức ảnh hưởng của Khấu Trọng. Nếu có thêm Đỗ Phục Uy toàn lực ủng hộ thì hắn có đủ thực

lực để tranh hơn thua với Lý phiệt. Khi đó thì Lý Uyên đành phải mượn sức của người Đột Quyết, cục thế loạn lạc trong thiên hạ không biết sẽ kéo dài đến năm nào?

Khấu Trọng tiếp:

- Chúng ta nên nghỉ ngơi cho tốt để bồi dưỡng tinh thần. Đối phó với Thạch Chi Hiên mà thần kinh yếu kém là không được đâu.

o0o

Đang ngủ say thì có động, Khấu Trọng choàng tỉnh đặt tay lên cán Tỉnh Trung Nguyệt. Chỉ thấy Loan Loan bạch y trắng như tuyết xuyên cửa sổ lọt vào phòng như một bóng u linh.

Khấu Trọng thở phào ngồi dậy xếp bằng, thuận tay liền gác Tỉnh Trung Nguyệt ngang hai đùi. Gã chăm chú nhìn Loan Loan ngồi xuống mép giường, đoạn khẽ vặn người rồi hỏi:

- Giờ là lúc nào vậy?

Loan Loan đáp:

- Mặt trời sắp lặn rồi! Chứ ngươi nghĩ bây giờ là lúc nào?

Khấu Trọng giật mình kinh hãi nói:

- Ta ngủ lâu thế ư? Lăng thiếu gia đâu? Tại sao ngươi trở lại muộn như vậy? Nếu Lý Uyên đã bắt đầu tìm kiếm Tào Tam thì lão Thạch ắt phải trốn vào cái động giặc của mình rồi, mà chúng ta đi lại trên đường chỉ sợ không được tiện lắm.

Loan Loan che miệng cười, thần thái mê người, điệu bộ làm nũng

như một tiểu cô nương:

- Ngươi hỏi một hơi nhiều vấn đề như thế bảo người ta làm sao trả lời. Khen cho ngươi trong lúc khẩn trương thế này mà vẫn có thể ngủ say như lợn, tiếng ngáy vang ra cách mấy con đường vẫn còn nghe rõ.

Khấu Trọng bực mình nói:

- Ngươi còn thích phóng đại hơn cả ta nữa. Ta làm sao lại ngáy được? Ngủ nghê cũng là một môn học vấn. Trên chiến trường nếu không thể nắm chắc những cơ hội để ngủ thì chẳng phải là tướng giỏi. Lăng thiếu gia phải chăng đang nghe lén?

Tiếng Từ Tử Lăng vọng tới:

- Loan đại tỷ còn khẩn trương hơn chúng ta trong hành động tối nay. Nàng không lo lắng thì ngươi thì còn lo lắng gì nữa chứ.

Loan Loan cười khúc khích:

- Tử Lăng thực sự hiểu được người ta sao?

Chăm chú nhìn Loan Loan, Khấu Trọng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Tung tăng ríu rít giống con chim nhỏ vừa thoát khỏi ngục tù, Loan đại tỷ vì sao lại như đã biến thành người khác vậy?

Loan Loan liếc gã một cái rồi đáp:

- Thấy người ta vui vẻ ngươi không thoải mái sao? Các ngươi không phải lo lắng vấn đề thời gian còn sớm hay muộn. Đi sớm quá thì ngược lại có hại mà không có lợi. Ví dụ như vừa vặn đụng phải

Thạch Chi Hiên từ bên ngoài về, qua bí đạo vào thiện thất chẳng hạn, nếu vậy thì kế hoạch tối nay sẽ trôi sạch ra sông ra biển mất. Thiếu Soái tinh minh như thế lại không nghĩ tới khả năng đó sao? Vì thế, chúng ta tất phải chờ cho Lý Uyên bắt đầu hành động mới có thể đến chỗ bí mật đó của Thạch Chi Hiên được.

Khấu Trọng gãi đầu hỏi:

- Loan đại tỷ nói rất đúng, vậy chúng ta sẽ đi vào lúc nào?

Loan Loan nhạt giọng đáp:

- Giờ Tuất là muộn nhất, chúng ta phải ngấm ngầm có mặt trước lúc đó.

Tiếng Từ Tử Lăng cách bức vách truyền sang:

- Vì sao Loan Loan nàng lại khẳng định được thời gian đó thế?

Loan Loan giải thích:

- Ngươi có kế hoạch của ngươi, Lý Uyên cũng có tính toán của lão. Các ngươi trốn ở đây ngủ đương nhiên là không biết những sự việc phát sinh bên ngoài. Vào giờ Ngọ, Lý Uyên đã ra thông cáo rằng hôm nay sẽ đóng tất cả cửa thành từ giờ Dậu, sớm hơn thường lệ một giờ. Sau đó từ giờ Tuất toàn thành giới nghiêm, tất cả quán hàng phải đóng cửa.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Truy tìm một tên Tào Tam không cần phải làm lớn như vậy chứ? Nếu để Thạch Chi Hiên nghi ngờ rồi đi dò hỏi Duẫn Tổ Văn thì nguy lắm đó!

Loan Loan đáp:

- Lý Uyên là người từng trải, đối phó với đại địch hàng đầu đương nhiên sẽ có cách. Đối với người trong triều thì lão nói phải truy quét Dương Văn Can và dư đảng, không hề đề cập đến Tào Tam hay Tào Tứ gì cả.

Tiếp đó nàng ngả tấm thân yêu kiều nằm xuống giường rồi ngáp dài:

- Còn hẳn một giờ để nghỉ ngơi, không có việc gì thì đừng có đánh thức người ta.

o0o

Từ giờ Mùi trời đổ mưa bụi mù mịt, làm cả tòa thành Trường An như khoác trên mình một tấm khăn sa mỏng bằng hơi nước. Khách bộ hành trên đường lớn ngõ nhỏ giảm dần.

Quân Đường bố trí trạm canh gác tại các ngã rẽ, kiểm tra tất cả những người đi qua. Kỵ đội tuần tra chỗ nào cũng thấy, không khí rất khẩn trương. Chưa tới giờ giới nghiêm nhưng các hàng quán đã thu dọn đóng cửa càng làm tình hình thêm căng thẳng.

Khi bóng tối buông xuống, ba người rời khỏi Tư Đồ phủ, cẩn thận từng bước âm thầm tiến tới căn phòng bí mật của Thạch Chi Hiên. Cả ba chỉ chọn những ngõ nhỏ mà chạy, có lúc phải phi tường vượt ốc, cuối cùng an toàn tới một mái nhà dân bên cạnh căn phòng bí mật rồi theo dõi tình hình. Tường viện của Vô Lậu tự ở bên kia cách một con đường.

Trong chùa đèn đóm tối thui, thêm vào mối liên quan với Tà Vương Thạch Chi Hiên nên có chút thần bí âm u quỷ dị không thể tả.

Loan Loan nằm phục giữa hai gã nói:

- Đừng có nhìn trộm sang đó nữa. Nếu Thạch Chi Hiên đang trong đó thì khả năng lão sẽ phát sinh cảm ứng.

Hai gã giật mình vội nằm phục xuống mái ngói.

Loan Loan thấp giọng:

- Chiêu này của Lý Uyên thật tuyệt! Giới nghiêm rồi lại điều tra từng nhà thì ngay cả Thạch Chi Hiên cũng phải ngoan ngoãn mà vào trong thiện thất. Bọn ta nên phục kích lão ở lối ra bí đạo hay là đánh phủ đầu lão ở lối vào bí đạo?

Khấu Trọng suy nghĩ:

- Trước tiên chúng ta cần hiểu rõ thủ pháp đánh phá thiện thất của Lý Uyên đã. Không phải là người ngu xuẩn, dưới tay lại có nhiều mưu thần, Lý Uyên tất sẽ đoán được Thạch Chi Hiên có bí đạo ra vào. Chẳng lẽ mỗi lần rời thiện thất đều phải kêu tiểu hoà thượng đến mở khoá cho ư?

Loan Loan đáp:

- Đó chính là chỗ mấu chốt. Lý Uyên có thể sẽ trùng trùng vây khốn Vô Lậu tự rồi mới dùng thế lôi đình vạn quân phá cửa đánh vào, bức Thạch Chi Hiên phải chạy ra. Nhưng người của Lý Uyên chưa từng giao thủ với Thạch Chi Hiên nên sẽ đánh giá thấp sự lợi hại của lão.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Lý Uyên làm ầm ỹ như thế chỉ hỏng việc. Với sự tinh minh của

Thạch Chi Hiên, thấy đám đông nhân mã tới Vô Lậu tự mà còn không biết hành tung đã bị lộ ư? Nếu Lý Uyên dùng trọng binh bao vây cả khu vực Vô Lậu tự thì lão sẽ phát sinh cảnh giác mà chuồn mất.

Khấu Trọng đồng tình:

- Lăng thiếu gia nói có lý. Loan đại tỷ nghĩ sao?

Loan Loan đáp:

- Để xem Lý Uyên có tinh minh như Tử Lăng nói không. Chúng ta cứ vào trong phòng rồi tuỳ cơ hành sự.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Nàng chẳng phải vừa nói sợ bất ngờ gặp Thạch Chi Hiên sao?

Loan Loan đáp:

- Đó chỉ là khả năng mà thôi, chứ cơ hội đó không nhiều. Đừng quên Lý Uyên muốn điều tra từng nhà nên chỗ yên ổn nhất đương nhiên là trong thiện đường.

Từ Tử Lăng bàn:

- Giả thiết Lý Uyên dẫn Tru Thạch đội bí mật tới phá cửa đánh vào, việc này tất sẽ vây chết cửa ra của thiện thất. Đường chạy duy nhất của Thạch Chi Hiên là bí đạo dưới bồ đoàn. Có thể tưởng tượng vào lúc lão nhảy xuống bí đạo thì vẫn phải ứng phó với sự tấn công cuồng mãnh của các cao thủ ở bên trên. Chúng ta từ phía dưới đồng thời xuất thủ đánh lén thì có thể một kích là thành công, sau đó ung dung theo bí đạo bỏ đi.

Khấu Trọng và Loan Loan cùng gật đầu đồng ý với kế hoạch của gã.

Khấu Trọng trầm giọng:

- Lần này Thạch Chi Hiên chết chắc rồi! Chúng ta đi!

o0o

Trong phòng quả nhiên không có người, quang cảnh vẫn y như cũ. Ba người tiến vào thư trai tìm tới lối vào bí đạo, tâm tình không khỏi hồi hộp.

Tà Vương Thạch Chi Hiên, người mà trong thiên hạ không có ai có thể chế trụ được đó, liệu có phải nuốt hận trong đường hầm này không?

“Coong! Coong! Coong! Coong!”

Giờ Tuất đến, tiếng chuông báo giới nghiêm vang lên.

Khấu Trọng nghiến răng cẩn thận mở lối vào bí đạo, bậc thang đá dẫn xuống dưới liền hiện ra.

Loan Loan định thò tay vào trong bọc thì Khấu Trọng đã giữ tay nàng lại, gã mỉm cười nói:

- Tiểu đệ có pháp bảo khác.

Đoạn gã đem hạt dạ minh châu lấy được trong Dương Công bảo khố giắt vào mái tóc trên trán nàng, miệng vui vẻ nói:

- Tối nay Loan mỹ nhân sẽ là ngọn đèn soi sáng cho hai huynh đệ chúng ta. Bảo kiếm tặng liệt sỹ, minh châu tống giai nhân!

Loan Loan hơi ngạc nhiên, đôi mắt đẹp lộ thần sắc mê loạn, bỗng nhiên ghé môi thơm hôn nhẹ vào má gã một cái rồi nói:

- Loan nhi sẽ vĩnh viễn không làm mất hạt châu này.

Trong lòng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều dâng lên tư vị khó nói nên lời. Từ khi Chúc Ngọc Nghiên chết, địch ý của Loan Loan đối với bọn gã giảm đi nhiều. Vấn đề là hai gã có thể không coi nàng là địch nhân hay không? Cái chết của nhị lão của Phi Mã Mục Trường thuỷ chung vẫn là một nút thắt không thể cởi bỏ.

Loan Loan bước vào bí đạo trước tiên, hai gã bám theo, vô thanh vô tức tiến đến căn phòng bí mật dưới đất mà Thạch Chi Hiên dùng để cải trang.

Bên kia là bí đạo thông tới phía dưới thiện thất của lão.

Dưới ánh sáng lờ mờ ảm đạm phát ra từ hạt dạ minh châu trên tóc Loan Loan, khoảng không gian dưới mật thất tràn đầy cảm giác kỳ quái khó lường. Ngọc dung như thiên tiên của Loan Loan càng thêm vẻ thần bí không ai có thể dùng ngôn từ lột tả được.

Khấu Trọng ra hiệu.

Ba người tiếp tục tiến vào bí đạo. Cả bọn lom khom bước đi không dám phát ra bất cứ âm thanh nào, cuối cùng đã tới dưới chân bậc thang bằng đá, phía trên chính là lối vào dưới bồ đoàn.

Tiếng hô hấp sâu dài qua tường vọng xuống.

Thạch Chi Hiên đúng là đang ở trong thiện thất luyện công đả tọa. Kế hoạch của bọn họ đã thành công được một nửa, phần còn lại phải

chờ xem bố trí của Lý Uyên.

Ba người không những phải kìm hãm việc hô hấp mà còn phải khống chế cả nhịp tim. Cho dù âm thanh nhỏ nhoi mơ hồ thế nào cũng sẽ làm Thạch Chi Hiên cảm giác được.

Loan Loan ra hiệu rồi quay đầu trở lại bí thất lúc trước.

Ba người vào mật thất ngồi xuống, tuy không hề nói gì nhưng đều hiểu đợi ở chỗ này rất thoả đáng. Đã biết Thạch Chi Hiên đang ở trong thiện thất, giờ bọn họ có thể yên tâm tĩnh tu, bồi dưỡng tinh thần chờ thời khắc quyết định thành công hay thất bại sắp tới.

Từ Tử Lăng bỗng nhiên nhớ đến Thạch Thanh Tuyền. Chỉ lát nữa thôi gã sẽ phải xuất thủ đối phó Thạch Chi Hiên. Nếu quả có thể giết được lão thì Thạch Thanh Tuyền sẽ nhìn gã thế nào, cảm kích hay thống hận? Hầu Hi Bạch sẽ phản ứng ra sao? Đời người tại sao lại nhiều mâu thuẫn đến thế? Từ khi hứa với Sư Phi Huyên rằng sẽ tìm cách trừ khử Thạch Chi Hiên, gã luôn cảm thấy đây là một hành động chính nghĩa, cả công lẫn tư đều không phải hối hận. Nhưng đúng vào thời khắc quyết định thành bại của việc này thì những suy nghĩ trái ngược lại bùng lên không sao khống chế nổi.

Giọng nói của Loan Loan vang lên bên tai gã:

- Sao tim ngươi lại đập loạn lên như thế? Cẩn thận đó!

Biết không thể giấu được cảm ứng của nàng, Từ Tử Lăng ngấm ngầm thở dài, đoạn thấp giọng:

- Ta không sao!

Ngọc thủ của Loan Loan tìm đến tay gã rồi nắm chặt, dường như

nàng hiểu tình cảm trong lòng gã.

Nội tâm Từ Tử Lăng nổi sóng. Kể cả trước đây gã từng ôm ấp Loan Loan nhưng cũng không có cảm giác thân thiết như khi cầm tay nàng lúc này. Nghĩ tới việc mình và Loan Loan vĩnh viễn không thể trở thành bằng hữu, sự thống khổ vì mâu thuẫn trong lòng gã lại càng tăng thêm.

Tay kia của Loan Loan cũng vươn ra cho Khấu Trọng nắm lấy.

Từ Tử Lăng rơi vào hồi ức. Nhớ lại những lần gặp gỡ Thạch Chi Hiên, gã cảm nhận được rằng lão là người tình sâu nghĩa nặng. Thạch Chi Hiên dường như cũng có cái nhìn đặc biệt đối với gã, vậy mà giờ gã lại phải xuất thủ tuyệt không lưu tình. Ôi! Tạo hóa trêu ngươi!

Đến lượt Khấu Trọng ghé sang thì thầm:

- Đừng nghĩ cái con mẹ gì cả! Khi Thạch Chi Hiên từ lối vào nhảy xuống thì bọn ta đồng thời xuất thủ, không phải là vì bản thân chúng ta, mà là vì vạn dân thiên hạ. Đừng tính toán con bà nó là con gấu cái gì mà được mất cá nhân nữa.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, tận lực dẹp bỏ mọi tạp niệm trong đầu ra ngoài.

Khấu Trọng nắm lấy bàn tay còn lại của gã, dùng lực nắm chặt. Ba người phát sinh cảm giác ngay đến trái tim của họ cũng đã liên kết lại với nhau.

Trong mật thất yên tĩnh đến mức chiếc kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ. Bí đạo truyền tới sự im lặng trống rỗng vô hồn nhưng lại như tồn tại một âm thanh nào đó. Ánh sáng nhàn nhạt ảm đạm từ

viên đá trên trán Loan Loan phát ra hình thành một thế giới quỷ dị khó tả.

Ba người nhắm mắt lại tĩnh lặng chờ thời cơ xuất hiện.

“Uỳnh”

Tiếng cửa gỗ bị phá vỡ từ bên trên truyền xuống phá tan sự yên tĩnh trong đường hầm.

Cả ba đồng thời mở choàng mắt nhìn nhau, rồi bật dậy vọt vào trong bí đạo.

Tiếng cười của Lý Uyên từ bên trên truyền xuống, giọng lão vang lên:

- Thạch huynh thật có bản lĩnh, trước đây thì lật đổ đại Tuỳ, giờ lại có chủ ý đến phá hoại Đại Đường của ta. Thù cũ hận mới, tối nay chúng ta sẽ tính toán cho dứt điểm!

Ba người bên dưới vô cùng ngạc nhiên, không tưởng nổi Lý Uyên lại ngự giá thân chinh, mạo hiểm dẫn quân tràn vào thiện thất quyết sống chết với kẻ vang danh Tà Vương.

Thạch Chi Hiên nhạt giọng:

- Bằng đám người này cộng thêm Lý Uyên ngươi liệu có thể giết được ta không?

Tiếng Vũ Văn Thương thét lớn:

- Phách lối mà không biết tự trọng! Để chúng ta cho Thạch Chi Hiên ngươi thấy thiên hạ đâu phải không có người.

Lý Uyên gằn giọng:

- Xông lên!

(

Chương 624: Cắn lại một miếng

Xem ra mọi việc vô cùng thuận lợi.

Điều ba người lo lắng nhất trước tiên là Thạch Chi Hiên có ở trong thiện thất hay không, tiếp đó là e ngại Lý Uyên đả thảo kinh xà. Hai mối lo đó đều không biến thành sự thật.

Quả đúng như dự đoán của bọn họ, Lý Uyên đã huy động tất cả những cao thủ có tư cách tới đánh úp Thạch Chi Hiên. Đầu tiên là màn thiết chùy thiết côn đồng loạt công kích phá nát tấm cửa gỗ dày của thiện thất, sau đó dùng thế lôi đình vạn quân đánh ập vào bên trong, quyết tâm dồn Thạch Chi Hiên vào tử địa.

Có thể tưởng tượng trong lúc đám cao thủ ngoại hạng của Lý Uyên xông vào thiện thất, những cao thủ khác và cung tiễn thủ cũng đã trùng trùng vây hãm bên ngoài đề phòng Thạch Chi Hiên chạy ra.

Chỉ nghe từ bên trên liên tiếp vọng xuống tiếng đấm đá và quát tháo. Ba người ngồi dưới cũng biết tham gia trận này ngoài Lý Uyên và Vũ Văn Thương còn có hai vợ chồng Thần tiên quyến thuộc Chư Quân Minh - Hoa Mạc, Lý Thần Thông, Lý Nguyên Cát, Vu Sở Hồng, Độc Cô Phong, Độc Cô Phượng, Vi công công, Lý Nam Thiên, một người có thể là Nhan Lịch con của Mâu Yêu Nhan Bình Chiếu, Âu Dương Hi Di và một số cao thủ mà họ không biết.

Với thực lực như vậy quả là thừa sức giết chết Thạch Chi Hiên trong một không gian chật hẹp. Nhưng cả ba lại thấy có gì đó không ổn thỏa. Thạch Chi Hiên muốn thủ thắng thì không có khả năng, muốn

chạy thì chỉ có hai đường, sấn ra cửa lớn đã bị phá hoặc là đào tẩu theo bí đạo.

Lối thứ nhất đương nhiên khó khăn hơn lối thứ hai gấp bội. Khẳng định là Lý Uyên đã bố trí lực lượng cực mạnh giữ cửa chính. Kể cả có thể ra được bên ngoài thì nhiều khả năng còn phải ứng phó với hàng trăm mũi tên của các thần xạ thủ đang chờ sẵn. Dù năng lực có thông thiên triệt địa, dù Bất Tử Ấn pháp có xuất thần nhập hoá như thế nào đi nữa, nói cho cùng Thạch Chi Hiên cũng chỉ là con người bằng xương bằng thịt, thật khó mà chịu nổi hàng trăm mũi tên cùng lúc bắn tới.

Nhưng mấu chốt là ở Lý Uyên. Không biết vì đánh giá thấp hay quá căm thù Thạch Chi Hiên đã hại chết Bích Tú Tâm mà Lý Uyên lại ngự giá thân chinh. Đây là một hành động bất trí bởi Thạch Chi Hiên có thể lợi dụng lão như một lá chắn để khống chế toàn cục. Những người khác dù quyết tâm giết chết Thạch Chi Hiên thế nào đi nữa cũng không thể hy sinh Hoàng đế để đạt mục đích. Điều đó trở thành sơ hở duy nhất của phía Lý Uyên.

Tiếng kình khí giao kích trong thiện thất liên miên bất tuyệt, vang dội hơn nhiều so với tiếng pháo đón giao thừa của thành Trường An hồi nào. Âm thanh quát tháo nửa nam nửa nữ của Vi công công và tiếng thét chói tai của Vu Sở Hồng đặc biệt dễ nhận ra. Ba người rợn tóc gáy chăm chú nhìn nắp hầm vẫn im lìm chẳng thấy dịch chuyển. Chốt khoá đã được mở, chỉ cần Thạch Chi Hiên vận kình dùng chân hất lên là có thể theo bí đạo bỏ đi, đảm bảo không kẻ nào dám lỗ mãng truy kích.

Trong lòng cả ba lúc này rối như tơ vò. Trừ khi Thạch Chi Hiên đoán ra bọn họ đang mai phục ở dưới, nếu không thì sao lão lại bỏ dễ chọn khó, gồng mình chịu đựng gian khổ chiến đấu không ngừng nghỉ với địch nhân hùng mạnh bên trên.

“Phụ hoàng cẩn thận!”

Tiếng mũi mâu xé gió rít lên. Có thể thấy đúng như ba người đã dự đoán, Thạch Chi Hiên tập trung toàn lực công kích Lý Uyên, chiêu nào cũng muốn lấy mạng đổi mạng làm những người khác vì lo giải cứu cho lão nên không thể phát huy toàn bộ sức tấn công.

Vi công công vừa thét lên quái dị, tiếp theo có tiếng Lý Uyên nặng nề hự một tiếng. Nghe thanh âm là biết lão đã ít nhiều bị nội thương, tình thế nguy cấp đến cực điểm.

“Choang!”

Dường như quyền đầu của Thạch Chi Hiên vừa đánh mạnh vào cương thuẫn của Chư Quân Minh, sau đó là tiếng rú thê thảm của y, lại có tiếng máu ộc ra vô cùng đáng sợ. Chẳng cần nhìn cũng biết Thạch Chi Hiên đã mượn được kình lực người nào đó, nếu không thì đâu dễ chấn Chư Quân Minh thụ thương thổ huyết như vậy.

Ba người chán nản đưa mắt nhìn nhau. Ai ngờ được Tru Thạch đại kế như áo trời không vết vá lại có một kết cục ảm đạm như thế này.

Loan Loan quả quyết nói:

- Có thể mạng lão chưa tuyệt! Chúng ta mau đi thôi, nếu chậm sợ không kịp nữa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hiểu rõ ý nàng. Lý Uyên đang tức giận, dù biết là không có tác dụng gì nhưng sẽ triển khai hành động truy tìm Thạch Chi Hiên trong toàn thành. Bí đạo này khẳng định sẽ bị lộ đầu tiên.

Trong lúc Loan Loan chốt lại nắp hầm, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng theo nhau tiến vào địa đạo, xuyên qua mật thất, theo địa đạo bên kia trở lại lối ra thư trai, sào huyệt bí mật của Thạch Chi Hiên.

Khấu Trọng dịch nắp hầm làm lộ lối ra, thấp giọng nói:

- Chúng ta lập tức về Tư Đồ phủ, sau khi xem rõ tình thế rồi sẽ đi ngay lập tức. Ta dám khẳng định lúc nãy lão Thạch đã biết được chúng ta đợi lão bên dưới. Ài! Con bà nó là con gấu!

Từ Tử Lăng thấp giọng đáp ứng một tiếng, đoạn nhảy vọt lên không gian tối tăm của thư trai. Lập tức trong lòng gã cảm thấy có gì đó bất thường, nhưng đã chậm một bước nên không kịp tránh né.

Trong bóng tối, đôi mắt hoảng loạn của gã tiếp xúc với cái nhìn đáng sợ của Thạch Chi Hiên, tà quang đại thịnh, lạnh lẽo như băng không có chút nhân tính. Tay phải lão xòe ra thành đao, vô thanh vô tức tàn độc chém thẳng vào gã. Nếu để lão chém trúng, khẳng định bất kỳ loại hộ thân chân khí nào cũng không có tác dụng, bảo đảm thủ đao của Thạch Chi Hiên sẽ phá toang cơ thể xương cốt gã, chấn nát trái tim gã.

Từ Tử Lăng chưa từng cảm thấy sát ý của Thạch Chi Hiên đối với mình mạnh mẽ và kiên quyết như thế này, trong lòng thầm kêu mạng mình đã hết. Việc duy nhất gã có thể làm là vận toàn thân công lực, ngạnh tiếp một chiêu thủ đao không thể kháng cự này.

Khấu Trọng bên dưới dù nằm mộng cũng không nghĩ tới Thạch Chi Hiên gan to bằng trời, vừa thoát trùng vây đã đến ngay lối ra địa đạo phục kích bọn họ.

Tuy gã không nhìn thấy lão, nhưng từ phản ứng trên thân thể của Từ Tử Lăng mà cảm nhận được Thạch Chi Hiên đánh lén. Thời gian

không cho phép nghĩ nhiều, gặp nguy sinh nhanh trí, song chưởng Khấu Trọng đỡ vào đế giày Từ Tử Lăng, tống toàn bộ chân khí toàn thân vào khí hải ở bụng dưới Từ Tử Lăng thông qua kinh mạch hai chân gã.

Nếu đổi người giúp Từ Tử Lăng bên dưới thành bất kỳ người nào trong số ba đại tông sư trong thiên hạ là Ninh Đạo Kỳ, Tất Huyền, Phó Dịch Lâm thì cũng chỉ còn cách thở dài bất lực. Nhưng nội công tâm pháp của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng nguồn mà khác biệt, lại trải qua nhiều lần rèn luyện nên có thể dung hợp với nhau. Kể cả phải đối mặt với đòn đánh lén cường mãnh của Thạch Chi Hiên cũng vẫn có sức kháng cự.

Chân khí với bản chất băng hàn của Khấu Trọng như sông lớn đổ vào khí hải Từ Tử Lăng, cùng với chân khí nóng rực của gã hợp lại vận chuyển theo Loa Hoàn kình. Cũng lúc đó, lực đẩy của Khấu Trọng hất tung Từ Tử Lăng lên. Chỉ cần tránh khỏi đòn đánh lén hung hiểm vào giữa ngực, Từ Tử Lăng có thể dồn toàn bộ chân khí vừa hòa hợp của mình và Khấu Trọng xuống mũi chân, thẳng thắn chống đỡ thủ đao đoạt mệnh của Thạch Chi Hiên.

Thạch Chi Hiên đâu phải loại dễ chơi, tay trái lão khẽ chộp về phía Từ Tử Lăng, lập tức một cỗ lực đạo phát sinh hoá giải hoàn toàn thế vọt lên, thủ đao vẫn tiếp tục chém thẳng vào ngực gã.

Nên biết đại huyệt đản trung ở giữa ngực là chỗ nhược của cơ thể. Nếu bị đánh trúng, kể cả khi không đủ mạnh để phá toang lồng ngực thì cũng làm trái tim không chịu nổi lực xung kích mà dập nát. Khi đó thì đại la kim tiên cũng không cứu được Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng đã dùng hết chân khí, nhất thời chưa hồi phục lại được. Hơn nữa, việc song chưởng đẩy lên bên trên đột nhiên cảm thấy hư thoát không có chỗ dựa lực làm gã khó chịu đến cực điểm. Bỗng

nhiên Khấu Trọng tỉnh ngộ. Thạch Chi Hiên đã dùng khả năng dò xét đối thủ của Bất Tử Ấn nhìn thông nhìn thấu bọn gã, vì vậy mới có thể sử dụng thủ đoạn thích hợp đến thế để hóa giải sự trợ giúp của gã cho Từ Tử Lăng. Nhưng hối hận thì đã muộn, tiểu tử kia không còn cách cứu.

Loan Loan bất ngờ từ phía sau vọt lên nhanh như quỷ mỵ, nàng ôm chặt hai chân Từ Tử Lăng, đôi chân trần tá lực từ cửa địa đạo phi thẳng lên trên. Song thủ Từ Tử Lăng chập lại trước ngực nhưng vẫn chậm một chút. Mắt thấy sắp đoạn hồn dưới thủ đao của Thạch Chi Hiên đến nơi, bỗng nhiên toàn thân gã được khí trường Thiên Ma lực bao phủ. Trước khi thủ đao chạm vào ngực thì người gã được đẩy lên nửa xích. Từ Tử Lăng nào dám do dự, Loa Hoàn hồi kình sinh ra sau khi nhận chân khí từ Khấu Trọng lập tức được dồn hết xuống khí hải đan điền dưới bụng, cố gắng chịu một nhát chém của Thạch Chi Hiên.

Tất cả những việc vừa rồi xảy ra như điện quang hỏa thạch, từ lúc Từ Tử Lăng bị đánh lén, Khấu Trọng trợ giúp, cho đến khi Loan Loan ôm hai chân Từ Tử Lăng đều diễn ra với tốc độ cực nhanh trong chớp mắt.

“Bùng!”

Thủ đao của Thạch Chi Hiên chém trúng chỗ chân khí tập trung dưới bụng Từ Tử Lăng. Thế đánh trước tiên chịu ảnh hưởng của Thiên Ma khí trường, chân kình bị tước giảm ba thành, chậm lại một chút rồi mới tác động trực tiếp lên gã. Âm thanh hai luồng kình lực chính diện giao kích vang lên.

Từ Tử Lăng hứng chịu một cơn đau khủng khiếp như thể ngũ tạng lục phủ bị giật tung, toàn thân như bị hoả thiêu, chân khí bị chấn đến nỗi chạy tán loạn trong toàn thân kinh mạch như ong vỡ tổ. Trước

mắt tối sầm, miệng gã phun ra một búng máu.

Sức phản chấn mạnh mẽ cuồng nộ tống gã và Loan Loan bắn vọt đi. “Rầm” một tiếng, cả hai đập mạnh vào giá sách kê sát tường, giá gỗ vỡ tan, sách vở bay tung toé, tình thế vô cùng hỗn loạn.

Thạch Chi Hiên cũng bị phản chấn đến mức khuỵu chân ngồi phệt xuống đất, không thể thừa thắng truy kích.

Chẳng biết Từ Tử Lăng sống hay chết, Khấu Trọng lợi dụng khe thời gian đó hồi phục khí lực, không màng sinh tử từ lối ra phóng vọt lên. Tỉnh Trung Nguyệt rời vỏ chém thẳng tới Thạch Chi Hiên.

“Bịch!”

Từ Tử Lăng và Loan Loan đồng thời rơi xuống sàn nhà, lăn lông lốc thành một cục. Loan Loan đã vì giúp Từ Tử Lăng mà coi như nhận nửa đao của Thạch Chi Hiên, há miệng ọe ra một búng máu tươi.

Thạch Chi Hiên lạnh lùng quát:

- Muốn chết!

Một chưởng lão vỗ ra đánh dạt lưỡi đao toàn lực chém tới của Khấu Trọng, tay kia phất ống tay áo ra quất vào giữa mặt gã.

Khấu Trọng nghe được tiếng hô hấp của Từ Tử Lăng nên đã hơi yên tâm. Trong bóng tối của thư trai, gã đạp chân theo kỳ bộ tránh khỏi ống tay áo của Thạch Chi Hiên đánh vào mặt, Tỉnh Trung Nguyệt từ bên dưới lật ngang chém vào eo lưng Thạch Chi Hiên. Mắt thấy đắc thủ đến nơi, bỗng thân hình Thạch Chi Hiên chớp lên một cái rồi biến mất, thình lình lão lại xuất hiện ở góc chết phía bên trái gã, nơi mà đao thế không thể đánh tới được. Điều này nói lên tất cả sự huyền

diệu của Bất Tử Ấn Pháp.

Khi Khấu Trọng hoảng hốt xoay mình lại thì Thạch Chi Hiên đã bỏ gã mà vọt tới chỗ Loan Loan và Từ Tử Lăng.

Loan Loan hất mạnh Từ Tử Lăng đang trọng thương sang ngang, từ trong tay áo hai sợi Thiên Ma đới vọt lên tấn công đại địch.

“Bùng! Bùng!”

Song quyền Thạch Chi Hiên đấm ra kích trúng Thiên Ma đới, chấn Loan Loan bắn ra sau đến lúc va vào tường mới dừng lại được.

Tới nơi vừa kịp, Khấu Trọng xuất ra chiêu thức có uy lực mạnh nhất và huyền ảo nhất trong Tỉnh Trung Bát Pháp là Phương Viên đánh vào sau lưng Thạch Chi Hiên. Gã muốn buộc lão không thể hạ sát chiêu đối với Từ Tử Lăng.

“Uỳnh!”

Mũi đao của Khấu Trọng đánh vào khí trường ngưng tụ như một bức tường sau lưng Thạch Chi Hiên, Phương kình trong chiêu Phương Viên bị chấn dạt ra, còn Viên kình bị Thạch Chi Hiên phản thủ dùng một chỉ đánh thẳng vào. Sức phản chấn làm gã chút nữa thổ huyết. Dù gã ngàn vạn lần không muốn nhưng vẫn phải lùi lại.

Thân pháp của Thạch Chi Hiên bị chiêu đó ảnh hưởng nên không thể không chậm lại một chút.

Loan Loan thu hồi Thiên Ma đới đứng dậy. Lập tức trong thư trai kình khí giàn giụa, Thiên Ma lực trường bao trùm lên Thạch Chi Hiên. Đôi tay ngọc thon dài đẹp đẽ của Loan Loan hóa thành ngàn vạn chưởng ảnh công tới Thạch Chi Hiên như bài sơn đảo hải.

Thạch Chi Hiên hô hô cười rộ:

- Thì ra là tre già măng mọc, cuối cùng ngươi cũng đã luyện thành Thiên Ma đại pháp. Chẳng trách dám mạo phạm đến lão phu. Hà hà!

Bất ngờ lão phóng vọt lên, “rầm” một tiếng phá vỡ mái nhà, miệng thét lớn:

- Thạch Chi Hiên ở đây! Lý Uyên ngươi chạy đi đâu rồi?

Khấu Trọng, Loan Loan và Từ Tử Lăng vừa mới tỉnh lại đều hồn phi phách tán. Trong ba người thì hai đã bị thương, nặng nhất là Từ Tử Lăng. Nếu bọn Lý Uyên đuổi tới thì bọn họ sẽ trở thành vật hy sinh như ngộ trung phó xa*.

Khấu Trọng và Loan Loan ngây người nhìn lên mái nhà bị phá thủng một lỗ lớn, ngói vụn và mẩu gỗ vẫn không ngừng rơi xuống, mưa phùn và vôi vữa cũng trút xuống rào rào. Nhất thời cả bọn không biết chạy đến đâu mới gặp đất lành.

Tiếng bước chân lao tới rộn lên từ bốn phương tám hướng.

Từ Tử Lăng vừa ôm bụng vừa rên rỉ:

- Địa đạo!

Khấu Trọng và Loan Loan được một lời của gã đánh thức khỏi giấc mộng. Nếu bọn Lý Uyên đều đuổi đến đây thì lối ra ở thiện đường khẳng định là sinh lộ an toàn duy nhất. Trong lúc tiếng quát lớn: “Thạch mỗ ở đây!” của Thạch Chi Hiên đang vang lên bên tai, Khấu Trọng ôm Từ Tử Lăng lên rồi cùng với Loan Loan tiến vào bí đạo. Loan Loan tiện tay đóng sập nắp hầm lại.

o0o

Song chưởng Khấu Trọng rời khỏi lưng Từ Tử Lăng, một cơn mệt mỏi lan tràn khắp cơ thể. Chút nữa thì gã đã nằm lăn ra ngủ, nhưng nhớ lại lời Bạt Phong Hàn khuyến cáo lúc trước nên đành miễn cưỡng chịu đựng.

Loan Loan đang xếp bằng tĩnh dưỡng liền mở bừng mắt ra, nàng ôn nhu nói:

- Mệt lắm không? Tiếc là ta cũng đang gặp khó khăn nên không giúp được gì. Hơn nữa nội công của ta đối với thương thế của Tử Lăng chỉ có hại mà không có lợi.

Khấu Trọng than thở:

- Lần này có thể coi là trong cái rủi có cái may. Bụng Lăng thiếu gia chút nữa thì bị Thạch lão ma xuyên thủng rồi. Hiện giờ chỉ còn lại một dấu chưởng đỏ lòm sưng tấy, giữ được mạng là may phúc lắm rồi. Hầu tiểu tử nói không sai, bọn ta đã đánh giá thấp Thạch Chi Hiên.

Giọng Loan Loan vẫn còn hoảng sợ:

- Nếu là ta ra trước thì chết chắc không nghi ngờ gì nữa.

Khấu Trọng chán nản không nói gì.

Đưa mắt nhìn quanh địa khố vẫn để la liệt mấy trăm thùng gỗ lớn đựng binh khí, Loan Loan nhẹ nhàng nói:

- Thật không tưởng nổi Dương Công bảo khố chẳng những dưới khố có khố, lại còn phân ra thật khố giả khố nữa. Lý Uyên hoàn toàn bị

các ngươi đánh lừa rồi.

Khấu Trọng lại thở dài. Để cho Loan Loan vào trong bảo khố là vì gã không còn lựa chọn nào khác, giữ mạng lúc này quan trọng nhất. Bọn họ không những phải trốn tránh Thạch Chi Hiên mà còn sợ bị người của Lý Uyên bất ngờ tìm được.

Khấu Trọng nghênh đón ánh mắt Loan Loan. Dưới ánh đèn hiu hắt, sắc mặt nàng trắng bệch do thương thế chưa lành lại mang một dáng vẻ quyến rũ khác thường.

Ánh mắt Loan Loan dừng lại trên khuôn mặt Từ Tử Lăng đang ngắm nghiền mắt tĩnh toạ, đoạn dịu dàng nói:

- Có thể các ngươi vẫn coi ta là địch nhân, nhưng ta thực không muốn làm gì tổn hại đến các ngươi. Tâm nguyện duy nhất hiện nay của ta là giết chết Thạch Chi Hiên để báo thù cho sư tôn.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Ta và Lăng thiếu gia suy nghĩ trăm bề mà vẫn không hiểu được tại sao nàng bỗng nhiên buông bỏ bảo tọa phái chủ Âm Quý phái. Thống nhất Thánh môn chẳng phải là nguyện vọng lớn nhất của sư tôn nàng sao?

Loan Loan khẽ thở dài đáp:

- Ta đã hoàn toàn hết hy vọng đối với đám người của Thánh môn rồi. Bọn họ thất bại thì có thừa mà thành công thì không đủ. Ngươi cứ xem tình hình người tranh ta đoạt trong Âm Quý phái sau khi tiên sư qua đời là có thể hiểu ý tứ của ta. Vì nhìn rõ điểm đó nên ta trở nên ung dung tự tại, có thể phóng tay làm những việc mình muốn. Sẽ có một ngày ta hoàn thành mộng tưởng của tiên sư, nhưng không phải

bằng cách thức mà người vẫn tưởng tượng.

Khấu Trọng không hiểu hỏi:

- Vậy bằng phương thức nào?

Rõ ràng là Loan Loan không muốn trả lời gã vấn đề này, nàng nói tránh đi:

- Ngày mai việc phòng thủ thành nhất định sẽ được tăng cường. Thương thế của Tử Lăng chỉ sợ vẫn chưa hồi phục. Bọn ta phải chăng sẽ lưu lại đây thêm hai ngày rồi mới rời đi?

Khấu Trọng đáp:

- Lăng thiếu gia chỉ cần có thể tự mình đi lại được thì chúng ta lập tức biến luôn. Ài! Thật chẳng dám giấu, ở đây có bí đạo có thể thông thẳng ra ngoài thành, nếu không thì bọn ta làm sao có thể mang hoàng kim châu báu đi được. Nếu chẳng phải vì nhân thủ không đủ thì ta muốn mang cả mấy trăm hòm này đi hết luôn.

Loan Loan cười nhẹ:

- Ngươi không sợ ta sẽ bán đứng các ngươi sao?

Khấu Trọng cười khổ:

- Nếu nàng muốn lấy những thứ này thì ta cũng không có cách nào cản được.

Loan Loan dịu giọng:

- Yên tâm đi! Ngươi đã tin tưởng ta thì Loan Loan này sẽ không bán

đứng các ngươi đâu. Hơn nữa có lấy những vật này ta căn bản cũng không dùng được việc gì. Tin người ta được không? Ta sẽ giữ kín bí mật cho các ngươi.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Sau khi rời khỏi Trường An, các ngươi sẽ đi đâu?

Khấu Trọng đáp:

- Ta sẽ về Bành Lương tìm vận khí với Thiếu Soái quân. Tử Lăng sẽ đến Ba Thục gặp Thạch Thanh Tuyền. Đã đủ rõ ràng chưa?

Loan Loan vui vẻ đáp:

- Rõ ràng lắm rồi, làm người ta không chỉ cảm động mà còn cảm kích nữa. Ngươi đã coi Loan nhi là bằng hữu, Loan nhi tuyệt sẽ không cô phụ kỳ vọng của các vị.

Khấu Trọng gượng cười:

- Tin tưởng nàng như thế thực không biết là họa hay phúc nữa. Chỉ còn cách để lão Thiên gia quyết định thôi.

Loan Loan ung dung cười nói:

- Thời gian sẽ chứng minh tất cả! Ta muốn tiết lộ mấy việc, ngươi cần lưu ý lắng nghe không nên quên.

Khấu Trọng chấn động tinh thần hỏi:

- Chuyện gì?

Loan Loan nghiêm mặt nói:

- Người chủ trì đích thực của Hương gia không phải Hương Quý mà là Duẫn Tổ Văn. Hương Quý chỉ là tay sai của họ Duẫn, việc buôn người cũng là do một tay kẻ này lập kế hoạch. Ngàn vạn lần không nên đánh giá thấp Duẫn Tổ Văn. Đây là nhân vật tiêu biểu trong Thánh môn về cả võ công lẫn tài trí, mà dã tâm cũng không dưới Thạch Chi Hiên đâu.

Khấu Trọng không hiểu hỏi:

- Ngươi chẳng phải đã nói Hương Gia phục vụ cho các ngươi sao?

Loan Loan đáp:

- Nói một cách chính xác thì Hương gia thật ra là một nhánh của Thánh môn ngoài lưỡng phái lục đạo, dùng tiền bạc ủng hộ vài chi phái có quan hệ mật thiết trong Thánh môn, nhưng không trực thuộc bất kỳ phái nào cả.

Khấu Trọng vỗ đùi:

- Chẳng trách tại sao Thạch Chi Hiên muốn hại Trì Sanh Xuân. Thì ra người thực sự lão muốn đả kích chính là Duẫn Tổ Văn.

Loan Loan nói:

- Chẳng phải ngươi từng hỏi người ta rằng Đại Tôn của Đại Minh tôn giáo là ai sao? Giờ có thể cho ngươi biết rồi.

Khấu Trọng trầm giọng:

- Có phải là Hứa Khai Sơn không?

Loan Loan gật đầu:

- Chính là Hứa Khai Sơn! Hắn là một trong những người mà các phái hệ trong Thánh môn của bọn ta cố kỵ nhất. Nếu không thì Tích Trần đã chẳng phải mượn lực lượng của hắn để tăng thanh uy của mình. Xưa nay Hứa Khai Sơn thâm tàng bất lộ, nhưng nghe nói hắn đã luyện thành võ công tâm pháp của Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kinh, thành tựu còn trên cả Thánh Mẫu Toa Phương.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Nàng quả là không còn để những cấm kỵ của Thánh môn trong lòng nữa.

Loan Loan đáp:

- Từ biệt ở đây, không biết bao giờ mới có thể gặp lại, cứ coi như đó là những lời dành tặng các vị lúc chia tay đi.

Đúng lúc này nghe tiếng Từ Tử Lăng thở hắt một hơi dài, mắt hổ mở ra.

Khấu Trọng mừng quá nói:

- Giờ lành chết tiệt đã đến rồi!

(

Ngộ trung phó xa: Đánh nhầm phải xe phụ (Đoạn này đại ý là bọn Khấu Từ định mượn tay Lý Uyên đối phó Thạch Chi Hiên, nhưng nếu tình huống đó xảy ra thì lại thành đối phó với bọn gã.)

Chương 625: Chân tâm đối thoại

Ở một bến cảng trên sông Đại Hà bên ngoài Quan Ngoại, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tìm được chiếc thuyền buồm mà mấy người Tống Sư Đạo đang ngồi. Đây là chuyện xảy ra năm ngày sau khi bọn gã chia tay Loan Loan ở Trường An.

Hai bên gặp lại đương nhiên là vô cùng vui mừng.

Vạn Lý Ban đã lâu không gặp Từ Tử Lăng và Khấu Trọng, thấy hai gã liền gõ móng cồm cộp rồi hý vang làm Khấu Trọng bất chợt nhớ tới con ngựa yêu Thiên Lý Mộng của mình. Gã hận không thể mọc cánh mà bay về Bành Lương.

Cả nhóm bỏ thuyền lên bộ, cho những người đi theo ngồi thuyền đó trở về Trường An. Lý do là vì Đại Hà thông tới Lạc Dương đã bị Lý Thế Dân phong toả, tất cả thuyền bè qua lại đều bị thuỷ sư Lý quân kiểm tra.

Sau khi tiến vào một khu rừng sát bờ sông, năm người kiếm chỗ ngồi xuống nói chuyện.

Mặt trời sau giờ Ngọ chiếu ánh sáng rực rỡ, bốn phía chim hót líu lo, sinh cơ tràn ngập đất trời.

Khấu Trọng đem tất cả những chuyện xảy ra sau khi chia tay kể lại. Nghe tới đoạn cứu được Trầm Lạc Nhạn, ba người kia vô cùng vui mừng, nhưng cũng cảm thán cho tay kiêu hùng một thời là Lý Mật nay đã lành ít dữ nhiều. Khi biết được hành động đối phó Thạch Chi

Hiên thất bại toàn diện, bọn gã còn bị lão đáp trả lại một vố, ba người vô cùng khiếp sợ đến kinh tâm động phách.

Tống Sư Đạo nhíu mày:

- Có một chỗ không hợp tình hợp lý! Với tài trí mà Thạch Chi Hiên đã thể hiện, lão đã phá thủng nóc nhà cố ý gọi Lý Uyên đến thì đúng ra sau đó phải nhảy xuống cầm chân các ngươi, đợi khi bọn Lý Uyên đuổi tới hẳng bỏ chạy mới phải chứ. Lúc đó, vì Từ Tử Lăng và Loan Loan đều bị trọng thương, các ngươi chắc chắn sẽ không còn may mắn gì nữa. Thạch Chi Hiên làm sao có thể sai sót như vậy? Lão sơ xuất để cho các ngươi một cơ hội theo bí đạo chạy thoát, sao nghe giống như là ngấm ngầm giúp các ngươi một tay vậy?

Lôi Cửu Chỉ lên tiếng:

- Có thể Thạch Chi Hiên hữu tâm vô lực. Cuộc chiến trong thiện thất dù lão thoát thân được nhưng trong mình đã bị nội thương, chỉ là bọn tiểu Trọng không nhìn ra thôi. Vì vậy lão mới không dám trở lại trong phòng, chắc sợ bị cầm chân thì cũng sẽ hãm thân trong trùng vây.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Đó là cách giải thích hợp lý. Ài! Thạch Chi Hiên tinh minh đến mức vượt ra ngoài dự đoán của bất kỳ ai, hại bọn ta chút xíu thì không thấy mặt trời hôm nay nữa.

Tống Sư Đạo vẫn thắc mắc:

- Ta cảm thấy sự tình không chỉ đơn giản như thế. Dường như Thạch Chi Hiên muốn bức bách các ngươi phải theo bí đạo rời đi, nếu không lão đâu cần kêu lớn để lôi kéo Lý Uyên đến. Trong bối cảnh đó, chỉ cần Lý Uyên có thời gian phát hiện bí đạo trong thiện

thất rồi phái người xuống điều tra thì các ngươi vẫn không thoát khỏi được. Nếu Thạch Chi Hiên không cố ý lôi kéo Lý Uyên từ trong thiện thất chạy tới thì các ngươi sẽ chẳng dám mạo hiểm theo bí đạo bỏ chạy. Vì thế ta mới nghi ngờ là họ Thạch có ý giúp đỡ. Việc này làm người ta thật khó mà giải thích.

Từ Tử Lăng nói:

- Cũng có thể Thạch Chi Hiên đoán Loan Loan mang theo Thiên Ma quyết. Vì không muốn bí điển trọng yếu của Ma môn rơi vào tay Lý Uyên nên mới làm ra hành vi mâu thuẫn cổ quái đó.

Khấu Trọng liếc nhìn Từ Tử Lăng vẻ muốn nói lại thôi, cuối cùng im lặng không để lộ suy nghĩ trong lòng ra nữa.

Từ Tử Lăng bực mình nhìn gã một cái, biết thừa tên này định nói chuyện nhạc phụ với tiểu tế cái con bà nó gì đó.

Giơ tay nắm vai Từ Tử Lăng, Khấu Trọng chỉ cười rộ chứ không nói gì, ra vẻ rồi đây sự thật sẽ chứng minh suy nghĩ của ta là đúng.

Lôi Cửu Chỉ nói sang chuyện khác:

- Thân phận Thái Hành song kiệt của các ngươi tạm thời vẫn chưa bị lộ, vì các tướng lĩnh giữ cửa quan sau khi lên thuyền bái kiến Phúc Vinh gia đã cho chúng ta biết một tin xấu.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên truy hỏi.

Lôi Cửu Chỉ sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu rồi trả lời:

- Mới đây Thái Hành bang đã cùng với địch thủ truyền kiếp là Hoàng Hà bang phát sinh chiến hỏa. Hoàng Hà bang huy động hơn ngàn

người, trong đêm tối tập kích Tổng đà của Thái Hành bang tại Hà Nội. Hoàng An không địch lại thảm tử đương trường, bang chúng thương vong nghiêm trọng, kẻ nào không chết thì cũng bỏ chạy tứ tán. Tóm lại Thái Hành bang đã bị tiêu diệt cả tên tuổi và thực lực. Hiện giờ, trừ khi Tư Đồ Phúc Vinh và Thái Hành song kiệt từ Tái Ngoại trở về, nếu không thì thân phận của chúng ta sẽ không bị khám phá, vẫn có thể trà trộn trở lại Trường An. Nhưng việc này đương nhiên là phải được Thạch Chi Hiên khẳng khái hợp tác mới xong.

Khấu Trọng gật đầu:

- Lý Uyên nói rất đúng, sinh nhai dựa vào bang hội không bao giờ có kết quả tốt, lớn thì đánh lớn, nhỏ cũng đánh nhỏ, các nước thì tranh thiên hạ, bang hội thì giành địa bàn, bản tính con người chính là như thế. Nếu như mỗi người đều như Tử Lăng hoặc Tống nhị ca thì thiên hạ thái bình rồi.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ quan tâm:

- Tống nhị ca tính đi đâu?

Tống Sư Đạo có vẻ đã hạ quyết tâm nên không hề suy nghĩ đáp ngay:

- Ta sẽ đến tiểu cốc của Quân Sước, kết nhà tranh ở đó một thời gian.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy không biết nói gì. May là y chỉ định ở đó một thời gian chứ không phải là ở đó đến già, so với lúc trước đã tiến bộ hơn một chút.

Nhậm Tuấn nhẹ giọng:

- Nếu chúng ta tiếp tục giả trang Tư Đồ Phúc Vinh trở lại Trường An, Tống nhị gia phải chăng… Hầy! Xin lỗi, chúng ta căn bản là không nên quay lại đó.

Khấu Trọng vỗ vai hắn:

- Tiểu Tuấn, bọn ta ra ngoài kia nói mấy câu.

Nhậm Tuấn mặt mũi đỏ bừng cúi đầu đi theo Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng dời ánh mắt nhìn theo hai người, đoạn hỏi Lôi Cửu Chỉ:

- Trước khi bọn đệ và Loan Loan chia tay, nàng ta tiết lộ hai bí mật liên quan đến phe phái trong Ma môn. Trước tiên, lãnh tụ của Đại Minh tôn giáo quả thật là Hứa Khai Sơn, khớp với dự đoán của chúng ta. Loan Loan còn nói hắn đã luyện thành võ công tâm pháp trong Ngự Tẫn Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kinh, thành tựu còn trên cả Thiện Mẫu Toa Phương nữa.

Tống Sư Đạo hỏi:

- Một tin tức khác là gì?

Từ Tử Lăng đáp:

- Loan Loan nói việc làm ăn của Hương gia là nguồn tài lực quan trọng của Ma môn, mà chủ sự chân chính là Duẫn Tổ Văn chứ không phải Hương Quý.

Lôi Cửu Chỉ giật mình hỏi:

- Lại có chuyện đó ư?

Từ Tử Lăng nói tiếp:

- Vì thế, nếu muốn phá hỏng việc làm ăn thương thiên hại lý của Hương gia thì tất phải bắt đầu từ họ Duẫn.

Lôi Cửu Chỉ trầm giọng:

- Tin tức đó vô cùng hữu dụng, bọn ta cần điều chỉnh lại phương hướng điều tra. Trước tiên ta phải đi gặp mấy người có lòng rồi sau đó sẽ trở lại Trường An một chuyến.

Đúng lúc này Khấu Trọng cũng vừa dẫn Nhâm Tuấn trở lại, gã reo lên vui vẻ:

- Thời điểm lên đường đến rồi! Hy vọng chúng ta có thể mau chóng trở lại Trường An, lại không cần giả thần giả quỷ dối phải lừa trái mà vẫn được bồi tiếp Lý Uyên chơi mã cầu.

o0o

Sau khi Vương Thế Sung hoảng hốt rút lui thay vì tiếp nhận sách lược tử thủ Từ Giản, Khấu Trọng phẫn nộ bỏ đi, Từ Giản thất thủ.

Lý Thế Dân ung dung triển khai một loạt hành động chuẩn bị cho đại kế tiến binh, trước hết là công khai cắt đứt mọi liên hệ với bên ngoài của Đông Đô. Dưới kế sách điều binh khiển tướng tinh tế của y, Hành Quân tổng quản Sử Vạn Bảo từ Nghi Dương kéo quân lên phía Bắc chiếm Long Môn, cắt đứt đường giao thông phía Nam của Vương Thế Sung; Đại tướng Lưu Đức Uy từ Thái Hành dẫn quân tràn xuống phía Đông đánh phá Hà Nội, cắt đứt đường giao thông phía Bắc của Lạc Dương; Thượng Cốc công Vương Quân dàn quân uy hiếp Lạc Khẩu, chặt đứt đường giao thông phía Đông, gây sức ép

nặng nề lên tuyến cung cấp lương thảo vật tư của Đông Đô. Tổng quản Hoàng Quân Hán theo lối Hà Âm lên phía Tây đánh chiếm thành Hồi Lạc, cắt đứt đường giao thông phía Đông Bắc của Vương Thế Sung. Đích thân Lý Thế Dân dẫn đại quân từ Từ Giản đánh chiếm Bắc Giao rồi kéo thẳng tới Đông Đô, đóng quân ở phía Bắc thành Lạc Dương.

Việc Vương Thế Sung lùi về phòng thủ Lạc Dương đã làm quân Trịnh nhân tâm tan rã. Trương Trấn Chu cùng Dương Công Khanh nguyên là hai cột trụ của quân Trịnh, vậy nên cái tin La Sỹ Tín và Trương Trấn Chu đầu hàng nhà Đường đã ảnh hưởng vô cùng tai hại đối với phía Lạc Dương. Thêm vào đó, thanh thế Lý Thế Dân như mặt trời lên cao, những thành trì bên ngoài phần lớn không đánh đã hàng. Thanh thế Vương Thế Sung tạo dựng được sau khi chiến thắng Lý Mật như bị nước sông cuốn trôi không thể cưỡng lại nổi.

Cuộc chiến đánh phá khu vực bên ngoài Lạc Dương do Hoàng Quân Hán khai màn vào năm Vũ Đức thứ ba. Người này dẫn quân từ Hoài Châu vượt sông đánh chiếm hơn hai mươi chiến lũy rồi xua binh uy hiếp Lạc Thành.

Đúng như Khấu Trọng dự liệu, Vương Thế Sung cuống quýt phái Dương Công Khanh và Thái tử Vương Huyền Ứng phản công Hoàng Quân Hán, hy vọng có thể đoạt lại con đường huyết mạch từ tay y. Nhưng đại thế đã mất, việc điều động đó chỉ tốn công vô ích, cuối cùng đoàn quân này phải rút lui về Trúc Nguyệt thành ở phía Tây Hồi Lạc để chống lại quân Đường.

Hồi Lạc rốt cục cũng bị phá. Lý Thế Dân càng lúc càng lợi hại, sai Lưu Đức Uy tập kích Hoài Châu, Sử Vạn Bảo tấn công Cam Thường, Vương Công mở rộng tấn công Hoàn Giác rồi xua quân bức tới Quản Thành.

Dưới sự uy hiếp mạnh mẽ của quân Đường, “Thương Châu Trưởng Sử” Dương Công Lý và “Úy Châu Thứ Sử” Thời Đức Thứ của Vương Thế Sung liên tiếp đầu hàng. Thời Đức Thứ dâng toàn bộ bảy châu quận là Phi, Hạ, Trần, Tùy, Hứa, Dĩnh, Úy vào tay Lý Thế Dân. Những quận khác ở Hà Nam cũng gió chiều nào ngả chiều ấy, theo nhau quy phục Đường thất để tự giữ mình.

Vương Thế Sung thế cùng lực kiệt, không còn cách nào khác đành phải mạo hiểm chủ động xuất kích hòng đánh úp Lý Thế Dân, kết cục bị đại tướng thủ hạ của Lý Thế Dân là Khuất Đột Thông kịp thời chặn đứng. Vương Thế Sung phải bỏ chạy trở lại Lạc Dương, đại tướng Trần Trí Tu bị bắt sống, hơn ngàn quân bị chém đầu. Từ đó, Vương Thế Sung chỉ trốn trong thành Lạc Dương tường cao hào sâu, không dám dấn thân mạo hiểm nữa.

o0o

Trong tình thế đó, Từ Tử Lăng cưỡi Vạn Lý Ban đến gặp Lý Thế Dân tại doanh trại của hắn ở một khu đất cao phía Bắc thành Lạc Dương, mặt Nam của Bắc Lang Sơn.

Quân Đường biết người tới là Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ vội phi báo cho Lý Thế Dân trong soái doanh ở trung quân.

Lý Thế Dân đang cùng thủ hạ chúng tướng nghiên cứu kế hoạch tấn công Lạc Dương, nghe được tin vội cùng hai đại tướng tâm phúc là Uất Trì Kính Đức và Trưởng Tôn Vô Kỵ phi ngựa ra đón. Hai bên gặp nhau tình cảm dạt dào.

Lý Thế Dân cho hai tướng kia và thân binh theo sau ở khoảng cách khá xa, còn mình và Từ Tử Lăng thì chầm chậm dong ngựa lên một ngọn đồi cao ở phía Nam khu doanh trại để có thể nhìn thấy Lạc Dương. Hắn trầm giọng:

- Phải chăng Khấu Trọng đã trở về Bành Lương?

Nhìn vẻ mặt nhuốm màu phong trần cùng với thần sắc mệt mỏi là biết hắn đã đổ nhiều tâm sức để đánh phá Lạc Dương. Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Khấu Trọng là người không bao giờ nhận thua, hơn nữa hắn lại cho rằng mình mới là người biết nghĩ cho thiên hạ, đương nhiên phải tận dụng mọi cơ hội để cầu tồn.

Ngưng thần ngắm nhìn ráng chiều vàng rực nơi chân trời phía Tây Bắc, Lý Thế Dân than:

- Tình thế quả thực ác liệt đến thế sao? Phụ hoàng vừa mới sai Vũ Văn Sỹ Cập đem tới Thánh dụ, trong đó viết “Lần này lấy được Lạc Dương xong là cho binh lính nghỉ ngơi. Vật dụng dư thừa, đồ đạc khí giới, những thứ không phải là của riêng thì ủy thác cho ngươi thu chi. Nữ nhân và châu ngọc khác chia đều cho các tướng sỹ”. Như vậy khác gì ông thưởng Lạc Dương cho ta.

Tiếp đó hắn chấn khởi tinh thần nói:

- Lần này Từ huynh đến Trường An đã có thành tích gì? Ôi! Trước tiên ta phải cảm ơn Tử Lăng và Khấu Trọng đã thi ân cứu giúp Lạc Nhạn, nếu không việc Lý Thế Tích bị liên lụy có thể làm việc đánh chiếm Lạc Dương của ta không thể thành công. Hiện giờ Vương Thế Sung vẫn giữ vững Hổ Lao, chỉ Lý Thế Tích mới có biện pháp đánh phá nơi đó. Một khi Hổ Lao rơi vào tay Lý Thế Dân này thì sẽ là lúc ta tấn công Lạc Dương.

Từ Tử Lăng biết Lý Tịnh đã thông qua kênh liên lạc thông báo cho Lý Thế Dân những việc phát sinh ở Lạc Dương, bớt được một phen kể

lể. Gã đem những chuyện Lý Tịnh không biết thuật lại tỉ mỉ rồi nói:

- Chỉ dụ mà lệnh tôn truyền đến chỉ sợ là để ngươi yên tâm mà toàn lực đánh chiếm Lạc Dương. Thật ra ông ấy quả thực có ý đồ đối phó với ngươi. Có tin lệnh tôn sẽ phái Lý Nguyên Cát đến giúp Thế Dân huynh, nghe thì lọt tai lắm, nhưng có khác nào để giám thị đâu. Lần này ta đến gặp huynh, một mặt là để xin lỗi vì đã phụ sự uỷ thác, chưa trừ khử được Duẫn Tổ Văn và Dương Văn Can, mặt khác là hy vọng biết được tâm ý và tính toán trong tương lai của Thế Dân huynh.

Lý Thế Dân cười nhăn nhó đáp:

- Ta còn có thể tính toán gì nữa? Ài! Không giấu Tử Lăng, hiện giờ toàn bộ trí óc ta để ở ba người Vương Thế Sung, Đậu Kiến Đức và huynh đệ Khấu Trọng của ngươi. Đến khi họ không còn là sự uy hiếp đối với Đại Đường nữa thì ta mới có thời gian mà nghĩ tới những vấn đề khác. Tệ lắm thì ta sẽ đàm phán với Phụ hoàng và Thái tử Kiến Thành. Nếu họ khẳng khái đối đãi tốt với chư tướng Thiên Sách phủ thì Lý Thế Dân này có thể buông bỏ tất cả quân quyền chức vị, cam tâm làm một thường dân.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Chỉ mong đây chỉ là lời nói trong lúc tức giận nhất thời của Thế Dân huynh. Ma môn đang gặm nhấm dần Lý gia của ngươi, Thế Dân huynh dù có thể giữ mạng mà rút lui thì giữa lệnh huynh và lệnh đệ tất sẽ nổ ra cuộc chiến tranh đoạt Hoàng vị. Thêm vào đó là người Đột Quyết như mắt hổ rình mồi, ai có thể sống yên thân một mình được?

Lý Thế Dân than:

- Không phải ta chưa từng nghĩ đến việc tự lập ở Quan Ngoại, mà đoạt được Lạc Dương chính là cơ hội duy nhất cho ta thực hiện điều đó. Có điều những người thân thuộc của ta như vợ con và chư tướng Thiên Sách phủ đều đang ở Trường An, ta không thể không nghĩ cho họ. Vả lại, gần nửa tướng sỹ tham gia cuộc Đông chinh lần này đều là những người trung thành của Phụ Hoàng, thêm vào đó là chế độ phủ binh níu kéo chân tay, nên kể cả khi ta bất chấp tất cả tự lập ở Đông Đô thì chướng ngại vẫn tầng tầng lớp lớp. Nếu Lý gia chúng ta chia rẽ nội chiến thì thiên hạ sẽ lại rơi vào cục diện phân chia rối loạn, Hiệt Lợi có thể nhân cơ hội mà xâm phạm bờ cõi, khi đó tình hình sẽ trở nên như thế nào? Những lời phế phủ này ta chưa từng nói với ai, đến giờ mới chỉ có Từ huynh biết thôi.

Từ Tử Lăng nói:

- Chính vì Khấu Trọng nhìn ra chỗ khó khăn của Thế Dân huynh nên mới quyết tâm không từ bỏ ý đồ tranh bá, hắn không muốn thiên hạ rơi vào tay Ma môn hoặc Hiệt Lợi. Ài! Ta nên nói thế nào đây? Trong tình hình hiện nay, thuyết phục Khấu Trọng là chuyện không thể, muốn lay động Thế Dân huynh thì ra cũng chẳng dễ dàng gì. Còn có một chuyện ta muốn cho Thế Dân huynh biết, sau khi đến Ba Thục gặp Thạch Thanh Tuyền ta sẽ tới Bành Lương giúp Khấu Trọng đánh chiếm Giang Đô. Những gì cần ta đã nói cả rồi đó!

Lý Thế Dân giật mình kinh hãi thốt:

- Điều ta lo sợ nhất đã xảy ra rồi! Chẳng lẽ hảo bằng hữu tri tâm nhất của ta cũng biến thành địch nhân sao?

Từ Tử Lăng gượng cười đáp:

- Cho dù ta trở thành địch nhân của ngươi, nhưng cũng chỉ là một địch nhân luôn nghĩ tốt cho ngươi. Chừng nào còn mối họa Khấu

Trọng thì lệnh tôn vẫn không thể triệu ngươi về Trường An, thiên hạ chia rẽ vẫn còn hơn là rơi vào tay Ma môn hoặc người Đột Quyết. Vì thế tuy biết mình mâu thuẫn vô cùng nhưng ta không nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn. Có điều Thế Dân huynh cứ yên tâm, ta sẽ không tham gia vào cuộc chiến giữa hai người đâu. Nếu đánh không được Giang Đô thì ta chỉ còn cách tìm một nơi nào đó không thể nghe thấy bất kỳ tin tức nào về chiến trường rồi trốn biệt ở đó.

Lý Thế Dân nói:

- Trong lúc huynh đệ của Tử Lăng ở vào thế nước sôi lửa bỏng đối mặt với họa sát thân mà huynh có thể nói rút là rút được hay sao?

Từ Tử Lăng lắc đầu than:

- Đó gọi là tạo hoá trêu ngươi mà!

Ngửa mặt nhìn trời cười lớn, Lý Thế Dân hào khí can vân nói:

- Được! Đây gọi là ai vì chủ nấy, huynh đệ cũng có thể tương tàn, bằng hữu đương nhiên cũng có khi đánh đến ngươi chết ta sống. Nhưng bất kể trong tương lai tình thế phát triển ra sao, Từ Tử Lăng vĩnh viễn là người bạn tốt nhất của Lý Thế Dân ta.

Từ Tử Lăng chấn khởi tinh thần nói:

- Hy vọng ngày đó sẽ không bao giờ đến. Giờ ta phải lập tức lên đường đến Ba Thục, Thế Dân huynh nên hiểu người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết. Chỉ cần thấy những việc mình làm là vì thiên hạ thương sinh thì người khác nhìn nhận thế nào cũng không cần lý tới.

Lý Thế Dân từ tốn đáp:

- Ta sẽ ghi nhớ lời đề tỉnh của Tử Lăng vào lòng. Hy vọng lão Thiên gia mở cho một mặt lưới, đừng bắt chúng ta phải dùng đao kiếm gặp nhau trên chiến trường.

Từ Tử Lăng trầm giọng hỏi:

- Thế Dân huynh không trách ta quay lưng lại với mình sao?

Vươn tay nắm chặt lấy vai gã, Lý Thế Dân lắc đầu đáp:

- Hoàn toàn không! Thật ra, cho tới tận giờ phút này, Tử Lăng vẫn ưu ái giúp đỡ Lý Thế Dân ta rất nhiều. Nội tình ra sao thì trong lòng chúng ta đều hiểu. Điều ngươi hướng tới không phải Lý Thế Dân, cũng chẳng phải Khấu Trọng, mà là thiên hạ thương sinh. Nếu không hiểu rõ điểm này thì ta sao xứng làm bằng hữu của ngươi được. Chỉ tiếc là Lý Thế dân này xuất thân thế tộc, từ nhỏ đã mang trong đầu tư tưởng thâm căn cố đế lúc nào cũng coi bản tộc là trên hết. Ta không thể quay đầu lại đối phó với gia tộc của mình, chỉ có thể tìm cách mà thay đổi nó. Chia tay ở đây, không biết có còn cơ hội gặp gỡ nói chuyện thẳng thắn như thế này nữa không. Tử Lăng bảo trọng!

Từ Tử Lăng đưa tay vỗ vai hắn, đoạn thúc ngựa chạy xuống chân đồi phi thẳng về phía Nam.

(

Chương 626: Thiếu Soái tinh binh

Năm ngày sau khi Từ Tử Lăng đến Bắc Lang Sơn gặp Lý Thế Dân, Khấu Trọng cũng về tới Lương Đô. Thủ hạ binh tướng thấy chủ soái đột nhiên không báo mà xuất hiện đều vui mừng như điên.

Lương Đô cũng như là kinh thành của phe Khấu Trọng, quy mô tuy nhỏ hơn nhiều lần những đô hội lớn như Lạc Dương và Trường An nhưng lại là trung tâm kinh tế và quân sự của Thiếu Soái quân. Khu doanh địa giáo trường dùng huấn luyện binh lính đặt ở vùng đồi núi phía Tây tòa thành, bảo lũy thạch trại được xây dựng ở nơi đất cao nên có sức phòng thủ nhất định, có thể trở thành uy hiếp đối với địch nhân từ hai bờ Vận Hà theo đường thủy đánh tới.

Khấu Trọng vốn luôn nghĩ rằng mình tay trắng, nay trông thấy những thành tựu mà mọi người nỗ lực tạo dựng được, đương nhiên gã vô cùng vui mừng.

Lưu lại ở Lương Đô là Tuyên Vĩnh, Cao Chiếm Đạo, Hư Hành Chi và Trần Lão Mưu. Những tướng lĩnh khác như Bạch Văn Nguyên, Tiêu Hoành Tiến, Bốc Thiên Chí, Trần Gia Phong, Lạc Kỳ Phi, Ngưu Phụng Nghĩa, Tra Kiệt, Trần Trường Lâm và Nhâm Mỵ Mỵ đều đang chia nhau đi giúp những thành thị trong phạm vi thế lực của Thiếu Soái quân, chuẩn bị sẵn sàng cho việc tranh bá thiên hạ của Khấu Trọng.

Ngồi trên ái mã do Tuyên Vĩnh dắt tới, Khấu Trọng hùng dũng vào thành. Cư dân đứng hai bên đường hoan nghênh nhiệt liệt. Chỉ một việc này đủ thấy Hư Hành Chi đã không phụ sự ủy thác của gã, quản

lý Thiếu Soái quốc rất quy củ trật tự, ngay cả trong lòng dân chúng cũng đã sớm lưu lại hình tượng tốt đẹp của Khấu Trọng.

Trên đường đến Thiếu Soái phủ ở chính giữa thành, Khấu Trọng không nhịn được hỏi tả hữu:

- Dương công không đến sao?

Tuyên Vĩnh đáp:

- Thiếu Soái yên tâm! Dương công sai người đến báo tin giờ vẫn chưa phải lúc để bỏ đi. Khi Hổ Lao bị phá ông ấy sẽ lập tức đến đây.

Cao Chiếm Đạo tiếp lời:

- Dương công sợ nếu mình bỏ đi thì lòng quân Trịnh bất ổn sẽ đẩy nhanh thất bại của Vương Thế Sung. Ông ấy lưu lại bên Vương Thế Sung là để tranh thủ thời gian cho chúng ta chuẩn bị.

Hư Hành Chi nói:

- Nhưng thủ hạ và quyến thuộc của Dương công đang lục tục kéo về đây. Chúng ta đã phái người tiếp đón, sau khi đến đây bọn họ sẽ được an trí ổn thoả.

Khấu Trọng bắt đầu cảm thấy gánh nặng đè lên vai gã. Nếu Bành Lương bị phá thì người chịu khổ chính là quân dân của mình. Kể cả Lý Thế Dân có đối đãi tốt với bách tính thì rất nhiều trai tráng trong quân ngũ cũng khó tránh tử trận, đại bộ phận các gia đình đều phải chịu sự thống khổ bi thương khi mất đi người thân.

Trần Lão Mưu lên tiếng:

- Kể cả khi Thiếu Soái không có mặt ở đây thì ta cũng khẳng định rằng không một ai dám lười nhác. Chẳng những Bành Lương từ một tòa thành hoang phế đã trở nên một thành thị quy mô, mà quân đội vốn là một đám ô hợp cũng đã trở thành một đoàn quân được huấn luyện có bản sắc rồi.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Đó chính là việc mà ta quan tâm nhất sau khi về đây.

Tuyên Vĩnh đỡ lời:

- Thiếu Soái dương uy ở Tái Ngoại, coi đại quân Đột Quyết như không. Việc làm của bọn thuộc hạ trong mắt Thiếu Soái chỉ sợ không khác gì kỹ thuật đùa bỡn của một tiểu hài nhi thôi.

Lúc này đoàn người đã tiến vào Thiếu Soái phủ. Dân chúng vây kín ngoài đại môn, tiếng hô “vạn tuế” rầm trời, khung cảnh vô cùng phấn khích.

Sau khi cùng mọi người xuống ngựa, Khấu Trọng nắm dây cương Thiên Lý Mộng cười nói:

- Tuyên đại tướng quân ngươi không cần khiêm tốn. Nói về luyện binh thì các ngươi còn giỏi hơn ta. Nhưng ta quả thực đã học được một chút từ người Đột Quyết. Sáng mai khi đến binh doanh sẽ để các ngươi tham khảo xem có dùng được không.

Chúng tướng hô vang đáp ứng.

Thiếu Soái quân vận giáp trụ sáng ngời xếp hàng nghiêm chỉnh từ đại môn qua quảng trường đến tận bậc thềm của tòa kiến trúc chính trong soái phủ. Trang phục lấy màu xanh lục và màu đỏ làm chủ đạo,

người nào người nấy sỹ khí ngút trời, tay giơ cao binh khí tỏ lòng kính trọng, động tác chỉnh tề như một. So với trước đây trang bị không đều, giáp trụ cũ rách thật là một trời một vực.

Trần Lão Mưu bên cạnh gã cất giọng hóm hỉnh:

- Đây chính là cái hay của hoàng kim. Dương Công bảo khố thêm vào kho tàng của Tào Ứng Long không những làm Thiếu Soái quốc thịnh vượng giàu có mà trang bị càng vượt xa quân đội khác.

Hư Hành Chi tiếp lời:

- Binh khí của chúng ta đại bộ phận là do Tống phiệt vận chuyển theo đường thủy từ phương Nam tới. Tống gia còn điều động năm trăm thợ giỏi các ngành nghề chế tạo thuyền chiến và binh khí tới giúp chúng ta. Không có sự giúp đỡ này thì Thiếu Soái quân không thể có được cục diện như ngày hôm nay.

Đưa ái mã cho thân binh dẫn đi, Khấu Trọng hỏi:

- Hiện giờ rốt cuộc là có bao nhiêu binh lính có thể dùng được?

Cao Chiếm Đạo thấp giọng đáp:

- Tuân theo chỉ thị của Thiếu Soái là binh cốt tinh không cốt nhiều, bọn thuộc hạ chỉ từ từ mở rộng quân đội để tránh nhu cầu tiền lương quá lớn ảnh hưởng tới sản xuất. Trước mắt, tổng số quân chính quy trong toàn quốc đạt bốn vạn người, chia ra đóng ở bốn quận là Lương Đô, Bành Thành, Lang Gia và Đông Hải. Toàn bộ bọn họ đều là lính chiêu mộ. Các hương trấn, địa phương do quân đội luân phiên phòng thủ. Trong bốn vạn quân có năm ngàn là thủy sư do Trường Lâm và Thiên Chí phụ trách.

Tuyên Vĩnh bổ sung:

- Riêng Lương Đô này quân số tập trung lên tới hai vạn người để đề phòng Lý Tử Thông hoặc Phụ Công Hựu theo Vận Hà đánh tới.

Hư Hành Chi tiếp lời:

- Lương Đô đã trở thành trung tâm quân sự quan trọng nhất, còn Đông Hải quận ở Lâm Hải là huyết mạch kinh tế của chúng ta. Bành Thành do Đốc giám Bộ Hộ Nhậm đại tỷ phụ trách xây dựng lại, nơi này nằm ở trung tâm của Thiếu Soái quốc nên có tác dụng rất lớn trong việc ổn định đất nước. Vì vậy ba địa điểm trên đều có trọng binh canh giữ. Lang Gia là trọng trấn địa đầu phía Bắc của nước ta nên cũng không thể không gia tăng phòng thủ để khi cần có thể chi viện cho các thành phía Bắc.

Từ tận đáy lòng Khấu Trọng dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Mấy người bọn họ cứ ngươi một câu “nước ta”, ta một câu “Thiếu Soái quốc”, làm gã bỗng nhiên cảm thấy bản thân như đã biến thành Hoàng đế của một nước vậy. Tư vị này quả thực không sao hình dung ra một cách rõ ràng được.

Thở ra một hơi dài, Khấu Trọng nói:

- Hiểu rõ rồi! Vậy khi cần thiết thì ít nhất có thể điều động hai vạn quân xuất chinh. Ta sẽ hết sức chạy đua với thời gian, huấn luyện những huynh đệ này thành đoàn quân Thiếu Soái tung hoành thiên hạ. Dù cho Lý Thế Dân có mười vạn đại quân ta cũng không hề lo sợ.

Vừa nói gã vừa cùng các tướng lĩnh vây quanh ngang nhiên tiến vào Thiếu Soái phủ của mình.

o0o

Đứng bất động ngưng thần nhìn bầu trời đêm đầy sao, Từ Tử Lăng cảm thấy kiếp nhân sinh tràn đầy những sự việc bất đắc dĩ và khó hiểu.

Vì mang ái mã theo nên người ngựa phải ngồi thuyền chầm chậm tiến vào đất Thục. Lúc này gã không còn tâm tình thưởng thức cảnh quan Tam Hiệp nữa.

Cuộc nói chuyện năm ngày trước với Lý Thế Dân làm Từ Tử Lăng cảm nhận sâu sắc sự khác biệt giữa hai bên. Là một kẻ xuất đầu đường xó chợ, cho đến lúc này gã vẫn không thể hiểu hết được tình cảm của Lý Thế Dân đối với gia tộc của hắn.

Sinh ra trong gia đình thế phiệt, Lý Thế Dân không tránh khỏi phải nhận sự dạy dỗ từ nhỏ theo phong cách quyền quý, đặt lý tưởng và danh dự của dòng họ ở vị trí quan trọng nhất, trung hiếu với gia tộc giống như tận trung với vua vậy. Nếu muốn hắn công nhiên phản đối dòng họ của mình thì gần như là không có khả năng.

Nhưng việc là do con người định ra, Lý Thế Dân hùng tài đại lược rồi cũng sẽ có biện pháp.

Phải chăng đúng như hắn dự liệu, Từ Tử Lăng cuối cùng sẽ bị cuốn vào dòng xoáy tranh đoạt thiên hạ của Khấu Trọng để rồi lún sâu xuống bùn đen? Gã từng nhiều lần muốn đặt thân mình ra bên ngoài, bỏ đi thật xa, nhưng do sự tình phát triển, cũng vì tình huynh đệ quá sâu nặng với Khấu Trọng nên muốn đi mà không được.

Nhất quyết chọn điều tốt mà làm, bất kể việc gì có lợi cho thiên hạ thương sinh thì sẽ nghĩa bất dung từ mà nỗ lực. Nghĩ thông điểm này, những nỗi buồn và cảm giác mất mát trong lòng gã biến sạch.

Từ Tử Lăng gọi Vạn Lý Ban lại, nhảy lên lưng ngựa phi dọc theo dòng Trường Giang.

o0o

Được bốn tướng Cao Chiếm Đạo, Tuyên Vĩnh, Cao Chí Minh, Chiêm Công Hiển tiền hô hậu ủng, trên vai là phi ưng Vô Danh, Khấu Trọng ngồi trên lưng ái mã Thiên Lý Mộng dạo qua một lượt giáo trường luyện binh. Cao Chí Minh và Chiêm Công Hiển là hai phó tướng của Tuyên Vĩnh, trước là bộ thuộc cũ của quân Ngõa Cương theo Tuyên Vĩnh về đầu Thiếu Soái quân. Cả hai tuổi trẻ tài cao, thân kinh bách chiến chuyên trách việc huấn luyện.

Tại bình nguyên phía Đông của Lương Đô, hai vạn quân xếp thành đội hình chỉnh tề chờ Khấu Trọng lên trên soái đài xây trên đỉnh đồi cao để duyệt đội ngũ.

Cờ xí tung bay, quân thế cực thịnh. Dưới ánh nắng sớm mai, người người sĩ khí ngút trời, tất cả đồng thanh hô “Thiếu Soái” ba lần thật lớn. Âm thanh vang vọng khắp bình nguyên làm người người nhiệt huyết trào dâng, tráng chí ngùn ngụt.

Sau khi Khấu Trọng đi quanh được một vòng, Tuyên Vĩnh đứng bên trái gã nói:

- Hai vạn người này là tinh nhuệ của Thiếu Soái quân, tất cả chia thành bảy đội. Trung quân có bốn ngàn người, Tả Hữu Ngu Hầu có hai đội quân mỗi đội hai ngàn tám trăm người, hai cánh trái phải mỗi cánh có hai đội, mỗi đội hai ngàn sáu trăm người. Lấy quân, doanh, đội làm đơn vị cơ bản để chỉ huy hành quân tiến thoái. Quân có quân kỳ, đội có đội kỳ, căn cứ theo tín hiệu cờ để điều động bố trí.

Cao Chiếm Đạo đứng bên kia cười nói thêm vào:

- Thuộc hạ đã đem Thần Long Bách Kích mà năm xưa Thiếu Soái và Từ bang chủ truyền thụ dạy lại cho bọn họ để có thêm kỹ năng chiến đấu. Trên sa trường khẳng định là sẽ không bị thua thiệt.

Khấu Trọng nói:

- Nếu giao phong trực diện trên chiến trường thì dù binh lực của Lý Thế Dân nhiều hơn hàng chục lần ta vẫn tin có thể cùng hắn phân cao thấp. Có điều các ngươi chắc cũng đã thấy tình hình Lý Thế Dân đánh phá Lạc Dương rồi đấy. Hắn chia binh thành nhiều lộ, thế như bài sơn đảo hải từ bốn phương tám hướng ập tới, trước tiên như tằm ăn dâu đoạt lấy những thành trấn yếu ớt, chặt đứt đường vận lương, phong tỏa đường thủy. Khi chúng ta bị cắt rời thì hắn sẽ tránh mũi nhọn chủ lực để tìm chỗ sơ hở của Thiếu Soái quân mà đánh. Đợi khi chúng ta chỉ còn một hơi thở thoi thóp thì hắn sẽ toàn diện tấn công vỗ mặt. Tiết Cử bị đánh bại kiểu đó, Tống Kim Cương cũng vì thế mà thất bại quay về. Đó là chiến thuật của Lý Thế Dân, nếu chúng ta không thể nghĩ ra một sách lược để đối phó thì chỉ sợ Thiếu Soái quân căn bản không có cơ hội đánh trực diện với hắn, đến khi được tiếp chiến thì đã không còn cơ may nào nữa rồi.

Chỉ cần nhìn bọn Tuyên Vĩnh ai nấy đều lộ ra thần sắc nghiêm trọng là biết họ cũng đã từng nghĩ tới vấn đề này, nhưng căn bản là không nghĩ ra được biện pháp đối phó.

Khấu Trọng vẫn chầm chậm giục ngựa. Bỗng nhiên gã quay sang hỏi Tuyên Vĩnh:

- Người đưa tin của Dương công có đề cập tới Bạt Phong Hàn không?

Tuyên Vĩnh lắc đầu ý nói không có.

Tâm tư Khấu Trọng lập tức nặng nề thêm một chút. Cao Chiếm Đạo bên kia liền hỏi:

- Thiếu Soái nghĩ ra biện pháp ứng phó Lý quân chưa?

Cười lớn vô cùng tự tin, Khấu Trọng vui vẻ đáp:

- Nếu không có biện pháp nào thì ta sẽ lập tức giải tán Thiếu Soái quân, mọi người về quê mà hưởng nốt tuổi trời cho xong. Hà hà! Người khác còn có thể đánh giá thấp Lý Thế Dân chứ Khấu Trọng này sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm đó. Ta còn có một chỗ khác biệt rất lớn so với Vương Thế Sung, đó là thủ hạ sẽ không có tướng đầu hàng.

Bốn tướng hô vang hưởng ứng.

Khấu Trọng bỗng nhiên giơ cao tay nói lớn:

- Phàm những ai đã theo Thiếu Soái quân, ta nhất định sẽ không bao giờ bạc đãi.

Nói xong quát một tiếng, Vô Danh nghe lệnh bay vút lên cao chao lượn trên bầu trời, hình ảnh của gã càng tăng thêm vẻ hào hùng.

Câu này Khấu Trọng dùng nội công bức ra, âm thanh truyền khắp toàn trường, núi cao sơn cốc tận đằng xa cũng phản hồi vọng lại.

Binh lính lập tức tung hô “vạn tuế” liên miên bất tuyệt.

Sau khi khích lệ sỹ khí, Khấu Trọng nở nụ cười xán lạn như ánh mặt trời vẫy tay chào những đội ngũ mình vừa đi qua, dùng lòng tin vững

chắc của bản thân cảm nhiễm mỗi cá nhân trong quân, đoạn cười nói với chư tướng bên cạnh:

- Chỉ xem những người ra hiệu lệnh, cung thủ, kỵ binh, bộ binh các loại binh chủng phối hợp bố trí chỉnh tề hoàn bị là biết Thiếu Soái quân được huấn luyện rất có phương pháp, chắc chắn sẽ không làm Khấu Trọng này mất mặt.

Tuyên Vĩnh vội đáp:

- Lấy trung quân làm ví dụ, có tới bốn trăm người phụ trách cờ hiệu, cung thủ bốn trăm, kỵ binh một ngàn, bộ binh một ngàn, lính vận chuyển một ngàn hai trăm người, tổng cộng là bốn ngàn người.

Khấu Trọng gật đầu tỏ vẻ tán thưởng. Gã đi đến chỗ nào, toàn bộ binh lính ở khu vực đó dưới sự chỉ huy của người đầu lĩnh đồng thanh hoan hô và giơ cao binh khí tỏ lòng kính trọng. Khấu Trọng ngồi trên lưng ngựa giơ tay đáp lễ.

Cao Chí Minh theo đằng sau không nhịn được hỏi:

- Vừa rồi, Thiếu Soái chỉ ra chiến thuật của Lý Thế Dân là sẽ không cho chúng ta cơ hội chính diện giao phong. Vậy Thiếu Soái có biện pháp ứng phó thế nào?

Không đáp lời hắn ngay, Khấu Trọng trước hết hào khí xông mây hô lớn:

- Mục đích của Thiếu Soái quân chúng ta là thế thiên hành đạo, phấn đấu vì sự an cư lạc nghiệp của trăm họ. Chỉ những người xuất thân lam lũ như chúng ta mới có thể hiểu rõ nổi khổ của thường dân. Đó chính là sự khác biệt giữa Hán Cao Tổ và Tần Thủy Hoàng Doanh Chính.

Toàn quân lại một lần nữa hò reo hưởng ứng, âm thanh còn mạnh mẽ hơn lúc trước.

Bọn Tuyên Vĩnh nghe xong trong lòng phục lăn. Tuy Khấu Trọng nói cười là thế nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể khích lệ sỹ khí, phương pháp rất cao minh mà đơn giản, trực tiếp mà hữu hiệu. Trước hết là hứa hẹn lợi ích, sau lại định ra chí hướng mục tiêu rộng lớn cao xa cho toàn quân, ngấm ngầm có ý so sánh giữa mình và Lý Thế Dân, làm những binh sỹ xuất thân từ giai cấp bình dân vốn luôn chịu áp bức của thế gia đại tộc phát sinh đồng cảm với mình.

Những lời này dù bọn Tuyên Vĩnh có biết mà nói ra thì cũng không thể có hiệu quả và uy lực như Khấu Trọng được vì gã đã trở thành mãnh tướng và chiến lược gia mà người người trong thiên hạ đều ngưỡng mộ, cùng với Từ Tử Lăng được coi là niềm vinh quang của Hán tộc. Lời nói của gã có sức ảnh hưởng lớn lao không ai bì được.

Tuy vẫn chưa duyệt hết toàn bộ quân đội nhưng Khấu Trọng đã thành công trong việc kiến lập địa vị vững chắc không gì thay thế nổi, làm tướng sỹ dù chết cũng cam tâm tình nguyện trung thành với gã. Sức hấp dẫn của Khấu Trọng cũng chính là ở chỗ đó, biến hoá linh hoạt, không thành chương pháp nào cả.

Lúc này gã mới trả lời câu hỏi của Cao Chí Minh:

- Thượng binh phạt mưu! Đợi Lăng thiếu gia từ Ba Thục tới đây, chúng ta lập tức đánh chiếm Giang Đô. Có vùng đất này làm căn cứ thì biển lớn là thiên hạ của chúng ta rồi. Dù Lý Thế Dân có ba đầu sáu tay cũng không thể phong tỏa mặt biển được. Nếu hắn định làm việc đó thì có khác nào làm trò cười đâu. Hà hà!

Chúng tướng tinh thần phấn khởi, tuy vấn đề vẫn chưa được giải

quyết thực sự nhưng đã cảm thấy tiền đồ trước mắt tràn đầy sinh cơ.

Khấu Trọng hỏi Tuyên Vĩnh:

- Có duy trì liên hệ với phía Tích Lương hay không? Tình hình bọn họ thế nào?

Tuyên Vĩnh cung kính đáp:

- Hai bên vẫn giúp đỡ lẫn nhau, quan hệ rất mật thiết. Hiện giờ Trúc Hoa bang đã tách ra thành hai phái hệ. Một phái do Thiệu Lệnh Chu lãnh đạo, lấy Giang Đô làm căn cứ địa, được Lý Tử Thông chống lưng, nhưng nhân số chỉ chiếm một phần tư bang chúng Trúc Hoa bang mà thôi. Thiệu Lệnh Chu lại bị con cái phá bĩnh, con rể hắn là Mạch Vân Phi tác oai tác quái làm họ Thiệu không được lòng người. Một phái khác do Quế Tích Lương làm bang chủ, Hạnh Dung làm phó, được Trầm Bắc Xương và Lạc Phụng của Phong Trúc đường ủng hộ, cộng thêm sự giúp đỡ của chúng ta và Tống gia nên thế lực đã bao trùm Giang Đông. Thiếu Soái quả có con mắt nhìn người, Quế Tích Lương và Hạnh Dung đều là những nhân tài xứng đáng để giúp đỡ.

Nghe tin những bạn bè thời niên thiếu đã có thành tựu, Khấu Trọng vô cùng vui vẻ nói:

- Lập tức mời bọn họ đến Lương Đô gặp ta có việc cần thương lượng. Dùng võ lực đoạt Giang Đô là hạ hạ chi sách, chúng ta cũng không chịu nổi tổn thất lớn được. May là Giang Đô lại là nơi mà ta quen thuộc nhất, từ lập mưu cho tới hành động đều vô cùng thuận tiện. Con mẹ nó! Cái tên phản phúc vô thường Lý Tử Thông đó ta sớm đã nhìn không thuận mắt.

Cao Chiếm Đạo nói:

- Hiện giờ Lý Tử Thông đặt trọng binh ở hạ du Vận Hà là Chung Ly, thuyền đội cũng đã được tập kết, chỉ cần ba ngày đi thuyền là có thể tới Lương Đô của chúng ta. Chừng nào vẫn còn mối uy hiếp đó thì chúng ta không thể động đậy gì được.

Khấu Trọng trầm ngâm:

- Để ta lựa chọn năm trăm hảo thủ tinh nhuệ do ta đích thân huấn luyện, vừa có thể làm thân vệ của ta, lại có thể có tác dụng lật đổ Giang Đô từ bên trong. Nếu có thêm Lăng thiếu gia và lão Bạt giúp đỡ thì Lý Tử Thông lấy gì mà tránh tai họa này.

Tuyên Vĩnh nhíu mày:

- Lý Tử Thông đóng binh ở Chung Ly chính là muốn chúng ta không thể phân thân đánh phá Giang Đô. Trừ khi giết chết Lý Tử Thông, chứ ngay cả làm cho nội bộ hắn điên đảo thì cũng chỉ gây ra một trường hỗn loạn, tác dụng không lớn.

Cao Chiếm Đạo cũng nói:

- Lý Tử Thông biết rõ Thiếu Soái lợi hại nên việc phòng thủ cung cấm khẳng định đã được tăng cường rất nhiều, muốn ám sát hắn tuyệt không dễ dàng. Nghe nói gần đây tên này chiêu dụ được một đám đông bọn vong mạng, mục đích chính là ứng phó đòn đánh úp của chúng ta.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Các ngươi đã tính sót Dương công và năm ngàn hùng binh của ông ta rồi. Sau nhiều năm cùng Trầm Pháp Hưng giao chiến, Lý Tử Thông giờ lại phải ứng phó với Phụ Công Hựu như mắt hổ rình mồi

ở phía Tây. Nếu không có Giang Đô thành cao tường dày thì lão Lý đã sớm bị chém mất đầu rồi. Tên đó không hề có cốt khí, nhiều năm chuẩn bị thuyền đội là để khi thấy tình thế bất lợi là lập tức bỏ chạy hoặc đầu hàng. Hiện giờ hắn lại xưng thần với Lý gia. Con mẹ nó! Để sau khi ta nắm rõ tình hình sẽ nghĩ cách thu thập hắn.

Từ đầu đến giờ không nói lời nào, Chiêm Công Hiển lúc này mới thốt lên thán phục:

- Kể cả là những vấn đề khó khăn mà bọn thuộc hạ dù nghĩ vỡ đầu cũng không có phương pháp giải quyết, nhưng khi vào tay Thiếu Soái lập tức trở nên nhẹ nhàng đơn giản, chừng như không phí chút sức lực nào đã tính toán đâu vào đấy.

Khấu Trọng khoái chí cười rộ. Lúc này đã duyệt hết toàn quân, mọi người giật cương vòng ngựa phi về phía soái đài trên đỉnh đồi.

Bảy đội quân bắt đầu di chuyển, chuẩn bị diễn tập biến hoá trận pháp để thể hiện thành quả nhiều năm thao luyện.

Trong lòng Khấu Trọng dâng lên hào tình vạn trượng. Từ khi xuất đạo đến giờ, lúc nào gã cũng đặt mình vào thế yếu đầy nguy hiểm, cho tới lúc này vẫn là như vậy. Việc phải làm sao để cầu thắng trong bại, tìm sống trong nghịch cảnh đã giúp gã cảm nhận được ý nghĩa của sinh mệnh.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Chúng ta cần huấn luyện binh mã có công năng linh hoạt xuất thần như người Đột Quyết, phòng thủ vững vàng chắc chắn như Lý Thế Dân, lại nhanh chóng chế tạo và trang bị khí giới công thủ cho thủy sư theo đúng như Lỗ đại sư thiết kế. Địch phân tán thì ta tập trung, địch co cụm thì ta tản ra, dùng kỳ binh khắc chế kỳ binh, lấy vững

vàng chống lại vững vàng. Nếu chiếm được Giang Đô thì ít nhất một nửa thiên hạ đã rơi vào tay ta rồi. Khi đó Lý Thế Dân đừng hòng xưng hùng Trung Nguyên nữa.

Tuyên Vĩnh nói:

- Tháng trước Tống Lỗ tiên sinh đích thân tới Lương Đô để truyền đạt khẩu lệnh của Tống phiệt chủ, rằng chỉ cần Thiếu Soái có thể thủ vững đến mùa xuân sắp tới khi trăm hoa đua nở thì đại quân của ông ta sẽ theo đường biển kéo đến.

Khấu Trọng trong lòng thầm than. Tuy biết rõ quân của Tống gia sớm nhất cũng phải đến mùa xuân sang năm mới tới được, nhưng gã vẫn nuôi hy vọng là Tống Khuyết có thể tới trước tháng mười. Giờ nghe tin do đích thân Tống Lỗ truyền tới thì ảo tưởng đó lập tức tan biến.

Tuy Khấu Trọng nói mười phần tin tưởng, nhưng thật ra có đến quá nửa là khoa trương để phấn chấn lòng quân. Kể cả khi gã đoạt được Giang Đô thì vẫn không thể giữ được cả một dải Bành Lương. Chỉ với bốn vạn quân thì giữ được vài tòa thành đã là tốt rồi. Một khi thế bại hình thành thì quân Lý Thế Dân sẽ ầm ầm theo Vận Hà kéo xuống phía Nam, cuối cùng gã cũng chỉ có thể giữ được một tòa thành cô độc là Giang Đô, lại bước vào con đường mà Vương Thế Sung đang đi.

Mấu chốt là chờ xem khi nào thành Lạc Dương bị hạ. Nếu Vương Thế Sung có thể giữ được đến mùa xuân sang năm thì lại là một chuyện khác. Giờ mới là tháng bảy. Nếu Hổ Lao bị phá thì Lý Thế Dân sẽ trực tiếp đánh thành Lạc Dương. Lúc đó chắc Vương Thế Sung chỉ có thể kéo dài thêm được một tháng là cùng.

Khấu Trọng xuống ngựa, bốn tướng tháp tùng gã bước lên soái đài. Cuộc diễn tập diễn ra trong tiếng trống trận hào hùng. Chỉ thấy quân

đội lúc tiến lúc thoái, ung dung trật tự, phối hợp không kẽ hở.

Cao Chiếm Đạo chợt hỏi:

- Thiếu Soái! Ưu điểm của người Đột Quyết là gì?

Khấu Trọng đáp:

- Chiến binh Đột Quyết bất kỳ ai cũng là chuyên gia về tiễn, kỵ và đao. Chiến thuật dùng kỳ binh luôn nằm ngoài phán đoán của địch, di chuyển như gió, khi tấn công thì dũng mãnh hơn người Hán chúng ta, lúc chạy lại càng nhanh hơn nhiều, có thể vừa ngồi trên lưng ngựa hành quân vừa ngủ. Hà hà! Ta có chút phóng đại lên rồi, nhưng cũng rất gần với sự thật.

Gã vừa nói chuyện vừa quan sát những biến hoá theo cờ hiệu của toàn quân. Khởi đầu là năm mươi người một đội, khi hai lá cờ giao nhau thì năm đội hợp nhất trở thành một đội hai trăm năm mươi người, nếu năm lá cờ hợp lại thì mười đội kết thành một đội năm trăm người. Nhìn mà hoa mắt chóng mặt, nhưng bất kể là biến hoá thế nào, hình thế toàn trận vẫn được giữ vững hoàn chỉnh không rối loạn.

Có thể thấy bọn Tuyên Vĩnh đã tốn rất nhiều tâm huyết cho việc huấn luyện. Thiếu Soái quân không còn là một đám ô hợp tạp nhạp, đánh nhau toàn bằng vào đấu chí như trước nữa. Chỉ hận là so với quân Đường của Lý Thế Dân thì bất kể là về thực chiến hay kinh nghiệm đều vẫn thua rất xa. Tùy tiện chọn ra bất cứ ai trong đám tướng lĩnh thủ hạ của Lý Thế Dân thì những người ít kinh qua chiến trận như Cao Chiếm Đạo, Trần Trường Lâm đều không thể so bì được.

Khấu Trọng ngầm hạ quyết tâm sẽ hết sức luyện quân, thuộc hạ của gã khi ra chiến trường không phải để tìm chết mà là để giành chiến

thắng.

(

Chương 627: Tin xấu truyền đến

Hơn mười ngày tiếp theo, Khấu Trọng bận rộn đến mức không có thời gian mà ngủ. Chẳng những gã phải tìm cách nắm bắt được các vấn đề trên phương diện hành chính và kinh tế của Thiếu Soái quốc, mà còn phải cố gắng huấn luyện Thiếu Soái quân trở thành một đội quân toàn năng như mong ước. Gã còn muốn tài bồi cho năm trăm chiến sỹ thân binh trở thành những dũng sĩ giống như Huyền Giáp tinh kỵ của Lý Thế Dân, vì thế mà bận rộn thế nào không nói cũng biết.

Năm trăm thân binh này được lựa chọn không chỉ dựa vào thể hình có cường tráng hay không, mà trước tiên là phải hoàn toàn không có vấn đề về lòng trung thành. Vì vậy đại bộ phận đều được chọn ra từ bộ thuộc cũ của Song Long bang, Cự Kình bang của Bốc Thiên Chí và những thủ hạ đã nhiều năm đi theo Tuyên Vĩnh. Không những có căn cơ võ công rất tốt, những người này còn tinh thông đường lối giang hồ.

Những thủ hạ tuyển ra từ Song Long bang đều đã từng được Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chỉ điểm võ công tâm pháp, sau khi trà trộn vào Trường An chưa lúc nào nơi lỏng việc luyện tập, thành ra đều có võ công cao cường, về mặt trung thành không thể hoài nghi, coi như đã là tử đệ chi binh của Khấu Trọng.

Toàn bộ người của Tuyên Vĩnh đều xuất thân từ quân Ngõa Cương, là binh sĩ thuộc phe Trác Nhượng. Bọn họ hơn người ở chỗ kinh nghiệm chiến đấu phong phú, dạn dày trận mạc. Còn những chiến sỹ chọn từ Cự Kình bang thì đều đã nhiều năm thành thạo thuật điều

khiển thuyền và thuỷ chiến.

Thân binh đoàn được tạo thành từ ba cánh quân đó bao quát toàn bộ các loại hình binh chủng khác nhau, lại thêm được Khấu Trọng toàn tâm bồi dưỡng, quân số tuy ít nhưng không thể đánh giá thấp thực lực của họ. Gã đặt tên cho cánh thân binh này là Phi Vân Kỵ.

Khấu Trọng là người không có tư tâm nên đã đem tất cả những gì học hỏi được ở Tái Ngoại truyền lại hết cho thủ hạ các tướng. Từ những bí quyết của thuật luyện ngựa, cưỡi ngựa, xem sắc trời… tới chiến thuật hành quân của người Đột Quyết cũng không giấu giếm mà nói hết ra để bọn họ tự lĩnh ngộ bằng tài sức bản thân. Đương nhiên các tướng đều được lợi không ít, tố chất huấn luyện quân đội của họ được củng cố rất nhiều.

Những người chia nhau đi các nơi để nỗ lực xây dựng cho Thiếu Soái quốc như Bạch Văn Nguyên, Tiêu Hoành, Nhậm My My, Trần Trường Lâm, Lạc Kỳ Phi, Ngưu Phụng Nghĩa, Tra Kiệt, Trần Gia Phong, Tạ Giác… đều lần lượt trở về Lương Đô gặp Khấu Trọng. Bọn họ có một lòng tin và sự sùng bái gần như mù quáng đối với gã nên tuy biết tình thế hiểm ác mà vẫn tin tưởng sâu sắc rằng Khấu Trọng có khả năng xoay chuyển tình thế. Tất cả đều không biết Khấu Trọng đang rất lo lắng tới sự tồn vong của Thiếu Soái quân.

Sau khi trở lại Bành Lương, một việc làm Khấu Trọng đặc biệt vui mừng là dưới sự đốc thúc của Trần Trường Lâm, những thợ đóng thuyền chiêu mộ từ Giang Nam tới và những thợ lành nghề do Tống gia phái đến đã theo đúng đồ án trong bí quyển của Lỗ Diệu Tử mà chế ra hai chục chiếc chiến thuyền có tốc độ cực nhanh vận hành bằng phi luân (bánh xe). Mỗi chiếc Phi Luân thuyền có thể chứa được năm mươi chiến sỹ, dùng sức chân đạp để quay những bánh xe nước lớn đặt ở đuôi thuyền làm tốc độ vượt hơn nhiều những khoái đĩnh dùng buồm truyền thống, lại có thể vận hành linh hoạt tự

nhiên trong những đoạn sông chật hẹp. Khả năng tác chiến trên mặt nước của Thiếu Soái quân đã mạnh hơn hẳn.

Trên Phi luân thuyền được trang bị những chiếc máy bắn tên do Trần Lão Mưu cải tiến thiết kế ra sau khi lĩnh ngộ được từ bí quyển của Lỗ Diệu Tử, có thể liên tục phát xạ những mũi hoả tiễn tới mục tiêu ở ngoài năm mươi trượng. Những máy bắn tên này do thợ lành nghề của Tống Khuyết điều tới phụ trách chế tạo. Nếu không có họ thì dù Lỗ Diệu Tử phục sinh cũng không thể trong thời gian ngắn ngủi một năm mà có thể chế tạo ra được những công cụ chiến tranh có uy lực kinh người như vậy.

Những khí giới để thủ thành, đánh ngoài đồng bằng và đánh phá tường thành kiên cố cũng không ngừng được chế tạo.

Chỗ sở trường nhất của Khấu Trọng là tuy hiểu rõ cái lợi của nhân hoà giống như Lý Thế Dân, nhưng khác ở chỗ họ Lý nơi nào cũng bị hạn chế còn Khấu Trọng thì có thể phóng tay thoải mái mà làm. Lại thêm tài lực hùng hậu, nhân tài vật tư được Tống Khuyết chi viện liên tục không ngừng. Gã còn có được nhiều nguồn giúp đỡ khác như Trác Kiều và Long Du bang hết sức hỗ trợ trên nhiều mặt.

Một hôm, Khấu Trọng đang ở trong đại đường của Thiếu Soái phủ thì nhận được tin hồi báo của Lạc Kỳ Phi. Đây chính là người đứng đầu hệ thống tình báo của Thiếu Soái quân, bản thân tinh thông việc dò xét địch tình. Võ công hắn tuy không giỏi lắm, nhưng công phu khinh thân lại là cao thủ nhất đẳng. Cùng ngồi trong đại đường với Khấu Trọng còn có Trần Trường Lâm, Trần Lão Mưu và Nhậm Mị Mị. Khấu Trọng thuận miệng liền hỏi về tình hình mạng lưới trinh sát.

Lạc Kỳ Phi đáp:

- Thủ đoạn trinh sát của thuộc hạ lấy ‘du dặc’ làm chủ, ‘thổ hà’ làm

phụ.

Khấu Trọng vô cùng hứng thú hỏi:

- Về ‘du dặc’ thì ta có thể tưởng tượng ra được đại khái là thế nào, nhưng còn ‘thổ hà’ là cái gì? Tại sao lại có liên quan tới việc trinh sát?

Lạc Kỳ Phi đáp:

- ‘Thổ hà’ là tiếng lóng của thuật trinh sát. Nếu ‘du dặc’ là phương thức trinh sát cơ động, chủ động và linh hoạt không cố định thì ‘thổ hà’ là bộ máy trinh sát cố định, bị động và định trước thời gian. Thuộc hạ luôn lấy ‘du dặc’ làm chủ, ‘thổ hà’ làm phụ. Về tác dụng của thổ hà, thuộc hạ có thể đơn cử một ví dụ là Thiếu Soái có thể hiểu rõ. Giả thiết như tại những khúc đầu của các con đường trọng yếu chúng ta rải lớp cát mỏng nơi bằng phẳng, mỗi ngày đều kiểm nghiệm rồi lại san phẳng. Khi có người ngựa đi vào, chỉ cần quan sát dấu chân trên mặt cát là biết dấu chân nhiều hay ít, vì thế kể cả nếu địch nhân âm thầm hành động trong đêm tối thì cũng không thể giấu được tai mắt của thuộc hạ.

Trần Lão Mưu cười nói:

- Đó chính là thủ pháp trước đây Bành Lương bang hay dùng đối phó với những bang hội khác, giờ đến lượt Thiếu Soái quân chúng ta sử dụng.

Nhậm Mị Mị lườm Trần Lão Mưu một cái rồi nói:

- Những người xuất thân từ bang hội đều thế cả. Mị Mị chỉ không ngờ là giờ đây ta không ngừng trả tiền cho người ta chứ không phải làm tiền của người ta như trước.

Trong lòng Khấu Trọng cảm thấy ấm áp. Làm được việc tốt đều khiến người ta cảm thấy thoải mái. Gã mỉm cười:

- ‘Thổ hà pháp’ đó quả nhiên là có đường lối, người không biết thì sẽ không thể phát hiện được. Nhưng biện pháp đó chỉ nên dùng trong những hoàn cảnh đặc biệt. Việc trinh sát cố định thế là được rồi, còn trinh sát không cố định thì sao?

Lạc Kỳ Phi đáp:

- ‘Du dặc’ có ba nhiệm vụ chủ yếu. Một là lính trinh sát luồn sâu vào hậu phương địch dùng nhiều loại thủ đoạn dò xét địch tình. Hai là truyền tin tình báo, thông qua mạng lưới bí mật và kênh rạch chuyển tin tức đi vào ngày giờ đã định cho người chuyên trách thu thập phân tích rồi mới chuyển cho những bộ phận liên quan. Về mặt này Hư tiên sinh đã tốn rất nhiều tâm lực, nếu không thì đâu được hoàn chỉnh như hiện nay. Ba là bắt cóc tra hỏi, giống như nghiêm hình tra hỏi tù binh, có thể tìm ra những tin tức tình hình mà không thể nhận biết bằng biểu hiện bên ngoài.

Mấy từ “nghiêm hình tra hỏi” đề tỉnh Khấu Trọng về bản chất tàn khốc, bất chấp thủ đoạn của chiến tranh, càng khiến gã nhớ tới Thất Châm Chế Thần của Duẫn Tổ Văn. Gã thầm nghĩ nếu đại tướng thủ hạ của mình rơi vào tay lão tất sẽ không thể chịu nổi cực hình kinh khủng đó. Vì thế nếu có cơ hội cần phải trừ khử người này trước.

Trong lòng Khấu Trọng lại lo lắng về tình hình Lạc Dương. Một trong ba toà thành quy mô lớn nhất thiên hạ này hiện giờ giống như một con thuyền đơn độc trong biển khơi bão tố, bất cứ lúc nào cũng có thể lật nhào. Gã liền hỏi han về tình hình Hổ Lao.

Lạc Kỳ Phi báo cáo:

- Chu Tập Cương bị đại bại trước quân Đường. Hy vọng đả thông con đường phía nam Lạc Dương của Vương Thế Sung hoàn toàn tiêu diệt. Y Bế và Dĩnh Dương cũng đã liên tiếp thất thủ. Hiện giờ chủ yếu chỉ còn những thành trì phía Đông của Hổ Lao là vẫn thuộc quyền của lão, tình thế không thể lạc quan được.

Lạc Kỳ Phi khẽ thở dài rồi nói tiếp:

- Phải nói là tình hình vô cùng nguy cấp mới đúng. Vương Thế Sung đương nhiên hiểu rõ tầm quan trọng của Hổ Lao nên đã phái thái tử Vương Huyền Ứng đem trọng binh cố thủ thành này. Lý Thế Tích hiểu sâu về binh pháp, biết không thể cường công đánh chiếm Hổ Lao ngay được nên đã chọn chiến thuật vu hồi, trước tiên mưu chiếm các thành xung quanh để cô lập Hổ Lao hòng làm cho Vương Huyền Ứng không đánh mà phải lui. Hiện giờ, Lý Thế Tích đang tiến quân nhằm đánh chiếm một thành lớn ở phía đông nam Hổ Lao là Quản Thành.

Khấu Trọng than thầm trong lòng. Vương Huyền Ứng dù cho cũng đã dạn dày, nhưng đối địch với Lý Thế Tích làm sao cho được? Gã hỏi:

- Ai là người phòng thủ Quản Thành?

Lạc Kỳ Phi đáp:

- Tướng phòng thủ Quản Thành hiện nay tên Quách Khánh, nguyên là trấn thủ Vinh Dương của quân Ngõa Cương, cùng với Lý Thế Tích vốn có kết giao qua lại. Sau khi quân Ngõa Cương thất bại, Quách Khánh quy phục Vương Thế Sung.

Khấu Trọng biến sắc thốt:

- Vương Thế Sung đa nghi giảo hoạt, làm sao lần này lão lại thất sách sử dụng Quách Khánh để ứng phó với bạn cũ cùng phe như thế?

Lạc Kỳ Phi đáp:

- Vương Thế Sung cũng có nỗi khổ riêng của lão. Trước hết là Quách Khánh vốn là người Vinh Dương nên có quan hệ mật thiết với các thế lực địa phương ở Vinh Dương và Quản Thành. Bản thân hắn cũng có vài ngàn tử đệ binh. Vì thế, Vương Thế Sung chỉ đành tăng cường lung lạc Quách Khánh, lại đem cháu gái xinh đẹp gả cho hắn, hy vọng mối quan hệ đó có tác dụng. Nghe nói vợ của Quách Khánh là người rất trung thành với họ Vương.

Khấu Trọng cười khổ:

- Chữ lợi làm đầu, cuộc hôn nhân mang hình thức mua bán giao dịch trong chính trị thì có tác dụng bao nhiêu? Ài! nếu Quản Thành thất thủ thì những tướng thủ thành của Vinh Dương và Trịnh Châu mà không đầu hàng mới là lạ! Chẳng có ai khẳng khái bán mạng cho cha con Vương Thế Sung đâu. Nếu Dương Công Khanh thủ giữ Hổ Lao thì lại là chuyện khác.

Lạc Kỳ Phi đỡ lời:

- Tướng phòng thủ Vinh Dương là Ngụy Lục, tướng thủ Trịnh Châu là Vương Yếu Hán và Trương Từ Bảo. Thuộc hạ không rõ mức độ trung thành của Ngụy Lục và Vương Yếu Hán đối với Vương Thế Sung đến đâu, họ có chịu liều chết cho Vương Thế Sung hay không? Nhưng nếu đã có thể được Vương Thế Sung tin tưởng thì đương nhiên không phải là những người dễ dàng đầu hàng được. Còn như Trương Từ Bảo đã theo Vương Thế Sung nhiều năm, về mặt trung thành chắc không có vấn đề.

Khấu Trọng than:

- Chúng ta sẽ sớm biết kết quả thôi.

Lúc này, thủ hạ tới báo thuyền của Quế Tích Lương và Hạnh Dung đã tới bến cảng bên ngoài Lương Đô. Đang chờ đợi đến mỏi mòn, Khấu Trọng vô cùng vui mừng ra thành đón tiếp.

o0o

Từ Tử Lăng vừa lên bến thuyền đã có người giao tận tay một tờ giấy. Gã mở ra xem thấy bên trên viết hai hàng chữ “cắt đuôi người theo dõi rồi, mời gặp mặt tại Nam Giao Huệ Lăng ở Thành Đô”. Bên dưới đề tên Trịnh Thạch Như.

Trong lòng Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên. Trịnh Thạch Như lại có thể thần thông quảng đại đến thế, nắm chính xác thời gian, địa điểm mình tới đất Thục rồi an bài thủ hạ ngấm ngầm thông báo địa điểm gặp mặt. Nghĩ tới đây, gã ngấm ngầm lưu tâm tình hình xung quanh, quả nhiên cảm ứng thấy bị người ta giám thị.

Tuy Từ Tử Lăng không hoàn toàn tin tưởng Trịnh Thạch Như, nhưng lại cảm thấy người này không có ác ý. Hắn muốn gặp mình chắc là do biết được có người muốn làm chuyện xấu nên mới cố ý cảnh báo.

Gã phóng vọt mình lên ngựa thi triển thuật nhân mã như nhất. Chỉ trong thời gian vài hơi thở, Từ Tử Lăng tăng tốc độ ngựa lên tới cực hạn, rời xa khu bến cảng nhiều người qua lại rồi phi về hướng Thành Đô. Kể cả người theo dõi cao minh như Thạch Chi Hiên khẳng định cũng sẽ trở tay không kịp rồi bị gã bỏ rơi.

o0o

Trong thư trai, Khấu Trọng cùng hai vị lão bằng hữu từ thuở nhỏ là Quế Tích Lương và Hạnh Dung tay bắt mặt mừng, nói cười hể hả.

Sau khi nắm rõ tình hình hiện tại của hai người, Khấu Trọng cười nhẹ:

- Hiện giờ, Trúc Hoa bang phân liệt thành hai phái, kẻ có tội lớn nhất là Thiệu Lệnh Chu. Chỉ cần làm thịt được quả núi mà hắn đang dựa dẫm là Lý Tử Thông thì đảm bảo Thiệu Lệnh Chu sẽ cam tâm cúi đầu thần phục các ngươi, chỉ xem hai ngươi có đảm lượng đó hay không.

Quế Tích Lương than:

- Bọn ta biết ngươi có lòng muốn đoạt lấy Giang Đô! Trước khi đến đây bọn ta đã mở hội nghị để ra quyết định. Không phải bọn ta không muốn giúp ngươi, mà là với tình hình trước mắt, trong vòng một năm, nửa năm dù ngươi có năng lực thông thiên triệt địa cũng không thể nào làm được. Trước kia Trầm Pháp Hưng và Đỗ Phục Uy có binh lực lớn mạnh hơn Thiếu Soái quân rất nhiều mà vẫn phí công vô ích, lại còn hao binh tổn tướng. Thiếu Soái quân của ngươi giờ càng không có cách nào. Chi bằng tập trung hết tinh thần ở Bành Lương, hy vọng có thể giữ được đến khi quân Tống gia tới.

Khấu Trọng tưởng chừng bị một gáo nước lạnh dội thẳng vào đầu, da thịt trên mặt cứng đờ. Gã nhíu mày hỏi:

- Nếu chính diện đánh thành, đương nhiên bọn ta không có cơ hội. Nhưng Dương Châu là địa bàn của bọn ta, bọn ta có thể lật đổ Lý Tử Thông từ trong nội bộ. Ví dụ như tìm cách đốt sạch thuỷ sư của hắn, sau đó bọn ta có thể từ biển vào Trường Giang, dùng kỳ binh đánh lén. Lại thêm nội ứng ngoại hợp, đánh con mẹ nó một trận cho hắn

trở tay không kịp thì chưa chắc là không có cơ hội thành công.

Hạnh Dung cười khổ:

- Đều là huynh đệ, nếu có cơ hội thành công thì bọn ta tuyệt sẽ không buông tay đứng nhìn. Vấn đề là Lý Tử Thông đã xưng thần với Lý Uyên, biến thành một cộng sự của Đỗ Phục Uy. Trầm Pháp Hưng đang do dự có nên hàng nhà Đường hay không. Trong tình thế không còn mối lo bên cạnh nữa, Lý Tử Thông có thể tập trung hết lực lượng bố trí ở bốn thành Chung Ly, Cao Bưu, Duyên Lăng và Giang Đô. Thuỷ sư lại phân tán ở những con sông chủ yếu xung quanh Giang Đô, có thể hô ứng lẫn nhau. Kể cả các ngươi có thể tiến đánh Giang Đô thì trước tiên phải xem các ngươi có đủ binh lực tiến hành chiến tranh đường phố hay không. Chỉ cần ba thành trong số đó phái binh theo đường thuỷ tới chi viện thì sẽ nhanh chóng giải vây cho Giang Đô được.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Các ngươi có biết Phụ Công Hựu và Đỗ Phục Uy đã xuất hiện vấn đề. Phụ Công Hựu có sự uy hiếp nhất định đối với Lý Tử Thông.

Quế Tích Lương nói:

- Việc Đỗ Phục Uy và Phụ Công Hựu bằng mặt không bằng lòng thì người ở Trường Giang ai cũng biết. Nhưng bọn họ kiềm chế lẫn nhau, dù Phụ Công Hựu có lòng thì cũng không đủ sức mà làm. Ài! Đừng có hy vọng cao xa đoạt lấy Giang Đô được không? Bọn ta còn hiểu rõ tình hình của lão gia ngươi hơn là ngươi nữa. Thiệu Lệnh Chu và Lý Tử Thông cấu kết với nhau, khống chế cực kỳ chặt chẽ việc canh phòng thành. Người của chúng ta căn bản không có cách nào âm thầm đột nhập vào được.

Hạnh Dung tiếp:

- Lý Tử Thông chiêu mộ rất đông hảo thủ võ lâm Giang Nam. Ngươi và tiểu Lăng tuy võ công cao cường, nhưng song quyền nan địch tứ thủ. Theo tin tình báo của bọn ta thì chỉ trong nội thành Giang Đô đã có hơn hai vạn quân tinh nhuệ của Lý Tử Thông. Thêm vào đó, bên ngoài thành còn có hai doanh trại đóng thuyền đội thuỷ sư. Chỉ riêng Giang Đô, binh lực đã đạt năm đến sáu vạn người. Các ngươi vào thành thì dễ, nhưng rời thành lại khó hơn lên trời. Bọn ta thảo luận rất lâu, cuối cùng vẫn dự đoán là ngươi không có chút phần thắng nào cả.

Chán nản ngả người dựa vào lưng ghế, Khấu Trọng than:

- Các ngươi chắc không dối ta đâu. Nhưng nếu ta không lấy được Giang Đô thì thủ ở đây chỉ có đường chết mà thôi.

Quế Tích Lương nói:

- Nói thật, hiện giờ điều mà bọn ta lo lắng không phải là vấn đề ngươi có thể đánh chiếm Giang Đô được không, mà là việc Lý Tử Thông liệu có theo đường thuỷ từ Chung Ly ngược bắc đánh úp Lương Đô của các ngươi hay không. Nếu ta là Lý Tử Thông thì sẽ chia binh làm hai đường. Một đường bao vây chặt Lương Đô, kiềm chế các ngươi ở đây. Một đường khác theo đường biển đánh phá Đông Hải. Đó là địa bàn xuất thân của hắn, trong thành vẫn còn nhiều người của hắn tiềm phục.

Hạnh Dung cũng nhăn nhó khuyên can:

- Cứ ngồi ở đây chờ đợi, chi bằng các ngươi buông bỏ Bành Lương, theo đường biển đến Lĩnh Nam rồi mở rộng phát triển ở đó. Trước tiên thu thập Trầm Pháp Hưng và Lâm Sĩ Hoành. Sau khi phương

Nam tất cả đã về một mối, ngươi ổn định trận cước xong rồi hãy vượt sông khiêu chiến Lý phiệt.

Khấu Trọng ôm đầu đáp:

- Lời các ngươi chẳng phải là không có lý, đợi ta suy nghĩ cho kỹ đã!

Tiếp đó gã cười rộ:

- Không nói những chuyện làm người ta nhụt chí nữa. Bọn ta đi tìm chỗ nào đó trong thành uống rượu, những chuyện khác để mai hãy nghĩ. Cứ làm việc cả ngày mãi cũng không được, kiểu gì cũng phải có thời gian thư giãn chứ, đúng không?

o0o

Từ Tử Lăng một mình tiến vào khu lăng viện tùng bách rậm rạp, cỏ cây tươi tốt. Gã chỉ nghe thấy tiếng côn trùng và chim chóc kêu rả rích chứ không thấy bóng người. Lúc này mặt trời đang ngả về Tây, không gian có vẻ thanh tĩnh một cách đặc biệt.

Từ Tử Lăng có nhãn lực đánh giá kiến trúc của bậc chuyên gia, nhìn qua một vòng là biết khu lăng viện này được cấu thành bởi các bức tường trang trí, hàng rào gỗ, các nơi thờ thần, tẩm điện và lăng mộ. Tất cả sắp xếp trên trục chia đôi khu đất từ Nam sang Bắc.

Gã vốn nghĩ Trịnh Thạch Như sẽ ở đó đợi mình nhưng lại không thấy bóng dáng hắn đâu. Gã nghĩ thầm mình đã đến khu lăng mộ mà người đang an giấc ngàn thu dưới tám tấc đất vàng này chính là nhật vật danh truyền thiên cổ Thục đế Lưu Bị.

Lòng hoài cổ bỗng tự nhiên trỗi dậy, gã chuyển qua một bức tường trang trí bên trên có đắp chiếc phù điêu hình lục lăng vẽ cảnh song

long tranh châu, sau đó đi qua cánh cổng gỗ bên trên có tấm biển lớn đề “Hán chiêu liệt lăng” chậm rãi bước trên lối đi về hướng lăng mộ, hai bên có hai hàng tượng thú và tượng người tạc bằng đá.

Vạn Lý Ban được gã để lại ở đồng cỏ cách xa bên ngoài. Qua một việc lại có thêm nhiều kinh nghiệm, đối với người không thân thuộc dù sao cũng phải đề phòng một chút, gã không muốn ái mã gặp nguy hiểm.

Cuối cùng thì cũng đã tới Thành Đô.

Chỉ cần gã muốn thì trong vòng một ngày là có thể tới U Lâm Tiểu Trúc của Thạch Thanh Tuyền. Mỹ nữ đó phải chăng vẫn ẩn cư trong cốc hay đang bôn ba bên ngoài vì một nguyên nhân nào đó, đón tiếp gã chỉ là một căn nhà trống? Để đi gặp nàng quả thực cần có chút dũng khí, mà về mặt này thì Từ Tử Lăng chưa từng là người dũng cảm. Thành tích đáng kể nhất của gã trong quá khứ là công khai thổ lộ tình yêu với Sư Phi Huyên ở tiểu Trường An nhiệt náo. Ài!

Vượt qua điện đường thờ phụng tượng tổ tiên, hiện ra trước mắt gã là một gò đất cao rộng, xung quanh có tường đỏ bao bọc. Trên gò đất cây cỏ tốt tươi rậm rạp như rừng.

Huệ Lăng đã xuất hiện trước mắt.

Nghĩ tới việc mình cùng với Lưu Bị chỉ cách một lớp đất, Từ Tử Lăng không khỏi sinh lòng cảm khái. Bất kể lúc sinh tiền ngạo thị thiên hạ và tung hoành vô địch ra sao, chết đi cũng chỉ là một nắm đất vàng chôn bộ xương tàn. Công tích vĩ đại thế nào, cuối cùng vẫn là mây tan khói tỏa không còn dấu tích gì nữa. Rồi sẽ có một ngày Từ Tử Lăng gã cũng biến thành một nắm xương khô giống như Lưu Bị từng thét ra lửa đang nằm dưới chân gã kia.

Tiếng Trịnh Thạch Như vang lên sau lưng:

- Tử Lăng có thích con người Lưu Bị không?

Từ Tử Lăng không hề kinh ngạc, nhún vai đáp:

- Ta chưa từng nghĩ thích hay không thích ông ấy. Trong lòng ta, hình tượng Lưu Bị rất mơ hồ, dường như ông ta là một người có tính cách không rõ ràng. Ngược lại, quân sư của nước Thục là Gia Cát Võ Hầu, đại tướng Quan Vân Trường, Trương Phi và Triệu Vân đều là những anh hùng chói ngời hào khí. Lưu Bị có thể khiến những nhân vật siêu phàm như thế làm việc cho mình thì bản thân ông ấy phải có chút cân lượng.

Vẫn cuồng dã phóng túng như trước, Trịnh Thạch Như đi đến bên trái gã hừ lạnh:

- Phải nói là Lưu Bị được hưởng hào quang của họ nên mới được người người yêu mến, không những được ưu ái coi là thuộc dòng chính thống đương thời, mà còn được sử gia tạo thành hình tượng một con người 'tín nghĩa trùm bốn biển'. Thật ra, ông ta tuyệt không phải là người thích nói chuyện tín nghĩa. Lưu Chương một lòng hảo tâm muốn đón Lưu Bị vào đất Thục, ông ta lại thông đồng với thủ hạ của Lưu Chương là Pháp Chính và Trương Tùng để chiếm đứt lấy nơi này. Từ đó có thể suy ra Lưu Bị căn bản là một người tâm ngoan thủ lạt. Tín nghĩa chỉ là vật trang sức bên ngoài, khi lợi hại trước mắt thì còn hứng thú giảng giải nhân nghĩa gì nữa. Ngụy quân tử thật là đáng giận hơn so với chân tiểu nhân nhiều.

Từ Tử Lăng muốn nói lại thôi. Đối với việc này, gã có cảm nhận sâu sắc hơn những người khác.

Được làm vua, thua làm giặc! Trong cuộc đấu tranh giành thiên hạ,

không ai nói đạo lý nhân tình. Nhân nghĩa chỉ là một thủ đoạn dùng để lung lạc nhân tâm mà thôi.

Trịnh Thạch Như than:

- Nhân vật nổi bật nhất thời Tam Quốc là Tào Tháo, nhưng lại bị mang ác danh khiến người đời sau vẫn tôn Lưu ức Tào. Ngươi xem! Lăng mộ của Lưu Bị sừng sững ngay trước mắt chúng ta, còn Tào Tháo thì đã sớm biến mất như chưa hề tồn tại. Lưu Bị được tiếng thơm, lăng mộ đẹp đẽ. Truyền thuyết nói trước khi lâm tử, Tào Tháo phân phó thuộc hạ xây dựng bảy mươi hai nấm mộ giả để làm kẻ thù không thể quật mộ phân thây ông ta được. Đó rõ ràng chỉ là một đoạn cố sự được hư cấu ra vì khi Tào Tháo chết là lúc binh quyền nước Ngụy cực thịnh, làm sao có người nào dám đến quấy nhiễu Hoàng lăng của ông ta chứ. Đời sau bịa chuyện như thế đủ thấy bị người ta thiên kiến thật đáng sợ biết bao.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Tại sao Trịnh huynh giống như đang ôm một bụng buồn phiền vậy?

Trịnh Thạch Như nhăn nhó cười đáp:

- Ta đúng là đang vô cùng buồn phiền đây. Ba Thục một tháng gần đây sóng gió nổi lên. Thành Đô vốn vẫn yên bình đã không còn an tĩnh nữa, manh nha xuất hiện tình hình hỗn loạn tranh đấu giữa các bang phái.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì?

Trịnh Thạch Như chán nản đáp:

- Chẳng phải là vì một phong thư do Thiên Đao Tống Khuyết gửi tới sao?

Từ Tử Lăng chấn động trong lòng, gã biết cuộc chiến tranh bá thiên hạ cuối cùng do có Tống Khuyết tham gia đã cuốn võ lâm Ba Thục vào vòng xoáy đáng sợ của nó rồi.

(

Chương 628: Cùng đường tất biến

Sau khi tiễn Quế tích Lương và Hạnh Dung, Khấu Trọng cưỡi Thiên Lý Mộng chạy ra ngoài thành đổi gió. Vô Danh bay lượn trên cao bám theo. Bất kể gã bận rộn thế nào nhưng vẫn luôn dành thời gian cho Thiên Lý Mộng thư giãn gân cốt và cho Vô Danh đùa nghịch thoả thích.

Đó chính là lời căn dặn của Đột Lợi. giữa người và động vật cần có thời gian vun bồi tình cảm, xây dựng quan hệ mật thiết.

Vô Danh từ trên cạo hạ xuống. Khấu Trọng phát ra tiếng của loài chim rồi giơ ngang tay trái ra để cho nó đậu vào. Khi móng Vô Danh bám vào cánh tay, cảm giác thân thuộc nảy sinh trong lòng gã. Tấm thân huyết nhục của Khấu Trọng, ái mã đang cưỡi và chim ưng như hòa thành một thể.

Có thể có một ngày gã sẽ bại trận rút chạy, các huynh đệ bên mình từng người từng người dần ngã xuống, địch nhân đầy rừng chật núi đuổi theo phía sau, trong lúc kiệt lực chỉ còn ái mã và chim ưng theo bên mình. Vào lúc đã mất hết tất cả đó, gã có nên tự tận như Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ hay không?

Khấu Trọng gượng nở một nụ cười chua xót.

Lúc Quế Tích Lương và Hạnh Dung phân trần lợi hại và cự tuyệt giúp Khấu Trọng đoạt lấy Giang Đô, lần đầu tiên gã có cảm giác chán nản hãm thân vào tuyệt cảnh. Nhưng gã không hề trách họ không đủ tình bằng hữu vì gã cũng cảm nhận được chỗ khó khăn của hai người.

Bọn họ hiện nay thân phận bất đồng, kiếm cơm cho mấy ngàn huynh đệ dưới sự lãnh đạo của họ, không thể chỉ vì một mệnh lệnh của gã mà đưa toàn thể huynh đệ đi vào tình thế nguy hiểm đến mức có thể toàn quân bị tiêu diệt như thế.

Những phân tích của họ xuất phát từ tình hình thực tế. Dù Khấu Trọng có thể tiến đánh Giang Đô, nhưng với sự chuẩn bị sung túc kỹ càng của Lý Tử Thông thì dù gã có thể đắc ý nhất thời nhưng khó có thể giữ được lâu dài. Thậm chí nếu xuất hiện kỳ tích, gã đuổi được Lý Tử Thông đi, nhưng những thành trì khác của Lý quân nhân lúc trận cước gã chưa ổn định mà phản công toàn diện thì gã tuyệt không thể giữ được Giang Đô, cuối cùng khó mà thoát khỏi mệnh vận bị tiêu diệt. Gã sao có thể nhẫn tâm để những thủ hạ tin cậy của gã cứ khơi khơi đi mà chịu chết như thế.

Nhớ lại cuộc chiến tranh đường phố sau khi Đậu Kiến Đức phá thành Lê Dương, Khấu Trọng cảm thấy trong lòng ớn lạnh. Lúc đó, quân Đậu Kiến Đức có ưu thế về binh lực gấp hơn mười lần địch nhân, chủ tướng của địch đã dẫn quân bỏ chạy rồi, lính phòng thủ thành còn lại thì đã nhiều ngày đêm liên tục khổ chiến đã mệt mỏi kiệt sức, sỹ khí thấp kém, nhưng bọn gã vẫn phải trả một giá rất đắt, giành giật từng phân từng tấc trong thành, chịu đựng thương vong nặng nề cho chiến thắng cuối cùng.

Giang Đô lại kiên cố hơn nhiều so với Lê Dương nên dù gã huy động hết Thiếu Soái quân ở Bành Lương đánh được vào trong thành thì vẫn không thể đánh chiếm được cung Giang Đô, vốn quy mô có thể so sánh được với hoàng cung trong Trường An. Năm đó, nếu không phải lung lạc được Lý Kê làm phản thì Dương Quảng không thể bị đánh bại dễ dàng như thế được.

Đại bộ phận Thiếu Soái quân của gã đều là những tân binh chưa từng đánh trận. Bất kể huấn luyện tinh thục đến thế nào, trung thành

đối với gã thế nào đi nữa, nhưng khi vừa mới ra chiến trường lại gặp phải một cuộc chiến tranh thảm liệt giành từng con phố thì làm sao họ chịu đựng nổi.

Trong đầu Khấu Trọng hiện rõ tình cảnh: gã và thủ hạ leo lên tường thành, đột phá được một đường máu, đánh giết tiến vào trong thành. Quân phòng thủ thành nghỉ ngơi chờ đợi đã lâu từ bốn phương tám hướng tràn tới đánh giết, tên bắn như mưa từ tường thành, tiễn lâu và những nơi cao trong thành xuống làm bắn toé ra từng cơn máu thịt. Tiếp đó là tinh binh từ trong hoàng cung không ngừng tăng viện tới, quân địch từ các doanh trại bên ngoài thành ùa vào như gió bão.

Khấu Trọng không khỏi nổi da gà, phát sinh cảm giác sợ hãi không lạnh mà run.

Khi thành Lạc Dương bị phá, Lý Thế Dân xuất quân đông tiến, Lý Tử Thông sẽ cắt đứt đường thuỷ đường bộ để gã không thể rút về phương nam được nữa. Bành Lương không có địa thế hiểm yếu để phòng thủ thì có thể giữ được bao nhiêu ngày?

Gã có nên tiếp nhận khuyến cáo của Quế Tích Lương và Hạnh Dung, nhân lúc vẫn còn có thể bỏ chạy này mà rút về Lĩnh Nam không?

Nhưng nếu làm thế thì Thiếu Soái quân của gã sẽ xong. Trừ hai ngàn thủ hạ của Tuyên Vĩnh, bang chúng Cự Kình Bang của Bốc Thiên Chí và vài trăm huynh đệ Song Long bang thì những người khác đều là người sinh sống lâu đời ở một dải Bành Lương. Họ làm sao có thể bỏ lại người nhà ở đây mà theo gã đến nơi sơn cùng thuỷ tận phương nam?

Tống Khuyết sẽ nhìn gã như thế nào? Có vì gã chưa đánh đã chạy mà không ủng hộ gã nữa không?

Phải không đi được, trái cũng không đi được, phải trái đều khó khăn, mùi vị tiến thoái đều không có đường làm gã khổ não khó chịu đến mức muốn khóc lớn một trận để tiết bớt nỗi oán phẫn trong lòng.

Những lời của hai người Quế, Hạnh làm hy vọng cuối cùng của Khấu Trọng tan thành mây khói.

o0o

Trịnh Thạch Như và Từ Tử Lăng ngồi xuống đối diện với nhau ở một đám loạn thạch trên một đỉnh núi ngoài Huệ Lăng.

Trịnh Thạch Như lên tiếng:

- Khoảng chừng một tháng trước, Tống Trí đến Ba Thục gặp Giải Huy của Độc Tôn Bảo, mang theo một phong thư của Tống Khuyết. Trong thư lời lẽ rất khách khí, Tống Khuyết biểu thị rõ vì để duy trì chính thống của người Hán, quyết ý toàn lực ủng hộ giúp đỡ Khấu Trọng thống nhất thiên hạ, hy vọng các đại phái hệ ở Ba Thục mà Giải Huy đứng đầu giữ lập trường trung lập, đợi sau khi lão và Khấu Trọng phân thắng bại với quần hùng Bắc phương xong mới quyết định đường hướng hành động. Trong thư không hề có nửa lời ra vẻ uy hiếp, nhưng đã làm rung chuyển toàn bộ võ lâm Ba Thục. Trung thu năm nay ngươi không thể thưởng thức được nữa rồi. Tình hình ảm đạm thê lương đó chắc chắn sẽ làm người ta chua xót trong lòng.

Từ Tử Lăng bắt đầu hiểu hơn về con người ngông cuồng kiêu ngạo trước mắt. Lòng nhiệt thành và sự quan tâm tới bình dân bá tính của y thì không phải bất cứ người nào toàn nói chuyện đạo đức, mở miệng ngậm miệng đều nói vì nước vì dân có thể so sánh được. Sự quan hoài của hắn thực sự xuất phát từ chân tâm.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Giải Huy và Tống Khuyết luôn có quan hệ mật thiết, hắn có vì thế mà xoá bỏ hiệp nghị với Sư Phi Huyên, gây nên một trường sóng gió không?

Trịnh Thạch Như thở dài:

- Nếu sự tình đơn giản như thế thì tốt quá. Ba ngày sau khi nhận tin, Giải Huy liền tổ chức hội nghị cấp cao giữa Hán tộc và bốn dân tộc thiểu số của Ba Thục tại Độc Tôn Bảo gồm Hầu Vương Phụng Chấn của Khương tộc, Mỹ Cơ Ty Na của Dao tộc, Ưng Vương Giác La Phong của Miêu tộc và Lang Vương Xuyên Mưu Tầm của Di tộc, cho các tộc chủ tự xem thư tay của Tống Khuyết. Do việc này quan hệ trọng đại nên bốn vị tộc chủ đều không dám quyết định ngay mà phải quay về thương lượng với các trưởng lão trong tộc. Nhưng trong hội nghị, Giải Huy đã nêu rõ phong thư đó của Tống Khuyết đến quá muộn, hắn lại không đánh giá cao Khấu Trọng nên làm dấy lên một phiên tranh luận trong hội nghị, cuối cùng hội nghị giải tán không được vui vẻ.

Từ Tử Lăng nghe xong cảm thấy bất ngờ, suy nghĩ một lúc mới hỏi:

- Giờ Tống Trí vẫn ở Thành Đô chứ?

Trịnh Thạch Như đáp”

- Tống Trí lưu lại Thành Đô hai ngày rồi ra đi. Giải Huy triệu tập hội nghị sau khi Tống Trí đã đi rồi.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

- Tống Khuyết tuyệt không đòi hỏi Giải Huy phải đứng về bên phía lão mà chỉ đề nghị hắn giữ thái độ trung lập. Con trai Giải Huy là Giải

Văn Long lại đang là con rể Tống Khuyết, tại sao Giải Huy lại là người đi ngược lại ý kiến của Tống Khuyết trong khi các dân tộc thiểu số lại nghe theo lời Tống Khuyết?

Trịnh Thạch Như giải thích:

- Còn không phải vì hắn có lòng riêng ư. Trước sau, Lý Uyên từng ba lần phái sứ giả tới mật đàm với Giải Huy. Nội dung thế nào đương nhiên người ngoài không biết, nhưng có thể tưởng tượng là Lý Uyên hứa hẹn quan cao lộc hậu vì mỗi lần sứ giả trở về thì Độc Tôn Bảo đều mở tiệc chúc mừng.

Từ Tử Lăng nói:

- Bọn ta rất khó trách Giải Huy. Trên giang hồ, lời hứa đáng giá ngàn vàng. Hắn đã đáp ứng sau khi thành Lạc Dương bị phá sẽ quy hàng nhà Đường thì đương nhiên là hắn không thể xoá bỏ hiệp nghị đó chỉ vì một phong thư của Tống Khuyết được.

Trịnh Thạch Như gằn giọng:

- Vấn đề là hiện giờ tuyệt không như hiệp nghị giang hồ bình thường mà liên quan tới sự tồn vong của Ba Thục. Ngươi không thể biết Tống Khuyết có ảnh hưởng lớn thế nào đối với Ba Thục đâu. Tống gia khống chế hết nguồn muối cung cấp cho Ba Thục, hơn nửa mậu dịch của Ba Thục nằm trong tay lão. Thuỷ sư thuyền đội của Tống gia lại xưng bá Nam Hải và Trường Giang, bất cứ lúc nào cũng có thể theo đường thuỷ đánh tới. Đó vẫn chưa phải là vấn đề, mà vấn đề là ở chỗ sức uy hiếp của Tống Khuyết. Ai không biết lão là Thiên hạ đệ nhất đao, lại là đại gia quân sự, địa lý có hùng tài đại lược? Nếu nghịch ý của một người như thế, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Trịnh huynh có nhận định như thế về Tống Khuyết thì không có gì kỳ lạ, nhưng tộc chủ bốn tộc tại sao lại cố kỵ Tống Khuyết đến thế?

Trịnh Thạch Như đáp:

- Phải nói là tôn kính mới đúng. Trong lòng họ, Tống Khuyết là người Hán đối đãi với người dân tộc thiểu số tốt nhất, trong giao dịch làm ăn chưa từng lừa gạt họ chút nào, các dân tộc yếu ớt của một dải Lĩnh Nam lại càng yêu mến ông ta. Nếu để người Hồi tộc ở Ba Thục lựa chọn một người mà họ yêu quý ủng hộ nhất để làm Vua cho cả một vùng đó thì tất Tống Khuyết sẽ dược chọn.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Đáng tiếc là người có quan hệ mật thiết nhất với Tống Khuyết như Giải Huy lại không nhìn nhận toàn bộ sự việc từ lập trường đó. Nhưng nói thật thì ta lại cảm thấy cách nhìn của Giải Huy là thông minh và chính xác. Nếu hắn xoá bỏ hiệp nghị với Lý Uyên tất sẽ làm Lý Uyên tức giận. Trong khi đó trước mắt Lý phiệt đang chiếm hết ưu thế, Tống Khuyết có thể thống nhất phương Nam, hình thành cục diện giằng co vì hai bên cũng chỉ ngang ngửa nhau. Do nghĩ cho toàn thể gia tộc, Giải Huy không phải là không có nỗi khổ tâm khi phải phản đối Tống Khuyết.

Trịnh Thạch Như trầm giọng:

- Đừng trách ta nói thẳng, Tử Lăng đã phạm phải sai lầm giống như Giải Huy là đánh giá thấp Tống Khuyết rồi. Khi cần nhẫn nhịn, Tống Khuyết có thể nhẫn nhịn hơn bất kỳ ai. Vì vậy lão mới tránh được xung đột với Dương Kiên, nhiều năm nay nghỉ ngơi dưỡng sức, bồi dưỡng nhân tài ở mọi mặt. Với thực lực của Dương Kiên mà vẫn

không dám mạo hiểm tiến quân vào Lĩnh Nam thì có thể thấy sự kính uý của hắn đối với Tống Khuyết.

Hắn ngừng một chút, ngửa mặt nhìn trời đêm rồi từ từ thốt:

- Giống như một con rồng thịnh nộ đã nằm im nhiều năm từ nơi ngủ bay lên cao, không ai có thể ngăn cản lão được. Không sai, dường như lão đã đánh mất một cơ hội tốt, để cho Lý phiệt lớn mạnh. Trong khi đó Thiếu Soái quân của Khấu Trọng ở vào thế không có chỗ hiểm trở có thể phòng thủ, lại chưa thuần thục. Nhưng ngươi còn rõ Khấu Trọng hơn ta. Tống Khuyết lại thêm vào Khấu Trọng thì ta khẳng định có thể xoay chuyển toàn bộ tình thế. Có một ngày, Giải Huy sẽ phải hối hận về quyết định hôm nay của hắn.

Từ Tử Lăng không khỏi nhớ tới Tống Ngọc Hoa. Nàng ta bị kẹt giữa hai bên, trái phải đều khó. Nàng là người con gái tốt, vừa thông minh lại có tài. Vì vậy nàng đã sớm dự kiến được tình hình hôm nay nên mới đến cầu mình không để cho Khấu Trọng gặp Tống Khuyết. Gã đã phụ lòng uỷ thác của nàng ta rồi. Ài!

Hai mắt loé lên tia sáng cuồng nhiệt, Trịnh Thạch Như nói:

- Không dám giấu Tử Lăng, Tống Khuyết là nhân vật mà ta sùng bái nhất trong những nhân vật lớn trong thiên hạ. Ta từng nghiên cứu thủ đoạn bình định Nam Cương và đánh lui ngoại tộc của Tống Khuyết, cũng đã quan sát thủ pháp làm ăn của ông ta. Lão nhân gia người thực sự văn võ toàn tài, tinh thông dùng kỳ binh khắc chế kỳ binh, quỷ thần khó đoán. Chưa đến lúc Tống Khuyết hành động thì không ai nhìn ra được tài trí bản lĩnh của ông ta. Hiện giờ xem ra lão nhân gia và Khấu Trọng tuy ở vào thế hạ phong, nhưng nói không chừng đây là tình thế do ông ta cố ý tạo ra, để người khác đánh giá thấp bản thân.

Không khỏi giật mình, Từ Tử Lăng thốt lên:

- Ta và Khấu Trọng dường như đã đánh giá thấp Tống Khuyết rồi.

Trịnh Thạch Như hít sâu một hơi đỡ lời:

- Ta tin tưởng sâu sắc rằng cách nhìn của mình đối với Tống Khuyết tuyệt không sai lầm. Sẽ có một ngày, những dự đoán của ta sẽ được chứng thực.

Từ Tử Lăng vẫn còn bán tín bán nghi, bởi vì bất kể Tống Khuyết có năng lực quỷ thần khó đoán thế nào, nhưng đánh trận không phải là hai người đối trận mà còn bị kiềm chế bởi những người khác và những điều kiện khách quan khác nữa.

Trịnh Thạch Như tiếp:

- Ngươi đoán xem ai cho ta biết hôm nay ngươi sẽ tới Thành Đô? Đảm bảo là ngươi đoán không ra.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ chẳng lẽ là Thạch Thanh Tuyền. Nhưng nghĩ kỹ thì không có lý nào thế được vì nàng luôn không hỏi chuyện thế nhân, lại hoàn toàn không biết việc mình vào đất Thục, gã bèn lắc đầu:

- Trịnh huynh cho ta biết đi!

Trịnh Thạch Như cười nhẹ đáp:

- là Bàn Cổ An Long.

Từ Tử Lăng thất thanh kêu lên:

- Là lão sao?

Trịnh Thạch Như nói:

- Tối qua, An Long tìm gặp ta, nhờ ta thông báo cho ngươi biết Hương gia sẽ nhân cơ hội tốt khi ngươi đến Ba Thục gặp Thạch Thanh Tuyền, chúng sẽ dùng cách ám toán trong lúc ngươi không đề phòng. Bọn họ sẽ bất chấp thủ đoạn để đưa ngươi vào tử địa. Lão sai ta cảnh cáo ngươi.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ việc này quả là ly kỳ. Trừ khi Thạch Chi Hiên ra lệnh cho An Long làm thế, nếu không thì An lão béo tuyệt không đối tốt với mình như vậy. Nhưng tại sao Thạch Chi Hiên lại phải làm thế? Sâu trong đáy lòng, Từ Tử Lăng nghĩ tới một câu trả lời, nhưng gã lại không muốn thừa nhận.

Trịnh Thạch Như trầm giọng:

- Ta có hỏi An Long tại sao lại quan tâm tới sự an toàn của ngươi như vậy, lão An béo cười khổ mà không nói gì, lại còn bảo ta không cần cho ngươi biết tin tức này đến từ nơi lão. Tại sao lão ta lại giúp ngươi nhỉ?

Từ Tử Lăng hoang mang lắc đầu không biết nói sao.

o0o

Khấu Trọng triệu các văn thần võ tướng đến, đốt đèn bàn việc.

Những người có mặt gồm Hư Hành Chi, Nhậm Mị Mị, Cao Chiếm Đạo, Trần Lão Mưu, Bạch Văn Nguyên, Tiêu Hoành Tiến, Tra Kiệt, Ngưu Phụng Nghĩa, Bốc Thiên Chí, Trần Trường Lâm, Lạc Kỳ Phi. Tất cả các lãnh tụ của Thiếu Soái quân đã tập trung trong đại đường

của Thiếu Soái phủ. Đây là hội nghị đầu tiên được triệu tập, cử hành ngay trong đêm.

Khấu Trọng ngồi ở vị trí chủ toạ hướng ra ngoài cửa đại đường. Những người khác chia ra ngồi hai bên.

Khấu Trọng thần thái ung dung. Không ai nhận ra gã đã vừa khổ sở suy nghĩ chán nản.

Mọi người đương nhiên biết gã có chuyện trọng yếu cần bàn nên bình tĩnh chờ đợi gã lên tiếng.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn qua một lượt mọi người có mặt, thản nhiên cười nói:

- Ta vừa mới nói chuyện với Quế bang chủ mới biết suy đoán của mình là đúng. Lý Tử Thông đem binh lực phân bố ở Duyên Lăng, Chung Ly và Cao Bưu. Duyên Lăng chỉ cách một con sông với Giang Đô, Chung Ly là chỗ hiểm yếu nơi các con sông giao nhau còn Cao Bưu nơi gần chúng ta nhất ở mặt Nam. Về mặt chiến lược phải nói lão vô cùng cao minh. Ta đồng ý với cách nhìn nhận của Quế bang chủ, nếu chúng ta tiến quân đánh Giang Đô thì việc bại trận là không thể nghi ngờ.

Chúng tướng ai nấy đều biến sắc.

Tuyên Vĩnh nói:

- Cứ theo như cách nhìn của Quế bang chủ thì liệu Lý Tử Thông có dụng binh đối với chúng ta không? Nếu hắn lệnh cho quân đội đóng ở Chung Ly và Cao Bưu chia làm hai đường ngược Bắc xâm phạm thì chúng ta sẽ phải ứng phó vô cùng vất vả đó.

Khấu Trọng nhún vai đáp:

- Đó chính là việc Quế bang chủ lo lắng. Nhưng ta dám khẳng định Lý Tử Thông không có đảm lượng đó. Nếu nói một cách chính xác thì là vì Lý Thế Dân không hề có lòng tin đối với Lý Tử Thông.

Nhậm Mị Mị không hiểu hỏi:

- Thiếu Soái có thể giải thích rõ ràng hơn không?

Khấu Trọng đáp:

- Dù Lý Tử Thông đã quy hàng nhà Đường hay nói cách khác Lý Thế Dân coi như là chủ nhân của hắn, nhưng họ Lý tuyệt không có hy vọng cao xa là Lý Tử Thông có thể tiêu diệt được ta, vì thế hắn sẽ lệnh cho Lý Tử Thông toàn lực kiềm chế ta, đồng thời đề phòng ta tấn công Giang Đô. Lý Tử Thông chia quân đóng ở bốn toà thành, nói không chừng là xuất phát từ ý tứ của Lý Thế Dân. Nếu không thì với tính cách khiếp nhược sợ chết của Lý Tử Thông, tại sao hắn không tập trung hết binh lực ở Giang Đô?

Hư Hành Chi đồng ý:

- Lời Thiếu Soái rất sâu sắc.

Bốc Thiên Chí lo ngại hỏi:

- Nếu chúng ta bị Lý Tử Thông kiềm chế đến mức không động đậy gì được thì một khi thành Lạc Dương bị phá, đại quân Lý Thế Dân áp sát, Lý Tử Thông lại tiến lên xâm phạm các thành ở biên cương phía nam. Khi đó chẳng phải chúng ta thụ địch hai mặt sao?

Trần Trường Lâm tiếp lời:

- Thuỷ sư của nhà Đường và hải thuyền đội của Lý Tử Thông có đủ năng lực cắt đứt giao thông đường thuỷ và phong toả các thành duyên hải của chúng ta.

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Chúng ta đương nhiên là không thể ngồi chờ chết. Phương pháp giải quyết rất đơn giản là trước khi thành Lạc Dương bị phá thì chúng ta phải đánh đổ Lý Tử Thông trước. Đó gọi là chọn chỗ địch yếu mà xơi!

Mọi người nghe xong như lạc trong sương mù. Khấu Trọng vừa mới nói nếu đánh phá Giang Đô thì tất bại không sai. Giờ lại nói phải đánh đổ Lý Tử Thông, chẳng phải là trước sau mâu thuẫn sao?

Chỉ có Hư Hành Chi mỉm cười không nói, chứng tỏ y đã biết được bên trong hồ lô của Khấu Trọng đang bán thứ thuốc gì.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Mời Hành Chi nói quan điểm của mình ra xem có phải là không hẹn mà hợp với ý ta không.

Hư Hành Chi cười hỏi:

- Phải chăng là dẫn dụ địch nhân tới tấn công, rồi thừa cơ tránh nặng tìm nhẹ, bỏ chỗ khó mà đánh chỗ dễ?

Khấu Trọng vỗ tay than:

- Người biết ta, chỉ có Hành Chi. Ai có thể cho ta biết làm sao để dẫn dụ tên ngu ngốc Lý Tử Thông đó tới đánh chúng ta?

Mọi người đều bị lời phân tích hùng hồn xuất phát từ lòng tin vững chắc của gã cảm nhiễm, sỹ khí lập tức dâng cao.

Tiêu Hoành Tiến không ngần ngại nói:

- Ta cho rằng tên Lý Tử Thông đó chí lớn nhưng lại kém tài, gan bé nhưng lại tham công. Nếu không phải hắn nhân lúc Vũ Văn Hoá Cập bỏ đi tạo ra khoảng trống mà tiến vào Giang Đô nhanh hơn Đỗ Phục Uy và Trầm Pháp Hưng thì Giang Đô làm sao đến lượt hắn chiếm được. Chỉ cần để họ Lý cảm thấy có cơ hội lập công lớn cho nhà Đường, thêm vào với việc lâu nay hắn vẫn cho rằng chúng ta chưa đủ lông đủ cánh thì tất có thể dụ hắn xuất binh tới đánh.

Trần Lão Mưu cười quái dị tiếp lời:

- Tên thỏ đế Lý Tử Thông đó lần này gặp nạn rồi. Tại sao chúng ta không giả vờ tấn công Giang Đô, ra vẻ đem hết binh lực Lương Đô ra tiền tuyến. Lý Tử Thông thấy có cơ hội có thể lợi dụng, khẳng định hắn sẽ ra lệnh cho quân ở Chung Ly theo đường thuỷ tập kích. Chúng ta có thể đánh dập đầu hắn.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Lời Trần công trùng với một nửa tâm ý ta. Nhưng đừng quên tên thỏ đế đó gan rất bé. Khi hắn cho rằng chúng ta đánh phá Giang Đô thì hắn chỉ điều quân ở Chung Ly về Giang Đô bảo vệ hắn thôi, làm sao hắn dám ngược Bắc?

Nghe đến đây, không ai không biết gã đã nắm vững trong lòng bàn tay, đã có một kế hoạch hoàn chỉnh rồi.

Khấu Trọng tiếp:

- Cứ so sánh cái tâm của hắn. Một người bản thân nhỏ gan như thế, không đánh đã hàng nhà Đường thì sẽ phán đoán địch nhân thế nào?

Tra Kiệt không nhịn được hỏi:

- Hắn sẽ đoán thế nào?

Câu hỏi này có chút ngây thơ thật thà làm mọi người bật cười, không khí nhẹ nhàng hẳn đi.

Khấu Trọng thầm nghĩ phương pháp điều khiển thuộc hạ của mình thật không kém Lý Thế Dân bao nhiêu. Gã cười rộ đáp:

- Đương nhiên là cho rằng địch nhân cũng nhỏ gan như hắn! Hà hà.

Tiếng cười ầm ĩ khắp đại đường, bỗng chốc hoàn cảnh trước mặt là hổ, sau lưng là sói không còn đáng sợ nữa.

Khấu Trọng hai mắt lấp lánh, vươn vai thẳng lưng, nghiêm mặt nói:

- Lần này coi như là diễn tập hành quân. Chúng ta điều một vạn năm ngàn người trong tổng số hai vạn quân của Lương Đô đến Đông Hải, lại tập trung hết thuyền bè tới Đông Hải quận, chỉ lưu lại hai mươi tám chiếc Phi Luân thuyền làm vũ khí bí mật.

Hư Hành Chi vỗ đùi khen:

- Khi Lý Tử Thông tưởng rằng chúng ta trong lúc thế cùng lực kiệt, triệt thoái về Lĩnh Nam thì hắn vì ham lập đại công tất sẽ tới đánh chứ chẳng sai.

Nhâm Mị Mị nhíu mày nói:

- Nhưng nếu chúng ta tập trung quân ở Đông Hải thì cũng có thể theo đường biển tấn công Giang Đô mà.

Khấu Trọng trầm giọng:

- Vì thế mà thời điểm hành động của quân đội vô cùng quan trọng. Vào đúng lúc thành Hổ Lao bị phá chính là lúc chúng ta điều động quân đội. Ta dám bảo đảm là Lý Thế Dân đã sớm ra lệnh cho Lý Tử Thông cản trở chúng ta chạy về phương Nam. Do đó khi hắn hoài nghi, cho rằng Thiếu Soái quân của chúng ta có ý rút chạy thì tất sẽ tận hết năng lực ngăn cản. Về công về tư, Lý Tử Thông đều không muốn tha cho ta, Khấu Trọng ta sẽ lợi dụng suy nghĩ đó của hắn mà tiêu diệt hắn. Các vị trở về suy nghĩ cho kỹ xem làm thế nào để đùa giỡn một trận cho thật hay? Mục tiêu của chúng ta không phải là Giang Đô mà là Chung Ly. Lý Tử Thông nếu mất Chung Ly thì Cao Bưu thế cũng khó giữ. Vì thế, Chung Ly là nơi mà hắn tất phải giành bằng được. Đến khi đó, chúng ta sẽ làm hắn tiến thoái lưỡng nan, có sức mà không làm gì được.

Chúng tướng dạ vang.

(

Chương 629: U lâm tiểu trúc

Từ Tử Lăng trở lại Thành Đô, nơi đêm đêm đàn hát vang lừng, mày ngài mắt phượng, say mê điên đảo thâu đêm suốt sáng, luôn biệt lập với những cuộc phân tranh ở Trung Nguyên. Vừa khéo lại đúng vào tiết trời chỉ còn cách trung thu hơn mười ngày làm gã thêm phần cảm xúc. Việc Tống Khuyết và Khấu Trọng liên kết đã đẩy Tống phiệt và Lý phiệt, hai lực lượng hùng mạnh nhất của hai miền Nam Bắc, vào thế chuẩn bị chính diện giao phong. Trong tình thế đó Ba Thục khó mà yên bình đứng ngoài cuộc được, bởi mảnh đất này nằm ở vị trí đầu nguồn của Trường Giang nên có ý nghĩa chiến lược không nơi nào so sánh được trong việc khống chế toàn bộ dòng sông. Tuy nhiên hiện tại Thành Đô vẫn phồn vinh hoa lệ như xưa.

Từ Tử Lăng đeo mặt nạ Cung Thần Xuân lên, trước hết đến khách sạn Hoàn Hoa ở phố Liên Trì an bài ái mã ổn thỏa. Sau khi khẳng định không có ai bám đuôi gã mới đến tìm Hầu Hy Bạch ở phường Hoa Lâm.

Cứ như phương thức sinh hoạt hằng đêm nghe ca hát của Hầu Hy Bạch thì muốn tìm hắn vào giờ này tốt nhất hãy đến Tán Hoa lâu, nơi tề danh cùng Thượng Lâm uyển của Trường An, cơ hội gặp được rất lớn. Nhưng vì một lòng muốn trinh sát tình hình nơi ở của Hầu Hy Bạch xem địch nhân có giám thị chặt chẽ hay không nên gã quyết định đến đó trước.

Muốn giết Từ Tử Lăng hoặc Khấu Trọng đâu phải chuyện dễ dàng. Cho đến hôm nay, bất kể là hùng mạnh như Lý Mật hay Vũ Văn Hoá Cập ngày nào, hoặc thanh thế đang cực thịnh như Đột Quyết và Đường thất của họ Lý mà vẫn không một ai có thể làm được.

Hương Ngọc Sơn tuyệt không phải là người không biết tự lượng sức. Việc giết Từ Tử Lăng có quan hệ trọng đại tới sự tồn vong của Hương gia, hắn không còn lựa chọn nào khác nên buộc phải chớp lấy cơ hội. Theo dự tính của Từ Tử Lăng thì thủ đoạn của Hương Ngọc Sơn không ngoài việc chiêu mộ một số lớn bọn liều mạng, bố trí mai phục rồi ám toán theo kiểu ti bỉ nhất vào lúc gã không đề phòng.

Lúc này Từ Tử Lăng vừa rẽ vào một ngõ nhỏ. Sau khi phóng vọt người lên, thu nhiếp tâm thần, tai nghe tám hướng, cuối cùng gã vượt qua một loạt mái nhà rồi âm thầm tiến về nơi ở của Hầu Hy Bạch.

Không còn thời gian và tâm tình để lằng nhằng với Hương Ngọc Sơn nữa, gã thầm tính bắt sống một tên, tìm nơi bọn chúng náu thân rồi dùng thế lôi đình vạn quân đánh cho một trận tối tăm mặt mũi loại trừ luôn mối uy hiếp đó.

Từ Tử Lăng phi thân vọt lên rồi nằm phục trên một mái ngói chỉ cách nơi ở của Hầu Hy Bạch một con ngõ nhỏ. Phía đối diện tối om không đèn lửa, gã điều tra khắp bốn phía, dò xét từng ly khu nhà của Hầu Hy Bạch. Khi khẳng định không có địch nhân ngấm ngầm giám thị gã mới vọt vào bên trong. Đúng như dự liệu, Hầu Hy Bạch không có ở nhà.

Trong lòng Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên khi không thấy người theo dõi khu vực này. Chẳng lẽ Hương Ngọc Sơn biết gã sinh lòng cảnh giác nên đã thay đổi kế hoạch? Vốn là người tiêu sái tự nhiên, những việc nghĩ không thông gã chẳng để trong lòng nữa. Đúng vào lúc đang do dự có nên đến Tán Hoa lâu tìm Hầu Hy Bạch hay không thì trong lòng chợt máy động, Từ Tử Lăng liền tung mình lướt đi.

o0o

Khấu Trọng nằm lăn ra giường. Từ vị trí của gã nhìn qua song cửa sổ kề bên có thể thấy một khoảng trời nho nhỏ vô cùng yên bình.

Gã cảm thụ sâu sắc rằng để chiến thắng địch nhân trước tiên cần phải chiến thắng chính mình. Ngày đó trong cuộc đại chiến Từ Giản vì nghĩ thông điểm này nên gã đã hồi phục lòng tin và đấu chí. Tuy cuối cùng vẫn phải thảm bại bỏ chạy trước tài trí siêu phàm của Lý Thế Dân, nhưng gã cũng đã oanh liệt đánh liên tiếp mấy trận lớn với đội quân vang danh thiên hạ của Đại Đường mà không hề kém cạnh.

Hiện giờ, Thiếu Soái quân còn không so được với tình thế của Vương Thế Sung, trong lúc kế cùng lực kiệt phải tránh chết tìm sống. Nếu Khấu Trọng không tự phấn chấn lên thì ai sẽ thương xót cho binh lính của gã?

Từ khi xuất đạo đến nay Khấu Trọng luôn phấn đấu trong nghịch cảnh, dần dần tôi luyện thành đấu chí bất khuất kiên cường. Nhưng mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, việc thành bại của kế sách và chiến lược đối phó với Lý Tử Thông do gã nghĩ ra cần có một phần vận may. Nếu Lý Tử Thông án binh bất động thì mọi dự tính của gã sẽ là công cốc. Có điều Khấu Trọng vẫn tràn đầy lòng tin đối với kế hoạch của bản thân bởi sau nhiều lần tiếp xúc gã đã sớm hiểu rõ con người này.

Chỉ cần có thể nắm chắc việc đoạt được Chung Ly thì xem như một nửa Giang Đô đã rơi vào tay gã rồi.

Khấu Trọng hy vọng có Từ Tử Lăng bên cạnh biết bao. Gã muốn đem hết những ưu tư trong lòng nói ra để cả hai cùng nhau bàn bạc. Nhưng lúc này gã chỉ có cách lẳng lặng chịu đựng, đồng thời còn phải thể hiện niềm tin tuyệt đối trước mặt thủ hạ nữa. Đây chính là

nỗi khổ của những người lãnh tụ tối cao.

o0o

Hầu Hy Bạch ngồi trên mái một ngôi nhà hoang, thân hình như hòa nhập vào bầu trời đêm thành một thể. Quần áo bay phất phới, hắn đang ngưng thần nhìn vầng trăng sáng trên cao. Từ Tử Lăng đến bên cạnh ngồi xuống, cười khẽ rồi nói:

- Chẳng thấy Hy Bạch huynh ở nhà. Nếu không đoán được rằng huynh chẳng còn tâm tình đến thanh lâu thì tối nay chắc là không gặp được.

Giọng Hầu Hy Bạch run run:

- Thạch sư phụ… Ài! Thạch sư phụ…

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Thạch sư phụ của ngươi chẳng những an nhiên vô sự, thiếu chút nữa còn kết liễu tính mạng của tiểu đệ rồi.

Đoạn gã đem tình hình chi tiết lúc đó kể lại.

Hầu Hy Bạch nghe xong như trút được gánh nặng ngàn cân, toàn thân cảm thấy nhẹ nhõm. Hắn bộc bạch:

- Ta thật không biết mình đang buồn hay vui. Hy Bạch này trở về Thành Đô là vì không dám đối mặt với hiện thực tàn nhẫn, một bên là huynh đệ tốt nhất, bên kia lại là sư tôn hết lòng nuôi dạy ta nên người.

Hiểu được tâm trạng của hắn, Từ Tử Lăng nói:

- Giờ thì tốt rồi! Ông trời tuyệt không đùa giỡn với mạng người. Bọn ta đã lỡ mất cơ hội duy nhất để đối phó với lệnh sư nên sau này chỉ có ông ta đến đánh giết bọn ta thôi. Ta và Khấu Trọng đã rơi vào thế bị động tuyệt đối.

Hầu Hy Bạch than:

- Thế thì có gì mà tốt? Ngươi phải chăng vừa mới tới Thành Đô?

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Ta định sớm mai sẽ lên đường đi U Lâm Tiểu Trúc. Hy Bạch huynh có hứng thú đồng hành không?

Hầu Hy Bạch lắc đầu:

- Đương nhiên ta hy vọng có thể gần gũi với Thanh Tuyền thêm chút nữa, nhưng lúc này chưa thích hợp lắm, vì nếu nàng ấy nhìn thấy ta sẽ lại trào lên nỗi hận đối với Thạch sư phụ, hậu quả thật khó lường.

Từ Tử Lăng đồng ý nói:

- Lời Hy Bạch huynh rất có lý! Phải chăng huynh biết vị trí của U Lâm Tiểu Trúc?

Hầu Hy Bạch đáp:

- U Lâm Tiểu Trúc nằm ở phía Bắc Thành Đô, trong một tiểu cốc nhỏ phía Đông dãy Phượng Hoàng sơn, bờ Tây suối Thái Dương, cảnh sắc nơi đó rất đẹp. Từ miệng Thạch sư phụ mà ta biết đại khái vị trí của Tiểu Trúc, sau nhiều lần điều tra mới phát giác vị trí chính xác. Có điều ta không có gan vào trong cốc vì sợ Thanh Tuyền không vui,

lại cũng sợ làm Thạch sư phụ tức giận.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

- Nghe ngươi nói thì biết được vị trí của Tiểu Trúc chỉ có một mình sư tôn ngươi. Vậy ngày đó An Long và Dương Hư Ngạn làm sao có thể giả mạo lệnh sư mà phát tin dẫn dụ nàng mang theo Ấn quyển đến Thành Đô?

Lộ ra thần sắc nặng nề, Hầu Hy Bạch chầm chậm đáp:

- Ta từng nghĩ qua vấn đề này rồi. Phải chăng khi tính cách Thạch sư phụ biến thành tà ác đã tiết lộ vị trí tiểu cốc cho Dương Hư Ngạn để mượn tay hắn trừ khử ái nữ của mình?

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Việc đó rất có khả năng, bằng không làm sao An Long dám hợp tác với Dương Hư Ngạn để đối phó Thạch Thanh Tuyền? Nhưng nếu thế thì tại sao bọn chúng không trực tiếp đến tiểu cốc giết người đoạt sách mà phải dùng kế rắc rối như vậy?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Giết người thì dễ, nhưng đoạt sách thì rất khó khăn, bởi làm sao biết ấn quyển giấu ở chỗ nào. Hơn nữa chắc chắn bọn chúng cũng phải e ngại chứ. Nếu Thạch sư phụ biến đổi trở lại thành người đa tình, trong lúc đau buồn nói không chừng sẽ giết An Long và Dương Hư Ngạn để báo thù cho con gái. Vì thế mà hai tên đó chỉ dám lập mưu để đoạt sách chứ không dám làm tổn hại tới Thanh Tuyền. Đó chỉ là suy đoán của ta. Sự thật thế nào thì trừ khi bắt An Long đến đây tra khảo mới biết được. Tử Lăng có hứng thú làm chuyện đó không?

Nhớ tới những gì lão An béo cảnh cáo mình, Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Việc ngày mai đến gặp Thanh Tuyền khẩn cấp hơn nên ta không tiện dây dưa vào chuyện khác. Nghe nói hiện giờ người Hán ở Ba Thục do Giải Huy đứng đầu và những tộc nhân khác đang không ngừng tranh chấp vì một phong thư của Tống Khuyết có phải không?

Hầu Hy Bạch thắc mắc:

- Việc này còn chưa lan truyền rộng rãi, tại sao Tử Lăng vừa mới tới Thành Đô đã biết nhỉ?

Từ Tử Lăng không hề giấu giếm kể lại chuyện gặp gỡ Trịnh Thạch Như.

Hầu Hy Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng trách Tử Lăng lại lo lắng việc người nào biết vị trí của U Lâm Tiểu Trúc. Nhưng theo ta thấy thì đối phương chỉ biết ngươi đến Thành Đô chứ không nắm được vị trí của Tiểu Trúc đâu. Nếu không thì tại sao phải đả thảo kinh xà, sai người theo dõi ngươi làm gì?

Hắn chợt bật cười nói tiếp:

- Hương gia bằng vào cái gì mà định đối phó ngươi nhỉ? Thật là không biết tự lượng sức, chắc chẳng bao giờ lấy gương mà soi mình.

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Đánh giá thấp người khác sẽ gặp họa bất trắc đó. Giống như bọn ta

vì đánh giá thấp lệnh sư nên đã húc đầu vào đá ngay lập tức. Cái tên Hương Ngọc Sơn đó tuy võ công không ra gì nhưng tâm kế lại vô cùng ác độc thâm trầm. Ta và Khấu Trọng hiểu hắn hơn người khác nhiều. Chỉ qua việc tiểu tử này không hề phái người đến giám thị Đa Tình Oa của ngươi ở Thành Đô là biết hắn vô cùng cẩn thận.

Hầu Hy Bạch ngẩn người nói:

- Phân tích đúng lắm! Vậy sáng mai ta phải cùng ngươi đi một chuyến. Quá lắm thì ta sẽ đợi ngươi bên ngoài cốc vậy.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Ngươi sợ chúng đối phó Thanh Tuyền sao?

Hầu Hy Bạch tiêu sái đáp:

- Bọn chúng làm sao có gan đó. Ta chỉ lo chúng phục kích ngươi trên đường mòn đến tiểu cốc.

Bỗng hắn giật mình thốt:

- Hỏng rồi!

Vì quan tâm tới Thạch Thanh Tuyền nên Từ Tử Lăng cũng bị hắn làm cho giật mình theo. Gã kinh hãi hỏi:

- Chỗ nào hỏng?

Gương mặt anh tuấn trầm hẳn xuống, Hầu Hy Bạch đáp:

- Quan hệ giữa Dương Hư Ngạn với sư tôn đã xấu đi, đặt giả thiết Dương Hư Ngạn chấp nhận mạo hiểm đánh liều một phen, hắn sẽ

tìm cách mượn tay người khác, tiết lộ tin tức về tiểu cốc cho Hương gia. Lý tưởng nhất là khi nghe tin Thanh Tuyền bị hại, Thạch sư phụ lại rơi vào tình trạng tâm thần phân liệt. Khả năng này rất cao! Tiểu cốc là nơi tuyệt địa chỉ có một lối vào, chính là địa điểm lý tưởng để phục kích.

Từ Tử Lăng biến sắc thốt:

- May là được ngươi nhắc nhở, việc này rất có khả năng vì đằng sau Hương gia là Triệu Đức Ngôn ủng hộ. Nếu Thạch sư phụ của ngươi gặp bất trắc thì Triệu Đức Ngôn sẽ không có đối thủ trên con đường thống nhất Ma môn. Chúng ta đã biết sơ hở duy nhất của Thạch Chi Hiên là Thạch Thanh Tuyền, vậy Triệu Đức Ngôn và Dương Hư Ngạn chẳng có lý do gì không biết.

Hầu Hy Bạch vội nói:

- Chuyện này không thể chậm trễ. Bọn ta lập tức lên đường, lúc mặt trời mọc là có thể tới tiểu cốc.

Đâu dám chầm chừ, cả hai lập tức phóng đi.

o0o

Trời còn chưa sáng Khấu Trọng đã mang ngựa và chim ưng ra ngoài thành để chúng thỏa sức bay nhảy. Thiên Lý Mộng và Vô Danh đã trở thành những người bạn thân thiết nhất của gã trên chiến trường, giống như gã có thêm một đôi chân và đôi mắt quan sát mặt đất từ trên cao vậy. Chúng là những chiến hữu thân thiết nhất của gã.

Khấu Trọng để mặc Vô Danh tự do bay lượn trên không trung. Sau khi trải qua thời kỳ huấn luyện nghiêm khắc, nó chỉ ăn những gì từ tay gã nên không sợ bị địch nhân dùng độc gia hại.

Khi gã trở lại thành thì Tuyên Vĩnh và Lạc Kỳ Phi đã ra ngoài chờ sẵn.

Lạc Kỳ Phi thần sắc ngưng trọng nói:

- Tướng giữ Quản Thành là Quách Khánh cuối cùng đã đầu hàng Lý Thế Tích rồi. Mối liên hệ của quân Trịnh giữa Hổ Lao và Trịnh Châu bị cắt đứt, Vinh Dương và Trịnh Châu đang lâm vào nguy hiểm.

Khấu Trọng biến sắc hỏi:

- Vợ của Quách Khánh chẳng phải là cháu gái Vương Thế Sung sao? Tại sao lại chưa đánh đã hàng rồi?

Tuyên Vĩnh đáp:

- Lý Thế Tích phái mưu thần hàng đầu trong đám thủ hạ là Quách Hiếu Lạc mang thư khuyên hàng đến gặp Quách Khánh. Sau khi nghe phân tích tình thế thiên hạ và các mặt lợi hại, Quách Khánh cuối cùng cũng dao động. Vợ hắn ra sức khuyên can không được đã tự sát mà chết.

Khấu Trọng thở dài hỏi:

- Hổ Lao sẽ nhanh chóng bị chiếm! Vương Huyền Ứng có động tĩnh gì không?

Lạc Kỳ Phi đáp:

- Vương Huyền Ứng xuất quân để lấy lại Quản Thành, bị Lý Thế Tích điều quân chặn đánh giữa đường, hai bên giằng co mãi chưa phân thắng bại. Xem ra Vương Huyền Ứng sẽ không làm được việc gì mà

phải rút lui thôi.

Khấu Trọng ngây người thốt:

- Vương Huyền Ứng làm sao là đối thủ của Lý Thế Tích được. Việc Lý Thế Tích chỉ thủ chứ không công là muốn giảm thiểu thương vong. Có lẽ hắn tin chắc rằng ngoài Quản Thành, mình còn có thể chiêu hàng cả Vinh Dương và Trịnh Châu mà không tốn một binh một tốt, sau đó mới cô lập Hổ Lao.

Tuyên Vĩnh hỏi:

- Giờ chúng ta phải làm gì?

Khấu Trọng miễn cưỡng chấn khởi tinh thần để tiêu hóa tin tức xấu này. Gã trầm giọng:

- Lập tức thông báo Dương công rút lui về đây. Hành trình phải được bảo mật tuyệt đối vì năm ngàn huynh đệ của ông ấy sẽ là vũ khí bí mật để chúng ta đánh chiếm Chung Ly. Đội kỳ binh này chắc chắn sẽ làm cho Lý Tử Thông giật mình kinh hãi.

Lạc Kỳ Phi đề xuất:

- Chúng ta hãy lợi dụng Phi Luân thuyền chia ra vận chuyển quân đội của Dương công trong đêm tối là có thể tránh khỏi tai mắt người khác. Chỉ cần mười ngày thuộc hạ sẽ an trí họ tới được một địa điểm bí mật gần đây.

Khấu Trọng đáp:

- Thế cũng được! Hành động giả vờ rút chạy cũng cần phải lập tức tiến hành để Lý Tử Thông vì nghĩ rằng chúng ta rơi vào thế bất diệu

mà muốn lập công lớn. Về việc này, các vị đã nghĩ ra kế hoạch chu toàn chưa?

Tuyên Vĩnh cười khổ đáp:

- Kế hoạch không phải ít mà lại là nhiều quá. Thiếu Soái bảo bọn thuộc hạ về suy nghĩ, kết quả là mỗi người đưa ra một cách, đành phải chờ Thiếu Soái quyết định.

Cảm thấy đau đầu, Khấu Trọng thầm nghĩ đây chính là nỗi khổ của người làm lãnh đạo. Bề ngoài gã vẫn cười rộ nói:

- Bọn ta trở về rồi lập tức cử hành hội nghị.

o0o

Phượng Hoàng sơn nằm ở phía Tây khu bình nguyên Đa Phù, mặt Đông Bắc Thành Đô. Thế núi hiểm trở hùng vĩ kéo dài mấy chục dặm, khắp nơi chỉ thấy vách cao và vực thẳm. Ngọn núi chính cao hơn trăm trượng vượt lên tất cả, hình dáng như một con Phượng Hoàng tung cánh muốn bay lên, vì vậy mới có cái tên thanh nhã là Phượng Hoàng sơn.

Xuyên qua Phượng Hoàng sơn đi về phía Nam, khắp nơi chỉ thấy cây cổ thụ và cỏ dại um tùm. Một dòng sông từ phía Tây Bắc ngoằn ngoèo chảy tới rồi chạy ra hướng Đông Nam. Hai bên bờ sông mọc đầy cây phong. Hiện giờ thời tiết đang thu, một phần lá cây đã chuyển sang sắc đỏ, kết hợp với màu xanh của những loại cây khác tạo thành một bức tranh phong phú cực kỳ đẹp mắt.

Từ Tử Lăng được Hầu Hy Bạch dẫn đường, vào lúc phương Đông ửng hồng đã vượt qua sông, men theo mạch núi Phượng Hoàng trải dài về phía Nam mà toàn lực phi hành.

Cả hai vượt núi băng rừng, đến khi xuyên qua eo núi thì cảnh sắc bỗng nhiên biến đổi. Chỉ thấy cây cối rậm rạp, ao hồ cũng theo thế núi cao thấp mà hình thành. Địa thế núi non như tầng tầng lớp lớp các bậc thang, vài con thác từ trên cao ào ào đổ xuống rồi chầm chậm chảy vào những dòng suối trong veo. Thực là một cõi tiên trong trần thế, chỗ nào cũng thấy liễu rủ hoa khoe, tất cả tạo thành một thắng cảnh tuyệt diệu. Cây cối phủ kín cả núi non, đá núi rong rêu xanh tốt. Dòng nước hoặc tràn theo từng bậc thang, hoặc ầm ầm đổ xuống trút vào đá núi tạo thành vô số bọt nước bắn tung toé, cảnh tượng vô cùng quyến rũ.

Hai người vọt lên đỉnh một phiến đá lớn bên trên một thác nước. Quang cảnh trước mắt mở rộng, bên dưới là một cánh rừng nguyên thủy trải dài ngút tầm mắt. Phía trái là dãy núi Phượng Hoàng chạy tít ra xa, cùng với mấy dãy núi khác kết thành một dải hình tròn. Bên phải là khu rừng hoang dã trải dài đến tận ven biển.

Hầu Hy Bạch chỉ một ngọn núi bên trái rồi nói:

- U Lâm Tiểu Trúc ở trong sơn cốc mà mấy dãy núi kia tạo thành. Tử Lăng giờ chắc đã biết để tìm ra nơi đó ta đã phí bao nhiêu công sức rồi đấy.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ đó quả là một chốn đào nguyên để ẩn cư lánh đời, vừa cánh biệt với thế gian lại không liên quan gì tới tranh giành thế tục. Gã gật đầu đáp:

- Tuy ta từng được Thanh Tuyền nói qua, nhưng nếu không có Hy Bạch dẫn đường thì chắc chắn sẽ tìm không ra.

Hầu Hy Bạch than thở:

- Vì thế nên dù được người khác chỉ điểm, biết rõ U Lâm Tiểu Trúc ở gần Thành Đô thì cũng đừng hòng tìm tới chỗ này. Ta từ lời Thạch sư phụ mà khoanh vùng được Tiểu Trúc nằm ở cuối dãy núi Phượng Hoàng, lại tốn bao công phu mới tìm được tới đây. Chúng ta đi thôi.

Cả hai rời khỏi tảng đá tiến vào khu rừng sâu. Những cây cổ thụ cực lớn vươn chọc trời, chim muông kỳ lạ trong rừng bay dáo dác. Cảnh trí vô cùng sống động!

Bọn họ len lỏi giữa các thân cây để tiến lên. Bỗng nhiên không gian mở rộng, trước mặt hiện ra một gian nhà đá nhỏ, bên cạnh có một con đường lát sỏi chạy thẳng ra phía trước rồi ngoằn ngèo biến mất trong rừng cây, không nhìn ra được lối vào.

U Lâm Tiểu Trúc cuối cùng đã xuất hiện ngay trước mắt.

Nếu không ngại Thạch Thanh Tuyền thì Từ Tử Lăng đã tiến vào gian nhà đá đó xem qua. Đây chính là chỗ Bá Đao Nhạc Sơn đã dựng nhà ở đến cuối đời. Nghĩ tới lão từ khi thảm bại dưới đao của Tống Khuyết đã buồn bã u uất khôn nguôi, cuối cùng mang theo nỗi niềm thất vọng, thù hận và nhục nhã mà chết, Từ Tử Lăng không khỏi cảm khái trong lòng.

Hầu Hy Bạch vượt qua đám cây cối rậm rạp tới bên ngôi nhà rồi nhìn qua song cửa, sau đó quay về chỗ Từ Tử Lăng tiếp tục quan sát cẩn thận những dấu vết trên mặt đất, đoạn hắn nói:

- Chắc là Thanh Tuyền thường xuyên quét dọn nên bên trong gian nhà không có chút bụi. Đây chắc là chỗ ở của Nhạc Sơn. Phần mộ của lão chắc cũng quanh quẩn gần đây. Nghĩ tới Nhạc Sơn một đời anh hùng, cuối cùng âm thầm chôn nắm xương tàn ở nơi này, phú quý danh lợi gì thì cũng có một kết thúc như vậy cả.

Biết hắn không tìm ra dấu vết người khác từng đi qua khu vực này nên cảm thấy nhẹ nhõm mà nổi hứng trên trời dưới biển như thế, Từ Tử Lăng thuận miệng nói:

- Không biết là… Ài! Thôi không nói ra là hơn!

Hầu Hy Bạch liền đáp:

- Người đã chết rồi thì tất cả đều không còn gì nữa. Điều Tử Lăng định hỏi chắc là phần mộ của sư mẫu ta. Cứ theo như những gì ta nghe được từ Sư Phi Huyên, khi sư mẫu biết mình không sống được bao ngày tháng nữa đã cùng với Thạch Thanh Tuyền đến Đại Thạch tự. Sau khi người qua đời thì thi thể đã được hỏa táng, tro cốt được chuyển về Từ Hàng Tịnh Trai. Người chủ trì Tịnh Trai lúc đó vốn muốn nhận Thanh Tuyền về để nuôi dưỡng nhưng nàng từ chối. Sau hai năm ở Đại Thạch tự, Thanh Tuyền mới trở lại tiểu cốc này ẩn cư. Ài! Những ngày tháng đó thật không biết nàng ấy làm sao mà qua được.

Từ Tử Lăng không ngăn được nỗi lòng cảm khái.

Hầu Hy Bạch nói:

- Theo quan sát thì không có người ngoài đến đây. Vậy ta sẽ ở loanh quanh chỗ này, Tử Lăng tự mình đi gặp Thanh Tuyền đi! Nếu ngươi cần ở lại vài ngày thì cứ ra đây báo cho ta biết là được.

Từ Tử Lăng đáp:

- Sau khi hoàn thành sứ mệnh đưa Thiên Trúc tiêu cho nàng, nói dăm ba câu xong là ta sẽ lập tức rời đi chứ không để lão ca ngươi phải đợi lâu đâu.

Hầu Hy Bạch khẽ cười hỏi:

- Nhỡ Thanh Tuyền muốn ngươi ở lại bầu bạn vài ngày thì sao? Nếu không nàng cho ngươi biết nơi ẩn cư làm gì chứ? Vượt qua muôn núi ngàn sông đến đây chỉ để nói vài câu chẳng phải là quá lãng phí sao?

Lắc đầu cười nhăn nhó, Từ Tử Lăng cất bước tiến lên.

Hầu Hy Bạch nói với theo:

- Sự lo lắng của bọn ta vẫn còn đó. Tốt nhất là Tử Lăng hãy cảnh cáo Thanh Tuyền, bảo nàng phải đề phòng Dương Hư Ngạn.

Từ Tử Lăng vẫy tay tỏ ý biết rồi, đoạn nhanh chân bước vào khu rừng âm u trước mặt.

Cuối cùng đã đến lúc gặp lại Thạch Thanh Tuyền. Liệu có khi nào nàng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm? Giả sử nàng vẫn nửa hữu ý nửa vô tình như trước, Từ Tử Lăng gã nếu cứ đem hết sức mình tranh thủ thì vẫn có thể vượt lên số mệnh được chứ? Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng, gã có nên vì tương lai của mình, cũng là vì hạnh phúc của nàng mà nỗ lực hay không?

(

Chương 630: Biến cố trong U cốc

Trong hội nghị, mọi người thoải mái nêu ý kiến của mình. Có người đề nghị giả vờ rút lui, nhưng thật ra ngấm ngầm tập kết ở một nơi bí mật; người khác cho rằng nên dùng thuyền vận chuyển binh lính, giữa đường thả quân xuống rồi thay bằng đá tảng để giữ nguyên mớn nước của thuyền, trên thuyền bố trí người giả…

Tổng hợp ý kiến mọi người lại thì không một ai ủng hộ một cuộc hành quân quy mô lớn, huy động Thiếu Soái quân từ biên cương phía Tây là Lương Đô xuyên qua Thiếu Soái quốc đến Đông Hải quận tiếp giáp với biển.

Riêng Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh chỉ cười mà không nói gì.

Nhậm Mị Mị nói:

- Lương Đô nằm ở vị trí xung yếu của Vận Hà. Đóng trọng binh ở đây không những có thể đánh chặn địch nhân theo Vận Hà ngược Bắc hoặc xuôi xuống từ phương Nam, khi cần còn có thể chi viện các thành trấn cả hai miền Nam Bắc. Nếu như quả thực rút toàn bộ binh lực đi sẽ ảnh hưởng tới sự tồn vong Thiếu Soái quốc của chúng ta. Lương Đô lại không phải một toà thành kiên cố như Giang Đô và Lạc Dương. Nếu địch nhân chuẩn bị đầy đủ thì chỉ cần bốn đến năm vạn người là có thể vây khốn Lương Đô, lại ngày đêm đánh phá thì chúng ta sẽ tiến thoái lưỡng nan, quân tâm đại loạn.

Bốc Thiên Chí cũng góp ý:

- Nếu Lý Tử Thông chia quân làm nhiều đường đến đánh, mà quân đội của chúng ta lại đường xa mỏi mệt, cộng thêm lực lượng của địch nhân đông hơn nhiều lần, cuối cùng Thiếu Soái quân sẽ không có sức phản kháng, đành bất lực ngồi nhìn từng tòa thành trì bị vây hãm rồi rơi vào tay kẻ địch. Thế nên chỉ cần giả vờ rút quân hoặc đại loại như vậy là đạt yêu cầu của Thiếu Soái rồi.

Khấu Trọng trong lòng thầm than. Ý kiến của các tướng đều coi việc giữ vững ổn định làm đầu, không ai dám mạo hiểm. Những lý do đưa ra đều hợp tình hợp lý, có điều để ý là thấy nguyên nhân sâu xa đằng sau đều bởi Thiếu Soái quốc do một tay họ góp phần xây dựng nên, vừa mới có chút thành quả nên vô cùng trân trọng. Nhưng bản chất của chiến tranh là tàn khốc, là một cuộc chơi xem ai là người tổn thất nặng nề hơn. Cũng giống như đánh cờ vậy, bỏ quân này mà được quân khác, không vì thành bại trước mắt, chỉ hướng tới kết quả cuối cùng.

Trong những tướng lĩnh ở đây, trừ Tuyên Vĩnh thì chưa ai từng tham gia một cuộc chiến tranh quy mô lớn. Đa số đều xuất thân từ những đầu lĩnh trong bang hội, đương nhiên sẽ không có cái nhìn toàn cục như hắn.

Khấu Trọng cười nhẹ hỏi Tuyên Vĩnh:

- Ngươi thấy sao?

Tuyên Vĩnh ung dung đáp:

- Chúng ta đang ở vào thế yếu nên cần phải có thủ đoạn phi thường mới có thể vượt qua quan ải khó khăn. Từ việc Lý Tử Thông giằng co với Đỗ Phục Uy và Trầm Pháp Hưng đã nhiều năm nhưng vẫn có thể giữ vững Giang Đô thì có thể biết hắn là người không dễ bị đánh lừa. Thiếu Soái là người phi thường trong lòng ta, chỉ có người phi

thường mới có thủ đoạn phi thường. Mọi việc thuộc hạ đều nghe theo sự phân phó của Thiếu Soái.

Lần đầu tiên Khấu Trọng phát giác được vị đại tướng hàng đầu này của mình ngoài những ưu điểm như kiêu dũng thiện chiến, trầm tĩnh ổn định ra thì còn có khả năng biết làm sao để phối hợp với vị lãnh tụ tối cao là gã, làm những gì gã nói ra trước mặt mọi người sẽ có trọng lượng hơn. Thật ra, Khấu Trọng cũng chưa biết quyết định như thế nào để nói lên quan điểm của hắn mà không làm những tướng lĩnh thủ hạ cảm thấy bị mất thể diện.

Hư Hành Chi vui vẻ nói:

- Lời Tuyên Vĩnh rất đúng! Bất kể là trận chiến Lê Dương hay trận chiến Từ Giản, Thiếu Soái đều dùng kỳ binh giành thắng lợi. Nói đến việc dùng kỳ binh, chỉ sợ trong thiên hạ không ai có thể thắng được Thiếu Soái.

Các tướng đều lộ vẻ tâm phục khẩu phục vì lời Hư Hành Chi nói chính là sự thật mà cả thiên hạ đều công nhận. Từ cuộc chiến phòng thủ Cảnh Lăng, đẩy lui Vũ Văn Hoá Cập, đại phá Lý Mật, dương uy ngoài Tái Ngoại, đến hai chiến dịch gần đây nhất mà Hư Hành Chi vừa nói, Khấu Trọng đã xác lập được uy danh vô địch của gã. Nhưng danh hiệu đó tuyệt không phải là vĩnh viễn, như Lý Mật chỉ thất bại một lần đã mất tất cả. Hiện giờ, tình huống mà bọn họ phải đối mặt càng lành ít dữ nhiều.

Trần Trường Lâm cung kính nói:

- Bọn thuộc hạ chỉ đưa ra ý kiến của mình. Cuối cùng đương nhiên là do Thiếu Soái định đoạt.

Khấu Trọng cười rộ:

- Trường Lâm không cần khách khí với ta như vậy. Mọi người đều là huynh đệ, đương nhiên cũng phải có thảo luận chứ. Hà hà!

Ngừng một chút, gã nói tiếp:

- Mục tiêu của chúng ta hoàn toàn không khác nhau, chỉ có khác biệt một chút trong thủ đoạn đạt được mục tiêu đó thôi. Hiện giờ Lý Tử Thông thành cao hào sâu, án binh bất động, khiến chúng ta muốn đánh không được, muốn thủ cũng không xong. Theo binh pháp Tôn Tử, cần phải đánh vào chỗ mà Lý Tử Thông không cứu không được mới có thể dẫn dụ hắn rời ổ mà tới. Chỗ mà hắn tất phải cứu đó, chính là việc chúng ta gạt hắn vì tình thế nguy cấp nên Thiếu Soái quân sẽ buông bỏ Bành Lương, rút lui về Lĩnh Nam. Đây chính là việc Lý Thế Dân tuyệt không cho phép xảy ra. Vì thời gian không nhiều, thành Lạc Dương bị mất bất cứ lúc nào nên chúng ta chỉ có cơ hội duy nhất này để lừa Lý Tử Thông. Lao sư động chúng là hành động bất trí, nhưng chuyến này cũng giống như là một cơ hội diễn tập hành quân của chúng ta, coi như một công đôi việc. Dùng binh trước tiên phải chú trọng đến hành quân. Kể cả ở giáo trường bên ngoài thành chúng ta có huấn luyện quân sỹ kỹ lưỡng thế nào đi nữa, nhưng một đội quân chưa qua thử thách hành quân đường dài thì vẫn không thể gọi là tinh nhuệ được. Còn vấn đề làm sao để đối phó với việc đánh lén của Lý Tử Thông thì lại là chuyện khác. Nhiệm vụ cần thiết trước mắt là dẫn dụ Lý Tử Thông rời khỏi lớp vỏ bọc vững chắc của hắn để làm cái việc hắn không thể không làm. Quân đội của Dương công chính là cánh kỳ binh của Khấu Trọng ta. Chi tiết bên trong thì chúng ta sẽ thương nghị thêm.

Giọng nói của gã sang sảng rất hấp dẫn, lời lẽ hùng hồn. Mọi người hiểu rõ tâm ý Khấu Trọng, lại tin tưởng phán đoán của gã nên không còn dị nghị gì nữa.

Khấu Trọng không khỏi nhớ tới Từ Tử Lăng. Nói chuyện với tiểu tử đó không cần phí tổn sức lực như lúc này, có một việc vô cùng đơn giản mà gã phải nói đi nói lại nhiều lần. Từ đó có thể hiểu, bất kể là binh hay tướng của gã, Thiếu Soái quân vẫn chỉ là một đội quân để nhìn chứ chưa để dùng được. Hiện giờ Lý Tử Thông chính là đối tượng tốt nhất để gã luyện binh.

Sẽ có một ngày, dưới sự bồi dưỡng hết lòng của gã, Thiếu Soái quân sẽ biến thành đội hùng sư vô địch tung hoành thiên hạ.

Lạc Kỳ Phi lên tiếng:

- Vừa mới nhận được tin tức từ Trường An. Lý Mật phụng mệnh Đường đế Lý Uyên đến Sơn Đông triệu tập bộ thuộc cũ, đi theo còn có Vương Bá Đương cùng nhiều tướng lĩnh. Đang trên đường hành quân thì nhận được chiếu chỉ của Lý Uyên lệnh cho Lý Mật phải một mình quay về Trường An để giải quyết một số việc. Lý Mật kháng chỉ tiếp tục hành quân, bị quân Đường đuổi theo chém chết rồi.

Khấu Trọng thầm nghĩ sao mà khéo thế. Vừa mới nghĩ tới Lý Mật đã nghe tin báo tử của lão.

Trong Thiếu Soái đường ai nấy đều kinh hãi biến sắc, bàn tán ồn ào, lại vì kết cục đáng tiếc của lão mà sinh lòng cảm thán.

Lý Mật tụ nghĩa ở Ngõa Cương rồi trở thành nhân vật nổi bật ở Trung Nguyên, rất có khả năng thay thế nhà Tuỳ. Đáng tiếc lão lại liên tục phạm sai lầm, trước tiên là giết Trác Nhượng làm nội bộ quân Ngõa Cương phân liệt, không thể thừa thế lấy Quan Trung ở mặt Tây. Sau đó, trong khi nguyên khí chưa hồi phục lại dùng binh đối với Vương Thế Sung, bị Khấu Trọng đại phá ở Bắc Mang dẫn đến việc bỏ rơi Lý Thế Tích ở Lê Dương làm hắn phải đầu hàng Đại Đường. Tất cả đã dẫn tới cái chết của lão ngày hôm nay.

Hai mắt tràn lệ nóng, Tuyên Vĩnh run giọng nói:

- Đại long đầu trên trời nếu linh thiêng thì có thể an nghỉ được rồi!

Khấu Trọng thuận miệng hỏi:

- Vương Bá Đương kết cục thế nào?

Lạc Kỳ Phi đáp:

- Nghe nói Vương Bá Đương chẳng những không bị giết cùng Lý Mật mà còn không bị trách tội.

Khấu Trọng thất thanh thốt:

- Cái gì?

Gã chính là người tận mắt nhìn thấy tình hình của Vương Bá Đương, kẻ này làm sao có thể thoát được? Trừ khi hắn làm nội gian tư thông với Lý Uyên.

Lạc Kỳ Phi thấy Khấu Trọng quan tâm đến việc này liền báo cáo tiếp:

- Lý Uyên phái Ngụy Chinh mang thủ cấp Lý Mật đến Hà Âm phủ dụ Lý Thế Tích. Trầm Lạc Nhạn cũng được đi cùng để thể hiện sự tin tưởng của Lý Uyên đối với Lý Thế Tích.

Khấu Trọng nhìn Tuyên Vĩnh nói:

- Lập tức đem tin này phi báo cho Đại tiểu thư bằng phương pháp mau chóng nhất. Nàng ta sẽ vô cùng vui mừng đó!

Tuyên Vĩnh vội sai người đi ngay.

Mọi người lại tiếp tục thảo luận những chi tiết của cuộc hành quân. Cuối cùng Khấu Trọng đã phát hiện ra nhược điểm lớn nhất của Thiếu Soái quân là không những thiếu kinh nghiệm chiến đấu phong phú mà còn thiếu cả người có khả năng chu toàn việc hậu cần cho quân đội.

Vấn đề cung cấp quân nhu sẽ do hai điều kiện quan trọng quyết định, đó là sức sản xuất của hậu phương và bộ máy vận chuyển. Khi quân đội viễn chinh phương xa, việc cung ứng quân nhu, vật tư và tiền lương ảnh hưởng trực tiếp tới sự thành bại. Người Đột Quyết đến chỗ nào là cướp bóc chỗ đó, dùng chiến tranh nuôi chiến tranh nên không gặp vấn đề lớn trên phương diện này, nhưng Khấu Trọng gã lại không thể làm như vậy được.

Việc cung cấp hậu cần có thể chia thành ba phương diện là cung cấp theo quân, cung cấp tại chỗ và cung cấp chuyên dụng theo lộ tuyến.

Cung cấp theo quân chính là sự cung cấp tạm thời bằng những vật tư quân dụng do quân đội mang theo khi đi chinh chiến, là nhiệm vụ quan trọng do quân xa vận chuyển và bảo quản. Trong Thiếu Soái quân của gã, binh chủng này chưa được hoàn chỉnh, chỉ mới gọi là có chứ không mang tác dụng thực tế. Thiếu Soái quân mới trải qua một lần xuất chinh vượt đoạn đường dài đánh đuổi liên quân Tào Ứng Long, Chu Xán và Tiêu Tiễn. Lúc đó vì tốc chiến tốc thắng, lại không cần công thành chiếm đất nên mỗi người tự mang theo một lượng lương thảo đủ dùng là xong. Nhưng khi đối phó với thành trì của Lý Tử Thông thì đương nhiên không thể làm thế được.

Cung cấp tại chỗ thích hợp cho việc dụng binh trong vùng đất của mình, do các thành trì cung cấp. Còn như tuyến cung cấp chuyên dụng thì thông qua con đường đã định đem vật tư từ hậu phương

lớn chuyển ra tiền tuyến. Giống như Lý Thế Dân khi đánh phá Lạc Dương, trước tiên phải thiết lập các trạm men theo Đại Hà để vật tư có thể từ Quan Trung chuyển ra Quan Ngoại. Lính hậu cần phụ trách tuyến cung cấp chuyên dụng cũng quan trọng như xe lương đi theo quân viễn chinh vậy, không thể thiếu một trong hai nhân tố này.

Hiện tại tổng binh lực Thiếu Soái quân đạt bốn vạn người, nhưng nếu muốn xuất chinh thì ít nhất một vạn trong số đó phải phụ trách quân xa và công tác cung cấp hậu cần, lại còn phải để người ở lại giữ những thành trấn quan trọng của Thiếu Soái quốc nữa, nên số quân thực sự gã có thể điều ra chiến trường không quá hai vạn người.

Toàn lực bổ cứu chỗ khiếm khuyết đó, Khấu Trọng phân công trách nhiệm cho từng người, bận rộn đến tối tăm mặt mũi. Cuối cùng, gã quyết định Bốc Thiên Chí phụ trách cung cấp hậu cần, Ngưu Phụng Nghĩa phụ trách đội quân xa.

Một tên thân binh vội vã đi vào bẩm báo:

- Tam tiểu thư Ngọc Trí của Tống gia cầu kiến Thiếu Soái!

Khấu Trọng nhảy bật lên hỏi thất thanh:

- Nàng tới đây sao?

o0o

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng tiến vào U Lâm tiểu cốc, một nơi mà gã luôn mơ tưởng nhưng chưa từng đặt chân tới.

Từng nhiều lần hình dung U Lâm tiểu cốc như là một thắng cảnh của nhân gian, nhưng cho tới lúc này gã mới biết không thể chỉ bằng tưởng tượng mà nghĩ ra được.

Một u cốc yên tĩnh nằm trong thung lũng do các dãy núi bao bọc tạo thành, suối nước từ trong rừng uốn lượn chảy ra. Thấp thoáng trong đám cây rừng bên bờ suối vài gian nhà đá nhỏ. Nếu gã đoán không nhầm thì dòng suối chảy qua mặt trước khu nhà tạo thành một ao nhỏ trong xanh rồi mới chảy ra bên ngoài cốc.

Chỉ thấy trong cốc cả rừng phong cổ thụ cao vút vô cùng xanh tốt, che lấp cả ánh mặt trời. Đây đó là những dòng suối róc rách chảy trong khe đá bên các vách núi cao chót vót. Có thể ẩn cư ở đây, kiếp người còn mong muốn gì nữa?

Lúc này mặt trời bắt đầu nhô lên. Cả tiểu cốc tắm mình trong ánh nắng ban mai rực rỡ, khắp nơi lá phong đỏ rực, cả khu rừng như được nhuộm trong sắc đỏ. Từng làn gió thu thổi tới, chim chóc vui hót vang lừng, không khí tươi mát thấm tận vào trong phế phủ.

Trong chiếc ao nhỏ có mấy tảng đá, viên thì như chiếc bồn tròn, tảng lại giống chiếc bàn vuông, muôn hình vạn trạng. Từng đàn cá nhỏ kết đoàn tung tăng bơi lội trong làn nước trong xanh, khung cảnh tràn đầy cảm giác tự do và không nhiễm bụi trần.

Tai nghe tiếng nước chảy róc rách, Từ Tử Lăng men theo bờ suối mà đi. Vượt qua chiếc ao nhỏ, đặt chân vào con đường lát đá ngập tràn cây lá đỏ, lòng phơi phới tưởng chừng tất cả đều như trong mơ, dường như gã không ngừng tiến sâu vào một giấc mộng đẹp. Mỗi bước chân đều giúp gã rời xa hơn thế giới hiện thực tràn đầy đấu tranh cừu sát.

Đi hết con đường mòn quanh co trong rừng bỗng nhiên cảnh quan trước mắt mở rộng. Một thân hình xinh đẹp in vào trong đáy mắt gã.

Trên phiến đá bằng phẳng hình vuông bên bờ suối trước cửa nhà,

một thiếu nữ hai tay ngâm trong dòng nước toàn tâm toàn ý giặt quần áo. Mái tóc dài của nàng buông rủ xuống nên không thể nhìn thấy nét mặt yêu kiều, nhưng thần thái kia chẳng phải Thạch Thanh Tuyền thì là ai?

Bỗng Từ Tử Lăng giật mình dừng bước, hai mắt lộ ra thần quang lợi hại sắc bén chưa từng có nhìn sang thiếu nữ bên bờ đối diện. Dường như nàng ta vẫn chưa biết đến sự tồn tại của gã.

Hình bóng Thạch Thanh Tuyền sớm đã in sâu trong tâm khảm Từ Tử Lăng đến mức người ngoài không thể hiểu được. Kể cả vóc dáng và thần thái người con gái kia có đến bảy tám phần giống như Thạch Thanh Tuyền, nhưng gã chỉ nhìn qua là biết người đó không phải nàng. Trái tim gã bỗng như ngừng đập. Chẳng lẽ mình đến chậm một bước, Thạch Thanh Tuyền đã bị đối phương gia hại rồi sao?

Nghĩ tới đây Từ Tử Lăng lập tức sát cơ đại thịnh.

Hai tay thiếu nữ khẽ run, cho thấy nàng đã phát sinh cảm ứng, đoạn từ từ ngẩng mặt lên nhìn gã.

Trong lòng Từ Tử Lăng chấn động kịch liệt.

Không ngờ lại là “Độc Thuỷ” Tân Na Á, yêu nữ Đại Minh tôn giáo. Ngày trước gã từng gặp thị đi cùng Liệt Hà ở một khu hoang dã bên ngoài thành Long Tuyền. Từ Tử Lăng không khỏi thầm trách mình đã sơ sót không nghĩ tới việc này. Nhưng chỉ sợ hối hận thì đã muộn! Tạm chưa nói tới việc vì gã mà Khoát Yết bị Linh Lung Kiều giết chết ở gần Từ Giản. Chỉ riêng sự kiện Thạch Chi Hiên tàn nhẫn bóp gãy cổ “Thánh Mẫu” Toa Phương rồi giết sạch những người tùy tùng của bà ta thì Đại Minh tôn giáo đã tuyệt không thể bỏ qua. Bọn chúng muốn giết Thạch Chi Hiên thì chưa đủ sức, cũng chẳng biết lão ở đâu mà ra tay, vì vậy Thạch Thanh Tuyền là mục tiêu thuận lợi nhất

để báo thù.

Bọn chúng đương nhiên là được Dương Hư Ngạn chỉ điểm nên mới biết vị trí chính xác của U Lâm Tiểu Trúc. Từ đó có thể thấy cuối cùng họ Dương đã vạch ra giới tuyến với Thạch Chi Hiên, không coi lão là sư phụ nữa. Việc này cũng là lời giải thích tại sao Thạch Chi Hiên lại bất ngờ tỏ ra hòa ái và quý mến Hầu Hy Bạch như thế.

Đôi mắt đẹp của Tân Na Á xạ ra thần sắc lạnh lẽo nhưng vẻ mặt lại vẫn bình tĩnh. Trên tay xuất hiện hai thanh đoản kiếm, thị từ từ đứng lên cất giọng ôn nhu:

- Từ Tử Lăng! Hôm nay ngươi chết chắc rồi!

Cảm thấy sau lưng có ba người đang tới gần nhưng thần sắc Từ Tử Lăng vẫn không hề thay đổi, sát cơ trong mắt đã thu lại, tất cả tạp niệm được loại ra khỏi đầu. Gã chuẩn bị đại khai sát giới, vì Thạch Thanh Tuyền lấy lại công đạo, không một ai trong thiên hạ có thể ngăn cản được điều đó.

Từ Tử Lăng lạnh nhạt hỏi:

- Thạch Thanh Tuyền phải chăng đã chết rồi?

Từ sau lưng gã truyền đến giọng nói của một nữ nhân:

- Thạch Thanh Tuyền đã rơi vào tay bọn ta. Nếu ngươi biết điều thì hãy tự phế võ công, bọn ta có thể mở một mặt lưới cho ngươi sống sót.

Bỗng nhiên Từ Tử Lăng cảm thấy toàn thân thư thái. Không những nhận ra lời nói của nữ nhân đó có phần trá ngụy mà gã còn hiểu rõ rằng Thạch Thanh Tuyền được Thạch Chi Hiên và Bích Tú Tâm chân

truyền, giết nàng thì dễ nhưng muốn bắt sống nàng thì không thể. Thêm vào đó với tính cách của mình, nàng sẽ thà chết chứ không chịu rơi vào tay địch. Vì vậy những lời nói vừa rồi chắc chắn không thành thực.

Gã cười nhẹ:

- Ta chưa từng học được công phu cao thâm để có thể tự phế võ công. Phiền cô nương chỉ điểm cho!

Sau lưng gã chợt có tiếng nam nhân hắng giọng.

Từ Tử Lăng giật mình thốt:

- Ngọc Thành! Là ngươi sao?

Nam nhân đáp:

- Hôm nay không phải ngươi chết thì là ta vong.

Từ Tử Lăng ngửa mặt cười dài:

- Tốt lắm! Đoạn Ngọc Thành! Nếu là nam tử hán thì hãy cho ta biết các ngươi đã làm gì Thạch Thanh Tuyền rồi?

Tân Na Á đứng bờ suối bên kia cười lạnh:

- Nếu ngươi muốn biết chân tướng thì bọn ta sẽ nói cho mà nghe. Thạch Thanh Tuyền chết rồi!

Từ Tử Lăng đứng im vận khí chống lại kiếm kình lợi hại đến kỳ dị của Đoạn Ngọc Thành. Có thể khẳng định sau khi luyện thành võ công của Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kinh, hắn đã như cá chép

vượt Long môn hoá rồng trở thành Nguyên Tử đời tiếp theo của Đại Minh tôn giáo. Gã trầm giọng:

- Ngọc Thành hãy trả lời ta xem!

Đoạn Ngọc Thành vô cảm đáp:

- Nàng quả thực đã chết rồi!

Trong mắt Từ Tử Lăng sát cơ thoáng bừng lên rồi biến mất, hai tay gã chắp sau lưng.

Tân Na Á bật cười một tràng dài đắc ý. Khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ khinh thường, thị hổn hển hỏi:

- Ngươi vẫn không tin sao? Vậy ta trả lại ngươi thi thể của nàng ta thì sao?

Tinh thần Từ Tử Lăng như bị sét đánh, cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt cuối cùng cũng không giữ được nữa. Ba cường địch phía sau cảm nhận được điều đó, cả bọn sát cơ đại thịnh, đồng thời xuất thủ đánh vào lưng gã.

Ngay vào lúc đó, một bóng người từ trong gian nhà nhỏ sau lưng Tân Na Á phóng vút qua cửa sổ, hai tay mang theo một thiếu nữ hình dạng rất giống Thạch Thanh Tuyền. Nằm trong lòng người kia, nữ nhân đó tay chân mềm nhũn, đầu ngửa ra sau, tóc xõa khắp mặt.

Kẻ đột ngột xuất hiện dùng vải đen che kín đầu, toàn thân mặt hắc y dạ hành chỉ lộ ra hai mắt. Nhưng Từ Tử Lăng có thể khẳng định đối phương chính là “Đại Tôn” Hứa Khai Sơn của Đại Minh tôn giáo.

Trừ Liệt Hà, những nhân vật võ công cao cường nhất của Đại Minh

tôn giáo đã tập trung hết ở đây. Có thể hiểu quyết tâm giết gã và Thạch Thanh Tuyền của chúng cao như thế nào.

Từ Tử Lăng đã đánh giá thấp địch nhân. Sự “thông báo” của lão An béo đầy dấu hiệu đáng ngờ, nhưng gã không rảnh mà nghĩ xem là do lão vô tâm hay là cố ý hãm hại.

Không nói lời nào, Hứa Khai Sơn ném thiếu nữ dường như không còn chút sinh cơ trong tay mình về phía gã, bản thân hắn vọt sát theo sau, một quyền đánh vụt ra.

Tân Na Á cũng tung mình lên không, băng qua con suối đánh ập tới.

Trong một sát na, Từ Tử Lăng đã rơi vào thế trước sau đều thụ địch, không biết nên đón thân hình thiếu nữ có thể là di thể của Thạch Thanh Tuyền hay là toàn lực ứng phó với thế yếu tuyệt đối khi mà địch nhân đang cường mãnh công tới như lôi đình vạn quân.

Chỉ cần Hứa Khai Sơn có thân thủ gần bằng Thạch Chi Hiên, trong khi bản lãnh Tân Na Á không dưới Liệt Hà, chỉ sợ cái mạng của gã cũng khó mà giữ được chứ nói gì tới việc báo huyết hải thâm cừu cho Thạch Thanh Tuyền.

(

Chương 631: Đại ngộ dưới suối

Từ Tử Lăng biết mình đã rơi vào cái bẫy do Đại Minh tôn giáo bố trí một cách tinh vi. Âm mưu này không thành, đối phương liền thi hành độc kế khác, làm gã không thể đột vây, quyết đẩy gã vào tử địa.

Trước tiên chúng dùng Tân Na Á đóng giả Thạch Thanh Tuyền để dụ gã vào tròng. Nếu gã không để ý mà tưởng thật thì rất có khả năng bị đối phương ám toán trong tình cảnh bối rối không kịp trở tay. Chỉ cần gã không may thụ thương thì cũng khó mà chống lại được cuộc vây công sau đó.

Tiếp theo, trong lúc một thi thể chưa biết có phải là Thạch Thanh Tuyền hay không được ném tới, năm đại cao thủ bên địch lại đồng thời phát động tấn công gã một cách điên cuồng mãnh liệt nhất.

Tuy chưa có cơ hội quay đầu lại nhìn nhưng Từ Tử Lăng cũng đoán ra hai kiếm thủ cùng Đoạn Ngọc Thành đánh lén sau lưng mình là Hỏa Nữ và Thủy Nữ. Ba thanh kiếm dệt thành một màn kiếm ảnh bao trùm cả đất trời, phong tỏa hoàn toàn đường lùi của gã. Xảo diệu ở chỗ nó làm Từ Tử Lăng không thể tránh né sang hai bên, chỉ còn cách tiến thẳng lên phía trước.

Thanh kiếm của Đoạn Ngọc Thành là tạo ra sự uy hiếp lớn nhất, kiếm khí di chuyển liên tục không để lộ điểm tấn công cụ thể cho thấy thực lực đáng sợ của hắn sau khi luyện thành Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kinh. Kể cả khi một đối một, muốn thu thập Đoạn Ngọc Thành thì Từ Tử Lăng cũng phải tốn nhiều công phu, nói gì lúc này gã bốn mặt thụ địch, lại thêm sự trợ giúp của hai yêu nữ càng

đẩy gã vào thế yếu tuyệt đối.

Sau lưng không có đường lui, phía trước mặt càng hung hiểm cực độ.

Thi thể nữ nhân kia không ngừng đảo lộn trong không trung. Cao thủ lợi hại nhất bên địch là “Đại Tôn” Hứa Khai Sơn theo sát bên dưới lướt tới hạ bàn Từ Tử Lăng. Vô số cỗ quyền kình tràn đầy lực sát thương vô cùng tà ác ầm ầm tràn tới liên miên không dứt. Cho dù không bị sự uy hiếp nào khác mà muốn phong tỏa quyền này của hắn cũng đã vô cùng vất vả rồi.

Hai thanh đoản kiếm múa tít của Tân Na Á biến thành tầng tầng lớp lớp kiếm ảnh từ trên cao áp xuống đỉnh đầu chặn đứng đường vọt lên không của gã.

Trong một sát na, năm tuyệt đỉnh cao thủ của Đại Minh tôn giáo đã khóa cứng toàn bộ đường né tránh của Từ Tử Lăng, mà ngạnh tiếp thì chẳng khác gì gã đi tìm đường chết.

Đúng thời khắc tồn vong đó, Từ Tử Lăng gạt chuyện sinh tử của Thạch Thanh Tuyền ra khỏi đầu, tinh thần tiến vào cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt. Trong lòng ngấm ngầm ngưng tụ Bất Động Căn Bổn ấn, miệng gã hét lên một tiếng chân ngôn.

“Lâm!”

Âm thanh chấn động cả sơn cốc.

Chân ngôn pháp ấn là bí quyết tối cao của Phật môn, đối với tà ma ngoại đạo càng có hiệu quả thần diệu tiên thiên tương khắc. Thêm vào đó, Từ Tử Lăng lại dung hợp Trường Sinh khí của Đạo gia, kỳ khí của Hòa Thị Bích và kình khí tà dị chứa trong Tà Đế Xá Lợi mà

phát ra. Âm thanh tựa như ngưng tụ thành thực thể đồng thời đâm thẳng vào màng nhĩ của năm người bên địch. Chiêu này dù biết trước cũng không thể đề phòng nổi, nói gì hiện tại lại hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của đối thủ. Toàn thể địch nhân bao gồm cả Hứa Khai Sơn lập tức bị ảnh hưởng trực tiếp đến mức toàn thân chấn động, khí thế giáp kích vốn như lôi đình vạn quân bỗng chậm lại một chút, uy lực giảm mạnh.

Điều tuyệt diệu nhất là “thi thể” nữ nhân đang bay tới cũng run rẩy kịch liệt làm Từ Tử Lăng phát hiện được đó là do địch nhân giả mạo. Từ chi tiết này gã đoán ra Thạch Thanh Tuyền thân yêu của mình vẫn an toàn, lập tức tinh thần phấn chấn, đấu chí mạnh mẽ bùng lên để chống địch cầu sinh.

Đúng trong khoảnh khắc như điện quang hỏa thạch đó, Từ Tử Lăng nhớ lại sách lược mà Thạch Chi Hiên áp dụng để thoát ra khỏi thiện thất. Gã nào dám chậm trễ, lập tức biến Bất Động Căn Bổn ấn thành Kim Cương Luân ấn, miệng tiếp tục hét lớn một tiếng chân ngôn kinh thiên động địa khiến tà ma yêu mỵ nghe được cũng phải kinh tâm khiếp đảm mà bỏ chạy.

“Bùng!”

Một quyền được gã tống thẳng vào thân thể nữ nhân đóng giả Thạch Thanh Tuyền, không lý gì tới thế công của những người khác.

Không hổ với vị trí Đại Tôn, Hứa Khai Sơn đã nhìn ra chiến thuật của Từ Tử Lăng. Biết người đang đóng giả thi thể Thạch Thanh Tuyền kia sẽ không thể kịp thời tránh được một quyền toàn lực đó của gã, hắn lập tức bỏ qua việc tấn công Từ Tử Lăng, mũi chân điểm vào một mỏm đá nhô lên trên mặt ao rồi lướt về phía thi thể giả mạo đó.

Cái xác nữ nhân kia cũng đã “sống” lại rồi biến thành Vinh Giảo Giảo.

Thị đang lộ vẻ vô cùng kinh hãi, song quyền xé gió đánh ra nhằm chống lại Loa Hoàn kình của Từ Tử Lăng đang bao trùm khóa chặt cơ thể mình.

Hứa Khai Sơn thể hiện thân thủ cấp tông sư, với tốc độ nhanh đến nỗi mắt thường không thể nhìn rõ, hắn tới trước một bước ôm được Vinh Giảo Giảo rồi lướt xéo lên, chân phải đá vào quyền đầu Từ Tử Lăng.

Cất tiếng cười rộ, gã nghiêng người thoát khỏi sự uy hiếp nặng nề của Hứa Khai Sơn, toàn thân liền cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Từ Tử Lăng sử dụng bản lĩnh độc môn, nhanh chóng hoán đổi chân khí, đột nhiên tiến lên phía trước hai bước, quyền hóa thành chưởng, cùng với bàn tay còn lại hợp thành thế Liên Hoa. Bảo Bình khí lực tập trung cao độ hình thành giữa hai tay gã, sau đó rời chưởng tâm lao vọt lên không theo dạng xoáy trôn ốc đón đánh Tân Na Á. Cùng lúc này gã lăn tròn trên mặt đất rồi rơi tõm vào làn nước trong xanh, tạm thời thoát khỏi trùng vây, hóa giải được đại họa sát thân cận kề ngay trước mắt.

Đoạn Ngọc Thành, Hỏa Nữ và Thủy Nữ vẫn bám riết không tha, trường kiếm theo ba hướng khác nhau đâm vào chỗ Từ Tử Lăng vừa lao xuống.

Ở phía bên kia, Tân Na Á nặng nề hự một tiếng. Tuy miễn cưỡng đỡ được Bảo Bình chân khí mà Từ Tử Lăng tặng cho nhưng thân hình thị vẫn bị chấn bay dạt ra, có lẽ ít nhiều đã thụ thương. Một kích toàn lực và bất ngờ của gã làm sao thị có thể dễ dàng chịu nổi.

Trầm cơ thể tới đáy suối sâu chừng sáu thước, Từ Tử Lăng lật mình ngửa mặt lên, xuyên qua làn nước trong xanh nhìn rõ ràng thời gian và góc độ tấn công của ba thanh kiếm. Trước tiên gã hớp một ngụm nước, hai tay ngầm vận kình. Ba mũi Thủy tiễn từ miệng và hai tay

gã vọt lên như ba trụ nước, xoáy tròn đánh thẳng vào những chỗ hiểm yếu tất phải chống đỡ của Đoạn Ngọc Thành, Hỏa Nữ và Thủy Nữ.

Sau khi phát xuất thủy tiễn chứa Loa Hoàn kình, Từ Tử Lăng lại ép sát thân mình dưới đáy nước di chuyển vài trượng, làm những địch nhân khác phải tạm dừng thế công vì không thể nắm được vị trí của gã.

Ba người bọn Đoạn Ngọc Thành bất đắc dĩ đành phải đồng thời thu kiếm về chống đỡ kỳ chiêu vô cùng đặc biệt của Từ Tử Lăng, thân hình bị đẩy bật trở lại bên bờ suối.

Bỗng nhiên phía bên trên ma ảnh rợp bầu trời.

“Đại Tôn” Hứa Khai Sơn đầu dưới chân trên từ trên không lao xuống, song chưởng ép tới mặt nước. Tuy chưa thật sự giao đấu nhưng Từ Tử Lăng đang ở bên dưới đã cảm thấy không còn được tự to thoải mái như lúc trước nữa. Nước suối như biến thành thực thể, nặng tựa núi Thái Sơn, dồn ép tới mức làm gã cảm thấy cực kỳ khó chịu, kinh hãi nhất là chân tay gần như không thể động đậy. Gã đang được nếm thử thủ đoạn lợi hại của vị lãnh tụ tối cao Đại Minh tôn giáo.

Hứa Khai Sơn có thể chưa đạt tới đẳng cấp của Thạch Chi Hiên, nhưng công lực khẳng định cũng chẳng kém bao nhiêu. Có điều lúc này Từ Tử Lăng lại vui mừng thay vì sợ hãi, Hứa Khai Sơn nôn nóng muốn giết gã nên đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng.

Thật ra thủ pháp của hắn vô cùng cao minh, dùng nội kình khống chế làm nước suối bất ngờ nặng tới vạn cân như đá núi. Từ Tử Lăng bị ép cho không né vào đâu được, cũng chẳng thể dùng thủy tiễn như vừa rồi, chỉ có thể lấy cứng chọi cứng để chống lại một kích toàn lực

từ trên đánh xuống của hắn.

Vấn đề là gã đã học được phương pháp thăm dò địch từ Thạch Chi Hiên, vừa may lại phát huy hiệu quả tối đa trong tình huống đặc biệt này.

Gặp chân khí của Hứa Khai Sơn, dòng suối sâu sáu thước lập tức ngừng chảy, giống như từ dưới đáy bỗng nhiên mọc lên một tảng đá lớn làm dòng nước cuồn cuộn bị ngăn lại, bọt nước bắn lên tung toé.

Nhưng điều kỳ diệu nhất là sự phân bổ mạnh yếu trong kình lực và phương thức vận động chân khí của Hứa Khai Sơn lại thể hiện rõ ràng trong từng phân từng tấc nước. Điều đó làm cho Từ Tử Lăng có thể hoàn toàn nắm rõ sự huyền ảo trong chiêu thức của đối phương, giúp gã tìm được một lối thoát.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Từ bên dưới, hai ngón tay Từ Tử Lăng xỉa ra đón song chưởng của Hứa Khai Sơn đang xuyên qua làn nước áp tới. Sự phân bố chỉ lực cũng không đồng đều. Ngón tay phải được Từ Tử Lăng dồn vào hơn tám thành công lực chống đỡ chưởng bên trái của đối phương, ngón tay kia chỉ hàm chứa hai thành kình lực với mục đích để tá lực.

“Thủy Thạch” lập tức bị phá tan, dòng nước lại mềm mại như vốn có.

Chỉ chưởng giao tiếp.

Ngón tay bên trái Từ Tử Lăng khẽ thu lại thành ra đâm vào lòng bàn tay của Hứa Khai Sơn, chậm hơn một chút so với chỉ bên phải. Sự biến hóa vi diệu đó đã quyết định cao thấp và thành bại giữa hai đấu thủ.

Ngón tay phải gã dùng Loa Hoàn kình với lực xuyên thấu chính diện giao phong với Hứa Khai Sơn. Họ Hứa lập tức thảm bại, toàn thân chấn động kịch liệt. Loa Hoàn kình chỉ phá vỡ chưởng kình rồi xuyên thấu vào kinh mạch hắn.

Thì ra kình lực phân bố lên song chưởng của Hứa Khai Sơn cũng không đều, chưởng phải mạnh hơn chưởng trái theo tỷ lệ bên sáu bên bốn. Từ Tử Lăng áp dụng kế “ngựa tốt địch ngựa xấu”, dùng mạnh đánh yếu, dùng yếu đỡ mạnh. Chỗ cao minh là trước tiên gã dùng mạnh đánh yếu, làm chỗ đối phương đang mạnh lại biến thành yếu, sau đó ngón tay trái gã mới đâm vào chưởng phải chứa kình lực mạnh hơn của Hứa Khai Sơn.

Kình khí phía bên tay trái gã làm bọt nước bắn tung tóe. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy hai người chỉ chưởng giao kích, làm sao có thể tưởng tượng được chỗ huyền diệu tinh tế bên trong.

Rú lên một tiếng thê thảm, Hứa Khai Sơn bị ép bật tung lên khỏi mặt nước rồi há miệng phun ra một búng máu.

Từ Tử Lăng cũng bị lực phản chấn làm cho khí huyết nhộn nhạo, mắt nổ đom đóm. Phán đoán đối phương bị nội thương không nhẹ, gã miễn cưỡng áp chế huyết khí mượn sức nước đứng lên, hai chân dùng lực đạp xuống đáy suối, thân hình vọt lên khỏi mặt nước, một quyền cách không kích vào Hứa Khai Sơn vẫn đang lơ lửng trong không trung.

Đoạn Ngọc Thành, Vinh Giảo Giảo, Tân Na Á, Hỏa Nữ, Thủy Nữ vô cùng kinh hãi ùa tới nhưng đã chậm một bước.

Tuy nhiên Hứa Khai Sơn quả xứng danh là cao thủ cỡ tông sư. Lâm nguy bất loạn, hắn lộn người trên không một vòng rồi giơ song chưởng lên đỡ.

“Bùng”

Bảo Bình khí tập trung cao độ đánh tới, Hứa Khai Sơn làm sao chống nổi. Thương thế mới chồng lên thương thế cũ, hắn lại phun ra một búng máu, cơ thể như diều đứt dây bay ngược về phía Tân Na Á và Vinh Giảo Giảo.

Đúng lúc này nghe tiếng quát lớn của Hầu Hy Bạch từ cửa cốc vọng lại:

- Ác đồ đừng mong sính cường! Hầu Hy Bạch tới đây!

Tân Na Á lăng không ôm lấy Hứa Khai Sơn đã bị trọng thương, miệng thét lên một câu bằng tiếng Hồi Hột mà Từ Tử Lăng không hiểu là gì.

Tưởng đối phương muốn rút lui, Từ Tử Lăng bèn lạnh lùng quát lớn:

- Chạy đi đâu!

Hỏa Nữ và Thủy Nữ đang lùi lại, nghe thấy câu nói của Tân Na Á lập tức phóng ra mấy chục điểm hàn quang bắn về phía Từ Tử Lăng.

Vinh Giảo Giảo thì đón đánh Hầu Hy Bạch đến chi viện.

Từ Tử Lăng cảm thấy toàn thân rã rời, biết mình vì truy kích Hứa Khai Sơn nên nội thương lại càng nặng thêm. Chân nguyên cũng đã hao tổn cực độ không còn sức chống đỡ ám khí của hai nữ nhân đó, gã lập tức dạt sang ngang né tránh.

Vẫn tiếp tục lùi lại, có điều Hỏa Nữ và Thủy Nữ không bỏ chạy mà quay sang giúp Vinh Giảo Giảo đối phó với cây Mỹ Nhân phiến của

Hầu Hy Bạch.

Bên kia Hứa Khai Sơn đã xếp bằng ngồi xuống. Tân Na Á không màng chuyện gì nữa, song chưởng áp vào sau lưng Hứa Khai Sơn lập tức tiến hành trị thương. Từ Tử Lăng dám khẳng định bọn chúng có bí pháp độc môn trị liệu nội thương có thể giúp Hứa Khai Sơn hồi phục trong thời gian ngắn. Khi đó thì giờ tàn của gã và Hầu Hy Bạch cũng tới theo.

Mỹ Nhân Phiến lúc này hết vòng lên lại lượn xuống, đỡ phải gạt trái, vất vả chống cự những chiêu thức tàn độc của ba ả yêu nữ. Hầu Hy Bạch không rảnh mà để tâm đến chuyện khác.

- Từ Tử Lăng nạp mạng đi!

Đoạn Ngọc Thành thân kiếm hợp nhất hóa thành một vệt sáng dài bắn tới.

Từ Tử Lăng trong lòng kêu khổ không ngớt. Dù Đoạn Ngọc Thành có sai lầm như thế nào đi nữa gã cũng không nhẫn tâm làm hắn bị thương. Nhưng nếu không thoát khỏi sự đeo bám lằng nhằng này, để Hứa Khai Sơn khôi phục năng lực tác chiến, thêm vào ba nữ tặc bọn Tân Na Á thì hai gã sẽ không còn cơ may nào nữa.

Kiếm quang bùng lên dữ dội, kình khí bao trùm không gian đánh tới.

Tâm thần Từ Tử Lăng lại một phen chấn động. Thực lực mà Đoạn Ngọc Thành thể hiện ra lúc này mạnh hơn lúc trước nhiều. Có thể thấy mới đầu hắn còn lưu lại dư lực. Hiện giờ để bảo vệ Hứa Khai Sơn, hắn đã hiển lộ hết tuyệt nghệ học được từ Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kinh. Với tình trạng hiện tại của Từ Tử Lăng, muốn giết hắn cũng chỉ có lòng chứ không có sức. Hơn nữa vấn đề là bản thân gã vẫn đang dùng dằng chưa quyết.

Bắn mình lùi lại đứng lên một tảng đá bên bờ sông, tay trái Từ Tử Lăng vẽ hình tròn, tay phải vẽ hình vuông. Hai cỗ lực đạo tương phản một hút một đẩy xuất hiện để ứng phó với kiếm khí nghiêng trời lệch đất đang công tới của đối phương.

Đoạn Ngọc Thành kiếm thế lợi hại, thần sắc vẫn bình tĩnh như mặt nước không gợn sóng. Nhưng nếu hắn giữ nguyên không thay đổi thế công thì một nửa kiếm khí sẽ bị hút mất, nửa còn lại sẽ bị đánh dạt ra. Chỉ cần để cho Từ Tử Lăng thành công hút được một phần chân khí thì một chiêu phản kích của gã sẽ làm hắn khó có thể chống đỡ được.

Bỗng nhiên ngàn vạn kiếm ảnh biến mất, thanh kiếm trở lại dáng vẻ ban đầu của nó. Đoạn Ngọc Thành chân bước theo kỳ bộ tiến về bên trái Từ Tử Lăng. Trường kiếm mau lẹ hạ xuống, giữa đường lại đột ngột chém ra, biến hóa vô cùng tinh diệu làm người khác không sao phán đoán được góc độ tấn công. Kiếm và người hòa nhập thành một thể, không có đến nửa điểm gây ra cảm giác ngưng trệ.

Từ Tử Lăng không tưởng nổi hắn lại cao minh đến thế, kình đạo đang từ thực biến thành hư, muốn hút cũng không thể hút được, muốn mượn lực cũng không thể mượn lực được. Nếu gã không bị nội thương thì còn có thể cứng cỏi chống lại một kích như lôi đình vạn quân này của hắn, nhưng lúc này Từ Tử Lăng tự biết mình không đủ sức. Kiếm khí khổng lồ không chút sơ hở của đối phương đã hoàn toàn bao trùm khóa chặt gã.

Song thủ Từ Tử Lăng thi triển Đại Kim Cương Luân ấn, đồng thời bắn mình lùi lại vọt qua bờ bên kia của dòng suối.

Đoạn Ngọc Thành cười lạnh quát:

- Muốn chết!

Vừa nói hắn vừa phóng theo, chiêu thức vẫn giữ nguyên thế đâm thẳng vào đối thủ. Với việc cảm nhận được trường khí của đối phương, sự lùi lại của Từ Tử Lăng đã kích thích kiếm khí của hắn bừng lên như hỏa diệm sơn. Trường kiếm phá không phát ra những tiếng rít chói tai, mang theo khí thế một chiêu đoạt mạng.

Từ Tử Lăng tiêu sái cười nói:

- Ngọc Thành vẫn chưa đủ kinh nghiệm lâm trận!

Đại Kim Cương Luân ấn vốn hướng lên trên đón chiêu bỗng đổi thành án xuống mặt suối. Lập tức bọt nước bay tung toé, một cột nước từ trong lòng suối vọt lên hệt như cây gậy sắt vụt vào chỗ yếu hại ở hạ bàn Đoạn Ngọc Thành.

Đâu ngờ gã dùng lại chiêu thức đã từng thi triển lúc trước, Đoạn Ngọc Thành lập tức thủ cước rối loạn, trường kiếm vội đổi hướng chém thẳng vào trụ nước.

“Bùng”

Hoa nước tung bay, Đoạn Ngọc Thành bị chấn ngược trở lại bờ đối diện.

Từ Tử Lăng thét lớn một tiếng, từ bờ bên kia nhằm đối phương kích sang một quyền. Đoạn Ngọc Thành trận cước chưa ổn định liền cuống cuồng vung kiếm lên đỡ. Gần như lập tức sắc mặt hắn hiện lên vẻ ngỡ ngàng và kinh hãi vì khi đưa thanh kiếm ra lại không gặp một tia kình khí nào hết.

Đến kúc này Bảo Bình khí mới hình thành rồi thoát khỏi quyền đầu

bắn vụt sang.

“Uỳnh”

Toàn thân chấn động dữ dội, Đoạn Ngọc Thành lảo đảo lùi lại, mặt cắt không còn giọt máu. Rõ ràng hắn đã thụ thương.

Về phần Từ Tử Lăng cũng cảm thấy thân thể hư nhược đến nỗi không thể thừa thế truy kích. Gã vốn tưởng Đoạn Ngọc Thành chịu một quyền đó tất phải ngã xuống. Giờ thấy hắn vẫn đứng vững không ngã, cũng chẳng hề thổ huyết thì có thể biết công năng của Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kinh quả thực không tầm thường.

Đúng khoảnh khắc đó Hứa Khai Sơn bất ngờ đứng bật dậy, ánh mắt sáng rực chiếu qua hai lỗ nhỏ trên chiếc mũ trùm kín đầu, hắn thét lớn:

- Võ công giỏi lắm! Bản Tôn lại đến lĩnh giáo đây!

Tân Na Á vẻ mặt vô cùng quan tâm nhảy vọt đến bên Đoạn Ngọc Thành.

Nhìn Hứa Khai Sơn đã tới bên bờ suối, Từ Tử Lăng ngấm ngầm đề khí rồi nhạt giọng:

- Hứa huynh tưởng cải biến thanh âm, lại đội mũ trùm đầu thì có thể giấu được tai mắt người khác sao?

Đứng lại ở bờ bên kia, Hứa Khai Sơn lắc đầu than:

- Thật không tưởng nổi Từ Tử Lăng tung hoành vô địch lại mất mạng ở sơn cốc này. Đáng tiếc, thật là đáng tiếc!

Tân Na Á và Đoạn Ngọc Thành bước đến đứng hai bên hắn sẵn sàng vào cuộc.

Từ Tử Lăng thầm hạ quyết tâm, kể cả có sang thế giới bên kia thì nhất định cũng phải lôi Hứa Khai Sơn cùng lên đường với gã.

Chợt từ bên ngoài cốc truyền vào tiếng huýt sáo báo hiệu, âm thanh rít lên sắc nhọn lộ vẻ khẩn cấp phi thường.

Tân Na Á và Đoạn Ngọc Thành đồng thời biến sắc, hai mắt Hứa Khai Sơn lộ vẻ kinh dị. Từ Tử Lăng thì không ngờ bọn chúng còn có đồng đảng bên ngoài cốc nên trong lòng vô cùng kinh hãi.

Nhãn thần Hứa Khai Sơn không ngừng biến đổi, bỗng hắn trầm giọng:

- Coi như mạng ngươi lớn. Chúng ta đi!

Nói đi là đi, cả ba chạy thẳng ra ngoài cửa sơn cốc.

Từ Tử Lăng quát vọng sang:

- Hy Bạch lui mau!

Hầu Hy Bạch thu phiến lùi lại. Vô tâm luyến chiến, ba người bọn Vinh Giảo Giảo vội vã chạy theo sau thượng cấp, trong chớp mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Từ Tử Lăng hai chân nhũn ra ngồi phệt xuống đất.

Hầu Hy Bạch vội chạy đến hỏi đầy vẻ quan tâm:

- Ngươi có sao không?

Từ Tử Lăng nói nhanh:

- Ngươi mau ra ngoài xem, nếu là Thanh Tuyền trở về thì phải lập tức cảnh báo nàng. Ta phải mau chóng phục nguyên mới có thể ra giúp các ngươi được.

Hầu Hy Bạch biến sắc không nói thêm gì nữa, toàn lực phóng vụt tới con đường mòn dẫn ra ngoài cốc.

o0o

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn bốn phía. Nơi này thật yên tĩnh bình hòa, nước chảy róc rách, côn trùng chim chóc kêu rả rích.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, ánh nắng chiếu xuống sơn cốc làm các tầng thực vật hiện ra rõ rệt, bóng cây rợp đất. Dường như cuộc chiến đấu kịch liệt vừa qua chưa từng phát sinh ở đây vậy.

Trong lòng gã canh cánh nghĩ tới Thạch Thanh Tuyền, lại lo lắng cho Hầu Hy Bạch, nên tuy chưa hoàn toàn hồi phục đã không nhịn được mà đứng lên.

Mới rồi cùng Hứa Khai Sơn chính diện giao phong, quả thực thành bại chỉ cách một đường tơ. Xét về công lực thì Hứa Khai Sơn vẫn hơn gã một bậc. Thắng thua chỉ nhờ vào vận khí, mà Từ Tử Lăng lại gặp may mắn. Nếu gã không bất ngờ ngộ ra phương pháp điều tra địch nhân học được của Thạch Chi Hiên, từ đó tìm ra sơ hở của Hứa Khai Sơn thì chắc đã không còn cơ hội để thoát khỏi họa sát thân trong tình thế đơn độc trước kẻ thù.

Giá như có thể đem phương pháp đó áp dụng ở môi trường bình

thường thì khác nào gã đã học được một nửa Bất Tử Ấn Pháp. Không những biết rõ hướng di chuyển, lại có thể nhân lúc nắm được sự phân bố khí kình và phương thức vận kình của đối phương mà mượn lực tá lực khắc địch chế thắng, tiến vào cảnh giới bất tử.

Phải làm cách nào để đạt tới cảnh giới đó?

Bỗng trong lòng có tín hiệu cảnh báo, Từ Tử Lăng nhìn ra phía cửa cốc, thấy Hầu Hy Bạch từ con đường mòn trong rừng đi ra. Thần sắc ngưng trọng bước đến trước mặt gã, hắn trầm giọng nói:

- Thạch sư phụ tới rồi!

Giật mình kinh hãi, Từ Tử Lăng thất thanh hỏi:

- Ngươi bảo sao?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Ta nói Thạch sư phụ đến rồi. Cũng chỉ là phỏng đoán vậy thôi, vì khi ta ra đến bên ngoài thì trận chiến đã kết thúc. Đại Minh tôn giáo xong rồi!

Từ Tử Lăng chợt hiểu ra. Người làm Hứa Khai Sơn kinh hãi bỏ chạy chính là Thạch Chi Hiên. Sự kiện Đại Minh tôn giáo lần này đến Ba Thục đối phó với Thạch Thanh Tuyền hoàn toàn nằm trong dự liệu của lão.

An Long phụng mệnh Thạch Chi Hiên đến cảnh cáo để gã có thể phòng bị. Việc Thạch Thanh Tuyền không ở trong tiểu cốc rất có khả năng là bố trí của Thạch Chi Hiên để tránh họa cho con gái. Bọn Hứa Khai Sơn do nóng lòng báo thù cho Toa Phương nên đã tiến sâu vào cái bẫy chết người mà Thạch Chi Hiên kỳ công bố trí. Ở một phương

diện nào đó thì ngay cả Từ Tử Lăng cũng đã bị lão ma này lợi dụng.

Hầu Hy Bạch nói tiếp:

- Hai cái xác nằm phơi trên đường, nhưng không thấy bốn người còn lại. Theo ta thấy thì bọn chúng chạy không thoát khỏi tay Thạch sư phụ đâu.

Sợ kẻ xấu số là Đoạn Ngọc Thành, Từ Tử Lăng vội nói:

- Chúng ta mau ra ngoài xem cho rõ!

(

Chương 632: Hối thì đã muộn

Khấu Trọng vội vàng đến nội đường Thiếu Soái phủ. Hai mươi tám tên tử đệ binh của Tống gia đứng bên ngoài ai nấy đều tuổi trẻ cường tráng, khí vũ hiên ngang, lưng hùm vai gấu, thần sắc hùng dũng. Bọn họ toàn thân vận kình trang màu xanh, sau lưng đeo mã đao, cho thấy đó là những chiến binh tinh nhuệ của Tống gia chuyên lãnh nhiệm vụ bảo vệ trên đường đi vào thời kỳ đầy bất trắc này

Trước hết, bọn họ đứng nghiêm kính cẩn chào Khấu Trọng, hai mắt lộ thần sắc kính ngưỡng. Một người trong bọn tiến lên phía trước, thi lễ nói:

- Nhị tiểu thư đang ở trong nội đường đợi Thiếu Soái. Thuộc hạ là Tống Bang, xin kính chào Thiếu Soái.

Tâm tình Khấu Trọng sớm đã đặt hết trong nội đường rồi. Gã hận bước chân của mình không dài được gấp ba để xông vào. Nhưng Khấu Trọng không thể không chào hỏi Tống Bang. Gã nắm chặt hai tay hắn, cười nhẹ:

- Các vị huynh đệ khổ cực rồi!

Cả bọn đồng thanh đáp:

- Có thể làm việc vì Nhị tiểu thư và Thiếu Soái là vinh hạnh của chúng tôi.

Khấu Trọng bị tư thế chỉnh tề đồng thanh của họ làm giật mình, dường như họ đã chuẩn bị sẵn câu đó để đáp lời gã.

Tống Bang thấp giọng nói:

- Mời Thiếu Soái vào nội đường gặp Nhị tiểu thư.

Bỗng nhiên trái tim Khấu Trọng đập thình thịch, gã rời khỏi Tống Bang tiến vào cửa lớn. Thủ hạ Tống gia lùi sang hai bên nhường đường.

Vượt qua ngưỡng cửa, bóng dáng xinh đẹp cao quý của Tống Ngọc Trí đập vào mắt gã. Mỹ nữ đó đang đứng trước song cửa, quay lưng lại phía gã, ngưng thần nhìn cảnh trí hoa viên bên ngoài cửa sổ. Nàng dùng chiếc khăn màu xanh lục buộc tóc, thắt lưng gấm màu hồng đậm. Mình khoác chiếc áo choàng bằng vải lĩnh màu phấn lục, hai ống tay áo màu nhũ bạc, bên dưới vận chiếc quần phối hợp hài hoà ba màu xanh, trắng, vàng. Chân đi đôi giầy màu đen. Đúng là anh tư hào sảng, lại không mất đi vẻ thuỳ mỵ nữ tính.

Khấu Trọng cảm giác mình như một lãng tử rời xa quê hương cách biệt với tình nhân lưu lãng bên ngoài, sau khi vượt qua trăm núi ngàn sông, khổ sở trải qua đủ mọi loại dụ dỗ, cuối cùng đã trở lại bên người vợ yêu đã xa cách lâu ngày, tuy rằng Tống Ngọc Trí tối đa chỉ mới là người vợ chưa cưới hỏi của gã.

Khấu Trọng tâm tình căng thẳng, nhẹ nhàng đến sau tấm lưng thon thả yêu kiều của Tống Ngọc Trí. Trong lòng nảy sinh một cảm giác khao khát mãnh liệt, chỉ muốn ôm nàng vào lòng. Chí ít thì cũng muốn ôm chầm lấy tấm lưng thon như chuốt của nàng. Nhưng cuối cùng gã không dám mạo phạm, làm nàng không vui, chỉ ôn nhu nói:

- Trí Trí! Ta tới rồi!

Tống Ngọc Trí nói giọng bình tĩnh:

- Khấu Trọng! Ài! Khấu Trọng. Ngươi có biết đã làm bừa làm bậy, hại người ta thê thảm đến mức nào không?

Khấu Trọng khẽ chấn động, không nhịn nổi hai tay đặt lên hai vai nàng. Da thịt nàng nơi gã đặt tay vào căng tràn sức sống thanh xuân. Cảm nhận hương thơm quyến rũ tỏa ra từ mái tóc và thân thể nàng, đột nhiên gã không nói nên lời. Khấu Trọng vốn rất muốn cho nàng biết gã khổ sở nhớ nhung nàng thế nào, nhưng hiện tại dù thiên ngôn vạn ngữ cũng không nói ra được.

Tống Ngọc Trí nhẹ nhàng né tránh. Dường như nàng muốn thoát khỏi hai tay gã, nhưng đương nhiên là không làm được. Thật ra, nàng cũng không phải cố tình tránh né, chỉ nhạt giọng nói:

- Ngươi có biết ta từ đâu đến không?

Lúc này, trong lòng Khấu Trọng ngoài Tống Ngọc Trí thì không còn để ý đến chuyện gì khác nữa. Gã nói như trong cơn mê sảng:

- Chẳng phải nàng từ Lĩnh Nam tới sao?

Tống Ngọc Trí nhẹ nhàng đáp:

- Ngọc Trí vẫn chưa gả cho ngươi, ngươi không thể thất lễ đối với người ta được.

Khấu Trọng như tỉnh lại từ trong giấc mộng đẹp, vội vàng buông hai tay ra, cười vẻ biết lỗi:

- Xin Ngọc Trí bớt giận. Ta chỉ vì đã lâu mới gặp lại nên không thể đè nén được tình cảm mà thôi.

Tống Ngọc Trí nhạt giọng:

- Ngươi mau cút ra xa một chút cho ta!

Lời nàng nói, nội dung tuy không khách khí, nhưng ngữ điệu lại rất ôn nhu, rõ ràng cho thấy trong lòng nàng tuyệt không tức giận, vì thế nên Khấu Trọng không hề cảm thấy bị tổn thương. Gã có thể ôm vai nàng mà không bị nghiêm nghị trách mắng, đúng là cự ly giữa gã với mỹ nữ trước mặt này đã thu hẹp lại rất nhiều. Gã vội lùi lại hai bước, vui vẻ hỏi:

- Ta cút ra xa rồi đó. Trí Trí rốt cuộc là từ chỗ nào tới đây?

Tống Ngọc Trí từ từ quay lại đối mặt với nam tử làm nàng yêu hận khó phân này. Ngọc dung thanh lệ phẳng lặng như mặt nước, nàng nói:

- Ta từ Hải Nam tới.

Khấu Trọng giật nảy mình, thất thanh hỏi:

- Cái gì?

Tống Ngọc Trí lườm gã một cái, rồi đôi mắt như biết nói của nàng rõ ràng thể hiện câu trách “đều là chuyện do ngươi làm ra”, nhưng giọng điệu lại vẫn bình tĩnh có phần lạnh nhạt:

- Sau khi ngươi rời khỏi Lĩnh Nam, cha bắt đầu tiến hành kế hoạch mà ông đã định trước nhiều năm nay rồi. Trước tiên là bức Lâm Sỹ Hoành phải lùi về thủ hồ Quận Dương, mặt này do Trí thúc phụ trách, sau đó liên kết với Tiêu Tiễn để đối phó Lâm Sỹ Hoành. Những thủ pháp này nhằm từng bước đả kích và tước giảm quân lực và khả năng phát triển của Lâm Sỹ Hoành.

Khấu Trọng chìa tay ra mời:

- Chúng ta ngồi xuống rồi nói tiếp có được không?

Tống Ngọc Trí u oán nhìn gã lắc đầu đáp:

- Ta muốn đứng thế này mà nói. Nói xong ta phải lập tức đi ngay.

Rụt bàn tay lại, Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Nàng phải lập tức đi ngay? Tại sao lại đến rồi đi vội vã như vậy? Ta làm sao để nàng đi cho đành?

Tống Ngọc Trí hai má đỏ bừng, ra vẻ hung hăng giận dỗi:

- Ta muốn đi là đi. Ngươi đúng là miệng chó không thể mọc ngà voi mà.

Cảm nhận được tư vị tình ái của những người sắp thành hôn thê đang gây gổ, Khấu Trọng mỉm cười:

- Trí Trí đừng dọa ta mà! Vì sao nàng lại đến Hải Nam? Hoảng Công Thác chẳng phải đang ở thế thủy hỏa bất dung với Tống gia của nàng sao? Vừa rồi ta đến Trường An không thấy lão đâu, phải chăng lão đã quay về Hải Nam rồi?

Tống Ngọc Trí không vui nói:

- Bọn ta không phải được mời đến đó.

Khấu Trọng giật thót:

- Cái gì?

Tống Ngọc Trí than:

- Ngày ngươi đến gặp cha ta chắc sớm đã biết hậu quả này rồi chứ. Thực lực Nam Hải phái và Tống gia một trời một vực. Cha nhẫn nhịn Hoảng Công Thác là vì ném chuột sợ vỡ đồ. Giờ người đã quyết định giúp ngươi tranh bá thiên hạ nên không còn cố kỵ gì nữa. Bề ngoài thì làm như động viên quân đội Bắc thượng, nhưng thực ra cha ngấm ngầm dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai tấn công Hải Nam. Khi thuyền đội của bọn ta tiến vào eo biển thì bọn Hoảng Công Thác vẫn đang say ngủ, bị bọn ta đánh không kịp trở tay, hoảng hốt bỏ chạy. Hiện giờ, Hải Nam và các quận huyện duyên hải phụ cận đều nằm dưới quyền khống chế của Tống gia, trực tiếp uy hiếp Trầm Pháp Hưng và Lý Tử Thông. Hạm đội của bọn ta cách đây không tới mười ngày đi biển. Nhưng việc này chỉ làm tình thế càng khẩn trương thêm, bức bách Lý Thế Dân phải tốc chiến tốc quyết đối với Lạc Dương, trước khi bọn ta Bắc thượng sẽ nhổ cỏ tận gốc ngươi.

Khấu Trọng nghe xong vừa kinh hãi vừa vui mừng, rợn cả tóc gáy. Lần đầu tiên gã hiểu rõ một cách sâu sắc rằng sự e sợ của Lý phiệt đối với Tống Khuyết tuyệt không phải là một điều vô căn cứ. Tống Khuyết quả là đại gia về chiến lược và quân pháp, thủ đoạn che mắt địch nhân lại càng xuất thần nhập hoá. Trong khi người khác đều tưởng lão vẫn đang tập kết binh lực động viên chuẩn bị Bắc thượng thì lão lại phát động tập kích Hải Nam mà không hề có dấu hiệu báo trước, quét sạch Nam Hải phái đang nắm quyền khống chế Hải Nam.

Hải Nam rơi vào tay Tống Khuyết, cũng giống như toàn bộ vùng biển từ Trường Giang đổ về phía Nam đã nằm dưới quyền khống chế của lão. Thủy quân của Tống gia vốn đã nhiều năm bồi dưỡng tinh thần, bảo tồn thực lực. Vì vậy bất kể là thuỷ sư của Lý Tử Thông hoặc

Trầm Pháp Hưng đều khó mà cứng cỏi chống lại được hạm đội đó. Hơn nữa, Tống Khuyết muốn đến là đến, khi hạm đội của Tống gia đến trước cửa thì địch nhân mới kinh hãi nhận ra. Về chiến lược tổng thể, việc chiếm đóng Hải Nam là một nước cờ tinh diệu tuyệt luân.

Đối với kế hoạch của gã, việc này lợi hại ra sao chưa xác định được. Lý Tử Thông có thể bị dọa mà khiếp sợ thu mình lại không dám ra, nhưng rồi cũng có thể nhân lúc Tống Khuyết ở Hải Nam trận cước chưa ổn định mà mạo hiểm Bắc thượng tấn công Thiếu Soái quân của gã với mục đích hội hợp với đại quân của Lý Thế Dân chống lại Tống Khuyết.

Tống Ngọc Trí ôn nhu nói:

- Hiện giờ cha đang chuẩn bị dụng binh đối với Trầm Pháp Hưng. Lần này, Ngọc Trí phụng mệnh đến nói với ngươi rằng bất kể thế nào cũng phải giữ vững Bành Lương, đợi khi ông phá Trầm Pháp Hưng xong sẽ cùng với ngươi từ hai phía Nam Bắc theo hai đường thuỷ bộ đánh chiếm Giang Đô. Theo bọn ta tính toán thì Trầm Pháp Hưng tối đa chỉ chống chọi được nửa năm. Vào mùa xuân trăm hoa đua nở sang năm, mong rằng chúng ta có thể gặp mặt ở Giang Đô!

Khấu Trọng lòng trầm hẳn xuống. Thiếu Soái quân của gã có thể chống chọi được nửa năm không? Câu cuối cùng của Tống Ngọc Trí không những bao hàm tình ý, lại hàm ý nàng không nhìn thấy tương lai tốt đẹp nên có chút ý vị sinh ly tử biệt, làm lòng gã trăm mối tơ vò.

Tống Ngọc Trí cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

- Ta mệt mỏi lắm rồi. Ngươi giữ gìn cho tốt. Ngọc Trí đi đây!

Khấu Trọng cuống quýt chụp vai nàng, giọng gấp gáp:

- Trí Trí làm sao có thể nói đi là đi thế được?

Tống Ngọc Trí không hề né tránh, nhưng vẻ mặt mệt mỏi vẫn trơ như gỗ, nàng nhạt giọng hỏi:

- Vì sao lại không thể?

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt:

- Chúng ta đã lâu lắm rồi không gặp, chẳng lẽ ngoài việc công thì không còn chuyện gì mà nói nữa hay sao?

Đôi mắt đẹp thoáng qua thần sắc buồn bã và bế tắc, Tống Ngọc Trí ôn nhu đáp:

- Trong đầu nam nhân các ngươi ngoài chuyện đánh đấm và đại nghiệp thống nhất thiên hạ ra thì còn có gì nữa đâu? Làm sao bảo vệ cho tốt Thiếu Soái quân của ngươi chính là việc duy nhất trước mắt mà ngươi phải nghĩ. Ngọc Trí không còn lời nào nói với ngươi nữa. Ta sẽ gả cho ngươi theo đúng điều kiện của cha. Như vậy được chưa?

Khấu Trọng như bị sét đánh. Thân hình chấn động buông tay lùi lại. Sắc mặt gã trắng bệch, trong lòng bừng lên cảm giác mất mát, chừng như tất cả đã trở thành tro tàn.

Tống Ngọc Trí nhẹ thở dài:

- Nếu hiện giờ là thời kỳ thái bình thịnh trị, chúng ta ngẫu nhiên gặp gỡ trên giang hồ, Ngọc Trí có thể xiêu lòng vì ngươi. Đáng tiếc là thời gian và địa điểm đều không thích hợp, ta còn có gì mà nói với ngươi nữa? Từ khi ngươi lần đầu tiên cầu hôn với Trí thúc, chút ít hảo cảm của Ngọc Trí đối với ngươi đã hoàn toàn tiêu tan rồi. Ta hận nhất là

hôn nhân có điều kiện, nó giống như một vụ mua bán vậy. Điều đó lại phát ra từ chính miệng của nam nhân mà ta đặt nhiều hy vọng. Khấu Trọng ngươi đã từng bao giờ tìm cách hiểu nỗi lòng của ta chưa? Ngươi có chút hứng thú nào đối với những suy nghĩ trong lòng ta không? Ngươi không coi ta là một đối tượng hay mục tiêu để chinh phục như là Giang Đô hay Trường An, Ngọc Trí này chỉ được xem là một chiến lợi phẩm của chiến tranh mà thôi.

Khấu Trọng nghe xong đứng ngây như gà gỗ, trong lòng tự nhủ mình tuy nhớ nhung nàng, yêu thương nàng, nhưng lại chưa từng quan tâm đến những suy nghĩ trong lòng nàng, ví dụ như tại sao nàng lại phản đối Tống gia tham gia cuộc chiến tranh giành thiên hạ… Bấy lâu nay gã chỉ cho rằng việc nàng thích mình là đương nhiên không bàn cãi.

Tiến lên hai bước khẽ đưa tay vuốt ve má gã, Tống Ngọc Trí nhẹ nhàng nói:

- Thiếu Soái tự lo bản thân mình cho tốt, không cần tiễn ta nữa!

Nói xong nàng rời gót đi ra, ngọc dung thoáng qua một nét cười buồn thảm.

---oOo---

Hỏa Nữ và Thủy Nữ phơi thây bên ngoài cốc cách nhau hơn mười trượng. Có thể tưởng tượng tình huống kịch liệt lúc đó. Bọn người Đại Minh tôn giáo vừa đánh vừa chạy, hai nữ nhân này vì bảo vệ Giáo Tôn mà liều mạng ngăn chặn Thạch Chi Hiên, cuối cùng ngọc nát hương tiêu dưới bàn tay lạt thủ vô tình của lão.

Hai người dò theo dấu vết, cách nửa dặm lại thấy hai thi thể nam nhân, chính là Cưu Lệnh Trí và Dương Mạc trong Ngũ Ma. Bên cạnh

thi thể mỗi người còn có một chiếc máy bắn tên bị phá huỷ, tên nỏ vương vãi khắp nơi trên mặt đất.

Hầu Hy Bạch kiểm tra vết thương trí mạng của họ, đoạn kết luận:

- Đúng là Thạch sư phụ hạ thủ. Bề ngoài không thấy dấu vết thương tích, nhưng ngũ tạng lục phủ đều vỡ nát, nhất kích trí mạng.

Nhớ lại tình trạng thảm tử ở Trường An của Vu Ô Quyển, Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý rồi nói:

- Bọn họ chắc phụng mệnh Hứa Khai Sơn bố trí tiếp ứng ở đây, vì cản trở Thạch Chi Hiên mà mất mạng. Chúng ta chia ra tìm kiếm, nửa giờ sau gặp lại ở chỗ này. Người của Đại Minh tôn giáo tuy tàn ác đa đoan, nhưng con người ta khi chết rồi thì còn tính toán gì với họ nữa? Chúng ta hãy giúp cho họ nhập thổ an lành.

---oOo---

Ngây ngốc ngồi ở một góc sảnh đường, Khấu Trọng chán nản ủ rũ dựa vào lưng ghế, ánh mắt hoang mang nhìn lên trần nhà. Lần đầu tiên gã cảm thấy hối hận sâu sắc về những hành vi của mình trong quá khứ.

Cảm giác hổ thẹn, dằn vặt và hối hận đồng loạt tấn công gã. Chuyện Khấu Trọng chỉ lo nghĩ cho việc công và sự vô tâm của gã đã làm người gã mến yêu bị tổn thương nghiêm trọng.

Gã chỉ suy nghĩ cho niềm tin của riêng mình mà chưa từng đặt mình vào địa vị nàng, suy nghĩ từ góc độ và lập trường của nàng!

Bên ngoài song cửa, những đám mây đen nặng nề hạ thấp giống như tâm tình chán nản của gã. Một nỗi thương tâm không biết gọi tên

làm bản thân và cõi lòng gã bị áp chế như phải gánh một khối đá ngàn cân. Giờ đây việc nói một câu, động chân động tay, thậm chí là suy nghĩ về quan hệ giữa gã và Tống Ngọc Trí tại sao phát triển đến mức độ này cũng làm gã phải dùng hết toàn thân khí lực mới làm được.

Gã có thể có được thân thể nàng, nhưng lại không thể chiếm được trái tim nàng. Chiến thắng mọi trận chiến, lấy được cả thiên hạ để làm gì nếu lại vĩnh viễn mất nàng? Suy nghĩ đó làm gã nghẹt thở và nhận thấy bản thân vô cùng cô độc. Lúc này, không còn việc gì khiến gã cảm thấy có ý nghĩa nữa, cũng không còn cách nào chữa trị được vết thương trong tim gã.

Sự hối hận và dằn vặt như vô số mũi kim sắc nhọn chích vào tim Khấu Trọng. Ý chí và khả năng tự kiềm chế mạnh mẽ của gã nhất loạt tiêu tan, thân xác và linh hồn rã rời như vô lực.

Tiếng Tuyên Vĩnh vang lên bên ngoài cửa:

- Bẩm Thiếu Soái, Vinh Dương thất thủ rồi!

Khấu Trọng nhắc đi nhắc lại bốn chữ “Vinh Dương thất thủ” đến hai lần mới tỉnh táo lại để ngồi thẳng người lên.

Tuyên Vĩnh và Lạc Kỳ Phi đến bên lo lắng bồn chồn nhìn gã.

Gắng gượng hồi phục tinh thần, Khấu Trọng nói:

- Ta không sao! Ngồi xuống hãy nói.

Hai người chia ra ngồi hai bên gã. Lạc Kỳ Phi báo cáo:

- Tin tức vừa truyền tới. Chúng ta đã sớm đoán Nguỵ Lục sẽ đầu

hàng, nhưng không tưởng nổi hắn lại đầu hàng nhanh đến thế. Nghe nói Vương Thế Sung phái đại tướng Trương Chi đến Vinh Dương truyền tin, ra lệnh cho Nguỵ Lục phái binh tăng viện cho Hổ Lao. Ngờ đâu Nguỵ Lục lại bắt Trương Chi và những người đi theo rồi mở cổng thành đón Lý Thế Dân vào.

Khấu Trọng nghe xong tin này thì tỉnh hẳn, tinh thần quay trở lại với tình hình chiến sự lạnh lùng tàn khốc. Gã nhớ lại Nguỵ Lục là tướng phòng thủ Vinh Dương, Trương Chi tất là người có đủ tư cách truyền ngự lệnh của Vương Thế Sung cho hắn, đoạn nhíu mày hỏi:

- Quản Thành, Vinh Dương liên tiếp không đánh mà hàng, Trịnh Châu thấy thế tất cũng làm theo. Vương Huyền Ứng đối phó thế nào?

Lạc Kỳ Phi đáp:

- Vương Huyền Ứng sợ bị địch giáp kích bốn phía nên không đánh mà lùi, trốn trở lại Hổ Lao rồi.

Khấu Trọng thầm chửi không biết hôm nay là ngày chó chết nào mà tin tức nghe được toàn là tin xấu thế. Gã lắc đầu than:

- Ta hiểu rõ nhất tên vô dụng Vương Huyền Ứng đó tuyệt sẽ không có đảm lượng và quyết tâm tử thủ Hổ Lao đâu. Con mẹ nó! Đại kế hành quân gạt địch chỉ còn cách lập tức tiến hành. Lão thiên gia luôn chiếu cố cho Khấu Trọng ta, hy vọng cho đến hôm nay lão vẫn không thay đổi.

Trong chốc lát, gã bỗng hiểu ra là bất kể mình thương tâm mất mát như thế nào cũng không thể để tình cảm cá nhân ảnh hưởng tới Thiếu Soái quân được. Việc đó sẽ ảnh hưởng tới cả sự kỳ vọng cũng như sinh mạng của những người yêu mến và ủng hộ gã.

Nếu như có Từ Tử Lăng bên cạnh thì tốt quá!

---oOo---

Hai người rửa tay bên suối với tâm trạng nặng nề. Mới đây thôi Hỏa Nữ và Thủy Nữ còn thanh xuân hoạt bát, chỉ trong chốc lát đã cùng với Cưu Lệnh Trí và Dương Mạc vùi thây dưới tám tấc đất vàng trong rừng mai ngoài cốc. Đối phương tuy là địch nhân, nhưng trong lòng hai gã không khỏi dâng lên niềm thương cảm.

Hai gã đã điều tra một khu vực với chu vi gần mười dặm xung quanh nhưng không phát hiện được gì thêm. Bốn người Hứa Khai Sơn, Tân Na Á, Vinh Giảo Giảo và Đoạn Ngọc Thành có thể đã chạy thoát. Với võ công của bọn họ, nếu không phải Hứa Khai Sơn và Đoạn Ngọc Thành nội thương chưa khỏi thì dù có chính diện quyết chiến với Thạch Chi Hiên vẫn có thể đánh một trận.

Từ Tử Lăng càng lúc càng cảm thấy sự cao minh và đáng sợ của Thạch Chi Hiên. Chẳng trách hai đạo chính tà trong thiên hạ đều cố kỵ lão đến thế.

Đại Minh tôn giáo trải qua hai trận đánh thì Thiện Mẫu Toa Phương mất mạng, Ngũ Loại Ma chỉ còn lại một mình Tân Na Á, thương vong thảm trọng. Kế hoạch tiến vào Trung Nguyên của họ cũng chịu đả kích rất lớn, trong thời gian ngắn không thể gượng dậy được.

Hầu Hy Bạch đến ngồi trên một tảng đá lớn bên bờ suối, ngửa mặt chăm chú nhìn bầu trời đen dày đặc ánh sao đêm bên trên tiểu cốc, miệng than thở:

- Thạch sư phụ chắc được An Long giúp chứ nếu không thì người của Đại Minh tôn giáo không thất bại mau chóng và thê thảm như thế

được.

Từ Tử Lăng chỉ gật đầu không nói gì. Gã cởi giày ra, ngâm cả hai bàn chân trần vào trong dòng nước. Cảm giác mát mẻ ngấm sâu vào tận phế phủ làm tâm tình như sóng triều của gã bình phục lại. Gã lại nghe thấy điệu nhạc du dương của ve sầu đầu thu ca hát trong cốc.

Hầu Hy Bạch nhìn gã, nhíu mày hỏi:

- Rốt cuộc là Thạch Thanh Tuyền đi đâu đây?

Từ Tử Lăng lắc đầu, ra hiệu gã không đoán được.

Hầu Hy Bạch lại hỏi:

- Người mà ngươi gọi là Ngọc Thành đó là ai? Dường như là người quen cũ của Tử Lăng. Kiếm pháp của hắn cao minh phi thường.

Từ Tử Lăng giải thích cho hắn về quan hệ với Đoạn Ngọc Thành, rồi kết luận:

- Trước đây, dù hắn rời bỏ bọn ta, nhưng vẫn còn chút tình nghĩa sót lại. Trải qua lần này, coi như giữa ta và hắn đã không còn quan hệ, chỉ còn cừu hận. Đương nhiên là ta không hận hắn, nhưng chỉ sợ là hắn không nghĩ thế. Cừu hận sẽ như đám cháy rừng lan rộng cho đến lúc thiêu rụi tất cả.

Hầu Hy Bạch gật đầu:

- Tên Ngọc Thành đó khẳng định là một người có tư tưởng cực đoan. Một khi đã phát sinh định kiến với sự việc nào đó thì không ai có thể thay đổi hắn được. Đối với ta mà nói, tôn giáo là một thứ chỉ nên ngắm nhìn chứ không thể trầm mê. Khi bị tư tưởng tôn giáo trói

buộc thì con người sẽ biến thành nô lệ của chính mình.

Từ Tử Lăng nhăn nhó cười nói:

- Câu đó của ngươi chỉ nên nghĩ trong đầu, ngàn vạn lần không nên nói ra, kẻo lại khuấy động phong ba. Đối với người theo tôn giáo mà nói thì tín ngưỡng của họ là một kiểu giải thoát, tự mình hưởng thụ, không cầu gì khác.

Hầu Hy Bạch cười đáp:

- Chân lý chỉ có một. Trên thế gian này có nhiều tín ngưỡng như thế thì cái nào là thật cái nào mới là giả đây? Ài! Những việc này chỉ nghĩ đã thấy đau đầu rồi.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ chính vì mỗi người có niềm tin không giống nhau nên thế gian này mới phát sinh nhiều tranh chấp đến vậy.

Hầu Hy Bạch ngồi xếp bằng xuống, nhắm hai mắt lại hỏi:

- Tử Lăng định ở đây đợi bao nhiêu ngày?

Từ Tử Lăng nhớ tới Khấu Trọng, trong lòng thầm than. Gã lắc đầu mơ màng đáp:

- Ta không biết. Không gặp Thanh Tuyền thì ta không thể an tâm được.

Bỗng nhiên trong lòng máy động, gã nhìn ra phía đường mòn trong rừng.

Hầu Hy Bạch mắt cũng mở to không chớp nhìn về hướng đó.

Dưới ánh trăng sao trong trẻo, Thạch Thanh Tuyền đầu đội mũ nho sinh màu xanh đen, mình mặc áo có tay màu nhũ bạc, ống tay áo viền đoạn cẩm, bên ngoài khoác chiếc áo ngắn màu vàng nhũ, khoác thêm chiếc áo choàng không tay màu thuý bạch, dùng một chiếc thắt lưng hoa màu xanh, chân nàng đi đôi giày da mũi nhọn. Sắc đẹp tỏa sáng không gian, Thạch Thanh Tuyền đang duyên dáng ung dung tiến lại.

Nàng không hề che mặt, cũng không cải biến dung mạo, chân bước nhẹ nhàng giống như Lăng Ba tiên tử từ bầu trời đêm đầy sao trên kia giáng hạ phàm trần. Trên tay nàng cầm một chiếc giỏ trúc có đề tám chữ “tơ xanh dệt lưới, gỗ đẹp làm quai”. Tiểu cốc dường như lập tức tràn ngập một mùi hương nồng nàn dễ chịu.

Hai gã mừng quá đứng lên tiếp đón.

Hầu Hy Bạch chăm chú đến nỗi hai mắt như phát sáng. Nếu không phải vì không đem theo bút mực, gã đã sớm lấy bút ra ghi lại thời khắc động nhân không gì sánh được này lên mặt Mỹ Nhân phiến.

Thạch Thanh Tuyền vẻ mặt bình tĩnh, không hề tỏ ra vui mừng hay khó chịu. Đôi mắt đẹp điềm đạm lướt qua hai vị khách không mời mà đến đang đứng trước cửa nhà. Rồi nàng đến bờ suối bên kia, ánh mắt chăm chú nhìn vào gương mặt Từ Tử Lăng, cười rạng rỡ như trăng rằm lộ ra sau đám mây, dịu dàng thốt:

- Ngốc tử! Đến hôm nay mới biết mà đến ư?

(

Chương 633: Tiêu oán ca bi

Dưới trời mưa mù mịt, Khấu Trọng với Vô Danh trên vai, cưỡi Thiên Lý Mộng đứng trên một ngọn đồi cách Lương Đô năm dặm về phía Đông, nhìn các binh chủng bất đồng của Thiếu Soái quân từng đội theo quan đạo bên dưới hành quân về phía Bành Thành.

Tả hữu có Tiêu Hoành Tiến, Bạch Văn Nguyên và hơn mười thân binh thuộc Phi Vân Kỵ.

Tuy đất trời mờ hẳn trong mưa, nhưng hình dáng gã vẫn nổi bật rõ ràng, những thành viên Thiếu Soái quân đang hành quân qua đều nhìn thấy Khấu Trọng đang thân thiết đứng đây tiễn họ. Bản thân sự hiện diện của gã là yếu tố đề cao sỹ khí rất lớn.

Tuyên Vĩnh là thống soái của cuộc hành quân quy mô lớn lần này. Ngày nghỉ đêm đi, không những là một cuộc huấn luyện nghiêm khắc đối với Thiếu Soái quân, mà còn quan hệ tới sự tồn vong của Thiếu Soái quân nữa.

Khấu Trọng hiểu rõ đây chỉ là một canh bạc. Bất cứ một chi tiết nào đó phát sinh vấn đề thì gã cũng sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội đứng lên nữa. Mất căn cứ địa phương Bắc và đội tinh binh Thiếu Soái quân này thì dù với thực lực của Tống Khuyết cũng chỉ còn cách ảm đạm rút quân về Lĩnh Nam mà thôi, bởi không còn cách nào khác xoay chuyển tình thế.

Sự kỳ vọng của Tống gia, sự tin tưởng của Thiếu Soái quân đối với gã, cuộc chiến sống còn với Ma môn,… gã bỗng cảm thấy những gánh nặng đó đặt hết lên vai mình, dồn ép tâm tình gã nặng nề như

những đám mây đen trên bầu trời đêm nay vậy.

Đám kỵ binh trinh sát là thủ hạ của Lạc Kỳ Phi tỏa ra bốn phía, tiến hành giám sát nghiêm mật tình hình địch từ thượng du cho tới hạ du Vận Hà. Một mặt để quân đội của Dương Công Khanh có thể bí mật về đây, mặt khác là theo dõi chặt chẽ động tĩnh của quân địch ở Chung Ly dưới hạ du. Bốc Thiên Chí phụ trách nhiệm vụ quan trọng là vận chuyển Dương quân bằng đường thuỷ.

Lý Tử Thông sẽ có phản ứng thế nào? Thật ra Khấu Trọng không hề nắm chắc. Tất cả phó mặc vào tay lão thiên gia, nếu lão nhân gia muốn Khấu Trọng diệt vong thì gã đành phải nhận mệnh.

---oOo---

Từ Tử Lăng không tưởng tượng nổi Thạch Thanh Tuyền lại có thể nói những lời thân mật như vậy. Nhất thời cảm thấy lâng lâng sảng khoái như bay trên chín tầng mây, nhưng gã vẫn không quên thi lễ:

- Xin chào Thạch tiểu thư. Vị này là…

Đôi mắt tuyệt đẹp của Thạch Thanh Tuyền nhìn về phía Hầu Hy Bạch. Ánh mắt đã trở về với vẻ lãnh đạm, nàng khẽ nhún vai ngắt lời:

- Ai còn không biết Hầu công tử đây?

Hầu Hy Bạch tiêu sái nói:

- Hầu Hy Bạch bái kiến Thanh Tuyền tiểu thư. Ta ra bên ngoài cốc đợi được không? Có chuyện gì thì bất cứ lúc nào các vị cũng có thể gọi tiểu đệ vào.

Thạch Thanh Tuyền khẽ nhíu mi xinh, điềm đạm thốt:

- Tại sao phải tránh ra ngoài cốc? Hầu công tử nếu đã là bằng hữu của Từ Tử Lăng thì Thanh Tuyền đương nhiên sẽ hết lòng tiếp đón. Mời hai vị vào trong uống chén trà nóng được không?

Nói xong, nàng nhẹ nhàng lướt qua con suối nhỏ, dẫn đường tiến vào gian nhà đá.

Không ngờ Thạch Thanh Tuyền lại tỏ ra gần gũi như vậy, hai gã vui mừng ra mặt, vội đi theo sau nàng.

Trong căn nhà đá có một gian tiểu thính được bố trí rất trang nhã. Thạch Thanh Tuyền châm một ngọn đèn dầu, hai gã ngồi xuống một bên. Nhìn Thạch tài nữ thiên tư quốc sắc vang danh thiên hạ với tài thổi tiêu đang nhàn nhã pha trà, trong lòng hai gã đều có cảm giác ấm áp khó tả.

Thái độ của Thạch Thanh Tuyền tuy thân thiết nhưng vẫn duy trì một khoảng cách, trong nhiệt tình lại ẩn chứa vẻ lạnh lùng. Nhưng chỉ vậy thôi cũng đủ khiến hai gã cảm thấy được ưu ái quá mà bối rối.

Thấy gia chủ im lặng, cả hai gã lại càng không dám lên tiếng, sợ phá vỡ sự yên tĩnh của gian phòng nhỏ.

Đón lấy chén trà thơm do Thạch Thanh Tuyền đưa lại, Từ Tử Lăng không nhịn được nói:

- Vừa rồi…

Thạch Thanh Tuyền dịu dàng ngắt lời gã:

- Đừng nên nói tới chuyện vừa rồi nữa, người ta không muốn biết. Tử Lăng còn chưa trả lời câu hỏi của Thanh Tuyền, tại sao đến tận

hôm nay mới tới?

Từ Tử Lăng ấp úng:

- Chuyện này… À! Chuyện này…

Thạch Thanh Tuyền trao chén trà nóng cho Hầu Hy Bạch rồi ngồi xuống đối diện với hai gã. Nàng phì cười hỏi:

- Không thể nói gì sao? Không phải là Thanh Tuyền trách giận chàng. Chẳng phải chàng vẫn thích dạo chơi khắp bốn biển sao? Trước đây chưa đặt chân đến chỗ này chỉ là chuyện ngẫu nhiên thôi, đúng không?

Hầu Hy Bạch thấy Từ Tử Lăng bị bức bí đến đỏ bừng cả mặt mũi, vội đỡ lời:

- Tại hạ rất hiểu rõ tình hình Tử Lăng. Hắn không có chí nhàn du thiên hạ, chỉ tiếc là cho tới tận hôm nay ông trời vẫn không chịu cho hắn cơ hội.

Thạch Thanh Tuyền điềm đạm cười nói:

- Đều là do Thanh Tuyền không tốt, thích nhìn bộ dạng quẫn bách của Từ Tử Lăng. Ài! Thanh Tuyền vẫn chưa có cơ hội cảm ơn Tử Lăng ra tay giúp đỡ, hoàn thành tâm nguyện còn dang dở của Nhạc bá bá.

Từ Tử Lăng biết nàng muốn nói cảm ơn gã đã trừ khử Thiên Quân Tịch Ứng. Nếu gã muốn nói lời khiêm tốn thì thật dễ dàng, nhưng lại sợ làm thế sẽ thành ra tự khoa trương mình quá vì gã giết được Tịch Ứng là do có chút may mắn mới thành công, thắng không dễ dàng. Gã vội đáp:

- Đó là nhờ Nhạc lão trên trời linh thiêng phù hộ!

Tiếp đó, gã mở bọc hành lý lấy Thiên Trúc tiêu ra, nói rõ cội nguồn xuất xứ, rồi nghiêm cẩn đứng dậy lấy hai tay đưa cho Thạch Thanh Tuyền, đoạn ngồi xuống trở lại.

Thạch Thanh Tuyền đón lấy Thiên Trúc tiêu, vui vẻ nói:

- Thượng đại tỷ thật hiểu tâm lý Thanh Tuyền! Thanh Tuyền làm sao dám nhận sự ưu ái của tỷ ấy đây.

Một lần nữa, Từ Tử Lăng lại cảm thấy sự khoan khoái vui sướng khi được ở cùng một chỗ với Thạch Thanh Tuyền. Nhưng dù nàng chưa từng che giấu hảo cảm đối với gã thì giữa hai người vẫn tồn tại một vực thẳm ngăn cách không thể vượt qua được.

Hầu Hy Bạch tỏ vẻ háo hức, hắn thăm dò:

- Thanh Tuyền tiểu thư không thử âm sắc của chiếc tiêu đó sao?

Thạch Thanh Tuyền giận dỗi lườm hắn một cái, yêu kiều cười đáp:

- Thật tham lam!

Nói xong, nàng nâng Thiên Trúc tiêu lên môi, khẽ thổi lên một tiếng ngân vang trong trẻo.

Tiếng tiêu dường như nổi lên từ sâu thẳm trong lòng hai gã, lại giống như vọng về từ nơi xa xôi tận trên chín tầng mây không thể với tới.

Hầu Hy Bạch động dung thốt:

- Chẳng trách Tú Phương tiểu thư không ngại đường xa ngàn dặm, nhờ Tử Lăng đem chiếc tiêu đó về đây. Chỉ có Thanh Tuyền mới xứng với chiếc tiêu này mà thôi.

Khuôn mặt xinh đẹp như hoa của Thạch Thanh Tuyền bỗng trở nên ảm đạm, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ thê lương. Thần sắc nàng biến hoá đột ngột như vậy khiến hai gã giật thót, cùng nghĩ chắc là nàng nhớ lại những gì đã xẩy ra trước kia nên không thể tự kìm nén được!

Thạch Thanh Tuyền lại đưa cây tiêu lên môi. Hai gã không thấy nàng tỏ vẻ tốn một chút hơi sức nào, chỉ nghe âm điệu trầm uất nghẹn ngào phát ra từ Thiên Trúc tiêu. Những âm tiết miên man như những tiếng kêu đau đớn run rẩy, bên trong ẩn chứa một lực lượng kỳ dị quỷ bí nào đó làm người nghe cảm nhận được nỗi đau thương thống khổ mà nàng đã đè nén từ lâu trong lòng, khiến họ có cảm giác như tận nơi sâu thẳm trong tâm hồn nàng đang nhỏ lệ.

Tiếng tiêu biến đổi, không ngừng hạ thấp, chuyển tải một khoảng đất trời ngập chìm trong bóng tối như trong một giấc mộng vĩnh hằng. Đưa người nghe tiến vào vực thẳm đau thương, nơi người ta đã khóc tới cạn khô nước mắt.

Tiếng tiêu bỗng nhiên thoáng đứt rồi lại tiếp diễn liên tiếp, giống như người thổi tiêu đã dùng hết toàn thân khí lực, không thể khống chế tiếng tiêu được nữa. Chừng như Thiên Trúc tiêu chỉ dựa vào chút sức lực còn sót lại của mình, đem hết sinh mệnh còn sót lại của nó hoá thành một khúc ca ai oán, giãy giụa trước lúc chết.

Điệu múa lời ca, phong lưu đã bị gió mưa quét sạch rồi!

Từ Tử Lăng quên cả bản thân, cảm thấy linh hồn mình run rẩy theo tiếng tiêu.

Tấu Vũ hàm Thương chuyển khúc điệu

Mang tình đượm ý quên tiêu đàn.*

Rốt cuộc, việc gì đã làm nàng bộc lộ chân tình? Mượn tiếng tiêu thổ lộ hết nỗi oan ức và bi thương trong lòng? Nhưng vẻ mặt nàng vẫn bình tĩnh, chỉ có đôi mắt xinh đẹp của nàng bừng lên vẻ bi ai. “Một tiếng tiêu ngân, ruột đứt thêm một khúc. Lòng người biết có được bao nhiêu”! Sự tương phản giữa nét lạnh lùng và tình cảm bi ai đó khiến người nghe rung động cõi lòng.

Không biết là do Hầu Hy Bạch tự thương thân mình, hay bị khơi dậy nỗi thương xót về thân thế đau khổ làm người ta đứt từng khúc ruột của Thạch Thanh Tuyền mà lệ chảy đầy mặt. Trong khi tiêu âm như sắp đứt đoạn, bỗng nhiên gã vỗ nhịp vào tay vịn ghế rồi cất tiếng hát:

Đa tình đất Thục giàu lời hay

Thành cao vang tiếng nhạc vờn bay

Hoa Đô thượng khách còn mê mải

Chưa phân cao thấp chửa nhận say

Âm ngân mây biếc gọi nhau tới

Khúc tận trời trăng còn ngất ngây

Non xanh nước biếc xa không ngại

Vì mộng ngọc trâm đến xứ này. **

Tiếng tiêu của Thạch Thanh Tuyền lại thay đổi, thoát khỏi sự chìm

đắm tưởng chừng như không thể giải thoát, biến thành triền miên réo rắt khiến người nghe như đứt từng khúc ruột.

Tiếng tiêu lại phảng phất như tiếng nhạn kêu đêm, vượn hót sườn non. Phối hợp với tiếng ca thê lương đau khổ của Hầu Hy Bạch bừng lên mạnh mẽ, tràn ngập khắp không gian trong ngoài gian nhà nhỏ.

Tiếng ca của Hầu Hy Bạch từ trầm uất nghẹn ngào đổi sang nét dịu dàng thâm tình. Hắn lại hát:

- Đêm thu một mỹ nhân, xiêm y đẫm sương đêm. Thổi tiêu trải cõi lòng, đời sao như dâu bể. Tiếng tiêu sao mãnh liệt, như gió quét mây mù. Người đi giơ cao đuốc, chim chóc liệng vòng quanh. Chàng ơi thiếp đau khổ, thôi đành mượn tiếng tiêu. Nguyện gặp người đồng điệu, liền cánh kết Uyên ương.

Từ Tử Lăng bị sức mạnh có thể tiêu hồn nhiếp phách của tiếng tiêu và tiếng ca làm hoàn toàn mất hết khả năng khống chế bản thân. Trong thời khắc đêm thanh trăng sáng, những nỗi buồn khổ nhớ nhung tiềm tàng trong lòng bị khơi dậy như hoả diệm sơn. Ngàn vạn nỗi bi thương do bất đắc dĩ nhưng lại không thể xoay chuyển được tràn ngập cõi lòng. Đôi dòng lệ trào ra nơi khoé mắt.

Hầu Hy Bạch hát đến đoạn cuối cùng, nghẹn ngào không thành tiếng. Chỉ còn lại tiếng tiêu ngân nga trầm bổng. Cho dù là người khô khan ngu ngốc nhất cũng bị tiếng tiêu cảm hoá, nói gì đến hai gã đa tình là Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch.

Tiếng tiêu bỗng nhiên cất lên vẻ phiêu dật tự tại. So với lúc nãy thì giống như một người đang chìm đắm nhiều năm bỗng nhiên đại triệt đại ngộ, khám phá thế tình, tiến vào cảnh giới yên tĩnh hoà bình.

Ngọc dung tuyệt đẹp của Thạch Thanh Tuyền toát lên thứ ánh sáng

thần thánh. Đôi mắt đẹp sâu lắng bình tĩnh, những đám mây mù vốn bao phủ trong đáy mắt nàng đã tiêu tan hết sạch, không còn lại chút dấu vết. Âm thanh tươi đẹp như từng luồng ánh sáng mặt trời êm dịu, vô cùng dịu dàng vuốt ve xoa dịu những vết hằn trong tâm linh hai gã.

Mười ngón thon dài nâng ống tiêu

Gió xuân chẳng hết nỗi tịch liêu

Tiếng đàn lời hát thay cung điệu

Cõi lòng ai oán biến sạch tiêu

Tiếng tiêu dần dần xa khuất rồi tắt hẳn. Từ Tử Lăng bừng tỉnh lại, vừa kịp nhìn thấy bóng lưng thon thả quyến rũ của Thạch Thanh Tuyền mất hút ngoài cửa.

---oOo---

Mưa bụi từ trên trời miên man không ngừng rơi. Đoàn xe lừa chở nặng đi qua, bánh xe cọ sát vào mặt đường lầy lội phát ra những tiếng loạp soạp liên miên không dứt.

Tâm trí Khấu Trọng bay xa, nghĩ mình đang tiến hành cuộc chiến bên ngoài thành Lạc Dương.

Nếu có đúng sai thì cho đến giờ này, gã vẫn không biết mình lập chí tranh bá thiên hạ là quyết định đúng hay sai? Trước đây, gã chỉ phải tự mình làm, tự mình chịu hết mọi trách nhiệm. Nhưng hiện giờ thì gã không thể điều động tuỳ tiện được nữa, mà khi làm việc phải suy nghĩ cho tất cả những người đang theo gã.

Lần đầu tiên Khấu Trọng gã cảm thấy sinh mệnh không còn là sở hữu cá nhân của bản thân nữa, vì bất kỳ một sai lầm nào của gã, kể cả cuộc hành quân quy mô lớn đang tiến hành trước mắt, thì sự hy sinh quyết không chỉ có mình gã. Trở thành lãnh tụ tối cao của Thiếu Soái quân, Khấu Trọng không thể giở thói anh hùng như trước nữa, thậm chí gã còn phải đặt tình huynh đệ với Từ Tử Lăng vốn là thứ quan trọng nhất đối với gã xuống hàng thứ yếu. Bất kỳ việc gì cũng phải lấy sự vinh, nhục, lợi, hại của Thiếu Soái quân làm chủ. Suy nghĩ này làm gã cảm thấy không lạnh mà run.

May là hiện giờ, mục tiêu của gã và Từ Tử Lăng nhất trí với nhau. Nếu không, gã thật không biết làm sao cho tốt.

Rất nhiều suy nghĩ mà trước đây chưa từng có không ngừng xuất hiện trong tâm tưởng Khấu Trọng. Từ trước đến giờ, bất kể là gã ở trong hoàn cảnh ác liệt như thế nào, đánh không được là chạy. Nhưng giờ gã và Thiếu Soái quân đã trở thành một, cùng tồn tại, không thể tiêu sái thoải mái đến, đi tự nhiên bằng vào bản lãnh của mình như trước đây nữa. Giữa thắng và bại không còn là một vực sâu không thể vượt qua, mà chỉ cách nhau một đường tơ. Nếu toàn bộ Thiếu Soái quân bị tiêu diệt thì gã cũng không thể sống trộm lấy một mình.

Sự trách cứ của Tống Ngọc Trí đối với gã hoàn toàn đúng. Sau khi gã tự quyết định tham gia tranh thiên hạ, lấy thống nhất Trung nguyên làm chí nguyện tối cao của mình thì gã không thể còn chứa đựng thêm được bất kỳ thứ gì nữa. Gã cũng không còn tư cách tiếp nhận những việc tốt đẹp của cuộc sống. Chưa bao giờ Khấu Trọng lại có thể cảm nhận một cách sâu sắc hoàn cảnh của mình như lúc này.

---oOo---

Ánh trăng vàng óng chiếu tới mọi ngóc ngách trong tiểu cốc. Thạch Thanh Tuyền ngồi trên một tảng đá hình vuông bên bờ suối, hai chân nàng ngâm trong làn nước mát, Thiên Trúc tiêu tuỳ tiện để bên cạnh. Nàng đang ngẩng đầu ngắm trăng.

Từ Tử Lăng lặng lẽ đi tới bên nàng, ngồi xuống một tảng đá bên cạnh.

Thạch Thanh Tuyền hé đôi môi anh đào, dịu dàng hỏi:

- Tử Lăng tại sao lại phải khóc?

Nàng vẫn giữ nguyên tư thế ngắm trăng một cách chăm chú, khiến câu hỏi của nàng giống như tự hỏi mình chứ không phải hỏi nam nhân đang ngồi bên cạnh.

Từ Tử Lăng bị câu hỏi của nàng khơi dậy tình cảm vừa rồi, chút nữa thì lại đổ lệ. Gã hận sao mình không thể nằm phục vào trong lòng nàng, ôm chặt chiếc eo thon của nàng, đem hết những nỗi uỷ khúc và oan khuất trong lòng thổ lộ ra, để nàng thương xót an ủi gã.

Nhưng đây chỉ là sự xung động nhất thời đến một cách đột ngột. Từ Tử Lăng chỉ có thể miễn cưỡng áp chế nó xuống, cố gắng giữ cho linh đài trong sáng, cõi lòng an lành, tinh thần yên tĩnh. Gã khẽ thở dài, nhưng không biết nên trả lời nàng thế nào.

Hầu Hy Bạch đang ở trong nhà. Cả U cốc yên tĩnh hoà bình này dường như là một thế giới riêng thuộc về hai người bọn họ.

Thạch Thanh Tuyền không hề để ý việc Từ Tử Lăng không trả lời, nàng ôn nhu nói tiếp:

- Chốn về của con người phải chăng là bầu trời sao trên kia? Nếu

đúng là như vậy thì nơi muội đến chắc là một vì tinh tú trong số đó. Tử Lăng sẽ ở chỗ nào đây?

Từ Tử Lăng ngước nhìn lên theo hướng mắt nàng. Bầu trời đêm được ánh trăng sáng rỡ biến thành mông lung mờ ảo, trên đó khảm vô số các vì tinh tú. Trong lòng gã bừng lên những tình cảm kỳ diệu và phức tạp. Thiếu nữ xinh đẹp đang ngồi bên gã cũng thần bí khôn lường giống như bầu trời đêm vậy. Ôm được nàng vào lòng cũng giống như gã đã ôm được cả bầu trời đêm vô biên vô tận đó.

Vào giờ phút này, gã hoàn toàn quên hết những sự việc của nhân thế, chỉ còn lại hai người Sư Phi Huyên và Thạch Thanh Tuyền.

Thứ mà hai thiếu nữ này chọn đều là con đường xuất thế. Chỉ khác nhau ở chỗ con đường Sư Phi Huyên đi là buông bỏ tất cả những gì thuộc về phàm trần, bao gồm cả ái tình làm người ta điên đảo mê say giữa nam và nữ. Điều nàng theo đuổi là không còn gì liên hệ với phàm trần nữa, đưa sinh mệnh siêu thoát, vượt sang một nơi thần bí nào đó ở bờ bên kia. Chí hướng của nàng là khám phá chứ không phải trầm mê.

Lấy việc “chạy trốn” để ví sự xuất thế của Thạch Thanh Tuyền có thể chưa được thoả đáng, nhưng việc lánh thế của nàng quả thực có ý vị đó. Trước đây, Từ Tử Lăng vẫn luôn có nhận xét đó về nàng. Nhưng lần này, gã đặt chân tới U cốc nơi nàng an cư, được nghe khúc tiêu mà nàng mượn để tự bộc bạch thì cách nhìn của gã về nàng đã bị lay chuyển. Thật ra, nàng dùng phương thức riêng của mình để cảm thụ ý nghĩa chân thực của cuộc sống. Nàng không tránh thế mà nhập thế. Thứ mà nàng muốn trốn tránh chỉ là phân tranh và phiền não trong thế giới con người. Nàng đến với đại tự nhiên một cách gần gũi nhất, cảm nhận những sự việc tốt đẹp mà người khác không thể cảm nhận.

Chưa bao giờ gã lại hiểu nàng như lúc này.

Thạch Thanh Tuyền cho gã thấy nàng không có ý đi du lịch bốn phương, bởi vì bản thân U cốc đã quá đủ đối với nàng rồi. Nàng căn bản không cần phải tìm kiếm đâu xa bên ngoài.

Tình yêu nồng nhiệt giữa gã và Sư Phi Huyên bắt đầu ở Long Tuyền, rồi kết thúc ở chính nơi đó. Không cần ai nói ra, nhưng hai người đều hiểu sự thật là như vậy.

Hiện giờ, gã một thân một mình, không hề có ràng buộc nào về mặt tình cảm. Hạnh phúc lại đang ở ngay bên cạnh. Gã có thể chống lại số mệnh hay là tiếp nhận vận mệnh, nỗ lực tranh thủ cho bản thân?

Lần đầu tiên gã động tâm đối với Thạch Thanh Tuyền là trong đô thành náo nhiệt của Thành Đô đêm trung thu năm ngoái. Cho đến lúc xẩy ra chuyện buồn, vui tan, hợp ở tiểu lâu của Độc Tôn cổ bảo, gã luôn áp chế sự hâm mộ đối với Thạch Thanh Tuyền, cố chịu đựng nỗi đau khổ dày vò nhớ nhung nàng. Đến khi được nghe tiếng tiêu của nàng lúc nãy, những tình cảm bị ức chế lâu nay nhất thời được giải phóng. Gã biết mình đã mất năng lực tự kiềm chế.

Từ Tử Lăng cảm nhận sâu sắc sự lưu luyến không muốn rời xa nàng, cũng cảm thấy bản thân mình không xứng, đau khổ tự thẹn mình không được trong sạch. Đây không phải là vấn đề thân phận địa vị, mà vì gã vẫn không thể dứt bỏ hết tất cả, cùng nàng thưởng thức bầu trời đêm đầy sao đẹp đẽ này.

Giả sử gã thổ lộ hết tâm tình, được nàng đáp ứng thì chẳng mấy chốc gã cũng phải rời xa nàng, thậm chí có thể chiến tử trên sa trường. Vậy thì chỉ gây thêm cho nàng một vết thương trong tâm hồn mà thôi!

Đau khổ nhất là chưa bao giờ Từ Tử Lăng cảm thấy cần nàng như bây giờ. Đối với gã, cuộc sống không có nàng sẽ trống rỗng không thể chịu nổi. Hương thơm dìu dịu từ thân thể nàng truyền tới, vừa thực tế lại vừa hư vô mờ ảo, chỉ có thể ngắm nhìn mà không thể có được.

Gã hy vọng có thể ôm nàng vào lòng biết bao, hôn từng phân từng tấc cơ thể nàng mà không biết chán, dùng toàn thân sức lực mà nói với nàng rằng: “Chúng ta vĩnh viễn sẽ không chia lìa!”

Nhưng hiện thực tàn khốc lại làm gã không dám có bất kỳ hành động nào, cũng chẳng dám nói nửa câu.

Thạch Thanh Tuyền cuối cùng quay sang nhìn gã, phì cười nói:

- Ngốc tử đang nghĩ gì? Tại sao người ta hỏi mà chẳng trả lời gì cả?

Từ Tử Lăng rùng mình đón ánh mắt nàng, rồi nhìn xuống đôi chân hoàn mỹ trắng như tuyết đang ngâm trong dòng nước. Một đàn cá nhỏ đang bơi lội tung tăng bên chân nàng, hiếu kỳ khẽ rỉa những ngón chận tuyệt đẹp xúc động lòng người của nàng. Nhất thời, gã cười ngây ngô hỏi:

- Tại sao lại gọi ta là ngốc tử?

Thạch Thanh Tuyền không chịu buông tha:

- Chàng là ngốc tử mà! Chỉ có ngốc tử mới hỏi người ta tại sao lại gọi hắn là ngốc tử đúng không? Ngốc tử lúc nãy tại sao lại phải khóc? Người ta còn chưa khóc nữa là!

Cõi lòng Từ Tử Lăng rung động. Gã không nhịn được hỏi lại:

- Lúc mới đầu, nàng thổi khúc điệu bi ai như vậy, chẳng phải muốn làm bọn ta khóc sao? Thật ra Thanh Tuyền cũng đã khóc rồi. Tiếng tiêu chính là những giọt lệ trong suốt như ngọc của nàng đó.

Đôi mắt xinh đẹp của Thạch Thanh Tuyền bỗng trở nên sâu thẳm, thần sắc mơ màng, nàng ôn nhu hỏi:

- Từ Tử Lăng sẽ lau khô dòng lệ cho người ta chứ?

Từ Tử Lăng giật mình thốt:

- Lau khô dòng lệ?

Thạch Thanh Tuyền lại đưa mắt nhìn trời đêm, nhẹ nhàng nói:

- Đã lâu lắm rồi Thanh Tuyền không có những tâm tình như lúc nãy trong nhà. Chàng hại người ta không ít đâu.

Tâm thần Từ Tử Lăng chấn động. Một loại tình cảm kỳ dị quấn chặt lấy gã. Gã không biết bao nhiều người đã nói gã là ngốc tử. Phải chăng đúng như Thạch Chi Hiên đã nói, mình là một tên đại ngốc không hiểu tình ý của nàng?

Thạch Thanh Tuyền than thở:

- Chàng đúng là một ngốc tử đáng hận. Lần trước, chẳng nói câu nào đã biến đi đâu mất, làm người ta mấy ngày liền không dám rời cốc đi hái thuốc. Nếu không có Sư Phi Huyên đến gặp thì người ta còn tưởng chàng đã kết bạn với nàng ta mà đi rồi nên không thể phân thân đến tiểu cốc cho Thanh Tuyền có cơ hội hậu tạ.

Từ Tử Lăng run giọng thốt:

- Thanh Tuyền!

Thạch Thanh Tuyền lại quay sang chăm chú nhìn gã, dịu dàng nói:

- Hiện giờ không còn gì quan trọng nữa! Từ Tử Lăng cuối cùng đã đến, tuy là đến thay cho Thượng Tú Phương, nhưng coi như đã đến rồi. Lại còn đã khóc nữa.

Từ Tử Lăng có trăm ngàn lời muốn nói, nhưng không biết dùng từ nào để diễn đạt được cảm giác kỳ diệu trong tim. Cảm giác ấm áp mãnh liệt lan tràn khắp thân thể, khắp linh hồn gã.

Lúc này vầng trăng đã chuyển ra sau núi không nhìn thấy nữa. Cây rừng và nhà cửa trong U cốc chìm trong bóng tối. Nước suối không còn lấp lánh phản chiếu ánh trăng vàng nữa. Chỉ còn lại vô vàn những vì sao sáng và bầu trời đêm sâu thẳm mênh mông vô tận. Trên thế gian này, ngoài hai trái tim đang thổn thức của hai người thì không còn bất kỳ việc gì khác.

Tạm chú thích:

Tiêu oán ca bi: tiếng tiêu ai oán và giọng hát buồn thảm.

“犯羽含商移调态，留情度意抛管弦□□”

“Phạm Vũ hàm Thương di điều thái，lưu tình độ ý phao quản huyền。”

Đây là hai câu trong 何满子歌 (Hà mãn tử ca) của Nguyên Chẩn đời Đường

Tạm dịch:

Tấu Vũ hàm Thương chuyển khúc điệu

Mang tình đượm ý quên tiêu đàn.

Vũ và Thương là hai trong ngũ âm cung, thương, giốc, chủy, vũ.

“蜀国多情多艳词，雕坞清怨绕梁飞□ □花 都城上客先醉，若分岭头人未归，响□ □转碧云驻影，曲终清漏月沉晖，山行□ □□宿不 知远，犹梦玉钗金缕衣。”

“thục quốc đa tình đa diễm từ，điêu ổ thanh oán nhiễu lương phi。hoa đô thành thượng khách tiên túy，nhược phân lĩnh đầu nhân vị quy，hưởng âm chuyển bích vân trú ảnh，khúc chung thanh lậu nguyệt trầm huy，sơn hành thủy túc bất tri viễn，do mộng ngọc sai kim lũ y。”

Tạm dịch:

Đa tình đất Thục giàu lời hay

Thành cao vang tiếng nhạc vờn bay

Hoa Đô thượng khách còn mê mải

Chưa phân cao thấp chửa nhận say

Âm ngân mây biếc gọi nhau tới

Khúc tận trời trăng còn ngất ngây

Non xanh nước biếc xa không ngại

Vì mộng ngọc trâm đến xứ này.

(

Chương 634: Bí mật trong lòng

Thạch Thanh Tuyền yêu kiều đứng lên, cười nhẹ:

- Theo người ta lại đây được không?

Không đợi Từ Tử Lăng trả lời, nàng cứ để chân trần, y phục lất phất bước trên những mỏm đá nhô lên giữa dòng suối đi về phía đầu nguồn nằm khuất trong đám rừng phía sau căn nhà nhỏ.

Từ Tử Lăng chẳng biết làm sao, đành rời khỏi chỗ ngồi, bám sát sau lưng nàng, theo nàng luồn lách men theo bờ suối tiến sâu vào khu cây rừng rậm rạp. Tưởng chừng đã tới ngọn nguồn dòng suối, bỗng nhiên trước mặt mở rộng, một con thác nhỏ tràn đầy sức sống từ lưng chừng núi ào ào đổ xuống, chảy theo vách đá xanh thẫm, đến chân vách núi hình thành một đầm nhỏ. Do bị rừng già ngăn cách nên chỉ ở bên kia thì không thể thấy được chỗ này lại có quang cảnh động thiên ngoài cõi tục như thế. Cũng không thể nghe thấy tiếng thác đổ như tiếng nhạc tiên.

Thạch Thanh Tuyền đứng trên một tảng đá lớn duy nhất trước dòng thác, vẻ mặt vui tươi hớn hở, nàng quay lại gọi:

- Mau qua đây!

Từ Tử Lăng sao dám không vâng lời, liền đến bên cạnh nàng.

Thác nước như một bức màn trắng xoá buông xuống, làm bắn lên hoa nước tung toé. Những giọt nước tung lên khắp chốn, dưới ánh sao sáng phảng phất như ngàn vạn hạt châu lấp lánh, vô cùng sống

động.

Từ Tử Lăng lặng lẽ lắng nghe tiếng nước chảy như tiếng nhạc tiên, bốn phía côn trùng hoà tiếng ca vang, phảng phất hương thơm quyến rũ tỏa ra từ tấm thân yêu kiều của Thạch Thanh Tuyền. Ở trên cao bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, từng làn gió núi khẽ vờn lên khuôn mặt gã. Bỗng nhiên, Từ Tử Lăng quên hết mọi phiền não của bản thân, quên hết mọi phân tranh ngoài cõi thế, lâng lâng phiêu lãng không biết mình đang ở chỗ nào.

Thạch Thanh Tuyền quay đầu nhìn gã, vô tư cười nói:

- Hỡi khách nhân từ phương xa tới, chỗ này đẹp không? Ngoài mẹ ra, Tử Lăng là người đầu tiên mà Thanh Tuyền dẫn tới đây đó.

Từ Tử Lăng chỉ cần dịch lại gần nàng thêm chút nữa là có thể vai kề vai, tiếp xúc thân mật. Nhưng cự ly ngắn ngủi đó lại tưởng chừng như một vực sâu ngăn cách không thể vượt qua. Trong lòng nóng bừng, gã gật đầu đáp:

- Ta chưa có lúc nào lại quên hết ưu phiền sầu não như thế này, quá khứ và tương lai đều không còn tồn tại, giờ khắc này như vĩnh hằng bất diệt. Cuộc sống hạnh phúc mà ta truy cầu chính là như thế này đây. Nhưng suy nghĩ này làm ta cảm thấy thống khổ. Thanh Tuyền có hiểu ý ta không?

Thạch Thanh Tuyền ôn nhu đáp:

- Hiểu được một chút! Nghe giọng điệu Tử Lăng thì dường như bên ngoài cốc chàng còn có việc không thể dứt bỏ được phải không?

Từ Tử Lăng than thở:

- Ta muốn nói thẳng nói thật tâm sự của mình ra, chỉ mong Thanh Tuyền không trách ta là được.

Thân hình run khẽ, Thạch Thanh Tuyền hỏi:

- Người ta làm sao mà trách Tử Lăng được? Chỉ sợ bản thân không thể tiếp thụ nổi. Thanh Tuyền có tập quán sống cô độc một mình, chưa từng nghĩ sẽ thay đổi. Chàng cũng hiểu chứ?

Từ Tử Lăng trong lòng dậy sóng, gã dịch lại gần nàng hơn một chút, tự nhiên kề sát vai nàng, cảm giác được huyết mạch đang đập rộn dưới da thịt nàng. Không còn khống chế được cơn ba đào trong tâm nữa, gã nhìn sâu vào đôi mắt mê hồn của nàng, trầm giọng nói:

- Nếu đã thế, tại sao nàng còn cho ta biết chỗ tiểu cốc này? Từ ngày đó trở đi, U Lâm tiểu cốc trở thành nơi thần bí nhất, đẹp đẽ nhất trong lòng ta. Ta tuy vẫn lăn lộn giữa hồng trần bên ngoài nhưng chưa giây phút nào không nghĩ về tiểu cốc. Cuối cùng hôm nay đã tới đây rồi! Lại còn được chia sẽ bí mật của của tiểu cốc với Thanh Tuyền nữa. Phải chăng nàng cũng nên gánh một phần trách nhiệm?

Thạch Thanh Tuyền hơi ngạc nhiên, rồi đôi mắt ánh lên nét cười tinh nghịch, lườm gã một cái nói:

- Được rồi! Chúng ta nói thẳng nói thật, chàng mới chỉ hưởng một phần bí mật của tiểu cốc. Còn một phần ở đằng kia nữa!

Vừa nói, nàng vừa chỉ lên cây cổ thụ bên trên đầu ngọn thác.

Nàng không hề dịch vai né tránh sự tiếp xúc của gã, làm trong lòng gã nóng bừng như lửa đốt, rồi từng luồng khí ấm áp lan toả khắp toàn thân. Cảm giác hạnh phúc lâng lâng như không biết bản thân mình đang ở nơi đâu, chẳng khác nào đã lạc vào tiên giới. Đã tới

nước này, dũng khí của gã bất chợt tăng mạnh.

Gã chẳng phải là chưa từng tiếp xúc thân mật với những thiếu nữ khác như với Trầm Lạc Nhạn hoặc Thương Tú Tuần. Nhưng chưa bao giờ cảm giác lâng lâng xúc động làm con tim gã xao động như lúc này.

Nhìn theo tay nàng, gã vui vẻ hỏi:

- Thanh Tuyền chuẩn bị chia sẻ với ta sao?

Dưới ánh mắt nóng bỏng của Từ Tử Lăng, Thạch Thanh Tuyền lườm gã một cái thâm tình vạn trượng, rồi cúi thấp đầu xuống, lộ ra cần cổ trắng như tuyết, đẹp như cổ thiên nga, dịu dàng hỏi:

- Chẳng phải chàng có tâm sự muốn nói sao? Hãy nói trước cho người ta nghe được không?

Từ Tử Lăng buột miệng thốt:

- Nàng không sợ không chịu nổi sao?

Sắc mặt Thạch Thanh Tuyền hồi phục vẻ bình tĩnh, ngưng thần nhìn nơi ngọn thác chảy ra, giọng hờ hững:

- Chàng muốn người ta phải gánh trách nhiệm đây mà! Thanh Tuyền chỉ còn cách gánh trách nhiệm cho Từ Tử Lăng chàng coi.

Từ Tử Lăng nói chậm rãi từng chữ một:

- Ta không những muốn chung hưởng những bí mật của tiểu cốc, mà còn muốn chung hưởng những bí mật trong lòng của Thanh Tuyền tiểu thư nữa. Để biết tại sao mà Thanh Tuyền tiểu thư lại có thể tạo

ra những tiếng tiêu làm xúc động đến tận tâm phế người ta như vậy.

Thạch Thanh Tuyền mềm người ra dựa vào người gã, khẽ thở dài:

- Đây không phải là điều mà khi nãy chàng muốn nói, đúng không?

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp:

- Đúng là không phải. Nhưng không cần gấp vội vì hiện giờ ta hồ đồ đến mức không còn biết gì nữa, chỉ biết chọn những lời mà ta muốn nói nhất để nói ra cho nàng biết. Ta bỗng cảm thấy bất kể là ta nói gì với nàng, Thanh Tuyền thực sự sẽ không trách cứ.

Thạch Thanh Tuyền yêu kiều cười phì một tiếng, đứng thẳng người lên. Nàng lườm gã một cái, nói:

- Nói mau! Xem ta có thể nhẫn nại chịu được đến mức nào.

Từ Tử Lăng xoay người lại mặt đối mặt với nàng, cất giọng tình thâm như biển:

- Ta muốn mặt đối mặt thành thật nói với Thanh Tuyền.

Thạch Thanh Tuyền không theo lời gã. Khuôn mặt xinh đẹp như hoa như ngọc của nàng lộ vẻ khổ não, nhẹ nhàng nói:

- Tử Lăng chàng à! Đừng bức bách người ta quá đáng có được không?

Từ Tử Lăng cảm thấy tất cả những việc gã nỗ lực tranh thủ hạnh phúc cho bản thân đều xuất phát từ chân tâm, không khống chế được tình cảm nữa, hồn nhiên chân thật. Chưa bao giờ gã có cảm mãnh liệt không muốn bỏ lỡ hạnh phúc như lúc này. Gã nói với giọng

chầm chậm nhưng kiên định:

- Vì nếu ta không nói ra bây giờ thì có thể sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội nói ra những lời đó. Thanh Tuyền phải chăng chuẩn bị rời khỏi U cốc?

Thân hình Thạch Thanh Tuyền khẽ run lên, mặt hoa thoáng trắng bạch. Cuối cùng nàng cũng xoay người lại nhìn gã, nàng hỏi với ngữ điệu đặc biệt bình tĩnh:

- Tại sao chàng lại đoán được?

Đưa tay ra nắm lấy đôi vai nàng, nhìn sâu vào đôi mắt trong sáng thâm sâu của nàng, Từ Tử Lăng đáp:

- Đó là một loại trực giác không thể giải thích được. Vì Thanh Tuyền sợ phải gặp lại ta, càng sợ gặp lại Thạch Chi Hiên.

Thạch Thanh Tuyền toàn thân run rẩy, dường như bàng hoàng không biết Từ Tử Lăng đang nắm hai vai nàng, chỉ muốn trốn chạy khỏi ánh mắt nóng bỏng của gã. Nàng lẩm bẩm:

- Thạch Chi Hiên? Từ Tử Lăng?

Trong lòng Từ Tử Lăng bừng lên niềm thương yêu không thể áp chế, không muốn bức bách nàng thêm. Gã ghé sát lại cách mặt nàng chỉ vài phân, dịu dàng hỏi:

- Không cần nghĩ tới ông ta, chỉ cần nghĩ tới chuyện của hai chúng ta. Tại sao nàng muốn trốn tránh ta?

Thạch Thanh Tuyền hít sâu một hơi, bình tĩnh lại một chút. Ngẩng khuôn mặt tươi cười lên nhìn gã, nàng nói:

- Coi như người ta van xin chàng có được không? Đừng có hỏi nữa. Ôi! Chàng nắm vai người ta đau quá!

Trong lòng Từ Tử Lăng đau đớn khổ sở.

Gã làm sao có thể dùng lực quá mạnh mà nắm vai nàng? Câu ”Chàng nắm vai ta đau quá!” thật ra có hai nghĩa, nói với giọng van cầu là mong gã buông tha cho nàng để nàng tiếp tục cuộc sống độc thân. Câu này đương nhiên là rất có tình ý vì tỏ rõ nàng không kháng cự nổi sự lấn tới của gã.

Thật ra, từ đầu tới giờ, Thạch Thanh Tuyền chưa từng che dấu hảo cảm và tình ý của nàng đối với Từ Tử Lăng. Do đó trong lòng nàng đã hình thành mâu thuẫn và tâm lý tránh né, dùng dằng không quyết. Hoàn cảnh nội tâm của nàng rất vi diệu. Một ngày nàng không rời khỏi U Lâm tiểu cốc thì ngày đó nàng không thể cắt đứt được ân oán dây dưa với thế gian bên ngoài. Khi nàng cho Từ Tử Lăng biết vị trí tiểu cốc thì nàng đã có ý rời khỏi nơi này để cắt mối tơ lòng. Chỉ có như thế thì nàng mới có thể thực sự sống một cuộc sống ẩn cư tránh thế.

Nhưng nàng vẫn còn tâm nguyện chưa thành là Bất Tử Ấn quyển giấu trong cốc và lời trăn trối của Nhạc Sơn. Hai việc đó, dù trực tiếp hay gián tiếp đều do Từ Tử Lăng hoàn thành cho nàng. Nhưng tạo hoá trêu ngươi, nàng lại làm Từ Tử Lăng thêm phần kiên quyết ngăn cản sự tránh thế của nàng. Vì vậy nên Thạch Thanh Tuyền mới nói: “Đừng bức bách người ta quá đáng”.

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng đến tiểu cốc, thêm vào đó là Đại Minh tôn giáo lại đến xâm phạm. Tất cả đã khiến nàng đau khổ hạ quyết tâm rời khỏi nơi làm nàng không thể quên được quá khứ thương tâm này. Khúc tiêu lúc nãy nói lên tâm trạng từ chỗ buồn đau dần dần

vượt lên nhẹ nhàng phiêu dật, chính là biểu thị cho ý nguyện muốn giải thoát khỏi thống khổ của nàng.

Giờ là lúc gã phải tranh thủ cơ hội cuối cùng này. Nếu như gã bỏ lỡ sẽ trở thành nỗi hận vĩnh viễn.

Từ Tử Lăng không những không buông tay, ngược lại còn giữ chặt hơn. Gã nhìn sâu vào mắt nàng, kiên quyết lắc đầu:

- Từ Tử Lăng ta sẽ không buông tay trừ khi Thạch Thanh Tuyền cho ta biết nàng sẽ đi đâu.

Thạch Thanh Tuyền lộ vẻ mệt mỏi do giằng xé nội tâm, thân thể vô lực. Nếu Từ Tử Lăng buông hai tay ra thì chắc chắn là nàng sẽ rơi xuống nước.

Trong tiếng thác nước dạt dào như khúc nhạc đầy âm sắc phong phú của thiên nhiên, Thạch Thanh Tuyền buồn bã hỏi:

- Chàng không sợ ta sẽ tuỳ tiện gạt chàng sao?

Từ Tử Lăng vừa thương vừa yêu, chút nữa thì không khống chế nổi mình mà hôn lên đôi môi thần thánh bất khả xâm phạm của nàng. Gã dịu dàng:

- Nàng sẽ không gạt ta đâu. Đúng không?

Thạch Thanh Tuyền cúi thấp đầu, cất tiếng nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy:

- Chàng đã sớm biết chỗ đó rồi. Ài! Chàng đúng là oan gia, người ta bị chàng hại thật thảm.

Một luồng máu nóng dâng trào lên tận đỉnh đầu làm Từ Tử Lăng toàn thân tê dại. Nỗi vui mừng đến điên khùng dâng lên tận óc khiến trời đất như xoay chuyển quay cuồng.

Nơi mà Thạch Thanh Tuyền nói tới chính là toà thạch ốc hoang phế gần Dạ Đế Miếu. Năm trước, lần đầu tiên Từ Tử Lăng gặp gỡ Thạch Thanh Tuyền, khi rời khỏi động dơi, nàng đã dẫn gã tới chỗ đó, để gã ngắm nhìn cảnh sắc xúc động lòng người khi nàng cách một bức mành trang điểm. Đó chính là nơi ẩn cư mà chỉ có hai người nàng và gã biết đến.

Thạch Thanh Tuyền từ U Lâm tiểu cốc tới đó, không những đối với Từ Tử Lăng tình riêng chưa dứt mà còn ngầm giấu ý vị thử thách.

Chỉ cần Từ Tử Lăng đi tìm nàng, bất kể chân trời góc bể, thì chắc chắn gã sẽ không bỏ qua nơi mà hai người gặp gỡ đó.

Hai bàn tay ngà ngọc của Thạch Thanh Tuyền mềm nhũn vô lực đặt lên khuôn ngực rộng rãi vững chắc của gã. Từ Tử Lăng chợt nhận ra mình đã ôm nàng vào lòng. Thạch Thanh Tuyền lại không hề kháng cự.

Gã cúi đầu nhìn xuống. Thạch Thanh Tuyền ngẩng mặt nhìn lên, my xinh khẽ nhíu, vẻ mặt lại bình tĩnh như mặt nước, nhẹ nhàng nói:

- Người ta nói có thể thật, có thể giả. Sau đám cây rừng rậm rạp ở trên đầu ngọn thác có một động huyệt thiên nhiên có thể thông tới một nơi bí mật khác trong dãy núi. Đó mới thực sự là nơi Thanh Tuyền trú ngụ. Chính vì thấy trong cốc lại có cốc nên Lỗ Đại sư mới xây dựng mấy gian nhà trúc, vốn định dùng làm nơi ông tránh thế sống đến già. Sau khi biết mẹ đã mang thai ta, ông mới tặng tiểu cốc cho mẹ. Sơn cốc trong cốc đó lại có một con đường khác để rời khỏi núi. Giờ Thanh Tuyền sẽ theo lối đó bỏ đi. Tử Lăng đừng nói gì nữa,

ngoan ngoãn nhắm mắt lại cho người ta. Thanh Tuyền không biết tương lai sẽ ra sao, nhưng sẽ không bao giờ quên giờ phút này.

Từ Tử Lăng biết nếu mình còn bức bách nàng sẽ làm nàng coi thường, thậm chí có thể làm nàng phản cảm. Dù sao gã vẫn là một người tiêu sái tự nhiên, lần này gã tận lực “tranh thủ” đã là ngoại lệ của ngoại lệ.

Từ Tử Lăng tiêu sái buông tay ra, nhắm hai mắt lại.

Thạch Thanh Tuyền ghé sát môi gã, hôn nhẹ phớt qua một cái như chuồn chuồn điểm nước rồi tung mình đi mất.

---oOo---

Khấu Trọng một mặt đưa đại quân tiến về Đông Hải, mặt khác bí mật vận chuyển binh lính của Dương Công Khanh theo đường thuỷ tới. Sau hơn mười ngày vất vả, Dương Công Khanh đã đưa quân đội tới an trí ở một doanh trại bí mật được xây dựng dự phòng gần Lương Đô. Lão cùng Ma Thường cũng tới đó gặp Khấu Trọng, đồng thời đem tới tin xấu là Trịnh Châu bị chiếm.

Trong nội đường, Ma Thường nói:

- Vương Thế Sung binh bại như núi đổ, lần lượt từng thành đầu hàng Lý Thế Tích. Quách Khánh ở Quản Châu đầu hàng đã sớm làm nhân tâm các thành mặt đông Hổ Lao hoảng hốt. Tên thỏ đế Vương Huyền Ứng lại không đánh mà lui, khiếp sợ rõ ràng. Vì vậy Lý Thế Tích có cơ hội tiến quân áp sát Vinh Dương. Tướng thủ thành Vinh Dương là Nguỵ Lục làm sao chấp nhận hy sinh vô vị cho Vương Thế Sung được, vì thế khi hắn đầu hàng thì không ai trách hắn.

Khấu Trọng trong lòng cười khổ. Lá gan của hai cha con Vương Thế

Sung và Vương Huyền Ứng chắc là làm bằng thứ gì đó. Vương Thế Sung ở Từ Giản chưa phân thắng bại đã rút lui. Cha chó sinh con chó. Vương Huyền Ứng càng tiến bộ hơn cha của hắn, chưa đánh đã lùi, chẳng khác gì đem cả một dải thành trì dâng tặng cho Lý Thế Tích.

Dương Công Khanh nói:

- Tình cờ là Vương Thế Sung phái Trương Chí đến Vinh Dương với ý đồ điều quân viện trợ Hổ Lao lại bị Nguỵ Lục bắt sống giao cho Lý Thế Tích. Hắn còn hiến kế cho họ Lý, nói Trương Chi là người truyền mệnh do Vương Thế Sung chỉ định nên rất hiểu rõ Vương Thế Sung. Chỉ cần thuyết phục Trương Chí nguỵ tạo thủ lệnh của Vương Thế Sung đem tới Trịnh Châu, lệnh cho tướng thủ Trịnh Châu là Vương Yếu Hán và Trương Từ Bảo buông bỏ Trịnh Châu rút quân về Hổ Lao là lập tức có thể phục binh trên đường, một đòn tiêu diệt.

Ma Thường tiếp lời:

- Trương Chí quả nhiên làm theo. Vương Yến Hán sau khi nhận tin không hề nghi ngờ, ai ngờ trên đường bị Lý Thế Tích đánh úp, lại nghĩ Hổ Lao khó mà giữ được nên mới quyết ý đầu hàng. Trước tiên hắn chém chết người trung thành một lòng với Vương Thế Sung là Trương Từ Bảo, rồi mở cửa hàng nhà Đường. Hiện giờ những trọng trấn quân sự mặt đông Hổ Lao đã mất hết, Hổ Lao biến thành một toà thành cô độc. Vương Huyền Ứng chắn chắn là không thể giữ được bao lâu nữa.

Dương Công Khanh nhíu mày hỏi:

- Hổ Lao sắp thất thủ đến nơi rồi. Lý Thế Dân sẽ trực tiếp đánh phá Lạc Dương. Thiếu Soái có phương pháp ứng phó nào không?

Ma Thường thần sắc ngưng trọng nói:

- Tình thế đối với chúng ta vô cùng bất lợi. trước khi quân Đường xuôi Đông thì không một ai tưởng nổi Lý Thế Dân có thể trong hai tháng ngắn ngủi đã hoàn toàn cô lập Lạc Dương.

Khấu Trọng dẫn họ vào trong phòng hội nghị. Trong phòng có một chiếc bàn gỗ lớn rất chắc chắn hình vuông. Trên mặt bàn có một mô hình lập thể chế tạo bằng đất sét, dựng theo trục của Vận Hà. Hai bên bờ Vận Hà có những khối lớn nhỏ khác nhau đại biểu cho các thành trì hoặc huyện trấn, núi sông rừng rú đều rõ ràng.

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Đây là cái ta học trộm được từ Đậu Kiến Đức. Lão xuất thân từ thợ thủ công, kỹ thuật siêu quần. Ta đương nhiên không có bản sự như lão. Ta thám thính, đo đạc, Trần Lão Mưu vẽ lại, rồi cho thợ lành nghề chế tạo mô hình.

Dương Công Khanh và Ma Thường ngạc nhiên đến mức trợn mắt nhìn nhau, không tưởng nổi Khấu Trọng lại có thể cẩn thận chi li đến thế.

Khấu Trọng đứng trước đồ hình địa thế lập thể phân tích:

- Từ kênh Thông Tế đi xuống phía Nam sẽ vào Hoài Thuỷ. Nếu chúng ta dùng Phi Luân chiến thuyền xuất phát từ Lương Đô, men theo kênh Thông Tế xuôi dòng đi xuống, thì chỉ một đêm có thể vào Hoài Thuỷ. Giả sử tiếp tục đi theo Hoài Thuỷ sang phía Đông thì có thể thông qua Vận Hà xuôi Nam tới thẳng Giang Đô. Trong tình hình đó, mấu chốt phòng thủ của Lý Tử Thông là hai toà thành Chung Ly và Cao Bưu. Lý Tử Thông hiểu rõ điều này nên mới bố trí trọng binh và đóng thuỷ sư thuyền đội ở hai thành này, đề phòng chúng ta đánh

úp Giang Đô. Nếu sau khi vào Hoài Thuỷ, chúng ta tiến sang phía Tây đánh Chung Ly thì địch nhân ở Cao Bưu có thể tới cứu viện. Còn nếu chúng ta xuôi Đông đánh phá Cao Bưu thì tình thế càng nguy hiểm vì Chung Ly và Giang Đô có thể giáp kích chúng ta từ hai mặt Nam Bắc. Vì thế, Chung Ly, Cao Bưu và Giang Đô hình thành một khu vực tam giác sắt không thể phá nổi.

Dương Công Khanh và Ma Thường gật đầu đồng ý vì Chung Ly ở phía Tây nơi kênh Thông Tế và Hoài Thuỷ giao nhau, giống như miệng chó chực chờ đường qua Vận Hà tới Giang Đô và Cao Bưu. Vì thế nên nếu không cứu Chung Ly mà chỉ thủ ở Cao Bưu thì so với tự sát không khác gì. Cao Bưu lại nằm ở chỗ tất phải đi qua nếu muốn tới Giang Đô nên Chung Ly, Cao Bưu có thể hỗ trợ lẫn nhau, hình thành một tuyến phòng ngự chiến lược quan trọng nhất ở mặt bắc Giang Đô.

Ma Thường hỏi:

- Nếu theo đường biển vào Trường Giang đánh úp Giang Đô thì sao?

Khấu Trọng đáp:

- Thế lại càng không được. Giang Đô nằm ở bờ đông bắc Trường Giang, bờ bên kia có một trọng trấn quân sự khác là Duyên Lăng. Hai toà thành lớn nhỏ này phối hợp như môi với răng. Bất kể chúng ta đánh úp thành nào thì Lý quân cũng sẽ vượt sông ứng cứu. Chúng ta trước sau thụ địch, chỉ còn cách giằng co. Đến khi địch nhân từ Chung Ly, Cao Bưu mau chóng về cứu viện thì chúng ta chỉ sợ không còn một ai có thể chạy ra ngoài biển nữa.

Dương Công Khanh đau đầu hỏi:

- Theo như tình thế trước mắt, chúng ta tất phải trước hết lấy được

Chung Ly, sau đó mưu lấy Cao Bưu thì mới có cơ hội uy hiếp Lý Tử Thông ở Giang Đô. Chung Ly có bao nhiêu quân?

Khấu Trọng thản nhiên đáp:

- Quân phòng thủ kể cả thuỷ sư ước chừng từ ba tới bốn vạn người. Chủ soái là Tử Hiếu Hữu, là đại tướng hàng đầu của Lý Tử Thông. Có thể thấy Lý Tử Thông trọng thị thế nào đối với Chung Ly.

Ma Thường tặc lưỡi hỏi:

- Chúng ta có năng lực đánh chiếm Chung Ly không?

Khấu Trọng cười nhẹ đáp:

- Vì thế nên chúng ta phải dùng kế. Chỉ cần gạt cho Lý Tử Thông cho rằng chúng ta theo đường biển chạy về Hải Nam, phái binh chia theo Vận Hà và đường biển tấn công thì chúng ta sẽ có cơ hội lợi dụng, trước tiên đánh chiếm Chung Ly.

Tiếp đó, gã đem kế hoạch nói ra, lại cho hai người biết đảo Hải Nam đã rơi vào tay Tống Khuyết.

Dương Công Khanh than:

- Nói đến kỳ chiêu dụng binh thì thiên hạ không ai qua được Thiếu Soái. Nếu ta là Lý Tử Thông thì cũng rất có thể trúng kế.

Ma Thường hỏi:

- Đến giờ, Lý Tử Thông có phản ứng gì?

Khấu Trọng vui vẻ đáp:

- Cứ theo như thám tử báo về thì Lý Tử Thông đang điều thuỷ sư từ Cao Bưu đến Chung Ly, mặt khác lại tập kết thuỷ sư thuyền đội ở Giang Đô, trưng dụng cả thuyền dân. Hay nhất là hắn tuyệt không biết chúng ta bí mật tới đây, càng không biết sự tồn tại của hai mươi tám Phi Luân chiến thuyền. Bây giờ ta hành động vô cùng cẩn thận, rời khỏi Thiếu Soái phủ luôn đeo mặt nạ, toàn tâm toàn ý đợi Lý Tử Thông đến đánh. Ta dám bảo đảm quân Chung Ly của Tả Hiểu Hữu đến được mà không về được. Khi một cánh quân khác của Lý Tử Thông vẫn còn ở trên biển chịu sóng gió thì chúng ta xua quân tới Cao Bưu. Sau khi ổn định trận cước sẽ đánh lấy Giang Đô. Khi đó thì Lý Thế Dân còn đang khổ sở công đả Lạc Dương chỉ còn cách trừng mắt lên mà nhìn chúng ta. Giang Đô nếu đã là của Khấu Trọng ta thì Trầm Pháp Hưng chỉ còn một trong hai lựa chọn là diệt vong hay đầu hàng mà thôi. Hà hà.

Dương Công Khanh và Ma Thường đều cảm thấy việc này có thể thành công nên tinh thần phấn khởi.

Lúc này, Hư Hành Chi thần sắc trầm trọng đến báo Quế Tích Lương và Hạnh Dung cầu kiến.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Bọn họ biết ta vẫn còn ở Lương Đô sao?

Hư Hành Chi lắc đầu đáp:

- Theo ta thấy thì họ chỉ đến thăm dò thôi. Chúng ta có nên cự tuyệt họ, nói Thiếu Soái đã đến Đông Hải không?

Khấu Trọng mười phần tin tưởng nói:

- Họ là là bằng hữu từ nhỏ của ta, không có vấn đề gì đâu. Ta sẽ gặp họ trong nội đường.

Hư Hành Chi muốn nói lại thôi, rồi cũng lĩnh mệnh đi ra.

Khấu Trọng nhìn Dương, Ma hai người nói:

- Ta đi xem họ có chuyện gì rồi sẽ quay lại cùng hai vị nghiên cứu chi tiết.

Bước khỏi cửa lớn của phòng hội nghị, Khấu Trọng nhớ lại thần sắc Hư Hành Chi vừa rồi rõ ràng là phản đối gã gặp Quế, Hạnh hai người, sợ tiết lộ bí mật quân sự là gã vẫn đang ở Lương Đô.

Quế Tích Lương và Hạnh Dung liệu có bán đứng mình không?

Khấu Trọng bật cười, lắc đầu cho quên ý nghĩ đáng cười đó đi. Trước hết không nói giao tình giữa các bên, chỉ riêng chuyện lợi hại được mất của việc Lý Tử Thông chống lưng cho Thiệu Lệnh Chu thì hai người đã đứng về phía gã rồi.

(

Chương 635: Binh bất yếm trá

Hầu Hy Bạch sắp xếp cho Từ Tử Lăng đón thuyền ở Tam Hiệp để rời Ba Thục. Gã cảm thấy rời khỏi nơi thị phi này càng sớm càng tốt. Tranh chấp giữa Giải Huy và bốn tộc nhân cũng không đến lượt gã quản và cũng không nằm trong khả năng của gã.

Từ Tử Lăng rời thuyền ở Cửu Giang, cưỡi Vạn Lý Ban đi về hướng Đông Bắc, xuyên qua một vùng bình nguyên hoang dã tiến về phía Bành Lương. Tinh thần gã dần dần tiến vào cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt. Khi Vạn Lý Ban nhàn nhã gặm cỏ, nghỉ ngơi thì gã tĩnh tọa luyện công. Hơn mười ngày nay, Linh đài gã hoàn toàn trống rỗng, không những không hề nghĩ tới Khấu Trọng, cũng không nghĩ tới Thạch Thanh Tuyền và Sư Phi Huyên. Trong lúc tu hành quên hết tất cả như thế, những kinh nghiệm mà gã thu được qua những lần vào sinh ra tử trước đây cuối cùng đã tới lúc thu hoạch thành quả. Đặc biệt là trong công phu phá địch thì đại ngộ dưới đáy khe trong U cốc mở ra cho gã một khung trời mới trong võ đạo mà trước đây dù nằm mộng gã cũng không tưởng nổi.

Ngày hôm đó, gã vượt Hoài Thuỷ, men theo bờ Bắc tiến về phía Đông. Chỉ cần tới được Vận Hà là gã có thể theo đó ngược Bắc, thẳng tới Lương Đô.

Lúc này mặt trời đã ngả về Tây, sắc trời tối dần, chim muông đang về ổ, đất trời nổi gió lạnh, ẩn ước khí vị thu tàn đông tới. Trong tiếng vó phi đều của Vạn Lý Ban, tâm trí Từ Tử Lăng vô cùng sáng láng, sau khi vượt qua một khoảng rừng rậm thì đường núi đã dốc dần lên cao. Bên phải, dòng Hoài Thuỷ đang ào ào đổ về Đông, khí thế hùng vĩ.

Bỗng nhiên trong lòng Từ Tử Lăng nảy sinh cảnh giác. Gã vội giục ngựa tránh vào chỗ cây cối rậm rạp ở bìa rừng.

Đoạn gã thấy có ánh lửa từ xa tiến lại. Một đội nhân mã khoảng hơn hai chục người từ trên núi chạy xuống, chớp mắt đã mất hút.

Từ trang phục của bọn chúng, Từ Tử Lăng nhận ra đó là thủ hạ của Lý Tử Thông. Trong lòng gã thầm nhủ, chỗ này gần Chung Ly, là nơi trọng binh của Lý Tử Thông trấn đóng nên có người tuần tra phòng vệ là chuyện đương nhiên, không có gì kỳ lạ.

Gã đang định bỏ đi thì tiếng vó ngựa lại rộn lên từ phía địch nhân khuất dạng. Đội tuần tra đó quay trở lại, gã không khỏi thầm run sợ.

Đội Lý quân đó tới bên ngoài khu rừng rậm mà gã ẩn thân. Tên đầu lĩnh phát lệnh một tiếng, hơn hai chục người dừng cương ngựa lại. Ba người trong đó giơ cao đuốc soi vào trong rừng.

Chỗ Từ Tử Lăng ẩn thân nằm ngoài phạm vi chiếu sáng của ánh đuốc nên không sợ bị phát hiện.

Tên thủ lĩnh chửi thề hai tiếng, rồi lẩm bẩm:

- Rõ ràng vừa nghe thấy tiếng vó ngựa, nhưng lại không thấy ai. Đúng là gặp quỷ rồi.

Một tên trong bọn nói:

- Nghe nói bọn quỷ xuất hiện vào lúc giao thời giữa ngày và đêm rất hung mãnh. Mong rằng không gặp phải loại ác quỷ đó.

Từ Tử Lăng trong lòng ngạc nhiên. Nghe câu chuyện của đối phương thì khẳng định khu vực này được Lý quân giám thị nghiêm

mật nên mới có người chuyên môn thi triển thuật địa thính để tránh khỏi bị người khác xâm nhập mà không biết.

Phải chăng bọn chúng có việc gì bí mật đang tiến hành ở chỗ nào đó gần đây? Phải chăng là có quan hệ với Khấu Trọng? Nghĩ tới đây, lòng hiếu kỳ của Từ Tử Lăng nổi lên, gã liền xuống ngựa, tung mình lên ngọn cây lần theo kỵ binh địch.

---oOo---

Trước khi Khấu Trọng vào trong nội đường, Hư Hành Chi liền cản lại nói:

- Xin Thiếu Soái nói với bọn họ là tối nay ngươi sẽ lên đường tới Đông Hải.

Khấu Trọng vỗ vỗ vai y, cười đáp:

- Ta hiểu!

Gã vừa bước vào cửa, Hạnh Dung và Quế Tích Lương đang ngồi bên chiếc bàn tròn giữa phòng vội đứng lên đón gã.

Khấu Trọng hô hô cười rộ nói:

- Các ngươi quả là có bản sự, lại biết ta lưu lại đây chứ không đi Đông Hải.

Quế Tích Lương cười nói:

- Khấu Trọng trước giờ vẫn là người đến chết cũng không chịu thua. Nếu có người nói ngươi chưa đánh đã chạy thì Quế Tích Lương ta là người đầu tiên không tin.

Khấu Trọng mời hai người ngồi xuống rồi hỏi:

- Có mang theo tin tức gì tốt tới cho huynh đệ không?

Hạnh Dung thôi cười, thở dài:

- Lần trước, sau khi rời đi, bọn ta cảm thấy rất không thoải mái trong lòng. Chẳng lẽ cứ trơ mắt ra mà nhìn ngươi ngồi chờ chết sao? Người khác có khi không hiểu rõ tính tình của ngươi, nhưng bọn ta là huynh đệ làm sao lại không biết.

Quế Tích Lương tiếp lời:

- Vì vậy khi có tin Thiếu Soái quân của ngươi bắt đầu tiến về Đông Hải truyền tới thì bọn ta khẳng định ngươi sẽ không theo đường biển tấn công Giang Đô vì việc đó chẳng khác gì đi tìm chết; cũng không phải là bỏ chạy về phương Nam vì việc đó không hợp với tính cách của ngươi. Như vậy ắt hẳn là ngươi có mưu đồ khác, vì thế bọn ta mới lập tức tới đây xem có giúp ngươi được gì không.

Khấu Trọng biến sắc thốt:

- Nếu các ngươi đoán ra thì liệu Lý Tử Thông có đoán ra được không?

Hạnh Dung đáp:

- Yên tâm đi! Bọn ta làm sao giống Lý Tử Thông được. Bọn ta là những người biết ngươi từ khi còn để chỏm đến khi trưởng thành mà.

Khấu Trọng bật cười:

- Đúng! Lý Tử Thông là tiểu quỷ nhát gan. Tiểu quỷ nhát gan đương nhiên cho rằng người khác cũng tham sống sợ chết như hắn.

Quế Tích Lương ghé sát lại gần thì thầm:

- Phải chăng ngươi dẫn dụ Lý Tử Thông đến đánh rồi bố trí mai phục đánh cho hắn lạc hoa lưu thuỷ. Nghe nói ngươi quả thật đã điều hết đại quân Lương Đô về Đông Hải rồi. Ngươi bằng cái gì mà đón đánh Lý Tử Thông đây?

Trong lòng Khấu Trọng bừng lên cảm giác không vui. Trong cuộc chiến tranh bá thiên hạ, dù Quế Tích Lương và Hạnh Dung toàn lực giúp gã cũng chẳng có tác dụng gì. Nhưng nếu họ lại biến thành địch nhân thì sẽ trở thành uy hiếp cực lớn đối với gã vì hai người này hiểu quá rõ tính cách gã, sâu sắc hơn nhiều so với nhận thức của Hương Ngọc Sơn về gã. Nhưng suy nghĩ này chỉ thoáng qua là biến mất vì Quế, Hạnh là những người rất có lòng, gã luôn tuyệt đối tin tưởng họ.

Tuy vậy, dù bất kể tin tưởng họ thế nào thì gã cũng không dám thổ lộ sự tồn tại của năm ngàn quân tinh nhuệ của Dương Công Khanh. Gã cười nhẹ:

- Các ngươi quan tâm đến ta, đương nhiên ta rất cảm kích. Chỉ là trước mắt thắng bại chưa phân, các ngươi không nên bị cuốn vào cuộc đấu tranh giữa ta và Lý Tử Thông. Đợi tình thế rõ ràng hơn sẽ phiền hai vị lão ca thuyết phục những huynh đệ khác trong bang giúp ta đoạt Giang Đô được không?

Quế Tích Lương liếc Hạnh Dung một cái rồi gật đầu:

- Được rồi! Cứ thế đi. Nhất ngôn vi định.

---oOo---

Từ Tử Lăng tung mình lên ngọn một cây đại thụ ở bìa rừng, trải rộng trước mắt gã là một hồ nước rất lớn nối liền với Hoài Thuỷ. Trên hồ đậu gần trăm chiến thuyền, nhưng chỉ có vài chục cây phong đăng được treo lên trên cánh buồm để chiếu sáng. Phong đăng còn được quây tròn để ánh sáng không chiếu lên trời. Khung cảnh thần bí quỷ dị khôn lường.

Mấy trăm chiến sỹ và công binh đang vất vả vận chuyển, mang những người giả được làm bằng cỏ lên thuyền, lại mặc quân phục cho người cỏ. Trong bóng tối, từ xa nhìn lại thì với nhãn lực Từ Tử Lăng cũng khó nhận ra thật giả.

Công việc đã gần hoàn thành. Hai chiếc thuyền rời bến, tiến vào Hoài Thuỷ.

Từ Tử Lăng thấy lạnh sống lưng. Điều gã đang thấy trước mắt khẳng định là đại âm mưu đối phó Khấu Trọng của Lý Tử Thông. Hiện giờ dù mình toàn lực dùng thuật nhân mã như nhất cưỡi Vạn Lý Ban chạy về Lương Đô thì do núi rừng cách trở, không thể nhanh bằng đối phương theo Vận Hà ngược Bắc. Nhưng gã không còn lựa chọn nào khác, chỉ còn cách mau chóng trở lại chỗ giấu ngựa.

---oOo---

Cộc! Cộc! Cộc!

Khấu Trọng tỉnh lại từ trong ác mộng, toàn thân ướt mồ hôi lạnh. Gã ngồi dậy trên giường, hỏi:

- Ai?

Tiếng Lạc Kỳ Phi từ ngoài cửa vọng vào:

- Là Kỳ Phi. Có việc gấp báo cáo Thiếu Soái.

Khấu Trọng với tay lấy áo ngoài mặc vào, nhớ lại cơn ác mộng vừa rồi mà vẫn còn sợ hãi. Gã nằm mộng bị địch nhân trùng trùng vây khốn, tướng lĩnh thủ hạ lần lượt ngã xuống, cuối cùng gã ôm thi thể giá lạnh của Tống Ngọc Trí nhảy vào đầm nước. Ài! May là đó chỉ là một cơn ác mộng.

Gã cùng Lạc Kỳ Phi ngồi xuống gian phòng nhỏ cạnh phòng ngủ. Họ Lạc nói:

- Thuộc hạ vừa nhận được tin tức thuỷ sư Chung Ly đã rời ổ lúc trời tối, cuối cùng theo Vận Hà ngược Bắc, trên đường không hề dừng lại. Ngày mai trước khi trời tối có thể tới bất cứ lúc nào. Trên thuyền chở đầy binh lính. Ngoài ra còn mấy chiếc thuyền mớn nước rất sâu.

Đầu óc Khấu Trọng vẫn chưa tỉnh táo hẳn, gã hỏi:

- Giờ là lúc nào rồi?

Lạc Kỳ Phi đáp:

- Vừa qua canh ba, hai canh giờ nữa trời sẽ sáng.

Khấu Trọng trầm ngâm hỏi tiếp:

- Ngươi nói “cuối cùng theo Vận Hà ngược Bắc” thì chữ “cuối cùng” đó có ý gì?

Lạc Kỳ Phi đáp:

- Từ lúc hoàng hôn, chừng chín mươi chiến thuyền đậu ở ngoài thành Chung Ly lục tục rời bến, ngược dòng lên phía Tây. Đến đầu giờ Tuất, chiến thuyền lại từ Hoài Thuỷ quay trở lại, im lìm không đèn lửa gì đến nơi giao nhau giữa Hoài Thuỷ và Vận Hà thì chuyển vào Vận Hà rồi ngược dòng tiến về phía chúng ta. Ta nhận được tất cả ba lần phi cáp truyền thư, biết sự tình khẩn cấp nên lập tức bẩm lên Thiếu Soái.

Khấu Trọng lại hỏi:

- Phía Giang Đô có động tĩnh gì không?

Lạc Kỳ Phi lắc đầu đáp:

- Vẫn đang tập kết binh lực. Chiến thuyền tăng tới gần trăm chiếc nhưng vẫn án binh bất động.

Khấu Trọng tỉnh táo hẳn, nói:

- Công việc tình báo của ngươi làm rất tốt. Con mẹ nó! Lý Tử Thông vào tròng rồi.

Lạc Kỳ Phi tiếp:

- Thuỷ sư từ Chung Ly đến đánh, cứ tính mỗi thuyền chở ba trăm người thì binh lực vào khoảng ba vạn, trên thuyền còn có khí giới công thành. Nếu đột nhiên tập kích thì quả thực có thể làm chúng ta trở tay không kịp.

Hiện giờ, tổng binh lực Thiếu Soái quân ở Lương Đô là năm ngàn người. Thực lực địch nhân gấp sáu lần họ, lại chuẩn bị kỹ càng mới tới. Việc phòng thủ của Lương Đô kém xa Lạc Dương, cũng không bằng Hổ Lao. Nếu như đủ quân thì còn có thể điều ra bốn toà bảo luỹ

hai bên Vận Hà làm địch nhân không thể tập trung binh lực đánh phá Lương Đô. Nhưng giờ thì tất phải toàn quân lưu lại phòng thủ trong thành.

Khấu Trọng suy nghĩ hồi lâu đoạn hỏi:

- Thuyền của Tả Hiếu Hữu vì sao lúc đầu phải đi về phía Tây? Sau đó mới vòng về từ phía Đông rồi mới ngược bắc theo Vận Hà?

Lạc Kỳ Phi đáp:

- Theo ta đoán thì chúng muốn mang theo khí giới công thành. Bên bờ đông Hoài Thuỷ ở Chung Ly khả năng là có khu công trường chặt cây đốn gỗ chế tạo các loại công cụ như Vân Thê, Chàng Môn xa,….

Khấu Trọng gật đầu:

- Có lý! Nói vậy thì chúng ta còn hai ngày chuẩn bị. Nếu như chúng ta chỉ muốn thắng một trận thì dễ như trở bàn tay. Nhưng nếu mốn nhân cơ hội đoạt Chung Ly thì tất phải chuẩn bị kỹ bộ máy. Lập tức mời Văn Nguyên, Hoành Tiến và Chí thúc tới ngay. Chúng ta phải lập tức quyết định các hành động cần thiết.

---oOo---

Từ Tử Lăng phi lên sườn núi, nhìn sang đội thuyền chở giả binh của địch đầy khắp Vận Hà, dương buồm ngược dòng Bắc thượng. Gã cả người lẫn ngựa vượt qua Vận Hà, vừa lên bờ thì chiến hạm địch ầm ầm tiến tới.

Vì gã không biết tình hình phía Khấu Trọng nên đến giờ vẫn chưa hiểu đây là chuyện gì. Gã chỉ biết nếu Lý Tử Thông đã có trá thuật này thì đương nhiên là hắn đủ tin tưởng làm Khấu Trọng trúng kế.

Trăng sáng vằng vặc trên cao. Chỉ hai ngày nữa là đến tiết Trung Thu, nhưng gã lại không có tâm tình thưởng nguyệt, lại còn phải chạy đua với thuyền đội của địch, nhất định đến được Lương Đô trước khi đội thuyền địch tới đó.

---oOo---

Vào lúc bình minh, Khấu Trọng suất lĩnh năm trăm Phi Vân kỵ tới khu doanh trại bí mật trong rừng của Dương Công Khanh ở bờ Tây của Vận Hà.

Gã ra mệnh lệnh, Vô Danh từ trên vai bay vọt lên trời, lượn quanh quan sát, đoạn gã vào trong trướng thương nghị với Dương Công Khanh và Ma Thường.

Dương Công Khanh và Ma Thường nghe xong vô cùng vui mừng.

Dương Công Khanh nói:

- Chúng ta có hai lựa chọn. Một là toàn thể xuất động, mai phục ở chỗ hiểm yếu trên Vận Hà, đánh cho thuỷ sư ngược Bắc của Tả Hiếu Hữu trọng thương rồi thừa thế đánh chiếm Chung Ly. Một lựa chọn khác là chia binh làm hai đường, một đường tiến hành đánh úp, một đường tránh thuỷ sư địch, theo đường bộ đánh chiếm Chung Ly. Vì địch nhân không phòng bị nên dù binh lực hơn hẳn chúng ta nhưng chúng ta vẫn có nhiều cơ hội thành công lớn.

Ma Thường tiếp:

- Lý Tử Thông là người Đông Hải quận, từ nhỏ quen thuộc dùng thuyền. Thuỷ sư của hắn lại nhiều năm giao phong với thuỷ sư vang danh thiên hạ của Trầm Pháp Hưng nên bất kể là chiến đấu trên

sông hay trên biển đều có kinh nghiệm phong phú. Nếu như chúng ta phục kích chúng ở hai bờ Vận Hà thì chỉ sợ tác dụng không lớn.

Khấu Trọng đồng ý:

- Bọn chúng đã dám rời ổ mà đến, rõ ràng là khinh thường Lương Đô của chúng ta binh thiếu tướng ít, không sợ chúng ta phục kích. Thật ra, nếu chính diện giao phong thì vì địch nhiều ta ít nên chúng ta vẫn chỉ thua mà không thắng được. Cách duy nhất để thủ thắng là lựa chọn thứ hai của Dương công. Nhân lúc binh lực Chung Ly giảm thiểu, lại mất sự chi viện của thuỷ sư, chúng ta theo đường bộ dùng khinh kỵ đánh úp Chung Ly. Nếu thành đó lọt vào tay chúng ta thì sẽ cắt đứt đường lùi của Tả Hiếu Hữu. Đội thuỷ sư đến đánh chúng ta từ Chung Ly khó thoát khỏi kiếp nạn toàn quân tan vỡ.

Dương Công Khanh quả quyết nói:

- Cứ quyết định thế đi.

Ma Thường được Khấu Trọng gật đầu, liền rời trướng truyền lệnh.

Dương Công Khanh quan sát tỷ mỉ thần sắc Khấu Trọng, ngạc nhiên hỏi:

- Lý Tử Thông đã trúng kế, sự thành công của chúng ta đã thấy trước mắt, tại sao Thiếu Soái dường như vẫn tâm sự trùng trùng?

Khấu Trọng than:

- Ta luôn cảm thấy có chỗ không thoả đáng. Hoặc có thể do thuỷ sư địch rời ổ mà đến thể hiện quyết tâm; hoặc là do đoán không ra thuỷ sư ở Giang Đô của Lý Tử Thông tại sao vẫn án binh bất động. Hoặc có thể do ảnh hưởng của cơn ác mộng ta vừa gặp nên lúc này tâm

tình có chút không thoải mái.

Dương Công Khanh cười nói:

- Đó là tâm trạng thường tình của con người. Mỗi khi đối mặt với một cuộc đại chiến, ta cũng có tâm tình sợ được sợ mất đó. Nhưng chúng ta chỉ còn cách tin tưởng vào phán đoán của mình. Vào cuộc mà do dự là đại kỵ của binh gia.

Khấu Trọng gật đầu:

- Dương công dạy rất phải. Khi sự việc đến, ba lòng bốn ý chỉ làm hỏng việc.

Tiếp đó, hai mắt gã lộ thần sắc kiên định, từ từ nói tiếp:

- Khi mà ba vạn đại quân của Tả Hiếu Hữu đang khổ sở không phá được Lương Đô thì chính là lúc chúng ta đánh chiếm Chung Ly. Chung Ly bị mất chính là đại biểu cho sự trỗi dậy của Thiếu Soái quân chúng ta.

Khấu Trọng và Phi Vân kỵ cùng bộ đội của Dương Công Khanh triệt bỏ doanh trại, theo đúng lộ tuyến đã định men theo bờ tây Vận Hà, xuyên rừng vượt núi, ngày đêm không nghỉ hành quân tới Chung Ly.

Qua một ngày một đêm liên tục hành quân, quân đội đã tới một ngọn đồi ở bờ bắc Hoài Hà, cách Chung Ly chỉ nửa ngày đi ngựa. Người ngựa đã mỏi mệt không chịu nổi nên bọn gã tạm thời nghỉ ngơi, lấy lương khô ra ăn.

Khấu Trọng phóng Vô Danh ra trinh sát tình hình xa gần.

Doanh trại ẩn trong khu rừng thưa. Khấu Trọng và Dương Công

Khanh chạy lên một đỉnh núi gần đó, từ trên cao nhìn về phía Hoài Hà.

Trời mưa lất phất, tầm nhìn không tốt. Thảo nguyên mênh mông chìm trong làn mưa bụi miên man.

Khấu Trọng lên tiếng

- Đây đúng là trời giúp ta rồi! Hy vọng cơn mưa này tiếp tục. Sau khi chúng ta nghỉ ngơi đầy đủ sẽ xuất phát vào lúc hoàng hôn, nửa đêm vượt sông. Trước khi trời sáng đột kích thành Chung Ly, ta và Phi Vân kỵ đánh trận đầu. Chỉ cần có thể chiếm được Nam môn thì Dương công sẽ xua quân vào thành, trước hết đánh chiếm phủ Tổng quản, làm Lý quân mất đi trung tâm chỉ huy, phá tan sức chống cự của địch.

Dương Công Khanh vui vẻ nói:

- Sách lược tác chiến lần này gói gọn trong tám chữ là “Công kỳ vô bị, tốc chiến tốc quyết”*. Khi địch nhân còn cho rằng chúng ta đang ở sau tường thành Lương Đô kinh hãi đến rợn tóc gáy thì chúng ta lại đang ở đây chuẩn bị đánh thành Chung Ly.

Hai người cười ầm lên.

---oOo---

Khi trời tối, cuối cùng Từ Tử Lăng cũng vượt qua thuyền đội của địch, nhưng không phải vì Vạn Lý Ban của gã xuyên đèo vượt núi nhanh hơn thuyền địch, mà vì ở nơi cách Lương Đô hai canh giờ đi thuyền thì toàn thể địch nhân bỗng quay đầu lại.

Trong lòng Từ Tử Lăng càng bất an, một mặt giục ngựa chạy nhanh,

một mặt tập trung suy nghĩ.

Địch nhân rõ ràng đã định mưu rồi mới hành động, kế hoạch chu toàn, tiến thoái rất trật tự, nắm quyền chủ động. Khấu Trọng lại không phải là người ngu xuẩn, tại sao lại để cho địch nhân đến đi tự nhiên, dường như không hề đề phòng như thế? Rốt cuộc là gã đã sai lầm ở chỗ nào?

Trước mặt tiếng vó ngựa rộn lên gấp gáp. Một đội nhân mã chạy tới. Hai bên đến gần, Từ Tử Lăng gọi lớn:

- Kỳ Phi!

Người đến là Lạc Kỳ Phi và hơn mười thủ hạ. Thấy Từ Tử Lăng, hắn vô cùng vui mừng chạy tới.

Từ Tử Lăng hỏi ngay:

- Thiếu Soái đang ở dâu?

Lạc Kỳ Phi đáp:

- Thiếu Soái và Dương công nhân lúc thuỷ sư địch đến đánh đã tới đánh Chung Ly rồi.

Từ Tử Lăng thấy hắn vẫn nhìn về phía nam Vận Hà, than:

- Không cần nhìn nữa. Thuyền địch đã quay đầu trở lại Chung Ly rồi. Trên thuyền toàn là người giả. Đó là một cái bẫy.

Bọn Lạc Kỳ Phi không ai không biến sắc, mặt trắng bệch như người chết.

Lạc Kỳ Phi run giọng hỏi:

- Làm sao lại thế được? Chúng ta nhanh nhất thì lúc trời sáng ngày mai mới có thể liên lạc được với Thiếu Soái.

Từ Tử Lăng ngược lại trở nên bình tĩnh, nhìn đám Thiếu Soái quân xung quanh mỉm cười, nói:

- Các ngươi không cần lo lắng. Không ai có thể phục kích hoặc đánh lén Thiếu Soái của các ngươi. Đừng quên Vô Danh là đôi mắt sắc bén trên không của chúng ta.

Lạc Kỳ Phi hơi yên tâm, nhưng lại cau mày hỏi:

- Sợ nhất là Thiếu Soái không hiểu rõ tình hình mà đánh thành. Địch nhân để cho hắn dẫn quân tiến vào trong thành rồi mới tập trung toàn lực tiêu diệt.

Từ Tử Lăng nói một cách khẳng định:

- Trước khi đánh thành, Thiếu Soái sẽ thả Vô Danh ra trinh sát tình hình trong thành, không dễ dàng trúng kế. Điều mà ta lo lắng hiện giờ là đội thuyền quay lại Chung Ly sẽ cướp đường tấn công Lương Đô, cắt đứt đường lùi của Thiếu Soái. Mặt khác sẽ chia quân truy kích toán quân viễn chinh của Thiếu Soái làm gã trước sau thụ địch.

Xuôi dòng mà xuống thì chỉ cần một đêm, thuyền đội có thể trở về Chung Ly chở quân lính. Vì đường thuỷ nhanh, tiện hơn đường bộ nên địch nhân có thể đi trước Thiếu Soái viễn chinh quân, nhanh hơn một bước vây khốn Lương Đô, cắt đứt đường lùi của Khấu Trọng. Trong thế yếu tiến không được, sau lưng có truy binh thì quân viễn chinh vốn mệt mỏi tất sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Lạc Kỳ Phi hết hồn than:

- Tại sao lại biến thành thế này? Dường như địch nhân nắm rõ kế hoạch của chúng ta trong lòng bàn tay. Chẳng lẽ trong Thiếu Soái quân có nội gian! Việc đó không thể.

Hai mắt Từ Tử Lăng bừng lên ánh sáng của trí tuệ, bình tĩnh nói:

- Có nội gian hay không, từ từ suy nghĩ sau. Lương Đô còn có bao nhiêu quân có thể sử dụng?

Lạc Kỳ Phi đáp:

- Có khoảng năm ngàn người, thêm hai mươi tám Phi Luân chiến thuyền.

Từ Tử Lăng ung dung cười nói:

- Thế là đủ rồi! Chúng ta sẽ đánh dập đầu thuỷ sư ngấm ngầm tới đánh của chúng. Dạy cho chúng biết Thiếu Soái quân không thể dễ dàng khinh thị được.

Bọn Lạc Kỳ Phi nghe xong đều cảm thấy phấn chấn, đồng thanh hoan hô.

(

Chương 636: Nắm hết tiên cơ

Trong làn mưa miên man, trời đất mịt mù, lại vào đêm thu lạnh lẽo nên càng tăng thêm ý vị thê lương.

Hoài Thuỷ êm đềm chảy qua trước mặt. Gió thu từng trận quất tới.

Khấu Trọng và Dương Công Khanh kìm ngựa ở bìa khu rừng rậm, quan sát nơi sẽ vượt sông. Đoạn sông này rất hẹp, hai bên bờ đều là rừng rậm. Vừa là vị trí tốt nhất để vượt sông, song cũng là chỗ phục kích rất tốt của địch.

Cách chừng mười dặm dưới hạ du, thấp thoáng nhìn thấy ánh đèn của thành Chung Ly. Dưới mưa phùn rả rích, chỉ thấy tụ lại thành một quầng sáng yếu ớt. Trên dòng Hoài Thuỷ không thấy bóng dáng một con thuyền nào.

Tay phải Khấu Trọng khẽ vuốt ve Vô Danh đang đậu trên vai gã, lông mày nhíu chặt nhìn sang bờ bên kia.

Dương Công Khanh ngạc nhiên hỏi:

- Nếu Thiếu Soái hoài nghi bờ bên kia có phục binh thì sao không thả Vô Danh sang bên đó thám thính?

Khấu Trọng trầm giọng đáp:

- Bờ bên kia có thể có thám tử địch, nhưng khẳng định là không có lượng lớn phục binh. Hiện giờ chúng ta đang đứng cuối gió. Nếu trong rừng có địch nhân thì gió sẽ mang tiếng hô hấp và khí tức của

họ vào tai ta. Đây chính là bí thuật mượn gió thăm dò địch của người Đột Quyết.

Dương Công Khanh không hiểu hỏi:

- Nếu đã như thế, chúng ta sao không dựng cầu mà vượt sông. Gỗ để làm cầu đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần Thiếu Soái hạ lệnh một tiếng là có thể lắp xong chiếc cầu nổi đó trong vòng một giờ.

Khấu Trọng hỏi lại:

- Chính vì bờ bên kia không có địch nhân nên ta mới sinh lòng hoài nghi. Tả Hiếu Hữu tuyệt không phải là người lần đầu ra trận, làm sao lại sơ sót bỏ qua một địa điểm tốt để vượt sông như thế này? Chẳng khác gì chúng để cho chúng ta thoải mái tiến sâu vào đánh úp Chung Ly. Nếu ta đoán không sai thì bờ bên kia khẳng định là có bố trí quân sự kiểu như bảo luỹ tháp canh gì đó, chỉ là chúng đã phá huỷ những bố trí đó ở gần đây để nhường cho chúng ta vượt sông đánh phá Chung Ly. Đến lúc đó, nếu chúng phá huỷ cầu phao, chúng ta sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội quay trở lại bờ bắc Hoài Thủy nữa.

Dương Công Khanh giật mình lo sợ hỏi:

- Phải chăng Thiếu Soái nói quân phòng thủ Chung Ly đang bày ra cạm bẫy để chúng ta tiến vào?

Khấu Trọng gật đầu đáp:

- Dù không đúng hẳn thì cũng không sai là mấy! Ở thành Chung Ly không những có Tả Hiếu Hữu, mà còn có Lý Tử Thông. Đội thuyền từ Chung Ly rời ổ tới chỗ chúng ta khả năng chỉ là hành động che mắt gạt người.

Dương Công Khanh nói với giọng đầy nghi ngờ:

- Lý Tử Thông liệu có cao minh đến thế không? Chi bằng để ta phái binh sang bờ bên kia điều tra xem có dấu vết điêu lâu hoặc bảo luỹ không nhé?

Khấu Trọng lắc đầu đáp:

- Địch nhân tất sẽ cẩn thận xoá hết dấu vết rồi, ví dụ như rải cỏ dại lên trên chẳng hạn. Phái người sang điều tra chỉ tốn thời gian vô ích. Ta tin tưởng chắc chắn mình đoán không sai. Giờ chúng ta phải lập tức trở về Lương Đô. Nếu chậm chỉ sợ không kịp.

Dương Công Khanh khổ sở hỏi:

- Địch nhân làm sao mà biết chúng ta đến đánh úp? Trừ khi trong Thiếu Soái quân có nội gián.

Khấu Trọng than thở:

- không phải nội gian mà là ngoại gian. Ta thật hy vọng mình đoán sai, nhưng việc này lập tức sẽ biết ngay thôi. Chúng ta người ngựa đã mỏi mệt, mà địch nhân lại nghỉ ngơi đã lâu nên dù chúng ta cơ trí rút lui thì địch nhân tất sẽ toàn lực đuổi đánh. Việc này sẽ chứng minh ta đoán không sai.

Dương Công Khanh ngạc nhiên thốt:

- Ngoại gian?

Khấu Trọng thần sắc u ám, chán nản nói:

- Dương công còn nhớ trước khi đến đây ta từng nói trong lòng cảm

thấy không thoả đáng không? Vấn đề ở con người của hai người bạn tốt của ta là Hạnh Dung và Quế Tích Lương. Bọn họ vừa đi khỏi Lương Đô, thuỷ sư Chung Ly lập tức rời ổ mà tới, thời gian vừa vặn tới mức làm người ta hoài nghi. Hơn nữa, đại quân ở Giang Đô của Lý Tử Thông hoàn toàn không có động tĩnh gì, cho thấy chúng biết ta không hề tới Đông Hải. Ài! Ta thật hối hận đã không nghe lời Hành Chi khuyến cáo. Khi lợi hại trước mắt thì cha cũng có thể bán đứng con mình, nói gì đến bằng hữu.

Dương Công Khanh trầm giọng:

- Được! Chúng ta lập tức đi.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Người ngựa chúng ta đã mệt mỏi. Nếu lập tức lên đường thì không tới trăm dặm ít nhất cũng phải gục ngã một nửa rồi. May là người truy đuổi là Lý Tử Thông chứ không phải Lý Thế Dân. Hầy! Con mẹ nó! Ta sẽ cho Lý Tử Thông thấy thủ đoạn của Khấu Trọng ta. Trước tiên cứ sai hai trăm người lắp cầu, nhưng nói bọn họ làm chậm rãi thôi.

Dương Công Khanh ngây người hỏi:

- Lắp cầu?

Khấu Trọng giải thích:

- Đó là kế hoãn binh duy nhất. Nếu có thể tranh thủ được hai giờ thì ta có thể khiến Lý Tử Thông thảm bại một trận, mà toàn quân chúng ta lại có thể sống trở về Lương Đô.

---oOo---

Dưới ánh trăng sáng. Từ Tử Lăng cùng Hư Hành Chi, Lạc Kỳ Phi, Tiêu Hoành Tiến, Bốc Thiên Chí, Trần Lão Mưu và Bạch Văn Nguyên đến một khe núi trên Vận Hà ở hạ du cách Lương Đô ba chục dặm. Hai bên bờ vách đá dựng đứng, Vận Hà thu hẹp lại, thế nước chảy xiết.

Bảy người xuống ngựa, tiến sát bờ vực xem xét tình thế. Hư Hành Chi nói:

- Nếu muốn phục kích thuỷ sư địch thì đây là địa điểm tốt nhất. Chỉ cần bố trí máy bắn đá ở hai bên bờ thì cả đoạn sông này sẽ nằm trong tầm uy hiếp của máy bắn đá. Chỗ không được hay lắm là khe núi này chỉ dài không quá trăm trượng, hạm đội của địch chỉ chớp mắt là vượt qua. Hơn nữa, khi sử dụng máy bắn đá còn phải liên tục vận chuyển đá tảng đặt lên nên tối đa chỉ có thể tạo thành tổn thương nghiêm trọng của hơn chục chiến thuyền địch là cùng.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Chỉ khoảng năm, sáu chiếc thuyền là bị tổn thương nghiêm trọng thôi. Ta từng nhìn qua tình hình bọn chúng điều khiển thuyền, giữa các thuyền giữ cự ly từ hai chục đến ba chục trượng. Nếu phía trước xảy ra chuyện thì thuyền địch phía sau có đủ thời gian để lập tức cập bờ phản kích chúng ta.

Tiêu Hoành Tiến tiếp lời:

- Vậy chúng ta có thể mai phục tiễn thủ ở hai bờ hạ du dưới khe núi này, đợi khi thuyền địch cập bờ thì dùng tên lửa chào đón bọn chúng. Nhưng do binh lực địch nhân hơn ta nhiều lần nên chúng ta phải mạo hiểm rất lớn.

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Đề nghị của Hoành Tiến không có sơ hở, lại khả thi. Mạo hiểm thế nào cần phải xem chúng ta phối hợp với nhau có tốt không.

Gã quay sang hỏi Bốc Thiên Chí:

- Nếu trước tiên dùng máy bắn đá làm loạn trận cước địch nhân rồi dùng Phi Luân chiến thuyền rất linh hoạt thuận giòng xuôi xuống, bằng những máy bắn tên được trang bị trên thuyền tấn công mãnh liệt thì có thể thực hiện được không?

Trần Lão Mưu cười quái dị đáp:

- Hảo kế! Những máy bắn tên do Lỗ đại sư thiết kế, lại do Trần Lão Mưu ta cải tiến có thể liên tục phát xạ mười hai mũi tên đặc chế, lực bắn có thể xuyên thấu ván thuyền. Nếu dùng vải dầu quấn quanh thân tên, trước khi phát xạ mà đốt lên thì có thể trở thành tên lửa, sự uy hiếp đối với địch nhân càng lớn. Đặc biệt là đầu và đuôi Phi Luân thuyền đầu bọc thép, không sợ va chạm. Hơn nữa, địch nhân nằm mộng cũng không tưởng nổi trên thế gian này lại có loại thuyền mau lẹ cơ động cao như thế nên tất sẽ bị đánh cho không kịp trở tay.

Bốc Thiên Chí tiếp:

- Nếu trong đêm tối thì Phi Luân thuyền có thể phát huy uy lực mạnh hơn nữa.

Từ Tử Lăng nói:

- Thuyền địch trở về, có thể tới Chung Ly trước giờ ngọ ngày mai. Cứ cho là chúng cần hai giờ để điều quân lên thuyền thì vào lúc hoàng hôn có thể khởi trình quay lại đây. Như vậy, khi chúng tới khe

sông này chính là khi đêm đã khuya. Chúng ta có đủ thời gian bố trí chuẩn bị.

Bốc Thiên Chí than:

- May có Từ Tử Lăng kịp thời về tới, khám phá âm mưu của địch. Nếu không thì…. Ài!

Từ Tử Lăng thấy ai nấy sắc mặt âm trầm, mặt ủ mày chau, biết họ vẫn không thể bỏ mối lo lắng về Khấu Trọng. Gã cười:

- Nếu Khấu Trọng là người dễ dàng bị xử lý như vậy thì đã sớm mất mạng nhiều lần rồi. Yên tâm đi! Ta dám đảm bảo gã sẽ cùng Dương Công Khanh và các huynh đệ an toàn trở về. Thời gian không nhiều, chúng ta lập tức trỏ về Lương Đô chuẩn bị mọi thứ.

---oOo---

Khấu Trọng và Ma Thường đứng ở bờ bắc Hoài Thuỷ, nhìn chiếc cầu phao vẫn còn thiếu một đoạn nữa mới thông sang bờ bên kia. Chiếc cầu này chủ yếu dựa vào sức nổi của bản thân cây gỗ, dùng dây thừng cố định vị trí các cây gỗ lại với nhau nên việc lắp cầu chỉ là để che mắt địch, tuyệt không để sử dụng mà chỉ là kế cự địch.

Thật ra, Dương Công Khanh và đám huynh đệ Dương quân đã âm thầm lùi lại một ngọn núi cách Hoài Thuỷ hơn mười dặm, chuẩn bị mọi thứ để an toàn trở về. Phi Vân kỵ của Khấu Trọng cũng đang bố trí cạm bẫy trong rừng như dây cản ngựa, cắm những cây gỗ được vót nhọn trong hầm bẫy.

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn trời. Dưới trời mưa bụi, với mục lực siêu phàm của gã vẫn nhìn thấy Vô Danh đã biến thành một điểm đen nhỏ. Từ tận đáy lòng, gã cảm kích Đột Lợi đã tặng gã một con ưng

linh thông như vậy. Sự trợ giúp của nó trên chiến trường không thua gì thiên quân vạn mã.

Ma Thường hỏi:

- Nó đang ở đâu?

Khấu Trọng chỉ bầu trời phía đông Chung Ly, nói:

- Nó đang ở trên không phận Chung Ly, phát hiện địch nhân đã chia binh làm hai đường men theo hai bờ sông chầm chậm tới đây. Hiện giờ còn cách trời sáng bao lâu?

Ma Thường đáp:

- Cách khoảng một giờ nữa. Địch nhân không đợi được sao?

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Không phải không nhịn được nữa mà là phát giác có biến. Bọn ta đã mất đến ba canh giờ nhưng vẫn không làm xong một chiếc cầu phao mà đối phương không nghi ngờ mới là lạ. Đánh úp Chung Ly vào ban ngày thì chỉ là chuyện đùa mà thôi. Dựng cầu phao để tối mai mới dùng lại càng là chuyện hoang đường nhất thiên hạ! Tới lúc rồi! Gọi những huynh đệ đang dựng cầu về đi.

Ma Thường phát mệnh lệnh. Đám huynh đệ đang dựng cầu vội trở lại bờ Bắc, cởi bỏ áo chống nước, mặc quần áo khô vào rồi lên lưng ngựa.

Cùng lúc đó, từ phía xa xa hai bên bờ sông đồng thời nổi lên tiếng hô chém giết. Hàng trăm ngàn ánh đuốc được thắp lên, một đám đông nhân mã theo hai bờ nam bắc Hoài Thuỷ đánh tới.

Địch nhân bờ bên kia không cách nào vượt sông sang bên này nên không tạo được chút uy hiếp nào. Địch nhân theo bờ Bắc đuổi tới khoảng hai vạn người. Nếu chính diện giao phong thì bọn Khấu Trọng không còn may mắn gì nữa.

Khấu Trọng đánh mắt ra hiệu cho Ma Thường. Ma Thường liền biến vào trong rừng.

Khấu Trọng chậm rãi lấy Xạ Nhật cung ra. Tay trái thuần thục lấy bốn mũi tên từ trong bao tên, ngưng thần nhìn địch nhân không ngừng tới gần.

Chiến tranh chính là như thế, Ngươi phải giết những người mà ngươi chưa từng biết mặt. Sau đó càng không biết đối phương là ai, cũng không muốn nghĩ tới bất kỳ việc gì liên quan đến chúng.

Những địch nhân đầu tiên đã trong vòng ngàn bộ, quân dung cực thịnh. Đuốc chiếu sáng rực hai bờ Hoài Thuỷ. Kỵ binh địch ai nấy giương cung đáp tiễn, chỉ đợi Khấu Trọng lọt vào tầm bắn là đối phương sẽ tuyệt không do dự mà bắn cương tiễn ra. Không phải ngươi chết, thì là ta vong.

Vèo! Vèo! Vèo! Vèo!

Bốn mũi tên từ tay Khấu Trọng liên châu bắn ra. Mục tiêu không phải là địch nhân hay ngựa của chúng, mà là những lá cờ của đám lính tiên phong.

Cán cờ gãy đoạn, cờ bị gió thổi rơi xuống đất. Những kỵ mã theo sát đằng sau lập tức người đổ ngựa ngã loạn hết cả lên.

Khấu Trọng cười rộ, chạy lùi lại. Thiên Lý Mộng từ trong rừng phóng

ra. Gã như lưu thuỷ hành vân nhảy tót lên lưng ngựa, chạy vào trong rừng.

Quân địch như thuỷ triều tràn vào trong rừng. Năm trăm chiến sỹ Phi Vân kỵ chờ đợi đã lâu, khi Ma Thường hạ lệnh một tiếng, tên như mưa bắn tới mục tiêu là địch nhân được ánh đuốc chiếu rõ như ban ngày.

Tiếng la thảm và tiếng ngựa hý vang dậy. Những người không bị thương vì tên cũng không qua khỏi dây cản ngựa té ngã lỏng chỏng, hoặc bước trúng vào hầm bẫy đầy gỗ nhọn. Nhất thời người ngựa ngã lăn lóc, loạn thành một cục. Đám địch quân may mắn không bị thương hoặc bị ngã vội vã lùi lại.

Khấu Trọng theo lộ tuyến an toàn trở lại trận địa trong rừng bên mình, thét lớn:

- Không nên luyến chiến! Các huynh đệ theo ta.

Bọn Ma Thường vội lên ngựa. Năm trăm người theo gã vượt qua rừng rậm tiến vào thảo nguyên rộng lớn.

Tiếng hò hét vang lên. Một cánh kỵ binh địch hơn vạn người từ trong rừng phía sau tràn ra, toàn lực đuổi tới, rõ ràng chúng tuyệt không muốn tha cho bọn họ.

Khấu Trọng ngấm ngầm lau mồ hôi lạnh, thầm nghĩ lần này nếu không sớm phát hiện âm mưu của địch thì dù muốn chạy cũng không còn sức. Địch nhân quen thuộc cả một dải núi rừng ở đây, bọn gã lại mới tới lần đầu nên địch nhân truy đuổi bọn gã thì dễ, mà bọn gã muốn chạy trốn lại khó như lên trời.

Ma Thường chạy tới bên gã than:

- Thiếu Soái đoán không sai. Người đến quả nhiên là Lý Tử Thông. Ta đã nhìn thấy cờ xí của hắn.

Khấu Trọng quay đầu nhìn lại. Quả đúng như Ma Thường đã nói. Trong lòng không khỏi thầm khen Ma Thường lâm nguy bất loạn, gã không được lưu tâm từng tý như hắn. Gã hét lớn:

- Ngươi dẫn đầu, ta khoá đuôi.

Chiến mã của họ tuy đã được nghỉ ngơi ba canh giờ, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nên nếu để địch nhân đuổi kịp trước khi tới được chỗ Dương Công Khanh mai phục thì vô cùng bất diệu. Vì thế, gã phải khoá đuôi để đảm bảo an toàn cho quân mình.

Dưới sự dẫn đầu của Ma Thường, năm trăm Phi Vân kỵ như một trận gió phóng qua thảo nguyên mưa gió mịt mù, tiến vào khu rừng thưa gập ghềnh.

Địch nhân phía sau càng đuổi càng gần, tiếng vó ngựa sầm sập rung chuyển cả mặt đất.

Khấu Trọng lùi lại cuối cùng. Gã thét lớn một tiếng, Xạ Nhật cung căng vòng, bốn mũi kình tiễn bắn ra sau tiếng bật dây cung mạnh mẽ, không mũi nào trật đích. Bốn kỵ mã địch lập tức ngã lăn trùng trục trên mặt đất làm đám kỵ sỹ theo sát đằng sau bị vướng chân, đội hình rối loạn.

Trong trận địch, tiếng tù và nổi lên. Trận thế lập tức biến hoá, chạy tản ra hai bên chia ra thành hai mũi như gọng kìm đuổi tới.

Khấu Trọng cố ý rớt lại sau cùng, nhưng trước sau vẫn giữ khoảng cách tám trăm bước, ngay rìa xạ trình cung tên của địch, biến thành

chỉ có gã bắn người mà không sợ địch nhân hoàn kích.

Kỵ binh địch không ngừng ngã xuống. Khi Khấu Trọng phát giác bốn bao tên hai bên đã trống trơn thì gã mới thi triển thuật 'nhân mã như nhất' đuổi gấp theo đội ngũ bên mình, chạy thẳng lên một hòn núi nhỏ.

Tiếng trống trận ầm vang. Dương Công Khanh và phục binh lập tức xuất hiện trên đỉnh núi. Tên như mưa bắn xuống kỵ binh địch đang trèo lên sườn núi.

Địch nhân không ngờ bị trúng mai phục, lập tức người đổ ngựa ngã, quân không thành quân phải lùi xuống chân núi.

Khấu Trọng đang do dự không biết có nên thừa thế phản kích hay không thì bỗng thấy xa xa bụi mờ bốc lên. Gã biết địch quân đến tiếp viện, vội hạ lệnh lui binh.

---oOo---

Trong cảnh đẹp hoàng hôn, một đoạn khe núi lại bao phủ mây đen chiến tranh, sát khí xung thiên.

Ba trăm chiếc máy bắn đá vốn dùng để thủ thành được vận chuyển từ Lương Đô tới, bố trí ở những chỗ cao hai bên bờ, do một ngàn chiến sỹ phụ trách thao tác. Bốc Thiên Chí chỉ huy hai mươi tám Phi Luân chiến thuyền, mỗi thuyền có năm mươi chiến sỹ, bố trí ở bên ngoài cửa khe phía thượng du, lúc nào cũng có thể đánh úp thuyền địch trong khe. Hai ngàn chiến sỹ còn lại mai phục trên hai bờ Đông Tây phía hạ du của khe, có thể đánh phá khi địch nhân định lên bờ phản công. Lúc này thời tiết mùa thu khô hanh nên họ lấy hoả công làm chủ để đối phó với chiến thuyền địch đóng bằng gỗ.

Từ Tử Lăng, Tiêu Hoành Tiến, Bạch Vân Nguyên, Trần Lão Mưu, Hư Hành Chi và Bốc Thiên Chí đang ở trên đỉnh núi nghiên cứu chiến lược. Lạc Kỳ Phi phóng ngựa chạy tới báo cáo:

- Vừa nhận được tin tức, một trăm hai mươi chiếc thuỷ sư thuyền của địch hoàng hôn hôm qua đã vượt qua chỗ giao nhau giữa Vận Hà và Hoài Thuỷ tiến vào Vận Hà. Có thể tới chỗ này vào giờ ngọ.

Hư Hành Chi vui mừng nói:

- Tạ thiên tạ địa. Thiếu Soái quả nhiên cát nhân thiên tướng, an toàn trở về rồi.

Trần Lão Mưu ngạc nhiên hỏi:

- Tin đó là tin nói Lý Tử Thông toàn lực tới đánh Lương Đô, có quan hệ gì với Thiếu Soái đâu?

Hư Hành Chi vui vẻ đáp:

- Lý Tử Thông đến vội vã như vậy là vì Thiếu Soái đã triệt thoái được trở lại phương Bắc, vì thế hắn muốn nhanh hơn Thiếu Soái một bước để đánh chiếm Lương Đô, cắt đứt đường lùi của Thiếu Soái. Hành Chi vì thế mà đoán vậy.

Lời của Hư Hành Chi rất có lý, mọi người đều cảm thấy sỹ khí đại tăng, chiến ý càng thịnh.

Bốc Thiên Chí bật cười:

- Thật không tưởng nổi kế ‘dẫn xà xuất động’ của Thiếu Soái lại thành công theo kiểu này. Trước đó thì không ai tưởng tượng nổi.

Trần Lão Mưu nói với vẻ già dặn:

- Thiếu Soái đánh giá thấp Lý Tử Thông, không nghĩ đến hắn ta vẫn còn có có chút bản lĩnh. May là Từ Tử Lăng kịp thời trở lại, nếu không đợi đến khi quân địch đến dưới thành rồi chỉ sợ chúng ta vẫn không biết là chuyện gì.

Bạch Vân Nguyên trầm giọng:

- Kế hoạch của Thiếu Soái vốn như áo trời không kẽ hở, những việc xẩy ra lần này, chắc phải có nguyên nhân.

Hư Hành Chi muốn nói lại thôi, cuối cùng y không nói gì cả.

Từ Tử Lăng thấy thế, đợi khi mọi người trở lại vị trí của mình để chuẩn bị chiến đấu gã mới kéo Hư Hành Chi sang một bên hỏi chuyện.

Hư Hành Chi kể hết những gì mình biết về việc hai người Quế Tích Lương và Hạnh Dung hai lần đến gặp Khấu Trọng. Đoạn y than:

- Bọn ta hiểu con người Thiếu Soái, luôn lấy lòng dạ chân thành đối đãi với bằng hữu. Nhưng khi liên quan tới lợi hại thì quả thực không thể không có lòng đề phòng người khác.

Từ Tử Lăng nói:

- Quế Tích Lương và Hạnh Dung là bằng hữu tốt của chúng ta. Theo ta thấy thì họ không phải là loại vô sỉ bán đứng bằng hữu đâu. Mặt khác, nếu quả thực họ làm việc cho Lý Tử Thông thì lần đầu đến gặp Thiếu Soái đã không từ chối giúp đỡ như vậy. Thật ra, trước khi họ đến gặp Thiếu Soái lần thứ hai thì Lý Tử Thông đã sớm chuẩn bị thoả đáng thuỷ sư Chung Ly rồi. Để chế tạo những người giả để trên

thuyền ít nhất cũng phải mất hai, ba ngày. Rõ ràng là Lý Tử Thông đã sớm nhìn ra kế ‘dẫn xà xuất động’ của chúng ta rồi.

Hư Hành Chi nhíu mày:

- Kế hoạch của Thiếu Soái hoàn toàn không có sơ hở, lại hợp tình hợp lý. Trừ phi là người hiểu rõ tính cách Thiếu Soái, nếu không thì làm sao đoán được việc chuyển quân đến Đông Hải không phải là muốn theo đường biển bỏ chạy, mà là kế dụ địch?.

Từ Tử Lăng biết y vẫn hoài nghi hai gã Quế, Hạnh. Chỉ vì lão ngại trước mặt mình nên không dám nói thẳng mà vòng vèo ám chỉ hai gã Quế, Hạnh là người hiểu rõ tính cách Khấu Trọng. Gã ung dung cười đáp:

- Còn một người hiểu rõ Thiếu Soái như Tích Lương và Hạnh Dung nữa. Bọn ta còn mấy món nợ trên người hắn chưa đòi lại. Người đó là Hương Ngọc Sơn của Ba Lăng bang. Xưa nay Tiêu Tiễn luôn qua lại với Lý Tử Thông, vì vậy nhiều khả năng Hương Ngọc Sơn là người chủ mưu bên trong chuyện này. Hương tiểu tử này võ công bình thường, nhưng quỷ kế đa đoan. Chúng ta cần cẩn thận ứng phó.

Hư Hành Chi tán:

- Chẳng trách thiên hạ thường nói nếu hai người Thiếu Soái và Lăng thiếu gia liên thủ thì bất kể là trong võ lâm hoặc trên chiến trường sẽ không ai thắng được. Nghe được những lời tâm khí bình tĩnh đó của Lăng gia, phân tích lý lẽ tinh vi, Hành Chi bội phục đến sát đất.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn về phía tận cùng phương Nam của Vận Hà. Vầng trăng trên cao càng lúc càng tròn đầy. Giờ vốn là lúc thích hợp để ngắm trăng, nhưng gã lại phải ở đây cung hầu địch nhân đến

đánh.

Thạch Thanh Tuyền đã tới nơi ở mới của nàng chưa? Phải chăng giờ này nàng cũng đang ngẩng mặt ngắm trăng? Có nghĩ đến Từ Tử Lăng gã như gã lúc này đang nhớ về nàng không?

Một trận gió lớn thổi tới khiến y phục Từ Tử Lăng bay phần phật. Hư Hành Chi thấy gã trầm tư không nói, liền lẳng lặng bỏ đi. Chỉ còn một mình gã đứng cô độc ngưng thần nhìn dòng Vận Hà chảy mãi không ngừng bên dưới.

Trên trời bỗng vang lên tiếng vỗ cánh. Tất cả Thiếu Soái quân ở đỉnh núi hai bên bờ đều ngẩng đầu lên nhìn.

(

Chương 637: Phi Luân trổ oai

Thì ra Khấu Trọng và Dương Công Khanh sau khi chạy nửa ngày, cuối cùng chịu không nổi phải chọn một chỗ có địa thế hiểm yếu để dừng lại nghỉ ngơi. Khi biết không có địch nhân đuổi theo, Khấu Trọng thầm biết là không hay, đoán ra việc Lý Tử Thông sẽ nhân cơ hội tốt này để theo đường thuỷ đến đánh Lương Đô trước khi gã kịp trở về. Sau khi thương nghị với Dương Công Khanh và Ma Thường, gã gửi lại Thiên Lý Mộng, một mình mang theo Vô Danh lên đường, băng núi vượt rừng men theo Vận Hà để về Lương Đô. Vô Danh thỉnh thoảng bay lên để quan sát đường lối, cuối cùng lại gặp được bọn Từ Tử Lăng.

Hai bên gặp gỡ, biết được tình hình của bên kia đều vô cùng vui mừng. Lại biết địch nhân sẽ đến đánh rất nhanh nên Khấu Trọng vội sai người đi đón Dương Công Khanh, báo cho lão biết không cần vội vã trở lại, coi sự an toàn của quân đội là hàng đầu.

Sau một hồi điều binh khiển tướng, Khấu Trọng mệt mỏi rã rời, kéo Từ Tử Lăng đến ngồi lên một tảng đá ở hạ du nói:

- Huynh đệ! Ta thật vô cùng cảm kích ngươi. Nếu không thì lần này ta bại thật thảm hại rồi, không những Lương Đô khó giữ mà Thiếu Soái quân của ta cũng ngói tan gạch vỡ. Con mẹ nó. Hai tên tiểu tử Quế Tích Lương và Hạnh Dung thật không phải là người. Ta tin tưởng chúng như thế, chúng lại bán đứng ta.

Từ Tử Lăng đỡ lời:

- Rất có thể ngươi đã trách lầm họ rồi. Mối giao tình được xây dựng

từ thuở nhỏ là chân thành nhất. Bọn họ tuyệt không phải là đồ vô sỉ như thế.

Tiếp đó, gã đem phân tích của mình nói ra.

Khấu Trọng thấy toàn thân thoải mái hẳn lên, cười nói:

- May có ngươi ở bên cạnh ta xóa sạch nghi ngờ, giải trừ khốn khó. Nếu quả hai tên tiểu tử đó bán đứng ta thật thì tổn thương đối với ta rất lớn. Cuộc chiến tối nay sẽ do lão ca ngươi phụ trách chỉ huy. Giờ ta mệt đến nỗi muốn nằm lăn ra mà ngủ một giấc. Hừ! Tốt nhất là tên tiểu tử Hương Ngọc Sơn đó ngồi cùng một thuyền với Lý Tử Thông đến, vừa chứng thực Tích Lương và tiểu Dung không bán đứng chúng ta, vừa giúp chúng ta tiện tay làm thịt hắn.

Từ Tử Lăng nói:

- Lần này, khả năng thắng lợi của chúng ta rất cao vì Lý Tử Thông tuyệt không biết có đội quân của Dương Công Khanh gần đây nên chúng sẽ cho rằng ngươi bỏ lại toà thành trống mà xuất hết quân đi, vì thế hắn chỉ cố gắng dùng hết tốc lực đến đây, lơ là phòng bị. Ngươi có tính toán gì không?

Khấu Trọng cười nhẹ dáp:

- Việc này còn phải xem chúng ta có thể tạo thành đả kích lớn đến mức nào đối với thuỷ sư của Lý Tử Thông. Tốc độ và sự linh hoạt của Phi Luân thuyền vượt xa so với bất kỳ thuỷ sư thuyền nào của Lý Tử Thông, lại thuận giòng xuôi xuống, đánh lúc bất ngờ. Nói không chừng có thể khiến hơn trăm thuỷ sư chiến thuyền của hắn toàn quân tiêu diệt. Khi đó, chúng ta có thể thừa thế xuôi Nam, trước hết chặt đứt mọi đường giao thông của Chung Ly, cô lập tòa thành này. Lúc đó, tướng thủ Chung Ly sao dám không đầu hàng chúng ta. Nếu

Chung Ly mất thì Cao Bưu coi như cũng trở thành vật trong túi. Lý Tử Thông trừ việc run rẩy trốn ở Giang Đô thì còn có thể làm gì nữa?

Ngẩng mặt ngắm vầng trăng sáng trên cao, Từ Tử Lăng nói:

- Quyền chỉ huy toàn quân lần này có thể giao cho Hư Hành Chi. Ta và ngươi lên một chiếc Phi Luân thuyền. Xạ Nhật cung của ngươi, thêm vào cây Thác Mộc cung của ta thì khẳng định địch nhân không chịu nổi.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Hành Chi? Hắn không hề có kinh nghiệm chỉ huy hành động quân sự.

Từ Tử Lăng chỉ chỉ vào đầu đáp:

- Nhưng hắn lại có bộ óc hơn hẳn bất kỳ người nào khác. Chỉ cần để người có kinh nghiệm như Bạch Văn Nguyên ở bên cạnh phối hợp, ta dám đảm bảo Hành Chi sẽ có bản lĩnh như Gia Cát Võ Hầu tái sinh đó. Ngoài Tuyên Vĩnh, hắn là nhân tài xuất sắc nhất của Thiếu Soái quân. Để Hành Chi đánh một trận nắm chắc chiến thắng thì lợi ích đối với lòng tin và uy vọng của hắn là không thể đo lường. Ngươi cũng cần phải có một người tài trí không dưới bọn ta như hắn chủ trì đại cục khi ngươi xuất chinh bên ngoài chứ.

Thấy gã vẫn có vẻ do dự, Từ Tử Lăng đề tỉnh thêm:

- Đừng quên chúng ta cũng tham gia chiến trường. Nếu lão có gì sai sót thì chúng ta vẫn có thể kịp thời bổ cứu, đúng không?

Khấu Trọng cuối cùng cũng đồng ý:

- Dù sao thì đề nghị của ngươi không thể sai được. Thời gian không còn nhiều. Phiền Lăng thiếu gia triệu tập mọi người lại để trao quyền chỉ huy cho Hành Chi.

Hai mươi tám chiếc Phi Luân thuyền dài năm trượng, rộng hai trượng sẵn sàng chờ đợi ở một chỗ kín đáo trên thượng du. Tất cả buồm trên thuyền đều được hạ xuống, bỏ đi không dùng tới nữa mà chỉ bằng sức chân đạp bánh xe nước để gia tốc cho thuyền. Tuyệt diệu nhất là bánh xe cực lớn ở đuôi thuyền do hơn sáu mươi tấm gỗ được cố định vào bánh xe gỗ lớn có liên kết với bánh lái nên chỉ cần điều chỉnh góc độ và phương hướng tấm gỗ quạt xuống nước thì có thể linh hoạt như bay trên mặt nước, tự do như cá vậy.

Máy bắn tên ở đầu thuyền là vũ khí hạng nặng lợi hại nhất của Phi Luân thuyền. Mỗi chiếc có thể liên tục phát xạ mười hai mũi tên đặc chế, bắn xa hơn trăm bước. Khi tên được quấn thêm vải dầu thì trở thành tên lửa có sức uy hiếp lớn nhất trong thuỷ chiến.

Hai bên thành thuyền đều được đặt các tấm thép để chống tên, từ sàn thuyền dốc lên gặp nhau ở trên cao tạo thành mái phòng thuyền như hình chữ nhân, trên đó có trổ những lỗ châu mai để thông khí và bắn tên. Những chiến sỹ đạp guồng bánh xe và người lái thuyền đều ẩn trong phòng đó.

Mũi thuyền lại trang bị mũi sắt nhọn hoắt. Đây vốn là trang bị bình thường ở bất kỳ chiến thuyền nào, nhưng với tính cơ động của Phi Luân thuyền thì khi đâm húc sẽ tạo thành lực công phá mà không phải chiến thuyền bình thường có thể tạo ra.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bốc Thiên Chí đứng ở đầu một chiếc Phi Luân thuyền mà tạm thời được gọi là “Thiếu Soái hào”. Từ Tử Lăng phụ trách thao tác máy bắn tên, Khấu Trọng tay cầm Xạ Nhật cung, còn tên lửa do bốn Thiếu Soái quân chân tay lanh lẹ phụ trách cung

ứng. Người điều khiển thuyền là Trần Lão Mưu kinh nghiệm phong phú. Bốc Thiên Chí phụ trách chỉ huy tiến thoái toàn cục. Lão sẽ dùng cờ hiệu để truyền đạt mệnh lệnh của Khấu Trọng.

Không khí Vận Hà dần dần trở nên khẩn trương như phong ba bão táp sắp nổ ra. Vô Danh lượn lờ trên không trung khe nước. Bỗng nhiên nó hạ thấp xuống rồi lượn tròn một vòng, hạ xuống chỗ Khấu Trọng. Gã giơ tay phải ra để cho Vô Danh đậu vào.

Khấu Trọng cười:

- Bảo bối ngoan, có phải địch nhân tới rồi không?

Hai mắt Vô Danh mở lớn, nhìn trừng trừng về phía khe nước. Nó dang hai cánh vỗ mạnh, thần thái cực kỳ uy võ.

Khấu Trọng cười rộ nói:

- Ngươi trở lại trời cao mà chơi đùa đi!

Như thể hiểu được tiếng người, Vô Danh vỗ cánh bay lên cao, chớp mắt chỉ còn là một chấm đen nhỏ trong ánh trăng.

Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên thốt:

- Nó chẳng phải chỉ biết tiếng Đột Quyết thôi sao?

Khấu Trọng nhún vai đáp:

- Có quỷ cũng không biết tại sao nó lại hiểu được. Có thể là do nó suốt ngày theo ta, nghe ta nói tiếng Hán với mọi người nên cuối cùng cũng bị Hán hoá rồi. Hà hà!

Bốc Thiên Chí cười khổ:

- Giờ ta đang khẩn trương đến mức mồ hôi toát đầy người, nhưng các ngươi vẫn có tâm tình nói cười như không. Liệu có thể truyền cho ta bản lĩnh đàm tiếu dụng binh đó không?

Khấu Trọng vui vẻ đáp:

- Đánh thêm hai trận lớn nữa thì Chí thúc có thể giống như chúng tôi lúc này, không coi chiến tranh ra gì. Đó là vấn đề có liên quan đến tập quán thói quen. Ồ! Hành Chi lại muốn chúng ta lùi lại hai dặm! Rốt cuộc là chuyện gì đây?

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Hiện giờ, người chỉ huy chính là Hành Chi chứ không phải là Khấu Trọng ngươi. Quân lệnh như sơn, chống lệnh là chém đầu. Mau làm theo đi!

Mọi người ngửa mặt nhìn lên vách núi. Trong ánh trăng chiếu sáng, lính truyền tin từ trên cao đang vẫy cờ ra hiệu cho họ lùi lại hai dặm.

Khấu Trọng nhìn Bốc Thiên Chí gật đầu. Đến lượt Bốc Thiên Chí dùng cờ hiệu. Hai mươi tám chiếc Phi Luân thuyền quay ngược lại. Tiếng bánh xe quạt nước rào rào, lùi lại hai dặm rồi mới quay đầu lại.

Hai chiếc chiến thuyền địch từ khe nước nối đuôi nhau tiến ra.

Mọi người nhìn thấy mới hiểu ra. Do cự ly giữa hai chiến thuyền là hai chục trượng nên nếu những thuyền khác cũng giữ cự ly này thì tại một thời điểm, trong khe chỉ có thể chứa được không quá bốn chiếc. Kể cả khi dùng máy bắn đá phá huỷ hoàn toàn thuyền địch trong khe nước thì cũng không quá bốn chiếc, tổn thất gây ra cho đối

phương rất nhỏ. Theo như kế hoạch cũ thì sau khi chiến thuyền địch vào trong khe sẽ tiến hành đánh úp, nhưng nếu thế thì số lượng lớn thuyền địch chưa vào khe sẽ lên bờ phản kích. Với binh lực của địch nhân thì bọn họ không còn chỗ chạy.

Hư Hành Chi vô cùng quyết đoán, lập tức thay đổi chiến lược, đợi quá nửa thuyền địch qua khe rồi mới dùng máy bắn đá cuồng mãnh tập kích, chặt đôi thuỷ sư địch thành hai đoạn đầu đuôi không cứu được nhau. Sau đó mới dùng Phi Luân thuyền đánh tới, với loại thuyền tân tiến nhất, chiến thuật tân kỳ nhất, dùng cách đánh nhanh thắng nhanh khiến địch không kịp trở tay.

Bốc Thiên Chí gật đầu:

- Hư tiên sinh quả nhiên có chỗ độc đáo về mặt mưu lược quân sự, không phụ sự uỷ thác của Thiếu Soái.

Từng chiếc thuyền địch theo nhau rời khỏi khe tiến ra, tạo thành đội ngũ trùng điệp, tràn đầy cả khúc sông trước mặt, liên miên bất tuyệt, khiến người ta nhìn thấy mà sinh lòng khiếp sợ.

Gần bốn chục chiếc đã rời khỏi khe núi, buồm dương hết cỡ. Trên sàn thuyền dầy đặc bóng người, hiển nhiên do đã tiến gần tới Lương Đô nên đối phương đang ở trong trạng thái giới bị nghiêm mật.

Từ trên vách núi, tiếng trống trận rền vang. Tiếng máy bắn đá liên miên bất tuyệt.

Khấu Trọng quát lớn:

- Các huynh đệ! Giết!

Ba chục chiến sỹ trong phòng thuyền được bọc sắt đồng loạt đạp

mạnh chân, bánh xe quay gấp, dưới sự lèo lái của Trần Lão Mưu, Thiếu Soái hào từ góc khuất của khúc sông đột ngột xuất hiện trước tiên, tiến thẳng tới chiếc chiến thuyền đi đầu của địch cách đó ba chục trượng.

Hoả tập được đánh lên, châm vào tên lửa.

Khấu Trọng thét lớn, kéo căng mũi tên lửa đầu tiên khơi mào cho trận chiến trên sông. Tên lửa từ Xạ Nhật cung bắn ra, vẽ lên trên không trung Vận Hà một vệt lửa đẹp đẽ quỷ dị khôn lường, trúng chiếc buồm đang căng hết cỡ của thuyền địch. Lửa đỏ lập tức bùng lên.

Từ Tử Lăng lập tức phát động máy bắn tên. Mười hai mũi tên lửa nối tiếp nhau bắn ra, xuyên phá thân thuyền hoặc bắn trúng buồm thuyền địch. Không mũi nào trệch đích.

Lúc này, tiễn thủ bên địch mới bừng tỉnh đánh trả. Nhưng dưới sự chỉ huy của Bốc Thiên Chí, chiếc Phi Luân thuyền đi đầu linh hoạt tránh sát vào bờ rồi những chiếc Phi Luân thuyền đằng sau tiếp tục chào hỏi bằng tên lửa đối với chiến thuyền địch vốn đã bị thương tổn không nhẹ.

Khi Thiếu Soái hào vượt qua chiếc thuyền đi đầu của địch thì cả chiếc thuyền đã ngập tràn trong khói lửa. Địch nhân kêu la ầm ỹ tranh nhau nhảy xuống Vận Hà bỏ chạy.

Thuyền địch lập tức trận cước đại loạn. Khói đen bao trùm khắp Vận Hà nên chúng căn bản không hiểu cuyện gì đang xảy ra. Lúc này, máy bắn tên trên Thiếu Soái hào đã lắp lên loạt tên lửa mới, vòng sát bờ quay lại, xông thẳng vào bên hông chiếc thuyền thứ ba của địch. Chiếc thứ hai thì do những Phi Luân thuyền khác phục thị. Đòn đầu tiên thành công đã khiến Thiếu Soái quân trên Phi Luân thuyền người

nào cũng sỹ khí dâng cao, ý chí hừng hực, tin tưởng mười phần.

Sự chú ý của thuyền địch hoàn toàn tập trung về phía trước. Thêm vào đó, Thiếu Soái hào không thắp đèn lửa, hành động lại mau lẹ nên đến khi chúng kinh hãi phát giác chiến thuyền này đã tới gần thì hối hận không kịp nữa.

Tên lửa liên tiếp bắn ra. Buồm và sàn thuyền đồng thời bốc lửa.

“Uỳnh” một tiếng vang dội. Tiếp đó là âm thanh ma sát đáng sợ vang lên, gỗ vụn bay tung toé. Mũi thuyền bọc sắt sắc nhọn cứng rắn của Thiếu Soái hào đã đâm vào mạn thuyền địch, phá thủng một lỗ to rồi mau chóng lùi lại.

Khấu Trọng múa cung đánh dạt ba mũi tên cứng bắn tới, hét lớn:

- Một nửa thuyền theo ta. Số còn lại ở lại đây đánh một trận cho thật thống khoái.

Bốc Thiên Chí vội vàng hạ lệnh.

Thiếu Soái hào dẫn theo mười ba chiếc Phi Luân thuyền, thuận dòng tiến về phía khe núi. Trên đường, hễ gặp thuyền địch là tấn công đột ngột rồi bỏ đi, không hề đình trệ, phải nhân lúc phần còn lại của thuyền địch chưa cập bờ mà tiến hành đợt tấn công trí mạng.

Khói đen đầy trời. Thuỷ sư địch nhân trận cước đại loạn. Một phần quay đầu bỏ chạy, nhưng phần lớn trong lúc hoảng loạn đã đâm vào đá núi bên bờ. Đội chiến thuyền thanh thế hùng mạnh của Lý Tử Thông giờ chỉ còn là một đám chờ người đến giết mổ.

Thiếu Soái hào dẫn theo mười ba chiếc Phi Luân thuyền tiến vào khe núi.

Sáu chiếc thuyền địch trong khe núi nếu không phải đang bốc cháy ngùn ngụt thì cũng bị vỡ mạn chìm dần. Trên mặt Vận Hà lúc nhúc quân địch bỏ thuyền chạy trốn, tiếng kêu khóc vang trời.

Khấu Trọng hét lớn:

- Giang Đô có về tay chúng ta hay không, quyết định ở trận chiến này!

Các chiến sỹ trên thuyền đồng thanh hưởng ứng, sỹ khí bừng lên mãnh liệt.

Thiếu Soái hào dẫn đầu từ trong khe núi tiến ra. Khấu Trọng đưa mắt nhìn quanh một vòng đã biết thắng lợi trong tầm tay rồi. Hai cánh Thiếu Soái quân do Tiêu Hoành Tiến và Lạc Kỳ Phi chỉ huy từ hai bên bờ dùng tên lửa tấn công như vũ bão vào đội thuyền phía sau của địch, vốn đã bị cắt đứt liên hệ với đội đi trước. Hơn mười chiếc thuyền bị cháy rụi, số còn lại không biết hư thật trên bờ thế nào nên vội vàng quay đầu bỏ chạy. Vận Hà không rộng như những con sông lớn như Trường Giang, Hoàng Hà nên trong lúc hoảng loạn, thuyền địch va vào nhau, có cái bị va vào đá ngầm, loạn thành một cục. Khói đen cuồn cuộn bốc lên che kín cả trời trăng, không phân biệt được địch hay ta.

Khấu Trọng hạ lệnh một tiếng, tên nỏ rợp trời bắn tới địch hạm.

Trong cuộc chiến ở khe núi gần Lương Đô, Thiếu Soái quân đại thắng, phá huỷ hơn tám chục chiến thuyền địch. Không tới hai chục chiếc chạy thoát về Chung Ly.

Phía Thiếu Soái quân, chết trận mười lăm người, bị thương không tới năm mươi người. Ba chiếc Phi Luân thuyền bị phá huỷ, nhưng đã

giết gần hai ngàn quân địch, bắt làm tù binh hơn năm ngàn người. Trong thời gian ngắn, Lý Tử Thông không những đừng hòng tiến quân lên phía Bắc, chỉ việc có thể bảo vệ được Giang Đô hay không cũng là vấn đề.

Mọi người không ai có kinh nghiệm xử lý hàng binh nên đối với hơn năm ngàn tù binh đều cảm thấy vô cùng đau đầu.

Khấu Trọng than:

- Giờ ta mới hiểu tại sao thời cổ, sau cuộc chiến Trường Bình, Bạch Khởi lại giết sạch bốn chục vạn hàng binh. Vì đó là cách thức sạch sẽ nhất. Nhưng nếu đem họ ra chém đầu hết thì chỉ sợ không ai chịu nổi, sau này làm sao mà ngủ ngon được. Bây giờ làm sao đây? Chỉ riêng việc cai quản bọn họ đã không dễ dàng gì rồi.

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu đã không thể giết họ thì chi bằng thả họ ra. Nhưng những nơi bọn lính bại trận này đi qua sẽ tạo thành tai hoạ lớn cho dân chúng nên chúng ta cần thương nghị thật chi tiết.

Lúc này, Hư Hành Chi và năm chiến sỹ Thiếu Soái quân áp giải một viên tướng địch đến chỗ bọn họ. Hai gã định thần nhìn kỹ, không ngờ là đại tướng hàng đầu của Lý Tử Thông, Tả Hiếu Hữu.

Khấu Trọng cười rộ nói:

- Thì ra là Tả đại tướng quân!

Tả Hiếu Hữu hai tay bị trói ngược ra đằng sau, nhưng vẫn lộ vẻ bất khuất, lạnh lùng nói:

- Sỹ khả sát bất khả nhục. Muốn giết muốn mổ cứ tuỳ vào tôn ý, nhưng ngươi không thể vũ nhục ta.

Hư Hành Chi cười nhẹ:

- Hành Chi đem tù binh chia ra tra vấn riêng mới tìm ra được đại giá của Tả tướng quân trong đó.

Khấu Trọng thầm khen Hư Hành Chi tâm tư tinh tế. Gã nhìn Tả Hiếu Hữu giơ ngón tay cái lên khen:

- Hảo hán tử! Lập tức cởi trói cho ta!

Quân lính theo lời gã, cởi trói cho Tả Hiếu Hữu.

Khấu Trọng đánh mắt ra hiệu cho Từ Tử Lăng rồi đến sát bên Tả Hiếu Hữu nói:

- Những chuyện chúng ta nói lúc này chỉ có trời biết, đất biết và hai chúng ta biết mà thôi.

Tả Hiếu Hữu lạnh lùng cắt ngang lời gã:

- Nếu Khấu Trọng ngươi coi ta là người tham sống sợ chết thì ngươi đã lầm rồi đó.

Khấu Trọng bình tĩnh tiếp:

- Đại tướng quân không những không hề tham sống sợ chết, mà còn là một hán tử cứng cỏi. Nói thật thì khi còn nhỏ ta vẫn vô cùng ngưỡng mộ ngài. Giờ càng không phải muốn khuyên ngài đầu hàng, mà muốn nói với ngài vài lời. Chỉ cần chúng ta vui vẻ là được, ta có thể lập tức thả cho đại tướng quân đi, lại còn để ngài mang theo thủ

hạ trở về Chung Ly nữa.

Tả Hiếu Hữu lộ vẻ không thể tin nổi vào những gì lão nghe thấy.

Khấu Trọng vỗ ngực nói:

- Những lời ta đã nói ra chưa bao giờ không thực hiện. Đại tướng quân cũng biết đó là sự thật.

Tả Hiếu Hữu trầm ngâm một lát, mặt lộ vẻ khổ sở, than:

- Phải chăng Thiếu Soái dùng kế hãm hại ta?

Khấu Trọng cười nhẹ đáp:

- Đại tướng quân sợ Lý Tử Thông tưởng ngài đã đầu hàng ta sao?

Tả Hiếu Hữu nói:

- Nếu đổi Thiếu Soái là Lý Tử Thông, thấy toàn thể tướng sỹ bị bắt đều an toàn trở về thì ngươi sẽ nghĩ gì?

Khấu Trọng lộ vẻ khó khăn:

- Vậy đại tướng quân bảo ta phải làm sao đây?

Tả Hiếu Hữu ngưng thần nhìn gã một lát mà không nói gì, dường như muốn thăm dò thành ý của gã.

Khấu Trọng tiếp tục:

- Nói thật, qua chiến dịch này, Lý Tử Thông chỉ còn cách ngồi chờ chết mà thôi. Đảo Hải Nam giờ đã lọt vào tay Tống Khuyết. So với

lão nhân gia, bọn Lý Tử Thông, Trầm Pháp Hưng, Phụ Công Hựu chỉ là đám lưu manh cỏn con. Đại tướng quân không muốn đầu hàng ta chắc không phải vì Lý Tử Thông mà vì xem trọng Lý Thế Dân, đúng không? Tuy nhiên Lý Thế Dân vẫn chưa là chân mệnh thiên tử, mà kẻ đó tên là Lý Kiến Thành. Khi Lý Thế Dân đánh được giang sơn cũng là ngày 'điểu tận cung tàng'*. Nhà Đường nếu không còn Lý Thế Dân thì có thể là đối thủ của người Đột Quyết sao? Khấu Trọng ta không phải là ham tranh đấu, mà là không muốn giang sơn gấm vóc bị gót sắt của người Đột Quyết tàn phá.

Tả Hiếu Hữu nhăn nhó cười nói:

- Ai nói ta không muốn đầu hàng ngươi. Nhưng những tướng sỹ của chiến dịch lần này là huynh đệ đã theo ta nhiều năm. Nhà cửa của chúng ta đều ở Chung Ly nên không thể không nghĩ cho họ được. Ài! Lý Tử Thông căn bản không thành việc lớn được. Điều này Thiếu Soái còn rõ hơn ta.

Khấu Trọng vô cùng vui mừng nói:

- Nếu đại tướng quân quả có ý đó thì tất cả tốt rồi. Tin tưởng ta đi! Ta sẽ nghĩ ra phương pháp lưỡng toàn kỳ mỹ, vừa có thể đánh chiếm Chung Ly, vừa có thể bảo đảm cho người nhà của đại tướng quân và các tướng sỹ.

Tả Hiếu Hữu đáp:

- Cho tới ngày này giờ này, chỉ sợ trong thiên hạ không ai dám đánh giá thấp Thiếu Soái nữa. Cứ như cuộc chiến vừa rồi, tài dùng binh của Thiếu Soái thì dù Lý Thế Dân cũng có chỗ không bằng.

Khấu Trọng trong lòng thầm hổ thẹn. Lần này thắng lợi cực kỳ nguy hiểm, lại may mắn. Thành bại chỉ cách nhau một sợi tơ. Mọi việc toàn

là nhờ Từ Tử Lăng cứu khỏi cơn sóng gió, xoay chuyển hoàn toàn thế yếu. Gã hắng giọng, khiêm tốn nói:

- Lần này là nhờ may mắn mà thôi.

Tả Hiếu Hữu không tưởng nổi gã nhỏ tuổi như vậy mà lại có thể 'thắng không kiêu', thật là hiếm có. Hắn vui vẻ hỏi:

- Vừa rồi, dường như Thiếu Soái có việc gì muốn hỏi. Không biết là việc gì vậy?

Khấu Trọng gật đầu đáp:

- Ta muốn hỏi lần này các vị đến tấn công Lương Đô, phải chăng là có tên tiểu tử Hương Ngọc Sơn đằng sau tính kế?

Tả Hiếu Hữu ngạc nhiên thốt:

- Làm sao mà bí mật đó Thiếu Soái chỉ nói một câu là trúng ngay được?

Khấu Trọng cởi được gánh nặng trong lòng, cuối cùng đã chứng minh được gã không bị hảo bằng hữu bán đứng. Gã thò tay ra nắm vai Tả Hiếu Hữu, dẫn đến chỗ Từ Tử Lăng và Hư Hành Chi đang nói chuyện, nói:

- Binh quý thần tốc. Tả đại tướng quân căn bản không hề bị chúng ta bắt được, mà chỉ chạy trốn đến mức khốn đốn. Sau khi đi rách vài đôi giày mới dẫn được năm ngàn thủ hạ chạy về tới Chung Ly. Đúng không?

Tả Hiếu Hữu nghe thế, tâm thần lĩnh hội.

Khấu Trọng cười tiếp:

- Lý Tử Thông đã bị ta đánh cho phát rét rồi. Chỉ cần đại quân ta áp tới là hắn sẽ chạy về Giang Đô. Mọi vấn đề chẳng phải đã được giải quyết sao? Từ ngày hôm nay, mọi người đều là huynh đệ, có phúc cùng hưởng, có hoạ cùng chịu. Lời mà Khấu Trọng ta đã nói ra chưa bao giờ không làm cả.

Hai người nhìn nhau cả cười.

(

Chương 638: Khách đến từ Lạc Dương

Tả Hiếu Hữu dẫn thủ hạ quay về Chung Ly. Lý Tử Thông tuy không nghi ngờ, nhưng vì thuỷ sư của hắn gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, tổn thất nghiêm trọng nên trách mắng Tả Hiếu Hữu thậm tệ, giáng họ Tả từ Đại tướng quân xuống còn Tướng quân. Điều đó khiến Tả Hiếu Hữu ôm đầy một bụng oan ức, lòng càng hướng về Khấu Trọng.

Mười ngày sau, Khấu Trọng chia quân làm hai đường, từ Đông Hải và Lương Đô xuất phát.

Một vạn đại quân từ Đông Hải ngồi trên bốn chục chiến thuyền theo đường biển tiến thẳng tới Giang Đô. Thống lĩnh cánh quân này là Tuyên Vĩnh, Trần Trường Lâm, Cao Chiếm Đạo, Ngưu Phụng Nghĩa, Tra Kiệt.

Một cánh quân khác theo hai đường thuỷ bộ Vận Hà xuôi Nam. Binh lực đạt tám ngàn người, gồm cả những chiếc Phi Luân thuyền đã làm Lý Tử Thông kinh hồn táng đởm.

Lý Tử Thông nghe tin tức đó giật mình kinh hãi, vội vã dẫn hai vạn quân thủ hạ rời khỏi Chung Ly để quay về phòng thủ Giang Đô. Chung Ly vẫn do Tả Hiếu Hữu trấn thủ, Cao Bưu do một đại tướng khác của Lý Tử Thông là Tần Siêu Văn chủ trì. Sáu mươi chiến thuyền còn lại tập trung hết về Giang Đô để ứng phó với cánh Thiếu Soái quân từ Đông Hải tới.

Thực ra, lúc này binh lực Chung Ly và Cao Bưu vẫn không thể xem thường được. Mỗi nơi đều có tới trên vạn người, có thể hỗ ứng lẫn

nhau, đủ sức ngăn cản cánh quân xuôi Nam tiến đánh Giang Đô của Khấu Trọng. Về mặt chiến lược, Lý Tử Thông không hề sai lầm. Chỉ cần hắn có thể đánh bại thuỷ sư Thiếu Soái quân viễn chinh từ Đông Hải tới thì có thể hội sư ngược Bắc nghênh chiến Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Nào ngờ, Tả Hiếu Hữu mở cửa thành nghênh tiếp Khấu Trọng, khiến Tần Siêu Văn ở Cao Bưu kinh hãi không dám xuất chiến. Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bốc Thiên Chí và Trần Lão Mưu đưa hai mươi bốn chiếc Phi Luân thuyền thẳng tiến vào Hoài Thuỷ, qua Vận Hà tiến tới Giang Đô, cùng với thuỷ sư Thiếu Soái quân từ Đông Hải tới giáp kích thủy sư Giang Đô. Ở cửa sông Trường Giang, Khấu Trọng một lần nữa đánh bại Lý Tử Thông, làm số thuỷ sư thuyền còn sót lại của hắn ta bị tiêu diệt hoàn toàn.

Tổng binh lực quân Ngô phòng thủ Giang Đô và Duyên Lăng ở bờ bên kia khoảng bốn vạn người, thực lực vẫn hơn Thiếu Soái quân. Khấu Trọng tuyệt không tham công, sau khi cùng với đại quân của Tuyên Vĩnh hội hợp liền theo Vận Hà ngược Bắc tiến tới Cao Bưu, đi qua Giang Đô nhưng không tấn công. Tần Siêu Văn biết đại thế đã mất, bản thân hắn lại rất tôn kính tác phong của Khấu Trọng, vả lại cũng khiếp phục uy thế và binh pháp của gã nên đã dâng thành đầu hàng.

Tới lúc này, Chung Ly, Cao Bưu hai trọng trấn quân sự quan trọng của quân Ngô ở phía Bắc và hơn mười toà thành xung quanh đã rơi vào tay Khấu Trọng. Binh lực Thiếu Soái quân lên tới tới năm vạn người, thanh uy càng vang dội.

Khấu Trọng tiếp thu đề nghị của Hư Hành Chi, đưa Tần Siêu Văn và một nửa quân lính thủ hạ của hắn cùng gia đình già trẻ lớn bé đồng thời chuyển tới các thành ở Đông Hải quận. Cao Bưu do Tuyên Vĩnh và năm ngàn Thiếu Soái quân trấn thủ, phối hợp với Phi Luân thuyền

của Bốc Thiên Chí, khống chế toàn bộ hai tuyến đường sông lớn là Vận Hà, Hoài Thuỷ.

Hai chỗ còn khuyết trong Bát trấn đại tướng của Thiếu Soái quân do Dương Công Khanh và Tả Hiếu Hữu bổ sung vào. Sau đó lại tăng thêm hai trấn tướng nữa là Tần Siêu Văn và Lạc Kỳ Phi, trở thành Thập trấn đại tướng. Thứ tự sắp xếp là Dương Công Khanh đứng đầu, tiếp đó là Tuyên Vĩnh, Bốc Thiên Chí, Cao Chiếm Đạo, Trần Trường Lâm, Bạch Văn Nguyên, Tiêu Hoành Tiến, Tả Hiếu Hữu, Tần Siêu Văn và Lạc Kỳ Phi.

Vì có biểu hiện xuất sắc nên Ngưu Phụng Nghĩa và Tra Kiệt cũng được thăng chức. Ngưu Phụng Nghĩa trở thành Binh Bộ đốc giám của Lục Bộ đốc giám. Tra Kiệt giữ chức Hình Bộ đốc giám, chia sẻ chức vị vốn do Hư Hành Chi kiêm nhiệm.

Hư Hành Chi ngoài phụ trách Lại Bộ và Hình Bộ, còn được phong làm Quân sư hàng đầu của Thiếu Soái quân, có thể lĩnh quân xuất chinh.

Nhân y có biểu hiện xuất sắc hơn người về tài năng quân sự trong chiến dịch ở khe núi Vận Hà nên mọi người đều tâm phục khẩu phục, không có dị nghị gì đối với sự sắp xếp này.

Nhậm Mị Mị và Trần Lão Mưu vẫn chia nhau giữ chức đứng đầu Hộ, Công hai bộ.

Tổ chức của Thiếu Soái quân càng lúc càng nghiêm chỉnh, tướng sỹ bên dưới đều được thăng thưởng nên sỹ khí vốn đã rất cao càng được khích lệ hơn.

Khấu Trọng cũng tiếp thu đề nghị luận công ban thưởng của Hư Hành Chi. Do quốc khố sung túc nên toàn quân từ trên xuống dưới

đều được khen thưởng.

Sau khi an bài tất cả xong xuôi, Khấu Trọng dẫn quân trở lại Lương Đô. Lúc này, tin Hổ Lao thất hãm cũng truyền tới. Vương Huyền Ứng khiếp đảm, không đánh đã chạy, coi như hắn hai tay dâng Hổ Lao cho Lý Thế Tích, chạy về Lạc Dương.

Khấu Trọng biết thời biết thế, một khi Lạc Dương thất thủ, đại quân Lý Thế Dân xuôi Đông, với chiến lược siêu phàm của Lý Thế Dân và sự tấn công bằng nhiều hướng của các mãnh tướng nhiều như mây cùng với quân đội tinh nhuệ của nhà Đường, Thiếu Soái quân bề ngoài thanh thế cực thịnh lúc này của gã cũng chỉ còn cách chờ chết, tuyệt không thể chống chọi đến mùa xuân hoa nở sang năm được.

Cách duy nhất để giải cứu là nhanh chân một bước đánh chiếm được Giang Đô. Khi cần thì rút lui về phương Nam. Chỉ cần có thể giữ vững hai trấn Chung Ly và Cao Bưu thì có thể bảo vệ Giang Đô không bị mất.

Một mặt, gã sai Tuyên Vĩnh và Tả Hiếu Hữu tăng cường phòng thủ Cao Bưu và Chung Ly, xây dựng bảo trại ở những nơi hiểm yếu bên bờ sông. Gã cũng đầu tư nhân lực, vật tư để xây dựng chiến thuyền, tăng số Phi Luân thuyền để tăng cường sức chiến đấu của thuỷ sư. Mặt khác, Khấu Trọng cũng khẩn trương chuẩn bị để công hãm Giang Đô.

Uy thế quân đội bây giờ không như trước nữa. Quế Tích Lương và Hạnh Dung cuối cùng cũng thuyết phục được các lãnh tụ khác của Trúc Hoa bang toàn lực giúp đỡ Thiếu Soái quân, làm mạng lưới tình báo của Lạc Kỳ Phi mở rộng ra tới phía đông Trường Giang và các địa phương Giang Nam.

---oOo---

Ngày hôm đó, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Hư Hành Chi, Lạc Kỳ Phi, Cao Chiếm Đạo, Trần Lão Mưu, Nhậm Mị Mị, Bạch Văn Nguyên, Tiêu Hoành Tiến tập trung trong phòng nghị sự của Thiếu Soái phủ để nghiên cứu hành động tấn công Giang Đô.

Qua nhiều lần nghiên cứu, không ai dám nắm chắc mười phần.

Lạc Kỳ Phi nói:

- Thuỷ sư của Lý Tử Thông chỉ còn lại danh mà không có thực, giờ chỉ còn hơn mười chiếc thuyền vốn là thuyền buôn của thương nhân, bị chúng cưỡng chế rồi cải tạo lại. Bằng Phi Luân thuyền của chúng ta thì có thể dễ dàng phong toả Đại Giang, làm hai thành Giang Đô, Duyên Lăng không thể tiếp ứng cho nhau được. Chỉ cần chiếm được Duyên Lăng, phong toả đường thuỷ thì Giang Đô sẽ cô lập không còn viện trợ, chờ người ta đến làm thịt.

Dương Công Khanh than:

- Nếu như không có mối lo sau lưng là Lý Thế Dân thì Giang Đô đã sớm đầu hàng chúng ta rồi. Nhưng Lý Tử Thông biết sẽ có một ngày đại quân Lý Thế Dân xuôi về phía Nam tấn công Thiếu Soái quân nên hắn tất gắng sức kiên cường phòng thủ Giang Đô. Với tường thành dày chắc và lương thực sung túc thì việc chống chọi nửa năm tuyệt không thành vấn đề. Những tướng sỹ trong thành cũng vì hy vọng vào Lý Thế Dân nên sẽ đồng lòng nhất trí, không dễ bị dao động.

Cao Chiếm Đạo đồng ý:

- Nếu Lý Tử Thông buông bỏ Duyên Lăng, tập trung hết lực lượng vào Giang Đô thì chúng ta càng khó khăn hơn. Đương nhiên chúng ta không thể dốc hết sức lực tiến đánh Giang Đô, mà dù có huy động

hết toàn quân thì binh lực cũng không quá năm vạn người, không đủ sức đánh bại bốn vạn quân Ngô trong thành.

Khấu Trọng nhớ lại cuộc chiến tấn công-phòng thủ Lê Dương. Khi đó, Đậu Kiến Đức chuẩn bị sung túc, chiến lược cao minh, binh lực gấp mấy lần quân thủ thành, nhưng vẫn bị tổn thất nghiêm trọng. Gã có thể huy động được nhiều lắm là ba vạn quân để đi đánh thành Giang Đô, vốn còn kiên cố gấp hàng trăm lần Lê Dương, quân thủ thành lại nhiều hơn quân công thành tới một vạn người. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chỉ là hành động lấy trứng chọi đá, tự làm khổ mình mà thôi.

Vấn đề lớn nhất là Thiếu Soái quân không thể chịu tổn thất quá nghiêm trọng về binh lực. Nếu không thì càng không có năng lực đối phó Lý Thế Dân. Việc dụng binh đối với Giang Đô cần phải nắm chắc mười phần, không được thất bại.

Lúc này, Phi Vân thân vệ đến báo Vương Huyền Thứ ở Lạc Dương cầu kiến. Khấu Trọng vô cùng ngạc nhiên, cùng với Dương Công Khanh và Từ Tử Lăng ra phòng ngoài gặp người con thứ của Vương Thế Sung.

Vương Huyền Thứ vẻ mặt phong trần, thần sắc mệt mỏi, không còn vẻ phong lưu anh tuấn như ngày trước. Thấy bọn Khấu Trọng, hắn như gặp được người thân, hai mắt đẫm lệ, hướng về phía Khấu Trọng quỳ phục xuống, thê thảm thốt:

- Xin Thiếu Soái cứu cha ta!

Khấu Trọng vội đỡ hắn đứng lên. Sau khi để Vương Huyền Thứ ngồi yên ổn, đợi hắn bình tĩnh lại rồi mới hỏi ngọn ngành.

Vương Huyền Thứ kể:

- Hổ Lao bị mất, Vương huynh lui về Lạc Dương. Lý Thế Dân chuyển quân về cung Thanh Thành trong cấm uyển Đông Đô, cắt đứt đường thuỷ nơi giao nhau giữa Cốc Thuỷ và Lạc Thuỷ, áp sát Lạc Dương. Phụ hoàng biết tình thế nguy cấp nên mạo hiểm xuất kích, dùng hai vạn quân đến Cốc Thuỷ để chống quân Đường. Lý Thế Dân sai đại tướng thủ hạ Khuất Đột Thông dẫn năm ngàn quân vượt sông tấn công. Khi hai bên còn đang giao tranh chưa phân thắng bại thì Lý Thế Dân lại dẫn đại quân tới chi viện. Hắn đích thân dẫn đám mãnh tướng Thiên Sách phủ và mấy chục thân kỵ tinh nhuệ tung hoành chém giết, đánh xuyên ra sau lưng trận địa quân ta. Bên ta không thể ngăn cản được, tổn thương trầm trọng. Quân hai bên tan rồi lại tụ, tụ rồi lại tan, giao phong nhiều trận. Đại chiến được ba giờ thì quân ta cuối cùng không địch nổi phải lùi lại, bị Lý Thế Dân thừa thế xua quân đuổi giết đến tận dưới chân đô thành. Quân ta mất đến bảy ngàn người, bị vây khốn trong đô thành. Hiện giờ, Lý Thế Dân đang bao vây tấn công bốn phía, ngày đêm không nghỉ tấn công Lạc Dương của bọn ta.

Chỉ nhìn thần sắc bên ngoài của Vương Huyền Thứ là có thể tưởng tượng được cuộc chiến thảm liệt, đánh giết đến trời sầu đất thảm, thây chất đầy nội, máu chảy thành sông lúc đó.

Vương Huyền Thứ thê thảm nói:

- Phụ hoàng hối hận không nguôi vì đã không nghe lời trung ngôn của Thiếu Soái. Ông thường nói nếu không lui binh khỏi Từ Giản, hoặc để Dương đại tướng quân và Thiếu Soái tử thủ Hổ Lao thì cục diện sẽ không chuyển biến thành nguy cấp như hiện nay. Giờ bên ta chỉ còn cách cố giữ được tới giữa mùa đông, lương thảo quân Đường vận chuyển khó khăn không liên tục được thì mối nguy bị bao vây của Lạc Dương mới có thể tự giải khai.

Khấu Trọng và Dương Công Khanh nghe xong, đưa mắt nhìn nhau. Từ Tử Lăng im lặng không nói.

Dương Công Khanh hỏi:

- Lần này, Huyền Thứ công tử đến gặp chúng ta là ý riêng của ngươi hay là ý tứ của Phụ hoàng ngươi?

Vương Huyền Thứ hổ thẹn đáp:

- Là ý tứ của Phụ hoàng. Bọn ta cũng vô cùng tán thành, hy vọng Thiếu Soái không nhớ tới hận cũ, giúp chúng tôi phòng thủ Lạc Dương.

Khấu Trọng hỏi:

- Tình hình lương thực trong thành thế nào?

Vương Huyền Thứ đáp:

- Vì tất cả những đường vận lương từ bên ngoài đã bị cắt đứt nên lương thực và vật dụng thường ngày đều thiếu hụt nghiêm trọng. Đồ trang sức ngọc quý, kim ngân tài bảo biến thành như cỏ rác. Một tấm lụa tốt chỉ đổi được ba thưng gạo, trăm tấm vải mới đổi được một thưng muối. Lương thảo tồn trữ trong kho nếu dùng tiết kiệm thì có thể miễn cưỡng duy trì được một tháng. Tình hình nguy cấp phi thường.

Ba người giật mình. Thì ra Lạc Dương đã tới mức sơn cùng thuỷ tận như vậy. Chẳng trách Vương Thế Sung không kể mất mặt, phái Vương Huyền Thứ đến cầu viện Khấu Trọng.

Vương Huyền Thứ buồn bã tiếp:

- Trăm họ hiện nay toàn ăn lá cây, rễ cỏ. Thậm chí có người còn ăn cả trấu và mùn cưa nữa. ăn vào lại sinh bệnh, phù nề. Mỗi ngày, bọn ta phải phái người đi nhặt xác chết trên đường hoả thiêu để phòng dịch bệnh.

Ngừng lại một lát, hắn lại tiếp:

- Nếu Thiếu Soái và Dương đại tướng quân chấp nhận đến Lạc Dương giúp bọn ta, Phụ hoàng sẽ lập tức đem quyền chỉ huy toàn quân giao cho Thiếu Soái.

Khấu Trọng thầm nghĩ đó là nhượng bộ lớn nhất của Vương Thế Sung. Gã gật đầu đáp:

- Ta cần chút thời gian để suy nghĩ. Huyền Thứ ngươi cứ đến Tân quán nghỉ ngơi. Sáng mai ta sẽ cho ngươi một câu trả lời chắc chắn.

Sau khi thân binh dẫn Vương Huyền Thứ đi khỏi, Khấu Trọng thở ra một hơi dài hỏi:

- Hai vị thấy thế nào?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Ngươi căn bản không có lựa chọn nào khác. Vương Thế Sung tối đa chỉ chống chọi được đến thượng tuần tháng chín, mà chúng ta tuyệt không thể đánh được Giang Đô trong thời gian ngắn như vậy.

Dương Công Khanh tiếp lời:

- Còn có một biện pháp khác. Đó là tìm cách vận chuyển lương thực và vật dụng hàng ngày đến Lạc Dương cho Vương Thế Sung để

quân Trịnh chống đỡ thêm một thời gian nữa.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Lạc Dương ngoài vấn đề thiếu thốn lương thực thì còn có một nhược điểm trí mạng nữa là đấu chí tiêu tan. Nếu chúng ta muốn Lạc Dương chống chọi được qua mùa đông thì biện pháp duy nhất là thay lão phòng thủ thành. Mặt khác, xin Đậu Kiến Đức bỏ qua hiềm khích cũ, phái đại quân tới cứu viện. Chỉ cần Đậu quân có thể vượt sông thu phục Hổ Lao thì người đau đầu là Lý Thế Dân chứ không phải chúng ta.

Dương Công Khanh đồng ý:

- Đó có thể là cơ hội duy nhất để đánh bại Lý Thế Dân.

Nên biết, Lý Thế Dân là thống soái tung hoành vô địch trong thiên hạ. Quân Đường lại là đội hùng sư dày dạn kinh nghiệm, được huấn luyện tốt nhất, trang bị hoàn thiện nhất. Nếu không phải trong tình thế khác thường thì dù là ai khi đối mặt với hắn cũng không có lòng tin tất thắng. Nhưng hiện giờ, Lý Thế Dân đang toàn lực đánh phá Lạc Dương, không những tổn thất nghiêm trọng mà còn không thể phân thân được. Nếu Khấu Trọng có thể giữ vững Lạc Dương, đại quân Đậu Kiến Đức lại vượt sông tới thì Lý Thế Dân trước sau thụ địch, nếu không lui quân thì rất có thể sẽ thất bại trận này. Vì thế nên Dương Công Khanh mới có nhận xét như vậy.

Khấu Trọng gật đầu:

- Lần này Vương Thế Sung phái Huyền Thứ đến cầu ta xuất thủ cứu viện Lạc Dương, nhìn bề ngoài thì lão coi chúng ta là cứu tinh của lão. Nhưng thật ra, Lạc Dương cũng là cứu tinh duy nhất của ta. Vì thế, chúng ta cứ quyết định vậy đi.

Từ Tử Lăng nói:

- Việc này cần thương lượng cụ thể, không thể khinh cử vọng động. Nếu để Lý Thế Dân biết được phong thanh, phái đại quân đánh úp đội vận lương thì chúng ta sẽ không còn đường chạy.

Dương Công Khanh tin tưởng mười phần nói:

- Đường tới Lạc Dương lão phu rất quen thuộc. Chỉ cần ngày nghỉ đêm đi là có thể thần bất tri quỷ bất giác tới gần Lạc Dương. Nếu chúng ta binh lực đầy đủ thì việc đột phá vòng vây của quân Đường không thành vấn đề. Lạc Dương lại không như Lương Đô của chúng ta. Muốn vây chặt đến mức giọt nước không lọt thì dù vét tất cả quân Đường ở Quan Trung đến chỉ sợ cũng không thể làm được.

Khấu Trọng trầm ngâm nói:

- Đề nghị dụng binh cẩn thận của Lăng thiếu gia vô cùng hữu dụng. Chúng ta cần dùng sách lược con bà nó dương đông kích tây. Giả vờ tiến hành tấn công toàn lực Giang Đô, nhưng thật ra mục tiêu là thành Duyên Lăng đối diện ở bên kia sông. Việc này do Lăng thiếu gia chỉ huy toàn quân. Còn ta và Dương công, Ma Thường cùng với năm ngàn thủ hạ của Dương công ngấm ngầm vận chuyển lương thực đến Lạc Dương, rồi ở lại giúp Vương Thế Sung giữ vững Lạc Dương. Sau đó tìm cách thuyết phục Đậu Kiến Đức đến cứu viện. Hà hà! Lăng thiếu gia chỉ cần hư trương thanh thế, nói không chừng Lý Tử Thông sẽ hai tay dâng Duyên Lăng lên cho chúng ta. Một ngày Thiếu Soái quân của chúng ta còn đóng ở Duyên Lăng thì Lý Tử Thông không dám rời thành nửa bước.

Từ Tử Lăng cười khổ không biết nói gì. Khấu Trọng không muốn gã đến Lạc Dương tuyệt không phải vì muốn gã thống lĩnh Thiếu Soái

quân giả vờ tấn công Giang Đô, mà vì hắn biết tâm ý Từ Tử Lăng không muốn chính diện giao phong với Lý Thế Dân.

Dương Công Khanh phấn khởi nói:

- Đây chính là cơ hội tốt để Thiếu Soái quân của chúng ta xoay chuyển tình thế, tranh bá thiên hạ. Ta lập tức đi chuẩn bị mọi việc:

Nói xong, lão vội vã đi ngay.

Chỉ còn lại hai người Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Ngồi cả nửa ngày, dù có ngàn vạn lời muốn nói nhưng không biết nên bắt đầu từ chỗ nào.

Cuối cùng, Khấu Trọng phá vỡ sự im lặng, nói:

- Huynh đệ! Chúng ta lại phải chia tay rồi!

Từ Tử Lăng vô cùng cảm khái. Câu nói đơn giản đó của Khấu Trọng, thật ra bên trong bao hàm ý nghĩa rất sâu sắc.

Với thế tấn công hùng mạnh như vậy của Lý Thế Dân, Khấu Trọng có thể giữ vững Lạc Dương hay không vẫn còn chưa biết. Vì thế, câu này có thể là câu nói trước khi sinh ly tử biệt.

Tiếp đó là việc Đậu Kiến Đức có chấp nhận đến cứu viện, hoặc có thể phân thân giúp đỡ hay không cũng không thể dự đoán được. Nếu Lạc Dương bị phá thì dù Khấu Trọng có thể đột vây chạy trốn, Lý Thế Dân tất sẽ không bỏ qua cơ hội truy sát gã. Khi đó, Khấu Trọng không thể bỏ mặc thủ hạ tướng sỹ để bỏ chạy một mình, nhiều khả năng sẽ bị Lý Thế Dân đuổi kịp và giết chết.

Cuối cùng thì hai kẻ kình địch trời sinh Khấu Trọng và Lý Thế Dân đã

tới giờ phút quyết định sống chết. Không còn đất để mà xoay chuyển được nữa.

Khấu Trọng trầm giọng:

- Nếu ta bất hạnh tử chiến ở Lạc Dương thì xin Lăng thiếu gia vì ta giải tán Thiếu Soái quân, vì nếu đầu hàng Lý Thế Dân chỉ sợ cũng không có kết quả tốt lành gì.

Từ Tử Lăng than:

- Tình thế không ác liệt đến mức đó chứ? Dương công cũng nói đó có thể là cơ hội duy nhất đánh bại Lý Thế Dân mà.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Ta không biết. Lý tiểu tử là người duy nhất trên thế gian này có thể làm ta mất hết lòng tin. Bất kể là ngươi nghĩ chu đáo thế nào đi nữa, một nước cờ của hắn có thể ăn hết tất cả những gì ngươi có trong tay. Ài! Có một việc ta chưa nói cho ngươi biết. Ngọc Trí đến giờ vẫn không bỏ qua cho ta.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên.

Khấu Trọng lộ thần sắc mất mát, không muốn nói tới nữa. Gã chán nản thốt lên:

- Nếu sự tình phát triển đến mức đó thì Lăng thiếu gia sau khi giải tán Thiếu Soái quân nên đến nơi Thạch Thanh Tuyền ẩn cư, bồi bạn với nàng cho tới cuối đời, không cần hỏi tới bất kỳ chuyện gì của thế nhân nữa. Con mẹ nó! Cái gì mà Thạch Chi Hiên, Ma môn Lưỡng phái Lục đạo, Hương Ngọc Sơn, Trì Sanh Xuân, Đại Minh tôn giáo, Đoạn Ngọc Thành… không cần lý tới nữa. Ài! Điều duy nhất ta không

thể yên tâm là tiểu Lăng Trọng. Nhưng Đại tiểu thư sẽ nuôi dạy nó tốt thôi. Một ngày còn có Từ Tử Lăng ngươi thì không một ai dám làm thương tổn tới nó.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Tại sao ngươi lại biến thành như gà trống bại trận thế? Không cần nói những lời buồn bã đó được không?

Khấu Trọng cười khan một tiếng, rồi lại chán nản thốt:

- Ta vì nhớ tới Trí Trí, bỗng có cảm giác tâm tàn ý lạnh. Thầm nghĩ chết đi cũng tốt, như thế thì tất cả cũng kết thúc.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Nhìn bộ dạng ngươi thì có vẻ như ngươi thật lòng yêu nàng, muốn có nàng, vì thế nàng mới trở thành thương tổn và đả kích nghiêm trọng như thế đối với ngươi.

Khấu Trọng nhăn nhó cười đáp:

- Còn phải nói nữa ư? Những ngày này ta mới thực sự hối hận đã đi tranh đoạt con bà nó thiên hạ này. Tại sao không theo đuổi để giành được nàng mà không hề bị công lợi trói buộc như thế này. Hàng đêm, ôm tấm thân thơm tho ngà ngọc của nàng mà ngủ; đùa giỡn nàng, để nàng đùa giỡn ta, sống con mẹ nó cuộc sống hạnh phúc chỉ làm uyên ương không làm tiên. Không bị nàng oán hận cả đời như bây giờ. Thê thảm nhất là trước mặt thủ hạ ta lại phải giả vờ ra bộ dạng kiên cường vô địch. Thực ra, ta còn rõ hơn ai hết là chúng ta không thể chống chọi được đến mùa xuân hoa nở sang năm. Nếu không có ngươi kịp thời trở lại thì đến Lý Tử Thông và Hương Ngọc Sơn ta cũng không đấu lại rồi.

Hơn ai hết, Từ Tử Lăng hiểu tâm sự Khấu Trọng. Đây chỉ là do tình cảm phát tiết nhất thời chứ không phải gã đã mất hết đấu chí. Từ Tử Lăng cười khổ:

- Mau triệu tập thủ hạ đến mở hội nghị đi. Ngươi sẽ mau phục hồi thôi.

Khấu Trọng hít sâu một hơi, loạng choạng đứng lên nói:

- Nói thật thì ta bị tình hình người chết đầy đường do Huyền Thứ miêu tả làm cho sợ hãi. Ài! Bạt tiểu tử rốt cuộc là đến chỗ nào rồi? Ta cần một người kiên cường như hắn ở bên cạnh để cùng nhau tử thủ Lạc Dương.

Từ Tử Lăng để gã vịn vào vai mình, hỏi:

- Có trở lại phòng hội nghị không?

Khấu Trọng đáp:

- Đi đâu cũng được! Ài! Ngươi không biết khi Trí Trí nói với ta những lời tuyệt tình, ta thê thảm tới mức nào đâu. Đến giờ phút đó, ta mới ý thức sâu sắc được rằng sai lầm mà mình đã mắc phải nghiêm trọng đến mức nào. Lại biết rõ dù miệng mình có nở hoa sen thì cũng không thể làm nàng thay đổi suy nghĩ đối với ta. Ta cảm thấy vô cùng cô đơn. Tối hôm đó, cả đêm ta trăn trở trên giường. Hổ thẹn, tự trách và hối hận dày vò ta, giống như bị Bất Tử Ấn pháp của Thạch Chi Hiên đánh vào, trốn không được mà đỡ không xong. Ngươi có thể dẫn ta tới chỗ nào không có ai để cho ta khóc một trận có được không?

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Thiếu Soái! Xin lỗi. Thời gian không nhiều. Sáng mai ngươi phải tới Lạc Dương rồi. Giờ là lúc ngươi phải điều binh khiển tướng.

(

Chương 639: Ám độ Trần Thương

Từ Tử Lăng đứng trên đỉnh một ngọn đồi nhỏ bên bờ Vận Hà, không xa phía sau là Lương Đô. Bầu trời đầy sao, Vạn Lý Ban đang gặm cỏ gần đó.

Khấu Trọng vẫn đang ở trong thành chủ trì các hội nghị quân sự liên tiếp, dùng hết khả năng để an bài thoả đáng mọi chuyện trước khi lên đường vào sáng mai. Sau khi tham gia hội nghị nghiên cứu toàn thể hành động, Từ Tử Lăng cưỡi Vạn Lý Ban rời thành đến chỗ này nghỉ ngơi, hưởng thụ cảm giác yên tĩnh hoà bình một mình.

Gã nghĩ đến Sư Phi Huyên. Mỹ nữ đẹp như tiên đó sẽ nhìn gã thế nào? Hiện giờ, gã đã hoà nhập vào đại nghiệp tranh bá thiên hạ của Khấu Trọng. Nếu như có thể lựa chọn thì gã nhất định không muốn làm vậy vì điều đó tuyệt không phù hợp với tính cách như nhàn vân dã hạc, không muốn đấu đá với người của gã. Nhưng do tình huynh đệ thâm sâu với Khấu Trọng, vì hạnh phúc của trăm họ trong thiên hạ, gã không thể tụ thủ bàng quan.

Ở một chừng mực nào đó, gã cũng có điểm thất vọng đối với Lý Thế Dân. Gã không đồng ý nhất với thái độ coi gia tộc lên hàng đầu của hắn. Nếu Lý Thế Dân có thể chấp nhận quay đầu lại phản đối gia tộc đã bị Ma môn và người Đột Quyết gặm nhấm của hắn thì gã sẽ hết sức thuyết phục Khấu Trọng ủng hộ Lý Thế Dân. Tiếc là không được như mong muốn. Lý Thế Dân biểu lộ lòng trung thành với gia tộc, lại nhất định không buông tha cho Khấu Trọng, những điều đó khiến gã không còn lựa chọn nào khác.

Sư Phi Huyên có thể hiểu gã không?

Giờ Thạch Thanh Tuyền chắc đã tới nơi ở mới của nàng gần Dạ Đế miếu, bắt đầu một cuộc sống ẩn cư mới. Gã khao khát có thể buông bỏ tất cả, tới đó bầu bạn với nàng biết bao. Nếu nàng vẫn cự tuyệt, gã sẽ tuyệt không trách nàng mà chỉ trách tạo hoá trêu ngươi. Nếu Thanh Tuyền lựa chọn cuộc sống độc thân thì gã chỉ đành phải tôn trọng lựa chọn của nàng.

Vừa nãy, khi Khấu Trọng để lộ sự yếu đuối của gã, Từ Tử Lăng không những đồng tình mà còn thông cảm với gã. Áp lực của chiến tranh thực đáng sợ vì nó liên quan đến mọi giai tầng trong xã hội, trong đó đại đa số là bá tánh bình dân vô tội. Bất cứ quyết định nào của người lãnh tụ đều có thể gây ra những thương tổn không nhỏ đối với họ. Đúng như Khấu Trọng đã nói, chiến tranh là nơi tàn khốc, chỉ xem xem ai tổn thương nghiêm trọng hơn, ai không thể chịu đựng nổi.

Tình hình đáng sợ liên quan đến Lạc Dương do Vương Huyền Thứ miêu tả là việc mà người bình thường không muốn nghe đến, không muốn nhìn thấy. Khấu Trọng lại bị bức bách phải đối diện với tất cả những thứ đó.

Nơi Thạch Thanh Tuyền ẩn cư có thể là chốn an lành duy nhất, chỗ tỵ nạn duy nhất của gã. Nhưng gã lại phải lưu lại nơi ô uế, tham gia cuộc chiến tranh tàn khốc nếu không giết người thì bị người giết này.

---oOo---

Tiếng vó ngựa tiến lại gần. Từ Tử Lăng không cần quay đầu lại nhìn cũng biết là tiếng chân Thiên Lý Mộng.

Trên trời vang lên tiếng xé gió. Vô Danh hạ xuống đầu vai gã. Con

liệp ưng khôn ngoan này, ngoài Khấu Trọng, cũng nghe mệnh lệnh của gã.

Từ Tử Lăng khẽ vuốt ve bộ lông mềm mại trên lưng Vô Danh. Khấu Trọng đến bên gã, hưng phấn nói:

- Hảo tiểu tử! Lại dám trốn đến đây hưởng phúc. Ta thật là thảm quá! Hội nghị nhiều đến nỗi tối tăm đầu óc, cuối buổi thì ta chẳng còn biết mình đang nói gì nữa.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi luồng gió mát mẻ thổi tới, hỏi:

- Có quyết định quan trọng gì không?

Khấu Trọng đáp:

- Việc giả vờ tấn công Giang Đô do Tuyên Vĩnh phụ trách.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Không dùng ta sao?

Khấu Trọng đáp:

- Giết gà cần gì dùng dao mổ trâu? Sáng sớm mai, Thiếu Soái quân của chúng ta bắt đầu huy động quân đội, tập kết thuỷ sư và quân dã chiến ở Cao Bưu, chuẩn bị công cụ đánh thành. Đó gọi là dương đông kích tây. Trong lúc không biết hư thực của quân ta, nói không chừng Lý Tử Thông sẽ như chúng ta dự đoán, chuyển hết lương thực và binh lính ở Duyên Lăng về Giang Đô. Chúng ta có thể lấy được Duyên Lăng. Việc này không cần đánh đấm, mà chỉ là một lần thực tập điều binh khiển tướng nữa của chúng ta, để Tuyên Vĩnh có thêm cơ hội chỉ huy tác chiến hai cánh thuỷ, lục Thiếu Soái quân.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Vậy ta làm gì? Phải chăng muốn ta theo ngươi đến Lạc Dương?

Khấu Trọng cười đáp:

- Ta sao lại không biết đến tình huynh đệ vậy chứ? Đã biết ngươi không muốn chính diện giao phong với Lý tiểu tử mà vẫn bức bách ngươi phải đến đánh sống đánh chết với hắn?

Từ Tử Lăng trách:

- Tình cảm của ngươi dao động quả là lớn. Mới rồi còn như một người đã mất hết đấu chí. Giờ lại có bộ dạng đắc ý thoả mãn như đã nắm chắc thắng lợi thế.

Khấu Trọng cười khổ:

- Vì ta biết nếu đến bản thân mình cũng không phấn chấn lên thì sẽ hại mình hại người! Lý tiểu tử trên chiến trường sẽ không nói chuyện chơi như ngươi đâu. Hắn sẽ độc ác vô tình hơn bất cứ ai. Đây chính là nguyên nhân làm hắn vẫn thành công cho đến bây giờ. Nếu bọn Kiến Thành, Nguyên Cát không được người Đột Quyết hoặc Ma Môn chống lưng thì nói không chừng đã bị hắn cho người hành thích rồi.

Từ Tử Lăng than:

- Ngược lại, ta lại hy vọng hắn là người lòng dạ độc ác như ngươi nói. Tiếc là sự thật không phải như vậy.

Khấu Trọng nói:

- Trở lại chủ đề chính. Theo kế hoạch thô sơ giản lược của chúng ta thì đội vận chuyển lương thực lần thứ nhất của ta và Dương công sẽ vận dụng hết khả năng chuyển tới Lạc Dương những lương thực và vật dụng hàng ngày, tối đa cũng chỉ đủ cho quân dân Lạc Dương dùng trong vòng mười ngày. Sau đó vẫn cần tiếp tục vận chuyển lương tới.

Từ Tử Lăng giật mình:

- Ngươi muốn ta phụ trách giám sát việc vận chuyển lương thực sao?

Khấu Trọng đáp:

- Lần vận lương thứ nhất, cơ hội thành công lớn nhất. Trước hết là vì có kế dương đông kích tây, Lý tiểu tử lại không phòng bị. Hơn nữa, quân Đường chưa đủ thời gian đào hào đắp luỹ khắp bốn phía Lạc Dương, mà tiểu đệ lại có Vô Danh thăm dò đường nên có thể tránh được tai mắt địch nhân, phá vây vào thành.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý:

- Có lý.

Khấu Trọng tiếp:

- Nhưng khi Lý tiểu tử sinh lòng cảnh giác thì không những việc vận lương càng ngày càng khó khăn. Điều đáng lo là nếu Lý tiểu tử lệnh cho Lý Thế Tích tấn công thành trấn của chúng ta thì lúc đó bọn ta vừa phải không ngừng cung ứng nhu yếu phẩm cho Lạc Dương, lại càng cần phải ứng phó với sự tấn công của Lý Thế Tích bằng quân đội chủ yếu từ căn cứ quân sự Hổ Lao. Trong tình hình đó, chỉ có Lăng thiếu gia mới có thể gánh vác được trách nhiệm nặng nề này.

Tiếp đó, gã khẽ vuốt ve Vô Danh, nói tiếp:

- Bảo bối này trừ ta ra thì chỉ nghe lệnh của ngươi mà thôi. Cũng chỉ mình ngươi mới biết tiếng ưng.

Từ Tử Lăng nghe xong, nhíu mày thầm nghĩ nếu Trầm Lạc Nhạn đã tới Hổ Lao thì thành ra gã phải chiến đấu với nàng sao?

Khấu Trọng thuyết phục:

- Đối với ngươi mà nói thì đó cũng là việc tốt. Ta tuyệt không muốn ngươi và Lý tiểu tử giao phong, ngươi chỉ cứu viện những bách tính bình dân vô tội đang đau ốm trong thành Lạc Dương thôi, đúng không?

Từ Tử Lăng than:

- Lý Thế Tích chính là thủ hạ đại tướng hàng đầu của Lý Mật. Nếu hắn xua quân tới đánh, nếu chỉ ngăn trở hắn thì ta còn có thể làm được, nhưng nếu lại phải phân thân để vận chuyển lương thực thì chỉ cần sơ xuất sẽ bị hắn trùng trùng bao vây. Khi đó thì người cần lương thảo chính là ta đó.

Khấu Trọng ung dung đáp:

- Lăng thiếu gia yên tâm! Lão ca ngươi có mối lo đó chính vì ngươi không rõ tình hình thực sự. Ta dám đảm bảo Lý Thế Tích không dám huy động hết quân tinh nhuệ đến đánh. Ai chẳng biết quan hệ giữa bọn ta và Đậu Kiến Đức. Lý Thế Tích nếu rút hết binh lực Hổ Lao và các thành trấn lân cận, Đậu quân có thể phái binh vượt sông đánh úp bất cứ lúc nào. Nếu mất Hổ Lao thì quân ta có thể hội quân với Kiến Đức. Khi đó, Lý Thế Dân ngoài việc rút lui thì không còn đường nào

khác. Vì thế, Lý Thế Tích tối đa chỉ có thể đánh lén để gây rối mà thôi.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý.

Mặt mày rạng rỡ, Khấu Trọng lại tiếp:

- Thành trì gần Hổ Lao nhất của chúng ta là Trần Lưu, nằm ở bờ Nam thượng du Vận Hà. Theo đường thuỷ thì chỉ một ngày là tới được Lạc Dương, nếu theo đường bộ thì mất thêm nửa ngày nữa. Ta quyết định cử Hoành Tiến lĩnh hai ngàn quân đến Trần Lưu, phòng thủ thành trì cho thật chắc. Trường Lâm toạ trấn Lương Đô, dùng Phi Luân thuyền vận chuyển lương thực tới Trần Lưu. Khi cần thiết có thể điều động binh lính Lương Đô để phá vây giải nguy cho Trần Lưu. Chỉ cần Lý Thế Tích không thể phong toả Vận Hà thì hắn không thể cô lập Trần Lưu. Con mẹ nó. Ta lại hy vọng Phi Luân thuyền của chúng ta có cơ hội đối đầu với thuỷ sư quân Đường.

Từ Tử Lăng không thể không thừa nhận sự bố trí của Khấu Trọng là không có sơ hở về mặt chiến lược.

Khấu Trọng vỗ vỗ vai gã, nói:

- Ta đem năm trăm thủ hạ Phi Vân kỵ và Vô Danh giao cho ngươi. Tiện thể, lão ca ngươi thay ta huấn luyện bọn họ. Thường nói binh cường là do luyện tập nên có thể dạy gì cho họ thì ta đã dạy hết rồi, kể cả đao pháp, mã thuật, công phu khinh thân đề tung và tiễn pháp. Ta lại cho Trần Lão Mưu chế tạo khôi giáp, thuẫn bài, binh khí, trang bị của đám huynh đệ này rất tốt, không thua Huyền giáp chiến sỹ của Lý Thế Dân đâu. Chỉ cần tăng cường thêm thực tập trên chiến trường thì họ sẽ trở thành nòng cốt quan trọng nhất của ta. Bọn họ sẽ là đội vận lương do ngươi phụ trách.

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng gật đầu:

- Được rồi!

Ánh mắt Khấu Trọng bừng bừng nhìn sang khu núi non bình nguyên bờ bên kia, nói:

- Từ sau khi quyết định tranh bá thiên hạ, ta chưa lúc nào cảm thấy sự thành bại sống chết lại cận kề như lúc này. Chỉ cần thuyết phục được Đậu Kiến Đức vượt sông đánh tới thì chúng ta sẽ có bảy, tám phần thắng lợi. Nghe nói cuộc chiến giữa Đậu Kiến Đức và Mạnh Hải Công thắng bại đã định. Mạnh Hải Công chỉ còn hai đường một là đầu hàng, hai là chiến đấu đến chết. Tình thế đối với chúng ta tuyệt đối có lợi.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Nếu như ngươi và Đậu Kiến Đức liên thủ đánh bại Lý Thế Dân thì ngươi xử trí quan hệ với Đậu Kiến Đức như thế nào?

Khấu Trọng tiêu sái nhún vai đáp:

- Con người Đậu Kiến Đức cũng khá lắm, có nhân có nghĩa, lại được người chúng ta tuyệt đối tin tưởng là Lưu Hắc Thát phò trợ. Để lão làm Hoàng đế thì sao?

Từ Tử Lăng hỏi:

- Đó không phải là kỳ vọng của Tống Khuyết đối với ngươi. Ngươi làm sao mà ăn nói với Tống Khuyết đây?

Khấu Trọng than:

- Đều là huynh đệ cả nên ta nói thẳng nói thật. Hiện giờ, nguyện vọng duy nhất của ta là cầu sống, không hy vọng đám đông huynh đệ theo ta bị người ta giết phơi thây ngoài nội hoặc thành phá nhân vong. Những việc khác thì đợi ngày sau tìm cách giải quyết. Cho đến lúc này, Thiếu Soái quân của chúng ta không những không bằng được quân Đường, mà còn kém quân của Vương Thế Sung một, hai bậc.

Lực lượng có sức chiến đấu cao nhất trong số Thiếu Soái quân vẫn là những tử đệ binh kinh nghiệm phong phú của Dương công. Hiện giờ, ta đã nghĩ hết cách để bồi dưỡng Thiếu Soái quân của ta. Một mặt tránh những cuộc chiến có thể gây tổn thất nghiêm trọng; mặt khác phải tăng cường kinh nghiệm hành quân tác chiến, củng cố tinh thần đồng đội của họ. May là có Lý Tử Thông làm lửa thử vàng cho chúng ta. Nếu như lần đầu tiên xuất quân mà đụng phải quân Đường thì chỉ mấy chiêu là chúng ta quân sẽ không thành quân.

Gã phát xuất mệnh lệnh. Vô Danh bay vọt lên không.

Khấu Trọng ngửa mặt chăm chú nhìn Vô Danh, nhăn nhó cười:

- Huynh đệ! Điều làm ta bất an nhất là lôi kéo ngươi vào cuộc chiến tranh này trong khi ngươi lại là người chán ghét nó. Chẳng khác gì ta đã bắt ngươi làm chuyện mà ngươi không muốn. Nhưng từ cổ chí kim, lịch sử là do các cuộc chiến tranh xâu chuỗi lại mà thành. Xưa nhất là “cuộc chiến Phản Tuyền” và “cuộc chiến Trác Lộc”, Hoàng đế Hiên Viên bằng hai cuộc chiến này đã bắt và giết được Huỳnh Vưu, ổn định cơ sở cho vùng Hoa Hạ của chúng ta. Từ đó về sau, chiến tranh không ngừng tiếp diễn, sử sách ghi chép không hết được. Thang đánh Hạ; Vũ Vương phạt Trụ; Xuân Thu Chiến Quốc quần hùng tranh bá; Thuỷ Hoàng Doanh Chính thống nhất thiên hạ; Lưu, Hạng chiến tranh thời Tần mạt; Tây Hán viễn chinh Hung Nô, loạn Hoàng Cân thời Hán mạt; chiến tranh tam quốc giữa Nguỵ, Thục, Ngô; nội loạn, ngoại xâm thời Tây Tấn; Nam, Bắc triều đánh nhau

không ngừng; Cựu Tuỳ thống nhất nam bắc…Từ những cuộc chiến tranh liên tiếp đó, có thể thấy chỉ có thông qua cuộc chiến tranh quy mô lớn, rất nhiều chiến sỹ mất đầu đổ máu thì thiên hạ mới có thể xuất hiện một đoạn ngày tháng an bình lâu dài. Đó là sự thật không còn tranh cãi gì nữa. Chiến tranh sẽ mang tới tai hoạ lớn, nhưng cũng là con đường duy nhất để đạt được hoà bình. Khấu Trọng ta nào phải người háo sát? Chỉ vì tận mắt thấy sự đáng sợ của chiến tranh nên hy vọng có thể dùng vũ lực để ngăn chặn vũ lực, cho vạn dân trong thiên hạ có được những ngày tháng hoà bình hạnh phúc.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Tại sao ngươi lại tràn trề cảm xúcc như thế? Phải chăng muốn mượn câu chuyện đó để thuyết phục ta? Ngươi cũng biết ta là người như thế nào. Nếu là việc mà bản thân ta tin tưởng sâu sắc không nghi ngờ, thì không ai có thể thay đổi suy nghĩ của ta được. Mà ta cũng không cần ngươi tốn công miệng lưỡi đến du thuyết đâu.

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Ngươi hiểu nhầm rồi! Ta chỉ muốn nói ta cũng như ngươi, là những người không thích chiến tranh cừu sát. Vì thế, nếu có thể đánh bại Lý gia thì ta sẽ nhường Đậu Kiến Đức làm Hoàng đế. Ta tin tưởng lão sẽ là một Hoàng đế tốt, yêu dân như con. Cũng coi như để ta có thể ăn nói với ngươi, còn những chuyện khác thì đều là thứ yếu.

Trong lòng Từ Tử Lăng vô cùng cảm động. Với tính cách hiếu thắng của Khấu Trọng thì để hạ quyết định đó thật là vô cùng khó khăn. Gã cũng biết Khấu Trọng quyết định như thế, quá nửa là vì gã.

Khấu Trọng có suy nghĩ đó thì có thể khẳng định gã sẽ thuyết phục được Đậu Kiến Đức phái binh đến giải vây cho Lạc Dương.

Từ Tử Lăng nắm vai Khấu Trọng, gật đầu:

- Ngươi đúnglà huynh đệ tốt của ta! Giờ thì chúng ta đã có cùng mục tiêu chung rồi.

---oOo---

Bảy ngày sau đó, một mặt Khấu Trọng tập kết binh lính ở Cao Bưu, hư trương thanh thế. Mặt khác, dưới sự yểm hộ của bóng đêm, gã dùng Phi Luân thuyền không ngừng vận chuyển lương thảo và chiến sỹ tới Trần Lưu. Việc quản lý Thiếu Soái quốc dồn hết vào tay Hư Hành Chi với sự phụ giúp của Nhậm Mị Mị. Cùng chức đốc giám Lục bộ là Ngưu Phụng Nghĩa và Tra Kiệt đều mới nhập môn việc trị quốc nên đang ở trong giai đoạn học tập, được Hư Hành Chi và Nhậm My My chỉ đạo thường xuyên. Công Bộ đốc giám Trần Lão Mưu không những hoàn thành tốt nhiệm vụ, mà còn liên tiếp đưa ra những chủ ý mới, không ngừng cải thiện các công trình ở các thành trì, chú trọng vào việc gia cố thêm sức phòng ngự cho các thành trì có tính chiến lược.

Ưu điểm lớn nhất của Thiếu Soái quốc là quốc khố sung túc. Với sự ủng hộ hết sức của Long Du bang, Trúc Hoa bang và Trác Kiều, bọn họ đã tiến hành mua một lượng lớn lương thực và vật dụng hàng ngày từ bên ngoài, không sợ thiếu hụt. Những thành trì mới lấy được như Chung Ly và Cao Bưu đều được miễn thuế một năm. Nhân dân trực tiếp được nhận ơn huệ nên đương nhiên ủng hộ chủ mới. Hư Hành Chi thực hiện đức chính “hoàn thuế cho dân”, lấy việc không nhũng nhiễu dân chúng làm chủ, khuyến khích sản xuất… làm Thiếu Soái quốc sinh cơ khởi sắc, thu hút rất nhiều người dân tỵ nạn chiến tranh đến ở, sức mạnh quốc gia không ngừng tăng cường.

Hôm đó, sau khi mặt trời lặn. Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Dương Công Khanh và Ma Thường dẫn đội vận lương quy mô lớn do năm ngàn

quân Dương gia và năm trăm Phi Vân kỵ hợp thành, áp tải gần năm trăm chiếc xe lừa chở đầy lương thực và vật dụng hàng ngày từ Trần Lưu tiến đến Lạc Dương. Cùng đi còn có Vương Huyền Thứ và ba trăm thân binh của hắn.

Lộ tuyến hành quân đã được suy nghĩ quyết định từ trước. Sau khi rời Trần Lưu họ liền rẽ sang phía Tây, xuyên qua khu hoang dã mặt bắc Khai Phong, tránh những nơi đóng trọng binh của địch ở khu vực Tây Bắc như Quản Thành, Vinh Dương và Hổ Lao. Sau đó toán quân này sẽ đi đường tắt qua Tung Sơn đến bình nguyên Y Lạc ở mặt đông Lạc Dương giữa Y Thuỷ và Lạc Thuỷ. Tiếp đến, họ ngấm ngầm tiếp cận Lạc Dương nhờ sự yểm hộ của núi rừng, cuối cùng phá vây vào thành.

Do Lý Thế Tích bị kế dương đông kích tây ở Cao Bưu đánh lừa, lại thêm quân Đường phải đề phòng quân Đậu hơn là đề phòng Thiếu Soái quân, hơn nữa, Khấu Trọng có Vô Danh dẫn đường nên bọn họ đã tránh được tai mắt địch nhân, ngày nghỉ đêm đi, an toàn tới được bờ đông Y Thuỷ.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Dương Công Khanh và Vương Huyền Thứ giục ngựa đến bờ sông Y Thuỷ, ẩn thân trong một khu rừng rậm ven bờ theo dõi địa điểm tốt nhất để vượt sông.

Vô Danh bay lượn trên cao, quan sát tình hình xa gần.

Dương Công Khanh chỉ phía thượng du, nơi rừng cây đặc biệt rậm rạp, nói:

- Ta từng qua sông ở chỗ đó. Cầu phao vẫn giấu ở chỗ bí mật trong rừng. Nếu không bị người khác phát giác phá hỏng thì chỉ cần sửa chữa một chút là có thể dùng ngay, bớt cho chúng ta ít nhất là một đêm công sức.

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn sắc trời. Lúc này đang giờ ngọ, nhưng trên trời lại tích tụ rất nhiều đám mây nặng nề. Gã nhíu mày:

- Tối nay sợ rằng sẽ có một trận mưa to. Nếu nước sông dâng cao, nước chảy siết thì có chút bất lợi cho việc vượt sông của chúng ta.

Vương Huyền Thứ nói:

- Vậy chi bằng chúng ta lập tức vượt sông. Chỉ cần phái người theo dõi canh phòng ở những nơi cao xung quanh, hành động mau lẹ thì có thể tránh được trận mưa đó.

Dương Công Khanh lắc đầu:

- Việc này không được lỗ mãng. Hiện giờ chúng ta người mỏi ngựa mệt. Nếu không được nghỉ ngơi vài giờ thì không thể phục hồi sức lực. Nếu địch tới đánh, chúng ta không còn sức phản kích. Thành công đã trước mắt, chúng ta càng phải cẩn thận.

Vương Huyền Thứ luôn tôn kính Dương Công Khanh nên dù trong lòng không hoàn toàn đồng ý với lão nhưng chỉ còn cách im miệng.

Khấu Trọng biết Vương Huyền Thứ lo lắng cho Lạc Dương nên gã nhìn Từ Tử Lăng hỏi:

- Lăng thiếu gia thấy sao?

Từ Tử Lăng ngửa mặt nhìn Vô Danh, trầm giọng:

- Có chút không ổn.

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt:

- Chỗ nào không ổn?

Dương Công Khanh và Vương Huyền Thứ đồng thời khẩn trương, cất tiếng truy hỏi.

Từ Tử Lăng nói:

- Y Thuỷ yên tĩnh đến mức ngoài dự kiến. Chúng ta đứng đây nửa canh giờ rồi mà không thấy một chiếc khoái đỉnh nào của quân Đường tuần tra sông. Việc này phải chăng không hợp tình hợp lý?

Vương Huyền Thứ thở ra nhẹ nhõm, nói:

- Chúng ta đã tránh được tai mắt của địch nhân rồi thì bọn chúng có lơi lỏng đề phòng cũng là chuyện đương nhiên thôi mà!

Từ Tử Lăng nói:

- Huyền Thứ công tử lần này đến Lương Đô phải chăng đã gặp một phen nguy hiểm?

Vương Huyền Thứ ngây người, gật đầu đáp:

- Chúng ta nhân lúc quân Đường chưa bố trí vây hãm xong xuôi, lợi dụng đêm tối đột vây mà chạy, dùng mã khoái để cắt đuôi truy binh. Quá trình đó quả là vô cùng nguy hiểm.

Khấu Trọng vỗ đùi nói:

- Ta hiểu ý tứ Lăng thiếu gia rồi. Với tài trí của mình, Lý Thế Dân tất đoán được Lạc Dương sẽ cầu viện Thiếu Soái quân của ta nên ít nhiều phải tăng cường trinh sát dải đất này. Chúng ta bằng vào Vô

Danh trên cao quan sát mà tránh được tai mắt đối phương, nhưng chúng ta không thể tránh được việc địch nhân nhìn dấu chân ngựa mà truy tìm. Lý Thế Dân cũng dựa vào đó mà phán đoán ra lộ tuyến và thời gian chúng ta tới Lạc Dương. Đợi khi chúng ta binh tướng mệt mỏi, lại sắp thấy thành công sẽ đánh một kích trí mạng. Y Thuỷ hoàn toàn yên tĩnh là do Lý Thế Dân không muốn đả thảo kinh xà.

Dương Công Khanh biến sắc:

- Nếu Tử Lăng đoán không sai thì lúc qua sông sẽ là thời khắc nguy hiểm nhất.

Vương Huyền Thứ mất cả hồn vía hỏi:

- Vậy làm thế nào đây?

Hai mắt Khấu Trọng sáng như điện, chậm rãi nói:

- Phương pháp duy nhất là tìm ra toán quân đột kích của địch trước, với thế lôi đình vạn quân đánh tan chúng. Nếu ta đoán không sai thì địch nhân đang ẩn thân ở chỗ nào đó trên thượng du. Vô Danh có thể dễ dàng tìm được vị trí của chúng. Việc này do ta và Tử Lăng thực hiện. Bọn ta men theo sông tìm kiếm chắc sẽ có phát hiện.

Từ Tử Lăng nói:

- Chậm đã! Nhìn Vô Danh kìa!

Hai người ngửa mặt lên nhìn. Vô Danh đang bay múa, chứng tỏ từ thượng du có người tiến lại gần họ.

Khấu Trọng gãi đầu hỏi:

- Thế thì không hợp lý. Quân Đường sao lại đường hoàng đến đánh như thế?

Một lát sau, phía thượng du thấp thoáng có tiếng vó ngựa truyền tới, mau chóng lại gần.

Khấu Trọng nhíu mày:

- Chỉ có một người. Ồ!

Rồi gã vỗ ngựa vọt ra khỏi rừng, chạy về phía thượng du.

Dương Công Khanh và Vương Huyền Thứ nhìn nhau, không hiểu là chuyện gì.

Từ Tử Lăng cũng lộ vẻ vui mừng, cười nói:

- Không cần lo lắng, là người mình.

Nói xong, gã cũng giục ngựa đuổi theo Khấu Trọng.

(

Chương 640: Cuộc chiến bên sông

Đó là người đã đồng ý sẽ đến với Khấu Trọng, cũng là người mà gã mong chờ đã lâu, Bạt Phong Hàn. Chỉ thấy hắn đang cưỡi trên con Tháp Khắc Lạp Mã, lưng đeo Thâu Thiên kiếm, phong thái còn hơn cả ngày trước.

Bạt Phong Hàn không hề ngạc nhiên hay sửng sốt, bình tĩnh ngồi trên lưng ngựa ôm chặt Khấu Trọng. Hai con ngựa cũng ngửi ngửi đánh hơi nhau, tỏ tình thân thiết. Từ Tử Lăng dẫn Dương Công Khanh và Vương Huyền Thứ chạy tới rồi giới thiệu hai bên với nhau.

Bạt Phong Hàn ngửa mặt ngắm nhìn Vô Danh trên cao, vui vẻ nói:

- Nhìn thấy liệp ưng Đột Quyết trên cao, ta liền đoán đó là đại lễ do Đột Lợi tặng cho ngươi. Ta biết ngươi đang ở gần đây nên mới cố ý phát ra âm thanh để dẫn dụ các ngươi đến gặp.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Ngươi làm sao mà biết đến chỗ này tìm bọn ta?

Bạt Phong Hàn cười nhẹ:

- Sau khi nhập quan, ta đã nghe được tin tức các ngươi không ở Lạc Dương mà ở Lương Đô nên vội vàng đi thẳng tới đó, nhưng khi đến nơi lại không gặp được các ngươi. May được Trường Lâm cho biết các ngươi đang vận chuyển lương thảo đến Lạc Dương. Ta lại đại khái biết được lộ tuyến của các ngươi nên đuổi theo phía sau. Trên

đường ta lại phát hiện mấy việc rất thú vị, mất thêm một ngày tìm hiểu nên giờ mới tới đây. Nếu không thì tối qua đã đuổi kịp các ngươi rồi.

Khấu Trọng vô cùng phấn chấn hỏi:

- Phải chăng là đám quân Đường đang muốn đặt bọn ta vào đất chết?

Bạt Phong Hàn cười rộ:

- Thiếu Soái quả nhiên tinh minh. Bọn ta tìm chỗ nào phù hợp rồi hãy ngồi xuống nói chuyện. Tốt nhất là triệu liệp ưng về đi.

Khấu Trọng thoáng chút ngạc nhiên, nhưng vấn ra hiệu lệnh cho Vô Danh trở lại vai gã rồi theo Bạt Phong Hàn chạy đến một ngọn núi gần đó.

Năm người dừng lại trên một ngọn đồi nhỏ, xuống ngựa rồi cùng nhau leo lên một chỗ cao.

Dưới ánh nắng rực rỡ, từng trận gió thu thổi tới vẫn làm người ta cảm thấy se lạnh. Khu bình nguyên hoang dã mênh mông được đan xen của các loại cây lá vàng, đỏ và xanh, vô cùng rực rỡ.

Bạt Phong Hàn chỉ về phía xa xa hướng chính Tây nói:

- Ước chừng khoảng một vạn quân Đường đang ẩn sau ngọn núi kia. Toàn thể là kỵ binh mặc áo màu xanh, do ba đại tướng Thiên Sách phủ của Lý Thế Dân là Trưởng Tôn Vô Kỵ, Uất Trì Kính Đức và Bàng Ngọc chỉ huy.

Khấu Trọng thất thanh thốt:

- Lại là ba người đó ư?

Từ Tử Lăng, Dương Công Khanh và Vương Huyền Thứ hiểu tại sao Khấu Trọng lại kinh hãi thế. Nếu người đuổi tới là Lý Thế Tích thì là chuyện dễ hiểu, chứng tỏ họ đã bị lộ hành tung nên sau khi được thám tử phi báo, Lý Thế Tích đã đích thân dẫn kỵ binh truy đuổi. Nhưng ba người bọn Trưởng Tôn Vô Kỵ là đại tướng tùy thân của Lý Thế Dân, về lý thì đáng lẽ họ đang phải ở bên cạnh Lý tiểu tử giúp hắn đánh phá Lạc Dương mới đúng. Bàng Ngọc đối với Lý Thế Dân cũng giống như Lạc Kỳ Phi đối với Khấu Trọng, chuyên phụ trách công tác tình báo, trinh sát. Truy binh do bọn họ dẫn tới cho thấy Lý Thế Dân đã sớm biết bọn gã sẽ vận chuyển lương thực đến Lạc Dương nên mới phái quân tinh nhuệ đánh úp đội vận lương này của họ.

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Ta đến Trần Lưu sau khi các ngươi rời khỏi đó hai canh giờ nên nếu so về thời gian thì chỉ chậm hơn các ngươi khoảng thời gian đó thôi. Vượt qua Khai Phong, ta phát giác đám nhân mã đó bám theo xa xa phía sau các ngươi cách chừng ba chục dặm. Ta từng nhân lúc bọn chúng lập trại nghỉ ngơi, đến gần quan sát mới phát giác bọn chúng có tám con đại bàng đầu trọc hung hãn* (tạm dịch từ bản gốc ‘ngốc lộ’ - Thiểu chửu bảo là ‘cò sói đầu’, nhưng chắc không phải). Khi đó ta còn chưa biết chúng có tác dụng gì, nhưng vừa rồi nhìn thấy liệp ưng của các ngươi ta mới giật mình tỉnh ngộ. Những sát thủ trên không đó chính là dùng để đối phó với Vô Danh. Ta còn thấy lính trinh sát của chúng trên mình phủ đầy lá cây, rõ ràng là để che mắt chim ưng của các ngươi.

Dương Công Khanh giật mình hỏi:

- Trong Thiếu Soái quân của chúng ta khẳng định là có nội gian.

Khấu Trọng khẽ vuốt ve Vô Danh, toát mồ hôi lạnh nói:

- Nguy hiểm quá!

Bạt Phong Hàn nói:

- Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ và Bàng Ngọc đều là những tay lão luyện trên chiến trường. Khi hành quân họ đã chia binh làm nhiều đường, trước sau, trái phải hỗ trợ lẫn nhau, không sợ mai phục đánh úp. Thêm vào đó, chỗ này toàn là đồng bằng hoang dã, nơi các con sông giao nhau nên không có địa thế hiểm yếu nào có thể lợi dụng được. Trừ khi các ngươi bỏ lương thảo hàng hoá lại, nếu không bất kể các ngươi dùng phương thức nào giao chiến với họ thì không phải nghi ngờ gì về việc chắc chắn thất bại.

Mọi người cảm thấy vô cùng đau đầu. Bất lợi nhất là họ không dám để Vô Danh lên cao quan sát địch nữa. Nếu không được Bạt Phong Hàn đến báo tin thì Vô Danh tất không may mắn rồi. Địch nhân đã mang tám con đại bàng hung mãnh theo thì đám sát thủ trên không đó chắc chắn đã được huấn luyện, khẳng định là khắc tinh của Vô Danh.

Từ Tử Lăng nói:

- Quả là không thể đánh giá thấp Lý Thế Dân. Những con Đại bàng hung ác đó chắc là được huấn luyện để đối phó với liệp ưng của người Đột Quyết.

Khấu Trọng nhíu mày:

- Tên nội gian đó có thể biết ta thân chinh vận lương tới Lạc Dương

thì khẳng định là có địa vị không thấp trong quân ta vì hành động lần này được bảo mật tuyệt đối. Những tướng sỹ cấp dưới cũng phải đến khi xuất phát mới biết chúng ta vận lương tới Lạc Dương, hơn nữa do ta đích thân chỉ huy.

Bạt Phong Hàn nói:

- Việc đó để sau này từ từ điều tra. Hiện giờ, việc khẩn cấp là làm sao để an toàn vượt Y Thuỷ. Khi đó thì muốn đánh muốn chạy đều có cơ hội thành công rất lớn.

Khấu Trọng thốt:

- Chúng ta sao không dùng kế 'Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương'?

Từ Tử Lăng là người đầu tiên hiểu ra, gật đầu nói:

- Nhưng điều kiện tiên quyết là cầu phao mà Dương công bỏ lại vẫn còn dùng được.

Bạt Phong Hàn không hiểu hỏi:

- Cầu phao gì?

Sau khi giải thích xong, Khấu Trọng nói:

- Phương pháp rất đơn giản. Chúng ta bỏ hết lương thảo hàng hoá xuống, dùng lượng đá có trọng lượng tương đương chất lên rồi xuống dưới hạ du năm dặm, chặt cây làm cầu, hư trương thanh thế. Đợi khi dẫn dụ địch nhân đi rồi, những người ở đây sẽ nhanh chóng lắp cầu phao, với tốc độ nhanh nhất vận chuyển lương thảo vật tư sang bờ bên kia. Sau đó… Ài! Phương pháp này dường như quá

phức tạp rồi! Có biện pháp nào hay hơn không?

Bạt Phong Hàn cười:

- Hiện giờ, hướng gió thế nào?

Khấu Trọng đáp:

- Gió thổi từ phía Tây Bắc tới.

Bạt Phong Hàn ngửa mặt nhìn trời nói:

- Nếu ta nhìn không sai thì trước lúc nửa đêm tất sẽ có một trận mưa lớn. Lúc đó chúng ta sẽ lắp cầu phao, tuy gian khổ một chút nhưng với thân thủ của chúng ta vẫn có thể làm được. Do nước sông dâng cao nên cầu phao sẽ ẩn dưới mặt nước. Thám tử của địch nhân quan sát từ xa sẽ chỉ nhìn thấy chúng ta vẫn ở dưới hạ du chặt cây làm cầu, tuyệt không đoán được đã sớm có một chiếc cầu phao nối liền hai bờ. Đến tối mai, nước sông hạ xuống, cây cầu lộ ra thì chúng ta có thể mau chóng vượt sông.

Dương Công Khanh nói:

- Vấn đề là năm trăm cỗ xe lừa chở nặng hàng hoá, nếu không mất ba canh giờ thì đừng hòng đưa được toàn bộ qua sông. Địch nhân cưỡi ngựa, hành động mau lẹ nên chỉ chớp mắt là tới nơi. Tình hình bọn ta vẫn không thay đổi gì cả.

Bạt Phong Hàn điềm đạm:

- Vì thế nên tất phải đồng thời dùng hai kế thuỷ, hoả đối phó. Chỗ chặt cây làm cầu, hư trương thanh thế tất phải cách nơi lắp cầu phao thực sự nửa dặm. Khi bọn ta chuẩn bị vượt sông thì lập tức theo

chiều gió phóng hoả đốt rừng. Tuy đã có một trận mưa lớn, nhưng qua một ngày nắng nóng và thời tiết khô hanh nên thế lửa sẽ mau chóng lan rộng. Dù địch nhân mạo hiểm tấn công thì cũng đã bỏ lỡ cơ hội tốt vì không biết địa điểm vượt sông thực sự của chúng ta.

Tiếp đó, hắn vỗ lên Thâu Thiên kiếm trên lưng, hai mắt lấp loáng thần quang như điện nói tiếp:

- Quyền chủ động ở trong tay chúng ta. Chúng ta có thể bố trí ổn thoả, chặn đứng quân Đường, khiến chúng không thể vượt sông đuổi đánh.

Khấu Trọng vỗ đùi khen tuyệt rồi nói:

- Kế này gọi là Thuỷ hoả tương tế, ngay cả Tôn Tử binh pháp cũng không có. Chính sự khẩn cấp, mời Dương công trước hết dẫn chúng ta đi lấy cầu phao rồi mới nghiên cứu những chi tiết khác.

Sau khi tìm thấy cầu phao cơ bản vẫn còn hoàn hảo, có thể sử dụng được, bọn Khấu Trọng vội vã đưa đội vận lương vào khu rừng rậm đó rồi theo đúng thường lệ của binh gia mà lập trận ở bốn phía. Tiếc là “trời không thuận lòng người”, sau khi bố trí ổn thoả mọi thứ vào lúc hoàng hôn thì quả nhiên trời bắt đầu mưa, nhưng không phải là trận mưa lớn như chuyên gia xem sắc trời Bạt Phong Hàn đã nói mà chỉ là một trận mưa phùn rả rích làm cả khu rừng và con sông bị hơi sương mù mịt bao phủ. Khu vực rộng lớn bên kia sông cũng chìm trong mưa phùn làm tầm nhìn giảm mạnh. Dù không có sự uy hiếp của đại bàng thì Vô Danh vẫn không thể phát duy được công năng trinh sát địch tình. Hoàn cảnh lợi công không lợi thủ. Điều làm họ lo lắng nhất là năm trăm chiếc xe lương đậu đầy trong rừng, mục tiêu rõ ràng nên trở thành gánh nặng.

Bọn Khấu Trọng đau đầu không biết có nên lập tức lắp cầu phao hay

tìm biện pháp khác.

Lúc này, Ma Thường đề nghị:

- Chúng ta phải lập tức chặt cây làm địch nhân tưởng chúng ta đang làm cầu, không lập tức xuất quân tới đánh. Chúng ta chỉ cần chuyên chặt những cây cao, cho đổ ngang ra thì có thể tạo thành chướng ngại cản trở địch nhân tới đánh. Trong khi đó, đối phương vẫn nghĩ chúng ta đang chặt cây để làm cầu.

Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn, Từ Tử Lăng, Dương Công Khanh đều động dung, lộ vẻ vui mừng. Phương pháp của Ma Thường đơn giản dễ thực hiện mà lại hiệu quả hơn phương pháp lúc đầu mà Bạt Phong Hàn nghĩ ra, lại không hề có sơ hở. Tối nay có thể vượt sông được rồi. Chặt con bà nó vài trăm câu đại thụ xuống là lập tức có thể ngăn trở địch nhân bên ngoài, kiên cố như mộc trại. Sau những cây đã chặt xuống đó bố trí cung tên, làm địch nhân với binh lực hùng mạnh gấp mấy lần họ cũng không thể làm gì được.

Khấu Trọng vui vẻ khen ngợi Ma Thường một hồi rồi một mặt sai người hạ thuỷ cầu phao, mặt khác phát hai ngàn thủ hạ chặt cây bố trí trận thế trong phạm vi xe lương.

Dưới ánh đuốc sáng rực, trong làn mưa bụi miên man, mọi người cố gắng chặt cây, phát ra tiếng động chan chát không ngừng.

Tiếng “Rào! Rào!” và “Ầm! Ầm” nổi lên không ngớt, từng cây từng cây đại thụ được buộc dây thừng kéo lần lượt đổ xuống. Chỉ ba, bốn cây là tạo thành một không gian chướng ngại vật không thành quy tắc nào cả, rộng tới ba, bốn trượng. Khi công trình lắp cầu phao tiến hành được một nửa thì trận thế bằng cây đổ đã hoàn thành. Địch nhân vẫn không có động tĩnh gì.

Dương Công Khanh và Ma Thường ở ngay bờ sông chỉ huy việc lắp cầu. Vương Huyền Thứ phụ trách giám sát xe lương. Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng nghiêm trận chờ đợi sau trận thế tạo bởi những cây bị chặt đổ.

Mưa phùn vẫn miên man không dứt.

Khấu Trọng cười nói:

- Già dặn cũng có nhược điểm của già dặn. Vì cho rằng tất cả đã nằm trong tính toán nên bọn chúng sẽ dùng thời gian mà ta làm cầu để nghĩ kế. Đường quân đoán chúng ta sẽ mất ít nhất một đêm để làm cầu nên sẽ quyết định thời điểm tấn công vào lúc đó. Nhưng chúng ta đã có sẵn một chiếc cầu phao, khi chiến mã của chúng va phải mộc trận của chúng ta, biết là trúng kế thì hối hận cũng đã muộn.

Bạt Phong Hàn bật cười:

- Ba tên chúng ta luôn tự phụ thông minh, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra phương pháp mau chóng dễ thực hiện đó. Tên thủ hạ Ma Thường đó của ngươi là một nhân tài khó kiếm. Khấu Trọng ngươi tất phải quý trọng hắn.

Khấu Trọng vui vẻ đáp:

- Tại cuộc chiến Từ Giản, ta đã sớm nhìn thấy ưu điểm của hắn. Biểu hiện khi bây giờ của hắn chỉ là sự khẳng định thêm cho nhận xét ban đầu của ta mà thôi. Hà hà! Ba huynh đệ chúng ta lại kề vai tác chiến rồi. Lão thiên gia quả nhiên đãi Khấu Trọng ta không bạc.

Từ Tử Lăng nói:

- Hiện giờ địch nhân chắc đang mượn sự yểm hộ của mưa và sương mù để âm thầm tiến lại gần, dùng thuật địa thính để giám sát động tĩnh của chúng ta. Khi xe lương di động sẽ là lúc địch nhân phát động thế công. Tiểu Trọng ngàn vạn lần không nên để Vô Danh rời khỏi ngươi vì địch nhân sẽ thả đại bàng ra tập kích nó.

Khấu Trọng vuốt ve Vô Danh trên vai, cười đáp:

- Yên tâm đi! Không có lệnh của ta thì Vô Danh sẽ không rời khỏi vai ta đâu.

Rồi gã nói với Bạt Phong Hàn:

- Hảo tiểu tử! Bọn ta vẫn chưa có cơ hội hỏi ngươi tại sao lâu thế mới đến Trung nguyên tìm bọn ta. Phải chăng vui vẻ quá quên mẹ nó hết mọi chuyện, không thể rời xa Ba Đại Nhi?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Tại địa bàn của Đột Lợi, ta gặp Phục Khiên vẫn đang loanh quanh ở đấy. Sau khi theo hắn đến Ba Xương một chuyến, ta đến sa mạc tiến hành khổ tu kiếm đạo trăm ngày, vừa thành công là ta lập tức đến tìm các ngươi. Thời gian không phải rất vừa vặn sao?

Khấu Trọng vui mừng thốt:

- Phục Khiên! Lâu rồi không nghe được tin tức gì về tên tiểu tử đó. Tình hình hắn gần đây thế nào?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Hắn không những rất tốt, lại đạt nhiều thành công. Ít nhất thì cũng tạo được quan hệ tốt với Đột Lợi, thiết lập mối giao tình khăng khít,

khiến hắn rất có lợi trong việc chống lại Thống Diệp Hộ của Đông Đột Quyết. Giờ chắc là hắn đã trở về bản quốc rồi. Nghe tên tiểu tử này nói thì không lâu nữa hắn sẽ trở lại Trung Nguyên. Bất kể là Lý phiệt thắng hoặc Khấu Trọng ngươi thống nhất thiên hạ, hắn sẽ tìm cách làm thân để mượn sức người Hán của các ngươi chống lại Đông Đột Quyết.

Hắn lại thở dài, nói tiếp:

- Phục Khiên là người có tầm nhìn lại có dã tâm, vốn có lòng muốn xâm lược Trung thổ của các ngươi. Nhưng sau khi gặp Lý Thế Dân và Khấu Trọng ngươi thì hắn đã không còn tâm tư đó. Trừ khi các ngươi phụ lại nhận xét của hắn, nối tiếp nhau đi đời, bằng không thì hắn chỉ mưu sự phát triển bên ngoài Trung thổ.

Khấu Trọng cười khổ:

- Ta và Lý tiểu tử nối tiếp nhau đi đời ư? Ngươi ăn nói đảo điên thực là thú vị. Nhưng khả năng chuyện đó trở thành sự thật lại rất lớn.

Gã lại hỏi:

- Hảo tiểu tử! Ngươi lại học cách tránh nặng tìm nhẹ ư. Ngươi phải biết bọn ta muốn hỏi ngươi chuyện giữa ngươi và Ba Đại Nhi cơ mà.

Rõ ràng Bạt Phong Hàn không muốn trả lời gã vấn đề đó. Hắn điềm đạm nói:

- Sau này nếu có cơ hội thì ta sẽ cho các ngươi biết.

Từ Tử Lăng biết với tính cách Khấu Trọng thì gã sẽ không tha cho hắn, bèn thay đổi chủ đề, hỏi:

- Trong việc tu hành kiếm đạo, Phong Hàn huynh có đột phá gì không?

Hai mắt Bạt Phong Hàn lập tức sáng bừng lên, tỏ vẻ suy tư hồi tưởng, hắn trầm giọng đáp:

- Đó sẽ là khoảng thời gian mà ta không thể nào quên được trong đời. Ta bỏ tất cả những sự việc của thế gian ra khỏi đầu óc, không người không ta. Mỗi ngày đều đả toạ và luyện kiếm, đem tất cả những kinh nghiệm và lĩnh hội trong quá khứ dung hoà, quán thông lại với nhau. Điều ảnh hưởng lớn nhất tới ta không phải là hai lần giao phong với Tất Huyền, mà là kinh nghiệm chết đi sống lại. Vì thế mà cuộc chiến Lạc Dương đối với ta vô cùng quan trọng. Chỉ trong những tình huống đối mặt với sinh tử như vậy, Thâu Thiên kiếm pháp của ta mới có thể tiếp tục đột phá. Hà hà! Lúc đầu, khi nghe nói Khấu Trọng không ở Lạc Dương, ta thất vọng đến nỗi muốn khóc lớn một trận.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Giò thì không cần khóc nữa! Lăng thiếu gia xem đó, Lão Bạt mới thực sự là người hiếu chiến.

Từ Tử Lăng chỉnh lại:

- Hắn hiếu võ chứ không hiếu chiến. Đó là chỗ phân biệt.

Lúc này, Ma Thường đến báo việc lắp cầu phao đã hoàn thành.

Khấu Trọng nói:

- Trước hết phái một ngàn người âm thầm đổ bộ sang bờ bên kia, bố trí trận thế và trinh sát tình hình, theo dõi từ những nơi cao. Khi

khẳng định tình hình an toàn rồi mới di chuyển hết ngựa sang bên đó, bao gồm cả ngựa của bọn ta. Lập tức tiến hành ngay.

Ma Thường lĩnh mệnh đi ra.

Bạt Phong Hàn khen:

- Đầu óc Thiếu Soái càng lúc càng linh hoạt, chẳng trách uy danh lại như mặt trời lên cao. Ta xuôi Nam từ Sơn Hải quan, khi nghe những tin tức có liên quan đến ngươi thì không ai không tỏ ra kính trọng.

Khấu Trọng than:

- Ta lại có nỗi khổ mà chỉ tự mình biết. Lăng thiếu gia là người hiểu rõ nhất. Nếu như không có chút may mắn thì ta căn bản không có cơ hội ở đây mà nói cười với ngươi nữa.

Bạt Phong Hàn nghiêm mặt nói:

- Lần này đến Lạc Dương, ngươi có đại kế nào có thể vãn hồi cơn cuồng nộ không? Những người ta gặp không ai xem trọng Vương Thế Sung cả.

Khấu Trọng đáp:

- Đại kế của ta là trước hết ổn định, sau đó sẽ cầu viện. Nghĩa là trước hết sẽ giúp Vương Thế Sung giữ vững Lạc Dương, an định quân tâm rồi sau đó sẽ đột vây cầu Đậu Kiến Đức cứu viện.

Bạt Phong Hàn chấn động tinh thần thốt:

- Đột vây cầu viện? Đó sẽ là việc vô cùng kích thích và thú vị.

Từ Tử Lăng ngưng thần nhìn khu rừng già chìm ngập trong sương mù. Trong đầu gã nổi lên cảnh tượng ác liệt khi Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn phi ra khỏi cửa thành Lạc Dương, đánh giết chạy về phía Đại Hà, nơi binh lực địch nhân hùng mạnh nhất, còn Lý Thế Dân sẽ phái tinh binh mãnh tướng, toàn lực ngăn cản họ. So với việc từ Bành Lương vượt sông gặp Đậu Kiến Đức thật là hai chuyện hoàn toàn khác nhau vì Lý Thế Dân đóng trọng binh ở phía bắc Lạc Dương. Các thành thuộc bờ bắc Hoàng Hà đã rơi hết vào tay hắn nên sự gian khổ trên con đường cầu viện này có thể tưởng tượng được.

Thời gian dần trôi. Khi Ma Thường đến báo toàn bộ chiến mã đã vượt sông thì chỉ còn cách bình minh hai giờ. Từ màn đêm đen tối phủ trùm xuống vạn vật, mưa phùn vẫn liên miên không dứt

Khấu Trọng phát lệnh cho xe lương vượt sông.

Tiếng xe lương di chuyển rào rào vang lên sau lưng họ. Năm trăm gã Phi Vân kỵ và hai ngàn Dương gia quân giương cung lắp tên, sẵn sàng chờ đợi.

Bạt Phong Hàn thấp giọng hô khẽ:

- Đến rồi!

Tiếng vó ngựa rõ dần, từ trước mặt chia thành ba đường đánh tới. Nếu họ không có sự chuẩn bị trước, lại được trận cây đổ ngăn cản địch nhân thì lúc này tất rối loạn chân tay, trận cước đại loạn. Thắng bại đúng là chỉ cách nhau đường tơ kẽ tóc.

Khấu Trọng hét lớn:

- Ném mồi lửa!

Mệnh lệnh truyền đi khắp nơi. Thủ hạ vội ném mồi lửa lớn đang cầm trong tay ra phía ngoài trận địa cây đổ. Mồi lửa bay qua không gian mưa bụi của khu rừng, vẽ lên từng luồng ánh sáng trông rất đẹp mắt.

Mồi lửa được đốt bằng dầu nên khi rơi xuống khu cây cỏ ẩm ướt vẫn không bị làm tắt, khiến bên trong trận thế cây đổ thì tối om, còn bên ngoài thì chỗ nào cũng có lửa sáng.

Kỵ binh địch càng lúc càng gần, xuất hiện trong làn mưa bụi mịt mù giống như những U linh kỵ sỹ không có thực đến từ cõi âm tào địa phủ.

Xạ Nhật, Thích Nguyệt cung của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đồng thời bật lên, hai kỵ sỹ ngã lăn xuống đất.

- Bắn tên!

Hai ngàn năm trăm mũi tên từ trong trận địa xuyên qua không gian giữa các thân cây bắn trúng người ngựa đối phương. Nhất thời, tiếng ngựa hý và tiếng người kêu thảm vang lên khắp nơi bên ngoài trận.

Những con ngựa đã mất chủ chạy tới mộc trận mới phát giác phía trước không có lối đi liền chồm vó hý vang, xô nhau ngã dúi dụi hoặc quay đầu chạy ngược lại. Những con giẫm phải mồi lửa đang cháy càng hý lên thảm thiết. Tình thế hỗn loạn đến cực điểm.

Tên bắn như mưa. Những mũi tên từ dây cung bắn ra vô tình tiêu diệt bất cứ sinh vật nào đang di động bên ngoài trận.

Cuối cùng, trong số địch nhân có người hét lớn:

- Trúng kế rồi! Rút lui!

Địch nhân đến đã nhanh, rút lui lại càng nhanh hơn, bỏ lại những thi thể người và chiến mã bị chết đủ mọi hình dạng trong rừng. Tiếng người và tiếng ngựa bị trọng thương chưa chết rên rỉ khiến người ta không muốn nhìn cũng như nghe thấy.

Từ Tử Lăng không hề bắn ra mũi tên nào. Gã ngây người nhìn cảnh tượng đáng sợ như tu la địa ngục trước mắt.

Tiếng bánh xe chở lương nghiến vào cầu phao vang rộn chỗ đoàn xe vượt sông. Bên phía mộc trận lại cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp nặng nề khẩn trương.

Bạt Phong Hàn nghe ngóng cẩn thận tiếng vó ngựa địch nhân, hỏi:

- Liệu quân Đường có tới tìm chết nữa không?

Khấu Trọng lắc đầu đáp:

- Nếu vậy thì ba người bọn Trưởng Tôn Vô Kỵ không xứng làm ái tướng tâm phúc của Lý Thế Dân. Cuộc chiến chặn đường vận chuyển lương thực này, bọn chúng tất sẽ nhận thua. Đợi sau khi xe lương vượt sông xong thì chúng ta cũng qua sông và phá huỷ cầu phao. Hoàng hôn ngày mai chúng ta có thể ngồi trong Lạc Dương nhìn Lý Thế Dân bên ngoài thành mà uống rượu. Một mặt còn được thưởng thức đoạn tình sử mê ly của lão Bạt và Ba Đại Nhi.

Phía trên rừng cây vang lên tiếng vỗ cánh, ác đại bàng đã xuất động. Vô Danh trên vai Khấu Trọng lộ vẻ chú ý, cho thấy nó đã cảm thấy tình hình nguy hiểm trên không.

Đại bàng là khắc tinh của Vô Danh, liệu Lý Thế Dân có phải là khắc tinh của Khấu Trọng không?

(

Chương 641: Không còn đường lùi

Vầng thái dương đã đi được hơn nửa đường. Cuối cùng, thành Lạc Dương hùng vĩ xuất hiện ở hướng Bắc phía trước.

Khấu Trọng ra lệnh cho đội vận lương tạm thời nghỉ ngơi. Gã cùng Dương Công Khanh, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn chạy lên một chỗ cao quan sát tình hình bên ngoài thành Lạc Dương.

Dòng Y Thuỷ đang uốn lượn chảy phía bên trái họ về phía Lạc Dương, xuyên hẳn vào trong thành. Ba cửa thành Hậu Tái, Định Đỉnh và Trường Hạ ở hướng Nam đã đóng chặt. Bên ngoài thành, cách khoảng một dặm, quân Đường đang xây dựng mộc trại trên một ngọn đồi. Nhưng trại này rõ ràng mới xây xong chưa lâu, quy mô không lớn, chỉ có thể chứa được vài trăm người, không trở thành uy hiếp đối với bọn họ. Nhưng nếu họ muốn đánh phá mộc trại có sức phòng thủ mạnh mẽ đó cũng không dễ. Nếu lại khiến quân Đường tới cứu viện thì nói không chừng sẽ thất bại thảm hại. Vì vậy tình thế hiện tại là không ai làm gì được ai.

Khấu Trọng than:

- Nếu theo đúng kế hoạch thì lúc này Lăng thiếu gia sẽ dẫn Phi Vân kỵ trở về Trần Lưu, vận chuyển chuyến lương thực lần thứ hai. Nhưng giờ thì phương pháp đó rõ ràng không tiến hành được nữa.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý. Trước tiên là Vô Danh bị đại bàng khắc chế, không thể phát huy tác dụng, vấn đề tiếp theo là nội gian. Đội hình vận lương hành động chậm chạp bất tiện, nếu hành tung bại lộ

thì việc vận chuyển lương thực tới Lạc Dương không khác gì tự sát.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên thốt:

- Tử Lăng không theo bọn ta tới Lạc Dương sao?

Khấu Trọng đáp:

- Lăng thiếu gia trở về Lương Đô chủ trì đại cục. Ài! Việc cung ứng lương thực đó thật làm người ta đau đầu. Cứ theo như lời Huyền Thứ thì tuy rất nhiều người đã chạy khỏi Lạc Dương nhưng quân dân lưu lại trong thành vẫn vượt quá mười lăm vạn người. Những thứ chúng ta mang tới tối đa cũng chỉ đủ dùng một tháng.

Bạt Phong Hàn bật cười:

- Ngươi tính toán thế nào vậy? Năm trăm cỗ xe lừa, mỗi xe hai lừa kéo, tổng cộng là một ngàn con lừa to khoẻ. Mỗi ngày giết một trăm con thì có thể đủ ăn trong mười ngày. Sau khi giết lừa sẽ giết ngựa, kiểu gì cũng chống chọi được một tháng. Hơn nữa, Lạc Dương còn lương thực dự trữ có thể dùng được nửa tháng nữa. Vậy sẽ đủ thời gian để Đậu Kiến Đức đến giải vây rồi.

Từ Tử Lăng nghe xong lông tóc dựng ngược, gã và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau. Khấu Trọng vỗ trán nói:

- Tại sao ta lại chưa từng nghĩ tới việc ăn thịt lừa nhỉ? Ài! Các chú lừa đáng yêu ơi! Thật không phải với các ngươi. Các ngươi đã khổ sở vận chuyển lương thảo cho ta, ta lại làm thịt các ngươi mà ăn nữa.

Bạt Phong Hàn lắc đầu cười khổ:

- Cho nên người Đột Quyết bọn ta mới nói người Hán các ngươi có cái tâm đàn bà, không đủ tàn nhẫn. Chiến tranh là thế, vì thắng lợi, có thể hy sinh bất cứ cái gì.

Hắn quay sang nói với Từ Tử Lăng:

- Tử Lăng theo bọn ta đến Lạc Dương đi! Sau khi giữ vững Lạc Dương, bọn ta sẽ đột phá trùng vây đến chỗ Đậu Kiến Đức cầu viện. Ba huynh đệ bọn ta kề vai tác chiến, đồng sinh đồng tử thật là thống khoái biết bao. Trong chiến tranh thì chỉ phân biệt hoặc địch hoặc ta, bất cứ tình cảm quỷ quái gì cũng không có tác dụng. Lý Thế Dân đại biểu cho Lý phiệt chứ không phải cho cá nhân hắn. Hắn đang đánh thiên hạ vì Lý Uyên và Lý Kiến Thành, hai người này chẳng có giao tình gì với ngươi cả. Trừ khi ngươi muốn để bọn chúng đến thống trị Trung Nguyên, nếu không thì phải lập tức hạ quyết tâm, thề phải dánh bại bọn chúng. Ta không phải là người giỏi dùng miệng lưỡi, mà chỉ nói những lời trong lòng ra thôi.

Khấu Trọng im lặng không nói gì.

Từ Tử Lăng ngưng thần nhìn toà đô thành vĩ đại đang lấp lánh dưới ánh mặt trời, trong lòng sóng gió nổi lên. Một quyết định lúc này sẽ đưa vận mạng của gã theo một phương hướng hoàn toàn khác. Gã phải làm sao đây?

Dương Công Khanh gật đầu nói:

- Phong Hàn nói đúng là sự thật rõ ràng. Nội bộ Lý phiệt đã bị Ma môn ăn sâu vào rồi. Lý Thế Dân chỉ là công cụ tác chiến, không còn năng lực tự chủ nữa.

Khấu Trọng cuối cùng cũng lên tiếng. Gã xoè tay ra cười khổ nói:

- Tất cả là do Tử Lăng quyết định thôi. Ta đương nhiên rất cần ngươi, nhưng nếu ngươi chọn cách rời khỏi đây thì trong lòng ta chỉ có vui vẻ chứ không hề oán hận.

Bỗng nhiên Từ Tử Lăng nhớ Sư Phi Huyên vô cùng. Nếu có nàng bên cạnh, gã sẽ cung kính quỳ xuống cầu nàng cho một chỉ thị rõ ràng.

Sau khi hít sâu một hơi, Từ Tử Lăng bình tĩnh nói:

- Thời gian không nhiều, chúng ta lập tức lên đường. Trước khi mặt trời lặn phải vào thành.

Gã cảm thấy theo mỗi bước tiến của Vạn Lý Ban, gã lại tiến gần thêm một chút tới cuộc can qua, tới cuộc chiến tranh dính líu đến toàn bộ Nam, Bắc hai phương và liên quan tới cả đại bộ phận các dân tộc khác ở Tái Ngoại này. Gã xa dần nơi Thạch Thanh Tuyền ẩn cư tránh thế. Cuối cùng, gã sẽ không còn đường lùi, cho tới lúc kiệt sức mà chết! Trừ khi phía Khấu Trọng chiến thắng thì gã mới có thể thoát thân.

Suy nghĩ này làm cả thể xác và tinh thần Từ Tử Lăng mệt mỏi vì gã không cách nào để thân mình bên ngoài việc này được. Chẳng lẽ Từ Tử Lăng để cho huynh đệ của mình mang tính mạng ra phấn đấu vì lý tưởng, mưu cầu hạnh phúc cho vạn dân thiên hạ mà bản thân mình lại khoanh tay đứng nhìn, không lý gì tới sao? Bất kể là gã không muốn đến thế nào, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm, chọn con đường không có đất lùi là ủng hộ Khấu Trọng.

Dương gia quân lập thành trận thế, nghiêm trận chờ đợi ở mặt Tây trại địch, phòng ngừa địch nhân trong trại tập kích. Phi Vân chiến sỹ phụ trách điều khiển xe lừa, tiến thẳng về phía cửa thành Định Đỉnh của Lạc Dương. Vương Huyền Thứ và thân vệ khoá đuôi. Quả như

dự liệu, quân Đường trong trại tuy có điều động nhưng chỉ để phòng thủ, không dám ra đánh.

Tiếng chuông trên tường thành vang rền, cửa Định Đỉnh mở xuống bắc ngang thành cầu vượt qua hộ thành hà. Vương Thế Sung, Vương Huyền Ứng, đại tướng quân Bạt Dã Cương dẫn hai ngàn quân Trịnh ra đón. Năm người Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, Dương Công Khanh và Vương Huyền Thứ từ trong đội vận lương tiến ra.

Hai bên gặp nhau, quân bên phía Vương Thế Sung tự phát đồng thanh hoan hô rầm trời. Có người còn đổ lệ vì viện quân và lương thảo đã tới. Các chiến sỹ trên tường thành và các chiến sỹ phòng thủ cổng thành hưởng ứng hò reo vang lừng. Không khí vô cùng sôi sục và cảm động, giống như dân chúng đang khổ sở vì hạn hán bỗng thấy trời mưa xuống, sắp chết đến nơi rồi lại sống lại.

Vương Thế Sung đón Khấu Trọng. Từ trên lưng ngựa, lão nhào sang ôm chặt Khấu Trọng, hai mắt đẫm lệ nói:

- Thiếu Soái nghĩa khí cao cả, tình cảm thắm thiết, không tính toán hiềm khích trước đây. Vương Thế Sung ta cảm kích phi thường, vĩnh viễn không quên đại ân đại đức.

Khấu Trọng bị lão ôm chặt đến nỗi toàn thân khó chịu. Gã biết giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Tính cách con người đã thế nào thì sẽ mãi như thế. Kể cả khi trong một tình hình đặc thù nào đó mà thái độ ủa con người có thay đổi lớn thì bản chất vẫn không thể suy xuyển.

Khấu Trọng nhẹ nhàng thoát khỏi tay lão, nghiêm nghị nói:

- Lần này ta và Dương công về Lạc Dương không hề có điều kiện gì, cũng không có yêu cầu gì. Chỉ hy vọng mọi người có thể hợp tác

chân thành, đánh lui quân Đường. Hy vọng Thánh thượng hiểu cho.

Đội xe lương ào ào vượt qua bên cạnh họ, được quân Trịnh áp tải lũ lượt tiến qua cổng Định Đỉnh.

Đứng cạnh Khấu Trọng, Từ Tử Lăng trong lòng vô cùng kích động. Gã cảm thụ sâu sắc sự đáng sợ và tàn khốc của chiến tranh vì nó thể hiện rõ nét trên nét mặt mệt mỏi của mỗi người quân Trịnh.

Vương Thế Sung than:

- Ta đã sai càng sai, vốn không còn mặt mũi gì gặp Thiếu Soái nữa. Hiện giờ chỉ cầu một chốn bình an chứ không mong gì hơn nữa.

Khấu Trọng đỡ lời:

- Chúng tôi tính sau khi ổn định Lạc Dương sẽ lập tức đi gặp Đậu Kiến Đức, thuyết phục ông ta phái binh tới cứu. Hy vọng trước khi hết lương thực sẽ giải được vòng vây Lạc Dương. Về việc này, Thánh thượng có ý kiến gì không?

Vương Thế Sung nghiêm nét mặt nói:

- Chỉ cần là ý kiến của Thiếu Soái thì Vương Thế Sung ta không thể không tiếp thu.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Thế là tốt nhất. Chúng ta sau khi vào thành lập tức đem một nửa lương thực và vật dụng phân phát cho cư dân. Trước tiên an định lòng người rồi mới xem xem Lý Thế Dân đánh thành đáng sợ hay công cuộc phòng thủ thành của liên quân chúng ta lợi hại.

Vương Thế Sung hơi kinh ngạc, nhưng lập tức gật đầu đáp ứng. Hai người vừa nói chuyện vừa tiến về cổng thành. Bọn Từ Tử Lăng vội theo sau.

(còn thiếu).

Đối với Từ Tử Lăng, Vương Huyền Ứng làm như không có chuyện gì. Nhưng đó chỉ là do không còn cách nào khác mà hắn phải làm thế.

Bạt Phong Hàn thần sắc lạnh lùng. Dường như trên thế gian này không còn việc gì có thể làm hắn động tâm.

Khấu Trọng ở phía trước thấp giọng hỏi Vương Thế Sung:

- Tình hình hiện nay thế nào?

Vương Thế Sung hừ lạnh đáp:

- Việc đại quân của Lý Thế Dân đã áp sát là sự thật không thể chối cãi…(còn thiếu)

Tiếng tù và vang lên. Dương gia quân do Ma Thường chỉ huy bắt đầu lùi về cửa Định Đỉnh. Nhiệm vụ vận lương cuối cùng đã đại công cáo thành.

Khấu Trọng vừa vào thành lập tức phát lương. Chiêu này có hiệu quả hơn bất kỳ thủ đoạn nào để phấn chấn lòng dân, lập tức biến một toà thành vốn tử khí trùng trùng hồi phục lại sức sống và sinh cơ. Khấu Trọng lại sai người truyền bá tin Đậu quân trong thời gian ngắn sẽ xuất quân vượt sông đến giải mối nguy cho Lạc Dương, làm sỹ khí quân dân trong thành vô cùng phấn chấn.

Ngay sau đó, bọn Khấu Trọng và các tướng lĩnh của Vương Thế Sung, chủ yếu là hoàng thân quốc thích, cử hành hội nghị quân sự. Quân vận chuyển lương thực tới vốn đã mỏi mệt được an trí ở các nhà dân bỏ trống nghỉ ngơi để ứng phó với cuộc chiến tấn công – phòng thủ thành quy mô lớn sắp tới.

Lạc Dương là một trong ba toà đô thành lớn nhất của cựu Tuỳ, là thành trì kiên cố nhất ngoài Trường An và Giang Đô. Chỉ xem việc với năng lực của Lý Tử Thông mà vẫn có thể ỷ vào Giang Đô chống chọi với quân Giang Hoài tinh nhuệ của bá chủ thiên hạ Đỗ Phục Uy và thuỷ sư Giang Nam của Trầm Pháp Hưng là có thể tưởng tượng được uy thế của Lạc Dương.

Thật ra, khả năng phòng thủ của Lạc Dương so với Trường An hoặc Giang Đô chỉ có hơn mà không kém. Ngoài bốn phía có sông nước thiên nhiên che chở, bên ngoài còn có tường thành bảo vệ. Tường thành rộng tới tám trượng, có thể cho phép hơn mười kỵ sỹ sánh vai cùng đi. Thành lâu rộng lớn, bốn mặt có mười hai cửa, giữa các cửa có thể hỗ trợ lẫn nhau. Cửa nào cũng là quan khẩu (cửa khẩu vững chắc).

Binh khí có sức uy hiếp lớn nhất đối với quân Đường đánh thành là Đại phi thạch* và Bát cung nỗ tiễn cơ* do Sa Thiên Nam thiết kế chế tạo riêng cho Lạc Dương. Đại phi thạch có thể bắn ra những tảng đá nặng tới năm chục cân, xạ trình đạt hai trăm bước. Bát cung nỗ tiễn cơ là máy bắn những mũi tên to như cây búa, có thể tấn công địch nhân trong vòng hơn năm trăm bước. Hai thứ vũ khí này là công cụ phòng thủ thành siêu cấp, có tính cơ động rất cao, chuyển động linh hoạt. Có thể điều động mau lẹ trên tường thành.

Một trăm hai mươi chiếc Đại phi thạch và một trăm năm mươi Bát cung nỗ tiễn cơ giúp phòng thủ Lạc Dương vững như tường đồng vách sắt. Vì vậy dù ai nấy đều đói ăn, hơn nữa người chỉ huy việc

đánh thành là Lý Thế Dân uy chấn thiên hạ, liên tục tấn công mười mấy ngày đêm không ngừng nghỉ từ khắp bốn phía, nhưng vẫn không làm gì được Lạc Dương.

Binh lực quân Đường bên ngoài thành không ngừng được tăng cường. Lý Nguyên Cát phụng mệnh Lý Uyên từ Trường An được điều tới làm phó soái cho Lý Thế Dân. Hắn mang theo năm vạn quân khoẻ mạnh. Lý Thế Tích cũng chuyển quân từ Hổ Lao về Lạc Dương. Hiện giờ, đại quân Lý Thế Dân với đại bản doanh là Thanh Thành cung phía đông bắc Lạc Dương có tổng binh lực lên đến mười hai vạn. Nếu tính hết quân Đường đóng ở các thành trấn xung quanh thì tổng số quân Đường xuất quân Đông chinh lần này đạt trên hai chục vạn người. Có thể thấy Lý Uyên đã tập trung toàn lực, quyết phải lấy cho bằng được Lạc Dương.

Trong tình hình bình thường thì Lạc Dương là một toà thành kiên cố, căn bản không cách gì đánh chiếm được. Vì thế, sách lược mà Lý Thế Dân lựa chọn tuyệt đối chính xác, trước tiên cô lập Lạc Dương, cắt đứt mọi con đường vận lương làm quân dân trong thành thiếu lương đói ăn. Khi đó thì không đánh cũng tự tan vỡ.

Khấu Trọng có thể vận chuyển được lương thực tới Lạc Dương, phải nói trong đó có phần may mắn. Mấu chốt ở chỗ Bạt Phong Hàn kịp thời đến báo tin, lại có thiết bị vượt sông do Dương Công Khanh để lại trước đây nên phối hợp các việc này lại mới có được thành công. Nhưng đây là đợt cung ứng lương thực cuối cùng trong cuộc chiến vây thành của Lạc Dương. Cho dù bọn Khấu Trọng có thể đột vây trở lại Trần Lưu thì cũng không thể vận chuyển lương thực tới được nữa.

Hiện giờ, cứu tinh duy nhất của Lạc Dương là Đậu Kiến Đức. Chỉ khi lão đoạt lại Hổ Lao, mở ra cửa ngõ phía Đông thì liên quân mới có cơ hội đánh bại Lý Thế Dân.

Sau khi quân cứu viện của Khấu Trọng tới Lạc Dương, Lý Thế Dân tạm hoãn đánh thành, chấn chỉnh lại trận thế.

Đối với Khấu Trọng thì không ai dám đánh giá thấp. Một khi để cho gã và Vương Thế Sung liên thủ giáp kích thì nói không chừng quân Đường sẽ đại bại. Sách lược của Lý Thế Dân luôn lấy sự cẩn thận, vững chắc làm yếu tố tiên quyết.

Sau khi bọn Khấu Trọng vào thành, quân Đường bắt đầu đào trúc luỹ xung quanh Lạc Dương, tiến hành phong toả toàn diện đối với tòa thành này. Trúc luỹ thuận lợi cho cả công và thủ, tạo thành áp lực lớn hơn cả việc tấn công mạnh mẽ.

Trong hội nghị, chức trách, địa vụ của các tướng thủ hạ Vương Thế Sung vẫn giữ như cũ không thay đổi lớn. Riêng việc phòng thủ hai cửa Thượng Đông và An Hỉ gần bộ tổng chỉ huy quân Đường ở Thanh Thành cung được giao cho Dương Công Khanh chủ trì, dùng Dương gia quân kinh nghiệm phong phú và đội Phi Vân kỵ do một tay Khấu Trọng đào tạo ra để ứng phó với chủ lực tấn công của Lý Thế Dân. Những tướng sỹ vốn phòng thủ ở đây được điều chuyển đi các cửa thành khác.

Tổng số quân và dân trong thành ước khoảng mười tám vạn người. Số lượng quân chính quy khoảng ba vạn hai ngàn, thêm vào viện binh của Khấu Trọng thì binh lực cũng không quá bốn vạn.

Sau khi xem xét rõ tình thế, Khấu Trọng lập tức quyết định nhân lúc sự phong toả của Lý Thế Dân chưa hoàn thành, vào lúc nửa đêm sẽ đột vây đi gặp Đậu Kiến Đức.

Vương Thế Sung còn gì mà nói nữa? Ngoài việc lại nói một thôi một hồi những lời cảm kích, bày tỏ thành ý hợp tác với Thiếu Soái quân

và Đậu quân, tất cả đều y theo lời Khấu Trọng.

Cuối cùng, Khấu Trọng kết luận:

- Mỗi một ngày qua đi, lương thực, vật dụng và dược phẩm của chúng ta lại ít đi thêm một chút. Theo tình hình trước mắt, lương thực trong thành tối đa chỉ có thể dùng được khoảng nửa tháng, tức là tới thượng tuần tháng mười. Việc bổ sung thêm là không thể. Vì thế, hy vọng duy nhất trước mắt là Đậu quân tới cứu viện. Chỉ cần bọn họ đánh chiếm Hổ Lao, đánh thông con đường phía Đông thì vòng vây Lạc Dương sẽ tự giải. Bọn ta tối nay lập tức lên đường đi gặp Đậu Kiến Đức. Trong thời gian đó, các vị phải tử thủ Lạc Dương, đợi tin tốt lành của bọn ta.

---oOo---

Sau hội nghị, Khấu Trọng từ chối đề nghị của Vương Thế Sung mời vào cung để tiễn hành. Gã và Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn trở lại khu trạch viện nhỏ sau lưng có sông ở phường Trạch Thiện mà trước đây hai gã đã từng ở, tranh thủ nghỉ ngơi.

Toà trạch viện này vốn thuộc sở hữu của Vương Thế Sung, nhưng vì mỗi lần bọn gã đến Lạc Dương, Vương Thế Sung đều cấp cho họ dùng nên không khỏi nảy sinh tình cảm đặc biệt với nó. Khi bước chân vào trạch viện, bọn gã có cảm giác thoải mái như là về nhà vậy. Không khí giống như Đa Tình oa của Hầu Hy Bạch ở Trường An.

Ba con ái mã và Vô Danh giao cho Phi Vân kỵ chăm sóc. Lần này đi gặp Đậu Kiến Đức chắc chắn sẽ không thuận buồm xuôi gió. Đây là một cơ hội tốt để Lý Thế Dân giết chết bọn họ. Vì thế nên họ không muốn ái mã và chim ưng phải mạo hiểm đi cùng.

Ba người về phòng riêng nghỉ ngơi.

Từ Tử Lăng vứt bỏ hết mọi suy nghĩ ra khỏi đầu, nhắm mắt tĩnh toạ. Chân khí trong người vận hành chưa đầy hai giờ thì không những mọi nỗi mệt nhọc hết sạch, thậm chí cảnh giới lại càng cao thêm, công lực thêm tinh thuần. Trong lòng gã vô cùng ngạc nhiên.

Tiếng chân Khấu Trọng tới gần.

Khấu Trọng mở cửa vào phòng. Vừa thư giãn gân cốt, vừa đến bên giường ngồi xuống, cười nói:

- Lão Bạt đến tuốt bến thuyền nhỏ sau nhà đứng ngẩn ra ở đó. Theo ta thấy thì trong lòng tên tiểu tử này vẫn còn chuyện gì đó không nói cho bọn ta biết.

Từ Tử Lăng nói:

- Đến giờ lên đường rồi.

Khấu Trọng vội tiếp:

- Cứ nói vài câu đã được không. Ài! Làm khó ngươi khiến trong lòng ta rất bất an. Đều là do ta không tốt, tranh con mẹ nó thiên hạ này làm gì? Hiện giờ thì thành thế cưỡi hổ rồi, không thể không liều mạng chống chọi.

Từ Tử Lăng nói:

- Mọi người đều là huynh đệ, nói những lời đó làm gì? Nhưng ta có mấy câu phế phủ, nếu không nói ra thì không thể thoải mái được.

Khấu Trọng nghiêm trang nói:

- Ta đang nghe đây.

Từ Tử Lăng tiếp:

- Việc tương lai không ai biết được. Ta chỉ hy vọng việc gì ngươi cũng lấy hạnh phúc của trăm họ trong thiên hạ làm đầu, không nên như một người có dã tâm, cuối cùng lấy lợi ích bản thân làm trọng, bị quyền lực và danh vọng làm cho mê muội.

Khấu Trọng gật đầu:

- Những lời này, Khấu Trọng ta sẽ ghi sâu trong lòng, không bao giờ dám quên.

Từ Tử Lăng trầm xuống.

Khấu Trọng hỏi:

- Lăng thiếu gia hãy nghĩ giùm ta xem trong số những đầu lĩnh Thiếu Soái quân, ai là người đã bán đứng ta?

Từ Tử Lăng nhíu mày đáp:

- Người biết bọn ta vận lương đi Lạc Dương không ít. Bọn ta rất khó phân biệt ai là nội gian trong đó.

Khấu Trọng phân tích:

- Chỉ có nhân vật cỡ Thập trấn đại tướng và Đốc giám lục bộ, hoặc các tướng lĩnh cao cấp cỡ Trần Gia Phong, Tạ Giác, Cao Chi Minh, Chiêm Công Hiển mới biết rõ việc vận lương. Vì thế cũng không khó đoán lắm đâu.

Từ Tử Lăng trầm ngâm không nói gì.

Khấu Trọng lộ vẻ suy tư:

- Ngày chúng ta đánh lén Chung Ly, thiếu chút nữa đã rơi vào bẫy của địch nhân, ta đã nghi có nội gian. Ta còn cho là Tích Lương và tiểu Dung bán đứng bọn ta, sau đó mới biết là hiểu nhầm. Tên tiểu tử Hương Ngọc Sơn tuy có chút quỷ quyệt, nhưng chưa tới cảnh giới liệu sự như thần được. Vì thế chắc chắn lúc đó trong quân chúng ta có nội gian ngấm ngầm thông tin với hắn. Ài! Người đó là ai đây?

Từ Tử Lăng nói:

- Dương công và Ma Thường tuyệt không có vấn đề, có thể bỏ họ ra ngoài vòng hoài nghi. Chí thúc, Mưu lão, Chiếm Đạo, Phụng Nghĩa và tiểu Kiệt quan hệ sâu xa với bọn ta, nhiều lần cùng chung hoạn nạn cũng không có vấn đề. Tuyên Vĩnh và hai đại tướng thủ hạ của hắn là Cao Chí Minh, Chiêm Công Hiển xuất thân từ hệ thống của Trác Nhượng, chỉ xem họ trung thành không thay đổi với Đại tiểu thư là biết họ không phải là loại người đó. Chỉ còn lại Hư Hành Chi, Nhậm Mị Mị, Lạc Kỳ Phi, Trần Trường Lâm, Bạch Văn Nguyên, Tiêu Hoành Tiến, Trần Gia Phong và Tạ Giác. Trong lòng ngươi có hoài nghi ai không?

Khấu Trọng đáp:

- Ta thật không muốn hoài nghi bất cứ ai trong họ. Bọn ta và Hư Hành Chi tuy chỉ là bình thủy tương phùng, nhưng ta cảm thấy y là bậc trí giả có hoài bão cứu thế, sẽ không làm những chuyện vô sỉ. Trường Lâm huynh là người quân tử, hoài nghi hắn sẽ làm ta cảm thấy có tội. Về Bạch Văn Nguyên, bọn ta từng cứu mạng hắn, theo lý thì hắn sẽ không lấy oán báo ân. Tiêu Hoành Tiến từng cùng ta cùng chung sinh tử, lại là người chính trực, ta không nghi ngờ hắn là nội

gian. Nhưng đối với Nhậm Mị Mị, Trần Gia Phong và Tạ Giác thì ta không có lòng tin như vậy. Nói cho cùng, họ từng là người của Bành Lương bang. Bành Lương bang luôn không có tiếng tốt, lại có quan hệ lằng nhằng với Ba Lăng bang. Ài! Việc này thật làm người ta đau đầu.

Bạt Phong Hàn xuất hiện ngoài cửa, điềm đạm nói:

- Các huynh đệ! Thời gian tu hành đến rồi!

(

Chương 642: Tìm đường sống trên dòng Lạc Thủy

Đại Đường Song Long Truyện

Cửa chắn kèn kẹt nhấc lên. Khi vừa đủ cho chiếc bè gỗ lọt qua, Từ Tử Lăng phụ trách chèo bè vận kình tụ vào mái chèo, dùng lực khua mạnh một nhát. Phía đuôi ào lên một cột nước tung toé, bè gỗ xuôi theo dòng nước vọt qua cửa chắn nhanh như ngựa phi, lọt vào bóng đêm mênh mông bên ngoài thành.

Hai bờ sông tối đen, dường như hoàn toàn không có địch nhân. Nhưng ba người biết mười hai vạn đại quân vây thành của Lý Thế Dân đã bố trí phòng vệ nhiều lớp ở những nơi đất cao và những chỗ hiểm yếu của các con sông. Bất kể bọn họ đột vây theo hướng nào thì khó mà thoát khỏi tai mắt bọn chúng. Chỉ cần bị bất kỳ đội quân Đường nào níu chân, tiếp đó Lý Thế Dân thân chinh dẫn cao thủ tới tiếp viện thì bọn họ chỉ có chiến đấu đến kiệt lực mà chết, không còn khả năng nào khác.

Mấu chốt thành bại ở chỗ bên nào nhanh hơn.

Lạc Thuỷ là con sông thông thẳng tới Đại Hà, rộng nhất trong số các con sông chảy qua Lạc Dương. Theo Lạc Thuỷ vượt cửa quan là phương pháp đột vây trực tiếp, mau lẹ và thoả đáng nhất mà họ có thể nghĩ ra. Lý tưởng nhất, đương nhiên là có thể đi thẳng tới Đại Hà, lên bờ bắc. Dù có bị chặn đường thì vẫn có thể bỏ bè lên bờ, quyền chủ động vẫn nằm trong tay bọn họ, cơ hội đột phá vòng vây thành công vẫn rất lớn.

Xa xa phía trước có tiếng tù và nổi lên. Bốn mặt tám phương đều có tiếng vó ngựa vọng lại, đủ biết địch nhân đã sinh lòng cảnh giác, có những phản ứng điều động quân mã các nơi.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đứng sừng sững giữa bè, dưới chân để ba thùng tên, ba chiếc thiết thuẫn. Gió đêm thổi mạnh làm y phục dạ hành của ba người bay phần phật, dán sát vào người.

Từ Tử Lăng trong lòng không kinh không sợ, toàn lực chèo bè, cố gắng chạy được càng xa càng tốt.

Trên không mây đen dày đặc, không thấy một ánh trăng sao. Khí trời vẫn chưa tốt hơn.

Khấu Trọng ung dung cười nói:

- Ngươi đoán xem thứ chúng ta gặp phải đầu tiên là cái gì? Ví dụ như một chiếc lưới lớn ngăn sông, dây sắt chặn sông hay là thuỷ sư thuyền của quân Đường?

Bạt Phong Hàn cười nhẹ:

- Lạc Dương là nơi tám sông tụ hội, hình thế sông núi phức tạp. Lý Thế Dân căn bản không thể dự đoán được lộ tuyến đột vây của bọn ta. Hắn càng không thể nghĩ ra được rằng tối nay bọn ta lên đường, ta dám khẳng định hiện giờ hắn đang luống cuống chân tay.

Khấu Trọng nhìn những bọt nước bắn tung lên trước mũi bè, trong lòng thầm khen Loa Hoàn chân khí của Từ Tử Lăng thâm hậu khôn lường, vô cùng vô tận. Gã trả lời:

- Khấu Trọng ta có thể đánh giá thấp bất kỳ ai, nhưng tuyệt không dám đánh giá thấp Lý Thế Dân. Phương pháp phong toả đường

sông có thể phức tạp, cũng có thể đơn giản. Ví dụ như bố trí mấy chục chiếc máy bắn đá hai bên bờ, lại tăng cường thêm cung tiễn thủ thì bọn ta chỉ còn cách bỏ thuyền lên bờ.

Từ Tử Lăng ở phía sau khẽ quát:

- Cẩn thận bờ bên trái!

Bè gỗ lạng sang bờ phải. Bên bờ trái tiếng vó ngựa vang trời. Gần trăm kỵ sĩ men theo bờ sông đuổi đến, giương cung lắp tên nhưng bắn không trúng đích vì bè gỗ đã tránh sang bờ phải nơi tầm bắn tên không tới. Những mũi tên hết lực rơi xuống mặt nước cách bè gỗ hơn trượng.

Bè gỗ kéo theo một đám sóng nước cao phía đuôi, lao vùn vụt sát bờ sông như đang lướt trên mặt nước, lướt qua từng khúc quanh của con sông, đua tốc độ với kỵ binh địch bên bờ trái. Tình thế vô cùng căng thẳng.

Hai người Khấu, Bạt đồng thời lấy cung ra. Khấu Trọng cười nói:

- Chỉ bờ trái có địch, bờ phải không người. Ý tứ của Lý Thế Dân là định dụ bọn ta lên bờ phải. Con mẹ nó! Lão tử sẽ không trúng kế của hắn.

Bạt Phong Hàn gật đầu đồng ý:

- So với việc bị bức bách phải lên bờ thì chi bằng chúng ta bỏ thuyền lên bờ sớm một bước, vẫn có thể nắm quyền chủ động trong tay.

Véo! Véo!

Cương tiễn từ hai chiếc cung Xạ Nhật, Thích Nguyệt liên châu bắn

ra, nhằm vào những chiến mã dẫn đầu của địch. Chiến mã hý thảm, quỵ vó ngã lăn ra. Nhóm dẫn đầu kỵ binh địch bị trở ngại, lập tức loạn thành một đám, không thể men theo bờ sông đuổi tiếp.

Từ Tử Lăng và hai người tâm ý tương thông. Gã vội điều khiển bè gỗ rời khỏi bờ phải tiến sang bờ trái.

Bạt Phong Hàn hét lớn:

- Nhớ kỹ trận thế hình tam giác của bọn ta, tuyệt đối không được để địch nhân chia cắt.

Từ Tử Lăng tiếp lời:

- Ta có một đề nghị! Tại sao không thử xông thẳng qua cửa quan nơi địch nhân phong toả mặt sông? Chỉ cần bọn ta men sát mép sông thì máy bắn đá ở hai bờ đều không làm khó được bọn ta. Nếu có thể sấn qua cửa quan đó thì đại bộ phận bố trí của quân Đường sẽ không có tác dụng gì nữa.

Khấu Trọng tắc lưỡi khen:

- Thì ra người to gan nhất lại là Lăng thiếu gia.

Bạt Phong Hàn cười dài:

- Có đạo lý. Máy bắn đá vốn nặng nề không linh hoạt. Nếu tấn công thuyền lớn thì có thừa, nhưng đối phó chiếc bè gỗ nhỏ của bọn ta do Lăng thiếu gia điều khiển thì cũng vô dụng mà thôi. Men sát bờ mà phóng nhanh thì sẽ làm máy bắn đá ở gần thì gần quá, bờ bên kia lại xa quá, chỉ ứng phó với mấy mũi tên thì bọn ta có thể làm được. Đành xả mạng bồi tiếp quân tử thôi!

Bè gỗ quành qua một khúc cua gấp, chuyển vào một đoạn sông thẳng tắp. Hai bên bờ đê cao hẳn lên. Chỉ thấy những chỗ cao bóng người trùng điệp, máy bắn đá đặt san sát hai bên. Đằng xa có thể thấy sáu chiếc chiến thuyền dàn thành hàng chữ nhất tạo thành đường cụt. Trận thế như vậy thực có khí thế phong toả hết mặt sông.

Khấu Trọng biến sắc thốt:

- Bàn tính như ý của chúng ta gảy không kêu rồi (ý nói tính toán không thực hiện được).

Thì ra chỗ này mặt sông hẹp lại. Địch nhân phòng thủ ở chỗ hẹp nhất chỉ rộng mười trượng. Bất kể là họ men sát theo bờ bên nào vẫn nằm trong xạ trình của máy bắn đá và cung tên.

Nói chưa dứt lời, phía trước sáng bừng lên. Không chỉ hai bên bờ thắp lên hơn trăm ngọn đuốc mà sáu chiếc chiến thuyền phía trước cũng thắp đèn đuốc lên, chiếu sáng nửa dặm mặt sông phía trước như ban ngày, không gì không lộ rõ.

Từ Tử Lăng biết trong tình hình đó mà xông thẳng qua cửa quan thì chẳng khác lao đầu vào tử lộ. Gã quyết đoán nói:

- Lên bờ!

Tay gã vẫn cầm theo mái chèo.

Ba gã đồng thời vọt khỏi bè gỗ nhảy lên bờ trái. Chưa hạ chân xuống mặt đất thì hàng trăm mũi tên đã bắn tới mù trời. Việc này nằm ngoài ý liệu của ba gã. Không ngờ trước cửa quan mà địch nhân cũng bố trí cung tiễn thủ.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng sử dụng bản lĩnh giữ nhà, đồng thời

hoán chuyển chân khí, chia ra hai bên trái phải nắm lấy Bạt Phong Hàn, thay vì rơi xuống đất thì lại vọt lên cao, vất vả tránh khỏi làn mưa tên. Ba gã lăng không nhào đến trận địa cung tiễn thủ bên bờ sông.

Khi lơ lửng trong không trung, ba gã liếc mắt quan sát rõ ràng tình thế xa gần liền cảm nhận rõ ràng quyết tâm đặt bọn họ vào tử địa của Lý Thế Dân.

Trên hai bờ sông, ngoài máy bắn đá và cung tiễn thủ phong toả đường sông còn có một đội quân do nhiều binh chủng hợp thành, xếp thành đội ngũ trước cửa quan. Loạt tên vừa rồi được bắn ra từ chính mấy hàng cung tiễn thủ đứng đầu của toán quân này. Tiếp đó là đội mang thuẫn phủ, sau cùng là kỵ binh. Nhân số của mỗi nhóm khoảng năm trăm, tổng cộng là một ngàn năm trăm người.

Tên đầu lĩnh lại hạ lệnh. Cung tiễn thủ không kịp bắn loạt tên thứ hai ra liền cất cung đi, rút bội đao đeo trên đùi, tản ra bốn phía. Ba người như đang tự lao đầu vào lưới.

Chỉ với toán quân này thì thực lực đã thừa đủ để giết chết ba gã. Huống chi chỉ cần giữ chân họ được một lát thì sẽ có thêm nhiều địch nhân từ bốn phương tám hướng đuổi tới. Bọn gã chắc không thể thoát thân.

Ở khu vực bình nguyên bờ bắc Lạc Thuỷ này, cây cối bị đốn trụi, tạo thành một khoảng trống lớn. Khu rừng gần nhất chỉ thấy mờ mờ phía xa cuối bình nguyên, ít nhất cũng cách ngoài mười dặm. Thật ra, trong chu vi hai chục dặm lấy Lạc Dương làm trung tâm, tất cả cây cối đã bị chặt trụi, nhưng không biết đó là do phía Vương Thế Sung hay phía Lý Thế Dân làm vì hai bên đều có lý do làm thế. Chỉ là lúc này, việc đó đại bất lợi đối với bọn gã vì không có chỗ ẩn tránh. Ngoài bóng tối thì họ không còn điều kiện thuận lợi nào khác để chạy

trốn.

Càng bất diệu hơn nữa là ngoài đám lính trước mặt và địch nhân ở dưới hạ du không xa này còn có nhiều đội kỵ binh trận thế chỉnh tề, nhân số không giống nhau đang chạy tới. Một khi bị hãm vào trùng vây thì ông trời cũng không cứu được bọn gã.

Mắt thấy sắp rơi vào trùng vây của địch, Bạt Phong Hàn thét lớn một tiếng, song chưởng ép xuống, kình khí đập mạnh xuống dưới mặt đất chấn cho mấy tên quân Đường chỗ đó ngã lăn ra. Hắn mượn lực phản chấn, kéo theo Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hai bên vốn chân khí đã cạn kiệt chưa kịp phục hồi vọt sang ngang năm trượng, hạ xuống một cách an toàn ở ngay sát rìa ngoài của vòng vây.

Sau khi tiếp đất, ba gã tản ra một chút, hình thành trận thế tam giác với Bạt Phong Hàn là mũi nhọn, kiếm quang lấp loáng. Địch nhân còn chưa nhìn rõ là chuyện gì đã bị đánh tới tấp, ngã lăn ra hai bên.

Từ Tử Lăng vận kình vào mái chèo dài trượng rưỡi trong tay quét mạnh. Mười tên địch từ đằng sau đuổi tới định chặn đường nếu không bị chấn bay binh khí thì cũng đứt thịt gãy xương, thụ thương ngã lăn ra.

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng chém ra như thiểm điện, không đao nào trệch đích. Đao nào cũng có người ngã xuống.

Trong chớp mắt, ba gã đột phá ra ngoài vòng vây bên ngoài có thực lực tương đối yếu của đối phương. Địch nhân ùn ùn đuổi theo như sóng triều. Bọn quân Đường phía trước phong toả đường sông vội bỏ máy bắn đá chạy tới đánh chặn. Đúng là phía trước không có đường, đằng sau lại có truy binh. Bình nguyên rộng lớn không còn chỗ nào có thể dung thân.

Địch nhân bọn họ đang phải đối mặt mới chỉ là một bộ phận, nếu để chủ lực địch đuổi tới thì giờ này tối nay năm sau khẳng định sẽ là ngày giỗ đầu của bọn gã.

Bạt Phong Hàn quát lớn:

- Từ chỗ nào đến thì trở lại chỗ đó.

Hai gã tâm thần lĩnh hội, đồng thanh đáp ứng.

Ngay trước khi hai cánh quân địch hợp lại vây chặt bọn gã, ba người phóng vọt mình lên, như chim đại bàng ra sức vọt ngang sang gần bảy trượng, vượt qua gần trăm địch nhân đang không quản thân mình đuổi tới, lao về phía bờ sông. Khi tiếp đất thì đao, kiếm, mái chèo đồng thời đánh ra, kình khí rít gào trong không trung. Người chưa tới đã ép địch nhân ngã lăn ra bốn phía, như cuồng phong lạc diệp mở rộng không gian trong vòng vây địch.

Cùng điểm chân lên mặt đất, ba gã lại vọt lên không, vượt qua trận địa máy bắn đá, rơi xuống bờ sông.

Chiếc bè gỗ không người điều khiển và không ai thèm ngó ngàng tới đang xuôi dòng trôi thẳng về phía sáu chiếc chiến thuyền bày thành hàng chữ nhất chặn ngang sông. Chỉ thấy bè gỗ xoay chuyển, va vào bờ đá rồi lại trôi ra giữa sông.

Bạt Phong Hàn cười dài:

- Ông trời vẫn chưa tuyệt đường bọn ta!

Hai chân phát kình, thân hình hắn như viên đạn rời khỏi bờ sông vọt ra bè gỗ giữa sông.

Lúc này, bè gỗ vẫn cách chiến thuyền địch hơn trăm trượng, chưa lọt vào tầm bắn của máy bắn đá và cung tên trên thuyền.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không dám chậm trễ, bám theo sau Bạt Phong Hàn, cùng phóng lên bè gỗ.

Ba gã trước sau hạ mình xuống bè. Mái chèo của Từ Tử Lăng khua mạnh làm bắn tung lên một cột nước. Bè gỗ liền vọt thẳng tới hạm đội địch. Coi như họ đã qua được một cửa quan gồm máy bắn đá và cung tiễn thủ. Chỉ còn sáu chiếc chiến thuyền phía trước.

Máy bắn đá và cung tên trên bờ phải bắn tới tấp, nhưng đều chậm một bước. Đá tảng rơi ngay sau đuôi bè làm tung lên từng cột nước, nguy hiểm đến cực điểm.

Khấu Trọng hét lớn:

- Đuốc!

Gã và Bạt Phong Hàn đồng thời một tay cầm cung, một tay lấy tên, dùng thủ pháp mau lẹ tuyệt luân liên tục bắn ra. Giống như hai gã đang biểu diễn tài bắn tên, cương tiễn bắn ra veo véo, đích bắn không phải người mà là các ngọn đuốc trên thuyền.

Hàng trăm ngọn đuốc trên thuyền đều để trên giá đỡ, bị tên bắn trúng thi nhau đổ xuống, dầu đốt tràn ra sàn thuyền. Lúc này thời tiết khô hanh, lửa lập tức bùng lên lan rộng làm quân Đường trên thuyền vô cùng bối rối, không biết nên cứu hoả hay là phản kích.

Từ Tử Lăng kích phát Loa Hoàn Kình. Tốc độ bè gỗ không ngừng gia tăng. Gã lại điều khiển chạy theo hình chữ chi nên máy bắn đá và cung tên của địch đều bắn trượt.

Uỳnh!

Chân phải Bạt Phong Hàn hất chiếc thiết thuẫn ra, dùng phép tá kình đánh bạt một tảng đá bắn tới. Khấu Trọng thì đứng chắn trước mặt Từ Tử Lăng dùng Xạ Nhật cung gạt tên bắn tới để Từ Tử Lăng tập trung chèo thuyền.

Ba chiếc chiến thuyền địch đã nằm trong biển lửa, hoàn toàn mất hết năng lực chặn đường. Trong đó có một chiếc lửa đã bén tới cánh buồm. Lửa cháy ràn rạt, cuồn cuộn xung thiên.

Cự ly trăm trượng chỉ chớp mắt là tới. Bè gỗ với tốc độ của chiến mã xuyên qua khe hở giữa hai chiến thuyền bốc cháy dữ dội nhất. Lúc này ba gã mới phát hiện ra giữa các chiến hạm còn có hơn ba sợi xích sắt cột sáu chiếc thuyền lại với nhau rồi chằng vào gốc cây cổ thụ hai bên bờ làm thuyền có thể giăng ngang sông mà không bị trôi dạt, ngăn cản lối đi của bè gỗ.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng không hẹn mà cùng vọt mình lên không. Khi rơi xuống thì sử thế Thiên cân truỵ đạp mạnh xuống đuôi bè. Đầu bè liền dựng lên, đáy bè cọ vào xích sắt rồi tà tà lên dốc. Từ Tử Lăng liền vận tụ toàn thân công lực kích phát Loa Hoàn Kình, tạo ra một cột nước cao tới trượng rưỡi. Bè gỗ như chiến mã vượt rào, phi qua sợi xích cao nhất rồi rơi xuống mặt nước sau lưng chiến thuyền địch. Như chim sổ lồng, bè gỗ chạy thẳng vào đoạn sông đen ngòm phía trước của Lạc Thuỷ.

Bè gỗ kéo theo ba gã chìm trong nước một lát rồi lại nổi lên, tiếp tục hành trình.

Ba gã đồng thanh hoan hô. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cả sáu chiếc chiến thuyền đều đã chìm trong biển lửa.

Bè gỗ chạy qua một khúc sông, ánh đèn lửa đã lùi tít lại mãi đằng sau. Hiện giờ, khung cảnh càng tối tăm thì bọn gã càng cảm thấy an toàn.

Nghĩ lại sự hung hiểm vừa rồi, ba gã không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Khấu Trọng cười rộ:

- Sự bố trí của Lý tiểu tử thực làm người ta đại khai nhãn giới, nhưng cuối cùng lại bị chúng ta đánh bừa đánh bãi rồi vượt qua quan ải.

Bạt Phong Hàn cười nhẹ:

- Nếu cứ thế này mà chạy thẳng được tới Đại Hà thì ngày mai chúng ta đã có thể đi bái phỏng Đậu Kiến Đức với tâm tình du sơn ngoạn thuỷ rồi.

Từ Tử Lăng ngửa mặt nhìn trời, giật mình thốt:

- Bọn ta tính toán trăm bề, nhưng vẫn tính sót mất một điểm. Đó là tử địch của chúng ta không chỉ là quân Đại Đường mà còn có bằng hữu cũ là Khang Sao Lợi nữa.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nghe thế cũng ngửa mặt nhìn lên, lập tức biến sắc.

Một chấm đen đang bay lượn trên không cách Lạc Thuỷ sáu, bảy chục trượng. Chính là một con liệp ưng.

Khấu Trọng cười khổ:

- Nếu pháp nhãn của ta không sai thì đó chính là con súc sinh lông dẹt của Khang Sao Lợi. Ài! Con mẹ nó! Đây gọi là cơn sóng này

chưa dứt, cơn sóng khác đã ập tới. Kẻ đang truy sát chúng ta chính là Lý Nguyên Cát. Tên tiểu tử này lần trước bị chúng ta đùa giỡn trong lòng bàn tay, không còn chút mặt mũi trước mặt Lý Uyên nên tối nay hắn muốn lấy lại thể diện đây mà.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Cứ xem khí thế điều động quân vừa qua thì người chủ trì đại cuộc chính là Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát chỉ là phó thủ của hắn. Chúng lại huy động toàn lực. Như vậy, đoạn đường này tuyệt không dễ đi đâu.

Bạt Phong Hàn gạt đi:

- Bọn ta bỏ bè rồi trở lại bè, đốt cháy chiến thuyền địch đã hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của chúng. Chỉ cần thay nhau toàn lực chèo bè thì cho dù bọn chúng biết vị trí của chúng ta, nhưng trước khi đuổi kịp thì chúng ta đã tới Hoàng Hà rồi. Có gì mà phải lo lắng thế? Ồ!

Nói chưa dứt lời, đáy bè vọng lên âm thanh sắc nhọn bị ma sát và đứt đoạn kinh tâm động phách, rất khó nghe. Bè gỗ dường như đâm phải những vật cứng rắn sắc nhọn nào đó dưới lòng sông.

Ba gã trong lúc không đề phòng đều trợn mắt ngây người. Khấu Trọng kinh hãi hô lớn:

- Là tiêm mộc trận. Mau chạy!

Ba gã phóng vọt khỏi bè gỗ. Khi nhìn rõ mấy chục trượng dưới lòng sông cắm đầy những cây gỗ dài đầu vót nhọn thì bè gỗ đã vỡ tan. Thuẫn bài cũng chìm xuống lòng sông. Chiếc bè gỗ được kết rất chắc chắn trong nháy mắt đã biến mất.

Ba gã hạ mình xuống bờ trái. Nhìn sang phía Tây, Lạc Dương đã biến thành một quầng sáng mờ mờ nhỏ như lòng bàn tay. Hai đội kỵ binh mỗi đội hơn ngàn người đang men theo hai bờ Lạc Thuỷ phóng tới, cách bọn gã không tới một dặm.

Bạt Phong Hàn chỉ về cánh rừng già trên vùng đồi núi cách chỗ bọn gã khoảng năm dặm, nói:

- Đó là chỗ tỵ nạn của chúng ta.

Nói xong, hắn dẫn đầu phóng đi. Hai gã cũng vội bám sát theo sau.

(

Chương 643: Đánh đuổi ngàn dặm

Ba người men theo bờ sông chạy như tên bắn về phía khu rừng. Thủ đoạn phong toả sông của Lý Thế Dân thực làm người ta không dự liệu được. Lúc trước, khi xông qua được cửa quan, bọn họ tưởng đã có hy vọng thoát thân, nào ngờ bè gỗ đã bị tiêm mộc trận được bố trí ngầm trong lòng sông phá huỷ hoàn toàn.

Với cước lực của bọn họ thì trong thời gian ngắn có thể nhanh hơn khoái mã, nhưng nếu so trên một đoạn đường dài thì sớm muộn gì cũng bị chiến mã đuổi kịp. Nguy hiểm nhất là việc liên tục chạy một đoạn đường dài không được nghỉ ngơi sẽ làm chân nguyên tổn hao nghiêm trọng, sức chiến đấu của bọn gã sẽ bị giảm sút.

Nếu trên trời không có liệp ưng thì bọn gã có thể thi triển các kế che mắt đánh lạc hướng địch để trốn thoát. Hiện giờ thì hành tung đã bị bại lộ, kế gì cũng không dùng được nữa. Tình thế vô cùng bất lợi.

Ba gã không dám rời xa khỏi Lạc Thuỷ vì khi cần thiết sẽ nhảy vào dòng sông, tạm tránh địch nhân.

Khu rừng chỉ còn cách chừng một dặm.

Tốc độ của truy binh đuổi theo hai bên bờ vẫn được duy trì, bám sát sau lưng cách họ một dặm, tạo thành uy hiếp cực lớn, như phù chú đòi mạng.

Bỗng Từ Tử Lăng thấp giọng hô:

- Trong rừng phía trước có địch.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn giật mình kinh hãi. Nếu phía trước không đi được thì họ chỉ còn hai lựa chọn. Một là chạy sang phía Tây trở lại Lạc Dương, hai là nhảy vào dòng Lạc Thuỷ. Việc quay trở lại Lạc Dương đương nhiên là không thể. Nhảy vào dòng sông càng không phải là biện pháp hay vì địch nhân nếu đã mai phục đằng trước như đã đoán trước được hướng đi của bọn gã thì chúng sẽ không sơ sót đường sông.

Bạt Phong Hàn than thở:

- Cuối cùng ta cũng nhận thức được thủ đoạn lợi hại của Lý Thế Dân rồi.

Từ Tử Lăng hét lớn:

- Chạy phía này!

Gã chạy sang phía Tây Bắc, hy vọng có thể vòng tránh nơi địch nhân mai phục phía trước, chạy vào khu rừng núi sau lưng chúng.

Tiếng trống trận rền vang. Mấy trăm kỵ binh từ trong rừng phi ra. Chúng hò hét vang trời, nhằm chỗ bọn gã đánh tới.

Cả ba thầm thở ra một hơi, biết ít nhất thì họ đã tránh được mối hoạ tên bắn xuyên người, vì nếu tiến vào trong tầm bắn của địch nhân mai phục, trên mặt đất bằng phẳng thoáng đãng không có vật che thân, mấy trăm mũi tên đồng thời tập trung bắn ra thì dù với thân thủ của bọn gã cũng không thể thoát khỏi.

Hai bên quả thực đang so bì tốc độ. Kỵ binh địch cố gắng chặn đường trước khi bọn gã chạy được vào khu núi rừng. Bọn gã thì lại

phải làm sao chạy được đến đó trước địch nhân.

Toán kỵ binh phía sau tách khỏi bờ Lạc Thuỷ, điên cuồng truy đuổi.

Nhất thời, tiếng hô giết, tiếng vó ngựa vang lên bốn phía, rung chuyển cả đất trời. Liệp ưng bay lượn trên đầu bọn Khấu Trọng, chỉ cho địch nhân ở xa biết vị trí chính xác của họ.

Người dẫn đầu là Từ Tử Lăng thấy tình hình không hay, thầm nghĩ dù bọn gã có thể nhanh hơn kỵ binh địch một bước nhưng không thể bỏ rơi đối phương được. Chỉ cần địch nhân ngồi trên lưng ngựa bắn tên, ba người vừa chạy vừa phải đỡ tên bắn tới thì sớm muộn gì cũng sẽ bị đuổi kịp.

Nghĩ tới đây, gã quả quyết hét lớn:

- Chạy về bên này!

Rồi thay đổi phương hướng, chạy ngược trở lại khu rừng lúc trước địch nhân mai phục, xông vào phía cuối đội hình của địch.

Tướng lĩnh bên địch quát tháo ầm ỹ. Kỵ binh đối phương giật cương đổi hướng, đội hình biến hoá, tản ra như cánh chim bao vây bọn gã. Kỵ trận vẫn không rối loạn, thật xứng với câu “linh hoạt như thần”, cho thấy sự huấn luyện kỹ lưỡng của quân Đường. Đội quân này vào khoảng năm trăm người, nhưng là lính tinh nhuệ trăm người chọn một nên phản ứng và kỵ thuật đều vào loại thượng hạng.

Kỵ binh địch biến thành hình cánh cung, từ phía Tây Bắc áp sát, còn khu rừng, mục tiêu của bọn gã, thì ở phía chính bắc.

Vèo! Vèo!

Hàng trăm mũi tên từ phía trước và bên trái rợp trời bắn tới.

Ba gã cùng đề tụ một cỗ chân khí, phóng vọt lên không, tránh được đại bộ phận tên bắn tới. Tiếp đó bọ gã vừa chạy vừa dùng đao, kiếm và tay không gạt tên.

Khấu Trọng chạy ngoài cùng bên trái, bị tên bắn nhiều nhất. Tuy gã dùng đao và tay gạt tên, nhưng vai vẫn bị trúng một mũi. May là khi tên cắm vào thịt thì hộ thể chân khí của gã tự nhiên có phản ứng chống lại rồi ép mũi tên rơi ra ngoài, nhưng máu chảy như suối, khiến gã phải vận công cầm máu.

Trong nháy mắt, bọn gã xông vào phía vốn là phía cuối đội hình địch. Bốn phía toàn là kỵ binh như hổ như sói, chỉ thấy ánh đao, ánh mâu rợp trời đâm chém tới đầu và mặt ba gã.

Bạt Phong Hàn tăng tốc độ xông về phía trước, biến thành mũi nhọn của tam giác trận. Thâu Thiên kiếm thể hiện công phu tu hành ngoài sa mạc của hắn, múa lên như gió, mang theo kình khí như một trận cuồng phong. Nơi hắn đi qua đều có địch nhân trúng kiếm ngã ngựa. Những ai lọt vào vòng thế kiếm, chắc chắn sẽ máu phun tung toé.

Địch nhân từ bốn phương tám hướng vây lại. Truy binh vốn đuổi theo bọn gã ở bờ sông cũng chỉ còn cách hơn hai chục bước. Nếu để hai cánh quân gần hai nghìn người này hợp lại bao vây thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thi triển hết sở học bình sinh. Giữ được tam giác trận không phải là chuyện dễ, nhưng chỉ như thế mới có thể làm Bạt Phong Hàn không lo sau lưng, toàn lực đột vây chạy vào khu rừng núi.

Trên chiến trường cận chiến, chỗ nào cũng thấy đao quang mâu ảnh

đó, ngay cả thị giác cũng không giúp ích nhiều. Chỉ thuần dựa vào cảm giác và phản ứng cơ thể, cùng với linh cảm siêu nhân để đối phó sự tấn công và phản kích của địch nhân. Không thể để đối phương áp sát, vì nếu vậy thì dù đánh được tên này cũng sẽ khó mà ứng phó được với sự công kích của tên khác, hơn nữa rất khó di chuyển.

Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng múa lên như bay. Gã cũng không biết máu bắn ra đó là máu của mình hay của địch nhân, chỉ biết tận dụng hết khả năng giảm bớt đao kiếm địch nhân chém vào người mình tạo thành thương thế, mặt khác cố hết sức khiến đao của mình tạo thành thương thế trí mệnh có hiệu quả nhất đối với địch.

Hai tay Từ Tử Lăng dường như biến thành trăm ngàn bàn tay. Mỗi quyền đánh vào binh khí địch nhân đều tống ra luồng Loa Hoàn kình như bùng nổ. Kẻ nào cũng chỉ có nước hộc máu ngã lăn xuống đất.

Những nơi tam giác trận đi qua, người đổ ngựa ngã, người chết lợp đất, máu tươi lênh láng, cảnh tượng kinh tâm động phách.

Bỗng phía sau tiếng hò hét lại nổi lên. Một cánh truy binh nữa đã đuổi tới.

Cho dù kiên nghị vững vàng như Bạt Phong Hàn cũng đã đánh giết đến mức toàn thân mỏi mệt. Khi trong lòng đang nổi lên cảm giác chán nản chừng như giết mãi vẫn không hết địch thì áp lực bỗng nhiên giảm hẳn. Thì ra đã phá vỡ trùng vây.

Ba gã toàn thân như tắm đầy máu, thầm kêu tạ ơn trời đất. Vội vàng tung mình vọt lên chạy về phía núi rừng chỉ còn cách họ hơn trăm bước.

---oOo---

Bọn họ đồng thời nằm lăn ra trên bờ một con suối trong rừng sâu.

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn trời đêm, hổn hển nói:

- Ai đến đếm cho ta xem trên người có bao nhiêu vết thương! Ài! Lưng đã đeo thanh đao này thì còn tính toán thương thế con bà nó gì nữa. Nhưng chiến tranh vẫn chưa tới mức sâu sắc nhất.

Bạt Phong Hàn nhăn nhó cười nói:

- Lấy lại được cái mạng nhỏ này coi như bọn ta gặp may. Không tin cứ nhìn con súc sinh trên trời kia là biết.

Liệp ưng lại xuất hiện trên cao, liệng tròn không ngớt.

Bên kia Từ Tử Lăng đang vận khí trị liệu vết thương trên mình. Cảm giác mệt mỏi xâm chiếm toàn thân, gã thật muốn quên hết tất cả mà ngủ một giấc dài. Gã than thở:

- Bọn ta phải vượt Đại Hà trước bình minh. Nếu không thì sáng mai lại rơi vào vòng vây trùng điệp của địch.

Khấu Trọng lăn tròn mấy vòng rơi tòm vào dòng suối, rên rỉ:

- Mau xuống nước đi để bọn ta liên thủ trị thương. Bọn ta vẫn chưa gặp phải cao thủ chân chính của địch mà đã mệt mỏi đến mức này rồi. Thật không tưởng nổi.

Bạt Phong Hàn cũng cố gắng lăn mình về phía con suối, nói:

- Không nên tự coi thường mình như thế. Bọn ta có thể chạy đến đây đã rất phi thường rồi. Đội quân mà bọn ta vừa gặp khẳng định là tinh

binh được tuyển chọn đặc biệt trong quân Đường, bản lĩnh cứng đến mức làm người ta kinh dị.

“Tùm” một tiếng, Bạt Phong Hàn rơi tòm xuống suối.

Từ Tử Lăng loạng choạng đứng lên, nói:

- So với Huyền Giáp binh danh chấn thiên hạ của Lý Thế Dân thì đám quân này chỉ là tinh binh đứng hàng thứ hai. Ái chà!

Vấp phải một bụi cây nhỏ bên bờ, Từ Tử Lăng ngã cắm đầu xuống suối.

Vất vả một lúc, ba gã mới đứng vững dưới lòng suối. Nước suối cao ngang ngực. Máu tươi loang ra làm đỏ cả dòng nước.

Khấu Trọng nói:

- Hiện giờ còn cách bình minh hơn hai canh giờ. Bọn ta không quản chuyện gì nữa, trị thương con mẹ nó nửa canh giờ rồi toàn lực chạy tới Đại Hà. Đánh bạc với vận khí bọn ta một phen.

Sau khi vận mấy vòng chu thiên, chân khí ba gã dần dần ngưng tụ.

Thật ra cả ba người kinh nghiệm thực chiến rất phong phú, đối với việc lấy ít địch nhiều lại càng có nhiều kinh nghiệm, am hiểu sâu sắc chiến thuật tránh nặng tìm nhẹ, có thể giảm những vết thương do địch nhân gây ra tới mức tối thiểu. Vì thế tuy trên thân mình nhiều chỗ thương tích nhưng không có vết thương nghiêm trọng nào sâu tới gân cốt. Chỉ là vì chạy trốn thục mạng, lại thêm huyết chiến không ngừng nghỉ, chân nguyên hao tổn quá lớn nên mới mệt mỏi đến thế.

Lần liên thủ trị thương này khác biệt nhiều so với lần trước vì bây giờ

mỗi người đều đã có tiến bộ đột phá. Trong nháy mắt, chân khí ba người đã bắt đầu giao hoà, chạy khắp toàn thân kinh mạch, huyệt lạc.

Một việc chưa từng có đã phát sinh!

Ba luồng chân khí hòa lại làm một cùng di chuyển. Chân khí Bạt Phong Hàn ở giữa, hàn khí của Khấu Trọng và nhiệt khí của Từ Tử Lăng xoắn chặt chân khí của Bạt Phong Hàn vận hành, không giống như trước đây, các luồng chân khí chỉ vận chuyển riêng biệt. Những nơi chân khí chạy qua, không những kinh mạch mở rộng thêm một tầng, mà những khiếu huyệt cũng bành trướng rộng ra.

Mỗi khi vận hành được một vòng đại, tiểu chu thiên trong thân thể ba người, chân khí càng mạnh mẽ, như sóng triều ầm ầm thúc vào bờ. Đến rồi lại đi, đi rồi lại đến. Ba gã cảm thấy thư thái tự tại không thể tả, quên hết mọi sự.

Cũng Không biết đã trải qua bao lâu, Từ Tử Lăng tỉnh dậy đầu tiên. Gã cảm thấy toàn thân chân khí bành trướng đến mức muốn nổ tung. Gã thầm kêu bất diệu, biết đó là dấu hiện báo trước tẩu hoả nhập ma do kình khí quá mạnh. Lúc này, một luồng chân khí đang lưu chuyển trong thân thể ba người đang tống mạnh vào cơ thể gã. Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng mặt mũi đỏ bừng, hai tai tím lịm, đang ở bờ vực của việc kinh mạch bị vỡ nát. Linh cơ chợt động, gã vội thu hết chân khí vào đan điền rồi tống xuống lòng bàn chân.

“Uỳnh” một tiếng. Nước suối vọt lên thành vòi, tung bổng ba gã lên không như ba viên đạn.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cũng vừa tỉnh lại, cùng Từ Tử Lăng nặng nề hạ xuống bờ suối. Sức chấn động làm ba gã nổ đom đóm mắt, đầu óc quay cuồng ngã lăn ra.

Khấu Trọng rên rỉ đứng lên, ngửa mặt nhìn trời cười lớn:

- Nguy hiểm quá! Trời vẫn chưa sáng. Chuyện này là thế nào?

Bạt Phong Hàn đang nằm bên Từ Tử Lăng lồm cồm ngồi dậy, chớp chớp mắt nói:

- Thật là nguy hiểm! Nhưng không hề có liên quan đến việc trời sáng hay trời tối gì cả. Bọn ta mỗi người đều có tiến bộ lớn đã làm kinh mạch mở rộng tới giới hạn lớn nhất. Nếu không có Tử Lăng cơ cảnh, kịp thời đình chỉ chân khí lưu chuyển thì mạng bọn ta khẳng định đã ô hô rồi.

Từ Tử Lăng lảo đảo đứng lên, thổ ra một búng máu tươi, cười nói:

- Ngụm máu này thật giá trị. Bọn ta sau này không được liên thủ luyện công. Nếu không thì dù là Đại la kim tiên cũng không có cách gì cứu được.

Khấu Trọng quan tâm hỏi:

- Ngươi không bị nội thương chứ?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Không những không bị nội thương mà công lực còn có đột phá mới. Nhìn xem! Nhãn thần ngươi và lão Bạt sắc bén hơn trước nhiều, lại là một dạng lợi hại ẩn tàng không lộ liễu.

Bạt Phong Hàn tung mình lên, nhanh như chớp rút Thâu Thiên kiếm ra chém liền ba kiếm.

Khấu Trọng tắc lưỡi khen:

- Ba kiếm này của ngươi khí thế hơn hẳn lúc trước, hoàn toàn không có sơ hở, quả là có chút ý vị “thâu thiên”*.

Trả kiếm vào vỏ, Bạt Phong Hàn nói:

- Bọn ta không những công lực hồi phục hoàn toàn, lại mở rộng được kinh mạch đến cực hạn mà khả năng con người có thể đạt được. Từ đêm nay trở đi, bọn ta sẽ tiếp tục tiến lên, hướng tới tuyệt đỉnh của võ đạo. Vượt Đại Hà chính là giai đoạn cuối cùng của khoá tu hành thứ nhất đó.

Hai gã đứng lên, đều cảm thấy tinh thần mạnh mẽ, hoàn toàn khác trước.

Khấu Trọng thư giãn gân cốt rồi nói:

- Từ sau khi hấp thu năng lực kỳ dị của Hoà Thị Bích, cho tới hôm nay chúng ta mới thực sự đại công cáo thành. Những quá trình trong đó chỉ có ba người bọn ta mới biết. Nếu nói ra chỉ sợ không ai hiểu. Các huynh đệ! Lên đường thôi!

Ba gã xuyên rừng vượt núi với tốc độ cao nhất tiến về phía Bắc.

---oOo---

Thật ngạc nhiên là trên trời không thấy bóng chim ưng nữa. Nhưng họ biết chim ưng chỉ tạm thời không tìm thấy bọn họ mà thôi. Nó có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Chưa qua Đại Hà, bọn họ vẫn ở trong vòng nguy hiểm.

Chạy ra khỏi rừng, trước mặt trở nên sáng sủa. Đại Hà như một con

rồng cực lớn đang lồng lộn, hùng dũng xuyên rừng vượt núi từ phía Tây chảy tới, nằm ngang trước mắt. Nước sông đập vào bờ cát bắn lên tung tóe. Tiếng nước chảy sôi lên sùng sục, như đàn ngựa hoang phi chạy điên cuồng, lại như tiếng rồng gầm thét, làm người ta nhìn ngắm mà thán phục.

Khấu Trọng vui mừng chạy đến bờ sông, vui vẻ nói:

- Cuối cùng đã tới rồi!

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đều cảm thán, thành tựu này không dễ mà có được. Dưới sự bố trí tinh vi của Lý Thế Dân, trong vòng vây trùng điệp của hơn mười vạn đại quân mà bọn gã vẫn có thể đột vây chạy được tới đây.

Tự nhiên Khấu Trọng ngẩng đầu nhìn lên, gã hít vào một hơi khí lạnh rồi thốt lên:

- Mẹ ta ơi! Lại đến rồi!

Liệp ưng xuất hiện trên bầu trời.

Bạt Phong Hàn nghiến răng nói:

- Qua sông rồi hãy nói!

Bỗng nhiên mặt sông phía trái họ đèn lửa bừng lên. Một chiếc thuyền cực lớn xuôi dòng tiến đến. Ba gã đưa mắt nhìn nhau, nhất thời loạn hết trận cước, tiến thoái lưỡng nan.

Tiếng cười dài của Lý Thế Dân từ chiến thuyền đó vọng tới:

- Thiếu Soái, Tử Lăng huynh và Phong Hàn huynh có thể chạy tới

đây thực đã vô cùng hiếm có rồi. Sao không lên thuyền một phen. Chúng ta uống chén rượu nhạt xong rồi lại động thủ, tiên lễ hậu binh được không?

Ba gã định thần nhìn kỹ, chỉ thấy Lý Thế Dân ngồi trên một chiếc ghế Thái sư trên bình đài gần đầu thuyền. Sau lưng đứng đầy tướng lĩnh cao thủ, bao gồm Lý Nguyên Cát, Mai Tuần, Khang Sao Lợi, Lý Thế Tích, La Sỹ Tín, Sử Vạn Bảo, Lý Thần Thông, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Uất Trì Kính Đức, Tiết Vạn Triệt, Lý Nam Thiên, Phùng Lập Bản, Bàng Ngọc và bảy, tám tên danh tướng mà bọn gã không biết tên. Nhưng không thấy những tướng lĩnh có giao tình với bọn gã như Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim. Vệ sỹ trên thuyền đều là Huyền giáp chiến sỹ, lực lượng tinh nhuệ nhất của Lý Thế Dân.

Bọn Khấu Trọng ba người nhìn mà rợn cả tóc gáy. Cửa quan này bảo bọn họ làm sao mà sấn qua được?

(

Chương 644: Cuộc chiến trong vòng vây

Đi sai một nước, tự trói chân buộc tay.

Cho đến lúc này, cả ba mới chân chính lĩnh giáo khả năng nhẫn nại của Lý Thế Dân. Chỉ cần vượt qua Đại Hà, bọn gã nắm chắc mười phần sẽ đến được phạm vi thế lực của Đậu Kiến Đức. Nhưng việc Lý Thế Dân đích thân suất lĩnh quân chủ lực giữ vững cửa quan này đã làm cho bọn gã chỉ biết nhìn dòng sông mà than thở.

Trên chiến hạm lớn đứng đầy Huyền Giáp chiến binh, ai nấy tay cầm cung cứng, nghiêm trận chờ đợi. Nếu ba gã nhảy xuống sông thì dưới làn mưa tên do mấy trăm cung thủ bắn ra ở cự ly gần, khẳng định là chỉ có kết cục máu nhuộm Đại Hà mà thôi.

Tiến đã không thể, thoái càng không xong.

Quân Đường từ bốn phương tám hướng đang đuổi tới gần. Thêm vào những đôi mắt linh lợi của đại bàng, dù trời đất bao la nhưng đến khi trời sáng thì bọn họ vẫn không có chỗ ẩn thân.

Đánh bừa một phen?

Địch nhiều hơn ta tới mức không thể so sánh so sánh được, thực lực đôi bên cách nhau quá xa.

May mắn duy nhất là cả ba đã có đột phá mới về mặt tu vi, kinh mạch được mở rộng đến cực hạn, khả năng tiềm ẩn của bản thân đã giải phóng hết. Nhưng vì vẫn chưa có cơ hội giao thủ với địch nhân nên

vẫn còn chưa biết việc đó giúp ích được đến mức nào.

Trong chớp mắt, chiến thuyền lớn đã tiến tới vị trí trước mặt ba gã. Phía dưới thuyền mỗi bên bỗng xuất hiện hai chục mái chèo chỉnh tề như một khua vào dòng nước. Lực chảy vừa vặn bị hoá giải hết, con thuyền dừng ngay lại cách họ năm trượng.

Trên bình đài, Lý Nguyên Cát tiến về phía Lý Thế Dân rồi ghé sát tai hắn thầm thì gì đó.

Khấu Trọng vội hạ giọng nói với Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đang đứng hai bên:

- Chắc Lý Nguyên Cát đang truyền đạt ý chỉ của Lý Uyên cho Lý Thế Dân, rằng phải giết chết bọn ta không từ mọi thủ đoạn. Chúng ta còn có đường nào mà để chạy không?

Bạt Phong Hàn trầm giọng đáp:

- Chỉ có một cách là để ta chủ trì tình huống này. Chẳng phải võ công tài trí hai ngươi không bằng ta, nhưng có một việc mà các ngươi quả thực không bằng người Đột Quyết, đó là các ngươi không liều mạng được như Bạt Phong Hàn này. Mà với tình thế đêm nay thì kẻ nào liều hơn mới có thể sống sót.

Trong lòng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chợt dâng lên một cảm giác kỳ dị. Bạt Phong Hàn chưa bao giờ nói với bọn gã những lời như vừa rồi. Có thể thấy vào lúc sinh tử quan đầu như lúc này, hắn đã hiển lộ đấu chí và lòng tin cao như núi. Rốt cuộc đó là thành quả của thời kỳ tu luyện ngoài sa mạc, hay là do duyên kỳ ngộ vừa qua?

Khấu Trọng cười bồi:

- Xin đầu lĩnh cứ tuỳ tiện phân phó.

Đoạn gã hét lớn:

- Lý Nguyên Cát ngươi mau ngậm cái mồm chó lại.

Bạt Phong Hàn bật cười hỏi:

- Vào giờ phút này mà ngươi vẫn còn tâm trí pha trò sao?

Trong lòng Từ Tử Lăng cảm thấy ấm áp. Cho dù tối nay máu nhuộm Đại Hà, nhưng tình huynh đệ đồng sinh cộng tử, dù hoạn nạn vẫn không thay đổi của ba gã sẽ lưu truyền mãi mãi như dòng nước sông không ngừng chảy này.

Lý Nguyên Cát cao giọng:

- Nhị Hoàng huynh và Lý Nguyên Cát ta tất sẽ dùng lễ tiếp đãi khách quý nếu các ngươi khẳng khái buông khí giới đầu hàng, đỡ cho bọn ta một phen vất vả. Bằng không thì giết hết không tha, tất cả nghe rõ chưa?

Câu cuối cùng không phải hắn nói với bọn gã mà là nói cho tướng sỹ bên mình nghe.

Trừ Lý Thế Dân, tất cả các tướng lĩnh dưới quyền và hơn ba trăm Huyền Giáp thân binh trên thuyền đồng thanh hét lớn:

- Nghe rõ!

Tiếng thét vang rền như sấm, thanh thế cực kỳ kinh người, lại có tính uy hiếp rất lớn, cho thấy sự đồng tâm quyết chiến của tướng sỹ nhà Đường.

Bạt Phong Hàn thấp giọng:

- Tối nay là một cơ hội tu luyện mà ta vẫn hằng mơ ước. Vạn tạ lão Thiên gia!

Rồi hắn ngửa mặt cười dài, cố ý làm ra vẻ ung dung nói:

- Nguyên Cát huynh, ngươi cứ như mới lần đầu tiên dấn thân vào chốn giang hồ vậy. Những ngày tháng trước đây chắc chỉ lãng phí vào việc hưởng thụ thôi nên mới nói những lời thừa như thế. Ta sẽ cùng ngươi đơn đả độc đấu một trận, để ngươi có cơ hội đem hết sức lực trong quãng thời gian chỉ biết ăn đớp đó ra mà thể hiện.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chút nữa đã không dám tin vào tai mình vì Bạt Phong Hàn rất ít khi nhục mạ đối thủ như vậy. Hắn đang cố ý chọc giận Lý Nguyên Cát và khiêu khích tất cả địch nhân.

Đối phương càng thiếu kìm chế thì bọn gã càng có nhiều cơ hội.

Quả nhiên hai mắt Lý Nguyên Cát sát cơ ngùn ngụt, có điều nét mặt hắn vẫn lạnh lùng cho thấy phong phạm của một cao thủ. Những tướng lĩnh khác ai nấy sắc mặt đều trầm hẳn xuống. Vài người tức giận quát lớn, giọng điệu sặc mùi đao kiếm:

- Có gan lắm!

Lý Thế Dân giơ cao tay ra hiệu Lý Nguyên Cát không cần trả lời, đồng thời khiến chư tướng bình tĩnh lại, đoạn hắn nhíu mày nói:

- Hiện giờ ba vị tiến thoái đều không được, chỉ còn cách cố đánh một trận. Việc đó đối với đôi bên chỉ có hại mà không có lợi. Hiện giờ, thế bại của Lạc Dương đã thành, tại sao chúng ta không bắt tay giảng

hòa. Chỉ cần Khấu huynh hứa giải tán Thiếu Soái quân và tránh xa khỏi cuộc chiến Lạc Dương thì Lý Thế Dân ta có thể đảm bảo sự an toàn cho các vị. Nếu không, một khi Khấu huynh bất hạnh mất mạng nơi đây thì Thiếu Soái quân cũng khó tránh khỏi tai họa, trăm họ ở Bành Lương càng khó thoát khỏi cảnh chiến loạn tàn phá. Vì mình vì người, Thiếu Soái sao có thể nhẫn tâm thế được?

Mặt Lý Nguyên Cát lộ vẻ không vui, có lẽ hắn bất mãn về việc trong lúc bên mình chiếm hết ưu thế, Bạt Phong Hàn lại vừa nói những lời nhục mạ mà Lý Thế Dân vẫn khoan dung đối với ba gã như vậy.

Lý Thần Thông than:

- Tối nay Thiếu Soái hoàn toàn không có cơ may nào đâu. Người ta thường nói kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, biết rõ không thể mà vẫn ngoan cố là việc bậc trí giả không làm. Thiếu Soái hãy suy nghĩ cho kỹ.

Từng được Khấu Trọng cứu thoát từ tay Đậu Kiến Đức nên trong lòng Lý Thần Thông mới cảm kích mà nói mấy lời này. Lão có thân phận đặc biệt, nên phát ngôn không cần biết Lý Nguyên Cát có cao hứng hay không.

Bạt Phong Hàn cười khẽ nói:

- Những việc biết rõ không thể mà vẫn cố làm thì bọn ta đã từng thử qua. Ngày trước ở Hách Liên bảo, đối mặt với Hiệt Lợi và Kim Lang quân, bọn ta đã không hề nhíu mày nhăn mặt, hôm nay cũng vẫn là như vậy. Các ngươi nói nhiều quá rồi.

Ra mặt thay Lý Nguyên Cát, Lý Nam Thiên tức giận quát lớn:

- Không tưởng nổi Bạt Phong Hàn lại là người ngoan cố không hiểu

đời, chỉ biết phun ra những lời ngông cuồng như vậy. Tình huống này so với lúc trước làm sao mà giống nhau được. Tối nay các ngươi chẳng có chỗ hiểm yếu nào mà dựa vào như ở Hách Liên bảo đâu. Hơn nữa bọn ngươi đã bị cô lập không có tiếp viện, ngoan cố chống cự đến cùng chỉ là hành vi tự sát ngu xuẩn, là cái dũng của kẻ thất phu mà thôi.

Nếu đổi lại trên bờ không phải là Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chiến tích huy hoàng, uy chấn thiên hạ, được coi là những nhân vật siêu quần bạt tuỵ thế hệ mới thì các tướng sỹ quân Đường tất đã khịt mũi coi thường rồi. Nhưng lúc này, đối mặt với trận thế hùng mạnh hơn mình gấp hàng trăm lần mà ba gã vẫn đứng vững như núi, hoàn toàn không khiếp sợ. Gió sông thổi mạnh, y phục cả ba bay phần phật như thiên thần càng làm đối phương không ai dám lộ vẻ coi thường. Bọn chúng đều biết muốn giết chết bọn gã thì bên mình cũng phải trả một giá rất đắt.

Bạt Phong Hàn không hề bị những lời vũ nhục của Lý Nam Thiên làm cho tức giận. Hắn chỉ bật cười đáp trả:

- Nói hay lắm! Ở Hách Liên bảo bọn ta bị hãm trong trùng vây, chỉ còn cách dựa vào mấy bức tường mà tử thủ. Nhưng hiện giờ thì thân lại ở nơi hoang dã, Đại Hà ngay trước mặt, nếu bọn ta có thể sang bờ bên kia thì cơ hội thoát thân sẽ rất lớn. Phải xem các vị có bản lĩnh giữ ba huynh đệ bọn ta lại đây hay không.

Lý Thế Dân một lần nữa giơ tay lên ngăn không cho Lý Nam Thiên phản bác. Lão lộ vẻ không vui, nhưng không thể không nuốt lại những lời vừa chuẩn bị nói ra.

Lý Thế Dân cất giọng thản nhiên:

- Ba vị có thể thoát vây hay không tối đa cũng chỉ nắm chắc được

năm phần. Kể cả có thể đột vây chạy thoát thì sao? Các vị muốn thuyết phục Đậu Kiến Đức đến cứu viện chỉ là hại lão. Hổ Lao đã rơi vào tay Lý Thế Dân này. Nếu Đậu quân vượt sông mà tới, ta có thể chia binh ra. Một phần vẫn vây chặt Lạc Dương, hào sâu lũy cao làm Vương Thế Sung không dám động đậy. Mặt khác, bản nhân tự thân dẫn quân tinh nhuệ tới Hổ Lao nghỉ ngơi chờ đợi Đậu quân kéo đến, quân ta dĩ dật đãi lao nên chắc chắn có thể chiến thắng. Nếu Đậu Kiến Đức bại vong thì Lạc Dương cũng khó mà tự giữ được mình. Ba vị lần này muốn sính cường chỉ là việc vô bổ. Lý Thế Dân ta dùng lời chân thành khuyến cáo chỉ vì niệm tình nghĩa ngày trước, không muốn thấy các vị nuốt hận chuốc lấy cái chết ở chốn này thôi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm than lợi hại. Lý Thế Dân lời lẽ có tình có lý, nhằm vào sách lược của bọn gã mà phân trần thiệt hơn, làm dao động ý chí và quyết tâm đi cầu viện của bọn gã từ gốc rễ.

Với vai trò người phát ngôn của cả nhóm, Bạt Phong Hàn lắc đầu nói:

- Nhìn nhận của bọn ta lại hoàn toàn khác với Tần Vương. Ngươi bận tấn công Lạc Dương không ngừng nghỉ nên đã kiệt sức. Vương Thế Sung thành cao hào sâu kiên trì phòng thủ, lại có quân và lương thảo tiếp viện, làm sao dễ dàng bị đánh đổ được? Thu phục Mạnh Hải Công xong, Đậu Kiến Đức khí thế đang thịnh sẽ thừa thắng tiến tới, cùng với Vương Thế Sung nội ngoại giáp công. Tần Vương sẽ rơi vào thế yếu trước sau thụ địch. Khi đó thì hươu chết vào tay ai, kẻ nào dám khẳng định đây?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chỉ mỉm cười mà không nói, giữ thái độ cao thâm mạt trắc.

Thật ra việc hai gã giao hết quyền đối thoại và chỉ huy cho Bạt Phong Hàn vốn đã là một chiêu rất cao minh. Đối phương bao gồm cả Lý

Thế Dân và Khang Sao Lợi không ai hiểu tính cách và tu vi của Bạt Phong Hàn nên chẳng thể lường được suy nghĩ và cảnh giới võ nghệ của hắn. Bọn chúng chỉ nghe nói hắn gan lớn tày trời, thủ đoạn tàn nhẫn, chưa hề bán rẻ một ai.

Hai mắt tinh quang lóe sáng, rõ ràng việc thuyết phục không hiệu quả cũng như sự im lặng của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã làm Lý Thế Dân mất mặt và tức giận. Hắn từ từ nói:

- Các ngươi chẳng những đã đề cao Đậu Kiến Đức, lại càng không hiểu rõ tình hình Lạc Dương. Vương Thế Sung sớm đã lâm vào thế binh lính mỏi mệt, lương thực cạn kiệt, nhân tâm ly tán, không thể tấn công mà chỉ có thể ngồi im chờ chết. Sự tiếp viện của các ngươi chỉ giúp kéo dài thời gian lão hấp hối thêm một chút mà thôi. Đậu Kiến Đức vừa phá được Mạnh Hải Công, tướng lĩnh thì sinh lòng kiêu ngạo, binh lính thì mệt mỏi. Lý Thế Dân ta ngồi yên ở Hổ Lao chính là nắm giữ yết hầu trọng yếu. So với mạo hiểm đánh nhau thì việc giữ vững ở nơi đó đối với ta vô cùng dễ dàng. Nếu Đậu Kiến Đức chần chừ không đánh thì phía Vương Thế Sung sẽ tự tan rã. Sỹ khí quân ta vì thế sẽ tăng mạnh, một công đôi việc. Bạt huynh vẫn cho rằng mười vạn quân mệt mỏi của Đậu Kiến Đức từ xa tới đây có cơ hội phá hai chục vạn đại quân của Lý Thế Dân này sao?

Từ Tử Lăng tuy cảm giác được lòng tin vô cùng to lớn của hắn, nhưng không vì thế mà bị khơi dậy phản ứng và sự liên tưởng mạnh lắm. Về phần Khấu Trọng nghe xong thì sống lưng ớn lạnh. Lý Thế Dân đã nhìn thông nhìn thấu con người Đậu Kiến Đức, nắm được nhược điểm mấu chốt của lão là mới thắng trận nên sinh lòng kiêu ngạo. Có thể thấy trong tầng lớp cao cấp của Đậu quân có nội gian làm việc cho Lý Thế Dân.

Bạt Phong Hàn không phản ứng gì, chỉ ngửa mặt nhìn trời rồi nói với giọng bình tĩnh đến mức làm người nghe phát rét:

- Dụng binh không bao giờ toàn thắng, việc đời đâu phải lúc nào cũng được như ý muốn. Tần Vương nếu không còn gì khác để nói thì bọn ta sẽ quyết tâm vượt quan sang sông nhân lúc trời chưa sáng.

Lý Nguyên Cát cuối cùng cũng không nhịn được, hắn tức giận quát lớn:

- Nếu các ngươi đã muốn chết thì bọn ta sẽ thành toàn cho!

Hắn từng bị nhục dưới đao của Khấu Trọng nên đặc biệt không nhịn được tức khí.

Bạt Phong Hàn rốt cục cũng thành công chọc giận Lý Nguyên Cát.

Vẫn giữ được bình tĩnh, Lý Thế Dân chầm chậm đưa mắt nhìn ba gã. Cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Từ Tử Lăng, hắn than:

- Chẳng lẽ Tử Lăng huynh không có gì để nói sao? Nếu buông tay được thì nên buông tay, Tử Lăng huynh còn hiểu lý lẽ bên trong hơn Thế Dân nhiều.

Trong lòng Từ Tử Lăng chỉ biết thầm thở dài. Bạt Phong Hàn vận công ép âm thanh như sợi tơ rót vào tai hai gã:

- Chỉ cần các ngươi đảm bảo lo được hai bên thì mũi nhọn Thâu Thiên kiếm của ta có thể mở ra một điểm sinh cơ.

Đón lấy ánh mắt Lý Thế Dân, Từ Tử Lăng gượng cười đáp:

- Thành hay bại, lợi hại hay hèn kém, ngày sau tự khắc có công luận. Ta và Thế Dân huynh lập trường bất đồng nên không thể làm khác. Mong Thế Dân huynh hiểu cho!

Lý Thế Dân liên tục gật đầu ba lần, mỗi lần lại thốt một tiếng “Hảo”. Sát cơ trong mắt không ngừng tăng lên, ánh mắt trở nên sắc bén lợi hại. Cuối cùng hắn thốt:

- Trên chiến trường không phải bạn tức là địch. Ba vị đừng trách ta vô tình!

Trống trận rền vang. Những mái chèo dưới thân thuyền đồng thời khua mạnh. Chiến hạm chầm chậm chuyển động, mũi thuyền hướng thẳng tới ba gã đang đứng trên bờ, thân thuyền nằm ngang trên mặt sông. Bất kể bọn gã chạy lên thượng du hoặc xuống hạ du, chiến thuyền đều có thể mau chóng chặn đường. Sự uy hiếp lớn nhất đương nhiên là đám cao thủ như mây tập trung trên thuyền lũ lượt kéo tới đuổi giết. Những Huyền Giáp thiên binh tinh nhuệ trên thuyền đủ sức bắn chết bọn gã trước khi nhảy được xuống dòng sông.

Trên sàn thuyền bên dưới bình đài, hơn ba chục Huyền Giáp thân binh ai nấy giương cung lắp tên, nhằm chuẩn ba gã sẵn sàng chờ đợi.

Cục diện vô cùng căng thẳng, hai bên không còn cơ hội giảng hoà hay thay đổi tình hình nữa.

Hai mắt Bạt Phong Hàn bừng lên ánh sáng khiếp người trước đây chưa từng có cho thấy thành quả đáng tự hào của việc mở rộng kinh mạch tới cực hạn vừa rồi. Hắn chăm chú theo dõi diễn biến bên địch, một mặt thấp giọng nói với hai gã:

- Các ngươi phải cố hết sức để ta có thể phóng tay công phá phòng tuyến kiên cố của chúng mà vượt qua quan ải. Yếu quyết chỉ trong một chữ “nhanh”, tuyệt không thể có một giây đình trệ. Tam giác trận phải giữ vững, nếu không chúng ta vĩnh viễn chẳng thể vượt sang

bờ bên kia được.

Đến tận lúc này, hai gã mới thực sự nắm được ý tứ câu “kẻ nào liều mạng hơn mới có thể sống sót” của Bạt Phong Hàn. Từ đầu hắn đã quyết định lựa chọn chỗ địch nhân mạnh nhất để lấy cứng đánh cứng. Nếu có thể thành công thì sẽ bỏ rơi chủ lực địch lại phía sau để toàn lực bỏ chạy.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng biết sinh tử thành bại quyết định vào lúc này. Hai gã vội tập trung tinh thần, cùng lúc tiến vào cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt.

Một việc kỳ diệu đã phát sinh.

Khấu Trọng cảm thấy tinh, khí, thần của mình ngưng tụ cao độ, tinh thần tập trung tới cảnh giới trước đây chưa từng có. Chỉ cần sự chú ý của gã hướng vào chỗ nào thì có thể hoàn toàn nắm rõ mọi chi tiết ở đó. Tinh thần không còn là khái niệm hư vô mờ ảo nữa mà phảng phất như biến thành thực chất, có thể nắm bắt và khóa chặt mọi mục tiêu muốn tấn công. Những chỗ vi diệu thật không có ngôn từ nào có thể hình dung hết được.

Cảm giác của Từ Tử Lăng cũng huyền diệu không hề kém, nhưng lại hoàn toàn khác với Khấu Trọng. Gã cảm thấy thân mình như đã thoát ra khỏi chiến trường, đồng thời nhìn rõ mỗi biến hoá nhỏ nhặt nhất trên toàn cục. Không gian mười trượng trước mắt như biến thành dòng nước trong xanh tại U Lâm tiểu cốc. Mỗi một biến đổi dù là nhỏ nhất trong dòng nước đều không thoát khỏi cảm ứng thần kinh vô cùng huyền diệu của gã. Không có một biến hoá nào có thể giấu được gã.

“Xoảng!”

Bạt Phong Hàn rút Thâu Thiên kiếm ra. Trong tiếng cười dài, hắn tung vọt mình lên không, vượt qua gần sáu trượng phóng thẳng lên mũi thuyền địch.

Đã chuẩn bị sẵn sàng, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức như bóng theo hình bám sát hai bên. Cả ba hình thành thế trận tam giác trên không trung lao vọt đi, thanh thế khiếp người.

Chiêu này rõ ràng nằm ngoài ý liệu của địch nhân. Chúng không tưởng nổi bọn gã lại bá đạo đến thế, dám xung đột chính diện.

“Vút, vút, vút…”

Liên tiếp hơn ba chục mũi tên từ tay đám Huyền Giáp thân binh trên sàn thuyền bắn ra, hình thành một mạng lưới tử thần nghênh đón ba gã đang ập tới mũi thuyền. Bọn gã muốn tránh cũng không được, chỉ còn cách cứng cỏi chống đỡ.

Sau lưng Lý Thế Dân, những cao thủ Lý phiệt như Lý Nguyên Cát, Lý Thần Thông, Lý Nam Thiên và nhân tài Thiên Sách phủ như Trưởng Tôn Vô Kỵ, Uất Trì Kính Đức, La Sĩ Tín, Bàng Ngọc, Lý Thế Tích đều di chuyển. Các tướng lĩnh theo phe Lý Nguyên Cát như Sử Vạn Bảo, Tiết Vạn Triệt, Phùng Lập Bản, Khang Sao Lợi, Mai Tuần cũng nhanh chóng chiếm lĩnh những vị trí chiến lược để ứng phó với cuộc huyết chiến giáp lá cà sắp tới.

Ai cũng biết mạng lưới dệt bằng tên không đủ để cản trở ba gã lên thuyền.

Bạt Phong Hàn nói khẽ:

- Hoán đổi chân khí!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đồng thời nắm lấy hai tay hắn, vận chuyển chân khí trong nội thể, bất ngờ chuyển hướng từ vọt thẳng tới thành phóng lên. Khi đến độ cao gần hai trượng trên mũi thuyền thì tà tà hạ chéo xuống gần chỗ Lý Thế Dân đang ngồi trên bình đài.

Toàn bộ tên bắn trượt bên dưới ba gã.

Tình hình trên thuyền trở nên hỗn loạn.

Huyền Giáp quân thi nhau ném bỏ cung tên, bạt xuất bội đao trên lưng, kết thành trận thế ở đầu thuyền rồi lùi lại trước bình đài để chặn lối vào khoang thuyền.

Các tướng Thiên Sách phủ nhảy tới xung quanh Lý Thế Dân để hộ giá.

Chỉ có Lý Thế Dân thần sắc vẫn tự nhiên yên vị trên ghế Thái sư.

Ba gã phi tới đầu thuyền. Bạt Phong Hàn dùng thế Thiên cân trụy trầm mình hạ xuống. Thâu Thiên kiếm phát ra những âm thanh dị thường veo véo chói tai. Tay hắn dường như xuất ra hàng vạn đạo kiếm quang, vượt qua sàn thuyền đánh thẳng về phía Huyền Giáp thân binh giữ cửa vào khoang.

Bạt Phong Hàn toàn lực xuất thủ quả thực có khí thế kinh thiên.

Lý Thế Dân từ ghế đứng bật dậy bạt xuất bội đao, miệng quát lớn:

- Giữ chặt cửa!

La Sĩ Tín, Bàng Ngọc, Lý Thế Tích đang đứng cạnh hắn liền nhảy khỏi bình đài, gia nhập trận thế của Huyền Giáp thân binh để giữ chặt cửa vào khoang thuyền, không cho bọn Bạt Phong Hàn có cơ hội

phá cửa vào trong.

Lý Thế Dân, Trưởng Tôn Vô Kỵ và Uất Trì Kính Đức chuyển đến mép bình đài, từ trên cao sẵn sàng chờ đợi, vừa có thể ngăn cản ba gã nhảy lên vừa tiếp ứng cho tướng sĩ đang giữ cửa khoang thuyền bên dưới. Chiến lược ứng biến thật không chút sơ hở.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hạ xuống sàn thuyền chậm hơn Bạt Phong Hàn một chút. Đó cũng là lúc Lý Nguyên Cát, Lý Thần Thông, Tiết Vạn Triệt và hai viên tướng lạ mặt từ bên trái công tới. Bọn Lý Nam Thiên, Sử Vạn Bảo, Khang Sao Lợi, Mai Tuần, Phùng Lập Bản và ba viên tướng khác thì đánh ập vào từ bên phải. Địch nhân tên nào cũng toàn lực xuất thủ tuyệt không dung tình. Chúng đều biết ba người lợi hại, chỉ cần không cẩn thận một chút là có thể thảm bại mất mạng dưới thế phản kích lợi hại của bọn gã.

Nhất thời đao quang, kiếm ảnh và kình khí rợp trời. Thế công cực mạnh của địch đã phát động toàn diện, thực lực đủ để một đòn nghiền nát tham vọng châu chấu đá xe của ba gã ra thành bột.

Hơn năm chục dũng sỹ trong số hàng trăm Huyền Giáp thân binh tại đương trường lao tới đầu thuyền chặn đứng mọi đường tiến. Những người khác tập trung ở hai bên thành thuyền và trên bình đài. Tất cả giương cung lắp tên nghiêm mật giới bị phòng ngừa ba gã nhảy xuống sông chạy trốn.

Đồng thời chiến hạm cũng di chuyển ra giữa sông làm bọn gã không thể chạy trở lại bờ. Cuộc chiến trên thuyền trở thành cuộc chiến vây hãm.

“Choang, choang, choang, choang…”

Tiếng đao kiếm giao kích vang lên liên tiếp mở màn cho cuộc huyết

chiến. Bạt Phong Hàn dùng thủ pháp giảo kích* (quấn chặt), Thâu Thiên kiếm trước sau kích trúng đại đao của bốn tên Huyền Giáp thân binh chém tới trước mặt. Đội quân Huyền Giáp không hổ là tinh nhuệ tùy tùng của Lý Thế Dân, võ công rất khá, đao không bị chấn bay đi. Nhưng Bạt Phong Hàn đã tống chân khí ra đầu mũi kiếm làm tay bốn tên tê nhức không chịu nổi, vội vàng lùi vào trong trận bên mình nhường cho những chiến binh khác trám vào vị trí vừa bị bỏ trống.

Hoàn toàn ngoài ý liệu người khác, Bạt Phong Hàn không tiến mà lại lùi về sau hai bước. Địch nhân hai bên liền ập tới. Bọn La Sĩ Tín, Bàng Ngọc và Lý Thế Tích đang đứng lẫn trong đám Huyền Giáp thân binh phía trước thừa thế tiến lên trước trận, dẫn các binh sỹ bên mình phát động đợt tấn công cuồng mãnh như sóng biển vỗ bờ vào Bạt Phong Hàn đứng đầu.

Bọc lót bên trái Bạt Phong Hàn, tinh thần Từ Tử Lăng tĩnh lặng như mặt nước không gợn sóng. Gã chuyển sự chú ý từ toàn cục về phía bọn Lý Nguyên Cát, Lý Thần Thông, Tiết Vạn Triệt và hai tên tướng Đường không biết tên. Mọi biến hóa đều được gã phân tích và đánh giá cực kỳ nhanh chóng.

Liệt Mã thương của Lý Nguyên Cát không ngừng xoáy tròn khiến ánh lửa trên thuyền chiếu vào mũi thương tạo thành từng quầng sáng, trên không trung vẽ lên một đường cong tràn đầy sức mạnh công tới. Nhưng mục tiêu của hắn không phải Từ Tử Lăng mà là Bạt Phong Hàn, kẻ hắn đang căm hận đến thấu xương. Chính vì sự sỉ nhục lúc nãy nên Lý Nguyên Cát càng muốn đưa đối phương vào tử địa.

Từ Tử Lăng thầm cảm thấy đó chính là mục đích của Bạt Phong Hàn. Hắn không tiến mà lại lùi mục đích là để Lý Nguyên Cát có cơ hội tấn công.

Hành động này của Bạt Phong Hàn vô cùng mạo hiểm, bởi hiện giờ chẳng những Lý Nguyên Cát không phải ngọn đèn hết dầu mà còn có thể là đệ nhất cao thủ dùng thương trong thiên hạ. Nhưng tối nay bọn gã phải từ trong nguy hiểm cầu thắng, không mạo hiểm sao được?

Lòng hạ quyết tâm, Từ Tử Lăng không ứng phó Liệt Mã thương của Lý Nguyên Cát thay cho Bạt Phong Hàn. Thủ ấn biến hoá, gã điểm mũi bàn tay phải vào cây côn đồng của Tiết Vạn Triệt đang vụt tới. Tay trái xòe chưởng thành đao chém vào làn kiếm quang như mưa giăng đầy trời đang công tới của Lý Thần Thông.

Hai viên tướng còn lại, một tên dùng song phủ, một tên sử trường mâu, liều lĩnh không kể thân mình lăn xả tấn công gã. Bốn tên như đàn kiến thấy mật ngọt liền xúm vào, không cho Từ Tử Lăng có cơ hội để hít thở khí trời.

(

Chương 645: Vượt qua Đại Hà

Tỉnh Trung Nguyệt rời vỏ, tinh khí thần đang ngưng tụ cao độ và chân khí của Khấu Trọng như tập trung hết vào lưỡi đao, làm Tỉnh Trung Nguyệt như biến thành một bộ phận của cơ thể gã, có sinh mệnh và linh cảm, thông linh như thần.

Từ bên phải đánh tới là kiếm của Lý Nam Thiên, mâu của Sử Vạn Bảo, đao của Khang Sao Lợi, thương của Mai Tuần, kiếm của Phùng Lập Bản và đao kiếm của ba viên tướng không biết tên. Đám người này đều là cao thủ hạng nhất.

Mục tiêu tấn công của Lý Nam Thiên và Sử Vạn Bảo là Bạt Phong Hàn, muốn hắn ba mặt thụ địch mà thảm bại mất mạng. Sáu người còn lại công kích Khấu Trọng một cách mãnh liệt, mục đích là khiến gã không có cách nào phân thân bảo vệ mé phải cho Bạt Phong Hàn.

Đâm tới đầu tiên là Kim thương của Mai Tuần. Y là kẻ có võ công cao nhất nhì trong mấy người này. Chẳng biết có phải vì Tống Khuyết đánh chiếm đảo Hải Nam làm Mai Tuần nhà tan cửa nát hay không mà y tỏ ra vô cùng căm hận Khấu Trọng. Thương đó đâm tới với khí thế một đi không trở lại, chưa thắng chưa về, trở thành chỗ lợi hại nhất trong thế công của địch. Do nước lớn, thuyền bồng bềnh rất mạnh nên sự tấn công của bọn chúng có sức uy hiếp càng lớn.

Từ bên trái Mai Tuần, kiếm của Phùng Lập Bản theo một một góc độ xảo diệu chém xả xuống chỗ yếu hại trên vai Khấu Trọng. Chiêu này chỉ chậm hơn thế công của Mai Tuần một chút, khiến Khấu Trọng dù đỡ được thương của Mai Tuần thì cũng không tránh được kiếm của y.

Ba viên tướng còn lại không lao vào đánh giáp lá cà mà thừa cơ vòng ra sau lưng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng để phát động tấn công chặn đường lùi của ba gã.

Với sự chênh lệch về thực lực giữa hai bên như vậy, trận chiến vừa mới bắt đầu cả ba đã rơi ngay vào thế khổ chiến liên miên không nghỉ.

Lần đầu tiên Khấu Trọng hiểu được trọn vẹn ý tứ những gì mà Tống Khuyết muốn truyền thụ. Đúng vào lúc sinh tử quan đầu này gã đã không cần dùng mắt để nhìn nữa, Tỉnh Trung Nguyệt chính là sự nối dài cảm quan của gã, là công cụ giết địch hữu hiệu nhất. Đao khí phát ra bao trùm toàn bộ địch nhân, mọi sự thay đổi về tốc độ cũng như kình khí của đối phương đều theo Tỉnh Trung Nguyệt truyền vào Linh Đài sáng láng của gã một cách rõ ràng và trọn vẹn, như thể gã nắm rõ trong lòng bàn tay sự tấn công hay thoái thủ của địch.

Đao theo ý đến, ý tuỳ đao đi, cuối cùng Khấu Trọng đã đạt tới cảnh giới Thiên Đao của Tống Khuyết. Người và đao là một chỉnh thể duy nhất không gì có thể tách rời, thần kỳ đến cực điểm.

Gã hiểu rõ nếu để một kiếm một mâu của Lý Nam Thiên và Sử Vạn Bảo có cơ hội tấn công, dưới sức ép từ ba mặt, Bạt Phong Hàn khẳng định sẽ tóe máu đương trường. Cho dù hắn chỉ bị thương chứ không chết thì năng lực tác chiến cũng giảm mạnh, dưới sự tấn công ồ ạt từ bốn phương tám hướng của địch, việc bại vong chỉ là vấn đề thời gian, không còn cơ may nào để hy vọng nữa. Nhưng nếu gã phân thân chống đỡ thế công của Lý Nam Thiên và Sử Vạn Bảo thì cũng khó tránh được tai kiếp dưới Kim thương của Mai Tuần.

Ngay tại ranh giới giữa sự sống và cái chết, Khấu Trọng lao vọt lên phía trước thoát khỏi sự uy hiếp của Phùng Lập Bản, sau đó trở tay

chém ngược lại một đao vào ngọn thương đang không ngừng biến hóa của Mai Tuần, đồng thời miệng hô khẽ:

- Biến trận, lão Bạt lùi!

Trước mắt Bạt Phong Hàn tràn ngập đao quang kiếm ảnh. Hắn quát lớn một tiếng, Thâu Thiên kiếm trên tay trong nháy mắt đâm về phía trước bốn nhát, lần lượt đánh trúng Liệt Mã thương của Lý Nguyên Cát, Thái Hư kiếm của Bàng Ngọc, đao của La Sĩ Tín và trường kiếm của Lý Thế Tích. Bốn thứ binh khí đó vốn từ những góc độ khác nhau đánh tới với khí thế cực kỳ lợi hại, nhưng lúc này giống như tạo điều kiện cho Bạt Phong Hàn luyện kiếm vậy.

Nghe Khấu Trọng nói vậy, Bạt Phong Hàn thầm hiểu gã không thể trụ được trước sức tấn công như bài sơn đảo hải từ bên phải, trong khi đó bản thân mình do phải ngăn chặn thế công của bốn đại cao thủ từ mé trái và phía trước đánh tới nên đã dùng hết một lượt chân khí, nhất thời vẫn chưa kịp tái tạo. Hắn vội lùi lại giữa Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rồi lướt về phía sau, mượn chút thời gian nhỏ nhoi đó đề tụ công lực, xoay người vung Thâu Thiên kiếm toàn lực đánh chặn ba viên tướng đang nhân cơ hội từ phía sau công tới.

Kình khí bùng lên. Đầu ngón tay Từ Tử Lăng điểm trúng đồng côn của Tiết Vạn Triệt, đồng thời chưởng trái vỗ trúng bảo kiếm của Lý Thần Thông, chuẩn xác đến mức không thể tin nổi.

Hai đại cao thủ bên địch cảm thấy binh khí trong tay bất chợt lâng lâng hư thoát không cách nào dụng lực được nữa. Phải mất một lát họ mới phát giác rằng một nửa lực đạo đã bị Từ Tử Lăng dùng thủ pháp xảo diệu tá lực hút mất, nửa còn lại bị đánh dạt ra. Khi cả hai kinh hãi lùi lại thì hai viên tướng kia lập tức thua thiệt nặng.

Nếu chỉ tính về công lực chiêu số thì Lý, Tiết hai người thực lực

không kém Từ Tử Lăng bao nhiêu. Có điều cảnh giới tinh thần của gã lúc này lại vượt xa bọn họ đến mức nằm mơ cũng không tưởng nổi. Chính vì Từ Tử Lăng đã nắm được rõ ràng sự vận hành kình khí của đối phương nên mới có thể chớp lấy cơ hội dùng thủ pháp huyền ảo phá tan thế công lợi hại của họ. Đây chính là pháp môn vô thượng không sợ quần công của Thạch Chi Hiên. Ngay như Hứa Khai Sơn mà còn phải thảm bại huống hồ là Lý Thần Thông và Tiết Vạn Triệt thực lực kém hắn nhiều. Nếu không phải hai người bọn họ liên thủ tấn công, chỉ bằng một chiêu này Từ Tử Lăng đã có thể làm một người bị thương rồi.

Chân trái Từ Tử Lăng xuyên qua khoảng trống giữa song phủ đá thẳng vào giữa ngực viên tướng thứ nhất. Một tay gã chộp trúng ngay vào cây mâu đang công tới của viên tướng thứ hai rồi dồn Loa Hoàn kình ra.

Nếu như gã không có thủ đoạn tá kình thì sau khi cứng cỏi tiếp chiêu với Lý Thần Thông và Tiết Vạn Triệt sao có thể tiếp tục hoàn kích như vậy.

Viên tướng sử song phủ thấy bàn chân đối phương đã đến trước ngực thì hồn phi phách tán lùi nhanh ra sau, không dám cố tấn công nữa. Những tưởng đã tránh được một cước đó, nào ngờ mũi chân Từ Tử Lăng như dài ra vừa vặn điểm trúng yếu huyệt Đản Trung trước ngực hắn. May là Từ Tử Lăng còn lưu tình, chỉ tống ra lượng chân khí vừa đủ để phong bế huyệt mạch chứ không muốn lấy tính mạng đối phương. Lập tức song phủ vuột tay, viên tướng đau đớn rên lên một tiếng. Sau khi lảo đảo lùi lại ba bước, hắn ngã lăn ra sàn thuyền, không còn năng lực tác chiến nữa.

Viên tướng sử mâu thì rõ ràng nhìn thấy Từ Tử Lăng thò tay ra nắm vào mũi mâu mà không cách nào tránh được. Loa Hoàn kình theo thân mâu dồn tới. Hắn làm sao giữ nổi được vũ khí, hổ khẩu như bị

thiết trùy đánh trúng, miệng ộc máu ngã lăn ra, tuy chưa mất mạng nhưng không thể tự đứng lên được nữa.

Từ Tử Lăng nắm nguyên đầu mâu, dùng thân mâu quét sang đánh dạt thế công tiếp theo của Lý Thần Thông và Tiết Vạn Triệt. Động tác như lưu thuỷ hành vân, lại ung dung nhàn nhã vô cùng đẹp mắt.

o0o

“Choang!”

Chỉ với một thế nhìn rất tầm thường, Tỉnh Trung Nguyệt nặng nề chém trúng mũi Kim thương. Mai Tuần dù xoay trở thế nào cũng bị Khấu Trọng như vô tình mà thành hữu ý, tưởng nhẹ nhàng lại rất nặng nề khóa chết mọi biến hóa, cuối cùng ép cho hắn không còn cách nào khác phải lảo đảo lùi lại ba bước.

Không hề dừng lại, Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng bay lượn trong không trung theo một quỹ đạo vô cùng huyền ảo trám vào khoảng trống mà Bạt Phong Hàn để lộ ra. Nhân lúc Lý Nguyên Cát, Bàng Ngọc, Lý Thế Tích và La Sĩ Tín còn đang mải chấn chỉnh lại trận cước, gã đón trường mâu của Sử Vạn Bảo, “choang” một tiếng chấn y loạng choạng lùi lại, tiếp đó tiến lên đỡ kiếm của Lý Nam Thiên, Loa Hoàn kình dồn qua Tỉnh Trung Nguyệt quấn chặt lấy kiếm địch. Với năng lực của Lý Nam Thiên mà cũng không chịu nổi trọng thủ pháp của gã, bị chấn dạt vào trong trận thế của đám Huyền Giáp thân binh.

Một tiếng hự thê thảm từ đằng sau truyền tới. Tiếng binh khí giao kích liên miên không dứt. Ba viên tướng Đường từ sau đánh tới đều tóe máu thụ thương. Bạt Phong Hàn cũng loạng choạng hai bước, vai trái, tay và đùi phải rỉ máu nhưng vẫn đứng thẳng như núi. Hắn đã dùng cứng chọi cứng, chấp nhận bị thương để chỉ một đòn phá

tan mối lo sau lưng.

Trên bình đài, Lý Thế Dân ra một hiệu lệnh. Huyền Giáp thân binh ở hai bên mạn thuyền ùa lên phía đầu thuyền. Nếu để bọn chúng trám vào chỗ ba viên tướng vừa thảm bại thì một chút ưu thế mà Bạt Phong Hàn phải lấy máu đổi về sẽ như nước chảy ra sông hết.

Vào thời khắc không cho phép do dự đó, Bạt Phong Hàn lạng người tránh khỏi trường kiếm đang chém tới của Phùng Lập Bản rồi vung cước đá ra khiến y phải hoang mang lùi lại tránh né. Hắn phát ra một tiếng hét chói tai chấn động toàn trường, đoạn không màng đến thương thế, người kiếm hợp nhất hóa thành một đạo ánh sáng xuyên qua Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vọt lên phía trước, toàn lực tấn công Lý Nguyên Cát vừa di chuyển tới chính diện như thể hắn muốn chơi trò mạng đổi mạng xem đối phương có đảm lượng đó không.

Ngay từ đầu Bạt Phong Hàn đã cố ý chọc giận làm Lý Nguyên Cát nhớ lại mối hiềm khích ngày trước, khiến hắn vì bị mất mặt mà không màng chuyện gì khác, đích thân xuất thủ hòng vãn hồi lại uy vọng. Nên biết Lý Nguyên Cát thân phận đặc biệt cao quý, cho dù sau đó có giết chết được ba gã, nhưng nếu hắn mất mạng trong trận này thì toàn bộ mọi người đương trường kể cả Lý Thế Dân đều phải chịu tội. Hơn nữa, cho dù Lý Nguyên Cát có kiêu dũng thế nào đi nữa thì cũng chẳng khi nào lại chịu chết chung với kẻ xuất thân thảo mãng là Bạt Phong Hàn. Vì thế chiêu này của họ Bạt vô cùng cao minh, một lần nữa chứng minh lời nhận xét “kẻ nào liều mạng hơn mới có thể sống sót”.

o0o

“Choang! Choang!”

Cán mâu của Từ Tử Lăng chia ra đánh trúng vào bảo kiếm của Lý

Thần Thông và đồng côn của Tiết Vạn Triệt. Chân kình gã mượn được phối hợp với Loa Hoàn kình toàn lực phát ra, chấn cho hai người phải lùi lại, vô tình cản trở đường tiến của đám Huyền Giáp thân binh từ bên trái đang ùa tới khiến chúng ùn lại thành một cục. Tiếp đó gã đưa vòng cán mâu sang đập vào tay phải Lý Nguyên Cát, bức y không thể né sang bên phải mà chỉ có thể né trái hoặc lùi lại.

Biết thành công hay thất bại phải xem vào lúc này, Khấu Trọng không dám lơi là trong việc phối hợp với hai gã kia. Sau khi bức Sử Vạn Bảo phải dạt ra, Tỉnh Trung Nguyệt dấy lên ngàn vạn bóng đao mù trời rợp đất đánh vào mé trái Lý Nguyên Cát.

Lý Nguyên Cát bỗng nhiên phát giác mình đang rơi vào hiểm địa ba mặt thụ địch. Việc Bàng Ngọc, Lý Thế Tích, La Sĩ Tín và một cánh Huyền Giáp thân binh bị tách ở phía sau khiến hắn cho dù tự tin đến mức nào cũng không dám đồng thời chống đỡ Bạt Phong Hàn tấn công chính diện, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đánh tới hai bên. Mà đâu cần nói đến hắn, ngay cả đặt vào vị trí đó một người cao cường như Thạch Chi Hiên cũng chỉ còn cách lùi lại mà thôi.

Lý Nguyên Cát điên cuồng hét lớn, Liệt Mã thương hóa thành vô số đạo thương ảnh, kình khí phát ra tiếng rít cực kỳ chói tai, đồng thời hắn lùi lại thật nhanh, hy vọng thủ hạ đằng sau kịp thời tràn lên giảm bớt áp lực gây ra bởi thế công cực mạnh mình đang phải hứng chịu.

Lý Thế Dân từ trên cao thấy tình thế bất diệu vội quát lớn:

- Lên!

Trưởng Tôn Vô Kỵ và Uất Trì Kính Đức đang đứng hai bên hắn đồng thời vọt khỏi bình đài. Ngọc tiêu của Trưởng Tôn Vô Kỵ mang theo tiếng rít kinh người điểm thẳng vào mặt Từ Tử Lăng. Cây Quy Tàng tiên dài hai trượng ba thước của Uất Trì Kính Đức từ trong tay áo vọt

ra, xuất phát sau mà tới trước đón đánh Bạt Phong Hàn đang người kiếm hợp nhất phóng tới như một mũi tên. Y phát huy ưu điểm của binh khí dài, ngọn tiên điểm tới chỗ Bạt Phong Hàn chắc chắn phải bảo vệ là yết hầu.

Phía bên kia, Bàng Ngọc, Lý Thế Tích, La Sĩ Tín và một cánh Huyền Giáp thân binh vội dạt ra nhường đường cho Lý Nguyên Cát lùi lại. Trận thế vốn kiên cố không có chỗ hở đã hoàn toàn tan vỡ. Ai nấy tự ý xoay sở, tuy nhiên vẫn phải cố gắng từ hai bên tràn lên để giải mối nguy cho Lý Nguyên Cát, cục diện trở nên hỗ loạn.

Các tướng địch đứng ngoài hoảng hốt chấn chỉnh thế công nhưng đã chậm một chút.

Vốn được tuyển chọn kỹ càng trong đám cận vệ, hơn mười tên Huyền Giáp thiên binh đang đứng sau Lý Thế Dân sợ ba gã thừa thế đánh lên lập tức ùa ra phía trước để bảo vệ chủ nhân, tạo thành bức tường người chắn giữa hắn và chiến trường kịch liệt bên dưới sàn thuyền.

“Vù!”

Cây mâu thoát tay Từ Tử Lăng phóng vọt ra, chuẩn xác vô bì đánh trúng đầu roi của Uất Trì Kính Đức. Ngọn trường tiên vốn quán chú đầy chân khí lập tức mềm oặt mất hết sức chiến đấu.

Không còn chướng ngại, ánh kiếm của Bạt Phong Hàn trở nên sáng rực. Kiếm khí lợi hại với uy thế không giết chết đối phương không thôi lập tức khoá chặt Lý Nguyên Cát đang mất hết nhuệ khí lùi lại.

Sự thoái lui này đã khiến thế trận ban đầu ở trước mặt ba gã vốn không thể phá trở thành một đám hỗn độn. Như hai mãnh hổ xổng chuồng, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bám sát theo sau Bạt Phong

Hàn đánh thốc vào trong hàng ngũ đã rối loạn của địch. Ba gã hình thành thế trận tam giác, có khả năng xuyên thủng mọi rào chắn, không gì cản nổi.

“Đinh!”

Khi Từ Tử Lăng dùng ngón giữa tay phải búng trúng ngọc tiêu của Trưởng Tôn Vô Kỵ, chấn y bay dạt sang ngang thì Thâu Thiên kiếm của Bạt Phong Hàn chỉ còn cách ngực Lý Nguyên Cát không tới nửa trượng, quấn chặt lấy Liệt Mã thương. Mắt thấy mũi kiếm sắp xuyên qua ngực mình, Lý Nguyên Cát đã kịp bộc lộ sự nhanh trí và bản lĩnh tìm đường sống trong đất chết. Y tung thân vọt lên rồi lùi vào bình đài bên trên, để lộ cánh cửa tiến vào khoang thuyền.

Khấu Trọng quát lớn một tiếng, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành ngàn vạn bóng đao đánh La Sĩ Tín và một đám Huyền Giáp thân binh điên đảo, không thể cùng cánh quân ở mạn thuyền bên kia kết thành trận thế phong tỏa cửa khoang thuyền.

Bạt Phong Hàn cười dài rồi tăng tốc vọt tới. Kình khí từ Thâu Thiên kiếm phát ra rít lên cực kỳ đáng sợ. Bốn tên Huyền Giáp thân binh từ bên trái xông đến định chặn lối vào cửa đều tóe máu ngã vật xuống.

“Uỳnh” một tiếng như sấm động, cửa gỗ vỡ tan tựa giấy mỏng.

Bạt Phong Hàn lao vào khoang thuyền. Từ Tử Lăng và Khấu Trọng theo sát phía sau. Khi hai gã lọt được vào bên trong liền phản thủ đánh ngược ra ngoài, chấn Bàng Ngọc và một tên Huyền Giáp thân binh loạng choạng lùi lại.

Trong hành lang trống trải, Bạt Phong Hàn toàn lực vọt đi. Hai bên là dãy cửa phòng đóng chặt. Cuối hành lang là cửa ra và cầu thang dẫn xuống tầng dưới.

Bên phía Lý Thế Dân rõ ràng không nghĩ tới việc bọn gã có cơ hội sấn vào bên trong nên ngoài đám phu chèo thuyền ở khoang giữa tầng dưới thì toàn bộ nhân thủ đã tập trung hết tại các vị trí chiến lược trên sàn thuyền. Vì thế, sau khi vào được nơi này, bọn gã chẳng những có thể tranh thủ không gian và thời gian để nghỉ ngơi, mà nhất thời còn làm đối phương không sao nắm được vị trí. Điều làm địch nhân đau đầu nhất là bọn gã vừa có thể theo bất kỳ lối ra nào đó bỏ chạy, cũng có thể chạy xuống tầng dưới hoặc chọn đại một ô cửa sổ trong số mấy chục thương phòng mà thoát ra. Nói cách khác thì địch nhân không còn cách nào vây khốn ba gã nữa, quyền chủ động đã trở lại tay bọn gã.

“Uỳnh!”

Bạt Phong Hàn phá cánh cửa đối diện lao ra. Địch nhân vẫn chưa kịp phong tỏa vị trí này. Cả ba nhanh chóng chạy tới chỗ sàn thuyền nơi có cột buồm giữa khoang trước và khoang chính. Cảm giác kỳ dị khi thâm nhập trọng địa của thuyền địch lập tức trỗi dậy.

Huyền Giáp thân binh từ bốn phương tám hướng ùa tới. Chẳng rõ quân số địch là bao nhiêu, chỉ biết nếu bị chúng cản lại thì dù bọn gã võ công cao cường đến đâu kết cục cũng là bị cầm chân không thể thoát ra. Đến lúc cao thủ chủ lực bên địch từ đầu thuyền đuổi tới thì chết chắc không sai.

Khoang chính nằm ở đúng giữa chiếc thuyền, chỉ cách khoang trước hai trượng, gồm có hai tầng. Cột buồm cao nhất của con thuyền nằm ở chính giữa khoang.

Bạt Phong Hàn không dám chậm trễ chút nào, Thâu Thiên kiếm chém xả sang hai bên xô dạt hai tên địch rồi đánh thẳng lên phía trước. Bọn Huyền Giáp thân binh đến chặn đường tuy bị bọn gã toàn

lực xuất thủ công kích mãnh liệt nhưng vẫn kiên trì không lùi một bước. Càng giết chúng lại càng ùa đến đông hơn, lớp trước ngã xuống đã có lớp sau thế vào trùng trùng vây khốn ba gã.

Ở đằng sau, phía trên cao, tiếng tà áo phần phật vang lên. Cả ba không cần quay đầu lại nhìn cũng biết đám cao thủ của địch đang đuổi tới.

Bạt Phong Hàn dũng mãnh thét lớn một tiếng, người theo kiếm lao về phía trước.

Hiểu rõ đây chính là thời khắc quyết định việc cả bọn tử chiến ở đây hay thành công chạy thoát, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hiên ngang tràn tới xuống tay không hề cố kỵ gì nữa.

Máu thịt bắn tung tóe, binh lính cản đường bị đánh ngã rạp. Trên mình ba gã không biết đã có thêm bao nhiêu vết thương. Tất cả là nhờ chân khí hộ thân, công phu tá kình xảo diệu và sự tránh né mau lẹ mới giúp bọn gã có thể chống đỡ được những binh khí đánh tới như bão táp của địch.

“Rầm!”

Bạt Phong Hàn chấn vỡ cửa khoang giữa, tiến vào khu an toàn mới. Cả ba mình mẩy bê bết máu, nhân thời gian ngắn ngủi trước khi tới cửa ra bên kia để vận khí cầm máu trị thương.

“Uỳnh!”

Cửa sau khoang giữa bật tung. Huyền Giáp thiên binh như hổ báo ùa vào trong chặn đứng đường tiến của bọn gã. Nhất thời phía trước không có đường lên, đằng sau truy binh đuổi tới.

Thấy vị trí lúc này đã vượt qua đoạn giữa hành lang, cả ba liền đồng thời cong lưng búng mình vọt thẳng lên phá tan ván sàn tầng trên, nhảy lên một gian phòng khách rộng lớn bố trí hoa lệ nhưng không có người.

Lý Nguyên Cát, Lý Nam Thiên, Mai Tuần là những nhân vật xuất hiện đầu tiên tại bình đài trước cửa vào phòng khách lớn này. Lý Nguyên Cát quát lớn:

- Chạy đi đâu!

Bạt Phong Hàn cười rộ đáp:

- Thiếu gì chỗ để chạy chứ?

Đúng lúc bọn chúng vào phòng khách lớn thì Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng theo cửa sổ phía sau phi ra ngoài, lăn tròn trên bình đài lộ thiên sau cửa. Huyền Giáp thân binh đang giữ ở cuối thuyền và vọng đài trên cột buồm nhất tề bắn tên, kình tiễn bay vèo vèo.

Ba gã vội tung mình tà tà lướt lên cao tránh khỏi trận mưa tên rồi bám vào cánh buồm ở cuối thuyền. Chỉ thấy bên dưới toàn là địch nhân, cả ba nào dám dừng lại, lập tức mượn lực phóng về phía đuôi thuyền.

Lúc này chiến thuyền lớn đã di chuyển tới giữa sông, đuôi thuyền hướng về phía bờ Bắc, cách bờ khoảng hai chục trượng. Linh cơ máy động, Bạt Phong Hàn đột ngột quát lớn:

- Ta phụ trách nửa trước, các ngươi phụ trách nửa sau!

Hai gã vừa nghe đã lĩnh hội chủ ý của Bạt Phong Hàn, tinh thần

phấn khởi vội vàng đáp ứng.

Đuôi thuyền là nơi binh lực địch yếu nhất. Một phần là do cao thủ chủ lực của đối phương chưa đuổi tới kịp, mặt khác do vừa nãy những vệ sỹ phòng thủ đã được phái đi tăng viện cho phía trước làm giảm thiểu binh lực tại đây.

Ba gã vừa hạ xuống sàn thuyền lập tức toàn lực xuất thủ, đánh giết mở đường máu chạy thẳng tới đuôi thuyền.

Lý Nguyên Cát dẫn quân tràn tới như thuỷ triều nhưng đã chậm một bước.

Bạt Phong Hàn đứng trên mạn thuyền, dồn công lực xuống hai chân đang co lại. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đề khí khinh thân, chia nhau bám vào hai tay hắn.

Bạt Phong Hàn cười dài nói:

- Tề Vương không cần tiễn nữa.

Dứt lời hai chân dụng lực đạp mạnh, đem theo Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phóng vụt lên không. Khi cả ba bay ra được cách đuôi thuyền khoảng tám trượng, mắt thấy sắp rơi tõm xuống nước thì đến lượt Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hoán khí vọt lên kéo theo Bạt Phong Hàn phi về phía bờ Bắc. Ba gã vượt qua mặt sông, biến mất vào vùng đen tối mênh mông bên kia bờ.

Bọn Lý Nguyên Cát đuổi tới đuôi thuyền thấy thế chỉ còn cách hò hét tức giận mà không làm gì được.

Trước khi sự việc xảy ra, ai mà tưởng nổi bọn gã có thể từ đầu thuyền sấn đến đuôi thuyền rồi chạy sang bờ bên kia.

(

Chương 646: Lòng người hiểm ác

Màn đêm buông xuống, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trèo lên đỉnh một ngọn núi nhỏ bên cạnh sơn cốc mà cả bọn ẩn thân để quan sát tình hình xa gần.

Sáng nay sau khi thoát thân, bọn gã lao vào trong một khu rừng rậm ở bờ bắc Đại Hà, mượn cây cối yểm hộ chạy một mạch về hướng Đông Bắc. Đến chỗ này họ mới dám ngồi xuống trị thương.

Trải qua hai canh giờ nghỉ ngơi hành khí, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hồi phục lại trước. Tuy hai gã vẫn cảm thấy thân thể hư nhược do mất máu quá nhiều, nhưng không còn cảm thấy sức tàn lực kiệt, tinh thần suy sụp như lúc chạy thục mạng không hề nghỉ ngơi nữa.

Bạt Phong Hàn liều lĩnh hơn bọn gã nhiều nên thương thế cũng nặng hơn, vì vậy hắn vẫn ở lại trong sơn cốc điều dưỡng.

Nhìn kỹ bầu trời, Khấu Trọng nói:

- Thật là kỳ quái! Sau khi vượt sông thì chẳng hề trông thấy bóng dáng con ưng của Khang Sao Lợi nữa. Lý Thế Dân không phải là người dễ dàng bỏ cuộc như vậy chứ?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Đằng nào bọn ta cũng phải quay lại Lạc Dương, sớm muộn cũng không chạy thoát khỏi tay Lý Thế Dân, hắn phí sức đuổi theo làm gì? Nói không chừng Lý tiểu tử còn tức giận nếu bọn ta không kéo được

Đậu quân đến, để hắn có thể thu thập một lần toàn bộ ba đại kình địch là Vương Thế Sung, Đậu Kiến Đức và Thiếu Soái ngươi đó.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Đậu Kiến Đức sẽ không thua đâu. Chỉ cần lão đồng ý đến cứu viện thì ta sẽ động viên toàn bộ Thiếu Soái quân, cùng với lão chia binh làm hai đường đánh phá các thành của Hổ Lao. Nếu Lý Thế Dân đến phòng thủ Hổ Lao, ta sẽ cho hắn một trận đại bại bình sinh chưa từng có.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Nếu ngươi đến đánh Hổ Lao thì ai sẽ giúp Vương Thế Sung phòng thủ Lạc Dương?

Khấu Trọng thở dài đáp:

- Đó chính là việc khiến ta đau đầu nhất. Nhưng lương thực của Lạc Dương tối đa cũng chỉ chống chọi được nửa tháng nữa nên nếu trong thời gian đó không chiếm được Hổ Lao thì Lạc Dương nguy mất. Vì thế nếu ta vẫn cố giữ Lạc Dương thì thật không thông minh cho lắm. Chi bằng giúp Đậu Kiến Đức toàn lực đánh chiếm Hổ Lao, đây cũng là phương pháp duy nhất để cứu viện Lạc Dương. Giống như khi đánh cờ vây, hai cửa sinh hợp lại thì có thể sống còn, biết đâu có thể quay lại cắn con rồng lớn là Lý Thế Dân một miếng.

Từ Tử Lăng lại hỏi:

- Ngươi nắm chắc trong vòng nửa tháng sẽ đánh chiếm được Hổ Lao sao? Đường thủy nối liền các thành phía đông Lạc Dương đều nằm dưới sự khống chế của Lý Thế Dân. Ngươi không có cách nào cô lập Hổ Lao hết.

Khấu Trọng chán nản nói:

- Thật ra ta không hề nắm chắc chút nào. Ài! Gặp Đậu Kiến Đức rồi hãy tính! Ta còn chưa có cơ hội hỏi Lăng thiếu gia là Thạch Thanh Tuyền đã tâm sự những gì với ngươi?

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Ta không biết.

Khấu Trọng kêu lên thất thanh:

- Không biết? Đó là câu trả lời kiểu gì vậy? Chẳng phải ngươi từng bảo đã tâm sự cả đêm với nàng sao? Chẳng lẽ cả đêm ngươi và nàng chỉ nói đi nói lại câu “không biết” sao?

Từ Tử Lăng bực mình nói:

- Không biết ở đây là chỉ sự phát triển trong tương lai giữa ta và Thanh Tuyền. Ài! Hiện giờ, căn bản ta không có tư cách theo đuổi nàng. Vừa rồi chút nữa thì mất mạng, mà tương lai cũng chưa biết liệu có ngày tháng nào tốt đẹp không nữa.

Thò tay ra nắm chặt vai gã, Khấu Trọng nói với vẻ áy náy:

- Ta thật không tốt khi lôi kéo ngươi vào vũng nước đục này. Nhưng nếu không có ngươi giúp thì Khấu Trọng này đã sớm xong đời rồi, sáng nay ta cũng sẽ cùng lão Bạt mất mạng tại Đại Hà.

Từ Tử Lăng than:

- Đều là huynh đệ, nói những lời đó làm gì! Nếu có chết thì tất cả

cùng chết. Chắc kiếp trước ta nợ nần ngươi nhiều lắm đây.

Giật mình buông tay ra, Khấu Trọng ngây người nhìn gã một lát rồi gãi đầu hỏi:

- Ngươi thực sẽ vì ta mà đối đầu với Lý Thế Dân sao?

Ngưng thần nhìn về phía núi rừng xa xa, Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Lúc khởi đầu, ta rất hoài nghi động cơ giành thiên hạ của ngươi, phải chăng chỉ đơn giản là tranh hơi hiếu thắng, hay là do cái gì mà "Nam nhân phải thành đại nghiệp, nắm giữ danh lợi quyền lực". Khi ngươi bảo mình tuyệt không muốn làm Hoàng đế, ta lại cho rằng ngươi tùy tiện mà nói vậy. Nhưng trong lúc ngươi bận đến mức tưởng không thể phân thân mà vẫn đến Trường An cùng ta sánh vai đối phó Thạch Chi Hiên, việc đó đã chứng minh ta không hề nhìn lầm ngươi. Khấu Trọng đúng là hảo huynh đệ của ta.

Trong lòng Khấu Trọng vô cùng kích động. Gã cúi đầu nói với chút ngượng ngùng:

- Nói thật thì ban đầu ta từng lập chí phải tạo ra sự nghiệp bất hủ. Chẳng phải lý tưởng to tát cao siêu gì đâu, chỉ là không muốn bị người của cao môn đại phiệt mãi mãi giẫm đạp lên đầu mà thôi, cũng lại muốn chứng minh với Lý Tú Ninh rằng ta ưu việt hơn nhiều so với Sài Thiệu. May mà có ngươi ở bên làm tấm gương soi sáng cho ta. Ngươi càng đạm bạc không tranh danh đoạt lợi lại càng lộ rõ nhân cách cao quý của mình so với kẻ phàm tục thấp hèn này. Thực ra ta luôn noi theo lão ca ngươi. Việc Ngọc Trí không chịu hiểu và thông cảm càng khiến ta vô cùng hối hận về những hành vi muốn tranh công đoạt lợi trong quá khứ đó. Con mẹ nó chứ! Làm Hoàng đế thì có gì mà hay? Xem Lý Uyên làm Hoàng đế đó, khổ sở đến thế nào mà ta còn chưa tỉnh ngộ hay sao? Khi quyết định nhường đế vị cho

Đậu Kiến Đức, thật lòng ta cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm không biết đến thế nào mà nói nữa. Ta chỉ chưa biết giải thích với Tống Khuyết thế nào thôi. Ài! Với tính tình của lão nhân gia, nói không chừng sẽ bạt đao làm thịt ta mất.

Từ Tử Lăng xoay tay nắm vai gã rồi mỉm cười nói:

- Khi tới đầu cầu tự nhiên sẽ thông! Bọn ta còn một đoạn đường rất dài phải vượt qua. Cho đến hôm nay Lý Thế Dân vẫn chiếm hết thượng phong.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Lý Thế Dân cũng không còn bao nhiêu ngày tốt đẹp nữa đâu. Lý Uyên sai Lý Nguyên Cát đến làm phó cho hắn rõ ràng là để đề phòng hắn tự lập ở Lạc Dương hoặc kết minh với bọn ta chống lại Quan Trung. Sáng nay khi đối thoại bên sông, ta có trực giác là Lý Thế Dân tuyệt không muốn giết, còn hận không được thả cho bọn ta đi dẫn Đậu quân đến giải vây Lạc Dương là đằng khác.

Gã suy nghĩ một lát rồi tiếp:

- Nếu ta là Lý tiểu tử thì sẽ không vội thu thập Thiếu Soái quân và lão Đậu. Kình địch của nhà Đường càng ít thì giá trị lợi dụng của hắn càng thấp. Chẳng có lý do gì mà hắn không hiểu đạo lý đó.

Từ Tử Lăng nói:

- Trên chiến trường Lý Thế Dân là một thống soái vô tư, giữ vững nguyên tắc được làm vua, thua làm giặc. Về việc riêng thì hắn cũng là một người trọng tình nghĩa và rất cao thượng, nếu không Phi Huyên đã chẳng lựa chọn hắn làm minh chủ tương lai một cách đơn giản như vậy. Lý Thế Dân phải trừ diệt hết những mối uy hiếp lớn

nhất ngoài Quan Ngoại, mục đích không phải cho riêng mình hắn mà là suy nghĩ vì đại cục. Trước tiên là tận trung với gia tộc, kế đó là đến bảo vệ sự toàn vẹn của Trung Thổ. Có thể nói chắc chắn rằng Trung Nguyên càng mau thống nhất thì người Đột Quyết càng ít cơ hội lợi dụng. Điều Lý Thế Dân hướng tới không phải vì bản thân mà là vì thiên hạ.

Khấu Trọng trầm ngâm:

- Ngươi thực là tri kỷ của hắn. Trong mắt ta, Lý Thế Dân chỉ là một tên ngốc ngu trung ngu hiếu. Bản thân thì đi đánh sống đánh chết để cho kẻ khác hưởng thành quả, chưa biết chừng còn nhận kết cục chả ra gì đâu.

Từ Tử Lăng phản bác:

- Hắn tuyệt không phải là loại người như ngươi nghĩ đâu. Ngươi còn nhớ cảnh Lý Thế Dân và Lý Kiến Thành chống đối nhau trong buổi dạ yến trừ tịch năm đó không? Hắn là người biết tranh thủ cho bản thân mình. Ngày Lý tiểu tử đánh chiếm được Lạc Dương rồi trở về Trường An chính là lúc hắn và Lý Uyên ngửa bài đó. Lý Thế Dân sẽ hết sức khuyên giải Lý Uyên, nhưng nếu lão vẫn không nghe lời thì nói không chừng hắn phản lại Trường An.

Khấu Trọng than:

- Hiện giờ Lý Uyên người đông thế mạnh, Lý Thế Dân có tư cách gì để tạo phản? Nhưng chờ đến lúc đó thì chắc bọn ta đã toi mạng trên sa trường rồi. Mắt không được nhìn thấy việc đó, mà cũng chẳng liên quan gì đến bọn ta hết.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Dường như ngươi còn bi quan hơn cả ta nữa.

Khấu Trọng nhăn nhó cười đáp:

- Vì ngươi chưa từng trải qua việc đối đầu với hắn trên chiến trường, còn ta đã từng đại bại ở Từ Giản. Con mẹ nó! Thủ đoạn của tên tiểu tử này quả thật quỷ thần khó đoán. Tuổi tác không lớn hơn bọn ta bao nhiêu, nhưng hắn vừa trầm ổn vừa tàn nhẫn, thắng mà không kiêu, bại mà không nản. Thủ hạ tướng sỹ người nào cũng bán mạng cho Lý Thế Dân, dường như hắn vĩnh viễn không bao giờ phạm sai lầm vậy. Quân đội của Vương Thế Sung và Đậu Kiến Đức so với quân Đường thật còn kém một bậc. Đám Thiếu Soái quân non nớt mới ra đời của bọn ta càng kém nhiều lắm. Ta quả thực có chút khiếp sợ hắn đó.

Từ Tử Lăng bật cười:

- Ngươi rất ít khi thành thực như thế này.

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn trời đêm đầy sao. Hai mắt gã sáng bừng lên, giọng nói trầm xuống:

- Đó gọi là biết người biết ta. Việc đối phó với Thạch Chi Hiên liên tục thất bại chính vì bọn ta không đánh giá đúng bản lĩnh của lão. Bởi thế đối với Lý Thế Dân, ta không muốn phạm phải sai lầm tương tự nữa. Bất kể trước đây mối quan hệ giữa ba người chúng ta như thế nào, từ tối hôm nay trở đi, bọn ta và hắn đã ở vào thế một mất một còn, kể cả Lăng thiếu gia ngươi cũng sẽ là những kẻ mà Lý Thế Dân muốn giết. Con mẹ nó! Đó chính là cái gọi là chí công vô tư của hắn.

Từ Tử Lăng thầm thở dài, muốn nói lại thôi.

Vỗ vỗ vai gã, Khấu Trọng kết luận:

- Cuộc nói chuyện tối nay của hai huynh đệ bọn ta rất có tính xây dựng. Cả hai đều nói ra những lời đã đè nén từ lâu trong lòng. Con bà nó là con gấu! Chúng ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ còn cách theo đúng như kế hoạch đi gặp lão Đậu, để xem lão Thiên gia rốt cuộc có chịu giúp đỡ hay không.

o0o

Tiếp tục lên đường ngay đêm đó, bọn gã dùng toàn lực phi hành, đến lúc trời sáng đã tiến vào phạm vi thế lực của Đậu quân. Cả ba đi thẳng tới Lê Dương, trên đường gặp một doanh trại liền hỏi rõ nơi Đậu Kiến Đức đang đóng quân. Đến giữa trưa ngày hôm sau ba gã mới đến được Vũ Lăng ở bờ tây Trung Thủy, một con sông nhánh của Hoàng Hà. Đậu Kiến Đức đang dừng chân ở đây.

Chỉ xem bên ngoài thành Vũ Lăng doanh trướng liên miên, thuyền đội tập trung nhiều như mây là biết Đậu Kiến Đức có ý tiến lên phía Tây tấn công quân Đường.

Vì Bạt Phong Hàn không có hứng thú gặp Đậu Kiến Đức nên sau khi thương lượng một hồi, hắn và Từ Tử Lăng quyết định lưu lại trên một ngọn núi bên ngoài chờ tin tức.

Khấu Trọng một mình vào thành. Đậu Kiến Đức đang cùng các tướng lĩnh tiến hành hội nghị. Nghe tin Khấu Trọng từ Lạc Dương đột vây chạy tới, lão vô cùng vui mừng, vội giữ đám văn thần võ tướng là Lưu Hắc Thát, Từ Viên Lãng, Mạnh Hải Công mới quy hàng và đại tướng Trương Thanh Thi, “Trung Thư Xá Nhân” Lưu Bân, “Quốc Tử Tế Tửu” Lăng Kinh ở lại trong đại đường soái phủ để tiếp đón gã.

Trừ Từ Viên Lãng và Mạnh Hải Công, những người khác đều đã tiếp

xúc với gã trong chiến dịch Lê Dương, nên khi gặp lại liền tay bắt mặt mừng vô cùng náo nhiệt.

Mạnh Hải Công tuổi chừng bốn mươi, nét mặt thô hào, thần tình nghiêm túc, rất ít khi cười. Có điều trực giác của Khấu Trọng mách bảo rằng y là người ngoài lạnh trong nóng, không dễ kết giao bằng hữu với ai, nhưng một khi đã trở thành bạn thì dù đao kề cổ cũng không nhíu mày.

Từ Viên Lãng so với Mạnh Hải Công ít nhất cũng nhỏ hơn mười tuổi, dáng cao gầy nhưng rắn rỏi, cử chỉ ung dung. Khi y nhìn mọi người đều như muốn soi thấu vào tận bên trong, thăm dò suy nghĩ trong lòng họ. Y là nhân vật tài ba và đảm lược, trí dũng song toàn.

Hai người này đều từng uy chấn một phương. Sau khi đầu hàng Đậu Kiến Đức đã trở thành nòng cốt quan trọng nhất của lão.

Phân chủ khách ngồi xuống xong, Đậu Kiến Đức và thủ hạ thay nhau hỏi han tình hình Lạc Dương, cho thấy sự quan tâm rất lớn của họ đối với nơi này. Khấu Trọng trả lời tất cả câu hỏi một cách rõ ràng, thản nhiên thuật lại tình cảnh nước sôi lửa bỏng ở đó. Cuối cùng gã nói:

- Từ khi Tống Kim Cương bị Lý Thế Dân đại phá ở Bách Bích, âm mưu xâm nhập Trung Nguyên của Đại hãn Đột Quyết là Hiệt Lợi bị kìm chế. Thế chân vạc là nhà Đường ở Quan Trung, nhà Hạ ở Hạ Bì, nhà Trịnh ở Trung Nguyên không còn giữ được nữa. Khí thế nhà Đường cành thịnh thì Hạ và Trịnh càng bất lợi. Với uy thế Thái Sơn áp đỉnh, Lý Thế Dân dẫn hai mươi vạn đại quân chia binh thành nhiều hướng chiếm đoạt các thành trì lân cận như tằm ăn dâu, hiện giờ đang trùng trùng vây khốn Lạc Dương. Ngày Lý Thế Dân chiếm được Lạc Dương cũng là lúc hắn xua quân ngược Bắc tấn công nhà Hạ. Vào lúc sinh tử tồn vong này, sao Đậu gia không bỏ qua thù oán

cũ mà xuất binh cứu Trịnh nhân lúc quân Đường đang công thành? Chỉ cần có thể chiếm được Hổ Lao thì quân Đường tất phải lui. Khi đó uy danh Đậu gia sẽ chấn động thiên hạ, ai dám không nghe lời?

Đậu Kiến Đức cười nhẹ hỏi:

- Phải chăng tên thỏ đế Vương Thế Sung nhờ Thiếu Soái đến gặp ta cầu viện?

Khấu Trọng cười khổ:

- Ta cũng vì nghĩ cho Thiếu Soái quân của mình nữa.

Đậu Kiến Đức đưa mắt nhìn mưu thần hàng đầu của quân Hạ là Lăng Kính, ra hiệu cho hắn nói.

Lăng Kính lên tiếng:

- Thiếu Soái và chúng ta quan hệ mật thiết, ngài gặp nạn đương nhiên đại vương tuyệt không ngồi nhìn. Nhưng tên Vương Thế Sung đó phản phúc vô thường, không thể tin tưởng được. Giả sử đột nhiên lão hàng Đường thì chẳng phải bọn ta bị rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan sao?

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Lưu Hắc Thát cầu cứu. Hai mắt hắn lộ vẻ bất lực, khẽ lắc đầu tỏ ý mình không tiện xen lời.

Khấu Trọng đã hiểu ra vấn đề! Chẳng phải Đậu Kiến Đức không chịu xuất binh, mà lão muốn tranh thủ điều kiện có lợi nhất cho mình. Không chỉ riêng với Vương Thế Sung, lão còn muốn cả Khấu Trọng gã cũng phải khuất phục.

Đậu Kiến Đức lần này khác hẳn so với con người mà gã đã gặp ở Lê

Dương. Tuy vẫn tỏ ra bao dung nhưng không giấu nổi vẻ tự đắc, thần thái tự mãn coi cả thiên hạ như nằm dưới chân mình đã biến lão trở thành một người khác.

Khấu Trọng không còn cảm giác thân thiết dễ gần như trước nữa. Gã không khỏi nhớ lại lời bình phẩm của Lý Thế Dân, rằng Đậu Kiến Đức mới thắng Mạnh Hải Công, tướng thì kiêu, binh thì mệt mỏi. Những thành công liên tiếp quả thực có thể làm người ta thay đổi.

Gã than:

- Khấu Trọng ta có thể bảo đảm với đại vương rằng sẽ không phát sinh chuyện đó. Ở một mức độ nào đó thì Lạc Dương không còn do Vương Thế Sung nói năng làm chủ nữa, trừ khi lão có thể giết chết Khấu Trọng ta và năm ngàn tinh nhuệ Thiếu Soái quân. Đó là chuyện mà thực lực hiện nay của Vương Thế Sung không thể làm nổi.

Từ Viên Lãng trầm giọng:

- Nếu bọn ta giải vây cho Lạc Dương thì Vương Thế Sung được lợi gì nhỉ? Lão đã không đủ sức giữ thành, vậy Lạc Dương nếu không rơi vào tay Thiếu Soái thì cũng sẽ bị Đại Hạ ta chiếm lấy. So với việc bị Đại Đường chiếm có gì khác đâu?

Trong lòng Khấu Trọng bừng lên cảm giác ngột ngạt khó chịu. Trước khi tới đây, gã vẫn tưởng tất cả sẽ thoải mái nói chuyện như người một nhà, việc gì cũng có thể thương lượng. Nhưng giờ hai bên gặp nhau, Lưu Hắc Thát lại tỏ vẻ bất đắc dĩ như trong lòng có điều gì khó nói, làm gã cảm thấy Đậu Kiến Đức mang bụng đề phòng mình, mặc cho thủ hạ xúm vào chất vấn, khiến gã dù đầy một bụng mưu kế để đánh bại Đại Đường cũng không thể nói ra được. Muốn thuyết phục Đậu Kiến Đức xuất quân chi viện đã không còn là việc dễ dàng nữa.

Khấu Trọng nghiêm trang nói:

- Trước tiên, Khấu Trọng ta xin trịnh trọng đảm bảo rằng Lạc Dương hoặc bị nhà Đường chiếm, hoặc trở thành vật trong túi của Đậu gia chứ không bao giờ rơi vào tay Khấu Trọng này. Mục đích của ta chỉ là đánh bại Lý Thế Dân, đuổi quân Đường trở về Quan Trung.

Ngừng một lát gã nói tiếp:

- Còn như Vương Thế Sung tại sao lại mặt dày cầu viện đại vương, theo ta đoán là do lão có lòng cầu may. Vào lúc sơn cùng thủy tận này, nếu Vương Thế Sung đầu hàng Lý Uyên thì những thành tựu từ trước tới nay lão vất vả gây dựng nên sẽ như nước chảy xuống sông hết. Hơn nữa tình thế của Vương Thế Sung rất khác với Lý Mật, nếu lão bắt buộc phải đầu hàng thì những phong quang ngày trước khi xưng đế làm vua chắc chắn sẽ một đi không trở lại. Chỉ cần Vương Thế Sung nghĩ đến tình cảnh và kết cục của Lý Mật ở Trường An thì đương nhiên hiểu rằng quay lại không được mà đi tiếp cũng khó khăn. Lão sẽ nhân lúc vẫn còn chút vốn liếng để giẫy giụa tìm cách chơi liều con mẹ nó một ván. Lý tưởng nhất là Đậu gia và Lý Thế Dân đánh nhau lưỡng bại câu thương như tình huống diễn ra năm trước giữa Lý Mật và Vũ Văn Hoá Cập. Từ góc độ đó mà xét thì việc đầu hàng nhà Đường hay cầu viện đại vương khác biệt rất lớn.

Một mưu thần khác của Đậu Kiến Đức là Lưu Bân cười rộ:

- Tài hùng biện lưu loát của Thiếu Soái thật làm người ta khâm phục. Nhưng sách lược vượt sông đánh phá Hổ Lao của ngài vẫn còn có chỗ cần tính toán lại. Hùng mạnh như quân binh Đại Hạ bọn ta mà thắng bại cũng thật khó dự liệu. Thượng sách chi bằng tránh mạnh đánh yếu, nhân lúc quân Đường vây thành Lạc Dương, Đại Hạ ta theo Tể Hà đánh chiếm Hoài Châu và Hà Dương, sau đó sai tướng giỏi phòng thủ rồi thiết lập đường vận lương. Đến khi trận cước ổn

định sẽ vượt qua Thái Hành để vào Thượng Đảng, Tuẫn Phấn, Tấn, Xu Phố Tân. Làm như thế có ba điều lợi, trước hết là khu vực đó ít quân địch, có thể đảm bảo thắng lợi. Tiếp theo là mở rộng được đất đai, thu phục được nhân dân làm thanh thế nước Đại Hạ ta thêm mạnh. Cuối cùng là khi đó Quan Trung sẽ chấn động khiếp hãi, vòng vây nhà Trịnh sẽ tự được giải. Hiện nay không có sách lược nào hay hơn thế.

Khấu Trọng ngây người thốt:

- Lời của đại phu đúng là thượng sách, sẽ tạo thành sự kiềm chế cực lớn đối với quân Đường. Nhưng lại có hai vấn đề nghiêm trọng. Thứ nhất, đối thủ của chúng ta là Lý Thế Dân. Nếu biết đại vương không vượt sông mà kéo lên mặt Tây thì chắc chắn hắn sẽ gác lại tất cả những chuyện khác để toàn lực đánh phá Lạc Dương. Chỉ cần quân Đường phong tỏa được Đại Hà thì Đậu gia chỉ có thể tạm thời xưng hùng ở bờ Bắc mà thôi. Vấn đề thứ hai, Lạc Dương chỉ còn lương thực dùng cho nửa tháng, không chống chọi được bao lâu nữa. Nếu đại vương nhất quyết không vượt Đại Hà thì ta chỉ còn cách cùng thủ hạ rút khỏi Lạc Dương trở về Bành Lương xem có thể làm gì được không.

Mạnh Hải Công cất giọng nặng nề:

- Thiếu Soái lời lẽ đầy vẻ uy hiếp, thật là thiếu suy nghĩ.

Khấu Trọng trong đầu lửa giận bừng bừng, thầm nghĩ lần này đến cầu viện với tấm lòng vô tư, mục tiêu là giúp cho vạn dân thiên hạ. Các ngươi chẳng những không lượng tình mà còn liên tục bức bách làm người ta tức giận.

Lưu Hắc Thát lên tiếng giảng hòa:

- Thật ra Thiếu Soái chỉ có lòng cầu thị. Lưu Hắc Thát dám lấy tính mạng ra mà đảm bảo lần này Thiếu Soái đến Đại Hạ với mục đích trong sáng.

Cũng biết đắc tội với Khấu Trọng thì thật là bất trí, Đậu Kiến Đức bèn gật đầu nói:

- Đã từng kề vai tác chiến với nhau nên ta hiểu rõ mục đích của Thiếu Soái là vì dân. Hải Công lần đầu gặp Thiếu Soái nên mới hiểu lầm như thế.

Mạnh Hải Công tuy thấy Lưu, Đậu hai người thay nhau nói tốt cho Khấu Trọng nhưng vẫn không chịu xin lỗi. Hắn mặt nặng mày nhẹ ngồi im không nói gì.

Đậu Kiến Đức nhìn Khấu Trọng một lát rồi trầm giọng:

- Hiện giờ tình thế khác trước, Thiếu Soái không phải đơn độc tác chiến. Tống Khuyết lại mới chiếm được Hải Nam, hạm đội của Tống gia bất cứ lúc nào cũng có thể kéo đến làm tình thế phương Bắc càng thêm phức tạp. Nếu như Đại Hạ bọn ta giằng co bất phân thắng bại với Lý Thế Dân ở Lạc Dương mà đại quân của Tống Khuyết đánh tới thì sẽ ra sao? Đại Hạ và nhà Đường có lợi, hay rốt cuộc chỉ có Tống Khuyết chiếm hết tiện nghi do được làm ngư ông? Thiếu Soái có thể giải tỏa mối nghi ngờ này của ta không?

Khấu Trọng giật mình tỉnh ngộ. Mấu chốt vẫn là ở nơi Tống Khuyết, người mà bất cứ ai trong thiên hạ cũng kính sợ. Lý Uyên vì thế mà ăn ngủ không ngon, Đậu Kiến Đức cũng vì thế mà sinh lòng úy kỵ. Trong tình hình này thì Thiếu Soái quân của gã đừng hòng có thể hợp tác một lòng với Hạ quân để đánh chiếm Hổ Lao.

Đậu Kiến Đức có thể là đối thủ của Lý Thế Dân sao? Bỗng nhiên tất

cả sự lạc quan của gã tan thành mây khói. Tiền đồ mung lung mờ mịt, khả năng tử chiến ở Lạc Dương càng tăng, lại còn liên lụy đến hai vị hảo huynh đệ là Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn nữa.

Thờ dài một hơi, Khấu Trọng đứng lên nghiêm mặt nói:

- Ta xin dùng danh dự và nhân cách của mình để bảo đảm, rằng khi Lạc Dương thắng bại còn chưa rõ, chỉ cần Khấu Trọng này còn một hơi thở thì Tống gia sẽ tuyệt không nhúng tay vào. Hơn nữa Lý Tử Thông và Trầm Pháp Hưng vẫn còn đó, trận cước của Tống gia ở Hải Nam chưa thể ổn định. Phải chờ tới mùa xuân hoa nở sang năm hạm đội của Tống gia mới có thể ngược Bắc. Chỉ cần Đậu gia đáp ứng xuất quân giải vây thì Khấu Trọng ta sẽ tử thủ Lạc Dương chờ đón đại giá. Giờ ta phải lập tức quay trở lại Lạc Dương, chỉ còn đợi một câu nói của ngài mà thôi.

Gã không còn nhẫn nại nữa nên muốn đánh bài ngửa.

Sảnh đường im phăng phắc, ánh mắt mọi người đều nhìn vào Đậu Kiến Đức. Đang ngồi trên Long ỷ tại đài cao phía Bắc sảnh đường, hai mắt Đậu Kiến Đức lấp loáng nhìn Khấu Trọng một lát, đoạn lão cười dài nói:

- Được! Thiếu Soái người mau lời lẹ, Đậu Kiến Đức này sao lại lề mề chậm chạp được. Trong vòng ba ngày, cánh quân tiên phong của ta sẽ vượt Đại Hà. Nếu ông trời cho rằng Đậu Kiến Đức này xứng đáng làm Hoàng đế thì trong vòng nửa tháng hai bên sẽ hội sư bên ngoài thành Lạc Dương. Khi đó hy vọng Thiếu Soái có thể cho ta một đáp án rõ ràng về phương hướng tương lai của mình. Hắc Thát hãy tiễn Thiếu Soái thay ta.

(

Chương 647: Giờ khắc trước mắt

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Tử Lăng đang nghĩ gì thế?

Từ Tử Lăng đang ngưng thần nhìn con sông chảy qua vùng bình nguyên bên dưới núi. Trong ánh chiều tàn, hai đội thủy sư của quân Hạ đang rời bến Vũ Trắc để tiến ra Đại Hà. Nghe thấy hắn hỏi, gã đáp:

- Ta đang nghĩ về Âm Hiển Hạc, sợ hắn gặp họa bất trắc.

Bạt Phong Hàn cười khẽ:

- Đó có thể là chuyện hiện giờ ngươi đang nghĩ trong đầu. Nhưng trước đó hai mắt ngươi tràn đầy thần sắc ôn nhu nhớ nhung tha thiết. Việc mà ngươi nghĩ tới lúc ấy chắc không phải là cảnh chém giết dã man tàn bạo đấy chứ?

Từ Tử Lăng đỏ mặt nói:

- Ta nhớ lại cảnh cùng với Thạch Thanh Tuyền trong U Lâm tiểu cốc. Từ nàng ấy ta lại liên tưởng tới Đại Minh tôn giáo, rồi từ Đại Minh tôn giáo mới nghĩ đến Âm Hiểm Hạc. Nếu như hắn có gì bất trắc thì Đại Minh tôn giáo chắc chắn có liên quan.

Bạt Phong Hàn an ủi:

- Hồi ức luôn là như thế, việc này lại kéo theo việc khác, vì thế rất ít khi ta suy tư và nghĩ về quá khứ, bởi đó là đại kỵ của võ đạo. Người theo đuổi nghiệp này không có quá khứ, cũng chẳng có tương lai, mà chỉ có thời khắc ngay trước mắt. Không những là chỉ có giờ khắc đó, lại còn phải nắm bắt và hiểu rõ về nó. Nếu không thì cuộc đời sẽ hư vô như một giấc mộng, hồ đồ mà sống qua ngày. Giống như ta lúc này, ngoài việc nhìn ngắm thành Vũ Trắc, ta cũng đồng thời cảm nhận được cái tôi của mình đang quan sát thành Vũ Trắc. Đây là tâm pháp quan trọng nhất ta thu được sau trăm ngày tu hành ngoài sa mạc.

Từ Tử Lăng trầm ngâm một lát, chợt giật mình thốt:

- Đơn giản như vậy mà sao ta chưa từng nghĩ qua nhỉ? Tuy nhiên tâm pháp này hiểu thì dễ nhưng làm được mới khó. Chỉ có trên chiến trường đối mặt với sinh tử, con người mới bị bức bách không dám bỏ qua bất cứ khoảnh khắc thực tại nào. Còn lúc bình thường thì chúng ta sẽ bị phân tâm bởi ngàn vạn nhân tố muôn hình vạn trạng cả bên trong lẫn bên ngoài, muốn đề phòng cũng không đề phòng được. Như lúc này đây, khi đang nói chuyện với ngươi, ta chẳng thể cảm nhận được bản thân mình, cũng không nắm bắt được giây phút thực tại.

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Tử Lăng có thể làm được. Chỉ vì ngươi không bắt mình phải làm thế, thay vào đó lại giữ tâm thái tùy ngộ nhi an, hưởng thụ cảm giác mơ mơ hồ hồ như trong giấc mộng không có thực của sinh mệnh. Hà hà! Giả sử ngươi không có vị huynh đệ luôn gây phiền hà khắp chốn là Khấu Trọng thì chắc chắn không thể có thành tựu như ngày hôm nay.

Khẽ bật cười, Từ Tử Lăng gật gật đầu nói:

- Nhận xét của Phong Hàn huynh rất chuẩn xác. Đúng là như thế, trong cõi đời sẽ tự có quy luật của nó. Phật gia gọi đó là duyên phận, người xem tướng thì cho đó là số mệnh. Giống như lúc mới đầu gặp Phong Hàn huynh, bọn ta làm sao tưởng nổi sẽ cũng huynh kết thành bạn bè sống chết có nhau. Đó có thể là duyên phận, là số mệnh vậy.

Bạt Phong Hàn lộ dáng vẻ trầm tư, đoạn chầm chậm nói:

- Tử Lăng lại khơi dậy hồi ức của ta rồi. Tạm thời tâm pháp nắm bắt thời khắc hiện tại của ta cũng thất thủ luôn. Nói thực, ta chưa từng nghĩ mình sẽ kết giao bằng hữu với bất kỳ ai, chỉ tôn sùng phương thức sinh hoạt độc lai độc vãng. Đối với những sự việc xảy ra quanh mình chỉ coi như mây khói thoáng qua trước mắt.

Ngừng một lát, hắn lại tiếp:

- Điều thực sự làm ta cảm động chính là tình huynh đệ chí cốt chân thành của các ngươi. Ta chưa từng gặp qua mối giao tình hoàn toàn vô tư hết mình vì nhau như vậy. Nó làm sự thù địch của ta đối với các ngươi tan biến, đồng thời phát sinh cảm giác thống khoái vì hai bên đã có thể kết giao, thật không uổng đã sinh ra trên đời này.

Trong lòng Từ Tử Lăng vô cùng xúc động. Bạt Phong Hàn rất ít khí bày tỏ suy nghĩ trong lòng. Có lẽ sau khi đích thân nếm trải thủ đoạn của Lý Thế Dân, hắn đã không còn lạc quan đối với cuộc chiến Lạc Dương nữa, dưới sự uy hiếp của sinh tử tồn vong nên mới dễ phát sinh cảm xúc như vậy.

Ngưng thần nhìn thành Vũ Trắc, Bạt Phong Hàn than thở:

- Có thể khiến Lý Nguyên Cát đến giám thị để giảm bớt binh quyền của Lý Thế Dân, đó quả là một nước cờ lợi hại phi thường của Ma

môn.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Câu này của Phong Hàn huynh nghe lạ quá! Việc đưa Lý Nguyên Cát tham gia cuộc chiến Lạc Dương là ý của Lý Uyên và Lý Kiến Thành chứ? Tại sao lại biến thành gian kế được thao túng bởi Ma môn được?

Bạt Phong Hàn thản nhiên giải thích:

- Tử Lăng là người trong cuộc nên không hiểu rõ, ta là người ngoài cuộc nên tỉnh táo hơn. Sư Phi Huyên chọn Lý Thế Dân làm quân vương trong tương lai quả thực là một quyết định thần kỳ để chống lại lưỡng phái lục đạo của Ma môn. Sự thật thì cho tới tận lúc này, Từ Hàng Tịnh Trai vẫn ở thế hạ phong trong cuộc đấu tranh với Ma môn. Trước tiên là sự kiện Thạch Chi Hiên lật đổ Đại Tuỳ khiến thiên hạ rơi vào thế hỗn loạn, quần hùng cát cứ tranh đấu lẫn nhau. Nếu như không có Bích Tú Tâm khắc chế Thạch Chi Hiên thì có thể khẳng định lão sẽ dùng Dương Hư Ngạn thay thế Dương Quảng, sau đó đứng đằng sau mà thao túng đại cục. Với con mắt nhìn người siêu việt của mình, Sư Phi Huyên phán đoán Lý phiệt là thế lực có nhiều cơ hội thống nhất thiên hạ nhất. Nàng ta càng hiểu Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát bị hai thế lực hùng mạnh là Đột Quyết và Ma môn lung lạc nên mới quyết định toàn lực ủng hộ Lý Thế Dân, biến hắn trở thành dòng nước trong xanh duy nhất trong đám nước đục của Lý gia.

Lộ vẻ suy nghĩ, Từ Tử Lăng nhíu mày thốt:

- Nhưng cũng vì thế mà làm Lý Thế Dân rơi vào hiểm cảnh mất lòng phụ thân, xung đột với huynh đệ. Ài! Về điểm này ta thực không hiểu Sư Phi Huyên, nhẽ ra nàng không nên làm rùm beng quá đáng như

vậy.

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Chuyện này vô cùng vi diệu! Lý Thế Dân là nhân vật đại biểu cho Lý phiệt, Sư Phi Huyên chọn hắn thì cũng như ủng hộ Lý phiệt, Lý Uyên và Lý Nguyên Cát đáng ra phải cảm thấy cao hứng mới đúng. Nhưng chỉ có Ma môn hiểu được dụng tâm của Sư Phi Huyên, nên mới tìm trăm phương ngàn kế, bằng mọi thủ đoạn phá hoại sự đoàn kết nội bộ của Lý phiệt. Ma môn lợi dụng việc Lý Uyên yêu quý phi tần, sự ghen ghét của Lý Kiến Thành đối với quân công cái thế của Lý Thế Dân, lòng riêng muốn làm Hoàng đế của Lý Nguyên Cát mà khống chế chặt chẽ cả ba phương diện. Vì thế, đằng sau sự xung khắc giữa Lý Thế Dân và cha anh hắn chính là cuộc đấu tranh giữa Từ Hành Tịnh Trai và Ma môn lưỡng phái lục đạo.

Từ Tử Lăng gật gù:

- Phân tích của Phong Hàn huynh vừa sâu sắc vừa có sức thuyết phục.

Bạt Phong Hàn nói tiếp:

- Điều Ma môn sợ nhất hiện nay là để chống lại cha và anh em mình, Lý Thế Dân sẽ làm lành với các ngươi. Việc phái Lý Nguyên Cát đến chiến trường Lạc Dương là nhằm cản trở tình hình phát triển theo chiều hướng đó. Nếu Ma môn không gật đầu thì đám Duẫn Đức phi và Đổng Thục Ni đâu có thuyết phục Lý Uyên giúp cho Lý Nguyên Cát, Lý Uyên lại càng không làm việc gì ảnh hưởng tới lòng quân của Lý Thế Dân vào thời khắc quan trọng này. Cứ chờ mà xem, Lý Nguyên Cát sẽ nghĩ ra một số chuyện khiến bọn ta và Lý Thế Dân kết thành thâm cừu không thể cởi bỏ được. Hắn phụng mật chỉ của Lý Uyên nên có nhiều việc Lý Thế Dân không thể trái ý hắn.

Đất trời tối dần, gió lạnh ào ào thổi tới. Từ Tử Lăng không biết nói sao, chỉ cảm thấy sự mệt mỏi dâng lên từ tận đáy lòng.

Hai mắt thần quang lấp loáng, Bạt Phong Hàn hào hứng nói:

- Loài người thật yếu ớt! Quá khứ là một gánh nặng, còn tương lai lại bất trắc khiến người ta nghẹt thở. Vì thế nên việc đem hết khả năng tập trung vào khoảnh khắc hiện tại không những là tâm pháp tu hành, mà còn là thủ thuật để giữ vững đấu chí mạnh mẽ. Ngươi còn nhớ câu ta đã nói không? Ai đủ liều mới có thể tồn tại. Tử Lăng nếu đã quyết định kề vai tác chiến với bọn ta thì nên rũ sạch tất cả. Ngươi có hiểu hàm ý của ta không?

Từ Tử Lăng gật đầu thay vì trả lời. Đúng như Lý Thế Dân từng nói, trên chiến trường không là bạn thì là địch, không thể có khả năng thứ ba.

o0o

Lưu Hắc Thát và Khấu Trọng thả ngựa chạy chầm chậm đến cửa thành phía Tây. Binh tướng phòng thủ thấy hai người lập tức đứng nghiêm chào.

Khấu Trọng nói với Lưu Hắc Thát:

- Không cần tiễn nữa, ngựa cũng trả lại cho đại ca luôn. Quay lại Lạc Dương thì dùng hai chân tiện hơn.

Lưu Hắc Thát trầm giọng:

- Ta đưa ngươi thêm một đoạn nữa.

Khấu Trọng nhún vai ra vẻ không có vấn đề gì rồi theo sau Lưu Hắc Thát rời thành. Hai người đi một đoạn nữa mà không ai nói gì. Cả hai rời khỏi đường lớn, chầm chậm tiến vào thảo nguyên.

Lưu Hắc Thát than:

- Thật lòng ta rất lo Đậu gia sẽ thua trận này.

Khấu Trọng gượng cười:

- Đậu Kiến Đức vừa rồi không còn là Đậu Kiến Đức mà ta đã gặp ở Lê Dương nữa. Cùng là một người mà sao lại khác nhau đến thế?

Lưu Hắc Thát trầm giọng:

- Vì những năm tháng vừa qua Hạ Vương gặp quá nhiều thuận lợi! Trước tiên là phá Vũ Văn Hoá Cập, rồi đến đánh chiếm Lê Dương, nhân vật xuất sắc trong quân Đường như Lý Thế Tích mà cũng là bại tướng dưới tay. Mới rồi lại hàng phục được Mạnh Hải Công, chắc Hạ Vương cảm thấy bảo tọa hoàng đế trở thành vật trong túi, chỉ thò tay ra là lấy được. Vì tất cả những điều đó mà con người thực sự của ông ta đã bộc lộ hết ra.

Khấu Trọng giật mình hỏi:

- Dường như Lưu đại ca vô cùng bất mãn lão Đậu. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lưu Hắc Thát phẫn nộ thốt:

- Lão muốn ta ở lại phòng thủ Lê Dương! Rõ ràng là không tin tưởng, sợ ta sẽ theo về với ngươi.

Khấu Trọng chán nản nói:

- Trên đường đến đây ta đã tràn đầy hy vọng, nhưng giờ thì thất vọng vô cùng, gọi là tuyệt vọng cũng được. Đâu ngờ Đậu Kiến Đức lại là người không có lập trường vững vàng như thế. Ài! Đại ca có tính toán gì không?

Khôi phục vẻ bình tĩnh, Lưu Hắc Thát khẽ cười đáp:

- Còn tính toán gì nữa! Ta từng nói rằng mình không thể sống quá hai mươi tám tuổi, chết sớm hay muộn một năm thì có quan trọng gì đâu. Ta sẽ dùng tính mạng mình chứng minh cho Đậu Kiến Đức thấy Lưu Hắc Thát này là người thế nào.

Khấu Trọng hồi tưởng lại câu chuyện năm trước, Lưu Hắc Thát đã nói mình được Ninh Đạo Kỳ tiên đoán rằng sẽ không sống quá một độ tuổi nào đó. Vì Lưu Hắc Thát thấy mệnh mình không còn nhiều nên trơ mắt ngồi nhìn bỏ lỡ cơ hội theo đuổi Tố Tố thật khiến người ta phải cảm thán. Nhất thời trong lòng trào dâng vô vàn cảm xúc, gã than:

- Chuyện đó rốt cuộc là thế nào? Đại ca tại sao lại có cơ hội nói chuyện với Ninh Đạo Kỳ, người như thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi? Mà tại sao lão lại thất đức đến thế, tiết lộ cả cái hạn chết của người ta ra? Chuyện chẳng hay ho gì như vậy tốt nhất là không nên để đương sự biết. Giả sử lão nhận xét sai thì chẳng phải Lưu đại ca rất thiệt thòi sao?

Lưu Hắc Thát vội nói:

- Tiểu Trọng không nên bất kính với lão nhân gia. Ta được ông ấy chỉ điểm chính là duyên phận kiếp này đó. Lão nhân gia đâu có nói ta không sống quá hai mươi tám tuổi, người chỉ nói đó sẽ là một cửa ải.

Trừ khi ta buông bỏ cuộc sống chém giết đầu đao mũi kiếm, nếu không thì lành ít dữ nhiều.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Tiểu đệ là người đầu tiên không tin. Vận mệnh chính là vận mệnh, hoặc là có hoặc là không. Nếu quả thực con người ta có số phận thì sao lại có chuyện nếu thế này hoặc thế kia như vậy được. Thử nghĩ mà xem, nếu như vận mệnh cũng có hai khả năng, vậy số phận một cá nhân thay đổi sẽ tạo ảnh hưởng dây chuyền, chỉ một thay đổi sẽ ảnh hưởng đến toàn thể, cuối cùng làm mọi chuyện đảo lộn hết sao?

Lưu Hắc Thát trầm ngâm một lát rồi gật đầu:

- Ngươi nói đúng lắm, vậy thì ta chết chắc rồi. Rõ ràng Ninh Đạo Kỳ chỉ muốn an ủi, kêu ta tu nhân tích đức e là để cho kiếp sau dùng mà thôi.

Khấu Trọng ngớ người. Gã vốn định tìm cách gỡ nút thắt tai hại về số mệnh trong lòng Lưu Hắc Thát, không ngờ nói một đằng người nghe lại hiểu một nẻo, thành ra đã chặt đứt tia hy vọng cuối cùng của y.

Lưu Hắc Thát cười rộ nói:

- Sống chết có số, phú quý do trời. Đại trượng phu da ngựa bọc thây, chiến trường chính là chốn về tốt nhất của ta, chết sớm hay muộn cũng tính toán con bà nó làm gì. Chúng ta không cần phí công suy nghĩ về chuyện đó nữa. Ninh Đạo Kỳ tại sao lại hạ mình chỉ điểm tương lai cho ta, đến giờ ta vẫn hồ đồ không rõ. Nghe nói ngươi từng giao thủ với lão nhân gia. Chuyện đó có thật không?

Khấu Trọng gật đầu:

- Đúng là có chuyện đó. Sau khi ra sức khuyên răn không được, lão đã định giết tiểu đệ, nhưng chẳng biết tại sao cuối cùng lại điểm hóa cho tiểu đệ về võ học rồi cười lớn bỏ đi. Thật là kỳ quái!

Lưu Hắc Thát giật mình nói:

- Hoặc lão nhận ra ngươi là minh chủ thống nhất thiên hạ trong tương lai cũng nên.

Khấu Trọng lại nghĩ đến chuyện khác, trong lòng run sợ, ngoài miệng thì trả lời cho qua:

- Lưu đại ca chớ nên nói đùa, ta không chết đã là may mắn lắm rồi.

Lưu Hắc Thát than:

- Tiểu Trọng đã bao giờ nghĩ tại sao Đậu Kiến Đức lại cố kỵ ngươi đến thế chưa?

Hiện chỉ còn cách ngọn núi hai gã kia ẩn thân hơn một dặm. Giật cương cho ngựa dừng lại, Khấu Trọng nhăn nhó cười đáp:

- Việc đó bảo người ta làm sao mà nghĩ được? Ta vốn cho rằng Hạ Vương của đại ca là một vị bá chủ hào hùng đại nhân đại nghĩa với tấm lòng rộng mở, giờ mới biết đó chỉ là hiểu lầm.

Lưu Hắc Thát nói:

- Đậu gia tuy bây giờ chỉ chăm chăm nghĩ tới cái ngai hoàng đế nhưng bản chất lão vẫn là một người có tình có nghĩa. Tựu chung cũng chỉ vì sự uy hiếp của ngươi đối với lão quá lớn. Từ sau cuộc chiến Lê Dương, ngươi đã thiết lập được danh tiếng cao vời trong

lòng quân Đại Hạ bọn ta, có phần còn vượt qua cả khí thế của Đậu gia nữa, gần giống như Lý Thế Dân so với Lý Uyên và Lý Kiến Thành vậy. Thêm vào đó, chúng ta tình như huynh đệ, sau lưng ngươi lại có Tống Khuyết ủng hộ. Nếu ngươi có ý tranh thiên hạ với Đậu gia thì không cần đánh quân Đại Hạ đã tứ phân ngũ liệt rồi. Sự cố kỵ của ông ấy đâu phải là không có lý.

Khấu Trọng lắc đầu cười khổ:

- Lưu đại ca nên trở về sớm đi thôi. Huynh tiễn tiểu đệ ra tận ngoài thành thế này, Đậu gia của huynh không nghi ngờ bọn ta nói chuyện xấu sau lưng ông ấy mới là lạ đó.

Lưu Hắc Thát thản nhiên nói:

- Một người sắp chết thì còn nghĩ gì nhiều. Ngươi không cần lo lắng cho ta đâu. Tuy nhiên tiễn người ngàn dặm rồi cũng phải chia tay, vậy ta chỉ đưa ngươi tới đây thôi. Hy vọng ba huynh đệ chúng ta còn có ngày gặp lại. Hãy hỏi thăm Từ Tử Lăng thay ta nhé!

Trong lòng Khấu Trọng bừng lên nỗi đau đớn xé lòng của sinh ly tử biệt, đến ông trời cũng không thể thay đổi tình hình trước mắt. Gã thét lớn:

- Lưu đại ca bảo trọng!

Đoạn nhảy khỏi lưng ngựa rồi lao đi như tên bắn.

o0o

Nhìn theo bóng Lưu Hắc Thát dắt con ngựa không người cưỡi đi xa dần, Bạt Phong Hàn trầm giọng hỏi:

- Rốt cuộc Đậu Kiến Đức là người thế nào?

Tâm tình Từ Tử Lăng trầm xuống, ngấm ngầm cảm thấy có gì đó không thỏa đáng. Nhẽ ra Lưu Hắc Thát đã tới đây chào bọn gã một câu mới đúng. Gã lắc đầu nói:

- Ta không hiểu rõ lão lắm. Mà cho dù hiểu được thì sao? Vì lợi ích thiết thân cũng như đường lối xung khắc, mỗi con người đều có thể tùy tình hình mà thay đổi lập trường. Vương Thế Sung là một ví dụ nhãn tiền. Ngươi cứ chờ mà xem thái độ của lão đối với chúng ta nếu như giữ được Lạc Dương.

Bạt Phong Hàn lạnh lùng thốt:

- Vương Thế Sung đã sớm hết thời rồi. Bất kể phía nào chiến thắng thì cũng không đến lượt lão tranh giành thiên hạ. Vương Thế Sung không màng đến thể diện cầu viện các ngươi chẳng phải vì muốn bảo vệ vị trí bá chủ mà lão chỉ muốn giữ mạng. Bởi quan hệ mật thiết giữa Vương Thế Sung và Ma môn đã lộ rõ, nên với sự anh minh quyết đoán của mình, Lý Thế Dân sau khi phá được thành tất sẽ chém đầu lão. Trừ khi Lý Nguyên Cát cản trở bên trong, bằng không thì chắc chắn chỉ có khả năng đó thôi.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt:

- Phong Hàn huynh nhìn nhận sự tình còn thấu triệt hơn cả ta và Khấu Trọng nữa.

Bạt Phong Hàn đỡ lời:

- Ta lớn lên trong gian khổ, những gì nói đến chỉ là tâm ngoan thủ lạt. Mọi việc đều nhìn nhận từ góc độ lợi ích nên có thể cung cấp một cách nhìn khác đối với mỗi sự kiện.

Lúc này Khấu Trọng đã trèo lên tới nơi. Gã ngồi xuống bên kia Bạt Phong Hàn rồi than:

- Cuối cùng ta cũng hiểu tại sao Sư Phi Huyên lại chọn Lý Thế Dân làm chủ nhân thiên hạ trong tương lai rồi.

Hai gã kia nghe xong mà vô cùng kinh ngạc. Khấu Trọng đâu phải Sư Phi Huyên, làm sao có thể hiểu được dụng tâm trong lòng tiên tử?

Bạt Phong Hàn vô cùng hứng thú giục:

- Nói ra xem!

Khấu Trọng đáp:

- Đó không phải là quyết định của riêng mình Sư Phi Huyên, mà chắc cũng được người đại diện của Đạo gia là Ninh Đạo Kỳ gật đầu đồng ý. Bằng thuật nhìn người của mình, Ninh Đạo Kỳ có lẽ đã nhận ra Lý tiểu tử có tướng đế vương. Vì thế Sư Phi Huyên mới dám chọn hắn để ủng hộ.

Bạt Phong Hàn sờ mũi nói:

- Ta là người đầu tiên không tin vào tướng số. Đó chỉ là trò lừa gạt của đám giang hồ thuật sỹ mà thôi. Ninh Đạo Kỳ thì sao chứ? Ta thừa nhận là tướng mạo con người quả thực có tốt xấu, điều này có ảnh hưởng nhất định đối với vận mệnh. Thế nhưng trên thế gian này làm gì có cái tướng đế vương? Đó chỉ là lời nói vô căn cứ.

Khấu Trọng hỏi:

- Lăng thiếu gia thấy sao?

Từ Tử Lăng nhíu mày đáp:

- Từ xưa tới nay luôn lưu truyền thuật xem tướng số. Ninh Đạo Kỳ khẳng định là người tinh thông môn đó. Nếu dựa trên quan điểm về tướng mạo thì chắc chắn việc lựa chọn Lý Thế Dân hợp với suy nghĩ của lão. Nhưng ta đồng ý với nhận xét của Phong Hàn huynh là trên thế gian này không có tướng đế vương. Ninh Đạo Kỳ dù sao cũng không phải là thần tiên, kiểu gì cũng có lúc mắc sai lầm.

Khấu Trọng cười rộ thốt:

- Hy vọng không phải các ngươi nói thế để an ủi ta. Con mẹ nó! Kệ luôn cả con bà nó vận mệnh gì đó. Khấu Trọng này vĩnh viễn không nhận thua. Lý Thế Dân nếu có bản lãnh thì hãy làm thịt ta đi.

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Phải nói là hãy làm thịt ba huynh đệ bọn ta đi chứ!

Vô cùng cảm động, Khấu Trọng ôm chặt Bạt Phong Hàn rồi cười nói:

- Trước đây chẳng phải lão Bạt ngươi đã nói rằng nếu tình hình có gì không thuận lợi thì sẽ rời đi sao?

Bạt Phong Hàn cười khổ:

- Bạt Phong Hàn ta giờ không phải là người như vậy nữa. Cho dù phải vào đất chết để tìm sống, nhưng nếu ở lại thì cả bọn cùng ở, nếu đi thì tất cả cùng đi.

Từ Tử Lăng điềm đạm hỏi:

- Về phía Đậu Kiến Đức thì sao, phải chăng ngươi đã không thuyết phục được lão?

Khấu Trọng chán nản đáp:

- Lời ngươi tuy không đúng hẳn nhưng cũng chẳng sai là mấy. Lão tuy đáp ứng gửi quân tới cứu viện nhưng đã quá dè chừng ta rồi. Trận chiến ở Hổ Lao sắp tới ta sẽ không có cách nào nghĩ mưu tính kế cho lão nhằm tái hiện sự hợp tác chân thành như khi đánh phá Lê Dương nữa. Ài! Lý Thế Dân nhìn thông nhìn thấu Đậu Kiến Đức, nhưng Đậu Kiến Đức thì lại không để Lý Thế Dân vào trong mắt. Chưa đánh đấm gì đã có thể biết kết quả rồi. Con bà nó là con gấu!

Từ Tử Lăng nói:

- Có Lưu đại ca giúp đỡ thì Đậu Kiến Đức cũng có ít nhiều khả năng làm nên chuyện gì đó.

Khấu Trọng bất lực thốt:

- Lão Đậu lệnh cho Lưu đại ca ở lại phòng thủ Lê Dương.

Bạt Phong Hàn biến sắc:

- Bất kể là quân lực hay tài trí, Đậu Kiến Đức đều không thể bì được với Lý Thế Dân. Trận này làm sao mà đánh đây?

Hai mắt Khấu Trọng tinh mang lấp loáng, gã chầm chậm nói:

- Vì thế chúng ta phải tự lo cho mình thôi. Khi Lý Thế Dân chuyển quân đến Hổ Lao để đánh chặn Đậu Kiến Đức sẽ là lúc bọn ta phản công đánh đổ quân Đường. Trước hết bọn ta phải trở lại Lương Đô lôi cổ tên nội gian đó ra, rồi bí mật tập kết một vạn quân tinh nhuệ,

sau đó dùng Phi Luân thuyền làm cánh viện trợ đường sông vận chuyển lương thảo và công cụ đánh thành phá trại đến. Khi Đậu Kiến Đức tấn công Hổ Lao từ mặt Đông, chỉ cần Thiếu Soái quân có thể đột phá trùng vây ở Lạc Dương, đến vây bốn phía Hổ Lao, chặt đứt liên hệ giữa Lý Thế Dân và quân vây thành Lạc Dương là chúng ta có cơ hội thu được thắng lợi huy hoàng. Sau trận này thì không đến lượt Lý phiệt xưng hùng nữa.

Bạt Phong Hàn gật đầu khen:

- Can đảm lắm!

Từ Tử Lăng nói:

- Ngươi và Phong Hàn huynh cứ về Lương Đô trước. Ta phụ trách đến Lạc Dương thông báo cho Dương công và Vương Thế Sung để họ yên tâm.

Khấu Trọng đồng ý:

- Vậy bọn ta đợi ở Trần Lưu, khi ngươi đến đó sẽ lập tức xuất phát. Tốt nhất là ngươi có thể đem chim ưng và ngựa về.

Từ Tử Lăng đáp:

- Không thành vấn đề! Nhưng trước khi tới Lạc Dương, ta sẽ ghé qua Tịnh Niệm Thiền Viện tìm Liễu Không nói vài câu.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi gặp Liễu Không làm gì? Có gì để nói với lão đâu?

Đưa mắt nhìn ra vùng bình nguyên trải rộng ngút tầm mắt, Từ Tử

Lăng điềm đạm trả lời:

- Ta muốn nhờ lão nhắn tin cho Sư Phi Huyên, để nàng biết ta không còn cách nào khác phải chọn con đường mà nàng không muốn ta dấn bước. Mục đích chỉ có vậy thôi!

(

Chương 648: Hộ Pháp cửa Phật

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nằm phục trên một đỉnh núi bờ bắc Đại Hà nhìn theo đoàn thuyền gần mười chiếc của quân Đường từ Hoàng Hà tiến vào kênh Thông Tế. Toàn bộ là những chiến thuyền nhỏ có tính cơ động cao. Binh lính trên thuyền đề cao cảnh giác, bộ dạng sẵn sàng tùy cơ ứng biến.

Dưới ánh nắng vàng dịu của mặt trời mùa thu sau giờ Ngọ, những cánh buồm phản chiếu lấp lánh, khí thế hừng hực như thể chiến thuyền quân Đại Đường ta tung hoành vô địch.

Khấu Trọng hít một hơi khí lạnh nói:

- Chẳng lẽ Lý Thế Dân tính toán như thần đến mức này, biết bọn ta sẽ trở về Bành Lương nên phái quân đến chặn đánh trước một bước?

Bạt Phong Hàn mỉm cười đáp:

- Kẻ nào có thể chặn nổi bọn ta? Ồ! Lại có thuyền tới.

Khấu Trọng nhìn về khúc sông phía Tây của Đại Hà. Chỉ thấy trùng trùng bóng buồm hiện ra. Hơn hai mươi chiếc thuyền lớn bọc đồng lừ lừ tiến tới. Được hơn mười chiến thuyền nhỏ hộ vệ, đoàn thuyền này bám theo cánh quân tiên phong, chầm chậm tiến vào kênh Thông Tế.

Thuyền lớn chở đầy binh lính, mớn nước cực sâu.

Hai gã bốn mắt nhìn nhau. Lại có hơn năm mươi chiếc gồm lâu thuyền chở binh lính và thuyền chở đầy lương thảo xuất hiện. Khoá đuôi là hơn mười chiến thuyền loại nhỏ.

Rợn tóc gáy nhìn đám cờ xí đang tung bay phần phật trên những chiến thuyền lớn, Khấu Trọng cười khổ:

- Đây chính là cánh quân có thể tác chiến cả trên bộ và trên sông. Ôi mẹ ơi, không phải Lý Thế Dân định đánh phá Trần Lưu đấy chứ?

Bạt Phong Hàn im lặng tính toán một hồi rồi than:

- Phản công đại kế của ngươi có thể sẽ khai tử ở đây. Lý Thế Dân quả là dụng binh như thần, chỗ nào cũng chiếm hết tiên cơ. Cánh quân này phải tới ba vạn người, dưới sự chi viện hùng hậu của thủy sư, lại có thành Khai Phong nằm sát đường sông làm bộ tổng chỉ huy, tiến có thể công, thoái có thể thủ. Tệ nhất thì cũng thừa sức phong tỏa Vận Hà, cắt đứt bất kỳ cánh quân nào của ngươi định ngược Bắc. Nói thật, khả năng ngươi có thể giữ vững được Trần Lưu khá mong manh. Đối phương thuận dòng nước tấn công, ngươi phải phòng thủ ngược dòng. Hơn nữa Lý Thế Tích lại là mãnh tướng thân kinh bách chiến, tình hình bọn ta bất lợi phi thường.

Khấu Trọng không hiểu hỏi:

- Phải chăng Lý Thế Dân quá coi thường Đậu Kiến Đức rồi? Cánh thủy sư tinh nhuệ này nếu tiếp tục đi về phía Đông để bảo vệ các thành Ngưu Khẩu Chử, Bản Chử, Huỳnh Dương và Hà Âm thì mới hợp lý, chứ nếu để đối phó với Thiếu Soái quân của ta thì chẳng phải giết gà dùng dao mổ trâu sao?

Bạt Phong Hàn lắc đầu đáp:

- Làm sao có chuyện Lý Thế Dân chủ quan khinh địch được. Chắc chắn hắn sẽ có thủ đoạn khác để đối phó với đại quân của Đậu Kiến Đức.

Khấu Trọng giật mình nói:

- Ta hiểu rồi!

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi hiểu cái gì?

Khấu Trọng trầm giọng:

- Ta đã hiểu sách lược đối phó Đậu Kiến Đức của Lý tiểu tử. Tối hôm nọ khi chúng chặn đường bọn ta ở Đại Hà đã sớm lộ đuôi chồn ra rồi. Chúng sẽ đóng quân ở Hổ Lao để chống Đậu Kiến Đức. Ài! Lý tiểu tử quả là có tài làm đại tướng, mặc cho Đậu Kiến Đức vượt sông đánh chiếm các thành phía Đông và Tây của Hổ Lao, nhưng chỉ cần hắn nắm được quyền khống chế Đại Hà thì ta không thể ngược Bắc. Đại quân Đậu Kiến Đức sẽ trở thành một cánh quân đơn độc đi sâu vào đất địch. Hạ quân sau khi trải qua các trận đánh thành liên miên không thể tránh khỏi bị tổn hao lực lượng, người ngựa mệt mỏi. Đến lúc đó lại bị Lý Thế Dân phái quân bao vây phía sau, cắt đứt đường lương thảo, lòng quân tất sẽ dao động. Lý tiểu tử đang đứng trước cơ hội một trận mà đại phá toàn bộ Hạ quân.

Bạt Phong Hàn biến sắc:

- Vậy phải làm sao đây? Có cần ta đi cảnh báo Đậu Kiến Đức không?

Khấu Trọng than:

- Hiện giờ lão ta tự tin tuyệt đối, dù ngươi nói gì cũng không lọt tai lão đâu. Đặc biệt nếu lời khuyến cáo lại do ta nói ra, có thể Đậu Kiến Đức còn cho rằng ta muốn hãm hại lão nữa. Ài! Vượt qua sông rồi hãy tính! Nếu không giữ được Trần Lưu, để thủy sư Đại Đường xuôi Nam đến Giang Đô thì Thiếu Soái quân của ta sẽ bị Lý Thế Tích nhổ sạch gốc rễ, kết thúc còn sớm hơn Lạc Dương nữa!

Bạt Phong Hàn đứng bật dậy nói:

- Việc không nên chậm trễ, bọn ta lập tức đi ngay!

o0o

Từ Tử Lăng từ từ lên núi, trong lòng thư thái tĩnh lặng.

Tiếng chuông khóa kinh tối từ trên đỉnh núi vẫn còn nhuộm hồng bởi ráng chiều vọng xuống. Mỗi tiếng chuông như một tiếng chân ngôn làm người nghe thức tỉnh sâu sắc, thấu vào tận phế phủ Từ Tử Lăng.

Phật giáo là một tôn giáo hòa bình. Giả như toàn thể mọi người đều tin tưởng và đi theo Phật giáo thì thiên hạ đã thái bình vô sự rồi. Nhưng việc đó vĩnh viễn không thể biến thành sự thật. Dưới sự lộng hành của quần ma thì Phật Đạo hai nhà chỉ còn cách liên thủ chống lại, vệ đạo trừ ma.

Có điều việc tranh đấu đã phạm vào giáo lý của Phật môn, nên mỗi đời Từ Hàng Tịnh Trai đều tuyển chọn một truyền nhân siêu quần bạt tụy nhất để gánh vác trọng trách đó, khiến cửa Phật vẫn không hề bị cuốn vào trường mưa gió máu tanh trên trần tục.

Sóng gió Lạc Dương không hề ảnh hưởng tới sự bình yên của Tịnh Niệm Thiền Viện. Tuy nhiên nếu người Đột Quyết kéo đến xâm lăng

thì lại là chuyện khác. Có thể thấy trách nhiệm nặng nề trên vai Sư Phi Huyên là ngoài việc mưu cầu hạnh phúc cho vạn dân thì còn phải bảo vệ cửa Phật.

Ài, Sư Phi Huyên!

Từ Tử Lăng hy vọng Sư Phi Huyên đang ngồi trong thiền viện chờ đợi mình tới giống như lần trước biết bao. Gã sẽ đem hết những mâu thuẫn và thống khổ trong lòng thổ lộ với nàng, để nàng chỉ cho gã một con đường sáng. Nhưng Từ Tử Lăng cũng biết mình không còn cơ hội gặp lại nàng nữa. Suy nghĩ này làm cõi lòng gã đau đớn.

Bậc đá đã hết, Từ Tử Lăng lên tới đỉnh núi. Khoảng sân rộng trước Đại Hùng bảo điện không một bóng người. Các nhà sư trong viện đang tụ tập ở pháp trường trước đồng điện. Tiếng tụng kinh gõ mõ tràn ngập không gian.

Từ Tử Lăng thu hết tâm tình, chắp tay sau lưng tiến vào.

Một người thần nhàn khí định từ trong Đại Hùng bảo điện chầm chậm đi ra rồi bước xuống đài. Đó chính là Liễu Không, trụ trì Tịnh Niệm Thiền Viện. Thần sắc lão bình tĩnh, miệng mỉm cười, dường như đã chờ đợi gã lâu rồi.

Từ Tử Lăng trong lòng run lên, cảm giác thân thiết dâng tràn đến mức bản thân mình cũng không hiểu nổi, giống như một đứa con lưu lạc bên ngoài đã lâu, chịu bao đau khổ thất bại, giờ trở về nhà gặp người thân, cảm giác thương nhớ trào dâng muốn khóc. Gã ngây người đứng lại.

Bước đến trước mặt gã, Liễu Không chắp tay trước ngực nói:

- Tử Lăng khỏe chứ?

Từ Tử Lăng gượng cười đáp:

- Như đại sư mới thực là tốt, chứ tiểu tử thì không đáng nhắc tới.

Khẽ niệm Phật hiệu, Liễu Không cất giọng hiền từ:

- Mời Tử Lăng theo ta.

Từ Tử Lăng theo sau vị kỳ nhân trong cửa Phật, người có khả năng hồi phục vẻ thanh xuân đã mất, vòng qua Đại Hùng bảo điện, men theo quảng trường đang tụ tập đầy các nhà sư tiến vào sâu bên trong.

Quần tăng đang tụng kinh dường như hoàn toàn không biết đến sự có mặt của gã, chẳng ai lộ vẻ chú ý.

Không dám quấy nhiễu sự thanh tịnh của họ, đến khi bước vào con đường nhỏ lát đá hai bên trồng tre trúc gã mới cất tiếng hỏi:

- Có vẻ như đại sư biết ta sẽ tới đúng không?

Liễu Không thản nhiên đáp:

- Có thể cho là như vậy. Lúc nãy ta đang ngồi đả tọa trong thiện thất bỗng nhiên phát sinh tục niệm, không nhịn được mới đi ra cổng. Chẳng ngờ lại gặp Tử Lăng.

Sau khi vượt qua khu tăng xá, Từ Tử Lăng tiếp lục bước chân trên con đường nhỏ hai bên vách đá khắc đầy tượng Phật và phù điêu. Gã không khỏi bị không khí thâm u đặc dị của Phật đạo ảnh hưởng, khiến bản thân quên hết ưu tư, phát sinh cảm giác đã rời xa phàm trần.

Từ Tử Lăng khẽ thở dài rồi nói:

- Lần này vãn bối đến bái kiến là hy vọng đại sư truyền tin tới Sư Phi Huyên giúp. Xin hãy cho nàng biết Từ Tử Lăng chẳng những đã phụ sự uỷ thác của nàng, mà đồng thời còn hủy lời hứa không can thiệp vào cuộc đấu tranh giữa Khấu Trọng và Lý Thế Dân.

Liễu Không khẽ niệm Phật hiệu nhưng không trách móc gì. Lão dẫn gã đi thẳng tới Phương trượng viện ở bờ vực, nhưng thay vì đi vào lại rẽ sang con đường nhỏ bên phải dẫn tới một khu rừng trúc. Khi đến bên ngoài rừng, nơi có thể nhìn thấy thấp thoáng những chỗ cao của thành Lạc Dương ở phía chân trời, lão mới dừng lại.

Không dám quấy nhiễu, Từ Tử Lăng cẩn thận bước khẽ đến bên cạnh lão. Gió đêm ào ào thổi tới làm quần áo hai người bay phất phới.

Ánh đèn lửa Lạc Dương thấp thoáng xa xa mang một nét thê lương khó tả.

Liễu Không điềm đạm nói:

- Phi Huyên đã sớm dự đoán sự việc sẽ phát triển như thế. Con bé còn cho rằng nếu điều đó xảy ra, khẳng định không phải vì ngươi không gạt được tình huynh đệ với Khấu Trọng sang một bên, mà vì ngươi nhận thấy đó là việc phù hợp nhất đối với hạnh phúc của vạn dân thiên hạ.

Từ Tử Lăng ngây người hỏi:

- Phi Huyên quả đã nói những lời đó sao?

Liễu Không mỉm cười khoan thai đáp:

- Phật môn không đặt điều. Tử Lăng cho rằng ta nói dối để an ủi ngươi sao?

Từ Tử Lăng tỏ vẻ áy náy:

- Xin đại sư đừng trách! Chỉ là… Ài! Chỉ là Phi Huyên lựa chọn Lý Thế Dân để kế thừa Hòa Thị Bích, vậy mà vãn bối lại đối địch với y, dường như đã ngược lại ý của nàng rồi.

Liễu Không mỉm cười hỏi:

- Hòa Thị Bích ở đâu?

Từ Tử Lăng ngớ người không đáp lại được.

Liễu Không nhìn gã với ánh mắt thâm thúy không thể đo lường. Nét mặt trang nghiêm, lão bình tĩnh nói:

- Muốn tháo chuông phải do người buộc chuông. Việc tương lai không ai có thể dự đoán được. Bọn ta là người của cửa không, chẳng thể trực tiếp tham gia vào trường đấu tranh cừu sát trong trần thế, vì vậy chỉ có thể lựa chọn những dũng sỹ có năng lực để làm Hộ pháp cho cửa Phật.

Từ Tử Lăng giật mình nói:

- Lý Thế Dân chắc là người mà Phi Huyên lựa chọn.

Liễu Không lắc đầu đáp:

- Lý Thế Dân chỉ là người mà Sư Phi Huyên cho rằng có thể mưu

cầu hạnh phúc cho vạn dân thiên hạ một cách chu toàn nhất. Hộ pháp là một kỳ nhân khác, người này chính là Từ Tử Lăng ngươi đó.

Từ Tử Lăng thất thanh hỏi:

- Cái gì?

Liễu Không mỉm cười giải thích:

- Chẳng những quyết định này của Sư Phi Huyên không gặp bất kỳ sự phản đối nào trong cửa Phật, ngoài ra còn được cả Ninh Đạo Kỳ đồng tình. Tử Lăng được Chân Ngôn Đại sư truyền pháp không phải chuyện ngẫu nhiên, mà rõ ràng có sức mạnh của chữ duyên hấp dẫn. Đó chính là duyên phận! Có nhân sẽ có quả, có quả tất phải có nhân, nhân quả tuần hoàn. Khổ hải vô biên, Tử Lăng ngụp lặn trong bể khổ tất sẽ có ngàn vạn nỗi đắng cay phiền não. Nhưng chỉ cần giữ vững được chính nghĩa, khổ thì đã sao, sung sướng sẽ thế nào?

Trong lòng Từ Tử Lăng suy nghĩ trào dâng như sóng cồn. Mình lại là người Hộ pháp cho cửa Phật mà Phi Huyên lựa chọn sao? Rốt cuộc là chuyện gì đây? Gã nhất thời hồ đồ trước muôn vàn tâm sự. Sư Phi Huyên đã đánh giá gã quá cao rồi!

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Phải chăng đây là một sự hiểu lầm? Nàng ấy chưa từng nói với vãn bối dù chỉ một chút về chuyện này.

Liễu Không đáp:

- Phải cũng thế, không phải cũng thế, nói đến làm gì!

Từ Tử Lăng vẫn thắc mắc:

- Cho đến giờ dường như vãn bối phá hoại nhiều hơn là bảo vệ. Ài! Nói thế nào đây? Phi Huyên luôn trách vãn bối không thuyết phục được Khấu Trọng rời khỏi cuộc phân tranh, vậy mà giờ đây chính bản thân vãn bối cũng lại tham gia vào. Nếu quả thực Phi Huyên từng lựa chọn vãn bối làm Hộ pháp thì sau khi biết tình hình lúc này tất sẽ thu hồi quyết định. Điều nàng không muốn trông thấy nhất đã xảy ra. Một khi Tống Khuyết ngược Bắc, thiên hạ sẽ rơi vào thế Nam Bắc giằng co. Cuộc sống thanh bình không biết đến năm nào tháng nào mới có.

Liễu Không thấp giọng niệm hai tiếng “thiện tai” rồi chậm rãi nói:

- Chuyện đời vô cùng phức tạp. Ai có thể bằng vào trí tuệ nhỏ nhoi của mình mà dự đoán được tương lai biến hóa khôn lường? Người ta chỉ có thể dựa vào nhận định của bản thân mà lựa chọn. Tử Lăng hãy nghe theo sự mách bảo của trái tim mình, không cần lo lắng chuyện gì khác. Ngươi phiền não với tình hình hiện tại chỉ vì thời cơ để hòa bình và thống nhất chưa xuất hiện mà thôi. Khi thời cơ tới Tử Lăng sẽ tự hiểu. Lão nạp dừng lời ở đây. Phi Huyên tuy thân ở Tịnh Trai nhưng lòng lại ở giang hồ, không có chuyện gì giấu được con bé hết. Tử Lăng đi đi!

o0o

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn về tới Trần Lưu. Một việc vui mừng ngoài ý liệu là Hư Hành Chi đã sớm điều binh khiển tướng, gọi Tuyên Vĩnh và một vạn năm ngàn Thiếu Soái quân tới tăng cường sức phòng thủ của Trần Lưu. Không những dụng cụ thủ thành được bổ sung, hắn còn ngày đêm không nghỉ, nhanh chóng xây dựng tám tòa thạch trại ở những nơi hiểm yếu và địa điểm chiến lược bên ngoài thành. Sỹ khí dâng cao, quân dân đồng tâm phấn đấu vì sự tồn vong.

Ngoài Tuyên Vĩnh và hai phó tướng đắc lực của y là Cao Chí Minh và Chiêm Công Hiển, còn có thủy sư của Thiếu Soái quân do Bốc Thiên Chí chỉ huy gồm ba chiến hạm lớn, hai mươi bốn chiếc Phi Luân thuyền và ba chục chiến hạm đi biển cũng sẵn sàng bảo vệ một dải thủy đạo của Trần Lưu.

Thêm vào ba ngàn quân thủ thành của Trần Trường Lâm, tổng binh lực của Thiếu Soái quân đạt khoảng hai vạn người. Tuy không đủ để tấn công Khai Phong nhưng thừa sức giữ vững trận cước.

Ra ngoài đón bọn gã là Tuyên Vĩnh và Lạc Kỳ Phi. Vì cây cối xung quanh Trần Lưu đã bị đốn trụi, tạo thành khu vực trống trải nên khi hai gã cách thành năm dặm đã bị lính trên những tháp canh đặt ở khu vực núi cao gần đó phát hiện, dùng khói báo tin cho bọn Tuyên Vĩnh trong thành.

Sau khi giới thiệu Bạt Phong Hàn với Tuyên Vĩnh và Lạc Kỳ Phi, Khấu Trọng hỏi với vẻ ngạc nhiên:

- Các ngươi phải chăng đã bói nên biết trước rồi, hiểu Lý Thế Dân sẽ phái binh tới đánh Trần Lưu nên đã chuẩn bị sẵn sàng sớm một bước?

Tuyên Vĩnh vui vẻ đáp:

- Bọn thuộc hạ làm gì có năng lực đó. Nhưng phải bội phục sự thông minh của Hư quân sư. Sau khi Thiếu Soái đi rồi, quân sư đến Chung Ly họp bàn với bọn thuộc hạ. Ông ấy cho rằng Lý Tử Thông không đáng lo ngại, có thể đưa trọng binh về đóng ở Lương Đô và Trần Lưu để ứng phó bất cứ đột biến nào. Khi Thiếu Soái cần có thể lập tức xuất binh đánh Hổ Lao hoặc chi viện cho Lạc Dương. Nếu không thì làm sao mà dễ dàng bố trí như thế này được.

Bạt Phong Hàn nhảy lên lưng con chiến mã do binh sỹ dắt tới. Hắn cười rồi nói:

- Hư quân sư của ngươi phải thăng chức lên làm Hư quốc sư mới đúng.

Khấu Trọng cười rộ hòa theo:

- Có lý lắm! Hành Chi tính toán quả thực chu đáo hơn ta nhiều.

Gã lại hỏi Lạc Kỳ Phi:

- Phía Khai Phong có động tĩnh gì không?

Lạc Kỳ Phi cung kính đáp:

- Sau khi đội viện quân thủy sư Đại Đường tới Khai Phong liền án binh bất động tạo thành thế đối mặt với chúng ta. Bọn thuộc hạ đang không biết nên công hay thủ thì may là Thiếu Soái trở về chủ trì. Vậy là không cần phiền não tranh luận việc nên thủ hay công nữa.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Ai là người chủ chiến?

Tuyên Vĩnh thản nhiên đáp:

- Là thuộc hạ. Quân Hạ tập kết ở Vũ Trắc, bất cứ lúc nào cũng có thể vượt sông. Chúng ta nếu không phối hợp sẽ mất cơ hội tốt.

Khấu Trọng lộ vẻ suy nghĩ. Đoạn gã nhảy lên ngựa, mỉm cười rồi giơ ngón tay cái lên khen:

- Không hổ là mãnh tướng hàng đầu của Thiếu Soái quân chúng ta. Đối mặt với cường địch mà không khiếp sợ. Còn chủ trương phòng thủ là ai?

Vừa nói gã vừa giục ngựa tiến lên.

Mọi người thúc ngựa đi theo. Tuyên Vĩnh đáp:

- Là Hư quân sư. Ông ấy nói trước hết cần liên lạc với Thiếu Soái, nắm rõ tình hình rồi mới quyết định bước tiếp theo. Nếu không, một khi thua trận, địch nhân theo Vận Hà xuống phía Nam, Thiếu Soái quốc sẽ bị bạt tận gốc rễ. Thuộc hạ cũng tán thành ý kiến này của quân sư.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Các ngươi chuyện gì cũng thương lượng, định mưu trước rồi mới hành động, thật là phúc lớn của Thiếu Soái quân chúng ta. Ta và lão Bạt phải đến Lạc Dương trước hoàng hôn, hy vọng có thể an bài tất cả mọi việc trong vòng mấy giờ tới. Hà hà! Ta đói gần chết rồi!

o0o

Ngồi trên một đỉnh núi gần Tịnh Niệm Thiền Viện, Từ Tử Lăng ngây người nhìn về phía Lạc Dương, trong lòng nghĩ tới tâm pháp "khoảnh khắc thực tại" mà Bạt Phong Hàn lĩnh hội được từ sa mạc.

Gã biết mình đang nhìn Lạc Dương. Muốn thực hiện điều đó có thể nói là dễ như trở bàn tay. Ngươi đang nhìn Lạc Dương, đồng thời cũng biết ngươi đang nhìn Lạc Dương, giống như bản thân mình là hai con người, một là tấm thân huyết nhục, một là cái tôi.

Việc dùng tinh thần để giám sát nhục thể đòi hỏi sự tập trung cao độ.

Nhưng chỗ khó khăn nhất của tâm pháp đó là không thể duy trì được lâu dài. Suy nghĩ của con người thay đổi trong nháy mắt, chỉ chốc lát sẽ bị sự việc gì đó phân tâm làm mất khả năng tập trung. Vấn đề lớn hơn là việc này không hề thú vị, bởi đây chính là sự tu hành khổ hạnh về tinh thần kiểu Bạt Phong Hàn, đưa hắn trở thành kiếm thủ đáng sợ nhất thiên hạ, một người có đủ tư cách trong thời gian ngắn nữa sẽ khiêu chiến Tất Huyền.

Ngay như lúc này chẳng hạn, gã đang nhớ Sư Phi Huyên mãnh liệt. Đây là thứ tình cảm Từ Tử Lăng không thể áp chế được, giống như những cơn sóng dữ đã phá vỡ con đê tâm pháp “khoảnh khắc thực tại” của gã.

Từ Tử Lăng đau khổ muốn khóc thật lớn, đồng thời lại bừng lên nỗi hổ thẹn đối với Thạch Thanh Tuyền. Nếu gã đã quyết định sẽ nỗ lực giành lấy tình yêu của nàng thì đừng nên nhớ tới Sư Phi Huyên nữa. Nhưng gã không thể ngăn cản trái tim mình.

Tại sao thiếu nữ ấy lại chọn gã làm Hộ pháp của Phật môn? Phải chăng nàng đã đánh giá gã quá cao rồi?

Nếu như hiện giờ có Sư Phi Huyên bên cạnh thì vui biết bao. Gã lại được nghe giọng nói thánh thót xúc động lòng người như tiếng nhạc trên tiên giới của nàng. Thông qua những lý luận Phật giáo tinh thông của mình, nàng sẽ giải thích duyên phận và luật nhân quả tinh vi huyền diệu giữa người với người dưới sức mạnh của vòng oan nghiệt.

Từ Tử Lăng không có yêu cầu gì nhiều, chỉ hy vọng trước khi Sư Phi Huyên đắc đạo, cách một thời gian gã lại có thể được gặp nàng một lần giống như Ngưu Lang Chức Nữ trên trời, chỉ tiếp xúc thuần bằng tinh thần trong sáng.

Bỗng nhiên gã quay về với tâm pháp “khoảnh khắc thực tại” của Bạt Phong Hàn, lập tức phát giác một Từ Tử Lăng đang nhớ nhung Sư Phi Huyên, thâm tâm lại thấy hổ thẹn với Thạch Thanh Tuyền vì nhất thời mình đã thoát ra khỏi sự dằn vặt.

Từ Tử Lăng giật mình tỉnh ngộ. Tâm pháp này của Bạt Phong Hàn đúng là pháp môn vô thượng trong tu hành. Cũng có thể tưởng tượng trong lòng hắn nhất định tràn đầy mâu thuẫn và thống khổ, vì thế không thể không dùng chiêu số “xem bệnh bốc thuốc” này để khu trừ tâm ma, khiến bản thân tỉnh lại từ trong giấc mộng nhân sinh.

Nghĩ tới đây Từ Tử Lăng cảm thấy tinh thần mình khá hơn rõ rệt. Dường như từ giờ này phút này trở đi, nỗi thống khổ và mâu thuẫn tồn tại trong lòng gã nhưng cũng như không thuộc về gã. Cảm giác thật vi diệu khó nói thành lời, thống khổ mà không thống khổ.

Đứng phắt dậy, Từ Tử Lăng ngưng thần nhìn về thành Lạc Dương phía xa.

“Boong! Boong! Boong!”

Tiếng chuông từ thiền viện sau lưng bồng bềnh truyền tới như đã biến thành thực chất lãng đãng bay đi trong không gian.

Chưa bao giờ Từ Tử Lăng hiểu rõ bản thân như lúc này, biết mình lại có đột phá mới trên con đường tu hành võ đạo, đạt tới một cảnh giới tinh thần mà gã nằm mơ cũng không tưởng nổi.

Áp lực của chiến tranh hơn mười ngày qua đã hành hạ Từ Tử Lăng thật khổ sở, làm gã cảm thấy mình không phải đối với Sư Phi Huyên. Nhưng hiện giờ, gã đã thành công trong việc vượt lên trở ngại về tình cảm đó. Tinh thần và thân xác gã từ một trở thành hai, rồi lại từ hai hợp thành một.

Đây chính là biểu hiện của tâm pháp “hữu” và “vô” mà ngày trước gã đã từng lĩnh ngộ được.

Từ có trở thành không, từ không biến thành có.

Chẳng những nghe được tiếng côn trùng bốn phía kêu rả rích, gã còn thưởng thức được cảm giác đau đớn đến tê tái cõi lòng của việc nhớ nhung Sư Phi Huyên.

Từ Tử Lăng bỗng bật cười. Tất cả mọi phiền não đều biến sạch. Gã phát giác bản thân đã từ từ cất bước triển khai thân pháp. Đất trời không ngừng vùn vụt chạy lùi lại. Gã vượt qua vùng núi non, phóng thẳng về phía Lạc Dương.

(

Chương 649: Tìm kiếm nội gian

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn tiến vào thành Trần Lưu. Tuyên Vĩnh sai người bày một bàn rượu thịt trong nội đường. Bồi tiếp bọn gã còn có Hư Hành Chi, Bốc Thiên Chí và Trần Lão Mưu.

Hư Hành Chi báo cáo tình hình Thiếu Soái quân cho Khấu Trọng biết. Nói được nửa chừng, thấy Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn chỉ uống mà không động đũa, y ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu Soái không đói sao?

Bạt Phong Hàn khẽ cười đáp:

- Lúc hoàng hôn bọn ta vừa mới ních đầy một bụng, làm sao mà đói nhanh thế được? Còn lý do tại sao vừa rồi Thiếu Soái kêu đói bụng thì chỉ có y và lão thiên gia mới biết.

Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh kinh ngạc nhìn nhau, cả hai đều hiểu sự tình có chỗ khác lạ.

Khấu Trọng từ tốn kính mỗi người thêm một ly rồi mỉm cười nói:

- Trước hết ta muốn hỏi Tuyên tướng quân một vấn đề là tại sao tướng quân lại có ý tấn công Khai Phong?

Bạt Phong Hàn bắt đầu hiểu ra, càng khâm phục khả năng đàm tiếu dụng binh mà vẫn không để lộ tâm ý của Khấu Trọng, làm hắn cũng bị gạt. Thật ra khi biết Tuyên Vĩnh chủ chiến, trong lòng Khấu Trọng

đã lập tức nghi ngờ vì gã từng tận mắt nhìn thấy thuyền đội đến Khai Phong của Lý Thế Tích. Gã hiểu rõ thực lực địch nhân chỉ vượt trội chứ không kém Thiếu Soái quân ở Trần Lưu, hơn nữa đối thủ lại là Lý Thế Tích. Đối diện với một mãnh tướng hàng đầu của Lý Thế Dân, cho dù Tuyên Vĩnh tự phụ thế nào đi nữa cũng phải vô cùng cẩn thận để tránh sa cơ lỡ bước như khi đang dẫm trên băng mỏng mới đúng. Vậy mà hắn lại đề nghị tấn công Khai Phong, giải thích hợp lý nhất cho việc này chính là tin tình báo có sai lầm. Khai Phong chỉ cách Trần Lưu nửa ngày đi ngựa nên sự lệch lạc về tin tức như thế là không thể xảy ra.

Tuyên Vĩnh trả lời với vẻ nghi hoặc:

- Tướng phòng thủ Khai Phong là Sử Đại Nại, binh lực khoảng ba đến bốn ngàn. Cộng thêm quân tiếp viện từ Lạc Dương tới thì tổng binh lực cũng không quá vạn người. Nếu có thể nhân lúc trận cước bên địch chưa ổn định, dùng Phi Luân thuyền đánh úp vào ban đêm phá hủy thủy sư của chúng, rồi phong tỏa thượng du Khai Phong, cắt đứt liên hệ của nơi này với các thành khu vực Hổ Lao, vậy thì chúng ta với sự chuẩn bị đầy đủ rất có cơ hội trong thời gian ngắn hơn mười ngày đánh chiếm được thành Khai Phong với sức phòng thủ yếu ớt.

Khấu Trọng điềm đạm hỏi:

- Tin tức đó từ đâu ra?

Hư Hành Chi liền lộ vẻ chú ý. Bốc Thiên Chí và Trần Lão Mưu vẫn lơ mơ không biết chuyện gì đang diễn ra.

Có vẻ như đã hiểu, Tuyên Vĩnh do dự đáp:

- Tất nhiên là tin tức do Kỳ Phi thu được. Kỳ Phi không có vấn đề gì

chứ?

Bạt Phong Hàn mỉm cười hỏi:

- Thiếu Soái có cần ta xuất thủ thay không?

Bọn Hư Hành Chi ai nấy đều biến sắc. Do Lạc Kỳ Phi nắm toàn bộ mạng lưới tình báo của Thiếu Soái quân nên nếu hắn phản bội thì sẽ liên can rất rộng, không những tiết lộ hết hư thực bố trí của Thiếu Soái quân gây ra hậu quả nghiêm trọng, mà đơn giản như việc tìm người đủ năng lực để thay thế hắn cũng đã là một vấn đề đau đầu rồi.

Khấu Trọng cười rộ đáp:

- Ta dám đảm bảo Kỳ Phi không sao, nhưng vấn đề chắc chắn nằm trong những mắt xích do hắn phụ trách.

Gã quay sang nói với Tuyên Vĩnh:

- Gọi Kỳ Phi đến đây.

Trần Lão Mưu vội đứng lên nói:

- Để ta đi gọi hắn.

Khấu Trọng không nhắc tới vấn đề đó nữa mà quay sang nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt với mọi người. Đến khi Lạc Kỳ Phi theo lời đến ngồi yên ổn xong, Khấu Trọng mới kể lại chuyện đội vận lương đến Lạc Dương bị quân Đường bám đuôi đánh lén, rồi đến con diều hâu mà địch nhân chuẩn bị để đối phó với chim ưng. Những chi tiết này giúp mọi người hiểu được lí do bọn gã hoài nghi trong Thiếu Soái quân có nội gian.

Khấu Trọng mỉm cười nói tiếp:

- Đúng là lão thiên gia vẫn chưa muốn diệt vong Thiếu Soái quân, thế nên trên đường về đây, ta và lão Bạt đã may mắn gặp được đại quân thủy sư của Lý Thế Dân. Gần hai trăm chiến thuyền lớn nhỏ, binh lực khoảng ba vạn người, khác biệt rất lớn so với tin tình báo của Kỳ Phi. Hơn nữa đại tướng cầm quân chính là Lý Thế Tích, có thể thấy sự trọng thị của Lý Thế Dân đối với chúng ta.

Lạc Kỳ Phi sắc mặt trắng bệch, vội vàng bước ra quỳ xuống run giọng:

- Phải chăng Thiếu Soái hoài nghi thuộc hạ là nội gian? Có trời cao chứng giám, nếu Lạc Kỳ Phi này mà là loại tiểu nhân đê tiện như thế thì chết không có chỗ chôn thây.

Khấu Trọng rời khỏi chỗ ngồi đỡ hắn đứng lên rồi cười rộ:

- Nếu ta nghi ngờ ngươi thì sao còn gọi tới ngồi cùng bàn uống rượu?

Đưa Lạc Kỳ Phi trở về chỗ ngồi xong, Khấu Trọng chắp tay sau lưng đi vòng quanh bàn. Trừ Hư Hành Chi, sắc mặt mọi người đều nặng nề cho thấy họ vẫn chưa hết nghi kỵ Lạc Kỳ Phi, nhưng vì hắn được Khấu Trọng hoàn toàn tin tưởng nên không ai bày tỏ thái độ.

Khấu Trọng đi đến phía sau Hư Hành Chi, hai tay vịn lưng ghế của hắn rồi hỏi:

- Tại sao Hành Chi lại không đồng ý đề nghị tấn công Khai Phong của tiểu Vĩnh?

Hư Hành Chi vui vẻ đáp:

- Chính vì thuộc hạ cảm thấy sự tình có chỗ khả nghi. Lý Thế Dân đã biết chúng ta dồn binh tập trung ở Trần Lưu, với sự sáng suốt và kinh nghiệm của mình, hắn không thể không đề phòng. Nếu chúng ta tấn công Khai Phong, một khi bị hắn chặt đứt đường rút lui thì sẽ rơi vào kiếp vận toàn quân tiêu diệt.

Bạt Phong Hàn vỗ ghế tán thưởng:

- Hay lắm! Hư tiên sinh không hổ danh là bậc trí giả, Bạt Phong Hàn này bội phục rồi! Giờ Thiếu Soái hãy cho biết tại sao ngươi dám bảo đảm Lạc Kỳ Phi không phản bội?

Đây cũng là câu hỏi mà bọn Tuyên Vĩnh dằn lòng chưa dám nói ra.

Khấu Trọng đi đến sau lưng Lạc Kỳ Phi, hai tay đặt lên vai hắn rồi mỉm cười đáp:

- Việc này phiền Hành Chi phân tích thay ta nhé!

Hư Hành Chi ung dung nói:

- Mấu chốt là ở chiến dịch khe sông Lương Đô mới đây. Lý Tử Thông rõ ràng không biết gì về cánh kỳ binh năm ngàn người của Dương công nên mới quyết định sai lầm. Hắn cho rằng Lương Đô chỉ là một tòa thành trống nên chủ quan khinh địch xua quân tới đánh úp, chút nữa thì toàn quân bị tiêu diệt. Nếu Kỳ Phi là phản đồ thì làm sao Lý Tử Thông lại phạm sai lầm nghiêm trọng đến thế được?

Mọi người hiểu ra vấn đề, ai cũng bội phục tài trí của Hư Hành Chi.

Vỗ vỗ vai Lạc Kỳ Phi, đoạn Khấu Trọng trở lại chỗ ngồi rồi nâng chén

lên nói:

- Chúng ta cùng uống vì đã tìm ra nội gian nào!

Trần Lão Mưu nâng chén lên, miệng cất tiếng hỏi với vẻ hoang mang:

- Vậy thì kẻ nào là nội gian đây?

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Uống xong chén rượu này thì Kỳ Phi sẽ nói ra đáp án.

Lạc Kỳ Phi run người, miễn cưỡng uống một ngụm lớn rồi đặt chén xuống chán nản thốt:

- Khả nghi nhất là Tuần quan Lưu Chí Thành, người phụ trách du dặc dưới quyền tại hạ. Tất cả tin tình báo thu thập được đều do y tập hợp lại rồi báo cáo cho ta biết, sau đó ta mới chuyển tới Hư quân sư. Ài! Thật không tưởng nổi. Từ khi còn ở Bành Lương bang cho đến giờ, y luôn là một thủ hạ tâm phúc nhất của Lạc Kỳ Phi này.

Bốc Thiên Chí trầm giọng:

- Có vẻ như Chí Thành không phải là loại người đó. Phải chăng là một người khác, ví dụ như điệp viên thu thập tin tình báo ở tiền tuyến cố ý chuyển tin tức giả về chẳng hạn?

Lạc Kỳ Phi đáp:

- Về mặt đó ta vô cùng cẩn thận. Quân trinh sát tiền phương được chia thành nhiều tổ, bị cách ly hoàn toàn với những nguồn tin khác. Vấn đề chỉ phát sinh ở điểm trung tâm của mạng lưới tình báo là du

dặc mà thôi. Nếu muốn lừa gạt thì Chí Thành có thể dễ dàng thay đổi và bịa ra thông tin, bởi vì những người giúp việc cho hắn đều là tâm phúc do hắn lựa chọn. Ài! Đây là lỗi của thuộc hạ, xin Thiếu Soái xử phạt.

Khấu Trọng cười khẽ:

- Kỳ Phi khẳng định là không thoát tội, tuy nhiên những công lao ngươi đã lập được thừa đủ để bù đắp cho lỗi lầm này. Coi như là một bài học đi.

Tiếp đó gã nghiêm mặt nói:

- Ta thường nói kẻ có thể lừa được ngươi tất phải là người mà ngươi tin tưởng, vì nếu là kẻ mà ngươi không tin thì làm sao gạt ngươi được?

Hai mắt Tuyên Vĩnh ngùn ngụt sát cơ, hắn trầm giọng:

- Xin Thiếu Soái giao việc này cho thuộc hạ xử lý. Bọn nội gian cần phải nhổ tận gốc không chừa lại một mống nào.

Nhìn sang Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng ung dung hỏi:

- Lão Bạt thấy sao?

Bạt Phong Hàn điềm đạm đáp:

- Nội gian cũng có thể rất hữu dụng. Hắn đã truyền tin tức giả cho chúng ta được thì đương nhiên cũng có thể cung cấp tin tình báo sai lầm cho quân địch. Vì thế Tuyên đại tướng quân vạn lần không nên tức giận hành sự mà lỡ mất cơ hội tốt.

Tuyên Vĩnh liền trả lời:

- Bạt gia nói đúng lắm!

Khấu Trọng nói:

- Hiện giờ chúng ta hữu ý chống kẻ vô tâm. Kỳ Phi là người hiểu rõ nhất tình hình hoạt động của Lưu Chí Thành và những đồng đảng có thể đã bị y mua chuộc.

Gã nhìn Tuyên Vĩnh rồi nói tiếp:

- Việc này phải tiến hành kín đáo. Tuyên Vĩnh ngươi hãy đích thân lựa chọn những hảo thủ trung thành, làm việc nhanh nhẹn lại tinh thông việc ẩn thân trinh sát. Nhóm này tạm thời giao cho Kỳ Phi chỉ huy để triển khai việc giám thị ngày đêm đối với Lưu Chí Thành xem hắn dùng thủ pháp truyền tin nào. Cần nắm rõ thủ đoạn và chứng cứ xác thực để không làm người tốt bị oan. Mặt khác, chúng ta có thể sử dụng hắn để truyền đi tin tình báo giả, chưa biết chừng có thể khiến Lý Thế Tích đại bại một trận, giảm thiểu sự uy hiếp của y đối với Thiếu Soái quốc. Nếu không, chúng ta sẽ phải khổ sở đối phó với tình trạng địch trong tối mà ta ngoài sáng, trước mặt sau lưng đều có kẻ thù.

Hư Hành Chi chợt hỏi:

- Thiếu Soái vẫn giữ nguyên kế hoạch cùng Bạt gia trở lại Lạc Dương sao?

Hai mắt ánh lên thần quang lấp loáng, Khấu Trọng trả lời:

- Ít nhất Lạc Dương cũng có thể tồn tại được một tháng nên trong thời gian này chúng ta không cần lo lắng. Chỉ một mình lão Bạt trở lại

đó hội hợp với Lăng thiếu gia là đủ, sau đó huynh ấy sẽ quay về đây giúp chúng ta đánh Khai Phong.

Bọn Tuyên Vĩnh vô cùng ngạc nhiên. Nếu tình hình Khai Phong đúng như Khấu Trọng đã nói thì với thực lực của họ căn bản không có tư cách tấn công.

Khấu Trọng giải thích thêm:

- Đó gọi là tạo hiện tượng giả khiến Lưu Chí Thành không hiểu chuyện gì. Chỉ những tin tình báo quan trọng thì hắn mới truyền đi. Vậy chúng ta cần cung cấp một tin tức mà hắn không thể không báo cáo, thế là có cơ hội bắt quả tang tại trận. Sau đó chúng ta sẽ ung dung định kế.

Bạt Phong Hàn cười lạnh:

- Loại người bán chủ cầu vinh đó tất là phường tham sống sợ chết, cứ dùng đại hình hầu hạ thì sợ gì không ngoan ngoãn nghe lời.

Lời lẽ của hắn lạnh lẽo vô tình làm người ta không rét mà run, cảm thấy mình may mắn vì là bằng hữu chứ không phải địch nhân của hắn.

Lạc Kỳ Phi nghiến răng nói:

- Nếu tại hạ đoán không sai thì hắn ngấm ngầm sử dụng phi cáp truyền thư để truyền tin cho địch nhân.

Trần Lão Mưu cười nói:

- Vậy thì trong số những người được lựa chọn để giám sát hắn không thể thiếu xạ thủ bách phát bách trúng rồi.

Khấu Trọng kết luận:

- Mọi việc cứ quyết định như thế. Lần này vận mệnh chúng ta cực tốt nên chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể tìm ra nội gian. Một đại đầu mục nắm toàn bộ hệ thống tình báo mà phản bội cũng giống như nhát dao đâm vào trái tim Thiếu Soái quân vậy, nó làm cho chúng ta chết một cách đau khổ mà vẫn không hiểu sai lầm ở chỗ nào.

Đoạn gã nâng chén cười nói:

- Tiệc rượu tối nay để tiễn chân Bạt gia. Khi Lý Thế Tích còn đang nghĩ rằng bọn ta trúng kế của hắn và ngu xuẩn đến mức ngược sông đánh lên phía Bắc với mơ ước hão huyền là hội sư với Đậu quân ở Hổ Lao cũng là lúc chúng ta khóa chặt hắn.

Mọi người hò reo nâng chén, sỹ khí dâng tràn. Bất kể là rơi vào tình thế ác liệt thế nào thì Khấu Trọng vẫn có thể mang tới sinh cơ và hy vọng cho họ.

o0o

Mấy ngày qua tình hình vây hãm thành Lạc Dương càng lúc càng chặt chẽ. Mọi điểm cao đều bị chiếm, quân địch xây dựng trại lũy bằng gỗ có sức phòng thủ kiên cố, hào chống kỵ binh được đào xung quanh chỉ chừa lại lối ra vào. Bốn phía bên ngoài Lạc Dương cũng đều có hào sâu rộng từ vài trượng cho tới mấy chục trượng, hạn chế rất lớn cơ hội phản kích hoặc đột vây bỏ chạy của quân thủ thành.

Những sự bố trí đó đương nhiên không làm khó được Từ Tử Lăng. Với linh giác hơn người, gã an toàn tránh khỏi những đội quân tuần tiễu và trạm canh của quân Đường rồi vượt tường vào thành.

Trước tiên Từ Tử Lăng được “người bạn cũ” là Lang Phụng dẫn vào cung gặp Vương Thế Sung để báo tin mừng cho lão. Sau đó gã mới đến khu tường thành mặt Bắc gặp Dương Công Khanh.

Lão tướng này đang nghỉ ngơi, hiện tại phụ trách phòng thủ là Ma Thường. Mặt mũi y đầy vẻ ưu tư, cho thấy tình hình tiến triển không tốt.

Ánh đèn lửa trong doanh trại quân Đường bên ngoài sáng rực trời, tiếng ngựa hý không ngớt vọng tới. Tuy nhiên cục diện nhìn chung vẫn yên tĩnh, không có vẻ gì là địch chuẩn bị đánh thành.

Vẫn cho rằng quân của họ Dương đã tổn thất nghiêm trọng trong cuộc chiến phòng thủ Lạc Dương, Từ Tử Lăng ướm hỏi:

- Tình hình thế nào?

Ma Thường than thở:

- Nặng nề đến khó thở! Từ khi Thiếu Soái và hai vị đột vây đi gặp Đậu Kiến Đức thì quân Đường ngừng công thành, chỉ đào hào dựng lũy bốn xung quanh. Nguy hiểm nhất là những dãy hào sâu cản ngựa. Nếu bọn chúng đủ nhân lực thì trong hai ngày có thể đào được đường hào rộng tới nửa dặm, thật làm người ta lạnh cả mình.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt:

- Thì ra chuyện này làm ngươi lo lắng.

Ma Thường bực bội nói:

- Tại hạ từng chủ trương xuất kích, lấy nhanh đánh chậm, làm quân Đường không thể đào hào khắp nơi. Địch nhân thì phân tán còn bên

ta thì tập trung. Lý Thế Dân không thể đoán được chúng ta xuất kích từ cửa thành nào nên quyền chủ động nằm trong tay Thiếu Soái quân. Đáng tiếc là gan Vương Thế Sung quá bé, Dương công lại niệm tình chủ cũ nên không muốn bức bách, điều đó làm cho bọn ta mất cơ hội tốt. Lý Thế Dân rất giỏi nắm thời cơ, tuy nhiên nếu như Thiếu Soái còn ở đây thì khẳng định là hắn không dám hỗn xược như thế.

Từ Tử Lăng cảm nhận được kiến thức và đảm lược của Ma Thường tuyệt không dưới Tuyên Vĩnh và Dương Công Khanh. Nhưng chuyện đã qua không thể làm lại được nữa, gã bèn an ủi hắn:

- Đậu Kiến Đức đáp ứng xuất quân đến cứu viện rồi. Chúng ta chỉ cần giữ vững Lạc Dương, kiềm chế đại quân của nhà Đường ở đây.

Ma Thường đưa mắt nhìn dòng Lạc Thủy chảy từ trong thành Lạc Dương ra phía Đông bên ngoài thành. Thấp thoáng trên một khúc sông cách chừng hai dặm dày đặc bóng buồm. Hắn trầm giọng:

- Hai ngày nay, thủy sư nhà Đường qua lại tấp nập, việc này cho thấy Lý Thế Dân đang điều binh khiển tướng để ứng phó với quân Hạ vượt sông đánh sang và ngăn Thiếu Soái quân bọn ta ngược Bắc. Từ đó mà bọn tại hạ biết Thiếu Soái đã thuyết phục được Đậu Kiến Đức. Hiện giờ Hạ quân trở thành niềm hy vọng duy nhất của chúng ta. Có Thiếu Soái giúp Đậu Kiến Đức lập mưu tính kế cũng như xung phong đánh trận thì vòng vây Lạc Dương có thể hy vọng được giải khai.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Thiếu Soái không tham gia hành động của quân Hạ đâu.

Ma Thường biến sắc hỏi lạc giọng:

- Thiếu Soái làm sao lại thất sách vậy?

Từ Tử Lăng giải thích chỗ khó xử của Khấu Trọng. Không phải gã thất sách, mà là không thể làm gì khác.

Ma Thường thản nhiên nói:

- Ma Thường này từ năm mười sáu tuổi theo Dương công đi khởi nghĩa, đã tham gia vài trăm chiến dịch lớn nhỏ nhưng chưa từng thấy ai dụng binh trầm ổn mà tàn độc bằng Lý Thế Dân. Trong thiên hạ này e rằng chỉ Thiếu Soái mới có thể chống lại được hắn. Đậu Kiến Đức tài trí kém hơn, Lý Thế Dân lại có Hổ Lao hiểm trở để phòng thủ, tại hạ không còn ảo tưởng gì đối với quân Đậu nữa.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Ma tướng quân có đề nghị gì không?

Ma Thường nhăn nhó cười đáp:

- Hiện giờ, vấn đề tại hạ lo lắng nhất là sỹ khí. Chúng ta giống như đang bị khốn đốn trong nhà tù lớn là thành Lạc Dương này. Đường vận lượng bị phong tỏa triệt để, không còn chỗ nào mà đi, chỉ còn cách ngồi chờ người tới cứu. Tuy nhiên quân cứu viện thì chậm trễ, mà bọn ta lại không dám lơi lỏng việc phòng thủ, đó chính là việc đau đầu nhất. Thà rằng địch nhân ngày đêm đánh phá tại hạ còn thích hơn.

Từ Tử Lăng thắc mắc:

- Lương thảo của chúng ta vẫn có thể duy trì được một tháng nữa, tại sao lại có vấn đề về sỹ khí?

Ma Thường thấp giọng:

- Vấn đề là ở Thiếu Soái quân chúng ta. Quân Trịnh của Vương Thế Sung gia đình đều ở Lạc Dương, để bảo vệ nhà của mình họ có thể hy sinh bất cứ điều gì, kiên trì tới cùng. Tình hình Thiếu Soái quân lại khác, họ chỉ coi mình là khách, đánh không được thì có thể đột phá vòng vây trở về Lương Đô. Nhưng hiện giờ, Lý Thế Dân đã cắt đứt mọi tuyến đường rút chạy, chúng ta bị bức phải cùng tồn vong với Lạc Dương. Vậy nên dù là người có ý chí kiên cường nhất cũng không chịu nổi. Nếu chẳng phải Thiếu Soái có vị trí gần như thiên thần trong lòng binh sĩ thì chỉ sợ tối nào cũng có kẻ trèo tường bỏ trốn rồi. Càng chết người hơn nữa là Lý Thế Dân luôn đối xử rất nhân từ với những người đầu hàng. Chỉ cần họ ra ngoài thành bỏ khí giới đầu hàng là đảm đảm có thể giữ được mạng. Giờ chắc Từ gia đã rõ nguyên nhân khiến tại hạ lo lắng rồi.

Từ Tử Lăng cuối cùng đã hiểu ra. Gã trầm ngâm một lát, đoạn cất tiếng hỏi:

- Nếu chúng ta có thể đoạt được một vài lũy trại bên ngoài thì lòng quân sẽ được vực dậy rất nhiều đúng không?

Ma Thường động dung đáp:

- Chắc chắn là sỹ khí sẽ tăng mạnh, bởi vì việc đó cho thấy chúng ta đủ lực lượng để đột vây, lại dư sức để tiến có thể công, thoái có thể thủ.

Từ Tử Lăng nói:

- Vừa rồi ta vào thành từ phía Nam nên hiểu rõ những doanh trại mạn đó như lòng bàn tay. Chúng ta sẽ tập trung đánh phía đó, được

chứ?

Ma Thường do dự hỏi:

- Có cần thương lượng với Dương công không? Hoặc đợi Thiếu Soái trở lại rồi quyết định?

Từ Tử Lăng liền phân tích:

- Lòng người là một thứ kỳ quái và rất dễ bị ảnh hưởng. Giống như bầy dê ngoài thảo nguyên, nhìn thấy sói xuất hiện thì nỗi khiếp sợ sẽ lan tràn. Một khi có vài con bỏ chạy thì tình hình ko thể kiểm soát được nữa. Về phía Vương Thế Sung và Dương Công Khanh cứ để ta đối phó, còn như toàn bộ các hành động chi tiết thì phải nhờ ngươi động não cho.

Hai mắt lộ vẻ kiên quyết, Ma Thường gật đầu đáp:

- Từ gia đã coi trọng như vậy thì Ma Thường này sẽ không làm ngài thất vọng đâu.

Thiên hạ ai cũng biết tài trí Từ Tử Lăng không dưới Khấu Trọng, cả hai lại là huynh đệ sinh tử. Những gì gã nói cũng giống như chính miệng Khấu Trọng nói ra. Ma Thường đã được gã ủng hộ thì có thể thoải mái hiển lộ hết mưu trí và tài năng trong lòng.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Giờ nên làm gì?

Ma Thường hít sâu một hơi rồi đáp:

- Xin Từ gia đừng trách Ma Thường vô lễ. Tại hạ muốn nhờ Từ gia ra

bên ngoài làm thám tử. Nhân khi còn cách trời sáng ba giờ, trước hết Từ gia hãy nắm rõ sự phân bổ quân lực của địch, sau đó vẽ thành một bức đồ họa đơn giản nhưng chính xác. Tại hạ lập tức sai người chế tạo Bí Ôn xa. Đây là loại xe cỡ lớn có bốn bánh, nóc dùng gỗ lớn chế thành, ngoài phủ thêm da trâu tươi, bên dưới có thể chứa bảy chục quân. Đẩy xe này đi thì có thể yểm hộ cho quân sỹ lấp hào. Trong thành sẵn có rất nhiều gỗ nên việc tìm nguyên liệu không thành vấn đề. Hà! Đúng là cái gì cũng có hai mặt lợi hại, hào cản ngựa của quân Đường cũng chính là sự yểm hộ tốt nhất cho chúng ta.

Thấy hắn phấn chấn trở lại, nét mặt cũng đã hết sạch vẻ chán nản lúc trước, Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

- Ma tướng quân không cần khách khí. Ta sẽ lập tức làm một tiểu thám tử cho tướng quân.

Ma Thường lúng túng nói:

- Việc này cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Cả thành Lạc Dương này chỉ mình Từ gia là có bản sự và thân thủ dù bị phát hiện vẫn có thể dễ dàng thoát thân.

Từ Tử Lăng đỡ lời:

- Trong lòng Ma tướng quân nếu đã có kế hoạch rồi thì nói qua cho ta nghe, điều đó sẽ giúp ta biết phải lưu ý thám thính cái gì khi trinh sát.

Ma Thường đưa mắt nhìn ra ngoài thành, sắc mặt lộ vẻ tự tin, đoạn trầm giọng:

- Thủ thành mà không cướp trại thì chỉ là chờ chết mà thôi. Trong lúc phòng thủ cũng phải biết tiến hành các mũi tiến công đối với quân

vây thành bên ngoài, biến bị động thành chủ động. Binh pháp có câu “phàm thành nội khí giới bị, thủ ngự dĩ đắc, đương xuất kì dụng trá, dĩ chiến đại thủ, dĩ kích giải vây”. Hiện giờ Lý Thế Dân đã dẫn quân đi giữ Hổ Lao để đón đánh Đậu quân, người ở lại giữ nơi này đương nhiên là Lý Nguyên Cát. Chúng ta phải đổi từ phòng thủ sang tấn công để giải vây. Trước hết làm loạn trận cước địch, khi chúng không biết nên giữ chỗ nào thì ta mau lẹ cướp trại đoạt lũy. Thời Tam Quốc, tướng Ngụy là Trương Liêu chỉ có bảy ngàn quân phòng thủ Hợp Phì, bị Tôn Quyền dùng mười vạn quân bao vây. Tuân theo chỉ thị của Tào Tháo rằng trước hết cần làm giảm khí thế quân địch thì mới có thể phòng thủ, Trương Liêu tổ chức một đội cảm tử hơn tám trăm người, sau đó rời thành đột kích Tôn Quyền, đoạt sỹ khí quân Ngô, làm sỹ khí quân Ngụy dâng cao. Sau hơn hơn mười ngày bao vậy, Tôn Quyền biết thành này không thể phá nên đã lui binh. Đó chính là kế hoạch hoàn chỉnh của ta, xin Từ gia xem xét.

Cho tới lúc này, Từ Tử Lăng đã không hề hoài nghi tư cách đảm đương một mặt trận của Ma Thường nữa. Vỗ nhẹ vai hắn, gã cười nói:

- Xin Ma tướng quân cứ y kế tiến hành. Sớm mai khi chúng ta ăn sáng sẽ bàn tiếp!

(

Chương 650: Ký ức đau buồn

Khấu Trọng đích thân tiễn Bạt Phong Hàn lên đường. Men theo Vận Hà đi được chừng mười dặm, Bạt Phong Hàn dừng bước nói:

- Ta sẽ vượt sông ở đây. Ngươi còn nhiều việc cần phải về xử lý, không cần tiễn nữa.

Khấu Trọng dụng thần quan sát tình hình hai bên bờ. Bạt Phong Hàn thấy thế cười nói:

- Đừng quên những ngày tháng qua ta đã sống thế nào. Hơn nữa, từ khi hiểu chuyện đời đến giờ, ta luôn biết phòng ngừa người khác. Yên tâm đi! Không ai có thể ngăn cản ta trở lại Lạc Dương, kể cả Tất Huyền. Chưa bao giờ ta lại tin tưởng vào bản thân như lúc này.

Khấu Trọng cười khẽ:

- Nếu ta thực sự không yên tâm thì đã bỏ qua tất cả cùng ngươi đến Lạc Dương. Tối hôm trước, khi ngươi đối phó với Thế Dân, Nguyên Cát và đám cao thủ nhà Đường, bất kể mưu lược hay thủ pháp đều tinh tế tuyệt luân. Rõ ràng đã không uổng công một trăm ngày ngươi tu hành ở sa mạc.

Bạt Phong Hàn nói:

- Trăm ngày đó là tiềm tu. Đến Lạc Dương là thực tiễn. Học và hành không thể thiếu một.

Ngừng một chút, hắn nói tiếp:

- Bọn ta ngồi xuống nói vài câu được không?

Khấu Trọng cười đáp:

- Đó là việc ta cầu còn không được. Mấy hôm nay, nếu không liên tục hành trình thì lại bận rộn bàn công việc, có chút thời gian rảnh thì phải dùng để nghỉ ngơi, căn bản không có dịp để hỏi lão ca ngươi chuyện Ba Đại Nhi.

Dẫn gã tới ngồi trên một phiến đá lớn bên bờ sông, Bạt Phong Hàn bật cười:

- Thì ra tên tiểu tử ngươi vẫn chưa chịu thôi. Hiện giờ, ta không nghĩ và cũng không muốn đề cập tới bất kỳ việc gì liên quan đến nàng. Có thể một ngày nào đó ta sẽ tiết lộ cho ngươi biết, nhưng không phải bây giờ. Nhìn xem! Bầu trời đêm nay đầy sao thật là đẹp đẽ. Mỗi khi nhìn bầu trời đêm bao la vô tận, ta đều cảm thấy sinh mệnh không có bất kỳ giới hạn nào. Cho dù chúng ta cố gắng sáng tạo thế nào đi chăng nữa, đứng trước sự huyền diệu của bầu trời đêm vẫn chỉ là đom đóm so với ánh trăng mà thôi.

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn trời sao rồi nói:

- Con người có một khuyết điểm lớn là bất kỳ điều tốt đẹp nào họ cũng có thể quen dần mà coi đó là chuyện thường. Bầu trời sao là một ví dụ tốt nhất, nhiều lúc chúng ta lười ngắm nhìn nó.

Bạt Phong Hàn trầm ngâm một lát, bỗng thở dài hỏi:

- Phải chăng ngươi định cùng sống chết với Lạc Dương?

Khấu Trọng nhìn Bạt Phong Hàn với vẻ ngạc nhiên, đoạn nhíu mày

hỏi:

- Ngươi cho rằng Đậu Kiến Đức hoàn toàn không có cơ hội sao?

Bạt Phong Hàn nhăn nhó cười đáp:

- Ta hoàn toàn không hiểu gì về Đậu Kiến Đức. Điều duy nhất ta biết là lão chưa từng gặp phải kình địch thực sự. Từ Viên Lãng và Mạnh Hải Công không thể so sánh được với Lý Mật, Vũ Văn Hoá Cập, Tiết Cử hoặc Lưu Vũ Chu khi họ còn hưng thịnh. Đậu Kiến Đức có thể thu phục được họ cũng chẳng nói lên rằng lão có bản lĩnh gớm. Nhưng Lý Thế Dân thì lại là thống soái chưa từng gặp đối thủ. Cao thấp rõ ràng như vậy, trừ khi bọn ta bị mù, nếu không đương nhiên phải biết Đậu Kiến Đức tuyệt không có may mắn gì nữa.

Khấu Trọng chán nản thốt:

- Ta thật hy vọng mình có thể tìm ra lý do hợp lý để phản bác lại phân tích của ngươi, nhưng chỉ có lòng mà không có sức. Ta cố giữ Lạc Dương là để tranh thủ thêm chút thời gian cho Thiếu Soái quân của mình chứ không phải bán mạng cho tên tiểu nhân ti tiện Vương Thế Sung.

Bạt Phong Hàn nói:

- Nếu như nhận xét của chúng ta về cuộc chiến giữa Đường, Hạ giống nhau thì tốt rồi. Sau khi phá xong Đậu quân, Lý Thế Dân tất sẽ huy động toàn lực tiêu diệt Thiếu Soái quân của ngươi. Một chiêu tàn độc hơn là hắn buộc ngươi phải mất mạng ở Lạc Dương, vĩnh viễn không trở về Bành Lương được. Khi đó thì Thiếu Soái quân không đánh cũng tan, Tống Khuyết chỉ còn cách ngậm bồ hòn rút về Lĩnh Nam nhường cho quân Đường xưng bá thiên hạ. Vì thế, ngươi phải giữ lại đường lùi cho mình, nếu không thì hối không kịp đó.

Khấu Trọng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bất kể lần này Đậu Kiến Đức xuất binh vì lợi ích của mình hay vì tình nghĩa với ta thì ta vẫn phải có trách nhiệm, không thể ngồi nhìn lão chìm xuồng được. Chỉ cần có thể dùng thủ đoạn tung tin tình báo giả khóa chặt Lý Thế Tích, tạm thời giải tỏa mối nguy của Trần Lưu thì ta sẽ tìm cách đẩy lùi Lý Thế Dân. Cũng có vài biện pháp, nhưng chẳng cái nào nắm chắc thắng lợi hơn năm phần, vì thế mà ta đang nghĩ đến đau đầu nát óc đây.

Bạt Phong Hàn nói:

- Thứ cho huynh đệ nói thẳng. Tuy ngươi cảm thấy phải có trách nhiệm đối với việc Đậu Kiến Đức đến cứu viện, nhưng thực ra đó chỉ là nhân từ của đàn bà mà thôi. Trong tình hình trước mắt, Đậu Kiến Đức không còn lựa chọn nào khác. Chỉ cần nhìn lão tập kết quân ở Vũ Trắc, lại nói với ngươi trong ba ngày sẽ vượt sông là đủ biết lão đã sớm chuẩn bị đâu vào đấy để tấn công quân Đường rồi. Nếu như Đậu Kiến Đức chiếm được Lạc Dương trước thì ngươi nghĩ lão sẽ đối đãi khách khí với ngươi sao? Phàm những người muốn làm Hoàng đế đều thuộc dạng “thuận ta thì sống, chống ta thì chết” cả. Kể cả trước đây lão vốn không phải là người như thế, nhưng sau thời gian một mình nắm giữ đại quyền thì không thể quay về con người như xưa được nữa. Hiện giờ, Khấu Trọng ngươi là đầu não của Thiếu Soái quân, làm bất kỳ việc gì cũng không thể chỉ dựa vào yêu ghét của bản thân mà phải nghĩ cho đại cục. Một ngày Lý Thế Tích còn đóng quân ở Khai Phong thì đường sông giữa Hổ Lao và Lạc Dương vẫn trong tầm khống chế của đại Đường. Thiếu Soái quân của ngươi muốn níu kéo chân tay Lý Thế Dân thì chỉ là mơ mộng mà thôi, việc đó chả khác gì châu chấu đá xe cả. Những lời này chắc chắn ngươi không muốn nghe, nhưng ta không thể không nói. Trên chiến trường, kẻ nào tàn độc hơn thì mới có thể sống sót.

Khấu Trọng gượng cười đáp:

- Mỗi lời của lão ca ngươi đều là vàng ngọc cả. Câu cuối cùng lại càng là lời dạy quý báu trên chiến trường, ta làm sao lại không nghe theo. Lão ca ngươi còn có đề nghị gì không?

Bạt Phong Hàn trả lời:

- Đánh thành, giữ thành, quyết thắng trên chiến trường thì ngươi giỏi hơn ta nhiều, đương nhiên là do ngươi nghĩ biện pháp chứ.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Lời lão Bạt ngươi như sấm nổ giữa trời quang, làm ta tỉnh táo hoàn toàn rồi. Chiến trường có quy củ của chiến trường, được làm vua thua làm giặc. Đây là câu mà chính miệng Lý tiểu tử nói với ta, chẳng trách tại sao hắn lại đạt nhiều thành công đến thế. Chỉ vì hắn không có cái tâm nữ nhân, trên chiến trường thì ông trời cũng chẳng coi ra cái mẹ gì, không phải bạn tức là địch. Con mẹ nó!

Bạt Phong Hàn nói:

- Nói đến chuyện tàn nhẫn thì bọn Lý Thế Dân còn chưa bì được người Đột Quyết ta đâu. Đừng thấy Đột Lợi xưng huynh gọi đệ với các ngươi mà lầm, một khi có xung đột lợi ích thì hắn sẽ không coi các ngươi là ngoại lệ đâu.

Khấu Trọng đáp:

- Ta to gan hỏi lão ca ngươi một vấn đề, tại sao ngươi lại về phe bọn ta quay kiếm đối phó với người trong chủng tộc của mình?

Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn xuống dòng Vận Hà mênh mông đang cuộn chảy bên dưới, trầm ngâm một lát rồi trầm giọng:

- Ngày xưa, khi ta còn nhỏ chưa biết chuyện đời, khoảng chín mười tuổi gì đó đã thầm mến một tiểu cô nương xinh đẹp trong tộc. Nàng lớn hơn ta một chút, rất nổi bật trong đám con nít. Nàng đối với ai cũng rất tốt, là lãnh tụ của đám thiếu nữ nhỏ tuổi trong tộc.

Khấu Trọng cười:

- Ta và ngươi đều bậy bạ sớm quá. Mới tám tuổi ta đã biết lần mò đi nhìn trộm con gái tắm. Có điều lần nào cũng bị người ta phát hiện rồi đánh chửi cho một trận chứ chưa từng thành công bao giờ.

Bạt Phong Hàn bực mình nói:

- Mối tình của ta không bẩn thỉu như việc nhìn trộm của ngươi đâu. Chỉ cần thấy nàng, nghe được giọng nói của nàng là ta đã thoả mãn rồi. Vì cả nhà ta bị Lang quân giết sạch ở Cao Xương nên ngày ấy ta giống như một tên ăn mày nhỏ trong đám mã tặc đó, chỉ có thể âm thầm dùng cây gỗ thay đao để luyện lén công phu. Trước mặt nàng ta càng tự ti đến mức không dám nói năng gì.

Khấu Trọng an ủi:

- Chẳng trách chúng ta giống nhau đến thế, thì ra đều có những năm tháng tuổi thơ vô cùng tủi nhục.

Dường như không nghe thấy những lời này của gã, Bạt Phong Hàn vẫn trầm lắng trong hồi ức đau thương và vô cùng cảm xúc của mình. Hai mắt hắn đầy vẻ nhớ nhung, giọng nói nặng nề chậm rãi:

- Ta vẫn nhớ một ngày mưa phùn mù mịt, đám trẻ nhỏ trong cốc

cùng nhau chơi trò đánh trận giả trên thảo nguyên mênh mông. Nàng dẫn đám tiểu cô nương đuổi theo một đứa con trai cao lớn và dễ coi hơn ta. Ta chỉ có thể nấp ở gần đó nhìn trộm nàng, trong lòng cảm thấy đố kỵ tức tối muốn thổ huyết. Cảm giác đó đến giờ ta vẫn không quên được.

Khấu Trọng tỏ vẻ thông cảm:

- Cảm giác đó quả là rất khó chịu.

Bạt Phong Hàn nói tiếp:

- Bỗng nàng phát hiện ta đang nấp trong bụi cỏ, liền chạy đến trước mặt ta chống nạnh giận dữ quát “Ngươi ở đây làm gì?”.

Câu này Bạt Phong Hàn nói bằng tiếng Đột Quyết, cho thấy hắn đã khắc cốt ghi tâm nên mới buột miệng dùng lời ngày xưa của nàng để thuật lại.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Dường như nàng đối với ngươi không được tốt lắm thì phải!

Bạt Phong Hàn khẽ cười đáp:

- Phản ứng đầu tiên của ta giống hệt như ngươi vừa rồi, nghĩa là thấy bị thương tổn sâu sắc. Còn nàng thì vẫy tay gọi những tiểu cô nương khác tới, miệng reo lớn “Chúng ta đuổi bắt thằng ranh này”. Thế rồi nàng và cả đám tiểu cô nương đuổi theo ta. Ta chạy trốn mà trong lòng vui sướng đến phát khóc. Từ ngày nhà tan người chết, ta chưa bao giờ vui sướng như lúc đó.

Khấu Trọng xen lời:

- Đó là một đoạn cố sự rất đời thường nhưng lại vô cùng cảm động. Về sau ngươi và tiểu cô nương đó có tiến triển gì không?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Không có tiến triển gì cả. Ba ngày sau thì Lang quân tràn tới. Trong lúc hỗn loạn, mọi người bỏ chạy tứ tán. Sau đó, khi ta trở lại chỗ cũ thì thấy thi thể lõa lồ của nàng. Kể từ ngày đó ta đã hạ quyết tâm tiêu diệt Lang quân.

Khấu Trọng tặc lưỡi than:

- Đến con bé mười tuổi mà cũng không tha. Bọn chúng có còn là người nữa không?

Bạt Phong Hàn nói:

- Giờ chắc ngươi đã hiểu tại sao ta bắt cóc Ba Đại Nhi, rồi vì sao ta lại phải chia tay nàng rồi chứ?

Đoạn hắn vỗ vai Khấu Trọng rồi nói tiếp:

- Hẹn gặp lại ở Lạc Dương!

Dứt lời tung mình vọt lên rồi lao qua dòng sông cuồn cuộn bên dưới.

o0o

Trong phòng họp ở phủ tướng quân lâm thời của Dương Công Khanh phía Đông Nam thành, bản địa đồ do Từ Tử Lăng mất nửa đêm đi trinh sát rồi vẽ lại được mở rộng trên mặt bàn. Gã giải thích thêm với Dương Công Khanh và Ma Thường:

- Soái kỳ của Lý Thế Dân đã được thay bằng cờ của Lý Nguyên Cát nên Lý Thế Dân chắc không ở bên ngoài thành. Quyền chỉ huy quân vây thành đổi sang Lý Nguyên Cát. Đại quân chủ lực đóng cách phía Đông thành Lạc Dương chừng năm dặm, trên một ngọn đồi cao giữa Lạc Thủy và Tào Cừ. Tất cả có ba tòa doanh trại xây bằng gỗ và đá, gần trại có bến cảng tạm và thủy sư thuyền đóng ở đó. Lại có bốn chiếc cầu gỗ bắc qua sông nối liền hai bờ, chặn đứng yết hầu của hai tuyến đường thủy.

Lạc Thủy và Tào Cừ song song chảy từ thành Lạc Dương về phía Đông, cách nhau nửa dặm, là đường sông chủ yếu thông tới Đại Hà. Quân Đường đặt bộ tổng chỉ huy ở đó cho thấy chúng quyết tâm chặt đứt đường nối Lạc Dương với Hổ Lao, làm quân Trịnh không thể hội hợp với quân Hạ được.

Từ Tử Lăng nói tiếp:

- Ngoài ra còn có hơn mười tám tòa trại lũy có quy mô xung quanh Lạc Dương, hầu hết đều được đặt ở những ngọn đồi cao có tính chiến lược, dễ thủ khó công. Phối hợp với đường hào quả thực có thể vây chết Lạc Dương.

Dương Công Khanh và Ma Thường đang tập trung tinh thần nghiên cứu sự phân bố của doanh trại và hào vây trên địa đồ. Dương Công Khanh than thở:

- Lý Thế Dân quả có tài năng dụng binh hiếm thấy. Người ta chỉ biết hắn ta thủ thành giỏi nhất thiên hạ chứ đâu có ngờ khả năng công thành cũng xuất sắc đến thế. Bất kể chúng ta đánh ra từ cửa nào thì đường hành quân cũng bị cản trở, nên chúng ta chỉ có thể đi quanh co theo hình chữ chi, sẽ vấp phải những nơi doanh trại đối phương chẹn ngang. Quân Đường thì có thể ung dung xuất quân phản kích,

hoặc có thể dựa vào trại lũy mà phòng thủ đợi quân cứu viện.

Chỉ ra bên ngoài mặt Nam thành, Ma Thường nói:

- Khu vực này khá bằng phẳng, ba tòa doanh trại chỉ có một tòa được đặt ở điểm cao, vì vậy mà đường hào cũng đặc biệt nhiều. Nếu chúng ta lấp được hai con hào rồi đánh phá hai doanh trại đặt ở chỗ bằng phẳng thì doanh trại ở trên cao không đánh cũng tự loạn, chúng ta có thể khai thông sự phong tỏa mặt Nam.

Dương Công Khanh nhíu mày:

- Lấp hào thì dễ, nhưng đánh trại mới khó! Ba trại đó có tổng binh lực đạt tới hai vạn, bên ngoài mỗi trại đều có tám tòa tiễn lâu cao bốn trượng, xung quanh lại có hào sâu. Ba trại này hỗ trợ cho nhau, dù chúng ta xuất hết toàn bộ quân ra chỉ sợ cũng chẳng chiếm được một trại nào. Điều lo lắng nữa là nếu quân Đường ở những trại khác tới cứu viện, cắt đứt đường lùi thì quân ta sẽ rơi vào kiếp toàn quân tiêu diệt mất.

Ma Thường đáp:

- Nếu như Lý Thế Dân trấn thủ bên ngoài thì chúng ta nên đợi Thiếu Soái đến rồi mới tính. May mà hiện giờ ngoài đó là Lý Nguyên Cát, một kẻ đang ham lập công, lăm le vãn hồi lại danh dự đã mất, đồng thời còn vọng tưởng muốn hơn cả Lý Thế Dân, thế nên lại là chuyện khác. Tiểu tướng dám khẳng định rằng trước khi đi, Lý Thế Dân đã ra nghiêm lệnh cấm Lý Nguyên Cát chủ động công thành. Vậy trước hết phải khiêu khích sự hiếu chiến của Lý Nguyên Cát, bức hắn đánh thành, làm loạn trận cước của hắn, binh lính mỏi mệt, sau đó chúng ta sẽ tìm cách phá vây. Lúc đó thì Thiếu Soái đã tới rồi! Có Thiếu Soái chủ trì, Dương công còn gì phải lo nữa?

Dương Công Khanh hỏi:

- Tử Lăng có ý kiến gì không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ưu thế lớn nhất của chúng ta là tường thành cao dày, công cụ thủ thành đầy đủ, uy lực của chúng lại cực lớn. Vì thế, dù binh lực của đối phương nhiều hơn đến mấy lần, nhưng chúng ta tập trung mà địch phân tán nên quyền chủ động thực sự nằm trong tay Thiếu Soái quân. Vì thế ta mới tán thành chiến lược làm loạn trận địch để làm quân địch mỏi mệt của Ma tướng quân. Ngày đêm không nghỉ lấp hào tiến lên, không ngừng xuất kích từ các cửa thành hoặc đồng thời xuất kích mấy mũi liền, làm Lý Nguyên Cát đầu đuôi không lo được cho nhau. Như vậy chẳng những có thể nâng cao sĩ khí, giảm bớt sự sợ hãi của họ đối với quân Đường, chưa biết chừng còn có thể phá vây đến Hổ Lao hội sư với quân Hạ cũng nên.

Dương Công Khanh cuối cùng cũng đồng ý. Lão đứng lên nói:

- Được rồi! Cứ làm theo lời các ngươi. Ta lập tức vào cung gặp Vương Thế Sung. Nếu lão dám không tán thành thì chúng ta cứ vỗ đít mà về thôi.

o0o

Khi Lưu Chí Thành vội vã đến nội đường phủ Tổng quản Trần Lưu thì ấn tượng đầu tiên của Khấu Trọng về hắn là tính cách yếu mềm, lại thiếu kìm chế trước nữ sắc.

Trải qua nhiều năm xuôi Nam ngược Bắc, gặp hết đủ loại người trong thiên hạ, cộng với sự thông minh tài trí của mình, gã đã đúc kết được một phương pháp nhìn người độc đáo.

Lưu Chí Thành dáng vẻ khá bảnh bao, quần áo được lựa chọn rất chau chuốt, mới hơn ba mươi tuổi mà khóe mắt đầy nếp nhăn, khóe miệng tươi rói chưa nói đã cười, chính là bộ dạng một thư sinh hư hỏng tự cho mình là phong lưu, không cưỡng nổi sự cám dỗ của đàn bà. Loại người này lúc thành công thì dương dương tự đắc, khi thất ý thì như con rùa rụt cổ. Chỉ nghe tiếng bước chân là biết hắn đang rối loạn, sau khi làm phản trong lòng liền hoang mang. Khi hắn thấy những người chờ mình trong nội đường lại là bốn đầu lĩnh Thiếu Soái quân gồm có Khấu Trọng, Lạc Kỳ Phi, Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh thì tim đập thình thịch đến nỗi Khấu Trọng ở cách đó hơn trượng cũng nghe thấy rõ ràng.

Khấu Trọng xua tay lệnh cho đám thủ hạ vừa dẫn hắn tới đi ra ngoài, đoạn điềm đạm nói:

- Chí Thành ngồi đi!

Lưu Chí Thành cúi đầu xuống, không dám tiếp xúc với ánh mắt sắc bén lợi hại của Khấu Trọng. Hắn đứng nghiêm thi lễ đáp:

- Tiểu nhân đứng cũng được. Thiếu Soái có lời gì xin cứ phân phó.

“Sầm!”

Lạc Kỳ Phi vỗ bàn quát lớn:

- Thiếu Soái bảo ngồi thì cứ ngồi. Ngươi lập tức ngồi xuống cho ta.

Lưu Chí Thành giật nảy mình, mặt xám như tro tàn, lập cập ngồi xuống đối diện với bốn người.

Khấu Trọng cười khẽ nói:

- Nét chữ của Chí Thành ngươi đúng là không tệ, như rồng bay phượng múa, không hổ là kẻ sỹ học nhiều. Chẳng lạ tại sao Kỳ Phi lại ủy thác trọng trách cho ngươi.

Tuyên Vĩnh lấy ra một phong thư nhỏ vứt lên mặt bàn. Hư Hành Chi dùng tay mở ra, trên mặt giấy ghi chi chít những chữ nhỏ li ti, nội dung tả chi tiết tình hình sau khi Khấu Trọng trở về Trần Lưu.

Lưu Chí Thành vừa liếc qua lập tức sắc mặt biến đổi kịch liệt. Hắn quỳ thụp xuống run rẩy van xin:

- Tiểu nhân đáng chết! Tiểu nhân đáng chết! Xin Thiếu Soái tha mạng!

Lạc Kỳ Phi đứng bật dậy chỉ tay mắng lớn:

- Phong thư này lấy từ trên mình chim bồ câu mà ngươi thả ra đó. Ngươi đúng là không bằng loài cầm thú. Lạc Kỳ Phi ta có chỗ nào bạc đãi ngươi đâu chứ?

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Kỳ Phi không nên tức giận. Chí Thành đã thừa nhận việc này, đỡ cho chúng ta phải mất công dùng đại hình hầu hạ. Vậy cũng coi như hắn có công. Nếu như hắn thành thực khai ra, lại thêm quá khứ chưa từng tạo ra tổn thất lớn gì với Thiếu Soái quân, vậy thì chúng ta có thể giảm nhẹ tội cho hắn được.

Lưu Chí Thành vội vàng van xin:

- Thiếu Soái khai ân!

Khấu Trọng nhạt giọng:

- Mau ngồi lại chỗ cho ta!

Lưu Chí Thành lẩy bẩy đứng lên rồi lê lết trở lại chỗ ngồi. Hắn sợ hãi cúi gằm đầu xuống, nước mắt ướt đầm đìa, trông như thể già thêm cả chục tuổi.

Tuyên Vĩnh lắc đầu than:

- Đã sớm biết thế này thì sao lúc đầu còn dám làm? Chẳng có ai bắt ngươi phải gia nhập Thiếu Soái quân chúng ta cả.

Lưu Chí Thành nghẹn ngào:

- Tiểu nhân biết sai rồi! Xin Thiếu Soái khai ân!

Khấu Trọng để cho hắn trấn tĩnh lại một chút rồi đột ngột hỏi thẳng:

- Hương Ngọc Sơn hứa hẹn với ngươi những gì?

Mọi người đều ngạc nhiên.

Lưu Chí Thành giật nảy mình ngẩng đầu lên, đến khi gặp ánh mắt Khấu Trọng thì lại như bị sét đánh cúi gằm mặt xuống, giọng ấp a ấp úng:

- Làm sao Thiếu Soái lại… Ài! Tiểu nhân…

Lạc Kỳ Phi hét:

- Thiếu Soái hỏi Hương Ngọc Sơn hứa hẹn với ngươi những gì? Còn chưa khai thật ra?

Trong lòng Khấu Trọng cực kỳ phấn chấn. Câu đó gã chỉ muốn thăm dò chứ cũng không dám tin chắc vào suy đoán này. Giờ gã biết mũi tên của mình đã trúng đích. Nên nhớ Lưu Chí Thành vốn là người Bành Lương bang, mà Hương Ngọc Sơn trước đây từng hoạt động ở Bành Lương, lấy Bành Lương làm đại bản doanh của Hương gia. Loại người phong lưu như Lưu Chí Thành đương nhiên là có đi lại với kẻ mở đổ trường thanh lâu là Hương Ngọc Sơn. Vì Hương Ngọc Sơn hiểu rõ nhược điểm trong tính cách của Lưu Chí Thành, với âm mưu thủ đoạn của Hương Ngọc Sơn thì dễ dàng mua chuộc được hắn.

Hàm răng Lưu Chí Thành run lập cập thành tiếng mà không nói được câu nào.

Khấu Trọng cười rộ nói:

- Hương Ngọc Sơn là cáo già, vô phúc gặp phải Khấu Trọng ta nên mới thất bại. Ta cho ngươi nửa giờ suy nghĩ thật kỹ. Một là trung thành hợp tác với Thiếu Soái quân thì mọi việc ta sẽ nghĩ cho ngươi, vấn đề gì cũng có thể giải quyết cho ngươi được. Bằng không thì giao ngươi cho Bộ Hình xét xử. Phản quốc là tội hàng đầu, không phải chuyện chơi đâu. Người đâu! Dẫn hắn đi!

Vệ sỹ bên ngoài vâng lệnh vào phòng lôi Lưu Chí Thành hai chân đã mềm nhũn không đi được nữa ra ngoài.

Lạc Kỳ Phi phẫn nộ hỏi:

- Thiếu Soái sao phải khoan dung đối với loại đê tiện đó? Chúng ta chẳng sợ hắn không chịu khai đâu.

Khấu Trọng mỉm cười đáp:

- Muốn câu cá lớn thì phải mất chút công phu. Hà hà! Hương Ngọc Sơn quả có chút thủ đoạn, biết cách thò tay vào nội bộ chúng ta để mà khuấy đảo.

Hư Hành Chi nhíu mày thắc mắc:

- Chẳng lẽ Hương Ngọc Sơn có liên hệ với quân Đường sao?

Khấu Trọng đáp:

- Việc này chúng ta không cần phí công suy nghĩ. Giờ có hai việc cần nghĩ nhất là làm sao lợi dụng Lưu Chí Thành phát tin tức giả để Lý Thế Tích sập bẫy, hai là nếu Đậu Kiến Đức thua trận thì chúng ta nên làm thế nào.

Mọi người nghe xong mà lòng chìm hẳn xuống. Dù đã có thể vận lương đến Lạc Dương, lại thuyết phục được Đậu Kiến Đức cứu viện nhưng Thiếu Soái quân vẫn trong thế yếu tuyệt đối, luôn phải chống chọi tránh chết tìm sống, tương lai mù mịt không ai có thể giữ tâm trạng lạc quan được.

Khấu Trọng cầm phong thư lên đưa cho Lạc Kỳ Phi rồi cười nói:

- May là Kỳ Phi dùng lưới bắt chim nên mới có được bức thư này, bây giờ cứ thế mà để bồ câu gửi đi như cũ. Giờ ta phải ngủ một giấc, đến hoàng hôn kêu ta dậy rồi tất cả cùng nhau đánh chén một bữa.

(

*** Tiêu đề của chương này là tại hạ kết hợp giữa nghĩa gốc với nội dung chương, có chút hơi gượng, mong được chỉ giáo.

前尘往事: Tiền trần vãng sự: the past and remembrance/recollection (HVCT).

Chương 651: Cuộc chiến Lạc Nam

Hai mươi chiếc Bí Ôn xa, loại xe được binh sỹ gọi đùa là Mộc Lư (tòa nhà gỗ) có thể che chở cho tiễn thủ bên mình trước tên của địch, được bày thành đội ngũ nghiêm chỉnh trên quảng trường tại cửa Trường Hạ môn để đợi trời tối.

Những chiến xa này trông như những căn phòng di động có bánh xe, mái dựng hình chóp nhọn, xung quanh được bọc da trâu sống đã qua chế luyện nên có sức chịu lửa cao, đá bắn vào cũng không hề hấn gì.

Ngoài ra còn có hơn trăm chiếc Hà Mô xa. Thực ra, đây là những chiếc xe chở hàng một bánh bình thường, điểm đặc biệt là được trang bị thêm lá chắn chống tên để bảo vệ binh sỹ đẩy xe. Xe được thiết kế để có thể trút thẳng đất đá xuống, tăng nhanh tốc độ lấp hào.

Đội dân phòng được huy động từ nhân dân không ngừng mang bao đựng đất cát và đá chất thành mấy ngọn núi nhỏ hai bên cửa thành, đợi khi đến giờ hành động thì binh sỹ sẽ dựa vào sự yểm hộ của Mộc Lư xa để vận chuyển ra ngoài thành lấp hào.

Vũ khí có sức sát thương mạnh nhất là mười máy bắn tên cỡ lớn Bát Cung Nỗ Tiễn và năm máy bắn đá hạng nặng. Những dụng cụ chiến tranh siêu cấp này chỉ cần vượt được qua hào là có thể tạo thành sức phá hoại cực lớn đối với trại gỗ bên địch.

Chín ngàn chiến sỹ bày trận trên quảng trường. Tất cả chia thành ba đội, mỗi đội gồm một ngàn mâu thuẫn thủ, một ngàn năm trăm cung

tiễn thủ và năm trăm kỵ binh. Người nào cũng tràn trề hy vọng vào đợt xuất kích lần này nên sỹ khí cao vời, sẵn sàng chờ đợi.

Trong lòng họ, Từ Tử Lăng như người thay thế cho Khấu Trọng, cũng là một biểu tượng vô địch.

Vương Thế Sung, Dương Công Khanh, Vương Huyền Ứng, Vương Huyền Thứ, Ma Thường, Đoạn Đạt, Đơn Hùng Tín, Bình Nguyên Chân, Bạt Dã Cương, Tống Mộng Thu và Từ Tử Lăng tập trung tại tòa lầu trên cổng Trường Hạ môn, nhìn ra bên ngoài theo dõi động tĩnh quân địch.

Trừ một trại đối diện với cửa Nam là được xây trên một ngọn đồi cao nhỏ, hai trại hai bên được dựng ở chỗ bằng phẳng, chỉ dựa vào hào sâu và hàng rào gỗ để phòng thủ. Nhưng nếu không thể tấn công chiếm được trại trên đồi thì khi đánh trại bên dưới sẽ bị trại trên cao xuất quân tập kích, việc này sẽ tác động tới thành bại của cuộc chiến.

Vương Huyền Ứng than:

- Nếu sớm biết thế này thì ngày trước đã san bằng ngọn đồi đó, cuộc chiến tối nay sẽ dễ dàng hơn biết bao nhiêu.

Chẳng biết có phải vì Vương Thế Sung bất mãn hắn đã làm mất Hổ Lao hay không mà lão nhíu mày trách:

- Ngươi nói những lời đó làm gì. Nghĩ biện pháp tấn công ba tòa trại kia mới là thái độ tích cực.

Vương Huyền Ứng im thít không dám ho he.

Đúng lúc này, Lang Phụng đến báo quân đột kích ở các cửa An Hỉ môn mặt Bắc, Thượng Đông môn và Kiến Xuân môn phía Đông đã

chuẩn bị xong. Mỗi đội ba ngàn người, trang bị hoàn toàn giống với đội quân ở Trường Hạ môn này, tuy nhiên quy mô chỉ bằng một phần ba quân chủ lực, mang tác dụng kiềm chế quân địch là chính.

Dương Công Khanh nói:

- Chúng ta không vội đánh phá trại địch mà sử dụng chiến thuật dùng kỳ binh làm loạn thế trận của chúng trước.

Các tướng gật đầu đồng ý. Bước đầu tiên là lấp hào, sau đó phá tan cuộc phản kích của địch để bảo vệ những đoạn hào đã được lấp.

Chạy ngang trước mặt cách cổng thành chừng hai ngàn bước là hai con hào dài hai dặm nằm cách nhau trăm trượng. Mỗi hào rộng hai trượng, sâu một trượng. Con hào thứ hai không được đào liên tục mà có hai khoảng trống rộng hơn trượng, địch nhân có thể theo lốii này đến con hào thứ nhất.

Phía sau hào là mười hai tòa tiễn lâu bằng gỗ cao ba trượng, mỗi tòa đều được đắp bao cát cao quá đầu người. Quân Đường ngày đêm luân phiên phòng vệ bên trong tường bao cát. Trong đó bố trí máy bắn đá và Nỗ tiễn cơ, trở thành điểm phòng thủ kiên cố, có thể phối hợp với viện binh từ hai trại kia. Về mặt phòng thủ quả thực không có gì để chê trách.

Bốn tòa tiễn lâu trong số đó nằm ở đầu hai con hào, mỗi bên hai tòa, được bảo vệ bằng hào sâu bao xung quanh, cửa ra vào được đặt phía chính Nam, hỗ tương hô ứng chặt chẽ với hai trại bên.

Đường thông ra ngoài ở mặt Nam thành Lạc Dương từ ba cổng Trường Hạ môn, Định Đỉnh môn và Hậu Tái môn đều bị hào sâu và tiễn lâu phong tỏa chặt chẽ.

Dưới ánh chiều tà rực rỡ, quân địch hoạt động nhộn nhịp gần khu trại lũy. Bộ binh và kỵ binh luân phiên tuần tra. Dòng Y Thủy từ thành Lạc Dương chảy ra bị địch dùng cọc gỗ nhọn phong tỏa, sau trận địa cọc gỗ còn bố trí tiễn lâu và máy bắn đá ở những điểm cao bên bờ sông. Trong và ngoài thành không khí chiến tranh khẩn trương căng thẳng, chỉ cần một rung động nhỏ là bùng nổ.

Vương Thế Sung hỏi:

- Trong hoàn cảnh này Tử Lăng có ý kiến gì không?

Đứng bên cạnh Vương Thế Sung, Từ Tử Lăng đang ngưng thần quan sát tòa trại trên đồi cao có quy mô lớn nhất của địch. Gã thản nhiên đáp:

- Cờ xí có chữ “Lô” đang tung bay trên trại địch đại diện cho viên tướng nào thế?

Đơn Hùng Tín đáp:

- Đó là Lô Quân Ngạc, đại tướng tâm phúc của Lý Nguyên Cát. Người này là mãnh tướng nổi tiếng của quân Đường, rất quen xung phong đánh trận, khi đánh chiếm Quan Trung đã lập đại công. Lần này y đến đây trên cương vị hành quân tổng quản của quân đội Lý Nguyên Cát. Lý Nguyên Cát sai họ Lô trấn thủ mặt Nam cho thấy hắn rất trọng thị chiến tuyến này.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Tối nay chúng ta chỉ lấp con hào thứ nhất, rồi học theo bọn chúng dùng bao cát kết trận, dựa vào con hào thứ hai để chống quân địch. Chỉ cần giữ vững được đường nối liền hai con hào thì địch nhân chẳng thể làm gì được. Ma tướng quân có cao kiến gì không?

Ma Thường khiêm tốn vài câu rồi đáp:

- Bên trái chúng ta có Y Thủy hiểm yếu nên chỉ cần tập trung toàn lực đối phó với sự tấn công chính diện của địch. Cũng có khả năng đối phương sẽ men theo đường hào bên phải tấn công tới, vì thế chúng ta có thể bố trí một ngàn kỵ binh ở các cửa Hậu Tái môn và Định Đỉnh môn, dùng đội kỵ binh Hậu Tái môn để cắt đứt đường lùi của quân địch, đội kỵ binh ở Định Đỉnh môn dùng để đánh vào bên sườn chúng. Một ngàn năm trăm kỵ binh trong quân lấp hào có thể đón đánh chính diện. Đó có thể coi là kế sách vẹn toàn.

Mọi người gật đầu khen hay. Vương Thế Sung cũng thấy không có vấn đề gì bèn nói:

- Cứ theo đề nghị của các vị, đến khi trời tối chúng ta sẽ phát động tấn công cho Lý Nguyên Cát nếm mùi.

Mọi người nhất loạt hưởng ứng, sỹ khí cao vời. Từ khi bị quân Đường vây thành, đến thời điểm này các tướng thủ hạ của Vương Thế Sung mới bắt đầu hồi phục lại sinh cơ.

Từ Tử Lăng càng cảm thấy mình lưu lại Lạc Dương là quyết định chính xác. Nếu không, khi Lạc Dương bị phá thì mọi chuyện đều chấm dứt.

o0o

Dự buổi dạ yến có Hư Hành Chi, Bốc Thiên Chí, Tuyên Vĩnh, Lạc Kỳ Phi cùng với Trần Lão Mưu và Nhâm Mỵ Mỵ mới từ Lương Đô tới.

Rượu qua ba tuần, trước tiên Lạc Kỳ Phi báo cáo việc Lưu Chí Thành. Y nói:

- Tiểu tử đó đã không cưỡng được sự cám dỗ mà mê đắm thân thể của một gái lầu xanh. Cô nàng đó tiêu xài như phá, lại mê đánh bạc làm hắn nợ nần chồng chất, cho nên Hương Ngọc Sơn mới có cơ hội dùng tiền bạc mua chuộc. Càng hấp dẫn hơn là trong viễn cảnh ngày tàn của quân ta có thể đến bất cứ lúc nào, Hương Ngọc Sơn đã hứa nếu Chí Thành làm việc cho mình thì sau này sẽ phú quý vô cùng. Thế nên hắn mới làm việc cho kẻ gian.

Trần Lão Mưu bật cười quái dị:

- Rõ ràng là Hương Ngọc Sơn bố trí cạm bẫy, đã mỹ nữ lại thêm cả tài bảo thì quả thực không ít người có thể chống lại sự mê hoặc đó.

Lạc Kỳ Phi nói tiếp:

- Hắn thú nhận khi mắt thấy chúng ta thu được toàn thắng trong trận khe sông ở Lương Đô thì đã hối hận sâu sắc, nhưng vì bị người uy hiếp nên chỉ đành nhắm mắt làm càn. Việc này là do thuộc hạ dùng lầm người, xin Thiếu Soái trách phạt. Nếu không thì Kỳ Phi chẳng thể yên lòng được.

Khấu Trọng ung dung đáp:

- Không phải ngươi dùng lầm người mà là do nhân vật có thể dùng được ít quá, bắt buộc phải dùng tạm những người cốt cán trong Bành Lương bang trước kia. Việc này cho thấy chúng ta phải tiến hành cải cách, nhưng cũng không thể vội vàng được. Sau này nếu có nghi ngờ gì, các vị có thể thương lượng với Hư quân sư, xin ý kiến ông ấy.

Nhâm Mỵ Mỵ nghiêm mặt nói:

- Hương tiểu tử hiểu quá rõ chúng ta, hơn nữa dư đảng của hắn ở Bành Lương vẫn còn nhiều. May là Mỵ Mỵ cũng hiểu rõ hắn như lòng bàn tay nên việc này cứ để ta phụ trách, đảm bảo có thể quét sạch người của Hương tiểu tử, cũng dẹp hết những thanh lâu đổ quán có liên quan với hắn.

Hư Hành Chi nói:

- Hương gia từng ở Bành Lương nhiều năm, thế lực đã thâm căn cố đế, lại có liên hệ chặt chẽ với việc làm ăn của người dân. Vì vậy việc đó tuy tất phải làm, nhưng cần tiến hành theo thứ tự trước sau, không nên hành động quá khích.

Sau khi lên tiếng đồng tình với cách làm đó, Khấu Trọng hỏi Lạc Kỳ Phi:

- Uy hiếp Lưu Chí Thành là thần thánh phương nào vậy?

Lạc Kỳ Phi đáp:

- Là một nhà buôn tên gọi Vi Thanh. Hắn cung cấp rượu cho ba thành Lương Đô, Ba Lăng và Bành Thành. Kẻ này không thuộc bang hội nào, nhưng luôn giữ quan hệ tốt với Ba Lăng bang và Bành Lương bang. Hắn định kỳ cung cấp chim bồ câu cho Lưu Chí Thành. Sau khi thả bồ câu ra rồi thì nó không quay trở lại. Ngay cả Chí Thành cũng chẳng biết chim đưa thư đó bay đi đâu.

Bốc Thiên Chí hỏi:

- Lưu Chí Thành có chịu hợp tác với chúng ta không?

Lạc Kỳ Phi gật đầu đáp:

- Hắn vừa mới thề độc trước mặt tại hạ là sẽ trung thành hợp tác. Chỉ cần chúng ta tha cho cẩu mệnh của hắn.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Chừng nào tính mạng Lưu Chí Thành vẫn nằm trong tay chúng ta thì chả lo tên tham sống sợ chết đó không ngoan ngoãn nghe lời. Đợi khi chúng ta nghiên cứu rõ ràng nên hành động thế nào thì sẽ lợi dụng hắn truyền tin tức giả đi.

Tuyên Vĩnh nói:

- Chỉ dùng tin tức giả thôi sợ rằng chưa thể làm Lý Thế Tích sập bẫy. Cần phải có hành động phụ trợ để Lý Thế Tích dùng tin tình báo do thám tử thu được ấn chứng với thông tin giả thì hắn mới không nghi ngờ gì nữa.

Khấu Trọng hỏi:

- Giả sử Lý Thế Tích tin rằng chúng ta sẽ ngược sông tấn công Khai Phong thì hắn sẽ có phản ứng gì?

Trần Trường Lâm nói:

- Nếu thuộc hạ là hắn thì cứ rung đùi ngồi đợi, đến khi quân ta tới dưới thành mới dùng ưu thế về binh lực mà cắt đứt đường lùi rồi phá hủy chiến thuyền thủy sư của ta, sau đó mới chính diện giao phong. Từ vết xe đổ của Lý Tử Thông, quân Đường đương nhiên có sự phòng bị cẩn thận đối với Phi Luân thuyền của ta.

Khấu Trọng gật đầu đồng tình:

- Đây chính là chiến thuật cao minh nhất có thể nghĩ ra được. Nếu

tình hình là như thế thì chúng ta tuyệt không thể chiếm được tiện nghi. Con bà nó là con gấu, có kế sách gì hay để đối phó hắn nhỉ?

Nhâm Mỵ Mỵ yêu kiều cười đáp:

- Chẳng phải Thiếu Soái từng nói binh thư có câu đánh vào chỗ con bà nó tất phải cứu gì đó sao. Vậy đâu là chỗ Lý Thế Tích phải cứu?

Khấu Trọng vỗ đùi than:

- Một lời của Nhâm đại tỷ làm ta tỉnh mộng. Chúng ta sẽ sử chiêu “bọ ngựa định bắt ve sầu, chim sẻ rình bắt sau lưng”, đảm bảo có thể dạy cho Lý Thế Tích một bài học không thể quên.

o0o

Sau khi trời tối, quân thủ thành mặt Nam phát động trước tiên. Họ hạ chiếc cầu lớn của Trường Hạ môn xuống, hai ngàn mâu thuẫn thủ xông ra bày thành trận thế ở hai bên cổng thành. Binh chủng này lấy phòng thủ làm chủ, những chiếc thuẫn cao dùng chắn tên và đao kiếm của địch, mâu dài nên không sợ kỵ binh địch tấn công. Tác dụng lớn nhất của toán quân này là yểm hộ cho đội xạ thủ, tuy vậy vẫn phát huy được sức sát thương rất lớn trên chiến trường, tiến có thể giết địch phá trận, thoái có thể kết thành trận thế phòng thủ vững vàng.

Tiếp theo đến đội cung tiễn thủ rời thành. Trong tiếng tù và vang rền, hai đội mâu thuẫn thủ hai bên, mỗi đội một ngàn người chỉnh tề tiến lên một trăm bước, tướng sỹ đồng thanh hét lớn để ba ngàn cung tiễn thủ tràn ra tập kết sau lưng trận địa mâu thuẫn thủ, biến thành thế trận mâu thuẫn thủ phía trước, cung tiễn thủ phía sau. Đội cung tiễn thủ chia thành ba lớp, lớp thứ nhất dùng nỗ cung có xạ trình xa, hai lớp sau dùng cường cung.

Một hồi trống trận vang lên, đội quân đột kích rời thành cuối cùng, tạo thành trận thế mâu thuẫn thủ phía trước, cung tiễn thủ ở giữa, đội đột kích sau cùng, rồi mau chóng tiến lên hai trăm bước kết thành trận thế, tạo nên trận thức hoàn chỉnh gồm trung quân ở giữa, hai cánh quân trái phải bảo vệ hai bên cánh.

Lúc này tiếng chuông cảnh báo tại ba trại địch cũng đã cất lên. Quân Đường từ trong trại tiến ra bày trận bên ngoài chờ biến hóa. Hành động mau lẹ mà không rối loạn cho thấy tính cơ động có hiệu suất cao và được huấn luyện rất tốt.

Từ Tử Lăng, Ma Thường và Dương Công Khanh dẫn kỵ binh rời thành rồi đứng dàn hàng ngang phía sau trận. Đội kỵ binh cao lớn do một ngàn năm trăm người tạo thành được dùng để che mắt quân địch, không cho chúng thấy mười cỗ Bát Cung Nỗ Tiễn cơ và năm máy bắn đá hạng nặng đang được vận chuyển từ trong thành ra. Theo sau còn có hai chục chiếc Mộc Lư xa và hơn trăm chiếc Hà Mô xa.

Năm ngàn dân thường được tổ chức thành đội ngũ không ngừng vận chuyển bao cát ra ngoài thành.

Từ Tử Lăng quan sát kỹ tình hình điều động binh lính đối phương, thấy chúng không ngừng tăng cường cho trận địa tiễn lâu tiếp giáp với đường hào thứ hai. Trong ba toán quân địch, cánh quân do Lô Quân Ngạc suất lĩnh là mạnh nhất, binh lực cỡ một vạn hai ngàn người, còn hai cánh quân của hai trại bên dưới vào khoảng sáu ngàn, cộng thêm số quân Đường trong trận địa phòng thủ mười hai tòa tiễn lâu thì tổng số quân Đường trước mặt đạt gần ba vạn, nhiều gấp bốn lần binh lực bọn họ.

Dương Công Khanh nói:

- Đứng đầu trại bên trái là Phùng Lập Bản, trại bên phải là Tần Vũ Thông, đều là những tướng lĩnh tâm phúc của Lý Nguyên Cát.

Vì đối thủ là Lý Nguyên Cát chứ không phải Lý Thế Dân nên Từ Tử Lăng cũng thấy yên tâm hơn. Gã hỏi:

- Binh lính của Lô Quân Ngạc chia thành hai trận tiền và hậu chứ không tập trung như kiểu Nhị trận hay Lục trận. Phải chăng đây là điều không bình thường?

Ma Thường giải thích:

- Trận pháp đó chia thành hai trận trước và sau. Mỗi trận lại tiếp tục chia thành ba đội tiền, trung, hậu; lấy trường thương làm tiền đội, tiếp theo là cung thủ, nỗ thủ cuối cùng. Khi chúng ta tấn công thì đám thương thủ hàng đầu sẽ bò sát đất nghênh chiến. Người nào đứng lên sẽ chém đầu, không lùi một bước. Đội cung thủ tiếp sau sẽ quỳ xuống bắn tên, nỗ thủ hàng cuối cùng sẽ đứng thẳng mà phát xạ. Khi tiền trận bắn hết tên hoặc bị thương vong quá nặng thì sẽ lùi lại sau nhường chỗ cho hậu trận. Tên gọi của trận thế này là Vi trận (vây), thuận lợi cho phòng thủ, bất lợi cho tấn công, phá được không dễ.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Thì ra là thế! Như vậy có thể thấy Lý Nguyên Cát ra nghiêm lệnh cho thủ hạ phải lấy việc chặn đường và vây khốn là chính, không để chúng ta phá vây hội hợp với quân Hạ. Có cách nào khiến Lô Quân Ngạc thực sự tin rằng bọn ta muốn phá vây bỏ chạy không?

Dương Công Khanh đáp:

- Trong tình thế bị quân địch trùng trùng vây khốn như thế này, muốn

đột vây thì chỉ có cách dùng kỵ binh. Vậy nên nếu chúng ta tốn chút công phu trong việc điều động kỵ binh thì có thể lừa được địch.

Từ Tử Lăng nói:

- Cách này cứ để đó sau này sẽ dùng. Tối nay, mục tiêu chiến lược của chúng ta là lấp một đoạn của đường hào thứ nhất, dùng máy bắn đá cỡ lớn phá hủy hai tòa tiễn lâu sát với đường hào thứ hai, sau đó đắp trận địa bao cát vững chắc để có thể đối diện với địch nhân qua đường hào này. Vậy là đại công cáo thành rồi.

Mệnh lệnh phát ra, tiếng tù và vang rền. Trung quân do Bạt Dã Cương suất lĩnh bắt đầu tiến dần về phía đường hào thứ nhất. Hai cánh quân bên cánh cũng di động theo.

Đơn Hùng Tín chỉ huy cánh quân bên trái men theo bờ tây Y Thủy chầm chậm tiến lên. Còn tướng chỉ huy cánh quân bên phải là Đoạn Đạt, tuy mặt Tây trống trải không có vị trí hiểm trở để phòng thủ nhưng lại có phục binh trong hai cổng Định Đỉnh và Hậu Tái hỗ trợ.

Đằng sau hai cổng này, Vương Huyền Thứ và Mạnh Hiếu Văn suất lĩnh hai đội kỵ binh mỗi đội một ngàn người đang sẵn sàng chờ đợi.

Đội kỵ binh của Từ Tử Lăng cũng chầm chậm tiến lên. Hai chục chiếc Mộc Lư xa bám sát phía sau. Mỗi chiếc mang theo năm chục lính công binh và người phụ trách vận chuyển đất đá lấp hào.

Mười cỗ Bát Cung Nỗ Tiễn và năm máy bắn đá náu mình giữa cánh kỵ binh chầm chậm di động. Bên ngoài thành lập tức tràn ngập không khí chiến tranh.

Trống trận bên địch rền vang chấn động cả vùng bình nguyên Y Lạc phía Nam thành. Từ trại trên cao của địch, một đội kỵ binh khoảng

hai chục người chạy đến phía sau trận thế của Lô Quân Ngạc.

Quân chủ lực của Lô Quân Ngạc bắt đầu di động, chầm chậm tiến về phía đường hào thứ hai để chi viện cho hai tòa tiễn lâu đối diện Trường Hạ môn. Chỉ cần cản được thế phản công của phe thủ thành thì quân Đường có thể theo lối ra vào của đường hào thứ hai tiến sang, đánh tạt vào mạng sườn quân thủ thành đã vượt qua đường hào đầu tiên.

Cuộc đại chiến chực chờ bùng nổ.

o0o

Trong lúc Khấu Trọng đang khổ sở suy nghĩ trong nội đường thì Trần Lão Mưu và Hư Hành Chi cầu kiến. Trần Lão Mưu nói:

- Bọn ta vừa cùng nghiên cứu chiến thuật, Hư quân sư đã đề xuất mấy điểm đáng lo. Ta thấy Hư tiên sinh nên trực tiếp nói với Thiếu Soái nên mới kéo tới đây.

Khấu Trọng nghe xong liền thầm hiểu chắc Hư Hành Chi có ý kiến khác với mình nhưng không dám nói ra trước mặt mọi người, thế nên mới đánh tiếng với Trần Lão Mưu, hy vọng qua Trần Lão Mưu cảnh tỉnh mình. Gã vui vẻ cười nói:

- Quân sư có ý kiến gì thì cứ nói thẳng ra. Ta nào phải loại người lòng dạ hẹp hòi không thể khoan dung như Vương Thế Sung.

Hư Hành Chi tỏ vẻ ngần ngại.

Trần Lão Mưu trả lời thay:

- Cứ theo như tin tức mà chúng ta thu được thì tên nhà buôn đã mua

chuộc Lưu Chí Thành là Vi Thanh. Sau khi hắn giao hai con chim đưa thư cho Lưu Chí Thành liền lập tức rời khỏi Trần Lưu ngay trong đêm không biết đi đâu. Hư tiên sinh cho rằng việc này rất không đơn giản.

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn Hư Hành Chi.

Hư Hành Chi giải thích:

- Lý Thế Tích chẳng những tài trí hơn người mà kinh nghiệm lại phong phú. Khi Thiếu Soái vận lương tới Lạc Dương đã bị quân Đường bám theo đánh lén, với sự tinh minh của Thiếu Soái tất sẽ nghi ngờ mà triệt để tra xét nội gian. Thuộc hạ lại sợ Lý Thế Tích đã sớm đoán Thiếu Soái sẽ truy ra được gian tặc Lưu Chí Thành, nên tương kế tựu kế để đối phó với chúng ta.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Lần này chúng ta khám phá ra vụ Lưu Chí Thành mau lẹ như thế là có phần may mắn. Lý Thế Tích làm sao mà biết được?

Hư Hành Chi trả lời:

- Đối thủ của chúng ta là tên Hương Ngọc Sơn lừng danh giảo hoạt. Hắn không thể không để đường lùi cho mình. Tên này đã có thể mua chuộc được Chí Thành thì cũng có thể mua chuộc được người khác. Nói cho cùng thì Thiếu Soái quân của chúng ta vẫn chưa đạt được mức trên dưới một lòng. Người nào ý chí không kiên định rất dễ bị Hương Ngọc Sơn thừa cơ lợi dụng. Nếu như trong số thủ hạ của Lưu Chí Thành có kẻ như thế thì việc Chí Thành mất chức sau đó bị giám thị sẽ tiết lộ rằng chúng ta đã phát hiện thân phận nội gian của hắn.

Khấu Trọng giật mình thốt:

- Suy nghĩ của quân sư quả thực sâu sắc hơn ta nhiều. Ài! Giờ nên làm thế nào? Phải chăng kế “bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình phía sau” của chúng ta không thực hiện được?

Trần Lão Mưu đáp:

- Việc này có thể từ từ thương nghị. Chúng ta cứ giả thiết Hư quân sư dự đoán chính xác rồi bày kế nọ trong kế kia, nói không chừng có thể làm Lý Thế Tích thua lớn một trận.

Với tài trí của Khấu Trọng mà cũng thấy có chỗ không hiểu, đầu óc mụ mẫm, miệng lẩm bẩm như tụng kinh:

- Kế trung chi kế? Có kế trung chi kế nào đây?

Hư Hành Chi trả lời:

- Bạch Văn Nguyên đang dẫn một cánh quân năm ngàn người từ Đông Hải tới. Nếu bố trí hợp lý thì đây có thể trở thành một cánh kỳ binh. Việc này xin cứ giao cho thuộc hạ xử lý, không những sẽ loại được những tên có khả năng là nội gian mà còn có thể gạt được cả những thám tử mà Hương Ngọc Sơn bố trí trong đất nước chúng ta.

Khấu Trọng bắt đầu cảm thấy sự uy hiếp nghiêm trọng của Hương Ngọc Sơn đối với Thiếu Soái quân của mình. Gã gật đầu đáp:

- Việc này cứ giao cho tiên sinh toàn quyền xử lý.

Trần Lão Mưu nói:

- Quân sư còn có hai đề nghị đều nhằm chuẩn bị đường lùi cho

Thiếu Soái quân chúng ta trong trường hợp quân Đậu bại trận.

Khấu Trọng mừng rỡ hỏi:

- Ta đang ăn không ngon ngủ không yên vì vấn đề này đây. Tiên sinh có đề nghị nào hay?

Hư Hành Chi ngập ngừng định nói lại thôi, một lát sau mới lên tiếng:

- Bạt gia trước khi lên đường từng kéo thuộc hạ ra chỗ vắng nói mấy câu.

Khấu Trọng ngẩn người hỏi:

- Hắn bảo gì vậy?

Hư Hành Chi đáp:

- Ông ấy nói nếu Thiếu Soái không từ bỏ ý định hội sư với quân Đậu ở Hổ Lao thì chẳng chờ đến khi thành Lạc Dương bị phá, Thiếu Soái quân của chúng ta đã không thể trụ vững trận địa của mình trước rồi.

Khấu Trọng cảm thấy sống lưng ớn lạnh vì quả thật gã vẫn đang suy nghĩ về điều đó, bởi bất kể Đậu Kiến Đức đối với gã như thế nào thì về mặt nghĩa khí giang hồ, gã tuyệt không thể trơ mắt nhìn lão bị Lý Thế Dân hủy diệt được.

Khấu Trọng nhớ lại câu nói của Bạt Phong Hàn, “ai tàn độc hơn thì người đó mới sống sót”.

Chiến tranh chính là như thế.

(

Chương 652: Đao pháp nhập binh

Hư Hành Chi nói tiếp:

- Bạt gia còn dặn một câu là “nếu Thiếu Soái của chúng ta có thể dung nạp đao pháp vào binh pháp thì Lý Thế Dân cũng không phải là đối thủ”.

Trần Lão Mưu vỗ bàn tán thưởng:

- Nhận xét của tiểu Bạt thật vô cùng tinh tế.

Khấu Trọng trầm ngâm:

- Trước đây ta đã đưa binh pháp vào đao pháp. Nếu như lại có thể dùng đao pháp nhập vào binh pháp thì chẳng phải Thiếu Soái quân cũng sắc nhọn và linh hoạt giống như Tỉnh Trung Nguyệt của ta sao? Con bà nó là con gấu, ý kiến hay như vậy mà sao hắn lại không sớm trực tiếp nói cho ta biết nhỉ?

Hư Hành Chi thấp giọng đáp:

- Bạt gia dặn rằng chỉ đến khi Thiếu Soái bất chấp tất cả muốn đánh chiếm Khai Phong thì mới được tiết lộ nhận xét này của ông ấy.

Hai mắt Khấu Trọng ửng đỏ, cảm thụ sâu sắc sự yêu mến và quan tâm của Bạt Phong Hàn đối với mình. Thay vì trực diện nói thẳng như tác phong thường thấy, hắn đã thận trọng mượn lời Hư Hành Chi để khuyên can gã. Hắn dụng tâm như thế, hiệu quả càng rõ rệt

hơn. Nếu như gã dụng binh như dụng đao được thì khi đao phong hướng về phía địch quả thực là không còn chỗ cho cái tâm của phụ nữ, thứ mà người Đột Quyết luôn miệt thị.

Tiếng Hư Hành Chi tiếp tục truyền vào tai gã:

- Hiện giờ Hạ Vương đã sinh lòng nghi kỵ đối với Thiếu Soái. Nếu Thiếu Soái y theo nguyện ước của mình liều mạng tiến quân đến Hổ Lao thì sẽ làm lão càng thêm khẳng định rằng đại quân Tống Khuyết đã tới gần. Trong lúc Hạ Vương không hiểu rõ nỗi khổ tâm của Thiếu Soái, chưa biết chừng sẽ quyết định sai lầm chết người hỏng việc, đối với quân đội hai bên đều chỉ có hại.

Trần Lão Mưu góp lời:

- Lời Hư quân sư rất có lý, chúng ta chỉ nên phòng thủ chứ đừng tấn công địch. Lý Thế Tích chẳng phải loại dễ chơi, lại được Hương Ngọc Sơn ngấm ngầm trợ giúp, vì vậy thực sự chúng ta không nên mạo hiểm xuất kích.

Khấu Trọng hít sâu một hơi, đầu óc đã tỉnh táo lại một chút. Gã hoang mang hỏi:

- Quả thật chúng ta không nên manh động, nếu không một khi quân Đậu bại trận thì đường trở về Trần Lưu của chúng ta chắc chắn sẽ bị Lý Thế Tích chặt đứt. Hai vị còn có biện pháp ứng phó nào tốt không?

Hư Hành Chi trầm giọng đáp:

- Đào địa đạo, lấy Tương Dương!

Khấu Trọng rùng mình, hoàn toàn tỉnh táo. Gã lẩm bẩm nhắc lại mấy

lời vừa rồi của Hư Hành Chi.

Trần Lão Mưu nói:

- Chiêu “Đào địa đạo” là do ta nghĩ ra. Ta là chuyên gia về mặt này nên sẽ chủ trì, Thiếu Soái có thể yên tâm. Hơn nữa, trong cuốn sách về cơ quan học Lỗ Diệu Tử để lại mà Thiếu Soái cấp cho ta có một chương “Thụ tỉnh bình quyển pháp” dạy cách làm sao có thể đào địa đạo vừa sâu vừa rộng vừa dài. Chỉ cần đào được ba đường địa đạo, khi thành Lạc Dương mất thì chúng ta vẫn có thể nhanh chóng rút chạy.

Khấu Trọng gật đầu:

- Hiện giờ coi như Lạc Dương đã nằm trong vòng khống chế của chúng ta, thế nên muốn đào địa đạo hoàn toàn không có vấn đề gì. Đề nghị của Mưu lão quả thực có thể thực hiện được. Mưu lão cần bao nhiêu người?

Trần Lão Mưu đáp:

- Muốn đào ba đường địa đạo sâu, rộng và dài thông từ thành Lạc Dương ra bên ngoài mà thần không biết quỷ không hay thì chẳng những cần công cụ đặc chế, mà còn phải có thợ lành nghề. Ta có thể lựa trong đám thủ hạ của mình ra một trăm người trẻ khoẻ nhanh nhẹn, nếu Thiếu Soái lại cấp thêm cho tám trăm tráng đinh giúp việc thì lão già này nắm chắc trong vòng một tháng sẽ hoàn tất việc đào ba đường địa đạo.

Hư Hành Chi nói tiếp:

- Trong tình hình trước mắt, nếu Thiếu Soái có thể an toàn rời khỏi Lạc Dương khi thành bị phá nhưng lại chạy theo hướng Đông về

Trần Lưu thì cũng như tự đâm đầu vào lưới. Phương pháp duy nhất là chạy về phương Nam tìm điểm dừng chân. Nếu như tới được thành Tương Dương có đường thủy thông suốt bốn phương tám hướng thì có thể theo Hán Thủy vào Hoài Thủy, sau đó ngồi thuyền xuôi dòng đến Chung Ly rồi vòng về Lương Đô. Việc này sẽ dẫn dụ quân Đường truy kích theo ngàn dặm, giảm bớt áp lực mà Trần Lưu phải chịu đựng, một công đôi việc.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Tương Dương?

Hư Hành Chi nói:

- Tương Dương tuy không phải là đô thành lớn nhưng lại nằm ở trung du Hán Thủy, phía Tây giáp Ba Thục, phía Bắc nối với Hà Lạc. Nếu không đoạt Tương Dương, khi Thiếu Soái vòng về phía Đông cũng sẽ bị quân Đường chặn đánh. Khi đó, trước mặt không có đường, sau lưng có truy binh, tình thế sẽ rất nguy cấp.

Khấu Trọng hỏi tiếp:

- Tình hình Tương Dương hiện nay thế nào?

Hư Hành Chi đáp:

- Theo tin tình báo của Lạc Kỳ Phi, hơn mười ngày trước Tương Dương bị tướng của Lý Thế Dân là La Nghệ đánh chiếm. Chu Xán và Tiền Độc Quan bị bắt sống tại trận rồi giải về Quan Trung. Quân đội hai bên thương vong trầm trọng, sông hộ thành của Tương Dương bị san phẳng, tường thành bị phá hủy nhiều chỗ, không có vài tháng thì chẳng thể tu sửa xong. Lúc này quân địch lơ là việc phòng bị, Đường thất lại đang tập trung toàn bộ thủy sư ở Lạc

Dương, Hổ Lao và Khai Phong nên không thể bao quát hết đường thủy. Nếu chúng ta biết tận dụng thời cơ này, lấy quân ở Chung Ly tiến đánh theo đường thủy thì rất có khả năng chiếm được thành. Có điều ngày giờ đánh chiếm Tương Dương tất phải nắm rất chuẩn xác. Sớm quá thì quân Đường sẽ đủ thời gian phản kích. Muộn quá thì không thể phối hợp với Thiếu Soái cùng cánh quân rút từ Lạc Dương về.

Trần Lão Mưu tiếp lời:

- Việc đánh chiếm Tương Dương thành hay bại nằm ở chỗ bảo mật, vì thế cần cẩn thận bố trí. Việc này giao cho quân sư phụ trách là tốt nhất.

Khấu Trọng trầm giọng:

- Giả sử diễn biến hoàn toàn nằm ngoài dự tính của chúng ta, bên thắng là quân Đậu thì sẽ thế nào?

Hư Hành Chi đáp:

- Khi đó Thiếu Soái vẫn phải lập tức rời khỏi Lạc Dương. Lí do là vì Đậu Kiến Đức có thể trở mặt vô tình không cho Thiếu Soái bỏ đi, quăng một mẻ lưới mà vét sạch. Lòng người khó lường, Thiếu Soái tuy đối đãi với người một cách chân thành nhưng chưa chắc đã nhận lại được điều tương tự.

Khấu Trọng nhớ lại việc Đậu Kiến Đức lệnh cho Lưu Hắc Thát ở lại giữ hậu phương. Rất có thể đúng là lão đã sớm có kế hoạch trước hết phá quân Đường, sau đó diệt Thiếu Soái quân. Gã cũng nghĩ tới vị mưu thần không những mưu trí hơn người lại rất hiểu nhân tình thế thái này của mình. Hắn dẫn Trần Lão Mưu tới đây để khuyên can bởi vì lão nửa như thầy nửa như bạn của gã. Dù lão có chỉ thẳng vào

mặt gã mà mắng mỏ thì gã cũng chỉ có cách cung kính lắng nghe mà thôi.

Khấu Trọng khẽ thờ dài rồi hỏi:

- Các vị có chắc vừa giữ được Trần Lưu và Lương Đô, vừa xuất quân đánh chiếm Tương Dương được không?

Hư Hành Chi đáp:

- Hơn chục ngày nay thuộc hạ không ngừng tăng cường phòng thủ Trần Lưu và Lương Đô, xây dựng thêm trại lũy ven bờ bờ, lại thêm Phi Luân thuyền bảo vệ mặt sông. Dù binh lực Lý Thế Tích gấp đôi chúng ta nhưng cũng chẳng có năng lực trong thời gian ngắn đánh chiếm Trần Lưu, phá vỡ chiến tuyến mặt Bắc của quân ta được. Nếu Thiếu Soái trở lại Lạc Dương thì Lý Thế Tích tất không thể ngồi nhìn. Chỉ cần chúng ta có chiến thuật thích hợp, dưới sự chỉ huy của Thiếu Soái, hai bên phối hợp là có thể khoá chặt Lý Thế Tích. Theo như thuộc hạ phân tích, ngày nào sự uy hiếp của quân Đậu đối với quân Đường chưa được loại trừ thì Thiếu Soái không phải lo lắng mặt sau.

Khấu Trọng ngấm ngầm thở dài. Mình thì nghĩ cho Đậu Kiến Đức, Bạt Phong Hàn thì nghĩ cho mình, Hư Hành Chi và Trần Lão Mưu lại lo cho sự vinh nhục và tồn vong của Thiếu Soái quốc, việc này tất nhiên sẽ dẫn đến sự mẫu thuẫn. Bản thân gã nếu đã là lãnh tụ của Thiếu Soái quân thì đương nhiên phải lo lắng cho những người đi theo mình, không thể chỉ vì ý kiến của cá nhân gã mà đưa Thiếu Soái quốc vào hiểm cảnh. Chỗ thuyết phục nhất của Hư Hành Chi là việc hội sư với Đậu Kiến Đức chỉ là suy nghĩ đơn phương của Khấu Trọng gã. Đậu Kiến Đức chưa chắc đã có cùng ý nghĩ như vậy mà rất có khả năng là ngược lại.

Đúng lúc này Lạc Kỳ Phi vội vã đi tới. Chỉ nhìn bộ dạng của hắn là

biết có việc khẩn cấp.

o0o

Ngoài thành tiếng hò hét rầm trời, binh lính chém giết kịch liệt.

Sau gần hai giờ giao chiến giằng co, quân thủ thành và quân đánh thành vẫn giành giật từng tấc đất, hai bên đều chịu thương vong.

Không hổ là danh tướng thân kinh bách chiến, Lô Quân Ngạc chẳng hề trúng kế của Ma Thường. Y chia quân từ phía Hậu Tái môn men theo đường hào đánh tới làm hai ngàn kỵ binh mai phục sau cửa Hậu Tái và Định Đỉnh không còn tác dụng.

Địch nhân dùng toàn lực chống đỡ toán quân đột vây, lúc này đã lấp được đường hào thứ nhất, tràn sang tấn công trận địa hai tòa tiễn lâu sát đường hào thứ hai.

Quân chủ lực của trại đóng trên đồi cao do Lô Quân Ngạc chỉ huy tập trung toàn bộ ở bờ Nam, dùng cung tên phối hợp với máy bắn đá tấn công quân thủ thành ở bên kia hào, khiến cho họ không sao tiến lên hay lấp hào được.

Quân của hai trại bên dưới lại không ngừng tiến quân theo khoảng trống của đường hào thứ hai tấn công vào sườn phải quân thủ thành, đập tan từng đợt công kích như sóng cồn của bọn họ.

Một trong hai tòa tiễn lâu bị máy bắn đá cỡ lớn phá hủy, tòa còn lại cũng đã bắt lửa. Tuy nhiên cung thủ và những máy bắn đá được bức tường đắp bằng bao cát yểm trợ vẫn phát huy sức sát thương rất lớn.

Mưa tên đầy trời bắn qua bắn lại.

Bên phía quân đột vây, khoảng hai chục chiếc Mộc Lư xa bị đá và tên lửa phá hủy, chỉ còn lại năm chiếc vẫn chắn tên trên chiến trường. May là trong mười chiếc Bát Cung Nỗ Tiễn thì bảy chiếc vẫn còn nguyên vẹn dùng để đánh chặn quân địch tấn công vào mạng sườn. Lực bắn của nó có thể xuyên thấu cả thuẫn bài lẫn xe chắn tên của địch, phát huy công dụng quan trọng để chặn đánh quân địch.

Ba máy bắn đá cỡ lớn chưa bị phá hủy tập trung tấn công trận địa bao cát của địch, trở thành vũ khí siêu cấp có thể uy hiếp máy bắn đá đặt trong đó.

Khi đám mâu thuẫn thủ và cung tiễn thủ của quân Đường qua tới đường hào thứ hai bị đẩy lùi, bộ binh và kỵ binh quân Đường đang tấn công bên cánh liền lùi lại như thủy triều rút.

Từ Tử Lăng thấy cơ hội không thể bỏ qua bèn ra lệnh, dẫn một ngàn năm trăm kỵ binh thủ hạ đánh tràn về phía địch. Gã tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm thương, một mình một ngựa đi đầu, thi triển thuật nhân mã như nhất khiến Vạn Lý Ban phóng đi như một cơn gió. Quân địch đang lùi chỉ mới bắn ra được hai loạt tên đã bị gã đuổi kịp, nơi nào trường thương đánh tới thì người đổ ngựa ngã, trận thế đại loạn.

Tình thế rối loạn lan tràn như sóng triều, trong chớp mắt đã ảnh hưởng tới toàn bộ cánh quân Đường đang rút lui theo khoảng trống ở đường hào thứ hai. Kỵ binh theo sau Từ Tử Lăng đánh ập tới, rất nhiều địch nhân rơi xuống hào. Những tên may mắn thoát ra được cũng bỏ chạy tứ tán, tình thế cực kỳ hỗn loạn.

Thấy bên mình đã chiếm tiên cơ, Dương Công Khanh và Ma Thường liền chỉ huy đội quân thứ hai tổ chức đợt công kính mới vào trận địch, làm áp lực đối với quân chủ lực của Lô Quân Ngạc tăng mạnh,

không thể điều quân nghênh chiến một ngàn năm trăm kỵ binh tinh nhuệ của Từ Tử Lăng theo lối hào đánh ra.

Hai trại tả hữu của địch thấy tình thế bất diệu liền phái ra hai đội kỵ binh mỗi đội hai ngàn người để chặn đường cánh kỵ binh của Từ Tử Lăng. Trong tình huống đó, chỉ có kỵ binh với tính cơ động cao mới có thể khắc chế kỵ binh đối phương vì nếu để Từ Tử Lăng tung hoành trên chiến trường, đánh vào mạn sườn hoặc sau lưng quân chủ lực phòng thủ hào của Lô Quân Ngạc thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Lô Quân Ngạc phản ứng rất hợp với binh pháp, hắn tự thân dẫn ba ngàn kỵ binh bày trận bên trái quân phòng thủ hào, nghỉ ngơi chờ đợi, Chỉ cần Từ Tử Lăng có gan dám tới đánh thì hắn sẽ đánh thốc ra.

Nhất thời, tiếng vó ngựa rầm rập, tiếng chém giết động trời, không khí chiến tranh bị đẩy lên tới mức cao nhất.

Vừa vượt quan cửa khẩu ở đường hào thứ hai, trong chớp mắt Từ Tử Lăng đã suy nghĩ và phán đoán được chiến lược của địch. Nếu gã bất chấp tất cả tấn công quân chủ lực vốn đông hơn quân gã rất nhiều, trong khi đường lùi lại bị kỵ binh hai trại phái ra cắt đứt thì bọn gã sẽ biến thành cánh quân cô độc không có cứu viện, chỉ còn đường chết. E rằng lúc đó không một ai có thể quay trở lại cửa khẩu để rút lui nữa.

Đột nhiên, một người không biết xuất hiện từ chỗ nào, như một mũi tên phi thẳng tới trận địa kỵ binh của Lô Quân Ngạc ở xa xa. Với nhãn lực vô cùng lợi hại, Từ Tử Lăng chỉ liếc qua đã nhận ra đó chính là Bạt Phong Hàn. Gã vội bỏ ngay ý niệm lui binh, thét lớn:

- Theo ta tiến lên!

Gã dẫn một ngàn năm trăm kỵ binh xông thẳng về phía trận địa ba ngàn kỵ binh của Lô Quân Ngạc cách chừng ba ngàn bộ. Chỉ cần thu hút được toàn bộ sự chú ý của phía Lô Quân Ngạc thì Bạt Phong Hàn sẽ có cơ hội.

Lúc này, quân thủ thành ở hai cửa thành phía Đông đã ùa ra xuất kích. Nhiệm vụ của họ là lấp hào chứ không phải giữ hào, có tác dụng kiềm chế Lý Nguyên Cát xuất quân cứu viện.

Do địch nhân không dự đoán được quân thủ thành sẽ theo cửa thành nào xuất kích, hơn nữa, tại các mặt bên ngoài đều phải có lực lượng phòng thủ giữ hào đầy đủ nên dù tổng binh lực quân Đường nhiều hơn quân thủ thành mấy lần nhưng vẫn chỉ chỗ nào giữ yên chỗ đó, khó chia binh cứu viện nơi khác.

Cuối cùng, cuộc chiến cũng đã tới thời khắc quyết định. Nếu Từ Tử Lăng và toàn bộ kỵ binh gã dẫn theo bị tiêu diệt thì thành Lạc Dương không đánh cũng tan.

o0o

Lạc Kỳ Phi nói liền một hơi:

- Đậu Kiến Đức sai Mạnh Hải Công, Từ Viên Lãng làm Soái, tiến quân theo hai đạo thủy lục. Bảy ngày trước, thuyền vận lương của Đậu quân bắt đầu ngược dòng Hoàng Hà tiến lên. Với ba chục vạn đại quân, trước tiên lão vây hãm rồi đánh chiếm Quản Châu, sau đó lấy được Huỳnh Dương và hơn mười thành trì phụ cận. Tiếp đó Đậu quân hạ trại ở bình nguyên phía Đông của Hổ Lao, lập doanh trại ở Bản Chử làm bộ chỉ huy lâm thời.

Hư Hành Chi và Trần Lão Mưu nghe xong ngẩn người. Chỉ trong vài

ngày, Đậu Kiến Đức có thể đánh chiếm hai trấn quan trọng là Quản Châu và Huỳnh Dương thật làm người ta không dám tin.

Khấu Trọng lại thấy tim mình chìm xuống. Gã than:

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta. Lý Thế Dân cố ý bỏ các thành mặt Đông Hổ Lao để Đậu nhân sinh lòng kiêu ngạo. Hơn nữa đi sâu vào đất địch thì tuyến vận lương bị kéo dài, đồng thời lương thực sẽ bị hao hụt lớn vì không những phải cung ứng cho quân đội đông người mà còn phải chiếu cố cho các thành chiếm được. Lý Thế Dân chắc đã chuyển hết lương thảo các thành này đi rồi.

Trần Lão Mưu biến sắc:

- Lý Thế Dân thật tàn độc, có thể bỏ, có thể lấy. Đậu Kiến Đức đúng là không phải đối thủ của y. Nhưng quân Hạ ở đâu ra mà tới những ba chục vạn?

Lạc Kỳ Phi đáp:

- Đại quân của Đậu Kiến Đức dẫn đi không quá mười lăm vạn, sau khi chia ra phòng thủ Quản Châu và Huỳnh Dương thì chỉ còn mười vạn người có thể ra tiền tuyến.

Hư Hành Chi hỏi:

- Ngoài việc bỏ Quản Châu và Huỳnh Dương, Lý Thế Dân còn có hành động gì không?

Lạc Kỳ Phi đáp:

- Lý Thế Dân chia quân vây Lạc Dương thành hai đội, lưu lại mười vạn người giao cho Lý Nguyên Cát chỉ huy, dùng Khuất Đột Thông,

Lô Quân Ngạc làm phó tướng tiếp tục bao vây Đông Đô (Lạc Dương). Bản thân hắn thì dẫn năm vạn quân tới Hổ Lao. Nghe nói Lý Thế Dân và Đậu Kiến Đức từng giao chiến, Đậu Kiến Đức đại bại, tử thương hơn ngàn người, hai tướng kiêu dũng dưới trướng là Ân Thu và Thạch Toản bị bắt sống. Thất bại này làm Đậu Kiến Đức không dám tiến quân nữa.

Khấu Trọng hận mình không thể lập tức tới Bản Chử để giúp Đậu Kiến Đức đại chiến với Lý Thế Dân. Nhưng gã biết mình chỉ vọng tưởng thế thôi, làm sao thực hiện được? Gã chỉ còn cách chán nản thở dài.

Trần Lão Mưu bàn:

- Xem như vậy thì hoàn cảnh Đậu Kiến Đức không được tốt lắm.

Hư Hành Chi cất tiếng:

- Nếu lão chịu kiên trì phòng thủ Bản Chử thì Lý Thế Dân cũng không làm gì được lão.

Lạc Kỳ Phi nói ngay:

- Cứu binh như cứu hoả, thành Lạc Dương có thể bị phá bất cứ lúc nào. Lão làm sao ở lại giữ Bản Chử được?

Khấu Trọng cười khổ:

- Lão càng sợ đại quân Tống Khuyết tràn lên phương bắc, chiếm được Lạc Dương trước lão một bước, vì thế lão sẽ không đóng quân dừng lại. Dù lão cố thủ thì Lý Thế Dân cũng có thể sai quân bao vây hậu phương Đậu Kiến Đức, cắt đứt đường vận lương, rồi dùng thủy sư phong toả Đại Hà, bức Đậu Kiến Đức phải xuất kích.

Hít một hơi khí lạnh, Hư Hành Chi nói:

- Thiếu Soái nhận xét đúng lắm.

Lúc này có thủ hạ đến báo Đỗ Phục Uy cầu kiến. Khấu Trọng không ngờ cha hờ lại đến gặp gã trong hoàn cảnh này. Lão lại đến rất đúng lúc chứ nếu gã ở Trần Lưu như bình thường thì sẽ không gặp được. Gã vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vội ra đón Đỗ Phục Uy.

o0o

Bám sát sau lưng Từ Tử Lăng là một ngàn năm trăm kỵ binh được coi là tinh nhuệ nhất của Thiếu Soái quân, do năm trăm Phi Vân kỵ và một ngàn kỵ binh dũng mãnh của Dương gia hợp thành, từ cửa khẩu tràn ra, khí thế như chẻ tre.

Từ Tử Lăng một người một ngựa dẫn đầu phóng thẳng về phía trận địa kỵ binh của Lô Quân Ngạc. Rốt cuộc thì để giành thắng lợi, gã không màng tới bất cứ chuyện gì khác. Một ngàn năm trăm người theo sau nhìn theo gã mà hành động. Quyết định của Từ Tử Lăng ảnh hưởng tới sự sống chết của họ. Gã có thể không nghĩ cho mình, nhưng không thể không nghĩ cho bọn họ được.

Trên chiến trường máu thịt tơi bời này, điều duy nhất gã có thể làm là đánh vào chỗ trí mạng nhất của địch, trong lòng không thể có chỗ cho hai chữ nhân từ nữa.

Gác trường thương lên ngang đùi, vứt bỏ thuẫn bài, Từ Tử Lăng dùng tay trái lấy mộc cung ra, tay phải lấy tên. Lúc này cự ly với địch nhân chỉ còn khoảng một ngàn bộ.

Lô Quân Ngạc và một đám tướng lĩnh thủ hạ cưỡi ngựa đứng trước

trận địa. Hắn không ngừng cười lạnh, rõ ràng cho rằng Từ Tử Lăng không tự lượng sức, tự đến tìm chết. Kỵ binh hai bên hắn đều giương cung lắp tên, nhắm chuẩn Từ Tử Lăng. Chúng nào biết Bạt Phong Hàn đang men theo đường hào phía trái bọn chúng, nơi mà ánh đèn lửa không chiếu tới được mau chóng tiếp cận. Tay hắn giương căng Xạ Nguyệt cung, chỉ khoảng trăm bước nữa là Lô Quân Ngạc sẽ nằm trong tầm bắn của hắn.

Phía Dương Công Khanh, không ai hiểu tại sao với tính cách của Từ Tử Lăng mà gã lại tham công đến mức bất chấp việc đường lùi đã bị chặn đứng, vẫn tiến sâu vào trận địch. Nhưng vì không còn lựa chọn nào khác nên cả ba cánh quân của Bạt Dã Cương, Đơn Hùng Tín và Đoạn Đạt đều tràn lên phía trước, dùng đá lớn và cung tên phát động tấn công mạnh mẽ trận địa địch nhân ở bên kia con hào rộng.

Gần năm chục chiếc Hà mô xa và năm chiếc Mộc Lư xa tiến sát tới tiền tuyến dưới sự chỉ huy của Dương Công Khanh và Ma Thường.

Mối uy hiếp bên cánh phải đã được giải trừ, bảy chiếc Bát Cung nỗ tiễn lập tức quay đầu tiến ra tiền tuyến, lập tức làm gia tăng khả năng sát thương của quân thủ thành đối với địch nhân.

Cuộc chiến đã bị đẩy lên tới mức kịch liệt nhất.

Còn cách Lô Quân Ngạc tám trăm bước, Từ Tử Lăng lắp tên vào cung rồi kéo cung căng vồng. Tâm thần gã tiến vào cảnh giới chí cao “từ có biến thành không, từ không biến thành có”.

Tên rời khỏi dây cung.

Được vận đầy Loa Hoàn Kình, mũi tên bay đi với tốc độ còn nhanh và mạnh hơn cả tên được phóng ra từ Bát Cung Nỗ Tiễn.

Lô Quân Ngạc thấy Từ Tử Lăng buông cung, khi trong lòng hắn còn đang cười thầm Từ Tử Lăng bắn từ khoảng cách quá xa thì mũi tên chỉ còn cách hắn chừng năm trượng, tốc độ chừng như còn tăng thêm. Không hổ là đại tướng thân kinh bách chiến của Đường quân, hắn bạt kiếm nhanh như điện chớp, chém xéo vào mũi tên.

“Choang!”

Lô Quân Ngạc toàn thân chấn động, thiếu chút nữa thì ngã lăn xuống ngựa. Mũi tên tuy bị hắn gạt rơi xuống đất, nhưng cả cánh tay hắn tê chồn đau đớn khôn tả, khí huyết nhộn nhạo, toàn thân bủn rủn.

Đúng lúc đó, từ phía bên trái, một mũi ngạnh tiễn không biết bắn ra từ chỗ nào, cũng không hề phát ra tiếng động bay thẳng đến. Tốc độ nhanh đến mức mắt thường khó mà nhìn rõ. Lô Quân Ngạc dù đang cầm kiếm trong tay nhưng không cách gì đỡ gạt được, thầm than mạng mình đã hết.

Tả hữu đồng thanh hét lên kinh hãi.

Lô Quân Ngạc hồn phi phách tán, đang định né tránh thì mũi ngạnh tiễn đó đã xuyên thủng cổ họng hắn, máu tươi bắn ra thành vòi.

Bạt Phong Hàn thét lớn:

- Thiếu Soái Khấu Trọng đến rồi!

Xa gần đều nghe rõ.

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của các tướng lĩnh thủ hạ, Lô Quân Ngạc từ trên lưng ngựa nặng nề rơi bịch xuống đất.

Trận địa kỵ binh quân Đường lập tức đại loạn.

Từ Tử Lăng cất mộc cung đi, múa tít trường thương đánh dạt hết tên địch bắn tới. Gã thi triển thuật Nhân mã như nhất, chỉ thấy Vạn Lý Ban nhảy vọt lên, xông thẳng vào trận địch.

Bạt Phong Hàn từ sườn trái cũng đánh thọc vào trận địch, đoạt một con chiến mã. Thâu Thiên Kiếm đánh ra không ai địch nổi.

Một ngàn năm trăm kỵ binh tinh nhuệ bám sát Từ Tử Lăng dũng mãnh đánh tràn tới, trong nháy mắt đã phá tan trận địa quân địch vốn đang rối loạn.

Bốn chữ Thiếu soái Khấu Trọng quả là có uy lực không gì so sánh nổi. Địch nhân nghe thấy kinh hồn táng đởm, quân thủ thành thì sỹ khí dâng trào. Dương Công Khanh thấy sự đại loạn của Đường quân lan rộng khắp cả chiến trường liền hạ lệnh cho Hà Mô xa tiến lên, dùng cát đá lấp hào. Quân dân trong thành bất kể nguy hiểm, cố hết sức mau chóng đổ đất đá lấp hào.

Đường quân vội vàng cho cờ hiệu ra lệnh toán kỵ binh từ hai trại, vốn định chặn đường rút của Từ Tử Lăng, chạy tới cứu viện nhưng đã chậm một bước.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn gặp nhau giữa chiến trường rồi dẫn quân đánh phá trận địa phòng thủ giữ hào. Quân Đường vốn đã mất chủ soái, lại tưởng Khấu Trọng dẫn quân tới đánh, cuối cùng cũng phải bỏ cả đường hào và doanh trại, chạy tứ tán.

Quân thủ thành vượt hào đánh qua, một lúc sau đã không chế hoàn toàn cục diện. Tiếp đó với sự chỉ huy của Dương Công Khanh, họ nghênh kích đội kỵ binh địch tới cứu viện.

Từ Tử Lăng quát lớn:

- Đánh chiếm trại trên cao!

Cánh kỵ binh lần đầu tiên biết mùi thắng trận ở Lạc Dương được Bạt Phong Hàn dẫn đầu như một cơn gió đuổi theo đám quân địch đang chạy về doanh trại trên đồi cao.

Thắng bại đã định.

(

Chương 653: Phụ tử tình thâm

Đỗ Phục Uy ngồi trên chiếc ghế kê sát song cửa trong đại sảnh. Tay lão nâng chén trà thơm, nói chuyện con cà con kê với Nhâm Mỵ Mỵ, người đang tiếp đãi lão. Vị bá chủ từng chỉ huy đội quân tinh nhuệ Giang Hoài tung hoành Đại Giang Nam Bắc này mặc y phục bình thường, chiếc tẩu trúc quen thuộc gác trên đùi, phong thái vẫn kiểu độc lai độc vãng, nhàn nhã tự nhiên.

Lúc này vẫn còn nửa canh giờ nữa trời mới sáng. Có thể thấy vì sự tồn vong của Thiếu Soái quân mà người lãnh tụ là Khấu Trọng phải không quản ngày đêm cần mẫn xử lý công việc.

Nghe tiếng bước chân Khấu Trọng, Đỗ Phục Uy mỉm cười, nhìn gã đang từ cửa sau đi vào đầy vẻ quan tâm. Lão nói:

- Khấu Trọng con, không ngạc nhiên vì ta đến quá đường đột đấy chứ?

Trong lòng Khấu Trọng cảm thấy vô cùng ấm áp. Bỗng nhiên gã thực sự cảm thấy Đỗ Phục Uy như cha ruột của mình. Từ trước đến giờ, tuy gã cứ mở miệng ra là gọi Đỗ Phục Uy bằng cha, nhưng đa phần là mang tính trào phúng. Về phần mình, Đỗ Phục Uy lại tỏ ra thân thiết đặc biệt, điều đó quả thực làm gã vô cùng cảm kích. Tuy không thể gạt bỏ hết những ấn tượng ban đầu không tốt đẹp về lão, ví dụ như việc cưỡng bức trăm họ nhập ngũ, thủ hạ tốt xấu lẫn lộn, kỷ luật trong quân không nghiêm, nhưng lúc này tất cả những điều đó không còn là chướng ngại nữa.

Khấu Trọng rảo bước tiến lên, ôm chặt lấy Đỗ Phục Uy.

Tình phụ tử trào dâng trong lòng hai người như sóng Trường Giang Đại Hà. Nhâm Mỵ Mỵ nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Khấu Trọng rưng rưng nước mắt cất tiếng gọi:

- Cha!

Đỗ Phục Uy cố gắng đè nén tâm trạng kích động, vỗ vỗ vai gã nhẹ giọng nói:

- Theo cha ra ngoài hoa viên nào.

Khấu Trọng gật đầu, theo Đỗ Phục Uy rời khỏi đại đường đến hoa viên. Cả hai chầm chậm thả bước dưới ánh trăng sao trên con đường rải sỏi.

Đỗ Phục Uy cất tiếng hỏi:

- Trọng nhi chống đỡ vất vả lắm phải không?

Khấu Trọng từ tốn trả lời:

- Quả thực là vô cùng gian truân. Điều đau khổ nhất là cảm giác ức chế khi con dùng lòng thành đối đãi nhưng lại bị người ta nghi ngờ.

Đỗ Phục Uy bước lên chiếc đình nhỏ giữa vườn. Hai tay chắp sau lưng lão đưa mắt nhìn dòng suối nhân tạo chảy qua bên dưới, điềm đạm hỏi:

- Phải chăng con nói về Đậu Kiến Đức?

Khấu Trọng gượng cười không đáp.

Xoay người lại ngưng thần nhìn Khấu Trọng, Đỗ Phục Uy trầm giọng:

- Lòng người hiểm ác, Trọng nhi không cần để tâm đến hành vi của người khác. Tối nay ta không quản đường xa ngàn dặm đến đây là vì có việc quan trọng cần thương lượng với con.

Khấu Trọng giật mình hỏi:

- Việc quan trọng khẩn cấp gì vậy?

Với một vẻ nhẹ nhàng như không, Đỗ Phục Uy ung dung đáp:

- Ta quyết định đứng về phía con.

Khấu Trọng giật mình thốt:

- Cha…

Đỗ Phục Uy nhún vai:

- Có gì lạ đâu? Đây có thể coi là tâm trạng muốn nhìn thấy con mình thành đạt cũng được.

Khấu Trọng ngập ngừng:

- Nhưng mà…

Đỗ Phục Uy ngắt lời gã:

- Âu Dương Hi Di đã gặp cha vợ Tống Khuyết của con. Trên đường trở về Trường An, lão Âu cũng có đến gặp ta. Hà hà! Tống Khuyết đúng là Tống Khuyết. Âu Dương Hi Di chưa có cơ hội lên tiếng đã bị

y diễn thuyết cho một tràng, khiến lão cũng không còn dám mở miệng chuyển lời cho Lý Uyên. Con nói xem Tống Khuyết đã nói gì? Trước tiên, y phân tích tình thế thiên hạ, chỉ ra rằng tranh chấp nội bộ trong Lý phiệt đã tới mức thủy hoả bất dung mà ngoại tộc lại như hổ rình mồi. Một khi để bọn chúng thừa cơ xâm nhập thì Trung Thổ sẽ bị gót sắt ngoại tộc dày xéo thê thảm. Lập luận của Tống Khuyết câu nào cũng bám sát thực tế, Âu Dương Hi Di còn gì mà nói nữa. Tống Khuyết cực kỳ bất mãn việc Lý Uyên ham mê nữ sắc đồng thời dung túng cho Lý Kiến Thành. Với sự cao ngạo của mình, y làm sao có thể thần phục trước loại người đó? Lý Uyên đánh giá mình quá cao rồi!

Đã sớm biết kết quả sẽ là như thế, Khấu Trọng hỏi:

- Nghe giọng điệu thì hình như cha cũng vô cùng bất mãn Lý Uyên?

Hai mắt Đỗ Phục Uy lấp loáng tinh quang, lão lạnh lùng đáp:

- Lý Uyên dùng kế giết chết Lý Mật, vô tình vô nghĩa khiến người ta nghiến răng căm hận. Lý Mật tuy không phải là hạng trung thần nghĩa sỹ gì, nhưng dù sao cũng đã chịu hàng. Lý Uyên hoàn toàn có thể không phê chuẩn việc xuất quan để Lý Mật hết hẳn hy vọng Đông Sơn tái khởi. Vậy mà hắn lại dùng thủ đoạn đưa Lý Mật vào tử địa, làm sao khiến thiên hạ tâm phục được, hơn nữa điều đó cũng cho thấy Lý Uyên không có lượng bao dung.

Khấu Trọng tỉnh ngộ. Thì ra Đỗ Phục Uy vì cái chết của Lý Mật nên mới sinh cảm xúc “thỏ chết cáo buồn”, cũng vì hoàn cảnh của lão và Lý Mật giống nhau, sau này có thể sẽ gặp vận mệnh tương tự. Lý Uyên quả không bì được Lý Thế Dân. Ở vị trí đó, Lý Thế Dân tất sẽ dùng quyền cao lộc hậu để đối đãi Lý Mật, không cho hắn có suy nghĩ lung tung. Lý tiểu tử cũng sẽ chẳng nghi ngờ Lý Mật đến mức bức lão phải sinh lòng phản bội.

Đỗ Phục Uy chuyển đề tài:

- Trọng nhi có đủ lòng tin sẽ chống chọi được tới lúc đại quân Tống Khuyết tới không?

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Hài nhi vẫn đang nghĩ cách đây.

Đỗ Phục Uy than:

- Tạm thời ta không thể phân thân để giúp con vì Phụ Công Hựu đã công khai trở mặt với ta. Được sự giúp đỡ của Tả Du Tiên, Phụ Công Hựu đã dấy binh tự lập ở Đan Dương. Hắn còn ngấm ngầm kết minh với Tiêu Tiễn và Lâm Sỹ Hoành hòng toan tính xâm phạm Lịch Dương của ta nữa.

Khấu Trọng vô cùng ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng phải Tiêu Tiễn đang đánh nhau với Lâm Sỹ Hoành sao?

Đỗ Phục Uy nói:

- Dưới sự uy hiếp của Lý phiệt và Tống phiệt, lại thêm người trong Ma Môn luồn kim dẫn chỉ, chẳng có cớ nào hai tên đó không thể khôi phục quan hệ hòa hảo được. Trước đây, ta còn có thể cùng với Lý Tử Thông vốn đã trở thành quan của nhà Đường giúp đỡ lẫn nhau. Nhưng nay Lý Tử Thông lại bị con đánh cho suy yếu đến mức thân mình còn khó giữ, thế nên ta chỉ còn cách dựa vào bản thân mình mà nghĩ biện pháp ứng phó.

Khấu Trọng hiểu rõ hơn bất kỳ ai câu “tự thân mình khó giữ” của lão. Cũng giống như hiện giờ gã không có năng lực giúp Đỗ Phục Uy nếu

phía lão có gì bất trắc.

Nắm chặt hai vai gã, Đỗ Phục Uy thấp giọng nói:

- Ta không tiện lưu lại lâu, chỉ đến để nói rõ tâm ý trong lòng cho con biết. Từ giờ phút này trở đi, ta và nhà Đường không còn quan hệ gì nữa. Nếu Lý Thế Dân giết chết Khấu Trọng thì Đỗ Phục Uy này tất sẽ liều chết để báo thù, bởi vì Trọng nhi chính là con trai của Đỗ mỗ.

o0o

Trước khi hai cánh quân chi viện của Lý Nguyên Cát và Khuất Đột Thông tới kịp, doanh trại trên đồi cao có tính chiến lược quan trọng nhất và sức uy hiếp nhất mặt Nam thành Lạc Dương của quân Đường đã bị hãm trong biển lửa.

Do chiến lược ban đầu được vạch ra là nhằm để đối phó trại trên cao, ai ngờ sự tình lại phát triển một cách lý tưởng ngoài dự liệu. Việc xây dựng trại lũy cố thủ bên ngoài thành không còn ý nghĩa thực tế nữa, đồng thời chiến thuật rời thành đột kích lại phát huy tác dụng tốt nhất, cho nên Dương Công Khanh lệnh cho toàn thể quân lính sau khi thu hoạch được thắng lợi huy hoàng lùi nhanh vào trong thành.

Tuy có thể nói đã giành đại thắng nhưng từ đầu phe thủ thành đã phải chật vật chiến đấu lấy ít địch nhiều. Phía quân Đường đương nhiên thương vong nặng nề, tử trận hơn ngàn, lại mất cả chủ tướng, nhưng phe thủ thành cũng chết trận hơn hai trăm người, bị thương bốn trăm. Chiến thắng giành được không hề dễ dàng.

Thương binh nằm la liệt tại quảng trường phía Nam thành được đội ngũ quân y sơ cứu tại chỗ. Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn không ngừng vận khí chữa trị cho những người bị thương nặng. Hai gã bận

rộn đến giữa trưa mới có cơ hội ra một góc nghỉ ngơi chốc lát.

Bạt Phong Hàn dựa vào tường thành kiên cố cạnh cửa Nam rồi than thở:

- Cao thủ giao đấu thắng bại chỉ cách một đường tơ. Không ngờ trên chiến trường cũng y hệt như vậy. Nếu mũi tên đó không trúng đích thì ngươi và ta có thể đã chẳng còn mạng mà ngồi đây vừa nghỉ ngơi vừa hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp mùa thu rồi.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn quảng trường la liệt thương binh và xác chết. Đội cứu thương đang đem những người bị thương vào các điểm cấp cứu và điều dưỡng trong thành. Từng đống khôi giáp tơi tả bị vứt lại không ai để ý tới. Trên tường thành vang lên tiếng di chuyển của những cỗ Bát Cung Nỗ Tiễn đã lập đại công tối qua, tiếng điều động quân đội, tiếng ngựa hý không ngớt.

Những người đi qua đều cung kính thi lễ với hai gã. Nét mặt của họ tuy mệt mỏi nhưng không giấu được vẻ phấn chấn, có điều bản thân Từ Tử Lăng lại không thể hòa chung niềm vui đó.

Chiến tranh đối với gã chỉ là một chuỗi ác mộng. Việc duy nhất mà gã có thể làm là vùng vẫy trong đó, tránh chết tìm sống, hy vọng ngày mình được tỉnh mộng đến càng sớm càng tốt. Thắng lợi của bên này chính là thất bại của bên kia, là sự hy sinh, đổ máu, mất mát và đau khổ. Cái chết là tổn thất không thể bù đắp.

Từ Tử Lăng than:

- Hiện giờ toàn thân ta bãi hoải. Lúc đầu còn có chút cảm giác vì lý tưởng mà phấn đấu, nhưng giờ thì hoàn toàn mất hết rồi! Chém giết thật không có một chút ý nghĩa gì, chỉ cho thấy bản năng tàn bạo của chúng ta mà thôi.

Bạt Phong Hàn cười khổ:

- Đó chính là chỗ phân biệt giữa ngươi và ta hoặc giữa ngươi và Khấu Trọng. Chẳng có ai trời sinh ra đã có trái tim sắt đá cả. Nhưng vì tin tưởng sâu sắc vào lý tưởng của mình, bọn ta sẽ phải bỏ qua hết thảy, tiến thẳng tới mục tiêu đã định. Đó chính là yếu tố để so sánh xem ai ngoan cường hơn, ai cương quyết hơn. Thử nghĩ về Lang quân đang sẵn sàng chờ đợi ở biên cương phương Bắc của chúng ta mà xem, nếu để chúng xâm nhập Trung Thổ thì sẽ phát sinh cục diện thế nào? Giết người phóng hoả, gian dâm cướp bóc là những việc mà chúng coi là lạc thú. Sự thù hận của chúng đối với người Hán là điều Tử Lăng khó mà hiểu được, giống như Hiệt Lợi tuyệt không rõ sự thù hận của ta đối với hắn vậy. Tin ta đi, tất cả những gì sắp xảy ra chỉ trong nháy mắt sẽ biến thành phù vân. Chúng ta chỉ có cách kiên định với lý tưởng của mình cho tới lúc đánh ngã mọi đối thủ thì lý tưởng mới có thể biến thành sự thật.

Phía xa xa bên ngoài thành không ngừng vọng lại tiếng vó ngựa rầm rập, tiếng đuổi bắt và chém giết rầm trời. Từ sáng tới giờ, Vương Thế Sung và các đại tướng thủ hạ thay phiên nhau đột kích từ phía cửa Nam làm Lý Nguyên Cát không thể rảnh rỗi mà xây dựng cứ điểm dừng chân ở mặt nam Lạc Dương.

Việc trại trên cao bị phá hủy là một đả kích và trở ngại nghiêm trọng, bức quân Đường phải bỏ các trận địa tiễn lâu, bởi vì nó không còn sức chống đỡ sự tấn công có thể xảy ra từ bất kỳ phương hướng nào của bên thủ thành.

Vấn đề lớn nhất của Lý Nguyên Cát là không thể rút hết quân phòng thủ ở các doanh trại khác mà chỉ có thể điều quân dưới quyền mình để tăng cường binh lực cho các trại còn lại bên ngoài mặt Nam thành. Khuất Đột Thông đã dẫn năm ngàn quân bày trận phía sau trại

trên cao để đề phòng quân thủ thành theo cửa khẩu đột vây.

Nhìn vào đôi bàn tay trắng trong như ngọc của mình, Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Đạo lý đó chẳng phải ta không hiểu. Mặc dù biết là như thế, nhưng hai bàn tay này đã nhuốm đầy máu tanh lại là sự thật không thể chối cãi. Chỉ nghĩ tới việc chồng, cha và con của người khác đã chết dưới tay mình, ta không khỏi cảm thấy ghê sợ chiến tranh, càng thêm chán ghét bản thân mình. Trên chiến trường, mỗi con người đều trở thành công cụ chém giết cực kỳ vô tình.

Bạt Phong Hàn gật đầu:

- Chiến tranh chính là như thế, nó không cho ngươi được phép lựa chọn. Một là giết người, hai là bị người giết, đều là bất đắc dĩ và dường như không có lí do. Lại thử nghĩ một tình huống khác, thất bại là chúng ta, Lạc Dương bị Lý Nguyên Cát chiếm được. Một khi trở thành công thần lớn nhất trong cuộc chiến Lạc Dương, dưới sự thao túng cũng như ủng hộ của Ma Môn, Lý Nguyên Cát sẽ trở thành chủ soái đội quân chinh Đông. Nếu sự việc thực sự phát triển như vậy thì sẽ có cục diện gì? Nhân từ đối với địch không chỉ là tàn nhẫn đối với bản thân và những người đi theo mình, mà còn có thể gây họa cho trăm họ ở Trung Nguyên nữa. Lý Thế Dân đã nhìn thấy rõ điều này, trong chiến tranh không phải bạn tức là địch. Muốn giành thắng lợi thì không dễ dàng, mà muốn kiên trì như thế cũng khó khăn chẳng kém.

Từ Tử Lăng chán nản gật đầu, không nói gì nữa.

Đúng lúc này Ma Thường vội vã đi tới trước mặt hai gã báo cáo:

- Quân ta thừa thế phản kích, liên tục xuất chiến, phá hủy tất cả tiễn lâu của địch bên ngoài thành. Địch nhân đóng cửa trại phòng thủ,

Khuất Đột Thông vẫn án binh bất động. Nếu chúng ta có thể đánh tan cánh quân của Khuất Đột Thông thì thế bao vây của địch cũng sẽ tan vỡ.

Bạt Phong Hàn trầm giọng hỏi:

- Đã sai người báo cho Thiếu Soái chưa?

Ma Thường đáp:

- Lính truyền tin đã lên đường đến Trần Lưu sáng sớm hôm nay. Nếu không có gì thay đổi thì Thiếu Soái có thể nắm được tình hình của chúng ta trước hoàng hôn.

Bạt Phong Hàn nhìn Từ Tử Lăng hỏi:

- Tử Lăng có cao kiến gì không?

Từ Tử Lăng lại hỏi Ma Thường:

- Ma tướng quân thấy sao?

Ma Thường nghiêm mặt đáp:

- Tiểu tướng vốn rất muốn thừa thắng tấn công nhưng lại ngấm ngầm cảm thấy đây là một cái bẫy. Có thể Khuất Đột Thông phụng mệnh Lý Nguyên Cát dụ chúng ta xuất kích. Trải qua một đêm khổ chiến, bên ta người ngựa đều mỏi mệt, tạm thời khó tiến hành xuất kích toàn diện quy mô lớn. Vì quân lực bên địch vẫn mạnh hơn gấp đôi, chúng ta lại không cách nào nắm rõ bố trí của chúng bên trong trại, thế nên nếu miễn cưỡng xuất kích tất bại không sai. Cách sáng suốt nhất là hy vọng Thiếu Soái có thể kịp thời dẫn quân tới cứu viện. Trong đánh ra ngoài đánh vào thì có thể đánh thủng quân vây thành

mặt này của địch.

Bạt Phong Hàn đồng ý:

- Cứ làm theo ý Ma tướng quân đi. Tốt nhất là tướng quân hãy ngủ một giấc thật ngon, bồi dưỡng tinh thần để ứng phó cuộc đại chiến sắp tới.

Ma Thường dạ lớn rồi vui vẻ bước đi.

Từ Tử Lăng nói:

- Chắc chắn là hắn không đi ngủ đâu.

Chăm chú nhìn theo sau lưng Ma Thường, Bạt Phong Hàn nói:

- Ma Thường là một trong những đại tướng chủ lực xuất sắc nhất của Thiếu Soái quân. Chỉ có Khấu Trọng mới có thể dùng được nhân tài kiệt xuất như thế này. Nếu không phải Lý phiệt sản sinh được một Lý Thế Dân thì ai là đối thủ của Khấu Trọng đây?

Từ Tử Lăng cười nhăn nhó:

- Ta lại không hề tin tưởng mười phần vào Khấu Trọng như ngươi.

Bạt Phong Hàn nở nụ cười đầu tiên trong ngày, gã nói:

- Tiểu huynh đệ Khấu Trọng của bọn ta đang tự trau dồi và trưởng thành trong chiến tranh. Khi hắn trở thành tàn độc giống như ta, khi hắn hiểu rõ thắng lợi là mục đích duy nhất của chiến tranh, khi hắn có thể dung nhập đao pháp vào binh pháp, áp dụng phép Tỉnh Trung Nguyệt của mình vào trong chiến lược thì khắp thiên hạ này sẽ không còn ai là địch thủ của hắn nữa, kể cả Lý Thế Dân. Vấn đề là tạm thời

hắn vẫn chưa làm được như thế, chưa đáp ứng được kỳ vọng và yêu cầu của ta đối với hắn.

o0o

Vào lúc hoàng hôn, Khấu Trọng nhận được tin tức về cuộc chiến bên ngoài thành Lạc Dương. Gã vô cùng vui mừng triệu tập thủ hạ, cử hành hội nghị quân sự.

Trong nội đường, các lãnh tụ Thiếu Soái quân quây quần xung quanh bàn thương nghị. Tham gia có Hư Hành Chi, Tuyên Vĩnh, Bốc Thiên Chí, Trần Trường Lâm, Lạc Kỳ Phi và Trần Lão Mưu.

Trước tiên, Khấu Trọng công bố tin Lô Quân Ngạc tử trận và doanh trại trên đồi cao bị phá hủy. Sau đó, gã lần lượt hỏi ý kiến mọi người.

Tuyên Vĩnh lên tiếng:

- Đây là cơ hội tốt cầu còn chưa được. Nếu chúng ta lập tức xuất quân đến Lạc Dương, chắc chắn Lý Thế Dân sẽ lo sợ chúng ta hội sư với quân trong thành ở bên ngoài mặt Nam, phá hủy triệt để quân vây thành của Lý Nguyên Cát. Thế nên hắn tất sẽ lệnh cho Lý Thế Tích huy động hết quân tướng thủ hạ để chặn đường ngăn cản. Một mặt chúng ta có thể giả vờ dẫn quân đi Lạc Dương, mặt khác bố trí phục kích quân của Lý Thế Tích. Chỉ cần tránh đường thủy thì đội thủy sư hùng mạnh hơn chúng ta rất nhiều của Lý Thế Tích sẽ không còn đất dụng võ.

Mọi người nhao nhao tán thành đề nghị của Tuyên Vĩnh. Chỉ riêng Hư Hành Chi là nhíu mày không nói gì.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Dường như Hư quân sư có nhận xét khác về việc đó. Sao ông không nói ra để mọi người hiểu rõ?

Hư Hành Chi đáp:

- Nếu thuộc hạ là Lý Thế Tích thì tuyệt sẽ không mạo hiểm đánh chặn đường mà chỉ dẫn thủy sư xuôi Nam thẳng tới Trần Lưu. Chúng ta sẽ lâm cảnh đầu đuôi không lo được cho nhau, tiến thoái đều không được.

Nhâm Mỵ Mỵ nói:

- Hiện giờ Trần Lưu được xây dựng đầy đủ công sự phòng thủ, lại có trại lũy kiên cố ngăn sông, phối hợp với Phi Luân thuyền luân phiên tuần tra. Chỉ cần một vạn quân thủ thành thì Lý Thế Tích cũng đừng hòng có thể đánh chiếm Trần Lưu trước tháng mười được.

Hư Hành Chi liền nói:

- Dụng binh phải biến hóa! Nếu Lý Thế Tích đóng quân bên ngoài Trần Lưu, lại phái kỵ binh tinh nhuệ vòng qua Trần Lưu thâm nhập vào nước ta đánh phá Bành Thành đang xây dựng thì sao?

Nhâm Mỵ Mỵ lập tức không trả lời được.

Bành Thành nằm ở trung tâm Thiếu Soái quốc. Nếu để địch nhân chiếm được thì toàn bộ Thiếu Soái quốc sẽ rệu rã, không đánh cũng tan.

Trần Trường Lâm lên tiếng:

- Việc này tuy mạo hiểm nhưng rất đáng. Giả sử bên ta có thể hội quân thì sẽ đánh bại đại quân vây thành của Lý Nguyên Cát, đồng

thời chặt đứt đường lùi của Lý Thế Dân. Chúng ta lại tiến lên phía Đông, cùng quân Đậu trước sau giáp kích Lý Thế Dân thì tiểu tử này chỉ còn đường chạy thục mạng về Quan Trung. Khi đó, sự uy hiếp của Lý Thế Tích tự động được giải trừ, thế nên chúng ta có thể không cần lo lắng.

Tuyên Vĩnh lắc đầu nói:

- Quân vây thành của Lý Nguyên Cát khoảng từ sáu đến tám vạn người, lại có lũy cao hào sâu phòng thủ. Nếu chúng ta nhất quyết tấn công tất sẽ tử thương nặng nề. Nếu tạo thành thế giằng co thì từng tòa thành của chúng ta sẽ bị Lý Thế Tích đánh chiếm, đây không phải là việc bậc trí giả nên làm. Lời Hư quân sư chúng ta không thể coi thường.

Một lần nữa Khấu Trọng lại đối mặt với quyết định trọng đại quan hệ tới sự tồn vong của Thiếu Soái quốc. Không mạo hiểm thì sợ lỡ mất cơ hội tốt, nhưng nếu mạo hiểm thì có thể sẽ phải trả giá bằng tính mạng toàn quân.

Với binh lực vào khoảng hai vạn ở Trần Lưu, căn bản là không đủ để ứng phó với hai mặt trận gian khổ quyết liệt như vậy. Từ đây có thể thấy Lý Thế Dân dùng binh cao minh chừng nào. Hắn chỉ cần sai Lý Thế Tích tới đóng ở Khai Phong là ép luôn Thiếu Soái quân không động đậy gì được.

Đúng lúc này một thủ hạ thần sắc hoang mang chạy vào báo cáo:

- Đã phát hiện tung tích quân địch. Một cánh quân Đường đang thiết lập doanh trại trên một ngọn núi phía Bắc cách Trần Lưu khoảng mười dặm. Quân số khoảng năm ngàn người, chính là quân điều từ Khai Phong tới.

Mọi người đồng loạt biến sắc.

Toàn thân Khấu Trọng như rơi vào hố băng, xương sống ớn lạnh, có cảm giác như mình bị địch nhân treo lơ lửng trên không, chẳng có chỗ mà dùng lực vậy.

Cuối cùng gã cũng được nếm mùi thủ đoạn của Lý Thế Tích. Hắn chiếm hết tiên cơ, không phô trương dùng thủy sư Nam hạ mà lại dùng kỳ binh ngấm ngầm ép tới, gây áp lực lên Trần Lưu vào thời khắc quan trọng nhất. Chẳng cần nói cũng biết đại quân thủy sư cũng đã bắt đầu khởi hành. Trong tình hình này, gã sao dám chia quân đi Lạc Dương để cùng với quân thủ thành đột phá vòng vây mặt Nam?

Hai đại danh tướng của Thiên Sách phủ là Lý Thế Tích và Lý Tịnh. Do Lý Tịnh có quan hệ mật thiết với bọn gã làm Lý Thế Dân bất đắc dĩ phải lệnh cho y lưu lại Trường An. Nếu không, cả hai người bọn họ đều ra tiền tuyến làm thành hai gọng kìm thì Thiếu Soái quân của gã sẽ thua càng mau càng thảm hơn nữa. Chỉ một nước cờ này của Lý Thế Tích đã lập tức làm Khấu Trọng trận cước đại loạn, kế đánh chiếm Tương Dương để lưu lại đường lùi cũng khó mà thực hiện. Vận mệnh trong tương lai càng thêm đen tối, gã phải làm sao đây?

(

Chương 654: Cùng đồ Mạt lộ

Ngay trong đêm đó, Khấu Trọng động viên quân đội, nhân lúc trận cước quân Đường chưa ổn định và đại quân chủ lực chưa tới, gã đích thân dẫn ba ngàn kỵ binh đột tập cánh bộ đội tiên phong của Lý Thế Tích. Gã sử dụng chiến thuật dã chiến của người Đột Quyết, đến như gió, tấn công địch từ bốn phương tám hướng. Quân Đường ứng chiến một cách hoảng hốt, sau khi chịu thương vong nặng nề buộc phải rút lui.

Cùng lúc đó, Trần Lão Mưu và hai trăm lính công binh bí mật đi Lạc Dương, Trần Trường Lâm xuất quân hộ tống.

Sáng sớm hôm sau, đại quân chủ lực của Lý Thế Tích theo hai đường thuỷ bộ bắt đầu đến. Khấu Trọng dẫn toàn quân đón đánh, chia quân thành hai đường thuỷ, bộ, chính diện giao phong với quân Lý Thế Tích. Hai bên đánh nhau cả ngày, đều có thương vong. Khi hai bên còn đang giằng co thì cánh quân năm ngàn kỵ binh của Bạch Văn Nguyên từ Đông Hải tới tham gia vào chiến trường. Lý Thế Tích cuối cùng phải rút về một ngọn núi cách Trần Lưu hai chục dặm để chấn chỉnh lại thế trận. Khấu Trọng cũng không còn lực để thừa thế truy kích, gã đành thu binh về thành. Mối nguy cơ của Trần Lưu tạm thời được giải toả.

o0o

Sau cuộc chiến, khi Khấu Trọng và thủ hạ đang kiểm kê lại tình hình cũng là lúc Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng lại dẫn kỵ binh từ cổng Trường Hạ môn xuất kích, đánh úp toán Đường quân định xây dựng lại doanh trại trên đồi cao.

Lần này, tuy quân Lý Nguyên Cát đã có chuẩn bị cẩn thận, nhưng thực ra hành động lần này chỉ mang tính chất thăm dò để xem phản ứng của quân thủ thành. Đây là thời điểm vừa mới bại trận, sỹ khí quân Đường xuống thấp, vì vậy dù quân lực của bên vây thành hơn gấp bội quân thủ thành nhưng do sợ lại mất thêm doanh trại khác nên sau khi giằng co chừng nửa canh giờ với kỵ binh của Bạt, Từ, Lý Nguyên Cát lệnh cho quân rút lui.

Bạt, Từ không dám truy kích vì sợ bị hai trại tả hữu xuất binh tấn công, do đó không thể mở rộng thành quả thắng lợi. Thật ra, họ cũng không muốn truy kích mà mục đích là tiếp nhận Trần Lão Mưu và hai trăm lính công binh do Trần Trường Lâm hộ tống vừa mới đến. Đám Trần Lão Mưu vào thành xong, Trần Trường Lâm hoàn thành nhiệm vụ liền lập tức trở về Trần Lưu.

Sau khi vào thành, Dương Công Khanh, Ma Thường, Trần Lão Mưu, Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng bí mật họp trong một căn cứ ở phía nam thành. Hai trăm lính công binh được người khác an bài ổn thoả chỗ ăn ở.

Mọi người ngồi quây quần quanh bàn. Sau khi nghe xong kế đào địa đạo của Trần Lão Mưu, Dương Công Khanh nhíu mày:

- Việc này có nên thông báo cho Vương Thế Sung không?

Trần Lão Mưu đáp:

- Vạn lần không nên làm thế. địa đạo chỉ là đường thoát cho chúng ta vào lúc nguy cấp mà thôi. Con người Vương Thế Sung phản phúc đa nghi, nếu để lão biết chúng ta có đường lùi thì hậu quả thật khó lường.

Bạt Phong Hàn gật đầu:

- Việc này không những không được để phía Vương Thế Sung biết, mà cũng phải giấu cả quân sỹ bên mình nữa để khỏi ảnh hưởng đến lòng quân, và không cho họ đoán được chúng ta không hy vọng vào Đậu Kiến Đức.

Ma Thường trầm giọng:

- Vương Thế Sung xây dựng nhiều giếng nghe lén trong thành. Âm thanh tạo ra do chúng ta đào địa đạo chắc không giấu được lão.

Địa đạo chiến cũng là một trong những cách đánh thành, vừa có thể phá huỷ được tường thành, lại có thể cho quân theo đó vào thành đột kích đánh úp. Cách đối phó của quân thủ thành là đào những giếng khô ở những vị trí quan trọng trong thành, bố trí những thiết bị nghe tiếng động trong lòng đất để giám sát động tĩnh trong lòng đất. Năm trước, khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tiến vào Dương Công Bảo Khố, bị Lý Nguyên Cát dùng phương pháp nghe tiếng dưới lòng đất này phát hiện hành tung, chút nữa thì thất bại.

Từ Tử Lăng nói:

- Hiện giờ, mặt nam thành này nằm dưới quyền khống chế của chúng ta, do đó chúng ta có thể tiếp quản công tác nghe tiếng động trong lòng đất. Như vậy thì sẽ không lo Vương Thế Sung phát giác được nữa.

Ma Thường gật đầu:

- Tình thế chúng ta còn mạnh hơn Vương Thế Sung. Nếu Dương công muốn như thế thì Vương Thế Sung chỉ còn cách nhượng bộ. Tuy nhiên, không thể tránh khỏi việc lão nảy sinh nghi ngờ.

Bạt Phong Hàn tham gia:

- Tuy mặt nam thành là nơi duy nhất có thể đào địa đạo, nhưng cần tiến hành cẩn thận vì nếu chúng ta có thể nghe tiếng động trong lòng đất thì địch nhân cũng dùng cách đó giám thị chúng ta.

Dương Công Khanh gật đầu:

- Trong cuộc chiến Quan Độ thời Tam Quốc, Viện Thiệu đào địa đạo định đánh úp Tào Tháo, bị Tào Tháo phát hiện, dùng chính đường địa đạo đó để vào thành phản kích.

Trần Lão Mưu vui vẻ nói:

- Xin các vị yên tâm. Phương pháp đào địa đạo của ta là do Lỗ Diệu Tử truyền lại, ông ấy thiết kế những dụng cụ đào hầm theo cách vừa khoan vừa lấy đất, có thể khiến người theo dõi dù chỉ cách ba trượng cũng không phát hiện được. Dương Công Bảo Khố đã được đào bằng biện pháp đó.

Mọi người vô cùng vui mừng, bèn thương lượng thoả đáng mọi chi tiết. Do mặt nam thành nằm hoàn toàn dưới quyền khống chế của Thiếu Soái quân nên việc xử lý đất đào ra hoàn toàn không thành vấn đề.

Cuối cùng, Dương Công Khanh hỏi:

- Trần công dự kiến khi nào thì hoàn thành địa đạo?

Trần Lão Mưu đáp:

- Ta định trong vòng một tháng sẽ đào ba đường hầm dài thông ra tới

khu vực cách phía sau doanh trại đã bị phá huỷ trên đồi cao nửa dặm. Cửa ra là một cánh rừng thưa, lúc khẩn cấp, chúng ta có thể dựa vào đó để mau chóng rút lui.

Cuối cùng sự tình được quyết định như vậy.

Hơn mười ngày sau, hai chiến trường ở Lạc Dương và Trần Lưu đều diễn ra ác liệt.

Về phía Lạc Dương, quân thủ thành không ngừng xuất kích theo các cổng khiến quân Đường bên ngoài rối loạn, mệt mỏi muốn chết. Đã mấy lần Lý Nguyên Cát thử xây dựng lại doanh trại trên đồi cao ở mặt nam nhưng đều thất bại. Hắn chỉ còn cách dựa vào doanh trại vững chắc có hào sâu để chống lại quân thủ thành.

o0o

Khấu Trọng giữ ở Trần Lưu, nhiều lần giao chiến với Lý Thế Tích, có thắng có bại. Cuối cùng hình thành tình trạng giằng co.

Tin tình báo liên quan đến cuộc chiến giữa Đậu Kiến Đức và Lý Thế Dân từ Hổ Lao được bay về tới tấp. Sự lo lắng của Khấu Trọng càng ngày càng tăng.

Ngày hôm đó, gã lên tường thành, Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh đứng hai bên. Khấu Trọng theo dõi doanh trại quân địch bên ngoài, đoạn gã thở ra một hơi dài:

- Nếu đổi lại là trong tình thế khác thì ta vô cùng cảm kích Lý Thế Tích vì hắn quả thực là một đối thủ khó kiếm khiến quân ta thu được những kinh nghiệm chiến đấu thực tế vô cùng quý giá. Nhưng giờ ta bị hắn kiềm chế không động đậy gì được, dù có đầy mưu kế trong lòng cũng không thể thực hành được.

Tuyên Vĩnh và Hư Hành Chi đều có cùng cảm giác đó.

Lạc Kỳ Phi thần sắc nặng nề đến sau lưng Khấu Trọng, thi lễ rồi báo cáo:

- Vừa nhận được tin Lý Thế Dân sai Vương Quân Khuyếch dẫn hơn ngàn khinh kỵ đánh lén hậu phương của quân Đậu, đại phá đội ngũ vận lương của Đậu Kiến Đức, lại bắt được đại tướng dưới trướng Đậu Kiến Đức là Trương Thanh Đặc.

Khấu Trọng thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Lạc Kỳ Phi nói lại một lượt nữa. Người nghe không ai không biến sắc.

Sau mấy lần giao chiến bất lợi, Đậu Kiến Đức bị Lý Thế Dân chặn lại ở Hổ Lao. Lão đóng binh ở Bản Chử, không dám xuất kích. Hai bên chỉ có những cuộc giao chiến nhỏ, không có trận nào lớn mang tính quyết định. Hơn nữa, quân Đậu bất lợi nhiều hơn nên tướng sỹ bắt đầu có tâm tình muốn quay về, lòng quân bất ổn. Bây giờ lương thảo lại bị cướp đoạt càng, sự kinh hãi trong quân lan rộng, tình thế càng thêm ác liệt.

Khấu Trọng rợn tóc gáy nói:

- Lần này thì nguy lắm rồi. Nếu quân Đậu thiếu lương thì một là lập tức lui binh, hai là mạo hiểm xuất kích. Bất kể là họ làm thế nào, chỉ có Lý Thế Dân là được lợi.

Hư Hành Chi nói:

- Kế hay nhất lúc này là lập tức rút hết quân đội chúng ta ở Lạc Dương về, tập trung binh lực ở biên cương phía bắc nước ta để chống lại quân Đường sau khi chúng đánh bại quân Đậu, chờ đợi đại quân Tống Khuyết đến cứu viện.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Việc đó chỉ đẩy nhanh thêm việc mất Lạc Dương và sự thất bại của Đậu Kiến Đức mà thôi, Đậu Kiến Đức tuy không tin tưởng ta, nhưng ta không thể vô tình vô nghĩa với lão được. Tối nay ta tất phải đến Lạc Dương vì sau khi Lý Thế Dân phá được quân Đậu tất sẽ dẫn quân quay lại Lạc Dương. Ta sẽ dẫn quân xuất kích, thừa thế đánh về phía nam đoạt Tương Dương, rồi theo đường thuỷ về Chung Ly. Các vị chỉ cần chống cự được Lý Thế Tích thì chúng ta không phải không có cơ hội chống cự được đến mùa xuân hoa nở sang năm đâu.

Tuyên Vĩnh quả quyết:

- Thiếu Soái cứ yên tâm mà đi! Có Hư quân sư trù mưu tính kế cho thuộc hạ thì chúng tôi sẽ không phụ sự uỷ thác của Thiếu Soái đâu.

Miễn cưỡng chấn khởi tinh thần, Khấu Trọng nói:

- Từ giờ cho tới đầu xuân sang năm sẽ là những tháng ngày gian khổ nhất của chúng ta. Thường nói “binh bại như núi đổ” nên bất kể tình hình ác liệt thế nào, chúng ta vẫn phải tiếp tục kiên trì. Nếu để thuỷ sư của Lý Thế Tích đột phá được sự phong toả, xuôi nam xuống Vận Hà thì Thiếu Soái quốc của chúng ta sẽ tan tành. Cả hai phía ta và các vị đều không được sơ thất.

Ba người đồng thời dạ vang.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn ra đám doanh trại san sát khí thế hừng hực của địch bên ngoài thành, cảm thấy trên vai chồng chất thêm gánh nặng tựa ngàn cân, nặng đến mức gã không thể đứng thẳng người lên được. Con đường mà gã đang đi là không thể quay lại được nữa, việc duy nhất gã có thể làm là kiên cường tiến lên phía trước, làm cho hết sức mình rồi nghe theo mệnh trời. Xem xem ông trời có tiếp tục ủng hộ gã không.

o0o

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đứng trên mặt tường thành quan sát tình hình địch nhân điều động bên ngoài thành nam.

Tối qua, một vạn quân theo hai đường thuỷ, bộ từ Trường An tới tăng viện cho quân vây thành của Lý Nguyên Cát đã tới. Từ lúc đó trở đi, quân thủ thành lập tức đề cao cảnh giác, bình tĩnh chờ đợi hành động phản kích của Lý Nguyên Cát.

Sau giờ Ngọ, Lý Nguyên Cát bắt đầu điều động, thiết lập bộ chỉ huy trung tâm ở nơi vốn là doanh trại trên đỉnh đồi, tập kết gần ba vạn quân bày trận, lại vận chuyển nguyên vật liệu đến phía sau đồi, bất cứ lúc nào cũng có thể xây dựng lại doanh trại.

Bạt Phong Hàn chán ngán nói:

- Cuối cùng Lý Nguyên Cát cũng đã ổn định trận thế, chúng ta không thể cản trở hắn xây dựng lại trại trên đồi nữa rồi.

Dưới ánh chiều tà, trong tiếng trống trận vang lừng, Đường quân với bộ binh làm chủ lực từ từ tiến lên tới sát bờ đường hào đã bị lấp. Lính công binh mau chóng triển khai hoạt động san bằng chướng ngại.

Bạt Phong Hàn thấy Từ Tử Lăng không nói gì bèn đặt tay lên vai gã hỏi:

- Tử Lăng đang nghĩ gì vậy?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ta đang tưởng tượng tình cảnh bên ngoài vào sáng ngày mai. Khi đó tất cả đã phục hồi lại nguyên trạng. Mọi nỗ lực trong hơn mười ngày qua, sự hy sinh của chiến sỹ chỉ là một cơn ác mộng đã qua, chẳng hề có tác dụng gì. Phải chăng chiến tranh là không thể tránh được? Phải chăng việc con người tự tàn sát lẫn nhau sẽ tiếp tục mãi mãi? Từ khi có lịch sử loài người đến nay, chưa lúc nào không có các cuộc chiến tranh lớn nhỏ với hình thức khác nhau, tính chất khác nhau.

Bạt Phong Hàn nhún vai, điềm đạm nói:

- Đó là vấn đề lợi ích. Từ khi còn ăn lông ở lỗ, tổ tông chúng ta đã không ngừng đấu tranh với đại tự nhiên để sinh tồn. Họ vừa phải chống lại mưa gió tuyết lạnh, lại cần làm cho đầy cái dạ dày mình, hoặc ứng phó với mãnh thú tấn công,.. nên từ thời nguyên thuỷ, thế giới loài người đã là thế giới mà kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu. Đến thời chúng ta có xã hội, quốc gia thì tình hình càng phức tạp, nguyên nhân chiến tranh cũng trở nên vô cùng đa dạng. Có chiến tranh giữa các bộ tộc, chiến tranh giữa kẻ muốn thống nhất thiên hạ và kẻ muốn cát cứ phân liệt, chiến tranh phát sinh do mẫu thuẫn xung đột trong nội bộ tầng lớp thống trị, chiến tranh giữa kẻ xâm lược và phía bị xâm lược… Lòng tham con người không bao giờ thoả mãn nên chiến tranh sẽ không bao giờ ngừng lại cả.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta bỗng có một suy nghĩ là vấn đề phát sinh do có sự mất mát, từ đó lòng người không thoả mãn, loạn lạc mới xẩy ra,. Nếu có thể tìm lại được những thứ đã mất đó thì người người trong thiên hạ sẽ chung sống hoà bình với nhau. Ài! Chỉ sợ tình hình đó sẽ chẳng bao giờ xuất hiện.

Bạt Phong Hàn gật đầu:

- Nhận xét của ngươi tuy huyền diệu nhưng ta có thể hiểu đại khái ý tứ của ngươi. Nói cho cùng thì đó là vấn đề lòng người. Nếu mỗi người đều có suy nghĩ giống như Tử Lăng thì thiên hạ thái bình rồi. Chỉ tiếc trong thiên hạ này lại chỉ có một Từ Tử Lăng mà thôi. Ta và ngươi có một sự khác nhau rất lớn, đó là ta không hề có cảm giác chán ghét chiến tranh, từ nhỏ quen với việc vào sống ra chết.

Từ Tử Lăng cười nhăn nhó không biết nói sao.

o0o

Trước khi trời sáng, Khấu Trọng lẻn qua vòng vây quân Đường, tới được Lạc Dương. Lúc này, Lý Nguyên Cát đã xây dựng xong trại trên đồi, Lạc Dương lại rơi vào tình cảnh bị phong toả khốn đốn.

Trước hết, Khấu Trọng vào cung gặp Vương Thế Sung, cùng Vương Thế Sung và các tướng lĩnh khác lập tức cử hành hội nghị quân sự. Đương nhiên là chẳng bàn ra được biện pháp gì hay, chỉ nhất trí quyết tử thủ Lạc Dương, ngồi yên chờ biến hoá. Sự thắng bại của Lạc Dương đã không còn do họ làm chủ nữa mà chiến trường quyết định là ở Hổ Lao.

Khấu Trọng quay về bản doanh ở phía nam thành. Gã cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Dương Công Khanh, Ma Thường, Trần Lão Mưu, Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng tập trung trong nhà, trao đổi tình hình hai bên từ khi chia tay.

Liệp ưng Vô Danh dáng vẻ hưng phấn đậu trên vai người chủ đã xa cách lâu ngày. Thỉnh thoảng nó lại cọ cọ đầu vào đầu tóc Khấu Trọng. Khấu Trọng vỗ về âu yếm.

Sau khi Khấu Trọng thuật lại tình hình Trần Lưu, Trần Lão Mưu nói:

- Chỉ hai ngày nữa là đường hầm thứ nhất hoàn thành. Cửa vào là địa lao gần cửa Trường Hạ môn, cửa ra trong khu rừng đằng sau trại trên đồi. Mọi việc tiến triển thuận lợi.

Ma Thường cũng nói:

- Đường hầm rộng rãi chắc chắn, ở cửa vào có lắp máy thông khí đưa không khí trong lành vào trong hầm nên đến đoạn cuối đường hầm mới có cảm giác khó thở.

Bạt Phong Hàn nhíu mày:

- Chẳng phải Trần lão đã nói sẽ đào ba đường hầm song song sao? Giờ đã khởi công được nửa tháng rồi mà vẫn chưa hoàn thành đường hầm thứ nhất thì làm sao đào kịp ba đường hầm trong vòng môt tháng?

Trần Lão Mưu hăng hái nói:

- Đường hầm đầu tiên cần nhiều thời gian nhất vì dưới lòng đất có rất nhiều yếu tố bất trắc. Ví dụ như gặp phải đá lớn hoặc mạch nước ngầm chẳng hạn. Giờ ta đã nắm được tương đối tình hình dưới lòng

đất rồi nên có thể phát triển đường hầm theo hướng khác, đồng thời sẽ đào thông một số chỗ giữa ba đường hầm khiến chúng liên kết với nhau. Đảm bảo trong vòng mười lăm ngày sẽ hoàn thành toàn bộ công trình.

Dương Công Khanh nhắc nhở:

- Ba cửa ra tốt nhất nên để cách nhau một khoảng để dễ bề bày trận hoặc chống địch.

Khấu Trọng vuốt ve Vô Danh, trầm ngâm hỏi:

- Địa đạo có thể cho ngựa đi qua được không?

Trần Lão Mưu thản nhiên đáp:

- Chỉ sợ làm thế sẽ có vấn đề. Ngựa chắc không chịu được không khí ẩm thấp, nóng nực dưới đường hầm.

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt

- Các vị chưa từng nghĩ qua vấn đề đó sao? Nếu không có ngựa cưỡi thì dù chúng ta có thể theo đường hầm chạy đi nhưng chắc chắn không chạy thoát kỵ binh truy kích của Lý Thế Dân. Đừng quên con liệp ưng của Khang Sao Lợi đó.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Cho tới tối qua thì việc đó hoàn toàn không thành vấn đề vì bên ngoài thành nam không hề có doanh trại kiên cố chặn đường. Chúng ta có thể đưa bộ binh theo đường hầm ra ngoài trước mai phục ở hậu phương địch rồi những người còn lại mới đột vây đánh ra. Giờ thì đương nhiên lại là chuyện khác.

Ma Thường nói:

- Lần trước chúngta có thể phá được trại trên đồi là có chút may mắn. Giờ Lý Nguyên Cát gian khổ xây dựng lại trại tất sẽ đóng trọng binh cố thủ. Nếu chúng ta mạo hiểm tấn công sẽ thương vong nặng nề, mất công vô ích.

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Cùng tắc biến, biến tắc thông!

Gã quay sang hỏi Trần Lão Mưu:

- Phải chăng địa đạo chạy qua bên dưới trại trên đồi?

Trần Lão Mưu vỗ đùi khen tuyệt rồi đáp:

- Phương pháp đơn giản như vậy, tại sao ta lại không nghĩ ra nhỉ. Việc đó cứ giao cho ta, ta có thể đào ngược lên sàn trại, đảm bảo thần không biết quỷ không hay.

Bạt Phong Hàn vui mừng nói:

- Cửa ra phải tính toán cho thật chính xác, tốt nhất là chính giữa doanh trại. Ta sẽ phụ trách đánh trận đầu.

Trần Lão Mưu cười đáp:

- Đặt cửa ra ở đâu là một môn học vấn. Ta sẽ xử lý cẩn thận. Thiếu Soái định bao giờ thì tấn công trại trên đồi?

Khấu Trọng đáp:

- Ta còn chưa nghĩ ổn thoả. Tốt nhất là chờ ba đường hầm hoàn thành rồi, chúngta mới quyết định thời điểm hành động. Ồ! Có khách tới!

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng cũng nghe thấy tiếng quần áo xé gió của người vượt tường vào, trong lòng đều ngạc nhiên.

Tiếng Bạt Dã Cương bên ngoài vang lên:

- Bạt Dã Cương, Đơn Hùng Tín, Quách Thiện Tài cầu kiến Thiếu Soái có việc gấp cần thương lượng.

Khấu Trọng cười rộ:

- Mời ba bị đại tướng quân vào.

Mọi người cảm thấy bất ngờ, đứng lên đón bọn họ.

Thần sắc ba người Bạt Dã Cương, Đơn Hùng Tín, Quách Thiện Tài nặng nề, theo cửa ngách vào phòng. Sau khi ngồi xuống, Bạt Dã Cương lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm lặng:

- Vương Thế Sung khí số đã hết, nay lão như chim trong lồng. Ba người chúng tôi sau khi thương nghị đã quyết định đầu về với Thiếu Soái.

Đơn Hùng Tín tiếp lời:

- Chúng tôi không phải là người không biết tín nghĩa. Chỉ vì Vương Thế Sung chỉ dùng người nhà, khó thành nghiệp lớn. Lão lại không nghe lời trung ngôn của Thiếu Soái nên mới có kết quả ngày nay.

Quách Thiện Tài cũng biểu hiện thái độ:

- Thật ra là chúng tôi đại biểu cho những tướng lĩnh xuất thân từ các tỉnh khác ở đây, mong Thiếu Soái thay thế Vương Thế Sung chỉ huy thì Lạc Dương mới có hy vọng.

Bọn Khấu Trọng nghe xong ngơ ngác nhìn nhau. Đơn Hùng Tín phản Vương Thế Sung thì không có gì kỳ lạ vì y là tướng của Lý Mật đầu hàng Vương Thế Sung, quan hệ với Vương Thế Sung không sâu sắc. Nhưng Bạt Dã Cương và Quách Thiện Tài đã theo Vương Thế Sung nhiều năm, luôn trung thành với Vương Thế Sung. Như vậy có thể thấy Vương Thế Sung đã rơi vào cảnh chúng bạn rời xa rồi.

Khấu Trọng cười rộ:

- Các vị coi trọng Khấu Trọng ta đến thế làm ta thấy cũng thấy bối rối. Nhưng giờ ta tự thân khó giữ, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp cảnh thuyền lật người chết. Các vị theo ta, chỉ sợ không có được những tháng ngày tốt đẹp đâu.

Dương Công Khanh hỏi:

- Rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì mà khiến ba vị đột nhiên bất mãn Vương Thế Sung đến thế?

Bạt Dã Cương lạnh lùng nói:

- Từ khi lão bức Thiếu Soái phải bỏ đi ở Từ Giản, chúng tôi đã vô cùng bất mãn cách làm của Vương Thế Sung rồi. Tối qua, Lý Nguyên Cát dùng tên bắn thư vào trong thành. Dù chúng tôi không hiểu trong thư nói gì, nhưng chỉ thấy việc Vương Thế Sung không đề cập tới chuyện này trước mặt Thiếu Soái thì dường như lão có lòng khác. Thiếu Soái đã không màng sinh tử mang lương thảo đến Lạc Dương,

lại nghĩa thấu trời xanh ở lại cùng với chúng tôi thủ thành, trong quân từ trên xuống dưới không ai là không cảm kích. Vì vậy càng thêm chán ghét hành vi của Vương Thế Sung.

Mọi người giật mình. Thư của Lý Nguyên Cát gửi vào khẳng định là khuyên Vương Thế Sung mở cửa thành đầu hàng, tiện thể bán đứng Khấu Trọng.

Đơn Hùng Tín phẫn nộ tiếp:

- Chúng tôi vào sinh ra tử thay cho lão, Vương Thế Sung lại chỉ nghĩ cho riêng mình. Đương nhiên rồi! lão có Đổng Thục Ni nói tốt cho lão trước mặt Lý Uyên nên dù không được như ý nhưng có thể giữ được mạng, nói không chừng Lý Uyên còn phong cho lão một chức quan gì đó để lão sống phong lưu nốt quãng đời còn lại. Còn chúng tôi thì tất chết không sai.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

- Tại sao đại tướng quân lại có suy nghĩ đó? Chẳng phải Lý Thế Dân luôn đối đãi rất tốt với những tướng đầu hàng sao?

Quách Thiện Tài than:

- Theo như tin tức từ Trường An truyền đến thì lần này Lý Nguyên Cát đến là tuân theo mật dụ của Lý Uyên. Nếu Lạc Dương bị phá, trừ gia tộc Vương Thế Sung còn tất cả tướng lĩnh khác sẽ xử tử hết để cảnh cáo thiên hạ.

Rầm!

Khấu Trọng tức giận vỗ mạnh tay lên mặt bàn, hai mắt quắc lên, gã trầm giọng:

- Nếu Vương Thế Sung muốn bán đứng Khấu Trọng ta thì chỉ sợ lão phải đợi kiếp sau mới có cơ hội. Từ lúc này trở đi, chúng ta là huynh đệ, nếu có chết cũng phải chết như một nam tử hán. Tuy nhiên hiện giờ vẫn chưa đến lúc phế truất Vương Thế Sung, trừ khi lão dám mở cửa thành rước địch vào. Chúng ta thảo luận cho thật kỹ, ngấm ngầm giám thị động tĩnh các thuộc hạ của Vương Thế Sung. Nếu lão bất nhân thì ta buộc phải bất nghĩa. Còn không thì ta vẫn giữ đúng lời hứa, giúp lão thủ Lạc Dương cho đến thời khắc cuối cùng.

(

Chương 655: Mật dụ tử vong

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn men theo tường thành đi tuần. Ba gã đến chỗ nào, binh sỹ chỗ đó liền đứng nghiêm cung kính chào, hai mắt lộ vẻ kính cẩn ngưỡng mộ từ tận đáy lòng.

Bọn họ ân cần thăm hỏi các chiến sỹ thủ thành, an ủi khích lệ họ nhằm cải thiện tâm tình, đề cao sỹ khí.

Bên ngoài thành, ánh lửa từ các doanh trại và tiễn lâu nối tiếp trải dài. Khí thế hùng mạnh của Đường quân quả thực có thể khiến người ta sinh lòng khiếp sợ, không đánh mà tan.

Cuối cùng ba gã đi tới Thượng Đông môn ở phía đông bắc, leo lên toà lầu trên tường thành, nhìn về phía soái trại của Lý Nguyên Cát ở giữa Tào Cừ và Lạc Thuỷ phía xa xa. Với công sự phòng ngự kiên cố và được hào sâu bảo vệ, soái trại của hắn có thể phong tỏa cả hai con sông, uy hiếp Lạc Dương.

Các chiến sỹ giữ toà lầu lặng lẽ rút lui để ba gã tiện nói chuyện.

Khấu Trọng khẽ than:

- Nếu ta có thể đánh chiếm soái trại, chém đầu Lý Nguyên Cát, khẳng định có thể thay đổi tất cả vận mệnh trong tương lai.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Đó gọi là ham lập công lớn, cũng là không biết tự lượng sức.

Khấu Trọng chỉ cười:

- Ta chỉ muốn nói mấy câu để phát tiết sự uất ức trong lòng mà thôi. Sau khi ngủ được một giấc, hiện giờ ta đã hoàn toàn hồi phục tinh lực, đấu chí sung mãn. Nói thật, trên đường trở lại Lạc Dương, tâm tình ta chán nản không biết thế nào mà nói. Qua một giấc ngủ dài, tỉnh dậy ta mới thấy tâm trạng hồi phục lại.

Bạt Phong Hàn cười nhẹ:

- Bất kể tâm tình ngươi không được tốt đến thế nào cũng không thể biểu hiện ra mặt được vì trong thành ai nấy đều nhìn vào ngươi, phải nói là nhìn sắc mặt ngươi để hành động.

Hai mắt thần quang lấp loáng, Khấu Trọng trầm giọng:

- Khấu Trọng ta không bao giờ nhận thua. Muốn giết ta cũng không dễ, muốn ta đầu hàng lại càng không thể.

Từ Tử Lăng thấp giọng hỏi:

- Ngươi có tín toán gì đối với Vương Thế Sung không?

Bạt Phong Hàn chen lời:

- “Tiên phát chế nhân，hậu phát chế vu nhân。”

Khấu Trọng nhíu mày, trầm ngâm một lát rồi nhăn nhó cười đáp:

- Con rết trăm chân, chết rồi vẫn còn chân cựa quậy. Đừng thấy thủ hạ tướng sỹ Vương Thế Sung có lòng lìa bỏ lão, theo sự bố trí từ lâu của lão thì đại bộ phận binh quyền nằm trong quyền khống chế của các tướng lĩnh trong họ Vương. Nếu chúng ta xuất thủ đối phó

Vương Thế Sung, rất có khả năng sẽ làm bùng lên cuộc nội chiến trong thành. Khi đó thì không cần địch nhân tới tấn công mà chúng ta tự tan vỡ trước rồi.

Bạt Phong Hàn nói:

- Nếu Vương Thế Sung bí mật mở cửa thành đầu hàng thì chúng ta sẽ bị toàn quân tiêu diệt.

Khấu Trọng cất tiếng:

- Ta hiểu rất rõ con người Vương Thế Sung! Lão lưu luyến quyền lực, chưa đến lúc kế cùng lực kiệt thì lão chưa chịu buông tay đâu. Lão chỉ cần đầu hàng thì quân Đường sẽ không giết lão nên với tính cách của lão đương nhiên sẽ cố gắng chống đỡ tới giây phút cuối cùng rồi mới quyết định. Trước mắt, lão vẫn còn hy vọng vào cuộc chiến giữa quân Đường, Hạ nên sẽ không dễ dàng buông tay. Vì thế, chúng ta chỉ cần giám thị chặt chẽ động tĩnh của Vương Thế Sung là có thể đảm bảo không sợ gì.

Từ Tử Lăng quét mắt một lượt thăm dò tình hình bên ngoài thành, nhẹ giọng:

- Lạc Dương trước mắt ta như một hòn đảo cô độc, không những giao thông bị chặn đứng mà còn cách biệt với trần thế nên không biết tình hình hai quân Đường, Hạ giao chiến thế nào. Khi Lý Thế Dân đại phá Đậu Kiến Đức, dẫn quân trở lại Lạc Dương thì không những chúng ta phải ứng phó hoạ hoạn bên ngoài, mà còn phải ứng phó với mối lo bên trong nữa.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ Lăng thiếu gia lại ủng hộ đề nghị tiên phát chế nhân của

lão Bạt?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ta chỉ lấy việc luận việc mà thôi. Ta có thể không để chuyện sống chết trong lòng, nhưng không thể nghĩ cho những huynh đệ đang kề vai tác chiến với mình.

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Chiến tranh là một trò chơi tử vong, xem ai tàn độc hơn. Khấu Trọng ngươi không nên có lòng dạ đàn bà, nếu không sẽ chỉ làm hỏng việc.

Khấu Trọng giơ tay nắm vai hai gã, cười nhẹ:

- Lão ca ngươi trách đúng lắm. Nhưng thời cơ hành động thì phải tính kỹ. Ta còn có một kế nữa là khi Đậu Kiến Đức thực sự ôm hận ở Hổ Lao thì đích thân Lạc Kỳ Phi sẽ tới, đốt lên ba đống lửa ở đỉnh núi phía đông nam Lạc Dương. Đó là lúc chúng ta hành động. Hiện giờ, chúng ta phải giả vờ chuẩn bị cho cuộc phản kích toàn diện quân Đường bên ngoài, nhưng trong thành thì bố trí cẩn thận, ngấm ngầm khống chế toàn thành mà không để Vương Thế Sung hay biết. Khi đó thì không sợ lão bán đứng chúng ta nữa.

Bạt Phong Hàn vui vẻ nói:

- Hảo tiểu tử! Quả nhiên có chút đường lối.

Khấu Trọng tiếp:

- Ta vốn có một ý là trước tiên đả thông đường hầm rồi phái thám tử thông qua địa đạo về Trần Lưu thông tin với quân ta. Nhưng ta lại sợ

vì chuyện nhỏ làm hỏng chuyện lớn, làm lộ đường hầm nên mới bỏ ý định đó.

Ngừng một chút, gã tiếp:

- Việc khẩn cấp nhất trước mắt là chúng ta phải bảo toàn thực lực, một khi thành bị phá sẽ toàn lực đột vây, đi xuống phía Nam đánh chiếm Tương Dương. Chiếm được thì chiếm, không chiếm được thì có thể theo đường thuỷ trở về Chung Ly rồi quyết một trận thư hùng với Lý Thế Dân.

Bạt Phong Hàn cười nhẹ:

- Ta đang đợi một ngày như thế đó. Những ngày tháng khổ sở phòng thủ Lạc Dương thật không dễ chịu chút nào, là sự khổ luyện trên con đường tu hành võ đạo.

Khấu Trọng bỏ tay trên vai hai gã xuống, hỏi:

- Tình hình lương thảo dự trữ của Lạc Dương thế nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Lương thực và nhu yếu phẩm có thể cung cấp cho hai chục ngày nữa. Việc cắt giảm ăn mặc là đương nhiên, ngoài ra cũng không được dùng nhiều dược phẩm quá. Đó chính là một trong những nguyên nhân mà chúng ta không dám phát động phản kích quy mô lớn.

Bạt Phong Hàn nhíu mày:

- Không dùng một đường hầm đã đào xong phải chăng là bất trí?

Khấu Trọng cười:

- Đúng là ý tưởng lớn gặp nhau. Ta cũng đang động não về việc đó. Nếu như chúng ta có thể sai người theo địa đạo ra ngoài mà thần không biết quỷ không hay, rồi bảo Tuyên Vĩnh sai người vận chuyển lương thực, dược phẩm và binh khí cung tên tới, một phần chuyển vào trong thành qua đường hầm, một phần cất giấu ở nơi kín đáo gần cửa ra đường hầm thì khi chúng ta bỏ chạy cũng không sợ thiếu lương thực cung tên. Cho dù Lý Thế Dân có đuổi mãi không tha thì chúng ta vẫn có vốn mà chơi với hắn.

Từ Tử Lăng quyết đoán:

- Việc này để ta đi cho!

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn còn dị nghị gì được nữa. Với linh giác thiên hạ vô song của Từ Tử Lăng, thoát khỏi đất địch thật dễ như trở bàn tay. Gã lại có thể dẫn quân vận chuyển lương thảo âm thầm tới mà thần không biết quỷ không hay.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Tất cả trông cậy vào Lăng thiếu gia.

Đưa tay chỉ về phía soái trại của Lý Nguyên Cát, gã nói tiếp:

- Nếu chúng ta đào một đường hầm đến tận ổ chó của Lý Nguyên Cát thì thế nào?

Bạt Phong Hàn bật cười:

- Thế thì trước hết phải làm thịt Vương Thế Sung mới được.

Khấu Trọng hỏi:

- Giết Lý Nguyên Cát thì vòng vây Lạc Dương sẽ tự giải khai. Vương Thế Sung làm sao lại không đồng ý?

Từ Tử Lăng hiểu rõ ý Khấu Trọng không muốn trơ mắt ngồi nhìn Đậu Kiến Đức thất bại nên gã lựa lời khuyên can:

- Đào một đường hầm như vậy thì ít nhất phải mất hai chục ngày, đó là dưới đất không gặp đá lớn hoặc mạch nước ngầm. Hơn nữa, lại gây trở ngại cho công trình đào địa đạo ở phía Nam thành nên kể cả khi Vương Thế Sung thành thực hợp tác thì về mặt thời gian vẫn không thực hiện được.

Khấu Trọng chán nản thốt:

- Được rồi. Tất cả cứ y kế tiến hành. Hy vọng Đậu Kiến Đức có thể đại triển thần uy, đánh chiếm được Hổ Lao. Khi đó thì chúng ta sẽ rút lui, tiện thể xuôi xuống phía nam đánh chiếm Tương Dương, hưởng chút phúc nhàn.

Hoàng hôn ngày hôm sau, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn dẫn quân xuất kích, hư trương thanh thế, thu hút sự chú ý của quân vây thành. Trần Lão Mưu nhân đó đả thông địa đạo, cửa ra được thiết kế rất xảo diệu và bí mật. Từ Tử Lăng lợi dụng cơ hội đó trở về Trần Lưu để vận chuyển lương thực, binh khí tới.

Nhằm che tai mắt địch, bọn Khấu Trọng luân phiên xuất kích, lấp hào phá tiễn lâu. Dưới lòng đất, Trần Lão Mưu toàn lực thi công, lợi dụng đường hầm thứ nhất mà phát triển rộng ra theo chiều ngang, đồng thời từ đó đào thêm hai đường hầm nữa. Năm ngày sau, Từ Tử Lăng nhân khi trời tối đã dẫn đội vận lương tới, đồng thời mang theo một tin tức xấu.

Chuyện là Lý Thế Dân cố ý truyền tin tức ra ngoài, giả vờ là ngựa của quân Đường đã hết cỏ ăn nên điều động một số quân lớn đi Hà Bắc lấy thức ăn cho ngựa.

Đậu Kiến Đức nghe tin cả mừng, cho rằng đây là cơ hội tốt để đánh chiếm Hổ Lao. Lão liền dẫn quân rời ổ, phát động đại quân từ Bản Phan đến bãi Ngưu Khẩu lập thành thế trận dài tới hơn hai chục dặm, phía bắc tới Hoàng Hà, phía Tây tới Phiếm Thuỷ, phía nam dựa vào Thước Sơn, rồi nổi trống trận khiêu chiến.

Lý Thế Dân kết trận ở bờ bên kia Phiếm Thuỷ để nghênh chiến, chỉ thủ không công, biến thành cục diện giằng co.

Vấn đề là quân Đậu thiếu lương trong khi Lý Thế Dân quân lính tinh nhuệ, lương thảo sung túc, lấy nhàn nhã đối phó với mỏi mệt. Sau lưng hắn lại có Hổ Lao hậu thuẫn nên nếu giằng co một thời gian thì quân Đường sẽ chiếm lợi thế lớn. Vì thế, bọn Tuyên Vĩnh, Hư Hành Chi mới không lạc quan về Đậu Kiến Đức.

Vào lúc đại quân Đường, Hạ quyết chiến đến nơi thì không khí trong thành Lạc Dương cũng ngày càng khẩn trương.

Khấu Trọng gọi Đơn Hùng Tín. Bạt Dã Cương tới cơ sở ở phía nam thành tiến hành hội nghị bí mật. Trước tiên, Khấu Trọng hỏi:

- Các vị từng nói Lý Nguyên Cát phụng mật dụ của Lý Uyên, ngoại trừ người trong tộc Vương Thế Sung thì những tướng lĩnh khác đều giết hết không tha. Tin tức này từ chỗ nào mà có?

Bạt Dã Cương đáp:

- Là do Trương Chấn Chu sai người tới bí mật thông báo, khuyên ta

nếu thấy tình hình không hay thì phải lập tức dẫn huynh đệ thủ hạ đào tẩu, không nên bán mạng cho tên tiểu nhân Vương Thế Sung.

Khấu Trọng gật đầu:

- Trương công là người tính tình trung thực, nói một là một hai là hai, không dùng lời hoang đường doạ khiếp chúng ta đâu.

Đơn Hùng Tín ngạc nhiên hỏi:

- Lúc trước, sao Thiếu Soái không trực tiếp hỏi cho rõ ngay?

Khấu Trọng thản nhiên:

- Vấn đề là Bạt đại tướng quân và Quách đại tướng quân là những người đã theo Vương Thế Sung nhiều năm nên sau khi trải qua một thời gian quan sát, ta mới dám khẳng định thành ý của các vị. Mong các vị đừng trách.

Bạt Dã Cương đáp:

- Thiếu Soái có suy nghĩ đó cũng hợp tình hợp lý.

Đơn Hùng Tín vui vẻ nói:

- Cuối cùng, Thiếu Soái cũng chịu thu nhận bọn ta rồi!

Khấu Trọng nói:

- Ta đã nói mọi người là huynh đệ thì sẽ là huynh đệ. Không biết có bao nhiêu tướng lĩnh không thuộc Vương hệ đứng về phía chúng ta?

Bạt Dã Dương dùng ngón tay đếm, đáp:

- Còn có hơn mười tướng lĩnh như Đoạn Đạt, Vương Long, Thôi Hoằng Chu, Tiết Đức Âm, Mạnh Hiểu Văn, Quách Thập Trụ, Vương Đức Nhân, Bỉnh Nguyên Chân, Dương Uông. Trừ Lang Phụng và Tống Mông Thu là hai con chó trung thành của Vương Thế Sung thì các tướng lĩnh ngoài họ Vương một lòng hướng về Thiếu Soái, hy vọng sau này có thể theo Thiếu Soái đánh thiên hạ, đánh vào Quan Trung, cắt cái đầu chó của Lý Uyên xuống.

Chỉ nghe ngữ khí của bọn Bạt Dã Cương đối với Lý Uyên là biết các tướng khác họ ở Lạc Dương vì thủ hạ và chiến hữu thương vong quá nhiều nên đã kết thành mối thâm thù không thể cởi bỏ được với nhà Đường ở Trường An rồi. Nếu không thì họ đã không đầu hàng Khấu Trọng mà chỉ cần mở cửa thành đón Lý Nguyên Cát là có thể được bái tướng phong hầu.

Khấu Trọng hỏi:

- Tình hình quân lính thủ hạ của các vị thế nào?

Đơn Hùng Tín lạnh lùng đáp:

- Quân số thuộc Vương Thế Sung bị tổn thất rất lớn. Trừ một vạn cấm vệ quân vẫn trung thành với lão thì gần hai vạn binh tướng còn lại đều là người của chúng ta. Chỉ cần Thiếu Soái hạ lệnh một tiếng, chúng tôi có thể lập tức đánh vào Hoàng cung, giết Vương Thế Sung không còn manh giáp.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Đó chỉ là hạ sách. Chúng ta nếu đã là huynh đệ thì ta cũng không giấu các vị nữa. Bọn ta đã đào ba đường hầm, khi tình thế nguy cấp có thể rời khỏi Lạc Dương, không cần ngồi trong thành chờ chết.

Hai người nghe xong vừa kinh hãi vừa vui mừng.

Đơn Hùng Tín hỏi:

- Thiếu Soái cũng không lạc quan về Đậu Kiến Đức sao?

Khấu Trọng hỏi ngược lại:

- Các vị lại lạc quan sao?

Hai người đồng thời lắc đầu.

Bạt Dã Cương nói:

- Thì ra Thiếu Soái đã để lại đường lùi rồi. Bọn ta phải phối hợp thế nào?

Khấu Trọng đáp:

- Chúng ta trước tiên phải nghiên cứu thật chi tiết việc rút lui để khi tình thế nguy cấp thì ai nấy đều biết mình phải làm gì. Chính là non xanh còn đó, lo gì thiếu củi đun. Biết là không thể mà vẫn làm là việc người trí không bao giờ làm, việc hy sinh một cách vô vị càng không có ý nghĩa gì. Nhưng một ngày Đậu Kiến Đức vẫn chưa thua thì Vương Thế Sung và chúng ta vẫn có chung lợi ích. Đồng thời, chúng ta có thể nắm được tình hình Hổ Lao sớm hơn Vương Thế Sung một bước nên quyền chủ động nằm trong tay chúng ta chứ không phải Vương Thế Sung nên hai vị có thể yên tâm.

Sau khi ba người thương lượng kỹ càng những chi tiết từ việc đối phó với tình hình trước mắt cho tới đại kế rút lui xong, bọn họ nhanh chóng chia tay. Khấu Trọng đến khu phía nam thành tìm Từ Tử Lăng

và Bạt Phong Hàn đang thử nghiệm đường hầm. Lúc này, hai gã đang đứng ở cửa vào địa đạo nói chuyện. Lính công binh dưới sự chỉ huy của Trần Lão Mưu miệt mài làm việc. Những thùng đất cát ùn ùn vận chuyển lên mặt đất rồi đưa tới địa điểm bí mật.

Bạt Phong Hàn thấy Khấu Trọng tới, vui vẻ hỏi:

- Chúng ta ra đầu kia đường hầm hít thở một chút không khí tươi mát bên ngoài thành được không?

Khấu Trọng cười đáp:

- Đương nhiên là tuân lệnh!

Ba gã với tâm tình thưởng thức khám phá cùng tiến vào địa đạo. Lập tức cả ba rơi vào một khoảng không gian dưới lòng đất được các cây cột gỗ và ván gỗ chống đỡ. Cứ cách mười trượng lại có treo một ngọn phong đăng, ánh lửa khẽ lay động trước những cơn gió nhẹ do hơn mười chiếc máy thông khí thổi vào đường hầm làm ba gã phát sinh cảm giác âm u quỷ dị. Lính công binh vẫn đang miệt mài đào đất, dùng cột và ván gỗ chống đỡ, thi công hai đường hầm khác. Ba gã thoải mái di chuyển trong đường hầm rộng một trượng, cao tám thước trong lòng đất.

Tại điểm dưới trại trên đồi cao là một không gian rộng rãi như một gian phòng khách.

Đây chính là nơi giao nhau của ba đường hầm, có một cầu thang lát đá dốc đứng lên trên. Bên trên còn một lớp đất dày chừng một trượng chưa đào, được chống đỡ bằng những cây cột và ván gỗ chắc chắn. Với nhĩ lực tinh nhạy của ba gã có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng vó ngựa, tiếng bước chân trong cao trại bên trên.

Bốn phía không gian rộng rãi bên dưới được đào nhiều hầm vừa sâu vừa rộng để làm nơi chứa đất khi đào lên phía trên. Về thiết kế thật không có gì phải phàn nàn. Vương Thế Sung tích trữ một lượng lớn gỗ nguyên liệu trong thành vốn định dùng để tu sửa cung điện. Thật không ngờ giờ đây số gỗ đó bị Trần Lão Mưu mang xuống xây đường hầm.

Ba gã dừng lại ngắm nghía nghiên cứu một lát rồi tiếp tục theo đường hầm thứ nhất để tới lối ra của đường hầm này ở phía nam.

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt:

- Thật kỳ lạ. Sao đi tới đây mà vẫn không hề có cảm giác ngột ngạt khó thở nhỉ.

Từ Tử Lăng đáp:

- Là vì chúng ta lợi dụng trổ những lỗ thông hơi ở dưới đáy những con hào của địch, lại bố trí máy thông khí đưa không khí vào trong hầm nên trong này mới thông thoáng như vậy. Sau khi hoàn thành đường hầm thứ nhất thì lại bố trí thêm những lỗ thông hơi ở lối ra. Nếu không thì chúng ta đã không thể thoải mái đi tới đây được.

Bạt Phong Hàn nói:

- Sức hấp dẫn của Thiếu Soái thật bất phàm nên mới có thể thu hút được nhiều nhân tài ưu tú làm việc cho ngươi như vậy. Như Trần Lão Mưu rất có thể sẽ trở thành Lỗ Diệu Tử thứ hai. Nếu không có lão, cho dù có nghĩ đến cách đào địa đạo cũng không có bản lĩnh để thực hiện.

Khấu Trọng cười:

- Ít nhất thì Trần công cũng đã ngang với một nửa Lỗ đại sư rồi. Ông ấy mà kết hợp với một nửa khác của Lỗ đại sư là Lôi lão ca lại thì khẳng định sẽ là một Lỗ Diệu Tử hoàn chỉnh. Hà hà!

Trong lúc nói cười, ba gã đã tới đoạn cuối đường hầm. Bậc thang đá dẫn ngược lên trên chừng hai trượng tới nắp hầm làm bằng sắt dày. Xem ra cánh cửa này rất nặng.

Từ Tử Lăng hiểu rõ nhất tình hình cửa ra đường hầm, gã giải thích:

- Bản thân cánh cửa này nặng hơn trăm cân, bên trên lại được trải đất cát cỏ cây để nguỵ trang, nằm giữa một đám cây cối rậm rạp, vô cùng bí mật. Sau khi mở ra lại được cột gỗ đỡ nên tiện cho chúng ta ung dung thoát ra ngoài.

Khấu Trọng vui vẻ trèo lên bậc thang đá, hai tay đỡ lên nắp hầm, tắc lưỡi:

- Ít nhất cũng phải nặng hơn hai trăm cân.

Gã vận công vào hai tay, nắp hầm dày nặng hé lên. Gió bên ngoài thổi qua khe hở nắp hầm tạo thành tiếng hù hù. Đồng thời, tiếng cành lá khua rì rào trong gió cũng vọng xuống đường hầm.

Khấu Trọng nhìn qua khe ra bên ngoài, than:

- Tại sao mà cảm giác khi nhìn bầu trời đêm từ trong thành Lạc Dương và nhìn từ chỗ này lại khác nhau đến thế? Vẫn là một bầu trời duy nhất mà!

Bạt Phong Hàn cười nhẹ:

- Bầu trời không có gì khác, nhưng nỗi lòng con người lại khác. Một

đằng là cảm giác của người bị vây khốn trong một toà thành trơ trọi, ở đây thì lại là trời đất tự do cho mình thoả sức tung hoành.

Bọn họ theo nhau phóng vọt ra. Cửa ra được bố trí ở sườn một con đồi nhỏ, bốn phía cỏ dại mọc đầy, cây cối mọc thành một khu rừng thưa. Sau khi đậy nắp hầm lại, cửa hầm đã hoàn toàn hoà lẫn vào trong đám cây cỏ um tùm.

Ba gã cẩn thận tiến lên đỉnh đồi, nằm phục xuống để theo dõi tình hình. Ánh đèn lửa trong cao trại cách khoảng hai trăm trượng trước mặt rọi tới. Thành Lạc Dương ở ngay trước mặt cách chừng một dặm.

Khấu Trọng khoái chí nhìn tình hình trong doanh trại trên cao, cười nhẹ:

- Nếu ta và Phi Vân Kỵ từ phía sau đánh úp thì đảm bảo sau khi vượt qua hào vào trại địch nhân mới phát giác.

Bạt Phong Hàn chỉ bốn toà tháp canh cao phía nam doanh trại nói:

- Phải cho bọn lính trên tháp canh đó ngủ đi mới được.

Khấu Trọng nói:

- Bằng thân thủ chúng ta thì có thể giải quyết các tháp canh đó trước, trong lúc chúng không hề phòng bị đúng không?

Lạc Thuỷ, Y Thuỷ uốn lượn chảy qua hai bên. Lạc Thuỷ chảy thẳng tới Lạc Dương, từ mé tây thành chảy vào trong thành. Dòng chính của Y Thuỷ thì chảy qua phía đông nam thành Lạc Dương. Một nhánh của nó chảy vào trong thành.

Khấu Trọng trầm ngâm:

- Đại kế rút lui của chúng ta có thể chia thành ba phần. Trước tiên cho mâu thuẫn thủ và đao tiễn thủ thông qua ba đường hầm bí mật tản ra bố trí ở sườn đồi này. Tiếp đó dùng kỳ binh từ đường hầm nhảy lên đánh úp doanh trại trên cao kia. Sau đó ba cửa thành mặt nam đồng thời mở toang, ùa ra đánh chặn quân địch định lên tiếp viện cho cao trại. Sau khi hội hợp với quân đánh úp cao trại thì rút về đây. Quân đội bố trí sẵn ở đây sẽ đón đánh truy binh địch, sau đó tất cả vừa đánh vừa lùi về phía nam. Thành công hay không phải xem chúng ta có thể tốc chiến tốc quyết, tiến vào quận Hoằng Nông trước khi quân Đường đóng ở hai thành Y Khuyết và Thọ An thấy động kịp tới chặn đường, sau đó men theo bờ đông Chiết Thuỷ thẳng tới Tương Dương.

Bạt Phong Hàn bàn:

- Ngươi nói nghe có vẻ dễ dàng, nhưng nếu muốn tốc chiến tốc quyết thì chúng ta phải đưa một lượng lớn chiến mã tới chỗ này. Trước hết phải lấp hào, phá huỷ trận địa địch nhân bố trí bên bờ hào đã.

Khấu Trọng cười đáp:

- Vì thế mới nói dụng binh trước hết phải dùng mưu, quan trọng nhất là phải động não. Chỉ cần chúng ta đào thêm đường hầm tới bên dưới trận địa chỗ mấy toà tiễn tháp của địch, đào rỗng bên dưới rồi dùng cột và ván gỗ chống đỡ. Khi phát động tấn công thì dùng dầu thiêu rụi con bà nó những cột trụ gỗ đó. Khi cột gỗ bị thiêu rụi thì trận địa tiễn tháp tự nhiên sẽ đổ sụp, chúng ta không cần phí sức mà cũng có thể đại phá trận địa kiên cố đó của địch.

Bạt Phong Hàn bật cười:

- Đúng là vừa học xong đã ứng dụng rất linh hoạt. Thật không tưởng nổi ngươi lại nghĩ ra được chiêu số tàn độc thất đức như vậy.

Khấu Trọng vui vẻ đáp:

- Toàn là nhờ lão ca ngươi chỉ điểm, càng tàn độc thì càng có cơ hội giành thắng lợi. Con mẹ nó! Ta đã sớm biến thành lòng như sắt đá rồi!

Từ Tử Lăng đề nghị:

- Lều trại, lương thực, vật dụng đều phải vận chuyển ra những chỗ bí mật bên ngoài trước thì mới thuận tiện cho chúng ta trên con đường rút chạy.

Khấu Trọng phấn khởi nói:

- Bọn ta đúng là ba tên thợ da thối hợp lại thành một Gia Cát Lượng. Dù cho Lý Thế Dân hắn trí kế như trời, Thiên Sách Phủ mãnh tướng như mây, mưu thần như mưa thì vẫn không thể bì kịp Ngoạ Long tiên sinh danh truyền thiên cổ. Con bà nó là con gấu. Lý tiểu tử muốn ta chết dễ dàng làm sao được. Ồ!

Ba gã đồng thời biến sắc.

Phía sau vang lên tiếng y phục xé gió cho thấy có người đang phi thân rất nhanh về phía bọn họ.

(

Chương 656: Đại thế đã mất

Ba người vẫn nằm nguyên như cũ, chỉ quay đầu nhìn lại. Trong bóng tối giữa khu rừng thưa, một thân hình mềm mại đẹp mắt đang lướt đến. Rõ ràng đối phương chưa phát hiện ra bọn họ, tốc độ vẫn được giữ nguyên.

Nữ tử đó vừa lên đến sườn đồi, lập tức kinh hãi dừng lại, mặt mày biến sắc. Đến khi nhìn rõ ba người bọn họ, vẻ kinh hãi liền trở thành ngạc nhiên, nàng ta đưa tay chắn lên bộ ngực đang nhấp nhô, cất tiếng hỏi trong hơi thở dồn dập:

- Ta đang vội vã nghĩ cách tìm các ngươi đó. Sao các người lại ở đây?

Thì ra đó là mỹ nhân quân sư Trầm Lạc Nhạn. Nàng có vẻ gầy hơn so với trước kia, nhưng vẫn hấp dẫn mê hồn.

Ba người cùng ngồi cả dậy, Khấu Trọng gãi đầu nói:

- Chẳng lẽ ngươi không biết Lạc Dương đang bị Lý Nguyên Cát trùng trùng vây khốn sao? Nếu hắn phát hiện Trầm đại tỷ ngươi đến thăm bọn ta, đối với Thế Tích huynh chỉ có hại mà thôi.

Thân mặc kình trang dạ hành, Trầm Lạc Nhạn vẫn còn chưa định thần lại, nàng ta đến trước mặt ba người rồi nhỏ giọng nói:

- Ta không có thời gian và tâm trạng để nói chuyện phiếm với các ngươi. Chiến cuộc Đường Hạ đã phân thắng bại. Lý Thế Dân đại thắng và bắt sống Đậu Kiến Đức. Bây giờ Lý Thế Dân đang dẫn quân

quay lại Lạc Dương còn Thế Tích thì phụng mệnh toàn lực đánh phá Trần Lưu để cắt đứt mọi liên hệ giữa Thiếu soái quân ở Trần Lưu và Lạc Dương. Các ngươi muốn sống thì lập tức chạy càng xa càng tốt. Ài! Phải lập tức đào tẩu, chạy đến Đại Giang là con đường sống duy nhất, nhưng phải tránh được quân Đường ở Thọ An và Y Khuyết.

Ba người đồng thời biến sắc. Tuy bọn gã sớm đã dự định Đậu Kiến Đức sẽ thất bại, nhưng không ngờ lại thua nhanh và thua thảm đến thế, khiến cho bọn họ không kịp trở tay trong tình thế mọi việc vẫn chưa chuẩn bị ổn thỏa.

Hít một hơi khí lạnh, Khấu Trọng nói:

- Sao Đậu Kiến Đức lại có thể vô dụng như thế?

Sợ ba người không tin rồi lỡ mất cơ hội tốt để đào tẩu, Trầm Lạc Nhạn vội giải thích:

- Đậu Kiến Đức trúng kế dụ địch, lão đem quân đến Hổ Lao dàn trận, nhưng Tần Vương lại không ra ứng chiến. Để cho quân Hạ chờ từ giờ Thìn đến hết giờ Ngọ, binh tướng mỏi mệt, Lý Thế Dân mới sai Vũ Văn Trí Cập dẫn ba trăm khinh kỵ chạy vòng qua mé Tây của quân Đậu Kiến Đức để gây sự chú ý, sau đó đích thân dẫn Huyền Giáp kỵ binh xông thẳng vào, đại quân Đường thất ào ạt tiến sát theo sau. Sau một hồi giao chiến, Tần Vương cùng với toán Huyền Giáp kỵ binh xuyên thủng thế trận của Hạ quân, sau đó lại đánh vòng lại từ phía sau. Chỉ vài lần xung kích như thế, Đậu quân đã hoàn toàn tan rã. Quân Đường thừa thắng truy kích hơn ba mươi dặm, chém hơn ba ngàn đầu người. Được tướng sỹ liều chết bảo vệ, Đậu Kiến Đức bỏ chạy về phía bãi Ngưu Khẩu nhưng cuối cùng toàn bộ bị Bạch Sỹ Nhượng và Dương Vũ Uy bắt sống. Trong trận chiến đó Đậu quân bị bắt sống đến năm vạn người nhưng đều được Lý Thế Dân phóng thích ngay sau đó, để cho bọn họ tự động về quê. Đậu Kiến Đức đã

tiêu, tiếp đó sẽ đến các ngươi. Bây giờ mà không chạy thì còn chờ lúc nào nữa!

Tim Khấu Trọng như chùng xuống, nghĩ đến Đậu Kiến Đức oai hùng một đời, năm xưa uy phong lừng lẫy, giờ đây lại trở thành tù binh dưới thềm, sống chết nằm trong tay người khác, trong lòng gã cảm thấy khó chịu tưởng chừng muốn khóc.

Lý Thế Dân nói không sai, gã nhờ Đậu Kiến Đức đến giúp chỉ là làm hại lão, khiến sự bại vong của lão càng thêm nhanh chóng.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng thì đang băn khoăn về việc làm sao đào tẩu trong lúc địa đạo chưa được đào xong và công cuộc bố trí cũng chưa hoàn tất, cả hai đều không biết nói sao.

Trầm Lạc Nhạn nói vẻ gấp rút:

- Sao các ngươi trở nên câm hết cả vậy? Ta không phải nói đùa với các ngươi đâu! Lý Uyên đã hạ thánh chỉ lệnh Tần Vương phải mang đầu Khấu Trọng về gặp lão, chuyện này đích thân Thế Tích nói với ta đó.

Khấu Trọng gắng gượng chấn khởi tinh thần, cười khổ nói:

- Xin mỹ nhân quân sư hãy yên tâm. Lý Thế Dân muốn chặt đầu ta thì phải hỏi Tỉnh Trung Nguyệt trong tay ta trước mới được.

Trừng mắt nhìn gã, Trầm Lạc Nhạn nói:

- Đến chết không chừa!

Đoạn nàng ta khẽ cúi đầu, hạ giọng:

- Chuyện ở Trường An, vẫn chưa có cơ hội cảm tạ các ngươi.

Khấu Trọng nói:

- Mọi người là bằng hữu lâu năm mà.

Vẻ mặt Trầm Lạc Nhạn cho thấy nàng ta đang nhớ đến cái chết của Lý Mật, ánh mắt tối đi, lặng lẽ không nói.

Từ Tử Lăng không muốn nàng ta nghĩ về những việc thương tâm, gã cất tiếng hỏi:

- Việc Đậu quân bị phá xẩy ra đã bao lâu rồi?

Trầm Lạc Nhạn chợt nhớ ra mục đích của chuyến đi này, vội đáp:

- Ba ngày trước đây. Sáng nay Lý Thế Dân đã dẫn quân xuất phát, ta đoán toán tiên phong của y chậm nhất là sẽ đến Lạc Dương sau năm ngày. Các ngươi lập tức rời khỏi đây đi!

Chợt nàng ta khẽ nhíu mày hỏi:

- Sao các ngươi có thể ra được đến đây dễ dàng như không vậy?

Dù cho tin tưởng Trầm Lạc Nhạn nhưng việc đó quá quan trọng, Khấu Trọng không dám tiết lộ chân tướng, lại không nỡ nói dối nàng ta, gã ghé sát vành tai xinh xinh của nàng nói khẽ:

- Đó là cái hay của việc đi từ chỗ thấp lên đến chỗ cao.

Bạt Phong Hàn sợ Khấu Trọng càng nói càng làm lộ chuyện, vội lên tiếng:

- Lý phu nhân chí tình chí nghĩa, ba huynh đệ ta vô cùng cảm kích. Đây là chỗ thị phi, phu nhân không nên ở lại lâu. Bọn ta cũng còn phải về thành chuẩn bị việc rút lui.

Hắn cố ý gọi nàng ta là Lý phu nhân để nhắc nhở Trầm Lạc Nhạn về thân phận và vị trí của nàng, việc sơ hở sẽ làm liên lụy Lý Thế Tích.

Quả nhiên, vừa nghe vậy Trầm Lạc Nhạn đã khẽ run lên, nàng khẽ liếc nhìn Từ Tử Lăng, dường như có gì muốn nói nhưng không thể nói ra. Cuối cùng Trầm Lạc Nhạn chỉ cúi đầu hạ giọng:

- Các ngươi bảo trọng, vạn lần không được ỷ vào cái dũng của kẻ thất phu.

Nói xong nàng xoay mình, nhanh chóng rời khỏi theo con đường mà nàng đến.

Ba người đứng trên sườn đồi, nhìn theo hình bóng khuất dần trong rừng của Trầm Lạc Nhạn, cùng ngẩn người một lúc lâu. Lát sau Khấu Trọng nói:

- Cơn ác mộng của bọn ta dường như chỉ mới bắt đầu, làm sao bây giờ?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Việc cấp bách nhất là sai người nhanh chóng đào xong đường địa đạo để có thể phá được trận địa địch nhân, mặt khác làm thêm Hà mô xa để lấp hào. Phải làm liên tục ngày đêm để trong một cho đến hai ngày phải hoàn thành mọi việc. Việc Đậu Kiến Đức bị bắt chỉ những tướng lĩnh cao cấp nhất mới được biết, không được tiết lộ trong quân. Chúng ta phải chạy đua với thời gian, chỉ cần đột vây được trước khi Lý Thế Dân đến, khi đó bên ngoài trời cao đất rộng

thoải mái tung bay, rồi sẽ có một ngày chúng ta trở lại.

Khấu Trọng nói:

- Điều đáng lo ngại nhất là Lý Nguyên Cát dùng phi tiễn truyền thư thông báo cho Vương Thế Sung trước một bước thì tên tiểu nhân phản phúc vô nghĩa này tất sẽ bán rẻ chúng ta.

Bạt Phong Hàn bàn vào:

- Vì vậy chúng ta tất phải cho bọn Bạt Dã Cương biết được chuyện này để đề phòng trước. Nếu Vương Thế Sung hành động thì bọn ta sẽ giết con bà nó đến không còn manh giáp.

Sau khi nắm bắt được hình thế sông núi xung quanh lối ra, bọn họ theo địa đạo về thành, triệu tập hội nghị khẩn cấp ở trụ sở thành vệ phía Nam. Thông báo tin xấu liên quan đến chuyện Đậu Kiến Đức bại trận bị bắt cho bọn Dương Công Khanh, Ma Thường, Trần Lão Mưu, Bạt Dã Cương, Đơn Hùng Tín và Quách Thiện Tài xong, Khấu Trọng nói:

- Đại thế Lạc Dương đã mất, chỉ còn cách triệt thoái về phía Nam, tuy nhiên có rút thì cũng phải rút sao cho đẹp mắt.

Tiếp đó gã trình bày đại kế lui quân.

Trần Lão Mưu vỗ ngực bảo đảm:

- Chỉ cần thêm một ít nhân thủ, địa đạo có thể được hoàn thành trước hoàng hôn ngày kia.

Ma Thường cũng lên tiếng:

- Xin giao cho thuộc hạ phụ trách Hà mô xa.

Khấu Trọng quyết định:

- Vậy chúng ta sẽ rút quân vào đêm ngày kia. Trong khoảng thời gian này chúng ta không được phạm bất cứ sai lầm nào, mỗi động tác đều vì mục tiêu rời khỏi đây một cách an toàn. Ta muốn người của chúng ta phải khống chế toàn thành một cách nghiêm mật, không để lọt tin tức gì ra ngoài thành. Bất kỳ thư tín nào được bắn vào từ ngoài thành bắn đều phải đến tay ta chứ không phải là Vương Thế Sung.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều nắm được suy nghĩ của người kia - đối diện với sinh tử trước mắt, cuối cùng Khấu Trọng đã trỗi dậy từ chỗ chìm đắm trong sự nản chí và âu lo, trở lại thành một thống soái vô địch xem chiến tranh như trò chơi, sắc bén và vô tình như Tỉnh Trung Nguyệt.

Bạt Dã Cương nhíu mày:

- Vậy có nên thu thập Vương Thế Sung trước không?

Bạt Phong Hàn đưa ngón cái lên tán thưởng:

- Dã Cương huynh được lắm.

Khấu Trọng ung dung mỉm cười:

- Lão Bạt không cần phải nhắc nhở tiểu đệ.

Đoạn gã quay sang nói với Trần Lão Mưu và Ma Thường:

- Trần công và Ma tướng quân không cần phải lãng phí thời gian ở đây, các vị hãy toàn lực làm tốt những việc vừa mới được quyết

định, những chuyện khác để cho bọn ta.

Trần Lão Mưu và Ma Thường vui vẻ lĩnh mệnh rời khỏi.

Khấu Trọng hỏi Dương Công Khanh:

- Xin Dương công chỉ điểm!

Dương Công Khanh vuốt râu mỉm cười:

- Con người ta đã già nua lạc hậu rồi! Thiếu soái cứ phân định mọi việc. Đại trượng phu da ngựa bọc thây, sống chết không đáng phải nhắc đến.

Khấu Trọng nảy sinh cảm giác bất tường, trước kia bao lần cùng với Dương Công Khanh vào sinh ra tử nhưng chỉ có lần này ông ta nhắc đến cái chết. Nhưng gã cũng không thể nghĩ ngợi nhiều, chỉ đành lắc đầu bỏ qua chuyện đó, đoạn nhìn Bạt Phong Hàn nói:

- Ta vẫn luôn né tránh một trận chiến kiểu đường phố với Vương Thế Sung để bảo toàn thực lực. Vì vậy chúng ta phải phong tỏa tin tức Đậu Kiến Đức bị bắt. Nếu ta đoán không sai, Lý Nguyên Cát biết tin này còn muộn hơn bọn ta.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ đồng ý:

- Lý Thế Dân giấu Lý Nguyên Cát chuyện này, bởi vì hắn muốn Vương Thế Sung đầu hàng hắn chứ không phải đầu hàng Lý Nguyên Cát.

Mọi người cùng ngồi quanh bàn, sở thành vệ chỗ sáng chỗ tối dưới ánh đèn lấp lánh, bỗng nhiên Từ Tử Lăng nhớ đến Sư Phi Huyên. Khung cảnh đầy cảm xúc khi gặp nàng lần đầu tiên hiện lên trong

đầu gã, mọi việc cũng xảy ra ở tại Lạc Dương này, nhưng tâm tình lúc đó và bây giờ thực khác nhau một trời một vực.

Bạt Phong Hàn nhún vai nói:

- Mọi việc cứ làm theo phương pháp của các ngươi. Nói cho cùng thì ta chỉ là một kiếm thủ độc lai độc vãng, trong lòng chỉ có chuyện giết người hoặc bị người giết. Còn Thiếu soái ngươi là lãnh tụ tối cao thống lĩnh toàn quân, tất nhiên phải suy nghĩ cho đại cục, hướng đến thắng lợi cuối cùng.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Hiểu ta ngoài Từ Tử Lăng thì còn có Bạt Phong Hàn ngươi.

Ánh mắt rực sáng, gã quay sang Bạt Dã Cương, trầm giọng nói:

- Vì vậy tạm thời không phí tâm phí sức về chuyện Vương Thế Sung, bây giờ ba vạn người chúng ta đối với sáu ngàn cấm vệ quân của hắn, sao đến lượt hắn mở miệng gây khó dễ.

Vẻ hoàn toàn thỏa mãn, Bạt Dã Cương thi lễ:

- Tuân lệnh!

Khấu Trọng nói:

- Từ lúc này trở đi, ta muốn có một đại tướng quân cho người luân phiên liên tục canh giữ tại tường thành phía Đông, đặc biệt chú ý động tĩnh của địch quân ngoài thành ở mạn đó. Hễ có gì lạ phải lập tức báo cáo.

Quách Thiện Tài lên tiếng:

- Việc này để cho thuộc hạ phụ trách.

Khấu Trọng cười nói:

- Vậy xin trông nhờ ngươi. Nói thực thì hoàn cảnh ác liệt hơn ta cũng đã trải qua, chỉ cần mọi việc làm theo kế hoạch, chúng ta sẽ an toàn vượt được cửa ải này.

Mọi người đều hiểu cái “hoàn cảnh ác liệt hơn” đó chính là nói đến trận chiến ở Hách Liên bảo. Sự thật trước mắt, bọn ba người Bạt Dã Cương càng thêm phần tin tưởng, lần lượt nhận lệnh lui ra.

Lúc này chỉ còn lại Dương Công Khanh, Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng. Trong sảnh đường rộng lớn, ánh đèn lấp lóe trở nên mỏng manh, làm cho khung cảnh như mang dáng vẻ lạnh lẽo thê lương trước trận đại chiến.

Dương Công Khanh cất tiếng:

- Nếu như Lý Thế Dân dùng thuyền theo đường thủy quay lại, qua Đại Hà rồi xuôi dòng theo Lạc Thủy và Thuận Thủy thì không cần bốn ngày hắn có thể đến Lạc Dương.

Bọn Khấu Trọng nghe vậy đều thấy lạnh người. Đậu Kiến Đức bị bắt ba ngày trước đây, nếu Lý Thế Dân chia quân làm hai đạo thủy lục tiến đến Lạc Dương thì đạo thủy quân lúc nào cũng có thể xuất hiện trước mắt.

Bạt Phong Hàn nói:

- May mà theo nguồn tin tình báo đáng tin cậy thì Lý Thế Dân bỏ đường thủy, chọn đường bộ.

Tiếp đó y ngạc nhiên nói tiếp:

- Sau sắc mặt hai người trở nên khó coi vậy?

Khấu Trọng cười khổ:

- Nếu như đối thủ không phải Lý Thế Dân, mấy lời của Dương công tuyệt không làm lung lay lòng tin của ta.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Sự lo lắng của Thiếu soái không phải không có lý do đâu.

Bạt Phong Hàn giật nảy mình, nhíu mày hỏi:

- Ý các ngươi là Lý Thế Dân sớm đã tính đến việc Trầm Lạc Nhạn sẽ báo tin cho bọn ta, vì vậy không nói thực với Lý Thế Tích về việc sắp xếp hành quân?

Dương Công Khanh nghe vậy chẳng hiểu gì cả, lão ngơ ngác hỏi:

- Tin tức đến từ Trầm Lạc Nhạn? Thực ra là chuyện gì vậy?

Sau khi giải thích mọi việc, Khấu Trọng nói:

- Càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi. Lý Thế Tích biết rõ quan hệ giữa Trầm Lạc Nhạn với bọn ta, vì vậy hắn phải dấu nàng ấy việc này, vì sao hắn lại tự mình nói cho Trầm Lạc Nhạn biết?

Dương Công Khanh nói:

- Việc này cũng không phải là lạ. Nghe nói con người Lý Thế Tích

khá trọng tình nghĩa, có thể vì các ngươi có ân với phu nhân hắn nên cố ý để cho Trầm Lạc Nhạn có cơ hội báo đáp.

Khấu Trọng còn chưa kịp lên tiếng đã thấy Bạt Dã Cương xông vào, hớt ha hớt hải nói:

- Một đạo thủy quân Đường theo Lạc Thủy đang đến.

Bên tai bốn người như có tiếng sét dậy đất vang lên, ai nấy đều rợn tóc gáy, mắt mũi quay cuồng.

Chuyện đáng sợ nhất cuối cùng đã xảy ra.

“Sầm!”

Khấu Trọng đập mạnh tay lên bàn, quát lớn:

- Hảo tiểu tử! Lại đùa giỡn với ngươi một phen.

Bạt Phong Hàn đứng dậy, sắc mặt trở nên vô cùng tàn khốc, lạnh lùng cất tiếng:

- Binh đến tướng ngăn, nước đến đắp đê. Để ta xem Lý Thế Dân có phải có ba đầu sáu tay hay không.

Dương Công Khanh cũng đứng dậy theo:

- Chúng ta lên mặt thành xem thử.

Từ Tử Lăng cúi đầu nhìn đôi bàn tay trắng trẻo thon dài, nhưng trong lòng gã không hề cảm thấy kinh hãi, gã bỗng nhiên hiểu rõ một cách sâu sắc bản chất của chiến tranh, đó chính là bất chấp thủ đoạn để giành lấy thắng lợi cuối cùng, khi tranh phong với địch nhân thì tình

nghĩa nhân từ đều không có chỗ đứng.

Ai đủ tàn nhẫn mới có thể sống sót.

Nhưng cho đến lúc này, Khấu Trọng vẫn chưa đủ tàn nhẫn, đương nhiên Từ Tử Lăng gã thì còn thiếu nhiều nữa.

Gã từ từ đứng dậy.

Bốn đôi mắt cùng nhìn cả vào Khấu Trọng lúc này vẫn còn ngồi trên ghế.

Khấu Trọng thầm hít một hơi, chậm rãi nói:

- Lý Thế Dân muốn giết Khấu Trọng ta, đây là cơ hội duy nhất, nếu bỏ lỡ cơ hội ở Lạc Dương này thì hắn không bao giờ có thể làm được điều đó.

Gã đứng bật dậy, ngang nhiên sải bước đi ra cửa đại sảnh. Mỗi bước đi của gã đầy dứt khoát tỏ rõ quyết tâm mạnh mẽ, phối hợp với tư thái long hành hổ bộ và dáng vẻ uy mãnh, tiếng bước chân tạo thành một tiết tấu kỳ dị, tỏa ra niềm tin mãnh liệt.

Bọn Bạt Phong Hàn như cơn gió lần lượt theo sau, thẳng tiến ra chiến trường.

(

Chương 657: Kiến Đức quy tiên

Tiếng trống như sấm, kèn hiệu rền vang. Nhưng đó không phải tiếng trống tiến công mà là nhạc khúc hoan nghênh Lý Thế Dân khải hoàn trở về.

Quân vây thành của Lý Nguyên Cát toàn bộ đổ ra vùng bình nguyên ở ngoại thành bày trận thế, đèn đuốc sáng rực cả vùng, ánh sáng chiếu rõ gần trăm thuyền hạm từ đại giang kéo đến, bóng buồm lớp lớp giăng đầy trên dòng Tào Cừ và Lạc Thủy, trăng sao trên trời dường như cũng bị che mờ.

“Bùng bùng…”

Hai chiến thuyền lớn dẫn đầu phóng pháo hiệu mừng thắng lợi, nhất thời ánh lửa lấp loáng, khói bốc lên cao, hàng vạn quân Đường trên bình nguyên hòa với đoàn quân đã lên bờ vây Lạc Dương cùng lớn tiếng hoan hô. Tiếng reo hò tựa như thủy triều ập vào thành Lạc Dương, sĩ khí dâng cao đến cực điểm.

Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn, Từ Tử Lăng, Bạt Dã Cương và Dương Công Khanh leo lên đầu tường thành đông. Vương Thế Sung, Vương Huyền Ứng, Vương Huyền Thứ cùng với Vương Hoằng Liệt, Vương Hành Bổn, Vương Thế Đạn các tướng lĩnh thuộc họ Vương đã sớm một bước lên đến mặt thành quan sát tình hình địch. Các tướng lĩnh ngoại tộc có Quách Thiện Tài, Đơn Hùng Tín, Đoạn Đạt, Thôi Hoằng Đan, Mạnh Hiếu Văn, Trương Đồng Nhân đều đứng ngẩn ra trên tường thành, người người mặt mày u ám, ánh mắt lo sợ nhìn về phía quân Đường sĩ khí cao ngất, thanh thế ngút trời.

Trên tường thành Lạc Dương, từ Vương Thế Sung cho đến mỗi binh sĩ thủ thành đều mất hết ý chí, chìm ngập trong sợ hãi và tuyệt vọng.

Bọn Khấu Trọng đi đến đứng bên phải Vương Thế Sung cùng quan sát quân địch.

Mặt cắt không còn chút máu, Vương Thế Sung liếc Khấu Trọng đang đứng bên cạnh một cái, ánh mắt lại hướng về thành ngoại, đoạn nói nhỏ:

- Đậu Kiến Đức xong rồi!

Khấu Trọng rởn cả gai ốc không nói tiếng nào.

“Thùng! Thùng! Thùng!”

Tiếng trống với tiết tấu hào hùng cất lên từ trong tiếng hoan hô vang dội. Âm thanh reo hò của quân Đường dần dần nhỏ đi, thay vào đó là tiếng bước chân tiến về phía trước, nhịp bước chỉnh tề như một. Thứ âm thanh đó đối với tướng sĩ phe thủ thành lại tựa như tiếng bùa chú đòi mạng.

Phía Đại Đường chia thành tam quân từ bình nguyên giữa Tào Cừ và Lạc Thủy bắt đầu tiến về Lạc Dương. Đi đầu là vài hàng mâu thuẫn thủ, tiếp theo là đao tiễn thủ và kỵ binh, quân dung cường thịnh, sĩ khí ngất trời.

Ngoài thành rợp bóng cờ xí, trận hình như biển. Chỉ riêng uy thế đó đã khiến người ta sinh ra cảm giác chưa đánh đã bại, khí thế bá đạo kia không cách gì chống đỡ được.

Khấu Trọng tụ công vào song mục, nhìn về phía một đội nhân mã

đang từ thuyền lên bờ. Người dẫn đầu chính là Lý Thế Dân, bên cạnh có một tù nhân bị trói chặt ngồi trên ngựa cúi đầu ủ rũ là Đậu Kiến Đức, kế tiếp là chúng đại tướng bao gồm Trưởng Tôn Vô Kỵ, Uất Trì Kính Đức, Bàng Ngọc, La Sĩ Tín, Tần Thúc Bảo, Lý Thần Thông, Lý Nam Thiên, Khang Sao Lợi, Trình Giảo Kim, Vương Quân Khuếch tiền hô hậu ủng, hợp với đoàn người nghênh đón hắn gồm có Lý Nguyên Cát, Khuất Đột Thông, Tiết Vạn Triệt cùng hiên ngang tiến về phía thành Lạc Dương.

Trống trận rền vang, tiếng vó ngựa chấn động cả mặt đất.

Quân Đường di chuyển trên vùng bình nguyên giữa hai dòng sông, tới lúc tiến đến cách vòng chiến hào thứ hai năm trượng thì một tiếng hiệu lệnh vang lên. Đoàn quân răm rắp dừng lại thể hiện sự huấn luyện cực kỳ chu đáo, đồng thời tạo cho người ta cảm giác bị uy hiếp.

Các tướng sĩ thủ thành ai nấy đều tỏ vẻ ý khiếp sợ, sắc mặt xám ngoét.

Được quân Đường dạt ra hai bên nhường lối, Lý Thế Dân và Lý Nguyên Cát thống lĩnh nhân mã từ từ tiến thẳng tới bên ngoài vòng hào thứ hai, sau đó dàn thành hàng ngang nhìn lên bọn Vương Thế Sung và Khấu Trọng đang đứng trên thành.

Khấu Trọng nhìn xuống Đậu Kiến Đức đang bị trói giật cánh khuỷu trên ngựa, vừa đúng lúc ông ta ngẩng đầu nhìn lên. Ánh mắt hai người gặp nhau, Đậu Kiến Đức lập tức lộ vẻ xấu hổ cúi đầu tránh cái nhìn của gã. Thần tình Đậu Kiến Đức tiều tụy, trong mắt đầy vẻ hoảng loạn và tuyệt vọng của kẻ cùng đồ mạt lộ. So với một Hạ Vương uy phong bát diện, lòng tin ngất trời lúc trước thật khiến người ta không khỏi mủi lòng.

Nhìn cảnh Đậu Kiến Đức bị áp giải tới giữa Lý Thế Dân và Lý Nguyên Cát, người ta càng hiểu rõ là thắng lợi đã hoàn toàn nằm trong tay hai anh em hắn.

Lý Thế Dân nhìn lên trên tường thành đúng lúc Khấu Trọng cũng đang trừng mắt nhìn hắn. Tuy khoảng cách đến cả ngàn bộ nhưng vì hai người đều là cao thủ nên có thể nhìn rõ thần tình đối phương. Ánh mắt đôi bên tựa như đao kiếm giao phong, tuyệt không có chút gì nhượng bộ.

Vương Thế Sung dường như mất đi năng lực khống chế bản thân, nhiệt lệ trào ra bi thảm hô lớn:

- Hạ Vương!

Đậu Kiến Đức thân hình chấn động nhưng không đáp lời.

Không buồn ngó đến Vương Thế Sung, Lý Thế Dân nhìn về phía Khấu Trọng lớn tiếng:

- Thiếu Soái! Thế Dân có nói sai không?

Khấu Trọng còn chưa kịp trả lời, Lý Nguyên Cát đã hét lớn:

- Khấu Trọng! Chỉ cần ngươi không mất trí thì chắc cũng biết đại thế đã mất. Nếu còn không quỳ xuống xin tha, lập tức hiến thành đầu hàng, ta sẽ cho ngươi muốn sống không được mà muốn chết cũng chẳng xong.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ quả đúng như dự liệu. Lý Nguyên Cát muốn cho Lý Thế Dân và bọn họ trở thành như nước với lửa, không còn cơ hội đàm phán.

Lý Thế Dân nghe vậy liền chau mày nhưng cũng không biết phải làm sao. Suy cho cùng hai bên đã trở thành tử địch, hơn nữa Lý Nguyên Cát lại phụng mật dụ của Lý Uyên mà tới, cho dù hắn là chủ soái của quân Đường nhưng trước mặt ba quân đâu thể thốt lời bênh vực bọn Khấu Trọng.

Khấu Trọng thu nhiếp tâm thần hắng giọng nói với sắc mặt cực kỳ lạnh lùng:

- Tề Vương khách khí rồi, ngươi nhìn xem Khấu Trọng ta có phải là hạng người quỳ gối xin tha không?

Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim ở đằng sau Lý Thế Dân lộ ra thần sắc buồn bã lắc đầu quầy quậy. Đám tướng lĩnh dưới quyền Lý Nguyên Cát thì nhao nhao chửi rủa.

Lý Nam Thiên bên cạnh Lý Nguyên Cát cao giọng nói:

- Khấu Trọng ngươi chết đến nơi vẫn còn lớn lối. Đậu Kiến Đức trước mặt chính là tấm gương cho ngươi. Dám chống lại Đại Đường ta thì không kẻ nào có thể an lành cả, ngươi…

Đúng lúc đó, tiếng cười của Bạt Phong Hàn chợt vang lên chấn động cả trên dưới tường thành, lộ ra dũng khí xem thường cái chết, lòng tin và khí phách ngạo thị thiên hạ của hắn. Lời mắng chửi của Lý Nam Thiên bị ngắt ngang làm cho khí thế của quân Đường giảm đi một chút.

Bạt Phong Hàn nói lớn:

- Hiện tại Lạc Dương chưa bị phá, thắng bại còn chưa rõ mà các ngươi đã khẩu xuất cuồng ngôn, điều này quả thật nực cười.

Khóe miệng Lý Nguyên Cát nhếch lên với một vẻ đầy thù hận, cuối cùng phá ra một tràng cười đáng sợ:

- Thắng bại chưa rõ? Cái đó mới đúng là đáng cười. Ta đại diện phụ hoàng đưa ra một điều kiện. Nếu như trong vòng mười tiếng trống mà Khấu Trọng ngươi không ra ngoài thành quỳ xuống xin tha thì ta sẽ lập tức giết chết Hạ Vương.

Đậu Kiến Đức bên cạnh hắn cố rướn thẳng thân người đang bị trói chặt, lớn tiếng nói với thanh âm khàn khàn:

- Tiểu Trọng đừng làm chuyện khờ dại, nhớ phải báo thù cho…

Tiết Vạn Triệt ở phía sau chồm lên trước, phóng ra một chỉ ngắt ngang lời nói của Đậu Kiến Đức.

Toàn trường yên ắng không một tiếng động, chỉ có tiếng gió thu u u quét qua trong và ngoài thành khiến cho hàng trăm ngọn đuốc bị thổi phần phật, những tia lửa nhỏ không ngừng văng ra rồi tắt ngấm.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Quỳ xuống xin tha, cũng dễ thôi mà.

Trước tiên gã chạm khẽ vào Từ Tử Lăng, sau đó lùi lại, đoạn nhảy lên mép thành lộn một vòng rồi cứ thế từ bờ tường cao ba mươi trượng lao vụt xuống đất. Người người nhìn thấy đều rùng mình kinh hãi.

Từ Tử Lăng cũng nhảy lên bờ tường, hai tay giang rộng ra hiệu cho hai bên nhân mã đừng khinh cử vọng động. Gã và Khấu Trọng tâm ý tương thông, biết Khấu Trọng muốn một mình từ trong trận địch cứu Đậu Kiến Đức đem về.

Trên mặt tường thành, từ Vương Thế Sung cho đến binh lính ai cũng tiến sát tới mép tường thò đầu nhìn xuống. Thân hình Khấu Trọng đang không ngừng lộn vòng trong không trung. Trong lòng họ không nỡ thấy gã tan xương nát thịt nhưng lại không thể không nhìn.

Việc nhảy xuống từ độ cao ba mươi trượng quả thực đã vượt quá khả năng con người, chỉ sợ tam đại tông sư cũng không an nhiên tiếp đất được.

Khấu Trọng lập tức biến thành tiêu điểm cho ánh mắt của toàn bộ tướng sỹ hai phe.

Gã bất ngờ lộn thêm một vòng, không những thế rơi chậm lại mà lúc cách mặt đất khoảng một trượng thân thể còn hơi bốc lên một chút, sau đó nhẹ như chiếc lá đáp xuống mặt đất.

Binh sĩ trên thành òa lên hò reo chấn động cả bầu trời. Ai cũng cho rằng Khấu Trọng là thiên thần hạ phàm, lập tức sĩ khí tăng mạnh.

Lý Nguyên Cát hô lớn:

- Trước tiên phải quỳ xuống xin tha đã. Đánh trống!

“Thùng!”

Khấu Trọng chân điểm đất tiến về phía trước, đến vòng hào thứ nhất ở ngoài tường thành lập tức phi thân phóng qua không hề do dự. Lúc tiếng trống thứ hai vang lên, gã đã đáp xuống đầu hào bên kia rồi tiếp tục lao đến vòng hào thứ hai nhanh như điện chớp.

“Thùng!”

Tiếng trống thứ ba nổi lên.

Trừ bọn Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát, Lý Thần Thông, Trình Giảo Kim và Tần Thúc Bảo, người người đều rút cung tên bên lưng ngựa ra, nhắm thẳng Khấu Trọng đang vượt hào phóng tới. Chỉ cần gã tiến vào đủ tầm, khẳng định hàng trăm mũi tên sẽ cùng lúc bắn ra biến gã thành con nhím. Những mãnh tướng này ai cũng võ công cao cường, hạng cung thủ bình thường không thể so sánh được. Cho dù là cường mạnh như Khấu Trọng, muốn tiến vào trận cũng chỉ là tự tìm đường chết mà thôi.

Khấu Trọng đột ngột dừng lại, vừa đúng cách địch nhân ở bên kia chiến hào khoảng một trăm bộ nhưng vẫn nằm ngoài tầm tên.

“Thùng!”

Lý Nguyên Cát cười ha hả:

- Còn sáu tiếng trống nữa, Thiếu Soái đừng có dại làm hại cả người lẫn mình.

“Thùng!”

Tiếng trống lại vang lên, nhân tâm hai bên đều như trầm xuống, hô hấp trở nên khó nhọc.

Trên thành ai cũng lo lắng vì khấu trọng lâm vào hiểm cảnh, lại càng sợ gã liều lĩnh bất chấp sinh tử với cái dũng của thất phu mà tiến nhập trận địch. Tuy nhiên không người nào dám lên tiếng vì sợ làm gã nhiễu loạn tâm thần.

Khấu Trọng đứng yên bất động tựa như bức thạch tượng, thần tình lạnh lùng đến mức khiến người ta phải run sợ.

“Thùng! Thùng! Thùng!”

Lý Thế Dân sắc mặt nghiêm trọng không nói câu nào.

“Thùng!”

Tiếng trống thứ chín vang lên, không khí toàn trường khẩn trương như cung đã kéo căng, hai mắt Lý Nguyên Cát ánh lên dị mang vô cùng tàn nhẫn, hắn thét lớn:

- Lý Nguyên Cát ta nói là làm, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi.

“Thùng!”

Tiếng trống cuối cùng âm vang, tựa như phù chú đòi mạng chấn nhiếp lòng người.

Lý Nguyên Cát không hề do dự giơ chưởng chém vào bối tâm của Đậu Kiến Đức.

Ngay trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Khấu Trọng với thủ pháp nhanh nhẹn tới mức mắt thường không nhìn kịp rút ra Thích Nhật cung, dùng nội công làm cánh cung bật ra tạo thành thanh âm vang động, tay kia tựa như ma thuật đã cầm sẵn một mũi tên. Gã lắp tên kéo cung căng thành vòng tròn nhắm chuẩn Lý Nguyên Cát, các động tác liên tục chỉ trong chớp mắt đã hoàn thành, tốc độ nhanh đến mức ai không chính mắt nhìn thấy thì chắc chắn không tin là thực.

Chiêu này nằm ngoài dự liệu của mọi người. Ai ngờ được gã vốn không cung không tên đột nhiên biến thành cung cứng trên tay kình tiễn lắp sẵn chỉ chờ bắn ra.

Thế nhưng không người nào kinh hãi như Lý Nguyên Cát. Trong sát na hắn đưa tay chưởng đánh vào Đậu Kiến Đức, Khấu Trọng không những nhắm chuẩn hắn mà còn tựa như thông qua đầu mũi tên dùng tinh thần và chân khí phong tỏa hắn từ xa. Bản thân cũng là cao thủ có đẳng cấp, Lý Nguyên Cát biết rõ nếu xuất kình giết chết Đậu Kiến Đức tất sẽ không tránh khỏi một mũi tên tập trung đủ Tinh Khí Thần kinh thiên địa khóc quỷ thần bắn đến kia. Tình huống vi diệu đến cực điểm. Tuy tả hữu mãnh tướng như mây song hắn chợt có cảm giác đơn độc một mình, lại tựa mình trần như nhộng, không có gì để che thân hoặc ẩn núp.

Lý Nguyên Cát nào dám mạo hiểm xuất kình, thậm chí không dám di động một ngón tay, chỉ sợ một cử động nhỏ sẽ kích dẫn Khấu Trọng nhả tên.

Đứng trên mép tường thành, Từ Tử Lăng hai tay chắp sau lưng, tà áo tung bay tựa thiên thần. Chẳng ai dám hoài nghi gã không thể như Khấu Trọng nhảy xuống từ độ cao ba mươi trượng để nhanh chóng chi viện cho huynh đệ. Chỉ có gã là biết mình tuyệt không có bản lĩnh đó. Vừa rồi lúc chạm vào nhau Khấu Trọng đã mượn chân khí của gã, sau đó lui lại rút tên trong bao của Bạt Dã Cương. Từ Tử Lăng không có ai để mượn chân khí, hiện tại chỉ làm ra vẻ như thế, nhưng thực chất vẫn là Khấu Trọng phải đơn độc tác chiến.

Trong địch trận không kẻ nào dám thở mạnh, càng không dám nghĩ đến nhảy ra đỡ tên cho Lý Nguyên Cát, chỉ sợ bất kỳ cử động nào của mình cũng có thể khiến Khấu Trọng phát tên.

Tình huống vô cùng quỷ dị vi diệu.

Đậu Kiến Đức ngang nhiên ngẩng cao đầu. Trong giờ phút đối diện với sinh tử này y đã biểu hiện bản sắc anh hùng xem thường cái chết.

Lộ ra một tia tiếu ý, Khấu Trọng nhạt giọng nói:

- Tính mạng Tề Vương đáng giá thế nào, sao còn chưa chịu thả người ra?

Chính trong thời khắc quan trọng đó, Lý Nguyên Cát lộ ra một nét cười lãnh khốc hiểm độc khó dò. Trong lòng Khấu Trọng vừa chợt cảm thấy không ổn thì bên cạnh hắn đã xuất hiện thêm một người, chính là “Ảnh tử thích khách” Dương Hư Ngạn.

“Khoan đã!”

Lý Thế Dân buột miệng hét lên nhưng cũng đã chậm một bước, không thể vãn hồi được sự thật.

Một chưởng đã tích đủ kình lực của Lý Nguyên Cát bổ xuống, xương sống Đậu Kiến Đức gãy sụm, máu từ thất khiếu trào ra.

“Vút!”

Kình tiễn của Khấu Trọng rời dây, cự ly giữa hai bên như được rút ngắn lại một cách thần kỳ, trong sát na như điện quang hỏa thạch bắn đến trước ngực Lý Nguyên Cát.

Cùng lúc này, trong lòng Khấu Trọng, một ý niệm từ sâu thẳm hiện ra như sấm động trời quang.

Đậu Kiến Đức chết rồi!

Thiên địa không còn là thiên địa của lúc trước nữa.

Trong địch trận thì như đang diễn ra một vở kịch câm. Dương Hư

Ngạn nhanh như chớp chồm tới phía trước đầu ngựa của Lý Nguyên Cát, Ảnh Tử kiếm danh chấn thiên hạ chém chéo ra, kiếm phong hướng vào đầu tên.

“Keng!”

Ngay khi lưỡi kiếm tiếp xúc với mũi tên, Tinh Khí Thần của Khấu Trọng và Dương Hư Ngạn cũng giao chiến từ xa.

Tâm khẩu Khấu Trọng như bị sét đánh trúng buộc phải lùi lại nửa bước.

Dương Hư Ngạn cũng lùi về phía sau, gương mặt trắng trẻo thoáng ửng hồng rồi trở lại bình thường.

Trong tiếng kiếm tiễn giao kích chấn động cả trong và ngoài thành, người người đều rởn tóc gáy nhìn cảnh nhất đại bá chủ Đậu Kiến Đức tựa như một đống thịt từ trên lưng ngựa đổ vật xuống đánh “uỵch” một tiếng, bụi đất tung bay.

Đậu Kiến Đức đã chết!

Ý niệm đó không ngừng âm vang trong đầu Khấu Trọng, chân khí trong nội thể hóa tán tinh khí thần dung hợp giữa ma công và Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kinh của Dương Hư Ngạn một cách tự phát, trong lòng gã trống rỗng.

Hai bên địch ta không một ai cử động hay nói chuyện, thậm chí là thở mạnh.

Ánh mắt Khấu Trọng dừng lại trên thân thể của Đậu Kiến Đức nằm dưới chân ngựa, thần trí từ từ ngưng tụ.

Khi hai bên đối trận trên chiến trường lãnh khốc vô tình, chỉ có thắng lợi hay tử vong. Những cảm xúc như áy náy, hối hận, căm thù hay xót thương đều không có chỗ dung thân. Nếu bị bất kỳ tình cảm nào ảnh hưởng, người ta sẽ đưa ra những quyết định sai lầm, lúc đó thì chỉ thu lấy kết quả binh bại thân vong.

Đột nhiên tâm thần Khấu Trọng thoát ra từ chỗ bi thương cực độ, tiến nhập vào cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt. Đó không phải do gã vô tình, mà là hóa bi phẫn thành sức mạnh để ứng phó với cục diện nguy hiểm trước mắt, bảo hộ tính mạng để giành lấy thắng lợi cuối cùng.

Qua chặng đường tôi luyện nhiều năm, Khấu Trọng rốt cuộc đã hiểu rõ câu nói của Tống Khuyết.

Xá đao chi ngoại, tái vô tha vật. (Tạm dịch: Khi bỏ đao xuống thì không còn vật gì nữa)

Gã cảm thấy trời đất như nối dài ra, chân đạp trên mặt đất trải rộng đến vô tận. Từ xưa tới nay bầu trời vẫn che phủ mặt đất, nhưng từ góc nhìn của mình, gã đã biến bản thân thành trung tâm và tiêu điểm của đất trời.

Thiên địa nhân hợp nhất.

Khấu Trọng hiểu được một cách rõ ràng, rằng tại thời điểm thất ý nhất trong cuộc đời, cuối cùng mình đã đạt đến cảnh giới Thiên đao của Tống Khuyết.

Hữu pháp là địa, vô pháp là thiên, hữu pháp vô pháp là tầng cấp mà thiên địa nhân hòa thành một, vô pháp mà lại hữu pháp, hữu pháp mà là vô pháp.

Chỉ bằng cách đó gã mới có thể lãnh đạo những tướng sỹ trung

thành vượt qua khỏi kiếp nạn này.

Từ Tử Lăng hô lớn:

- Dây thừng!

Khấu Trọng thì cười dài nói:

- Đậu gia cứ an tâm mà đi, rồi cũng sẽ có ngày ta giúp ông đòi lại món nợ máu này cả vốn lẫn lãi.

Lý Nguyên Cát giơ tay lớn tiếng hô:

- Đại Đường tất thắng! Hoàng thượng vạn tuế!

Gần mười vạn quân Đường ở thành Đông đồng thanh hô lớn như sấm rền, thiên địa biến sắc.

Lý Thế Dân lộ ra vẻ cam chịu, muốn nói lại thôi, biết rằng nhà Đường đã kết mối thâm cừu khó mà giải được với Khấu Trọng. Tuy nói Lý Nguyên Cát phụng chỉ ý của Lý Uyên mà hành sự, nhưng hắn thân là chủ soái cũng khó mà chối bỏ trách nhiệm, có điều hắn cũng không còn cách nào hơn.

Thân hình Khấu Trọng bắn vụt về phía sau, vượt qua các chiến hào một cách chuẩn xác như chính mắt nhìn rõ. Có thể hiểu rằng tâm thần của gã không chút rối loạn mới nắm vững được cự ly một cách chính xác như thế.

Tiếp đó gã quay người chạy về phía tường thành, phi thân đến độ cao kinh người mười lăm trượng thì chộp trúng vào sợi dây thừng dài từ tay Từ Tử Lăng quăng ra, mượn lực phóng lên rồi hạ xuống mặt tường thành.

Lý Thế Dân hét lớn:

- Là đánh hay hàng xin Thiếu Soái hãy nói một lời!

Khấu Trọng quay người nhìn Vương Thế Sung. Sắc mặt lão trắng như xác chết, đôi môi khẽ run.

Khấu Trọng thần thái ung dung, hai mắt xạ ra thần quang lấp lánh đầy vẻ tự tin. Gã nói:

- Thành vẫn là của chúa thượng, vậy ngài tính thế nào?

Vương Thế Sung dời ánh mắt đang nhìn về phía ngoại thành sang Khấu Trọng.

Tướng sĩ chung quanh đều hướng cả vào hai người bọn họ.

Vương Thế Sung nghẹn ngào lên tiếng:

- Ngoài việc dâng thành đầu hàng chúng ta không còn chọn lựa nào khác.

(

Chương 658: Tuyệt xử cầu sinh

Thời gian tựa như ngừng trôi.

Lúc Vương Thế Sung nói ra quyết định đầu hàng thì những người đứng xung quanh, bao gồm bảy tám tên cao thủ bảo vệ lão, các tướng lĩnh họ Vương, đám tướng lĩnh ngoại tộc, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, Dương Công Khanh, mười mấy Phi Vân Vệ cùng với binh sĩ thủ thành nước Trịnh, người người đều nín thở, ánh mắt hướng về phía Vương Thế Sung, trên tường thành rộng rãi không một tiếng động.

Khắp bình nguyên ven bờ sông chỉ nghe tiếng cờ bay phần phật trong gió, quân Đường do Lý Thế Dân và Lý Nguyên Cát dẫn đầu không ai phát ra bất kỳ âm thanh nào, thỉnh thoảng chỉ có vài tiếng ngựa hí vang lên, tất cả mọi người đều chờ đợi quyết định của quân thủ thành là chiến hay hàng.

Khấu Trọng sắc mặt bình tĩnh, hai mắt xạ ra thần quang sắc bén, nghe quyết định có liên quan đến vận mệnh của quân dân toàn thành mà không hề nổi giận, tựa như cũng chẳng để những lời Vương Thế Sung vừa nói vào lòng.

Vương Huyền Thứ là người phản ứng đầu tiên, y bước lên phía trước quỳ xuống đau xót nói:

- Phụ hoàng…

Vương Thế Sung giận dữ ngắt lời:

- Câm mồm! Trẫm đâu còn lựa chọn nào khác.

Khóe miệng Khấu Trọng ẩn hiện một nụ cười lãnh khốc. Gã không muốn tính toán với kẻ tự tư tự lợi phản phúc vô sỉ như Vương Thế Sung nữa, thậm chí cũng chẳng còn tâm tình mắng chửi lão một trận, chỉ nói một cách dứt khoát:

- Chúa thượng quả nhiên muốn hiến thành đầu hàng. Đã biến thành tù binh của địch nhân thì không còn quyền làm chủ bản thân mình, vậy hiệp nghị đồng tâm hợp lực cùng phòng thủ Lạc Dương của chúng ta cũng hết hiệu lực. Từ thời khắc này Đại Trịnh đã vong quốc, Lạc Dương không còn là của Vương Thế Sung ngươi nữa, ai dám phản đối sẽ bị hành quyết. Người đâu! Đem Vương Thế Sung và thủ hạ giam hết lại cho ta.

Vương Thế Sung nghe xong sắc mặt đại biến, các tướng lĩnh họ Vương lớn tiếng mắng chửi, Vương Huyền Ứng thì gào lên:

- Tạo phản rồi! Tạo phản rồi!

Tiếng leng keng vang lên không ngớt. Các tướng lĩnh họ Vương, đám thân binh, nhóm tướng lĩnh ngoại tộc, các chiến sĩ thủ thành, Phi Vân vệ… tất cả những người có mặt đều rút đao rút kiếm. Trên tường thành lập tức xuất hiện tình huống kiếm bạt cung giương, nội chiến sắp sửa xảy ra.

Chỉ có Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn vẫn giữ thần thái lạnh lùng. Cả ba đứng thành hình chữ phẩm trước mặt Vương Thế Sung, tựa như không hề thấy cảnh đao thương kiếm kích trước mặt.

Khấu Trọng tiếu ý càng lúc càng mạnh, đột nhiên ngưỡng mặt cười dài rồi hét lớn:

- Ai muốn cùng sống chết với Khấu Trọng ta?

Trừ nhân mã thuộc Vương hệ, số còn lại bao gồm các tướng ngoại tộc, Phi Vân vệ và hàng ngàn binh sĩ xa gần nghe vậy đều ầm ầm ứng tiếng, thanh âm chấn động tường thành.

Bọn Vương Thế Sung, Vương Huyền Ứng và những tướng lĩnh nội tộc tới tận lúc này mới biết các tướng lĩnh khác họ đều đã đứng về phía Khấu Trọng. Ai nấy sắc mặt đều trắng bệch, có người còn nắm không vững để tuột binh khí xuống đất kêu loảng xoảng, càng tăng thêm uy thế khống chế toàn cục của Khấu Trọng.

Bàn tay Vương Thế Sung đang nắm chuôi kiếm lúc đỏ lúc trắng, chứng tỏ lão còn đang do dự có nên rút kiếm ra khỏi vỏ hay không.

Vương Huyền Thứ đột nhiên bước đến đứng cạnh Khấu Trọng rồi thống thiết nói:

- Phụ hoàng xin tha cho hài nhi tội bất hiếu, Huyền Thứ quyết định đứng về phía Thiếu Soái.

Hai thanh kiếm của Bạt Dã Cương và Úc Nguyên Chân đồng thời chĩa vào lưng Vương Thế Sung. Hành động này có sức uy hiếp mạnh hơn bất kỳ lời nói nào. Bọn người thuộc họ Vương không kẻ nào dám động đậy một ngón tay, ai cũng biết đại thế đã mất, thành Lạc Dương đã rơi vào tay Khấu Trọng.

Toàn thân Vương Thế Sung run rẩy. Lão bỏ bàn tay đang nắm chuôi kiếm xuống, miệng cất tiếng nói trong nước mắt:

- Bỏ đi! Bỏ đi!

Dứt lời bước thẳng xuống bậc thang hạ thành.

“Xoảng xoảng…”

Vương Huyền Ứng và các tướng lĩnh họ Vương nhao nhao bỏ khí giới tùy thân, tiếp nhận vận mệnh bị giam lỏng trong cung cấm dưới sự áp giải của Bạt Dã Cương, các tướng lĩnh khác họ và Phi Vân Vệ.

Trong hoàn cảnh này mà Khấu Trọng không chém sạch đã có thể nói là vô cùng nhân từ với bọn họ rồi.

Khấu Trọng mỉm cười đưa tay vỗ vai Vương Huyền Thứ an ủi:

- Ta tuyệt không làm hại họ đâu, yên tâm đi!

Tiếp đó gã xoay người hướng đến Lý Thế Dân đang ở ngoại thành, giơ tay lên dõng dạc nói:

- Lý Thế Dân nghe đây! Chỉ cần Khấu Trọng ta còn một hơi thở tuyệt không đầu hàng, nếu ngươi có bản lĩnh thì cứ thử tiến công Lạc Dương đi!

Bạt Phong Hàn thét vang:

- Khấu Trọng tất thắng! Thiếu Soái quân tất thắng!

Các binh tướng trên tường thành đều đồng thanh hô theo. Tiếng reo hò truyền khắp mặt đất, vang rền trong bầu trời đêm.

Đại quân hai bên đều không còn khả năng đàm phán nữa, đến nước này chỉ có thể dựa vào thực lực để quyết định tồn vong.

Thắng làm vua, thua làm giặc!

Thiên hạ từ nay không còn cục diện quần hùng cát cứ nữa, mà sẽ là cuộc chiến quyết định thắng bại vinh nhục giữa Khấu Trọng và Lý Thế Dân.

Khấu Trọng bước xuống tường thành. Đám tướng lĩnh không thuộc Vương tộc như Bạt Dã Cương, Úc Nguyên Chân, Đơn Hùng Tín, Đoạn Đạt, Quách Thiện Tài đang đứng ở chân cầu thang chờ đợi xem gã làm cách nào dẫn dắt họ vượt qua cửa ải nguy hiểm này.

Hiện tại ở ngoài thành không chỉ có Lý Nguyên Cát mà còn có cả vị thống soái thường thắng uy chấn thiên hạ Lý Thế Dân, binh lực từ mười vạn tăng lên mười lăm vạn. Không ai giữ được lòng tin và cảm giác chắc chắn đối với đại kế đột vây không lường trước việc Lý Thế Dân xuất hiện của Khấu Trọng nữa.

Khấu Trọng dừng ở bậc thang cuối cùng mỉm cười nói:

- Vương Thế Sung dù sao cũng đã từng sát cánh với chúng ta, Huyền Thứ lại là hảo huynh đệ của Khấu Trọng này. Vì thế nhất định phải tôn kính lão nhân gia người, để ông ấy hoàn thành ý nguyện đầu hàng Đại Đường.

Bạt Dã Cương trước tiên thỉnh tội với Vương Huyền Thứ đang đứng sau Khấu Trọng, đoạn đáp lời gã:

- Thuộc hạ hiểu rõ!

Thong thả ngồi xuống bậc thang thứ sáu, Bạt Phong Hàn không nhịn được bật cười nói:

- Khấu Trọng quả nhiên là Khấu Trọng. Hiện tại ta đối với ngươi đã

hoàn toàn tin tưởng, không còn lo lắng gì nữa.

Từ Tử Lăng và Dương Công Khanh đang đứng bên cạnh gã cũng đều có cảm giác như vậy. Khấu Trọng trong giờ phút ác liệt này vẫn ung dung đàm tiếu dụng binh, quả là làm được điều mà người khác không làm được.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Đa tạ lão Bạt khen ngợi!

Bọn Bạt Dã Cương, Vương Huyền Thứ đều có cảm giác thật kỳ dị. Thái độ ung dung tự nhiên, xem nhẹ sống chết của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn quả là có sức cảm nhiễm rất lớn đối với bọn họ. Đột nhiên họ đều cảm thấy Lý Thế Dân ở ngoài thành không đáng sợ như trước. Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, chỉ tùy tiện chọn ra một người cũng đã là kình địch mà Lý Thế Dân lo ngại nhất. Giờ ba người hợp lại thì lang quân Đột Quyết đáng sợ nhất trên đời này cũng không làm gì được họ.

Khấu Trọng quay sang nói với Dương Công Khanh:

- Chúng ta cần dùng những tinh binh nòng cốt đến từ Trần Lưu để phòng thủ chắc chắn mọi cửa thành có thể thông ra bên ngoài. Chuyện này phải làm ngay, xin nhờ Dương công!

Dương Công Khanh cười lớn nói:

- Được cùng với Thiếu Soái đồng sinh cộng tử là vinh hạnh của lão phu. Chuyện phòng thủ thành môn phòng nội tặc mở cửa hiến thành chỉ là chuyện nhỏ, cứ giao cho lão phu.

Dứt lời lão vui vẻ bước đi dưới sự hộ tống của Phi Vân Vệ.

Khấu Trọng vỗ vai tất cả những người đi ngang qua, khiến ai nấy đều cảm giác như gã đã có kế hoạch từ trước, đồng thời mang một niềm tin nắm chắc phần thắng.

Dương Công Khanh đi rồi, gã mới nhạt giọng nói:

- Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng. Trước tiên chúng ta nên phân tích tình hình bên Lý tiểu tử.

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh Bạt Phong Hàn, trong lòng trào dâng cảm xúc. Khấu Trọng cuối cùng cũng trưởng thành, chuyện mà Sư Phi Huyên lo sợ đã trở thành sự thực. Khấu Trọng đã biến thành một nhân vật đáng sợ có thể đối địch với Lý Thế Dân trên chiến trường.

Từ Tử Lăng cũng đồng thời thể hội được tác dụng kỳ diệu của phương pháp “Thời khắc trước mắt” của Bạt Phong Hàn trong tu hành võ đạo.

Tại thời khắc này, ở một góc độ gã phải đối diện với cuộc chiến vây thành như trong cơn ác mộng, địch nhân binh lực đông hơn gấp bội, sĩ khí lại dâng cao, còn bọn gã thì như nhà dột gặp mưa dầm, trước mắt lại vấp phải hàng loạt vấn đề như nội bộ phân liệt, sĩ khí xuống thấp, tên tận lương tuyệt. Ở một góc độ khác gã lại như vượt trên tất cả, lãnh tĩnh siêu nhiên lặng lẽ quan sát chính mình đang chịu đủ mọi khổ nạn của chiến tranh, từ đó đạt được sự cân bằng tinh thần trong cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt. Tựa như gã ngủ mà biết mình đang nằm mơ, chỉ là không có cách nào tỉnh lại.

Ngồi bên cạnh gã, Bạt Phong Hàn vẫn bình tĩnh như thường. Trời sinh ra hắn đã là một chiến binh, hoàn cảnh càng ác liệt càng bộc lộ đặc chất siêu việt của mình. Hắn lấy bản thân làm tấm gương để cho

Khấu Trọng thấy rõ nguyên tắc vàng ngọc của chiến trường, rằng kẻ nào tàn nhẫn hơn mới có thể tiếp tục sống sót.

Còn huynh đệ tốt nhất của Từ Tử Lăng gã thì đang nỗ lực hết sức, trước tiên một thân một mình xông vào trận địch, không những biểu hiện tình nghĩa với Đậu Kiến Đức mà còn tỏ rõ dũng khí không sợ kẻ địch của gã với cả hai bên địch ta. Mặc dù vào lúc tối hậu kế hoạch lại bị Dương Hư Ngạn phá hỏng, song cũng đã khích lệ được chí khí của quân sĩ thủ thành, khiến gã có thể dùng thủ pháp nhanh gọn dứt khoát khống chế toàn cục, làm cho Vương Thế Sung phải chán nản rút lui vì không thể thao túng đại cục được nữa.

Tất cả những điều đó tạo nên thời khắc trước mắt này của Từ Tử Lăng. Trong tình huống tựa như vừa tỉnh vừa ngủ cùng một lúc, gã đã trải qua những thể nghiệm đáng sợ khi phải chơi vơi giữa sự sống và cái chết của bản thân, đồng thời liên quan đến cả vận mệnh của quân dân toàn thành.

Thanh âm của Khấu Trọng tiếp tục truyền vào tai gã:

- Địch nhân binh lực gấp năm lần chúng ta, hơn nữa chiến ý dâng cao, lại được huấn luyện kỹ lưỡng. Thế nhưng thành cao hào sâu chỉ lợi thủ không lợi công, Lý Thế Dân cũng chẳng phải là hạng ngu dốt ngang tàng, thế nên trong thời gian ngắn sẽ chỉ nỗ lực phong tỏa thủy lục hai đường chứ không mạo hiểm công thành. Lạc Dương của chúng ta là đại đô hội, chỉ cần giải quyết được vấn đề nội bộ, lựa chọn thời gian đột vây, dựa vào hình thế địch phân tán còn chúng ta tập trung chắc chắn một lần hành động là có thể phá vây. Chúng ta phải đấu trí với Lý Thế Dân chứ không nên đấu lực.

Bạt Phong Hàn nhỏ giọng:

- Sách lược chính xác!

Khấu Trọng vui vẻ mỉm cười ánh mắt hướng về phía Từ Tử Lăng thỉnh giáo:

- Lăng thiếu gia có ý kiến gì?

Từ Tử Lăng ung dung đáp:

- Muốn đi thì tối nay phải đi, nếu không vĩnh viễn hết cơ hội.

Mười mấy người bọn Bạt Dã Cương đều ngạc nhiên.

Khấu Trọng giơ ngón cái lên rồi nói:

- Lăng thiếu gia quả là nhìn rõ tình hình giữa ta và địch. Lý Thế Dân lúc này đang điều binh khiển tướng tăng cường bao vây các công sự phòng ngự của Lạc Dương. Nếu bỏ qua đêm nay thì đột vây sẽ càng lúc càng khó khăn, thế nhưng đó không phải là vấn đề lớn nhất. Điều làm ta đau đầu nhất chính là chúng ta chỉ còn có mười mấy ngày lương, chẳng có lí do gì mà không nhân lúc địch nhân trận cước chưa ổn định để đột vây. Nếu chúng ta không làm vậy, Lý Thế Dân sẽ đoán được chúng ta còn có kế khác. Hắn chỉ cần sai người đào những hào sâu xung quanh thành xuống thêm một trượng thì địa đạo của bọn ta sẽ bị lộ. Thế nên chúng ta phải nhân lúc tình thế này chưa phát sinh để lợi dụng địa đạo đánh phá vòng vây, ngoài ra không còn cách nào khác.

Bạt Phong Hàn gật đầu tán thành:

- Tối nay đúng là cơ hội duy nhất. Tuy nhiên vấn đề nội bộ phải giải quyết thế nào? Tiếng tăm của Lý Thế Dân trước nay vốn rất tốt, thiện đãi những người đầu hàng, điều đó sẽ khiến lòng quân bên ta bất ổn, khó mà phát huy sức chiến đấu.

Khấu Trọng quay sang hỏi chư tướng:

- Trong quân chúng ta bao nhiêu người có gia quyến tại Lạc Dương?

Đơn Hùng Tín đáp:

- Chủ yếu là binh sĩ của Bạt đại tướng quân và Quách đại tướng quân, nhân số khoảng một vạn người. Nếu tình cả cả cấm vệ quân thì tổng số là hơn một nửa binh lực Lạc Dương.

Như vậy chỉ có khoảng trên một vạn người là không vướng bận gia quyến trong số gần hai vạn quân chính quy thủ thành.

Bạt Dã Cương, Quách Thiện Tài bắt đầu nhận ra tầm quan trọng trong việc biết người biết ta của Khấu Trọng.

Khấu Trọng nói:

- Phàm những binh lính có gia quyến tại thành nội đều được phép giải giáp về nhà đoàn tụ với gia đình, không cần tham dự cuộc chiến phá vòng vây. Sự việc này nên an bài thỏa đáng, phân ra mà xử lý, tránh ảnh hưởng quân tâm. Mỗi nhà mỗi hộ đều phát ba ngày lương thực để chờ đợi trong thời gian bọn ta bỏ thành rồi Đường quân vào tiếp quản. Thế nên nếu ai không nằm trong đội quân phá vây thì phải ở tại nhà, trái lệnh chém đầu vì ta không muốn bị địch nhân tập kích phía sau. Mặt này giao cho Quách đại tướng quân và Bạt đại tướng quân phụ trách xử lý, phân tán hết những bộ thuộc cần ở lại. Nhớ là việc này trong vòng hai canh giờ phải hoàn thành. Như vậy bọn ta còn ba canh giờ nữa để đột vây.

Bạt Dã Cương và Quách Thiện Tài nghe đến tâm phục khẩu phục lĩnh mệnh rời đi.

Khấu Trọng thở ra một hơi dài nói:

- Bây giờ đến lúc chúng ta nghiên cứu chiến lược phá địch giữ mạng rồi! Tuyệt đối không thể có sơ sót, nếu không chúng ta sẽ chẳng còn cơ hội cho ngựa uống nước tại bờ Trường Giang đâu.

o0o

Trong và ngoài thành không khí chiến tranh vô cùng trầm trọng.

Ở thành ngoại văng vẳng tiếng kèn hiệu, người hét ngựa hí, tiếng vó ngựa rầm rập vang lên đây đó. Quả như Khấu Trọng dự liệu, Lý Thế Dân đang điều binh khiển tướng, nghiêm ngặt đề phòng không cho đối phương đào tẩu.

Thành Lạc Dương trong lỏng ngoài chặt, chư tướng lặng lẽ chuẩn bị cho cuộc tác chiến đột vây theo mệnh lệnh của Khấu Trọng.

Ma Thường đã hoàn thành gần một trăm Hà Mô xa để lấp hào, năm chiếc Mộc Lư và hơn ngàn bao đất đá. Ba mươi Nổ Tiễn cơ và mười lăm Phi Thạch đại pháo đều được vận chuyển dần đến quảng trường ở cửa thành phía Nam. Quân đột vây được chia làm ba tổ, mỗi tổ khoảng ba ngàn người. Tất cả tập trung tại Trường Hạ môn, Hậu Tái môn và Định Đỉnh môn chờ đợi sẵn sàng. Ngoài ra còn có tám ngàn chiến sĩ trấn thủ các cửa thành khác và trên mặt tường thành, thời cơ đến sẽ từ các phía rút lui.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đến sở chỉ huy phía Nam thành nghe Trần Lão Mưu phụ trách địa đạo báo cáo những thông tin mới nhất.

Trần Lão Mưu nói:

- Cũng may không làm nhục sứ mệnh, hai địa đạo dẫn đến trại trên cao và trận địa của hai tòa tiễn tháp ở vòng hào bên ngoài đã hoàn thành. Chỉ cần bỏ những giá chống đỡ đi thì sẽ đạt được mục đích. Thế nhưng việc ba địa đạo mới chỉ thông được một sẽ làm hành động của chúng ta chậm đi rất nhiều.

Ánh mắt Bạt Phong Hàn nhắm vào Vô Danh trên vai Khấu Trọng, gã nói:

- Ta lo lắng nhất là liệp ưng của Khang Sao Lợi. Rất có khả năng nó sẽ phát hiện ra người của bọn ta vận chuyển các đồ quân dụng từ cửa phía Nam của địa đạo.

Khấu Trọng ngưng thần suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Chim ưng rốt cuộc vẫn là chim ưng, trí tuệ chỉ có giới hạn. Trên chiến trường đầy quân binh hoạt động liên tục thế này nó sẽ nhìn đến mức hồ đồ, khó mà phân biệt địch ta.

Trần Lão Mưu chợt hỏi:

- Thiếu Soái có thể chỉ huy Vô Danh đi công kích đồng loại của nó không?

Khấu Trọng gật đầu trả lời:

- Ta tuy chưa thử qua nhưng Đột Lợi từng nói rằng Vô Danh đã được huấn luyện để làm thế rồi. Tuy nhiên ta không đồng ý để Vô Danh làm việc này vì kết quả khẳng định sẽ là lưỡng bại câu thương.

Trần Lão Mưu nhìn vào móng vuốt của Vô Danh đang bấu vào bờ vai rộng của Khấu Trọng, miệng cười khà khà nói:

- Sơn nhân tự có diệu kế! Giả như ta bôi một ít độc dược kiến huyết phong hầu (thấy máu là chết) vào móng của Vô Danh, con mất mạng chính là chim ưng của đối phương.

Ba gã đồng thời động dung.

Từ Tử Lăng chau mày nói:

- Phương pháp này quả là có thể áp dụng được, thế nhưng vẫn còn một chướng ngại không cách gì giải quyết, đó là Trần công lấy đâu ra độc dược kiến huyết phong hầu?

Trần Lão Mưu cười khổ:

- Khi ta rời khỏi Lương Đô đã mang theo một bình độc dược, tính là sẽ dùng để tránh bị cầm tù thụ nhục. Ài! Bộ xương già của ta không chịu được sự giày vò nào nữa. Được rồi! Vậy còn có khó khăn nào không?

Bạt Phong Hàn mỉm cười:

- Thiếu Soái quân lại có thêm một vị hảo hán coi chết như về. Theo kinh nghiệm cá nhân ta thì ông trời rất là kỳ quái. Người một lòng muốn chết trái lại sẽ không chết ngay được. Chướng ngại thực sự chính là quân Đường có nuôi sáu con ác thứu chuyên môn đối phó liệp ưng. Cho dù móng vuốt của Vô Danh có độc làm vũ khí nhưng nếu phải đối phó với ác thứu vây công cũng khó mà thoát được.

Khấu Trọng trầm ngâm nói:

- Đều là do con người tính toán cả, súc sinh làm sao đấu lại trí tuệ của bọn ta. Lý Thế Dân không ngờ là bên ta đã biết sự tồn tại của

sáu con ác điểu đó. Giả như ta ở trên tường thành thả cho Vô Danh bay về phía Nam thì hắn sẽ phản ứng thế nào?

Trần Lão Mưu đáp:

- Tiểu tử đó nhất định sẽ thả ác thứu truy sát Vô Danh.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Sự tình không đơn giản như vậy! Ác thứu tuyệt không biết phân biệt địch ta, chỉ cần chúng nhìn thấy chim ưng thì sẽ truy kích. Thế nên khi Vô Danh bay lượn ở chỗ nào đó, đối phương trước tiên sẽ gọi liệp ưng về để tránh bị giết nhầm. Sau đó những kẻ phụ trách nuôi ác thứu sẽ đem chúng đến gần rồi mới phát lệnh truy kích. Lúc ấy chỉ cần Vô Danh hạ xuống thấp dẫn dụ lũ ác điểu đuổi theo thì bọn ta liền có thể thừa cơ, đúng không? Sau khi thu thập xong ác điểu, bọn ta lại đối phó với liệp ưng của Khang Sao Lợi. Từ đó chúng ta không có mối lo trên không nữa. Kẻ phải lo lắng chính là Lý Thế Dân.

Bạt Phong Hàn phấn chấn tinh thần nói:

- Phương pháp này rất khả thi. Vậy bọn ta hãy lên tường thành giải quyết bọn ác điểu đó để thị uy với Lý Thế Dân.

Khấu Trọng nói với Trần Lão Mưu:

- Trần công hãy theo kế hoạch đã định, mang các thứ quân dụng đến vùng rừng núi bí mật ở cửa ra của địa đạo. Một canh giờ sau bọn ta sẽ phát động tấn công, ta sẽ phát năm trăm quân cho lão nhân gia người chỉ huy để ứng phó với bất kỳ tình huống nguy cấp nào.

Trần Lão Mưu lấy bình độc dược ra đưa cho Khấu Trọng, hướng dẫn cách dùng rồi vui vẻ bước đi.

Bạt Phong Hàn nói:

- Khấu Trọng ngươi nên là người cuối cùng rời khỏi Lạc Dương để trấn an lòng quân. Đánh lén cao trại sẽ do ta phụ trách. Sau khi giết ác điểu, Tử Lăng tốt nhất nên đích thân đến khu rừng ở cửa ra để tiếp ứng đội quân đột vây của chúng ta.

Từ Tử Lăng đắn đo:

- Lý Thế Dân rất có thể sẽ không phái liệp ưng đi dò xét các vùng núi ở xa, nhưng chắc cũng chẳng bỏ qua việc trinh sát tình huống điều động quân binh trong thành. Nếu hắn phát giác chúng ta tập trung quân đội ở thành Nam, đối với bọn ta sẽ rất bất lợi.

Khấu Trọng nói:

- Cái đó dễ thôi! Cuộc chiến phá vòng vây có thể chia làm sáu giai đoạn để tiến hành. Trước tiên là vận chuyển quân binh và đồ quân nhu quân dụng theo địa đạo. Giai đoạn hai là bố trí quân ở cả phía Tây lẫn phía Nam thành làm cho Lý Thế Dân không biết ta sẽ đột vây từ hướng nào. Giai đoạn ba, giả thiết đã thành công khiến Lý Thế Dân triệu hồi liệp ưng và bắn chết được ác điểu, khi đó sẽ điều binh từ cửa Tây sang cửa Nam. Giai đoạn thứ tư là xuất thành tấn công và đánh lén cao trại, đồng thời từ dưới đất hủy đi ba cứ điểm của địch, tiến hành cuộc chiến lấp hào vượt hào. Giai đoạn thứ năm là đưa quân binh trấn thủ tường thành và giám thị Vương Thế Sung rút lui. Giai đoạn cuối cùng là tùy cơ ứng biến, chạy cho thật lẹ.

Bạt Phong Hàn bật cười:

- Thiếu Soái tính toán không sai, thế nhưng bậc trí giả tính cả ngàn điều sợ cũng có một điều thiếu sót. Lương thực của chúng ta chỉ có

thể duy trì được mươi ngày, chưa đến Tương Dương chỉ sợ đã phải ăn rễ cỏ vỏ cây rồi. Có câu cướp trại tất cướp lương, đã đến kho báu sao có thể tay không ra về được chứ. Khi bên ta phát động tấn công mãnh liệt vào địch trận, quân địch ở cao trại chắc chắn sẽ kéo hết ra, phòng thủ bên trong sẽ bạc nhược. Bọn ta dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai khống chế cao trại trong lòng bàn tay, đem hết vật tư của địch theo địa đạo chuyển đi rồi cho một mồi lửa đốt sạch cao trại. Sau đó mới hội quân với Thiếu Soái cũng nhau đào mệnh.

Khấu Trọng vỗ trán vui vẻ nói:

- Ta hồ đồ thật, chuyện đơn giản như vậy cũng không nghĩ ra. Được rồi! Huynh đệ! Cũng đến lúc chúng ta lên tường thành chơi một trò chơi thú vị rồi.

(

Chương 659: Tình thế ác liệt

Đứng trên thành lầu của Trường Hạ môn, ba gã cùng ngước mắt nhìn trời nhưng vẫn không thấy bóng dáng chim ưng của Khang Sao Lợi.

Ở phía ngoài thành, binh mã của địch nhân đã được điều động xong. Mười lăm vạn quân Đại Đường tiến vào trú tại các doanh trại và trận địa tiễn tháp. Bình nguyên khoáng đãng giữa chiến hào và doanh trại không thấy bóng người, toát ra một vẻ tĩnh lặng cao thâm khó lường, tựa như sự lặng gió bất thường trước khi cơn bão ập đến.

Khấu Trọng để Vô Danh bay thẳng lên bầu trời đêm, lượn vòng cao cao trên thành lâu, thậm chí còn cho nó bay ra ngoại thành. Bên Lý Thế Dân vẫn bất động chứ không phái ác điểu ra đối phó.

Ba gã nhìn nhau, trong lòng đều có cảm giác bất thường.

Bạt Phong Hàn thở ra một hơi nói:

- Chiêu này của Lý Thế Dân vô cùng cao minh, vừa làm cho bọn ta không sao nhìn rõ thực lực và chiến lược của hắn, lại vừa có thể dĩ dật đãi lao. Kế hoạch giết ác điểu của bên ta coi như thất bại.

Từ Tử Lăng nhìn xuống hai trại ở hướng Nam, chỉ thấy tối tăm không đèn đuốc, tình trạng thần thần bí bí. Gã trầm giọng:

- Lý Thế Dân nhìn ra chúng ta sẽ đột vây từ cửa Nam!

Khấu Trọng đáp:

- Chưa chắc Lý tiểu tử đã đoán ra bọn ta phá vây ở phía Nam thành, thế nhưng hắn đã chọn sách lược chính xác nhất, để chúng ta có chạy thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay hắn. Tác phong của Lý Thế Dân trước nay có thể tóm tắt trong hai chữ “nhẫn” và “độc”. Bất luận là cha con Tiết Cử, Tống Kim Cương hay Đậu Kiến Đức đều bị bại bởi hai chữ này. Hiện tại hắn đang nhẫn nhịn không phái liệp ưng giết địch, bỏ qua cơ hội sai ác điểu giết Vô Danh. Đó chính là chữ “nhẫn”.

Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn theo dòng Y Thủy lượn quanh rồi trầm giọng:

- Uy hiếp lớn nhất đối với đại kế đào vong của bọn ta chính là ở chỗ Lạc Dương là nơi hội tụ của tám dòng sông, đường thủy lớn nhỏ ngang dọc giao nhau. Chỉ cần địch nhân đủ thuyền lớn thì có thể tập trung quân tinh nhuệ đưa đến bất kỳ đâu để tiến hành tập kích bất ngờ quân đội của chúng ta. Ngày nào chưa đến được Chung Ly, chúng ta vẫn còn ở trong vòng nguy hiểm.

Khấu Trọng giật mình nói:

- Đây đúng là chiến lược hiện tại của Lý Thế Dân. Hắn để đại quân của Lý Nguyên Cát tiếp tục dùng những trại kiên cố, tiễn tháp và vòng hào từ từ vây thành, còn bản thân thì tập kết quân tinh nhuệ, bất kỳ lúc nào cũng có thể nhanh chóng chặn chúng ta lại. Con bà nó! Bọn ta tuy biết rõ dụng tâm của hắn nhưng vẫn vô kế khả thi, chỉ có thể liều mạng chạy về phía Nam, hoàn toàn mất đi thế chủ động.

Bạt Phong Hàn nói:

- Trong trận chiến đột vây, chúng ta thương vong càng ít thì cơ hội thoát thân càng cao. Thời gian không nhiều, bọn ta nên thực hiện

những bước chuẩn bị cuối cùng cho trận đánh này.

Khấu Trọng trầm tư một lát, đoạn gật đầu đáp:

- Phi Vân Vệ giao cho lão ca chỉ huy. Bọn họ do ta đích thân huấn luyện đã lâu, những ngày này cũng trải qua nhiều trận chiến, nhân số tuy ít nhưng người người đều có thân thủ vững chắc, khinh công cao minh, dùng để đánh lén trại địch còn có tác dụng hơn cả thiên quân vạn mã.

Gã triệu hồi Vô Danh trao cho Từ Tử Lăng rồi nói:

- Giúp tiểu đệ chăm sóc tốt bảo bối này. Tương lai của chúng ta nói không chừng đều phụ thuộc vào nó đó.

Từ Tử Lăng nhận lấy Vô Danh, ánh mắt hướng về phía núi rừng phương Nam vô cùng mỹ lệ dưới bầu trời đêm đầy sao nhưng cũng tiềm ẩn sát cơ. Cõi lòng gã không chịu sự khống chế nghĩ đến Sư Phi Huyên đang ở nơi xa. Nàng sẽ nghĩ gì về việc gã trực tiếp dấn thân vào cuộc chiến tranh bá tàn khốc này.

Khấu Trọng và Lý Thế Dân cuối cùng cũng đã đến mức chính diện xung đột, không còn cách nào trì hoãn được nữa. Nếu Khấu Trọng thất bại thân vong thì chẳng còn gì để nói, bằng không sẽ tạo thành cục diện Nam Bắc đối lập, biến Trung Thổ thành một chiến trường khốc liệt. Không ai có thể cản trở, không điều gì có thể thay đổi tình thế đáng sợ này.

Thiên hạ phân tranh được quyết định bởi cuộc chiến giành thắng lợi giữa Khấu Trọng và Lý Thế Dân. Việc Sư Phi Huyên lo lắng nhất đã biến thành sự thật ngay trước mắt.

Cơn ác mộng sẽ bắt đầu trước lúc mặt trời mọc.

o0o

Khấu Trọng ngồi trên Thiên Lý Mộng, lòng tĩnh lặng như mặt nước, huyệt Linh Đài trong sáng. Từ lúc Đậu Kiến Đức bị giết, sự tự trách và bi phẫn trong gã cuồn cuộn nổi lên rồi biến thành một sức mạnh kỳ lạ. Dưới áp lực toàn quân bị tiêu diệt như lửa cháy ngang mày, gã đã có được bước đột phá toàn diện, tiến nhập cảnh giới vô thượng Thiên Địa Nhân hợp nhất của Thiên Đao Tống Khuyết.

Xá đao chi ngoại tái vô tha vật. (Tạm dịch: Bỏ đao đi thì không còn gì khác)

Đây không phải là cảnh giới Khấu Trọng ngẫu nhiên đạt được, thực ra những yếu tố cơ bản đã có trong bản thân gã từ thời điểm khởi đầu. Cảnh giới này so ra còn cao hơn cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt một bậc.

Dương Công Khanh và Ma Thường cưỡi ngựa đến phía sau Khấu Trọng. Đằng sau họ là tám mươi chiến binh giỏi nhất giữ vai trò nòng cốt trong quá trình phá vây. Toàn bộ binh lính tham gia đột vây được chia thành tam quân. Tiền quân bốn ngàn người do mâu thuẫn thủ và đao tiễn thủ hợp thành, chịu trách nhiệm thao tác ba mươi cỗ Bát Cung Nổ Tiễn và mười lăm máy bắn đá, có thể công kích địch trận ở khoảng cách xa. Trung quân một ngàn người, chịu trách nhiệm dùng Mộc Lư và Hà Mô xa để lấp hào sau khi tiền quân đã trụ vững. Hậu quân gồm hai mươi kỵ binh, là lực lượng ứng biến thần tốc có thể chi viện cho bất kỳ tình huống khẩn cấp nào. Tam quân lần lượt do Bạt Dã Cương, Úc Nguyên Chân và Đoạn Đạt chỉ huy.

Ngoài ra ở giữa Nam môn và hai cửa khác là Hậu Tái và Định Đỉnh còn có hai toán quân do Đơn Hùng Tín và Quách Thiện Tài làm chủ tướng, mỗi toán hai mươi người, có nhiệm vụ ngăn chặn địch nhân

công đến từ phía Tây để đại quân chủ lực có thể tập trung lực lượng đối phó quân địch ở tiền phương.

Ánh mắt binh sĩ trên quảng trường đều tập trung vào Khấu Trọng, tất cả bình tĩnh chờ gã phát lệnh mở cửa tiến công.

Đột nhiên Thiên Lý Mộng tung hai vó trước vươn cổ hý dài, hai chân sau làm trụ quay ngược lại đối diện với các binh sĩ, sau đó hai chân trước mới hạ xuống đất.

Kỵ thuật như thần đến mức không thể tưởng tượng, chiêu này của gã hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người, lập tức khiến cho tướng sĩ không thể tự chủ reo hò phấn khích, chiến ý tăng mạnh.

“Keng!”

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt chĩa chéo lên không, miệng cười lớn rồi nói:

- Khấu Trọng ta bình sinh trải qua hàng trăm trận đánh, mỗi lần đều bằng binh pháp chiến lược mà lấy ít địch nhiều, lấy yếu thắng mạnh, dũng khí không sợ cường hùng. Lần này cũng…

Chưa dứt lời tướng sĩ đã đồng thanh hét lớn át cả tiếng nói của gã, sĩ khí dâng lên đến đỉnh điểm.

Khấu Trọng biết rõ đã đến lúc, cũng may đã kịp thời ra quyết định xuất kích vào tối nay. Đậu Kiến Đức hay đại bộ phận tướng sĩ đang theo gã đều là quân khởi nghĩa xuất thân từ nông dân. Còn Lý Thế Dân và Lý Nguyên Cát đại biểu cho cao môn đại phiệt quyền quý của Cựu Tùy, từ thời Ngụy Tấn đến nay luôn hoành hành khinh khi chèn ép bọn họ. Lý Nguyên Cát giết Đậu Kiến Đức trước mặt mọi người khiến cho quân thủ thành phẫn nộ trước kẻ thù chung, lại càng tăng

thêm sức ảnh hưởng của Khấu Trọng với bọn họ. Sự việc vừa mới xảy ra, ấn tượng đọng lại còn chưa bị thời gian làm cho phai nhòa, vì vậy người người đều có lòng bất chấp sinh tử liều mạng để cầu tồn.

Khấu Trọng ra lệnh một tiếng, Vương Huyền Thứ đang đứng trên môn lâu chủ trì đại cục tại thành nội lập tức lệnh cho lính gác hạ cầu treo xuống.

Trống trận nổi lên, Khấu Trọng đút Tỉnh Trung Nguyệt vào vỏ, một mình dẫn đầu ba quân tiến ra cửa thành.

“Đinh! Đinh…”

Quân Đường trên hai tiễn tháp khua chiên cảnh báo cầu viện.

Hai trại đồng thời nổi lên kèn hiệu, cửa trại mở rộng, ba đoàn quân phi ngựa lao ra bố trận ở ngoài trại. Chỉ nhìn phản ứng nhanh chóng đó cũng đủ biết chúng đã chuẩn bị chờ sẵn từ trước.

Cánh quân của trại trung tâm do Khuất Đột Thông chỉ huy binh lực mạnh nhất, quân số lên đến ba vạn. Kể cả trong tình huống không có doanh trại kiên cố và vòng hào yểm trợ thì binh lực vẫn đủ để phong tỏa Nam lộ. Hai trại kia binh lực chỉ khoảng một vạn rưỡi do Tiết Vạn Triệt và Sử Đại Bảo chỉ huy, trở thành hai cánh trái phải hỗ trợ cho Khuất Đột Thông, quân dung cực thịnh, khí thế ngất trời.

Phe đột vây nhanh chóng xuất thành rồi bố trận ở giữa vòng hào thứ nhất và thành môn để chuẩn bị tiến kích. Ba mươi cỗ Bát Cung Nổ Tiễn, mười lăm cỗ Phi Thạch Đại Pháo được phân thành hai dãy dàn hàng ngang phía trước với những viên đá nặng đến sáu mươi cân và nỗ tiễn đặc chế được vận chuyển bằng Hà Mô xa. Quân phá vây tại hai cửa khác vẫn án binh bất động trong cửa thành đóng kín chờ đợi thời cơ.

Ánh mắt Khấu Trọng quét qua trận địa máy bắn đá của hai tòa tiễn tháp nằm ở một bên vòng hào thứ hai, mỗi trận có khoảng hơn một trăm lính. Nếu không phải là còn có an bài khác thì chỉ riêng mỗi điểm phòng ngự ở tiền tuyến này của địch nhân cũng không dễ công phá.

Đứng bên phải Khấu Trọng, Dương Công Khanh lên tiếng:

- Bọn chúng không quan tâm đến vòng hào thứ nhất.

Ma Thường đứng bên kia cười nói:

- Bởi vì chúng sợ đi phải vết xe đổ lần trước. Lúc đó quân ta ập tới phía sau cắt đuôi đám kỵ binh địch đã lọt vào giữa hai vòng hào, sau đó đánh giết ra ngoài chiến hào. Cũng nhờ nhân duyên xảo hợp mà một lần là thành công, thắng một trận đẹp mắt.

“Thùng! Thùng! Thùng…”

Trong tiếng trống thúc dục, binh mã của cả ba trại địch tiến dần về phía vòng hào thứ hai, đến cách vòng hào khoảng một ngàn bộ thì dừng lại.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Lấp vòng hào thứ nhất!

Ma Thường truyền lệnh, mười lăm chiếc Hà Mô xa từ trong quân nhanh chóng được đẩy thẳng tới lòng hào, sau đó các bao đất đá được vận chuyển đến liên tiếp. Chỉ trong chốc lát, đoạn hào dài hơn hai mươi trượng nằm ngang chắn ở trước mặt đã biến thành bình địa.

Khấu Trọng đợi quân binh trở vào trong trận, đoạn chỉ vào ba chiếc cầu mới được dựng tạm thời trên dòng Y Thủy nói:

- Khi chúng ta khống chế được đại cục thì hãy lập tức dùng Phi Thạch Đại Pháo hủy ba chiếc cầu đó đi, cắt đứt đường viện trợ từ phía Đông của quân địch. Nếu Lý Nguyên Cát muốn chi viện thì cũng phải đi xa một chút, vòng qua phía Tây thành.

Vừa nói gã vừa đưa tay ra hiệu. Tiếng lịch kịch vang lên, nổ tiễn và thạch pháo được đẩy về phía trước, vượt qua đoạn hào vừa được lấp bằng tiến tới vòng hào thứ hai.

Ma Thường gật đầu nhận lệnh:

- Chuyện này giao cho thuộc hạ phụ trách.

Kèn hiệu ở trận địch nổi lên, quân chủ lực phân ra một đội hai mươi người gồm thuẫn thương thủ và tiễn thủ tiến về phía trước tăng viện cho vòng hào thứ hai.

Đội tiên phong của quân đột vây mang theo các trang bị nặng để tấn công từ xa dừng lại cách vòng hào khoảng năm trăm bộ chờ mệnh lệnh công kích.

Khấu Trọng ung dung nói tiếp:

- Hạ cầu treo ở hai cửa Hậu Tái và Hòa Định xuống, các cánh quân phía sau thành môn vẫn án binh bất động.

Dương Công Khanh thoáng chút ngạc nhiên. Binh sĩ truyền tin ở phía sau dùng cờ hiệu phát lệnh cho Vương Huyền Thứ trên thành lâu, tiếp đó Vương Huyền Thứ lại truyền mệnh lệnh của Khấu Trọng tới hai cánh quân. Chẳng mấy chốc hai chiếc cầu treo đã được hạ

xuống nhưng không ai chạy ra, quả là khiến người ta có cảm giác cao thâm khó lường.

Khấu Trọng mỉm cười giải thích:

- Đây là kế nghi binh để Khuất Đột Thông không dám làm tới, sợ bị chúng ta tấn công từ mạn sườn.

Ma Thường hỏi:

- Địch nhân chỉ nhìn thấy Thiếu Soái chứ không thấy Từ gia và Bạt gia, chúng sẽ nghĩ thế nào đây?

Khấu Trọng thản nhiên đáp:

- Đương nhiên là nghi thần nghi quỷ, không biết chúng ta còn chiêu nào phía sau không.

Tiếp đó gã thở dài một hơi rồi than:

- Ta thực sự hy vọng bên kia chiến hào không phải Khuất Đột Thông mà là Lý Thế Dân, như vậy chưa biết chừng chúng ta không phải bỏ Lạc Dương, ngược lại có thể từ đây khống chế Quan Trung.

Có lẽ Dương Công Khanh và Ma Thường cũng nhận ra được đây chính là chỗ cao minh của Lý Thế Dân. Hắn không bao giờ cho địch nhân có cơ hội chuẩn bị đầy đủ để đối phó với mình, khiến địch nhân công cũng không được mà thủ cũng không xong.

Khấu Trọng bạt xuất Tỉnh Trung Nguyệt huơ một vòng trên đầu, đoạn hét lớn:

- Tấn công!

Mệnh lệnh của gã tựa như sấm động trời quang, âm thanh truyền khắp gần xa, khiến cho quân sĩ bên ta phấn chấn tinh thần còn địch nhân lại cảm thấy e ngại trước sự dũng mãnh của đối phương.

“Thùng! Thùng! Thùng…”

Trống trận của quân đột vây nổi lên. Chiếc trống lớn này do Trần Lão Mưu đích thân giám sát việc chế tạo, tiếng vang truyền được rất sâu xuống lòng đất để phục binh bên dưới có thể theo mà phối hợp hành động. Tiếng trống chấn động cả núi đồi.

Đại chiến bắt đầu.

o0o

Tại cửa ra của địa đạo, Từ Tử Lăng nương theo bóng đêm nhanh chóng vận chuyển các vật nặng lên đỉnh núi mà bọn họ chiếm giữ. Công binh đã thiết lập một trận địa đơn giản nhưng hữu hiệu trên đỉnh núi để ngăn chặn truy binh của quân Đường rượt theo.

Ở các điểm cao hướng Đông Nam đều có người canh gác nhằm phòng bị kỳ binh của Lý Thế Dân xuất hiện, giúp cho đoàn quân rút lui có thể tránh nặng tìm nhẹ mà đào tẩu.

Lương thực, binh khí và các vật dụng bổ sung từ Trần Lưu chuyển đến được cất giấu ở một nơi bí mật trong rừng sâu phía Nam cách đó hai mươi dặm. Nếu mọi việc hoàn thành đúng theo kế hoạch, vào lúc mặt trời lên quân đột vây sẽ rút về nơi ấy, sau khi bổ sung trang bị sẽ tiếp tục chạy về phía Nam.

Từ Tử Lăng đặc biệt lưu ý động tĩnh trên dòng Y Thủy và Lạc Thủy vì lộ tuyến đào vong của bọn họ nằm giữa hai nhánh sông này. Biết

được đội thủy sư của Lý Thế Dân theo dòng sông nào đuổi đến sớm một bước sẽ quyết định sự thành công hay thất bại của cuộc rút quân.

Trần Lão Mưu đến bên gã chăm chú lắng nghe tiếng chém giết từ phía Lạc Dương truyền tới, đoạn lên tiếng:

- Bắt đầu rồi! Hai tòa chiến tháp sẽ sụp đổ trong vòng hai mươi tiếng trống.

Tiếng reo hò từ xa không ngừng vọng lại, nơi đây lại trầm tĩnh đến ngột ngạt. Ba trăm chiến sĩ trấn thủ ở trận địa trên đỉnh núi thần sắc ngưng trọng chờ đợi.

Dương gia quân phụ trách toàn bộ chỗ cửa ra này, ai cũng là tinh binh lấy một địch mười, nhân số tuy ít nhưng thêm vào cao thủ đẳng cấp như Từ Tử Lăng thì cũng đủ ứng phó bất kỳ tình huống nào. Vì thế đội quân này có nhiệm vụ lấy tĩnh chế động, phụ trách áp hậu cự địch.

Từ Tử Lăng nói:

- Trần công có thể phụ trách đem lương thảo vật phẩm cướp được của địch vận chuyển tới đây, chỗ này giao cho ta được rồi.

Trần Lão Mưu gật đầu đồng ý rồi cùng với hơn chục thân binh quay lại địa đạo.

Từ Tử Lăng ngẩng đầu nhìn cao trại, trong lòng nổi lên một cảm giác bất an. Lý Thế Dân rốt cuộc đang ở đâu?

o0o

Khấu Trọng ngồi trên lưng Thiên Lý Mộng lạnh lùng nhìn cuộc tấn công phòng thủ của hai bên địch ta, quan sát Ma Thường chỉ huy quân đội đánh phá vòng hào thứ hai. Đây chính là cách dùng người học được từ Thiên Đao Tống Khuyết.

Bất kể nhân tài ưu tú như thế nào, nếu không cho họ cơ hội rèn luyện để phát triển tài năng thì cũng khó mà tỏa sáng được. Dụng ý của Tống Khuyết khi muốn Khấu Trọng chống đỡ cục diện phương Bắc, đối kháng quân Đại Đường của Lý phiệt chính là như vậy. Cũng tương tự như lúc lão bắt gã phải sinh tử quyết chiến, khiến gã có được đột phá trong võ đạo.

Ba mươi cỗ Nổ Tiễn cơ và mười lăm Phi Thạch Đại Pháo điên cuồng triển khai công thế vào địch trận. Nổ Tiễn cơ có tầm bắn hơn năm trăm bộ, Phi Thạch Đại Pháo tầm bắn hai trăm bộ, tất cả được di chuyển đến cách địch trận hai trăm bộ, vừa vặn nằm ngoài tầm máy bắn đá của đối phương. Tên do địch nhân bắn đến đều được binh lính dùng mâu đón đỡ.

Năm chiếc Mộc Lư xa dàn hàng ngang ở phía trước, nhóm cung thủ được trang bị nổ tiễn đi theo yểm hộ hướng về địch trận bắn trả. Một khi tiếp xúc, dưới sức công phá cường đại của đầu tên phát nổ, địch nhân máu thịt tung tóe thi nhau ngã rạp, quân đột vây tiến lên như không có vòng hào cản trở.

Khấu Trọng thét vang:

- Tiến hành kế hoạch lấp khoảng trống!

“Oành!”

Tiễn tháp bên trái không chịu nổi sức bắn phá của đá lớn đổ sụp xuống. Quân Đường đứng xung quanh hô thảm chạy toán loạn.

Dương Công Khanh truyền lệnh, tiếng trống chợt biến đổi để thông báo cho quân sĩ dưới địa đạo đừng dỡ bỏ các giá chống khiến cho tiễn tháp của địch nhân sụt xuống lòng đất, tránh bại lộ tung tích của địa đạo.

Khấu Trọng thầm trách mình không lường trước được rằng địch nhân chẳng hề chú trọng phòng thủ vòng hào mà là muốn giao phong đối lũy ở bên ngoài hào, như vậy gã đã lãng phí nhân lực.

Tiết Vạn Triệt ở trại bên trái với một vạn rưỡi quân đã hoàn thành việc vượt sông, sau đó thông qua hai chiếc cầu gỗ tiến vào bình nguyên phía trước để hội hợp với đại quân do Khuất Đột Thông làm chủ tướng. Tổng cộng binh lực quân Đường lúc này đạt sáu vạn người, uy thế tựa như đại bàng tung cánh bao phủ cả bình nguyên rộng lớn, phía sau là cao trại cờ xí tung bay.

Nếu như Khấu Trọng không có an bài từ lòng đất đột phá doanh trại trên cao thì lúc này chỉ còn nước chịu thua rút về thành nội nghĩ cách khác. Bởi vì địch nhân binh lực áp đảo, lại thêm đội kỵ binh xung kích với tốc độ cao, Nổ Tiễn cơ và Phi Thạch Đại Pháo sẽ mất đi sức uy hiếp cách hào tấn công như vừa rồi. Nếu để chúng chặn đường rút lui thì sẽ rơi vào thảm cục toàn quân thất bại.

Tiếng kèn hiệu nổi lên, quân địch rốt cuộc đã bỏ việc phòng thủ đường hào và tiễn tháp để rút lui về phía sau.

Khấu Trọng không còn lựa chọn đành hạ lệnh lấp hào. Các bao đất liền được chuyển đến từ phía sau, tiếng bánh xe vang lên lạo xạo, những chiếc Hà Mô xa còn lại đều được đẩy tới chiến hào.

Tiếng trống trận trên thành lâu chợt cất lên gấp gáp, các binh sĩ truyền tin trên góc thành phía Tây Nam dùng lửa hiệu báo cho Khấu

Trọng biết bên địch có một cánh quân khoảng vạn người từ mặt Tây vòng qua thành tiến đến.

Dương Công Khanh thần sắc ngưng trọng nói:

- Lý Thế Dân đến rồi.

Khấu Trọng lắc đầu đáp:

- Là Lý Nguyên Cát, không phải Lý Thế Dân. Lập tức đóng hai cửa Tái Hòa và Định Đỉnh, Đơn Hùng Tín và Quách Thiện Tài đổi lại từ cửa Trường Hạ xuất thành, Nổ Tiễn cơ và Phi Thạch Đại Pháo cố thủ bên cánh phải đề phòng địch nhân xung kích.

Dương Công Khanh lớn tiếng nhận lệnh rồi đích thân đi chỉ huy hành động.

Tinh thần Khấu Trọng cực kỳ tĩnh lặng, không sợ không vui, cảm giác hợp nhất với thiên địa lại trở về, chuyện sinh tử vinh nhục không còn quan trọng nữa, điều cốt yếu là phải đưa ra được phán đoán chính xác trên chiến trường vô cùng ác liệt này. Gã tuy có kế hoạch phá vây gần như hoàn mỹ, nhưng Lý Thế Dân lại không tốn chút công sức bắt đội quân đột vây xuất thành ứng chiến để thăm dò thực hư. Đợi đến khi binh lính của đối phương sức cùng lực kiệt, hắn mới dùng binh mã tinh nhuệ đã được nghỉ ngơi đầy đủ chặn đánh đoàn quân đang chạy trốn với uy thế như lôi đình vạn quân.

Khấu Trọng biết rõ thủ đoạn của Lý Thế Dân nhưng lại không có cách gì thay đổi sự việc phát sinh. Điều duy nhất có thể làm là toàn lực chống đỡ, chấp nhận chiến đấu đến binh sĩ cuối cùng.

Tiếng vó ngựa vang lên rầm rập.

Quân kỳ của Lý Nguyên Cát tung bay phất phới phía Tây Nam bình nguyên. Hai toán kỵ binh tiên phong phi ngựa trên khoảng đệm giữa hai vòng hào xông đến. Tiếp theo là một toán kỵ binh nữa chạy dọc theo vòng hào thứ nhất phối hợp công kích đánh thẳng vào cánh trái quân đột vây chủ lực.

Tiếng trống trận nổi lên.

Quân đội hai bên ở phía trước bắt đầu chính diện khai chiến.

Khấu Trọng giơ cao Tỉnh Trung Nguyệt thét vang:

- Vượt hào!

Thời khắc huyết chiến giáp lá cà rốt cuộc đã tới.

(

Chương 660: Đột vây huyết chiến

Theo mệnh lệnh của chủ tướng, từng hàng nổ tiễn chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi vài nhịp thở đã liên tục phát xạ. Sau khi mười lăm cỗ Bát cung nỗ tiễn đầu tiên bắn một lượt, binh sĩ lập tức nhanh chóng đẩy chúng lên phía trước, mười lăm cỗ Nổ tiễn khác lập tức phát xạ. Trong tầm tên, kỵ binh địch không kẻ nào thoát khỏi. Người ngã ngựa đổ, máu thịt tung tóe, cảnh tượng bi thảm không ai dám nhìn.

Đợt tấn công bị tan rã triệt để, đội kỵ binh tiên phong của Lý Nguyên Cát hoảng loạn rút lui về phía Tây, nhiệm vụ tấn công được đổi lại cho thuẫn thủ và tiễn thủ. Nhóm này tiến theo đường mà kỵ binh đã rút chạy nhằm kiềm chế những vũ khí hạng nặng có sức sát thương lớn của phe đột vây, tạo cơ hội cho đại quân của Khuất Đột Thông.

Một lần nữa tử thần lại bày một trò chơi xem bên nào thương vong nặng hơn.

Đột nhiên tiếng trống cảnh báo ở phía Đông Bắc thành Lạc Dương vang lên, binh sĩ truyền tin phất cờ ra tín hiệu rằng địch nhân đã đánh phá Thượng Đông môn ở phía Đông Bắc.

Khấu Trọng và Dương Công Khanh nhìn nhau, trong mắt vị lão tướng hiện ra thần sắc lo lắng. Việc này sẽ khiến cho tám ngàn binh sĩ vẫn còn thủ ở Lạc Dương bị kiềm chế không thể di chuyển, không cách nào tham gia phá vây.

Ở ngoài thành, quân đột vây thuẫn mâu thủ và đao tiễn thủ làm tiên

phong, vẫn theo tiết tấu của nhịp trống vượt qua vòng hào đã được lấp tiến thẳng đến trận địch.

Mọi thứ tựa như một cơn ác mộng không sao tỉnh lại, cũng không cách gì thay đổi được. Khấu Trọng than thầm trong lòng, Lý Thế Dân quả là một tướng tài hiếm thấy, mỗi chiêu đều đánh vào nhược điểm trí mạng của gã.

Quân của Lý Nguyên Cát đột nhiên xuất hiện, hiện tại cửa Thượng Đông lại bị tấn công, tất cả đều bức gã phải cải biến chiến thuật. Cũng như cao thủ giao đấu hay kỳ thủ tương tranh, mỗi chiêu đối phương đều chiếm hết tiên cơ ép gã vào thế bị động.

Ánh mắt Khấu Trọng hướng về phía dòng Y Thủy ở bên trái, trong lòng nghĩ cũng may là có con sông lớn này, nếu không để địch nhân giáp công từ hai phía thì quân đột vây sẽ lập tức bị tiêu diệt. Gã liền thu nhiếp tâm thần nói một cách cương quyết:

- Bỏ Lạc Dương, toàn quân đột vây!

Dương Công Khanh gượng cười nhận xét:

- Đây chính là lựa chọn sáng suốt nhất.

Dứt lời lão lập tức ra lệnh cho binh lính phất cờ báo hiệu cho Vương Huyền Thứ ở thành lâu.

“Đinh! Đinh! Đinh!”

Vương Huyền Thứ đích thân đánh chiếc chuông đồng trên tháp canh, đem mệnh lệnh rút lui truyền đi toàn thành bằng phương pháp trực tiếp và nhanh chóng nhất.

Khấu Trọng giơ cao Tỉnh Trung Nguyệt, rong ngựa chạy một vòng rồi quay về hướng ba quân hô lớn:

- Các vị huynh đệ! Khấu Trọng và mọi người quyết sống chết có nhau. Ta sẽ là người đầu tiên xông vào trận địch, sẽ là kẻ cuối cùng rút đi.

Những lời này vang lên anh dũng hào hùng, phối hợp với hình tượng vô địch và vẻ ngoài uy mãnh của Khấu Trọng đã tạo nên một sức cảm nhiễm kích động lòng người, binh sĩ lập tức đồng thanh tung hô:

- Thiếu Soái quân tất thắng!

Tiếng reo hò vang dậy, người người chiến ý dâng cao. Ai cũng đồng lòng với Khấu Trọng, nguyện vì chủ soái mà ra sức.

Khấu Trọng đột nhiên nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời trên cao không ăn nhập gì đến cảnh chiến trường tàn khốc trước mắt. Gã ung dung nói:

- Sẽ có một ngày ta bước vào thành Lạc Dương qua lối Trường Hạ môn, chắc chắn không phải là con đường nào khác.

Hai mắt Dương Công Khanh ánh lên thần sắc mà chỉ Khấu Trọng mới hiểu, lão giơ tay lên rồi nói:

- Bất luận sinh tử, chúng ta vĩnh viễn đi theo Thiếu Soái.

Toàn quân lại đồng thanh hô thêm lần nữa, tất cả đều cam nguyện tử chiến.

Quân tiên phong do Bạt Dã Cương chỉ huy bất ngờ dừng lại bày trận thế hình chữ nhật gồm năm hàng cách quân địch tám trăm bộ. Hai

hàng đầu là một ngàn mâu thuẫn thủ, năm hàng sau là đao tiễn thủ.

Ma Thường lại phát hiệu lệnh. Đoạn Đạt và Úc Nguyên Chân lần lượt dẫn năm trăm kỵ binh di chuyển về hai đầu tả hữu chiến trận, giữ vai trò quân hộ vệ bên cánh.

Đơn Hùng Tín và Quách Thiện Tài lúc này cũng từ Trường Hạ môn xuất thành, mỗi người dẫn theo một toán kỵ binh bố trận ở hậu phương.

Trong những ngày tháng Lạc Dương bị bao vây, quân thủ thành được Ma Thường thao luyện ngày đêm không nghỉ, đến lúc sinh tử quan đầu này đã thể hiện thành quả.

Quân đội của Lý Nguyên Cát cũng dừng lại cách khu vực Nổ tiễn cơ và Phi thạch đại pháo khoảng một ngàn bộ chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo. Đôi bên tạm thời hình thành cục diện đối nhau, đại chiến sẽ diễn ra bất kỳ lúc nào.

Ánh mắt Khấu Trọng quét qua đội quân trạm ở tiền phương của Khuất Đột Thông, suy nghĩ trong đầu biến động không ngừng. Đối với hình thế chiến trường gã không hề bỏ sót điểm nào, lại càng biết rõ địch nhân ở cao trại vẫn còn đang ngỡ ngàng chưa hiểu việc gì xảy ra thì đã lọt vào tay Bạt Phong Hàn, cờ hiệu đã được treo lên.

Tỉnh Trung Nguyệt hồi bao.

Khấu Trọng và Dương Công Khanh thúc ngựa chạy lên phía trước, hai ngàn kỵ binh theo sau. Đoàn người vượt qua vòng hào đã được lấp bằng tiến đến phía sau của đội quân tiên phong.

Khấu Trọng quay sang nói với Dương Công Khanh:

- Ngàn vạn lần đừng để Lý Nguyên Cát công phá bên sườn. Đợi ta phá trận quay về sẽ phát động toàn quân đột vây. Việc ở đây giao hết cho Dương công!

Dương Công Khanh gật đầu đáp:

- Thiếu Soái cẩn trọng!

Khấu Trọng chính là linh hồn của toàn quân, nếu gã tử trận thì quân đột vây sẽ lập tức tan rã.

Lộ ra nét cười đầy tự tin, một tay Khấu Trọng dùng thủ pháp độc môn giương cao Thích Nhật cung, tay kia rút từ ống tên đeo trên mình ngựa ra bốn mũi, chân kẹp chặt bụng ngựa lao nhanh lên phía trước.

Quân tiên phong theo lệnh Bạt Dã Cương dạt ra hai bên, tạo một thông lộ cho Khấu Trọng chạy qua.

Không khí đột nhiên căng thẳng.

Hiệu lệnh chiến đấu trong địch trận vang lên, hàng quân đứng trước hạ thuẫn xuống đất, hàng quân kế tiếp kê thuẫn lên trên, tạo ra hai lớp che chắn trên dưới bảo vệ cho tiễn thủ ở phía sau.

Một người một ngựa phóng nhanh về phía trận địa của địch, Khấu Trọng ngửa mặt lên trời cười dài:

- Trong thiên hạ ai có thể ngăn được ta!

Gã miệng nói tay lắp tên vào cung bắn liên tục theo kiểu liên châu.

Trong ánh đèn đuốc sáng rực của hai bên, từng mũi tên từ Thích Nhật cung lần lượt lao đi, mỗi mũi đều mang theo Loa Hoàn kình

nhanh như thiểm điện bắn về phía quân địch.

“Đinh đinh đinh!”

Thuẫn bài vỡ nát, máu thịt bắn tung. Trước kình tiễn với lực bắn cực mạnh, thuẫn bài giống như tờ giấy mỏng bị vật nhọn xuyên qua. Những thuẫn thủ trước mặt Khấu Trọng từng người từng người ngã xuống, máu nhuộm đỏ bình nguyên. Tên bắn ra từ Thích Nhật cung tựa như không bao giờ dừng lại. Mất sự che chắn của thuẫn bài, đám tiễn thủ đứng sau trúng tên tới tấp tựa như lá rụng bị cuồng phong cuốn đi, chỉ biết mở to mắt nhìn tử thần ập tới.

Chiêu này của Khấu Trọng đã tiên phát chế nhân, khiến cho sĩ khí của binh lính không ngừng dâng cao, mọi người đồng thanh hét lớn trợ uy. Thấy tình thế bất lợi, tiếng trống trận bên địch nổi lên, quân tiên phong của Khuất Đột Thông đều bước tiến tới đội quân đột vây, ngoài ra còn có thêm hai nhánh quân ép vào hai bên trái phải.

Phía Lý Nguyên Cát cũng lập tức có phản ứng, đội tiên phong vốn đã dừng bước giờ bắt đầu tấn công trận địa Nổ tiễn cơ và Phi thạch đại pháo.

Dương Công Khanh ở phía sau biết là đã đến lúc liền dùng lửa ra hiệu. Tiếng trống chấn động đất trời từ cao trại vang lên, Bạt Phong Hàn hiện thân trên một tòa tiễn tháp hô vang:

- Lý Đường khí số đã tận! Thiếu Soái quân thiên hạ vô địch!

Binh lính phe đột vây trừ Dương gia quân đều không hề hay biết về việc địa đạo. Nay đột nhiên thấy cao trại rơi vào tay người mình một cách thần kỳ đến khó tin, lập tức quân tâm phấn chấn, tất cả đồng thanh reo hò hưởng ứng.

Ngược lại, địch nhân trên dưới người người bị nhiễu loạn tâm thần, chưa rõ thực hư đã cảm thấy sự uy hiếp trước sau đều thụ địch. Thế trận lập tức hỗn loạn, tình trạng khủng hoảng tựa như ôn dịch lan rộng trong toàn quân.

Không để lỡ thời cơ, Khấu Trọng hét lớn:

- Huynh đệ theo ta!

Tiếng vó ngựa rầm rập vang lên. Hai ngàn tinh kỵ bám theo gã lao tới, dùng chiến thuật tạc xuyên chém giết tiến thẳng về phía quân địch.

Những người khác dưới sự chỉ huy của Ma Thường vẫn giữ vững vị trí chống đỡ từng đợt xung kích của địch, tên bay đầy trời bắn về phía quân thù. Mâu thuẫn thủ vẫn cầm thuẫn giương mâu, vừa đỡ tên bắn tới vừa chờ đợi cuộc chiến giáp lá cà sắp đến.

Dương Công Khanh trong cương vị tổng chỉ huy di chuyển về phía sau tiếp ứng đội quân từ trong thành rút ra.

Nỗ tiễn cơ và Phi thạch đại pháo không ngừng hoạt động, phối hợp với Nổ tiễn đầu thạch của Vương Huyền Thứ vẫn đang cố thủ ở bờ thành phía Nam phá tan sự công phá của cánh quân từ bên phải đánh tới của Lý Nguyên Cát.

Hai bên không ngừng điều binh khiển tướng.

Khuất Đột Thông vì cao trại thất thủ thành ra trận cước đại loạn, lại do không biết rõ thực lực của Bạt Phong Hàn nên chẳng còn cách nào khác đành chia năm ngàn kỵ binh dàn trận ở hậu phương đối diện cao trại để đề phòng bị công kích từ phía sau.

Tiếng la hét chém giết trên chiến trường không ngừng vang lên tựa như địa ngục nhân gian.

Khấu Trọng vẫn một người một ngựa dẫn đầu, Thích Nhật cung trên tay bắn liên hồi. Gã chuyên nhắm vào những tiễn thủ có khả năng uy hiếp từ xa mà tiêu diệt, tên dời cung không một phát nào trật. Nhân cơ hội quân tâm của địch đã loạn, gã và hai ngàn kỵ binh tựa như cơn gió xoáy tiến thẳng vào trận địa của bộ binh địch đang ùn ùn kéo tới.

Khấu Trọng thu lại Thích Nhật cung, Tỉnh Trung Nguyệt xuất bao, Loa Hoàn kình phát ra không ai đỡ nổi. Cả đội nhân mã tựa như một thanh đao mà Khấu Trọng chính là mũi đao, trong chốc lát đã chẻ đội hình của đám quân tiên phong đang xông tới ra làm hai, đánh giết tới đội kỵ binh của địch đi theo phía sau.

Khoảng một ngàn kỵ binh địch từ nhiều hướng đổ tới chặn đường, song không ai là đối thủ của gã. Binh sĩ thủ hạ thấy chủ soái dũng mãnh như vậy, người người phấn chấn không màng sinh tử theo sát yểm hộ, gặp địch giết địch. Soái kỳ của Khấu Trọng đến đâu người nghiêng ngựa ngã đến đó, chiến cuộc thảm liệt đến cức điểm.

Tinh thần Khấu Trọng tiến nhập cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, xem địch nhân đông hơn gấp bội như không tồn tại. Gã giật đại kỳ từ binh sĩ cầm cờ, một tay huơ cờ, một tay vung Tỉnh Trung Nguyệt, cờ phất đao chém nhằm thẳng hướng soái kỳ giương cao của Khuất Đột Thông đánh tới, không ai có thể cầm chân được gã, dù chỉ là trong giây lát.

Phía của Ma Thường vẫn giữ vững trận địa, cũng may có Khấu Trọng làm loạn đội ngũ tiến công của địch khiến cho cánh quân của hắn giảm được áp lực. Khi địch nhân tiến tới còn cách năm mươi bộ, Ma Thường hạ lệnh cho đao tiễn thủ thu cung rút đao xông về phía

trước. Nhân lúc đối phương đội hình chưa chỉnh còn quân ta thì sĩ khí đại chấn, cả bộ binh lẫn kỵ binh đồng thời xông lên phản công.

Đơn Hùng Tín và Quách Thiện Tài dẫn toàn bộ kỵ binh từ hai cánh tả hữu lao ra nghênh kích kỵ binh địch từ hai bên công tới. Đôi bên đánh đến thiên hôn địa ám, trăng sao lu mờ, trời đất đảo điên.

Đội quân kéo đến từ bên cánh của Lý Nguyên Cát bị Nổ tiễn cơ và Phi thạch đại pháo chặn lại ở phạm vi ngoài một trăm bộ không tiến thêm được bước nào.

Hậu phương của quân địch lại là một quang cảnh khác. Cửa lớn của cao trại mở rộng, khoảng một ngàn người bị bắt gồm quân Đường và những dân công không tham gia chiến đấu bị Bạt Phong Hàn và gần năm trăm Phi Vân Kỵ đoạt được chiến mã uy hiếp đuổi ra khỏi trại. Đám người này hướng về phía trận địa kỵ binh bên mình đang bày thành hàng ngang ở phía trước chạy đến. Bạt Phong Hàn mượn số người này yểm hộ soái lĩnh Phi Vân Kỵ từ phía sau đánh thốc lên.

Chỉ huy đội kỵ binh là Phùng Lập Bổn, đại tướng tâm phúc của Lý Nguyên Cát. Hắn mở to mắt nhìn Bạt Phong Hàn lao đến nhưng chần chừ không dám hạ lệnh cho thủ hạ bắn vào địch ở nhân ngay phía sau người của bên mình. Thời cơ qua đi trong chớp mắt, năm ngàn kỵ binh bị đám tù binh làm loạn, để địch nhân do Bạt Phong Hàn dẫn đầu khí thế như cầu vồng chia cắt ra làm hai. Đám tù binh lại chạy loạn tứ tán khiến cho kỵ binh không sao phản kích hay ngăn chặn được, dù quân số đông hơn gấp mười lần cũng đành phải bó tay.

Kẻ nào đủ tàn độc mới có thể sống sót. Cao trại bốc cháy, khói bay mù mịt đầy trời, sau đó đổ ập xuống trong biển lửa. Uy thế của quân đột vây nhờ vậy mà càng tăng mạnh.

Khuất Đột Thông và chư tướng thủ hạ đều hoảng loạn, đột nhiên lại phát giác thân rơi vào hiểm cảnh, phía sau có Bạt Phong Hàn đánh tới, phía trước là kỵ đội đi tới đâu máu đổ thịt rơi tới đó của Khấu Trọng. Hai đằng đều là quân tinh nhuệ không người nào cản nổi, lại cùng nhắm soái kỳ của hắn làm mục tiêu. Không còn cách nào khác, Khuất Đột Thông đành phải cùng với năm ngàn trung quân chạy về phía Tây, hy vọng hội hợp với đại quân của Lý Nguyên Cát rồi chấn chỉnh lại thế trận.

Soái kỳ di chuyển, toàn quân lập tức bị ảnh hưởng.

Quân đột vây đồng thanh hét lớn, phấn chấn giết địch.

Ba cánh quân của Ma Thường, Đơn Hùng Tín và Quách Thiện Tài từng bước tiến tới, quân Đường liên tục thoái lui.

Dương Công Khanh biết đã đến lúc liền ra lệnh cho Vương Huyền Thứ đem toàn bộ binh lính đang trấn thủ trong thành Lạc Dương triệt thoái.

Trong thành lập tức khói lửa bốc lên, nguyên do là trên đường sớm đã sắp đầy củi khô, đoàn quân rút đến đâu thì đốt đến đó. Lửa cháy bừng bừng cắt hẳn mọi ngả đường thông đến thành Nam khiến cho quân Đường vào thành không tài nào đuổi theo được.

Trong lúc đó Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cũng đã hội sư tại trung tâm chiến trường. Khắp nơi chỉ thấy xác chết, máu chảy thành sông. Địch nhân như thủy triều rút về phía Tây, con đường trước mặt của quân đột vây đã được thông suốt. Tuy nhiên hai gã đều hiểu rõ phía trước vẫn còn nhiều gian khổ. Địch nhân tuy lui mà không loạn, huống hồ đại quân chủ lực của Lý Thế Dân còn chưa hiện thân, đó mới chính là uy hiếp trí mạng đối với quân đột vây.

Chiến tranh tiếp tục như lửa lan rộng, quân đột vây trước tiên phá hủy ba chiếc cầu bắc qua sông Y Thủy, tiếp đó vừa đánh vừa rút. Liên quân của Lý Nguyên Cát và Khuất Đột Thông sau khi tập hợp lại đã huy động năm vạn kỵ binh và bộ binh quyết đuổi theo tới cùng.

Quân đột vây chờ đến khi chạy tới trận địa ở đầu ra phía Nam địa đạo mới kết hợp cùng cánh quân dồi dào sinh lực của Từ Tử Lăng tổ chức tổng phản công, rốt cuộc cũng giữ vững trận cước, bức được đại quân của Lý Nguyên Cát phải rút lui.

Từ lúc mở thành xuất chiến đến giờ đôi bên đều chịu thương vong nặng nề. Quân đột vây một vạn tám ngàn người giảm xuống còn một vạn rưỡi, số người tử trận lên đến ba ngàn, lại mất đi ba viên tướng là Vương Long, Tiết Đức Âm và Sương Giang. Quân Đường tử thương đến sáu ngàn, có thể thấy cuộc chiến thảm liệt đến mức nào.

Vương Huyền Thứ đã mang được một số lượng lớn chiến mã để đột vây đến trận địa trên núi, đương nhiên trong đó có cả Vạn Lý Ban của Từ Tử Lăng và Tháp Khắc Lạp Mã Can của Bạt Phong Hàn. Mấu chốt quan trọng nhất trong đại kế đột vây là phải chuyển hết bộ binh thành kỵ binh, sau đó dùng phương pháp cơ động và nhanh chóng nhất mới có thể tránh được sự ngăn chặn của địch, cuối cùng thoát ra khỏi phạm vi thế lực của chúng.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn và Dương Công Khanh đứng ở một điểm cao tại trận địa trên núi quan sát tình hình quân đội của Lý Nguyên Cát. Ánh mặt trời đầu tiên đã hiện ra ở chân trời phía Đông.

Bốn người toàn thân nhuốm đầy máu, không ai phân biệt được đó là máu của địch nhân hay máu từ vết thương của chính mình.

Tuy toàn quân đã thành công phá vây chạy được đến đây nhưng ai

cũng mang tâm trạng nặng nề, đồng thời có cảm giác nguy cơ rình rập bốn bề. Cho đến tận lúc này bọn họ vẫn chưa biết được vị trí đại quân của Lý Thế Dân.

Sau hai canh giờ chiến đấu ác liệt, quân đột vây người ngựa đã mỏi mệt, không thể có được khí thế như mãnh hổ để ứng phó một trường kịch chiến giống lúc nãy nữa.

Người trong thành Lạc Dương đã bị thâu phục, trên mặt tường thành cờ hiệu của Đại Đường phất phơ tựa như muốn diễu võ giương oai. Cũng may cao trại đã biến thành đất bằng khiến bọn họ cảm nhận được chút thành quả chiến thắng.

Tuy biết rõ sách lược của Lý Thế Dân là trước tiên kềm tỏa nhuệ khí, làm cho đối phương mỏi mệt rồi mới tiến hành truy kích, thế nhưng bọn họ vẫn không có cách nào khác mà phải đi theo sự sắp đặt của hắn. Nói cách khác, hiện tại cả đoàn quân đang ở trong cái bẫy chờ bị người ta làm thịt.

Lúc này Ma Thường đến báo mọi thứ đã chuẩn bị xong, có thể lên đường rút chạy bất kỳ lúc nào.

Bạt Phong Hàn trầm giọng hỏi:

- Phía Nam có động tĩnh gì không?

Ma Thường lắc đầu đáp:

- Mọi thứ đều như thường, đại quân chủ lực của Lý Thế Dân chắc không mai phục ở phía trước. Chỉ cần ngựa của chúng ta đủ nhanh là có thể chạy khỏi bình nguyên giữa hai con sông Y Lạc trước lúc quân Đường ở Thọ An và Y Khuyết hoàn thành việc phong tỏa.

Quân đột vây đã đặt nhiều trạm quan sát trên những điểm cao ở hướng Nam, tất cả mọi động tĩnh đều không qua mắt được bọn họ.

Dương Công Khanh than:

- Đây chính là sách lược của Lý Thế Dân. Hắn nhìn ra chúng ta muốn rút về phía Nam, sau khi đột vây sẽ bất kể ngày đêm chạy qua cửa ngõ bình nguyên giữa Thọ An và Y Khuyết. Vì thế hắn có thể di chuyển theo đường thủy, chờ đến lúc chúng ta người ngựa mỏi mệt mới chặn đánh tại một điểm bất kỳ nào đó. Mặt khác Lý Nguyên Cát và Khuất Đột Thông lại phong tỏa hậu lộ, vậy là chúng ta bị vây khốn ở khoảng đất giữa hai dòng Y Lạc.

Đưa mắt nhìn dòng Lạc Thủy phía bên trái, Khấu Trọng cương quyết nói:

- Trận chiến đột vây này chính là cuộc đua tốc độ giữa hai phe. Bên nào hành động nhanh hơn thì sẽ thành công. Toàn quân lập tức lên đường, dọc theo bờ Tây của Y Thủy rút xuống phía Nam, việc áp hậu do bọn ta phụ trách.

Ma Thường nhận lệnh đi ngay.

Từ Tử Lăng thủng thẳng nói:

- Lý Thế Dân đang ở trong thành.

Mọi người đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Dương Công Khanh lấy làm lạ hỏi:

- Tử Lăng sao lại có suy luận này?

Từ Tử Lăng đáp:

- Cho dù Lý Thế Dân đoán được chúng ta sẽ chạy về hướng Nam nhưng rốt cuộc cũng không dám chắc chắn. Với tác phong trầm ổn từ trước đến nay của hắn, chiến lược tối ưu chính là dĩ bất biến ứng vạn biến. Sau khi khẳng định được lộ tuyến đào tẩu của chúng ta, hắn sẽ tập kết thủy sư thuyền đội tại thành nội, đợi trời sáng sẽ chia đội thủy sư làm hai theo dòng Y Thủy và Lạc Thủy đuổi theo chúng ta. Lúc đó thế chủ động sẽ hoàn toàn nằm trong tay hắn, còn chúng ta thì vừa chạy vừa phải đối phó Đường quân ở Thọ An và Y Khuyết. Phía trước có địch, phía sau không có đường lui, quân ta chỉ có nước chờ người ta giết mổ mà thôi.

Bạt Phong Hàn gật đầu đồng ý:

- Tử Lăng nói có lý!

Từ Tử Lăng nói tiếp:

- Thời điểm chướng ngại vật ở hai dòng sông được dọn sạch chính là lúc thủy sư của Lý Thế Dân đồng loạt phát động.

Vừa nói dứt lời đã thấy rất nhiều cánh buồm hiện ra phía Tây Nam dòng Lạc Thủy, thủy sư thuyền đội của Lý Thế Dân rốt cuộc đã hiện thân.

Khấu Trọng cảm nhận sâu sắc quyết định dọc theo bờ Tây dòng Y Thủy để đào vong của mình là tuyệt đối chính xác. Gã cao giọng:

- Hảo tiểu tử! Vậy thì thử xem ngựa của bọn ta nhanh hay thuyền của ngươi nhanh. Chúng ta đi!

Mấy người bọn Khấu Trọng cùng với gần bốn trăm Phi Vân Kỵ còn

lại lên ngựa chạy theo đội ngũ tiến về phía Nam.

Tiếng trống trận từ phía địch nổi lên, toàn bộ kỵ binh địch lập tức xuất phát. Hơn hai vạn quân không cố kỵ gì do Lý Nguyên Cát đích thân chỉ huy đuổi theo tràn ngập núi đồi, không để cho đối phương một cơ hội lấy lại sức.

Với chiến lược và sự sắp xếp siêu việt của Lý Thế Dân, quân địch triển khai thiên la địa võng, một mẻ lưới định quét sạch quân đột vây. Cho đến lúc này lợi thế chủ động của quân đột vây đã hoàn toàn mất sạch, rơi vào cuộc chơi mèo đuổi chuột đầy chết chóc.

Tuy nhiên, tình thế ác liệt đến cực điểm này ngược lại đã kích phát đấu chí cường liệt của Khấu Trọng. Cho dù rốt cuộc quân đột vây bị tiêu diệt hoàn toàn thì Lý Thế Dân cũng phải trả một cái giá nặng nề nhất.

(

Chương 661: Giữa cái sống và cái chết

Dưới ánh mặt trời rực rỡ sau giờ Ngọ, hơn chục người bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, Dương Công Khanh, Ma Thường, Trần Lão Mưu, Vương Huyền Thứ, Bạt Dã Cương, Đơn Hùng Tín, Quách Thiện Tài, Úc Nguyên Chân, Đoạn Đạt ngồi giữa những đám bụi rậm ở một điểm cao trên đỉnh núi quan sát hai vạn kỵ binh của Lý Nguyên Cát đang án binh bất động cách đó ba dặm. Ba đám khói bốc thẳng lên cao, báo cho quân Đường ở phía xa biết vị trí của quân đột vây.

Năm chiếc thuyền tiếp viện theo dòng Y Thủy tiến đến cung cấp lương thực và đồ nhu yếu phẩm cho Lý Nguyên Cát.

Đoàn quân không thể giữ được hình tượng uy mãnh và tâm trạng hưng phấn như lúc phá vây. Để giảm sức nặng cho ngựa, những khôi giáp nặng nề cũng đã được vứt lại trên đường rút chạy. Sắc mặt mọi người ai cũng trắng bệch vì thụ thương mất máu và phải bôn ba vất vả, cảnh tượng nhuốm một dáng vẻ cùng đồ mạt lộ.

Hai mắt lấp loáng nhìn về phía quân địch, Khấu Trọng căm giận nói:

- Ta dừng Lý Nguyên Cát cũng dừng, từ lúc nào hắn biến thành tinh minh như vậy? Rõ ràng là muốn bám theo chúng ta đến cùng nhưng lại tránh giao chiến.

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Chúng ta nên chạy dọc theo Lạc Thủy chứ không nên theo dòng Y

Thủy, như vậy ít nhất cũng biết được truy binh của Lý Thế Dân ở đâu.

Mọi người lặng yên không nói gì. Đối phương sách lược cao minh, bức bách bọn họ phải cắm đầu cắm cổ mà chạy. Sau đó tại một thời điểm thích hợp, khi quân đột vây người ngựa mỏi mệt, kẻ địch sẽ phát động công kích, một lần quét sạch bọn họ.

Từ Tử Lăng thần sắc ngưng trọng nói:

- Chúng ta nhất định phải nghĩ cách thoát khỏi truy binh của Lý Nguyên Cát mới có hi vọng vượt qua cửa ải Lý Thế Dân.

Khấu Trọng quan sát hình thế gần xa. Những cánh đồng bằng phẳng và màu mỡ của bình nguyên Y Lạc đến đây là chấm dứt. Địa thế bắt đầu nhấp nhô biến hóa, ở phía chính Nam có một dãy núi trải dài, phía Đông đến Y Hà, phía Tây giáp với một khu rừng nguyên sinh với những cây cổ thụ cực lớn. Nếu như chạy về phía Tây thì khoái mã có thể đến bờ Đông của Lạc Thủy trong vòng hai canh giờ.

Một dòng sông nhỏ từ trên núi lững lờ uốn lượn chảy xuống nhập vào dòng Y Thủy. Cả đoàn người mệt mỏi đến không thở nổi hiện đang nghỉ ngơi ở hai bên bờ sông, chiến mã cũng đang gặm cỏ uống nước.

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn trời hỏi:

- Sư phụ! Hướng gió có thay đổi không?

Trừ Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng, mọi người nghe mà mù mờ chả biết gã hỏi ai.

Bạt Phong Hàn chăm chú quan sát bầu trời và những áng mây rồi

đáp:

- Nếu vi sư đoán không sai thì tối nay gió vẫn thổi tới từ hướng Tây Bắc. Chỉ cần chúng ta phóng hỏa đốt rừng ở mạn Tây Bắc của dãy núi thì gió sẽ đưa khói đi cản trở truy binh.

Bọn người Dương Công Khanh nghe vậy tinh thần đại chấn.

Ma Thường chau mày nói:

- Bọn thuộc hạ trước nay lui tới vùng Y Lạc đều đi theo đường rừng được khai phá ở mé Tây dãy núi, xuyên qua núi thì chưa thử bao giờ.

Vương Huyền Thứ chợt lên tiếng:

- Trong núi có thông lộ.

Mọi người đều ngạc nhiên. Nếu những lời này được nói ra từ miệng bất kỳ người nào dưới trướng Vương Thế Sung thì không ai lấy làm kỳ quái, thế nhưng Vương Huyền Thứ là dạng công tử quyền quý, chẳng hiểu sao hắn lại biết được địa hình trong núi.

Vương Huyền Thứ rõ ràng là đang nghĩ đến cha và anh, thần sắc ảm đạm cúi đầu nói:

- Phụ hoàng người… Ừm! Cha từng lệnh cho ta thám sát các dải núi sông ở phương Nam, thế nên ta đã nhiều lần đi vào trong núi này. Đầu phía Nam của dãy núi có một đường ra, có thể thông đến khu rừng phía Tây Bắc của Y Khuyết.

Chúng nhân chợt tỉnh ngộ. Vương Thế Sung vốn tham sống sợ chết, việc lão sai con trai đi dò la hình thế chính là để chuẩn bị sẵn đường

chạy trốn.

Khấu Trọng quyết định:

- Vậy sẽ do Huyền Thứ dẫn đường. Bọn ta trước hết hãy cử người đến vạt rừng phía Tây Bắc động thủ động cước, đêm nay chúng ta sẽ cắt đuôi Lý Nguyên Cát mà đào thoát.

Đơn Hùng Tín lo lắng nói:

- Chúng ta tuy có thể tạm cản trở Lý Nguyên Cát bám theo, nhưng một khi tiến vào núi rồi thì không còn đường lui nữa. Chỉ cần Lý Nguyên Cát báo cho Lý Thế Dân, Lý Thế Dân và hai nhánh quân tại Thọ An và Y Khuyết sẽ hợp lại bịt kín lối ra ở phía Nam núi chờ sẵn. Nếu chúng ta bị vây khốn trong núi thì sẽ rơi vào kết cục toàn quân bị diệt.

Khấu Trọng mỉm cười hỏi:

- Nếu không có Huyền Thứ thông hiểu hình thế trong núi thì chúng ta sẽ chọn đường nào?

Bạt Dã Cương gật đầu đáp:

- Đương nhiên là sẽ bỏ đường núi mà bám theo quan đạo trong rừng, vừa nhanh vừa tiện.

Khấu Trọng ung dung nói:

- Đây chính là đạo lý dùng binh cốt ở chữ “kỳ”. Lý Nguyên Cát chính vì đoán không ai dám dẫn quân vào đường núi nên mới án binh bất động, để cho chúng ta theo quan đạo trong rừng mà đào tẩu về phía Nam. Lý Thế Dân thì đem quân đóng ở đầu ra bên kia, chuẩn bị sẵn

công sự phòng ngự nhằm đánh đòn phủ đầu chúng ta. Giờ nếu đổi thành đi đường núi tất sẽ khiến hắn trận cước đại loạn, chúng ta nhất định sẽ có cơ hội.

Bạt Phong Hàn gật gù nhận xét:

- Cái đó kêu bằng đặt mình vào thế nguy hiểm để cầu thắng.

Dương Công Khanh than:

- Trong ba lối ra, Lý Thế Dân có thể chặn được hai. Nếu chúng ta có thể xuất sơn trước khi tiểu tử này hoàn thành việc bố trí cản trở thì đương nhiên không có vấn đề gì. Ngược lại cũng đừng nên chọn đường mà Lý Thế Dân đích thân ngăn chặn.

Mọi người đều hiểu nguyên nhân làm lão lo lắng, đó là không biết làm sao để suy đoán việc đó.

Vương Huyền Thứ lên tiếng trấn an:

- Lối ra tiếp cận với Y Thủy vô cùng bí mật, địch nhân chưa chắc đã biết được.

Khấu Trọng hạ giọng hỏi:

- Đi một đêm có thể xuyên qua núi được không?

Vương Huyền Thứ đáp:

- Nếu như hành quân không nghỉ cũng phải mất nửa ngày, nhưng chỉ sợ người ngựa chịu không nổi.

Khấu Trọng lại ngẩng đầu nhìn trời, hai mắt lộ rõ thần sắc suy tư:

- Vậy chúng ta xác định mục tiêu là đến tối sẽ ra khỏi núi. Lần này ta ám địch minh, khi chim ưng lượn vòng trên bầu trời thì Lý Thế Dân cũng cách chúng ta không còn xa nữa!

o0o

Hoàng hôn buông xuống, khu rừng ở mé Tây Bắc đột nhiên bắt lửa. Đám cháy nhanh chóng lan rộng, hỏa thế mãnh liệt cuốn về hướng Đông Nam. Những làn khói dày đặc quả nhiên đã chặn được truy binh của Lý Nguyên Cát.

Chỗ hay nhất là quân đột vây trước tiên tập trung tại con đường nhỏ chỗ chân núi, đến lúc khói che mờ thị tuyến của địch nhân mới nhanh chóng tiến vào trong núi. Bên Lý Nguyên Cát nhất thời cũng khó mà biết được bọn họ rút lui theo đường núi hay quan đạo trong rừng.

Toàn thể tướng sĩ do Vương Huyền Thứ dẫn đầu phóng ngựa lao về phía trước. Đoàn quân lên núi xuống khe, xuyên rừng vượt suối, phi nhanh trong vùng đồi núi trập trùng, cho đến sáng cả người lẫn ngựa đều mệt mỏi mới dừng lại ở một khe kín đáo trong rừng để tranh thủ nghỉ ngơi.

Lúc này quân đột vây đã tiến vào trong vùng núi được hơn bốn mươi dặm cách lối ra bí mật ở phía Nam khoảng hơn chục dặm nữa.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn vốn đã quen với những hành trình gian khổ thế này nên chỉ cần đả tọa khoảng nửa giờ thì cơ bản đã hồi phục lại. Ba người mang theo liệp ưng Vô Danh leo lên đỉnh núi cao nhất gần đó quan sát địa hình bốn phía. Chỉ thấy thế núi lớp lớp trùng điệp chạy dài, đá và núi liền nhau, những cánh rừng bao la tựa vào vách núi che phủ khắp nơi xa gần, thấp thoáng có thể thấy những khe suối chảy uốn lượn dưới tán lá. Đáng tiếc là ba gã

tâm trạng nặng nề, không có lòng dạ nào mà ngắm cảnh.

Khấu Trọng vuốt nhẹ bộ lông của Vô Danh, vỗ yên ý muốn tung cánh bay lên của nó, gã nói:

- Hắc! Hình như đã cắt đuôi được Lý Nguyên Cát rồi!

Bạt Phong Hàn nói:

- Lý Nguyên Cát không phải hạng ngu đần, chắc sẽ không mạo hiểm tiến vào trong núi. Khi hắn từ dấu chân và tiếng vó ngựa khẳng định được chúng ta rút theo đường núi thì một mặt sẽ thủ ở lối ra phía Bắc, mặt khác dùng phương pháp nhanh chóng nhất báo tin cho Lý Thế Dân biết để hắn phong tỏa toàn bộ lối ra ở phía Nam.

Khấu Trọng ngửa đầu nhìn trời hỏi:

- Ta muốn để cho Vô Danh bay vài vòng trên không, chắc không xảy ra chuyện gì chứ?

Bạt Phong Hàn vỗ vào chiếc cung cất trong ngực áo rồi kiêu hãnh nói:

- Có Xạ Nguyệt cung làm thần hộ vệ, kẻ nào có thể làm nó bị thương!

Khấu Trọng cười ha hả:

- Tên tiểu tử ngươi nhanh chóng hồi phục lòng tin như vậy, tiểu đệ đây tâm phục khẩu phục.

Đoạn gã mở sợi dây xích, Vô Danh kêu lên một tiếng thống khoái bay thẳng lên trời.

Bạt Phong Hàn thấy Từ Tử Lăng ngưng thần trầm tư liền mỉm cười hỏi:

- Tử Lăng có đoán được con người Lý Thế Dân khiến ta liên tưởng tới cái gì không?

Khấu Trọng chen vào đoán thay:

- Phải chăng ngươi xem hắn là sói?

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên nói:

- Ngươi biết thuật thông linh hay sao mà có thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng ta, điều này nhẽ ra ngươi không có khả năng đoán trúng được.

Hai mắt Khấu Trọng lóe lên tia sáng khiến người khiếp sợ. Gã trầm giọng nói:

- Cái đó kêu bằng anh hùng có cách nhìn giống nhau, một phần cũng vì ta nghĩ đến chuyện các người sùng bái chó sói. Lý Thế Dân không những là một con sói mà còn là một lang vương. Nó đang cùng cả đàn săn mồi, muốn ra sức một lần là có kết quả. Bầy trâu vốn biết rõ lũ sói đang chạy xung quanh để hù dọa, khiến chúng tâm lực cạn kiệt nhưng vẫn không có cách nào ngoài việc chạy thục mạng đến lúc kiệt sức, chỉ đợi bị ăn thịt.

Bạt Phong Hàn gật đầu:

- Lý Thế Dân đúng là đang dùng chiến thuật của chó sói, có điều vận dụng còn xuất thần nhập hóa hơn người Đột Quyết bọn ta. Chúng ta chính là bầy trâu đang chờ bị săn, Lý Thế Dân chính là con sói đầu đàn quanh quẩn gần đó. Nó dẫn đầu một đàn sói, đợi đến lúc bầy

trâu kiệt sức thì lũ sói hung ác trước tiên sẽ xẻ nhỏ bầy trâu ra, đợi có con trâu nào lạc đàn sẽ vây lấy để ăn thịt! Trâu tuy mạnh hơn bất kỳ con sói nào, nhưng trong tình huống bị bầy sói bu vào thì con tách khỏi đàn tuyệt không có lấy một cơ hội thoát thân.

Khấu Trọng cười khổ:

- Chỉ hận chúng ta biết rõ như vậy nhưng vẫn như bầy trâu chờ bị làm thịt, không biết phải xoay sở ra sao.

Bạt Phong Hàn nói:

- Phương pháp giành chiến thắng của sói dữ dựa vào tinh thần tập trung tuyệt đối, tính kiên nhẫn bám mãi không tha. Trước mắt mỗi khắc đều quan hệ trọng đại đến sinh tử, một cơ hội nhỏ cũng không được bỏ qua. Chúng ta nếu còn muốn nhìn thấy dòng Trường Giang thì phải học lấy kỹ năng đối phó với loài sói.

Khấu Trọng suy nghĩ một lát đoạn quay sang hỏi Từ Tử Lăng:

- Lăng thiếu gia đang nghĩ gì vậy?

Gã không mong Từ Tử Lăng có câu trả lời chắc chắn, chỉ là muốn hắn đưa ra cao kiến.

Nào ngờ Từ Tử Lăng thẳng thắn cung khai:

- Ta đang nghĩ nếu phải lựa chọn gặp Sư Phi Huyên hay Thạch Thanh Tuyền thì mình sẽ quyết định ra sao.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn tròn mắt nhìn nhau, suýt chút nữa là không tin vào tai mình. Từ Tử Lăng lại thản nhiên nói ra bí mật trong lòng, không những thế còn là một vấn đề riêng tư như vậy.

Từ Tử Lăng dửng dưng nói tiếp:

- Cũng may thực tế ta chẳng bao giờ phải lựa chọn kiểu này, nếu không thì ta sẽ phải chấp nhận không gặp cả hai.

Thở hắt ra một hơi, Khấu Trọng gặng hỏi:

- Nghe Tử Lăng nói dường như có ẩn ý sinh ly tử biệt, phải chăng ngươi cảm thấy không có hy vọng trong cuộc chiến đột vây tối nay của bọn ta?

Từ Tử Lăng than:

- Ngươi lẽ ra phải rõ hơn ta mới đúng. Chỉ cần Khang Sao Lợi thả liệp ưng để biết bọn ta xuất sơn theo đường nào thì trừ phi chúng ta bỏ hết mọi người lại mà chạy, nếu không chết hết là cái chắc.

Khấu Trọng gượng cười nói:

- Sự thật này thật là tàn khốc. Lão Bạt thấy sao?

Ánh mắt Bạt Phong Hàn chăm chú nhìn Vô Danh đang bay mỗi lúc một cao, miệng hờ hững trả lời:

- Chưa có lúc nào ta cảm thấy tử thần đến gần và không thể trốn tránh như hiện tại. Cho dù đối diện với Tất Huyền cũng không có cảm giác như thế. Nói thẳng ra, ta đang hưởng thụ cảm giác chết chóc và áp lực này. Huynh đệ! Ngươi nên gọi Vô Danh xuống thấp, nó rời khỏi phạm vi bảo vệ của Xạ Nguyệt cung rồi.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Cho dù chúng ta có chết thì cũng phải chết cho thật đẹp.

Tiếp đó gã huýt lên một tiếng sắc nhọn gọi Vô Danh trở lại.

Đúng lúc này tiếng gió vang lên, từ một ngọn núi phía Tây Nam có sáu điểm đen bay đến rất nhanh, quả nhiên là sáu con ác điểu do quân Đường nuôi dưỡng để đối phó với Vô Danh.

Phản ứng tự nhiên của ba gã là lần lượt rút cung lắp tên.

Vô Danh do bản năng cảm thấy nguy hiểm liền lượn một vòng hướng về phía ba người nhanh chóng hạ xuống, trong chốc lát từ độ cao một trăm trượng trên đầu bọn họ hạ xuống còn khoảng năm mươi trượng.

Lúc này sáu con ác điểu đã không còn cố kị gì nữa, khi đến gần Vô Danh khoảng hai mươi trượng thì vỗ cánh tăng tốc, nhanh như tên bắn lao tới.

Dây cung bật phừng phựt, ba mũi kình tiễn xé không lao đi, vượt qua Vô Danh nhắm vào bầy ác điểu quần tụ phía trên bắn đến.

Tiếng thứu vang lên, ba con trúng tên rơi xuống khe núi. Ba con còn lại hoảng sợ tản ra, trước khi bọn gã kịp bắn loạt tên thứ hai đã kịp bay đi, trong chớp mắt khuất sau vách núi.

Vô Danh trở về đáp xuống bờ vai chủ.

Khấu Trọng thu hồi Thích Nhật cung, giọng nói đầy lo lắng:

- Chuyện này là sao vậy?

Từ Tử Lăng nói:

- Chắc Lý Thế Dân đang ở gần đây.

Bạt Phong Hàn lắc đầu đáp:

- Bọn Lý Thế Dân đang ở bên ngoài dãy núi, lần này chỉ là việc ngoài ý muốn thôi. Những con ác thứu sinh trưởng tại thảo nguyên này bản tính hung mãnh hiếu động, người nuôi dưỡng mỗi ngày phải thả ra cho chúng tự kiếm ăn để duy trì hung tính. Không phải lũ ác điểu được lệnh công kích Vô Danh mà là do từ nhỏ chúng đã được huấn luyện phải tấn công liệp ưng nên khi thấy Vô Danh liền tự động bay đến công kích.

Vỗ nhẹ liệp ưng, Khấu Trọng thở ra một hơi nói:

- Đúng là chả làm gì mà cũng được hưởng lợi, giá như bắn hạ được cả ba con kia thì tốt biết bao.

Bạt Phong Hàn gạt đi:

- Chuyện đời đâu phải lúc nào cũng như ý! Sáu con ác điểu chỉ còn ba con quay về, địch nhân sẽ phản ứng thế nào?

Khấu Trọng trả lời:

- Đương nhiên là biết đã gặp phải chúng ta. Theo lý thì Khang Sao Lợi sẽ phái liệp ưng đi xem thử chúng ta đang ở đâu. Chim ưng có thể bay ở độ cao tên bắn không tới để quan sát địch nhân, Khang Sao Lợi sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Bạt Phong Hàn nói:

- Đây có thể là cơ hội duy nhất để chúng ta trừ khử liệp ưng của đối

phương trước khi xuất sơn. Còn không mau động chân động tay đi!

Khấu Trọng vội móc chiếc bình nhỏ do Trần Lão Mưu đưa cho ra, bôi độc dược vào những chiếc móng sắc nhọn của Vô Danh. Xong xuôi đâu đấy gã vui vẻ nhìn Vô Danh đang đậu trên miếng giáp bảo hộ cổ tay rồi nói:

- Bảo bối ngoan, ngươi đã được vinh dự tăng lên một cấp, từ liệp ưng biến thành độc ưng. Việc phải tương tàn với đồng loại của ngươi chỉ là vạn bất đắc dĩ, bởi vì chiến tranh chính là như vậy, kẻ nào đủ tàn độc mới có thể sống sót.

Bạt Phong Hàn bật cười mắng:

- Đúng là nhiều lời thừa quá.

Ba gã tâm trạng đều khẩn trương, ánh mắt nhìn lên theo dõi bầu trời phía Tây Nam.

Khấu Trọng giật mình chửi:

- Con bà nó! Quả nhiên lão Bạt đoán đúng.

Trên bầu trời xanh trong, một chấm đen gần đến mức mắt thường có thể nhìn thấy được xuất hiện, trước tiên bay vòng vòng trên đỉnh núi, sau đó dần dần tiếp cận.

Vô Danh lộ ra thần sắc chú ý, đôi mắt ưng lấp loáng nhìn đồng loại đang bay lượn trên cao.

Bạt Phong Hàn nói:

- Chim ưng tính rất hiếu chiến, nhất định sẽ tấn công những đồng loại

tiến vào không gian thuộc chủ quyền của nó. Thông thường thì chúng tránh việc lưỡng bại câu thương, chỉ đuổi con ưng lạ mặt ra khỏi khu vực của mình mà thôi. Thả đi!

Khấu Trọng vốn đã chờ đợi đến phát sốt, nghe vậy liền phát ra tiếng ưng ra lệnh tấn công. Vô Danh vỗ cánh bay lên, hướng về phía kình địch trên bầu trời nghiêng nghiêng bay đến.

Sự việc liên quan đến sự tồn vong của toàn quân, trong lòng ba người vô cùng lo lắng, tất cả đều nín thở ngẩng đầu quan sát.

Con ưng của địch đã phát giác nguy hiểm đang đến gần. Có lẽ nhận ra mình là kẻ xâm nhập, nó liền lượn một vòng rồi bay về phía Tây Nam. Chẳng biết có phải vì Vô Danh bị nhốt lâu quá mà hỏa khí đặc biệt mạnh hay không, chỉ thấy nó đuổi theo nhanh như gió, hai bộ móng vuốt phá không giương ra chụp vào lưng kẻ xâm nhập.

Chim ưng của địch kêu lên một tiếng, vũ mao rơi lả tả, thân hình rơi xuống khoảng ba mươi trượng mới vỗ cánh bay tiếp được. Vô Danh không thừa cơ truy kích, cũng không hạ xuống, chỉ bay vòng vòng trên không diễu vũ giương uy.

Ánh mắt Bạt Phong Hàn dõi theo bóng liệp ưng không ngừng bay xa trầm giọng hô:

- Rớt! Rớt! Rớt!

Địch ưng tiếp tục bay đi, cuối cùng biến thành một chấm đen nhỏ.

Từ Tử Lăng kêu lên:

- Sao vậy nhỉ?

Khấu Trọng nói với vẻ tiếc nuối:

- Không phải là kiến huyết phong hầu sao? Chẳng lẽ không làm rách da?

Trong sự hy vọng của ba gã, đường bay của liệp ưng địch có chút dị thường. Nó hạ độ cao khoảng mười trượng, sau đó lại vọt lên một đoạn, cuối cùng rơi xuống cực nhanh. Tất cả đều hiểu con vật xấu số quả nhiên đã trúng độc mà chết.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đồng thanh hoan hô, nhảy nhót không ngừng.

Từ Tử Lăng nói:

- Hiện tại là cửu tử nhất sinh, so với lúc trước đã cải thiện được nhiều.

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Bọn ta hiện nay rốt cuộc có bao nhiêu cơ hội thành công đột vây đào tẩu?

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Không! Bọn ta nhất định có thể phá vây chạy thoát, bởi vì lão thiên gia vẫn đứng về phía chúng ta.

o0o

Mảnh trăng hạ huyền như lưỡi câu liêm treo trên bầu trời đầy mây ở phía Tây. Ẩn trong mây mù có thể nhìn thấy ánh sáng ảm đạm của một vài vì sao nhỏ. Trong một đêm như vậy, đội quân đột vây rời khỏi

sơn khu, âm thầm từ lối ra bí mật xuất sơn, tiến vào khu rừng thưa ở phía Tây Bắc Y Khuyết.

Khấu Trọng mạo hiểm thả Vô Danh để trinh sát hình thế gần xa, khẳng định không có địch nhân mai phục gần đó mới hạ lệnh cho toàn quân bước vào cuộc lữ trình gian khổ, nguy cơ bốn bề.

Quân đột vây được chia thành năm nhánh. Khấu Trọng tự mình soái lĩnh hai ngàn quân tiên phong đi trước mở đường đột vây, Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đi cùng hỗ trợ.

Dương Công Khanh, Ma Thường và Vương Huyền Thứ mỗi người lãnh hai ngàn quân ở vị trí trung tâm, chỉ huy toàn cục. Bốn ngàn quân áp hậu do Bạt Dã Cương chỉ huy, Úc Nguyên Chân làm phó tướng. Tả hữu mỗi cánh quân một ngàn năm trăm người lần lượt do Đơn Hùng Tín và Quách Thiện Tài làm chủ tướng.

Mục tiêu của bọn họ là muốn xuyên qua dải rừng thưa trên vùng đồi núi giữa Thọ An và Y Khuyết chạy thẳng về phía Nam.

Vô Danh đã trở lại đậu trên bờ vai Khấu Trọng. Gã vừa thúc ngựa xuyên rừng vừa nói:

- Lý tiểu tử không phải như Lý Nguyên Cát, bọn ta cần phải cẩn thận ứng phó.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng yên lặng không trả lời.

Khu rừng dần dần thưa đi, quân tiên phong đã ra khỏi khu vực rừng già. Bình nguyên hoang dã ngoài bìa rừng trải dài một dải hắc ám thật khiến người ta không thể yên lòng.

Khấu Trọng nhịn không được hỏi Từ Tử Lăng:

- Có cảm giác bất thường gì không?

Từ Tử Lăng ghìm cương dừng ngựa trầm giọng đáp:

- Địch nhân đang ở bên ngoài!

Hai mắt Bạt Phong Hàn lóe sáng, hắn nói:

- Chúng ta không còn đường rút nữa, chỉ còn cách xông về phía trước lấy nhanh chế chậm.

Khấu Trọng gật đầu:

- Đúng là như vậy!

Dứt lời ngửa mặt hét lớn:

- Các huynh đệ! Theo ta!

Gã thúc ngựa dẫn đầu phóng ra khỏi rừng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn phi sát đằng sau. Ba gã dẫn theo hai ngàn kỵ binh, dẹp bỏ hết mọi lo lắng cố kị, tựa như một con rồng cuồng nộ xông vào màn đêm tăm tối của bình nguyên.

Bốn cánh quân khác tiếp tục chạy ra khỏi rừng, tiếng vó ngựa chấn động cả mặt đất, gần một vạn năm ngàn kỵ binh phóng điên cuồng trên thảo nguyên.

Đột nhiên tiếng hò reo nổi lên, phía trước mặt và hai bên trái phải ánh đuốc hiện ra chói lòa, thấp thoáng đầy khắp núi đồi là quân Đường với khí thế kinh người phong tỏa toàn bộ lối ra, đón đầu xông thẳng về phía bọn họ.

(

Chương 662: Máu nhuộm chiến bào

Trước khi bọn ba người Khấu Trọng dẫn quân ra khỏi rừng đã từng nghĩ tường tận các khả năng có thể xảy ra, ví dụ như khói lửa báo động của Đường quân nổi lên từ bốn phía, hoặc là các cánh quân Đường đóng ở các yếu điểm chiến lược ngoài sơn khu từ bốn phương tám hướng đổ đến chặn đánh, còn bọn họ thì dùng tập trung đấu với phân tán, dùng nhanh đấu chậm, tấn tốc vượt qua thảo nguyên, chạy về phía nam, vân vân. Song bọn gã không hề nghĩ đến tình huống trước mắt, đó là địch nhân lại nắm được lộ tuyến đột vây của bọn họ, bày binh bố trận, chặn đầu vây đánh trong khi họ thì đến lúc này vẫn không cách nào hiểu được sau khi Lý Thế Dân mất đi liệp ưng làm sao nắm được lộ tuyến mà ba gã tuyển chọn.

Binh lực của đoàn kỵ binh tấn công lên đến trên một vạn người, viên đại tướng dẫn đầu quát lớn:

-Bổn nhân Vương Quân Khuếch! Khấu Trọng ngươi không còn đường chạy nữa, còn chưa chịu bỏ khí giới quy hàng?

Khấu Trọng sớm đã giương cung lắp tên, cười lên ha hả:

-Vương đại tướng quân không sợ buông lời quá sớm sao!

“Vèo” một tiếng, kình tiễn rời cung, bắn thẳng vào Vương Quân Khuếch đang dẫn quân lao đến từ cách đó một ngàn bộ.

Vương Quân Khuếch không hề lo lắng, tay trái cầm thuẫn bài hộ thân, tay phải cầm trường mâu nhanh như chớp gạt về phía trước

đúng vào đầu tên. Keng một tiếng, hổ khu của Vương Quân Khuếch kịch chấn, nhưng rốt cuộc hắn cũng gạt được mũi tên đó. Điều đó chứng tỏ công lực của hắn rất thâm hậu và mâu thuật cũng rất tinh chuẩn

Mười mấy cao thủ thân vệ hai bên lập tức thúc ngựa tiến lên phía trước, bảo hộ trước mặt Vương Quân Khuếch, trận thế còn chưa hoàn thành thì Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đã từ xa bắn đến hai mũi tên xuyên qua ngực hai tên thân vệ trong số đó. Cả hai lập tức ngã ngựa, máu bắn tung tóe.

Vương Quân Khuếch hạ lệnh một tiếng, quân tiên phong do hắn dẫn đầu lập tức giảm tốc độ, người người nâng thuẫn hộ thân, kỵ binh hai bên cánh tăng tốc xông đến, tựa như một gọng kềm từ hai bên tả hữu ép đến. Cách bố trí trong kỵ chiến của hắn đã đạt đến mức biến hóa hợp lý, linh hoạt như thần.

Khấu Trọng thấy tình thế bất diệu, nghĩ thầm nếu để Vương Quân Khuếch giữ chân ở chỗ này, lát nữa có thêm quân Đường đến tăng viện thì sẽ không ai thoát được. Gã liền phát ra mệnh lệnh cho Đơn Hùng Tín và Quách Thiện Tài dẫn hai nhánh quân hai bên cánh lập tức tiến lên phía trước, nghênh kích địch kỵ đang từ hai bên tả hữu đánh đến. Bản thân gã cùng Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng vẫn tiếp tục xông thẳng về phía trước, tựa như mũi nhọn của Tỉnh Trung Nguyệt dẫn đầu hai ngàn kỵ binh đâm thẳng vào địch trận của Vương Quân Khuếch.

Tên bay đầy trời, hai bên không ngừng dùng cung mạnh tên cứng công kích lẫn nhau trước trận giáp lá cà, song phương đều liên tiếp có người trúng tên, ôm hận đương trường.

Bụi đất do chân ngựa cuốn lên bay mù mịt trong bầu trời đêm, tiếng vó ngựa rầm rập làm cả trời đất chấn động, tướng sĩ hai bên tức tốc

lao vào một trận chiến đấu thảm liệt tựa như một trường đồ sát không bao giờ ngừng lại, đúng là địa ngục tu la ở trần gian.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn ba người đi trước sĩ tốt, chặn đỡ phần lớn các mũi tên bắn tới cho thuộc hạ. Bọn họ không chút rảnh tay để bắn tên, Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng, Thâu Thiên kiếm của Bạt Phong Hàn và trường mâu của Từ Tử Lăng lúc gạt lúc quét, lúc đỡ lúc phất hất các mũi tên do địch kỵ bắn đến ra ngoài, xông vào địch trận chém giết.

Tiếng chém giết nổi lên chấn động cả trời đất, đột nhiên bọn họ phải đối mặt với địch nhân như hổ như sói không kể sống chết từ ba phía đánh tới

Cho dù là kẻ thiên tính yêu hòa bình không muốn sát sinh như Từ Tử Lăng trong tình thế đó cũng không còn chọn lựa nào khác, chân khí tập trung vào trường mâu, thủ hộ ở bên cánh phải của Khấu Trọng. Trường mâu linh động như độc xà gặp địch giết địch gặp người giết người.

Thâu Thiên kiếm của Bạt Phong Hàn hộ vệ bên trái lại càng lợi hại và tàn độc hơn ai hết khiến cho Khấu Trọng hoàn toàn không lo lắng hai bên tả hữu, chỉ chuyên chú phía trước, hoàng mang của Tỉnh Trung Nguyệt mỗi lần chớp lên đều có người theo đao ngã xuống.

Vô Danh vốn đậu trên vai gã đã kinh sợ bay lên cao, Khấu Trọng thân đang trong cuộc ác chiến đẫm máu cũng không có thời gian mà để ý đến nó.

Bọn họ đối với chiến lược của địch nhân một điểm cũng không rõ, chỉ biết toàn lực phá địch đột vây, đánh giết tiến về phía nam.

Vương Quân Khuếch không hề chọi thẳng với bọn họ, hắn dẫn thân

binh né tránh ba người rồi tấn công vào những binh sĩ theo sát phía sau.

Tiếng chém giết lại vang lên, những cánh quân hai bên tả hữu của cả địch và ta bắt đầu dùng đoản binh tiếp chiến. Chiến tranh đã triển khai toàn diện, thiên hôn địa ám, vô cùng thảm liệt.

Bạt Phong Hàn thấy tình thế bất diệu, nếu để Vương Quân Khuếch cắt ngang được cánh quân tiên phong của bọn họ thì trung quân của Dương Công Khanh và Bạt Dã Cương đang tiến tới cùng với quân áp hậu sẽ bị tách ra hẳn tụt lại phía sau, cho dù bọn họ có thể đột vây mà thoát thì các cánh quân phía sau nhất định sẽ rơi vào thế bị bủa lưới bao vây. Nghĩ đoạn y hét lớn:

-Tử Lăng và ta đi giết Vương Quân Khuếch!

Câu này là dùng chân khí phát ra, át hẳn mọi tiếng la hét chém giết và binh khí giao kích. Địch nhân lập tức bị loạn trận thế, người người đều nghĩ đến Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng quả là có năng lực giữa thiên quân vạn mã lấy thủ cấp của tướng địch như lấy đồ vật trong túi.

Khấu Trọng ứng tiếng:

-Các ngươi đi đi! Để xem có ai có thể cản được ta!

Dứt lời gã chém ra một đao, một kỵ quân địch xông tới bị gã hất văng ra khỏi lưng ngựa, cả người lẫn binh khí văng tít ra xa.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng thúc ngựa quay lại, mở một đường máu trong địch trận, chém giết tiến tới chỗ của Vương Quân Khuếch.

Khấu Trọng hét lớn:

-Huynh đệ theo ta!

Thủ hạ đồng thanh la lớn, quyết ý tử chiến. Do Khấu Trọng dẫn đầu bọn họ đi đến đâu là người ngã ngựa đổ đến đó, trong chớp mắt đã phá được kỵ trận của địch, tựa như nộ long xông đến hậu phương của địch trận.

Đột nhiên ở khoảng trống ở giữa vùng sơn lâm bên trái nổi lên tiếng hò reo chấn động trời đất, một đội gần năm ngàn kỵ binh do Uất Trì Kính Đức, Bàng Ngọc và Trưởng Tôn Vô Kỵ soái lĩnh bất ngờ đánh đến, thanh thế kinh người.

Cùng thời điểm đó từ phía sau tiếng vó ngựa rầm rập vang lên, khắp nơi là kỵ binh của Đường quân theo lộ tuyến của quân đột vây xuyên rừng kéo đến, hướng về phía đội quân áp hậu của Bạt Dã Cương mà xông tới.

Lúc đó Khấu Trọng đã dẫn một đội gần một ngàn kỵ binh xông lên một đỉnh đồi cao, Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng phía sau dẫn theo mấy trăm người vẫn không ngừng giao chiến với địch nhân, mở đường cho trung quân của Dương Công Khanh. Hai đội quân bên cánh của cả hai bên đã biến thành cục diện hỗn chiến, trên đồi núi thảo nguyên bao la ngươi truy ta đuổi, chiến tình kịch liệt.

Khấu Trọng lần đầu tiên có cảm giác đại thế đã mất thất bại ê chề. Gã trăm đắng ngàn cay thi triển hết mọi bản lãnh chạy đến nơi này, hy vọng đột vây đã ở ngay trước mắt, nào ngờ trong thoáng chốc mọi ý tưởng đó đã bị sự bố trí siêu việt của Lý Thế Dân và những hãn tướng hùng binh như lang như hổ của hắn làm cho sụp đổ hoàn toàn, toàn quân bị xung kích đến lộn xộn vỡ nát.

Trước mắt gã hiện có hai lựa chọn, một là nghênh chiến với đội quân

của Uất Trì Kính Đức đang xông đến cắt ngang quân gã, hai là quay trở lại hậu trận hội họp với quân đội của mình tổ chức lại việc đột vây.

Khấu Trọng cố gắng phấn chấn lại tinh thần hô lớn:

-Các huynh đệ! Theo ta!

Dứt lời gã kéo cương ngựa, quay trở về hậu trận. Nếu chết thì mọi người cùng chết một chỗ vậy.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng vừa đúng lúc thoát khỏi trùng vây, đội quân ở phía sau do Dương Công Khanh và Ma Thường thống lĩnh xem ra vẫn còn hoàn chỉnh, bảo trì được đội hình 2000 người ở trung quân. Đột nhiên tiếng kèn lệnh nổi lên, đội kỵ binh đang khổ chiến với bọn họ lại tản ra, thả cho bọn họ đi, tựa như thủy triều rút về hướng bắc, rõ ràng là muốn phối hợp với cánh quân từ trong rừng kéo ra, trước sau giáp kích đội quân áp hậu của Bạt Dã Cương, chiến thuật linh hoạt cao minh.

Khấu Trọng và Bạt Từ hai người nhìn nhau một cái, đều hiểu được Lý Thế Dân đang ở gần đây, dùng kèn lệnh để chỉ huy cuộc chiến tập kích đánh chặn trong đêm đen gió lạnh này.

Bốn phía gần xa đều là ánh đuốc sáng lập lòe, nhất thời không biết được bố trí thực hư của địch nhân. Quân của Vương Quân Khuếch cải biến mục tiêu đã khiến cho bọn họ hoàn toàn bị hở ở phía tây, để cho đội quân Đường của Uất Trì Kính Đức, Bàng Ngọc và Trưởng Tôn Vô Kỵ xông đến tấn công.

Khấu Trọng quyết đoán thét lớn:

-Tiểu Lăng, lão Bạt hộ tống quân của Dương công đột vây, những

huynh đệ khác theo ta.

Dứt lời gã dẫn hơnngàn thủ hạ xuyên qua đội ngũ trung quân, đuổi theo chém giết kỵ binh của Vương Quân Khuếch.

Trong lòng gã biết rõ, hai đội quân hai bên cánh xem như đã mất, bọn họ sẽ lần lượt thành mục tiêu truy sát của địch nhân

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đồng thanh đáp ứng, thống lĩnh hơn ngàn kỵ binh rời khỏi trung quân, nghênh kích với địch nhân từ phía tây xông đến. Trung quân của Dương Công Khanh và Ma Thường tiếp tục tiến về phía trước. Đội quân này đều là những đệ tử binh đã theo Dương Công Khanh nhiều năm, kinh nghiệm tác chiến phong phú, trên dưới đồng lòng, trong lúc binh hoang mã loạn thế này trận hình vẫn không đổi, những người đi trước đưa thuẫn lên bảo vệ người ngựa, thúc ngựa chạy hết tốc lực, hướng về phía nam mà xông tới.

Tiếng hò reo chém giết đinh cả tai, Bạt Dã Cương vốn định dồn hết sức chống đỡ địch nhân đang từ phía sau đuổi đến, thấy Khấu Trọng quay lại hội sư vội cải biến chủ ý, bỏ địch nhân ở hậu phương mà xung sát xông về phía trước khiến kỵ quân của Vương Quân Khuếch biến thành trước sau thụ địch rơi vào liệt thế.

Khấu Trọng triển khai thuật nhân mã như nhất, vượt lên phía trước bức địch nhân triển khai chính diện giao phong. Trong lúc địch nhân chưa kịp triệu hồi các tướng có khả năng chống địch, gã liền thừa thế tiến kích tựa như thái rau cắt dưa, đi đến đâu người ngã ngựa nghiêng đến đó, cho dù là Đường quân được huấn luyện tinh nhuệ cũng không chống nổi, tứ tán chạy tránh để gã tiến thẳng về phía sau, trong chớp mắt đã cùng với quân áp hậu của Bạt Dã Cương hội họp.

Khấu Trọng điên cuồng hét lên một tiếng lại hồi sư tiến về phía nam cắt quân địch thành hai đoạn. Tiếp đó gã dẫn theo ba ngàn quân áp hậu của Bạt Dã Cương phá vòng vây mà đi, đuổi theo trung quân giờ đã biến thành quân tiên phong của Dương Công Khanh và Ma Thường.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đã lâm vào cảnh địa nguy hiểm sinh tử. Bọn họ đã tiến sâu vào địch trận, tới lui tận lực xung sát nhằm kiềm chế địch kỵ với binh lực gấp bốn lần, song phương thương vong thảm trọng, thủ hạ của hai người giảm còn bảy trăm người, lại bị địch nhân bao vây chia cắt, chỉ có thể tự mình chiến đấu.

Những ngọn đuốc bị ném lại trên thảo nguyên bắt vào những bụi cây xung quanh tạo thành hàng trăm đống lửa lớn nhỏ, ánh lửa hừng hực chiếu rõ chiến trường nhuộm đầy máu tươi, khói nổi lên tứ phía, những thứ mắt thường có thể thấy được đều là kỵ binh hai bên truy đuổi chém giết nhau, xác người xác ngựa, thây phơi khắp nơi, tình huống thảm liệt vô cùng!

“Keng!”

Bạt Phong Hàn gạt bảo kiếm của Bàng ngọc từ một bên đâm tới ra, lật tay đâm xéo một kiếm vào ngực của Bàng Ngọc. Bàng Ngọc đang bị Thâu Thiên Kiếm của y chấn cho cả cánh tay đau nhức rã rời, không thể hồi kiếm chống đỡ chỉ có thể nghiêng người qua một bên ngựa tránh khỏi

Bạt Phong Hàn chiêu thức đột biến, mũi kiếm đâm vào vai trái Bàng Ngọc, đang muốn vận kình làm tổn thương gân cốt của hắn thì một điểm đen đột nhiên bắn thẳng vào mặt, thì ra là Quy Tàng tiên của Uất Trì Kính Đức nhanh như điện điểm đến, Bạt Phong Hàn không còn cách nào đành phải thu kiếm lại gạt ra, Trưởng Tôn Vô Kỵ thừa cơ đưa Bàng Ngọc đã bị thương lùi lại.

Quy Tàng tiên còn đang công tới Bạt Phong Hàn, đột nhiên Uất Trì Kính Đức thấy Đường quân bên cạnh Bạt Phong Hàn liên tiếp ngã ngựa, thì ra là Từ Tử Lăng đánh tới. Sau khi đã gã đã đánh ngã mười mấy người, liền đâm một mâu vào Uất Trì Kính Đức. Hắn ta dù tự phụ cách mấy cũng không dám chống đỡ hai người liên công, liền vội theo Trưởng Tôn Vô Kỵ rút lui.

Từ Tử Lăng hét lớn:

-Chúng ta đi!

Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn quanh, những thủ hạ bên cạnh chỉ còn trên trăm người. Không dám luyến chiến liền, y hô lớn:

-Được!

Rồi cùng Từ Tử Lăng phóng ngựa xông về phía trước, đánh giết về phía Tây.

Hai người đều có khí mạch dồi dào, tuy thân thể bị thương nhiều chỗ nhưng vẫn không hề sợ hãi, không để thiên quân vạn mã của địch nhân vào mắt. Nhân ba vị chủ tướng của địch quân rút lui để lộ chỗ trống, bọn họ nhanh chóng thoát khỏi trùng vây, chỉ là bên cạnh chỉ còn khoảng trên hai mươi người, gần như toàn quân bị diệt.

Địch nhân ở phía sau lần nữa xuất ra một cánh quân do Uất Trì Kính Đức và Trưởng Tôn Vô Kỵ chỉ huy tiếp tục đuổi theo.

Bạt Phong Hàn chỉ vào khu rừng rậm ở phía Tây thét lớn:

-Chạy bên kia!

Từ Tử Lăng bỏ ý niệm muốn hội họp với Khấu Trọng, cùng với thủ hạ theo Bạt Phong Hàn chạy về phía khu rừng ở phía Tây.

Đại thảo nguyên dưới tiếng vó ngựa tựa như bay vèo về phía sau, đột nhiên phía trước có ánh đuốc sáng lên, một đội nhân mã từ trong rừng phi ra, nhân số lên đến hai ngàn người do chính Lý Nguyên Cát dẫn đầu, đây là người mà bọn gã vẫn nghĩ là đang thủ ở lối ra phía bắc sơn khu. Theo sau Lý Nguyên Cát là Tiết Vạn Triệt, Tần Vũ Thông, Lý Nam Thiên, Phùng Lập Bổn. Bọn chúng xông ra chặn đầu, cắt đứt đường tiến lên phía trước của bọn gã.

Lý Nguyên Cát cười ha hả nói:

-Các người có thể chạy đi đâu?

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng trao đổi bằng ánh mắt, cả hai đều biết rằng sinh lộ duy nhất là phá vây chạy vào rừng, ngoài ra không còn lựa chọn nào khác, nếu không sẽ khó mà sống rời khỏi chỗ này.

Từ Tử Lăng không nhẫn tâm để thủ hạ cùng bọn họ đi vào đất chết bèn quay đầu hét lớn:

-Các người chạy về hướng nam tìm Thiếu Soái, bọn họ do hai người chúng ta ứng phó, đây là mệnh lệnh!

Chúng thủ hạ thúc ngựa quay ngang chạy về phía nam.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng lại thúc ngựa chạy về phía bắc, tránh khỏi chủ lực của Lý Nguyên Cát, hướng về bên cánh của địch kỵ

Ở một phía khác, trung quân Ma Thường và Dương Công Khanh chạy qua một ngọn đồi nhỏ lại gặp phải một cánh quân lớn của địch nhân. Soái kỳ của Lý Thế Dân xuất hiện ở một ngọn đồi cao phía

trước, gần hai vạn địch quân dàn thành hàng ngang, toàn là kỵ binh có tính cơ động cao, quân dung cực thịnh.

Bên cạnh Lý Thế Dân là mười mấy tướng lĩnh, trong đó có Lý Thần thông, La Sĩ Tín, Lưu Đức Uy, Lý Quân Tiện, Lương Thật. Hắn ngồi vững trên lưng ngựa phát mệnh lệnh, ba cánh quân mỗi cánh hai ngàn kỵ binh từ ba phía trước trái phải lao đến, không cho bọn Dương Công Khanh có cơ hội nghỉ ngơi.

Địch nhân dĩ dật đãi lao, thực lực lại vượt trên bọn họ rất nhiều, quả là có thanh thế một lần đánh tan đội quân của hai tướng Dương, Ma. Dương Công Khanh và Ma Thường thấy tình thế bất diệu liền huy quân nghênh kích địch kỵ đang từ bên cánh phải công đến, hy vọng có thể thoát ra khỏi địch trận, chạy về phía khu rừng rậm phía tây cách bờ đông Lạc Thủy năm dặm trước khi hai cánh quân kia kéo đến, đó là đường sống duy nhất của bọn họ.

Cũng may lúc đó Khấu Trọng và Bạt Dã Cương dẫn theo hơn hai ngàn người, trên năm trăm tàn quân của Đơn Hùng Tín cùng với bốn ngàn kỵ quân Úc Nguyên Chân từ phía sau kéo tới. Khấu Trọng dẫn quân gắng gượng đánh tan quân Đường chặn đường để hợp lại với quân của Dương Công Khanh và Ma Thường, bọn họ một trước một sau xung sát tiến về phía tây.

Tiếng kèn hiệu lại nổi lên, Lý Thế Dân phát động toàn quân, Huyền Giáp tinh binh danh chấn thiên hạ dẫn đầu hai cánh kỵ quân phối hợp trùng trùng lớp lớp đánh tới, trong chốc lát đã cắt quân đột vây làm hai. Toán quân của Dương Công Khanh và Ma Thường chạy thoát về phía tây, quân của Khấu Trọng thì bị chặn lại, chịu sự cường công mãnh kích của đối phương.

Chiến tranh rốt cuộc đã đạt đến thời khắc quan trọng mang tính quyết định.

Trên chiến trường, cho dù ngươi võ công cái thế ra sao cũng tuyệt không thể để địch nhân vây lấy, nếu không đối phương sẽ bu lại như kiến càng lúc càng đông, cuốn lấy ngươi khiến ngươi bó chân bó tay, khó giữ được vẹn toàn. Đến lúc đó tất sẽ bị xé xác phân thây, không ai tránh khỏi.

o0o

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng với việc lấy ít địch nhiều vốn đã có kinh nghiệm phong phú, nhìn quân thế của Lý Nguyên Cát một cái đã biết khó mà ngạnh tiếp, đáng lo nhất là không biết đối phương có bố trí phục binh trong rừng không.

Bọn họ triển khai thuật Nhân Mã như nhất, khó khăn lắm mới tránh được các cao thủ của đối phương do Lý Nguyên Cát dẫn đầu, đánh về phía địch quân ở bên cánh, nơi lực lượng yếu hơn. Bọn gã muốn lợi dụng binh mã của chính địch nhân để ngăn trở bọn Lý Nguyên Cát. Chỉ cần hành động của hai gã đủ nhanh thì có thể chạy vào rừng trước khi Lý Nguyên Cát hình thành vòng vây.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn một mâu một kiếm toàn lực triển khai, ngựa đi đến đâu chỉ cần có người tiến vào phạm vi thế lực của mâu và kiếm đều bị phun máu ngã ngựa đến đó.

Thế nhưng địch nhân không vì vậy mà khiếp đảm bỏ trốn, trái lại người sau tiếp người trước, trùng trùng điệp điệp không màng sinh tử vây chặt hai người.

Hai gã tới đâu, xác chết lớp lớp tới đó, máu chảy thành dòng, chiến huống thảm liệt đến cực điểm.

Đột nhiên phía trước kiếm khí cực thịnh, kiếm mang chóa mắt. Trong

nháy mắt Bạt Phong Hàn biết là đã gặp phải cao thủ của đối phương, không thể thuận tay chém giết như đối phó với bọn binh lính tầm thường. Nếu như để đối phương chặn lại ở đây trong chốc lát rồi bọn người của Lý Nguyên Cát đuổi đến thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ của hai người.

Y lập tức thu nhiếp tâm thần, định thần nhìn về phía trước, chỉ thấy trước mắt thấy toàn kiếm mang nhưng lại không nhìn thấy kiếm từ đâu đâm tới, càng không nhìn thấy địch nhân.

Bạt Phong Hàn cười ha hả nói:

-Ta giết chết Dương Hư Ngạn ngươi trước đã!

Bạt Phong Hàn trên lưng ngựa nghiêng trái né phải, tránh được hai thanh trường mâu đâm tới, đoạn dùng cước đá bay một tên địch đang từ dưới đất bò dậy định đánh lén ngựa của y, Thâu Thiên Kiếm hóa thành một chùm quang mang biến hóa khôn lường phá không bay đến hướng thẳng vào Dương Hư Ngạn.

Dùng kiếm khí phân tán làm ảnh hưởng thị lực của đối thủ chính là bản lĩnh của Dương Hư Ngạn. Danh hiệu Ảnh Tử Thích Khách cũng từ đó mà có.

Song Bạt Phong Hàn là hạng người nào, chỉ cần vận công vào mắt lập tức nhìn rõ mọi thứ, y liên tiếp xuất kiếm công kích, quyết ý cho dù bị thương cũng phải nhân cơ hội phân cao thấp. Nếu như có thể giết được Dương Hư Ngạn thì cho dù bị thương cũng vô cùng đáng giá, thế nên kiếm đó đã tụ toàn bộ công lực của Bạt Phong Hàn.

Dương Hư Ngạn thúc ngựa xông ra từ giữa hai kỵ binh khác, cất tiếng cười lanh lãnh nói:

-Bạt huynh sớm đã như cung cứng giương hết đà, còn muốn sính cường sao?

Đột nhiên kiếm thế của hắn ép từ trên xuống, chĩa xéo vào Bạt Phong Hàn, tựa công mà không phải công, tay phải lại phất về phía Bạt Phong Hàn, bàn tay vốn dài và trắng trong sát na chuyển từ trắng sang hồng, lại từ hồng chuyển sang đen, quỷ dị tà ác đến cực điểm.

Trong lòng Bạt Phong Hàn nghĩ đến Ngự Tẫn Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh, nhưng trước mặt chỉ thấy bàn tay khổng lồ đen như mực tà ác đáng sợ linh hoạt vô cùng của Dương Hư Ngạn, bàn tay có thể che phủ cả đất trời.

Lúc đó ở phía sau, Từ Tử Lăng cũng lâm vào thời khắc sinh tử.

Kình khí từ trên không ép xuống, gã không cần quay đầu cũng biết là Lý Nguyên Cát đã tung mình khỏi lưng ngựa, lăng không công kích từ phía sau.

Vẫn còn nằm trong vòng vây trùng trùng, mỗi khắc mỗi giây Từ Tử Lăng đều phải đối phó với binh khí từ bốn phương tám hương công đến. Lý Nguyên Cát thấy rõ điểm này nên mới toàn lực lăng không phát kích Từ Tử Lăng, chỉ cần gã phải phân thần ứng phó thì đám Đường quân bên dưới đang kẻ trước người sau cuồng công sẽ băm gã thành tương thịt. Nhưng nếu gã không để ý đến Liệt Mã Thương của Lý Nguyên Cát đang công đến thì tất nhiên sẽ ôm hận dưới tay của Lý Nguyên Cát.

Cho dù Từ Tử Lăng có thể miễn cưỡng tránh được thương này của Lý Nguyên Cát, nhưng nếu để Lý Nguyên Cát đã triển khai thương thế thì hắn nhất định có thể kềm chân được gã. Khi các cao thủ đại tướng khác đuổi đến, bọn gã lại càng không thể thoát thân.

Trong lúc sinh tử tồn vong, tâm thần Từ Tử Lăng không hề bấn loạn. Gã vẫn nắm được tất cả mọi tình huống đang diễn ra xung quanh, không những biết rõ hoàn cảnh của mình mà còn biết được tình thế của Bạt Phong Hàn, hiểu rõ giữa gã và Bạt Phong Hàn chỉ có một người có thể thoát thân mà thôi. Từ Tử Lăng quyết định hy sinh thân mình để thành toàn cho Bạt Phong Hàn, y có thể lưu lại tính mệnh mà đi hoàn thành mộng tưởng đánh bại Tất Huyền của mình.

“Lâm!”

Từ Tử Lăng phát ra một tiếng chân ngôn, chấn động toàn trường.

(

Chương 663: Sơn cùng thủy tận

Khấu Trọng dẫn đầu thủ hạ anh dũng khổ chiến, tiến về phía Tây từng tấc từng tấc một. Các tướng sĩ tùy tùng của gã không ngừng ngã xuống, bốn bên đều là địch nhân bao vây tầng tầng lớp lớp, giết mãi không hết.

Đơn Hùng Tín ở phía bên trái gã đột nhiên thét lên kinh hãi, cả người lẫn chiến mã ngã lăn ra đất. Thì ra con ngựa đã bị thương mấy chỗ, mất máu quá nhiều, rốt cuộc không chịu nổi.

Khấu Trọng trong lòng kêu thầm hỏng bét, song lại không thể nào phân thân được. Mười mấy tên địch lập tức kéo đến vây lấy Đơn Hùng Tín. Đao, kiếm, mâu, phủ cùng lúc chém xuống. Đơn Hùng Tín coi như đã xong.

Khấu Trọng trợn trừng tưởng chứng rách cả mí mắt, trong lòng nổi giận đùng đùng, Tỉnh Trung Nguyệt như điện chém ra, kỵ binh địch liên tiếp ngã xuống. Gã tựa như mất hết lý trí chỉ xông tới phía trước mà chém giết, không kể gì đến thân mình, chỉ cầu giết địch, mở một con đường máu trong vòng vây của địch nhân.

“Keng!”

Tỉnh Trung Nguyệt bị đối phương chấn dội trở lại, đồng thời sau lưng truyền tới một cơn đau đến thấu tim gan. Cơ thể gã tự nhiên sinh ra kháng lực, lại do chân khí xung kích và thân thể chuyển động, vì vậy thanh trường kích vốn đâm trúng chỗ yếu hại ở tim bị chệch sang một bên, trên bờ vai rộng của gã xuất hiện thêm một vết thương sâu

đến tận xương.

Khấu Trọng chợt tỉnh trở lại.

Tựa như vừa thoát ra từ một cơn ác mộng, lại phát hiện ra mình đang rơi vào một cơn ác mộng khác.

Bốn bên đều là địch nhân mặt mày hung ác đáng sợ. Dưới ánh đuốc sáng rực, gã bị địch nhân bao vây trùng trùng, bên cạnh không còn thủ hạ nào theo cùng; đao, kiếm, mâu, kích từ bốn phương tám hướng không ngừng đâm đến, còn gã thì đã sắp đến thời khắc dầu khô đèn tắt rồi.

Khu rừng phía Đông Lạc Thủy chỉ còn cách khoảng ngoài một trăm bộ, song trong khoảng cách đó có không biết bao nhiêu là địch nhân, gã có thể tiến được đến đâu chứ?

Có kẻ ở phía trước hét lớn:

- Khấu Trọng! Giờ chết của ngươi đến rồi! Để lão tử chặt cái đầu thối của ngươi đi lãnh công.

Tỉnh Trung Nguyệt quét một vòng đánh văng bốn năm thứ binh khí đang đâm tới. Gã định thần nhìn lại, thì ra là viên tướng tâm phúc Vũ Văn Bảo của Lý Nguyên Cát, chẳng trách có thể đỡ được đao của gã. Trường thương của đối phương bám theo gã, đâm thẳng vào mặt gã.

Trong lòng Khấu Trọng nổi lên một ý niệm, đó chính là lúc này tuyệt không thể chết! Đang muốn đưa đao lên đỡ đột nhiên phát giác cánh tay phải đau đớn vô lực. Thì ra vừa nãy lại bị địch nhân đâm trúng một nhát kiếm ở vai, chỉ vì thân thể bị thương quá nhiều, không còn cảm giác đau đớn nên tưởng như bình thường, chỉ thuần bằng chân

khí hộ thể không để kiếm địch đâm sâu vào gân cốt.

Lúc gã đang kêu thầm trong lòng mạng ta hết rồi thì trường thương của đối phương lại đâm hụt, lướt qua đầu gã chỉ sai một ly. Thì ra lúc này gã đang bị rơi xuống, ái mã Thiên Lý Mộng ngã sang bên trái. Địch nhân từ bốn phương xông đến, các loại binh khí vốn đâm lên chuyển thành chĩa xuống, hướng gã mà công đến, muốn biến gã thành tương thịt.

Khấu Trọng chợt hiểu do gã luôn dùng thuật Nhân Mã như nhất duy trì sinh mạng của ái mã, thế nên tuy Thiên Lý Mộng bị thương nhiều chỗ nhưng vẫn trụ được đến lúc này. Vừa nãy chân khí của gã không tiếp tục được nên không cách gì dùng chân khí chiếu cố Thiên Lý Mộng, ái mã chịu không nổi nữa, chết ngay tại trận.

Gã nhớ đến cảnh tượng thảm tử đáng sợ của Đơn Hùng Tín lúc trước. Tiếng hý trước khi chết của Thiên Lý Mộng tựa như vang lên từ một thế giới khác, trong lòng Khấu Trọng nổi lên một ngọn lửa thù hận, chưởng trái ấn xuống đất, “Vù!” một tiếng thân hình gã bay lên tránh khỏi bảy, tám loại binh khí, lao mình vọt đến bụng ngựa của Vũ Văn Bảo.

Vũ Văn Bảo giật mình kinh hãi. Khấu Trọng tuy toàn thân nhuộm máu, thương tích đầy mình, song con rết trăm chân, chết vẫn còn nhúc nhích, huống hồ là Thiếu Soái Khấu Trọng danh chấn thiên hạ? Nếu gan hắn lớn một chút, liều mình không sợ chết đâm ra một thương, bảo đảm có thể lãnh được công đầu giết chết Khấu Trọng với Lý Thế Dân và Lý Nguyên Cát! Thế nhưng trong tình huống đã chiếm hết thượng phong thế này, hắn làm sao dám mạo hiểm, vội rời ngựa nhảy lên.

Khấu Trọng kêu thầm trời giúp ta rồi, liền huy động hết dư lực dùng sống lưng bật lên rồi cứ thế dùng hai chân một tay bám vào bụng

ngựa, lại dùng Tỉnh Trung Nguyệt đâm vào đùi ngựa. Chiến mã bị đau hý dài tung vó, Khấu Trọng từ bụng ngựa ngầm dùng thuật nhân mã như nhất, chiến mã của Vũ Văn Bảo lập tức bay tới phía trước.

o0o

Không khí bốn bên bỗng nhiên như biến thành cô đặc lại, nặng như đá lớn đè xuống. Đừng nói huơ kiếm phản kích, ngay cả các loại động tác lắc đầu chớp mắt cũng khó mà làm được. Cả người Bạt Phong Hàn dường như bị hóa đá dưới bàn tay đen đáng sợ của Dương Hư Ngạn đang thi triển võ công trong Ngự Tẫn Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh.

Bạt Phong Hàn đang giật mình kinh hãi thì chân ngôn của Từ Tử Lăng vang lên. Dương Hư Ngạn nghe thấy liền chấn động, còn Bạt Phong Hàn thì tựa như được giải thoát khỏi ma thủ của hắn. Từ chỗ bóng hắc thủ đầy trời che phủ, nay chỉ còn có một bàn tay đen từ từ phất tới.

“Keng!”

Từ Tử Lăng phi thân lên không, trường mâu xoắn lại kích vào Liệt Mã Thương đang lăng không đâm tới của Lý Nguyên Cát.

Thâu Thiên Kiếm của Bạt Phong Hàn đâm ra, mắt thấy đã đâm trúng chưởng tâm của Dương Hư Ngạn!

Dương Hư Ngạn cười lên ha hả, thủ chưởng hồi phục nguyên sắc, thu lại phía sau, tay phải huơ Ảnh Tử kiếm đỡ lấy Thâu Thiên Kiếm, phát ra một âm thanh tiếp ngay sau tiếng lưỡng thương giao kích của Lý Nguyên Cát và Từ Tử Lăng, chấn động toàn trường.

Bạt Phong Hàn thiếu chút nữa bị Dương Hư Ngạn đánh cho cả

người lẫn kiếm bay khỏi lưng ngựa, trong lòng thầm kêu hỏng bét, y biết rằng bản thân đã rơi vào tình huống mệt mỏi rã rời, khẳng định không qua khỏi cửa ải của Dương Hư Ngạn vốn dĩ dật đãi lao này.

Vạn Lý Ban hý lên bi thảm, địch nhân vì muốn giết người phải giết ngựa trước nên ái mã đã thảm tử thân vong.

Từ Tử Lăng ở trên không nhìn thấy ái mã chết đi mà trong lòng nhỏ máu, song thời gian không cho phép gã suy nghĩ nhiều, liền hét lớn một tiếng! Loa Hoàn Kình phát ra, lại công đến Lý Nguyên Cát một mâu.

Sự thật là Lý Nguyên Cát ở trên không một khẩu chân khí đã tận, phải hạ mình xuống đất mới có thể hoán khí, nên không thể tránh được mâu này của Từ Tử Lăng, chỉ đành miễn cưỡng huy thương chống đỡ. Đồng thời mượn thế dùng Thiên cân trụy hạ xuống đất, đợi ổn định trận cước mới tấn công tiếp.

Nào ngờ thương này của Từ Tử Lăng dụng kình xảo diệu, Lý Nguyên Cát bị gã đánh cho cả thương lẫn người văng ra ngoài xa. Từ Tử Lăng mượn lực lướt ngang rơi xuống phía sau Bạt Phong Hàn, trường mâu rời tay bắn thẳng vào mặt của Dương Hư Ngạn, miệng hô lớn:

- Phong Hàn!

Bạt Phong Hàn hợp tác với gã đã lâu, đương nhiên hiểu được ý gã. Thời khắc này chính là cơ hội duy nhất để đào tẩu, nếu để bọn cao thủ của Lý Nguyên Cát trùng trùng vây khốn một lần nữa thì bọn gã chết chắc, không nghi ngờ gì. Y liền hít một hơi chân khí, tung mình khỏi lưng ngựa.

Tháp Khắc Lạp Mã Can liền ngã xuống đất. Nó toàn nhờ vào chân

khí của Bạt Phong Hàn miễn cưỡng duy trì đến lúc này, mất đi sự chi viện của chủ nhân, sinh mạng tàn dư của nó lập tức kết thúc.

Từ Tử Lăng nắm lấy Bạt Phong Hàn ôm hắn lăng không bay ngang qua trên đầu địch nhân đến bảy tám trượng, hướng về phía khu rừng rậm.

Ảnh tử kiếm của Dương Hư Ngạn thuận tay gạt trường mâu mà Từ Tử Lăng phóng tới, tiếp đó với tốc độ kinh người, hắn tựa như một làn khói nhẹ, xuất phát sau mà tới trước, đuổi kịp Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn lúc này chỉ còn cách khu rừng khoảng hai trượng. Dương Hư Ngạn ra chưởng đánh vào sau lưng Từ Tử Lăng.

Bàn tay của hắn lại một lần nữa trở nên đen kịch vô cùng đáng sợ.

Từ Tử Lăng không phải lần đầu gặp phải loại ma công quỷ dị thế này. Lần trước ở U Lâm tiểu cốc, Hứa Khai Sơn cách làn nước suối tấn công gã, cũng từng làm cho nước suối biến thành nặng tựa như đá, thế nhưng ma công của Dương Hư Ngạn rõ ràng còn cao hơn Hứa Khai Sơn một bậc.

Cho dù là trong trạng thái tốt nhất, gã muốn đỡ một chưởng này của Dương Hư Ngạn cũng đã không dễ dàng, huống hồ lúc này gã đã đến mức gần như dầu khô đèn tắt.

Từ Tử Lăng trở tay nghênh tiếp một chưởng.

“Bình!”

Dương Hư Ngạn tiếp một chưởng của Từ Tử Lăng, khiến hắn phải lộn một vòng trên không rồi đáp xuống đất. Còn Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn như diều đứt dây bay thẳng vào trong rừng.

Khi hai chưởng chính diện giao phong, trong sát na bàn tay trắng bóng như ngọc của Từ Tử Lăng và bàn tay đen đủi tà ác của Dương Hư Ngạn chạm nhau, ngoại trừ hai đương sự chỉ có mình Bạt Phong Hàn hiểu rõ tình huống bên trong.

Từ Tử Lăng toàn thân kịch chấn, chân khí tà ác âm hàn của địch nhân như ngàn vạn sợi tơ chằng chịt không chỗ nào là không vào, xâm nhập vào kinh mạch của gã. Từ Tử Lăng vốn đã kiệt lực, căn bản không cách nào đỡ được một chưởng dung hợp ma công của Thạch Chi Hiên và Ngự Tẫn Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kinh - hai đại bí pháp của Trung thổ và Tái Ngoại. Điều càng khiến Bạt Phong Hàn vừa cảm kích vừa bi phẫn là Từ Tử Lăng trong lúc phản kích đã ôm lòng hy sinh bản thân thành toàn cho hắn, vận hết toàn bộ chân khí còn lại trong cơ thể rồi dùng phương thức của Bảo Bình khí để xuất chưởng, hình thành lực phản chấn vô cùng lớn. Chưởng đó không những đánh lui được Dương Hư Ngạn, còn làm tăng thêm tốc độ bay vào rừng của hai người.

Từ Tử Lăng mắt, mũi, miệng đồng thời rỉ máu ngất đi. Bạt Phong Hàn chỉ có thể xoay tay nắm chặt lấy gã, miễn cưỡng bảo hộ tâm mạch cho Từ Tử Lăng, trong lòng nghĩ đến chỉ là chạy được bao xa thì chạy, tìm một chỗ không có địch nhân, toàn lực trị thương cho Từ Tử Lăng.

Song địch nhân chịu buông tha cho hai gã sao?

Với trạng thái hiện tại của Bạt Phong Hàn, một thân một mình cũng không thể nào thoát khỏi một Dương Hư Ngạn biết Huyễn Ma Thân Pháp, huống hồ còn muốn mang theo một Từ Tử Lăng đang hấp hối.

Hai chân hắn đạp lên một cành cây, mượn lực bay lên không.

Phía sau vang lên tiếng xé gió, Dương Hư Ngạn đang lăng không

đuổi đến.

Bạt Phong Hàn nổi lên ý chí mạnh mẽ, mang hết sức lực còn lại vong mạng chạy về hướng Lạc Thủy.

o0o

Chiến mã hý thảm.

Khấu Trọng từ trạng thái bán hôn mê tỉnh lại, phát giác ra mình đang lăn xuống một dốc núi. Chưa kịp nhận rõ đang xảy ra chuyện gì thì thân thể đột nhiên rơi vào khoảng không, nhanh chóng rơi xuống. Thì ra phía dưới con dốc lại là một vách núi thẳng đứng hiểm trở vô cùng, với trạng thái hư nhược mất máu của gã như hiện tại, chỉ cần độ cao mười mấy trượng đã đủ làm gã tan xương nát thịt.

Gã đang thầm kêu ta chết oan uổng quá thì “Bùm!” một tiếng, nước bắn lên tung tóe, gã đã rơi vào một đầm nước chảy xiết không biết thuộc phương nào. Dòng nước đẩy hắn ra khỏi đầm thuận theo một dòng thác rơi xuống một dòng nước chảy xiết khác ở bên dưới.

Khấu Trọng thả lỏng cơ thể, cố gắng thu thập chân khí còn sót lại, vận khí điều tức.

“Bùm!”

Khấu Trọng lại thuận theo một dòng thác nhỏ rơi xuống đầm nước dưới cùng, thủy lưu đến đây đã trở nên chậm hơn, Khấu Trọng nheo mắt nhìn kỹ, thì ra gã vẫn còn ở trong rừng rậm.

Ở một bên đầm nước có một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy vào, vô cùng kín đáo.

Khấu Trọng thuận theo dòng nước trôi dạt mười mấy trượng. Đến khi khí lực hồi phục lại đôi chút mới bò lên bờ, tiếp theo thì không động đậy gì nổi.

Trời từ từ hửng sáng.

Một đêm dài đau thương rốt cuộc đã qua.

o0o

Bạt Phong Hàn một tay ôm ngang hông một Từ Tử Lăng đã mất hết tri giác, một tay cầm Thâu Thiên kiếm từ một cây cổ thụ phi thân xuống đất, nhân lúc trời tối sầm lại trước bình minh, chạy đến bờ Đông sông Lạc Thủy.

Truy binh phía sau càng lúc càng gần, ánh đuốc trong rừng di động nhanh chóng. Tiếng cười của Dương Hư Ngạn vang lên, chỉ thấy hắn hiện thân trên đỉnh một cây cổ thụ, lạnh lùng cười nói:

- Bạt huynh quả là bất phàm, không ngờ có thể chạy đến tận đây. Đây chính là lúc ta tiễn hai người ra đi một cách thống khoái!

Bạt Phong Hàn thầm cảm thấy tự hào. Hắn lợi dụng rừng rậm yểm hộ, nhiều phen dùng mưu mẹo đánh lừa, khiến Dương Hư Ngạn tìm nhầm đường, nếu không đã sớm bị đuổi kịp.

Bạt Phong Hàn thi triển thuật “nội thị”, biết được trạng thái hiện tại của mình căn bản không có tư cách nhất quyết sinh tử với Dương Hư Ngạn. Huống hồ còn cả một đám truy binh đuổi tới, y lại càng không có sức chống đỡ.

Bạt Phong Hàn cười lên ha hả:

- Hy vọng thủy tính của Dương huynh cũng giỏi như võ công của ngươi vậy!

Dương Hư Ngạn đứng vững trên đỉnh cây cổ thụ, Ảnh Tử Kiếm chỉ thẳng vào Bạt Phong Hàn đang đứng bên bờ sông, bật cười:

- Tiểu đệ làm sao dám tự coi thường mình như thế, Bạt huynh xin hãy nhảy xuống nước thử đi.

Đúng vào lúc đó, có tiếng thuyền rẽ nước vang lên. Một chiếc thuyền nhỏ từ một chỗ khuất ở bờ bên kia tựa như một mũi tên lao đến.

Bạt Phong Hàn và Dương Hư Ngạn ngạc nhiên nhìn về phía đó.

Một người đang chèo thuyền lướt tới hô lớn:

- Bạt huynh lên thuyền…

Dương Hư Ngạn hét lớn một tiếng, nhân kiếm hợp nhất, từ trên ngọn cây lao xuống, tấn công xéo vào Bạt Phong Hàn đang đứng trên bờ.

Bạt Phong Hàn hét lớn:

- Hy Bạch huynh đến đúng lúc lắm!

Tay phải đút kiếm vào vỏ, tay trái ôm lấy Từ Tử Lăng, phóng người lên trước một bước, hướng về phía chiếc thuyền của Hầu Hy Bạch mà bay đến, an nhiên đáp xuống sàn thuyền.

Dương Hư Ngạn đáp xuống bên bờ sông, mắt nhìn chiếc thuyền con tấn tốc xuôi về phía Nam, hai mắt sát cơ đại thịnh, chỉ tiếc là đuổi theo không kịp.

o0o

Khấu Trọng điều tức gần nửa thời thần, chân khí trong nội thể dần dần ngưng tụ, hồi phục khoảng ba bốn thành công lực so với lúc bình thường. Mười mấy vết thương trên thân thể nhờ sự kỳ diệu của Trường Sinh Khí phần lớn đã khép miệng. Song do mất máu quá nhiều khiến gã có cảm giác hư nhược.

Bất quá đây không phải là vấn đề. Vấn đề là lòng tin và ý chí của gã đã chịu đả kích nghiêm trọng, mắt nhìn thủ hạ từng người chết thảm, bi phẫn mà không làm gì được; cùng với nỗi lo cho những huynh đệ khác chưa biết sống chết hình thành một gánh nặng khó mà giải trừ được trong tim gã.

Gã đi đến bên dòng suối, rũ rượi khuỵu xuống, vục đầu xuống dòng nước đang chảy xiết uống liền mấy ngụm mới ngẩng đầu lên, đối diện với bóng mình trong nước. Gã chợt muốn khóc lớn một trận, nhưng lại có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Ánh mặt trời từ trên cao rọi xuống xuyên qua những lá cây, chiếu trên thân thể gã vô cùng ấm áp, nhưng trái tim gã lại lạnh như băng tuyết.

Mọi thứ rốt cuộc đã bắt đầu và kết thúc như thế nào? Vì sao lại ra đến nông nổi như hôm nay?

Cuộc chiến đột vây đã thất bại hoàn toàn, Lý Thế Dân với sách lược cao minh đã phá tan đại quân của gã.

Từ khi quyết định tranh bá thiên hạ, đây là lần đầu tiên gã cảm thấy hối hận. Giả như Bạt Phong Hàn, Từ Tử Lăng và tất cả thủ hạ đều chiến tử thân vong, gã làm sao đối diện với sự thật tàn khốc đó? Còn về kỳ vọng của Tống Khuyết và Thiếu Soái quân ở Bành Lương,

trong thời khắc này đã trở nên xa xăm không thực tế, gã chẳng không còn tâm tư và khí lực nghĩ đến.

Chợt có tiếng gió trên đầu.

Thần kinh tựa như đã tê liệt của Khấu Trọng lập tức sinh ra phản ứng, gã hoảng sợ nhìn lên. Vô Danh bay vèo xuống đậu trên đầu vai gã, dùng mỏ ưng cọ cọ vào đầu gã, biểu thị sự thân mật và quyến luyến.

Khấu Trọng cố ngăn dòng nước mắt đã tràn khỏi bờ mi.

Vô Danh lại bay lên không, lượn vòng vòng trên đầu gã.

Khấu Trọng chợt run rẩy, nhưng trong lòng lại lóe lên một tia hy vọng. Vô Danh rốt cuộc muốn dẫn gã đi đâu đây?

o0o

Chiếc thuyền nhỏ do Hầu Hy Bạch lái trôi băng băng về phía Nam của sông Lạc Thủy. Từ Tử Lăng nằm dài trên thuyền, Bạt Phong Hàn đang gắng gượng dùng chân khí liệu thương cho gã.

Hầu Hy Bạch nôn nóng hỏi:

- Tình huống Tử Lăng thế nào?

Bạt Phong Hàn bỏ hai bàn tay đang áp vào Từ Tử Lăng ra, ánh mắt chăm chú nhìn về phía trước, trầm giọng nói:

- Ta không giết được Dương Hư Ngạn, thề không làm người.

Hầu Hy Bạch giật mình la lên thất thanh:

- Tử Lăng?

Bạt Phong Hàn than:

- Tử Lăng còn chưa đến nỗi mất mạng, nhưng nội thương nghiêm trọng vô cùng, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không thuyên giảm hoàn toàn được. Thế nhưng còn phải trông vào tạo hóa, hy vọng y có thể dựa vào chân khí tinh thuần của mình mà sáng tạo kỳ tích.

Hầu Hy Bạch ngẩn ra:

- Nghiêm trọng đến vậy sao?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Tà công hắc thủ của Dương Hư Ngạn vô cùng bá đạo ác độc, xâm nhập lục phủ ngũ tạng và kỳ kinh bát mạch của Tử Lăng, khiến ta không cách gì hóa giải được. Ai! Ngươi làm sao mà đúng lúc sinh tử quan đầu này lại xuất hiện cứu viện kịp thời như vậy?

Hầu Hy Bạch nói:

- Ta đến Lương Đô tìm các ngươi. Biết các người vẫn tại Lạc Dương liền lập tức đuổi theo. Trên đường gặp được Trầm Lạc Nhạn, được nàng kể lại tình huống của các người. Vừa nãy ta ở Lạc Thủy chờ cơ hội là do nàng ta an bài, chỉ vì nàng không tiện hiện thân nên ta một mình đến tiếp ứng các người.

Bạt Phong Hàn chợt hiểu ra, chẳng trách Hầu Hy Bạch lại đến kịp thời như vậy.

Hầu Hy Bạch trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Trong thiên hạ may ra có người trị được nội thương của Tử Lăng.

Bạt Phong Hàn mừng rỡ hỏi:

- Ai?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Thì chính là Thạch Thanh Tuyền. Nàng được chân truyền về y đạo của thân mẫu, lại quen thuộc với ma công của Thạch Chi Hiên, chỉ có nàng mới có biện pháp điều trị đối với nội thương của Tử Lăng. Cũng may Tử Lăng từng nói với ta chỗ mà nàng hiện đang ẩn cư, chỉ cách đây khoảng hơn mười ngày lộ trình. Ta lập tức đưa Tử Lăng đi.

Bạt Phong Hàn vui vẻ nói:

- Để ta đi cùng với hai người.

Hầu Hy Bạch lắc đầu:

- Việc này do ta phụ trách. Bạt huynh hãy nghĩ cách tìm Khấu Trọng, sau đó mới đến với bọn ta.

Bạt Phong Hàn gật đầu nói:

- Chỉ cần Khấu Trọng chưa chết, ta nhất định tìm được hắn. Mọi việc Hy Bạch nhớ phải cẩn trọng. Với tính cách của Dương Hư Ngạn và Lý Nguyên Cát, bọn chúng nhất định không bỏ qua cho hai người đâu.

Hầu Hy Bạch cười ha hả đáp:

- Bọn chúng muốn làm hại Tử Lăng, trước tiên phải hỏi Mỹ Nhân Phiến của ta.

Bạt Phong Hàn vươn mình đứng lên, cười dài một tràng, phóng về phía bờ bên trái, trong chớp mắt biến mất trong rừng cây.

(

Chương 664: Dương Công về trời

Mưa rơi lất phất, những hạt mưa nhỏ giăng đầy cả bầu trời. Từ sau giờ Ngọ, mây càng lúc càng dầy, dần che khuất mặt trời, cuối cùng trời cũng đổ một trận mưa nhỏ vào lúc hoàng hôn.

Cả bình nguyên Y Lạc bị bao trùm trong làn mưa li ti như mây như khói. Các hoạt động thanh lý chiến trường, dò xét hành động của địch nhân của đội quân thắng trận Đại Đường đến lúc đó đã kết thúc, quân sĩ bắt đầu tập kết và tổ chức lại quân đội trên một bình nguyên phía tây nam thành Y Khuyết.

Khấu Trọng hiểu rõ hơn ai hết, một khi Lý Thế Dân chưa thực hiện được ý định tiêu diệt Khấu Trọng gã trước khi thế lực của gã lớn mạnh thì hắn nhất định không bỏ qua.

Chiến dịch lùng sục quy mô lớn chắc chắn sắp được triển khai toàn diện.

Khấu Trọng mang theo Vô Danh và trái tim đang bị thương rỉ máu của mình leo lên một ngọn núi nhỏ để có thể nhìn thấy hoạt động của quân Đại Đường từ xa, cảm giác một thân một mình vô cùng cô độc.

Thắng làm vua, thua làm giặc. Gã rốt cuộc cũng đã nếm trải mùi vị thảm bại thống khổ và thất lạc.

Những giọt mưa rơi vào mặt lạnh buốt.

Đột nhiên một bóng người từ khu rừng rậm bên trái vọt ra, cười ha

hả nói:

- Hảo tiểu tử! Thì ra ngươi thật chưa chết!

Khấu Trọng hét lên một tiếng quái dị, nhảy xuống sườn núi, ôm chặt lấy Bạt Phong Hàn, vui mừng đến hai mắt ngấn lệ.

Bạt Phong Hàn than:

- Tử Lăng! Ôi! Tử Lăng…

Khấu Trọng như bị sét đánh, trên mặt không còn chút huyết sắc, loạng choạng lùi lại ba bước, nói với giọng run rẩy:

- Tử Lăng…

Bạt Phong Hàn cười khổ:

- Đừng hiểu lầm, Tử Lăng vẫn chưa chết. Thế nhưng bị Dương Hư Ngạn dùng ma công của Thạch Chi Hiên thêm vào thứ võ công ác độc “Ngự Tẫn Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh” làm trọng thương. Cũng may Hầu Hy Bạch nhớ ra được Thạch Thanh Tuyền, bây giờ nàng là hy vọng duy nhất có thể giúp Tử Lăng hồi phục. Chúng ta chỉ đành nghe theo thiên mệnh mà thôi.

Khấu Trọng ngẩn ra hỏi:

- Hầu Hy Bạch à?

Bạt Phong Hàn thuật lại mọi chuyện đã xảy ra cho Khấu Trọng, đoạn đưa mắt nhìn quân Đường ở đàng xa, song mục sát cơ đại thịnh, lạnh lùng nói:

- Ta muốn bắt Lý Thế Dân phải trả gấp bội những khuất nhục và thống khổ mà chúng ta đã trải qua.

Khấu Trọng biết Từ Tử Lăng vẫn còn sống, tinh thần lập tức phấn chấn lên:

- Lý tiểu tử giết không được Khấu Trọng ta, cái đó kêu bằng người tính không bằng trời tính. Sự thật là cuộc chiến đột vây của chúng ta không hẳn là thất bại hoàn toàn, ít nhất ba chúng ta vẫn còn sống nhăn ra đây. Tử Lăng tỉnh lại sẽ không có chuyện gì đâu. Chúng ta đi tìm Dương Công, Ma Thường, Vương Huyền Thứ và Trần Lão Mưu bọn họ. Đội quân đó theo lý đã chạy thoát thành công.

Dứt lời gã phát ra mệnh lệnh, Vô Danh bay thẳng lên không, trinh sát những vùng gần đó.

Hai người ngửa mặt lên trời quan sát tư thế bay của Vô Danh, Bạt Phong Hàn nói:

- Nếu ta đoán không lầm thì hiện tại Lý Thế Dân cố ý cho chúng ta đủ thời gian để thu thập tàn binh tiếp tục Nam hạ. Nhờ có sự thuận lợi về mặt đường thủy, hắn căn bản không sợ chúng ta thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, với lực lượng của Lý Thế Dân, phạm vi tra xét vốn có thể mở rộng ra cả vùng sơn dã Y Khuyết và Thọ An. Song hắn đã không làm vậy, rõ ràng là để Khấu Trọng cùng với tàn binh bại tướng hội họp, khiến gã không thể bỏ chạy một mình, sau đó hắn sẽ tiếp tục huy quân truy kích, đưa Khấu Trọng vào tử địa.

Tiếng vó ngựa từ phía nam vọng tới.

Khấu Trọng giật mình nói:

- Chắc là người của mình, xem dáng Vô Danh muốn đến gặp mặt, chúng ta xem thử!

Hai người triển khai cước pháp, vượt qua một ngọn đồi thấp, trong cảnh mưa gió đầy trời chỉ thấy Ma Thường và bảy tám thủ hạ đang chạy về hướng bọn họ đang đứng.

Hai bên gặp nhau, tựa như đã qua một kiếp khác.

Từ xa Ma Thường đã lệ rơi đầy mặt, khóc lớn:

- Thiếu Soái mau mau theo thuộc hạ, Dương công không được rồi!

Câu này như sấm động trời quang, làm cho hai người chấn động đến toàn thân sởn gai ốc, đứng ngẩn ra tại chỗ.

o0o

Từ Tử Lăng mở mắt ra, thấy Hầu Hy Bạch đang dốc hết sức chèo thuyền, mình thì đang nằm ở đuôi thuyền, lục phủ ngũ tạng tựa như bị đao cắt đau đớn không chịu nổi, chân khí trong cơ thể tản mạn khắp nơi, toàn thân vô lực, hai đầu gối nhũn ra, trong đầu tựa như có hàng ngàn cây kim nhỏ đang đâm chích chọc ngoáy bên trong, khó chịu đến mức suýt chút nữa thì rên lên thành tiếng.

Ký ức cuối cùng của Từ Tử Lăng là ma thủ tà ác quỷ dị đen đến phát sáng của Dương Hư Ngạn, đối với những sự vật bày ra trước mắt thật không cách gì hiểu được, muốn mở miệng nói chuyện nhưng chỉ phát ra được một tiếng rên.

Hầu Hy Bạch nghe có tiếng động liền quay đầu nhìn lại, mừng rỡ nói:

- Tử Lăng tỉnh rồi! Ngươi cảm thấy sao?

Từ Tử Lăng mệt mỏi nhắm mắt lại hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hầu Hy Bạch kể lại vắn tắt, đoạn nói:

- Ta sẽ lập tức đưa ngươi đến chỗ Thạch Thanh Tuyền, chỉ có nàng mới giúp ngươi hồi phục được.

Hổ mục của Từ Tử Lăng chợt tĩnh lại, thần khí tăng thêm một chút, miễn cưỡng ngồi thẳng lên, gã trầm ngâm nói:

- Nếu địch nhân đuổi theo dọc bờ sông, sớm muộn gì cũng sẽ đuổi kịp chúng ta. Ta cần phải tranh thủ thời gian đả tọa, tự mình liệu thương một đêm, nếu không sẽ không thoát khỏi sự truy kích của địch nhân. Dương Hư Ngạn là cao thủ truy tung, tuyệt không ngồi nhìn bọn ta chạy thoát như vậy đâu.

Hầu Hy Bạch gật đầu đáp:

- Vậy chúng ta hãy bỏ thuyền lên bộ, chỉ cần Tử Lăng hồi phục được vài thành công lực là chúng ta đã có cơ hội đào sinh rồi.

o0o

Trong một khu rừng rậm gần đó Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nhìn thấy Dương Công Khanh. Ông nằm trên mặt đất, dựa vào một cây cổ thụ, gương mặt trắng bệt, vết thương trí mạng là một mũi tên đâm từ sau lưng ra phía trước.

Trần Lão Mưu, Vương Huyền Thứ, Bạt Dã Cương, Úc Nguyên Chân

đang ngồi xung quanh, nhưng bọn họ không thể xoay chuyển càn khôn, chỉ có thể bó tay ngồi nhìn.

Khấu Trọng nhìn một cái đã biết Dương Công Khanh sinh khí đã tuyệt, tính mệnh nguy cấp. Hắn cố nuốt dòng lệ nóng, bước đến cạnh Dương Công Khanh, nắm lấy hai tay ông, truyền Trường Sinh Khí vào.

Trong rừng hiện đang có gần năm ngàn quân tướng đột vây được đến đây gồm Dương gia quân, Phi Vân Vệ và các tướng sĩ từ Lạc Dương, người người đều bị thương hoặc nằm hoặc ngồi, lại thêm mưa gió bão bùng, quả là cảnh cùng đồ mạt lộ.

Mi mắt Dương Công Khanh chợt động, rốt cuộc cũng từ từ mở. Nhìn thấy Khấu Trọng thân hình khẽ run lên, khóe miệng thoáng hiện nét cười, cất giọng khàn khàn:

- Thiếu Soái!

Khấu Trọng lệ nóng tuôn trào.

Bạt Phong Hàn quỳ xuống cạnh Dương Công Khanh, đưa tay nắm lấy vai phải của ông, quan sát vết tiễn sau lưng ông, thần tình u ám, lắc đầu không nói.

Khấu Trọng cố nén bi thương nói:

- Mọi sự đều ổn cả!

Dương Công Khanh không biết có phải do được Khấu Trọng truyền chân khí vào mà ảnh hưởng hay không, thần thái trong hai mắt chợt ngưng tụ, gương mặt hồng lên, trở tay nắm lấy hai bàn tay Khấu Trọng nói:

- Ta sớm biết Thiếu Soái nhất định không xảy ra chuyện đâu. Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, chỉ cần Thiếu Soái kiên trì đi tiếp, nhất định sẽ có ngày tiến vào Quan Trung.

Khấu Trọng biết là ông đang hồi quang phản chiếu, lòng đau như dao cắt. Từ ngày quen biết vị danh tướng vừa là thầy vừa là bạn này, ông tựa như một người cha luôn quan tâm chiếu cố gã, toàn lực chi trì gã không hề chùn bước. Thế mà bây giờ ông lại vì sách lược của gã, đấu không lại Lý Thế Dân mà thân vong. Nỗi hối hận tựa như độc xà đang gặm nhấm trái tim đang rỉ máu của gã.

“Phịch!”

Ma Thường quỳ xuống cạnh Dương Công Khanh, hai tay ôm lấy mặt, toàn thân co rúm, nhưng vẫn cố nhịn không khóc lên thành tiếng, các tướng sĩ khác không ai là không đau buồn.

Dương Công Khanh tựa như dùng hết sức lực còn lại, buông hai bàn tay nắm Khấu Trọng ra, nở nụ cười cuối cùng nhẹ nhàng nói:

- Có sinh ắt có tử… Thiếu Soái…

Khấu Trọng kinh hãi đưa tai ghé sát vào khóe miệng đang mấp máy của lão, thanh âm của Dương Công Khanh nhỏ đến mức khó mà nghe được:

- Giết Lý Nguyên Cát cho ta.

Cổ họng “ực” lên một tiếng, đoạn khí thân vong.

o0o

Hầu Hy Bạch và Từ Tử Lăng nấp trong một khu rừng rậm ở bờ tây sông Lạc Thủy, nhìn đội thủy sư của Đại Đường với gần ba mươi chiếc thuyền chở đầy binh sĩ, căng hết buồm lướt qua.

Hầu Hy Bạch than:

- Tình thế này thật khiến người ta lo lắng.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Chúng ta nên mừng mới phải. Lý Thế Dân theo đường thủy điều một lượng lớn binh mã về phía Nam, chứng tỏ Khấu Trọng vẫn còn sống khỏe mạnh, thế nên hắn mới muốn chặn đường đến Chung Ly của Khấu Trọng. Nếu không thì Lý Thế Dân đã quay đầu đem quân đi đánh Thiếu Soái quân ở Trần Lưu chứ không mất thời gian ở đây làm gì.

Hầu Hy Bạch cười khổ:

- Nói có lý! Thế nhưng ta vẫn lo lắng cho Khấu Trọng. Gã làm sao ứng phó được sự truy sát của Lý Thế Dân?

Từ Tử Lăng nói:

- Chiến tranh trước nay đều tàn khốc vô tình như vậy. Khấu Trọng cần phải chứng minh cho dù ở trong tình huống ác liệt gã vẫn có thể kềm chế được đại quân của Lý Thế Dân, cho đến khi Tống Khuyết đến chi viện. Riêng ta luôn tin tưởng rằng hắn có năng lực làm được chuyện đó.

Hầu Hy Bạch gật đầu nói:

- Nghe ngươi nói vậy ta cũng yên tâm được một chút. Tử Lăng hiện

tại cảm thấy thế nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Dương Hư Ngạn không những học hiểu ma công “Ngự Tẫn Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh” mà còn luyện thành Bất Tử Ấn Pháp của lệnh sư.

Hầu Hy Bạch biến sắc nói:

- Không thể nào!

Từ Tử Lăng than:

- Sự thật chính là như vậy. Hy Bạch huynh có thể đem “Bất Tử Ấn Pháp” đọc ra một lần không? Hy vọng sớm mai lên đường ta không cần lão huynh ngươi cõng đi nữa.

o0o

Trong cảnh mưa gió đầy trời, mây giăng đen kịt, Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn, Ma Thường, Trần Lão Mưu, Bạt Dã Cương, Úc Nguyên Chân và Vương Huyền Thứ, bảy người đứng trên một đỉnh núi giáp với một khu rừng rậm bên bờ sông Y Thủy nhìn ba chiếc chiến thuyền lớn của Đại Đường đang dọc theo dòng Y Thủy lướt qua, tiến về phía Nam. Người người lòng nặng trĩu, cảm thấy con đường phía trước đầy gian nan trắc trở.

Chỉ có Khấu Trọng là mục quang sáng quắc, không biết gã đang có chủ ý gì.

Cái chết của Dương Công Khanh tạo thành đả kích rất lớn đối với gã! Thế nhưng sau khi chôn cất Dương Công, gã lập tức hồi phục trở lại.

Cái chết của Dương Công ngược lại đã kích thích đấu chí của gã.

Không tính Từ Tử Lăng, bảy người bọn họ là bảy vị lãnh tụ còn sót lại của quân đột vây. Các tướng lĩnh ở Lạc Dương chỉ còn ba người Bạt Dã Cương, Úc Nguyên Chân và Vương Huyền Thứ theo được Khấu Trọng đến đây. Các tướng lĩnh khác như Đoạn Đạt, Thôi Hoằng Đan, Mạnh Hiếu Văn, Đơn Hùng Tín, Quách Thiện Tài, Trương Đồng Nhân mười mấy người đều bỏ mạng đương trường. Có thể thấy sự khốc liệt của trận chiến và sự thương vong của quân đột vây thảm trọng đến thế nào.

Khấu Trọng đột nhiên nói:

- Giả như chúng ta dựa vào núi cao kết trận chiến đấu thì có thể thủ được bao lâu?

Mọi người đều hiểu ý tứ của Khấu Trọng. Do địch nhân có lợi thế về mặt đường thủy, có thể nhanh chóng điều động một lượng lớn binh tướng, vô luận bọn họ chạy về hướng nào cũng sẽ bị địch nhân chặn giữa đường. Không cần nói ngàn dặm chạy đến Chung Ly, chỉ cửa ải ở Tương Dương đó bọn họ cũng khó mà qua được.

Nói cách khác, bọn họ tuyệt không có cơ hội chạy thoát. Song nếu chịu mạo hiểm đánh một trận, tuy cuối cùng cũng không tránh khỏi vận mệnh toàn quân bị diệt nhưng cũng chết một cách oanh oanh liệt liệt, không cần phải như chó nhà tang bị người đuổi chạy đông chạy tây, chết một cách thảm hại! Đó chính là lý giải của mọi người trước câu hỏi của Khấu Trọng.

Ma Thường rầu rĩ đáp:

- Tên của chúng ta còn đủ để kháng cự ba đêm nữa.

Trần Lão Mưu chợt nói:

- Không có tên thì có thể gọt cây làm tên. Công sự binh của lão còn lại một trăm hai mươi lăm người, chặt cây dựng lũy bố trí cạm bẫy, thủ mười ngày nửa tháng cũng không thành vấn đề.

Bạt Dã Cương nói:

- Chỉ là vấn đề lương thực không cách gì giải quyết được, cho dù chúng ta nhẫn tâm giết ngựa mà ăn cũng không duy trì được một tháng. Vấn đề sĩ khí còn nghiêm trọng hơn, biết chắc chắn là sẽ chết, nên nhất định có người sinh lòng khác.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Chúng ta không phải là chắc chắn sẽ chết mà là chắc chắn sẽ thắng. Đêm trước là trận cuối cùng mà Khấu Trọng ta chiến bại.

Mọi người đều kinh ngạc.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu Soái dựa vào đâu mà nắm chắc sẽ thắng trận này?

Khấu Trọng tự tin đáp:

- Mọi người hay ngẫm nghĩ tình huống này xem: bọn ta dựa vào núi cao kết trận, song lại có lương thực cung ứng mãi không hết, lại có hỏa khí lợi hại với uy lực cực lớn, đủ để hủy diệt toàn bộ quân đội của Lý Thế Dân thì tình huống sẽ thế nào?

Bạt Phong Hàn giật mình nói:

- Đúng! Ta suýt chút đã quên mất, ngươi phải chăng nói đến Thiên Thành Hiệp ở phía nam Tương Thành. Đó quả là chỗ rất hiểm yếu. Thế nhưng hỏa khí từ đâu mà có?

Bọn Ma Thường đến giờ mới biết Khấu Trọng không chỉ nói suông, đều nhen nhúm hy vọng, vội vàng truy hỏi.

Khấu Trọng giải thích:

- Thiên Thành Hiệp là một khe núi do năm xưa lúc bọn ta lẩn tránh Lý Mật và Khúc Ngạo truy sát đã phát hiện ra. Khe núi đó nằm ở dãy núi cao phía nam Tương Thành, dài khoảng nửa dặm, hai bên là nham thạch hiểm trở, dốc núi cao thẳng đứng, ở phía bắc hiệp đạo rất hẹp chỉ đủ cho một chiếc xe qua lọt, bên ngoài lối vào khe là vùng đồi núi liên tiếp. Thiên Thành Hiệp còn được ngăn cách bởi dãy Ẩn Đàm Sơn dài mấy mươi dặm. Chỉ cần chúng ta ở đầu phía bắc Thiên Thành Hiệp kết trận cố thủ, khiến cho địch nhân tưởng rằng chúng ta hãm thân tuyệt cảnh, nhưng sự thật phía sau chúng ta còn có thông lộ. Chúng ta nhờ đó có thể kềm chế quân của Lý Thế Dân, chờ đến khi cứu binh tới.

Bọn Úc Nguyên Chân chợt hiểu ra, mừng rỡ vô cùng. Bọn họ tựa như những người bị đắm thuyền trên biển lớn chợt nhận ra đất liền ở rất gần đó.

Tương Thành ở phía Đông Nam, cách Lạc Dương hơn một trăm dặm. Nếu bọn họ vượt qua Y Thủy, hành quân về hướng Đông khoảng năm mươi dặm sẽ đến Thiên Thành Hiệp. Chiêu này chắc chắn sẽ nằm ngoài dự đoán của Lý Thế Dân, nói không chừng còn tưởng rằng bọn họ đã bị điên loạn, tự mình đâm đầu vào lưới.

Khấu Trọng tiếp tục nói:

- Còn về hỏa khí là chiến lợi phẩm do ta và Tử Lăng đã cướp về từ tay của Âm Quý Phái. Đây là số hỏa khí đến từ Giang Nam do Âm Quý Phái vận chuyển đến Trường An trợ giúp cho Dương Hư Ngạn và Dương Văn Can làm phản. Sau khi ta và Tử Lăng lấy được đã giấu ở một nơi bí mật bên bờ một nhánh sông nhỏ của Trường Giang. Nếu như chúng ta đến được Thiên Thành Hiệp, lập tức phái người đi đào hỏa khí ra, chuyến đi chuyến về khoảng nửa tháng. Như vậy chúng ta có thể làm cho Lý Thế Dân phải kinh hãi một phen.

Chúng nhân không ai là không phấn chấn tinh thần, không khí chán chường đã bị xua tan.

Bạt Phong Hàn gật đầu nói:

- Chúng ta bỏ Chung Ly mà chọn Tương Thành, Lý Thế Dân sẽ nghĩ thế nào?

Trần Lão Mưu hưng phấn nói:

- Hắn đương nhiên cho rằng chúng ta do không còn đường chọn mà mạo hiểm một phen công đả Tương Thành.

Bạt Dã Cương nói:

- Hắn cũng có thể cho rằng chúng ta giương đông kích tây, sự thật là muốn công phá tuyến phòng thủ của Lý Thế Tích, chạy về Trần Lưu.

Khấu Trọng nói:

- Mặc kệ Lý tiểu tử nghĩ đông hay nghĩ tây. Hiện tại việc quan trọng quyết định thành bại của chúng ta là có đến được Thiên Thành Hiệp hay không. Bọn ta cần phải có nhiều phương pháp che mắt địch mới có cơ hội thành công. Các vị có cao kiến gì?

Vương Huyền Thứ nói:

- Huyền Thứ đối với những vùng phụ cận nắm rất rõ. Nếu chúng ta dọc theo bờ tây Y Thủy đi về phía Nam, dọc đường toàn là những vùng đồi núi sơn dã, với sự tinh minh của Lý Thế Dân, hắn sẽ đợi chúng ta tại bình nguyên hướng nam ở phía trước chứ không mạo hiểm chặn đường chúng ta ở vùng sơn dã đâu. Nếu chúng ta đi đến điểm tận cùng phía nam của Y Thủy, sau đó lập tức đi về phía đông chạy thẳng tới Tương Thành thì sẽ nằm ngoài dự tính của đối phương. Chúng ta lại bỏ qua Tương Thành không vào, làm như tiến thẳng đến Trần Lưu sẽ khiến đối phương hoang mang điều quân chặn đường. Đến lúc đó chúng ta sẽ xuyên qua Ẩn Đàm Sơn tiến đến Thiên Thành Hiệp, chỉ cần hành quân nhanh chóng thì chúng ta có thể có mười ngày rảnh tay rảnh chân.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Kế hay! Quyết định như vậy đi. Chúng ta lập tức tổ chức lại quân đội, phấn chấn sĩ khí. Chưa có lúc nào ta cảm thấy có lòng tin là Lý Thế Dân sẽ phải chịu thiệt to như lúc này, vì ai binh tất thắng*.

Mọi người ầm ầm hưởng ứng.

o0o

Trước bình minh, mây tan mưa tạnh.

Từ Tử Lăng đang chìm sâu trong điều tức thong thả tỉnh lại, thở ra một hơi dài.

Hầu Hy Bạch làm hộ pháp bên cạnh mừng rỡ hỏi:

- Có tiến triển gì không?

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Ta hiện tại đã hồi phục được một hai thành công lực, đồng thời đã ngưng tụ được chân khí ở đan điền. Hắc thủ ma công mà Dương Hư Ngạn sáng tạo ra thật lợi hại. Ta hiện tại không thể động thủ với ai, nếu không sẽ vĩnh viễn không hồi phục được.

Hầu Hy Bạch hỏi:

- Tử Lăng có thể dựa vào công lực của bản thân hồi phục lại như trước không?

Từ Tử Lăng trầm ngâm một hồi rồi cười khổ đáp:

- Tà độc của Dương Hư Ngạn thực ra đã xâm nhập rất sâu vào kinh mạch và tạng phủ của ta. Ta có thể giữ được mạng toàn là nhờ vào khả năng chống lại tà công ma pháp của hắn một cách tự nhiên của Trường Sinh Khí. Trừ khi có thể khu trừ hết tà độc, nếu không ta căn bản không thể thực sự tự vận công liệu thương được.

Hầu Hy Bạch hoang mang hỏi:

- Dương Hư Ngạn lại trở nên lợi hại như thế sao? Ngươi hiện giờ đã hiểu rõ Bất Tử Ấn Pháp rồi mà vẫn không thể tự liệu thương sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Hồi phục được hai thành công lực thế này đã là thành tích đáng tự hào do hiểu được Bất Tử Ấn Pháp. Nếu ta có thể xem qua Ngự tẫn vạn pháp căn nguyên trí kinh, nói không chừng có thể khu trừ tà độc. Hiện tại quả là không có biện pháp gì.

Hầu Hy Bạch nói:

- Vậy không nên chậm trễ nữa, chúng ta lập tức đến nơi Thanh Tuyền đang ẩn cư.

Từ Tử Lăng nghĩ đến có thể gặp được Thạch Thanh Tuyền trong lòng chợt nóng lên, đang muốn gật đầu đồng ý thì một chiếc chiến thuyền từ phía Nam theo dòng Lạc Thủy nhanh chóng lướt đến.

Hai người nhìn thấy, trái tim chợt chùng xuống, đều cảm thấy bất an.

Hầu Hy Bạch đỡ Từ Tử Lăng lên, nói:

- Bọn chúng nhất định đoán ra chúng ta đã bỏ thuyền lên bờ, lại càng biết rõ Tử Lăng đang bị trọng thương không thể đi được, có cần ta cõng ngươi không?

Từ Tử Lăng hít sâu vào một hơi, đoạn lắc đầu:

- Ta còn đi được.

Hầu Hy Bạch nắm tay áo Từ Tử Lăng, tiến vào một khu rừng rậm ở bờ tây sông Lạc Thủy, đi về phía tây.

Chiến thuyền ở phía sau từ từ cập bờ, mười mấy bóng người từ trên thuyền phi thân lên bờ, đuổi theo bọn họ.

Hầu Hy Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Không thể thế được? Bọn chúng làm sao biết rõ được vị trí chính xác của chúng ta chứ?

Từ Tử Lăng ngẩng đầu nhìn trời, ba chấm đen đang lượn vòng trên không, gã than:

- Chúng ta đã tính sót một nước, quên mất mùi máu còn lưu lại, không qua mắt được ba con ác điểu kia.

Hầu Hy Bạch nói:

- Đi thôi!

Chú thích

Ai binh tất thắng: (quân đau thương tất chiến thắng/quân đội bị áp bức mà vùng lên chiến đấu sẽ tất thắng)

(

Chương 665: Kiên định không chuyển

Thiếu Soái quân tản ra nghỉ ngơi trong rừng rậm sơn dã, các trạm gác được bố trí tại những cao điểm để quan sát gần xa.

Toàn quân đã chọn chiến lược ngày nghỉ đêm đi. Ban ngày dễ đề phòng kẻ địch đuổi theo tấn công, ban đêm lại thuận lợi cho việc bí mật hành quân.

Khấu Trọng thỉnh thoảng lại thả Vô Danh trinh sát trên không, trừ khi địch nhân có thuật ẩn thân, nếu không khó mà dùng kỳ binh đột kích được.

Đêm qua đoàn người đã chạy hết tốc độ cho đến cách đầu nguồn sông Y Thủy khoảng mười mấy dặm. Đó cũng là khu vực nguy hiểm có khả năng bị phục kích, thế nên phải nghỉ ngơi lấy sức để có thể đối phó mọi sự bất ngờ xảy ra trong hành trình vào ban đêm.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn leo lên một đỉnh núi ở bờ Tây sông Y Thủy để thả Vô Danh. Trần Lão Mưu tới tìm hai người. Lão nói:

- Ta có dự cảm không lành, thế nào Lý Thế Dân cũng không bỏ qua cơ hội chặn đường chúng ta ở đầu nguồn phía Nam sông Y Thủy đâu.

Khấu Trọng mỉm cười hỏi:

- Trần công đối với vấn đề này có đề nghị gì?

Trần Lão Mưu đáp:

- Ta nghĩ nên lập tức chặt cây làm bè, sau khi trời tối thì bắc cầu nổi nhanh chóng vượt sông. Đến khi Lý Thế Dân phát hiện được thì chúng ra đã sớm chạy xa khỏi Y Thủy, hắn chỉ có thể từ phía sau mà đuổi theo thôi.

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Lý Thế Dân, con người này không thể xem nhẹ. Nói không chừng hắn đã bố trí người giám thị ở bờ bên kia để có thể kịp thời kéo đến tấn công khi chúng ta vượt sông.

Trần Lão Mưu nói:

- Vậy trước hết chúng ta hãy phái một đội quân tinh nhuệ bơi qua sông làm rõ tình thế bờ bên kia, sau đó mới đưa ra quyết định.

Khấu Trọng đồng ý:

- Đề nghị của Trần công rất chu đáo! Chuyện làm cầu giao cho Trần công xử lý. Quan trọng nhất là không được gây ra tiếng ồn, nếu để Lý Thế Dân biết được chúng ta định làm cầu nổi thì sẽ rất bất lợi.

Trần Lão Mưu khẽ cười đáp:

- Cái đó để lão phu phụ trách.

Dứt lời lão vui vẻ nhận lệnh bước đi.

Khấu Trọng quay sang nói với Bạt Phong Hàn:

- Ta có một nhiệm vụ rất trọng yếu cần nhờ lão ca ngươi giúp.

Bạt Phong Hàn bật cười:

- Chuyện của ngươi tức là chuyện của ta. Mọi người đều là huynh đệ, cần gì phải khách sáo như vậy.

Khấu Trọng cảm động đưa tay choàng lên vai hắn rồi nói:

- Vậy từ giờ ta sẽ không khách khí với ngươi nữa. Xin nhờ lão ca ngươi lập tức vượt sông Y Thủy chạy hết tốc lực đến Trần Lưu, đem hết tình hình của bọn ta ở đây kể cho Hành Chi nghe, bảo y phải toàn lực cố thủ Trần Lưu, đợi bằng được đến khi đại quân của Tống Khuyết đến chi viện. Chỉ có lão ca ngươi là có bản lĩnh đột phá vòng vây của Lý Thế Tích, những người khác đều không làm được.

Bạt Phong Hàn nhẹ nhàng nói:

- Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Chi bằng để ta thuận đường đào vũ khí lên rồi đến đầu bên kia của Thiên Thành Hiệp chờ hội hợp với ngươi. Như vậy có thể đỡ tốn công hơn chục ngày đi đường, lại bảo đảm không bị quân Đường phát giác.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Như thế lại càng lý tưởng. Hành Chi sẽ an bài Phi Luân thuyền và đầy đủ nhân thủ cho huynh. Tốt nhất là có thể vận chuyển cả lương thảo quân nhu đến, được vậy chúng ta càng nắm chắc phần thắng hơn khi ứng phó với Lý tiểu tử.

Ánh mắt dừng ở bên kia bờ, Bạt Phong Hàn trả lời điềm nhiên như không:

- Nói thẳng ra, hiện tại trong lòng ta rất uất ức, bất cứ việc gì có hại

cho quân Đường ta đều làm hết. Nên biết không những ta vì ngươi mà còn vì mình mà xả cơn giận. Bây giờ ta sẽ lập tức đi ngay. Nếu bên kia bờ có thám tử của quân Đường, ta sẽ thuận đường diệt đi cho ngươi. Huynh đệ! Hẹn gặp lại ở Thiên Thành Hiệp, bảo trọng!

Khấu Trọng đem chỗ cất giấu hỏa khí nói lại tường tận cho Bạt Phong Hàn, đoạn siết chặt vai hắn. Tình cảm trong lòng quả thực không thể nói hết bằng lời.

Bạt Phong Hàn vỗ vỗ vào Thâu Thiên Kiếm trên lưng, phóng mình vài cái đã nhảy xuống sông mà không làm nước bắn lên một giọt, cứ thế di chuyển ngầm dưới lòng sông, tiến về phía bờ bên kia.

o0o

Hầu Hy Bạch phi thân trong rừng rậm nhanh như quỷ mị, sau khi lượn một vòng lớn mới quay lại chỗ Từ Tử Lăng ẩn thân trên một đỉnh núi gần đó. Y ngồi xổm xuống theo Từ Tử Lăng trong một đám bụi rậm, nhỏ giọng nói:

- Ta đã đem chiếc áo đầy máu của ngươi quấn vào mình một con sói, lại làm cho nó đau đớn bỏ chạy. Lúc ta quay lại đã vận công thu hẹp lỗ chân lông, không để mùi trong cơ thể tiết ra ngoài. Hy vọng chiêu này hữu hiệu, nếu không ta sẽ cõng ngươi đánh giết mà ra khỏi vòng vây.

Hầu Hy Bạch có điểm không giống Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Hắn rất chú trọng đến việc giữ cho y phục được sạch sẽ chỉnh chu, tới bất kỳ đâu cũng đem theo y phục để thay. Vừa rồi hai người trên đường đào tẩu đã gặp phải một con sói đi kiếm mồi. Từ Tử Lăng bảo Hầu Hy Bạch bắt con sói đó lại, cởi chiếc áo đầy máu ra quấn lên, sau đó mặc y phục của Hầu Hy Bạch vào để thi triển kế này.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Cơ hội thành công của chúng ta ít nhất cũng hơn một nửa. Nhìn kìa! Ba con diều hâu đuổi tới rồi!

Hầu Hy Bạch cũng thấy lũ chim bay về phía Tây, sau đó không ngừng hạ thấp xuống. Đây là loài chim thích ăn thịt thối, khứu giác đặc biệt nhạy bén với mùi máu.

Hầu Hy Bạch hạ giọng:

- Tới rồi!

Tiếng xé gió vang lên, hơn chục bóng người lướt đi trong rừng cây đuổi theo hướng bay của lũ diều hâu, bóng dáng nhanh chóng khuất xa dần. Kẻ dẫn đầu chính là Lý Nguyên Cát.

Hầu Hy Bạch mừng rỡ nói:

- Thành công rồi!

Từ Tử Lăng kéo họ Hầu lại không cho y để lộ thân hình, đoạn nói khẽ:

- Nhẫn nại thêm chút nữa!

Lời chưa dứt, một bóng đen đã hiện thân trên một cành cao gần ngọn một cây cổ thụ, ánh mắt đang quét ra bốn phía. Đó chính là Dương Hư Ngạn, kẻ đã luyện thành Bất Tử Ấn Pháp và Ngự Tẫn Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kinh.

Hầu Hy Bạch đổi một hơi khí lạnh, lòng thầm kêu hung hiểm. Hai gã thu mình vào trong bụi cây không dám thở mạnh.

Hắng giọng một tiếng, Dương Hư Ngạn tung người đuổi theo bọn Lý Nguyên Cát rồi biến mất trong nháy mắt.

Thở phào một hơi, Hầu Hy Bạch nói:

- Tên tiểu tử này giảo hoạt quá, bây giờ chúng ta nên làm sao? Nói đến trốn tránh địch nhân truy sát, không ai có thể hơn được Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngươi.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Năm đó vì tránh sự truy sát của Lý Mật, ta và Khấu Trọng đã từng chạy ngược chạy xuôi suốt cả dãy đồi núi này nên vẫn nhớ được địa thế trong khu vực, chắc sẽ bỏ rơi được bọn chúng thôi. Đi nào!

Hai gã vội rời khỏi chỗ nấp để tiếp tục lên đường.

o0o

Màn đêm buông xuống, Trần Lão Mưu lập tức sai người bắc cầu nổi. Năm ngàn người nhanh chóng vượt sông, sau đó hủy đi chiếc cầu rồi vội vã rút về phía Đông. Chạy một hơi được bốn mươi dặm, người ngựa đều mệt mỏi không chịu nổi nữa.

Khấu Trọng chọn một cao điểm nhiều cây cối rậm rạp, sai quân lính chặt cây làm hàng rào để tạo thành một tuyến phòng ngự thô sơ nhưng hữu hiệu, sau đó mới ra lệnh cho toàn quân đốt lửa nấu cơm, nghỉ ngơi lấy sức.

Gã cùng với bọn Ma Thường, Vương Huyền Thứ, Bạt Dã Cương và Úc Nguyên Chân leo lên một ngọn núi ở phía Tây doanh trại. Sau khi thả Vô Danh bay đi trinh sát, cả nhóm cùng nhau quan sát động tĩnh

từ hướng Y Thủy.

Thoát khỏi bình nguyên Y Lạc đầy nguy cơ, lại rời xa được chiến trường thương tâm nơi đã hao binh tổn tướng, mọi người đều cảm thấy như trút được gánh nặng. Mặc dù nguy cơ chưa qua nhưng tâm trạng cũng đã thoải mái hơn nhiều. Huống hồ bọn họ đã có mục tiêu và sách lược ứng phó rõ ràng, so với lúc vừa thất bại thì quả là một trời một vực.

Bạt Dã Cương nói:

- Chiêu này của chúng ta khẳng định đã nằm ngoài dự liệu của Lý Thế Dân, khiến cho kế sách ban đầu của hắn không thể dùng được, thế nên đến lúc này hắn vẫn chưa thể đuổi tới.

Úc Nguyên Chân gật đầu cảm thông:

- Chí ít là không phải sống trong sự uy hiếp thường trực của thủy sư nhà Đường.

Khấu Trọng quan sát đường bay của Vô Danh trên không, trong lòng nghĩ đến Dương Công Khanh bỏ xác ở bờ bên kia sông Y Thủy, muốn nói mà không thốt nên lời.

Vương Huyền Thứ lên tiếng:

- Lý Thế Dân sẽ nghĩ rằng chúng ta vì cùng đường nên phải liều mạng chạy đến Trần Lưu. Trong tình huống đó hắn sẽ báo tin cho cho tướng lĩnh đang thủ Tương Thành, còn mình thì dẫn đại quân đuổi theo phía sau, đợi cho chúng ta chạy đến kiệt sức mới tiền hậu giáp kích để dễ dàng thu thập.

Ma Thường tán thành:

- Tính toán Huyền Thứ công tử nếu không đúng hẳn thì cũng chẳng sai trật là bao.

Vương Huyền Thứ cười khổ:

- Ta không còn là công tử gì nữa, cứ gọi là Huyền Thứ ta lại thấy dễ chịu hơn.

Khấu Trọng đưa tay vỗ vai hắn, đoạn nói với giọng vô cùng thân thiết:

- Ngươi là đệ đệ thân yêu nhất của bọn ta. Ài! Sự tình phát triển đến mức này ai cũng không thể dự liệu được.

Vương Huyền Thứ buồn bã đáp:

- Hy vọng Lý Uyên có thể đối đãi với cha ta tốt một chút!

Khấu Trọng thở dài một hơi, chỉ lắc đầu không nói.

Bạt Dã Cương và Úc Nguyên Chân nhìn nhau, cùng cảm thấy ngạc nhiên trước thần sắc của Khấu Trọng.

Môi Vương Huyền Thứ khẽ run, cuối cùng cũng nhịn không được hỏi:

- Thiếu Soái cho rằng cha ta sẽ gặp chuyện chẳng lành sao?

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Huyền Thứ cần phải kiên cường đối diện với sự thật tàn khốc, cũng như trên chiến trường đối diện với sinh tử, mỗi người đều có thể gặp

tai họa bất trắc.

Ma Thường ngạc nhiên hỏi:

- Đổng Thục Ni hiện được Lý Uyên sủng ái. Để lấy lòng ái phi, chắc Lý Uyên sẽ không hạ thủ đối phó người nhà của Huyền Thứ chứ?

Khấu Trọng nói:

- Hy vọng là ta đoán sai. Có điều vấn đề không phải xuất phát từ Lý Uyên mà là từ người của Ma môn đang thao túng Lý phiệt. Người ta nói thêm bàn thờ tức là thêm con ma. Cha của Huyền Thứ đã biết rõ bí mật của Ma môn, lại có sức ảnh hưởng lớn đối với Thục Ni, thế nên bọn Dương Hư Ngạn tuyệt không để cho một nhân vật như vậy an nhiên đến Trường An đâu.

Vương Huyền Thứ ngẩn người hỏi:

- Cha ta làm sao biết được chuyện của Ma môn chứ?

Khấu Trọng cảm thấy nhức đầu, chỉ đành nói:

- Chuyện này nói ra thì dài dòng lắm, sau này ta sẽ kể với ngươi. Chỉ hy vọng lệnh tôn cát nhân thiên tướng, nhưng Huyền Thứ ngươi nên tính đến điều xấu nhất. Tranh bá thiên hạ vốn là chuyện tàn nhẫn vô tình như vậy đấy. Căn cứ vào đường bay của Vô Danh, kỵ binh của Lý Thế Dân đang từ phía Tây Nam ùn ùn kéo tới rất nhanh. Theo tình hình này, Lý Thế Dân sẽ lập tức xua quân tấn công, tìm cách vây khốn chúng ta trong vùng núi. Bọn ta nên mau chóng quay về để chuẩn bị.

Mọi người lớn tiếng đáp ứng, sĩ khí ngất trời.

o0o

Hầu Hy Bạch nói:

- Có một chuyện ta vẫn luôn muốn nói với ngươi. Ồ! Bên kia có một thôn làng bỏ hoang.

Từ Tử Lăng đột nhiên dừng bước, đưa mắt nhìn về phía những nóc nhà nhô ra ở cuối chân đồi, mọi cảm xúc xa xưa chợt ùa về. Gã lẩm bẩm:

- Cũng chính tại thôn này bọn ta đã gặp Đổng Thục Ni. Hy Bạch huynh muốn nói với ta chuyện gì?

Hầu Hy Bạch than:

- Tử Lăng huynh chắc biết việc ta không tài nào vẽ được Phi Huyên. Cho đến tận lúc này ta vẫn không nắm chắc được thần thái của nàng. Điều Hy Bạch này muốn nói, đó là hiện tại ngoại trừ Phi Huyên còn có một mỹ nhân mà ta không sao dùng ngòi bút họa lại thời khắc động lòng người nhất của nàng. Thiếu nữ ấy chính là Thạch Thanh Tuyền. Cả hai người đều có quan hệ với huynh.

Từ Tử Lăng bật cười hỏi:

- Vấn đề rốt cuộc là ở đâu? Loan Loan lẽ ra cũng rất khó nắm bắt, sao huynh lại có thể hạ bút họa nàng đẹp như vậy?

Hầu Hy Bạch bước tới một tảng đá lớn ngồi xuống, ánh mắt hướng về ánh tịch dương đang tắt dần ở bầu trời phía Tây, miệng cười khổ:

- Đó là việc không thể giải thích được. Tử Lăng sao lại dẫn ta đến hoang thôn này? Ta cứ cảm thấy nơi đây có điểm gì đó bất thường.

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh hắn, gương mặt lộ ra thần sắc suy tư, đoạn nhẹ giọng nói:

- Sau khi ta bị thương, thân thể không hiểu sao lại thanh tĩnh hơn lúc trước rất nhiều, huyệt linh đài rộng mở và trong sáng, nghĩ thông rất nhiều việc mà lúc trước luôn bế tắc. Vừa rồi ta có cảm giác mờ mờ ảo ảo là nên đi về phía này, bởi vì ở đây sẽ phát sinh một số chuyện.

Hầu Hy Bạch chau mày:

- Đối với tình cảnh hiện tại của Tử Lăng, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, phải vậy không?

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Bộ ta là người thích sinh sự sao? Thế nhưng sự tình rất kỳ diệu. Trước đây Trường Sinh Khí trong thân thể ta luôn có tác dụng trị thương vô cùng hữu hiệu, chưa loại nội thương nào có thể làm ta bó tay. Song lần này sự linh diệu đó đã bị một thân ma công dung hợp hai đại bí pháp vô cùng đáng sợ của Dương Hư Ngạn phá mất. Tạm thời ta không có khả năng khôi phục võ công như trước để có thể tranh hùng đấu thắng với địch nhân, thế nhưng tinh thần và linh giác của ta chẳng những không vì võ công suy giảm mà yếu đi, trái lại so với lúc trước càng rõ ràng và thanh tĩnh hơn. Huynh có hiểu ý ta không?

Hầu Hy Bạch mừng rỡ đáp:

- Nói như vậy việc Tử Lăng bị thương có thể không phải chuyện xấu, trái lại là một cơ duyên khó gặp trong tu hành. Đến khi nội thương của ngươi khôi phục hoàn toàn, tu vi rất có thể sẽ như thoát thai hoán cốt tiến lên một tầng mới, đạt được đột phá mà ngoài cách này

ra không còn cách nào khác có thể đạt được. Bất quá ta vẫn không tán thành khi Tử Lăng có ý định mạo hiểm. Nếu như ngươi có bất trắc gì, ta làm sao ăn nói với Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn, Phi Huyên và Thanh Tuyền?

Từ Tử Lăng thong thả nói:

- Huynh nên tin tưởng vào linh cảm của ta. Đợi chúng ta trong hoang thôn chưa biết là họa hay phúc, nhưng chung quy ta cảm thấy nó có quan hệ đến một phần sự rèn luyện tinh thần của mình. Tu hành không phải là trốn tránh mà là đối diện, chỉ có trong tình huống ác liệt nhất, năng lực tiềm tàng của mỗi con người mới phát huy hết được. Đây cũng là một cơ hội cho Hy Bạch huynh, từ hội họa tiến nhập vào võ đạo cần phải trải qua phong ba thử thách.

Hầu Hy Bạch cười khổ:

- Lời của ngươi rất có lý nhưng địch nhân của chúng ta là Lý Nguyên Cát và rất nhiều cao thủ dưới trướng, lại thêm một tên Dương Hư Ngạn nữa. Bất luận ta tự tin thế nào cũng không dám đảm bảo an toàn cho ngươi.

Từ Tử Lăng nói:

- Cái này có thể là do tác dụng của dị lực về tinh thần của ta. Từ lúc trốn chạy đến giờ ta luôn có một cảm giác rất rõ ràng linh mẫn, tựa như biết rõ nguy hiểm ở chỗ nào, thế nên không ngừng thay đổi lộ tuyến đào tẩu, cuối cùng chạy đến thôn làng bỏ hoang này, lại cảm giác được hoang thôn chính là đường sống duy nhất. Đây là linh cảm không cách gì giải thích được, Hy Bạch huynh chỉ có thể tin ta.

Hầu Hy Bạch rốt cuộc cũng mỉm cười, đoạn nói một cách hứng thú:

- Cách diễn đạt của Tử Lăng thật vô cùng huyễn hoặc, nhưng cũng rất chí lý. Ta nên chăng nhân đây hỏi ngươi một vấn đề, đó là lúc này Tử Lăng có thể cảm thấy vị trí của truy binh ở đâu không?

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp:

- Cảm giác nguy hiểm càng lúc càng mạnh. Nếu ta tính toán không sai thì bọn chúng đang lần theo con đường mà chúng đã đi mà đuổi đến. Ta không có cách nào ẩn giấu được vết chân, vậy làm sao thoát khỏi pháp nhãn của cao thủ truy tung như Dương Hư Ngạn được.

Hầu Hy Bạch biến sắc gắt:

- Sao không nói sớm, ta có thể cõng ngươi chạy mà!

Từ Tử Lăng than:

- Vậy thì có tác dụng gì? Khí vị mà ta lưu lại cũng không qua mắt được truy binh. Không cần do dự nữa! Chúng ta đến hoang thôn trước mặt để thử vận khí được chứ?

Hầu Hy Bạch cười nhăn nhó:

- Còn có lựa chọn khác sao?

o0o

Khấu Trọng thi triển hết mọi bản lĩnh, chỉ huy Thiếu Soái quân cố thủ trên núi, hạ cây lập thành chướng ngại vật, đánh lùi hết đợt tấn công này đến đợt tấn công khác của kỵ binh nhà Đường. Đôi bên đều có thương vong, tuy nhiên địch nhân chủ động tấn công nên thiệt hại thê thảm hơn nhiều, thế nhưng rốt cuộc chúng cũng hình thành được thế hợp vây.

Một vạn kỵ binh tiên phong của quân Đường do đại tướng Vương Quân Khuếch soái lĩnh vừa mới tới đã lập tức điên cuồng đánh phá, chia quân thành nhiều lộ tấn công mãnh liệt. Cũng may bên Khấu Trọng chiếm được tiện nghi dĩ dật dãi lao và từ trên cao đánh xuống, đồng thời trên dưới một lòng nên mới giữ vững được trận địa.

Địch nhân tựa như thủy triều rút lui về phía sau theo tiếng kèn hiệu để chấn chỉnh lại trận thế.

Dưới ánh chiều tàn, ở xa xa phía Tây Nam bụi bốc lên mù mịt, có thể lờ mờ thấy được cờ xí tung bay phất phới.

Khấu Trọng xếp cung lại rồi nói:

- Lý Thế Dân đến rồi!

Tướng sĩ xung quanh nghe vậy đều có cảm giác lòng nặng như chì, không khí ngột ngạt bức bối rất khó thở.

Khấu Trọng trầm giọng hỏi:

- Chúng ta còn bao nhiêu tên?

Trần Lão Mưu đáp:

- Đủ để chống chọi đến bình minh ngày mai.

Khấu Trọng lại quay sang hỏi Ma Thường:

- Tình hình đường rút lui thì sao?

Ma Thường thần sắc ngưng trọng đáp:

- Vương Quân Khuếch phái một cánh quân ước khoảng ba ngàn kỵ binh đóng trên một đỉnh núi ở phía Đông cách đây nửa dặm. Nếu chúng ta muốn rời đi trước hết phải vượt qua cửa ải của đám người đó.

Bạt Dã Cương lo lắng nói:

- Nếu Lý Thế Dân đã kéo quân đến đây, chắc chắn hắn sẽ lập tức tăng cường binh lực tại nơi đó, cơ hội thoát thân của chúng ta lại càng mờ mịt hơn.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Hảo tiểu tử! Lý Thế Dân nhất định đã nhìn ra ý đồ của chúng ta nên mới dùng thế lôi đình vạn quân, minh đao minh thương kéo đến như vậy. Cũng may chúng ta không những chiếm được địa lợi mà còn chiếm được thiên thời. Lý Thế Dân đến đây cũng vừa lúc trời tối, đó chính là cơ hội đào tẩu duy nhất của quân ta.

Úc Nguyên Chân nói:

- Thiếu Soái xin chỉ giáo!

Khấu Trọng nói mười phần tự tin:

- Hiện tại gió Đông Bắc đang thổi, chúng ta đem nhân mã chia làm hai đội, mỗi đội hai ngàn sáu trăm người. Nhân lúc Lý Thế Dân vừa tới chưa ổn định trận thế, một đội đột vây tiến về hướng Đông Bắc, dọc đường phóng hỏa đốt rừng, đội kia thì tùy cơ ứng biến phụ trách đoạn hậu. Có lửa lớn và khói mù yểm hộ, thêm vào đêm đen gió mạnh, địch nhân lại người ngựa mệt mỏi, chúng ta nhất định có thể an nhiên rời khỏi đây. Ngược lại, nếu cứ cố thủ ở chỗ này, đợi địch

nhân chặt hết các rừng cây ở gần đây thì chúng ta sẽ trở thành cô quân không có chỗ trú, nằm trong trùng vây của địch nhân, vĩnh viễn mất đi cơ hội sống sót.

Bọn Ma Thường chợt hiểu cái mà gã gọi là ưu thế thiên thời địa lợi, ai cũng tăng thêm lòng tin.

Khấu Trọng hạ lệnh:

- Quân đột vây do Ma Thường chỉ huy, Bạt đại tướng quân và Úc đại tướng quân làm phó, Huyền Thứ và Trần công ở lại bên cạnh ta cùng đảm đương nhiệm vụ đoạn hậu.

Chúng tướng đồng thanh đáp ứng, lĩnh mệnh rời đi.

Đến cuối cùng chỉ còn Trần Lão Mưu và Vương Huyền Thứ bên cạnh Khấu Trọng. Gã nghiến răng nói:

- Lý Thế Dân nếu muốn trừ Khấu Trọng này thì đã sớm để lỡ mất cơ hội rồi. Ta sẽ dùng chiến thuật của người Đột Quyết phụng bồi hắn tới cùng, khiến hắn biết được Khấu Trọng không phải loại dễ động tới.

Hai người kia nghe vậy đều hiểu gã đối với Lý Thế Dân chỉ còn hận thù sâu sắc, không còn tình nghĩa gì nữa.

Vương Huyền Thứ chợt hỏi:

- Chiến thuật của người Đột Quyết là thế nào?

Hai mắt Khấu Trọng sát cơ ngùn ngụt nhưng giọng nói lại vô cùng bình tĩnh:

- Cách đánh của người Đột Quyết là tiêu hao sinh lực địch, xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, đến và đi bất ngờ như gió, trên thảo nguyên phát huy được sức phá hoại khó mà tưởng tượng được, rất thích hợp để lấy ít địch nhiều. Từ đây đến Tương Thành toàn là vùng bằng phẳng, chính là địa điểm tốt nhất để phát huy chiến thuật của người Đột Quyết. Hai quân đối lũy cũng giống như cao thủ giao chiến, bất kể đối phương có nhân mã hùng mạnh thế nào, chỉ cần bên ta nắm được thế chủ động, tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, vậy thì Lý Thế Dân còn có gì đáng sợ chứ? Hắn vốn nổi danh phòng thủ, thế mạnh của ta lại là tấn công. Hiện tại hắn đem quân đến đánh, ta sẽ lấy công đối công, vào chỗ chết để tìm đường sống.

Trần Lão Mưu và Vương Huyền Thứ nghe mà bội phục trong lòng. Đổi thành người khác, vừa mới thất bại thê thảm, tình huống trước mắt lại vô cùng khó khăn, không mất hết đấu chí ôm đầu chạy như chuột mới là lạ. Chỉ có Khấu Trọng vẫn vững vàng kiên định, ngoan cường phản kích không hề sợ hãi.

Khấu Trọng thở dài một hơi nói:

- Lý Thế Dân đến rồi đó!

(

Chương 666: Tranh đọat Ma quyết

Hai gã chầm chậm xuống núi đi về hướng hoang thôn.

Đêm đó mây đen dầy đặc, trăng sao ảm đạm, gió núi thổi hun hút, khung cảnh hoang lương lạnh lẽo không thể tả xiết.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Vì sao Hy Bạch huynh nghĩ rằng thôn làng này có điều không ổn?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Quy mô và kết cấu các gian nhà trong thôn này có điểm khác biệt với những thôn trấn nhỏ hẻo lánh khác, tựa như là nơi tị thế ẩn cư của người có gia thế, nên ta cảm thấy có chút tà môn.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Đúng là như vậy. Thế mà ta và Khấu Trọng trước kia không hề để tâm, lại còn thiêu hủy mất vài căn nhà trong đó.

Hầu Hy Bạch mỉm cười nói:

- Ta còn có một thắc mắc, vừa nãy Tử Lăng nói sau khi bị thương đã nghĩ thông nhiều vấn đề mà trước đây đã gặp bế tắc, không biết là vấn đề gì vậy? Ta thật hiếu kỳ quá.

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng trả lời:

- Ta đang suy nghĩ về vũ trụ thần bí vĩ đại, vô thủy vô chung. Nó ở trước mặt chúng ta tựa như một câu đố vô cùng vô tận, nằm ngoài chúng ta nhưng lại có tương quan chặt chẽ, chúng ta cũng là một bộ phận trong đó. Cảm giác này vô cùng mê người, chỉ cần tập trung suy nghĩ về việc đó, bản thân tự nhiên như có được sự giải thoát. Điều đó khiến ta từ thụ thương thống khổ được đề thăng và thanh tịnh trở lại, hơn nữa dường như hiểu được mình có thể thuần bằng tư duy nắm bắt và cải biến hiện trạng, thậm chí còn có thể trị khỏi nội thương.

Hầu Hy Bạch tỏ vẻ hứng thú:

- Cách nghĩ này của Tử Lăng thật mới mẻ. Nhưng những điều mà ngươi nghĩ thật ra chính là cảnh giới tinh thần mà người trong huyền môn hay người theo đạo truy cầu. Tầng tối cao trong tu hành võ đạo cũng chính là cảnh giới tu dưỡng về tinh thần.

Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

- Chỉ với cách nhìn và giác ngộ này đã đủ để khiến ta có thể hội mới với thiên địa, lại càng dễ nắm bắt được thời khắc trước mắt, đó thật là một cảm giác bình tĩnh sảng khoái không cách gì hình dung được.

Hầu Hy Bạch nói:

- Thượng thư có viết ”Nhân tâm duy nguy, đạo tâm duy vi, duy tinh duy nhất, duẫn chấp quyết trung”, cảnh giới mà Tử Lăng nói tới cũng đã gần như vậy rồi. (Tạm dịch: Nhân tâm mang nhiều nguy cơ, đạo tâm mới là vi diệu, tinh thần trước sau như một mới có thể giữ vững bản tính*)

Từ Tử Lăng lẩm nhẩm đọc:

- Đạo tâm duy vi. Ôi! Đạo tâm duy vi.

Hầu Hy Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Tử Lăng đang nghĩ đến việc gì? Vì sao lại thở dài?

Hai gã vừa đi vừa trò chuyện thoáng chốc đã đến trước cửa thôn.

Hai bên đường là hai dãy nhà, con đường trước mặt nối liền toàn thôn cũng mọc đầy cỏ dại, một dải hoang vu.

Từ Tử Lăng ung dung tiến bước, miệng nói nhỏ:

- Trong thôn có người.

Hầu Hy Bạch mỉm cười:

- Có người mới có chuyện, Tử Lăng đã dự cảm trong thôn sẽ xảy ra chuyện, tất nhiên là phải có người rồi. Vậy chúng ta cứ từ từ đi qua hay nên vào từng nhà tìm kiếm?

Vẫn vui vẻ bước đi, Từ Tử Lăng trả lời điềm nhiên như không:

- Là phúc thì không phải họa, là họa ắt không tránh khỏi. Trong lúc binh hoang mã loạn, dám ở khu vực này tất không phải là hạng tầm tường, vậy chúng ta cứ vào thôn mở mang kiến thức một phen.

Hầu Hy Bạch và gã sánh vai bước vào con đường chính trong thôn. Cả hai đồng thời đề tụ công lực, chuẩn bị ứng phó với những đột biến có thể xảy ra.

Đột nhiên có ánh đèn sáng lên trong một gian nhà bên trái.

Hai người ngạc nhiên nhìn qua, chỉ thấy ánh đèn di chuyển đến gần cửa sổ, một giọng nữ quen thuộc vui tươi dịu dàng cất lên:

- Ngọn gió nào đã đưa Tử Lăng và Hầu công tử đến đây?

o0o

Khoảng hai vạn quân chủ lực của Lý Thế Dân chầm chậm tiến đến bố trí trận thế tại bình nguyên phía Tây trận địa trên núi của Khấu Trọng. Ba đội kỵ binh cầm đuốc sáng rực, tựa như ba con rồng lửa uốn lượn tiến tới. Ánh đuốc chiếu sáng cả một góc trời, quân uy cực thịnh, thật khiến người nhìn thấy phải khiếp đảm kinh hồn.

Lý Thế Dân rời khỏi đội hình chính thúc ngựa phóng lên phía trước dưới sự bảo vệ của hơn chục viên tướng và hai ngàn Huyền Giáp thân binh. Có cảm giác như hắn sẽ đích thân hạ trường tác chiến, cùng với Khấu Trọng chính diện giao phong.

Khấu Trọng đứng ngoài cửa trại, từ trên cao nhìn xuống Lý Thế Dân đang tiến tới. Hai bên gã là hai viên đại tướng Ma Thường và Bạt Dã Cương.

Trong lòng Khấu Trọng nổi lên một cảm giác mà chính bản thân gã cũng không hiểu rõ. Từ khi quen biết cho đến thời điểm hiện tại, trải qua nhiều năm quan hệ ân oán chồng chéo, gã và Lý Thế Dân rốt cuộc đã phải đối mặt với tình cảnh không đội trời chung, người thắng làm vua kẻ thua làm giặc, không ai có thể dàn xếp hay biến đổi cục diện này.

Hiện tại Lý Thế Dân đang chiếm hết thượng phong, Khấu Trọng gã thì bị đuổi đánh, nhưng gã nhất định sẽ lật ngược được tình thế.

Không có thời khắc nào Khấu Trọng lại khao khát một trận đại thắng như lúc này, một khát vọng biến việc không thể thành có thể. Cũng chưa bao giờ gã lại kính trọng Lý Thế Dân như lúc này, hắn thực sự là một đối thủ không tầm thường.

Từ trận chiến Từ Giản cho đến cuộc chiến đột vây, trên chiến trường Lý Thế Dân tựa như một pháp sư thần thông quảng đại có thể hý lộng mọi người bao gồm cả Khấu Trọng trong lòng bàn tay.

Khi Đậu Kiến Đức bị Lý Nguyên Cát dùng phương pháp tàn nhẫn lạnh lùng xử tử trước mặt quân sĩ, Khấu Trọng đã "lập địa thành phật", trên chiến trường tàn khốc vô tình ngộ ra được bản chất tinh diệu của binh pháp và đao pháp.

Lý Thế Dân rốt cuộc đã tiến tới ranh giới. Sau khi kề tai Vương Quân Khuếch nói vài câu, hắn rẽ quân sĩ tiến ra, phi thẳng về phía Khấu Trọng đang đứng. Các tướng Trưởng Tôn Vô Kỵ, Uất Trì Kính Đức, Bàng Ngọc, La Sĩ Tín và hơn một trăm Huyền Giáp thân binh vội vàng phóng ngựa chạy theo.

Khấu Trọng thiếu chút nữa thì rút Thích Nhật cung trong bọc ra bắn một mũi. Có điều nghĩ đến đôi bên dù sao cũng từng là bằng hữu, đối phương lại tựa như có gì muốn nói, gã chỉ đành áp chế xung động đó xuống, phất tay bảo thủ hạ không cần đi theo, bước về phía trước vài bước, hướng về phía Lý Thế Dân đang chạy đến sườn núi cười ha hả nói:

- Làm phiền Thế Dân huynh không ngủ bôn ba đến đây, tiểu đệ thật lấy làm ái ngại.

Ghìm cương dừng lại, Lý Thế Dân cười khổ:

- Vì sao chúng ta lại đi đến nước này? Xin Thiếu Soái đừng trách Thế

Dân nhịn không được lại lải nhải những lời thừa thãi. Nói đến chuyện chính, Thiếu Soái bỏ Nam lấy Đông, quả là một nước cờ nằm ngoài dự liệu của Thế Dân, thế nên ta quyết định bằng mọi giá phải giữ Thiếu Soái lại đây.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Nếu là như vậy tại sao Thế Dân huynh còn nói nhiều thế? Sao không lập tức hạ lệnh tổng tiến công?

Lý Thế Dân mỉm cười đáp:

- Chỉ nghe mấy câu này là đủ biết Thiếu Soái rất có lòng tin, không phải muốn mạo hiểm tấn công Tương Thành, lại càng không phải tự tìm đường chết chạy thẳng về Bành Lương. Nói thật lòng, chưa một ai có thể khiến Thế Dân cảm thấy đau đầu và phiền muộn như Thiếu Soái.

Khấu Trọng bật cười:

- Ha ha! Thế Dân huynh không cần phải khoa trương tiểu đệ như vậy, còn về việc tiểu đệ có pháp bảo gì thì e rằng chúng ta phải tiếp tục chờ xem! Thế Dân huynh còn lời nào có tính xây dựng hơn không? Tiểu đệ đang muốn nhân lúc trời tối để lên đường!

Lý Thế Dân chau mày nói:

- Trời đang thổi gió Đông Bắc, giả như Thế Dân phóng hỏa đốt khu rừng ở phía sau, lửa và khói sẽ theo gió bao phủ trận địa của Thiếu Soái, con đường tiến về phía Đông bị chặt đứt. Lúc đó Thế Dân lại chia quân thành ba đường từ chính diện và hai cánh xông vào trận địa trên núi của Thiếu Soái, dùng hỏa tiễn thiêu hủy những tuyến phòng ngự thô sơ kia, vậy Thiếu Soái sẽ ứng phó thế nào? Đây có

được xem là những lời mang tính xây dựng không?

Khấu Trọng nghe mà trái tim chợt chùng xuống, chiêu này của Lý Thế Dân thật là tàn độc, khiến cho kế hoạch đào tẩu mới nghĩ ra không sao thực hiện được.

Gã gượng cười đáp:

- Thế Dân huynh tốt nhất không nên dùng cái dũng của thất phu đích thân cầm quân xông trận, nếu không tiểu đệ trước hết sẽ lấy mạng huynh đó!

Dứt lời gã nhanh chóng trở vào trong trận.

Lý Thế Dân ủ rũ thở dài một hơi rồi phát ra mệnh lệnh. Binh sĩ lập tức dùng ánh đèn truyền tin đi, vùng đất cách phía sau trận địa của Khấu Trọng khoảng nửa dặm lập tức bốc cháy ngùn ngụt, cả một vùng sơn dã hai dặm liền đó cũng từ từ bắt lửa. Ngọn lửa nương theo thế gió chầm chậm tiến về phía trận địa trên núi của đoàn quân đột vây.

o0o

Loan Loan tựa như một bóng u linh đứng cạnh cửa sổ, toàn thân trắng toát trong ánh đèn thấp thoáng. Đôi mắt đẹp của nàng ánh lên những tia nhìn thần bí nhưng cũng thanh lệ đến lạ lùng, lại có nét quỷ mỵ không sao diễn tả được.

Bọn Từ Tử Lăng không ai nghĩ sẽ gặp Loan Loan trong thôn, nhất thời cả hai đều ngẩn mặt ra không nói nên lời.

Loan Loan hé nở một nụ cười rạng rỡ làm động lòng người, đoạn nhẹ nhàng hỏi:

- Tử Lăng thụ thương à? Thật làm cho người ta đau lòng! Kẻ đáng ghét nào mà lại có bản lĩnh đả thương chàng? Để Loan nhi đi đòi lại công đạo cho chàng nhé? Bên ngoài gió lớn, sao còn chưa vào nhà?

Khung cửa sổ chợt tối, Loan Loan đã cầm đèn bước ra ngoài. Hai gã nhìn nhau, hoàn toàn không nghĩ ra được vì sao nàng ta lại xuất hiện ở đây. Cửa lớn mở ra kêu “kẹt” một tiếng, Loan Loan chân trần đứng bên thềm cười nói:

- Vào nhà đi chứ!

Không hề hoài nghi thành ý của nàng, Từ Tử Lăng đi trước tiến vào bên trong, Hầu Hy Bạch bước sát theo sau.

Loan Loan đứng nép sang một bên, đợi hai người đi vào liền đóng cửa lại.

Căn phòng nhỏ đã được quét dọn sạch sẽ không chút bụi bặm, phần lớn đồ dùng trong nhà vẫn còn rất tốt.

Loan Loan khẽ bước lướt qua hai gã, đặt ngọn đèn xuống chiếc bàn con cạnh cửa sổ. Vẫn quay lưng về phía bọn gã, nàng dịu dàng hỏi:

- Đây có phải là hữu duyên thiên lý năng tương hội không? Tử Lăng à, vì sao chàng lại lần nữa xuất hiện trước mặt ta? Ài! Ngồi xuống mới nói được không?

Hai gã ngẩn ngơ thả mình xuống hai chiếc ghế, mắt không rời khỏi tấm lưng ưu mỹ khiến người ta động lòng của Loan Loan.

Ho khan một tiếng, Hầu Hy Bạch nói:

- Hình như nàng đã ở đây nhiều ngày rồi. Hắc! Vì sao lại chọn thôn này, những vùng đất quanh đây không hề thái bình đâu!

Loan Loan nhẹ nhàng đáp:

- Hầu công tử nên biết Loan nhi từ bé đã lớn lên tại thôn trang nhỏ bé xinh đẹp này, đến năm mười lăm tuổi mới cùng sư phụ dời đi nơi khác.

Cả hai gã lúc này mới hiểu thì ra những trang viên không tầm thường trong thôn nhỏ này từng là sào huyệt bí mật của Âm Quý phái.

Loan Loan xoay người ngồi xuống đối diện với hai người. Đôi mắt đẹp sáng rực lên, nàng chăm chú nhìn Từ Tử Lăng rồi nói tiếp:

- Tử Lăng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.

Hầu Hi Bạch đáp thay:

- Là tên tiểu tử Dương Hư Ngạn. Hắn đã luyện thành công phu tà môn dung hợp Bất Tử Ấn Pháp và Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kinh, nhân lúc Tử Lăng bị nhiều cao thủ bao vây trên chiến trường liền ra tay đánh trọng thương.

Loan Loan chau mày hỏi:

- Có chuyện đó sao?

Hầu Hy Bạch liếc nhìn Từ Tử Lăng một cái, đoạn gượng cười đáp:

- Nói thẳng ra, cho đến lúc này ta vẫn không tin Dương Hư Ngạn luyện thành Bất Tử Ấn Pháp, nhưng Tử Lăng đã nghĩ như vậy nên ta cứ y theo lời hắn mà nói.

Từ Tử Lăng vội chuyển đề tài:

- Loan đại tỷ không phải đang muốn ẩn cư tiềm tu ở đây chứ?

Loan Loan nhạt giọng đáp:

- Nhìn vật lại nhớ đến người, đây không phải là chỗ tốt để ta ẩn cư. Hai người gặp được ta ở đây là do Loan nhi đã ước định tối nay sẽ gặp người trong tệ phái, giải quyết việc Thiên Ma quyết trong tay Loan nhi sẽ về tay ai. Loan nhi không còn hứng thú dây dưa với bọn họ nữa.

Từ Tử Lăng thắc mắc:

- Nàng chỉ cần chọn một nơi tĩnh mịch để ẩn cư thì ai có thể tìm ra được? Vì sao lại phải mạo hiểm như vậy?

Loan Loan mỉm cười đáp:

- Chính vì ta muốn cho bọn họ biết, Loan Loan này mới là chính thống, là người kế thừa của Âm Quý phái. Âm Quý phái sẽ nhờ vào ta để phát dương quang đại cho đời sau.

Hầu Hy Bạch trầm giọng nói:

- Thiên Ma quyết không chỉ là bảo vật mà người trong quý phái ai cũng muốn tranh giành, những môn phái khác trong Thánh môn cũng chẳng ai chịu bỏ qua. Nếu Thạch sư phụ cũng bị dụ đến thì sẽ thành ra nàng tính khéo quá lại hóa vụng.

Loan Loan mỉm cười lắc đầu:

- Không ai có thể lấy được Thiên Ma quyết từ trên người ta, kể cả lệnh sư cũng vậy. Loan nhi đã luyện thành Thiên Ma đại pháp, chiêu cuối cùng Ngọc Thạch Câu Phần dù là lệnh sư cũng không nắm chắc sẽ ứng phó được. Ta lập ra ước định sinh tử trong đêm nay chính là để chứng minh cho mọi người trong Thánh môn thấy, Loan Loan này không những có tư cách mà còn có bản lĩnh bảo tồn di vật mà sư tôn đã đích tay giao cho ta.

Từ Tử Lăng nói khẽ:

- Có người vào thôn!

Loan Loan ngạc nhiên nhìn gã.

Thanh âm của Biên Bất Phụ vang lên:

- Loan nhi, vì sao lại phải khổ như vậy, còn chưa chịu ra gặp Biên sư thúc của con sao?

Khôi phục lại thần sắc bình tĩnh lạnh lùng, Loan Loan nhẹ nhàng nói:

- Đợi ta giết người này rồi mới nghĩ biện pháp trị thương cho Tử Lăng.

Dứt lời nàng giống như một bóng u linh lướt ra khỏi cửa.

o0o

Khấu Trọng lùi về trong trận, tướng sĩ xung quanh mặt mày ai nấy đều trắng bệch nhìn về phía gã. Không ai nghĩ ra gã sẽ có cách gì để đối phó.

Khấu Trọng thần sắc bình tĩnh đến mức như vô cảm. Gã trầm giọng

nói:

- Dùng hỏa công chống lại hỏa công, lấy nhanh đánh chậm!

Bọn Trần Lão Mưu nghe xong đều thấy cảm phục, thầm mắng bản thân ngay cả cách đơn giản như vậy cũng không nghĩ ra.

Bạt Dã Cương hạ lệnh một tiếng, các tướng sĩ lập tức thi nhau cầm đuốc chạy về phía sườn núi trước mặt và hai bên cánh. Gió mạnh củi khô, lửa cháy hừng hực cuộn về phía trận địa quân địch.

Trong cảnh khói lửa mù mịt đầy trời, Khấu Trọng phóng mình lên ngựa chỉ huy thủ hạ rút lui từ chỗ trống ở hướng Đông. Nhân lúc thế lửa còn chưa lan ra toàn bộ mặt này, hơn năm ngàn người tổ chức thành đội ngũ bừng bừng khí thế phi nước đại chạy về phía Nam.

Lửa lớn từ phía Nam cuộn tới, song một trận lửa khác lại ùn ùn nổi lên cản trở địch nhân đuổi theo. Đoàn người phi ngựa hết tốc lực giữa hai lằn lửa hòng thoát khỏi hiểm cảnh trước khi địch nhân kịp cản trở.

Tiếng hò reo vang lên chấn động đất trời, ba ngàn quân Đường bố trí ở phía trước xông đến chặn đường.

Khấu Trọng không hề để bọn chúng trong mắt. Gã lệnh cho Vô Danh bay lên cao, tiếp đó rút Thích Nhật cung ra phát tiễn liên châu, địch nhân thi nhau bỏ mạng dưới tên. Dưới sự yểm hộ của làn khói dày đặc, Thiếu Soái quân một mặt tiếp tục phóng hỏa đốt cánh rừng bên phải nhằm ngăn chặn đại quân của địch ở phía Tây, một mặt xung phong hãm trận.

Quân đột vây do Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng mở đường với công thế lăng lệ, quân sĩ lại một lòng liều chết nên địch nhân nhanh

chóng bị đánh tan, người ngựa bỏ chạy tứ tán. Đại quân vượt qua thế bao vây của đám cháy, từ chỗ trống tại mặt Nam thoát ra ngoài bình nguyên sơn dã. Lúc này ở phía sau mọi thứ đã chìm trong biển lửa.

o0o

Loan Loan vừa khuất sau cánh cửa, tiếng la hoảng của Biên Bất Phụ đã lập tức vang lên cùng với tiếng kình khí tiếp xúc, tiếng đả đấu kịch liệt. Rõ ràng Loan Loan không hề khách khí hạ sát thủ với Biên Bất Phụ.

Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch bốn mắt nhìn nhau. Không ai ngờ Loan Loan lại dũng mãnh như vậy, cũng chẳng hề câu nệ bối phận tôn ti sư thúc sư điệt với Biên Bất Phụ.

Hai người lập tức đứng dậy di chuyển đến cửa sổ quan sát cuộc chiến.

Biên Bất Phụ rơi vào thế hạ phong tuyệt đối, bị bóng chưởng rợp trời của Loan Loan đánh cho thất điên bát đảo, nhếch nhác thảm hại, tính mạng sắp lâm nguy.

Đúng lúc này năm bóng người từ mái nhà đối diện hạ xuống. Bọn họ gồm có “Vân Vũ Song Tu” Tích Thủ Huyền, Văn Thái Đình, Hà trưởng lão của Âm Quý phái, một người lâu ngày không gặp là “Ngân Phát Diễm Mị” Đán Mai, cuối cùng là kẻ mà hai người không hề nghĩ sẽ xuất hiện, Vinh Phụng Tường.

Tích Thủ Huyền hô lớn:

- Còn không chịu dừng tay cho ta!

“Bùng!”

Loan Loan phất ra một chưởng kỳ diệu đến cực điểm. Biên Bất Phụ thi triển hết khả năng nhưng cũng không tránh khỏi, chỉ miễn cưỡng né được chỗ yếu hại ở ngực, dùng đầu vai chịu một chưởng, lập tức có tiếng xương gãy vụn, ai cũng biết cánh tay trái của lão đã bị phế.

Biên Bất Phụ trúng chưởng bay về phía sau, may mà được Hà trưởng lão đỡ giúp. “Ọc” một tiếng, máu tươi phun ra tung tóe, mặt lão xám như chì, rõ ràng không chỉ bị Loan Loan phế một tay mà còn bị nội thương nghiêm trọng. Trong mắt kẻ trời sinh tà ác này lộ ra tia nhìn vô cùng oán độc, có điều chắc lão cũng hiểu bản thân không thể nào tự báo thù được.

Tựa như vừa làm một việc hết sức bình thường không đáng để ý, Loan Loan nhạt giọng nói:

- Được Biên sư thúc luôn quan tâm đến bấy lâu nay, Loan nhi đương nhiên cảm kích trong lòng. Do đó Loan nhi càng không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để báo đáp.

Tích Thủ Huyền tức giận quát:

- To gan lắm! Đã dám dĩ hạ phạm thượng lại còn khẩu xuất cuồng ngôn.

Ánh mắt Văn Thái Đình hướng về phía Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch đang đứng sau cửa sổ, miệng cất giọng the thé lạnh lùng:

- Thì ra là có người ngoài chống lưng, hèn gì Loan nhi lại dám không kiêng nể ai như thế.

Ở trong nhà, Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch đang hết sức ngạc nhiên.

Văn Thái Đình chẳng hề biết Từ Tử Lăng thân mang nội thương không thể động thủ, nếu hai gã đứng về phía Loan Loan đối phó với mụ thì sẽ là một bất lợi rất lớn. Vì sao Văn Thái Đình lại tỏ ra không để bọn gã vào trong mắt? Cách giải thích duy nhất đương nhiên là đối phương còn có viện binh, căn bản không sợ hai gã ra tay tương trợ.

Loan Loan tựa như không hề nghe thấy những lời của Văn Thái Đình. Lạnh lùng nhìn Vinh Phụng Tường, nàng nhạt giọng:

- Người trong bổn phái phân tranh có liên quan gì đến đạo trưởng?

Hà trưởng lão bước lên một bước, mặt lạnh như băng nói:

- Lưỡng phái lục đạo vốn là người một nhà, Tích trần đạo huynh không những là người mình mà còn là tôn trưởng của ngươi. Dĩ hạ phạm thượng là tội chết.

Loan Loan khúc khích cười, âm thanh trong như tiếng chuông. Nàng nói:

- Thật là tức cười. Cái gì mà tôn ti trật tự, trước khi sư phụ qua đời đã chỉ định Loan Loan này là chưởng môn nhân đời kế tiếp của Âm Quý Phái, lại có Thiên Ma quyết làm chứng. Các ngươi hiện tại mới là dĩ hạ phạm thượng. Vậy hãy để ta chấp hành môn quy xử cực hình các ngươi.

Đán Mai thở dài nhẹ nhàng nói:

- Loan nhi sao lại làm như vậy? Các trưởng lão đã nhất trí quyết định nắm lấy cơ hội tốt lần này để chấn hưng Thánh môn, cùng đồng tâm hợp lực với các phái khác, phấn đấu vì tương lai của Thánh môn. Lão thân đã một tay nuôi lớn Loan nhi, thật không muốn nhìn thấy

ngươi chấp mê bất ngộ, tự chuốc lấy diệt vong như vậy.

Từ Tử Lăng chợt hiểu ra vấn đề. Nói về võ công thì Đán Mai chẳng đáng kể vào đâu, không thể làm nên trò trống gì. Mụ được mời tới chỉ vì có quan hệ đặc biệt với Loan Loan, hy vọng có thể đả động được nàng.

Biên Bất Phụ vẫn miễn cưỡng đứng vững. Lão giận dữ nói:

- Cho dù con tiện nhân này quỳ xuống xin tha, ta cũng không thể bỏ qua.

Tích Thủ Huyền đang muốn lên tiếng chợt có tiếng gió từ đầu đường bên kia vọng tới. Hơn chục cao thủ do Lý Nguyên Cát dẫn đầu tựa như hung thần ác sát hiện thân trong thôn.

Giải nghĩa:

*Nhân tâm duy nguy, đạo tâm duy vi, duy tinh duy nhất, duẫn chấp quyết trung.

- Người có ba tâm: đạo tâm, nhân tâm và tâm tảng (trái tim). Đạo tâm tức lương tâm, bản tính trời cho, sinh ra đã có, vốn thanh tịnh vô vi, kỳ diệu vô cùng. Nhân tâm gọi là vọng tâm, ý thức, tập tính sau này mới có, có thể thiện có thể ác, náo động bất an. Hai “tâm” này thuộc phạm trù tinh thần, trái tim thuộc về vật chất.

- Duy tinh duy nhất: Tinh tức là tinh thần, ý là cần tập trung giữ vững tinh thần như nhất, giữ được đạo tâm.

- Duẫn chấp quyết trung: Có thể gọi tắt là “chấp trung”, tức là bình tâm tĩnh khí, giữ cho tâm tính trước sau như một, giữ cho tâm hướng thiện, không bị dao động.

Tương truyền mười sáu chữ này là tâm pháp trong Thượng thư - Đại Vũ Mô ghi lại cách tu tâm do vua Thuấn truyền cho vua Vũ, cũng là tâm pháp cổ nhất trong văn hóa Trung Quốc, sớm hơn tâm pháp của Khổng tử và Thích Ca hơn một ngàn năm.

Nguồn:

(

Chương 667: Hoang thôn phong vân

Lý Nguyên Cát ngang nhiên dẫn đầu, Liệt Mã thương được đám tùy tùng xách hộ. Hắn dừng lại cách đó chừng một trăm bộ, hai mắt ánh lên thần quang quét ra xung quanh một lượt rồi dừng lại trên cơ thể Loan Loan, hiển nhiên đã bị dung mạo tuyệt thế của nàng trấn nhiếp.

Đi cùng với Lý Nguyên Cát còn có Mai Tuần, Khang Sao Lợi, Sử Vạn Bảo, Lý Nam Thiên, Tiết Vạn Triệt, Phùng Lập Bổn và năm thân vệ cao thủ. Bọn chúng dàn thành một hàng sau lưng hắn, phong tỏa đầu phía Bắc của con đường chính xuyên suốt toàn thôn. Khí thế từ khi chiếm được Lạc Dương đến giờ vẫn lộ rõ trên dáng vẻ Lý Nguyên Cát và tùy tùng. Người người sát khí đằng đằng, bộ dạng tựa như chỉ cần một lời không hợp là sẽ lao tới đánh liền.

Năm tên thân vệ giơ cao đuốc, ánh sáng chiếu rọi hoang thôn tối tăm. Từ góc độ của bọn chúng không thể trông thấy Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch đang nấp sau cửa sổ nhìn ra.

Loan Loan tựa như vẫn không biết bọn người Lý Nguyên Cát đã vào thôn, chỉ thấy nàng mắt vẫn nhìn thẳng, mặt không đổi sắc, thần thái bình tĩnh lạnh lùng.

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch ở trong nhà thầm kêu khổ. Kẻ đáng sợ nhất trong bọn chúng là Dương Hư Ngạn vẫn chưa xuất hiện, nhưng với tác phong xưa nay của một nhân vật được mệnh danh Ảnh Tử kiếm khách, hắn có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào để một đòn trí mệnh tiêu diệt con mồi.

Vinh Phụng Tường cất tiếng cười lớn, chân bước lên trước mấy bước. Lão cúi đầu thật thấp trước Lý Nguyên Cát, giọng nói rất cung kính:

- Thì ra là Tề Vương đại giá quang lâm. Lão phu là Vinh Phụng Tường ở Lạc Dương, xin được tham kiến!

Mai Tuần bước đến sau lưng Lý Nguyên Cát nói nhỏ một hồi. Có vẻ như hắn đang kể về thân phận và lai lịch của Vinh Phụng Tường, Lý Nguyên Cát chăm chú lắng nghe và không ngừng gật đầu.

Một cơn gió núi thổi tới làm cho lửa cháy trên mấy ngọn đuốc kêu phần phật. Đây đó thỉnh thoảng vang lên tiếng đồ vật va chạm do bị gió thổi, lại càng tăng thêm vẻ quỷ dị của hoang thôn.

Mai Tuần vừa dứt lời, Lý Nguyên Cát liền lạnh lùng nói:

- Thì ra là Vinh lão bản của thương hội hành xã Hà Bắc. Thế còn những người kia? Vị cô nương này là ai?

Mấy lời của hắn chẳng chút khách khí, rõ ràng không hề để Vinh Phụng Tường trong mắt. Bọn Tích Thủ Huyền thường ngày cường hành bá đạo, thế nhưng chúng cũng đều là loại bụng dạ thâm hiểm, chẳng kẻ nào để lộ sự khó chịu ra ngoài.

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch lúc này đã khẳng định Âm Quý phái và Lý Nguyên Cát không hề có quan hệ trực tiếp, nếu không sẽ chẳng xảy ra tình huống này.

Văn Thái Đình nhẹ nhàng trả lời:

- Bọn ta chỉ là những người sơn dã quê mùa, không đáng cho Tề Vương nhắc đến. Không biết Tề Vương đến đây có phải để bắt Từ

Tử Lăng và Hầu Hi Bạch không?

Lý Nguyên Cát giật mình hỏi:

- Bọn chúng ở đâu?

Biên Bất Phụ nghiến răng nói:

- Ở trong nhà!

Lão dùng cánh tay còn lành lặn chỉ về phía Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch đang nấp bên song cửa.

Lý Nguyên Cát vội đưa tay chộp lấy Liệt Mã thương từ tay một tên thân vệ. Những người khác cũng nhanh chóng rút binh khí tựa như đại địch sắp đến. Cho dù Từ Tử Lăng đang bị thương nghiêm trọng nhưng bọn chúng cũng không dám sơ suất.

Loan Loan nhạt giọng:

- Ai muốn động đến Từ Tử Lăng, ta sẽ giết kẻ đó trước.

Lúc này ngay cả kẻ tham hoa háo sắc như Lý Nguyên Cát cũng cảm thấy tà khí của Loan Loan. Nếu đổi lại là do người khác nói, hắn đã bỏ ngoài tai mà ra lệnh công kích. Trong trường hợp này hắn lại ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương rốt cuộc lai lịch thế nào?

Khang Sao Lợi bước đến bên cạnh hạ giọng giải thích. Càng nghe hai mắt Lý Nguyên Cát càng tràn ngập sát cơ, nhãn thần sắc nhọn như đao quét lên mình Loan Loan. Đợi Khang Sao Lợi nói xong, hắn ngửa mặt lên trời cười dài:

- Thì ra là Loan đại tiểu thư của Âm Quý phái, chẳng trách có thể lớn tiếng mà không ngượng mồm, lại dám cản trở Lý Nguyên Cát ta truy bắt khâm phạm như thế. Bất quá xem ra Loan tiểu thư thân mình khó giữ, sao còn rảnh rỗi mà quản chuyện của người khác chứ?

Tích Thủ Huyền xen vào:

- Tề Vương quả là anh minh thần vũ, trong chớp mắt đã nhận rõ tình thế.

Tiếp đó lão lớn tiếng:

- Từ Tử Lăng ngươi nếu còn là nam tử hán đại trượng phu thì hãy lập tức bò ra đây tham kiến Tề Vương.

Văn Thái Đình châm biếm:

- Tiểu tử này từ lúc nào đã trở thành con rùa rút đầu, để người khác ra mặt cho mình vậy?

Hầu Hi Bạch, Từ Tử Lăng ở bên trong chỉ biết chửi thầm.

Tích Thủ Huyền và Văn Thái Đình đều là hạng cáo già thành tinh, chắc đã nhìn ra Từ Tử Lăng có vấn đề. Nếu không, với võ công của gã, lại thêm vào Hầu Hi Bạch, đánh không lại thì cũng có thể bỏ chạy, đâu đến lượt Loan Loan ra mặt cho bọn họ.

Bọn chúng lại càng không phải nghĩ cho Loan Loan, sợ nàng và Lý Nguyên Cát xung đột. Lí do chính là lo ngại sẽ không có cách nào thu hồi được Thiên Ma quyết nếu để rơi vào tay Lý Nguyên Cát. Nhưng nói cho cùng thì Loan Loan cũng là người của Ma môn, không thể để người ngoài can thiệp vào việc trong môn phái của mình.

Rốt cục cả ba bên đều có những vấn đề cần cân nhắc, tình thế rất vi diệu.

Hít vào một hơi dài, Từ Tử Lăng nói khẽ:

- Chúng ta ra thôi!

Hầu Hi Bạch lo lắng hỏi:

- Tình trạng của ngươi thế nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Đã khá hơn một chút, có thể miễn cưỡng tiếp một hai chiêu. Thật kỳ quái! Dương Hư Ngạn vì sao vẫn chưa hiện thân, bỏ qua cơ hội tốt tiêu diệt chúng ta?

Hầu Hi Bạch gật đầu đồng ý, nhưng cũng không nghĩ ra lý do vì sao hắn chưa ra mặt. Dương Hư Ngạn biết rõ tranh chấp giữa Loan Loan và các trưởng lão trong phái, lại hiểu hơn ai hết thương thế của Từ Tử Lăng. Nắm vững tình tình các bên, không lý nào hắn chịu bỏ qua một cơ hội tốt như vậy.

Từ Tử Lăng bước về phía cửa ra vào. Hầu Hi Bạch lách người một cái đã vọt lên trước. Hắn tiến ra khỏi cửa, tay phất “xoẹt” một tiếng, Mỹ Nhân phiến đã nhẹ nhàng phe phẩy, miệng cười ha hả nói:

- Thường nghe người ta nói “Vân Vũ Song Tu” Tích Thủ Huyền võ công thuộc hàng nhất nhì trong Âm Quý phái, lại vì có hảo đồ đệ Lâm Sỹ Hồng giỏi hơn cả thầy mà uy danh cực thịnh. Hãy để Hầu Hi Bạch ta lĩnh giáo vài chiêu, xem thử hư danh có xứng với thực lực không.

Không phải hắn thật lòng định động thủ với Tích Thủ Huyền, mà muốn trong tình thế phức tạp này chỉ ra quan hệ giữa Âm Quý phái và Lâm Sỹ Hồng. Bọn chúng là đồng đảng của Lâm Sỹ Hồng, đương nhiên với Lý Nguyên Cát là địch chứ không phải bạn.

Lý Nam Thiên quát:

- Câm miệng! Hầu Hi Bạch ngươi không biết quý trọng tính mạng mới dám giúp đỡ khâm phạm. Đã mắc phải tử tội, còn không lập tức quỳ xuống xin tha?

Từ Tử Lăng ung dung theo sau Hầu Hi Bạch bước ra ngoài, miệng mỉm cười nói:

- Một ngày Khấu Trọng còn chưa chết, thiên hạ còn chưa phải của nhà Đường. Cái gì mà khâm phạm với tử tội, thật là nực cười.

Bọn Lý Nguyên Cát ai cũng ngạc nhiên. Mắt thấy thần thái của Từ Tử Lăng, tai nghe thanh âm của gã, chẳng hề có chút gì là bị thương nghiêm trọng như Dương Hư Ngạn nói, tất cả đều cảm thấy chột dạ.

Lý Nguyên Cát vốn đã có chủ định khi Từ Tử Lăng hiện thân sẽ lập tức hạ lệnh tấn công kích, hiện giờ lại không khỏi trở nên do dự. Vừa rồi hắn đã bị câu nói của Hầu Hi Bạch ảnh hưởng, đối với bọn Tích Thủ huyền không thể không dè chừng. Giả như nội thương của Từ Tử Lăng đã khỏi, người của Âm Quý phái lại đối nghịch với Lý Nguyên Cát hắn, vậy thì kết quả trận này sẽ không còn nắm vững nữa.

Vinh Phụng Tường chợt lên tiếng:

- Vinh mỗ có một đề nghị mong Tề Vương cân nhắc.

Trong khi Lý Nguyên Cát miễn cưỡng nhìn về phía họ Vinh, Loan Loan lui lại đứng vào giữa Hầu Hi Bạch và Từ Tử Lăng. Nhờ thân thể và quần áo che khuất, nàng ngầm nắm lấy bàn tay của Từ Tử Lăng.

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt nổi lên một cảm giác dị thường. Đây là lần đầu tiên gã hoàn toàn tin tưởng Loan Loan, cảm giác được nàng chẳng những sẽ không hại mình mà còn toàn tâm toàn ý giúp đỡ.

Ngoại trừ Khấu Trọng, người thông hiểu nguyên lý vận chuyển chân khí trong cơ thể Từ Tử Lăng nhất chính là Loan Loan. Nếu ngay cả nàng cũng không có cách gì giúp gã thì khả năng Thạch Thanh Tuyền có thể trị khỏi cho gã lại càng mong manh hơn.

Thấy Loan Loan di chuyển vào giữa Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch, do không nhìn ra họ nắm tay nhau nên bọn Lý Nguyên Cát và Tích Thủ Huyền cảm thấy vô cùng bất an.

Nói về độ linh lợi giảo hoạt, Loan Loan khẳng định là trên cơ tất cả mọi người ở đây. Nàng hướng về phía Lý Nguyên Cát nở một nụ cười có thể làm bất cứ người đàn ông nào mê muội, miệng yểu điệu cất tiếng:

- Tề Vương à! Cho dù Vinh lão bản có đề nghị gì thì ngàn vạn lần cũng đừng nghe theo, bởi vì hắn ta chính là Tích Trần đạo nhân của Lão Quân miếu, một chi phái trong lưỡng phái lục đạo của Thánh môn ta, Tề Vương chắc hẳn đã nghe qua. Thứ bọn họ muốn chính là bảo điển Thiên Ma quyết của tệ môn hiện đang nằm trong túi nô gia. Xin Tề Vương minh giám!

Bọn Tích Thủ Huyền người người đều phẫn nộ. Nên biết Ma môn có một quy định bất thành văn, đó là tuyệt đối không tiết lộ cho người ngoài những chuyện nội bộ. Loan Loan nói cho Lý Nguyên Cát nghe thân phận của Vinh Phụng Tường như vậy chẳng khác nào đã phản

bội, trở thành kẻ địch của cả Ma môn.

Trong lòng Từ Tử Lăng vô cùng cảm kích, biết rõ Loan Loan làm thế là để kéo dài thời gian trị liệu cho mình.

Thiên Ma chân khí của Loan Loan trong lúc nói chuyện chầm chậm chạy trong kinh mạch tạng phủ của gã ba vòng, nhờ vào đặc tính có thể kiềm chế tà độc của Thiên Ma chân khí, nàng đã đem độc khí xâm nhập của Dương Hư Ngạn từ từ hút ra, hành công đang đến lúc khẩn trương quan đầu.

Đán Mai rít lên:

- Loan Loan ngươi sao dám nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy?

Hai mắt Lý Nguyên Cát sáng rực. Vinh Phụng Tường có phải là Tích Trần hay không hắn vốn chẳng để tâm tới, thế nhưng Thiên Ma quyết trên người Loan Loan không phải tầm thường, đó chính là biểu tượng vinh nhục của Ma Môn. Nếu đoạt được bảo điển, không những hắn có thể tăng uy vọng của bản thân mà còn khiến cho người căm hận Ma môn đến tận xương tủy là Lý Uyên long tâm đại hỉ, công lao so với bắt sống hoặc giết chết Từ Tử Lăng còn cao hơn nhiều.

Bọn Tích Thủ Huyền tuy hận không thể lập tức băm vằm Loan Loan, nhưng vì Lý Nguyên Cát như hổ rình mồi nên chỉ đành nhẫn nhịn mà thôi.

Cố nén cơn giận xuống, Văn Thái Đình nhẹ nhàng nói:

- Có câu chuyện của ai người nấy lo, Tề Vương cứ tập trung bắt khâm phạm đi, phản đồ của tệ phái do bọn ta xử lý. Xin Tề Vương

hãy quyết định sớm!

Lý Nguyên Cát lạnh giọng:

- Tà ma yêu nghiệt, dám uy hiếp Lý Nguyên Cát ta, các ngươi chán sống rồi sao? Biết điều thì lập tức cút đi thật xa, đừng làm vướng chân ta tróc nã khâm phạm, nếu không chớ trách ta không khách khí!

Chính vào lúc đó, một giọng nói từ căn phòng mà Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch vừa mới bước ra không lâu vang lên:

- Tà ma yêu nghiệt! Hắc! Một câu tà ma yêu nghiệt hay lắm. Cho dù Lý Uyên đích thân đến đây cũng không dám lớn lối như vậy, huống gì một tên hoàng mao tiểu tử như Lý Nguyên Cát ngươi.

Ngoại trừ phe Tích Thủ Huyền, toàn bộ những người có mặt tại trường nghe xong đều biến sắc.

Thạch Chi Hiên, nhân vật cả đời hoành hành thiên hạ đến giờ vẫn không có ai địch nổi, chắp tay sau lưng thản nhiên từ phía sau ba người bước ra, không hề cố kị lững thững tiến về phía Lý Nguyên Cát.

Kẻ dũng mãnh như Lý Nguyên Cát cũng phải lộ ra thần sắc khẩn trương, đám thủ hạ lập tức bày trận thế phòng thủ chặt chẽ.

Ở Trường An, Thạch Chi Hiên bị Lý Uyên đích thân thống lĩnh cao thủ vây công trong Vô Lượng tự, nhưng rốt cuộc vẫn thoát khỏi vòng vây. Chuyện đó ở trong đầu mọi người vẫn còn như mới, nên mặc dù người đông thế mạnh nhưng không ai có lòng tin thủ thắng cả.

Sự xuất hiện của Thạch Chi Hiên lập tức làm thay đổi tình thế.

Loan Loan, Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch trong lòng kêu khổ. Thạch Chi Hiên so với nhân mã của Tích Thủ Huyền và Lý Nguyên Cát cộng lại còn khó đối phó hơn. Hầu Hi Bạch giờ đã hiểu vì sao Dương Hư Ngạn không dám hiện thân, lại càng hết thắc mắc việc Tích Thủ Huyền không xem Từ Tử Lăng và mình ra gì, thì ra là do Thạch Chi Hiên đã có mặt tại trường.

Thạch Chi Hiên dừng chân cách Lý Nguyên Cát khoảng mười bộ, hai mắt ngời ngập tràn thứ ánh sáng ma quái. Lão mỉm cười nói:

- Tề Vương vì sao lại biến thành câm như vậy? Thạch Chi Hiên ta trước giờ luôn bị đám chí sĩ chính đạo coi là tà ma yêu nghiệt. Ngươi tự coi mình là chính đạo, vậy hãy để cho Thạch mỗ thử xem ngươi có bản lĩnh trừ ma hộ đạo không.

Bất kể Lý Nguyên Cát da mặt dày đến đâu cũng không chịu nổi việc bị sỉ nhục trước đám đông. Hắn hét lên một tiếng, Liệt Mã thương từ dưới lướt chéo lên đâm thẳng vào ngực Thạch Chi Hiên.

Kim thương của Mai Tuần và mã đao Đột Quyết của Khang Sao Lợi cùng lúc từ mé trái Lý Nguyên Cát đánh ra, kiếm của Phùng Lập Bổn và mâu của Sử Vạn Bảo cũng từ bên phải của Lý Nguyên Cát hướng về Thạch Chi Hiên phát động công thế. Tất cả đều muốn ép cho Thạch Chi Hiên không kịp ứng phó, chẳng thể phát huy Bất Tử Ấn Pháp của lão.

Tiết Vạn Triệt và Lý Nam Thiên một người cầm đồng côn, một người cầm trường kiếm từ hai bên vòng ra phía sau Thạch Chi Hiên đề phòng lão rút lui. Năm tên thân vệ của Lý Nguyên Cát lập tức vứt đuốc rút đao canh chừng phía sau, sẵn sàng hộ giá bất cứ lúc nào.

Từ Tử Lăng đứng nhìn mà không hiểu. Nếu gã ở vị trí của Thạch Chi Hiên thì nhìn từ góc độ nào trận chiến này cũng không có ý nghĩa gì

hết.

Trước tiên, Thạch Chi Hiên tuyệt không thể giết Lý Nguyên Cát, bởi vì Lý Nguyên Cát có giá trị lợi dụng rất lớn trong âm mưu lật đổ nhà Đường. Từ hắn có thể kiềm chế Lý Kiến Thành, gây ảnh hưởng tới Lý Uyên, lại càng là con cờ quan trọng để đối phó với Lý Thế Dân.

Tiếp theo, giả như bọn Tích Thủ Huyền tỏ rõ sẽ liên kết với Thạch Chi Hiên, cộng thêm uy thế võ công của lão, cho dù Lý Nguyên Cát có cuồng vọng tự đại đến thế nào trong tình huống đó cũng chỉ còn cách biết khó mà lui. Nếu Thạch Chi Hiên chịu thu thập Loan Loan sau đó giao ra Từ Tử Lăng thì Lý Nguyên Cát còn cảm kích lão không hết.

Điều khiến Từ Tử Lăng khó hiểu ở đây là hành động và lời nói của Thạch Chi Hiên rõ ràng muốn chống đối Lý Nguyên Cát, giống hệt tình huống Bạt Phong Hàn lợi dụng tính khí cao ngạo bất thuần của Lý Nguyên Cát, bức hắn phải ra tay trước sĩ tốt, sau đó dùng hắn để khống chế toàn cục.

Bất chấp bị hợp công, trong tiếng cười dài, thân hình Thạch Chi Hiên dao động nhanh như quỷ mị trong khoảng không gian chật hẹp, bộ pháp biến hóa tinh vi huyền ảo khiến cho địch nhân không thể toàn lực xuất thủ vì mất đi mục tiêu công kích. Lão điểm ra một chỉ trúng ngay vào mũi nhọn của Liệt Mã thương.

Lý Nguyên Cát toàn thân kịch chấn buộc phải bỏ dở thế công, hự lên một tiếng ngã về phía sau. Hai tên cao thủ hộ vệ hoảng sợ xông vào khoảng trống giữa hai bên, đồng thời liều chết vung đao chém về phía Thạch Chi Hiên, phản ứng cực kì mau lẹ.

Kim thương của Mai Tuần, mã đao của Khang Sao Lợi, kiếm của Phùng Lập Bổn, mâu của Sử Vạn Bảo cũng theo những góc độ khác

nhau từ hai bên đánh tới.

Lý Nam Thiên và Tiết Vạn Triệt lúc này đã di chuyển tới phía sau Thạch Chi Hiên, nhận thấy tình thế bất diệu liền tấn công vào chỗ yếu hại sau lưng lão.

Cho dù với năng lực của Thạch Chi Hiên cũng không cách nào đồng thời ứng phó công thế từ bốn phương tám hướng như bài sơn đảo hải.

Đột nhiên tất cả chỉ thấy trước mắt hoa lên. Thạch Chi Hiên phóng người lên cao, không những tránh được mọi thế tấn công mà hai chân còn kịp nhẹ nhàng điểm xuống đầu hai tên thân vệ, tình huống thần diệu đến mức khó mà hình dung được.

Tiếng xương sọ vỡ vụn cực kỳ đáng sợ theo đó vang lên. Hai tên thân vệ thất khiếu ứa máu, trường đao rơi xuống đất, thân hình đổ vật ra sau chết ngay tại chỗ.

Bọn Mai Tuần tuy đã lập tức tấn công nhưng vẫn chậm mất một bước. Vị trí của chúng giờ lại đổi thành ở phía sau Thạch Chi Hiên.

Lý Nguyên Cát điên cuồng thét lên một tiếng, Liệt Mã thương hóa thành bóng ảnh đầy trời, tựa như trường giang đại hải hướng về phía Thạch Chi Hiên trong không trung ập tới.

Đứng gần nhất chính là ba tên thân vệ cao thủ của Lý Nguyên Cát. Thấy Thạch Chi Hiên ra tay ác độc giết chết đồng liêu, bọn chúng lửa giận bốc cao, liều chết từ những vị trí khác nhau vung đao chém vào kẻ thù đang ở trong không trung.

Ba đao một thương đều đánh vào khoảng không. Thạch Chi Hiên với tốc độ cực nhanh như một mũi tên lao thẳng xuống mặt đất. Tay lão

vung lên, hai tên thân vệ cao thủ trúng chiêu văng ra ngoài, tuyệt không thể thở thêm một hơi nào nữa.

Không thẹn là cao thủ, Lý Nguyên Cát lập tức thi triển bản lĩnh trấn sơn. Nhân lúc Thạch Chi Hiên đang phải ứng phó địch nhân từ phía sau công tới, Liệt Mã thương trong tay tựa như độc xà lướt đi đâm xéo vào yết hầu của lão. Chỉ cần đối phương tránh qua một bên, hắn sẽ ổn định lại thế trận bao vây dưới sự hiệp trợ của đám tùy tùng.

Thạch Chi Hiên tiếp tục khua tròn hai tay, một luồng kình khí xoáy tròn không thể kháng cự phát ra kích thẳng về phía địch nhân đang lao tới.

Thắng bại chỉ cách nhau một sợi tóc.

Bọn Lý Nguyên Cát, Tiết Vạn Triệt, Mai Tuần tựa như va phải một bức tường sắt, chẳng những không thể tiến lên một tấc nào mà hai mắt còn như bị đao cắt không thể mở ra được. Ma công như thế quả thực khiến người ta kinh hãi đến cực điểm.

“Vù!”

Thạch Chi Hiên đá ra một cước trúng cán Liệt Mã thương.

Lý Nguyên Cát thiếu chút nữa là buông rơi cây thương quý. Hắn kinh hãi phi thân bay lùi lại, hổ khẩu tựa như bị lửa đốt, ngực như bị thiết chùy đập trúng.

Thạch Chi Hiên triển khai Huyễn Ma Thân Pháp như bóng với hình phóng theo Lý Nguyên Cát.

Thấy tình hình không hay, bọn Mai Tuần như phát cuồng đuổi theo nhưng cũng không vãn hồi được chuyện xảy ra.

Chỉ thấy bóng dáng Thạch Chi Hiên và Lý Nguyên Cát cận chiến tại lối vào thôn, động tác lăng lệ kịch liệt, nhanh đến mức khiến người ta hoa cả mắt. Ngay cả bọn Từ Tử Lăng đứng ở đằng xa cũng hồi hộp không dám thở mạnh. Gã cảm giác được rằng Thạch Chi Hiên muốn bắt sống chứ không phải định giết Lý Nguyên Cát, nếu không thì hắn đã sớm một mạng ô hô.

Muốn bắt sống cao thủ tầm cỡ Lý Nguyên Cát, cho dù cao minh như Thạch Chi Hiên vẫn phải tốn chút công phu.

Bỗng bọn Lý Nam Thiên đang đuổi đến chợt dừng cả lại, động đậy một chút cũng không dám vì sợ khiến cho Thạch Chi Hiên hiểu lầm.

Liệt Mã thương của Lý Nguyên Cát đã rời tay rơi xuống đất, mặt cắt không còn chút máu, cả người mềm oặt dựa vào Thạch Chi Hiên.

Lão nắm cổ hắn giơ ra phía trước, hướng về phía đám Lý Nam Thiên ung dung nói:

- Lui ra mười bộ cho ta.

Bọn Lý Nam Thiên nhìn nhau, nếu Lý Nguyên Cát có bất trắc gì thì ai cũng phải gánh tội. Cả đám không còn cách nào khác đành phải lùi lại.

Trong hoang thôn không ai dám phát ra một tiếng động nào, chỉ có tiếng gió thổi ào ào, tiếng lá cây xào xạc.

Thạch Chi Hiên lạnh lùng hét lên:

- Hư Ngạn sao còn không bò ra đây!

Bọn Từ Tử Lăng chợt hiểu ra. Nguyên lai việc Thạch Chi Hiên bắt sống Lý Nguyên Cát thật ra là để uy hiếp Dương Hư Ngạn.

Trong tình huống này, nếu Dương Hư Ngạn vẫn không chịu xuất hiện thì chẳng khác nào đích thân giết chết Lý Nguyên Cát. Chiêu này của Thạch Chi Hiên quả là tuyệt diệu.

Người người đều nín thở chờ đợi phản ứng của Dương Hư Ngạn.

Loan Loan lúc này cũng đã bỏ tay Từ Tử Lăng ra. Tà độc trong người gã đã bị trừ hết, tuy nhiên vì kinh mạch thương tổn quá nghiêm trọng nên chỉ có thể ngưng tụ một phần chân khí, vẫn không cách nào vận chuyển Trường Sinh Khí để tự điều thương được.

Thạch Chi Hiên lại nói:

- Đây là cơ hội cuối cùng, Thạch Chi Hiên này nói được làm được, chưa từng có chuyện gì khiến ta run tay cả.

(

Chương 668: Nằm ngoài dự liệu

Trên núi ánh đuốc chiếu khắp nơi, những tán cây chập chờn sáng tối, nhìn từ xa tựa như vô số con rồng lửa kéo dài về phía Tây Nam, cả bầu trời đêm cũng bị biến thành màu đỏ.

Vô Danh từ trên cao lao xuống đậu trên vai Khấu Trọng. Chủ nhân của nó sắc mặt lầm lỳ ngưng thần nhìn về phía xa xa dưới chân núi, những cánh rừng rậm xanh bạt ngàn đầy sức sống trước kia giờ đã bị thiêu trụi thành một dải đất hoang khô cằn đầy tro tàn.

Bạt Dã Cương, Úc Nguyên Chân và gần ngàn quân tinh nhuệ đứng sau lưng gã đợi lệnh. Người người đều nắm chắc dây cương, chỉ cần lệnh được ban ra, họ sẽ lập tức lên ngựa ra trận quyết chiến với kẻ thù.

Khấu Trọng tay cầm cương ngựa, trong lòng lại nhớ đến Thiên Lý Mộng đã thảm tử sa trường. Nó đã cùng gã đi khắp thiên sơn vạn thủy, từ thảo nguyên cho tới hoang mạc, nhiều lần vào sinh ra tử, rốt cuộc cũng không tránh khỏi kiếp nạn.

Gã có thể đàm tiếu dụng binh khi đối diện với Lý Thế Dân, có thể tỏ ra kiên cường bất khuất và tự tin tuyệt đối khi đứng trước với thủ hạ. Thế nhưng thực chất tinh thần Khấu Trọng đã sớm bị những nỗi đau trước cảnh sinh ly tử biệt trên chiến trường làm cho kiệt quệ, có điều gã không thể không tiếp tục gắng sức cho đến khi đạt được thắng lợi cuối cùng.

Đột nhiên Khấu Trọng cảm thấy thèm rượu, thèm cái cảm giác nốc

cạn từng chung, uống cho đến khi bất tỉnh nhân sự, khi đó mới có thể tạm quên đi thế gian lãnh khốc vô tình này.

Cái chết của Dương Công Khanh đã khiến gã suy nghĩ cả đêm, hoài nghi những quyết định mang tính chiến lược của mình. Giả như gã không đến Lạc Dương, Đậu Kiến Đức phải chăng sẽ có một vận mệnh khác?

Thế nhưng gạo đã thành cơm, có hối hận đến đâu cũng không bù đắp lại được. Gã chỉ có thể tiếp tục kiên trì, toàn lực chống cự quân Đường.

Được Khấu Trọng đích thân soái lĩnh, đội quân đoạn hậu đã phục kích và đánh tan hai cánh quân tiên phong của địch. Điều đáng mừng là gã dám khẳng định đối phương không đem theo ba con ác thứu còn lại. Thế nên Vô Danh có thể phát huy hết khả năng trinh sát trên không, khiến gã nắm được tình thế của truy binh, thi triển chiến thuật tới lui như gió, dĩ kỳ chế thắng, đánh nhanh rút gọn của người Đột Quyết.

Ánh lửa chợt xuất hiện dưới chân núi, lại thêm một cánh kỵ binh nữa của quân Đường đuổi đến. Căn cứ vào đường bay trên không của Vô Danh, đây chính là toán quân đuổi theo cuối cùng của địch. Nếu như loại trừ được sự uy hiếp này, gã sẽ chia quân thành nhiều đường rút chạy rồi tập kết tại một địa điểm, sau đó cùng vượt qua Ẩn Đàm sơn, tiến về Thiên Thành hiệp.

Cho dù Lý Thế Dân tài cao hơn Gia Cát cũng không thể ngờ được gã lại có chiêu này. Tuy nhiên thành công hay thất bại còn phải chờ xem viện quân của Bạt Phong Hàn đến sớm hay muộn, ngoài ra lại càng phải trông vào việc gã có thể thiết lập những tuyến phòng thủ đủ mạnh để chống cự lại địch nhân với binh lực đông hơn nhiều lần trước khi đại quân của Lý Thế Dân kéo đến hay không.

Địch nhân từ dưới núi nhanh chóng tới gần.

Phóng mình lên ngựa, Khấu Trọng điên cuồng thét lớn:

- Các huynh đệ, giết!

Gần một ngàn người từ chỗ ẩn nấp trong rừng cây lao xuống sườn núi tựa như gió cuốn, xông về phía địch nhân còn đang lúng ta lúng túng.

o0o

Dương Hư Ngạn từ phía sau dãy nhà thứ hai phóng người bay lên, chân điểm xuống mái ngói mượn lực nhảy qua một khoảng không gian gần sáu trượng, vững vàng đáp xuống phía trước Thạch Chi Hiên và Lý Nguyên Cát khoảng mười bộ. Hắn quỳ một chân xuống cung kính nói:

- Bái kiến sư phụ! Đồ nhi thua mà tâm phục khẩu phục, xin sư phụ xử trí!

Thạch Chi Hiên ngửa mặt lên trời cười dài:

- Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, quả nhiên là cao đồ của Thạch mỗ! Thế nhưng ngươi làm sao biết vi sư sẽ không giết ngươi nhỉ?

Bọn Từ Tử Lăng nghe vậy trong lòng thầm kêu lợi hại. Mấy lời này của Thạch Chi Hiên vô cùng âm hiểm. Lão ám chỉ Dương Hư Ngạn biết rõ mình sẽ không bị giết nên mới xuất hiện, chứ không phải hắn thực sự vì Lý Nguyên Cát mà chịu dâng tính mạng. Đương nhiên nếu lúc này Thạch Chi Hiên lộ ra sát ý, hắn sẽ lập tức liều mạng bỏ chạy. Bất quá nếu Thạch Chi Hiên bức Dương Hư Ngạn tự sát mới thả Lý

Nguyên Cát thì sẽ khiến hắn rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Từ Tử Lăng dám khẳng định Thạch Chi Hiên sẽ không đưa Dương Hư Ngạn vào chỗ chết, vì như vậy sẽ đảo lộn kế hoạch làm rối loạn Lý gia từ trong nội bộ của Ma môn. Cho dù Thạch Chi Hiên bất mãn Dương Hư Ngạn thế nào cũng sẽ không vì chuyện nhỏ mà làm hỏng việc lớn.

Dương Hư Ngạn từ từ đứng dậy, giọng nói sang sảng hiên ngang:

- Nếu một mạng của Hư Ngạn có thể đổi được sự sống cho Tề Vương, Hư Ngạn chết không hối tiếc.

Ánh mắt Lý Nguyên Cát lộ ra thần sắc cảm kích, song vì huyệt đạo bị kềm chế nên không sao nói được thành lời.

Thạch Chi Hiên cất giọng lạnh lùng:

- Ta chịu bao cực khổ mới dạy được một đồ đệ tốt, làm sao nỡ lòng đích thân giết chết. Thế nhưng từ giờ phút này ngươi không còn là đệ tử của Thạch mỗ nữa, lần sau gặp mặt đừng trách ta hạ thủ vô tình. Ngươi để Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh lại thì có thể cùng Tề Vương lập tức cút đi thật xa, thực ra như vậy là Thạch mỗ đã giúp ngươi một việc lớn, sau này ta và ngươi không còn gì để nói nữa.

Dương Hư Ngạn không hề do dự rút từ trong bọc sau lưng ra một chiếc hộp sắt, cung kính nâng cao quá đầu rồi cúi người đặt xuống đất. Lui về phía sau đứng chung với bọn Lý Nam Thiên, hắn lớn tiếng nói:

- Xin Thạch đại sư hãy kiểm tra lại!

Cụm từ “Thạch đại sư” chính là để vạch rõ giới tuyến với Thạch Chi Hiên trước mặt mọi người. Đây cũng là điều mà Thạch Chi Hiên nói đã giúp đỡ Dương Hư Ngạn, khiến Lý gia không còn đề phòng hắn nữa.

Lý Nguyên Cát hự lên một tiếng rồi ngã gục xuống đất.

Bọn Lý Nam Thiên và Mai Tuần người người thất kinh. Thạch Chi Hiên vọt đến bên cạnh chiếc hộp, dùng chân hất lên rồi đưa tay đón lấy. Lão thản nhiên nói:

- Lý Nguyên Cát đã bị ta dùng thủ pháp độc môn phong bế huyệt đạo, khoảng hai canh giờ nữa sẽ tự động tỉnh lại. Nếu các ngươi dám cuồng vọng cùng các phương pháp vụng về của mình để giải huyệt, nói không chừng hắn sẽ biến thành phế nhân, lúc đó đừng trách ta không báo trước.

Đám người Lý Nam Thiên nghe vậy không khỏi cảm thấy thất vọng.

Bọn chúng vốn đang tính toán sau khi Thạch Chi Hiên thả Lý Nguyên Cát sẽ liên thủ với Dương Hư Ngạn quyết tranh hùng lần nữa với lão. Hiện tại ném chuột sợ vỡ đồ quý, cả bọn chỉ đành tiu nghỉu kéo quân về.

Mở chiếc hộp sắt xem qua một lượt các thứ bên trong rồi mới cất vào bọc, Thạch Chi Hiên cất giọng lạnh lùng:

- Cút!

Bọn Lý Nam Thiên thu lại binh khí, đi vòng qua hai bên Thạch Chi Hiên, cẩn thận đỡ Lý Nguyên Cát đang hôn mê dậy rồi nhanh chóng bỏ đi tựa như một bầy gà thua trận.

Thạch Chi Hiên không buồn để mắt đến đám thủ hạ bại tướng, hai tay chắp sau lưng ung dung đi tới phía trước Hầu Hi Bạch, Từ Tử Lăng và Loan Loan. Ánh mắt lão lướt về phía bọn Tích Thủ Huyền, cuối cùng dừng lại ở chỗ Hầu Hi Bạch.

Biên Bất Phụ nói với giọng bi thiết:

- Yêu nữ này đã phế một tay của ta, xin Tà Vương hãy chủ trì công đạo.

Không hề quay đầu lại, Thạch Chi Hiên lạnh lùng nói:

- Câm mồm, ta tự có chủ trương! Nếu không phải ngươi tửu sắc quá độ, cho dù Loan Loan có luyện thành Thiên Ma đại pháp cũng không đến nỗi ngươi chỉ đánh vài chiêu đã thảm bại. Muốn trách hãy tự trách mình đi!

Biên Bất Phụ lộ ra thần sắc oán hận, khóe môi giật giật liên hồi nhưng rốt cuộc cũng không dám lên tiếng.

Hầu Hi Bạch đấu không lại mục quang của Thạch Chi Hiên, đành cúi đầu ủ rũ nói:

- Hi Bạch xin thỉnh an sư phụ!

Thạch Chi Hiên mỉm cười đáp:

- Ngươi nên coi chừng Dương Hư Ngạn. Bụng dạ nó hẹp hòi, có cơ hội nhất định sẽ không bỏ qua đâu, bởi vì Hi Bạch ngươi đã trở thành người kế thừa duy nhất của Thạch Chi Hiên ta.

Hầu Hi Bạch ấp úng:

- Ừm… Đa tạ sư phụ chỉ điểm…

Thạch Chi Hiên chau mày hỏi:

- Đồ nhi vì sao lại ngập ngừng như thế? Có chuyện gì thì cứ nói ra, sư phụ không trách ngươi đâu.

Loan Loan và Từ Tử Lăng nghe vậy chỉ biết nhìn nhau, không hiểu nổi Thạch Chi Hiên thực sự đang nghĩ đến điều gì, càng không đoán được lão sẽ có hành động ra sao.

Ánh mắt hướng về bọn Tích Thủ Huyền, Hầu Hi Bạch hạ giọng:

- Đồ nhi bạo gan thỉnh sư phụ cùng rời bước ra đằng kia nói chuyện.

Thạch Chi Hiên ngạc nhiên hỏi:

- Cần gì phải thậm thà thậm thụt như vậy?

Đoạn lão quay về phía Tích Thủ Huyền nói tỉnh bơ:

- Các ngươi đi đi!

Tích Thủ Huyền, Vinh Phụng Tường và bọn Văn Thái Đình đồng thời thất thanh la lên:

- Sao cơ?

Thạch Chi Hiên trả lời như thể đó là chuyện đương nhiên:

- Ta muốn đơn phương xử lý việc này. Nói vậy đã rõ ràng chưa?

Đám người Tích Thủ Huyền chỉ biết nhìn nhau. Hiểu rõ tính cách từ

trước đến nay của Thạch Chi Hiên là thuận lão thì sống chống lão thì chết, Đại Minh tôn giáo chính là một ví dụ điển hình, bọn chúng đành lặng lẽ bước đi.

Đến khi chỉ còn lại Loan Loan, Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch ba người, Thạch Chi Hiên mới lên tiếng:

- Hi Bạch nói coi!

Hầu Hi Bạch lấy hết dũng khí hỏi:

- Phải chăng sư phụ đã đem Bất Tử Ấn Pháp truyền cho Dương Hư Ngạn?

Thạch Chi Hiên lộ vẻ ngạc nhiên:

- Sao Hi Bạch lại suy đoán như vậy? Vi sư có thể đảm bảo là không có chuyện đó.

Đưa mắt nhìn sang Từ Tử Lăng, Hầu Hi Bạch nói:

- Thế nhưng Tử Lăng khẳng định là Dương Hư Ngạn đã luyện thành Bất Tử Ấn Pháp.

Thạch Chi Hiên nhìn về phía Từ Tử Lăng.

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt cảm thấy hoang đường, không ngờ rằng bọn họ lại có lúc đứng đây bàn chuyện phiếm với Thạch Chi Hiên. Gã nghiêm mặt nói:

- Khi ta đối chưởng với hắn, trong thân thể liền có cảm giác như bị vặn vẹo vô cùng khó chịu, tựa như lần đầu tiên giao thủ với tiền bối ở Thành Môn vậy.

Lộ ra thần sắc trầm tư, Thạch Chi Hiên gật đầu đáp:

- Đó đúng là hiện tượng khi Bất Tử Ấn Pháp xâm nhập vào cơ thể đối phương. Để ta suy nghĩ xem sao, có đáp án sẽ nói với Hi Bạch. Hảo tiểu tử! Thật không đơn giản chút nào.

Ba người đều không cảm thấy lạ, ngầm đoán được rằng Thạch Chi Hiên đã nắm được đầu mối, chỉ là không chịu nói ra thôi.

Hai câu bình luận sau cùng của Thạch Chi Hiên chứng tỏ một điều, rằng Dương Hư Ngạn đã có thể làm cho kẻ có võ công cao cường như lão phải sinh lòng cảnh giác.

Mục quang của Thạch Chi Hiên hướng đến gương mặt xinh đẹp của Loan Loan, lão thở dài hỏi:

- Phải chăng ngươi căm thù ta đến tận xương tủy?

Loan Loan bình tĩnh đáp:

- Xin Tà Vương đừng nói lời thừa nữa, Loan nhi nguyện lĩnh giáo cao chiêu.

Thạch Chi Hiên lộ ra nét cười cay đắng đầy nhân tình thế thái:

- Ta không hề giết chết Ngọc Nghiên! Họ Thạch này sao có thể hạ sát thủ với nàng để đã sai rồi lại tiếp tục sai thêm một lần nữa!

Loan Loan cúi đầu không lên tiếng, thân hình mềm mại khẽ run lên.

Ngửa mặt nhìn bầu trời tối đen, Thạch Chi Hiên thở dài một hơi rồi nhẹ giọng nói:

- Ta khuyên ngươi lần cuối cùng, Ngọc Nghiên ra đi như vậy chính là hợp với tâm nguyện, bởi vì nàng sống quá khổ sở, khổ sở tới mức không thể chịu đựng được, thế nên mới muốn cùng ta li khai chốn nhân gian đau thương này. Ngọc Thạch Câu Phần ta đã trải nghiệm một lần, sợ gì thử thêm lần nữa. Với công lực của ngươi tuyệt không có cơ hội cùng ta đồng quy ư tận, bởi vì ta sẽ không để ngươi sống đến lúc ra được chiêu đó. Hiện tại Âm Quý phái với ngươi đã không còn quan hệ gì, nên để vật quy nguyên chủ. Bỏ Thiên Ma quyết lại và ngươi có thể ra đi.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ Thạch Chi Hiên quả không hổ danh Tà Vương, tài hùng biện chẳng hề thua kém Phục Nan Đà, chỉ vài câu nói đã dập tắt ý chí liều chết của Loan Loan, khiến nàng do dự có nên dùng Ngọc Thạch Câu Phần để cùng chết với lão hay không. Nếu cùng Thạch Chi Hiên giao thủ lúc này, Loan Loan chắc chắn sẽ rơi vào thế hạ phong.

Gã mỉm cười nói:

- Những lời này của Tà Vương dường như hơi thiếu cân nhắc. Loan Loan là người kế thừa mà Chúc hậu đã chỉ định, chuyện này ta có thể làm chứng, bởi vì chính miệng Chúc hậu đã nói với ta. Thế nên không ai có tư cách làm chủ Thiên Ma quyết hơn nàng.

Thạch Chi Hiên chẳng những không tức giận mà còn bật cười đáp:

- Được! Vậy ta sẽ nể mặt Ngọc Nghiên, cũng là để tạ lỗi với bà ấy, phá lệ một lần cho Loan nhi ngươi được bảo lưu Thiên Ma quyết đến khi bách niên quy lão.

Chân mày Loan Loan hơi nhếch lên, nàng thở dài hỏi:

- Loan nhi có thể hỏi Tà Vương một vấn đề không?

Thạch Chi Hiên xoay người từng bước đi về đầu thôn phía Nam, miệng ngân nga đầy cảm khái:

*Liễu xanh rủ bóng la đà

Cỏ cây như khói tình là như sương

Ngày xưa đây chốn vấn vương

Ngựa Hồ uống nước, tắm sương vui vầy

Đêm thanh trăng sáng như say

Hồ cầm văng vẳng như lay lòng người

Hỏi ai ở giữa cõi đời

Anh hùng dựa kiếm bên trời ngắm mây

Quanh co đường núi là đây

Băng hàn ba thước đóng dày quanh năm

Tiết xuân, Sứ Hán đến thăm

Băng kia thành nước, theo dòng về đông

Người đi dãi gió dầm sương

Chớ nên soi bóng trong gương làm gì

Trải bao khó nhọc gian nguy

Thân tâm tiều tuỵ, chỉ vì vạn dân

Lời thơ nhỏ dần, bóng dáng Thạch Chi Hiên cũng biến mất tại một lối rẽ vào rừng.

o0o

Khấu Trọng soái lĩnh binh sĩ tới lui xung sát trong địch trận, Tĩnh Trung Nguyệt biến thành bùa đòi mạng của địch nhân, kẻ nào trúng phải đao của gã chỉ có chết chứ không có chuyện bị thương. Trong thời khắc Lý Nguyên Cát một chưởng hạ sát Đậu Kiến Đức, gã đã thực sự hiểu thấu được ý nghĩa câu nói "kẻ nào đủ tàn nhẫn mới có thể sống sót" của Bạt Phong Hàn. Từ xưa tới nay, những người làm nên đại sự chẳng ai là không như vậy.

Trước đây gã vẫn biết đạo lý trên chiến trường không có chỗ cho lòng nhân từ, thế nhưng biết là một chuyện, làm được hay không lại là chuyện khác.

Chính con đường đầy đau thương bi thảm từ Lạc Dương đến đây đã làm Khấu Trọng thay đổi. Sau khi tận mắt nhìn thấy Dương Công Khanh quy thiên, gã rốt cuộc đã bị chiến tranh cải biến thành một vị tướng soái lạnh lùng, hiểu được rằng muốn giành thắng lợi thì phải bất chấp thủ đoạn, dốc sức sát thương đả kích địch nhân cho đến khi đối phương không còn sức chống cự.

"Choang! Choang!"

Tĩnh Trung Nguyệt bạt trái quét phải. Khấu Trọng không nhìn bằng mắt, chỉ bằng thân ý sử dụng thủ pháp nặng chém hai tên địch bắn khỏi lưng ngựa, người chưa chạm đất đã chết vì nội tạng vỡ nát.

Thấy đối phương dũng mãnh đến điên cuồng, khí thế không thể chống đỡ, quân địch vừa kéo đến đã hoảng sợ thúc ngựa bỏ chạy toán loạn.

Khấu Trọng được thế không tha, lập tức dẫn đầu đội hùng sư dùng chiến thuật tạc xuyên lao về nơi địch nhân tập trung đông nhất. Một ngàn người tựa như mũi dùi xuyên thẳng tới, đánh cho kẻ địch thất điên bát đảo. Những ngọn đuốc rơi xuống đất bắt lửa vào cây cỏ cháy bùng lên khắp nơi, khói bốc mù mịt.

Kỵ binh của địch có đến ba ngàn người, thực lực nhiều hơn gấp ba, song chỉ một lần đối mặt đã bị phe Khấu Trọng chia cắt ra làm đôi, đầu đuôi không thể tiếp ứng. Lại thêm vài lần ngược xuôi xung sát, gã đã khiến quân địch rơi vào tình cảnh cực kỳ hỗn loạn. Ta tập trung còn địch phân tán, Khấu Trọng chiếm hết mọi ưu thế, nắm vững chiến thuật dĩ kì chế thắng và lấy nhanh đánh chậm của người Đột Quyết, cuộc chiến cứ thế tiếp tục diễn ra.

Đột nhiên có một đội nhân mã từ bên trái đánh tới. Giao phong cho đến lúc này, lần đầu tiên đối phương mới tổ chức được một đợt phản kích có quy mô.

Khấu Trọng hét lớn, dẫn đầu binh sĩ chuyển hướng xông về phía quân thù, sắc vàng trên Tỉnh Trung Nguyệt tỏa ra sáng rực. Tinh thần Khấu Trọng tiến nhập cảnh giới tập trung vô cùng vi diệu, đối với động tĩnh mạnh yếu của địch nhân nắm vững như lòng bàn tay, không bỏ qua bất kì điểm yếu hay ngón đòn nguy hiểm nào của đối phương giống như khi cao thủ quyết chiến.

“Choang!”

Tĩnh Trung Nguyệt nhanh như thiểm điện chém tới phía trước, một

tên địch lập tức ộc máu mồm bắn ngược về phía sau. Khấu Trọng triển khai đao thế, dùng thuật nhân mã như nhất linh hoạt như thần đánh phá trận địch, triệt để phá tan thế tấn công mà chúng vừa lập được. Nhất thời cục diện biến thành hỗn chiến.

Lấy đầu ngựa của Khấu Trọng làm chuẩn, Úc Nguyên Chân, Bạt Dã Cương và chúng thủ hạ giữ vững cự ly bám theo gã tiến vào địch trận. Cuộc chiến kịch liệt như lửa lan dần, máu tươi vãi đầy mặt đất, xác chết la liệt khắp nơi, chiến mã mất chủ sợ hãi lồng lên càng khiến quang cảnh thêm hoảng loạn.

Đột nhiên hàn quang lóe sáng, một ngọn trường kích nhắm vào hông trái của Khấu Trọng đâm tới. Kích còn chưa đến mà kình khí đã khóa kín gã, công lực khá thâm hậu, là thế đánh có uy hiếp nhất đối với gã từ đầu cuộc chiến phục kích đến giờ.

Biết bị cao thủ tập kích, Khấu Trọng trước hết dùng cung hất ngã hai tên địch đang công đến từ phía trước, tiếp đó thuần bằng thân ý hồi đao chém trúng vào mũi kích lúc này chỉ còn cách eo gã có ba thốn.

Trường kích bị hất văng ra ngoài.

Khấu Trọng quay đầu sang phải mặt đối mặt với kẻ vừa tấn công, trong lòng lập tức dấy lên trăm ngàn cảm giác khó diễn đạt bằng lời.

Trường kích của đối phương lại lay động, theo một góc độ khác nhanh như thiểm điện đâm vào mặt Khấu Trọng.

Gã than thầm trong lòng, miệng cất tiếng chào:

- Sài huynh!

Loa Hoàn Kình phát ra, Tỉnh Trung Nguyệt bạt chéo về phía trước.

Lưỡi đao chém mạnh vào đầu kích, chấn cho thế công hoàn toàn tiêu biến, tiếp đó kình lực chạy theo đường xoáy tựa như độc xà quấn chặt vũ khí đối phương. Trường kích theo đó mà bị cuốn lên cao, Sài Thiệu lập tức để hở toàn bộ phần ngực.

Cho dù đang ở trên chiến trường giao tranh khốc liệt không có chỗ cho những thứ tình cảm ủy mị, Khấu Trọng gặp phải tình địch này cũng không thể kềm chế được bản thân.

Nếu không phải vì Sài Thiệu, gã có thể đã sớm đi theo Lý Thế Dân, trở thành một mãnh tướng dưới cờ của hắn, vận mệnh sẽ theo đó mà đổi sang hướng khác.

Nếu gã giết chết Sài Thiệu, đối với Lý Thế Dân sẽ là một đả kích nghiêm trọng về mặt tâm lý. Đây chính là bản chất thực sự của cách đánh tiêu hao, tận lực làm cho đối phương thương vong càng nặng nề càng tốt.

Thế nhưng gã làm sao đối mặt với Lý Tú Ninh, làm sao đối diện với lương tâm của mình. Gã có thể hạ sát Lý Thế Dân không chút lưu tình, nhưng lại không thể nào nhẫn tâm giết chết phu quân của người tình đầu tiên.

Khấu Trọng thầm than “Bỏ đi” rồi thu lại Tĩnh Trung Nguyệt.

Sài Thiệu vốn đã cầm chắc cái chết, thấy Khấu Trọng đột nhiên dừng lại bèn ngây người nhìn gã, nhất thời quên cả phản kích.

Khấu Trọng cười nói:

- Sài Thiệu huynh, mời!

Đoạn hét lớn một tiếng quay ngựa chém giết xông về phía Đông.

Địch nhân sớm đã tan nát đội hình, quân của Khấu Trọng thế như chẻ tre xé toang trận địa đối phương, hướng về phía Tương thành ở phía Đông mà tiến.

(

(*)

Dịch thơ: Damma!

Đây là bài “Diêm châu quá hồ nhân ẩm mã tuyền” (Qua Ẩm Mã Tuyền của người Hồ ở Diêm Châu) của Lý Ích (748-829).

Chương 669: Khổ hải vô biên

Sau khi Thạch Chi Hiên bỏ đi, ba người đưa mắt nhìn nhau, đều không tưởng tượng nổi sự việc lại được giải quyết như vậy.

Hầu Hi Bạch là người đầu tiên lên tiếng:

- Dự cảm của Tử Lăng quả là linh nghiệm như thần.

Loan Loan ngạc nhiên hỏi:

- Dự cảm gì vậy?

Hầu Hi Bạch vui vẻ đáp:

- Vừa rồi bọn ta bị địch nhân đuổi theo chạy thở không ra hơi, Tử Lăng lại cảm giác được hoang thôn này là sinh lộ duy nhất, hiện tại quả nhiên đã ứng nghiệm. Thật xấu hổ, lúc đó ta còn phản đối việc đến đây.

Loan Loan liếc Từ Tử Lăng một cái, đoạn cúi đầu suy nghĩ, dáng vẻ như đang có tâm sự trùng trùng.

Hầu Hi Bạch nhịn không được nói:

- Vừa rồi Loan tiểu thư rốt cuộc muốn hỏi Thạch sư phụ chuyện gì? Thần thái sư phụ dường như đã biết được điều nàng muốn nói, song lại lập tức bỏ đi như thể tránh phải trả lời vậy.

Thở ra một hơi, Loan Loan nhẹ nhàng đáp:

- Ta muốn hỏi hiện tại ông ấy tỏ vẻ yêu thương và hối hận với Chúc sư phụ là thế, vậy tại sao trước đây sau khi đã cùng Chúc sư phụ trải qua một đêm ân ái lại vô tình bỏ bà mà đi?

Hầu Hi Bạch và Từ Tử Lăng lập tức ngậm miệng, vấn đề này ngoài Thạch Chi Hiên ra không ai có thể trả lời được.

Loan Loan lại nói:

- Hai người so với ta chắc hiểu rõ Thạch Chi Hiên hơn, lão rốt cuộc là người thế nào?

Hầu Hi Bạch cười khổ:

- Người mà ta quen thuộc là một Thạch sư phụ hết mực đa tình. Theo ta ông ấy là người tình thâm như biển, nếu không sẽ chẳng đến mức bị tâm thần phân liệt.

Ngưng thần nhìn về phía Thạch Chi Hiên vừa khuất dạng, Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Ông ta là một người có nhiều mâu thuẫn trong lòng, lúc nhẫn tâm có thể làm ra bất kỳ chuyện gì. Thống nhất Thánh môn cho đến thống nhất thiên hạ là điều quan trọng nhất trong lòng Thạch Chi Hiên, thậm chí là sứ mệnh thần thánh chí cao vô thượng. Song trên một phương diện khác ông ta lại vô cùng đa tình. Hai loại tình cảm mâu thuẫn này không ngừng xung đột, tạo thành một cuộc sống đầy đau khổ và dằn vặt. Sau khi hấp thu được tinh hoa trong Thánh Xá Lợi, căn bệnh tâm thần phân liệt của Thạch Chi Hiên đã giảm nhiều, song mâu thuẫn trong nội tâm so với trước đây lại càng kịch liệt hơn. Điều này e rằng chính bản thân ông ta cũng không tính trước được.

Loan Loan chau mày:

- Thế nhưng vì sao lão lại tha cho ta?

Từ Tử Lăng lắc đầu biểu thị mình cũng không nghĩ ra, sau đó lại gật đầu nói:

- Hoặc giả vì ông ta không thấy Lý Đường có tương lai gì nữa. Lý Thế Dân không thể giết chết Khấu Trọng ở Lạc Dương, con đường thống nhất thiên hạ của Lý Đường đã trở nên vô cùng gian truân. Một khi Khấu Trọng và Tống Khuyết kết hợp, thiên hạ sẽ biến thành thế phân chia hai nửa, đại kế thống nhất của Thánh môn sẽ gặp muôn vàn khó khăn, kế sách đối phó với Lý Thế Dân lại càng phải trì hoãn vô thời hạn. Trong tình huống đó, Thạch Chi Hiên đã phát sinh lòng yêu tài với Loan Loan nàng.

Loan Loan ngây người hỏi:

- Lòng yêu tài?

Hầu Hi Bạch gật đầu đáp:

- Tử Lăng ít nhất cũng nói đúng một nửa tâm ý của Thạch sư phụ. Tiểu đệ tuy là người kế thừa của người, song lại không phải là nhân tài của Thánh môn, lại càng không phải là tuýp người có thể thống nhất Thánh môn. Trong các đệ tử đời sau của Thánh môn, chỉ có Loan tiểu thư và Dương Hư Ngạn là có thành tựu cao nhất. Tuy nhiên Dương Hư Ngạn mang thân phận đặc biệt, chỉ hứng thú với việc thống nhất thiên hạ, còn đối với Thánh môn lại không có chút cảm giác thân thuộc nào. Thế nên sau Thạch sư phụ, Loan tiểu thư chính là người có hi vọng chấn hưng thánh giáo nhất. Người để nàng giữ Thiên Ma Quyết, lại tìm cách hóa giải cừu hận với nàng chính là xuất phát từ tâm thái đó.

Loan Loan hỏi:

- Vậy một nửa tâm ý còn lại của sư phụ ngươi thì thế nào?

Hầu Hi Bạch cười khổ:

- Vừa nãy ta nghe Tử Lăng nói đột nhiên ngộ ra điểm này, đó là hùng tâm của Thạch sư phụ đã có chút nguội lạnh rồi!

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Sao Hi Bạch lại có suy nghĩ đó?

Hầu Hi Bạch trả lời:

- Dương Hư Ngạn là con cờ quan trọng nhất để sư phụ ta thống nhất thiên hạ. Khi Lý Đường nội bộ phân liệt, Dương Hư Ngạn với thân phận là con của Dương Dũng có thể phát huy tác dụng kì diệu lật đổ nhà Đường. Thế nhưng việc Dương Hư Ngạn phản bội đã làm đảo lộn kế hoạch của Thạch sư phụ. Hành động giết chết “Thiện Mẫu” Toa Phương của ông chính là nỗ lực cuối cùng để thu phục Dương Hư Ngạn, đáng tiếc đã tốn công vô ích. Mấu chốt quan trọng nhất chính là “Bàn Cổ” An Long, Thạch sư phụ đã phát giác kẻ trước nay vẫn nhất mực trung thành này lại có dị tâm, điều đó khiến ông cảm thấy đơn thương độc mã.

Từ Tử Lăng liền thắc mắc:

- An Long không phải là người sùng bái ông ta nhất sao?

Hầu Hi Bạch nói:

- Sông có khúc người có lúc! Thạch sư phụ từ việc Dương Hư Ngạn luyện thành Bất Tử Ấn Pháp đã nhìn ra An Long phản bội. Năm đó người viết Bất Tử Ấn Pháp thành thư quyển, An Long lúc nào cũng đứng hầu bên cạnh. Sư phụ còn cùng với lão thảo luận về yếu quyết và những chỗ xảo diệu trong Bất Tử Ấn Pháp. Lí do người làm như vậy thật khó hiểu, có lẽ do sợ sau khi hại chết Bích Tố Tâm sẽ bị phe chính đạo vây công, liền dùng An Long như một thư quyển sống. Việc An Long biết được Bất Tử Ấn Pháp là tuyệt đối chính xác, sư phụ đã chính miệng nói với ta.

Loan Loan trầm ngâm nói:

- Như vậy nghĩa là Dương Hư Ngạn từ An Long mà biết được bí mật của Bất Tử Ấn Pháp, hơn nữa hắn đã từng đọc qua một nửa ấn quyển, lại đi theo lệnh sư nhiều năm nên mới luyện thành.

Hầu Hi Bạch than:

- Đây là cách suy luận hợp tình hợp lý nhất.

Loan Loan chợt hỏi:

- Với tính cách của lệnh sư liệu có dễ dàng bỏ qua sứ mệnh thần thánh chấn hưng Thánh môn như vậy không?

Hầu Hi Bạch lắc đầu không đáp.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Từ kinh nghiệm ta có được sau vài lần tiếp xúc, có thể nói nội tâm của lệnh sư giao động rất mãnh liệt, thỉnh thoảng lại bộc lộ những mâu thuẫn trong lòng. Chí ít ông ta cũng không thể nhẫn tâm hạ thủ với con gái. Đây cũng chính là nguyên nhân mà các môn phái trong

Thánh môn không tôn Thạch Chi Hiên lên làm chủ. Điều đó đã khiến cho ông ta tâm ý nguội lạnh. Thế nhưng nếu có một ngày tình thế khác đi, ví dụ như Khấu Trọng và Tống Khuyết bị Lý Đường đánh bại, chưa biết chừng Thạch Chi Hiên sẽ lại thay đổi, bởi vì từ đầu chí cuối ông ta luôn là hạng người vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn.

Loan Loan mỉm cười:

- Muốn đánh bại Khấu Trọng và Tống Khuyết ư, nói thì dễ lắm.

Hầu Hi Bạch chuyển chủ đề:

- Chỗ này không nên ở lâu, Loan tiểu thư định thế nào?

Hai mắt lộ ra thần sắc thê lương, Loan Loan nhìn Từ Tử Lăng nói:

- Nội thương của Tử Lăng vô cùng nghiêm trọng, nguyên khí tổn thương rất nhiều, không có nửa năm đến một năm thì chẳng thể khỏi được, hơn nữa công lực sẽ giảm đi đáng kể, có thể sẽ không bao giờ khôi phục được cảnh giới trước kia nữa.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Nếu ý trời đã vậy, ta cũng chỉ đành tuân theo số mạng thôi.

Hầu Hi Bạch lên tiếng an ủi:

- Thanh Tuyền chắc sẽ có cách chữa trị cho ngươi.

Loan Loan ngẩn người hỏi:

- Các người muốn đi kiếm Thạch Thanh Tuyền sao? Ta còn đang

tính hầu hạ Tử Lăng cho tốt rồi mới từ từ nghĩ cách trị thương đây.

Từ Tử Lăng nghĩ đến Thạch Thanh Tuyền lập tức trong lòng nóng lên, nội thương đến đâu cũng bỏ qua một bên. Gã tỏ vẻ áy náy:

- Hảo ý của Loan Loan ta xin ghi tâm, có điều sao dám làm phiền nàng chứ!

Loan Loan lộ ra thần sắc ảm đạm nhưng cũng bình tĩnh lại rất nhanh, đoạn mỉm cười nói:

- Loan nhi biết rồi. Vậy để ta tiễn các vị một chặng, như vậy dù Dương Hư Ngạn có ngấm ngầm đi theo cũng không cần phải sợ.

Hai gã chỉ còn cách nhận lời cùng nàng đi chung một đoạn đường.

o0o

Khi ánh mặt trời đầu tiên xuyên qua làn mây chiếu xuống mặt đất thì quân áp hậu của Khấu Trọng đã cách truy binh hơn ba mươi dặm.

Gã cùng với Úc Nguyên Chân và Bạt Dã Cương trèo lên đỉnh núi cao gần đó nhìn về hướng Tương Thành ở phía Đông. Năm ngàn quân Đường đang bố trận chặn đường tiến của bọn họ ở một ngọn núi phía trước cách đó mười dặm.

Việc này tuyệt không có gì lạ vì đã nằm trong dự liệu.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Lần này chiến lược của bên ta vô cùng chính xác, nhân lúc trời tối đánh bại đội tiên phong ba ngàn người của quân Đường, khiến Lý Thế Dân không dám liều lĩnh tiến lên. Tuyệt nhất là đã dụ được bọn

chúng đuổi theo, còn lầm tưởng chúng ta chí tại Tương Thành.

Úc Nguyên Chân gật đầu đồng tình:

- Những người khác giờ này chắc đã an nhiên trên đường tiến đến Ẩn Đàm Sơn. Chúng ta đã dụ được Lý Thế Dân đến đây, vậy là có thể tranh thủ được thời gian vài ngày để Trần công thiết lập được một sơn trại kiên cố.

Khấu Trọng chăm chú nhìn vào địch trận, đoạn bất ngờ hỏi:

- Nếu chúng ta có thể đánh bại đội quân đang cản đường đến Tương Thành, phải chăng có thể thuận thế chiếm luôn nơi ấy?

Bạt Dã Cương nghe vậy chau mày đáp:

- Chúng ta đã huyết chiến cả đêm, thương vong gần hai trăm binh sĩ, bất kể người hay ngựa đều đã mệt nhoài, chỉ sợ không còn sức mà đánh. Huống hồ địch nhân binh lực đông gấp năm lần, lại là dĩ dật đãi lao, xin Thiếu Soái minh giám.

Khấu Trọng bật cười nói:

- Ta chỉ nói chơi thôi! Cứ theo lời Bạt tướng quân, chúng ta đi vòng qua địch nhân, giả bộ như chuẩn bị tấn công Trần Lưu, đến thời điểm thích hợp sẽ đổi hướng chạy về Ẩn Đàm Sơn. Quyết định như vậy đi!

Bạt Dã Cương và Úc Nguyên Chân bị giọng nói thanh thản nhẹ nhàng của Khấu Trọng cảm nhiễm, chợt có cảm giác như thời khắc gian nan nhất đã qua. Mặc dù sự thật không phải vậy nhưng chí ít cảm giác cũng là như thế.

Khấu Trọng hạ lệnh một tiếng, quân áp hậu đã nghỉ ngơi gần một

canh giờ lập tức lên ngựa tiếp tục hành trình.

o0o

Thời khắc chia tay rốt cuộc đã đến. Loan Loan kéo áo dắt Từ Tử Lăng sang một bên.

Hầu Hi Bạch biết ý leo lên một ngọn đồi gần đó quan sát gần xa, tìm kiếm hành tung địch nhân, kiêm luôn cả việc canh gác.

Bờ vai nhỏ nhắn hơi tựa vào Từ Tử Lăng, Loan Loan cất giọng xa xăm:

- Người ta lúc nào cũng mong có ngày gặp lại Tử Lăng, nhưng nguyện vọng này sao mà mong manh quá. Loan nhi đối với Thạch Chi Hiên không còn hận thù như trước nữa, ngược lại còn cảm thấy đồng tình với ông ấy. Đúng như lời Thạch Chi Hiên đã nói, bể khổ vô biên, chính vì Chúc sư phụ sống cuộc đời quá đau khổ nên mới sinh lòng muốn chết chung với lão. Những điều Thạch Chi Hiên nói về Chúc sư phụ không phải là cũng để nói với chính mình sao? Chúc sư phụ có thể dùng hết khí lực để hận Thạch Chi Hiên, song Thạch Chi Hiên lại chỉ có thể thống hận chính mình. Sai càng thêm sai, hai người phụ nữ yêu Thạch Chi Hiên sâu sắc đều vì ông ta mà chết.

Từ Tử Lăng nghe mà không ngừng thở dài, cuối cùng lên tiếng:

- Sau khi chia tay với bọn ta, Loan Loan dự tính sẽ đi đâu?

Loan Loan liếc gã một cái rồi hỏi:

- Tử Lăng muốn biết sao?

Từ Tử Lăng lời đã nói ra miệng, đương nhiên không thể thu hồi, chỉ

đành gật đầu thừa nhận.

Đôi mắt Loan Loan chợt sáng lên, miệng khẽ trả lời:

- Người ta sẽ đi khắp thiên hạ tìm một vật, mộng tưởng của Thánh môn sẽ dựa vào vật đó để hoàn thành.

Cho đến tận lúc này Từ Tử Lăng vẫn không biết đại kế trong lòng thiếu nữ này là gì, cũng hiểu rằng nàng sẽ không chịu tiết lộ, gã đành nghĩ sao nói vậy:

- Ta thật muốn chúc Loan Loan sớm đạt được ý nguyện, nhưng lại sợ nếu mộng tưởng của nàng hoàn thành sẽ gắn liền với việc rất nhiều người gặp đau khổ, thế nên không biết nói gì mới tốt.

Loan Loan phì cười đáp:

- Nếu chàng có cơ hội gặp Sư Phi Huyên xin hãy chuyển lời giúp, rằng cuộc đấu tranh của Loan nhi và nàng ta vẫn còn chưa kết thúc, mọi người cứ tiếp tục chờ xem! Loan Loan đi đây! Mong rằng Thạch Thanh Tuyền có thể khiến Tử Lăng hoàn toàn hồi phục, lại sinh hạ cho chàng một tiểu Tử Lăng vừa mập vừa trắng.

Dứt lời nàng nhẹ nhàng lướt đi như một làn gió, dọc đường còn mấy lần quay đầu vẫy tay chào gã.

Chân bước đến bên cạnh Từ Tử Lăng, mắt nhìn hình ảnh mỹ lệ của Loan Loan khuất sau rừng cây, Hầu Hi Bạch cất tiếng hỏi:

- Là hận nhiều yêu ít hay ngược lại?

Từ Tử Lăng lắc đầu không nói, trong lòng biết rõ hình bóng áo trắng chân trần của Loan Loan sẽ theo mình mãi mãi.

o0o

Trải qua ba ngày ba đêm rút chạy hết tốc lực, bọn Khấu Trọng người nào người nấy đều kiệt sức, tưởng như không thể trụ vững được nữa. Đại quân Lý Thế Dân ở phía sau vẫn đuổi mãi không tha, cũng may rốt cuộc đã đến Ẩn Đàm Sơn.

Ma Thường đã bố trí trận địa dọc đường lên núi để nghênh đón bọn họ.

Thấy chủ soái vẫn mạnh khỏe, toàn bộ binh lính trên ngọn núi đều nhảy nhót tung hô.

Khấu Trọng vừa xoay mình xuống ngựa, Ma Thường đã chạy đến nói:

- Trần công đã tới Thiên Thành Hiệp xây dựng doanh trại, chỗ này giao cho thuộc hạ phụ trách. Mời Thiếu Soái vào doanh trại cạnh đầm nước trong núi nghỉ ngơi.

Hướng về các thuộc hạ, Khấu Trọng mỉm cười đáp:

- Các vị đã nghe Ma Thường tướng quân nói rồi đó! Mau mau đến đầm nước lớn tắm một cái, sau đó đánh con bà nó một giấc, ngày mai thức dậy lại là một hảo hán.

Bạt Dã Cương ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu Soái không đi cùng bọn thuộc hạ sao?

Khấu Trọng nhìn về phía xa, hai mắt sát cơ đại thịnh. Gã gằn giọng:

- Ta chỉ cần đả tọa một thời thần để khôi phục công lực là đủ. Ẩn Đàm Sơn là quan khẩu đầu tiên, ta muốn Lý Thế Dân hiểu được Khấu Trọng này không phải là người dễ đụng đến. Những món nợ máu hắn còn thiếu ta, Khấu Trọng này nhất định sẽ từng thứ một đòi cho bằng hết.

(

Chương 670: Truy đuổi tới cùng

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch ngồi trên một đỉnh núi ở bờ Bắc của Hoài Thủy, nhìn thấy lờ mờ một vùng sáng phía xa xa bên bờ đối diện, có lẽ là ánh đèn mới thắp lên vào lúc nhá nhem tối của một tòa thành trấn nào đó.

Hầu Hi Bạch vui vẻ nói:

- Nếu như ta đoán không sai thì thành trì ở bờ bên kia là quận Ba Đông. Thành này nằm đúng vị trí giao nhau của các con sông nên chúng ta có thể mua một chiếc thuyền đi tới thay vì cuốc bộ. Như thế cũng để cho Tử Lăng tĩnh tâm dưỡng thương, không phải làm nhọc đôi chân nữa.

Từ Tử Lăng nói đầy cảm thán:

- Hy vọng ở đó không phải nhìn thấy cảnh chiến tranh, không nghe thấy một tin tức gì liên quan đến chiến tranh là tốt nhất.

Hầu Hi Bạch trầm mặc, giọng nói lộ vẻ buồn bã:

- Mặc dù ta không ngừng nhắc nhở chính mình là đừng nghĩ tới Khấu Trọng và Thiếu Soái quân của gã nữa, nhưng chẳng thể làm được. Ài! Nếu Khấu Trọng không trốn thoát khỏi sự truy sát của Lý Thế Dân thì chúng ta phải làm thế nào đây?

Từ Tử Lăng sắc mặt vẫn không thay đổi, chuyển chủ đề sang một hướng khác:

- Có một nơi mà ta và Khấu Trọng luôn luôn muốn trở về, cũng là nơi cảm thấy sợ hãi nhất khi trở về.

Hầu Hi Bạch giật mình hỏi:

- Có phải nơi mẹ các ngươi an nghỉ không?

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Chính là tiểu cốc mỹ lệ đó, nơi mà ta và Khấu Trọng sẽ không bao giờ quên được. Nếu Khấu Trọng bại trận mà chết, ta sẽ gặp Lý Thế Dân lấy lại hài cốt của gã đem đến tiểu cốc an táng, sau đó sẽ dựng lều sống ở đó, không để ý đến những chuyện bên ngoài nữa.

Hầu Hi Bạch nhíu mày nói:

- Nghe giọng điệu của Tử Lăng dường như cũng sẽ chẳng lý đến Thanh Tuyền nữa à?

Từ Tử Lăng cười nhăn nhó:

- Đó là một chuyện khác! Nếu nàng sẵn sàng hạ mình chấp nhận thì chắc ta sẽ cảm kích đến sụt sùi nước mắt. Nhưng thực tế cho đến lúc này, có lẽ Thanh Tuyền vẫn vượt qua được cửa ải của chính mình, ta đối với nàng không nắm chắc được chút gì nên cũng không dám hy vọng những chuyện xa vời.

Hầu Hi Bạch nói:

- Ta đứng bên ngoài nên sáng suốt hơn người trong cuộc. Theo ta thấy Thanh Tuyền đã không thể kiềm chế lòng mình với ngươi, tình cảm đã rất sâu sắc, chỉ là ngươi không tin tưởng vào bản thân mà

thôi!

Đoạn hắn lại than thở:

- Nguyên lai ngươi hoàn toàn không lạc quan với Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng toét miệng cười:

- Ngược lại mới đúng! Khấu Trọng tuyệt sẽ không dễ dàng bị đánh gục như vậy. Mặc dù chỉ là cảm giác, nhưng ta dám khẳng định rằng cho đến lúc này gã vẫn còn sống. Nếu Khấu Trọng đã chết thì việc đầu tiên gã làm là đến báo mộng cho ta.

Hầu Hi Bạch tỏ ra phấn chấn trở lại, hắn gật đầu nói:

- Có lý đấy! Thời điểm vượt sông đến rồi. Sáng mai chúng ta sẽ khoan khoan khoái khoái tỉnh dậy tại một gian phòng hảo hạng của khách sạn hào hoa nhất trong thành, trước khi leo lên giường sẽ được cảm nhận hương vị tắm táp sạch sẽ thơm tho, lúc tỉnh giấc sẽ nghiên cứu xem nên thưởng thức điểm tâm ở quán nào.

Từ Tử Lăng bật cười:

- Đi thôi! Ta chỉ có thể nghĩ đến việc sớm ngồi thuyền rời xa nơi nguy hiểm rất có khả năng do quân Đường chiếm cứ này.

Cả hai cùng phá lên cười rồi xuống núi, tiến về phía Hoài Thủy.

o0o

Khấu Trọng phát ra mệnh lệnh triệt thoái.

Đã ba ngày ba đêm gã chưa hề chợp mắt. Đại quân Lý Thế Dân vừa

tới đã lập tức phái xuất thủ hạ đại tướng tấn công con đường hiểm yếu của Ẩn Đàm sơn. Mặt khác chúng lại dùng các cao thủ khinh công trèo vách vượt núi ở những nơi nằm ngoài tầm tên để đánh úp từ trên cao. Toán quân này nhân số không nhiều, nhưng tại lối vào của nơi núi non chênh vênh mà Thiếu Soái quân thiết lập trận địa phòng ngự lại có sức uy hiếp và phá hoại lớn nhất.

May là Phi Vân vệ do một tay Khấu Trọng lựa chọn, huấn luyện và kinh qua nhiều trận chiến ác liệt nên dưới tình huống gian khổ này liền phát huy được tác dụng cực đại. Nhân số bọn họ đến lúc này đã giảm xuống chỉ còn khoảng ba trăm hai mươi người, tất cả đều vô cùng mệt mỏi vì phải chống đỡ liên miên. Mặc dù vậy, với lợi thế từ trên cao cố thủ chống lại sự xâm nhập của địch, cộng thêm sự có mặt của cao thủ như Khấu Trọng, bọn họ vẫn có thể đập tan thế công ào ạt như sóng cồn mà Lý Thế Dân phát động.

Dưới sự chỉ huy của Ma Thường, hơn bảy trăm binh lính với nòng cốt là Dương gia quân vẫn kiên cường lăn gỗ đá và dùng cung cứng tên mạnh cố thủ ở các vị trí hiểm yếu để ứng phó đợt tấn công chính diện của đại quân Lý Thế Dân.

Giả thiết tình huống cứ tiếp diễn như thế, phe Khấu Trọng nhất định có thể thủ được vài ngày. Tuy nhiên Lý Thế Dân đã phái đi một vạn năm ngàn quân do La Sĩ Tín suất lĩnh, tiến vòng qua Ẩn Đàm sơn tấn công vào mặt phía Đông. Tiếp đó hắn lại điều một cánh quân khác phong tỏa đường thoát về phía Nam của Ẩn Đàm sơn, những muốn vây khốn đối phương trong núi giống như bắt ba ba trong rọ. Thế nên cho dù chẳng muốn rút lui sớm nhưng Khấu Trọng buộc phải thoát khỏi nơi này để đến mỏm Thiên Thành hội hợp với quân mình trước khi điều đó xảy ra.

Bọn họ vừa lùi vừa chặt cây phá rừng, tạo thành chướng ngại trùng trùng khiến địch nhân không có cách nào bám đuôi truy kích. Lý Thế

Dân đã phải mất hơn hai ngày dọn dẹp đống đổ nát mới có thể vượt qua khu vực núi non này.

Có điều đại quân đuổi theo lên tới năm vạn, gấp mười lần binh lực bên Khấu Trọng. Cho dù gã trí dũng song toàn nhưng có thể trụ được trận công kích của Lý Thế Dân hay không vẫn cần phải chờ xem công sự phòng ngự của Trần Lão Mưu kiên cố ra sao.

Về phần mình, Vương Huyền Thứ đã kịp thời mang theo chiến mã đến vùng núi phía Nam nghênh đón đại giá Khấu Trọng. Thương vong của cuộc chiến tại lối vào Ẩn Đàm sơn không nghiêm trọng, tử trận khoảng một trăm người, thương binh độ hơn hai trăm người, đã được đưa trước một bước về doanh trại ở Thiên Thành Hiệp.

Gần một ngàn Thiếu Soái quân lập tức lên ngựa, vượt qua sơn trại, nhằm hướng Thiên Thành hiệp cách đó hơn ba mươi dặm phi tới. Nơi hoang dã này nằm giữa hai dãy núi cao trùng trùng điệp điệp được rừng rậm bao phủ. Thiên nhiên đẹp không sao tả xiết, mây vờn quanh những dãy núi san sát chạy dọc hướng Bắc Nam, lững lờ trôi như những dải lụa thướt tha lưng chừng núi, vài con suối nhỏ lúc ẩn lúc hiện lượn quanh những gốc cây cổ thụ sum suê cao ngút trời như linh sam, tùng, bách, long não… Cảnh mây núi mênh mang mờ ảo, thật đúng với sự ví von „tuy nhiên vô họa đô thị họa, bất dụng tả thi giai tự thi“ (dù không phải họa nhưng lại như họa, chưa kịp làm thơ mà đã nên thơ). Một khoảng thiên nhiên bình yên tĩnh lặng như không biết ngọn lửa chiến tranh khủng khiếp giữa Khấu Trọng và Lý Thế Dân đã lan tới thế giới thanh bình này.

Khấu Trọng lại nghĩ về một chuyện hoàn toàn khác, gã quay sang nói với Vương Huyền Thứ đang cưỡi ngựa ở bên cạnh:

- Lý Thế Dân muốn loại bỏ các chướng ngại trên sơn lộ phải mất khoảng hai ngày, sau đó lập lều dựng trại cũng mất bốn đến năm

ngày, vả lại hắn cần phải chặt một lượng lớn cây cối để đề phòng chúng ta dùng hỏa công. Vậy là quân ta sẽ có gần mười ngày để chỉnh đốn trận cước, chỉ không biết tình hình phía Trần công như thế nào?

Vương Huyền Thứ hào hứng trả lời:

- Thiên Thành hiệp nằm ở khu đất cao, phía trên là núi non hiểm trở, địa thế vô cùng lý tưởng, giữ vị trí chiến lược để có thể dễ dàng chặn địch. Tuyệt diệu nhất là từ ngoài trận địa nhìn vào sẽ không thể phát hiện được đằng sau còn có một lối đi bí mật xuyên qua dãy núi.

Ma Thường đứng bên cạnh hỏi:

- Trong doanh trại có nguồn nước hay không?

Vương Huyền Thứ vui vẻ đáp:

- Phía sau không chỉ có nước và cây cỏ, mà còn có cả nhựa cây tùng làm nhiên liệu. Về lương thực, những ngày qua binh lính tỏa ra săn bắn nên thu hoạch rất dồi dào, đủ dùng cho mười ngày. Khi địch nhân đến tấn công, chúng ta vẫn có thể theo con đường đó săn bắn và cho ngựa ăn cỏ. Chỉ cần giữ vững được trận địa sẽ không ngại vấn đề thiếu hụt lương thực.

Ma Thường và Vương Huyền Thứ kẻ hỏi người đáp, đều đưa ra những vấn đề chính yếu liên quan đến sự tồn vong của Thiếu Soái quân. Từ lập trại cố thủ, lương thảo và nhiên liệu, cho đến điều quan trọng nhất là nước uống, cái gọi là “phạp thủy vô thảo, vị chi thiên táo” (nếu không có nước không có cỏ thì như là ở trong lò lửa vậy, là đại kỵ phải tránh trong binh pháp) chính là đường cùng của binh gia. Cũng may đây là giai đoạn chuyển mùa thu đông nên chưa có tuyết, nếu không về mặt thức ăn cho ngựa sẽ khó lòng giải quyết.

Khấu Trọng trầm ngâm nói:

- Chúng ta sẽ phải chế tạo các thùng gỗ để dự trữ một lượng lớn nước uống trong doanh trại, khi cần có thể dùng chống lại hỏa công của Lý Thế Dân.

Vương Huyền Thứ mỉm cười đáp:

- Toàn nhờ vào diệu pháp cách sơn dẫn nước của Trần công, nối nhiều ống tre lớn đã được thông hai đầu, sau đó trực tiếp dẫn nước từ các con suối trong khe núi đến thẳng doanh trại, chúng ta không lo thiếu nước dùng.

Khấu Trọng và Ma Thường đồng thanh kêu tuyệt, Trần Lão Mưu càng ngày càng giống một Lỗ Diệu Tử thứ hai.

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn trời nói tiếp:

- Cần phải cố gắng dự trữ thật nhiều cỏ, nếu không một khi tuyết rơi ngựa sẽ không có gì bỏ bụng.

Những làn gió núi táp vào mặt gã đã mang theo hơi lạnh, báo trước một mùa đông buốt giá và khắc nghiệt.

Vương Huyền Thứ đáp:

- Việc này do Huyền Thứ phụ trách, Thiếu Soái cứ yên tâm.

Đoàn người vừa lên tới đỉnh một quả đồi. Do không bị rừng cây che mắt, tất cả lập tức nhìn thấy khu doanh trại dựng ở lưng chừng núi phía trước, mặt sau là vách núi thẳng tắp cao chót vót, phía Đông là một dãy núi Thiên Thành liên miên vô tận. Cây cối trong vòng nửa

dặm xung quanh doanh trại đều được phát quang, đây đó chỉ thấy những gốc cây trơ trụi, quang cảnh thật quái đản.

Khấu Trọng thăm lại chốn xưa, so sánh tâm trạng của quá khứ và hiện tại chỉ thấy kinh lịch đã thay đổi ngàn vạn lần, trong lòng không khỏi dấy lên trăm nỗi cảm khái.

Mọi người ghìm cương dừng lại quan sát hình thế xung quanh. Nghĩ đến một vài ngày tới từ nơi này nhìn về doanh trại sẽ là Lý Thế Dân, ai nấy đều cảm thấy cơ hội lúc này thật là hiếm có.

Ma Thường tựa như không dám tin vào mắt mình khi trông thấy quy mô rộng lớn của trận địa trên đỉnh núi, hắn trầm trồ thốt lên:

- Hóa ra là một tòa thổ thạch trại! Nhưng vì lẽ gì mà hình dáng lại cổ quái như vậy?

Vương Huyền Thứ mỉm cười hỏi:

- Phải chăng Ma tướng quân nhận thấy hình dáng sơn trại chả theo quy tắc nào? Nguyên lai là Trần công lợi dụng những cây to chắc ở đỉnh núi, chặt hết cành lá, chỉ giữ lại phần gốc dài hai trượng. Hơn trăm gốc cây không cành lá xung quanh đỉnh núi trở thành hệ thống cột đỡ cho khu trại. Vì phần rễ cây vẫn còn nguyên nên kết cấu rất chắc chắn, có thể chống được chiến xa xung kích, vừa tiện lợi lại tiết kiệm công phu đào đất dựng gỗ làm hầm hào xung quanh. Nhưng chính vì muốn tận dụng những cây cối sẵn có nên hình dạng sơn trại không khỏi có điểm quái đản.

Ma Thường tấm tắc khen:

- Quả là một ý tưởng tuyệt diệu phi thường, ta chẳng thế nghĩ ra cái gì hay ho hơn thế. Lấy gỗ cứng cây chắc làm kết cấu, dùng đá tảng

và đất khô biến cả doanh trại thành một tòa tiểu sơn thành cao hai trượng, sức phòng ngự được tăng lên rất nhiều. Trần công thật đáng khâm phục!

Thiếu Soái quân vẫn đang bận rộn đào hầm hào bên ngoài thổ mộc trại, đất bùn được vận chuyển đến đỉnh núi tạo thành một bức tường bao quanh.

Chỉ đám cây cối chi chít bên ngoài sơn trại chỉ còn là những gốc cây cao không đầy ba thước, Úc Nguyên Chân vui vẻ nói:

-Những phần cây còn chừa lại này càng khiến người ta tấm tắc khen tuyệt, chúng tạo thành những chướng ngại vật tự nhiên. Nếu Lý Thế Dân muốn thanh lý chúng, trước tiên phải hỏi qua cung thủ của chúng ta. Khi ta nghĩ đến lúc đối phương tấn công thì luôn phải vô cùng chú ý đến đám đầu cây thừa ra đó, không thể ngang nhiên tiến thẳng, nỗi uất ức mười mấy ngày nay đã lập tức tiêu hết.

Khấu Trọng cảm nhận được sự hân hoan phấn chấn của tướng sĩ quanh mình. Người người đều tán thưởng tòa sơn trại quy mô hoành tráng này, không những bởi đó sẽ là nơi an thân cố thủ của họ mà còn vì phía sau có đường rút bí mật, cung cấp cho họ sinh cơ vô hạn. Tất cả các vấn đề khó khăn như lương thảo, nước uống hay nhiên liệu đều được giải quyết dễ dàng. Toàn quân lại không bị hãm trong cục diện hoàn toàn bị động giơ mặt chịu đánh nữa, do đó sỹ khí dâng lên rất cao, càng thêm tin tưởng vào Khấu Trọng gã.

Vương Huyền Thứ nói:

- Nơi nghỉ ngơi được an bài trong hiệp đạo. Bởi vì doanh trướng đã bị mất khi đột vây, do đó Trần công mới dựng hơn trăm gian nhà tranh, so với lều trại lại có phần thoải mái và ấm áp hơn.

Khấu Trọng hét lớn:

- Tốt lắm! Chúng ta sẽ bằng vào sơn trại do Trần công nghĩ ra này chống lại đại quân đông gấp mười lần của Lý Thế Dân.

Mọi người ầm ầm hưởng ứng.

Đúng lúc đó một đội nhân mã do Bạt Dã Cương dẫn đầu từ cổng chính của sơn trại phi ra nghênh đón.

Khấu Trọng hú lên một tiếng quái dị, phát tiết hết nỗi ấm ức do phải nhẫn nhục chịu đựng sự chèn ép trong hơn mười ngày qua. Gã dẫn đầu đoàn người kéo lên trên núi, nhằm hướng sơn trại thẳng tiến.

o0o

Từ Tử Lăng tỉnh dậy sau giấc ngủ thật sâu, ôm đống chăn gối thơm tho mà nhớ lại cảnh chạy trốn gian khổ hơn mười ngày trước, mỗi khắc đều là trong nguy hiểm tìm thấy được sinh cơ, so với lúc này quả là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Đêm qua, bọn họ là những người cuối cùng nhập thành trước khi Ba Đông quận đóng cửa, khi vào đến cửa thành mới biết đây là địa bàn của người cha nuôi Đỗ Phục Uy.

Thấy hai gã không có binh khí tùy thân, hơn nữa bộ dạng lại như văn nhân nhã sỹ con nhà có tiền của, mấy tên lính Giang Hoài gác cổng liền nghĩ bụng sẽ vặt sạch hai con mòng béo này. Thế nên ngoài thuế nhập thành chúng còn đòi thêm ngân lượng.

Từ Tử Lăng không thể ngờ được là Hầu Hi Bạch lại kỳ kèo mặc cả chứ không đưa luôn tiền cho chúng. Sau một hồi bớt một thêm hai hắn mới làm giá xong với đám lính Giang Hoài, hoàn thành giao dịch

và tiến vào trong thành.

Sau đó Hầu Hi Bạch lên tiếng giải thích:

-Nếu ngươi chịu nộp tiền một cách dễ dàng, chúng sẽ nghĩ ngươi là một con mòng béo dễ làm thịt, hoặc là con nhà giàu sang không thèm để ý đến túi tiền của mình. Bất kể là thế nào thì những con quỷ hút máu đó cũng sẽ trăm phương ngàn kế để vặt sạch túi tiền của ngươi, thậm chí không từ thủ đoạn để giết người cướp của. Cho nên ta mới phải làm bộ cò kè mặc cả để khỏi chuốc lấy phiền não về sau, chứ chả phải bủn xỉn không muốn đưa ra ngân lượng.

Từ Tử Lăng hiện giờ đang nghỉ ở thượng phòng của Ba Giản lữ xá, khách sạn hào hoa nổi tiếng nhất trong thành. Hầu Hi Bạch không giống gã và Khấu Trọng, hắn rất chú trọng đến nơi ăn chốn ở. Từ Tử Lăng và Khấu Trọng lại càng không giống Hầu Hi Bạch ở chỗ hắn chỉ chịu ngủ ở những gian phòng tuyệt hảo nhất.

Tình hình hiện tại của Khấu Trọng như thế nào? Liệu bọn họ có còn gặp lại nhau hay không?

Đúng lúc này, Hầu Hi Bạch đẩy cửa tiến vào mỉm cười hỏi:

- Vừa mới dậy à? Đêm qua Tử Lăng ngủ ngon không? Ta thì trước cay đắng sau lại ngọt ngào. Đầu tiên là ác mộng rồi mới đến hảo mộng, gặp được Phi Huyên.

Từ Tử Lăng nhìn hắn vừa nói vừa ngồi xuống bên giường, đến khi nghe thấy hai tiếng “Phi Huyên” thì lòng đột nhiên rung động, đang chìm đắm trong suy tư và hồi ức lập tức bừng tỉnh, bộ dạng như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Hầu Hi Bạch thắc mắc luôn:

- Sao Tử Lăng lại ngập ngừng?

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn hắn hồi lâu, trong lòng dấy lên những cảm xúc khó tả, đoạn gã chậm rãi nói:

- Hi Bạch huynh từng nói với ta, rằng về sau sẽ chỉ dùng thái độ siêu nhiên để thưởng thức mỹ nhân trong thiên hạ. Đây là một sự thay đổi rất lớn, nhưng vì sao ngươi lại có sự thay đổi này? Ta vẫn luôn không hiểu, cho đến lúc này mới biết nguyên nhân trong đó thì ra là vì Phi Huyên, phải vậy không?

Hầu Hi Bạch ngạc nhiên đáp:

- Tử Lăng thật lợi hại, có thể nhìn thấu nội tâm của ta. Ài! Biết nói thế nào nhỉ? Lần đầu tiên gặp mặt Phi Huyên, tựa như ta thấy được bút tích thực sự của Triển Tử Kiền*, không thể tưởng được trên đời lại có người đẹp như vậy. Nàng khiến Hi Bạch này ngộ ra ý nghĩa thực sự của cái đẹp, đó là một cảnh giới tối cao vượt quá khả năng họa bút của ta. Kể từ khi nàng bước ra thế tục để bọn ta nhìn thấy, Hầu Hi Bạch đã không còn là Hầu Hi Bạch như trước nữa rồi.

Từ Tử Lăng kinh ngạc nhận xét:

- Mấy lời Hi Bạch huynh nói tựa hồ chứa đựng một loại tâm cảnh siêu nhiên chứ không dính dáng gì đến tình cảm nam nữ thế tục nữa.

Hai mắt Hầu Hi Bạch ngời lên những tia sáng kỳ dị, hắn chầm chậm nói:

- Trong thiên hạ e rằng chỉ có Tử Lăng mới hiểu lòng ta. Sở dĩ Hi Bạch này nguyện theo họa đạo chính là để theo đuổi cái chân thiện mỹ. Thế gian vốn không có gì hoàn hảo, thế nhưng ta vẫn muốn

chớp được cái hồn của vạn vật để ghi lại những khoảnh khắc động lòng người nhất, cũng như số một huyền ảo mà ngươi và Khấu Trọng vẫn luôn tìm kiếm.

Hắn dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Đã bao giờ ngươi suy nghĩ sâu xa về bản chất của cái đẹp chưa? Cái đẹp khiến con người ta xúc động nhất và cũng là thứ thần bí nhất, ta gọi nó là họa thiền. Tử Lăng đã từng nghĩ xem như thế nào thì mới gọi là đẹp chưa? Vì sao chúng ta cho rằng thứ này đẹp còn thứ kia thì xấu? Cái đẹp vốn chẳng có chuẩn mực, ta và ngươi thấy bầu trời đầy sao đẹp đến mê người nhưng rất nhiều kẻ lại không nghĩ như vậy. Cái đẹp cũng có vô hình và hữu hình, vẻ đẹp nội tâm là điều chỉ có thể cảm nhận. Sư Phi Huyên đẹp cả hình thức lẫn tâm hồn, đây chính là đỉnh điểm của cái đẹp, là một giá trị có thể khiến bất kỳ ai cũng cảm thấy thua kém, một vẻ đẹp thần thánh bất khả xâm phạm.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Ta chưa từng đào sâu suy nghĩ về bản chất không thể nắm bắt được của cái đẹp như ngươi. Có điều nghe ngươi phân tích như vậy, ta thực sự vui mừng vì đột nhiên được khai sáng. Tuy nhiên tiểu đệ chợt nghĩ đến mặt không công bằng của tạo hóa, vì sao lại có sự phân biệt đẹp xấu? Bất quá hiện thực này không ai có thể cải biến được.

Hầu Hi Bạch vẫn đắm chìm trong một cảm xúc nào đó, chỉ thấy hắn tiếp tục than thở:

- Đẹp và xấu căn bản là một loại vận mệnh không thể tránh khỏi. Từ lần đầu tiên gặp Phi Huyên, cuộc sống lông bông lang bang của ta trở nên phong phú hơn rất nhiều. Có cảm giác trời đất như đảo lộn,

ta hoàn toàn thay đổi thái độ với nữ nhân, những đam mê phàm tục được siêu thoát biến thành truy cầu họa đạo thuần tịnh.

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Trước khi gặp gỡ Phi Huyên, phải chăng Hi Bạch huynh cũng đã sớm mệt mỏi với những tháng ngày phong hoa tuyết nguyệt?

Hầu Hi Bạch gượng cười đáp:

- Tử Lăng quả là hiểu hết được lòng ta. Ngươi đã thấy cung cách sinh hoạt của ta ở Thành Đô rồi đấy. Ài! Tình cảm đương nhiên là một loại gánh nặng, nhưng lý do thực sự khiến ta không thể chịu nổi chính là khi phát giác ra điểm không hoàn mỹ của cái đẹp.

Hắn lại trầm ngâm rồi nói tiếp:

- Thanh Tuyền là một thiếu nữ không hề thua kém Phi Huyên, tuy nhiên hai nàng lại có sự khác biệt cơ bản. Cho dù xuất hiện lúc nào và ở nơi đâu, Phi Huyên đều khiến người ta nảy sinh một cảm giác thoát tục. Thanh Tuyền thì lại khác, bất kể là con người hay tiếng tiêu nổi tiếng thiên hạ của nàng đều như sẵn sàng hòa thành một thể với đất trời, không gì có thể phân tách. Bọn họ đều là đại biểu cho thiền cảnh chí mỹ vượt qua họa bút của ta. Lần đầu tiên nhìn thấy Thanh Tuyền, ta hận không mang theo giấy mực bên cạnh để có thể khắc họa nét sống động của nàng lên Mỹ Nhân phiến, thế nhưng khi ta nghe được tiếng tiêu của nàng thì lại không cách nào nắm được mặt động lòng người nhất của nàng nữa. Đó thực sự là thứ cảm xúc không bút mực nào có thể tả được.

Từ Tử Lăng nhớ tới những khoảnh khắc rung động lòng người trong mỗi lần gặp gỡ Thạch Thanh Tuyền, quả thực nàng và cảnh vật luôn như hòa làm một, gã than thở:

- Nói hay lắm, ngươi đã một lời diễn đạt hết cảm giác mà ta không sao gọi tên được.

Hầu Hi Bạch vui vẻ nói:

- Tạm thời không thảo luận về cái đẹp nữa. Tình hình nội thương của ngươi thế nào rồi?

Từ Tử Lăng nhăn nhó cười trả lời:

- Nhờ Thiên Ma chân khí của Loan Loan giải trừ tà độc, ta đã có chuyển biến lớn. Bất quá để hồi phục hoàn toàn thì vẫn mờ mịt lắm, cũng có thể ta sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội tiến sâu vào võ đạo.

Hầu Hi Bạch nhíu mày hỏi:

- Thực sự nghiêm trọng như vậy sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ma công độc địa tà ác của Dương Hư Ngạn thâm nhập đến tận căn nguyên của ta. Nhưng thực ra điều đó cũng chẳng phải quá tồi tệ, vận mệnh như thế nào thì cứ mặc nó tiến triển như thế thôi! Chúng ra đến tửu lâu nào đó dùng điểm tâm chứ?

Hầu Hi Bạch nói:

- Nổi tiếng nhất Ba Đông thành là Vọng Hoài lâu. Nơi đó nằm ở phía Bắc của thành, từ tầng ba cao nhất có thể nhìn ngắm cảnh đẹp của dòng Hoài Thủy ngoài thành.

Từ Tử Lăng tung chăn nhảy xuống giường, mỉm cười hỏi:

- Có tin tức gì về Khấu Trọng không?

Hầu Hi Bạch lắc đầu đáp:

- Chưa có tin gì hết! Chỉ biết quân Đường ở Tương Dương và vài thành phụ cận được điều động không ngừng, liên tục có chiến thuyền của thủy sư Đường thất đi qua Hoài Thủy. Chẳng rõ có phải Lý Thế Dân định động binh với Chung Ly hay không, tình thế vô cùng cấp bách.

Từ Tử Lăng đột nhiên dừng việc mặc quần áo, nét mặt lộ ra thần sắc khác lạ, miệng quát khẽ:

- Ra đi! Ta biết là Dương Hư Ngạn ngươi, mau ra đây!

Trong lòng Hầu Hi Bạch chấn động mãnh liệt, chuyện hắn lo sợ nhất rốt cuộc đã đến.

(

Chú giải:

* Triển Tử Kiền là họa sỹ đời Tùy, 581- 618, người ở Bột Hải, nay là huyện Dương Tín tỉnh Sơn Đông. Các bức họa nổi tiếng như “Pháp Hoa kinh biến” hay “Trường An xa mã nhân vật đồ” đều bị thất truyền, chỉ còn lại bản sao chép của bức “Du xuân đồ”.

Chương 671: Kỳ pháp khắc địch

“Vút!”

Mũi tên từ Thích Nhật cung lao đi trúng một thiết thuẫn cách xa ngàn bộ. Thiết thuẫn cứng rắn vỡ tan theo hình xoáy ốc, mảnh vụn bắn tung tóe đầy mặt đất. Hàng ngàn binh sĩ Thiếu Soái quân đứng xem xung quanh hoan hô ầm ỹ, hào khí ngút trời.

Sơn trại được bao bọc bởi hàng rào gỗ vô cùng rộng rãi, cả hai chiều ngang dọc đều dài hơn ba ngàn bộ, thừa rộng để biểu diễn mã cầu. Trước hiệp đạo có một tòa nhà hai tầng cất bằng loại gỗ chắc chắn, cửa ra vào hiệp đạo ở tầng dưới. Tòa nhà gỗ có chiều rộng mười trượng, chiều dài mười lăm trượng, kết cấu vô cùng kiên cố. Dù địch nhân xông được vào trong trại nhưng muốn tiến vào hiệp đạo cũng phải vượt qua cửa quan này. Do đó, đây là công trình có vai trò vô cùng quan trọng về mặt chiến lược.

Dọc theo tường trại, tám tòa tiễn tháp đang được dựng lên. Ngổn ngang dưới đất là các nguyên vật liệu như đất, đá, gỗ… để khi cần có thể dùng tu bổ những bộ phận bị phá hủy của tường trại và tiễn tháp. Mười gian phòng bằng gỗ cũng được cất lên dựa lưng vào núi, mỗi gian có thể cho phép hơn mười người nghỉ ngơi, cùng với tòa nhà chính bên cạnh tạo thành thế ỷ giốc.

Một hồ tròn đường kính hai trượng được đào giữa sơn trại, đáy và bờ kè bằng đá tảng và đất sét, hai ống tre rỗng ruột được dùng làm ống dẫn nước vào đầy hồ.

Sơn trại đã tẩy sạch cho Thiếu Soái quân vẻ bạc nhược vì bị truy đuổi như chó nhà có tang. Lúc này bọn họ chẳng những được nghỉ ngơi, mà còn xây dựng được công sự phòng ngự, càng quan trọng hơn là sau sơn trại có đường lui, công thủ đều tiện.

Tầng dưới của tòa nhà chính chứa đầy lương thực, thức ăn gia súc và nhiên liệu. Tầng một dùng làm nơi nghỉ ngơi, phía trên là sân thượng rộng có thể quan sát tình hình địch nhân từ xa. Vì mùa đông sắp đến nên kết cấu bằng gỗ không chỉ là yêu cầu chiến lược mà còn có thể giúp chiến sỹ tránh gió tuyết, đảm bảo sự tồn vong của sơn trại.

Bên trong hiệp đạo là nơi ngựa chiến và binh sỹ luân phiên nghỉ ngơi thoải mái, khiến cho họ có thể quên đi sự tàn khốc của chiến tranh ngay lúc hai bên giao phong.

Tiếp lấy một mũi tên khác cũng do Trần Lão Mưu dùng nguyên liệu tại chỗ chế thành, Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Là từ loại gỗ nào vót thành đây? Đã cứng cáp lại bền chắc, thật là một loại gỗ làm tên thượng đẳng.

Trần Lão Mưu thản nhiên trả lời với vẻ dương dương đắc ý thường thấy:

- Đó là tên làm bằng gỗ dành riêng cho Thiếu Soái sử dụng. Cũng chỉ có Thiếu Soái mới có thể khiến mũi tên làm từ vật liệu thô thiển này trở nên mạnh mẽ, hễ bắn là trúng như thế. Nếu là người khác bắn ra, chỉ sợ khó mà xuyên qua khôi giáp binh sỹ đối phương được.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Quân ta có đủ cung tên không?

Binh gia có câu “Quân khí ba mươi sáu loại, cung đứng đầu. Võ nghệ mười tám ban, bắn tên là đệ nhất”. Từ đó có thể thấy sự quan trọng của cung tên trong chiến tranh. Cho dù các thành trì có thể cho phép mang binh khí ra vào nhưng lại nghiêm cấm mang cung tên, chính là do cung tên có thể sát thương người từ xa. Lúc chiến tranh, cung tên càng là thứ thiết yếu, nếu quân lính của Khấu Trọng thiếu tên thì dù lũy cao tường dày cũng chả có nghĩa lý gì cả.

Trần Lão Mưu cười đáp:

- Thiếu Soái cứ yên tâm! Hơn mười ngày bị truy đuổi chúng ta đã bắn ra không ít tên đạn, nhưng số tên thu hồi được của địch lại càng nhiều hơn, đủ dùng cho mười ngày đêm liên tục. Tên gỗ ngoài việc dành cho Thiếu Soái sử dụng cũng có thể làm hỏa tiễn chống địch. Từ công thức trong thiên thư của Lỗ Diệu Tử, lão phu đã chế thành một chất dẫn lửa. Chỉ cần bọc ở đầu mũi tên rồi quét nhựa thông lên, bắn vào xe của địch nhân sẽ có thể dính như giòi bám vào xương, thiêu con bà nó một trận thống khoái.

Khấu Trọng cười lớn:

- Ha ha! Thiêu con bà nó một trận thống khoái! Lần này nếu chúng ta có thể thủ đến lúc lão Bạt đến cứu thì công lao Trần công cao nhất, không ai dám phủ nhận điểm này.

Bọn Bạt Dã Cương, Vương Huyền Thứ, Ma Thường và Úc Nguyên Chân đứng ở xung quanh không ngừng tán dương khiến Trần Lão Mưu vui sướng cười không ngậm nổi miệng.

Khấu Trọng ngẩng đầu quan sát lối vào hiệp đạo lởm chởm đá núi sau tòa nhà chính. Nhìn từ bên ngoài, cho dù ở gần sơn trại cũng không khám phá ra có đường xuyên núi. Gã chợt hỏi:

- Nếu ngươi là Lý Thế Dân, lúc đem quân đuổi đến đây, thấy chúng ta lập trại quay lưng vào núi thì sẽ nghĩ gì?

Ma Thường đáp:

- Thuộc hạ sẽ hoài nghi, ở nơi có vẻ không lương không cỏ này, Thiếu Soái có thể chịu được bao lâu?

Vương Huyền Thứ biến sắc nói:

- Đã có hoài nghi, đương nhiên sẽ phái người trèo núi trinh sát. Sườn núi tuy vô cùng cheo leo nhưng khó ngăn được cao thủ khinh công của đối phương.

Trần Lão Mưu nói:

- Lão phu và Bạt đại tướng quân từng thử leo lên đỉnh, thấy sườn núi cheo leo khắp chốn, nguy hiểm trùng trùng. Hơn nữa ở đó có những cây cổ thụ lâu năm, mây giăng khói toả, không thể nhìn thấy hiệp đạo phía dưới. Trừ phi bọn họ dám mạo hiểm trèo xuống, nếu không đừng hòng phát hiện được bí mật của chúng ta.

Mọi người nhìn sang phía Bạt Dã Cương. Hán tử cứng cỏi mang huyết thống Hồ nhân này rắn rỏi nói:

- Ta cũng chưa từng lên đến đỉnh cao nhất. Bởi vì dù khinh công có cao minh nhưng vẫn nguy hiểm phi thường. Hơn nữa hơi nước ở vách núi kết thành băng kiên cố chẳng thể đặt chân, nếu không cẩn thận sẽ thịt nát xương tan.

Khấu Trọng thở phào một hơi:

- Vậy ta có thể yên tâm với nỗi lo lớn nhất trong lòng. Bạt đại tướng quân không thể trèo lên thì địch nhân cũng không thể, tốt nhất là tuyết rơi thật nhiều, sơn trại này của chúng ta sẽ không còn sơ hở nào nữa!

Trần Lão Mưu cười nói:

- Mời Thiếu Soái về Soái phòng ở tầng một nghỉ ngơi! Bọn thuộc hạ phải bắt đầu làm con mẹ nó vài chục máy bắn đá. Dù không bằng máy bắn đá của Lạc Dương nhưng cũng đủ cho địch nhân thưởng thức.

Khấu Trọng phá lên cười:

- Làm con mẹ nó vài chục máy bắn đá, Trần công học ngôn ngữ thô thiển của ta từ khi nào vậy? Các huynh đệ theo ta, đây là lúc thích hợp để ngủ con bà nó một giấc ngon lành!

Dứt lời gã vừa cười vừa tiến đến tòa nhà chính, tiếng bước chân thể hiện niềm tin cực lớn, không còn bộ dạng khốn cùng như lúc bị Lý Thế Dân đuổi phải chạy Đông trốn Tây nữa.

o0o

Từ Tử Lăng nói khẽ:

- Ta cảm giác được chỉ có một mình hắn.

Hầu Hi Bạch lén lau mồ hôi lạnh. Nếu không phải sau khi thụ thương, cảm giác linh nhuệ của Từ Tử Lăng đại tăng thì với đòn đột kích bất ngờ của kẻ giỏi ám sát nhất như Dương Hư Ngạn, hậu quả thật khó mà tưởng tượng.

Gã có thể suy đoán Dương Hư Ngạn đã liên tục âm thầm bám theo bọn họ. May là tối qua hai gã là những người người nhập thành cuối cùng, Dương Hư Ngạn lại không muốn leo thành vì sợ đả thảo kinh xà, cho nên hắn đợi đến khi bình minh cửa thành mở mới đi vào, tìm hiểu bọn họ ở tại khách sạn này rồi mới toàn tâm tiến hành thủ đoạn quen thuộc của mình. Ai ngờ cảm giác của Từ Tử Lăng đã khiến Ảnh Tử Thích Khách với sở trường thiện nghệ nhất là che giấu hành tung cũng không cách nào lẩn trốn được.

Tiếng Dương Hư Ngạn tại nội viện vang lên:

- Thì ra Từ huynh đã hồi phục công lực, Hư Ngạn thật bất ngờ. Bất quá lần này tiểu đệ đến không phải nhằm vào Từ huynh mà là muốn cùng Hi Bạch giải quyết chút ân oán trong sư môn.

Hầu Hi Bạch và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đương nhiên hiểu Dương Hư Ngạn không đơn giản đến vì ân oán sư môn, thực chất là hắn muốn giải quyết từng người một.

Hai mắt Hầu Hi Bạch lộ thần sắc kiên quyết, đang muốn đáp trả thì Từ Tử Lăng đã cướp lời:

- Dương huynh sao không đợi chút để ta và Hi Bạch nói vài câu đã?

Dương Hư Ngạn cười đáp:

- Tại sao lại không chứ? Hai vị cứ nói chuyện, ta đến bờ ao xem cá giải sầu.

Hai gã cư trú tại thượng phòng trong hoa viên phía sau khách sạn Ba Đông. Nơi đây có kiến trúc tứ hợp viện, bốn phía có chái hiên, phòng ốc vây lấy nội viện. Bởi vì giá thuê đắt đỏ cho nên chỉ vài gian là có khách ở trọ. Bất quá cho dù đầy chật người cũng chả ai dám xen vào

những trận thanh toán cừu sát trên giang hồ trong thời loạn này.

Nội viện được thiết kế sang trọng, khắp nơi trồng đầy hoa cỏ cây cối, bố trí ao cá giả sơn, bốn phía là hành lang gấp khúc, cảnh trí khá đẹp.

Hầu Hi Bạch ngạc nhiên nhìn Từ Tử Lăng, vì sợ Dương Hư Ngạn nghe trộm nên hạ giọng hỏi:

- Tử Lăng có gì khẩn yếu muốn nói?

Từ Tử Lăng thong dong đáp:

- Hi Bạch phải chăng không kể sống chết, quyết ý tử chiến?

Hầu Hi Bạch đáp:

- Còn có cách nào khác đâu? Chỉ cần Tử Lăng đi vài bước, nhất định sẽ khiến tên hỗn đản đó biết nội thương của huynh chưa lành.

Từ Tử Lăng than thở:

- Nhưng Hi Bạch có nghĩ thế này không, huynh quyết ý tử chiến là vì không tự tin có thể đuổi cổ Dương Hư Ngạn?

Hầu Hi Bạch nhăn nhó cười đáp:

- Sự thật như thế, còn biết làm sao? Đối với ta mà nói, có thể cùng hắn lưỡng bại câu thương hoặc đồng quy vu tận thì thật lý tưởng.

Từ Tử Lăng nói thẳng tuột:

- Nếu huynh đem cách nghĩ kiểu này đi quyết chiến với Dương Hư

Ngạn thì sẽ tất bại chẳng sai.

Hầu Hi Bạch vẫn luôn tin tưởng trí tuệ của gã, vì thế trầm ngâm một lát rồi gật đầu đồng ý:

- Hiểu ý Tử Lăng rồi, ta sẽ cố tỉnh táo một chút, không biến mình thành mãng phu hữu dũng vô mưu đâu.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Như thế vẫn là không đủ. Trước tiên huynh cần dẹp đi nỗi sợ hãi Bất Tử ấn pháp cái đã. Phương pháp duy nhất là hồi phục tâm tính thoải mái cởi mở vốn có, coi võ đạo như họa đạo. Khi huynh tiến nhập cảnh giới họa thiền sẽ là lúc huynh đạt tới tột cùng của võ đạo.

Gã ngừng một lát rồi mỉm cười nói tiếp:

- Lão Dương đã cho rằng ta khôi phục đại bộ phận công lực, ta sẽ lợi dụng điểm này để hắn vất vả một phen, sau đó chúng ta sẽ đủng đỉnh đi ăn sáng.

Hầu Hi Bạch mở Mỹ Nhân phiến ra, hướng mặt có hình vẽ người đẹp về phía Từ Tử Lăng, miệng ha ha cười nói:

- Một đêm chuyện trò với quân tử còn hơn luyện công mười năm. Giờ ta sẽ đi đùa vui với Dương Hư Ngạn, mời Tử Lăng áp trận cho tiểu đệ.

Nhìn lưng Hầu Hi Bạch khuất sau khung cửa, Từ Tử Lăng vui vẻ mặc vào áo ngoài, sau đó đi qua cửa phòng tiến đến sảnh ở chỗ chái hiên. Ngó qua cửa sổ thấy Dương Hư Ngạn đang ở bờ ao cá xoay người lại, ánh mắt hắn trước tiên nhìn Hầu Hi Bạch từ từ đi tới, đoạn lại trông sang gã sau song cửa. Hai mắt xạ ra thần quang lấp lánh,

Dương Hư Ngạn mỉm cười hỏi:

- Từ huynh sẽ không nhúng tay vào chuyện nội bộ của hai sư huynh đệ chúng ra chứ?

Từ Tử Lăng sinh ra cảm giác kỳ diệu, hiểu được Dương Hư Ngạn không hề ngại uy hiếp của Hầu Hi Bạch, tùy thời hắn có thể thay đổi mục tiêu, phá cửa sổ mà vào, toàn lực đánh đến gã. Còn Dương Hư Ngạn thực sự cũng có suy nghĩ này cho nên vừa cười nói vừa ngầm vận công, toan tính đẩy gã vào hiểm cảnh.

Từ Tử Lăng hướng về phía Dương Hư Ngạn với một vẻ mặt cười cợt cao thâm khó dò, đột nhiên tiến lên trước một bước tiếp cận cửa sổ, tay bắt Liên Hoa ấn pháp, giọng nói hờ hững như thường:

- Thì ra Dương huynh có hứng thú chơi đùa với tiểu đệ một lúc. Đừng nên khách khí!

Hầu Hi Bạch nhanh chóng tiến lên trước cách Dương Hư Ngạn mười bước, vừa đi vừa chỉ Dương Hư Ngạn, miệng ha ha cười nói:

- Tử Lăng không nên tranh tiên, hắn là của ta!

Dương Hư Ngạn rút kiếm đánh “xoảng” một tiếng rồi thủ thế, ánh mắt vẫn nhìn về phía Từ Tử Lăng, vẻ mặt lộ ra thần sắc kinh nghi bất định.

Nếu Từ Tử Lăng thực sự đã hồi phục công lực, khi Hư Ngạn hắn và Hầu Hi Bạch giao phong, gã ở bên cạnh ra tay đánh lén thì dù hắn có dung hòa được hết ma công siêu phàm của Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh và Bất Tử ấn pháp cũng vẫn chỉ có kết cục ôm hận tại đương trường mà thôi. Khả năng này nhất thời khiến hắn không dám liều lĩnh.

Hầu Hi Bạch cũng là muốn tiến mà không thể, vì trong khoảnh khắc gã đứng trước kiếm phong của Dương Hư Ngạn, không khí vốn lưu động xung quanh tựa như đông cứng lại thành một tảng đá vô hình nặng vạn cân, đè ép khiến gã khó có thể nhúc nhích. Nếu gã không vận công kháng cự chỉ sợ đã thổ huyết thụ thương rồi. Ma công của họ Dương quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Từ Tử Lăng chắp tay sau lưng chậm rãi đi ra khỏi sảnh. Gã sải bước qua thềm ra ngoài ngoại viện rộng rãi, đến gần bên Hầu Hi Bạch nhưng chân vẫn chưa dừng lại. Bằng vào tinh thần tu dưỡng hơn hẳn người thường, gã hoàn toàn quên đi nội thương, tiến đến hành lang trung tâm nội viện bên cạnh hai đối thủ, cất tiếng cười lớn và nói:

- Mấy lời của Hư Ngạn huynh tựa hồ thiếu cân nhắc. Trước tiên không nói huynh bị trục xuất khỏi môn phái nên chả còn quan hệ gì với Hi Bạch, quan trọng hơn là giữa chúng ta chẳng phải giang hồ cừu sát, những gì mà quy củ giang hồ đều không thể lấy ra để ước thúc. Ngày ấy khi huynh đả thương tiểu đệ, xin hỏi liệu có nghĩ đến quy củ giang hồ không?

Hai mắt ngùn ngụt sát cơ, Dương Hư Ngạn hung hãn quát:

- Đã là như vậy, Từ Tử Lăng người vì sao còn chưa nhảy vào động thủ, phải chăng nội thương còn chưa khỏi hẳn?

Tinh thần Từ Tử Lăng chấn động, biết rằng Dương Hư Ngạn hoàn toàn không khám phá ra hư thực của mình. Vẻ mặt hung thần ác sát nhưng trong lòng sợ hãi, chiến lược của hắn đã suy yếu rất nhiều. Từ Tử Lăng nói điềm nhiên như không:

- Vậy tiểu đệ sẽ không khách khí nữa!

Dương Hư Ngạn hừ một tiếng lạnh lùng, tư thế không thay đổi bắn về phía sau, mũi kiếm hóa thành vô số điểm sáng loang loáng mang theo những luồng xoáy nhỏ, có điều đó không phải tấn công mà là để bảo vệ bản thân hắn.

Linh giác huyền diệu của Từ Tử Lăng khai triển toàn diện. Gã không quan tâm đến tình trạng phân bố chân khí của Dương Hư Ngạn, thứ gã dò xét chính là tinh thần đối phương mạnh yếu thế nào, mục tiêu ra sao, cũng chính là số một ẩn hình trong ma công của Dương Hư Ngạn. Gã biết chiêu này của Dương Hư Ngạn chẳng những muốn dò xét hư thực của gã, xem gã có thể nhảy vào động thủ hay không, mà trong đó còn bố trí cạm bẫy hòng dẫn dụ Hầu Hi Bạch tấn công. Kiếm khí trông tựa như phân bố đồng đều tại đương trường kia thực chất ẩn chứa sự giết chóc của Hắc Thủ ma công, những mong một chiêu khiến Hầu Hi Bạch bị thương nặng rồi sau đó thong dong đối phó Từ Tử Lăng.

Ảnh Tử kiếm là hư, Hắc Thủ ma công là thật.

Dưới sự dẫn động của chân khí, Hầu Hi Bạch lao theo như hình với bóng, chiếc quạt trên tay giống như bút vẽ tuyệt diệu thiên hạ của hắn, giữa không trung vạch ra những đường nét sung mãn của bút pháp tấn công tuyệt đẹp. Mỹ Nhân phiến bám theo những điểm sáng đầy trời của đối phương tìm kiếm chân chủ, liên tiếp điểm tới mũi Ảnh Tử kiếm của Dương Hư Ngạn, thâm sâu như đạo lý từ thư đạo nhập võ đạo.

Từ Tử Lăng duỗi tay phải phóng ra một chỉ đẩy lùi Dương Hư Ngạn về khoảng không phía trên ao cá, đơn thuần lấy tinh thần lực khóa chặt đại địch đáng sợ này, gã hét:

- Đánh huyệt Trung Phủ!

Đại huyệt Trung Phủ nằm ở vị trí trước ngực, gần xương đòn, huyệt đầu tiên của Phế kinh. Phổi lấy dưỡng khí, ngực mở rộng đến đây, là nơi giao nhau của Thủ Thái Âm Phế kinh và Túc Thái Âm Tỳ kinh, cũng là chỗ trọng yếu trong sự vận hành Hắc Thủ ma công của Dương Hư Ngạn. Bị Từ Tử Lăng phát giác chỗ vi diệu và lên tiếng chỉ dẫn Hầu Hi Bạch, Dương Hư Ngạn lập tức bỏ tấn công, biến chiêu bay ngược về phía sau.

Nếu đổi là người khác nói, đối mặt với đám kiếm mang kiếm khí đầy trời như thế, Hầu Hi Bạch khẳng định sẽ có chút do dự. Tuy nhiên vì hắn luôn tin phục Từ Tử Lăng, cũng hiểu được linh cảm của Từ Tử Lăng đã vượt qua võ công thế tục, thế nên chỉ cười dài một tiếng, Mỹ Nhân phiến "xoạt" một tiếng mở ra quét tới Dương Hư Ngạn. Bên trong thế công ẩn chứa biến hóa, tựa như muốn đánh Ảnh Tử kiếm, sự thật là có thể tùy lúc biến chiêu nhanh chóng điểm vào huyệt Trung Phủ của đối phương.

Hai mắt Dương Hư Ngạn chớp lên vẻ kinh hãi không thể che giấu, rõ ràng vì bị Từ Tử Lăng khám phá ra hư thực.

"Bùng!"

Kiếm ảnh đầy trời tiêu tan, bàn tay Dương Hư Ngạn còn chưa kịp biến thành ma thủ đen kịt đã phải chính diện giao phong với Mỹ Nhân phiến mở rộng hết cỡ.

Hổ khẩu Dương Hư Ngạn chấn động mạnh. Lộ rõ vẻ thất thế, hắn tăng tốc lui nhanh về phía bờ kia ao cá.

Hầu Hi Bạch thi triển bản lĩnh toàn thân lăng không truy kích, không để cho đối phương có cơ hội đoạt lại thượng phong. Gã theo sát Dương Hư Ngạn, triển khai một trận cận chiến vô cùng kịch liệt, kiếm

qua phiến lại, âm thanh vang lên không dứt.

“Bối Trung… Chương Môn… Thiên Hội… Hậu Khê… Tiền Cốc…”

Huyệt nối huyệt được Từ Tử Lăng hô lên. Hầu Hi Bạch lúc này đã mười phần tin tưởng, không để ý kiếm thế đối phương ra sao, chỉ theo hướng dẫn của Từ Tử Lăng và trí năng của mình mà mãnh công cuồng kích vào mục tiêu, mỗi lần đều khiến Dương Hư Ngạn chân tay luống cuống, không cách gì xoay chuyển tình thế.

Từ lúc bị Từ Tử Lăng nói ra điểm yếu cho đến giờ, Dương Hư Ngạn luôn ở thế hạ phong, không sao phát huy được toàn lực. Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch lúc này đối với Hắc Thủ ma công đã hiểu thêm một bước, biết rằng đối phương không thể tùy ý thi triển mà cần có trình tự vận khí sử kình. Chỉ cần có thể đi trước một bước đánh vào các huyệt vị trọng yếu, Hắc Thủ ma công sẽ không thể triển khai toàn diện. Bởi vậy có thể thấy Hắc Thủ ma công của Dương Hư Ngạn vẫn chưa đạt tới cảnh giới viên mãn.

Từ Tử Lăng thong dong tiến tới ao cá, gần đó là hai bóng người vẫn loang loáng qua lại, nhanh đến mức mắt thường không thể nhìn rõ. Sự thật là vì công lực gã suy giảm nên cũng không thể thấy chiêu số của họ, nhưng tinh thần lực của gã lại có thể khóa chặt hành tung của Dương Hư Ngạn, hơn thế nữa còn tìm ra điểm yếu nhất của hắn.

Không ai có thể hiểu về Bất Tử Ấn Pháp mà Dương Hư Ngạn học từ Thạch Chi Hiên như Từ Tử Lăng. Dương Hư Ngạn vẫn còn một khoảng cách so với Thạch Chi Hiên. Hắn mới chỉ ở giai đoạn Ấn pháp nguyên thủy, còn chưa thành công việc dung nhập với Ảnh Tử kiếm pháp, phải dùng Hắc Thủ ma công từ Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Tri Kinh để phối hợp. Có điều dưới sự chỉ dẫn của Từ Tử Lăng, Hầu Hi Bạch đã áp chế khiến hắn không sao thi triển được Hắc Thủ Ma công, cũng giống như phá đi Bất Tử Ấn Pháp của hắn vậy.

“Bùng! Bùng! Bùng!”

Ba tiếng nổ liên tiếp vang lên như dây căng bắn vào mặt trống, chấn động không gian rộng lớn trong nội viện, tình huống vô cùng nguy hiểm ác liệt.

Trong lòng Hầu Hi Bạch biết vì Từ Tử Lăng tiếp cận mà Dương Hư Ngạn sinh ra tâm lý bị uy hiếp không gì sánh bằng, hắn đang kinh sợ và muốn rút lui. Tuy vậy gã càng không dám lơi lỏng, xuất ra toàn thân công phu, gặp chiêu phá chiêu, hung hãn tấn công hòng đẩy Dương Hư Ngạn vào tử địa.

Phiến chiêu của gã tuy chiêu nào cũng đầy sát ý nhưng vẫn tràn ngập vẻ mỹ miều tiêu sái, trong lúc khẩn cấp kịch liệt lại ẩn chứa một loại ý vị nhàn nhã siêu nhiêu, giống như đang vẽ tranh mỹ nhân, cử chỉ phóng khoáng mà không mất đi vẻ tinh tế, thật đã đạt được tiêu chí của họa đạo. Rơi vào thế hạ phong, bất kể Dương Hư Ngạn phản kích thế nào cũng đều bị chiết phiến của gã tùy ý phá vỡ.

Từ Tử Lăng miễn cưỡng đề khí tiếp cận cuộc chiến, vừa vặn có mặt ở ví trí yếu nhất trong kình khí của Dương Hư Ngạn, cũng là chỗ có thể uy hiếp hắn tốt nhất.

Dương Hư Ngạn thoáng rung động vì phải chịu ảnh hưởng này, miệng rít lên một tiếng rồi vội vã lui lại phía sau.

Hầu Hi Bạch tranh tiên tiến lên, thiết phiến xuất ra như gió xoắn lấy Ảnh Tử kiếm rồi nhanh chóng điểm vào giữa ngực hắn.

Dương Hư Ngạn nhờ có Huyễn Ma thân pháp mà kịp dịch chuyển sang ngang, lấy bả vai chịu một phiến, thân hình bay vút ra xa, miệng phun ra một ngụm máu rồi hét lớn:

- Ngày sau gặp lại, chuyện hôm nay Dương Hư Ngạn ta tuyệt sẽ không quên đâu!

Trong chớp mắt hắn đã biến mất phía sau chái hiên.

Hầu Hi Bạch cũng vừa tiếp đất. Hai gã đưa mắt nhìn nhau, cùng nhận ra người kia đang thầm kêu may mắn, những vết máu lốm đốm trên mặt cỏ kia của Dương Hư Ngạn quả là không dễ mà có được.

(

Chương 672: Gặp lại cố nhân

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch cao hứng cuốc bộ tham quan trên đại nhai xuyên suốt hai cửa Nam Bắc. Rất nhiều người tò mò chú ý, các tiểu cô nương thì tựa cửa len lén nhìn theo.

Giống như đại bộ phận các thành trì khác, khách bộ hành thuộc phái nữ ở nơi này nhiều hơn nam giới, đây là hậu quả tất yếu của việc một số lượng lớn nam nhân đã bị gọi nhập ngũ. Quận Ba Đông do không thực sự nằm ở tiền tuyến, tuy về kinh tế chiếm một vị trí trọng yếu, nhưng vị cha hờ Đỗ Phục Uy của hai gã vì phải ứng phó hai thế lực lớn uy hiếp là Phụ Công Hựu và Tiêu Tiễn nên đã tập trung chủ lực ở Lịch Dương, bằng vào sự tiện lợi của dòng Trường Giang để chi trì cho các thành trấn trên bờ sông, tiện lợi trong việc ứng phó bất kỳ địch nhân nào đến gây hấn. Vì vậy quận Ba Đông không hề có trọng binh, dân chúng an cư trong cảnh thanh bình, đúng là một nơi phồn hoa hưng thịnh.

Hầu Hi Bạch cười nói:

- May là chúng ta vô tình đến được thành trì của cha hờ ngươi. Nếu đây là một tòa thành do Đường thất quản lý, khẳng định tối qua Dương Hư Ngạn đã dẫn binh lính đến gây sự bắt bớ, chỉ nghĩ đến cảnh bị cầm tù thôi cũng thấy lạnh cả người rồi. Vận mệnh thăng trầm đúng là chỉ cách nhau một sợi tơ.

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Thật thà mà nói, trận này Dương Hư Ngạn thua rất oan uổng. Thắng lợi hay thất bại cứ như chơi bạc vậy, may rủi quyết định phần

nhiều.

Hầu Hi Bạch vui vẻ nói:

- Nhưng tục ngữ có câu “Thành công không phải hoàn toàn nhờ may mắn”. Nếu như không có Tinh Thần đại pháp tuyệt diệu của Tử Lăng, đề tỉnh kẻ ngồi trên đống của mà không biết như ta, Dương Hư Ngạn làm sao mà bại một cách hồ đồ như vậy?

Từ Tử Lăng tròn mắt trả lời:

- Không ngờ Hi Bạch lại là người khiêm tốn như vậy! Mọi tài tử đều thường tạo cho người khác một ấn tượng lúc nào cũng cao cao tại thượng, mà Hi Bạch ngươi thì nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng là một tài tử.

Hầu Hi Bạch bật cười:

- Tài tử? Hắc! Cho dù là tài tử đi nữa, nhưng trước một tài tử như Từ Tử Lăng ngươi, ai dám không khiêm tốn chứ? Thực sự là ta càng ngày càng bội phục ngươi, lại càng thấy vui hơn khi ngươi gọi là là Hi Bạch chứ không khách khách khí khí Hi Bạch huynh Hi Bạch hiếc gì nữa. Ở điểm này, Khấu Trọng không giống ngươi, gã vừa quen bất kỳ kẻ nào đã có thể lập tức thân mật, ngươi thì luôn thận trọng giữ khoảng cách với người khác.

Từ Tử Lăng cười nhăn nhó:

- Để cho Hi Bạch ấm ức đầy bụng như vậy, tiểu đệ thấy có lỗi quá, xin Hi Bạch đại nhân rộng lượng tha thứ cho. Lúc nãy là ta thuận miệng gọi ra, hết sức tự nhiên. Hi Bạch vì bảo vệ cho ta mà không tiếc hy sinh tính mạng, mọi người đối xử chân thành với nhau nên mới tự nhiên được như vậy.

Hầu Hi Bạch cười lớn, tay vỗ vai Từ Tử Lăng, miệng vui vẻ nói:

- Tất cả đã qua rồi, nhìn về phía trước mới là chuyện mà người thông minh nên làm. Nếu Tử Lăng hồi phục công lực, nói không chừng trói nửa người lại vẫn có thể đùa giỡn Dương Hư Ngạn trên lòng bàn tay.

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Ngươi quá lạc quan rồi! Trước tiên, nếu ta và hắn giao thủ sẽ mất đi ưu thế tỉnh táo của kẻ đứng ngoài cuộc. Thứ nữa là Dương Hư Ngạn sẽ rút ra bài học sau thất bại cay đắng vừa rồi, nghĩ cách khắc phục sơ hở. Một khi đạt tới cảnh giới tùy tâm sở dục, hắn sẽ trở thành một Thạch Chi Hiên khác. Một ngày hắn chưa chết thì thủy chung vẫn là mối họa trong gan ruột của chúng ta.

Hầu Hi Bạch đột nhiên hạ giọng:

- Nhìn coi! Ba Đông thành không ngờ cũng có mỹ nữ với khí chất tuyệt thế như vậy.

Từ Tử Lăng theo ánh mắt của hắn nhìn về phố đối diện, thấy một người con gái ăn vận giản dị nhưng vẫn toát lên được cái đẹp tuyệt mỹ của cơ thể. Nàng đi vào con phố ngang nên gã chỉ thấy bóng lưng chứ không kịp nhìn gương mặt.

Quay sang Từ Tử Lăng, Hầu Hi Bạch ngạc nhiên nói:

- Ánh mắt của Tử Lăng sao lại cổ quái như vậy, không phải thấy sắc động tâm đó chứ? Như thế này không giống ngươi chút nào.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Ta cảm thấy dáng dấp của nàng rất quen mắt, giống như đã từng gặp ở đâu đó và để lại ấn tượng ghi tâm khắc cốt vậy.

Hầu Hi Bạch nói:

- Có thể khẳng định là nàng không phải bất kỳ mỹ nữ nào mà ta đã biết. Ta có khả năng đặc biệt trong việc quan sát nữ nhân, thậm chí nếu nàng ấy dịch dung cải trang vẫn không qua được mắt ta.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Nàng tuyệt không phải địch nhân, bởi vì nàng cho ta một ấn tượng rất nhân từ.

Hầu Hi Bạch xốc tay áo cười nói:

- Tới rồi, quả nhiên không hổ thịnh danh Ba Đông đệ nhất lâu. Chỉ bề ngoài của Vọng Hoài lâu cũng đủ khiến người ta chấn động tinh thần.

Mình hổ của Từ Tử Lăng bỗng run lên tựa như chợt nhận ra chuyện gì.

Hầu Hi Bạch kéo Từ Tử Lăng qua một bên để tránh cản trở khách nhân đi vào đại môn của Vọng Nguyệt lâu, đoạn hắn hỏi:

- Phải chăng Tử Lăng đã nhận ra nữ tử giống như từng quen biết vừa rồi là ai?

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Không, ta nhớ tới một chuyện khác. Ta đã luôn không hiểu được, ngày đó vì trúng Ngọc Thạch Câu Phần của Chúc Ngọc Nghiên mà ta

bị hôn mê. Hôm sau tỉnh lại thì Phi Huyên đã bỏ ta mà đi, việc này giống như một cái gai ở trong tim, làm ta luôn nhức nhối, thầm nghĩ nàng nên đợi ta tỉnh lại, đợi ta hồi phục để có thể tự bảo vệ rồi đi cũng chưa muộn. Đến giờ phút này ta mới đột nhiên tỉnh ngộ, đó chính là cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh. Khi ta thụ thương không thể trông cậy vào võ công mới chính thức hiểu được Kiếm Tâm Thông Minh là gì, cũng bằng cái này mà có thể trợ giúp Hi Bạch đánh lui Dương Hư Ngạn.

Hầu Hi Bạch tán dương:

- Nguyên lai Tử Lăng đang nghĩ về một chuyện khác, hoàn toàn không liên quan tới những chuyện hiện tại, cơ mà cũng rất cuốn hút người khác. Thạch sư phụ chả bao giờ dám đến Từ Hàng Tĩnh Trai khiêu chiến Phạm Thanh Huệ chính là vì cố kỵ cảnh giới kiếm đạo cao nhất Kiếm Tâm Thông Minh trong Từ Hàng kiếm điển. Sự thật là Tử Lăng luôn có khí chất thông linh ẩn tàng, chỉ là không có cơ hội phát huy thôi. Nếu ngươi hồi phục công lực như cũ thì việc thụ thương trong trận này thực ra lại là hảo sự tạo nên biến chuyển cực lớn.

Từ Tử Lăng nhăn nhó cười đáp:

- Hoàn toàn hồi phục hay không ta chẳng quan tâm. Vọng Hoài lâu này thật không tầm thường, chỉ cần nhìn bốn cột gỗ chạm trổ công phu đỡ lầu gác ba tầng đã khiến người ta trầm trồ khen ngợi. Chúng ta lên trên ngắm cảnh sông Hoài chứ?

Hầu Hi Bạch ha ha cười lớn rồi nói:

- Mời Tử Lăng!

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Hi Bạch chớ khách khí!

Nói rồi bắt chéo hai tay sau lưng bước lên lầu.

Lầu Vọng Hoài nằm ở phía Bắc thành, thiết kế độc đáo, tầng dưới cùng khác biệt với các lầu gác khác, muốn lên phải đi qua một cầu thang gỗ mười bậc. Cả tòa lầu đều do kết cấu gỗ trụ kiên cố tạo thành, chắc chắn và đẹp đẽ, lại không làm mất đi vẻ đẹp tự nhiên.

Tận cùng của thang gỗ là quầy chưởng quỹ của tửu lâu, đi qua đó sẽ đến hơn ba mươi chiếc bàn lớn được bày biện ở lầu một. Quá nửa chỗ này đã đầy khách, nhìn qua thì thấy đại bộ phận là thương khách vãng lai, các món điểm tâm thơm phức bốc khói nghi ngút đều do các nữ tử trẻ tuổi bưng đến phục vụ, bày biện khác lạ đặc sắc. Ở phía bên phải là cầu thang gỗ đi lên lầu hai.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn quanh, thấy người chưởng quỹ trẻ tuổi đang tính tiền cho khách uống trà. Có thể vì gã và Hầu Hi Bạch khí độ bất phàm nên hắn nhìn về phía hai người, ánh mắt bắt gặp Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng ngây người nói:

- Không ngờ lại là Hàn huynh!

Thân hình gã chưởng quỹ chợt run lên, sắc mặt đờ đẫn và tái mét như người chết.

Từ Tử Lăng lập tức hối hận không sao tả xiết. Người này chính là Hàn Trạch Nam, gã gặp một lần khi đi cùng thuyền từ Tam Hạp lúc rời khỏi Ba Thục. Khi đó Hàn Trạch Nam đang cùng hiền thê là Tiểu Thường và ái nhi là Tiểu Kiệt trốn chạy sự truy sát của Âm Quý phái

thì gặp Từ Tử Lăng trượng nghĩa ra tay, đánh lui Ác Tăng Pháp Nạn và Diễm Ni Thường Chân. Sau đó Hàn Trạch Nam và vợ con như chim sợ tên đã vội vã rời thuyền cao chạy xa bay khiến gã không cách nào biết được quan hệ giữa bọn họ và Âm Quý phái.

Gã hối hận chính vì quên mất mình quen biết Hàn Trạch Nam trong thân phận Cung Thần Xuân, hơn nữa một tiếng gọi “Hàn huynh” đã vạch trần thân phận ẩn tàng lánh đời của Hàn Trạch Nam. Khó trách sắc mặt Hàn Trạch Nam lại trở nên khó coi như vậy. Đồng thời Từ Tử Lăng chợt nhớ ra, hình ảnh quen thuộc xinh đẹp vừa thấy chính là Tiểu Thường, thê tử của họ Hàn.

Hầu Hi Bạch ở phía sau ngạc nhiên hỏi:

- Tử Lăng gặp người quen cũ à?

Từ Tử Lăng lúng túng đáp:

- Không, ta nhận lầm người!

Nói rồi kéo Hầu Hi Bạch theo cầu thang lên tầng trên.

Đi đến chỗ rẽ ở tầng trên, Từ Tử Lăng chán nản dừng lại than:

- Ta phải quay lại nói cho rõ ràng. Hi Bạch lên lầu ba kiếm một bàn trống trước đi, được không?

Hầu Hi Bạch lắc đầu đáp:

- Ta mang trách nhiệm trọng đại, sao có thể để ngươi một mình được, đi cùng nhau nhé?

Hai gã quay đầu xuống thang, khi xuống đến tầng dưới thì không ngờ

chẳng thấy tăm hơi Hàn Trạch Nam đâu, vị trí của hắn đã có người khác đã thay vào làm việc.

Trong lòng Từ Tử Lăng biết là không ổn, nếu họ Hàn lại quyết định đào tẩu để tránh đại họa thì tội của mình vô cùng lớn. Gã vội nói:

- Mau đuổi theo!

Hai người vội bước xuống thì vừa vặn thấy bóng lưng của Hàn Trạch Nam đi vào con phố ngang đối diện.

Hàn Trạch Nam tâm sự trùng trùng vội vã bước đi trong ngõ ngang không người, bỗng dưng mắt hoa lên, phía trước đã có một người tiến lại. Hắn sợ hãi lùi liền ba bước, sắc mặt tái mét.

Người chặn đường chính là Hầu Hi Bạch. Gã đi trước Từ Tử Lăng một bước, vái chào rồi cười nói:

- Xin Hàn huynh thứ cho Hi Bạch vô lễ, vì bằng hữu của ta muốn giải thích cùng Hàn huynh hiểu lầm vừa rồi, huynh không cần phải hoảng sợ.

Hàn Trạch Nam hoang mang không biết ra làm sao, đoạn ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ có phải là Đa Tình công tử Hầu Hi Bạch không?

Hầu Hi Bạch vui vẻ đáp:

- Đúng là tại hạ! Chẳng ngờ Hàn huynh không hiểu võ công mà cũng biết chuyện trên giang hồ, bằng hữu của ta đến rồi kìa!

Hàn Trạch Nam lại lộ ra vẻ nghi ngờ sợ sệt, quay đầu nhìn lại phía

sau thì thấy Từ Tử Lăng trong diện mạo Cung Thần Xuân tiến tới. Gương mặt lập tức thoải mái hẳn ra, hắn vội kêu lên:

- Ân công!

Từ Tử Lăng cởi bỏ mặt nạ, đi đến bên cạnh Hàn Trạch Nam, giọng nói đầy áy náy:

- Là sơ suất của ta khiến Hàn huynh phải kinh sợ. Tôn phu nhân và lệnh lang khỏe không?

Hàn Trạch Nam vẫn tròn mắt ngây ngốc, vì sự biến hóa này mà như lạc mất hồn phách. Mất một lúc hắn mới hồi phục lại, thở ra một hơi rồi nói:

- Không ngờ thế gian lại có loại mặt nạ tinh xảo dường ấy, tiện nội và tiểu nhi đều khỏe. Gia đình tại hạ vẫn chưa có cơ hội cảm tạ đại ân đại đức của ân công, mỗi khi nhớ tới trong lòng lại cảm thấy day dứt.

Từ Tử Lăng vỗ vào vai hắn và nói:

- Bất tất phải nói vậy. Hàn huynh cứ coi như hôm nay không có chuyện gì xảy ra, ta và Hi Bạch quay lại ăn điểm tâm, còn huynh cứ tiếp tục công việc đang làm, giữa chúng ta không hề có quan hệ gì cả.

Dứt lời gã cười lớn rồi kéo Hầu Hi Bạch bước đi.

Hàn Trạch Nam ở phía sau kêu lên:

- Xin ân công cho biết đại danh!

Từ Tử Lăng đáp:

- Tiểu đệ là Từ Tử Lăng. Hàn huynh yên tâm, chúng ta sẽ nhất quyết không nói đến bí mật Hàn huynh ẩn cư ở nơi này đâu.

o0o

Hai gã an tọa ở một chiếc bàn nhìn ra cửa sổ, ánh mắt hướng ra ngoài tường thành phía Bắc nhìn về vùng đất hoang Lâm Hải và dòng Hoài Thủy xa xa.

Hầu Hi Bạch than thở:

- Nếu cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh của Phi Huyên khiến nàng có thông linh thần lực biết trước tương lai thì sẽ khiến ta sinh ra liên tưởng bất an. Hy vọng là tiên pháp của nàng vẫn có giới hạn, không thể nhìn thấu tương lai khó lường khó đoán.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta hiểu ưu tư của Hi Bạch, là ngươi đang lo lắng cho Khấu Trọng.

Hầu Hi Bạch quay sang nhìn gã rồi cười nói:

- Nói chuyện với Tử Lăng có thể tiết kiệm rất nhiều công phu. Ta không hề lo lắng vô căn cứ, vấn đề là Kiếm Tâm Thông Minh của Phi Huyên đạt tới loại cảnh giới nào. Phải chăng nàng chọn Lý Thế Dân làm chân mệnh thiên tử vì biết trước sự thực sẽ như thế? Nếu đúng như vậy thì Khấu Trọng nguy mất.

Từ Tử Lăng nghiêm giọng trả lời:

- Năng lực dự đoán của nàng chưa chắc đã hoàn toàn linh nghiệm. Ít nhất là trong việc nàng chọn ta làm Sơn Môn hộ pháp, ta đã phụ lòng

mong đợi của nàng.

Hầu Hi Bạch ngạc nhiên thốt:

- Sơn Môn hộ pháp?

Từ Tử Lăng giải thích một lượt rồi nói:

- Sự việc phát triển theo chiều hướng trái ngược với ý muốn của Phi Huyên, hơn nữa chính ta cũng không có khả năng quay lại hoặc thay đổi, thay vào đó cứ ngày càng đối lập với nàng.

Trong khi Hầu Hi Bạch đang nghiền ngẫm những lời của gã thì Hàn Trạch Nam xuất hiện ở cầu thang rồi đi về chỗ bọn họ. Cả hai dù không hiểu tại sao họ Hàn lại không sợ để lộ thân phận nhưng vì lịch sự cũng vội mời hắn ngồi xuống.

Hàn Trạch Nam lộ ra thần sắc kiên quyết, nghiêm mặt nói:

- Tiểu đệ vừa mới quay về nhà cùng tiện nội thương lượng, hy vọng có thể giúp hai vị chút sức lực, trừ hại cho nhân thế.

Nhớ tới chuyện Âm Quý phái, Từ Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Hàn huynh nghĩa hiệp không màng đến sự an toàn của bản thân khiến người ta phải bội phục. Bất quá Âm Quý phái vì phái chủ đã chết nên nội bộ phân tranh, chia năm xẻ bảy, tạm thời không đủ sức gây họa. Hàn huynh có thể yên tâm ở đây an cư lạc nghiệp.

Hàn Trạch Nam lắc đầu:

- Tiểu đệ nói trừ hại cho thế gian không phải ám chỉ Âm Quý phái mà là nhằm vào việc buôn bán phụ nữ và kinh doanh sòng bạc, làm ăn

mờ ám bất chấp tất cả những việc thương thiên hại lý của cả nhà tên Hương Quý.

Hai gã cùng động dung, đều có cảm giác như việc đã đến đường cùng lại tìm ra lối thoát

Hàn Trạch Nam tiếp tục nói:

- Nếu ân công không phải Từ Tử Lăng, tại hạ và tiện nội tuyệt không dám sinh ra ý nghĩ ấy. Ân công và Thiếu Soái đều là những người mà Hương gia cố kỵ và kinh sợ nhất.

Hầu Hi Bạch hận nhất việc Hương gia coi nữ nhân như hàng hóa, vì thế hào hứng hỏi:

- Hàn huynh làm sao hiểu được chuyện của Hương gia?

Hàn Trạch Nam lộ vẻ xấu hổ, miễn cưỡng hạ giọng đáp:

- Nhân vì trước khi rời bỏ Hương gia, tiểu đệ là người quản lý sổ sách thu chi cho chúng.

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch vui mừng quá sự trông đợi, thầm nghĩ lần này mọi thứ đều đến mà không phải tốn chút công phu. Hàn Trạch Nam chiếm vị trí quan trọng như vậy trong Hương gia, điều đó sẽ giúp bọn họ nắm rõ được hư thực những việc làm mờ ám của nhà họ Hương, có thể một lần trừ khử bọn chúng.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Vì sao ngày đó truy sát Hàn huynh lại là người của Âm Quý phái?

Hàn Trạch Nam than thở:

- Chuyện này rất dài. Tiện nội Bạch Tiểu Thường xuất thân Âm Quý phái, cũng là người được Âm Quý phái chỉ định đến thực hiện các giao dịch với Hương gia. Lưỡng phái lục đạo của Thánh môn phần lớn có quan hệ mật thiết với Hương gia. Hương gia muốn có sự ủng hộ của họ về mặt vũ lực và chính trị, mà các hệ phái trong Thánh môn lại dựa vào sự cung cấp tài lực của Hương gia, từ đó hình thành một mối quan hệ đôi bên cùng có lợi. Hương gia cũng là tai mắt của Thánh môn, giúp các chi phái trong Thánh môn thu thập tin tức tình báo mọi nơi.

Hắn ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Chính dưới tình huống ấy, thỉnh thoảng Tiểu Thường và tiểu đệ gặp nhau, lâu ngày nảy sinh tình cảm. Đến khi Tiểu Thường mang thai phạm phải đại kỵ của Âm Quý phái thì cả hai chỉ còn cách bỏ trốn đến Ba Thục ẩn náu. Sau vài năm sinh sống yên ổn, cuối cùng cũng bị phát hiện hành tung, đành phải vội vàng lên thuyền lẩn trốn, rồi sau đó mới gặp được ân công.

Hầu Hi Bạch hỏi:

- Vì sao Hàn huynh làm việc cho Hương gia? Sao lại ngồi lên được chức vị trọng yếu như vậy?

Hàn Trạch Nam giải thích tường tận:

- Tiểu đệ từ nhỏ đã theo tiên phụ làm việc cho Hương gia. Sau khi tiên phụ qua đời, trách nhiệm tự nhiên dồn lên đôi vai tiểu đệ. Trên danh nghĩa, việc sổ sách là do anh của Hương Quý là Hương Phú lo liệu, nhưng Hương Phú trầm mê tửu sắc nên thực tế công việc đều do tiểu đệ xử lý, Hương Phú chỉ hỏi han lấy lệ. Tiểu đệ cũng đọc sách thánh hiền nên biết mình đang giúp kẻ ác làm điều tồi bại,

nhưng vì sợ Hương gia quyền uy bạo ngược, lại e dính líu đến người nhà nên chỉ đành nhắm mắt mà nghe lệnh. Về sau cha mẹ đều theo nhau tạ thế, lại gặp được Tiểu Thường vốn đã sớm có dị tâm với Âm Quý phái nên mới dẫn đến hành động bỏ trốn.

Từ Tử Lăng chợt hỏi:

- Sào huyệt của Hương Quý ở chỗ nào?

Hàn Trạch Nam đáp:

- Trong thời gian Dương Quảng đến Giang Đô rồi bị giết, tiểu đệ từng theo Hương Quý đi làm ăn vài lần, tổng đàn cuối cùng nằm ở Lạc Dương. Bất quá trước khi tại hạ và Tiểu Thường trốn đến Ba Thục, Hương Quý đang có kế hoạch đến Trường An mở mang địa bàn.

Hầu Hi Bạch trầm ngâm nói:

- Hàn huynh đừng trách tại hạ tra hỏi cặn kẽ. Vì Âm Quý phái khống chế đệ tử trong phái rất nghiêm, làm thế nào mà Hàn huynh và phu nhân có cơ hội để gặp gỡ riêng tư?

Hàn Trạch Nam thản nhiên đáp:

- Tiểu Thường không những phụ trách việc giao dịch giữa hai bên, trước khi hôn quân bị giết, nàng còn phụ trách việc huấn luyện thị nữ các nơi tống nhập Hoàng cung cho Hương Quý. Những thị nữ này đều do Hương gia bất chấp thủ đoạn thu thập từ các nơi về.

Trong lòng máy động, Từ Tử Lăng hỏi:

- Chúng ta có thể nói vài câu với phu nhân không?

o0o

Nhà Hàn Trạch Nam nằm ở phía Đông Bắc thành Ba Đông, là loại nhà ba gian thông thường, cách bài trí đơn giản. Có lẽ phu thê bọn họ không dám khoa trương cho nên mới an phận với cuộc sống giản đơn như bao người bình thường khác.

Sau vài câu khách khí, Từ Tử Lăng hỏi Bạch Tiểu Thường về những chuyện huấn luyên cung nữ ngày trước, sau đó lại hỏi chuyện Âm Tiểu Kỷ.

Ngọc dung xinh đẹp tuyệt trần của Bạch Tiểu Thường lộ ra thần sắc suy tư, sau một lát mới nói:

- Thiếp thân nhớ rồi! Đó ta là một cô bé có tính cách quật cường, hai mắt tràn đầy thù hận. Trong cung nghiêm cấm các nữ hài dùng tên gốc, nhưng mỗi khi được bọn ta gọi theo tên mới, cô bé đều nhắc lại rằng tên mình là Âm Tiểu Kỷ. Về sau bị muội tử của Hương Quý là Hương Hoa nhẫn tâm trừng phạt, nó mới không dám tự xưng là Âm Tiểu Kỷ, nhưng từ đó cũng không nói chuyện nữa.

Từ Tử Lăng ngồi nghe mà vừa mừng vừa lo. Mừng vì trải qua bao phong ba bão táp cuối cùng cũng gặp được người biết được tin tức của Tiểu Kỷ, lo vì tính cách nàng ta ương ngạnh như vậy, nhiều khả năng đã bị Hương gia tâm ngoan thủ lạt đối phó.

Cảm nhận được tâm sự của Từ Tử Lăng, Bạch Tiểu Thường vui vẻ nói:

- Ân công không cần phải lo lắng. Tiếp sau đó phát sinh biến cố Giang Đô, vài trăm bé gái bị quản thúc đã nhân sự hỗn loạn trong cuộc binh biến của Vũ Văn Hóa Cập mà bỏ trốn. Hương Quý vì chẳng tự lo được lấy thân nên không rảnh để chú ý đến bọn họ.

Từ Tử Lăng nghe vậy chỉ biết trợn mắt há mồm. Nhớ lại năm đó cùng Khấu Trọng trốn khỏi Giang Đô, trong tình cảnh chạy trốn binh hoảng mã loạn, vận mệnh một tiểu nữ hài thật khó mà dự đoán, mà các đầu mối để truy tìm Âm Tiểu Kỳ đến giờ hoàn toàn đoạn tuyệt, giữa biển người mênh mông biết làm sao mà tìm.

Hàn Trạch Nam chân thành hỏi:

- Phu phụ nhà tại hạ có thể làm gì để đối phó với chuyện buôn thịt bán người đây?

Từ Tử Lăng thu nhiếp tâm thần đáp:

- Chúng ta sẽ liên lạc với một người tên là Lôi Cửu Chỉ, vị đó sẽ gặp và thảo luận với Hàn huynh. Lôi huynh vẫn luôn tìm trăm phương ngàn kế để đối phó với Hương gia nên sẽ an bài tất cả cho Hàn huynh, đảm bảo an toàn cho gia đình huynh, hai người cứ an tâm. Còn có một chuyện nữa, đó là huynh không cần phải gọi ta là ân công đâu.

Hầu Hi Bạch cười nói:

- Tử Lăng đúng là một dạng nhân sĩ nghĩa hiệp thi ân không trông đợi báo đáp. Việc liên lạc với Lôi lão ca cứ giao cho ta phụ trách, Tử Lăng có thể an tâm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Thần sắc Hàn Trạch Nam và Bạch Tiểu Thường lộ vẻ nghi hoặc.

Từ Tử Lăng bình thản nói:

- Ta bị kẻ thù đả thương nên cần phải tìm chỗ liệu thương, chốc nữa sẽ phải rời đi, Hàn huynh và phu nhân cứ sinh hoạt như bình thường.

Đợi khi Lôi đại ca của ta đến gặp hai vị, huynh ấy sẽ có an bài ổn thỏa.

Chương 673: Nhân quả huyền diệu

Trong soái trướng tại lầu chính sơn trại, Khấu Trọng làm một giấc tới tận hoàng hôn mới bị Vương Huyền Thứ đánh thức dậy.

Vương Huyền Thứ nói với thần sắc cổ quái:

- Có một tên trộm chíp hôi trạc tuổi Huyền Thứ cầu kiến Thiếu Soái.

Lồm cồm ngồi dậy mặc quần áo, Khấu Trọng ngơ ngác thắc mắc:

- Trộm chíp hôi? Trộm già đời ta mới biết nhiều, Tử Lăng là một trong số đó, trộm chíp hôi ta chả biết ai. Hắn từ đâu đến đây? Tìm ta có việc gì?

Giúp gã mặc chiếc áo bào da dê đã kinh qua biết bao kiếp nạn do Sở Sở may cho, Vương Huyền Thứ trả lời:

- Hắn tự xưng là ngày đêm không nghỉ đi từ Tương Dương đến, muốn bẩm báo chuyện quan trọng có quan hệ đến sự tồn vong của Thiếu Soái, và hắn một mực là cứ báo rằng có tên trộm chíp hôi ở Tương Dương đến, như thế Thiếu Soái sẽ biết hắn là ai.

Khấu Trọng lẩm nhẩm hai lần câu “trộm chíp hôi ở Tương Dương” rồi lắc đầu nói:

- Chả có ấn tượng gì! Hắn ở đâu rồi?

Vương Huyền Thứ đáp:

- Ở trên sân thượng! Thằng lỏi này rất cổ quái, không chịu để ai trong bọn thuộc hạ khám xét người hắn. Bạt đại tướng quân thấy hắn mày thanh mắt sáng, không giống người xấu cho nên cũng dễ dãi với hắn, nhưng xin Thiếu Soái hãy cẩn thận một chút.

Khấu Trọng bật cười khanh khách:

- Nếu tên trộm già đời như ta mà bị đứa nhóc ăn cắp vặt cho vào tròng thì khác nào chuột nhắt cắn đuôi mèo già, thuyền lật trong cống rãnh.

Vương Huyền Thứ trầm giọng:

- Hắn theo khe núi bí mật ở lối vào Nam lộ mà đến.

Khấu Trọng chấn động thốt lên:

- Cái gì?

Vương Huyền Thứ nhắc lại một lần nữa.

Sắc mặt Khấu Trọng liên tục thay đổi, cuối cùng lắc đầu nhăn nhó cười rồi chạy khỏi Soái phòng. Ở bên ngoài, đám thuộc hạ mệt mỏi đang nằm ngủ la liệt, tiếng ngáy như sấm hòa quyện vào nhau tựa như một cuộc đại hợp tấu.

Khấu Trọng và Vương Huyền Thứ leo cầu thang lên sân thượng. Theo chỉ đạo của Trần Lão Mưu, vài chục công binh đã dùng dây kéo gỗ lớn từ mặt đất lên để xây thêm một tòa vọng lâu cao đến ba trượng trên sân thượng, trở thành điểm cao nhất của sơn trại.

Bốn người lính trong nhóm Phi Vân vệ đang bồi tiếp một thiếu niên

chừng mười sáu mười bảy tuổi, tên này thì đang nghiêm cẩn ngồi chờ Khấu Trọng trong một góc. Trong sơn trại đèn đuốc rừng rực, so với ánh tịch dương bên ngoài còn có phần sáng sủa hơn.

Thoáng thấy Khấu Trọng, thiếu niên đó nhảy dựng lên, giang rộng tay la lớn:

- Thiếu Soái! Là tiểu nhân đây!

Nếu không có Phi Vân vệ hai bên giữ chặt lấy vai, hắn nhất định vì hưng phấn quá độ mà chạy lại.

Khấu Trọng định thần nhìn kỹ, nét mặt như ôn lại hồi ức bỏ quên đã lâu, đoạn cười dài:

- Ta còn tưởng là ai, hóa ra đúng là lão bằng hữu, buông hắn ra.

Phi Vân vệ theo lời buông tay, gã thiếu niên chạy thẳng đến trước mặt Khấu Trọng, miệng la lớn thị uy:

- Đã nói Thiếu Soái nhất định sẽ biết ta là ai mà! Ngày đó ở Tương Dương ta thật có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, muốn trộm túi tiền của Thiếu Soái, bị ngài túm được nhưng chẳng những không đánh ta một trận mà còn cho ta một đĩnh hoàng kim. Thiếu Soái không những là anh hùng thiên hạ vô địch mà còn là hảo hán đại nhân đại nghĩa. Chưa có ngày nào ta quên đại ân đại đức của Thiếu Soái.

Nói đến đoạn hưng phấn, khuôn mặt thanh tú trắng như tuyết lại ửng hai đám mây hồng, vừa nói vừa thở dốc, khiến người ta có cảm giác quái lạ.

Khấu Trọng cười nói với Vương Huyền Thứ:

- Những lời vị tiểu huynh đệ này nói đều là sự thật. Năm đó ta theo Thương Tú Tuần đến Cảnh Lăng, dọc đường trên phố ở Tương Dương gặp vị tiểu huynh đệ này, tiếp theo lại gặp lão Bạt và đồ đệ của Khúc Ngạo.

Vương Huyền Thứ thần sắc nghiêm trọng hỏi:

- Vị huynh đệ này quý tính đại danh là chi, làm sao biết chúng ta lập trại ở đây?

Gã thiếu niên nói:

- Người người đều gọi ta là Tiểu Hạc Nhi. Ôi! Ta...

Thấy ánh mắt Khấu Trọng đang nhìn khắp người mình như dò xét, lại tựa như có phát hiện gì, tức thời khuôn mặt hắn đỏ bừng đến tận mang tai.

Khấu Trọng chìa bàn tay to lớn ra rồi mỉm cười nói:

- Đến đây, chúng ta sang bên này nói chuyện.

Tiểu Hạc Nhi không chút do dự, giơ bàn tay với những ngón nhỏ trắng thon dài để Khấu Trọng nắm lấy.

Khấu Trọng nhìn Vương Huyền Thứ ra hiệu rồi dắt Tiểu Hạc Nhi đi đến chỗ tường bao đối diện với khu sơn dã. Gã cười nói:

- Ngươi đến khiến chúng ta tự nhiên cảnh giác, Lý Thế Dân phải chăng đã biết bí mật của Thiên Thành hiệp?

Tiểu Hạc Nhi tán thưởng từ tận đáy lòng:

- Thiếu Soái thật anh minh thần vũ, trí tuệ hơn người. Quân giữ Tương Dương cùng các thành trì phụ cận đang dốc toàn lực kéo tới, tổng cộng lên đến một vạn năm ngàn người, do Khuất Đột Thông làm chủ soái, thẳng tiến đến Nam lộ của Thiên Thành hiệp.

Khấu Trọng thầm trách mình quá sơ suất. Dù là đường bí mật nhưng đã có người đặt tên cho nó thì tất nhiên những người ở quanh đây phải biết chốn danh thắng này. Lý Thế Dân thấy gã lui đến đây, đương nhiên đã hiểu mục đích của gã là Thiên Thành hiệp, lập tức ra lệnh cho Khuất Đột Thông theo thủy đạo đến Tương Dương triệu tập quân địa phương đến chặn đương lui của gã. Nếu đường ra Nam lộ bị chẹn lại, gã sẽ không có cách nào hội họp với viện binh của Bạt Phong Hàn, như thế vận mệnh toàn quân sẽ ô hô ai tai. Mật báo của Tiểu Hạc Nhi khiến Khấu Trọng như rơi từ trên mây xuống đất, trán ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Tiểu Hạc Nhi tiếp tục nói:

- Hàng ngày người Tương Dương đều bàn tán sôi nổi về việc Thiếu Soái thủ Lạc Dương chống lại quân Đường, tiểu nhân vô cùng lo lắng cho Thiếu Soái nên không ngừng nghe ngóng tin tức, cuối cùng biết Thiếu Soái đột vây thành công mới thấy nhẹ cả người. Bốn ngày trước Khuất Đột Thông đến Tương Dương, sau đó điều động quân đội, tiểu nhân biết chắc là có chuyện nên đợi đến khi biết mục đích của hắn là Thiên Thành hiệp, tiểu nhân mới đoán là nhất định Thiếu Soái ở đây. Thật là khó tin, tiểu nhân từng nhiều lần đi qua Thiên Thành hiệp đến Tương Dương, không ngờ chỉ một thời gian ngắn đã biến thành bộ dạng như thế này.

Khấu Trọng nhíu mày hỏi:

- Khuất Đột Thông không phải lần đầu tiên ra chiến trường, sao lại tiết lộ mục đích hành quân nhỉ?

Tiểu Hạc Nhi nhanh nhảu đáp:

- Nói đến mật thám, Tương Dương sợ không mấy người có bản sự như tiểu nhân. Ở Tương Dương có một tỳ tướng quân Đường rất đáng ghét, đã keo kiệt lại thích ba hoa bốc phét. Các cô nương ở Yêu Nguyệt lâu chẳng có ai ưa hắn ta. Cũng là hắn ta khi say xỉn tiết lộ hết tin tức, còn nói lần này Thiếu Soái sẽ gặp kiếp nạn khó tránh. Tiểu nhân không tin những lời hắn ba hoa, Thiếu Soái sẽ không thể chết vì ngài là người tốt nhất trên thế gian!

Bỏ tay hắn ra, Khấu Trọng cười nói:

- Nguyên là trong thanh lâu có tai mắt của ngươi. Trước khi ngươi đi, Đường quân đã xuất phát chưa?

Tiểu Hạc Nhi đáp:

- Tiểu nhân lên đường trước bọn chúng một đêm, lại đi không ngừng nghỉ qua lối tắt đường núi, vốn đã mệt muốn chết, nhưng giờ thấy Thiếu Soái không hiểu sao mệt nhọc tiêu tan hết, tinh thần giờ có thể đánh chết mãnh hổ.

Khấu Trọng trầm ngâm nói:

- Theo như ngươi phỏng đoán, đại quân Khuất Đột Thông không quản ngày đêm đi đến đây thì khi nào đến lối ra ở Nam lộ?

Tiểu Hạc Nhi thấy Khấu Trọng khiêm tốn hỏi han với vẻ lo âu liền suy nghĩ một hồi rồi đáp:

- Có lẽ hoàng hôn ngày mai sẽ đến nơi.

Khấu Trọng cười ha ha:

- Tiểu Hạc Nhi ngươi có biết câu đó có thể là yếu tố quan trọng quyết định thành bại của cuộc chiến giữa ta và Lý Thế Dân không? Ngươi tuy nói là không mệt nhưng ta thấy ngươi rũ ra rồi, sao không đến Soái phòng của ta đánh một giấc ngon lành? Ngươi không nên chen chúc thành một khối với đám huynh đệ của ta ở đại trướng.

Khuôn mặt tuấn tú thoáng ửng hồng, Tiểu Hạc Nhi cúi đầu cảm tạ nói:

- Thiếu Soái nhìn thấu Tiểu Hạc Nhi rồi!

Khấu Trọng huơ tay xoa đầu hắn, đoạn vui vẻ nói:

- Cùng là người trong nghề, yếu quyết đầu tiên của ăn trộm là nhìn người, nếu nam hay nữ mà cũng không phân biệt được thì hành sự sao nổi.

Lộ ra vẻ thẹn thùng của nữ nhân, Tiểu Hạc Nhi nhẹ nhàng nói:

- Tiểu nhân có thể gọi ngài là Khấu đại ca được không? Tiểu nhân luôn hy vọng mình có một vị đại ca. Ngày đó ở Tương Dương, thấy ngài đánh vỡ thuẫn bài của Trường Thúc Mưu, thật uy võ biết bao, Tiểu Hạc Nhi mới biết người trượng nghĩa cho mình một đĩnh vàng chính là Khấu Trọng danh chấn thiên hạ.

Tâm thần Khấu Trọng đang suy tính làm sao ứng phó với nguy cơ sắp đến nên chỉ thuận miệng đáp:

- Từ hôm nay ta là đại ca, ngươi là tiểu muội. Tiểu muội có người thân không?

Thần sắc Tiểu Hạc Nhi buồn bã, hai mắt đỏ hoe, giọng nói khản đặc:

- Qua đời hết rồi!

Khấu Trọng chợt thấy thương cảm, đưa tay xoa đầu an ủi nàng ta, đoạn gọi thủ hạ đến đưa Tiểu Hạc Nhi vào Soái phòng của gã nghỉ ngơi.

Vương Huyền Thứ thần sắc nghiêm trọng đến bên cạnh gã. Khấu Trọng hạ giọng nói:

- Gọi Nguyên Chân và Bạt Dã Cương, chúng ta cần họp khẩn cấp. Lập tức mời Trần công đến!

o0o

Từ Tử Lăng ngồi ở đuôi thuyền, hai chân thả thõng xuống nước, ánh mắt chăm chú nhìn những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước do thuyền tạo ra. Tuy nhiên tinh thần gã lại bay bổng ở tận nơi ẩn cư trong núi của Thạch Thanh Tuyền. Nếu như mọi việc thuận lợi, sớm mai gã sẽ có thể gặp được nàng.

Gã đang bị một niềm trông chờ và khát vọng tình ái chưa từng có chi phối. Vào thời tranh bá loạn thế, lãnh khốc vô tình, thắng làm vua thua làm giặc, đầy rẫy trí trá và cừu hận như thế này, chỉ có căn nhà yên bình của Thạch Thanh Tuyền mới là chốn đào nguyên lánh đời của gã. Nhưng chuyện thành bại của Khấu Trọng lại giống như mọc rễ trong lòng gã, khiến gã hiểu được ước vọng về một cuộc sống hạnh phúc vẫn còn một khoảng cách chưa thể với tới. Gã có thể nào bỏ mặc người huynh đệ từ nhỏ đã sống chết có nhau, huống chi cuộc chiến giữa Khấu Trọng và Lý Thế Dân thực tế đã biến thành việc đấu tranh giữa bọn gã với Ma môn và người Đột Quyết.

Hầu Hi Bạch đang lái chiếc thuyền buồm dài độ hai trượng. Tiếng cười của hắn vang lên:

- Thật sảng khoái! Chiếc thuyền buồm nhỏ này mua mất bốn đĩnh hoàng kim, tuy so với bình thường đắt gấp bốn lần nhưng cũng thật đáng giá.

Không rời mắt khỏi dòng sông, Từ Tử Lăng nhẹ nhàng nói:

- Một trong những hậu quả chiến tranh chính là mọi thứ trở nên đắt đỏ, làm cho gánh nặng của thường dân tăng lên hàng trăm lần, khổ cực không sao tả xiết. Chiến tranh chỉ là cơ hội tốt cho một bộ phận nhỏ, nhưng trước khi thiên hạ thống nhất, không thể nào biết được ai là kẻ thu được lợi, ai là người chịu hại.

Hầu Hi Bạch than thở:

- Ta biết Tử Lăng lo lắng cho Khấu Trọng. Bất quá đối với huynh mà nói, việc cấp thiết trước mắt là để mọi thứ sang một bên, chuyên tâm trị liệu nội thương. Sau khi khỏi hẳn, Tử Lăng lại có thể Đông Sơn phục khởi, khôi phục mọi thứ.

Từ Tử Lăng cười nhăn nhó:

- Khôi phục mọi thứ? Tình hình vẫn chưa đến mức nghiêm trọng như thế, ít nhất Khấu Trọng vẫn chưa bước vào vết xe đổ của Tây Sở Bá Vương. Ta không chỉ lo cho gã mà còn lo cho từng người của Thiếu Soái quân, điều đó khiến ta cảm thấy khó có thể tự thoát khỏi vòng xoáy của cuộc tranh bá thiên hạ này. Nhưng Hy Bạch không phải lo cho ta, vì ta vẫn thấy lạc quan đối với Khấu Trọng.

Hầu Hi Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Tử Lăng không giống với kiểu người trời sinh lạc quan, vì sao chỉ trong chuyện này lại thế?

Từ Tử Lăng ngước mắt lên nhìn bầu trời đêm rồi đáp:

- Tống Khuyết sẽ không ngồi nhìn Lý Thế Dân nghiền nát Khấu Trọng đâu. Với tình thế hiện nay, liệu huynh có thể tìm ra người ngang tay với bộ đôi Tống Khuyết và Khấu Trọng không? Điều đó là không thể. Ý nghĩ này khiến ta rất đau khổ. Rốt cuộc Lý Thế Dân cũng là một người đáng kính trọng.

Hầu Hi Bạch trầm mặc hồi lâu rồi hạ giọng hỏi:

- Huynh bảo Phi Huyên liệu có lần thứ hai xuất sơn để giúp Lý Thế Dân đối phó chúng ta không?

Từ Tử Lăng chán nản đáp:

- Đó sẽ là chuyện ta không muốn thấy nhất.

Hầu Hi Bạch nói:

- Nhưng chắc Phi Huyên sẽ không ngồi nhìn Lý Thế Dân bị đánh bại. Vấn đề là dù sao nàng cũng không thể ra chiến trường động đao thương, chỉ huy chiến tranh càng không phải là sở trường của nàng.

Từ Tử Lăng cười gượng:

- Lòng tiên khó dò, phàm nhân chúng ta tốn công đoán mò làm chi.

Hầu Hi Bạch đáp:

- Đương nhiên là nói mò nhưng đâu phải không có cơ sở. Ta đoán

nếu Phi Huyên giáng phàm một lần nữa thì người mà nàng muốn tìm nhất sẽ là Tử Lăng.

Từ Tử Lăng lộ vẻ đầu hàng rồi nói:

- Tống Khuyết dẫn quân lên phía Bắc, tình thế lại không phải do Khấu Trọng thao túng. Cho dù Khấu Trọng bằng lòng rút lui thì cũng tuyệt không thể thay đổi tâm nguyện thiêng liêng chấn hưng Hán tộc của Tống Khuyết, cũng giống như Thạch sư phụ của huynh lấy việc trùng hưng Thánh môn làm nhiệm vụ của mình, trong thiên hạ không ai có thể thay đổi được. Hơn nữa, ở một chừng mực nào đó, cuộc đấu tranh giữa Lý phiệt và Khấu Trọng thực ra đang đẩy lùi ngày Lý Thế Dân bị cha anh mưu hại ra vô thời hạn, đó là chuyện tốt chứ không phải xấu.

Hầu Hi Bạch thở dài:

- Nghe huynh nói khiến ta cảm thấy hồ đồ. Tử Lăng sao không ngủ ngon một giấc, khi mở mắt thì thuyền đã cập bến rồi!

Từ Tử Lăng lại nghĩ đến Thạch Thanh Tuyền, trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng, thế rồi gã cũng ngả người để chợp mắt.

o0o

Trong tầng trệt ở tòa nhà chính, Khấu Trọng, Úc Nguyên Chân, Ma Thường, Vương Huyền Thứ, Bạt Dã Cương và Trần Lão Mưu cử hành hội nghị quân sự lần thứ nhất sau khi hoàn thành sơn trại. Sáu người ngồi trên những chiếc ghế làm bằng thân cây, vây quanh chiếc bàn chữ nhật làm bằng ống tre sơ sài nhưng chắc chắn. Bốn phía chồng chất lương thảo, gỗ và đá, không khí khẩn trương cấp bách như cơn mưa núi sắp ập đến.

Sau khi Khấu Trọng đem tin tức Tiểu Hạc Nhi cấp báo nói ra, mọi người không ai không biến sắc, đều cảm nhận sâu sắc rằng toàn bộ ưu thế trước đây đã mất, họ đã tự hãm sâu vào tuyệt địa.

Vẫn với thần thái thong dong, Khấu Trọng nói:

- Lý Thế Dân phái Khuất Đột Thông đến Tương Dương đã là chuyện bốn, năm ngày trước. Khi đó Lý Thế Dân vẫn còn chôn chân ở ngoài Ẩn Đàm sơn, không biết đích đến của chúng ta là Thiên Thành hiệp. Vậy mà y lại giống như có thể tiên tri, phái xuất Khuất Đột Thông đến Tương Dương huy động quân đội chẹn đường lui của chúng ta, điều này gợi ý chúng ta cái gì nhỉ?

Mọi người nhìn nhau, đều không hiểu Khấu Trọng nói “gợi ý” là nghĩa làm sao.

Khấu Trọng khẽ than thở:

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Sơ suất của ta là xem thường Lý Thế Dân, cơ trí cũng có khi sai lầm, may mà có Tiểu Hạc Nhi từ Tương Dương đến báo nguy, cuối cùng khiến ta tỉnh ngộ. Ài! Lý Thế Dân không hổ với thịnh danh, nắm rõ yếu chỉ “địa thế” của binh gia. Ta có thể khẳng định tiểu tử này giữ trong tay bản đồ địa thế khu vực xung quanh Lạc Dương, chắc đó là công phu chuẩn bị vài năm trước khi hắn tấn công Lạc Dương. Cho nên đêm đó chúng ta phá vòng vây từ lối ra chỗ ẩn náu ở núi Y Lạc đã bị hắn đánh chặn đầu, thương vong quá nửa. Đó không phải vì vận khí Lý Thế Dân tốt, mà là hắn đã sớm đoán được chúng ta theo lối ra đó để mà giăng lưới. Trận chiến này cũng như vậy, chẳng những hắn hiểu không phải chúng ta muốn đánh Tương Thành, càng không phải muốn quay lại Trần Lưu, mà là định lợi dụng địa thế hiểm trở của Thiên Thành hiệp để tử thủ.

Mọi người giật mình tỉnh ngộ, đồng thời càng bội phục Khấu Trọng lâm nguy không loạn, trong thời khắc trước sau đều có địch thế này vẫn bình tĩnh phân tích chính xác Lý Thế Dân, nắm rõ đạo lý biết người biết ta.

Úc Nguyên Chân nói:

- Nếu chúng ta lập tức rút lui theo Nam lộ của hiệp đạo thì sẽ có thể đến thẳng Hoài Thủy trước khi quân địch phong tỏa đường lui, vẫn còn một con đường sống.

Khấu Trọng lại than:

- Nếu chúng ta làm như vậy, Lý Thế Dân cầu còn chẳng được. Bằng vào sự hiểu biết tường tận về binh pháp của mình, Lý Thế Dân sẽ không để ý đến thiệt hơn trong một trận mà nhìn vào thắng lợi toàn cục. Thay vì truy kích chúng ta trong hiệp đạo, hắn sẽ đem quân tấn công Trần Lưu, với thế như chẻ tre thâu tóm luôn Bành Lương, phối hợp với Lý Tử Thông trước sau giáp kích Chung Ly và Cao Bưu, khiến đại quân cứu viện của Tống gia tiến thoái lưỡng nan. Mà đám quân chạy thục mạng của chúng ta còn bị một vạn năm ngàn quân tinh nhuệ được nghỉ ngơi của Khuất Đột Thông bám đuôi truy sát, cho dù có thể quay lại Chung Ly cũng chỉ có số phận đợi chúng đến làm thịt. Do đó bọn ta phải tử thủ Thiên Thành hiệp, kiên quyết cầm chân đại quân của Lý Thế Dân ở đây.

Bạt Dã Cương nói:

- Quân lực của Lý Thế Dân gấp mười chúng ta. Vì đường lui của quân ta đã bị phong tỏa, hắn chỉ cần lưu lại vài vạn người, chọn một thủ hạ đại tướng thay thế chỉ huy, vậy là vẫn có thể thong dong đưa quân đi tấn công Trần Lưu, tình hình không hề có gì thay đổi.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Lý Thế Dân sao có thể yên tâm để cho thủ hạ đối phó với ta. Mà trời còn chưa muốn Khấu Trọng này chết nên mới phái Tiểu Hạc Nhi tới báo tin. Lần này Khuất Đột Thông đến đây không phải chặn đường mà là xin chết, nói không chừng ta vẫn có thể theo kế hoạch đã định thừa cơ cướp lấy Tương Dương, lúc đó tình thế sẽ khác.

Bọn Ma Thường nghe xong tròn mắt nhìn nhau, không hiểu sao trong tình huống xấu thế này mà Khấu Trọng vẫn ung dung tính toán mọi thứ như vậy.

Chỉ có điều việc Tiểu Hạc Nhi đến cảnh báo thực sự có quan hệ nhân quả huyền diệu, dường như trong bóng đêm có bàn tay vô hình sắp đặt.

Với sự từng trải của mình, Trần Lão Mưu nhăn tít đôi mày thắc mắc:

- Binh lực chúng ta chưa đầy năm ngàn, lại phải đối phó với đại quân của Lý Thế Dân, vì thế sẽ không cách gì phân ra đối phó với Khuất Đột Thông được. Cho dù toàn quân ta kéo ra hết, sợ rằng vẫn không chống lại quân lực Khuất Đột Thông đông gấp ba lần. Thiếu Soái vì sao lại có thể chắc như vậy?

Khấu Trọng trầm giọng hỏi lại:

- Các vị nắm chắc sẽ thủ được ở đây bao nhiêu ngày?

Ma Thường quả quyết đáp:

- Trừ phi chúng ta sạch tên nhẵn lương, nếu không Lý Thế Dân đừng hòng chiếm được sơn trại.

Vương Huyền Thứ gượng cười:

- Như thế tức là chúng ta chỉ có thể thủ hai mươi đến ba mươi ngày, và phải giết ngựa bỏ bụng.

Khấu Trọng ha ha cười nói:

- Vậy là được rồi! Ta sẽ không dùng đến một binh một tốt của trại này. Cứ cho rằng nhiệm vụ của Khuất Đột Thông là chẹn chết tuyến đường phía Nam đi. Ta sẽ nhân trời tối yểm hộ, theo lối ra phía Nam rời hiệp đạo trước một bước, đi hội họp với viện quân của lão Bạt, lại mang hỏa khí tập hậu đội quân của Khuất Đột Thông. Vì ta biết được đường đến của lão Bạt, thêm vào đó có Vô Danh làm con mắt ở trên cao, thế nên mọi việc sẽ được tiến hành rất thuận lợi.

Mọi người nghe xong tinh thần chấn động. Bọn họ chẳng phải là không nghĩ đến chuyện này, nhưng không ai hiểu rõ số lượng và uy lực của hỏa khí giống như Khấu Trọng.

Trần Lão Mưu vui mừng nói:

- Nếu có thể gây tổn thất lớn cho đại quân của Khuất Đột Thông, nói không chừng thực sự có cơ hội thừa thế cướp lấy Tương Dương.

Khấu Trọng hưng phấn nói:

- Cái đó gọi là ngươi có kế Trương Lương, ta có thang vượt tường. Ta đã nếm mùi đau đớn và thương tâm của chiến bại nên tuyệt sẽ không để lịch sử tái diễn.

Gã lại hướng sang Trần Lão Mưu phân phó:

- Trần công lập tức sai người tăng cường phòng ngự đường ra phía

Nam, dặn dò binh lính phải theo dõi tình hình nơi đó thật kỹ, nếu phát hiện Khuất Đột Thông bị tập kích, phải chớp lấy thời cơ, lập tức chia quân xuất kích, cố hết sức tấn công bại quân của địch. Ta có thể thấy trước rằng đây không phải là một trường chiến tranh mà là một cuộc đồ sát tàn nhẫn. Thắng làm vua, những chuyện này không cần phải nói nhiều, chiến tranh chỉ là một trò chơi vô tình xem ai chịu thiệt hại nhiều hơn mà thôi.

Trần Lão Mưu phấn chấn nói:

- Thiếu Soái yên tâm, mọi việc cứ giao cho ta.

Khấu Trọng hạ giọng:

- Thân thế Tiểu Hạc Nhi đáng thương, do đó nữ phải vận nam trang giả làm tên du thủ du thực, các vị không được lột tẩy thân phận nữ nhân của nàng ta, đương nhiên phải đặc biệt chiếu cố.

Vương Huyền Thứ giật mình nói:

- Chẳng trách nàng ta không chịu cho bọn ta khám xét thân thể, thật là bất tiện.

Trần Lão Mưu cười tinh quái:

- Dáng người như thế, nếu mà là con gái, chắc phải thon thả và xinh đẹp lắm.

Ma Thường hùa vào trêu:

- Huyền Thứ công tử và nàng ta trạc tuổi nhau, công tử chiếu cố là hợp lý nhất.

Khuôn mặt anh tuấn của Vương Huyền Thứ ửng hồng, không biết ứng phó làm sao.

Khấu Trọng cười lớn:

- Cái này gọi là trời không chặn hết đường sống của ta, cũng là đường cùng thoát hiểm, thắng bại chỉ cách nhau một đường tơ kẽ tóc. Việc ở đây giao cho các vị đại ca, quan trọng nhất là phải hư trương thanh thế sao cho Lý Thế Dân nghĩ rằng ta vẫn ở trong sơn trại.

Trần Lão Mưu cười nói:

- Vài ngàn người chẳng lẽ không chọn được một người giả làm Thiếu Soái? Chỉ cần đóng giả Thiếu Soái đứng trên tầng thượng khoa chân múa tay thì cũng đủ để lừa Lý Thế Dân rồi, chuyện này cứ để ta.

Khấu Trọng bật dậy nói:

- Dù Lý Thế Dân có đến được đây ngay ngày mai, không có vài ngày công phu thì đừng hòng phát động công kích. Lúc đó đại quân của Khuất Đột Thông sớm đã chả còn là quân nữa rồi!

Các tướng ầm ầm hưởng ứng.

(

Chương 674: Thánh nhân cửa thiền

Úc Nguyên Chân và Bạt Dã Cương đưa Khấu Trọng và Vô Danh đến cửa ra ở đoạn phía nam Thiên Thành hiệp. Bạt Dã Cương than thở:

- Thiếu Soái và Vương Thế Sung là hai người khác nhau hoàn toàn. Tại chiến trường Thiếu Soái luôn đi trước sĩ tốt, xung phong lao vào trận địch.

Úc Nguyên Chân nói:

- Thiếu Soái không giống bất kỳ ai. Ngay cả Mật công khi quật khởi trọng hiền đãi sĩ cũng chẳng thể so sánh được với Thiếu Soái, không tuyệt đối tin tưởng chúng ta như thế.

Khấu Trọng đưa tay vỗ vai hai người bọn họ, cười nói:

- Một ngày là huynh đệ, cả đời là huynh đệ, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Mọi người đối với nhau chẳng tiếc thân mình, đó mới là huynh đệ chân chính, hết lòng vì nhau.

Úc Nguyên Chân và Bạt Dã Cương đều lộ thần sắc cảm động. Khấu Trọng không phải là kẻ nói suông, các nhiệm vụ nguy hiểm nhất đều do gã một tay thực hiện, để cho kẻ dưới có thể hưởng thành quả.

Bạt Dã Cương nói từ tận đáy lòng:

- Ngày đó ở vùng núi phía tây bắc Y Khuyết, bọn ta bị quân Đường vây hãm, Thiếu Soái không để ý đến sống chết quay lại chặn truy

binh cho Dã Cương. Ngay lúc đó Dã Cương đã hạ quyết tâm, cho dù gan óc lầy đất cũng nguyện theo Thiếu Soái đến cùng. Có thể gặp được minh chủ đại nhân đại nghĩa như Thiếu Soái thật là phúc phận của Dã Cương.

Úc Nguyên Chân nói với sự đồng cảm sâu sắc:

- Thắng lợi cuối cùng tất thuộc về chúng ta.

Lúc này ba người vừa đi đến hàng rào gỗ trước lối ra ở phía Nam. Mười chiến sĩ Thiếu Soái quân đang canh gác nghe thấy lời Úc Nguyên Chân liền đồng thanh hô:

- Thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về chúng ta.

Khấu Trọng ngửa cổ cười dài. Nhấc tay khỏi bờ vai hai thuộc hạ, gã nói:

- Hoàn cảnh càng gian nan vất vả càng thể hiện uy phong của Thiếu Soái quân, thành quả của thắng lợi sẽ càng ngọt ngào, sắc thái chân chính của sinh mệnh mới có thể phát huy. Ta nguyện cùng các người nỗ lực hết mình.

Chúng tướng sỹ ầm ầm hưởng ứng, âm thanh rung chuyển hiệp đạo.

Khấu Trọng lại hỏi han ân cần đám thủ hạ canh cửa ra. Mỗi câu nói của gã đều xuất phát từ đáy lòng khiến người ta cảm động. Khi nghe hỏi đến tình hình bên ngoài, gã đội trưởng cung kính đáp:

- Theo chỉ thị của Mưu công, thuộc hạ phái thám tử đến tuần tra ở những cao điểm bên ngoài, tuy nhiên chưa thấy có động tĩnh gì.

Khấu Trọng nói:

- Tình thế có thay đổi, Mưu công sẽ tăng cường phòng ngự tại đây, ngươi lập tức gọi các huynh đệ ở bên ngoài quay về, chỉ cần thủ tốt lối ra là được.

Viên đội trưởng phát đi hiệu lệnh, thủ hạ lĩnh mệnh thổi kèn hiệu gọi toán thám tử quay lại hiệp đạo.

Khấu Trọng thả Vô Danh lên trên cao để quan sát xa gần, đoạn gã nói tiếp:

- Khuất Đột Thông không phái người đi dò đường trước là để tránh đả thảo kinh xà, sợ chúng ta phát hiện ra. Nhưng ở một nơi nào đó mà chúng ta không nhìn thấy, nhất định có người của hắn nghiêm mật giám sát. Chỉ cần chúng ta có bất kỳ biểu hiện gì như rục rịch chuồn đi chẳng hạn, khẳng định sẽ lĩnh đủ đòn phục kích bất ngờ của hắn.

Úc Nguyên Chân và Bạt Dã Cương gật gù đồng ý. Khuất Đột Thông chính là danh tướng từ thời Tùy, từ khi theo về nhà Đường chiến tích càng rực rỡ, liên tục lập đại công. Lần này hắn mang trách nhiệm nặng nề, tất không dám cẩu thả.

Nhìn Vô Danh biến thành một điểm đen trên bầu trời đêm, Khấu Trọng nói:

- Cách năm mươi dặm về phía Tây có kẻ địch, nhân số không ít, chắc là quân tiên phong của Khuất Đột Thông. Chiếu theo lộ trình của bọn chúng thì có thể đến đây vào bất cứ lúc nào chiều mai, các ngươi chớ nên khinh địch.

Úc Nguyên Chân nghiêm trang nói:

- Thiếu Soái cứ yên lòng!

Khấu Trọng nhìn quanh địa thế hiệp đạo, đường núi nhỏ ở lối ra này chỗ rộng nhất chỉ khoảng ba trượng, chỗ hẹp không đến hai trượng. Gã trầm giọng:

- Hiệp đạo tuy bất lợi cho tấn công nhưng muốn công kích kẻ địch bên ngoài thì cũng không phải là chuyện dễ. Thời gian lại không cho phép chúng ta ra ngoài thiết lập lũy trại đủ chắc để tạo thành công sự phòng ngự, nên chỉ có thể bày cách khác, tính chuyện củng cố bên trong hiệp đạo.

Úc Nguyên Chân nói:

- Chúng ta có một số lượng lớn gỗ, có thể gia tăng chướng ngại vật ở đây. Vấn đề là đám chướng ngại vật đó sẽ khiến chúng ta không thể phối hợp với Thiếu Soái đối đầu với kẻ địch trước sau giáp kích.

Bạt Dã Cương lên tiếng:

- Cách này không làm được. Kẻ địch rất dễ dàng tiếp cận xung quanh hai bên lối ra, chỉ cần bỏ một mồi lửa sẽ khiến chúng ta vô cùng thảm hại. Nếu gió Nam thổi đến, cả hiệp đạo sẽ tràn ngập trong khói lửa. May mà hiện tại không phải gió Đông Bắc thì cũng là Tây Bắc, nếu không thì chút khói dư thôi cũng đủ khiến chúng ta phải tháo chạy khỏi đây.

Khấu Trọng giật mình nói:

- May mà được Dã Cương đề tỉnh. Hỏa công của kẻ địch thực sự là một chiêu giết người vô cùng cay độc mà lại khó đối phó. Ta luôn nghĩ không ra, vì sao Khuất Đột Thông đến Tương Dương xong lại chần chừ hai hôm rồi mới khởi hành. Lúc đầu ta nghĩ đó là thời gian

cần thiết để điều động quân đội, nhưng rõ ràng không hợp lý. Quân giữ thành Tương Dương vì đề phòng chúng ta đột vây về phía Nam nên đã sớm gối giáo chờ trời sáng, chuẩn bị kỹ càng, lúc nào cũng có thể khởi hành tác chiến. Đến giờ ta mới nghĩ ra, Khuất Đột Thông muốn nhanh chóng làm máy quạt gió để tạo ra gió Nam nhân tạo hòng thổi khói vào trong hiệp đạo. Đó là chiêu tuyệt diệu nhất để công phá tuyến phòng ngự của chúng ta.

Úc Nguyên Chân và Bạt Dã Cương đồng thời biến sắc.

Khấu Trọng nhanh chóng bình tĩnh lại rồi ung dung cười nói:

- Đã nghĩ ra sách lược của kẻ địch, đương nhiên sẽ có cách phá chúng. Ta đề nghị Trần công xây một số ụ lớn bằng đất đá bịt kín lối ra, càng cao càng tốt. Trên tường lại bố trí cung thủ, máy bắn đã và máy tạo gió. Hai thứ đầu tiên để đối phó quân địch còn cái sau chống khói. Bỏ đi một đoạn đường ngoài lối ra thì đâu mất mát gì chứ?

Úc Nguyên Chân mừng rỡ đáp:

- Trong thiên hạ chỉ sợ chẳng có vấn đề hóc búa nào mà Thiếu Soái không giải quyết được. Bọn thuộc hạ sẽ tạo một bức tường khói lửa đầu tiên cách cửa hiệp đạo sáu trăm bước, như vậy kẻ địch muốn tiến vào sẽ phải phơi mặt trong tầm bắn của chúng ta.

Bạt Dã Cương cười nói với lòng tin tuyệt đối:

- Khi cần thiết còn có thể lấy hỏa công đấu hỏa công, khiến chúng phải sặc khói mà chết.

Khấu Trọng cười lớn:

- Quan trọng nhất là ứng biến linh hoạt. Bên này cũng cần phải thêm

một cái ao giống như trong sơn trại, lúc cần thì lấy vải nhúng nước mà che miệng để đề phòng sặc khói, kẻ địch chưa chắc đã có thứ này đâu!

Đúng lúc này cửa chặn mở ra, quân canh gác lục tục quay trở về trại.

Khấu Trọng nói:

- Nơi đây giao cho các vị, tiểu đệ đi đây!

Một tiếng cười dài cất lên, gã lao vào dải đồng hoang thăm thẳm.

o0o

“Tử Lăng! Tử Lăng!”

Từ Tử Lăng tỉnh dậy từ trạng thái sâu thẳm nhất của việc tĩnh tu. Sự thật là gã đang ở một loại trạng thái thần diệu dị thường, tinh thần giống như cùng trời đất dạo chơi, hòa vào thành một thể. Huyệt Dũng Tuyền dưới bàn chân dù vẫn chưa thể hấp thụ tinh khí trời đất, tuy nhiên gan bàn chân trái đã tích tụ nhiệt khí, gan bàn chân phải đã ẩn giấu khí lạnh. Đó là chuyện chưa từng xảy ra từ sau khi bị thương, nhưng gã không kinh hãi mà lại vui mừng vì nói chung thương thế vậy là đã có chuyển biến.

Từ Tử Lăng giống như đang tới nơi sâu thẳm trong biển tâm linh vô hạn thì bị tiếng gọi của Hầu Hy Bạch kéo trở lại nhân thế, một lần nữa lại cảm thấy thân thể bị trọng thương. Gã mở mắt, chỉ thấy con thuyền đã tiến vào một nhánh nhỏ ven khu rừng rậm, dòng Hoài Thủy phía sau vẫn chầm chậm chảy miệt mài, liền ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Hầu Hy Bạch đáp khẽ:

- Thượng du phía trước có một đám thuyền bè tụ thành một đội, treo đầy cờ xí Hải Sa bang. Chúng đang đang tíu tít chuyển một lượng lớn hàng hóa lên hai bên bờ, một bọn khác có vẻ như đang thu nhận. Ta không muốn gây thêm rắc rối nên đang tính đợi bọn chúng rời khỏi rồi mới tiếp tục hành trình.

Từ Tử Lăng nói:

- Chúng ta lên bờ bí mật xem thử coi.

Hầu Hy Bạch nhăn mày nói:

- Trong tình cảnh như thế này thì tránh va chạm là tốt hơn hết. Ài! Ta nói như vậy Tử Lăng có nghĩ rằng lắm lời không?

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Huynh chỉ là nghĩ cho ta thôi! Nhưng ta lại có chút dự cảm không tốt, sợ rằng đây có thể là hành động nhằm vào Đỗ Phục Uy. Hiện tại bang chủ Du Thu Nhạn của Hải Sa bang có quan hệ mật thiết với Ma môn, Phụ Công Hựu cũng là người xuất thân từ Ma môn. Chúng ta đã tình cờ gặp được chuyện này, đương nhiên phải xem kết cục thế nào. Nói không chừng chỗ hàng hóa đó lại là một lô hỏa khí hiểm độc có lực sát thương lớn khác.

Hầu Hy Bạch đã nghe ra, liền vui vẻ nói:

- Đã có lý do chính đáng như vậy, chúng ta hãy thử xem rốt cuộc thế nào.

o0o

“Boong!”

Khấu Trọng nghe tiếng chuông mà lạnh cả gáy. Gã đứng sững lại giữa đồng hoang, không muốn tin vào đôi tai của mình. Đối với người khác mà nói, âm thanh đó giống như tiếng trống ban chiều, tiếng chuông buổi sớm, tràn đầy cảm giác an lành, thế nhưng với gã thì lại như bùa chú câu hồn nhiếp phách.

Đây không phải lần đầu tiên Khấu Trọng nghe thấy tiếng chuông này, khi xưa ở cầu Thiên Tân tại Lạc Dương đã được nghe qua một lần. Nhưng hiện tại gã cách Thiên Thành hiệp hai mươi dặm, lại nghe âm thanh đó lại đập vào tai, có thể sẽ đại biểu cho thất bại triệt để của gã, diệu kế tan thành mây khói.

Quả nhiên tiếng Liễu Không ở phía sau vang lên:

- Liễu Không tham kiến Thiếu Soái.

Khấu Trọng lệnh cho Vô Danh rời khỏi vai bay lên cao trinh sát, sau đó chầm chậm quay người lại đối diện với vị Thánh tăng chủ trì Tịnh Niệm Thiền Viện.

Dưới ánh sao, Liễu Không đại sự pháp tướng trang nghiêm, tay phải cầm chiếc chuông nhỏ kim quang sáng lòa, đôi mắt ngời lên những tia sáng thần thánh kiên định nhìn gã.

Khấu Trọng than thở:

- Đại sư vì sao phải dấn thân vào trận chiến giữa tiểu tử và Lý Thế Dân vậy?

Liễu Không nở nụ cười hiền từ, nhẹ giọng nói:

- Người xuất gia há lại can thiệp vào chuyện trần thế. Tần vương sai người đến nói với lão nạp rằng Thiếu Soái đã lâm vào tình huống cùng đường bí lối, hy vọng lão nạp có thể tự mình đi du thuyết Thiếu Soái. Nếu Thiếu Soái chịu đáp ứng giải tán Thiếu Soái quân, Tần vương đồng ý để cho Thiếu Soái bình an quay về Trần Lưu.

Khấu Trọng cười gượng:

- Lý Thế Dân thực biết tìm người, nhưng sao đại sư biết ta sẽ đi theo lối ra phía Nam để giải sầu?

Liễu Không đáp:

- Tất cả đều do Tần vương bày cho. Lý thí chủ nói khi Thiếu Soái phát giác quân Tương Dương tiếp cận sẽ đích thân đến Chung Ly, dẫn quân về giải vây cho con đường phía Nam của Thiên Thành hiệp, do đó lão nạp mới kính cẩn chờ đợi ở đây. Thực tế đã chứng thực lời Tần vương không phải là sai, có thể thấy tất cả hành động của Thiếu Soái đều nằm trong tính toán của Tần vương.

Khấu Trọng thở phào một hơi, rốt cuộc Lý Thế Dân là phàm nhân chứ không phải thần tiên nên mới cho rằng gã sẽ đến Chung Ly cầu viện, càng đoán không ra gã có một mớ hỏa khí trong tay.

Liễu Không tiếp tục nói:

- Tần vương lại nhờ lão nạp phân tích với Thiếu Soái, rằng Thiếu Soái quân ở Chung Ly bị một đội thuyền khác của thủy sư nhà Đường bố trí giám thị nghiêm mật, không thể cựa quậy được. Lần này Thiếu Soái ra đi sẽ chỉ trắng tay mà thôi.

Khấu Trọng nghe vậy trong lòng phục lăn. Lý Thế Dân không hổ là

nhà quân sự xuất sắc đương thời, rành rẽ binh pháp chiến đấu, tình huống nào cũng sắp đặt trước một nước, chiếm hết thượng phong. Nếu không có một nước cờ lợi hại là đống hỏa khí dùng để bí mật tập kích doanh trại, lúc này chắc gã sẽ phải cúi đầu nhận thua.

Vội vàng thu nhiếp tâm thần, hồi phục lại vẻ bình tĩnh, Khấu Trọng hít sâu một hơi rồi nói:

- Đại sư lần này ra đi phải chăng chỉ có thiện ý khuyên bảo? Nếu như tiểu tử u mê không chịu tỉnh ngộ, đại sư sẽ niệm mấy chữ "A Di Đà Phật" đầu cũng không thèm quay lại, lập tức quay về thiền viện tiếp tục tham thiền, còn tiểu tử lại tiếp tục lên đường?

Liễu Không đại sư giơ tay trước ngực niệm Phật hiệu, mắt rủ xuống, giọng nói bình tĩnh:

- Thật có lỗi, thật có lỗi. Người xuất gia vốn không để tâm đến chuyện trần thế, nhưng việc liên quan đến muôn dân thiên hạ, lão nạp lại chịu sự ủy thác của Tần vương, ắt phải khuyên được Thiếu Soái rút lui khỏi trường phân tranh này. Do đó, lão nạp quyết định từ giờ sẽ đi theo Thiếu Soái, cho đến khi Thiếu Soái chịu nghĩ cho dân chúng Bành Lương, cân nhắc đề nghị của lão nạp.

Khấu Trọng đâu nghĩ lão lại có chiêu này, nghe xong chỉ biết trợn mắt há miệng. Nếu để Liễu Không cứ theo sau như vâ, cả kế hoạch phản công sẽ biến thành một trò hề.

Ngửa cổ nhìn lên, tư thế bay của Vô Danh khiến gã biết xung quanh không có địch nhân nào khác. Cảm thấy an tâm một chút, gã cười gượng:

- Đại sư phải chăng cho rằng tiểu tử nhất định không động võ với ngài?

Liễu Không mỉm cười đáp:

- Thiếu Soái nói quá lời! Lão nạp chỉ muốn gặp để nói rõ, đối với Thiếu Soái, Tần vương luôn mở đường lui cho Thiếu Soái. Nếu ở đây đợi Thiếu Soái không phải là lão nạp mà là thủ hạ đại tướng của Tần vương cùng hàng ngàn Huyền Giáp dũng sỹ thì cục diện sẽ như thế nào?

Khấu Trọng bật cười khanh khách:

- Nếu vậy tiểu tử sẽ vô cùng cao hứng, bởi vì thần ưng sẽ phát hiện ra hành tung bọn họ trước một bước, từ đó tiểu tử sẽ có cơ hội tùy cơ ứng biến, nói không chừng còn có thể khiến Tần vương hao binh tổn tướng.

Liễu Không than:

- Xem ra Thiếu Soái quyết không chịu bỏ qua.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Tiểu tử có một chuyện vô cùng khó hiểu muốn thỉnh giáo đại sư.

Liễu Không nghiêm giọng trả lời:

- Mời Thiếu Soái chỉ điểm.

Khấu Trọng chậm rãi nói từng chữ:

- Phật Đạo hai nhà không phải đang là kẻ địch của Ma môn lưỡng phái lục đạo sao? Đại sư phải biết nội bộ Lý phiệt sớm đã bị Ma môn gặm nhấm làm cho mục nát, trong đó còn liên quan đến người Đột

Quyết vốn luôn có dã tâm lang sói đối với Trung Thổ ta. Xét rộng ra, sự sống chết của Lý Thế Dân và tồn vong của Khấu Trọng này gắn bó chặt chẽ với nhau. Ngày khải hoàn trở về của Lý Thế Dân sẽ là lúc gã chịu cảnh qua cầu rút ván. Khấu Trọng ta nhận lời đề nghị giải tán Thiếu Soái quân của đại sư thì khác nào giúp Ma môn một việc lớn, còn kẻ được lợi cuối cùng không phải bất kỳ nhân vật nào ở Trung Thổ mà là Hiệt Lợi cùng với liên minh các tộc trên thảo nguyên.

Liễu Không niệm Phật hiệu, đoạn nói:

- Thái bình và thống nhất thiên hạ há là một việc dễ dàng cứ làm là được, Tần vương đối với chuyện này đã có chuẩn bị từ trước. Lời của Thiếu Soái chẳng phải không có đạo lý, tuy nhiên lại không tính đến hậu quả. Nếu Thiếu Soái lập quốc thành công, tình thế thiên hạ trở thành cục diện Nam Bắc đối đầu, chiến tranh kéo dài, sinh linh đồ thán, ngoại tộc thừa cơ xâm lăng, Trung Thổ sẽ lâm vào cục diện đại loạn chia năm xẻ bảy. Thiếu Soái đã có lòng diệt ma cứu thế, sao không toàn lực trợ giúp Tần vương, lập lại trật tự, để muôn dân có thể sống những ngày hành phúc an lành?

Khấu Trọng ngạc nhiên đáp:

- Lời của đại sư càng khiến ta nảy sinh trăm mối tơ vò, vì sao phải là Khấu Trọng ta quy hàng Lý Thế Dân mà không phải là y xưng thần với ta? Nói cho cùng đúng là đại sư thiên vị từ đầu chí cuối, rất không công bằng. Đại sư phải hiểu ta có biết bao chiến hữu thảm tử dưới binh đao của quân Đường, ta và Lý Thế Dân đã ở thế không đội trời chung, không phải hắn chết thì là ta hy sinh.

Liễu Không điềm tĩnh nói:

- Ngươi không chết thì ta hy sinh, đó chính là câu nói khắc họa tốt

nhất cho chiến tranh. Chọn con đường tranh bá, Thiếu Soái sớm phải nghĩ đến đây là tình huống tất nhiên sẽ xảy ra, nợ máu chỉ là càng tích càng sâu. Lão nạp bằng lòng đến khuyên bảo Thiếu Soái thực chất không hề có ý đồ thiên vị Tần vương, chỉ là vì tình thế trước mắt. Đưa ra đề xuất tốt nhất với Thiếu Soái, lão nạp hy vọng hai bên có thể ngừng lại, hạ vũ khí, để trăm họ tránh được tai họa, A Di Đà Phật!

Khấu Trọng nhìn bầu trời đêm và hạ giọng:

- Một ngày Khấu Trọng ta vẫn còn, hươu chết về tay ai vẫn chưa biết được. Ta có đề nghị tốt hơn, có thể đại sư sẽ chịu nghe theo.

Liễu Không tập trung tinh thần, mắt hướng mũi, mũi hướng tâm, ẩn giấu pháp nhãn, mặt Phật trang nghiêm nói:

- Lão nạp kính cẩn nghe đề nghị của Thiếu Soái.

Khấu Trọng cười dài:

- Tốt! Đại sư đoán được tâm ý của ta rồi! Đúng như lời Tất Huyền nói, chiến tranh thì rốt cuộc vẫn giải quyết bằng vũ lực chứ không thể ngồi bàn đàm phán suông. Ta nên cùng đại sư đánh cược một phen, nếu đại sư có thể đánh bại ta, ta lập tức giải tán Thiếu Soái quân, cúi đầu nhận thua. Đại sư đương nhiên có thể giết chết ta, Thiếu Soái quân tự nhiên sẽ như mây tan khói tỏa. Nhưng nếu như đại sư không làm gì được ta, xin mời lập tức quay về Thiền viện, từ sau đừng chen vào chuyện của ta và Lý Thế Dân nữa.

Liễu Không như thể nghe mà không thủng những lời của Khấu Trọng, không thấy có chút phản ứng nào. Đột nhiên “boong” một tiếng, chuông Phật kêu to, lão niệm Phật hiệu rồi nói với vẻ bình tĩnh:

- Đã gần ba chục năm lão nạp không động thủ với người khác, thật không muốn dấy động can qua. Lão nạp liệu có thể lấy hạn định mười chiêu, chỉ cần ai bị bức ở thế hạ phong thì sẽ tính là thất bại?

Khấu Trọng mỉm cười hỏi:

- Hòa thì sao?

Liễu Không mở mắt nhìn gã, nhãn thần cao thâm mạc trắc chiếu ra những tia sáng rực, miệng mỉm cười đáp:

- Đương nhiên tính là lão nạp thua, theo lời ước hẹn sẽ quay về thiền thất quay mặt vào tường, đọc kinh sám hối cho tham vọng không chính đáng.

“Cheng!”

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt ra khỏi vỏ, chỉ về phía Liễu Không.

Đúng lúc này, vị sư già giống như chợt tan biến vào bầu trời đêm, bát ngát vô biên, pháp lực vô cùng, giống như sơ hở trăm bề nhưng lại không hề có chút sơ hở nào.

Ánh mắt lão sâu rộng, tràn đầy thế tình siêu việt, giống như có thể xuyên thấu mọi ý đồ trong lòng Khấu Trọng, không hề sơ sót.

Từ thâm tâm Khấu Trọng dấy lên sự sợ hãi và kính trọng mà chính gã cũng không thể giải thích nổi, đó là một cảm giác chưa từng có khi gã đối đầu với địch thủ. Giống như người leo núi bỗng nhiên đối mặt với bạt ngàn đỉnh cao hiểm trở, người lái thuyền đang vùng vẫy trong đêm nơi đầu sóng ngọn gió dưới cơn thịnh nộ của biển sâu, sinh ra ra cảm giác bất lực không thể vượt qua.

Chuông đồng trong tay phải Liễu Không như biến thành nặng quá vạn cân, lại nhẹ như lông hồng; to lớn như núi, lại nhỏ bé như không tồn tại.

Khấu Trọng cảm thấy khó chịu trong ngực, thiếu chút nữa thổ huyết.

Liễu Không ngâm nga:

-Tam giới duy tâm,vạn pháp duy thức, bất trứ tha cầu, toàn do tâm tạo; tâm ngoại vô pháp, mãn mục huyền hoàng, nhất thiết cụ túc (*)

Khấu Trọng lùi lại một bước, tâm thần tiến vào cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, mặt đất giẫm lên như kéo dài ra thẳng đến cùng trời cuối đất. Thiên địa hòa làm một còn bản thân gã biến thành tâm của vũ trụ. Thiên, Địa, Nhân không còn phân biệt.

Liễu Không trong mắt gã lập tức biết thành “vật thật”, dù vẫn không thể tìm ra kẽ hở những lại không phải không thể nắm bắt.

Tinh thần gã tập trung cao độ, chân khí trong người thì dương động đến đỉnh điểm mà tĩnh, âm tĩnh đến cực điểm mà động, theo ý tự nhiên biến hóa, không giữ không buông, chẳng thu chẳng phát, không tăng không giảm, tự tự nhiên nhiên thần thông biến hóa. Chân khí ngưng tụ lại mũi đao, hình thành một khí kình trong tròn có vuông, trong vuông có tròn, nhằm Liễu Không công tới.

Gã vừa xuất thủ đã dùng Phương Viên, chiêu huyền diệu nhất trong Tỉnh Trung Bát Pháp. Từ đó có thể thấy sự lợi hại của Liễu Không, lão có thể lấy tĩnh đánh động, thực hiện kỳ chiêu Bất Công của Phật môn, khiến Khấu Trọng phải bị động còn mình thì yên ổn chiếm thế thượng phong.

Tuy nhiên với tu vi của Liễu Không mà nét mặt vẫn phải lộ ra vẻ ngạc

nhiên. Lão di chuyển chuông đồng ra trước ngực, tựa như chậm nhưng thực sự rất nhanh, gây ra một cảm giác huyền diệu như sống cùng trời đất, linh ứng như thần thánh. Liễu Không ngâm nga:

- Thiếu Soái một đao đánh thẳng, đã thấy bản tính(**). Nếu có thể tỉnh ngộ, chúng sinh đều là Phật.

Mắt Khấu Trọng không thấy vật nào khác, chỉ có chuông đồng trước mắt khuếch đại vô hạn, càng hiểu được mình không còn sự lựa chọn nào khác. Một đao này cần phải tấn công, không thể không tấn công; thế nhưng nếu gã có hành động như vậy, chưa đầy ba chiêu nhất định gã phải buông đao nhận thua vì tinh thần của gã đã hai lần bị thiền lực của Liễu Không khống chế.

Khấu Trọng hừ một tiếng, Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành luồng sáng vàng đánh thẳng vào chiếc chuông phật pháp vô biên của Liễu Không.

Thiền pháp võ công của vị sư già này tuyệt đối đứng trên bất cứ ai trong Tứ đại Thánh tăng, đó là việc mà trước khi động thủ Khấu Trọng không thể tưởng tượng và đoán ra, chỉ hận là gã không còn đường quay lại.

(*) Tam giới (dục giới, sắc giới và vô sắc giới) do tâm sinh ra, mọi điều từ ý thức, tất cả mưu cầu đều từ lòng mà ra. Không có gì nằm ngoài tâm, trước mắt là đất trời, tất cả có đủ.

(**): Xuất phát từ câu „Kiến tính thành phật“ (thấy được bản tính của mình thì thành phật) của tư tưởng phật pháp Thiền Tông

(

Chương 675: Linh đan diệu dược

Từ Tử Lăng, Hầu Hy Bạch giấu mình ở trong khu rừng rậm bên bờ Nam Hoài Thủy, nhìn năm chiếc thuyền ba buồm lớn ở phía đối diện đang đậu tại một bến thuyền đơn giản được lập tạm thời, tính toán đám hòm xiểng nặng nề chứa hàng hóa mà bang chúng Hải Sa bang đưa lên bờ. Còn bang chủ Mỹ nhân ngư Du Thu Nhạn cùng hai phó thủ Bàn Thích Khách Vưu Quý và Sấm Tướng Lăng Chí Cao đều ở đó chỉ huy. Có thể thấy lần vận chuyển này không phải là giao dịch buôn muối lậu thông thường; nếu không, lẽ nào phải phiền đến đại giá ba người bọn họ.

Trên bờ có gần trăm xe chở hàng hóa. Hàng hóa lên bờ lập tức được một đám đại hán ăn vận gọn ghẽ khác đón vào các thùng xe trong lùm cỏ rậm rạp. Hai nhóm gộp vào hơn bảy trăm người, thành một khối ầm ầm như chợ.

Hầu Hy Bạch ghé vào tai Từ Tử Lăng hỏi nhỏ:

- Một bọn là Hải Sa bang, bọn còn lại là thần thánh phương nào vậy?

Ánh mắt Từ Tử Lăng dán vào đám người trên bờ. Người gây sự chú ý nhất là một nữ nhân trẻ tuổi sánh vai bên một gã thanh niên cao to tuấn tú, thái độ mập mờ. Bên cạnh có một ông già uy mãnh, non nửa mặt bị râu ria che phủ. Hắn đang nói với Du Thu Nhạn, nhưng vì cách một nhánh sông nên dù công lực Từ Tử Lăng không bị hao tổn, cũng không thể nghe ngóng được gì.

- Là người của phía Ưng Dương lang tướng Lương Sư Đô. Gã trẻ

tuổi có vẻ ngạo mạn ấy là Lương Thuấn Minh, con trai của Lương Sư Đô; lão già và cô gái là Thẩm Nãi Đường, anh của huynh đệ kết giao với Lương Sư Đô là Thẩm Thiên Quần, và con gái Thẩm Vô Song. Giao dịch này gần như có thể khẳng định là do Thẩm Thiên Quần ở giữa xe chỉ luồn kim.

Hầu Hy Bạch lộ ra thần sắc cổ quái, lẩm bẩm:

- Lương Sư Đô? Lương Sư Đô?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Lương Sư Đô có vấn đề gì? Hy Bạch không phải không biết hắn chứ! Lương Sư Đô và Lưu Vũ Chu đều là chó săn cho người Đột Quyết, cũng là sư huynh đệ đồng môn.

Hầu Hy Bạch đáp:

- Ta từng nghe Thạch sư phụ và An Long nói đến cái tên này. Lúc đó ta chỉ có hai ba tuổi gì đó, khi ấy Lương Sư Đô vẫn chưa nổi danh ai ai cũng biết như hiện nay, nhưng ta không thể nhớ nổi nội dung bọn họ nói lúc đó. Chỉ có cái tên Lương Sư Đô nghe rất lọt tai, cho nên ta có ấn tượng đặc biệt sâu sắc.

- Như vậy có thể thấy, Lương Sư Đô nhiều khả năng có quan hệ với Thánh môn của huynh, thậm chí là người trong Thánh môn, lời Hy Bạch nói khá hữu dụng.

Hầu Hy Bạch hỏi:

- Thứ trong hòm phải chăng là hỏa khí?

Từ Tử Lăng đáp:

- Khả năng rất lớn là vậy, vì so với thứ mà chúng ta trộm được, hình dạng và trọng lượng đều tương tự. Hỏa khí của Giang Nam có tiếng nhất, nếu theo đó mà buôn đi bán lại, có thể kiếm bộn.

Hầu Hy Bạch trầm tư:

- Trừ phi vào hoàn cảnh đặc biệt, nếu không hỏa khí không có tác dụng lớn. Lương Sư Đô ở xa trăm núi ngàn sông như vậy, đến đây mua hàng, lại phải liều lĩnh, hết sức đem về phương Bắc, vì sao nhỉ?

Từ Tử Lăng trầm ngâm đáp:

- Theo như ta đoán thì đám hỏa khí này không phải là muốn đưa về địa bàn của Lương Sư Đô, mà là vùng nào đó quanh đây. Nói không chừng là người trong Thánh môn của ngươi lại giở món cũ, muốn che tai mắt người khác, cho nên mới nhờ Lương Sư Đô làm hộ, có liên quan đến một âm mưu nào đó. Nghĩ nhiều vô ích, bọn chúng sắp xong rồi, chúng ta quay lại thôi!

o0o

Khấu Trọng không thể không xuất đao, nhưng quyền chủ động lại toàn bộ nằm trong tay đối phương.

Vị chủ trì Tịnh Niệm thiền viện này từng vì bọn Khấu Trọng trộm Hòa Thị Bích mới khai kim khẩu, lại vì Khấu Trọng mà phá giới xuất thủ, đã tu luyện Phật môn đại pháp đến mức hồi phục thanh xuân, khẳng định là thách thức và khảo nghiệm lớn nhất của gã sau Ninh Đạo Kỳ và Thạch Chi Hiên.

Liễu Không định ra số lượng mười chiêu, nếu ngay lúc đầu Khấu Trọng rơi vào thế hạ phong, tất sẽ không tránh khỏi sai một nước mà

hỏng cả bàn cờ, không cách nào trong chín chiêu xoay chuyển thế yếu, quân bình kết quả. Cho nên một đao này liên quan đến vận mệnh sau này của Khấu Trọng, thậm chí là vận mệnh của thiên hạ.

Lòng biết nên dừng nhưng lại muốn làm tới, Khấu Trọng đem tinh, khí, thần toàn thân tập trung vào Tỉnh Trung Nguyệt một cách tự nhiên, chuyện huyền diệu nhất lập tức sinh ra, gã lập tức dung hợp thiên - địa - nhân, đạt đến cảnh giới hợp nhất tinh – thần – ý; chuyển thần khí vào trong tay. Một đao này không còn là một đao bị bức bách xuất ra nữa, mà là một đao chứa cả thiên, địa, nhân. Ngoài đao đó ra, chẳng còn gì nữa.

Nếu nói ở phía ngoài thành Lạc Dương khi đối mặt với thiên quân vạn mã đại tướng như mây của Lý Thế Dân, cái chết của Đậu Kiến Đức là lúc bắt đầu gã ngộ ra đao pháp, thì lúc này là hưởng thụ thành quả đột phá.

Liễu Không bị gã bức bách phải ngạnh tiếp một chiêu, lập tức không phải còn không cách gì đoán ra, không cách gì nắm bắt như trước. Liễu Không niệm một tiếng Phật hiệu, ngâm nga:

- Mọi pháp như mộng, vốn chẳng có gì, mộng cảnh vốn tĩnh, bắt đầu từ không; mộng tưởng nằm mộng, lợi gì hại gì; vì mê thành có, quên tình là tỉnh.

Liễu Không niệm lên, bỗng trước mắt Khấu Trọng hiện ra trăm ngàn bóng chuông nặng nề, chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh ầm ầm đánh đến.

Đổi lại trước khi Khấu Trọng ngộ được đao đạo, hiện tại tất vô cùng bối rối, nhưng lúc này gã lại có thể nắm rõ chuông đồng đang xoay tròn quanh mũi đao. Còn Liễu Không thì lùi lại phía sau, tay rời chuông đồng, khéo léo dùng mấy chục năm công lực tinh thuần của Thiền môn, từ xa khống chế chuông mà công kích.

Hai mắt Khấu Trọng bị làm cho mê hoặc, Tỉnh Trung Nguyệt trên tay lại hiểu rõ hết hư thực.

Gã cũng cảm thấy chuông đồng quay nhanh như bánh xe gió, đang khắc chế và chống đối lại với Loa Hoàn kình khí một cách thần diệu.

Khấu Trọng cười dài:

- Mười chiêu ít quá rồi!

Đột nhiên gã đảo người qua, tránh chuông đồng, lại dùng bộ pháp "súc địa thành thốn" (rút đất), một bước đến bên phải Liễu Không, khua đao chém ngang, giống vụng mà khéo, lại vừa đỡ mà vừa tấn công, không theo một quỹ đạo nào có thể nắm bắt, kiểu cách thâm sâu như thiên địa tự nhiên, lại chẳng rõ đường hướng. Người và đao hòa với thiên địa nhân, không thể phân tách.

"Boong!"

Chuông đồng bỗng lại phát ra âm hưởng như mộ cổ thần chung (1), bất kể Khấu Trọng đạt tới cảnh giới nào, vẫn không ngờ được Liễu Không có một chiêu này, tựa như tiếng kêu trong veo đến từ Cửu thiên Huyền giới mờ mịt, tuyệt không phải là thứ Tỉnh Trung Nguyệt có thể thăm dò; đã không nắm được vị trí của ông ta, tự nhiên sinh ra cảm giác bị uy hiếp cực lớn.

Khấu Trọng lập tức biểu lộ đao ý thất thủ, một đao vốn nắm chắc trong tay từ trên trời trở lại phàm trần. Mắt nhìn thấy Liễu Không biến thành vài lớp nhân ảnh không rõ hư thực, vô số chưởng ảnh, phía sau cũng cảm thấy chuông đồng vòng vèo tập kích, đành thu đao rút lui. Bằng vào độc môn công phu chuyển hoán chân khí, gã lùi sang một bên, Tỉnh Trung Nguyệt lại hóa thành đao ảnh trùng trùng, đao

khí lớp lớp, vô hình mà có thật, đề phòng Liễu Không thừa thế tấn công.

Chuông đồng bình yên quay về tay Liễu Không.

Khấu Trọng lùi cách xa Liễu Không khoảng mười bước, Tỉnh Trung Nguyệt trỏ về phía Liễu Không, đao khí lại không cách gì khóa chặt được vị cao nhân Thiền môn này, giống như bất lực khi đối mặt với núi cao vực sâu.

Bảo tướng Liễu Không trang nghiêm, nhìn vào chuông Phật đang cầm trong tay.

Khấu Trọng thở ra một hơi dài, đoạn nói:

- Chân ngôn chuông đồng của đại sư thực sự còn lợi hại hơn Tử Lăng, vừa rồi tính là bao nhiêu chiêu nhỉ?

Liễu Không lộ vẻ cười cười, nhưng vẫn không nhìn Khấu Trọng, bình thản nói:

- Không rõ nữa, cứ tính là một chiêu.

Lại cười nói:

- Thiếu Soái nếu cho đó là phi tướng, phàm tất cả tướng đều là hư vọng, nếu thấy các tướng như phi tướng, tức là thấy Như Lai(2). Đao pháp Thiếu Soái đã đạt đến cảnh giới tối cao của việc đoán ý, lão nạp tự hỏi thấy không cách gì có thể buộc Thiếu Soái buông tay nhận thua, mười chiêu thì sao? Trăm chiêu thì sao? Không mà có, có lại như không. Rốt cuộc Tống Khuyết đã tìm được người kế thừa đao pháp Thiên Đao. Mê muội bao năm, ngộ ra chỉ thoáng chốc. Lão nạp sẽ lập tức quay lại Thiền sơn, không can thiệp vào chuyện giữa

Thiếu Soái và Tần vương nữa.

Nói rồi đại sư chuyển người hiên ngang bỏ đi, nói với lại:

- Xin thay Liễu Không hỏi thăm Tử Lăng.

Câu này dùng phương pháp ngâm xướng nói ra, tựa như niệm kinh tựa như không phải, tựa như hát, có một kiểu khó mà diễn tả, lại êm tai khác thường, khiến người ta nghe được khó lòng quên nổi.

Khi dư âm còn vang vọng bên tai, Liễu Không đã chìm vào rừng hoang tối tăm.

Khấu Trọng dõi theo chỗ ông ta biến mất, dường như khẳng định chuyện tối nay cả đời khó quên, không chỉ vì đột phá và thành tựu của đao pháp, mà còn vì nhất cử nhất động, từng câu từng chữ của Liễu Không đều tràn đầy thiền cơ.

Câu cuối cùng lại càng nhiều thâm ý, cũng khiến cho gã nhớ và lo lắng cho Tử Lăng vô cùng. Theo đạo lý gã phải sớm hồi phục mới phải, vì sao còn chưa đi tìm mình?

***

Hầu Hy Bạch vừa điều khiển buồm, ngược dòng đi về phía tây, vừa nói với Từ Tử Lăng:

- Tử Lăng nghĩ gì vậy? Vừa rồi trên mặt huynh thoáng hiện ra vẻ cười cười, có một ý vị siêu phàm huyền diệu khó đoán, khiến ta không kiềm chế được sinh ra hiếu kỳ.

Từ Tử Lăng đang chìm trong suy tư tỉnh lại, mỉm cười:

- Hy Bạch chắc chắn là người tò mò.

Hầu Hy Bạch thản nhiên nói:

- Không nhiều người có thể khiến ta nảy sinh hiếu kỳ, nhưng một khi như thế, ta rất muốn biết ý nghĩ trong nội tâm đối phương. Ta không có sự hiếu kỳ như vậy với Khấu Trọng, bởi vì gã so với huynh dễ hiểu hơn. Nhưng giống như Tử Lăng, Phi Huyên hoặc Thanh Tuyền đều thực sự khiến ta bị mê hoặc, cũng sinh ra sự hứng thú. Nguyên nhân ở chỗ ta không bao giờ hiểu ý nghĩ của Thạch sư phụ, nhưng vì kính trọng ông ấy nên không dám hỏi, ấm ức bị tích lại mà thành khuynh hướng thích nghe tâm sự của người khác như thế. Tử Lăng có thể thỏa mãn sự tò mò của ta không? Ha ha! Yêu cầu này không phải quá đáng đó chứ?

Từ Tử Lăng bật cười ha ha đáp:

- Đã là tri kỷ, đâu có chuyện gì không thể nói. Ta mới rồi nghĩ về Cửu Tự Chân Ngôn thủ ấn của Chân Ngôn đại sư. Ngày ấy bỗng học kiểu ăn tươi nuốt sống, còn cho rằng mình đã hiểu hết tinh túy trong đó, đến hôm nay mới phát giác ra kỳ thực chỉ được hình mà chưa được thần. Việc tỉnh ngộ này khiến ta giống như nắm được cả thiên địa.

Hầu Hy Bạch vui mừng nói:

- Nói như thế, thụ thương lần này lại là một cơ duyên, khiến Tử Lăng tiến đến cảnh giới mới của Thiền môn. Nếu huynh có thể đạt tới thiền cảnh của Chân Ngôn đại sư, ta có thể khẳng định huynh là người đầu tiên trong lịch sử võ lâm có thể dung hợp cảnh giới tinh vi nhất của hai nhà Phật, Đạo. Ài! Suy nghĩ đó khiến ta không nhịn được hỏi huynh một vấn đề. Tử Lăng rốt cuộc có bao nhiêu phần nắm được có thể phục hồi, chắc không ai có thể rõ tình trạng của chính mình hơn huynh.

Từ Tử Lăng thản nhiên hỏi:

- Không phải huynh nói Thạch Thanh Tuyền có thể chữa cho ta sao?

Hầu Hy Bạch cười nhăn nhó:

- Đó là biện pháp duy nhất khi không có biện pháp. Thạch sư phụ từng nhiều lần tán dương y đạo của sư nương trước mặt ta. Ngày ấy ở U Lâm tiểu cốc thấy Thanh Tuyền hái thuốc quay lại, cho nên suy đoán nàng đã học được chân truyền của sư nương. Nhưng khi ta nghĩ tới chuyện Nhạc Sơn bại dưới đao của Tống Khuyết, đi tìm sư nương cầu trợ không được mà chết, tất cả tin tưởng đều dao động, chỉ là không dám nói ra.

Từ Tử Lăng lắc đầu cười gượng cùng gã, đoạn nói:

- Thì ra lời huynh nói đều là vì an ủi ta.

Hầu Hy Bạch than thở:

- Chỉ cần có một tia cơ hội, chúng ta cũng không nên bỏ qua, phải không? Quan trọng hơn là ta hy vọng hai người có thể ở cùng một chỗ.

Từ Tử Lăng đón gió sông lạnh lẽo thổi tới, hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Một ngày Khấu Trọng vẫn ở chiến trường ra sinh vào tử, phấn đấu vì mục tiêu cao xa, ta sao có thể chỉ lo cho thân mình. Ta từng nghĩ mình có thể làm được, nhưng cuối cùng sự thật chứng minh là không. Do đó ta chỉ có thể nén lại tình cảm trong lòng với Thanh Tuyền, vì ta không hiểu lần tới có thể sống để quay lại gặp nàng hay

không.

Hầu Hy Bạch không ngờ Từ Tử Lăng lại thật thà như thế, ngạc nhiên hồi lâu, nhẹ nhàng nói:

- Ta cảm nhận được sự thống khổ trong lòng Tử Lăng.

Từ Tử Lăng ngẩng đầu nhìn bầu trời sao sâu rộng, trong ngực tràn ngập tình tự cay đắng khiến người ta phải than vãn, nhưng ngữ điệu của gã lại bình tĩnh, mù mờ nói:

- Nhưng ta khát vọng gặp lại nàng, nghe tiếng tiêu tuyệt thế vô song động lòng người của nàng, để nàng lấy cách của mình trêu đùa ta, khiến ta lúng túng. Cho nên khi huynh đề nghị tìm nàng chữa thương cho ta, ta chưa từng phản đối.

Hầu Hy Bạch lại trầm mặc.

Từ Tử Lăng nói tránh đi:

- Khi huynh và Dương Hư Ngạn chuẩn bị giao đấu, ta từ trong phòng đi ra nội viện, vào lúc đó, ta hoàn toàn quên đi thương thế của mình. Lại có một cảm giác kỳ diệu, cảm thấy nếu ta có thể trong lúc thần trí thanh tỉnh có thể quên được nội thương, từ có chuyển thành không, ta tự nhiên có thể thuyên giảm

Hầu Hi Bạch ngạc nhiên nói:

-Có đạo lý, đây chính là ý nghĩa chân chính của câu vạn niệm hóa thành một ý, một ý niệm không trỗi dậy thì vạn niệm chỉ là không của Đạo gia. Tử Lăng luyện là Trường Sinh Quyết huyền bí nhất của Đạo gia, có cảm giác kỳ dị như vậy cũng là hợp lý.

Từ Tử Lăng than:

-Thế nhưng ta tuy tự biết chuyện của mình, song thực tế là không cách gì làm được. Bởi vì mỗi lần ta muốn tĩnh tọa vận khí luyện công thì cũng đồng thời tự nhắc mình về thương thế. Đó là tập quán thâm căn cố đế từ khi luyện Trường Sinh Quyết, không cách gì thay đổi được. Thế nên tiến triển không lớn, đến chỗ quan trọng thì bị dừng lại, không tiến được nữa, tối đa cũng chỉ là huyệt Dũng Tuyền ở hai chân bên nóng bên lạnh mà thôi.

Hầu Hi Bạch khổ não nói:

-Vậy phải làm sao mới tốt?

Ánh mắt Từ Tử Lăng nhình về phía núi rừng trùng điệp ở bờ nam, trong mắt chợt hiện vẻ ôn nhu, gã nhẹ nhàng nói:

-Chẳng cần biết Thanh Tuyền có phải được mẫu thân chân truyền hay không, tiêu âm của nàng khẳng đinh là thuốc tiên khiến ta quên hết mọi thứ, bao gồm cả thương thế của ta và mối lo cho bọn Khấu Trọng. Thế nên đề nghị của Hi Bạch là tuyển chọn tốt nhất.

o0o

Khấu Trọng đứng trên đỉnh một ngọn núi nhỏ, đưa mắt nhìn ra xa. Vô Danh đậu trên đầu vai. Dưới ánh mặt trời buổi sớm, áo gã bay phất phơ trong gió, dáng người hùng vĩ, thần thái tự tin, lưng đeo bảo đao Tĩnh Trung Nguyệt danh chấn thiên hạ, trông như một thiên thần.

Hai con sông Dật Thủy và Nhữ Thủy ở hai bên ngoằn ngoèo chảy về phía xa, tưới nhuần cho những khoản đất đai màu mỡ ở hai bên bờ, đem lại sinh cơ vô hạn cho vùng đồng bằng phụ cận, hình thành một khu rừng cây rộng lớn xanh rờn.

Khu đất bằng xa xa ở phía tây nam có một dãy núi nhấp nhô liên miên, có thể tưởng tượng nếu tới gần, sẽ càng cảm thấy khí thế hùng vĩ đồ sộ của nó.

Nhưng gã lại cảm thấy chán nản và đau lòng khi nghĩ tới Dương Công Khanh cùng trăm ngàn tướng sỹ đi theo vĩnh viễn không thể thấy mỹ cảnh trước mắt, ngựa yêu Thiên Lý Mộng không có duyên một lần nếm thử cỏ trên núi, mà bọn họ đều dũng cảm hy sinh vì mình. Nỗi hận của gã và Lý gia Đường thất dù lấy nước năm hồ bốn biển tẩy rửa cũng không sạch.

Đột nhiên trong lòng gã hiện lên ngọc dung như hoa của Thượng Tú Phương, nàng liệu có đến được Cao Ly, tìm được khúc nhạc lý tưởng trong lòng nàng hay không. Gã lại nghĩ đến Liệt Hà dùng mọi thủ đoạn để có được hảo cảm và cố gắng đoạt con tìm của nàng, những vết thương rải rác trong tim lại rỉ máu. Gã lại nghĩ đến Tống Ngọc Trí, thiếu nữ có phẩm giá cao quý, bị gã gây tổn thương biết bao lần, càng khiến gã dấy lên trăm mối tơ vò trong lòng.

Đã lâu gã không nghĩ tới các nàng ấy, từ khi đến Lạc Dương, tâm thần của gã tràn đầy chiến ý, toàn thần toàn ý tranh thủ thắng lợi, hết lòng vì sự tồn vong của Thiếu Soái quân, đấu tranh sinh tồn, không để tâm đến bất kỳ thứ gì khác. Nhưng vào lúc chờ đợi này, gã lại chìm vào sự hối hận đau khổ và những hồi ức sâu sắc, khó mà xua đi nổi.

Một đoạn tình cảm với Sở Sở cũng khiến gã tâm thần khó yên, với nàng gã chỉ thương nhiều mà yêu ít, thiếu niên nhất thời mặc sức giăng tơ, gây ra một gánh nặng cảm tình mà suốt đời không thể tiếp nhận, có thể than thở, nhớ nhung, hồi tưởng nhưng không giải quyết được gì.

Bất kể trong lòng gã có thống khổ thế nào, cũng chỉ có thể chôn giấu thật sâu niềm đau thương, vì trước mắt chuyện quan trọng nhất của gã là ứng phó với cuộc đấu tranh tàn khốc quan hệ đến sự tồn vong của toàn thể Thiếu Soái quân. Ai đủ nhẫn tâm thì sẽ có thể sống sót. Gã tất phải bỏ qua tất cả; dùng trạng thái đỉnh cao nhất trong tình thế ác liệt nhất, dốc hết khả năng mới có thể tạo ra kỳ tích.

Trong cuộc đấu tranh với Lý Thế Dân, gã không ngừng phạm sai lầm, vì thế đã nếm trái đắng thê thảm. Gã không được phép đi sai một nước cờ khác, vì gã đã không còn vốn liếng gì nữa rồi.

Mặt trời hiện ra non nửa từ sau dãy núi phía đông, chiếu sáng khắp nơi.

Lý Thế Dân đoán gã sẽ đến Chung Ly cầu viện, Khuất Đột Thông tất có dự phòng. Có thể thấy bị đánh úp không nằm ngoài dự đoán, hỏa khí của gã có thể rốt cuộc đã thất bại, đối với chuyện này gã đã không còn niềm tin và sự chắc chắn như trước khi rời hiệp đạo nữa. Nếu Bạt Phong Hàn không thể đến kíp thời, gã đành phải đánh giết quay lại hiệp đạo, đồng sinh cộng tử với chiến sỹ.

Đang nghĩ đến đây thì ở chỗ núi rừng phía nam bụi bay mù mịt, Khấu Trọng vui mừng quá đỗi, thầm kêu cảm ơn trời đã giúp ta, dốc hết tốc lực chạy xuống sườn núi nghênh đón.

---

(1) Mộ cổ thần chung:

Mộ: buổi chiều; cổ: cái trống; thần: buổi mai; chung: cái chuông.

Nghĩa: tiếng trống ban chiều, tiếng chuông sáng sớm.

Nghĩa bóng: lấy lời nói kín đáo, nhẹ nhàng để cảnh tỉnh người khác.

Thơ Đỗ Phủ có câu:

Dục giác vấn thần chung,

Linh nhân phát thâm tỉnh.

Nghĩa:

Muốn được giác ngộ, thì hỏi tiếng chuông buổi sớm mai, để lòng người tỉnh ngộ sâu xa.

Nguồn:

(2) Nguyên văn" phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng. Nhược kiến chư tướng phi tướng, tức kiến như lai. " Đây là câu nói của Phật với Tu Bồ Đề trong kinh Kim Cang.

Chương 676: Điểm yếu duy nhất

“Lời nói của người ta, có thể là thật, cũng có thể là giả”.

Đối diện với nơi ẩn cư yên tĩnh không người, trong lòng Từ Tử Lăng không ngừng vang lên câu nói đó của Thạch Thanh Tuyền.

Căn phòng nhỏ vẫn như trước, nhưng tình cảnh động lòng người lúc Thạch Thanh Tuyền thay áo phía sau rèm đã một đi không trở lại. Tiếng gió núi thổi qua chờn vờn lúc có lúc không. Mặc dù có bạn bè tốt ở bên, gã vẫn phát sinh tâm trạng tuyệt vọng như mất đi lẽ sống. Tất cả những mong ước bình dị chân thành cho một cuộc sống tràn ngập hạnh phúc lứa đôi với Thạch Thanh Tuyền lúc này đã kết thúc, mọi nỗ lực vun đắp giờ đã thất bại triệt để. Thạch Thanh Tuyền biến thành hồi ức đau thương, những tháng ngày còn lại của cuộc đời gã chỉ có thể bước đi trong cô đơn hiu quạnh.

Sống ra sao mà chết thì thế nào? Khát khao cháy bỏng sao lại mang tới thất vọng tột cùng?

Hầu Hi Bạch tới sát ngôi nhà, ánh mắt xuyên qua cửa sổ tìm kiếm hình bóng xinh đẹp của Thạch Thanh Tuyền tại từng góc nhỏ trong căn phòng. Tiếng than thở của hắn vang lên:

- Thanh Tuyền căn bản không về đây, hay nàng vẫn còn lưu lại trong tiểu cốc ở Ba Thục?

Từ Tử Lăng thẫn thờ ngồi xuống một trong hai khối đá vuông vắn bằng phẳng bên ngoài sân, lắc đầu đáp:

- Đêm đó Thanh Tuyền lập tức rời cốc, ta cảm giác được quyết tâm không lưu lại nơi ấy thêm một khắc nào của nàng.

Hầu Hi Bạch đi tới khối đá bên cạnh ngồi xuống, hai bàn tay nắm chặt vào nhau, đoạn hoang mang hỏi:

- Làm gì bây giờ?

Từ Tử Lăng từ từ đáp:

- Huynh lập tức đi tìm Lôi Cửu Chỉ, cố gắng an bài Hàn Trạch Nam và thê tử của hắn cho tốt. Đây là việc không thể làm hỏng. Nếu không để Hương gia phát hiện bọn họ, bọn ta sẽ vì thế mà ân hận cả đời.

Hầu Hi Bạch ngửng mặt lên, giật mình hỏi:

- Ta đi rồi, Tử Lăng một mình xoay sở ra sao?

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Có gì không được, ta sẽ ở lại đây tĩnh tâm dưỡng thương, cố gắng quên đi thương thế mà không cần tiếng tiêu của Thanh Tuyền. Ngươi lo xong việc rồi lập tức quay trở lại, sau đó bọn ta cùng trở về hội hợp với Khấu Trọng. Ngoài cách này ngươi có đề nghị nào tốt hơn không?

oOo

Quả nhiên là trời chiều theo lòng người, đang tới chính là Bạt Phong Hàn cùng đoàn quân cứu viện có thể khiến Khấu Trọng sống dậy từ chỗ chết. Tổng cộng gồm bốn ngàn người, một trăm ba mươi cỗ xe,

hai mươi trong số đó chứa đầy hỏa khí cứu mạng. Trong bốn ngàn binh lính có ba ngàn là kỵ binh tinh nhuệ được lựa chọn kỹ càng, một ngàn quân còn lại sức chiến đấu yếu hơn nên phụ trách khâu vận chuyển, là binh chủng mới thành lập trong Thiếu Soái quân.

Dẫn đầu chính là Bạch Văn Nguyên, viên tướng rất quen thuộc với địa lý nơi này. Chủ cũ của hắn là Chu Sán, từng xưng hùng vùng Tây Bắc. Chu Sán tuy thành chuyện đã qua, nhưng Bạch Văn Nguyên đối với vùng núi rừng sông nước này hiểu rất rõ. Tại đây kiến thức của hắn có thể phát huy hết cỡ, khiến viện quân bí mật tiến tới một cách thần không hay quỷ không biết, tránh khỏi thám tử quân Đường.

Bạt Phong Hàn suất lĩnh một cánh quân trăm người đi tiên phong mở đường, tại đường rừng gặp được Khấu Trọng, cả hai đều một phen vui mừng.

Khấu Trọng vội phát mệnh lệnh, sắp xếp cho đội quân ở phía sau lập trại nghỉ ngơi ở một nơi ẩn mật để tránh bị địch nhân học theo gã xem được bụi bốc lên.

Sau một hồi khích lệ thủ hạ, Khấu Trọng cùng Bạch Văn Nguyên và Bạt Phong Hàn lên trên một ngọn núi nhỏ trong vùng phụ cận quan sát tình thế, thương lượng đại kế, đồng thời cũng thả Vô Danh đi tuần sát trên không.

Thấy Bạt Phong Hàn tới kịp thời, tâm trạng Khấu Trọng tốt hơn rất nhiều. Sau khi phân tích tình thế, gã kết luận:

- Hiện tại có lợi cho bọn ta nhất là sự chú ý của Khuất Đột Thông hoàn toàn tập trung vào Chung Ly, sách lược phòng ngự chủ yếu là nhằm vào quân đội đang tới từ Chung Ly. Mà các ngươi lại tới rất đúng lúc. Sau khi bọn ta hiểu rõ bố trí của Khuất Đột Thông, có thể thừa cơ hắn còn đang xây dựng doanh trại, chưa ổn định trận cước,

trước tiên dùng hỏa khí để phủ đầu bọn chúng, sau đó nội ngoại giáp kích, cam đoan có thể đánh con mẹ nó một phen lạc hoa lưu thủy, vô cùng thống khoái.

Bạt Phong Hàn nói:

- Số hỏa khí đó phần lớn là độc khí hỏa tiễn, bắn xa tới hơn ngàn bộ, lượng khói độc màu tím tỏa ra nhiều. Tuy chưa lợi hại tới mức làm người trúng độc mất mạng nhưng có thể khiến hai mắt đau đớn, nước mắt chảy ròng ròng, hô hấp khó khăn, da sưng đỏ, phải mất nửa ngày mới có thể hồi phục như thường. Vậy cũng đủ giảm phần lớn lực chiến đấu của bọn chúng.

Khấu Trọng kinh ngạc hỏi:

- Ngươi tìm người thử qua hả? Nếu không làm sao biết rõ ràng như vậy?

Bạch Văn Nguyên đáp:

- Bọn thuộc hạ bắt một con chó hoang để thử nghiệm, vốn định xong việc thì thịt luôn, nhưng lại sợ thân thể nó ngộ độc nên cuối cùng đã tha mạng chó của nó.

Khấu Trọng thở dài nói:

- Con chó đáng thương, may mà chưa làm hại tới tính mạng nó.

Gã lại hỏi:

-Số tên phóng khói độc đó được bao nhiêu chiếc?

Bạch Văn Nguyên đáp:

- Tổng cộng khoảng hai ngàn năm trăm chiếc, nếu thi triển toàn bộ thì khói độc có thể bao phủ phạm vị rộng khoảng vài dặm, gió thổi không tan. Chế tạo được hỏa khí có uy lực như vậy hẳn là người đầu óc không đơn giản.

Bạt Phong Hàn nói:

- Khi hai quân đối mặt thì khói độc loại này tác dụng không lớn. Tuy nhiên lúc đoạt doanh cướp trại, dùng đối phó địch nhân đang tập trung thì khẳng định có thể thu được hiệu quả kỳ diệu. Bọn ta vốn cũng lo lắng làm thế nào sử dụng mấy thứ này để phòng thủ doanh trại, may sao Lý Thế Dân thông hiểu tình thế, lại phái Khuất Đột Thông tới làm cho bọn ta có thể dùng được, đương nhiên đó là chuyện khác.

Bạch Văn Nguyên giải thích:

- Ngoài hai ngàn năm trăm mũi tên mang khói độc (Độc Yên tiễn), còn có năm trăm viên đạn phát lửa (Hỏa Du đạn), tám trăm khối mìn mang khói độc (Độc Yên địa pháo). Loại đầu châm lửa rồi dùng tay ném, khi nổ chất dẫn cháy văng khắp nơi, có thể nhanh chóng nhấn chìm vùng rừng hoang dã rộng lớn trong biển lửa. Loại sau thì đặt trên mặt đất, địch nhân đạp trúng sẽ phát nổ, nếu chỉ nói về số lượng khói độc thì nó còn uy lực hơn cả Độc Yên tiễn.

Khấu Trọng kinh ngạc thốt:

- Bọn ta thật sự đã giúp Lý Uyên qua một kiếp, vì loại hỏa khí này vốn dành cho một mình lão thụ hưởng.

Bạt Phong Hàn nói:

- Bọn ta phải thừa dịp Khuất Đột Thông chưa kịp chặt hết cây cối trong vùng phụ cận doanh trại mà tấn công, nếu không Hỏa Du đạn sẽ trở thành phế vật.

Khấu Trọng quyết định một cách nhanh chóng, đoạn nói:

- Văn Nguyên ngươi trước hết hãy quay về doanh trại chuẩn bị tất cả, ta cùng lão Bạt lập tức đi dò đường. Việc không thể chậm trễ. Đêm nay sẽ là thời cơ tốt nhất để bọn ta hành động.

Bạch Văn Nguyên nghe lệnh rời đi.

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Có tin tức gì của Tử Lăng không?

Khấu Trọng lắc đầu chán nản nói:

- Hy vọng gã cát nhân thiên tướng, gặp đại cát đại lợi!

oOo

Từ Tử Lăng ngồi xuống điều tức, gã không cách gì quên đi nội thương nghiêm trọng, bởi vì đây là một loại cảm giác tùy thân đuổi không đi, khiến gã không giây phút nào không cảm thấy sự yếu nhược và sự thống khổ trong toàn thân kinh mạch, tình trạng khí huyết không thông lại càng là áp lực khiến người phiền não.

Tinh thần càng tập trung, cảm giác thụ thương đó càng rõ rệt, khiến hắn không thể tiến vào cảnh giới vong ngã. Thời gian trước mắt gã chỉ có thể tự mình âm thầm nhẫn nhịn chịu khổ.

Gã đi vào trong căn phòng nhỏ, cách rèm nhìn vào khuê phòng mà

hình bóng xinh đẹp của Thạch Thanh Tuyền từng lưu lại. Trong lòng đột nhiên tràn ngập cảm giác ôn nhu, làm dâng lên hồi ức mỹ lệ động lòng người của gã đối với nơi này, chút oán thán đối với Thạch Thanh Tuyền lập tức biến mất.

Nếu đã quyến luyến nàng, thì phải lo lắng cho nàng, đồng thời tôn trọng bất cứ quyết định nào của nàng. Được mất của riêng mình thì thế nào? Khi rời bỏ nhân thế, sinh mạng đã qua chỉ là phát sinh trong một chớp mắt mà thôi.

Suy nghĩ của gã không nhịn được chìm đắm trong tình cảnh khi mới quen Thạch Thanh Tuyền, chuyện cũ từng chút từng chút hiện rõ trong tâm tưởng, vừa rõ rệt lại như trống rỗng. Trừ Sư Phi Huyên ra, gã chưa bao giờ thử dụng tâm nhớ về một người nào như thế. Nếu như sinh mệnh cùng tất cả sự vật đều biến thành quá khứ không thể kéo lại, hãy để Thạch Thanh Tuyền trở thành một phần của quá khứ.

Bất tri bất giác, gã thấy mình đã đi ra ngoài phòng, ngồi xuống trên khối đá bên cạnh cửa lớn. Mặt trời lặn xuống sau núi, bốn phía côn trùng trong rừng như biết được mùa đông khắc nghiệt tới gần, nên tận lực hòa tấu bản nhạc cuối cùng của sinh mệnh, hòa trộn thành tầng tầng lớp lớp âm hưởng sâu rộng.

Gã chìm đắm trong khoảng đất trời mà bình thường do phải lo quá nhiều việc mà đã sơ sót bỏ qua này, rơi vào trạng thái vong ngã, rốt cuộc từ ký ức sâu sắc buồn thảm của bản thân đối với Thạch Thanh Tuyền tiến vào thế giới côn trùng kêu vang, sự chuyển tiếp trong đó vô cùng tự nhiên, không thấy dấu vết.

Trong trạng thái vong tình, vong ưu, vong ngã, gã đã thành công đem tất cả tư lự trong lòng cùng sự khó chịu của thương thế giải thoát ra ngoài, tinh thần cùng một tia sinh cơ cuối cùng của mùa thu kết hợp làm một, còn đang mờ mịt không biết được tại huyệt Dũng Tuyền ở

hai chân hàn nhiệt phát động, tiên thiên khí theo huyệt mà vào, từ yếu dần dần thành mạnh mẽ chậm rãi thông qua kinh mạch, nuôi dưỡng lỗ huyệt.

Thời gian trong lúc gã đang trong một mớ hỗn độn trôi qua với tốc độ kinh người. Từ trong trầm tư gã như tỉnh lại cùng với đất trời do chợt có một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Gã mở mắt nhìn, trăng đã tàn xuống quá nửa, bầu trời đêm đen mượt như nhung, lấp lánh các vì sao.

Rốt cuộc ngôi sao nào là sao của Thạch Thanh Tuyền? Sau khi chết ngôi sao của bản thân mình liệu có thể tiếp cận làm bạn lâu dài bên cạnh nàng để hoàn thành ý nguyện dang dở khi còn sống nơi trần thế không?

Sinh mệnh phải chăng bị ảnh hưởng bởi nhân quả của kiếp trước, nếu là như vậy, người đầu tiên sinh ra như thế nào?

Đây là địa phương nào? Ai từng dựng lều ẩn cư tại đây?

Từ Tử Lăng thu hồi mục quang đang nhìn trời, hạ xuống nhìn lên thân người Tà Vương Thạch Chi Hiên đang chắp tay sau lưng đứng cô độc ngạo nghễ trước mặt. Gã mỉm cười nói:

- Tà Vương vì sao rảnh rỗi như vậy? Quang lâm sơn cư?

Thạch Chi Hiên bắt chước gã nhìn lên bầu trời đêm, an nhàn nói:

- Tử Lăng sau khi mở mắt thì chăm chú nhìn bầu trời, rốt cuộc là đang nhìn gì?

Từ Tử Lăng lạnh nhạt đáp:

- Vãn bối nghĩ về nơi người ta sẽ quay về sau khi chết đi, phải chăng là trở về cố hương, quay lại vị trí cũ của ngôi sao mình trên bầu trời không?

Thạch Chi Hiên lộ ra một nụ cười chua chát, ngữ khí lạnh lùng bình tĩnh, thanh âm nhẹ nhàng:

- Tử Lăng biết được ta tới giết ngươi sao?

Từ Tử Lăng nhún vai thản nhiên đáp:

- Tà Vương đã không biết đây là chỗ của ai, đương nhiên không phải có hảo ý tới thăm, mà là theo dấu bọn ta mà tới. Sự thật thì Tà Vương luôn có lòng muốn giết ta, chỉ là không muốn hạ thủ trước mặt Hy Bạch.

Thạch Chi Hiên vẻ mặt không thay đổi, cúi đầu nhìn Từ Tử Lăng, nhẹ nhàng cất tiếng:

- Thạch mỗ không phải không cho ngươi cơ hội nếu ngươi sẵn sàng ở lại U Lâm tiểu cốc bầu bạn với Thanh Tuyền, không hỏi tới chuyện thế gian, ta tuyệt không muốn làm tổn thương tới nửa cọng tóc của ngươi. Nhưng hành động hiện tại của ngươi, lại đi ngược lại kỳ vọng của ta với ngươi. Tử Lăng cũng biết ngươi và Khấu Trọng đã thành chướng ngại lớn nhất trong việc thống nhất thiên hạ của Thánh môn ta, đêm nay không ra tay tàn khốc, chỉ sợ ngày mai hối hận thì đã muộn. Ta cố ý đợi nội thương của ngươi khỏi hẳn rồi mới hiện thân động thủ, là hy vọng Tử Lăng ngươi chết thanh thản, không trách Tà Vương ta thừa lúc người ta lâm nguy.

Tiếp theo lão thở dài nói:

- Trong một ngày thương thế đã khỏi hết như vậy, Thạch Chi Hiên ta

không thể không khâm phục, nhưng cũng chính vì nguyên nhân này, bức bách ta không thể không quyết tâm hạ thủ. Đêm nay Tử Lăng đi trước một bước, sau đó sẽ đến lượt Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng đứng thẳng dậy, một loại cảm giác mới lạ tràn ngập toàn thân gã. Gã không còn cảm nhận được chân khí vận động lưu chuyển trong cơ thể, tất cả phân bố một cách tự nhiên, tựa như không khí, mặc gã hô hấp, như biển lớn mênh mông đủ cho mọi yêu cầu của gã.

Sau khi mất rồi lại được, là một tầng cảnh giới khác hẳn.

Thạch Chi Hiên mục quang ánh lên vẻ ngạc nhiên nói:

- Võ công của Tử Lăng cuối cùng cũng tiến nhập vào cảnh giới khác, khiến Thạch mỗ trong lòng vang lên tiếng chuông cảnh báo, phen này xuất thủ không còn chướng ngại gì trong lòng, Tử Lăng cẩn thận.

Từ Tử Lăng hiểu được lúc này sinh tử quan đầu, phải tận lực thi triển võ học, mới có được cơ hội giữ lại tính mạng. Gã bình tĩnh đáp:

- Tà Vương không phải có hứng thú muốn biết đây là nơi ẩn cư của người nào sao? Vì sao không hỏi cho rõ đầu đuôi?

Thạch Chi Hiên không thể che dấu đã lộ ra thần sắc kinh hãi.

Hai tay Từ Tử Lăng giơ cao quá đầu, khum lại như nụ hoa, ngón tay vô danh chĩa nghiêng ra, đầu ngón tay khép vào nhau, diễn lại thủ thức thứ nhất của Cửu Tự Chân Ngôn Ấn Quyết mà Chân Ngôn đại sư đã truyền cho, gã ngầm bắt Bất Động Căn Bổn Ấn, hét lớn:

- Lâm!

Sắc mặt Thạch Chi Hiên biến đổi lần nữa, lập tức lùi lại ba bước.

Từ Tử Lăng từ lúc bắt đầu giao thủ cùng Thạch Chi Hiên đến giờ, lần đầu bức được Thạch Chi Hiên vào thế hạ phong, phân nửa là do thiền lực chân ngôn may mắn tăng lên, hơn phân nửa còn lại chính là ở điểm yếu duy nhất của Thạch Chi Hiên, điểm yếu vĩnh viễn trong lòng hắn – Thạch Thanh Tuyền.

Chân khí của Thạch Chi Hiên như bức tường bức thẳng tới, khiến gã không cách gì tiến lên thêm mà thừa thế công kích.

Thạch Chi Hiên một tay chắp sau lưng, một tay vung về phía trước, năm ngón tay khép lại thành đao, sắc bén chỉ thẳng về phía Từ Tử Lăng. Song mục tinh quang sáng rực, lão cười dài rồi nói:

- Tốt! Từ lúc Thạch Chi Hiên ta xuất đạo tới nay, lần đầu có người có khả năng khiến ta vừa động thủ đã ở thế hạ phong, tuy có điểm dùng kỹ xảo, nhưng cao thủ giao chiến, không có gì là không sử dụng được, đương nhiên tính là bản lĩnh của ngươi.

Từ Tử Lăng không khỏi cảm thấy bội phục trong lòng, lòng dạ khí phách của Thạch Chi Hiên, phong thái đĩnh đạc, khác hẳn với người thường.

Hai tay gã khoanh tròn trước ngực, như hình hoa sen, Bất Động Căn Bổn Ấn biến thành Kim Cương Luân Ấn. Từ khi được Chân Ngôn đại sư truyền pháp quyết, chưa có thời điểm nào gã đạt tới cảnh giới thiền lực thần diệu Chân Ngôn Ấn pháp cùng tinh thần tương đồng tăng trưởng, kết hợp chặt chẽ như lúc này. Đối với Bất Tử Ấn Pháp nhận thức của gã lại càng tiến thêm một bước, pháp quyết này bản thân nó căn bản không có dấu vết gì để nhìn ra, sơ hở duy nhất là ở tại nội tâm Thạch Chi Hiên.

Trước mắt hoa lên, Thạch Chi Hiên hiện thân bên trái, thủ đao chém vòng tới, nhắm vào yếu huyệt nơi cổ trái gã.

Từ Tử Lăng tự biết bản thân không thể vượt qua Huyễn Ma thân pháp của lão, chỉ còn cách lấy tịnh chế động, thủ thức hình hoa sen bung mạnh ra, biến hóa thành vô số thủ ấn, mỗi thủ ấn đều thần diệu đến cùng cực, tựa như có thể nhìn ra, nhưng lại giống như thuận theo tự nhiên, vi diệu đến mức không cách gì dùng lời nói để hình dung được.

“Ba!”

Từ Tử Lăng điểm ra một chỉ, vào giữa chưởng phong của Thạch Chi Hiên.

Thạch Chi Hiên bay ngược ra sau, Từ Tử Lăng cũng bị hắn chấn cho khí huyết trào ngược lên, loạng choạng lùi tới gần một trượng.

Thạch Chi Hiên không thừa thế truy kích, chắp hai tay sau lưng, đứng lại xa xa, kinh ngạc nói:

- Tử Lăng có thể bất ngờ phong bế chiêu sau của ta, khiến Thạch mỗ không thể không lùi. Chuyện này truyền ra ngoài, có thể khiến bất cứ kẻ nào cũng phải thay đổi cách nhìn đối với ngươi. Bất quá có lợi tất có hại. Nói trắng ra, cho tới lúc này ta mới bắt đầu có thể hạ quyết tâm dứt bỏ hết thảy, toàn lực ra tay cho tới lúc Tử Lăng bỏ mạng ngã xuống mới dừng lại. Nếu không cho ngươi thêm một năm nữa, nói không chừng “Tà Vương” Thạch Chi Hiên cũng không có cách gì đẩy ngươi vào chỗ chết. Ài!

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Thì ra khiến Tà Vương hạ quyết tâm lại khó khăn đến vậy. Ta có

một việc không hiểu, muốn thỉnh Tà Vương giải thích cho.

Thạch Chi Hiên sắc mặt bình tĩnh, song mục xuất ra mục quang lạnh lẽo vô tình, nhạt giọng đáp:

- Nói đi!

Từ Tử Lăng cảm nhận được rõ ràng Thạch Chi Hiên ở trước mặt đã không còn chướng ngại gì trong lòng ngăn cản hắn giết chết gã, vả lại chính là đang tìm kiếm cơ hội xuất kích, chỉ cần bản thân tâm thần có chút dao động, không thể bảo trì cảnh giới “Kiếm Tâm Thông Minh”, chiêu thức nghiêng núi lật biển sẽ nhằm vào gã, công kích cho tới chết mới thôi.

Gã chậm rãi nói:

- Tà Vương vì sao lại buông tha Loan Loan?

Thạch Chi Hiên nhíu mày đáp ngay:

- Ngươi phải nghĩ ra nguyên nhân chứ. Loan Loan là nhân tài kiệt xuất kế tục ta trong Thánh môn. Nếu như Hư Ngạn không phản bội ta, ta đối với nó sẽ tuyệt không dung tình. Hiện tại thì lại thương yêu trân quý còn không kịp. Ngươi nếu lo lắng ta sẽ đi đối phó nó, hiện tại có thể yên tâm rồi.

Từ Tử Lăng than:

- Tà Vương có phải cảm thấy bản thân rơi vào tình cảnh bị bạn bè gia đình bỏ rơi? Trong cuộc đấu tranh thống nhất Thánh môn, khống chế đại cục lại không phải là Tà Vương ngươi, mà là Triệu Đức Ngôn kẻ bám gấu áo Đột Quyết, hoặc là Dương Hư Ngạn kẻ đã lấy được tín nhiệm của Lý Uyên, càng sợ là cuối cùng kẻ được lợi nhất chính

là Hiệt Lợi của Đột Quyết.

Thạch Chi Hiên cười dài đáp:

- Nếu xuất hiện tình huống Tử Lăng miêu tả, nhận đả kích lớn nhất chính là Từ Hàng Tịnh Trai cầm đầu cái gọi là Bạch đạo. Thánh môn ta vốn dĩ không sở hữu gì, nên thiên hạ càng loạn càng tốt, trong nguy cơ lại thấy sinh cơ, sau đại loạn bắt đầu có ổn định, đây là phép tắc của lịch sử tuần hoàn. Thánh môn ta đã trải qua bao nhiêu hoạn nạn, ứng phó với nguy cơ linh hoạt hơn bất luận kẻ nào. Tử Lăng nếu như nghĩ bằng vào đại nghĩa dân tộc gì gì đó mà thuyết phục ta thì thật là uổng phí tâm cơ.

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp:

- Xem như ta đã một phen nói lời thừa. Thỉnh Tà Vương ban chiêu.

Thạch Chi Hiên đột nhiên đưa mắt dò xét, mục quang hướng vào trong căn phòng nhỏ, sắc mặt lộ ra thần sắc kinh nghi không chắc.

Tinh thần của Từ Tử Lăng hoàn toàn tập trung trên người lão, lập tức phát sinh cảm ứng, sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế.

“Binh!”

Chân Ngôn xuất ra.

Bảo Bình Khí vừa nghĩ đã tới tay, một chưởng cách không đánh ra.

“Oành!”

Thạch Chi Hiên tùy tiện chống đỡ, hai tay vung lên, kình khí xoáy tròn, ngạnh tiếp Bảo Bình Khí. Chân khí song phương đều là tập

trung cao độ, trong đó tuyệt không nhân nhượng hoặc là chừa lại đường thoát.

Thạch Chi Hiên lùi lại ba bước, Từ Tử Lăng tựa như cánh diều đứt giây văng về phía sau, tình cờ vượt qua cửa bay vào trong căn phòng, sau khi rơi xuống đất vẫn không dừng lại, lông lốc phá rèm lăn vào khuê phòng của Thạch Thanh Tuyền.

Thạch Chi Hiên như bóng theo hình tiến vào trong phòng, sau khi qua cửa khẽ chấn động dừng bước.

Từ Tử Lăng uốn vai bắn người dậy, tay bắt Sư Tử Ấn, kêu một tiếng rồi phun ra một búng máu.

Thạch Chi Hiên lạnh lùng nhìn gã, lấy ống tay áo lau đi vết máu rỉ bên khóe miệng, gật đầu nói:

- Trừ lần đánh với Ninh Đạo Kỳ đó không tính ra, từ sau khi ta luyện thành Bất Tử Ấn, ngươi là người đầu tiên có thể khiến ta thụ thương, cũng đáng để tự hào lắm.

Từ Tử Lăng đương nhiên hiểu được thương thế của bản thân càng nghiêm trọng hơn, vừa rồi gã trúng phải gian kế của Thạch Chi Hiên, cho rằng hắn bởi vì nghĩ tới khả năng Thạch Thanh Tuyền tránh mặt nên tâm thần lộ xuất sơ hở, giờ mới biết đúng ra là Thạch Chi Hiên cố tình bày ra sơ hở đó, khiến gã từ thế thượng phong rơi vào thế hạ phong tuyệt đối, từ trên trời trở lại trần gian, không thể bảo trì cảnh giới kỳ diệu. “vô nhân vô ngã” rút thân ra khỏi phàm trần như trước.

Hai người đối chọi giằng co.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, miễn cưỡng đề tụ công lực, nói:

- Tà Vương không phải đã nói xuất thủ tới chết mới ngừng sao, vì sao dừng lại vậy?

“Tà Vương” Thạch Chi Hiên song mục sát cơ cực thịnh, quát lớn:

- Đây có phải một nơi ẩn cư của Thanh Tuyền không?

Tiếng tiêu từ bên ngoài phòng vang lên.

(

Chương 677: Hữu tình vô tình

Thiếu Soái quân y theo kế hoạch của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, tiềm phục tại vị trí đầu gió có lợi nhất cho việc phát huy tác dụng của hỏa khí.

Địch nhân chưa có thời gian thiết lập mộc trại và chòi canh, đại quân chủ lực đã tiến vào vùng núi, tại thảo nguyên phía tây nam cách lối ra phía Nam của Thiên Thành Hiệp nửa dặm thiết lập “Lục Hoa trận”(*), lấy soái trướng của Khuất Đột Thông làm trung quân chỉ huy toàn cục, hai bên soái trướng là Tả Ngu Hầu (**) thuộc thân binh do Khuất Đột Thông trực tiếp chỉ huy, còn lại bốn toán quân phân biệt tại trước sau trái phải lập trại, tạo thành hình giống như đóa hoa sáu cánh.

Trận pháp này tuy không hiểm hóc, nhưng không sợ hỏa công, chỉ cần tại các điểm cao xung quanh có binh sĩ luân phiên canh gác, là sẽ có thể nhanh chóng huy động phản kích bất cứ địch nhân nào tiến đánh. Ngoài ra còn có hai cánh quân mỗi cánh ước chừng hai nghìn quân, ở bên ngoài lối ra phía Nam lập doanh trại, một xa một gần, đều chiếm địa thế cao, cách nhau mấy nghìn bộ, hỗ trợ lẫn nhau.

Ba nơi doanh trại tổng binh lực vượt quá một vạn năm nghìn quân, nơi nơi đốt đuốc sáng rực, khiến bên ngoài Thiên Thành Hiệp tỏ như ban ngày.

Một số lượng lớn công binh tập trung tại bên ngoài lối vào đốn gỗ, loại trừ chướng ngại vật, các cây gỗ chặt xuống có thể dùng để xây dựng mộc trại kiên cố.

Thiếu Soái quân chia làm ba đường, tiến sâu vào khu rừng rậm nơi

ánh đuốc của địch nhân không chiếu tới, chờ đợi mệnh lệnh bất ngờ tập kích của Khấu Trọng. Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn tự thân chỉ huy công kích quân doanh chủ lực của đối phương, mang theo Độc Yên Tán dễ sử dụng nhất, sẵn sàng chờ đợi.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn phóng người lên trên ngọn một cây cổ thụ cao to, từ khoảng cách khoảng ba nghìn bộ quan sát tình huống nơi doanh trại hình hoa sáu cánh của Khuất Đột Thông.

Khấu Trọng cười cười:

- Khuất Đột Thông không hổ là danh tướng thân kinh bách chiến. Nếu như cho hắn thêm hai ngày nữa, chỉ sợ Độc Yên Hỏa Tiễn cũng không làm khó được hắn. Thử nghĩ nếu hắn lập trại trên vùng đất cao, phối hợp với hào sâu, bọn ta có thể bắn được bao nhiêu Độc Yên Hỏa Tiễn vào doanh trại của hắn?

Bạt Phong Hàn vui vẻ đáp:

- Hiện tại hắn cũng như cá nằm trên thớt mặc cho bọn ta chặt chém. Chỉ sợ nằm mơ hắn cũng không tưởng tượng nổi bọn ta đang mai phục tại đây, mang theo hỏa khí chuẩn bị tập kích doanh trại. Huynh đệ, ta không nhịn nổi nữa rồi!

Khấu Trọng đáp:

- Huynh làm sao mà vượt qua được trăm ngày tu hành ở sa mạc? Ngay cả một chút nhẫn nại cũng không có. Trước tiên binh lính của bọn ta cần thời gian để nghỉ ngơi hồi sức. Hơn nữa, huynh xem địch nhân bận rộn cực khổ thế nào, ban ngày đi đường, buổi tối vẫn chưa được nghỉ ngơi, đợi đến khi bọn chúng mệt hơn chút nữa, bọn ta sẽ bắt đầu phát động công kích. Thời khắc tốt nhất là vào nửa canh giờ trước lúc bình minh. Như thế sau khi trời sáng các huynh đệ phục

trong hiệp đạo có thể cùng bọn ta tiền hậu giáp kích địch nhân, giết con mẹ nó hoa rơi lá rụng một phen, đúng không?

Bạt Phong Hàn không nhịn được bật cười:

-Ngươi là long đầu, đương nhiên do ngươi làm chủ, rất đúng!

Hai người nhìn nhau mỉm cười, đưa tay ra nắm chặt tay nhau.

Bọn gã vốn đã chịu quá đủ sự đả kích và khuất nhục từ Lý Thế Dân, bây giờ rốt cuộc cũng tranh thủ được cơ hội phản kích.

oOo

Từ Tử Lăng và Thạch Chi Hiên đồng thời chấn động.

Đúng là thanh âm của Thiên Trúc tiêu, tiếng tiêu vang lên rồi nhanh chóng biến mất, tựa hồ như chưa từng có việc gì xảy ra, nhưng trong lòng hai người sóng gió lại trào lên mãnh liệt.

Thạch Thanh Tuyền rốt cuộc đã giữ lời hứa tới gặp Từ Tử Lăng, cũng biết được Thạch Chi Hiên muốn giết chết Từ Tử Lăng, cho nên dùng tiếng tiêu can thiệp.

Thạch Chi Hiên lập tức khôi phục lại bình tĩnh, nhưng sát khí mất hết, không còn có ý ra tay. Lão chuyển thân qua phía trước cửa sổ, ánh mắt soi vào vùng bình nguyên hoang dã trong đêm, như tìm kiếm bóng dáng nữ nhi. Lão cất tiếng thản nhiên như không:

- Tử Lăng cũng biết đối với bá tánh Trung Thổ uy hiếp lớn nhất không phải là Thánh môn ta, mà là người Đột Quyết.

Từ Tử Lăng hoàn toàn không hiểu hành động đột nhiên thảo luận về

người Đột Quyết vô cùng cổ quái của Thạch Chi Hiên là có ý gì. May mà chính vì sự xuất hiện của Thạch Thanh Tuyền, trong lòng gã tràn đầy tình cảm nồng ấm và vui vẻ, nên cũng không tính toán nhiều. Gã bèn bước tới phía sau Thạch Chi Hiên cách chừng ba bước, đoạn nói:

- Mong được nghe rõ ràng.

Thạch Chi Hiên đáp:

- Đó là huyết cừu đã truyền qua biết bao nhiêu đời, mới đầu là mối thù giữa người giàu kẻ nghèo. Đối với người Đột Quyết mà nói, chỉ có nhân tài hùng mạnh nhất mới có tư cách có được vùng đất tốt nhất, không có được thì sẽ chiếm đoạt và phá hoại. Nếu như đoạt được thiên hạ chính là Thánh môn bọn ta, tất sẽ dùng hết sức để làm Trung Thổ thịnh vượng, củng cố quyền lực thật tốt. Cho nên ta nói họa hoạn chân chính của Trung Thổ là Đột Quyết chứ không phải Thánh môn bọn ta.

Từ Tử Lăng trầm giọng hỏi:

- Thế nhưng Triệu Đức Ngôn của quý môn phái cùng Hiệt Lợi không phải là đang hợp tác vui vẻ sao?

Thạch Chi Hiên thở dài:

- Triệu Đức Ngôn lại tính toán kiểu khác. Hắn muốn đường đường dựa vào lực lượng của Hiệt Lợi mà loại trừ kẻ chống lại mình. Nếu như Hiệt Lợi thật có thể chinh phục Trung Nguyên, sẽ không thể không dùng người Hán khống chế người Hán, nhờ Triệu Đức Ngôn cai quản giang sơn cho hắn, hoàn thành mộng đẹp làm hoàng đế của Triệu Đức Ngôn. Nếu ngươi giết chết hắn, ta tuyệt không nhíu mày lấy nửa cái.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Tà Vương vì sao phải nói với ta những lời này?

Thạch Chi Hiên không trả lời gã, tiếp tục nói:

- Đột Lợi tuy cùng các ngươi xưng huynh gọi đệ, nhưng hắn rốt cuộc vẫn là người Đột Quyết, tuyệt không thể quên cừu hận với người Hán. Đó là cừu hận giữa dân tộc với dân tộc, không người nào có khả năng hóa giải. Nếu ta đoán không sai, có một ngày bọn ngươi sẽ phải cùng Đột Lợi gặp lại bằng đao kiếm.

Từ Tử Lăng im lặng không có lời gì để nói, Thạch Chi Hiên một lời trúng đích, quả là tràn đầy trí tuệ trải qua nhiều năm tháng mà đúc thành.

Thạch Chi Hiên than:

- Ta vì sao phải đề tỉnh ngươi? Bởi vì ta sợ ngươi vì quá coi trọng tình huynh đệ mà bị hại. Ài! Ta phải đi đây! Tử Lăng bảo trọng.

Dứt lời lão liền đưa chân bước qua cửa, tiến vào bóng đêm sâu thẳm.

Từ Tử Lăng đi ra ngoài phòng. Gió lạnh thổi tốc vào mặt, bầu trời đầy sao vô cùng vô tận, côn trùng kêu vang không ngừng. Vùng hoang dã cô tịch đã không còn cô tịch nữa.

Tiếng tiêu lại vang lên, như có như không, cùng tiếng ve sầu kêu xung quanh hòa quyện làm một. Cùng với tiếng gió rì rào lúc ẩn lúc hiện, tựa như vầng trăng sáng bị áng mây mỏng che mờ; tiếng tiêu động lòng khiến người ta mê đắm xuất thần, phảng phất như từ thiên

đường nhẹ nhàng cất lên, mang vẻ hoang tàn cuối thu biến thành đất trời sáng lạng đầy sinh cơ. Những nốt nhạc mỹ lệ lúc thì như độc lập với đất trời, khi lại như hòa hợp chặt chẽ cùng vạn vật.

Từ Tử Lăng hướng về phía thanh âm vừa cất lên đi tới như đang tìm kiếm bảo vật. Những tâm tình trong lòng gã tựa như bị tiếng tiêu thâu tóm hết, chỉ còn lại sự êm ái và yêu thương không thể nói hết. Tiếng tiêu của Thạch Thanh Tuyền như loài vong ưu thảo thần kỳ, sau khi dùng rồi không còn nhớ tới chiến tranh máu lạnh tàn khốc bên ngoài nhân thế nữa.

Từ Tử Lăng đi nhanh lên một ngọn đồi. Dáng hình xinh đẹp của Thạch Thanh Tuyền xuất hiện trên một khối đá lớn trên đỉnh đồi, tựa như như tiên tử trong giấc mộng đang quanh quẩn trong linh cốc hư vô

Tiếng tiêu đột nhiên dừng lại. Đôi mắt sáng xinh đẹp có phần đa tình của Thạch Thanh Tuyền hướng về phía gã, nàng mỉm cười:

- Tên ngốc huynh đến sớm vậy!

Từ Tử Lăng đi tới bên cạnh nàng ngồi xuống, ngây ngốc nhìn nàng.

Thạch Thanh Tuyền trên mặc áo màu tím nhạt, vai thơm khoác thêm áo choàng ngự hàn màu sắc thanh nhã, dưới vận váy lụa màu vàng mơ. Khuôn mặt xinh đẹp và thông minh của nàng vẫn hiện rõ dáng vẻ ưu tư đè nén, toát lên phong thái băng tuyết lạnh lùng cao ngạo. Nàng không hề bôi một chút phấn, chỉ với cử chỉ dịu dàng nhàn nhã, thần thái nhẹ nhàng yểu điệu đã có thể khiến bất cứ người nào cũng phải mê say.

Nàng tiện tay bỏ Thiên Trúc tiêu qua một bên. Từ Tử Lăng chú ý tới bao quần áo tùy thân của nàng.

Thạch Thanh Tuyền đưa mắt nhìn về phía căn phòng nhỏ thấp thoáng dưới ngọn đồi, lưng ong hơi thẳng lên, ôn nhu hỏi:

- Chiến tranh là như thế nào?

Từ Tử Lăng không ngờ nàng có câu hỏi này, gã ngây người một lúc lâu, rồi cười khổ:

- Không biết có nên thành thật nói với nàng không?

Thạch Thanh Tuyền khóe miệng lộ ra nét cười, nhẹ nhàng nói:

- Nếu như đáng sợ tới mức khiến người ta không dám thổ lộ, vì sao vẫn có nhiều người không hề biết chán vậy?

Từ Tử Lăng thở dài:

- Nguyên nhân rất phức tạp!

Đôi mắt đẹp sâu thẳm của Thạch Thanh Tuyền chăm chú nhìn thẳng vào gã:

- Tử Lăng rất mệt mỏi, chiến tranh đã làm huynh khổ nhiều rồi.

Từ Tử Lăng chợt cảm thấy muốn lao vào lòng nàng, chỉ có tại nơi đó gã mới có thể tìm được nơi ẩn mình giữa trường chiến loạn.

Thạch Thanh Tuyền nói tiếp:

- Người ta lên thuyền đi về phía Đông. Các thành trấn ven sông khẩn trương vô cùng, lòng người hoảng loạn, thế nhưng không ai biết phải chạy về đâu. Tin tức về chiến tranh và lời đồn mỗi ngày đều thay đổi,

khi thì nói Thiếu Soái quân tại Lạc Dương toàn quân bị tiêu diệt, khi lại nói đại quân của Tống Khuyết cùng quân Đường chính diện giao chiến, có khi còn nói Đỗ Phục Uy dấy binh phản Đường, cùng Đậu Kiến Đức giáp công Lý Thế Dân vì các người báo thù, khiến người ta không biết nên tin thế nào cho phải.

Từ Tử Lăng trong lòng nóng bừng lên. Thạch Thanh Tuyền đối với thế sự vốn không nghe không hỏi, giờ lại lưu ý phát triển của chiến sự như vậy, hiển nhiên là vì mối quan tâm đối với gã. Gã nhịn không nổi hỏi:

- Thanh Tuyền lo lắng cho ta sao?

Thạch Thanh Tuyền nhẹ nhàng đáp lại:

- Huynh nói đi!

Rồi lại nhịn không được phì cười:

- Đồ ngốc!

Trong lòng Từ Tử Lăng tình cảm nóng bỏng trào dâng, trong chớp mắt lại bị thay thế bằng sự thống khổ không sao chịu được. Cuộc sống hạnh phúc đối với gã vẫn chỉ là giấc mộng đẹp xa vời.

Chưa lúc nào gã cảm thấy mâu thuẫn nội tâm rõ ràng hơn lúc này, gã đã nhúng thân quá sâu vào cuộc chiến tranh bá thiên hạ của Khấu Trọng, thế nhưng đối với tình cảm của Thạch Thanh Tuyền lại không thể tự giải thoát. Gã đã mất đi Sư Phi Huyên, không thể lần nữa bỏ qua nữ tử tốt như trong mơ trước mắt được. Con người cũng như tiếng tiêu của nàng là luồng khí trong lành tinh khiết giữa biển người không bờ bến tràn đầy đấu tranh cừu hận này, là ngọn lửa phát sáng vĩnh hằng bất diệt trong đêm tối, mất đi nàng gã như không có gì cả,

sinh mạng cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Nụ hôn phớt qua ở U Lâm tiểu cốc, ly biệt, giống như vết sẹo hồng để lại trong lòng gã vĩnh viễn không phai mờ. Cho tới thời điểm kề vai thầm thì trước mắt, nàng vẫn tỏ vẻ hữu tình như vô tình vốn có. Nếu Từ Tử Lăng gã thổ lộ tâm tình, nàng liệu có chấp nhận những lời gã nói không, hay giống như con chim nhỏ sợ tên mà xa chạy cao bay? Gã không thể không băn khoăn nhớ lại cảm thụ trong lòng và những chuyện cũ thê lương của nàng.

Thanh âm thánh thót như tiên nhạc của Thạch Thanh Tuyền vang lên bên tai gã:

- Ngốc tử, huynh lơ đãng đi đâu rồi!

Từ Tử Lăng chợt run người tỉnh lại, nhìn về phía nàng. Thạch Thanh Tuyền chống cằm giữa hai đầu gối, hai tay ôm lấy chân, cả người tựa như khảm vào bầu trời đêm, biến thành vì sao chói mắt trong đêm, quỷ bí khó dò. Nàng quay đầu lại ném vào gã một tia nhìn, rồi rời ánh mắt về phía chân trời xa xa nơi bầu trời đêm và núi rừng trùng điệp giao nhau, khóe miệng hiện ra nét cười thông minh mà gã không cách gì hiểu được. Bóng đêm phủ lên cơ thể kiều diễm của nàng, đã như gần ngay trước mặt, lại như ẩn thân tại nơi tiên giới phân cách với nhân gian.

Từ Tử Lăng không tự kìm hãm nổi nói:

- Ta đang nghĩ về nàng.

Nét cười nơi khóe miệng của Thạch Thanh Tuyền nở rộng, hóa thành nụ cười sáng lạng, làm cho nét u uất bẩm sinh của nàng tan biến. Nàng tinh nghịch nói:

- Thật giả dối! Không phải là đang nghĩ đến chiến sự mà lại không dám kể cho Thanh Tuyền sao. Nhãn tình của huynh trung thực hơn con người huynh.

Ánh mắt Từ Tử Lăng không cách gì rời khỏi khuôn mặt tươi cười của nàng, gã nhỏ giọng đáp:

- Thanh Tuyền thật thấy được mâu thuẫn nội tâm của ta, một bên là huynh đệ tốt cùng ta đồng cam cộng khổ từ bé, một bên là …

Thạch Thanh Tuyền vươn thẳng tấm thân mềm mại, xoay người đặt ngón tay lên môi gã, ngăn không để gã nói tiếp. Nàng nhìn thật sâu vào mắt gã, sau một hồi lâu mới bỏ tay xuống, bình tĩnh nói:

- Khuya rồi! Tử Lăng vào phòng ngủ một giấc cho ngon được không? Làm một đứa bé ngoan đi mà!

Từ Tử Lăng vẫn bị động tác thân thiết dùng ngón tay đè lên môi của nàng làm cho rúng động tâm thần, nghe vậy liền ngạc nhiên hỏi:

- Trong phòng không phải chỉ có một cái giường thôi sao?

Thạch Thanh Tuyền lộ ra vẻ mặt không vui, lườm gã rồi đáp:

- Người ta còn có việc phải đi làm.

Từ Tử Lăng lòng thầm tự mắng, bất quá Thạch Thanh Tuyền chịu cho mình ngủ trên giường của nàng, đã biểu hiện rất có tình ý. Gã xấu hổ nói:

- Là ta nghĩ vớ vẩn!

Lời vừa rời khỏi miệng gã lập tức biết không ổn, nhưng không thu hồi

lại được.

Thạch Thanh Tuyền hai má đỏ lên như phủ ráng hồng, trừng mắt nhìn gã, rồi cúi đầu mắng nhỏ một tiếng:

- Bại hoại!

Từ Tử Lăng nghe mắng mà tâm thần điên đảo say mê, bay bổng như ở trên mây, chuyện nam nữ yêu nhau hẳn là như tình trạng trước mặt, hạnh phúc gần như vậy gã quả là chưa từng thử qua, giả như gã có thể vứt bỏ tất cả, cùng nàng vĩnh viễn không chia lìa, kiếp nhân sinh còn mong cầu gì hơn nữa?

Thạch Thanh Tuyền phục hồi sự thanh nhã đoan trang, nhẹ nhàng hỏi:

- Vì sao không hỏi người ta phải đi làm việc gì?

Từ Tử Lăng phát sinh cảm giác có nguy cơ, bèn hỏi:

- Thanh Tuyền muốn đi làm việc gì?

Thạch Thanh Tuyền chậm rãi đáp:

- Ta tính tới Từ Hàng Tịnh Trai bái tế mẹ, sau đó trở về sống nốt những ngày còn lại.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

- Thanh Tuyền sau khi rời tiểu Trúc vì sao không tới thẳng Tịnh Trai?

Bốn chữ Từ Hàng Tịnh Trai khơi dậy trong lòng gã từng lớp sóng trào. Sư Phi Huyên tựa như ở gần bên cạnh, giơ tay là với tới. Tại

thời khắc này nhớ tới một mỹ nữ khiến gã say đắm khác, quả thực là tội không thể tha thứ được.

Thạch Thanh Tuyền băng tuyết thông minh làm như không có chuyện gì xảy ra, hoặc đã nhìn ra nội tâm của gã kích động, chỉ là không nói ra, nhẹ nhàng nói:

- Đồ ngốc!

Từ Tử Lăng không hiểu gì hỏi:

- Ngốc ở chỗ nào?

Vẻ mặt thanh nhã Thạch Thanh Tuyền tỏ ý giận dỗi:

- Người ta chính là sợ tên ngốc huynh đến sớm quá, cho nên đặc biệt tới đây nhắn lời lại, để huynh không hiểu lầm là người ta lừa huynh. Hì! Không tưởng nổi lại gặp huynh.

Từ Tử Lăng máu nóng trào dâng, trong lòng chấn động gọi:

- Thanh Tuyền!

Khuôn mặt Thạch Thanh Tuyền như phát ra hào quang thần thánh, nàng nhẹ nhàng cất tiếng:

- Tử Lăng không cần quay lại đây, bởi vì vùng đất này không còn là nơi đào nguyên để ẩn lánh chốn hồng trần nữa. Thanh Tuyền có thể sẽ ở lại Tịnh Trai bầu bạn với mẹ một khoảng thời gian. Ngày xuống núi sẽ là ngày Thanh Tuyền đi tìm Từ Tử Lăng huynh, có lời gì đợi tới lúc đó mới nói có được không?

Tiếp đó nàng chậm rãi đứng lên, một tay cầm tiêu, một tay cầm bao

quần áo khoác trên bờ vai thơm, cúi đầu nhìn rõ mặt gã rồi nói:

- Mỗi người đều có những gánh nặng và bao phục của họ, ném đi không nổi, né tránh càng không được! Việc của đêm nay phải chăng trời cao đã có an bài, Thanh Tuyền nào ngờ lại gặp ông ta? Tử Lăng xin hãy quý trọng sinh mạng của bản thân, để hai ta còn có ngày gặp lại. Tử Lăng không cần tiễn ta, khiến ly biệt kéo dài lại càng thêm thương cảm. Phải không?

oOo

Thiếu Soái quân vào nửa canh giờ trước lúc bình minh đã phát động cuộc tập kích bất ngờ. Độc Yên Tiễn từng đợt từng đợt bắn vào ba khu doanh trại của địch nhân. Khói độc bốc lên nhanh chóng khuếch tán, bao phủ vùng đất một dặm vuông bên ngoài lối vào Thiên Thành Hiệp. Địch nhân lập tức rối loạn. Chiến mã bộc phát dã tính, điên cuồng xông bừa, khiến loạn thế không cách gì có thể thu thập nổi.

Do không biết được khói độc có thể lấy mạng hay không, địch nhân theo bốn phía bỏ chạy như chuột. Chạy ra khỏi doanh trại, lực lượng phòng ngự phản kích tan rã triệt để, ứng nghiệm với lời dự đoán “cá nằm trên thớt” của Bạt Phong Hàn.

Quân mai phục của Thiếu Soái quân thừa thế ở bên ngoài vùng khói độc bày trận tập kích. Họ dùng cung cứng tên dài, vô tình đối phó với địch nhân chạy ra từ vùng khói độc, hung hãn đả kích, tước đoạt đấu chí cùng thực lực của đối phương. Khi khói độc tan đi, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn tự thân dẫn đội kỵ binh ba nghìn người, tiến vào nơi địch nhân tụ tập, xung đột tung hoành, đợi tới khi địch nhân bỏ chạy tứ phía không thành quân nữa, thì gặp Bạt Dã Cương cùng Bình Nguyên Chân dẫn hai nghìn kỵ binh tiến lại. Khuất Đột Thông cuối cùng cũng hạ mệnh lệnh rút lui, nhanh chóng chạy về hướng Tây.

Khấu Trọng sau khi cùng Bạt Dã Cương hội hợp, truy sát tàn binh của địch nhân hơn mười dặm, chém hơn nghìn quân địch, hoàn toàn thắng lợi, giải thoát uy hiếp từ phía Nam.

Trên đường trở lại, Khấu Trọng trong lòng có điểm không cam tâm nói:

- Nếu không phải quân Lý Thế Dân ép từ phía Bắc, bọn ta thừa thế truy kích, tất có thể đoạt được Tương Dương, xoay chuyển hoàn toàn tình thế.

Bạt Phong Hàn đáp:

- Địch nhân tuy là thương vong rất nặng, nhưng lại có thể bên tiến bên chấn chỉnh quân ngũ, là bại nhưng không loạn, bọn ta nên buông tay thì hãy buông tay.

Bạt Dã Cương phi nước kiệu bên cạnh, đồng ý nói:

- Đại quân Lý Thế Dân đã tới, ngay tại phía Bắc sơn trại bày thế tấn công, thanh thế rất lớn, sơn trại nếu bị đánh hạ, tất cả đều thành vô ích.

Bình Nguyên Chân từ phía sau nói:

- Bọn ta phải tranh thủ thời gian, tại bên ngoài đường phía Nam xây dựng doanh trại chiến lũy, để phòng ngừa bị địch nhân chặn đường lui phía sau của bọn ta.

Khấu Trọng cười nói:

- Ba vị nói thật đúng, ta đúng là bị thắng lợi làm mờ mắt. Hắc! Ngày

hôm nay tuyệt nhất là đoạt được số lượng lớn chiến mã, binh khí cung tiễn và lương thực của địch nhân, thêm vào đó là quân nhu, cũng đủ cho bọn ta dùng mấy năm. Hắc! Ta lại lời nhiều rồi!

Lúc này, trên đường phía Nam, quân Đường bỏ lại trại không khắp nơi, đại biểu cho thành quả của chiến thắng của bọn họ. Theo cùng với viện quân là những xe lừa chở đầy lương thảo binh khí, xếp thành đoàn dài, lục tục tiến vào eo đất. Trần Lão Mưu thần tình hưng phấn đang chỉ huy đại cục.

Khấu Trọng nhảy xuống ngựa. Trần Lão Mưu nghênh đón cười lớn:

- Đây gọi là trời không tuyệt đường người, bọn ta thành công rồi!

Khấu Trọng đang định nói, bỗng dưng tiếng vó ngựa vang lên gấp rút. Một chiến sĩ toàn lực phi nước đại từ phía Tây tới, vội vàng xuống ngựa, hoảng hốt báo cáo:

- Thiếu Soái, không hay rồi! Phía Tây xuất hiện một cánh quân Đường chừng vạn người, đang tiến thẳng về phía bọn ta.

Mấy người Khấu Trọng đều giật mình kinh hãi.

Bạt Dã Cương trầm giọng hỏi:

- Còn cách bọn ta xa không?

Chiến sĩ đáp:

- Cách chừng năm dặm.

Mọi người ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta, sau cuộc đại chiến vừa rồi là lúc người ngựa mỏi mệt, thật không cách gì nghênh chiến địch nhân

thực lực hùng hậu.

Khấu Trọng nhanh chóng ra quyết định:

- Lập tức phát động tất cả nhân thủ, chuyển đồ vào Hiệp đạo, được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Trần Lão Mưu không nói tiếng thứ hai, nhận lệnh rời đi.

Bạt Phong Hàn thở dài than:

- Đây gọi là phúc trong họa, nếu đội quân mạnh mẽ này tới sớm nửa canh giờ, thì sẽ tới phiên bọn ta không biết chạy đi đâu.

Khấu Trọng thất vọng nói:

- Hao hết sức lực chín trâu hai hổ, qua trăm cay nghìn đắng mới giải quyết được sự phong tỏa phía Nam, mà trong chớp mắt thắng lợi như quả ngọt để cho địch nhân hái mất.

Bạt Phong Hàn an ủi nói:

- Ít nhất viện quân thành công tới được Thiên Thành Hiệp, còn đoạt được số lượng lớn vật tư của địch nhân. Bọn ta sắp tới cùng Lý Thế Dân công thủ quyết chiến, xem xem quân Đường lợi hại hay Thiếu Soái quân bọn ta hùng mạnh?

Khấu Trọng cười khổ

- Còn có sự lựa chọn khác sao?

Sự vui sướng của thắng lợi trước hiện thực tàn khốc đã tan thành mây khói, không còn chút dấu vết.

(

(*) Lục Hoa Trận: Trận pháp do Lý Tĩnh biến hóa từ Bát Trận Đồ của Gia Cát Lượng mà thành. Nguồn

(**)Tả Ngu Hầu: quân phụ trách săn bắn

Chương 678: Không còn điểm yếu

Thạch Thanh Tuyền đi rồi, Từ Tử Lăng vẫn lưu lại trên đỉnh đồi đả tọa luyện công, chẳng những chân nguyên hồi phục, mà còn tiến nhập vào một cảnh giới mới, tâm linh sáng lạng thông suốt, khoan khoái tự tại.

Khi mở mắt ra thì đã quá trưa, mây nặng nề bay, gió thổi mạnh theo hướng Tây Bắc, khiến người ta cảm nhận được mùa thu đã tàn, mùa đông đáng sợ đang tới.

Gã rời khỏi khối đá, đi xuống ngọn đồi, còn cách căn phòng nhỏ chừng năm trăm bước thì mơ hồ cảm ứng được có người trong phòng.

Rốt cuộc là người nào? Theo lý thì không phải Hầu Hi Bạch, không có mười hay tám ngày thời gian, hắn đừng mong có thể hoàn thành được việc Từ Tử Lăng ủy thác.

Rất nhanh gã có được câu trả lời. Thạch Chi Hiên đứng thẳng phía sau song cửa, ngưng thần chăm chú nhìn khối đá nơi gã cùng Thạch Thanh Tuyền tâm sự, tựa như sự “tồn tại” của khối đá đó bản thân nó đã đủ cho lão toàn tâm toàn ý quan sát. Từ Tử Lăng cảm nhận được Thạch Chi Hiên lúc này không có lấy một chút ác niệm.

Tiếng tiêu của Thạch Thanh Tuyền đêm qua đã đánh trúng vào điểm yếu của đệ nhất cao thủ Ma môn này.

Từ Tử Lăng cất bước tiến vào căn phòng, đi tới phía sau Thạch Chi

Hiên, nhẹ nhàng hỏi:

- Tà Vương đã không có can đảm gặp mặt, vì sao lại quay lại?

Thạch Chi Hiên không trả lời đúng câu hỏi:

- Tiếng tiêu của Thanh Tuyền so với mẹ nó xem chừng còn hay hơn, đúng là kỳ diệu khiến người ta khó tin. Không nghe qua ta cũng tuyệt đối không tưởng nổi, cũng như Tử Lăng ngươi tuyệt đối không tin có người còn siêu việt hơn cả Thanh Tuyền về tiêu đạo. Đó không còn là một loại kỹ nghệ nữa, mà là cảnh giới tận cùng của âm nhạc.

Từ Tử Lăng nghe xong trong lòng bội phục. Thạch Chi Hiên có thể chính là cao thủ nổi bật nhất Ma môn từ xưa tới nay, kiệt xuất như Loan Loan cũng vẫn không thể vượt qua lão. Nếu không phải lão chuyên làm những chuyện tàn hại giang hồ, hại nước hại dân, tay đầy máu tanh, thì chỉ cần kiến thức của lão cũng đủ khiến người ta bái phục sát đất. Bình luận của lão đối với tài thổi tiêu của Thạch Thanh Tuyền đúng là một lời trúng đích.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Tà Vương thì ra vẫn lưu lại gần đây.

Thạch Chi Hiên quay đầu nhìn về phía gã, nhỏ giọng đáp:

- Bây giờ Tử Lăng chắc đã tin tưởng lời ta nói. Nếu ngươi còn không nghe ra tình ý trong tiếng tiêu, chi bằng về quê cày ruộng cho xong.

Từ Tử Lăng ngẩn ngơ hỏi:

- Tình ý?

Thạch Chi Hiên cười ha hả:

- Nguyên lai Từ Tử Lăng thật sự là một tên ngốc. Thanh Tuyền của ta đã uổng phí tâm cơ rồi!

Từ Tử Lăng thảng thốt:

- Ngươi đã nghe lén bọn ta nói chuyện!

Thạch Chi Hiên không hề ngượng ngập đáp:

- Không phải nghe lén mà là nghe nhờ, nhưng nhìn thì đúng là nhìn trộm. Ta lần đầu nhìn thấy hình dáng nó sau khi trưởng thành, nó có tất cả những phẩm chất ưu tú của mẹ nó, lại có phần tinh nghịch hơn cả mẹ nó, khiến nó có thể phát huy những ưu điểm của Tú Tâm một cách sinh động hoạt bát. Trở lại chuyện chính, ngươi chắc cũng biết bản thân vẫn chưa phải là người tri âm của Thanh Tuyền.

Từ Tử Lăng hồi phục sự tỉnh táo, điềm đạm đáp:

- Tà Vương vì sao lại quá quan tâm tới việc này vậy.

Ánh mắt Thạch Chi Hiên hướng ra phía ngoài song cửa nơi vùng bình nguyên hoang dã ngập tràn ý thu, hai mắt buồn bã nhẹ nhàng đáp:

- Bởi vì ta hy vọng kẻ làm cha như ta có thể vì hạnh phúc tương lai của nó mà hết lòng ra sức. Điều này so với thống nhất Ma môn, thống nhất thiên hạ càng trọng yếu hơn. Ta nguyện làm bất cứ việc gì đổi lấy hạnh phúc cho nó, mà Từ Tử Lăng ngươi chính là nam tử duy nhất trên đời có thể làm Thanh Tuyền yêu mến. Thạch mỗ nói như vậy, Tử Lăng minh bạch chưa?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Ta lần đầu tiên cảm thấy lão nhân gia người từng lời nói đều phát ra từ đáy lòng, không cần phải nghi thần nghi quỷ.

Thạch Chi Hiên buồn bã nói:

- Thanh Tuyền khiến ta cảm thấy kiêu ngạo, ta thật không nên nhìn trộm nó. Tú Tâm à! Ta rốt cuộc cũng muốn cúi đầu xưng thần với nàng rồi! Nàng cũng biết ta thua không những tâm phục, mà càng vui vẻ vô cùng.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên đứng nghe, không lẽ Thạch Chi Hiên sinh lòng thoái ẩn, nhưng gã lại mơ hồ cảm giác được không phải như vậy.

Thạch Chi Hiên tiếp đó lộ ra một tia cười khổ. Lão than:

- Tử Lăng có biết Lý Thế Dân thiếu chút nữa đã thua ở trận chiến Lạc Dương không?

Từ Tử Lăng càng cảm thấy Thạch Chi Hiên thật đúng là khó nắm bắt, bỗng dưng thế nào lại nói tới chuyện chẳng liên quan này, nhất thời gã không nói nên lời.

Thạch Chi Hiên hồi phục bình tĩnh tuyệt đối, song mục lấp lánh, trầm giọng nói:

- Thời khắc Lý Thế Dân gian khổ nhất là khi Lạc Dương không phá được, cùng lúc Kiến Đức lại theo đường sông tiến về phía Nam. Kể cả Lý Uyên, tất cả đều cùng chủ trương hủy bỏ kế hoạch công kích, toàn quân rút lui. Chỉ có Lý Thế Dân một mình một ý, còn nói ai dám nhắc tới chuyện lui binh sẽ lập tức chém ngay. Lý Thế Dân thật là

tướng tài khó kiếm, chỉ tiếc còn có Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Tà Vương phải chăng quá coi nặng Khấu Trọng, ngay từ đầu hắn đã phải chịu đòn, tới ngày hôm nay vẫn chưa có lực hoàn thủ.

Thạch Chi Hiên điềm đạm đáp:

- Bởi vì Khấu Trọng thiếu mất xuất thân hiển hách, càng thiếu sự hậu thuẫn hùng mạnh cùng lực lượng nòng cốt vững chắc. Hiện tại những điều kiện trọng yếu mà trước đây còn là khiếm khuyết này hắn đã có đủ

Từ Tử Lăng than:

- Tà Vương nói tới chính là đại quân của Tống Khuyết và Thiếu Soái quân của Khấu Trọng. Toán quân trước như nước xa không cứu được lửa gần, còn toán quân sau hiện thời đang giãy giụa cầu tồn tại hai chiến tuyến khác nhau, bị diệt đến nơi rồi.

Thạch Chi Hiên buồn bực hừ một tiếng, rồi nói:

- Các ngươi là người trong cuộc nên mê muội, ta là người ngoài cuộc nên thấy rõ. Nói tới tài năng quân sự, thiên hạ ai không sợ Tống Khuyết. Tống Khuyết tuyệt đối không để Lý Thế Dân giết chết Khấu Trọng, lão để Khấu Trọng tại phương Bắc một mình gánh vác đại cục, chính là muốn bồi dưỡng hắn để có thể đối chọi với Lý Thế Dân trở thành nhân vật siêu phàm, vì Khấu Trọng mà xây dựng hình tượng tướng soái vô địch. Khi Lý Thế Dân bị bức phải lui về thủ Lạc Dương- Hoàng Hà, với uy thế của Tống Khuyết cùng danh tiếng của Khấu Trọng, các thành trấn hai vùng châu thổ sông Trường Giang sao dám chống lại không theo. Đây chính là sách lược cao minh nhất

của việc dùng binh, không chiến mà khuất phục người.

Trong lòng Từ Tử Lăng cuồn cuộn trào dâng ngàn con sóng lớn. Cách nhìn độc đáo cùng kiến thức của Thạch Chi Hiên thật sự Từ Tử Lăng gã không bằng. Gã tuy nghĩ tới việc Tống Khuyết để Khấu Trọng vào đất chết rồi hồi sinh, lấy phương thức của lão tài bồi cho Khấu Trọng thành tài, nhưng cũng không tưởng được dụng ý thâm sâu ở đằng sau việc đó.

Thạch Chi Hiên tiếp tục nói:

- Khi tình huống này xuất hiện, cũng là thời khắc Từ Hàng Tịnh Trai trực tiếp nhúng tay vào cuộc chiến giữa Khấu Trọng và Lý Thế Dân, bởi vì Tống Khuyết phối hợp với Khấu Trọng, Lý Thế Dân chỉ còn có nước thất bại. Lúc đó mấu chốt quyết định thắng bại là ở việc được mất của Lạc Dương, giữ không nổi Lạc Dương, Lý Phiệt sẽ mất thiên hạ.

Từ Tử Lăng vô cùng khó hiểu hỏi:

- Tại tình huống như vậy, Từ Hàng Tịnh Trai có thể làm được gì?

Thạch Chi Hiên lắc đầu đáp:

- Ta không biết. Chỉ là Phạm Thanh Huệ không còn sự lựa chọn nào khác nữa, bởi vì nếu một khi hình thành cục diện Nam Bắc đối đầu, Hiệt Lợi với sự chuẩn bị sung túc ắt sẽ thừa cơ tấn công, làm loạn Trung Thổ ta. Đây là việc Phạm Thanh Huệ không muốn thấy nhất. Một chiêu tùy tiện của đệ tử tốt do bà ta dạy ra đã đảo ngược tình thế có lợi mà Thạch Chi Hiên ta cay đắng tạo thành. Tới khi Thánh môn của ta hao tâm tổn lực chiếm được thượng phong, thì lại bị Khấu Trọng và Tống Khuyết làm đảo lộn tất cả.

Từ Tử Lăng trầm giọng hỏi:

- Tà Vương vì sao phải nói cho ta biết những việc này?

Thạch Chi Hiên tiến lại trước mặt gã, mỉm cười đáp:

- Hiện tại tình thế phát triển rất vi diệu, vả lại không nằm trong khống chế của Thánh môn bọn ta. Tử Lăng ngươi càng trở thành nhân vật quan trọng có khả năng ảnh hưởng tới hai bên. Ta phân tích tình thế với ngươi, là hy vọng Tử Lăng có thể đặt bản thân ở ngoài cuộc phân tranh, cùng Thanh Tuyền sống cuộc sống điền viên thoái ẩn tránh đời, bởi vì bất luận ngươi trợ giúp bên nào, bên còn lại sẽ chịu tổn hại. Nếu đã như vậy, sao không dứt bỏ tất cả mà nắm giữ lấy sinh mạng mong manh sẽ nhanh chóng qua đi này. Thạch mỗ đã nói hết lời, Tử Lăng suy nghĩ cho kỹ.

Lão bỏ đi trong tiếng cười dài.

Từ Tử Lăng lần nữa phát sinh cảm giác có nguy cơ. Thạch Thanh Tuyền ngàn vạn lần chính là điểm yếu duy nhất của Thạch Chi Hiên, Thạch Chi Hiên chỉ nhìn trộm nàng một lần, “nghe nhờ” nàng cùng Tử Lăng tâm sự một lần, lập tức từ một đại hung thần biến thành người cha hiền có thể vì con gái mà hy sinh tất cả. Thế nhưng Thạch Chi Hiên đồng thời từ thống khổ và hối hận mà giải thoát, vượt qua chướng ngại trong lòng, mang hy vọng ký thác lên mình của con gái, cho nên cố gắng can gián khuyên nhủ gã.

Thạch Chi Hiên sẽ không có điểm yếu nào nữa.

Từ Tử Lăng thầm thở dài một hơi, thu lại cảm xúc, để lại lời nhắn cho Hầu Hi Bạch, rồi nhẹ nhàng rời đi.

oOo

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đứng trên đầu tường thành bao quanh sơn trại, nhìn sự bày binh bố trận kinh người của quân Đường mà nổi cả gai ốc.

Vô luận là sức tưởng tượng của bọn gã phong phú thế nào, tận mắt chứng kiến ưu thế áp đảo của đối phương lại là một chuyện khác. Tuy nói là lặp lại tình huống ở Lạc Dương, nhưng Lạc Dương thành cao tường dày, có lực lượng phòng ngự đủ để ứng phó bất kỳ công kích nào, còn tường trại bọn gã thiết lập chỉ cao chừng hai trượng, dày khoảng năm xích, thật có nguy cơ không chịu nổi một đòn công kích. Ba lớp hào sâu bên ngoài, với đối phương người đông lực mạnh, nhiều lắm sau một canh giờ là sẽ bị san phẳng, không còn là chướng ngại vật nữa.

Quân Đường binh lực khoảng năm, sáu vạn, tại mảng đồi rộng lớn đối diện với sơn trại thiết lập doanh trại, kéo dài hơn mười dặm, cờ cắm như biển, lều trại như rừng, quân binh đông đúc, uy thế nghiêng trời lệch đất.

Chỉ với thời gian một ngày một đêm, trong vòng mười dặm vuông bên ngoài sơn trại cây cối bị chặt sạch. Một lượng lớn dùng để chế tạo nhiều loại công cụ công thành khác nhau. Xe thang, xe phá tường, xe chắn tên chuyển quân, xe bắc cầu vượt hào, máy bắn đá, máy phóng tên các loại, hàng trăm nghìn chiếc, sau khi dựng xong được đưa ra tiền tuyến, cách sơn trại hơn hai nghìn bước, các loại khí giới công kích phòng thủ cũng lục tục được kéo lại. Quân Đường quân thay phiên canh phòng phía sau xa trận, không sợ Thiếu Soái quân xuất kích.

Có lợi tất có hại, sơn trại dễ thủ, nhưng cũng khiến địch nhân dễ dàng phong tỏa và tập trung lực lượng công kích mạnh mẽ. Nếu như đường lui phía sau không bị cắt đứt, bọn gã chí ít cũng có thể rút lui

thành công, bây giờ lại thành ba ba trong rọ, chỉ còn cách kháng cự tới cùng.

Bạt Phong Hàn cười khổ hỏi:

- Ngươi có nắm chắc xuyên qua được Mộc Lư Xa của đối phương không?

Mộc Lư Xa là tên gọi chính xác của xe chắn tên chuyển quân. Từ Tử Lăng ngày đó dùng để vượt hào trong cuộc chiến bên ngoài thành Lạc Dương. Xe chuyển động bằng bốn bánh, nhìn giống như một căn phòng nhỏ có thể hoạt động, mái ghép bằng các thanh gỗ lớn, phủ lên trên bằng da trâu tươi, có thể chống lửa, và ẩn chứa được trên bảy mươi binh lính. Khi tấn công Lạc Dương, các xe này đã bị máy bắn đá loại lớn trên đầu tường khống chế nên không phát huy được tác dụng, thế nhưng dùng để công kích sơn trại đơn giản thì thật là công dụng có thừa.

Khi xe phá tường đâm vào tường mở ra lỗ hổng, binh lính ẩn trong Mộc Lư Xa sẽ ùa vào trong trại, Thiếu Soái quân sẽ coi như xong đời.

Khấu Trọng lắc đầu, tỏ vẻ bất lực, trầm giọng đáp:

- Mọi sắp xếp của Lý tiểu tử đều nhằm đối phó với Diệt Nhật và Xạ Nguyệt của bọn ta, chỉ bằng lỗ thuẫn (khiên chắn lớn bằng gỗ) cũng đủ để ngăn tên cứng mà bọn ta dùng thần cung bắn ra.

Lỗ thuẫn là loại khiên lớn nhất, dùng gỗ dày và cứng chế tạo thành, bên dưới có mũi nhọn, có thể cắm vào đất để tăng cường lực phòng ngự. Quân Đường canh phòng nơi tiền tuyến cầm hơn mười khối lỗ thuẫn mới chế tạo, chắn trước mặt trận, bọn người phía sau thuẫn diễu võ dương oai với bọn gã, cho nên Khấu Trọng mới có lời nhận

định như vậy.

Bạt Phong Hàn lạnh lùng nói:

- Nhanh nghĩ cách, nếu không Lý Thế Dân một khi phát động tấn công, thế như lôi đình vạn quân, sẽ ngày đêm không nghỉ, cho tới lúc bọn ta thảm bại triệt để mới thôi. Ngươi sẽ không có cơ hội nghĩ việc khác nữa đâu.

Khấu Trọng cười khổ:

- Cái đầu nhỏ của ta tựa hồ không chịu nghe ta chỉ huy. Mẹ nó chứ, vì sao Lý tiểu tử nhìn kiểu gì cũng giống loại người có thể đè bẹp ta vậy?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Bởi vì hắn xác thật chiếm hết ưu thế, muốn gì có nấy. Hiện tại bọn ta tuy binh đủ, lương thảo nhiều, nhưng thành trại lại không cầm cự được bao lâu, đã không thể đấu lực, chỉ còn đấu trí.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Hiện tại rõ ràng là cục diện phải đánh một trận lớn, không thắng được ắt thua. Hắc! Bọn ta phải chăng có thể dùng Hỏa Du Đạn đốt cháy xa trận của Lý tiểu tử, kéo dài con bà nó được vài ngày?

Trong chiến dịch ở đường phía Nam đêm qua, bọn gã chỉ sử dụng Độc Yên Tiễn, còn dư hơn ba trăm mũi, năm trăm Hỏa Du Đạn và tám trăm Độc Yên Địa Pháo vẫn còn gói kín chưa đụng tới. Bất quá cho dù thành công đốt cháy xa trận của đối phương, đối phương trong khoảng thời gian vài ngày lại có thể chế tạo một loạt mới, cho nên Khấu Trọng mới nói mấy tiếng cuối cùng.

Bạt Phong Hàn ngửa mặt nhìn trời, chậm rãi đáp:

- Đó là biện pháp tốt nhất bọn ta có thể nghĩ ra. Có thể kéo dài được ngày nào hay ngày nấy. Tới lúc đó nói không chừng sẽ có chuyển biến, bởi vì trận tuyết lớn đầu tiên của mùa đông sắp rơi, mặt đất đọng tuyết đối với sự tấn công của Lý Thế Dân là bất lợi vô cùng.

Khấu Trọng quét mắt nhìn tình thế xa trận, mỉm cười nói:

- Lý tiểu tử sớm đã đoán được bọn ta có chiêu này, cho nên đặt người canh gác phòng thủ nghiêm ngặt phía sau trận, khoảng cách lại hơn hai nghìn bước, chỉ cần bọn ta xua quân đánh vào trận, binh lính phòng thủ có thể đánh phủ đầu bọn ta. May mà “ngươi có kế Trương Lương thì ta có thang vượt tường”. Hay để hai huynh đệ bọn ta tự thân xuất kích, đem Hỏa Du Đạn buộc vào đầu mũi tên, sau khi châm lửa sẽ dùng thần cung bắn ra, từ khoảng cách xa phá địch được không?

Bạt Phong Hàn lộ xuất nét cười, đáp:

- Kế hay! Thì ra sống lâu thêm vài ngày cũng có thể khiến người ta vui vẻ hưng phấn như vậy.

Khấu Trọng cười mắng:

- Con bà ngươi là con gấu. Khấu Trọng ta tuyệt đối sẽ không thua. Chỉ riêng Độc Yên Tiễn, Hỏa Du Đạn và Độc Yên Địa Pháo cũng đủ cho bọn kéo dài tới khi tuyết lớn rơi. Hy vọng bản lĩnh xem thời tiết của lão ca ngươi xác thật là có tư cách làm sư phụ ta, ta thì không thấy được là trời sẽ sớm đổ tuyết.

Ma Thường lúc này tiến lại bên cạnh hai người nói:

- Quân Đường phong tỏa cửa ra phía Nam chứng thật là binh lính do Vương Quân Khuếch chỉ huy. Khuất Đột Thông sau khi trấn chỉnh lại trận cước liên thủ cùng Vương Quân Khuếch trấn giữ con đường phía Nam, binh lực lên tới hai vạn người.

Khấu Trọng cười khan:

- Lý Thế Dân đem gần mười vạn quân đến đối phó với chưa tới một vạn quân ta, bọn ta có thể lấy làm tự hào. Trần công ở đó phải không?

Ma Thường đưa ánh mắt lo lắng nhìn địch nhân quân thế cực thịnh ở bên ngoài trại, đoạn đáp:

- Mưu lão đang nghĩ cách tăng cường phòng thủ tại phía Nam hẻm núi. Tuy nói địch nhân không dám tiến công vào, nhưng bọn ta cẩn thận một chút cũng tốt.

Nói xong lại ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi:

- Tới lúc này mọi người đều là đồng sanh đồng tử, có điều gì lại không thể mở miệng vậy?

Ma Thường đáp:

- Ta sợ địch nhân dùng hỏa công.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cảm thấy không hiểu, phá trại dễ mà đốt trại mới khó, cả hai đều không hiểu Ma Thường vì sao lại lo sợ chuyện này.

Ma Thường giải thích:

- Chính xác mà nói thì là dùng khói tấn công. Thời tiết này nhất định có gió Bắc, gió Tây Bắc hoặc gió Đông Bắc, chỉ cần địch nhân ở vùng phụ cận đốt gỗ, khói đặc sẽ theo gió thổi vào trại, lấp đầy hẻm núi, lúc đó bọn ta chỉ còn cách mạo hiểm đột vây, chuyện này so với đi chết hoàn toàn không có phân biệt gì.

Khấu Trọng hít mạnh một hơi khí lạnh, nói:

- Lo lắng của ngươi rất có đạo lý.

Ma Thường nói:

- Nếu đổ thêm các loại độc như Tì Sương vào đám lửa, lực sát thương sẽ càng lợi hại hơn.

Bạt Phong Hàn chấn động nói:

- Ma tướng quân có thể nghĩ tới cách này, nhân tài đông đúc của Lý Thế Dân đương nhiên sẽ không bỏ sót, thật là vấn đề khiến người ta phải đau đầu vô cùng.

Khấu Trọng nói:

- Nói không chừng Tì Sương đang trên đường vận chuyển tới đây, bọn ta phải nghĩ ra biện pháp ứng phó.

Ma Thường đề nghị:

- Trong Hiệp đạo thì có thể nghĩ ra biện pháp, chỉ cần cho người phong bế hẻm núi, bởi vì khói bốc lên cao nên có thể bảo vệ được

hẻm núi bình yên. Vấn đề là bên ngoài sơn trại không hề có gì ngăn cản, địch nhân theo khói tiến vào, bọn ta khẳng định chịu không nổi.

Cho dù toàn quân có thể rút vào hẻm núi tránh khói, nhưng sơn trại bị san thành bình địa, vậy không bằng thừa dịp sớm đào tẩu.

Khấu Trọng trầm ngâm nói:

- Tình huống vẫn chưa ác liệt đến vậy chứ? Bọn ta có thể lợi dụng khói để bố trí Độc Yên Địa Pháo khắp bên ngoài trại, thừa thế phản kích, nói không chừng có thể chiếm chút tiện nghi. Ta và lão Bạt đều không sợ khói độc, vấn đề là người bên ngoài hẻm núi làm thế nào tránh khói, phương diện này Trần công tất có biện pháp.

Bạt Phong Hàn mắt nhìn ra phòng tuyến xa trận kéo dài mấy dặm bên ngoài trại, hồi phục tỉnh táo, ung dung nói:

- Nếu Lý Thế Dân dùng hỏa công, điều kiện quyết định trước tiên là giữ vững xa trận nơi tiền tuyến. Nếu bọn ta có thể đại phá phòng tuyến này của hắn, việc công kích bằng khói xem như phải bỏ đi.

Ma Thường ngạc nhiên hỏi:

- Phá xa trận của bọn họ như thế nào?

Khấu Trọng giải thích một hồi, đoạn nói:

- Việc không thể chậm trễ. Ma tướng quân lập tức đi chọn lựa một nhóm tiễn thủ tinh nhuệ, để yểm hộ cho ta và lão Bạt, khi trời tối bọn ta lập tức hành động, đốt con mẹ nó một trận thống khoái. Hỏa khí của Giang Nam thật dễ xài, ta sẽ cho Lý tiểu tử một hạ mã uy, khiến hắn hiểu được Khấu Trọng ta không phải hạng dễ bị ăn hiếp.

Bạt Phong Hàn nói:

- Xem tình thế thì Lý Thế Dân sáng mai sẽ bắt đầu công trại, cho nên đêm nay là cơ hội cuối cùng của bọn ta.

Sau khi Ma Thường nghe lệnh rời đi, Bạt Phong Hàn cười nói:

- Nhân tài vẫn là nhân tài, Ma Thường không những có đảm lược, mà còn suy nghĩ cẩn mật, có thể giao phó trọng trách.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Hắn có thể vì bọn ta mà ra sức, là may mắn của bọn ta.

Khi hai người đang cẩn thận thương lượng chi tiết cuộc hành động đêm nay, Trần Lão Mưu vội vã tìm tới, thần tình hưng phấn nói:

- Việc nhỏ, cứ tính trên mình lão phu.

Hai người vô cùng mừng rỡ, vội hỏi kế sách.

Trần Lão Mưu lộ ra thành sắc tôn kính, thấp giọng nói một cách thần bí:

- Đây là phương pháp phòng khói độc đề cập trong chương thứ năm sách về chiến tranh của Lỗ đại sư, chính là lấy vải làm thành ống hình trụ, bên trong dùng gỗ làm khung, từng đoạn từng đoạn nối liền với nhau, một đầu thông tới nơi khói độc không đến được, còn đầu kia thông vào một căn phòng kín. Căn phòng này không phải hoàn toàn kín, mà là có lỗ thông khí. Một mặt dùng Cổ Phong Cơ (Máy quạt gió) đem không khí trong lành vào ống, từ đó đưa không khí vào phòng, còn một mặt lại dùng Cổ Phong Cơ đẩy độc khí trong phòng ra, đồng thời ngăn chặn độc khí vào phòng. Phòng đổi khí đã có sẵn

để sử dụng, chính là lầu chính của bọn ta, trang bị sơ qua là thành. Ống tròn chế tạo thì rất đơn giản, thêm vào bọn ta nhân lực sung túc, sáng mai là có thể giao hàng.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Thỉnh Trần công lập tức đi lo việc này.

Trần Lão Mưu ngang nhiên rời đi.

Khấu Trọng nắm lấy đầu vai Bạt Phong Hàn nói:

- Có thế sống lâu thêm một ngày thì một ngày, ài! Vì sao không thấy bóng dáng Tử Lăng, có thêm hắn, ta càng có thể nắm chắc được trận chiến này.

(

Chương 679: Lang thang đầu đường

Khi hoàng hôn buông xuống Từ Tử Lăng đeo mặt nạ Cung Thần Xuân, tiến vào thành Tương Dương.

Thành Tương Dương canh phòng vô cùng cẩn mật, cổng thành chỉ được mở ra khoảng nửa canh giờ trước giờ Ngọ, không có giấy thông hành nhất thiết không được vào thành. May mà Từ Tử Lăng vẫn còn giấy tờ giả khi giả mạo cao thủ mã cầu Khuông Văn Thông nên thuận lợi đi qua.

Trong ngoài thành đều tràn ngập không khí khẩn trương của chiến tranh. Hơn mười doanh trại quân Đường đóng ngoài thành. Sau khi vào thành, đập vào mắt là cáo thị tuyên bố lệnh giới nghiêm. Chốt canh được thiết lập tại ngã tư đường chính để tra xét người qua lại. Quân Đường thấy Từ Tử Lăng không có vũ khí tùy thân, ăn mặc văn nhã như con cái nhà thế gia, nên không hề làm khó gã.

Từ Tử Lăng không phải muốn tìm kích thích, đặc biệt mạo hiểm tới nơi quân sự trọng trấn, mà thật tình muốn tìm hiểu tin tức của Khấu Trọng, bởi vì không có địa phương nào thích hợp hơn nơi thành thị thông thương khắp mọi nơi này.

Gã trước tiên tìm khách sạn đặt chân, sau khi tắm rửa liền ra đường mua cho bản thân hai bộ y phục vải thô và cả áo bông phòng lạnh, sau đó mới chọn một tửu điếm quy mô lớn nhất vào dùng bữa tối.

Hơn hai mươi bàn chỉ có bảy, tám cái có khách ngồi, không khí lạnh lẽo. May mà trong đó thực khách ở năm bàn đều đang nói về những

vấn đề có liên quan tới chiến dịch, không ngoài chuyện Đậu Kiến Đức binh bại thân vong, Lạc Dương thất thủ và sự xung đột của Đường quân cùng Thiếu Soái quân. Đáng tiếc tin tức của mọi người đều là nghe kể lại, phóng đại không đúng sự thật. Tới khi Từ Tử Lăng no kềnh bụng chuẩn bị rời đi, vẫn không nghe được tin tức có căn cứ nào.

Lúc này tiếng quát mắng từ bên ngoài cửa lớn của tửu quán truyền tới. Từ Tử Lăng quay đầu nhìn lại. Hai gã tiểu nhị đang túm lấy một nam tử cao gầy, đầu tóc rối bời bẩn thỉu, y phục rách nát như kẻ ăn xin, đẩy ra ngoài cửa một cách thô bạo. Một trong hai tên tiểu nhị liên tục quát tháo ầm ĩ:

- Ta chửi mười tám đời tổ tông nhà ngươi, tiền rượu lần trước còn chưa trả, hôm nay lại tới làm loạn, đánh ngươi chưa đủ sao?

Tên còn lại mỉm cười với thực khách nói:

- Tên điên này thật không đơn giản, vô luận là đánh đập hắn lợi hại cỡ nào, qua hai ngày là đã như không có chuyện gì rồi.

Từ Tử Lăng toàn thân chấn động, đứng bật dậy quát:

- Để hắn vào, hắn chính là bằng hữu của ta.

Toàn trường kinh ngạc.

Hai tên tiểu nhị đồng thời quay đầu lại, nhìn Từ Tử Lăng từ đầu tới chân, hiển nhiên trong lòng không phục, muốn xem gã có bao nhiêu cân lượng.

“Kịch!”

Từ Tử Lăng tùy tiện lấy ra thỏi vàng một lượng đặt trước mặt, trầm giọng nói:

- Ta “Thái Hành Song Kiệt” Khuông Văn Thông không phải loại dễ chọc vào. Chớ để rượu mời không uống lại uống rượu phạt. Ngươi nếu không nhận ra ta, có thể tới Trường An nghe ngóng một chút. Hừm, thỏi vàng này coi như là trả tiền rượu trước đây và hôm nay cho bằng hữu của ta.

Hai tên tiểu nhị lập tức nhũn nhặn, từ hai bên tránh ra, nam tử cao gầy bước chân không vững loạng choạng đi vào, tựa như không hay biết chút gì về việc Từ Tử Lăng đã giải vây cho hắn, ngồi xuống chiếc bàn đầu tiên gần cửa, khàn khàn gọi:

- Đem rượu tới!

Từ Tử Lăng nhìn thấy đau lòng, không để ý hai tên tiểu nhị tranh giành thỏi vàng, trước tiên quát:

-Mang rượu thượng đẳng tới cho ta!

Sau đó đi tới ngồi xuống bên cạnh nam tử cao gầy, hạ giọng gọi:

- Âm huynh! Là ta! Là Từ Tử Lăng!

Nam tử khốn đốn như kẻ ăn xin kia không ngờ lại chính là Âm Hiển Lạc, người đã thất lạc hành tung kể từ sau khi chia tay ở Long Tuyền. Y không còn có lấy nửa điểm phong phạm của “Điệp công tử” ngày nào, không những mất đi bội kiếm, mặt mũi còn sưng phù khắp nơi, rõ ràng bị người ta đánh đập đã nhiều.

Âm Hiển Hạc nghe vậy chấn động, hồi phục lại chút ít thần trí nhìn về phía gã, nhưng nhãn thần vẫn thất tán không tập trung, mờ mịt trống

rỗng.

Từ Tử Lăng đưa tay qua, nắm lấy bàn tay đầy bùn đất của hắn, đưa chân khí vào, lập tức phát giác kinh mạch hắn lẫn lộn tán loạn, rõ ràng là tình trạng tẩu hỏa nhập ma.

Từ Tử Lăng hiểu ra, Âm Hiển Hạc bởi vì em gái Âm Tiểu Kỷ có nhiều khả năng vướng vào kiếp cầm ca, không cách gì tiếp thụ nổi sự thật tàn khốc đó, cộng thêm say rượu quá độ, nên cuối cùng xảy ra sự cố

Lúc này tiểu nhị cung cung kính kính đưa lại vò rượu Phần lớn, còn giúp hai người chuẩn bị đồ uống rượu, một tiếng đại gia hai tiếng đại gia gọi liên tục không ngừng, sau đó biết điều rời đi.

Âm Hiển Hạc nhìn về vò rượu. Từ Tử Lăng hạ giọng quát nhỏ:

- Tiểu Kỷ thành công thoát khỏi ma chưởng rồi!

Âm Hiển Hạc chấn động, hai mắt thần thái hơi phục hồi, nhìn Từ Tử Lăng chằm chằm.

Từ Tử Lăng nắm lấy thời cơ, gia tăng công lực, trợ giúp hắn đưa chân khí tán loạn bên trong kinh mạch vào đúng đường.

Âm Hiển Hạc run giọng hỏi:

- Tiểu Kỷ?

Từ Tử Lăng thầm kêu may mắn, tâm bệnh phải chữa bằng tâm dược. Nếu không phải gã từ nơi vợ chồng Hàn Trạch Nam biết được tin tức chính xác có quan hệ tới Âm Tiểu Kỷ, lúc này thật không thể dùng cả hai phương pháp cùng lúc, khiến Âm Hiển Hạc hồi phục lại thần trí.

Gã nói:

- Âm huynh! Tiểu đệ là Từ Tử Lăng, khuôn mặt này là giả.

Ánh mắt thác loạn của Âm Hiển Hạc không ngừng ngưng tụ lại, hắn nhíu mày lẩm bẩm:

- Từ Tử Lăng.. Từ Tử Lăng..

Đột nhiên hắn trợn mắt nhìn bốn phía, hoảng sợ hỏi:

- Đây là chỗ nào?

Từ Tử Lăng thả tay hắn ra, thở dài một hơi như trút được gánh nặng, rồi đáp:

- Âm huynh phục hồi rồi! Mọi việc có thể yên tâm.

oOo

Mấy người Khấu Trọng ở trong sơn trại ôm giáo chờ sẵn.

Sau khi cùng Bạt Dã Cương, Úc Nguyên Chân, Ma Thường, Vương Huyền Thứ cẩn thận nghiên cứu, bọn gã thống nhất quyết định mạnh mẽ xuất kích, nhằm bẻ gãy nhuệ khí của Lý Thế Dân.

Bộ thuộc đang mặc cho Khấu Trọng bộ chiến giáp do Tuyên Vĩnh mời chuyên gia đặc biệt chế tạo cho gã, thanh âm của Tiểu Hạc Nhi vang lên bên cạnh:

- Đại ca chính là thiên tướng tới từ tiên giới.

Khấu Trọng lúc này mới rảnh nghĩ tới nàng, mà lại do nàng nhắc nhở mới nhớ. Gã thầm tự trách bản thân trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện giết người phóng hỏa, cẩu thả lơ đễnh, lại nghĩ tới nếu sơn trại bị phá, vận mệnh của Tiểu Hạc Nhi sẽ nguy hiểm, bèn cười nói:

- Tiểu muội bước tới trước mặt ta để ta xem xem.

Bộ hạ tứ phía cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, lúc này mới biết được Tiểu Hạc Nhi chính là nữ mặc nam trang.

Tiểu Hạc Nhi mặt đỏ bừng bước tới trước mặt gã, nửa vui nửa giận dỗi nói:

- Đại ca làm lộ bí mật của người khác rồi.

Khấu Trọng áy náy đáp:

- Là đại ca quên mất. Bất quá con dâu xấu rồi cũng phải ra mắt bố chồng, huống hồ tiểu muội nhìn xinh đẹp như vậy? Tiểu muội có hứng thú lưu lại vui đùa cùng Thiếu Soái quân của ta không.

Tiểu Hạc Nhi quên cả thẹn thùng, nhảy cẫng reo lên:

- Muội có thể giúp gì cho huynh?

Khấu Trọng gọi người đưa Vô Danh lại, nói:

- Đây là con mắt trên trời của Thiếu Soái quân ta, an nguy của nó có quan hệ tới sự tồn vong của toàn quân. Về sau giao cho muội chăm sóc nó.

Tiểu Hạc Nhi chẳng những không sợ bộ dạng hung dữ của Vô Danh, thấy Khấu Trọng âu yếm vuốt ve lớp lông màu xám trên lưng nó, bèn

nhỏ giọng hỏi:

- Muội có thể chạm vào nó không?

Khấu Trọng đứng thẳng lên, đi tới bên cạnh nàng, truyền cho nàng phương pháp chăm sóc chim ưng. Tiểu Hạc Nhi băng tuyết thông minh, nhanh chóng lĩnh hội, lại yêu thích không rời tay.

Khấu Trọng thấy Vô Danh đối với nàng không có phản cảm, bèn đem Vô Danh giao cho nàng, trở về cùng mấy người Bạt Phong Hàn hội hợp, chuẩn bị xuất phát.

Vương Huyền Thứ dắt hai thớt mã đi tới bên cạnh hai người, nhỏ giọng nói:

- Huyền Thứ sẽ thủ vững sơn trại, chúc Thiếu Soái sớm thắng lợi trở về.

Khấu Trọng đáp:

- Nhớ chiếu cố cẩn thận cho tiểu muội tử của bọn ta.

Vương Huyền Thứ chẳng biết vì sao khuôn mặt anh tuấn ửng hồng, gật đầu đáp ứng.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn lên ngựa, nhằm hướng cổng trại phi tới.

Ba toán quân, mỗi toán hai nghìn người, chia ra do Úc Nguyên Chân, Ma Thường và Bạt Dã Cương dẫn đầu, lập trận chờ đợi sẵn sàng ở khoảng đất trống sau cổng trại.

Sắc trời tối dần, bên trong sơn trại đổi thành dùng đuốc chiếu sáng,

ánh lửa đỏ bập bùng trong gió lạnh, càng làm tăng thêm không khí sát phạt của chiến tranh.

Hai cánh quân trong ba cánh do một nghìn Mâu Thuẫn thủ,năm trăm Tiễn thủ và năm trăm kỵ binh hợp thành, vẫn lấy phòng ngự làm chủ.

Khấu Trọng ra lệnh một tiếng, trống trận vang rền, cổng trại mở ra. Khấu Trọng cao giọng hét lớn:

- Các huynh đệ! Đêm nay bọn ta tới cho chúng một bài học, khiến bọn chúng hiểu được sự lợi hại của Thiếu Soái quân bọn ta.

Ba cánh quân cùng quân phòng thủ doanh trại đồng thanh hò hét, sĩ khí trào dâng.

Khấu Trọng cười ha hả một tràng, rồi cùng Bạt Phong Hàn dẫn đường tiến ra phía ngoài cổng trại.

Từ mặt trận của địch tiếng kèn xung trận nổi lên, tiếng vó ngựa rền vang, hiển thị Lý Thế Dân đã có phản ứng, điều động quân lực, dàn trận khai chiến.

oOo

Trong phòng khách sạn, Âm Hiển Hạc đã hồi phục thần trí bối rối nói:

- Việc cuối cùng ta nhớ được là ngồi thuyền tiến về Trường An, không hiểu sao lại hồ đồ lạc tới nơi này, ài!

Từ Tử Lăng an ủi:

- Tất cả đã thành quá khứ, Âm huynh không cần để trong lòng. Âm huynh trước tiên tắm rửa, thay y phục, rồi bọn ta sẽ lại nói chuyện.

Âm Hiển Hạc ngồi trong ghế ngẩn người, rồi lắc đầu đáp:

- Không! Bọn ta lập tức tới Ba Đông, ta phải đích thân nghe rõ ràng chuyện của Tiểu Kỷ, xem có sai lầm không.

Từ Tử Lăng hiểu được tâm tình của hắn nên nói:

- Cửa thành hiện giờ đã đóng. Sáng mai khi cổng thành mở bọn ta sẽ lập tức lên đường tới Ba Đông.

Âm Hiển Hạc đáp:

- Cửa thành đóng bọn ta có thể trèo tường mà đi, ai dám ngăn cản ta giết kẻ ấy.

Từ Tử Lăng không còn cách gì đối với hắn, thầm nghĩ chuyện đi tìm Khấu Trọng hội hợp xem như bị bãi bỏ, bèn cười khổ nói:

- Sau khi Âm huynh tắm rửa thay y phục, bọn ta lập tức lên đường, như vậy được không?

oOo

Trận chiến sau cơn mưa.

Trung quân của Ma Thường, quân cánh trái của Úc Nguyên Chân và quân cánh phải của Bạt Dã Cương, thông qua cầu vượt hào, lập trận bên ngoài chiến hào.

Mười hai cây cầu vượt hào là do Trần Lão Mưu trong thời gian nửa ngày cấp tốc hoàn thành, lấy gỗ bản làm thành mặt cầu dài rộng, bên dưới lắp bánh xe, đẩy vào trong hào, lấy bánh xe lớn bên dưới làm

trụ duy trì, chịu áp lực từ mặt cầu, khiến quân có thể nhanh chóng vượt hào. Một nghìn quân vận tải theo viện quân tới trở thành sinh lực quân trong công binh của Trần Lão Mưu, nhân thủ đầy đủ, Trần Lão Mưu muốn gió có gió, muốn mưa có mưa.

Sau khi bố trận, hai cánh quân trái phải tiến về phía trước, tới cách xa trận nơi tiền tuyến của địch nhân chừng hơn nghìn bước thì dừng lại, kết thành trận hình trăng lưỡi liềm. Ngoài cùng là Mâu Thuẫn thủ tiến về hai phía trái phải thành hình cánh cung, một nghìn người chia làm ba hàng, hình thành sự phòng ngự đủ để chống cự kỵ binh của địch đánh sâu vào. Năm trăm tiễn thủ đứng sau đó, từ cự ly xa cự địch, bảo hộ cho tiền phương. Phía sau nữa là kỵ binh phụ trách ứng phó với kỵ binh của địch tấn công từ hai bên. Trận thế lấy thủ làm chủ. Ma Thường nắm ba nghìn quân, toàn là kỵ binh cơ động.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng nhảy xuống ngựa. Có thêm một nhóm năm mươi lính tinh nhuệ mạnh khỏe, phụ trách cung cấp Hỏa Đạn cùng việc đốt ngòi dẫn nổ.

Bên phía Lý Thế Dân không dám chểnh mảng. Ba cánh quân bộ binh tiễn thủ mỗi cánh năm nghìn người, bố trí phòng ngự phía trước xa trận, chia ra do La Sĩ Tín, Sử Vạn Bảo và Lưu Đức Uy ba người thống lĩnh. Chỉ cần tiến thêm hai trăm bước, hai bên đã có thể dùng tên bắn nhau. Quân Đường đối với Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn hiển nhiên cố kỵ sâu sắc, bị sự uy hiếp từ xa của Thích Nhật và Xạ Nguyệt dọa cho khiếp đảm, hai hàng quân phía trước đều dùng lỗ thuẫn to lớn cắm vào đất.

Lý Thế Dân cùng chư tướng bố trí năm toán kỵ binh cơ động phía sau xa trận, mỗi toán gồm ba nghìn quân, tùy lúc có thể từ chỗ hỗng của xa trận xông ra, tiến nhập chiến trường.

Nếu bên Khấu Trọng không có thủ đoạn phi thường, cứ như vậy giao

chiến cùng quân Đường với quân lực chiếm hết ưu thế, đối phương lại có nguồn binh lính tiếp tế cuồn cuộn không dứt, hẳn sẽ thất bại không nghi ngờ gì nữa.

Vương Huyền Thứ đang trấn giữ sơn trại hạ lệnh một tiếng, một đội năm trăm tiễn thủ tiến ra ngoài sơn trại, đóng ở ba cây cầu vượt hào bên ngoài.

Lúc này tiếng kèn hiệu vang lên, ba cánh quân Đường bên ngoài xa trận, mỗi cánh năm nghìn quân bao gồm Mâu Thuẫn thủ và Tiễn thủ, theo tiếng trống trận, cất bước đều đặn nhằm hướng Thiếu Soái quân, rầm rập tiến tới, tuy chậm nhưng ổn định, uy thế cực kỳ khiếp người.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đợi địch nhân tiến tới vị trí lý tưởng, cùng lúc lấy ra Thích Nhật và Xạ Nguyệt hai thần cung. Binh lính vội nhanh chóng đem Hỏa Đạn đã đốt buộc lên đầu tên của hai người, dây buộc đương nhiên do Trần Lão Mưu đốc suất chế ra.

“Vù! Vù!”

Hai mũi tên bắn lên trên không, Hỏa Đạn phát ra tia lửa bắn tứ phía, xẹt qua không trung tạo nên một cảnh tượng kỳ lạ, không phải nhằm vào địch nhân đang tiến lại gần, mà là bắn vào giữa xa trận.

“Bùng! Bùng!”

Hai tiếng nổ giòn giã vang lên, Hỏa Đạn của Bạt Phong Hàn nổ bùng phía trên xa trận, từng trận từng trận mưa lửa mạnh mẽ trút xuống xa trận và quân Đường giữ trận, bao trùm lên phạm vi hai, ba trượng vuông.

Hỏa Đạn của Khấu Trọng lại rơi xuống một cỗ xe bắn đá rồi mới nổ

mạnh, nhất thời lửa bùng lên nuốt trọn cả cỗ xe bắn đá cùng hai xe phá tường bên cạnh.

Quân Đường bị lửa cháy tới, kêu gào lăn lộn trên mặt đất. Thêm hai Hỏa Đạn lại từ thần cung của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn bắn tới, tìm mục tiêu mới trong xa trận.

Địch nhân trong ngoài xa trận sao tưởng tượng nổi có loại hỏa khí lợi hại, có khả năng từ ngoài nghìn bước tập kích địch nhân này, nhất thời trận cước đại loạn. Ba cánh quân Đường vẫn đang trên đường tiến tới lại càng tiến thối lưỡng nan.

Hỏa Đạn của Khấu Trọng thay đổi phương hướng nhằm phía địch nhân đang tiến lại bắn tới, Bạt Phong Hàn lại chuyên trách đối phó xa trận, nhất thời lửa cháy rừng rực khắp nơi, tứ phía bắt lửa.

Úc Nguyên Chân và Bạt Dã Cương thấy cơ hội không thể bỏ qua, vội vàng xua quân tấn công, cánh quân của Ma Thường cũng tiến lên, ở phía sau Khấu Trọng bố trận chờ đợi.

Hỏa Đạn không ngừng phá tan màn đêm, liên tục nhằm vào mục tiêu bắn tới.

Xa trận đã có nhiều đoạn cháy bừng bừng, chỉ trừ những đoạn không có ảnh hưởng đến toàn trận. Lý Thế Dân nhanh chóng quyết định, cho người đưa số xe chưa bị lửa lan tới rời ra phía sau, lại lệnh cho ba cánh quân rút lui vào trong trận, thay vào đó là hai đội kỵ binh cơ động hai bên, mỗi đội gồm ba nghìn người hợp thành, hùng hổ xuất kích, bản thân mình thì lưu lại phía sau ổn định trận cước.

Úc Nguyên Chân và Bạt Dã Cương không dám truy kích, sau khi lui lại tới trái phải bên cạnh Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, bèn lập trận nghênh địch.

“Bùng! Bùng!”

Hai trái Hỏa Đạn nổ vang phía trước kỵ binh của địch nhân đang tiến lại từ bên phải, từng quả cầu lửa rớt xuống như mưa. Hơn mười kỵ binh đầu tiên lập tức biến thành người lửa ngựa lửa, lăn lộn trên mặt đất. Kỵ binh phía sau không dừng lại kịp, tiến vào trong đám lửa, nhất thời người la ngựa hí, thê thảm khiến người ta không nỡ lòng nhìn.

Úc Nguyên Chân và Bạt Dã Cương trước sau hét lớn:

- Phóng tên!

Một loạt tên từ phía sau Mâu Thuẫn thủ bắn ra, công kích địch nhân một cách vô tình. Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn thu hồi cung quý, phi người lên ngựa, dẫn ba nghìn kỵ binh tinh nhuệ của Ma Thường, vượt lên đuổi giết.

oOo

Bình minh, Từ Tử Lăng và Âm Hiển Hạc tới bên ngoài thành Ba Đông, cả hai đều mệt mỏi không chịu nổi.

Cổng thành còn chưa mở, các thương lữ cùng nông dân đã tranh thủ tới sớm tụ tập đợi vào. Cho dù kẻ rất muốn vào thành như Âm Hiển Hạc, vẫn cảm thấy nên nhẫn nại đợi cổng thành mở ra, mà không lập tức trèo tường vào thành.

Từ Tử Lăng sợ có người nhận ra gã dẫn tới phiền phức không cần thiết, nên mang mặt nạ Cung Thần Xuân lên, cùng Âm Hiển Hạc đợi bên con đường lớn.

Tiếng vó ngựa bất ngờ vang lên, một toán người mặc trang phục võ sĩ hùng hổ phi ngựa tới, tác phong hoành hành bá đạo, to tiếng quát mắng người đi đường tránh đường. Có người động tác hơi chậm, kỵ sĩ đi đầu lập tức dùng roi ngựa nhằm đỉnh đầu quất xuống, tiếng roi xé gió vang lên đầy vẻ hách dịch. Đám đông vốn đang chen chúc xếp hàng trước cổng thành vội vã tránh sang một bên, tình thế có đôi chút hỗn loạn.

Từ Tử Lăng nhìn thấy ngựa, lần đầu tiên bị gợi lại hồi ức về con ngựa yêu Vạn Lý Ban đã chết thảm, lòng tràn ngập nỗi thương tiếc, thần tình buồn bã. Tiếp đó ánh mắt dời lên phía trên, trong lòng không khỏi chấn động, vội vàng quay người lại, không để đối phương nhìn ra gương mặt Cung Thần Xuân của gã.

Hơn mười võ sĩ đó còn chưa tới cổng thành, tướng quân giữ thành đã sớm hạ lệnh mở cổng, hạ cầu treo, để đội kỵ binh này thẳng đường tiến vào. Mọi người vội vào theo thì bị đuổi ra, cây cầu lại được kéo lên, gây ra một trận oán thán bất mãn.

Âm Hiển Hạc ngạc nhiên hỏi:

- Tử Lăng phải chăng nhận ra toán người này?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta nhận ra hai kẻ dẫn đầu, là thủ hạ tâm phúc của Lý Kiến Thành, Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn. Chỉ không biết bọn chúng vì sao lại tới nơi này?

Gã tuy nói ra nghi vấn, trong lòng lại mơ hồ nghĩ rằng việc này cùng việc Lương Thuấn Minh từ Hải Sa Bang tiếp thu một số hỏa khí ắt có quan hệ. Nhưng vì biết được Âm Hiển Hạc lúc này tâm thần hoàn toàn đặt nơi em gái hắn, cho nên đem tâm sự giấu đi.

Thành Ba Đông là địa bàn của Đỗ Phục Uy. Người cha nuôi này tuy đã xưng thần với nhà Đường, nhưng tuyệt không thể cấu kết cùng Lý Kiến Thành người lão khinh bỉ, cho nên phần nhiều là tướng giữ thành Ba Đông bí mật cùng Lý Kiến Thành qua lại, tạo một số điều kiện thuận lợi nào đó cho Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn.

Chỉ cần tra ra thành Ba Đông do viên tướng nào của Đỗ Phục Uy trấn thủ, có thể cảnh báo cha nuôi, để lão lường trước mọi chuyện.

Tiếng vó ngựa lại vang lên, một cỗ xe ngựa từ từ chạy dọc theo đường lớn tiến tới.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ lại trùng hợp như vậy, người trên xe là Hầu Hy Bạch và Lôi Cửu Chỉ đã lâu không gặp.

Từ Tử Lăng kéo Âm Hiển Hạc tiến ra chắn trước xe ngựa. Hầu Hy Bạch và Lôi Cửu Chỉ bất ngờ thấy Từ Tử Lăng xuất hiện trước mắt, thiếu chút nữa phải dụi mắt, không dám tin là thật.

Xe ngựa dừng lại bên đường, hai người xuống khỏi xe, thần tình đầy nghi vấn.

Đợi sau khi Từ Tử Lăng giới thiệu cho hai người biết Âm Hiển Hạc, Hầu Hy Bạch không nhịn thêm nổi bèn hỏi:

- Tử Lăng đã phục nguyên rồi! Thật khiến người ta khó tin, Thanh Tuyền rốt cuộc có tới không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Không chỉ công lực phục hồi hoàn toàn, mà còn có đột phá lớn. Tình huống cụ thể thế nào, một lời không nói hết được, để sau này ta

sẽ kể rõ. Việc lớn trước mắt là điều tra rõ ràng xem Âm tiểu muội mà Hàn phu nhân nhắc tới trước kia có phải chính là em gái của Âm huynh hay không.

Gã lại hướng tới Âm Hiển Hạc nói:

- Vị Lôi đại ca này chính là người tiểu đệ từng nói với Âm huynh, huynh ấy rất quen thuộc với Hương gia. Có huynh ấy ra tay giúp đỡ, việc không có khả năng cũng sẽ biến thành có khả năng.

Lôi Cửu Chỉ sao ngờ nổi Từ Tử Lăng vốn vẫn luôn trầm mặc ít lời mà nay vừa gặp mặt đã cho lão lên mây như vậy, bèn cao hứng miệng cười không khép lại được, nói:

- Âm huynh yên tâm, vô luận là Nam bang Bắc hội, bang phái lớn nhỏ khắp nơi đều có người có mặt mũi có giao tình với ta, khi làm việc đều rất thuận tiện. Lão long đầu của Ba Đông bang đã từng cùng ta uống rượu đánh bạc nhiều lần. Mọi người đều là huynh đệ, việc của Âm huynh chính là việc của bọn ta.

Âm Hiển Hạc tựa hồ đối với ngôn ngữ giang hồ hào sảng này không có hứng thú, đầu mày vẫn nhíu chặt, thô lỗ nói:

- Cổng thành mở rồi!

Tiếng “két két” vang lên, cầu vào thành lại hạ xuống.

Chẳng biết thế nào, trong lòng Từ Tử Lăng đột nhiên dâng lên cảm giác có nguy cơ đang tới gần vô cùng mạnh mẽ.

(

Chương 680: Phát hiện bất ngờ

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn là hai người cuối cùng rút vào sơn trại, toàn bộ số cầu bắc qua hào đều chìm trong biển lửa, Lý Thế Dân cũng đánh trống thu quân. Gần lớp hào sâu tại chiến trường, làn khói độc màu tím còn sót lại đã nhanh chóng theo gió tản đi. Người chết và bị thương được đưa vào trong trận địa của bên mình.

Cả hai phe đều chịu tổn thất, quân Đường tử thương gần một ngàn, nhiều hơn mười lần Thiếu Soái quân. Xem như Khấu Trọng đã thắng lớn một trận, giành được lợi thế đầu tiên.

Tại thời điểm hai đội kỵ binh quân Đường đánh sâu vào hai cánh để yểm hộ ba toán bộ binh đang kháng cự một cách rối loạn, thế trận bên phía Khấu Trọng do Mâu Thuẫn thủ và Tiễn thủ của Úc Nguyên Chân và Bạt Dã Cương hợp lại đã sớm ổn định, vì thế đối phương không thể tiến về phía hào sâu. Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn cùng Ma Thường dẫn ba ngàn kỵ binh tinh nhuệ xuất kích như thiểm điện, phân tán và chặt đứt địch nhân, tung hoành chém giết tại những điểm yếu của quân Đường. Thấy tình thế không hay, Lý Thế Dân tự thân dẫn Huyền Giáp tinh binh cùng hai toán kỵ binh cơ động tổng cộng chín ngàn người với khí thế bài sơn đảo hải lao vào xa trận đã bị phá hơn nửa, đồng thời hạ lệnh cho đội kỵ binh đang bị đánh tan tác trên chiến trường rút lui.

Khấu Trọng hiểu rõ thực lực của Huyền Giáp tinh binh. Nếu chính diện giao phong tất sẽ rơi vào cục diện khổ chiến, đợi đến khi hơn vạn bộ binh của bọn La Sĩ Tín trấn chỉnh trận cước, quay đầu gia nhập chiến trường, quân của gã ắt sẽ thất bại không nghi ngờ gì

nữa. May mà gã đã sớm có kế hoạch, lập tức toàn quân di chuyển, đem Độc Yên Địa Pháo ném khắp mặt đất, sau đó lập trận chờ đợi ở phía sau.

Lý Thế Dân nào ngờ Khấu Trọng có chiêu này, ba toán kỵ binh như gió lốc tiến vào trận Địa Pháo. Lập tức tiếng nổ vang rền, khói độc tỏa ra tứ phía. Đội kỵ binh tiên phong của quân Đường chìm trong vùng khói độc màu tím, trước tiên là chiến mã không chịu được, nổi điên nhảy lung tung, sau đó kỵ sĩ lần lượt rớt khỏi yên, cả người lẫn ngựa cùng chịu sự hành hạ của khói độc.

Hết đợt này đến đợt khác, Thiếu Soái quân bắn sang hàng ngàn mũi tên cứng, nhằm vào địch nhân không còn sức hoàn thủ mà mặc tình tàn sát. Tình huống thật thê thảm không nỡ nhìn.

Lý Thế Dân bất đắc dĩ phải đánh chiêng thu quân, vốn là tiến tới với khí thế như gió lốc, kết cục lại phải lui binh một cách thảm hại. Thiếu Soái quân dừng lại ở thế thắng, rút về sơn trại một cách có trật tự.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cưỡi ngựa tiến qua cổng trại. Binh lính khải hoàn trở về từ chiến trường cùng quân giữ trại hò reo vang dội, cùng nhau hô lớn “Thiếu Soái vạn tuế!”, người người nhiệt huyết sôi sục, sĩ khí dâng lên tới cực điểm.

Tiểu Hạc Nhi chẳng biết từ nơi nào lao ra chào đón. Mặt hoa đỏ bừng vì phấn khích, cô bé reo lớn:

- Đại ca thật uy phong, mấy kẻ xấu ngoài kia đều không phải là đối thủ của huynh.

Hai gã nhìn nhau cười rồi cùng nhảy xuống ngựa.

Khấu Trọng nhìn Tiểu Hạc Nhi cười đáp:

- Bọn chúng không phải người xấu, tuy nhiên là tử địch của ta.

Trần Lão Mưu, Vương Huyền Thứ, Bạch Văn Nguyên kéo tới chúc mừng.

Úc Nguyên Chân cùng Bạt Dã Cương lập được đại công, thần tình vô cùng hưng phấn. Thắng lợi này đạt được không phải dễ dàng, tuy căn bản chưa gây ra tổn thất lớn cho quân Đường nhưng đã đả kích nặng nề sĩ khí đối phương, càng quan trọng ở chỗ làm chậm lại thời gian phát động công kích của chúng.

Khấu Trọng vặn người rồi nói:

- Bọn ta trước tiên phải ngủ một giấc cho đã. Giờ giao cho Bạch tướng quân toàn quyền phụ trách việc phòng thủ, Huyền Thứ thì đưa Tiểu Hạc Nhi đi chơi đi.

Khuôn mặt anh tuấn của Vương Huyền Thứ lập tức ửng hồng, hắn nhất thời ấp úng không nói thành lời.

Tiểu Hạc Nhi hào hứng hỏi:

- Có chỗ nào vui đây?

Vương Huyền Thứ nói khẽ như tiếng muỗi kêu:

- Thiếu Soái có lệnh, ta sẽ đưa muội đi xem thác nước nhỏ trong khe núi.

Lúc này mọi người mới nhìn ra được tình huống vi diệu giữa Vương Huyền Thứ và Tiểu Hạc Nhi, ai cũng phá lên cười.

Khấu Trọng cười thoải mái rồi nói:

- Huyền Thứ yên tâm đưa tiểu muội của ta đi xem các nơi. Hẻm núi dài tới hai dặm như thế này thật là thiên hạ khó tìm, hẳn là cảnh lạ khắp nơi. Không ngờ tại chiến trường này chẳng những có mái che đầu mà còn có cảnh để thưởng lãm, trời cao đối đãi bọn ta thật không tệ.

Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn Tiểu Hạc Nhi từ trên xuống dưới, đoạn mỉm cười nói:

- Mái tóc của Tiểu Hạc Nhi dài và đen mượt, sao không tới suối nước trong gội qua cho thoải mái? Đó hẳn là một cảm giác rất dễ chịu, còn Huyền Thứ lại có thể thưởng thức vóc dáng nữ nhân tóc dài chấm vai của muội.

Tiểu Hạc Nhi cuối cùng cũng hiểu ra mọi người đang trêu mình cùng Vương Huyền Thứ, liền giận dỗi trừng mắt nhìn Bạt Phong Hàn, lại không kìm lòng được kéo ống tay chiến bào của Vương Huyền Thứ rồi nói nhỏ:

- Chúng ta đi chơi đi, không cần để ý tới bọn họ.

Trần Lão Mưu cười cười một cách tinh quái:

- Trong lầu chính có khăn tắm, Huyền Thứ chớ quên cầm theo.

Vương Huyền Thứ cùng Tiểu Hạc Nhi chạy vụt đi như lo giữ mạng.

Nhìn theo bóng hai người, Khấu Trọng lắc đầu than:

- Trên chiến trường có thể xảy ra bất cứ việc không ngờ nào! Hỏa khí của bọn ta còn lại bao nhiêu?

Trần Lão Mưu biết rõ nhất bèn trả lời:

- Vừa rồi không dùng đến Độc Yên tiễn, vẫn còn nguyên bọc chưa động tới. Hỏa Du đạn dư ba trăm quả, Địa Pháo hao tổn rất nhiều, số lượng trước mắt không quá ba trăm.

Bạt Phong Hàn đáp:

- Thế cũng đủ cho bọn ta chống lại cuộc tổng tấn công dữ dội của Lý Thế Dân.

Trần Lão Mưu nói:

- Cho dù Lý Thế Dân trước đây không nghĩ tới chiến thuật tấn công bằng khói, lúc này hẳn cũng được hỏa khí của bọn ta nhắc nhở rồi. Vả lại khi chế tạo thêm một loạt khí giới công thành mới, vẫn phải lo Độc Yên hỏa tiễn của bọn ta, cho nên phương pháp tiện nghi nhất vẫn là tấn công bằng khói. May mà bọn ta có phương pháp đề phòng, nếu như vận dụng được tốt, nói không chừng có thể lần nữa mang tới thắng lợi lớn.

Bạt Dã Cương trầm giọng:

- Bọn ta không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội chiến thắng nào, bởi vì tiềm lực của quân ta có hạn, nếu tổn thất thì không sao bổ sung được. Địch nhân đã có tài nguyên nhân lực bất tận, quân ta một khi nản lòng thì tình huống sẽ không tưởng nổi.

Khấu Trọng ngửng đầu nhìn trời rồi đáp:

- Hy vọng tuyết lớn sẽ rơi trong mấy ngày tới. Nếu trời đổ mưa mà tuyết không rơi, tình cảnh của bọn ta sẽ vô cùng không hay. Lão Bạt

huynh nhìn thử xem có chắc không? Nếu trời đổ mưa, Hỏa Du đạn gì gì đó của bọn ta đều khó phát huy tác dụng.

Bạt Phong Hàn cười khổ:

- Ta không phải thần tiên, làm sao biết rõ mấy chuyện này được?

Khấu Trọng cười nói:

- Vậy tức là phải xem ý của lão trời già, vì thế không cần phí sức nghĩ ngợi, chỉ cần chuẩn bị tất cả cho tốt. Ta phải vì huynh đệ bỏ mình trong trận chiến mà cử hành một lễ tế đơn giản nhưng long trọng. Việc này do Văn Nguyên đi sắp đặt, ta còn phải đi hỏi thăm huynh đệ thụ thương. Thật là mâu thuẫn, đêm qua là một đêm rất dài nhưng lại cảm giác như trong chớp mắt đã trôi qua.

oOo

Một toán ba mươi quân giữ thành Ba Đông từ cổng tiến ra. Chúng thô bạo xô đẩy dẹp người trên đường, sau đó đứng thành hai hàng giống như mở đường cho nhân vật nào sắp xuất thành.

Bọn người Nhĩ Văn Hoán, Kiều Công Sơn phi ngựa rời thành, đi giữa là một cỗ xe ngựa, màn cửa được buông thấp, lộ rõ sự thần bí

Từ Tử Lăng gỡ mặt nạ xuống, trầm giọng nói:

- Vợ chồng Hàn huynh nhiều khả năng có ở trong cỗ xe ngựa, bọn ta lên cướp xe cứu người.

Bọn Nhĩ Văn Hoán ngang nhiên tăng tốc vượt qua bên cạnh bốn người làm cho bụi bốc lên mù mịt.

Âm Hiển Hạc nói:

- Bọn ta đuổi theo!

Biết hắn lo lắng tới mất hết cả tính kiên nhẫn, Từ Tử Lăng bèn kéo hắn lại:

- Đợi bọn chúng đi xa chút. Ta cùng Âm huynh và Hy Bạch đuổi kịp lập tức động thủ, Lôi đại ca lái xe theo sau.

Lôi Cửu Chỉ nhận ra Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn liền lạnh giọng nói:

- Hạ thủ không cần dung tình, tốt nhất là thuận tay giết luôn hai con chó này của Lý Kiến Thành. Thật không thể tưởng nổi Lý Kiến Thành lại công nhiên lo việc cho Hương gia.

Từ Tử Lăng đáp:

- Không chỉ cấu kết cùng Hương gia, hắn còn liên hệ với Triệu Đức Ngôn nữa. Bọn ta đi!

oOo

Khấu Trọng đi vào Soái phòng rồi từ từ đóng cửa, đoạn bước tới cạnh giường ôm đầu nằm thẳng xuống. Gã đang ở trên chiếc giường duy nhất trong sơn trại, là Trần Lão Mưu đặc biệt vì gã chế tạo ra.

Đang nằm dài phía bên kia giường, Bạt Phong Hàn miễn cưỡng ngồi dậy hỏi:

- Nghĩ gì vậy?

Khấu Trọng quay đầu nhìn rồi gượng cười đáp:

- Lão huynh hình như chưa cởi giày.

Bạt Phong Hàn không nhịn nổi phì cười:

- Ngươi còn có tâm tình để ý chuyện cởi giày hay không cởi giày sao? Đây là biện pháp nên dùng nhất lúc này, đợi sau khi bọn ta vào lại Lạc Dương rồi hãy lo lắng tới chuyện cởi giày đi!

Khấu Trọng than:

- Huynh cho rằng bọn ta sẽ có ngày được như vậy sao?

Bạt Phong Hàn trầm ngâm đáp:

- Nếu trời đổ mưa chứ tuyết không rơi, Lý Thế Dân đội mưa tấn công, Độc Yên Hỏa Đạn của bọn ta tuy kỳ diệu mà không cách gì thi triển nổi, việc quay lại Lạc Dương có khả năng là vĩnh viễn không thể xảy ra.

Khấu Trọng than:

- Tích tụ trên trời cao rốt cuộc là cái con bà nó gì nhỉ?

Bạt Phong Hàn cười khổ đáp:

- Là con bà nó mây đen, có thể thành mưa cũng có thể thành tuyết. Khí trời này nói là lạnh cũng không hẳn, tựa như vẫn chưa tới mùa tuyết rơi, bọn ta phải chuẩn bị đầy đủ.

Khấu Trọng thủng thẳng hỏi:

- Nên chăng cấp cho mỗi huynh đệ một cái mũ che mưa?

Bạt Phong Hàn ôm bụng cười phá lên:

- Tên tiểu tử ngươi đấy! Thật chỉ có ngươi mới vậy!

Khấu Trọng duỗi thẳng chân trên giường, hai mắt thần quang lấp lánh, chậm rãi nói:

- Cho dù tuyết rơi thì thế nào? Hỏa khí không đủ dùng trong nửa ngày, cuối cùng cũng phải cùng Lý tiểu tử chân chính gặp gỡ bằng đao thương. Hỏa khí chỉ có thể chiếm chút tiện nghi nếu sử dụng trong tình thế đặc biệt nào đó, rốt cục bọn ta vẫn phải dựa vào thực lực. Con mẹ nó chứ! Chỉ còn cách binh tới thì tướng ngăn, nước đến thì đất chặn, đất lại thì gỗ khắc, gỗ tới thì lửa thiêu. Ôi! Bọn ta tựa hồ quên mất một chiêu.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng phải có thứ gì bọn ta cũng đều lôi ra sử dụng rồi sao?

Khấu Trọng đáp:

- Chiêu này gọi là lôi mộc trận. Bọn ta có nhiều khối gỗ đã chặt xuống, chỉ cần từ trên tường trại ném xuống cho lăn theo sườn đồi, huynh nói uy lực có phải là lợi hại không?

Bạt Phong Hàn giật mình nói:

- Đó đích thực là kỳ chiêu, đơn giản như vậy sao không ai nghĩ tới nhỉ?

Khấu Trọng đáp:

- Bởi vì bọn ta tưởng rằng mình đang trấn giữ thành Lạc Dương. Thành Lạc Dương ngoài việc không có đồi dốc xuống, gỗ trong tình huống bị vây tứ phía lúc đó còn trân quý hơn vàng. Nhưng tại nơi này, lôi mộc trận đó không sợ trời mưa, dễ dàng phát huy hiệu lực, chỉ cần ở sườn đồi bên ngoài trại ném xuống mấy trăm khối gỗ. Lý tiểu tử cho dù có thể vượt trận tuyến thành công cũng không qua nổi trận này, gỗ đã tẩm dầu sau đó còn có thể đốt con mẹ nó một phen thống khoái. Hắc! Đó gọi là trời không tuyệt đường người, chỉ là ngươi có chịu động cân não hay không thôi.

Tiếng gõ cửa vang lên. Thủ hạ từ bên ngoài cao giọng:

- Bẩm báo Thiếu Soái! Bạch tướng quân sai tiểu nhân tới báo, quân Đường bắt đầu xếp củi bên ngoài trại.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Báo cho Bạch tướng quân, khi quân Đường nổi lửa thì hãy đánh thức ta dậy!

Gã lại hướng về phía Bạt Phong Hàn than:

- Dương công từng nói qua, người không thể ngủ yên trên chiến trường thì không đủ khả năng làm thống soái. Ài! Nếu Dương công vẫn còn bên cạnh ta thì tốt biết bao!

oOo

Từ Tử Lăng, Âm Hiển Hạc và Hầu Hy Bạch không kể gì tới ánh mắt kinh ngạc của người đi đường, truy đuổi theo mục tiêu. Từ Ba Đông tới bến thuyền Quán Thủy chỉ chừng một dặm. Nếu để bọn người Nhĩ Văn Hoán lên thuyền trước một bước, hoặc cùng một nhóm

người ngựa khác của địch nhân hội họp, công sức đuổi theo sẽ trôi theo dòng nước. Nhược bằng có thể đánh chặn đội xe ngựa giữa đường, khẳng định có thể xơi tái đối phương.

Phía trước bụi đất bốc lên, tiếng vó ngựa rầm rập.

Từ Tử Lăng trong lòng vừa định tăng tốc thì người đã vượt lên phía trước, ý tới khí tới, như hành vân lưu thủy nhanh chóng rút ngắn cự ly với hai kỵ binh đi sau cùng, thần kỳ nhất là quần áo dán chặt vào người không phồng lên, giảm tối thiểu âm thanh gió quét vào y phục.

Hầu Hy Bạch và Âm Hiểu Hạc một trước một sau tăng tốc đuổi theo. Hầu Hy Bạch chậm hơn Từ Tử Lăng một trượng, còn Âm Hiển Hạc vẫn còn cách hai trượng khi Từ Tử Lăng phát động công kích.

Từ Tử Lăng bay người trên không, lần lượt đánh vào lưng hai tên đi sau cùng. Nếu không phải gã có lòng nhân hậu, khẳng định cả hai đã bỏ mạng. Lúc này chỉ là kinh mạch của chúng bị phong tỏa, người mềm ra rớt khỏi yên ngựa.

Quân địch kinh ngạc quay đầu nhìn. Từ Tử Lăng đạp chân lên lưng một thớt chiến mã, phi thân lao tới nóc xe ngựa.

Nhĩ Văn Hoán hét lớn:

- Tiểu tặc phương nào? Dám cướp xe của lão tử, giết không tha!

Quân địch đồng loạt rút binh khí trùng trùng tiến lại phản kích, kỵ sĩ hai bên xe ngựa cùng lúc nhảy lên nóc xe tấn công Từ Tử Lăng, tất cả đều để lộ thân thủ hơn người.

Bất kỳ người nào trong bọn chúng cũng xứng đáng là nhất lưu cao thủ hành tẩu trên giang hồ, tuy nhiên so với Từ Tử Lăng danh trấn

thiên hạ thì khoảng cách vẫn là quá lớn. Một tên lập tức bị đánh bay xuống đất, chẳng những không có cơ hội đặt chân lên nóc xe mà còn không hiểu nổi đối phương dùng thủ pháp gì đánh bại mình, rơi xuống đất rồi cũng không bò dậy nổi nữa.

Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn lúc này mới phát hiện ngoài kẻ địch trên nóc xe ra còn có hai người lần lượt đuổi tới. Bọn chúng chưa từng thấy mặt thật Từ Tử Lăng nên không nhận ra gã. Có điều Hầu Hy Bạch ở Trường An thì ai mà không biết, Nhĩ Kiều hai người cũng đã từng gặp mặt, giờ thấy một trong số địch nhân đang tới chính là hắn, chúng lập tức biến sắc biết có chuyện không hay.

Hầu Hy Bạch tiêu sái như tản bộ thẳng bước đuổi tới, Mỹ Nhân phiến mở “xẹt”, bày ra động tác phe phẩy nhàn nhã. Hắn cười nói:

- Nhĩ đại nhân, Kiều đại nhân, hai người thật hay, cũng chỉ có hai người mới dám không để ai trong mắt mà gọi Từ Tử Lăng là tiểu tặc. Bội phục, bội phục!

“Keng!”

Mỹ Nhân phiến gạt ngang lưỡi kiếm do một kỵ binh xoay tay chém ngược lại, vận kình vặn mạnh, trường kiếm của địch nhân lập tức bay khỏi tay, rớt vào trong khu rừng rậm bên đường.

Tiếng kêu dài vang lên, một kỵ binh khác bị Âm Hiển Hạc dùng thủ pháp tinh diệu đoạt mất kiếm, giáp hộ vai cũng bị chém đứt.

Phía bên kia, Từ Tử Lăng nhảy lên ngồi vào chỗ trống bên cạnh tên đánh xe ngựa. Tên này còn chưa có cơ hội xuất thủ đã bị gã đưa vai huých văng ra, lăn lông lốc trên mặt đất.

Từ Từ Lăng kéo cương ghìm ngựa, cỗ xe từ từ chạy chậm lại.

Nghe thấy tên Từ Tử Lăng, Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn sắc mặt tái xám. Nhĩ Văn Hoán hô “Rút!”, rồi không lý gì tới đồng bọn, hắn quất ngựa phi nước đại về phía bến sông. Bảy tám đại hán chưa bị đánh ngã thấy kẻ cầm đầu hoảng hốt như vậy, nào dám sính cường, trong nháy mắt bỏ chạy không còn một mống.

Xe ngựa chạy thêm bảy, tám trượng rồi dừng hẳn.

Hầu Hy Bạch tiến tới trước giật mạnh cửa xe, hai mắt lộ ra thần sắc không thể tin nổi, thất kinh kêu lên:

- Thì ra là Vân bang chủ!

oOo

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đứng thẳng trên tường thành. Tại bình nguyên phía ngoài lớp hào sâu có ba đống củi cao như ngọn núi nhỏ đang rừng rực cháy, khói đen theo gió cuồn cuộn ùa vào sơn trại, khiến người ta ngạt thở trong làn sương khói.

Thiếu Soái quân rút hết vào hẻm núi và trong lầu chủ. Quân Đường phía sau ngọn lửa xếp thành trận thế, chờ đợi thời cơ công kích tốt nhất.

Hai gã thần thái thong dong, không chút để ý tới khói lửa dày đặc đang đập vào mặt.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói:

- Đao pháp của Thiếu Soái có nhiều tiến bộ, đã đạt tới chí cảnh đao ý hợp nhất.

Nhìn bóng dáng Bạt Phong Hàn mờ ảo trong màn sương khói, Khấu Trọng vặn người rồi đáp:

- Lão huynh mới thật là lợi hại, trên chiến trường ngươi sống ta chết mà vẫn còn tâm tư quan sát đao pháp của ta. Bất quá Tỉnh Trung Nguyệt của tiểu đệ đã sớm vượt qua đao ý hợp nhất, đạt tới cảnh giới "đao là ý, ý là đao". Tới gần đây ta bắt đầu hiểu ra hàm ý của Tống Khuyết khi nói "xá đao chi ngoại, tái vô tha vật".

Bạt Phong Hàn toàn thân chấn động. Sau khi nhẩm lại hai câu, hắn nhìn vào ánh mắt của Khấu Trọng rồi hỏi:

- Rốt cuộc có ý tứ gì đặc biệt?

Khẽ mỉm cười, Khấu Trọng đáp:

- Chính là ngoài đao ra thì không còn gì khác, ngay cả bản thân cũng không tồn tại, chỉ có đao, đao chính là tất cả. Lúc đó Tống Khuyết còn nói ta hiểu được thì là hiểu được, không hiểu được thì là không hiểu. Hắc! Buồn cười cho ta khi ấy còn tưởng rằng đã hiểu, tới hôm nay mới biết bản thân lúc đó có mà hiểu được cái con bà nó là con gấu, căn bản là chả hiểu cái quái gì.

Bạt Phong Hàn lộ ra thần sắc trầm tư, lắc đầu nói:

- Ngươi có phóng đại không? Điều đó không có khả năng. Chỉ cần ngươi suy tư là tự khắc sẽ cảm nhận được cái tôi vẫn tồn tại.

Khấu Trọng nghiêm mặt đáp:

- Thật sự không có nửa điểm phóng đại, đao chính là ta, ta chính là đao, đao thay ta cảm ứng và suy tư, tùy cơ mà hành động, tự nhiên mà biến hóa, sự vi diệu trong đó khó diễn đạt hết thành lời.

Bạt Phong Hàn gật đầu nói:

- Cảnh giới này của ngươi, đối với ta có gợi ý rất lớn. Đao tức là ý, ý tức là đao!

Một cơn gió mạnh thổi tới, khói đen cuồn cuộn, đối diện không thấy mặt người. Đợi khói tản đi, Bạt Phong Hàn lại hiện ra trước mắt, Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Thừa dịp có chút thời gian, huynh liệu có thể tiếp tục kể nốt phần hai câu chuyện xưa không.

Bạt Phong Hàn ngây người hỏi:

- Phần hai của câu chuyện xưa nào?

Khấu Trọng như không có chuyện gì đáp:

- Đương nhiên là chuyện xưa đau khổ triền miên làm động lòng người giữa Ba Đại Nhi và lão ca ngươi.

Bạt Phong Hàn điên tiết nói:

- Ngươi đi chết đi! Lão tử đã sớm phá lệ tâm sự với ngươi chuyện thương tâm ngày trước, phải chăng ngươi vẫn chưa thỏa mãn? Xin lỗi nhé! Về mặt này huynh đệ không thể phá lệ nữa.

Khấu Trọng ra vẻ càu nhàu:

- Là ta quan tâm đến huynh thôi! Có lòng tốt mà lại bị chửi.

Bạt Phong Hàn phì cười:

- Trong lòng mỗi người đều có những bí mật không muốn nói ra, dù ta có kể lại tường tận thế nào thì cũng sẽ có một phần của sự thật không được nhắc tới. Ngươi thử nói cho ta nghe chuyện giữa ngươi và Tống Ngọc Trí hay Thượng Tú Phương xem, trong đó nhất định có khía cạnh ngươi không muốn thổ lộ.

Khấu Trọng không nói nên lời. Chuyện liên quan tới hai nàng, quả thật có nhiều điều gã không muốn nghĩ tới, đương nhiên không muốn nói tới.

Bạt Phong Hàn cười khổ hỏi:

- Minh bạch chưa?

Khấu Trọng gượng cười, giọng nói yếu xìu:

- Hiểu rồi.

“Tùng! Tùng! Tùng!”

Tiếng trống trận vang lên. Tiếng người và tiếng xe từ phía sau lớp khói dày đặc truyền lại. Quân Đường thừa dịp sơn trại vẫn bị khói đen vây khốn, tiến hành công việc lấp hào.

Khấu Trọng lấy Diệt Nhật cung ra rồi trầm giọng:

- Xem công phu ta tức là ý, ý tức là tên của ta. Phiền lão Bạt buộc Hỏa Du đạn và châm lửa giúp ta nhé?

(

Chương 681: Không thể cùng tồn tại

Từ Tử Lăng nắm chiếc vòng trên cửa đập vang, gã thở dài gọi:

- Hàn huynh mau mở cửa, là Từ Tử Lăng đây.

Tiếng bước chân vội vã vang lên. Cánh cửa mở ra để lộ ra gương mặt bối rối của Hàn Trạch Nam. Hắn nói:

- Không hay rồi! Bọn ta sợ rằng đã bị phát hiện, hai ngày nay bên ngoài phòng có người lạ mặt dòm ngó.

Bước né qua một bên, Từ Tử Lăng chỉ vào hai tên đại hán nằm dưới chân Âm Hiển Hạc rồi hỏi:

- Phải bọn này không?

Hàn Trạch Nam ngạc nhiên tiến lại. Âm Hiển Hạc khom người với tay túm tóc hai đại hán rồi xoay mặt bọn chúng hướng về phía Hàn Trạch Nam.

Hàn Trạch Nam run giọng đáp:

- Chưa thấy qua hai người này.

Từ Tử Lăng trong lòng chùng xuống, hướng về phía Âm Hiển Hạc nói:

- Phiền Âm huynh đem bọn chúng giấu vào bên trong.

Gã cùng Hàn Trạch Nam bước qua dưới mái hiên tiến về phía cửa phòng, đoạn nói tiếp:

- Tất cả phải lập tức lên đường, may mà bọn ta tới kịp.

Hàn Trạch Nam đáp:

- Vợ chồng tại hạ vốn chuẩn bị đêm nay thừa khi trời tối sẽ ra khỏi thành. Có Từ huynh giúp đỡ, nội tử có thể yên tâm hơn rồi!

Bạch Tiểu Thường ra cửa nghênh đón, nét mặt vui mừng rạng rỡ. Tiểu Kiệt đã khá cao, nó nép bên cạnh mẹ hết tò mò nhìn Từ Tử Lăng lại quay sang xem Âm Hiển Hạc kéo hai đại hán tới một góc vườn, chẳng chút gì là có vẻ sợ hãi.

Từ Tử Lăng trông thấy bên trong phòng khách có ba bao y phục hai lớn một nhỏ, hiểu được bọn họ đã chuẩn bị xong hành trang. Gã đưa tay kéo Tiểu Kiệt lại gần rồi cười hỏi:

- Lần trước chưa gặp được ngươi, Tiểu Kiệt khỏe không?

Tiểu Kiệt thân mật ôm cổ gã, hưng phấn đáp:

- Người chính là vị Cung thúc thúc biến thành phải không? Cha mẹ con nói có thúc thúc ở đây thì không sợ kẻ xấu bắt nạt. Hai người xấu ngoài kia bị thúc thúc bắt được phải không?

Từ Tử Lăng âu yếm xoa cái đầu nhỏ của nó, đoạn nói với Hàn Trạch Nam và Bạch Tiểu Thường:

- Xe ngựa đợi bên ngoài thành, bọn ta lập tức đi thôi.

Thấy ánh mắt Hàn Trạch Nam và Bạch Tiểu Thường hướng về phía Âm Hiển Hạc ở bên ngoài, Từ Tử Lăng vội giới thiệu:

- Vị này là anh ruột của Âm Tiểu Kỷ. Tẩu phu nhân có thể miêu tả đặc điểm nhận dạng của cô bé cho Âm huynh nghe được không?

Bạch Tiểu Thường trầm ngâm giây lát rồi đáp:

- Ấn tượng sâu sắc nhất chính là trên tay trái của Tiểu Kỷ có miếng bớt màu hồng bằng đầu ngón tay cái. Ngoài ra con bé còn có đôi mắt to và sáng.

Âm Hiển Hạc sớm đã nhòa lệ, hắn run giọng:

- Đúng là Tiểu Kỷ! Đúng là nó rồi!

Từ Tử Lăng nói:

- Bọn ta rời thành rồi nói tiếp. Địch nhân không dám động thủ chỉ vì cố kỵ võ công của tẩu phu nhân. Bọn ta vừa mới hạ thủ chế phục người theo dõi, sợ rằng đã đả thảo kinh xà, thế nên phải lập tức đi thôi.

Một mình Âm Hiển Hạc ôm hai bao y phục lớn, Từ Tử Lăng bế Tiểu Kiệt, cả hai cùng vợ chồng Hàn Trạch Nam vội vã lên đường. Khi đi tới con đường lớn phía Bắc thành, bọn họ lập tức cảm thấy không khí khác thường. Sau giờ Ngọ đáng lẽ phải có rất nhiều người đổ ra đường, thế nhưng hôm nay lại vắng tanh vắng ngắt.

Âm Hiển Hạc tiến lại gần Từ Tử Lăng nói:

- Nhìn như có điều gì không ổn.

Hàn Nam Trạch cũng sợ hãi hỏi:

- Thử đi tới cổng thành khác được không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Cổng nào cũng thế mà thôi. Đối phương hiển nhiên có cao thủ chủ trì đại cục phía sau, tướng giữ thành Ba Đông hẳn là cùng một phe với chúng.

Tỏ ra bình tĩnh hơn cả chồng, Bạch Tiểu Thường nhẹ nhàng nói:

- Thái thú thành Ba Đông gọi là Trương Vạn, người người đều biết hắn là hạng quan tham xem thường pháp luật, bổn sự duy nhất chính là vỗ mông ngựa cho Đỗ Phục Uy.

Từ Tử Lăng giao Tiểu Kiệt cho Bạch Tiểu Thường, miệng cười cười:

- Kệ xác hắn! Bọn ta vẫn theo cửa Bắc xuất thành, để xem kẻ nào xuất hiện ngăn cản.

Âm Hiểu Hạc thắc mắc:

- Địch nhân đã có Trương Vạn về cùng phe, vì sao chúng không thừa dịp sớm động thủ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Đây gọi là chuyện xấu trong nhà không tiện nói ra ngoài, việc của mình đương nhiên do mình tự xử lý là tốt nhất. Có điều lúc này xem ra tình thế cấp bách, đám cao thủ lại chưa tới kịp, thế nên chúng phải mua chuộc bọn tham quan tới đối phó bọn ta.

Âm Hiển Hạc than:

- Vừa rồi bọn ta nhất thời sơ ý nên mới bị thám tử của đối phương phát hiện.

Từ Tử Lăng đáp:

- Kẻ đó ẩn thân trong căn nhà đối diện, ta lại cứ nghĩ là hàng xóm tò mò nên mới không để ý tới.

Cửa thành đã ở trước mặt. Bỗng nhiên cầu treo bị kéo lên sau một tiếng quát lớn. Trên tường thành xuất hiện rất nhiều tiễn thủ, từ các hàng quán hai bên đường cũng ùa ra mấy trăm binh lính Ba Đông, hơn mười lính giữ cổng thành phía trước đồng thời lao tới. Trong phút chốc năm người bốn lớn một nhỏ bị hãm thân trong vòng vây.

Một hán tử cao gầy mặc võ phục từ phía trước toán người bước ra, hắn chỉ tay hét lớn:

- Không ai có thể rời khỏi đây. Bổn quan là Trương Vạn, thái thú thành Ba Đông. Biết điều thì lập tức quỳ xuống chịu trói, nếu không sẽ giết không tha.

oOo

“Bùng!”

Trong lớp sương khói đang dần dần mỏng đi, Hỏa Du đạn phát nổ biến thành quả cầu sáng rực. Tia lửa đầy trời rơi xuống đám lính công binh đang lấp hào của quân Đường, bám đầy đầu đầy mặt. Quân Đường trong phạm vi hai trượng vuông không kẻ nào may mắn thoát khỏi, người người phân tán bỏ chạy tứ phía. Có tên phải lăn tròn trên mặt đất nhằm dập tắt lửa đang cháy trên quần áo.

Tiếng trống lại nổi lên, toàn bộ quân Đường rút hết về phía sau.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn ngạc nhiên nhìn nhau. Khấu Trọng gãi đầu hỏi:

- Sao Lý Thế Dân lại hiểu thời cơ như vậy?

Bạt Phong Hàn ngửa đầu nhìn trời rồi than dài:

- Bởi vì Lý Thế Dân cũng biết xem thời tiết, thấy được muộn nhất là đêm nay sẽ có mưa lớn hoặc tuyết lớn, cho nên không vội trong nhất thời, càng không muốn cho ngươi có cơ hội luyện bắn tên.

Không nói nổi nên lời, Khấu Trọng thẫn thờ nhìn địch nhân như thủy triều rút ra xa. Trong lòng gã chẳng có lấy một chút vui sướng khi một tiễn lui địch, chỉ càng cảm thấy Lý Thế Dân thật sự cao minh và đáng sợ.

oOo

Từ Tử Lăng thong dong tiến lên một bước, mỉm cười đáp:

- Trương thái thú người khỏe chứ? Bổn nhân Từ Tử Lăng có điều muốn hỏi, bọn ta phạm vào tội gì mà phải làm nhọc tới đại giá của thái thú?

Nghe thấy tên Từ Tử Lăng, Trương Vạn lập tức biến sắc. Toàn thể quân giữ thành Ba Đông đang bao vây bọn họ cũng ngây người ra. Từ trước tới nay, hùng mạnh như cỡ Hiệt Lợi, Lý Uyên, Vương Thế Sung mà vẫn không có ai nào có khả năng làm gì nổi Từ Tử Lăng và Khấu Trọng, hai người được trời phù hộ này. Hơn nữa, tuy nói Đỗ Phục Uy đã thần phục nhà Đường, thế nhưng quan hệ mật thiết giữa

lão cùng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong quân Giang Hoài không ai không biết. Nếu nghe lệnh của Trương Vạn mà tấn công Từ Tử Lăng, với tính cách của Đỗ Phục Uy, ai dính vào việc này sao có thể giữ nổi mạng?

Từ Tử Lăng nói tiếp:

- Nếu có gì có lỗi với bên đó, ta có thể tự thân tới xin lỗi với lão nhân gia người.

Ngữ khí của gã uyển chuyển, chính là muốn tạo điều kiện cho Trương Vạn có thể hạ đài mà không mất mặt. Từ nhỏ gã đã lăn lộn trong giới giang hồ hỗn tạp nên về mặt này dĩ nhiên xuất sắc.

Trương Vạn sắc mặt biến đổi nhiều lần, đoạn trầm giọng hỏi:

- Có cách gì chứng minh ngươi là Từ Tử Lăng?

Từ bên trái quân địch có người cao giọng nói:

- Bẩm thái thú, đây đích thị là Từ công tử. Thuộc hạ tại Cảnh Lăng từng thấy qua vị này đứng cùng Thiếu Soái trên tường thành.

Giận giữ trừng mắt nhìn kẻ vừa lên tiếng, Trương Vạn lạnh lùng nói:

- Cho dù ngươi là Từ Tử Lăng thì đã sao? Quân ta đã theo nhà Đường, Từ Tử Lăng ngươi chính là phe địch.

Từ Tử Lăng trong lòng rất kinh ngạc, vụt nhớ ra tên này và bọn Nhĩ Văn Hoán đã cấu kết, biết được hắn không chỉ bị Lý Kiến Thành thu phục mà có thể còn âm thầm quan hệ mờ ám với Ma môn. Gã bèn thay đổi chiến lược, lạnh nhạt đáp:

- Các ngươi cờ hiệu chưa đổi, việc đầu hàng há xem là thật. Hiện tại Lạc Dương tuy bị phá nhưng Thiếu Soái quân và quân Đại Đường vẫn đang tranh chấp, đại quân Tống gia lại tùy thời có thể giương cờ tiến về phía Bắc. Vào thời điểm này, người thức thời sáng suốt sẽ tự giữ thân, yên tĩnh quan sát diễn biến. Nếu Trương thái thú cố tình không hiểu, bọn ta khẳng định vẫn có thể an toàn rời thành. Có điều bất luận ngươi ngày sau thân ở nơi nào, giữ địa vị gì, Từ Tử Lăng này bảo đảm ngươi cũng sẽ chết không yên ổn. Thái thú có muốn thử không?

Trương Vạn cứng đờ tại trận, chỉ thấy thủ hạ ai cũng hạ binh khí, không kẻ nào có ý muốn động thủ.

Từ Tử Lăng gật đầu tán dương:

- Như vậy mới đúng chứ.

Gã quay đầu nói với mấy người Hàn Trạch Nam:

- Bọn ta có thể đi rồi!

Dứt lời gã quay lại đối mặt với Trương Vạn, hai mắt thần quang sáng quắc, ngầm bắt Bất Động Căn Bổn Ấn rồi hét lớn:

- Còn chưa nhanh mở cửa cho ta?

Trương Vạn yếu ớt phát lệnh, trong tiếng “két két”, cầu treo cổng thành lần nữa hạ xuống.

oOo

Cuồng phong cuồn cuộn nổi lên.

Tại bình nguyên bên ngoài hẻm núi Thiên Thành, cờ xí hai bên địch ta bị gió thổi bay phần phật. Bụi than và đất đá bốc lên mù trời, cảnh tượng cực kỳ đáng sợ. Dưới uy lực của tự nhiên, cho dù là thiên quân vạn mã kết doanh trại dài cả mười dặm vẫn chỉ là nhỏ bé và bất lực.

Thiếu Soái quân bên trong sơn trại đang nhanh chóng đem gỗ vận chuyển lên đầu tường thành, lúc này cũng không chịu nổi đành tạm dừng công việc để tránh bị gió quật ngã.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn từ xa quan sát tình hình bên phía Lý Thế Dân, chỉ thấy các xe vượt hào, xe phá tường, xe chắn tên mới làm thành được bày bố nơi tiền tuyến. Tất cả được phân thành hơn mười toán chứ không phải là trận “trường xà” như trước. Có thể tưởng tượng khi đối phương phát động sẽ luân phiên phát kích. Từng cơn gió mạnh trước sau thổi tới, ánh mắt hai gã ngước lên nhìn xem lão trời già có hứng tuôn mưa hay đổ tuyết.

Gió mây cuồn cuộn, từng lớp mây đen dày đặc ùn lại khiến người ta phát run.

“Độp!”

Một hạt mưa lạnh buốt lớn như hạt đậu rớt lên mặt Khấu Trọng.

Giọng gã run lên:

- Trời ơi!

Gió bất chợt đổi chiều rồi giật mạnh từng cơn, bụi đất cuốn lên không trung rải ra khắp chốn, sau đó mưa lớn tựa như từ bốn phương tám hướng tập trung lại đột ngột trút xuống, cảnh vật nhòa đi, nơi cuối tầm mắt trở nên mơ hồ, vùng sơn dã phảng phất như chao đảo.

Bạt Phong Hàn kêu lên:

- Lạnh thật!

Khấu Trọng nhanh chóng quyết định, ra lệnh cho Ma Thường đang đứng một bên:

- Toàn thể huynh đệ tiến vào lầu chủ tránh mưa.

Ma Thương hoảng sợ hỏi:

- Nếu địch nhân đội mưa tấn công, nên đối phó thế nào?

Khấu Trọng đáp:

- Nhiễm mưa lạnh mà bệnh thì cũng chết ráo. Mặc kệ chuyện gì, hãy lập tức chấp hành.

Ma Thường phân phó binh lính thổi kèn báo hiệu, người trong sơn trại như được hoàng ân đại xá đổ dồn vào lầu chủ, kể cả binh lính đang trấn thủ trên các chòi canh.

Cơn mưa lớn ào ạt như muốn san phẳng núi đồi, tàn phá mặt đất.

Thấy Ma Thường, Bạt Dã Cương, Bình Nguyên Chân và Vương Huyền Thứ vẫn cùng bọn gã đứng trên tường thành chịu mưa, Khấu Trọng hét lên:

- Các ngươi lập tức đi vào tránh mưa, nơi này giao cho hai ta.

Bọn Ma Thường tự biết công lực còn xa mới bì kịp bọn họ, bèn bất đắc dĩ tuân lệnh rời đi.

Lúc này hai gã toàn thân sớm đã sũng nước, toàn là nhờ vào chân khí để kháng lạnh, cho dù với công lực hơn người của cả hai mà vẫn cảm thấy khổ không nói hết được.

Đưa tay vuốt nước mưa trên mặt, Khấu Trọng cười khổ:

- Trời già hôm nay không chịu giúp ta.

Bạt Phong Hàn chợt hô lên:

- Tới rồi!

Trong tiếng lộc cộc của bánh xe, địch nhân chia làm ba đường hướng về lớp hào sâu tiến lại. Mỗi toán hai ngàn người, hơn trăm xe lấp hào, hai mươi xe chắn tên, riêng xe phá tường vẫn còn chưa dùng tới.

Khấu Trọng giận dữ nói:

- Ta dám bảo đảm bọn người đó sau này ắt sẽ mắc bệnh kinh niên, Lý Thế Dân thật tàn nhẫn.

Bạt Phong Hàn than:

- Bệnh vẫn còn hơn là bại trận. Cơn mưa này trong nửa canh giờ chắc còn chưa tạnh, tới lúc đó ba lớp hào sâu đều đã bị lấp đầy, đành phải do hai huynh đệ ngươi và ta phụ trách việc ném gỗ, hy vọng có thể kéo dài tới lúc tạnh mưa.

Khấu Trọng cười méo xệch:

- Lão ca có biện pháp nào tốt hơn không?

oOo

Lôi Cửu Chỉ và Hầu Hy Bạch tự đánh xe tới đón. Lôi Cửu Chỉ kêu lớn:

- Xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao cổng thành đột nhiên kéo lên, sau đó lại hạ xuống?

Từ Tử Lăng đáp:

- Đợi sau hẵng nói, Vân bang chủ đâu?

Hầu Hy Bạch nhảy khỏi xe ngựa đón Tiểu Kiệt từ trên tay Bạch Tiểu Thường. Thằng nhóc hưng phấn tới đỏ cả mặt, nó reo lên:

- Từ thúc thúc thật uy phong, đám người xấu đều sợ thúc.

Vừa mới hoàn hồn sau cơn kinh hãi, Hàn Trạch Nam nói:

- May mà các vị tới kịp thời, nếu không tình huống thật khó tưởng tượng.

Lôi Cửu Chỉ là người từng trải nên đã đoán ra đại khái, liền cười với vẻ thần bí:

- Trời muốn Hương gia diệt vong, đương nhiên sẽ an bài xảo hợp.

Từ Tử Lăng vội vã nói với vợ chồng Hàn Trạch Nam:

- Nơi đây không nên ở lâu, bọn ta lập tức lên xe khởi hành.

Hầu Hy Bạch đi tới bên cạnh Từ Tử Lăng, hạ giọng:

- Vân Ngọc Chân chuyện gì cũng không nói, ngươi thử tới chuyện trò xem sao! Nàng ta vẫn còn ở trên xe.

Lúc trước, sau khi phát giác trong xe chính là Vân Ngọc Chân, Từ Tử Lăng giao nàng cho Hầu Hy Bạch, còn mình thì cùng Âm Hiển Hạc chạy một mạch về thành Ba Đông, đến giờ vẫn chưa có cơ hội nói chuyện cùng nàng.

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Lên xe rồi nói.

Chiếc xe từ từ lăn bánh.

Khoang xe khá rộng rãi được chia làm ba hàng ghế trước, giữa và sau. Vợ chồng Hàn Trạch Nam cùng Kiệt Nhi ngồi phía trước, Âm Hiển Hạc một mình ngồi ở giữa, Từ Tử Lăng cùng Vân Ngọc Chân với vẻ mặt nặng nề ngồi phía sau, đánh xe chính là Lôi Cửu Chỉ và Hầu Hy Bạch.

Từ Tử Lăng trong lòng cảm thấy ấm cúng, một phần có thể do vừa đi trước một bước cứu cả nhà Hàn Trạch Nam từ trong ma thủ của Hương gia, mặt khác trên xe toàn là những bằng hữu tốt, đồng tâm hiệp lực, can đảm tương chiếu. Hà huống Âm Hiển Hạc hiện giờ đã có manh mối để tìm ra em gái mình đang lưu lạc phương nào, việc đó khiến gã có phần an tâm hơn.

Với loại tâm tình này, Từ Tử Lăng đối với Vân Ngọc Chân không còn lấy nửa điểm thù hận nữa, chỉ cảm thấy nàng là một nữ nhân đáng thương đường đời trắc trở. Gã hạ giọng hỏi:

- Rốt cuộc là gặp phải chuyện gì vậy?

Vân Ngọc Chân hạ thấp vầng trán đẹp, ngữ khí bình tĩnh nhẹ nhàng đáp:

- Hương Ngọc Sơn bán đứng ta.

Từ Tử Lăng ngơ ngác hỏi:

- Không phải nàng đã tách khỏi hắn rồi sao?

Đôi mắt mĩ lệ của Vân Ngọc Chân ngân ngấn nước, nàng đưa ống tay áo lên lau khóe mắt rồi buồn bã đáp:

- Ta sớm đã tâm ý nguội lạnh, tặng cho Tiêu Tiễn năm chiếc thuyền còn lại, một mình ẩn thân tại Ba Lăng không màng thế sự. Mười ngày trước Hương Ngọc Sơn sai người tới tìm, hẹn ta gặp mặt ở thành Ba Đông. Hắn nhắn rằng có việc quan trọng cần thương lượng, chỉ cần ta giải thích rõ ràng, sau này sẽ mỗi người một nẻo không dính dáng gì nhau. Ta nào nghĩ có sự giả trá, sau khi tới thành Ba Đông ai ngờ rơi vào cạm bẫy của Hương Ngọc Sơn, bị quân giữ thành mai phục bắt được, mà rốt cục cũng chẳng hề thấy được bản mặt của hắn.

Từ Tử Lăng giật mình, nguyên lai là Hương gia vì đối phó với Vân Ngọc Chân nên phái người tới Ba Đông, không ngờ phát hiện hành tung của vợ chồng Hàn Trạch Nam ngoài ý liệu. Gã ngạc nhiên hỏi:

- Nàng đã không màng thế sự, Hương Ngọc Sơn vì sao vẫn không chịu buông tha?

Vân Ngọc Chân đáp:

- Bởi vì ta biết được rất nhiều bí mật của bọn chúng, hơn nữa ta và các ngươi quan hệ mật thiết, Hương Ngọc Sơn tất nhiên muốn giết

người bịt miệng.

Từ Tử Lăng nói:

- Bọn chúng tựa như không phải muốn giết nàng. Điều càng khiến người ta cảm thấy kỳ quái chính là vì sao Hương gia phải đem nàng giao cho người của Lý Kiến Thành?

Vân Ngọc Chân mù mờ đáp:

- Ta cũng không hiểu.

Trong lòng thoáng chấn động, Từ Tử Lăng hỏi:

- Nàng và Hải Sa bang quan hệ thế nào?

Vân Ngọc Chân thở dài đáp:

- Ngươi đáng ra phải biết như ta chứ. Cự Kình bang và Hải Sa bang luôn luôn xung đột lợi ích, thế không thể đứng chung, ngoài ra vì ta giúp sức cho các người mà khiến bọn chúng tổn thương trầm trọng, “Long Vương” Hàn Cái Thiên trọng thương nên thoái vị. Bọn chúng không dám chọc giận Từ Tử Lăng ngươi nhưng lại xem ta là địch nhân số một. Nếu không phải được Tiêu Tiễn bảo vệ, chỉ sợ ta sớm đã bị bọn chúng lột da rút xương rồi. Cuộc sống của ta cũng chẳng có gì để luyến tiếc, có điều ta chưa từng nghĩ tới việc tự vẫn, tuy nhiên vừa rồi trở thành món đồ chuyển từ tay người này qua người khác, nếu không phải huyệt đạo bị điểm, ta thật sự muốn chết đi cho xong.

Từ Tử Lăng chợt hiểu ra. Bọn Nhĩ Văn Hoán là muốn đem Vân Ngọc Chân làm đại lễ tặng cho Hải Sa bang, có thể là một trong các điều kiện mua bán hỏa khí. Nếu là như vậy, giao dịch hỏa khí mà gã và

Hầu Hy Bạch thấy được chỉ là một thủ tục nhỏ.

Manh mối này có tác dụng vô cùng, khiến gã hiểu được Hương gia, Lý Kiến Thành và Triệu Đức Ngôn đã kết thành một phe, âm mưu lật đổ Lý Thế Dân. Nếu như Lý Thế Dân đánh bại Khấu Trọng rồi khải hoàn ca quay về Trường An, rất có thể liên quân của Lý Kiến Thành và Ma môn trong một đêm sẽ biến Thiên Sách phủ thành bình địa, đây gọi là tiên phát chế nhân.

Ài!

Bất luận là vì tình huynh đệ với Khấu Trọng hay vì vạn dân thiên hạ mà nghĩ, gã cũng không muốn thấy Khấu Trọng bị tiêu diệt.

Không có lúc nào Từ Tử Lăng cảm thấy quyết định trợ giúp Khấu Trọng đi tranh thiên hạ lại chính xác như lúc này. Gã trầm giọng:

- Hương Ngọc Sơn muốn đem nàng giao cho Hải Sa bang, giúp cho Lý Kiến Thành mua được hỏa khí độc hại từ Hải Sa bang nhằm đối phó Lý Thế Dân.

Cơ thể mềm mại của Vân Ngọc Chân rúng động.

Tử Từ Lăng nói tiếp:

- Hiện tại mọi người trên xe đều có cùng một mục đích, đó là nhổ hết gốc rễ của Hương gia. Vân bang chủ có sẵn lòng cùng bọn ta trừ hại cho đời không?

Vân Ngọc Chân ngạc nhiên nhìn gã chằm chằm, khó khăn lắm mới nói lên thành lời:

- Tử Lăng vẫn có thể tín nhiệm ta sao?

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Sự thật thì mỹ nhân sư phụ Vân bang chủ đối với bọn ta không có gì quá xấu, ta và Khấu Trọng đối với nàng cũng không thể nhẫn tâm. Chính là như nàng nói, bọn ta luôn có quan hệ mật thiết. Chuyện xưa đã qua, còn có vấn đề gì vướng mắc đâu mà không tín nhiệm chứ?

Vân Ngọc Chân song mục ngùn ngụt sát cơ. Hướng ánh mắt nhìn ra ngoài, nàng gằn giọng:

- Hắn bất nhân, ta bất nghĩa. Hương Ngọc Sơn muốn ta chết, ta lại muốn hắn vong. Nhưng Khấu Trọng có sẵn lòng chấp nhận ta chăng?

Từ Tử Lăng đáp:

- Không ai hiểu ý nghĩ của tên tiểu tử đó bằng ta, ta dám ngay tại đây đưa ra lời bảo đảm.

Vân Ngọc Chân đưa tay ra nắm chặt lấy tay gã, khuôn mặt hồi phục lại vẻ phơi phới tràn đầy sinh cơ, không cần phải nói gì thêm nữa.

Xe ngựa vẫn nhằm thẳng phía Đại Giang lao tới.

(

Chương 682: Trời diệt ta rồi

Ba lớp hào sâu lần lượt bị lấp đầy trong nửa canh giờ. Quân Đường lấp hào xong lùi nhanh về doanh trại. Thực tế là bọn chúng cũng đã kiệt sức vì phải chịu mưa quất gió giật, nếm hết nỗi khổ của cảm giác ướt át và giá lạnh.

Mưa hơi giảm, gió phương Bắc từ từ thổi tới, đất trời vẫn là một mảng mưa gió mịt mù, tiếng gió tiếng mưa vẫn rào rào át cả tiếng kêu gào của binh sĩ cùng tiếng bánh xe. Toán bộ binh thứ hai bắt đầu đội mưa tiến tới. Lính dùng đao, thuẫn, cung thủ và cánh công binh hợp thành năm đội, trên khắp sườn đồi tiến tới sát lớp hào sâu đã sớm bị lấp đầy, mục tiêu là bức tường vây bên ngoài sơn trại.

Mỗi cánh quân công trại do mười cỗ chiến xa hạng nặng có thể chắn tên cũng như phá tường dẫn đầu, cùng với lôi mộc xa chở thang trèo tường, giống như năm con rồng hung dữ lừ lừ tiến lại gần.

“Tùng! Tùng! Tùng!”

Hơn trăm chiếc trống trận đồng thời được gõ vang để chỉ huy năm cánh quân với binh lực tổng cộng lên tới hai vạn năm ngàn người. Đất trời như càng thêm u ám trong bầu không khí sát phạt đến nghẹt thở.

Từ lầu chủ và doanh trại trong hẻm núi, Thiếu Soái quân với sự thống lĩnh của Ma Thường, Úc Nguyên Chân, Bạt Dã Cương, Bạch Văn Nguyên và Vương Huyền Thứ tiến ra không chút do dự. Khấu Trọng đối với thuộc hạ rất quan tâm, trong mỗi cuộc chiến gã đều là người đi đầu, thế nên tướng sĩ đều cảm động sâu sắc mà cam tâm

hi sinh vì gã.

Nhìn tám ngàn huynh đệ quên cả nguy hiểm lần lượt nhảy lên đầu tường thành, trèo lên chòi phóng tên, dọn đá chuyển gỗ, chuẩn bị máy ném đá, sẵn sàng nghênh đón cuộc tấn công trực diện của địch nhân với binh lực gấp ba lần bên mình, Khấu Trọng cười ha hả:

- Quân khỏe mạnh chống quân khỏe mạnh, bọn ta có sơn trại hiểm trở để dựa vào mà phòng thủ, mục tiêu lại càng rõ ràng phân minh, giống như lực chiến đấu được tăng lên gấp ba lần, cho nên mỗi cá nhân có thể địch lại ba người, thực lực hai bên coi như cân bằng.

Vỗ lên Thâu Thiên kiếm, Bạt Phong Hàn cười nói:

- Thêm vào Thích Nhật, Xạ Nguyệt, Thâu Thiên và Tỉnh Trung Nguyệt, rõ ràng ưu thế vượt quá địch nhân, bọn ta còn sợ cái gì nữa?

Đúng lúc này bọn đám tướng lĩnh cũng vừa kịp đi tới bên cạnh Khấu Trọng. Bạch Văn Nguyên nói:

- Trần Công phụ trách trấn thủ cửa khẩu eo núi phía Nam, thuộc hạ đã cấp cho lão bốn trăm người, Thiếu Soái yên tâm.

Khấu Trọng vui vẻ gật đầu rồi bất ngờ hỏi Vương Huyền Thứ đang đứng phía sau Bạch Văn Nguyên:

- Ngươi đem Tiểu Hạc Nhi an trí nơi nào rồi?

Không kịp đỏ mặt, Vương Huyền Thứ nhìn ra bên ngoài sơn trại nơi địch nhân đang tiến lại còn cách lớp hào sâu không quá ngàn bước. Thấy đội hình của chúng mang theo uy thế kinh thiên động địa, hắn hít sâu một hơi khí lạnh rồi đáp:

- Tiểu Hạc muội ở trong lâu chủ, có Vô Danh làm bạn với nàng. Ài! Hạc Nhi vốn đòi đệ cho tới giúp sức, nhưng Huyền Thứ sao dám để nàng phải mạo hiểm dưới làn tên mũi kiếm.

Ánh mắt Bạt Phong Hàn nhìn xuyên qua làn mưa mù mịt hướng về phía tiền phương xa xa, mình hổ đột nhiên rúng động, hắn trầm giọng nói:

- Huynh đệ! Bọn ta tính sai một điểm, binh lực đối phương không phải là gấp ba mà là gấp sáu lần.

Khấu Trọng toàn thân chấn động, ánh mắt rời ra phía sườn đồi bên ngoài trại, miệng gã chửi lạc giọng:

- Con bà nó là con gấu, còn có xe Bát Nỗ tiễn và Phi Thạch đại pháo.

Ma Thường bước tới sau lưng hai gã, tiếp lời:

- Khẳng định là từ Lạc Dương chuyển tới bằng đường thủy.

Cơn mưa như trút nước đã qua, bất quá lão trời già vẫn chưa hết hứng thú, mưa phùn vẫn rơi mãi không ngừng. Những đám mây đen dày đặc đã tiêu tan nhưng trên trời vẫn chỉ thấy một màu xám xịt, cả chiến trường bị bao phủ trong màn mưa bụi như sương khói.

Ở phía sau đoàn quân tấn công trại khói mưa mịt mù, quân Đường xuất hiện khắp nơi. Chúng chia thành hai cánh quân tiến lại, mỗi cánh quân đều có mười cỗ xe Bát Nỗ tiễn, năm tòa Phi Thạch đại pháo cùng hàng trăm chiếc thang vượt tường gọn nhẹ dễ lắp, hai cánh quân này do mâu thuẫn thủ, đao thủ và cung thủ hợp thành. Phía xa hơn nữa mông lung nhìn không rõ ràng nhưng vẫn có thể thấy kỵ binh đã bày thành trận thế.

Lòng Khấu Trọng chùng xuống.

Trận này không thể không đánh, nhưng gã biết đánh thế nào đây? Chỉ riêng ứng phó với hai vạn năm ngàn quân công trại của đối phương cũng đủ khiến Thiếu Soái quân kiệt lực, tường phá trại hủy, thương vong nặng nề. Làm sao kham thêm nổi uy lực vô cùng lớn của xe phóng tên Bát Nỗ tiễn và Phi Thạch đại pháo từ cánh quân khác thực lực còn hùng mạnh hơn cánh bộ binh trang bị tồi tàn này?

Gã cảm thấy tử vong đang theo địch nhân từng bước từng bước tiến lại gần.

oOo

Lôi Cửu Chỉ vào trong khoang bàn chuyện với vợ chồng Hàn Trạch Nam, Từ Tử Lăng ra ngoài ngồi bên cạnh Hầu Hy Bạch đang đánh xe. Gã khẽ hỏi:

- Có nghe được tin tức gì của Khấu Trọng không?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Không ai thật sự biết được giữa Lý Thế Dân và Khấu Trọng phát sinh chuyện gì. Bất quá Khấu Trọng vẫn còn ngoan cường chống cự, Lý Thế Tích cùng Thiếu Soái quân ở Bành Lương vẫn đang phân tranh chưa rõ, tuy nhiên quân Đường ở Lạc Dương đang không ngừng theo đường thủy tiến xuống phương Nam. Hiện tại ai nấy đều không dám đặt niềm tin vào Khấu Trọng.

Liếc mắt nhìn Từ Tử Lăng, thấy gã thần sắc bình tĩnh, trong lòng Hầu Hy Bạch có chút yên tâm, hắn tiếp tục nói:

- Lý Nguyên Cát xử tử Đậu Kiến Đức trước mặt mọi người thật là một hành động cực kỳ sai lầm, việc này khiến tàn quân của Đậu Kiến Đức vô cùng bất mãn, quyết tâm ủng hộ Lưu Hắc Thát quyết tử với quân Đường.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Quân tinh nhuệ nhất của Đậu Kiến Đức đã bị Lý Thế Dân đánh cho tan tành, điều này khiến ta tự hỏi vì sao Lưu đại ca lại bất trí như vậy, ở vào thế chết mà vẫn quyết đấu như con thú cùng đường. Ài! Bất quá hắn chính là loại anh hùng hảo hán có chết cũng không khuất phục.

Hầu Hy Bạch nói:

- Về mặt này Lý Nguyên Cát lại mắc thêm một sai lầm nữa. Lý Thế Dân vắng mặt, là người chủ trì Lạc Dương, hắn chẳng những không vỗ yên quân Hà Bắc mà còn hạ lệnh lùng bắt người cũ của Kiến Đức trên quy mô rộng. Việc này càng làm cho quần chúng Hà Bắc nổi giận, đồng thời bức bách bọn họ phải đoàn kết dưới cờ của Lưu Hắc Thát. Việc Đậu Kiến Đức vì nghĩa phóng thích Hoài An vương Lý Thần Thông cùng công chúa Tú Ninh thiên hạ đều biết. Lý Nguyên Cát giết Đậu Kiến Đức đã là không nên, lại còn muốn đuổi tận giết tuyệt. Lưu Hắc Thát duy trì được sự ủng hộ rộng lớn sau khi Đậu Kiến Đức chết đi cũng là có nguyên nhân của nó.

Từ Tử Lăng thầm thở dài. Nếu để loại người như Lý Nguyên Cát nắm quyền, thiên hạ sẽ không có ngày nào yên, mà bất kể Lý Kiến Thành hay Lý Nguyên Cát đều không có tài trị quốc, càng không phải địch thủ của Hiệt Lợi.

Hầu Hy Bạch nói tiếp:

- Nghe nói Lưu Hắc Thát với sự ủng hộ của tướng cũ quân Hà Bắc là Phạm Nguyện, Tào Trạm và Cao Nhã Hiền đã nổi dậy ở Chương Nam, tàn quân đều về theo, xem ra Hà Bắc lại nổi lên một phen sóng gió.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ nếu Khấu Trọng quả thật có thể kéo dài tới khi đại quân của Tống Khuyết tiến lên phía Bắc, lúc đó tình cảnh của Lý Thế Dân sẽ không ổn chút nào, sẽ phải ứng phó với chiến tranh ở hai mặt trận.

Hầu Hy Bạch nói tiếp:

- Lưu Hắc Thát không phải là không có phiền phức ở phía sau, bởi vì Cao Khai Đạo ở vùng Đông Bắc thấy thành Lạc Dương thất thủ bèn đầu hàng nhà Đường. Việc này khiến cho Lưu Hắc Thát trước sau đều thụ địch.

Từ Tử Lăng nhớ tới đại tướng Trương Kim Thụ của Cao Khai Đạo, lại liên tưởng tới Đỗ Hưng ở Sơn Hải quan. Gã nói tránh sang chuyện khác:

- Bọn ta hiện tại đã đi tới đâu rồi?

Hầu Hy Bạch đáp:

- Để khiến địch nhân không tra ra hành tung, Lôi đại ca đã sắp xếp cho bọn ta tiến thẳng tới Đại Giang, lên thuyền thuận dòng đi về phía Đông, sau đó chuyển qua một con kênh để ngược lên phía Bắc tới Chung Ly. Nơi đó là phạm vi thế lực của Thiếu Soái quân, một nhà ba miệng của Hàn huynh sẽ được bảo vệ an toàn.

Từ Tử Lăng nói không nên lời. Nếu như Khấu Trọng thua trận, Chung Ly sẽ bị Lý Tử Thông đánh phá sớm hơn Bành Lương một

bước. Nghĩ vậy nhưng gã không muốn nói ra.

Gã hy vọng có thể lập tức trở về bên cạnh Khấu Trọng, có chết thì cùng chết chung một chỗ. Tuy nhiên việc trước mắt chẳng thể không quan tâm, ít nhất cũng đưa vợ chồng Hàn Trạch Nam và Vân Ngọc Chân tới nơi tới chốn rồi gã mới có thể đi đâu thì đi. Lại còn Âm Hiển Hạc vẫn cần gã quan tâm chiếu cố, một khi bệnh cũ tái phát, dù có là Đại La Kim Tiên cũng không cứu nổi hắn.

oOo

Mây tan mưa tạnh, bầu trời lại bị khói đen dày đặc phát ra từ hơn mười đống lửa trong ngoài sơn trại bao phủ, khắp nơi chỉ thấy một màu ảm đạm.

Lính tiên phong của quân Đường rút xuống sườn đồi như nước lũ. Bọn chúng quay về trận địa của mình, bỏ lại phía sau những chiếc chiến xa phá tường không phải bị phá hủy nghiêm trọng thì cũng là bị lửa đốt cháy, mười một chiếc trong số đó là bị hủy sau khi đã lọt vào trong trại chứ không phải bị phá ở bên ngoài.

Bên phía Khấu Trọng lúc này cũng không nhàn rỗi gì. Đội quân của gã phải đem hơn ngàn người bị thương vào nơi an toàn trong hẻm núi để chạy chữa, công binh thì đang dập lửa, lầu chủ bị thiêu hủy gần nửa, tất cả các chòi phóng tên đều sụp đổ, hoàn toàn mất đi khả năng phòng ngự.

Tường trại không còn hoàn chỉnh vì bị xe phá tường của địch nhân húc đổ ba chỗ, cửa chính kiên cố cũng bị lôi mộc phá hủy, khắp nơi gỗ nát đá vụn như muốn nhắc nhở mọi người về tình trạng kịch liệt của cuộc chiến vừa rồi.

Quân Đường thương vong hơn ba ngàn người, hơn gấp ba lần số

thương vong bên phía Khấu Trọng. Vấn đề ở chỗ quân tham chiến vốn chỉ là ba phần binh lực của Lý Thế Dân, số quân còn lại đã được nghỉ ngơi giờ bắt đầu tiến hành cuộc công kích mạnh mẽ thứ hai.

Khấu Trọng toàn thân tắm trong máu đứng trên một đoạn tường trại có thể xem là hoàn chỉnh. Gã nhớ lại trận đánh giống như cơn ác mộng vừa rồi, hận một điều là cơn ác mộng vẫn chưa chịu qua đi, chỉ có cái chết mới có thể kết thúc nó.

Trong nửa canh giờ vừa qua, trước tiên bọn gã dùng lôi mộc ngăn cản địch nhân đánh lên, sau đó dùng tên cứng đá tảng từ trên cao bắn và ném xuống khiến đối phương không sao vượt lên nửa bước.

Bất quá ưu thế đó không duy trì được bao lâu. Quân Đường dùng dây thừng buộc gỗ vào phía sau xe do la kéo, phe Khấu Trọng ném bao nhiêu xuống đều bị kéo đi bấy nhiêu. Tới khi chiến thuật ném gỗ của Thiếu Soái quân không còn tác dụng, quân Đường dùng thế lôi đình vạn quân ào lên tấn công bất kể đá ném xuống, sau đó triển khai cuộc chiến phá tường vượt tường. Thiếu Soái quân liều chết phản kích, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn ở phía trước sĩ tốt toàn lực thi triển võ nghệ bản thân, thế nhưng vẫn bị địch nhân ba lần tiến vào trong trại.

Tới khi mưa tạnh, dưới sự chỉ huy của Khấu Trọng, Thiếu Soái quân ngoan cường ra sức tử thủ trên đầu tường trại và lầu chủ. Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn tự mình dẫn hai cánh quân đánh bật địch nhân ra khỏi trại. Lúc này hỏa khí lại được phát huy tác dụng, quân địch kinh hoàng rút lui xuống dưới chân đồi, Lý Thế Dân đành cho nổi trống thu binh.

“Tùng! Tùng! Tùng!”

Một vạn bộ binh tăng cường có sự yểm trợ của Bát Nỗ tiễn và Phi

Thạch đại pháo kéo tới cách chân đồi trăm bước thì dừng lại, bám theo sau là năm ngàn kỵ binh.

Khấu Trọng thuận miệng hỏi:

- Còn lại bao nhiêu hỏa khí?

Cố nhịn đau từ vết thương do đao chém nơi ngực trái, Ma Thường trầm giọng đáp:

- Đã sử dụng hết rồi!

Khấu Trọng toàn thân chấn động. Bạt Phong Hàn từ bên cạnh tiến lại, ánh mắt nhìn về phía hậu phương của địch nhân ở phía xa. Hắn nói:

- Lý Thế Dân cuối cùng cũng tới rồi!

Khấu Trọng giật mình ngưng thần nhìn về phía trước. Lý Thế Dân cờ xí dương cao, hai vạn đại quân chủ lực lấy kỵ binh làm chủ, bộ binh làm phó, bắt đầu tiến về nơi tiền tuyến.

Ma Thường nói:

- Nếu bọn ta lui vào trong hẻm núi sẽ có thể cầm cự được vài ngày.

Khấu Trọng cười lớn:

- Cho dù phải chết ta cũng chết oanh oanh liệt liệt. Mẹ nó chứ! Hà huống chưa chắc ta đã thua.

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Cơ hội của con đường phía Nam thế nào?

Ma Thường lắc đầu đáp:

- Sớm đã bị Vương Quân Khuếch dùng đất đá phong kín, bên ngoài lại dùng rào đá hoàn toàn phong bế đường ra. Muốn đột vây chỉ có thể tiến về phía trước.

Khấu Trọng lắc đầu kiên quyết rồi nói:

- Cơ hội duy nhất của bọn ta là giữ vững sơn trại, đánh chặn địch nhân. Ngày mai lập tức tìm cách tu bổ những chỗ bị phá hỏng.

Bạt Dã Cương đứng phía sau lên tiếng hỏi:

- Nhưng ứng phó với Bát Nỗ tiễn và Phi Thạch đại pháo của đối phương như thế nào?

Khấu Trọng thầm thở dài trong lòng, trầm giọng đáp:

- Phương pháp duy nhất là chủ động xuất kích. Ta và lão Bạt dùng tên cứng từ xa tập kích, sau đó dùng ba ngàn kỵ binh đánh sâu vào trận địch. Chỉ cần có thể phá hủy Bát Nỗ tiễn và Phi Thạch đại pháo, sức công phá của địch nhân sẽ giảm đi rất nhiều.

Mọi người không nói nên lời.

Để ứng phó với cuộc tấn công như thủy triều lên vừa rồi của địch, sự thực là mọi người trong trại đã sớm kiệt sức. Hà huống địch nhân có năm ngàn kỵ binh áp trận, chúng đâu có sợ sự đột kích của kỵ binh bên mình? Nghĩ vậy nhưng không ai có thể tìm ra biện pháp nào tốt hơn, tất cả chỉ đành ngậm miệng.

Khấu Trọng hiểu được bên mình thế cùng lực kiệt, nhưng với tính cách của gã, cho dù biết rõ sẽ chết cũng vẫn phải ra sức tranh đấu cho tới hơi thở cuối cùng.

Đại quân chủ lực của Lý Thế Dân tiến tới cách bộ binh nơi tiền tuyến chừng năm trăm bước thì dừng lại.

Đối phương đốt lên hàng ngàn bó đuốc khiến cho vùng nguyên dã bên ngoài sơn trại sáng rực một màu đỏ như máu. Binh lực áp đảo, thế như cầu vồng, thật có thể khiến quân trấn thủ bên trong trại tim lạnh chân run, tự nhủ ngày tận thế đang tới.

Khấu Trọng gượng cười rồi nói:

- Đây có lẽ gọi là trời không chiều lòng người. Nếu vừa rồi không phải mưa lớn mà là tuyết rơi, trước mắt sẽ không phải là cục diện như thế này.

Đúng lúc này Úc Nguyên Chân và Vương Huyền Thứ bất ngờ cùng nhau quỳ xuống trên đầu tường trại. Hai mắt rưng rưng lệ, Úc Nguyên Chân bi thiết nói:

- Thỉnh Thiếu Soái cùng Bạt gia lập tức đột vây đào tẩu, Lý Thế Dân do bọn thuộc hạ ứng phó. Thiếu Soái và Bạt gia sau này hãy vì bọn ta mà trả mối huyết thù này.

Khấu Trọng ngạc nhiên quay người lại, chỉ thấy những người khác cũng đã sớm quỳ hết cả xuống. Gã ngẩn người nhìn về phía Bạt Phong Hàn.

Họ Bạt mỉm cười nói:

- Không phải nhìn, ta và ngươi tuyệt không bao giờ bỏ rơi huynh đệ

của mình mà sống trộm.

Khấu Trọng nhìn trời cười lớn:

- Tốt! Các ngươi đứng dậy đi, ta không biết nói thế nào để biểu lộ hết sự kích động trong lòng. Nếu phải chết tất cả sẽ cùng chết, nhưng ta sẽ không chết, ta vẫn nắm chắc mình sẽ thắng trận này.

“Tùng! Tùng! Tùng!”

Quân tiên phong của địch theo tiếng trống trận bắt đầu theo triền dốc tiến về phía sơn trại đã bị phá hỏng nặng nề.

(

Chương 683: Tuyệt xử phùng sinh

Buồm căng xuôi gió lướt về Đông.

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch đứng ở đuôi thuyền canh chừng động tĩnh phía sau xem có thuyền nào khả nghi bám theo không. Có kẻ địch lừng danh thiên hạ trong nghề tình báo như Hương gia, không thể không cẩn thận khi hành sự.

Lái thuyền là người trong bang hội, thủ hạ của bằng hữu Lôi Cửu Chỉ. Y quen thuộc với dòng chảy của Trường Giang như những ngón tay mình.

Lôi Cửu Chỉ đi tới bên kia Từ Tử Lăng, giọng nói đầy hưng phấn:

- Chuyện hôm nay đúng là bước ngoặt quan trọng trong “diệt Hương đại kế” của chúng ta, tuyệt vời làm sao!

Hầu Hi Bạch cười hỏi:

- Tuyệt vời như thế nào?

Lôi Cửu Chỉ vui vẻ trả lời:

- Hương gia sở dĩ khẩn trương như vậy, phải phát động toàn bộ nhân tài vật lực có được trên toàn quốc để truy tìm vợ chồng Hàn Trạch Nam là có nguyên nhân đằng sau.

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch nghe thấy, chấn động tinh thần.

Lôi Cửu Chỉ nói tiếp:

- Lúc ấy, Hàn Trạch Nam biết Bạch Tiểu Thường đã có mang bèn quyết định đào tẩu. Hắn cẩn thận tính toán trộm đi một tập tài liệu trọng yếu, trong đó chứa đựng thông tin về phân bố thanh lâu đổ trường, những khoản nợ, rồi lương bổng và danh tính của các đầu sỏ. Một khi chúng ta có được bộ tài liệu này, vương quốc tội lỗi của Hương gia đã nằm gọn trong tay. Lúc chạy trốn khỏi Hương gia, vợ chồng Hàn Trạch Nam đã cất giấu tập tài liệu này vào một nơi bí mật để dùng trong lúc nguy cấp như lá bùa hộ thân, sau đó mới đào thoát tới một thành nhỏ ở Ba Thục, vượt ra khỏi phạm vi thế lực Hương gia. Thành Ba Đông là nơi không có đổ trường và thanh lâu của Hương gia, điều này cho thấy chẳng ai có thể hiểu rõ sự phân bố thế lực của chúng như họ.

Hầu Hi Bạch vui mừng nói:

- Chúng ta lập tức đi lấy bộ tài liệu đó ra thôi.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Tập tài liệu này ghi chép những thông tin từ thời cựu triều Tùy Dạng Đế, giờ đây hẳn đã có những thay đổi lớn nên chỉ có thể dùng để tham khảo, nhưng đương nhiên vẫn cực kỳ hữu ích.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Thay đổi ra sao?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Hương gia bắt cóc dân nữ nhằm vào mấy mục đích. Trước tiên là

để đáp ứng nhu cầu cho Dương Quảng, mua vui cho hắn, dựa vào sự ủng hộ của Dương Quảng để khuếch trương thế lực. Thứ đến là có thể sở hữu 'nguồn hàng' sung túc, cung ứng cho các thanh lâu và đổ trường. Ngoài ra còn tạo thành lớp đệ tử mới cho Ma môn, để các phái hệ có người nối tiếp. Ngoài ba phương diện trên, thiếu nữ qua huấn luyện cũng có thể được bán cho phú gia quyền quý, trực tiếp thu lấy lợi nhuận. Do đó mà chỉ trong hơn chục năm ngắn ngủi Hương gia đã có thể mở rộng thế lực ra toàn quốc.

Thấy Từ Tử Lăng quay sang nhìn mình, Hầu Hi Bạch vội lên tiếng phủ nhận:

- Ta nhớ rất rõ thời niên thiếu của mình, không có liên quan gì với Hương gia cả.

Lôi Cửu Chỉ gật đầu nói:

- Chuyện buôn người của Hương gia là từ sau khi Dương Quảng lên kế vị. Bọn chúng cũng không đoán được rằng Dương Quảng sẽ thất bại nhanh đến vậy. Từ lúc cựu triều bị diệt bởi Vũ Văn Hóa Cập, chúng không dám tiếp tục việc kinh doanh gây phẫn nộ đó trước mắt mọi người nữa. Có điều thanh lâu đổ quán đã mọc rễ ở khắp nơi rồi, chỉ cần quan hệ tốt với giới cầm quyền là có thể tiếp tục phát triển thịnh vượng. Ở tình thế hiện nay, chúng đã chấm trúng và muốn lôi kéo Lý Kiến Thành, kẻ có cơ hội trở thành hoàng đế nhất, thế nên đã câu kết và dùng toàn lực ủng hộ hắn.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Do vậy chỉ cần Lý Thế Dân hoặc Khấu Trọng ngồi lên bảo tọa, thế lực Hương gia lập tức tan tành mây khói. Chỉ không hiểu Hương gia và Thánh môn rốt cuộc có quan hệ kiểu gì?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Quan hệ thực sự sợ rằng chỉ có chính Hương Quý mới biết rõ. Lão là kẻ được Ma môn lưỡng phái lục đạo hợp lực bồi dưỡng nên. Chúng cần sự hỗ trợ của một kẻ bất chấp thủ đoạn như lão để tích lũy của cải và mở rộng thế lực. Hương Quý có ba con trai, các ngươi mới biết Trì Sanh Xuân và Hương Ngọc Sơn, nhưng còn huynh trưởng của chúng thì các ngươi đoán thế nào cũng không đúng đâu.

Hai gã nghe thấy đều ngạc nhiên.

Lôi Cửu Chỉ hạ giọng nói khẽ:

- Chính là Dương Văn Can, kẻ được coi là quý tộc cựu Tùy, có quan hệ mật thiết với Dương Hư Ngạn. Hắn được Hương Quý sai vào triều thị hầu Dương Quảng, cung ứng cho nhu cầu dâm lạc của tên vua này, vì thế mà được ban họ Dương. Từ đó Hương Văn Can lắc mình trở thành Dương Văn Can, sáng lập ra Kinh Triệu Liên Minh thế lực bành trướng khắp Quan Trung. Theo như ta phán đoán, Dương Hư Ngạn là người trong Ma môn, thấy Hương gia có giá trị lợi dụng cho nên mới liên kết với Dương Văn Can. Bề ngoài hắn toàn lực hỗ trợ Lý Kiến Thành nhưng thực ra có mục đích khác, rốt cục vẫn là toan tính cho bản thân.

Từ Tử Lăng đột nhiên bừng tỉnh, chẳng trách sự kiện Dương Văn Can nổi loạn có liên quan tới cả Hương gia và các phái hệ Ma môn.

Hầu Hi Bạch nói:

- Nếu bây giờ mà biết vợ chồng Hàn huynh hợp tác với chúng ta, Hương Quý sẽ có phản ứng thế nào?

Đúng lúc này Kiệt Nhi nhảy chân sáo đến. Khuôn mặt nhỏ bé của nó

đỏ hồng hào, háo hức nắm lấy tay áo Hầu Hi Bạch kì kèo:

- Mẹ cháu bảo Hầu thúc thúc vẽ giỏi nhất thiên hạ. Thúc thúc vẽ cho cả nhà cháu một bức tranh nhé?

Hầu Hi Bạch không cách nào từ chối được, bị nó lôi lôi kéo kéo, đành quay đầu cười khổ với hai người kia:

- Ta chưa chắc đã là họa sư thiên hạ đệ nhất, nhưng tiền công vẽ tranh khẳng định phải lấy nhiều nhất, chỉ có điều lần này là phục vụ miễn phí.

Một lớn một bé đi khỏi, Từ Tử Lăng trầm ngâm hỏi:

- Hương gia sẽ thu xếp vụ này thế nào? Chẳng lẽ đóng cửa toàn bộ thanh lâu và đổ quán sao?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Ít nhất là Hương Quý sẽ phải rút toàn bộ mạng lưới ra khỏi địa bàn thuộc về Khấu Trọng trước khi bị nhổ tận rễ.

Từ Tử Lăng nhìn lên bầu trời đêm, trong đầu lại hiện ra gương mặt của Khấu Trọng. Trước khi Hương gia bị nhổ tận rễ, liệu hắn có thể chạy thoát khỏi số mệnh tương tự không?

o0o

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn lên ngựa, trước mặt là địch nhân đang tiến tới chân đồi dưới sơn trại. Sau lưng hai gã chỉ là ba ngàn kiêu kỵ Thiếu Soái quân đang bày trận nghiêm mật bên ngoài trại và đỉnh đồi, chỉ đợi Khấu Trọng phát lệnh tấn công.

Địch nhân dừng lại bày trận. Chỉ huy đội quân đi đầu là La Sĩ Tín và Lưu Đức Uy, cả hai đều là danh tướng thân kinh bách chiến. Để đề phòng Khấu Trọng tiên phát chế nhân tấn công phá trận của mình, hai viên tướng này đã lệnh cho thủ hạ kết thành thế trận phòng ngự, lính dùng mâu và thuẫn cũng như cung thủ được dùng để bảo vệ cho xe bắn tên và máy bắn đá, sẵn sàng giáng đòn đau nếu quân Khấu Trọng tiến đến công kích.

Tạm thời giữa đôi bên hình thành thế đối kháng.

Ánh mắt Khấu Trọng sáng như tia chớp, chuyện thắng bại sinh tử sớm đã gạt sang một bên, trong lòng gã chỉ tính toán nếu không may thua trận tử vong thì có thể gây ra bao nhiêu thương vong cho quân địch.

Bạt Phong Hàn hạ thấp giọng nói với Úc Nguyên Chân và Bạt Dã Cương ở phía sau:

- Ta và Thiếu Soái tấn công trận địch trước, các ngươi tùy theo tình thế mà tiếp ứng, nên nhớ phải tập trung lực lượng, không được phân tán.

Úc Nguyên Chân và Bạt Dã Cương chỉ biết gật đầu tuân lệnh. Thiên hạ sợ rằng chỉ có vài người như Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn có đảm lượng đối mặt với thiên quân vạn mã của địch mà vẫn không sợ, còn dám chính diện xung phong hãm trận nữa.

Vuốt nhẹ lên cổ ngựa, Khấu Trọng than:

- Thật có lỗi với mày, có điều ta nhất định dùng lấy máu quân thù để chuộc tội.

Hai người Úc Nguyên Chân thầm thở dài. Khi cung nỏ của địch nhân

đồng loạt bắn ra, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn bảo vệ cho bản thân đã khó khăn vô cùng, chiến mã dưới thân nhất định khó mà tránh khỏi.

Hai binh sĩ từ trong trại chạy ra, mỗi người mang theo một chiếc thuẫn lớn đưa cho Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, nói rằng đem tới theo lệnh của Ma Thường, sau đó lại lui vào trong trại.

Chân khí của Khấu Trọng truyền vào, thuẫn bài phát ra một tiếng vang như chuông, vọng từ bên này chiến tuyến tới tận phía sau đại quân chủ lực của Lý Thế Dân. Gã cười ha hả:

- Khấu Trọng này cả đời trải qua vô số trận đánh lớn nhỏ, chưa từng có ai làm khó dễ được ta, để xem Lý Thế Dân hôm nay có phải là ngoại lệ không.

Bạt Phong Hàn hét lớn:

- Dập lửa!

Chớp mắt toàn bộ đuốc trong sơn trại tắt phụt, tất cả chìm trong bóng tối. Đoàn kỵ binh của Khấu Trọng tựa như hòa vào đêm đen, đối lập với trận địch đèn đuốc sáng rực. Bên sáng bên tối, đột nhiên người ta sinh ra cảm giác đang phải chịu một áp lực mạnh đến mức khó thở.

Khấu Trọng kẹp chân vào bụng ngựa phóng xuống dốc núi, Bạt Phong Hàn theo sát phía sau.

Úc Nguyên Chân, Bạt Dã Cương cùng Ma Thường đồng thanh hét lớn, kéo theo đó là tiếng reo hò trợ uy hùng tráng của Thiếu Soái quân trong và ngoài trại, phần nào vực dậy sự suy sụp tinh thần do bị cường địch vây hãm.

Hiện tại lợi thế lớn nhất của Thiếu Soái quân chính là có được hai lãnh tụ vô địch Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn. Thành bại nằm ở chỗ hai gã có thể tiếp tục tạo nên kỳ tích đưa toàn quân thoát khỏi số phận bị tiêu diệt hay không. Nhưng dù có tin tưởng hai gã đến đâu đi nữa, khi đứng trước ưu thế áp đảo của địch nhân, mọi người cũng không tránh khỏi bị dao động.

Trống trận bên địch vang lên như sấm dậy, tiễn thủ giương cung lắp tên chờ thời điểm phát xạ.

La Sĩ Tín phát lệnh, toàn bộ binh sĩ ở đằng sau liền áp sát lên phía trước. Mọi khoảng trống đều bị lấp kín khiến cho Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn không còn khe hở nào để tấn công. Dưới tình huống khó lòng động chân động tay này, nếu hai gã vẫn xông vào trận địch thì chẳng thể thoát khỏi bị loạn đao phân thây.

Lao xuống được nửa con dốc, khi cự ly tới tên địch gần nhất còn khoảng hơn ngàn bước, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cùng nhau thi triển thuật nhân mã như nhất để đồng thời dừng ngựa lại.

Chiến mã hí vang.

Hiểu rằng bọn gã muốn dùng thần cung để tấn công ở cự ly xa, La Sĩ Tín tiếp tục phát lệnh. Kỵ binh đằng sau tách ra một ngàn người chia làm hai cánh trái phải phóng lên, tranh thủ cướp thế chủ động. Mâu thuẫn thủ và cung tiễn thủ với đội hình chỉnh tề cũng đồng thời ép tới Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn. Vó ngựa dồn vang, bộ binh đều bước rầm rập, âm thanh mang theo một tiết tấu chứa đầy vẻ chết chóc.

Lúc ngàn quân xuất phát này, Khấu Trọng vẫn nhe răng cười với Bạt Phong Hàn:

- Hôm nay mà lão ca không chết, sợ rằng Tất Huyền không còn là đối thủ nữa.

Bạt Phong Hàn nhìn một lượt qua hai cánh kỵ binh và bộ binh chính diện, hai mắt lộ thần quang như điện. Hắn trầm giọng nói:

- Chúng ta không chết được đâu!

Lời vừa dứt, từ cánh quân của Lý Thế Dân đằng xa không ngờ chợt vang lên tiếng chiêng, chính là hiệu lệnh rút lui khẩn cấp.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn ngạc nhiên nhìn nhau, không hiểu nổi trước mắt mình đang xảy ra chuyện gì.

o0o

Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ bước vào trong khoang thuyền. Cả hai đang muốn đi xem Hầu Hi Bạch dùng diệu bút vẽ gia đình nhà họ Hàn với dáng vẻ như thế nào thì cửa phòng Vân Ngọc Chân mở ra để lộ gương mặt đã lại xinh tươi như trước. Nàng khẽ nói:

- Ta có thể nói mấy câu với Tử Lăng không?

Lôi Cửu Chỉ hiểu ý liền vỗ vỗ lên vai Từ Tử Lăng rồi bỏ gã ở lại. Từ Tử Lăng chỉ còn cách bước vào thuyền phòng của nàng, chọn đại một chỗ cạnh cửa sổ.

Ngồi xuống cách gã một chiếc bàn, Vân Ngọc Chân khẽ thở dài.

Từ Tử Lăng trêu chọc:

- Mỹ nhân sư phụ sao lại vẫn còn chất chứa tâm sự vậy?

Vân Ngọc Chân lộ nét mặt khổ sở, than:

- Ôi, mỹ nhân sư phụ! Lâu lắm ta không được nghe câu nịnh nọt mát lòng này rồi, giờ đây phong quang của Vân Ngọc Chân đã không còn nữa. Tử Lăng có cảm nhận được là con thuyền đang rẽ sóng Đại Giang mà tiến chăng? Tiếng sóng vỗ, tiếng thân thuyền rẽ sóng lướt đi, tất cả đều xúc động làm sao. Trước đây ta quen rồi nên thấy nó bình thường, thậm chí còn có cảm giác chán ghét, tới giờ mới biết bản thân đã đánh mất đi nhiều thứ thật quý giá, tiếc rằng tất cả đã chẳng thể vãn hồi.

Từ Tử Lăng biết nàng ta đang cắn rứt chuyện từ bỏ thủ hạ trước đây. Trầm tư giây lát, gã nghiêm mặt nói:

- Muốn mọi thứ quay trở lại như cũ thì đúng là không có khả năng, nhưng mỹ nhân sư phụ nàng có thể nghĩ về quá khứ theo cách khác. Với ta mà nói, những chuyện trải qua đã là quá đủ rồi. Mỹ nhân sư phụ sao không bình tâm lại để từ đó có quyết định sáng suốt cho tương lai? Cuộc đời vẫn tươi đẹp và phong phú lắm!

Vân Ngọc Chân gượng cười đáp:

- Ngươi luôn nói thực lòng chứ không như Khấu Trọng. Ta vốn chẳng có chuyện gì đâu, chỉ là nhất thời xúc động thôi, không nói ra chắc sẽ khó chịu.

Sau đó nàng quay đầu lại nhìn thẳng vào gã rồi thờ ơ hỏi:

- Các ngươi đã định đối xử với Tiêu Tiễn thế nào chưa?

Tới lượt Từ Tử Lăng cười khổ:

- Khi chuyện sống chết của Khấu Trọng còn chưa rõ, bàn vấn đề này

chẳng phải xa vời quá ư? Nghe nói Tiêu Tiễn, Lý Tử Thông và Phụ Công Hựu kết thành liên minh để hợp lực đối phó Đỗ Phục Uy, việc này có phải là sự thực không?

Vân Ngọc Chân đáp:

- Chuyện Tiêu Tiễn và Phụ Công Hựu kết minh là thực, tuy nhiên chả liên quan gì với Lý Tử Thông cả. Lý Tử Thông đã đầu hàng Đường thất, lão làm sao dám mạo hiểm đối đầu với kẻ cùng hàng Đường như Đỗ Phục Uy chứ?

Từ Tử Lăng nhịn không nổi hỏi tiếp:

- Tiêu Tiễn và Hương gia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Vân Ngọc Chân sảng khoái đáp lời:

- Quan hệ giữa Tiêu Tiễn và Hương gia cũng chính là quan hệ giữa Ba Lăng bang và Hương gia, lợi dụng lẫn nhau. Vào thời cựu triều, Ba Lăng bang thông qua Hương gia được Dương Quảng ủng hộ mà hoành hành ngang ngược, thế lực mau chóng bành trướng. Bang chủ thượng nhiệm “Yên Can” Lục Kháng Thủ là kẻ có dã tâm, không chỉ muốn chia phần với Hương gia mà còn rắp tâm nuốt trọn toàn bộ sinh ý thanh lâu đổ quán của Hương gia nữa. Hương Quý liền hợp mưu cùng Tiêu Tiễn, nhờ Dương Hư Ngạn làm sát thủ thích sát Lục Kháng Thủ, khiến cho Tiêu Tiễn được ngồi lên ngôi bảo tọa bang chủ.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Không ngờ lại có chuyện đó!

Vân Ngọc Chân gật đầu nói:

- Chỉ có điều bây giờ quan hệ giữa Tiêu Tiễn và Hương gia lại đứng trước nguy cơ bị tan vỡ. Vấn đề nằm ở chỗ Tiêu Tiễn không chịu thuận tình thế mà hợp tác với Lâm Sĩ Hồng. Tử Lăng chắc biết Lâm Sĩ Hồng là đại nhân vật xuất sắc nhất hoạt động bên ngoài của Âm Quý phái chứ?

Từ Tử Lăng gật đầu biểu thị đã hiểu, nhưng sau đó lại thắc mắc:

- Hương Ngọc Sơn đã hỗ trợ Lâm Sĩ Hồng, vậy sao còn năm đó còn bảo ta và Khấu Trọng đi hành thích Nhâm Thiếu Danh là kẻ muốn hợp tác với Lâm Sĩ Hồng? Lại còn chuyện Dương Hư Ngạn hành thích Hương Ngọc Sơn nữa?

Vân Ngọc Chân đáp:

- Chuyện đời lúc này lúc khác. Khi đó Hương gia cho rằng Tiêu Tiễn là con rối mà chúng thao túng, hi vọng nhân cơ hội thiên hạ đại loạn để đục nước béo cò, vì thế mới chống đối Âm Quý phái. Hiện tại các phái Ma môn đã liền một mối, Tiêu Tiễn lại e ngại Ma môn nên không hợp tác cùng Hương gia nữa. Còn chuyện Dương Hư Ngạn hành thích Hương Ngọc Sơn chỉ là diễn kịch mà thôi. Chẳng phải khi có các ngươi đi cùng Hương Ngọc Sơn thì sự việc mới xảy ra sao, sao lại chọn khó bỏ dễ vậy?

Từ Tử Lăng cuối cùng đã thấu suốt quan hệ phức tạp giữa Tiêu Tiễn với Hương gia, lại ngầm đoán biết một kẻ phóng túng như Vân Ngọc Chân rất có khả năng đang quan hệ mờ ám với Tiêu Tiễn, thế nên mới quan tâm tới vận mệnh của lão. Gã thở ra một hơi rồi nói:

- Bất kể kẻ thắng trong trận chiến giữa Khấu Trọng và Lý Thế Dân là ai, Tiêu Tiễn trấn thủ một góc Đại Giang cuối cùng khó tránh khỏi số phận bị tiêu diệt. Ai có thể khống chế Ba Thục và Trung Nguyên cũng

đều có năng lực thu thập Tiêu Tiễn. Nếu người đó là Khấu Trọng, khẳng định là gã không bỏ qua cho Tiêu Tiễn, bang chủ chắc rõ hơn ai hết tính cách ân oán phân minh của gã.

Vân Ngọc Chân rầu rĩ hỏi:

- Đã là như vậy, tại sao các ngươi lại bỏ qua cho ta?

Từ Tử Lăng đáp:

- Kẻ gây ra tội lỗi đích thực là Hương Ngọc Sơn, Vân bang chủ chớ nên hồ tư loạn tưởng. Quá khứ đã thành quá khứ, bọn ta được như ngày hôm nay có phần đóng góp của bang chủ rất lớn, coi như là công tội bù nhau. Giờ chỉ cần bang chủ chịu toàn lực hỗ trợ trừ hại cho nhân thế đã là đại công đức rồi. Sau khi đến Chung Ly, ta sẽ lên phía Bắc tới Bành Lương nghe ngóng tình hình của Khấu Trọng. Việc đối phó với Hương Quý để Lôi đại ca toàn quyền phụ trách, bang chủ có thể hoàn toàn tín nhiệm huynh ấy.

o0o

Từ Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn cho tới toàn thể Thiếu Soái quân đều không khỏi gãi đầu gãi tai ngơ ngác nhìn nhau. Quân Đại Đường đang hùng hổ chuẩn bị phát động tổng tấn công giờ đây đã triệt thoái hoàn toàn tựa nước triều rút.

Muốn tiến là tiến, muốn thoái là thoái. Quân Đường lui mà không loạn, rõ ràng đã được huấn luyện kỹ lưỡng. Trước khi rút lui đã kết trận, sau đó máy bắn tên và máy bắn đá chầm chậm đi cùng hậu quân. Soái quân của Lý Thế Dân cũng phát sinh biến hóa, di chuyển sang hai cánh rồi chia ra bố trận trên hai ngọn núi nhỏ, nhường chỗ cho quân tiền phương lùi vào hậu phương.

Bạt Phong Hàn nhíu mày hỏi:

- Lý Thế Dân đang chơi trò gì đây?

Vẫn đang nhìn ngang nhìn dọc, Khấu Trọng trầm giọng:

- Có lẽ hắn muốn tự mình ra trận chăng?

Bạt Phong Hàn lắc đầu nói:

- Điều này chẳng hợp binh pháp chút nào. Dẫu nói rằng quân kỷ không loạn nhưng lâm trận thối binh là đã phạm phải một điều đại kỵ.

Khấu Trọng cười khổ:

- Tiếc rằng chúng ta chẳng thể nào tấn công, bằng không đã có thể khiến cho Lý Thế Dân phải chịu một tổn thất lớn rồi.

“Cheng! Cheng! Cheng!”

Trong tiếng chiêng thu quân, Đường quân ở tiền tuyến đã chỉnh tề triệt thoái tới hậu phương, sau đó quân tiền tuyến biến thành quân đoạn hậu, dừng chân bày trận.

Soái quân của Lý Thế Dân từ hai bên tả hữu hợp lại trở thành quân tiền tuyến, cách chân đồi chừng ba ngàn bước chân.

Bạt Phong Hàn chậm rãi nói:

- Chỉ cần Lý Thế Dân dùng đội quân Huyền giáp làm chủ lực rồi cho toàn thể kỵ binh xung sát, lực lượng ấy cũng đủ khiến chúng ta sụp đổ hoàn toàn.

Khấu Trọng vừa định đáp lời, bộ binh trong trận thế của Lý Thế Dân bất ngờ rục rịch thoái lui, chỉ còn lại toàn là kỵ binh mà thôi.

Khấu Trọng rúng động nói:

- Mẹ ơi! Đây là chuyện gì vậy? Lẽ nào Lý Thế Dân quả thực muốn dùng kỵ binh công trại, như thế sẽ khiến thương vong đại tăng, không sáng suốt chút nào.

Ánh mắt Bạt Phong Hàn dõi về hướng Đông, vùng đồng bằng chìm trong đêm tối ấy cũng không có động tĩnh gì.

Khấu Trọng lại lần nữa kích động:

- Mẹ ta ơi! Lý Thế Dân đúng là đang rút lui.

Lúc này hai cánh kỵ binh của Lý Thế Dân đã quay đầu lùi lại, chỉ còn đội Huyền giáp thân binh do hắn chỉ huy.

Đột nhiên ánh lửa phía quân địch lần lượt tắt ngúm, chiến trường hai bên địch ta hoàn toàn chìm vào bóng tối. Ở nơi mây không che phủ hết, những ngôi sao rải rác tỏa ra những tia sáng diệu kỳ trên bầu trời, khung cảnh mới bình an biết sao, tương phản hoàn toàn với không khí chiến tranh hai quân giáp mặt phía dưới.

Chợt tấm lưng hổ của Bạt Phong Hàn rung lên, ánh mắt chăm chú dõi về nơi đồng bằng phía Đông. Hắn kêu lên thất thanh:

- Tiếng vó ngựa!

Cũng đã nghe thấy tiếng vó ngựa từ phía Đông truyền đến, Khấu Trọng vui mừng nói:

- Chẳng lẽ bọn Tuyên Vĩnh đã đẩy lui quân của Lý Thế Tích rồi tới đây chi viện?

Bọn Ma Thường nơi hậu phương cũng nghe thấy âm thanh lạ kỳ này, ai nấy đều dõi mắt về hướng Đông.

Tim Khấu Trọng không chịu nổi đập rộn lên. Hành động kỳ quái hiện giờ của Lý Thế Dân, tiếng vó ngựa phía Đông, chỉ có một lời giải thích, đó là có nhân mã tới tiếp viện. Nghĩ đến đây, gã quay đầu ngựa lại hét lớn:

- Châm đuốc!

Ánh lửa nơi sơn trại bừng lên chiếu sáng cả góc trời, sau dãy đồi phía Đông xuất hiện một vầng lửa sáng, tiếp đó là những đạo kỵ binh nối đuôi nhau như vô tận, đầy khắp núi đồi từ đồng bằng phía Đông phi tới, tinh kỳ phấp phới, uy phong lẫm liệt.

Khấu Trọng kích động nói:

- Ôi mẹ ơi! Là nhạc phụ tương lai của ta giá đáo.

Thiếu Soái quân trong sơn trại thấy được sự sống lúc cùng đường, tiếng hoan hô như sấm dậy vang dội cả chiến trường.

Cuối cùng thì “Thiên Đao” Tống Khuyết đã kịp mang quân tới tiếp viện vào đúng thời khắc quan trọng nhất.

(

Chương 684: Bày mưu tính kế

Từ Tử Lăng gõ cửa bước vào phòng, Âm Hiển Hạc đang trơ ra như gỗ nhìn qua cửa sổ, ánh mắt hướng về phía bờ sông tối đen như mực.

Từ Tử Lăng bước đến bên cạnh y, trong lòng vốn có bao điều muốn nói mà lại khó thốt nên lời. Trong đầu gã hiện ra hình ảnh Âm Hiển Hạc lần đầu gặp gỡ, người kiếm khách cao ngạo đứng đơn độc ở bên suối nước nóng đằng sau Ẩm Mã Dịch, thân hình chìm vào trong làn hơi nước. Khi đó gã không biết y là đang có chuyện đau lòng và còn có dự định khác, gã còn cho rằng y trời sinh cô độc, không thích đông người.

Âm Hiển Hạc chậm rãi nói:

- Bất kể hi vọng xa vời thế nào, ta cũng phải đi khắp chân trời góc biển để tìm Tiểu Kỷ. Từ huynh không cần phải lo cho ta.

Từ Tử Lăng không hiểu:

- Về mặt này Lôi đại ca có biện pháp của huynh ấy. Năm ấy khi có binh biến ở Giang Đô, những nữ hài tử nhân cơ hội đó bỏ chạy có hàng trăm. Chỉ cần tìm được một bộ phận trong đó, lần theo đầu mối tiếp tục truy tầm, đâu phải không có cơ hội tìm ra lệnh muội.”

Âm Hiển Hạc cười khổ:

- Khi đó binh mã hoảng loạn, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nó chỉ là một đứa bé yếu đuối, ôi!

Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói:

- Ở trên cao đã có xếp đặt, ông trời đã khiến chúng ta có được tin tức chính xác về lệnh muội từ Hàn phu nhân, càng không thể nào tàn nhẫn như vậy được!

Âm Hiển Hạc lặng im không nói năng gì.

Từ Tử Lăng hai mắt sáng bừng, trầm giọng nói:

- Không chừng ta quen biết một người trong đoàn thiếu nữ cùng chạy khỏi Giang Đô với lệnh muội năm đó.

Âm Hiển Hạc tinh thần chấn động, quay về phía hắn, đôi mắt rực cháy ngọn lửa hi vọng:

- Ai vậy?

Từ Tử Lăng đối diện với ánh mắt của y, thầm hạ quyết định tận lực hoàn thành tâm nguyện của Âm Hiển Hạc. Gã nói:

- Là Kỷ Thiến, tài nữ bán nghệ không bán thân nổi danh nhất Trường An. Danh tiếng của nàng trên toàn quốc chỉ kém Thượng Tú Phương.

Sau một hồi giải thích, gã tiếp:

- Kỷ Thiến trăm phương ngàn kế muốn học đổ thuật của ta chính là để báo thù Hương gia. Chỉ đáng tiếc là nàng không tin tưởng ta, nên không chịu thổ lộ chuyện về lệnh muội. Khi đó ta có cảm giác nàng quen lệnh muội.

Âm Hiển Hạc trầm giọng nói:

- Ta muốn lập tức lên bờ, tới Trường An tìm Kỷ Thiến hỏi cho rõ.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Hiện tại chiến tranh giữa Trường An Lý gia và Khấu Trọng đang vào lúc dầu sôi lửa bỏng, canh phòng nghiêm ngặt. Không có sự xếp đặt chu đáo, sợ rằng Âm huynh không thể bước một bước vào Trường An. Hay là để bọn ta bàn bạc với Lôi đại ca trước đã, nhờ huynh ấy nghĩ biện pháp trọn vẹn.

Âm Hiển Hạc kiên quyết lắc đầu nói:

- Ta tới Trường An rồi sẽ nghĩ biện pháp sau. Từ huynh đã giúp ta nhiều chuyện lớn, ta sẽ mãi ghi nhớ.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Kỷ Thiến do ám ảnh của chuyện xưa, nàng có lòng nghi ngờ rất sâu đậm với người khác. Âm huynh cứ thế mà tìm đến cửa, sợ rằng nàng không tin đâu.

Hai mắt Âm Hiển Hạc lộ ra sắc thái kiên định bất di bất dịch, y chậm rãi nói từng chữ một:

- Chỉ cần có một chút cơ hội, ta tuyệt đối không bỏ qua.

Từ Tử Lăng thấy không có biện pháp nào, đành nói:

- Vậy như thế này được không? Chúng ta trước tiên đưa Hàn huynh ba người tới Chung Ly, sau đó lập tức ngồi thuyền tới Bành Lương, tìm hiểu rõ tình trạng của Khấu Trọng. Ta sẽ lại cùng Âm huynh tới

Trường An tìm Kỷ Thiến. Ta có phương pháp thần không hay quỷ không biết âm thầm tiến vào Trường An, sau đó lại âm thầm rời khỏi đó.

o0o

Vùng sơn dã mé phải sơn trại lửa sáng rực trời, khoảng năm ngàn quân khinh kỵ tiên phong của Tống gia đang bày binh bố trận ở những điểm cao trên đỉnh đồi. Khấu Trọng căng mắt ra nhìn nhưng vẫn không thấy bóng dáng Thiên đao Tống Khuyết.

Còn nửa thời thần nữa là tới bình minh, vạn vật còn chìm trong bóng tối. Từ trận địa Đường quân truyền lại tiếng rầm rập của bánh xe di chuyển, rõ ràng Lý Thế Dân đã ra lệnh cho thủ hạ rút hết xe bắn tên và xe bắn đá về nơi bản doanh xa hơn.

Bạt Phong Hàn liếc nhìn qua trận thế của kỵ binh Tống gia, tán dương:

- Binh là tinh binh, mã là lương câu. Phải nhanh chóng xông pha trăm dặm tới đây mà đội ngũ vẫn chỉnh tề, khí thế ép người, quả là có đủ khả năng tranh đấu cùng Đường binh.

Khấu Trọng muốn nói gì đó nhưng Bạt Phong Hàn vỗ vỗ lên vai gã:

- Đi bái kiến nhạc phụ đi! Hiện giờ Lý Thế Dân có gan bằng trời cũng không dám tấn công đâu, nơi này để Bạt mỗ áp trận cho ngươi.

Khấu Trọng cười nói:

- Lão nhân gia người vẫn chưa giá lâm, ta cứ đứng chở ở đây là được rồi.

Ánh mắt Bạt Phong Hàn nhìn về phương hướng của Đường quân giờ đang hòa với vùng đồng bằng tối đen thành một dải. Gã nói:

- Nếu ta là Lý Thế Dân, hiện tại phải lập tức rút lui, không thì đằng sau bị vây chặt, nhân mã của hắn vĩnh viễn không ra khỏi Ẩn Đàm sơn.

Khấu Trọng than:

- Trận chiến Lạc Dương này dạy cho ta hiểu một chuyện, chính là tuyệt đối không thể coi thường Lý Thế Dân. Nếu ta đoán không nhầm, quân Tống gia của nhạc phụ tương lai trước tiên giải vây cho thành Trần Lưu, sau đó ngày đêm đi liên tục nhanh chóng tới cứu viện cho nhúm tàn quân đang đứng bên bờ sinh tử của chúng ta. Lý Thế Dân đã dự liệu thời gian tới nơi của nhạc phụ nên mới không kịp chờ đợi mà toàn lực tấn công trại, may mà chúng ta trụ được tới giờ phút này. Nghĩ lại, thành bại chỉ cách nhau gang tấc, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Bạt Phong Hàn gật đầu nói:

- Lợi ích lớn nhất mà trận chiến Lạc Dương đem lại cho Bạt mỗ chính là được trải nghiệm cảm giác tiếp cận tử vong, mỗi một khắc đều hít thở không khí của tử vong.

Khấu Trọng châm chọc:

- Lão ca ngươi tựa hồ quên mất tư vị từ chết chuyển thành sống dưới tay Tất Huyền rồi.

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Lần này và khi đó không giống nhau, mọi thứ lúc đó xảy ra quá

nhanh. Lần này bắt đầu từ khi ra khỏi Lạc Dương, chẳng phải mỗi khắc chúng ta đều bị nỗi ám ảnh tử vong uy hiếp sao? Nếu không có chỗ hỏa khí ấy, chúng ta tiêu tùng từ lâu rồi.

Đột nhiên trận thế kỵ binh của Tống gia nổi lên tiếng hoan hô vang trời.

Hai gã nhìn về hướng đó, dưới bóng cờ xí bay phấp phới, thân hình hùng vĩ như núi của Thiên đao Tống Khuyết hiện ra trên một quả đồi, đang phóng về phía sơn trại. Còn những nhân mã Tống gia khác vẫn ở trên các điểm cao, án binh bất động.

Khấu Trọng tay nắm lấy cương ngựa của Bạt Phong Hàn, kéo gã cùng đi nghênh tiếp.

Hào khí của Thiếu Soái quân trong ngoài trại dâng cao như nước triều, tiếng hoan hô như sấm.

Thời khắc gian khổ nhất cuối cùng đã thành qua khứ.

o0o

Lôi Cửu Chỉ nghe xong gật đầu nói:

- Tình huống của Điệp công tử thật khiến người ta cảm thông, ta đồng ý rằng chỉ cần một chút đầu mối, bất kể nó có mịt mờ thế nào cũng không thể để vuột mất được. Vấn đề là ngươi làm thế nào mà phân thân được? Hay để ta đưa công tử đi gặp Kỷ Thiến.

Từ Tử Lăng đang đứng hóng gió ở mũi thuyền, tay áo tung bay. Gã nói:

- Đệ đương nhiên hiểu rằng sự tình có phân biệt nặng nhẹ, trước tiên

phải tìm hiểu rõ tình trạng của Khấu Trọng đã, rồi mới có quyết định cuối cùng. Chuyện gặp Kỷ Thiến để đệ cùng y tới Trường An là thỏa đáng nhất. Cấm cung của Lý Uyên cao thủ như mây, một khi hành tung của chúng ta bị bại lộ, chẳng phải chuyện giỡn chơi. Hành động đối phó Hương gia do lão ca thống lĩnh, đệ và Khấu Trọng chỉ là tiểu tốt dưới cờ, còn các chuyện khác do bọn đệ xử lý.

Lôi Cửu Chỉ ôm bụng cười lăn lộn:

- Cái giọng điệu thuyết phục người khác của ngươi càng lúc càng giống Khấu Trọng! Hương gia kết thù kết oán với hai tên bọn ngươi quả thực là tự mình chuốc lấy diệt vong. Hiện tại ta càng nắm rõ hơn toàn bộ bí mật bố trí sào huyệt và họat động của Hương gia, ngày mà Khấu Trọng thống nhất thiên hạ chính là lúc tập đoàn tội ác Hương gia sụp đổ.

Từ Tử Lăng im lặng hồi lâu, chậm rãi nói:

- Lôi đại ca tựa hồ nhận định rằng Khấu Trọng sẽ thắng? Có phải không?

Lôi Cửu Chỉ nhịn cười, thân hình gầy gò đứng thẳng dậy, tay phải nắm lấy bờ vai vững chắc của Từ Tử Lăng, từ từ thở ra một hơi, thản nhiên nói:

- Người trong toàn thiên hạ, bao gồm cả Lý Thế Dân vào đó, đều hiểu rằng Tống Khuyết tuyệt đối không thể để kẻ nào đánh bại Khấu Trọng. Tống gia quân của ông ta sẽ xuất hiện vào thời khắc thích hợp nhất, xoay chuyển lại toàn bộ tình thế.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Vấn đề là ông ta có thể xuất hiện ở thời điểm thích hợp nhất không?

Lôi Cửu Chỉ nhún vai đáp:

- Vậy còn phải xem Tống Khuyết có thể giữ được thần thoại về chuyên gia quân sự của ông ta không. Từ khi Tống Khuyết trấn thủ Lĩnh Nam, chưa từng có ai lấy được nửa tấc đất của ông ta. Ông ta mà muốn mở rộng, phía nam đại giang đã sớm thành thiên hạ của ông ta rồi. Nhưng ông ta không ngờ lại kìm nén nhẫn nhịn cho tới khi gặp được Khấu Trọng, mới bắt đầu rời khỏi Lĩnh Nam tranh thiên hạ. Điều đó cho thấy

ông ta không chỉ nhìn thấu người khác mà còn càng hiểu rõ bản thân mình. Tin ta đi! Nếu nói về nhãn quang và khả năng nắm bắt thời thế, thiên hạ không ai bằng được Tống Khuyết đâu.

Từ Tử Lăng nhìn chăm chú vào đại giang mênh mang, tận đáy lòng hiện lên ngọc dung của Sư Phi Huyên. Tống Khuyết thêm vào Khấu Trọng, như nước đại giang cuộn chảy khắp Trung Nguyên, cả thiên hạ ai dám tranh phong? Khi ưu thế của Lý phiệt mất đi, Sư Phi Huyên sẽ ngồi yên nhìn Lý Thế Dân do nàng lựa chọn chịu mối họa không tránh khỏi hay dùng trí tuệ thông thiên để xoay chuyển thế cục?

Tống Khuyết thần thái hơn xưa, ngồi trên lưng ngựa trông lại càng uy vũ, giữa chiến trường mà vẫn ung dung tự tại, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn dám thề rằng chưa từng thấy được ở bất kỳ ai. Ông mặc giáp trụ toàn thân màu vàng sậm, áo khoác ngoài tung bay trong gió, toát lên khí thế oai hùng trấn nhiếp thiên hạ.

Tống Khuyết không đội mũ trụ, trên đầu buộc dải lụa đỏ, đuôi dải rũ xuống hai vai, khuôn mặt anh tuấn vô song lại đầy phong phạm học giả biểu lộ một chút mừng vui đầy thâm tình. Thanh Thiên Đao trấn nhiếp thiên hạ cài sau lưng, chuôi đao lộ ra bên vai phải, tư thế ra roi

giục ngựa như thiên thần hạ thế.

Đi cùng ông có ba tướng lĩnh trông hình dạng thật đặc biệt, mới nhìn qua là biết đại tướng dân tộc Lý Liêu dưới trướng Tống Khuyết. Khấu Trọng nhận ra có Hổ Y Hồng Phấn Âu Dương Thiến, khi hắn tới Lĩnh Nam gặp Tống Khuyết từng nhìn trộm nàng. Hai người còn lại một béo một gầy. Người béo trông như lu nước lớn, giáp trụ bao bọc quanh mình như muốn nứt cả ra, đặc biệt là cái bụng to đùng, nhưng lại gây cho người ta cảm giác tương phản là người linh động nhanh nhẹn. Người gầy thân hình cao mảnh rắn chắc, ăn mặc theo lối văn sĩ, vầng trán cao hơn hẳn người thường, ánh mắt sắc bén, để một hàng ria mép, ngoại hình tiêu sái dễ ưa nhìn. Hai người đều có niên kỷ trạc tứ tuần.

Những tướng lĩnh và tử đệ binh khác của Tống gia, Khấu Trọng nhận ra có người từng đi cùng Tống Ngọc Trí tới Trần Lưu là Tống Bang. Tướng lĩnh mặc khôi giáp của Tống gia khoảng mấy chục người, đều là tráng niên, người người thần thái dũng mãnh, anh hùng kiệt xuất, khiến người ta cảm thấy Tống phiệt nhân cường mã tráng, hảo thủ như mây.

Nhân mã hai bên gặp nhau trên một quả đồi, ngựa dừng vó lại.

Tống Khuyết ngước lên trời cười nói:

- Giỏi! Khấu Trọng ngươi giỏi lắm, không phụ kỳ vọng lão phu dành cho ngươi.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Chỉ cần phiệt chủ chậm một bước thôi, tiểu tử có thể đã phải hồn quy địa phủ, đi theo các đại ca đầu trâu mặt ngựa mà làm quỷ, chuyên tâm vỗ mông ngựa bọn họ.

Âu Dương Thiến nhịn không nổi cười khúc khích, đôi mắt đẹp nhìn quanh, cảm thấy có phần thất thố bèn lấy tay che miệng.

Tống Khuyết không khỏi mỉm cười, ánh mắt đưa sang Bạt Phong Hàn, gã giơ tay biểu thị sự tôn trọng nói:

- Bạt Phong Hàn tham kiến phiệt chủ.

Hai mắt Tống Khuyết tỏa ra thần quang như thể nhìn xuyên thấu Bạt Phong Hàn, sau đó ông nở nụ cười thân thiện, nói:

- Không ngờ sau Tất Huyền lại có Bạt Phong Hàn ngươi, chẳng trách người Đột Quyết có thể xưng bá thảo nguyên.

Bạt Phong Hàn lặng lẽ mỉm cười, không trả lời.

Sau đó Tống Khuyết giới thiệu chư tướng cho hai gã làm quen. Người béo là Lý soái Vương Trọng Tuyên, đứng đầu hạt Phiên Ngu. Người gầy là Trần Trí Phật, lãnh tụ Lý Liêu vùng Lang Thủy. Thêm vào đó là Âu Dương Thiến, những nhân vật xuất sắc nhất của Lý Liêu phương Nam đã tụ họp ở đây.

Chư tướng của Tống gia ngoài Tống Bang, khiến Khấu Trọng ấn tượng sâu đậm nhất là hai tướng lĩnh thanh niên tên Tống Sảng và Tống Pháp Lượng, ai cũng đầy khí phái nhất lưu cao thủ, có thế tưởng tượng khi họ tung hoành chiến trường oai hùng vô địch thế nào.

Ánh mắt Tống Khuyết nhìn về hướng doanh trại Đường quân, quan sát tình thế địch nhân trong đêm tối như thể giữa ban ngày ban mặt. Ông lãnh đạm nói:

- Lý Thế Dân đang khổ sở đợi mặt trời lên, càng muốn chúng ta tấn công ồ ạt, nhưng lão phu sao có thể để hắn như ý nguyện được?

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên nói:

- Phiệt chủ không định thừa thế công kích, để hắn triệt thoái khỏi Ẩn Đàm sơn sao?

Tống Khuyết mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Phong Hàn chắc biết tại sao ta chọn thời điểm đợt tuyết đầu tiên để tới tiếp viện mà không phải là năm sau khi xuân sang hoa nở như đã nói.

Bạt Phong Hàn suy ngẫm một hồi, đột nhiên thốt:

- Phong Hàn bái phục!

Tống Khuyết ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Giỏi! Không hổ là nhân vật siêu quần cùng vào sinh ra tử với con rể tương lai của ta. Tất cả mọi người nghe ta nói đây, ta sẽ không lặp lại lần nữa, bắt đầu từ giờ phút này, quân Tống gia chính là Thiếu Soái quân, chỉ nghe theo mệnh lệnh của Thiếu Soái.

Tất cả hưởng ứng mãnh liệt, không khí sục sôi.

Khấu Trọng xấu hổ nói:

- Như vậy sao được? Lão nhân gia người mới là…

Tống Khuyết ngắt lời hắn:

- Đừng có cái vẻ nữ nhi ấy! Đại trượng phu có chuyện gì không dám làm? Tương lai thống nhất thiên hạ, làm hoàng đế là Khấu Trọng ngươi chứ không phải Tống Khuyết ta, đây là do ngươi dùng bản lĩnh của mình mà đạt được.

Sau đó ông mỉm cười thân mật:

- Ngươi là con trai ta một nửa rồi, lão phu không ủng hộ ngươi thì ủng hộ ai?

Ông ngước mặt lên trời, nói:

- Mọi người vẫn cho rằng người phương Nam không lợi Bắc chiến, ngại gió tuyết, vậy nên từ cổ chí kim, chỉ có người phương Bắc chinh phục Nam phương chứ chưa từng có chuyện người phương Nam chinh phục Bắc phương. Tống Khuyết ta không chỉ không tin vào điều đó mà còn lợi dụng gió tuyết phương Bắc, giúp cho Thiếu Soái ngồi lên ngôi bảo tọa hoàng đế. Ta muốn chứng minh cho người phương Bắc thấy, thắng lợi tất thuộc về chúng ta.

Khấu Trọng chấn động tâm tư, cũng biểu lộ thần sắc bội phục như Bạt Phong Hàn vừa nãy.

Tống Khuyết vui vẻ nói:

- Thiếu Soái hiểu rõ chứ?

Khấu Trọng gật đầu đáp:

- Tiểu tử ngu độn, đến giờ mới hiểu.

Tống Khuyết nhìn qua chúng nhân một lượt, bình tĩnh nói:

- Lý Thế Dân không thể không lui, mà còn phải lui về Lạc Dương, dựa vào thành mà cố thủ. Nhưng sau lần rút lui này, trong ba tháng đừng mong tính chuyện tiếp tục phái binh Nam hạ được. Bởi vì gió tuyết chắn đường, chỉ có thể ngồi nhìn chúng ta quét sạch các cứ điểm chiến lược còn chưa ổn định của hắn phía Nam Lạc Dương. Chúng ta lợi dụng chính thời gian quý báu ba tháng này, trước lấy Tương Dương, Hán Trung, khống chế đại cuộc. Tới mùa xuân sang năm hoa nở cũng là lúc chúng ta Bắc thượng.

Bạt Phong Hàn trầm giọng nói:

- Muốn tấn công Lạc Dương, Tương Dương là đất buộc phải lấy, còn Hán Trung, sao phiệt chủ lại coi trọng đến thế?

Đôi mắt Tống Khuyết sáng rực chứa đựng vẻ thâm bất khả trắc đầy trí tuệ. Ông nói:

- Hán Trung địa hình hiểm yếu, trước khống chế sáu con đường hiểm trở, sau có lúa gạo Tây Xuyên, trái thông với nguồn tài lực của Kinh Tương, phải có ngựa vùng Tần Lũng. Ai muốn giữ cánh cửa phía Bắc của Ba Thục, tất phải bảo vệ Hán Trung trước tiên. Giải Huy ở Ba Thục nếu dám không nghe theo lời ta, ta sẽ cắt đứt con đường liên hệ duy nhất của hắn với Lý Đường, khiến hắn không dám vọng động chút nào. Ba Thục đã yên, đại giang sẽ nằm trong tay chúng ta, chừng nào đến lượt Tiêu Tiễn và Đỗ Phục Uy đang xưng vương xưng bá.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Đỗ Phục Uy lão nhân gia đồng ý toàn lực hỗ trợ tiểu tử

Tống Khuyết mỉm cười nói:

- Đã như vậy, sẽ đỡ tốn sức cho chúng ta. Khấu Trọng ngươi phải biết thiên hạ có một nửa sẽ nằm trong tay ngươi. Đỗ Phục Uy đã đứng về phía chúng ta, kẻ nào không hàng ta cứ dùng uy thế như gió bão cuốn lá khô, thống nhất toàn phương Nam dưới vó ngựa của chúng ta. Phương thức chiến đấu tối thượng chính là không đánh mà làm người khác khuất phục. Chúng ta nhân thời gian Lý Đường không cách gì xuống phương Nam, thống nhất hai bờ đại giang, vậy chuyện tranh giành thiên hạ được quyết định bởi thắng bại giữa ngươi và Lý Thế Dân thôi.

Khấu Trọng lúc này thực lòng bội phục chiến lược của Tống Khuyết, khiêm tốn học hỏi:

- Lý Thế Dân lui binh rồi, chúng ta phải làm gì?

Tống Khuyết mỉm cười nói:

- Đại quân Bắc thượng lần này của ta, tổng binh lực gồm có bảy vạn, đi cùng ta ba vạn, còn lại ở Bành Lương chờ lệnh, mọi việc hậu cần tiếp tế do Lỗ thúc của ngươi phụ trách. Thủy sư thuyền đội hùng mạnh của ta phối hợp với phi luân chiến hạm của các ngươi, không chịu ảnh hưởng của gió tuyết, tấn công các trọng điểm hai bên thủy lộ, cứ thế mà tiến vào Ba Thục, đoạt lấy Hán Trung. Thiếu Soái quân là của ngươi, ngươi nói phải làm thế nào?

Khấu Trọng nghe thấy tâm thần lĩnh hội, trả lời dõng dạc:

- Tiểu tử đã rõ! Lý Thế Dân lùi chúng ta cũng lùi, chỉ có điều chúng ta lấy lùi làm tiến, trước về Bành Lương thao luyện và tập hợp thủy sư, đợt khi tuyết rơi, trước lấy Giang Đô, sau ngược sông lên trên phá Phụ Công Hựu, áp chế Tiêu Tiễn. Sau đó chia binh hai đường, một đánh Hán Trung, một đoạt Tương Dương, khi ấy đánh Lạc Dương hay Trường An tùy theo sự lựa chọn của chúng ta.

Tống Khuyết cười lớn:

- Trò ngoan dễ dạy.

Bạt Phong Hàn thán phục nói:

- Chiến tranh như bàn cờ, phiệt chủ đã đi một nước làm ưu thế áp đảo của Lý Đường bị chuyển biến, lại không dùng một binh một tốt nào. Nếu tại hạ là Lý Uyên, từ thời khắc này mỗi đêm không thể nào ngủ ngon được.

Đôi mắt Tống Khuyết hàn quang lóe sáng, trầm giọng nói:

- Lý Uyên đáng cái gì? Tuy vậy Lý Thế Dân đúng là một nhân vật tài năng, khiến ta chút nữa tính sai, may mà Khấu Trọng không khiến lão phu thất vọng. Phong Hàn có biết tình thế khiến Lý Thế Dân không thể không truy sát Khấu Trọng chính là do lão phu một tay tạo ra không?

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn nhau, chỉ cảm thấy Tống Khuyết như một vị ma pháp sư của chiến tranh, lật tay làm mây, úp tay làm mưa.

Tống Khuyết hồi phục lại thần thái bình tĩnh tuyệt đối, khẽ nói:

- Hai chục năm chuẩn bị của lão phu không thể nào vô ích được. Hình thế của thiên hạ hoàn toàn nằm trong tay ta, chuyện quan trọng không gì giấu ta được. Chuyện Lý Thế Dân xử tử Đậu Kiến Đức quả thực là sai lầm lớn nhất, khiến tình thế Hà Bắc biến động lớn. Đại tướng Lưu Hắc Thát của Kiến Đức tiếp tục lãnh đạo binh sĩ chống cự Đường quân, khi chúng ta Bắc thượng, Lý Thế Dân sẽ bị ép vào tình thế Nam Bắc giáp kích. Lý Uyên à! Những ngày trái ôm phải ấp

của ngươi còn lại ít lắm.

Lúc này sắc trời dần sáng tỏ, Đường quân phương xa chỉ còn khoảng một vạn kỵ binh chờ lại, còn toàn bộ đã triệt thoái về hướng Ẩn Đàm sơn.

(

Chương 685: Bí quyết chiến thắng

Thuyền của Từ Tử Lăng tới Chung Ly vào buổi chiều. Trấn thủ Chung Ly là Bốc Thiên Chí nghe tin liền tới đón, không đợi Từ Tử Lăng nói gì đã báo tin vui:

- Thuyền đội của Tống phiệt chủ năm ngày trước từ đại giang lên Vận Hà, thẳng tới Trần Lưu. Theo tin tức vừa nhận được, Lý Thế Tích trá bại rút quân về Khai Phong ngay trong đêm. Phiệt chủ nhìn ra kế dụ địch của Lý Thế Tích liền mang theo ba vạn tinh binh tới chi viện cho Thiếu Soái.

Ba người nghe được tin tinh thần đều phấn chấn, những lo lắng trong lòng bấy lâu nay phút chốc tan biến. Lôi Cửu Chỉ sắc mặt lại càng khoái chí như thể đã đoán trước được sự tình.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Khấu Trọng ở đâu?

Bốc Thiên Chí đáp:

- Thiếu Soái dựng trại chống địch ở một nơi gọi là Thiên Thành Hiệp, nhờ có người kìm chân mười vạn đại quân của Lý Thế Dân mà bên Trần Lưu có thể phòng thủ tới khi mây tan vầng trăng ló dạng, đợi được thủy quân Tống gia đến giải vây.

Từ Tử Lăng lẩm bẩm Thiên Thành Hiệp hai lần rồi ngạc nhiên nói:

- Không ngờ tiểu tử này lại nghĩ ra được chỗ hiểm địa ấy.

Bốc Thiên Chí thần sắc ảm đạm, giọng nói thê thảm:

- Chỉ có điều Thiếu Soái chịu tổn thất trầm trọng, những người của Vương Thế Sung từ Lạc Dương đi theo người gần như thương vong sạch, chỉ còn lại Vương Huyền Thứ, Bạt Dã Cương và Úc Nguyên Chân ba người. Dương công cũng không may tử trận rồi.

Từ Tử Lăng buồn bã không nói nên lời, chiến tranh chính là như thế, xem bên nào tổn thất nặng nề hơn! Bất kể được làm vua hay thua làm giặc, tất cả đều phải trả một cái giá đắt. Có thể tưởng tượng ra tình huống lúc ấy kịch liệt ra sao, máu chảy khắp nơi thế nào.

Chưa bao giờ gã thấy chán ghét chiến tranh đến vậy.

Hiểu nỗi khổ trong lòng Từ Tử Lăng, Bốc Thiên Chí liền cất tiếng hỏi để chuyển suy nghĩ của gã sang vấn đề khác:

- Chẳng hay Hàn huynh và thê tử có đi cùng không?

Đứng trên sàn tàu ngoại trừ anh em lái thuyền ra chỉ có Lôi Cửu Chỉ, Hầu Hi Bạch và Từ Tử Lăng ba người. Lôi Cửu Chỉ liệu sự cẩn mật, sớm đã biết sẽ gặp bọn Bốc Thiên Chí.

Từ Tử Lăng thờ dài, nói thành thực:

- Chí thúc à! Trên thuyền ngoài gia đình Hàn huynh ba người ra còn có Vân bang chủ, hi vọng Chí thúc nể mặt ta, đừng tìm nàng tính toán ân oán trước đây. Nàng ta đã đoạn tuyệt với Hương gia, quyết tâm toàn lực trợ giúp bọn ta đối phó Hương Ngọc Sơn.

Bốc Thiên Chí sững người ra nghe, hồi lâu mới cười khổ nói:

- Vân Ngọc Chân đã có ngày hôm nay, ta còn phải tính toán làm gì nữa. Cự Kình bang không còn tồn tại, hi vọng thị hiểu rõ.

Từ Tử Lăng nói:

- Nàng ta hiểu hơn ai hết, mong Chí thúc chiếu cố cho. Ta cùng Hi Bạch và một vị bằng hữu nữa phải lập tức tới Bành Lương. Vân Ngọc Chân và gia đình Hàn huynh tạm thời ở lại Chung Ly, Lôi đại ca sẽ giải thích mọi chuyện cho Chí thúc.

Hiểu rằng gã đang nóng lòng đến Bành Lương hội họp cùng Khấu Trọng, Bốc Thiên Chí liền gật đầu nói:

- Chuyện này cứ để ta lo, ở địa bàn của ta không ai có thể làm tổn thương tới một cọng tóc của họ. Ái chà! Nói thật nhé, ta chưa từng nghĩ rằng mình lại có cơ hội được toàn quyền quản lý một tòa thành lớn như Chung Ly, tất cả là nhờ Thiếu Soái và Tử Lăng ban cho.

Từ Tử Lăng kéo lão sang một bên hỏi khẽ:

- Trần công và Bạt Phong Hàn không sao chứ?

Bốc Thiên Chí đáp:

- Đương nhiên không sao. Bạt gia đột vây tới Trần Lưu báo tin, rồi lại thống lĩnh viện quân đi theo đường phía nam Thiên Thành Hiệp hội quân cùng Thiếu Soái. Nghe Bạt gia nói rằng sơn trại do chính Trần công thiết kế. Yên tâm đi! Ta hiểu rõ Trần công, ông ấy là người có phúc khí, kinh qua không biết bao nhiêu đại nạn mà vẫn có thể tìm được đường sống từ cõi chết, lần này nhất định cũng sẽ an toàn.

Từ Tử Lăng trút bỏ được nửa phần tâm sự, gã cố ép giọng xuống nói

thật khẽ:

- Chí thúc có thể giúp ta chuyện này không, thúc hãy đích thân vào phòng mời Vân Ngọc Chân ra, để cho nàng ta có chút thể diện, bởi vì ta không muốn đi cùng nàng ta tới Bành Lương.

Bốc Thiên Chí mỉm cười nói:

- Nam tử hán đại trượng phu sao có thể hẹp hòi như vậy chứ. Được rồi! Ta sẽ lên đó nói chuyện rồi đưa nàng ta vào thành.

Nói xong lão liền bước về phía cửa khoang thuyền, Lôi Cửu Chỉ hiểu ý liền dẫn đường.

Hầu Hi Bạch bước đến bên Từ Tử Lăng trong lúc gã đang ngây ra nhìn thành Chung Ly hiên ngang nơi bờ phía Bắc của sông Hoài Thủy, như có tâm sự gì.

Hầu Hi Bạch hỏi nhỏ:

- Tử Lăng đang nghĩ gì vậy? Không cần lo cho Kỷ Thiến đâu, vì tiểu đệ chính là người nàng hân thưởng nhất.

Từ Tử Lăng chậm rãi nói:

- Ta không nghĩ tới Kỷ Thiến, mà là kết quả của sự liên kết giữa Tống Khuyết và Khấu Trọng, càng hiểu rằng ngày bại vong của Lý Đường đang đến gần.

Hầu Hi Bạch không hiểu liền thắc mắc:

- Tử Lăng bằng cách nào mà khẳng định được? Lý phiệt có Quan Trung hiểm trở, Trường An và Lạc Dương kiên cố, đại hà thuận tiện,

tiến công lùi thủ, chiếm hết địa lợi, lại có Lý Thế Dân là thống soái phòng thủ đệ nhất thiên hạ, kể cả Khấu Trọng thêm vào Tống Khuyết sợ rằng cũng không thể nào trong thời gian ngắn công hãm được một trong hai thành đó.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Khấu Trọng căn bản sẽ không tấn công Lạc Dương mà trực tiếp nhập quan tấn công Trường An. Kể cả tướng thủ thành là Lý Thế Dân, chống cự nổi quá ba ngày đã là kỳ diệu lắm rồi.

Hầu Hi Bạch giật mình thì thào hỏi:

- Dương Công Bảo Khố, có phải không?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Phi Huyên có khi nào bán đứng ta không nhỉ?

Hầu Hi Bạch ngạc nhiên nói:

- Phi Huyên sao có thể làm như vậy với ngươi được? Mà nếu nàng bán đứng ngươi thì chuyện đó liên quan gì tới Dương Công Bảo Khố chứ?

Từ Tử Lăng lắc đầu không đáp, chỉ nở nụ cười đầy ý vị đắng cay.

Vì sự tồn vong của Lý Thế Dân, liệu Sư Phi Huyên có thể nào tiết lộ bí mật Dương Công Bảo Khố chăng? Ở tình huống bình thường, nàng đương nhiên sẽ không tiết lộ chuyện này. Tuy nhiên đúng như lời Thạch Chi Hiên từng nói, Sư Phi Huyên hoặc sư tôn Phạm Thanh Huệ của nàng đều không có sự lựa chọn nào khác.

o0o

Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn, Ma Thường, Bạch Văn Nguyên, Úc Nguyên Chân, Trần Lão Mưu, Vương Huyền Thứ, Tiểu Hạc Nhi và Bạt Dã Cương ngồi vây quanh đống lửa ở khoảng đất trống cạnh soái lều, thưởng thức bữa cơm do thủ hạ nấu, cảm giác sống sót qua kiếp nạn vẫn còn đậm nét.

Bọn họ không cần phải bận tâm tới chuyện an toàn vì đại quân Tống Khuyết đã bày thành doanh trận khắp xung quanh, bảo vệ bọn họ ở trung tâm. Chỉ còn lại ba ngàn hai trăm năm mươi binh lính Thiếu Soái quân sống sót rời khỏi Thiên Thành Hiệp. Tất cả đều đã bị thương ít nhiều, lại hành quân vội vã nửa ngày đường nên ai cũng cực kỳ mỏi mệt, rất cần được nghỉ ngơi.

Tiểu Hạc Nhi liến thoắng nói bên tai Vương Huyền Thứ, Vương Huyền Thứ lại ngượng ngùng không dám chú tâm lắng nghe, mọi người thì giả như không hề để ý đến.

Chỉ có Trần Lão Mưu là không tế nhị chút nào, lão cười rất tinh quái rồi hỏi Vương Huyền Thứ:

- Tiểu Hạc Nhi thay trang phục nữ nhân vào nhất định trở thành một tiểu cô nương xinh đẹp vô cùng, lão nhân đoán đúng chứ?

Tai Vương Huyền Thứ lập tức đỏ bừng lên, hắn ho khan nói:

- Cháu chưa từng thấy.

Da mặt Tiểu Hạc Nhi đương nhiên dày hơn Vương Huyền Thứ nhiều, nàng lườm Trần Lão Mưu một cái rồi nói nhỏ vào tai Vương Huyền Thứ, làm hắn lại càng bối rối tợn.

Trần Lão Mưu không chịu tha cho đôi trẻ, lão cười ha hả nói:

- Ta nghe được Tiểu Hạc Nhi nói gì rồi.

Tiểu Hạc Nhi không bị lão lừa, cười tươi nói:

- Trần công toàn nói linh tinh, cháu không tin là ông nghe thấy.

Trần Lão Mưu nói đầy ngạo mạn:

- Đôi tai của ta là Thuận Phong Nhĩ lừng danh thiên hạ, có phải cháu vừa nói với Huyền Thứ công tử là nô gia sẽ tìm một bộ đồ nữ nhân mặc cho công tử xem không?

Câu cuối cùng, lão nhại theo giọng điệu và dáng vẻ của một thiếu nữ để khoa trương điều mình nói ra, lập tức tiếng cười vang lên khắp xung quanh.

Bạt Phong Hàn cũng bật cười rồi xen vào:

- Đúng là nói linh tinh thật.

Câu này mọi người đều hiểu rằng Bạt Phong Hàn mới là người nghe thấy hết những điều Tiểu Hạc Nhi nói thầm bên tai Vương Huyền Thứ.

Trần Lão Mưu mừng rỡ hỏi:

- Con bé nói gì vậy? Mau nói thầm vào tai ta đi.

Tiểu Hạc Nhi vội nói át đi:

- Bạt đại ca không phải là người tốt.

Bạt Phong Hàn mỉm cười đáp:

- Chưa từng có ai nói ta là người tốt, ta càng không muốn làm người tốt. Chỉ có điều lần này tại hạ sẽ phá lệ, giữ bí mật giùm cho tiểu cô nương cô.

Trong lòng Khấu Trọng trào dâng sự ấm áp, Bạt Phong Hàn lúc mới gặp so với Bạt Phong Hàn trước mặt cứ như thể hai người hoàn toàn xa lạ. Kẻ trước đây tâm ngoan thủ lạt, lãnh khốc vô tình, không chịu thiệt thòi với bất cứ ai. Người sau này lại là một hảo huynh đệ sẵn sàng xả thân vì bằng hữu.

Sắc mặt Vương Huyền Thứ lúc này đã càng thêm đỏ. Tiểu Hạc Nhi xấu hổ làm bộ trừng mắt nhìn Bạt Phong Hàn, lộ ra thần tình thú vị, dáng vẻ vô cùng khả ái.

Trần Lão Mưu sống lâu thành tinh, lão cười ha hả nói:

- Ta đoán được ngay mà! Chỉ cần nhìn thần sắc của tiểu Thứ là biết hắn không những từng nhìn thấy, mà còn… Hắc! Thôi không nói nữa! Lão phu cũng phá lệ giữ bí mật cho các ngươi.

Vương Huyền Thứ không chịu nổi phải cầu xin:

- Trần công tha cho cháu đi mà!

Bạt Phong Hàn đột ngột nói:

- Ta phải chia tay các vị một thời gian, tới khi tấn công Lạc Dương lại cùng các vị kề vai sát cánh.

Mọi người đều ngạc nhiên, chỉ có Khấu Trọng như thể đã lường

trước được. Gã gật đầu hỏi:

- Không phải về Tái ngoại đấy chứ? Nếu thế sao ngươi có thể trở lại đây kịp được?

Bạt Phong Hàn lắc đầu đáp:

- Ta sẽ ở lại Trung Nguyên một thời gian để trả một món nợ. Nếu như Tử Lăng gặp chuyện gì không hay, ta sẽ đại khai sát giới.

Khấu Trọng cười nói:

- Ta khẳng định rằng Tử Lăng chẳng việc gì cả, bằng không hắn đã tìm ta báo oan rồi.

Tiểu Hạc Nhi rùng mình người tưởng tượng ra chuyện người ta sau khi chết sẽ biến thành hồn ma.

Trần Lão Mưu là người từng trải, lập tức nhíu mày hỏi:

- Tiểu Bạt ngươi thiếu nợ gì vậy? Ngươi đâu phải là loại người nhàn rỗi thì đi đánh vài ván đâu.

Bạt Phong Hàn chậm rãi đáp:

- Ta thiếu nợ ân tình!

Khấu Trọng cao giọng nhắc lại:

- Nợ ân tình?

Bạt Phong Hàn vươn mình đứng dậy rồi nói với ánh mắt cực kỳ khó hiểu:

- Tuyệt đối không được phụ ân tình nữ nhân, Huyền Thứ công tử nên ghi nhớ lời ta. Tiểu cô nương này có cặp chân dài hiếm thấy, trang điểm vào nhất định quyến rũ phi thường.

Mọi người biết gã nói đi là đi liền vội đứng dậy.

Khấu Trọng nắm lấy tay Bạt Phong Hàn rồi nói:

- Các vị cứ tiếp tục nói chuyện, để ta tiễn lão Bạt một đoạn.

Dứt lời gã buông tay sánh vai cùng Bạt Phong Hàn ra khỏi doanh trại. Lúc đi qua doanh trướng quân Tống gia, toàn bộ binh sĩ đều bày tỏ lòng kính trọng, rõ ràng họ rất sùng kính hai gã.

Tới một mỏm núi, Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Ta sẽ không tấn công Lạc Dương đâu! Nếu lão ca ngươi nghe tin ta lấy được Hán Trung hãy lập tức mau về hội họp, không thì sẽ lỡ mất một trận chiến tuyệt vời ở Trường An đấy.

Bạt Phong Hàn dừng lại ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi chuẩn bị đánh thẳng vào Trường An? Ngươi dựa vào đâu mà có đảm lượng ấy?

Hai mắt Khấu Trọng thần quang lấp loáng, gã trầm giọng trả lời:

- Đáp án là Dương Công Bảo Khố. Ngươi chắc biết khi xưa Dương Tố tạo nên bảo khố, mục đích là để có thể lật đổ Đại Tùy bất cứ lúc nào. Ngày nay đổi sang Lý Đường nhưng tác dụng của nó vẫn thế, trong bảo khố không chỉ có một lượng lớn vũ khí mà còn có cả mạng lưới địa đạo thông từ trong thành ra ngoài thành. Đối với ta, Trường

An là một tòa thành không phòng vệ. Khi Lý Uyên nằm trên long sàng của lão tìm mộng đẹp với mấy con mụ cái gì mà Doãn (*) Đức Phi hay Trương Tiệp Dư, người của chúng ta đã chiếm hết những cứ điểm trọng yếu, mở toang cửa thành, trận đánh này ta nắm chắc thắng lợi, không phải bàn cãi.

Bạt Phong Hàn động dung hỏi:

- Tống Khuyết có biết chuyện này không?

Khấu Trọng đáp:

- Tai vách mạch rừng, ta chưa có cơ hội thưa cùng lão nhân gia.

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Ngoại trừ Từ Tử Lăng, còn có ai biết bí mật Dương Công Bảo Khố nữa?

Khấu Trọng gãi đầu đáp:

- Toàn là huynh đệ Song Long bang đi cùng ta, họ tuyệt đối không thể phản bội. Chỉ có điều Loan Loan từng vào bảo khố, nhưng ta tin nàng ta sẽ không bán đứng ta.

Bạt Phong Hàn nhíu mày nói:

- Không ngờ ngươi lại tin Loan Loan.

Khấu Trọng vỗ mạnh vào vai hắn:

- Đương nhiên là tin! Dựa vào chân tình của nàng với Tử Lăng, hại ta chính là hại gã, huống chi nàng không quan tâm tới chuyện của Ma

môn nữa, làm vậy với ta có ích gì?

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Nếu địa đạo bị người ta lấp mất, ngươi có thể lui về Hán Trung, sau đó truy sát Loan Loan khắp chân trời góc biển.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Tình huống ấy không thể nào xảy ra. À mà lão ca còn chưa nói cho ta biết là muốn đi trả món nợ ân tình gì.

Bạt Phong Hàn chậm rãi đáp:

- Ta phải đi giết Biên Bất Phụ, đây là chuyện ta nhận lời với Uyển Tinh.

Khấu Trọng ngớ người nói:

- Đông Minh công chúa! Nàng phải lấy cái tên Thượng Minh bụng dạ hẹp hòi ấy, con mẹ hắn chứ, một đóa hoa nhài cắm nhầm bãi phân trâu.

Bạt Phong Hàn đập tay vào vai gã rồi nói:

- Bớt lèm bèm đi, ở đời mười chuyện thì thường có đến tám chín là không được hài lòng. Việc mà chúng ta không thấy như ý vẫn còn ít hơn người khác, ít ra bọn ta vẫn còn sống khỏe sống tốt. Huynh đệ bảo trọng!

Nói rồi hắn cất bước đi luôn.

Khấu Trọng đứng nhìn theo bóng dáng Bạt Phong Hàn đi khuất nơi

xa. Trong đầu gã chợt hiện lên gương mặt của Tống Ngọc Trí, một nỗi xúc động mãnh liệt cứ thế trào dâng. Gã quay đầu đi về hướng lều của Tống Khuyết.

o0o

Thuyền đi qua cửa quan của Lương Đô liền được hai chiến hạm Thiếu Soái quân hộ vệ trước sau.

Thiếu Soái quân cố thủ Trần Lưu, do đó đường thủy từ Vận Hà tới Giang Đô bị khống chế hoàn toàn, không được phê chuẩn thì đừng hòng đi qua.

Từ Tử Lăng có thể tưởng tượng, với đội thủy quân mới được tạo dựng của Thiếu Soái quân, phối hợp cùng đội thủy quân khổng lồ trải bao bão táp biển khơi của Tống gia, thế lực của Khấu Trọng sẽ trải khắp Vận Hà, Hoài Thủy và Đại Giang, rồi vươn tới tận phía Nam Lạc Dương như mạng nhện, chiếm cứ từng trọng điểm quân sự mang tính chiến lược, hoàn thành những miếng ghép trong chỉnh thể, không còn phải cúi đầu trước vận mệnh để mặc người khác giết mổ.

Gã nằm trên giường trong khoang thuyền mà cứ nghĩ ngợi miên man không dứt, chẳng thể nào bình tĩnh lại được.

Tống Khuyết đã hỗ trợ Khấu Trọng tranh bá thiên hạ. Khấu Trọng thì vì chuyện Đậu Kiến Đức bị xử tử cũng như Dương công và tướng sĩ trung thành với hắn tử trận mà kết thành món nợ máu không thể giải khai với Lý Đường. Máu sẽ đổ khi Khấu Trọng công nhập Quan Trung là chuyện không thể tránh khỏi.

Tuy nhiên Khấu Trọng phải lên làm hoàng đế thì thế lực của Ma môn và Hương gia mới có thể bị tiễu trừ tiễu trừ, đồng thời đánh lui lang quân Đột Quyết đang thèm thuồng nhìn ngó.

Tất cả, bao gồm Từ Tử Lăng vào trong đó, không ai có thể đảo ngược sự phát triển tất yếu này. Trong tình huống đó, Phi Huyên liệu có thể từ bỏ Lý Thế Dân để quay sang ủng hộ Khấu Trọng chăng?

Ài! Không thể có khả năng đó, nhưng vậy thì Phi Huyên còn có thể làm được gì? Nàng sẽ báo bí mật về Dương Công Bảo Khố cho Lý Thế Dân biết ư? Nghĩ đến vấn đề phiền nhiễu này, Từ Tử Lăng không còn muốn ngủ chút nào nữa. Gã mặc áo khoác vào rồi bước ra ngoài khoang.

Bóng dáng cao gầy đặc biệt của Âm Hiển Hạc hiện ra nơi đuôi thuyền. Từ Tử Lăng thở dài, bước tới cạnh y và hỏi:

- Âm huynh không ngủ được à?

Âm Hiển Hạc ủ rũ đáp:

- Ta vừa gặp phải một cơn ác mộng, do đó mới tìm ra đây, hi vọng gió thổi tan đi nỗi ám ảnh.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Có phải giấc mơ về lệnh muội?

Âm Hiển Hạc gật đầu:

- Đó là một giấc mộng thật xui xẻo, Từ huynh xin đừng bắt ta kể ra.

Từ Tử Lăng an ủi:

- Người ta thường nói chuyện trong mộng thường tương phản với hiện thực, ví như trông thấy người con trai ra trận thân hình tỏa sáng

hào quang, miệng nở nụ cười đến báo tin vui trong giấc mơ, đó lại là điềm đại hung, rất có thể người con ấy đã tử trận. Khấu Trọng cũng thường mơ thấy bị địch nhân bao vây tiêu diệt mà không cách gì kháng cự, nhưng cho đến hôm nay hắn vẫn sống khỏe.

Âm Hiển Hạc buồn bã nhìn gã rồi trầm giọng nói:

- Từ huynh đang an ủi ta rồi! Từ khi thất lạc xá muội, ta chưa từng có một giấc ngủ yên lành. Nhiều khi ta nằm mơ thấy quãng thời gian tươi đẹp cùng muội ấy chia ngọt sẻ bùi, lúc tỉnh mộng đã thấy mình bước vào một cơn ác mộng khác.

Từ Tử Lăng trong lòng chua xót, quyết tâm tìm cho ra muội tử của vị hảo bằng hữu này càng càng thêm kiên định. Gã nói:

- Đương nhiên ta không thể nói nhăng nói cuội về chuyện này. Ta có một cảm giác mách bảo rằng, Âm huynh nhất định sẽ đoàn tụ cùng lệnh muội.

Ánh mắt Âm Hiển Hạc như chìm xuống dòng sông, trầm mặc hồi lâu, y cất tiếng hỏi:

- Số phận có tồn tại không?

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Điều này sợ rằng không ai có thể đưa ra câu trả lời. Khi người ta còn trẻ thường không tin gì hết ngoài bản thân, cho rằng mình có thể thay đổi tất cả, vận mệnh do chính hai bàn tay tạo nên. Đến lúc trải qua bao chuyện trên đời mới biết mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên là không tránh khỏi. Do đó biện pháp duy nhất của chúng ta là bất kể rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng đến đâu vẫn phải giữ vững thái độ lạc quan tích cực, phấn đấu cho đến thời khắc cuối cùng. Nếu Kỷ Thiến

không thể giúp chúng ta tìm được lệnh muội, chúng ta phải nghĩ ra biện pháp khác.

Giọng nói của Hầu Hi Bạch vang lên phía sau:

- Chẳng hạn treo thưởng lớn để tìm một kẻ có mặt mũi, thông thạo tin tức giúp chúng ta lần ra phương hướng, chỉ có điều trong bối cảnh hiện nay, người như vậy quả không dễ kiếm.

Từ Tử Lăng đề nghị:

- Sao lại không dùng cái tên Âm Hiển Hạc trao thưởng ngàn lạng hoàng kim để tìm Âm tiểu thư? Lệnh muội đã kiên quyết giữ lại tên mình trước sự uy hiếp của Hương gia, đến giờ chắc vẫn không thay tên đổi họ.

Hai mắt Âm Hiển Hạc lập tức sáng lên, hắn nói:

- Tại sao ta chưa từng nghĩ đến biện pháp đơn giản này nhỉ? Ài! Chẳng qua cách này nói thì dễ mà làm thì khó, trừ phi là hoàng đế có thể hiệu lệnh thiên hạ, bằng không thì sao có thể thông tin khắp toàn quốc để tìm một người?

Từ Tử Lăng vui vẻ trả lời:

- Vậy phải xem bản lĩnh của Khấu Trọng đến đâu. Chúng ta đến địa bàn của hắn treo bảng tìm người, mỗi lần hắn chiếm được nơi nào, chuyện đầu tiên là treo bảng tìm người, ngàn lạng hoàng kim chỉ là con số nhỏ, chuyện này ắt sẽ truyền khắp thiên hạ. Chỉ cần biết Âm huynh vẫn còn sống, lệnh muội chắc chắn sẽ đi tìm.

Hầu Hi Bạch nói thêm:

- Không chừng có thể tiết kiệm được ngàn lạng hoàng kim đấy.

Tinh thần đã phấn chấn hơn nhiều, Âm Hiển Hạc hỏi:

- Vậy chúng ta còn cần đến Trường An không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Muốn tin tức truyền đi khắp toàn quốc không phải chuyện chín ngày mười ngày là được, chúng ta phải đi theo cả hai hướng.

Hầu Hi Bạch gật đầu:

- Chuyện treo thưởng không quá chắc chắn, nếu lệnh muội sống ở nơi tiểu trấn thôn quê, sợ rằng không dễ gì biết được tin tức.

Âm Hiển Hạc trong lòng thấp thỏm:

- Nếu nó ở thành lớn như Lương Đô hay Trần Lưu, nhận được tin lập tức tới tìm nhưng không gặp ta, chẳng phải…

Hầu Hi Bạch bật cười:

- Âm huynh lo nghĩ nhiều nên rối trí rồi, chỉ cần lệnh muội đến Trần Lưu là tự khắc có người sắp xếp. Từ Trần Lưu đến Trường An, với cước trình của chúng ta thì cả đi lẫn về cũng chỉ trong nửa tháng là có thể xong hết mọi chuyện.

Âm Hiển Hạc nắm lấy tay hai gã trầm giọng nói:

- Ta thực lòng rất cảm kích hai huynh, chỉ cần xá muội còn ở nhân thế, ta nhất định sẽ cùng nó đoàn tụ.

(

(*)Nhóm ĐĐSL chúng tôi xin thông báo: Tất cả các họ Trầm và Duẫn trong các chương trước là chúng tôi dịch chưa chuẩn, xin đổi thành Thẩm và Doãn. Hiện chưa có thời gian để sửa nên tạm thời những chương trước vẫn giữ như cũ. Sau này có thời gian chúng tôi sẽ quay lại sửa sau. Xin chân thành cảm ơn các bạn!

Chương 686: Bất ngoại như thị

Lều của Tống Khuyết vô cùng cầu kỳ, nó rộng rãi thông thoáng như một tiểu sảnh đường, thảm lót sàn thêu đầy hình phượng hoàng, ở góc lều kê hai chiếc ghế thái sư cách nhau bởi một kỷ trà.

Tống Khuyết đang ngồi thoải mái trên một chiếc ghế, thưởng thức chung trà thơm trên tay. Thấy Khấu Trọng đến, ông tỏ ý bảo gã ngồi xuống chiếc còn lại, rồi vừa rót trà vừa mỉm cười nói:

- Sao không nghỉ sớm đi, ngày mai sau khi đến Trần Lưu rồi ngươi sẽ không kịp thở đâu.

Nhận lấy chung trà, Khấu Trọng hớp một chút rồi nói với vẻ áy náy:

- Tiểu tử vừa mới tiễn Bạt Phong Hàn, đây là tác phong của hắn, thích đến thì đến, muốn đi là đi, hệt như một con báo độc hành giữa thảo nguyên, không thích sống kiểu bầy đàn.

Tống Khuyết chẳng chút bận tâm gì về chuyện Bạt Phong Hàn chưa cáo biệt đã bỏ đi, ngược lại lão còn vui vẻ nói:

- Bản nhân tuy đã là phiệt chủ Tống phiệt nhưng trong lòng vẫn háo hức khi nhớ về quãng thời gian độc lai độc vãng xưa kia. Phải chăng Thiếu Soái có gì muốn nói?

Khấu Trọng ủ rũ đáp:

- Con thấy khổ sở quá!

Tống Khuyết thoáng chút ngạc nhiên, đoạn bật cười rồi nói:

- Sống trên đời có ai là không phải chịu đau khổ, ngay cả người lạc quan kiên cường nhất cũng sẽ có lúc hối hận về những việc đã làm trong quá khứ, lại càng hi vọng lịch sử có thể thay đổi để đem đến cho y một cơ hội làm lại từ đầu. Tiếc rằng khả năng này vĩnh viễn không thể thành hiện thực, nhân sinh là như vậy, thời gian là tuyệt đối vô tình thế đấy.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Trong lòng Phiệt chủ phải chăng cũng có nỗi niềm?

Gương mặt anh tuấn của Tống Khuyết thoáng bộc lộ vẻ cay đắng, ông dịu giọng:

- Bản chất của sinh mệnh là như thế, Tống Khuyết này sao có thể tránh được? Vì vậy khi đã định ra lý tưởng và mục tiêu cao cả cho bản thân, thì nhìn vào đó để nỗ lực phấn đấu, những chuyện khác dẹp hết qua một bên, như vậy sinh mệnh sẽ trải qua dễ dàng hơn một chút.

Tống Khuyết thẳng thắn bộc lộ những suy nghĩ trong lòng làm Khấu Trọng cảm thấy vị võ học tôn sư cao cao tại thượng này gần gũi hơn rất nhiều. Gã tâm sự:

- Ở chiến trường hai bên đối địch, quả thực con đã nhập vào cảnh giới ngoài đao ra không còn sự vật gì khác. Chỉ hận là khi buông đao rời thương, những suy nghĩ vấn vương lại đột nhiên ập đến khiến con không sao kiểm soát được lòng mình.

Tống Khuyết hồi phục lại sự lãnh tĩnh như giếng nước không có sóng. Quay sang nhìn gã với nhãn thần thâm bất khả trắc, ông chậm

rãi nói:

- Kể ta nghe chuyện của ngươi đi!

Khấu Trọng đau khổ giãi bày:

- Trí Trí không chịu bỏ qua cho hành vi của con! Ôi! Phải nói thế nào đây? Nàng không chịu lấy con, nàng…

Tống Khuyết giơ tay ngắt lời gã rồi hỏi thẳng:

- Có phải ngươi còn có nữ nhân khác không?

Khấu Trọng đâu ngờ lại bị hỏi câu này, gã ngớ người gượng cười đáp:

- Nếu nói không có thì là lừa dối Phiệt chủ, có điều con khẳng định rằng mình chưa từng phản bội Trí Trí. Con thực sự yêu thương Trí Trí, không muốn làm nàng phải đau khổ, tiếc rằng hiện giờ con lại là người làm cho nàng thấy tổn thương nhiều nhất.

Tống Khuyết vỗ lên tay ghế cười ngất:

- Chuyện này thật là hiếm hoi, ai có thể khiến Thiếu Soái động lòng vậy?

Khấu Trọng đáp:

- Là người mang danh tài nữ đệ nhất thiên hạ Thượng Tú Phương! Ài…

Tống Khuyết trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nữ nhân ngươi muốn có được nhất chính là người vĩnh viễn không bao giờ thuộc về ngươi. Đến một ngày ngươi sẽ hiểu được điều đó.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Lẽ nào Phiệt chủ cũng ôm nuối tiếc về mặt này?

Tống Khuyết mỉm cười lạnh lẽo, những sợi bạc hai bên tóc mai lấp lánh ngân quang trong ánh lửa, giọng hờ hững như kể về chuyện xưa của người khác:

- Nhân sinh có ai là hoàn mỹ vô khuyết đâu? Trời đất mới phân khai đã chia thành âm dương, tiếp đó là đến nam nữ đối lập, luôn luôn tồn tại tình trạng không viên mãn, dương tiến âm lui, âm thịnh dương suy, do vậy mà việc truy cầu sự hoàn mỹ và cân bằng tuyệt đối là không thể đạt được. Giữa nam nữ là như vậy, danh lợi phú quý hay quyền lực mà người ta thường truy cầu cũng không ngoại lệ, cuối cùng cũng đều như vậy cả.

Nói đến câu “đều như vậy cả” rõ ràng cảm xúc lão trỗi dậy, tinh thần như chìm vào hồi ức đau thương không cách nào thay đổi.

Khấu Trọng muốn nói gì đó nhưng cố nén lại.

Tống Khuyết mỉm cười nói:

- Có phải Thiếu Soái định hỏi rằng vì sao lão phu đã biết không thể thay đổi kết quả cuối mà vẫn ủng hộ ngươi quấy động can qua tranh bá thiên hạ, đúng không?

Khấu Trọng đáp:

- Đây chỉ là một trong số những câu hỏi thôi, tiểu tử còn một câu

khác muốn hỏi Phiệt chủ. Nữ nhân mà người không thể có được phải chăng là Bích Tú Tâm?

Đặt chung trà lên mặt bàn, Tống Khuyết chậm rãi hỏi:

- Tại sao ngươi muốn biết?

Khấu Trọng thản nhiên đáp:

- Nữ nhân có thể làm Phiệt chủ rung động đến mức tưởng niệm mãi không quên đương nhiên phải là người bất phàm. Tuy con chưa từng gặp Bích Tú Tâm nhưng có thể qua Thạch Thanh Tuyền mà tưởng tượng ra sắc đẹp của bà ấy. Vậy nên con không nhịn được hiếu kỳ mà hỏi thôi, Phiệt chủ không cần phải trả lời đâu.

Ánh mắt Tống Khuyết nhìn sang thanh Thiên Đao treo trên vách lều, lão lắc đầu nói:

- Không phải là Tú Tâm, nhưng đúng là ta từng bị nàng hấp dẫn. Nếu không phải nàng đã sinh cho Thạch Chi Hiên một đứa con gái, Tống Khuyết này dù phải đi khắp chân trời góc biển cũng không tha cho tên ngốc Thạch Chi Hiên ấy. Hừm! Bất Tử Ấn Pháp là cái gì chứ? Chẳng qua chỉ là chút kỹ xảo biến dị từ công pháp Ma môn ra mà thôi, chưa đáng cho lão phu để mắt tới. Ta đợi Thạch Chi Hiên ở Lĩnh Nam mười tám năm, tiếc rằng y đã khiến lão phu thất vọng. Thạch Chi Hiên quá hèn nhát!

Khấu Trọng nghe mà bội phục trong lòng. Thạch Chi Hiên từng tự mình nói cho Từ Tử Lăng biết Bất Tử Ấn Pháp là một thứ xảo thuật, nhưng Tống Khuyết chưa từng giao thủ với Thạch Chi Hiên mà như tận mắt nhìn ra chân tướng, nói rõ cái huyễn hoặc của Bất Tử Ấn Pháp, cao minh khiến người ta khó mà tin được. Có thể thấy Tống Khuyết đã đạt tới điểm cực hạn của võ đạo, chỉ từ chút đầu mối mà

nắm được sự ảo diệu trong Bất Tử Ấn Pháp.

Gã nhịn không nổi liền buột miệng hỏi:

- Nghe nói Từ Hàng Tĩnh Trai có cuốn bảo thư gọi là Từ Hàng Kiếm Điển, Ninh Đạo Kỳ mới đọc qua liền thổ huyết thụ thương, Phiệt chủ có để tâm tới chuyện đó không?

Mình gấu của Tống Khuyết bất ngờ run lên khe khẽ. Sau khi hồi phục lại tinh thần, lão trả lời một câu trái với dự liệu của gã:

- Ta không đến chẳng phải vì sợ đọc Kiếm Điển, thật ra là ta sợ gặp một người.

Giọng Khấu Trọng đầy vẻ ngạc nhiên:

- Trong thiên hạ còn có người khiến Phiệt chủ sợ sao?

Tống Khuyết than:

- Có chi là lạ, chẳng phải ngươi cũng sợ gặp Thượng Tú Phương ư?

Khấu Trọng tâm thần chấn động:

- Thì ra người khiến Phiệt chủ động tâm chính là Phạm Thanh Huệ.

Tống Khuyết không trả lời gã mà quay trở lại chủ đề trước:

- Lời đồn khoa trương, không thể tin hết. Chuyện đầu tiên ta không tin là Ninh lão thụ thương vì xem Từ Hàng Kiếm Điển rồi thấy khó mà lui. Kiếm Điển do Địa Ni viết ra để cho phái nữ lấy kiếm đạo tu thiền đạo, nam tính dương cương xem vào cực kỳ nguy hiểm. Hơn nữa nội dung Kiếm Điển bác đại tinh thâm, kỳ ảo khó giải thích, bí ẩn

không thể hiểu được, càng thấy nó cao minh càng dễ đắm chìm vào trong đó, cuối cùng không thể tự thoát ra mà tẩu hỏa nhập ma. Ninh lão có thể dừng bước trước vực sâu đã là vô cùng khó khăn rồi.

Khấu Trọng hỏi đầy vẻ hứng thú:

- Nghe đồn Ninh lão khi đó lên Tĩnh Trai khiêu chiến Phạm Thanh Huệ, tiểu tử không tin sự thực là như vậy. Ninh Đạo Kỳ là người không tranh với nhân thế, sao lại có thể làm chuyện huyên náo đó?

Tống Khuyết quay đầu lại chăm chú nhìn gã một lúc rồi mỉm cười nói:

- Ngươi không còn thống khổ phiền não nữa phải không?

Khấu Trọng ngạc nhiên đáp:

- Chẳng biết con có phải người đa sự không, nhưng hễ nói đến những chuyện hấp dẫn này là mọi thứ khác đều nhanh chóng bị gạt ra khỏi đầu.

Tống Khuyết vui vẻ nói:

- Vì thế ngươi mới có tư cách tranh thiên hạ cùng Lý Thế Dân. Ninh lão tới Tĩnh Trai chỉ muốn đàm Phật luận Đạo cùng Phạm Thanh Huệ. Tháo chuông phải do người buộc chuông, chuyện của Ngọc Trí ta không can dự vào, biện pháp phải do chính ngươi tìm ra. Còn chuyện gì nữa không?

Khấu Trọng hạ giọng nói nhỏ:

- Chỉ cần đoạt được Hán Trung, con có một biện pháp bí mật để công hãm Trường An mà không tốn chút sức lực.

Tống Khuyết động dung:

- Nói nghe thử xem!

Khấu Trọng kể ra hết bí mật về Dương Công Bảo Khố, cuối cùng kết luận:

- Chỉ cần chúng ta phát động tấn công xuất kỳ bất ý ở cả nội thành lẫn ngoại thành khiến cho Lý Uyên trở tay không kịp, con nắm chắc sẽ khống chế Trường An trong một đêm.

Hai mắt Tống Khuyết sáng như sao trời, trái ngược với thần sắc lại trầm lặng hơn lúc nào hết. Lão chậm rãi nói:

- Ngươi hiểu rõ tình hình trong thành Trường An hơn ta, theo như ngươi thấy chúng ta cần bao nhiêu binh lực để có thể tấn công Trường An nội trong một đêm?

Khấu Trọng đáp:

- Nếu Lý Thế Dân phòng thủ Lạc Dương, Quan Trung trống trải, với tối đa ba vạn tinh binh là chúng ta có thể thu thập được Lý Uyên. Ha! Có lão nhân gia ở đây thật hay, người có thể thực hiện chủ ý này cho con.

Tống Khuyết như không nghe thấy hai câu cuối cùng của gã, lão biểu lộ thần sắc trầm tư rồi lắc đầu nói:

- Ngươi đã đánh giá thấp khả năng phòng ngự của Trường An rồi. Tên hôn quân Dương Quảng đó sợ thủ hạ mưu phản mở cửa thành cho địch tiến vào, thế nên không chỉ bố trí công sự rộng khắp trong thành, cửa thành còn là công sự nằm trong công sự. Một khi ngươi phát động tấn công từ bên trong, trong thời gian ngắn khó mà khống

chế được cửa thành nào. Hơn nữa, Lý Uyên đề phòng Lý Thế Dân nên luôn đóng trọng binh ở phụ cận Trường An, có thể điều vào thành bất cứ lúc nào, Đường cung lại là cung thành kiên cố nhất trong ba kinh đô. Theo ta thấy phải tăng binh lực lên sáu vạn người mới có cơ hội trong một đêm kiến lập cứ điểm vững chắc trong thành, cuộc chiến giành từng tấc đất cũng phải tốn mất mấy ngày, thắng lợi tuyệt đối không dễ dàng gì đâu.

Khấu Trọng thán phục nói:

- Phiệt chủ suy nghĩ chu đáo hơn con nhiều.

Tống Khuyết mỉm cười:

- Nguyên nhân nằm ở chỗ ngươi quen lấy ít thắng nhiều, lấy yếu thắng mạnh, chẳng qua bây giờ có lão phu giúp ngươi, hà tất phải mạo hiểm để có thể bị thất bại khi đã sắp thành công. Với diệu kế tấn công Trường An này, lão phu sẽ lập lại sách lược công thủ, phân phối nhân lực kiếm chế đại quân Lý Thế Dân ở Lạc Dương. Kế hoạch đánh phá Hán Trung phải tiến hành bí mật, khi Lý Thế Dân sinh ra cảnh giác thì Hán Trung đã mất rồi, thành Trường An khói lửa khắp nơi, không còn ai có thể thay đổi số phận bị tiêu diệt của Lý Đường.

Khấu Trọng khiêm cung xin chỉ giáo:

- Vậy con phải làm gì bây giờ?

Tống Khuyết bật cười hỏi:

- Ngươi không phải là chủ soái sao? Hỏi ta làm chi?

Khấu Trọng cười xòa:

- Đó chỉ là để nói với người ngoài thôi, hiện tại chỉ có tiểu tử và lão nhân gia, đương nhiên do người đứng ra rồi. Ài! Làm một thủ lĩnh đích thực chẳng dễ dàng gì.

Tống Khuyết quan sát gã một lát, đoạn dửng dưng nói:

- Có ba việc ngươi phải tự mình làm, không thể giao cho người khác.

Khấu Trọng cung kính đáp:

- Xin Phiệt chủ hãy chỉ bảo.

Tống Khuyết nâng chung trà lên, ung dung thưởng thức hai hớp rồi mới nói:

- Khấu Trọng! Ngươi nên biết rằng sự yêu quý của lão phu với ngươi không ngừng tăng lên. Luận về uy danh, Khấu Trọng ngày hôm nay không dưới Tống Khuyết ta, nhưng ngươi vẫn không hề có tư tâm, ta chả thấy ở ngươi chút dã tâm nào, chuyện này vốn là không thể nhưng ngươi lại làm được. Ngươi không sợ ta chỉ lợi dụng ngươi chứ thực ra thâm tâm ta muốn ngồi lên ngai hoàng đế sao?

Khấu Trọng mỉm cười đáp lại:

- Đa tạ Phiệt chủ đã tán thưởng. Nói thực lòng, làm hoàng đế chẳng phải chuyện vui, nếu Phiệt chủ chịu làm con sẽ cảm kích vô cùng.

Tống Khuyết cười lớn:

- Đừng mong ta đồng ý!

Đoạn ông ta nghiêm mặt nói:

- Việc đầu tiên, Thiếu Soái phải lập tức về Trần Lưu nói với thuộc hạ rằng Tống Khuyết ta toàn lực hỗ trợ ngươi lên ngôi hoàng đế, Ngọc Trí sẽ là hoàng hậu tương lai của ngươi. Đừng coi nhẹ chuyện này, thực ra nó là quan trọng nhất, không những có thể ổn định lòng quân mà còn xác định rõ phạm vi quyền lực, không tồn tại vấn đề ai chính ai phó. Chỉ có hai đội quân đồng tâm hiệp lực mới phát huy được sức mạnh của sự liên kết giữa chúng ta.

Khấu Trọng nói:

- Lão nhân gia người có thể xem xét lại đề nghị mới đây của tiểu tử chăng, đó chính là khát vọng thực sự của con.

Tống Khuyết cười nhạt:

- Từ nay về sau chớ có đề cập tới chuyện này nữa. Ngươi đã thành chủ nhân nhất thống thiên hạ, vì cuộc sống hạnh phúc no ấm của muôn dân, hi sinh cá nhân một chút cũng xứng đáng.

Khấu Trọng ủ rũ hỏi:

- Việc thứ hai là gì ạ?

Tống Khuyết đáp:

- Ta muốn ngươi quay về Trần Lưu ngay trong đêm chính là vì việc thứ hai khẩn cấp vô cùng. Tới Trần Lưu rồi, Thiếu Soái lập tức ngựa không dừng vó tiến thẳng tới Lịch Dương thuyết phục Đỗ Phục Uy toàn lực ủng hộ. Chỉ cần lão ta gật đầu, chúng ta không phí một binh một tốt nào cũng có thể khống chế Đại Giang, lúc đó muốn tấn công Tương Dương hay đánh úp Hán Trung thật dễ như trở bàn tay. Khi Lý Thế Dân nghe được tin thì cũng chỉ biết cố thủ Lạc Dương, đợi

chúng ta đưa quân vào Thục công hãm Quan Trung.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Con cũng vừa có ý này, mời Phiệt chủ phân phó việc thứ ba.

Tống Khuyết nói tiếp:

- Ngươi từ bí đạo thần không biết quỷ không hay bí mật tiến vào Trường An, sau đó vẽ ra bản đồ phân bổ binh lực và các công sự phòng ngự để cùng ta tham khảo. Biết mình biết người, trăm trận không thua. Cuộc chiến Trường An không cho phép thất bại. Làm sao có thể giảm tối thiểu thương vong cho quân ta, bảo tồn lực lượng để giải quyết nốt Lý Thế Dân, đó là vấn đề lớn liên quan tới thắng lợi sau cùng. Việc này bắt buộc chính ngươi tự làm mới ổn. Nếu không may bại lộ thân phận, ta tin rằng ngươi có thể dựa vào Tỉnh Trung Nguyệt để thoát được.

Khấu Trọng hoàn toàn bị lão thuyết phục:

- Không ngờ Phiệt chủ lại suy tính tường tận đến thế, ba việc đó hãy để con lo, tuyệt đối sẽ không làm người thất vọng đâu. Con quay về dặn dò vài câu rồi lập tức đi Trần Lưu ngay!

Tống Khuyết ngửa mặt lên trời cười rộ:

- Tốt! Đây mới là rể hiền tương lai của Tống Khuyết ta. Chuyện khác ngươi không cần phải bận tâm, lão phu sẽ tạo cho ngươi điều kiện tối ưu nhất trước khi tấn công Quan Trung.

o0o

Trông thấy Khấu Trọng đột nhiên quay trở lại, quân phòng thủ Trần

Lưu và người dân trong thành vui vẻ đến phát cuồng. Tất cả bọn Tuyên Vĩnh, Hư Hành Chi, Tiêu Hoành Tiến, Tả Hiếu Hữu, Lạc Kỳ Phi, Trần Trường Lâm, Cao Chiếm Đạo, Ngưu Phụng Nghĩa đều kéo ra nghênh tiếp gã vào thành, bách tính ùa ra đường chào đón, tiếng hoan hô tựa nước triều dâng, bầu không khí nóng bừng sôi sục.

Khấu Trọng đương nhiên rất thân thiện vui tươi, vẫy tay cười chào lại những cư dân coi gã như thần minh này. Thực ra đến bản thân gã cũng không rõ, tại sao toàn thành Trần Lưu lại có thể coi Đường quân như mãnh thú hay lụt lội như vậy?

Mới vào đến cổng Soái phủ, Tuyên Vĩnh đã lập tức báo cáo:

- Theo tin nhận được từ Từ gia, người vừa cùng Hầu công tử và một bằng hữu họ Âm đang ngược dòng Vận Hà lên phía Bắc, chắc sắp tới đây rồi.

Khấu Trọng giật mình dừng lại, giọng run run:

- Vận may đến với ta rồi! Không còn tin mừng nào hơn thế, lại còn tìm được Âm tiểu tử nữa. Con bà nó là con gấu, các ngươi có biết Lý Thế Dân lúc bãi binh khi thấy nhạc phụ ta trông thế nào không, hắn sợ cúp đuôi chạy về Lạc Dương rồi.

Mọi người dừng cả lại đằng sau gã rồi cùng reo ầm lên mừng rỡ. Ai cũng hiểu rằng đại quân Tống Khuyết đã xoay chuyển lại toàn bộ tình thế, những ngày gian khổ đã là quá khứ.

Khấu Trọng đã tạo dựng thành công hình tượng vô địch trong lòng Thiếu Soái quân. Gã chính là khắc tinh của Lý Thế Dân, càng quan trọng hơn là Thiếu Soái quân đã không còn chút e ngại quân Đường. Niềm vui sau thắng lợi chẳng dễ dàng này đã cảm nhiễm tới tận thâm tâm mỗi tướng sĩ trước quảng trường.

Khấu Trọng hét lên:

- Việc đầu tiên ta cần làm là luận công ban thưởng, ai cũng đều được thưởng hậu, hễ có công là được thưởng tiền. Nếu như Khấu Trọng ta không đủ tiền, thì nhạc phụ tương lai của ta sẽ móc hầu bao, mọi người không tin ta thì cũng phải tin ông ấy.

Mọi người cười phá lên trong niềm hân hoan, mà quả thực lối ăn nói của Khấu Trọng cũng thật thú vị.

Hư Hành Chi vuốt râu nói:

- Thưởng hậu để tăng lòng tin, hình phạt nặng là bắt buộc, lời xưa đã dạy rằng có thưởng ắt có phạt. Binh thư cũng nói “người ta xung trận quên thân, không ngại cầm gươm giáo, trước nhất cầu vinh quang, thứ hai muốn thưởng hậu, thứ ba sợ hình phạt, cuối cùng là tránh họa”. Hành Chi đã soạn cho quân ta một chế độ thưởng phạt, chỉ cần Thiếu Soái gật đầu đồng ý là sẽ lập tức luận công ban thưởng, có tội thì phạt. Thiếu Soái minh giám!

Khấu Trọng vui vẻ đáp:

- Hành Chi đúng là tính toán cẩn thận. Có ngươi giúp ta, hà tất phải lo đại sự chẳng thành?

Bọn Tuyên Vĩnh có vẻ muốn nói gì đó nhưng lại lưỡng lự. Hư Hành Chi vội giục:

- Mời Thiếu Soái di giá vào trong.

Khấu Trọng trong lòng thầm than, Tống Khuyết quả liệu sự như thần, tướng sĩ Thiếu Soái quân đang lo lắng về chuyện ngôi bảo tọa hoàng

đế bởi ghế này chỉ có một. Luận về thực lực, thân phận hay địa vị, Tống Khuyết đều trên Khấu Trọng gã, do đó đã gây ra tình huống không rõ ràng, ảnh hưởng lớn tới lòng quân. Bọn Tuyên Vĩnh hiển nhiên từng thảo luận qua chuyện này nên nghe nói tới đại sự mới có phản ứng đó.

Khấu Trọng hiểu rằng không thể nào tránh được vấn đề này, gã nghiêm mặt nói:

- Ta còn có một chuyện cần công bố, Tống lão nhân gia quyết định toàn lực hỗ trợ ta thống nhất thiên hạ, quân Tống gia chính là Thiếu Soái quân. Một ngày nào đó Khấu Trọng có may mắn ngồi lên bảo tọa, Tống Ngọc Trí sẽ là hoàng hậu.

Chúng tướng nghe xong mọi ưu tư thoắt tan biến, tiếng hoan hô như sấm dậy trên quãng đường Khấu Trọng đi vào Soái phủ.

Khấu Trọng quả có nỗi khổ chỉ mình mới biết. Trước khi đại quân Tống Khuyết đẩy lui Lý Thế Dân, ngôi bảo tọa hoàng đế chỉ là giấc mộng không thể nào đạt được. Giờ đây cục diện thiên hạ bất ngờ biến thành thế chia đôi, gã đang có cơ hội nắm được thắng lợi cuối cùng, mục tiêu làm hoàng đế rất có khả năng đạt được, tất cả điều đó khiến cho gã cảm thấy sự gấp gáp và áp lực của vấn đề. Thực lòng Khấu Trọng chỉ muốn tìm người hiền lên làm hoàng đế, mình thì công thành thân thoái, cùng Từ Tử Lăng ngao du thiên hạ để hưởng thụ sinh mệnh. Vấn đề ở chỗ gã chẳng thể không tôn trọng ý của Tống Khuyết, mà Tống Khuyết rõ ràng chỉ ủng hộ gã lên làm hoàng đế chứ không phải một ai khác.

Sự tình đã đến mức này thì đâu còn được quyền lựa chọn.

o0o

Thuyền từ từ buông neo, cuối cùng thì cũng tới Trần Lưu.

Chỉ cần trông thấy khí thế của quân trấn thủ Trần Lưu là có thể hiểu Khấu Trọng đang có mặt tại đây. Chỉ điều đó mới khiến cho quân dân trong thành tràn ngập niềm phấn khích hân hoan thắng lợi đến thế.

Bến cảng và tường thành treo đầy cờ Song Long của Thiếu Soái quân. Những lá cờ đang tung bay phấp phới trong gió, quân kỷ nghiêm minh, uy phong bát diện. Từ Tử Lăng cảm nhận sâu sắc rằng Thiếu Soái quân không còn phải chống chọi tìm đường sống trong tình huống bị địch nhân chiếm hết thượng phong nữa, mà là một đạo hùng sư có năng lực tranh giành thiên hạ.

Quân đội ở bến cảng hoan nghênh nhiệt liệt, trên mặt thành trống rền như sấm. Khoảng ngàn kỵ binh như gió lốc phóng ra cửa thành lao thẳng về hướng bến cảng, dẫn đầu đương nhiên là Khấu Trọng.

Ba gã không nhẫn nại thêm được nữa liền phi thân thẳng lên bờ.

Khấu Trọng sớm đã xuống ngựa từ cách đó trăm bước. Gã chạy như bay đến, bất chấp tất cả ôm chặt lấy Từ Tử Lăng, nước mắt tuôn trào, miệng gào lớn:

- Tạ ơn trời! Ông đối xử với hai huynh đệ bọn ta thật không bạc, Lăng thiếu gia cuối cùng đã trở về rồi!

(

Chương 687: Ba vấn đề khó

Nội đường Soái phủ, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Hầu Hi Bạch và Âm Hiển Hạc đang ngồi quanh bàn nói chuyện, ngoài ra còn có Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh tham gia cùng.

Sau khi biết rõ tình huống qua lời Từ Tử Lăng, Khấu Trọng vui mừng nói:

-Thật là trùng hợp, ta đang muốn tới Trường An, tuy nhiên cần gặp lão gia trước đã.

Gã chuyển sang nói với Âm Hiển Hạc:

-Lão ca ngươi yên tâm, việc treo thưởng tìm lệnh muội cứ để ta lo, Hành Chi sẽ tận lực đẩy mạnh việc này.

Hư Hành Chi vui vẻ nói:

-Chuyện dễ dàng như nhấc bàn tay thôi, thuộc hạ sẽ lo ổn thỏa.

Âm Hiển Hạc nói:

-Nhưng…

Khấu Trọng cười lớn ngắt lời:

-Mọi người đều là huynh đệ, ta có ngân lượng nghĩa là ngươi cũng có ngân lượng, đáng kể gì đâu.

Tuyên Vĩnh không hiểu hỏi:

-Thiếu Soái sao lại muốn tới Trường An?

Khấu Trọng nói ra đề nghị của Tống Khuyết, đột nhiên phát giác sắc mặt Từ Tử Lăng hơi lạ, liền hỏi:

-Lăng thiếu gia có chuyện gì vậy?

Từ Tử Lăng cười khổ:

-Rồi sẽ kể cho ngươi sau!

Khấu Trọng nói:

-Không vấn đề nào không thể giải quyết. Chi bằng các ngươi trước tiên đi tới Lịch Dương gặp lão gia cùng ta, sau đó đến Quan Trung, trên đường còn có thể diện kiến Mỹ nhân trường chủ tâm sự đôi câu nữa. Chuyện đời có lúc này lúc khác, Thương Tú Tuần hẳn sẽ vui mừng tiếp đón chúng ta.

Hư Hành Chi nhíu mày nói:

-Chuyện vẽ bản đồ bên trong thành Trường An có thể phiền Hầu công tử được chăng?

Diệu bút của Hầu Hi Bạch thiên hạ lừng danh, chuyện khéo tay vẽ vời đương nhiên là thành thạo hơn Khấu Trọng rồi.

Hầu Hi Bạch vui vẻ nói:

-Chuyện này cứ để ta.

Khấu Trọng mỉm cười:

-Hành Chi không cần phải lo. Sau khi ta đi, Tống phiệt sẽ chủ trì đại cuộc, chỉ cần việc ta thuyết phục được lão gia truyền khắp thiên hạ, đám tàn dư Thẩm(*) Pháp Hưng, Tiêu Tiễn và Lâm Sĩ Hoành sẽ chẳng còn là mối hại nữa. Lý tiểu tử bị tuyết lớn cản đường không thể nam hạ, sau khi phong tỏa đường thủy rồi, hắn chỉ có thể ngắm tuyết ở phương Bắc thôi. Hiện giờ việc gấp của chúng ta không phải là Nam chinh Bắc chiến mà là cần huấn luyện một đội quân tinh nhuệ giỏi cận chiến dùng cho trận công chiếm Trường An, khi đó thiên hạ là vật trong túi chúng ta, đến phiên Lạc Dương biến thành một tòa thành cô độc. Việc luyện quân sẽ do Tuyên Vĩnh phụ trách.

Tuyên Vĩnh ứng tiếng tuân lệnh.

Âm Hiển Hạc hỏi:

-Khi nào thì khởi hành?

Khấu Trọng cười nói:

-Ta vốn định đêm nay xuất phát, để các ngươi có cơ hội gặp Tống phiệt chủ, hiện tại thấy Âm huynh như vậy, biết rằng ngươi khó lòng đợi thêm được. Vậy chúng ta sẽ khởi thuyền trong một thời thần nữa nhé?

Gã chuyển sang hỏi Từ Tử Lăng:

-Còn chuyện gì lên thuyền nói được không?

Từ Tử Lăng định nói lại thôi, chỉ còn cách ưng thuận.

Trong một thời thần này, Khấu Trọng bận rộn tới trời đất quay cuồng,

gã phải nói chuyện cùng chư tướng, phân chia công việc và nhất là lắng nghe ý kiến của họ, lại còn phê duyệt đóng dấu cả đống tài liệu và danh sách bổ nhiệm mà Hư Hành Chi đã soạn thảo, bận đến tối tăm mặt mũi, bắt đầu chịu nỗi khổ của việc làm hoàng đế.

Hư Hành Chi nói:

-Chiêm Đạo và Phụng Nghĩa đề nghị lấy song long làm biểu tượng trên cờ, chúng thuộc hạ nhất trí tán thành, nếu Thiếu Soái không có ý khác thì Hành Chi sẽ theo đó mà làm.

Khấu Trọng cười nói:

- Mọi người nói được, ta sao lại phản đối. Ha ha! Không ngờ ta và Tử Lăng hai con giun trong Dương Châu song trùng lại có thể lột xác thành rồng, cho đến lúc này ta vẫn có cảm giác không thật.

Hư Hành Chi hỏi:

-Sau khi Tống phiệt chủ tới, chúng ta phải hợp tác với ông ta thế nào?

Khấu Trọng mỉm cười đáp:

-Hành Chi dường như hơi sợ ông ta, phải không?

Hư Hành Chi than:

-Tống Khuyết có xuất thân hiển hách, uy danh cực thịnh, chỉ có Ninh Đạo Kỳ có thể so sánh, lại là người nổi danh cao ngạo, thiên hạ còn có ai không nể sợ?

Khấu Trọng nói:

-Yên tâm đi! Hành Chi nên biết việc tuyên bố chuyện ta làm Hoàng đế, Ngọc Trí làm hoàng hậu là do chính Tống Khuyết đề xuất. Ông còn trực tiếp nói rõ với ta rằng Tống gia quân chính là Thiếu Soái quân, muốn biến hai đội quân thành một, trên dưới một lòng. Kiến thức về mặt này so với lão nhân gia người, ta chỉ như cát bụi. Việc cần gấp của chúng ta hiện giờ là phải phục hồi nguyên khí trước đã. Trước khi tấn công Quan Trung cần toàn lực củng cố lãnh địa, yên bên trong rồi mới hướng ra ngoài. Việc dùng binh với kẻ địch phương Nam do lão nhân gia người xử lý, chúng ta là hậu viện cho ông. Vật tư sẽ liên tục được chuyển tới Bành Lương, sau đó sẽ theo đường thủy tiếp tế cho lực lượng viễn chinh. Khi Đại Giang nằm trong tay chúng ta, chính là thời điểm quan trọng chúng ta vào Thục nắm chắc Hán Trung và đánh úp Trường An. Tính mạng của Dương công bọn họ không thể hi sinh phí hoài được, mỗi một giọt máu cho nợ đều phải đòi lại.

Hư Hành Chi thở ra một hơi thư thái:

-Thiếu Soái giải thích rõ ràng rồi, thuộc hạ mới trút bỏ được hòn đá đè nặng trong lòng. Nhưng thuộc hạ vẫn không hiểu, vào thời điểm hiện nay khi bao việc trong lãnh địa của chúng ta còn phải làm, Thiếu Soái vẫn quyết tâm tới Trường An?

Khấu Trọng ngả người dựa vào ghế, thở dài một hơi, ngây ra hồi lâu, đưa mắt nghênh tiếp ánh mắt chờ đợi của Hư Hành Chi cười khổ nói:

-Nếu muốn nói một cách quang minh chính đại, ta sẽ nói phải tự thân nắm chắc hư thực mỗi một ngóc ngách của Trường An, để chuẩn bị cho cuộc chiến trong nội thành. Còn nếu nói thẳng ra, ta muốn tạm rời khỏi chiến trường, để thư thái một chút. Chẳng qua nếu có người hỏi ngươi, Hành Chi tốt nhất là đưa ra câu trả lời quang minh chính

đại đi.

Hư Hành Chi còn lời nào để nói nữa, đành ưng thuận theo.

Khấu Trọng đột nhiên hưng phấn trở lại, nói:

-Thượng binh dùng mưu, thực sự ta vẫn chưa thua, chỉ cần tranh thủ được lão gia và Thương mỹ nhân đứng về phe ta, so với chiến thắng mấy trận trên chiến trường còn hữu dụng hơn. Huống chi bây giờ ta chỉ đi qua Trường An, nhanh thì nửa tháng, chậm mất một tháng là trở lại Trần Lưu, thời hạn an toàn lúc thời tiết giá băng vẫn còn dư ra hai tháng.

Hư Hành Chi trầm mặc hồi lâu, cuối cùng lộ ra thần sắc vui vẻ, gật đầu nói:

-Thuộc hạ hiểu rồi! Thiếu Soái an tâm lên đường!

Khấu Trọng còn muốn nói chuyện khác thì Trần Trường Lâm đã lao tới như gió lốc, quỳ hai gối xuống ngay trước mặt Khấu Trọng, nói:

-Xin Thiếu Soái giải quyết việc này cho Trường Lâm!

Khấu Trọng giật mình kinh ngạc, rời ghế đỡ y dậy:

-Trường Lâm huynh đừng có như vậy, mọi người đều là huynh đệ, chuyện của huynh chính là chuyện của ta, ta sẽ tận lực hỗ trợ.

Trần Trường Lâm hai mắt tuôn ra dòng lệ nóng hổi, bi thương nói:

-Xin Thiếu Soái cấp một đạo quân để thuộc hạ tấn công Côn Lăng.

Khấu Trọng và Hư Hành Chi ngạc nhiên nhưng cảm thấy đau đầu

nhiều hơn. Trần Trường Lâm có mối thù tan cửa nát nhà với phụ tử Thẩm Pháp Hưng, do đó khi y nhận thấy thời cơ đã đến, thì không còn kiên nhẫn chờ đợi được nữa. Nhưng hiện giờ tình thế phức tạp, Khấu Trọng không thể vì một số vấn đề riêng tư mà làm ảnh hưởng tới sách lược tác chiến đồng bộ của Tống Khuyết. Bởi vì mục tiêu chiến lược quan trọng nhất trước mắt chính là tấn công vào trái tim của quân Đường nằm ở đại đô Trường An, những chuyện khác đều phải tạm gác sang một bên. Thế nhưng Khấu Trọng sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt Trần Trường Lâm, để y thất vọng được.

Khấu Trọng đón nhận ánh mắt của Trần Trường Lâm, mỉm cười nói:

-Ta đã nói rồi, chuyện của lão ca ngươi chính là chuyện của ta. Ngươi đi tìm Tuyên Vĩnh thương lượng đi, việc luyện quân phải tiến hành nhanh hơn nữa, mục tiêu tấn công đầu tiên là Côn Lăng, tiện thể làm nóng người trước khi đánh chiếm cái con mẹ nó Trường An ấy. Không có ai quen thuộc Giang Nam hơn Trường Lâm huynh, tốt nhất là nhân thanh thế hiện thời của chúng ta phái người lẻn vào Côn Lăng, mua chuộc và phân hóa tướng lĩnh thủ hạ của Thẩm Pháp Hưng. Phàm là những quân tướng tham lợi, ham sống sợ chết, kẻ nào chẳng biết Thẩm Pháp Hưng không phải đối thủ của ta, do đó khẳng định sẽ quay ngược lại quy phục chúng ta. Con bà nó là con gấu! Vậy chúng ta có thể không phải công thành cũng có thể giải quyết được. Ha ha! Nhất cử lưỡng tiện, trên đời không ngờ có chuyện thuận tiện như thế!

o0o

Từ Tử Lăng hỏi:

-Tại sao không thấy Vô Danh? Không ngờ ngươi lại có thể không mang nó theo.

Khấu Trọng hỏi ngược lại:

-Vậy tại sao không thấy Lăng thiếu gia đưa Lăng tẩu tới cho ta thấy Lư Sơn chân diện mục của nàng? Tử Lăng có thể rời khỏi nàng sao?

Từ Tử Lăng đáp lại không chút vui vẻ:

-Tâm tình của ngươi tốt thật. Chẳng qua ngươi nghe chuyện ta kể rồi, tự khắc sẽ phá hỏng tâm tình của ngươi.

Khấu Trọng kinh ngạc nói:

-Đừng dọa ta mà, ta không chịu nổi một tin xấu nữa đâu.

Gió trên sông thổi mạnh, hàn khí tê người.

Hai gã nói chuyện ở đuôi thuyền, đây là khoái thuyền của Thiếu Soái quân, thuận theo dòng Vận Hà xuôi Nam, đi tới Trường An. Thuyền đã chở Từ Tử Lăng tới Trần Lưu vẫn để lại ngoài thành, thuyền phu được Thiếu Soái quân tiếp đón vui vẻ.

Âm Hiển Hạc và Hầu Hi Bạch biết huynh đệ hai gã có chuyện cần thương thảo, biết ý tránh vào phòng mình.

Những đám mây dày đặc trên trời nặng nề hạ xuống, không khí lạnh đi, cảnh tượng như tuyết lớn sắp rơi.

Từ Tử Lăng chán nản nói:

-Phi Huyên biết bí mật của Dương Công Bảo Khố.

Khấu Trọng thất thanh:

-Cái gì?

Từ Tử Lăng kể lại cẩn thận chuyện từng nói cho Sư Phi Huyên biết bảo khố phân ra làm thật và giả ra.

Khấu Trọng hoảng hốt:

-Chẳng trách ngươi nói sẽ phá hỏng tâm tình của ta. Nhưng tâm tình của ta vẫn tốt vô cùng, bởi vì ta tin Sư Phi Huyên không phải là người như vậy, nàng không thể trực tiếp can dự vào chiến tranh, tạo ra thêm cảnh giết chóc.

Từ Tử Lăng cười khổ:

-Nhưng Thạch Chi Hiên từng nói, khi chiến tranh trong thiên hạ biến thành tranh giành giữa ngươi và Lý Thế Dân, Sư Phi Huyên sẽ không còn lựa chọn khác, nhất định ra tay can thiệp. Nếu nàng tiết lộ bí mật về bảo khố, Lý Thế Dân sẽ đoán ra được toàn bộ kế hoạch chúng ta tính toán, nghĩ kế phản kích.

Khấu Trọng nói:

-Con mẹ nó! Kể cả biết chuyện rồi thì sao, cùng lắm là mọi người minh đao minh thương đọ nhau một trận. Chẳng qua ta thấy người phải mười phần chắc chín như Sư Phi Huyên không phải như vậy. Lăng thiếu gia quan tâm quá nên loạn rồi, đến lúc đó chúng ta chỉ cần vào bảo khố xem xét là biết rõ chân tướng ngay.

Từ Tử Lăng nói được ra hết sự thật, nỗi áy náy trong lòng giảm đi nhiều.

Khấu Trọng cười ha hả:

-Để ta trả lời cho câu hỏi đầu tiên của ngươi, bây giờ ta đã có người chuyên chăm sóc Vô Danh rồi, phục thị cho nó rất ổn thỏa. Dẫu sao cũng không thể đưa nó vào Quan Trung nên ta để nó trong quân. A! Ngươi nên biết chúng ta đã có thêm một muội tử khả ái, Huyền Thứ còn có ý với vị muội muội này nữa.

Từ Tử Lăng kinh ngạc:

-Tiểu muội tử?

Khấu Trọng gật đầu nói:

-Chính là tiểu muội tử mặc trang phục nam nhân, chuyện này nói thì dài, tràn đầy quan hệ nhân quả lạ lùng, để sau này sẽ tường tận thưa bẩm. Ta trả lời ngươi rồi, đến lượt ngươi kể cho ta nghe chuyện Thạch Thanh Tuyền.

Từ Tử Lăng giờ mới biết gã “không có hảo ý”, lạnh lùng nói:

-Ta và Thạch Thanh Tuyền tựa hồ có chút tiến triển, nàng đã ưng thuận sau khi tới Tĩnh Trai bái tế mẹ nàng, sẽ tới thăm ta.

Khấu Trọng mừng rỡ:

-Chúc mừng Lăng thiếu ga, cuối cùng đã có chốn về!

Đoạn gã lại than:

-Ta có một chuyện rất nan giải, cần lão ca ngươi động não giải quyết giúp ta.

Từ Tử Lăng trêu chọc:

-Thì ra cái lòng tốt của ngươi là ngụy trang, để xem có phải lại liên quan tới mỹ nhân không?

Khấu Trọng cười khổ:

-Đừng nói linh tinh, chuyện khó khăn của ta không liên quan tới các mỹ nhân chút nào, mà là ta không muốn làm Hoàng đế.

Từ Tử Lăng ngây ra nói:

-Ngươi không đùa chứ! Đã tới ngày hôm nay rồi chẳng ngờ ngươi lại nói không muốn làm Hoàng đế, ngươi ăn nói thế nào với Tống Khuyết đây? Ăn nói thế nào với bao huynh đệ cùng ngươi vào sinh ra tử đây?

Khấu Trọng chẳng chút ngượng ngùng đáp:

-Do đó mới phải phiền cái óc nhỏ linh hoạt của ngươi thay ta nghĩ ra kế hay. Đã thấy nỗi khổ của Lý Uyên khi làm Hoàng đế ta còn không tỉnh ra sao? Làm Hoàng đế khác nào bị giam, Hoàng cung là cái nhà lao mở rộng. Ta mà làm Hoàng đế thật rồi, làm sao có thể cùng Lăng thiếu gia ngươi ngồi đầu đường uống hớp rượu lớn ăn miếng thịt to nói lời thô tục được, cuộc sống như thế làm sao chịu nổi? Lý tưởng của ta không khác với Lăng thiếu gia, chính là cầu cho bách tính yên vui, còn bản thân cũng sống thật thống khoái, trong tương lai cưới vợ sinh con, làm hàng xóm với Lăng thiếu gia, không thì những ngày không có ngươi bảo ta làm sao sống được?

Từ Tử Lăng phì cười nói:

-Chuyện này sợ rằng không ai giúp nổi ngươi, bởi vì ngươi không có lựa chọn khác. Bây giờ ngươi chỉ có thể hi sinh bản thân vì người khác, một lòng tính toán cho vạn dân thiên hạ chứ không được tính

toán cho bản thân. Nói thẳng ra, trong lòng ta ngoại trừ Lý Thế Dân, thích hợp làm Hoàng đế nhất chính là tên tiểu tử ngươi, bởi vì ta hiểu ngươi sẽ dốc hết sức lực mưu cầu hạnh phúc cho vạn dân, còn người ngoại tộc lại càng úy kỵ ngươi không dám xâm lăng.

Khấu Trọng chán nản không nói được gì.

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

-Vấn đề lớn nhất nằm ở Tống Khuyết. Ngươi làm Hoàng đế, con gái của ông ta làm Hoàng hậu, như thế đương nhiên không có vấn đề gì. Nhưng nếu ngươi lâm trận rút lui, không ai đoán được phản ứng của ông ta.

Khấu Trọng nói:

-Ngoài việc này, chúng ta còn hai việc nữa cần giải quyết.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn gã.

Khấu Trọng trầm giọng nói:

-Nan đề thứ nhất là Lý đại ca, bất kể chúng ta bất mãn huynh ấy không lấy Tố tỷ mà lấy người khác thế nào, huynh ấy vẫn là huynh đệ của chúng ta. Huynh ấy lại đang ở Trường An, nếu chúng ta tấn công Trường An, nhất thời sẩy tay giết mất huynh ấy, những ngày sau này khó mà lương tâm yên ổn.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

-Có phải ngươi định tới Trường An rồi sẽ tìm cơ hội gặp huynh ấy?

Khấu Trọng thả lỏng tay, nói:

-Đương nhiên ta có cách nghĩ ấy, mà biện pháp tốt nhất là mặt đối mặt phân trần lợi hại với huynh ấy, khuyên huynh ấy lập tức rời khỏi Lý gia.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

-Huynh ấy sẽ không nghe đâu. Lý Tịnh là người thế nào ngươi phải hiểu rõ chứ.

Khấu Trọng nói:

-Còn một biện pháp nữa là trước khi công thành bắt sống rồi giam cầm huynh ấy và Hồng Phất Nữ, để bảo toàn tính mệnh cho phu phụ họ, chuyện này cần có Lăng thiếu gia ngươi giúp mới được, thêm vào Bạt tiểu tử, Hầu tiểu tử, Âm tiểu tử ba tên tiểu tử đó, chắc sẽ làm được thôi.

Từ Tử Lăng cười khổ:

-Đây là biện pháp khi không còn biện pháp nào khác, tạm thời ổn thỏa một chút, lần này tới Trường An không nên kinh động tới huynh ấy, tránh gây khó khăn cho huynh ấy. Bởi vì bây giờ không như ngày xưa nữa, chúng ta đã trở thành tử địch của Lý gia, cùng Lý Thế Dân thế bất lưỡng lập. Chuyện khó khăn còn lại là gì vậy?

Khấu Trọng lộ ra thần sắc hớn hở, ghé tai gã nói khẽ:

-Chúng ta còn tiện đường ghé thăm mỹ nhân trường chủ, sao không thay Tống nhị ca cầu thân Thương mỹ nhân luôn?

Từ Tử Lăng thất thanh:

-Ngươi không đùa chứ?

Khấu Trọng nghiêm mặt nói:

-Ta sao có thể nói đùa chuyện này được. Tình thế bây giờ đã khác, Thương mỹ nhân không xem chúng ta là hồng thủy mãnh thú nữa, còn vui vẻ thân thiết với chúng ta. Thương mỹ nhân và Tống nhị ca đã tình chàng ý thiếp rồi, chúng ta chỉ cần lấy dây tơ hồng thắt một cái, tự khắc trăng đến rằm trăng tròn! Ha ha! Còn gì sánh được với hôn sự của trai anh hùng gái thuyền quyên này chứ? Chàng có tình thiếp có ý, cùng là thế gia với thế gia, cao quý một đôi, Tống Khuyết khẳng định sẽ không phản đối.

Từ Tử Lăng đáp lời không chút hảo khí:

-Tống nhị ca và Thương Tú Tuần mới chỉ gặp mặt hai, ba lần, sao nói là tình chàng ý thiếp được?

Khấu Trọng cười nói:

-Tâm tình của Thương mỹ nhân ngươi phải rõ hơn ta chứ, nếu không có hứng thú với Tống nhị ca sao còn đàm luận cùng nhau tới thiên hôn địa ám, đất thảm trời sầu. Chậc! Ngươi còn không hiểu sao? Đây là phương pháp duy nhất khiến nhị ca không còn suốt đời sống một mình trong tiểu cốc với mẹ nữa, ngươi có cách hay hơn à?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

-Nhưng ta thấy có phần đốt cháy giai đoạn, sợ sẽ khéo quá hóa vụng làm hỏng cả hảo sự.

Khấu Trọng tự tin mười phần nói:

-Sơn nhân tự hữu diệu kế (**). Chúng ta tạm thời chưa cầu thân, chỉ xây cầu làm đường dẫn dắt cho tương lai tươi đẹp của họ thôi, sau đó mới hợp họ lại thành một khối, khi đó thiên lôi đánh cũng không tách họ ra được.

Từ Tử Lăng nói:

-Ngươi luôn có biện pháp cho người khác, tại sao với chuyện của mình vẫn vô kế khả thi vậy?

Khấu Trọng cười khổ:

-Đây gọi là người trong cuộc thì tối, thế mới phải nhờ ngươi chỉ dẫn. Vừa rồi ngươi nhắc tới Thạch Chi Hiên, gần đây ngươi gặp lão à?

Từ Tử Lăng kể lại tình huống trước sau ba lần gặp Thạch Chi Hiên, cuối cùng nói:

-Hi vọng cảm giác của ta sai, Thạch Chi Hiên sẽ không còn điểm yếu nào nữa.

Khấu Trọng không đồng ý:

-Ít nhất lão chưa từng làm thịt tên tiểu tử ngươi là sơ hở lớn nhất rồi. Trên thực tế ai cũng đều không ngoại lệ, mạnh như Thạch Chi Hiên, Tống Khuyết cũng vẫn có chướng ngại trong lòng.

Từ Tử Lăng trêu:

-Tống Khuyết có sơ hở à?

Khấu Trọng nói:

-Ta không biết đó có phải là sơ hở của Tống Khuyết chăng. Nhưng dường như ông có cảm tình với sư tôn Phạm Thanh Huệ của Phi Huyên, nên mới sợ gặp bà ta mà không tới Tĩnh Trai xem Kiếm Điển. Đây có thể xem là sơ hở không?

Từ Tử Lăng nói chẳng chút hảo khí:

-Chuyện này và sơ hở của Thạch Chi Hiên căn bản là hai việc khác nhau.

Vầng dương chui vào sau rặng núi xa xa bờ Tây sông Vận Hà, bất lực tán ra chút nắng tàn dưới lớp mây.

Khấu Trọng đột nhiên hỏi:

-Dựa vào cảm giác linh mẫn của ngươi, có lòng tin giúp được Âm tiểu tử tìm thấy tiểu muội y không?

Từ Tử Lăng ngỡ ngàng:

-Ta không phải thần tiên, sao biết được?

Khấu Trọng cười nói:

-Trong chuyện này linh giác của ta lợi hại hơn ngươi, bởi vì ta hiểu quy luật nhân quả tuần hoàn ẩn giấu của Phật môn. Lấy chuyện mới thu được tiểu muội làm ví dụ, còn nhớ khi chúng ta cùng Thương mỹ nhân tới Tương Dương không? Trên đường tiểu muội tử muốn trộm tiền của ta, ta bắt được muội ấy rồi nhưng không những không trách cứ mà còn tặng một đĩnh vàng, do đó muội ấy mới báo tin mật cho ta, khiến ta tránh được kiếp nạn, đây chính là nhân quả. Ngươi xảo hợp gặp được Âm tiểu tử, chính là nhân quả tuần hoàn ở trong cõi u minh, đã có nhân này, nhất định có quả ấy. Vì vậy khẳng định rằng

ngươi có thể tìm được câu trả lời từ Kỷ mỹ nhân.

Từ Tử Lăng gật đầu:

-Hi vọng đúng như ngươi nói!

Hai người đột nhiên có cảm giác, đồng thời ngửa mặt nhìn trời. Hoa tuyết đầy trời, rơi rơi lất phất.

Khấu Trọng há miệng ra, nuốt một đóa hoa tuyết băng hàn, khoái chí nói:

-Thời gian quyết thắng hai tháng, bắt đầu từ thời khắc này. Đông qua rồi Xuân tới, thiên hạ không còn là thiên hạ của Lý gia nữa mà là thiên hạ của Khấu Trọng ta. Từ quân sư mau động não giúp ta, để ta tránh khỏi kiếp nạn bị buộc phải làm Hoàng đế.

(

(*)Nhóm ĐĐSL chúng tôi xin thông báo: Tất cả các họ Trầm và Duẫn trong các chương trước là chúng tôi dịch chưa chuẩn, xin đổi thành Thẩm và Doãn. Hiện chưa có thời gian để sửa nên tạm thời những chương trước vẫn giữ như cũ. Sau này có thời gian chúng tôi sẽ quay lại sửa sau. Xin chân thành cảm ơn các bạn!

(**) Sơn nhân tự hữu diệu kế: Ý nói ta đã có diệu kế, đừng lo. Câu này dựa vào tích về Gia Cát Khổng Minh thời Tam Quốc tự xưng là sơn nhân, ý nói ông là người ẩn dật. Trong vở kịch “Thu phục Khương Duy”, cụm từ này được sử dụng lặp đi lặp lại nhiều lần.

Chương 688: Không thể quay lại

Hầu Hi Bạch bước đến bên kia Khấu Trọng, vui vẻ nói:

- Tuyết sẽ biến trời đất thành một thế giới thuần khiết trắng toát. À! Sao Thiếu Soái lại buồn bã thế?

Từ Tử Lăng cảm nhận lạc thú khi tuyết chạm lên đầu mình, cười nói:

- Hắn đang phiền não vì phải làm Hoàng đế.

Hầu Hi Bạch phì cười nói:

- Chuyện này dân thường như ta không có tư cách để mà phiền não.

Khấu Trọng chán nản:

- Nói thẳng ra, đây vẫn chưa phải là phiền não khiến ta khổ sở nhất, khiến ta đau lòng nhất chính là Tống Ngọc Trí vĩnh viễn không tha thứ cho ta! Hai vị là những người từng trải, là tiền bối của tiểu đệ, có thể nghĩ biện pháp hộ ta chăng.

Hầu Hi Bạch nghiêm mặt nói:

- Để nữ nhân tha thứ cho ngươi, chỉ có hai phương pháp, chính là làm một việc khiến nàng cảm động mà quên đi hết mọi chuyện, thông thường ta vẽ một bức tranh hay làm một bài thơ là đủ, thậm chí còn dư.

Khấu Trọng nói:

- Ta đã không biết vẽ tranh, lại chẳng biết cả ngâm thơ, làm sao khiến nàng cảm động được? Lẽ nào ta múa Tỉnh Trung Bát Pháp từ chiêu thứ nhất đến thứ tám, hay đưa nàng đi xem ta đánh trận, thế chỉ sợ lại còn phản tác dụng.

Hầu Hi Bạch nghiêm túc nói:

- Đương nhiên phải xem bệnh bốc thuốc mới hiệu quả, tiểu thư Tống gia thật ra là người như thế nào, thích gì ghét gì?

Trên mặt Khấu Trọng hiện ra vẻ ngượng ngùng:

- Nàng là người có nguyên tắc và lý tưởng kiên định, là một nữ tử tốt, tính khí quật cường mà lại ôn nhu đa tình, còn chuyện nàng thích gì, hắc, tiểu đệ chưa từng bỏ chút sức lực nào trên phương diện này.

Hầu Hi Bạch kiên nhẫn gặng hỏi tận gốc:

- Vậy nàng có nguyên tắc và lý tưởng gì?

Khấu Trọng ho khan một tiếng xấu hổ đáp:

- Đây đơn thuần chỉ là một cảm giác, cách nghĩ thực sự trong nội tâm nàng thực ra ta không biết được nửa phần. Bởi nàng hiểu nhầm ta cầu thân với Tống gia là một âm mưu, nên cứ không chịu tha thứ cho ta. Còn trong Tống gia, nàng thuộc phái chủ hòa, không muốn Tống gia bị cuốn vào chiến tranh.

Hầu Hi Bạch ngây ra hồi lâu, cười khổ:

- Vậy ngươi có thực sự yêu nàng không?

Từ Tử Lăng tham gia:

- Ban đầu hắn hoặc là tâm chưa định tình chưa đủ, nhưng bây giờ ta khẳng định ái tình trong hắn đã cắm rễ sâu rồi. Ngọc Trí tiểu thư là một người yêu hòa bình, ghét chiến tranh, có lòng dạ thương người, do đó thấy Khấu Trọng hiếu chiến khiến thiên hạ hỗn loạn làm nàng sinh ra phản cảm. Muốn nàng thay đổi triệt để cách nhìn với Khấu Trọng chỉ có một biện pháp thôi.

Khấu Trọng mừng rỡ nói:

- Nói đi!

Từ Tử Lăng chậm rãi thốt:

- Ta chỉ mới thoáng nghĩ ra phương pháp cải tử hoàn sinh, nhưng vẫn chưa hoàn toàn nắm vững được, đợi đến khi nào nghĩ xong rồi sẽ nói cho ngươi! Tục ngữ có câu “Lòng thành có thể làm mềm sắt đá” (Tinh thành sở chí, kim thạch vi khai), chỉ cần tình yêu của ngươi với nàng có thể chịu được thử thách, cuối cùng cũng sẽ có ngày nàng tha thứ cho ngươi thôi.

Hầu Hi Bạch vỗ vỗ lên vai Khấu Trọng nói:

- Lời của Từ Tử Lăng hàm ý sâu sắc rất chí lý. Chúng ta sẽ nghĩ giúp ngươi biện pháp tốt nhất, để mỹ nhân Tống gia hồi tâm chuyển ý với ngươi.

Khấu Trọng khổ sở nói:

- Ta toàn nhờ vào vào các ngươi thôi! Ai! Trong tim ta mâu thuẫn và rối loạn muốn chết, ta đã định vứt hết tất cả đi gặp nàng, lại sợ chọc

cho nàng thêm phản cảm.

Từ Tử Lăng nói:

- Hiện giờ ngươi đang có việc gấp, hãy tạm xếp chuyện tư tình nhi nữ sang một bên, chuẩn bị đầy đủ cho thắng lợi cuối cùng. Đừng cho rằng chuyện vẽ bản đồ trong thành Trường An là dễ dàng, mà là nhiệm vụ gian nan đó. Lý Uyên đặt trọng binh trú tại bộ tổng chỉ huy Cấm vệ quân của Huyền Vũ môn sau Cung thành, bước chân vào đó là không có khả năng. Vì vậy có thể phát động được tấn công trong thành cũng chưa chắc thắng được. Đáng ngại nhất là chưa chiếm được một cửa thành nào đã bị người ta đánh bại, đến lúc ấy thật không dám nghĩ nữa.

Khấu Trọng nói:

- Còn nhớ lúc trước ta từng lấy danh nghĩa nghiên cứu kiến trúc để tới Công bộ của Lưu Chánh Hội, lén xem bố trí một dải nhà cửa quanh Dược Mã Kiều không? Trong phòng bản đồ còn có mật thất nhưng bị khóa chặt, ta từng hỏi Lưu Chánh Hội bên trong có chứa gì, lão nói chỉ khi Lý Uyên phê chuẩn mới được vào, do đó lão cũng không biết. Theo ta đoán, bên trong chính là bố trí quân sự của thành Trường An, do đó chúng ta chỉ cần có thể tới mật thất thuận tay dắt dê, đỡ tốn rất nhiều công sức.

Hầu Hi Bạch vẫn còn thấy e ngại:

- Lại lẻn vào Cung thành à? Chuyện này không phải đùa đâu!

Khấu Trọng tự tin mười phần nói:

- Vào Hoàng cung trộm gì đó đương nhiên là khó như lên trời, nhưng bên ngoài Hoàng thành lại là một việc khác.

Từ Tử Lăng không chút vui vẻ nói:

- Giả thiết vào cung từ bí đạo, từ cửa ra lần tới bên ngoài Hoàng thành, đó là nơi tẩm cung của Lý Uyên được phòng vệ thâm nghiêm nhất, vậy tới Hoàng cung hay bên ngoài Cung thành khác gì nhau?

Khấu Trọng nói:

- Đến lúc đó tự khắc sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết, ta từ nhỏ xuất thân là trộm vặt, ăn trộm gì đó so với vẽ bản đồ giỏi hơn nhiều.

Từ Tử Lăng nói:

- Muộn rồi! Chúng ta nghỉ ngơi thôi, lúc tỉnh giấc chắc là đến Chung Ly rồi.

Khấu Trọng than:

- Ai! Ta thực không muốn gặp mỹ nhân sư phụ, nàng ta làm ta bị tổn thương nặng nề quá!

Hầu Hi Bạch nói:

- Hiện giờ nàng ta chỉ là một nữ tử đáng thương tứ cố vô thân, không người tương trợ, hãy tha thứ và tiếp đãi nàng cho tốt.

Khấu Trọng ỉu xìu nói:

- Tiểu đệ nghe lời dạy. Hi vọng đêm nay có một giấc mộng đẹp, bồi thường cho những điều chán ngán không như ý muốn trong hiện thực.

Tuyết tiếp tục rơi, hai bên bờ biến thành hai mảng trắng mênh mang.

Mặt trời lên, thuyền của bọn Khấu Trọng đã tới Chung Ly. Bốc Thiên Chí nghe tin ra đón, xe ngựa đưa bốn người bí mật vào thành, tới thẳng phủ Tổng quản.

Họ ngồi trong sảnh lớn của phủ, mời Lôi Cửu Chỉ ra họp bàn.

Bốc Thiên Chí báo cáo trước tiên:

- Hiện giờ tình thế phương Nam có biến đổi lớn. Lý Tử Thông, Thẩm Pháp Hưng (*), Phụ Công Hựu, Tiêu Tiễn kẻ nào kẻ nấy đều thấy mình gặp nguy, sợ biến thành mục tiêu tấn công của chúng ta. Ở Giang Đô, lòng người lại càng rối loạn, từ khi tấn công Lương Đô đại bại, thêm vào việc mất Chung Ly, Cao Bưu và mười thành trì phụ cận, Tả Tướng Quân đã quy thuận phe ta. Thủ hạ tướng sĩ của Lý Tử Thông bất mãn lão vô cùng, chỉ cần chúng ta gia tăng áp lực, cắt đứt giao thông đường thủy của hắn, Lý Tử Thông sẽ không đánh mà bại, chỉ còn cách bỏ chạy giữ mạng thôi.

Khấu Trọng nhớ tới Trần Trường Lâm liền hỏi tình trạng của cha con Thẩm Pháp Hưng, Thẩm Luân.

Bốc Thiên Chí nói:

- Thẩm Pháp Hưng và Lâm Sĩ Hoành đồng bệnh tương liên. Đại quân Tống gia tấn công Hải Nam do Tống Trí chỉ huy Liêu quân, phân ra làm hai đường đánh Thẩm Pháp Hưng và Lâm Sĩ Hoành, liên tục như tằm ăn rỗi, lấn ra địa bàn bên ngoài. Thế lực của bọn chúng càng lúc càng giảm xuống, khó mà gây họa được.

Khấu Trọng cười nói:

- Đợi ta thuyết phục được lão gia ủng hộ chúng ta, ta dám đảm bảo thủ hạ của bọn chúng cả đám không đánh mà hàng, lịch sử lặp lại giống như trận chiến ở Lạc Dương.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Quan hệ của lão gia và Phụ Công Hựu thế nào rồi?

Bốc Thiên Chí nói:

- Hai người đã công khai cắt đứt, bởi vì Phụ Công Hựu đã dùng thủ đoạn ti bỉ giết chết mãnh tướng đứng đầu của Đỗ Phục Uy là Vương Hùng Đản, đoạt lấy binh quyền Đơn Dương, lại còn kết hợp với Tiêu Tiễn và Lâm Sĩ Hoành. Nếu Phụ Công Hựu không e ngại chúng ta, Đỗ Phục Uy lại bất ngờ án binh bất động, thì hai người bạn tri giao bọn họ đã đại chiến rồi.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Tiêu Tiễn và Lâm Sĩ Hoành chẳng phải là kẻ đối địch của nhau sao?

Bốc Thiên Chí nói:

- Tiêu Tiễn hiện tại e ngại nhất là chúng ta, kẻ khác đều là thứ yếu hết.

Khấu Trọng trầm ngâm hồi lâu, rồi hỏi:

- Chí thúc có biết Trường Lâm và Thẩm Luân có ân oán gì không?

Bốc Thiên Chí đáp:

- Thiếu Soái hỏi đúng người rồi! Ta biết được không phải do Trường Lâm kể mà là nghe ngóng được.

Từ Tử Lăng than thầm, chuyện xảy ra với Trần Trường Lâm phải thảm khốc lắm mới khiến y không muốn nhắc lại.

Bốc Thiên Chí nói tiếp:

- Thẩm Pháp Hưng là thế gia đại tộc của Giang Nam, cha y Thẩm Cách là Thứ sử Quảng Châu dưới thời Tùy triều, hắn kế thừa nghiệp cha, được cựu triều phong làm quận thủ Ngô Hưng. Năm ấy thiên hạ đại loạn, quần hùng nổi dậy phản Tùy, Thẩm Pháp Hưng còn phụng mệnh Dương Quảng cùng Thái phó Thừa Nguyên Hữu hợp lực trấn áp các lộ nghĩa quân Giang Nam. Trường Lâm cũng là vọng tộc Giang Nam, chuyên nghề chế tạo thuyền và kinh doanh mậu dịch ở Nam Dương, gia tộc tuy không hiển hách như Thẩm Pháp Hưng nhưng cũng là kẻ có mặt mũi. Tai họa bắt đầu khi Trần Trường Lâm cưới được mỹ nữ được xưng là Giang Nam tài nữ Phu U Lan, khiến cho kẻ luôn say mê nàng là Thẩm Luân ôm hận trong lòng, vào đêm tân hôn dẫn quân tới đánh Trần phủ, vu cho họ là nghĩa quân nổi dậy, thảm sát người của họ Trần. Trần Trường Lâm và người trong nhà bỏ chạy tứ tán, Phu U Lan bị Thẩm Luân ô nhục mà treo cổ tự vẫn, phụ mẫu huynh đệ của Trường Lâm không ai tránh khỏi đại họa này, do đó mối hận của y với Thẩm Luân sâu như biển.

Khấu Trọng nghe thấy, căm phẫn trào dâng, hung dữ nói:

- Ngày ta trở về từ Trường An chính là lúc Thẩm Luân chịu tội chết, con bà nó chứ, không ngờ trên thế gian còn có thứ súc sinh không có nhân tính đó.

Lôi Cửu Chỉ ngạc nhiên:

- Tại sao trong lúc dầu sôi lửa bỏng này mà tiểu Trọng còn muốn cùng họ tới Trường An?

Khấu Trọng giải thích một lát rồi lại hỏi:

- Sổ nợ mà Hàn Trạch Nam giấu đã kiếm ra được chưa?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Chuyện này rất quan trọng, ta phải tự mình đi làm, đợi các ngươi đi rồi ta lập tức động thân.

Khấu Trọng vui mừng:

- Lần này Hương tiểu tử gặp khó rồi, dựa vào tư liệu trong cuốn sổ, chúng ta có thể tính kế quét sạch những kẻ tiếp tay cho giặc, tiêu diệt triệt để Hương gia.

Hầu Hi Bạch hỏi:

- Tình trạng của Vân Ngọc Chân thế nào rồi?

Bốc Thiên Chí than:

- Nàng ta ở một trang viện độc lập đằng sau phủ Tổng quản, là hàng xóm của một nhà ba người Hàn gia, chưa từng ra khỏi viện nửa bước. Chúng ta không muốn làm phiền tới nàng ta, chỉ có tiểu Kiệt thường tới vui đùa với nàng ta.

Khấu Trọng nghe thấy, nói:

- Dường như lúc này không thích hợp để gặp nàng ta, phải không?

Từ Tử Lăng hiểu gã vẫn có khúc mắc với Vân Ngọc Chân, chuyện thế này rất khó miễn cưỡng gã, bèn nhún vai nói:

- Tùy ngươi!

Khấu Trọng đầu hàng:

- Được rồi! Ta vào chào nàng ta rồi tới Lịch Dương gặp lão gia.

Gã quay sang nói với Lôi Cửu Chỉ:

- Tru Hương đại kế có tiến triển gì rồi?

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Đương nhiên là nắm chắc rồi, chỉ cần Thiếu Soái ngươi thống nhất thiên hạ, chúng ta liền có thể nhổ bật gốc rễ Hương gia lên không phí chút sức.

Âm Hiển Hạc trầm giọng nói:

- Hương Quý là của ta.

Khấu Trọng cười nói:

- Hương Quý của ngươi, Hương tiểu tử của ta, người nào cũng có, người nào cũng vui.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Các ngươi đi đường nào để nhập Quan.

Từ Tử Lăng nói:

- Chúng ta chưa từng nghĩ tới chuyện này, Lôi đại ca có đề nghị gì không?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Nơi cất giữ sổ nợ là một thị trấn nhỏ ở Ba Thục, nếu các ngươi từ Hán Trung tới Quan Tây thì có thể đi cùng nhau.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Hán Trung đã trở thành chìa khóa cho việc tấn công Trường An của chúng ta, thuận đường dạo chơi, đi vào trong thành tìm hiểu tình huống cũng rất cần thiết.

Gã quay sang nói với Từ Tử Lăng:

- Lăng thiếu gia không cần đến Lịch Dương cùng ta, hay là ngươi trở về tiểu cốc của mẹ một chuyến, nếu Tống nhị ca quả thực ở đó, hãy nghĩ cách thuyết phục y cùng đi với chúng ta tới gặp mỹ nhân trường chủ, khẳng định y tới Phi Mã mục trường rồi sẽ vui quên đường về, mẹ trên trời cao linh thiêng cũng sẽ an lòng.

Từ Tử Lăng vừa nghe đã hiểu, vui vẻ nói:

- Vậy ta và Hi Bạch, Hiển Hạc sẽ tới Hán Trung trước một bước.

Khấu Trọng vươn mình đứng dậy, nói:

- Quyết định như vậy đi, ta phải đi gặp mỹ nhân sư phụ đây!

Hoàng hôn hôm đó, thêm vào Lôi Cửu Chỉ, năm người đi trên một thuyền buôn hai tầng thông thường, theo dòng Hoài Thủy đi về phía

Đông, vào Vận Hà tới Đại Giang, tiết trời tuy lạnh giá, tuyết trắng vẫn chưa phủ lấp hết được mặt đất.

Tuyến đường thủy này hoàn toàn nằm dưới quyền khống chế của Thiếu Soái quân, thuyền nào đi qua đều phải có giấy thông hành của Thiếu Soái quân.

Lý Tử Thông sau khi gặp thất bại, thế cùng lực kiệt, miễn cưỡng bảo vệ Giang Đô đang nguy ngập như trứng chồng, không cần Khấu Trọng tấn công cũng sẽ tự mình sụp đổ.

Nhớ lại oai phong của Lý Tử Thông khi chiếm được Giang Đô, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dấy lên nỗi cảm khái.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng sánh vai đứng ở đầu thuyền, hồi tưởng chuyện quá khứ, trong lòng muôn vàn cảm xúc trào dâng.

Khấu Trọng than:

- Chính ở trên dòng nước Đại Giang này, chúng ta năm ấy tránh truy binh của Vũ Văn Hóa Cập, từ bên kia bờ nhảy xuống sông, suýt thì chết đuối, nhưng mẹ đã cứu chúng ta, đánh lùi Vũ Văn Hóa Cập.

Thuyền giương buồm đưa người tiến vào Đại Giang, ánh mắt Từ Tử Lăng dõi tới bên bờ mà Khấu Trọng nói, trong lòng dâng lên cảm xúc buồn bã đau xót, trầm mặc không nói.

Khấu Trọng nói:

- Từ nơi này đi tiếp, tòa thành đầu tiên là Đơn Dương. Còn nhớ không? Mẹ và chúng ta cùng dạo chơi trong thành, mẹ còn đi vào tiệm cầm đồ, đổi được ngân lượng rồi đưa chúng ta vào quán ăn, ở nơi đó chúng ta gặp Tống nhị ca, chúng ta lúc đó đố kị muốn chết. Ôi!

Nếu chúng ta biết được không đi đường thủy mà đi đường bộ, mẹ đã không… ôi!

Từ Tử Lăng ngửa mặt lên nhìn trời đêm, nhớ lại lời Thạch Thanh Tuyền nói, thầm nhủ nếu mẹ đã về trời, thì ngôi sao nào thuộc về mẹ đây?

Khấu Trọng chìm đắm trong hồi ức thống khổ xúc động lòng người:

- Nhớ lại khi ấy chúng ta chỉ là hai tên tiểu tử nhãi ranh chẳng đáng một đồng, hiện giờ trở thành nhân vật mà giẫm chân một cái cũng chấn động thiên hạ, không phụ kỳ vọng của mẹ với chúng ta. Nghĩ xem, trong chốn u minh rõ ràng có xác định sẵn, mẹ ghét người Hán là thế mà lại nhìn chúng ta bằng con mắt khác, đây không phải duyên phận thì là gì? Nếu trong tương lai ta thống nhất thiên hạ, ta nhất định sẽ đối xử tốt với tộc nhân của mẹ, bồi thường những tội ác mà tên khốn kiếp Dương Quảng đã làm!

Từ Tử Lăng nói khẽ:

- Chẳng phải ngươi không muốn làm Hoàng đế sao?

Khấu Trọng ủ rũ nói:

- Nghĩ thì nghĩ vậy, hi vọng và hiện thực tóm lại vẫn là hai chuyện khác biệt, ngươi phải hiểu tình huống của ta hơn bất kỳ ai chứ. Ôi! Ta đang bước trên con đường tranh bá thiên hạ không có lối về, không phải vì tốt xấu của cá nhân mà vì hạnh phúc của bách tính thiên hạ, không hề có đường để quay lại. Y như quan hệ tồi tệ của ta với Trí Trí, không ai thay đổi được.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Tại sao ngươi không nhường đế vị cho Tống Khuyết?

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Ông ấy không chịu tiếp nhận, còn bảo ta sau này đừng nhắc lại nữa.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên không nói được gì.

Khấu Trọng nói:

- Như ta thấy, Tống Khuyết là người ngoài lạnh trong nóng. Ông lấy việc bảo trì Hán thống, không để ngoại tộc xâm lăng làm mục đích, ngôi bảo tọa Hoàng đế căn bản không được ông để vào mắt. Suýt thì quên, ông từng đề cập tới Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên, chỉ ra đó là biến dị của ma công và ảo pháp, tương tự như điều Thạch Chi Hiên nói. Ngươi còn hiểu Thạch Chi Hiên rõ hơn ta, đối với lời này có cảm giác gì đặc biệt không?

Từ Tử Lăng mình hổ rung lên, lộ ra vẻ mặt trầm tư.

Khấu Trọng đổi đề tài:

- Bất kể khó khăn thế nào, Tử Lăng nhất định phải đưa Tống nhị ca tới gặp mỹ nhân trường chủ.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Điều đó do Tống nhị ca quyết định, chẳng lẽ ta cố khiêng y đi à?

Khấu Trọng phân tích:

- Điều nhị ca truy cầu chỉ là một mộng tưởng không tồn tại. Ngươi và

ta hiểu rõ hơn ai hết, mẹ chưa từng để tâm tới Tống nhị ca.

Từ Tử Lăng nói:

- Vấn đề là ta không nhẫn tâm nói với nhị ca sự thật ấy.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, nói:

- May mà Tống nhị ca thực sự động lòng với Thương Tú Tuần, chuyện này còn có hi vọng.

Từ Tử Lăng nhíu mày ngẫm nghĩ.

Khấu Trọng nói:

- Nhất định phải có phương pháp lay chuyển được nhị ca, ví dụ như kích khởi tấm lòng hiệp nghĩa của y, khiến y cảm thấy chúng ta đi để cứu Thương Tú Tuần, không phải đơn giản chỉ để gặp nàng.

Từ Tử Lăng không vui nói:

- Ngươi tưởng ta sẽ nói dối nhị ca như vậy hả? Nói dối kiểu này rốt cuộc cũng có ngày bị phát hiện.

Khấu Trọng nói:

- Lăng thiếu gia không cần phải nói dối, chỉ cần phóng đại sự thật lên một chút. Ôi! Ta đi cùng ngươi nhé!

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Thì ra ngươi luôn giả vờ chỉ vì không muốn trở về thăm mẹ thôi.

Khấu Trọng hai mắt tuôn ra dòng lệ nóng, buồn rầu nói:

- Bởi vì ta sợ trở về, một khi ta chưa về, mẹ dường như vẫn đang sống tiêu diêu tự tại trong tiểu cốc u tĩnh. Nhưng khi ta đối mặt với mộ phần của mẹ, tất cả mộng ảo sẽ tan biến như bọt nước.

Từ Tử Lăng vươn tay đặt lên vai Khấu Trọng, cười thê thảm nói:

- Chưa gặp mẹ ngươi đã khóc lóc tới không còn ra hình người nữa rồi, trải qua bao nhiêu năm, giờ đây Vũ Văn Hóa Cập đã trở thành cát bụi, ngươi còn không thể tiếp nhận sự thật sao?

Khấu Trọng nức nở:

- Hận sẽ vĩnh viễn tồn tại.

Phía trước đột nhiên xuất hiện ánh đèn.

Hai gã lẽ nào còn tâm tình để ý tới, thực ra là không hề để vào mắt.

Trong trời đêm mờ ảo, hai chiến thuyền cỡ trung tiến thẳng tới, còn gõ chuông ra lệnh cho họ phải dừng lại.

Thiếu Soái quân trên thuyền chia nhau tiến vào trạng thái khẩn cấp chuẩn bị tác chiến. Âm Hiển Hạc, Hầu Hi Bạch, Lôi Cửu Chỉ lần lượt ra khỏi phòng đi tới mặt trước thuyền. Quân lính lật lớp da trâu che máy bắn đá, máy bắn nỏ ra, bày trận thế nghiêm chỉnh chờ đợi.

Hai bên dần tiến lại gần nhau.

Khấu Trọng lấy tay áo lau nước mắt, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mấy người Lôi Cửu Chỉ đang đi đến đứng ở hai bên, gã hét lớn:

- Lão tử là Khấu Trọng đây, bây giờ ta muốn đi gặp Đỗ Phục Uy, kẻ nào dám cản ta? Lập tức giết không tha!

Tiếng hét truyền ra xa, làm rung động Đại Giang.

Các binh sĩ đồng thanh hét theo.

Nào ngờ hai thuyền địch vẫn hiên ngang thẳng tiến chẳng chút nhường nhịn.

(

Chương 689: Sứ mệnh hòa bình

Vào lúc trận thủy chiến trên sông đang sắp sửa bùng nổ, từ bên thuyền địch bỗng vang lên một tràng cười dài:

-Khấu Trọng con ta! Sao lại dễ nổi nóng như vậy? Còn trẻ, mới có chút thành công đã tự cao tự đại như vậy rồi.

Khấu Trọng đang chìm trong nỗi tiếc nhớ Phó Quân Sước chợt tỉnh lại, cảm thấy ngượng ngùng, đáp lời:

-Thì ra là lão nhân gia người, xin tha cho hài nhi thất thố. Cha giáo huấn đúng lắm, hài nhi sau này sẽ cẩn thận kiểm điểm.

Không ngờ đó lại là thuyền của Đỗ Phục Uy.

Lôi Cửu Chỉ ra lệnh giảm tốc độ thuyền, thu lại binh khí.

Lúc này hai bên dần tiếp cận nhau, dưới ánh đèn, hai chiếc thuyền đầy quân Giang Hoài, người người tranh nhau nhìn ngó phong thái của Khấu Trọng.

Đỗ Phục Uy được tướng lĩnh thân binh hộ tống đứng trên bình đài bên trái chiến thuyền, sắc mặt vui tươi, giống như phụ thân gặp được đứa con ruột của mình vậy. Lão cười ha hả:

-Người không biết không có tội, huống chi ngươi là một trong vài người trong thiên hạ, có đủ tư cách để nói với Phụ Công Hựu theo cách đó. Ha ha! Cả Tử Lăng cũng tới thăm ta, Đỗ Phục Uy ta còn gì

vui hơn thế!

Từ Tử Lăng không khỏi nảy sinh lòng kính trọng với lão, không chỉ vì thần thái phong độ của Đỗ Phục Uy, mà bất kể bản thân lão ngoan tâm thủ lạt như thế nào nhưng luôn yêu quý hai gã. Từ trước tới giờ, gã chưa từng quá yêu thích Đỗ Phục Uy nhưng trong cái đêm đặc biệt này, thuận theo cánh buồm căng xuôi gió Đại Giang, đắm chìm trong hồi ức đau thương khiến người ta mê muội, tất cả khuyết điểm của Đỗ Phục Uy như không còn tồn tại nữa.

Ba chiếc thuyền sát lại gần nhau, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhún mình nhảy lên, bay tới đầu thuyền Đỗ Phục Uy.

o0o

- Rầm!

Đỗ Phục Uy vỗ một chưởng lên bàn, cả gian thuyền phòng như rung lên. Lão hét lớn:

-Hay! Tống Khuyết đúng là danh bất hư truyền, ta mà nói không thì chẳng phải Đỗ Phục Uy.

Đoạn lão lại quát lên:

-Người đâu!

Hai chiến thuyền quay đầu đi theo thuyền của Thiếu Soái quân, ba chiếc thuyền ngược dòng hướng về phía Tây.

Thân binh đẩy cửa bước vào, mang theo đèn đợi lệnh.

Đỗ Phục Uy lạnh lùng:

-Mang rượu lên cho ta!

Thân binh lĩnh mệnh đi rồi, Đỗ Phục Uy quay sang vui vẻ nói với Khấu Trọng:

-Tống Khuyết chịu đứng ra giúp con tranh thiên hạ, vậy thiên hạ đã là vật trong túi con rồi, cha chỉ là thêu hoa lên gấm thôi. Kể từ hôm nay, cha sẽ toàn lực ủng hộ con, không giữ lại chút nào.

Ba thân binh bước vào phòng rót rượu cho ba người rồi lui ra ngoài cửa.

- Keng!

Ba chung rượu chạm vào nhau.

Khấu Trọng cười nói:

-Cha đâu có thêu hoa lên gấm, mà là giúp người đang gặp nạn đó chứ. Hiện giờ phương Bắc gió tuyết mù trời, có một câu này của cha, các lộ nhân mã phương Nam ai dám khinh cử vọng động nào, thế chủ động hoàn toàn nằm trong vòng kiểm soát của hài nhi, khiến con trút được mối hận trong lòng. Cha không biết hài nhi bị hành hạ thê thảm thế nào trong cuộc chiến thành Lạc Dương đâu, bị Lý Thế Dân đánh đến mức kinh hãi! May mà Tống phiệt chủ đã tạo cho con tình thế tối ưu nhất trước khi tấn công Quan Trung, hài nhi mới có cơ hội lười biếng mà đào ngũ một thời gian.

Đỗ Phục Uy nhíu mày nói:

-Trọng nhi không sợ Tống Khuyết sẽ cướp công của con sao?

Khấu Trọng thản nhiên đáp:

-Đó là chuyện hài nhi cầu còn không được, hài nhi cũng giống cha không có hứng thú với những chuyện như làm hoàng đế, chỉ tiếc rằng bị Tống Khuyết cự tuyệt.

Đỗ Phục Uy gật đầu:

-Vậy cha yên tâm rồi! Tống Khuyết nói một là một, nói hai là hai, lời nói ra không thu lại bao giờ.

Từ Tử Lăng hỏi:

-Cha chuẩn bị đi đâu vậy?

Đỗ Phục Uy mỉm cười:

- Cha đang định tới Trần Lưu thăm hai hài nhi tốt của Đỗ Phục Uy ta, nghiên cứu sách lược khống chế Đại Giang, các con có ý kiến gì?

Khấu Trọng đáp:

-Về phương diện này Tống phiệt chủ đã có sách lược rõ ràng, chi bằng cha tiếp tục Bắc thượng tới Trần Lưu gặp Phiệt chủ, cùng ngồi uống rượu nói chuyện, bàn về số phận của Đại Giang, cha đương nhiên có hiểu biết sâu sắc về Đại Giang hơn cả Tống Khuyết.

Đỗ Phục Uy cười ha hả:

-Ta mộ danh Thiên Đao lâu rồi mà chưa gặp, hôm nay cuối cùng có cơ duyên được diện kiến.

Đoạn lão lại kinh ngạc hỏi:

-Các con sao gấp thế? Rốt cuộc là định đi đâu?

Khấu Trọng nói vào tai lão, tụ âm thành tuyến kể ra đại kế lấy Hán Trung công Trường An, đến cả bí mật về Dương Công Bảo Khố cũng không chút che giấu.

Đỗ Phục Uy sắc mặt thoáng đổi:

-Không ngờ các con lại có diệu kế này, quả là sự xảo hợp của nhân duyên khiến người ta cảm thán, đâu cần phải lo bá nghiệp chẳng thành? Nhớ lại năm đó, ta vì bảo khố mà biết hai tên tiểu tử các con, đến nay các con dựa vào bảo khố để nắm lấy số mệnh của thiên hạ, thế sự biến ảo khôn lường cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Đỗ Phục Uy mừng rỡ vô cùng nói tiếp:

-Các con thực sự coi Đỗ Phục Uy ta là cha, không thì tuyệt đối chẳng lộ ra bí mật to lớn ấy.

Khấu Trọng nói:

-Lòng người hiểm ác, bọn hài nhi đã lăn lộn bao nhiêu năm, hiểu rằng không nên dễ dàng tin người, nhưng sao có thể đánh đồng cả cha được? Chúng con tuyệt đối tin tưởng cha, kính trọng cha!

Đỗ Phục Uy tự tay rót rượu cho hai gã, uống cạn thêm một chung, nghiêm mặt nói:

-Việc con ta và Tống Khuyết kết hợp sẽ khiến cục diện thiên hạ có biến đổi xoay trời chuyển đất, chư hùng phương Nam không đủ để thành mối họa, chỉ có nước chờ bị tiêu diệt từng kẻ một mà thôi! Chuyện quan trọng hiện giờ nằm ở Ba Thục, ai có thể khống chế Ba

Thục, cũng sẽ khống chế được Đại Giang. Ba Thục dễ thủ khó công, từ xưa tới nay luôn là vùng đất bình yên giữa chiến trường loạn thế. Nếu bị Lý Uyên đoạt được, có thể tạo dựng đội ngũ thủy sư ở đó, thuận dòng khuếch trương thế lực, chiếm cứ những vị trí chiến lược; nếu chúng ta đoạt được, có thể trực tiếp uy hiếp sự tồn vong của Lý Đường ở Quan Trung. Do đó Ba Thục là vùng đất buộc phải giành được, thậm chí còn là không thể không tranh lấy.

Khấu Trọng trầm ngâm:

-Hiện giờ Lạc Dương rơi vào tay Lý Uyên, nếu quần hùng Ba Thục theo hiệp định với Sư Phi Huyên thì Ba Thục quy phục Lý Đường. Chúng ta muốn khống chế Ba Thục, buộc phải thủ vững Hán Trung trước, mới có sức ép đủ lớn bắt Giải Huy đầu hàng.

Đỗ Phục Uy nói:

-Theo như cha biết, Giải Huy vẫn đang ngần ngừ chưa quyết, bởi vì tộc trưởng của Tứ đại dị tộc nơi đó vẫn có khuynh hướng thiên về Tống Khuyết, mà Tống gia luôn khống chế ngành muối của Thục Quận. Tống Khuyết nói một tiếng không, ai dám đem nửa hạt muối tới Thục Quận chứ. Ở tình huống như vậy, chỉ cần ta ra mặt toàn lực ủng hộ con, Trọng nhi có thể không cần tốn một binh một tốt cũng buộc Giải Huy phải thuận theo. Khi đó Trọng nhi có thể dùng kỳ binh đột kích Trường An, không cần phải tốn sức làm những chuyện như tấn công Hán Trung, đánh cho Lý Uyên trở tay không kịp. Còn Tương Dương và những thành trì quanh đó, cứ để cha lo.

Khấu Trọng vui mừng:

-Cha nói thật có lý.

Đỗ Phục Uy than:

-Cha từ khi có hai hài nhi, tâm tư thay đổi rất nhiều, nhớ tới lúc trước hai bàn tay đẫm máu liền muốn làm nhiều việc tốt một chút để tích âm đức. Đề nghị của ta là suy nghĩ cho bách tính trong Thục Quận, Giải Huy chọc giận Tống Khuyết thực là bất trí. Với quan hệ của con gái mình, Tống Khuyết sẽ không khiến Giải Huy phải nhà tan cửa nát, nhưng khẳng định sẽ bắt Giải Huy phải thoái ẩn, xung đột đẫm máu là khó tránh được. Hán Trung là nơi đặt chủ lực và địa bàn của Giải Huy, tấn công Hán Trung giống như đánh đổ Giải Huy. Giải Huy thực không biết cư xử, Tống Khuyết lẽ nào lại dễ chọc giận chứ.

Từ Tử Lăng nói:

-Trước đây khi Giải Huy có hiệp định với Sư Phi Huyên còn chưa biết Tống phiệt chủ toàn lực hỗ trợ Khấu Trọng.

Đỗ Phục Uy lạnh lùng nói:

-Nhưng Giải Huy không hề hỏi ý của Tống Khuyết, chính là phạm vào đại kỵ của Tống Khuyết, còn Tống Khuyết khi đó đang ủng hộ Lý Mật, hành động đó của Giải Huy rõ ràng là thuận gió bẻ măng, mà Tống Khuyết ghét nhất kẻ không biết trọng tình nghĩa.

Từ Tử Lăng muốn nói mà chẳng thành lời, nhớ tới Tống Ngọc Hoa được gả cho con trai của Giải Huy là Giải Văn Long, trong lòng than thầm.

Khấu Trọng gật đầu nói:

-Hài nhi hiểu rồi, con sẽ ghé qua Thành Đô một chuyến, phân trần lợi hại cùng Giải Huy, nếu lão vẫn còn cứng đầu cứng cổ, chỉ còn cách cho lão nếm trái đắng thôi.

Đỗ Phục Uy nói:

-Bây giờ ở phương Nam, chỉ có Tiêu Tiễn, Phụ Công Hựu còn có lực để đánh một trận, chẳng qua chỉ cần chúng ta đoạt được Giang Đô, tên súc sinh Phụ Công Hựu sẽ bị quân ta vây kín, không động đậy được. Lâm Sĩ Hoành và Thẩm Pháp Hưng đang trực tiếp đánh với Tống Trí, ai cũng biết chúng không phải đối thủ của Tống Trí, ngày chết chỉ còn tính trên đầu ngón tay. Chỉ cần Ba Thục rơi vào tay chúng ta, Tiêu Tiễn chỉ còn chờ bị giết mổ, tiếp tục phá Quan Trung, thiên hạ là thiên hạ của Khấu Trọng con ta. Nào, chúng ta uống thêm một chung nữa, chúc chúng ta xua quân tấn công Trường An, hoàn thành đại nghiệp bất hủ.

o0o

Chia tay Đỗ Phục Uy, thuyền căng buồm tiếp tục tiến về phía Tây, trên thuyền có thêm quân kỳ của quân Giang Hoài do Đỗ Phục Uy tặng, cùng quân kỳ của Thiếu Soái quân phấp phới bay trong gió, quả nhiên tránh khỏi rất nhiều phiền phức. Đi qua Đan Dương, gặp trên đường không phải là thủy sư của Phụ Công Hựu mà là chiến thuyền cắm cờ của Đỗ Phục Uy, có thể thấy Đỗ Phục Uy khống chế thành công đoạn đường sông này, ép cho kẻ phản bội lão là Phụ Công Hựu không ngẩng nổi mặt lên.

Sau khi qua Lịch Dương, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng từ biệt nhóm Lôi Cửu Chỉ, rời thuyền lên bờ, theo con đường mà Phó Quân Sước đưa hai gã tránh khỏi Vũ Văn Hóa Cập truy sát, tới u cốc nơi yên nghỉ của Phó Quân Sước. Lúc lên đến đỉnh núi nơi Phó Quân Sước không tiếc sinh mệnh đẩy lùi Vũ Văn Hóa Cập để cứu hai gã, đã tới hoàng hôn.

Gió buốt rít gào, không khỏi gợi lại trận chiến trong đêm kinh tâm động phách khiến hai gã đời này luôn hối tiếc.

Những đám mây đen kịt nặng nề dần hạ xuống, trời không trăng sao, cây trên núi xác xơ không còn lá, bất lực lắc lư theo cơn gió buốt. Sâu trong núi hoang ngẫu nhiên truyền lại tiếng rú thê lương, càng tô đậm thêm nỗi buồn quá khứ trong lòng hai gã.

Khấu Trọng ủ rũ ngồi trong một cái động không sâu lắm, chính ở nơi này hai gã len lén nhìn trận quyết chiến sinh tử của Phó Quân Sước với Vũ Văn Hóa Cập. Gã nói:

-Ta chợt thấy chán nản vô cùng, bất kể con người nỗ lực đến đâu, cuối cùng vẫn là một nắm đất khô, cả đời khổ sở kiếm tìm, thực chất có ý nghĩa gì chứ.

Từ Tử Lăng bước đến bên dốc núi, trong màn đêm đen mịt mùng trước mặt, ẩn hiện những đỉnh núi, gió rét thét gào, giá buốt thấu xương, khiến cho giọng điệu của Khấu Trọng càng thêm tràn ngập sự tuyệt vọng, mất mát và bất lực. Không ai hiểu Khấu Trọng hơn gã, Khấu Trọng là người cực kỳ nhạy cảm, nội tâm không kiên cường như biểu hiện bên ngoài. Cuộc chiến ở Lạc Dương khiến Khấu Trọng phải đối mặt liên tiếp với thương vong và tử biệt, làm tâm lý gã bị đẩy xuống mức thấp nhất, đến mức hối tiếc con đường tranh bá của mình. Lúc này Khấu Trọng trở về vùng đất đau thương thuở xưa, gợi lại nỗi bi ai bởi cái chết của Phó Quân Sước từ lâu được giấu kín, sinh ra cảm xúc chán nản ủ ê.

Chiến tranh là trò chơi đáng sợ, xem xem kẻ nào bị thương nặng nề hơn. Khấu Trọng tuy có Tống Khuyết trợ giúp thay đổi tình thế tất bại, nhưng đã chịu vết thương nặng nề sâu thẳm trong tinh thần.

Tiếng Khấu Trọng truyền vào tai Từ Tử Lăng:

-Nếu chúng ta không có được Trường Sinh Quyết, tới hôm nay vẫn

là lưu manh thành Dương Châu. Nhưng số phận đã là như vậy, mẹ đã mất đi sinh mệnh quý giá đang tuổi xuân thì tươi đẹp. Ôi! Lão thiên gia muốn chúng ta đi trên con đường khó nhọc này là có ý gì đây?

Từ Tử Lăng đứng trước gió hít vào một hơi thật sâu, trầm giọng:

-Ngồi đây than trời trách đất không phải là biện pháp, bởi vì từ cổ chí kim, chưa từng có ai kiểm soát được những thứ thần bí thâm sâu khó lường, hư vô xa thẳm như thiên mệnh hay thiên ý. Biện pháp tích cực duy nhất là chấp nhận quá khứ đã thành sự thật, dũng cảm tiến bước trên con đường tương lai chưa biết ra sao. Chuyện quá khứ vĩnh viễn chẳng thể vãn hồi, chỉ cần chúng ta không phụ kỳ vọng của mẹ dành cho, khiến cho Trung Thổ có thể hòa bình chung sống với Tổ quốc của mẹ, mẹ trên trời cao có thể mỉm cười thanh thản rồi.

Khấu Trọng cười thảm:

-Tử Lăng! Ta thực sự rất đau khổ, đau khổ tới mức ta căn bản không hiểu nổi tại sao có thể cảm thấy mất mát chán nản như vậy? Mâu thuẫn ở chỗ những tháng ngày gian nan nhất đã thành quá khứ rồi nhưng ta không cảm thấy một chút vui sướng khi nắm thắng lợi trong tay. Ngược lại lúc đối mặt với sinh tử trên chiến trường, ta không nghĩ tới bất kỳ điều gì khác, tháng ngày lại dễ chịu hơn. Ôi! Không hiểu sao, khi đi qua khúc sông thuở xưa mẹ từng cứu chúng ta, ta không thể khống chế nổi tâm sự của mình, nghĩ rằng ngay cả nếu có được thiên hạ trên thực tế vẫn không thể thay đổi được những chuyện đã xảy ra, còn ta là kẻ thất bại từ đầu tới cuối, vô duyên với niềm vui và hạnh phúc.

Từ Tử Lăng quay người lại, đối diện với đôi mắt đầy lệ nóng của gã, than:

-Cho tới lúc này ta mới thực sự tin rằng ngươi yêu Tống Ngọc Trí sâu sắc, chính bởi mất nàng rồi, ngươi mới cảm thấy cái gì mà tranh bá thiên hạ, chẳng còn chút nghĩa lý gì. Thế nhưng ngươi không còn đường lùi nữa, phải thống lĩnh Thiếu Soái quân, kiên trì cho tới thắng lợi cuối cùng.

Khấu Trọng lệ nóng tuôn rơi, vùi mặt vào hai tay, khóc rống lên, toàn thân run rẩy. Bao tâm sự bị áp chế giờ đây như nước lũ phá đê, không thể nào kiểm soát.

Từ Tử Lăng hiểu gã không chỉ đau buồn vì Phó Quân Sước, còn vì Tống Ngọc Trí vĩnh viễn không tha thứ cho gã mà thương tâm, vì cả bao tướng sĩ đã đổ máu phơi thây, tráng liệt hi sinh cho gã mà rơi lệ! Buồn bã, Từ Tử Lăng đến bên gã ngồi xuống, tay đặt lên lưng gã, ôn tồn:

-Ta hiểu ngươi vì sao mà khóc thê lương đến vậy, tin ta đi, chỉ cần ngươi có quyết tâm, hiểu được mộng tưởng đích thực của mình là gì, cuối cùng sẽ có biện pháp đạt được.

Khấu Trọng ngước khuôn mặt đẫm lệ lên, ngừng khóc, lắc đầu thê thảm nói:

-Tử Lăng không cần phải an ủi ta, ta đã đánh mất cơ hội đạt được hạnh phúc. Hiện tại sự tình phát triển đã không còn chịu sự khống chế của ta nữa, ta không chỉ phải có trách nhiệm với Thiếu Soái quân, với Tống Khuyết mà còn với bao bách tính trong thiên hạ điên đảo này. Sự mất mát của cá nhân trong tình huống đó chỉ đành gác sang bên. Hôm chia tay Ngọc Trí, ta nhìn đoàn quân thẳng tiến Đông Hải, sớm đã hiểu rõ bản thân mình rồi. Khi đó đương nhiên không dám khóc thành tiếng trước đông người nên mới tới nơi của mẹ giải bày. Vốn muốn tới trước mộ phần của mẹ khóc cho thống khoái, vậy mà tới đây đã không nhịn nổi.

Từ Tử Lăng nắm lấy vai gã nói:

-Ta không tin sự phân tích của ngươi, vận mệnh nằm ngoài ý của con người, thử nghĩ xem, ngươi có bao nhiêu dự đoán trở thành sự thật nào? Chà! Chúng ta đi gặp mẹ được chưa?

Khấu Trọng lau nước mắt, giọng điệu phục hồi lại bình tĩnh:

-Ta vẫn muốn ngồi thêm một lát.

Từ Tử Lăng đành ở bên cùng gã.

Khấu Trọng nhìn sang Từ Tử Lăng, hồi lâu mới nói:

-Ta căn bản không có phẩm chất của hoàng đế, đúng không?

Từ Tử Lăng nhìn ngẩn ngơ bầu trời đêm trên mỏm núi, chậm rãi nói:

-Có lẽ ngươi không có phẩm chất của hoàng đế nhưng bản chất của ngươi lại tốt cho quốc gia, vì ngươi không có tư tâm. Sau này chỉ cần ngươi chọn được người hiền tài, võ công đủ trấn áp tái nội tái ngoại, sau đại loạn sẽ tới thái bình. Do đó tuy ta ghét chiến tranh nhưng không còn cách nào khác ngoài việc ủng hộ ngươi. Hiện giờ càng phải nghĩ ra cách chữa trị cho trái tim đã bị thương của ngươi. Ngươi sẽ chóng không việc gì thôi! Đại hỉ đại bi cũng chỉ như bữa cơm hàng ngày với ngươi thôi mà.

Khấu Trọng cười khổ:

-Còn nói cái gì mà huynh đệ, toàn trêu chọc ta. Chẳng qua khóc được một hồi cũng thoải mái nhiều! Ngươi nói đúng lắm! Vinh nhục của cá nhân sao sánh được cùng nỗi thống khổ của muôn dân, có

đáng là gì chứ.

Từ Tử Lăng nói:

-Nói thêm mấy câu thô tục nữa là ngươi sẽ càng thoải mái hơn đó.

Khấu Trọng cười trong nước mắt:

-Con bà nó là con gấu, ngươi thực là hiểu ta. Nói thẳng ra, ngươi có dự cảm rằng trong tương lai ta sẽ có kết cục hạnh phúc khoái lạc cùng Trí Trí không?

Từ Tử Lăng kéo mạnh gã đứng dậy, cười miễn cưỡng:

-Từ ngày đầu tiên gặp ngươi, ta đã biết ngươi là thằng ngốc có vận khí tốt rồi, chỉ tiếc rằng ta không biết xem tướng, chẳng nhìn ra ngươi có mệnh đế vương không. Nào! Chớ quên lần này chúng ta có nhiệm vụ đặc biệt đó.

Khấu Trọng nắm lấy vai Từ Tử Lăng giả vờ tức giận:

-Ngươi dỗ dành ta thì dỗ cho giống một chút, xem ta như đứa trẻ lên ba sao? Chà! Ta cả gan có một điều thỉnh cầu ngươi, hi vọng Lăng thiếu gia không cự tuyệt.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

-Nói đi!

Khấu Trọng trầm ngâm hồi lâu, khó khăn nói:

-Ta muốn huynh đệ ngươi giúp, đi gặp Trí Trí, bảo rằng ta sám hối sâu sắc những hành vi trước đây, ta từ đầu tới cuối luôn yêu nàng,

không chịu nổi nỗi đau trong lòng khi mất nàng, càng không muốn nàng vì ta mà hủy đi phần đời còn lại.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

-Ngươi cho rằng làm vậy có tác dụng sao? Ngươi phải hiểu tính cách nàng hơn ta, sức quan sát và phán đoán của nàng với sự vật vượt hơn ta và ngươi xa. Hi Bạch nói đúng, chỉ có hành động thực tế biểu đạt ý tình với nàng mới khiến nàng cảm động mà quên đi tất cả những chuyện không vui trước kia, giữa ngươi với nàng mới có cơ hội biến chuyển, còn lại thì chỉ vô ích thôi.

Khấu Trọng gắng gượng vươn thẳng người, cười khổ:

-Phải tìm cơ hội đó ở đâu đây?

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

-Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, ngươi hiện giờ không còn lựa chọn khác, cất chuyện nhi nữ tư tình đi, chuyên tâm vào việc hồi phục sự thống nhất và hòa bình cho thiên hạ. Ngọc Trí tiểu thư là người hiểu đại thế, sẽ hiểu chuyện ngươi làm nhằm mục đích gì, khi biết đó là vì hạnh phúc của muôn dân, không chừng sẽ hồi tâm chuyển ý.

Khấu Trọng tinh thần chấn động, gật đầu nói:

-Đúng! Đây là phương pháp duy nhất, vì nàng không muốn người Liêu (dân tộc Liêu ở Lĩnh Nam) bị cuốn vào vòng xoáy của chiến tranh nên phản đối Tống gia xuất binh, nếu ta có thể khiến cho thiên hạ hòa bình, nàng đương nhiên sẽ có cách nhìn khác.

Từ Tử Lăng nói:

-Trước mắt có chuyện quan trọng có thể khiến ngươi và nàng cải thiện quan hệ, đó chính là giải quyết vấn đề Ba Thục, càng ít đổ máu càng khiến Ngọc Trí tiểu thư hiểu ngươi không phải kẻ hiếu chiến thích phá hủy hòa bình.

Khấu Trọng hai mắt hiện hào quang, ngửa mặt lên nhìn bầu trời đêm đen mờ nặng nề, trầm giọng nói:

-Đúng! May mà có ngươi nhắc nhở. Chiến tranh quá ư đáng sợ! Không ai chịu nổi, tránh được thì tránh. Nói thật ra, sau trận chiến Lạc Dương, trong lòng ta đầy ý niệm báo thù, do đó khi ta tưởng hai chiến thuyền của lão gia là thủy sư của Phụ Công Hựu, trong lòng bất ngờ sinh ra ý thiếu kiên nhẫn, muốn đại khai sát giới. Chẳng qua sau khi khóc lóc một trận, cừu hận trong lòng biến đi như mây tạnh khói tan, nghĩ lại Lý Thế Dân cũng là thân bất do kỷ. Chỉ có điều bất kể thế nào, ta tuyệt đối không thể tha cho Lý Nguyên Cát, còn cả Lý Kiến Thành, bởi vì giết Lý Kiến Thành là lời phân phó của Dương công trước lúc qua đời.

Từ Tử Lăng như đang nghe thấy tiếng la hét và chiến đấu trong thành Trường An, theo sự phát triển của tình thế trước mắt, không ai có thể thay đổi được số mệnh trong tương lai đã định sẵn đó cả.

(

Chương 690: Đòn tâm lý

Khấu Trọng ủ rũ bước ra khỏi gian nhà cỏ, tới bên Từ Tử Lăng đang đứng ngẩn ra trước bia mộ của Phó Quân Sước, cười khổ:

-Ta không thể nào thuyết phục y, y như thể một lão tăng khô thiền nhìn thấu nhân tình thế thái, lòng nguội như tro tàn, trên đời không còn gì khiến y động lòng nữa. Ta còn cho rằng dựa vào ba tấc lưỡi của mình, kiểu gì cũng thuyết phục được y, giờ mới biết mình sai lầm lớn đến đâu.

Từ Tử Lăng trong lòng than thầm, khi gã thấy Tống Sư Đạo không những lập bia cho Phó Quân Sước, còn dựng lên bên cạnh một gian nhà tranh giản dị, rõ ràng muốn ở bầu bạn lâu dài với người trong lòng, sớm biết đại sự không ổn nhưng vẫn không có biện pháp gì.

Khấu Trọng hối tiếc:

-Chúng ta thực không nên nói cho y biết vị trí của tiểu cốc này. Cha y nói đúng, người ngươi yêu nhất chính là người ngươi không có được. Bây giờ phải làm sao đây?

Từ Tử Lăng hai mắt ngây ra nhìn bia mộ vẫn chưa viết chữ nào, trầm giọng nói:

-Ngươi nói gì với nhị ca rồi?

Khấu Trọng ghé vào bên tai gã nói nhỏ:

-Ta nói hết cả những lời tốt đẹp mà ta nghĩ ra được, tỷ như nhờ y

giúp khuyên mỹ nhân trường chủ đứng về phe ta chẳng hạn, đều bị y một lời cự tuyệt. Y còn nói sống ở tiểu cốc này cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Ta bắt đầu nghi ngờ sức hấp dẫn của Thương Tú Tuần đối với y chỉ là cách nghĩ của chúng ta thôi.

Từ Tử Lăng quỳ hai gối xuống, kính cẩn dập đầu ba cái rồi đứng dậy nói:

-Để ta thử xem!

Khấu Trọng nói:

-Thuyết phục không được thì chúng ta đành đi thôi, chuyện này không thể miễn cưỡng, phải để y cam tâm tình nguyện.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, đoạn bước vào trong gian nhà tranh chỉ thắp một ngọn nến.

Giường tủ bàn ghế trong nhà đều do Tống Sư Đạo tự tay làm ra, đơn giản chắc chắn. Tống Sư Đạo ngồi trên ghế, sắc mặt điềm tĩnh, nhưng rõ ràng đã gầy hơn trước, khiến người ta cảm nhận được cuộc sống cơ hàn nơi u cốc.

Từ Tử Lăng ngồi trên một chiếc ghế khác, cách Tống Sư Đạo một kỷ trà nhỏ, từ tốn nói:

-Đệ từng tình cờ gặp Phi Huyên ở Long Tuyền thành. Chỉ một câu nói vô tâm của nàng đã khiến số mệnh của đệ biến đổi triệt để, còn khiến cho đệ có một đoạn ký ức ở Long Tuyền trọn đời không thể nào quên, đoạn ký ức ấy khiến ruột nát tim đau mà mỹ lệ động lòng vô cùng.

Tống Sư Đạo ngạc nhiên quay sang gã, mày kiếm khẽ nhíu lại:

-Bản lĩnh làm thuyết khách của Tử Lăng quả là cao minh hơn tiểu Trọng, khiến ta không khỏi sinh ra lòng hiếu kỳ, muốn biết lời Sư Phi Huyên nói như thế nào.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

-Đệ không muốn thuyết phục nhị ca làm việc gì, chỉ là sợ nhị ca sẽ lại đi trên vết xe đổ của đệ thôi. Không có câu đó của Phi Huyên, có thể đệ vĩnh viễn không biết mình sai ở đâu. Cô phụ sinh mệnh chính mình chẳng có gì quan trọng, bởi vì đó là tự mình chuốc lấy, tự mình trả giá đắt, gánh chịu mọi hậu quả, nhưng phụ người khác lại là sai lầm không thể thứ tha.

Tống Sư Đạo ngây ra một lúc, than:

-Nói đi! Sư Phi Huyên rốt cuộc đã nói gì?

Từ Tử Lăng trầm mê trong hồi ức mỹ lệ mà đầy thương cảm ngày đó, ánh mắt tỏa ra thần sắc trân trọng, nhẹ nhàng đáp:

-Nàng nói đệ chưa từng biết toan tính cho bản thân, đệ còn hiểu nhầm rằng nàng bảo đệ không có dũng khí theo đuổi nàng. Chính vì sự hiểu lầm mỹ lệ ấy, khiến cho đệ không thể kiềm nén tình yêu với nàng, cùng nàng xảy ra một đoạn ái tình nóng bỏng thuần túy tinh thần, bắt đầu ở Long Tuyền, kết thúc ở Long Tuyền. Ngoại trừ Khấu Trọng, không ai biết chuyện này. Đệ vốn không nghĩ đến việc nói cho người thứ ba, đêm nay ở bên cạnh mẹ, nhịn không nổi mới kể cho nhị ca hay.

Tống Sư Đạo lộ ra thần sắc suy tư, một lúc sau mới thở ra một hơi, thấp giọng nói:

-Tại sao phải nói với ta? Chẳng lẽ đệ cho rằng ta phải tranh thủ cơ hội với Thương Tú Tuần sao?

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng nói:

-Đây chỉ là khởi điểm của câu chuyện. Lời khuyến cáo này của Phi Huyên là cảm thán về tình cảm giữa đệ với Thạch Thanh Tuyền. Từ trước tới nay, đệ không dám có vọng tưởng gì với Sư Phi Huyên vì sợ bị nàng khinh khi, lại càng sợ ảnh hưởng tới việc thanh tu của nàng, nhưng khi lửa tình bùng cháy mới phát hiện ra mọi kìm nén đều là vô nghĩa.

Tống Sư Đạo đón nhận ánh mắt gã, hỏi:

-Vậy sau này đệ có tuân theo lời khuyên của Sư Phi Huyên không?

Ánh mắt Từ Tử Lăng chuyển sang nền đất đá sỏi nhấp nhô không bằng phẳng, chậm rãi thốt:

-Phi Huyên có lời khuyên đó bởi vì biết đệ không tới U Lâm tiểu cốc thăm Thanh Tuyền, lại còn không từ biệt mà đi, chứ không biết rằng bởi đệ hiểu lầm Thanh Tuyền, cho rằng nàng không có tình ý với đệ nên đã tâm tàn ý lạnh lặng lẽ rời Thục! Thế nhưng khi đệ tới lại tiểu cốc thăm Thanh Tuyền, mới biết rằng mình suýt nữa đã bỏ lỡ bước ngoặt quan trọng nhất trong đời. Nếu không có lời khuyên của Phi Huyên, đệ và Thanh Tuyền chỉ là những kẻ đơn côi chiếc bóng sống nốt quãng đời thừa.

Tống Sư Đạo hai mắt bắn ra thần sắc phức tạp, mày kiếm khẽ nhíu lại nói:

-Tử Lăng là người thông minh linh lợi, sao lại có sự hiểu lầm như thế với Thanh Tuyền?

Từ Tử Lăng than:

-Bởi vì nàng nói với đệ muốn giữ nếp sống độc thân, câu này đã tạo nên sự tổn hại nghiêm trọng cho đệ. Sau này nghĩ lại, đệ mới biết mình yêu nàng thủy chung sâu đậm đến đâu, tuyệt đối không ít hơn Sư Phi Huyên. Chuyện của đệ với Phi Huyên đã kết thúc, nếu đệ không tìm đến với Thanh Tuyền, chỉ chứng minh rằng tình yêu của đệ với nàng vẫn chưa đủ, tình yêu đích thực có thể xô đổ bất kỳ chướng ngại nào, hơn nữa còn có thể hi sinh bất cứ thứ gì vì đối phương.

Tống Sư Đạo rùng mình. Y nói:

-Ta hiểu dụng ý của đệ. Ôi! Ta phải làm sao đây?

Từ Tử Lăng nói:

-Nhị ca đừng trách đệ đã nói quá thẳng, mẹ chỉ là một giấc mộng mỹ lệ bi thương mà nhị ca tự mình không thể thoát ra! Đệ và Khấu Trọng dám khẳng định mẹ rất có cảm tình với nhị ca, do đó mới đưa bọn đệ lên thuyền của nhị ca. Chỉ hận thời gian căn bản không cho cơ hội để hai người phát triển. Nhị ca và mẹ có phần tương tự đệ và Phi Huyên, bắt đầu ở Đơn Dương, kết thúc ở Đại Giang. Giả thiết mẹ không chết, bởi mối cừu hận dân tộc giữa Cao Ly với chúng ta, chắc rằng mẹ sẽ như Phi Huyên đưa ra lời khuyên tương tự với nhị ca, hiện giờ chỉ là do đệ và Khấu Trọng thay mẹ nói với nhị ca thôi. Nhị ca tới tiểu cốc ẩn cư cùng mẹ, chính là vì bản thân mình, nếu nhị ca chịu cùng bọn đệ tới Phi Mã mục trường, chính là vì Thương Tú Tuần, như vậy phải xem nhị ca yêu Thương Tú Tuần sâu đậm đến đâu. Còn chuyện này thành hay bại đều là thứ yếu.

Tống Sư Đạo trầm ngâm nhìn mặt đất, rồi chợt ngẩng đầu, hai mắt

lấp loáng, nói chắc chắn:

-Ta đi cùng bọn đệ tới Phi Mã mục trường một chuyến.

Từ Tử Lăng nói:

-Không phải cùng bọn đệ, mà nhị ca đơn đao phó hội, như thế mới thể hiện được thành ý và dũng khí của nhị ca.

Tống Sư Đạo còn đang ngạc nhiên, Khấu Trọng nãy giờ ở bên ngoài nghe ngóng tiến vào như cơn lốc, ré lên:

-Đệ thu thập hành trang cho nhị ca, lập tức lên đường.

o0o

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa Tống Sư Đạo tới sơn đạo dẫn vào Phi Mã mục trường, đoạn chia tay từ biệt, chuyển sang Ba Thục.

Đây là lần đầu tiên Khấu Trọng vào Thục, trong lòng vừa ngưỡng mộ đường đi hiểm trở, khó đi mà tuyệt đẹp của Thục, lại không muốn bỏ lỡ vẻ hùng vĩ của Tam Hiệp, đang còn do dự thì Từ Tử Lăng đã lựa chọn thay cho gã:

-Trong tương lai nếu ngươi thống nhất thiên hạ, ắt phải tới Ba Thục tập kết thủy quân, thuận đường diệt Tiêu Tiễn, chứ đâu có khổ sở đi đường vào Thục, thế nên hôm nay hãy hưởng thụ lạc thú vượt núi qua đèo đi!

Khấu Trọng trào dâng cảm xúc:

-Từ sau khi rời khỏi Dương Châu, đây là lần đầu chúng ta đi tới một nơi mà không phải lén lén lút lút, né trái tránh phải. Cảm giác này mới

tuyệt làm sao.

Quyết định xong hai gã đi theo đường vào Thục lúc trước của Từ Tử Lăng, trước tiên tới Thượng Dung thành phía Đông Đại Ba sơn, vào khách sạn nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị sáng hôm sau lên núi vào Thục.

Thành này vốn thuộc về Chu Xán, bây giờ do Chu Xán thất bại nên tình thế không rõ ràng, do thế lực địa phương chủ trì đại cục, giữ thái độ quan sát tình thế, tạm thời trung lập.

Sau khi tới nhà tắm cọ rửa một trận thống khoái, Từ Tử Lăng về phòng đả tọa, Khấu Trọng ra ngoài thăm dò tin tức, nửa thời thần trở về nói:

-Nơi này đúng là kỳ lạ vô cùng, hết chuyện này tới chuyện khác, bất kể lời nói hoang đường đến đâu cũng đều có người tin tưởng và có chỗ dùng.

Từ Tử Lăng đang đả tọa ở một góc phòng nhìn Khấu Trọng thần tình hưng phấn không thèm cởi giày phóng thẳng lên giường, nhíu mày nói:

-Giường này đêm nay ngươi ngủ phải không?

Khấu Trọng cười ha hả:

-Lăng thiếu gia bắt đầu thích sạch sẽ từ bao giờ thế, chắc chắn là bởi vì quen biết mỹ nhân không vương bụi trần Sư Phi Huyên mà thành thói quen rồi.

Từ Tử Lăng cáu kỉnh đáp:

-Nói ít lời thừa thôi, có tin gì khiến ngươi hưng phấn thế?

Khấu Trọng ngồi bên giường, vui vẻ nói:

-Lão gia không gạt chúng ta, ông đã công bố với thiên hạ rằng sẽ toàn lực ủng hộ ta thống nhất thiên hạ, tin tức chấn động tới cả tòa thành nhỏ xíu xa tít này. Trên đường không có ai nói chuyện ngoài chủ đề này, che lấp hết oai phong của Lý tiểu tử công hãm Lạc Dương. Người được bàn luận nhiều nhất nữa là Tống Khuyết, phần lớn đều tin rằng Tống Khuyết mà điều binh rời Lĩnh Nam, thiên hạ không còn là thiên hạ của Lý gia nữa. Càng tuyệt diệu hơn nữa là danh tiếng của ta ở đây cực tốt, người người đều nói rằng nhân dân trong Thiếu Soái quốc của ta không phải nộp thuế, không bị bức bách làm lính. Ha ha! Đâu có phải là không thuế khóa, chỉ là thuế rất nhẹ mà thôi!

Từ Tử Lăng không hiểu:

-Những chuyện này không phải là tin đồn, tại sao ngươi nói là tin đồn khắp nơi đều biết?

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Cái bộ não nhỏ bé của ta gạn lọc, lựa chọn những tin đồn rồi mới cho ngươi biết, đương nhiên không ai biết đâu thật đâu giả rõ hơn ta rồi. Điều ta không dám khẳng định chính là tình trạng của Ba Thục, có thương nhân từ Ba Thục đưa tin rằng Giải Huy không quan tâm tới sự phản đối của Tứ đại tộc, một mình một ý ưng thuận cho Đường quân vào Thục, mong rằng đây chỉ là tin đồn, không thì khó tránh được chiến loạn.

Gã lại cười nói:

-Nếu chuyện này còn không đủ ly kỳ, có một tin khác nữa, chính là Tây Đột Quyết ngầm kết minh với Lý Thế Dân, đối kháng Đông Đột Quyết của Hiệt Lợi và huynh đệ Đột Lợi của chúng ta, khiến cho người ta nghe thấy đều bật cười. Lý Thế Dân sao có cơ hội tạo dựng quan hệ với Tây Đột Quyết chứ.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

-Ngươi dường như quên mất việc Vân Soái từng đến Trường An.

Khấu Trọng thoáng giật mình, gật đầu nói:

-Ta thực là hồ đồ, Vân Soái là Quốc sư của Tây Đột Quyết, với tài trí thủ đoạn của y, vào trong kho báu chẳng thể nào ra tay không. Chỉ cần qua thương nhân Ba Tư ở Trường An là có thể thần không biết quỷ chẳng hay bí mật gặp mặt Lý Thế Dân rồi.

Từ Tử Lăng không hiểu:

-Như vậy chiếu theo lý phải là tin tức cơ mật nhất, sao có thể truyền tới xứ Ba Thục xa xăm hẻo lánh này được?

Khấu Trọng lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng, trầm giọng nói:

-Không có lửa thì làm sao có khói, nghe nói Giải Huy dám một mình một ý, bỏ mặc lời phản đối của Tứ đại tộc, chính là vì có Tây Đột Quyết và Đảng Hạng hai dị tộc lớn phía Tây chống lưng, do vậy hiện giờ ở Độc Tôn bảo thường thấy người Tây Vực vào ra.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

-Điều này sẽ khiến chúng ta thêm khó khăn khi thuyết phục Giải Huy.

Khấu Trọng vỗ lên giường nói:

-Chiêu này của Lý Thế Dân hay thật, dùng ngoại tộc phía Tây Ba Thục để khống chế Giải Huy, chẳng trách Giải Huy dám đắc tội với nhạc phụ tương lai của ta, bởi vì lão có nỗi khổ không thể nói ra.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

-Ta từng nghe được tác phong hành sự của lão từ chỗ Hi Bạch, tuyệt đối không phải loại để kẻ khác uy hiếp khuất phục, bên trong hẳn còn có điều gì chưa biết, nói cho cùng chúng ta chưa thực sự hiểu Giải Huy.

Khấu Trọng gật đầu:

-Đúng lắm! Tống Khuyết trước tiên cần chiếm lĩnh hai mục tiêu, là Hán Trung và Tương Dương. Nếu lấy Hán Trung thì sẽ không chừa cho Giải Huy đường lùi, nhưng lão nhân gia không hề có hứng thú đàm phán với Giải Huy, bởi người biết rằng Giải Huy lựa chọn đứng về phía Lý Thế Dân. Chẳng hay Giải Huy dùng binh khí gì? Thanh danh của lão trên giang hồ đứng ngay sau nhạc phụ tương lai của ta, không thể là kẻ tầm thường được.

Từ Tử Lăng nói:

-Chỉ từ sự kính sợ của An Long đối với Giải Huy, ít nhất biết được lão bất kể thế nào cũng không phải kẻ vô dụng, còn chuyện lão dùng binh khí gì thì ta không biết.

Khấu Trọng cười khổ:

-Sự nỗ lực hết sức mình tránh đổ máu của chúng ta có thể sẽ đi tong mất, chỉ có thể đọ xem quyền đầu ai cứng hơn thôi.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

-Vì Tống Ngọc Hoa Giải phu nhân đại tỷ của Ngọc Trí và nhị ca, chúng ta sao có thể bỏ cuộc dễ dàng được? Hơn nữa chúng ta càng phải nghĩ cho những bách tính cô khổ.

Khấu Trọng cười lấy lòng:

- Là tiểu đệ nói linh tinh, để ta nghĩ xem! Chà! Xin lỗi, trong đầu ta trống rỗng, chắc chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi.

Từ Tử Lăng đồng ý:

- Trong đầu ta cũng trống rỗng như ngươi vậy. Ai! Đây gọi là dây cà ra dây muống, tạo cho người ta cảm giác luống cuống tay chân.

Khấu Trọng than:

-Ai bảo đối thủ của chúng ta là Lý Thế Dân, thế chủ động vĩnh viễn nằm trong tay hắn, chuyện này rất giống với tác phong nhất quán của hắn. Điều duy nhất khiến người ta khó hiểu là những chuyện không thể cho người ta biết này tại sao trở thành tin đồn khắp hang cùng ngõ hẻm? Nếu truyền đến tai Lý Uyên, Lý Uyên sẽ có phản ứng thế nào?

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

-Ta có trực giác đây không phải là vô trung sinh hữu, mà là có kẻ cố tình tiết lộ, mục tiêu nhằm để đả kích Tây Đột Quyết hoặc Lý Thế Dân. Bởi vì trí tưởng tượng của kẻ phao tin đồn phong phú đến đâu, cũng không thể liên tưởng tới chuyện Lý Thế Dân và Thống Diệp Hộ của Tây Đột Quyết có hiệp ước bí mật được.

Khấu Trọng than:

-Nếu chuyện này là thật, Lý Thế Dân thực sự khiến người ta thất vọng, chuyện này khác gì câu kết với Hiệt Lợi đâu?

Từ Tử Lăng nói:

-Đương nhiên có khác biệt lớn. Tranh bá trên thảo nguyên thì Thống Diệp Hộ của Tây Đột Quyết luôn phải ở thế hạ phong. Nếu Thống Diệp Hộ đầu hàng Hiệt Lợi, Trung Nguyên sẽ phải ứng phó đồng thời với kẻ địch xâm nhập từ cả biên giới phía Bắc lẫn phía Tây. Do đó ủng hộ Tây Đột Quyết, lấy ngoại nhân khống chế ngoại nhân là chiến lược cần thiết.

Khấu Trọng lạnh lẽo nói:

-Nói không chừng Lý Thế Dân còn có lòng riêng, thấy tình thế không ổn lập tức chạy đến Ba Thục, cùng Tây Đột Quyết liên thủ chống trung ương của Đường thất. Con bà nó là con gấu, nguyên tắc của ta là tuyệt đối không cho phép ngoại tộc bước lên đất của người Hán nửa bước.

Từ Tử Lăng cười khổ:

-Thực tế ra sao, chúng ta vào thành tìm hiểu rõ rồi nói tiếp đi! Hoặc giả là chuyện không như chúng ta tưởng tượng đâu.

Khấu Trọng nói:

-Chúng ta nên bí mật lẻn vào Thành Đô, hay nghênh nghênh ngang ngang theo cổng lớn vào thành?

Từ Tử Lăng nói:

-Tiện thế nào làm thế ấy, Thành Đô không phải là thiên hạ của Lý gia mà do Giải Huy và Tứ đại tộc hợp tác kiểm soát, xem ra Giải Huy không dám tùy tiện xuất thủ đâu.

Khấu Trọng cười nói:

-Xuất thủ thì sao chứ? Hai huynh đệ chúng ta đâu còn là đứa trẻ mới ra giang hồ, tình huống nào chưa từng gặp. Binh đến tướng ngăn, nước đến đất lấp, con bà nó là con gấu, nếu Giải Huy dám liều, chúng ta sao phải khách khí?

Từ Tử Lăng nói:

-Lại nữa rồi! Vừa có chút thành công là đã dễ dàng kiêu ngạo, phải có phong độ đại tướng, chúng ta bây giờ tới cầu hòa chứ không phải cầu chiến.

Khấu Trọng hai mắt chớp sáng như điện, trầm giọng nói:

-Ta đâu phải kiêu ngạo vì thắng lợi, chỉ là trở nên thực tế hơn thôi, không có võ lực hùng mạnh ủng hộ, ai có hứng thú nghe lời ngươi nói, phải chiến trước rồi mới hòa được. Cái ta gọi là phân trần lợi hại với Giải Huy đó là, “Lợi” khiến lão yên ổn gia tộc ổn định đất Thục, “Hại” là nhà tan cửa nát đất mất người vong. Ta phải để lão hiểu rằng cho dù không có đại quân tiến đánh, chỉ hai huynh đệ chúng ta cũng đủ để làm chuyện nghiêng trời lệch đất, không những đấu lực với lão, mà còn cả đấu trí nữa.

Từ Tử Lăng trầm mặc hồi lâu, cuối cùng đồng ý:

-Ta tuy không muốn thừa nhận, nhưng phương pháp ngươi đưa ra

có thể là cách duy nhất, cứ quyết định vậy đi!

Khấu Trọng nói:

-Nếu Giải Huy đi trước một bước, hai tay dâng Hán Trung cho Lý Uyên, khi đó nói gì cũng đều thừa hết, chúng ta phải làm sao?

Từ Tử Lăng lộ ra thần sắc nghiêm trọng, nói:

-Hi vọng tin tức lão gia ủng hộ ngươi đã sớm một bước truyền tới Ba Thục. Bởi vì lão gia và Giải Huy hàng Đường đều do Phi Huyên đằng sau luồn kim dẫn chỉ, việc hủy bỏ hiệp ước của lão gia sẽ gợi ý cho Giải Huy, khiến lão phải suy tính trước khi quyết định.

Khấu Trọng nói:

-Lý Uyên giết Lý Mật thực sự là một chuyện sai lầm lớn, Lý Nguyên Cát xử tử Đậu Kiến Đức giữa chốn đông người lại là sai càng thêm sai. Điều đó cho thấy tình thế của Lý Thế Dân hiện giờ không còn sức để bảo hộ cho những người đầu hàng hắn nữa, còn Lý Uyên càng chẳng chút niệm tình. Ba Thục có thể tránh khỏi chiến họa không, quyền định đoạt không ở chúng ta mà nằm trên tay Giải Huy.

Từ Tử Lăng nói:

-Đến Thành Đô rồi, chúng ta phải nghĩ cách liên lạc với Giải phu nhân, đây có thể là một bước tiến để hiểu rõ tình hình, Trịnh Thạch Như có thể giúp chúng ta trong chuyện này.

Khấu Trọng ngây ra:

-Ngươi nói Hà Nam cuồng sĩ Trịnh Thạch Như hả? Y có quan hệ gì với đại tỷ của Trí Trí?

Từ Tử Lăng giải thích:

-Người tình của y là người quen của chúng ta, nữ đương gia của Trường Giang liên minh Trịnh Thục Minh, nàng ta là bạn thân chốn khuê phòng của Giải phu nhân, có thể sắp xếp cho chúng ta ổn thỏa.

Khấu Trọng hai mắt sáng lên:

-May mà có ngươi nhắc nhở, Trường Giang liên minh kết hợp sáu bang hội môn phái có thế lực ở Trường Giang, ảnh hưởng không thể xem thường. Nếu Trịnh Thục Minh chịu đứng về phía chúng ta, sẽ tạo ra áp lực to lớn tới Giải Huy.

Từ Tử Lăng gật đầu:

-Ngươi có thể thử xem, Trịnh Thạch Như là kẻ sùng bái nhạc phụ tương lai của ngươi, sẽ hiểu sự lợi hại với Trường Giang liên minh, sẽ giúp ngươi du thuyết thành công. Ngoài ra ngươi càng nên tranh thủ những thế lực có thể tranh thủ là tứ tộc Khương, Dao, Miêu, Di. Bọn họ luôn ủng hộ Tống Khuyết, có họ đứng cùng một trận tuyến với ngươi, Giải Huy chỉ là một tay không vỗ thành tiếng.

Khấu Trọng nhảy khỏi giường, hét lên:

-Ta không còn chút buồn ngủ nào nữa, hay là tìm quán cơm nào ăn no rồi lập tức lên đường, tránh để lỡ mất thời cơ.

Từ Tử Lăng vươn mình đứng dậy, nói:

-Được!

Hai gã thu thập hành lý đơn giản của mình, rời khỏi khách sạn, ăn

uống no nê xong tiếp tục hành trình vào Thục.

(

Chương 691: Cưỡi hổ khó xuống

Khấu Trọng châm cho Từ Tử Lăng một tách trà, vui vẻ nói:

-Mời Lăng thiếu gia dùng trà, trời lạnh thế này, hãy uống khi còn nóng đi!

Từ Tử Lăng kinh ngạc:

-Sao đột nhiên lại khách khí thế?

Hai gã vượt qua Thục đạo, đi vào địa phận đất Thục lúc hoàng hôn. Với thể năng của hai gã cũng cảm thấy mệt mỏi, bèn nghỉ ngơi qua đêm ở một dịch trạm thô lậu, tắm rửa thay quần áo xong liền tới nhà ăn dùng bữa. Trong nhà ăn chỉ có họ là khách, tiểu nhị đem đồ ăn lên rồi không biết đi đâu mất, gió lạnh thổi vù vù qua khe cửa, nên Khấu Trọng mới nói là trời lạnh.

Khấu Trọng xoa xoa cái bụng căng tròn không chứa thêm được thứ gì nữa của mình, cười nói:

-Ta cảm ơn lời đề nghị đi đường bộ vào Thục của ngươi, khiến ta vui vẻ tạm quên đi nỗi khổ chiến tranh. Mặt khác lại nhờ ngươi luyện tập được lòng khiêm tốn, tránh vì thắng lợi nhỏ mà kiêu căng rồi biến thành loại tự cao tự đại vô tri. Chà! Không biết có thể đem đạo lý “thứ không thể có được là thứ trân quý nhất” áp dụng cho việc làm Hoàng đế không. Ta thực lòng càng ngày càng không muốn làm Hoàng đế. Nó làm sao so với lạc thú cùng Lăng thiếu gia vô câu vô thúc du sơn ngoạn thủy được, khi ngồi lên long ỷ thì chỉ có ký tên đóng dấu bận

đến tối tăm mặt mũi thôi

Từ Tử Lăng than:

-Đã biết như vậy, sao không dừng khi còn sớm. Giờ đây ngươi đã ở vào thế cưỡi hổ rồi, chẳng lẽ để Ngọc Trí làm hoàng hậu của người khác sao?

Khấu Trọng trở lại vấn đề:

-Ta quả thực sợ rằng Hán Trung đã rơi vào tay Lý Uyên rồi, sự tình sẽ khó lòng tốt đẹp được. A! Có người tới!

Tiếng vó ngựa từ xa tiến lại gần, từ quan đạo truyền đến, thời tiết giá lạnh thế này, không thấy thương lữ trên Thục đạo nữa. Hai gã đều có cảm giác tiếng vó ngựa vang động đang hướng về phía mình.

Từ Tử Lăng lắng nghe cẩn thận:

-Có bảy tới tám ngựa, phóng rất nhanh.

Tiếng ngựa hí vang, cho biết kỵ sĩ kéo cương dừng ngựa, nhảy xuống bên ngoài dịch quán.

Có người hạ giọng ra lệnh:

-Các ngươi ở ngoài này hít thở không khí trong lành đi.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

-Giọng nói quen lắm, rốt cuộc là ai?

Từ Tử Lăng nhìn tới cánh cửa đang khép chặt, cánh cửa “rầm” một

tiếng bị đẩy ra, gió lạnh ùa vào, thổi cho mấy ngọn đèn trong nhà ăn chao đảo chực tắt.

Khấu Trọng định thần nhìn ra, vỗ vỗ lên trán rồi cùng Từ Tử Lăng đứng dậy nghênh tiếp, cười nói:

-Chẳng trách nghe quen đến thế, thì ra là Lâm Lãng huynh!

Lâm Lãng khép cửa lại, thi lễ nói:

-Lâm Lãng đại diện cho lão đại Sa Minh của của Ô Giang bang cung nghênh Thiếu Soái và Từ gia.

Từ Tử Lăng nhớ lại ngày trước theo đường thủy rời Ba Thục, được Hầu Hi Bạch sắp xếp cho ngồi trên thuyền của Lâm Lãng. Trên chuyến đi gặp được gia đình Hàn Trạch Nam, còn có Lôi Cửu Chỉ, và cả Công Lương Ký kẻ bị Lại Triêu Quý lừa đảo. Gã và Khấu Trọng, Lôi Cửu Chỉ liên thủ đòi lại công đạo cho Công Lương Ký.

Trước mắt là cố nhân, chuyện xưa như vừa xảy ra hôm qua vậy, trong lòng vui sướng, Từ Tử Lăng cười nói:

-Mọi người là huynh đệ, sao khách sáo thế, ngồi xuống nói chuyện nào.

Lâm Lãng cười ha hả, vui vẻ ngồi xuống, y quay sang nhìn Khấu Trọng đang tự tay châm cho mình một tách trà, nói:

-Tiểu đệ bây giờ đại diện cho tệ bang nói chuyện, đương nhiên phải theo lễ số rồi. Được quen biết hai vị là niềm vinh hạnh đáng tự hào nhất đời Lâm Lãng này.

Khấu Trọng đặt bình trà xuống, mỉm cười:

-Chúng ta chỉ là con người bình thường, đâu có mọc ra ba đầu sáu tay, một lần là huynh đệ, cả đời là huynh đệ, nào, chúng ta cạn một chén!

Ba người lấy trà thay rượu, khoái ý tràn ngập.

Khấu Trọng hỏi:

-Sao không bảo huynh đệ của Lâm huynh vào đây tránh gió?

Lâm Lãng đáp:

-Một chút khổ sở cũng không chịu được, làm sao ra ngoài kiếm ăn? Huống chi chuyện giữa chúng ta không thể để người thứ tư biết.

Từ Tử Lăng hỏi:

-Lâm huynh nắm bắt thời gian chuẩn xác vô cùng, như thể có ước định trước với bọn ta vậy.

Lâm Lãng nói:

-Lôi đại ca báo cho bọn ta rằng hai vị sẽ tới Ba Thục. Bọn ta luôn luôn để ý chặt chẽ hai đường thủy lục vào Thục, có lẽ ta may mắn nhất, chỉ đợi hai ngày là gặp được hai vị nhân gia.

Khấu Trọng cố ra vẻ khó chịu:

-Lại thế rồi! Cái gì mà gia trước gia sau, gia ngắn gia dài? Gã là tiểu Từ, ta là tiểu Khấu, ngươi là tiểu Lâm. Ha ha! Tiểu Khấu thì có phần không ổn, cứ như là tên tiểu tặc vậy, hay là gọi tiểu Trọng hoặc A Trọng đi!

Lâm Lãng lộ ra vẻ được yêu mến mà ngại ngần, cảm động nói:

-Có thể làm bằng hữu của Từ huynh và Thiếu Soái đích thực là phúc khí của ta.

Từ Tử Lăng hỏi:

-Thành Đô xảy ra chuyện gì vậy? Sao phải gặp chúng ta trước khi tới Thành Đô?

Lâm Lãng đáp lời:

-Tình hình ở Ba Thục hiện giờ căng thẳng vô cùng. Thủy sư của Tống Khuyết trước khi ta rời Thành Đô một ngày đã không mất một giọt máu chiếm được Lô Xuyên quận với ưu thế áp đảo, trục xuất toàn bộ người của Giải Huy, sau này kẻ nào muốn theo đường thủy rời Thục đều phải được Tống gia quân gật đầu.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng da đầu tê đi, Tống Khuyết quả thực có bản lĩnh dùng binh quỷ thần khó lường. Nên biết Lô Xuyên nằm ở phía Nam của Thành Đô, là nơi Đại Giang và Miên Thủy giao nhau. Từ đó ngược dòng khởi binh, sau hai ngày có thể tới được Thành Đô, xiết chặt yết hầu của Thành Đô. Lô Xuyên mất, Giải Huy bị ép tới mức không động đậy gì được. Nhìn qua là hành động giản đơn nhưng trong đó bao hàm sự sắp xếp và kế hoạch dài lâu, tấn công khi kẻ địch không phòng bị, khiến cho nhân mã của Giải Huy ở Lô Xuyên quận không có cơ hội kháng cự.

Khấu Trọng hỏi:

-Giải Huy có phản ứng gì?

Lâm Lãng đáp:

-Đương nhiên là cực kỳ giận dữ, tuyên bố tuyệt đối không khuất phục, hiện giờ đang điều nhân thủ các nơi về phòng vệ Thành Đô. Ngoài ra sau khi đàm phán quyết liệt cùng Tứ đại tộc, lão đã ra lệnh cho người trong Tứ đại tộc rời khỏi Thành Đô, nội chiến trong Ba Thục đang chực chờ bùng nổ. Lôi đại ca và Hầu công tử sợ lão cho Đường quân vào thành, lại sợ các vị không hiểu tình huống mà liều lĩnh vào thành, do đó đã nhờ bọn ta nghĩ biện pháp thông báo cho hai vị trước.

Từ Tử Lăng thấy đau đầu, chẳng lẽ lời Khấu Trọng lại thành sự thực, chuyện Ba Thục chỉ có thể giải quyết bằng vũ lực, xem quyền đầu ai cứng sao?

Khấu Trọng trầm giọng hỏi:

-Giải Huy có định đoạt lại Lô Xuyên không?

Lâm Lãng tỏ vẻ coi thường, hừ lạnh:

-Lão có thể giữ Thành Đô đã khó lắm rồi, sao còn dám làm bừa? Chẳng qua nếu Đường quân vào Thục, tình thế không thể lạc quan, Thành Đô tuy nằm trên bình nguyên, nhưng vì thành cao tường dày nên không dễ công phá.

Y hiển nhiên đứng về phe Khấu Trọng, từ vị trí này nhìn tình huống Ba Thục.

Khấu Trọng nói:

-Trước khi vào Thục, chúng ta nghe được tin tức Lý Thế Dân và Thống Diệp Hộ của Tây Đột Quyết kết làm đồng minh, theo đó Thống

Diệp Hộ và Đảng Hạng giúp Lý Thế Dân giữ Ba Thục, có chuyện này không?

Lâm Lãng nói:

-Quả thực có lời đồn này, nhưng không ai có thể phân biệt thực hư. Chẳng qua Ba Thục được núi non trùng điệp vây quanh, Bắc có Tần Lĩnh, Ba Sơn, Đông có Vu Sơn cách trở, Tây có Tự Sơn ngàn năm tuyết phủ, Nam là Vũ Lăng, Ô Mông sơn liên tiếp nối nhau, trở thành vùng đất hiểm trở cách biệt. Chỉ có thể dùng đường bộ tức Thục đạo và đường thủy qua Tam Hợp cho giao thông vận tải, ngoại tộc phía Tây Bắc nếu muốn chiếm Ba Thục, cũng chỉ hữu tâm vô lực mà thôi.

Từ Tử Lăng hỏi:

-Vậy có phải có một lượng lớn người Tây Đột Quyết và Đảng Hạng ra vào Độc Tôn bảo không?

Lâm Lãng nói:

-Gần đây Thành Đô tăng thêm một lượng người Tây Vực, nhưng không rõ họ có quan hệ gì với Giải Huy. Bọn họ thuê khách sạn Ngũ Môn ở Ngũ Môn nhai, số lượng khoảng năm chục, có cả nam lẫn nữ.

Y dừng một lát rồi hừ lạnh:

-Giải Huy không biết tự lượng sức, chẳng ngờ lại vọng tưởng đối đầu với Tống Khuyết khiến cho người ta nghĩ mãi không hiểu. Trước đây thì còn nói thanh thế của Lý Đường như mặt trời chính ngọ, còn Tống phiệt ở Lĩnh Nam, nước xa không cứu được lửa gần nên không thể làm khác. Nhưng hiện tại Thiếu Soái quân trong trận phòng thủ Lạc Dương lấy ít địch nhiều, tuy bại mà vinh, còn không mất nửa tấc đất. Tống Khuyết đã lĩnh đại quân rời Lĩnh Nam ủng hộ

Thiếu Soái, Đỗ Phục Uy lại công khai tuyên bố đứng về phía Thiếu Soái, tình thế thiên hạ chuyển hẳn, không ai có thể hiểu tại sao Giải Huy vẫn còn nghiêng về Lý Uyên kẻ đã giết Lý Mật, xử tử Đậu Kiến Đức ấy.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

-Tin tức truyền nhanh vậy à, lão ca ngươi còn hiểu rõ tình huống hơn cả ta.

Lâm Lãng gật đầu nói:

-Đúng là có phần kỳ lạ! Trước đây nếu có tình huống chiến tranh với bên ngoài Thục, phải qua một thời gian dài mới dần rõ ràng, nhưng giờ đây chiến công hiển hách của Thiếu Soái chinh Nam phạt Bắc ngày nào cũng thấy, liên tục không ngừng, cuối cùng chứng minh rằng chẳng phải tin đồn.

Từ Tử Lăng thầm khen Thạch Chi Hiên đã nắm được chuẩn xác tâm ý của Tống Khuyết, dựa vào tin tức lan truyền để khiến nhân dân thiên hạ biến đổi một cách âm thầm. Hình tượng nhân nghĩa vô địch của Khấu Trọng đã che lấp cả Lý Thế Dân, làm lộ ra sự bất nhân bất nghĩa của Lý Uyên, đây chính là sự vận dụng tinh tế tuyệt luân cảnh giới cao nhất của binh pháp “không đánh mà khuất phục được người”. Thủ đoạn của Tống Khuyết về mặt này thực sự xuất thần nhập hóa, khiến người ta chỉ còn biết thán phục. Trước đây Lý Thế Dân tới đâu người người theo tiếng mà quy phục, sau khi Khấu Trọng quật khởi, tình thế xoay chuyển lại một lượt.

Lâm Lãng nói tiếp:

-Đặc biệt là khi Đỗ Phục Uy tuyên bố quân Giang Hoài về phe Thiếu Soái, khiến Giải Huy trận cước đại loạn, Hầu vương Phụng Chấn của

Khương tộc, Mỹ cơ Ti Na của Dao tộc, Ưng vương Giác La Phong của Miêu tộc, Lang vương Xuyên Mưu Tầm của Di tộc liên hiệp biểu thị ủng hộ Tống Khuyết, phá bỏ quan hệ với Giải Huy. Tới khi Tống Khuyết chiếm Lô Xuyên, Giải Huy bỏ mặc lời phản đối của con trai, một mình một ý trục xuất người của bốn tộc khỏi Thành Đô, còn kêu gọi người Thành Đô ủng hộ lão, đương nhiên phản ứng là lãnh đạm. Nghe nói bên dưới có rất nhiều người không đồng ý chủ trương của lão, cho rằng Ba Thục chí ít nên duy trì sự trung lập.

Khấu Trọng không hiểu:

-Lão ta có bản lĩnh gì?

Lâm Lãng tỏ ý coi khinh:

-Lão sao có bản lĩnh chống lại Tống Khuyết chứ? Hiện thời ở Thành Đô, nhân mã thuộc hệ thống Độc Tôn bảo khẳng định không quá vạn người, so với Tống gia quân chỉ là lũ ô hợp không chịu nổi một đòn. Nghe nói Giải Huy phái người tới Trường An cầu viện, nhưng nước xa không cứu được lửa gần. Lý Đường vừa được Lạc Dương, trận cước chưa ổn, phải ứng phó với Lưu Hắc Thát khởi binh báo thù cho Đậu Kiến Đức, lo cho mình còn không kịp. Việc Giải Huy lựa chọn Lý Uyên, ai cũng cho rằng tự tìm đường chết.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

-Lão ca ngươi quả là có tầm nhìn, hiểu thông suốt tình huống.

Lâm Lãng ngạc nhiên:

-Tin tức này truyền tới từ Trường An, khiến ai nấy chẳng dám nghi ngờ.

Khấu Trọng vỗ lên bàn nói:

-Nhạc phụ tương lai của ta thực là lợi hại.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, chỉ có gã hiểu lời tán thưởng bộc phát của Khấu Trọng, Lâm Lãng nghe mà cảm thấy mù mờ.

Khấu Trọng không giải thích với Lâm Lãng, chỉ nói:

-Tình hình Thành Đô hiện giờ ra sao?

Lâm Lãng nói:

-Giải Huy khống chế chặt chẽ Thành Đô, cổng thành đóng kín, kẻ nào khả nghi không cho vào thành, giới nghiêm từ trưa tới sáng hôm sau. Lôi đại ca, Hầu công tử và Điệp công tử đã được bọn ta sắp xếp tới nhà của Công Lương Ký ở Thành Đô, còn ta phải đi báo cho các vị trước. Ta có biện pháp để cả hai vào thành.

Khấu Trọng cười ha hả:

-Đa tạ ý tốt của Lâm huynh, chẳng qua hai huynh đệ ta muốn đường đường chính chính vào thành, càng chấn động càng hay.

Lâm Lãng biến sắc:

-Nhưng Giải Huy người đông thế mạnh, sợ hai người sẽ gặp nguy.

Khấu Trọng nhìn sang Từ Tử Lăng, thấy gã không phản đối, lòng tự tin tăng cao, hạ thấp giọng nói:

-Chúng ta có tình huống nào chưa trải qua chứ, chỉ cần chuẩn bị cẩn thận, ta nắm chắc phá nát lòng tin và đấu chí của Giải Huy.

Lâm Lãng nhíu mày:

- Chuẩn bị cẩn thận thế nào?

Khấu Trọng vui vẻ nói:

-Mặt này nhờ lão ca ngươi phụ trách, chỉ cần động khẩu không cần động thủ, truyền tin tức bọn ta muốn tới Thành Đô gặp mặt trực tiếp Giải Huy rộng ra khắp nơi, càng nhiều người biết càng tốt. Chúng ta nghỉ ngơi ở đây hai ngày bồi dưỡng tinh thần đầy đủ rồi bắt đầu lên đường, mong rằng khi tới Thành Đô, trong thành không ai không biết chuyện này.

Từ Tử Lăng từ tốn nói:

-Sao không là Khấu Thiếu Soái ngươi tự tay viết một bức thư nhờ người gửi cho Giải Huy, nói rằng ngươi vào ngày này giờ này tới thăm viếng, muốn trực tiếp cùng lão đàm thoại hữu hảo, chẳng phải sẽ càng có phong thái hơn sao?

Lâm Lãng tán thưởng:

-Ta chỉ cần loan truyền chuyện đưa bái thiếp này ra, càng có căn cứ hơn.

Khấu Trọng gãi đầu khó khăn nói:

-Nhưng Bạch lão phu tử chưa từng dạy cho ta bí quyết viết thư.

Từ Tử Lăng nhịn không nổi phì cười:

-Cao thủ văn tài xuất chúng là Hầu công tử thì không dùng, ngươi là

Thiếu Soái cái con bà nó là con gấu gì chứ, đây là thuật dùng người, đằng nào thì ở Ba Thục có ai biết bút tích của ngươi đâu, chẳng bằng nhờ Hi Bạch chịu khó một lần.

Khấu Trọng cười lớn:

-Ta thật là hồ đồ, quyết định thế đi. Giải Huy a! Đây là cơ hội cuối cùng cho lão đó, không nắm lấy là sau này hối chẳng kịp đâu.

Hai ngày sau lần gặp Lưu Lãng ở dịch trạm, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng khởi hành đi tới Thành Đô. Để tránh ánh mắt mọi người, họ không theo đường quan đạo, chỉ vượt núi xuyên rừng mà đi. Khi Thành Đô nằm trong tầm mắt, trời vẫn chưa sáng, cổng thành đóng chặt.

Hai gã ẩn mình trong một cánh rừng rậm năm dặm bên ngoài Thành Đô, nơi đã ước định với Lâm Lãng, chờ thời điểm cổng thành mở ra. Bọn gã ngồi xếp bằng bên bìa rừng, cảm nhận cái lạnh nhẹ nhàng và sự tĩnh lặng yên ả của bình minh, trầm mặc nhìn ngắm sắc trời từ tối chuyển sang sáng.

Khấu Trọng như không dám làm kinh động bầu không khí trang nghiêm thanh bình, khẽ nói:

-Điều ta sợ nhất bây giờ là gạo đã thành cơm, Giải Huy dẫn Đường quân vào Thục, vậy chỉ còn cách dùng vũ lực giải quyết thôi.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

-Ta thấy Giải Huy sẽ không bất trí như vậy đâu. Quân của Tống Khuyết giữ ở Lô Xuyên là để cảnh báo lão, chỉ cần Đường quân vào Thục, ông sẽ tấn công Thành Đô với khí thế như vũ bão. Không có sự ủng hộ của Tứ đại tộc, Giải Huy đích thực không chịu nổi một

đòn. Thành Đô lọt vào tay Tống Khuyết rồi, quân Đường vào Thục sẽ rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

-Nếu Đường quân tử thủ Hán Trung thì sao?

Từ Tử Lăng từ tốn nói:

-Không có Lý Thế Dân, Hán Trung đâu đủ là mối lo ngại?

Khấu Trọng trầm ngâm:

-Ba Thục có thể nói là hậu phương lớn của Quan Trung, nếu rơi vào tay ta, như thể mở cánh cổng lớn để tấn công Trường An từ phía Nam. Lý Uyên xuất thân tướng môn, hẳn biết sự quan trọng của Hán Trung không kém Tương Dương. Tuy không có Lý Thế Dân chủ trì đại cục, trận này cũng không dễ đánh.

Từ Tử Lăng nói:

-Đó là ngươi có tật giật mình nên mới nghĩ rằng Lý Uyên không thể không phòng thủ Hán Trung. Thực ra Lý Uyên căn bản không sợ ngươi tiến quân vào Trường An, còn hoan nghênh ngươi đi tìm chết. Khi ngươi tấn công Trường An thương vong nặng nề, những lộ Đường quân ở các thành trì trong Quan Trung sẽ cùng tiến công, trong tình huống bình thường, Thiếu Soái quân sẽ ở thế toàn quân bị tiêu diệt. Nếu ta là Lý Uyên, tuyệt đối sẽ không điều binh lực phòng thủ Trường An để giữ thành Hán Trung chỉ bằng một phần mười quy mô và lực lượng phòng ngự đâu.

Gã ngừng một lát rồi nói tiếp:

-Lý Uyên đã là kẻ có tài tướng soái, ắt sẽ nhìn toàn cục, trước tiên sẽ toàn lực bình định phương Bắc, quét sạch dư đảng Hà Bắc của Lưu đại ca, đợi qua mùa gió tuyết, chia binh Nam hạ, đánh Bành Lương và lão gia, đây mới là sách lược chính xác. Ai ngờ được ngươi có kỳ mưu Dương Công Bảo Khố chứ. Ài!

Khấu Trọng an ủi:

-Phi Huyên tuyệt đối không phải người như vậy, ta có lòng tin trăm phần trăm.

Tiếng lướt gió vang lên, từ xa tới gần. Lôi Cửu Chỉ, Hầu Hi Bạch, Âm Hiển Hạc và Lâm Lãng tới. Lúc này sắc trời sáng rỡ, cổng thành mở lớn, bốn người ra khỏi thành tới đón. Khấu Trọng, Từ Tử Lăng cũng lập tức đứng dậy nghênh tiếp.

Lôi Cửu Chỉ vào rừng rồi vỗ đầu nói:

-Các ngươi nếu không muốn đánh thẳng từ cổng thành đến Thục Vương phủ thì tốt nhất để chúng ta nghĩ cách lén đưa các ngươi vào.

Khấu Trọng kinh ngạc:

-Giải Huy dời từ Độc Tôn bảo tới Thục Vương phủ à?

Hầu Hi Bạch than:

-Sau khi nhận thư, Giải Huy đưa toàn bộ phụ nữ trẻ con và đa phần tử đệ binh trong gia tộc lui về Thục Vương phủ trong thành. Độc Tôn bảo hiện giờ chỉ còn lưu lại mấy chục người, có điều hành động này có thể nhìn thấy quyết tâm không tiếc mình đánh một trận của Giải Huy. Trong Thành Đô không ai hiểu nổi tại sao Giải Huy lại có quyết

tâm lớn đến thế, cứ nhất định hướng về Lý Uyên.

Lâm Lãng nói:

-Chúng ta sau khi đưa thư ở cửa phía Đông, luôn luôn lưu ý động tĩnh của Giải Huy, phát hiện ra lão lập tức gia tăng phòng thủ trong thành, còn điều nhân thủ từ gần đó về. Ta sợ lão hiểu nhầm Khấu huynh hạ chiến thư với lão.

Hầu Hi Bạch cười khổ:

-Ta đã cẩn thận dùng từ để viết thư cho Thiếu Soái, lưu lại thể diện cho lão, lão không thể không thấy ý cầu hòa của chúng ta.

Lôi Cửu Chỉ chán nản nói:

-Giải Huy cứng đầu cứng cổ, bất kể ngươi tán tụng vung trời thế nào trong thư, lão đọc vẫn cứ không hợp mắt thì sao?

Từ Tử Lăng hỏi:

-Tống gia quân ở Lự Châu có động tĩnh gì?

Lâm Lãng đáp:

-Tống gia quân ở Lô Xuyên do danh tướng mới nổi danh của Tống gia là Tống Pháp Lượng chỉ huy, đang tập kết vật tư binh lực không ngừng, lại còn phát triển rộng ra các thành trấn xung quanh, ý đồ tấn công lên phía Bắc vào Thành Đô rất rõ ràng. Chúng ta truyền tin Thiếu Soái đưa bái thiếp tới Giải Huy ra khắp nơi, Tứ đại gia tộc sau khi nghe được đã tuyên bố kết hợp thành Tứ Tộc Liên Minh, hoan nghênh Thiếu Soái vào Thục, khiến cho tình thế Thành Đô càng thêm căng thẳng.

Khấu Trọng nhíu mày:

-Tứ tộc có cứ điểm nào trong thành không?

Lâm Lãng nói:

-Thành Đô luôn là nơi các tộc sinh sống, thế lực của Tứ tộc trong thành thâm căn cố đế, đâu phải Giải Huy nói đuổi là đuổi được. Bây giờ hơn chục phường đều nằm trong tầm khống chế của Tứ tộc, Thiếu Soái có thể nói đến đúng lúc, khiến Giải Huy tạm hoãn được nguy cơ khai chiến cùng Tứ tộc.

Lôi Cửu Chỉ nói:

-Theo ý ta, các ngươi tốt nhất nên vào thành từ cửa Nam, trước tiên nói chuyện với thủ lĩnh Tứ tộc, sau đó nghĩ cách giải quyết sự tình cùng Giải Huy.

Khấu Trọng nở nụ cười tràn đầy tự tin, lắc đầu nói:

-Điều này chỉ thúc đẩy nội chiến trong thành thôi, ta vẫn quyết từ cửa Đông vào thành. Giải Huy nếu động võ, ta sẽ khiến lão phải chịu khổ.

Từ Tử Lăng nhíu mày:

-Ngươi không phải chuẩn bị đại khai sát giới chứ! Một khi máu đã đổ, tình huống xảy ra không thể thu lại đâu.

Khấu Trọng ung dung nói:

-Lăng thiếu gia an tâm! Chúng ta tới để cầu hòa chứ đâu phải cầu chiến. Nói cho cùng, Tứ đại tộc đang gằm ghè một bên, Giải Huy

nhất định không dám điều động nhân mã toàn thành ra tấn công chúng ta. Huống chi nội bộ Giải Huy bất ổn, nhiều nhất là phái một ít thủ hạ tâm phúc tới động thủ, chúng ta tiến có thể tấn công, lùi có thể bỏ chạy. Không phải ta khoe khoang, dựa vào công lực của hai huynh đệ chúng ta hiện giờ, Giải Huy vẫn chưa có tư cách giữ chúng ta lại.

Âm Hiển Hạc này giờ luôn trầm lặng nói:

-Còn có Âm Hiển Hạc ta nữa.

Khấu Trọng cười nói:

-Mong rằng không cần Âm huynh động thủ giúp sức, các vị trước tiên về thành làm kẻ bàng quan, nửa thời thần sau ta và Lăng thiếu gia sẽ đường hoàng từ cửa Đông vào thành, xem xem Giải Huy có phải là người hiểu lý lẽ không.

Chương 692: Thế sự khó lường

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cười cười nói nói đi theo đường quan đạo vào cổng thành phía Đông. Từ Tử Lăng tất nhiên không mang vũ khí, Khấu Trọng ẩn Tỉnh Trung Nguyệt và Thích Nhật cung vào trong chiếc áo khoác da dê từng chịu đầy kiếp nạn mà Sở Sở may cho gã, nhìn bên ngoài vẫn là hai tay không, chẳng chút ý đồ sát phạt.

Khấu Trọng cười nói:

-Điều động lòng người nhất trong sinh mệnh là không ai dự đoán được một khắc sau sẽ xảy ra chuyện gì, có biến hóa gì? Như tình huống hiện tại của chúng ta, sau khi vào thành Giải Huy sẽ đối phó với chúng ta ra sao, hay thậm chí cự tuyệt chúng ta vào thành, cứ thử tưởng tượng đã thấy thú vị rồi.

Từ Tử Lăng than:

-Lá gan của ngươi càng ngày càng lớn, có quá tự tin không đó? Trong tình thế hiện nay, chúng ta vào thành như vậy là bắt Giải Huy bằng mọi cách giết chết chúng ta, không thì lão còn đâu uy tín?

Khấu Trọng không đồng ý:

-Giải Huy chung quy cũng là kẻ lăn lộn giang hồ. Tục ngữ có câu hai nước đánh nhau không chém sứ giả. Chí ít Giải Huy sẽ gặp mặt chúng ta, nghe xem chúng ta có gì để nói.

Tiếp đến gã cười khổ:

-Nếu không nghĩ tới chữ tình với Ngọc Trí, ta sẽ không vào thành mạo hiểm đâu. Do đó có một chút cơ hội ta cũng phải tranh thủ, hi vọng chỉ cần động khẩu không cần động thủ.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

-Ta cũng vì lý do tương tự, ngốc ngốc nghếch nghếch cùng ngươi đưa hai cái đầu dê vào miệng cọp. Chẳng qua ta còn lo lắng một chút, nhỡ có chuyện không hay, sẽ lập tức dẫn đến nội chiến giữa Giải Huy và Tứ đại tộc.

Khấu Trọng nhún vai:

-Giải Huy chắc không phải là kẻ ngu xuẩn như thế, là nguy hiểm hay là cơ hội thì phải xem tài ứng đối của chúng ta.

Cổng thành đã ở trước mắt, họ từ ngoài nhìn vào, không thấy có gì lạ thường, điều duy nhất khiến người ta lo ngại là không có bách tính bình dân ra vào, cả đường quan đạo vắng tanh, chỉ có hai huynh đệ gã ung dung cất bước.

Đột nhiên tiếng vó ngựa vang lên, hơn mười kỵ sỹ phóng ra khỏi cổng thành, trực tiếp phi ngựa tới chỗ hai gã.

Từ Tử Lăng dừng lại nói:

-Dẫn đầu là Giải Văn Long.

Khấu Trọng lùi lại ngang bên gã, ngưng thần nhìn tới, trầm giọng bảo:

-Có thấy Giải Huy không?

Từ Tử Lăng lắc đầu, ý nói không thấy.

Hơn chục kỵ sĩ kéo cương dừng ngựa, chiến mã hí lên, hơn chục người đồng loạt xuống ngựa, chỉnh tề như một, người người tuổi trẻ sức cường, thể hình cứng cáp mạnh mẽ, đều là lớp cao thủ đời sau của Độc Tôn bảo.

Giải Văn Long tiến lên hai bước, tới khi còn cách hai gã nửa trượng thì dừng lại thi lễ:

-Giải Văn Long đại diện cho Độc Tôn bảo cung nghênh đại giá Thiếu Soái và Từ công tử.

Hai gã nghe mà người nọ nhìn người kia ngạc nhiên. Tiếp đãi kiểu này đã vượt khỏi dự liệu của họ, đương nhiên cũng có thể Giải Huy tiên lễ hậu binh, đợi họ bị hãm vào tuyệt cảnh rồi mới lộ ra bộ mặt thật.

Khấu Trọng cười ha hả, hoàn lễ:

-Giải huynh chớ nên đa lễ, làm tiểu đệ ngượng ngùng! Chúng ta không mời mà đến, đường đột vô lễ, mong Giải huynh không trách cứ.

Giải Văn Long vội nói:

-Đâu có! Đâu có!

Nói rồi sai người đem tới hai thớt ngựa, nói:

-Gia phụ đợi trong thành chờ đón đại giá hai vị, xin hãy để Văn Long dẫn đường.

Hai bên lên ngựa, Khấu Trọng ở giữa, Từ Tử Lăng và Giải Văn Long hai bên, được hơn chục kỵ mã hộ tống, đi nước kiệu theo cửa ngõ phía Đông vào thành.

Khấu Trọng ngồi trên ngựa quay sang hỏi Giải Văn Long:

-Tẩu tẩu vẫn khỏe chứ?

Giải Văn Long chắc là không ngờ Khấu Trọng dùng thái độ và giọng điệu thân mật đầy thiện chí nói chuyện cùng hắn, thoáng ngạc nhiên, tiếp đó sắc mặt tối đi, buồn bã nói:

-Những ngày gần đây mỗi một chuyện xảy ra đều là chuyện nàng không muốn thấy. Thiếu Soái nói thử nàng sẽ thế nào?

Khấu Trọng than:

-Đây chính là nguyên nhân ta và Tử Lăng tới Thành Đô, hi vọng biến giao tranh thành hòa bình. Nói thẳng, cho đến lúc này tiểu đệ vẫn chưa hiểu mọi người sao lại đẩy mọi chuyện tới mức này?

Giải Văn Long nhìn về phía trước, mặt trơ như gỗ nói:

-Có một số chuyện Văn Long không tiện nói ra, gia phụ sẽ tự mình giải thích cho Thiếu Soái hiểu.

Khấu Trọng nghe thấy lòng chợt trầm xuống, chiếu theo thần thái giọng điệu của Giải Văn Long, cơ hội kết thúc hòa bình với Giải Huy vô cùng nhỏ bé. Còn may là Giải Huy bằng lòng nói chuyện cùng họ, biểu hiện khí độ một đại hào kiệt của võ lâm Ba Thục, tề danh cùng Tống Khuyết.

Từ Tử Lăng khi nghe lời này của Giải Văn Long, trong lòng trào lên cảm giác kỳ dị, như thể đợi chờ họ trong thành không chỉ đơn giản là Giải Huy và Giải quân của lão, còn có người nào đó mà gã không thể nghĩ ra được.

Ba thớt ngựa đầu tiên tiến vào cổng, quân thủ thành chia làm hai đội, sắp hàng dọc theo lối vào thành, mỗi bên có khoảng năm chục người, đồng thời giơ cao binh khí tỏ lòng kính trọng, tiếng hô dõng dạc, vang khắp không gian nơi đó. Thế nhưng nếu so với thiên binh vạn mã của Kim Lang quân bên ngoài thành Long Tuyền, khí thế này thực không đáng kể.

Nhìn qua là biết Giải gia quân là một đạo quân tinh nhuệ không thể phủ nhận, nào phải loại ô hợp. Sau khi nhà Tùy sụp đổ đội quân như vậy mới có thể giúp Giải Huy ổn định cục diện, bảo vệ Ba Thục bình yên, không ai dám xâm phạm. Nhưng tình hình này cuối cùng bị Tống Khuyết vốn có quan hệ mật thiết với Giải Huy phá vỡ.

Trên đường vào thành không thấy một khách bộ hành nào, cửa hiệu đều đóng cửa, tràn ngập bầu không khí căng thẳng trước chiến tranh.

Ánh mắt Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tập trung vào một người trung niên đứng một mình, tay chắp sau lưng trên đường cái. Thời tiết mùa đông giá rét mà chỉ mặc một bộ y phục mỏng manh, bên ngoài khoác áo khoác, so với đám chiến sĩ võ trang hai bên, y quả có phong độ siêu nhiên.

Người này trán cao mũi thẳng, da dẻ đen nhánh, thần thái cao ngạo lạnh lùng, tùy tiện đứng nơi đó mà có một khí thế uy chấn bát phương. Tuy còn kém sút phong thái nhìn xuống thiên hạ, chỉ có mình ta tung hoành của Tống Khuyết nhưng đủ để khiến người nào gặp cũng kính nể, lưu lại ấn tượng sâu đậm. Trên người không mang

bính khí gì, chẳng qua không ai dám hoài nghi việc y có năng lực sát thương ghê gớm.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu không ổn. Giải Huy chính là mẫu người không chịu uy hiếp, tạo nên thế trận như thế này biểu thị đấu chí và lòng tin không sợ bị lay động.

Giải Huy từ xa nói nhẹ nhàng như không:

-Bản nhân Giải Huy! Hoan nghênh Thiếu Soái và Tử Lăng quang lâm Thành Đô.

Tiếng nói truyền đến tự nhiên, không hề cao giọng, mỗi câu mỗi chữ đều rung lên rõ ràng nơi màng nhĩ hai gã, chỉ mới công lực này thôi đủ để hai gã sinh ra cẩn trọng, không dám bất cẩn khinh địch rồi, đến cả lòng tin dễ dàng chạy thoát cũng lay động.

Con người có danh, cây cao có bóng, Giải Huy có thể tề danh cùng Tống Khuyết, đương nhiên không phải là kẻ tầm thường.

Khấu Trọng trên ngựa ôm quyền đáp lại:

-Bảo chủ thân mang bao trọng trách mà còn tới gặp hai tên tiểu tử hậu bối chưa thành khí này, thực là vinh hạnh cho chúng ta.

Giải Huy cười ha hả:

-Giang sơn thay đổi thường có nhân tài mới. Thiếu Soái khiêm tốn rồi! Hiện giờ thiên hạ có ai không biết đến đại danh hai vị chứ.

Khấu Trọng biểu thị sự kính trọng, xuống ngựa cách Giải Huy năm trượng, những người khác cũng làm theo.

Đường lớn vắng tanh vốn đã có áp lực của sự tĩnh lặng, khiến cho người ta cảm thấy khó thở. Lời đối thoại của hai bên vang khắp con đường, không khí ngưng lại nặng nề, căng tràn khí thế đại chiến chỉ chờ dịp bùng nổ.

Giải Huy không hề có ý một lời không hợp lập tức động can qua, hai mắt bắn ra thần sắc phức tạp, nhìn chăm chú Khấu Từ hai gã, trong đó Từ Tử Lăng hấp dẫn phần lớn sự chú ý của y. Người khác đều đứng cạnh ngựa mình, Giải Văn Long đưa hai gã tới chỗ Giải Huy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã quen với tình huống này, tuy đặt chân vào vùng đất dữ nguy cơ tứ bề nhưng vẫn có thái độ ung dung tự tại.

Hai mắt Giải Huy tỏ ra thần sắc tán thưởng, giảm đi thần sắc khô khan cứng nhắc, mỉm cười nói:

-Hai vị ngàn dặm tới đây, Giải mỗ đã chuẩn bị chút trà nước thanh đạm mời hai vị tẩy trần.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe mà người nọ nhìn người kia ngạc nhiên, bởi việc Giải Huy đã chịu ngồi xuống cùng họ nói chuyện đã nằm ngoài dự liệu, hơn nữa lão lại nói là trà nước thanh đạm chứ không phải mỹ tửu nhắm ngon mới khó hiểu.

Khấu Trọng thầm cảm thấy bất an, nhưng không nắm chắc điều không ổn nằm ở đâu, vội nói:

-Được Bảo chủ khoản đãi nồng hậu, mọi người cùng nhau ngồi xuống uống trà nói chuyện trên trời dưới đất, nhân sinh còn có gì sánh được đây?

Trái tim của Từ Tử Lăng không chịu khống chế đập nhanh mấy nhịp, ngấm ngầm dự cảm rằng còn có chuyện nằm ngoài tưởng tượng

đang đợi họ.

Giải Huy nở một nụ cười cay đắng, khẽ gật đầu, ra lệnh:

-Mở cửa đón khách!

- Két!

Bên trái chỗ bốn người đứng vốn là một quán ăn đã đóng cửa, giờ cửa mở ra, hai binh sĩ Giải gia thần thái cung kính đẩy cửa từ trong ra ngoài, động tác chậm rãi ổn định, không gian chính bên trong quán ăn dần lộ ra.

Sảnh chính của quán ăn vốn bày đầy bàn ghế dường như chỉ có một chiếc bàn, tạo cho người ta cảm giác khác thường. Nhưng hấp dẫn sự chú ý của hai gã lại là một tiên tử không vương chút bụi trần ngồi một bên bàn hướng ra đường lớn, ánh mắt sáng trong thanh tĩnh của nàng đang nhìn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chăm chú.

Từ Tử Lăng cái gì mà Tỉnh Trung Nguyệt, Kiếm Tâm Thông Minh đều bó tay hết, mình hổ run lên.

Khấu Trọng không khá hơn gã là bao, giật mình thất sắc bật thốt:

-Phi Huyên!

Không ngờ là Sư tiên tử trở lại phàm trần.

Nàng xuất hiện thật đột ngột, ngoài ý liệu của mọi người! Tựa như thanh Sắc Không kiếm khiến người ta khó lòng chống đỡ kia

Bất kể họ tính toán cẩn thận ra sao, không bỏ sót bất kỳ khả năng nào, cũng chẳng thể ngờ lại gặp được Sư Phi Huyên ở trong thành.

Từ Tử Lăng toàn thân nóng ran, đầu óc kêu oong oong, trong lòng trào dâng những cơn sóng khổng lồ không chịu chút khống chế nào.

Không lâu trước đây, gã khát vọng gặp lại nàng đến chừng nào, những muốn bộc bạch hết nỗi mâu thuẫn và khổ đau trong lòng cho nàng hay, chỉ có nàng mới hiểu nỗi mâu thuẫn và khổ đau của gã, cầu nàng dùng tiên pháp cứu gã.

Không lâu trước đây, gã từng mất đi khả năng tự kiềm chế khổ sở nhớ nhung nàng, tới mức muốn vứt bỏ tất cả, tới Tĩnh Trai nằm sâu trong mây không biết chốn, chỉ để được nhìn nàng một lần.

Không có nàng ngày dài như năm, nhưng hiện thực tàn khốc lại khiến gã phải trầm mặc nhẫn nhịn chịu đựng, nguyên nhân là sợ làm kinh động phiền nhiễu sự thanh tu thần thánh bất khả xâm phạm của nàng.

Trong trận chiến Lạc Dương khi mà cầm chắc cái chết, gã cuối cùng không nhịn được tới gặp Liễu Không, qua Liễu Không gửi tới nàng tâm tư trong lòng, hi vọng nàng có thể thứ tha cho nỗi khổ khi mình làm trái ý nàng.

Sau khi bị Dương Hư Ngạn đánh trọng thương, Từ Tử Lăng gặp lại Thạch Thanh Tuyền, dần dần dịch chuyển tâm tư của hắn sang nàng, cuối cùng thành công khiến nỗi khổ nhớ nhung với Sư Phi Huyên chuyển từ đậm sang nhạt, chôn chặt đáy lòng. Nhưng nàng lại xuất hiện vào đúng lúc trí mạng này, còn liên quan tới đại kế thủ thắng sau cùng của Khấu Trọng.

Tạo hóa trêu người, cũng chỉ đến thế.

Sư Phi Huyên vẫn ăn mặc nam trang, đầu buộc khăn mềm, mình

mặc áo vải, ngoài là áo khoác hai màu trắng và vàng, chân đi giày da mềm, lưng đeo Sắc Không kiếm, thần sắc bình hòa, khiến người ta không thể nào đoán được bí ẩn trong lòng nàng. Thấy hai gã ngây ra nhìn mình, nàng thong thả tự nhiên đứng dậy,khóe môi nở nụ cười như có như không, nhẹ nhàng nói:

-Mời Thiếu Soái, Tử Lăng!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng như con rối bằng gỗ bị những sợi dây vô hình điều khiển, quên hết cả cha con Giải Huy, không hẹn mà cùng ngơ ngác bước vào quán ăn.

Chẳng qua chỉ là một quán ăn thông thường, vậy mà lập tức từ phàm trần biến thành tiên giới, tất cả bởi vì có tiên tử hiện ra.

Cha con Giải Huy đi đằng sau hai gã, mời họ ngồi xuống.

Hai gã như kẻ ngớ ngẩn ngồi xuống đối diện với Sư Phi Huyên theo lời Giải Huy, cha con Giải Huy ngồi hai bên.

Sư Phi Huyên tự tay châm trà cho mọi người, rồi ngồi xuống.

Trong quán ăn ngoại trừ năm người quan hệ phức tạp ngồi quây quần quanh bàn ăn cơm rau thanh đạm không còn ai khác, binh sĩ mở cửa sau khi khép cửa lại đã lui ra ngoài quán.

Giải Huy giơ tách trà lên nói:

-Hai vị bất kể đến Thành Đô để làm gì, một ngày chưa trở mặt động thủ, vẫn là khách của Giải Huy ta. Giải Huy mượn tách trà nóng thay cho rượu, kính hai vị.

Từ Tử Lăng tránh né ánh mắt sáng trong có thể thấu suốt mọi sự vật

nhân gian của Sư Phi Huyên, nhìn vào những lá chè, thầm thở dài rồi nâng tách lên hưởng ứng.

Khấu Trọng lại mắt không hề chớp nghênh tiếp mục quang của Sư Phi Huyên, gã chậm rãi nâng tách lên, ánh mắt chuyển sang Giải Huy, hồi phục lại vẻ bình tĩnh, trầm giọng nói:

-Khấu Trọng ta hi vọng lần sau gặp Bảo chủ vẫn còn có thể ngồi uống trà như hiện tại.

Bốn nam nhân đều uống cạn tách trà nóng, Sư Phi Huyên hớp nhẹ một ngụm rồi nhẹ nhàng đặt tách xuống, thần thái ung dung tự tại, tựa như chuyện xảy ra trước mặt chẳng hề liên quan tới nàng chút nào.

Giải Văn Long nói:

-Những thức ăn này đều là tiện nội tự tay làm nên, xin đừng khách khí.

Khấu Trọng cười khổ:

-Ta quả thực khó lòng nuốt nổi, nhưng đã là thịnh ý của Giải phu nhân, nào dám phụ lòng. Nào Tử Lăng! Chúng ta cùng nếm thử tài nghệ của thiếu phu nhân.

Hai gã ăn qua loa vài miếng mà không biết ngon, Giải Huy than:

-Gạt đi lập trường đối địch của chúng ta, hai vị là người Giải mỗ coi trọng nhất thời nay. Đơn cử việc các vị đã giành vinh quang cho người Hán chúng ta ở Tái Ngoại, ai ai cũng phải tán thưởng.

Sư Phi Huyên không hề có ý định nói gì, nhưng lại hứng thú nhìn Từ

Tử Lăng thần tình cổ quái đang miễn cưỡng ăn đồ, ánh mắt đầy ôn nhu.

Khấu Trọng chán nản nói:

-Nói thẳng, ta vốn có ngàn lời muốn nói, muốn phân trần lợi hại cùng Giải bảo chủ, tránh cho chúng ta phải dấy động can qua, lưỡng bại câu thương, tránh làm tổn hại bách tính vô tội Ba Thục. Nhưng tiên giá Phi Huyên đến đột ngột khiến cho ta giờ đây tâm thần bất định, không biết phải nói sao thì tốt, hay là mời Phi Huyên và Bảo chủ chỉ giáo.

Sư Phi Huyên môi mềm mỉm cười, chẳng tỏ ý gì, ánh mắt hướng sang Giải Huy.

Giải Huy không nhìn ai, đang chìm vào trong niềm suy tư, hai mắt tỏa ra thần sắc thê lương, nhìn ra ngoài cửa, nhịn không nổi cất lời cảm khái:

-Giải Huy ta tung hoành thiên hạ mấy chục năm, chưa từng sợ ai bao giờ, càng không thiếu nợ ai, chỉ có hai người là ngoại lệ.

Giải Văn Long cúi đầu không nói gì, đang chia sẻ nối khổ trong lòng Giải Huy.

Khấu Trọng kinh ngạc nói:

-Dám hỏi hai vị có thể khiến Bảo chủ không thể không mắc nợ là ai?

Ánh mắt của Giải Huy chuyển sang Khấu Trọng, biến thành sắc bén như dao, trầm giọng thốt:

-Có một chuyện ta cần làm rõ trước, tránh để Thiếu Soái hiểu lầm,

bất kể hai vị có tin hay không, quyền lực phú quý với ta mà nói chỉ như mây trôi qua mắt, chẳng đáng là gì. Nếu thiên hạ không đại loạn, ta đã sớm quy ẩn sơn lâm, giao lại gia tộc cho Văn Long quản lý, không quan tâm tới thế sự nữa. Do Dương Quảng thân vong, ta có hiệp ước với Ba Minh đế, giữ vững thế trung lập của Ba Thục, tránh cho bách tính chịu cảnh lửa chiến tranh thiêu đốt, chờ đợi minh chủ thống nhất thiên hạ xuất hiện.

Nghe câu này của Giải Huy, Từ Tử Lăng không nhịn được quay sang nhìn Sư Phi Huyên, vị tiên tử này sinh ra cảm ứng nghênh tiếp ánh mắt của gã, khẽ gật đầu biểu thị lời Giải Huy nói là thành thực.

Khấu Trọng nghe thấy lại nhíu mày, không hiểu:

-Đã là như vậy, sao Bảo chủ không tiếp tục giữ thế trung lập nữa?

Giải Huy không trả lời gã, lộ ra thần sắc hồi ức, trở lại chủ đề lúc trước, lại lẩm nhẩm tự nói với mình:

-Một ngày hè nóng bức bốn mươi năm trước đây, khi đó ta còn là một gã trẻ tuổi chẳng biết trời cao đất dày. Tống Khuyết áp tải một chuyến muối cho gia tộc tới Thục, ta đại diện cho tộc nhân nhận muối. Ta chưa từng gặp nhân vật anh hùng cả đời khó gặp như Tống đại ca bao giờ, khiến ta vừa gặp đã quý mến. Hai ta kết thành bằng hữu, liên thủ quét sạch lũ mã tặc hung hãn hoành hành trong Thục, mấy lần vào sinh ra tử kề vai tác chiến, Tống đại ca từng bao nhiêu lần trong tình huống nguy hiểm cực độ không quản sống chết bảo vệ ta. Còn Giải Huy ta sở dĩ có thể có ngày hôm nay, toàn là nhờ có Tống đại ca giúp đỡ. Bất kể bên ngoài loạn lạc đến đâu, không kẻ nào dám phạm vào lãnh địa của ta nửa bước, người trong thiên hạ ai ai cũng biết phạm vào Giải Huy ta là ắt khiến Tống Khuyết động nộ. Thiên hạ có ai dám đắc tội với Tống Khuyết?

Phán đoán và sự thật có thể xa nhau vậy sao, Khấu Trọng cho đến lúc này nghe Giải Huy nói rõ quan hệ với Tống Khuyết, bắt đầu biết rằng mình đã hiểu lầm Giải Huy. Vị lãnh tụ thế tộc quyền thế nhất Ba Thục này không phải bởi lưu luyến quyền vị mà phản Tống Khuyết đón Lý gia, mà phải có nguyên nhân khác, điều quan trọng chính là ai là mà người ngoài Tống Khuyết ra Giải Huy không thể không mắc nợ?

Có thể là ai được?

Từ Tử Lăng sau khi Sư Phi Huyên gót tiên tái hiện, chỉ có thể dùng bốn chữ lòng dạ rối bời để hình dung. Thạch Chi Hiên không may đã nói đúng, khi Lý Thế Dân rơi vào thế nguy ngập sinh tử tồn vong, Phạm Thanh Huệ sẽ không ngồi nhìn.

Ngoài người của Tống Khuyết và Khấu Trọng, chỉ có Sư Phi Huyên là hiểu Ba Thục không thể để mất, nếu Hán Trung mất đi, Khấu Trọng có thể trực tiếp tấn công Trường An, mà Dương Công Bảo Khố là ưu thế lớn nhất dẫn đến Lý Uyên mất Trường An.

Sư Phi Huyên xuất hiện lúc này, hẳn đã trải qua sự suy tính sâu sắc.

Tiếng Khấu Trọng vang lên:

-Ta hiểu rồi! Dám hỏi Bảo chủ, vị còn lại mà Bảo chủ không thể không thiếu nợ là ai?

Giải Huy chìm đắm trong hồi ức xa xôi, buồn rầu nói:

-Có rất nhiều chuyện ta không dám nghĩ tới, hiện giờ càng không muốn đề cập lại. Từ trước tới nay Tống đại ca là người Giải Huy kính phục nhất, bây giờ vẫn không hề thay đổi. Nếu có thể lựa chọn, ta tuyệt đối không đi ngược lại ý của huynh ấy, huống chi Ngọc Hoa là

con dâu mà ta quý mến nhất.

Giải Văn Long rùng mình thốt:

-Cha!

Giải Huy giơ tay ngăn hắn nói, bình tĩnh nói tiếp:

-Vị còn lại chính là sư tôn của Phi Huyên Phạm trai chủ. Người vì chuyện của Tú Tâm và Thạch Chi Hiên mà dấn bước giang hồ, còn ta và Tống đại ca vì Tú Tâm mà muốn tìm Thạch Chi Hiên tính sổ, mọi người gặp gỡ trên một con đường, như vô ý mà lại hữu duyên. Nàng và đại ca đàm luận cả một đêm, ta tuy chỉ là người lắng nghe bàng quan, nhưng mỗi một lời họ nói đều cảm nhận được từ đó tấm lòng từ bi thương người của nàng, nhân cách vĩ đại nghĩ cho vạn dân, ta không thể nào quên được.

Sau đó nhìn sang Sư Phi Huyên, hai mắt đầy thần sắc ôn nhu, hiền hòa:

-Do đó khi Phi Huyên tới nói tốt cho Lý Thế Dân với ta, giải thích tiền nhân hậu quả mà Phi Huyên chọn Lý Thế Dân, ta mới lần đầu tiên quyết định một sự việc quan trọng mà không có sự đồng ý của đại ca, hoàn toàn chấp nhận điều kiện Phi Huyên đưa ra, không phải vì vinh nhục của Giải gia mà vì phúc của vạn dân thiên hạ. Cho tới hôm nay ta không hề hối hận, chỉ đau lòng là không được đại ca hiểu thấu. Ta không muốn trở thành địch nhân của đại ca thế mà hôm nay lại như vậy, nhưng trong lòng ta không hề trách đại ca, huynh ấy có lập trường và cách nhìn của riêng mình, không ai có thể lay động lòng tin của huynh ấy. Ta đương nhiên không thể, Thanh Huệ cũng không thể làm được, tình huống ta không muốn gặp phải nhất lại đã biến thành sự thật đáng sợ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cuối cùng đã hiểu, Giải Huy tuy không nói rõ quan hệ với Phạm Thanh Huệ, hiển nhiên là lão và Tống Khuyết đã sinh ra ý ái mộ với Phạm Thanh Huệ, nhưng do thân phận xuất thế của Phạm Thanh Huệ mà không thể có kết quả, giống như quan hệ của Từ Tử Lăng và Sư Phi Huyên. Thử nghĩ nếu đổi lại Từ Tử Lăng là Giải Huy, đệ tử của Sư Phi Huyên sau nhiều năm tới cầu Từ Tử Lăng, gã có thể cự tuyệt sao?

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều thay đổi hẳn cách nhìn về Giải Huy, cảm thấy y xứng đáng là tiền bối tông sư tôn kính.

Ánh mắt của Khấu Trọng từ Giải Huy chuyển sang Sư Phi Huyên. Gã than:

-Phi Huyên chắc biết rằng sự tình đã tới mức không thể thu lại được rồi, ta tuy hiểu nỗi khổ của Giải bảo chủ, nhưng ta và Lý Thế Dân đã kết thành mối thâm cừu không thể gỡ bỏ, không còn là chuyện của riêng mình Khấu Trọng ta nữa, mà là nguyện vọng của liên quân Tống gia và Thiếu Soái quân, tất cả chỉ có thể giải quyết bằng vũ lực, không còn cách khác.

Sư Phi Huyên mỉm cười nói:

-Đã là như thế, chúng ta giải quyết bằng vũ lực đi!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên, không biết phải làm sao.

Chương 693: Không tốn một giọt máu

Sư Phi Huyên miệng nói động thủ, song thần sắc lại bình tĩnh như nước trong giếng không một gợn sóng. Đôi mắt trong sáng thấp thoáng ánh hào quang thâm sâu khó lường, rõ ràng đã có tinh tiến về tu vi so với hồi còn ở Tái Ngoại. Nhưng chỉ có Từ Tử Lăng hiểu rằng nàng đã đạt tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh, giống như Thạch Chi Hiên, khiến linh giác của hắn không tài nào nắm bắt được.

Khấu Trọng á khẩu không biết nói sao nghênh tiếp ánh mắt của nàng, hồi lâu mới thất thanh nói:

-Phi Huyên nói đùa phải không! Nàng đâu phải là người giải quyết sự việc bằng vũ lực?

Sư Phi Huyên mỉm cười dịu dàng nói:

-Lời do huynh nói, khi tất cả những phương pháp khác như giải thích, khuyên răn, khẩn cầu, uy hiếp đều vô hiệu, vậy trừ vũ lực ra còn có cách giải quyết nào nữa? Phi Huyên tuyệt đối không thể để Ba Thục rơi vào tay Thiếu Soái.

Từ Tử Lăng nói:

-Phi Huyên…

Sư Phi Huyên sắc mặt bình tĩnh ngắt lời gã, ánh mắt không nhường nhịn chút nào nhìn Khấu Trọng chăm chú:

-Bất kể Tử Lăng trước đây có ngàn vạn lý do trợ giúp huynh đệ Khấu Trọng của chàng, tất cả đều đã là quá khứ, thiên hạ ngày nay thành thế chia hai, Tử Lăng xin chớ can dự vào tranh chấp giữa Phi Huyên với Thiếu Soái.

Từ Tử Lăng trong lòng buồn bã, một bên là người ngọc mình yêu sâu đậm, một bên là huynh đệ thân thiết từ thuở nhỏ, gã có thể làm gì được đây? Đột nhiên, gã lâm vào cảnh khó xử không biết theo bên nào.

Hai mắt Khấu Trọng thần quang rực sáng, trở lại là Thiếu Soái tràn đầy tự tin không ngại bất kỳ người nào trong thiên hạ. Gã mỉm cười:

-Mời Sư tiên tử cho biết phải làm sao.

Cha con Giải Huy nhìn Sư Phi Huyên, lộ ra thần sắc chờ đợi hiếu kỳ, hiển nhiên họ không hề biết “giải quyết bằng vũ lực” của Sư Phi Huyên là chuyện gì.

Sư Phi Huyên ung dung nói:

-Số phận của Ba Thục chính là do Sắc Không kiếm của Phi Huyên và Tỉnh Trung Nguyệt của Thiếu Soái quyết định!

Từ Tử Lăng, Giải Huy và Giải Văn Long đều biến sắc.

Khấu Trọng thất thanh:

-Nàng nói gì? Phi Huyên chớ nên dọa ta.

Sư Phi Huyên biểu lộ không còn cách nào khác, than:

-Đến thời khắc này, Phi Huyên nào còn tâm tình đùa bỡn với huynh.

Bất kể huynh có đồng ý không, đây là phương pháp giải quyết vấn đề duy nhất Phi Huyên nghĩ được.

Khấu Trọng nhìn sang Từ Tử Lăng nhờ viện trợ, gã này chỉ cười khổ đáp lại, đành chuyển ánh mắt sang Sư Phi Huyên, dở khóc dở cười nói:

-Phi Huyên đã từng nghĩ rằng như vậy quá bất công chưa! Ta không thể không nể mặt Lăng thiếu gia, lại không thể ra tay độc ác đối phó nàng, thậm chỉ còn chẳng dám làm tổn thương một sợi tóc của nàng. Trong tình huống này, ta mất Ba Thục chẳng còn phải nghi ngờ gì nữa.

Sư Phi Huyên từ tốn nói:

-Phi Huyên không muốn phân thắng bại với huynh, mà là phân định sinh tử, nếu huynh không có lòng dạ xuống tay giết Phi Huyên, căn bản chẳng có tư cách làm Hoàng đế! Từ cổ chí kim, kẻ làm đại sự có ai không ngoan tâm thủ lạt, bất kể chướng ngại vật nào cản trở ngôi Hoàng đế đều phải bị tiêu diệt.

Khấu Trọng cười khổ:

-Có phải nàng chọn Lý Thế Dân làm chân chủ là vì hắn có tính cách này?

Câu nói này đã phát tiết hết nỗi phẫn hận trong lòng Khấu Trọng. Khiến cho kẻ chỉ bàng quan như Từ Tử Lăng cũng thấy đồng cảm, muốn nghe xem Sư Phi Huyên làm sao có câu trả lời thỏa đáng.

Sư Phi Huyên bình tĩnh đáp lời:

-Huynh đã lấy việc giành ngôi Hoàng đế làm lý tưởng và mục tiêu cao

nhất thì sẽ phải chịu bất kỳ hi sinh cá nhân nào, điều khác biệt duy nhất chỉ là huynh làm Hoàng đế để thỏa mãn dã tâm hay suy tính cho vạn dân thiên hạ thôi. Phi Huyên có thể nhẫn tâm giết huynh chính bởi vì ta nghĩ cho bách tính, nên có thể hi sinh bất cứ thứ gì của bản thân, bao gồm cả việc vĩnh viễn không thể bước vào thiên đạo, tạo nên điều hối tiếc trọn đời.

Giải Huy vỗ bàn than:

-Nói hay lắm! Chỉ có Thanh Huệ mới có thể dạy dỗ nên nhân vật như Phi Huyên.

Khấu Trọng trầm giọng nói:

-Phi Huyên chắc biết trong trận chiến Lạc Dương nếu ta bị vị thiên tử nàng chọn làm thịt rồi, trong tương lai sẽ đến lượt tên Lý tiểu tử đó của nàng bị người ta giết mổ.

Sư Phi Huyên lộ ra vẻ mặt đầy cay đắng, mắt đẹp lướt qua Từ Tử Lăng, rồi lại chăm chú nhìn Khấu Trọng:

-Đó là một vấn đề khác, Phi Huyên chỉ căn cứ vào sự phát triển tình thế hiện tại mà hành sự, Lý Thế Dân không thể mất Ba Thục thì thiên hạ mới có thể giữ thế chia đôi. Chà! Thiếu Soái bắt đầu mềm yếu giống như bà bà má má rồi. Đường lớn không người bên ngoài là nơi thích hợp nhất để làm chiến trường quyết đấu, để chuyện sinh tử của chúng ta quyết định số phận của Ba Thục và thiên hạ sau này nhé!

Từ Tử Lăng cuối cùng nhịn không nổi nói:

-Phi Huyên!

Sư Phi Huyên chầm chậm xoay khuôn mặt xinh đẹp thanh lệ thoát tục, mắt huyền ánh lên tia khẩn cầu, khe khẽ nói:

-Từ Tử Lăng chàng có thể đặt mình ngoài chuyện này không? Phi Huyên có sứ mệnh sư môn trên mình, từ nhỏ đã nghiên cứu sử học, hiểu được lẽ nhân quả trong thời trị thời loạn. Chính trị trước nay đều bất chấp động cơ và thủ đoạn, chỉ quan tâm tới kết quả. Chúng ta toàn lực ủng hộ Lý Thế Dân bởi vì chúng ta nhận thấy y sẽ là lựa chọn tốt nhất có thể mưu cầu hạnh phúc cho thiên hạ. Huynh đệ của chàng có thể là thống soái vô địch thiên hạ, nhưng thiếu đi tài năng trị quốc và khát vọng của Lý Thế Dân. Giả sử Phi Huyên buông tay không để tâm tới, thời cơ để thiên hạ thống nhất hòa bình sẽ mất đi. Lý Đường từ mạnh chuyển thành yếu, liên quân Tái Ngoại sẽ thừa dịp xâm nhập. Hiện giờ Hiệt Lợi chờ đợi đã lâu, chuẩn bị sẵn sàng, kể cả nếu không thể san bằng Trung Thổ, tổn hại gây ra cũng sẽ là nghiêm trọng vô cùng, khổ nạn của bách tính biết đến ngày nào mới kết thúc? Trung Thổ có lẽ vĩnh viễn không thể hồi phục nguyên khí.

Khấu Trọng giận dữ:

-Vấn đề ở chỗ Hoàng đế hiện tại của Đại Đường là Lý Uyên, kẻ thừa kế là Lý Kiến Thành, được lợi cuối cùng chính là Ma môn, kẻ chẳng đội chung trời với các người.

Sư Phi Huyên hồi phục lại thần sắc bình tĩnh như mặt hồ không gợn sóng, từng từ một chậm rãi thốt lên:

-Chính bởi thế Phi Huyên mới nói chính trị không quan tâm tới động cơ, chỉ nói kết quả. Phi Huyên tuyệt đối không nghi ngờ Thiếu Soái gian khổ nỗ lực, không vì tham vọng và dã tâm cá nhân, không thì Từ Tử Lăng đã chẳng kề vai tác chiến. Thử nghĩ các người có thể tấn công Trường An thành công, nhưng tạo thành cục diện nguyên khí thương tổn trầm trọng. Lý Thế Dân vẫn có thể ở Lạc Dương chống

cự ngoan cường, phát động phản công toàn diện với quân lực còn dư ở Quan Nội và Thái Nguyên, vậy thì tình thế ắt là lưỡng bại câu thương. Vào thời điểm thiên hạ thuộc về ai còn chưa rõ ấy, liên quân Tái Ngoại đột ngột Nam hạ xâm lăng. Xin hỏi Thiếu Soái! Hậu quả này huynh nghĩ đến chưa? Mà đây chính là tình huống hiện thực tàn khốc đó.

Giải Huy gật đầu:

-Phi Huyên tuyệt đối không nói quá dọa người, các tộc Tái Ngoại đã kết thành liên minh với Hiệt Lợi và Đột Lợi, bất cứ lúc nào cũng có thể xâm nhập Trung Thổ với quy mô lớn, tình thế nguy ngập vô cùng.

Sư Phi Huyên khẽ nói:

-Hiện giờ Phi Huyên chỉ có thể đi từng bước một, hóa giải nguy cơ cấp thiết nhất. Thiếu Soái nếu có thể sát tử Phi Huyên, tệ trai sẽ không có ai báo thù, để xem Thiếu Soái có bản lĩnh đó không.

Khấu Trọng lại quay sang Từ Tử Lăng cầu viện.

Từ Tử Lăng bất lực cười khổ:

-Ta không có lời nào để nói! Thiếu Soái ngươi tự mình hành động thôi, bắt đầu từ hôm nay, chỉ cần Lý Thế Dân vẫn còn, ta sẽ làm kẻ bàng quan.

Khấu Trọng gật đầu thấu hiểu, ủ rũ nói:

-Tiên pháp của Phi Huyên thực là lợi hại, mấy câu mà đã đẩy Từ Tử Lăng ra khỏi ta. Được rồi! Ta thừa nhận không đấu lại nàng, chỉ có một yêu cầu, chính là trước khi Lý Thế Dân trở thành chủ của Lý Đường, Ba Thục phải giữ thế trung lập, không thì ta chẳng thể nào

giải thích với Tống phiệt chủ, càng chẳng thể thuyết phục người rời khỏi Lô Xuyên, rời xa Ba Thục.

Từ Tử Lăng trong lòng than thầm, sự xuất hiện của Sư Phi Huyên khiến cho đại kế tấn công Trường An của Khấu Trọng bị phá hỏng triệt để, chiến tranh thống nhất không còn lối tắt để đi nữa, mà phải quyết định trong trận chiến ở Lạc Dương. Đúng như lời dự đoán của Sư Phi Huyên, tình huống Nam Bắc phân chia rất có khả năng sẽ còn tiếp tục kéo dài.

Sư Phi Huyên dịu dọng nói:

-Thiếu Soái đã chịu thiệt thòi, Phi Huyên sao nhẫn tâm cự tuyệt.

Giải Huy gật đầu nói:

-Mọi chuyện quyết định theo Phi Huyên.

Khấu Trọng bất ngờ cười ha hả:

-Chiêu này của Phi Huyền đích thực đẹp vô cùng, tiểu đệ bội phục sát đất, không tốn một giọt máu mà đẩy lùi quân đội bên ta, còn không làm tổn thương tới hòa khí giữa chúng ta nữa. Thế nhưng tình thế sau đó vẫn chưa lạc quan, tiểu đệ chỉ đành tránh xa tìm gần, trước là thu thập Nam Bắc Đại Giang, tiếp tục Bắc thượng, xem xem Lý Thế Dân lợi hại hay là Khấu Trọng ta xuất sắc, còn tiểu Lăng cứ để gã tạm thời nghỉ ngơi bình tâm đã. Ta thực lòng muốn biết, Phi Huyên có cách gì ngăn trở việc này không, có thể lộ ra một ít tin tức chăng.

Sư Phi Huyên buồn bã thở dài, lộ thần sắc ngán ngẩm, khẽ khẽ nói:

-Thiếu Soái sẽ biết chóng thôi.

Khấu Trọng biến sắc:

-Thì ra Phi Huyên đã có kế hoạch rõ ràng, ta lại hoàn toàn nghĩ không ra nhìn không thấu.

Sư Phi Huyên chậm rãi đứng dậy, mắt huyền nhìn sang Từ Tử Lăng, lộ ra sự mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, dịu dàng nói:

-Mời Thiếu Soái hãy nghiên cứu vấn đề giữ gìn bình yên cho Ba Thục cùng Giải bảo chủ, Tử Lăng tiễn Phi Huyên một đoạn được chăng?

Từ Tử Lăng và Sư Phi Huyên kề vai bước ra cổng thành phía Đông, quân thủ thành bày tỏ sự kính cẩn với hai người.

Sư Phi Huyên hỏi:

-Tử Lăng có giận ta chăng?

Từ Tử Lăng vội lắc đầu đáp:

-Phi Huyên chớ để tâm tới ta nghĩ thế nào! Bởi vì ta không còn biết ai đúng ai sai nữa.

Sư Phi Huyên than:

-Sao ta có thể không để tâm tới cách nghĩ của Tử Lăng với ta.

Từ Tử Lăng quay sang nhìn nàng, giật mình thốt:

-Phi Huyên!

Sư Phi Huyên nghênh tiếp ánh mắt của gã, bình tĩnh nói:

-Nếu có lựa chọn khác, ta tuyệt đối không can dự trực tiếp vào cuộc tranh đấu của Lý Thế Dân với Khấu Trọng, đây là chuyện ta tìm hết cách để tránh né. Nhiều năm trước sư tôn đã có lời tiên đoán, nếu do Bắc thống nhất Nam, thiên hạ có thể được một thời gian hưng thịnh phồn vinh lâu dài. Còn như Nam thống nhất Bắc, không chỉ ngoại tộc xâm lăng, thiên hạ ắt sẽ chia năm xẻ bảy. Đạo lý này Tử Lăng có hiểu không?

Từ Tử Lăng cười khổ:

-Trong lòng ta không nguyện ý thừa nhận cách nghĩ của Phi Huyên, nhưng nghe những lời nàng nói lúc nãy, không thể không thừa nhận khả năng này.

Sư Phi Huyên nói:

-Khi ấy ta vẫn chưa hiểu được sâu sắc lời phân tích của sư tôn, tới khi Khấu Trọng nổi lên, khí thế mạnh mẽ, ta mới bắt đầu thực sự hiểu cách nhìn của sư tôn. Thử nghĩ nếu Khấu Trọng chiến thắng, Lý Đường tiêu tan, tướng lĩnh vốn thuộc Lý Đường sẽ lần lượt chiếm đất xưng vương, báo thù cho Lý Đường. Chính quyền phương Bắc tan vỡ, liên quân Tái Ngoại chớp thời cơ Khấu Trọng bận thu thập tàn cục, Nam hạ xâm lăng. Khấu Trọng có thể thủ vững Quan Trung và Lạc Dương đã khó khăn vô cùng. Trong tình huống này, Trung Nguyên sẽ có cục diện ra sao?

Từ Tử Lăng với câu này đành á khẩu vô ngôn.

Sư Phi Huyên từ từ nói tiếp:

-Trong số nhân vật siêu trác phương Bắc, chỉ Lý Thế Dân đủ điều

kiện để đem lại hạnh phúc cho bách tính Trung Thổ, đây là điều Khấu Trọng không dám nghi ngờ. Khuyết điểm duy nhất trước mắt của y là Lý Uyên không coi trọng y, để Ma môn có cơ hội lợi dụng, để Hiệt Lợi nhân nước đục bắt cá. Nếu Lý Thế Dân ngồi lên bảo tọa, mọi vấn đề đều có thể giải quyết được.

Từ Tử Lăng cười khổ:

-Phi Huyên có biết Khấu Trọng và Lý Thế Dân đã kết thành món nợ máu không thể hóa giải không?

Sư Phi Huyên nói:

-Lấy tiền đề là hạnh phúc của người dân thiên hạ, có ân oán nào không thể hóa giải? Đổ máu trên chiến trường không thể nào tránh được, phải biết giết Đậu Kiến Đức là Lý Nguyên Cát chứ không phải Lý Thế Dân, còn Lý Thế Dân càng cảm thấy có lỗi với các người vì chuyện đó. Y mời Liễu Không đại sư tới khuyên giải Khấu Trọng, chứng tỏ giao tình của y với Khấu Trọng vẫn còn đó. Tử Lăng a! Chàng từng nói nếu Lý Thế Dân ngồi lên ngôi Hoàng đế, chàng sẽ khuyên Khấu Trọng rút lui. Vì dân chúng thiên hạ, Tử Lăng có thể thay đổi thành thái độ tích cực, hoàn thành tâm nguyện của Phi Huyên chăng?

Từ Tử Lăng chán nản nói:

-Quá muộn rồi! Khấu Trọng đã ở thế cưỡi hổ, muốn lùi mà không được, thử hỏi gã làm sao giải thích với Tống Khuyết đây? Kể cả nếu gã chịu rút lui, Tống Khuyết vẫn sẽ xua quân Bắc thượng, tấn công Lạc Dương Trường An. Không có Khấu Trọng, Tống Khuyết vẫn có thực lực và bản lĩnh đánh với Lý Đường.

Sư Phi Huyên nói:

-Đó là tình huống Phi Huyên không muốn thấy nhất. Tống Khuyết lâu nay ở phương nam có uy thế không ai không sợ, nhưng khiếp sợ không có nghĩa là tâm phục. Huống chi người phương Nam không quen với thủy thổ phương Bắc, lại thêm xa rời quê hương. Quân chủ lực theo Tống Khuyết lại là người Liêu vốn bị người phương Bắc xem là man di, không chịu thần phục, tới khi đó việc Nam Bắc phân liệt có thể nghĩ ra được.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

-Ta và Khấu Trọng không nghĩ được sâu đến thế, chuyện đến nước này, phải làm sao đây?

Sư Phi Huyên dừng bước đứng yên, xoay mình lại, mặt hướng Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

-Chàng là hộ pháp sơn môn của chúng ta, phải do chàng động não nghĩ biện pháp chứ.

Từ Tử Lăng thất thanh:

-Ta…

Sư Phi Huyên vươn tay ra, ngón tay ngọc để lên môi gã, ngăn không cho gã nói tiếp, sau đó rút lại những ngon tay thon thả khiến Từ Tử Lăng tiêu hồn ấy, mắt huyền nhìn gã chăm chú khẽ nói:

-Con đường từ loạn đến an này chẳng dễ đi đâu. Phi Huyên chỉ có thể duy trì thái độ tận lực mà làm bất kể thành bại được thua thôi, nhưng sức một người có hạn, cái Phi Huyên có thể tranh thủ được chỉ là thời cơ đem tới hòa bình. Khi tình huống này xuất hiện, Tử Lăng chàng phải sẵn sàng ra tay giúp đỡ, nghĩa bất dung từ, đừng

phụ kỳ vọng và lòng tin của người ta với chàng.

Từ Tử Lăng ngầm cảm thấy đằng sau lời của nàng có thâm ý khiến người ta khó lòng biết được, nhíu mày hỏi:

-Phi Huyên có thể nói rõ hơn một chút chăng? Để ta xem phải giúp thế nào.

Sư Phi Huyên sắc mặt bình tĩnh khẽ lắc đầu nói:

-Hiện giờ chưa tới lúc, nhưng chàng sẽ chóng biết được thôi. Tử Lăng bảo trọng!

Nói rồi để lại cho gã một cái nhìn tràn đầy ý vị ôn nhu triền miên, biến mất vào trong khu rừng bên đường quan đạo.

Từ Tử Lăng ngây ra nhìn cho tới khi nàng khuất dạng, trong lòng dấy lên muôn con sóng dữ chẳng thể nào bình lặng lại được.

Hiện giờ Sư Phi Huyên vì tình thế phát triển buộc phải xuống phàm trần, tu vi càng tinh tiến, đã có thể tiêu sái chế ngự “tâm”, không còn thấp thấp thỏm thỏm thận thận trọng trọng như trước nữa. Nàng của hôm nay không còn phải kìm nén nội tâm, giảm thiểu ý vị tu hành, trở nên nhập thế hơn, nhưng Từ Tử Lăng lại cảm thấy lòng nàng rời nhân thế càng xa. Những hồi ức mê người ở Long Tuyền thành đã một đi không trở lại, gã phải thở ra một hơi thư thái hay là thấy mất mát đây? Bản thân gã cũng không hiểu rõ.

Trong lòng hai người đều có biến hóa vi diệu.

-Chà!

Nghĩ đến đây, giọng nói của Khấu Trọng vang lên bên tai gã:

-Không thể không phủ nhận tiên tử của chúng ta đã hạ thủ lưu tình với tiểu đệ, nếu nàng đem sự tình về bảo khố có thực giả ra cho Lý Thế Dân, với thủ đoạn trước nay của Lý tiểu tử nhất định sẽ khiến chúng ta phải chịu thiệt thòi thê thảm. Trước mắt là hãy lùi một bước, Ba Thục trung lập, chúng ta tạm không động tới Quan Trung. Con mẹ nó, tiểu đệ phải cùng Lý Thế Dân quyết một trận chiến công thủ ở thành Lạc Dương để phân cao thấp.

Từ Tử Lăng cười khổ:

-Là do ta gây họa!

Khấu Trọng giơ tay đặt lên vai gã, lắc đầu nói:

-Không! Phải là ngươi đã cứu ta mới đúng. Sư Phi Huyên đâu có phải kẻ phàm tục như ta với ngươi, ha ha! Nàng là tiên tử mà! Thực ra nàng sớm đã biết tận chân tơ kẽ tóc chuyện bảo khố còn huyền cơ rồi, chỉ là xác thực từ lời ngươi nói thôi. Khi nàng nghĩ đến câu có bảo khố là có được thiên hạ, cùng với chuyện chúng ta mưu đoạt Ba Thục đã khẳng định thêm một bước niềm tin của nàng. Ha ha! May mà có chuyện ngươi tiết lộ bí mật khiến cho nàng coi trọng Lăng thiếu gia, bỏ qua cho ta, không dùng bí mật này làm tan vỡ đạo kỳ binh không còn là kỳ binh chúng ta dùng để tấn công Trường An nữa.

Tận đáy lòng Từ Tử Lăng trào dâng sự ấm áp. Lời phân tích của Khấu Trọng thật hợp tình hợp lý, nhưng cuối cùng phần an ủi gã vẫn là quan trọng nhất. Vị hảo huynh đệ này của mình thực là bụng dạ phóng khoáng, không để chuyện được mất trong lòng. Thắng không kiêu, bại không nản.

Gã nói:

-Phi Huyên mới nói mấy câu đã khiến ta buông tay, ngươi không trách ta chứ?

Khấu Trọng bật cười:

-Lão ca ngươi đã giúp ta trải qua những tháng ngày gian khó nhất, lại còn suýt mất đi cái mạng nhỏ vì ta nữa, Khấu Trọng ta cảm kích tới mức mắt lệ nhạt nhòa. Đều là huynh đệ, sao có thể không hiểu tâm sự của đối phương, hãy nghỉ ngơi thật tốt đi! Chà! Phi Huyên tuyệt đối không phải kẻ thích nói khoác dọa người, nàng ắt phải có thủ đoạn lợi hại đối phó ta. Ta cảm thấy lo lắng, phải mau chóng về Bành Lương gặp Tống Khuyết, báo cáo tình hình mới nhất, đại kế đánh úp Trường An đã tiêu tan. Làm phiền Lăng thiếu gia giải thích cho đám Lôi đại ca ta phải không từ biệt mà đi.

Từ Tử Lăng than:

-Ta cũng thấy lo.

Khấu Trọng hai mắt thần quang rực sáng, trầm giọng nói:

-Trong thiên hạ không kẻ nào cản trở được quyết tâm đánh Nam dẹp Bắc của ta, vừa rồi trên đường tới đây, ta đã nghĩ thông suốt tình huống của mình. Sư Phi Huyên có lập trường của nàng, ta có lý tưởng niềm tin của ta. Tránh cho thiên hạ rơi vào tay Ma môn, hi sinh của cá nhân tính cái con bà nó làm gì chứ. Ta đã hạ quyết tâm vứt bỏ tất cả, toàn tâm toàn ý vì sự hòa bình thống nhất trong tương lai mà chiến đấu tới cùng, càng gian nan càng có ý nghĩa, càng thấy được vẻ đẹp của sinh mệnh. Sau chuyện Trường An, lập tức về Bành Lương gặp ta, không chừng Âm Tiểu Kỷ sớm đã tới đó tìm huynh trưởng của nàng rồi. Ta đi đây!

(

Chương 694: Ngõ hẹp gặp nhau

Từ Tử Lăng lại vào thành từ cổng phía Đông, Giải Huy đã triệt bỏ giới nghiêm, đường chính lại dần hồi phục sinh khí, các gian hàng dần mở cửa buôn bán, tuy người xe còn thưa thớt nhưng so với trạng thái như một tòa thành ma vừa rồi đã có bầu không khí khác hẳn.

Giải Văn Long thay đổi trang phục võ sĩ bình thường, chờ gã ở cổng thành, cảm kích nói:

-Ba Thục có thể tránh được chiến tranh tàn phá đều là nhờ Từ huynh ủng hộ Sư tiểu thư, không thì nếu Thiếu Soái nhận lời khiêu chiến, tình huống không thể tưởng tượng được.

Hai người sánh vai bước trên đường, Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

-Giải huynh chưa hiểu con người của Khấu Trọng rồi, kể cả nếu không có ta, Khấu Trọng cũng sẽ rút lui chứ không động thủ với Phi Huyên đâu. Chỉ không hiểu về mặt Ba Minh thế nào rồi?

Giải Văn Long đáp:

-Ba Thục lại giữ thế trung lập, cha đã tới phía nam thành thương nghị cùng Tứ đại tộc, sự tình có lẽ sẽ giải quyết trong hòa bình, có Thiếu Soái gật đầu, mọi người đều là người hiểu chuyện sẽ khiến cho quan hệ tốt đẹp thôi, hẳn sẽ không xuất hiện vấn đề mới.

Hắn lại nói tiếp:

- Nếu Từ huynh không vội, hãy để Ngọc Hoa có thể bày tỏ trọn vẹn tấm lòng của chủ nhà.

Từ Tử Lăng chú ý thấy Lôi Cửu Chỉ xuất hiện ở bên kia đường, ra dấu chào hỏi rồi cáo lỗi:

-Ta phải vào thành gặp ba vị hảo bằng hữu, sau đó sẽ lập tức rời thành, hảo ý của Giải huynh ta xin được nhận lĩnh! Hãy thay ta thăm hỏi tẩu phu nhân.

Giải Văn Long nhìn thấy Lôi Cửu Chỉ, không muốn rời xa nắm tay gã từ biệt:

-Lần sau tới Thành Đô, Từ huynh phải tới thăm chúng ta, để tiểu đệ và Ngọc Hoa được bày tỏ tấm lòng chủ nhà.

Từ Tử Lăng gia tăng thêm hảo cảm với sự sảng khoái của y, nắm tay từ biệt.

o0o

Khấu Trọng men theo sông phóng hết tốc lực, vứt bỏ hết âu lo và buồn phiền, không còn nghĩ tới chuyện Sư Phi Huyên sẽ có thủ đoạn nào đối phó gã nữa mà chỉ nghĩ về mặt tốt đẹp.

Trên thực tế gã và Tống Khuyết trong lòng hiểu rõ, kể cả có cách tấn công từ Dương Công Bảo Khố, muốn thu thập Lý Uyên vẫn phải cần một trận huyết chiến trong thời gian dài và phải trả cái giá rất đắt.

Đúng như Tống Khuyết chỉ ra, Dương Kiên soán ngôi đoạt vị xong, phải đề phòng thủ hạ, Dương Quảng lại càng để tâm hơn, không ngừng gia tăng phỏng thủ trong thành đề phòng khả năng nội bộ

mưu phản, đặc biệt chú trọng vào lực lượng phản kích ở Hoàng thành. Dẫu cho Khấu Trọng có thể thiết lập cứ điểm vững chắc trong thành, phản công từ Hoàng thành vẫn sẽ khó khăn vô cùng. Ngày nào chưa thể tấn công được sở Cấm vệ ở Huyền Vũ môn, ngày đó Trường An còn nằm trong tay Lý Uyên.

Thắng lợi cuối cùng ở Trường An có lẽ thuộc về bọn họ nhưng thương vong sẽ nặng nề vô cùng, nguyên khí tổn thương nghiêm trọng. Khi đó bọn họ phải đối mặt với Lý Thế Dân không còn chịu sự khống chế của Lý Uyên nữa. Hắn sẽ không vội phản công mà đổi hướng mở rộng sang Nam, Bắc, thành lập đế quốc hùng mạnh mới. Dưới tình huống này, thế chủ động rơi vào tay Lý Thế Dân, diễn biến chiến loạn đối địch trường kỳ có thể dự đoán được.

Do đó kế lợi dụng Dương Công Bảo khố bị Sư Phi Huyên phá hỏng nhìn từ góc độ này chưa chắc đã là chuyện xấu. Chỉ cần tấn công đoạt được Lạc Dương, đánh bại Lý Thế Dân, Lý Uyên sẽ bị buộc phải tử thủ Quan Trung, bọn họ có thể ung dung thu thập hết toàn bộ đất đai Quan Ngoại, đợi thời cơ chín muồi bắt đầu nhập quan thu thập Quan Trung, lúc này tòa thành đó không còn tướng giỏi nào chủ trì nữa.

Cách nghĩ này khiến Khấu Trọng trong lòng thư thái, không còn chịu cảm giác gò bó nữa. Huống chi Ba Thục có thể giữ gìn hòa bình, Tống Giải hai nhà không xung đột trực diện, Trí Trí ắt sẽ thấy vui, cảm nhận về hắn có khi cải biến đôi chút.

Khấu Trọng ta tuyệt đối không thể thua được.

Một tiếng hú dài, Khấu Trọng tăng tốc nhằm hướng Lô Xuyên phóng tới.

o0o

Từ Tử Lăng, Hầu Hi Bạch, Lôi Cửu Chỉ và Âm Hiển Hạc bốn người đang rời thành từ cổng phía Bắc, đằng sau có người gọi:

-Từ huynh!

Bốn người ngạc nhiên quay đầu.

Từ Tử Lăng cười nói:

-Thì ra là Trịnh huynh.

Hà Nam cuồng sĩ Trịnh Thạch Như thở hổn hển bước đến trước mặt bốn người, vui vẻ nói:

- Nếu tin tức của ta không nhanh chóng thì đã vuột mất cơ hội gặp mặt Tử Lăng rồi. Mọi người rời thành hả? Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện được không?

Từ Tử Lăng giới thiệu Lôi Cửu Chỉ và Âm Hiển Hạc cho Trịnh Thạch Như rồi cùng nhau rời thành.

Ba người Lôi Cửu Chỉ biết ý đi trước để hai người hàn huyên.

Trịnh Thạch Như nói:

- Ta vừa gặp Giải thiếu bảo chủ, được y chỉ đường tới gặp Tử Lăng. Ha ha! Tại hạ nói chẳng sai! Tống Khuyết mà xuất hiện, tình thế thiên hạ lập tức biến chuyển hẳn.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Trịnh huynh quả có nhãn quang độc đáo.

Trịnh Thạch Như khiêm tốn nói:

- Tử Lăng thân ở trong nên lo âu mà loạn, chẳng như kẻ bàng quan ta đây luôn có cái nhìn lạnh lùng. Nghe Thiếu bảo chủ nói đã thành lập được hiệp ước với các ngươi, Ba Thục giữ thế trung lập, các ngươi sẽ không động đến Ba Thục.

Từ Tử Lăng nói:

- Đúng là có chuyện này.

Trịnh Thạch Như hạ thấp giọng nói:

- Tử Lăng chắc biết Bàn Cổ An Long bị Giải Huy trục xuất khỏi Ba Thục, không cho đặt chân vào Thục nửa bước chứ?

Từ Tử Lăng kinh ngạc:

- An Long đã làm gì rồi? Giải Huy sao lại quyết liệt với lão thế?

Trịnh Thạch Như đáp:

- Nghe Thục Minh nói, An Long và Tây Đột Quyết ngầm câu kết, còn luồn kim dẫn chỉ cho Thống Diệp Hộ, quan hệ với Lý Nguyên Cát. Chuyện này phạm vào đại kỵ của Giải Huy, nên ông ta đã ngầm vạch kế hoạch, trong một đêm tiếp quản hơn trăm nơi ủ rượu An Long dựng nên ở Thục, còn chuyển tới những kẻ có quan hệ mật thiết với An Long thông điệp cuối cùng, dặn họ sau này phải phân giới tuyến với An Long. An Long giờ đây không còn sức phản kích, thất vọng rời Thục.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Chuyện bí mật như vậy sao có thể tiết lộ ra được?

Trịnh Thạch Như nói:

- Nhờ vào quan hệ với Phục Khiên của Thổ Cốc Hồn, y tới thành bái kiến Giải Huy, đoàn người này đã thông báo đại sự làm chấn động võ lâm Ba Thục này.

Từ Tử Lăng ngây ra:

- Phục Khiên?

Trịnh Thạch Như gật đầu đáp:

- Chính là Phục Khiên, con trai của Tù vương Thổ Cốc Hồn Phục Duẫn. Y có khoảng hơn năm mươi tùy tùng, đang trú tại khách sạn Ngũ Môn ở Ngũ Môn nhai. Đi cùng y có hai Man nữ xinh đẹp như hoa như nguyệt, thân hình khêu gợi, hấp dẫn sự chú ý của mọi người, đã trở thành chủ đề nói chuyện của người dân trong thành, làm giảm đi rõ rệt không khí kiếm tuốt cung trương giữa Ba Minh và Độc Tôn bảo.

Lúc này mọi người đã rời xa thành, Từ Tử Lăng dừng bước trên quan đạo, nói:

- Ta và Phục Khiên có giao tình, biết y ở trong thành phải tới chào một câu. Nói cũng tức cười, ta và Khấu Trọng toàn hiểu nhầm tin đồn, còn cho rằng bọn họ là người của Thống Diệp Hộ, còn Lý Thế Dân câu kết với Tây Đột Quyết, thì ra lại là Lý Nguyên Cát.

Đám Lôi Cửu Chỉ dừng lại phía trước, xem ý của Từ Tử Lăng ra sao.

Trịnh Thạch Như cười nói:

- Gần đây trong Thành Đô đầy ắp tin đồn, tin tức kiểu này tiểu đệ nghe đã nhiều, đương nhiên chỉ để cho vui thôi. Tử Lăng nếu muốn ôn chuyện xưa với Phục Khiên, đừng về thành mà cứ tiếp tục đi, đoàn của Phục Khiên sáng sớm rời thành từ cổng phía Bắc, đích đến nghe nói là Trường An, Tử Lăng mau lên chút là đuổi kịp được họ ở Hán Trung.

Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

- Vậy ta tạm biệt Trịnh huynh ở đây, ngày khác có duyên, mọi người cũng nhau uống rượu tán phét, hi vọng khi ấy thiên hạ thái bình, không còn chiến loạn khiến lòng người khổ não nữa.

Trịnh Thạch Như về thành rồi, Từ Tử Lăng nói với Hầu Hi Bạch:

- Lần này tới Trường An chỉ để gặp Kỷ Thiến hỏi rõ chuyện, bất kể kết quả ra sao cũng phải lập tức ly khai. Hi Bạch ở Ba Thục là lão làng thổ địa, chẳng hay có thể cùng đi với Lôi đại ca một chuyến tới chỗ phu phụ Hàn Trạch Nam cất giấu tài liệu, sau đó tất cả hội họp ở Hán Trung được không?

Hầu Hi Bạch vui vẻ đáp:

- Ta đang có ý này, để tiết kiệm thời gian, bọn ta mỗi người tự mình quay về Lương Đô, tới lúc ấy cùng thương nghị hành động đối phó Hương gia.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Cứ quyết định vậy đi. Tử Lăng và Hiển Hạc cẩn thận một chút, Trường An dẫu sao cũng là chốn hiểm nguy, nếu thấy tình thế không

ổn là phải lập tức bỏ chạy đó.

Bốn người cười ha hả, chia nhau lên đường.

o0o

Khấu Trọng đến Lô Xuyên vào lúc hoàng hôn, lính gác cổng thành nhận ra gã, vội vàng sai khoái mã về báo cho đại tướng Tống phiệt Tống Pháp Lượng, mặt khác đưa Khấu Trọng vào thành.

Lô Xuyên là thành ấp trứ danh trong Ba Thục, nằm bên Đại Giang, giao thông phát đạt, hưng thịnh phồn vinh. Trên đường xe như nước ngựa như rồng, không hề có chút không khí căng thẳng của chiến tranh, càng không thể nhận ra dấu vết thay đổi chủ quyền, chứng tỏ Tống Pháp Lượng có thủ đoạn an dân cao minh, mặt khác là Tống gia quân kỷ nghiêm minh, không làm nhiễu loạn cuộc sống yên ổn của người dân.

Tống Pháp Lượng nghênh tiếp gã ở ngoài cửa phủ, vào đại sảnh rồi, Tống Pháp Lượng theo chỉ thị của Khấu Trọng, bảo tả hữu lui ra, chỉ còn lại hai người. Khấu Trọng hỏi:

- Pháp Lượng có thể lập tức điều động bao nhiêu chiến thuyền.

Tống Pháp Lượng còn cho rằng gã muốn lập tức tấn công Thành Đô, đáp lời quả quyết:

- Thủy sư Lô Xuyên có hai trăm chiến thuyền lớn nhỏ, binh sĩ thủy lục hai mặt có một vạn năm ngàn người, chỉ cần thời gian một ngày, có thể lập tức tới chiến trường, tuy nhiên…

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Có phải lão nhân gia người từng ban chỉ thị phải theo sách lược vây Thành Đô lấy Hán Trung không.

Tống Pháp Lượng cung kính:

- Thiếu Soái anh minh, đúng là như vậy. Tuy nhiên Phiệt chủ từng nói, mệnh lệnh của Thiếu Soái là tuyệt đối, Thiếu Soái chỉ cần hạ lệnh, Pháp Lượng sẽ không do dự chút nào.

Khấu Trọng cười khổ:

- Ta không chỉ mất đi Hán Trung, mà còn mất cả Thành Đô, do đó phải tìm chỗ bù đắp, trong lòng mới thư thái đôi chút.

Tống Pháp Lượng ngạc nhiên:

- Chúng ta còn chưa động thủ, sao đã biết mất Ba Thục?

Khấu Trọng than:

- Đây gọi là một lời khó nói hết. Ta cần ngươi rút lui toàn diện khỏi Lô Xuyên trong hai thời thần. Sau đó thuận dòng tới Giang Đô, chỉ cần lấy Bì Lăng đối diện bên kia sông của Giang Đô, Lý Tử Thông sẽ không đánh mà được. Còn sau Giang Đô, Trầm Pháp Hưng và Phụ Công Hựu kẻ nào tan tành trước sẽ do chúng ta quyết định.

Tống Pháp Lượng gật đầu:

- Thiếu Soái muốn chúng ta rời khỏi Ba Thục cũng không vấn đề gì, nhưng thuộc hạ phải đợi biết rõ tình huống Ba Thục, ví như Đường quân có vào Thục không, có đợi chúng ta rút lui rồi truy kích không, thuộc hạ mới bắt đầu kế hoạch rút lui được.

Khấu Trọng vui vẻ:

- Ta rất hài lòng thái độ đánh giá tình huống của Pháp Lượng. Đường quân không vào Thục, Giải Huy sẽ giữ thế trung lập trước khi chúng ta phân thắng phụ với Lý Thế Dân.

Tống Pháp Lượng như trút được gánh nặng:

- Giải Huy cuối cùng cũng biết dừng cương trước vực sâu, mọi người không phải làm tổn thương hòa khí.

Khấu Trọng nói:

- Ta còn cho rằng lệnh lui quân sẽ khiến ngươi trong lòng bất mãn, nhưng xem ra dường như Pháp Lượng rất cao hứng với sự phát triển và biến hóa này của tình thế.

Khuôn mặt anh tuấn của Tống Pháp Lượng đỏ lên, ngượng ngùng nói:

- Pháp Lượng đâu dám có bất mãn gì với Thiếu Soái, Thiếu Soái trong lòng bọn thuộc hạ là thống soái dụng binh như thần, tung hoành thiên hạ vô địch, theo lời phân phó của Thiếu Soái nhất định không thể nào thua thiệt được.

Khấu Trọng cười:

- Không cần tâng bốc ta, mọi người đều trong một nhà cả, có chuyện gì không thể nói chứ? Tại sao việc rút lui khỏi Ba Thục lại khiến ngươi như thể thở ra một hơi khoan khoái thế?

Tống Pháp Lượng có phần khó nói, than:

- Đại tiểu thư là người bọn thuộc hạ kính nể ngưỡng mộ, chỉ vì có lệnh của Phiệt gia, ai dám có nửa lời?

Khấu Trọng bật cười:

- Phiệt gia! Độc đáo mà thích hợp, ha ha! Ta hiểu rồi!

Tống Pháp Lượng nghiêm mặt:

- Tấn công Bì Lăng là chuyện nhỏ, Thiếu Soái phân phó một lời là được, Pháp Lượng tuyệt đối sẽ không phụ lòng Thiếu Soái.

Khấu Trọng ôn tồn:

- Trước đây Pháp Lượng đã từng có kinh nghiệm dẫn quân chiến đấu thực tế chưa?

Tống Pháp Lượng lộ ra thần sắc tôn sùng thán phục, chỉ có kẻ lão luyện sa trường mới hiểu được tỉ mỉ chi tiết những chuyện quan trọng như vậy, nghiêm túc nói:

- Pháp Lượng được Phiệt gia dạy dỗ, từng có kinh nghiệm ba năm liên tục dẫn quân chiến đấu tại cửa ải phía Tây. Hai năm gần đây phụ trách luyện tập thủy sư giao phong cùng Lâm Sĩ Hoành. Sách lược chuẩn bị tấn công đảo Hải Nam lúc ban đầu do thuộc hạ trợ giúp Tống Trí nhị gia, sau đó trình lên Phiệt gia thẩm định. Thiếu Soái minh giám.

Khấu Trọng hai mắt bắn ra thần quang sắc bén, nhìn Tống Pháp Lượng chăm chú không chớp, thử đảm khí của y, trầm giọng hỏi:

- Ngươi có hiểu rõ tình huống của Giang Đô không?

Tống Pháp Lượng ngang nhiên nghênh tiếp ánh mắt của Khấu Trọng, tâm phục khẩu phục nói:

- Thiếu Soái an tâm, Pháp Lượng hiểu rõ như thể thuyền đội thủy sư của chính mình vậy, có thể đếm được lão còn lại bao nhiêu thuyền, mỗi thuyền có bao nhiêu người. Pháp Lượng dám nhận quân lệnh trạng!

Khấu Trọng giơ ngón tay trỏ lên cười lớn:

- Ta tin ngươi, lập tức thi hành. Ta cần một chiếc thuyền đưa ta tới Lương Đô gặp Phiệt gia các ngươi.

Tống Pháp Lượng hành lễ, bước ra, thế như long hành hổ bộ.

Khấu Trọng nhìn theo bóng lưng y, trong lòng bao ý nghĩ đan xen.

Trước đây chưa từng có một khắc nào, gã có được cảm giác mình sở hữu lực lượng khổng lồ như hiện giờ, chỉ mấy câu đã quyết định số phận của cả một tòa thành, đến thành trì cấp độ như Giang Đô cũng không tránh khỏi. Nhớ lại thời còn làm tên móc túi nhỏ nhoi ở Dương Châu, sao dám nghĩ mình sẽ có một ngày như thế này chứ? Tống gia quân thực sự là một đao quân tinh nhuệ.

o0o

Đi liên tục không nghỉ hai ngày liền, Từ Tử Lăng và Âm Hiển Hạc đến được Hán Trung thành, thành này có vai trò quan trọng là cánh cửa giao thông tới Quan Trung, do đệ đệ của Giải Huy là Giải Thịnh trấn thủ. Cũng do vị trí địa lý ưu việt của nó, mà trở thành con đường mà thương gia hành lữ buộc phải đi qua, sự hưng thịnh không kém Thành Đô. Sau đợt tuyết rơi đầu tiên, nơi nơi tuyết trắng, mang một không khí nặng nề.

Sau khi vào thành, Từ Tử Lăng đang muốn tìm một lữ quán nghỉ chân, rồi nghĩ cách nghe ngóng tin tức về đoàn người của Phục Khiên thì Âm Hiển Hạc nói:

- Ta muốn uống đôi chén rượu.

Từ Tử Lăng nhớ lại kỷ lục không ổn lúc trước của y, giật mình kinh hãi:

- Âm huynh bệnh chưa lành, uống rượu hại người, có thể miễn thì miễn.

Âm Hiển Hạc khăng khăng:

- Ta cam đoan với Từ huynh chỉ hai chung thôi, không thể có chuyện gì đâu, yên tâm đi! Vì Tiểu Kỷ, ta tự mình tiết chế được.

Từ Tử Lăng thấy bên trái có quán rượu, bèn nói:

- Quán này được không?

Âm Hiển Hạc dừng lại, cáo lỗi:

- Từ huynh đừng trách, ta muốn uống một mình. Bao nhiêu năm nay ta quen độc lai độc vãng rồi, muốn một mình đơn độc nghĩ tới một số chuyện.

Từ Tử Lăng không còn cách nào, dẫu lo lắng y không ai quản sẽ lại mặc tình uống tràn nhưng khó lòng ngăn cản, đành phải nói:

- Huynh đi uống rượu, ta đi tìm khách sạn nghỉ chân, rồi quay lại gặp huynh. Âm huynh hãy ở quán rượu này đợi ta, đừng uống quá hai

chung đó.

Âm Hiển Hạc gật đầu đồng ý, tự mình bước vào quán.

Từ Tử Lăng than thầm, hiểu rõ Âm Hiển Hạc bởi sắp tới Trường An nên suy tính được mất, lo rằng sẽ đi một chuyến công cốc. Trong hành trình tìm lại muội muội, y đã từng trải qua vô số thất bại rồi, tâm lý này có thể giải thích.

Bên phải phía trước hiện ra một lữ quán quy mô khá lớn, biển hiệu viết chữ vàng “Cao Bằng khách sạn”, lấp lánh ánh sáng dưới bốn ngọn đèn. Nếu đổi là lúc bình thường, Từ Tử Lăng rất có thể sẽ không chọn lữ quán ở giữa đường lớn đông người qua lại như thế này, giờ đây vì gấp trở về quán rượu để “giám sát” Âm Hiển Hạc, nên không hề đắn đo bước vào khoảng sân nhỏ tiến đến cổng chính bên trong.

Còn chưa có cơ hội vào bên trong khách sạn, một tiểu nhị chạy ra nói rằng đã kín chỗ, rồi treo bảng “Hết chỗ” bên ngoài cổng.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Hán Trung hưng thịnh vậy sao?

Tiểu nhị thấy gã ngoại hình xuất chúng, nói thêm đôi câu lấy lòng:

- Chuyện chiến tranh Quan Trung rồi man di gây rối ở Ba Thục khiến cho sinh ý ít đi nhiều. Hôm nay có người bao hết khách sạn từ sớm rồi, khách quan nếu không ngại bước thêm mấy bước nữa, bên kia đường là lữ quán Vọng Thái, ở Hán Trung này chẳng kém gì chúng tôi cả.

Từ Tử Lăng trong lòng thoáng động:

- Thuê hết quý điếm có phải khách nhân từ Thổ Cốc Hồn không?

Tiểu nhị nhíu mày:

- Thổ Cốc Hồn là gì thế?

Từ Tử Lăng giải thích:

- Thổ Cốc Hồn là một dân tộc vùng Tây Bắc, khách nhân của lão huynh…

Tiểu nhị nói tiếp:

- Họ là bằng hữu của công tử à? Công tử nói đúng, họ tuy ăn mặc như người Hán lại nói Hán ngữ nhưng con mắt những người kinh doanh khách sạn như chúng tôi là tinh nhất, giọng lưỡi khác biệt làm sao qua được chúng tôi. Lúc đầu còn đoán họ tới từ phương Bắc, thì ra phương Tây còn có người Hồn gì đó nữa, tiểu nhân sẽ lập tức đi báo tin giúp công tử, công tử cao tính đại danh là chi?

Từ Tử Lăng thầm nghĩ nếu nói thật mình là Từ Tử Lăng, đảm bảo sẽ khiến hắn sợ tái mặt, còn tưởng Thiếu Soái quân vào thành, nên chỉ mỉm cười:

- Ta còn có chuyện phải làm, xong xuôi rồi sẽ tới làm phiền lão huynh sau.

Đang định rời khỏi, đằng sau truyền lại âm thanh.

Từ Tử Lăng quay mình lại, hai bên nhìn nhau, đều thấy ngạc nhiên.

Mỹ Diễm phu nhân ăn mặc y phục người Hồ lưu hành ở phía Bắc

Trung Thổ, đầu đội mũ cẩm tú ngũ sắc kiểu Thổ Cốc Hồn, trường bào cổ bẻ xanh nhạt, váy dài trắng sữa, tay áo dài màu kem tua rủ, giày da đen nhánh, được bốn võ sĩ hộ tống, duyên dáng yểu điệu bước tới, gương mặt xinh tươi trong chớp mắt hồi phục lại sự bình tĩnh, đôi mắt đẹp loáng lên tia xảo quyệt, môi thơm khẽ thốt:

- Không ngờ là Từ huynh, thật là xảo hợp!

Từ Tử Lăng có nghĩ thế nào cũng tuyệt đối chẳng thể tưởng tượng sẽ gặp oan gia nơi ngõ hẹp, gặp Mỹ Diễm phu nhân thân phận ám muội thần bí này. Thoáng chốc trong lòng gã có chủ ý, ung dung cười nói:

- Phu nhân tới Trung Nguyên sao không chào tại hạ một câu trước đã, đỡ phí công tại hạ điều tra hành tung của phu nhân.

Mỹ Diễm phu nhân sắc mặt khẽ biến, rõ ràng đã bị Tử Lăng dọa sợ, không ngờ xảo hợp đụng phải gã. Một làn gió thơm từ thân mình ả thổi đến, ả cười lạnh:

- Thì ra Từ huynh cũng giống như những nam nhân khác đều là con mèo tham ăn, thấy nữ nhân là chẳng thể bỏ qua.

Đoạn Trữ đứng phía sau bị dọa tới mức mặt mày tái mét thấp thỏm căng thẳng cùng Mỹ Diễm phu nhân bước tới bên Từ Tử Lăng, bốn võ sĩ kia người người lộ địch ý, tay đặt lên cán đao.

Tiểu nhị giờ mới biết quan hệ giữa Từ Tử Lăng và bọn này là thế nào, cảm thấy lạnh run, là kẻ đầu tiên chạy vào khách sạn.

Từ Tử Lăng chậm rãi nói:

- Đứng lại cho ta!

Mỹ Diễm phu nhân vừa cất bước vào cửa liền dừng bước, từ từ quay người lại, cười yêu kiều:

- Người ta đùa vui với chàng thôi mà! Từ công tử đừng có xem là thật chứ, ai mà chẳng biết chàng là chính nhân quân tử thấy sắc không loạn?

Từ Tử Lăng hai mắt bắn ra tia nhìn sắc bén, bình tĩnh nói:

- Phu nhân nếu không giao Ngũ Thải thạch vốn không thuộc về mình ra, ta đảm bảo ngươi sẽ phải hối hận vì điều này.

(

Chương 695: Trận chiến bước ngoặt

Khấu Trọng lên bờ trên bến thuyền ngoài thành Lương Đô, ngồi trên lưng chiến mã, Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh, hai đại tướng một văn một võ đi cùng, lặng lẽ vào thành.

Hỏi han tình hình sau khi chia tay, Tuyên Vĩnh nói:

-Ba ngày liền tuyết rơi khắp Trần Lưu. Đường từ Trần Lưu tới Khai Phong bị gió tuyết phong tỏa, chỉ có đường thủy còn lưu thông, địch ta hai bên đều đóng cửa thành thủ vững, không ai có thể làm phiền đối phương.

Hư Hành Chi nói:

-Phiệt chủ đưa đại quân chủ lực tới Đông Hải và Chung Ly, tập kết thủy sư ở hai thành, chuẩn bị nam hạ quét sạch lũ Lý Tử Thông, Thẩm Pháp Hưng, theo sự phát triển của tình thế, thắng lợi ắt thuộc về chúng ta.

Khấu Trọng hỏi:

-Đại kế phục thù của Trường Lâm tiến triển thế nào rồi?

Tuyên Vĩnh đáp:

-Tất cả đều tiến hành theo ý Thiếu Soái, Trường Lâm tự mình tới Giang Nam, thi hành kế phân hóa và ly gián với nội bộ Thẩm Pháp Hưng. Thủy sư của chúng ta tập trung ở Cao Bưu, chỉ đợi Thiếu Soái

phát lệnh, lập tức tiến hành tấn công phương Nam.

Khấu Trọng gật đầu:

-Chúng ta nhất định phải lợi dụng tốt điều kiện của ba tháng này.

Hư Hành Chi muốn nói gì đó nhưng lại ngừng, cuối cùng không nói gì nữa. Ba người vào thành trong tiếng hò reo của quân sĩ, dưới sự hộ tống của Phi Vân vệ.

Khấu Trọng đương nhiên hiểu điều Hư Hành Chi muốn nói, gã than:

-Sự tình có biến, ta chưa tới Trường An được, đợi ta gặp Phiệt chủ rồi sẽ giải thích với các ngươi.

Tuyên Vĩnh nói nhỏ:

-Hôm nay Sư Phi Huyên của Từ Hàng Tĩnh Trai tới gặp Phiệt chủ. Nàng ta đã nói gì không ai biết, nhưng sau khi nàng ta đi rồi Phiệt chủ cứ ở lại trong nội đường mãi, chỉ gọi Tống Lỗ vào. Sự tình dường như có chút không ổn.

Khấu Trọng giật mình, biến sắc:

-Không ngờ Phi Huyên lại đến gặp Phiệt chủ.

Tuyên Vĩnh và Hư Hành Chi không ngờ kẻ mà núi Thái Sơn có sập cũng không đổi sắc mặt như Khấu Trọng lại phản ứng lớn như vậy, đều cảm thấy ngạc nhiên, người nọ nhìn người kia.

Trong lòng Khấu Trọng như có một con sóng khổng lồ cuộn dâng.

Sư Phi Huyên cuối cùng đã xuất chiêu! Bây giờ là nhằm vào Tống

Khuyết, chỉ hận rằng biết như vậy nhưng gã không thể nào đoán được Sư Phi Huyên đang toan tính điều gì. Chiếu lý Sư Phi Huyên dù có miệng lưỡi hùng biện, hiểu rõ cái gì mà đại nghĩa dân tộc cũng chẳng thể thuyết phục nổi Tống Khuyết trí tuệ thâm sâu tựa biển "xá đao chi ngoại, tái vô tha vật". (Ngoài việc buông đao, không còn gì khác)

Trong lúc suy tư, người ngựa đã đi vào Thiếu Soái phủ, mọi người xuống ngựa đi vào cánh cổng lớn dẫn tới sảnh chính.

Khấu Trọng trầm giọng nói:

-Ta phải lập tức gặp Phiệt chủ!

Một người bước từng bước dài từ sảnh chính xông ra, quỳ trên cầu thang, nước mắt như mưa nói:

-Thiếu Soái xin hãy làm chủ cho Huyền Thứ!

Khấu Trọng thấy Vương Huyền Thứ chào đón gã bằng cách này, giật mình kinh ngạc, hoang mang đỡ hắn dậy, hỏi:

-Đừng khóc? Có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ tiểu muội…

Tuyên Vĩnh tụ âm thanh thành tuyến, nói bên tai hắn:

-Tiểu muội không sao, đang ở ngoại thành thả Vô Danh. Ai! Sáng nay có tin báo, Vương Thế Sung trên đường tới Trường An cả nhà lớn nhỏ hơn trăm người gặp nạn, hai trăm Đường quân hộ tống cũng thương vong nặng nề. Chuyện này chấn động Trường An, Lý Uyên tức giận phát lệnh điều tra triệt để.

Khấu Trọng giật mình:

-Là kẻ nào làm?

Hư Hành Chi bên cạnh nhỏ giọng nói:

-Thuộc hạ nghe được một giả thuyết đáng tin cậy rằng ba chiếc thuyền áp giải Vương Thế Sung bị tấn công trước khi nhập quan. Đầu tiên bọn chúng lợi dụng đêm tối dùng tên lửa đốt thuyền, rồi hạ sát thủ với những người ngã xuống nước, hôm sau xác người nổi đầy sông.

Khấu Trọng đại nộ:

-Chuyện này nhất định do Dương Hư Ngạn chỉ đạo, Dương Văn Can hạ thủ. Huyền Thứ hãy biến đau thương thành sức mạnh, Khấu Trọng ta thề phải lấy lại công đạo cho ngươi.

Sau khi Tuyên Vĩnh sai Phi Vân vệ đưa Vương Huyền Thứ đi, Khấu Trọng bước vào đại sảnh rồi dừng lại hỏi:

-Chuyện treo thưởng tìm muội tử của Âm Hiển Hạc có tiến triển gì chưa?

Hư Hành Chi đáp:

-Chúng thuộc hạ theo lời phân phó của Thiếu Soái, đã dán cáo thị treo thưởng ở những nơi dễ nhìn thấy trong các thành trì của ta, nhưng cho đến hiện giờ vẫn chưa có tin tức chính xác về Âm Tiểu Kỷ.

Tuyên Vĩnh cười khổ:

-Tin tức giả lại đến liên tục không ngớt, mỗi ngày đều có người đến

lĩnh thưởng nhưng không ai qua được kiểm chứng.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

-Thực là không có đạo lý, ít nhất lúc này những nữ hài cùng chạy khỏi Giang Đô cùng Âm Tiểu Kỷ phải đứng ra báo tin chứ.

Hư Hành Chi nói:

-Dân số trong những thành thuộc phe ta không nhiều, đợi tin tức truyền đi khắp nơi, có lẽ sẽ thấy đầu mối chăng.

- Đại ca!

Tiếng vỗ cánh vang lên, Vô Danh lướt qua khoảng không trong đại sảnh, đáp xuống ngay trên cánh tay Khấu Trọng giơ ra, người và chim thân thiết với nhau một hồi.

Tiểu Hạc nhi tinh thần phấn chấn như một cơn gió ùa tới trước mặt Khấu Trọng, vui mừng nói:

-Chẳng phải đại ca sẽ vắng mặt trong một thời gian sao? Gặp đại ca Tiểu Hạc nhi mừng lắm!

Khấu Trọng vui vẻ nói:

-Gặp được Tiểu Hạc nhi của ta, đại ca còn mừng hơn.

Lại ngạc nhiên hỏi:

-Tiểu muội có biết chuyện của Huyền Thứ không?

Tiểu Hạc nhi không hiểu:

-Có chuyện gì?

Tuyên Vĩnh và Hư Hành Chi ở bên nháy mắt với Khấu Trọng.

Tiểu Hạc nhi biến sắc nói:

-Hắn có chuyện gì à? Ơ! Chẳng trách hắn hôm nay buồn chán không vui, gọi hắn đi chơi thì lấy lý do không rảnh, mau nói cho muội biết đi!

Khấu Trọng đã hiểu, bởi Vương Huyền Thứ không muốn Tiểu Hạc nhi thấy buồn vì hắn, nên che giấu biến cố bi thảm này. Gã bèn chuyển đề tài:

-Có cần phải tăng tiền thưởng lên để làm chuyện này thêm chấn động không?

Tiểu Hạc nhi ngạc nhiên:

-Tiền thưởng gì cơ?

Khấu Trọng ngây ra nói:

-Chuyện treo thưởng thông báo khắp đường lớn ngõ nhỏ, Tiểu Hạc nhi không biết sao?

Giương mặt xinh tươi của Tiểu Hạc nhi đỏ lên, ngượng ngùng nói:

-Người ta không biết chữ mà! Sao đọc được những thứ quỷ trên tường chứ?

Lại nói:

-Đợi lát nữa nói chuyện với đại ca, muội đi thăm Thứ ca đây!

Rồi lại chạy đi như một làn gió.

Khấu Trọng than:

-Đây có lẽ là vấn đề, người biết chữ không nhiều, chỉ đợi tin tức được nhiều người truyền miệng lan xa, chúng ta mới có cơ hội nghe được tin tức chính xác về Âm Tiểu Kỷ.

Gã thở dài một hơi nói:

-Đợi ta gặp Phiệt chủ rồi nói tiếp.

o0o

Mỹ Diễm phu nhân lộ ra nụ cười ngọt ngào rạng rỡ, hai tay để sau lưng khiến cho bộ ngực càng vươn cao, cúi mặt bước nhẹ tới sát bên Từ Tử Lăng, cười chúm chím nói:

-Ngũ Thải Thạch không có trên người nô gia, cũng không mang đến Trung Nguyên. Từ công tử nếu không tin thì cứ lục soát trên người nô gia, nô gia không kháng cự đâu!

Từ Tử Lăng không bị ả làm cho mê hoặc, hai mắt thần quang kiên định, mỉm cười đáp:

-Phu nhân chắc biết Từ Tử Lăng ta xuất thân thế nào, nếu nói chuyện mặt dày mày dạn, ta và Khấu Trọng đều là tổ sư gia trong nghề.

Mỹ Diễm phu nhân khẽ nhíu mày cong, “ái ôi” một tiếng nói:

-Ai nói muốn cùng Từ công tử Từ đại hiệp mặt dày mày dạn chứ, người ta nói thật mà, phải nói làm sao chàng mới chịu tin người ta đây?

Từ Tử Lăng lạnh nhạt nói:

-Ta trước tiên hãy phế cặp mắt mở to nói toàn lời dối trá này đã!

Gã đột nhiên vươn tay ra, hai ngón tay chỉ tới thẳng đôi mắt ả.

Mỹ Diễm phu nhân hoa dung thất sắc, vội lùi lại sau, bốn võ sĩ đều rút bội đao xông tới Từ Tử Lăng.

o0o

Tống Khuyết ngồi ở một góc nội đường, thanh Thiên Đao danh chấn thiên hạ để trên bàn bên cạnh, không chút ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Khấu Trọng.

Tới khi Khấu Trọng ngồi xuống cách bàn, Tống Khuyết từ tốn nói:

-Thiếu Soái về đúng lúc lắm, ta đang có chuyện muốn nói với ngươi.

Khấu Trọng cười khổ:

-Chắc rằng Phiệt chủ đã biết chuyện con tới Ba Thục thất bại rồi.

Tống Khuyết dửng dưng nói:

-Trong thiên hạ chẳng có chuyện gì nhất thành bất biến, được được mất mất là chuyện thường tình, ngươi chớ nên để tâm, quan trọng nhất là đạt thắng lợi sau cùng.

Khấu Trọng giật mình hỏi:

-Phiệt chủ không phải đã bị Sư Phi Huyên thuyết phục chứ?

Tống Khuyết đứng dậy bước tới chính giữa sảnh, ngửa mặt lên trời cười nói:

-Chuyện Tống Khuyết ta đã quyết định, ai có thể thay đổi ta được? Việc thống nhất thiên hạ là tất yếu, Khấu Trọng ngươi phải kiên trì tới cùng, chớ để Tống Khuyết thất vọng.

Khấu Trọng da đầu tê đi. Gã nói:

-Thần thái của Phiệt chủ có hơi khác bình thường, Sư Phi Huyên rốt cuộc đã nói gì với Phiệt chủ rồi?

Tống Khuyết không trả lời gã, ngửa mặt lên nhìn xà nhà, lắc đầu thốt:

-Thực là không đúng lúc.

Khấu Trọng nhảy khỏi ghế, bước tới sau lưng Tống Khuyết hỏi:

-Cái gì không đúng lúc ạ?

Tống Khuyết tự nói với bản thân:

-Nếu chuyện này xảy ra trước khi ta rời Lĩnh Nam, hẳn là chuyện ta mong ước trong mơ, nhưng đến lúc có hi vọng thống nhất như bây giờ lại khiến ta tiến thoái lưỡng nan. Ninh Đạo Kỳ à! Lão biết chọn thời điểm lắm.

Khấu Trọng rùng mình thất thanh nói:

-Ninh Đạo Kỳ?

Tống Khuyết xoay mình gấu lại như một cơn gió xoáy, hai mắt lóe lên tia sáng chưa từng thấy bao giờ, trầm giọng nói:

-Sư Phi Huyên tới chuyển lời ước hẹn quyết đấu của Ninh Đạo Kỳ tới Tống mỗ. Ngươi bảo Ninh Đạo Kỳ có biết chọn thời điểm không chứ, đúng vào lúc ta không muốn động thủ cùng lão, lại đòi tiến hành một trận quyết chiến sinh tử mà Tống Khuyết ta đợi đã bốn chục năm trời.

Khấu Trọng trên mặt không còn giọt máu, đã hiểu sự tình.

Đây chính là độc chiêu khác mà Sư Phi Huyên đối phó với hắn. Chẳng trách khi nàng nghĩ tới chuyện này đã lộ ra thần sắc cay đắng ủ rũ, bởi vì trận quyết chiến giữa hai nhân vật đỉnh cấp nhất của Trung Thổ này, không ai có thể dự đoán được kết cục. Thế nhưng Sư Phi Huyên để ngăn cản Khấu Trọng giành lấy thắng lợi cuối cùng lại dùng cả thủ đoạn tàn nhẫn này.

Khấu Trọng trong lòng bốc lên ngọn lửa giận dữ không thể dằn xuống.

Ánh mắt dữ dội của Tống Khuyết trở thành dịu dàng trìu mến. Ông mỉm cười nói:

-Thiếu Soái tuyệt đối chớ vì thế mà tức giận, chiến tranh chính là như vậy. Kỳ mưu diệu kế, không ngại thủ đoạn để đả kích đối thủ, vì thắng lợi cuối cùng không thể để vuột mất bất kỳ cơ hội nào dẫn tới chiến thắng. Ta phải lập tức lên đường nghênh chiến với Ninh Đạo Kỳ, xem xem “Tán Thủ Bát Phác” danh bất hư truyền thế nào. Nếu ta thắng, đương nhiên tiến hành tiếp tục theo kế hoạch. Còn nếu ta gặp bất trắc, Thiếu Soái phải tiếp tục kiên trì cho tới ngày thống nhất thiên hạ. Trừ ngươi ra, Lỗ thúc của ngươi là người duy nhất biết chuyện ta

và Ninh Đạo Kỳ quyết chiến.

Khấu Trọng lại thấy kích động:

-Để con đi cùng Phiệt chủ.

Tống Khuyết cười ha hả:

-Ngươi không tin ta có năng lực ứng phó với Ninh Đạo Kỳ hả? Nhưng cũng phải nói lời này, ngươi hãy ở lại đây đợi ta ba ngày, nếu không thấy ta quay lại, trọng trách thống nhất thiên hạ đặt trên vai ngươi đó, hiểu chưa?

Sau một tràng cười tràn đầy thống khoái, Tống Khuyết bước tới bên bàn nhấc Thiên Đao lên, cẩn thận khoác đao ra sau lưng, bật cười nói:

-Xá đao chi ngoại, tái vô tha vật. May mà ngươi kịp thời trở về khiến ta có thể buông bỏ tất cả, đến gặp Ninh Đạo Kỳ kẻ có thể khiến ta phấn chấn xúc động, hi vọng lão không khiến Tống Khuyết ta thất vọng.

Nói rồi lạnh lùng bước đi.

(

Chương 696: Lòng tin tất thắng

Bọn võ sĩ chặn đường Từ Tử Lăng ngã lăn lóc, không kẻ nào có thể ngăn cản gã dù chỉ trong chốc lát. Kỳ thật thủ hạ của Mỹ Diễm phu nhân tuyệt không phải vô dụng như thế, mà vì nhất thời không nắm rõ thực hư cùng kỳ công dị pháp của gã, bị gã tá lực đẩy lực, đánh cho không kịp trở tay.

Phàm bị Từ Tử Lăng đánh trúng, huyệt đạo đều bị phong bế, không cách gì đứng dậy nổi. Gã từ cửa chính đuổi theo Mỹ Diễm phu nhân, vào thẳng đại sảnh của khách sạn, phía sau gã năm tên thủ hạ của Mỹ Diễm phu nhân kể cả Đoạn Trữ nằm thẳng cẳng, cứ nhìn thân thể bọn chúng là biết được đường tiến vào của Từ Tử Lăng.

Năm tên võ sĩ khác đang tán gẫu ở đại sảnh, thấy chủ nhân bị người truy sát, hoảng hốt rút binh khí ra, phóng tới chặn lại.

Mỹ Diễm phu nhân mặt mày thất sắc, kêu lên:

- Chặn hắn lại!

Chỉ câu nói này cũng đủ cho Từ Tử Lăng nhìn thấu tâm tính của Mỹ Diễm phu nhân. Nếu mụ ta sẵn sàng cùng vinh nhục sinh tử với thủ hạ, lúc này bất luận là sợ Từ Tử Lăng thế nào, cũng nên chuyển lui thành tiến, phối hợp với thủ hạ phản kích Từ Tử Lăng, chứ không chỉ một lòng nghĩ tới việc đào tẩu.

Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, hữu thủ chộp vào khoảng không trước mặt, nhất thời phát ra lực hút rất mạnh, khiến thế lùi của Mỹ

Diễm phu nhân chậm lại. Tiếp đó gã bất ngờ tăng tốc độ, rút ngắn khoảng cách vừa nới rộng với Mỹ Diễm phu nhân, chưởng hóa thành chỉ, vẫn nhằm vào đôi mắt đẹp của mụ điểm tới.

Hai ngón tay của gã phát ra kình khí sắc bén, khiến Mỹ Diễm phu nhân hai mắt đau nhức như dao cắt, mặt mày thất sắc bất đắc dĩ hai tay biến hóa xuất ra bóng chưởng trùng trùng, nhằm ngăn chặn song chỉ như đang muốn vùi hoa dập liễu của Từ Tử Lăng.

Áo choàng của Từ Tử Lăng đồng thời phồng lên, hất văng hai đao ba kiếm đang chém vào thân mình gã, rồi ngoài dự đoán của năm tên võ sĩ đang công kích gã, gã thoắt đảo mình, hai tay biến hóa như hóa thành thiên thủ Quan Âm (Quan Âm nghìn tay), năm tên võ sĩ lập tức bị đánh bay như lá rụng trước gió lớn, lăn lông lốc trên mặt đất.

Khi Từ Tử Lăng lần nữa đối diện với Mỹ Diễm phu nhân, mỹ nữ giảo hoạt này hai cánh tay ngọc phân trên dưới đánh thẳng tới gã, một tay đánh vào ngực, còn tay kia đánh vào yết hầu yếu hại của gã.

Từ Tử Lăng cười dài một tràng, phi thân đá ra một cước, thần tốc như thiểm điện, phát sau mà tới trước, nhằm thẳng vào bụng dưới của mụ, căn bản không thèm để ý tới chiêu số sắc bén của mụ ta đang đánh tới.

Mỹ Diễm phu nhân toàn thân chấn động, không nghĩ tới đả thương địch thủ, chỉ cầu an toàn cho mình, kéo mạnh đôi cánh tay ngọc về, nhảy qua một bên né tránh.

Một cước Từ Tử Lăng đá ra giữa đường lại thu hồi nhờ vào bản lĩnh hoán khí, làm cho đối phương hoàn toàn bị bất ngờ, nào có thể kịp thời biến chiêu ứng phó. Từ Tử Lăng như bóng theo hình, cùng tạt ngang như mụ ta, hữu thủ vung ra, song chỉ vẫn điểm tới đôi mắt đẹp của mụ, tư thế như là chưa phế được đôi mắt đó thì quyết không

dừng tay.

Mỹ Diễm phu nhân mặt trắng bệch, ngàn vạn phần không cam tâm, hai tay lại thi triển kỳ chiêu, ngăn chặn song chỉ có thể đoạt hồn phách của Từ Tử Lăng.

“Bình! Bình!”

Mỹ Diễm phu nhân hai tay trước sau đánh mạnh lên cánh tay phải của Từ Tử Lăng, nhưng lại như đánh vào tảng đá, chẳng những không dao động hay tạo thành chút tổn thương nào, mà còn không thể làm giảm tốc độ xuất thủ của Từ Tử Lăng.

Ặc!

Hành động ngừng lại.

Tay của Từ Tử Lăng cuối cùng cũng bóp vào chiếc cổ trắng trẻo động lòng người của Mỹ Diễm phu nhân, phát ra chân khí, trong chớp mắt phong bế đại huyệt khắp nơi của Mỹ Diễm phu nhân, khiến mỹ nữ này hai tay buông thõng, thân thể rũ rượi, hoàn toàn nằm trong tay gã.

Mỹ Diễm phu nhân hai mắt phát ra thần sắc sợ hãi.

Từ Tử Lăng trừng trừng nhìn mụ không chút biểu tình, từ từ nói:

- Bọn ta hãy cùng chơi một trò chơi thú vị, phu nhân nếu không lập tức đưa Ngũ Thải Thạch ra, ta sẽ phế đi đôi mắt mỹ lệ nhưng lại giỏi gạt người này. Nếu ta đoán không sai, phu nhân chạy tới Trung Thổ là vì Phục Nan Đà đã bị giết, không có người bảo hộ cho ngươi nữa, cho nên ngươi chỉ còn cách chạy cho thật xa đại thảo nguyên để giữ Ngũ Thải Thạch, đúng không?

Mỹ Diễm phu nhân hai mắt vẫn bắn ra thần sắc oán độc, nhưng chiếc cần cổ trắng trẻo trong tay Từ Tử Lăng không nhịn được run lên. Mụ thở gằn:

- Ngươi thật độc ác!

Từ Tử Lăng biết được đây là thời điểm rất quan trọng, ngoài mặt không lộ ra suy nghĩ trong lòng, không có nửa điểm biểu tình, lạnh nhạt nói:

- Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, lời của Từ Tử Lăng ta nói ra, từ trước tới giờ không khi nào không tính. Để lấy Ngũ Thải Thạch, ta có thể giết mấy người các ngươi, rồi tốn thêm một chút công phu lục soát hành trang của các ngươi, ý phu nhân thế nào?

Mỹ Diễm phu nhân lại một phen run rẩy, tựa như con gà trống bại trận, đáp:

- Ngươi thắng rồi!

oOo

Tuyết lớn mịt mù.

Khấu Trọng toàn lực phi ngựa trong tuyết, bông tuyết to bằng nắm tay đập mạnh vào đầu vào mặt gã, tan thành nước đá lạnh, chảy xuống cổ gã, nhưng lòng gã lại nóng như lửa đốt.

Vô luận là từ lập trường như thế nào, góc độ ra sao, gã tuyệt không thể bỏ qua trận chiến kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu này giữa Tống Khuyết và Ninh Đạo Kỳ.

Gã cũng không lo rằng bản thân đột nhiên rời khỏi sẽ khiến Thiếu Soái quân như quần long vô thủ, bởi vì có Tống Lỗ hiểu rõ nội tình sẽ vì gã lo lắng hết thảy và trấn an bọn người Hư Hành Chi.

Bóng lưng hùng vĩ của Tống Khuyết xuất hiện mơ hồ trong gió tuyết phía xa xa trước mặt, rõ dần lên khi gã tiến lại gần.

Khấu Trọng phát sinh cảm giác kỳ dị như lạc vào mộng cảnh. Hoa tuyết đầy trời càng tăng thêm cảnh tượng như thật như ảo; hoặc có lẽ đời người thật ra không ngoài một giấc mộng dài, mà phần lớn thời gian gã đều lạc trong mộng cảnh, chỉ có tại một vài thời khắc đặc biệt, bởi một vài tâm tình đặc biệt mới mở ra những khoảnh khắc tỉnh ngộ ngắn ngủi, nhưng gã lại càng hiểu rõ rằng bất cứ lúc nào bản thân cũng có thể quay trở lại bị hãm sâu vào trong mộng cảnh thanh tịnh này.

Gã thật sự hy vọng mọi việc trước mắt chỉ là một giấc mộng.

Tống Khuyết và Ninh Đạo Kỳ đều là người gã tôn kính ngưỡng mộ, bọn họ lại phải tiến hành quyết chiến sinh tử, Sư Phi Huyên lần này thật quá nhẫn tâm.

Gã lướt tới bên cạnh Tống Khuyết. Siêu nhân vật được tôn xưng là Thiên Hạ Đệ Nhất Đao này không hề ngạc nhiên nhìn gã tiến tới, bước chân chậm lại, thong dong mỉm cười hỏi:

- Thiếu Soái là muốn tiễn Tống mỗ một đoạn đường, hay là muốn làm người chứng kiến cuộc quyết chiến?

Khấu Trọng đáp:

-Xuất chiến

Tống Khuyết cười ha hả:

- Đây chính là không có lòng tin, như vậy ngươi chắc chắn sẽ thua trận này. Hôm nay Ninh Đạo Kỳ không giống như lần trước chỉ đùa chơi với ngươi, mà sẽ lợi dụng sơ hở ngươi không đủ lòng tin, không từ thủ đoạn nào để dồn ngươi vào tử địa. Sau khi Thiếu Soái chết rồi, Ninh Đạo Kỳ vẫn không bỏ qua mà khiêu chiến với ta, vậy ngươi thay ta xuất chiến chẳng phải là một việc vô ích hay sao, còn khiến Thiếu Soái quân sụp đổ tan rã.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Phiệt chủ có lòng tin tất thắng sao?

Tống Khuyết từ từ đáp:

- Luận công lực tu dưỡng, bọn ta nếu không ngang ngửa thì cũng không khác biệt là bao. Nhưng cuộc chiến này tuyệt không phải chỉ là tỉ võ đọ sức, mà là sinh tử quyết đấu. Ở phương diện này Ninh Đạo Kỳ khiếm khuyết kinh nghiệm thực chiến quý báu trên chiến trường của Tống mỗ, cho nên trận này Ninh Đạo Kỳ tất bại không nghi ngờ gì. Tống Khuyết ta có đủ mười phần tin tưởng.

Khấu Trọng từ ngữ khí của lão khẳng định lão từng lời đều là thật lòng nói ra, tuyệt không phải hư ngôn nhằm trấn an mình. Gã hiếu kỳ nói:

- Nhưng Phiệt chủ vừa nãy khi ngồi một mình trong nội đường thần thái cổ quái, lại nói Ninh Đạo Kỳ biết chọn thời gian, khiến tiểu tử ngộ nhận là Phiệt chủ lo lắng về thắng phụ của cuộc chiến này.

Tống Khuyết trầm ngâm giây lát, hơi chậm bước, nói:

- Thiếu Soái thật đã hiểu lầm rồi! Ta lúc đó chỉ vì bị trận quyết chiến này gợi lại một hồi ức với một người, hơn nữa vì quan hệ của bọn ta phát triển tới nước này mà thương cảm, cho nên thần tình cổ quái, nhưng không phải là lo lắng chống không nổi Tán Thủ Bát Phác của Ninh Đạo Kỳ.

Khấu Trọng nhè nhẹ hỏi:

- Phạm Thanh Huệ?

Tống Khuyết lộ ra biểu tình cay đắng, ngữ khí vẫn bình tĩnh không rung động, nói như kể chuyện:

- Ninh Đạo Kỳ là một trong rất ít người trên thiên hạ mà Tống Khuyết mỗ kính trọng, nếu không ta đã sớm khiêu chiến với lão. Thanh Huệ là cố ý làm khó ta, thử xem quyết tâm của ta thế nào. Thanh Huệ luôn tính toán không bỏ sót chuyện gì, hôm nay lại là sai lầm lớn.

Khấu Trọng không nhịn nổi hỏi:

- Phiệt chủ liệu có đao hạ lưu tình không?

Tống Khuyết cười ha hả đáp:

- Đây là một lý do nữa mà Tống mỗ tuyệt không để Thiếu Soái xuất thủ. Xá đao chi ngoại, tái vô tha vật (ngoài việc buông đao không còn gì khác). Khi đao phong đối chọi, nào có chỗ cho sự nhường nhịn. Thanh Huệ à! Đây phải chăng là kết quả mà nàng muốn thấy được?

Khi nói hai câu cuối cùng, Tống Khuyết cảm khái vạn phần, vô cùng buồn bã.

Khấu Trọng cứng họng không nói nên lời.

Tống Khuyết đứng thẳng, hai tay chắp sau lưng, ngửa mặt nhìn trời hoa tuyết bay đầy.

Khấu Trọng vội vàng dừng lại, cúi đầu nói:

- Tiểu tử hy vọng khi Phiệt chủ cùng Ninh Đạo Kỳ quyết chiến có thể ở bên cạnh chứng kiến.

Tống Khuyết nhìn về phía gã, khuôn mặt hiện ra nụ cười hòa nhã, thần thái hồi phục lại vẻ ung dung bình tĩnh, không chút gì giống đang trên đường nghênh chiến kình địch, ông điềm đạm đáp:

- Việc không được như ý trong đời có tới tám chín phần. Năm đó ta gặp Thanh Huệ, là vào một đêm trăng sáng, khi đó ta ở cỡ tuổi ngươi, Bích Tú Tâm còn chưa xuất đạo. Việc này ta chưa từng nói với bất kỳ ai.

Lão lại ngửa mặt nhìn vào bầu trời đêm, khẽ thở dài:

- Tới khi Bích Tú Tâm chịu nhục vì Thạch Chi Hiên gian đồ đó, Thanh Huệ lần thứ hai xuống núi, ta cùng nàng gặp lại trên giang hồ, cách nhau cũng tới hơn mười năm. Lúc mới gặp nàng ta vẫn là hạng vô danh, uy thế của “Bá Đao” Nhạc Sơn đang như mặt trời chính ngọ, nhưng Thanh Huệ lại nhìn ta bằng con mắt khác, cùng ta nắm tay ngao du, vui vẻ đàm luận chuyện thiên hạ thời thế, cổ kim trì loạn hưng suy.

Khấu Trọng chần chừ hỏi một cách khó khăn:

- Phiệt chủ vì sao lại rời bỏ bà ấy?

Tống Khuyết nhìn gã, song mục kỳ quang lấp lánh, suy tư nói:

- Rời bỏ nàng? Hắc! Ta chưa từng nghĩ theo cách đó. Ta vì sao lại rời bỏ nàng?

oOo

Từ Tử Lăng bước vào tửu quán, thấy Âm Hiển Hạc thần tình đờ đẫn ngồi một mình trong góc, trên bàn ngoài một chén một vò ra không còn gì nữa, bèn thấy yên tâm hơn. Đối với mọi việc gã không còn nắm chắc nữa, vì chuyện của Mỹ Diễm phu nhân làm chậm trễ, khiến gã không thể nhanh chóng quay lại, nên sợ Âm Hiển Hạc không biết có phát sinh sự cố gì không. Vì thế gã phải tự mắt nhìn thấy Âm Hiển Hạc bình yên vô sự mới nhẹ lòng.

Gã đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, cầm lấy miệng vò nhấc lên hạ xuống, rồi thở dài nói:

- Huynh không phải đã đáp ứng ta chỉ uống hai chén thôi sao? Hiện tại nửa vò rượu đã đổ vào bụng huynh rồi còn gì.

Âm Hiển Hạc nhìn sang gã, trầm giọng đáp:

- Bởi vì ta rất sợ.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

- Huynh sợ gì?

Âm Hiển Hạc buồn bã đáp:

- Ta sợ tới Trường An. Năm đó Dương Châu binh hoang mã loạn, một đám tiểu nữ hài hoảng loạn trốn chạy, những việc sau đó thật khiến người ta không dám nghĩ tới. Nếu như Kỷ Thiến thật sự là bạn

của tiểu muội trong lúc trốn chạy, lại nói cho ta biết tin tức xấu của tiểu muội. Ài! Ta biết làm sao đây? Ôi! Tử Lăng, ta thật thống khổ.

Hắn nói xong lại đưa tay nắm lấy vò rượu.

Từ Tử Lăng chặn tay lên vò rượu, không để hắn uống thêm nữa, lòng đầy trắc ẩn. Rõ ràng bộ dạng cao ngạo lạnh lùng cô độc lúc bình thường của Âm Hiển Hạc chỉ là đang đè nén cực độ sự sợ hãi, khi mượn rượu quên sầu, mới làm tan biến vẻ kiên cường bề ngoài của hắn, lộ ra mặt yếu đuối bất lực. Phương pháp giải quyết duy nhất là tìm Âm Tiểu Kỷ về cho hắn, hắn mới có thể bắt đầu có cuộc sống sinh hoạt hạnh phúc như người bình thường.

Âm Hiểu Hạc hiển nhiên đã hơi say, ngạc nhiên nhìn sang Từ Tử Lăng, nhíu mày nói:

- Không cần phiền huynh, ta tự mình rót rượu được.

Từ Tử Lăng bất đắc dĩ rót đầy một chén cho hắn, nói rõ ràng:

- Đây là chén cuối cùng tới khi đến Trường An đấy, việc tìm Tiểu Kỷ không thể có sai sót.

Rót xong gã đem vò rượu đặt lên mặt bàn bên phía gã.

Âm Hiển Hạc ánh mắt nhìn vào liệt tửu đang sóng sánh trong ly dưới ánh đèn, lờ đờ hỏi:

- Tử Lăng sao không uống, theo ta thấy thì huynh cũng có tâm sự nặng nề, từ khi rời Thành Đô không thấy huynh có nửa điểm vui vẻ.

Từ Tử Lăng rất muốn nhìn gã nở một nụ cười, nhưng phát giác cơ mặt cứng đơ, bèn than:

- Bởi vì trong lòng ta cũng rất thống khổ.

Tiên dung của Sư Phi Huyên đột nhiên xuất hiện, khiến gã rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Đây không những chỉ là việc gã bị ép vào giữa mối quan hệ giữa Khấu Trọng và nàng, mà còn là cảm tình của gã đối với Sư Phi Huyên. Nếu như Sư Phi Huyên vĩnh viễn không bước chân vào chốn phàm trần nữa thì gã cùng Sư Phi Huyên đương nhiên là bắt đầu ở Long Tuyền, và kết thúc ở Long Tuyền. Cũng chính với tâm trạng này gã mới toàn lực đi theo đuổi Thạch Thanh Tuyền. Nhưng sự xuất hiện của Sư Phi Huyên khiến gã trận cước đại loạn. Về lý trí mà nói, gã hiểu nhấc lên được bỏ xuống được là thế nào, nhưng hiểu được là một chuyện, còn có làm được hay không lại là chuyện khác. Tình cảm của con người tựa như một con mãnh thú, vĩnh viễn không thể hoàn toàn thuần phục.

Gã đối với Sư Phi Huyên là dư tình chưa dứt, Sư Phi Huyên sao lại có thể quên đi tình cảm đối với gã. Bọn họ đều là tự mình khổ sở kìm nén, dựng lên rào cản.

Âm Hiển Hạc nâng chén uống một hơi cạn sạch, vỗ bàn nói:

- Biện pháp tốt nhất là uống tới bất tỉnh nhân sự. Hắc! Rót cho ta thêm chén nữa.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Huynh nên biết ta vừa mới cùng người động thủ, trong áo còn có một viên Ngũ Thải Thạch.

Thân thể cao gầy của Âm Hiển Hạc rúng động, thất thanh hỏi:

- Mỹ Diễm phu nhân?

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Chính là lấy được từ trên tay mụ ta, mụ phải chạy trốn từ Tái Ngoại tới nơi này, là vì tránh né địch nhân mưu đoạt Ngũ Thải Thạch. Hiện tại củ khoai nóng này đã lọt vào tay bọn ta, nếu bọn ta biến thành hai tên tửu quỷ say khướt, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Âm Hiển Hạc cầm chén rượu lên, đặt vào giữa bàn, nói:

- Để ta uống thêm mấy ngụm, thế nào? Ta đáp ứng là chén cuối cùng.

Từ Tử Lăng hết cách với hắn, rót đầy một chén cho hắn, tâm thần lại chuyển tới để cả trên mình Sư Phi Huyên, nhớ lại mọi thần thái khi nàng nói chuyện hồi sớm ở bên ngoài Thành Đô.

Lấy tiêu chuẩn của nàng mà nói, tình cảm sâu kín của nàng đối với mình đã không còn kìm hãm nổi, lại không cách gì che giấu, cho nên mới nói là để tâm cách nhìn của Từ Tử Lăng đối với nàng. Càng khiến gã phát sinh cảnh giác là sau khi chia tay với nàng, gã không kìm lòng được không ngừng nghĩ tới nàng, điều này khiến gã sinh ra hối hận sâu sắc đối với Thạch Thanh Tuyền. Trời ơi! Đây rốt cuộc là chuyện gì!

Rượu chảy qua cổ họng cay xè.

Từ Tử Lăng giờ mới phát giác hai tay mình đang nâng vò rượu lên uống một ngụm lớn.

Gã buông vò rượu xuống. Âm Hiển Hạc ngây ngốc nhìn gã, chén rượu đầy không ngờ còn chưa đụng tới.

Từ Tử Lăng rượu vào sầu dâng đã chếnh choáng say, gã nói có chút lúng túng:

- Rượu ngon!

Tiếng cười dài cất lên, có người từ phía sau nói:

- Nguyên lai Tử Lăng cũng thích uống rượu.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên quay lại, Thổ Cốc Hồn vương tử Phục Khiên đã lâu không gặp cùng với thủ hạ Hình Mạc Phi, như long hành hổ bộ đang tiến về phía bàn của gã.

Từ Tử Lăng vội vã đứng dậy, vui vẻ nói:

- Ta thật đang muốn tìm các người.

Sau khi giới thiệu Âm Hiển Hạc với hai người, bốn người ngồi xuống quanh bàn, tiểu nhị bày thêm đồ nhắm, Phục Khiên tùy ý gọi thêm rượu, Hình Mạc Phi kính rượu mọi người, không khí thêm phần ấm cúng.

Rượu qua hai tuần, Phục Khiên cười nói:

- Ta vẫn cho người theo dõi khách sạn nơi Mỹ Diễm nữ tử đó dừng chân, không ngờ lại phát hiện ra hành tung của Tử Lăng, thật là vui hơn dự tính.

Nói dứt lời hắn liếc mắt nhìn về phía Âm Hiển Hạc.

Từ Tử Lăng vội nói:

- Hiển Hạc là người phe mình, không cần cố kỵ gì cả.

Hình Mạc Phi hạ giọng:

- Từ gia chắc cũng biết tình thế Tái Ngoại sau khi các người rời khỏi, đã có những biến hóa kinh thiên động địa.

Phục Khiên tiếp lời:

- Tới khi bọn ta đến Trung thổ, mới biết tình thế Trung Nguyên nghịch chuyển, sự nổi lên của Thiếu Soái quân, khiến nhà Đường của họ Lý không còn nắm cục diện độc bá, điều này cũng làm rối loạn kế hoạch của bọn ta, với sự phát triển trong tương lai của bên ngoài Trung thổ, không còn nắm chắc chút nào nữa.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn quanh, trong tửu quán chỉ còn hai bàn gần cửa là có khách nhân, hơn mười bàn xung quanh đều trống không, không sợ bị người ta nghe lỏm được chuyện bọn họ nói. Gã hỏi:

- Lần này Phục huynh tới Trung thổ, có đại kế gì?

Phục Khiên cười khổ đáp:

- Có đại kế gì? Còn không phải là vì ứng phó với người Đột Quyết sao? Ngươi cũng biết Thống Diệp Hộ của Tây Đột Quyết thông qua Vân Soái ngầm có hiệp ước với Lý Kiến Thành, việc này liên quan tới sự thịnh suy hưng vong của Thổ Cốc Hồn bọn ta, cho nên ta không thể không tới Trung Nguyên một chuyến nữa. Ta vốn muốn cùng Tần Vương thương lượng, nào ngờ tình thế xoay chuyển, khiến bọn ta trận cước rối loạn.

Từ Tử Lăng giật mình nói:

- Nguyên lai tin tức là từ nơi Phục huynh truyền ra ngoài.

Hình Mạc Phi hướng tới Âm Hiển Hạc kính rượu:

- Âm huynh?

Âm Hiển Hạc đưa tay che chén lại, không để Hình Mạc Phi rót thêm rượu cho mình, áy náy đáp:

- Ta đã đáp ứng Tử Lăng, vừa rồi là chén cuối cùng.

Từ Tử Lăng gật đầu với Hình Mạc Phi đang nhìn gã hỏi ý, biểu thị thật sự có việc đó, rồi tiếp tục hỏi:

- Tình thế Tái Ngoại trước mắt thế nào?

Phục Khiên trầm giọng đáp:

- Tình thế hiện giờ của Tái Ngoại là phát triển tất yếu của lịch sử. Từ lúc gia tộc A Sử Na đứng ra gánh vác, Đột Quyết mỗi ngày một cường mạnh, sau khi đánh bại Thiết Lạc và Nhu Nhiên, đã trở thành bá chủ của đại thảo nguyên. Bắt đầu từ khi đó, Lang quân theo dã tâm của các tộc trưởng không ngừng mở rộng thế lực ra tứ phía bên ngoài, mục tiêu cuối cùng là miếng thịt béo to lớn Trung thổ các người. Việc xưng bá thành công của Dương Kiên, khiến cho quốc lực của đại Tùy lên tới đỉnh điểm, cũng chính do quốc lực giàu mạnh đã gieo xuống hạt giống của việc Dương Quảng lạm dụng quốc lực tới thân bại quốc vong. Khi Dương Quảng lần đầu tiến đánh Cao Ly, từng khiến Đông, Tây Đột Quyết cao ngạo một đời đều phải thần phục dưới chân đại Tùy, nhưng thất bại của ba lần tiến đánh Cao Ly, đã rút hết quốc lực của đại Tùy, sự chia rẽ của Trung thổ làm cho Lang quân lần nữa nổi lên khuếch trương, thật là thời cơ nghìn năm có một để người Đột Quyết xâm lấn Trung Nguyên, nếu đổi ta là Hiệt Lợi, tuyệt sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Hắn đưa tay nâng chén, cười ha hả một tràng:

- Bọn ta ít có tâm tình nhàn rỗi mượn rượu tâm sự thế này, Tử Lăng cùng Hiển Hạc có hứng thú nghe về quá khứ thảm khốc của vùng ngoài Trung thổ được viết bằng máu và nước mắt của nhân dân và binh lính không? Như vậy các người đối với tình thế hiện nay và khả năng phát triển trong tương lai sẽ tiến thêm một bước càng hiểu sâu hơn.

Từ Tử Lăng động dung đáp:

- Xin được nghe kỹ!

Gã biết tác phong hành sự của Phục Khiên, hắn sẽ không nói lời giả dối, càng không nói lời thừa, hắn sẵn sàng kể lại tường tận đầu đuôi như vậy, hẳn có dụng ý phía sau, cho nên gã đáp ứng không chút do dự.

(

Chương 697: Lịch sử đẫm máu

Tống Khuyết lại cất bước, không ngừng tiến sâu vào màn đêm tuyết trắng mênh mông vô bờ, phảng phất giống như không có mục đích nhất định, càng giống như lão đã hoàn toàn quên đi trận quyết chiến sinh tử với Ninh Đạo Kỳ. Lão nói với khẩu khí nhàn nhã:

- Nếu ngươi chuyện gì cũng không chịu bỏ qua, cuộc sống sẽ biến thành khổ sở cho tới chết mới thôi. Đó là việc bất luận kẻ nào cũng không đủ sức chịu đựng. Nói ta nghe, nếu ngươi không chịu quên đi Thượng Tú Phương, hậu quả sẽ như thế nào?

Theo sát bên cạnh lão, Khấu Trọng ngẩn ngơ đáp:

- Đương nhiên sẽ mất đi Trí Trí. Nhưng tình cảnh của Phiệt chủ năm đó không giống vậy, đâu cần phải lựa chọn.

Tống Khuyết cười khổ:

- Có gì khác đâu? Ta chỉ có thể lựa chọn giữa Đao đạo và Phạm Thanh Huệ. Nếu nàng dám bỏ Từ Hàng Tịnh Trai theo ta, ta dám khẳng định Tống mỗ ngày hôm nay không có được thành tựu thế này. Cảnh giới “Xá đao chi ngoại, tái vô tha vật” phải trả giá rất lớn mới có được, vả lại còn là cái giá vô cùng tàn nhẫn. Suy nghĩ và quan điểm chính trị của nàng và ta cũng đối lập, nếu ở chung một chỗ, một trong hai người tất phải thay đổi, nhưng ta vĩnh viễn không chịu thay đổi niềm tin của bản thân. Vì vậy ngay từ ban đầu bọn ta đã biết được sẽ không có kết quả.

Khấu Trọng nói không nên lời.

Tống Khuyết đưa mắt nhìn gã, trầm giọng:

- Hơn mười năm nay, ta không lúc nào dám nhớ tới nàng. Ngươi hiểu được loại cảm giác này không? Nhớ nhung thật sự là quá đau khổ! Vả lại ta phải gạt bỏ hết mọi chuyện khác sang một bên, chuyên tâm cho Đao đạo, để ứng phó với tình thế như trước mắt, ta không chỉ nói Ninh Đạo Kỳ, nhưng cũng kể cả lão trong đó, mà chính là tình thế của toàn thiên hạ. Luyện đao tức là luyện tâm, ngươi hiểu rõ chưa? Không có quá khứ động lòng người, sao có thể sinh ra đao pháp động lòng người?

Khấu Trọng giật mình hỏi:

- Phải chăng hiện tại người đang rất thống khổ?

Tống Khuyết đặt tay lên đầu vai Khấu Trọng, thở dài đáp:

- Ngộ tính của tên tiểu tử ngươi khiến Tống Khuyết ta cũng phải khen tuyệt. Hôm nay là lần đầu tiên trong hai mươi năm qua ta nghĩ tới nàng mà không hề kiềm chế gì cả, cho nên ngươi cảm thấy ta không bình thường khi ngồi một mình ở nội đường Soái phủ.

Không đợi Khấu Trọng trả lời, lão chắp tay sau lưng, chầm chậm bước tiếp, ngửa mặt nhìn những bông tuyết đang rớt xuống như tìm nơi chốn quay về. Ông mỉm cười nói:

- Phạm Thanh Huệ khi còn trẻ đẹp tới mức khiến người ta khó tin nổi, cho dù trương mắt nhìn, vẫn không tin chốn phàm trần lại có người như vậy. Sư Phi Huyên ở mặt này đã được chân truyền của nàng. Đó là hiện tượng “Tiên hóa” của việc tu luyện “Từ hàng kiếm điển”. Nếu ta không nhìn lầm, Sư Phi Huyên đã đạt tới cảnh giới Kiếm Tâm

Thông Minh, so với Tâm Hữu Linh Tê của Thanh Huệ, còn hơn một bậc.

Khấu Trọng vỗ tay khen hay:

- Hình dung của Phiệt chủ thật chính xác. Không gì có thể miêu tả khí chất đặc biệt duy nhất của Sư Phi Huyên tốt hơn hai từ “Tiên hóa”.

Tống Khuyết đón ánh mắt của gã, điềm tĩnh nói:

- Chớ nhìn hai từ “Tiên hóa” bằng góc độ bình phẩm ngoại hình, trong đó còn có ý nghĩa huyền diệu thâm thúy. Đạo gia Phật môn, bất luận thành Tiên hay thành Phật, mục đích cũng không có chỗ nào khác nhau, đều là cho rằng sinh mệnh không dừng lại ở đây. “Từ hàng kiếm điển” là kỳ thư bắt nguồn từ Phật môn, lấy Kiếm đạo để tu Thiên đạo, đã cho ta rất nhiều cảm hứng. Khi Đao đạo đạt tới cực hạn, cũng sẽ vượt qua sinh tử đạt tới cảnh giới thành Tiên thành Phật.

Khấu Trọng rúng động:

- Con đã hiểu! Trên thực tế điều Phiệt chủ theo đuổi so với mục đích tu hành của trai chủ Thanh Huệ không có gì khác biệt. Việc Phiệt chủ bỏ qua cơ duyên cùng bà ta trở thành thần tiên quyến thuộc, cùng với việc bà ấy kiên trì tu hành cũng là cùng một bản chất.

Tống Khuyết lắc đầu:

- Ta và nàng có sự khác biệt căn bản. Ta tịnh không tính vượt qua sinh tử, chỉ là toàn lực tìm tòi và tiến lên trên Đao đạo. Ta đặc biệt nhắc nhở ngươi về chuyện Sư Phi Huyên đạt tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh, là muốn ngươi để tâm cảnh giới, bởi vì cô ta là một trong những người có tư cách đánh bại ngươi.

Khấu Trọng nhớ lại ở Thành Đô Sư Phi Huyên đã khiêu chiến với gã, cười khổ không nói gì.

Tống Khuyết nhìn chăm chú về phía trước, cước bộ không ngừng, hiển nhiên đang đắm mình nhớ về chuyện cũ không hề kiềm chế.

Từng tràng hoa tuyết trắng tinh không ngừng chậm rãi rơi xuống, bốn bên rừng núi trắng xóa một màu, khiến người ta như chìm trong ảo giác.

Khấu Trọng vẫn không hiểu được mục đích của chuyến đi này, tất cả tựa hồ hoàn toàn không có mục đích, nhưng gã cũng thích hưởng thụ loại không khí và cảm giác kỳ dị này.

Gã đột nhiên hỏi:

- Phiệt chủ chưa từng cùng Ninh Đạo Kỳ giao thủ qua, vì sao lại có thể nắm chắc mười phần tất thắng?

Tống Khuyết bật cười đáp:

- Khi những người tề danh với ngươi, lần lượt từng người ôm hận dưới đao của ngươi, hơn mười năm qua đều là như vậy, ngươi cũng sẽ có đủ mười phần tin tưởng như Tống mỗ. Ninh Đạo Kỳ sao có thể là một ngoại lệ? Đó không phải là khinh địch, mà là lòng tin do trăm nghìn trui luyện bồi dưỡng mà thành.

Khấu Trọng thở dài:

- Nhưng con vẫn có điểm lo lắng. Ít nhất Phiệt chủ vì Phạm Thanh Huệ tâm tình sinh ra biến hóa, sợ khó có được trạng thái tốt nhất để nghênh chiến Ninh Đạo Kỳ.

Tống Khuyết gật đầu đồng ý:

- Ngươi có suy nghĩ này thật không đơn giản, đã đạt tới cảnh giới vì người. Thanh Huệ kiên trì niềm tin của bản thân, không quản mời Ninh Đạo Kỳ tới đối phó với Tống mỗ, thật làm ta đau lòng. Nhưng ta không hề có ý trách nàng chút nào, ngược lại càng thêm kính trọng nàng, bởi vì lúc nàng đi tới quyết định này, so với ta càng khó chịu hơn nhiều.

Khấu Trọng nói:

- Hoặc giả đây chỉ là chủ ý của Sư Phi Huyên.

Tống Khuyết lắc đầu:

- Sư Phi Huyên hiểu rõ quan hệ giữa Thanh Huệ và ta, nếu không được sự đồng ý của Thanh Huệ, tuyệt không dám sử dụng Ninh Đạo Kỳ chiêu cuối cùng này.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Những trở ngại ngăn cản ta và Thanh Huệ không thể kết hợp, trừ niềm tin và lý tưởng khác nhau ra, còn có hôn ước trên mình ta. Hôn ước đó đối với sự phát triển của Tống gia ta tại Lĩnh Nam cực kỳ trọng yếu, có điểm giống như tình huống giữa ngươi và Ngọc Trí. Nói như vậy ngươi nên hiểu rõ rằng ta đem gia tộc đặt ở ví trí tối cao, ta chờ đợi chính là cơ hội thống nhất thiên hạ như trước mắt, nhằm phát dương quang đại huyết thống người Hán ta, điều đó so với bất kỳ tình yêu nam nữ nào cũng quan trọng hơn. Bất luận trận chiến này ai thắng ai thua, ngươi cũng phải kiên trì đi tiếp.

Khấu Trọng đáp:

- Phiệt chủ xem việc giữ vững huyết thống người Hán là trách nhiệm, vì sao trai chủ Thanh Huệ lại không ủng hộ người?

Tống Khuyết từ từ đáp:

- Về mặt này thật sự một lời nói không hết, ngươi có hứng thú nghe không?

Khấu Trọng gãi đầu:

- Con tò mò muốn chết!

oOo

Tiểu nhị của tửu quán đốt đèn cắm hai bên vách quán lên cho bọn họ. Trong ánh đèn lập lòe ấm áp, Phục Khiên râu ria đầy mặt, tướng mạo hùng dũng, uống một ngụm nhỏ, mắt nhìn chỗ rượu còn lại trong chén, từ từ nói:

- Việc này phải bắt đầu từ bốn mươi năm trước khi Dương Kiên bức Tĩnh Đế của triều Chu nhường ngôi. Bắc Chu luôn có quan hệ mật thiết với Đột Quyết, Thiên Kim công chúa của Bắc Chu vợ của khả hãn Đột Quyết là Sa Bát Lược, đối với việc vương triều nhà mình bị Dương Kiên cướp ngôi cực kỳ thống hận, cho nên không ngừng thúc dục Sa Bát Lược vì Bắc Chu nhà nàng báo thù. Dương Kiên lại thay đổi chính sách vỗ yên của triều trước, không để người Đột Quyết vào mắt. Vì thế dưới sự thúc giục của các nhân tố trong ngoài, Đột Quyết thường xâm lấn biên cương, khiến Dương Kiên không thể không tăng cường phòng ngự biên giới, tu sửa Trường Thành và các tòa thành, dồn trọng binh đại tướng về hai châu U, Tịnh. Vào thời kỳ khẩn trương đó, xuất hiện một nhân vật then chốt là Trưởng Tôn Thịnh.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Trưởng Tôn Thịnh?

Phục Khiên gật đầu đáp:

- Chính là Trưởng Tôn Thịnh. Theo ta được biết, người này nhiều khả năng là sư phụ của Triệu Đức Ngôn, theo lệnh của hoàng đế Bắc Chu đưa Thiên Kim công chúa tới Đột Quyết. Hắn một mặt tại Đột Quyết kích động mọi người, cấu kết với em trai Xử La của Sa Bát Lược; mặt khác quay về Trung thổ nắm được sự tín nhiệm của Dương Kiên, hiến lên kế sách chia rẽ phân hóa Đột Quyết. Vì hắn ở Tái Ngoại đã lâu, nên hiểu sâu sắc tình huống giữa các tộc người Đột Quyết, càng nắm rõ tình thế sông núi vùng Tái Ngoại. Dương Kiên mừng rỡ tiếp nhận hoàn toàn sách lược của hắn, lần lượt liên kết với hai khả hãn có thế lực nhất ở Đột Quyết là Đạt Đầu và Xử La, sau cùng dẫn tới việc Đột Quyết phân chia thành Đông, Tây hai “Hãn quốc”. Nhưng người Đột Quyết vẫn không ngừng xâm lược quý quốc, cướp bóc tàn sát, quân canh phòng cũng không ngừng phản kích, cừu hận như vậy mà sinh ra. Hiện tại ai cũng không thay đổi nổi, chỉ có một bên bị diệt, chiến lửa mới có thể kết thúc.

Từ Tử Lăng nói:

- Nhờ có Phục huynh chỉ điểm, ta và Khấu Trọng đối với chuyện của thời Dương Kiên tuyệt không biết rõ, chưa từng nghĩ bên trong lại có những chuyển biến như vậy. Người của Ma Môn thật lợi hại, trước có Trưởng Tôn Thịnh, sau có Thạch Chi Hiên và Triệu Đức Ngôn sử dụng âm mưu quỷ kế, thao túng phát triển của tình thế cục diện. Dám hỏi Phục huynh, quý quốc Thổ Cốc Hồn hiện tại ở trong tình huống như thế nào?

Phục Khiên hai mắt sát ý bừng lên, trầm giọng đáp:

- Địch nhân trực tiếp uy hiếp bọn ta nhất là Tây Đột Quyết. Từ khi Thống Diệp Hộ kế vị, quốc lực của Tây Đột Quyết cực thịnh. Thống Diệp Hộ được Vân Soái giúp đỡ, bản thân lại văn võ song toàn, có dũng có mưu, mỗi trận chiến đều thắng, đồng thời dã tâm rất lớn, tuy tạm thời cùng bọn ta giữ quan hệ tốt, nhưng chỉ là vì có lợi cho hành động thôn tính Thiết Lặc của bọn chúng. Ngay cả hiệp ước ngầm của chúng với Lý Kiến Thành, cũng là vì muốn cùng Đường quân giáp công Hiệt Lợi. Nếu Đại Đường có thể thống nhất thiên hạ, Hiệt Lợi đương nhiên không có kẽ hở để thừa cơ, nhưng sự quật khởi của Khấu Trọng đang khiến Hiệt Lợi có cơ hội lợi dụng. Nếu ta đoán không sai, Hiệt Lợi trong thời gian ngắn sẽ kết hợp cùng Đột Lợi xua quân xâm lược phía Nam. Làng mạc thành trấn bị Lang quân dày xéo, hẳn chẳng còn nổi một viên ngói nguyên vẹn.

Từ Tử Lăng nhớ tới chiến thuật tiêu hao (*) của Lang quân Đột Quyết, lòng chợt chùng xuống, gã nhịn không nổi hỏi:

- Kẻ Thống Diệp Hộ cấu kết là Lý Kiến Thành, vì sao Phục huynh lại phát tán lời đồn Tây Đột Quyết cùng Lý Thế Dân cấu kết?

Phục Khiên nhìn gã chằm chằm một lát, rồi ngạc nhiên hỏi lại:

- Lý Thế Dân hiện tại không phải là địch nhân của Tử Lăng sao? Vì sao ngữ khí lại ẩn chứa hàm ý trách móc?

Từ Tử Lăng đáp:

- Hoặc là bởi vì ta chưa từng nghĩ Phục Khiên huynh có thể sử dụng loại thủ đoạn này.

Phục Khiên cười khổ:

- Khi cường địch đang nhăm nhe, sự tồn vong của quốc gia bị uy hiếp, vì đấu tranh tìm cách sinh tồn, ai cũng đều không từ thủ đoạn nhằm đối phó với địch nhân. Giả sử việc cấu kết với Tây Đột Quyết hoàn toàn là hư cấu, tuyệt sẽ không gây ra tác dụng gì. Nhưng nếu lời đồn có phần đúng, sẽ sinh ra ảnh hưởng vi diệu, vừa có thể khiến Lý Kiến Thành nghi thần nghi quỷ, lại khiến Hiệt Lợi sinh cảnh giác, càng có thể từng bước phân hóa sự đoàn kết nội bộ của Lý Phiệt, đối với Thiếu Soái quân chỉ có lợi mà không hề có hại.

Hình Mạc Phi bổ sung:

- Từ gia có thể nghĩ qua nếu liên quân thảo nguyên của Hiệt Lợi xâm phạm Trung thổ, sẽ hình thành cục diện như thế nào không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Xin chỉ điểm.

Hình Mạc Phi nghiêm mặt nói:

- Chỉ cần Hiệt Lợi có thể giành được cứ điểm tại Trung Nguyên, Thống Diệp Hộ sẽ không có sự lựa chọn nào ngoài việc tiến vào Trung Nguyên giành một phần đất, để tránh Hiệt Lợi công hãm Trường An, thế lực mở rộng, sau đó chia ra từ Tái Ngoại và Quan Tây cùng phát động công kích hắn, lúc đó hắn sẽ bị hãm vào cục diện lưỡng đầu thụ địch bị đánh cho tơi bời. Đây chính là nguyên nhân mà Lý Kiến Thành và Thống Diệp Hộ dễ dàng kết hợp. Lý Kiến Thành tuy luôn cùng Hiệt Lợi bí mật cấu kết, một mặt là do e sợ uy thế của Hiệt Lợi, mặt khác là muốn mượn thế lực đối phó với Lý Thế Dân, hắn không phải không biết dã tâm lang sói của Hiệt Lợi nên hy vọng có thể dùng Thống Diệp Hộ để kìm chế Hiệt Lợi, nhưng đây là dẫn sói vào nhà, nếu Thống Diệp Hộ nhờ vào phương tiện Lý Kiến

Thành cấp cho mà đặt chân và mọc rễ thành công ở Trung Nguyên, tình thế của bọn ta sẽ càng nguy hiểm hơn.

Phục Khiên tiếp lời:

- Lùi lại một bước mà nói, nếu Hiệt Lợi chỉ là cướp bóc một phen, rồi quay về phương Bắc, còn Lý Kiến Thành lại lên ngai vàng, quan hệ giữa hắn và Thống Diệp Hộ tưởng càng thêm mật thiết. Thống Diệp Hộ không còn lo lắng về biên giới phía Đông, sau khi diệt xong Thiết Lặc sẽ toàn lực xua binh đối phó bọn ta, đó chính là tình huống bọn ta không muốn nhìn thấy nhất.

Âm Hiển Hạc im lặng không nói, tựa như đối với chuyện tình thế thiên hạ mà ba người đang thảo luận không có chút hứng thú nào.

Từ Tử Lăng nghe xong đầu muốn nổ tung, thêm một bước hiểu được quyết tâm của Sư Phi Huyên trong việc cản trở Khấu Trọng xâm phạm Ba Thục. Phục Khiên so với Từ Tử Lăng gã hoặc bất cứ người Trung thổ nào cũng hiểu rõ tình thế vùng Tái Ngoại hơn. Lời hắn dự đoán Hiệt Lợi trong thời gian ngắn sẽ xâm lược phương Nam hẳn không phải là lời nói bậy. Vả lại trước mắt thật sự là thời cơ tốt nhất để liên quân phương Bắc xâm lược phía Nam, nội bộ Lý Đường chia rẽ, Lý Thế Dân tuy được Lạc Dương, nhưng bị hãm vào thế phải khổ chiến ứng phó ở cả hai mặt trận. Lý Uyên căn bản không có năng lực ngăn cản liên quân Tái Ngoại do Lang quân dẫn đầu. Nhớ tới sự đáng sợ của chiến tranh tiêu hao của người Đột Quyết, thêm vào đó là Thống Diệp Hộ dòm ngó bên cạnh, phát triển của tương lai thật là làm cho người ta phát lạnh trong lòng.

Phục Khiên trầm giọng nói:

- Ta đem tin tức này tiết lộ ra, nói không chừng có thể khiến Hiệt Lợi tạm thời hoãn cuộc xâm lược Trung Nguyên, quay sang đối phó

Thống Diệp Hộ. Nếu Hiệt Lợi tin rằng người cấu kết với Thống Diệp Hộ chính là Lý Thế Dân, tất sẽ thông qua Triệu Đức Ngôn lệnh cho đồng bọn Ma môn ở phía sau thao túng Lý Uyên và Kiến Thành, Nguyên Cát nhanh chóng đối phó Lý Thế Dân, cho nên đây là kế một đá ném hai chim. Ta chân thành hy vọng thống nhất Trung Nguyên là Thiếu Soái mà không phải Lý gia, khi đó bằng vào giao tình giữa bọn ta, sẽ tới lượt Thống Diệp Hộ phải lo lắng cho sự tồn vong của hắn.

Từ Tử Lăng thầm chấn động, ngoài mặt vẫn không lộ ra chút nào suy nghĩ trong lòng. Nói cho cùng, mục đích cuối cùng của Phục Khiên là muốn chấn hưng Thổ Cốc Hồn, thậm chí thay thế người Đột Quyết, trở thành bá chủ mới của Tái Ngoại. Hắn tới Trung Nguyên, chính là vì nước mình mà tìm cơ hội. Những lời của hắn tuy nói rất dễ nghe, nhưng gã lại cảm giác được Phục Khiên chưa nói thật. Trên lập trường của Phục Khiên, Trung Nguyên càng loạn càng tốt, tốt nhất là Đông, Tây Đột Quyết đồng thời lún chân ở Trung Nguyên, cùng Lý Đường và Khấu Trọng huyết chiến không ngừng, không cách gì thoát thân, khi đó Thổ Hồn Cốc sẽ có thể thừa cơ. Về phía Phục Khiên mà nói, vì lợi ích của nước mình, là không có gì đáng trách cả. Nhưng Từ Tử Lăng gã sao có thể ngồi yên nhìn cục diện như vậy. Điều khiến cho Từ Tử Lăng nảy sinh hoài nghi đối với thành ý ban đầu của Phục Khiên là hắn đã đem tin tức bóp méo rồi truyền ra ngoài, đây chính là đổ thêm dầu vào lửa, gia tăng sự chuyển biến.

Phục Khiên cười nói:

- Xem kìa, nói những chuyện khiến người ta phiền nhiễu này, vẫn chưa có cơ hội hỏi Tử Lăng vì sao tới Hán Trung, phải chăng muốn đi Trường An?

Từ Tử Lăng nghĩ thầm nếu Phục Khiên theo đúng sự thật đem tin tức Lý Kiến Thành cấu kết với Thống Diệp Hộ của Tây Đột Quyết tiết lộ ra ngoài, hiệu quả thu được có khả năng còn lớn hơn, bởi vì Hiệt

Lợi đối với việc này không dám sơ suất. Nói không chừng, hắn mặt này xâm lược Trung Nguyên, mặt kia lại tiến đánh nha trướng ở Đô Cân Sơn (**) của Thống Diệp Hộ, khi đó nguy hiểm từ phía Lý Kiến Thành sẽ tự giải. Lý Kiến Thành tuy không cách gì phái binh giúp Thống Diệp Hộ, nhưng có thể giúp đỡ Thống Diệp Hộ nhiều về mặt binh khí và lương thực.

Gã thầm thở dài, rồi thản nhiên đáp:

- Ta tới Trường An lo xong một ít việc rồi sẽ lập tức rời khỏi.

Cặp mắt to như hai chiếc chuông đồng lấp lánh có thần của Phục Khiên thoáng hiện lên thần sắc phức tạp khó hiểu, rồi hắn lập tức lộ vẻ mừng rỡ, vui vẻ nói:

- Bọn ta đang muốn vào Trường An bái kiến Lý Uyên. Có đoàn sứ giả của bọn ta yểm hộ, Từ Tử Lăng có thể giảm bớt được những phiền toái không cần thiết.

Từ Tử Lăng lòng thầm nghĩ về hàm ý trong ánh mắt của Phục Khiên, bên ngoài lại không hề đổi sắc mặt, mỉm cười cự tuyệt:

- Trước khi vào Trường An bọn ta còn có việc khác cần giải quyết, hay là chia nhau vào thành sẽ tiện hơn.

Phục Khiên khẽ cười:

- Như thế thì sau khi Tử Lăng tới Trường An phải gặp Phục mỗ một chuyến. Việc ở Trường An xong, ta hy vọng có thể gặp gỡ với Thiếu Soái, xem xem hai bên có chỗ nào có thể hợp tác không. Nào! Bọn ta uống một chén, nguyện cho hai nước chúng ta có thể vĩnh viễn cùng tồn tại trong hòa bình, mãi mãi có quan hệ tốt.

oOo

Tống Khuyết dẫn Khấu Trọng tiến lên đỉnh một ngọn núi nhỏ, dõi mắt xa gần, tuyết càng lúc càng dày, bọn họ tựa như bị nhốt kín trong một thế giới băng tuyết, không tồn tại sự vật gì khác nữa.

Tống Khuyết hai mắt lộ ra thần sắc chìm đắm trong chuyện cũ, nhẹ nhàng nói:

- Ta và Thanh Huệ đều nhìn nhận sự chia rẽ lâu dài của Ngụy, Tấn, Nam, Bắc triều dẫn tới sự thống nhất của Tùy triều Dương Kiên. Đây thật sự là một đoạn lịch sử huy hoàng kế tục sự thống nhất của nhà Tần trong thời Chiến Quốc, không có sự kiện lịch sử nào có thể so sánh được. Nhưng đối với việc duy trì sự an bình lâu dài của thiên hạ như thế nào, ta và Thanh Huệ lại có cách nhìn khác nhau. Trước khi nói về sự khác nhau giữa bọn ta, ta phải nói trước về sự khác nhau trong cách nhìn của bọn ta đối với nguyên nhân Dương Kiên có thể thống nhất thiên hạ.

Khấu Trọng cảm thấy đầu óc được mở mang, vô luận là từ góc độ nào mà nhìn, Tống Khuyết và Phạm Thanh Huệ đều là những người vĩ đại siêu việt. Họ có tầm nhìn sâu rộng, thông suốt sự hưng suy trị loạn từ xưa tới nay, cách nhìn của họ đương nhiên là đủ cân lượng. Gã hỏi một cách hứng thú:

- Thống nhất thiên hạ còn phải có nguyên nhân khác ủng hộ sao? Nắm đấm của ai đủ cứng, người đó tất có thể thu thập đối thủ của mình.

Tống Khuyết phì cười:

- Đó chỉ là điều kiện tất yếu của một bá chủ, còn phải có điều kiện khác phối hợp, mới có thể thành công. Thử nghĩ xem nếu thiên hạ

vạn dân toàn thể phản đối không cho ngươi cai quản, ngươi bằng cái gì mà thống nhất thiên hạ. Nếu chỉ nói về binh mạnh ngựa khỏe, thiên hạ không có đội quân nào có thể vượt qua Lang quân của người Đột Quyết, nhưng nào thấy bọn họ có khả năng chinh phục Trung Nguyên? Bọn chúng nhiều lắm là giết người phóng hỏa, cướp bóc phá hủy một phen. Đây chính là quan điểm của Thanh Huệ, thống nhất là nảy sinh từ sự mong muốn khát bỏng của nhân dân, chỉ cần có người phù hợp ở mọi mặt với nguyện vọng của dân chúng, hắn sẽ được ủng hộ và mới thành công thống nhất thiên hạ.

Khấu Trọng gật đầu đáp:

- Cách nhìn này của Thanh Huệ trai chủ không phải không có đạo lý.

Tống Khuyết từ từ nói:

- Vậy ta muốn hỏi ngươi một vấn đề. Vào những năm cuối cùng của Tây Hán, hoặc là thời kỳ Ngụy, Tấn, không lẽ người thời bấy giờ không khát vọng hòa bình thống nhất sao? Vậy sao hai nước Hán lại diễn biến thành ba nước đứng riêng. Thời kỳ Ngụy, Tấn chia rẽ, Nam- Bắc đối đầu không phải là kéo dài sao?

Khấu Trọng cứng họng không có gì để nói. Gã gật đầu đáp:

- Lời Phiệt chủ nói đúng là sự thật rành rành. Cớ sao vẫn không thể thay đổi suy nghĩ của trai chủ Thanh Huệ?

Tống Khuyết thở dài:

- Thanh Huệ có cách nhìn này, phía sau còn có hàm ý thâm sâu khác, ta cũng không tiện tiết lộ. Trước tiên nói cho ngươi nghe cách nhìn của bản thân ta đã.

Khấu Trọng giọng thành khẩn:

- Xin được nghe rõ!

Tống Khuyết lộ ra thần sắc trầm tư, chậm rãi nói:

- Nam- Bắc triều sở dĩ chia rẽ lâu dài, vấn đề sinh ra từ biến loạn Vĩnh Gia(***), từ đó lịch sử tiến vào giai đoạn các dân tộc phương Bắc đại chiến hỗn loạn, Hung Nô, Tiên Ti, Dụng, Thị, Khương các bộ tộc tràn vào Trung Nguyên như kiến bu mật. Mỗi phương đều tự xây dựng địa bàn và chính quyền của riêng mình, mà thù hận giữa các dân tộc là không có người nào, lực lượng nào có thể hóa giải được, chỉ có sự chấn hưng của một tộc trong đó mới có thể giải quyết mọi vấn đề.

Khấu Trọng khẽ giật mình:

- Không trách Phiệt chủ kiên trì đề cao huyết thống người Hán, còn nói Dương Kiên sở dĩ có thể đoạt được thiên hạ, đó là thành quả của sự chấn hưng Hán thống. Hiện tại con cuối cùng cũng hiểu lời Phiệt chủ nói với con năm đó.

Gã lại như không hiểu hỏi:

- Vậy sự khác biệt giữa Phiệt chủ và trai chủ Thanh Huệ nằm ở đâu?

Tống Khuyết hai mắt lộ ra thần sắc thương cảm, cười khổ đáp:

- Ở cách nhìn khác nhau đối với sự chấn hưng huyết thống người Hán của bọn ta. Ta là đứng ở lập trường của một người Hán mà nhìn toàn cục, nàng lại từ góc độ dung hòa các đại tộc mà nhìn tình thế. Thứ nàng theo đuổi chính là một giấc mộng, ta lại chỉ nhìn tình huống thực tế, đó chính là sự khác nhau căn bản giữa ta và nàng.

Khấu Trọng tuy vẫn chưa thể mười phần nắm rõ sự khác biệt giữa Tống Khuyết và Phạm Thanh Huệ, nhưng bị ngữ khí thê lương của Tống Khuyết gợi lại tư niệm của gã đối với Ngọc Trí. Từ đó gã nghĩ tới việc Ngọc Trí phản đối quân của Tống gia ở Lĩnh Nam lao đầu vào vũng nước đục tranh đoạt thiên hạ, phía sau hẳn còn có ý nghĩa thâm sâu hơn nữa mà bản thân chưa từng tìm cách lý giải. Cũng chính do sự khác biệt trên tư tưởng này đã khiến gã vĩnh viễn không cách gì giành được trái tim của nàng, nhất thời trong lòng vô cùng buồn bã, tình khó mà dứt được.

(*) Chiến thuật tiêu hao: đây là chiến thuật đốt sạch giết sạch

(**) Đô Cân Sơn: Ngày nay thuộc Tân Cương – Trung Quốc

(***) Loạn Vĩnh Gia: Năm Vĩnh Gia thứ năm (CN 316) triều Tây Tấn, quân Hung Nô tấn công kinh đô Lạc Dương cầm tù Tấn Hoài Đế, giết trên ba vạn người, sử gọi là loạn Vĩnh Gia

Nguồn:

(

Chương 698: Tư tưởng khác biệt

Hoa tuyết rơi không ngừng, đậu lại trên mình một già một trẻ, hai nhân vật xuất sắc đại diện cho hai thế hệ của Trung Thổ.

Tống Khuyết nhận ra thần thái khác thường của Khấu Trọng, ngạc nhiên nhìn gã hỏi:

- Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Khấu Trọng buồn rầu đáp:

- Con từ tư tưởng khác biệt giữa phiệt chủ và trai chủ Thanh Huệ mà liên tưởng tới những bất đồng cùng Ngọc Trí, vì thế cảm nhận một cách sâu sắc tâm tình của phiệt chủ ngày ấy.

Tống Khuyết cười nhẹ, vuốt cằm, đáp:

- Sự khác biệt về tư tưởng giữa ta và Thanh Huệ đúng là đã khiến bọn ta khó có thể tiến thêm một bước, những nguyên nhân khác đều là thứ yếu. Thanh Huệ cho rằng Hán tộc không chỉ chiếm ưu thế về dân số, mà trong kinh tế và văn hóa cũng có tính ưu việt rõ ràng, chỉ cần có đủ thời gian, là có thể đồng hóa ngoại tộc xâm nhập, khi sự khác biệt dân tộc biến mất, hỗn chiến giữa các dân tộc sẽ tự nhiên kết thúc, từ phân liệt đi tới thống nhất, đây là lẽ tất nhiên của lịch sử. Ở một góc độ nào đó, ta đồng ý với kiến giải của nàng trên phương diện này. Tuy nhiên nàng cho rằng dung hợp các dân tộc phương Bắc sau khi đồng hóa mới là sự phát triển tương lai của Hán tộc ta, ở điểm này Tống mỗ thật không dám đồng tình.

Khấu Trọng lần đầu tiên nghe được, có người từ góc độ này nhìn biến hóa của cục thế Trung Thổ, nên có cảm giác mới mẻ. Ở phương Bắc, Hán tộc bị Hồ hóa hay Hồ tộc bị Hán hóa, đã là sự thật. Bọn người như Vũ Văn Hóa Cập và Vương Thế Sung chính là người Hồ sau khi Hán hóa hoặc người Hán sau khi Hồ hóa không hơn không kém, Lý gia cũng có huyết thống của người Hồ.

Nhưng muốn Tống Khuyết, người kiên trì ủng hộ huyết thống Hán như vậy, tiếp nhận người Hồ đã Hán hóa hoặc người Hán đã Hồ hóa, cũng là không có khả năng. Sự khác biệt giữa Phạm Thanh Huệ và Tống Khuyết đã rất rõ ràng, mà sự khác biệt này càng hiện rõ trên tình thế trước mắt.

Tống Khuyết trầm giọng nói:

- Ta không hề phản đối văn hóa ngoại lai, đó là bí pháp để bảo trì tiến bộ và sức sống dân tộc. Phật học mặc dù bắt nguồn từ Thiên Trúc, truyền vào Trung Thổ cùng kết hợp với nền văn hóa sâu rộng tinh vi, có nguồn gốc lâu đời của Hán tộc ta mới phát dương quang đại. Tuy nhiên đối với ngoại tộc không có lòng đề phòng, chỉ chút sơ xuất sẽ biến thành dẫn sói vào nhà. Bọn Lưu Vũ Chu và Lương Sư Đô, chính vì Hồ hóa quá sâu nên coi thường mối họa của người Đột Quyết. Còn cha con họ Lý chính là đi vào vết xe đổ của nhà hậu Trần, cùng các tộc Tái Ngoại quan hệ mật thiết, sớm muộn gì cũng trở thành đại họa. Ta cũng khen Thanh Huệ có lòng nhân ái bao dung, nhưng đối mặt với thực tế, ta phải bảo trì nghiêm cẩn sự khác biệt giữa Hán tộc và ngoại tộc, nếu không các tộc Tái Ngoại sẽ trước sau nối gót tiến vào Trung Nguyên, Trung Thổ hẳn sẽ vĩnh viễn không có ngày thanh bình. Phương Bắc đã không có lực tự cứu, chỉ đành để người Nam bọn ta đứng lên thống nhất thiên hạ, dẹp loạn đem lại bình yên. Ngoài cách đó không còn con đường nào khác nữa, nếu không đại Hán của bọn ta sẽ mất đi sự đồng nhất về văn hóa, chỗ dựa cho việc

thống nhất, thiên hạ sẽ bị hãm vào sự phân liệt lâu dài.

Tiếp đó ông cười ha hả rồi nói:

- Dốc hết tâm sự về Thanh Huệ, khiến cho bao phiền não ứ đọng trong đầu gần bốn mươi năm nay trào ra như nước lũ, Tống mỗ cảm thấy rất thống khoái. Thiếu Soái bây giờ đã hiểu rõ mục tiêu và lý tưởng của Tống Khuyết ta. Ta giúp ngươi ngồi lên ngôi vị, không phải là vì vinh quang của Tống gia, mà là sự chính thống của Hoa Hạ và huyết thống đại Hán ta. Sự xuất hiện của một dân tộc vĩ đại, tịnh không phải lẽ tự nhiên của lịch sử, đạt được không phải dễ, cũng không phải không thể vì ý chí của con người mà thay đổi. Nếu như không có Thủy Hoàng Doanh Chính, Trung Thổ có thể vẫn có cục diện chư hùng cát cứ. Ta hy vọng ngàn vạn năm sau, khi người dân Hoa Hạ nhắc tới Khấu Trọng ngươi, đều sẽ công nhận Khấu Trọng ngươi là nhân vật thứ ba sau Doanh Chính và Dương Kiên kết thúc tình trạng phân liệt của Trung Thổ. Đó là một sứ mệnh vĩ đại, những việc còn lại tất cả đều không quan trọng.

Trong lòng Khấu Trọng nhiệt huyết trào dâng, đồng thời gã hiểu rõ dụng ý của Tống Khuyết khi chịu thổ lộ tâm sự ấp ủ nơi đáy lòng đã nhiều năm, đó là ông kỳ thật không mấy lạc quan đối với trận chiến cùng Ninh Đạo Kỳ.

Quyết chiến. Điểm yếu của Tống Khuyết là Phạm Thanh Huệ. Khi ông cho rằng bản thân đã không còn vương vấn tình cảm với Phạm Thanh Huệ nữa, thì Sư Phi Huyên đại diện Ninh Đạo Kỳ gửi thư khiêu chiến, làm sống dậy hồi ức tình cảm của ông năm đó, bộc phát tới mức không thể thu lại được, khiến ông không cách gì giữ vững cảnh giới tột cùng “Xá đao chi ngoại, tái vô tha vật” của Đao đạo, mất đi niềm tin tất thắng.

Tống Khuyết chẳng những muốn Khấu Trọng hiểu rõ ràng khổ tâm

thống nhất thiên hạ của ông, càng muốn gã kiên trì niềm tin, cho dù Tống Khuyết có thua trận bỏ mình, cũng không bị Sư Phi Huyên dùng lời đại nghĩa, khiến Khấu Trọng buông bỏ chí hướng chấn hưng Hán thống thiên thu đại nghiệp của ông.

Khấu Trọng nghiêm mặt đáp:

- Phiệt chủ yên tâm. Khấu Trọng sẽ kiên trì đi tiếp, cho tới khi hoàn thành lý tưởng trong lòng của Phiệt chủ.

Tống Khuyết cười dài:

- Tốt! Tống Khuyết ta tuyệt không nhìn lầm ngươi. Nhớ kỹ, bọn ta không phải vì lợi ích cá nhân, mà chính là vì hạnh phúc của một dân tộc. Bây giờ ta có thể bỏ hết tâm sự, toàn tâm toàn ý nghĩ tới trận quyết đấu cùng Ninh Đạo Kỳ, xem xem là đạo thiền của hắn được, hay là Thiên đao của ta thắng. Ngươi vẫn muốn theo ta quan chiến sao?

Khấu Trọng không chút do dự gật đầu.

Tống Khuyết lại cười dài một trận, phi thân về phía trước, tiến sâu vào vùng bình nguyên hoang dã mênh mông đầy tuyết.

Khấu Trọng theo sát phía sau ông, một già một trẻ hai đại cao thủ hàng đầu, thoáng chốc đã chìm thân vào màn tuyết trắng tinh khiết thăm thẳm vô tận.

oOo

“Cạch! Cạch!”

Từ Tử Lăng đang ngồi một mình trong phòng đáp lời:

- Hiển Hạc mời vào, cửa không cài then.

Âm Hiển Hạc đẩy cửa tiến vào trong phòng, đóng cửa lại, rồi thần sắc buồn bã ngồi xuống bên cạnh Từ Tử Lăng.

Đây là một lữ quán khá quy mô cách tửu quán lúc nãy một ngã tư. Sau khi chia tay với Phục Khiên, bọn họ mướn hai căn phòng hảo hạng ở đây.

Từ Tử Lăng quan tâm hỏi:

- Ngủ không được sao?

Âm Hiển Hạc đờ đẫn gật đầu, rồi buồn bã đáp:

- Ta phải chăng rất vô dụng?

Từ Tử Lăng không đồng ý:

- Sao lại coi thường bản thân mình như vậy. Ngươi lo lắng cũng là hợp với nhân tình. Từ khi lệnh muội thất tung, ngươi đi khắp chân trời góc biển tìm cô ta, mặc dù không có kết quả, nhưng vẫn luôn nuôi một tia hy vọng. Bây giờ chỗ ở của lệnh muội khả năng là Kỷ Thiến biết. Nếu đổi lại ta là ngươi, ta cũng sợ sẽ phải nghe một sự thật đáng sợ không cách gì vãn hồi, khi đó ngươi hẳn sẽ mất hết hy vọng, thậm chí ngay cả ý nghĩa của việc sinh tồn, cho nên sợ cũng là hợp lý thôi.

Âm Hiển Hạc cười khổ đáp:

- Ngươi thì ra rất hiểu ta.

Từ Tử Lăng mắt xạ kỳ quang, nói:

- Nhưng ta có dự cảm ngươi nhất định có thể đoàn tụ cùng tiểu muội. Ta thật sự có cảm giác này, tuyệt không phải vì ai ủi ngươi mà nói.

Âm Hiển Hạc tỉnh táo hơn một chút, hỏi:

- Ngươi đối với Phục Khiên có cảm giác gì?

Từ Tử Lăng ngây ngốc nhìn hắn một lát, rồi cười khổ đáp:

- Ta không muốn nghĩ tới vấn đề của hắn, mọi người cuối cùng thì cũng là bằng hữu cả.

Âm Hiển Hạc nói:

- Đột Lợi chẳng phải là bằng hữu sinh tử của ngươi sao? Nhưng tình thế bắt buộc, cuối cùng cũng có ngày ngươi cùng hắn phải quyết đấu nơi sa trường. Hiệt Lợi và Đột Lợi tuy thường xung đột, nhưng trong chiến tranh đối với người ngoài, vì lợi ích chung, sẽ đoàn kết nhất trí. Ta đồng ý với cách nhìn của Phục Khiên, liên quân của Hiệt Lợi và Đột Lợi bất kỳ lúc nào cũng có thể ồ ạt xâm lược Trung Nguyên, đây là hiện thực không ai có thể thay đổi.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Bọn họ có lợi ích chung gì?

Âm Hiển Hạc đáp:

- Ta phiêu bạt khắp nơi trong ngoài Tái Ngoại tìm Tiểu Kỷ, cho nên hiểu sâu sắc hơn ngươi hay Khấu Trọng về tâm tính của các tộc vùng Tái Ngoại. Điều bọn họ sợ nhất chính là xuất hiện một đế quốc

Trung Nguyên thống nhất cường mạnh, cái họa Dương Quảng trong ký ức bọn họ vẫn còn mới. Điểm duy nhất ta không đồng ý với Phục Khiên là Thống Diệp Hộ của Tây Đột Quyết tuyệt sẽ không ngáng chân Hiệt Lợi vào thời điểm này, đây là truyền thống lang sói của bọn họ, thấy một con dê béo, cả đàn xông vào cắn xé, ních đầy cái bụng đói. Trước mắt Lý Phiệt chia rẽ trong ngoài, Trung Thổ tất vì Khấu Trọng nổi dậy mà trở thành Nam Bắc đối đầu. Nếu người Đột Quyết còn không lợi dụng thời cơ trời cho mà cắn xé con dê béo bọn ta, một khi Lý Phiệt hoặc Khấu Trọng bất cứ bên nào thống nhất Trung Nguyên, bọn chúng đều mất đi cơ hội.

Từ Tử Lăng cảm thấy lưng toát đầy mồ hôi. Âm Hiển Hạc chưa từng dùng nhiều lời hay lý luận to tát để nói về bất cứ chuyện gì như thế này, hôm nay đại khai kim khẩu, vả lại từng lời từng lời như châu ngọc, đem tình thế trong ngoài Tái Ngoại phân tích vừa sinh động tới đáng sợ vừa chính xác cùng cực.

Trong thoáng chốc, gã hiểu sâu sắc nguyên nhân vì sao Sư Phi Huyên lại bước vào chốn phàm trần, chính là muốn bất chấp tất cả ngăn cản sự tình phát triển như lời Âm Hiển Hạc nói.

Chính trị là không kể động cơ, chỉ nói kết quả.

Việc tranh bá thiên hạ của Khấu Trọng rất có khả năng sẽ mang tới tai họa càng lớn.

“Tử Lăng! Huynh từng nói qua, nếu Lý Thế Dân lên ngôi hoàng đế, huynh sẽ khuyên Khấu Trọng rời bỏ. Vì thiên hạ chúng sinh, Tử Lăng có thể đổi sang thái độ tích cực, giúp hoàn thành tâm nguyện của Phi Huyên không?”

Lời Sư Phi Huyên vang dội trong đầu gã.

Khi đó gã tịnh không nghiền ngẫm lời nói đó của nàng, lúc này nó giống như tiếng chuông sáng trống chiều, làm gã sực tỉnh, toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh.

Hạnh phúc của vạn dân nằm trong một ý niệm này đây.

Thanh âm của Âm Hiển Hạc vang lên bên tai Từ Tử Lăng:

- Vì sao sắc mặt ngươi trở nên khó coi như vậy?

Từ Tử Lăng đáp một cách khó khăn:

- Ta đã từng tận mắt chứng kiến tình cảnh đáng sợ của đàn sói cắn xé con dê, cho nên sự so sánh của ngươi khiến ta từ đáy lòng sinh ra cảm giác sợ hãi.

Âm Hiển Hạc thở dài nói:

- Người Đột Quyết luôn coi sói là thầy, chiến thuật của bọn họ chính là chiến thuật của sói, trước tiên từ bốn phía quanh ngươi rít gào thăm dò hư thực, làm tan rã đấu chí của ngươi, khiến tinh thần ngươi chịu áp lực, chỉ cần ngươi lộ ra chút sợ hãi, lập tức cả đàn tấn công, dùng công thế hung tàn nhất xé nát con mồi, vả lại còn không để ý tới sự an toàn của bản thân.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Nếu ta là Hiệt Lợi, càng không để Khấu Trọng có cơ hội thống nhất thiên hạ. Sự cố kỵ của hắn đối với Khấu Trọng khẳng định vượt quá đối với Lý Thế Dân, bởi vì không ai hiểu rõ hơn Hiệt Lợi năng lực trên chiến trường của Khấu Trọng. Thời gian nước sông đóng băng ba tháng này chính là thời cơ tốt nhất cho việc xâm lấn của Hiệt Lợi.

Từ Tử Lăng chấn động nói:

- May mà có Hiển Hạc nhắc nhở ta. Ta tịnh không nghĩ ra đóng băng có điểm hại như vậy.

Âm Hiển Hạc trả lời:

- Tử Lăng lớn lên ở miền Nam, đương nhiên không hiểu được sự khổ sở lo lắng ngày đêm của dân vùng biên cương phía Bắc. Người Đột Quyết tựa như bầy sói xuất quỷ nhập thần, tiến lui như gió, nơi nào bọn chúng đi qua gạch ngói cũng không còn.

Từ Tử Lăng quả quyết:

- Không! Ta tuyệt không để tình huống như vậy xuất hiện.

Âm Hiển Hạc chán nản nói:

- Bọn ta còn có thể nghĩ ra biện pháp gì đây.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Đột Lợi chẳng lẽ hoàn toàn không nể mặt ta và Khấu Trọng sao?

Âm Hiển Hạc lắc đầu đáp:

- Người Đột Quyết vĩnh viễn đặt dân tộc lên đầu, cá nhân là phụ, Khả Đạt Chí là một ví dụ tốt. Hà huống có Tất Huyền ủng hộ Hiệt Lợi, chỉ cần Tất Huyền nhúng tay vào, Đột Lợi sẽ không dám không theo, nếu không vị trí Khả Hãn của hắn khó mà giữ. Đối mặt với tình huống như vậy, tình huynh đệ gì gì cũng đều không có tác dụng. Tử Lăng phải đối diện với sự thật.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Ta phải đi gặp Lý Thế Dân.

Âm Hiển Hạc ngạc nhiên nói:

- Gặp hắn có tác dụng gì, các ngươi không còn là bằng hữu nữa, mà là tử địch ở vào thế bất lưỡng lập.

Từ Tử Lăng thần tình kiên quyết, đáp:

-Cuộc trò chuyện với ngươi đêm nay đã khiến ta giải tỏa nhiều khúc mắc, nghĩ thông suốt rất nhiều việc. Trong quá khứ ta và Khấu Trọng luôn đứng trên lập trường cá nhân mình mà quyết định lý tưởng và mục tiêu, chưa từng nghĩ tới hậu quả theo đó mà tới.

Tới phiên Âm Hiển Hạc nhăn trán hỏi:

- Tình thế đã tới mức không thể thu thập nổi rồi. Tống Khuyết đã ra khỏi Lĩnh Nam, thiên hạ không ai có thể nghịch chuyển tình thế này. Tử Lăng gặp Lý Thế Dân còn có gì để nói?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta không biết! Có thể đây là cơ hội cuối cùng khiến cho Trung Nguyên tránh được đại họa. Nếu ta không hết sức thử làm, ta sẽ ân hận cả đời, còn phụ lòng kỳ vọng của Phi Huyên đối với ta.

Âm Hiển Hạc bắt đầu hiểu ra tâm ý của Từ Tử Lăng, hắn hít dài một hơi khẩu khí rồi nói:

- Thuyết phục Lý Thế Dân có tác dụng gì. Trên Lý Thế Dân còn có Lý Uyên, còn Kiến Thành và Nguyên Cát thì đều muốn đẩy Lý Thế Dân

vào chỗ chết. Theo ta thấy thì Tử Lăng đang làm một việc thừa thãi rồi.

Từ Tử Lăng lộ ra thần sắc khổ sở, không trả lời hắn.

Âm Hiển Hạc thở dài nói:

- Khấu Trọng không còn là Khấu Trọng trước kia nữa. Hắn bây giờ không chỉ là thống lĩnh của Thiếu Soái quân, mà còn là người kế thừa của Tống Khuyết. Trên vai hắn gánh trách nhiệm rất nặng nề. Ta thật không muốn thấy các ngươi hai huynh đệ tốt vì chuyện này mà bất hòa.

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta không cách nào so đo hơn thiệt từng chút một, chỉ biết bá tính Trung Thổ sắp gặp đại họa. Bọn họ chịu đựng đã nhiều, cũng nên có một đoạn thời gian dài có được cuộc sống an nhàn thanh bình.

Âm Hiển Hạc gật đầu nói:

- Tử Lăng chính là một người luôn nghĩ cho người khác như vậy, bất kể thua thiệt của bản thân. Đáng tiếc thời gian và tình thế đều đã đến mức tuyệt vọng. Ngay cả nếu Khấu Trọng đầu hàng nhà Đường của họ Lý, Tống Khuyết cũng không ngừng lại. Ngươi hiểu rõ Khấu Trọng nhất, hắn ở vào tình cảnh ác liệt nhất cũng không chịu khuất phục đầu hàng, hà huống hiện tại là thời khắc có hy vọng thống nhất thiên hạ, hắn không những không giải thích nổi với bản thân, còn khó ăn nói với những người theo hắn, càng có lỗi với những tướng sĩ đã vì hắn mà hy sinh.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Ta nói nhiều như vậy, không phải là không biết khổ tâm và hoài bão của Tử Lăng, mà là sợ ngươi gặp nguy hiểm. Chiến trường trước giờ là không nói chuyện nhân tình.

Ngươi gặp Lý Thế Dân thế này, hắn sẽ đối phó với ngươi ra sao thật là khó dự đoán. Cho dù hắn niệm tình cũ, thì bọn Lý Nguyên Cát, Dương Hư Ngạn cũng tuyệt không bỏ qua cho ngươi. Giết được ngươi cũng như phế bỏ nửa người của Khấu Trọng. Theo ta thấy thì Lý Thế Dân sẽ không chịu bỏ qua cơ hội Từ Tử Lăng đưa thân vào miệng hổ thế này đâu.

Từ Tử Lăng cảm nhận một cách sâu sắc sự quan tâm đối với mình của người tựa như đối với mọi việc đều không để ý này, gã cảm động đáp:

- Ta sẽ cẩn thận hành sự.

Trong lòng gã nghĩ tới chính là Lý Tịnh. Gã vốn không định tìm y, bây giờ lại phải cùng y gặp mặt trước, cũng bất kể nguy hiểm mà việc này sẽ mang tới.

Âm Hiển Hạc thấy không thể thuyết phục gã, nỗ lực lần cuối cùng:

- Ngươi nếu muốn thuyết phục Khấu Trọng đầu hàng, vì sao phải gặp Lý Thế Dân?

Từ Tử Lăng đáp:

- Nếu không thể thuyết phục Lý Thế Dân, càng không có khả năng đả động Khấu Trọng, vì thế phải thuyết phục y trước. Việc này phức tạp cực kỳ, liên quan sâu rộng, một lời khó nói hết.

Âm Hiển Hạc trầm giọng hỏi:

- Vấn đề của Tống Khuyết giải quyết thế nào?

Từ Tử Lăng buồn bã đáp:

- Ta không biết, đành phải đi từng bước một. Phi Huyên nói nàng sẽ tạo ra một cơ hội cho việc thống nhất hòa bình, hy vọng nàng thật sự có thể làm được.

Âm Hiển Hạc quả quyết nói:

- Ta theo ngươi đi gặp Lý Thế Dân.

Từ Tử Lăng đáp:

- Gặp xong Kỷ Thiến rồi mới nói!

Âm Hiển Hạc thở dài nói:

- Cuộc nói chuyện cùng Tử Lăng đêm nay đối với ta rất có ích, so với hòa bình hạnh phúc của bá tính thiên hạ, nỗi đau cá nhân không đáng để nhắc tới.

Từ Tử Lăng đột nhiên vung tay quạt tắt ngọn đèn dầu, nói:

- Có người tới.

Âm Hiển Hạc chụp lên thanh trường kiếm bằng thép cứng trên lưng. Tiếng xé gió từ ngoài cửa sổ và cửa chính vang lên.

oOo

Giữa gió tuyết ngập trời, Tống Khuyết và Khấu Trọng đứng bên bờ

Đông sông Y Thủy, ung dung nhìn dòng nước chảy qua trước mắt.

Cho tới lúc này, Khấu Trọng vẫn không biết thời gian và địa điểm Ninh Đạo Kỳ hẹn quyết chiến cùng Tống Khuyết.

Tống Khuyết thần thái nhàn nhã, không có lấy nửa điểm biểu hiện vội vã lên đường.

Ông đột nhiên mỉm cười hỏi:

- Thiếu Soái đối với sông Trường Giang có cảm giác gì?

Khấu Trọng nhớ tới đủ loại quan hệ với Trường Giang, nhất thời trăm thứ tình cảm lẫn lộn, khẽ thở dài một hơi, đáp:

- Một lời khó nói hết.

Tống Khuyết hào phóng nói:

- Trường Giang giống như một con rồng lớn, từ ngọn Các Lạp Đan mùa đông tuyết phủ của dãy núi Đường Cổ Lạp Sơn xa xôi chảy về, chảy ngang qua Trung Thổ, từ Tây sang Đông rồi đổ ra biển, nuôi dưỡng thành cảnh văn minh phồn hoa phương Nam. So với Hoàng Hà, sông Trường Giang có vài phần ôn nhu tươi đẹp hơn. Giang, Hoài, Hà, Tế được gọi là “Tứ Độc”, đều là cửa sông thông ra biển. Danh xưng thiên hạ đệ nhất đại hà (sông lớn nhất thiên hạ) tuy là sông Hoàng Hà, nhưng ta lại yêu mến Trường Giang, trên nhiều phương diện Hoàng Hà không thể so sánh được.

Khấu Trọng băn khoăn, không hiểu Tống Khuyết vì sao đột nhiên lại nói tới sông Trường Giang, tuy tựa như có một loại tình cảm hoài niệm khắc sâu đối với dòng sông này, nhưng ngữ điệu lại thê lương đầy thương cảm.

Tống Khuyết tiếp tục nói:

- Ta từng vì thăm dò ngọn nguồn của con sông mà men theo bờ đi về phía Tây, gặp qua rất nhiều đoạn sông băng. Nơi đó có những dãy núi trập trùng, tuyết phủ trắng xóa, những khối tuyết khổng lồ dưới ánh mặt trời tan ra, theo sườn núi chảy xuống, hình thành trăm ngàn ngọn thác nhỏ, hợp lại thành sông, chảy về phía Đông, khí thế cực kỳ mạnh mẽ, nếu không phải tận mắt chứng kiến, thật không dám tin.

Khấu Trọng nghe xong, trong lòng ấp ủ hoài bão, nói:

- Có cơ hội nhất định phải cùng Tử Lăng đi một chuyến.

Tống Khuyết nhắc nhở gã:

- Ngươi hình như quên mất Ngọc Trí.

Khấu Trọng buồn bã đáp:

- Nàng tuyệt sẽ không đi cùng con!

Tống Khuyết mỉm cười nói:

- Nếu đổi lại là hôm qua, ta có lẽ sẽ nói với ngươi rằng thời gian có thể hàn gắn mọi chuyện, nhưng bây giờ không dám khẳng định nữa. Sau khi lên ngôi hoàng đế, ngươi tưởng rằng còn có thể tùy tiện chạy khắp nơi sao?

Khấu Trọng cảm thấy u sầu mất mát, không đáp lời.

Tống Khuyết quay trở lại chủ đề lúc trước, nói:

- Người ta nói hợp cốc “Tam Hạp” giống như Hoàng Hà, có sự hùng vĩ hiểm trở của Cù Đường hạp, sự tú lệ thanh tĩnh của Vu hạp và sự chảy mãi không ngừng nghỉ của Tây Lăng hạp, là những nơi đẹp nhất của Trường Giang. Đó chỉ là lời của kẻ vô tri. Kỳ cảnh Hổ Khiêu hạp nằm trong đoạn sông Kim Sa của Trường Giang, dài tới hơn mười dặm, mượt mà liên tục chảy, sóng tuyết dập dờn, khói nước mênh mông, hai bên bờ tuyết trắng ngàn dặm, hoa băng rủ xuống, mây mù uốn lượn, hẻm sông sâu tới vạn trượng, xa lánh trần thế, đó mới là nơi đẹp nhất của Trường Giang.

Khấu Trọng cười khổ:

- Chỉ sợ con vĩnh viễn không có duyên tới nơi đó chứng nghiệm lời của lão nhân gia.

Tống Khuyết không để ý, mơ màng nói:

- Thuyền của ta chìm ở nơi đó. Khi ta chuyển qua thuyền chở khách đi Ba Thục, vào một đêm trăng sáng vằng vặc, trên sàn thuyền ta đã gặp Thanh Huệ. Ta chưa từng chủ động nói chuyện cùng bất cứ mỹ nữ nào, nhưng đêm đó không cầm lòng được dùng một bài thơ để mở màn, khiến ta vĩnh viễn ôm một đoạn tình thương tâm mỹ lệ, khi ta tưởng rằng đã quên thì hồi ức lại càng khắc sâu hơn bao giờ hết.

Khấu Trọng trong lòng rúng động, không thể tưởng tượng nổi Tống Khuyết vẫn chưa thể thoát thân khỏi hồi ức đối với Phạm Thanh Huệ, trận chiến này thật không thể lạc quan.

(

Chương 699: Nam bắc chi tranh

Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai.

Từ Tử Lăng nói nhỏ với Âm Hiển Hạc:

- Có bốn người.

Cửa phòng và hai thanh chắn đồng thời vỡ vụn.

Âm Hiển Hạc xuất trường kiếm, tựa như một con báo bắn mình khỏi ghế hướng phía địch nhân đang phá cửa xông vào.

Từ Tử Lăng ung dung từ trên ghế đứng lên, hai tay đồng thời phất tới, hai luồng Bảo Bình Kình khí tập trung cao độ, nóng bỏng bức người ập tới hai kẻ địch đang phóng vào.

Người đến toàn thân mặc đồ dạ hành, đội mũ trùm đầu, chỉ chừa hai mắt, song vẫn không qua mắt được Từ Tử Lăng.

Kẻ phá cửa chính xông vào chính là Hứa Khai Sơn của Đại Minh Tôn Giáo. Từ cửa sổ tấn công chính là Đoạn Ngọc Thành và Tân Na Á. Người duy nhất mà gã đoán không ra là người tiến vào phòng bên cạnh vì tưởng Âm Hiển Hạc vẫn ở bên đó. Người này võ công không dưới Hứa Khai Sơn.

Xung đột chính diện với Thạch Chi Hiên đã khiến Đại Minh Tôn Giáo tổn binh chiết tướng, nguyên khí thương tổn, song những kẻ đến ai ai cũng là cao thủ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tuyệt không

thể xem thường.

Đến lúc này gã đã bắt đầu hiểu rõ, Mỹ Diễm phu nhân chính là muốn trốn tránh Đại Minh Tôn Giáo. Ngũ Thải thạch mà mụ đem theo từ Tái ngoại là do Quang Minh sứ giả Lạp Ma từ Ba Tư đem từ Ba Tư đến đại thảo nguyên, kiến lập Đại Minh Tôn Giáo. Ngũ Thải Thạch chính là thánh vật chí cao vô thượng của Đại Minh Tôn Giáo, thế nên bọn Hứa Khai Sơn tuyệt không để nó lọt vào tay người ngoài.

Tiếng hừ lạnh và tiếng la hét đồng thời vang lên, Đoạn Ngọc Thành và Tân Na Á chưa có cơ hội vượt qua bệ cửa sổ đã bị Bảo Bình khí của Từ Tử Lăng chấn bay ngược trở ra.

Kinh nghiệm thực chiến của Từ Tử Lăng phong phú thế nào, làm sao để địch nhân kềm chân trong phòng, huống hồ địch nhân ở phòng bên cạnh cao thâm khó dò, Hứa Khai Sơn lại thuộc hàng cao thủ xấp xỉ với Thạch Chi Hiên.

Gã liền phóng về phía trước.

Tiếng kình khí giao kích không ngừng vang lên, trong chớp mắt Âm Hiển Hạc thi triển hết bản lãnh vẫn bị Hứa Khai Sơn kềm chế, bức đến phải liên tiếp lùi lại trở về phía chính giữa phòng.

Từ Tử Lăng khẽ hô lên một tiếng, đầu vai lướt qua Âm Hiển Hạc, không khí phía trước dường như cô đặc lại, biến thành thực chất. Nếu đổi lại là một Từ Tử Lăng trước khi giao thủ với Hứa Khai Sơn ở U Lâm tiểu cốc, nhất định sẽ như Âm Hiển Hạc có lực mà không thi triển được. Lúc này gã đã nắm chắc phần thắng, một chỉ điểm ra nhắm về hướng song chưởng của Hứa Khai Sơn đang đưa xéo tới.

- Tường bên phải!

Âm Hiển Hạc hiểu ý bước qua, trường kiếm của hắn xuất ra đóa đóa kiếm hoa, đúng lúc bức tường bên phải bị xẻ ra thành nhiều mảnh, địch nhân thần bí phá tường xông vào, trường kiếm trên tay hợp với hàn khí dày đặc nhanh như thiểm điện chính diện đâm tới, vừa độc ác vừa lăng lệ.

Đoạn Ngọc Thành và Tân Na Á chấn chỉnh trận cước, xuyên qua cửa sổ xông vào lần thứ hai, khiến cho tình thế của hai người Từ, Âm lại càng thêm nguy cấp.

“Xoẹt” một tiếng, chỉ kình tập trung cao độ, lấy cường công nhược của Từ Tử Lăng đã xuyên qua bức tường khí từ song chưởng của Hứa Khai Sơn, tấn công hắn không gì ngăn nổi.

Bên dưới, chân gã tung ra một cước, nhắm vào chỗ yếu hại ở bụng dưới của Hứa Khai Sơn. Hai chiêu này lăng lệ chuẩn xác, với khả năng của Hứa Khai Sơn cũng không thể lùi về phía sau mà tránh được.

“Keng!”

Kiếm của Âm Hiển Hạc chạm vào kiếm địch, phát ra tiếng va chạm như long ngâm, song hắn rõ ràng là nội kình kém đối phương một bậc, không chịu nổi lực đạo, ngã vào Từ Tử Lăng ở phía sau.

Từ Tử Lăng bỏ qua Hứa Khai Sơn, thi triển bản lĩnh giữ nhà chân khí nghịch chuyển, đột ngột đem công thế chuyển sang kẻ địch đáng sợ công đến từ phòng bên, miệng cười ha hả:

- Liệt Hà huynh không phải cùng với Thượng tiểu thư sang Cao ly sao?

Địch nhân toàn thân hắc y nghe thế giật mình, kiếm thế hơi chậm lại,

bị chỉ của Từ Tử Lăng điểm trúng kiếm phong, hoảng hốt thối lui.

Đoản kiếm của Tân Na Á, trường kiếm của Đoạn Ngọc Thành kết hợp thành khí thế như bài sơn đảo hải tấn công hai người.

Từ Tử Lăng không dám luyến chiến, đưa tay nắm lấy Âm Hiển Hạc vẫn còn đang thối lui, phóng mình vọt lên, phá vỡ mái nhà, ngang nhiên bỏ đi.

o0o

Khấu Trọng hỏi:

- Phiệt chủ đã dùng đến thi từ ca phú, nhất định có thể khiến cho bất kỳ nữ nhân nào cũng phải điên đảo, tiểu tử chính là còn khiếm khuyết về phương diện này.

Trên mặt Tống Khuyết chợt hiện ra một nét cười ôn nhu, mắt nhìn các bông tuyết lớn rơi xuống, tan vào nước sông, tựa như đang nhớ lại tình cảnh năm xưa, cất giọng ngâm:

Thủy để hữu minh nguyệt

Thủy thượng minh nguyệt phù,

Thủy lưu nguyệt bất khứ

Nguyệt khứ thủy hoàn lưu.

(Tạm dịch: Đáy nước có bóng trăng - Trăng nổi trên mặt nước, Nước chảy trăng còn đó - Trăng tàn nước vẫn trôi.)

Khấu Trọng nghe thấy mà quên cả quyết chiến, cất tiếng khen tuyệt:

- Vì cảnh sinh tình, vì tình tả cảnh, tình cảnh giao hòa, phía sau lại còn có thâm ý về thế sự biến đổi, quả thật là không còn bài thơ nào hợp với tình huống hơn nữa!

Tống Khuyết nhìn về phía gã, song mục kỳ quang đại thịnh, nói:

- Nói ra có thể ngươi không tin, ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã biết nàng là đệ tử của Từ Hàng Tịnh Trai, đang tiến hành nhập thế tu hành theo sư môn chỉ định. Lúc đó Trần triều chưa bị Dương Kiên tiêu diệt, Thanh Huệ biết được ta là đời sau của Tống gia Lĩnh Nam, nên mới hỏi về tình huống thịnh suy của Nam Bắc Triều.

Khấu Trọng lần nữa lại bị Tống Khuyết làm cho hứng thú, liền hỏi:

- Lúc đó Dương Kiên ngồi trên bảo tọa hoàng đế của Bắc Triều sao?

Tống Khuyết gật đầu nói:

- Lúc đó Dương Kiên trên danh nghĩa dùng cái gọi là “nhường ngôi” trở thành chủ của Bắc Triều. Người này về mặt quân sự là một nhân tài hiếm thấy. Từ khi đăng lên đế vị đến khi Nam chinh chỉ cách có chín năm đã chuẩn bị sung túc, kế hoạch chu toàn. Vô luận về mặt chính trị hay quân sự, đều vượt trên tên hôn quân Trần Thúc Bảo của Trần triều. Thế nhưng người đó lại có một khuyết điểm rất lớn chính là độc đoán đa nghi, không chịu tin người, cuối cùng lại để cho Ma Môn có thể thừa cơ, đưa Dương Quảng lên ngôi, làm hỏng cả gia nghiệp.

Hiện nay Lý Uyên lại theo vết xe đổ của Dương Kiên, xem ra lại còn nghiêm trọng hơn.

Khấu Trọng cảm thấy được cùng Tống Khuyết trò chuyện không

những là một loại hưởng thụ mà còn có thể mở rộng tấm lòng, hiểu được sự hưng suy của của các triều đại và đạo lý làm người.

Tống Khuyết ẩn phục Lĩnh Nam, cũng như giống Dương Kiên định sẵn kế mưu, chờ cho cơ hội thắng lợi xuất hiện mới hành động. Tống Khuyết điềm đạm nói:

- Ta đã phân tích với nàng rằng điều quan trọng trong Nam yếu Bắc mạnh chính là sự phồn thịnh sung túc. Miền nam có thể yên ổn trong thời gian dài là vì nam phương tài nguyên phong phú, song người trị vì lại vô năng, giàu nghèo không quân bình tới mức nghiêm trọng. Ruộng đất đều tập trung trong tay thổ hào quyền quý, tham ô hủ bại, quan lại câu kết, hại dân hại nước, khiến bách tính lưu lạc hoang dã, dân chúng lầm than. Trái lại Dương Kiên lại không ngừng tự cường, mạnh yếu nhìn vào là biết.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Đây đúng là một lời trúng đích, Thanh Huệ Trai chủ không lẽ…

Tống Khuyết bình tĩnh nói:

- Nàng trở lại vấn đề dung hòa dân tộc. Vào lúc Dương Kiên đăng cơ ở phương bắc, các dân tộc làm loạn Trung Thổ ta vốn đã bị đồng hóa, hợp lại thành một dân tộc mới, mặc dù có dòng máu ngoại tộc phương bắc nhưng lại cũng không rời nền văn hóa có nguồn gốc lâu bền, quảng bác ưu mỹ của người Hán. Ngoài ra, Hán tộc do phải trường kỳ đối kháng với các dân tộc Tái ngoại đã dưỡng thành tập quán khắc khổ dũng mãnh.

Con người thường sống được trong khó khăn nhưng lại chết vì an nhàn, cho dù Dương Kiên thất bại, phương nam phương bắc, lấy Bắc trị Nam, đó chính là đường lối phát triển tất yếu của lịch sử

Khấu Trọng hỏi:

- Phiệt chủ đồng ý không?

Tống Khuyết mỉm cười đáp:

- Ta thân là người phương nam, dù nghe thấy không được thuận tai, nhưng cũng không thể không thừa nhận nàng quả là nhìn xa trông rộng, nhận định sâu sắc chí lý. Song ta lại cho rằng, giả như hiện thời xuất hiện ở phương Bắc không phải Dương Kiên, còn người kế vị ở phương Nam không phải là Trần hậu chủ hủ bại đến cùng cực, lịch sử liệu có thay đổi không? Nói đến cùng, ai thống trị ai trước sau vẫn là vấn đề ai thịnh ai suy mà thôi. Tống Khuyết ta trước giờ chưa từng chấp nhận rằng sự phát triển của lịch sử có tính tất nhiên không thể cải biến. Chính trị, võ công và thủ đoạn chính là những nhân tố trực tiếp quyết định lịch sử. Tình hình nam bắc đối lập hiện nay trong một mức độ nào đó đã tái hiện lại tình thế năm xưa. Ta muốn dùng sự thật chứng minh cho mọi người thấy, lịch sử là do con người tạo ra.

Khấu Trọng càng lúc càng hiểu rõ sự bất đồng trong tư tưởng của Tống Khuyết và Phạm Thanh Huệ, đó chính là vì góc độ lập trường khác nhau. Nếu như Tống Khuyết là người phương bắc thì đã không có chỗ cho tranh luận rồi.

Với tài năng và chí khí của Tống Khuyết, tuyệt không chịu phục dưới trướng của người Hán đã bị Hồ hóa, ông càng không tin tưởng vào người phương Bắc vì cho rằng bọn họ khó mà phân định rõ giới tuyến với người Hồ. Hành vi của bọn người Lưu Vũ Chu, Lương Sư Đô lại càng làm tăng thêm định kiến của ông. Nói cho cùng Lý Uyên khởi binh từng mượn lực lượng của người Đột Quyết, đến hiện tại vẫn có quan hệ mật thiết với người Đột Quyết. Quân Đột Quyết của Khả Đạt Chí lại là cốt cán trong Trường Lâm quân của Lý Kiến

Thành. Với những tình huống như vậy, việc Tống Khuyết khởi binh bắc thượng là việc đương nhiên.

Triệu Đức Ngôn trở thành quốc sư của Đông Đột Quyết cũng là vì khuếch trương môn phái mà mượn lực lượng của ngoại tộc. Bất luận Ma Môn hay Từ Hàng Tĩnh Trai đều thuộc hệ thống văn hóa phương Bắc, song Tống gia Tống Khuyết chính là cột trụ của văn hóa phương Nam, giương cao ngọn cờ giữ gìn huyết thống người Hán. Tống Khuyết và Lý phiệt không ngừng tranh chấp, thậm chí chính diện giao phong, chính là thể hiện sự tranh chấp vì khác biệt bắc nam.

Tống Khuyết nói đúng, lịch sử là do người tạo ra. Nếu như không có Tống Khuyết, Khấu Trọng thì ai thắng, ai bại? Có thể nói không nói cũng biết hoặc cũng có thể dự kiến.

Khấu Trọng nói:

- Phiệt chủ đã biết Trần Hậu chủ vô năng, sao lúc đó không giành lấy vương vị, đối kháng Dương Kiên?

Tống Khuyết bật cười:

- Ta lúc đó vẫn là hàng vô danh tiểu tốt, cho đến khi đánh bại người được xưng là Thiên Hạ Đệ nhất đao – Bá Đao Nhạc Sơn, thanh danh mới nổi lên, đăng lên chức vị phiệt chủ. Lúc đó ta lập tức chỉnh đốn Lĩnh Nam, trước tiên bình định mối lo dị tộc, liên kết với chư hùng phương nam. Khi đó Dương Kiên dùng thế gió mạnh quét lá để bình định phương nam, muốn tiến quân Lĩnh Nam, bị Tống Khuyết ta dùng một vạn tinh binh chống đỡ hơn mười vạn đại quân. Tống Khuyết ta đánh đâu thắng đó, khiến Dương Kiên không tiến được bước nào đành phải cầu hòa. Ta biết thời gian còn chưa thích hợp nên đã thụ phong làm Trấn Nam Công. Hai bên nước sông không

phạm nước giếng, ta chưa từng hành lễ gì với Dương Kiên. Thế nên Dương Kiên trước khi băng hà vẫn còn vì việc chưa thu phục được Tống Khuyết ta mà canh cánh trong lòng.

Tiếp đó lạnh giọng nói:

- Người phương bắc thống trị phương nam thì sao chứ. Chỉ cần sinh ra một tên Dương Quảng, thiên hạ lại rơi vào loạn cục tứ phân ngũ liệt. Nguyên nhân bên trong không những vì Dương Quảng hà khắc nhiễu dân, thích việc lớn hám công to, làm quốc lực hao tổn, mà còn chứng minh ta không xem trọng người Hán bị Hồ hóa là đúng. Dung hòa dân tộc không phải việc một sớm một chiều, giết Dương Quảng lại chính là Vũ Văn Hóa Cập, một người Hồ không hơn không kém. Muốn chấn hưng Trung Thổ, cho bách tính có được những ngày tháng an nhàn tất phải kiên trì Hán thống mới có hi vọng. Thiếu Soái cần phải nhớ kỹ những lời này của ta.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, cảm thấy gánh nặng trên vai càng nặng thêm, lại càng thấy việc Tống Khuyết dặn dò từng bước như vậy có chút không ổn.

Gã nhịn không được nói:

- Lấy Nam trị Bắc chính là mục tiêu tối cao của Phiệt chủ, mọi thứ còn lại đều là thứ yếu. Nếu đã là vậy Phiệt chủ cứ cự tuyệt khiêu chiến của Ninh Đạo Kỳ, dứt khoát để tiểu tử đi nói với ông ta người trong thời gian này đang bế quan, còn phiệt chủ thì quay lại chủ trì đại kế công đả Giang Đô.

Hai mắt Tống Khuyết lộ ra thần sắc luyến tiếc, nhẹ nhàng nói:

- Ta không muốn gạt ngươi. Đề nghị này của ngươi thật có sức hấp dẫn kinh người với ta. Thế nhưng người đến hạ chiến thư lại là ái đồ

của Thanh Huệ, mà trên người Phi Huyên ta lại nhìn thấy Thanh Huệ, tựa như hóa thân của nàng, hoàn toàn khiến ta không thể nào từ chối được. Nếu đã quyết định, Tống Khuyết không khi nào nuốt lời. Thanh Huệ hiểu quá rõ tính cách của ta và tình cảm của ta với nàng, chiêu này quả thật đã đánh trúng chỗ yếu của ta. Nàng muốn ta tỏ rõ quyết tâm tương trợ ngươi giành thiên hạ, ta sẽ dùng hành động chứng minh một cách rõ ràng. Trên thiên hạ chuyện có thể làm ta động tâm không nhiều, Ninh Đạo Kỳ là một trong số đó, lại thêm Thanh Huệ, bảo ta làm sao từ chối.

Khấu Trọng nghẹn họng không nói tiếng nào.

Tống Khuyết mỉm cười nói:

- Chúng ta dùng cây đóng một chiếc bè được chứ?

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Chúng ta phải đi đường thủy sao?

Tống Khuyết đáp:

- Ninh Đạo Kỳ đang đợi ta ở Tịnh Niệm Thiền Viện, đi đường thủy thì có thể giảm chút sức lực, lại có Thiếu Soái đi cùng, ta có thể đỡ được sức chèo lái. Tĩnh tọa vài canh giờ, tối mai ta sẽ quyết chiến với Ninh Đạo Kỳ ở Tịnh Viện, xem thử ai là đệ nhất ở Trung Thổ.

o0o

Từ Tử Lăng và Âm Hiển Hạc vượt tường thành rời Hán Trung ngay trong đêm. Đi xéo về hướng Bắc, tiến sâu vào dãy núi Tần Lĩnh, bắt đầu thể hội sâu sắc tình cảnh băng tuyết bao phủ.

Trên đường tuyết ngập đến đầu gối, tuyết trên cành cây đóng lại thành băng trong suốt, mỗi khi gió thổi qua những bông tuyết lả tả rơi xuống như là một thế giới khác.

Gió tuyết nổi lên, không thấy người đi trên đường.

Trên trời mây đen trĩu nặng, tuyết lớn sẽ đổ xuống bất kỳ lúc nào.

Âm Hiển Hạc quay đầu nhìn hai hàng dấu chân dài dằng dặc nói:

- Dù người của Đại Minh Tôn giáo không nản lòng đuổi theo bọn ta, nhất định cũng đuổi không được.

Từ Tử Lăng quan tâm hỏi:

- Huynh không bị thương chứ?

Âm Hiển Hạc đáp:

- Khỏi nhiều rồi! Chỉ là khí huyết vẫn chưa thông suốt! Công phu của Liệt Hà tựa hồ còn hơn cả Hứa Khai Sơn, thật là kì lạ.

Từ Tử Lăng nói:

- Vì Hứa Khai Sơn vẫn chưa hết nội thương, nếu không chúng ta muốn thoát thân cũng phải tốn nhiều công phu. Thật là kì quái!

Âm Hiển Hạc ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nói kỳ quái ở mặt nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ngày đó lúc ở Long Tuyền, người của Đại Minh Tôn Giáo không coi trọng Ngũ Thải Thạch lắm, chí ít cũng không toàn lực tranh đoạt, bây giờ lại muốn lấy cho bằng được, khiến ta cảm thấy kỳ quái.

Âm Hiển Hạc gật đầu đồng ý:

- Trừ phi bọn chúng không muốn ở lại Trung Thổ, bằng không không nên chọc vào ngươi.

Từ Tử Lăng giật mình nói:

- Ta hiểu rồi!

Âm Hiển Hạc ngạc nhiên:

- Hai câu vừa rồi của ta lại gợi ý gì cho ngươi sao?

Từ Tử Lăng cười nói:

- Đúng là như vậy. Sự thật là bọn chúng không muốn ở lại Trung Nguyên, lại muốn rời khỏi Tái ngoại, đến một nơi có thể phát dương quang đại Đại Minh Tôn Giáo. Bất luận Tái ngoại hay Tái nội bọn chúng đều có kẻ thù đầy rẫy, chỉ mỗi Thạch Chi Hiên đã đủ cho bọn chúng thấp thỏm lo âu, Bồ Tát của Hồi Hột cũng không tha cho bọn chúng.

Âm Hiển Hạc không hiểu hỏi:

- Bọn chúng còn chỗ nào để đi nữa?

Lúc này hai người đã vượt qua một đỉnh núi, đang men theo quan đạo xuống núi.

Từ Tử Lăng nói:

- Đương nhiên là đi đến nơi phát sinh ra Đại Minh Tôn Giáo – Ba Tư. Chỉ có ở đó Ngũ Thải Thạch mới có giá trị và tác dụng lớn nhất. Bọn chúng chỉ cần bịa ra một câu chuyện dễ nghe, đem Ngũ Thải Thạch trả về chỗ cũ thì có thể có một cuộc sống khác, nếu không thì chỉ ngồi chờ chết mà thôi.

Âm Hiển Hạc vui vẻ nói:

- Tử Lăng suy đoán thật hợp tình hợp lý, ta không tìm được chỗ sơ hở nào.

Hắn lại tiếp:

- Nếu Ngũ Thải Thạch trở thành lối thoát duy nhất của bọn chúng và là thứ để bọn chúng có thể trùng chấn uy phong thì chúng nhất định không bỏ qua cho chúng ta.

Từ Tử Lăng nói:

- Cái đó thì thật không còn gì hơn, Hiển Hạc không phải muốn giành lại công đạo cho An Nhạc Bang chủ sao? Chúng ta sẽ kết thúc chuyện này trước khi đến Trường An.

Âm Hiển Hạc chau mày:

- Nếu Tử Lăng đã có ý này sao lúc nãy không đánh đến cùng với bọn chúng xem sự thật thế nào.

Từ Tử Lăng nói:

- Lúc trước quyền chủ động thuộc về bọn chúng, lão ca ngươi lại

chưa tỉnh rượu, công lực đại giảm, đánh tiếp kẻ thiệt thòi chính là chúng ta. Hiện tại bọn ta dành sức chờ sẵn để đánh phủ đầu bọn chúng, lại có thể biến hóa về mặt chiến lược, cái đó chính là tình huống thay đổi lúc này lúc khác.

Âm Hiển Hạc bật cười:

- Chẳng trách Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có thể danh chấn Tái nội Tái ngoại. Ở gần các người càng lâu, càng cảm thấy các người gan to bằng trời, hành động quỷ thần khó đoán, rất nhiều thứ người thường không bằng được.

Từ Tử Lăng nói:

- Tâm tình của huynh đã cải thiện nhiều rồi!

Âm Hiển Hạc gật đầu nói:

- Không biết có phải bị ngươi ảnh hưởng không ta đột nhiên cảm thấy hoàn cảnh trước mắt vô cùng lạc quan. Thật ra tình cảnh của ngươi không tốt hơn ta bao nhiêu. Cũng là một nút chết hầu như không giải quyết được, song ngươi vẫn dũng cảm đối diện. Vấn đề của ta đơn giản hơn ngươi, Kỉ Thiến hoặc là biết được chỗ ở của tiểu muội hoặc là không biết, đến Trường An tự nhiên sẽ rõ. Nếu lão Thiên gia không muốn cho huynh muội ta gặp nhau thì ta cũng chỉ còn cách nhận mạng. Sau đó ta sẽ tận lực hỗ trợ Tử Lăng hóa giải trường đại tai kiếp này của Trung Nguyên, hi vọng có thể tích chút phúc đức cho Tiểu Kỷ.

Từ Tử Lăng hiểu ra, nguyên nhân khiến Âm Hiển Hạc chuyển biến tích cực chính là do gã đã kích thích tính hiệp nghĩa trong lòng hắn, khiến hắn tìm được mục tiêu của cuộc sống.

Gã cảm thấy rất an ủi, nói:

- Yên tâm đi! Ta tin tưởng huynh có thể cùng lệnh muội trùng phùng. Ý! Mùi gì thơm vậy?

Âm Hiển Hạc ngước mũi ngửi ngửi:

- A! Là mùi hương rất quen thuộc! Nếu ta không lầm thì có người đang nướng thịt sói ở phía trước. Ta từng ăn qua vài lần thịt sói nướng ở tái ngoại. Vị thịt thật không tệ.

Hai người băng qua hiệp đạo, xa xa phía trước bên quan đạo lấp lánh ánh lửa, mùi hương chính là từ đó truyền tới.

Âm Hiển Hạc nói:

- Là một dịch trạm, thật không ngờ vào lúc trời rét như cắt thế này vẫn có người lưu trú.

Từ Tử Lăng nói:

- Cho dù có người lưu trú lẽ ra cũng đã sớm lên giường trùm chăn rồi, sao lại còn nổi lửa nướng thịt, lại là thịt ác lang.

Âm Hiển Hạc cười:

- Tử Lăng lúc nào cũng nghĩ xa hơn tiểu đệ, chúng ta nên đi thẳng bỏ qua chỗ đó hay là tiến vào dịch trạm chia một phần thịt.

Từ Tử Lăng nói:

- Qua cửa là khách, đương nhiên là vào xem thế nào, Hiển Hạc huynh nghĩ sao?

Âm Hiển Hạc vui vẻ nói:

- Mọi việc cứ theo ý của Tử Lăng.

Hai người cười cười nói nói đi về phía dịch trạm.

Tuyết vẫn đổ xuống càng lúc càng dày, cả vùng núi như chìm trong tuyết trắng mênh mông.

(

Chương 700: Nghĩa thích kim cương

Khấu Trọng đứng ở phía đuôi chèo thuyền, mục quang hướng về bóng lưng hùng vĩ như núi của Tống Khuyết đang ngồi xếp bằng đả tọa phía trước. Bông tuyết rơi xuống cách đầu ông khoảng nửa xích lập tức tựa như bị một lực lượng thần bí nào đó đẩy ra, tự nhiên tránh ông bay sang một bên, không một bông nào rơi vào người ông cả.

Đại tuyết vẫn ùn ùn rơi xuống, trên bè đã đọng tuyết dày mấy thốn, làm tăng thêm trọng lượng của bè khiến Khấu Trọng nhiều lần phải quét đi. Trong gió tuyết trắng xóa, hai bên bờ Y thủy biến thành những hình dáng mơ hồ không rõ nét. Bất luận chiếc bè gỗ lắc lư tròng trành thế nào, Tống Khuyết vẫn ngồi vững như Thái Sơn, không hề nghiêng ngả chút nào.

Thiên Đao danh chấn thiên hạ để ngang trên đùi, hai tay Tống Khuyết nắm nhẹ vào đó. Cảm thụ được cảnh giới “Xá đao chi ngoại, tái vô tha vật” của ông khiến Khấu Trọng càng cảm thấy trận chiến này của Tống Khuyết thật là may rủi khó lường.

Khấu Trọng từng giao thủ với hai người, song hoàn toàn không thể phân biệt được ai thấp ai cao. Bọn họ đều như biển sâu thăm thẳm không thể đo lường, không cách gì đoán biết được.

Giả như Ninh Đạo Kỳ bị bại, đương nhiên mọi việc cứ tiến hành như cũ, trận quyết chiến này chỉ là một khúc quanh trên chặng đường thống nhất thiên hạ. Nếu như Tống Khuyết thất bại thân vong, vậy Khấu Trọng sẽ không còn đường lui nào nữa, chỉ có thể kế thừa di

chí của Tống Khuyết, hoàn thành mộng tưởng của ông, trước việc nghĩa không chùng bước.

Thông qua những lời của Tống Khuyết, càng hiểu rõ sự khác biệt về tư tưởng giữa ông ta và Phạm Thanh Huệ, gã càng không cách gì hiểu rõ được vấn đề ai đúng ai sai. Hai người đều tự có lập trường và kiến giải riêng, không những là tranh đấu về tư tưởng mà còn là tranh đấu về khu vực.

Không phải là chuyện ngẫu nhiên mà Tần hoàng Doanh Chính kết thúc sự phân liệt trường kỳ của Xuân Thu chiến quốc, quốc thế hưng thịnh một thời gian, nhưng chỉ truyền được một đời là vong quốc; Tùy Văn Đế Dương Kiên khiến cho loạn cục Ngụy Tấn nam bắc triều quy về một mối, cũng là qua đời thứ hai thì sụp đổ tan tành. Sự trùng hợp này phải chăng là số mệnh của lịch sử? Hay là hậu quả của việc cưỡng cầu đồng hóa khi mà tư tưởng và văn hóa còn có nhiều sai biệt?

Sau nhà Tần, Hán triều trị vì được lâu dài an thịnh, sau nhà Tùy phải chăng Trung Thổ lại có được may mắn đó?

Khấu Trọng sau khi được Tống Khuyết dẫn dắt đã có thể vượt qua thời đại của bản thân, với góc độ bao quát nhìn tổng thể tất cả sự hưng suy trị loạn từ xưa tới nay, cùng với những nguyên nhân đằng sau, khiến gã càng thâm nhập sâu hơn, tự suy ngẫm về hoàn cảnh của mình.

Chiếc bè gỗ do gã chèo lái lướt về phía bắc, đưa Tống Khuyết đến chỗ quyết chiến.

Đây không chỉ là trận quyết chiến sinh tử chấn động nhất Trung thổ, mà còn là trận chiến quan trọng quyết định vận mệnh thiên hạ.

Khấu Trọng thể hội một cách sâu sắc rằng vô luận trận chiến này kết quả thế nào, sau khi quyết chiến, tình thế Trung Nguyên sẽ vĩnh viễn không thể hồi phục lại như trước kia.

o0o

Trong dịch quán ấm áp như mùa xuân, mùi thơm tỏa khắp nơi. Bảy hán tử ăn mặc như thường dân, vây quanh một hỏa lò mới đắp, đang nướng một đôi chân sói. Khói từ hai bên cửa sổ bay ra, trong dịch quán không khí không ngột ngạt chút nào. Thấy Từ Tử Lăng và Âm Hiển Hạc - hai vị khách không mời mà đến - đột nhiên mở cửa bước vào, mục quang của mọi người đều hướng về phía bọn họ.

Không ai chào hỏi hay nói năng gì, lập tức bọn họ cảm thấy không khí khẩn trương, sát khí đằng đằng vô cùng cẳng thẳng.

Từ, Âm hai người đã đi khắp giang hồ, thấy bọn chúng mỗi người đều mang theo một vật dài, lại để ở chỗ trong tầm tay với, đều hiểu rõ bên trong là binh khí. Bảy tên đại hán đó không những là người trong giang hồ mà nói không chừng còn là đạo tặc chuyên giết người cướp của.

Từ Tử Lăng đóng cửa lại để gió tuyết không bay vào bên trong, mục quang hướng vào một đại hán ngồi đối diện với đại môn, ước khoảng hai bảy, hai tám tuổi. Người đó thần thái thâm trầm bình tĩnh, tuy gương mặt đầy vẻ phong trần nhưng không át nổi khí chất anh hùng, rõ ràng không phải là loại tiểu tặc chặn đường cướp của mà là cao thủ có võ công cực cao.

Hắn không hề nhường nhịn đón lấy mục quang của Từ Tử Lăng, cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, chứng tỏ nhãn lực rất cao minh.

Những người khác đều theo hắn mà làm, đưa mắt nhìn hắn, chờ hắn

ra lệnh.

Từ Tử Lăng cảm giác được bọn họ không phải hạng đạo tặc, liền lộ ra vẻ tươi cười, ôm quyền chào hỏi:

- Xin thứ cho bọn tại ha tội quấy nhiễu, chỉ vì ngửi thấy mùi thịt thơm nhịn không được mà tiến vào, tuyệt không có ý gì khác.

Hán tử cường tráng có khí chất anh hùng đó cũng vươn người đứng dậy ôm quyền hồi lễ:

- Thần thái tướng mạo của huynh đài khiến tại hạ liên tưởng đến một người, dám hỏi cao tính đại danh.

Giọng nói của hắn mang đậm khẩu âm miền bắc, Từ Tử Lăng giật mình song vẫn thản nhiên đáp:

- Tại hạ Từ Tử Lăng.

Người người đều lộ ra thần sắc chấn động, bao gồm cả hán tử đầy vẻ anh hùng đó. Bọn họ đều vội vã đứng lên, hướng đến gã thi lễ, thái độ đầy thiện ý.

Hán tử cường tráng đó lộ ra thần sắc anh hùng khí đoản (1) cười khổ:

- Thì ra quả thật là Từ huynh, tiểu đệ Tống Kim Cương.

Từ Tử Lăng ngẩn ra:

- Tống huynh sao lại đến đây?

Tống Kim Cương nói với vẻ chán nản:

- Bại quân chi tướng, không đáng nói nhiều. Chuyện này kể ra dài dòng, sao chúng ta không ngồi xuống rồi nói tiếp.

Chúng nhân ngồi xuống vây quanh lò lửa, Từ Tử Lăng và Âm Hiển Hạc chia ra ngồi hai bên Tống Kim Cương. Sau khi giới thiệu Âm Hiển Hạc, bọn họ thay nhau dùng dao bén cắt thịt, vừa ăn vừa nói.

Tống Kim Cương nói:

- Có thể ở đây cùng Từ huynh, Âm huynh cùng thưởng thức thịt sói là ân đức đặc biệt của lão thiên gia với ta. Sau khi đại bại ở Bách Bích, ta và Định Dương Khả hãn bị Lý Thế Dân đuổi cùng giết tận, không thủ được Thái Nguyên, chỉ còn cách lui về phía Bắc đầu quân Hiệt Lợi, nào ngờ trúng phải gian mưu của Triệu Đức Ngôn.

Định Dương Khả Hãn chính là Lưu Vũ Chu, chủ của Tống Kim Cương.

Từ Tử Lăng chau mày hỏi:

- Triệu Đức Ngôn có ân oán gì với các người, vì sao lại muốn hãm hại?

Tống Kim Cương đáp:

- Vấn đề ở chỗ Hiệt Lợi xem trọng Tống Kim Cương ta khiến Triệu Đức Ngôn sanh lòng nghi kỵ, liền nói với Định Dương Khả Hãn, giả truyền lời của Hiệt Lợi, hi vọng rằng chúng ta quay lại Thượng Cốc, Mã Ấp, chiêu tập thuộc hạ cũ, bố trí phản kích Đường quân. Nào ngờ khi chúng ta theo lời soái lĩnh thuộc hạ trở về Trung nguyên thì Triệu Đức Ngôn lại nói với Hiệt Lợi rằng chúng ta mưu phản. Vì vậy chúng ta bị Kim Lang quân truy kích, Định Dương Khả Hãn bị giết ngay

đương trường, gần ngàn huynh đệ không ai thoát khỏi, chỉ còn bảy người chúng ta thành công chạy thoát.

Một người khác nói:

- Toàn nhờ Tống soái nghĩ ra kế ve sầu thoát xác, dùng xác một huynh đệ cho mặc y phục của người, lại làm cho khuôn mặt hắn không ai nhận ra được, Triệu Đức Ngôn mới chịu thu binh trở về.

Từ Tử Lăng nói thầm trong lòng, sớm biết là vậy, hà tất lúc đầu còn làm. Triệu Đức Ngôn nói không chừng là do Hiệt Lợi đứng sau sai sử, bởi vì Lưu Vũ Chu và Tống Kim Cương đã mất đi giá trị lợi dụng, không nên để lại trên đời nữa. Nếu công khai xử tử hai người sẽ khiến cho những người Hán quy thuận hắn rời bỏ, thế nên mới dùng thủ đoạn này.

Tống Kim Cương lại thở dài một hơi:

- Chúng ta có phải ngu lắm không?

Từ Tử Lăng trong lòng đối với việc hắn bảo hổ lột da (3), làm chó săn cho người Đột Quyết tất nhiên là không đồng tình, bất quá Tống Kim Cương đã tới mức sơn cùng thủy tận như thế này, gã cũng không muốn ném đá xuống giếng, chỉ đành nói:

- Thành vương bại khấu, có gì thông minh hay ngu xuẩn chứ? Tống huynh có dự định gì trong tương lai?

Tống Kim Cương nói:

- Thật không dám giấu, phương bắc không còn chỗ cho Tống Kim Cương ta dung thân, thế nên mới định đến Giang Nam theo kẻ có quan hệ mật thiết với các người là Tiêu Tiễn. Nào hay khi về tới

Trung Nguyên mới biết tình thế đại biến, Tống Khuyết xuất binh Lĩnh Nam giúp Thiếu Soái tranh thiên hạ, có thể khẳng định Trường Giang sớm muộn gì cũng rơi vào tay Thiếu Soái quân, thế nên ta đã bỏ đi ý định đầu quân Tiêu Tiễn. Ta thấy Ba Thục cách xa trung tâm tranh bá của Trung Nguyên, hi vọng có thể tìm được một nơi phong cảnh tươi đẹp ở ẩn tới già, không màng đến thế sự nữa.

Âm Hiển Hạc ngạc nhiên:

- Sao Tống huynh không nghĩ đầu quân cho Thiếu Soái, Tống huynh thông thuộc quân Đột Quyết, đối với Thiếu Soái rất hữu dụng.

Tống Kim Cương lộ vẻ cay đắng nói:

- Năm xưa ta đối với Thiếu Soái có lòng bất lương, cùng với Tiêu Tiễn, Hương Ngọc Sơn hãm hại người, sao còn mặt mũi xin người thu nhận chứ. Bỏ đi! Kim Cương hiện tại lòng như tro tàn, không còn hùng tâm tráng chí gì nữa.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Tống huynh rút lui khỏi phân tranh, quả là hành động sáng suốt.

Tống Kim Cương nghiêm nghị nói:

- Từ huynh không niệm lỗi xưa, đối với Kim Cương không có nửa lời cay độc, Kim Cương cảm kích vô cùng. Hiện nay tình thế ở tái ngoại vô cùng khẩn trương. Các dân tộc ở Tái ngoại do Hiệt Lợi và Đột Lợi dẫn đầu đã kết thành liên minh, dùng khẩu hiệu đẹp đẽ là hỗ trợ Khấu Trọng diệt Lý Uyên đang bí mật tập kết quân lực, chuẩn bị nam xâm. Mặt khác, do Triệu Đức Ngôn thông qua thế lực của Ma Môn ở Trường An tận lực vỗ về Lý Uyên và Lý Kiến Thành. Nghe nói Lý Uyên đối với việc Tái ngoại liên quân vẫn như người trong mộng, tình

thế vô cùng bất diệu.

Từ Tử Lăng nghe xong tâm tình càng trầm trọng, Tống Kim Cương từ Đột Quyết chạy ra, nắm được tình hình của Hiệt Lợi và Đột Lợi, tuyệt không phải nói đùa. Việc Lương Sư Đô sai con trai đi mua hỏa khí Giang Nam lại càng cho thấy Ma Môn và người Đột Quyết đang bố trí đại âm mưu để đối phó Lý Thế Dân. Một khi Lý Thế Dân bị giết, đại quân tái ngoại sẽ lập tức xâm nhập, đây quả là chiến lược vô cùng cao minh. Những lời của Tống Kim Cương càng củng cố quyết tâm gặp Lý Thế Dân của gã, không thể chậm trễ.

Tống Kim Cương lại thành khẩn nói:

- Trong chư hùng phương Nam, Phụ Công Hữu, Lý Tử Thông và Thẩm Pháp Hưng không đủ để gây họa, chỉ là đối tượng cho Thiếu Soái luyện đao thôi. Kẻ duy nhất đáng lưu tâm là Tiêu Tiễn và Lâm Sĩ Hoành, trong đó Lâm Sĩ Hoành khó đối phó hơn. Nếu bọn chúng không kềm chế lẫn nhau thì đã sớm qua sông tiến về phía bắc, khuếch trương thế lực rồi.

Lúc này Từ Tử Lăng chỉ quan tâm đến sự uy hiếp của liên quân Tái ngoại, đối với Tiêu Tiễn và Lâm Sĩ Hoành gã làm sao để vào trong lòng. Song Tống Kim Cương một lòng hảo tâm, gã đành hỏi cho phải phép:

- Tống huynh có cách nhìn thế nào với hai người đó?

Tống Kim Cương đáp:

- Khuyết điểm của Tiêu Tiễn là ngoài rộng trong hẹp, nghi kỵ nhân tài, đối với người có công thì trấn áp giết hại, thế nên nội bộ không ổn. Ai! Nếu không phải ta đã cùng đường, tuyệt không nghĩ đến việc theo hắn.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Nói như vậy, Khấu Trọng ngược lại đã giúp Tống huynh được một việc, khiến Tống huynh đưa ra quyết định chính xác.

Tống Kim Cương lúng túng cười, cảm thấy xấu hổ vì lòng ham muốn danh lợi của mình, y nói tiếp:

- Lâm Sĩ Hoành vừa được Phùng Áng đem thuộc hạ quy thuận, thế lực tăng mạnh, thực lực đã vượt qua Tiêu Tiễn, không thể khinh thường hắn.

Từ Tử Lăng đang định cảm tạ, trong lòng chợt cảnh giác hô nhỏ:

- Có người!

o0o

Khấu Trọng nghĩ đến rất nhiều việc và cả nhiều khả năng có thể xảy ra. Cuối cùng nghĩ ra một kết luận mà chính gã cũng phải giật mình, đó là gã cần phải tuyệt đối bình tĩnh ứng phó với những nguy cơ xuất hiện một khi Tống Khuyết thất bại, cần phải đưa ra những an bài chính xác và hữu hiệu, tuyệt không thể dùng cảm tình để xử sự, khiến cho tình cảm lấn át lý trí.

Gã nhất định phải đặt thắng lợi cuối cùng ở vị trí quan trọng nhất, bởi vì gã không còn là tên tiểu lưu manh cùng với Từ Tử Lăng chạy đông chạy tây nữa, mà là người lãnh đạo tối cao của Thiếu Soái quân sau khi dung hợp Tống gia quân. Sai lầm mà gã phạm phải sẽ dẫn đến hậu quả đáng sợ cho những người đi theo gã và cho cả những bách tính sống trong phạm vi quản trị của Thiếu Soái quân.

Ai đủ độc người đó mới có thể sống tiếp.

Cần phải lợi dụng tốt ba tháng đóng băng mùa đông này, dùng thủ đoạn quân sự mãnh liệt nhất để khống chế mọi vùng của phương Nam. Gã muốn dùng hành động chứng minh cho những người phản đối gã thấy, không ai có thể cản trở Thiếu Soái Khấu Trọng gã.

Nghĩ đến đó đầu óc gã linh hoạt trở lại, không ngừng nghĩ tới trong những tình huống khác nhau, làm sao an bài tiến lui sao cho có lợi nhất cho đại nghiệp thống nhất thiên hạ của gã.

Cũng vào lúc đó, gã rốt cuộc đã thành công trong việc đưa đao pháp dung hòa với binh pháp.

Xá đao chi ngoại, tái vô tha vật.

o0o

“Uỳnh!”

Cánh cửa gỗ vỡ thành nhiều mảnh vụn bắn tới những người đang ngồi bên lò lửa như mưa, nếu bị bắn trúng mắt không mù mới là lạ. Gió tuyết theo đó ùa vào, thổi đến nổi những vụn than trong lò bay tung tóe lên, thanh thế kinh người.

Với tu vi của Từ Tử Lăng cũng phải ngạc nhiên trong lòng.

Từ lúc gã cảm ứng được có người tiếp cận, cất tiếng cảnh báo cho đến lúc kẻ đến phá cửa giết người, thời gian chỉ trong thoáng chốc, cho thấy người đến công lực rất cao, tuyệt không dưới Từ Tử Lăng gã. Hành động của hắn đã hiển thị tốc độ cực nhanh, thủ pháp bạo liệt lăng lệ, đây chính là phong cách của sát thủ hàng đầu, ngang cấp với cao thủ như Dương Hư Ngạn

Đao quang chớp lên, lập tức cả dịch quán đao khí dày đặc, đao phong dưới ánh lửa phản chiếu tựa như lưu tinh đánh phủ đầu về phía Tống Kim Cương, hung hãn đến cực điểm.

Tống Kim Cương chưa kịp rút bội đao để trong bao phục đang để mở, đao phong đã cách yết hầu hắn chưa đầy ba xích.

Tống Kim Cương không hổ là cao thủ, tuy đã rơi vào thế hạ phong tuyệt đối nhưng vẫn lâm nguy bất loạn, lăn tròn về phía sau.

Sáu tên thủ hạ của hắn lập tức chồm lên, rút binh khí ra, nhưng cũng đã chậm mấy bước. Nếu như đối phương thừa thế truy kích, khẳng định khi Tống Kim Cương bị giết chết, bọn họ ngay cả áo của đối phương cũng không chạm được.

Trường kiếm của Âm Hiển Hạc rời lưng, chém vào lưỡi đao đối phương, Từ Tử Lăng từ dưới đất phóng người lên, giơ quyền đánh vào một bên đao.

“Bùm!”

Khì kình giao kích phát ra âm thanh như tiếng nổ lớn.

Người đó thu đao lùi về phía cửa, tới lui như tiễn, lùi ra đến cửa thì đứng lại tựa như chiếc đinh cắm xuống, hơi lắc lư một chút.

Bọn thủ hạ của Tống Kim Cương đang muốn xông lên liều mạng thì Từ Tử Lăng hô lớn:

- Mọi người dừng tay!

Gió tuyết thổi ào ào, từ bên ngoài cuồn cuộn bay vào. Lò lửa đã dần

hồi phục nguyên trạng, tuy vẫn còn lập lòe lúc tối lúc sáng, nhưng cũng đã cải thiện được ánh sáng trong dịch quán.

Người kia chống đao lạnh lùng nói:

- Tử Lăng không nên can thiệp, đây là việc của người Đột Quyết chúng ta và Tống Kim Cương. Tử Lăng nếu xem ta là bằng hữu thì hãy lập tức rời khỏi.

Tống Kim Cương từ dưới đất cầm đao đứng lên, sắc mặt trắng bệt, hít một hơi khí lạnh nói:

- Khả Đạt Chí!

Khả Đạt Chí song mục sát cơ đại thịnh, đao khí vây chặt lấy mọi người trong dịch quán, ngửa mặt lên trời cười dài:

- Chính là bổn nhân. Đạt Chí phụng mệnh Đại Hãn tuyệt không để cho ngươi sống trên đời. Ngươi nghĩ chỉ cần tìm một người mặc y phục của ngươi vào thì có thể che giấu được sao? Phải chăng khinh Đột Quyết ta không người.

Tống Kim Cương hừ lạnh:

- Ta ở đây, có bản lĩnh thì cứ đến lấy mạng ta!

Mục quang Khả Đạt Chí hướng về Từ Tử Lăng, lạnh lùng nói:

- Là địch là bạn, Tử Lăng nói một lời là được.

Từ Tử Lăng nhạt giọng:

- Chỉ cần Đạt Chí nói được Tống huynh đây làm gì hại đến quý Đại

hãn, ta và Hiển Hạc sẽ lập tức rời khỏi, không can thiệp vào sứ mệnh của Đạt Chí.

Khả Đạt Chí mặt lạnh như băng nói lớn:

- Phản bội Đại Hãn, lén trở về Trung Nguyên, mưu đồ không tầm thường, vậy còn không đủ sao?

Từ Tử Lăng lắc đầu than:

- Đây chỉ là do Triệu Đức Ngôn giở trò ở bên trong, giả truyền ý chỉ của Đại Hãn bảo bọn họ trở về Trung Nguyên triệu tập bộ hạ cũ. Đại Hãn của các người bị hắn gạt rồi!

Khả Đạt Chí hơi ngạc nhiên, mục quang hướng về Tống Kim Cương nói:

- Ngươi và Lưu Vũ Chu đâu phải con nít lên ba, sao lại tùy tiện nghe lời một phía mà không hỏi lại Đại Hãn, lại lén bỏ đi lúc đêm khuya chứ?

Tống Kim Cương hồi phục bình tĩnh, trầm giọng nói:

- Đừng nghĩ là ta sợ ngươi, ta nể mặt Từ huynh mới trả lời ngươi việc này. Đại hãn lúc đó không ở trong nha trướng, chúng ta từng hỏi lại Đôn Dục Cốc, được hắn chứng thực mới không nghi ngờ Triệu Đức Ngôn.

Đoạn hắn chuyển sang Từ Tử Lăng nói:

- Trong tình huống này nói gì cũng là thừa, Từ huynh xuất thủ khiến ta vô cùng cảm kích, nhưng đây quả thật là ân oán của Tống Kim Cương ta và người Đột Quyết. Nguyên nhân chủ yếu là do ta đã mất

đi giá trị lợi dụng, ta thực hối hận về những việc đã làm. Nếu ông trời đã định ta phải chôn thân ở đây, ta cũng không hề oán hận chút nào. Từ huynh, Âm huynh xin hãy tiếp tục lên đường.

Âm Hiển Hạc gật đầu:

- Hảo hán tử!

Từ Tử Lăng hướng về phía Khả Đạt Chí nói:

- Chuyện của Tống huynh lúc trước khi nhàn đàm Phục huynh đã từng nhắc qua, đúng là sự thật, về mặt đó huynh ấy gạt ta làm gì chứ? Theo ta thấy quý Đại Hãn vì trách Tống huynh khiến ông ta tổn binh chiết tướng nên mới cố ý giết người.

Khả Đạt Chí sát ý chỉ tăng chứ không giảm, lạnh giọng nói:

- Tử Lăng không nên nói lời thừa nữa, chuyện này ngươi thật muốn nhúng tay vào sao?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ngươi không phải ngày đầu quen ta, nên biết ta sẽ không bàng quan trước những chuyện bất công như vậy.

“Keng!”

Nằm người dự liệu của mọi người, Khả Đạt Chí đút đao vào vỏ, đi về hướng Từ Tử Lăng hai tay giang ra, cười ha hả nói:

- Từ Tử Lăng nhất định muốn can thiệp, lại có Âm huynh trợ trận, Khả Đạt Chí ta còn làm được gì?

Mọi người còn đang trợn mắt há miệng thì Từ Tử Lăng đã tiến lên cùng Khả Đạt Chí ôm nhau chào hỏi, gã cười nói:

- Vậy huynh làm sao ăn nói với Đại Hãn?

Khả Đạt Chí buông gã ra, mỉm cười đáp:

- Theo không kịp một người thì có gì lạ? Huống hồ không phải là Đại Hãn chính miệng hạ lệnh cho ta, chỉ là Khang Sao Lợi truyền tin cho ta, nói phát hiện Tống huynh chạy về phía Hán Trung, ý đồ vào Ba Thục. Tiểu đệ nghe nói Tống huynh công phu cao cường nên mới ngứa tay, nhịn không được đuổi theo mà thôi.

Âm Hiển Hạc không hiểu hỏi:

- Ngươi làm sao biết được trong dịch quán là Tống huynh mà không phải người khác?

Khả Đạt Chí vui vẻ nói:

- Là người khác thì sao chứ? Cùng lắm là xin lỗi. Ai! Sự thật là ta phát hiện xác sói, cách cắt thịt lại là thủ pháp theo tập quán của người Tái ngoại, lại ngửi được mùi thịt sói nướng, thế nên mới đoán được là Tống huynh ở trong dịch quán nướng thịt.

Từ Tử Lăng hoài nghi hỏi:

- Huynh thật không tìm Tống huynh và huynh đệ của y tính sổ nữa?

Khả Đạt Chí không vui nói:

- Ngươi không phải ngày đầu quen biết ta, Khả Đạt Chí đã bao giờ nói mà không giữ lời chưa?

Đoạn chuyển sang Tống Kim Cương:

- Tống huynh tốt nhất là nên rời khỏi, chạy được bao xa thì cứ chạy. Thế lực của Ma Môn rất lớn, ta không biết Triệu Đức Ngôn còn có hành động gì đối phó với ngươi không.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Đây không phải là lúc làm anh hùng, Tống huynh giữ được tính mạng thì có thể tính là đã đánh trả Triệu Đức Ngôn một đòn đích đáng. Lời của Đạt Chí rất là có đạo lý.

Tống Kim Cương ôm quyền thi lễ nói:

- Được! Ân tình của hai vị, Tống Kim Cương ta vĩnh viễn không quên. Cáo từ!

Dứt lời cầm bao phục lên, cùng với thủ hạ biến mất trong gió tuyết. Một đời hào hùng lại có kết cuộc như vậy thật khiến người ta cảm thán.

Khả Đạt Chí cười nói:

- Còn có thịt sói, có thể bỏ vào bụng ta.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Các người không phải thờ sói sao?

Khả Đạt Chí đáp:

- Bọn ta thờ là thần sói, khi đói thì người cũng có thể ăn, nói gì đến

súc sinh? Ngồi xuống rồi nói. Ta thật nhớ những ngày cùng các người kề vai tác chiến ở Long Tuyền!

Từ Tử Lăng trong lòng cảm thấy ấm áp, thế nhưng nghĩ đến ngày nào đó phải cùng Khả Đạt Chí quyết chiến sa trường thì không khỏi cảm khái. Tạo hóa trêu người, cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Chú thích

(1) Anh hùng khí đoản: anh hùng nhụt chí

(2) "Dữ hổ/hồ mưu bì": Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Thái bình ngự lãm".

Thời Tây Chu, có một người muốn làm một chiếc áo lông đáng giá ngàn vàng. Có người mách bảo anh ta làm bằng lông cáo là có giá trị nhất. Anh ta nghe vậy nghĩ bụng: "Trên núi có rất nhiều cáo, chi bằng ta đến đó bàn với chúng xem sao".

Nghĩ đoạn, anh ta liền vui vẻ đi lên núi. Khi nhìn thấy một bầy cáo, anh bèn nghiên túc bàn với chúng rằng: "Hỡi bầy cáo thân mến, tôi đây muốn làm một chiếc áo lông trị giá ngàn vàng, nên mới đến gặp và mong các vị hãy lột da trên mình cho tôi có được không?" Bầy cáo nghe nói liền hoảng hốt đua nhau chạy như biến. Anh ta chẳng còn cách nào khác, đành cụt hứng trở về.

Ít lâu sau, anh ta làm lễ giỗ tổ, nhưng lại thiếu thịt dê. Anh ta liền nghĩ ngay đến đàn dê vẫn thường hay ăn cỏ dưới chân núi, bèn vui vẻ đến nói với đàn dê rằng: "Hỡi đàn dê thân mến, tôi đang làn lễ giỗ tổ nhưng lại thiếu mất thịt dê, vậy mong các vị biếu tôi một ít thịt có được không?" Đàn dê nghe vậy kêu me me không dứt, rồi chạy trốn

vào rừng sâu, trong chốc lát chẳng thấy tăm hơi đâu cả.

Vậy nên, câu thành ngữ này có nghĩa là bàn định với con cáo hoặc con hổ để lột da chúng. Nay thường dùng để ví về việc tìm sai đối tượng để thương nghị, thì nhất định không thành công.

Nguồn:

(

Chương 701: Hiểu dĩ đại nghĩa

Khấu Trọng người tuy đang lặng lẽ chèo bè nhưng tâm thần đã vượt ra khỏi chiếc bè gỗ và Y Thủy, bao gồm cả trận quyết chiến sắp tới giữa Tống Khuyết và Ninh Đạo Kỳ, thậm chí siêu việt cả giới hạn về lãnh thổ. Mọi hình thế địa lý, núi rừng, phong thổ, nhân tình, những quan hệ vô cùng phức tạp giữa dân tộc và dân tộc, giữa quốc gia và quốc gia của Tái nội, Tái ngoại đều rõ ràng hết thảy.

Gã đã đi khắp thiên hạ, kinh lịch qua nhiều cuộc chiến tranh lớn nhỏ, thủ thành, công thành, đào vong, truy kích, đã tích lũy rất nhiều kinh nghiệm quý báu, phối hợp với sự chỉ dẫn tường tận của Tống Khuyết khiến gã giống như được mở mắt, nắm bắt được hư thực yếu mạnh của hai bên địch ta một cách rõ ràng, tựa như cảnh giới Tĩnh Trung Nguyệt của gã, có thể nhìn thấu được mọi thật giả của địch nhân.

Chưa có lúc nào gã biết người biết ta hơn lúc này, chiến lược thống nhất thiên hạ đã hiện ra toàn bộ trong đầu. Gã biết rõ một khi trở lại Bành Lương, mình sẽ vứt bỏ hết tất cả, bao gồm cả vui buồn cá nhân thậm chí sinh tử của Tống Khuyết mà lãnh đạo Thiếu Soái quân bước vào con đường thống nhất thiên hạ

Gã không phải vì dục vọng cá nhân mà là vì hòa bình hạnh phúc của bá tánh thiên hạ. Họ đã chịu đựng đủ lắm rồi, đã đến lúc phải kết thúc khổ nạn lãnh thổ phân liệt trong thời gian dài này.

o0o

Ba người ngồi quanh bếp lửa, tiếp tục ăn thịt sói nướng. Bông tuyết

không ngừng theo gió lùa qua cánh cửa mở rộng cuộn vào trong phòng, thổi đến nỗi lò lửa lúc sáng lúc tối. Cảnh đêm hôm gió tuyết như vậy quả là có một tư vị đặc biệt khiến người khó quên.

Khả Đạt Chí cảm xúc nói:

- Hiện tại Ba Thục đã trở thành nơi tị nạn của rất nhiều người. Nếu Thiếu Soái có thể giữ được mạng rời khỏi Lạc Dương trở về Bành Lương, lại có Tống Khuyết trợ trận thế lực tăng mạnh, phương nam sớm muộn gì cũng sẽ là giang sơn của hắn. Chỉ cần không phải là kẻ vô tri thì đều biết cuộc chiến giữa hắn và Trường An là cuộc chiến thảm liệt và liên lụy nhiều người nhất từ sau khi Đại Tùy bị diệt tới nay. Trừ Ba Thục chỉ sợ Trung Nguyên không còn nhiều chỗ để tránh chiến tranh nữa.

Từ Tử Lăng thật muốn hỏi hắn phải chăng người Đột Quyết chuẩn bị nam xâm, nhưng rốt cuộc cũng không nói ra miệng được.

Khả Đạt Chí nói tiếp:

- Hiện nay tình hình với Thiếu Soái vô cùng có lợi. Lý Thế Dân tuy đã thành công tiêu diệt Đậu Kiến Đức, lại đánh bại Vương Thế Sung chiếm được Lạc Dương; nhưng vì để các người đột vây thoát được, đồng thời Lưu Hắc Thát được Tào Trạm, Cao Nhã Hiền chống lưng khởi binh phản Đường, Lý Thế Dân liền bị Lý Kiến Thành và chúng tướng dâng lời sàm ngôn với Lý Uyên rằng hắn còn niệm tình cũ với các người, không đủ quyết tâm, vì thế khiến Lý Uyên đại nộ, ba lần truyền chiếu chỉ bắt hắn phải về Trường An giải thích. Nghe nói Lý Thế Dân hiện đang trên đường về Trường An. Nếu ta là hắn, ta sẽ đem quân tấn công Trường An để tiết nỗi hận trong lòng, người bất nhân ta bất nghĩa, phụ tử huynh đệ thì đã sao chứ?

Từ Tử Lăng than thầm trong lòng, Lý Uyên lần này chính là tự hủy

trường thành. Nếu Lý Thế Dân bị Ma Môn hại chết, đại quân Đột Quyết sẽ lập tức phát động tấn công đại quy mô, Lý Đường sẽ nguy ngập, gã không nhịn được hỏi:

- Tình huống Lưu Hắc Thát thế nào?

Khả Đạt Chí lộ vẻ xem thường nói:

- Lý Thế Dân không có ở đó, trách nhiệm lĩnh binh chinh phạt họ Lưu rơi vào tay Lý Nguyên Cát, Lý Thần Thông làm phó. Lúc ta rời Trường An nghe được tin tức là Lý Nguyên Cát và Lý Thần Thông hợp binh với tổng quản U Châu Lý Nghệ hội sư hơn năm ngàn người, nghênh chiến với Lưu Hắc Thát ở Nhiêu Dương. Tuy chưa biết thắng thua nhưng Lưu Hắc Thát danh chấn Sơn Đông tất nhiên là hơn tên càng đánh càng thua như Lý Nguyên Cát.

Từ Tử Lăng ngẩn ra:

- Thế lực của Lưu Hắc Thát không ngờ lại phát triển nhanh như vậy?

Khả Đạt Chí nói:

- Lý Nguyên Cát công khai xử tử Đậu Kiến Đức chính là một sai lầm lớn nhưng Lý Uyên lại như nhìn mà không thấy khiến cho bá tính Sơn Đông cực kỳ phẫn nộ, bộ thuộc cũ của Đậu Kiến Đức lại càng vạn người đồng tâm báo thù cho chủ, nợ máu trả máu. Chiến lược binh pháp của Lưu Hắc Thát lại vô cùng xuất sắc, trước tiên đóng ở Chương Nam, sau đó phá Bá Huyền. Thứ sử Ngụy Châu của Lý Đường là Quyền Uy và Thứ sử Cương Châu là Quá Nguyên Tường đều bị Lưu Hắc Thát trảm sát, khiến cho người quy thuận càng lúc càng đông, kẻ đã đầu hàng Đường Thất là Từ Viên Lãng sau khi cầm tù sứ thần nhà Đường là Thịnh Ngạn Sư đã suất binh hưởng ứng Lưu Hắc Thát, được phong là Đại Hành Đài Nguyên Soái. Nếu Lưu

Hắc Thát có thể gắng kéo dài được đến lúc Thiếu Soái quân bắc thượng thì Trường An khó tránh khỏi diệt vong, cho dù có Lý Thế Dân thì sao chứ?

Hắn dừng lại một lúc lại nói:

- Nghe đồn Lưu Hắc Thát và các người có quan hệ rất mật thiết, có phải vậy không?

Từ Tử Lăng đang cảm thấy đau đầu, Lưu Hắc Thát nổi dậy khiến cho sự loạn lạc của thiên hạ càng thêm khó đoán. Gã than thầm một tiếng gật đầu:

- Đúng là như vậy. Thế nhưng tương lai quan hệ của mọi người phát triển thế nào e là chỉ có trời mới biết.

Mục quang Khả Đạt Chí hướng về phía Âm Hiển Hạc, hắn mỉm cười nói:

- Không ngờ Âm huynh lại đi chung đường với Tử Lăng, Âm huynh cũng giống như lúc ở Long Tuyền, không thích nói chuyện.

Âm Hiển Hạc miễn cưỡng lộ vẻ tươi cười, tỏ ý thân thiện nhưng vẫn không lên tiếng.

Khả Đạt Chí quay sang Từ Tử Lăng nói:

- Tử Lăng không phải muốn đến Trường An chứ!

Từ Tử Lăng bất đắc dĩ đáp:

- Ta đúng là đang muốn đến Trường An để làm chút chuyện riêng, không có quan hệ gì với đại nghiệp của Khấu Trọng, Khả huynh có

lời thật lòng gì nói với ta không?

Khả Đạt Chí trầm giọng nói:

- Chỉ có một câu là Trường An không nên ở lâu.

Từ Tử Lăng hiểu rõ bọn họ tuy chưa xung đột chính diện nhưng rốt cuộc cũng là lập trường đối địch, Khả Đạt Chí có thể nói ra câu này đã là hiếm có lắm rồi, bèn gật đầu biểu hiện đồng ý.

Khả Đạt Chí nói:

- Còn một việc nữa, vua Cao Ly đã chính thức đưa thư cho Lý Uyên nói rằng đệ nhất cao thủ của Cao Ly là Dịch kiếm đại sư Phó Dịch Lâm sẽ đại diện Cao Ly đến Trường An gặp mặt Lý Uyên, nhân tiện học hỏi võ học Trung Nguyên. Xem ra ông ta có ý khiêu chiến Ninh Đạo Kì hoặc là Tống Khuyết để tăng uy danh cho Cao Ly. Nếu ông ta thực sự chiến thắng thì so với việc đánh thắng một trận trên chiến trường còn có hiệu quả hơn.

Từ Tử Lăng kêu thầm không hay, Phó Dịch Lâm từ xa tới làm sao có thể bỏ qua cho gã và Khấu Trọng. Chỗ khó khăn chính là bọn gã lại không thể để cho sư phụ của mẹ tổn hại uy danh. Điều này thật khiến cho hai gã tiến thoái lưỡng nan.

Song mục Khả Đạt Chí lóe lên thần sắc kỳ lạ, ủ rũ nói:

- Tú Phương đại gia(1) cũng cùng ông ta trở về.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta vừa gặp Liệt Hà.

Thân hình Khả Đạt Chí chợt chấn động, song mục sát cơ đại thịnh, trầm giọng:

- Tên tiểu tử đó ở đâu?

Từ Tử Lăng đáp:

- Hắn muốn cướp Ngũ Thải Thạch trên người ta nên đã cùng với Hứa Khai Sơn, Tân A Ná và Đoạn Ngọc Thành che mặt tập kích bọn ta. Thế nên ta và Hiển Hạc mới rời khỏi Hán Trung trong đêm, vừa may gặp được ngươi. Rõ ràng trong cõi u minh đã có định sẵn, hoặc giả là mạng của Tống Kim Cương còn chưa tận.

Khả Đạt Chí giật mình hỏi:

- Hứa Khai Sơn thật là Đại Tôn sao?

Từ Tử Lăng lạnh giọng đáp:

- Hóa thành tro ta cũng nhận ra hắn huống hồ chỉ là bịt mặt.

Khả Đạt Chí mỉm cười:

- Tử Lăng đoạt được Ngũ Thải Thạch từ tay Mỹ Diễm phu nhân phải không. Nghe nói mụ ta đem viên đá đó chạy khỏi Tái ngoại, cũng may lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng không lọt. Ngũ Thải Thạch rốt cuộc cũng rơi vào tay Tử Lăng.

Từ Tử Lăng nói:

- Đúng là như vậy. Ta đi tìm khách sạn để nghỉ ngơi, không ngờ đó chính là chỗ ở của Mỹ Diễm phu nhân. Lúc đó có lẽ là có người của Đại Minh Tôn Giáo ngầm theo dõi, thấy ta lấy đá đi liền thông báo cho

bọn Hứa Khai Sơn, thế nên mới có hành động tập kích sau này.

Khả Đạt Chí nói:

- Đại Minh Tôn Giáo được Dương Hư Ngạn luồn kim xỏ chỉ, đã được Lý Uyên cho phép có thể xây miếu ở Trường An, nào ngờ lại bị Thạch Chi Hiên ra tay độc ác giết sạch bọn Toa Phương, gà chó cũng không tha. Hiện tại Ngũ Thải Thạch lại rơi vào tay của Tử Lăng, bọn chúng quả là gặp vận rủi. Hay là nhân lúc nhiệt náo chúng ta đến Hán trung, Liệt Hà là của ta, Hứa Khai Sơn là của Tử Lăng được không?

Âm Hiển Hạc trầm giọng nói:

- Hứa Khai Sơn là của ta.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Ai là của ai chúng ta không cần phân chia rõ ràng như vậy. Đại Minh Tôn Giáo âm thầm làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý. Chỉ mỗi việc làm tàn ác của Lang đạo đã đáng chết vạn lần. Nếu để bọn chúng chạy đến Ba Tư, thật không biết sẽ có bao nhiêu người bị hại. Điều khó khăn duy nhất chính là Đoạn Ngọc Thành. Hắn rốt cuộc từng là huynh đệ Song Long bang của bọn ta. Ta thật không nhẫn tâm nhìn hắn cứ chấp mê bất ngộ.

Khả Đạt Chí hỏi:

- Tử Lăng có đề nghị gì?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Đây là một nút chết khó gỡ. Bọn chúng sẽ không bỏ được Ngũ Thải

Thạch, sớm muộn gì sẽ đuổi đến. Ài!

Khả Đạt Chí không hiểu hỏi:

- Có lúc ta thật không hiểu ngươi và Khấu Trọng. Hắn bất nhân, ta bất nghĩa, có gì đáng nói chứ. Ngươi không ra tay được thì để ta thay ngươi. Đây chính là thời cơ tốt nhất để đánh bật gốc rễ của Đại Minh Tôn Giáo.

Âm Hiển Hạc chợt lên tiếng:

- Bỏ qua cơ hội này, chúng ta có thể vĩnh viễn không thể đòi lại công đạo cho những oan hồn bị Đại Minh Tôn Giáo hại chết.

Từ Tử Lăng ủ rũ nói:

- Được thôi! Nhưng Ngọc Thành vẫn chưa làm việc gì ác, các vị tha cho hắn một con đường sống.

Khả Đạt Chí đáp:

- Để tránh cá lọt lưới, ta và Âm huynh sẽ ngầm giám thị bọn chúng, khi thời cơ đến có thể khiến chúng không kịp trở tay.

Dứt lời liền cùng Âm Hiển Hạc rời khỏi.

o0o

Chỉ còn mình Từ Tử Lăng đối diện với lò lửa, trong lòng vô vàng cảm khái. Sự phân tranh của con người chính là phát sinh như vậy. Sự khác biệt giữa người với người đã hình thành sự phân chia về tư tưởng và lợi ích, dẫn đến phân tranh do bất đồng tôn giáo tín ngưỡng, vùng miền, chủng tộc, quốc gia, tạo thành các hình thức

xung đột vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Những nhân tố dẫn đến đấu tranh này vĩnh viễn không thể tiêu diệt được, các bên chỉ có thể dùng lực lượng của mình để điều hòa cân bằng mà thôi.

Gã thật hi vọng có thể tránh được những thứ khiến người phiền nhiễu này, ẩn cư tại một nơi cách xa tục thế, hưởng thụ sinh hoạt an tĩnh với gió mát trăng thanh.

Thế nhưng đó chỉ là một giấc mộng đẹp đẽ xa vời.

Từ khi gặp Sư Phi Huyên ở Thành Đô, tâm thần gã không cách gì an định lại. Qua hai cuộc chuyện trò với Phục Khiên và Âm Hiển Hạc, gã đã nhận ra đại họa sắp giáng xuống của Trung thổ, cơ hội để giải quyết lại đang nằm trước mắt, bỏ qua rồi nhất định sẽ không còn nữa.

Vì hạnh phúc của vạn dân trong thiên hạ, vì tình yêu giữa gã với Sư Phi Huyên, gã đã hạ quyết tâm vượt qua mọi khó khăn làm thay đổi tình thế trước mắt. Cho dù gã tốn công vô ích thì cũng là đã từng tận lực mà làm, không thẹn với lòng cũng không cô phụ kì vọng của Sư Phi Huyên với gã.

Với sự thật trước mắt nếu gã còn không có thái độ tích cực thì Lý Thế Dân, rất có thể dưới sự âm thầm cho phép của Lý Uyên, bị Lý Kiến Thành hại chết. Nếu như gã không biết chuyện Lương Sư Đô lén lút vận chuyển binh khí thì cũng không cảm thấy được tính cấp thiết của việc này. Lý Thế Dân bị bức phải rời bỏ tướng sĩ quay lại Trường An chính là cho Lý Kiến Thành, các phái của Ma Môn và người Đột Quyết một cơ hội tốt để trừ đi cái gai trong mắt.

Lý Thế Dân đại họa lâm đầu, gã cũng không thể ngoảnh mặt không lo vì y chính là người có ảnh hưởng rất lớn tới cục thế thiên hạ.

Đột nhiên Từ Tử Lăng phát sinh cảnh giác.

Gã vội thu thập tâm tình, lạnh lùng quát:

- Ngọc Thành, ngươi ra đây, nghe ta nói vài câu, nếu không ta sẽ bóp nát Ngũ Thải Thạch.

o0o

Giả như Tống Khuyết chiến bại thân vong, phân tranh trong thiên hạ sẽ do thắng bại giữa Khấu Trọng gã và Lý Thế Dân quyết định, việc trọng yếu là ai có thể nắm được quyền khống chế Lạc Dương.

Giang Đô thất thủ là chuyện sớm muộn, Lý Tử Thông bại vong, Trầm Pháp Hưng khó mà giữ mình, lúc đó Phụ Công Hựu chỉ còn bó tay chờ chết, quyền khống chế Trường Giang sẽ rơi vào tay Khấu Trọng gã, Tiêu Tiễn thế cùng lực kiệt, không thể gây được việc gì.

Trong tình thế đó Tống Trí lại càng có thể chuyên tâm kiềm chế Lâm Sỹ Hoành khiến hắn không động đậy gì được.

Gã căn bản không cần phí sức đánh với Tiêu Tiễn hoặc Lâm Sỹ Hoành, chỉ cần nhờ vào Đỗ Phục Uy là có thể ổn định phía nam, sau đó tập kết binh lực, đợi khi trời ấm lại sẽ chia thành mấy đường tiến về phía bắc, tái diễn sách lược ngày trước Lý Thế Dân dùng để công phá Lạc Dương. Trước hết đánh chiếm các thành trì xung quanh Lạc Dương, phong tỏa thủy lộ, triệt được giao thông thủy lục giữa Lạc Dương và Trường An, cô lập Lạc Dương.

Lý Thế Dân thiện thủ, Khấu Trọng gã thiện công.

Kinh qua cuộc chiến Lạc Dương, gã đối với kình địch này đã càng hiểu rõ hơn.

Bất luận là cuộc chiến Thủy Nguyên, Bách Bích hay Trì Thủy, Hổ Lao, Lý Thế Dân đều dùng chiến lược hậu phát chế nhân, khiến hắn có thể bảo trì uy danh bất bại. Hắn chưa từng đánh trận nào mà không nắm chắc, thiện về tự tạo cơ hội, dĩ dật đãi lao, đợi địch nhân mệt mỏi kiệt lực, sĩ khí xuống thấp liền một trận đánh bại địch nhân.

Trong những lần giao tranh với Lý Thế Dân, Khấu Trọng gã không ngừng phạm sai lầm, cũng không ngừng từ trong đó học tập trưởng thành, đến thời khắc này đêm nay, gã đã hoàn toàn nắm được chiến lược "đánh trước không thể thắng, dựa vào đợi địch để thắng" của Lý Thế Dân, bao gồm cả việc dùng Huyền giáp binh xung trận, phá trận, loạn trận, hai quân chưa đánh đã trừ trước quân lương của địch và thủ pháp truy cùng giết tận của hắn.

Lý Thế Dân bỏ qua cơ hội giết gã ở Lạc Thủy chính là sai lầm lớn nhất trong sự nghiệp quân sự của hắn.

Tuyết lớn từ từ giảm bớt, cảnh vật bốn phía trở nên rõ ràng hơn, cũng như tâm tình của Khấu Trọng lúc này đã thông thoáng không còn trở ngại gì.

Chưa có lúc nào gã cảm thấy nắm chắc phần thắng trong tay như lúc này.

o0o

Đoạn Ngọc Thành xuất hiện ngoài cửa đầy gió tuyết, giơ tay lột bỏ khăn bịt mặt, lộ ra vẻ mặt anh tuấn nhưng lại đầy vẻ mệt mỏi và lạnh lùng như băng tuyết. Hắn sải bước vào trong dịch quán, đến cạnh lò lửa.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Ngồi xuống!

Đoạn Ngọc Thành hơi do dự sau đó mới từ từ xếp bằng ngồi xuống, trầm giọng:

- Chúng ta còn lời gì để nói?

Từ Tử Lăng bình tĩnh đáp:

- Ta không hiểu vì sao nhận thức của ta với quý giáo và cách nhìn của Ngọc Thành lại sai biệt lớn như vậy. Đối với ta mà nói Đại Minh Tôn Giáo của các người chỉ là một đoàn thể mượn danh nghĩa tôn giáo làm toàn chuyện bậy, cũng không thể đại biểu cho chính giáo của Ba Tư. Giả như Ngọc Thành có thể nói với ta, lang đạo và quý giáo không có quan hệ gì, thảm án ở An Nhạc không liên quan gì đến Hứa Khai Sơn thì ta sẽ lập tức dâng Ngũ Thải Thạch lên.

Đoạn Ngọc Thành thoạt đầu lộ vẻ tức giận, nghe đến đoạn sau thì chau mày lắc đầu:

- Ta không biết ngươi đang nói gì.

Từ Tử Lăng đột nhiên quát lên:

- Không ai được đến gần, nếu không ta sẽ lập tức hủy Ngũ Thải Thạch.

Mục quang vẫn không rời Đoạn Ngọc Thành đoạn nói tiếp:

- Nói cho ta biết, Từ Tử Lăng ta có phải là người nói dối không?

Đoạn Ngọc Thành ngẩn ra một lúc mới từ từ lắc đầu:

- Ngươi không phải là người thích nói dối.

Từ Tử Lăng nói:

- Vậy ta nói cho ngươi biết, đại long đầu của bang Trì Thủy chính là người của Đại Minh Tôn Giáo tuyệt không sai chạy, đây là việc có thể tra xét. Còn về thủ lĩnh Lang Đạo chính là Cung Kỳ. Ngươi chắc phải biết Cung Kỳ, biết hắn là người của các ngươi. Từ Tử Lăng ta đã cạn lời, nếu ngươi còn chấp mê bất ngộ thì hãy dùng kiếm của ngươi mà đoạt lại Ngũ Thải Thạch.

Hai mắt Đoạn Ngọc Thành lộ ra thần sắc lăng lệ nhìn gã không chớp, không nói tiếng nào.

Từ Tử Lăng biết hắn lúc nào cũng có thể rút kiếm động thủ, than rằng:

- Ngươi nên hiểu rõ hơn ai hết ta không phải là kẻ tùy tiện miệt thị người khác. Ta lại càng không phải sợ bất kỳ ai mà tự bịa ra những lời vừa rồi. Làm nhiều việc bất nghĩa chính là tự giết mình, chỉ cần Đại Tôn của các ngươi là Hứa Khai Sơn thì đã chứng thực ta không nói bậy. Hắn chính là chủ mưu trong thảm án An Nhạc, chuyện này ngươi có thể đi hỏi Bá Vương Đỗ Hưng. Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn có quan hệ mật thiết, tình như huynh đệ, lời của hắn so với ta còn có sức thuyết phục hơn.

Đoạn Ngọc Thành hơi ngạc nhiên, sát khí đại giảm, hiển nhiên là những lời của Từ Tử Lăng đã một tên trúng đích.

Từ Tử Lăng cười ha hả bước ra người nói:

- Đại Tôn, nếu ngươi bỏ khăn che mặt ra mà không phải là Hứa Khai

Sơn mà ta biết thì ta sẽ vô điều kiện đưa Ngũ Thải Thạch cho ngươi.

Tiếng xé gió vang lên, Hứa Khai Sơn đã lướt đến ngoài cửa trầm giọng:

- Không ngờ Từ Tử Lăng lại nhiều lời như vậy, Ngọc Thành sẽ không bị những lời bậy bạ của ngươi làm dao động đâu.

Đoạn hắn nhìn xung quanh hỏi:

- Bằng hữu của ngươi đi đâu cả rồi?

Mục quang Từ Tử Lăng vẫn hướng vào Đoạn Ngọc Thành không rời bĩnh tĩnh nói:

- Là thiện là ác chỉ nằm trong một ý niệm của Ngọc Thành thôi.

Ánh mắt Đoạn Ngọc Thành hạ xuống nhìn vào lò lửa nhẹ nhàng hỏi:

- Dám hỏi Đại Tôn, Lang Đạo có phải người của chúng ta không?

Hứa Khai Sơn giật mình giận dữ nói:

- Ngọc Thành ngươi sao có thể để hắn xúc xiểm, nói ra những lời đại nghịch bất đạo như thế?

Từ Tử Lăng trong lòng cảm thấy an ủi, Đoạn Ngọc Thành rốt cuộc bản tính lương thiện, bắt đầu có lòng nghi ngờ với Hứa Khai Sơn.

Tân Na Á xuất hiện bên cạnh Hứa Khai Sơn thét lên:

- Ngọc Thành! Có chuyện gì đợi giải quyết hắn hãy nói.

Từ Tử Lăng mỉm cười một lời nói thẳng:

- Ngươi dám phủ nhận Thượng Quang Long là người của các ngươi sao?

Tân Na Á khựng lại, đoạn nói:

- Đừng hòng hồ ngôn loạn ngữ.

Đến phiên Đoạn Ngọc Thành giật mình. Y đang trong lúc nghi hoặc nhưng y không phải là người kém thông minh, y lại rất quen thuộc với Tân Na Á, tự nhiên nghe ra lời của thị không đúng với lòng.

Từ Tử Lăng không để Hứa Khai Sơn và Tân Na Á có cơ hội lên tiếng, cười dài nói:

- Xin hỏi Liệt huynh có phải ở bên ngoài không? Sao không vào chào hỏi, nói vài câu.

Bên ngoài gió thổi ào ào, không ai đáp lại.

Tiếng của Khả Đạt Chí lạnh lùng vang lên:

- Tên tiểu tử đó nhanh chân chạy mất rồi!

Hứa Khai Sơn và Tân Na Á nghe mà ngẩn ra nhìn nhau, vừa kinh ngạc vì Liệt Hà chạy mất, lại càng vì sự xuất hiện của Khả Đạt Chí mà bối rối tay chân.

Đoạn Ngọc Thành từ từ đứng dậy.

Từ Tử Lăng nhíu mày, hoàn toàn không đoán được Đoạn Ngọc Thành rốt cuộc là biết quay đầu hay là vẫn muốn đứng về phía Hứa

Khai Sơn.

Thanh âm của Khả Đạt Chí lại vang lên phía sau Hứa Khai Sơn:

- Là ta không tốt, không nhịn được lần mò về phía Liệt tiểu tử ẩn thân, khiến hắn ta phát sinh cảnh giác.

Từ Tử Lăng hiểu ra, Liệt Hà vì phát hiện Khả Đạt Chí, biết được đại thế đã mất, lại thấy Đoạn Ngọc Thành dao động, vì bảo mạng cầu sinh lại thấy Đại Minh Tôn Giáo như mặt trời xuống núi, không thể có triển vọng gì, nên mới bỏ Hứa Khai Sơn mà đi.

Từ Tử Lăng đột nhiên đứng lên, lạnh lùng nói:

- Là địch là bạn Ngọc Thành hãy nói một tiếng.

Mục quang ba người trong và ngoài dịch quán đều tập trung trên người Đoạn Ngọc Thành, chờ câu trả lời của y.

(1) 大 家 đại gia: Ở đây chỉ chuyên gia, bậc thầy trong một lĩnh vực nào đó, ví dụ: Thư pháp đại gia

(

Chương 702: Tội ác tày trời

Đoạn Ngọc Thành bỗng quay người đi thẳng qua đại môn.

Hai mắt Hứa Khai Sơn lóe lên sát cơ. Từ Tử Lăng ung dung thong thả tiến lên một bước, ngầm bắt Bất Động Căn Bổn Ấn; Tinh, Khí, Thần lập tức khóa chặt lấy Hứa Khai Sơn. Nếu hắn có bất kỳ hành động nào thì dưới sự dẫn động của khí cơ, gã nắm chắc có thể dùng thế lôi đình vạn quân đánh hắn trọng thương trước khi hắn đả thương Đoạn Ngọc Thành.

Hứa Khai Sơn phát sinh cảm ứng, vội vàng vận công chống lại.

Đoạn Ngọc Thành không hề chần chừ, bước thẳng đến chỗ cách Tân Na Á chừng hai thước, nhìn thật sâu vào đôi mắt xinh đẹp của ả, rồi sau đó từ từ giơ tay vén khăn trùm đầu để lộ hoa dung của ả.

Nét mặt xinh đẹp của Tân Na Á trắng nhợt đến mức không có một chút huyết sắc, hai cánh môi thơm đầy đặn run lên nhè nhẹ, muốn nói lại thôi.

Từ Tử Lăng trong lòng than thầm. Tân Na Á đã che giấu chân tướng về nhiều phương diện với Đoạn Ngọc Thành, lừa dối và ly gián hắn, nhưng cứ coi thần thái hiện thời đối với Đoạn Ngọc Thành thì ả đã yêu hắn không còn nghi ngờ gì nữa. Chính vì sợ Đoạn Ngọc Thành hóa yêu thành hận nên ả mới có vẻ tâm tình đại loạn, hoang mang lo sợ như thế, đánh mất cả sự lạnh lùng độc ác bình thường.

Hành vi bất nghĩa của Liệt Hà đương nhiên là nguyên nhân khác làm cho ả mất trạng thái vốn có.

Đoạn Ngọc Thành nhẹ nhàng hỏi:

- Không được nói dối! Có phải lời Từ bang chủ nói là sự thật không?

Hai mắt Tân Na Á tuôn trào nhiệt lệ, ngỡ ngàng lắc đầu buồn thảm:

- Ta không biết!

Đoạn Ngọc Thành thân hình chấn động, quay người lại vái Từ Tử Lăng sát đất, rồi đứng thẳng người lên:

- Ngọc Thành đã sai rồi! Không còn mặt mũi gặp Thiếu soái và các hảo huynh đệ khác nữa.

Nói xong lời đó, hắn quay người đi xuyên qua giữa Hứa Khai Sơn và Tân Na Á, bước chân ổn định hướng về phía trước đầy quyết tâm không quay trở lại.

Khi dáng hắn sắp mất dạng ngoài tầm mắt của Từ Tử Lăng, Tân Na Á kêu lên một tiếng bi thương, chuyển mình chạy đuổi theo Đoạn Ngọc Thành, coi Hứa Khai Sơn tựa như không có.

Khả Đạt Chí và Âm Hiển Hạc hiện thân trong gió tuyết phía sau Hứa Khai Sơn chừng hai trượng như hai bóng ma, cắt đứt đường lui của hắn.

Ánh mắt Từ Tử Lăng và Hứa Khai Sơn chạm nhau, gã lạnh nhạt nói:

- Tình cảnh đến mức chúng bạn xa lánh như ngày hôm nay, Hứa huynh có cảm tưởng thế nào?

Hứa Khai Sơn bỗng ngửa mặt lên trời cười dài, rồi xé banh miếng

vải che mặt từng chút một, để lộ chân diện mục, giơ ngón tay cái lên khen:

- Giỏi lắm! Ta thừa nhận đêm nay đã thất bại triệt để, bất quá các ngươi muốn giữ ta lại thì vẫn chưa đủ sức. Chỉ cần ta chưa chết thì vẫn còn ngày ngóc đầu trở lại.

Nói xong câu cuối cùng liền vọt nhanh đến trước tung quyền nhắm vào mặt Từ Tử Lăng đánh tới, kình phong dấy lên làm gió tuyết cuốn vào trong quán, tức thì hàn khí cực thịnh khiến uy thế bá đạo càng thêm ác liệt.

Từ Tử Lăng cảm thấy quyền kình của hắn biến thành một trụ khí như có thực chất đâm thẳng đến.

Quyền này do Hứa Khai Sơn toàn lực xuất thủ để chạy thoát thân nên tập trung toàn bộ công lực cả đời, nhìn thì tựa như đơn giản trực tiếp nhưng trong đó ẩn tàng vô số thủ đoạn đằng sau, thi triển kỳ công dị pháp của Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh đến tuyệt mức.

Dù với tài năng của Từ Tử Lăng cũng không dám ngạnh tiếp. Hai tay gã ôm lại, phát ra một vòng chân khí cô đọng chụp lên quyền kình sắc nhọn của đối phương, rồi nghiêng người lách mình qua bên trái nửa bước. Vòng khí tựa như sợi dây mềm dẻo vô hình trói chặt lấy quyền kình đối phương kéo qua bên phải.

Hứa Khai Sơn vốn định ép Từ Tử Lăng ngạnh tiếp một chiêu, hoặc lánh qua một bên thì hắn có thể phóng lên phá nóc nhà đột vây mà đi. Chẳng ngờ chiêu số ứng phó của Từ Tử Lăng hoàn toàn nằm ngoài dự tính của hắn, bèn vội vã triệt bỏ kình khí, thân hình lùi lại đang định phóng người lên. Từ Tử Lăng vẫn giữ nguyên thế tấn công hắn không thay đổi, vòng khí hóa thành Bảo Bình khí đánh

thẳng vào ngực, nếu hắn nhảy lên chắc chắn sẽ bị Từ Tử Lăng đánh trúng. Dù cho có đỡ được cũng không tránh khỏi Khả Đạt Chí và Âm Hiển Hạc đang phóng đến cửa lớn của dịch quán.

Hứa Khai Sơn hiểu ra được Thủ Ấn Chân Ngôn đại pháp của Từ Tử Lăng đã đến cảnh giới thu phát tùy tâm, tùy ý biến hóa, thế nhưng hối hận cũng đã muộn. Hắn rốt cuộc cũng là cao thủ cấp tông sư, không dám né tránh, song chưởng đẩy mạnh đến, chính diện đánh ngược lại kình khí Bảo Bình tập trung cao độ của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng phát ra chân ngôn.

"Lâm!"

Thân hình cao lớn của Hứa Khai Sơn chấn động. "Bùng!" một tiếng vang lên, khí kình giao phong, kình khí giàn giụa, cả người hắn bị chấn lùi lại ba bước liên tiếp.

Từ Tử Lăng chỉ lùi một bước, trong dịch quán kình khí ngập tràn.

Khả Đạt Chí và Âm Hiển Hạc một đao một kiếm đồng thời công đến. Hai người biết hắn có ma công mãnh liệt, chỉ cần có chút kẽ hở thì sẽ bị hắn phá vây chạy đi, nên đều toàn lực xuất thủ quyết không dung tình.

Từ Tử Lăng điểm một chỉ cách không đánh vào chỗ yếu hại trên ngực Hứa Khai Sơn.

Hứa Khai Sơn lồng lộn quát lên một tiếng, toàn bộ không khí xung quanh lập tức biến thành cứng rắn như tường đồng vách sắt, gắng gượng chống cự lại những chiêu số ác liệt do ba đại cao thủ đánh tới từ ba góc độ khác nhau.

Có điều cho dù đổi lại là cao thủ đẳng cấp cỡ Tất Huyền, Ninh Đạo Kỳ trong tình huống này cũng phải chịu thiệt thòi, hà huống gì Hứa Khai Sơn còn nội thương chưa khỏi.

Tiếng nổ liên tiếp vang lên.

Bức tường khí của Hứa Khai Sơn vỡ vụn ra dần dần, nhưng đã hóa giải thành công một chỉ của Từ Tử Lăng, đánh bật đao của Khả Đạt Chí và kiếm của Âm Hiển Hạc ra ngoài.

"Keng!"

Khả Đạt Chí lùi lại phía bên trái cửa, đút đao vào vỏ. Thần quang trong hai mắt sáng rực, bao chặt Hứa Khai Sơn.

Âm Hiển Hạc hoành kiếm đứng tại bên phải cửa, thần sắc bi phẫn toát ra từ hai mắt từ từ tiêu giảm, dường như biến đổi thành thoải mái hơn.

Từ Tử Lăng cùng Hứa Khai Sơn đối mặt nhìn nhau không chớp mắt.

Hứa Khai Sơn sắc mặt trầm lặng, đứng sừng sững như núi. Gió tuyết không ngừng từ song cửa cuốn vào quét mạnh khắp nơi. Bốn người trong dịch quán không có chút cử động, thời gian tựa như dừng hẳn lại.

Giọng ngâm trầm thấp từ miệng Hứa Khai Sơn vang lên phá tan sự tĩnh mặc trong quán, chỉ nghe hắn niệm: "Sơ tế vị hữu thiên địa, đãn thù minh ám, ám kí xâm minh, tứ tình trì trục. Minh lai nhập ám, ủy chất thôi di. Thánh giáo cố nhiên, tức vọng vi chân, thục cảm văn mệnh, cầu giải thoát duyến. Giáo hóa sự tất, chân vọng quy căn, minh kí quy vu đại minh, ám diệc quy vu tích ám. Nhị tông các phục, lưỡng giả giao quy." (Thuở ban đầu chưa có trời đất, sáng tối khác

biệt, tối luồn vào sáng, thỏa sức rượt đuổi. Sáng vào trong tối, đổi thay bản chất. Thánh giáo cố nhiên, làm sai thành đúng, ai gan nghe đạo, cầu duyên giải thoát. Giáo hóa mọi điều, đúng sai về cội, sáng trở lại về sáng, tối cũng về với tối. Hai tông hồi phục, đôi ngã liền nhau.)

Niệm xong hắn cười ha hả một tràng rồi quay tay vỗ ngược lại vào trán, tiếng xương vỡ vụn vang lên theo chưởng thế, kế đó hắn đổ sụp về phía sau, "đùng" một tiếng ngã trên mặt đất. Nhất đại ma quân như vậy là hết đời.

o0o

Trận tuyết lớn vẫn còn chưa ngưng, Từ Tử Lăng, Khả Đạt Chí và Âm Hiển Hạc đứng trước mồ chôn Hứa Khai Sơn trong rừng tuyết, đưa mắt nhìn tuyết trắng tinh khiết phủ kín phần mộ ở bên dưới, không để lộ ra một chút dấu tích nào.

Khả Đạt Chí thốt:

- Nếu theo thông lệ của bọn ta thì sẽ đem xác hắn phơi ngoài hoang dã để sói đói được no lòng. Lúc sinh tiền hắn làm toàn chuyện xấu, ít nhất sau khi chết cũng làm chút việc hữu ích cho sói hoang.

Âm Hiển Hạc trầm giọng:

- Chúng ta đi thôi!

Ba người chuyển mình rời đi, thong thả bước trên tuyết, men theo quan đạo đi về hướng Trường An.

Khả Đạt Chí hỏi:

- Về phương diện nhập thành có cần ta giúp không? Hiện thời cửa thành Trường An còn rất căng thẳng.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Hãy để bọn ta tự nghĩ biện pháp. Tốt nhất là không để ai biết bọn ta với ngươi có bất kỳ quan hệ gì, điều đó đối với ngươi có hại vô lợi.

Khả Đạt Chí im lặng một lát, rồi thở dài:

- Nếu có thể được, ta muốn xin Tử Lăng hủy bỏ chuyến đi Trường An.

Trong lòng Tử Tử Lăng ngầm rúng động. Khả Đạt Chí chắc chắn là chủ lực đối phó Lý Thế Dân, hắn biết toàn bộ kế hoạch ám sát Lý Thế Dân, nên mới không muốn Từ Tử Lăng gã lưu lại Trường An. Không tưởng được gã lại phải cùng Khả Đạt Chí đối nghịch nhanh đến thế, trong lòng không khỏi buồn bực, nhưng lại không có lựa chọn nào khác.

Đương nhiên Khả Đạt Chí sẽ không hoài nghi gã trong tình huống thế bất lưỡng lập giữa Khấu Trọng và Lý Thế Dân mà vẫn sinh lòng trợ giúp Lý Thế Dân, nhưng gã không thể không che giấu tâm ý chân chính của mình. Làm thế đối với Khả Đạt Chí khiến gã cảm thấy rất khó chịu, nói không nên lời.

Âm Hiển Hạc ở bên kia nói:

- Tử Lăng vì hỏi thăm tin tức xá muội nên theo ta đến Trường An.

Khả Đạt Chí vui vẻ đáp:

- Sao không nói rõ sớm một chút? Để ta cứ nghi thần nghi quỷ.

Từ Tử Lăng càng thấy không yên lòng, lại không có lời gì để nói.

Khả Đạt Chí mỉm cười:

- Xin Tử Lăng hỏi thăm Thiếu soái giùm ta. Bảo với hắn cho đến giờ phút này Khả Đạt Chí vẫn xem hắn là bằng hữu tốt nhất. Đạt Chí muốn đi trước một bước, hy vọng ở Trường An không phải đối đầu với Tử Lăng, vì ta không biết được đến lúc đó mọi người là địch hay là bạn. Thế nhé!

Nói xong hắn lướt nhanh về phía trước, không hề quay đầu, biến mất vào trong gió tuyết.

o0o

Trong nắng chiều còn vương nhè nhẹ, Tống Khuyết và Khấu Trọng lên đến trước cửa Tịnh Niệm Thiền Viện.

Tuyết lớn đã ngưng trước khi họ bỏ bè lên bờ, sương bạc trải khắp đồng nội, giống hệt như trời đất nối liền nhau, cành lá đọng trĩu tuyết, ngọn cây băng đóng từng lớp, mặt đất tuyết ngập đến thắt lưng, nếu đổi lại là người bình thường thì quả thật một bước cũng khó đi.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn khắp xung quanh. Rừng thẳm bao la, đồng tuyết phủ mênh mông, từng lớp băng ngút ngàn hết tầm mắt, dưới ánh tà dương chớp sáng lấp lánh, biến hóa vô cùng, cái đẹp trắng tinh khiết ấy khiến người ta phải lặng mình nín thở.

Từ lúc Tống Khuyết tỉnh lại sau khi tĩnh tọa không hề nói lấy nửa câu, thần thái văn vẻ tao nhã. Thế nhưng Khấu Trọng vẫn thầm hoài nghi tư niệm của ông đối với Phạm Thanh Huệ vẫn chưa dứt, không cầm được vô cùng lo lắng cho ông.

Tống Khuyết chắp tay sau lưng đi qua lần cửa thứ nhất có chạm khắc chữ "Tịnh Niệm Thiền Viện", bước trên bậc thềm vừa dài vừa dốc dẫn lên đỉnh núi.

"Boong! Boong! Boong!"

Tiếng chuông du dương đúng lúc này truyền xuống núi, dường như biết được Tống Khuyết đại giá quang lâm.

Khấu Trọng theo sau Tống Khuyết, ngước nhìn tòa phật tháp và gác chuông ẩn hiện giữa rừng tuyết trên đỉnh núi, nhớ lại tình cảnh năm đó khi gã cùng Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đến trộm Hòa Thị Bích. Cảnh vẫn còn rõ mồn một ngay trước mắt như mới vừa xảy ra chưa lâu, nhưng sự thật thì sự đời được mất, hợp tan đã thay đổi biết bao lần. Lúc đó Vương Thế Sung và Lý Mật tranh đấu đến một mất một còn, cả thiên hạ chăm chú nhìn vào, giờ đều đã hóa thành người thiên cổ.

Lần cửa thứ hai hiện ra trước mắt.

Tống Khuyết khoan thai dừng bước, đọc câu đối kinh phật khắc trên cột cửa:

- “Trống chiều chuông sớm thức tỉnh khách danh lợi ở thế gian, tiếng kinh phật hiệu lay dậy người trầm mê trong bể khổ.” Có ý nghĩa! Có ý nghĩa! Bất quá thân đã lỡ rơi vào bể khổ, người ngoài không phải là người trong cuộc, ai có thể may mắn thoát khỏi? Vốn là chúng sinh đều khổ.

Trong lòng Khấu Trọng chấn động. Nếu Tống Khuyết phát sinh cảm xúc thì đúng là chưa thể thoát thân khỏi "bể khổ", ông vì Phạm Thanh Huệ mà thương tổn tinh thần, cuộc chiến thắng bại ra sao không cần

nói cũng biết.

Lần đầu tiên gã sinh ra phản cảm với Phạm Thanh Huệ. Điều đó cũng giống như Sư Phi Huyên muốn Từ Tử Lăng cùng người quyết chiến, có thể tưởng tượng sự khó chịu trong lòng của Từ Tử Lăng như thế nào.

Tống Khuyết lại cất bước tiến bậc thềm, đợi Khấu Trọng đi đến bên cạnh rồi vừa đi song song vừa cười nhẹ:

- Ta từng trải qua một phen khổ công nghiên cứu tư tưởng phật đạo hai nhà. Cảnh giới tối cao của Phật là Niết Bàn, còn Đạo là Bạch nhật phi thăng. Nhà Phật chú trọng về tâm, lập địa thành phật. Đạo gia thì luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần hoàn hư, luyện hư hợp đạo, coi chính thân mình làm cánh bè quý để vượt qua bể khổ, bị những người bên nhà phật không hiểu nghĩa ấy, châm biếm cho là quỷ thi. Thật ra thì “Bạch nhật phi thăng” của Đạo gia với “Tự thân thành phật” của Phật môn tuy khác mà giống. Quá trình tu đạo của Đạo gia thì tâm và thân đều quan trọng. Ninh Đạo Kỳ tuy là đại biểu cho Đạo gia, thật ra là chi trưởng tiêu biểu cho hai nhà Phật - Đạo, cho nên Tán Thủ Bát Phác coi trọng ý niệm thiền cảnh, vượt khỏi giới hạn võ học tầm thường của thế tục.

Khấu Trọng từng cùng Ninh Đạo Kỳ giao thủ, gật đầu đồng ý và hồi tưởng lại:

- Từng lời của Phiệt chủ đều là then chốt chủ yếu. Năm đó con cùng ông ta giao chiến, toàn bộ quá trình giống như ở trong cơn mê, chỗ nào cũng gặp ý thiền cảnh, tuyệt diệu phi thường.

Tống Khuyết lên đến quảng trường rộng lớn của thiền viện, đại điện sừng sững trước mắt khoác màu trắng bạc, không thấy bóng người nào. Tuyết phủ trên mặt đất sạch sẽ không có đến một dấu chân.

Ông tự nhiên dừng bước:

- Đối với Ninh Đạo Kỳ, nhục thân của y rất quan trọng, là thứ duy nhất y dựa vào để thành tiên thành thánh. Nếu thân xác y bị phá hỏng, sẽ rơi lại vào trong vòng tuần hoàn luân hồi chuyển thế, hết thảy phải bắt đầu làm lại, do đó cuộc chiến này y tất toàn lực xuất thủ, sẽ không giữ lại chút gì. Tiểu Trọng có hiểu ý của ta không?

Khấu Trọng cười khổ:

- Tiểu tử hiểu rồi!

Tống Khuyết ung dung như thường:

- Vì thế một khi bọn ta động thủ giao chiến, tất phải có một bên tử vong mới có thể kết thúc trận đấu này, cho nên trong lòng cần phải không lo nghĩ chuyện khác, việc chính yếu là đặt đối phương vào tử địa. Bất quá ý tưởng muốn giết chết đối phương như thế chỉ là rơi vào võ đạo hạ đẳng, cần phải có ý niệm vô sinh vô tử, vô thắng vô bại mới đúng là đạt đến cảnh giới của Thiền đạo, Đao đạo. Trong tình trạng vi diệu dị thường ấy, dù cho là ta hay Ninh Đạo Kỳ cũng nếu khó lòng dự kiến được tình huống chân chính sẽ xảy ra.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Điều này không phải mâu thuẫn phi thường sao?

Tống Khuyết ngửa mặt lên trời cười:

- Có chỗ nào mâu thuẫn, ngươi lẽ nào quên mất “Xá đao chi ngoại tái vô tha vật” (Ngoài việc buông đao không còn gì khác) hay sao? Nếu có sinh tử, thắng bại thì trong lòng còn vướng bận, chẳng bằng ta lập

tức xuống núi để khỏi phải mất thể diện.

Khấu Trọng rúng động:

- Con đã hiểu rồi!

Vào lúc này, gã cảm nhận rõ ràng rằng Tống Khuyết đã bỏ mặc tất cả để lập địa thành phật, tiến vào cảnh giới Xá đao chi ngoại, tái vô tha vật.

Tống Khuyết vui vẻ nói:

- Hiện tại Thiếu soái đã được toàn bộ chân truyền Thiên Đao Tâm Pháp của ta, nhân tiện ta nói chỗ mà ngươi vẫn còn chưa theo kịp ta, sau khi có đao thì cần phải vong (quên) đao, đó chính là Tống Khuyết ta hiện giờ.

Khấu Trọng hỏi dồn tới:

- Vong đao?

Tống Khuyết cất giọng:

- Tống Khuyết ở đây, mời Đạo Kỳ huynh chỉ giáo!

Âm thanh truyền đi xa vang rền khắp sơn tự, chấn động từng góc chùa.

o0o

Gió lạnh cuồng nộ thổi đến, cảnh sắc thành Trường An muôn hình muôn vẻ giờ chỉ còn thấp thoáng hình dáng mờ mờ trong điệu loạn vũ của hoa tuyết. Tuyết rơi xuống tựa như muôn vàn mũi châm bạc

vô tình, phương hướng vô định, theo gió bay thoạt đông thoạt tây khiến người ta khó mà mở mắt.

Từ Tử Lăng và Âm Hiển Hạc đứng trên một mỏm núi, nhìn Trường An xa xa mà trong lòng đều nghĩ đến việc riêng.

Việc làm đầu tiên sau khi vào thành đương nhiên là tìm Kỷ Thiến để hỏi rõ ràng, kế đó Từ Tử Lăng sẽ thông qua Lý Tịnh cùng Lý Thế Dân gặp mặt, hậu quả thật không thể nào đo lường được.

Sự tình phát triển đến giờ này khắc này, Lý Thế Dân phải chăng vẫn xem Từ Tử Lăng là bạn, tín nhiệm lời gã hay chịu nghe gã khuyến cáo, thật là một nghi vấn.

Thanh âm Âm Hiển Hạc ở bên cạnh gã vang lên, tạm thời che khuất tiếng gió tuyết rít gào cuồng nộ:

- Trận gió tuyết này rất lợi cho việc âm thầm vào Trường An, bọn ta dùng cách gì vào thành đây.

Từ Tử Lăng đáp:

- Có gió tuyết hay không cũng chẳng quan hệ gì. Bởi vì bọn ta vào thành từ lòng đất.

Âm Hiển Hạc lấy làm ngạc nhiên. Tuy Từ Tử Lăng đã nói qua bí mật cách nhập thành với hắn, nhưng chưa từng tiết lộ chi tiết cho hắn biết.

Từ Tử Lăng giải thích:

- Dương Công Bảo Khố không những trong khố có khố, mà còn thật giả khác nhau. Bảo khố giả bị Lý Uyên phát hiện, bảo khố thật thì chỉ

có bọn ta biết thôi. Địa đạo nối liền với bảo khố thật có thể thông thẳng ra ngoài thành, ở chỗ bí mật trong rừng tuyết phía sau bọn ta.

Âm Hiển Hạc tỉnh ngộ:

- Chẳng trách các ngươi chọn lối Hán Trung, nguyên lai là muốn tránh Lạc Dương để công thẳng Trường An.

Kế đó y cảm động nói:

- Tử Lăng quả thật coi ta là hảo bằng hữu, vì sự an toàn nhập thành của ta mà không ngại tiết lộ bí mật to lớn bằng trời này.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Mọi người đều là huynh đệ, làm sao lại không tin tưởng ngươi. Hà huống tác dụng bảo khố đã mất, Khấu Trọng muốn được thiên hạ, trước tiên phải bình định phương nam, đánh chiếm Lạc Dương mới có cơ hội nhập quan.

Âm Hiển Hạc hỏi:

- Tử Lăng còn đợi gì?

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng đáp:

- Ta đợi đến lúc Kỷ Thiến đi đến đổ trường, khi đó chỉ cần bọn ta làm một chuyến đến Minh Đường Oa hoặc Lục Phúc đổ quán tất có thể gặp được nàng.

Âm Hiển Hạc:

- Thì ra nàng là người thích đánh bạc.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Nàng hay cờ bạc bởi vì muốn đối phó với Trì Sanh Xuân. Ta đến bây giờ cũng không hiểu rõ nàng làm thế nào mà biết Trì Sanh Xuân là người của Hương gia, nên còn đợi dịp để hỏi cho rõ ràng.

Âm Hiển Hạc lại hỏi:

- Tử Lăng chuẩn bị dùng bộ mặt gì để lộ diện ở Trường An?

Từ Tử Lăng:

- Dùng diện mạo nguyên thủy thì thế nào? Xét ra chân diện mục của ta ở Trường An lại ít có người nhận biết. Bất quá làm sao có thể khiến Kỷ Thiến tin tưởng lời thật của bọn ta thật không dễ dàng chút nào. Có thể do kinh lịch đáng sợ đã trải qua hồi còn nhỏ làm nàng đối với người lạ có lòng đề phòng rất lớn.

Âm Hiển Hạc:

- Đối với nàng mà nói thì Tử Lăng không thể xem là người không quen biết.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Rất khó nói! Điều đó cần phải coi tâm tình của đại tiểu thư nàng nữa.

Âm Hiển Hạc lo lắng hỏi:

- Làm thế nào cho tốt đây?

Từ Tử Lăng đáp:

- Trước tiên bọn ta cần phải tìm cách cùng nàng ngồi xuống nói chuyện, sau đó đi thẳng vào vấn đề nói rõ mục đích, coi phản ứng của nàng rồi tùy cơ ứng biến. Ai dà! Chẳng giấu gì Hiển Hạc, đây là biện pháp tốt nhất mà ta có thể nghĩ ra.

Hai mắt Âm Hiển Hạc lộ ra thần sắc kiên quyết, đồng thời nói:

- Vậy thì làm thế đi!

Từ Tử Lăng quan tâm hỏi:

- Không sợ nữa sao?

Âm Hiển Hạc lắc đầu, quả quyết như đinh đóng cột:

- Đúng thế! Trong lòng ta không còn chút gì sợ hãi, bất kể điều nàng nói ra đáng sợ thế nào, ta cũng chỉ có can đảm đối mặt, hà huống được mất cũng còn chưa biết được.

Từ Tử Lăng nói:

- Hay là việc treo giải thưởng tìm người đã có hiệu lực, tiểu Kỷ đang ở Bành Lương đợi ngươi quay về đoàn tụ.

Mắt Âm Hiển Hạc không lộ biểu tình:

- Hiện giờ ta nghĩ đến chỉ là Kỷ Thiến.

Từ Tử Lăng vỗ lên đầu vai hắn:

- Vậy bọn ta lập tức đi gặp Kỷ Thiến.

Hai người chuyển thân biến mất vào trong rừng tuyết.

(

Chương 703: Cuộc chiến ở Thiền viện

Tịnh Niệm Thiền Viện yên tĩnh khác thường. Lúc này chính là giờ kinh chiều, vừa rồi còn có tiếng chuông báo bắt đầu khóa kinh, vì sao lại chẳng nghe tiếng mõ gỗ cốc cốc và tiếng hòa thượng tụng kinh? Tựa hồ những người xuất gia trong toàn tự đột ngột biến mất hết cả.

Vầng trăng sáng đã thay ánh tịch dương treo trên bầu trời đêm xanh xám, ánh trăng phủ khắp quảng trường ngập tuyết. Tự viện trùng trùng khoác màu bạc như tơ, phật tháp chung lâu phản chiếu ánh trăng vàng êm dịu. Trong cảnh sắc tuyết trắng và ánh trăng dung hòa tuyệt vời của trời đất, thanh âm Ninh Đạo Kỳ từ hướng đồng điện (điện bằng đồng) truyền đến, không cần lấy hơi lên giọng mà từng chữ vang lên trong màng nhĩ Khấu Trọng hết sức rõ ràng, dường như vị có danh Trung Nguyên đệ nhất nhân, một trong tam đại tông sư cái thế đại cao thủ Ninh Đạo Kỳ này đang ở bên cạnh tai gã mà nói nhẹ nhàng:

- Ta thật hy vọng Tống huynh đêm nay đến tìm ta uống rượu tâm sự, cùng chia sẻ sự nhận thức đối với sinh mệnh. Chỉ hận thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu (1), khiến bọn ta phải rơi vào trầm luân điên đảo, niềm hi vọng đó chỉ đành để trong lòng. Hiện nay đại họa ở Trung Nguyên đã như lửa cháy ngang mày, khiến tên ngốc đã sớm quên mất năm tháng, vui vẻ đến không biết quay về ta không thể không mặt dầy mời Tống huynh đến chỉ điểm vài chiêu Thiên Đao. Ta quả thật không hề nghĩ tới mình có chịu nổi hay không, xin Tống huynh thấy tới mức nguy cấp thì nương tay lưu tình cho.

Trong lòng Khấu Trọng dấy lên lòng tôn kính không kềm chế được.

Những lời nói này của Ninh Đạo Kỳ thể hiện trọn vẹn khí phách thân phận đại tông sư của Đạo môn, không hề che giấu thâm ý bên trong của mình là muốn dựa vào trận đấu này phá hỏng kế hoạch xuất sư Lĩnh Nam của Tống Khuyết, lại không nói lời thừa mà dùng cách khiêm tốn nhất để chính diện tuyên chiến với Tống Khuyết.

Chỉ cần Tống Khuyết có bất kỳ sai lầm nào, dầu chỉ đối đáp sai một câu cũng có thể trở thành yếu tố thất bại cho đêm nay.

Cao thủ tương tranh không được có sai lầm, dù chỉ là một sơ sót nhỏ bé.

Tống Khuyết chắp tay sau lưng, thong thả rảo bước lướt về hướng đồng điện, bật cười khanh khách đáp:

- Lời của đạo huynh thật có ý nghĩa, khiến Tống Khuyết ta không uổng chuyến đi này. Tâm pháp tự bảo khiêm nhường của Đạo huynh đã đến cảnh giới hoàn toàn quên mình, đạt được ý lấy hư làm tĩnh của đạo môn. Tống Khuyết đã lĩnh giáo!

Tâm thần Khấu Trọng kịch chấn. Lời của Tống Khuyết có khả năng trấn nhiếp người ta tựa như đao của ông, bằng vào mấy câu nói nhẹ nhàng đã lộ rõ sự thông suốt thấu đáo của ông đối với Ninh Đạo Kỳ, chứng tỏ ông đang ở cảnh giới cao nhất. Phạm Thanh Huệ đối với ông không còn chút ảnh hưởng nào. Tống Khuyết sao có thể làm được?

Sau khi có đao rồi quên đao.

Sau khi đau khổ tương tư là quên đi hoài niệm.

Từ Lương Đô cho đến đây, đối với Tống Khuyết mà nói thì đúng là chặng tu hành đao đạo cấp bậc cao nhất, khiến người thay đổi triệt

để. Sau khi có được đao rồi vong đao. Nhìn tấm lưng hùng vĩ của Tống Khuyết, gã cảm nhận rõ ràng trên người ông có lòng tin mạnh mẽ mà không có người nào có thể làm thay đổi. Không có thắng, không có bại, cả hai thứ đều không tồn tại trong đầu ông.

Đây mới đúng là Thiên Đao chân chính.

Ninh Đạo Kỳ vui vẻ nói:

- Tống huynh coi trọng ta quá! Ta trước nay không thích triết lý của Lão Tử, chỉ thích sự kiệt xuất của Trang Chu (Trang Tử), càng yêu mến ý lấy nhập thế làm xuất thế, thuận theo đạo lý tự nhiên của ông ta. Nếu không đêm nay đâu cần phải muối mặt ở nơi này.

Hai người đối thoại lời nói chỗ nào cũng sắc bén, bên trong hàm chứa ý sâu sắc. Tống Khuyết ngạc nhiên nói:

- Nguyên lai đạo huynh theo đuổi chính là cái được gọi là “Chí Nhân” xem thường sinh tử thọ yểu, thành bại được mất, khen chê tốt xấu, thoát khỏi mọi ham muốn, coi thiên địa vạn vật cùng đồng nhất thể, không biết có ta hay không có ta. Tống Khuyết ta nói lăng nhăng lải nhải thế chắc hẳn là không lọt pháp nhĩ của đạo huynh rồi.

Lời Tống Khuyết nói nghe thì như tâng bốc, nhưng sự thật lại chỉ ra Ninh Đạo Kỳ lần này bị cuốn mình vào dòng xoáy tranh bá thiên hạ, mang đầy mưu tính trong lòng, trái ngược hoàn toàn với ý tưởng siêu thoát của Trang Chu. Chỉ cần đạo tâm Ninh Đạo Kỳ không đủ kiên định, vì thế hoài nghi chính bản thân mình, kẻ hở trên tâm linh và tinh thần ấy có thể khiến ông ta thất bại chẳng sai.

Từ lúc bắt đầu, Tống Khuyết thiện về tấn công đã không ngừng từng chút ép đến, còn Ninh Đạo Kỳ lại lấy thoái làm tiến, dùng nhu chế cương.

Khấu Trọng theo sau Tống Khuyết băng qua gác chuông, cuối cùng lên tới đồng điện trung tâm thiền viện, nơi có quảng trường bằng phẳng với các lan can bằng đá trắng điêu khắc. Ở trước bức tượng Văn Thù Bồ Tát cỡi Kim Mao Sư tại trung tâm quảng trường đá trắng, Ninh Đạo Kỳ vuốt râu cười:

- Sau khi sinh ra thiên địa, mới biết có sự bắt đầu của thiên địa, trước khi thiên địa mất, mới biết thiên địa có kết thúc. Nguyên có sanh tất có tử, có bắt đầu tất có chung cuộc. Tử chính là hiệu quả của sinh, sinh chính là thể nghiệm của tử, đó chính là đạo của tự nhiên. Đạo trời biến đổi là thường, không vì Nghiêu tồn, không vì Kiệt vong (2). Đạo lý có Thể có Dụng (3). Nguyên khí của Thể là bất động; sức sống của Dụng là xoay chuyển trong thiên địa. Do đó sự vật cùng cực tất phản, phúc nương nhờ họa, họa dựa vào phúc. Lão Tử chú trọng vô vi, Trang Tử chủ trương tự nhiên, không phải dạy người ta không lý tới sáng tạo cầu thành, nếu không làm sao lại có được Ngũ Thiên tinh diệu của Lão Tử, ngụ ngôn của Trang Chu? Chỉ là sáng tạo không phải chiếm hữu, thành công mà không cho là mình làm. Tống huynh có cho rằng đúng thế không?

Phong thái Ninh Đạo Kỳ vẫn như trước, năm chòm râu theo gió phất phơ, mũ cao đai rộng, thân khoác cẩm bào, ánh mắt ẩn chứa sự hồn nhiên không tranh giành với thế sự, nhìn Tống Khuyết mà mắt không hề chớp, dường như không nhận biết đến sự tồn tại của Khấu Trọng. Xung quanh sân không hề thấy một chút đèn lửa, chẳng có bóng người nào.

Khấu Trọng biết ý, dừng lại bên ngoài dãy lan can điêu khắc bằng đá trắng, không muốn vì sự hiện diện của mình ảnh hưởng đến kết quả cuộc chiến của hai người. Ninh Đạo Kỳ chỉ cần có chút chia trí, Tống Khuyết tất lợi dụng chỗ hở mà nhập vào cho đến khi Ninh Đạo Kỳ lạc bại thân vong.

Hai bên phía sau Ninh Đạo Kỳ là những bức tượng đắp người theo hầu của Văn Thù Bồ Tát như Dược Sư, Thích Già. Ngoài ra còn có năm trăm La Hán bằng đồng phân bố đều khắp trên sân thượng bằng đá trắng, giống như chư thiên thần phật giáng lâm phàm trần, lặng lẽ làm người chứng kiến cho cuộc chiến kinh thiên động địa có ảnh hưởng sâu sắc nhất trong võ lâm trung thổ trong vòng một trăm năm nay.

Trong lư hương lớn trước am thờ phật Văn Thù, đàn hương đang bốc cháy, mùi hương tản đi khắp nơi, làm cho bầu không khí của cuộc quyết chiến sắp đến tăng thêm phần thần bí và siêu trần thoát tục.

Tống Khuyết điềm tĩnh tự nhiên bước trên bậc thềm đá trắng, đi thẳng vào sân đến chỗ trước mặt Ninh Đạo Kỳ chừng hai trượng, nhẹ nhàng nói:

- Đạo huynh từ sinh tử của chính mình thể hội sự khởi đầu và kết thúc của trời đất, theo đạo tự nhiên mà thoát khỏi giới hạn của sinh tử, khiến Tống Khuyết nhớ đến Cự Bằng Thần Điểu trong Tiêu Diêu Du của Trang Chu với cái lưng lớn như núi Thái Sơn, cánh như đám mây rủ ở trên trời, nương theo ngọn gió lốc xoắn như sừng dê mà bay lên chín vạn dặm, đến chỗ không còn mây, nâng đỡ trời xanh (4). Tống Khuyết tuy thiếu khả năng đi đi về về nơi chân trời cuối đất ấy, nhưng nhảy nhót trên cành cũng cảm thấy tự do tự tại mặc tình thỏa thích tung hoành, đạo huynh thấy sao?

Truyện ngụ ngôn này của Trang Chu có sức tưởng tượng to lớn kiệt xuất, nhưng nó không phải ca tụng sự vĩ đại của cá Côn chim Bằng, mà hàm ý chỉ ra sự khác biệt giữa lớn và nhỏ không có ý nghĩa gì. Con chim sẻ bé nhỏ trong đầm lầy thấy đại bàng bay qua trên không, cũng chẳng hề thấy thế mà xấu hổ về sự bé nhỏ của mình, ngược lại

còn cảm thấy mình thanh nhàn tự tại, hoàn toàn tùy ý tự nhiên.

Tống Khuyết dùng mũi giáo Trang Chu để tấn công cái thuẫn Trang Chu của Ninh Đạo Kỳ, nói rõ ra quyết tâm trợ giúp Khấu Trọng thống nhất thiên hạ của mình, nên bất kể Ninh Đạo Kỳ lập luận có vĩ đại thế nào thì vì lập trường hai bên bất đồng cũng chỉ có thể tùy ý tự nhiên.

Khấu Trọng nghe xong trong lòng bội phục, không có kiến thức như họ, đừng mong có thể nói chuyện và trao đổi đối chọi gay gắt đến thế.

Ninh Đạo Kỳ cười ha hả:

- Ta còn tưởng Lão, Trang không hợp tì vị của Tống huynh nên huynh sẽ chẳng thèm để ý, nào ngờ huynh còn tinh thông hơn cả Ninh Đạo Kỳ ta. Ta hiểu rồi! Dám hỏi Tống huynh có lòng tin trong bao nhiêu đao thì thu thập được ta.

Tống Khuyết vuốt râu cười:

- Chín đao thì sao?

Ninh Đạo Kỳ ngạc nhiên:

- Nếu Tống huynh cho rằng Tán Thủ Bát Phác của Đạo Kỳ chỉ có tám chiêu thì e rằng trong có đã có chút hiểu lầm rồi.

Khấu Trọng cũng đồng ý với kiến giải của ông. Với kinh nghiệm đã từng cùng ông ta giao thủ, chiêu thức của Ninh Đạo Kỳ tùy theo ý muốn, hoàn toàn không có phương thức xác định, như thiên mã hành không, không chịu bất kỳ sự ràng buộc hay giới hạn nào.

Tống Khuyết ngửa mặt lên trời cười:

- Đạo lý lớn thì rất đơn giản và dễ dàng, số bắt đầu ở một mà kết thúc ở chín. Tán Thủ Bát Phác tuy có thể biến hóa vô cùng, nhưng tính đến cùng thì cũng chỉ quy về tám loại ý nghĩa tinh yếu. Nếu không thì chưa chắc đã được đạo huynh đặt tên là Bát Phác. Tống Khuyết ta nếu không có khả năng khiến đạo huynh không dám thi triển lại chiêu cũ, thắng bại chẳng nói cũng biết. Nhưng nếu đạo huynh không thể không thi triển hết bát quyết, đến đao thứ chín tự nhiên thắng bại đã phân rõ ràng. Đạo huynh còn cho rằng trường đấu này có chỗ hiểu lầm chăng?

Ninh Đạo Kỳ bật cười khanh khách:

- Thật ra ta đã dùng chút tâm cơ, hy vọng Tống huynh giữ lời nói lần này. Nếu Đạo Kỳ có thể chống được chín đao của Tống huynh, Tống huynh có thể từ nay tiêu diêu tự tại, ta với huynh hai người đều không quản đến chuyện của đám hậu sinh tiểu bối nữa được chăng?

Trong lòng Khấu Trọng sinh ra hy vọng. Nếu Ninh Đạo Kỳ có thể tiếp được chín đao của Tống Khuyết, mọi người bắt tay giảng hòa. Tống Khuyết buộc phải giữ lời thoái ẩn, nhưng đã có gã kế thừa đại nghiệp của ông, vì ông hoàn thành tâm nguyện. Như vậy cũng tốt hơn bất cứ bên nào thương vong, đó chính là điều gã thật sự không muốn nhìn thấy nhất.

Tống Khuyết im lặng một lát rồi trầm giọng nói:

- Đạo huynh có từng giết qua người nào chưa?

Ninh Đạo Kỳ tỏ vẻ hơi kinh ngạc, thản nhiên đáp:

- Ta chưa từng khai sát giới, Tống huynh vì sao lại hỏi điều này?

Tống Khuyết thở dài:

- Đao pháp Tống mỗ là thứ đao pháp giết người được rèn luyện ra từ những trận huyết chiến lớn nhỏ, không phải người chết là ta vong, trong quá trình tuy không có sinh tử thắng bại, hậu quả ắt hẳn là như thế. Đạo huynh nếu không có lòng toàn lực phản công đưa Tống mỗ đến tử địa, cuộc chiến này tất chết chẳng sai, không hề có đường lui. Đêm nay Tống Khuyết ta vì Thanh Huệ phá lệ một lần, để đạo huynh lựa chọn xem vẫn còn muốn tiếp Tống Khuyết ta chín đao hay không.

Ninh Đạo Kỳ hai tay chắp lại, dáng vẻ tự nhiên ôn hòa:

- Xin hỏi nếu Đạo Kỳ có thể chịu được chín đao vẫn chưa chết, Tống huynh có phải cũng y theo lời đề nghị trước đó của bản nhân chăng?

Tống Khuyết ngửa mặt lên trời cười:

- Đương nhiên là theo đúng như lời của đạo huynh. Xem đao!

Quát xong liền giơ tay ra sau rút đao.

Khấu Trọng trông thấy tức thì ngẩn người ra, không dám tin cặp mắt của mình chút nào.

oOo

Âm Hiển Hạc từ trong Thượng Lâm Uyển vội vã đi ra, cứ coi thần tình của hắn là biết tìm không được Kỷ Thiến.

Kỷ Thiến là danh kỹ cấp cao nhất ở Thượng Lâm Uyển, đặt trước cũng chưa chắc được nàng cho gặp, huống chi lại là giả là khách mộ danh cầu kiến.

Từ Tử Lăng cố ý kéo cái mũ tuyết sụp xuống quá chân mày một chút, từ chỗ tối đi ra, cùng Âm Hiển Hạc lúc này đang đội nón lên, sóng vai đi trên đại lộ Bắc Uyển trong gió tuyết bao trùm.

Âm Hiển Hạc trầm giọng:

- Ta tốn hết một lượng bạc mới nghe được nàng mấy ngày rồi không hề quay lại Thượng Lâm Uyển, thật cao giá.

Bọn họ tìm khắp Minh Đường Oa và Lục Phúc Đổ quán mà bóng dáng người đẹp ấy vẫn chưa thấy đâu, chỉ còn nước đến Thượng Lâm Uyển cầu may.

Trên đại lộ gió to tuyết lớn, người đi đường ngựa xe lác đác, bên kia đường cảnh tượng mơ hồ, đối với việc che giấu thân phận của họ thật là vô cùng có lợi.

Từ Tử Lăng:

- Còn có một chỗ, đó là khuê phòng của nàng.

Âm Hiển Hạc không hề suy nghĩ nói:

- Tử Lăng dẫn đường!

oOo

Tay Tống Khuyết giơ về phía sau thong thả mà ổn định, mỗi một phân một thốn di động đều được giữ ở một tốc độ như nhau. Tốc độ ấy đều đặn không thay đổi, điều này căn bản thật sự không thể xảy ra. Động tác của con người có thể bảo trì tốc độ trong một chừng mực nào đó đã là vô cùng khó gặp.

Nên biết bất kỳ động tác nào đều do vô số động tác nối tiếp nhau mà thành. Giữa hai động tác thể nào cũng có chút khác biệt nặng nhẹ nhanh chậm, thế nhưng những động tác liền lạc hợp thành động tác giơ tay ra sau rút đao của Tống Khuyết, mỗi một cử động đều giống hệt như khuôn đúc lập lại động tác trước thật là một kỳ tích khiến người ta khó tin. Nếu không phải nhãn lực Khấu Trọng ắt khó mà nhìn ra được sự huyền diệu bên trong, khiến gã phải há miệng trợn mắt, khó mà tin nổi.

Hai tay Ninh Đạo Kỳ vẫn chắp lại, dị quang trong mắt sáng rực, chăm chú nhìn Tống Khuyết.

Động tác bạt đao của Tống Khuyết tựa như cùng với thiên địa và bổn thể vĩnh viễn ẩn tàng sâu bên trong trời đất kết hợp làm một. Bản thân nó đã tràn đầy đạo lý trong bất biến chứa thiên biến vạn hóa. Không hề có chút sơ hở nào, càng khiến cho người ta cảm thấy theo sau đao đầu tiên này của ông ắt là kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, không có bắt đầu cũng không có kết thúc.

Đao đạo đạt mức đó đến quỷ thần cũng khó lường được.

Khi động tác rút đao diễn ra được phân nửa, không thừa không thiếu một ly, Tống Khuyết bỗng tăng tốc, với thủ pháp kinh người mà mắt thường khó thể thấy được, đột nhiên cầm lấy chuôi đao.

Cũng cùng khoảnh khắc Tống Khuyết tăng tốc, hai tay khép lại của Ninh Đạo Kỳ tách ra, tựa như biết trước động tác biến hóa của Tống Khuyết.

"Keng!"

Thiên Đao rời vỏ.

Trời đất hòa lẫn vào nhau. Quảng trường đá trắng không còn là quảng trường đá trắng trước đó nữa, mà đầy ắp sát khí. Thiên Đao vạch trên không trung, đao quang chớp chớp, sinh cơ tử khí của thiên địa toàn bộ tập trung ở mũi đao. Trên trời trăng sao lập tức ảm đạm thất sắc. Cảm giác này kỳ quái quỷ dị đến cực điểm, khó lòng giải thích cũng chẳng thể hình dung được.

Tiếp theo Khấu Trọng không nhìn thấy được Tống Khuyết, mà chỉ thấy Thiên Đao phá không bay đến, vượt qua không gian hai trượng đánh thẳng đến Ninh Đạo Kỳ.

Thiên Đao không mang theo một tiếng gió rít nào, cũng không thấy có nửa điểm đao khí, nhưng Khấu Trọng ở ngoài dãy lan can điêu khắc bằng đá trắng của quảng trường lại có thể thấy rõ với chiêu đao nghiêng trời lệch đất đó của Tống Khuyết, Ninh Đạo Kỳ ngoại trừ thẳng thắng ngạnh tiếp thì không còn lựa chọn nào khác.

Đây mới chính là công phu chân thực của Tống Khuyết.

Trong cùng thời gian trước khi Thiên Đao công đến, Ninh Đạo Kỳ lao về phía trước, tựa như vỗ mà không phải vỗ, lúc nhanh lúc chậm, chỉ là tốc độ đó huyền ảo khó lường, có thể khiến người ta trông thấy mà đầu đau như muốn nứt ra, nhưng lại rất tiêu sái dễ nhìn. Đột nhiên Ninh Đạo Kỳ nhảy lên giữa chừng không đánh xuống.

"Bùng!"

Tay áo bào Ninh Đạo Kỳ phồng lên hình vòng cung, cứng rắn ngăn chặn một đao đoạt thiên địa tạo hóa của Tống Khuyết.

Ninh Đạo Kỳ mượn lực bay lên, động tác dời đi trong khoảng không gian hơn trượng được hoàn thành trong tích tắc, thoáng cái đã đứng đâu lưng đằng sau Tống Khuyết, cách khoảng một trượng.

Thân hình hùng vĩ của Tống Khuyết lại hiện ra trước mắt Khấu Trọng. Thiên Đao dường như biến thành một vật sống có linh giác truy tìm đối thủ, quay một đường mảnh đầy mỹ lệ hợp với đường cong của thiên địa, hướng về giữa lưng Ninh Đạo Kỳ ở phía sau đâm tới, nhưng thân thể của ông hoàn toàn do đao lôi kéo, tự nhiên trôi chảy, tựa như chim bay cá bơi, hoàn chỉnh không chút khiếm khuyết, tuyệt diệu vô cùng.

Khấu Trọng trông thấy liền tâm lĩnh thần hội, thiếu chút nữa đã vỗ tay kêu hay.

Xá đao chi ngoại, tái vô tha vật.

Càng ngoài ý liệu của gã hơn đó là Ninh Đạo Kỳ không quay đầu, hữu thủ ấn nhẹ trước ngực, tả thủ phất về phía sau, tay từ ống tay áo thò ra chưởng biến thành trảo, trảo biến ra chỉ, cuối cùng ngón cái ấn vào mũi nhọn Thiên Đao đang xoáy vòng đánh tới, biến hóa ấy quả thực tinh diệu, chỉ dựa vào cảm giác mà phán đoán được vị trí thế đao khiến người xem thấy phải khen ngợi vô cùng.

Chỉ và đao giao phong phát ra một tiếng kình khí giao kích "Ba". Cuồng phong từ chỗ va chạm cuồn cuộn mãnh liệt bật ra bốn phía, thanh thế kinh người.

Đao thế Tống Khuyết biến đổi, che khắp toàn thân, tựa như kim quang lưu chuyển làm cho người khác trong nhất thời không cách nào nắm rõ được vị trí của Thiên Đao.

Tống Khuyết quả không hề nói ngoa. Giao chiến đến lúc này ông đã thi triển đao thứ ba, mỗi đao trước đều khiến cho Ninh Đạo Kỳ không dám dùng lại chiêu cũ, mà chỉ có thể lấy một bản lĩnh giữ nhà khác ra ứng phó.

Tống Khuyết lúc thì tựa như tiến mà không phải tiến, giống lùi mà không phải lùi. Ninh Đạo Kỳ đầu chúi xuống chân bên trên lao đến phía trên Tống Khuyết, như đinh đóng xuống đâm vào trong màn đao quang của Tống Khuyết, lại dùng đỉnh đầu thúc mạnh vào đầu Tống Khuyết, chiêu số tựa như muốn cùng chết với địch.

Kỳ chiêu như thế, Khấu Trọng chưa bao giờ nghĩ đến, nhưng gã cảm nhận được đó chính là chiêu số cứu mạng duy nhất có thể ứng phó với đao pháp không có cách giải phá của Tống Khuyết.

Đao quang Tống Khuyết tan biến, tả thủ vỗ vào thiên linh huyệt trên đỉnh đầu Ninh Đạo Kỳ. Hai tay Ninh Đạo Kỳ từ bên cạnh nhanh nhẹn chọc vào khoảng giữa, cùng lúc hai ngón tay giữa điểm vào ngay chưởng tâm Tống Khuyết.

"Phụp!"

Tống Khuyết quay vòng tựa như chong chóng, hóa giải chỉ khí không gì chống đỡ nổi của Ninh Đạo Kỳ. Ninh Đạo Kỳ cất người bay lên quay lại chỗ cũ, hai tay giang ngang, đầu ngón tay chắp lại hình dáng như mỏ chim, đối diện một cách tự nhiên với đao phong Tống Khuyết đang chĩa về phía ông từ xa, hình thành cuộc diện giằng co đối đầu.

Tống Khuyết ngước mặt lên trời cười:

- Trong Bát Phác gặp được ba, mới biết quả thật danh bất hư truyền, khiến Tống Khuyết cảm thấy rất thống khoái.

Ninh Đạo Kỳ cười nhẹ:

- Đao pháp Tống huynh làm cho ta nhớ tới khoảng chính giữa tài và bất tài mà Trang Chu đã nói đến. Tài và bất tài, tựa như giống nhau

mà lại khác nhau, cho nên không tránh khỏi lụy. Nếu người thuận theo đạo đức mà chu du thì không như vậy, họ sẽ vượt qua sự khen chê, có lúc như rồng có lúc như rắn, tùy thời biến hóa mà không chuyên vào thứ gì; lúc cao lúc thấp đều dựa vào sự hài hòa về lực lượng. Chu du giữa vạn vật, dùng vật mà không để vật khống chế, như vậy làm sao lụy được (5).

Khấu Trọng nghe xong trong lòng chấn động. Cái gọi là tài và bất tài chính là nói đến hữu dụng và vô dụng, vừa đúng với ý nghĩa tinh túy hữu pháp và vô pháp của Thiên Đao, nhưng điều này cũng chưa hình dung đầy đủ chỗ thần diệu của Thiên Đao, cho nên tựa như thế mà không phải thế, chưa tránh khỏi trói buộc. Chỉ có ở trong thiên biến vạn hóa mong cầu sự thường hằng bất biến, có lúc thì như rồng bay chín tầng trời, lúc lại như rắn chìm ẩn trong lòng đất, chẳng khen chẳng chê, không bị khống chế bởi sự vật, sau khi được đao rồi quên đao mới có thể thọ ngang cùng trời đất, ta và vật đều không tồn tại, tiêu dao tự tại.

Ninh Đạo Kỳ nói về Tống Khuyết, thật ra cũng là diễn tả chính bản thân mình.

Chính vì hai người đều đạt đến cảnh giới như thế mới có thể đấu ngang sức ngang tài, thế lực ngang nhau.

Tống Khuyết chuyên chú về công, Ninh Đạo Kỳ chuyên về thủ.

Người nào cũng không thể chiếm được một chút lợi thế hơn đối phương.

Thắng bại liên quan ở chỗ liệu Ninh Đạo Kỳ có thể chặn được đệ cửu đao của Tống Khuyết.

Tống Khuyết vui vẻ nói:

- Khó giấu được pháp nhãn của đạo huynh. Rốt cuộc Tống Khuyết cũng kiến thức được Tán Thủ Bát Phác danh chấn thiên hạ của đạo huynh. Chỗ tinh yếu là ở chữ "Hư" ấy. Hư có thể sinh khí, cho nên cái hư ấy vô hạn, thanh tịnh đạt đến mức hư thì cái hư ấy trở thành thật. Giữa hư và thật, trạng thái tuy có vẻ rất khác nhau, nhưng đều là đạo của tự nhiên, huyền diệu khó giải thích, không lớn không nhỏ.

Khấu Trọng nghe thấy mà trong lòng chấn động, cái gọi là tài mà bất tài, chính là chỉ hữu dụng và vô dụng thật ra đều không tồn tại.

Trong lòng Khấu Trọng bội phục sát đất. Cả hai người đều hiểu rõ đối phương, bất phân cao thấp. Kết quả cuộc chiến quả thật khó lòng mà dự đoán được.

Ninh Đạo Kỳ cười ha hả:

- Còn sáu đao nữa, xin mời Tống huynh!

Chú thích

(1) Câu này hay nhắc đến trong Tru Tiên; là lời của trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử:

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu; thánh nhân bất nhân, dĩ bách tính vi sô cẩu. Thiên địa chi gian, kì do thác nhược hồ? Hư nhi bất khuất; động nhi dũ xuất. Đa ngôn sổ cùng, bất như thủ trung.

Dịch: Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm, thánh nhân bất nhân, coi trăm họ như chó rơm. Khoảng giữa trời đất như ống bể, hư không mà không kiệt, càng chuyển động, hơi lại càng ra. Càng nói

nhiều lại càng khốn cùng, không bằng giữ sự hư tĩnh (Theo bản dịch của Nguyễn Hiến Lê); tôi nghĩ ý Huỳnh Dị muốn mượn câu này để nói tất cả mọi điều trong thế gian đều đến từ mặt khách quan không như ý, chứ không liên hệ gì tới tư tưởng về mặt đạo đức luận của Lão Tử (Lời dịch giả).

(2) Vua Nghiêu, Thuấn được coi như thánh; vua Kiệt, Trụ được xem là kẻ ác trong lịch sử và văn hóa Trung Hoa.

(3) Việc lễ, nguyên tắc thì cái phần thực hành là Dụng còn ý bao hàm ở trong gọi là Thể. (Dịch giả)

(4) Thang chi vấn cấc dã thị dĩ. Cùng phát chi bắc hữu minh hải giả, thiên trì dã. Hữu ngư yên, kì quảng sổ thiên lí, vị hữu tri kì tu giả, kì danh vi côn. Hữu điểu yên, kì danh vi bằng,bối nhược Thái sơn, dực nhược thuỳ thiên chi vân, đoàn phù dao dương giác nhi thượng giả cửu vạn lí, tuyệt vân khí, phụ thanh thiên, nhiên hậu đồ Nam, thả thích Nam minh dã. Xích yến tiếu chi viết: “bỉ thả hề thích dã? ngã đằng dược nhi thượng, bất quá sổ nhận nhi hạ, ngao tường bồng hao chi gian, thử diệc phi chi chí dã. Nhi bỉ thả hề thích dã?” Thử tiểu đại chi biện dã.

Dịch: Trong cuộc đàm thoại giữa ông Thang và ông Cách cũng có một đoạn như vầy: Ở phương Bắc hoang dã có một cái biển gọi là “Ao trời”, trong biển có một con cá chiều ngang rộng mấy ngàn dặm, không biết chiều dài là bao nhiêu, gọi là cá côn; có một con chim gọi là chim bằng, lưng lớn như núi Thái Sơn, cánh như đám mây rủ ở trên trời, nó nương ngọn gió lốc, xoắn như sừng cừu, bay lên cao chín vạn dăm, vượt lên khỏi các đám mây, lưng đội trời xanh mà bay về biển Nam. Một con chim cút ở trong cái đầm nhỏ cười nó: “Con đó bay đi đâu vậy? Tôi lên cao độ vài nhẫn rồi xuống, bay liệng trong đám cỏ bồng cỏ cảo, cho bay như vậy là đủ rồi. Con đó bay đi đâu vậy kìa?”. Lớn với nhỏ khác nhau như vậy đó.

(Trích trong đoạn 5

(5) Trang Tử hành ư sơn trung，kiến đại mộc，chi diệp thịnh mậu，phạt mộc giả chỉ kì bàng nhi bất thủ dã。Vấn kì cố 。viết：” vô sở khả dụng” Trang tử viết：” thử mộc dĩ bất tài đắc chung kì thiên niên.” Trang tử xuất ư san, xá ư cố nhân chi gia。 Cố nhân hỉ，mệnh thụ tử sát nhạn nhi hưởng chi。Thụ tử thỉnh viết：”kì nhất năng minh，kì nhất bất năng minh，thỉnh hề sát?” chủ nhân viết：” sát bất năng minh giả ”

Minh nhật，đệ tử vấn ư Trang Tử viết：” tạc nhật sơn trung chi mộc，dĩ bất tài đắc chung kì thiên niên；kim chủ nhân chi nhạn，dĩ bất tài tử。Tiên sinh tương hà xử?” Trang Tử tiếu viết: “Chu tương thủ hồ tài dữ bất tài chi gian。Tài dữ bất tài chi gian，tự chi nhi phi dã，cố vị miễn hồ lụy.”

Dịch: Trang tử đi trong núi, thấy có cây lớn cành lá sum suê. Người đốn cây dừng lại bên cạnh mà không đốn. Hỏi lý do, thì người ấy đáp: “Vì không dùng được gì cả”. Trang Tử nói: “Cây nầy nhờ bất tài mà được sống trọn tuổi trời”.

Trang Từ sau ra khỏi núi, ghé nghỉ lại nhà một người quen. Người quen mừng rỡ, gọi trẻ giết ngỗng làm thịt đãi khách. Đứa trẻ thưa: “Một con biết kêu, một con không biết kêu, xin hỏi giết con nào?”. Chủ nhân đáp: “Giết con không biết kêu”.

Hôm sau, các học trò hỏi Trang Tử: “Hôm qua, cây trong núi nhờ bất tài mà được sống trọn tuổi trời, nay con ngỗng của chủ nhà vì bất tài mà chết. Tiên sinh định ở vào chỗ nào?”. Trang Tử cười đáp: “Chu nầy sẽ ở vào khoảng giữa tài và bất tài. Giữa tài và bất tài, có vẻ giống nhau đấy nhưng lại không phải, cho nên chưa tránh khỏi lụy”. (Trần Văn Chánh dịch.)

Tham khảo:

(

Chương 704: Ước hẹn chín đao

Âm Hiển Hạc và Từ Tử Lăng hội họp trong thính đường tối đen không thắp đèn. Bên ngoài viện gió tuyết đã giảm bớt, chuyển thành những bông tuyết nhỏ li ti rơi rả rích.

Âm Hiển Hạc lắc đầu:

- Không có người! Giải thích duy nhất là Kỷ Thiến đã đem hết nô bộc trong nhà đi xa, thế nhưng trong tủ trống trơn, cho dù đi xa cũng không cần phải thế.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta nghĩ Kỷ Thiến đã dời nhà đi chỗ khác, những tranh họa treo trên tường đều không còn, nhưng đồ đạc trong nhà lại còn nguyên.

Âm Hiển Hạc ngồi xuống một bên, cười khổ:

- Sao lại trùng hợp thế, hay là ta quay về Thượng Lâm Uyển hỏi cho rõ ràng.

Từ Tử Lăng ngồi xuống cạnh y, lắc đầu nói:

- Như vậy chỉ khiến người ta nghi ngờ mà thôi, dù có bỏ tiền ra cũng vô dụng. Người của Thượng Lâm Uyển chắc không dám tiết lộ chỗ ở mới của Kỷ Thiến đâu. Để ta nghĩ biện pháp.

Trong đầu gã hiện lên vài người, đầu tiên là Lý Tịnh, có lẽ y không để

ý hành tung của Kỷ Thiến, nhưng chỉ cần y cho người điều tra, nhất định sẽ có kết quả. Thế nhưng tình huống hiện tại rất vi diệu, gã muốn thông qua Lý Tịnh để gặp Lý Thế Dân là vì không còn tuyển chọn nào khác. Thế nhưng những chuyện khác thì không nên để liên quan đến Lý Tịnh, vì tư thông với địch là đại tội phản quốc.

Gã lại nghĩ đến Trần Phủ trong tiệm cầm đồ Vinh Đạt, nhưng do hắn cho người đi tìm thì cũng không thỏa đáng.

Cuối cùng một ý niệm lóe lên:

- Ta có biện pháp rồi!

oOo

Khấu Trọng nhìn mà không hiểu, từ lúc động thủ tới giờ, Ninh Đạo Kì luôn có tư thái nhàn nhã tự nhiên, đột nhiên phong thái thay đổi, hai tay giang ra, bàn tay như mỏ chim. Tư thế này dù rất đẹp mắt nhưng rốt cuộc lại tỏ ra phải dùng sức, không hợp với phong cách Lão Trang thanh tịnh vô vi của ông. Hơn nữa ông ta lại chủ động mời Tống Khuyết xuất chiêu, càng không hợp tác phong của ông ta.

Đột nhiên Tống Khuyết không những không tiếp tục tấn công khống chế toàn cục mà lại thu đao đang chỉ vào Ninh Đạo Kì, hoành đao đứng ngạo nghễ.

Khóe miệng Tống Khuyết lộ ra một nét cười đầy tự tin:

- Đạo huynh không cần khách khí!

Ninh Đạo Kỳ cười ha hả:

- Hay cho Tống Khuyết!

Đột nhiên ông ta phẩy tay áo, hai tay tựa như hóa thành hai chú chim nhỏ đang nô giỡn, cả hai cùng đuổi nhau đá nhau, con mổ con đá, đấu đến mức vui vẻ nhiệt náo, cùng bức về phía Tống Khuyết.

Tống Khuyết song mục kỳ quang đại thịnh, ánh mắt chăm chú nhìn vào Thiên Đao trước ngực, tựa như một lão tăng đang nhập định, không hề nhìn thấy hay nghe thấy thủ pháp và lối tiến công kỳ dị nằm ngoài dự liệu của Ninh Đạo Kỳ.

Khấu Trọng thì phải hít vào một hơi khí lạnh, trong lòng nghĩ nếu đổi lại là gã, lúc này chắc chắn đã bó tay hết cách.

Ngày đó lúc Khấu Trọng gặp Ninh Đạo Kỳ, ông ta đang giả câu cá, mọi thứ đều giả đến mức giống như thật, khiến Khấu Trọng nhìn thật như giả, chí khí bị đoạt, rơi vào thế hạ phong. Lúc này mới biết loại thủ pháp hư thật tương sinh này thì ra là một trong bát phác (1).

Nét mặt Ninh Đạo Kỳ hiện ra thần sắc như một đứa trẻ ngây thơ đang chơi chim, nhìn trái ngó phải, ngắm hai tay đang mô phỏng hai chú chim nhỏ đang bay lên bay xuống, đuổi nhau trong không trung để nô đùa. Tình huống vô cùng kỳ dị. Khấu Trọng dường như thấy được một cái cây vô hình, trên cây hai chú chim đang nô giỡn vô cùng hoạt bát sinh động. Mọi động tác đều như được tiến hành một cách vô ý, nhưng không hề qua loa, khiến gã không thể phân biệt được đâu là chân? Đâu là giả? Đâu là hư? Đâu là thật?

Cự ly hai trượng trong chớp mắt đã biến mất.

Đột nhiên giữa hai chú chim xuất hiện thêm một người bạn nô đùa, đó chính là Thiên Đao vô song của Tống Khuyết.

Cho đến lúc hai chú chim sắp chạm vào người, Tống Khuyết di

chuyển ngang qua, đao quét xéo đến. Hai chú chim tựa như biết có địch nhân tấn công, liền mổ mạnh vào thân đao, mở màn cho một trận quyết chiến.

Hai bóng người truy đuổi nhau một cách vô định dưới sự quan sát của năm trăm la hán trên quảng trường đá trắng. Họ di chuyển nhanh nhẹn với tốc độ kinh người, thế nhưng tư thái của hai người vẫn ung dung độ lượng, thật không hợp với tình huống quyết chiến chút nào.

Mỗi bộ phận trên Thiên Đao của Tống Khuyết đều biến thành công cụ chế địch khắc địch. Ông dùng chuôi đao, thân đao bằng những phương thức người ta nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới, ứng phó với sự công kích của hai chú chim mà Ninh Đạo Kỳ mô phỏng. Hai chú chim nhỏ linh hoạt như chim thật có thể mổ vào bất cứ chỗ hở nào, tấn công Tống Khuyết tới tấp như mưa, như thủy ngân đổ xuống đất, không chỗ nào là không vào.

Hai bên đều xuất kỳ chiêu, lấy nhanh chống nhanh, giữa hai chiêu không hề có chút trì trệ, song hai bên công thủ đều tự nhiên theo ý mình, ngươi tấn công thì ta phòng thủ, vừa chặt chẽ vừa nghiêm mật lại ẩn chứa hàm ý tiêu dao phiêu dật, tinh diệu tới mức không bút mực nào có thể tả được.

Với nhãn lực của Khấu Trọng cũng nhìn đến nỗi mắt hoa cả lên, cảm thấy mình khó khăn lắm mới theo dõi kịp.

“Keng! Keng!”

Sau hai tiếng vang, hai người hồi phục tư thế đối đầu, tựa như chưa từng động thủ qua.

Hai tay Ninh Đạo Kỳ chắp sau lưng, hai chú chim nhỏ tựa như đã vỗ cánh bay đi, ông mỉm cười:

- Đạo Kỳ muốn không bội phục Tống huynh cũng không được. Tống huynh có thể dùng ý của một đao mà đỡ được hơn cả ngàn cú mổ của ta, khiến ta muốn mặt dày tiếp hơn chín đao của huynh cũng không được.

Tống Khuyết cười ha hả:

- Là Tống Khuyết được mở rộng tầm mắt mới đúng. Từ vô vi biến thành hữu vi; từ đó lại quay về vô vi, tiến đến trong có chứa không, trong không chứa có; pháp chỉ của Lão Trang đến tay của Đạo huynh đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực. Đạo huynh lưu ý, đao thứ năm của Tống Khuyết đến đây!

Khấu Trọng cho đến lúc này mới thở chậm lại được, gã nhịn không nổi phải hô thầm trong lòng thật là may mắn. Hai vị cao thủ hàng đầu ai cũng thi triển đến tận cùng bản lĩnh của mình, cơ hội tốt như vậy thật là ngàn năm có một, khiến hắn có thể đồng thời học lén cả hai bên, lợi ích trong đó gã nằm mơ cũng không ngờ được.

“Keng!”

Tống Khuyết bất ngờ đút đao vào bao, mặt cúi xuống, tự nhiên sinh ra một khí thế vô cùng to lớn, chụp lên đối thủ. Cho dù không phải là người trong cuộc cũng biết khi Thiên Đao của Tống Khuyết ra khỏi vỏ lần nữa thì sẽ tấn công cường liệt chấn động đất trời, không gì không hủy khiến người kinh hãi.

Ninh Đạo Kỳ vẫn giữ hai tay sau lưng, song mục ánh lên dị mang, sự lăng lệ trong đó từ lúc động thủ tới giờ mới thấy. Tống Khuyết không hề nói ngoa, ông quả là có bản lĩnh khiến cho Ninh Đạo Kỳ không dám dùng lại chiêu cũ. Bởi vì cho đến lúc này, ông ta mỗi chiêu chỉ dùng đúng một lần.

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu (2).

oOo

Từ Tử Lăng đứng chờ tại một chỗ khuất bên ngoài Phong Nhã Các. Âm Hiển Hạc từ bên trong chạy ra, đến bên cạnh Từ Tử Lăng, y gật đầu:

- Được rồi! Ta nói là có tin của hai vị bằng hữu ở quận Tân An thì Thanh Thanh phu nhân lập tức tiếp ta. Nàng bảo chúng ta đi vào từ cửa sau.

Trong lòng Từ Tử Lăng cảm thấy an ủi. Quận Tân An chính là nơi gã và Khấu Trọng gặp Thanh Thanh và Hỉ Nhi. Thật không ngờ cô gái thanh lâu ngày xưa lấy ân báo oán giờ đây lại biến thành có nghĩa khí giang hồ như vậy. Bất quá nếu như còn cách nào khác gã tuyệt đối không làm phiền nàng.

Thanh Thanh đích thân đón bọn họ vào nội đường, đôi mắt đẹp sáng lên:

- Tử Lăng lớn lên thật tuấn tú quá, gặp được đệ thật tốt, không biết tỷ tỷ đã lo lắng cho hai người đến thế nào. Có lúc thì người ta đồn rằng Tiểu Trọng đã chiến tử ở Từ Giản, có lúc lại nói hắn tử thủ Lạc Dương, đối kháng Tần Vương. Đến hai hôm trước mới biết Tống Khuyết đã xuất binh cứu hắn. Chuyện này chấn động cả Trường An khiến cho người người đều phập phồng lo sợ, rốt cuộc tình huống thế nào vậy?

Từ Tử Lăng bị nàng khen đến mức cảm thấy xấu hổ, chỉ đành cho rằng đây là cách tiếp khách của những cô gái bán tiếng cười, không nên lấy làm lạ. Gã liền thuật lại một lượt chuyện của Khấu Trọng.

Thanh Thanh lo lắng nói:

- Ôi! Lại sắp đánh nhau rồi! Ta và Hỉ Nhi một lòng đến Trường An để tránh chiến tranh, nào hay Quan Trung không còn là nơi an toàn nữa. Các người sẽ bảo hộ bọn ta chứ?

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Cái đó tất nhiên, nhưng hôm nay bọn đệ tới đây là có việc muốn nhờ tỷ.

Thanh Thanh vui vẻ nói:

- Các người có chuyện liền nghĩ đến tìm nô gia, chứng tỏ trong lòng các người có vị tỷ tỷ này. Mau nói ra đi, tỷ tỷ nhất định tận lực mà làm.

Từ Tử Lăng nhìn về phía Âm Hiển Hạc:

- Chi bằng để Âm huynh tự mình nói ra.

Âm Hiển Hạc hơi ngạc nhiên, biết là Từ Tử Lăng muốn mượn cơ hội này bức y nói chuyện với người khác nhiều một chút. Y không còn cách nào đành nói ra nguyên nhân muốn tìm Kỉ Thiến.

Thanh Thanh cười nói:

- Vậy các người tìm đúng chỗ rồi! Lúc này Kỉ Thiến đang ở tại Phong Nhã Các.

Hai người ngạc nhiên nhìn nhau, không biết vì sao.

Thanh Thanh nói:

- Nguyên nhân rất đơn giản. Người mà Thiến Nhi ghét nhất đã bỏ rất nhiều tiền ra mua lại Thượng Lâm Uyển, Thiến Nhi chỉ đành đến cầu ta, nhờ ta trả tiền chuộc thân cho nàng ở Thượng Lâm Uyển, đổi thành đầu quân ở Phong Nhã Các. Không phải tỷ tỷ khoa trương, trừ tỷ tỷ ra, trong thành Trường An e rằng không ai dám đứng ra bênh Thiến Nhi.

Từ Tử Lăng hiểu được nàng và Lý Nguyên Cát có quan hệ mật thiết, gã gật đầu đồng ý:

- Người đó có phải Trì Sanh Xuân không?

Thanh Thanh ngẩn người:

- Ngươi làm sao đoán được? Chuyện này rất ít người biết.

Âm Hiển Hạc nói:

- Có thể mời Kỉ cô nương ra nói vài câu không?

Thanh Thanh đáp:

- Lúc này Thiến Nhi và Hỉ Nhi đều lĩnh chỉ ngự tiền ca vũ biểu diễn, tiếp khách cho Hoàng Thượng. Ít nhất phải hai ba canh giờ họ mới về. Các người đường xa tới đây, chi bằng hãy nghỉ ngơi khoảng hai canh giờ, khi họ về tới ta sẽ kêu hai người.

Âm Hiển Hạc nhìn Từ Tử Lăng chờ ý kiến của gã.

Từ Tử Lăng nói:

- Huynh hãy nghỉ ngơi một chút, ta còn phải đi làm chút việc, một canh giờ sau sẽ quay lại.

oOo

Keng!

Thiên Đao rời vỏ.

Mọi thứ chỉ có thể hình dung bởi một chữ “nhanh”. Với tốc độ mắt thường khó nhìn thấy rõ, khi Khấu Trọng “cảm thấy” Tống Khuyết rút đao thì Thiên Đao đã sớm rời khỏi vỏ chém đến, hóa thành cầu vồng nhanh như điện chớp, vượt qua khoảng không hai trượng chém về phía Ninh Đạo Kỳ.

Khấu Trọng đứng ở hành lang xa xa cảm thấy không khí và sinh khí bốn bên dường như đã bị một đao kinh thiên động địa của Tống Khuyết hút hết. Tình cảnh tựa như đã mất hết sinh cơ, chỉ còn tử vong và sát khí khiến người kinh sợ.

Ứng phó một đao như vậy chỉ còn cách ngạnh tiếp mà thôi.

Tống Khuyết chính là muốn bức Ninh Đạo Kỳ lấy cứng chọi cứng, cho dù cao minh như Ninh Đạo Kỳ cũng không còn cách lựa chọn nào khác.

Khấu Trọng hiểu rõ đao thứ năm này nối tiếp theo bốn đao trước, tuyệt không cho Ninh Đạo Kỳ cơ hội lấy hơi, thắng bại có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào.

Điều càng khiến gã kinh hãi chính là Tống Khuyết toàn lực xuất thủ không hề bảo lưu, ý muốn đánh gục đối phương.

Ninh Đạo Kỳ đột nhiên thẳng người lên, áo trên thân không có gió mà vẫn bay phất phới, chân mày chau lại, hình thái biến thành uy mãnh vô cùng, so với Tống Khuyết hình dáng như thiên thần không hề thua kém. Ông xuất ra một quyền, liên tục biến hóa tinh kỳ đến mức người ta không thể hình dung được. Thế nhưng đó vẫn là một quyền đánh thẳng vào mũi nhọn của Thiên Đao.

“Uỳnh!”

Kình khí giàn giụa.

Hai người nhanh chóng lùi ra như điện chớp.

Tống Khuyết xoay người một cái, Thiên Đao bằng bằng chém ngang hướng về phía Ninh Đạo Kỳ đang lùi lại.

Đao thứ sáu này không có gì bất phàm nhưng lại chậm đến mức không hợp với lẽ thường. Khấu Trọng làm người đứng ngoài quan sát, thấy rõ đao này của Tống Khuyết bí quyết là chữ chậm, đại xảo nhược chuyết (3). Tuy không thấy biến hóa nào nhưng trong đó lại hàm chứa thiên biến vạn hóa như thiên địa vô cùng, như vũ trụ bao la không có điểm cuối.

Tống Khuyết không thể áp đảo Ninh Đạo Kỳ về tốc độ và khí kình, liền đổi sang dùng đao pháp để thủ thắng, ứng biến tài tình khiến gã thán phục.

Ninh Đạo Kỳ dùng những động tác thiên biến vạn hóa, tựa như tiến lại như lùi, lúc trên lức dưới, hai tay thi triển những thủ pháp huyền ảo khôn lường nghênh tiếp một đao không hề sơ hở như thiên mã hành không của Tống Khuyết.

Khấu Trọng tạm quên đi hậu quả đáng sợ có thể phát sinh vì gã đã

nhìn đến mức say mê. Chiêu số mà Ninh Đạo Kỳ sử ra chính là chiêu tấn công từ xa vô cùng thần kỳ. Chiêu này nhìn thì như không thể tạo được bất kỳ uy hiếp nào đối với Tống Khuyết, thực chất cũng không có cách gì cải biến đao thế một đi không trở lại của Tống Khuyết, nhưng mỗi thủ pháp đều là tiên thiên khí công lô hỏa thuần khiết, xuất thần nhập hóa đã trước một bước đánh trúng mũi đao, dệt ra một khí võng vô hình nhưng có thật, tựa như tằm nhả tơ. Cái kén bằng chân khí này đúng vào lúc cùng địch nhân chính diện giao phong đã tích tụ đến mức bùng nổ, chống được một đao tất sát của Tống Khuyết.

Biến hóa trận chiến vô cùng thần diệu. Hai bên đều có mưu kế riêng, thi triển hết sở trường của mình. Chỉ cần thiếu bản lĩnh một chút cũng không nhìn rõ được.

“Bình!”

Song chưởng Ninh Đạo Kỳ tựa như có kỳ tích kẹp trúng Thiên Đao của Tống Khuyết, không phải bằng hai bàn tay trần mà là bằng chiếc kén chân khí tụ hợp giữa hai tay, vừa vặn làm tiêu tan đao khí của Tống Khuyết, đạt đến chiến quả khiến người kinh hãi này.

Thời gian đột nhiên như dừng lại, hai đại cao thủ ngưng tay đứng đối diện nhau, tựa như những bức tượng la hán xung quanh, biến thành không có sinh mệnh.

Đến khi Khấu Trọng nhìn đến mức quên cả thở, không biết hai người đã ngầm dùng nội khí giao chiến bao nhiêu lần thì Tống Khuyết cười dài một trận, Thiên Đao từ giữa hai tay Ninh Đạo Kỳ dựng đứng lên, cho đến khi mũi đao chĩa thẳng lên trời. Tống Khuyết đổi thành hai tay cầm đao nhanh như chớp chém mạnh xuống.

Khấu Trọng thiếu chút nữa muốn bịt mắt lại, không nhẫn tâm nhìn

thấy cảnh tượng Ninh Đạo Kỳ bị chém thành hai mảnh. Bởi vì Ninh Đạo Kỳ dù có khả năng phi thường thế nào đi nữa, trong tình huống như vậy cũng khó mà chống được đao này của Tống Khuyết.

Khi Thiên Đao chém đến cách mặt Ninh Đạo Kỳ còn chưa đầy một xích, tình huống khiến Khấu Trọng không thể tin nổi đã phát sinh mà không có điều gì báo trước. Ninh Đạo Kỳ tựa như biến thành một cọng lông chim, bị cuồng phong do Thiên Đao đem tới thổi bay về phía sau, vừa đúng tránh khỏi mũi đao trong đường tơ kẻ tóc, thật là thần kỳ khiến người ta khó mà tin được.

Ninh Đạo Kỳ trong lúc bay về phía sau vẫn ung dung cười nói:

- Nhu thắng cương, đa tạ Tống huynh đã dùng đao khí tiễn ta, còn hai đao nữa.

Tống Khuyết tuy uổng công một phen nhưng lại không hề nổi giận hay gấp gáp chút nào. Khi Thiên Đao ở vào tư thế song song với mặt đất thì đột nhiên phóng hết tốc lực tựa như tên bắn về phía Ninh Đạo Kỳ đang cách đó ba trượng. Tống Khuyết cất tiếng sang sảng:

- Đạo huynh đã đến đường cùng rồi.

Khấu Trọng nhịn không được vỗ mạnh vào lan can bằng đá trắng. Sự thật Ninh Đạo Kỳ quả là đã rơi vào thế hạ phong. Ông ta thối lui đúng là tuyệt diệu, trông lại tiêu dao tự tại tựa như cưỡi gió ngự khí mà bay lên, tuy nhiên đó lại là không thể không lùi. Ông ta không phải không bằng Tống Khuyết mà là thiếu lòng quyết tâm cùng chết với địch của Tống Khuyết. Nếu không vừa rồi trong khoảnh khắc Tống Khuyết giơ đao chém xuống, ông ta đưa song chưởng đánh tới thì Tống Khuyết tuy có thể chém ông ta làm đôi nhưng cũng không thể không chết.

Tống Khuyết chính là đem mạng mình ra đánh cược, vì ông nhìn rõ Ninh Đạo Kỳ khó mà khai sát giới.

Mũi đao phóng thẳng tới, nhanh chóng tiếp cận Ninh Đạo Kỳ, đao khí hoàn toàn bao phủ khóa chặt đối thủ. Khi Ninh Đạo Kỳ chạm đất cũng là lúc Thiên Đao đâm vào người ông ta. Tình thế này không ai có thể thay đổi được nữa, bao gồm cả Tống Khuyết và Ninh Đạo Kỳ hai đại tông sư.

Ninh Đạo Kỳ hét dài một tiếng, đột nhiên ngừng lại trong không trung, tựa như cây đinh đâm xéo xuống cắm vào mặt đất, sau lưng chính là tượng đồng Văn Thù Bồ Tát cưỡi sư tử. Trong lúc đối diện với một đao có thể khiến phong vân đổi sắc của Tống Khuyết thần thái Ninh Đạo Kỳ vẫn nhàn nhã, ông ngâm rất nhanh:

- Có người vì sợ cái bóng và ghét dấu chân của mình mà bỏ chạy, càng chạy thì dấu chân càng nhiều, bóng theo càng sát. Người đó không biết nếu ở trong mát thì không có bóng, đứng lại thì không có dấu chân, thật là quá ngu xuẩn (4).

“Bình!”

Cả người Ninh Đạo Kỳ bắn lên không trung, hai chân đạp trúng mũi đao.

Tống Khuyết lùi lại phía sau còn Ninh Đạo Kỳ lại xoay tròn như con vụ trên không rồi từ từ hạ xuống.

Hai người lại trở về vị trí lúc chưa động thủ, hồi phục thế đối lập.

Còn một đao nữa.

“Keng!”

Tống Khuyết đút đao vào bao.

Sắc mặt Ninh Đạo Kỳ chuyển sang màu trắng, trong chớp mắt lại khôi phục như thường.

Khuôn mặt anh tuấn khôi ngô của Tống Khuyết thoáng hiện hồng quang, thần thái lập tức trở lại như cũ, tựa hồ chưa từng động thủ với đối phương.

Khấu Trọng trong lòng biết rõ đao vừa rồi của Tống Khuyết đã khiến hai người cùng bị thương. Bất quá bọn họ công lực thâm hậu, đã gắng gượng áp chế thương thế.

Điều gã muốn làm nhất bây giờ chính là nhảy vào trong sân cầu xin hai người đừng động thủ nữa, thế nhưng việc đó chỉ ảnh hưởng xấu đến Tống Khuyết mà không thể ngăn được đao thứ chín như tên đã ở trên cung.

Tống Khuyết than:

- Tống Khuyết rốt cuộc cũng đã lĩnh giáo Bát Phác của Đạo huynh. Thật không dám giấu, sự cao minh của Đạo huynh quả là nằm ngoài ý liệu của ta. Trước khi xuất đao thứ chín Tống mỗ có điều muốn hỏi. Đạo huynh vừa rồi đọc lên một truyện ngụ ngôn của Trang Tử trong phần Ngư Phụ, vì sao lại bỏ đi ba câu “cứ nghĩ là mình chạy chậm, chạy mãi không nghỉ, kiệt sức mà chết”(5), trong đó có thâm ý gì không?

Ninh Đạo Kỳ bật cười:

- Ta cũng không giấu gì Tống huynh, nếu ta còn thêm ba câu đó vào ta e là sẽ không kịp đọc cho hết truyện, như vậy không phải biến

thành trò cười sao. Ta vốn không có thâm ý gì, Tống huynh hiểu lầm rồi!

Tống Khuyết cười lớn:

- Hay lắm! Nếu không phải Đạo huynh có thể nắm được tốc độ Thiên Đao của Tống mỗ chuẩn xác như thế, tâm cảnh lại thanh tịnh đến cảnh giới tinh vi như vậy thì đã sớm tán mạng dưới đao thứ tám của ta rồi. Tống Khuyết ta mà còn mặt dày xuất đao thứ chín thì cũng như kẻ ngu xuẩn kia, tưởng là mình chậm cứ gắng sức chạy mãi cuối cùng kiệt lực mà chết. Đạo huynh sao lại không có thâm ý chứ, chỉ là quá khiêm tốn thôi!

Ninh Đạo Kỳ vái dài đến tận đất, thành tâm nói:

- Người khiêm tốn là Tống huynh chứ không phải Đạo Kỳ. Nếu Tống huynh kiệt lực mà chết thì Đạo Kỳ khẳng định cũng phải chôn chung với huynh. Đa tạ Tống huynh hạ thủ lưu tình.

Tống Khuyết hồi lễ:

- Chúng ta không cần phải nói lời khách sáo, được Đạo huynh phóng tay quyết chiến, Tống mỗ không còn ân hận gì cả. Phiền huynh chuyển cáo Thanh Huệ, mọi thứ của Tống mỗ từ nay do Khấu Trọng kế thừa, ta bây giờ sẽ trở về Lĩnh Nam, sau này không lo chuyện thiên hạ nữa.

Khấu Trọng nghe mà ngẩn người không hiểu đầu đuôi.

Với cách làm người của Tống Khuyết, sao có thể bỏ qua như vậy?

Tống Khuyết lúc này đã đến bên cạnh gã, mỉm cười nói:

- Chúng ta đi thôi!

Chú thích:

(1) “Phác” nghĩa là vỗ, chụp

(2) Dịch ý: Cơn mưa sắp tới, lầu đầy gió. Trích trong bài Hàm Dương Thành Đông Lâu của Hứa Hồn, ý ở đây là tình thế nguy hiểm sắp xảy ra.

(3) Đại xảo nhược chuyết: (tạm dịch: trông vụng về nhưng vô cùng tinh xảo)

(4) Lời của Trang Tử phần Ngư Phủ

(5) Nguyên lời Trang tử như sau: “Nhân hữu úy ảnh ác tích nhi khứ chi tẩu giả, cử túc dũ sổ nhi tích dũ đa, tẩu dũ tật nhi ảnh bất ly thân. Tự dĩ vi thượng trì, tật tẩu bất hưu, tuyệt lực nhi tử. bất tri xử âm dĩ hưu ảnh, xử tĩnh dĩ tức tích, ngu diệc thậm hĩ.”

Giải nghĩa: Có một người sợ cái bóng và ghét dấu chân của mình mà bỏ chạy, càng chạy thì dấu chân càng nhiều, bóng lại càng đuổi sát hơn. Hắn ta nghĩ là mình chạy còn chậm liền cắm đầu chạy mãi cho đến khi kiệt sức mà chết. Người đó không biết rằng trong mát thì không có bóng, đứng lại thì không có dấu chân, thật là quá ngu xuẩn.

(

Chương 705: Tơ tình chưa dứt

Từ Tử Lăng đang đêm vào phủ Lý Tịnh, từ bờ tường đằng sau vào trong nhà. Cả phủ tướng quân to lớn quạnh quẽ vô cùng, phần lớn các sân và phòng đều không thắp đèn, chỉ có tòa nhà chính là có ánh lửa, tình huống thật khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. Dựa vào kiến trúc học có thể hiểu rõ đời sống thường ngày của chủ nhân. Gã gõ nhẹ vào cửa sổ ý muốn kinh động Lý Tịnh.

“Cốc! Cốc!”

- Ai?

Từ Tử Lăng nhỏ tiếng đáp:

- Đã quấy nhiễu đại tẩu! Là Từ Tử Lăng!

Tiếng gió vang lên, Hồng Phất Nữ hiện thân nơi hành lang, mày đẹp chau lại:

- Lại là ngươi! Đến tìm Lý Tịnh làm gì?

Nàng thân mặc y phục chỉnh tề, hiển nhiên là chưa đi ngủ.

Từ Tử Lăng thấy nàng lời lẽ không thân thiện gì chỉ đành kiên trì:

- Xin lỗi! Đã làm phiền đại tẩu nghỉ ngơi, ta có chuyện quan trọng cần gặp Lý đại ca, huynh ấy vẫn chưa về sao?

Hồng Phất Nữ lộ ra thần sắc phức tạp, vừa mang nét thống khổ lại

vừa có vẻ bất đắc dĩ, áy náy nói:

- Là ta nói xin lỗi mới đúng, tâm tình ta xấu quá. Ôi! Vào nhà rồi nói!

Từ Tử Lăng giật mình:

- Lý đại ca gặp chuyện gì sao?

Hồng Phất Nữ chỉ lắc đầu ý nói không phải, như thể đang cố gắng kiềm chế sự sốt ruột của mình. Nàng xoay người dẫn đường:

- Ở đây không tiện nói chuyện, theo ta!

Nàng dẫn Từ Tử Lăng vào thư phòng, hai người ngồi trong căn phòng tối đen, Hồng Phất Nữ bình tĩnh trở lại, thái độ lãnh đạm:

- Tử Lăng gặp Lý Tịnh có chuyện gì?

Từ Tử Lăng quan tâm Lý Tịnh nhịn không được hỏi:

- Vì sao đại tẩu lại không vui? Lý đại ca vì sao không ở nhà với tẩu?

Hồng Phất Nữ đáp:

- Đại ca ngươi ra ngoại thành nghênh tiếp Tần Vương. Ôi! Làm sao trả lời ngươi cho tốt? Bởi vì quan hệ giữa Lý Tịnh và các ngươi mà y không những phải chịu sự khinh thị của mọi người ở Trường An còn bị đồng liêu ở Tần Vương phủ xa lánh. Tần Vương cố ý không cho y tham gia trận chiến ở Lạc Dương, bề mặt là nói vì nghĩ cho y nhưng thực ra là không tin tưởng y, để y ngồi chơi xơi nước. Lý Tịnh tuyệt không oán trách các người, chỉ là ta cảm thấy bất bình cho y thôi.

Từ Tử Lăng trong lòng cảm thấy tự trách, có thể tưởng tượng được

hoàn cảnh của phu phụ Lý Tịnh khó khăn thế nào.

Hồng Phất Nữ nói tiếp:

- Tử Lăng đến Trường An làm gì? Không lẽ ngươi không biết cả thành Trường An ai cũng muốn giết ngươi và Khấu Trọng sao?

Từ Tử Lăng nhẹ giọng:

- Thật xin lỗi!

Hồng Phất Nữ than:

- Nói vậy có ích gì? Đối với hai người các ngươi ta thật không biết làm sao là tốt! Nếu hai người là phường đại gian đại ác thì mọi việc đơn giản, đằng này hai người không những không phải là loại người đó mà còn là người hiệp nghĩa. Lần trước các người đã giúp cho Tần Vương một việc lớn, khiến Trầm Lạc Nhạn tránh khỏi đại nạn. Thế nhưng lại khiến bọn ta đắc tội với Hoàng thượng và Thái tử. Độc Cô gia lại càng hận vợ chồng ta đến tận xương tủy. Ta từng đề nghị Lý Tịnh rời khỏi Trường An, ẩn cư sơn lâm, thế nhưng y đã cự tuyệt. Y nói trong lúc này rời khỏi Tần Vương chính là bất nghĩa. Mắt thấy dị tộc tái ngoại xâm lược mà thờ ơ chính là bất nhân. Nhưng hiện tại bọn ta làm được gì chứ?

Từ Tử Lăng á khẩu vô ngôn, trong lòng khó chịu.

Trong lòng Hồng Phất Nữ khẳng định là tràn đầy sự bất bình nhưng ngữ khí vẫn hết sức bình tĩnh:

- Chúng ta một mặt lo lắng cho tình huống của các người ở Lạc Dương, một mặt lại lo Tần Vương có bề gì, trong lòng mâu thuẫn vô cùng. Hiện tại tình thế rõ ràng nhưng lại càng thấy lo lắng hơn. Ôi!

Tử Lăng bảo chúng ta phải xử sao đây?

Từ Tử Lăng buột miệng:

- Lần này đệ tới Trường An không những muốn trợ giúp Tần Vương vượt qua khó khăn này mà còn muốn giúp y đăng lên ngai vàng, nhất thống thiên hạ, đánh lui ngoại địch.

Hồng Phất Nữ giật mình:

- Phải chăng Tử Lăng nói vậy để an ủi ta?

Từ Tử Lăng quả quyết:

- Đệ nói thật đó!

Hồng Phất Nữ ngồi cách gã một kỷ trà, chăm chú nhìn gã một lúc mới trầm giọng hỏi:

- Còn Khấu Trọng thì sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Đệ còn chưa có dịp nói với hắn những lời này.

Hồng Phất Nữ nói:

- Tử Lăng có thể nói rõ một chút không.

Từ Tử Lăng nói:

- Đệ đến tìm Lý đại ca là muốn thông qua huynh ấy bí mật gặp Tần Vương. Chỉ cần Tần Vương chịu tranh đoạt hoàng vị, về mặt Khấu

Trọng do ta phụ trách.

Hồng Phất Nữ trầm giọng:

- Ngươi chắc biết như vậy chính là bảo Tần Vương phải phản bội Lý gia, phản bội cha anh?

Từ Tử Lăng nói:

- Y không còn lựa chọn nào khác. Kiến Thành, Nguyên Các một người câu kết Đột Quyết, một người cấu kết Ma Môn, đều có lòng hại y. Trên đường đi ta đã gặp con trai của Lương Sư Đô mua một lượng hỏa khí lớn của Hải Sa Bang, lại thấy thủ hạ của Lý Kiến Thành là Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn xuất hiện gần đó. Nếu ta đoán không sai thì số hỏa khí đó là dùng để đối phó với Thiên Sách phủ.

Hồng Phất Nữ biến sắc:

- Có chuyện đó sao?

Từ Tử Lăng nói:

- Đệ sẽ tận lực thuyết phục Lý Thế Dân. Nếu y vẫn kiên trì trung thành với Lý gia, không chịu bội bạc cha anh, thì đệ chỉ còn cách trở về toàn lực giúp Khấu Trọng giữ thiên hạ, chống ngoại địch.

Hồng Phất Nữ nói:

- Có thể là Khấu Trọng sẽ nghe lời vị hảo huynh đệ ngươi, nhưng còn Tống Khuyết thì sao? Trên thiên hạ chỉ sợ không ai có thể thay đổi được nguyện vọng cả đời của Tống Khuyết.

Từ Tử Lăng than:

- Đệ chỉ đi một bước tính một bước, tận lực mà làm thôi.

Hồng Phất Nữ rõ ràng đã có cách nhìn khác với gã, nhỏ giọng:

- Tần Vương sáng mai sẽ lên bờ vào thành. Tử Lăng có thể đến thư phòng vào chính ngọ không? Chúng ta sẽ nghĩ cách an bài Tử Lăng và Tần Vương bí mật gặp mặt.

o0o

Tống Khuyết ngồi tĩnh tọa trên một đầu bè, xoay lưng về phía gã, cả hai canh giờ một ngón tay cũng không động đậy.

Ánh trăng chiếu sáng cánh đồng và rừng cây phủ đầy tuyết trắng ở hai bên bờ, Khấu Trọng im lặng chèo ở đuôi bè, tựa như đang rơi vào giấc mộng.

Tống Khuyết phá tan không khí trầm mặc đang ép chặt giữa hai người, thở dài ra một hơi nói:

- Ninh Đạo Kỳ quả là không khiến Tống mỗ thất vọng. Khấu Trọng ngươi có thể tận mắt chứng kiến trận chiến này ích lợi thật là không kể hết được.

Khấu Trọng muốn nói lại thôi, sau cùng chỉ nói:

- Con đúng là đã được lợi không ít, đại khai nhãn giới.

Tống Khuyết điềm đạm:

- Phải chăng ngươi muốn hỏi ta rốt cuộc là thắng hay thua?

Khấu Trọng gật đầu:

- Con quả là nhìn không rõ.

Tống Khuyết nói:

- Đây cũng là một câu đố mà cả ta và Ninh Đạo Kỳ đều không giải được.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Nói vậy tức là chưa phân thắng bại, sao Phiệt chủ lại không xuất đao thứ chín?

Tống Khuyết từ từ nói:

- Ta không muốn gạt ngươi, nguyên nhân là vì Thanh Huệ.

Khấu Trọng không hiểu hỏi:

- Thì ra là vì Thanh Huệ Trai chủ, con còn cho rằng lúc bắt đầu động thủ lão nhân gia người đã hoàn toàn dứt bỏ được bà ấy rồi.

Tống Khuyết hỏi:

- Ngươi có biết là Ninh Đạo Kỳ đã có một cơ hội cùng ta đồng quy vu tận không?

Khấu Trọng đáp:

- Đó là lúc Phiệt chủ thành công bạt đao khỏi hai bàn tay ông ta, phải không?

Tống Khuyết nói:

- Đó là ta cố ý tạo ra. Ta khẳng định Ninh Đạo Kỳ tuyệt không biết được ta đã ngầm rút hết chân khí trong đao về thân thể, rất có khả năng ngạnh tiếp ông ta một chiêu. Thế nên nhìn bề ngoài thì như đồng quy vu tận, nhưng thật ra ta có cách giữ mạng còn ông ta thì cầm chắc cái chết.

Khấu Trọng lại càng không hiểu:

- Như vậy thì có liên quan gì đến Thanh Huệ Trai chủ?

Tống Khuyết đáp:

- Ninh Đạo Kỳ đánh liều để rơi vào thế hạ phong mà bỏ qua cơ hội tốt giết chết Tống Khuyết ta như vậy, đương nhiên là có liên quan tới nàng. Nếu không phải Thanh Huệ đã có hiệp định trước với Ninh Đạo Kỳ là không được giết Tống Khuyết ta, thì với con người đại nhân đại dũng, không xem trọng bản thân mình như Ninh Đạo Kỳ, làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Khấu Trọng giật mình:

- Phiệt chủ chịu mạo hiểm lớn như vậy, chính là vì để thử xem tâm ý của Thanh Huệ Trai chủ với người như thế nào?

Tống Khuyết nói:

- Có gì là không được chứ?

Khấu Trọng á khẩu vô ngôn.

Tống Khuyết nói:

- Đao thứ tám đã khiến ta bị nội thương nghiêm trọng, cần phải lập tức trở về Lĩnh Nam, bế quan tiềm tu. Sau khi ngươi về Bành Lương nên tận dụng hơn hai tháng còn lại này bình định phương nam, đợi đến mùa xuân hoa nở thì xua quân bắc thượng, công hãm Lạc Dương, sau đó chiếm Trường An, hoàn thành đại nghiệp thống nhất thiên hạ, đừng để Tống Khuyết ta thất vọng.

Khấu Trọng chấn động:

- Thương thế Phiệt chủ nghiêm trọng đến vậy sao?

Tống Khuyết than:

- Ta bị thương nặng, Ninh Đạo Kỳ hơn ta được bao nhiêu?

Đao thứ chín của ta ít nhất nắm chắc được năm phần là thu thập được ông ta. Nhưng Ninh Đạo Kỳ dù rơi vào thế hạ phong cũng bỏ qua cơ hội giết ta, ta sao có thể mặt dày thừa lúc ông ta gặp nguy chứ.

Trong lòng Khấu Trọng dâng lên sự ngưỡng mộ và bội phục vô hạn. Nói cho cùng, tuy Tống Khuyết không thể thay đổi lòng tin của mình nhưng lại không thể vong tình với Phạm Thanh Huệ

Tống Khuyết nhẹ giọng:

- Ta có một lời thật lòng cần nói với ngươi.

Khấu Trọng giơ tay cung kính nói:

- Tiểu tử xin cung kính lắng nghe.

Tống Khuyết chậm rãi ung dung nói:

- Bất kỳ sự việc gì, quá trình so với kết quả càng khiến người động lòng hơn nhiều, đừng phụ những ân đức mà sinh mệnh đã ban cho ngươi.

o0o

Từ Tử Lăng trở lại Phong Nhã Các, thấy Âm Hiển Hạc đang ngồi ngẩn ra trong phòng liền thuận miệng hỏi:

- Sao không tranh thủ nghỉ ngơi?

Âm Hiển Hạc cay đắng hỏi ngược lại:

- Ta ngủ được sao?

Từ Tử Lăng ngồi xuống cạnh y an ủi:

- Khi Kỷ Thiến trở về, mọi chuyện sẽ rõ ràng. Có Thanh Thanh phu nhân luồn kim xỏ chỉ cho chúng ta, không cần phải mất công nghĩ cách thuyết phục cô ta.

Âm Hiển Hạc chuyển đề tài:

- Trì Sanh Xuân vì sao lại muốn mua Thượng Lâm Uyển, hắn muốn người có người muốn tiền có tiền, tự mình mở một căn không được sao?

Từ Tử Lăng:

- Mục đích của hắn là muốn thể hiện lòng tin và thực lực, cũng là làm

cho cha con Đại Tiên Hồ Phật thấy. Loại thanh lâu nổi tiếng hàng đầu Trường An như Thượng Lâm Uyển đâu phải có tiền là mua được, còn phải nói đến quan hệ, thiếu một chút đạo hạnh cũng khó mà thành công. Phe đảng của Lý Kiến Thành nhất định nhân lúc Lý Thế Dân viễn chinh, dưới sự cho phép ngấm ngầm của Lý Uyên nhanh chóng khuếch trương thế lực, diệt trừ những người chống đối mình. Nếu ta đoán không lầm, các bang hội môn phái hay các đại gia phú thương trước kia ủng hộ Lý Thế Dân, nếu không giữ thế trung lập hay đổi sang đầu quân Lý Kiến Thành thì sẽ bị bức hại.

Âm Hiển Hạc đối với Trì Sanh Xuân có thâm thù như biển, nghe thấy thế sát cơ đại thịnh, lạnh lùng nói:

- Giết một tên đỡ một tên. Chúng ta sao có thể để cho Trì Sanh Xuân hoành hành ngang ngược?

Từ Tử Lăng nói:

- Việc nhỏ không nhịn ắt hư việc lớn. Chúng ta là muốn diệt trừ tận gốc Hương gia, giết Trì Sanh Xuân sẽ đánh cỏ động rắn. Theo tình thế hiện tại, Hương Quý rất có khả năng chuyển toàn bộ gia tộc đến Trường An, vì ngoài Trường An không còn chỗ nào cho bọn chúng dung thân cả.

Âm Hiển Hạc muốn đáp lời thì tiếng bước chân vang lên.

Từ Tử Lăng lập tức nhận ra tiếng bước chân, đứng dậy nói:

- Kỷ Thiến tới rồi!

Âm Hiển Hạc vội nhào đến mới cửa.

“Két!”

Cửa phòng mở ra, Kỷ Thiến được Thanh Thanh dẫn tới đứng ở ngoài cửa, đôi mắt to đen lay láy nhìn Âm Hiển Hạc đánh giá. Nàng vẫn mặc trang phục biểu diễn lộng lẫy, xinh đẹp rạng ngời. Ngay cả Âm Hiển Hạc là người trước nay vẫn lạnh nhạt với tình cảm nam nữ và cũng phải ngẩn ra nhìn.

Thanh Thanh tựa như đang giới thiệu khách chơi, nói:

- Con gái ngoan, đây chính là vị Điệp công tử mà mẹ đã nói!

Từ Tử Lăng đứng bên cạnh nghe mà buồn cười. Thanh Thanh quả là thói quen khó đổi, nàng vẫn xinh đẹp trẻ trung, nhưng khẩu khí lại cứ như tú bà quá lứa.

Kỷ Thiến quả nhiên thay đổi thái độ, "phì” một tiếng cười nói:

- Điệp công tử? Công tử dường như không giống hồ điệp. Hồ điệp thấy hoa là muốn hút mật, hoa càng đẹp thì càng không bỏ qua. Công tử tuyệt không phải hạn người này. Thiến nhi nhìn một cái là biết!

Đối với nữ tử xinh đẹp như hoa có thể khiến nam nhân chết mê chết mệt như Kỷ Thiến, Âm Hiển Hạc bó tay hết cách, gương mặt vừa ốm vừa dài xưa nay chưa từng biểu hiện tình cảm gì lần đầu tiên đỏ lên.

Từ Tử Lăng biết y chống không nổi liền đến cạnh y thi lễ:

- Từ Tử Lăng bái kiến Thiến đại gia, trước đây có chỗ nào đắc tội, xin đại gia thứ tội.

Kỷ Thiến hung hăng liếc gã một cái:

- Thì ra đúng là tiểu tử ngươi. Thôi đi! Kỷ Thiến là Kỷ Thiến, không phải là đại gia gì. Đại gia chỉ có một người là Thượng tài nữ thôi. Ngươi biết điều thì mau dạy ta mấy trò gạt người đó. Bổn cô nương chịu học là vinh hạnh của ngươi. Khấu Trọng đâu? Hắn không phải đi cùng với ngươi sao?

Nói xong liền quay sang Âm Hiển Hạc đang ngẩn ra nhìn nàng không chớp mắt nói:

- Ngốc tử! Có gì hay mà nhìn? Muốn biến thành hồ điệp sao?

Mặt Âm Hiển Hạc lại càng đỏ hơn, Từ Tử Lăng cũng không biết chống đỡ làm sao. Đến lượt Thanh Thanh giải vây:

- Con gái ngoan! Đừng làm nhộn nữa! Tử Lăng và Điệp công tử đến tìm con là có chuyện nghiêm chỉnh đó.

Kỷ Thiến đáp:

- Người ta gặp lại bạn cũ nên cao hứng mà, bọn họ còn phải ra mặt cho Thiến Nhi nữa.

Tiếp đó nàng đẩy Thanh Thanh đi:

- Mẹ mau quay ra tiếp bọn người đáng ghét kia đi, ở đây để con lo cho.

Sau khi Thanh Thanh như một làn gió rời đi, Kỷ Thiến không hề ngần ngại đưa chân bước vào phòng nói:

- Mệt chết ta rồi, ngồi xuống mới nói.

Thấy trong phòng chỉ có hai chiếc ghế, nàng liền không khách khí

ngồi xuống giường, nũng nịu:

- Còn không mau ngoan ngoãn ngồi xuống cho ta, muốn ăn đòn à. Hì hì! Gặp được hai tên tiểu tử to gan các người thật tốt, dám lẻn vào Trường An, không sợ chặt đầu sao? Bất quá ta thích nhất là nam nhân dũng cảm, như vậy mới là nam nhân chứ!

Từ Tử Lăng thầm cảm thấy không ổn, gã hiểu rõ tác phong hành sự của Kỷ Thiến hơn Âm Hiển Hạc. Nàng mới rồi đuổi Thanh Thanh đi thì gã đã cảnh giác rồi. Hiện tại nàng lại cố ý dùng lời khen hai người dũng cảm, khẳng định là có ý gì khác.

Đôi mắt đen như hai viên bảo thạch của Kỷ Thiến chuyển động qua qua lại lại trong vành mắt, đoạn nheo mắt nhìn Từ Tử Lăng:

- Nghe mẹ nói hai người có chuyện đến cầu ta. Chuyện đó thì không thành vấn đề, mọi người đều là con cháu giang hồ, đương nhiên phải nói đến nghĩa khí. Thế nhưng giang hồ có quy củ của giang hồ. Các người làm cho ta một việc, Kỷ Thiến ta tất sẽ báo đáp. Với võ công khiến cả thiên hạ phải kinh khiếp của các ngươi, chuyện mà ta nhờ chỉ cần nhấc tay là làm được, không phí chút sức lực nào.

Âm Hiển Hạc trầm giọng:

- Xin Kỷ tiểu thư chỉ thị!

Kỷ Thiến mặt mày vui tươi ánh mắt tập trung vào Âm Hiển Hạc, rõ ràng là thấy Âm Hiển Hạc so với Từ Tử Lăng “thành thật dễ lừa” hơn nhiều. Nàng nháy mắt với y một cái:

- Giết Trì Sanh Xuân cho ta, lúc đó bất luận các người muốn ta làm gì Kỷ Thiến ta cũng ngoan ngoãn nghe theo.

Âm Hiển Hạc nhìn Từ Tử Lăng tỏ vẻ khó khăn, còn Từ Tử Lăng thì nhìn Kỷ Thiến, điềm đạm nói:

- Trì Sanh Xuân đã sớm rơi vào danh sách những người chúng ta phải giết, thế nhưng trước mắt chúng ta không lập tức ra tay được. Lần này bọn ta đến Trường An là hi vọng tiểu thư thành thật nói cho chúng ta biết chuyện của Âm Tiểu Kỉ.

Âm Hiển Hạc lập tức hô hấp rất nhanh, tâm tình khẩn trương.

Kỷ Thiến chau mày đẹp, có vẻ thiếu kiên nhẫn nói:

- Giết người với các người là chuyện bình thường như cơm bữa, vì sao lại dùng dằng không ra tay? Kỷ Thiến ta là người ân oán phân minh, có ân tất báo. Nếu các người không chịu làm chuyện này cho ta thì đừng hòng ta nói một câu nào.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Không! Cô nhất định sẽ nói!

Kỷ Thiến lộ vẻ tức giận khiến người động lòng, liếc gã một cái:

- Từ đại hiệp ngươi không phải ngày đầu quen biết ta, sao lại nắm chắc như thế? Ta ghét nhất là loại nam nhân cứ tự cho là mình đúng. Ta xem ngươi không dám nghiêm hình bức cung, ngươi có thể làm gì ta chứ?

Âm Hiển Hạc muốn lên tiếng nhưng bị Từ Tử Lăng đưa tay ngăn lại, gã nhẹ giọng:

- Chính vì ta quen biết tiểu thư, hiểu rõ Kỷ Thiến là loại người gì nên mới chắc chắn là cô sẽ nói, không nhẫn tâm không nói.

Kỷ Thiến ngạc nhiên:

- Không nhẫn tâm? Thật là trò cười, ngươi tưởng ta ngày đầu tiên ra giang hồ sao?

Từ Tử Lăng than:

- Bởi vì Điệp công tử tên thật là Âm Hiển Hạc, là anh ruột của Âm Tiểu Kỉ. Từ khi nàng bị ác đồ Hương gia bắt đi, mười mấy năm nay y không ngại khó khăn vất vả, đi khắp chân trời góc biển tìm em. Cô nhẫn tâm không lập tức nói cho y biết sao?

Thân hình yêu kiều của Kỷ Thiến kịch chấn, đưa mắt nhìn Âm Hiển Hạc, ngạc nhiên:

- Đây là chuyện không thể nào, đại ca của Tiểu Kỉ đã bị bọn người độc ác không bằng cầm thú đó đánh chết rồi.

Đến phiên Âm Hiển Hạc toàn thân chấn động, không khống chế nổi, nước mắt chảy như mưa ướt cả gương mặt. Y phóng tới trước mặt Kỷ Thiến, hai gối khuỵu xuống, bất chấp tất cả ôm lấy đôi chân vừa dài vừa đẹp của nàng, nghẹn ngào:

- Cầu xin cô nói cho ta biết, Tiểu Kỉ đang ở đâu, ta thật sự là đại ca của nó, ta không bị đánh chết.

Từ Tử Lăng trong lòng đau xót, thiếu chút nữa cũng rơi nước mắt.

Thân hình Kỷ Thiến lại run lên, cúi đầu nhìn đôi mắt đẫm lệ của Âm Hiển Hạc, không hề trách y ôm chân nàng, hai mắt chuyển sang màu đỏ, nước mắt doanh tròng, đưa tay chạm vào gương mặt vừa dài vừa ốm của Âm Hiển Hạc, hỏi lại:

- Ngươi thật chưa chết?

Âm Hiển Hạc khóc không thành tiếng, khẽ gật đầu. Chỉ thấy bộ dạng kích động lộ ra chân tình của y, ai cũng biết lời y không phải giả.

Kỷ Thiến nhỏ giọng hô:

- Trời ơi! Ngươi quả thật chưa chết!

Hai hàng nước mắt chảy dài, nàng không còn là một danh kỹ Trường An luôn tự nói mình là dân giang hồ nữa.

Từ Tử Lăng nói:

- Trên cánh tay trái của Tiểu Kỉ có một cái bớt màu hồng to bằng đầu ngón tay, còn có một đôi mắt vừa to vừa sáng và một đôi chân dài. Có thể nói ra những đặc điểm đó chứng tỏ chúng ta không phải nói bậy gạt người.

Kỷ Thiến rút khăn tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Âm Hiển Hạc, nói nhẹ nhàng như dỗ dành hài tử:

- Đừng khóc! Ta biết Tiểu Kỉ ở đâu.

(

Chương 706: Kể lại từ đầu

Toàn thân Âm Hiển Hạc run rẩy, tựa như mất đi khả năng tự mình chống đỡ thân thể, hoàn toàn dựa vào đôi tay ngọc của Kỷ Thiến đỡ vào hai bên sườn. Nàng lúc này đang cúi người ôm lấy thân hình dài ốm của y.

- Tiểu Kỉ ở đâu?

Kỷ Thiến không hề ngại ngần áp má vào đầu Âm Hiển Hạc, đôi mắt đẹp nhắm lại.

Nước mắt không ngừng chảy ra, nàng buồn bã nói:

- Ta chưa từng định kể chuyện quá khứ cho bất kỳ ai, cũng không ai muốn biết. Ngày đó Tử Lăng đến hỏi ta, ta sợ hắn là người của Hương gia nên mới giả như không biết. Thật ra Tiểu Kỉ và Tiểu Vưu là tỷ muội tốt nhất của ta. Đêm đó chỉ có ba người chúng ta là đào tẩu thành công, những tỷ muội khác đều bị Hương gia giết đi để diệt khẩu.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Đêm đó đã xảy ra chuyện gì?

Kỷ Thiến như rơi vào hồi ức thảm khốc năm xưa, gương mặt xinh đẹp lộ ra thần sắc bi thương, hai mắt nhắm chặt, hai tay vẫn ôm lấy Âm Hiển Hạc, môi run run:

- Hôm đó không có huấn luyện như thường lệ. Chúng ta bị bọn ác

nhân giám quản bắt ở trong phòng. Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng người la hét, lửa cháy khắp nơi. Lúc đó ta và Tiểu Vưu, Tiểu Kỉ ở chung một phòng. Tiểu Kỉ dũng cảm nhất, đề nghị chúng ta lập tức nhân cơ hội này bỏ trốn. Thế nhưng các tỷ muội khác đều nhát gan, ba người chúng ta chỉ đành trèo qua cửa sổ rời khỏi phòng. Bọn ác nhân quả nhiên đến ngay sau đó. Bọn ta trốn trong mấy lùm cây trong hoa viên, nghe thấy tiếng các tỷ muội la thảm trước khi chết, thật là một giấc mộng đáng sợ. Ác nhân phát hiện thiếu mất ba người bọn ta liền tìm kiếm khắp nơi. Cũng may lúc đó có người phá cửa vào, khiến bọn ác nhân phải chạy trốn. Bọn ta liền nhân cơ hội đó từ cửa sau chạy ra ngoài, theo dòng người rời khỏi Giang Đô. Đừng khóc nữa, ngồi lên rồi mới nói tiếp được không?

Câu cuối là nói với Âm Hiển Hạc.

Từ Tử Lăng bước đến đỡ y đứng dậy. Kỷ Thiến liền kéo y ngồi xuống giường, lại lau nước mắt cho y. Từ Tử Lăng không ngờ ngoài vẻ ngang ngược phóng khoáng, Kỷ Thiến còn có mặt ôn nhu dịu dàng thế này, trong lòng liền cảm thấy thương xót.

Không đợi Âm Hiển Hạc hỏi, Kỷ Thiến tiếp tục kể:

- Sau khi rời thành, bọn ta hoảng sợ cuống cuồng chạy trốn, lúc đó chỉ biết chạy được xa bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu. Ôi! Chạy đến lúc chúng ta vừa mệt vừa đói, cũng may gặp được người tốt, không đến nỗi bị đói chết. Chạy mãi đến Tương Dương mới ổn định lại.

Âm Hiển Hạc chấn động:

- Tương Dương!

Rốt cuộc y cũng dừng lại không khóc nữa.

Kỷ Thiến gật đầu:

- Bọn ta ba người dựa vào nhau mà sống, không có đồ ăn thì đi xin đi trộm. Vì sợ người ta khinh khi bọn ta là nữ nhân, chỉ đành cải dạng nam trang. Thế nhưng đi đêm lắm cũng gặp ma, có một lần đi trộm thì bị người ta bắt được. Nhà đó là của một danh kỹ nổi tiếng nhất Tương Dương. Người thương hại chúng ta, khai ân thu bọn ta làm con nuôi?

Âm Hiển Hạc biến sắc:

- Thu các người làm đồ đệ?

Kỷ Thiến không phát giác sự khác lạ của Âm Hiển Hạc, nói tiếp:

- Chỉ có Tiểu Kỉ không chịu theo dì Doanh học nghề, cũng may có dì Doanh chống lưng, không ai dám ức hiếp nó. Sau đó dì Doanh bỏ nghề gả cho người ta, Tiểu Vưu và Tiểu Kỉ ở lại Tương Dương còn ta thì đến Trường An tìm cơ hội. Vì ta biết được Trì Sanh Xuân ở Trường An, chỉ cần có cơ hội báo thù cho các tỷ muội đã chết thảm, ta quyết không bỏ qua.

Tiếp đó nước mắt chảy như mưa, nàng nghẹn ngào:

- Lúc bọn chúng cướp ta đi đã giết chết nhị thúc của ta. Nhị thúc là người thân duy nhất của ta. Ta không hề nói nguyên nhân thúc sự đến Trường An cho Tiểu Vưu và Tiểu Kỉ nghe.

Từ Tử Lăng hiểu ra, đây chính là thủ đoạn bảo mật của Hương gia. Giết người diệt khẩu, khiến cho việc bắt cóc dân nữ không bị tiết lộ ra ngoài, người khác lại không cách gì tra xét được. Khi Giang Đô binh biến, Hương gia biết rõ không cách gì đem số nữ hài đó theo được. Bọn chúng là người theo Dương Quảng, tất nhiên sẽ trở thành mục

tiêu đuổi giết của Vũ Văn Hóa Cập. Vì phải đào tẩu gấp và để tránh tiết lộ tin tức, bọn chúng đã hạ độc thủ giết hết các nữ hài, thủ đoạn tàn nhẫn đến cực điểm.

Gã trầm giọng:

- Cô làm sao biết Trì Sanh Xuân, làm sao biết hắn ở Trường An.

Kỷ Thiến đáp:

- Sau khi ta bị bắt, bị đưa tới Giang Đô nhốt lại, đã từng gặp mặt hắn vài lần. Hắn và thủ hạ nói chuyện, đã từng nhắc đến việc làm ăn đổ trường ở Trường An. Ta vẫn luôn ghi nhớ. Giết hắn cho ta được không? Coi như ta cầu xin các người!

Âm Hiển Hạc đột nhiên đứng dậy, quả quyết nói:

- Ta muốn lập tức tới Tương Dương. Thanh lâu của Tiểu Vưu ở chỗ nào?

Kỷ Thiến kéo tay áo y, ủ rũ nói:

- Trước tiên cứ giết Trì Sanh Xuân cho ta. Ta sẽ cùng ngươi đến Tương Dương. Ta không cần biết Hương gia Trì gia gì, chỉ cần đem hắn chặt thành ngàn khúc là được.

Nhìn bộ dạng đau khổ của nàng, ai mà không động lòng.

Từ Tử Lăng nói:

- Chúng ta hãy bình tĩnh lại rồi mới tính toán chu toàn, được không?

Âm Hiển Hạc cúi đầu nhìn Kỷ Thiến:

- Ta nhất định sẽ giết Trì Sanh Xuân cho nàng, tiểu thư cứ yên tâm.

Kỷ Thiến vẫn không chịu buông tay đang nắm chặt tay áo của y, dùng tay kia lau nước mắt:

- Sớm biết người là người tốt mà.

Âm Hiển Hạc bình tĩnh trở lại, ngồi xuống giường bên cạnh Kỷ Thiến, quay sang Từ Tử Lăng hỏi:

- Tử Lăng có đề nghị gì?

Từ Tử Lăng đáp:

- Mục tiêu của mọi người đều thống nhất, đó là phải để tên Trì Sanh Xuân táng tận lương tâm này gặp báo ứng đáng có. Vấn đề là ta muốn nhổ tận gốc rễ gia tộc chuyên làm việc ác của hắn, Trì Sanh Xuân chỉ là một trong số đó mà thôi.

Kỷ Thiến nhìn Âm Hiển Hạc xin giúp đỡ, Âm Hiển Hạc gật đầu:

- Tử Lăng nói đúng. Gia tộc của Trì Sanh Xuân vì phải tránh chúng ta đuổi giết, rất có khả năng đến Trường An để tị nạn. Chúng lại càng hi vọng có thể tạo lập thế lực và quan hệ ở đây, Trì Sanh Xuân vì thế mới thi triển mọi thủ đoạn cố chiếm lấy Thượng Lâm Uyển.

Từ Tử Lăng nói:

- Lúc này có lẽ Trì Sanh Xuân đã biết thân phận hắn đã bị bại lộ nên mới đề phòng rất cẩn thận. Mười hai thời thần đều có cao thủ bảo hộ thì không cần phải nói. Giết hắn tuyệt không dễ dàng, một khi đã đả thảo kinh xà, đối với toàn bộ kế hoạch của chúng ta bất lợi vô cùng.

Ta có một đề nghị thế này. Sáng sớm mai Thiến tiểu thư và Hiển Hạc hãy đi Tương Dương tìm Tiểu Vưu và Tiểu Kỉ, sau đó đến Bành Lương, chúng ta có thể hội họp ở Lương Đô. Sau khi đã có kế hoạch an bài thỏa đáng để đối phó Hương gia, Thiến tiểu thư có thể trở về Trường An, tận mắt chứng kiến Hương gia sụp đổ.

Mục quang Kỷ Thiến hướng về phía Âm Hiển Hạc, kiếm khách cô độc này nhìn nàng gật đầu khẳng định.

Kỷ Thiến ngẩn ra nhìn y hồi lâu đến nỗi Âm Hiển Hạc cảm thấy lúng túng, đoạn nàng gật đầu đáp:

- Thôi được! Cách các người nghĩ ra chắc là tốt hơn Thiến Nhi.

Trong lòng Từ Tử Lăng nổi lên một cảm giác kì lạ, một chuyện thần kỳ vừa chớm xảy ra giữa Kỷ Thiến và Âm Hiển Hạc. Có lẽ là do hai người đều có quá khứ đau thương khiến họ trong thời gian ngắn có thể thông cảm và tin tưởng nhau, cũng có thể là do duyên phận hoặc do sự hấp dẫn lẫn nhau khó lý giải được giữa nam và nữ khiến cho hai người có tính cách hoàn toàn khác nhau này xích lại gần nhau.

Kỷ Thiến không hề tin ai, Âm Hiển Hạc hiển nhiên là ngoại lệ

Âm Hiển Hạc nói:

- Muốn đi chi bằng đi ngay bây giờ.

Từ Tử Lăng hiểu rõ tâm tình của y, gã nói:

- Thiến tiểu thư tốt nhất là trước mắt mọi người công nhiên rời thành, khi trở lại sẽ tiện hơn nhiều. Ta sẽ tiễn hai người một đoạn.

Kỷ Thiến đưa tay nắm lấy cánh tay Âm Hiển Hạc, nhẹ giọng:

- Điệp công tử hãy nghĩ ngơi cho khỏe, Thiến Nhi đi nói vài lời với dì Thanh, thu thập hành trang. Sau đó sẽ trở lại trò chuyện với hai người. Tiểu Kỉ là một nữ hài tử rất đáng yêu và kiên cường! Ta và Tiểu Vưu đều hay nghe lời muội ấy.

Nói đoạn hướng đến Từ Tử Lăng thi lễ, tha thướt rời đi.

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Từ Tử Lăng bật cười:

- Bây giờ có thể yên tâm rồi! Huynh và lệnh muội sẽ đoàn tụ rất nhanh thôi. Còn có kết cục nào mỹ mãn hơn chứ. Chiêu treo thưởng tìm người đó vốn không được, vì người biết được hành tung của lệnh muội đều ở trong vùng thế lực của Đường quân.

Âm Hiển Hạc than:

- Từ bây giờ cho đến Lạc Dương, mỗi ngày của ta sẽ dài như một năm.

Từ Tử Lăng vươn người đứng dậy cười nói:

- Ngược lại mới đúng, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, phải nói là mải vui quên cả ngày tháng.

Dứt lời cười cười bỏ đi.

o0o

Khấu Trọng đưa mắt nhìn theo thuyền đưa Tống Khuyết về phía nam thuận theo dòng nước đi xa dần, trước sau có bốn chiến thuyền hộ

tống và hơn một ngàn Tống gia binh.

Từ thời khắc này trở đi, Khấu Trọng gã đã trở thành lãnh tụ tối cao của liên quân Thiếu Soái, trách nhiệm nặng nề đã hoàn toàn đè lên vai gã.

Tống Lỗ đứng bên cạnh gã lên tiếng:

- Chúng ta về thôi!

Khấu Trọng trầm giọng hỏi:

- Tình huống tấn công Giang Đô sao rồi?

Tống Lỗ đáp:

- Pháp Lượng đã thành công đánh hạ Bì Lăng. Ta bảo hắn đừng nên khinh cử vọng động. Giang Đô dù sao cũng là thành thị lớn, sức phòng ngự mạnh, chỉ nên cô lập chờ chúng thiếu lương mà sinh ra binh biến, không nên miễn cưỡng công thành.

Khấu Trọng đồng ý:

- Lỗ Thúc cẩn thận là đúng. Nói cho cùng Dương Châu có thể tính là quê nhà của ta. Lý Tử Thông chỉ là người ngoài, làm sao đấu được thổ địa như ta. Ài! Có tin tức gì của Trí Trí không?

Tống Lỗ nói:

- Cứ mỗi mười ngày ta đều truyền những tin tức có liên quan đến ngươi về Lĩnh Nam. Nó xem ra cũng quan tâm đến ngươi lắm.

Khấu Trọng lắc đầu cười khổ:

- Quay về mới nói. Con cần lập tức triệu tập hội nghị. Thời gian đóng băng chỉ còn có hơn hai tháng. Chúng ta phải lợi dụng cho tốt cơ hội trời cho này.

o0o

Từ Tử Lăng tiễn Âm Hiển Hạc và Kỷ Thiến xong, từ bí đạo âm thầm quay lại Trường An, đến phủ tướng quân gặp Lý Tịnh.

Trận tuyết lớn tối qua đã ngưng lại, nhưng trên trời vẫn có mây đen nặng trĩu, thành Trường An đã biến thành một thế giới màu trắng. Nam nữ lão ấu đều ra đường dọn tuyết đọng. Vết bánh xe và chân ngựa đạp lên tuyết tạo thành những vệt đen đầy đường, tràn ngập không khí sinh hoạt nhộn nhịp thường ngày.

Thế nhưng tâm thần của Từ Tử Lăng lại đặt vào đại sự liên quan đến chiến tranh và hòa bình của thiên hạ, khiến gã cảm thấy mình và những người xung quanh tựa như sống trong hai thế giới khác nhau.

Thuyết phục được Lý Thế Dân hay không là cửa ải thứ nhất, tiếp theo còn có hai cửa ải của Khấu Trọng và Tống Khuyết, trong đó còn liên quan đến những vấn đề phức tạp, chỉ cần một việc không xong thì toàn bộ đại kế của gã như nước đổ đi.

Gã đi vào phủ từ cửa sau không có khóa, một gia tướng trẻ tuổi nét mặt trung hậu đang chờ sẵn, dẫn gã vào trong nội đường.

Lý Tịnh đã chờ đợi bồn chồn, chào hỏi kéo gã ngồi xuống liền hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì? Ta không dám nói rõ với Tần Vương, chỉ nói là ngươi đã bí mật đến Trường An, có chuyện khẩn yếu cần thương lượng với người. Người đồng ý sau khi bái kiến Hoàng

thượng sẽ đến đây gặp ngươi.

Từ Tử Lăng nói:

- Chỉ cần Tần Vương chịu toàn lực tranh giành đế vị, đệ sẽ thuyết phục Khấu Trọng hỗ trợ y lấy thiên hạ.

Lý Tịnh nghiêm trang hỏi:

- Khấu Trọng có biết đệ đi gặp Tần Vương không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Chuyện này sau khi đệ và Khấu Trọng chia tay mới quyết định.

Lý Tịnh ủ rũ:

- Theo ta thì đệ chỉ là phí công vô ích. Cho dù có thể thuyết phục được Tần Vương, tuy khả năng này cũng rất thấp, nhưng Khấu Trọng trong tình huống này làm sao bỏ hết mọi thứ được. Hắn làm sao ăn nói với thủ hạ theo gã? Huống hồ còn có Tống Khuyết?

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu ta không thể thuyết phục Lý Thế Dân, mọi chuyện không cần phải nói nữa. Ta chỉ đành về Bành Lương giúp Khấu Trọng công đả Lạc Dương. Thế nhưng chỉ cần Lý Thế Dân hạ quyết tâm, cửa ải của Khấu Trọng ta có lòng tin sẽ vượt qua. Còn về Tống Khuyết, ta đã nghĩ đến một khả năng. Thế nhưng có thể thành công hay không thì chỉ đành xem ý trời thôi.

Lý Tịnh chau mày:

- Khả năng gì?

Lúc đó gia tướng vào báo Lý Thế Dân đã đến.

o0o

Khấu Trọng ngồi trên soái tọa đặt trên bậc thềm phía nam đại sảnh, Vô Danh đậu trên vai trái, để cho chủ nhân rời xa đã lâu nhẹ nhàng vuốt ve.

Ngồi bên tay phải gã, đầu tiên là Tống Lỗ, tiếp theo là Tuyên Vĩnh, Tống Bang, Tống Sảng, Úc Nguyên Chân, Ma Thường, Bạt Dã Cương, Bạch Văn Nguyên. Bên tay trái ngồi đầu là Hư Hành Chi sau đó là "Lý Soái" Vương Trọng Tuyên, Trần Trí Phật, Âu Dương Thiến, Trần Lão Mưu, Tiêu Hoành và Vương Huyền Thứ.

Những đại tướng khác nếu không phải tham gia chiến dịch ở Giang Đô thì cũng bận việc khẩn yếu khác, không ở Lương Đô.

Trần Lưu được các tướng xuất thân từ Song Long Bang là Cao Chiếm Đạo, Ngưu Phụng Nghĩa và Tra Kiệt ba người chủ trì, bảo vệ thành trì tiền tuyến gần với quân Đường nhất của Thiếu Soái quốc.

Khấu Trọng hoàn toàn hồi phục dáng vẻ ung dung tự tin thường ngày.

Hư Hành Chi báo cáo đầu tiên:

- Lưu Hắc Thát được Từ Viên Lãng hỗ trợ, đánh trận nào thắng trận đó đã liên tiếp đoạt được nhiều thành trì. Hiện nay đang đối đầu với năm vạn Đường quân do Lý Nguyên Cát, Lý Thần Thông và Lý Nghệ soái lĩnh ở ngoài thành Nhiêu Dương ở Hà Bắc, thắng bại chưa biết.

Khấu Trọng chau mày:

- Lý tiểu tử chạy đi đâu rồi?

Tuyên Vĩnh đáp:

- Nghe nói là Lý Uyên bất mãn Lý Thế Dân để cho Thiếu Soái quân thành công đột vây trở lại Lương Đô nên buộc hắn phải về Trường An để giải thích.

Khấu Trọng than:

- Tính mạng của Lý tiểu tử nguy rồi!

Đoạn gã kiên quyết nói:

- Vậy phương bắc không cần phải lo nữa. Ta dám khẳng định Lý Nguyên Cát không phải là đối thủ của Lưu đại ca, hắn sẽ nhanh chóng đại bại mà thôi.

Tống Lỗ nói:

- Chúng ta nên dùng thái độ gì đối với Lưu Hắc Thát?

Khấu Trọng cung kính đáp:

- Lỗ thúc minh giám, chúng ta sẽ biết rõ tình huống bên phía Lưu đại ca rất nhanh thôi. Đánh bại Lý Nguyên Cát rồi huynh ấy nhất định sẽ liên lạc chúng ta. Mọi người đều là huynh đệ, có gì mà không thể bàn bạc chứ? Điều quan trọng nhất là chúng ta cần phải tăng thêm vốn trên tay mình, như vậy lúc mọi người hợp tác cũng sẽ vui vẻ hơn.

Chư tướng thuộc Tống gia và Lý Liêu thấy gã tôn kính Tống Lỗ như

vậy liền lộ ra thần sắc an tâm. Bởi vì đến lúc này bọn họ vẫn không biết rõ vì sao Tống Khuyết lại buông bỏ tất cả mà trở về Lĩnh Nam, trong lòng không sinh nghi mới là lạ. Thế nhưng hiện tại thấy Khấu Trọng và Tống Lỗ hòa thuận như vậy thì biết không phải là giữa Khấu Trọng và Tống Khuyết nảy sinh vấn đề, họ liền cảm thấy lo âu bớt đi hơn phân nửa.

Khấu Trọng nói:

- Mọi người đều là người mình, chuyện gì cũng không cần phải giấu giếm. Lần này Phiệt chủ vội về Lĩnh Nam là do người đã quyết chiến với Ninh Đạo Kỳ. Tuy bất phân thắng bại nhưng lại lưỡng bại câu thương nên phải về phủ tĩnh dưỡng. Tin tức này không được để lộ ra ngoài, mọi người biết trong lòng là được.

Những lời này vừa nói ra, tập tức làm mọi người chấn động. Thế nhưng vượt khỏi sự tưởng tượng của gã, việc này không những không đả kích sĩ khí, ngược lại còn làm cho sĩ khí tăng thêm. Bởi vì Ninh Đạo Kỳ được xem là thiên hạ đệ nhất cao nhân, Tống Khuyết có thể đánh hòa với ông ta không hề làm tổn hại thanh danh.

Sau khi trả lời một loạt các câu hỏi, đại sảnh dần bình tĩnh trở lại, người người hăm hở chờ Khấu Trọng ban bố đại kế thống nhất thiên hạ của gã.

Sự mờ mịt trong lòng Khấu Trọng lập tức biến mất, gã biết lòng tin của mọi người với gã tuyệt không dưới Tống Khuyết. Hành động điều binh khiển tướng thống nhất phương nam của gã sẽ được tiến hành trong trạng thái sĩ khí của liên quân dâng cao đến đỉnh điểm. Hai bờ Trường Giang sẽ không còn ai là đối thủ của gã nữa.

Gã quay sang Tống Lỗ hỏi:

- Tam quân chưa động, lương thảo đi trước, Lỗ thúc thấy tình huống hậu cần tiếp tế lương thực thế nào?

Tống Lỗ mỉm cười:

- Vô luận Thiếu Soái muốn chinh phạt địa phương nào, ta cũng có cách đem vật tư lương thực chuyển tới bằng hai đường thủy lục, liên tục không dứt.

Khấu Trọng vỗ lên thành ghế một cái cười dài:

- Như vậy là được rồi! Chúng ta đánh chỗ gần trước, chỗ xa sau. Trước tiên thu thập Lý Tử Thông và Thẩm Pháp Hưng, sau đó đánh dẹp Phụ Công Hựu, chiếm lấy Tương Dương. Áp chế Tiêu Tiễn và Lâm Sĩ Hoành ở phía nam Trường Giang, dùng phương pháp cô lập làm bọn chúng suy yếu, từng bước xâm chiếm, đồng thời chuẩn bị cho trận đại chiến phương Bắc. Mọi người có phúc cùng hưởng, họa thì không có phần của chúng ta, phải không?

Chúng tướng không phân Thiếu Soái quân hoặc Tống gia quân, hay người Lý Liêu đều đồng thanh đáp ứng như sấm.

o0o

Lý Thế Dân nắm chặt tay Từ Tử Lăng, than:

- Thế Dân thật vô cùng hối hận trước cái chết của Hạ Vương.

Hắn một mình đi vào thư phòng, cận vệ đi theo đều đứng bên ngoài đại sảnh, dùng hành động biểu đạt lòng tin với Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng than thầm trong lòng. Lý Thế Dân để cho Lý Nguyên Cát tự tung tự tác, dùng cái chết của Đậu Kiến Đức bức Khấu Trọng đầu

hàng, trong đó cũng có nổi khổ không thể nói ra. Thế nhưng đến khi Khấu Trọng phóng xuống tường thành Lạc Dương thì tình huống không còn kiểm soát được nữa.

Lý Tịnh buông tay đứng một bên.

Lý Thế Dân nói:

- Tử Lăng ngồi xuống hãy nói.

Đoạn đưa mắt ra hiệu cho Lý Tịnh, Lý Tịnh biết ý lùi ra ngoài. Y hiểu rõ Từ Tử Lăng là hạng người gì nên không lo lắng cho sự an toàn của Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân kéo gã đến bên bàn để gã ngồi xuống mới buông tay gã ra:

- Nghe nói con trai Lương Sư Đô đã mua một số hỏa khí Giang Nam lớn của Hải Sa Bang. Tử Lăng nghi ngờ đây là âm mưu của Hoàng huynh đối phó Lý Thế Dân ta, phải không?

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Lương Sư Đô rất có khả năng là người của Ma Môn, ngoài ra Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn cũng từng hiện thân gần vùng thành Ba Đông, cộng thêm một số dấu vết khác, điều ta nghi ngờ tuyệt không phải là không có căn cứ.

Tiếp đó gã đem quan hệ phức tạp của Vân Ngọc Chân, Hương Ngọc Sơn và Hải Sa Bang kể ra một lượt

Lý Thế Dân trầm ngâm:

- Ta ban đầu vốn không tin chuyện này, thế nhưng nghe Tử Lăng phân tích kỹ càng như vậy, chuyện này không phải là không có khả năng.

Sau đó hắn chăm chú nhìn Từ Tử Lăng, hai mắt thần quang đại thịnh:

- Tử Lăng mạo hiểm đến Trường An chỉ vì chuyện này sao?

Từ Tử Lăng lặng yên một lúc mới chậm rãi nói từng chữ:

- Lần này ta tới Trường An là muốn hỏi rõ tâm ý của Thế Dân huynh, rốt cuộc là muốn bó tay ngồi chờ chết hay nỗ lực phản kích lại? Có thể vì thương sinh thiên hạ, vì hạnh phúc của vạn dân mà bỏ hết tất cả, bao gồm cả gia tộc và tình cốt nhục phụ tử huynh đệ, để thiên hạ thống nhất trên tay ngươi, hết lòng làm một vị hoàng đế tốt, yêu nước thương dân không?

Hai mắt Lý Thế Dân thần quang lại càng thịnh hơn, ngữ khí lại vô cùng bình tĩnh, trầm giọng:

- Những lời này của Tử Lăng không phải là đã quá muộn sao?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Không giấu gì Thế Dân huynh, ta không thể cho huynh một đáp án khẳng định, chỉ là tận lực mà làm. Chỉ có huynh và Khấu Trọng hòa giải mới là phương pháp duy nhất để giải quyết mối đại họa như lửa cháy ngang mày của Trung Nguyên.

Song mục Lý Thế Dân chăm chú nhìn Từ Tử Lăng không chớp:

- Khấu Trọng có biết chuyện này không?

Từ Tử Lăng thản nhiên nói:

- Ta còn chưa có cơ hội nói với y.

Lý Thế Dân đột nhiên đứng dậy, đi thẳng ra cửa lớn không hề quay đầu nhìn lại.

Từ Tử Lăng nhìn theo bóng lưng xa dần của hắn, đầu óc chợt trống rỗng.

(

Chương 707: Thiên hạ làm đầu

Sau khi Khấu Trọng và mưu thần đại tướng thủ hạ cùng thương nghị hành động quân sự tiến công Giang Đô xong, chư tướng chia nhau làm việc, đội quân tiên phong do Tống Sảng, Vương Trọng Tuyên dẫn đầu lập tức khởi trình theo đường thủy nam hạ.

Khấu Trọng mệt nhọc cả ngày, trở về phòng đả tọa nghỉ ngơi. Chưa được nửa giờ, tiếng gõ cửa vang lên.

Khấu Trọng giật mình, trong lòng nghĩ không lẽ lại có họa gì, than thầm lĩnh tụ thật không dễ làm, gã ứng tiếng:

- Hành Chi, mời vào!

Hư Hành Chi đẩy cửa bước vào:

- Hạnh Dung của Thanh Trúc bang có việc gấp cầu kiến.

Khấu Trọng vội ra ngoại sảnh gặp Hạnh Dung. Tên tiểu tử này mặt mày vui vẻ, gặp gã liền liến thoắng không ngừng:

- Lý Tử Thông muốn đầu hàng lão ca ngươi. Tiểu Trọng lợi hại thật, cả Lý Thế Dân cũng làm không lại ngươi.

Khấu Trọng mừng rỡ:

- Nói ít lời thừa thôi! Lý Tử Thông sao tự nhiên lại trở nên dễ dạy dễ bảo như vậy, tin tức này ở đâu mà có?

Hạnh Dung cố ý hạ giọng ra vẻ thần bí nói:

- Là Thiệu Lệnh Chu lão già đó cúi đầu xuống giọng cầu xin bọn ta, bất quá Lý Tử Thông còn có điều kiện.

Khấu Trọng chau mày:

- Lý Tử Thông có tư cách gì nói điều kiện với ta? Hắn không biết ta ghét hắn lắm sao? Không giết hắn đã là nhà hắn có phúc rồi! Hừ!

Hanh Dung lại càng tỏ vẻ khoa trương, cười bồi:

- Thiếu Soái bớt giận, điều kiện của hắn chính là tha cho hắn một con đường sống. Hắc! Con mẹ nó! Lý Tử Thông đương nhiên không có tư cách nói điều kiện với ngươi. Ngươi không biết hiện giờ danh tiếng của ngươi nổi thế nào đâu. Bọn ta chỉ cần đưa ra chiêu bài của khấu Thiếu Soái ngươi là cả một dải Đại Giang ai dám không nể mặt bọn ta. Biết được ngươi không bị Đường quân giết chết, ta và Tích Lương vui đến phát khóc. Tử Lăng đâu? Hắn không ở đây sao?

Khấu Trọng bật cười:

- Ngươi từ lúc nào biến thành khoa trương khoác lác như thế? Tử Lăng có việc đã đi nơi khác rồi. Lời thừa không cần nói, điều kiện của Lý Tử Thông là cái quái quỷ gì?

Hạnh Dung đáp:

- Những điều kiện khác chỉ là chi tiết, quan trọng nhất là người phải đích thân hộ tống hắn rời khỏi Giang Đô. Hắn chỉ đem theo người nhà khoảng hai trăm người, thành Giang Đô do ngươi tiếp thu một cách hòa bình, bảo đảm không có phản kháng.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Do ta hộ tống hắn, là chuyện gì đây? Có phải có âm mưu quỷ kế gì không?

Hạnh Dung đáp:

- Hắn còn thủ đoạn gì chứ? Không lẽ cùng ngươi đơn đả độc đấu sao? Trong thiên hạ ngoài Ninh Đạo Kỳ ra e rằng không ai dám làm thế. Không ai hiểu rõ tình huống Giang Đô bằng ta. Đây chính là chọn lựa tốt nhất của Lý Tử Thông, vả lại hắn còn có thể đem theo một lượng tài vật lớn.

Khấu Trọng không hiểu hỏi:

- Vậy hắn còn bắt ta hộ tống hắn làm gì?

Hạnh Dung đáp:

- Bởi vì hắn sợ Tống Khuyết. Nhạc phụ tương lai của ngươi đối với địch nhân tàn nhẫn thế nào thiên hạ ai cũng biết. Chỉ có Khấu đại ca ngươi đích thân bảo chứng an toàn cho hắn, Lý Tử Thông mới an tâm được.

Khấu Trọng cười:

- Tên tiểu tử ngươi biến thành rất biết cách vỗ mông ngựa, nhưng cũng làm cho ta thấy an ủi. Được rồi! Coi như nể mặt Thẩm Pháp Hưng, lão tử tha cho hắn một mạng. Ngươi về nói cho Thiệu Lệnh Chu biết, chỉ cần Lý Tử Thông ngoan ngoãn nghe lời, ta cũng không có hứng thú giết hắn. Trong vòng ba ngày ta sẽ đến ngoài thành Giang Đô. Kêu hắn chuẩn bị thỏa đáng, bất kỳ lúc nào cũng có thể

khởi hành. Ta không có đủ kiên nhẫn ở ngoại thành đợi hắn đâu.

Hạnh Dung không hiểu hỏi:

- Chuyện này có liên quan gì đến Thẩm Pháp Hưng?

Khấu Trọng lạnh giọng đáp:

- Đương nhiên là có liên quan đến Thẩm Pháp Hưng. Khi hắn tưởng rằng chúng ta toàn lực đánh Giang Đô, Côn Lăng của hắn đã bị chúng ta cắt đứt mọi giao thông thủy lục. Đến khi chúng ta tấn công đến dưới thành, e rằng hắn còn chưa biết xảy ra chuyện gì.

o0o

“Rầm!”

Mắt thấy Lý Thế Dân khoa chân bước ra ngoài, chợt y vỗ mạnh một chưởng vào khung cửa, lập tức gỗ vụn bắn tung tóe.

Lý Tịnh đứng hầu ngoài cửa giật mình bước ra, Lý Thế Dân tựa trán vào mu bàn tay đặt trên khung cửa, thống khổ nói:

- Ta không sao!

Lý Tịnh nhìn Lý Thế Dân, lại nhìn Từ Tử Lăng đang ngồi ngẩn ra bên chiếc bàn đặt ở giữa phòng, đoạn thối lui, thần sắc trầm trọng.

Lý Thế Dân hô hấp gấp rút, thở hổn hển vài hơi, đoạn cất bước nặng nề đi về phía Từ Tử Lăng ngồi xuống, nóng nảy nói:

- Phụ hoàng giết Lưu Văn Tĩnh rồi.

Từ Tử Lăng thất thanh:

- Cái gì?

Lưu Văn Tĩnh là đại công thần khi Lý Đường khởi nghĩa. Ông ta từng cùng Lý Uyên mật mưu khởi nghĩa, trước nay luôn là một trong những cận thần được Lý Uyên tín nhiệm nhất. Bất luận ông ta làm sai việc gì, cũng không đến nỗi phải chết.

Lý Thế Dân buồn rầu nói:

- Lưu Văn Tĩnh bị Doãn Tổ Văn và Bùi Tịch vu cáo là mưu phản. Phụ hoàng còn cố tỏ ra công chính phái Tiêu Tiệp và Lý Cương điều tra. Thế nhưng khi hai người đều đưa ra chứng cứ thuyết phục là Lưu Văn Tĩnh vô tội, người vẫn xử cực hình ông ta. Chuyện này xảy ra lúc ta đông chinh Lạc Dương, Lý Cương vì vậy mà tâm ý nguội lạnh, từ quan quy ẩn. Ôi! Phụ hoàng vì sao lại biến thành như vậy chứ?

Từ Tử Lăng nhỏ giọng hỏi:

- Phải chăng Lưu Văn Tĩnh thường nói lời tốt cho Thế Dân huynh?

Lý Thế Dân gật đầu:

- Đúng là như vậy. Tĩnh thúc đối với Đại Đường chỉ có công không tội, điều sai duy nhất có lẽ là chiến bại ở Thiển Thủy Nguyên, nhưng Bùi Tịch không phải cũng bị Tống Kim Cương đánh cho thất bại thảm hại ở Độ Tác Nguyên, mất hết các thành trấn ở phía bắc Tấn Châu sao. Thế mà phụ hoàng không những không trách phạt hắn, lại cho hắn đi trấn thủ Hà Đông. Từ sau khi khởi nghĩa, phụ hoàng thiên vị Bùi Tịch, quan vị của hắn còn trên cả Tĩnh thúc, giờ lại dồn Tĩnh Thúc vào đường chết. Nếu phụ hoàng chỉ vì đối phó với Lý Thế Dân ta thì quả thật quá nhẫn tâm!

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Lệnh tôn đang bức huynh mưu phản để có thể trị huynh tử tội.

Lý Thế Dân giật mình ngẩng đầu lên.

Từ Tử Lăng nói:

- Thế Dân huynh không phải đã nói về Trường An sẽ nói thẳng mọi chuyện với lệnh tôn sao? Huynh có làm vậy không?

Lý Thế Dân hai mắt trừng trừng nhìn thẳng Từ Tử Lăng nhưng tựa như không thấy, chầm chậm lắc đầu.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta hôm nay đến đây đưa ra đề nghị tựa như đại nghịch bất đạo này với Thế Dân huynh, mục đích chỉ có một, chính là để tránh mối đại họa rơi vào tình trạng chia cắt, ngoại địch xâm nhập của Trung Nguyên! Thế Dân huynh chịu gật đầu đồng ý, đó không phải vì vinh nhục sinh tử của bản thân mình mà là vì hạnh phúc của vạn dân thiên hạ. Vận mạng của Trung Nguyên trong tương lai chính là nằm trong một ý niệm này của Thế Dân huynh đó.

Song mục Lý Thế Dân hơi khôi phục lại thần sắc:

- Về phía Tống Khuyết làm thế nào giải quyết?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta thuyết phục Khấu Trọng trước rồi mọi người cùng nghĩ biện pháp. Thế Dân huynh có thể biểu hiện quyết tâm trước không?

Lý Thế Dân ngẩn ra nhìn gã.

Tiếng bước chân vang lên, Lý Tịnh vội vã bước vào, thi lễ bẩm báo:

- Tề Vương, Hoài An Vương và Tổng quản Lý Nghệ trong tình cảnh gió tuyết bão bùng kịch chiến với Lưu Hắc Thát ở Nhiêu Dương đã thất bại thảm hại. Năm vạn người chỉ còn hơn một vạn chạy về U Châu. Hoàng Thượng triệu Tần Vương lập tức nhập cung kiến giá.

Lý Thế Dân mình hổ run lên một cái, giơ tay vỗ vai Từ Tử Lăng nói:

- Có tin tức gì xin đến tìm ta!

Dứt lời cùng Lý Tịnh vội vã rời đi.

Từ Tử Lăng trút bỏ được phân nửa tâm sự, nhưng áp lực và gánh nặng trên vai chỉ tăng chứ không giảm. Gã làm sao nói với Khấu Trọng một chuyện rất khó mở miệng – đại kế giúp y không cần làm việc khổ sai của Hoàng đế đây?

o0o

Trong thư phòng Khấu Trọng đang phê duyệt, ký tên, đóng dấu các loại sắc lệnh, mệnh lệnh, bổ nhiệm… hằng hà sa số văn kiện, bận đến mức mù trời tối đất. Gã không khỏi cười khổ với Hư Hành Chi đang đứng hầu bên cạnh:

- Hành Chi có thể ký thay cho ta không? Như vậy sẽ đỡ mất công ta nhiều lắm. Hay là ta chỉ ký mà không cần duyệt qua, ta thà đánh một trận ác liệt cũng không đến nỗi khổ như vầy.

Hư Hành Chi mỉm cười:

- Thiếu Soái ký tên như rồng bay phượng múa, lực thấu đến mặt sau của tờ giấy, người khác không thể giả được, thuộc hạ làm sao ký thay người? Muốn quản lý một quốc gia cho tốt, tuy có thể phóng tay cho người dưới đi làm, nhưng chí ít cũng phải hiểu rõ ràng thì mới biết ai làm được tốt, ai không được việc.

Khấu Trọng bật cười:

- Ngươi chỉ dỗ dành ta, chữ ký của ta tự mình nhìn còn thấy chướng mắt, ta chí ít cũng còn tự biết mình.

Hư Hành Chi thản nhiên nói:

- Đẹp xấu không thành vấn đề. Chỉ cần Thiếu Soái tự tay viết thì chính là mệnh lệnh tối cao của Thiếu Soái quốc chúng ta.

Khấu Trọng cười khổ:

- Như vậy chữ ký của ta đúng là không thể ra mắt người ta được, Hành Chi thật thẳng thắng!

Hư Hành Chi toét miệng cười:

- Thuộc hạ không hề có ý này. Chữ ký của Thiếu Soái theo cách riêng, vả lại là thủ bút của Thiếu Soái thì khuyết điểm gì cũng biến thành ưu điểm cả.

Tiếp đó y lại nói:

- Hành Chi có một chuyện xin Thiếu Soái cân nhắc, thực ra đây là Hành Chi đại diện cho cả Thiếu Soái quốc bày tỏ với Thiếu Soái.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Việc gì mà quan trọng vậy?

Hư Hành Chi đáp:

- Hiện tại thời cơ đã chín mùi, toàn thể tướng sĩ của Thiếu Soái quốc trên dưới đồng lòng, khẩn xin Thiếu Soái lập tức xưng đế.

Khấu Trọng giật mình phát lãnh, vội nói:

- Chuyện này để sau khi bình định phía Nam rồi hãy tính.

Hư Hành Chi còn định nói tiếp thì Tống Lỗ tới, tạm thời giải vây cho Khấu Trọng.

Khấu Trọng vội đứng dậy nghênh đón, sau khi ngồi xuống Tống Lỗ nói:

- Vừa nhận được tin tức từ phương bắc, Lưu Hắc Thát đại phá Thần Thông, Nguyên Cát ở Nhiêu Dương, thanh uy đại chấn, người theo mỗi ngày một đông. Quan Châu, Mao Châu đều mở cửa thành đầu hàng, Cao Khai Đạo lúc trước đầu hàng Đường quân giờ cũng công khai phản Đường, lại xưng là Yến Vương như cũ. Các địa phương cũ của Đậu Kiến Đức lại càng tranh nhau giết chết quan phủ để hưởng ứng Hắc Thát. Hiện tại Lưu quân đã tiến đến Tông Thành ở Hà Bắc. Nếu Tông Thành không giữ được thì Lý Đường e rằng sẽ mất cả Tương Châu, Vệ Châu, như vậy Lưu Hắc Thát đã khôi phục lại hết nhưng vùng đất của Đậu Kiến Đức ngày xưa.

Khấu Trọng động dung:

- Lý tiểu tử không ở đó, quân Đường còn có ai có thể chống đỡ được

đại cục chứ?

Tống Lỗ nói với vẻ hiểu rõ như lòng bàn tay:

- Thần Thông, Nguyên Cát đều là bại quân chi tướng không đáng nhắc đến. Trước mắt Hà Bắc chỉ có quân của Lý Thế Dân là còn sức để chống chọi với Lưu Hắc Thát, thế nhưng phòng thủ của Tông Thành rất yếu kém, lại dễ bị cô lập, theo ta thấy Lý Thế Dân cũng không thủ được đâu.

Khấu Trọng gật đầu:

- Không những thủ không được mà còn bại trận thảm hại. Không phải là ta quá tin tưởng Lưu đại ca mà vì Lý Thế Dân bị cưỡng bức triệu hồi kinh đô, vận mệnh chưa biết ra sao, thế nên quân tâm sẽ dao động, tướng sĩ không còn đấu chí. Bên Lưu đại ca quân sĩ lại đồng lòng chống kẻ thù chung, cao thấp mạnh yếu khác nhau như vậy, Lý Thế Dân có thể không bại sao?

Hư Hành Chi cũng gật đầu đồng ý.

Tống Lỗ than:

- Chúng ta và Lưu Hắc Thát thật ra quan hệ thế nào đây?

Khấu Trọng đáp đầy tự tin:

- Chúng ta sẽ biết rất nhanh thôi, khi Lưu đại ca khôi phục lại giang sơn cũ của nhà Hạ chắc chắn sẽ sai người đến liên lạc với bọn ta, biểu đạt tâm y của huynh ấy.

Tống Lỗ trầm giọng:

- Ta hiểu các người giao tình không tầm thường, song lòng người khó đoán. Lưu Hắc Thát không còn là đại tướng thủ hạ của người ta nữa mà là lĩnh tụ tối cao của những người theo hắn. Hắn không thể hành sự theo ý thích của mình được nữa mà phải cân nhắc, nghĩ cho đại cục.

Hư Hành Chi đứng sau Khấu Trọng cất tiếng:

- Chỉ cần xem Lưu Hắc Thát sau khi đánh lùi Lý Thế Dân có lập tức xưng đế không là đoán được tâm ý của hắn.

Tống Lỗ khen:

- Lời Hành Chi đúng lắm.

Tim Khấu Trọng chợt chùng xuống, nhớ tới tình cảnh của mình, thầm nghĩ nếu mình hạ lệnh đem quân đầu hàng Lưu Hắc Thát thì Thiếu Soái quân không tan rã mới là lạ.

Gã cười khổ:

- Chuyện này tạm thời không nghĩ tới, thật ra Lưu đại ca rất có khả năng đã cứu Lý Thế Dân một mạng, vì Lý Uyên không còn lựa chọn nào khác chỉ đành phái Lý Thế Dân xuất quan nghênh chiến.

Hư Hành Chi nói:

- Lý Uyên bức Lý Thế Dân về Trường An thật quá lỗ mãng, không những đánh giá thấp Lưu Hắc Thát mà còn ảnh hưởng đến quân tâm.

Tống Lỗ mỉm cười:

- Lý Uyên chỉ là thẹn quá hóa giận. Mấy quý phi của lão ta ai cũng ngấp nghé những kỳ trân dị bảo của Lạc Dương, khẩn cầu Lý Uyên hạ chỉ chia cho bọn họ. Nào hay Tần Vương đã sớm một bước đem hết tài bảo chia cho các tướng sĩ lập quân công ở Lạc Dương, mà chủ yếu lại là người của Tần phủ. Chuyện này khiến Lý Uyên rất bất mãn nên mới sinh là sự kiện gây ảnh hưởng lâu dài này.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Sao Lỗ thúc lại có thể hiểu rõ chuyện xảy ra trong Đường cung thế? Cho dù có thám tử ở Trường An nhưng chắc cũng không do thám được tình hình về phương diện này.

Tống Lỗ chăm chú nhìn Hư Hành Chi một lúc lâu mới nói:

- Bởi vì trong các đại thần của Đường thất có nội ứng của chúng ta.

Khấu Trọng giật mình hỏi:

- Ai?

Hư Hành Chi hiểu ý nói:

- Hành Chi có việc xin cáo lui.

Khấu Trọng giơ tay ngăn lại:

- Hành Chi không cần tránh đi, ta và Lỗ thúc đều tuyệt đối tin tưởng ngươi.

Tống Lỗ đáp:

- Mọi người đều là người mình, có gì mà không thể đem ra nói chứ.

Người này chính là Phong Đức Di.

Khấu Trọng nghe mà trợn mắt há miệng, đồng thời trong lòng chợt ngộ ra. Chả trách hành vi của Phong Đức Di lại kỳ quái như vậy. Tuy là người của Lý Kiến Thành nhưng lại đặc biệt quan tâm đến Từ Tử Lăng. Khi Dương Văn Can làm loạn, Lý Kiến Thành bị trách phạt, lão lại liều chết cầu xin cho Lý Kiến Thành.

Tống Lỗ giải thích:

- Phong Đức Di và đại ca có giao tình sinh tử, hai người lại chí đồng đạo hợp, đều có lòng chấn hưng Hán thống.

Tiếp đó lão lại nói:

- Việc Lý Uyên cưỡng ép Lý Thế Dân hồi kinh, còn có hậu quả bất lợi khác cho Lý Đường, chẳng hạn như hệ thống các tướng lĩnh bộ thuộc của Vương Thế Sung đầu hàng Đường thất nhân tâm bất ổn. Đại tướng Trương Trấn Chu hiện đang thủ Thọ An đã từng bí mật sai người đến gặp Bạt Dã Cương, nói khi Thiếu Soái tiến quân Lạc Dương, ông ta nhất định khởi binh phản Đường hưởng ứng. Theo ta thấy các bộ thuộc cũ của Vương Thế Sung có lòng phản Đường cũng không phải ít.

Khấu Trọng từ Trương Trấn Chu nghĩ đến Dương Công Khanh, nhớ lại di nguyện trước khi lâm chung của ông liền căm hận nói:

- Ta nhất định phải giết Lý Kiến Thành!

Tống Lỗ và Hư Hành Chi hai bên nhìn nhau, không hiểu Khấu Trọng vì sao lại nói một câu không ăn nhập vào đâu như vậy.

Khấu Trọng thấy thần tình hai người liền biết mình tâm thần không

tập trung, vội nén tình cảm lại, hỏi:

- Về phía Lương Sư Đô thế nào?

Tống Lỗ ung dung đáp:

- Lương Sư Đô toàn nhờ vào người Đột Quyết chống lưng, bản thân hắn không có gì đáng ngại. Hắn từng nhiều lần nam xâm đều bị Đường quân đánh bại, lần thua tồi tệ nhất chính là tấn công Duyên Châu, bị tướng nhà Đường tổng quản Duyên Châu là Đoạn Đức Thao đại phá, chiếm hơn hai trăm dặm, đánh phá Ngụy Châu của Lương Sư Đô. Sau mấy tháng Lương Sư Đô phản công, lại bị Đoạn Đức Thao đánh bại, Lương Sư Đô dẫn gần một trăm người đào vong. Bất quá còn một tin tức chưa được chứng thực có khả năng ảnh hưởng rất lớn.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Tin tức gì vậy?

Tống Lỗ đáp:

- Lưu Vũ Châu và Tống Kim Cương bị Hiệt Lợi hạ độc thủ hại chết.

Khấu Trọng thất thanh:

- Cái gì?

Nhớ tới chút giao tình với Tống Kim Cương gã không khỏi cảm thấy đau buồn.

Tống Lỗ nói:

- Hết chim bẻ ná, xưa nay đều như vậy. Hiện tại Lương Sư Đô trở thành tên chó săn chủ lực của Đột Quyết ở Trung Nguyên. Lương Sư Đô vì để giữ mạng lại càng quan hệ mật thiết với người Đột Quyết, nghe theo mọi mệnh lệnh của Hiệt Lợi. Trong tình thế này việc xâm lược của Hiệt Lợi chỉ là sớm muộn.

“Bình!”

Khấu Trọng vỗ đánh rầm một chưởng lên bàn, hai mắt xạ ra thần quang như điện:

- Ta bảo đảm Hiệt Lợi sẽ không bỏ qua thời kì đóng băng này. Thông qua Hương gia hắn đã hiểu rõ tình thế Trung Nguyên như lòng bàn tay. Nếu bỏ qua cơ hội trời cho này, hắn nhất định sẽ hối hận.

Hư Hành Chi nói:

- Có Lý Thế Dân ở đó, khi nào đến phiên người Đột Quyết hoành hành chứ.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Đừng xem thường Hiệt Lợi, nếu ta là hắn nhất định sẽ nhân lúc kết thúc thời kỳ băng đóng, chúng ta xua quân bắc thượng, Lý Thế Dân cố thủ Lạc Dương, xua quân xâm nhập. Lúc đó hắn sẽ xem Trung thổ như thảo nguyên, tránh nặng tìm nhẹ, không tấn công thành trì nào mà chỉ đánh cướp nhưng thôn làng nhỏ, lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, sau đó tiến thẳng đến Trường An. Hắn có thể giúp bọn Lương Sư Đô lập Ngụy triều, làm loạn Trung thổ ta.

Tống Lỗ gật đầu:

- Việc này đúng là phải suy nghĩ.

Khấu Trọng nói:

- Còn một cách khác chính là chia quân thành nhiều ngả nam hạ, đánh dọc theo hai bờ Đại Hà. Điều kiện tiên quyết của cách này chính là phải hại chết Lý Thế Dân. Thế nhưng Lưu đại ca khởi nghĩa đã phá hỏng bàn tính như ý này của Hiệt Lợi.

Tống Lỗ chau mày:

- Vô luận Hiệt Lợi dùng phương pháp nào chúng ta đều rất khó ứng phó.

Khấu Trọng nhớ tới Đột Lợi, ủ rũ nói:

- Chúng ta chỉ có thể thấy bước nào đi bước đó, không thể tự làm loạn trận cước của mình. Ta có một ưu điểm chính là những chuyện nghĩ không ra thì tạm thời không nghĩ đến, mọi chuyện cứ để sau khi bình định phương nam sẽ tính tiếp.

Tiếng vó ngựa vang dội đất trời của Lang quân tựa như sấm động vang lên bên tai gã. Gót sắt tới đâu nơi đó không còn tấc đất nào được an lành.

(

Chương 708: Ba yêu cầu để trị quốc

Từ Tử Lăng giơ tay ra định gõ cửa thì một giọng nữ bình hòa vang lên trong màng nhĩ:

- Cửa không khóa, xin mời quý khách vào.

Từ Tử Lăng bị dọa cho giật nảy mình, gã không hề cảm ứng được ngoại viện Ngọc Hạc Am lại có người. Thanh âm đó lại không phải giọng của chủ trì Thường Thiện ni, rốt cuộc là người nào đây? Đương nhiên không phải là người tầm thường.

Từ Tử Lăng đến Ngọc Hạc Am tâm nguyện lớn nhất là có thể gặp được Sư Phi Huyên ngay, dù khả năng này là rất thấp nhưng ít ra cũng có thể nghe ngóng được hành tung của nàng. Tìm được nàng, gã có thể nói với nàng minh đang tận lực hoàn thành tâm nguyện cho nàng.

Gã đưa tay đẩy cửa tiến vào Ngọc Hạc Am, trong viện tuyết được quét thành bảy tám đống, cây cối phủ đầy tuyết tựa như mặc một lớp giáp trụ bằng sương bạc, phong cảnh ưu nhã yên tĩnh.

Bên cạnh một đống tuyết to như ngọn núi nhỏ là một nữ ni mi thanh mục tú thoạt nhìn không có gì đặc biệt, tay cầm một chiếc xẻng xúc tuyết đang đứng, nét mặt bình tĩnh lặng lẽ nhìn gã.

Mục quang của Từ Tử Lăng và nữ ni tiếp xúc nhau. Trong lòng gã chợt nổi lên một cảm giác kỳ dị khó mà hình dung được, tựa như đang tiếp xúc với một thiên địa tâm linh thần thánh rộng lớn không bờ

không bến, không thể đo lường được.

Nữ ni khoảng độ trên ba mươi tuổi, song ngọc dung tựa như đã nhìn thấu thế tục, không có và không thể có sự vật nào khiến bà động tâm hay đau lòng cả.

Mái đầu bóng loáng không có sợi tóc nào đặc biệt cường điệu những đường cong phân minh rõ ràng trên gương mặt của bà, tựa như sông núi nhấp nhô vô cùng thanh tú, khiến người quên cả phàm tục. Dường như chỉ nghĩ đến những sự vật thế tục bên ngoài viện đã là một hành vi đại bất kính đối với bà.

Từ Tử Lăng trong lòng chợt động, cung kính thi lễ:

- Không biết xưng hô với sư phụ thế nào mới phải?

Nữ ni nhẹ nhàng đặt chiếc xẻng xúc tuyết xuống, hai tay chắp lại hoàn lễ:

- Nếu bần ni không lầm thì vị này chắc là Từ Tử Lăng thí chủ, đến đây để tìm tiểu đồ Phi Huyên.

Từ Tử Lăng chấn động:

- Quả nhiên là Phạm Trai chủ!

Phạm Thanh Huệ thấp giọng niệm phật hiệu, đoạn nói:

- Tử Lăng xin theo bần ni vào đây!

o0o

Vô Danh xuyên qua song cửa bay vào đậu trên vai Khấu Trọng, tiếp

đó Tiểu Hạc Nhi vẫn ăn mặc theo lối nam trang tựa như một cơn gió tiến vào, nũng nịu:

- Tiểu Hạc Nhi muốn theo đại ca tới Giang Đô.

Khấu Trọng tạm dừng việc khổ sai phê duyệt lại, than:

- Muội tưởng rằng ta đi du sơn ngoạn thủy sao?

Tiểu Hạc Nhi không hề khách khí ngồi xuống trước mặt gã, duyên dáng nói:

- Đại ca chính là đi du sơn ngoạn thủy, người ta cũng không phải lần đầu ra chiến trường. Lần trước biểu hiện của muội cũng đâu có tệ! Chí ít cũng không vướng chân vướng tay, còn chịu trách nhiệm chăm sóc Vô Danh cho huynh nữa.

Khấu Trọng nhún vai cười:

- Vậy muội muốn thì cứ đi cho đã đi.

Tiểu Hạc Nhi vui mừng tới mức nhảy cẫng lên:

- Thành công rồi, đánh thắng trận rồi, muội phải đi báo cho Huyền Thứ công tử biết.

Trước khi nàng rời khỏi Khấu Trọng gọi nàng lại hỏi:

- Vì sao muội lại đặt tên mình là Tiểu Hạc Nhi?

Thân hình Tiểu Hạc Nhi khẽ run lên, nhẹ nhàng hỏi:

- Đại ca không thích tên này sao?

Khấu Trọng nói:

- Chân của tiểu muội tử còn dài hơn cả chân con trai, tựa như con hạc giữa bầy gà. Ta không những thích mà còn vì muội mà tự hào nữa.

Tiểu Hạc Nhi trước sau không quay đầu lại, nhỏ giọng:

- Đại ca là người có bụng dạ tốt nhất trên đời.

Dứt lời thì bỏ chạy mất.

Trong lòng Khấu Trọng dâng lên một cảm giác khó giải thích, tựa như đã nhận ra được điều gì đó mà không thể nói cụ thể rõ ràng được.

Trong chớp mắt gã đã bị đống công văn chất cao như núi làm cho không còn hơi sức mà nghĩ tiếp nữa.

o0o

Phạm Thanh Huệ nhìn Từ Tử Lăng đang hớp một ngụm trà, điềm đạm nói:

- Kẻ làm sư phụ như ta thật không biết đồ nhi đi đâu. Trừ Ngọc Hạc Am ra thì chỗ có khả năng tìm thấy nó nhất chính là thiền viện của Liễu Không sư huynh ở gần Lạc Dương.

Từ Tử Lăng ngồi vào một trong những chiếc ghế đặt ở phía nam bên tay trái bà. Trong sảnh tiếp khách bốn bên đặt đầy ghế ngồi, gã do không dám mạo muội bất kính với vị lãnh tụ tối cao của huyền môn này nên cố ý ngồi xa một chút. Từ góc độ của hắn mà nhìn, ngọc

dung thanh tịnh thuần khiết của Phạm Thanh Huệ tựa như hòa nhập với cảnh tuyết ở bên ngoài, không nhiễm chút bụi trần.

Phạm Thanh Huệ thoáng lộ ra thần sắc thương cảm khó mà nhìn thấy được, hạ giọng:

- Phải chăng ngươi trách người xuất gia bọn ta vẫn chưa hết lòng trần? Bọn ta thật là có nỗi khổ riêng. Từ khi Địa Ni lập ra bổn trai đến nay đã lập ra pháp quy người tu luyện kiếm điểm phải nhập thế tu hành ba năm. Bọn ta vì thế bị cuốn vào sóng gió ba đào của nhân thế, khó mà tự mình thoát ra được. Có người bảo rằng bọn ta có ý đồ thao túng hưng vong của quốc gia, đây chỉ là hiểu lầm. Ngươi có lời bất bình gì thì cứ nói hết ra, không cần ngại ta là sư phụ của Phi Huyên. Chúng ta có thể tính là người một nhà chứ?

Từ Tử Lăng nghe mà trợn mắt há miệng, trước đây cho dù gã nghĩ đến nát óc cũng không tưởng tượng được Phạm Thanh Huệ lại là một vị trưởng bối hiền hòa thân thiết như vậy, không hề ra vẻ trai chủ chút nào.

Gã không khỏi cười khổ:

- Trai chủ chắc không phải xem ta là Sơn Môn hộ pháp như Phi Huyên chứ?

Ngọc dung của Phạm Thanh Huệ phẳng lặng như mặt nước hồ:

- Tử Lăng có biết Sơn môn hộ pháp đời trước của chúng ta là ai không?

Từ Tử Lăng mờ mịt lắc đầu.

Phạm Thanh Huệ nhẹ giọng:

- Chính là Chân Ngôn đại sư đã truyền Chân Ngôn ấn pháp cho ngươi.

Từ Tử Lăng nhìn bà ngạc nhiên.

Mục quang Phạm Thanh Huệ nhìn ra rừng cây trắng xóa trong nội viện bên ngoài cửa sổ phía tây, bình tĩnh đáp:

- Sơn Môn hộ pháp không cần phải là người tinh thông võ công. Chân Ngôn đại sư phật pháp tinh thâm, thiền cảnh siêu phàm, trước khi ngài nhập tịch đã truyền Chân Ngôn Ấn pháp cho ngươi, chắc là có thâm ý. Thế nhưng kẻ hậu bối như ta không có cách gì đoán được nhân quả duyên phận huyền diệu trong đó. Chúng ta vốn có một quy củ bất thành văn là Sơn Môn hộ pháp đời sau do hộ pháp tiền nhiệm tuyển chọn. Phi Huyên trước khi Chân Ngôn đại sư nhập tịch được ông ta cho biết đã truyền Chân Ngôn Ấn Pháp cho ngươi, thế nên mới xem ngươi là Sơn Môn hộ pháp kế nhiệm. Có điều nếu Tử Lăng tuyệt không muốn nhận thân phận đó thì bọn ta cũng không để bụng. Nếu tương lai Tử Lăng không muốn chọn người kế nhiệm cho mình thì cứ để cho truyền thống Sơn Môn Hộ pháp này biến mất theo mây khói cũng không sao.

Từ Tử Lăng chợt hiểu ra, trong lòng dâng lên một cảm giác khó diễn tả được bằng lời. Năm xưa Chân Ngôn đại sư truyền pháp cho mình tựa như vô ý tùy tiện nhưng lại ẩn hàm thiền cơ vượt qua sự lý giải của con người.

Phạm Thanh Huệ lại lộ ra vẻ khổ tâm khó mà nhận thấy được, chỉ thoáng qua là mất, bà nhẹ nhàng nói:

- Nghe Phi Huyên nói, Tử Lăng đối với việc nó toàn lực chi trì Lý Thế Dân mà không chi trì Khấu Trọng khó mà thông cảm được?

Từ Tử Lăng đáp:

- Trước kia là vậy, đến hôm nay ta đã hiểu rõ nguyên do bên trong.

Mục quang Phạm Thanh Huệ hướng về phía gã, nhẹ giọng:

- Doanh Chính và Dương Kiên đều là những đế vương thống nhất quốc thổ trong tình trạng tứ phân ngũ liệt, không phải là duy nhất. Cả hai đều chỉ truyền được hai đời thì mất. Như vậy có thể thấy, họ tuy có “Thiên hạ chi chí” thống nhất Trung thổ nhưng lại không có “Thiên hạ chi tài” hoặc giả không có “Thiên hạ chi hiệu”.

Từ Tử Lăng khiêm tốn hỏi:

- Dám xin Trai chủ chỉ dạy.

Phạm Thanh Huệ ánh lên vẻ trí tuệ, nói:

- Thiên hạ chi chí chính là chí hướng và thực lực thống nhất và trị vì thiên hạ. Thiên hạ chi tài chính là tài năng trị vì thiên hạ. Thiên hạ chi hiệu chính là hiệu quả của việc đại trì thiên hạ. Tần hoàng có Thiên hạ chi chí nhưng sau khi thống nhất lục quốc không biết dùng lòng nhân từ để mưu cầu sự an bình mà lại dùng thủ đoạn trấn áp đối phó với nhân dân khiến cho họ phải phản kháng lại. Sau khi Dương Kiên đăng vị, bỏ cũ lập mới đã tạo ra thịnh thế Khai Hoàng Chi Trì(1), lại dần dần tuần tự bình định phương Nam. Hùng tài đại lược của ông ta đương thời trong thiên hạ chỉ có mình Tống Khuyết là sánh được. Song với sự tự phụ của Tống Khuyết, y vẫn muốn ẩn tránh ở Lĩnh Nam, nhận sắc phong của Dương Kiên. Nhà Tùy vốn có thể phát triển rất tốt đáng tiếc lại bại trong tay Dương Quảng, chúng ta còn biết phải làm sao?

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Phi Huyên chọn Thế Dân huynh chính vì huynh ấy không những có Thiên hại chi chí, Thiên hạ chi tài lại càng có khả năng đạt được thiên hạ chi hiệu.

Phạm Thanh Huệ nhẹ nhàng thở dài:

- Chúng ta làm sao có tư cách chọn ra minh quân tương lai chứ? Chỉ là hi vọng có thể cống hiến một chút sức cho bá tánh đang chịu khổ. Với lực lượng nhỏ bé của bọn ta chỉ có thể ủng hộ và khích lệ. Hiện tại thời cơ thống nhất thiên hạ không còn nằm trong tay của Tần Vương nữa mà nằm trong tay Từ Tử Lăng và Thiếu Soái, quyết định bởi một ý niệm của hai người.

Từ Tử Lăng than:

- Không dám giấu Trai Chủ nếu những lời này nói với Từ Tử Lăng của trước kia nhất định nghe không lọt tai, nhưng trong tình huống nguy cấp loạn trong họa ngoài trước mắt ta mới hiểu rõ được sự nhìn xa trông rộng của Trai chủ. Ta vừa mới gặp Tần Vương, nói rõ chỉ cần y chịu đặt thiên hạ lên hàng đầu, gia tộc chỉ là thứ yếu thì ta sẽ tận lực thuyết phục Khấu Trọng toàn lực giúp y đăng lên hoàng vị.

Phạm Thanh Huệ không hề tỏ ra ngạc nhiên, chỉ lộ ra một nét vui mừng phát từ chân tâm lần đầu tiên xuất hiện trên gương mặt, gật đầu nói:

- Đồ nhi ngoan của ta không nhìn lầm Tử Lăng.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Chỉ là ta dường như đã tỉnh ngộ quá muộn, hiện tại cuộc chiến giữa

Thiếu Soái quân và Đại Đường tựa như tên ở trên cung, không thể không bắn đi, ta không hề nắm chắc có thể lật ngược được tình thế.

Phạm Thanh Huệ buồn rầu nói:

- Phải chăng Tử Lăng đang chỉ Tống Khuyết?

Từ Tử Lăng gật đầu.

Phạm Thanh Huệ trong chớp mắt đã khôi phục bình tĩnh, điềm đạm nói:

- Ta vừa nhận được phi cáp truyền thư của Phi Huyên từ Tịnh Niệm Thiền viện gửi tới. Đạo huynh và Tống Khuyết đã lưỡng bại câu thương trong trận chiến ở Thiền viện.

Từ Tử Lăng giật nảy mình thất thanh hỏi:

- Cái gì?

Thạch Chi Hiên đã đoán vô cùng chuẩn xác. Khi Tống Khuyết tham gia vào cuộc chiến tranh giành thiên hạ thì Từ Hàng Tĩnh Trai sẽ không ngồi nhìn để cho thiên hạ bị chia năm xẻ bảy. Chỉ là ngay cả Thạch Chi Hiên cũng không đoán được Phạm Thanh Huệ lại có chiêu này, mời Ninh Đạo Kỳ khiêu chiến Tống Khuyết.

Gã rốt cuộc cũng hiểu vì sao Phạm Thanh Huệ thường lộ ra thần sắc bi thương, bởi vì bà vẫn còn dư tình với Tống Khuyết, chiêu này thật không phải là ý nguyện của bà, chỉ là một nước cờ hiểm vạn bất đắc dĩ mà thôi. Hai bên đều bị thương là kết quả tốt nhất, nếu hai bên đều chết hoặc có một bên thương vong thì Phạm Thanh Huệ sẽ vĩnh viễn không thấy được thiên đạo.

Mục quang Phạm Thanh Huệ lại hướng về cảnh tuyết bên ngoài cửa sổ, buồn bã nói:

- Tống Khuyết và Đạo huynh định ra ước hẹn chín đao, nếu y không địch nổi Đạo huynh sẽ rút lui khỏi cuộc chiến giữa Lý Thế Dân và Khấu Trọng. Thế nhưng y không hề đánh ra đao thứ chín, vẫn y lời rút lui. Ôi! Trong tình huống như vậy Tống Khuyết huynh vẫn nghĩ cho Thanh Huệ, kêu ta làm sao không ghi khắc trong lòng chứ.

Nếu như Khấu Trọng ở đây thì sẽ biết Phạm Thanh Huệ tuy không chính mắt nhìn thấy nhưng lại tâm ý tương thông, hoàn toàn hiểu được tâm ý của Tống Khuyết. Thực ra khi Ninh Đạo Kỳ bỏ qua cơ hội cùng chết với địch, rơi vào thế hạ phong, tình huống xấu đến cực điểm.

Từ Tử Lăng nghe mà không hiểu gì nhưng đã bị sự bi thương của bà làm cho chấn động, không dám hỏi xen vào. Loại tình cảm thân thiết giữa nam và nữ này xuất hiện trên người một vị cao nhân xuất thế lại càng khiến cho người ta cảm thấy bất ngờ.

Phạm Thanh Huệ nhìn về phía gã, hai tay chắp lại:

- Tội lỗi! Tội lỗi! Vật vật giai chân hiện, đầu đầu tổng bất thương; bổn chân bổn không, vô phi diệu thể. (2)

Từ Tử Lăng vẫn trơ mắt mà nhìn không biết nói gì mới tốt.

Phạm Thanh Huệ hồi phục thần thái điềm tĩnh như không, mỉm cười nói:

- Tử Lăng có đến thiền viện tìm Phi Huyên không?

Từ Tử Lăng cảm thấy có chút khó mở miệng đành nói:

- Ta biết Trai chủ không muốn bị cuốn vào những phiền não của trần thế, thế nhưng có một chuyện ta không thể không cầu Trai chủ.

Phạm Thanh Huệ điềm đạm nói:

- Tử Lăng không cần lo lắng cho ta, phải chăng muốn ta đi thuyết phục Tống Khuyết?

Từ Tử Lăng ngẩn ra:

- Pháp nhãn của Trai chủ thật không sai chút nào.

Phạm Thanh Huệ bình tĩnh nói:

- Không gặp, không gặp rồi cũng phải gặp. Có nhân ắt có quả, khi Tử Lăng thuyết phục Khấu Trọng hoàn thành đại công đức này chính là lúc ta đi Lĩnh Nam gặp lại bạn cũ. Tử Lăng đi đi! Hạnh phúc hòa bình của bá tánh thiên hạ đều nằm trên tay ngươi đó.

Chú thích:

(1) Khai Hoàng chi trì: là thời kỳ thịnh thế được Tùy Văn Đế Dương Kiên khai sáng trong hai mươi mấy năm trị vì.

(2) Nguyên là một câu kệ giải thích thiền pháp của Văn Yển thiền sư, sư tổ của Vân Môn Tông thuộc Thiền tông. Vân Môn Tông nổi tiếng nhất là Vân Môn tam cú (ba câu nói của Vân Môn), câu “Vật vật giai chân hiện, đầu đầu tổng bất thương…” nằm trong phần “Hàm cái càn khôn”. Tạm dịch ý là: Vạn vật trong thế gian duy chỉ có “chân như” là hiển hiện, vì vậy mọi vật đều có pháp tính bình đẳng, chúng sinh đều

có phật tính, sông núi trời đất đều không có sai biệt, là “chân” cũng là “không” đều là diệu thể.

Nguồn:

(

Chương 709: Đại nghĩa làm đầu

Sau khi lưu lại ở Trường An bốn ngày, đến khi Lý Thế Dân dẫn quân chinh phạt Lưu Hắc Thát thì Từ Tử Lăng mới theo đường bí đạo rời khỏi nơi đó để đến Tịnh Niệm thiền viện.

Từ Tử Lăng e ngại khi gặp được Sư Phi Huyên thì không thể khống chế tình cảm bản thân, nhưng cũng khao khát được nhìn thấy nàng, để cáo lỗi với nàng vì sự thiếu hiểu biết của mình, nói với nàng rằng không ở bên nàng thì gã cũng đã cố gắng hết sức vì thiên hạ, mong muốn có thể nhìn thấy niềm vui của Sư Phi Huyên khi nhìn thấy sự thay đổi của gã.

Tuy vẫn chưa nói chuyện với Từ Tử Lăng, nhưng Lý Thế Dân đã dùng hành động để chứng tỏ việc hắn chấp nhận đề nghị của gã. Họ Lý đã trọng dụng Lý Tịnh trở lại, dùng y làm Hành quân tổng quản của đội quân viễn chinh.

Khi Từ Tử Lăng đến Tịnh Niệm thiền viện, chiến tuyến trên hai mặt Nam Bắc đang vô cùng nóng bỏng. Sau khi Lưu Hắc Thát đại phá quân của Lý Nguyên Cát và Lý Thần Thông, liền liên kết với những người phản lại nhà Đường là Cao Khai Đạo và Trương Kim Thụ để hóa giải sự lo lắng sau lưng, tiếp đó y dẫn quân tiến về Tông Thành ở Hà Bắc.

Tướng thủ thành đó là Lý Thế Tích thấy tình thế không ổn, bèn bỏ thành chạy về Lạc Châu, nơi có khả năng phòng ngự mạnh mẽ. Lưu Hắc Thát đuổi theo sát nút, giết chết năm ngàn quân Đường, Lý Thế Tích chỉ thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Trận chiến đó chấn động cả Trường An.

Tiếp đó Lưu Hắc Thát thế như chẻ tre đánh chiếm Tương Châu, Vệ Châu, đoạt lại tất cả những lãnh thổ mà Đậu Kiến Đức mất vào tay quân Đường lần trước. Các tướng Tần Vũ Thông, Trần Quân Tân, Trình Danh Chấn của nhà Đường bị ép lùi về Quan Trung.

Lưu Hắc Thát bèn tự xưng là Hán Đông Vương, đổi niên hiệu là Thiên Tạo, đóng đô ở Lạc Châu, khôi phục quan chế văn võ thời Kiến Đức, mọi việc đều theo khuôn phép.

Lúc này Lý Thế Dân và Lý Nguyên Cát tập kết đại quân gồm tám vạn người ở Hoạch Gia để phản kích. Lưu Hắc Thát không giữ nổi Tương Châu, phải chạy về đô thành Lạc Châu.

Tiếp đó Lý Thế Dân chia binh theo nhiều đường tiến đánh Lạc Châu, tình thế của Lưu quân vô cùng khẩn cấp. Người có kiến thức đều hiểu rằng Lý Thế Dân muốn bình định phương Bắc trước khi kẻ kình địch bình sinh của hắn là Khấu Trọng tiến đánh Lạc Dương.

Cùng khoảng thời gian Lưu Hắc Thát đại phá quân Lý Thế Tích thì ở phía Nam, Khấu Trọng thu lấy Giang Đô từ tay Lý Tử Thông, gã cũng để cho hắn chạy thoát theo như đã hứa.

Lúc này cha con Thẩm Pháp Hưng vẫn còn bị bưng tai bịt mắt, không hề biết chuyện Giang Đô đã lọt vào tay gã.

Với sự giúp đỡ của Trần Trường Lâm, việc sắp đặt để đối phó với Thẩm Pháp Hưng cũng vừa hoàn thành. Được sự ủng hộ ngấm ngầm của những tướng lĩnh Giang Nam bất mãn với Thẩm Pháp Hưng, Khấu Trọng với thế lôi đình vạn quân tiến thẳng đến Côn Lăng. Khi Thiếu soái quân vào thành thì cha con Thẩm Pháp Hưng

mới ngả ngửa ra, nhưng đại thế đã mất. Bọn chúng vội vàng chạy trốn, nhưng lại gặp Trần Trường Lâm phục kích chặn đánh. Họ Trần đích thân chém đầu cha con Thẩm Pháp Hưng, báo được mối huyết hải thâm cừu.

Trong vòng nửa tháng, Thiếu soái quân bức hàng Tử Thông, chém đầu Pháp Hưng, chấn động thiên hạ, thanh thế lên đến cực điểm, còn vượt qua cả Lý Thế Dân.

Những tướng lĩnh của bọn Lâm Sĩ Hồng, Tiêu Tiễn, Phụ Công Hựu thay nhau lần lượt dâng thành đầu hàng, khiến ba người Lâm, Tiêu, Phụ càng thêm thế cùng lực kiệt.

o0o

Khi Từ Tử Lăng đến Tịnh Niệm thiền viện, Sư Phi Huyên đã rời khỏi đó từ hai ngày trước, trước khi đi nàng còn nhờ Liễu Không đi gặp Lý Thế Dân. Mọi việc đều vuột mất, Từ Tử Lăng không còn cách nào khác đành phải đi đến Lương Đô, nào ngờ việc không như ý vẫn còn xẩy ra, khi đến đó gã không những không gặp được Âm Hiển Hạc và Kỷ Thiến, hai người đúng ra phải trở về đó trước rồi, thậm chí một chút tin tức về bọn họ cũng không có nốt.

Tuy Từ Tử Lăng vô cùng lo lắng, đến nỗi suýt chút nữa là định chạy đến Tương Dương, nhưng mọi việc đều có nặng nhẹ, cuối cùng gã bỏ ý định này mà để Tống Lỗ phái người đến đó thăm dò tin tức, còn bản thân thì theo thủy sư của Thiếu Soái quân nam hạ để gặp Khấu Trọng.

Trong lúc Từ Tử Lăng đi thuyền theo Vận Hà đi xuống Trường Giang, Khấu Trọng đang chạy đua với thời gian, gã hội quân với Đỗ Phục Uy ở Lịch Dương, chuẩn bị công kích Phụ Công Hựu.

Phụ Công Hựu gắng gượng vùng vẫy lần cuối trước khi chết, sai hai bộ tướng là Phùng Tuệ Lượng và Trần Đương cầm ba vạn quân đến đóng ở núi Bác Vọng. Lại cho Trần Chánh Thông, Từ Thiệu dẫn thêm ba vạn quân đến núi Thanh Lâm, cách Bác Vọng một con sông. Phụ Công Hựu muốn khóa chặt đường thủy để ngăn chặn Khấu Trọng. Về mặt chiến lược thì kế sách này phải nói là công thủ vẹn toàn, dùng địa thế hiểm yếu để kháng cự.

Liên quân Khấu - Đỗ trước tiên chặt đứt đường vận chuyển lương thảo, phong tỏa cô lập Đan Dương, sau đó phái quân dụ bọn Phùng Tuệ Lượng rời khỏi vị trí hiểm yếu rồi dùng đại quân chủ lực đánh tan.

Dẹp bỏ được chướng ngại, Khấu Trọng và Đỗ Phục Uy thừa thắng tiến đánh Đan Dương. Phụ Công Hựu muốn chạy đến hội quân với Tả Du Tiên ở Cối Kê, bèn liều mạng phản công cướp đường chạy trốn. Khấu, Đỗ hai người dùng khinh kỵ truy đuổi ráo riết, cuối cùng Đỗ Phục Uy đích thân chém chết Phụ Công Hựu.

Khi Từ Tử Lăng đến Đan Dương, Thiếu Soái quân đang thu thập tàn cuộc, chỉnh đốn thành trì, nhặt nhạnh tàn quân, nhanh chóng khôi phục sự sinh hoạt bình thường của dân chúng và trật tự của thành Đan Dương. Nhậm Mi Mi, người phụ trách việc này, biết được Từ Tử Lăng đến liền cho người phi báo với Khấu Trọng.

Khấu Trọng lập tức đến đón, đi cùng còn có Lôi Cửu Chỉ và Hầu Hy Bạch. Huynh đệ gặp mặt, đương nhiên vô cùng mừng rỡ.

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng tâm trạng nặng nề, cứ tưởng hắn nhìn thấy cảnh quan xung quanh mà sinh lòng cảm khái, nhớ tới chuyện cũ năm nào khi cùng với Phó Quân Sước đến đây. Khấu Trọng liền đề nghị:

- Chi bằng chúng ta xuống ngựa đi bộ, ôn lại kỷ niệm ngày đó khi mẹ dẫn chúng ta vào thành, cầm đồ lấy tiền để chữa cái bụng.

Lôi Cửu Chỉ cười nói:

- Trong vòng vài ngày tới đừng hòng có tiệm nào mở cửa, Lôi Cửu Chỉ ta phá lệ một lần, đích thân xuống bếp làm mấy món ăn để cho các ngươi thỏa mãn mong ước, cũng là để chúc mừng buổi tụ họp của chúng ta.

Hầu Hy Bạch tỏ vẻ thích thú:

- Ta và Lôi đại ca đi chuẩn bị, các ngươi cứ đến tửu lâu nói chuyện, bảo đảm yến tiệc đêm nay sẽ được sẵn sàng cử hành lúc hoàng hôn.

Trong tiếng cười lớn, Hầu Hy Bạch và Lôi Cửu Chỉ cùng vào thành, để mặc hai gã ở đó.

o0o

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng lần lượt xuống ngựa, để thân binh dắt ngựa đi.

Khi đi vào cổng thành, binh lính trấn giữ hô lớn đón chào, sĩ khí ngút trời, tràn đầy niềm vui sau trận đại thắng. Những lời mà Từ Tử Lăng muốn nói lại càng thêm khó thốt ra.

Khung cảnh Đan Dương vẫn như xưa, sông ngòi ngang dọc, thạch kiều khắp nơi, đầy nét đặc sắc của miền sông nước Giang Nam, chỉ là cư dân không dám ra đường, người đi lại thưa thớt, hàng trăm Thiếu Soái quân đang dọn dẹp vô số cung tên, binh khí, giáp trụ cho đến giày dép trên đường phố, tất cả đều đã hư hỏng. Khung cảnh thật kỳ dị.

Khấu Trọng nhìn về phía ngôi tửu điếm hai tầng, cười nói:

- Chính là cái quán này! Người đâu, mở ra cho hai huynh đệ ta.

Lập tức tả hữu thân vệ của gã bước lên mở cửa.

Khấu Trọng lắc đầu than:

- Năm đó khi chúng ta vào thành, sao có thể nghĩ đến sự phong quang ngày hôm nay. Tý nữa thì quên hỏi, không phải Âm tiểu tử đi cùng ngươi sao? Vì sao không thấy hắn vậy?

Từ Tử Lăng đáp:

- Lên lầu rồi nói!

Hai người đi vào tầng trên không một bóng người của căn tửu lâu, ngồi xuống chiếc bàn bên cửa sổ năm xưa, nhìn đến chiếc ghế trống mà Phó Quân Sước đã từng ngồi, bất giác cảm thấy vô cùng mất mát, đồng thời cảm thán.

Từ Tử Lăng nói vắn tắt chuyện không biết Âm Hiển Hạc ở đâu ra, Khấu Trọng nghe vậy nhíu chặt mày, gã không hiểu:

- Không có lý nào hắn chưa quay lại. Đúng là khiến người ta phải lo lắng! Chẳng trách bộ dạng ngươi mang tâm trạng nặng nề thế kia, rốt cuộc là hắn đi tìm em gái hắn ở đâu nhỉ?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Đó chỉ là một trong những việc mà ta lo lắng phiền muộn thôi, ài!

Lúc này Nhậm Mi Mi sai thân binh mang rượu đến, cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn gã.

Chờ thân binh đi khỏi, Khấu Trọng đưa mắt nhìn binh lính thủ hạ đang chuyên cần làm việc trên đường, gã cất tiếng:

- Rốt cuộc ngươi có tâm sự gì? Vì sao lại có dáng vẻ kỳ quái như muốn nói mà không thốt nên lời? Giữa ta và ngươi còn có chuyện gì không thể nói ra chứ? Cho dù ngươi muốn mắng ta thì người huynh đệ như ta đây chỉ đành phải cam chịu nghịch cảnh vậy. Hà hà! Cam chịu nghịch cảnh! Cụm từ vô cùng thích hợp.

Ngắm nhìn ánh tà dương phản chiếu lấp lánh trên mặt nước trong cảnh tượng mang chút hoang tàn của tòa thành sau trận chiến, Từ Tử Lăng hỏi:

- Cha đâu rồi?

Khấu Trọng quay sang nhìn gã rồi trả lời:

- Sau khi giết chết Phụ Công Hựu, lão nhân gia liền trở về Lịch Dương để chủ trì đại cục. Thời gian của bọn ta không nhiều, phải chiếm được Tương Dương trước khi xuân đến. Việc này ta đã nắm chắc chín phần, vì Trương Trấn Châu đã đồng ý đứng về phía chúng ta.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Chúng ta? Ài!

Khấu Trọng giật mình cả kinh hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì? Vì sao ngươi lại nói như vậy?

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Ta đã biết chuyện Tống Khuyết và Ninh Đạo Kỳ quyết chiến! Ta không những từng đến Tịnh Niệm Thiền Viện mà còn gặp mặt Phạm Thanh Huệ

Khấu Trọng thất thanh:

- Cái gì?

Chợt có tiếng bước chân ai đó bước lên lầu.

Tiếng nói của Bạt Phong Hàn vang lên:

- Vì sao Thiếu soái bỏ Hán Trung mà đánh Tương Dương? Tiểu đệ sợ bở lỡ cuộc vui trước khi đánh Lạc Dương, nên vội đến đây không kể ngày đêm.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vội vàng đứng dậy, tuy nhiên tâm trạng hoàn toàn khác nhau.

Trước mặt hai gã là Bạt Phong Hàn, mắt lộ thần quang, sắc mặt vui vẻ.

Khấu Trọng cười ha hả đáp:

- Lão Bạt hiểu tâm ý của ta, trận đánh Tương Dương giờ đã như tên lắp sẵn, chắc chắn phải đánh. Còn về việc vì sao bỏ Hán Trung mà đánh Tương Dương, thì dài dòng lắm. Mời lão ca ngồi xuống uống chén rượu, tiểu đệ sẽ từ từ bẩm báo. Tiếp đó còn có mấy món ăn tinh mỹ do Lôi Cửu Chỉ đích thân ra tay, vừa khéo để tẩy trần cho lão ca và Tử Lăng.

Ngồi xuống trước mặt hai người, Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn Khấu Trọng đang rót rượu, ngạc nhiên hỏi:

- Tử Lăng mới đến sao?

Từ Tử Lăng thấy hai người vô cùng cao hứng, vẻ cực kỳ khao khát việc động thủ động cước với Lý Thế Dân, trong khi bản thân thì đang muốn tạt một gáo nước lạnh vào khí thế báo phục sục sôi của bọn họ, gã chẳng biết là trong lòng đang có cảm giác gì, chỉ cười khổ:

- Chỉ đến trước ngươi có một bước.

Bạt Phong Hàn ngẩn ra hỏi:

- Tử Lăng có tâm sự gì vậy?

Khấu Trọng chen vào:

- Đó cũng là điều mà ta đang hỏi hắn!

Từ Tử Lăng chán nản đáp:

- Ta gặp Lý Thế Dân ở Trường An, thuyết phục hắn chống lại gia tộc, hết sức tranh đoạt hoàng vị.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều chững lại, dường như thời gian đột nhiên ngừng trôi. Bọn họ nhìn nhau, tửu lâu rộng rãi trở nên lặng ngắt, âm thanh trên đường dường như là ở một thế giới khác vọng lại. Một lúc lâu sau, Khấu Trọng mới đặt hồ rượu lên bàn, ngồi phịch xuống ghế, mặt vẫn còn ngơ ngác.

Giọng nói điềm tĩnh của Bạt Phong Hàn vang lên phá vỡ sự im lặng

trong tửu quán:

- Lý Thế Dân không sợ sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Hắn thực có sợ, không phải sợ chúng ta mà là sợ phụ hoàng và huynh đệ của hắn, sợ một nửa mảnh giang sơn gấm vóc sẽ bị mất trong tay bọn họ. Lý Uyên nhân lúc Lý Thế Dân không có ở Trường An, gần như vô cớ xử tử Lưu Văn Tĩnh, lý do chính là vì lão có quan hệ mật thiết với Lý Thế Dân.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Cái đó gọi là giết gà dọa khỉ, Lý Uyên muốn tỏ rõ với quần thần rằng lão chỉ ủng hộ Kiến Thành. Lý tiểu tử nếu còn chưa tỉnh ra thì đúng là đồ đại ngốc.

Bạt Phong Hàn không nói gì thêm, lặng lẽ ngắm mỹ tửu trong chiếc ly trước mặt.

Khấu Trọng nhìn sang Từ Tử Lăng, đúng lúc Từ Tử Lăng cũng đưa mắt nhìn gã, ánh mắt chạm nhau.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Mọi chuyện khác không cần ta phải nói nữa chứ?

Khấu Trọng cười khổ:

- Nếu ta vẫn là một tên tiểu lưu manh theo ngươi lưu lãng giang hồ như trước kia thì Từ đại ca ngươi muốn sao cũng được, ta chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo lời ngươi mà làm. Nhưng giờ đây đã trải qua

trăm cay ngàn đắng, từ hai bàn tay trắng xây dựng nên Thiếu soái quân, người nào người nấy cũng đều đã vì ta mà vào sinh ra tử, giờ ta lại đột nhiên chạy lại nói với bọn họ là “Lão tử không làm nữa, bởi vì Lý Thế Dân đã chấp nhận làm Hoàng đế!”. Nếu ngươi là ta, ngươi có nói được không? Bọn họ chấp nhận theo ta chính là vì tin tưởng Khấu Trọng ta, tin ta không những không bán rẻ bọn họ mà sẽ dẫn dắt mọi người thống nhất thiên hạ, xây dựng đại nghiệp thiên thu bất hủ, uy danh truyền tụng muôn đời.

Từ Tử Lăng trầm hẳn xuống, đưa tay cầm lấy ly rượu, thần sắc tỏ vẻ vô cùng khổ sở.

Khấu Trọng vươn người qua nắm lấy vai gã, nghiêm chỉnh nói:

- Với việc Tống Khuyết bị thương sau khi quyết chiến với Ninh Đạo Kỳ, ta càng không thể phụ sự mong mỏi của ông ấy đối với ta.

Giật nảy mình, Bạt Phong Hàn hỏi:

- Hai người Tống, Ninh quyết chiến, kết quả ra sao?

Khấu Trọng đáp:

- Tình huống trong đó cực kỳ vi diệu, hoặc giả ta chỉ có thể nói là bất phân thắng phụ. Nhưng Tống Khuyết đã giữ lời hứa, rút lui khỏi trường tranh bá thiên hạ này.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Phạm Thanh Huệ sẽ đích thân đi thuyết phục Tống Khuyết.

Bạt Phong Hàn càng cảm thấy khó hiểu:

- Vì sao lại xuất hiện một Phạm Thanh Huệ nào nữa?

Khấu Trọng buông tay khỏi người Từ Tử Lăng, nâng ly cười nói:

- Uống trước nói sau!

Ba người cùng cạn ly, nhưng không khí vẫn còn nặng nề.

Khấu Trọng đưa tay áo lau vết rượu còn vương trên môi, không khỏi bật cười lớn:

- Thật ra Tử Lăng chỉ là lo lắng cho ta, biết ta không muốn làm cái chức hoàng đế khổ sai đó, tuy nhiên phương pháp giải quyết đó không ai có thể chấp nhận được. Chẳng lẽ muốn Thiếu soái quân ta đang trong lúc khí thế như cầu vồng, uy phong lừng lẫy lại đi đầu hàng Lý Thế Dân sao?

Từ Tử Lăng cười vẻ cay đắng, trầm giọng:

- Đó có thể là biện pháp duy nhất khiến Tống Ngọc Trí hồi tâm chuyển ý, chứng tỏ Khấu Trọng ngươi không phải bị danh lợi làm mờ mắt, không phải là người bất chấp thủ đoạn để làm hoàng đế. Thậm chí để nàng biết rõ rằng ngươi tranh đoạt thiên hạ không phải chỉ vì vinh nhục được mất của chính ngươi mà hoàn toàn là do nghĩ đến bách tính Trung Nguyên. Ta không phải muốn ngươi đầu hàng, mà là mong ngươi tích cực ủng hộ Lý Thế Dân, giúp đỡ hắn lên ngôi hoàng vị, chống lại âm mưu nhằm đưa hắn vào chỗ chết của đám người Lý Uyên, Ma môn và Hiệt Lợi.

Khấu Trọng nghe vậy chỉ biết ngẩn người ra mà không nói được gì, một lúc sau gã mới có phản ứng, quay sang Bạt Phong Hàn cầu cứu:

- Lão ca ngươi là bằng hữu tốt nhất của hai huynh đệ ta, ngươi nói

một câu công bằng có được không?

Bạt Phong Hàn chán nản đáp:

- Ta có thể chọn giúp ai đây? Trái tim ta chia hai phần tươi đỏ, một phần khát khao được kề vai tác chiến với Thiếu soái, tiến đánh Lạc Dương, bình định Quan Trung. Còn nửa kia thì lại thông hiểu một cách sâu sắc tấm lòng của Từ Tử Lăng, hiểu được hắn nhìn thấy mối đại họa khi Hiệt Lợi đem quân xâm lược. Mà Tử Lăng cũng là người bằng hữu huynh đệ mà Bạt Phong Hàn ta yêu mến.

Một lát sau, y lại nói tiếp:

- Từ bỏ thiên hạ vì một người con gái, dường như là một việc vô cùng hoang đường. Tuy nhiên lời của Từ Tử Lăng không phải là không có lý, chỉ có thể như thế mới chứng tỏ được nàng ấy có địa vị quan trọng nhất trong trái tim ngươi.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Ngươi giúp Tử Lăng?

Bạt Phong Hàn giơ tay chào thua:

- Vậy ta không nói nữa.

Khấu Trọng hết nhìn Bạt Phong Hàn một lúc rồi lại ngẩn người nhìn vào ly rượu trống không, đột nhiên bật cười một tràng. Ban đầu tiếng cười còn nhỏ, sau đó lớn dần.

Giờ lại đến lúc Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, không hiểu vì sao gã vẫn còn cười được như vậy.

Khấu Trọng cười đến nỗi tức thở, hắn hổn hển nói:

- Rót rượu!

Bạt Phong Hàn vội vàng châm rượu.

Khấu Trọng chờ đến khi ly đã đầy, cầm lấy ngửa cổ uống cạn. Rượu vừa xuống cổ họng, gã chép môi nói:

- Rượu ngon!

Đoạn gã đưa tay nắm lấy vai Từ Tử Lăng, thở dài:

- Nếu có thể quên đi sự ân oán với Lý Thế Dân thì chiêu này của Tử Lăng đúng là tuyệt diệu. Giả sử có thể thành công thì khả năng Nam Bắc phân liệt coi như không còn. Ngoài ra ta lại không phải khổ sở đi làm Hoàng đế. Hơn nữa lại còn có được trái tim của Ngọc Trí. Ài! Con bà nó là con gấu, Tử Lăng là muốn tốt cho ta thôi, phải không?

Tử Lăng bình tĩnh hỏi lại:

- Ngươi và Lý Thế Dân có oán cừu gì không thể giải được?

Khấu Trọng ngẩn người, trầm ngâm suy nghĩ.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Giả sử cứ để tình hình trước mắt phát triển như vậy, không biết đến lúc nào ngày nào mới có được thanh bình? Cũng có thể Trung Thổ sẽ vĩnh viễn bị chia cắt, trở về thời Ngũ Hồ loạn Hoa*. Nhưng ta biết nếu chúng ta liên thủ với Lý Thế Dân, đập tan liên minh của bọn Kiến Thành, Nguyên Cát, Ma môn và Hiệt Lợi, để cho người có khả năng cầm quân và quan tâm đến dân chúng là Lý Thế Dân làm một vị

hoàng đế tốt, thì lập tức thiên hạ sẽ quy về một mối, đánh lui ngoại địch, bách tính sẽ có những ngày tháng yên bình an lạc. So sánh nặng nhẹ được mất, ta biết là khó khăn cho ngươi, nhưng không thể không phân tích lợi hại với ngươi.

Khấu Trọng chán chường gật đầu:

- Lời của Tử Lăng làm cho người ta tỉnh ra rất nhiều, nhưng ngươi có nắm chắc Phạm Thanh Huệ sẽ thuyết phục được Tống Khuyết không? Mấy chục năm nay bà ta đã không làm được, bây giờ sao lại có thể?

“Rầm!”

Khấu Trọng đột nhiên buông tay khỏi người Từ Tử Lăng, đập mạnh lên bàn, khiến toàn bộ ly chén trên bàn vỡ tan, rượu bắn tung tóe, gã quát lớn:

- Thực quá bất công! Từ lúc trận chiến Từ Giản mở màn, ta luôn phải đấu tranh sinh tồn trong tuyệt cảnh, lấy máu để đổi lấy mỗi cơ hội, mỗi khả năng thành công. Trải qua trăm cay ngàn đắng mới có được thành quả ngày hôm nay, vì sao không phải là Lý Thế Dân theo ta mà ta phải theo Lý Thế Dân?

Từ Tử Lăng bình tĩnh đáp lại:

- Ngươi muốn làm hoàng đế sao? Có thể làm được một hoàng đế tốt sao? Phải biết là dù cho ngươi có thể giỏi hơn Lý Thế Dân về võ công và tài thao lược, nhưng ngươi có được khả năng điều hành kinh tế chính trị và văn tài như hắn sao?

Khấu Trọng ngơ ngác nhìn mặt bàn đầy mảnh vỡ ly chén, bàn tay phải vẫn còn nằm trên bàn, còn bàn tay kia thì đưa lên gãi đầu, gã

nói:

- Mấy câu này của ngươi còn lợi hại hơn cả Thiên Đao của Tống Khuyết. Ài! Vì sao ta luôn không thể nói lại được ngươi? Con mẹ nó! Lão Bạt ngươi nói sao?

Bạt Phong Hàn chậm rãi nói từng chữ một:

- Nói thẳng ra, nếu ta là Khấu Trọng ngươi thì không ai có thể làm lung lay lòng tin của ta. Chỉ có một người là ngoại lệ, chính là Từ Tử Lăng, bởi vì ta biết hắn tuyệt đối không bao giờ làm hại ngươi. Thực ra làm hoàng đế có gì vui chứ? Chi bằng ba huynh đệ chúng ta lãng tích thiên nhai, ăn bát to uống chén lớn cho thống khoái cuộc đời. Nói cho cùng, với khả năng và sự tinh minh của Lý Thế Dân, bất kể hắn là đối thủ hay bằng hữu thì cũng đáng để kính trọng.

Khấu Trọng lặng im không nói, trong ánh mắt chăm chú của Từ Bạt hai người, đột nhiên mắt gã rực lên, nhìn thẳng vào mắt Từ Tử Lăng. Đoạn gã cười khổ, dường như đã nguôi được cơn giận. Cuối cùng Khấu Trọng cất tiếng:

- Những lời ngươi nói khiến ta vô cùng hoang mang, đó có thể là phương pháp duy nhất để trốn tránh cái đại họa làm hoàng đế, lại có thể làm cho mỹ nhân vui vẻ, một công đôi việc. Ài! Con mẹ nó! Nhưng ta vẫn không thể gật đầu đồng ý với ngươi, trước tiên phải được Tống Khuyết lão nhân gia chấp nhận, nếu không thì ta không phải với ông ấy. Tiếp đó là ta muốn đàm phán điều kiện với Lý tiểu tử, nếu nói chuyện không xong thì phải đánh, khi đó chẳng cần nói thêm gì nữa. Lăng thiếu gia đừng trách ta không đáp ứng ngươi ngay lập tức, bởi vì ta phải đảm nhiệm trọng trách làm lãnh tụ của Thiếu soái quân.

Từ Tử Lăng nhìn gã một lát, gật đầu đồng ý:

- Hai điều này rất hợp tình hợp lý. Ta không những không trách ngươi, mà còn vô cùng cảm động. Ngươi đúng là không làm ta thất vọng.

Bạt Phong Hàn cắt ngang:

- Cứ quyết định vậy đi. Đêm nay không nói mấy cái chuyện khiến người ta phiền muộn nữa, mọi người cùng nhau uống rượu. Thiếu soái phải thuật lại tỉ mỉ trận chiến giữa Tống Khuyết và Ninh Đạo Kỳ, không được sót chi tiết nào.

Chợt có tiếng bước chân vọng lên, tiếp đó thấy Hầu Hy Bạch hớn ha hớn hở đi vào mang thức ăn đặt lên bàn, không hề biết rằng vận mệnh của Thiên hạ đã được biến chuyển sau cuộc nói chuyện vừa rồi.

Chú thích:

Ngũ Hồ loạn Hoa: thời kỳ loạn lạc ở Trung Quốc vào thế kỷ V.

Chương 710: Đi mòn giày sắt

“Đinh!”, năm chiếc ly cùng nâng lên, mọi người đều uống một hơi cạn sạch, không khí vô cùng nồng nhiệt.

Rượu loang và những mảnh ly vỡ trên bàn, vốn trông ngổn ngang như thành Đan Dương sau trận chiến, nay đã được dọn sạch. Thay vào đó là chín món ăn đặc biệt thơm ngon do Lôi Cửu Chỉ đích thân trổ tài, màu sắc và hương vị cực kỳ hoàn hảo, ăn vào ai nấy đều khen nức nở không thôi.

Lôi Cửu Chỉ và Hầu Hy Bạch được Khấu Trọng nói cho biết về hiệp nghị mà gã và Từ Tử Lăng vừa mới đạt được, đều cảm thấy rất bất ngờ, không thể nghĩ được đột nhiên lại xẩy ra sự việc xoay chuyển trời đất như vậy.

Hầu Hy Bạch là người đầu tiên kêu hay:

- Phi Huyên sẽ vô cùng vui mừng vì chuyện này, một vị mỹ nhân khác cũng cực kỳ cao hứng chắc chắn sẽ là công chúa Tú Ninh. Tuy nhiên tâm trạng của nàng ấy sẽ vô cùng phức tạp, có lẽ là vừa lo vừa mừng.

Mọi người hiểu ý hắn muốn nói, nếu Khấu Trọng giúp Lý Thế Dân tranh đoạt hoàng vị, sự phân liệt của Lý Phiệt chắc chắn xẩy ra. Lòng bàn tay là thịt, lưng bàn tay cũng là thịt, Lý Tú Ninh chọn lựa bên nào cũng rất khó khăn.

Lôi Cửu Chỉ trầm ngâm nói:

- Việc này tất phải xử lý cẩn thận, nếu không quân tâm của Thiếu soái quân sẽ loạn, thậm chí có thể xẩy ra chia rẽ hoặc nội loạn. Vì vậy trước tiên phải giữ bí mật, chỉ có vài người có tư cách biết được chuyện này.

Khấu Trọng không giấu vẻ cực kỳ ngạc nhiên:

- Trước là lão Bạt, sau là đến các ngươi, tất cả đều đứng về phía Tử Lăng một cách vô cùng tự nhiên, thực khiến ta không biết đường nào mà lần.

Một tia sát khí thoáng ánh lên trong mắt Bạt Phong Hàn, nhưng giọng điệu vẫn rất bình tĩnh:

- Ta chỉ nói cho bản thân ta thôi, bởi vì địch nhân thực sự của ta không phải là Lý Thế Dân, mà là những kẻ đứng đầu của Kim Lang tộc như Tất Huyền, Hiệt Lợi và Triệu Đức Ngôn. Nói vậy Thiếu soái hiểu chưa?

Lôi Cửu Chỉ cười quái dị:

- Tiểu Trọng ngươi có thể là thống soái vô địch thiên hạ, nhưng không phải là người có đủ tố chất để làm hoàng đế. Ta không nói ngươi không đủ tài năng hoặc tấm lòng yêu dân, nhưng ngươi thiếu kiên nhẫn. Ngươi và Vô Danh cũng giống nhau, nếu bắt ngươi phải ở không nhàn rỗi trong thâm cung thăm thẳm cũng như nhốt nó vào trong chiếc lồng kín thì sẽ vô cùng tàn nhẫn, chẳng khác nào tước đoạt sự tự do, tước đoạt sự ham thích du lãng giang hồ. Đó là bản năng và thiên tính của ngươi, những thứ mà ngươi có từ khi mới lọt lòng.

Khấu Trọng gượng cười thừa nhận:

- Ai cũng biết bệnh của mình, mỗi lần ta đối diện với một đống những thứ quỷ quái như tấu văn ở trên bàn là ta cảm thấy đầu to ra như cái đấu, chỉ muốn vứt hết cho xong. Hà hà! Vứt hết cho xong, nghe có vẻ rất thích hợp đây.

Hầu Hy Bạch cười nói:

- Bọn ta chỉ mong ngươi được bay nhảy, thoải khỏi bể khổ mà thôi. Thử hỏi ngôi vị Hoàng đế, làm sao bằng được sự hồi tâm chuyển ý của Tống tiểu thư đối với ngươi chứ. Đây là hành động vĩ đại khiến Tống tiểu thư quên hết tất cả những việc sai trái trước đây của ngươi, không có phương pháp nào có thể tốt hơn.

Bạt Phong Hàn bật cười:

- Đa tình Công tử vẫn là bản sắc đa tình, cả ba lý do của ngươi đều có liên quan đến người đẹp cả.

Lôi Cửu Chỉ nói với Từ Tử Lăng:

- Vẫn chưa có cơ hội hỏi ngươi, không phải Hiển Hạc đi cùng với ngươi đến Trường An sao? Vì sao không thấy hắn cùng về đây?

Hầu Hy Bạch nhíu mày:

- Có lẽ là Hiển Hạc vẫn chưa tìm được muội muội. Cách dùng tiền thưởng đã không hiệu nghiệm, khiến người ta không biết phải làm sao.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Việc này nói ra dài dòng lắm. May mà Kỷ Thiến quả thực là một trong ba vị cô nương may mắn năm nào trốn thoát từ trong ma trảo

của Hương gia. Một người nữa là Âm Tiểu Kỷ. Bọn họ bôn ba lưu lạc tới Tương Dương rồi sau đó được một vị danh kỹ thanh lâu có lòng hảo tâm nuôi dưỡng. Tiểu Kỷ đóng giả nam trang vào chốn giang hồ, còn Kỷ Thiến và người còn lại được huấn luyện thành những tài nữ bán nghệ không bán thân.

Khấu Trọng giật mình thốt lên:

- Tương Dương!

Mọi người vẫn không chú ý lắm.

Lôi Cửu Chỉ cả mừng nói:

- Đó chính là nơi nằm ngoài phạm vi ảnh hưởng của chúng ta, không thể công khai treo thưởng. Nếu như Hiển Hạc có thể gặp lại tiểu muội của hắn thì đúng là khiến người ta vui mừng.

Từ Tử Lăng gượng cười:

- Kỷ Thiến đích thân dẫn Hiển Hạc đến Tương Dương để tìm kiếm, nhưng đến hôm trước vẫn chưa trở về Lương Đô như đã ước định, khiến người ta lo lắng. Lỗ thúc đã sai người đến Tương Dương thăm dò tin tức bọn họ.

Bạt Phong Hàn là người đầu tiên phát hiện ra vẻ kỳ lạ của Khấu Trọng, hắn trầm giọng hỏi:

- Thiếu Soái nghĩ đến điều gì vậy?

Khấu Trọng hai mắt mở to nhìn về phía trước, miệng lẩm bẩm từng chữ:

- Tương Dương… tiểu lưu manh… chân dài… Tiểu Hạc Nhi…

“Rầm!”, Bạt Phong Hàn vỗ mạnh lên bàn, may mà còn chưa có phóng tay, nếu không e rằng ly chén bát đĩa trên bàn lại thêm một phen tai kiếp. Một lát sau, hắn vọt mình đến bên cửa sổ rồi hét vọng xuống dưới:

- Thiếu soái có lệnh, lập tức mang Tiểu Hạc Nhi đến đây ngay.

Khấu Trọng ôm đầu thở ra:

- Ta đúng là ngu thật! Rõ ràng tên là “Tiểu Hạc Nhi”, lại có đôi chân dài đẹp, vì sao ta không hỏi han vài câu?

Từ Tử Lăng, Lôi Cửu Chỉ và Hầu Hy Bạch bàng hoàng đưa mặt nhìn nhau, mơ hồ cảm giác được hình như điều này có quan hệ với Âm Tiểu Kỷ.

Sau khi quay trở lại chỗ ngồi, Bạt Phong Hàn cười nói:

- Cái này kêu là đi mòn giày sắt tìm không thấy, chẳng tốn công phu lại gặp nhau. Tiểu Hạc Nhi chính là Âm Tiểu Kỷ, gần đây vẫn ở chỗ bọn ta. Vì vậy Âm huynh đến tìm kiếm khắp nơi ở cái chỗ không có người cần tìm là Tương Dương thì đương nhiên là không có kết quả.

Khấu Trọng đưa hai tay vỗ vỗ trán rồi nói:

- Ta sớm đã có cảm nhận là lạ đối với Tiểu Hạc Nhi, chỉ là việc quân bận rộn nên chưa hề suy nghĩ. Con bà nó là con gấu! Hy vọng Âm tiểu tử cát nhân thiên tướng, có thể nhanh nhanh trở về gặp lại tiểu Kỷ, vậy thì có thể cảm tạ trời đất.

Trở nên khẩn trương, Từ Tử Lăng nói:

- Hỏi rõ rồi nói chuyện sau. Sợ nhất là lại một phen hiểu lầm.

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Sao mà có chuyện trùng hợp vậy được?

Hầu Hy Bạch cảm thán:

- Đây chính là cái đáng sợ của thời loạn lạc, không nhiều người may mắn như anh em bọn họ đâu.

Khấu Trọng gật đầu:

- Đêm nay, cho đến lúc này, ta mới thành tâm thành ý hy vọng Lý Thế Dân có thể đáp ứng điều kiện giảng hòa của ta và nhạc phụ tương lai của ta cũng bị Phạm Thanh Huệ thuyết phục. Bách tính đã chịu khổ đủ rồi!

Lôi Cửu Chỉ châm rượu cho mọi người rồi cười ha hả nói:

- Nhiều tin vui quá! Nào anh em, cạn thêm một ly.

Mọi người cùng nhau ăn uống, cười nói ồn ào.

o0o

Giọng nói trong trẻo của Tiểu Hạc Nhi vang lên từ phía cầu thang:

- Ta không chịu đâu. Đại ca ngồi uống rượu hát hò ở đây mà lại không có phần của người ta và Huyền Thứ công tử.

Khấu Trọng đứng dậy gọi lớn:

- Tiểu Kỷ mau lại đây! Sao lại không có phần của ngươi được!

Vẫn trong trang phục nam trang, Tiểu Hạc Nhi cùng với Vương Huyền Thứ đồng thời xuất hiện nơi cầu thang. Tiểu Hạc Nhi vừa nghe câu nói đó của Khấu Trọng liền giật mình dừng lại. Sắc mặt lộ vẻ vô cùng đau thương, nàng ta nhìn trừng trừng Khấu Trọng như không tin vào mắt mình, khóe môi run rẩy, nhưng vẫn không nói được nên lời.

Đang ở phía sau Tiểu Hạc Nhi, Vương Huyền Thứ ngẩn người ra nói:

- Hạc Nhi, ngươi sao rồi? Sao không chào hỏi Từ đại ca?

Tiểu Hạc Nhi vẫn nhìn trừng trừng Khấu Trọng, run giọng hỏi:

- Đại ca mới kêu ta là gì?

Bọn Từ Tử Lăng ai nấy đều nhẹ hẳn người, hiểu được người trước mắt chính là Âm Tiểu Kỷ hàng thật giá thật. Nếu như không phải là Âm Tiểu Kỷ thì không thể có phản ứng kịch liệt như vậy.

Bạt Phong Hàn than dài:

- Tiểu Kỷ à! Ngươi có biết lệnh huynh tìm ngươi vô cùng khổ sở không?

Thân mình run rẩy, lệ nóng tràn mi, Tiểu Hạc Nhi vừa lắc đầu vừa nói:

- Không thể nào! Không thể nào!

Khấu Trọng bước tới ôm nàng ta vào lòng, nhẹ nhàng nói:

- Đại ca của ngươi không bị kẻ xấu đánh chết mà còn kết làm huynh đệ với bọn ta, lúc này hắn đang cùng với một người chị em của ngươi đến Tương Dương để tìm ngươi đó.

Tiểu Hạc Nhi òa lên một tiếng rồi khóc nức nở, cuối cùng nàng ta đã không kiếm chế nổi.

Khấu Trọng để cho nàng ta được giải tỏa được nỗi đau vẫn đè nén trong lòng lâu nay, nói với Từ Tử Lăng, lúc này đã đến bên cạnh gã:

- Xem ra chúng ta phải lập tức đi Tương Dương một chuyến. Tìm không ra Tiểu Kỷ, e rằng Hiển Hạc chưa chịu về Lương Đô.

Từ Tử Lăng đáp:

- Để ta dẫn tiểu Kỷ và Huyền Thứ đi, ngươi thì đến Lương Đô gặp Lỗ thúc. Bọn ta chia ra làm việc.

Khấu Trọng hiểu sau khi Từ Tử Lăng làm xong mọi việc ở Tương Dương sẽ đi gặp Lý Thế Dân. Gã nắm chặt tay Từ Tử Lăng, nhìn sâu vào mắt rồi nói như chém đinh chặt sắt:

- Chỉ cần là việc chính nghĩa và có lợi nhất cho bách tính thì “tuy thiên vạn nhân ngô vãng hĩ”(1), những việc khác chỉ là việc phụ. Huynh đệ! Khấu Trọng sẽ không làm ngươi thất vọng.

Bạt Phong Hàn hét lớn:

- Hảo hán tử!

Khấu Trọng đưa Tiểu Hạc Nhi cho Vương Huyền Thứ, lúc này hắn

vẫn còn đang ngơ ngác. Gã quay đầu cười khổ:

- Anh hùng hảo hán thực sự là Lăng thiếu gia. Ta cùng lắm là… Ài! Tiểu Hạc Nhi không cần phải khóc, phải cười mới đúng chứ. Ngươi làm ta cũng muốn được khóc một trận.

Trong vòng tay của Vương Huyền Thứ, Tiểu Hạc Nhi run rẩy nói:

- Ta muốn đi gặp đại ca!

Lôi Cửu Chỉ hai mắt cũng đỏ lên, đứng dậy nói lớn:

- Ta sẽ đi cùng với ngươi ngay lập tức.

Hầu Hy Bạch cũng bật dậy nói:

- Ta cũng đi!

Khấu Trọng cười ha hả:

- Bọn ta lập tức hành động. Hà hà! Từ lúc trờ thành con bà nó Thiếu soái gì đó, ta chưa từng có được những giờ khắc thoải mái như bây giờ. Lăng thiếu gia không những là hảo huynh đệ của ta mà còn là người khiến ta được sinh ra lần thứ hai. Hà hà! Sinh ra lần thứ hai! Con bà nó!

Trong lòng Từ Tử Lăng tràn đầy cảm xúc, gã chưa bao giờ thích cái cách nói chuyện đầy vẻ khoa trương của Khấu Trọng, nhưng lúc này những lời đó như đi thẳng vào lòng gã. Vốn Từ Tử Lăng nghĩ rằng muốn thuyết phục Khấu Trọng còn khó hơn lên trời, ngờ đâu sự thật lại dễ đến không thể tưởng tượng được.

Tình huynh đệ của bọn họ đúng là có thể vượt qua mọi thử thách.

Cơ hội hòa bình thống nhất cuối cùng đã xuất hiện ngay trong thời điểm nóng bỏng nhất ngay trước trận đại chiến.

o0o

Trong Thiếu soái phủ ở Lương Đô, Tống Lỗ với sắc mặt nghiêm nghị đang lắng nghe Khấu Trọng nói một cách tỉ mỉ về sự thay đổi long trời lở đất mà Từ Tử Lăng đã đề cập. Cuối cùng gã tóm lược:

- Nếu thành công thì đây sẽ là phương pháp duy nhất khiến Trung Thổ đánh lui ngoại địch, tránh khỏi đại họa, đạt được hòa bình thống nhất.

Tống Lỗ lắc đầu:

- Ta hiểu tính cách của đại ca. Không ai có thể làm lung lay lòng tin của ông ấy. Phạm Thanh Huệ trước nay đã không làm được thì lần này cũng không thể làm được, chỉ là vô dụng mà thôi. Dù cho ngươi và Tử Lăng đứng về phía Lý Thế Dân, bọn ta vẫn đủ thực lực chiếm cứ phương Nam, tình thế Nam Bắc phân tranh e rằng khó mà tránh khỏi.

Khấu Trọng biến sắc:

- Vậy phải làm sao đây?

Tống Lỗ thở dài:

- Ngươi còn quên mất một nhân vật quan trọng có địa vị chỉ dưới đại ca trong Tống gia là Tống Trí, ông ấy cũng là người có chí thống nhất thiên hạ như đại ca. Chỗ khác biệt là đại ca vì lý tưởng cao đẹp, còn nhị ca thì muốn Tống gia trở thành Trung Nguyên đệ nhất thế gia. Vì

vậy muốn thuyết phục nhị ca là một việc rất khó khăn.

Khấu Trọng đau đầu hỏi:

- Suy nghĩ của bản thân Lỗ thúc như thế nào?

Tống Lỗ trầm lặng một lúc, cười khổ nói:

- Nói thẳng ra, trong lòng ta cũng có đồng tình với cách làm của ngươi, ngươi đã đặt hạnh phúc của bách tính thiên hạ lên trên sự vinh nhục được mất của cá nhân. Ngọc Trí sớm đã dự kiến tình hình hiện nay, vì vậy lâu nay vẫn phản đối việc Tống gia tham gia vào chốn tranh giành thiên hạ.

Khấu Trọng cảm giác được cổ vũ, gã nói:

- Lỗ thúc không xem ta là người lâm trận rút lui đã khích lệ ta rất lớn.

Tống lỗ bật cười:

- Kể cả đại ca của ta, không ai xem ngươi là kẻ hèn yếu. Dù cho không đồng tình với quyết định này của ngươi thì cũng không thể không thừa nhận rằng Khấu Trọng ngươi là một hảo hán đại nhân đại dũng. Bất kỳ người nào ở vào vị trí của ngươi cũng khó có thể nói buông là buông, không xem bá nghiệp Hoàng đế vào trong mắt được.

Khấu Trọng xấu hổ nói:

- Đại nhân đại dũng chỉ là Từ Tử Lăng, ta chỉ là thấy hắn nói có lý. Ài! Lỗ thúc chỉ điểm cho ta đi, trong tình thế đặc biệt hiện nay, ta không thể làm Phiệt chủ nổi giận.

Tống Lỗ trầm giọng:

- Về chuyện này thì ngươi lại có thể an tâm. Dù đại ca có đáp ứng hay không, với tu dưỡng của ông ấy thì không có ai có thể làm tức giận đến mức ảnh hưởng tới sự bình phục của thương thế. Trước mắt phải nghĩ cách thuyết phục đại ca, về mặt nhị ca ta có thể ra một chút sức, ông ta và ta xưa nay vẫn có quan hệ rất tốt.

Khấu Trọng cả mừng nói:

- Không ngờ Lỗ thúc lại chịu đứng về phía ta, khiến ta càng thêm có lòng tin.

Tống Lỗ cười khổ đáp:

- Quan trọng vẫn là ý của đại ca, bọn ta phải sắp xếp cẩn thận. Trước hết tạm hoãn đánh Tương Dương mà quay sang quét sạch bọn Lâm Sĩ Hồng, đem quân đội vốn thuộc về Tống gia trở về tác chiến ở phương Nam, còn ở phía Bắc thì chỉ để lại Thiếu soái quân của ngươi. Khi đó chỉ cần đại ca gật đầu, mọi việc có thể cứ theo đó mà làm, rồi sau đó giúp Lý Thế Dân lên ngôi Hoàng đế.

Khấu Trọng khổ sở hỏi:

- Nếu lúc này ta nói thẳng với Phiệt chủ về suy nghĩ trong lòng thì Lỗ thúc đoán lão nhân gia sẽ có phản ứng như thế nào?

Tống Lỗ trả lời:

- Khả năng lớn nhất là ông ấy sẽ đuổi ngươi ra khỏi Lĩnh Nam, sau đó sẽ ra lệnh cho Trí thúc của ngươi toàn lực củng cố Nam phương, chiếm lĩnh các thành trì trọng yếu hai bên bờ Đại Giang.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Tình huống đó sẽ không xuất hiện. Ta là người chỉ nói chuyện nghĩa khí, nếu Phiệt chủ không đồng ý thì ta sẽ tuân theo sự chỉ huy của người, đem quân tiến lên phía Bắc, gắng hết sức hoàn thành đại nghiệp thống nhất thiên hạ. Đó cũng là một trong những điều kiện đầu tiên mà ta đã nói với Tử Lăng.

Tống Lỗ nhíu mày suy nghĩ, đoạn ông ta đề nghị:

- Sao ngươi không tìm Ngọc Trí thương lượng, biết đâu nàng ta nghĩ ra được cách gì đó.

Khấu Trọng phấn khởi hẳn lên, gã vội đáp:

- Ta lập tức đi Lĩnh Nam!

Tống Lỗ cười:

- Không cần gấp gáp như thế, ngươi phải ở lại đây để chủ trì đại cục, hơn nữa Ngọc Trí đến đây gặp ngươi sẽ không khiến người ta nghi ngờ. Ta sẽ gửi ngay một bức thư bảo nó đến Lương Đô có được không?

Trong lòng trào dâng niềm vui không tên, Khấu Trọng vội tán thành:

- Mọi việc đều theo ý của Lỗ thúc, ta cần phải đi chào hỏi cha đã, để tránh người trong lúc không rõ tình thế mà đem quân công hãm Tương Dương thì đúng là hỏng bét.

Tống Lỗ nói giọng vô cùng nghiêm túc:

- Việc này không nhỏ đâu, tốt nhất tạm thời chưa nên tiết lộ bất kỳ

điều gì. Tuy nhiên nếu che giấu tất cả mọi người thì cũng không ổn lắm. Vì vậy có thể chọn vài đại tướng tâm phúc, trưng cầu ý kiến của họ vào những thời điểm thích hợp, để sau này họ không có cảm giác bị bán rẻ.

Khấu Trọng gật đầu tỏ vẻ nghe lời, gã nói:

- Ta hiểu rồi!

Sắc mặt Tống Lỗ thoáng nét cười hiền từ:

- Từ lần đầu tiên gặp phải hai tên tiểu tử các ngươi, ta và tiểu Tinh(2) đã cảm thấy rất thân thiết. Hiếm có là các ngươi không hề làm bọn ta thất vọng, cho đến hôm nay vẫn có một trái tim nóng bỏng. Yên tâm đi, Lỗ thúc sẽ toàn lực ủng hộ các ngươi.

Đúng lúc này có thân binh vào báo, Sư Phi Huyên cầu kiến.

Khấu Trọng và Tống Lỗ đưa mắt nhìn nhau, một lúc sau gã đứng bật dậy, đi nhanh ra để gặp Sư Phi Huyên.

o0o

Từ Tử Lăng, Lôi Cửu Chỉ, Hầu Hy Bạch, Tiểu Hạc Nhi, Vương Huyền Thứ giả trang thành khách buôn, dùng những văn kiện chính thức đóng thuế vào thành Tương Dương.

Tiểu Hạc Nhi dường như không còn sức để cười đùa, trên đường đi chỉ trầm lặng không nói. Mọi người nhìn vào ánh mắt tràn đầy khát vọng và trông ngóng của nàng ta đều hiểu, chỉ khi gặp được Âm Hiển Hạc thì nàng ta mới có thể trở lại như lúc bình thường.

Tiểu Hạc Nhi đi trước dẫn đường, Vương Huyền Thứ đi bên cạnh,

còn ba người Từ Tử Lăng thì đi theo ở xa xa phía sau.

Đột nhiên tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, một toán quân Đường tràn vào con đường lớn mà bọn họ đang đi, người đi đầu lại chính là Tần Thúc Bảo.

Từ Tử Lăng muốn tránh thì đã không kịp, Tần Thúc Bảo đã thấy gã.

Trong lúc Từ Tử Lăng đang băn khoăn ngơ ngác, Lôi Cửu Chỉ kéo hắn đi theo Tiểu Hạc Nhi hai người, đoạn hỏi:

- Hắn là ai vậy?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Tần Thúc Bảo!

Hầu Hy Bạch đi phía bên kia của gã nói:

- Hắn không làm lộ ngươi ra, như vậy đủ là bằng hữu hiếm có rồi.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Hắn là người công tư phân minh. Theo ta thấy thì Lý Thế Dân đã tiết lộ tin tức về hiệp định với chúng ta cho hắn.

Lôi Cửu Chỉ gật đầu nói:

- Có lý! Lý Thế Dân phái hắn đến giữ Tương Dương chính là sự sắp đặt sáng suốt để tránh người nhà hiểu lầm gây chuyện đánh nhau.

Từ Tử Lăng cảm giác rất phấn khởi. Quan hệ giữa hai bên thay đổi đã làm cho những tướng lĩnh có quan hệ mật thiết với bọn gã vốn

xưa nay không được giữ chức vụ gì quan trọng, nay đã được Lý Thế Dân trọng dụng trở lại.

Lôi Cửu Chỉ kéo hắn dừng lại rồi nói:

- Đi vào đây!

Từ Tử Lăng nhìn qua bên kia đường, chỉ thấy có mình Vương Huyền Thứ đứng đó bên cạnh một tòa Thanh lâu có treo biển “Thanh Lệ Uyển” bên ngoài.

Thanh lâu vẫn chưa mở cửa, chỉ có những người quen biết như Tiểu Hạc Nhi mới có thể tùy ý ra vào.

Tình hình Tương Dương bây giờ không như trước kia, trên đường ngựa xe thưa thớt. Có thể thấy trước sức ép của cuộc đại chiến sắp tới, phần lớn dân cư đã đi nơi khác tránh nạn.

Lát sau thấy Tiểu Hạc Nhi một mình đi ra, dẫn Vương Huyền Thứ đến chỗ bọn gã, ấp úng nói:

- Tiểu Vưu đã hơn mười ngày nay chưa trở lại thanh lâu, chắc là vì chuyện của đại ca rồi!

Tiếp đó nàng ta cứ thế mà khóc lên, khiến người đi đường không khỏi nhòm ngó.

Cả bốn tên nam nhân không khỏi bối rối tay chân.

Lôi Cửu Chỉ vội nói:

- Đừng khóc! Bình tĩnh chút đi, nhà của tiểu Vưu ở đâu?

Mặt đầy nước mắt, Tiểu Hạc Nhi đưa tay chỉ về phía Nam thành.

Mọi người cùng thở phào, nếu nhà của tiểu Vưu trong Thanh lâu, vậy thì hỏng to. Lúc này nàng ta chưa trở về, rất có khả năng là đang ở nhà.

Đương nhiên không có ai trách Tiểu Hạc Nhi, mọi người đều hiểu tâm trạng của nàng ta.

Không chờ chỉ bảo, Tiểu Hạc Nhi dẫn mọi người luồn lách qua nhiều đường phố ngõ ngách, lát sau đã đến ngoài cổng của một trang viện nhỏ, quy mô tuy không lớn nhưng có thể thấy sinh hoạt của tiểu Vưu này chắc cũng không tệ.

“Coong! Coong!”

Vương Huyền Thứ cầm cái vòng đồng trên cổng gõ mạnh.

Có tiếng bước chân đi lại gần, sau đó nghe “két” một tiếng, cửa được mở ra.

Một tiểu nha hoàn xuất hiện trước mắt mọi người, nhìn thấy nhiều người như thế ngoài cửa, liền giật mình kinh hãi, sau đó ánh mắt nàng ta nhìn đến Tiểu Hạc Nhi thì nét kinh hãi bỗng trở thành vẻ vô cùng vui mừng, nàng ta kêu lớn:

- Tiểu thư ơi! Tạ thiên tạ địa, Hạc Nhi tiểu thư đã trở về, người không phải khóc nữa.

Chú thích:

(1) Nguyên là câu của Mạnh Tử “自反而缩，虽千万人吾往矣”(Tự phản nhi súc, tuy thiên vạn nhân ngô vãng hĩ): ý là tự vấn thấy chính nghĩa thuộc về mình cho dù có thiên quân vạn mã, vô vàn khó khăn, ta vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

(2) Thiếp của Tống Lỗ, ở những hồi đầu đã xuất hiện.

(

Chương 711: Chúng chí thành thành

Khấu Trọng gặp Sư Phi Huyên trong nội đường, gã liền kêu thủ hạ lui ra ngoài hết, tiếp đó ngồi xuống trước mặt Sư Phi Huyên. Nàng vẫn với vẻ điềm tĩnh như ngày nào. Gã thở dài:

- Phi Huyên có biết nước cờ mời Ninh Đạo Kỳ ra mặt này thật vô cùng nguy hiểm, hai người họ chỉ cách cái chết trong đường tơ kẽ tóc, chút nữa thì đồng ư quy tận, may mà ông trời phù hộ, không để xẩy ra thảm kịch.

Sư Phi Huyên nhìn gã với ánh mắt thoáng vẻ ấm áp, điều này đối với Khấu Trọng mà nói rất là hiếm hoi. Nàng nhẹ nhàng nói:

- Nếu vậy thì không phải chỉ là thảm kịch, mà là tai họa! Thiếu Soái có muốn nghe lời thật lòng của ta không? Bọn ta đã đánh giá Tống Khuyết rất cao, nhưng cũng không ngờ được đao pháp của ông ta lại có thể đưa được Ninh đại sư vào chỗ chết. Nhưng khi đó mọi việc đã hoàn toàn không thể khống chế được nữa, may mà không trở thành đại họa không thể cứu vãn như Thiếu Soái nói.

Mồ hôi thấm ướt cả lưng Khấu Trọng. Sư Phi Huyên nói không sai, nếu như hai đại tông sư đồng ư quy tận thì sự lựa chọn duy nhất của Khấu Trọng là tiếp nhận di chí của Tống Khuyết, hoàn thành tâm nguyện lớn lao của ông ta, thống nhất thiên hạ. Đó là một thế cục hoàn toàn khác hẳn so với tình hình trước mắt.

Việc hai người họ lưỡng bại câu thương và kết thúc trận chiến mà không có người thắng kẻ bại là kết quả lý tưởng nhất. Xem ra vận

may vẫn còn mỉm cười với Trung Thổ.

Tiếng nói của Sư Phi Huyên vang lên bên tai gã:

- Phi Huyên vốn không muốn kinh động Thiếu Soái, chỉ vì tìm không ra Tử Lăng nên đành mạo muội cầu kiến.

Khấu Trọng cười khổ:

- Chúng ta sao lại trở nên xa lạ vậy? Giờ đến lượt ta nói lời thật lòng, tiểu đệ chưa bao giờ coi nàng như người ngoài. Tử Lăng là huynh đệ của ta, nàng thì lại là… hắc! Hồng nhan tri kỷ của hắn. Hà hà! Cuối cùng thì ta cũng đã thấy tiên tử đỏ mặt rồi!

Sư Phi Huyên bình tĩnh trở lại, giọng điềm nhiên như không có chuyện gì:

- Tâm trạng hôm nay của Thiếu Soái dường như rất tốt.

Khấu Trọng thả lỏng mình, dựa lưng vào ghế, giọng than vãn:

- Nghĩ đến việc sau này không cần phải làm chức Hoàng đế khổ sai đó, tâm trạng đương nhiên phải khác trước.

Thân hình Sư Phi Huyên khẽ run lên, nhìn thẳng vào gã, ánh mắt tỏ rõ sự vui mừng phát xuất từ tận đáy lòng không thể che giấu. Nàng nhẹ nhàng nói:

- Cuối cùng Thiếu Soái chịu gật đầu rồi. Đúng là sự may mắn của vạn dân.

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Cõi tiên và trần thế khác hẳn nhau, hiển nhiên tiểu tử không hiểu biết bằng tiên tử nàng. Trên đời này nếu có một người có thể thuyết phục được ta thì đó chắc chắn là Từ Tử Lăng. Sau khi Phi Huyên thu phục được hắn, muốn thu thập ta không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Sư Phi Huyên chẳng chút bực mình vì việc gã không thôi gán ghép nàng và Từ Tử Lăng, chỉ mỉm cười nói:

- Phi Huyên không biết làm sao để bày tỏ sự nhẹ nhõm và vui mừng trong lòng, sự vui sướng đó chính là thuộc về thế giới trần tục này đó.

Khấu Trọng vỗ tay nói:

- Đổi tất cả mọi thứ để có thể khiến cho Phi Huyên nhảy lên sung sướng như một cô bé nhỏ thì cũng xứng đáng lắm. Bây giờ Tử Lăng đang trên đường đi gặp Tần Vương, hắn không gặp được nàng chắc là sẽ vô cùng thất vọng.

Sư Phi Huyên thoáng chút bực dọc:

- Thiếu Soái dường như còn muốn làm cho ta bối rối, mặc dù lời nói thì rất dễ nghe.

Khấu Trọng ngồi thẳng lên, hai tay nắm lấy thành ghế, nở nụ cường rạng rỡ như mặt trời tỏa sáng. Gã thẳng thắn nói với Sư Phi Huyên:

- Sự sung sướng trong lòng ta không hề thua kém nàng một chút nào, bởi vì chúng ta không còn là kẻ địch của nhau nữa mà là những bằng hữu đồng sức đồng lòng kề vai tác chiến, cùng nhau hướng tới một mục đích cao cả. Sau này ta cũng không còn bất hòa với Tử Lăng vì chuyện tranh bá thiên hạ. Trong trời đất này còn có việc gì

tuyệt vời hơn thế nữa không?

Đôi mắt sáng lên lấp lánh, Sư Phi Huyên nhìn sâu vào mắt Khấu Trọng, không hề che giấu nụ cười trên môi, nàng dịu dàng nói:

- Đã có lúc Phi Huyên thực sự hoài nghi Thiếu Soái là kẻ chỉ muốn thỏa mãn dã tâm của chính mình, Phi Huyên muốn nhân đây nói lên lời tạ lỗi thực lòng với Thiếu Soái. Thiếu Soái có chắc chắn vượt qua được cửa ải của Tống Khuyết không?

Khấu Trọng nhăn mặt:

- May mà bây giờ hiểu lầm đã biến mất. Ài! Có phải Phi Huyên muốn nói với ta rằng lệnh sư không hề nắm chắc việc thuyết phục được Phiệt chủ?

Sư Phi Huyên thong thả trả lời:

- Người có kiến thức cao có cách suy nghĩ riêng, một khi đã hình thành niềm tin tất phải trải qua cả quá trình lâu dài, không dễ dàng bị lay động. Ai dám nói là nắm chắc việc thuyết phục Tống Khuyết?

Khấu Trọng mỉm cười:

- Bỗng nhiên ta cảm thấy tràn đầy tin tưởng đối với việc đó, chuyện này để ta nghĩ cách, vào lúc cần đến sẽ nhờ Phi Huyên mời lệnh sư ra mặt phối hợp. Xin nói với lệnh sư là Phiệt chủ vẫn chưa thể quên đi tình cũ, nếu không cuộc chiến ở Tịnh Niệm Thiền Viện đã có một kết thúc khác rồi.

Nét buồn thoáng qua trên khuôn mặt Sư Phi Huyên, không biết có phải nàng nghĩ đến Từ Tử Lăng hay không. Sư Phi Huyên cúi đầu gật khẽ:

- Khi nhìn thấy ánh mắt Phiệt chủ nhìn Phi Huyên trong lần gặp đầu tiên, Phi Huyên đã biết điều đó.

Khấu Trọng nói:

- Trước khi có được sự đồng ý của Phiệt chủ, tại hạ phải gặp mặt Lý Thế Dân đàm phán về điều kiện. Ta không những phải sắp xếp lối thoát cho những người theo ta mà còn phải xem quyết tâm và đại kế để làm hoàng đế của hắn, nếu không thì mọi chuyện không cần phải nhắc tới. Phi Huyên có ngược Bắc gặp Tử Lăng không?

Nét mặt thoáng một tia khổ sở, Sư Phi Huyên điềm đạm trả lời:

- Thiếu Soái nghĩ Phi Huyên nên gặp y sao?

Khấu Trọng thoáng ngạc nhiên, nhất thời không nói được gì. Chỉ với câu nói đó, có thể thấy dù cho Sư Phi Huyên đạt đến cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh nhưng tình cảm đối với Từ Tử Lăng vẫn khó mà thay đổi.

Khấu Trọng vội đứng dậy để tiễn nàng lên đường.

Sư Phi Huyên xoay người lại, nhìn Khấu Trọng vui vẻ mỉm cười, đoạn nói:

- Thiếu Soái là bậc quý nhân bận rộn công việc, không cần tiễn nữa! Hãy nói với Tử Lăng là Phi Huyên và sư tôn sẽ ở Tịnh Niệm Thiền Viện để chờ đợi tin tốt lành của các người.

o0o

Trong căn phòng phía đông ở trang viện của tiểu Vưu, nàng ta và

Tiểu Hạc Nhi đang ôm nhau khóc ròng. Không ai có thể phân biệt giọt nước mắt nào là để bày tỏ sự buồn đau trong lòng, giọt nào là vì sự mừng vui sum họp.

Từ Tử Lăng, Lôi Cửu Chỉ, Hầu Hy Bạch và Vương Huyền Thứ ngồi bên cạnh. Bọn họ không biết làm sao, chỉ đành nhìn hai người khóc cho vơi đi những cảm xúc trong lòng.

Âm Hiển Hạc và Kỷ Thiến đã đi tìm Âm Tiểu Kỷ hơn mười ngày nay, vẫn chưa trở lại.

Hầu Hy Bạch hạ giọng hỏi Từ Tử Lăng, lúc này đang ngồi bên cạnh hắn:

- Chúng ta có nên đi tìm họ không?

Lôi Cửu Chỉ đang ngồi phía bên kia Từ Tử Lăng cũng nói:

- Chắc chắn bọn họ ra ngoài thành tìm kiếm vận may, làm sao tìm được họ đây?

Tiểu Hạc Nhi đứng dậy, vừa thút thít khóc vừa nói:

- Ta muốn đi tìm đại ca.

Tiểu Vưu ôm chặt cánh tay nàng ta, cũng nói trong tiếng khóc:

- Họ sẽ trở về trước khi đóng cổng thành mà.

Lời còn chưa dứt, chợt có tiếng gõ ngoài cổng.

Tiểu Hạc Nhi vùng ra chạy đến đại môn, bọn Từ Tử Lăng vội vã theo sau. Khi bọn gã ra tới ngoại viện thì Tiểu Hạc Nhi đã mở cổng, chỉ

thấy thân mình nàng ta khẽ run rẩy, giọng nói vô cùng thất vọng:

- Ngươi là ai?

Tần Thúc Bảo xuất hiện ngoài cửa, lúc này hắn đã thay y phục thường ngày. Hắn đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng đang ở sau lưng Tiểu Hạc Nhi, lấy làm lạ hỏi:

- Có chuyện gì mà vị tiểu ca nhi này khóc thê thảm vậy?

Từ Tử Lăng bước lên đáp:

- Mời Tần đại ca vào trong nói chuyện.

Tiểu Hạc Nhi xoay mình nhào vào lòng Vương Huyền Thứ, tuy không còn khóc lớn nhưng thân mình không ngừng run lên.

Tần Thúc Bảo bước tới ôm chặt Từ Tử Lăng, giọng kích động:

- Chúng ta lại là hảo huynh đệ rồi!

Lôi Cửu Chỉ chợt hiểu ra, Từ Tử Lăng đoán không sai, quả nhiên Lý Thế Dân đã cho những đại tướng tâm phúc biết về chuyện hòa giải giữa hắn và bọn họ, việc này cũng chứng tỏ quyết tâm tranh đoạt hoàng vị của họ Lý.

Lôi Cửu Chỉ đóng cổng lại, đi đến sau lưng Tiểu Hạc Nhi, nắm lấy vai nàng ta, dịu dàng nói:

- Đừng khóc nữa! Nếu không ta cũng phải khóc theo đây này.

Tiểu Vưu cũng nói:

- Đại ca của ngươi sẽ về ngay thôi!

Tiểu Hạc Nhi nức nở:

- Ta sợ bọn họ xẩy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tần Thúc Bảo buông Từ Tử Lăng ra, ngơ ngác hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Từ Tử Lăng đang định trả lời, đột nhiên gã cảm nhận được có người đến.

“Cốc! Cốc! Cốc!”

Giọng nói êm tai của Kỷ Thiến vang lên ở ngoài cổng:

- Mau mở cửa!

Tiểu Hạc Nhi run lên, rời khỏi vòng tay của Vương Huyền Thứ, xoay hẳn mình lại nhìn về phía đại môn.

Thời gian như ngừng trôi.

Tiểu Vưu chạy nhanh ra mở cổng.

Kỷ Thiến và Âm Hiển Hạc sắc mặt mệt mỏi đang chán nản đứng ngoài cổng. Kỷ Thiến còn đang định nói thì nhìn thấy mọi người, chỉ há miệng ra kêu “A!” một tiếng, mãi không khép lại được.

Thân hình cao gầy của Âm Hiển Hạc run bắn lên, nhìn chằm chằm Tiểu Hạc Nhi với vẻ như không thể tin vào mắt mình, tiếp đó lệ tuôn như suối.

Tiểu Hạc Nhi kêu lên một tiếng đau thương, như một mũi tên lao vào lòng Âm Hiển Hạc.

Từ Tử Lăng gắng ngăn dòng lệ nóng trào ra, vỗ vỗ Tần Thúc Bảo nói:

- Chúng ta tìm chỗ để nói chuyện đã!

o0o

Bên trong thư trai, Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh đang nghe Khấu Trọng nói chuyện, ngạc nhiên thay bọn họ chẳng chút phản ứng gì có vẻ kích động.

Khấu Trọng vẫn chưa rõ tâm ý của hai người, gã tóm lược:

- Giúp Lý Thế Dân lên ngôi hoàng đế, trước tiên phải có hai điều kiện, một là Lý Thế Dân phải đưa ra lời hứa trước mặt mọi người, hai là phải được sự chấp nhận của Tống Khuyết. Thiếu bất kỳ điều nào trong hai điều đó thì mọi việc vẫn cứ làm theo như cũ.

Tuyên Vĩnh cung kính nói:

- Mọi việc đều xin nghe theo ý của Thiếu Soái.

Khấu Trọng vô cùng ngạc nhiên, hỏi lại:

- Ngươi không có ý kiến gì sao?

Tuyên Vĩnh nở nụ cười chân thành, nhẹ nhàng trả lời:

- Không giấu Thiếu Soái, lúc đầu ta chỉ một lòng nghĩ đến chuyện

báo thù cho Đại long đầu, chưa từng nghĩ đến chuyện đánh thiên hạ. Chỉ vì ngưỡng mộ và sùng kính Thiếu Soái cùng với Từ gia nên mới quyết định xả mệnh bồi quân tử. Nói thẳng ra, ta vẫn thích cuộc sống tự do phiêu lãng giang hồ. Nếu đại công cáo thành, thuộc hạ hy vọng có thể trở về giúp đại tiểu thư buôn bán làm ăn, chốn quan trường thực sự không thích hợp với ta.

Khấu Trọng nghi hoặc hỏi:

- Có phải tiểu Vĩnh nói vậy để ta không phải khó xử không?

Hư Hành Chi mỉm cười nói:

- Hành Chi có thể bảo đảm những lời nói của Tuyên Vĩnh là phát xuất từ tận đáy lòng. Thật ra phần lớn tướng lĩnh của Thiếu Soái quân đều có cùng suy nghĩ với Tuyên Vĩnh, và cũng vì thế mà trao tính mệnh cho Thiếu Soái. Chỉ cần Thiếu Soái có thể sắp xếp ổn thỏa cho họ, ai muốn giải giáp thì giải giáp, ai muốn làm quan thì tiếp tục làm quan, người nào cũng được như ý. Vậy vẫn là một kết thúc tốt đẹp vui vẻ nhất. Nói cho cùng, tuy bọn ta đối với Thiếu Soái mười phần tin tưởng, nhưng Lý Thế Dân cũng là thống soái vô địch chưa hề chiến bại, Lạc Dương lại là một trong ba tòa thành kiên cố nhất thiên hạ. Dù cho bọn ta thắng lợi thì việc tiến công Quan Trung vẫn vô cùng khó khăn, thương vong nặng nề là không thể tránh khỏi. Nếu có thể tránh được hai trận chiến này, kết cục lại được đẹp đẽ như vậy, ai dại mà phản đối chứ?

Khấu Trọng như trút được gánh nặng, cả mừng nói:

- Nói vậy thì Hành Chi cũng không phản đối rồi.

Hư Hành Chi vui vẻ nói:

- Không những không phản đối mà vui mừng còn không kịp. Hành Chi là người đọc sách thánh hiền, nếu ngay cả cái gì có lợi cho vạn dân, cái gì có hại cho muôn người mà không phân biệt được thì thật quá xấu hổ. Hành Chi không những không phản đối, hơn nữa đối với nguyện vọng cao đẹp trong lòng của Thiếu Soái thì phải nói là kính phục đến sát đất.

Khấu Trọng vỗ bàn than:

- Cho đến lúc này ta mới thực sự cởi bỏ được mối lo nghĩ trong lòng, việc các ngươi đồng lòng ủng hộ khiến ta càng thêm phần tin tưởng. Bây giờ chúng ta nên làm sao?

Hư Hành Chi nói:

- Trước khi hai vấn đề lớn mà Thiếu Soái đề cập chưa được giải quyết, chúng ta phải tuyệt đối giữ bí mật, không để lộ bất kỳ tin tức gì để tránh dao động lòng quân. Chỉ có một người là ngoại lệ, đó là Ma Thường.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, từ lúc Dương Công Khanh tử trận, binh lính của Ma Thường đã kết mối thâm cừu với Đường quân. Hắn không giống như Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh, bọn họ không có sự khúc mắc trong việc này như Ma Thường.

Tuyên Vĩnh nói:

- Ma Thường là người có ảnh hưởng lớn trong Thiếu Soái quân, vấn đề của y phải do đích thân Thiếu Soái cẩn thận xử lý. Nếu Thiếu Soái chờ khi việc đã xong mới nói với Ma Thường thì y sẽ có cảm giác bị bán rẻ.

Khấu Trọng nói với vẻ đã có suy nghĩ tính toán:

- Vì vậy một trong những điều kiện đầu tiên là Lý Thế Dân phải đáp ứng ta một số việc. Được rồi, ta sẽ nói chuyện với Ma Thường ngay đây.

o0o

Tần Thúc Bảo và Từ Tử Lăng ngồi trong tây sương, Tần Thúc Bảo than:

- May mà ngươi và tiểu Trọng chấp nhận ủng hộ Tần Vương. Tình thế của Tần Vương bây giờ càng ngày càng bất lợi.

Từ Tử Lăng giật nảy mình, gã hỏi vội:

- Hắn không chống nổi Lưu đại ca sao?

Tần Thúc Bảo thoáng ngẩn người:

- Lưu đại ca? À, ngươi muốn nói tên tiểu tử Lưu Hắc Thát hả! Tử Lăng hiểu lầm rồi. Tuy Lưu Hắc Thát quả có chút bản lĩnh, Tần Vương phái La Sĩ Tín thay Vương Quân Khuyếch giữ Lạc Thủy, bị Lưu Hắc Thát tấn công tám ngày đêm liên tục không nghỉ, không những chiếm được Lạc Thủy mà La Sĩ Tín còn tử trận. Tuy vậy đó chỉ là phút lóe sáng trước lúc lụi tàn của Lưu quân mà thôi. Hai mãnh tướng Lưu Thập Hỷ và Trương Quân Lập của Lưu quân thảm bại ở Bành Thành, mất tám ngàn binh sĩ. Lưu quân bị bọn ta vây chặt ở Lạc Thủy. Tần Vương mặc kệ Lưu Hắc Thát nhiều lần khiêu chiến, thủ chắc không đánh. Sau đó quân ta đánh chìm thuyền, đốt xe, cắt đứt đường lương thảo, khiến cho lương thảo của Lưu Hắc Thát bị hao hụt nhanh chóng đến mức phải vội vàng tiến đánh. Trước đó Tần Vương đã ngầm sai người lên phía thượng lưu Lạc Thủy đắp đập bằng tre và đất ngăn dòng, đến lúc Lưu quân ra đánh thì xả

nước làm Lưu quân chết đuối hàng ngàn người. Lưu Hắc Thát phải hốt hoảng dẫn tàn quân chạy trốn. Bọn ta lại tung tin đồn là y đã chạy theo người Đột Quyết, lại nói y bỏ mặc thủ hạ đào tẩu để lay động lòng quân. Theo ta thấy thì Lưu Hắc Thát chắc xong rồi.

Từ Tử Lăng nghe vậy nhíu chặt mày lại. Nhưng gã không thể trách được Lý Thế Dân. Được làm vua thua làm giặc, chiến tranh là như vậy. Hai bên đều bất chấp thủ đoạn để đánh bại đối thủ.

Gã cười khổ:

- Vậy tình hình Tần Vương phải vô cùng tốt đẹp mới đúng, vì sao lúc nãy đại ca lại có vẻ lo lắng như thế?

Tần Thúc Bảo thở dài:

- Tần Vương biết Lưu Hắc Thát có quan hệ với các ngươi, vì vậy hạ thủ lưu tình, cho y trốn thoát. Tuy nhiên lần này Tần Vương lại lập công lớn, uy vọng lên cao, khiến cho Lý Kiến Thành cảm thấy uy hiếp mạnh mẽ. Do đó Kiến Thành liền xin Hoàng thượng cho phép hắn lĩnh quân xuất chinh, thay thế Tần Vương. Hoàng thượng đã đáp ứng hắn, ép Tần Vương trở về Lạc Dương. Ài, nếu để Kiến Thành đánh bại được Lưu Hắc Thát vốn lúc này đã chẳng còn gì, thì Tần Vương sẽ bị triệu về Trường An, còn không phải là tình hình vô cùng bất diệu!

Từ Tử Lăng nghe vậy lòng thêm nặng nề. Lý Kiến Thành không phải là Lý Thế Dân, tuyệt sẽ không buông tha cho Lưu Hắc Thát.

Gã trầm giọng:

- Ta muốn bí mật gặp gỡ Tần Vương, Tần đại ca có thể sắp xếp được không?

Tần Thúc Bảo vỗ ngực đáp:

- Đương nhiên không thành vấn đề! Tử Lăng chuẩn bị đi vào lúc nào?

Từ Tử Lăng nói:

- Tối nay có được không?

o0o

Sau khi Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh đi khỏi, Bạt Phong Hàn bước vào thư trai, ngồi xuống trước mặt Khấu Trọng. Hắn mỉm cười:

- Xem dáng vẻ này của ngươi thì có thể thấy mọi việc đều tiến hành thuận lợi, đạt được sự ủng hộ của mọi người.

Khấu Trọng nói:

- Còn có một quan ải phải vượt qua, chính là người mà lão ca ngươi rất tán thưởng, Ma Thường. Ta chỉ nắm được năm phần việc thuyết phục hắn. Nếu hắn nổi giận rủ áo bỏ đi rồi đem sự tình truyền ra ngoài thì ta thực không biết phải làm sao?

Bạt Phong Hàn liền đề nghị:

- Chúng ta cho một đạo kỳ binh xuất trận có được không? Hãy để cho một kẻ chủ chiến và hiếu chiến như ta thuyết phục hắn, có lẽ sẽ hiệu quả hơn nhiều.

Khấu Trọng cả mừng:

- Lão ca ngươi sốt sắng với việc này như vậy, thực làm tiểu đệ không thể ngờ được.

Bạt Phong Hàn cười đáp:

- Chẳng qua là vì tình huynh đệ thôi, hơn nữa cũng hy vọng có thể hoàn thành đại nguyện trong lòng của Tử Lăng, đặc biệt ta mong muốn ngươi có thể làm cho Tống tiểu thư hồi tâm chuyển ý. Nói cho cùng thì ta đối với Lý Thế Dân không hề có ác cảm, chỉ cần làm thịt được hai tên Lý Nguyên Cát và Dương Hư Ngạn thì ta đã thỏa mãn lắm rồi. Huống gì điều này có thể đả kích nặng nề Hiệt Lợi nữa. Hiểu chưa?

Lúc này có tiếng Ma Thường vang lên ngoài cửa:

- Có phải Thiếu Soái cho gọi thuộc hạ?

Khấu Trọng bật dậy nói:

- Mau vào đi!

Ma Thường bước vào, ngồi xuống bên tai phải Bạt Phong Hàn. Bạt Phong Hàn ung dung hỏi:

- Nếu như chúng ta đánh chiếm được Quan Trung, Ai là người mà Ma tướng quân muốn giết nhất?

Ma Thường đáp không cần suy nghĩ:

- Lý Kiến Thành.

Bạt Phong Hàn hỏi tiếp:

- Còn có ai khác nữa không?

Ma Thường trả lời:

- Mọi việc khác thì theo ý của Thiếu Soái, thuộc hạ không có ý kiến.

Bạt Phong Hàn cười rộ, đứng dậy nói:

- Vấn đề đã được giải quyết! Mọi việc còn lại do đích thân Thiếu Soái nói ra được rồi.

Rồi hắn ung dung bước ra ngoài. Ma Thường đứng ngẩn ra mở to mắt nhìn Khấu Trọng.

Khấu Trọng nhìn Bạt Phong Hàn đang đi xa dần, cười khổ nói:

- Hảo tiểu tử! Chuyện dễ nhất thì hắn làm, còn khó nhất thì để lại cho ta, con bà nó là con gấu.

Cảm giác có chuyện không bình thường, Ma Thường ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu Soái có ý gì xin cứ ra lệnh!

Khấu Trọng thản nhiên nói:

- Mọi người đều là huynh đệ, ta không muốn giấu ngươi, đại kế thống nhất thiên hạ của chúng ta có thay đổi.

Ma Thường biến sắc:

- Xẩy ra chuyện gì?

Khấu Trọng kể lại mọi chuyện một cách rõ ràng chi tiết, sau đó nói:

- Lý Thế Dân phải đồng ý để bọn ta giết chết Kiến Thành và Nguyên Cát, còn chúng ta thì sẽ toàn lực giúp đỡ hắn lên ngôi hoàng vị. Nếu không thì mọi việc không cần nhắc đến.

Cuối cùng thì Ma Thường cũng hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, hắn cúi đầu cung kính nói:

- Mọi việc xin nghe theo sự sắp xếp của Thiếu Soái!

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi không có ý kiến gì sao?

Ma Thường trả lời:

- Trước khi Dương Công lâm chung, nhiều lần nhắc nhở thuộc hạ phải tuyệt đối trung thành với Thiếu Soái. Huống gì bây giờ Thiếu Soái không phải vì lợi ích cá nhân mà vì sự hòa bình thống nhất của Thiên hạ. Chỉ cần thuộc hạ có thể tự tay giết chết Lý Kiến Thành thì mọi việc khác không quan trọng.

Khấu Trọng cả mừng:

- Vậy giờ ta thực sự bỏ được tảng đá trong lòng rồi, ta vốn nghĩ sẽ rất khó mà ăn nói với ngươi.

Ma Thường vui vẻ đáp:

- Bọn ta theo Thiếu Soái đánh thiên hạ, là vì tôn kính và yêu mến Thiếu Soái, đương nhiên cũng muốn tìm kiếm công danh phú quý, dựng đại nghiệp muôn đời. Bây giờ Thiếu Soái liên thủ với Lý Thế Dân, thiên hạ còn có chuyện gì không giải quyết được nữa chứ, hơn

nữa bọn ta lại không phải xông pha chốn nguy hiểm, lo lắng chuyện chết chóc bại trận. Tâm nguyện lớn nhất của Dương công chính là sự hòa bình thống nhất của thiên hạ, nếu Lý Thế Dân là thái tử chứ không phải là Lý Kiến Thành thì nói không chừng bọn ta sớm đã quy hàng Đường thất. Vì vậy quyết định của Thiếu Soái, thuộc hạ hoàn toàn tán thành, không chút phản đối.

Khấu Trọng vỗ bàn cười lớn:

- Lý Thế Dân à! Cơ hội ngươi lên ngươi Hoàng đế lại thêm được vài phần rồi! Bây giờ chỉ xem ngươi có quyết định được không?

(

Chương 712: Ba điều kiện

Sau khi đến Lịch Dương nói chuyện với Đỗ Phục Uy, Khấu Trọng vội vàng theo đường thủy trở về Lương Đô, được Hư Hành Chi đích thân ra đón ở bến thuyền. Gã vốn nghĩ rằng phen này sẽ được gặp Tống Ngọc Trí, ngờ đâu khi vừa bước chân xuống thuyền thì Hư Hành Chi đã nói với gã về việc Tống Ngọc Trí từ chối đến Lương Đô.

Hư Hành Chi nhíu mày:

- Tống tam gia không giải thích gì về chuyện của Ngọc Trí tiểu thư, e rằng ông ta chỉ nói khi nào đích thân Thiếu soái hỏi tới.

Khấu Trọng như bị cả núi băng lạnh lẽo đổ xuống đầu, ngọn lửa tình đang bùng cháy bỗng chốc bị dập tắt. Gã cười khổ hỏi:

- Có tin gì của Tử Lăng không?

Hư Hành Chi gật đầu thay cho câu trả lời.

Trong sự tiền hô hậu ủng của đám thân vệ, hai người lên ngựa chạy về hướng cổng thành.

Trên bến thuyền có gần chục chiếc thuyền của thủy sư Thiếu soái quân, cờ bay phấp phới. Dưới ánh tà dương, công binh đang liên tục vận chuyển lương thực và hàng hóa lên thuyền để chở đến Trần Lưu.

Ngày nào Lý Thế Dân chưa trở thành hoàng đế, Thiếu soái quân vẫn phải nằm trong trạng thái khẩn trương của cuộc chiến toàn diện với

Đường quân.

Hư Hành Chi nói:

- Tạ ơn trời đất! Cuối cùng Âm gia đã gặp được muội tử của hắn, lúc này chắc đang trên đường trở về Lương Đô. Còn Từ gia thì một mình lên đường đến Lạc Dương để gặp Lý Thế Dân. Chuyến đi lần này của Thiếu soái không biết có được thành quả tốt đẹp không?

Khấu Trọng thở dài:

- Lão gia không những không trách cứ ta mà còn nói đó là hành động khôn ngoan. Làm hoàng đế thì có gì hay chứ? Nếu không phải muốn làm một tên hôn quân hoang dâm vô độ thì làm hoàng đế tuyệt không dễ. Không những phải tuân theo đủ thứ quy củ, tự mình làm gương cái mẹ gì đó, thậm chí mỗi ngày phải đối diện với một bàn chất đầy văn kiện, sáng sớm thiết triều, chủ trì các hội nghị lớn nhỏ. Con bà nó! Đúng là không phải để người làm mà. Ta đưa Lý tiểu tử lên ngôi hoàng vị, là một hình thức báo thù rất tuyệt.

Hư Hành Chi không nén nổi cười:

- Ông ấy nói vậy thật sao?

Khấu Trọng trả lời:

- Đoạn sau là do ta nghĩ thế. Còn lão gia nói đến hành động khôn ngoan, tức là muốn chỉ nếu Tống Khuyết không xen vào thì giữa ta và Lý Thế Dân, hươu chết về tay ai khó mà đoán được. Khả năng lớn nhất là Nam Bắc phân tranh, đánh nhau không dứt, như vậy thì làm lợi cho người Đột Quyết. Vì vậy ông ấy ủng hộ đại kế Tạo Hoàng (lập hoàng đế) của chúng ta.

Hư Hành Chi nói:

- Thế lực mạnh mẽ của Lý Uyên, Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát vẫn hoàn toàn khống chế Quan Trung. Bọn ta thì không thể xuất quân. Vì vậy dù cho Phiệt chủ đồng ý, con đường phía trước vẫn còn vô vàn khó khăn.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Dù sao so với việc đánh thành Lạc Dương do Lý tiểu tử trấn thủ vẫn dễ hơn một chút. À! Suýt nữa quên nói cho ngươi biết, ta đã nói chuyện với Chí thúc, ông ấy nói đến lúc đó chỉ cần cho ông ta làm một chức thứ sử hoặc tổng trấn cai trị thành trì nào đó là đã mãn nguyện rồi.

Hư Hành Chi vui vẻ cất tiếng:

- Vậy Hành Chi sẽ làm một cái thư viện ở trong thành của ông ta, để đám học trò có chỗ đọc sách Thánh hiền.

Khấu Trọng nhớ tới Bạch lão phu tử, gã cả mừng thốt lên:

- Tốt nhất là thư viện của ngươi không thu phí, để con em nhà nghèo cũng có cơ hội biết chữ Thánh hiền.

Hư Hành Chi đấy vẻ háo hức, đột nhiên nhớ đến một việc khác, hắn nói:

- Bạt gia thu được tin tức Biên Bất Phụ xuất hiện ở khu vực của Lâm Sĩ Hồng, đêm qua vội vàng đuổi theo, còn nói là khi về sẽ cùng uống rượu với Thiếu soái.

Khấu Trọng cảm thán:

- Biên Bất Phụ à! Ngươi làm nhiều việc tốt quá! Phải nhận lấy kết cục này thôi.

Hai người vào thành. Người đi lại trên đường nhìn thấy Khấu Trọng, ai nấy đều vui mừng hớn hở, tung hộ vạn tuế.

o0o

Bên trong nội đường phủ Thiếu soái.

Sau khi uống một ngụm trà nóng, Tống Lỗ nói:

- Ngươi không cần phải vội vàng, chỉ là Ngọc Trí chưa hiểu rõ tình hình nên mới không muốn gặp ngươi. Dù sao thì ta cũng không thể đem những chuyện cơ mật như vậy viết hết trong thư, nhỡ khi xẩy ra chuyện thì sẽ gây nên một phen phong ba bão tố.

Khấu Trọng gượng cười:

- Sau khi đàm phán điều kiện với Lý Thế Dân, ta phải đích thân đến Lĩnh Nam một chuyến. Ài! Nàng hiểu lầm ta quá sâu rồi. Gặp một lần mà cũng không được.

Tống Lỗ nói:

- Xưa nay tính khí Ngọc Trí vẫn vậy. Sư Đạo đã sai người mang một bức thư đến, ta sợ rằng có chuyện gì gấp nên đã mở ra xem trước rồi.

Nói xong ông ta lấy từ trong người ra một phong thư đưa cho Khấu Trọng.

Khấu Trọng nhận thư rồi cất vào trong người, cất tiếng hỏi:

- Có tin gì vui không?

Tống Lỗ nói:

- Ngươi không tự mình xem sao?

Khấu Trọng trả lời:

- Ta có chút lo lắng rằng những chuyện trong thư không phải là những điều mà ta mong muốn, ví dụ như là huynh ấy vẫn muốn trở về ẩn cư nơi tiểu cốc chẳng hạn.

Tống Lỗ vui vẻ nói:

- Ngươi có thể yên tâm, Sư Đạo bây giờ như cá gặp nước, vui đến quên cả đường về nhà. Nếu đại ca biết được chuyện này, tất phải mừng lắm.

Tiếp đó ông ta nhìn Khấu Trọng nói:

- Nếu như Sư Đạo đồng ý kế thừa ngôi vị Phiệt chủ, giải tỏa được mối ưu phiền trong lòng của đại ca, thì việc thuyết phục lão gia của chúng ta sẽ được trợ giúp rất lớn.

Khấu Trọng cả mừng:

- Việc này chắc là giao cho Lăng thiếu gia đi làm, đối với nhị ca thì hắn có biện pháp hơn ta. Tình hình Bắc phương như thế nào rồi?

Tống Lỗ trả lời:

- Nếu là trước kia thì ta sẽ nói là tình hình rất tốt, nhưng bây giờ thì chỉ có thể nói là có chút không ổn. Sau khi bị Lý Thế Dân đánh bại, Lưu Hắc Thát với sự ủng hộ của Cao Khai Đạo, Từ Viên Lãng và người trấn thủ Sơn Hải quan là Bá Vương Đỗ Hưng đã chấn chỉnh trận thế, lật ngược thế cờ, thắng quân Đường liên tiếp mấy trận. Trong khi đó vì để tranh giành quân công, sau khi được sự đồng ý của Lý Uyên thì Kiến Thành đã xuất quân tiến đánh Lưu Hắc Thác.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Lý Kiến Thành sao có thể là đối thủ của Lưu đại ca được?

Tống Lỗ nói:

- Tiểu Trọng chớ có suy nghĩ như những người khác, đánh giá thấp Lý Kiến Thành chỉ vì hắn không có quân công hiển hách. Thật ra, năm đó khi Đường quân đánh Cựu Tùy ở Quan Trung, Lý Kiến Thành đã chứng tỏ được tài năng quân sự của hắn. Có thể nói về mặt này hắn không kém hơn Lý Thế Dân, loại như Nguyên Cát không thể so sánh. Hơn nữa lần này Lý Uyên ra lệnh Ngụy Trưng làm quân sư cho Kiến Thành. Người này mưu lược xuất chúng, năm xưa khi Lý Mật còn làm mưa làm gió thì phần lớn là nhờ vào mưu kế của ông ta. Nay được Ngụy Trưng giúp đỡ, Lý Kiến Thành như hổ thêm cánh. Thêm vào đó thủ hạ trung thành của Lưu Hắc Thát vốn đã bị Lý Thế Dân tiêu diệt gần hết, vì vậy ta không hề thấy lạc quan cho Lưu Hắc Thát.

Khấu Trọng biến sắc:

- Vậy thì phải làm sao đây? Nếu Lý Kiến Thành chiến thắng thì chắc chắn mạng của Lưu đại ca cũng chẳng còn.

Bất giác gã nhớ đến lời tiên đoán đáng sợ của Ninh Đạo Kỳ về số

mệnh của Lưu Hắc Thác, lập tức thấy lạnh sống lưng.

Tống Lỗ nói:

- Nếu kẻ thắng là Lưu đại ca của ngươi, đương nhiên không có vấn đề gì. Nhưng nếu như hắn bị Lý Kiến Thành đánh bại thì Lý Thế Dân sẽ lâm vào tình thế nguy hiểm nhất. Việc duy nhất mà chúng ta có thể làm bây giờ là làm sao có sự đồng ý của đại ca trong thời gian sớm nhất, sau đó sẽ làm theo kế hoạch.

Chợt thân binh vào báo Từ Tử Lăng đang vào thành, lập tức phiền não trong đầu Khấu Trọng vơi hẳn, gã vội ra đón.

Khấu Trọng gặp được Từ Tử Lăng ở ngay cái sân rộng bên ngoài Soái phủ, thấy hắn đang nói chuyện với bọn Trần Lão Mưu và Nhậm Mỵ Mỵ. Từ Tử Lăng thấy gã, liền cười nói:

- Lên ngựa đi! Chúng ta có nhiệm vụ bí mật.

Khấu Trọng hiểu ý, sai thủ hạ dắt ngựa ra.

Lúc này trời đã nhá nhem tối, trên sân đuốc được thắp lên khắp nơi, ngoài ra còn có rất nhiều binh lính tinh nhuệ của nhóm Phi Vân kỵ đang tụ tập để huấn luyện ban đêm. Họ đang chờ lệnh của Khấu Trọng.

Trần Lão Mưu nhíu mày hỏi:

- Hai người các ngươi đi rồi thì bọn họ sẽ làm gì đây?

Từ Tử Lăng hiểu ngay Khấu Trọng đang gấp rút huấn luyện thủ hạ để ứng phó với cuộc chiến đường phố mà rất có khả năng sẽ xẩy ra ở thành Trường An trong tương lai.

Khấu Trọng cười đáp:

- Tối nay giao cho Mưu công và Mỵ tỷ phụ trách. Mưu công có thể truyền thụ cho bọn họ những kỹ năng như cách mở khóa vào nhà, còn Mỵ tỷ thì dạy những món mê hương ám khí, khà khà!

Lườm gã một cái mê hồn, Nhậm Mỵ Mỵ nói:

- Thiếu soái muốn huấn luyện bọn họ đi trộm hoa bắt bướm sao?

Khấu Trọng nhảy lên ngựa, cười ha hả đáp:

- Cũng gần như thế!

Hai người cưỡi ngựa rời phủ rồi ra khỏi cổng thành. Sau khi men theo Vận Hà về hướng bắc được ba chục dặm, bọn gã cho ngựa chạy chậm lại.

Khấu Trọng vui vẻ hỏi:

- Lý tiểu tử đâu?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Hắn có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Bọn ta đến ngọn đồi nhỏ phía trước chờ hắn.

Khấu Trọng nói:

- Ngươi cũng biết tình hình của Lưu đại ca có vẻ không ổn chứ?

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Ta biết được điều đó từ Lý Thế Dân. Lý Kiến Thành đã dùng mưu kế của Ngụy Trưng, vừa phủ dụ vừa ly gián đối với binh tướng và dân chúng của Lưu đại ca. Hắn đang gắng sức phân hóa và làm tan rã những lực lượng ủng hộ đại ca. Trong khi đó thì Lưu đại ca gặp khó khăn về lương thảo nên không thể không rút lui về phía Bắc. Mặt khác, Lý Thần Thông và Lý Thế Tích tiến đánh Từ Viên Lãng, khiến hắn không thể chi viện cho Lưu đại ca. Tình thế của đại ca quả thực cực kỳ bất lợi.

Hai người xuống ngựa trên đồi. Nhìn ra chỉ thấy hai bên bờ Vận Hà tuyết phủ trắng xóa. Về phần hai con ngựa thì sau khi chạy nhanh một đoạn dài như vậy, chúng sớm đã mệt mỏi.

Từ Tử Lăng nhìn lướt qua bình nguyên tuyết trắng ở bờ bên kia, cười khổ nói:

- Hy vọng là trời tuyết thế này không thích hợp cho việc hành quân. Nếu Lưu đại ca có thể rút lui về phương Bắc thì có thể cầm cự một thời gian.

Khấu Trọng nhìn đoạn phía Bắc của dòng Vận Hà. Cũng về hướng đó, cách khoảng năm chục dặm là thành Trần Lưu, cũng là thành nằm trên tiền tuyến của Thiếu soái quân. Gã hỏi:

- Lý Thế Dân chắc là đi đường bộ đến hả?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Không! Hắn đi đường thủy.

Khấu Trọng ngẩn người:

- Sao hắn vượt qua Trần Lưu được?

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp:

- Ta đã nói chuyện với Chiếm Đạo, Phụng Nghĩa và tiểu Kiệt. Họ là những người theo ngươi sớm nhất, chuyện trọng đại như vậy, sao có thể che giấu bọn họ được?

Khấu Trọng hỏi:

- Họ phản ứng sao?

Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

- Lúc đầu đương nhiên là hoang mang không hiểu. Đến lúc ta nói rõ đầu đuôi, lập tức nhận được sự ủng hộ hết mức. Thật ra ở Trung Thổ, cho dù là binh lính hay là bình dân trăm họ đều mang một tâm trạng chán ghét chiến tranh, khao khát hòa bình. Hơn nữa trong chúng ta cũng không ai nắm chắc được việc đánh chiếm Lạc Dương. Ta đã bảo đảm rằng họ có thể tiếp tục làm quan, Chiếm Đạo và Phụng Nghĩa vô cùng vừa ý, chỉ tiểu Kiệt lại có yêu cầu khác, đó là mong muốn có thể ở cùng với Hỉ Nhi.

Khấu Trọng mừng rỡ nói:

- Vậy ta lại cởi bỏ được một mối tâm sự. Việc đàm phán của ngươi với Lý Thế Dân có tốt đẹp không?

Từ Tử Lăng trả lời:

- Người mà Lý Thế Dân tin tưởng nhất không phải là ta, đương nhiên cũng không phải là Thiếu soái Khấu Trọng ngươi, mà là Sư Phi Huyên. Sau khi nói chuyện với nàng ấy, lập trường của hắn càng

kiên định hơn.

Khấu Trọng hai mắt lóe sáng, gã trầm giọng:

- Lát nữa ta phải thử xem lập trường của hắn kiên định đến mức nào!

Từ Tử Lăng nói:

- Đến rồi!

Một con thuyền hai buồm, nhìn bề ngoài rất giống thuyền buôn, xuất hiện ở khúc quanh của con sông.

o0o

Trong khoang thuyền, Lý Thế Dân cùng với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi đối diện nhau quanh một chiếc bàn tròn đặt ở chính giữa. Sau lưng họ Lý là bốn viên đại tướng tâm phúc đắc lực Lý Tịnh, Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Bàng Ngọc. Đột nhiên Lý Thế Dân đưa hai tay ra, Khấu Trọng vội vàng nắm lấy. Hai người nhìn nhau, đều không hề nói một câu nửa chữ nào. Từ lúc mới biết nhau đến nay, đã trải qua bao nhiêu ân oán, vui buồn lẫn lộn, tựa như luân hồi trăm ngàn kiếp, dù cho bút mực của thiên hạ cũng khó mà tả xiết.

Bọn Lý Tịnh đều tỏ vẻ xúc động, rõ ràng không ai không kích động trước sự hóa địch thành bạn của hai người.

Cuối cùng Lý Thế Dân cũng mở lời, giọng lúng túng:

- Ài! Xin Khấu huynh nói ra điều kiện, hy vọng không phải là quá khó tiếp nhận.

Khấu Trọng buông tay Lý Thế Dân, ánh mắt lóe sáng như tia chớp,

gã nhìn chằm chằm Lý Thế Dân, đoạn nói:

- Điều kiện của ta chắc là trong lòng Thế Dân huynh cũng có dự đoán trước rồi.

Lý Thế Dân cất tiếng, giọng xìu hẳn:

- Có thể không đúng hẳn. Xin Thiếu soái nói thẳng ra!

Khấu Trọng nói:

- Điều kiện đầu tiên là Tần Vương phải lấy hành động để chứng tỏ quyết tâm vì thiên hạ bách tính mà bất chấp mọi hy sinh, kể cả gia tộc trong đó. Chỉ có như thế thì Khấu Trọng ta mới cảm nhận được ý nghĩa của việc một lòng ủng hộ Thế Dân huynh.

Lý Thế Dân gắng chấn khởi tinh thần, khôi phục ánh mắt sắc bén, họ Lý nói:

- Không có gì có thể cứu vãn được sao?

Khấu Trọng kiên quyết lắc đầu:

- Thế Dân huynh phải hiểu rõ hơn ta cái gì gọi là được làm vua thua làm giặc. Nếu ngươi không hiểu được việc trở về Trường An như đi ra chiến trường, mọi việc sẽ trôi sông đổ bể. Đột Quyết thừa cơ xâm nhập, thiên hạ vẫn cứ chia năm xẻ bảy, mà ta càng không có cách nào thuyết phục Tống Khuyết, thậm chí không thể thuyết phục được ngay chính bản thân. Tình thế bây giờ không hề mơ hồ, không chỉ Kiến Thành và Nguyên Cát quyết tâm muốn ngươi phải chết mà lệnh tôn cũng không hề niệm tình phụ tử đối với ngươi. Giờ là lúc ngươi tỉnh ngộ mới phải.

Bọn Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ đều lộ vẻ kinh hãi, họ đoán được điểm then chốt trong việc tranh luận giữa Lý Thế Dân và Khấu Trọng.

Sắc mặt của Từ Tử Lăng vẫn bình tĩnh như nước lặng, không hề nói một câu, trong lòng chỉ nhớ đến câu nói “ai đủ tàn độc mới có thể sống sót” của Bạt Phong Hàn.

Thần sắc Lý Thế Dân biến đổi liên tục, cuối cùng hắn nói:

- Mời Thiếu soái nói tiếp!

Khấu Trọng hừ lạnh:

- Người bất nhân thì ta bất nghĩa! Bọn họ đã không niệm tình phụ tử huynh đệ, sao Thế Dân huynh lại cứ khư khư ôm cái lòng dạ đàn bà. Lệnh tôn Lý Uyên phải thoái vị, còn Kiến Thành và Nguyên Cát thì giết chết không tha. Đó là điều kiện đầu tiên, xin Thế Dân huynh suy nghĩ cho kỹ.

Tuy biết rõ rằng Khấu Trọng sẽ có điều kiện này, nhưng những câu đó được nói thẳng ra từ miệng Khấu Trọng vẫn khiến Lý Thế Dân và bốn thủ hạ đồng thời biến sắc.

Lý Thế Dân nhìn Từ Tử Lăng với vẻ cầu cứu.

Từ Tử Lăng chân thành cất tiếng:

- Tần Vương tất phải hạ quyết tâm. Trường An thành là phạm vi thế lực của cha và anh ngươi, thêm vào việc tham dự của Ma môn và người Đột Quyết thì trừ phi bọn ta không khởi sự, còn nếu làm thì phải với thế lôi đình vạn quân, quét sạch mọi phe nhóm chống đối một lượt. Trong tình thế đó thì không có cách nào nhẹ tay.

Lý Thế Dân cúi đầu trầm ngâm.

Khấu Trọng trầm giọng:

- Bỏ qua không nói đến chuyện ân oán cá nhân. Ngày Kiến Thành và Nguyên Cát chưa chết thì ngày đó vẫn còn họa hoạn. Chỉ với việc thanh trừ hết mọi chướng ngại thì bọn ta mới có thể đoàn kết quân dân một lòng để chống cự liên quân Tái Ngoại xâm nhập, để thiên hạ được quy về một mối, cái này kêu bằng đại nghĩa diệt thân. Nếu không thì ngươi sẽ bị bọn họ tiêu diệt. Thời gian trôi nhanh như chớp mắt, Thế Dân huynh phải quyết định ngay bây giờ.

Chợt Lý Thế Dân ngẩng đầu nhìn Khấu Trọng, tiếp đó quay sang bốn viên đại tướng thủ hạ. Cuối cùng ánh mắt hắn lại quay trở về trên người Khấu Trọng, Lý Thế Dân nhấn mạnh từng chữ một:

- Có phải ta không có cách lựa chọn nào khác, ta muốn nghe ý kiến của bọn Kính Đức các ngươi!

Uất Trì Kính Đức thân mình run lên, rồi quỳ sụp xuống đất kêu bộp một tiếng, nói trong nước mắt:

- Tần Vương minh giám, những lời của Thiếu soái và Từ gia nói đó đều là những lời vàng ngọc.

Ba người bọn Lý Tịnh cũng đồng thời quỳ xuống.

Không khí trong khoang thuyền trở nên hết sức nặng nề.

Con thuyền buồm đã đỗ lại bên bờ một khúc sông. Trong đêm tối chỉ thấy tuyết trắng rơi nhè nhẹ.

Chim muông tĩnh lặng, dòng sông nhẹ nhàng ve vuốt đôi bờ, thiên địa đang chờ đợi câu trả lời mang tính quyết định đến vận mệnh Trung Thổ.

Cuối cùng Lý Thế Dân thở một hơi dài, cất tiếng:

- Được! Ta đồng ý.

“Sầm!”, Khấu Trọng vỗ mạnh lên bàn, cảm thán:

- Vậy coi như mọi người là anh em rồi! Con mẹ nó!

- Các ngươi đứng dậy đi!

Người nói là Lý Thế Dân.

Bọn Lý Tịnh tuân lệnh đứng lên.

Thần sắc đã được khôi phục, Lý Thế Dân lại tiếp:

- Còn có điều kiện gì nữa?

Khấu Trọng trả lời:

- Điều kiện thứ hai đối với Thế Dân huynh chỉ là việc dễ như trở bàn tay. Khi Thế Dân huynh lên ngôi Hoàng vị, đương nhiên tiểu đệ công thành thân thoái, cùng với Tử Lăng trở thành những tên lưu manh tổ tông ngao du giang hồ. Nhưng mà nếu như thủ hạ của ta muốn làm vài chức quan nhỏ thì Thế Dân huynh có thể cho bọn họ thỏa mãn một chút không?

Lý Thế Dân gật đầu:

- Chuyện này đương nhiên không có gì khó!

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Khấu Trọng trầm ngâm giây lát, đoạn cười khổ nói:

- Điều kiện thứ ba cũng là điều kiện cuối cùng. Nói khó thì không phải mà nói dễ cũng chẳng đúng. Tuy nhiên nó lại liên quan đến việc thành bại, thật ra nó là mấu chốt quan trọng nhất.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Lại có điều kiện như vậy sao?

Bọn Lý Thế Dân đều tỏ vẻ vô cùng hiếu kỳ, điều kiện mà Từ Tử Lăng cũng không nghĩ ra, rốt cuộc là điều kiện gì đây?

Lý Thế Dân nhíu mày nói:

- Mời Thiếu soái cứ nói!

Khấu Trọng liếc Từ Tử Lăng một cái rồi nói:

- Muốn thuyết phục Tống Khuyết lão nhân gia, cái gì tình cũ cũng không hiệu quả, cứng không được mà mềm cũng không xong. Biện pháp duy nhất là dùng những luận cứ hợp lý để thuyết phục ông ấy, nói chuyện tạo phúc cho bách tính thiên hạ. Thế Dân huynh lại là nhân tuyển thích hợp hơn ta nhiều, chỉ cần lão nhân gia tin tưởng rằng dưới sự cai trị của Thế Dân huynh thì không những Thiên hạ thái bình, mọi người đều có hạnh phúc mà còn có thể phát triển Hán thống, đem sự thật bày ra trước mắt ông ấy để lão nhân gia định đoạt, khi đó mới có cơ hội nhận được cái gật đầu của ông ta.

Lý Thế Dân giật mình nói:

- Ngươi muốn ta đi gặp ông ta?

Bọn Lý Tịnh đều tỏ vẻ kinh hãi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ bật thốt:

- Tần Vương…

Lý Thế Dân đưa tay ra hiệu không cho hắn nói tiếp:

- Không cần lo cho sự an toàn của ta. Nếu không tin được Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì ta còn tin được ai nữa đây?

Khấu Trọng nói:

- Tần Vương chấp nhận à?

Lý Thế Dân cười khổ:

- Ta còn có cách nào khác sao?

Lý Tịnh trầm giọng hỏi:

- Thiếu soái nắm chắc được mấy phần rằng Tống phiệt chủ sẽ không gia hại Tần Vương?

Khấu Trọng mỉm cười:

- Ta sẽ cùng Tần Vương đi bái kiến Tống Phiệt chủ để tỏ rõ sự tôn trọng đối với lão nhân gia. Ông ta từng nói chỉ lấy thiên hạ làm trọng, nếu thực sự như thế thì theo lý ông ấy sẽ tiếp đón bọn ta. Thiên Đao Tống Khuyết không phải là người phàm, ông ấy phải hiểu rõ hơn ai

hết những việc gì đã xẩy ra và có những nhận định sáng suốt nhất. Tốt nhất là một mình Tần Vương cùng với ta đi đến Lĩnh Nam, Khấu Trọng ta sẽ lấy đầu mình ra để bảo đảm cho sự an toàn của Tần Vương.

Bọn Lý Tịnh muốn nói lại thôi, không dám lên tiếng.

Lý Thế Dân bình thản nói:

- Cứ nói là ta đã đi Khai Phong rồi.

Bàng Ngọc giật mình thốt:

- Tần Vương…

Lý Thế Dân cắt ngang lời hắn:

- Ý ta đã quyết! Mọi việc cứ theo đề nghị của Thiếu soái.

Nụ cười từ từ rạng rỡ dần trên mặt Khấu Trọng như sóng tỏa mặt hồ, gã nói giọng tán thưởng:

- Lý Thế Dân ngươi được lắm! Là kình địch lớn nhất của Khấu Trọng ta, lại cũng là bằng hữu hiểu rõ và hoàn toàn tin tưởng ta. Từ giờ này trở đi, ta và Tử Lăng sẽ toàn lực giúp ngươi thống nhất thiên hạ, đem lại hòa bình và hạnh phúc cho trăm họ.

Từ Tử Lăng nảy sinh cảm giác xúc động của một kẻ sáng tạo lịch sử, cho dù mỗi bước trên con đường đi trước mặt đều khó khăn nhưng lại vô cùng tươi sáng và tràn đầy khát vọng, bọn họ đang vai kề vai cùng nhau tiến đến mục tiêu vĩ đại đó, không một người nào có thể ngăn cản.

(

Chương 713: Ba người đồng lòng

Trong màn đêm trước buổi bình minh, hai chiếc thuyền nhanh chóng rời khỏi Lương Đô dưới cơn mưa tuyết. Trên những con thuyền đó có ba người đều đóng vai trò quan trọng trong tình thế hiện nay, đó là Lý Thế Dân, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Đích thân Tống Lỗ đi cùng với bọn họ, còn Thiếu soái quân thì tạm thời giao cho Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh xử lý, một người là văn quan, người kia là võ tướng.

Trên hai chiếc thuyền còn có một trăm năm mươi Phi Vân vệ. Họ là những chiến binh tinh nhuệ nhất của Thiếu soái quân và cũng là thân binh trung thành của Khấu Trọng, chắc là bọn họ sẽ không tiết lộ tin tức ra ngoài.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đang ngồi trên mấy cái thùng đựng lương thực và nước ngọt phía đuôi thuyền, cùng nhau đọc phong thư của Tống Sư Đạo gửi tới.

Từ Tử Lăng đọc xong bèn đưa lại cho Khấu Trọng, cười nói:

- Công sức bọn ta bỏ ra thực không uổng chút nào, tuy Tống nhị ca không viết một chữ nào liên quan đến mỹ nhân trường chủ nhưng với việc Thương mỹ nhân chấp nhận giữ y lại, mời y giám định những trân phẩm trong bảo khố của Phi Mã mục trường thì có thể thấy nàng ấy rất có hảo cảm với Tống nhị ca.

Khấu Trọng cũng tỏ ra vui vẻ:

- Bọn họ rõ ràng mới gặp mà như đã quen từ lâu, lại có cơ hội phát triển tình cảm, đương nhiên trăng đến rằm trăng tròn. Bọn ta phái đặc sứ đi gặp Tống nhị ca, báo với huynh ấy tình thế hiện nay, nói huynh ấy chính thức cầu thân với Thương trường chủ. Sau đó chỉ cần xin ý kiến của Phiệt chủ thì coi như đại công cáo thành. Hà hà! Sự việc còn lý tưởng hơn bọn ta hi vọng.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Ta muốn hỏi ngươi một chuyện, rốt cuộc là ngươi nắm chắc được bao nhiêu phần việc thuyết phục nhạc phụ tương lai của ngươi?

Khấu Trọng trả lời:

- Vậy phải xem Lý Thế Dân là người như thế nào, có lọt được vào mắt xanh của Phiệt chủ như ta không.

Từ Tử Lăng lại hỏi tiếp:

- Ngươi có kế hoạch gì ứng biến không?

Khấu Trọng cười khổ:

- Nếu Phiệt chủ không đồng ý thì sự việc sẽ vô cùng rắc rối. Vì vậy bọn ta phải cố gắng hết sức thuyết phục ông ấy.

Chợt có tiếng bước chân vang lên.

Lý Thế Dân đi đến đuôi thuyền, ngồi xuống bên cạnh Khấu Trọng, thở dài:

- Ta không sao ngủ được.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ đồng tình:

- Trong lòng Thế Dân huynh chắc chắn là đang đầy mâu thuẫn và thống khổ.

Lý Thế Dân chán nản nói:

- Tình thế sao lại phát triển đến mức này chứ? Bây giờ trong lòng ta như đang có trăm mối tơ vò, đầy những lo âu và thống khổ. Giờ ta rất muốn uống cho thật say để quên đi hiện thực tàn nhẫn vô tình này.

Từng cơn gió sông xuyên qua màn mưa tuyết thổi tới, hơi lạnh ghê người.

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Lão ca ngươi hãy trả lời ta ba câu hỏi!

Lý Thế Dân ngạc nhiên hỏi:

- Lại còn chuyện gì nữa đây?

Khấu Trọng nói:

- Câu hỏi thứ nhất, Thế Dân huynh có nhận định rằng lệnh đệ quyết tâm dồn ngươi vào chỗ chết?

Lý Thế Dân ngẩn ra hồi lâu, đoạn gật đầu:

- Đúng là như vậy!

Khấu Trọng hỏi tiếp:

- Còn lệnh huynh?

Lý Thế Dân cười khổ:

- Ngày nào ta còn chưa chết thì còn uy hiếp rất lớn đối với hoàng vị của y. Lần này y tranh việc xuất chinh chính là muốn hạ thấp chiến công của ta.

Khấu Trọng cất tiếng:

- Ta muốn nghe một câu trả lời rõ ràng!

Lý Thế Dân lộ vẻ chán nản:

- Đúng vậy, vương huynh cũng muốn giết ta.

Khấu Trọng nói:

- Hai câu trả lời đó thì người trong thiên hạ không ai không biết. Câu hỏi thứ ba mới là mấu chốt quan trọng nhất, Thế Dân huynh phải trả lời thật thẳng thắn. Có phải lệnh tôn đã động sát cơ đối với ngươi không?

Sắc mặt Lý Thế Dân hiện lên một vẻ bi thương không thể gọi tên, đôi mắt của hắn như không còn chút sinh khí, chỉ thấy một trời tuyệt vọng và bế tắc. Lý Thế Dân nhìn ra màn mưa tuyết xa xa, than thở:

- Khi ta biết được Phụ hoàng xử quyết Tĩnh thúc thì tia hy vọng cuối cùng của ta đối với người đã tan thành mây khói. Ta một lòng một dạ đánh lấy giang sơn cho Lý gia, chưa bao giờ nghĩ gì cho riêng mình, nhưng tình thế lại phát triển theo hướng từng bước một dồn ta vào

chỗ chết. Ta càng sợ nếu ta xẩy ra chuyện thì Phụ hoàng sẽ tru gia diệt tộc tất cả những người theo ta, khi đó thì những tướng sỹ của ta ở ngoài sẽ khởi binh tự lập, khiến cho giang sơn Lý Đường trở nên chia năm xẻ bảy. Ài!

Khấu Trọng vỗ đùi nói:

- Thế Dân huynh đúng là người hiểu chuyện. Tình thế hiện nay của ngươi chính là lùi một bước thì chết không chỗ chôn thân. Do đó vì bản thân ngươi, vì vợ con thân quyến của ngươi, vì thủ hạ và gia nhân của ngươi, vì bách tính thiên hạ, ngươi phải dẹp bỏ sự lưỡng lự, toàn lực quyết đấu đến cùng với những kẻ tuy mang danh phụ tử huynh đệ nhưng không có chút tình huynh đệ phụ tử nào với ngươi để giành lấy thắng lợi cuối cùng. Ngươi phải nhớ câu nói của lão Bạt, ai đủ tàn độc mới có thể sống sót.

Lý Thế Dân chấn động:

- Ai đủ tàn độc mới có thể sống sót?

Nắm lấy vai hắn, Khấu Trọng nói:

- Chúng ta vừa mới trở thành huynh đệ, đương nhiên bọn ta chỗ nào cũng nghĩ cho ngươi. Hãy để bọn ta tính toán cho ngươi đi. Ta giả sử sau này xuất hiện tình huống là lệnh huynh đánh bại Lưu Hắc Thát, khải hoàn trở về, gây ấn tượng với người khác rằng tài năng của hắn không hề kém ngươi. Sau đó đám phi tần do Ma môn khống chế sẽ xúi giục lệnh tôn đi một nước cuối cùng, đó là triệu ngươi về Trường An, đoạt lại binh quyền, chờ đến khi ngươi không thể kháng cự được nữa thì đem xử tử. Lúc đó ta và Tử Lăng sẽ về Trường An cùng với ngươi để xem bọn họ diễu võ dương uy, hoành hành ngang ngược và bức ép ngươi như thế nào. Khi bọn họ đắc ý đến điên cuồng thì chúng ta sẽ dùng thế lôi đình vạn quân tiêu diệt hết tất cả

mọi thế lực đối kháng với ngươi. Tiểu đệ bảo đảm lúc đó ngươi không những chẳng có chút hối tiếc nào mà còn thấy vô cùng thống khoái, bởi vì ngươi đã chịu áp bức quá nhiều rồi. Hà hà! Đó cũng là cơ hội tốt nhất để xem ai mới là bằng hữu, ai là người trung thành với ngươi.

Lý Thế Dân cất giọng thê thảm:

- Chỉ là Thiên sách phủ của ta không thể ứng phó nổi với liên quân của Vương huynh và Vương đệ. Huống gì Phụ hoàng còn luôn nắm chắc trong tay Cấm vệ quân, lại thêm sự ủng hộ của đám cao thủ Vũ Văn phiệt và Độc Cô phiệt. Ta sẽ liên lụy các ngươi.

Nhìn sang Từ Tử Lăng, Khấu Trọng hỏi:

- Ta có nên nói không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Mọi người đều là huynh đệ, có gì mà phải giấu chứ!

Lý Thế Dân tỏ ra ngạc nhiên không hiểu.

Khấu Trọng cười ha hả nói:

- Lý Thế Dân có biết Dương Công Bảo khố không những trong khố có khố mà còn có chân khố giả khố không? Thật ra năm đó Dương Tố vì muốn làm phản nên đã nhờ Lỗ Diệu Tử thiết kế, đây là một kiệt tác của ông ta. Trong đó không những có một lượng lớn binh khí thượng phẩm mà còn có bí đạo thông ra ngoài thành. Chỉ cần bọn ta sử dụng một cách thích hợp thì có thể bố trí một đạo kỳ binh ba ngàn người bên trong, chuyện này hãy để ta lo, bảo đảm bọn họ đều là cao thủ có thể lấy một địch trăm. Khi đó thì còn sợ con bà nó Trường

Lâm quân cái gì chứ.

Lý Thế Dân run lên, giọng như không thể tin nổi:

- Lại có việc kinh người như thế sao?

Từ Tử Lăng nói:

- Việc này tuyệt đối chính xác, không hề đùa giỡn chút nào.

Lý Thế Dân tròn mắt tắc lưỡi một hồi, sau đó nhìn Khấu Trọng nói:

- Nếu ngươi có thể lấy quân Ba Thục đánh chiếm Hán Trung, chẳng phải là có thể dễ dàng lấy được Trường An sao?

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Bọn ta đã từng có kế hoạch đó, đáng tiếc bị Sư tiên tử của chúng ta phá hỏng mất. Phi Huyên không nói với ngươi sao?

Lý Thế Dân hoang mang lắc đầu, trầm giọng:

- Nàng không nói! Ta chỉ biết Khấu Trọng ngươi đã bỏ qua cơ hội đánh bại Lý Đường ta mà lại đi giúp ta. Tấm lòng như vậy, Lý Thế Dân ta tự nhủ có cưỡi ngựa cũng khó mà theo được.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Người nên nói cảm kích phải là Khấu Trọng. Hắn đang đau đầu vì cái chuyện làm Hoàng đế, thật may có ngươi đứng ra gánh giúp.

Ánh mắt đầy vẻ kiên quyết, Lý Thế Dân trầm giọng:

- Ta nghĩ kỹ rồi! Các ngươi đúng là đối tốt với ta, nếu Lý Thế Dân ta vẫn cứ lòng dạ đàn bà, thành sự không đủ thất bại có thừa, thì sao mà làm huynh đệ với các ngươi được.

Trời hửng sáng, mưa tuyết cũng đã ngớt. Ba người ngồi quanh chiếc bàn tròn trong khoang thuyền, cùng nhau ăn sáng, dáng vẻ bọn họ lúc này có chút ung dung nhàn nhã.

Vì không muốn có mối quan hệ thân mật với Lý Thế Dân trước khi được sự đồng ý của Tống Khuyết, Tống Lỗ ở trên chiếc thuyền còn lại.

Khấu Trọng bỗng nhiên cười nói:

- Thế Dân huynh có biết vì sao ta không sợ mạo hiểm bảo ngươi đến Lĩnh Nam không?

Từ Tử Lăng và Lý Thế Dân hiểu “mạo hiểm” mà Khấu Trọng nói ám chỉ nếu việc này lộ ra ngoài thì Lý Thế Dân khó mà thoát khỏi đại tội phản quốc, câu kết ngoại địch.

Lý Thế Dân bỏ bát xuống, ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ không phải là vì ba nguyên nhân như ngươi nói, một là thể hiện sự tôn trọng đối với Tống Phiệt chủ, hai là lấy hành động để chứng minh quyết tâm của ta, cuối cùng là lấy bản thân ta để thuyết phục ông ấy sao?

Khấu Trọng gạt đi:

- Thế Dân huynh có phải mang dòng máu của người Hồ?

Lý Thế Dân hơi ngớ ra, thản nhiên đáp:

- Tổ tiên mấy đời của Lý tộc ta là võ tướng, có quan hệ mật thiết với ngoại tộc ở Tây Bắc, mẹ ta có gốc gác là người Tây Bắc. Tổ tiên người vợ mang họ Trưởng Tôn của ta chính là người Thác Bạt Hoàng tộc của Bắc Ngụy, khi đó vì đảm nhiệm vai trò trưởng tộc nên đổi họ là Trưởng Tôn. Do đó nếu nói ta mang dòng máu người Hồ thì ta không hề phủ nhận.

Khấu Trọng nhìn nhân chứng của việc các dân tộc ở phương Bắc dung hòa với nhau ở trước mắt, mỉm cười nói:

- Chỗ khác biệt của Tống Khuyết và Thanh Huệ trai chủ chính là điểm đó, họ tranh luận với nhau xem rốt cuộc vị đế chủ tương lai của Trung thổ là người mang dòng máu của các dân tộc phương Bắc hay là người thuần Hán ở phương Nam. Vì vậy phương pháp duy nhất có thể thuyết phục được Tống Khuyết là phải bắt đầu từ điểm mấu chốt này, Thế Dân ngươi sẽ lấy bản thân làm bằng chứng để chứng minh rằng việc người Hán bị Hồ hóa có thể ưu tú như Thế Dân huynh, hơn nữa lại hấp thu được văn hóa phong tục của ngoại tộc và chấn hưng Hán tộc sau này.

Lý Thế Dân đỏ mặt nói:

- Ngươi nói làm ta thấy xấu hổ quá. Hy vọng hiệu quả không phải là ngược lại.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Về điều này thì ngươi có thể yên tâm. Nhãn lực của Tống Khuyết còn cao minh hơn ngươi nghĩ nhiều. Cách nói chuyện của lão nhân gia cũng sắc bén giống như cây Thiên Đao của người vậy, chỉ cần vài ba câu là có thể hiểu rõ được con người của ngươi. Tống Khuyết quan tâm đến đại cục, nhưng cũng xem trọng cá nhân. Ông ấy từng

nói lịch sử do con người sáng tạo ra. Vì vậy ta tin tưởng rằng ông ấy sẽ có lựa chọn chính xác nhất. Ài!

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

- Nếu đã tin tưởng như vậy, thì còn than thở gì nữa?

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Đừng hiểu lầm! Ta than là vì nhớ tới Ngọc Trí. Mọi việc trong thiên hạ đều có Âm có Dương, một biểu hiện của tình yêu lại chính là nỗi hận, yêu càng sâu càng nhiều thì hận cũng càng lắm. Vì vậy trong lòng thấy cảm khái.

Lý Thế Dân hạ giọng hỏi Từ Tử Lăng:

- Có phải là tam tiểu thư Ngọc Trí của Tống gia?

Từ Tử Lăng khe khẽ gật đầu, an ủi Khấu Trọng:

- Không cần nghĩ nhiều! Chỉ cần ngươi lấy trái tim của mình ra, dốc hết lòng thành thì nhất định lấy lại được tình cảm của Ngọc Trí đối với ngươi.

Đột nhiên Khấu Trọng nhìn sang Lý Thế Dân rồi hỏi:

- Tú Ninh công chúa có khỏe không?

Lý Thế Dân ngạc nhiên gật đầu, dường như không biết nên trả lời sao với câu hỏi đột ngột của gã.

Khấu Trọng nhìn ra ngoài song cửa, sắc mặt buồn bã, lại thở dài một tiếng.

Không biết Lý Thế Dân nghĩ đến điều gì mà cất giọng cảm thán:

- Ta càng ngày càng tin duyên phận. Cứ thử nghĩ xem nếu năm đó không phải hai vị đến thuyền của ta trộm đồ thì sao lại có những chuyện xẩy ra sau này chứ. Hôm nay chúng ta còn cùng ngồi ở đây bàn mưu góp sức vì việc nhất thống thiên hạ. Ài! Duyên phận đã đến thì không thể tránh được, duyên đến duyên đi, cũng chẳng ai hiểu rõ được nó.

Từ Tử Lăng nhớ đến lần gặp gỡ với Sư Phi Huyên ở Long Tuyền, chỉ vì hiểu lầm một câu nói mà quan hệ của họ đã thay đổi hẳn, có lẽ nào đó cũng là một dạng của duyên phận?

o0o

Cốc! Cốc! Cốc!

Từ Tử Lăng cất tiếng:

- Vào đi! Ta còn chưa ngủ.

Khấu Trọng đẩy cửa bước vào, thấy hắn đang ngồi ngẩn ở một góc, gã ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, thở dài:

- Có lẽ hoàng hôn ngày mai là đến Lĩnh Nam. Ài! Ta thật có chút lo lắng.

Từ Tử Lăng nói:

- Lo lắng chuyện gì?

Khấu Trọng gượng cười trả lời:

- Chuyện gì cũng lo. Nào là sợ rằng Tống Khuyết nổi giận rồi không chịu tiếp kiến Lý Thế Dân, sau đó đuổi bọn ta đi. Hoặc là Trí Trí sẽ nói với ta cái gì bát nước đã đổ đi không thể lấy lại được, coi ta như khất cái đuổi sang nhà khác, cầu xin cách nào cũng không được. Ta sợ mơ thấy ác mộng nên không dám đi ngủ, bèn tìm ngươi để nói chuyện phiếm.

Từ Tử Lăng nói:

- Ngươi không quá lạc quan thì ngược lại ta lại thấy yên tâm hơn. Nước cờ đầu tiên sau khi đến Lĩnh Nam là khó khăn nhất vì sự khởi đầu tốt đẹp có ý nghĩa rất quan trọng. Mấu chốt là việc làm sao để Tống Khuyết giữ được bình tĩnh khi gặp Lý Thế Dân.

Khấu Trọng cất tiếng:

- Ta đã thương lượng với Lỗ thúc, trước tiên ông ta sẽ nói chuyện với Tống Khuyết, ài! Nếu dường như có gì không ổn thì ta có nên đích thân đi gặp lão nhân gia không?

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Nhưng nếu ngươi và ông ta đối chọi với nhau thì sự việc sẽ không thể xoay chuyển được nữa.

Khấu Trọng trầm tư:

- Có thể nghĩ ra kỳ chiêu gì không? Hay là để ta nói chuyện với Ngọc Trí trước để nàng nói giúp với lão nhân gia thêm một tiếng.

Từ Tử Lăng nói:

- Trong lòng lão nhân gia vốn đã ghi khắc từ lâu rằng phương pháp duy nhất để chấn hưng Hán tộc là lấy người Nam để thống nhất miền Bắc. Không có kỳ chiêu thì rất khó thay đổi suy nghĩ của ông ấy trong nhất thời được.

Khấu Trọng vỗ đùi nói:

- Chi bằng ngươi đến gặp ông ấy trước có được không?

Từ Tử Lăng ngẩn người, đoạn hỏi:

- Ta đi gặp ông ấy? Có chỗ nào hay đâu?

Khấu Trọng đáp:

- Cái hay nằm ở chỗ đây là lần đầu tiên ông ấy gặp ngươi. Trong lúc còn có cảm giác mới mẻ, trước khi hiểu rõ ngươi là người như thế nào thì lão nhân gia sẽ không đuổi ngươi ra khỏi Ma Đao đường. Ông ấy chắc là sẽ có hứng thú muốn tìm hiểu về con người ngươi, vì sao lại có suy nghĩ như thế, đại khái như vậy.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Cái này gọi là việc nghĩa thì không thể từ chối rồi. Ài! Giờ đến phiên ta thấy lo đây, sợ sẽ không đảm đương nổi nhiệm vụ nặng nề này.

Khấu Trọng khích lệ:

- Không nên tự xem thường bản thân. Người có nhãn lực cao minh chỉ cần nhìn qua thì biết ngay ngươi là người tốt, tính tình đạm bạc không nhiều ham muốn. Đó là chỗ khác biệt lớn nhất giữa ta và ngươi. Hà hà! Ngươi khởi đầu là một tên lưu manh nhưng xưa nay chưa hề giống lưu manh. Khí chất là trời sinh, không thể giả mạo

được.

Từ Tử Lăng không biết làm sao, chỉ đành gật đầu đồng ý:

- Ta sẽ gắng hết sức vậy.

Khấu Trọng thuận miệng hỏi:

- Vừa rồi ngươi nghĩ gì đấy? Sư Phi Huyên hay Thạch Thanh Tuyền?

Từ Tử Lăng mỉm cười trả lời:

- Lần này ngươi đoán sai rồi, cả hai đều không phải.

Khấu Trọng hơi chút ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ không phải ngươi buồn phiền vì chuyện đó à?

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Về mặt lý trí thì ta đã nghĩ thông việc này rồi. Chỉ cần ta hoàn thành được tâm nguyện của Phi Huyên để nàng có thể tiếp tục truy cầu Thiên đạo là đã chứng tỏ tốt nhất cho tình cảm sâu sắc của ta, ta không nên quấy rầy việc thanh tu của nàng nữa. Ài! Ta và Thanh Tuyền tuy chẳng có cái gì thề non hẹn biển, nhưng khi hai ta ở cùng với nhau thì tưởng chừng như trời đất cũng phải thay đổi, cảm giác hạnh phúc thực vô cùng rõ ràng, khoảng cách giữa ta và nàng càng lúc càng thu hẹp. Nếu ta còn không biết đường lựa chọn thì không những làm khổ Phi Huyên mà còn phụ lòng Thanh Tuyền. Ngươi nghĩ sao?

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Tuyệt đối tán thành. Chúng ta không những phải tuân theo chỉ dẫn của trái tim mà còn cần phải có quyết định sáng suốt. Cũng như việc ta đề xuất hôn ước với Trí Trí, từ lúc đó tâm ý của ta luôn luôn vững vàng, hơn nữa nàng thực sự là người trong mộng của ta.

Từ Tử Lăng lấy làm lạ hỏi:

- Ngươi không còn phiền não chuyện Thượng Tú Phương nữa sao?

Khấu Trọng thản nhiên đáp:

- Thật ra nếu nói trong lòng không đau đớn thì chỉ là nói dối thôi. Tuy nhiên khi ta đối diện với Thượng Tú Phương vẫn hay nghĩ đến Ngọc Trí, nhưng khi ta ở bên cạnh Ngọc Trí thì không còn nhớ đến ai nữa cả, từ đó có thể thấy người quan trọng nhất trong lòng ta vẫn là Trí Trí. Ài! Ta thực không phải đối với Tú Phương, nàng quả là một người con gái quyến rũ xứng đáng được tôn trọng, yêu thương và che chở.

Chợt có tiếng Lý Thế Dân vang lên ngoài cửa:

- Ta có thể vào không?

Khấu Trọng đứng dậy mở cửa rồi chỉ cho Lý Thế Dân ngồi vào chỗ của gã, còn bản thân thì ngồi xuống bên giường. Khấu Trọng hỏi:

- Thế Dân huynh cũng không ngủ được sao?

Lý Thế Dân cười khổ:

- Ta rất ít khi suy nghĩ vẩn vơ, nhưng từ sau khi lên thuyền bỗng nhiên lại nhớ đến rất nhiều việc mà tưởng như đã quên từ lâu, như

những chuyện từ thời niên thiếu hay quãng thời gian mà ta trưởng thành ở ngôi Vũ công biệt quán bên bờ Vị Thủy, rồi những lời dạy dỗ của mẹ ta mà giờ vẫn còn vang bên tai. Hồi nhỏ ta không thích đọc sách, chỉ thích cưỡi ngựa bắn cung. Mẹ thường nói tính cách của ta quá cương liệt quật cường, có lẽ cũng vì thế mà không thích nịnh nọt vuốt ve người khác, khiến phụ hoàng càng ngày càng chán ghét ta.

Khấu Trọng thấy hắn càng nói mắt càng đỏ lên, vội vàng lảng sang chuyện khác:

- Thế Dân huynh chắc là thông thuộc Trường An hơn bọn ta, nếu phải đánh một trận chiến kiểu đường phố trong Cung thành thì ngươi có nắm chắc được không?

Lý Thế Dân nhíu mày trả lời:

- Việc bố trí phòng bị trong thành Trường An đều được điều động thay đổi sau một khoảng thời gian nhất định, điều đó là làm theo phương pháp của Cựu Tùy. Về mặt này thì chỉ có tứ đại thống lĩnh của Cấm Vệ quân và phụ hoàng hiểu rõ.

Khấu Trọng nhớ lại người “lão bằng hữu” Thường Hà. Tuy nhiên hắn là người của Lý Kiến Thành, muốn hắn hợp tác tuyệt không phải là chuyện dễ.

Lý Thế Dân than thở:

- Cho dù chúng ta có một con cờ Dương Công bảo khố thì vẫn chưa nắm chắc được phần thắng. Binh lực của Trường An được tập trung trong Cung thành, ở Huyền Vũ môn cũng luôn có trọng binh. Trong khi đó, nếu muốn người của chúng ta tiềm nhập bảo khố một cách thần không biết quỷ không hay thì nhân số không thể quá nhiều, theo ta thấy ba ngàn người là tối đa, hơn nữa còn phải chia nhỏ ra rồi lần

lượt vào thành trong một khoảng thời gian kha khá. Vì vậy so với hai vạn Cấm vệ quân và mấy ngàn Trường Lâm quân, lực lượng của chúng ta mỏng manh đến mức đáng thương.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Vì vậy chúng ta phải dùng đến cái đầu, không thể chọi thẳng. Ngày nào chưa khống chế được Huyền Vũ môn thì ngày đó chưa tính là thành công.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Phó Dịch Lâm muốn đến Trường An phải không? Thế Dân huynh đã nghe qua chuyện này chưa?

Lý Thế Dân trả lời:

- Phụ hoàng đã chính thức tiếp nhận yêu cầu của Phó Dịch Lâm, nghe nói ông ta muốn gửi thư khiêu chiến với Ninh Đạo Kỳ và Tống Khuyết.

Khấu Trọng giật mình nói:

- Có chuyện đó ư? Vì sao không nói sớm chứ?

Từ Tử Lăng gượng cười:

- Ta không muốn làm hỏng tâm trạng vui vẻ của ngươi.

Lý Thế Dân ngẩn ra hỏi:

- Không phải các ngươi có quan hệ mật thiết với Phó Dịch Lâm sao?

Khấu Trọng tỏ vẻ chán nản:

- Việc này một lời khó mà nói hết, để từ từ rồi nói cho ngươi sau. Xem ra Trường An còn có rất nhiều biến đổi khó mà lường được.

Lý Thế Dân nói:

- Còn nữa! Hoàng huynh đề nghị phụ hoàng mời Vũ Tôn Tất Huyền đến chơi, y hy vọng dựa vào ảnh hưởng mạnh mẽ của ông ta để hòa hảo với người Đột Quyết, giảm nhẹ áp lực ở phương Bắc để có thể đối phó với các ngươi và Tống Phiệt chủ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đồng thời thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Lý Thế Dân nói tiếp:

- Cho dù là chấp nhận thỉnh cầu của Phó Dịch Lâm hay là mời Tất Huyền đến Trường An, đó đều là những sách lược đối phó với các ngươi. Lý tưởng nhất là bọn họ sẽ khiêu chiến Tống Khuyết hoặc Ninh Đạo Kỳ, nếu Tống –Ninh hai người không dám ứng chiến thì thanh thế sẽ bị giảm sút.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy đưa mắt nhìn nhau. Tống Khuyết và Ninh Đạo Kỳ đều đang bị nội thương, trong thiên hạ còn ai có thể ứng phó hai vị vũ học đại tông sư từ xa tới đó?

Có thể Bạt Phong Hàn sẽ vui mừng vì Tất Huyền sắp đến, nhưng bọn gã lại lo cho hắn muốn chết.

Có hai đại tông sư đó tọa trấn Trường An thì đại kế mà việc thực hiện sẽ vô cùng khó khăn của bọn gã càng thêm nhiều biến cố.

Tương lai lại không còn nằm trong tầm tay bọn họ.

(

Chương 714: Đối xử bình đẳng

Dưới ánh dương quang của chiều tà, Từ Tử Lăng ngồi trên thuyền vui sướng ngắm nhìn cảnh sắc sơn thủy tú lệ say đắm lòng người.

Khấu Trọng tới bên cạnh gã nói:

- Còn hai thời thần nữa là ta có thể gặp Trí Trí rồi, lời mở đầu ta nên nói thế nào cho phải? Ví dụ nói ta có đại lễ tặng nàng. Không! Như thế khách sáo quá! Nên học theo tính khiêm tốn của Ninh Đạo Kỳ, nói ta đặc biệt tới Lĩnh Nam chính là mong được sự tha thứ của Trí Trí. Ài! Thế lại tựa như không phải tác phong xưa nay của ta. Hầy! Sao ngươi không trả lời, ta hiểu rồi! Là ngươi đang nhớ tới chuyện hai nàng Sư Phi Huyên và Thạch Thanh Tuyền. Ài! Thế này gọi là biết thì dễ mà làm thì khó. Ta biết rõ không nên nhớ tới Thượng Tú Phương, nhưng trái tim ta lại không thể làm được điều đó.

Từ Tử Lăng không vui nói:

- Con người ta mới ngủ dậy, thì đều nên cảm thấy lạc quan và tích cực. Thế Dân huynh vẫn chưa dậy phải không?

Khấu Trọng cười:

- Không cần phải nói lảng, cái đầu nhỏ của ngươi đang nghĩ chuyện gì vừa rất tích cực lại vừa lạc quan chứ?

Từ Tử Lăng lộ xuất thần sắc trầm ngâm:

- Ta đang nghĩ tới câu nói cửa miệng của Thạch Chi Hiên, chính là

hai chữ "Nhập Vi".

Khấu Trọng ngẩn ngơ:

- Ra là ngươi đang nghĩ tới đỉnh cao của vũ học, xem như ta trách lầm ngươi. Ta cũng đã nghe Thạch Chi Hiên nói qua, nhưng chỉ cho là lão chế giễu công phu của ta chưa tới nơi tới chốn. Ta cũng đã nghe Tống Khuyết đề cập tới. Hừm! Nhập vi? Rốt cuộc là chỉ điều gì?

Từ Tử Lăng quay sang gã, song mục ẩn hiện tia nhìn đầy trí tuệ, từ từ đáp:

- Cái đó là nói đến một loại bảo khố ẩn tàng trong con người ta khi đã đạt tới cảnh giới thông huyền. Chỉ có rất ít những cao thủ cỡ như Thạch Chi Hiên, Tống Khuyết mới có thể bắt đầu hiểu rõ được điều đó.

Khấu Trọng chấn động:

- Nói hay lắm, Tống Khuyết thường nói đến thiên, địa, nhân hợp nhất. Nhân chẳng phải là nói đến bảo khố trong con người đó hay sao? Hữu pháp mà vô pháp, được đao sau đó vong đao, khi thiên địa nhân đã hợp nhất, người sẽ không phải là con người trước đó, thế mới được xem là đạt cảnh giới tối thượng Tỉnh Trung Nguyệt. Phi hư phi thật, phi chân phi huyễn (không giả không thật, chẳng thực chẳng ảo).

Từ Tử Lăng động dung:

- Tên tiểu tử ngươi dường như đã có đột phá trong đao pháp, chí ít cũng đạt cảnh giới cao hơn trước.

Khấu Trọng đáp:

- Thực ra bọn ta đã lâu không cùng nhau nghiên cứu võ học, do chiến tranh làm bọn ta không còn thời gian nhàn rỗi, tinh thần thể xác đều tập trung vào chuyện chiến tranh nơi thiên quân vạn mã. Nhưng nay tình thế khác trước. Không phải là ta khoa ngôn, Ninh Đạo Kỳ và nhạc phụ tương lai của ta đều rõ ràng không lý gì đến thế sự nữa, cho nên đương kim võ lâm chỉ còn lại hai huynh đệ bọn ta và lão Bạt ra mặt tung hoành, phải đối phó với những cao thủ cỡ như Thạch Chi Hiên, Tất Huyền, Phó Dịch Lâm, Vũ Văn Thương, Vưu lão bà. Nếu chưa tiến nhập được cảnh giới Nhập Vi thì sẽ phải diễn lại cảnh thất bại như trước đây.

Từ Tử Lăng nói:

- Bọn ta trước hết phải vượt qua cửa ải Tống Khuyết này, sau mới có thể phóng tâm mà chuyên chú vào võ đạo.

Khấu Trọng tin tưởng mười phần, nói:

- Chỉ cần để lão nhân gia người gặp được Lý tiểu tử, khẳng định có thể cởi bỏ được khúc mắc. Tống Khuyết người rất có tuệ nhãn, nếu không đã chẳng coi trọng ta. Hắc!

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Ta vẫn thấy là do để ta đi gặp ông ta thế này, có điểm không ổn!

Khấu Trọng nói:

- Thế đơn giản ba người bọn ta tiến thẳng vào Ma Đao Đường gặp người, dùng kỳ binh nhập cung, được không?

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Như thế thì mới đầu đã không hay, bọn ta tuyệt không thể để Tống Khuyết cảm thấy chúng ta đang thi hành mưu kế đối phó với ông, phải có sự chân thành tuyệt đối để cầu mong người ưng thuận cho.

Khấu Trọng than vãn:

- Lời ngươi rất có đạo lý, vậy bọn ta tới ngoài Ma Đao Đường xin được tiếp kiến rồi nhờ Lỗ thúc vào thỉnh thị cho vậy. Bọn ta đành nghe theo sự an bài của lão thiên gia mà thôi. Ài! Thực làm người ta đau đầu.

Hai chiến thuyền của Tống gia đúng lúc đó tiến thẳng tới, Tống Lỗ xuất hiện trên chiếc thuyền đồng hành với Khấu Từ, lên tiếng hỏi han các thuỷ sư trên chiến thuyền Tống gia đi đón.

Rốt cuộc cũng đã tới Lĩnh Nam.

Tống Lỗ đợi hai thuyền lại gần nhau, rồi đằng không phi thân tới, hạ thân trên mặt thuyền. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tiến tới nghênh đón.

Tống Lỗ thần tình cổ quái:

- Chúng ta vào trong nói chuyện.

Lý Thế Dân đứng ngoài thương môn, thấy hai gã đi sau Tống Lỗ cùng tiến vào liền chào hỏi rồi cũng theo sau tiến vào thương phòng.

Sau khi tất cả đã ngồi quanh bàn tròn trong thương phòng, Tống Lỗ liền nói:

- Đại ca đã sớm biết các ngươi tới Lĩnh Nam, hai thuyền này đã đợi

một ngày rồi.

Ba người Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Lý Thế Dân nghe vậy đều ngẩn mặt nhìn nhau.

Từ Tử Lăng nói:

- Phiệt chủ đã biết Khấu Trọng tới Lĩnh Nam, vậy chắc cũng đã rõ chuyện của Thế Dân huynh rồi.

Tống Lỗ rút trong người ra một bức tín hàm, mở ra để trên bàn rồi nói:

- Các ngươi nhìn xem!

Ba người mục quang lướt qua bức tín hàm, thấy viết "Hãy đưa gã tới Ma Đao Đường". Chỉ bảy chữ nhưng tràn đầy ý vị thư pháp, không có thượng khoản, cũng không có hạ khoản.

Khấu Trọng quay sang hỏi:

- Điều này là không thể, chẳng lẽ có tin tức phong thanh gì lộ ra hay sao?

Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng nghe vậy đều biến sắc.

Tống Lỗ nói:

- Đúng như Tiểu Trọng nói, điều này đúng là không thể. Đại ca làm sao lại biết được chứ?

Lý Thế Dân chấn động hỏi:

- Chẳng lẽ Phạm trai chủ đã tiên đoán trước một bước là chúng ta sẽ tới gặp Phiệt chủ?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Người không hề biết được chúng ta sẽ tới Lĩnh Nam!

Tống Lỗ nói:

- Ta cũng đã nghĩ đến khả năng đó, nên đã hỏi qua bọn chúng, nhưng gần đây Lĩnh Nam cũng không hề có khách tới.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi:

- Dù Người có đến hay không cũng đều tốt cả, đỡ cho chúng ta rất nhiều công sức, hiện tại tất cả mọi chuyện đều trong tay Phiệt chủ, chúng ta tới cả Ma Đao Đường cung lĩnh dạy bảo của người là xong!

Tiếp đó muốn nói gì lại thôi, cuối cùng im lặng.

Tống Lỗ cười với Khấu Trọng:

- Ngọc Trí đi Bà Dương rồi, tối nay sẽ về tới đây.

Khấu Trọng trong lòng thở dài. Tối nay lúc gặp được Tống Ngọc Trí, gã rất có khả năng không còn là con rể tương lai của Tống gia nữa.

o0o

Theo sự an bài của Tống Lỗ, ba gã ngồi trong xe ngựa bịt kín để lên núi vào thành, thẳng tới cửa Ma Đao Đường.

Khấu Trọng trở lại chốn xưa, nhớ lại khi được thụ giáo Tống Khuyết

mà có đột phá trong đao đạo, tâm tư đầy ý vị riêng.

Tống Lỗ nói:

- Các ngươi vào đi!

Khấu Trọng thấy lão thần sắc ngưng trọng, trong lòng than thầm rồi đi trước dẫn đường.

Từ Tử Lăng và Lý Thế Dân đi sau gã, tất cả đều bị khí thế cùng cảnh tượng Ma Đao Đường chấn nhiếp, trong lòng không khỏi nảy sinh cảm giác sùng bái đối với Tống Khuyết. Ba người trầm mặc bước trên những bậc đá trải dài lên Ma Đao Đường, xuyên qua đại môn, vào tới đại đường.

Tống Khuyết uy nghi sừng sững đứng trước tảng Ma Đao Thạch, ánh mắt cao thâm khó dò. Trước hết dừng lại trên người Khấu Trọng, rồi chuyển sang Từ Tử Lăng, cuối cùng ngưng định ở Lý Thế Dân.

Ba người vội thi lễ vấn an. Tống Khuyết không nói một lời, tay chắp sau lưng chầm chậm bước về phía ba người, ngang qua bên Lý Thế Dân, tới đại môn mới dừng lại, mắt nhìn khu tiền viện ngập trong ánh tịch dương của buổi chiều tà, lãnh đạm:

- Các ngươi có thấy kỳ quái là vì sao mà Tống mỗ ta tiên đoán trước được là Tần Vương sẽ đại giá quang lâm không?

Khấu Trọng nhìn bóng lưng Tống Khuyết gật đầu trả lời:

- Chúng tiểu tử quả đúng là đã suy nghĩ mãi mà vẫn không lý giải được.

Tống Khuyết ôn tồn nói:

- Bởi vì ta nhận được một phong thư của Phạm Thanh Huệ, phong thư duy nhất trong suốt bốn mươi năm nay. Nói thế các ngươi đã minh bạch chưa?

Khấu Trọng cho đến giờ phút này vẫn vô phương nắm bắt được tâm ý của Tống Khuyết, gã nói:

- Thế nhưng Trai chủ Thanh Huệ không hề biết chúng vãn bối sẽ tới Lĩnh Nam bái kiến Phiệt chủ.

Tống Khuyết thở nhẹ một hơi nói:

- Thanh Huệ không hề đề cập tới chuyện huynh đệ ngươi cùng với Tần Vương tới gặp ta, mà chỉ nói tới chuyện cũ năm xưa, chỉ có vài câu liên quan tới các ngươi là hy vọng ta lượng thứ cho nỗi khổ tâm của các ngươi.

Dứt lời ngửa mặt lên trời lại thở dài.

Tống Khuyết đột nhiên lại bước quay trở lại, đi qua bên Từ Tử Lăng, tới trước mặt cách ba người mười bước, quay lưng lại phía họ, trầm giọng:

- Nếu ta đoán không được chuyện các ngươi cùng nhau tới gặp ta, thì ta còn là Tống Khuyết nữa sao? Hơn nữa, nếu Tần Vương không thân đến gặp Tống mỗ ta thì còn gì để nói nữa.

Khấu Trọng chấn động:

- Vậy là vẫn còn đất để thương lượng!

Tống Khuyết xoay người lại như gió, song mục thần quang đại thịnh, quét qua lại cả ba người, hừ lạnh:

- Các ngươi có biết hiện giờ các ngươi đứng trước mặt ta, chính là thời khắc quyết định của cuộc đấu trí âm thầm bốn mươi năm nay giữa ta và Thanh Huệ không? Chỉ cần ta nói một lời cự tuyệt, Thanh Huệ lập tức phải thua trong cuộc đấu này.

Ba người nghe thế cùng rợn tóc gáy, dù có thiên ngôn vạn ngữ, thực cũng khó nói nên lời.

Tống Khuyết mục quang dừng lại trên thân Từ Tử Lăng, ngoài sở liệu của cả ba người, lão bỗng lộ xuất một tia tiếu ý, thản nhiên hỏi:

- Tử Lăng dựa vào đâu mà cho rằng Tần Vương sẽ là một vị hoàng đế tốt?

Ba người đồng thời phát sinh hy vọng, vì Tống Khuyết chí ít vẫn còn có hứng thú tìm hiểu về Lý Thế Dân.

Từ Tử Lăng trong lòng biết nếu nói sai một lời, khả năng sẽ có kết quả khác hẳn, liền cung kính đáp:

- Vãn bối từ lâu trong lòng đã có suy nghĩ Thế Dân huynh sẽ là một hoàng đế tốt. Thử nghĩ, Thiên Sách Phủ của Thế Dân huynh như hình ảnh thu nhỏ của một triều đình, ở đó Lý Thế Dân huynh không khi nào không cùng các thủ hạ mưu thần tướng sỹ nghiên cứu đạo trị quốc an thiên hạ, rồi trên cơ sở thực tiễn mà áp dụng, đó điều bàn dân thiên hạ ai ai cũng biết rõ.

Tống Khuyết quát lên:

- Nói hay lắm! Kẻ làm vua trước hết phải có đạo trị quốc, sau đó mới

có thể nói đến dựa trên thực tiễn mà tiến hành. Mời Tần Vương trả lời ta, ngươi có cách hay gì để trị quốc?

Lý Thế Dân đón nhận nhãn thần sắc bén tưởng có thể xuyên thủng cả sắt đá của Tống Khuyết, khiêm cung đáp:

- Thế Dân đã xem xét sự hưng suy của ba triều đại gần đây mà rút ra được một kết luận, kẻ làm vua phải thực hành đạo mở mang khai sáng, chiêu đãi hiền tài, nghe lời can gián, lấy nhân nghĩa làm đầu, tất lòng dân sẽ theo. Như Nho giáo của Chu, Khổng, trong loạn thế tuyệt không thể dùng được. Hình pháp của Thương, Hàn trong buổi thanh bình trở thành chính sách làm loạn dân. Do đó Thế Dân nhận thấy rằng, để đạt được mục đích an thiên hạ, tất phải lấy nhân nghĩa làm gốc, pháp lý là ngọn, trước là lễ nghĩa đạo đức sau mới là hình phạt.

Tống Khuyết nhẹ nhàng nói:

- Tần Vương sùng bái chính sách nhân đạo của Khổng Mạnh, quả là nằm ngoài ý liệu của ta. Vậy ta lại hỏi ngươi thêm một vấn đề nữa, các bậc đế vương từ xưa, tuy có quân lực đủ để bình phục Trung Thổ Hoa Hạ chúng ta, nhưng vẫn không thể khuất phục được các rợ Nhung Địch, Tần Vương trên phương diện này có ý kiến đặc biệt gì không.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy đều ngẩn mặt nhìn nhau, chuyện khó khăn này có thể nói từ cổ chí kim không ai có cách gì giải quyết ổn thoả, làm sao Lý Thế Dân có thể trả lời? Còn nếu như không trả lời được, nói không chừng ba người có thể sẽ bị Tống Khuyết lập tức đuổi khỏi Ma Đao Đường.

Chẳng ngờ Lý Thế Dân không hoảng không vội, bình tĩnh trả lời:

- Hoa Hạ của chúng ta từ xưa tới nay, không thiếu gì các bậc minh quân, biết nghe lời can gián, thực thi điều thiện, có đức lớn bao dung, nơi nơi đều tỏ. Duy chỉ có khi giải quyết các vấn đề liên quan tới các tộc ngoại di thì đều cho Hoa Hạ là cao quý mà khinh thị người Di Địch, làm cho lòng bọn họ oán hận, thà chết không phục. Thế Dân tuy bất tài, nhưng nếu như có thể đăng lên đế vị, khi đó dù là Hoa Hạ hay Di Địch cũng đều đối xử như nhau. Kẻ khi nào không phục thì đánh nhưng sau đã khuất phục, tất sẽ xem như người một nước, không cần phòng bị, có thể trở thành những châu phủ phên dậu bên ngoài, cho các tù trưởng của họ làm đô đốc thứ sử, có quyền tự trị. Đó là ngu kiến của Thế Dân, mong Phiệt chủ chỉ điểm.

Tống Khuyết hai mắt mở to nhìn chằm chằm vào Lý Thế Dân không chớp. Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng thầm kêu khổ, Tống Khuyết trước nay luôn kỳ thị các tộc ngoại di mà Lý Thế Dân kiến giải như vậy, khẳng định mâu thuẫn với thành kiến trong lòng Tống Khuyết. Nhưng trong lòng hai gã cùng hết sức bội phục Lý Thế Dân, bọn gã từng xông pha nơi Tái Ngoại, hơn ai hết hiểu rõ cừu hận giữa người Hán và các dân tộc nơi Tái Ngoại, tất cả đều do việc các bậc quân chủ của Trung Thổ khinh khi Di Địch trọng thị Hoa Hạ mà ra. Do đó chính sách bình đẳng của Lý Thế Dân đã giải quyết được cốt lõi của vấn đề.

Lý Thế Dân cảm giác được bầu không khí có phần khác thường, cười khổ:

- Tuy biết rõ Phiệt chủ nghe không lọt tai, nhưng đây quả thực là cách nghĩ trong lòng Thế Dân, không dám che giấu dối trá.

Tống Khuyết không nói một lời chầm chậm xoay người, cất bước đi tới trước Ma Đao Thạch, trầm tĩnh nhẹ nhàng hỏi:

- Khấu Trọng nói cho ta hay, ngươi sao có đảm lượng cùng Tần

Vương tới gặp Tống Khuyết ta?

Khấu Trọng than vãn:

- Trước hết là do Tần Vương hạ quyết tâm sẽ không chùn bước mà quét bỏ tất cả chướng ngại, vì thương sinh mà tạo phúc, nhưng điều kiện tiên quyết là phải được lão nhân gia người đồng ý, nếu không tất cả đều phế bỏ. Ài! Tình thế hiện thời…

Tống Khuyết cắt lời gã:

- Không cần nói lời thừa, Tống Khuyết ta hiểu rõ tình thế hiện giờ hơn ai hết, càng không trách tấm lòng của ngươi, chỉ là hiểu rõ hơn về con người Khấu Trọng ngươi.

Tiếp theo xoay người lại đối diện Lý Thế Dân, chậm rãi nhả từng câu từng chữ:

- Tần Vương có quyết tru huynh sát đệ, bức cha thoái vị không?

Lý Thế Dân toàn thân kịch chấn, cúi đầu nói:

- Thế Dân đã đáp ứng Thiếu Soái, tuyệt không hối hận.

Tống Khuyết ngửa mặt nhìn trời cười nói:

- Hảo! Điều này đối với bất luận kẻ nào mà nói cũng đều là một quyết định đau khổ, nhưng ngươi cũng không thể có lựa chọn nào khác. Song ngươi làm sao thu thập được tàn cục?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng thấy sửng sốt, vì bọn gã chưa từng nghĩ đến vấn đề sau khi thu thập Kiến Thành, Nguyên Cát.

Lý Thế Dân không chút do dự đáp:

- Tất cả phải lấy mục tiêu ổn định là trên hết, trước tiên thi hành chính sách khoan dung, phàm đã thuận theo ta thì cứ tùy tài mà trọng dụng, tuyệt không tính toán là bộ thuộc cũ của Đông Cung hay Tề Vương Phủ, rồi truy phong cho vương huynh vương đệ, tất cả lấy hoà giải là chính.

Tống Khuyết từ từ chậm bước, tới trước Lý Thế Dân, nhẹ nhàng nói:

- Tần Vương suy nghĩ thật cẩn thận chu đáo.

Lý Thế Dân chán nản:

- Đúng như lời Phiệt chủ, Thế Dân quả là không còn lựa chọn nào khác.

Tống Khuyết nhìn lên Lương Đình, hai mắt ánh lên thần sắc hoài niệm thương cảm, ôn tồn nói:

- Tống mỗ bắt đầu minh bạch vì sao Thanh Huệ lại ủng hộ ngươi.

Khấu Trọng phấn khích:

- Phiệt chủ chắc là cân nhắc đề nghị của chúng vãn bối chứ?

Tống Khuyết ánh mắt nhìn về hướng Khấu Trọng, đáp:

- Sự thực ta đã sớm rút lui khỏi chuyện phân tranh trong thiên hạ, tất thảy do Khấu Trọng ngươi kế thừa. Có ý kiến phải là ngươi chứ không phải ta, đâu cần tới hỏi ý kiến của Tống Khuyết ta.

Từ Tử Lăng nói:

- Không được Phiệt chủ cho phép, Tiểu Trọng tuyệt không dám tự tiện.

Tống Khuyết cười nhẹ, ngưng mục nhìn Lý Thế Dân:

- Thế Dân có thể chân chính thuyết phục được ta là nhờ vào thái độ coi Di Địch và người Hán chúng ta như nhau. Điều này Tống mỗ chưa từng nghĩ qua lại càng là điều ta không thể làm được. Cho nên ta bắt đầu hiểu được lời của Thanh Huệ nói với ta rằng hy vọng Trung Thổ trong tương lai sẽ có một thời đại mới, kẻ Hồ người Hán cùng hoà đồng. Ta vẫn không biết điều đó có thể thực hiện được hay không, nhưng rõ ràng là cách nghĩ của Thế Dân rất mới mẻ so với tiền nhân, đó cũng là chỗ mà Thế Dân hơn hẳn người xưa. Xét cho cùng, Thế Dân là người Hán đã bị Bắc triều Hồ hóa, tư tưởng thật khác xa với Tống mỗ

Khấu Trọng thấy thái độ của Tống Khuyết rất hoà hoãn, góp lời vào:

- Phiệt chủ trước có nói lịch sử là do con người ta tạo ra! Vậy chúng ta không còn gì phải tranh cãi nữa, hãy nỗ lực cùng sáng tạo ra một thiên hạ nhất thống trường trị, thịnh thế lâu dài. Để cho bách tính trong thiên hạ từ nam đến bắc đều có được những ngày an lạc!

Tống Khuyết ha hả cười lớn, xoay người, chắp tay bước tới Ma Đao Thạch, thản nhiên nói:

- Nếu nói về cai trị thiên hạ, Khấu Trọng ngươi khẳng định không bằng Lý Thế Dân, ta còn gì để nói chứ? Lý Thế Dân ngươi phải nhớ, để được thiên hạ tuyệt không được nói nhân nghĩa, đó chỉ là cái nhân nghĩa của đàn bà. Thế nhưng khi trị thiên hạ thì phải lấy nhân nghĩa làm đầu, thực thi đức chính. Không được đố kị kẻ hơn mình, ghét bỏ người chính trực, phải kính trọng bậc hiền giả, không xem

thường kẻ yếu. Ngươi xem sự suy vong của Dương Quảng, hãy lấy đó mà răn mình, nước có thể đẩy thuyền mà cũng có thể lật thuyền. Luận sự nghiệp, ai hơn được Thuỷ Hoàng Doanh Chính, nhưng đến lúc chết thì cũng vong quốc. Kẻ làm thiên tử mà có đạo tất sẽ được người thiên hạ thuận theo tôn làm chủ, vô đạo tất bị người bỏ không dùng. Cho nên bậc quân chủ phải lấy chuyện xưa mà làm gương, khi an ổn phải nghĩ đến lúc nguy khốn, Thế Dân nhớ lấy.

Khấu Trọng đại hỷ, nói:

- Phiệt Chủ đã nhất trí với đề nghị của chúng ta!

Tống Khuyết nhẹ nhàng chuyển thân, song mục xạ xuất thần quang, thản nhiên:

- Ta chẳng qua cân nhắc lợi hại, không thể không có thêm một thoả hiệp ngoài thỏa hiệp với Dương Kiên. Khấu Trọng ngươi có được sức mạnh lấy được thiên hạ, nhưng không có cái chí trị thiên hạ. Nay có Thế Dân ra sức, có thể khiến ta yên tâm rồi. Giả như ta chỉ cần lắc đầu nói không, cục thế trong thiên hạ sẽ thành nam bắc phân tranh, rồi ngoại di tiến vào xâm lấn, chiến hoả loạn lạc không biết lúc nào mới chấm dứt. Nói cho cùng thì Thanh Huệ đã thắng! Nếu chẳng phải đã đấu một trận cùng Ninh Đạo Kỳ, có Tống Khuyết ta chủ trì đại cục, có chuyện gì không thành được? Bỏ đi, Bỏ đi! Chuyện thiên hạ cứ giao cho các ngươi tuổi trẻ cáng đáng. Hiện tại các ngươi đã có được sự ủng hộ toàn diện của ta, có thể phóng tay đi hoàn thành mộng tưởng của các ngươi. Nếu ngày nào các ngươi còn chưa khống chế được toàn cục thì chuyện hôm nay tất vẫn phải giữ bí mật. Đi đi! Ta muốn được một mình tĩnh tâm suy nghĩ một vài chuyện.

Ba người đại hỷ bái tạ, rời khỏi Ma Đao Đường.

o0o

Tống Lỗ đợi từ sớm đã hết kiên nhẫn, thấy ba gã sắc diện mừng rỡ, ngạc nhiên hỏi:

- Đại ca đã gật đầu ưng thuận?

Khấu Trọng gật đầu đáp:

- Phiệt chủ đáp ứng toàn lực chi trì chúng vãn bối.

Tống Lỗ đại hỷ nói:

- Cám ơn trời đất!

Thanh âm của Tống Khuyết đột nhiên từ nội đường truyền ra:

- Khấu Trọng vào đây!

Khấu Trọng ngơ ngẩn giây lát rồi chuyển thân cất bước quay lại Ma Đao Đường.

Tống Lỗ ngó theo bóng lưng Khấu Trọng chưa khuất sau cửa nội đường, nói:

- Đại ca có dặn gì không?

Lý Thế Dân đáp:

- Phiệt chủ có nói chuyện này phải tuyệt đối giữ bí mật, không thể phong thanh tiết lộ!

Tống Lỗ gật đầu nói:

- Các ngươi trước hết nên lên thuyền ẩn náu, đợi sau khi Tiểu Trọng gặp qua Ngọc Trí rồi lập tức rời đi.

Từ Tử Lăng và Lý Thế Dân đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều dâng lên niềm tôn sùng đối với Tống Khuyết, tuy chỉ mới gặp nhưng trí tuệ của Tống Khuyết thực sự bác đại tinh thâm, lượng bao dung đáng khâm phục, đã gây ấn tượng sâu sắc đối với bọn họ.

(

Chương 715: Một bắt đầu mới

Tống Khuyết đang yên lặng nhìn Ma Đao thạch thì Khấu Trọng bước đến sau lưng, cung kính hỏi:

- Phiệt chủ có chỉ ý gì?

Tống Khuyết lạnh lùng nói:

- Lý Thế Dân con người này ta đã để ý lâu rồi!

Khấu Trọng nghĩ đến Phong Đức Di, gật đầu nói:

- Phiệt chủ từng nói, trừ tiểu tử ra thì thích nhất là hắn.

Tống Khuyết im lặng một lát đoạn trầm giọng:

- Nếu vừa rồi ta cự tuyệt đề nghị của các người, ngươi nghĩ thiên hạ sẽ rơi vào cục thế ra sao?

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Cũng may sự thật không phải vậy. Lúc đó con chỉ còn cách tiếp tục bắc phạt, còn Thế Dân huynh thì bị cha anh của y liên thủ giết chết, tiếp đó Hiệt Lợi đưa quân nam hạ. Phương bắc rơi vào cục diện chia năm xẻ bảy.

Tống Khuyết chầm chậm lắc đầu:

- Lý Thế Dân tuyệt không tới nổi yếu hèn như vậy. Hắn sẽ lấy Lạc

Dương làm cơ sở, lập ra thế lực của riêng mình. Dựa vào danh vọng võ công của hắn, rốt cuộc cũng sẽ có ngày thống nhất phương bắc, đuổi đi người Đột Quyết. Lý Thế Dân có một sở trường mà ngươi không bằng hắn, đó là tính kiên trì nhẫn nại, quyết làm tới cùng. Nếu ngươi không thể một mạch công hãm Lạc Dương thì ngươi rốt cuộc sẽ vì đức tính này mà thua trận cuối cùng. Thế nên nếu ta không đồng ý với các người thì cơ hội có thể thành công của ngươi cũng chỉ là năm phần thôi. Đó là tính cả tâm ma của ngươi vào trong đó.

Khấu Trọng cười khổ:

- Phiệt chủ phán đoán rất chuẩn xác. Nếu con không được Phiệt chủ cho phép, chỉ có thể miễn cưỡng mình tiếp tục tác chiến. Thế nhưng chuyện mình tự mình biết, con không còn toàn tâm toàn ý để hết tâm tình vào việc tranh bá như trước nữa, còn Tử Lăng nhất định sẽ không nhìn tới con nữa.

Tống Khuyết chầm chậm xoay người chăm chú nhìn gã, bình tĩnh nói:

- Nói thật cho ta biết, ngươi chịu mạo hiểm đắc tội với ta đến cầu ta, rốt cuộc có mấy phần là vì Ngọc Trí?

Khấu Trọng giật mình cúi đầu:

- Chí ít cũng có năm phần, năm phần còn lại là vì Tử Lăng, còn những chuyện khác đều không quan trọng lắm. Con có lòng tin có thể khắc phục hết mọi thứ. Con căn bản không sợ liên quân tái ngoại, cũng không sợ Lý Thế Dân. Con có lòng tin trước khi Lý Thế Dân có thể ổn định trận cước tự lập thành một nhà đánh bại hắn. Trong thiên hạ không còn ai có thể ngăn cản con, bởi vì con đã đem đao pháp dùng cho hai người đấu nhau mà Phiệt chủ dạy, dung hợp vào trong chiến pháp thiên quân vạn mã, tranh thắng trên chiến trường.

Tống Khuyết ngửa mặt lên trời cười dài, vui vẻ nói:

- Khấu Trọng đúng là Khấu Trọng. Ngươi rốt cuộc đã thành công tạo được lòng tin tất thắng nơi chiến trường của mình. Điều khó có được là ngươi đối với danh vị quyền lực không chút dã tâm. Ngọc Trí nên cảm thấy kiêu ngạo vì ngươi. Tống Khuyết ta cũng có người kế thừa.

Khấu Trọng nghĩ tới Tống Sư Đạo vội tiếp tục:

- Phiệt chủ đương nhiên có người kế thừa. Nhị ca hiện đang ở Phi Mã Mục Trường giám định trân tàng của mục trường. Trong thời gian ngắn sẽ cầu hôn với Trường chủ. Chỉ cần Phiệt chủ cho phép thì có thể kết mối lương duyên.

Song mục Tống Khuyết thần quang lóe lên, trầm giọng:

- Có chuyện này sao?

Khấu Trọng nói:

- Chuyện này chính xác vô cùng. Bọn họ ở Trường An nhìn thấy đã yêu, chỉ là bị tình thế cản trở, không thể phát triển thêm một bước. Hiện nay mọi chướng ngại đã không còn nữa, tự nhiên trăng đến rằm trăng tròn. Hắc! Phiệt chủ không biết trong chuyện này con và Tử Lăng đã phí biết bao tâm tư mới khiến người có tình trở thành quyến thuộc.

Tống Khuyết mình hổ khẽ run, gật đầu:

- Sư Đạo rốt cuộc có thể biết sai mà quay đầu lại, chuyện này ngươi và Tử Lăng đã làm rất tốt.

Tiếp đó Tống Khuyết lấy từ trong bọc ra một ống trúc bịt kín, giao tận tay Khấu Trọng, nói:

- Ngươi thay ta đem bức thư này tới cho Phạm Thanh Huệ. Còn việc làm sao giúp Lý Thế Dân đăng lên đế vị, do ngươi toàn quyền làm chủ. Ta cần phải toàn lực trị thương, không lo chuyện gì khác. Đi đi! Lý Thế Dân là một tuyển chọn lý tưởng, Thanh Huệ nhất định không nhìn lầm người. Tống Khuyết ta cũng tuyệt không nhìn sai hắn.

o0o

Ba người tụ lại trên thuyền trong phòng của Từ Tử Lăng, tâm tình không hề giống nhau.

Được sự ủng hộ của Tống Khuyết, con đường trước mắt đã trở nên rõ ràng. Chỉ xem bọn họ dùng sách lược, phương pháp nào để đạt đến mục tiêu mà thôi.

Khấu Trọng ngồi một bên giường nói:

- Chúng ta trước tiên nên thiết lập mạng lưới liên lạc vừa nhanh chóng vừa bí mật, để hai bên có thể hiểu rõ tình huống của nhau, hợp tác kín kẽ như áo trời không thấy đường may.

Lý Thế Dân gật đầu đồng ý:

- Về mặt này không thành vấn đề. Bàng Ngọc trước nay vẫn phụ trách về thu thập tình báo, chỉ gần hắn tuyển trong các thủ hạ ra, bảo đảm sẽ tinh minh mẫn cán, trung thành tuyệt đối, có thể đạt được yêu cầu của Thiếu Soái.

Khấu Trọng vui vẻ:

- Về phương diện này ta không rành lắm, Lỗ thúc chính là chuyên gia. Hãy để Bàng Ngọc đi gặp Lỗ thúc, hai người có thể nghiên cứu ra biện pháp hữu hiệu nhất.

Lý Thế Dân nói:

- Sau khi về đến Khai Phong, ta sẽ lập tức bảo Bàng Ngọc tới gặp Lỗ thúc.

Y dừng một chút lại nói:

- Các người có thể bí mật vào Quan Trung hay không là mấu chốt của việc thành hay bại. Về mặt này để ta sắp xếp.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Nếu như cần lão ca ngươi giúp đỡ bọn ta nhất định không khách khí. Thế nhưng ta cho rằng ngươi hiện tại không nên dính vào chuyện này. Như vậy cho dù bọn ta bị người ta nhìn ra thì ngươi cũng có thể chối phắt đi. Bọn ta sẽ qua Hán Trung vào Thục, bề ngoài thì hư trương thanh thế, có thực có hư. Thực là tấn công Lâm Sĩ Hoành và Tiêu Tiễn; hư là giả vờ phân biệt tấn công Ba Thục và Tương Dương, khiến người ta không nghi ngờ.

Từ Tử Lăng nhắc nhở:

- Bọn ta từng tiến quân vào Ba Thục, rồi đột nhiên rút lui, có lẽ khiến người ta sinh nghi.

Lý Thế Dân nói:

- Tử Lăng không cần lo lắng, bọn ta đã từng bàn thảo nghiên cứu về việc này, chỉ cho rằng Tống gia vì quan hệ của Tống Khuyết và Giải

Huy mà tạm thời hoãn việc tấn công đất Thục lại.

Từ Tử Lăng than:

- Ta lo lắng nhất là Thạch Chi Hiên. Người này trí tuệ cao bằng trời, kiến thức của lão, Khấu Trọng và ta không thể so được. Chỉ cần lão nhìn ra một dấu vết gì, nói không chừng sẽ suy đoán được việc chúng ta hợp tác. Lúc đó tình hình phát triển thế nào sẽ không do chúng ta khống chế nữa.

Khấu Trọng gật đầu:

- Thạch Chi Hiên quả là khiến người ta nhức đầu. Nếu đổi là người khác, chúng ta có thể bất chấp thủ đoạn giết chết hắn, đối với Thạch Chi Hiên thì những cách đó đều không dùng được. Còn việc bí mật đưa ba ngàn quân tinh nhuệ qua Hán Trung vào Quan Trung, chí ít cũng cần hơn hai tháng. Trong khoảng thời gian này, quan hệ và hành động của chúng ta tuyệt không thể để lộ ra ngoài.

Lý Thế Dân nói:

- Cho dù ta về đến Lạc Dương thì cũng sẽ lập tức bị phụ hoàng gọi về Trường An, thế nhưng ta có thể mượn cớ kéo dài được mười bữa nửa tháng.

Khấu Trọng chau mày:

- Ngươi đã từng kéo dài một lần rồi, lần này không thể dùng lại kế cũ nữa. Huống hồ gì việc chinh phạt Lưu đại ca do hoàng huynh của ngươi hoàn toàn chủ trì, ngươi làm sao có lý do để kéo dài chứ? Khổ nhất là cha ngươi lại lấy cớ không tuân hoàng lệnh mà trị tội ngươi, đoạt lấy binh quyền của ngươi. Điều này sẽ rất bất lợi cho kế hoạch của chúng ta. Thế nên ngươi nên ngoan ngoãn nghe lời, khiến cha

ngươi không có cớ gì để phạt ngươi.

Lý Thế Dân mỉm cười:

- Ta đột nhiên có hứng thú với cuộc sống giang hồ gió bụi. Từ khi phụ hoàng đăng cơ rồi giao binh quyền cho ta, thủ hạ chỉ biết theo lệnh ta mà làm, không hề có ai dám nói với ta như Thiếu Soái vừa rồi, khiến ta cảm thấy mới mẻ và hứng thú.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Tâm tình của ngươi so với lúc đến tốt lên nhiều rồi!

Lý Thế Dân chân tâm thành ý nói:

- Ta tuy có thể mất đi hai huynh đệ ruột, nhưng có hai người là huynh đệ chân chính thay vào, mọi người đều nhất trí một mục tiêu vì thiên hạ bá tánh mà tận tâm tận lực, còn có gì phải hối tiếc chứ?

Từ Tử Lăng đưa tay ra trầm giọng nói:

- Một ngày là huynh đệ!

Khấu Trọng và Lý Thế Dân lần lượt đưa tay ra, ba cánh tay nắm chặt lại với nhau đồng thanh hô:

- Cả đời là huynh đệ!

Ba người đều cười lên ha hả, hồi lâu mới buông tay.

Khấu Trọng nói:

- Bất luận thế nào, ngày Thế Dân huynh vào Trường An, cũng là lúc

ta và Tử Lăng đến Trường An. Chí ít cũng có thể bảo hộ cho Thế Dân huynh và gia quyến từ bảo khố chạy trốn. Đương nhiên hi vọng là sự tình không phát triển tới mức đó. Hơn nữa, khả năng này cũng rất nhỏ. Cho dù phụ hoàng của huynh ghét huynh thế nào, cũng không dám trong thời khắc chưa qua nguy hiểm của thời kỳ đóng băng, mạo hiểm để Đại Đường chia năm xẻ bảy mà đưa huynh vào chỗ chết. Ông ta chỉ bức ép dần dần, còn chúng ta thì quân đến tướng đỡ, nước lên thì đắp đê. Con bà nó, bọn ta có thể dùng thân phận của Tư Đồ Phúc Vinh nhập thành trêu chọc gạt người không?

Từ Tử Lăng ngẩn ra:

- Tư Đồ Phúc Vinh? Như vậy không phải là cho Thạch Chi Hiên một cơ hội nhận ra chúng ta sao?

Lý Thế Dân đã nghe Lý Tịnh kể lại chuyện này nên cũng không đến nỗi nghe mà không biết gì.

Khấu Trọng nói:

- Đây chính là phương pháp trực tiếp nhất để thử Thạch Chi Hiên, xem lão có chịu nể tình Thạch Thanh Tuyền mà không tiết lộ chúng ta không, hơn nữa còn có thể dẫn xà xuất động. Với cách làm người của Thạch Chi Hiên cùng với việc lão bị người trong ma môn do Triệu Đức Ngôn đứng đầu bài xích, sẽ không dễ dàng vọng động. Đến lúc lão đến phá chúng ta thì chúng ta sẽ tùy cơ ứng biến đối phó với lão, xem như giải quyết triệt để. Con bà nó! Khấu Trọng ta bây giờ quả là không sợ lão nữa.

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Quan hệ của chúng ta và Thạch Chi Hiên không rõ ràng lại rất vi diệu, việc này có đáng mạo hiểm vậy không? Nếu lỡ xảy ra chuyện,

sẽ liên lụy đến người vô tội.

Khấu Trọng nói:

- Chỉ cần Thanh Tuyền chịu đến Trường An thì vấn đề của Thạch Chi Hiên không còn phải lo nữa.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ta không muốn nàng bị cuốn vào chuyện này.

Khấu Trọng cười:

- Vậy nói với Thạch Chi Hiên là con gái lão sẽ đến Trường An để gặp ngươi. Đây là do chính miệng Thạch Thanh Tuyền nói, không lừa già dối trẻ, ha ha!

Từ Tử Lăng hỏi:

- Chúng ta có thể qua mặt Khả Đạt Chí sao?

Khấu Trọng rầu rĩ:

- Cái đó thì không thể nào. Còn có Tất Huyền, với nhãn lực của lão chỉ cần nhìn một cái, vô luận chúng ta có giả thần giả ma thế nào cũng chỉ là trò cười thôi. Ài! Chỉ đành lén lén lút lút, như lũ chuột ngày trốn đêm ra, hoặc là dứt khoát trốn trong phòng của Thế Dân huynh. Bất quá như vậy lại không bảo vệ được Thế Dân huynh mà còn hoàn toàn rơi vào thế bị động, vô cùng bất lợi cho kế hoạch của chúng ta.

Lý Thế Dân nghiêm mặt nói:

- Hai vị có biết mùa đông Trường An theo lệ sẽ không có trận đấu mã cầu nào.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức phấn chấn tinh thần.

Khấu Trọng nói:

- Nói như vậy chỉ cần chúng ta có thể tránh khỏi Khả Đạt Chí và Tất Huyền thì có thể được bình an.

Lý Thế Dân không hiểu:

- Cho dù Tất Huyền thật đến Trường An, cơ hội gặp phải các người cũng rất thấp. Khả Đạt Chí thì lại rất khó nói, sao không đi trước một bước giết chết hắn đi, mọi việc coi như xong.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Bọn ta làm không được, bởi vì hắn đã từng cùng bọn ta sát vai tác chiến, là huynh đệ vào sinh ra tử. Bọn ta còn muốn cầu Thế Dân huynh tha cho hắn một con đường sống.

Khấu Trọng nói:

- Còn có một người không thể không đề phòng, đó chính là Dương Hư Ngạn. Cũng may hắn ít khi nào lộ mặt công khai, cơ hội gặp hắn không lớn. Nếu như Thế Dân huynh có thể cung cấp hành tung của hắn, bọn ta sẽ rất vui vẻ giải quyết hắn. Bằng vào ta và Tử Lăng hoặc thêm vào lão Bạt, bảo đảm một khi hắn đã nhập cuộc, cho dù hắn luyện thành Bất Tử Ấn Pháp hoặc cái gì mà “Ngự tẫn vạn pháp căn nguyên trí kinh” thì cũng sẽ mọc cánh cũng khó bay.

Lý Thế Dân kiên quyết nói:

- Không mạo hiểm thì làm sao thành đại sự? Chỉ cần chúng ta nghĩ ra kế hoạch ứng biến trong các tình huống khác nhau, đồng thời tùy cơ ứng biến, nhất định có thể gặp dữ hóa lành. Thử nghĩ các người có lần nào là mọi việc đều thuận lợi chứ? Các người còn có thể tạo ra các tin tức giả ở phương nam để người ta tưởng các người còn ở ngoài quan.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Đúng là Thế Dân huynh gan dạ, con bà nó là con gấu, thì cứ quyết định như vậy. Từ đây trở về Lương Đô còn có nhiều thời gian để chúng ta tạo ra một Gia Cát Lượng(1).

Tiếng bước chân vang lên, có tiếng Tống Lỗ ở ngoài cửa:

- Tiểu Trọng! Ngọc Trí tới rồi!

Khấu Trọng chấn động nhảy dựng lên. Thấy Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng đang tròn mắt nhìn gã, gã ưỡn ngực lên nói:

- Tình trường như chiến trường, tiểu đệ đi đánh trận đây, hi vọng sẽ không đến nỗi hiến thân vì nước.

o0o

Tống Ngọc Trí toàn thân mặc kình trang, mái tóc đẹp kết chặt thành hai bính, mang ủng cao bó chân, lưng đeo bảo kiếm, rõ ràng là từ xa mới về, xuống ngựa liền lập tức đến gặp Khấu Trọng.

Nhìn thấy nàng ngồi dựa vào bàn, gương mặt phong trần, Khấu Trọng cảm thấy vô cùng thương xót, quên mất cả Tống Lỗ đang lặng lẽ rút lui, thậm chí quên hết mọi người mọi việc trên đời. Gã ngồi

xuống phía bàn bên kia. Ánh mắt nàng nhìn gã thần sắc có chút lạnh lùng, chân mày khẽ chau.

Ánh mắt hai người cứ quấn quít lấy nhau.

Trong lòng Khấu Trọng không ngừng nổi lên sóng gió ba đào, nghĩ tới những chuyện xưa, cho dù là quyết chiến sinh tử giữa hai người hay thiên quân vạn mã quyết chiến sa trường, cái gì mà quyền lực vinh nhục, danh vị cá nhân, cho đến nhất thống thiên hạ tạo thành bá nghiệp bất hủ, nói cho cùng vẫn là “cảm thụ trong lòng”, không hề thêm một phân, không hề giảm một hào, vấn đề là xem mình có thỏa mãn hay không.

Thời khắc này trước mắt trong lòng gã chỉ có người ngọc mà gã đã từng làm tổn thương, mọi chuyện khác đều không quan trọng.

Tống Ngọc Trí lạnh lùng:

- Tam thúc không chịu nói vì sao huynh lại tới Lĩnh Nam, nhất định để ta đích thân hỏi huynh. Trong lúc mưa gió bốn bề này Thiếu Soái còn có thời gian rảnh rỗi đến đây sao?

Tim Khấu Trọng đập thình thịch, nhiệt huyết dâng cao. Nếu có thể khiến mỹ nữ trước mắt hạnh phúc vui vẻ, sinh mệnh còn gì phải mong cầu nữa. Trong thời khắc đó gã thật lòng cảm kích Từ Tử Lăng, nếu không phải y cảnh cáo thì Khấu Trọng gã đã làm cho Trung Thổ long trời lở đất, chia năm xẻ bảy rồi. Hiện tại đã có mục tiêu rõ ràng là cùng tiến cùng lui với Lý Thế Dân cho đến khi thiên hạ được thống nhất hòa bình, lại càng có thể vãn hồi được tình yêu của Tống Ngọc Trí với gã. Đó chính là thứ quý giá nhất của sinh mệnh mà gã không ngừng mong mỏi.

Đôi chân mày của Tống Ngọc Trí lại càng nhăn tít, nàng nói với vẻ

mất kiên nhẫn:

- Thiếu Soái biến thành câm rồi sao?

Khấu Trọng cố gắng áp chế xung động muốn lao đến ôm nàng vào lòng để cảm thụ thân hình thơm ngát của nàng run rẩy, cổ họng gã khô không khốc, tiếng nói như nghẹn lại:

- Trí Trí không chịu đến gặp ta, ta chỉ đành đến Lĩnh Nam thôi.

Tống Ngọc Trí lộ ra thần sắc trách cứ, khiến người phải động lòng, nàng nói:

- Thiếu Soái há không biết mình thân mang trách nhiệm trọng đại, sao lại có thể tùy tiện bỏ hết chính sự, không sợ cha trách ngươi à?

Khấu Trọng hít vào một hơi:

- Lần này ta đến Lĩnh Nam là muốn chính thức cầu hôn với Trí Trí. Bởi vì hôn ước trước đây đã bị hủy bỏ, Khấu Trọng ta ngày nay không còn cơ hội trở thành chủ của thiên hạ nữa, chỉ là một bá tính bình dân. Trí Trí có chịu ủy khuất hạ mình lấy ta hay không, đều do nàng tự mình quyết định.

Gương mặt xinh đẹp của Tống Ngọc Trí lập tức trắng bệch, thân hình run lên:

- Ngươi đang nói gì? Đừng có nói xàm! Cha…

Khấu Trọng chân tâm thành ý nói:

- Trong đời ta chưa có lúc nào biết rõ mình đang làm gì hơn lúc này. Ta càng biết rõ mình muốn cái gì, đó chính là được cùng Trí Trí cùng

nhau sống thật hạnh phúc, nguyện làm uyên ương không làm tiên. Ta đã thề sau này bỏ hết việc tranh bá thiên hạ, chỉ toàn tâm toàn lực khiến Trí Trí có được hạnh phúc và niềm vui lớn nhất, nắm tay nhau sống đến răng long tóc bạc. Trước nay ta như lãng tử lang thang không biết đường về, chỉ đến gần đây mới biết được quê nhà mình ở đâu. Chưa có thời khắc nào ta hiểu rõ ý không muốn Lĩnh Nam bị cuốn vào dòng xoáy phân tranh trong thiên hạ của nàng như lúc này. Bởi vì ta chính là người trong cuộc, lĩnh hội được những khả năng đáng sợ có thể xảy ra.

Hai mắt Tống Ngọc Trí lộ ra thần sắc không thể tin nổi. Nàng cắn môi cúi đầu một lúc lâu đoạn nhỏ giọng:

- Đừng nói bậy nữa, Thiếu Soái cho rằng hiện giờ còn có thể rút lui được sao?

Khấu Trọng nói:

- Vì Trí Trí ta có thể làm bất kỳ chuyện gì. Trên chiếc chiến thuyền đó, ngoài ta ra còn có Từ Tử Lăng và một người nữa mà Trí Trí nhất định đoán không ra.

Tống Ngọc Trí ngạc nhiên nhìn gã, không giấu được vẻ ngạc nhiên, hai mắt mở to:

- Ngươi nói thật à!

Khấu Trọng vươn mình đứng dậy, bước tới bên cạnh nàng, quỳ một gối xuống tay trái đặt lên ngực, tay phải nắm lấy lan can, ngưng thần nhìn Tống Ngọc Trí:

- Sự việc liên quan đến hạnh phúc cả đời của chúng ta, ta làm sao dám nói bậy. Người mà nàng đoán không ra tương lai sẽ trở thành

chân chủ thống nhất thiên hạ. Ta và Tử Lăng sẽ tận hết toàn lực hỗ trợ y đăng lên đế vị, bởi vì bọn ta tin rằng y là nhân tuyển tốt nhất để làm hoàng đế.

Môi Tống Ngọc Trí run run:

- Người đó là ai?

Khấu Trọng nói chầm chậm từng chữ:

- Lý Thế Dân!

Thân hình yểu điệu của Tống Ngọc Trí chấn động:

- Cha làm sao mà chấp nhận chuyện này?

Khấu Trọng trầm giọng:

- Bọn ta đã được lão nhân gia người hoàn toàn ủng hộ.

Thân hình Tống Ngọc Trí lại run lên, nước mắt nàng chảy dài, tay run run đưa ra chạm vào mặt Khấu Trọng, nghẹn ngào:

- Khấu Trọng! Ôi! Khấu Trọng! Chàng…

Khấu Trọng trân trọng đưa hai tay nắm lấy bàn tay vừa mềm vừa thơm của nàng hôn nhẹ vào bàn tay, thần hồn điên đảo:

- Ông trời ơi, thì ra việc khiến Trí Trí cảm động đến nỗi quên hết mọi sai lầm trong dĩ vãng của ta lại khiến người động lòng như vậy. Đợi sau khi sự việc ở Trường An kết thúc, ta sẽ trở về động phòng hoa chúc với Trí Trí, ha ha! Ý!

Gương mặt xinh đẹp còn đọng lại những giọt lệ mừng vui của Tống Ngọc Trí đỏ lên, thần thái giận dỗi yêu kiều thật khiến người mê say. Nàng cúi đầu nói:

- Ta đồng ý gả cho chàng sao?

Khấu Trọng được rồi lại mất, mặt mày đầy vẻ thất vọng nhìn Tống Ngọc Trí lấy tay về, đoạn lại cợt nhả:

- Tống tam tiểu thư nàng nếu không gả cho ta thử hỏi ai dám lấy nàng? Kẻ đó phải hỏi qua Tĩnh Trung Nguyệt trên tay Khấu Trọng ta và Thiếu Soái quân mới được. Hơn nữa hoàng đế tương lai lại là huynh đệ can đảm tương chiếu, ân oán chằng chịt với ta. Nàng không lấy ta thì lấy ai? Hãy tin ta đi, chúng ta là một đôi đẹp nhất thiên hạ đó!

Tống Ngọc Trí liếc gã một cái nói:

- Coi huynh đó! Vẫn tính tình như vậy, nói mà không biết xấu hổ.

Khấu Trọng cảm thấy mỗi lỗ chân lông trên người đều không hẹn mà cùng hoan hô, gã rốt cuộc đã có được Tống Ngọc Trí.

Gã đối với chuyện này đã từng rơi vào tuyệt vọng, chịu cảm giác hữu tâm vô lực giày vò. Hiện tại việc vốn không có khả năng đã thành sự thật. Tống Ngọc Trí chưa từng có thần thái cười đùa với gã như vậy.

Gã không nhịn được bật cười:

- Đây chính là điểm độc đáo của tiểu tử ta. Biết được tam tiểu thư nàng vốn được người ta cung kính cúi chào đến phát chán nên tiểu tử mới làm đúng điều mà nàng thích, nếu không làm sao được nàng để mắt chứ? Ài! Ta phải đi rồi! Để ta gọi Tử Lăng và Tần Vương đến

chào hỏi với nàng được không? Ta có thể giới thiệu với họ đây là hiền thê chưa cưới của ta không?

Tống Ngọc Trí đột nhiên từ trên ghế phóng người hạ xuống chỗ lối ra, đoạn yêu kiều xoay người lại, gương mặt vẫn còn đọng nước mắt vừa mừng vừa thẹn, thần tình vừa giận dỗi vừa thích thú nhẹ nhàng nói:

- Trí Trí không muốn gặp ai cả, huynh phải sống mà về gặp ta, đừng có háo thắng, nhất định phải lấy đại cuộc làm trọng, có biết không? Khấu Thiếu Soái?

Dứt lời liền bỏ đi như một trận gió.

Chú thích

(1): Dựa theo câu ba ông hàng da bằng một ông Gia Cát

(

Chương 716: Tình hoa ái quả

Khấu Trọng, Lý Thế Dân cùng với Từ Tử Lăng chia tay tại Lương Đô. Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng tiếp tục bắc thượng.

Lý Thế Dân muốn nhanh chóng trở về Lạc Dương còn Từ Tử Lăng phải đưa thư của Tống Khuyết cho Phạm Thanh Huệ, và cũng báo cho Sư Phi Huyên biết tình huống mới nhất.

Khấu Trọng lên ngựa đi đầu, đón gã là Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh. Cả hai thần sắc đều rất nghiêm trọng.

Khấu Trọng thúc ngựa vượt lên phía trước, các thân binh bộ hạ đã sớm tiến đến cổng thành. Gã bèn lên tiếng hỏi cả hai:

- Có phải có tin tức gì không hay?

Tuyên Vĩnh trầm giọng đáp:

- Lưu Hắc Thát đã bị Lý Kiến Thành giết chết.

Khấu Trọng biến sắc thất thanh nói:

- Chuyện này sao xẩy ra được?

Hư Hành Chi ở bên cạnh thở dài:

- Lưu Hắc Thát vây đánh Ngụy Châu. Thủ thành Điền Lưu biết Lưu Hắc Thát thiếu lương thảo, nên chỉ bế thành thủ vững, đợi Lý kiến Thành phái binh cứu viện. Lưu Hắc Thát vì chuyện thiếu lương thảo,

lại sợ bị Điền Lưu cùng Lý Kiến Thành nội ngoại giáp kích nên đành phải lui binh, vừa lập trận tại bờ Bối Thuỷ, vừa bắc cầu qua kênh Vĩnh Tể. Quân Đường đuổi theo truy kích, đại quân Lưu Hắc Thát qua được nửa cầu thì cầu bị sập, làm Lưu Hắc Thát tổn thất trầm trọng.

Lưu Hắc Thát soái lĩnh tàn quân trở về Nhiêu Dương. Thứ sử Nhiêu Dương là Gia Cát Đức Uy giả vờ tiếp đón, chờ khi Lưu Hắc Thát nhập thành thì cho phục binh bốn phía đột ngột tập kích, Lưu Hắc Thát trọng thương bị bắt. Gia Cát Đức Uy đem Lưu Hắc Thát đầu hàng Đường quân. Lý Kiến Thành sau đó đã chém đầu Lưu Hắc Thát tại Lạc Châu, lại còn mang thủ cấp đem về Trường An. Cùng lúc Lý Thần Thông và Lý Thế Tích tấn công Từ Viên Lãng. Từ Viên Lãng bị cô lập không quân cứu viện nên phải bỏ thành đào tẩu, trên đường chạy thì bị giết. Lưu quân toàn bộ đã bị thất bại.

Khấu Trọng hai mắt đẫm lệ, ngẩng mặt lên trời nói:

- Lưu đại ca người hãy yên tâm! Đệ không giết được Gia Cát Đức Uy và Lý Kiến Thành thề không làm người.

Gia Cát Đức Uy chính là huynh đệ kết nghĩa của Lưu Hắc Thát. Năm đó theo Lưu Hắc Thát đã gặp bọn Khấu Trọng trong thành Huỳnh Dương, từ đó tạo nên một mối giao tình thân thiết. Lúc đó hai bên có tất cả sáu người, kể cả Tố Tố. Giờ ngoài gã ra chỉ còn lại Từ Tử Lăng cùng với tên lang tâm cẩu phế, bán bạn cầu vinh Gia Cát Đức Uy đó nữa mà thôi, bảo sao gã không cảm khái phẫn uất.

Khấu Trọng đi qua thành môn, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên có hai người phi ngựa đến. Gã gạt lệ, định thần nhìn ra, ngạc nhiên thấy Kỷ Thiến cùng với Âm Tiểu Kỷ giờ đây đã mặc lại trang phục nữ nhân, thần thái cả hai đều rất vui mừng. Gã lại vô cùng ngạc nhiên vì vẻ đẹp mỹ lệ của Âm Tiểu Kỷ tuyệt không thua sút Kỷ Thiến.

Khấu Trọng miễn cưỡng đè nén nổi bi thống trong lòng, tiến lên tiếp đón.

o0o

Từ Tử Lăng rời thuyền tại phụ cận Khai Phong, theo đường bộ đi tới Tịnh Niệm Thiền Viện. Lý Thế Dân còn phải dẫn đầu chiến thuyền của nhà Đường trở lại Lạc Dương.

Mưa tuyết phất phơ trong trời đêm, Từ Tử Lăng vội vã lướt đi trên cánh đồng tuyết trắng. Mặc dù đang ở nơi băng tuyết giá lạnh, nhưng tim gã lại cảm thấy hừng hực nóng.

Trải qua bao thay đổi trong mấy năm qua, cuối cùng gã cũng đã có thể đối mặt với Sư Phi Huyên người yêu trong lòng mà không phải xấu hổ, đồng thời khẳng định với nàng rằng mình đã không làm cho nàng phải thất vọng.

Gã tuy rằng không thể kết thành uyên ương với nàng, nhưng cũng có thể vì nàng mà hoàn thành tâm nguyện và trọng trách của sư môn. Tình yêu giữa hai người tồn tại một cách chân thật trong nội tâm sâu kín của cả hai, vừa thương cảm vừa mỹ lệ. Chính vì không dẫn đến một kết quả nào nên mới tạo ra một dư vị động lòng người mãi mãi. Với bọn họ mà nói, đó chính là kết cục tốt nhất. Nếu cuồng vọng cầu thêm chỉ rước lấy tai hoạ và đau khổ. Cuộc đời được như vậy, còn cầu mong gì hơn?

o0o

- Cốc! Cốc!

Thanh âm của Bạt Phong Hàn trong phòng cất lên:

- Mời Thiếu soái vào!

Khấu Trọng qua cửa vào phòng, lên tiếng than thở:

- Ứng phó với một chồng văn kiện, cái nọ xong cái kia đến, so với ứng phó với thiên binh vạn mã còn đau đầu hơn. Mãi đến lúc này mới có thời gian bái kiến lão ca ngươi, nghỉ ngơi một chút.

Bạt Phong Hàn ngồi xếp bằng trên giường nhìn gã ngồi xuống bên cạnh, điềm tĩnh nói:

- Biên Bất Phụ đã bị giết!

Khấu Trọng giật mình kêu lên:

- Thành công rồi! Huynh có bị thương không?

Bạt Phong Hàn làm như không có chuyện gì xảy ra, bình thản giải thích:

- Lão lúc đó theo Lâm Sĩ Hoành ra ngoài tuần tra, giết chết được lão sao lại chẳng phải đổi lại một chút gì chứ, cuối cùng cũng đã kết liễu một nỗi tâm sự của Uyển Tinh.

Khấu Trọng nói:

- Chúng ta tựa hồ đã bắt đầu chuyển vận. Tống Khuyết cũng đã đáp ứng hỗ trợ bọn ta.

Bạt Phong Hàn đổi nét mặt trả lời:

- Chuyện này thật ngòai dự liệu của ta. Ta còn nghĩ bọn các người bị

cự tuyệt mà quay về.

Khấu Trọng nói:

- Điều quan trọng là trước khi bọn ta đến Lĩnh Nam, Tống Khuyết đã nhận một phong thư do Phạm Thanh Huệ, khiến ông chịu tiếp kiến bọn ta. Hơn nữa Lý Thế Dân đúng thật là có bản lĩnh, đối đáp trôi chảy, hoàn toàn thể hiện hắn đúng là có tư cách và tài năng của một vị chân chủ trong tương lai.

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Lưu đại ca ngươi bị kẻ gian giết hại rồi.

Khấu Trọng song mục hiện lên sát cơ, trả lời:

- Lý Kiến Thành vì chuyện này mà thanh uy đại chấn, chuyện Lý Uyên triệu Lý Thế Dân về Trường An để thu hồi binh quyền của hắn đã thành định cục. Bọn ta phải nhanh chóng tới Trường An, không từ thủ đoạn nào để hỗ trợ vị hoàng đế tương lai này. Theo lời Lý thế Dân nói, Lý kiến Thành đề nghị Lý Uyên chính thức mời Tất Huyền tới Trường An, điều này rõ ràng là một thủ đoạn lợi hại để đối phó với Lý Thế Dân. Con đường trước mặt nhiều chông gai lắm.

Nghe tới tên Tất Huyền, Bạt Phong Hàn song mục thần quang đại thịnh, trong phòng không có đèn nhưng vẫn thấy lấp loáng ánh sáng, y bình tĩnh hỏi:

- Ngươi xếp đặt như thế nào?

Khấu Trọng đáp:

- Đệ chuẩn bị giấu ba ngàn thủ hạ tinh nhuệ nhất bên trong bảo khố,

dùng vũ khí trong đó để khởi sự, bất ngờ đột kích dùng thế lôi đình vạn quân đoạt lấy quyền khống chế ở Trường An.

Bạt Phong Hàn nhíu mày hỏi:

- Ba ngàn quân có ít không? Nếu thêm cả đạo thân binh của Lý Thế Dân, thì cũng không quá sáu ngàn người. Chỉ riêng cấm vệ quân của Lý Uyên đã hơn mười ngàn, ngoài ra chưa kể đến người trong Trường Lâm Quân.

Khấu Trọng trả lời:

- Bảo khố chỉ chứa được nhiều nhất là ba ngàn quân, thần bất tri quỷ bất giác tiềm nhập Quan Trung, nhân số quá đông càng dễ bị tiết lộ hành tung. Đệ vừa rồi cùng với Lôi đại ca cũng đã nghiên cứu về vấn đề khó khăn này nhiều lần.

Bạt Phong Hàn nói tiếp:

- Ba ngàn quân đó phải là loại tinh binh hảo thủ hạng nhất, về phương diện trung thành tuyệt đối phải không có vấn đề gì. Theo ngươi thấy, cần bao nhiêu thời gian để hoàn thành chuyện này?

Khấu Trọng trả lời:

- Tối thiểu là một tuần trăng. Còn một việc nữa phải báo với huynh, Phó Dịch Lâm có thể tới Trường An.

Bạt Phong Hàn nét mặt như đang cười nói:

- Sự tình ngày càng thêm hứng thú, cộng thêm vào Thạch Chi Hiên xuất thần nhập quỷ kia, như vậy trận đấu này đúng là một trận đấu gian khổ nhất, khó nắm bắt được nhất của bọn ta.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Ngày mai huynh với đệ, thêm vào Hầu tiểu tử, Âm tiểu tử xuất phát qua Ba Thục, đến Hán Trung nhập quan. Mọi chuyện ở đây giao cho Lôi đại ca và Hư Hành Chi phụ trách. Hy vọng lão Thiên gia đứng bên bọn ta, Lý tiểu tử đúng thật là chân mệnh thiên tử.

Bạt Phong Hàn lạnh lùng nói:

- Thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về chúng ta, ta có lòng tin bọn ta có thể vượt mọi khó khăn

Tâm thần Khấu Trọng như đang bay đến Trường An to lớn, bên tai phảng phất như nghe thấy tiếng hò hét chém giết chiến đấu kịch liệt của thiên quân vạn mã.

Bạt Phong Hàn phát ra ánh sáng trí tuệ, trầm giọng nói:

- Còn nhớ câu ca dao "Dương công bảo khố, Hòa thị bảo bích, được một trong hai, thống nhất thiên hạ" không?

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Đương nhiên là nhớ, chẳng qua có sai biệt vài chữ nhưng ý tứ là một

Bạt Phong Hàn nói:

- Hòa Thị Bích do ta và ngươi cùng với Tử Lăng chia ba. Dương Công Bảo Khố trước mắt là vốn liếng quan trọng nhất trong tay bọn ta. Bọn ta hoàn toàn không phải là chỉ được một trong hai, mà là có được cả hai thứ đó. Giả như đó là thiên mệnh, vậy thì thiên hạ không

phải là của chúng ta thì còn có thể lọt vào tay ai?

Khấu Trọng vui mừng:

- Được một trong hai, đã có thể thống nhất được thiên hạ. Như Lý tiểu tử hiện tại mà có bảo khố, thiên hạ sẽ ở trong tay hắn. Bọn ta được cả hai thứ, như vậy đã hơi quá phận, thế nên chỉ có thể gián tiếp thông qua hắn mà lấy được cả thiên hạ. Ha ha! Thật là thống khoái. Thế nhưng nghĩ lại mà lạnh cả người, chẳng lẽ có cái gọi là thiên mệnh thật hay sao?

Bạt Phong Hàn gật đầu:

- Bảo bích vừa ló ra đã bị bọn ta huỷ, có cũng như không, nhưng đúng là Lý Thế Dân đích thị lấy được bảo khố. Sư Phi Huyên nhận xét rất đúng, trung thổ thiên hạ trong tương lai sẽ là thời đại của sự hòa hợp bởi hai dòng Hán - Hồ. Ngươi và Tử Lăng tuy là thuần túy Hán nhân, ta thì đích thị là Hồ nhân. Bọn ta lại đồng tâm hiệp lực với nhau, chính là một kiểu Hán - Hồ hợp nhất.

Khấu Trọng lộ thần sắc trầm tư:

- Huynh phải nói là một người Hồ được Hán hoá thì mới đúng, bởi vì chán ghét những tác phong tàn ác của dân tộc huynh, nên tìm đến văn hóa trung thổ để tìm đáp án. Đệ đã bao lần quên bẵng chuyện huynh chính là người Hồ. Rõ ràng hơn nữa Lý tiểu tử chính là Hán nhân bị Hồ hoá. Giới hạn về dân tộc ngày càng trở thành mơ hồ. Tống Khuyết đã chỉ ra rằng Lý tiểu tử đã bị Hồ hóa rất sâu, thế mới có thể ban hành các chính sách được lòng dân ngoại tộc. Đây chính là chỗ mà y siêu việt hơn Tống Khuyết.

Bạt Phong Hàn khẽ ngân nga hai từ Tống Khuyết rồi chậm rãi nói:

- Ta cũng chưa có dịp hỏi ngươi chi tiết về cuộc gặp tại Lĩnh Nam.

Khấu Trọng đáp:

- Diện kiến với Tống Khuyết, thật là không uổng phí khi nói chuyện. Lý…

Bạt Phong Hàn cười:

- Ta chỉ quan tâm tới vụ ngươi và Tống Ngọc Trí thôi.

Khấu Trọng hơi giật mình, tiếp đến lộ ra nụ cười xán lạn đáp:

- Cách nhìn của nàng đối với ta đã hoàn toàn biến đổi, đã quên hết những lỗi lầm ngày xưa của ta. Không những không có đến nửa câu cự tuyệt, mà còn dặn ta giữ gìn tính mệnh để có ngày trở về hội ngộ.

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Còn Thượng Tú Phương thì sao?

Khấu Trọng thần sắc ảm đạm, cười khổ trả lời:

- Ta không dám nghĩ tới nữa, nghĩ tới thì sao chứ?

Bạt Phong Hàn nói:

- Làm trai năm thê bảy thiếp là chuyện bình thường. Ngươi chưa bao giờ nghiêm túc nghĩ tới chuyện lấy hết cả hai sao?

Khấu Trọng ngẩn ra một chốc, thở dài:

- Phương diện này ta cùng Tử Lăng gần như cùng ý kiến. Trong tim

đã yêu ai chỉ có thể yêu một người. Nếu như trong tim người ta chỉ biết đến huynh thôi, còn trong tim huynh lại không chỉ có riêng người ta, như vậy thật là không công bằng.

Bạt Phong Hàn gật đầu:

- Suy nghĩ các ngươi thật khác người thường. Nhưng ta từ trong kiếm đạo cũng nghiệm ra được đạo lý này. Chỉ khi chuyên tâm một thứ, mới có thể đạt tới cảnh giới tối cao của kiếm đạo. Ái tình cũng vậy thôi. Nói ba người hai ý chỉ là nói suông, tuyệt không thể thể hội được ái tình đích thực.

Khấu Trọng đáp:

- Đa tạ lời cổ động của lão ca, nhân sinh tránh làm sao chuyện hối tiếc. Ôi!

Bạt Phong Hàn cười nhẹ nói:

- Chuyện đã quyết định rồi thì không nghĩ nhiều nữa. Khuya rồi! Chi bằng bọn ta tự mình tìm mộng, sáng mai còn phải lên đường tiến về Trường An, xem xem vận mệnh tương lai của thiên hạ có thực sự do bọn ta quyết định hay không.

o0o

Cổng của Tịnh Niệm Thiền Viện xuất hiện trong cảnh hoa tuyết rơi lất phất. Nằm ngoài dự liệu của Từ Tử Lăng, một người đứng ngay cạnh cửa, bộ y phục trắng như tuyết ôm sát lấy thân hình kiều diễm, trên vai khoác chiếc áo choàng màu vàng tươi. Sư Phi Huyên im lặng đứng đó như đang chờ Từ Tử Lăng trở về.

Sư Phi Huyên khẽ lướt qua thân gã như một làn gió:

- Đi theo ta!

Từ Tử Lăng như bị thôi miên đi theo phía sau nàng, băng qua thảo nguyên đầy tuyết trắng, đến ngôi điện trên một ngọn núi nhỏ, vai kề vai đứng cạnh nàng. Trước mặt đằng xa chính là trung tâm của thành Lạc Dương, trong gió tuyết vẫn cho người ta thấy một cảm giác huy hoàng.

Đã nhiều lần Từ Tử Lăng ngắm nhìn toà thành vĩ đại này, nhưng cảm xúc chưa lần nào sánh được với thời điểm lúc này, có thể là vì sự hiện diện của Sư Phi Huyên bên cạnh, hoặc là vì trải qua kinh nghiệm bảo vệ Lạc Dương gần mất cả tính mệnh, cũng có thể là bởi vì gã đã hoà giải hợp tác với Lý Thế Dân.

Trong thời điểm này hình như trong tim gã và Sư Phi Huyên đều không còn sự xa cách.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Không có lúc nào ta lại chán ghét mỏi mệt chuyện tranh đấu như lúc này, chỉ hận rằng nếu như không kiên trì đấu tranh, thiên hạ sẽ không có ngày hoà bình thống nhất. Vì vậy chỉ đành tiếp tục tranh đấu cho đến khi đưa được Thế Dân huynh lên ngôi hoàng đế.

Sư Phi Huyên ngọc dung bình tĩnh, đôi mắt đẹp trong veo lấp loáng chiếu ra thần quang. Khẽ hít vào một hơi rồi mỉm cười ngọt ngào, nàng liếc gã một cái, cất giọng nhè nhẹ:

- Thiên hạ không có chuyện gì mà bọn huynh không làm được!

Từ Tử Lăng chưa bao giờ thấy Sư Phi Huyên nở nụ cười đầy quyến rũ như một tiên nữ siêu phàm thoát tục như vậy, gã sững sờ ngây

ngốc hồi lâu mới đáp:

- Theo sự thật mà nói, Tống Khuyết sở dĩ đồng ý, không phải vì ta và Khấu Trọng có thủ thuật gì, mà nhờ vào lệnh sư trước đó đã có thư gởi cũng như nhờ vào bản thân kiến thức của Lý Thế Dân về quản trị thiên hạ đã thuyết phục, làm ông ta xóa bỏ đi thành kiến, khẳng định Lý Thế Dân là lựa chọn khôn ngoan nhất. Cũng còn là vì mắt Phi Huyên đã nhìn là tuyệt đối không sai.

Sư Phi Huyên chìm đắm ngắm nhìn Từ Tử Lăng, hoàn toàn không kìm nén, biểu lộ niềm vui trong lòng, nàng dịu dàng hỏi:

- Tử Lăng à! Có nhớ lời Phi Huyên nói ải tình rất khó vượt qua không?

Từ Tử Lăng trong lòng nổi lên một cảm giác khó tả. Sư Phi Huyên muốn đàm luận về tình ái với gã chăng? Nghĩ lại chắc không phải như vậy bởi vì gã biết nàng đã đạt tới cảnh giới "kiếm tâm thông minh". Gã bèn gật đầu:

- Ai dám quên cơ chứ!

Trên mặt Sư Phi Huyên chợt xuất hiện vẻ bực tức làm người khác phải say mê. Nàng phá ra cười:

- Đôi khi người ta cảm thấy huynh có tác phong giống hệt như Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng ung dung tiêu sái đáp:

- Bọn ta cùng hoàn cảnh cũng như thân thế mà xuất thân. Thói xấu nhiễm từ giang hồ đôi khi không tự chủ được mà lộ ra trong một vài tình huống.

Sư Phi Huyên vui tươi hỏi:

- Hai ta vừa đi, vừa nói chuyện có được chăng? Người ta có một vấn đề muốn hỏi huynh.

Từ Tử Lăng thấy Sư Phi Huyên biểu lộ sự thân mật gần gũi ra ngoài, không kìm được cảm giác vui sướng kỳ diệu pha chút sợ hãi trong lòng, gật đầu đáp:

- Mời Phi Huyên đi trước.

Sư Phi Huyên mềm mại chuyển người, đi về dốc đồi phía bắc, đầy quan tâm hỏi:

- Có thể cho người ta biết quan hệ giữa huynh và Thạch Thanh Tuyền thế nào không?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Nếu như ta không biết rất rõ Phi Huyên là người như thế nào, ta sẽ nghĩ là Phi Huyên đang tìm hiểu chuyện giữa ta và nàng ấy.

Sư Phi Huyên nở một nụ cười nhợt nhạt, lườm gã một cái rồi nói:

- Còn nhớ chỉ một câu nói sai lầm đã suýt làm Phi Huyên vạn kiếp bất phục đó không?

Từ Tử Lăng bình tĩnh trả lời:

- Đương nhiên là nhớ, chỉ là không nghĩ đến câu "vạn kiếp bất phục" mà thôi, không ngờ chuyện đó đối với Phi Huyên lại có ảnh hưởng nghiêm trọng như thế.

Sư Phi Huyên nhẹ giọng hỏi:

- Huynh có biết vì sao mà có câu đó không?

Từ Tử Lăng bình tĩnh đáp:

- Là vì Thanh Tuyền mà nói, đúng không?

Hai người rời khỏi ngọn núi nhỏ, thả bộ trên cánh đồng đầy tuyết đi về phía Lạc Dương.

Sư Phi Huyên chăm chú nhìn về ánh sáng đằng xa chiếu mờ ảo trong gió tuyết đang bay, nhè nhẹ nói:

- Điều này huynh đã sớm biết rồi. Ý người ta hỏi là huynh có biết vì sao người ta lại giúp Thạch Thanh Tuyền chuyển lời khuyên chân thành đó cho huynh không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Cho tới hiện nay ta vẫn chưa hiểu rõ. Theo như phong cách hành sự của Phi Huyên, không thể lại dính vào chuyện nhi nữ tư tình đó, mà lại là chuyện nhi nữ tư tình của người khác. Phi Huyên không phiền ta nói thẳng không chút cố kỵ như vậy chứ? Bởi vì câu đại nghịch bất đạo hơn đối với nàng ta cũng đã từng nói qua

Sư Phi Huyên thong thả bước:

- Ngày đó Tử Lăng giết chết "Thiên Quân" Tịch Ứng, không lời từ biệt cấp tốc rời khỏi Ba Thục. Phi Huyên đích thân tới U lâm tiểu cốc báo tin cho Thạch Thanh Tuyền. Khi nàng ấy thấy người ta, bỗng nhiên lộ rõ vẻ thoải mái hẳn lên. Trực giác Phi Huyên biết ngay rằng nàng ấy

vì chuyện Từ Tử Lăng huynh không đi cùng với người ta nên bớt đi một mối tâm sự trong lòng. Người ta hiểu rõ tình cảm sâu sắc ẩn tàng trong lòng Thạch Thanh Tuyền đối với huynh, ở Long Tuyền không nhịn được mới đề tỉnh huynh, vì sợ tên ngốc huynh vốn chẳng hiểu tâm ý của nàng ta, nào ngờ lại khiến mình khó mà rút ra được. Người ta nói như vậy, đã đủ thẳng thắn chưa?

Từ Tử Lăng giật mình quay lại nhìn Sư Phi Huyên, thất thanh kêu:

- Phi Huyên!

Sư Phi Huyên dừng bước đứng lại, mục quang nhìn về phía thành Lạc Dương. Hoa tuyết lất phất bám trên thân hai người. Đất trời đều bị tuyết phủ một màu trắng tinh khiết, rừng cây xa gần đều biến thành mơ hồ.

Sư Phi Huyên dịu dàng nói:

- Chính là trên một chiếc cầu lớn trong thành kia, Phi Huyên lần đầu gặp gỡ Tử Lăng. Lúc đó trong tim người ta bỗng có một cảm giác vi diệu. Người ta không biết cảm giác đó có liên quan gì với tình ái nam nữ hay không, chỉ cảm thấy là huynh không phải là một kẻ tầm thường, là người sẽ không ngừng xuất hiện trong tim người ta mà không thể quên đi. Sau này huynh đến Tịnh Niệm Thiền Viện tìm gặp người ta. Người ta lúc ấy đang nhìn về Lạc Dương ở hậu sơn thiền viện, chính là đang nhớ tới tình cảnh lần đầu gặp Tử Lăng.

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, song mục hiện ra thần sắc không thể tin nổi, Sư Phi Huyên không ngờ lại thổ lộ chân tình với gã.

Sư Phi Huyên nét mặt an bình như mặt nước tĩnh lặng, chầm chậm nói:

- Bởi vậy Phi Huyên ở Long Tuyền đã phá lệ dính dáng vào chuyện tình cảm giữa huynh và Thạch Thanh Tuyền. Ai ngờ muốn lùi mà lại thành tiến, rước lấy tai hoạ vào thân, thật không sao ngờ được. Bất quá Phi Huyên không hề hối tiếc, bởi vì đối với Phi Huyên mà nói, kinh nghiệm tại Long Tuyền chính là kinh nghiệm của một kiếp luân hồi, là một giai đoạn rất quan trọng nhất trong đời Phi Huyên. Phi Huyên đã cảm nhận được tư vị của việc toàn tâm toàn ý yêu thương Từ Tử Lăng, tạo nên một kinh nghiệm không hề khiếm khuyết. Nếu như không ngộ ra được chuyện tình ái như vậy, Phi Huyên chắc chắn vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội tiến nhập cảnh giới kiếm tâm thông minh. Hiện tại Phi Huyên không cần theo giới điều khắc chế, nhất nhất mọi chuyện sẽ theo tự nhiên, vì vậy mới làm mặt dày, hỏi chuyện tình cảm riêng tư của huynh.

Từ Tử Lăng hít vào một hơi thật dài, vạn lần cảm khái từ từ thốt:

- Phi Huyên thẳng thắn thổ lộ tình cảm trong tim với ta, Từ Tử Lăng ta vĩnh viễn cảm kích trong lòng. Sinh mệnh đồng thời chứa đựng hai đặc tính cực đoan mâu thuẫn là vĩnh hằng và ngắn ngủi, giống như thời điểm hiện nay, dư vị tựa như là vĩnh hằng mãi mãi bất diệt. Nhưng hai ta đều biết khoảnh khắc này nhanh chóng sẽ thành quá khứ, vì vậy đối với tình cảm Phi Huyên đã từng dành cho ta, làm cho ta thấy là cuộc sống của ta trên đời đúng là không đáng tiếc. Nếu như cứ cố muốn hơn, chính là đã phụ kỳ vọng của Phi Huyên.

Sư Phi Huyên lắc đầu nói:

- Người ta không phải chỉ đã từng yêu huynh, mà ngay vào lúc này vẫn cảm thấy tình cảm sâu thẳm trong lòng giữa hai ta, đó là tư vị yêu thương thuần tuý tinh thần mãi mãi khắc sâu, vĩnh viễn theo người ta. Phi Huyên mặc dù không thể như thế tục trở thành vợ huynh, nhưng trong tinh thần không có chút gì khác biệt. Từ Tử Lăng a! Huynh có biết rằng huynh là người duy nhất có thể làm tổn thương

người ta. Phi Huyên đã từng vì huynh mà cảm thấy đau đớn, thật may tất cả đã thành quá khứ. Hiện tại chỉ hy vọng huynh coi chuyện luyến ái của hai ta ở Long Tuyền ngày xưa là chuyện của luân hồi kiếp trước, đối đãi với Thạch Thanh Tuyền thật tốt, để nàng ấy có được một gia đình hạnh phúc nhất mà nữ nhân vẫn tìm kiếm.

Từ Tử Lăng ngước nhìn hoa tuyết rơi trên bầu trời đêm đáp:

- Hoàng thiên đối với Từ Tử Lăng thật không bạc, trong thời điểm này tại đây như là đắm chìm trong một giấc mơ tuyệt vời sâu thẳm, bản thân đã đến cảnh giới tận cùng của mong ước, không thể tưởng được. Phi Huyên hãy cứ yên tâm! Ta hoàn toàn minh bạch tâm ý của nàng, xin hứa sẽ không làm cho nàng phải thất vọng.

Sư Phi Huyên bật cười khúc khích, hướng về phía gã biểu lộ phong tình không thể diễn tả, hân hoan nói:

- Nói chuyện dông dài đủ rồi! Chúng ta quay lại bàn chánh sự thôi!

Từ Tử Lăng tiêu sái đùa:

- Chánh sự nào cơ? Ha ha! Ta không ngờ đã quên hết! Phải bắt đầu từ đâu đây?

Sư Phi Huyên tiến về phía Tử Lăng, đưa ngọc thủ tôn quý nắm lấy tay gã, với một vẻ rất tự nhiên kéo Tử Lăng đi trở về hướng Thiền Viện, đầu hơi cúi xuống có chút thẹn thùng, nàng yêu kiều nói:

- Hội nghị do sư tôn chủ trì, Phi Huyên phụ trách việc dẫn huynh đến trước mặt người. Tử Lăng đừng nói gì, để chúng ta im lặng cùng đi trên đoạn đường này được không?

Từ Tử Lăng cảm thụ được từng nhịp mạch đập trên ngọc thủ của

nàng trong tay gã, tựa như cảm thấy huyết mạch toàn thân của nàng, không sai chút nào. Tình cảm sâu sắc giữa hai người lúc này thông qua hai bàn tay tràn dâng như sóng triều. Gã không nói nên lời, ngoan ngoãn để nàng kéo đi, đạp lên tuyết dày, tay trong tay tiến về phía trước trong mênh mông tuyết trắng.

(

Chương 717: Một khởi đầu mới

Trong sảnh tiếp khách của Tịnh Niệm thiền viện

Phạm Thanh Huệ thân mặc y phục ni sư đọc qua mật hàm của Tống Khuyết một lượt rồi bỏ vào trong bọc. Thần sắc trong mắt bà vô cùng bình tĩnh nhìn ái đồ Sư Phi Huyên bên tay phải sau đó hướng sang Từ Tử Lăng ngồi bên tay trái, thản nhiên nói:

-Trong thư của Phiệt chủ có một câu rất có thâm ý, đó là thế giới của chúng ta đang không ngừng tìm kiếm những khởi đầu mới. Khi Lý Thế Dân đăng lên đế vị, cục diện cao môn đại phiệt nắm giữ kinh tế và chính trị sẽ bị tan vỡ. Lý Thế Dân tuy xuất thân từ một môn phiệt có quyền thế nhất, thế nhưng chính vì phá đi quyền thế của môn phiệt mà được ngôi vị. Chế độ môn phiệt nhờ y mà đạt đến đỉnh cao, cũng sẽ vì y mà bị phá hủy. Do ảnh hưởng của việc này, nhân tố chính trị quan trọng nhất của Ngụy Tấn Nam Bắc Triều và cựu Tùy đều không còn tồn tại nữa, tân triều sẽ có một khí tượng hoàn toàn khác.

Sư Phi Huyên hỏi:

-Không ngờ Tống Phiệt Chủ lại có cách nhìn như vậy. Ông ta tính toán thế nào cho môn phiệt của mình?

Phạm Thanh Huệ vui vẻ thanh thản nói:

-Tống huynh trước nay đều là một trí giả không bị quyền thế ràng buộc. Sau khi thiên hạ đã thống nhất an định, ông ta sẽ giải tán thế

lực trấn nhiếp phương nam của Tống Gia.

Từ Tử Lăng chấn động trong lòng, lại càng cảm thấy kính ngưỡng Tống Khuyết hơn. Cách làm của Tống Khuyết quả là không phụ lời khen trí giả của Phạm Thanh Huệ. Một khi Tống Khuyết còn sống hay Khấu Trọng, Từ Tử Lăng còn sống thì quyền thế của Tống gia nhất định không có vấn đề gì. Thế nhưng chính trị vô tình, tân triều sau khi thống nhất, nhất định sẽ không dung thứ cho bất kỳ lực lượng có vũ trang lớn nào tồn tại. Thế nên, khi Tống Khuyết, Khấu Trọng trở thành người thiên cổ mà Tống Phiệt vẫn còn vọng niệm hùng cứ nhất phương thì sẽ có đại họa lâm đầu. Cách làm này của Tống Khuyết quả là nhìn xa trông rộng, hóa giải được tai họa về sau của con cháu Tống gia.

Phạm Thanh Huệ nói:

-Ta đặc biệt nói ra chuyện này là hi vọng Tử Lăng hiểu rõ được lợi hại bên trong. Nếu Tử Lăng có thể nhân lúc Lý Thế Dân chưa đăng vị, đi trước một bước nói với y tâm ý này của Tống huynh thì hiệu quả sẽ càng lớn hơn.

Từ Tử Lăng hiểu ra, Tống Khuyết nhân lúc vẫn còn sức xoay chuyển càn khôn, nắm giữ đại cục thiên hạ mà đưa ra quyết định liên quan đến vận mạng của Tống Phiệt này, so với bất kỳ lời nói nào càng có giá trị hơn, biểu thị sự ủng hộ của ông đối với sự nghiệp thống nhất thiên hạ của Lý Thế Dân, khiến y có thể trút bỏ được tâm sự canh cánh trong lòng. Chính vì Lý Thế Dân được thiên hạ là nhờ Tống Khuyết và Khấu Trọng giúp đỡ, y tất nhiên rất cảm kích Tống Gia, nhưng trong lòng cũng sẽ rất cố kị. Nếu như Tống gia vì vậy mà phát triển mạnh mẽ thì sẽ gây ra cản trở nghiêm trọng trong việc trị vì của y sau này.

Triều đại mới nên có chế độ mới. Câu nói này của Tống Khuyết đã

chính thức tuyên bố tử vong cho chế độ Môn phiệt.

Phạm Thanh Huệ lại điềm đạm nói:

-Tống huynh đã ngộ ra rất nhiều ý tưởng từ trong quá trình khắc khổ tu hành đao đạo, chiêu này cũng giống như đao thế mạnh mẽ có đi không về của ông, cũng chỉ có như vậy mới có cơ hội vĩnh viễn biến can qua thành ngọc bạch, giảm bớt một phần tâm sự của ta.

Trong lòng Từ Tử Lăng bội phục sát đất, dù là Tống Khuyết hay Phạm Thanh Huệ, cách nhìn hay suy nghĩ đều là bao quát cả toàn cục, có thể thấy được những điều mà người khác không thấy. Gã và Khấu Trọng chưa từng nghĩ qua sau khi Lý Thế Dân được thiên hạ thì thế lực của Tống gia sẽ có ảnh hưởng thế nào đến tân triều

Phạm Thanh Huệ lại nói:

-Trong thư Tống huynh còn có một đề nghị khác, nếu Lý Thế Dân thành công đăng vị, hi vọng y ngàn vạn lần đừng đổi quốc hiệu, cứ dùng quốc hiệu Đại Đường, như vậy sẽ có tác dụng rất lớn trong việc an định dân tâm.

Sư Phi Huyên chợt lộ ra thần thái nghi hoặc hiếm thấy, mày đẹp khẽ chau:

-Sư phụ a! Trong thư Phiệt chủ không nhắc gì tới những chuyện khác sao?

Phạm Thanh Huệ mỉm cười:

-Huyên nhi muốn biết sao?

Đôi mắt đẹp của Sư Phi Huyên hướng về phía Từ Tử Lăng hỏi:

-Tử Lăng có muốn biết không?

Từ Tử Lăng đột nhiên có cảm giác cùng với Sư Phi Huyên như vợ chồng mới cưới đang đùa giỡn chọc ghẹo nhau, nàng lúc này giống như một cô gái nhỏ đang làm nũng với ân sư. Mặc dù gã thật lòng không muốn tìm hiểu tư ẩn của Tống Khuyết và Phạm Thanh Huệ, nhưng lại không thể không đồng ý với Sư Phi Huyên, chỉ đành miễn cưỡng gật đầu

Sư Phi Huyên mỉm cười duyên dáng, liếc gã một cái, tựa như nói „coi như huynh biết điều“, đoạn nàng quay sang Phạm Thanh Huệ:

-Vậy là hai chọi một, sư phụ nói đi thôi!

Từ Tử Lăng chợt có một cảm giác kỳ lạ, ấn tượng đầu tiên của gã với Phạm Thanh Huệ là bà không hề có bộ dạng Trai chủ, bình dị dễ gần. Đến lúc này gã càng cảm thấy quan hệ thân thiết giữa sư đồ họ.

Phạm Thanh Huệ không coi như vậy là ngỗ nghịch mà mỉm cười nói:

-Huyên Nhi đã muốn nghe thì vi sư nói cho con nghe, có sao đâu? Tống Khuyết muốn vi sư đến Lĩnh Nam gặp ông ấy.

Sư Phi Huyên bình tĩnh nói:

-Ý sư phụ thế nào?

Phạm Thanh Huệ điềm đạm nói:

-Trước khi trở về Tịnh Trai, vi sư sẽ đến Lĩnh Nam một chuyến

Bà lại quay sang nói với Từ Tử Lăng:

-Tử Lăng đối với trận chiến ở Trường An nắm chắc được bao nhiêu phần?

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

-Ưu thế duy nhất của bọn vãn bối là nhờ vào Dương Công Bảo Khố phát động đột kích, thế nên cần phải đánh một lần là thành công, nếu không vĩnh viễn sẽ không có cơ hội khác. Vấn đề là tình thế trước mắt của thành Trường An vô cùng phức tạp, Lý Uyên đã được cao thủ của hai phiệt kia ủng hộ, thực lực tăng lên gấp bội, nếu như đánh chính diện chỉ mỗi cấm vệ quân của lão bọn vãn bối đã đánh không lại. Tấn công hoàng cung cũng giống như tấn công Trường An, thế nên cũng không có gì tự tin lắm. Huống hồ lúc tấn công, ngoài việc phải đối phó với Cấm Vệ quân và Trường Lâm quân còn có Tất Huyền và Phó Dịch Lâm. Hai người này rất có khả năng sẽ đến Trường An, làm tăng thêm nhiều biến số

Phạm Thanh Huệ thở dài:

-Phàm việc gì có mặt lợi ắt có mặt hại. Hiện nay Trữ đạo huynh và Tống huynh lưỡng bại câu thương, không cách gì xuất thủ trong thời khắc quan trọng này. Trọng trách đều nằm hết trên vai thế hệ sau các người, thế nên Tống huynh mới có cảm khái là thế giới luôn luôn kiếm tìm một khởi đầu mới. Tử Lăng đừng quên ưu thế lớn nhất của các người, ngoài Dương Công Bảo Khố còn có sức ảnh hưởng của Thiếu Soái, Tần Vương và Từ Tử Lăng mấy người các ngươi, có thể phát huy tác dụng không ngờ được, đừng bao giờ xem thường.

Từ Tử Lăng tâm thần lĩnh hội, cúi đầu thụ giáo

Sư Phi Huyên nhẹ nhàng nói:

-Huyên Nhi lo lắng nhất là Thạch Chi Hiên.

Từ Tử Lăng giật thót mình, quan hệ của gã và Thạch Chi Hiên do sự tồn tại của Thạch Thanh Tuyền đã trở nên vi diệu và mập mờ, khiến cho lòng đề phòng của gã với Thạch Chi Hiên không mạnh mẽ như Sư Phi Huyên. Thật ra luận tài trí, võ công kiến thức, âm mưu, thủ đoạn người có thể thắng toàn diện Thạch Chi Hiên quả thật không tồn tại. Nếu không có điểm yếu là Thạch Thanh Tuyền, cuộc chiến giữa hai gã và Thạch Chi Hiên đã sớm thất bại rồi. Nếu như Thạch Chi Hiên trong thời điểm quan trọng này toàn lực đối phó với bọn gã thì bọn gã nhất định sẽ thua tơi tả.

Phạm Thanh Huệ hỏi gã:

- Tử Lăng về mặt này có cách nhìn thế nào?

Từ Tử Lăng thầm thở dài trầm giọng:

- Sau khi bọn vãn bối đến Trường An, việc đầu tiên cần làm chính là trừ đi chướng ngại Thạch Chi Hiên này, nếu không mọi chuyện không cần bàn nữa.

o0o

Khấu Trọng tiến vào trong nội đường đèn đuốc sáng rực. Lôi Cửu Chỉ, Hầu Hi Bạch và Âm Hiển Hạc ba người đang ngồi quanh chiếc bàn ở giữa sảnh, tựa hồ đang tranh chấp chuyện gì

Bạt Phong Hàn theo sau gã dừng lại trước cửa, dựa người thành cửa, hai tay khoanh trước ngực nhìn bốn người trong nội đường với vẻ hứng thú

Khấu Trọng bước đến phía sau Hầu Hi Bạch và Âm Hiển Hạc, đưa

tay gác lên vai hai người ngạc nhiên hỏi:

-Các ngươi đang cãi nhau chuyện gì?

Lôi Cửu Chỉ than:

-Ta và Tiểu Hầu nói hết lời mà hắn vẫn không chịu ở lại đây.

Hầu Hi Bạch cười khổ:

-Ngươi và muội tử thất lạc mười mấy năm, giờ gặp lại được bao nhiêu ngày? Sao có thể mạo hiểm đến Trường An được? Ngươi không nghĩ cho mình thì cũng đừng để Tiểu Hạc Nhi lo lắng chứ?

Lôi Cửu Chỉ càng nói càng tức:

-Hỏi hắn vì sao nhất định phải tới Trường An thì hắn chết cũng không chịu nói

Khấu Trọng ngồi xuống trước mặt ba người, nhìn Âm Hiển Hạc một lúc lâu đoạn cười ha hả:

-Ta đoán được nguyên nhân vì sao Âm huynh không thể không đến Trường An rồi!

Mặt Âm Hiển Hạc lập tức ửng hồng

Khấu Trọng vỗ bàn nói:

-Ta thật đã đoán trúng!

Bạt Phong Hàn đứng ở cửa than:

-Âm huynh trúng gian kế của Khấu Trọng rồi

Lôi Cửu Chỉ và Hầu Hi Bạch chợt hiểu ra, câu đầu của Khấu Trọng chỉ là dọa Âm Hiển Hạc, chính vì y đỏ mặt nên mới đoán được nguyên nhân chân chính.

Hầu Hi Bạch hiểu ra không nhịn được bật cười:

-Có lý do tốt như vậy Âm huynh sao không nói sớm? Còn khiến cho Lôi đại ca và ta phiền muộn cả nửa ngày.

Lôi Cửu Chỉ hướng về Khấu Trọng giơ ngón tay cái lên khen:

-Cũng là ngươi giỏi. Vì Kỷ Thiến muốn về Trường An nên Âm huynh chịu không nổi nỗi khổ tương tư

Âm Hiển Hạc ủ rũ nói:

-Ta chính là sợ các ngươi chọc ghẹo ta thế này

Tiếng bước chân vang lên. Tiểu Hạc Nhi tựa như một con chim nhỏ vui vẻ bay vào, lúc chạy ngang qua Bạt Phong Hàn còn làm vẻ mặt nhát ma vô cùng khả ái với y. Nàng thở hổn hển đến ngồi cạnh Khấu Trọng nói:

-Muội muốn cùng Khấu đại ca đi Trường An

Âm Hiển Hạc giật mình mặt biến sắc:

-Muội không được đi!

Mắt Tiểu Hạc Nhi lập tức đỏ lên., rươm rướm nước mắt nhìn Âm Hiển Hạc:

-Huyền Thứ công tử muốn báo thù cho cha, muội sao có thể không góp chút sức? Đừng xem thường muội, muội rất biết cách làm sao thu thập tình báo

Chúng nhân nhìn về phía cửa lớn. Vương Huyền Thứ mặt đầy nước mắt quỳ trước cửa nội đường, bi thiết nói:

-Xin Thiếu Soái phê chuẩn cho Huyền Thứ cùng đi tới Trường An

Khấu trọng nhìn Tiểu Hạc Nhi lại nhìn Vương Huyền Thứ, chau mày nói:

-Huyền Thứ mau đứng lên!

Vương Huyền Thứ nghẹn ngào:

-Xin Thiếu Soái nhận lời Huyền Thứ

Khấu Trọng gãi đầu nói:

-Ta đột nhiên cảm thấy không ổn, rốt cuộc là vì sao lại thế?

Bạt Phong Hàn thản nhiên bước tới nói:

-Thiếu Soái cảm thấy không ổn là có đạo lý. Trận chiến lần này ở Trường An hung hiểm không kém gì thiên quân vạn mã quyết chiến sa trường, chỉ là đem chiến trường đưa vào trong nội thành mà thôi, trong đó cũng có cả cuộc chiến công thành và đánh nhau trong nội thành. Đánh trận có quy củ đánh trận, không thể hàm hồ, nếu không chúng ta sẽ thua trong trận đại chiến lần này.

Y nói đến cấu cuối cùng thì ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hạc Nhi

Khấu Trọng vỗ bàn nói:

-Phong Hàn nói không sai chút nào, câu nào cũng là lời vàng đá.

Tiểu Hạc Nhi nước mắt chảy dài nhìn Bạt Phong Hàn hỏi:

-Thế nào là quy củ trong đánh trận?

Bạt Phong Hàn điềm nhiên nói:

-Trước hết là trên nói dưới làm. Bọn ta có người thiện công nhất trong thiên hạ là Khấu Trọng và người thiện thủ nhất là Lý Thế Dân, nhất định có thể nghĩ ra được chiến lược tấn công và phòng thủ hoàn mỹ. Thế nhưng nếu trên ra lệnh mà người dưới cứ theo ý mình mà làm thì chiến lược gì cũng uổng phí cả. Vậy nên mọi hành động và nhiệm vụ của mỗi người đều phải do Thiếu Soái phân công. Ngươi có thể đề xuất ý kiến nhưng quyết định cuối cùng là do nơi Thiếu Soái, nếu không làm sao phát huy được chiến lực lớn nhất của chúng ta?

Y lại quay sang Vương Huyền Thứ lớn tiếng:

-Huyền Thứ công tử còn chưa đứng dậy sao?

Vương Huyền Thứ giật mình ngẩn ra một lúc, đoạn cúi đầu đứng lên, xấu hổ nói:

-Huyền Thứ biết tội!

Khấu Trọng nói:

-Huyền Thứ yên tâm đi! Ta nhất định cho ngươi cơ hội ra sức, thế

nhưng không nhất thiết cứ phải tự mình giết chết Dương Văn Can hay Dương Hư Ngạn, thắng lợi toàn bộ mới là quan trọng nhất. Nếu không cho dù chúng ta có thể thoát thân hoặc giành được thắng lợi nhất thời thì thiên hạ vẫn thành thế phân chia nam bắc hay Quan trung Quan ngoại, bá tánh vẫn phải chịu không biết bao nhiêu thống khổ nữa! Ân oán cá nhân trong tình huống này chỉ là thứ yếu.

Lôi Cửu Chỉ gật đầu nói:

-Đúng là phải như vậy!

Khấu Trọng nhìn Âm Hiển Hạc nói:

-Chúng ta dùng cách chia nhành nhiều nhóm đến Trường An. Ta, lão Bạt và Tiểu Hầu đi trước, tìm hiểu rõ tình thế, sau đó đến Âm huynh và Kỉ Thiến cô nương đến Trường An. Huyền Thứ là nhóm sau cùng nhập thành. Tiểu Hạc Nhi nên ở lại đây, ngoan ngoãn chờ tới khi bọn ta hoàn toàn khống chế được thành Trường An thì mới đưa muội đến sum họp với Âm huynh và Huyền Thứ.

Tiểu Hạc Nhi muốn nói lại thôi, rốt cuộc không dám dị nghị gì

Mọi người vừa thở dài nhẹ nhõm thì Tống Lỗ tới

Khấu Trọng biết ông ta nhất định có chuyện thương thảo với gã nên bảo Huyền Thứ và Tiểu Hạc Nhi lui ra, rồi mời Tống Lỗ ngồi xuống

Tống Lỗ trầm giọng:

-Nhị ca biết chuyện này rồi

Mọi người đều chấn động trong lòng, Tống Trí chính là nhân vật thứ hai trong Tống Phiệt, lại là đại biểu hàng đầu cho phái chủ chiến, việc

ông ta có đồng ý hay không có quan hệ rất lớn

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Tống Lỗ

o0o

Từ Tử Lăng và Sư Phi Huyên ra đến chân núi của Thiền viện, lưu luyến chia tay

Sư Phi Huyên nhẹ nhàng nói:

-Từ Tử Lăng biết Đông Đại Tự ở đâu không?

Từ Tử Lăng gật đầu:

-Chính là ở bên cạnh Ngọc Hạc Am, ta ở đó đã gặp Lý Uyên lần đầu tiên.

Sư Phi Huyên nói:

-Liễu Không đại sư sẽ trú ở đó, tận lực giúp các huynh hoàn thành đại sự, chỉ cần các huynh đến tìm chủ trì Hoang Sơn đại sư thì có thể gặp được người. Thiền công của người đã dến mức xuất thần nhập hóa, có thể tạo ra uy hiếp rất lớn với Thạch Chi Hiên.

Từ Tử Lăng ngẩn ra:

-Phi Huyên không định đến Trường An sao?

Sư Phi Huyên duyên dáng cười nói:

-Ai nói người ta không đến? Chỉ là Phi Huyên cần hoàn thành một số việc mới khởi hành được. Lúc đó tự nhiên người ta sẽ có cách gặp

Từ Tử Lăng huynh

Từ Tử Lăng mỉm cười tiêu sái, người bay về phía sau, cất tiếng:

-Phi Huyên không cần tiễn! Gặp ở thành Trường An!

Sư Phi Huyên nhìn gã biết mất trong gió tuyết, quay đầu trở về thiền viện

o0o

Tống Lỗ nói:

-Không ai biết đại ca nói gì với nhị ca, chỉ biết sau khi đại ca triệu nhị ca về, hai người ở trong Ma Đao đường bàn bạc suốt một canh giờ. Tiếp đó nhị ca trở lại tiền tuyến tiếp tục tác chiến với Lâm Sỹ Hoành.

Khấu Trọng thở dài nhẹ nhõm:

-Xem ra Trí thúc chắc là không có vấn đề gì.

Tống Lỗ gật đầu nói:

-Chắc là vậy. Tin tức là do Ngọc trí dùng bồ câu đưa đến, trong đó còn nói đại ca có lệnh, muốn ta từ trong đám con cháu Tống gia và tướng sĩ Lý Liêu chọn ra một ngàn năm trăm người, cùng với quân tinh nhuệ của Thiếu Soái hợp thành đội quân trong trận chiến Trường An lần này. Một ngàn năm trăm người này trước hết phải không có vấn đề về mặt trung thành, tiếp đó cần phải là hảo thủ có thể một địch trăm. Đại ca còn dặn chúng ta, ba ngàn quân tinh nhuệ này vào Quan Trung không thể đem theo vũ khí để tránh bại lộ thân phận.

Lôi Cửu Chỉ vui vẻ nói:

-Việc này để ta lo, bọn ta có thể tạo thân phận giả cho họ để tránh tai mắt người khác.

Tống Lỗ cười:

-Không cần phải phiền phức như thế. Đại ca đã thông báo cho Giải Huy, ông ta sẽ cấp văn kiện chính thức cho người của chúng ta, giả làm thương nhân Ba Thục, như vậy lại càng không có sơ hở nào.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

-Những chi tiết trong đó xin Lỗ Thúc và Lôi đại ca nghiên cứu cặn kẽ, nếu không đột nhiên có mấy ngàn thương nhân qua Hán trung theo Thục đạo vào Quan nội, người ta nhìn thấy vẫn không ổn. Cũng may bọn họ ai cũng võ công cao cường, có thể băng núi vượt sông, lén vào thành mà thần không hay quỷ không biết.

Tiếp đó gã vươn mình đứng dậy:

-Ngày mai khởi hành, bây giờ hãy đi nghỉ ngơi cho tốt, hi vọng trận chiến Trường An lần này là cuộc chiến quyết định cuối cùng của Trung Thổ

Gã lại di chuyển đến phía sau Tống Lỗ cúi xuống hỏi nhỏ:

-Trong thư Trí Trí có nhắc tới tiểu đệ không?

Tống Lỗ bật cười:

-Thiếu chút nữa là quên mất! Nó hỏi thăm ngươi, đây là bước làm lành đầu tiên.

Khấu Trọng vui đến mức cười ha hả, trong lòng thỏa mãn cùng Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch đi ra

o0o

Từ Tử Lăng lao như bay theo hướng Lạc Dương

Gã đã từng nhiều lần nhân đêm tối lẻn vào Lạc Dương, lần này cảm giác lại hoàn toàn khác, không còn mâu thuẫn và do dự nữa, mục tiêu rõ ràng chính xác, quyết tâm vững chắc

Đèn đuốc từ phía Lạc Dương trong cảnh gió tuyết đầy trời càng lúc càng rõ dần, một đội nhân mã xuất hiện trên ngọn đồi trước mặt

Từ Tử Lăng không chần chừ chạy thẳng tới

Gần ba chục người phát hiện bóng gã liền phi ngựa chạy xuống

Dẫn đầu là Lý Tịnh, y vui vẻ nói:

-Tử Lăng tới rồi!

Hai bên gặp nhau trên cánh đồng tuyết dưới chân đồi, Lý Tịnh và thủ hạ xuống ngựa. Lý Tịnh ra lệnh cho bốn tên thân binh thay quân phục quân Đường cho Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng hỏi:

-Tình huống thế nào?

Lý Tịnh đáp:

-Quả nhiên như dự tính, Hoàng thượng hạ chiếu triệu Tần Vương trở

về Trường An báo cáo tình hình.

Từ Tử Lăng nói:

-Có hạn chế số binh tướng Tần Vương đem về Trường An không?

Lý Tịnh nói:

-Không những không hạn chế nhân số, mà còn đặc biệt lệnh cho các tướng lĩnh chủ yếu của Thiên Sách Phủ theo Tần Vương trở về Trường An để Hoàng thượng luận công ban thưởng. Từ Thế Tích cũng có tên trên danh sách.

Từ Tử Lăng than:

-Đây là muốn bắt trọn lưới

Thân binh dắt ngựa tới, chúng nhân cùng lên ngựa, phi về phía Lạc Dương.

(

Chương 718: Bản đồ Trường An

Từ Tử Lăng theo Lý Tịnh tiến vào thành Lạc Dương, thẳng đến Hoàng cung nội uyển. Lý Thế Dân sớm đã đợi tại thư trai, thấy Từ Tử Lăng đến, mừng rỡ mời gã ngồi xuống. Bọn thủ hạ bao gồm cả Lý Tịnh đều cáo lui.

Ánh mắt hai người chạm nhau, đều biểu lộ cảm giác thân thiết của bằng hữu tương giao.

Lý Thế Dân mở lời:

- Ta mới tiếp chiếu thư của Phụ hoàng, bảo ta trở về Trường An. Tình huống phía các ngươi thế nào rồi?

Từ Tử Lăng đáp:

- Bọn đệ ít nhất phải cần hai, ba tháng mới hoàn thành kế hoạch thâm nhập Trường An. Thế Dân huynh cần phải kéo dài thời gian.

Lý Thế Dân nhíu mày nói:

- Thời gian không còn nhiều, đối với bọn ta rất bất lợi. Còn chưa đến một tháng nữa là tới mùa tuyết tan.

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

-Vì lệnh huynh thành công dẹp loạn Lưu Hắc Thát, nên lệnh tôn tuyệt đối sẽ không để Lý Thế Dân huynh đem binh xuất chinh lần nữa. Mà

một khi lệnh huynh chưa giải quyết xong vấn đề của Thế Dân huynh, hơn nữa liên quân Tái ngoại có thể Nam hạ bất kỳ lúc nào, nên lệnh tôn khẳng định sẽ không dám dụng binh với Thiếu soái quân. Cho nên chỉ cần Thiếu soái quân án binh bất động thì sẽ hình thành nên thế Nam Bắc đối đầu.

Lý Thế Dân gật đầu:

- Chỉ cần các ngươi ra vẻ đem toàn lực công phạt Lâm Sĩ Hoành và Tiêu Tiễn thì Trường An không có ai nghi ngờ. Vả lại mùa xuân mưa nhiều, bất lợi cho việc hành quân, nên đến mùa hạ mới phát động Bắc công cũng hợp tình hợp lý.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Thế Dân huynh có thể trì hoãn được bao lâu?

Lý Thế Dân cười khổ:

- Nửa tháng là cùng, đó là tính cả thời gian quay về. Thời gian nửa tháng đó sẽ vô cùng gian nan.

Từ Tử Lăng nói:

- Trong nửa tháng đó, Thế Dân huynh phải vì việc lớn mà nhẫn nhục. Lúc cần thiết bọn ta sẽ thỉnh Giải Huy và tứ tộc công khai tuyên bố theo bọn ta. Lúc đó lệnh tôn sẽ không dám khinh cử vọng động. Vì nếu vậy Quan Trung sẽ trực tiếp bị uy hiếp, giết huynh sẽ làm loạn lòng quân. Nên lệnh tôn sẽ chỉ tước dần chức quyền của huynh, thanh trừ các mưu thần mãnh tướng bên cạnh huynh.

Lý Thế Dân tiếp lời:

- Đó chính là việc làm người ta đau đầu vô cùng. Mà Ba Thục đầu hàng Thiếu Soái quân thì ảnh hưởng về mặt tâm lý lớn hơn thực tế nhiều. Vì hành quân qua Hán Trung đến Quan Trung trên Thục đạo rất bất lợi, nếu có phòng bị, chỉ cần bố trí trọng binh ở nơi yếu hại, thì đối phương khó mà tiến dù chỉ nửa bước.

Tử Tử Lăng trong lòng chấn động:

- Được Thế Dân huynh đề tỉnh, Ba Thục như huynh nói, đúng là có thể lợi dụng tốt. Đầu tiên Giải Huy sẽ tỏ ý trung lập, làm an lòng Trường An. Sau đó bọn ta hư trương thanh thế, cầm chân đội quân ở quan ngoại của các ngươi. Dưới tình huống đó, chỉ cần Ba Thục tuyên bố đầu nhập Thiếu soái quân, biện pháp đối phó duy nhất của lệnh tôn là điều quân ở Trường An đến thủ phòng tuyến phía Nam, như vậy sẽ giảm thiểu áp lực đối với bọn ta.

Lý Thế Dân động dung:

- Kế này của Tử Lăng không cần dùng một binh một tốt nào, xảo diệu phi thường. Nhưng ta còn có một nỗi lo chính là liên quân tái ngoại của đầu não Đột Lợi và Hiệt Lợi. Theo tin tức của bọn ta, binh lực của liên quân tái ngoại vẫn đang tập kết, ước chừng cuối cùng có thể đạt từ hai mươi vạn đến hai mươi lăm vạn quân. Thực lực như thế, ở Trung thổ căn bản không có ai đủ lực chính diện giao phong, kể cả khi Lý đường ta kết hợp Thiếu soái quân.

Từ Tử Lăng nhớ tới sự tinh nhuệ cường tráng, đến đi như gió của quân Tái ngoại mà thấy lạnh người. Nếu để một đội quân như thế tiến vào Trung nguyên chém giết thì thiệt hại không thể tưởng được. Gã nói:

- Đối với việc này bọn ta có thể lạc quan một chút, điểm cốt yếu vẫn ở Triệu Đức Ngôn. Một ngày Thế Dân huynh chưa chết, lão sẽ

khuyên Hiệt Lợi nhẫn nại chờ đợi. Mà theo tình huống trước mắt thì việc giết Thế Dân huynh chỉ còn đợi thời cơ chín muồi. Hiệt Lợi chưa bao giờ thiếu tính kiên nhẫn.

Lý Thế Dân đã từng trải qua những kinh nghiệm kiểu này, lắc đầu nói:

- Việc tập kết liên quân tái ngoại tuy do Hiệt Lợi và Đột Lợi thúc đẩy mà thành, nhưng ngược lại cũng khống chế và chi phối bọn họ, làm bọn họ không thể không xem trọng lợi ích, sĩ khí và ý nguyện chung. Ngay cả khi bọn họ không có cách nào đặt ta vào chỗ chết thì việc xâm lấn cũng đã ở thế giương cung, không một ai có thể cải biến tình thế đó. Cho nên cả khi ta có may mắn lên ngôi hoàng đế thì việc tranh đấu với liên quân ngoại tộc vẫn không thể tránh khỏi. Bọn ta vẫn phải sớm chuẩn bị, nếu không thiên hạ vẫn sẽ tiếp tục loạn lạc mãi.

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Theo tính toán của Thế Dân huynh, Hiệt Lợi sẽ đợi cùng lắm là bao lâu?

Lý Thế Dân đáp:

- Sẽ không quá nửa năm. Từ việc tập kết, huấn luyện, tích trữ vật tư đến việc bố trí duy trì và cung cấp cho tiền tuyến cũng phải mất khoảng ba đến bốn tháng. Trong thời kì đó, Hiệt Lợi sẽ để Lương Sư Đô lộ mặt, trước tiên công hãm các tòa thành quan trọng ở biên cương, mở đường cho liên quân của bọn chúng. Lần này bọn chúng sẽ tiếp thu bài học đã qua, sẽ không công kích từng thành trì một, vừa tốn thời gian lại tiêu hao nhân lực và lương thực, mà sẽ từ Thái Nguyên đánh thẳng đến Trường An, tập trung lực lượng tấn công Trường An. Chỉ cần Trường An thất thủ, toàn bộ thế phòng ngự

Quan Trung sẽ bị lung lay. Lúc đó bọn chúng có thể thong thả công thành chiếm đất khắp nơi, củng cố thành quả chiến tranh.

Từ Tử Lăng cảm thấy lạnh cả sống lưng, nói:

- Nếu phía huynh vẫn cùng bọn tiểu đệ ở thế bất lưỡng lập như hiện nay, Hiệt Lợi đúng là có khả năng thành công rất lớn. Các người phải chia trọng binh ở ba yếu điểm Lạc Dương, Hổ Lao và Tương Dương, trong tình thế được cái này mất cái kia như vậy, đối phương lại có chuyên gia công thành Triệu Đức Ngôn, mấy vạn binh thường ở Trường An thật khó có thể chịu được sự tấn công mãnh liệt đêm ngày không ngừng của hai mươi lăm vạn binh tinh nhuệ của liên quân Tái ngoại. May mắn là sự thật không phải như thế. Nếu như Thế Dân huynh có thể nắm đại quyền trước khi bọn chúng đưa quân chiếm thành, lại thêm đại quân các nơi bốn phương tám hướng đến ủng hộ, nói không chừng nhất cử đập tan dã tâm tiến nhập Trung nguyên sau này của Hiệt Lợi. Lúc đó Thế Dân huynh có thể theo tiền lệ trừ hết những kẻ không theo huynh, trưng dụng những người thuận huynh, thực hiện chính sách yêu dân như một đối phó ngoại tộc.

Lý Thế Dân gật đầu:

- Đó chính là nội dung cuộc đàm đạo giữa ta và Phi Huyên. Nàng chỉ ra rằng đây là cơ hội cuối cùng của ta. Nếu phạm phải sai lầm sẽ rơi vào cục diện vạn kiếp bất phục.

Từ Tử Lăng nhớ đến Sư Phi Huyên, trong lòng trào lên cảm giác vi diệu khó hình dung. Trước kia cùng Sư Phi Huyên nói chuyện, vì toàn bộ tâm thần đều đã sớm bị tiên tư của nàng hấp dẫn nên có chút mơ mơ hồ hồ. Lúc này đã rời xa nàng, những việc vốn mơ hồ đột nhiên trở nên rõ ràng.

Sư Phi Huyên đã thực sự động tiên tâm với gã, lại còn không e ngại dám nói thẳng ra. Việc này làm cảm giác yêu đương tinh thần của bọn họ thật sự cứ kéo dài mãi, cho đến tận cùng của vĩnh hằng, giả như vĩnh hằng cũng có điểm tận cùng.

Điều này vĩnh viễn là bí mật của gã và Sư Phi Huyên, ngay cả với những người thân cận như Thạch Thanh Tuyền và Khấu Trọng, gã cũng không bao giờ tiết lộ. Tình yêu của gã với Thạch Thanh Tuyền cũng như tình cảm huynh đệ giữa gã và Khấu Trọng không hề giảm đi chút nào. Gã sẽ toàn tâm toàn ý, không chút do dự hòa vào tình yêu nồng nhiệt với Thạch Thanh Tuyền. Sinh mệnh đến đây, còn cầu gì nữa? Gã mỉm cười nói:

- Lúc đó nàng vẫn chưa biết ta đi thuyết phục Khấu Trọng. Thế Dân huynh khi đó cũng khẳng định là không có khả năng này.

Lý Thế Dân nhìn gã, hai mắt lộ ra tia nhìn sắc bén, hờ hững nói:

- Khi đó ta đương nhiên nghĩ rằng không có ai có thể thuyết phục được Khấu Trọng. Huống chi đó là sau khi Tống Khuyết và Ninh Đạo Kì lưỡng bại câu thương. Nhưng Phi Huyên lại nhận định nàng không nhìn lầm ngươi, cũng không nhìn lầm Khấu Trọng. Ta lúc đó có cảm giác rất kì quái, nàng đối với Tử Lăng giống như có một sự tin tưởng thân thiết mù quáng. Tuy nhiên hiện tại sự thật đã chứng minh cách nhìn của nàng không sai chút nào.

Từ Tử Lăng minh bạch ý tứ của y, không nhịn được cười:

- Tiểu đệ lần đầu tiên cảm nhận được sự đố kị ở Tần Vương. Bất quá sự đố kị đó thật không có đạo lí. Là vì sự tín nhiệm của nàng đối với huynh khẳng định là càng mù quáng hơn so với bọn đệ, ít nhất là không có bất kì sự dao động nào, còn đối với bọn tiểu đệ còn phải xuất động Ninh Đạo Kì.

Lý Thế Dân một tay đặt lên vai Từ Tử Lăng, than:

- Ta sắp mất hai người huynh đệ, nhưng lại có được ngươi và Khấu Trọng là phúc khí của ta, cho nên ra không cần phải che giấu sự đố kị với ngươi. Vì mọi người đều là huynh đệ, vả lại còn là hảo huynh đệ đồng bệnh tương lân. Chúng ta cứ uống vài chén đã, dù sao hiện giờ vẫn chưa phải chiền đấu gì cả."

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

- Cái gì mà đồng bệnh tương lân?

Lý Thế Dân đáp:

- Phi Huyên như vầng minh nguyệt trên cao, chỉ có thể đưa mắt ngắm từ xa khi nàng xuất hiện trên bầu trời đêm, nàng chỉ thuộc về mình nàng. Bọn nam nhân yêu mến nàng chỉ biết đem tình cảm chôn chặt tận đáy lòng. Chúng ta sau này cho dù có đạt được đại nghiệp ngàn năm bất hủ thì niềm hối tiếc này vẫn mãi mãi không phai, nghĩ đến nó chỉ làm người ta đau khổ mà thôi.

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng hiểu được hàm ý của y, càng thấy mình không hề nhiễm cùng một chứng bệnh như y. Điều này đương nhiên không tiện để lộ, nên hàm hồ thở dài một hơi như đồng cảm. Rồi gã lái sang chuyện khác:

- Ta phải lập tức đi Ba Thục để cùng với Khấu Trọng trước một bước tiềm nhập vào Trường An, hy vọng có thể giải quyết được vấn đề của Thạch Chi Hiên.

Lý Thế Dân ngây người nhìn gã một lúc, buồn bã nói:

- Tử Lăng không thể ở cùng ta một lát nữa hay sao? Ta đột nhiên thấy rất đau khổ, Tử Lăng chờ thêm một chút nữa đi.

Nói xong y đi ra cửa triệu Lý Tịnh đến nhỏ giọng phân phó rồi quay trở lại thư trai, ngồi xuống bên cạnh Từ Tử Lăng, thở dài một hơi.

Từ Tử Lăng nghĩ y vẫn vì chuyện không có được Sư Phi Huyên mà tiếc nuối, bèn động viên:

- Thế Dân huynh nếu có thể khiến thiên hạ thống nhất hòa bình thì đó chính là món quà lớn nhất tặng Phi Huyên rồi.

Lý Thế Dân lắc đầu nói:

- Từ khi phụ hoàng đến Trường An đăng cơ, những năm gần đây ta có thói quen giấu kín tâm sự, không để bất cứ ai nhìn ra được cảm nghĩ thật sự của mình. Nhưng vừa rồi nói chuyện với Tử Lăng, ta lại cảm thấy có thể nói thật ra hết, vô cùng thoải mái. Nhưng việc này cũng gợi lại những ký ức thuở nhỏ. Ta và Kiến Thành thái tử, Tề vương đều là một mẹ sinh ra, lúc thiếu thời tình cảm thân thiết, cái gì cũng có thể nói ra giống như ta với Tử Lăng hiện tại. Ta không tưởng được ngày nay lại phải người giả ta trá, quyết đấu sinh tử. Bảo sao ta không cảm khái cho được?

Từ Tử Lăng hiểu ra, cười khổ:

- Tục ngữ không phải có câu thuyền đến bờ tự nhiên quay đầu sao? Có nhiều chuyện không nên nghĩ ngợi nhiều, chỉ có thể tận lực mà làm thôi.

Có tiếng chân vang lên. Lý Tịnh tiến vào dâng lên một hộp gấm vuông.

Đợi Lý Tịnh lui ra, Lý Thế Dân mở hộp gấm, lấy ra một thứ trông giống như tập giấy được xếp chỉnh tề. Y để hộp gấm lại trên ghế, đứng dậy nói:

- Mời Tử Lăng xem.

Từ Tử Lăng lòng hiếu kì trỗi dậy, theo y đến bên cạnh bàn, xem y mở cuộn giấy ra. Thật ngạc nhiên đó chính là bản đồ thành Trường An, tinh xảo đến cực điểm, không bỏ sót điểm nào. Chữ được viết cẩn cẩn thận thận bằng bút chu sa cực nhỏ, chú thích đầy đủ các tòa nhà trú quân dùng cho quân sự và tình hình phòng ngự.

Cái này chính là một trong ba nhiệm vụ quan trọng Tống Khuyết giao phó cho Khấu Trọng, giờ đây đang hiển hiện trước mắt Từ Tử Lăng.

Tử Tử Lăng kinh ngạc thốt:

- Thì ra Thế Dân huynh đã sớm có chuẩn bị.

Lý Thế Dân điềm đạm giải thích:

- Tử Lăng đừng hiểu lầm. Khi làm ra tấm bản đồ này, ta không hề nghĩ rằng sẽ dùng nó đối phó với gia tộc mình. Thật ra đây là thói quen của ta, các thành trì trọng yếu đều được vẽ bản đồ chi tiết, nếu không làm thế nào hiểu rõ được điểm yếu điểm mạnh những thành trì mà mình tấn công hay phòng thủ.

Tử Tử Lăng than:

- Cái này gọi là anh hùng chí lớn gặp nhau. Tống Khuyết hiểu rằng muốn dùng Dương Công bảo khố phát động cuộc chiến trong thành Trường An, việc đầu tiên là phái Khấu Trọng tiềm nhập Trường An, kiếm cho được tấm bản đồ như thế này.

Lý Thế Dân gật đầu:

- Nói thật, luận về tranh thiên hạ, nếu đối thủ chỉ là Khấu Trọng còn ta thì có thể nắm binh quyền trong tay, ta tự tin mười phần có thể cùng hắn ăn thua, chỉ xem vận khí ai tốt hơn thôi. Nhưng nếu có Tống Khuyết và ngươi liên thủ, ta không nắm chắc được nửa phần thành công, may mà bây giờ không cần phải lo lắng đến điều này nữa.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Tình hình thành Trường An không phải là đã có thay đổi rồi sao?

Lý Thế Dân nói một cách chắc chắn:

- Thay đổi nói thì dễ đấy? Các bố trí phòng ngự hữu hiệu của thành Trường An, các phần chi tiết có thể có thay đổi, nhưng bố cục tổng thể tất vẫn như cũ. Bọn ta đã củng cố và tăng cường thêm các bố trí gốc của Dương Quảng. Vì năm đó Dương Quảng luôn để tâm đối phó với nội biến nên thành Trường An là thành trì có điều kiện đánh giáp la cà nhất trong thiên hạ. Ta đã từng có suy nghĩ khi thành Trường An bị vây công, bọn ta sẽ cố ý mở cổng thành cho địch nhân tràn vào rồi sau đó lợi dụng hệ thống phòng ngự của thành tiêu diệt hết địch nhân trong thành. Vì vậy có thể thấy thành Trường An khả năng phòng ngự rất cao.

Từ Tử Lăng rùng mình:

- Nói vậy, quân ta từ Dương Công bảo khố đánh ra rất có khả năng gặp đại họa toàn quân bị diệt.

Lý Thế Dân gật đầu:

- Nếu dựa vào vũ lực thì đó là kết quả tất nhiên. Nhưng để chân chính quyết định quyền khống chế thành Trường An thì phải xem thủ quân và cấm vệ quân thành Trường An bao nhiêu người đứng về phía chúng ta. Quyền quyết định nằm trong tay kẻ có thể khống chế tổng bộ cấm vệ quân ở Huyền Vũ môn. Đây chính là cứ điểm duy nhất có thể kiềm chế cả Hoàng cung lẫn ngoại thành.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Thế Dân huynh và các tướng lĩnh cấm vệ quân có giao tình hay không?

Lý Thế Dân cười khổ:

- Bốn đại thống lĩnh cấm vệ quân đều trực thuộc phụ hoàng, không nằm dưới trướng bất cứ ai. Cái đau đầu chính là đại đa số bọn họ đều nằm trong phe phái của hoàng huynh và hoàng đệ. Nhờ có sự tiến cử của hoàng huynh, hoàng đệ cùng sự phụ họa của các phi tần mà bọn họ mới có thể leo lên các vị trí quan trọng đó. Nếu có chuyện gì xảy ra, họ nhất định không đứng về phía chúng ta đâu.

Từ Tử Lăng nói:

- Vậy chỉ có cách tấn công mạnh mẽ.

Lý Thế Dân đáp:

- Xem ra đúng là như vậy.

Rồi y gấp bản đồ lại đưa cho Từ Tử Lăng, nói:

- Nhờ ngươi đem tấm bản đồ này đưa cho Thiếu soái. Hắn nghiên cứu bản đồ vạch ra chiến thuật đương nhiên là có hiệu quả thực tế

và không cố kị như ta. Nói thật với ngươi, trên chiến trường, ta chưa bao giờ gặp người có tài dùng binh, lại can đảm và có sức chịu đựng vô hạn như Khấu Trọng. Hắn tất sẽ có thể đề ra được sách lược tốt nhất.

Từ Tử Lăng trong lòng rất cảm động. Trước tiên không nói tới chuyện Lý Thế Dân tin tưởng bọn gã tuyệt đối, chỉ từ việc y khẳng khái thừa nhận Khấu Trọng là thống lĩnh vô địch trên chiến trường, vượt qua sở trường của y, có thể thấy Lý Thế Dân có cách nhìn biết người biết ta và sự khoan dung độ lượng của kẻ biết dùng người và giỏi đánh giá người khác, mà đây chính là điều kiện quan trọng nhất để Lý Thế Dân có thể làm một hoàng đế tốt.

Từ Tử Lăng đem tấm thành đồ vô cùng quan trọng có thể quyết định thiên hạ về tay ai, cũng như quyết định hạnh phúc của nhân dân cất vào trong người, không nhịn được buột miệng hỏi:

- Thế Dân huynh đối với cuộc chiến Trường An cuối cùng có bao nhiêu phần thắng?

Lý Thế Dân trầm ngâm một lúc, cười khổ bảo:

- Nếu theo tình hình hiện nay mà nói, ta không nắm được phần nào, nhưng lòng tin của ta quá nửa dựa trên sự hợp tác của chúng ta. Ngươi và Khấu Trọng từ khi xuất đạo, luôn có thể trong những tình huống không có chút hy vọng nào tạo ra khả năng gần như là kỳ tích. Nào là Hòa Thị Bích, rồi Dương Công bảo khố, đến trận chiến Hách Liên Bảo, và khốn cảnh Long Tuyền. Bây giờ chúng ta đồng tâm hợp lực, trong hô ngoài ứng, dĩ kỳ chế thắng, nói không chừng có thể tạo ra một kỳ tích khác. Ai dám nói là không có khả năng nào?

Rồi y trầm giọng hỏi:

- Các ngươi có diệu pháp gì đối phó với Thạch Chi Hiên không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Chỉ có một phương pháp, đó là đặt mình vào hiểm nguy, dụ lão xuất đầu mà thôi. Bởi vì Thạch Chi Hiên là mối họa lớn nhất trong lòng bọn ta, mấy tháng này trong khi bọn ta bố trí còn chưa xong, nếu để mặc lão trong bóng tối bàng quan quan sát và tự làm theo ý mình, thì thành bại của bọn ta không phải do thực lực hay sách lược quyết định mà là do tâm tình tốt hay xấu của lão quyết định.

Lý Thế Dân nhíu mày hỏi:

- Các ngươi đặt mình vào hiểm nguy như thế nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Bọn tiểu đệ tính dùng lại thân phận Tư Đồ Phúc Vinh. Khấu Trọng và tiểu đệ đương nhiên lại hóa thân thành Thái Nguyên Dũng và Khuông Văn Thông, lúc đó chỉ có Thạch Chi Hiên là biết được thân phận chân chính của bọn tiểu đệ.

Lý Thế Dân lo lắng hỏi:

- Thế không sợ Thạch Chi Hiên làm lộ thân phận sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Vì thế mới nói đặt mình vào hiểm nguy. Có điều với cách hành xử của Thạch Chi Hiên, nếu chưa hiểu rõ dụng ý của bọn tiểu đệ, lão chắc chắn sẽ không làm lộ ra đâu. Hiện giờ lão đang bị người các hệ Ma môn liên thủ bài xích, Dương Hư Ngạn lại phản bội lão, khiến lập trường của lão trở nên vô cùng mơ hồ. Tình huống này rất có lợi cho

chúng ta.

Lý Thế Dân gật đầu:

- Kế sách của các ngươi luôn táo bạo, vừa lạ vừa hiểm. Tư Đồ Phúc Vinh thật có thể giao cho ta. Người của ta luôn giám sát cẩn mật mọi động tĩnh của hắn, đảm bảo hắn không cản trở đại kế của các ngươi.

Từ Tử Lăng vui vẻ bảo:

- Thế Dân huynh thật là chu đáo cẩn thận, vậy thì bọn đệ đỡ tốn công rất nhiều.

Lý Thế Dân nói:

- Nghĩ lại cảm thấy có rất nhiều chuyện tình cờ. Hôm biết được các ngươi giả trang thành Tư Đồ Phúc Vinh đến Trường An đối phó với Hương gia, không hiểu tại sao ta cuối cùng lại xuất toàn lực che giấu cho các ngươi, phái người tìm kiếm Tư Đồ Phúc Vinh và quyến thuộc đang ở tái ngoại, cảnh cảo hắn nếu không có chỉ thị của ta, không được quay về trung thổ. Bây giờ để cho an toàn, ta sẽ giam bọn chúng lại cho đến khi thân phận của hắn không còn giá trị lợi dụng nữa.

Ngừng một chút, y tiếp:

- Ta còn có một mối lo trong lòng. Từ sau khi Dương Văn Can tạo phản, Phụ hoàng ra lệnh cho Lưu Chính Đạo xây Hoành Nghĩa cung ở Tây thành, tháng trước cuối cùng đã hoàn thành. Ta sợ là sau khi quay lại Trường An, Phụ Hoàng sẽ ép ta chuyển qua tòa cung mới này.

Từ Tử Lăng thầm giật mình. Lý Thế Dân luôn ở Thiên Sách phủ nằm

trong hoàng cung, tọa lạc ở phía tây Thái Cực cung. Bất kì ai muốn tấn công Thiên Sách phủ đều phải tiến nhập vào hoàng cung. Nhưng nếu y chuyển về cung mới nằm độc lập ở tây thành thì toàn bộ tình thế sẽ biến đổi. Kẻ tấn công không cần phải vì Lý Uyên mà ném chuột sợ bể đồ. Đối với Lý Thế Dân lại càng bất lợi. Làm sao để trì hoãn chuyện này đây?

Từ Tử Lăng hỏi:

- Thế Dân huynh có thể từ chối không chuyển đi không?

Lý Thế Dân than:

- Nếu phụ hoàng lấy cớ khích lệ quân công của ta, dùng cái đó làm phần thưởng đặc biệt thì ta có thể cự tuyệt được sao?

Từ Tử Lăng nói:

- Thế nên những ngày sau khi Thế Dân huynh trở lại Trường An sẽ phải cẩn thận từng bước, vô cùng gian khổ nguy hiểm. Bọn ta chỉ còn cách binh đến thì ngăn, nước lên thì đắp bờ, linh hoạt ứng biến mà thôi.

Lý Thế Dân ôm vai gã, cười nói:

- Thì đành phải vậy thôi, sau khi nói chuyện với ngươi tâm tình ta tốt lên rất nhiều. Có thể cùng kề vai tác chiến với các ngươi thật là lạc thú lớn nhất trong đời. Trước đây khi trộm sổ sách của Đông Minh phu nhân ta đã có cảm giác này, lúc ứng phó loạn Dương Văn Can cũng là khoái lạc trong hiểm nguy. Hiện giờ mọi người không còn lo lắng nữa, sẽ khiến chúng ta hết lòng hợp tác, tạo nên tương lai tốt đẹp. Người làm đại sự sao có thể chăm chú đến vui buồn sướng khổ của bản thân. Tử Lăng cứ yên tâm quay về báo với Khấu Trọng,

chúng ta sẽ gặp lại ở thành Trường An.

(

Chương 719: Trời sinh một đôi

Từ Tử Lăng cáo biệt Lý Thế Dân. Ba ngày sau khi rời Lạc Dương, gã đến địa điểm đã ước định ở Hoài Thủy, lên thuyền gặp gỡ bọn Khấu Trọng. Gã thuật lại tỉ mỉ tình hình buổi diện kiến Lý Thế Dân.

Dưới ánh nến, Từ Tử Lăng lấy tấm bản đồ thành Trường An ra, trải lên chiếc bàn tròn trong khoang thuyền. Ba người Khấu Trọng đều động dung.

Hầu Hi Bạch cúi đầu quan sát kĩ, tán thưởng:

- Thủ hạ Lý Thế Dân đúng là nhân tài như mây, cái này là do diệu thủ của thợ vẽ bậc nhất làm ra, chuẩn đến từng điểm một. Người viết chắc phải là Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối. Các ngươi xem, có hai loại chữ khác nhau đấy, ta nhận ra chữ của bọn họ.

Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối là hai mưu thần có thanh danh nhất trong Thiên Sách phủ. Chữ do hai người bọn họ viết cũng là hợp tình hợp lý.

Bạt Phong Hàn nói:

- Nếu vậy, tấm bản đồ này chắc chỉ có một số kẻ thân tín của Lý Thế Dân biết mà thôi. Nếu không đã chẳng phải điều đến những người có thân phận địa vị như họ Phòng và họ Đỗ tốn thời gian và công sức làm cái việc cực nhọc này.

Khấu Trọng nhíu mày:

- Lý tiểu tử không phải đã nói là phòng vệ bên ngoài thành Trường An và hoàng cung là luân phiên, tình huống bên trong chỉ có thủ lĩnh cấm vệ mới biết sao?

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Đổi đơn chứ không đổi thuốc. Cái không ngừng thay đổi chỉ là tướng quân phụ trách và thời gian giao ban. Mà có biến hóa thế nào cũng không xa rời cái cốt lõi, các tháp canh ở các nơi trọng yếu sẽ không thay đổi.

Bạt Phong Hàn giơ tay chỉ vào tổng bộ của cấm vệ quân ở Bắc Đại môn và Huyền Vũ môn của Hoàng cung, nói:

- Lý Thế Dân nói đúng. Huyền Vũ môn là vị trí phòng thủ quân sự quan trọng nhất ở Trường An, bây giờ lại trở thành một trong hai cửa tiến nhập Thái Cực cung. Một khi Huyền Vũ môn còn chưa nằm trong tay chúng ta, quyền khống chế Trường An vẫn do địch nhân nắm giữ.

Hầu Hi Bạch nói:

- Bố cục đường xá ở Trường An như một bàn cờ lớn. Các con phố chỉ có hai hướng Đông Tây và Nam Bắc, với mười bốn phố lớn theo hướng Đông Tây và mười một phố lớn theo hướng còn lại. Quan trọng nhất đương nhiên là Chu Tước đại nhai, bắt đầu ở Minh Đức môn của ngoại thành, chạy qua Chu Tước môn của Hoàng thành, thẳng tới Thừa Thiên môn của Cung thành. Đoạn chạy qua Hoàng thành còn gọi là Thiên nhai, nối với quảng trường Hoành Quán chia cắt Hoàng thành và Cung thành. Nếu chúng ta binh lực đủ mạnh, chỉ cần có thể khống chế Huyền Vũ môn và toàn bộ Chu Tước đại nhai thì một nửa Trường An xem như nằm trong túi chúng ta.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Nếu muốn khống chế toàn bộ Chu Tước đại nhai, bọn ta cần ít nhất là ba vạn quân.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Không! Theo tính toán của Tống Khuyết, phải có sáu vạn quân mới có cơ hội thắng trận này.

Hầu Hi Bạch biến sắc:

- Số binh lính trong Dương Công bảo khố cùng lắm chỉ có ba nghìn người, thêm thân binh của Lý Thế Dân nữa thì nhiều lắm cũng chỉ khoảng sáu nghìn. Với lực lượng mỏng như vậy mà phát động binh biến thì có phải là lấy trứng chọi đá không?

Bạt Phong Hàn cười nhẹ:

- Nếu không có Lý Thế Dân đứng về phía chúng ta, hơn nữa còn được hắn phối hợp tiếp ứng, thì chúng ta chắc chắn là lấy trứng chọi đá. May mà địa vị cực cao của Lý Thế Dân trong mắt dân chúng và các vị đại thần cùng tướng lĩnh trong triều, cộng với uy danh của Khấu thiếu soái chúng ta, sẽ tạo nên một sức hiệu triệu và sức đoàn kết vô cùng to lớn vượt ra ngoài tưởng tượng của chúng ta. Chỉ cần chúng ta lợi dụng tốt điểm này thì kế tiến hành phân hóa trước binh biến nhất định thu được hiệu quả kì diệu.

Khấu Trọng đọc to lên một đoạn tổng luận về sự phân bố binh lực toàn thành ở góc trên bên phải tấm thành đồ:

- Trong Cung thành có tả hữu Long Vũ quân, tả hữu Thần Vũ quân, tả hữu Thần Sách quân, gọi chung là Cung thành lục quân. Cộng với

tả hữu Vũ Lâm quân, tả hữu Thần Uy quân của Hoàng cung cấm uyển, gọi chung là tả hữu thập quân, hợp thành Cấm vệ quân. Ta nhớ Thường Hà phụ trách hữu Vũ Lâm quân. Chẳng trách lúc đó hắn tranh cái ghế này quyết liệt như vậy, thì ra là một trong bốn nhánh quân bảo vệ Thái Cực cung. Thập quân mỗi nhánh hai nghìn người, tổng cộng cũng đã là hai vạn người. Nếu không có kì mưu diệu kế, chỉ mỗi thập quân cũng khiến chúng ta liêu xiêu rồi. Ài! Cái thành đồ này đúng là vô cùng hữu dụng, chúng ta phải nghiên cứu cẩn thận mới được.

Bạt Phong Hàn vẫn chăm chú nhìn bản đồ, nhíu mày nói:

- Trường An bố phòng rất nghiêm mật, khẳng định là tốt nhất trong các thành ở Trung Nguyên. Cửa thành lớn luôn có trăm lính đồn trú bảo vệ, cửa thành nhỏ có hai mươi người, thêm mười sáu người luân phiên đi tuần khắp thành, trưa tối không nghỉ. Chỉ cần phục binh trong bảo khố của chúng ta xuất hiện, bọn họ sẽ lập tức cảnh báo toàn thành, quân từ bốn phương tám hướng sẽ đổ về như thác tiêu diệt chúng ta một cách triệt để.

Hầu Hi Bạch chỉ vào một đoạn ghi chú ở góc dưới bên trái:

- Đoạn này nói đến tình hình giới nghiêm thi hành vào lúc cần thiết. Việc này do tiếng trống ở Thừa Thiên môn điều khiển. Khi tiếng trống vang lên, các trống ở nơi khác cũng hòa theo. Trong vòng tám trăm tiếng, người đi đường phải trở về nhà, đóng cửa phường lại, cấm tuyệt đi lại vào ban đêm, trừ khi có văn kiện của quan phát cho.

Từ Tử Lăng nói:

- Đó là vấn đề làm người ta phải đau đầu. Một chuyện đau đầu khác là Tần Vương có thể bị ép về Hoành Nghĩa cung phía tây thành, khiến y cách ly Hoàng cung. Điều này không những gây bất lợi lớn

cho hành động của chúng ta mà còn khiến y trở thành mục tiêu tấn công rõ ràng trong tình hình địch nhân có hỏa khí tương trợ.

Khấu Trọng vươn vai một cái, cười bảo:

- Chúng ta mệnh trời sinh là cực khổ. Lúc nào cũng là địch mạnh ta yếu, rơi vào thế kẹt lấy ít đánh nhiều. Con bà nó là con gấu! Đem chưa đến sáu nghìn quân đối đầu với ba vạn quân, đó là còn chưa tính đến trú quân ở thành ngoài. Có điều đó mới chính là điểm thú vị. Làm thế nào để cầu sinh trong cục diện thua kém ở mức áp đảo này, còn cần phải xem bản lĩnh của huynh đệ chúng ta đến đâu.

Bạt Phong Hàn nói:

- Chúng ta nhất định phải gắng hết sức giảm thiểu tổn thất, nếu không dù có thắng thì mọi người cũng thương vong gần hết, nguyên khí tổn hao. Lúc đó làm sao ứng phó với liên quân của Hiệt Lợi?

Khấu Trọng gật đầu:

- Nói đúng lắm! Chúng ta ngủ con bà nó một giấc rồi nói tiếp. Chiều mai còn phải đến Phi Mã mục trường!

o0o

Nghe được Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch sẽ đến thăm, Thương Tú Tuần dẫn theo đại quản gia Thương Chấn, bọn tứ đại chấp sự Lương Trì, Liễu Tông Đạo ra nghênh đón. Đương nhiên không thể thiếu Lạc Phương ngườI quen cũ của Khấu Từ, cho họ đủ thể diện.

Sau khi nghênh đón vào mục trường, Thương Tú Tuần tiếp đãi bọn họ ở thư trai, biểu lộ quan hệ thân thiết không bình thường của nàng

với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Nhìn từ góc độ khác thì dường như nàng và Tống Sư Đạo đã có bước phát triển mới.

Tiếp đón bọn họ chính là nhóm thị nữ bao gồm cả Tiểu Quyên do Phức đại tỷ phụ trách. Thư trai rộng lớn ồn ào một lúc. Bọn Thương Chấn hiểu là bọn Khấu Từ không có việc thì không đến tìm nên đều biết ý cáo lui, chờ đến buổi yến tiệc tối nay mới tiếp tục ôn lại chuyện cũ.

Năm đó hai gã từ phía bên kia của hoa viên nhìn qua bên này trầm trồ tán thưởng. Giờ đây ngồi trong thư trai nhìn thấy hai câu đối “Ngũ luân chi trung tự hữu lạc thú; Lục kinh dĩ ngoại biệt vô văn chương”, hai gã đều có tư vị cảm khái cho nhân tình thay đổi, thế sự vô thường.

Khấu Trọng uống một ngụm trà thơm do Tiểu Quyên dâng lên, nhịn không được cất tiếng hỏi Thương Tú Tuần đang ngồi ở ghế chủ vị:

- Tống nhị ca đâu?

Thương Tú Tuần tức giận liếc hắn một cái, giận dỗi:

- Ngươi cuối cùng là đến tìm ta hay tìm huynh ấy?

Khấu Trọng nuốt một ngụm trà nóng, động dung nói:

- Ta chưa từng uống loại trà đặc biệt có hương thơm nồng được pha khéo thế này.

Rồi gã mỉm cười:

- Nói cho chính xác thì ta đến tìm hai người mới đúng.

Gã đặc biệt nhấn giọng vào hai từ “hai người”

Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch đều nhìn chằm chằm để ý đến phản ứng của Thương Tú Tuần, vì Khấu Trọng đang ném đá dò đường thăm dò tin tức mới nhất về mối quan hệ của nàng và Tống Sư Đạo.

Thương Tú Tuần lập tức đỏ mặt, liếc Từ Tử Lăng một cái rồi mới lái sang chuyện khác:

- Các ngươi sao lại rảnh mà đến thăm ta, tình hình hiện nay không phải là rất khẩn trương sao? Thiếu soái nên biết là ta phải làm theo di huấn của tổ tiên, không tham gia vào trường tranh đấu bên ngoài.

Khấu Trọng nháy mắt với nàng một cái. Thương Tú Tuần hiểu ý, đợi mấy người tì nữ Phức đại tỉ lui ra ngoài thư trai rồi mới nói tiếp:

- Có chuyện gì mà phải bí mật như vậy?

Hầu Hi Bạch đột nhiên đứng dậy, chuyển mình đến trước một bức thư pháp treo trên bức tường phía đông, ngắm nhìn rồi tán thưởng:

- Chữ của Tống nhị ca thì ra là đẹp như vậy. Nét bút trơn tru, trong cái phóng túng ẩn hàm pháp độ trang nghiêm, thật là khó mà đạt được. Chữ đẹp thơ càng hay.

“Trường thiên nhất sắc độ trung lưu,

Như tuyết lô hoa tái mãn chu;

Giang thượng trượng nhân hà xử khứ,

Yên ba y cựu hán thì thu.” (1)

Bất luận tả cảnh hay tả tình đều là diệu bút.

Thương Tú Tuần không giấu nổi niềm vui trong lòng, vui vẻ hỏi:

- Bức thư pháp đó treo ở đây có hợp không?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng như trút được gánh nặng. Thương Tú Tuần và Tống Sư Đạo hiển nhiên là như cá gặp nước. Chỉ cần để bọn họ có cơ hội gần gũi nhau thì thiên lôi cũng không chia cắt được họ.

Thương Tú Tuần đã không còn cô đơn.

Hầu Hi Bạch vẫn chưa trả lời thì Khấu Trọng đã cướp lời tâng bốc:

- Không thể nào tốt hơn được nữa! Hòa hợp với nhau như một cặp trời sinh.

Thương Tú Tuần bị lời nói hai nghĩa của Khấu Trọng trêu cho, xấu hổ đến đỏ cả tai, thần tình động lòng người không tả xiết, khiến cho Hầu Hi Bạch vừa quay đầu sang nhìn nhất thời không cách gì quay đầu lại được. Vị mỹ nhân này tức giận trừng mắt nhìn Khấu Trọng:

- Ngươi nếu còn hồ ngôn loạn ngữ nữa thì bất kể ngươi là thiếu soái hay lão soái, ta đều dùng gia pháp trị ngươi đấy.

Khấu Trọng cười thoải mái:

- Mỹ nhân trường chủ xin bớt giận. Giờ nói về chuyện chính, bọn ta lần này đến là muốn báo tình hình mới nhất cho vị hồng nhan tri kỷ số một của bọn ta. Trường chủ minh giám, sự tình đúng là có biến, ha ha!

Thương Tú Tuần được Khấu Trọng xưng tụng là hồng nhan tri kỷ số một nên đổi giận làm vui, lại nghe sự tình có biến, lo lắng hỏi:

- Là chuyện gì?

Khấu Trọng làm ra vẻ nghiêm trọng:

- Bọn ta cùng Lý Thế Dân tiểu tử biến địch thành bạn, còn chuẩn bị…

Khuôn mặt tươi cười của Thương Tú Tuần trở nên trắng bệch, sợ hãi nói:

- Đừng có đùa! Ta mới từ chối cung cấp chiến mã cho Lý Uyên, ngươi lại đến nói với ta là đã làm lành với Đường thất.

Bạt Phong Hàn bật cười:

- Thương trường chủ chớ có hiểu lầm, bọn tiểu nhân chỉ muốn đưa Lý Thế Dân lên ngôi Hoàng đế, chứ không muốn đầu hàng Lý Uyên.

Thương Tú Tuần thở phào, nhíu mày hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

Đợi cho Khấu Trọng giải thích tường tận xong, Thương Tú Tuần mắt cũng không chớp nhìn trừng trừng gã một lúc lâu rồi mới gật đầu nói:

- Đó đúng là cách làm có lợi nhất cho thiên hạ. Điều khó có là Khấu Trọng ngươi nói thu là thu, hơn nữa xem ra ngươi còn vui vẻ hơn trước đây nhiều. Ôi, Tú Ninh làm sao mới tốt đây?

Mọi người đều hiểu rõ ý câu cuối của nàng. Nếu Lý Thế Dân và gia

tộc quyết liệt, Lý Tú Ninh sẽ lâm vào thế khó xử, trái phải đều không được. Mà bất kể là bên nào thắng, đều sẽ khiến nàng đau đớn. Phức đại tỉ lúc này chợt tiến vào báo:

- Tống nhị công tử về rồi!

Lúc bà ta bước ra ngoài thì Tống Sư Đạo mặt mày hớn hở như lướt trên mây bước vào, cười dài:

- Ta biết chọn thời gian trở về rồi! Sớm một chút muộn một chút đều không được.

Thương Tú Tuần vui vẻ đón chào:

- Bọn họ có tin tức kinh thiên động địa muốn báo cho huynh.

Tống Sư Đạo tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế thái sư bên cạnh Thương Tú Tuần, đối diện với bốn người, mỉm cười:

- Cha đã cho ta biết các biến hóa và cơ hội chuyển biến có thể làm rung chuyển thiên hạ rồi. Khấu Trọng ngươi làm tốt lắm, nhấc lên được cũng hạ xuống được thế mới là bậc anh hùng chân chính.

Mọi người ngạc nhiên. Thì ra Tống Sư Đạo đã trở về Lĩnh Nam gặp Tống Khuyết. Không cần nói cũng biết là y muốn tạ tội và xin sự đồng ý của Tống Khuyết đối với hôn sự cùng Thương Tú Tuần.

Khấu Trọng không bỏ qua cơ hội, nghiêm trang nói:

- Bọn ta lần này đến mục trường bái kiến trường chủ, ngoài việc thông báo tình hình gần đây, còn có một nguyên nhân quan trọng khác… Ha ha! Là sợ Tống nhị ca xấu hổ không dám mở lời cầu hôn với trường chủ. Ha ha! Cho nên bọn ta định làm thay, sính lễ là sự an

bình về sau của Phi Mã mục trường.

Thương Tú Tuần cuối cùng cũng chịu thua mồm mép của Khấu Trọng, hai má đỏ hồng, tức giận:

- Xem cái đầu nhà ngươi! Ta không rảnh mà đùa với ngươi!

Nói xong, vừa xấu hổ vừa mừng rỡ, nàng lướt nhẹ qua bọn họ ra ngoài để lại làn hương thơm ngát.

Năm đại nam nhân còn lại đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều trào lên niềm vui sướng.

Tống Sư Đạo than:

- Đa tạ các ngươi! Đặc biệt là Tử Lăng, đến giờ ta bắt đầu hiểu được một cách sâu sắc hàm ý chân chính trong lời khuyên của ngươi.

Hầu Hi Bạch lấy làm lạ hỏi:

- Tử Lăng ngươi nói gì với Tống nhị ca thế?

Từ Tử Lăng vui vẻ đáp:

- Chút nữa mới kể với huynh! Ài, nói thật, những lời đó ta bình thường chẳng nói ra đâu. Có những tâm sự chỉ có thể trút ra trong một tình huống đặc biệt nào đó, nếu là trong một hoàn cảnh khác, chưa chắc đã nói ra được. Chuyện ta nói với Tống nhị ca cũng thuộc dạng này.

Hầu Hi Bạch vui vẻ nói:

- Như vậy ta lại càng muốn biết, chắc chắn là chuyện vô cùng xúc

động.

Khấu Trọng e hèm lấy giọng:

- Đừng lạc đề quá. Bọn ta đến đây lần này vốn là muốn mời Tống nhị ca xuống núi, nhưng giờ ta bỏ ý định này rồi. Tối nay mọi người ăn uống thoải mái, ngày mai bọn ta đi.

Tống Sư Đạo thản nhiên:

- Nếu ta vì hạnh phúc riêng tư mà thờ ơ với hòa bình yên ấm của Trung thổ thì các ngươi nói xem Tú Tuần sẽ xem ta là người thế nào? Đừng lo lắng gì hết, mọi người có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Trên đường trở về, ta có ghé qua tiểu cốc viếng mộ Quân Sước và khắc chữ lên bia mộ của nàng. Các ngươi nếu muốn biết ta khắc chữ gì thì cứ đến tiểu cốc bái tế nàng rồi tự xem lấy.

Buổi tối hôm đó, trong đại đường Phi Mã mục trường mở yến tiệc, bất cứ người nào có chút thân phận địa vị ở mục trường cũng đều tham gia, kể cả Lan Cô, kẻ tử địch của Khấu Trọng và Từ Từ Lăng hồi còn làm người hầu ở đây. Bây giờ đương nhiên bà ta nghênh đón hai gã sợ còn không kịp, mà hai gã cũng khách khí đối với bà ta.

Thương Tú Tuần hiển nhiên là tâm trạng rất vui vẻ, không hề tránh né, cùng Tống Sư Đạo song song mời rượu mọi người.

Sau buổi yến tiệc, ai nấy tự quay về phòng nghỉ. Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng lại:

- Bọn ta lặn lội đến đây rồi thì cũng nên đi viếng Lỗ đại sư để cảm cái ơn tài bồi của người, nói cho người biết toàn bộ là nhờ vào binh khố dưới lòng đất mà lão nhân gia người thiết kế, thiên hạ mới bắt đầu có hy vọng về một nền hòa bình.

Tử Từ Lăng cũng đã có ý này nên không dùng dằng gì, cùng Khấu trọng đi ra hậu viện ngay. Các thị vệ trên đường cung kính thi lễ với hai gã, không hề nói câu nào phản đối.

Lại là một đêm trời đầy sao, chỉ có ngọn núi xa xa đã khoác tấm áo băng tuyết mới, cây cối trong vườn cũng được phủ đầy tuyết.

Bốn bề vắng lặng.

Hai người trở lại chốn xưa, nhớ lại những ngày tháng đó trong lòng không khỏi bồi hồi xúc động.

Không khí trong lành, mát lạnh khiến người ta cảm thấy thư thái.

Tiếng thác đổ quen thuộc phảng phất truyền lại.

Bọn họ sánh vai nhau rảo bước trên những lối nhỏ quanh co.

Khấu Trọng lên tiếng:

- Tự nhiên thật là kì diệu. Tại sao suối nguồn đều từ trên núi cao chảy xuống, hơn nữa còn đời đời không cạn? Chuyện này chắc trong thiên hạ không ai giải đáp nổi. Nước luôn chảy xuống từ nơi cao.

Từ Tử Lăng ngẩng mặt nhìn bầu trời sao, thở dài:

- Chuyện chúng ta không biết còn nhiều lắm! Ví dụ như cái gì là mở đầu? Cái gì là kết thúc? Bầu trời có điểm tận cùng hay không? Ở phía ngoài điểm tận cùng đó là nơi nào?

Vừa đi vừa nói hai người đã đến ngôi đình trên vách núi sau rừng trúc

Phía bên trái chính là lối đi nhỏ dẫn đến tiểu lâu của Lỗ Diệu Tử.

Khấu Trọng nói:

- Ta chưa từng trải qua cảm giác vô lo vô nghĩ như lúc này. Tống nhị ca và mỹ nhân trường chủ cuối cùng cũng kết thành đôi, Lăng thiếu gia cũng đã có nơi có chốn, ta thì không cần phải gắng gượng làm cái chức Hoàng đế phiền phức nữa. Ông trời cũng có mắt.

Từ Tử Lăng nói:

- Bọn ta nên cảm trời tạ đất mới đúng. Từ khi tiểu tử ngươi muốn tranh bá, bọn ta chẳng được ngày nào yên bình. May mà mọi việc cũng đã đi đến giai đoạn cuối tốt đẹp rồi.

Khấu Trọng nói:

- Ngươi hình như là có lòng tin hơn ta nữa. Thật sự thì chỉ một Thạch Chi Hiên thôi cũng đủ chúng ta thua liểng xiểng rồi. Chẳng phải ngươi nói lão ta không còn điểm yếu nữa sao? Thạch Chi Hiên có điểm yếu cũng khiến chúng ta bao nhiêu lần vào sinh ra tử, nếu lão ta không còn điểm yếu thì sẽ thế nào đây?

Từ Tử Lăng đáp:

- Nếu không phải muốn đối phó với Thạch Chi Hiên thì cần gì làm phiền Tống nhị ca. Ta cũng không nhẫn tâm làm thế được. Ài! Có thể ngươi không tin, nhưng trong lòng ta, tuy Thạch Chi Hiên là kẻ lòng dạ độc ác, không trừ thủ đoạn nào, nhưng đó không phải do lão bản tính tà ác mà vì lão muốn thống nhất Ma môn rồi tiến đến thống trị thiên hạ. Nếu cách nghĩ này của ta là đúng thì lão sẽ không phải là kẻ bất kể luân lý. Khi lão thấy rõ mình không còn cơ hội, hủy hoại

chúng ta chỉ làm lợi cho Triệu Đức Ngôn và Dương Hư Ngạn thì lão có khả năng rất lớn sẽ buông tha bọn ta.

Khấu Trọng cười khổ:

- Ta đúng là khó có thể xem lão là người như vậy. Lão đã có thể đang tâm hại chết nữ nhân yêu quý nhất đời thì đương nhiên cũng có thể hại bất cứ ai, bao gồm cả ta và ngươi.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Lão nếu thật sự là người vô nhân tính thì đã không vì chuyện hại chết Bích Tú Tâm mà tâm thần thất thường. Sau khi thấy Thanh Tuyền, lão có nói một câu rất kì quái, đó là lão đã thua Bích Tú Tâm. Cho nên ta thấy sự tình vẫn còn cơ may. Sau khi lão nói ra câu này, ta không còn cảm giác được điểm yếu của lão.

Khấu Trọng lộ vẻ trầm tư:

- Ngươi nói ra chuyện này làm ta bắt đầu cảm thấy cách nhìn của ngươi có điểm hợp lý. Nếu ngươi là Thạch Chi Hiên, trong tình hình hiện nay thì ngươi sẽ làm gì? Lão không những bỏ qua Loan Loan, mà cũng không còn ý định giết con gái mình. Các hệ Ma môn chắc chắn xem lão là phản đồ, ngay cả kẻ luôn sùng bái lão là An Long cũng quay lưng với lão.

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu ta là lão, ta sẽ buông xuôi hết mọi thứ. Nhưng Thạch Chi Hiên chắc chắn là kẻ kiên cường bất khuất, sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu.

Khấu Trọng nói:

- Từ khi Chúc Ngọc Nghiên chết, phái hệ lớn nhất của Ma môn là Âm Quý phái cũng tan hoang, Biên Bất Phụ lại bị lão Bạt giết, Tịch Ứng chết trong tay ngươi, thật ra Ma môn đã phải đối diện với vận mệnh bị tiêu vong, ít nhất là nguyên khí cũng đại hao tổn. Những kẻ còn lại chỉ có Triệu Đức Ngôn dựa hơi Đột Quyết, Dương Hư Ngạn mượn tiếng Lý Uyên và bè lũ Doãn Tổ Văn. Cái này chúng ta sẽ đem ra giải quyết hết một lượt ở Trường An. Chỉ cần vượt qua được chướng ngại Thạch Chi Hiên thôi, mấy kẻ còn lại ta đều có biện pháp. Từ Tử Lăng nhìn về phía ngọn thác bên kia sườn núi, trầm giọng:

- Thạch Chi Hiên là người thế nào, bọn ta sẽ có câu trả lời nhanh thôi.

Khấu Trọng bá vai Từ Tử Lăng bước qua con đường đá, trong đầu hiện ra khuôn mặt Khả Đạt Chí, bao nhiêu tâm tình vui vẻ đột nhiên tiêu tan, chỉ còn lại nỗi buồn vô hạn.

(1): đây là bài thơ Vị dương cổ độ 渭阳古渡 của nhà thơ đời nhà Thanh(!) Chu Tập Nghĩa

(

Chương 720: Lần thứ ba đến Trường An

Ngày hôm sau, bốn người rời Phi mã mục trường, nam hạ Trường giang, băng qua Tam Hiệp tiến vào đất Thục. Tống Sư Đạo thì đi Lương Đô, hội hợp cùng Lôi Cửu Chỉ và Nhậm Tuấn đã được triệu tới.

Ngoài mặt, ngoại trừ cuộc chiến chưa phải là mãnh liệt lắm với Lâm Sĩ Hoành ở phương Nam, Trung thổ đang ở trạng thái đình chiến ngắn ngủi, thế nhưng bên trong, công cuộc chuẩn bị cho chiến tranh đang tiến hành gấp rút.

Có được sự ủng hộ của Tống Khuyết, bốn người trên đường trở về quên ăn quên ngủ để định ra kế hoạch toàn cục. Điều quan trọng nhất là phải triệt để phá bỏ mạng lưới tình báo của Ma môn trải rộng khắp phương nam.

Vấn đề này vốn là không có khả năng thành công, nhưng sau khi lấy được cuốn sổ đó của Hương gia, việc không thể biến thành có thể. Toàn bộ thân phận các đầu mục của Hương gia được đưa ra ánh sáng, trong đó không ít người vì cố kị Khấu Trọng mà trốn lên phía Bắc. Chúng sẽ do Lý Thế Dân phụ trách bắt lại, bí mật đưa về Lương Đô cho Tống Lỗ tra khảo, từ những kẻ bị bắt tra ra đầu dây mối nhợ, việc tra xét cần được tiến hành cẩn thận và nghiêm ngặt cho đến khi thế lực ở quan ngoại của Hương gia bị trừ tận gốc.

Một mục tiêu công kích khác là Hải Sa bang luôn cung cấp hỏa khí cho Ma môn. Cách sinh sống của chúng là thu lợi từ cả hai phía trong tình hình chiến tranh loạn lạc, nhưng bây giờ tình thế đã không còn

có lợi cho Hải Sa bang. Với sự giúp đỡ của Trúc Hoa bang, thủy sư của Thiếu soái quân do Trần Trường Lâm đích thân chỉ huy đã triển khai thế bao vây đối với Hải Sa bang từng xưng hùng một thời của Du Thu Nhạn.

Khi bọn Khấu Trọng đến Trường An thì mạng lưới tình báo ở quan ngoại của Hương gia đã bị phá hủy triệt để. Trong khoảng thời gian dài, việc cung cấp tin tức tình báo cho Trường An, đặc biệt là tin tức liên quan đến tình hình phương nam đều dựa vào mạng lưới tình báo do Bàng Ngọc lãnh đạo mà Lý Thế Dân đã thiết lập nên.

Việc này rất quan trọng. Lý Thế Dân sẽ khiến cho Lý Uyên, Kiến Thành vẫn tưởng rằng bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng vẫn đang tiến hành chiến tranh thống nhất ở phương Nam. Điều này rất có lợi cho việc đột nhập Trường An của bọn họ.

Mặt khác Lôi Cửu Chỉ thông qua vị huynh đệ Âu Lương Tài ở Bình Diêu tạo dựng nên các hiện tượng giả, tựa như Tư Đồ Phúc Vinh đang thiết lập nghiệp vụ tiền trang mới. Lần này có Lý Thế Dân đứng ra bàn chuyện làm ăn với Bình Diêu, nước đến thuyền lên, khiến người ta không nghi ngờ việc Tư Đồ Phúc Vinh quay trở lại Trường An. Vì việc mở tổng cục tiền trang đương nhiên là phải tiến hành ở Trường An rồi.

Lúc này Hải Sa bang đã thất điên bát đảo, chạy trốn tứ tung. Trần Trường Lâm với sự giúp đỡ của Vân Ngọc Chân, đến Cửu giang bắt sống Du Thu Nhạn và các đầu lĩnh của Hải Sa bang, áp giải về cầm tù ở Lương Đô, tra khảo về mối quan hệ với Lương Sư Đô.

Đỗ Phục Uy cũng không rảnh rỗi, chia quân thành hai lộ trú ở hai nơi là Cửu Giang và Cảnh Lăng. Quân ở Cửu Lăng là để chống Tiêu Tiễn, khiến hắn không thể đem binh đến tiếp trợ Lâm Sĩ Hoành. Đội quân ở Cảnh Lăng là để hư trương thanh thế, ra vẻ như tấn công

Tương Dương, cứ điểm quân sự quan trọng nhất ở phương Nam, tỏ ra ở thế bất lưỡng lập với Lý Thế Dân, hơn nữa còn giúp Lý Thế Dân có cớ trì hoãn việc trở về Trường An.

Mặt khác, Khấu Trọng phái mật sứ gặp đại tướng số một của Cao Khai Đạo là Trương Kim Thụ và Bá vương Đỗ Hưng, khuyên họ chớ có đầu hàng vì tình hình sẽ có biến chuyển mới, đồng thời báo với họ Lý Thế Dân và Lý Kiến Thành đều sẽ trở về Trường An.

Mọi việc đều đã được sắp xếp thỏa đáng. Bốn người theo bí đạo lẻn vào Dương Công bảo khố, thắp bốn đèn trên tường lên. Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch lần đầu tiên bước vào chiến khố dưới lòng đất do Lỗ Diệu Tử thiết thế, đều trầm trồ thán phục.

Bốn người xem xét một trong những địa khố chứa dầy binh khí. Bạt Phong Hàn lấy ra một cây cung, tán thưởng:

- Đây là loại cung cứng thượng đẳng, vẫn có thể giữ được như mới sau bao nhiêu năm như thế quả là hiếm có. Có thể thấy là công phu bảo dưỡng đã đạt đến mức thượng thừa.

Hầu Hi Bạch ngồi phịch xuống một rương đựng binh khí, ung dung nói:

- Cuối cùng cũng đến Trường An! Trước khi Tư Đồ Phúc Vinh đến, chúng ta có thể kiếm vài chuyện làm để giết thời gian.

Bạt Phong Hàn cười:

- Ta đề nghị giết vài tên tế cờ, tắm máu cho Thâu Thiên kiếm và Xạ Nguyệt cung của ta.

Khấu Trọng dương dương tự đắc ngồi xuống một rương binh khí

khác, trông như một tên lưu manh đầu đường xó chợ, cười ha hả:

- Lão Bạt ngươi đừng có chạy loạn lên. Bọn ta đến đây không phải để giết người phóng hỏa, làm loạn một phen rồi cười ruồi bỏ đi, mà là để tranh đoạt thắng lợi cuối cùng. Hơn nữa cứ xem Trường An như là thành trì của chúng ta, chỉ là tạm thời ở trong tầm khống chế của địch nhân. Tổn hại đối với Trường An càng ít, lực lượng để chúng ta phản kích Hiệt Lợi càng mạnh. Mấy ngày này ta luôn vận động bộ óc bé tẹo của ta để nghĩ xem làm thế nào có thể thắng trận này với một phạm vi hẹp nhất. Cái này có tính chất quyết định, không thể để lan ra thành cuộc chiến trên đường phố trong toàn thành, bởi vì thực lực của chúng ta vốn không đủ.

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên Hầu Hi Bạch, chăm chú nhìn Khấu Trọng:

- Đầu tiên chúng ta phải đưa ra các điều kiện cho một cuộc chiến cục bộ. Biện pháp duy nhất là chia rẽ nội bộ Kiến Thành và Nguyên Cát, giành lấy sự ủng hộ của các tướng lĩnh đại thần dưới trướng Lý Uyên. Trong tình huống bình thường thì chuyện này vốn là không thể, nhưng chúng ta và Lý Thế Dân đã liên thủ với nhau thì lại là một chuyện khác. Ít nhất thì đây là tình huống chưa từng có trước đây, không khó giống như lúc Lý Thế Dân đơn độc một mình.

Bạt Phong Hàn bỏ cây cung xuống, trầm ngâm nói:

- Muốn thuyết phục bất cứ vị đại thần tướng lĩnh nào, chúng ta cũng phải để lộ ra bí mật giữa chúng ta và Lý Thế Dân. Như thế thì cực kì nguy hiểm, nếu có chuyện không hay, chúng ta có lẽ còn giữ được mạng mà trốn khỏi thành, chứ Lý Thế Dân và thủ hạ của hắn thì đừng nghĩ đến chuyện chết toàn thây.

Khấu Trọng tổng kết:

- Có mục tiêu rồi thì bọn ta tự mình có thể tìm ra thủ pháp an toàn.

Gã tiếp:

- Có một chuyện chưa nói với các ngươi. Trong số các đại thần thân tín của Lý Uyên, có một vị là người của chúng ta, nói đúng hơn là người của nhạc phụ tương lai của ta. Đó là Phong Đức Di.

Ba người cùng động dung, vì Phong Đức Di không chỉ là người của Lý Uyên mà còn là kẻ có quan hệ mật thiết với Lý Kiến Thành.

Khấu Trọng nói thêm:

- Vì Lăng thiếu gia và lão có thời gian thân thiết với nhau nên ngươi sẽ đi gặp, hỏi rõ tình hình hiện nay, đồng thời báo cho lão biết tình thế mới nhất của bọn ta. Lão sẽ cho chúng ta biết kẻ nào có thể bị mua chuộc và không nên phí công với kẻ nào.

Hầu Hi Bạch gật đầu:

- Chỉ kẻ mắt mờ tai điếc, không biết tình thế thiên hạ mới ngu muội không nhận ra Lý Thế Dân mới chính là vị cứu tinh duy nhất của Đại Đường. Với lại Lý Uyên thì lo hưởng lạc, đi ngược với đạo lý, Lý Kiến Thành thì câu kết với Đột Quyết, Lý Nguyên Cát thì lỗ mãng, ngu dốt. Điều này rất có lợi cho chúng ta. Kẻ có chí sẽ nhìn ra tình thế cực tốt của chúng ta mà bỏ tối tìm sáng.

Bạt Phong Hàn cũng không nói nữa. Điều quan trọng là sự ủng hộ của Khấu Trọng đối với Lý Thế Dân. Nếu Lý Thế Dân bị giết thì Lý Đường còn phải ứng phó với Thiếu soái quân của Khấu Trọng và đội quân hung bạo Đột Quyết. Nhưng nếu ủng hộ Lý Thế Dân lên ngôi Hoàng đế, thiên hạ thống nhất thì có thể toàn lực chống chọi với liên

quân tái ngoại.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Bọn ta sao không cùng đi gặp Phong Đức Di luôn?

Khấu Trọng đáp:

- Cái này gọi là phân công và hợp tác. Ngươi đi gặp Phong Đức Di, ta đi gặp giai nhân. Hà, làm chỉ huy cũng có chỗ sướng, có thể tự phân cho mình những nhiệm vụ dễ chịu.

Hầu Hi Bạch tò mò hỏi:

- Là vị giai nhân nào?

Khấu Trọng liếc Từ Tử Lăng một cái, tự nhiên nói:

- Đương nhiên là Trầm Lạc Nhạn Trầm mỹ nhân. Ài, Lăng thiếu gia, ta cũng chỉ vì muốn tốt cho ngươi, không muốn các ngươi tình cũ lại nhen nhóm, đặt lửa gần rơm gây ra tai họa.

Từ Tử Lăng giận nói:

- Xin ngươi câm cái miệng chó của ngươi lại.

Bạt Phong Hàn bật cười:

- Huynh đệ các ngươi tung hứng với nhau, ta và tiểu Hầu không lẽ ngồi ngốc ra ở đây chờ sao?

Hầu Hi Bạch cũng cười:

- Hay là bọn ta đến Thượng Lâm Uyển giết thời gian?

Khấu Trọng nói:

- Ta rất công chính vô tư. Hà. Tiểu Hầu đến Trần phủ cầm mấy bức họa đáng giá nhất của ngươi để chuẩn bị cho Tư Đồ lão gia đến Trường An. Lão Bạt đến chỗ Trì Sanh Xuân, tốt nhất là tìm cho ra chỗ ẩn thân của Dương Văn Can, chuẩn bị trước cho việc giết người phóng hỏa.

Nói rồi mắt gã sát cơ đại thịnh, trầm giọng:

- Có một kẻ nhất định phải giết không tha. Đó là kẻ đã bán rẻ Lưu đại ca Gia Cát Đức Uy. Nếu không có hắn, Lưu đại ca nhiều lắm là vất vả một lúc chứ không đến nỗi mất mạng.

o0o

Từ Tử Lăng tiềm nhập vào Phong phủ được bảo vệ nghiêm ngặt ở Bố Chánh Phường, dựa vào linh giác để tránh bọn lính tuần và các gia tướng của Phong phủ, lại từ góc độ kiến trúc học, phán đoán ra trạch viện của Phong Đức Di, thần không biết quỷ chẳng hay, lẻn đến thư phòng vẫn còn sáng đèn. Gã nhìn qua cửa sổ, nhận ra bóng Phong Đức Di đang cúi đầu say mê xem xét một cuốn trục. Gã không khỏi cảm thấy bước đột phá của bản thân về phương diện theo dấu và xóa vết tích.

Gã co tay gõ vào thành cửa sổ theo ám hiệu của Tống Lỗ để tránh sự hiểu lầm không cần thiết.

Phong Đức Di rùng mình một cái nhưng không quay đầu lại. Từ Tử Lăng khéo léo xuyên cửa sổ mà vào, thi lễ:

- Tử Tử Lăng bái kiến Phong lão.

Phong Đức Di thở phào một hơi:

- Là Tử Lăng thì ta yên tâm rồi, vì không phải lo lắng ngươi để lộ hành tung. Cũng chỉ có Từ Tử Lăng và Khấu Trọng mới có thể vào Trường An thoải mái nhẹ nhàng như vậy. Mời ngồi!

Từ Tử Lăng ngồi xuống góc phòng để dù có người từ ngoài cửa sổ nhìn vào cũng không thấy gã.

Phong Đức Di ngồi xuống bên cạnh gã, gật đầu:

- Cẩn thận vẫn tốt hơn. Giờ này thì chẳng ai dám đến thư phòng làm phiền ta.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Hôm đó có phải Phong lão vừa nhìn đã nhận ra ta là ai?

Phong Đức Di điềm đạm nói:

- Tử Lăng cuối cùng cũng thức tỉnh.

Rồi hai mắt lão lóe lên ánh nhìn sắc bén:

- Thiếu soái có đến cùng hay không? Nghe nói các ngươi muốn vẽ một bức bản đồ về hệ thống phòng ngự trong thành Trường An. Chuyện này không dễ.

Từ Tử Lăng đáp:

- Sự tình có thay đổi. Bọn ta đã có được sự đồng ý của Tống Phiệt

chủ, quyết định toàn lực đưa Lý Thế Dân lên ngôi Hoàng đế, để nền hòa bình thống nhất có thể thành hiện thực.

Phong Đức Di rùng mình, hai mắt lộ vẻ không tin, nhỏ giọng hỏi:

- Chuyện này là thật ư?

Từ Tử Lăng cung kính:

- Tử Lăng nào dám lừa lão nhân gia người?

Phong Đức Di ngẩng đầu nhìn trần nhà, hỏi:

- Các ngươi dựa vào cái gì để thuyết phục Tống Khuyết?

Từ Tử Lăng đem mọi chuyện ra kể tường tận, bao gồm cả bí mật Dương Công bảo khố, sự liên quan của Từ Hàng Tịnh trai, việc lưỡng bại câu thương giữa Tống Khuyết và Ninh Đạo Kỳ, cả quyết tâm phản lại gia tộc của Lý Thế Dân không dám che giấu điều gì. Vì với tình thế bây giờ, tranh thủ được sự ủng hộ toàn lực của Phong Đức Di là việc vô cùng trọng yếu.

Phong Đức Di nghe xong thì lộ vẻ trầm tư, cuối cùng mới nói:

- Đây đúng là biện pháp tốt nhất. Không ai đủ tư cách làm Hoàng đế hơn Lý Thế Dân, có điều muốn hoàn thành chuyện này cũng không dễ dàng gì. Ngay cả khi Tống Khuyết đích thân tới đây muốn khống chế Trường An với sáu nghìn quân thì cơ hội thắng cũng rất thấp. Hà! Thì ra Dương công bảo khố có thật có giả, thật khiến người ta không tưởng tượng được.

Từ Tử Lăng bổ sung:

- Vì thế bọn ta cần phải phân hóa địch nhân trước, càng thành công về mặt này thì trở lực càng ít đi.

Phong Đức Di trầm ngâm:

- Ta hiểu ý Tử Lăng, nhưng việc mua chuộc người của đối phương rất nguy hiểm, có thể khiến Tần Vương thân bại danh liệt như chơi. Có điều không phải là không thể. Việc Lý Uyên khăng khăng đòi xử tử Lưu Văn Tĩnh khiến lòng người hoang mang, sợ rằng Lý Uyên cũng sẽ cạn tàu ráo máng như Hán Cao Tổ, tru sát lập quốc công thần. Chuyện này cứ để ta nghĩ kĩ đã.

Rồi ông ta nhíu mày hỏi:

- Các ngươi có nghĩ đến chuyện từ Hán Trung băng qua Thục đạo, thâm nhập vào thành không? Đại quân ập đến, trong hô ngoài ứng thì không phải hy vọng nắm phần thắng sao?

Từ Tử Lăng bình tĩnh đáp:

- Kế này đã từng được đề ra nhưng đã bị bác bỏ. Vì như vậy kẻ chinh phục thiên hạ là Khấu Trọng chứ không phải Lý Thế Dân. Hơn nữa nguyên khí Trường An sẽ bị tổn thất nặng. Liên quân tái ngoại nghe tin này sẽ lập tức Nam hạ, chúng ta sợ không đủ lực phản kích. Vì thế chỉ hy vọng một đợt chính biến sẽ thay cho một trận quyết chiến. Nhất định phải giảm thiểu thương vong của hai bên mới có lợi cho chính quyền của Lý Thế Dân.

Rồi gã thắc mắc:

- Lý Uyên là người hiểu chuyện quân sự, lẽ nào lại không nhìn ra dã tâm của Hiệt Lợi? Liên quân tái ngoại đang tập hợp lại. Những người có chút chí khí ở Trung thổ không thể buông tay, ngoảnh mặt làm

ngơ được.

Phong Đức Di cười khổ:

- Ta càng ngày càng không hiểu được Lý Uyên. Có thể việc muốn thắng liên tiếp làm ông ta mê muội. Ông ta muốn giải quyết tranh chấp giữa Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân trước khi người Hồ Nam hạ.

Từ Tử Lăng ngây người:

- Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con. Lẽ nào Lý Uyên muốn giết con mình thật?

Phong Đức Di trầm giọng:

- Việc này phải xem thử Lý Thế Dân có sẵn lòng giải tán Thiên Sách phủ, giao binh quyền ra hay không. Nếu thế Lý Uyên có lẽ sẽ tha cho hắn, không thì chắc sẽ giết chẳng nghi. Việc tru sát Lưu Văn Tĩnh chính là biểu lộ quyết tâm của Lý Uyên trong chuyện này. Thử hỏi dưới tình huống này, ai dám nói nửa câu bênh vực Lý Thế Dân?

Rồi lão cười ha hả:

- Cho đến giờ này, thiên hạ nào ai có thể đối đầu với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đâu. Ta đúng là cũng không cần lo lắng quá. Tử Lăng cứ nói tỉ mỉ đại kế lập nên hoàng đế của các ngươi xem ta có thể giúp gì được không.

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng đứng dậy, biết là mình đã có sự ủng hộ toàn lực của đại hồng nhân bên cạnh Lý Uyên.

o0o

Khấu Trọng nằm phục tại một nơi tối tăm trong hậu hoa viên của phủ tướng quân Lý Thế Tích, cách Hoàng cung chỉ một con đường An Hóa, trong lòng thầm kêu xui xẻo.

Trầm Lạc Nhạn không hề có ở trong phủ. Theo như lời của Lý Thế Dân thì nàng đã từ Khai Phong về Trường An mười mấy ngày trước. Do đó chắc nàng đã đi ra ngoài có việc, với tác phong của Trầm Lạc Nhạn, đêm nay nàng không về cũng chẳng phải là chuyện lạ.

Gã có nên tiếp tục đợi nàng không?

Đang lúc chần chừ thì trong lòng chợt nảy sinh cảnh giác.

Khấu Trọng lập tức thu hết tất cả các yếu tố khiến cho các cao thủ có thể cảm ứng được, nhìn về phía tường viện. Một bóng đen yêu kiều nhanh như quỷ mị xuất hiện trên tường, chớp mặt đã hạ mình lên cành cây của cây đại thụ phủ đầy tuyết trong viện. Mũi chân nàng điểm nhẹ, không hề làm rớt một giọt tuyết nào, nhấp nhô mấy cái đã đến khuê phòng tối đen của Trầm Lạc Nhạn.

Khấu Trọng thấy vị khách không mời trong bộ dạ hành, đầu đội tấm khăn đen che hết cả mặt mũi. Trong lòng gã sinh ra cảm giác hình như đã từng gặp người này ở đâu rồi, nhưng nhất thời không nghĩ ra đó là người quen nào? Nhưng gã lại mơ hồ cảm thấy không khó đoán lắm. Nữ nhân có võ công cao cường như vậy trong thiên hạ cũng chẳng mấy người.

Nghĩ đến đây trong đầu chợt hiện lên hình dáng yêu kiều của Độc Cô Phượng. Nàng đúng là có dáng người bé nhỏ thướt tha như vậy. Vì mối hận giết anh nên nàng đến tìm Trầm Lạc Nhạn nhưng tin tức tình báo của nàng khẳng định là không chính xác, đến nỗi chẳng biết là Trầm Lạc Nhạn không có ở trong phòng.

Bỗng nhiên Độc Cô Phượng xuyên cửa sổ đi ra, không hề dừng lại, theo đường cũ mà về. Tất cả lại trở về nguyên trạng như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Khấu Trọng cảm thấy không ổn, xẹt ra khỏi chỗ nấp, trong chớp mắt đã đặt chân vào khuê phòng của Trầm Lạc Nhạn.

Gã đảo mắt xung quanh, cuối cùng dừng lại trên đống chăn mền được xếp chỉnh tề trên giường.

Gã bước tới một bước.

Thình lình một ánh vàng từ dưới chăn bắn thẳng về phía cổ họng gã, nhanh như tia chớp, chẳng khác gì chiêu tập kích của cao thủ.

Khấu Trọng sớm đã có phòng bị, tay phải giơ ra kẹp ngay lấy vật đang bay tới. Thì ra đó là một con rắn vàng dài khoảng nửa xích đang vùng vẫy trên tay gã.

Khấu Trọng cúi đầu xem xét tiểu kim xà vẫn không ngừng vặn vẹo, thầm kêu lợi hại.

Con rắn này nhất định là vật cực độc, chỉ cần thấy máu là mất mạng. Khi Trầm Lạc Nhạn mệt mỏi trở về nhà, trong lòng cho rằng có thể thoải mái lên giường nằm, không hề phòng bị thì có khả năng rất lớn trúng phải kế này. Nàng có lẽ không giống gã và Từ Tử Lăng, không sợ chất kịch độc. Nếu nàng mất mạng, sau đó tiểu xà sẽ biến mất không dấu vết. Cho dù có hoài nghi cũng rất khó nghĩ đến Độc Cô gia.

Không phải tin tức của Độc Cô Phượng sai, ngược lại hoàn toàn chính xác, biết được Trầm Lạc Nhạn không có ở trong phòng. Do vậy Khấu Trọng suy đoán rằng Trầm Lạc Nhạn đang trên đường về nhà,

vì nếu nàng qua đêm ở bên ngoài, kẻ bị độc xà cắn phải là thị nữ đến quét dọn vào sáng mai.

Khấu Trọng phát ra chân kình, tiểu kim xà lập tức mất mạng.

Khấu Trọng ngồi xuống mép giường, trước viện vang lên tiếng xe ngựa vào cổng.

Gã vẫy tay một cái, con tiểu xà đã văng lên một cái bàn nhỏ.

Khấu Trọng chẳng chút khách khí nằm luôn xuống giường, nhắm mắt chờ đợi.

Được một lúc thì nghe thấy tiếng chân vang lên. Nhận ra tiếng chân của Trầm Lạc Nhan, trong lòng Khấu Trọng bất giác đầy cảm xúc.

Trầm Lạc Nhạn tuy từ bỏ kiếp sống trên lưng ngựa, nhưng vẫn giữ tập quán sinh hoạt giang hồ. Nếu là một tiểu thư khuê các nhà khác thì dù trở về lúc đêm hôm khuya khoắt cũng sẽ có hàng đoàn thị nữ hầu hạ. Mà Trầm Lạc Nhạn khẳng định là không thích sự điều phối này, phủ tướng quân của nàng cũng giống như nơi ở cũ của nàng ở Huỳnh Dương, phòng vệ lỏng lẻo, khiến cho Độc Cô Phượng có thể vào ra như chốn không người để hại nàng.

“Ây da”

Đầu tiên là cửa phòng bị đẩy vào, rồi Trầm Lạc Nhạn mở cửa bước vào, kêu lên một tiếng nhỏ.

Khấu Trọng ung dung ngồi dậy, cười hi hi:

- Mỹ nhân quân sư người có khỏe không?

Trầm Lạc Nhạn vuốt ngực, cử chỉ sợ hãi động nhân. Mắt nàng dừng trên con kim xà trên bàn, liếc Khấu Trọng một cái, rồi dời bước đến thắp đèn ở góc phòng. Tiếp đó nàng cởi áo ấm ra, để lộ thân hình đẹp đến mê người, đoạn nàng nhíu mày hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì? Đừng có nhìn ta hau háu như vậy được không? Ngươi nếu muốn nhìn ta có thể cho ngươi nhìn thỏa thích.

Khấu Trọng thầm giật mình. Trầm Lạc Nhạn tính tình quật cường, ngay cả khi thành phu nhân của Lý gia rồi cũng không bỏ tính này. Gã không dám bỡn cợt nữa, nghiêm mặt bảo:

- Ta tình cờ thấy Độc Cô Phượng giấu con tiểu kim xà này trong chăn mền của nàng nên thay nàng xử lý nó. Ý, nàng đang làm gì vậy?

Trầm Lạc Nhạn chẳng ngại ngùng gì, đang cởi nút thắt trước áo, nhún vai nói:

- Ngươi vẫn hồ đồ như vậy. Về nhà đương nhiên phải thay quần áo rồi, nếu không làm sao mà ngủ cho thoải mái được. Mau cởi đôi giày bẩn thỉu của ngươi ra, làm bẩn hết giường của người ta rồi.

Khấu Trọng sợ đến nỗi xoay mặt đi, than:

- Đừng quyến rũ ta! Nam nhân yếu đuối chuyện này lắm.

Trầm Lạc Nhạn mắng:

- Đồ quỷ nhát gan!

Tiếng thay áo quần sột soạt vang lên sau lưng. Khấu Trọng lần đầu tiên căm ghét trí tưởng tượng quá phong phú của mình, không ngờ mình lại gặp cảnh dụ hoặc như thế này. Trong lòng thầm nghĩ phải

để Từ Tử Lăng đi mới đúng, ít nhất định lực của hắn còn hơn xa gã nhiều.

(

Chương 721: Phân hóa ly gián

Phong Đức Di nghe xong câu chuyện của Từ Tử Lăng, trầm ngâm một chút, rồi nhận xét:

- Việc các ngươi giả làm Tư Đồ Phúc Vinh thì không có vấn đề gì ngoài chuyện liên quan đến Thạch Chi Hiên, vì cho đến hiện tại chưa có ai tỏ ra nghi ngờ cả. Có điều cần phải đặt ra các kế ứng biến để khi bị phát hiện còn có thể nhanh chóng trốn chạy.

Ông ta nói tiếp:

- Kiến Thành và Nguyên Cát sẽ lần lượt trở về trong vài ngày tới. Lý Uyên đã từng giận dữ với việc lần lữa của Tần vương, nhưng cũng không còn cách nào khác. Tướng ở bên ngoài, quân mệnh có thể không theo, huống chi Đỗ Phục Uy lăm le làm loạn, Tần Vương phải sắp xếp ổn thỏa mới trở về được, Lý Uyên cũng không cách gì quở trách. Nhưng việc này nhất định sẽ làm xấu đi mối quan hệ cha con của bọn họ, vì trước kia cũng đã có tiền lệ.

Từ Tử Lăng biết Phong Đức Di muốn nói đến chuyện Lý Uyên đã từng liên tục hạ chiếu ép Lý Thế Dân quay về Trường An sau trận Lạc Dương. Lúc đó nếu không phải do Lý Nguyên Cát đối đầu với Lưu Hắc Thát thất bại, phải nhờ cậy vào Lý Thế Dân, thì y có thể đã sớm chịu kết cục bi thảm rồi.

Phong Đức Di lại tiếp:

- Trong nội đình chỉ có Lý Thần Thông là ủng hộ Tần vương, ở ngoại đình có Tiêu Vũ và Trần Thúc Đạt. Nhưng bọn họ vì việc Lưu Văn

Tĩnh bị xử tử mà trở nên sợ hãi. May mà ba người này đều là dạng trung nghĩa nên nếu biết được tình hình có biến chuyển ta tin là có thể thay Tần vương thuyết phục được họ.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Phong lão thật không nên nhúng tay vào vì bọn Lý Thần Thông sẽ nghi ngờ rằng ngài thay Lý Uyên thử lòng bọn họ. Chỉ cần bọn ta biết được bọn họ là những người có thể mua chuộc được là đủ rồi.

Phong Đức Di gật đầu:

- Tử Lăng nói có lý, ta luôn được xem là người của phe ủng hộ thái tử.

Tử Tử Lăng hỏi:

- Bùi Tịch là kẻ như thế nào?

Phong Đức Di đáp:

- Hắn ta là cận thần của Lý Uyên, rất biết cách gió chiều nào theo chiều nấy, là kẻ xu nịnh Lý Uyên, đầu tàu trong phe ủng hộ Thái tử. Sau khi Lưu Văn Tĩnh bị xử tử, thế lực của hắn càng lớn mạnh, chuyên câu kết với Doãn Tổ Văn làm việc gian ác. Có lúc ta cũng không rõ tại sao kẻ không hề ngu ngốc như Lý Uyên lại dựa dẫm, tin tưởng vào bọn chúng.

Từ Tử Lăng nhớ lại việc Doãn Tổ Văn vì Lý Uyên mà an bài trò vui chơi tiêu khiển, trong lòng tự nhiên hiểu tõ, nhưng tạm thời không nói ra, gã hỏi:

- Vì sao Lý Kiến Thành không thấy được việc cấu kết với Đột Quyết

như là cõng rắn cắn gà nhà, đối với hắn sẽ trăm hại mà không lợi.

Phong Đức Di mỉm cười:

- Ngươi dù có đem chuyện này đi hỏi Lý Thế Dân y cũng không có câu trả lời đâu. Đây thực ra là kế một ná hai chim của Lý Kiến Thành. Nếu Hiệt Lợi sang xâm lược, Lý Kiến Thành sẽ thừa cơ đại phá Lưu Hắc Thát, tâu lên Lý Uyên để cho y tự thân dẫn quân đi phá giặc. Hơn nữa thực lực của Đột Quyết quá hùng mạnh, Đường thất phải huy động toàn bộ tinh binh, kể cả Huyền Giáp tinh binh và các tướng ở Thiên Sách phủ của Lý Thế Dân cũng sẽ bị trưng dụng. Điều đó cũng giống như tước hết binh quyền của Lý Thế Dân, biến y thành một gã thất phu, tùy ý có thể giết đi.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Lý Kiến Thành nếu có ý này sao còn trọng dụng Khả Đạt Chí, lại còn mời Tất Huyền đến Trường An nữa?

Phong Đức Di phân tích:

- Theo như giải thích của Kiến Thành với Lý Uyên thì hắn cho rằng người Đột Quyết đến Trung Nguyên là để cướp bóc tài sản và phụ nữ. Cho nên chỉ cần giữ mối quan hệ tốt với Hiệt Lợi thì khi Hiệt Lợi xâm nhập có thể dùng tài vật và phụ nữ để mua chuộc hắn. Mời Tất Huyền đến Trường An chính là theo cách nghĩ này mà có. Kiến Thành tin tưởng rằng Triệu Đức Ngôn có thể ảnh hưởng đến Hiệt Lợi, dụ được hắn quay trở về Tái ngoại sau khi nhận lễ vật hậu hĩnh.

Từ Từ Lăng thốt lên một cách tức giận:

- Ta hiện tại không còn nghi ngờ Lý Kiến Thành có phải là loại bán nước buôn dân hay không nữa. Lý Uyên chẳng lẽ lại không có chút

chính kiến và phán đoán nào cả sao?

Phong Đức Di cười khổ:

- Cái này còn cần phải xem xem Lý Uyên có tin vào chuyện này hay không đã. Ngày mà Lưu Vũ Châu cùng với quân Đột Quyết xâm nhập, Kiến Thành và các phi tần dè bỉu công lao của Lý Thế Dân, từng nói rằng người Đột Quyết chẳng là cái gì cả. Cho nên Lý Uyên không hề xem người Đột Quyết vào đâu, còn cho rằng có thể vừa đấm vừa xoa đuổi bọn họ quay về.

Từ Tử Lăng nhíu mày thắc mắc:

- Lý Uyên không biết Lý Nguyên Cát đã từng bị Tống Kim Cương đánh cho thảm bại phải chạy trốn ư?

Phong Đức Di than:

- Lý Uyên thân ở trong nội cung, xung quanh bao bọc bởi tiểu nhân và nữ nhân, bị bưng tai bịt mắt rồi. Về thất bại của Lý Nguyên Cát, Kiến Thành giải thích là do Lý Thế Dân giở trò trong việc tiếp viện. Cuối cùng trách nhiệm cũng đổ lên đầu Lý Thế Dân.

Rồi ông ta lại than rằng:

- Trong cuộc đấu tranh ở cung đình, Thế Dân có thúc ngựa cũng chẳng kịp Kiến Thành. Vì hắn ta có sự ủng hộ toàn phần của Ma môn còn Lý Thế Dân thì toàn dẫn binh bên ngoài. Hiện tại thì phe đảng Thái tử phi tần đem mục tiêu công kích dồn hết lên người Đỗ Như Hối và Phòng Huyền Linh, tạo ra tin đồn là bọn họ xúi bẩy Thế Dân, khiến y sinh dị tâm, bí mật mưu đồ tạo phản. Tình hình vô cùng không lạc quan. Nếu chúng ta không nghĩ ra kế sách đối phó ngay, hai người bọn họ khẳng định sẽ gặp họa đầu tiên.

Từ Tử Lăng lúc này cũng đã có cái nhìn khái quát rõ ràng về tình hình đấu tranh trong và ngoài triều đình. Sau khi cùng Phong Đức Di định cách liên lạc, gã bí mật rời đi.

o0o

Ánh đèn phụt tắt.

Trầm Lạc Nhạn trước tiên ôm lấy cổ gã, hôn hai cái lên hai má gã, thầm thì:

-Ta đang không mặc gì đấy!

Dưới cái nhìn trân trối của Khấu Trọng, nàng nằm lên giường, cả tòa thiên nhiên lồ lộ trước mắt gã. Khi nàng duỗi dài thân hình tuyệt mỹ đó, bộ dạng uể oải mê hoặc vô cùng.

Khấu Trọng thấy nàng đang mặc áo ngủ, vừa rồi chỉ là hù dọa gã để đùa chơi, lúc này quả tim đang đập loạn của gã mới lắng dịu lại, cười khổ:

- Mọi người đều là lão bằng hữu! Ta cũng không phải là loại quân tử đường đường chính chính gì cả, đừng có đùa với ta chứ!

Trong lòng gã bất giác nhớ đến Loan Loan cũng thường có tác phong như vậy, giờ không biết đang lưu lạc phương nào.

Vẫn đang nằm trước mặt gã, Trầm Lạc Nhạn đảo mắt nhìn gã, hỏi:

- Sao không phải là Tử Lăng tới gặp ta?

Khấu Trọng than:

- Vì hắn không có định lực bằng ta, sợ sẽ rơi vào cái bẫy êm ái của nàng, muôn kiếp bất phục! Khấu Trọng ta là kẻ nghĩa khí, đương nhiên phải vì huynh đệ dấn thân vào địa ngục đến gặp nàng.

Trầm Lạc Nhạn liếc gã một cái, khinh bỉ:

- Vẫn nói chuyện tầm phào như thế!

Khấu Trọng ho khan một tiếng, thu nhiếp tâm thần chống cự lại sự dụ hoặc của nàng:

- Nàng biết chuyện của bọn ta với Lý Thế Dân rồi nhỉ!

Trầm Lạc Nhạn đáp:

- Nếu không biết gì thì ta làm gì có tâm tình tiếp đãi ngươi trên giường được. Nằm xuống rồi nói!

Khấu Trọng kinh hãi:

- Còn không tha cho ta nữa sao? Nếu Tử Lăng biết chuyện này thì ta ăn nói làm sao với hắn đây?

Trầm Lạc Nhạn cười khúc khích, chăm chú nhìn gã rồi nhắm mắt lại, mềm giọng bảo:

- Nghe ngươi nói vậy, giống như ta là vợ của Từ Tử Lăng chứ chẳng phải của Lý Thế Tích. Ngươi chỉ sợ bị tên hảo huynh đệ của ngươi bắt gian trên giường thôi. Ha, cảm giác đó rất tuyệt!

Khấu Trọng nào dám dây dưa đùa bỡn với nàng, lái sang chuyện khác:

- Khuya như vậy rồi! Mỹ nhân đi đâu vậy?

Trầm Lạc Nhạn uể oải đáp:

- Còn đi đâu nữa, đến gặp mối tình đầu của ngươi đó.

Khấu Trọng giật mình:

- Tú Ninh công chúa à?

Trầm Lạc Nhạn thong dong nói:

- Ngươi có rất nhiều mối tình đầu sao? Nàng ta biết ta tới, bèn mời ta nhập cung để thỏa mãn sự quan tâm với ngươi. Ta cố ý không nhắc đến ngươi, nàng ta cuối cùng không nhịn được phải hỏi ta. Ha, thật thú vị, xem ra nàng ta cũng không phải là người biết kiềm chế như vẻ bề ngoài.

Khấu Trọng than:

- Ta đầu hàng rồi! Xin mỹ nhân quân sư giơ cao đánh khẽ, mở cho ta một đường thoát.

Trầm Lạc Nhạn mở mắt ra:

- Ngươi đi giết một người và làm một chuyện cho ta, ta có thể để cho ngươi hôn ta.

Khấu Trọng ai oán tội nghiệp:

- Hôn thì có thể miễn rồi! Ta sợ nhất là hôn rồi dẫn đến chuyện không hay. Lúc này là đêm khuya thanh vắng, cô nam quả nữ ở trong cùng

một phòng, có chuyện gì là không thể xảy ra chứ? Ài, kẻ nàng muốn giết là tên tiểu tử Vương Bá Đương phải không? Chuyện này đương nhiên không vấn đề gì. Còn muốn ta làm chuyện gì nữa?

Trầm Lạc Nhạn bảo:

- Đem con tiểu kim xà này treo trước cổng lớn Tây Kí viên của Độc Cô gia cho ta, xem Độc Cô Phượng còn dám buông tuồng với ta nữa không.

Khấu Trọng vỗ đùi kêu tuyệt:

- Hảo kế! Lần này ta đến để mời mỹ nhân quân sư làm quân sư cho bọn ta. Xin nàng động não nghĩ cách khiến Lý tiểu tử lên ngôi Đại Đường hoàng đế.

Trầm Lạc Nhạn điềm nhiên đáp:

- Thành bại là ở chỗ ở Trường An có bao nhiêu người ủng hộ các ngươi, quan trọng hơn là làm thế nào mua chuộc được các nhân vật trọng yếu của đối phương. Trong đầu ta có một nhân tuyển vô cùng lý tưởng, nếu có thể tranh thủ được hắn thì phần thắng sẽ tăng lên.

Khấu Trọng gãi đầu hỏi:

- Là ai?

Trầm Lạc Nhạn ngồi dậy, nét thông minh hiện lên trong ánh mắt, nhỏ giọng bảo:

- Là Ngụy Trưng.

Khấu Trọng vỗ đùi kêu:

- Sao ta không nghĩ tới hắn nhỉ? Hắn là đại công thần trong cuộc chiến đánh bại Lưu đại ca của Lý Kiến Thành. Hắn đã từng là cộng sự với nàng dưới trướng Mật công, rất bất mãn với việc Lý Uyên giết chết Mật công.

Trầm Lạc Nhạn nói:

- Việc Lý Kiến Thành giết Lưu đại ca của ngươi lại càng gây phản cảm cho hắn. Từ việc này cũng có thể nhìn ra được cách hành xử của hắn.

Khấu Trọng đồng ý:

- Việc giết Lưu đại ca là bất trí, để đại ca làm một chức quan nhỏ ở Trường An mới là thượng sách, như thế thì có thể hàng phục Sơn Đông mà chẳng cần tốn giọt máu nào.

Trầm Lạc Nhạn bảo:

- Việc sách động Ngụy Trưng cứ để cho ta, lúc nào có tin ta sẽ báo. Các ngươi đang ở đâu?

Khấu Trọng đáp:

- Tạm thời cứ để bọn ta đến tìm nàng thì thích hợp hơn.

Trầm Lạc Nhạn tức giận:

- Lần sau bảo Tử Lăng đến gặp ta, không thì ta chẳng thốt nửa câu đâu.

Khấu Trọng cười cầu tài:

- Chuyện này thì đương nhiên rồi, tiểu đệ cáo lui đây!

o0o

Từ Tử Lăng triển khai thuật dạ hành, nhô cao hụp thấp chạy về phía lối vào bí mật của Dương Công bảo khố ở kênh Vĩnh An.

Lúc này đã canh ba, đường phố vắng lặng không một bóng người, thỉnh thoảng vang lên tiếng chân của tuần binh. Lúc này trời đất lạnh lẽo băng giá mang vẻ yên tĩnh tiêu điều trước cơn biến loạn.

Từ Tử Lăng tăng tốc độ nhờ sự yểm trợ của cây cối bên tả ngạn kênh Vĩnh An. Chỉ cần gã tiến vào trong kênh rồi thì đảm bảo không ai có thể theo vết gã.

Chợt trong lòng phát sinh cảm ứng, gã vội vàng nấp sau một gốc cây.

Một bóng đen chợt hiện bên bờ đối diện rồi đột ngột biến mất, xẹt nhanh về phía Tây thị.

Từ Tử Lăng trong lòng chợt động, thuận tay bẻ một cành cây ném vào giữa sông rồi phi người rời bờ, chân điểm vào cành cây, mượn lực nổi nhỏ bé này để bắn mình qua bờ đối diện, đuổi theo hướng mục tiêu vừa biến mất.

Nếu gã không nhìn lầm thì kẻ đó phải là Tứ Xuyên Bàn Cổ An Long. Thân thể mập mạp của hắn chính là tiêu kí để nhận biết.

(

Chương 722: Tình cảm chốn lầu xanh

Bất luận là kẻ nào, lỡ một bước như vậy khẳng định sẽ không theo kịp cao thủ lão luyện công lực cao thâm như An Long. Để bù đắp lại sự bất lợi về thể trọng cơ thể của mình, An Long đã tận dụng chính nhược điểm đó sáng tạo ra loại thân pháp hỗ trợ thể trọng, phối hợp với “Thiên Tâm Liên Hoàn” của lão, từ đó mà có thể đứng trong danh sách tám cao thủ tà đạo.

Từ Tử Lăng toàn lực triển khai thân pháp, trong cơ thể chân khí lưu chuyển, cứ sau một vòng tốc độ của gã lại tăng thêm đáng kể. Chỉ trong vài nhịp thở mà tốc độ đã lên đến đỉnh điểm khiến gã cũng phải sửng sốt. Mũi chân Từ Tử Lăng nhẹ nhàng điểm vào đầu tường thành Tây, đẩy cơ thể hướng về phía mái ngói đầy băng tuyết của một tòa kiến trúc hai tầng ở ngoài thành, bàn chân bỗng sinh ra một lực kết dính giúp gã đáp xuống băng trơn mà không hề bị trượt.

Đúng lúc này, An Long vụt xuất hiện trên mái hiên lợp ngói của một căn nhà phía Tây Bắc. Từ Tử Lăng vội vàng thụp xuống, nấp vào sau mái nhà, quả nhiên vừa hay An Long quay đầu lại nhìn. Tuy gã đã kịp thời ẩn thân nhưng sự nguy hiểm cũng lên tới cực điểm.

Một tuyệt đỉnh cao thủ như An Long không có thời khắc nào là không ở trong trạng thái cảnh giác cao độ, đối phương hễ sơ ý là sẽ bị phát hiện ngay lập tức. Từ Tử Lăng thò đầu ra nhìn, An Long đột ngột lộn một vòng rồi mất hút trong con hẻm gần đó.

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt sinh ra một cảm giác vi diệu, như thể biết được tương lai mà quyết định không đuổi theo. Quả nhiên chỉ lát

sau, An Long lại xuất hiện trên mái ngói đảo mắt quan sát gần xa một hồi, sau đó mới phóng về phía giếng trời của một cửa hiệu phía Đông.

Từ Tử Lăng thầm kêu hung hiểm. Quả là gừng càng già càng cay, thủ đoạn đề phòng kẻ thù theo đuôi kiểu này vừa đơn giản lại hiệu quả. Nếu như gã sợ mất tung tích của lão mà lập tức đuổi theo thì chắc chắn đã bị mắc mưu.

Từ Tử Lăng không do dự thêm nữa. Gã nhảy xuống con phố vắng bóng người của thành Tây rồi đuổi theo lão từ dưới đất.

o0o

Khấu Trọng muốn đem "đại lễ" treo lên cửa lớn của Tây Kí Viên, chợt nghe tiếng người nói, tiếng bước chân từ phía trong truyền ra.

Trong lòng gã vô cùng ngạc nhiên, lẽ nào yến tiệc bên trong Tây Kí Viên mãi tới lúc này mới tàn. Vừa nghĩ gã vừa phóng người lao qua con phố đối diện, chỉ nhô lên hụp xuống đã yên vị ở phía bên kia mái nhà, thò đầu ra nhìn, thâu tóm hết thảy tình hình đại môn Tây Kí Viên vào trong mắt.

Từ khi gã và Từ Tử Lăng xuất đạo cho tới nay, hầu hết thời gian đều là bị đối phương truy sát phục kích, trải qua khoảng thời gian dài tu luyện, công phu trèo tường vượt nóc, che giấu tung tích đã đạt tới trình độ ít có cao thủ nào sánh kịp.

"Két" một tiếng, cánh cửa lớn đã được mở, một người dắt ngựa bước chậm rãi đi ra, không ngờ chính là Vương Bá Đương, kẻ mà Trầm Lạc Nhạn bảo gã phải giết. Độc Cô Phượng sánh vai cùng hắn vô cùng thân thiết, cả hai vừa bước đi vừa thì thầm to nhỏ.

Khấu Trọng dồn công lực vào đôi tai tập trung tinh thần lắng nghe, có điều gã cũng không hy vọng nhiều lắm. Tuy chiều rộng của con phố trong phường chỉ bằng một phần năm của Chu Tước đại nhai, nhưng khoảng cách cũng lên tới hai mươi trượng. Hiểu rõ bản thân, gã biết mình vốn không thể nghe lén được.

Nào hay những lời mà Vương Bá Đương nói lập tức truyền tới chỗ gã, tuy nhỏ nhưng vừa đủ nghe:

- Con rắn Hoa Toàn này của ta di chuyển nhanh như gió, độc tính thì không gì sánh nổi, tuyệt vời hơn nữa là trước khi cắn người nó không phát ra tiếng động nào, bảo đảm Trầm Lạc Nhạn sẽ chết chắc. Phượng nhi có thể báo được mối thù giết anh rồi.

Độc Cô Phượng nói giọng hung hăng:

- Lý Mật đã đền tội rồi, bây giờ đến lượt con tiện nhân Trầm Lạc Nhạn phải chịu trừng phạt.

Khấu Trọng hiểu ra mọi chuyện. Sau khi bán rẻ Lý Mật, Vương Bá Đương cũng biết Trầm Lạc Nhạn quyết không tha cho mình. Hắn liền lợi dụng mối thù của Độc Cô gia với Trầm Lạc Nhạn, mượn tay Độc Cô Phượng hạ thủ Trầm Lạc Nhạn. Như vậy vừa có thể giành được tình cảm của Độc Cô gia lại trừ được mối họa trong gan ruột, một công đôi việc.

Vương Bá Đương vui vẻ nói:

- Phượng nhi có thể suy nghĩ lại đề nghị của ta không, tấm lòng của ta với Phượng nhi là thật, có trời cao minh chứng.

Độc Cô Phượng nhẹ nhàng đáp:

- Còn phải suy nghĩ kĩ đã, cho người ta thêm một chút thời gian được không? Trời sắp sáng rồi.

Khấu Trọng giật mình, hoá ra Vương Bá Đương đang theo đuổi Độc Cô Phượng, chuyện này không ai có thể ngờ được. Nhưng nghĩ kĩ thì động thái này của Vương Bá Đương đúng là rất thông minh, không những hắn được cả tài lẫn sắc mà còn có thể được trọng dụng do mối quan hệ mật thiết giữa Độc Cô gia và Lý Uyên.

Vương Bá Đương trầm tư giây lát rồi nói bóng gió xa xôi:

- Phượng nhi vẫn chưa quên tên chết tiệt thô bỉ thích nói xàm kia ư?

Độc Cô Phượng nổi giận đáp:

- Chuyện của người ta không cần ngươi quan tâm. Đừng tưởng rằng chúng ta không có ngươi thì không thể làm nên chuyện, hãy cút đi cho ta!

Nói xong phất tay áo bỏ đi.

Vương Bá Đương sạm mặt không nói được lời nào, leo lên lưng ngựa phóng đi.

Khấu Trọng thì trợn mắt há mồm. Cái tên chết tiệt thô bỉ thích nói xàm kia chẳng phải là thần y xấu xí gã hay sao? Người ta khó có thể lí giải được điều này. Trước nay Độc Cô Phượng chỉ thích những chàng trai khôi ngô tuấn tú, vậy mà giờ lại có tình cảm với thần y xấu xí gã, rốt cuộc là sao đây?

Tiếng vó ngựa vang xa, Vương Bá Đương hùng hổ phi ngựa một cách điên cuồng như muốn chút hết nỗi oán hận ra bên ngoài, chẳng hề để ý tới việc có phá rối giấc ngủ của người khác hay không.

Hai tên nô bộc đóng cửa lớn lại.

Khấu Trọng bỗng nhiên nghĩ đến chuyện Tra Kiệt yêu thầm Hỉ Nhi, trong lòng thầm nghĩ từ giờ tới lúc trời sáng vẫn còn chút thời gian, có thể tới chào hỏi Thanh Thanh. Sau khi quyết định, gã liền nhảy xuống con phố đối điện, nhắm cánh cửa Tây Kí Viên bước nhanh tới.

o0o

Từ Tử Lăng nấp sau một cây cổ thụ lớn, cơ thể như hoà vào bóng tối. Cảm giác nhạy bén nhắc nhở gã rằng cửa tiệm nhìn có vẻ không bắt mắt treo tấm biển Hợp Xương Long kia rất có khả năng là sào huyệt trọng yếu của Ma môn, bởi vì cảm giác cho thấy nó được phòng thủ nghiêm ngặt tới mức nằm ngoài dự đoán của gã.

Cửa hiệu với kiểu kiến trúc năm gian hai giếng trời này nằm phía sau Phúc Tụ Lâu trứ danh, vừa hay lại là góc cua của con đường, ba phía giáp mặt phố, chỉ có một mặt là giáp với tiệm khác. Những trạm gác ngầm được bố trí rất khéo bên trong cửa hàng để giám sát tất cả động tĩnh bên ngoài. Nếu như gã không đặc biệt cẩn thận và tập trung cao độ mà tùy tiện lẻn vào thì chắc chắn sẽ không thể thoát khỏi tai mắt của kẻ địch.

Cửa hiệu hắt ra ánh sáng le lói, không gian vô cùng tĩnh lặng.

Trong đầu Từ Tử Lăng chợt hiện lên hình ảnh của Dương Văn Can, bởi vì kiểu bố trí phòng vệ nghiêm ngặt thế này rất giống với tác phong của hắn.

Tới giờ khắc này, gã vẫn không thể nghe thấy tiếng nói của người trong tiệm, nếu có thì cũng chỉ là tiếng hơi thở nhè nhẹ từ các trạm gác. Nói không chừng dưới đất có thiết kế mật thất. Nếu như An

Long đi xuống mật thất để trò chuyện với người khác thì gã sẽ không thể nghe được gì cả.

Từ Tử Lăng quyết định đợi thêm lát nữa, xem An Long có rời khỏi đó trước lúc trời sáng hay không.

o0o

Khấu Trọng tới Phong Nhã Các. Hỉ Nhi vừa tiễn khách liền cùng với Thanh Thanh đón tiếp gã trong phòng, lâu ngày gặp lại đương nhiên là vô cùng phấn chấn. Tuy thời gian tiếp xúc với nhau không nhiều, nhưng từ đầu bọn họ đã được Khấu Trọng ra tay giúp đỡ, thế nên quan hệ đôi bên rất thân thiết, không hề cố kị điều gì. Cả hai biết tin Âm Hiển Hạc đã tìm được muội tử đều hết sức vui mừng cho hắn.

Thanh Thanh thắc mắc:

- Ngươi không phải lãnh đạo Thiếu Soái quân đánh trận ở phương Nam sao? Tại sao bỗng nhiên lại chạy đến Trường An vậy?

Hỉ Nhi vừa dâng trà vừa cười duyên nói:

- Khấu gia đặc biệt tới đây thăm Thanh tỷ mà.

Nhận lấy chén trà thơm, Khấu Trọng cười nói:

- Trước tiên phải hỏi một câu, trong ba người con của Lý Uyên, các vị cho rằng ai có tư cách làm hoàng đế nhất? Coi như không tính việc Lý Uyên chỉ định ai là thái tử.

Hỉ Nhi ngồi xuống bên kia trường kỉ, hai tay ôm lấy vai trái của gã một cách thân mật, miệng thốt lên:

- Ôi trời ơi! Khấu gia à, bọn thiếp chỉ là gái lầu xanh, làm sao có thể hiểu được chuyện quốc gia đại sự chứ?

Thanh Thanh cũng nắm lấy tay gã thắc mắc:

- Tại sao lại hỏi câu hỏi kì lạ vậy?

Khấu Trọng cảm thấy diễm phúc vô biên, tuy nhiên trong lòng không hề có tà niệm gì, bởi gã chỉ coi hai người là tỷ tỷ và muội muội mà thôi.

Gã cười đáp:

- Thanh lâu là nơi mà tin tức được lan truyền nhanh nhất. Cánh đàn ông uống dăm ba chén rượu vào, ngay cả lòng dạ mình cũng có thể lôi ra cho các người xem được. Danh tiếng của Phong Nhã Các chỉ dưới Thượng Lâm Uyển một chút mà thôi, những người thường xuyên lui tới nơi này đều là đạt quan quí nhân, Lý Nguyên Cát chính là một trong số đó. Các vị ngày ngày nghe người ta nói chuyện thế nào cũng hiểu được một ít.

Hỉ Nhi nói:

- Đây là chuyện chả ai dám tranh luận, đắc tội với bất kỳ bên nào cũng không ổn.

Thanh Thanh đáp:

- Mọi người tuy không dám trực tiếp bàn luận, nhưng khi nói về tình hình chiến sự trong ngoài quan và biện pháp của triều đình thì ít nhiều cũng lộ ra chút tâm ý, theo như tỷ tỷ nghe ngóng được thì đa số đều cho rằng Tần vương là người tài giỏi nhất.

Khấu Trọng vui mừng đáp:

- Đây chính là câu trả lời mà ta đang muốn nghe. Thành Trường An sẽ có đại biến trong năm nay, đó là nguyên nhân vì sao ta quay trở lại Trường An này. Không cần lo sợ đâu, ta sẽ bảo vệ hai người.

Hỉ Nhi đáp:

- Mang bọn thiếp rời khỏi Quan Trung được không? Khấu gia có thể nhận Hỉ Nhi làm thị thiếp, người ta đã chán ngấy cuộc sống trong chốn thanh lâu này rồi.

Khấu Trọng vô cùng ngạc nhiên đáp:

- Hỉ Nhi nàng vẫn chưa có ý trung nhân hay sao?

Hỉ Nhi nhíu đôi lông mày thanh tú lại đáp:

- Thanh lâu là nơi bán rẻ những tình cảm hời hợt giả dối. Chứng kiến câu chuyện Thanh tỷ đã trải qua, Hỉ Nhi còn không biết sợ hay sao? Từ buổi đầu tiên Thanh tỷ đã khuyên muội hết nước hết cái, rằng không được rung động trước bất kì người đàn ông nào, những kẻ tới đôi ba lần phần lớn là nhất thời nổi hứng, còn thường xuyên lui tới thì là loại tồi tệ chuyên đi ăn đêm.

Thanh Thanh cười nói:

- Nếu như tiểu Trọng chịu nhận Hỉ Nhi làm thiếp thì đó là phúc lớn của nó.

Khấu Trọng thở dài đáp:

- Có được thê thiếp đẹp tựa tiên nữ giáng trần như thế là phúc lớn

của bất kì người đàn ông nào. Tuy nhiên ta cho rằng một người tốt như Hỉ Nhi nên có tương lai hạnh phúc hơn nữa. Hỉ Nhi có ấn tượng gì với một gã trẻ tuổi tên là Tra Kiệt không?

Hỉ Nhi lộ vẻ suy tư, chậm rãi lắc đầu, tỏ vẻ không nhớ ra người ấy là ai cả.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại thế nhỉ? Hắn nói muội có thiện cảm đặc biệt với hắn.

Thanh Thanh thản nhiên đáp:

- Đây chỉ là chiêu bài trong kĩ viện mà thôi. Từ ngày đầu tiên Hỉ Nhi làm tài nữ bán nghệ không bán thân, ta đã dạy nó rằng phải biết làm cho mỗi người khách tới đây đều có cảm giác được đối xử đặc biệt. Bọn đàn ông thành công và có chút tham vọng đều giống nhau cả. Họ luôn tự tin quá mức, tưởng rằng nữ nhân sẽ không kìm hãm được tình cảm mà yêu mình. Thanh lâu chính là nơi tốt nhất đem lại cho bọn họ cảm giác thoả mãn ở phương diện này, có điều phải mất rất nhiều ngân lượng thì mới mua được!

Khấu Trọng trầm ngâm, trong lòng nặng trịch. Muốn hoàn thành tâm nguyện của Tra Kiệt chắc còn phải mất nhiều công sức, cũng phải xem ý ông trời ra sao, chuyện này không thể miễn cưỡng được. Gã cười đáp:

- Thanh tỷ nói mấy câu khiến cho ta được mở rộng tầm mắt. Việc hạnh phúc cả đời của Hỉ Nhi cứ để ta lo, nàng là muội muội tốt của ta. Ta là người đã thấy Hỉ Nhi từ khi còn là một tiểu a đầu tới lúc biến thành một thiếu nữ xinh đẹp như bây giờ cơ mà.

Hỉ Nhi vùng vằng nói:

- Khấu gia nói sao nghe như ông già vậy, hơn người ta được mấy tuổi chứ!

Khấu Trọng vội lảng đi, quay ra hỏi chuyện Thanh Thanh:

- Hi vọng ý trung nhân của Thanh tỷ không phải là Lý Nguyên Cát đấy chứ?

Thanh Thanh trả lời với vẻ bất cần:

- Hắn ta coi ta không khác gì một thứ đồ chơi, ta thì lại coi hắn như điểm tựa vững chắc. Tỷ tỷ sớm đã có ý định quyết tâm không lấy ai hết. Mở thanh lâu cũng tuyệt đó chứ, ở đây chẳng có ai sầu đau buồn khổ. Tiểu Trọng đừng đi, hãy để tỷ tỷ hầu hạ ngươi.

Khấu Trọng gượng cười đáp:

- Thanh tỷ không nên dụ dỗ, tiểu đệ tự biết mình không phải là người có ý chí kiên định gì, nhưng ta cần một vị tỷ tỷ thân như ruột thịt hơn.

Bất giác gã nhớ tới Tố Tố, nhớ cả Trinh Tẩu nữa, trong lòng đau như dao cắt.

Thanh Thanh lại gần hôn khẽ lên má Khấu Trọng rồi nhẹ nhàng nói:

- Tiểu đệ tốt của ta từ trước tới nay luôn là một chính nhân quân tử, sau này nếu rảnh rỗi thì hãy thường xuyên tới thăm chúng ta được không?

o0o

Từ Tử Lăng nấp trong bóng tối đã hơn nửa canh giờ. Hợp Xương

Long vẫn chưa có động tĩnh gì, lúc này chỉ còn nửa canh nữa là trời sáng. Gã sợ Khấu Trọng đợi mình sốt ruột, lại nghĩ ngày sau còn dài, chỉ cần Hợp Xương Long là một trong những sào huyệt của Ma môn thì ắt sẽ có cách làm sáng tỏ bí mật bên trong.

Nghĩ tới đây, gã vội vàng rời đi. Đến Dược Mã Kiều gần khu rừng ven bờ tây kênh Vĩnh An thì trong lòng bỗng có một cảm ứng lạ.

Từ Tử Lăng bất giác than một tiếng, dừng bước đứng lại rồi từ từ xoay người, chuẩn bị trả giá đắt chưa biết lành dữ thế nào vì đã theo dõi một nhân vật nguy hiểm như An Long. Gã nhìn Thạch Chi Hiên như thể một ma thần đi từ địa ngục Tu la tới nhân gian, hiện thân từ chỗ tối nhằm hướng gã mà lao tới.

Thạch Chi Hiên thần sắc bình tĩnh, giơ tay lên lạnh lùng nói:

- Tử Lăng hãy đi theo ta!

o0o

Khấu Trọng quay trở lại bảo khố, Hầu Hi Bạch và Bạt Phong Hàn mỗi người nằm trong một phòng chứa binh khí, lấy rương làm giường, đang ngủ khò khò, nhưng không thấy Từ Tử Lăng đâu cả.

Trong lúc gã đang lo lắng thì Bạt Phong Hàn tỉnh giấc, hắn tới bên gã ngồi xuống rồi hỏi:

- Tử Lăng vẫn chưa quay về sao?

Khấu Trọng thở dài:

- Đúng ra hắn đã phải quay về trước ta rồi, lẽ nào đã gặp phải Thạch Chi Hiên? Thành Trường An chỉ có Thạch Chi Hiên là đủ tư cách

khiến hắn không thể quay về, những người khác cho dù là Phó Dịch Lâm e rằng cũng không thể làm được.

Bạt Phong Hàn an ủi nói:

- Quan hệ giữa lão Thạch với hắn đặc biệt, sẽ không làm hại hắn đâu. Nếu như đúng là hai người bọn họ gặp nhau, ngược lại chúng ta sẽ có cơ hội hiểu rõ ý đồ của Thạch Chi Hiên.

Khấu Trọng lắc đầu đáp:

- Với võ công hiện tại của Tử Lăng, cho dù Thạch Chi Hiên quyết tâm giết hắn cũng không phải chuyện dễ. Hơn nữa mọi người đều không thể lộ mặt, nếu như kinh động đến quân Đường thì sẽ khó có cơ hội thoát thân. Không phải ta lo lắng cho sự an toàn của Lăng thiếu gia, mà điều ta sợ nhất là để cho Thạch Chi Hiên biết được đại kế của chúng ta, như vậy thì hỏng bét hết cả.

Bạt Phong Hàn mỉm cười đầy tự tin, thản nhiên đáp:

- Từ sau trận chiến Lạc Dương, Bạt Phong Hàn ta không còn sợ bất kì kẻ nào, kể cả Thạch Chi Hiên và Tất Huyền. Sự thật là cả ta và ngươi đều được lợi không ít ở chiến dịch đó, tình hình của Tử Lăng ta không rõ, nhưng đao pháp của Thiếu Soái ngươi thì khẳng định đã đạt đến đại thành.

Khấu Trọng cười khổ:

- Bây giờ ta chỉ mong có thể thay thế Lăng thiếu gia đi ứng phó với lão Thạch mà thôi, song Lăng thiếu gia chính là người thích hợp nhất để đối phó với Thạch Chi Hiên, bởi vì hắn hiểu rõ lão hơn bất kỳ ai trong chúng ta.

Bạt Phong Hàn nói:

- Ta cũng không lo lắng cho Tử Lăng vì ta vô cùng tin tưởng ở hắn. Có một chuyện cho tới giờ phút này ta vẫn không thể hiểu nổi, Tống Khuyết vì sao lại bỏ qua đao thứ chín với Ninh Đạo Kỳ? Nếu đổi lại là ta thì quyết không xảy ra chuyện đó.

Khấu Trọng đáp:

- Điểm mấu chốt ở chỗ Tống Khuyết là người đại trí đại dũng. Ha ha! Ta không có ý cho rằng lão ca ngươi không phải loại người ấy, mà Tống Khuyết luôn nghĩ cho bá tánh Trung thổ, không thể không nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng khi hai bên cùng chết. Khi Ninh Đạo Kỳ đỡ đao thứ tám đã ngầm ra một chiêu tinh xảo tuyệt luân, chính là cố ý nói sót ba câu trong ngụ ngôn của Trang Tử "Tưởng mình chạy chậm, chạy mãi không ngừng, kiệt lực mà chết", vừa hay đỡ được một đao quỷ thần khó lường của Tống Khuyết. Trong đó bao gồm ý vị cực kỳ huyền diệu, khiến Tống Khuyết hiểu được rằng Ninh Đạo Kỳ còn đủ sức để cùng ông đồng quy vu tận, còn ba câu niệm sót đó chính là để đề tỉnh Tống Khuyết, ngầm nói rằng nếu hai người cùng xuống Hoàng Tuyền thì cực kỳ vô nghĩa, cũng giống như người vì sợ cái bóng của mình mà chạy đến chết kia.

Bạt Phong Hàn gật đầu nói:

- Suy cho cùng thì Tống Khuyết chịu buông tay vẫn là vì Hán thống, ông chịu ủng hộ Lý Thế Dân cũng vì nguyên nhân đó. Tuy nhiên cũng chỉ người mang tư tưởng không màng thắng thua như Tống Khuyết thì mới có được quyết định dừng chân bên bờ vực sáng suốt đến vậy. Ta đã học được một thứ vô cùng quí báu từ hành động này của ông ta.

Khấu Trọng đáp:

- Nhạc phụ tương lai của ta rốt cuộc là đại gia về binh pháp, nên không hề để ý tới sự thắng bại trong cuộc quyết đấu cá nhân.

Bạt Phong Hàn đáp:

- Ninh Đạo Kỳ dù sao cũng là Ninh Đạo Kỳ, nếu như ông ta trực tiếp nói ra ba câu đó với Tống Khuyết thì chưa chắc đã khiến Tống Khuyết tỉnh ngộ như cách cố ý nói sót đó, đúng là ẩn chứa thiền cơ khiến người đời sau nghĩ đến không khỏi nể phục. Nói lại chuyện chính, sau khi Tử Lăng quay trở về chúng ta sẽ phải làm gì đây?

Khấu Trọng ngẩng đầu lên đáp:

- Điều đó thì còn phải xem Tử Lăng có thật sự gặp Thạch Chi Hiên hay không đã.

o0o

Từ Tử Lăng đi theo Thạch Chi Hiên vào ngồi trong thính đường của một ngôi nhà nhỏ rất bình thường tại phường Tấn Xương ở thành Nam.

Thạch Chi Hiên đích thân rót trà mời khách, lão không hề có địch ý, ít ra thì vẻ ngoài là như vậy.

Từ Tử Lăng uống một ngụm trà, nhìn Thạch Chi Hiên thản nhiên ngồi bên cạnh. Trong lòng gã không kìm nổi những hoài nghi từ bao lâu nay, liền từ tốn nói:

- Tạ Hiển Đình và Tiểu Uyển phải chăng bỏ mạng dưới tay Tà Vương?

Thạch Chi Hiên cau mày hỏi lại:

- Có phải ngươi muốn hỏi đôi nam nữ đánh xe?

Từ Tử Lăng gật đầu.

Thạch Chi Hiên cười mỉm đáp:

- Lần này ta phá lệ, trả lời câu hỏi của ngươi, nhưng sẽ không có lần sau đâu. Có lẽ từ trước tới nay ngươi chưa hề nghĩ rằng Thạch Chi Hiên ta không bao giờ giết người vì tức giận.

Từ Tử Lăng vẫn chưa hết nghi hoặc:

- Nhưng Tà Vương ông lúc ấy… chà!

Thạch Chi Hiên lạnh nhạt trả lời:

- Sự thật là bọn họ đã giúp ngươi và Khấu Trọng tránh được một kiếp nạn. Khi ta dừng xe ngựa lại, tên nhãi kia vì bảo vệ người tình mà xuống xe định quyết chiến. Việc đó khiến ta dấy lên hồi ức năm xưa với Tú Tâm, mọi ý niệm đều tan biến, sát ý không còn. Ta nói cho ngươi sự thật này là vì không muốn động thủ với ngươi, để cho Triệu Đức Ngôn và tên phản đồ Hư Ngạn chiếm tiện nghi.

Từ Tử Lăng thở phào một hơi. Cuối cùng gã cũng cất được gánh nặng trong lòng.

Thạch Chi Hiên cau mày hỏi:

- Tử Lăng vì cớ gì mà mạo hiểm tới thành Trường An này? Bây giờ người có nhiều cơ hội thống nhất thiên hạ nhất không phải Lý Uyên mà là huynh đệ Khấu Trọng của ngươi.

Từ Tử Lăng trong lòng kêu khổ, nếu là người khác thì còn có thể bỏ qua, nhưng đối phương là Thạch Chi Hiên, muốn tìm lí do để lão không nghi ngờ gì thật là khó hơn lên trời, nhưng câu hỏi này lại không thể không trả lời. Đột nhiên một ý niệm lóe lên, gã liền nói thẳng:

- Bọn vãn bối chuẩn bị dùng thân phận Tư Đồ Phúc Vinh để đối phó với Hương Quý, liệu Tà Vương có phá rối không?

Thạch Chi Hiên ngạc nhiên nói:

- Sao Khấu Trọng lại có thời gian làm cái việc nhỏ mọn không đáng thế này, Tống Khuyết lại chịu để cho hắn nặng nhẹ bất phân như vậy ư?

Từ Tử Lăng chỉ biết kêu thầm không ổn, gã rầu rĩ nói:

- Tà Vương có thể nể mặt Thanh Tuyền, đừng hỏi đến chuyện của bọn vãn bối được không?

Thạch Chi Hiên bình tĩnh đáp:

- Ngươi lấy Thanh Tuyền ra uy hiếp, muốn kẻ làm cha như ta phải nghĩ thế nào đây? Hành động này của các ngươi phải chăng là nhằm vào ta?

Từ Tử Lăng trong lòng vô cùng hoảng hốt, thầm nghĩ quả nhiên không thể giấu nổi lão. Bỗng nhiên gã cảm thấy sự việc không còn nắm chắc trong tay mình nữa, nếu như không thể giết nổi Thạch Chi Hiên, sau này bọn gã đành để lão dắt mũi mà thôi.

(

Chương 723: Thống nhất ma đạo

Trong thính đường u ám trước lúc trời sáng, Thạch Chi Hiên thần sắc bình tĩnh đến mức gần như lạnh lùng khiến cho Từ Tử Lăng hoàn toàn không có cách nào nắm bắt được suy nghĩ của lão; chỉ có một chuyện gã dám khẳng định là Thạch Chi Hiên không hề có động cơ muốn giết mình.

Những phân tích của Thạch Chi Hiên là có căn cứ xác đáng, bọn họ đã biết Thạch Chi Hiên hiểu được bí mật Tư Đồ Phúc Vinh mà vẫn gan to bằng trời giả làm Tư Đồ Phúc Vinh tới thành Trường An, rõ ràng là nhằm vào lão, bảo Từ Tử Lăng làm sao đáp trả.

Nếu như gã cố ý ăn nói hàm hồ để che giấu, có thể khiến cho Thạch Chi Hiên coi thường Từ Tử Lăng gã.

Từ Tử Lăng thở dài đáp:

-Vì những mục tiêu cao xa hơn bọn vãn bối chỉ có cách mạo hiểm một phen. Chà! Bọn vãn bối thật sự là không muốn đối địch với Tà Vương chút nào, với tình hình như hiện nay nếu như Tà Vương vạch trần bọn ta, thì e rằng cả hai bên đều phải chịu những thiệt thòi không đáng có, đồng thời tạo ra mối thù hận sâu sắc không sao hoá giải được. Xin hỏi Tà Vương, trong lòng ngài rốt cuộc là có dự tính gì?

Thạch Chi Hiên vẻ mặt lộ ra chút cay đắng, nói nhỏ:

-Tử Lăng phải chăng muốn hỏi Thạch mỗ, giữa sứ mệnh của Thánh môn và hạnh phúc suốt đời của Thanh Tuyền, nếu như chỉ chọn một

trong hai, Thạch mỗ sẽ chọn cái nào đây, đúng không?

Từ Tử Lăng trong lòng giật mình, nhận định Thạch Chi Hiên không có động cơ giết mình không còn chắc chắn được nữa. Bởi vì theo như những lời mà lão ta vừa nói thì giết Từ Tử Lăng vẫn là một chọn lựa.

Từ Tử Lăng nói:

-Với tình hình hiện tại thì Tà Vương còn có thể làm gì nữa?

Thạch Chi Hiên bỗng bật cười nói:

-Tầm nhìn của Tử Lăng thiển cận quá đi! Sự tranh giành thiên hạ đâu phải chỉ trong một sớm một chiều, chỉ cần ta có thể đánh bại cái gọi là thế lực bạch đạo, lấy Từ Hàng Tĩnh Trai làm đầu, giữ lại nguyên khí của Thánh môn ta thì sẽ có một ngày Thánh môn từ suy yếu chuyển sang hưng thịnh. Huống hồ ta đã sắp đặt nhiều năm, ai có thể xoá bỏ đi trong thời gian ngắn chứ?

Tiếp đó ánh mắt Thạch Chi Hiên nhìn về phía Từ Tử Lăng, thần sắc trở nên lợi hại sắc bén, nhưng ngữ khí bình tĩnh như không:

-Nếu như Thạch mỗ đoán không nhầm thì các ngươi chuyến này tới Trường An là vì Lý Thế Dân, đúng không?

Từ Tử Lăng không thể giấu nổi vẻ mặt kinh hãi, toàn thân như đóng băng, chân tay không còn sức lực, trong lòng nghĩ lần này không xong rồi. Tài trí của Thạch Chi Hiên thực sự đúng như dự đoán của bọn họ, trong tình huống hoàn toàn không có điểm yếu chỉ nhìn một cái là thấu suốt hết mọi việc. Từ Tử Lăng giống như đang từ trên đỉnh núi cao rơi xuống vực thẳm vậy, cảm thấy đại kế mà họ đã dồn bao thời gian công sức để vạch ra giờ biến thành hành động ngông

cuồng hoàn toàn không thể thực hiện được

Giọng nói của Thạch Chi Hiên lại vang lên bên tai:

-Tử Lăng hãy trả lời ta.

Từ Tử Lăng thấy miệng đắng ngắt, ũ rũ đáp:

-Tà Vương minh giám, nếu như người kiên trì ý kiến của mình, bọn ta chỉ đành hủy bỏ kế hoạch, tạm thời quay trở về phương Nam, vận mệnh của thiên hạ sau này vẫn phải xem nắm đấm của ai cứng hơn.

Thạch Chi Hiên bỗng bật cười lớn:

-Tử Lăng hà tất phải uể oải buồn bã như vậy, ta không hề có ý đồ muốn phá hoại kế hoạch của các ngươi. Thực tế thì ta còn có thể trợ giúp các ngươi một tay, đương nhiên có đi thì cũng phải có lại, ta cũng có một số việc cần các ngươi hỗ trợ.

Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên hỏi:

-Tà Vương đang đùa đấy ư?

Thạch Chi Hiên nói lạnh lùng:

-Ta làm gì có tâm trạng nói đùa với ngươi lúc này chứ? Lý Thế Dân bất luận ở mặt nào cũng đều là hồn phách của Lý Đường, không có Lý Thế Dân thì Lý Đường như hổ không có răng. Song, sau khi Lý Thế Dân chết, các ngươi muốn thống trị miền Bắc cũng cần một khoảng thời gian. Thế nhưng bị tổn thương nặng nhất không phải là Lý Đường mà là Từ Hàng Tĩnh Trai, điều đó đối với Thánh môn ta có lợi vô hại.

Từ Tử Lăng nghe mà trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng thì cũng tỉnh ngộ. Hoá ra Thạch Chi Hiên không hề nhìn thấu bọn họ muốn phát động chính biến đưa Lý Thế Dân lên ngôi hoàng đế, mà hiểu nhầm bọn họ tới Trường An là để hành thích Lý Thế Dân. Đúng như phân tích của Thạch Chi Hiên, Lý Thế Dân bị giết, Từ Hàng Tĩnh Trai bị tổn thương nặng nhất, Phạm Thanh Huệ không còn bất kỳ ảnh hưởng gì đối với đại cục thiên hạ, lại càng thất bại trong cuộc đối đầu với Thạch Chi Hiên.

Thiên hạ từ đó sẽ biến thành cuộc chiến tranh giữa hai miền nam bắc. Trong cuộc thế loạn lạc do ngoại tộc xâm nhập, dựa vào an bài không ai lường được của Thạch Chi Hiên cộng thêm trí tuệ kiến thức của lão, không chừng sẽ thu được lợi ích rất lớn.

Trái tim và bộ não của gã dường như sống lại, trở nên linh hoạt nhạy bén, gã liền hỏi:

-Tà Vương cần bọn ta giúp ở phương diện nào?

Thạch Chi Hiên ôn tồn hỏi:

- Tử Lăng hà cớ gì đột nhiên xuất hiện ở thành Trường An, lại còn theo dõi An Long nữa? Hãy trả lời thành thật cho ta câu hỏi này đã.

Từ Tử Lăng hiểu rằng không thể nói sai nửa lời, nếu không thì bao nhiêu công sức bỏ ra để được chiếm thế thượng phong sẽ đổ xuống sông xuống bể hết, gã nói:

-Ta, Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch đi trước một bước xâm nhập vào thành Trường An là để do thám tình hình xem có thể giả làm Tư Đồ Phúc Vinh nữa không. Chúng ta mạo hiểm phen này không phải chỉ vì Lý Thế Dân, mà còn vì đối phó với Hương gia. Tà Vương nên biết bọn ta và Hương Ngọc Sơn có mối thù sâu như

biển, không thể để hắn sống lâu thêm chút nào.

Thạch Chi Hiên nói:

-Tử Lăng dùng cách nào mà biết được tung tích của An Long?

Từ Tử Lăng trong lòng hơi run, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi mà trong đầu vô số suy nghĩ vụt qua, Thạch Chi Hiên hiểu lầm rằng gã biết nơi An Long ẩn náu nên mới có thể theo chân An Long tới Tây thị. Điều này cho thấy Thạch Chi Hiên biết rõ chỗ An Long đang ẩn nấp. Nếu đã như vậy vì sao Thạch Chi Hiên không ra tay xử lí tên phản bội An Long? Chỉ có một cách lí giải duy nhất là An Long không những không phản bội Thạch Chi Hiên mà chính lão sai An Long dùng "Bất Tử Ấn quyết" lấy lòng tin của Dương Hư Ngạn, khiến cho bọn đầu sỏ Ma môn như Doãn Tổ Văn tưởng rằng An Long đã thật sự từ bỏ Thạch Chi Hiên, đầu quân với bọn chúng. Tin tức này vô cùng quý báu, lại có được dễ như trở bàn tay không cần bỏ ra chút công sức nào.

Câu hỏi này thật là khó trả lời, nếu như nói rằng mình chẳng qua là tình cờ theo dõi được An Long, thì e rằng không giống như bọn họ tới Trường An là để chủ động thăm dò tình hình chút nào. Bỗng một suy nghĩ loé qua như ánh chớp, Từ Tử Lăng đáp:

-An Long đã tiết lộ hành tung của mình vì hắn có một số thói quen cố hữu không thể thay đổi được.

Thạch Chi Hiên gật đầu đáp:

-Sở thích mỗi ngày ngâm mình trong nước là thói quen không tốt của hắn

Từ Tử Lăng trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may mắn thoát nạn, liền

thử dò hỏi:

-Tà Vương nếu đã muốn cùng bọn ta hợp tác thì chúng ta sẽ buông tha cho An Long.

Thạch Chi Hiên không còn cách nào, đành nói lảng đi:

-Nhất thiết không được vì việc nhỏ mà làm hỏng đại sự, đánh rắn động cỏ thực tế là không sáng suốt. Các ngươi có thể đã biết Lý Uyên hạ chiếu triệu Lý Thế Dân về Trường An, lần này sau khi hắn quay trở về, e rằng sẽ vĩnh viễn không thể dẫn quân xuất chinh được

Từ Tử Lăng trong lòng ngạc nhiên, cứ có cảm giác rằng tin này của Thạch Chi Hiên không phải là nhận được từ An Long, nếu không ngữ khí sẽ không khẳng định như vậy. Càng biết rằng Thạch Chi Hiên vẫn đang thăm dò mục đích bọn họ tới Trường An thật sự là gì, nên cố gắng dẫn dụ chứng cớ. Chỉ cần ứng phó không tốt là có thể khiến mọi quyết định trước đó của lão thay đổi hết cả. Gã liền trả lời qua loa rằng:

-Một lòng muốn giết Lý Thế Dân nên là Kiến Thành và Nguyên Cát, Lý Uyên sao có thể hoàn toàn không niệm tình cốt nhục? Vào lúc này ngoại tộc đang lăm le dòm ngó, phương nam thì có Thiếu soái quân hùng cứ, giết Lý Thế Dân sẽ gây rối loạn lòng binh sĩ, nên nhất thiết phải do bọn ta ra tay. Nếu Lý Thế Dân chết đi, Hiệt Lợi sẽ lập tức xâm nhập, lúc Quan Trung loạn lạc, là ngày Thiếu Soái quân tấn công lên phía bắc. Chà! Nguyện vọng duy nhất của ta là Trung thổ mau chóng thống nhất, bình dân bá tính sẽ không còn phải chịu khổ nữa

Thạch Chi Hiên nhìn gã chăm chú, trầm ngâm một hồi lâu, gật đầu đáp:

-Đây là nguyên nhân vì sao Tử Lăng không chịu rút lui ư? Nếu như Lý Thế Dân bị các ngươi hành thích thành công, Tử Lăng sẽ ăn nói thế nào với Sư Phi Huyên đây?

Từ Tử Lăng hai mắt ánh lên vẻ kiên quyết, nhưng không phải giả bộ, mà thực chất đang hạ quyết tâm giết chết Thạch Chi Hiên trước khi lão có sự nghi ngờ. Vì hoà bình và thống nhất thiên hạ, gã quyết tâm dứt bỏ hết tất cả kể cả Thạch Thanh Tuyền, gã lạnh lùng nói:

-Bọn vãn bối còn có lựa chọn nào khác sao? Khi tình hình nguy kịch, Lý Uyên sẽ trọng dụng Lý Thế Dân trở lại, cộng thêm sự hiểm trở của Quan Trung, kiên cố của Lạc Dương, không biết đến bao giờ mới có cơ hội chấm dứt can qua này.

Cùng lúc ấy trong lòng gã nhớ tới câu nói nổi tiếng của Bạt Phong Hàn, kẻ nào độc hơn kẻ đó sống sót. Cho đến giờ khắc này, câu nói ấy vẫn hoàn toàn chính xác.

Thạch Chi Hiên nói:

-Các ngươi nhìn việc rất thông suốt đó, ta không tin với cách làm người và hành sự của Lý Thế Dân, cộng thêm tài trí của Phạm Thanh Huệ lại để cho Kiến Thành Nguyên Cát muốn làm gì thì làm. Chà! trời sắp sáng rồi!

Lão nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt biểu cảm lẫn lộn khiến người ta khó đoán, không biết trong lòng đang suy tính chuyện gì.

Từ Tử Lăng nói:

-Rốt cuộc Tà Vương muốn bọn vãn bối ra sức về phương diện nào?

Thạch Chi Hiên cứ như không nghe thấy lời gã, nhẹ nhàng nói:

-Chẳng phải Thanh Tuyền nói sẽ đến tìm ngươi sao?Nó sao lại biết ngươi đến Trường An?

Từ Tử Lăng trong bụng run thầm, muốn giấu Thạch Chi Hiên quả thật không dễ. Nếu không phải tự bản thân gã có thể khống chế các kinh mạch trong cơ thể cố định ở trạng thái bình thường, chỉ với sự rung động của khí mạch đã sớm để đại tông sư Ma Môn này biết được gã đang nói dối. Bây giờ thì cần phải đối phó bằng tài trí, gã ủ rũ nói:

-Hi vọng Thanh Tuyền sẽ ở Tĩnh Trai thêm một thời gian, nếu đại công cáo thành, ta sẽ lập tức đến gặp nàng. Chiến tranh thù hận trong giang hồ từ nay về sau sẽ không còn phần của Từ Tử Lăng này nữa.

Những lời này của gã xuất phát từ đáy lòng, vô cùng chân thật, toát ra giọng điệu thành khẩn sâu sắc. Đây chính là điểm thông minh của Từ Tử Lăng, bởi khả năng nói dối của gã không thể bằng được Khấu Trọng.

Thạch Chi Hiên hai mắt đầy vẻ thương cảm, hạ giọng nói:

-Đối xử với nó cho tốt, đó là người duy nhất trên thế gian này có thể khiến Thạch Chi Hiên ta đau lòng, ta sẽ không dung tha cho bất cứ sự xâm hại nào đến nó. Ôi! Tử Lăng! Chưa ai từng tiên đoán được cục diện thiên hạ sẽ phát triển đến hôm nay. Khấu Trọng cuối cùng đã chiếm được thượng phong từ thế hạ phong tuyệt đối. Thạch Chi Hiên ta không mong gì hơn việc trước hết thống nhất ma đạo, sau đó phá huỷ Từ Hàng Tĩnh Trai, đến lúc đó xem họ còn có thể làm được gì nữa.

Từ Tử Lăng nhìn lão ngạc nhiên, nói:

-Tà Vương vẫn còn hứng thú với những chuyện này sao?

Thạch Chi Hiên bình tĩnh trả lời, lạnh lùng không biểu lộ chút tình cảm:

-Không còn hứng thú thì sẽ thế nào? Còn có việc gì đáng làm hơn nữa không? Hãy đối phó với Tất Huyền cho ta, ta phải giết Triệu Đức Ngôn, hoàn thành đại nghiệp thống nhất Ma môn trong hoàng cung Đại Đường.

Từ Tử Lăng thấy rợn cả tóc gáy, trong lòng nghĩ Tất Huyền đúng là đến theo lời mời, mục đích đương nhiên là giúp Lý Kiến Thành đối phó với nhị đệ Thế Dân của hắn, khiến cho tình thế sau này càng trở nên khó đoán trước, gã cười gượng nói:

-Tà Vương nói đùa sao? Trong cung Đại Đường ngoài Tất Huyền ra còn có Dịch Kiếm đại sư Phó Dịch Lâm, Vũ Văn Thương, Vưu bà tử đã chữa khỏi bệnh suyễn, Vi công công cao thâm khó lường; Cấm Vệ quân thì năm bộ một chốt canh, mười bộ một đồn gác, hơi để lộ hành tung, có thể thoát thân đã là vô cùng may mắn, đâu có thời gian không gian tìm người giết người, huống hồ lại là tay cao thủ như Triệu Đức Ngôn?

Thạch Chi Hiên cười nói:

-Nếu quá dễ dàng, thì ta đâu cần đến bốn tên tiểu tử các ngươi giúp tay. Lần này Triệu Đức Ngôn cũng đi theo sứ đoàn, cùng là khách quý của Lý Uyên như Tất Huyền, sẽ cùng vào ở cung Thái Cực của Lý Uyên. Người Triệu Đức Ngôn lo lắng nhất bây giờ là ta, bình thường không dám rời cung, cũng không kết bạn với Vũ Văn Thương, Vưu bà tử. Muốn tiêu diệt hắn không mạo hiểm làm sao được? Đây là điều kiện hợp tác, nếu không đáp ứng các ngươi hãy

biến khỏi Trường An ngay tức khắc, nếu chịu hợp tác, hành động của ta chắc chắn phải hoàn thành trước khi các ngươi ra tay ám sát Lý Thế Dân, thế nào?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

-Nếu để mọi người biết được bọn vãn bối đang ở Trường An, kế hoạch của bọn ta còn có thể tiếp tục không?

Thạch Chi Hiên lãnh đạm nói:

-Các ngươi là lấy thân phận của Khấu Trọng, Từ Tử Lăng để giúp ta, không có liên quan gì với Tư Đồ Phúc Vinh, làm sao có ảnh hưởng được? Nếu các ngươi có biện pháp gì dụ Tất Huyền rời cung, làm Triệu Đức Ngôn bị cô lập, ta cũng quyết không phản đối, chỉ cần chính tay ta giết hắn là được, đến lúc đó trong Ma môn còn ai dám chống lại ta.

Từ Tử Lăng nói:

-Sự sống chết của Triệu Đức Ngôn không thể khống chế được Dương Hư Ngạn.

Thạch Chi Hiên bình tĩnh rằng:

-Dương Hư Ngạn không phải người của Ma môn ta, sẽ không ai chịu toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn, việc này không cần các ngươi bận tâm.

Từ Tử Lăng bắt gặp ánh mắt của Thạch chi Hiên.

Thạch Chi Hiên trầm giọng nói:

-Nếu ta giết chết Triệu Đức Ngôn, đối với các ngươi chỉ có lợi không có hại, trước tiên sẽ khiến cho quan hệ của Lý Uyên và Hiệt Lợi bị phá vỡ, mà sự công kích đối với Hiệt Lợi lại càng nghiêm trọng! Tử Lăng cần hạ quyết tâm, nếu không tất cả sẽ bị đổ vỡ hết.

Từ Tử Lăng thở dài trong lòng, nếu mục đích của họ chỉ là ám sát Lý Thế Dân, hành sự theo kế hoạch của Thạch Chi Hiên tất nhiên chẳng có vấn đề gì. Nhưng điều họ muốn là một cuộc chính biến, cùng lúc lật đổ Lý Uyên, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát, những rắc rối nảy sinh như vậy, hậu quả sẽ rất khó lường.

Thạch Chi Hiên đột nhiên bật cười nói:

-Tử Lăng có một sự lựa chọn khác là giết ta để diệt khẩu, nhưng e rằng việc này còn khó hơn cả việc ta giết Triệu Đức Ngôn trong cung Thái Cực. Chúng ta có thành công hay không là dựa vào lối đánh bất ngờ từ bí đạo nhập cung. Tử Lăng không nên đánh giá thấp bản thân, võ công của ngươi đã đạt đến trình độ mà ngay cả ta cũng không nắm chắc giết được ngươi, lại thêm Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn và tiểu đồ Hi Bạch, có kỳ binh như vậy trợ giúp, đương nhiên có thể biến những việc không thể thành có thể.

Từ Tử Lăng trong lòng chợt động, cố ý chau mày nói:

-Vấn đề là phòng ốc đình viện trong cung Thái Cực có đến hàng trăm, trừ phi chúng ta nắm rõ chính xác hoạt động hàng ngày của Tất Huyền và Triệu Đức Ngôn, nếu không thì làm sao ra tay được?

Thạch Chi Hiên vui vẻ đáp:

-Việc này để ta lo, Tử Lăng phải tin ta sẽ không gây khó khăn cho các ngươi, đúng không? Không nên vòng vo nữa, hoặc là đồng ý, hoặc là đạp đổ, một câu nói là đủ.

Từ Tử Lăng trong lòng lo lắng, cho đến giờ phút này, gã vẫn không thể đấu lại Thạch Chi Hiên, vẫn để lão kéo mũi dắt đi. Gã gật đầu nói:

-Cứ quyết định như thế đi! Sau khi tiêu diệt Tất Huyền và Triệu Đức Ngôn, Tà Vương sẽ không còn can dự vào chuyện của bọn vãn bối nữa.

Thạch Chi Hiên cười lớn:

-Chúng ta lại bắt tay hợp tác, nói ra chắc không ai tin, Tử Lăng hiện đang trú ở nơi nào trong thành Trường An?

Từ Tử Lăng sớm đã chuẩn bị sẵn câu trả lời, không do dự đáp:

-Lần này bọn vãn bối đến chỉ muốn làm rõ tình hình trong thành Trường An, xem xem thân phận Tư Đồ Phúc Vinh còn có thể lợi dụng được không, xong sẽ lập tức rời khỏi thành. Khi bọn ta trở lại với thân phận Tư Đồ Phúc Vinh, Tà Vương sẽ có thể dễ dàng tìm được bọn ta.

Thạch Chi Hiên vui vẻ nói:

-Ngươi có thể tìm ta ở đây, khi ta không có nhà, có thể nhắn lại, đi thôi! trời sắp sáng rồi!

o0o

Trong Dương Công Bảo Khố.

Ba người nghe xong đưa mắt nhìn nhau, không nói lời nào.

Hầu Hi Bạch hít một hơi, nói trước:

-Việc đó không thể làm được, chỉ một mình Tất Huyền đã có thể phá hỏng hành động của chúng ta, huống hồ còn có Triệu Đức Ngôn, lại thêm mấy tay cao thủ khác nữa, sư phụ làm sao có thể hồ đồ như vậy?

Y đã từng vào cung Đại Đường, nắm rất rõ sự lợi hại trong đó.

Bạt Phong Hàn nói:

-Đây gọi là nghề cao mật lớn, vả lại nếu thực sự làm cho rối loạn lên, dựa vào công phu Bất Tử Ấn Pháp, lão sẽ là người có cơ hội an toàn thoát thân cao nhất.

Khấu Trọng rợn cả tóc gáy nói:

-Kế hoạch của chúng ta vốn là đối phó với Thạch Chi Hiên trước, nhưng lão đã có cảnh giác, tình thế khó mà thành sự. Chẳng lẽ chúng ta phải làm việc cho lão thật? Huống hồ ta còn không đoán được lão bố trí như vậy có phải là một cái bẫy hay không?

Từ Tử Lăng cười gượng:

-Nếu chúng ta có thể hiểu được ý của lão, thì lão đã không còn là Thạch Chi Hiên nữa.

Bạt Phong Hàn cười:

-Có thể ám sát Triệu Đức Ngôn trong cung Thái Cực nơi được bảo vệ thâm nghiêm nhất của Đại Đường, quả là vô cùng cám dỗ.

Hầu Hi Bạch nói:

-Bởi ngươi là người duy nhất trong chúng ta chưa từng đến cung Thái Cực, nên mới thấy thú vị.

Bạt Phong Hàn đồng ý:

-Có thể nói là như vậy. Nhưng nếu có thể ám sát Triệu Đức Ngôn dưới sự chứng kiến của Tất Huyền, và cả lão cũng bị chém đầu dưới lưỡi kiếm của ta, thì chắc chắn sẽ rất thú vị. Ta không có ý kiến gì cả, tất cả đều do Thiếu soái quyết định.

Khấu Trọng cười nói:

-Còn nói là không có ý kiến? Ngươi chả đã nói ra những gì ngươi nghĩ rồi sao. Con bà nó! Nếu chúng ta để lộ hành tung, thì có ảnh hưởng đến kế hoạch không?

Hầu Hi Bạch nói:

-Đương nhiên sẽ ảnh hưởng, chỉ là khó đoán được tốt xấu thôi. Mà thôi, ta sẽ coi như là trả ân huệ trước đây cho ông ta vậy!

Khấu Trọng hồi phục sự tự tin vốn có, nói với Từ Tử Lăng:

-Lăng thiếu gia nghĩ sao?

Từ Tử Lăng cười gượng:

-Lựa chọn khác đó là giết……

Khấu Trọng ngắt lời gã:

-Đây không phải là một lựa chọn tốt, bởi vì một khi Thạch Chi Hiên đã có ý đề phòng, bọn ta không có cách nào thành công được. Hơn

nữa Thạch Chi Hiên lại là sư phụ của Hi Bạch, lại là nhạc phụ tương lai của ngươi. Ha ha! Lão Bạt nói hay lắm. Sự việc càng gian nan càng có tính khiêu chiến thì càng hứng thú. Thuyền đến bờ thì tự nhiên thẳng, ha ha bọn ta xá mạng theo lão Thạch một phen, các người thấy sao?

Hai mắt Bạt Phong Hàn thần quang đại thịnh, y trầm giọng:

-Quyết định như vậy đi.

Hầu Hi Bạch cũng hồi phục vẻ tiêu sái tự nhiên hỏi:

-Bước tiếp theo nên làm thế nào?

Khấu Trọng ung dung chỉ huy:

-Ta và Tử Lăng sẽ lập tức tìm bọn Lôi đại ca để an bài, sau đó sẽ đường đường chính chính cờ giăng trống mở trở lại Trường An. Con bà nó! Hãy để chúng ta và lão Thạch hợp diễn một màn, lật ngược cái thành Trường An này lại.

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

-Ta có một đề nghị.

Ba người ngạc nhiên nhìn y. Bạt Phong Hàn nói:

-Kẻ nào đủ độc kẻ đó có thể sống sót. Đề nghị của ta chính là chúng ta ở lại thêm một đêm, trước hết hãy giết Khả Đạt Chí.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, không nói được lời nào.Bạt Phong Hàn tiếp:

-Bọn ta và hắn không còn là bằng hữu nữa mà là kẻ địch. Khả Đạt Chí cũng giống như chó sói trên sa mạc, tuyệt đối vô tình. Chỉ cần để hắn phát hiện ra thân phận giả mạo của chúng ta, chúng ta sẽ thất bại thảm hại. Vì nghĩ cho đại cục các người không thể niệm tình xưa nữa.

Khấu Trọng cười gượng:

-Dù cho ta có nhẫn tâm, vẫn có thể rút dây động rừng, việc này để sau này hẵng hay.

Bạt Phong Hàn nhún vai:

-Ta hiểu, chẳng qua nhịn không được muốn nhắc nhở các ngươi.

Hầu Hi Bạch nói:

-Muốn giết hắn phải đợi hắn trở về, theo như Trần Phủ nói, có thể Đạt Chí đã cầm đầu Trường Lâm quân thay Lý Kiến Thành lên phía bắc đón quân của Tất Huyền, mà đoàn thuyền Phúc Vinh gia của chúng ta ngày mai sẽ nhập quan.

Từ Tử Lăng như trút được gánh nặng nói:

-Nếu đã như vậy, ta và Khấu Trọng lập tức lên đường, tất cả những việc khác, đợi trở về Trường An hẵng hay.

Khấu Trọng vỗ vai Bạt Phong Hàn, nói:

-Hương vị của cuộc đời chính là ở đây, tương lai không thể đoán trước được, chúng ta đành phải tùy cơ ứng biến, cố gắng đi làm, náo loạn con bà nó là con gấu một phen, ha ha!

(

Chương 724: Trăm vạn lượng vàng

Xét về thanh thế thì chuyến đi lần này của Tư Đồ Phúc Vinh giả đến Trường An không hề giống với lúc nhập quan lánh nạn trước đây. Ngoài Tư Đồ Phúc Vinh vốn do Nhậm Tuấn đóng, Tống Sư Đạo trong vai Thân Văn Giang, Lôi Cửu Chỉ trong vai quản gia, Khấu Trọng trong vai Thái Nguyên Dũng, Từ Tử Lăng trong vai Khuông Văn Thông ra thì còn hơn hai mươi vị tuỳ tùng gồm cả Vương Huyền Thứ, Tra Kiệt trong đó. Mỗi người đều có một thân phận hộ tịch có thể qua mặt những cuộc kiểm tra xét hỏi ngặt nghèo nhất. Tất cả đều do Bàng Ngọc phụ trách cung cấp, hoàn toàn không phải là hàng giả mạo.

Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch vẫn lưu lại Trường An nhưng ẩn mình dưới thân phận một cư dân bình thường do Trần Phủ đã sắp đặt cho họ.

Từ trong lời nói của Nhậm Tuấn có thể biết được tình hình gần đây của đại tiểu thư Trác Kiều. Do tình thế ở Sơn Đông rất nguy cấp, hơn nữa lại mất đi sự bảo hộ trước đây của Đậu Kiến Đức và Lưu Hắc Thác nên Trác Kiều đã dẫn Tiểu Lăng Trọng và thuộc hạ về Lương Đô lánh nạn để tính kế vẹn toàn, việc này khiến cho Khấu Trọng và Từ Tử Lăng yên tâm được một mối lo trong lòng.

Do trước đây đã sớm chào hỏi Doãn Tổ Văn đồng thời Thái Nguyên Dũng và Khuông Văn Thông đã từng nhờ việc đánh mã cầu mà danh chấn Quan Trung, trở thành hồng nhân của Lý Uyên nên họ đã thuận lợi nhập quan, vào thẳng thành Trường An sau khi trải qua cuộc tra xét theo lệ.

Khi tàu cập bến kênh Vĩnh An, Doãn Tổ Văn, Trì Sinh Xuân, “Đại Tiên” Hồ Phật, tiểu mĩ nhân đã làm cho Nhậm Tuấn hồn xiêu phách lạc mê mẩn bấy lâu nay-Hồ Tiểu Tiên, Kiều Công Sơn và Nhĩ Văn Hoán đều kính cẩn chờ đợi ở đó từ lâu. Điều này thể hiện rõ họ coi trọng vụ kinh doanh Phi Tiền (1) này của Tư Đồ Phúc Vinh như thế nào.

Ngoài mặt mọi người đương nhiên đều tỏ ra vô cùng vui mừng giống như được trùng phùng với bạn bè thân thiết lâu ngày không gặp vậy. Tối hôm đó, Doãn Tổ Văn tổ chức một bữa tiệc tẩy trần cho mọi người ở Thượng Lâm Uyển. Ôn Ngạn Bác cũng tham gia nhưng Tiết Vạn Triệt do xuất chinh cùng Lý Nguyên Cát chưa về nên không thể có mặt. Hai người Kiều Nhĩ cũng vì có công vụ mà không thể y hẹn.

Qua ba tuần rượu, Tư Đồ Phúc Vinh do Nhậm Tuấn đóng giả vào chủ đề chính:

-Lần này Phúc Vinh đến Trường An việc đầu tiên đương nhiên là để họp mặt với chư vị bằng hữu, sau nữa là để thỉnh an Tiểu Tiên.

Hồ Tiểu Tiên nghe vậy lập tức nở một nụ cười ngọt ngào, đầu mày cuối mắt làm nên một dáng điệu quyến rũ mê hồn. Tấm lòng của Nhậm Tuấn với Hồ Tiểu Tiên lúc này có thể nói rằng ngay cả người qua đường cũng biết. Sát khí trong mắt Trì Sinh Xuân vừa xuất hiện lập tức bị che giấu bởi một gương mặt tươi cười, lớn tiến cười lớn nói:

-Dám hỏi nhiệm vụ thứ yếu của ông chủ lớn đến đây lần này phải chăng là để kinh doanh Phi Tiền?

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng trao đổi bằng ánh mắt với nhau, tâm ý tương thông, đều cảm thấy tên tiểu tử Nhậm Tuấn gặp được Hồ Tiểu

Tiên thì giống như thoát thai hoán cốt, biến thành một người khác, tài hoa hào khí ngất trời.

Nhậm Tuấn nói:

-Chuyện kinh doanh Phi Tiền lần này ta đã trù bị từ lâu và sớm đã thông qua tất cả những nơi quan trọng, tất cả những người có liên quan rồi. Tông chỉ làm ăn của Tư Đồ Phúc Vinh ta chính là như vầy, không làm thì thôi còn đã làm thì phải làm cho tốt nhất. Thái bình thịnh thế có thủ đoạn làm ăn của thái bình thịnh thế, thời kì loạn lạc cũng có cách làm của thời kì loạn lạc.

Doãn Tổ Văn vô cùng hưng phấn nói:

-Trong thư Tư Đồ lão bản gửi cho ta có nói sẽ thiết lập tổng bộ ở Trường An, không biết đến nay có còn chắc chắn như đã nói hay chăng?

Hồ Phật nói:

-Đường xá đi lại không được an toàn, nhu cầu đối với việc kinh doanh Phi Tiền lại càng lớn. Ta đã cùng vài người bạn ở Trường An thảo luận qua vấn đề này rồi, không ai không nói rằng việc kinh doanh này rất có triển vọng mà còn chỉ rõ rằng chỉ có ông chủ Tư Đồ mới có đủ tư cách chủ trì việc buôn bán dùng tiền để kiếm tiền này thôi. Tài lực đương nhiên là một nhân tố vô cùng quan trọng nhưng uy tín trên thương trường lại càng quan trọng hơn.

Ôn Ngạn Bác nói:

-Nghe nói Tư Đồ huynh đã từng làm thử ở Bình Diêu và vài thành lân cận, không biết phản ứng ra sao?

Thân Văn Giang tức Tống Sư Đạo vui vẻ nói:

-Phản ứng nhiệt liệt hơn dự liệu. Chúng ta đã dựa trên tiền lãi đã phân chia một cách hợp lý giữa hai bên cung cầu để kinh doanh tiền trang nên các nhà buôn ai cũng cảm thấy hài lòng và thuận tiện.

Nhậm Tuấn bình thản nói:

-Tiền bạc ngoài đường thì kiếm không bao giờ hết, nhưng Tư Đồ Phúc Vinh ta coi việc làm ăn chỉ là nhịp cầu để kết thêm mối quan hệ thân thiết với bạn bè mà thôi. Kinh doanh Phi Tiền không những có thể thúc đẩy việc giao thương hàng hoá mà còn có thể dựa theo quy mô lớn nhỏ của vụ buôn bán để thu thuế cho triều đình, gia tăng quốc khố, đối với triều đình thì chỉ có lợi chứ không hề có hại.”

Ôn Ngạn Bác mỉm cười nói:

-Hoàng thượng nhất định sẽ vô cùng vui mừng.

Ánh mắt Nhậm Tuấn dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp thanh tú của Hồ tiểu Tiên. Hắn vô cùng tự tin nói:

-Ta là người làm ăn buôn bán nên không biết nói những lời khách sáo. Nói về chuyện kinh doanh, ta quyết định chia số vốn mở tiền trang ra làm mười phần, mỗi phần là mười vạn hoàng kim. Ta chiếm năm phần, còn lại xin do các bằng hữu chia nhau đảm nhận. Sau này số tiền kiếm được sẽ căn cứ vào số tiền vốn mỗi người góp mà chia lợi nhuận. Còn về năm phần của ta, trong đó có ba phần ngoài thuế khoá ra tất cả tiền lời còn lại đều thuộc về quốc khố.

Bọn Khấu Trọng thầm nhủ vở kịch đã đến hồi gay cấn rồi đây. Mười vạn lượng hoàng kim quả thực không phải là một con số nhỏ, hơn nữa nếu đem vàng thật bạc thật ra thì cho dù là một người giàu có

như Trì Sanh Xuân cũng không thể không thỉnh thị Hương Quý mới có thể xoay sở được số vàng đó. Khi hắn đến gặp Hương Quý thì hành tung của hắn sẽ bị Bạt Phong Hàn giám sát nghiêm ngặt.

Ôn Ngạn Bác động dung nói:

-Ngạn Bác phải chịu sự hạn chế của quan chức nên không có duyên tham dự, hơn nữa cũng không thể có đến nửa phần tiền vốn nhưng đối với tấm lòng luôn hướng về triều đình của Tư Đồ huynh ta vô cùng cảm động. Buổi triều sớm mai ta sẽ báo cáo sự việc lên hoàng thượng, ngài nhất định sẽ rất ủng hộ chuyện này.

Doãn Tổ Văn gật đầu nói:

-Ông chủ Tư Đồ quả là nhanh nhẹn sòng phẳng, hơn nữa còn am hiểu con đường dẫn đến thành công trong nghề buôn bán. Vậy coi như ta cũng tham gia một phần.

Tống Sư Đạo nói:

-Tác phong của Phúc Vinh gia trước nay vẫn như vậy, luôn là một người làm ăn nghiêm túc, sổ sách rõ ràng tỉ mỉ. Về mặt này thì phải nhờ chư vị cùng góp vốn cử người đồng thời giám sát để tránh sau này xuất hiện những hiểu lầm không đáng có trong sổ sách. Chúng ta đặt tổng điếm ở Trường An chính là để chư vị có thể dễ dàng kiểm tra theo dõi.

“Đại tiên” Hồ Phật nói:

-Ông chủ Tư Đồ suy nghĩ quả là chu đáo khiến người khác rất yên tâm. Tiếc là Hồ Phật ta tài lực kém cỏi chỉ có thể cố gắng nhận tham gia một phần.

Nhậm Tuấn cười nói:

-Đại tiên quá khiêm nhường rồi!

Mục quang mọi người bất giác tập trung vào Trì Sinh Xuân xem hắn sẽ xử sự như thế nào. Trì Sinh Xuân im lặng chỉnh lại trang phục một lúc lâu mới nói:

-Để tránh cho ông chủ lớn phải phí sức đi tìm nhiều bạn làm ăn, Trì Sinh Xuân ta xin nhận ba phần còn lại có được không?

Nhậm Tuấn cười dài nói:

-Tiền trang như vậy là đã được thành lập. Cảm phiền Ôn đại nhân tấu trình lên hoàng thượng, xin hoàng thượng ân tứ cho tiền trang của chúng ta một cái tên. Trăm vạn lạng hoàng kim do chúng ta đóng góp sau khi nấu chảy ra đúc lại sẽ được khắc cái tên đó lên. Hiện thời chỉ có hoàng kim mới có thể thông hành Trung Thổ và Tái Ngoại, nếu như có được ân tứ của hoàng thượng thì uy tín của tiền trang lập tức sẽ rộng khắp thiên hạ rồi.

Ôn Ngạn Bác hoan hỉ nói:

-Về chuyện ngự ban tên hiệu thì chắc chắn không có vấn đề gì.

Doãn Tố Văn nâng cốc nói:

-Vì sự làm ăn hưng thịnh của tiền trang chúng ta hãy cạn một chung!

Mọi người đều nâng cốc chúc mừng trong bầu không khí vô cùng hào hứng.

o0o

Về đến trang viện hào hoa ở ngõ Tông Nhân của Tư Đồ Phúc Vinh, người nghênh đón chính là kẻ đóng vai trợ thủ của Tống Sư Đạo – Hầu Hi Bạch. Y trầm giọng nói:

-Có gì đó!

Sau đó y đưa mắt nhìn lên trên một cái. Tất cả đều hiểu là có người của phe nào đó đã phái cao thủ đến nghe trôm bọn họ nói chuyện. Thế nhưng mọi người sớm đã đoán ra đối phương sẽ có hành động như vậy nên cho dù trong số những người cùng đi không có người ngoài nhưng tất cả vẫn giữ nguyên thân phận giả mạo và còn dùng ngữ điệu thổ âm vùng Bình Diêu để nói chuyện cho dù chỉ là vài câu lõm bõm mà thôi.

Ngay tức khắc Nhậm Tuấn thể hiện tư thế đóng giả Tư Đồ Phúc Vinh, gã ngồi trong đại sảnh chỉ huy, dặn dò mọi người trù bị xây dựng tổng hiệu như thế nào, xử Lý các thủ tục góp vốn ra sao. Gã còn phân công hai người Khấu Từ hôm sau phải vào cung báo danh, đồng thời nhân cơ hội đả thông những nơi trọng yếu mấu chốt của triều đình.

Cho đến khi nhận thấy thám tử đã đi khỏi mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, tụ tập lại quanh chiếc bàn tròn trong đại sảnh đường, tiến hành thương nghị. Vương Huyền Thứ và Tra Kiệt cũng có phần tham dự.

Khấu Trọng nói:

-Chúng ta hiện nay đang ở trong vòng nguy hiểm, cần phải cảnh giác cao độ, cẩn thận từng bước để tránh kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Mọi người đều gật đầu đồng ý. Lôi Cửu Chỉ cười nói:

-Vừa nãy ta phải nín nhịn thật là khổ quá!

Hầu Hi Bạch trêu chọc:

-Huynh đương nhiên là không nên nói rồi, đừng quên huynh đang đóng giả thân phận của một nô tài đó

Lôi Cửu Chỉ cố ý làm ra dáng vẻ của một nô tài, cung kính trả lời:

-Đa tạ Hầu gia đã nhắc nhở, nỗi khổ mà ta phải nín nhịn chính là do phải nín cười đó. Chỉ nhìn bộ dạng muốn nuốt chửng bọn ta của Doãn Tố Văn và Trì Sinh Xuân thôi là ta đã muốn cười một trận rồi.

Khấu Trọng cổ vũ Lôi Cửu Chỉ nói:

- Tru Hương đại kế mà Lôi lão ca nghĩ ra đã lừa được hai tên Doãn Tố Văn và Trì Sinh Xuân vào tròng rồi.

Tra Kiệt ngơ ngác không hiểu hỏi:

-Kì mưu diệu kế gì vậy?Liệu có thể tiết lộ cho thuộc hạ và Huyền Thứ công tử biết để cố gắng phối hợp được không?

Lôi Cửu Chỉ nét mặt đầy vẻ nghênh ngang đắc ý nói:

-Nói ra thì sẽ mất linh rồi. Thần cơ diệu toán của ta là tối nay sẽ không có người đến quấy rầy chúng ta nữa đâu vì Phúc Vinh gia đi thuyền đi xe đã rất mệt mỏi cần phải nghỉ ngơi. Do đó nếu có việc gì cần làm thì hãy nhanh chóng sắp xếp trong tối nay đi.

Nhậm Tuấn ngần ngại nói:

-Vừa nãy có phải là ta hơi quá khoa trương không?

Khấu Trọng cười lớn nói:

-Ai mà biết Tư Đồ Phúc Vinh thật sự có bao nhiêu tiền cơ chứ? Ta bây giờ đang nghĩ ra một ý này. Tiểu Tuấn, ngươi hãy giành thế chủ động, mạnh dạn theo đuổi Hồ Tiểu Tiên, nếu được thì nàng ấy sẽ thuộc về ngươi, càng làm cho Trì Sinh Xuân tức giận thì coi như ngươi càng thành công.

Nhậm Tuấn vô cùng mừng rỡ nói:

-Đa tạ Thiếu Soái!

Khấu Trọng hướng về Tra Kiệt với cái nhìn ám muội rồi chớp mắt nói:

-Tiểu Kiệt, có cần ta cùng ngươi đi gặp giai nhân đêm nay không?

Tra Kiệt thích thú ra mặt vội vàng gật đầu. Lôi Cửu Chỉ than thở:

-Đáng tiếc là ta đã già rồi! Đã không còn tâm trạng đó nữa!

Hầu Hi Bạch nói:

-Lôi đại ca cùng lắm cũng chỉ mới hơn năm mươi làm sao có thể xem là già được?

Khấu Trọng trong lòng hơi biến động nói:

-Đúng! Lôi đại ca làm sao có thể xem là già được? Huynh đi cùng bọn ta đi có được không?

Lôi Cửu Chỉ nét mặt hơi ửng đỏ, ngượng ngùng từ chối:

-Ta đây làm sao chịu khổ như các huynh đệ được, bây giờ trời đất lạnh lẽo, ta chỉ nghĩ đến nơi tốt nhất đó là nằm cuộn tròn trong chiếc chăn ấm áp mà thôi.

Khấu Trọng nói với Từ Tử Lăng:

-Chúng ta trước tiên hãy chia nhau ra hành sự rồi sau đó cùng đến gặp lão Thạch. Chà! Tối nay sẽ là một đêm rất thú vị đây. Tất cả mọi thứ cứ theo như mưu kế đã định mà hành sự.

o0o

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vừa rời khỏi Tư Đồ phủ thì lập tức cảm thấy có người đang ngầm theo dõi mình. Từ Tử Lăng dùng nhãn thần ra hiệu kẻ theo dõi đang ở chỗ tối trên cao của nhà họ Hoa ở đối diện. Hai người không thèm để ý, ung dung sải bước đi về hướng phố Bắc. Sau khi ra khỏi phường họ bèn chuyển hướng vào phố Khởi Hưng nằm song song với Chu Tước đại nhai chỉ cách một con phố Điều An. Đi ven theo cây cầu nằm ở phía bắc hoàng thành, ngựa xe đi lại tấp nập không ngớt. Đến gần con phố không biết đến buổi đêm là phố Bắc thì không khí lại càng náo nhiệt hơn.

Khấu Trọng đến sát Từ Tử Lăng nói nhỏ:

-Tên ngốc đó quả nhiên theo chúng ta đến đây. Ta đoán mười phần có đến chín là hắn do Trì Sinh Xuân phái đến. Chúng ta có nên doạ nạt hắn một chút không?”

Từ Tử Lăng cười nói:

-Muốn cho hắn một trận ư? Nhưng nếu đánh cho hai mắt hắn sưng

vù lên rồi thì làm sao hắn có thể nhìn thấy hai con ma cờ bạc chúng ta thua tiền chứ?

Khấu Trọng khoác vai Từ Tử Lăng cười lớn:

-Nói đúng lắm!”

Rồi gã hạ thấp giọng nói:

-Huynh đệ, ta bây giờ mới hồi phục lại được cảm giác làm một người bình thường. Làm Thiếu Soái vất vả làm cái gì chứ? Mệt đến nỗi khiến ta không thể thở được. Trách nhiệm trên vai quá nặng khiến ta mệt mỏi đến mức suốt ngày kêu trời. Con bà nó là con gấu! Rốt cuộc chúng ta đi Minh Đường Oa hay đến Lục Phúc đây?

Từ Tử Lăng nói:

- Lục Phúc quá lộ liễu, Minh Đường Oa ổn thỏa hơn một chút. Kẻ theo dõi chúng ta và kẻ muốn nghe lén chúng ta nói chuyện lúc nãy là cùng một người, thân thủ của hắn cũng không tồi. Một cao thủ như thế chắc không rỗi việc để một ngày mười hai canh giờ theo dõi chúng ta đâu. Ta đoán hắn nhìn thấy chúng ta đánh hai ván xong sẽ về báo cáo với Trì Sinh Xuân thôi.

Hai người không nói gì nữa, bước vào Minh Đường Oa say sưa đánh bạc khiến người khác phải chú ý. Bọn họ còn cố ý thua tiền sau đó rời khỏi với dáng vẻ thất thểu của kẻ bại trận.

Quả đúng như dự liệu,không có ai bí mật đi theo họ nữa.

o0o

Sau khi Khấu Trọng chia tay với Từ Tử Lăng thì lại họp mặt với Tra

Kiệt ở một quán rượu gần đó. Hai người ngồi ở một góc, gọi lên vài món nhắm và rượu. Khấu Trọng mang quá trình quen biết Thanh Thanh và Hỉ Nhi kể lại một cách tường tận tỉ mỉ, cuối cùng rút ra kết luận nói:

-Chính vì bọn họ có quá khứ không vui vẻ gì nên trong lòng luôn mang tâm trạng đề phòng cảnh giác rất cao đối với đàn ông. Cái mà bọn họ cần nhất là cảm giác an toàn. Cho nên Tiểu Kiệt, ngươi nhất định phải dùng thành ý để làm cảm động Hỉ Nhi. Những lời ngọt ngào ong bướm ở đây sẽ phản tác dụng đấy. Cũng không được tỏ ra quá bạc nhược bất lực vì bọn họ sẽ cảm thấy trong thời buổi loạn lạc này chỉ có anh hùng mới có năng lực bảo vệ phụ nữ bọn họ thôi. Không phải sợ! Ta sẽ ở bên cạnh ra hiệu nhắc nhở ngươi, nhưng muốn giành được tình cảm của Hỉ Nhi thì nói cho cùng vẫn phải dựa vào chính bản thân ngươi thôi.

Tra Kiệt thấp thỏm lo lắng hỏi:

-Dựa vào bản thân thuộc hạ như thế nào được đây?

Khấu Trọng lên tiếng giảng giải với phong thái của một chuyên gia:

-Bộ dạng khiếp nhược hoàn toàn không có tự tin như thế này thì càng không được. Ta không phải là cố tình động viên cổ vũ ngươi đâu nhưng ngươi và Hỉ Nhi quả là một cặp trời sinh. Xét về ngoại hình, Tiểu Kiệt ngươi cao to anh tuấn, luận về thân phận và thực lực thì ngươi không chỉ có võ công thâm hậu mà còn là một nhân vật trung kiên trong Thiếu Soái quân ta. Sau khi Lý Thế Dân lên ngôi hoàng đế, tiền đồ của ngươi sẽ vô cùng xán lạn, muốn vào quan trường hay kinh doanh buôn bán đều do ý ngươi tự chọn.

Tra Kiệt nghe Khấu Trọng nói vậy thì rất ngượng ngùng, ngực cũng ưỡng ra được một chút, nói:

-Đa tạ Khấu gia đã khích lệ nhưng từ trước đến nay thuộc hạ đều không dám nói chuyện với Hỉ Nhi. Điều này e rằng sớm đã lưu lại trong lòng nàng ấy một ấn tượng không tốt.

Khấu Trọng vui vẻ nói:”

-Yên tâm đi!Nàng ấy căn bản không nhớ ngươi là ai đâu.

Tra Kiệt mặt mày biến sắc hỏi:

-Gì cơ?

Khấu Trọng thầm trách bản thân sao nói năng không biết lựa lời, bèn chống chế nói:

-Cái gọi là không nhớ chính là chỉ thái độ lời lẽ của ngươi, ý của ta là từ nay tất cả sẽ bắt đầu lại. Hơn nữa không nói chuyện cũng có cái lợi của không nói chuyện. Điều đó sẽ khiến nàng không cho rằng ngươi là một kẻ mồm mép phong lưu mà là một người thật thà đáng tin cậy. Ngươi có thể dùng ánh mắt và hành động để giành lấy hảo cảm của nàng đối với ngươi.

Tra Kiệt ngơ ngác hỏi:

-Lẽ nào thuộc hạ cứ không nói gì mà chỉ giương mắt nhìn nàng hay sao?

Khấu Trọng cảm thấy đau đầu, gã nói:

-Đương nhiên không phải bảo ngươi làm kẻ câm, nếu không tình cảm của hai người làm sao có thể phát triển thêm một bước được cơ chứ. Chà! Phu thê phải là oan nghiệt hoặc là nhân duyên. Ngươi cứ

thể hiện con người bình thường của ngươi, hãy coi những lời ta nói vừa rồi toàn là những lời thừa mà thôi.

o0o

Trong thư phòng của Phong phủ, Phong Đức Di đang nghe Từ Tử Lăng báo cáo tình hình hiện tại, ông ta gật đầu nói:

-Về mặt này không có vấn đề gì. Nếu đã có sự tham gia của Doãn Tố Văn thì Bùi Tịch chắc chắn sẽ nói tốt cho các ngươi. Đã có sự ủng hộ của Lý Uyên thì việc mở tiền trang tự khắc sẽ thành công thôi. Nhưng các ngươi làm sao để vận chuyển năm mươi vạn lạng hoàng kim mới là điểm mấu chốt. Tiền vốn để phát hành ngân phiếu không phải là một con số nhỏ đâu. Cho dù là Tư Đồ Phúc Vinh thật e rằng cũng phải vất vả xoay sở mới có thể kiếm đủ. Hơn nữa, những đỉnh vàng được khắc tên hiệu của tiền trang trong tương lai của các ngươi lại càng phải nhanh chóng dương uy, trấn giữ các tiền trang ở các địa phương.

Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

-Năm đó bọn ta đã lấy từ bảo khố ra một lượng lớn hoàng kim, số lượng cũng vượt qua con số trăm vạn lạng. Đến bây giờ mới dùng chưa được một nửa, số còn lại đang được vận chuyển đến bằng thuyền. Để hộ tống số hoàng kim đó, chuyến đi này tuy có rất nhiều hảo thủ đi cùng nhưng hoàn toàn không khiến cho người khác nghi ngờ.

Phong Đức Di mừng rỡ nói:

-Thì ra là như vậy, chiêu gậy ông đập lưng ông này của các ngươi quả là vô cùng cao minh.

Ngừng một lát ông ta mới nói tiếp:

-Kiến Thành ngày mai sẽ về Trường An để nghênh đón Tất Huyền. Theo báo cáo thì đội ngũ của Phó Dịch Lâm đã đến Sơn Hải Quan từ năm ngày trước rồi, nội trong mười ngày chắc sẽ đến Trường An. Có chuyện gì thì tốt nhất nên nhanh chóng giải quyết ổn thoả trong mấy ngày này đi.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

-Khấu Trọng muốn gặp Lý Thần Thông.

Phong Đức Di khẽ run nói:

-Hiện nay đã là thời cơ thích hợp hay chưa? Hắn ta và Nguyên Cát ngày kia sẽ về, chỉ e có gì sơ sót thì toàn bộ đại kế của ta sẽ đổ xuống sông xuống bể hết.

Từ Tử Lăng nói:

-Khấu Trọng từng cứu mạng của Lý Thần Thông, chúng ta….

Phong Đức Di cắt lời gã nói:

-Tác dụng của cái ơn cứu mạng trong tình hình này không lớn đâu. Muốn tác động được Lý Thần Thông thì tốt nhất phải thuyết phục Tú Ninh công chúa trước. Quan hệ của công chúa và Lý Thần Thông rất thân thiết, để nàng thuyết phục Lý Thần Thông thì coi như sự việc đã thành công một nửa rồi. Mà cho dù nàng có không đồng ý thì cũng sẽ không bán đứng Khấu Trọng đâu.

Từ Tử Lăng thầm đau đầu thay cho Khấu Trọng nhưng cũng đành phải đồng ý với cách nghĩ của Phong Đức Di, gã gật đầu nói:

-Gặp Tú Ninh công chúa thì có thể thông qua sự sắp xếp của Trầm Lạc Nhạn, không cần phải làm phiền đến Phong lão.

Phong Đức Di nói:

-Nếu Lý Thần Thông bằng lòng đứng về phía chúng ta, rồi đi thuyết phục Tiêu Vũ và Trần Thúc Đạt thì sẽ tương đối dễ dàng. Chà! Từ Tử Lăng ngươi và Khấu Trọng đã thành tâm bảo đảm; có sự hết mình ủng hộ Lý Thế Dân của các ngươi thì ai dám nghi ngờ về cơ hội thành công tuyệt đối cơ chứ?

Từ Tử Lăng than thở nói:

-Ta đã gặp Thạch Chi Hiên rồi!

Phong Đức Di ngẩn người ra nói:

-Ngươi đã gặp Thạch Chi Hiên rồi ư?

Nhất thời ông ta vẫn chưa hiểu được hàm ý trong câu nói của Từ Tử Lăng. Gã mang tình hình kể lại toàn bộ cho Phong Đức Di, đoạn nói:

-Bị bại lộ thân phận như vậy quả thật không biết là phúc hay là hoạ đây?

Phong Đức Di trầm ngâm nói:

-Có thể giữ cho thân phận không bị bại lộ đương nhiên là lý tưởng nhất. Thật không ngờ lại có mật đạo nối liền giữa Quốc Nhạc Phủ và Thái Cực Cung. Với thực lực của các ngươi thì không phải là hoàn toàn không có cơ hội thành công. Việc này các ngươi tốt nhất có thể kéo dài đến sau khi Thế Dân trở về, sắp xếp mọi việc cho thỏa đáng

rồi mới tiến hành, ta nghĩ Thạch Chi Hiên sẽ rất khó phản đối.

Từ Tử Lăng tiếp thu nói:

-Về lý thì nên như vậy.

Phong Đức Di cười nói:

-Chuyện này vừa có hại lại vừa có lợi, ít nhất cũng làm cho không có ai hoài nghi chuyện các ngươi có thể hợp tác với Lý Thế Dân vì Thạch Chi Hiên và Từ Hàng Tĩnh Trai trước nay vẫn luôn đối đầu, người ngoài còn cho rằng Thạch Chi Hiên hợp tác với các người nữa đấy

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

-Đây có lẽ là điểm tốt duy nhất.

Phong Đức Di nghiêm mặt nói:

-Thạch Chi Hiên là người trời sinh ra đã vô cùng tà ác, vui buồn khó đoán, lại có một sức phá hoại vô hạn. Trước sau gì cũng là tâm phúc đại họa của chúng ta, cho nên nhất định phải tiêu diệt hắn trước khi khởi nghĩa. Nếu không, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể khiến chúng ta phải phí công. Hắn quyết không đồng ý người nhất thống thiên hạ lại là Lý Thế Dân vì như vậy tức là Từ Hàng Tĩnh Trai đã giành thắng lợi hoàn toàn.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

-Phong lão nhìn rất chuẩn. Liễu Không đại sư hiện đang gửi thân ở Đông Đại Tự, ngày mai ta sẽ tìm ông ấy thương lượng. Đại Sư chắc sẽ có cách hơn chúng ta.

Phong Đức Di nói:

-Vẫn còn một việc ta phải nhắc nhở các ngươi, cần phải cẩn thận Thất Châm Chế Thần của Doãn Tố Văn mà ta đã từng nhắc đến trước đây đó. Chỉ cần hắn có chút nghi ngờ, sẽ tuỳ tiện bắt lấy bất cứ người nào trong số các ngươi. Hắn mà đã ra tay thì vô cùng tàn độc và sẽ dễ dàng truy ra tất cả các bí mật của chúng ta.

Từ Tử Lăng nghĩ đến tình trạng khổ sở của Lôi Cửu Chỉ lúc trước, phải trải qua một thời gian dài trị thương mới bắt đầu hồi phục, bất giác cảm thấy không lạnh mà run. Gã nói:

-Người có khả năng bị bắt nhất có thể là Thái Nguyên Dũng hoặc Khuông Văn Thông. Vậy ta và Khấu Trọng sẽ cho họ chịu khổ một phen

Phong Đức Di hỏi:

-Các ngươi giấu năm mươi vạn lạng hoàng kim ở đâu vậy?

Từ Tử Lăng nói:

-Giấu ở một nơi bí mật bên ngoài Tư Đồ phủ, đảm bảo không ai biết. Trước bữa tiệc tối nay là hoàn thành, nếu không thì khó mà tránh được tai mắt của Trì Sinh Xuân.

Phong Đức Di nói:

-Các ngươi làm rất tốt! Đến tận lúc này vẫn chưa phạm phải một sai lầm nào cả.

Từ Tử Lăng cáo từ rời khỏi Phong phủ.

---

(1) Phi Tiền xuất hiện vào trung kỳ thời Đường (vào thời Đường Hiến Tông?!), đương thời thương nhân ra ngoài kinh doanh mang theo tiền đồng không tiện, nên trước tiên đến quan phủ xin một giấy chứng nhận, bên trên ghi rõ số tiền, sau đó dùng giấy này đi nơi khác mua hàng. Giấy chứng nhận đó chính là Phi Tiền. Phi Tiền thực chất cũng như một loại nghiệp vụ hối đoái, bản thân không có giá trị lưu thông, không có ý nghĩa của tiền tệ.

(

Chương 725: Tấm lòng của công chúa

Tuyết chợt rơi, lập tức khiến toàn bộ thành Trường An được bao phủ trong cảnh sắc trắng xoá đẹp như một giấc mộng.

Chính trong buổi tối không tầm thường này, Khấu Trọng và Tra Kiệt đến trước cửa lớn của Phong Nhã Các. Gã mỉm cười nói:

- Ta vẫn chưa yên tâm nên lại phải nhắc nhở ngươi một câu nữa.

Tra Kiệt đang lúc lo lắng đến đỏ mặt tía tai, Khấu Trọng nói thế càng làm hắn không yên nên vội vàng cung kính nói:

- Thiếu Soái có lòng chỉ bảo, thuộc hạ cảm kích vô cùng.

Khấu Trọng nheo mắt cười lớn nói:

- Chính là kệ con bà nó chứ, hiểu không?

Tra Kiệt nghe mà chẳng hiểu gì cả, chưa kịp suy nghĩ thì đã bị Khấu Trọng đẩy vào trong Phong Nhã Các. Mấy tên phục vụ có trách nhiệm trông cửa liền chạy ra nghênh đón, một kẻ có vẻ lớn tuổi trong số đó nói:

- Xin hỏi hai vị đại gia có đặt phòng trước không ạ?

Khấu Trọng thích nhất là giao thiệp với loại lau nhau này vì nó giúp gã nhớ lại những ngày tháng thơ ấu ở Dương Châu. Gã hiểu rõ hơn ai hết cách thức làm việc của bọn chúng nên chỉ liếc tên kia một cái

rồi thản nhiên đáp:

- Cứ báo với Thanh Thanh phu nhân có người chơi mã cầu là Thái Nguyên Dũng đã đến.

Trước đó Tra Kiệt dù nghĩ thế nào cũng không sao tưởng tượng được Khấu Trọng sẽ dùng cách này để dắt hắn đi gặp Hỉ Nhi chứ không phải là mấy cách lẻn vào từ cổng sau hay lẳng lặng chui vào phòng người ta.

Mấy tên phục vụ đều thay đổi sắc mặt, rõ ràng là cao thủ mã cầu Thái Nguyên Dũng đã trở thành nhân vật anh hùng không ai không biết ở thành Trường An này rồi.

Tên lớn tuổi đứng đầu vội quát:

- Còn không mau đi thông báo giúp Thái gia!

Một tên liền tuân lệnh đi ngay.

Tên vừa ra lệnh cũng đeo lên bộ mặt cười, khom người nói:

- Thì ra là Thái đại gia. Tiểu nhân là Chu Bảo, trước đây nhờ Thái gia và Khuông gia giúp hoàng thượng đại phá lũ quỷ Ba Tư mà tiểu nhân ăn theo thắng được một món tiền lớn đấy ạ! Xin đi theo tiểu nhân!

Khấu Trọng và Tra Kiệt nhìn nhau, đến lúc này mới hiểu được vì sao bọn phục vụ thay đổi thái độ, còn Thái nguyên Dũng và Khuông Văn Thông cũng nhờ trò cá cược mã cầu đang rất thịnh hành ở Trường An mà tên tuổi được lan truyền khắp thành.

Khấu Trọng nói với vẻ không hiểu:

- Trận đó chưa xác định thắng thua thì đáng lẽ phải coi là hoà chứ, sao Chu đại ca lại thắng được tiền?

Chu Bảo vui vẻ nói:

- Tỷ lệ đặt cược hôm đó là chúng ta thắng một ăn chín, còn bọn quỷ Ba Tư thắng một được một, nếu kết quả là hoà thì bên có tỉ lệ cao hơn sẽ ăn. Đó là quy định của Lục Phúc đặt ra, cũng có tỉ lệ một ăn ba nữa.

Khấu Trọng thầm nghĩ đây lại là một trong lắm trò của Trì Sinh Xuân đây. Nếu không trừ được kẻ này thì đối với cuộc sống dân thành Trường An chỉ có hại chứ không hề có lợi.

Chu Bảo đưa họ đến ngồi ở một gian sương phòng. Khấu Trọng lắng tai nghe thấy tiếng đàn tiếng sáo rộn rã khắp mọi ngóc ngách của Phong Nhã Các thì cười nói:

- Việc làm ăn của các vị quả là rất phát đạt.

Chu Bảo thấp giọng nói:

- Nếu không phải là Kỷ tiểu thư về quê thăm người thân thì việc làm ăn còn tốt hơn thế nữa cơ.

Nói đoạn xin phép cáo lui, sau đó có nô tì đến châm trà, dâng khăn, hầu hạ vô cùng chu đáo.

Lúc chỉ còn lại hai người, Khấu Trọng nhẹ nhàng nói với Tra Kiệt lúc này đang căng thẳng đến mức hít thở cũng thành khó khăn:

- Hiện giờ thành Trường An xem thì lơi lỏng nhưng thật ra khẩn trương lắm rồi. Nhìn bề ngoài không thấy gì nhưng kì thực trong

thành các thế lực đang đấu đá so kè, mà chúng ta lại đang đóng vai khách quý của Trì Sinh Xuân và Doãn Tổ Văn nên những người khác sẽ không dám động vào. Vì vậy chúng ta cần nhân tình thế này tạo dựng ở Trường An một hình tượng xấu xa ở khắp nơi. Càng chơi bời kiêu căng phóng túng, càng la cà ngày đêm nơi lầu xanh, vùi đầu chốn sòng bạc thì càng giúp cho chúng ta dễ dàng hoạt động khắp mọi nơi, khiến kẻ địch mất đi lòng đề phòng đối với chúng ta.

Tra Kiệt lúc này nào có lòng dạ nuốt trôi những lời đó nữa chứ, hắn chỉ gật đầu coi như đã hiểu.

Tiếng vòng ngọc vang lên lanh canh, Thanh Thanh trang điểm đẹp như hoa duyên dáng bước vào. Nàng đã sớm biết Thái Nguyên Dũng chính là Khấu Trọng, chỉ không thể ngờ Khấu Trọng lại đóng vai khách ngang nhiên đến lầu xanh gặp nàng nên vừa bước vào cửa nàng đã lên giọng trách móc:

- Thái gia ngài làm nô gia giật cả mình, đến giờ tim vẫn còn đập thình thịch không yên đây này.

Khấu Trọng vội vàng đứng dậy nhận tội, sau khi ngồi xuống liền nói:

- Vị này chính là Tiểu Kiệt mà ta đã nhắc đến, mang một mối tình thâm với Hỉ Nhi đấy! Hì!

Tra Kiệt vô cùng lúng túng, thiếu chút muốn đào hố mà chui xuống. Hắn không ngờ Khấu Trọng lại thẳng tuột như vậy, gương mặt trẻ trung nóng bừng đỏ rực lên như đang bị lửa đốt.

Đôi mắt đẹp của Thanh Thanh lướt về phía hắn, nàng mỉm cười nói:

- Quả nhiên ta thấy quen quen. Ồ! Ta nhớ ra rồi! Chính là người trong đội thuyền vận chuyển, lần đầu tiên là bị người ta đẩy vào, mặt

đỏ bừng không dám nói câu nào.

Tra Kiệt xấu hổ đến mất hết tự nhiên, cúi đầu nói:

- Ôi! Ta….

Khấu Trọng khẽ cười nói:

- Tiểu Kiệt là một trong những đại tướng đứng đầu dưới trướng ta, đã theo ta nhiều năm. Ta dám đảm bảo hắn sẽ là người chồng lý tưởng của Hỉ Nhi. Vì hạnh phúc cả đời của Hỉ Nhi, xin phiền tỷ tỷ ra tay tác thành cho hai người họ. Nếu không thành công thì Tiểu Kiệt cũng đành trách mình phúc mỏng mà thôi. Ta phải đi rồi, xin tỷ tỷ quan tâm chiếu cố cho Tiểu Kiệt.

Tra Kiệt cực kỳ kinh hãi, chút nữa là ôm chặt lấy Khấu Trọng xin gã đừng đi.

Khấu Trọng đã sớm hơn một bước, đẩy hắn về ghế ngồi rồi cười ha hả nói:

- Tỷ tỷ xem, đây chẳng phải là một anh chàng trẻ tuổi lương thiện, càng không phải là loại ba hoa dẻo miệng, trêu hoa ghẹo nguyệt hay sao. Đừng thấy bộ dạng hắn ngượng ngùng xấu hổ, kỳ thực hắn có bản lĩnh không tầm thường, kinh nghiệm giang hồ rất phong phú. Trước đây chính là hắn chịu trách nhiệm làm bảo tiêu hộ tống các vị đến Lương Đô đấy.

Tra Kiệt bắt đầu hiểu một chút hàm ý trong câu nói “kệ con bà nó chứ” của Khấu Trọng lúc nãy, chính là đánh liều đi thẳng vào việc chính, cứ chém bừa đi để nhanh chóng biết được nhân duyên của hắn và Hỉ Nhi có phải là do trời định hay không.

Thanh Thanh cười duyên, nắm tay Khấu Trọng tiễn gã ra khỏi sương phòng rồi nói:

- Cứ yên tâm đi đi. Đã là người anh em tốt do ngươi ra sức tiến cử thì tỷ tỷ đương nhiên sẽ dốc lòng giúp đỡ tác hợp rồi.

o0o

Từ Tử Lăng giữ lòng cảnh giác cao độ, khẽ gõ vào cửa sổ khuê phòng của Trầm Lạc Nhạn ngầm đưa tín hiệu.

Bầu trời đêm được bao phủ bằng những bông tuyết mềm mại nhẹ nhàng, mang vẻ đẹp trong động có tĩnh. Đây có lẽ là trận tuyết lành cuối cùng trước mùa xuân hoa nở. Thấm thoắt mà ba tháng đóng băng đã sắp kết thúc.

Gã không thể không cẩn thận với Trầm Lạc Nhạn. Trước nay Trầm Lạc Nhạn luôn có thái độ rất tùy tiện trong quan hệ nam nữ, cho dù bây giờ đã về làm vợ người ta nhưng bản tính thì vẫn không thay đổi.

- Ồ!

Cửa sổ mở ra, bóng dáng như hoa như ngọc của Trầm Lạc Nhạn xuất hiện trong căn phòng tối, nàng cười hì hì nói:

- Xem như chàng còn biết điều. Nếu đêm nay chàng không đến gặp người ta thì tối mai người ta sẽ đi tìm chàng trút giận đấy.

Từ Tử Lăng thầm kinh ngạc, không dám nhìn đến bộ đồ ngủ mỏng manh phô bày đường cong hấp dẫn mê người của nàng, chỉ khẽ nói:

- Ta tiến vào trong đó!

Trầm Lạc Nhạn đột ngột đưa tay kéo mặt gã lại gần nói:

- Có biết người ta rất nhớ chàng không hả?

Rồi không hề do dự hôn nhẹ lên môi gã, sau đó mới lùi về phía sau.

Từ Tử Lăng chẳng biết làm thế nào, chỉ đành tung người nhảy vào phòng.

Trầm Lạc Nhạn đóng cửa sổ lại rồi kéo tay gã đi về phía giường.

Người có định lực cao như Từ Tử Lăng cũng phải tim đập thình thịch, không biết nàng có ép mình lên giường không? Trong lòng gã thầm kêu hỏng bét nhưng cũng rất có cảm giác kích thích mê đắm, mặc dù gã biết rõ không nên có cảm giác này. Nói cho cùng thì gã không phải là không có hảo cảm với Trầm Lạc Nhạn, mà lúc này nàng lại càng quyến rũ vô cùng. Từ buổi đầu gặp gỡ, thấy nàng trên chiến trường chỉ huy quyết đoán thì hình ảnh đẹp đẽ và phong thái yêu kiều của nàng sớm đã in sâu trong lòng gã rồi.

May mà Trầm Lạc Nhạn chỉ dắt hắn ngồi xuống cạnh mép giường. Trong lòng Từ Tử Lăng hơi xao động, gã bèn cầm chiếc chăn ấm áp khoác lên thân thể mềm mại của nàng nói:

- Cẩn thận kẻo nhiễm lạnh!

Trầm Lạc Nhạn không nghĩ rằng Từ Tử Lăng vì sợ bản thân không kìm chế được trước sự quyến rũ của nàng mới làm như vậy cho an toàn, mà cho rằng đó là sự lo lắng quan tâm của gã nên cảm kích nói:

- Tử Lăng thật cẩn thận!

Nói đoạn dịu dàng dựa đầu vào bờ vai rộng của gã một cách rất tự nhiên.

Từ Tử Lăng cố tập trung tinh thần, giữ bình tĩnh vì lỡ mà Trầm Lạc Nhạn nghe thấy tim gã đang đập loạn lên thì có thể xảy ra cảnh không cứu vãn nổi. Gã hỏi:

- Tình hình thế nào rồi?

Trầm Lạc Nhạn khép hờ đôi mắt đẹp, buồn bã nói:

- Chàng muốn hỏi tình hình ở phương diện nào? Tử Lăng không biết người ta lo lắng cho chàng muốn chết sao? Trong thời khắc kịch liệt nhất ở trận chiến tại Lạc Dương, ta thật sự sợ chàng và Khấu Trọng không qua nổi đấy.

Từ Tử Lăng đáp:

- Đó là một cơn ác mộng đã qua rồi, ta vẫn chưa có cơ hội cảm ơn nàng. Nếu như nàng không báo Hi Bạch đến chi viện thì ta và Phong Hàn chắc chắn đã mất mạng rồi.

Trầm Lạc Nhạn cất tiếng nhẹ nhàng như trong giấc mộng:

- Giữa chúng ta mà còn phải khách sáo như thế sao? Ngày mai Ngụy Trưng mới cùng Kiến Thành trở về, ta chưa có cơ hội tiếp xúc với hắn nữa.

Đoạn nàng tiếp tục thở dài nói:

- Phiền não lớn nhất hiện nay chính là hoàng thượng nghe lời dèm pha của bọn tiểu nhân, ông ta cho rằng Đỗ Như Hối và Phòng Huyền Linh là kẻ đã vạch ra kế hoạch xúi bẩy Tần Vương hạ độc Trương

tiệp dư. Cũng may mà bọn họ đều cùng Tần Vương ở quan ngoại, nếu không sớm đã bị Lý Uyên giết như Lưu Văn Tĩnh rồi. Chàng cần phải biết Lưu Văn Tĩnh rất giỏi về y dược nhưng lại có quan hệ quá thân thiết với hai người họ Đỗ và họ Phòng. Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến cho Lưu Văn Tĩnh bị xử tử.

Từ Tử Lăng đã sớm biết về sự nghi kỵ của Lý Uyên đối với hai người đó từ chỗ của Phong Đức Di nhưng nghe thấy vậy vẫn rất đau đầu. Nếu Lý Thế Dân từ phía Nam trở về Trường An, Lý Uyên sẽ lập tức bắt hắn phải giao hai người Phòng, Đỗ ra, đến lúc đó thì phải làm thế nào đây? Gã liền trầm giọng nói:

- Lập tức thông báo cho Tần Vương kiếm cớ lưu hai người đó lại Lạc Dương.

Trầm Lạc Nhạn lắc đầu nói:

- Không được đâu. Trong chiếu thư hoàng thượng đã nói rõ Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối phải về cùng Tần Vương, nếu không tuân theo coi như chống lại lệnh vua, Tần Vương sẽ lập tức bị định tội.

Từ Tử Lăng nói:

- Tin tức của nàng từ đâu mà có vậy?

Trầm Lạc Nhạn nói:

- Là do Tú Ninh Công Chúa nói cho ta biết. Ở Trường An, ta chính là người tri kỷ duy nhất mà cô ấy có thể tâm sự, có thể cùng bàn luận về nhị huynh của nàng hay về Khấu Trọng và chàng nữa.

Từ Tử Lăng nói:

- Có thể sắp xếp cho ta gặp công chúa được không?

Trầm Lạc Nhạn ngồi thẳng lên, ánh mắt lấp lánh nhìn gã rồi nói với vẻ không hiểu:

- Gặp nàng thì có ích gì chứ? Chỉ khiến cho nàng thêm khó xử thôi.

Từ Tử Lăng nói:

- Nàng ấy là người thấu tình đạt lý, lại có lòng thương người. Nếu như nàng ấy chịu đứng về phía Tần Vương thì chúng ta có thể thông qua nàng để thuyết phục Lý Thần Thông.

Trầm Lạc Nhạn thay đổi sắc mặt, nói:

- Lý Thần Thông là người chúng ta rất có cơ hội thuyết phục. Chưa đề cập đến việc ông ta vốn có quan hệ tốt với Tần Vương thì ít nhất ông ấy cũng là một người dày dạn trên chiến trường, hiểu rõ hơn Lý Uyên rằng Tần Vương chính là hi vọng duy nhất của nhà Lý Đường. Điều quan trọng hơn nữa là ông ta hiểu rõ uy lực khi Tống Khuyết và Khấu Trọng hợp sức. So sánh được mất, ông ấy sẽ biết phải lựa chọn thế nào. Nhưng nếu không thể thuyết phục ông ta thì nhất định phải giết ngay, vì kế hoạch của chúng ta không cho phép bất kì ai phá hỏng.

Từ Tử Lăng bất giác nghĩ tới Khả Đạt Chí, liền cười khổ nói:

- Hy vọng sẽ không xảy ra hoàn cảnh đó.

Trầm Lạc Nhạn khẽ nhíu mày nói:

- Người gặp Tú Ninh công chúa phải là Khấu Trọng chứ không thể là Từ Tử Lăng chàng được đâu. Nỗi lòng phụ nữ chỉ phụ nữ mới có thể

hiểu được thôi. Nàng ấy có tình cảm đặc biệt với Khấu Trọng, nên nếu Khấu Trọng không dám đi gặp nàng thì hậu quả sẽ khó mà đoán được đấy.

Từ Tử Lăng cảm thấy đau đầu thay cho Khấu Trọng. Chẳng lẽ lại bắt Khấu Trọng đi nói với nàng rằng không những sẽ phát động chính biến ép cha ruột của nàng nhường ngôi mà còn sẽ phải trừ khử cả hai người anh của nàng nữa hay sao?

Giọng nói của Trầm Lạc Nhạn vang lên bên tai gã:

- Ta sẽ tìm cách mời Tú Ninh công chúa đến chỗ ta, ngày mai sau giờ ngọ các chàng tìm ám hiệu mà ta để lại trên chân tường sau hậu viện thì sẽ biết thời gian và địa điểm gặp mặt.

Tiếp đó nàng nói rõ cách đọc ám hiệu.

Từ Tử Lăng biết là không tiện ở lại lâu nên nói:

- Ta đã hẹn Khấu Trọng làm chút việc, để hôm khác sẽ đến gặp nàng sau.

Trầm Lạc Nhạn thất vọng nói:

- Còn tưởng rằng chàng sẽ ở lại nói chuyện cùng người ta đến sáng chứ. Lần sau ta không cho chàng đi nhanh như vậy đâu đấy.

Từ Tử Lăng thầm kinh ngạc trong lòng, cố dỗ dành nàng ngoan ngoãn nằm xuống rồi lập tức dời đi.

o0o

Ba người đều mặc trang phục đi đêm, trùm khăn đen kín đầu chỉ để

lộ ra hai con mắt, vượt qua các mái nhà rồi đáp xuống mái ngói vẫn còn đọng đầy tuyết phía sau ngôi nhà của Thạch Chi Hiên. Bọn họ nép người xuống đưa ánh mắt vượt qua mái ngói, hướng về phía sào huyệt bí mật tạm thời của Thạch Chi Hiên thì thấy thấp thoáng có ánh đèn.

Hầu Hy Bạch rất quen thuộc đường xá Trường An, hắn chỉ vào dòng sông chảy qua cạnh ngôi nhà của Thạch Chi Hiên rồi chảy men về phía đông nam thành, nói:

- Đây là sông Khúc Giang chảy qua phía đông nam thành, đứng đầu trong những danh lam thắng cảnh của thành Trường An này. Sư tôn chọn khúc sông này để đặt chân quả là vô cùng cao minh.

Khấu Trọng nói:

- Dương Văn Can chọn Tây Thị cũng là vì lý do tương tự. Nó nằm gần sát kênh Vĩnh An nên lúc có chuyện thì bỏ trốn thế nào sẽ thuận tiện hơn.

Hầu Hy Bạch nói:

- Ta và lão Bạt đã nhiều lần tìm đến Hợp Xương Long dò xét nhưng vì sợ đánh rắn động cỏ nên không dám lẻn đột nhập vào trong. Ban ngày thì Hợp Xương Long buôn bán dầu mỡ, nhìn bề ngoài hoàn toàn không có biểu hiện gì khác thường.

Khấu Trọng nói:

- Ta dám khẳng định Dương Văn Can đang ẩn nấp ở đây. Đợi khi nào chúng ta đủ lực lượng thì sẽ dùng khí thế sấm sét giết con mẹ nó cho sạch sẽ để làm rối loạn thế trận của nhà họ Hương và Dương Hư Ngạn.

Từ Tử Lăng nói với vẻ không đồng tình:

- Đừng có tham cậy mạnh. Cái chúng ta cần không phải là sự thỏa mãn nhất thời mà là thắng lợi cuối cùng đấy.

Khấu Trọng cười trừ nói:

- Ta chỉ nói chơi vậy thôi, thế mới phù hợp với thủ đoạn trèo tường vượt ngách của dân giang hồ mà chúng ta đang làm chứ.

Hầu Hy Bạch bật cười nói:

- Như thế gọi là vừa cười nói vừa dùng binh, đủ làm tức chết Võ Hầu Gia Cát Lượng vốn nhờ tài đó mà lưu danh thiên cổ rồi.

Khấu Trọng dùng khuỷu tay huých nhẹ Từ Tử Lăng một cái rồi nói:

- Ngươi ra tay trước đi, xem xét tình hình rõ ràng rồi chúng ta mới xuất hiện.

Chính trong lúc này, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đồng thời sinh lòng cảnh giác, trao đổi bằng mắt với nhau rồi cùng quay đầu về phía sau.

Hầu Hy Bạch cảm ứng chậm hơn một chút nên lúc nhìn về phía sau thì bóng dáng như ma trơi của Thạch Chi Hiên đã hiện ra trên mái ngói đầy gió tuyết, trong nháy mắt đã đến phía sau ba người, lạnh lùng nói:

- Nếu không phải nghe thấy cuộc đối thoại nhẹ nhàng của các người thì ta còn cho rằng các người đến để ám sát ta cơ đấy.

Ba người vẫn đang giữ tư thế khom người, Hầu Hy Bạch liền cung

kính chào hỏi:

- Sư tôn!

Khấu Trọng thầm kêu xấu hổ, nếu như thật sự họ đến để ám sát thì giờ chắc chắn đã phải chịu khổ rồi, mất cả chì lẫn chài. Nếu bị Thạch Chi Hiên làm ầm lên đánh động tới quan phủ thì càng có hại nên gượng gạo nói:

- Tính cảnh giác của Tà Vương ngài quả rất cao. Giờ ta cũng phải hoài nghi ngài không cần ngủ thì phải.

Thạch Chi Hiên mỉm cười nói:

- Đêm nay là một đêm đặc biệt nên ta không hề có ý định ngủ mà còn chuẩn bị trước khi trời sáng sẽ đến chào hỏi các ngươi đấy.

Từ Tử Lăng kinh ngạc nói:

- Trong lời của Tà Vương có chứa ẩn ý, không rõ là phải hiểu thế nào đây?

Thạch Chi Hiên không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Bạt Phong Hàn không ở Trường An phải không?

Khấu Trọng bình thản đáp:

- Bạt huynh đệ hiện đang có một trọng trách khác, không thể phân thân được.

Thân hình Thạch Chi Hiên chợt khẽ rung lên, nhìn về phía dòng sông Khúc Giang.

Ba người nhìn theo ánh mắt của lão, chỉ thấy trên mặt sông ẩn trong gió tuyết phía xa xuất hiện hơn mười bóng thuyền, trên thuyền dày đặc bóng người đang lặng lẽ điều khiển thuyền tiến về phía sào huyệt bí mật của Thạch Chi Hiên, hơn nữa còn không ngừng có người nhảy lên bờ ngầm hướng về phía sào huyệt bí mật để ẩn nấp.

Hai mắt Thạch Chi Hiên bừng lên đầy sát khí. Lão khẽ hừ một tiếng lạnh lẽo, lộ ra một cảm giác tàn khốc nhẫn tâm vô cùng nhưng giọng nói thì lại bình tĩnh đến kì lạ:

- Theo ta!

Ba người theo lão luồn lách từ đông nam thành đến khu nhà dân ở bến tàu phía bên ngoài khu buôn bán của Tây Thị, vào sảnh đường một sào huyệt khác của Thạch Chi Hiên, mọi người im lặng ngồi xuống quanh chiếc bàn giữa phòng.

Thạch Chi Hiên trở về trạng thái cao thâm mạc trắc thường thấy, lạnh lùng nói:

- Thế cho nên ta mới nói đêm nay là một đêm đặc biệt mà. Danh sách những người ta cần giết lại tăng thêm một cái tên rồi.

Khấu Trọng bây giờ mới hiểu ra, Thạch Chi Hiên chắc là đã tiết lộ chỗ ẩn nấp cho một người nào đó để kiểm tra lòng trung thành của đối phương nhưng lại bị kẻ đó bán đứng. Thạch Chi Hiên sắp xếp thời cơ của hành động này là rất tính toán, đợi sau khi đội ngũ “Tư Đồ Phúc Vinh” của bọn họ đến Trường An rồi mới bắt đầu tiến hành, như thế cho dù xảy ra chuyện gì thì vẫn có thể duy trì liên lạc với bọn họ. Từ đó có thể thấy Thạch Chi Hiên đúng là có thành ý trong việc hợp tác ám sát Triệu Đức Ngôn với họ.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Có phải là An Long không?

Thạch Chi Hiên lắc đầu nói:

- Ta đã tuyệt vọng đối với An Long từ lâu rồi. Dù cũng tại ta ra lệnh cho hắn tiếp cận Hư Ngạn nhưng từ chuyện hắn tiết lộ bí mật của Bất Tử Ấn Pháp có thể thấy hắn có gan phản bội ta rồi. Thạch Chi Hiên ta chưa lấy cái mạng chó của hắn chẳng qua là vì hắn vẫn còn giá trị lợi dụng thôi.

Lão dừng một chút lại tiếp tục nói:

- Các người có tin tức của Loan Loan hay không?

Từ Tử Lăng lắc đầu biểu thị không có, trong lòng thầm nghĩ nếu kẻ đó không phải là An Long thì là thần thánh phương nào đây? Nhưng có thể khẳng định người này chắc là gần gũi với Lý Uyên cho nên ngay sau khi phát hiện chỗ ẩn nấp của Thạch Chi Hiên mới có thể lập tức khiến cho Lý Uyên tiến hành đột kích lão. Việc này sẽ gây ảnh hưởng gì đối với Thạch Chi Hiên không đây?

Thạch Chi Hiên lạnh lung nói:

- Ánh đèn trong phòng chính là ám hiệu mà ta và tên chó đẻ đó đã hẹn trước để cho biết ta đang ở trong phòng.

Lão quay sang Khấu Trọng gã nói:

- Thiếu Soái tối nay có hứng giết vài người để giải trí không?

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Vậy còn cần xem kẻ sẽ bị giết là ai.

Thạch Chi Hiên mỉm cười nói:

- Đương nhiên là những kẻ Thiếu Soái không muốn thấy còn sống trên đời này rồi.

Khấu Trọng ngơ ngác hỏi:

- Dương Văn Can ư?

Thạch Chi Hiên cười lớn nói:

- Sự sống chết của hắn lúc này hoàn toàn do Thiếu Soái quyết định. Ta chỉ mượn việc giết hắn để cảnh cáo tên phản đồ Hư Ngạn mà thôi, để hắn giương mắt lên nhìn những người ủng hộ hắn dần chết đi, cho hắn nếm thử mùi vị bị cô lập không ai giúp đỡ.

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu như đánh rắn động cỏ thì đối với hành động ám sát Triệu Đức Ngôn của chúng ta chỉ có hại chứ không hề có lợi.

Thạch Chi Hiên lạnh lùng nói:

- Kinh nghiệm giang hồ của Tử Lăng vẫn chưa đủ đâu. Ta chỉ dùng cách này thăm dò xem thủ đoạn mà các ngươi muốn dùng để đối phó với nhà họ Hương là thuộc loại nào thôi. Xem ra các người đã có một kế hoạch hoàn chỉnh, có thể nhổ bật cả gốc rễ của nhà họ Hương cho nên mới nín nhịn chuyện nhỏ để đảm bảo việc lớn, đúng không?

Ba người nghe vậy bèn đưa mắt nhìn nhau, không ngờ chỉ mới vài

câu đã bị Thạch Chi Hiên biết được rất nhiều quyết định của mình.

Thạch Chi Hiên thở dài nói:

- Sự việc tối nay đã khiến cho những dự toán về tương lai của ta bị đảo lộn hết cả. Tốt nhất các ngươi hãy mang toàn bộ kế hoạch đến Trường An lần này nói rõ ra, để tránh việc ta vô tình phá vỡ kế hoạch của các ngươi.

Ba người kẻ nọ nhìn người kia, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

(

Chương 726: Kỳ phùng địch thủ

Từ Tử Lăng nhìn Thạch Chi Hiên, có chút cảm giác như đang đứng trước một con người khác. Thạch Chi Hiên trước mặt vẫn là một Tà Vương lừng lẫy giang hồ không ai trong thiên hạ làm gì được, vẫn là cao thủ đứng đầu của Ma Môn không có gì phải bàn cãi, vẫn có uy quyền thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Nhưng gã lại cảm nhận rõ cảnh ngộ bị bỏ rơi cô lập của lão. Sự phản bội của An Long và việc đêm nay bị kẻ chưa biết tên kia bán đứng khiến lão rơi vào thế bất lợi tuyệt đối phải hành động một mình, còn Dương Hư Ngạn ngược lại dần dần mạnh lên, thay thế vị trí của Thạch Chi Hiên.

Cho dù Thạch Chi Hiên có thể giết được Triệu Đức Ngôn thì trọng tâm của Ma Môn vẫn sẽ chuyển sang Dương Hư Ngạn. Một khi Dương Hư Ngạn có thể dung hợp được võ công của Bất Tử Ấn pháp "Ngự Tẫn Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh" thì bằng sức của một mình Thạch Chi Hiên, cho dù có năng lực dời non lấp biển cũng không dễ diệt được Dương Hư Ngạn.

Xét đến cùng, Thạch Chi Hiên sở dĩ rơi vào tình cảnh như vậy cũng là vì không thể cắt đứt được tình cha con với con gái Thạch Thanh Tuyền và vẫn giữ tình sâu như biển với Bích Tú Tâm. Chính như lão đã từng nói, trong lòng lão thì Thạch Thanh Tuyền còn quan trọng hơn cả sự nghiệp thống nhất ma đạo, bá chủ thiên hạ. Chính vì vậy mà lão không có cách nào hoàn thành được yêu cầu của Ma Môn đối với mình.

Đây là lần đầu tiên gã sinh ra cảm giác thương hại và thân thiết đối với kẻ địch đáng sợ này. Sự thân thiết đó xuất phát từ liên hệ kỳ diệu

với Thạch Thanh Tuyền.

Từ Tử Lăng khẽ thở dài, bình tĩnh nói:

- Chỉ cần trước khi giết Triệu Đức Ngôn, Tà Vương ẩn mình không xuất hiện thì có thể tránh được mâu thuẫn và va chạm giữa chúng ta.

Ánh mắt Thạch Chi Hiên từ từ lướt qua Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch rồi cuối cùng dừng lại ở Từ Tử Lăng. Lão bật cười ung dung nói:

- Nói ra có lẽ các người không tin, nhưng ta có một thói quen rất kỳ quái là thứ gì không có được thì thà phá huỷ đi chứ không để rơi vào tay kẻ khác. Bây giờ Thạch mỗ đã không còn thù địch với thiếu soái, còn với Tử Lăng càng không cần nói. Nếu các ngươi chịu hợp tác cùng ta thì chỉ có lợi không có hại.

Khấu Trọng cười khổ:

- Kế hoạch của bọn ta rất đơn giản, đó là dụ Hương Quý và Hương Ngọc Sơn chui ra, khi có thời cơ lập tức giết không tha, còn mồi nhử chính là việc kinh doanh tiền trang của Tư Đồ Phúc Vinh. Nếu lộ ra ngoài khiến cho cha con Hương Quý trốn biệt tăm, với tài lực và thủ đoạn của bọn chúng thì thiên hạ rộng lớn này làm sao mà tìm được bọn chúng? Nếu để bọn chúng chạy ra ngoài biên ải thì chúng ta chắc chỉ biết than rằng lực bất tòng tâm. Ta đã nói hết sự thật rồi, phải chăng kế hoạch giết Triệu Đức Ngôn sẽ diễn ra đúng như những gì chúng ta đã bàn không?

Thạch Chi Hiên cười vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, nói:

- Điều này là đương nhiên, ngoài ra ta còn phải huỷ diệt toàn bộ thế lực của nhà họ Lý, để xem thiên hạ sẽ loạn lên thế nào! Tạm thời các người có thể rời khỏi đây, nhưng Hy Bạch thì ở lại, ta có chuyện cần

nói với Hy Bạch và dung mấy ngày này để chỉ điểm võ nghệ cho hắn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng một lần nữa cảm thấy bất lực, bị Thạch Chi Hiên dắt mũi lôi đi, liền cùng nhìn Hầu Hy Bạch. Hầu Hy Bạch cảm thấy mình trở thành người thân duy nhất còn lại của Thạch Chi Hiên trong biển người mênh mông, bèn gật đầu nói:

- Đồ nhi tuân lệnh!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rời khỏi sào huyệt mới của Thạch Chi Hiên, đến chỗ tối trong khu rừng bên cạnh bến thuyền nói chuyện. Lúc này còn hai giờ nữa trời mới sang, gió tuyết có vẻ mạnh lên, tuyết nhẹ chuyển thành những bông tròn mờ mịt khắp đất trời.

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Ta có cảm giác không tốt, Thạch Chi Hiên rất có khả năng đã phát hiện chúng ta đến đây không phải chỉ đơn giản đến để giết Lý Thế Dân. Ngươi thấy thế nào?

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Ta vẫn luôn lo lắng vì việc này. Vấn đề lớn nhất nằm ở chỗ, đây không phải là tác phong hành sự bình thường của chúng ta, chúng ta trước nay muốn phân thắng bại thì dứt khoát phải đối đầu trên chiến trường. Hừm, làm thế nào mới được đây?

Khấu Trọng nói:

- Trước khi giết Triệu Đức Ngôn, lão sẽ tuyệt đối không bán đứng chúng ta, bởi vì chúng ta vẫn còn giá trị lợi dụng. Sau khi Triệu Đức Ngôn đi đời thì đến thần tiên cũng khó đoán được lão Thạch sẽ xử lý chúng ta như thế nào. Cách duy nhất là làm thịt lão trước, như vậy là

êm chuyện.

Từ Tử Lăng nói không chút do dự:

- Cứ làm như vậy đi!

Khấu Trọng nhìn gã hồi lâu rồi than:

- Nhưng ngươi sẽ ăn nói thế nào với Thạch Thanh Tuyền đây? Dù sao lão cũng là cha của nàng.

Từ Tử Lăng thờ dài:

- Vì việc lớn thì hy sinh cá nhân có đáng gì? Kẻ nào đủ độc thì kẻ đó sống sót, câu nói này vẫn là định luật mực thước của chúng ta cho đến giờ.

Khấu Trọng nói:

- Vậy tạm quyết định như thế đi. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Trường An đã biến thành chiến trường tàn khốc, chúng ta nhất định phải nắm bắt được các thông tin tình báo cần thiết. Lăng thiếu ngươi đi gặp Phong Đức Di, nhờ ông ta tìm hiểu xem Lý Uyên làm thế nào mà biết chỗ ẩn náu của lão Thạch, như vậy chúng ta sẽ biết ai đã bán đứng lão Thạch.

Từ Tử Lăng nói:

- Sao ngươi không đi cùng ta?

Khấu Trọng nói:

- Ta đến Hợp Xương Long ở Tây Thị thử vận may. Gió tuyết lớn thế

này, ta rất có cơ hội lẻn vào trong thăm dò tình hình.

Từ Tử Lăng đội mặt nạ lên, vỗ vai gã rồi lên đường.

Khấu Trọng ngẩn ra giây lát, vứt bỏ những suy nghĩ vớ vẩn ra khỏi đầu rồi rời khỏi bến thuyến, nhảy qua qua tường Tây Thị, nhấp nhô mấy lần đã đến được mái ngói đối diện với với Hợp Xương Long. Gã đang định quan sát tình thế trước, nào ngờ chưa kịp quỳ xuống thì sau lưng vang lên tiếng gió. Khấu Trọng thầm kêu không ổn, đến lúc quay đầu lại nhìn mới thở phào nhẹ nhõm.

Người đến là Bạt Phong Hàn, hắn cũng mọp xuống bên cạnh Khấu Trọng, bỏ khăn che mặt lộ ra vẻ nghiêm trọng rồi trầm giọng nói:

- Trì Sinh Xuân vừa vào trong, đợi hắn quay ra, chúng ta ra tay kết liễu hắn.

Khấu Trọng vô cùng kinh hãi đồng thời lại không hiểu liền ngạc nhiên nói:

- Kế hoạch ban đầu vốn đâu phải như vậy.

Bạt Phong Hàn bình tĩnh đáp:

- Chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác. Sau bữa tiệc Trì Sinh Xuân đã ghé qua Lục Phúc đổ trường, sau đó đánh xe đến Chu Tước đại nhai gặp một thương gia lớn tên là Vưu Bạch Tam. Ngươi có biết tên Vưu Bạch Tam đó là thần thánh phương nào không? Hắn chính là một thương nhân có máu mặt từ Bình Diêu đến, đã từng gặp Tư Đồ Phúc Vinh một lần. Sáng sớm mai con rùa Trì Sinh Xuân này sẽ chuẩn bị cùng hắn đến gặp Phúc Vinh gia của chúng ta. Thằng khốn đó tưởng là hay lắm, nếu không phải thấy hắn không quay về nhà thì ta đã sớm ra tay lấy mạng hắn rồi. Bây giờ Hương Quý rất có

khả năng đang ở trong Hợp Xương Long.

Khấu Trọng thất vọng, đau đầu nói:

- Liệu có cách nào tốt hơn không?

Bạt Phong Hàn cười khổ nói:

- Còn cách khác là giết kẻ đeo họa lên người là Vưu Bạch Tam, có điều làm như vậy chỉ càng làm cho Trì Sinh Xuân thêm nghi ngờ.

Khấu Trọng trầm ngâm nói:

- Vưu Bạch Tam chỉ gặp Phúc Vinh gia thật có một lần, mà Tư Đồ Phúc Vinh giả của chúng ta lại chính dựa vào bức tranh do Ấu Lương Tài cung cấp mà tạo thành. Phúc Vinh gia thật từ trước đến nay thường không thích nói nhiều, mà giọng nói, ngữ điệu của người giả là do đích thân Âu Lương Tài dạy, không biết chừng vẫn có thể qua mặt được hắn. Hừm! Nhưng ngươi nói đúng, những vai đóng giả khác như quản gia Thân Văn Giang chỉ nhìn thấy là bị phát hiện ngay, tốt nhất vẫn là giết Trì Sinh Xuân cho nhanh gọn. Mẹ nó chứ, tại sao lại biến thành thế này. Còn nữa, nếu như cái tên Vưu Bạch Tam không biết điều đó nhắc lại chuyện cũ, mà Phúc Vinh gia của chúng ta lại không biết tí gì thì lộ tẩy ngay lập tức.

Bạt Phong Hàn chấn động tinh thần, nói:

- Cái đó lại không thành vấn đề. Việc Phúc Vinh gia của chúng ta có biết về người và việc ở Bình Diêu không thì không sợ bị hỏi tới.

Khấu Trọng hỏi vẻ không hiểu:

- Tại sao lại không có vấn đề gì?”

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói:

- Thiếu soái thật hay quên. Ngươi còn nhớ thủ thuật ép cung mà ta đã dùng với Quản Bình ở Long Tuyền không? Sau khi xong việc hắn không những sẽ quên hết mọi chuyện mà đầu óc còn trở nên có vấn đề, khó hoạt động bình thường được.

Khấu Trọng cười lớn nói:

- Nhớ chứ! Đương nhiên là nhớ rồi. Lôi đại ca vì sợ ở Trường An có người quá quen thuộc Bình Diêu nên đã sắp đặt mọi chuyện cho Phúc Vinh gia. Huống gì Phúc Vinh gia cao ngạo như vậy, có muốn trả lời hay không là tùy hắn chứ. Chà! Chuyện này không thể chần chừ thêm nữa đành phải để Vưu Bạch Tam chịu khổ, giơ đầu ra gánh nạn thay cho Trì Sinh Xuân vậy.

o0o

Khi Từ Tử Lăng về đến phủ Tư Đồ thì chỉ còn một giờ nữa là trời sáng. Mọi người đều đã về phòng nghỉ ngơi, chỉ còn Lôi Cửu Chỉ đang nói chuyện với Tra Kiệt vừa trở về trong bộ dạng ngơ ngác.

Lôi Cửu Chỉ rõ ràng là đang hỏi về cuộc gặp gỡ của Tra Kiệt với mỹ nhân, chỉ nghe lão thất thanh kêu lên:

- Cái gì? Ngươi lại chơi cờ cùng nàng à?

Từ Tử Lăng rảo bước vào phòng, cười nói:

- Chẳng phải Lôi đại ca đã nói là rất mệt ư? Sao bây giờ vẫn chưa đi nghỉ?

Lôi Cửu Chỉ đỏ mặt nói:

- Ta lo lắng cho các ngươi nên ngủ chập chờn. Lúc nãy vừa mới tỉnh dậy, ra ngoài thì gặp ngay cái thằng tiểu tử hồ đồ này, tán gái thì lại biến thành đánh cờ.

Tra Kiệt ngượng ngùng nói:

- Đấy là Thanh Thanh phu nhân dạy ta đấy, bà ấy nói Hỉ Nhi cô nương thích nhất là đánh cờ.

Lôi Cửu Chỉ vỗ đùi vẻ tâm đắc, nói:

- Hóa ra là như vậy, cái này gọi là chung sở thích thì dễ nói chuyện. Sao ngươi không nói sớm chứ?

Tra Kiệt đeo bộ mặt oan khuất “lão nào có cho ta cơ hội nói”, ánh mắt cầu trợ hướng về phía Từ Tử Lăng đang đứng bên bàn. Lôi Cửu Chỉ đâu chịu tha cho y, liền truy hỏi:

- Vậy ngươi thắng hay thua?

Tra Kiệt chẳng biết làm thế nào, đành đáp:

- Lúc bọn ta kết thúc là hòa.

Lôi Cửu Chỉ vỗ bàn rống lên:

- Tuyệt! Tuyệt lắm! Thắng thua chưa xác định, may mà thằng tiểu tử ngươi còn biết tính toán. Đương nhiên là sẽ phải đánh tiếp rồi.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Hỉ Nhi chơi cờ ra sao?

Tra Kiệt đáp:

- Không giấu gì Từ gia, trình độ đánh cờ của thuộc hạ chỉ mới nhập môn, may mà Hỉ Nhi và ta có vẻ cũng ngang nhau. Tuy nhường nàng ấy đi trước nhưng vì ta sợ bẽ mặt nên toàn tâm toàn ý ứng phó, mỗi nước cờ đều rất thận trọng, cuối cùng miễn cưỡng hòa cờ, không đến nỗi bị nàng ấy coi thường.

Lôi Cửu Chỉ hết sức ngạc nhiên nói:

- Đây là cờ vây, mà đánh cờ vây trong thiên hạ ít khi có cờ hòa. Đây chắc là điềm báo đại hỷ.

Tra Kiệt chán nản nói:

- Nhưng ta vẫn không dám nói chuyện với nàng, cũng không dám nhìn nàng.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi không nói chuyện gì với nàng sao?

Tra Kiệt đỏ mặt nói:

- Nàng hỏi thì ta trả lời, thuận thế liếc trộm mấy cái, như vậy liệu có xem như là nói chuyện không?

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Trước khi khai ra các ngươi hỏi gì đáp gì, nói cho ta biết các ngươi có hẹn gặp lại không?

Tra Kiệt đáp:

- Nàng hẹn ta ngày mai đến Phong Nhã các đánh cờ.

Lôi Cửu Chỉ cười lớn:

- Thành công rồi! Đây gọi là hồi sau sẽ rõ. Không phải ta nói ngươi. Tiểu Kiệt ngươi phải học tập theo Tiểu Tuấn, tên tiểu tử đó sau khi gặp Hồ Tiểu Tiên thì như lột xác biến thành cao thủ chốn tình trường vậy, khen ngợi nịnh nọt tán tỉnh chẳng thiếu thứ gì. Phải biết cách chiều chuộng con gái chứ, không tin cứ hỏi Từ gia của ngươi mà xem.

Từ Tử Lăng bực mình nói:

- Ta thấy vẫn nên để theo tự nhiên.

Tra Kiệt vội nói:

- Thiếu soái cũng chỉ dạy ta như vậy.

Lúc này Bạt Phong Hàn bước vào, đi thẳng tới bàn nói:

- Mau gọi Tống nhị ca và Tiểu Tuấn dậy, tình hình có thay đổi. Khấu Trọng đã đến phủ họ Trần, nhưng đừng lo lắng, lần này nhất định sẽ qua.

Gió tuyết đã dừng trước khi trời hửng sáng. Từ Tử Lăng chưa chợp mắt được chút nào đã cùng Khấu Trọng rời khỏi phủ Tư Đồ, chậm bước đi về hướng Hoàng Thành, dọc đường có thể thấy quân dân Trường An chung sức dọn tuyết.

Khấu Trọng hứng chí buột miệng:

- Quân dân một lòng, đó mới là thành trì khó công hạ nhất, may mà ta không phải lo lắng về chuyện này nữa.

Gã thấy Từ Tử Lăng không nói năng gì liền tiếp tục:

- Tên rùa con Trì Sinh Xuân này không thể xem thường, chỉ xem hắn mời ra Vưu Bạch Tam cũng đủ biết hắn không hề đơn giản.

Từ Tử Lăng dường như đang suy nghĩ điều gì, thuận miệng nói:

- Kẻ chuyên lừa đảo thì luôn có lòng cảnh giác với người khác, chưa chắc đã vì hắn thật sự nảy sinh nghi ngờ.

Khấu Trọng hỏi:

- Hình như ngươi có tâm sự?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta đang lo lắng cho ngươi, vì hôm nay rất có khả năng ngươi sẽ gặp Lý Tú Ninh.

Khấu Trọng dừng phắt lại, thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Từ Tử Lăng kéo hắn đi tiếp, đem tình huống giải thích một lượt rồi cười khổ:

- Ta cho rằng Trầm Lạc Nhạn nói rất đúng, muốn thuyết phục được công chúa Tú Ninh, thì cần phải do lão ca ngươi ra tay.

Sắc mặt Khấu Trọng biến thành trắng bệch, nói:

- Chẳng lẽ ta khuyên nàng ấy giết hai anh trai của mình sao? Còn nếu không nói thật ra thì sau này nàng ấy sẽ trách ta lừa gạt, hận ta cả đời. Ôi!

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Phải làm cho nàng ấy hiểu rằng đây là vấn đề tồn vong, giải thích thuyết phục thế nào là tuỳ ngươi ứng biến. để nàng ấy lựa chọn rốt cuộc muốn cho Lý Thế Dân sống tiếp làm một hoàng đế tốt, hay là cho Kiến Thành, Nguyên Cát tiếp tục hại nước hại dân.

Khấu Trọng nói:

- Lẽ nào đem toàn bộ tình hình hiện nay cho nàng ấy biết?

Từ Tử Lăng nói:

- Xem ra thì phải như vậy thôi. Còn phải xem tình yêu của nàng dành cho ngươi sâu đậm đến mức nào.

Khấu Trọng đột nhiên chấn động trong lòng, nhíu mày nói:

- Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao Thạch Chi Hiên lại nảy sinh nghi ngờ rồi. Vấn đề nằm ở chỗ ta, vì ta đã tỏ ra quá thoải mái. Không giấu gì ngươi, từ sau khi quyết định nhường ngôi cho Lý Thế Dân, ta vui mừng không sao tả xiết, giống như trút bỏ được gánh nặng vậy.

Từ Tử Lăng nói:

- Thạch Chi Hiên chỉ lầm tưởng ngươi đã đạt đến cảnh giới quên đao

của Thiên Đao Tống Khuyết thôi, chứ sẽ không hoài nghi ngươi vì không cần làm hoàng đế mà vui vẻ quên sầu đâu. Khấu Trọng đem ngai vàng đã có đến chín phần nắm trong tay mình nhường cho kẻ khác ư? Chuyện đó nói ra đảm bảo chẳng ai tin cả.

Khấu Trọng mừng rỡ đáp:

- Hy vọng Thạch Chi Hiên không phải là trường hợp ngoại lệ duy nhất. Ha ha, cùng Thạch Chi Hiên đi giết Tất Huyền và Triệu Đức Ngôn, hơn nữa lại tiến hành ngay trong cung cấm, trong thiên hạ còn việc gì kích thích và hứng thú hơn chuyện này chứ?

Từ Tử Lăng bật cười, nói:

- Hình như ngươi đã không còn vì chuyện gặp công chúa Tú Ninh mà trăm mối tơ vò nữa rồi?

Khấu Trọng chán nản đáp:

- Đây gọi là tìm niềm vui trong đau khổ. Con người dù sao cũng phải tìm cách giữ được tâm trạng tốt nhất mà. Ồ!

Tiếng vó ngựa vang lên từ phía sau rồi dần đến gần. Hai người chưa kịp quay đầu lại thì Kiều Công Sơn và đám hơn chục tên Trường Lâm quân đã nhanh như chớp đuổi kịp.

Người kéo cương, ngựa hí dài, Kiều Công Sơn quát thủ hạ:

- Nhường hai con ngựa.

Hai người trong đám nhảy xuống ngựa, mời hai người Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lên ngựa, sau đó ngồi chung ngựa với bạn đồng hành.

Kiều Công Sơn cho ngựa đi chậm song song với hai người, mỉm cười nói:

- Tiểu đệ tìm mãi không thấy các vị, may mà đuổi kịp ở đây.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Có chuyện gì mà tìm chúng ta gấp như vậy?

Kiều Công Sơn nói:

- Các vị gặp may rồi! Trong buổi chầu sáng nay, Ôn đại nhân đã bẩm lên hoàng thượng việc hai vị quay trở lại Trường An. Hoàng thượng hết sức vui vẻ, còn sai đại thái giám Vi công công lập tức triệu hai người vào cung. Vi công công truyền lệnh xuống, các vị xem tiểu đệ có thể không tìm hai người gấp hay sao? Đi thôi! Nếu hết buổi chầu sáng mà hoàng thượng không gặp được hai người thì tiểu đệ sẽ bị phiền phức to đấy.

Hắn nói rồi thúc ngựa phi nhanh. Hai người không biết là lành hay dữ, đành nghiến răng thúc ngựa đuổi theo. Dưới sự bảo vệ của Trường Lâm quân bọn họ chuyển qua Quang Minh đại đạo rồi hướng về phía Hoàng thành, tiến vào An Hóa đại nhai, xoay sang hướng bắc rồi cứ thế quất ngựa từ cửa Thuận Nghĩa đi vào Hoàng thành, xuyên qua các nha môn dày đặc để vượt qua Hoành Quán quảng trường, đến Thừa Thiên môn rồi xuống ngựa.

Người đứng đầu kỵ binh ngự lâm là Trình Mạc đã chờ ở đó đến phát bực, hắn đón hai người từ Kiều Công Sơn rồi dẫn họ vào hoàng cung, vừa đi vừa nói một cách thân thiện:

- Hoàng thượng rất coi trọng hai vị, biết tin hai người trở về thì cực

kỳ cao hứng. Kể từ khi Lang quân của Đột Quyết ngấp nghé biên cương, chưa bao giờ thấy ngài vui như vậy.

Khấu Trọng thăm dò:

- Tất cả các trường đấu đều đã bị đóng băng hết rồi, chỉ sợ không tiện thi đấu chứ?

Trình Mạc nói:

- Vậy phải xem ý chỉ của hoàng thượng thế nào. Hoàng thượng chỉ cần nói một câu thì đảm bảo trên mặt đất không còn một bông tuyết.

Hai người đều ngầm kêu khổ. Chỉ cần trong những kẻ đến xem có Dương Hư Ngạn là bọn họ đã rất dễ bị bại lộ, chưa cần nói đến Tất Huyền, Triệu Đức Ngôn hay bọn Khả Đạt Chí. Việc đã đến nước này thì chỉ còn biết tìm cách ứng phó chứ chẳng lẽ cuốn vó chạy dài.

Trình Mạc đương nhiên cũng coi trọng hai người họ, hắn hạ giọng như nói chuyện với bạn cũ:

- Các vị nên chú ý nghe lời Vi công công. Công công là người được hoàng thượng rất tin dùng, có ông ta che chở thì đảm bảo hai người thăng quan tiến tước, tương lai rộng mở, sau này chúng ta sẽ thành anh em rồi.

Hai người được dẫn đến Cống Phẩm đường ở phía đông Thân Chính điện, lần trước sau trận cầu Lý Uyên cũng đã tiếp kiến hai người ở đây.

Trình Mạc chưa kịp mời hai người ngồi xuống thì đã nghe gác cửa hô lớn:

- Hoàng thượng đã đến!

Hai người vội vàng theo Trình Mạc quỳ xuống cửa nghênh tiếp.

Lý Uyên dáng vẻ cao hứng, được Vi công công và Bùi Tịch theo hầu rảo bước tiến vào điện, sau khi nhìn thấy hai người liền đỡ dậy, mừng rỡ cười nói:

- Hai vị khanh gia bình thân!

Hai người ngẩn ra, khép nép đứng dậy, ngơ ngác đón nhận sự nhiệt tình quá mức của Lý Uyên đối với họ. Sau khi Lý Uyên ngồi lên long tọa, Vi công công đứng sang bên cạnh, còn Bùi Tịch và hai gã lần lượt ngồi hai bên. Hai gã không có quan chức địa vị gì mà có thể ngồi ngang hàng với loại trọng thần như Bùi Tịch thì chắc chắn không phải chuyện tầm thường.

Lý Uyên thuận miệng hỏi han tình hình gần đây của bọn họ, hai người liền đem những câu trả lời đã chuẩn bị từ trước ra đáp. Sau đó vị chủ nhân của Lý phiệt và hoàng đế Đại Đường này chuyển sang nội dung chính:

- Sau mười ngày nữa Đột Quyết và Cao Lệ sẽ có đoàn sứ tiết đến Trường An. Đây là việc lớn của Đại Đường ta từ khi lập quốc đến nay. Trong đó đoàn sứ tiết của Cao Lệ nói rõ muốn cùng trẫm trao đổi kinh nghiệm đấu mã cầu, khiến trẫm chợt nảy ra ý sao lại không tổ chức một trận đấu mã cầu ba bên. Nay đã có hai vị khanh gia trở về, chúng ta có ngựa khỏe người khéo, trận này thắng chắc rồi, ha ha!

Ông ta nói xong liền ngửa mặt cười dài, khí thế còn hơn cả khi dẫn quân ra trận.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đột nhiên tỉnh ngộ, nhưng lại càng lo lắng. Bọn họ vốn dùng trăm mưu nghìn kế tránh mặt Tất Huyền và Phó Dịch Lâm hoặc những kẻ đã quen mặt họ như Khả Đạt Chí. Hiện giờ Lý Uyên bày ra trò mã cầu liên quốc gia như vậy thì bọn gã khác gì bị lột mặt nạ lôi ra pháp trường chứ? Hai gã cứ luôn miệng cảm tạ long ân, nào dám hở ra suy nghĩ thật trong lòng.

Lý Uyên lại nói tiếp:

- Hai vị nên lưu lại trong cung luôn. Vi công công xem có chức vụ nào thích hợp với họ, từ giờ trở đi chúng ta phải dốc sức luyện tập, chuẩn bị tốt cho trận đấu.

Những lời này giống như sét nổ giữa trời quang, chấn động đến nỗi khiến tai của hai người đều ù lên. Nếu bị nhốt trong cung thì có khác gì ngồi tù? Nếu không phải đang đeo mặt nạ thì Lý Uyên chắc chắn đã thấy nét mặt của hai người khó coi đến mức nào.

(

Chương 727: Quan trường đắc ý

Khấu Trọng cũng như Từ Tử Lăng đều biết rõ Lý Uyên khó tránh khỏi hoài niệm những năm tháng lăn lộn trên giang hồ, tự do thoải mái khi xưa nên vội nói:

- Xin hoàng thượng hiểu cho, bọn tiểu nhân trước nay chỉ quen kiếp sống nơi dân gian! Hà hà, không dám lừa dối hoàng thượng, tối qua chúng thần còn đến Minh Đường Oa đánh mấy ván, sau lại qua Phong Nhã Các chơi bời một phen. Bây giờ bỗng nhiên phải theo lối sống quy củ thì sợ rằng không làm quen kịp, như vậy sẽ làm giảm sút kỹ thuật đánh cầu.

Bùi Tịch và Vi công công ngớ người nhìn nhau. Nếu là người khác thì trước mặt Lý Uyên còn phải cố mà giấu diếm kiểu sống hoang tàng đó đi, nào có ai giống tên “Thái Nguyên Dũng” này nói ra oang oang không chút xấu hổ, lại còn viện cớ đó để xin hoàng thượng nể tình không gọi vào cung nhậm chức.

Từ Tử Lăng biết đây là cách ứng phó dựa theo tính cách đối phương của Khấu Trọng nhưng có điều lời lẽ không được tốt đẹp, sợ không hợp lễ pháp nên vội bổ sung:

- Hoàng thượng soi xét, việc kinh doanh tiền trang của ông chủ Tư Đồ Phúc Vinh của chúng thần đang trong giai đoạn chuẩn bị rất bận rộn, cần những người mà ông ta tin tưởng đứng ra lo lắng. Vì vậy xin hoàng thượng cho phép chúng thần sau khi xây dựng xong tiền trang sẽ lập tức vào cung làm việc cho hoàng thượng.

Lời lẽ của gã chắc chắn dễ nghe hơn so với Khấu Trọng, có điều xem ra Lý Uyên lại thấy những lời nói thẳng thắn của Khấu Trọng lọt tai hơn. Ông ta mỉm cười nhìn Khấu Trọng nói với vẻ đồng cảm:

- Người khác có thể sẽ không hiểu được là cuộc sống gò bó ắt sẽ ảnh hưởng đến hứng thú và kỹ thuật. Trẫm đã từng cho mời Thượng Tú Phương vào cung ở tạm nhưng cũng bị nàng từ chối với lí do tương tự. Mà võ công của trẫm không bằng trước đây chắc cũng vì vấn đề đó. Hai câu cuối rõ ràng là do nhớ đến cuộc chiến với Thạch Chi Hiên mới nói ra.

Ông ta quay sang Vi công công nói:

- Công công có cách gì không?

Ánh mắt Vi công công thoáng vẻ không vui liếc hai người, rồi khom người bẩm:

- Bọn họ có thể lấy thân phận là khách khanh, mỗi buổi sáng đều phải vào cung để nghe hoàng thượng căn dặn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngầm thở phào nhẹ nhõm, tự nhủ sau này phải đi ngủ sớm một chút để tránh lúc buồn ngủ quá ngủ đến trưa mới dậy sẽ làm lỡ việc.

Bùi Tịch nói:

- Vi thần có đề nghị thế này. Bọn họ là những kẻ có tài hơn người, hơn nữa kỹ thuật chơi cầu siêu phàm thì tại sao không ban cho họ chức Mã cầu trưởng chuyên phụ trách huấn luyện nhân tài mã cầu. Như vậy mỗi buổi sáng nhập cung sẽ không phải ngồi không, mà những lúc khác lại có thể làm việc ông chủ Phúc Vinh. Đến khi nào tiền trang xây dựng xong thì sẽ bố trí lại.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngầm chửi mắng Bùi Tịch, nhưng cũng chẳng thể làm gì được lão.

Lý Uyên quyết định:

- Vậy cứ theo lời của Bùi khanh mà làm.

Rồi ông ta quay sang Vi công công nói:

- Mau phái người cảnh cáo Khâu Văn Thịnh, nếu người của hắn dám động đến hai Mã cầu trưởng của trẫm thì hắn không giữ được cái đầu trên cổ đâu. Phải nói với hắn đúng như vậy không được thiếu một chữ nào.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy chỉ còn biết nhìn nhau. Bọn họ dám khẳng định rằng đám thái tử và phi tần đã sớm tô vẽ việc này với Lý Uyên nên ông ta mới bất mãn với phái chủ của kiếm phái Quan Trung là Khâu Văn Thịnh như vậy, thành ra Lý Thế Dân bị bôi thêm một tội chứng. Lý Uyên hành động như vậy rõ ràng cũng không hề nể mặt Lý Thế Dân.

Hai người vội dập đầu lạy tạ.

Lý Uyên vui vẻ nói:

- Bình thân, mau ngồi đi! Trẫm chỉ cần các ngươi chuyên tâm rèn luyện để giành thắng lợi, đừng để Đại Đường ta bị xấu mặt.

Hai người về chỗ ngồi, thầm nghĩ có vẻ Lý Uyên vẫn còn hứng thú nói chuyện, nhưng những gì ông ta cần nói thì đều đã nói cả rồi, không biết còn định tiếp tục thế nào đây? Biết đến khi nào mới có thể thoát thân?

Lý Uyên quay sang Từ Tử Lăng nói:

- Trẫm thích nhất là những người trung thành với chủ cũ như các ngươi, không vì cái lợi trước mắt mà quên nghĩa. Kế hoạch xây dựng tiền trang của ông chủ Tư Đồ rất hợp với ý trẫm, chút nữa ta sẽ hạ chỉ chính thức thừa nhận và cho Bùi khanh gia phụ trách việc theo dõi đôn đốc để xúc tiến buôn bán của Đại Đường ta. Tên của tiền trang sẽ lấy hai chữ “Trinh Quán”, các ngươi thấy thế nào? Chữ trinh là trong “trung trinh”. Ông chủ Tư Đồ không hề tính toán lợi riêng, tỏ rõ lòng trung nghĩa của ông ta đối với Đại Đường. Kế hoạch của ông ta lại càng nhìn xa trông rộng, có hoài bão hết sức lớn lao, cho nên trẫm mới chọn hai chữ Trinh Quán này để đặt tên cho tiền trang.

Sự thật là cái tên này nói không được thuận miệng cho lắm, nhưng tất nhiên là mọi người phải hết sức ca tụng rồi. Nịnh nọt một hồi xong, Bùi Tịch nghĩ đến việc khác liền lên tiếng:

- Lần này Tư Đồ Phúc Vinh thành lập tiền trang Trinh Quán, tiền vốn lớn lên đến mấy trăm vạn lượng vàng. Số tiền đó không chỉ quyết định thành bại của việc kinh doanh mà còn là bảo đảm uy tín của tiền trang Trinh Quán, vì vậy thần cho rằng có thể đem phần lớn số tiền này vào giữ trong quốc khố để bảo đảm an toàn. Còn số tiền dư trong kho của tiền trang và số tiền thu chi thần sẽ cho người kiểm tra canh giữ. Nếu không tiền trang xảy ra chuyện gì thì sẽ ảnh hưởng rất rộng, hậu quả khôn lường.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại thầm chửi tên khốn kiếp họ Bùi nhà ngươi giở thủ đoạn thay cho Doãn Tổ Văn và Trì Sinh Xuân rồi. May mà kẻ xấu số không phải bọn họ mà là hai tên xấu xa họ Doãn họ Trì kia. Đây chính là chỗ tinh tế ảo diệu nhất trong kế hoạch mà Lôi Cửu Chỉ đã vạch ra.

Lý Uyên trầm ngâm giây lát rồi gật đầu:

- Vậy cứ làm theo ý của Bùi khanh.

Sau khi Lý Uyên rời điện, Trình Mạc đích thân đưa hai người ra khỏi cung. Dọc đường hắn chỉ cho họ những điều cấm kị và quy củ trong cung, cuối cùng nói:

- Mã cầu trưởng là chức quan thuộc quân ngự lâm, tuy không phải là chức vụ quan trọng, không có quân quyền thống lĩnh nhưng dưới tay vẫn có gần ba chục người thuộc sự quản lý của các vị. Hơn nữa các vị trực tiếp nghe lệnh của hoàng thượng nên trong cung đảm bảo sẽ không ai không nể mặt các vị. Ngày mai ta sẽ dẫn các vị đến tổng bộ cấm vệ quân ở Huyền Vũ Môn nhận lệnh bài và quan phục chính thức, đồng thời đăng ký vào sổ hộ tịch quan vị. Đợi văn kiện được gửi đến Lại bộ đóng dấu xong là chúng ta trở thành người một nhà rồi.

Khấu Trọng nghe đau cả đầu, liền hỏi:

- Cấp trên của chúng ta là ai?

Trình Mạc cười đáp:

- Về danh nghĩa thì ta chính là cấp trên trực tiếp của các vị, nhưng chỉ có Vi công công mới có tư cách ra lệnh cho các vị thôi. Cái này có liên quan đến hoàng thượng nên tiểu đệ sao gánh nổi trách nhiệm chứ.

Từ Tử Lăng nhìn vị cấp trên trực tiếp này, kinh ngạc nói:

- Ngự lâm quân do Vi công công chỉ huy à?

Trình Mạc đáp:

- Phàm là những chuyện có liên quan đến hoàng thượng thì dù lớn hay nhỏ đều do Vi công công giải quyết. Cấm vệ quân do bốn đại thống lĩnh chỉ huy, bọn họ chỉ nghe lệnh của hoàng thượng và Vi công công.

Tiếp đó hắn cố tỏ ra thấp giọng nói:

- Chốn quan trường có cách xử sự khác với bên ngoài, phải luôn suy đoán tâm ý của bề trên, rồi các vị sẽ sớm hiểu ý của ta thôi. Hoàng thượng thực sự ưu ái với các vị, ngàn vạn lần đừng phụ sự kỳ vọng của hoàng thượng đối với các vị.

Khấu Trọng cười nói:

- Vậy đầu tiên Trình đại nhân phải chỉ dạy cho mấy chiêu, để bọn ta biết cách đoán được tâm ý của vị thượng cấp là ngài rồi.

Trình Mạc ngượng ngập nói:

- Ta chỉ là cấp trên của các vị trên danh nghĩa thôi chứ đâu có thật. Ta còn hy vọng nếu có cơ hội thì các vị khen ngợi ta vài câu trước mặt hoàng thượng ấy chứ.

Hai người đi bộ rời cung, từ cửa Hàm Bắc chuyển vào Quang Minh đại nhai. Khấu Trọng tức giận nói:

- Gã Bùi Tịch này thật không phải là người. Chúng ta làm khách khanh được tự do không tốt à, cứ cố bắt chúng ta làm Mã cầu trưởng con mẹ nó gì chứ. Lại còn mỗi sáng phải vào cung huấn luyện đám cầu thủ mã cầu con bà nó thì chúng ta làm gì còn thời gian làm việc khác và nghỉ ngơi nữa đây.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Than trời trách đất liệu có ích gì? Trước khi trời sáng chúng ta phải tìm hiểu một đống quy tắc chơi mã cầu mà trước đây chưa biết, chứ nếu huấn luyện ra một lũ cầu thủ mã cầu không ngừng phạm luật thì chắc chắn sẽ bị đem ra cửa Thừa Thiên chặt đầu, xong đầu còn bị đem đi thị chúng ấy chứ.

Khấu Trọng tức giận đến nỗi nghiến răng kèn kẹt, nói:

- Tên khốn nạn Bùi Tịch đó chắc chắn là câu kết với Doãn Tổ Văn làm giặc rồi. Hắn ép chúng ta kẹt cứng vào mã cầu là có lòng phản trắc, rồi còn đưa phần lớn vàng của chúng ta vào quốc khố lại càng cho thấy rõ có mưu đồ đen tối. Mẹ nó chứ! Cứ chờ đấy, lão tử sẽ cho hắn biết thế nào là lợi hại.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Phúc Vinh gia ngàn vạn lần không nên mời hai kẻ con quỷ cờ bạc háo sắc làm bảo tiêu. Kẻ địch không tìm cách ra tay từ chỗ của hai kẻ chúng ta thì chẳng lẽ kiếm người khác à? Cứ mở to mắt ra mà đợi một lúc là ngươi sẽ được xem đủ trò hay, thế nào cũng có dọa nạt dụ dỗ, nửa ơn nửa uy lục tục đem ra thôi. Chỉ cần Trì Sinh Xuân có thể giành được phần kha khá trong cổ phần của tiền trang, mà vừa khéo lúc đó Phúc Vinh gia lại toi mạng thì tiền trang sẽ biến thành của nhà họ Hương ngay. Cái đó gọi là cá lớn muốn nuốt cá bé mà lại bị chặt nhỏ ra cho cá bé ăn.

Tiếng vó ngựa vang lên, một con ngựa từ sau phi nhanh tới.

Hai người ngạc nhiên quay lại nhìn, chỉ thấy một tên thủ hạ trước đó của Kiều Công Sơn thúc ngựa đuổi tới, cung kính nói:

- Kiều đại nhân lệnh cho tiểu nhân mời hai vị đến lầu Phúc Tụ ăn trưa. Kiều đại nhân và hai vị đại nhân đang chờ hai vị đến.

Nếu Kiều Công Sơn hay Nhĩ Văn Hoán trực tiếp đến mời thì họ có thể mượn cớ để từ chối, nhưng lúc này thì không có cách nào, đành phải ngoan ngoãn đi theo ông bạn quân Trường Lâm quân đó đi về hướng tây.

Ở tầng trên cùng của lầu Phúc Tụ, Trì Sinh Xuân, Kiều Công Sơn và Nhĩ Văn Hoán ngồi gần cửa sổ phía đông, đang thấp giọng bàn chuyện. Bọn chúng thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đến liền đứng dậy chào đón.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không ngờ Trì Sinh Xuân sẽ xuất hiện nên thật sự kinh ngạc chứ chẳng phải giả vờ.

Vì trưa đến giờ cơm trưa nên trong quán chỉ có gần nửa số bàn ăn là có khách. Hai người nhìn quanh một lượt, không có nhân vật nguy hiểm nào có thể nhận ra họ liền khẽ thở phào nhưng vẫn không dám lơi lỏng, cứ lấy bộ dạng thần thái của Thái Nguyên Dũng và Khuông Văn Thông đi về phía ba tên kia.

Trì Sinh Xuân dùng dáng vẻ hoan nghênh mời hai người vào bàn, cười ha ha nói:

- Thái huynh và Khuông huynh đã nể mặt rồi. À không, tiểu đệ phải đổi là Thái đại nhân và Khuông đại nhân mới đúng chứ. Xin để bọn ta chúc hai vị đại nhân thăng quan phát tài, tương lai vô tận.

Khấu Trọng ngồi huỵch xuống, thầm nghĩ lỗ tai tên tiểu tử ngươi cũng thính thật, liền nặn ra bộ mặt tươi cười nói:

- Đâu dám đâu dám! Chỉ là được hầu hoàng thượng, làm tên tiểu tốt đánh mã cầu thôi!

Nhĩ Văn Hoán rót rượu cho hai người, còn Kiều Công Sơn ra hiệu cho tiểu nhị mang thức ăn lên.

Trì Sinh Xuân thấp giọng, tỏ ra bí mật:

- Chức Mã cầu trưởng tuy không tính là to nhưng lại trực tiếp nghe lệnh của hoàng thượng nên chỉ cần hoàng thượng được vui vẻ thì hai vị sớm muộn gì chẳng thăng quan tiến chức.

Kiều Công Sơn cười quái dị, nói:

- Không những được đánh cầu với hoàng thượng mà còn được chơi cùng các quí nhân trong cung. Sung sướng như vậy chúng ta có muốn cũng chẳng được nữa là.

Nhĩ Văn Hoán đặt hũ rượu xuống, cười nói:

- Sân cầu như chiến trường. Nếu có thể đánh bại được đội cầu mạnh của nước ngoài thì cũng đâu khác gì lập được chiến công. Với tài nghệ chơi cầu của hai vị đây thì không phải chiến công đó chỉ trở tay là lấy được sao?

Trì Sinh Xuân nâng chén nói:

- Chúng ta uống vì thắng lợi! Chúc Thái đại nhân và Khuông đại nhân đường quan rộng mở, đường cờ bạc lên tay mà đường diễm sắc lại càng vô hạn.

Câu cuối của Trì Sinh Xuân khiến Từ Tử Lăng nghĩ đến việc ngộ nhỡ hắn mời họ đến lầu xanh thì họ phải ứng phó ra sao?

Cạn ly xong, mỗi bên đều có ý đồ riêng trong lòng nhưng ngoài mặt đương nhiên vẫn tỏ ra hưng phấn, nhiệt tình.

Nhĩ Văn Hoán liền đưa đẩy:

- Việc tốt phải có ba. Để chúc mừng hai vị thăng quan, hay là tối nay chúng ta sẽ ăn mừng lớn hơn, trước tiên đến Thượng Lâm Uyển hưởng thụ sự hầu hạ ân cần của các kĩ nữ nổi danh nhất rồi sau đó đến Lục Phúc chơi mấy ván, các vị thấy sao?

Khấu Trọng giả bộ uể oải nói:

- E rằng phải sau mấy ngày nữa mới được. Phúc Vinh gia chỉ tín nhiệm hai người chúng ta, việc bảo vệ vàng bạc đều giao cho chúng ta hoàn toàn phụ trách. Đợi đến khi nào tập trung đủ vàng, đúc thành khối có chữ Trinh Quán thì chúng ta mới được chơi bời. Ôi, ý tốt của ba vị, chúng ta nhận trong lòng là được.

Bọn người Trì Sinh Xuân nghe thấy vậy mắt liền sáng rực lên.

Từ Tử Lăng thừa cơ nói tiếp:

- Năm chục vạn lượng vàng sáng rực thật không phải là con số nhỏ. Phúc Vinh Gia của chúng ta tuy giàu có nhưng muốn chuẩn bị được số tiền đó cũng phải dốc hết sức rồi, vì vậy không thể để xảy ra sơ xuất gì. Ngộ nhỡ lại lòi ra tên “Đoản mệnh” Tào Tam thì phiền lắm! Bức tranh “Hàn Lâm Thanh Viễn” của Trì gia đã tìm lại được chưa?

Trì Sinh Xuân cười khổ lắc đầu.

Nhĩ Văn Hoán nói:

- Việc của các vị cũng là việc của bọn ta. Quân Trường Lâm chúng ta sẽ dốc sức giúp bảo đảm an toàn cho số vàng đó, hai vị có thể yên tâm.

Khấu Trọng thấp giọng nói:

- Hai vị đại nhân đúng là bạn tốt. Vấn đề là Phúc Vinh gia của chúng ta có tính tình cổ quái, ông ấy đã sớm nói rằng số vàng đó không cho người khác động tay vào. Trong số những người đến Trường An chỉ có hai huynh đệ ta và Phúc Vinh Gia nắm rõ về tình hình số vàng. Ý tốt của hai vị đại nhân, bọn ta nhận trong lòng là được rồi!

Bọn Trì Sinh Xuân ngẩn ra:

- Vàng vẫn chưa được chuyển đến Trường An sao?

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu người hỏi không phải là Trì gia thì chắc chắn bọn ta sẽ không trả lời đâu. Vàng đang được dần dần chuyển đến, đêm qua bọn ta bận rộn cả đêm chính là vì phải tập trung vàng đưa vào nơi cất giấu an toàn.

Kiều Công Sơn cười nói:

- Nhưng tối qua có người nhìn thấy hai vị đi ra từ Minh Đường Oa và Phong Nhã Các mà!

Khấu Trọng tỏ vẻ ngượng ngùng, thấp giọng nói:

- Đó gọi là đánh lừa tai mắt thiên hạ, dương đông kích tây mà.

Cả bọn Trì Sinh Xuân lập tức cười vang cả phòng.

Lúc này, thức ăn đã được bày lên, đều là những món hảo hạng, đủ cả màu sắc hương vị.

Trì Sinh Xuân vui vẻ nói:

- Hai vị đại nhân không cần đùa bọn ta nữa. Đầu giờ Dậu tối nay bọn ta sẽ chờ hai vị ở Thượng Lâm Uyển, không đến là không được, canh ba mới được về. Hai vị không được chối từ. Nào! Chúng ta cạn li!

Từ Tử Lăng đưa tay xóa đi ám hiệu rồi rời khỏi tường sau nhà Trầm Lạc Nhạn, nhìn sang Khấu Trọng cười nói:

- Ám hiệu hẹn gặp người đẹp vào giờ Thân. Thiếu Soái dỗ dành công chúa xinh đẹp xong vẫn còn kịp để đi đến Thượng Lâm Uyển trêu hoa nghẹo nguyệt đấy.

Khấu Trọng chán nản nói:

- Chắc gì đã thuyết phục được nàng công chúa xinh đẹp ấy? Việc này thế nào cũng nguy hiểm.

Từ Tử Lăng vừa đi vừa nói:

- Huynh đệ, việc khó khăn trước mắt là Lý Uyên rất có khả năng sẽ xử tử Đỗ Như Hối và Phòng Huyền Linh. Chỉ cần người tuân lệnh đi điều tra một mực bịa đặt rằng hai người đó câu kết với Lưu Văn Tĩnh để hạ độc Trương tiệp dư và ly gián tình huynh đệ của Tần Vương với Kiến Thành, Nguyên Cát. Tiếp đó tạo ra nhân chứng, vật chứng giả thì cho dù Tần Vương có đích thân đến cũng không có cách nào giải quyết được trừ cách lập tức dấy binh tạo phản. Nhưng ngươi cũng biết rằng thời cơ chưa chín mùi, hai nghìn cao thủ của ngươi

vẫn còn đang trên đường đi.

Khấu Trọng gãi đầu nói:

- Việc này có quan hệ gì với công chúa?

Hai người đi về hướng Chu Tước đại nhai. Từ Tử Lăng nói:

- Chúng ta tuyệt đối không thể để Lý Uyên xử tử Đỗ Như Hối và Phòng Huyền Linh. Bọn họ là cánh tay đắc lực của Lý Thế Dân, trị thiên hạ cần phải dựa vào kiến thức và trí tuệ của hai người này. Mà sau khi Lý Uyên xử trảm Lưu Văn Tĩnh thì sẽ không có ai còn dám nói đỡ cho họ với Lý Uyên. Người duy nhất có thể là ngoại lệ chính là Lý Thần Thông! Dù sao ông ta vẫn là em ruột của Lý Uyên nên Lý Uyên sẽ không thể đem em mình ra xử trảm được. Vì vậy muốn cứu mạng hai người kia thì Lý Thần Thông là nhân vật quan trọng, hiểu rồi chứ?

Khấu Trọng cười khổ:

- Hiểu rồi!

Phía nam thành chợt vang lên tiếng tù và, sau đó tiếng chiêng tiếng trống đồng thanh phát ra từ cửa Thừa Thiên của hoàng cung. Hai người còn đang chưa hiểu gì thì đã thấy một đám người từ phía Chu Tước đại nhai tràn tới như đang chạy nạn vậy. Mấy người lớn tuổi trong đó lầm bầm:

- Không phải Tần Vương trở về thì lão từ quản con mẹ nó làm gì chứ.

Hai người nhìn nhau rồi dừng lại không đi tiếp nữa. Mấy người đàn ông tiến tới, trong đó có một tên khách khí nói:

- Hai vị huynh đài còn không mau đến Chu Tước đại nhai đón thái tử thắng lợi trở về ư. Chúng ta là người của phái Lũng Tây, xin hai vị giúp cho.

Khấu Trọng cười lớn:

- Vậy nhất định chúng ta sẽ đi rồi.

Gã kéo Từ Tử Lăng cùng đi về phố Chu Tước, cười nói:

- Bây giờ thì ta đã hiểu vì sao Kiến Thành nhất định phải giết Lý Thế Dân rồi, chính là vì trăm họ vẫn còn biết nhìn người.

Trên Chu Tước đại nhai đầu người đen kịt, tuy chưa đến mức giọt nước cũng không lọt nhưng cũng có vẻ tưng bừng, chỉ không hiểu có bao nhiêu người tự nguyện đến và có bao nhiêu người do phái Lũng Tây mời đến cho đông đúc.

Đại quân khải hoàn trở về, đội tiên phong đúng là oai phong lẫm liệt, khí thế cực cao.

Hai gã trà trộn trong đám đông nhìn Lý Kiến Thành cưỡi ngựa trong sự bảo vệ của đám tướng lĩnh như Tiết Vạn Triệt chậm rãi vượt qua Chu Tước đại nhai tiến về hướng hoàng cung, bộ dạng mãn nguyện đón nhận sự tung hô của người dân.

Có thể tưởng tượng được lúc này Lý Uyên đang dàn quân ngoài hoàng cung để đón đứa con trai yêu đại thắng trở về và tổ chức nghi thức chúc mừng thắng lợi ở quảng trường Hoành Quán.

Ánh mắt của hai người bất giác tìm đến Gia Cát Đức Uy đang cách Lý Kiến Thành hai hàng ngựa, hận không thể lập tức ra tay giết hắn

báo thù cho Lưu hắc Thát.

Chỉ nhìn vị trí của hắn trong đội ngũ thì đủ thấy Lý Kiến Thành đã thưởng cho hắn chức quan không hề nhỏ.

Hai gã không còn hứng để xem tiếp, liền quay người bỏ đi.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Chúng ta không về nhà sao?

Từ Tử Lăng nói:

- Nhân tiện lúc này người người chen chúc vào hoàng cung, chúng ta tìm Liễu Không chào hỏi và thuận tiện thăm dò tình hình.

Khấu Trọng chấn động nói:

- Cẩn thận một chút! Nếu bị Thạch Chi Hiên phát hiện thì kế hoạch lớn tạo dựng hoàng đế của chúng ta coi như xong.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Không có ai theo dõi chúng ta đâu.

Khấu Trọng nói:

- Ngươi có chắc là cảm ứng được lão Thạch không?

Từ Tử Lăng nói:

- Chúng ta có thể thử xem mà, nào!

Gã nói xong liền nhảy qua tường nhà người dân phía bên phải. Khấu Trọng bám sát theo bên cạnh, nhảy ra ngoài qua bức tường phía bên kia nhà rồi chạy như bay trong các ngõ nhỏ, sau mấy lần vượt tường vượt nhà thì tiến dần về phía Đông Đại Tự.

Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

- Cảm giác của ta đúng đấy chứ? Không có ai bám theo, kể cả Thạch Chi Hiên.

Khấu Trọng lắc đầu, nói:

- Thật khiến cho người ta khó hiểu? Trì Sinh Xuân không muốn biết nơi cất giữ vàng ở đâu sao? Đáng lý phải phái cao thủ theo sát chúng ta cả ngày chứ. Thái Nguyên Dũng và Khuông Văn Thông chỉ là loại hạng bét trong hắc đạo thôi mà.

Từ Tử Lăng nói:

- Hắn biết được chỗ thì sao chứ? Chẳng lẽ phái người đến cướp vàng? Vậy thì Phúc Vinh gia của chúng ta sẽ có lý do để thay đổi kế hoạch hoạc huỷ bỏ nó. Trì Sinh Xuân không ngu dại như vậy đâu.

Khấu Trọng gãi đầu nói:

- Đúng! Ta ngốc đến nỗi không nghĩ đến việc lão Trì không bao giờ ngu xuẩn đến vậy! Đều tại ngươi ép ta đi gặp Lý Tú Ninh, khiến ta lo lắng đến biến thành một kẻ ngốc rồi.

Từ Tử Lăng nhún vai nói:

- Được rồi! Cả đời chỉ có hai huynh đệ này, ta thay ngươi đi gặp nàng vậy.

Khấu Trọng vội nói:

- Ai làm người đó chịu trách nhiệm. Kẻ yêu nàng là ta chứ đâu phải Lăng thiếu gia, đương nhiên phải do tiểu đệ đi dọn dẹp chiến trường rồi.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Vậy ngươi bớt lắm chuyện đi. Chúng ta đến Trường An không phải để ngắm phong cảnh. Hôm nay Kiến Thành đã trở về, ngày mai sẽ đến lượt Nguyên Cát, chắc chắn không phải trùng hợp mà là chúng đã có mưu đồ đối phó với Lý Thế Dân. Nếu chúng ta không thể tìm ra tung tích của số thuốc nổ đó trước khi Lý Thế Dân trở về thì cho dù chúng ta có hết sức giúp đỡ, Lý Thế Dân cũng sẽ không thể tránh khỏi kết cục bị thiêu chết hoặc là bị đánh chết đâu.

(

Chương 728: Ơn thành ra oán

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đóng giả làm người thành tâm đi lễ chùa. Sau khi thông báo với trụ trì là Hoàng Sơn đại sư, hai gã được đưa tới một căn phòng độc lập yên tĩnh phía sau chùa, gặp Liễu Không đại sư đang tĩnh toạ tham thiền.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhẹ nhàng ngồi xuống đệm cỏ. Liễu Không đại sư mở mắt, mỉm cười nói:

- Cuối cùng các vị đã tới!

Khấu Trọng tóm tắt tình hình để Liễu Không đại sư nắm được toàn cục rồi nói:

- Kẻ khó đối phó nhất bây giờ là Thạch Chi Hiên. Vì tiểu Lăng có quan hệ phức tạp với lão khiến bọn ta không thể độc ác dồn lão vào chỗ chết, thế nhưng trước mắt đây là cách duy nhất có thể làm.

Ánh mắt Liễu Không đại sư chớp động, tràn đầy trí tuệ và thiền cơ của Phật pháp, ông gật đầu nói:

- Đó chắc chắn không phải là cách hay. Với công lực của hai vị thí chủ hiện nay thì dù là đơn đả độc đấu với lão cũng rất có thể ngang sức, nhưng nếu muốn ép lão vào chỗ chết e rằng có thêm cả lão nạp giúp sức cũng chưa chắc đã được.

Từ Tử Lăng nói:

- Trước khi giết Triệu Đức Ngôn mà muốn giấu diếm Thạch Chi Hiên

đã không dễ dàng rồi. Sau khi giết hắn thì với tài trí của mình chắc chắn Thạch Chi Hiên sẽ từ các dấu vết đoán ra được bí mật của chúng ta, lúc đó hậu quả sẽ khó lường.

Liễu Không đại sư điềm đạm nói:

- Thạch Chi Hiên tuyệt đối không để cho Lý Thế Dân trở thành bá chủ thống nhất thiên hạ vì như vậy Ma môn đã thua hoàn toàn. Ngược lại, nếu Khấu thí chủ giành được thiên hạ thì lão ta có thể tạm thời nhẫn nhịn, mưu đồ đợi thời cơ vùng lên vì nếu thiếu soái đánh đổ Đại Đường thì Thạch Chi Hiên sẽ cho rằng Phật môn chúng ta cũng là những kẻ thất bại.

Khấu Trọng khổ sở nói:

- Vậy phải làm thế nào đây?

Liễu Không thấp giọng niệm phật hiệu:

- Chỉ có duy nhất một người có thể thay đổi được Thạch Chi Hiên, các vị chắc chắn đã biết ta nhắc tới ai rồi?

Từ Tử Lăng chấn động:

- Thanh Tuyền!

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Tiểu Lăng không muốn kéo Thanh Tuyền vào việc này, sợ làm nàng khó xử.

Liễu Không lại niệm Phật hiệu rồi nhẹ nhàng nói:

- Xin hai vị tạm thời gác việc đối phó với Thạch Chi Hiên sang một bên. Trong vòng mười ngày nữa, Phi Huyên sẽ đến Trường An, có lẽ sẽ có cách giải quyết.

Rồi ông nhắm mắt chắp tay thi lễ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng chắp tay trả lễ vị thánh tăng đức hạnh này rồi lặng lẽ rời khỏi.

o0o

Khấu Trọng đẩy cửa tiến vào. Trầm Lạc Nhạn đang nhàn nhã ngả người trên ghế chăm chú đọc sách liền bị giật mình đứng bật dậy, ôm ngực tức giận nói:

- Sao không gõ ám hiệu trước, muốn doạ chết người ta à?

Khấu Trọng như không hề để ý, gã ngồi xuống một chiếc ghế khác, mỉm cười nói:

- Làm như vậy là thừa thãi. Cái phủ tướng quân này của nàng bảo vệ lỏng lẻo, chỉ cần biết khinh công một chút là chẳng ai phát hiện được. Ngay đến tỳ nữ cũng chẳng thấy một mống nào.

Rồi gã tiện tay tháo mặt nạ ra.

Trầm Lạc Nhạn hậm hực nói:

- Vì ta muốn giúp Khấu đại gia ngươi tiện gặp người tình nên mới điều hết người hầu đi chỗ khác. Người ta có lòng tốt như vậy mà ngươi còn chê là phòng vệ không đủ.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Vô đao thắng hữu đao, mà cũng có thể gọi là lấy hư thắng thực.

Trầm Lạc Nhạn bật cười:

- Thiếu soái sao lại mất hết cả hồn phách như vậy, toàn nói lung tung? Số gia tướng bảo vệ cái nhà nhỏ này tuy không nhiều nhưng đều là những cao thủ đã theo ta từ khi còn trong quân Ngõa Cương, về võ công, kinh nghiệm, lòng trung thành đều không có vấn đề gì, ngươi cứ yên tâm.

Nói xong, Trầm Lạc Nhạn đứng dậy nói:

- Sắp đến giờ rồi, ngươi ngoan ngoãn đợi ở đây, đừng có chạy lung tung. Nhớ rằng trong bất cứ trường hợp nào cũng không đụng chạm gì Lý Tú Ninh, nếu không ta biến thành tội nhân mất.

Khấu Trọng chán nản nói:

- Ta có phải là người không biết kiềm chế đến vậy đâu? Chí ít đến giờ phút này ta vẫn chưa hề tư thông gì với mỹ nhân quân sư.

Trầm Lạc Nhạn hơi đỏ mặt, nhỏ giọng mắng một câu “đồ mặt dầy” rồi thướt tha bước ra ngoài.

Khấu Trọng đứng dậy nhìn theo bóng hình mỹ lệ của Trầm Lạc Nhạn, trong lòng nhớ đến tình cảnh động lòng người lần đầu gặp Lý Tú Ninh bị nàng dí chủy thủ vào yết hầu, năm đó làm sao có thể nghĩ được lại có tình huống như ngày hôm nay.

o0o

Từ Tử Lăng về đến phủ Tư Đồ liền bị Lôi Cửu Chỉ chặn lại, lôi gã vào

trong theo cửa ngách.

Lôi Cửu Chỉ đi chậm rãi, vẻ mặt hết sức rạng rỡ, nói:

- Sáng sớm mọi việc tốt lắm. Các vị đi không lâu thì Trì Sinh Xuân dẫn theo Vưu Bạch Tam sắc mặt xanh xao, cứ cho rằng vì tối qua mình ngủ không đắp chăn nên sinh bệnh đến gặp Phúc Vinh gia. Thủ đoạn của tiểu Bạt lợi hại thật, Vưu Bạt Tam thật sự không nhớ đã từng bị người ta bức cung, trong đầu hắn hoàn toàn không còn đoạn kí ức này. Từ đó có thể thấy, kí ức cũng cần có thời gian mới củng cố, ổn định được. Giống như có nhiều người sau khi gặp sự cố, tỉnh lại thì hoàn toàn không hiểu mình đã xảy ra chuyện gì, thậm chí mất hết cả trí nhớ trước kia. Kí ức cũng thật là kì diệu.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Hình như Lôi đại ca rất hưng phấn!

Lôi Cửu Chỉ hào hứng nói:

- Không phải là hưng phấn mà là bị chấn động. Sự việc vốn không có cách nào giải quyết nay lại vượt qua được một cách dễ dàng. Phúc Vinh gia của chúng ta còn tỏ ra rất quan tâm tới sức khỏe của tên Tiểu Bạch Tử đó ấy chứ. Khà khà! Tiểu Bạch Tử! Chỉ cần gọi ra tên hiệu của hắn thì Trì Sinh Xuân còn dám nghi ngờ gì nữa.

Trong nội đường chỉ có một mình Vương Huyền Thứ đang ngồi đờ ra, hắn nhìn thấy Từ Tử Lăng trở về liền vội vàng đứng dậy.

Sau khi ba người ngồi xuống, Từ Tử Lăng hỏi về Bạt Phong Hàn.

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Không biết tiểu Bạt đang đả tọa hay ngủ trong phòng rồi? Tiểu Kiệt thì đã vội đi gặp người đẹp trong lòng của hắn rồi. Phúc Vinh gia của chúng ta cũng không cô độc, Hồ Tiểu Tiên đang quyến rũ hắn ngoài đại đường.

Từ Tử Lăng nhíu mày, nói:

- Hồ Tiểu Tiên?

Lôi Cửu Chỉ than rằng:

- Ta có vài lời muốn khuyên can tiểu Tuấn. Tính cách của nó thật thà như thế, loại phụ nữ giống như Hồ Tiểu Tiên thật không phù hợp với nó, cứ mê đắm Hồ Tiểu Tiên thì sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu.

Từ Tử Lăng nói:

- Bản tính của Hồ Tiểu Tiên vốn không xấu đến vậy, chỉ là do ảnh hưởng của hoàn cảnh và xuất thân, mà Hồ Phật lại cứ lợi dụng cô con gái nuôi này để lung lạc những kẻ quyền quý. Để xem tình hình rồi hãy tính vậy!

Gã quay sang Vương Huyền Thứ nói:

- Thục Ny rốt cuộc là người như thế nào?

Vương Huyền Thứ hơi ngạc nhiên, hắn trầm ngâm một lát rồi than:

- Nó từ nhỏ đã luôn làm theo ý mình, từ sau khi quấn lấy Dương Hư Ngạn, thì càng không nghe lời cha nữa. Nhưng nó khá thân thiết với ta, lúc đau buồn thường tìm ta tâm sự. Còn ngoài ra thì chẳng ai làm gì được nó cả.

Lôi Cửu Chỉ trầm giọng nói:

- Nếu như Thế Dân, Kiến Thành, Nguyên Cát đều chiến bại mà chết thì ngai sẽ rơi vào tay đứa con của Thục Ny và Lý Uyên phải không?

Từ Tử Lăng gật đầu, nói:

- Có thể đó chính là kế hoạch cướp ngôi Đại Đường của Dương Hư Ngạn.

Vương Huyền Thứ lộ rõ vẻ lo lắng.

Từ Tử Lăng nói:

- Phải chờ đợi luôn rất khó chịu, nhưng bây giờ chúng ta nhất định phải nhẫn nại chờ đợi thời khắc chiến thắng cuối cùng đến.

Vương Huyền Thứ gật đầu nói:

- Huyền Thứ hiểu!

Từ Tử Lăng đứng dậy nói:

- Ta đi tìm Phong Hàn bàn chuyện. Nếu Hi Bạch trở về, Lôi đại ca bảo hắn đến gặp ta.

o0o

Khấu Trọng nhìn qua khe cửa sổ thấy Lý Tú Ninh lâu ngày không gặp đang cùng Trầm Lạc Nhạn xuyên qua hành lang trong vườn hướng về phòng đọc sách này. Tâm trạng của Lý Tú Ninh rõ ràng là rất nặng nề, nàng lặng lẽ cúi đầu nhẹ bước, không hề phát hiện ra Khấu Trọng đang dõi theo nàng không bỏ qua một cử chỉ hành động nào.

Hành lang đọng đầy tuyết, băng đóng trên cây. Trong đình viện trắng muốt thuần khiết ấy, Lý Tú Ninh tóc đen vấn đơn giản, áo hồng khăn xanh, váy dài trắng tinh, chân đi hài gấm thêu hoa ngũ sắc càng làm toát lên vẻ cao quý và phong thái thanh nhã của nàng. Khuôn mặt như hoa như ngọc tuy không dấu nổi vẻ mệt mỏi nhưng lại càng làm lộ rõ tư thái động lòng người, ai thấy cũng đem lòng thương yêu của nàng.

Đột nhiên Khấu Trọng nảy ra ý nghĩ kì lạ, nếu như Lý Tú Ninh chịu cùng hắn bỏ đi thật xa không màng đến việc đời nữa thì liệu gã có vứt bỏ tất cả để cùng nàng sống trọn đời hay không.

Trong lòng Khấu Trọng bất giác đau nhói. Đừng nói Lý Tú Ninh sẽ không đồng ý như vậy, mà bản thân gã cũng không thể làm được điều đó. Ngay từ lần đầu gặp Lý Tú Ninh, gã đã sớm cảm thấy rằng ông trời đã định sẵn không thể được ở bên nàng. Đến hôm nay thì mọi việc lại càng không thể thay đổi được nữa.

Trầm Lạc Nhạn đưa đến nơi xong liền lập tức bỏ đi. Khấu Trọng cảm thấy mình đã mất đi dũng khí để quay lại đối mặt với Lý Tú Ninh.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng, âm thanh của Lý Tú Ninh vang lên lưng gã. Nàng thở dài:

- Tú Ninh thật không hiểu Thiếu Soái, sự việc đã đến nước này thì tại sao còn vứt bỏ việc quân mạo hiểm đến Trường An, lại còn hẹn gặp Tú Ninh. Chàng không sợ ta tố giác chàng sao?

Trong lòng Khấu Trọng đắng ngắt, khó khăn lắm mới nghiến răng nói được:

- Vậy có phải bên ngoài đã bày bố thiên quân vạn mã bao vây nơi

này?

Lý Tú Ninh nói với vẻ không vui:

- Khấu Trọng!

Khấu Trọng từ từ quay người lại đón nhận ánh mắt đầy mâu thuẫn và oán trách của Lý Tú Ninh thì không khỏi dịu giọng nói:

- Giây phút này Tú Ninh gặp ta ở đây nói lên rằng Khấu Trọng ta muốn giành lấy cơ hội cuối cùng giúp thiên hạ tránh một đại nạn hủy diệt. Ta sẽ không giấu nàng bất cứ chuyện gì, còn Tú Ninh nàng cần phải sáng suốt đưa ra lựa chọn. Trước mặt Tú Ninh chỉ có hai con đường có thể đi, mà đã chọn bất cứ con đường nào cũng đều không thể quay lại được nữa. Nàng nhất định không được do dự, nếu không kẻ bị hại không chỉ là người của nhà Đường mà là toàn thể dân chúng vô can trong thiên hạ.

Lí Tú Ninh lộ vẻ kinh hãi, lắc đầu nói:

- Ta không hiểu chàng đang nói gì? Không phải chàng là muốn ta bỏ đi cùng chàng đấy chứ?

Khấu Trọng hoàn toàn quên mất lời cảnh cáo của Trầm Lạc Nhạn là không được chạm vào Tú Ninh, gã đưa tay vuốt ve bờ mi sắc như đao, nhìn sâu vào mắt nàng, trầm giọng nói:

- Ta quyết định từ bỏ tranh giành thiên hạ mà đổi thành dốc hết sức giúp nhị hoàng huynh của nàng lên ngôi hoàng đế.

Lí Tú Ninh kêu khẽ một tiếng “A!”, thân hình yêu kiều run rẩy dữ dội, đôi mắt đẹp ánh lên vẻ khó mà tin được.

Khấu Trọng thiếu chút nữa đã cúi đầu hôn lên đôi môi thơm ngọt của nàng. Còn may là hắn vẫn còn giữ được lí trí nên vội vàng chỉnh đốn tinh thần, nghiêm mặt nói:

- Khấu Trọng ta đã bao giờ nói dối nàng chưa? Việc này tuyệt đối chính xác. Chuyến này ta ngấm ngầm đến Trường An là hi vọng dùng một cuộc chính biến quy mô nhỏ và ngắn hạn để tránh những cuộc chiến công thủ thành đẫm máu kéo dài, trăm họ lầm than, hoàn thành tâm nguyện thống nhất thiên hạ về một mối. Ngày mà Tần Vương lên ngôi báu thì cũng là lúc ta thành công mà rút lui.Tú Ninh hiểu rồi chứ?

Tú Ninh vẫn lắc đầu, tỏ vẻ kinh hãi chấn động không tài nào tiếp nhận và không dám tin những lời mà Khấu Trọng vừa nói.

Khấu Trọng cảm thấy cơ thể nàng đang run rẩy trong tay hắn, cảm thấy hai bên chưa bao giờ gần gũi đến vậy nhưng khoảng cách sao cũng xa vời đến thế. Gã trầm giọng nói:

- Gia tộc của Tú Ninh đã phân chia thành hai lực lượng không thể cùng tồn tại. Nếu như Khấu Trọng ta không ủng hộ nhị huynh của nàng thì khi hắn về đến Trường An chỉ có thể khoanh tay chờ người ta đến giết mổ mà thôi. Cách tự mình bảo vệ duy nhất của hắn chính là thành lập quân đội của riêng mình ở Lạc Dương. Nhưng đó là tình huống xấu nhất vì liên quân Tái ngoại lúc nào cũng có thể xâm lăng, chỉ có thiên hạ thống nhất lại thì chúng ta mới có hi vọng tập trung toàn lực để đánh lui kẻ địch bên ngoài này.

Lý Tú Ninh run giọng:

- Vậy còn nhị hoàng huynh?

Khấu Trọng đã bình tĩnh trở lại, nói:

- Ta và Tần Vương đã kết thành đồng minh cùng chung hoạn nạn sống chết. Ta đã đưa hắn đến Lĩnh Nam gặp Tống Khuyết và nhận được sự ủng hộ hoàn toàn của ông ấy.

Lý Tú Ninh thở gấp, nàng nói:

- Việc đó gần như không thể xảy ra, chàng thật sự không nói đùa đấy chứ?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Sao ta nỡ lừa nàng cơ chứ. Tình thế hiện nay là chúng ta càng tranh thủ được nhiều người đứng về phía nhị hoàng huynh của nàng thì càng giảm bớt được thương vong và đổ máu, thành Trường An càng sớm ổn định trở lại và triều đình mới càng có thể nhanh chóng ổn định tình hình và đối phó hiệu quả với giặc ngoại xâm.Tú Ninh nàng có tin ta không?

Những giọt nước mắt nóng hổi của Lý Tú Ninh tuôn ra, nàng cúi đầu thút thít nói:

- Còn phải hỏi sao? Chàng phải biết đáp án rồi chứ.

Khấu Trọng đau xót đưa tay áo lau nước mắt cho nàng rồi nói:

- Ta muốn nghe Tú Ninh nói ra.

Lí Tú Ninh khóc ròng nói:

- Khấu Trọng chàng phải biết Tú Ninh đến gặp chàng như thế này là đã phạm vào tội lớn phản bội rồi đấy. Lạc Nhạn chẳng chịu nói gì cả, chỉ bảo chàng muốn gặp là người ta đã vội vàng đến rồi.

Khấu Trọng thấy nàng ngày càng khóc lớn không thể kìm được như muốn trút hết những đau khổ trong lòng thì luống cuống nói:

- Đừng khóc mà! Nếu người khác phát hiện đôi mắt đẹp của nàng sưng đỏ lên mà lại không nghi ngờ thì mới lạ đó.

Dưới sự khuyên bảo của hắn, Lý Tú Ninh dần dần bình tĩnh trở lại không khóc nữa, nàng nhẹ nhàng nói:

- Vậy bọn chàng định làm thế nào?

Khấu Trọng chán nản nói:

- Ta không muốn dối nàng, sự việc không thể kéo dài thêm được nữa rồi. Cuộc tranh giành vương vị ở Trường An đã đến tình thế ác liệt, nhất định phải có một bên diệt vong. Tin tức tình báo xác thực mà chúng ta có được cho biết Kiến Thành đã ngấm ngầm cùng với Lương Sư Đô câu kết với người Đột Quyết, mua được của Hải Sa Bang rất nhiều hoả khí Giang Nam. Chỉ cần Tần Vương bị ép dời đến cung Hoành Nghĩa thì cuộc đột kích có thể nổ ra bất cứ lúc nào.

Lý Tú Ninh chấn động mạnh, liền tỉnh táo hoàn toàn, ánh mắt vẫn còn mờ lệ chăm chú nhìn vào gã. Nàng nói:

- Thì ra chàng và nhị hoàng huynh thật sự kết thành đồng minh, nếu không chắc chắn sẽ không biết chuyện cung Hoành Nghĩa. Nếu đại hoàng huynh quả thật có một lượng lớn hoả khí như vậy thì sẽ vô cùng bí mật chứ, chàng làm sao lại biết được?

Khấu Trọng mừng rỡ nói:

- Cuối cùng chúng ta cũng có thể nói vào việc chính rồi! Ngồi xuống

nói rõ ràng có được không? Ta sợ không kìm chế được bản thân mà xâm phạm đến nàng, ít nhất thì cũng sẽ thừa cơ hôn nàng.

Lý Tú Ninh lườm gã, cúi khuôn mặt đỏ bừng xuống nói:

- Vẫn là cái tính nết đó, còn không mau buông người ta ra!

o0o

Bạt Phong Hàn ngồi trên giường vặn lưng rồi quay qua nói với Từ Tử Lăng đang ngồi bên cạnh:

- Phải đến mấy năm rồi ta không ngủ một giấc ngon như vừa nãy. Hồi sáng ngả lưng xuống xong là không biết gì nữa cho đến tận bây giờ.

Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

- Nhưng tính cảnh giác của ngươi vẫn cao như vậy, ta vừa đẩy cửa vào là ngươi đã lập tức tỉnh dậy.

Bạt Phong Hàn chuyển qua ngồi bên mép giường, mỉm cười nói:

- Trong thời loạn thì đó là một thói quen tốt nhưng trong lúc thái bình yên ổn thì lại hoàn toàn ngược lại, nó sẽ khiến ngươi ngủ không yên giấc. Vậy chuyện sáng nay thuận lợi chứ?

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Chúng ta còn gặp cả Lý Uyên, nếu không có sự “chiếu cố” của Bùi Tịch thì càng lí tưởng hơn nữa.

Tiếp đó gã kể lại những chuyện đã xảy ra sáng sớm hôm nay, bao

gồm cả cuộc gặp Liễu Không. Bạt Phong Hàn nhắc nhở:

- Tối nay ngươi phải nhớ đi gặp Phong Đức Di, thăm dò xem ai là người đã bán đứng Thạch Chi Hiên. Mấy ngày phẳng lặng vừa rồi thật là khó chịu, ta đang muốn tìm ai đó để giãn gân giãn cốt đây.

Từ Tử Lăng bình tĩnh nói:

- Ta thì lại hi vọng có thể yên ổn chờ đến lúc quyết chiến. Có điều mọi việc dễ gì theo ý muốn đâu, giết Triệu Đức Ngôn chắc chắn là không dễ dàng.

Gã ngừng lại giây lát rồi trầm ngâm nói:

- Kĩ thuật bức cung khiến kẻ khác quên đi tất cả của ngươi đều có hiệu quả với Quản Bình và Vưu Bạch Tam, nhưng không biết đối với những kẻ võ công cao cường thì có tác dụng hay không?

Bạt Phong Hàn nói:

- Theo kinh nghiệm của ta thì mấu chốt thành công của thủ pháp “gây quên” đặc biệt này nằm ở sự bất ngờ, hễ ra tay là phải lập tức khống chế yếu huyệt trên đầu của đối phương, khiến cho đối phương cảm thấy đầu đau như kim chích, không có cách nào suy nghĩ tử tế được. Đối phó với những người võ công cao cường thì phải rất vất vả mới khống chế được cho nên khó biết được khả năng thành công đến mức nào lắm. Tử Lăng có ý kiến gì hay à?

Từ Tử Lăng nói:

- Ta đang nghĩ đến số hoả khí kia. Kiều Công Sơn và Nhĩ Văn Hoán chắc là những kẻ biết rõ tình hình. Nếu phương pháp này có thể thành công thì chúng ta vừa có thể biết được chỗ giấu hoả khí, mà

cũng không sợ bị kẻ địch biết mà mang hoả khí giấu đi nơi khác. Ít nhất chúng ta cũng có thể luôn luôn giám sát tình hình của số hoả khí này, việc đó đối với chúng ta vô cùng có lợi.

Bạt Phong Hàn thẳng thắn nói:

- Kiều Công Sơn và Nhĩ Văn Hoán có gì ghê gớm chứ, chỉ cần có kế hoạch và hoàn cảnh thích hợp thôi. Điều quan trọng nhất là sau khi bọn chúng tỉnh lại phải không nghi ngờ gì. Ta có thể đảm bảo tất cả đều ổn.

Đoạn gã nhíu mày nói:

- Nếu chúng ta tiêu huỷ hết số hoả khí đó thì sẽ càng phát sinh nhiều vấn đề. Lý Kiến Thành nhất định sẽ sinh lòng cảnh giác, như vậy sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến kế hoạch của chúng ta. Còn có một vấn đề lớn hơn nữa, chính là Thạch Chi Hiên. Người khác có thể không biết là do chúng ta làm nhưng lão nhất định sẽ suy nghĩ theo hướng này, nói không chừng từ đó lão sẽ khám phá ra mối quan hệ bạn bè giữa chúng ta và Lý Thế Dân mất.

Từ Tử Lăng nói:

- Về mặt này tạm thời không cần lo lắng, đầu tiên vẫn phải làm rõ xem hoả khí được giấu ở đâu đã.

Bạt Phong Hàn vui vẻ nói:

- Chỉ cần có tin tức tình báo chính xác, tối nay ta có thể ẩn nấp trong cái tổ ấm áp của chúng, đợi bọn chúng trở về rồi tiếp đãi chúng tử tế.

Từ Tử Lăng nói:

- Tốt nhất cho ta mấy ngày để điều tra rõ ràng. Nhĩ Văn Hoán có vẻ dễ nuốt hơn một chút, cứ lấy hắn làm mục tiêu đi.

Bạt Phong Hàn nói:

- Hoặc là căn bản không cần mạo hiểm như vậy. Hoả khí rất có khả năng được giấu ở trong Hợp Xương Long ở Tây Thị. Trước nay Dương Văn Can vẫn có quan hệ mật thiết với Lý Kiến Thành, chỉ cần giả vẻ bất ngờ có hỏa hoạn thì có thể cháy lan đến đó, đến lúc ấy thế nào cũng nổ tưng bừng, chúng ta chỉ cần đứng một bên mà ngắm thôi.

Từ Tử Lăng bật cười nói:

- Chiêu số dùng hoả công hoả của huynh quả là tuyệt diệu, nhưng như vậy càng phải điều tra rõ ràng để tránh sai sót.

Bạt Phong Hàn nói:

- Còn nửa tháng nữa thì Lý Thế Dân sẽ trở về Trường An, đến lúc đó Kiến Thành và Nguyên Cát sẽ cảnh giác hơn rất nhiều. Tốt nhất là chúng ta chuẩn bị kỹ luôn trong thời gian này đi.

Từ Tử Lăng nói:

- Điều này là đương nhiên.Vậy tối nay Phong Hàn huynh có dự định gì không?

Bạt Phong Hàn nói:

- Tối qua nhờ theo dõi lão Trì nên chúng ta tránh được tai nạn. Tối nay ta vẫn định âm thầm theo sau lưng hắn, xem hắn đi gặp những ai, nói những chuyện gì. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà,

đúng không?

Lúc này Lôi Cửu Chỉ bước vào báo cáo:

- Bùi Tịch và Ôn Ngạn Bác đã đến rồi, đang cùng với Phúc Vinh gia và Thân gia của chúng ta nghiên cứu bàn bạc về việc kinh doanh tiền trang. Cho dù trong tương lai việc chính trị có thay đổi thế nào thì hoạt động kinh doanh này sẽ càng ngày càng phát triển, hơn nữa còn trở thành triều đình và thương nhân hợp tác kinh doanh nữa.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Còn Hồ Tiểu Tiên đâu?

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Nàng ta vừa mới rời khỏi. Nghe Phúc Vinh gia nói trong thời gian ngắn Hồ Phật chỉ có thể xoay sở được khoảng năm vạn lượng hoàng kim cho nên mới sai Hồ Tiểu Tiên đến đây dùng lời ngon ngọt dỗ dành Phúc Vinh gia của chúng ta để ngài ứng trước cho ông ta năm vạn lượng hoàng kim còn lại, sau đó sẽ hoàn trả không tính lãi. Phúc Vinh gia của chúng ta đã vỗ ngực đồng ý rồi. Con bà nó chứ, tên tiểu tử này say đắm nữ sắc mà quên mất trong tay chúng ta nào có nhiều ngân lượng đến như vậy.

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Không phải hắn quên mà là phải làm ra vẻ rộng rãi trước mặt mỹ nhân mà thôi.

Từ Tử Lăng đau đầu nói:

- Làm thế nào mới được bây giờ?

Lôi Cửu Chỉ cười nói:

- Chỉ có duy nhất một cách, đó là thắng năm vạn lượng đó từ đổ trường Lục Phúc về mà thôi. Ha ha!

(

Chương 729: Vũ khí bí mật

Trước khi đến Thượng Lâm Uyển tham dự bữa tiệc của Trì Sinh Xuân, Khấu Trọng gặp Từ Tử Lăng tại một quán trà phía bắc. Trông thấy bộ dạng nhăn nhó của Khấu Trọng, Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên, kinh hãi hỏi:

- Ngươi làm hỏng chuyện rồi phải không?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Vẫn chưa đến mức đó, ít nhất là Lý Tú Ninh cũng không tố giác ta, có điều nàng không chịu nổi sự thật tàn khốc mà ta kể lại nên chưa chịu quyết định. Nàng cũng nửa tin nửa ngờ việc Kiến Thành và Nguyên Cát sẽ dùng hoả khí để tập kích Thế Dân. Ôi, không ngờ nàng lại không tin tưởng ta, thật là tổn thương đến tâm hồn mỏng manh của ta rồi.

Từ Tử Lăng chau mày nói:

- Ngươi có kể với nàng hiệp định giữa ngươi và Tần Vương về việc diệt Kiến Thành, Nguyên Cát rồi ép Lý Uyên thoái vị không?

Khấu Trọng nhấp một ngụm trà rồi chán nản nói:

- Nếu như ngươi là ta, ngươi có nói ra được không? Ta còn chưa kịp nói đến việc chính thì nàng đã đã khóc như mưa rồi. Nhưng từ lời nói của ta, chắc nàng cũng phải đoán ra ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Kiến Thành và Nguyên Cát. Cuối cùng nàng nói sẽ chờ Lý Thế Dân trở về rồi mới ra quyết định rõ ràng. Thật là đau đầu quá!

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Vậy thì cách nhờ Tú Ninh công chúa thuyết phục Lý Thần Thông xem ra không ổn rồi. Ôi, đúng là đau đầu thật. Chúng ta làm thế nào để hoá giải nguy cơ Lý Uyên muốn xử tử hai người họ Phòng và Đỗ đây?

Khấu Trọng trầm ngâm nói:

- Việc thuyết phục Lý Tú Ninh nhất định phải làm xong trước khi Lý Thế Dân trở về Trường An, chứ nếu để nàng đi hỏi Lý Thế Dân thì hậu quả thật khó lường! Nếu chúng ta có thể chứng minh trước cho nàng thấy đống hoả khí nguy hiểm kia là có thật, và Kiến Thành và Nguyên Cát đúng là có ý định sát hại Lý Thế Dân thì biết đâu có thể thay đổi sự do dự của nàng.

Từ Tử Lăng trầm tư nói:

- Chuyện Lưu Văn Tĩnh bị xử tử không khiến nàng suy nghĩ gì sao?

Khấu Trọng ngẩn người ra:

- Ta lại quên mất hỏi nàng cảm thấy thế nào về chuyện này rồi. Tối nay có nên đột nhập vào nội cung hỏi lại nàng không?

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Ngươi không nói đùa đấy chứ?

Khấu Trọng ôm đầu nhăn nhó:

- Ta bị nàng khóc lóc thành ra vừa đau lòng lại còn trở nên hồ đồ,

chút nữa là không chịu để cho nàng rời đi rồi.

Từ Tử Lăng nói:

- Nói cho cùng, nàng đúng là bị làm khó đủ đường. Gia đình tan nát, người thân chém giết lẫn nhau. Nếu đổi ngươi vào vị trí của nàng, trong tình huống đó ngươi sẽ xử sự như thế nào?

Khấu Trọng thở dài:

- Sợ nhất là nàng nhất thời hồ đồ, đi than khóc với Lý Uyên, lúc đó thì hỏng bét hết cả.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Nàng chắc chắn sẽ không bán rẻ ngươi đâu, càng không thể bán rẻ Lý Thế Dân. Bây giờ không còn cách nào khác, đành phải dùng sự thật để chứng minh cho nàng thấy số hoả khí đó thực sự tồn tại.

Sau đó gã kể ra biện pháp đã cùng Bạt Phong Hàn bàn bạc. Khấu Trọng hơi phấn chấn nhưng vẫn lắc đầu nói:

- Vẫn không được. Lẽ nào ta phải đưa nàng đến nơi cất giữ hoả khí, rồi bảo với nàng rằng: “Nhìn đi! Đây là bằng chứng xác đáng chứng minh đại hoàng huynh và tam hoàng huynh của nàng muốn giết nhị hoàng huynh của nàng đấy!” Nếu làm như vậy, nói không chừng nàng còn cho rằng chúng ta bày binh bố trận để lừa gạt nàng.

Từ Tử Lăng nói:

- Tìm được nơi cất giữ hoả khí là bước đầu tiên, sau đó còn xem tình hình thế nào mà làm tiếp. Tú Ninh công chúa là người thông minh, nàng hiểu Thiếu Soái Khấu Trọng ngươi là người thế nào mà. Trên

đời việc gì chẳng có khó khăn, vấn đề là giải quyết như thế nào thôi.

Khấu Trọng:

- Ta là người trong cuộc nên hồ đồ, cứ lo được lo mất, vẫn là ngươi tỉnh táo hơn. Con bà nó chứ, tạm thời không nghĩ đến nàng ta nữa. Có tiến triển gì mới không?

Từ Tử Lăng kể ra tình hình mới nhất, đặc biệt đề cập đến việc Hồ Tiểu Tiên thay Hồ Phật mượn năm vạn lượng vàng.

Khấu Trọng tạm thời gạt chuyện của Lý Tú Ninh sang một bên, lập tức lấy lại sự sáng suốt lúc bình thường. Gã ngẫm nghĩ rồi nói:

- Hồ Phật là ông chủ của Minh Đường Oa. Trì Sinh Xuân có thể chi ra ba mươi vạn lượng mà ông ta lại không có được mười vạn lượng vàng sao? Theo ta thấy thì trong việc này Hồ Phật và Trì Sinh Xuân cùng Doãn Tổ Văn đã móc ngoặc với nhau, dùng cách đó để thăm dò sức mạnh của Phúc Vinh gia của chúng ta.

Từ Tử Lăng như vừa tỉnh cơn mê:

- Lần này đến lượt ngươi là người ngoài cuộc nên tỉnh tảo hơn rồi, bọn ta chỉ nghĩ đến việc Tiểu Tuấn cố tỏ ra rộng rãi thôi. Kế này của Trì Sinh Xuân khá lắm. Nếu như chúng ta phải lấy thêm vàng từ nơi khác thì sẽ chứng tỏ rằng trong tay chúng ta chỉ có năm mươi vạn lượng vàng và bị chúng nắm được thực lực.

Khấu Trọng cười đáp:

- Cái này rất dễ chứng minh. Lát nữa nếu tên tiểu tử họ Trì đó tìm cách moi tin của chúng ta thì chứng tỏ ta tiên đoán không sai. Chúng ta mau nghĩ xem phải trả lời thế nào?

Từ Tử Lăng cười đáp:

- Dù Phúc Vinh gia của chúng ta giàu nhất phương bắc, gia thế hùng mạnh nhưng tiền mặt có trong tay cũng chỉ có hạn thôi. Năm mươi vạn lượng chính là lấy từ trong số đó rồi, đột nhiên cần lấy thêm năm vạn lượng nữa sẽ mệt đấy chứ.

Khấu Trọng cười ha ha vỗ vai gã, vui vẻ nói:

- Cứ giải thích tình hình tài sản hiện nay của Phúc Vinh gia như vậy đi, để Trì Sinh Xuân có cơ hội tiến hành âm mưu phối hợp với Bùi Tịch dần dần ăn hết tiền bạc của tiền trang Trinh Quán chúng ta. Đi thôi.

Từ Tử Lăng xem sắc trời rồi nói:

- Sắp đến giờ hẹn rồi. Còn một việc nữa cần nói rõ, đó là ta làm sẽ quỷ cờ bạc, còn ngươi làm quỷ háo sắc.

Khấu Trọng nghe mà chẳng hiểu gì cả:

- Cái gì mà quỷ cờ bạc, quỷ háo sắc? Ta chẳng hiểu ngươi nói gì cả?

Từ Tử Lăng nói:

- Đối phó với hai người chúng ta, chúng ắt sẽ dùng hai thứ là cờ bạc và mỹ nhân. Ngươi đi đối phó với mỹ nhân, còn ta phụ trách cờ bạc, coi như là phân công làm việc.

Khấu Trọng cười đáp:

- Ta ngại gì hưởng thụ mỹ nhân chứ. Hy vọng lão Trì sẽ cung cấp

mấy nàng khá một chút.

Hai người đi đến bên ngoài của Thượng Lâm Uyển. Khấu Trọng nghĩ đến một chuyện, gã liền nói:

- Ông chủ hiện tại của Thượng Lâm Uyển là Trì Sinh Xuân, người chủ trước đây rốt cuộc là thần thánh nơi nào? Tại sao lại nhượng lại Thượng Lâm Uyển này cho người khác? Làm rõ được điều này, không chừng chúng ta sẽ có thông tin mới.

Từ Tử Lăng nói:

- Cái đó chắc chẳng phải là bí mật gì, có cơ hội chỉ cần trực tiếp dò hỏi Kiều Công Sơn và Nhĩ Văn Hoán là được. Đêm nay ta cũng có thể thuận miệng đưa việc đó ra hỏi Phong Đức Di lão gia.

Khấu Trọng cười lớn, nói:

- Những ngày phong lưu say sưa quên trời quên đất cuối cùng cũng đến rồi!

Hai người rảo bước tiến vào Thượng Lâm Uyển. Một chiếc xe ngựa lộng lẫy tiến đến khiến hai người phải tránh sang một bên, để cho kẻ đến sau kia đi vào trước.

Tên đại hán giữ cửa nhận ra Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liền không ngừng chào hỏi Thái gia, Khuông gia, đón tiếp rất nhiệt tình.

Cỗ xe ngựa lộng lẫy kia dừng lại ở phía trước bậc thang bằng đá trước cửa chính. Khấu Trọng chăm chú nhìn sang thì thấy kẻ từ trên xe đi xuống không ngờ lại là Sa Thành Công, nhị thiếu gia của nhà họ Sa. Dáng vẻ của hắn hoàn toàn là của một gã nhà giàu đêm đêm chìm đắm trong tửu sắc, hắn đạo mạo tiến vào của trong sự chào

đón của tú bà.

Khấu Trọng nhớ lại những ngày giả làm thần y xấu xí ở nhà họ Sa thì trong lòng chợt cảm thấy ấm áp, thậm chí còn gần như có cảm tình với gã nhị thiếu gia mình đầy nhược điểm kia.

Hai người được đưa đến căn phòng mà Trì Sinh Xuân thuê. Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn sớm đã ngồi đó trái ôm phải ấp tưng bừng rồi. Hai gã thấy vậy thì thầm kêu khổ, nếu đối phương lại kêu thêm bốn cô gái nữa để bọn họ “có phúc cùng hưởng” thì bọn gã không biết sẽ phải tiêu thụ thế nào đây.

May mà bất ngờ Kiều Công Sơn và Nhĩ Văn Hoán bỗng bảo bốn cô gái đó đi ra và chào đón hai gã vào tiệc.

Tỳ nữ lập tức hầu hạ ân cần, giúp bọn họ cởi áo khoác ngoài rồi dâng lên trà thơm, rượu ngon và điểm tâm.

Bốn người cụng ly chúc tụng y như bạn bè thân thiết đã lâu vậy, người ngoài nhìn vào không sao biết được bọn họ không những chẳng phải loại bằng hữu quen nhau vì lợi lộc mà còn đang tính kế lừa lọc lẫn nhau.

Đặt chén rượu xuống, Nhĩ Văn Hoán nói:

- Trì gia sẽ đến muộn một chút vì Thái tử điện hạ cần bàn chút chuyện với ông ấy.

Khấu Trọng hỏi:

- Thái tử điện hạ hôm nay trở về, chẳng phải trong cung đang tổ chức yến tiệc sao? Sao các vị còn rảnh rỗi ngồi đây?

Kiều Công Sơn cười đáp:

- Giờ chỉ là tạm thưởng cho ba quân, còn tiệc mừng công thì phải chờ Tề Vương và Tần Vương trở về mới cùng cử hành. Đến lúc đó hoàng thượng sẽ có chuyện sẽ tuyên bố nên mọi việc thăng quan lên chức đều phải đợi đến lúc đó. Còn về chuyện quan trọng sẽ tuyên bố kia thì xin tha lỗi cho tiểu đệ tạm thời phải giữ bí mật.

Nhìn vẻ dương dương đắc ý của hắn, hai gã lập tức hiểu rằng tuyên bố của Lý Uyên sẽ rất bất lợi cho Lý Thế Dân. Có thể thấy Lý Thế Dân chỉ cần về đến Trường An là lập tức rơi vào thế bất lợi! Nếu không có đạo kỳ binh là bọn gã thì tin rằng Lý Thế Dân khó lòng thoát thân.

Nhĩ Văn Hoán vừa muốn thể hiện thế lực của mình, lại vừa muốn lấy lòng hai gã nên vui vẻ nói:

- Ta và Kiều đại nhân đã báo với Thái Tử điện hạ tên tuổi của ông chủ Phúc Vinh, Thân tiên sinh và hai vị đại ca đây, đến lúc đó các vị sẽ được mời dự tiệc.

Kiều Công Sơn cũng thêm mắm thêm muối:

- Quốc yến lần này không chỉ là việc lớn của Đại Đường chúng ta mà còn cả trong đối ngoại vì Tất Huyền và Phó Dịch Lâm cũng được mời đến. Mấy khi chúng ta có cơ hội được tận mắt chiêm ngưỡng phong thái của hai trong số ba vị đại tông sư chứ?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giả bộ bị chấn động đến mức vô cùng phấn khích, hỏi han chi tiết một phen. Khấu Trọng lại nói:

- Thượng Lâm Uyển là thanh lâu hấp dẫn nhất mà huynh đệ ta đã từng đến. Không biết ai là ông chủ của nơi này nhỉ?

Nhĩ Văn Hoán ngạc nhiên nói:

- Hai vị lại không biết Trì gia chính là ông chủ của Thượng Lâm Uyển này ư?

Từ Tử Lăng giả bộ ngốc nghếch nói:

- Trì gia không phải là ông chủ của Lục Phúc đổ trường sao?

Kiều Công Sơn cười:

- Điều ta sắp nói chắc chắn là một chân lý: ông chủ của sòng bạc có thể trở thành ông chủ thanh lâu, nhưng ông chủ của thanh lâu thì rất khó để trở thành ông chủ sòng bạc. Hai vị đây đều là người thông minh, chắc hiểu điều ta nói chứ.

Khấu Trọng bật cười:

- Vậy ông chủ đáng thương bị thua bạc phải bán cả Thượng Lâm Uyển là ai vậy?

Nhĩ Văn Hoán hạ giọng nói:

- Chắc hai vị đều biết người này, hắn chính là “Đại Bàng” Đào Quang Tổ, long đầu của bang Hoàng Hà. Người này bản tính thích cờ bạc, thua cả ngàn lượng vàng cũng không đổi sắc mặt, bản thân hắn cũng là một cao thủ trong môn này. Có điều núi cao thì còn có núi khác cao hơn, trong lúc đánh bạc hăng máu hắn đã đem cả vườn Thượng Lâm thế chấp để vay mười vạn lượng vàng. Chẳng mấy hồi, vườn Thượng Lâm đã rơi vào tay Trì gia của chúng ta.

Khấu Trọng vội nói:

- Ta đã từng gặp “Hồng Anh Thương” Hề Giới của bang Hoàng Hà.

Từ Tử Lăng cười thầm trong bụng. Khấu Trọng quả là đã gặp Hề Giới, lúc đó gã và Quản Bình đi thuyền của Đại Đạo Xã, cùng các thương nhân Bình Diêu lên phía bắc. Hề Giới của bang Hoàng Hà dùng đường thủy đuổi theo Quản Bình lúc đó đang ở trong thân phận “Đoạn Chử”, thành ra hai bên có gặp nhau ở khoảng cách xa. May mà Khấu Trọng còn nhớ được tên của đối phương, chứ gã gần như đã quên mất sự kiện này rồi.

Kiều Công Sơn gật đầu nói:

- Hề Giới và Phạm Thiếu Minh là hai tướng giỏi nhất của Đào Quang Tổ, cùng với phó bang chủ “Gia Cát sống” Ngô Tam Tư hợp lại xưng là Hoàng Hà Tam Kiệt. Bang Hoàng Hà đã từng có những ngày tháng tươi sáng, trước đây việc bảo kê buôn bán bằng thuyền trên sông Hoàng hà bị khống chế trong tay của Đào Quang Tổ. Tiếc rằng bây giờ đã bị thế lực của Đại Đạo Xã không ngừng lớn mạnh đối chọi lại. Đầu mối buôn bán bảo kê ở phía bắc đã bị Khâu Kỳ Bằng của Đại Đạo Xã cướp mất, mà Khâu Kỳ Bằng lại chính là huynh đệ kết nghĩa của Trì gia.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy đều nhìn nhau, thầm nghĩ hoá ra là như vậy. Nói như thế, Khâu Kì Bằng có thể là cùng một bè với Trì Sinh Xuân. Hai người hoài nghi đến Phùng Bạt của Đại Đạo Xã, là hắn đã bán đứng bọn thương nhân Bình Diêu Âu Lương Tài, để tên Bái Tử Đình tống tiền bọn họ.

Từ Tử Lăng chuyển chủ đề, hỏi sang về Kỷ Thiến.

Nhĩ Văn Hoán nói:

- Con bé đó đúng là tài sắc vẹn toàn, chả trách Khuông huynh không sao quên được. Hiện tại nàng không ở Thượng Lâm Uyển, nghe nói đã về quê thăm người thân. May mà tối nay Trì gia đã sớm bố trí Thanh tiểu thư đến hầu rượu. Diện mạo và phong cách của nàng này không kém gì Kỷ Thiến đâu, các vị gặp là sẽ biết ngay không phải tiểu đệ thổi phồng quá sự thật.

Kiều Công Sơn đứng dậy hô:

- Trì gia đến rồi!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng sớm đã nghe thấy tiếng của hắn nhưng giả vờ không biết. Hai gã lập tức đứng dậy chào đón, còn về Thanh tiểu thư mà Nhĩ Văn Hoán vừa nói thì hai người vốn không để tâm.

Trì Sinh Xuân xin lỗi rồi ngồi vào chỗ. Sau một hồi thăm hỏi lẫn nhau, hai cô gái khá xinh đẹp liền ra biểu diễn vài bài hát ngắn. Tuy họ cũng có chút tài năng nhưng đối với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, một gã thì quen nghe Thượng Tú Phương, gã kia quen nghe Thạch Thanh Tuyền thì đương nhiên không cảm thấy có gì là ghê gớm.

Sau khi hai nàng lui ra, Trì Sinh Xuân cười hà hà nói:

- Sự kết giao giữa con người thật kì diệu. Không biết vì sao mà ta và hai vị đây mới gặp đã cảm thấy yêu thích.

Khấu Trọng trong lòng chửi ầm lên, bề ngoài lại tỏ ra được yêu quý quá mức mà thành ra lo sợ. Gã nói:

- Được Trì gia để mắt tới quả là phúc phận của chúng ta.

Kiều Công Sơn nói:

- Có người bạn như Trì gia đây thì ở Trường An hai vị muốn gì được nấy rồi. Ai dám bắt nạt huynh đệ của Trì gia chứ?

Nhĩ Văn Hoán hỏi:

- Không biết Thái tử điện hạ đã nói gì với Trì gia vậy?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cười thầm, biết rằng vở kịch đã bắt đầu rồi. Ba tên này tâng bốc lẫn nhau chắc chắn là để cố gắng thể hiện uy thế của Trì Sinh Xuân ở Trường An, tỏ rõ hắn có quan hệ mật thiết với Lý Kiến Thành, rằng chúng là một hội. Mục đích đương nhiên là muốn dọa nạt dụ dỗ để tranh thủ hai gã.

Trì Sinh Xuân chậm rãi nói:

- Điện hạ chỉ nói mấy chuyện bình thường, nhưng đối với việc kinh doanh tiền trang thì thái tử điện hạ có chút nghi ngờ. Ta đành phải bỏ thời gian và công sức ra để thuyết phục ngài.

Rồi hắn quay sang hỏi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng:

- Nghe nói Hồ Tiểu Tiên sáng sớm nay đã đến gặp ông chủ của các vị, không biết là vì việc gì?

Nhĩ Văn Hoán hạ giọng, cười vẻ nịnh bợ:

- Trì gia vẫn còn tình cảm với con lẳng lơ Hồ Tiểu Tiên đó sao?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, Trì Sinh Xuân vừa thăm dò giá trị của hai người bọn họ để xem quan hệ của họ với Tư Đồ Phúc Vinh nông sâu ra sao, vừa muốn thử xem thái độ của bọn gã với hắn như thế nào. Điều đó chứng tỏ những phân tích trước đây là đúng. Cha con Hồ Phật đúng là đã móc nối với Trì Sinh Xuân trong

việc này cho nên hắn nắm rất rõ chuyện năm vạn lượng vàng.

Khấu Trọng giả bộ ngạc nhiên nói:

- Nói như vậy, Trì gia và Phúc Vinh gia của chúng ta là tình địch ư? Nhưng Trì gia không cần lo lắng, Hồ Tiểu Tiên đến gặp Phúc Vinh gia chỉ vì chuyện ngân lượng chứ không phải chuyện riêng.

Từ Tử Lăng tiếp lời:

- Ôi, nàng ta chỉ mất có một câu mà làm khổ cả bọn ta rồi. Chuẩn bị năm mươi vạn lượng vàng vốn đã không phải chuyện dễ, phải thu gom từ hiệu cầm đồ ở các nơi khác vận chuyển đến. Bây giờ đột nhiên cần thêm năm vạn lượng, lại một phen đau đầu nữa rồi.

Kiều Công Xuất vờ ngạc nhiên nói:

- Hồ Tiểu Tiên lại mượn tiền của ông chủ các vị sao?

Khấu Trọng nói:

- Nàng ấy nói là mượn tạm tiền để chu chuyển, nhưng theo ta thấy thì nàng chấm cái núi vàng là Phúc Vinh gia rồi. Chuyện nhà ai người đó biết, ngồi ăn không thì núi vàng cũng hết. Vì năm mươi vạn lượng vàng này mà chúng ta đã khổ sở rất nhiều rồi.

Từ Tử Lăng biết tính cách của Khấu Trọng, sợ hắn càng nói càng quá lố liền vội cướp lời:

- Nhà Phúc Vinh gia tuy giàu nhưng các hiệu cầm đồ ở những nơi khác vẫn phải tiếp tục kinh doanh, không thể tùy tiện rút sạch vốn đi được.

Trì Sinh Xuân lộ ánh mắt vui mừng nhưng chỉ chớp mắt đã biến mất. Hắn nói:

- Ông chủ quả thật coi các vị như người thân, không giấu diếm điều gì.

Khấu Trọng tìm được mục tiêu bốc phét mới, liền vội gật đầu nói:

- Quan hệ thân thiết giữa chúng ta và Phúc Vinh gia là thông qua thời gian và thử thách mới có được. Ta và Văn Thông là những người rõ ràng minh bạch, công ra công, tư ra tư, chỉ bán mạng làm việc cho Phúc Vinh gia, còn về chuyện ngân lượng thì bọn ta tuyệt đối không lằng nhằng hay hỏi han gì cả

Nhĩ Văn Hoán nói:

- Việc vận chuyển ngân lượng có cần quân Trường Lâm chúng ta giúp đỡ không? Chỉ cần hai vị nói một tiếng bọn ta sẽ thu xếp ổn thoả cho các vị.

Từ Tử Lăng cười thầm rằng tiểu tử ngươi muốn dò hỏi chỗ giấu vàng phải không. Gã tỏ vẻ cảm kích nói:

- Hai vị đại nhân quả là bạn tốt, nhưng số tiền lớn đã được thu xếp ổn thoả rồi, còn số tiền nhỏ thì những anh em khác chắc tự giải quyết được, không dám phiền các vị đại nhân.

Trì Sinh Xuân moi được tin tức quan trọng hắn cần liền nới dây câu để cá khỏi chạy mất. Hắn nâng chén nói:

- Hồ Tiểu Tiên, Phúc Vinh gia gì cũng đặt sang một bên đã. Tối nay là tối của huynh đệ chúng ta! Nào, cạn chén!

Mọi người liền cùng nâng chén.

Đặt cốc rượu xuống xong, hắn vỗ tay gọi một nữ tỳ chầu chực ngoài cửa lại, ghé tai nàng dặn dò một lúc. Khi nữ tì tuân lệnh đi ra, Nhĩ Văn Hoán còn cố với tay vuốt vào mông nàng ta một cái rồi cười ha ha đầy vẻ đắc ý.

Kiều Công Sơn bật cười nói:

- Cái tính háo sắc của lão Nhĩ ngươi vẫn không đổi. Không sợ nàng ta mách với Xuân Hương, cho ngươi mất cả chì lẫn chài sao?

Chẳng biết có phải Nhĩ Văn Hoán đang nghĩ đến cô gái tên Xuân Hương mà Kiều Công Sơn vừa nói không, hắn cười dâm đãng kỳ quái:

- Ngươi không phải lo cho ta. Hiện giờ Xuân Hương gặp ta nhũn như con chi chi, cái gì cũng nghe lời cả. Đó là cái lợi khi có trình độ cao trên giường.

Trì Sinh Xuân bật cười:

- Nghề văn ai cũng không dám đứng đầu, nghề võ chẳng ai chịu đứng thứ hai. Câu nói đó dùng để nói về trình độ trên giường của đàn ông chúng ta lại càng chính xác. Ai chịu nhận năng lực trên giường của mình không bằng người khác thì giơ tay lên xem nào.

Cả căn phòng liền rộ lên tiếng cười.

Khấu Trọng hơi giật mình hỏi:

- Xuân Hương mà hai vị nói đến có phải là một vị tiểu thư của Trì gia không?

Kiều Công Sơn cười:

- Phải nói đó là một trong những cô nương hấp dẫn nhất mới đúng.

Rồi hắn quay sang hỏi Nhĩ Văn Hoán:

- Lão Nhĩ ngươi đã mấy ngày không về nhà rồi?

Nhĩ Văn Hoán không hiểu gì cả, chỉ đáp:

- Quên rồi!

Mọi người lại cười ầm lên.

Đột nhiên tiếng vòng ngọc leng keng, hương thơm theo gió lan đến.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng quay đầu lại, lập tức chấn động.

Chỉ thấy một cô gái xinh đẹp tóc buông dài, mặc chiếc áo ngoài màu trắng muốt có hoa văn màu đỏ, màu xanh đối xứng, vai choàng khăn màu vàng, váy đỏ chấm đất, bước chân nhẹ nhàng như không có lực tiến vào phòng dưới sự đỡ đần của một tiểu tỳ.

Trì Sinh Xuân dẫu đầu hoan nghênh:

- Thanh Nhi mau lại đây, để ta giới thiệu với nàng hai vị khách quý của Trường An.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt ra hiệu với nhau, lập tức đều làm ra vẻ bị hớp hồn, đứng lên nghênh đón.

Người vừa đến không phải ai khác, chính là sư muội Bạch Thanh Nhi

của Loan Loan. Trì Sinh Xuân đưa cả Bạch Thanh Nhi ra đối phó hai gã, có thể thấy hắn nhất định phải chiếm được việc kinh doanh tiền trang này.

Từ Tử Lăng nhớ lại bộ dạng của Bạch Thanh Nhi khi cắm đầy kim châm trên người để luyện loại bí pháp nào đó của ma môn thì bỗng có cảm giác rùng mình. Dựa vào sắc đẹp và thủ đoạn của nàng thì muốn mê hoặc đàn ông là việc dễ như trở bàn tay. Ma môn không những có thể dùng nàng ta để đối phó với Lý Uyên mà còn có thể dùng để đối phó với Lý Kiến Thành hay Lý Nguyên Cát. Chiêu này còn lợi hại hơn cả thiên binh vạn mã.

(

Chương 730: Hối hận thì đã muộn

Đến quá nửa đêm, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới về đến phủ tư đồ. Trong phủ, tất cả mọi người đều đã đi ngủ trừ Lôi Cửu Chỉ ra. Lôi Cửu Chỉ đang cố dụi mắt chờ đợi ở phòng khách, lão thấy bọn gã trở về thì tỉnh hẳn, liền kêu ầm lên:

- Mau kể lại tường tận xem nào. Ta sớm đã biết các ngươi thế nào cũng không chịu được phải quay về ngủ mà.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vui vẻ ngồi xuống bên bàn. Khấu Trọng cười nói:

- Chúng ta đảo về qua một vòng thôi, có cao thủ vẫn bám riết theo từ Lục Phúc đến đây. Ôi! Nếu không cần phải đi tiếp thì tốt biết bao, dường như đã lâu lắm rồi ta chưa được ngủ ngon.

Lôi Cửu chỉ chỉ vào Từ Tử Lăng nói:

- Thắng rồi! Đúng không?

Từ Tử Lăng thừa cơ tâng bốc lão:

- Kĩ thuật của Trì Sanh Xuân sao bằng được Lôi đại ca, hơn nữa Trì Sanh Xuân lại cố ý để thua ta mà. Số bạc thắng lại được gần gấp đôi so với số tối qua thua ở Minh Đường.

Lôi Cửu Chỉ chép miệng nói:

- Cũng phải gần nghìn lượng bạc đấy chứ, Trì Sanh Xuân chịu bỏ vốn ra thật.

Khấu Trọng hỏi:

- Lôi đại ca có quen biết "Đại Bàng" Đào Quang Tổ của bang Hoàng Hà không?

Lôi Cửu Chỉ vui vẻ nói:

- Ta không những có quen biết tên quỷ cờ bạc đó mà còn từng dạy hắn đánh bạc nữa. Thằng cha đó ngoài tật trong khi đánh bạc không thèm biết đến cả người thân ra thì nói chung cũng là một kẻ biết đạo lý.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Bạn bè của Lôi đại ca hình như đều quen biết từ trên chiếu bạc thì phải.

Lôi Cửu Chỉ đắc ý nói:

- Cái đó gọi là “đánh bạc khắp thiên hạ” mà.

Khấu Trọng đem chuyện Đào Quang Tổ đánh bạc thua mất vườn Thượng Lâm kể ra, sau đó nói:

- Không biết tướng mạo Đào Quang Tổ như thế nào? Liệu có cách nào biến Tử Lăng thành hình dạng của Đào Quang Tổ không. Nếu làm được như vậy thì ta có một kế hoạch mới có thể đạt được bốn cái lợi đó.

Lôi Cửu Chỉ thở dài nói:

- Đào Quang Tổ thấp hơn Tử Lăng ít nhất một cái đầu, ngoại hình lại còn đặc biệt, cho dù là Lỗ đại sư thì có lẽ cũng bó tay thôi.

Khấu Trọng nói:

- Cùng đường thì phải biến hóa, biến hóa được chắc chắn sẽ thông. Hay là biến Tử Lăng thành con trai của Đào Quang Tổ, thay cha ra tay phục thù được không?

Lôi Cửu Chỉ nhíu mày nói:

- Trì Sanh Xuân đã lấy được vườn Thượng Lâm thì đâu có chịu lấy vườn Thượng Lâm ra đánh cuộc lần nữa chứ?

Khấu Trọng nói:

- Chắc chắn là Trì Sinh Xuân sẽ chịu. Chỉ cần vật đặt cược là toàn bộ việc kinh doanh bảo kê của bang Hoàng Hà là được. Thứ nhất là hắn tuyệt đối không tin rằng mình có thể thua. Mà cũng có thể nói hắn không tin rằng Hương Quý sẽ thua đứa con trai không danh tiếng gì của một kẻ thua trận, vì một khi Đào Quang Tổ đã lôi con trai ra thì hắn đương nhiên cũng có thể gọi cha mình ra mặt rồi.

Lôi Cửu Chỉ khẽ đổi sắc mặt nói:

- Ép Hương Quý phải ra mặt là một cái lợi, còn ba cái lợi khác là gì?

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Lại bắt ta phải đánh bạc rồi. Nếu chẳng may ta thua thì chẳng phải sẽ khiến Đào Quang Tổ phải trắng tay sao?

Khấu Trọng nói với vẻ đầy tin tưởng:

- Ngươi đối phó với Hương Quý cũng giống như Bạt Phong Hàn đối phó với Nhĩ Văn Hoán, chắc thắng đến chín phần mười. Cái này gọi là không vào hang hổ làm sao bắt được hổ con. Khi đánh đến lúc tưng bừng thì phải giả bộ muốn ngừng để khích hắn, chỉ cần ăn được của Trì Sanh Xuân thêm tám vạn hay mười vạn lượng vàng nữa thì sẽ khiến hắn thiếu tiền. Đến lúc đó chắc chắn hắn sẽ nóng vội mà sai lầm, còn chúng ta cũng có cơ hội mà lợi dụng.

Lôi Cửu Chỉ không hiểu hỏi lại:

- Ta vẫn chưa hiểu tại sao Trì Sanh Xuân lại cứ nhất thiết phải đánh cược lấy việc kinh doanh của bang Hoàng Hà?

Khấu Trọng giải thích:

- Bởi vì Khâu Kỳ Bằng của Đại Đạo xã và Đào Quang Tổ đang đánh nhau sống chết vì việc làm ăn trên sông Hoàng Hà, mà Khâu Kỳ Bằng lại là anh em kết nghĩa của Trì Sanh Xuân. Khâu Kỳ Bằng càng có khả năng chính là người trong Ma Môn. Chúng ta giúp Đào Quang Tổ đánh bại Trì Sanh Xuân và gián tiếp đả kích Khâu Kỳ Bằng cũng có thể sẽ cùng lúc đả kích Ma Môn, đây chính là cái lợi thứ ba sau hai cái lợi trên.

Dừng một chút, Khấu Trọng nói tiếp:

- Cái lợi thứ tư là khiến cho bang Hoàng Hà về cùng phe với chúng ta, điều này đối với chúng ta chỉ có lợi chứ không có hại. Lôi đại ca thấy như vậy liệu có được hay không?

Lôi Cửu Chỉ ngập ngừng nói:

- Rất khó nói trước. Chuyện này còn phải chờ xem thái độ của lão Đào thế nào đã. Nhưng nếu ám chỉ cho hắn biết các ngươi và Lý Thế Dân đã bắt tay với nhau thì cơ hội thành công là rất lớn. Chỉ cần không phải là kẻ mù thì sẽ nhận ra thắng lợi cuối cùng nhất định sẽ về tay các ngươi. Vấn đề ở chỗ là hiện giờ ta làm sao có thể phân thân được?

Khấu Trọng cười nói:

- Lão huynh quên mất năm vạn lượng vàng kia rồi sao? Đại ca thân là đại tổng quản của phủ tư đồ, những chuyện chạy vặt đương nhiên là do huynh lo liệu cả rồi.

Lôi Cửu Chỉ lắc đầu thở dài:

- Ngươi làm sự tình ngày càng trở nên phức tạp, hy vọng sẽ không có sơ xuất gì.

oOo

Khấu Trọng mặc toàn đồ đen, bịt kín mặt, nhảy lên cành ngang đầy tuyết của một cây cổ thụ nằm ở vị trí có thể theo dõi cả phía sau phủ Duẫn Tổ Văn lần tòa lầu nhỏ có đường ngầm. Gã điểm nhẹ mũi chân phóng vọt người lên mà không để lại dấu vết nào, băng qua cự ly cả chục trượng rồi chuyển chân khí tiếp tục lượn trên không, lặng lẽ rơi xuống mái ngói của tòa lầu đó. Bảy tám con chó dữ bảo vệ phủ nhờ trực giác bản năng mà đột nhiên không biết từ đâu xông ra, sục sạo khắp nơi quanh lầu.

Khấu Trọng giật mình vội bịt kín mọi lỗ chân lông, không cho mùi cơ thể thoát ra ngoài. May mà mấy con chó này được huấn luyện tốt, không phát hiện ra mùi lạ liền không sủa, có điều bọn chúng vẫn chưa chịu bỏ đi.

Đám chó này mới được bố trí, rất có khả năng là để đề phòng Thạch Chi Hiên. Hiện giờ người trong Ma Môn có kẻ nào mà không sợ bị lão Thạch Chi Hiên cô độc đó tìm đến trút giận chứ.

Với thân thủ hiện thời của Khấu Trọng thì đương nhiên gã không sợ gì mấy con chó dữ này. Lần này gã đến phủ họ Duẫn là kiểm tra tình hình đường hầm bí mật. Nếu Lý Uyên vì quá sợ hãi mà cho bịt kín con đường này lại thì kế hoạch ám sát Triệu Đức Ngôn của bọn gã sẽ gặp phải trở ngại lớn và trở nên khó khăn hơn nhiều, vì vậy không thể không cẩn thận. Đúng lúc này, trong phủ bỗng có tiếng gọi vang lên, đám chó dữ liền kéo nhau đi hết.

Trong phủ họ Duẫn, hành lang có đèn sáng rực, không thấy có người tuần tra, còn các khu nhà khác đều tối đen, yên tĩnh không một tiếng động.

Khấu Trọng nghe ngóng khắp mọi phương rồi chợt nhảy từ mái ngói xuống, dùng chân khí xuyên qua cửa để mở chốt rồi theo cửa sổ tiến vào tầng trên cùng. Sau khi vào trong, gã liền đóng cửa sổ rồi đi xuống phía dưới. Mọi sự bố trí và sắp đặt đều vẫn y nguyên như cũ khiến gã chợt gợn lên cảm giác quen thuộc.

Khấu Trọng quan sát tình hình, sau khi gã khẳng định được đường hầm bí mật vẫn còn nguyên thì bỗng sinh lòng cảnh giác, vội nhào về phía cửa sổ đưa mắt về phía căn nhà chính trong phủ.

Hai bóng người xuất hiện trước mắt gã, bên trái là Duẫn Tổ Văn, người còn lại là kẻ mà Khấu Trọng không bao giờ ngờ có thể xuất hiện ở nơi đây, chính là Vân Soái, quốc sư của Tây Đột Quyết đã lâu không gặp.

Trong lòng Khấu Trọng bùng lên cảm giác ngạc nhiên. Nếu như kẻ

đang đi cùng Vân Soái là Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát hay thậm chí là Lý Uyên thì gã cũng cho là điều dễ hiểu. Nhưng không ngờ ông ta lại thông đồng với Triệu Đức Ngôn, rõ ràng là cấu kết với Duẫn Tổ Văn mượn lực lượng của Đông Đột Quyết thì cho dù gã có nghĩ nát óc cũng không thể hiểu rõ được quan hệ của hai kẻ này rốt cuộc là như thế nào.

Tòa lầu nhỏ này chắc chắn là nơi thích hợp nhất trong phủ để Duẫn Tổ Văn tiến hành các thủ đoạn bí mật, mà cũng có thể là nơi lão thích nhất, chỉ có điều lần này lão không đến để lăng nhăng với Văn Thái Đình mà là để bàn chuyện cùng Vân Soái.

Gã không dám do dự chút nào, vội chui lên tầng trên để nếu bọn chúng có lên lầu thì gã cũng có thể chuồn đi không ai hay biết. Dịp tốt hiếm có thế này tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót gì.

oOo

Tại phòng sách phủ họ Phong.

Sau khi nghe Từ Tử Lăng kể lại tình hình gần đây, Phong Đức Di nói:

- Những chuyện mà Tử Lăng nhờ ta điều tra chưa thấy có vấn đề gì. Vốn là Lưu Hoằng Cơ và Ân Khai Sơn dựa vào tin tình báo để bẩm với Lý Uyên, họ nghi ngờ đó chính là nơi Thạch Chi Hiên ẩn náu nên lúc trời tối liền ra tay hành động, không ngờ không thu hoạch được gì.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Lưu Hoằng Cơ và Ân Khai Sơn là ai?

Phong Đức Di chậm rãi nói:

- Họ là những kẻ đã theo Lý Uyên nhiều năm và rất được Lý Uyên tín nhiệm. Họ phụ trách việc bảo vệ thành Trường An, rất có quyền lực.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Có vẻ bọn họ không phải người của Ma Môn. Vậy tin tình báo đến từ đâu?

Phong Đức Di nói:

- Tin tức là do chủ phái Lũng Tây là Kim Đại Thung báo. Điều này khiến người ta càng khó đoán biết hơn, vì Trường An là địa bàn của bọn chúng nên tai mắt rất nhiều, nếu chúng đặc biệt chú ý thì có phát hiện ra sào huyệt của Thạch Chi Hiên cũng không có gì lạ.

Từ Tử Lăng buồn rầu nói:

- Đầu mối quí giá này lẽ nào lại bị cắt đứt như thế?

Phong Đức Di như đã có chủ tâm từ trước, ông nói:

- Cho ta thêm một chút thời gian ngắn nữa. “Kiếm lang quân” Vệ Gia Thanh của phái Lũng Tây có quan hệ đặc biệt với ta, ta đã từng cứu mạng hắn. Chỉ cần ta giả bộ Lý Uyên lệnh cho ta điều tra việc này thì chắc chắn hắn sẽ hợp tác.

Từ Tử Lăng mừng rỡ nói:

- Vậy xin nhờ Phong lão gia rồi.

Phong Đức Di nói:

- Mấy năm nay ta đã bỏ chút công sức tìm hiểu rõ cuộc đấu tranh của các phe phái Lý Đường, vốn là chuẩn bị tiến hành phân hóa ly gián cho Tống huynh. Bây giờ lại dùng vào việc khác, biến thành chuyện ai có thể và ai nên tranh thủ rồi.

Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

- Xin được nghe chi tiết hơn.

Phong Đức Di nói:

- Đầu tiên và quan trọng nhất chính là Lưu Hoằng Cơ và Ân Khai Sơn mà ta vừa nhắc đến. Chỉ cần khi chúng ta khởi sự, bọn họ án binh bất động thì tình hình tổng thể sẽ chỉ còn là sự tranh giành giữa chúng ta và Kiến Thành, Nguyên Cát mà thôi. Đó là tình thế hoàn toàn có lợi cho chúng ta.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Hai kẻ đó chỉ trung thành với Lý Uyên, chúng ta dùng cái gì để thuyết phục bọn họ bây giờ?

Phong Đức Di ung dung nói:

- Bọn họ đều là những người trung thành yêu nước, họ hiểu rõ hơn ai hết thiên hạ của Lý Đường là nhờ ai đánh trận mà giành được. Hơn nữa họ cũng vô cùng bất mãn với việc Lý Uyên bị bè phái của thái tử và các phi tần bưng bít, chỉ có điều họ không dám nói ra mà thôi. Giả sử chúng ta có thể tạo nên tình thế, ví dụ như Hiệt Lợi dàn quân xuống phía nam thì bọn họ sẽ bị dồn đến mức chỉ có một lựa chọn là theo về phía Lý Thế Dân. Thêm vào uy thế của Khấu Trọng nữa thì ta chắc đến chín phần mười có thể lôi kéo bọn họ về phía mình rồi.

Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

- Vậy việc ám sát Triệu Đức Ngôn càng nhất định phải làm được.

Phong Đức Di gật đầu nói:

- Đúng vậy. Quân bảo vệ của thành Trường An có thể chia thành hai hệ thống lớn là cấm vệ và thành vệ. Thành vệ do hai người Lưu, Ân vừa nhắc tới chỉ huy. Cấm vệ thì do tứ đại thống lĩnh quản lý, thay nhau giữ vị trí. Chỉ cần trong tứ đại thống lĩnh có một người đứng về phe bọn ta thì chúng ta có thể khởi sự đúng lúc hắn nhận trách nhiệm phòng thủ, như vậy là hoàn toàn có thể chiếm được lợi thế, tốn ít sức mà lại dễ thành công, không cần đánh cũng lấy được cửa Huyền Vũ. Ôi! Chỉ có điều về việc này ta cũng không nắm chắc được, vì tứ đại thống lĩnh không những là tâm phúc của Lý Uyên mà còn là người do bè phái của thái tử và các phi tần tiến cử nữa.

Từ Tử Lăng chợt nhớ đến Thường Hà, bạn cũ của Khấu Trọng. Tuy hắn đúng là người trong phái của thái tử Kiến Thành nhưng có lẽ Khấu Trọng sẽ có cách thuyết phục hắn. Gã liền nói:

- Việc đó vẫn chưa phải là hết cách đâu. Thường Hà đã từng cùng với Khấu Trọng cùng trải qua hoạn nạn, hơn nữa người này lại đã từng hiểu rõ tính cách của Lý Kiến Thành nên không biết chừng Khấu Trọng có thể đả động được hắn.

Phong Đức Dĩ mừng rỡ nói:

- Nếu được như vậy thì lo gì việc lớn chẳng xong. Ba người đó chính là những nhân vật quan trọng nhất khi khởi sự. Sau khi khởi sự nhất định phải có người trong triều hưởng ứng theo để Lý Uyên hiểu rõ đã mất thế lớn, khi đó ông ta sẽ không phát động thuộc hạ phản công

nữa. Vì vậy chúng ta phải thuyết vài vị đại thần có uy thế nhất trong triều về phe mình.

Ông thở phào một hơi lộ vẻ suy nghĩ:

- Những người mà theo ta có thể thuyết phục được chắc chắn phải là những người trung nghĩa, thường xuyên đứng về phía Tần vương và dám đứng ra bênh vực cho Tần vương. Ngoài Tiêu Di và Trần Thúc Đạt ra, trên thì có Ngu Thế Nam, Đường Kiệm, Ôn Ngạn Bác, Lưu Chánh Hội, Sầm Văn Bổn, Đái Tung và Lý Hiếu Cung. Trong đó Lý Hiếu Cung là người thuộc hoàng tộc, phụ trách việc bảo vệ an toàn cho Lý Uyên, muốn đả động đến hắn thì phải cần đến chính Lý Thần Thông ra tay. Việc thuyết phục Lý Thần Thông của các ngươi có thuận lợi không?

Từ Tử Lăng than thầm trong lòng, nói:

- Vẫn cần thêm một chút thời gian nữa.

Phong Đức Di nói:

- Lý Thần Thông là nhân vật quan trọng nhất trong việc thuyết phục này. Nếu ông ấy đứng về phe chúng ta thì để hắn ra mặt thuyết phục mấy người chức cao quyền trọng kể trên sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, vì vậy việc đó không được thất bại.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi.

Muốn thuyết phục được Lý Thần Thông thì trước tiên cần phải có sự ủng hộ của Lý Tú Ninh, nhưng Lý Tú Ninh lại không thể tự quyết định mà còn muốn hỏi Lý Thế Dân. Điều đó khiến bọn họ không thể nắm

chắc chắn được diễn biến tình hình như thế nào, vấn đề khó khăn này giải quyết sao đây?

oOo

Duẫn Tổ Văn và Vân Soái tiến vào tầng dưới tòa lầu nhỏ. Khấu Trọng nhẹ nhàng luồn qua cửa sổ ra ngoài, dùng cách cũ đóng cửa sổ lại rồi nhảy lên mái ngói đầy tuyết lắng tai nghe ngóng.

Tiếng Duẫn Tổ Văn từ tầng dưới vọng lên, hắn nói:

- Đây chính là nơi ta thường xuyên đến để được yên tĩnh suy nghĩ, cũng là nơi rất hợp để nói chuyện.

Vân Soái nói:

- Vừa nãy trước khi tìm quốc trượng, ta cũng đã đi thăm quan một lượt, sớm cũng đã lưu ý đến tòa lầu nhỏ ở góc khuất này rồi, chỉ có không ngờ lại là nơi quốc trượng dành để tĩnh dưỡng.

Tiếp đến có tiếng kéo ghế ngồi.

Khấu Trọng đang ở trên mái ngói chợt sinh lòng cảnh giác, liền vội vàng nấp sang phía bên kia mái ngói, nằm im không động đậy, cũng không dám ngẩng đầu lên quan sát. Dựa vào tiếng gió, gã biết có ba kẻ võ công cao cường đang nhanh chóng tiến đến gần, vượt tường mà vào.

Khấu Trọng chợt hiểu ra vừa rồi có người gọi chó về không chỉ vì Duẫn Tổ Văn tiếp đón Văn Suất mà còn vì có khách đến thăm. Khéo sao gã lại đến đúng lúc lúc Duẫn Tổ Văn có cuộc hẹn bí mật như vậy, quả là có trời giúp. Mấy kẻ kia đâu có ngờ trên mái ngói lầu có người khác, hơn nữa lại là thiếu soái Khấu Trọng lừng danh thiên hạ đáng

lẽ còn đang phải chinh phạt nơi phương Nam. Chúng tiến thẳng vào tầng dưới lầu, Duẫn Tổ Văn và Vân Soái liền đứng lên tiếp đón.

Vượt ra ngoài dự đoán của Khấu Trọng, tiếng của thái tử Đại Đường Lý Kiến Thành vang lên:

- Quốc sư không cần đa lễ. Năm xưa chỉ được gặp sơ qua một lần. Thấm thoắt đã mấy năm qua rồi, phong thái của quốc sư vẫn như xưa.

Sau đó hắn giới thiệu những kẻ cùng đến chính là Tiết Vạn Triệt và Phùng Lập Bản, đều là những đại tướng tâm phúc và đắc lực nhất của Lý Kiến Thành.

Duẫn Tổ Văn nói:

- Đều là người nhà cả, nói chuyện không cần phải lo lắng gì.

Tiếng người ngồi xuống ghế lại vang lên.

Vân Soái nói:

- Tình hình ở phương nam sao rồi?

Lý Kiến Thành im lặng một chút rồi nói:

- Nếu không phải là Thế Dân cố ý thả cho Khấu Trọng đi thì tình thế hiện nay làm sao có thể diễn biến đến mức này được. Đại Đường ta bất hạnh, sinh ra kẻ phản bội như nhị vương đệ của ta. Ngày nào còn chưa trừ được hắn thì vẫn còn là mối họa trong lòng.

Khấu Trọng thầm chửi ngươi muốn đổ tội cho người khác thì nói thế nào mà chẳng được. Sự thực là nếu không có Lý Thế Dân thì gã đã

đem quân vượt qua Hán Trung tấn công vào Trường An rồi. Gã không khỏi nghĩ đến nếu biết sớm có cuộc họp bàn bí mật đêm nay thì gã đã đưa Lý Tú Ninh cùng đến nghe, như vậy đỡ phải nhiều lời thuyết phục nàng rồi.

Vân Soái nói:

- Nghe nói quân của quân Thiếu Soái có khí thế như gió quét lá khô, lần lượt diệt được Lý Tử Thông, Trầm Pháp Hưng và Phụ Công Hựu. Có chuyện đó thật hay không?

Tiết Vạn Triệt nói:

- Đúng là có chuyện đó thật. Có điều vì vậy mà quân Thiếu Soái và liên quân của họ Tống phải chịu tổn thất nặng, tạm thời không đủ sức để tấn công phía bắc nữa. Quân Giang Hoài của Đỗ Phục Uy đang đóng lại ở phía nam Tương Dương. Khi mùa xuân đến, thái tử điện hạ sẽ đích thân lãnh quân xuất trận, thu phục phương nam.

Phùng Lập Bản nói:

- Khấu Trọng và Tống Khuyết hiện đang dốc hết sức tấn công Lâm Sĩ Hoành. Nếu Lâm Sĩ Hoành mà bị đánh bại thì Tiêu Tiễn sẽ bị cô lập không ai trợ giúp, cuộc chiến giành thiên hạ lúc ấy sẽ trở thành cuộc chiến của riêng Đại Đường ta và Khấu Trọng mà thôi.

Khấu Trọng nghe vậy mà không khỏi cười thầm. Mất đi tai mắt của nhà họ Hương ở khắp thiên hạ, bên Lý Kiến Thành đã không thể nắm được tin tức tình báo chính xác nữa rồi.

Lý Kiến Thành hỏi:

- Quốc sư lần này đến Trường An có dấu được tai mắt của Hiệt Lợi

không?

Duẫn Tổ Văn vui vẻ nói:

- Chắc chắn không có vấn đề gì. Mãi đến khi quốc sư tìm được An Long rồi nhờ An Long đến gặp ta thì ta mới biết quốc sư đúng hẹn mà đến.

Khấu Trọng đang ở trên mái ngói nghe vậy thì chấn động trong lòng. Duẫn Tổ Văn nhắc đến An Long, một trong tám đại cao thủ của Tà đạo một cách thản nhiên như vậy thì có thể đoán rằng Lý Kiến Thành tuy biết mà vẫn cứ hợp tác với Ma Môn để đối phó với Lý Thế Dân. Lý Kiến Thành hạ giọng hỏi nhỏ:

- Lần này quốc sư cùng bao nhiêu người đến?

Khấu Trọng vô cùng ngạc nhiên, rốt cuộc là Lý Kiến Thành và Vân Soái đang tiến hành âm mưu mờ ám gì đây?

Vân Suất trầm giọng nói:

- Tất cả có khoảng hơn một trăm người, đều là những cao thủ do ta đích thân huấn luyện, giỏi về ám sát. Chỉ cần thái tử hạ lệnh, bọn chúng lập tức sẽ vào thành hành động ngay.

Khấu Trọng nghe mà thấy lạnh buốt đến tận xương cốt. Vì sao Vân Soái lại nghe lời Lý Kiến Thành đến vậy, giữa bọn chúng rốt cuộc có thỏa thuận bí mật gì đây? Do Vân Soái và người của lão là một nhóm kỳ binh không ai nghĩ đến nên nếu không phải gã may mắn phát hiện được việc này thì dù có lật thuyền trong cống rãnh cũng chẳng hiểu là mắc phải lỗi gì.

Đúng thời khắc quan trọng này, Khấu Trọng lại sinh lòng cảnh giác.

Khấu Trọng kinh hãi nhìn xuống phía cây cổ thụ bên ngoài phủ thì thấy một bóng người đang từ ngọn cây xé gió xông đến, trường kiếm hướng thẳng về phía trước, mục tiêu tấn công chính là gã.

Chỉ nhìn qua gã đã nhận ra ngay vị khách không mời mà đến đang mặc toàn đồ đen, đầu trùm khăn bịt mặt kia chính là "Ảnh Tử kiếm khách" Dương Hư Ngạn. Gã lập tức hồn bay phách lạc, thầm nghĩ đây đúng là sướng quá hóa khổ rồi. Vốn nghĩ rằng lần này có thể nghe lén toàn bộ gian kế của Lý Kiến Thành và Vân Soái, nào ngờ biến cố xảy ra giống như đang từ thiên đàng bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục vậy. Nếu như để lộ thân phận Khấu Trọng của gã thì toàn bộ tình thế sẽ đảo ngược hết cả, không giữ được ưu thế địch ngoài sáng mà mình trong bóng tối nữa.

Bản thân gã cũng vì đắc chí mà thành ra sơ xuất. Rõ ràng Dương Hư Ngạn là kẻ âm thầm bảo vệ cho Lý Kiến Thành, hắn lại càng có trách nhiệm đảm bảo không có kẻ nào theo bám đuôi gây rắc rối mà. Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.

Sự việc đã đến nước này thì có hối hận cũng đã muộn rồi.

Gã nghĩ tới trong ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách liền lăn người xuống khỏi mái ngói.

Trong lầu, bọn Vân Soái đều kinh hãi quát lên.

Khấu Trọng tranh thủ lúc bọn chúng chưa nhìn rõ được hình dáng của mình liền nhanh như tên bắn phóng thẳng về phía phòng ốc dày đặc trong phủ họ Duẫn. Có điều gã tự biết so về thân pháp thì gã tuyệt không thắng được Huyễn Ma thân pháp của Dương Hư Ngạn, còn so tốc độ gã cũng không hơn được Vân Soái nhờ khinh công mà lừng danh thiên hạ kia. Nếu bị bắt kịp thì dưới sự vây công của số

cao thủ kia, đừng nói tới việc thoát thân mà ngay cả tính mạng cũng khó bảo vệ được, đừng nói gì đến việc che giấu thân phận là thiếu soái Khấu Trọng.

Đây gọi là sai một ly đi một dặm.

Việc đã đến nước này, còn gì đáng nói nữa đây.

Gã đang dốc sức chạy trong hành lang thì phía trước bỗng xuất hiện một bóng đen chắn ngang đường. Khấu Trọng chửi thầm, gã tăng tốc lao nhanh hơn về phía trước, chỉ mong một chiêu là vượt qua được rồi nhảy xuống kênh Vĩnh An, đó là con đường sống duy nhất của gã lúc này.

Chương 731: Nguy hiểm như mũi tên trên dây cung

Trong phòng Trầm Lạc Nhạn, Từ Tử Lăng ngồi bên giường, còn Trầm Lạc Nhạn thì cuốn người trong chăn. Đây vốn phải là một khung cảnh ngọt ngào nóng bỏng nhưng giờ đây lại chẳng có chút bay bổng nào. Vẻ mặt Trầm Lạc Nhạn nặng nề, thấp giọng nói:

- Hôm nay ta vào cung gặp công chúa Tú Ninh. Tinh thần nàng rất bất ổn, ta sợ rằng nàng đợi không được Tần vương trở về mà sẽ đi khóc lóc với Lý Uyên, hy vọng bằng sức lực nhỏ nhoi của mình có thể hoá giải được sự chia rẽ trong gia tộc. Các ngươi mau nghĩ cách đi, nếu không hậu quả sẽ khó mà lường trước được.

Từ Tử Lăng vốn cũng đang đau đầu vì việc này nên chẳng biết trả lời thế nào.

Trầm Lạc Nhạn thấy thần sắc của hắn như vậy thì cau mày nói:

- Các ngươi không có kế sách nào ư? Ta thật hối hận đã để Khấu Trọng gặp Lý Tú Ninh.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Nếu Sài Triệu trở về khuyên bảo nàng ấy thì có tác dụng gì không?

Trầm Lạc Nhạn đáp:

- Nếu Sài Triệu quay về kinh đột ngột như vậy thì sẽ khiến có người nghi ngờ, chưa được lợi thì đã có hại rồi. Vì việc này liên quan đến

anh em ruột thịt của công chúa nên e rằng người ngoài sẽ không có tác dụng gì.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Vậy thì cách duy nhất là tìm ra đống hoả khí kia, rồi sau đó tìm cách chứng minh Lý Kiến Thành đúng là có dã tâm giết hại Tần vương.

Trầm Lạc Nhạn lắc đầu đáp:

- Số hoả khí đó nhiều khả năng đang ở trong tay Dương Văn Can, dù có tìm được thì cũng không thể chứng minh Lý Kiến Thành là chủ mưu được.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta trở về tìm Khấu Trọng thương lượng xem còn có cách nào tốt hơn không. Nàng phải tìm cách làm yên lòng công chúa Tú Ninh đấy.

Trầm Lạc Nhạn lo lắng đáp:

- Đành phải như vậy thôi.

Nàng lại nói:

- Ta đã gặp Ngụy Trưng, thăm dò ý định của hắn.

Từ Tử Lăng cố gắng lấy lại tinh thần, nói:

- Hắn phản ứng thế nào?

Trầm lạc nhạn đáp:

- Ngụy Trưng rất bất mãn với việc Lý Uyên giết Mật công, lại càng căm hận sự phản bội của Vương Bá Đương. Việc Lý Kiến Thành giết Lưu Hắc Thát cũng khiến hắn rất khó chịu và nhận định rằng Lý Kiến Thành không thể bằng Lý Thế Dân được. Ngụy Trưng là người có chí lớn và lý tưởng. Năm xưa hắn thuyết phục Mật công hàng nhà Đường là vì nghĩ cho đại cục. Ta đã ngầm ra ám hiệu là có việc muốn bàn bạc với hắn. Nếu hắn chủ động tìm ta thì ta sẽ nói thẳng mọi việc cho hắn. Việc này đáng để mạo hiểm vì nếu Ngụy Trưng đứng về phía chúng ta thì chúng ta không những có thể nhờ hắn để nắm rõ kế hoạch của Kiến Thành mà còn có thể thuyết phục người bên phe Kiến Thành, chia rẽ đội ngũ của hắn.

Từ Tử Lăng nói:

- Đã hành động ở Trường An thì việc gì chẳng có nguy hiểm. Nàng cứ lựa mà làm thôi.

oOo

- Là ta! Phục Khiên.

Bên tai Khấu Trọng vang lên giọng nói quen thuộc, gã vội thu lại song quyền vừa đánh ra. Người còn lại không cần phải nói cũng biết là Hình Mạc Phi, đại tướng đứng đầu của Phục Khiên. Hắn hướng về phía Khấu Trọng tỏ ý đã lâu không gặp rồi chạy ngang vào vườn, nhảy vọt đi. Khấu Trọng cực kỳ lo lắng, nhưng hai người bọn họ có thể xuất hiện đúng lúc, chặn đúng đường của gã rồi lại do Hình Mạc Phi thay gã lừa truy binh đi chỗ khác thì chắc là bọn họ nắm rõ tình thế nên đã nhanh trí đuổi theo hướng này từ trước. Khấu Trọng cùng Phục Khiên nhanh như ma trơi lẻn qua các phòng ốc rồi bỏ đi theo hướng Bắc. Sau khi chạy đến bờ phía Đông của kênh Vĩnh An, hai người liền núp vào chỗ tối trong rừng bên bờ kênh.

Khấu Trọng thầm kêu nguy hiểm, nếu không nhờ sự xuất hiện đột ngột này thì kế hoạch tạo hoàng đế của bọn gã có thể đã hỏng bét rồi. Gã quan tâm hỏi:

- Mạc Phi sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Phúc Khiên bỏ khăn bịt mặt, lộ ra khuôn mặt đầy râu đặc trưng của mình. Hắn mỉm cười nói:

- Yên tâm đi! Khinh công của Mạc Phi còn hơn ta, lại giỏi chạy trốn ẩn nấp. Lần này có chuẩn bị trước rồi mới đến nên đảm bảo có thể an toàn thoát thân.

Khấu Trọng cũng bỏ khăn bịt mặt ra, thầm nghĩ cũng may mà gã không đeo mặt nạ, nếu không lại phải giải thích lòng vòng một phen. Gã nói:

- Các vị theo dõi Vân Soái phải không? Việc đó sao các vị làm nổi nhỉ, chỉ sợ ngay cả Thạch Chi Hiên cũng không đuổi kịp khinh công của lão tiểu tử đó.

Phục Khiên và Khấu Trọng sóng vai ngồi xuống bờ sông rồi chậm rãi nói:

- Trong số thủ hạ của Vân Soái có người của bọn ta nên biết được Duẫn Tổ Văn là kẻ móc nối giữa lão với Lý Kiến Thành. Vì vậy mấy đêm nay bọn ta đều đợi lão trong phủ họ Duẫn, tốt nhất là có thể giết luôn được lão nhưng không ngờ lại gặp phải Thiếu Soái.

Khấu Trọng ngượng ngùng nói:

- Không ngờ lại làm hỏng việc lớn của lão ca.

Phục Kiên nói:

- Có lẽ là lão chưa đến số chết.

Rồi hắn chằm chằm nhìn Khấu Trọng, trầm giọng nói:

- Đáng lẽ Thiếu soái phải đang ở phía nam chỉ huy đại quân tiêu diệt Lâm Sĩ Hoành và Tiêu Tiễn chứ, vì sao lại xuất hiện ở Trường An?

Khấu Trọng suy nghĩ nhanh như chớp, định lừa hắn rằng mình đến để ám sát Lý Thế Dân. Có điều người ta vừa giúp mình một việc lớn thì làm sao nói dối như vậy được. Gã đành thở dài:

- Không dấu gì lão ca, chúng ta đã giải hoà với Lý Thế Dân rồi, hiện giờ đang toàn lực ủng hộ hắn lên ngôi hoàng đế.

Phục Khiên thất thanh:

- Sao cơ?

Khấu Trọng nhún vai:

- Ta vốn không phải loại người thích hợp làm hoàng đế, cố làm thì sẽ khổ sở cả đời, mà còn hại người dân trong thiên hạ, khiến họ không được sống những ngày hạnh phúc. Lão ca bây giờ dùng thân phận gì để đến Trường An vậy?

Phục Khiên lộ vẻ cảm động nói:

- Thiếu Soái đúng là một người bạn chân chính của ta, nếu không thì tuyệt đối sẽ không đem chuyện bí mật như vậy kể ra. Yên tâm đi, ta sẽ không làm ngươi thất vọng đâu.

Khấu Trọng vỗ vỗ vào vai hắn, vui vẻ đáp:

- Chúng ta là anh em cùng trải qua hoạn nạn, có gì mà phải giấu diếm chứ. Kẻ địch của lão ca cũng là kẻ địch của bọn ta, nếu Lý tiểu tử được lên ngôi hoàng đế thì hắn nhất định sẽ giúp lão ca diệt Thống Diệp Hộ thôi. Giờ trước hết chúng ta phải xem Mạc Phi có an toàn không đã, rồi cùng từ từ bàn bạc xem làm thế nào lật tung Trường An lên đây.

oOo

Khi Từ Tử Lăng ôm mối bất an về đến phủ tư đồ thì chỉ còn gần một giờ nữa là trời sẽ sáng. Bạt Phong Hàn một mình ngồi trong góc phòng khách tối đen, gã cười nói:

- Vừa rồi có cao thủ đến thăm dò. Kẻ đó mà ra giang hồ thì nhất định sẽ có tiếng tăm vì hắn hành động cũng khá lắm. Ta lặng lẽ theo sau hắn, thấy hắn đảo quanh vài vòng, cuối cùng viết bốn chữ “Tào Tam để lại” ở phòng khách rồi lặng lẽ bỏ đi. Nếu không phải vì việc chung thì ta đã bắt sống hắn rồi.

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh gã, cười và nói:

- Mấy trò hề của Trì Sanh Xuân đến rồi. Hắn muốn thăm dò xem vàng có giấu ở đây không. Có điều chỉ cần là kẻ lão luyện, thấy mọi người yên tâm ngủ say như vậy là phải biết vàng không có ở đây rồi.

Bạt Phong Hàn nói:

- Hắn không vào phía sau kiểm tra, chứng tỏ không hề nghi ngờ gì về thân phận của các ngươi.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Có tăm tích gì của số hỏa khí kia chưa?

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Sau khi chia tay các ngươi ở sòng bạc Lục Phúc, Nhĩ Văn Hoán lập tức trở về vườn Thượng Lâm. Khổ cho ta phải chờ mấy tiếng bên ngoài gió lạnh vẫn không thấy hắn chịu thò ra nên đành phải quay về ngủ. Thật là con bà nó mà.

Từ Tử Lăng nói:

- Lão Nhĩ mê mẩn một kỹ nữ tên là Xuân Hương ở vườn Thượng Lâm nên ít về nhà. Hy vọng đêm mai hắn vẫn tiếp tục lưu luyến không rời, vậy chỉ cần biết được chỗ ở của Xuân Hương là chúng ta có thể tìm đến tra hỏi rồi.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên nói:

- Vì sao Tử Lăng đột nhiên lại trở nên tích cực đối với việc này như vậy?

Từ Tử Lăng đang định trả lời thì Khấu Trọng nhảy cửa sổ, kêu ầm lên:

- Đêm nay đúng là chết đi sống lại. Các ngươi biết ta gặp phải ai không?

Khấu Trọng kể lại mối nguy hiểm tối nay xong thì nói:

- Phục Khiên bây giờ thay mặt cha y dẫn đoàn sứ giả của Thổ Cốc Phồn đến Trường An, vì vậy tuy phát giác ra Hình Mạc Phi chạy vào sứ quán trên Chu Tước đại nhai gần hoàng thành mà Lý Kiến Thành

cũng đành bó tay.

Bạt Phong Hàn gật đầu:

- Đúng là Hình Mạc Phi rất khá, bị hai cao thủ là Dương Hư Ngạn và Vân Soái đuổi theo mà vẫn có thể chạy về sứ quán.

Từ Tử Lăng lộ vẻ nghiêm trọng, thấp giọng nói:

- Ai đã mời Phục Khiên đến Trường An?

Khấu Trọng đáp:

- Là Lý tiểu tử xin với Lý Uyên và được lão đồng ý. Chắc chắn Lý Uyên không biết về mối quan hệ giữa Kiến Thành và Thống Diệp Hộ nên đêm thứ hai Lý Uyên còn mở quốc yến tiếp đãi hắn, trong bữa tiệc không ngừng hỏi về chuyện của Tây Đột Quyết. Sao vẻ mặt ngươi lại khó coi như vậy?

Từ Tử Lăng đem điều lo lắng trong lòng kể ra, rồi gã nói:

- Cách tạo lời đồn của hắn giống như là chỉ muốn Trung Thổ chúng ta rối loạn, điều đó khiến ta sinh lòng nghi ngờ hắn.

Bạt Phong Hàn nói:

- Người có quan hệ tốt với Phục Khiên là các ngươi chứ không phải Lý Thế Dân. Nhưng hiện giờ chúng ta và Lý Thế Dân đã hợp tác, nếu Phục Khiên lại phá hỏng việc lớn của chúng ta, tạo nên mối thù không thể hóa giải với Lý Thế Dân thì tương lai khi chúng ta giúp Lý Thế Dân thống nhất thiên hạ thành công, Lý Thế Dân nhất định sẽ ra tay với Thổ Cốc Phồn. Điều đó với hắn chỉ có hại chứ không có lợi. Nếu ta là Phục Khiên thì bất kể trước đây kế hoạch có như thế nào

thì bây giờ nhất định cũng sẽ ngoan ngoãn hợp tác với bọn ta để bắt tay đối phó với Đông và Tây Đột Quyết. Việc coi trọng lợi ích quốc gia của Phục Khiên là hợp lý, chẳng ai có thể trách hắn được.

Khấu Trọng đồng ý đáp:

- Khi ta nói thẳng với hắn về mối quan hệ giữa chúng ta và Lý tiểu tử, hắn tỏ ra rất cảm động, khen ta là bạn tốt. Yên tâm đi, nói cho cùng thì kẻ thù lớn nhất của hắn là Thống Diệp Hộ chứ không phải chúng ta. Nếu Kiến Thành diệt được Lý tiểu tử để lên ngôi thì Thổ Cốc Phồn nhất định sẽ chịu khổ.

Từ Tử Lăng hơi yên tâm hơn, gật đầu đáp:

- Chẳng trách đại quân của Hiệt Lợi đã áp sát biên giới mà Lý Kiến Thành vẫn muốn đối phó với Tần vương trước. Cũng vì có Thống Diệp Hộ làm chỗ dựa nên hắn tưởng rằng đến lúc cần thiết Thống Diệp Hộ có thể ngăn chặn được liên quân tái ngoại của Hiệt Lợi.

Bạt Phong Hàn lắc đầu đáp:

- Chắc chắn Thống Diệp Hộ chẳng có lòng tốt gì, chỉ lợi dụng Lý Kiến Thành để làm rung chuyển gốc rễ nhà Lý Đường. Nếu Lý Đường không ổn định, hắn có thể đưa quân xâm lấn phía tây của Trung thổ, tranh giành đất đai Trung Nguyên với Hiệt Lợi, thậm chí lấy Trung Nguyên làm chiến trường tranh đấu với Hiệt Lợi, một lần nữa tạo ra tình hình rối loạn thời Nam Bắc triều.

Từ Tử Lăng nghĩ ngợi:

- Lý Kiến Thành và Vân Soái có hiệp định gì nhỉ? Vì sao Vân Soái lại phải đem rất nhiều cao thủ đến Trường An?

Khấu Trọng đáp:

- Người có tư cách để trả lời câu hỏi này nhất chính là Phục Khiên. Theo hắn phân tích, Lý Kiến Thành muốn mượn tay của Vân Soái dùng hỏa khí giết Lý Thế Dân tại cung Hoành Nghĩa. Khi làm xong chuyện Kiến Thành và Nguyên Cát chối bỏ hết trách nhiệm.

Bạt Phong Hàn đập bàn nói:

- Chiêu này khá lắm.

Khấu Trọng nói:

- Nếu có hoả khí trong tay, lại tấn công lúc bất ngờ, mà cung Hoành Nghĩa lại không thể bằng cung Dịch Đình thì đúng là Vân Soái rất có cơ hội thành công. Cho dù Lý Thế Dân có người nằm vùng trong số thủ hạ của Kiến Thành thì cũng chẳng có tác dụng gì mấy.

Từ Tử Lăng nói:

- May mà chúng ta đã đến Trường An trước để chuẩn bị cho Tần vương về triều, nếu không thì thua một cách thảm hại rồi. Hừ, đội kỳ binh đó của Vân Soái phải giải quyết thế nào đây. Nếu chúng ta ra tay trước e rằng đánh rắn động cỏ.

Bạt Phong Hàn đáp:

- Chỉ cần huỷ được số hỏa khí đó đi thì đám người của Vân Soái sẽ trở thành hổ không nanh vuốt thôi. Vấn đề là làm như vậy cũng sẽ đánh rắn sẽ động cỏ.

Khấu Trọng đáp:

- Trước tiên hãy tìm ra số hỏa khí đó rồi tính sau.

Từ Tử Lăng đáp:

- Còn có một vấn đề khó khăn khác. Các ngươi có từng nghĩ đến hậu quả của việc ám sát Triệu Đức Ngôn không?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Hiệt Lợi chắc chắn sẽ xâm lược phương nam, vấn đề chỉ là lúc nào thôi. Nếu Triệu Đức Ngôn chết trong hoàng cung Trường An thì điều đó sẽ giúp hắn có cớ xuất quân để hỏi tội.

Khấu Trọng gật đầu đáp:

- Lăng thiếu lo đến thảm cảnh Trung Thổ bị giày xéo dưới móng ngựa của quân Hiệt Lợi. May mà kẻ hèn này đã có diệu kế, chỉ cần chúng ta tạo ra tình thế khiến Hiệt Lợi không dám chủ quan dùng tốc độ nhanh nhất tấn công Trường An thì chúng ta có thể tập trung toàn lực chặn đứng hắn ở bên ngoài thành Trường An. Người khác sợ hắn nhưng Khấu Trọng ta đây chẳng coi hắn ra gì hết.

Bạt Phong Hàn nhìn ra ngoài cửa sổ rồi báo:

- Trời sáng rồi!

oOo

Cửa Huyền Vũ cực kỳ chắc chắn, nằm ở phía Bắc hoàng cung, là lối đi duy nhất từ phía sau đến cung Thái Cực.

Cửa chia thành ba tầng, sâu tới gần trăm trượng. Hai bên cửa có ụ bảo vệ được bố trí tường vây chắc chắn, gần cửa lại có ba chòi gác

cách đều nhau, giống như sáu người khổng lồ không ngừng cúi xuống theo dõi người qua.

Hai ụ bảo vệ là nơi có đội trưởng quân cấm vệ, được bảo vệ nghiêm ngặt. Cho dù có rất đông quân đến tấn công thì do địa hình bị hạn chế sẽ nên không thể dồn hết sức được.

Bên ngoài Huyền Vũ môn là vườn phía Tây, rừng cấm trực thuộc hoàng cung. Lầu Đông Sơn trong vườn phía Tây là điện Hàm Quang, nơi ở của Lý Nguyên Cát. Lý Thế Dân ở cung Dịch Đình phía Tây, Lý Kiến Thành ở phía Đông và Lý Nguyên Cát ở vườn phía Tây khi ra vào cung Thái Cực thường sử dụng cửa Huyền Vũ.

Các quan văn võ tiến vào các cửa hoàng thành và cung thành đều phải đưa giấy tờ chứng minh thân phận của mình, và mỗi tháng lại phải đến giám môn vệ nha của tổng bộ cấm vệ quân ở cửa Huyền Vũ để làm thủ tục nghiệm chứng và cấp mới giấy tờ một lần.

Lúc này đội trưởng quân Ngự Kỵ là Trình Mạc đích thân dẫn hai người Từ, Khấu đến sở chỉ huy ở phía Đông cửa Huyền Vũ để làm thủ tục và thay sang trang phục ngày thường của quân cấm vệ luôn. Lằng nhằng mất gần một giờ thì hai người mới có thể thoát thân.

Trình Mạc nói:

- Vi công công muốn gặp các vị để tự mình giảng giải quy củ trong cung đình.

Sau đó hắn thấp giọng nói:

- Vi công công là người rất bận rộn trong cung, hiếm khi coi trọng người mới nhận chức như vậy. Tương lai của hai vị thật là sáng lạn.

Hắn dẫn bọn họ đến chỗ của Vi công công phía tây cung Thái Cực. Vi công công vẫn đang hầu hạ Lý Uyên chưa về, Trình Mạc đành cùng ngồi đợi với bọn gã.

Nửa giờ sau, Vi công công vội vã trở về, quả thực không ngại giải thích rõ tình hình trong cung với hai gã, nhắc nhở bọn họ những việc cần chú ý và một số lễ nghi. Hướng dẫn được một hồi thì hai người bắt đầu tỉnh ngộ ra, hóa ra hai vị đội trưởng mã cầu bọn họ không chỉ phải phục vụ hoàng thượng, huấn luyện cầu thủ mà còn phải cùng các vị phi tần trong cung chơi mã cầu. Thảo nào Vi công công lo lắng đến như vậy.

Cuối cùng, Vi công công bực tức nói:

- Phải chăng tối hôm qua các ngươi không ngủ, tại sao bây giờ trông các ngươi chẳng có chút tinh thần nào thế này. May mà hôm nay hoàng thượng không rảnh, nếu không thì bản thái giám biết ăn nói thế nào với hoàng thượng đây?

Khấu Trọng thầm nghĩ công công ngươi cũng tinh mắt đấy, nhưng người ta có tinh thần hừng hực mà nghe xong mấy câu dạy bảo léo nhéo của ngươi thì cũng thành ra mệt mỏi hết. Tuy nhiên ngoài mặt gã vẫn tỏ ra cung kính đáp:

- Đêm qua do Nhĩ đại nhân và Kiều đại nhân ép uống rượu nên đúng là không được ngủ đầy đủ.

Vi công công hừu một tiếng, nói:

- Sau khi trở thành cấm vệ quân thì phải tự kiểm soát cuộc sống. Nếu không phải hoàng thượng khai ân, để tạm thời tự do thì ta đã cho người giám sát các ngươi cả ngày rồi. Hôm nay đến đây thôi, sáng sớm mai phải khỏe mạnh đến gặp bản thái giám.

Hai gã như vừa được ơn vua đại xá, lập tức rời khỏi đó.

oOo

Trên đường trở về phủ.

Khấu Trọng than thở:

- Cứ bị giày vò thế này, ngay cả thời gian luyện công cũng không có thì sớm muộn gì chúng ta cũng không chịu nổi đâu. Con mẹ nó, nghe giọng điệu của Vi công công thì ngày mai dường như sẽ đến chết mất đấy.

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp:

- Việc này ngươi yên tâm đi. Hôm nay Nguyên Cát trở về, không những Lý Uyên bận mà cả phi tần cũng bận. Bọn họ bận rộn cũng có nghĩa là chúng ta rảnh rỗi. Huấn luyện đội bóng là việc chính của chúng ta, không cần ta phải dạy ngươi cũng nên biết phải làm thế nào rồi chứ?

Rồi gã nhíu mày nói:

- Có cách nào điều tra ra được khuê phòng Xuân Hương của vườn Thượng Lâm ở đâu không?

Khấu Trọng đáp:

- Vậy thì phải đến lầu Phong Nhã một chuyến rồi, về mặt này Thanh tỉ nhất định có cách giúp chúng ta.

Từ Tử Lăng nói:

- Mấy việc loại này do Tiểu Kiệt làm thì tốt hơn chúng ta. Về đến nơi chung ta phải ngủ một giấc không biết trời đất gì trước đã, trước buổi tối thì trời có sập cũng không thèm quan tâm.

Khấu Trọng vui vẻ đáp:

- Đúng ý ta rồi.

Hai gã vừa đặt chân vào phủ tư đồ thì Vương Huyền Thứ đã đón lại, thấp giọng nói:

- Kiều Công Sơn và Nhĩ Văn Hoán đợi các vị ở đại sảnh.

Khấu Trọng ngoác miệng ra chửi:

- Con bà nó chứ. Chiến lược làm người ta mệt đến chết được bọn chúng dùng đến mức thần kỳ rồi. Còn có ai khác đến nữa không?

Vương Huyền Thứ đáp:

- Bùi Tịch và cha con Hồ Phật lần lượt đến đây gặp Phúc Vinh gia. Chi tiết thì phải hỏi Phúc Vinh gia vì người không kịp nói với ta, trời vừa sáng đã lên thuyền rời khỏi đây rồi.

Khấu Trọng dặn dò Vương Huyền Thứ nhắc Tra Kiệt đến lầu Phong Nhã làm việc rồi vào gặp hai người Kiều, Nhĩ, giúp Tống Sư Đạo đang tán dóc với chúng có cơ hội thuát thân.

Khấu Trọng nhìn về phía bức tường phía Đông vốn có mấy chữ “Tào Tam để lại” thì thấy Vương Huyền Thứ sớm đã theo lời dặn tẩy sạch hết rồi, ngoài ra lại thay giấy dán tường mới không để lại dấu vết gì. Gã cười thầm ngồi xuống nói:

- Không phải là hai vị đại nhân lại đến tìm bọn tôi đi hưởng thụ đấy chứ?

Nhĩ Văn Hoán thấy hai người đã mặc quần áo của quân cấm vệ, đội mũ đen, khoác áo choàng đỏ, tay áo màu tím, chân đi giày đồng màu đen thì vội vàng lên tiếng chúc mừng.

Khấu Trọng thở dài nói:

- Có gì mà mừng chứ. Chỉ mình Vi công công đã cực khó phục vụ rồi. Xin đừng nhắc đến việc đó nữa, các vị còn chưa bắt được con chuột nhắt Tào Tam đó về tra án hay sao?

Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn liền đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi giả vẻ kinh hãi nói:

- Vì sao Thái đại nhân đột nhiên lại nhắc đến Tào Tam?

Từ Tử Lăng tỏ vẻ thản nhiên như không:

- Tối qua có người viết bốn chữ “Tào Tam để lại” trong phủ. Con mẹ nó chứ, nếu hắn còn dám quay lại, hai anh em ta sẽ đập gãy đôi chân của hắn. May mà ta trông thấy sớm nên dặn người xóa đi rồi, chứ nếu để Phúc Vinh gia trông thấy thì thế nào cũng ăn mắng.

Kiều Công Sơn giả vẻ kinh hãi nói:

- Chắc là Tào Tam dò xét số vàng của các vị. Việc này không thể coi thường, bọn ta sẽ không ngồi yên đâu.

Khấu Trong chẳng cần đoán cũng biết bọn chúng thế nào cũng sẽ nói như vậy nên đã chuẩn bị sẵn câu trả lời. Gã liền thủng thẳng nói:

- Kiều đại nhân yên tâm đi, Phúc Vinh gia của bọn ta trước nay làm việc gì cũng yên ổn. Hiệu cầm đồ Vinh Đạt trong thành có một cái kho bọc sắt lớn, cái kho đó phải có chìa khóa đặc biệt mới mở ra được. Nếu không chỉ còn cách phá vỡ kho mà thôi, mà để làm như vậy ít nhất cũng phải tốn vài ngày. Chỗ hay nhất là vàng đã được đúc thành từng khối nặng năm trăm cân, để vận chuyển một khối cũng rất khó khăn. Để phòng ngừa loại chuột nhắt như Tào Tam, hiện giờ chìa khóa do hai anh em ta bảo quản, muốn động vào thì phải hỏi thanh đao trong tay bọn ta mới được.

Nhĩ Văn Hoán bất đắc dĩ nói:

- Vậy bọn ta yên tâm được rồi. Các vị làm thế nào để chuyển vàng đến vậy?

Từ Tử Lăng nói:

- Từ mấy tháng trước, bọn ta đã chuyển từng khối đến rồi. Hiện giờ ở nơi giữ vàng có người thay nhau canh giữ suốt ngày, đó đều là những anh em mà bọn ta tin tưởng được.

Khấu Trọng thừa cơ nói:

- Nhưng dù thế nào bọn ta cũng phải đề cao cảnh giác. Con mẹ nó chứ, Tào Tam làm loạn lên một trận như vậy, tối nay bọn ta đành phải trông nom Phúc Vinh gia. Hai vị đại nhân cố gắng bắt Tào Tam sớm một chút thì bọn ta mới dám đi hưởng thụ được.

Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn nghe vậy thì ngơ ngác nhìn nhau chẳng biết làm thế nào. Chẳng lẽ lại nói thật là chính bọn chúng phái người đến lưu lại dòng chữ của Tào Tam đó?

Chương 732: Mùa đông sắp qua

Khấu Trọng chợt giật mình tỉnh lại giữa giấc ngủ say, ngồi bật dậy trợn mắt nhìn ra.

Một gương mặt rực rỡ như hoa đang mỉm cười tươi rói với gã.

Khấu Trọng chút nữa là không tin nổi vào mắt mình. Gã đang định dụi mắt thì hương thơm ập đến, mỹ nữ vốn đang ngồi im trên ghế kia bỗng tiến đến ngồi bên giường, ghé cái miệng nhỏ nhắn vào bên tai hắn nói:

- Đừng làm ồn! Tử Lăng vẫn đang tìm giấc mộng đẹp của chàng, còn Bạt Phong Hàn thì vừa lên phòng khách rồi.

Khấu Trọng hít sâu một hơi, bực tức nói:

- Mẹ của ta ơi! Loan mỹ nhân, sao nàng lại đột nhiên xuất hiện vậy?

Đó chính là Loan Loan đã mất tích từ lâu. Động tác của nàng nhẹ nhàng không tiếng động, có chút khiến người ta tưởng như đang gặp ma quỷ trong ảo mộng.

Gương mặt của Loan Loan mang vẻ thánh khiết không tì vết khiến người ta khó phân biệt chính tà, làm cho nàng càng ánh lên vẻ xinh đẹp khác thường. Điều đó cho thấy Thiên Ma đại pháp của nàng lại có bước tiến mới.

Đôi môi thơm ngát của nàng khẽ hôn lên vành tai mẫn cảm của Khấu

Trọng, lại còn khiêu khích thổi nhẹ một hơi vào tai gã rồi mới nhẹ giọng nói:

- Câu này lẽ ra phải là ta hỏi các ngươi mới đúng. Thiếu soái đến Trường An lại định làm chuyện gì mờ ám gì đây?

Khấu Trọng sợ hãi đáp:

- Thì ra nàng vẫn luôn trốn ở Trường An.

Trong lòng gã thầm kêu khổ. Khả năng phá hoại của Loan Loan còn triệt để hơn Thạch Chi Hiên vì nàng biết được bí mật của Dương Công bảo khố.

Loan Loan mỉm cười nói:

- Trốn cái gì chứ, ngươi ăn nói thật là khó nghe. Trường An vốn là nhà của Loan nhi mà! Hì hì, người ta sớm đã đoán được các ngươi sẽ giả quỉ giả ma trở về, chỉ không ngờ rằng vẫn diễn lại mấy cái mưu kế cũ rích đó thôi. Không sợ Thạch Chi Hiên vạch mặt các ngươi sao?

Khấu Trọng chán nản đáp:

- Việc này không thể nói hết trong một câu được, để ta kể lại kỹ càng sau đi. Trước hết cho ta biết nàng định làm gì bọn ta đây?

Loan Loan nói:

- Người ta có thể làm gì các ngươi chứ? Ồ, đợi người ta nghĩ kĩ rồi nói cho ngươi nhé. Thân thể ngươi cũng quyến rũ thật đấy.

Khấu Trọng nổi gai ốc cúi đầu nhìn Loan Loan đưa tay phải vào trong

áo gã dịu dàng đa tình vuốt ve bộ ngực vạm vỡ. Gã ngạc nhiên nói:

- Nàng làm gì vậy? Đàn ông vừa ngủ dậy là lúc nguy hiểm nhất đấy. Nàng còn tiếp tục chọc ta hứng lên thì khó mà giữ được mình đấy.

Loan Loan nhắm đôi mắt đẹp, tựa đầu lên vai hắn, đôi chân trần cũng đưa lên giường, cả người tựa vào hẳn vào gã, tay trái gác lên bộ ngực đầy nam tính của gã mơ màng nói:

- Ngươi muốn phá Loan nhi à, người ta tuyệt đối không cản trở đâu.

Khấu Trọng cố hết sức chống lại sự quyến rũ đầy dụ hoặc của nàng, có điều những nơi ngón tay nhỏ bé của nàng vuốt ve tạo ra cảm giác sảng khoái mê người, khiến gã vô cùng mâu thuẫn vừa muốn nàng dừng lại mà cũng muốn nàng tiếp tục.

Gã cười khổ nói:

- Loan mỹ nhân dường như đã tìm nhầm đối tượng rồi. Người trong tim nàng ở phòng bên kia chứ không phải ở đây mà.

Ngày đã gần hoàng hôn, sắc trời dần tối.

Giọng Loan Loan nhẹ nhàng đáp:

- Thiếu Soái và Tử Lăng đều là những nam nhi khiến Loan nhi phải siêu lòng. Thiếu Soái không muốn người ta đem hết tình yêu với Tử Lăng chuyển sang ngươi sao?

Đến giờ Khấu Trọng vẫn chưa hiểu vì sao Loan Loan xuất hiện, lại còn tỏ ra nhiệt tình, chủ động quyến rũ với mình. Gã thở dài:

- Nếu nàng đột nhiên chuyển sang yêu ta thì lại càng không nên đùa

giỡn ta chứ. Đừng quên nữ tử của quý phái chỉ có thể vui vẻ với một người mà mình không thích hoặc không có tình cảm gì thôi. Lẽ nào nàng lại muốn dẫm vào vết xe đổ của lệnh sư?

Loan Loan nói nhẹ nhàng vào tai hắn:

- Thiếu soái à, ngươi phải biết trước một chuyện chứ. Điều cấm kỵ đó của tệ phái chỉ áp dụng cho những người chưa luyện thành Thiên Ma đại pháp thôi. Khi đã luyện thành Thiên ma đại pháp thì chẳng có bất cứ điều cấm kỵ nào nữa, muốn tìm đàn ông thì đương nhiên cũng không cần phải kìm chế mình rồi.

Khấu Trọng kinh ngạc đáp:

- Vậy thì nàng càng nên đến phòng bên kia mới đúng chứ. Bây giờ thì ta chắc chắn là nàng vào nhầm phòng tân hôn rồi.

Loan Loan hơi bực mình nói:

- Ngươi thật sự muốn người ta lên giường của kẻ khác sao?

Khấu Trọng vội cười nịnh:

- Ta chỉ nhịn không được muốn hỏi rõ ràng thôi. Lăng thiếu so ra còn kém nhẫn nại hơn ta, không chịu được kích thích mạnh mà. Ôi, chẳng phải là nàng tìm nam nhi mới đến đây hay sao?

Loan Loan ngồi thẳng dậy nghiêm mặt, rút lại lại bàn tay ngọc ngà đã khiến Khấu Trọng hồn bay phách lạc rồi khẽ nhún vai lườm gã nói:

- Vì sao không thể chứ? Bây giờ có thể vun đắp tình cảm trước để ngươi chuẩn bị tốt tâm lý mà. Yêu cầu của người ta rất đơn giản, chỉ cần ân ái một đêm, xong việc lại không bắt ngươi phải chịu bất cứ

trách nhiệm nào, cũng chẳng nói cho ai biết.

Khấu Trọng nhìn kĩ gương mặt quốc sắc thiên hương của nàng, hoảng sợ nói:

- Đừng doạ ta! Nàng đang đùa giỡn ta phải không?

Loan Loan đáp nửa vời:

- Rồi ngươi sẽ biết đáp án. Đại quân của Thiếu Soái phải chăng đang chia nhỏ lẻn vào Quan Trung, trong đó đội quân tinh nhuệ nhất sẽ trốn trong bảo khố?

Khấu Trọng lập tức quyết định, bất đắc dĩ đáp:

- Nàng chỉ đoán đúng một nửa thôi. Lần này chúng ta đến không phải muốn trong đánh ngoài hợp công hạ thành Trường An mà muốn phát động một đợt chính biến, giúp Lý Thế Dân lên ngôi hoàng đế. Hiện giờ đã khai hết với nàng rồi, đành chờ nàng giết mổ thôi.

Loan Loan không đổi sắc mặt, lạnh nhạt đáp:

- Coi như ngươi thật thà. Nếu không phải vì ta muốn tìm hiểu rõ các ngươi đến Trường An làm gì thì sớm đã xuất hiện gặp gỡ các ngươi rồi. Trầm Lạc Nhạn đi gặp công chúa Tú Ninh, sau đó công chúa Tú Ninh lại đến thăm Trầm Lạc Nhạn, chỉ trừ kẻ ngốc ra ai cũng biết người nàng muốn gặp là nhà ngươi. Khi công chúa Tú Ninh rời đi lại có vẻ như vừa khóc lóc, mấy ngày sau đó đều buồn bực không vui. Ôi, ông Thiếu Soái của ta ơi, ngươi dựa vào cái gì để dám gặp Lý Tú Ninh, và Lý Tú Ninh vì sao không tố cáo ngươi chứ? Người tinh tế nhìn qua là biết có vấn đề rồi.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Nàng nắm rõ những việc phát sinh trong cung như trong lòng bàn tay vậy.

Loan Loan lại đưa làn môi đã hôn gã lúc nãy đến gần, để lộ ra nụ cười mê hồn rồi nói:

- Nội cung của nhà Đường là nơi quan trọng như vậy, sao có thể thiếu người của bọn ta được. Đường dây tình báo đó là do tiên sư tự tay bố trí, bọn họ chỉ trung thành với một người duy nhất là Loan nhi.

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Có vẻ như nàng không phản đối Lý Thế Dân lên làm hoàng đế?

Loan Loan đưa tay lên vuốt ve gương mặt Khấu Trọng, đáp:

- Ai làm hoàng đế thì có gì quan trọng chứ? Đế quốc tương lai càng mạnh thì Loan nhi lại càng thích. Ta không những sẽ không bán đứng ngươi mà còn sẽ dốc sức giúp ngươi. Ôi, người ta làm sao nỡ hại các ngươi chứ, chẳng lẽ còn e các ngươi chưa đủ ghét Loan Loan hay sao?

Khấu Trọng nghe mà há hốc cả miệng. Gã hoàn toàn không nắm được ý định thật của nàng, chỉ biết rằng sự việc thành công hay thất bại nằm cả trong tay nàng.

Loan Loan rút lại bàn tay ngọc ngà, nhẹ nhàng nói:

- Thay ta thăm hỏi Tử Lăng nhé, sau này người ta sẽ quay lại tìm ngươi.

…

Khi Từ Tử Lăng đến bên mép giường ngồi xuống thì Khấu Trọng vẫn còn đang đờ người ra.

Khấu Trọng dở khóc dở cười đáp:

- Loan đại tỷ vừa đến.

Từ Tử Lăng nghiêm mặt đáp:

- Lúc ngươi giật mình ngồi dậy thì tiếng động cũng khiến ta tỉnh dậy.

Khấu Trọng đáp:

- Ngươi nghe thấy cuộc đối thoại của chúng ta rồi chứ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Chỉ nghe thấy mấy câu cuối nàng cố ý nói để ta nghe thấy thôi, còn những lời ngươi nói thì ta chẳng biết gì.

Khấu Trọng đáp:

- Đây là võ công mẹ gì chứ, nàng đâu có tụ thanh âm thành dòng đâu.

Từ Tử Lăng đáp:

- Nàng không những đã thay thế Chúc Ngọc Nghiên trở thành nhân vật hùng bá một phương mà về Thiên Ma đại pháp lại còn giỏi hơn thầy rồi. Nếu ta đoán không nhầm thì tiếng nói của nàng đều bị giữ trong từ trường của Thiên Ma kình, không để lọt ra ngoài.

Khấu Trọng nói vẻ không hiểu:

- Có vẻ nàng đến để trêu đùa ta. Đúng ra thì nàng phải tìm Lăng thiếu chứ không phải ta.

Từ Tử Lăng nhíu mày đáp:

- Loan Loan cũng giống như Thạch Chi Hiên, biến hoá rất đáng sợ. Trước đây nàng đã từng nói tự mình sẽ có cách chấn hưng ma môn. Ôi, ta chỉ sợ nàng khiêu chiến Phi Huyên, gây ra một trận quyết chiến giữa ma môn và Tĩnh Trai.

Khấu Trọng hoảng sợ đáp:

- Vậy phải làm thế nào đây? Với công lực hiện giờ của bọn họ thì chẳng ai can thiệp được.

Từ Tử Lăng đáp:

- Ngươi nói với nàng rằng chúng ta ủng hộ Lý Thế Dân làm hoàng đế, nàng phản ứng ra sao?

Khấu Trọng trầm ngâm:

- Nàng không những không nổi giận mà còn nói đế quốc tương lai càng lớn mạnh thì nàng càng vui. Thật là khiến người khác không thể đoán nổi nàng đang nghĩ gì.

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

- Rồi cũng sẽ có ngày chúng ta hiểu thôi. Ra ngoài rồi nói tiếp đi!

…

Bạt Phong Hàn chặn bọn họ tại vườn hoa, nói:

- Có khách đến, chúng ta đến góc đình nói chuyện thôi.

Ba người đến chiếc đình vuông xung quanh tuyết trắng, ngồi xuống bên chiếc bàn đá.

Trước tiên Khấu Trọng đem chuyện của Loan Loan một mình xuất hiện ra kể cho hắn. Bạt Phong Hàn nói:

- Chắc nàng đằng xa theo dõi, nếu không ta đã thể cảm ứng được rồi.

Từ Tử Lăng đáp:

- Khó nói lắm. Thiên Ma đại pháp biến hoá khó lường. Phải đến lúc nàng vào phòng ngồi xuống thì Khấu Trọng mới tỉnh dậy cơ mà. Hơn nữa nàng không có ác ý gì với chúng ta nên càng khiến chúng ta khó cảm ứng được.

Khấu Trọng nói:

- Bên ngoài xảy ra chuyện gì, sao lại chặn bọn ta lại?

Bạt Phong Hàn mỉm cười đáp:

- Thì đồng bọn mới muốn đến gặp mặt mà.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau không hiểu.

Bạt Phong Hàn đáp:

- Chiêu này rất tuyệt, may mà bọn chúng nghĩ ra. Sáng sớm nay Bùi Tịch đến gặp Phúc Vinh gia của chúng ta. Hắn nói Lý Uyên muốn nâng số vốn của tiền trang lên đến một trăm hai mươi vạn lượng vàng, vì vậy muốn Sa Thiên Nam và Độc Cô Phong cùng vào hợp tác, mỗi người bỏ ra mười vạn lượng. Ngoài ra còn ban lệnh thêm đủ loại quy củ, biến tiền trang Trinh Quán thành nơi làm ăn góp cổ phần, mỗi năm dựa vào tỉ lệ tiền vốn đầu tư mà bầu ra người đứng đầu quản lý. Vậy chỉ cần Trì Sanh Xuân được người khác ủng hộ thì có thể cướp lấy quyền quản lý, mà Phúc Vinh Gia của chúng ta cũng chỉ còn cách bằng lòng.

Khấu Trọng cười đáp:

- Thú vị đấy, có điều chỉ sợ Trì Sanh Xuân chẳng kiếm chác được gì mà còn phải đem tài sản mà nhà họ Hương của hắn tích lũy lâu nay nhả bớt ra. Nếu ta đoán không sai thì phần góp vốn của Độc Cô Phong là do Trì Sanh Xuân bỏ tiền ra. Chứ nếu Độc Cô Phong mà còn tiền thì đã chẳng phải đem bức tranh “Hàn Lâm Thanh Viễn” bán cho Trì Sanh Xuân rồi.

Bạt Phong Hàn du nhiên đáp:

- Việc này tạm thời không cần chúng ta xen vào. Điểm tốt là trình độ ứng phó của Tiểu Tuấn ngày càng thành thục và có phương pháp, có thể một mình đối phó rồi, huống gì còn có Tống nhị ca ở bên cạnh giúp đỡ.

Khấu Trọng cười nói:

-Việc của chúng ta sao rồi?

Bạt Phong Hàn nói:

- Tiểu Kiệt đã hoàn thành nhiệm vụ, điều tra ra được vị trí phòng của Xuân Hương trong vườn Thượng Lâm. Đêm nay ta sẽ dùng mấy món tra tấn để hầu hạ Nhĩ Văn Hoán đại nhân, đảm bảo sau khi xong việc hắn sẽ tưởng rằng vì vui vẻ quá mức mà dẫn đến kiệt sức.

Khấu Trọng nói:

- Việc này rất quan trọng. Đêm nay ta sẽ làm một chân tiểu tốt của lão Bạt ngươi, canh chừng đề phòng cho ngươi.

Bạt Phong Hàn vui vẻ nói:

- Tử Lăng không đi xem trò vui sao?

Từ Tử Lăng nói:

- Ta muốn đi gặp Thạch Chi Hiên, tiện thể xem luôn tình hình của Hi Bạch.

Khấu Trọng đồng ý nói:

- Chúng ta chia nhau làm việc vậy.

Từ Tử Lăng nói:

- Có nên nói cho Thạch Chi Hiên biết Loan Loan hiện đang ở Trường An không?

Khấu Trọng nói:

- Nói cho lão biết cũng chẳng sao, chắc chắn lão không nỡ hại Loan mỹ nhân đâu. Còn có thể nói với lão rằng Phục Khiên là người của chúng ta nữa, để tránh những hiểu lầm không đáng có.

Bạt Phong Hàn nói:

-Vẫn còn một việc chưa nói với các ngươi. Nguyên Cát đã quay về rồi, hắn còn đặt một tiệc rượu ở lầu Phong Nhã, tối nay muốn chơi bời một phen.

Khấu Trọng nhớ đến cảnh Lý Nguyên Cát đã xử tử Đậu Kiến Đức, hai mắt liền hừng hực sát khí, hung hăng nói:

- Để xem hắn còn có thể phong lưu đến bao giờ?

oOo

Thạch Chi Hiên ngồi một mình trong phòng, phía trong lờ mờ vang lên tiếng hít thở nhẹ và dài của Hầu Hi Bạch.

Lão hoàn toàn không có vẻ ngạc nhiên về việc Từ Tử Lăng đột nhiên đến thăm, giống như lòng đã nguội tàn không còn gì trên thế giới này có thể lão động lòng nữa. Từ Tử Lăng vừa bước vào phòng thì trong lòng chợt trỗi lên một cảm giác kì lạ về lão.

Thạch Chi Hiên ôn tồn nói:

- Tử Lăng hãy đến ngồi cạnh bên ta đi.

Từ Tử Lăng ngồi xuống cách lão một chiếc ghế rồi hỏi:

- Tà Vương đang suy nghĩ việc gì vậy?

Thạch Chi Hiên bình tĩnh đáp:

-Từ khi ta ra giang hồ đến nay chưa từng có ai hỏi ta đang nghĩ gì,

càng không có kẻ nào dám hỏi những gì đang diễn biến trong đầu ta.

Rồi lão quay sang chăm chú nhìn Từ Tử Lăng, lạnh nhạt nói như không có chuyện gì:

-Tại sao Tử Lăng lại luôn gọi ta là Tà Vương vậy. Phải chăng trong vô thức ngươi sợ sẽ có quan hệ mật thiết với Thạch Chi Hiên ta? Nói cho cùng thì Thanh Tuyền vẫn là con gái ruột của Thạch Chi Hiên này, đó là điều trong trời đất này không ai có thể thay đổi được nữa.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Quan hệ giữa chúng ta xưa nay vẫn chưa bao giờ ổn định được. Ta chưa bao giờ dám chắc chỉ trong giây lát nữa là ngài có ra tay giết ta hay không. Đó chính là bản sắc của Tà Vương ngài, ngài bảo ta phải xử lý quan hệ đó như thế nào đây!

Thạch Chi Hiên nhìn xa xăm như đang suy nghĩ về câu hỏi này.

Từ Tử Lăng không kìm được nói:

- Lúc nãy khi ta vừa tiến vào liền cảm nhận thấy tâm trạng cô độc của ngài.

Thạch Chi Hiên lạnh lùng nói:

- Từ khi ta hiểu mọi chuyện đến giờ là đã cảm nhận được sự cô độc của mình. Đó không phải là do bên cạnh ngươi có nhiều hay ít người, mà khi ngươi hiểu rõ được trần thế này thì bản thân ngươi sẽ biến thành một người ngoài cuộc lãnh đạm đứng nhìn. Bọn họ chúng vấn luôn mê man với cái được cái mất, còn trong mắt ta thì những thứ đó đều chỉ là những ngu muội không đáng chút giá trị gì mà thôi. Muốn chơi trò chơi cuộc đời ư, Thạch Chi Hiên ta dám khẳng định

còn xuất sắc hơn bất cứ ai. Ta cũng đã từng hy vọng tôn giáo có thể cho ta một lối thoát trong tù ngục cuộc đời này, để rồi cuối cùng phát hiện ra rằng đó chẳng qua cũng là một loại tự mê hoặc chính mình mà thôi. Cái cảm giác cô độc khi tất cả mọi người đều mê muội chỉ còn mình ta tỉnh ngộ, Tử Lăng có hiểu được không?

Những lời nói tâm huyết đó giống như một tảng đá lớn ném vào biển lòng của Từ Tử Lăng làm nổi lên sóng dữ. Sự lạnh lùng tàn khốc và thiếu nhân tình của của Thạch Chi Hiên không phải là do bản tính của lão vốn ưu giết chóc hay do coi phá hoại là niềm vui, mà vì trí tuệ của lão vượt xa người thường, đã nhìn thấu được bản tính của con người nên từ đó hình thành cho mình một phương thức xử thế mà người khác khó có thể lay động được. Nếu muốn dùng luân thường đạo đức của người phàm để lay động đến lão thì chỉ như há miệng chờ sung, chẳng có tác dụng gì.

Có điều Thạch Chi Hiên chịu thổ lộ tâm sự với Từ Tử Lăng chứng tỏ lão đang ở trong một tâm trạng khác thường.

Từ Tử Lăng nói:

- Thì ra Tà Vương là người hiểu ra trần thế, cảm nhận được sự cô độc khi cách biệt với người thường. Nhưng cho dù thế gian này có vô nghĩa như thế nào thì chúng ta cũng có hai cách lựa chọn hoàn toàn khác nhau là đối địch hoặc coi trọng cơ mà. Huống gì cho dù trên đời có ngàn vạn thứ không đáng giá thì vẫn có những điều tốt khiến chúng ta say đắm và theo đuổi quên mình, giúp chúng ta cảm thấy không uổng sống cuộc đời này.

Thạch Chi Hiên thở dài:

- Ngươi đã quên xuất thân của Thạch Chi Hiên ta rồi! Như Từ Tử Lăng ngươi sinh ra là người Hán, lấy Trung Thổ làm nguồn cội, khi

có sự sự áp bức của ngoại tộc thì tất nhiên sẽ vùng lên tranh đấu. Bất kể là ngươi có bình lặng đến đâu thì bản thân là người trong cuộc cũng chẳng thể tránh được điều đó. Ta đã từng có một cơ hội thoát ra khỏi biển khổ không bờ này, nhưng nó lại bị chính tay ta hủy bỏ! Đến bây giờ ta đã chẳng còn gì nữa rồi. Nếu kẻ hỏi ta chẳng phải là kẻ non nớt mới trải qua chưa đầy nửa cuộc đời như người thì Thạch Chi Hiên ta còn chẳng thèm trả lời ấy chứ.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Tà Vương đâu phải là không còn gì nữa.

Thạch Chi Hiên lộ chút cay đắng:

- Ngươi nói đến Thanh Tuyền phải không? Ôi, ngươi bảo ta nói thế nào được mới được đây? Căn bản là ta không có tư cách đi gặp nó. Trước khi Tú Tâm mất, ta vốn nhầm tưởng rằng mình có thể coi thường tất cả những việc sống chết, vinh nhục, mừng giận, chia ly trong cuộc đời này. Sau đó ta mới hiểu rõ rằng mình đã sai lầm biết bao, và ta là kẻ ngu xuẩn đến mức nào. Tú Tâm là người duy nhất trong thiên hạ có thể hiểu được con người của ta, nàng một mực âm thầm nhẫn nại, âm thầm đợi chờ. Ôi!

Thạch Chi Hiên đứng dậy, chắp tay sau lưng đi đến bên cửa sổ, lặng lẽ đưa mắt nhìn ra xa.

Đúng lúc này tuyết bắt đầu rơi, nặng trĩu thêm cõi lòng trống vắng lạnh lẽo, hối hận đan xen của Thạch Chi Hiên.

Thạch Chi Hiên bình tĩnh nói:

- Đây có lẽ là đợt tuyết cuối cùng trong mùa đông năm nay.

Từ Tử Lăng hiểu lão không muốn cho gã nhìn thấy ánh mắt rướm lệ của mình nên vẫn ngồi yên bên ghế, trầm giọng nói:

- Từ xưa đến nay những hành động chán đời của ngài đều xuất phát từ góc độ của chính bản thân mình, dựa vào cảm giác yêu ghét của mình mà hành sự. Bây giờ liệu ngài có thể phá lệ một lần, nghĩ cho Thanh Tuyền được không?

Thạch Chi Hiên lắc đầu nói:

- Quá muộn rồi! Bây giờ dù ta có làm thế nào chẳng nữa thì cũng không thể thay đổi nỗi thống hận vô biên của Thanh Tuyền với ta! Không kẻ nào, kể cả Từ Tử Lăng ngươi, có thể thay đổi được những tư tưởng đã in sâu đó của Thanh Tuyền, vì thế ta mới nói rằng Thạch Chi Hiên ta đã không còn gì nữa rồi. Cuộc đời chẳng qua chỉ là một trò chơi tàn nhẫn mạnh được yếu thua, mà trò chơi của ta đã sắp đến hồi kết rồi. Ta phải chứng minh cho một số kẻ biết không ai có thể đánh bại được Thạch Chi Hiên này. Tử Lăng hãy quay về đi, Hi Bạch còn phải ở lại đây thêm ba ngày nữa. Hiện giờ ta đang đứng về phía các ngươi, hi vọng kẻ thành vua xưng bá là Khấu Trọng chứ không phải Lý Thế Dân. Tử Lăng đừng cố nói thêm lời thừa, không ai có thể thay đổi được tư tưởng của ta đâu, bởi vì hơn bất kì kẻ nào khác, ta hiểu mình đang làm gì.

Từ Tử Lăng than thầm rồi đứng dậy, thầm nhủ nếu Thạch Chi Hiên trí tuệ trùm trời này mà phát hiện ra bọn gã đang ủng hộ cho Lý Thế Dân và đứng cùng phe với Từ Hàng tịnh trai thì hậu quả khó mà tưởng tượng được, vì lão sẽ không tiếc sức mình để hủy diệt tất cả.

Gã đành nói:

- Phục Khiên là đồng bọn của chúng ta, sẽ rất có ích khi ám sát Triệu Đức Ngôn.

Thạch Chi Hiên im lặng không nói gì.

Từ Tử Lăng lại nói:

- Loan Loan vừa mới gặp bọn ta, nàng vẫn luôn trốn trong thành.

Cuối cùng Thạch Chi Hiên cũng có phản ứng, lão gật đầu nói:

- Hy vọng Thạch mỗ không nhìn nhầm nó. Tâm nguyện mà Thạch Chi Hiên ta chưa làm được rồi sẽ có một ngày được nó hoàn thành.

Từ Tử Lăng chấn động mạnh, trong lòng nổi lên một nỗi sợ hãi khó giải thích. Cách nghĩ của Thạch Chi Hiên và những lời Loan Loan đã nói khá giống nhau, rốt cuộc là việc gì đây?

Chương 733: Một nguyện vọng

Từ Tử Lăng thêm phần thận trọng lẻn về phía phủ của Phong Đức Di trong tuyết bay đầy trời. Chuyện Khấu Trọng gặp tối qua đã cảnh báo gã, chỉ cần một sơ xuất nhỏ là bọn họ sẽ mất đi toàn bộ ưu thế.

Sau khi đổi khí, gã từ trên không rơi xuống một con ngõ nhỏ sau khu nhà. Đầu bên kia ngõ chợt thoáng qua một bóng người, tuy chỉ chớp qua một cái nhưng trong lòng Từ Tử Lăng vẫn sinh ra cảm giác quen thuộc. Gã vội toàn lực đuổi theo không chút chậm trễ.

oOo

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn quay về phủ tư đồ. Trong phòng trong vẫn còn sáng đèn, thì ra là Tống Sư Đạo và Tra Kiệt đang thắp đèn đánh cờ vây.

Chắc chắn là trình độ đánh cờ của Tống Sư Đạo cao hơn Tra Kiệt nhiều, đang đánh cho hắn không còn sức mà chống đỡ nữa.

Tống Sư Đạo chỉ dạy cho Tra Kiệt:

- Chơi cờ vây cũng giống như hai nước giao chiến, nhất định phải tính toán cho toàn đại cục chứ không được ăn thua nhất thời.

Y thấy Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đang ngồi bên cạnh có vẻ không vui thì ngạc nhiên hỏi:

- Nhĩ Văn Hoán lại không biết nơi cất giữ hỏa khí à, thật là khiến người ta phải bất ngờ.

Tra Kiệt gật đầu đồng tình, đây là cách giải thích hợp lý nhất vì lẽ dựa vào thân thủ và tài trí của hai người thì có mười tên Nhĩ Văn Hoán cũng không thoát được sự khống chế của họ.

Khấu Trọng thở dài:

- Hết thảy đều thuận lợi, Nhĩ Văn Hoán còn ham sống sợ chết hơn cả những gì chúng ta tưởng tượng. Đầu tiên bọn ta dùng chỉ phong làm Xuân Hương hôn mê rồi cùng ra tay khống chế lão Nhĩ để bức cung. Hừ!

Bạt Phong Hàn chán nản nói:

- Vấn đề là không ngờ hỏa khí lại giấu trong Đông cung của Lý Kiến Thành. Trừ khi chúng ta xông thẳng vào Đông cung thì chẳng có cách nào khác.

Tống Sư Đạo nói với Tra Kiệt:

- Tối nay đến đây thôi, ngươi đi ngủ sớm cho khỏe rồi ngày mai lại đánh với Hỉ Nhi.

Tra Kiệt biết ba người có chuyện bí mật cần bàn bạc liền ngoan ngoãn thu gọn bàn cờ rồi lên giường đi ngủ.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nhìn Tống Sư Đạo đầy vẻ hy vọng.

Tống Sư Đạo trầm ngâm một chút rồi bật cười nói:

- Ta nên chúc mừng các ngươi mới phải. Lý Kiến Thành đã cất giữ hỏa khí trong Đông cung thì chỉ cần một mồi lửa là chẳng những có thể phá hủy được hỏa khí mà còn khiến Tú Ninh công chủ được

thưởng thức một màn pháo hoa ở Đông cung, chẳng phải một công đôi việc sao?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Vấn đề ở chỗ Lý Kiến Thành cất giấu hỏa khí ở trong kho ngầm ở điện Tụ Bảo chính giữa Đông cung. Riêng cửa sắt đã dày đến nửa thước, bên ngoài không cần nói cũng biết có quân bảo vệ dày đặc, đến con chuột cũng khó mà qua lọt. Một nơi như vậy chúng ta biết phải ra tay thế nào?

Bạt Phong Hàn nói:

- Trước khi ám sát Triệu Đức Ngôn chúng ta không nên có hành động nào rút dây động rừng. Nếu để Lý Uyên nhận ra là chúng ta biết bí mật về đường ngầm của lão thì tất cả sẽ hỏng hết. Đáng lo ngại nhất là sẽ bị Thạch Chi Hiên nắm rõ kế hoạch của chúng ta.

Tống Sư Đạo nói:

- Việc là do người mà thành. Đã có một mục tiêu rõ ràng thì sẽ có khả năng thành công. Vì ta giám định cổ vật cho hoàng thượng nên danh tiếng đã làn truyền rộng rãi khắp Trường An, trở thành một nhà giám định còn nổi tiếng hơn cả Hồ Phật, có không ít nhà buôn giàu có đến nhờ vả. Sáng nay Bùi Tịch đã nói với ta là Thái tử điện hạ có ý muốn mời ta vào cung mấy ngày, không cần nói cũng có thể biết rằng vì muốn lợi dụng sở trường đó của tại hạ.

Khấu Trọng hung hăng nói:

- Những thứ muốn lão ca giám định chắc chắn là vật quý mà hắn cướp từ Lạc Dương về rồi.

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Đã định ngày chưa?

Tống Sư Đạo nói:

- Bùi Tịch nói rất khách khí, nhờ ta tìm ngày rảnh rồi thì báo cho hắn rồi hắn mới thu xếp.

Khấu Trọng gãi đầu:

- Dựa vào cái tên điện Tụ Bảo thì rất có khả năng là nơi cất đấu đồ vật quý. Phía dưới đại điện vốn là nơi cất giữ bảo vật, bây giờ trở thành nơi giấu hỏa khí độc hại giết người. Mẹ nó chứ, làm sao để lợi dụng tốt cơ hội này, và sau khi xong việc lại chẳng có ai nghi ngờ đến nhị ca đây?

Bạt Phong Hàn cũng vò đầu:

- Ta thật không nghĩ ra cách gì. Cho dù nhị ca có cơ hội kiểm định đồ vật ở điện Tụ Bảo thì Lý Kiến Thành nhất định sẽ cho người theo sát không rời một bước. Trong tình cảnh như vậy thì có thể làm được gì chứ?

Tống Sư Đạo nói:

- Mọi người hãy cùng nghĩ đi. Ông trời đã cho chúng ta một cơ hội hiếm có như vậy thì chắc chắn sẽ có thêm bố trí khác, chúng ta chỉ cần cân nhắc kỹ càng và tùy cơ ứng biến là được.

Khấu Trọng chán nản nói:

- Nói vậy có là phải chờ ông trời ư?

Tống Sư Đạo lắc đầu:

- Việc đầu tiên chúng ta cần làm là thông báo cho Trần Lão Mưu lập tức đến Trường An, mà tốt nhất là đưa được cả Lôi đại ca cùng đi. Không có tài năng khéo léo của hai người đó thì chẳng khác nào có giấy mà không bút, làm sao có thể viết ra bài văn hay.

Ánh mắt Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn lập tức sáng rực lên.

oOo

Kẻ đi đêm kia xuất hiện nơi góc sâu của ngõ nhỏ rồi chuồn nhanh về lối ra đầu bên kia ngõ. Lúc này Từ Tử Lăng đã khẳng định được mình không nhận nhầm người, gã tăng tốc đuổi theo rồi tụ tiếng nói thành dây để tránh kinh động người ngoài:

- Đồng Đồng! Là Từ Tử Lăng ta đây!

Bóng đen kia liền giật mình dừng phắt lại.

Trước khi nàng quay đầu lại thì Từ Tử Lăng đã bỏ khăn bịt mặt rồi đi đến sau lưng nàng gặp mặt.

Thiếu nữ thanh tú đó chính là trợ thủ đắc lực, giỏi dùng phi đao của Lưu Hắc Thát, là Khâu Đồng Đồng.

Đồng Đồng bỏ khăn che, để lộ gương mặt ngọc hao gầy, mắt đẫm lệ run giọng nói:

- Đúng là Từ gia rồi. Sao người lại ở đây?

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Đồng Đồng có phải muốn đi ám sát Gia Cát Đức Uy?

Đồng Đồng rơi lệ, gật đầu khóc không thành tiếng.

Từ Tử Lăng nói:

- Đừng khóc nữa. Nơi này không tiện nói chuyện, đi theo ta.

Cuối cùng Đồng Đồng cũng ngừng khóc, hai mắt đã sưng húp, đôi vai còn thỉnh thoảng run lên khiến người ta thấy mà thương tâm.

oOo

Từ Tử Lăng, Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn và Tống Sư Đạo nhìn nàng trong lòng ái ngại, những việc đã xảy ra thì không thể thay đổi được nữa

Đồng Đồng nhìn Khấu Trọng nói:

- Lưu sư nghe tin Thiếu Soái trở về được Lương Đô thì vui đến nỗi chạy khắp nơi mời mọi người uống rượu mừng, còn nói với tôi là người sẽ toàn lực giúp đỡ Thiếu soái thống nhất thiên hạ.

Bạt Phong Hàn thở dài:

- Lưu sư của cô là một người rất biết dùng binh, tại sao lại phải phát động thế công vào ngày hàn rét buốt, băng tuyết cản đường như vậy?

Đồng Đồng trả lời:

- Đó chính là chỗ cao minh của Lưu sư, nguyên nhân có bốn điều.

Nếu như gian tặc Gia Cát Đức Uy không bán đứng Lưu sư thì kế hoạch của người chắc chắn sẽ thành công.

Khấu Trọng nhíu mày:

- Có nguyên nhân gì vậy?

Đồng Đồng đáp:

- Người Hà Bắc chúng tôi giỏi chiến đấu trên tuyết, không sợ giá lạnh, hơn nữa khu vực chiến đấu là nơi chúng tôi đã quen thuộc nên chỉ có lợi chứ không có hại gì.

Khấu Trọng gật đầu:

- Điểm này rất thuyết phục.

Đồng Đồng nói tiếp:

- Thứ hai là thời cơ. Quân nhà Đường sát hại Đậu gia mà không thèm nói đạo nghĩa nên làm người Hà Bắc và Sơn Đông căm hận. Lưu sư không muốn đợi đến lúc lòng căm giận này nguội lạnh thì mới ra tay.

Rồi nàng tiếp tục:

- Quan trọng hơn nữa là quân nhà Đường do tấn công Lạc Dương nên chủ lực tập trung ở phía nam Hoàng Hà. Tuy họ đã chiếm được đại bộ phận đất đai và hơn mười thành trì ở Hà Bắc của chúng tôi nhưng thế trận chưa thể ổn định, binh lực đã suy yếu. Nếu như chúng tôi đợi đến mùa xuân mới khởi binh thì sẽ mất đi tính bất ngờ, đánh lúc địch không phòng bị, vì vậy Lưu sư mới quyết định hành quân trong gió tuyết. Mà thực tế cũng đã chứng minh là Lưu sư đã

đúng, ngay cả bộ hạ của Lý Thế Tích cũng bị chúng tôi đánh cho tan tác, chỉ mỗi mình hắn là thoát nạn. Gió tuyết vốn có lợi cho phòng thủ, bất lợi cho tấn công, nhưng người dân trong những thành mà quân Đường chiếm đóng đều có lòng hướng về Đậu gia nên xóa đi yếu tố bất lợi đó. Lý Thế Tích bỏ Tông thành để giữ Lạc Châu chính là do trong thành lòng dân không ổn

Khấu Trọng đồng ý:

- Nói như vậy gió to tuyết lớn ngược lại trở thành điều kiện thuận lợi nhất đối với Lưu đại ca. Sau khi Lưu đại ca lấy lại hết đất đai cũ thì quân Đường mới có cơ hội tổ chức phản công quy mô lớn.

Bạt Phong Hàn nói:

- Vấn đề là Hoàng Hà vẫn nằm trong sự khống chế của nhà họ Lý nên có thể dùng đường thủy điều quân tiếp viện, không sợ gió tuyết cản đường.

Đồng Đồng nói:

- Đúng là Lưu sư đang nhân lúc trời còn chưa ấm lại để giành quyền khống chế phần phía đông Hoàng Hà, không để quân Đường có cơ hội từ Hải Nam tấn công các vị, và càng muốn khống chế chặt chẽ quân Đường quân rồi tụ quân với Thiếu soái ở Lạc Dương. Nào ngờ tên gian tặc Gia Cát Đức Uy ngầm tiết lộ thông tin khiến chúng tôi gặp thảm bại.

Nói đến chỗ đau lòng thì nước mắt nàng lại tuôn rơi.

Khấu Trọng liền không muốn tiếp tục nghe nữa. Từ khi quen biết với Lưu Hắc Thát, vị hảo hán này vẫn luôn có tình nghĩa sâu nặng với hai anh em gã, mà cho đến khi đã trở thành bá chủ một phương điều

đó vẫn không hề thay đổi.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Lưu đại ca đã ra đi như thế nào?

Đôi mắt Đồng Đồng lóe lên ngọn lửa căm hận, nàng nghiến răng nói:

- Là Gia Cát Đức Uy và người của Lý Kiến Thành đã lừa người rời thành rồi tên giặc Dương Hư Ngạn đã ra tay ám sát. Cảnh tượng đó tôi suốt đời không quên.

Khấu Trọng chấn động:

- Lại là Dương Hư Ngạn. Mẹ nó chứ, Khấu Trọng ta mà không giết ngươi thì thề không làm người.

oOo

Gió tuyết đêm qua quả thực đã giúp đỡ rất nhiều cho hai người. Hoàng cung đã hủy bỏ toàn bộ công tác tuần tra bảo vệ bên ngoài để cho cấm vệ quét dọn toàn bộ tuyết đọng. Khấu Trọng và Từ Tử lăng vào cung đảo một vòng rồi xin Trình Mạc cho về sớm. Trình Mạc nào dám gây sự với hai kẻ đang được hoàng thượng coi trọng này nên thuận lòng cho bọn họ rời đi.

Hai gã tranh thủ lúc rảnh rỗi liền đến lầu Phúc Tụ ở Tây thị ăn sáng, cố tình chọn một nơi gần cửa sổ nhìn xuống dưới có thể quan sát được người ra vào Hợp Xương Long.

Khấu Trọng hớp một ngụm trà rồi nói:

- Nên an ủi tiểu Đồng Đồng như thế nào đây? Nàng có thù sâu như

biển với nhà Lý Đường, nếu nói với nàng là chúng ta đến giúp Lý tiểu tử thì khó mà đoán được phản ứng của nàng sẽ ra sao.

Từ Tử lăng nói:

- Ta lại không lo điều này. Lưu đại ca bị người ta hại rồi thì chúng ta trở thành người nàng tin tưởng. Chỉ cần nói với cô ấy chúng ta sẽ giết Lý Kiến Thành, Dương Hư Ngạn và Gia Cát Đức Uy trả thù cho nàng thì nàng sẽ nghe theo chúng ta thôi. Tạm thời đưa nàng tới lầu Phong Nhã để Thanh tỉ chăm sóc, ngươi thấy thế nào?

Khấu Trọng trả lời:

- Đương nhiên là không có vấn đề gì rồi. Ôi, Lưu đại ca chết thật không đáng.

Từ Tử Lăng:

- Tốt nhất là đừng nghĩ tới những việc đã qua nữa, tương lai mới là điều chúng ta cần quan tâm.

Khấu Trọng suy nghĩ:

- Ngươi đã nghĩ ra cách gì chưa? Làm thế nào để một công đôi việc, vừa phá hủy được số hỏa khí kia mà lại vừa cho Lý Kiến Thành mất mặt.

Từ Tử Lăng trả lời:

- Ta chưa nghĩ ra biện pháp thực tế và khả thi, nhưng đã nghĩ đến một nhân vật quan trọng.

Khấu Trọng phấn chấn chồm tới hỏi:

- Ai vậy?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ngụy Trưng.

Khấu Trọng vỗ đùi, ngồi thẳng lên gật đầu nói:

- Ngụy Trưng là công thần giúp Kiến Thành thắng trận lần này nên Kiến Thành rất nể trọng. Hắn lại có thể tự do ra vào Đông cung, thật là một nội ứng lý tưởng. Hừ, nhưng hắn có chịu giúp việc này không chứ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Trước tiên phải thuyết phục hắn về phe chúng ta. Việc này có chút nguy hiểm nhưng may mắn là cũng không lớn lắm. Mỹ nhân quân sư nói là hắn rất bất mãn với bọn Lý Uyên và Lý Kiến Thành.

Khấu Trọng cười khổ:

- Cho dù thuyết phục được hắn thì hắn cũng không có cách nào vào được hầm ngầm chứa hỏa khí đâu. Kể cả nếu cửa kho không có khóa và hắn đủ sức nâng được cái nắp hầm bằng sắt dày thì khi hỏa khí bắt lửa cháy nổ bùng lên thì hắn chạy không kịp có thể mất mạng, như vậy chẳng phải hại hắn ư.

Từ Tử Lăng nói:

- Trần công và Lôi Cửu Chỉ đều được Lỗ đại sư tự tay chỉ dạy, họ sẽ giải quyết về mặt này. Ngươi đã từng nghĩ là Tống đại ca không thể đem theo vật lạ vào Đông cung nhưng Ngụy Trưng lại không bị hạn

chế như vậy chưa. Chỉ riêng điều này thôi hắn đã rất có giá trị rồi.

Gã lại nói:

- Ngụy Trưng hiểu rõ tình hình Đông cung hơn chúng ta. Nếu hắn theo về phía chúng ta thì với tài trí của mình hắn sẽ tìm ra được cách còn khả thi hơn, phải vậy không?

Khấu Trọng đồng ý:

- Đúng vậy, đây gọi là biết sử dụng nhân tài. Vậy nhờ mỹ nhân quân sư sắp xếp cơ hội gặp mặt để chúng ta thẳng thắn bày tỏ ý định của mình. Nếu thấy tình hình không ổn thì lập tức thanh toán hắn luôn.

Sau đó gã thấp giọng nói:

- Ông bạn cũ của chúng ta đến rồi.

Từ Tử Lăng sớm đã trông thấy Hoảng Công Thác và Vũ Văn Thương sóng vai lên lầu, sau lưng còn thêm cả Độc Cô Phong. Bọn họ ngồi xuống một bàn có thể nhìn xuống cầu Dược Mã.

Khấu Trọng hậm hực:

- Ba lão chết tiệt cặp bè với nhau chắc là chẳng có việc gì tốt đẹp đâu, nói không chừng là để bàn bạc việc đối phó với vị hoàng thượng tương lai của chúng ta đấy.

Từ Tử Lăng bực mình:

- Đừng có nghĩ lung tung nữa, thanh toán tiền rồi đi thôi.

Khấu Trọng vừa định đứng dậy thì lại ngồi xuống nói:

- Ta vẫn còn một chuyện nhờ ngươi, mong ngươi hoàn thành giúp ta một nguyện vọng.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Nguyện vọng gì mà khiến ngươi hạ mình cầu xin ta như vậy?

Khấu Trọng có chút ngượng nghịu:

- Ta muốn đột nhập vào chỗ công chúa Tú Ninh, cùng nàng ngắm pháo hoa trong Đông cung.

Từ Tử Lăng trợn mắt, há hốc mồm:

- Lão ca ngươi không nói đùa đấy chứ? Việc đó đáng để mạo hiểm như vậy sao? Ta có thể giúp được gì đây?

Khấu Trọng tỏ vẻ thoải mái chẳng sợ gì Từ Tử Lăng không nhận lời:

- Cái đó coi như là một lần luyện tập ám sát Triệu Đức Ngôn thôi mà. Cũng chỉ có khả năng cảm ứng như thần của ngươi mới có thể giúp đi lại trong cung dễ dàng không gặp trở ngại gì. Còn tiểu đệ sẽ bám theo ngươi như bóng với hình mà thôi. Sau khi tìm được cách đốt "pháo hoa" rồi xác định ngày giờ, chúng ta sẽ đột nhập vào điện của công chúa trong cung Thái Cực, cùng công chúa xem cảnh náo nhiệt. Lăng thiếu còn có thể ở bên trông coi không để ta làm gì sai trái, ví như không nhịn được muốn hôn công chúa. Con mẹ nó. Người anh em tốt, xin hãy giúp cho tình yêu đầu tiên của ta có một kết thúc vui vẻ chứ.

Từ Tử Lăng bật cười:

- Câu trước anh em, câu sau anh em thì ta còn có thể nói gì đây? Đừng lôi lý lẽ ra ép ta nữa, để tiểu đệ liều mạng giúp lão ca ngươi được chưa.

Khấu Trọng mừng rỡ nói:

- Được ngươi gật đầu rồi thì lo gì việc lớn chẳng thành. Tự nhiên ta lại thấy rõ sự quan trọng của Ngụy Trưng, gặp được hắn càng sớm thì càng tốt. Hà hà, ngươi anh em, ngươi cũng hiểu rõ rồi chứ.

Từ Tử Lăng nói:

- Đó là vì ta cảm kích ngươi chuyển sang giúp sức cho Lý Thế Dân nên báo đáp thôi. Ta sẽ cố gắng hết sức giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện.

Chương 734: Dựa vào đêm nay

Tại phòng trong của phủ tư đồ, Tra Kiệt đang học hỏi đánh cờ với vị sư phụ mới là Vương Huyền Thứ. Bên kia kẻ đóng vai Tư Đồ Phúc Vinh là Nhậm Tuấn vui vẻ nói chuyện với Đồng Đồng. Trông dáng vẻ của nàng đã tốt hơn nhiều so với tối hôm qua, tuy mắt vẫn còn hơi sưng đỏ nhưng đã có thể cười nói với Nhậm Tuấn rồi.

Thấy hai gã quay về, Đồng Đồng lộ vẻ nghi hoặc. Khấu Trọng liền cười lớn rồi bỏ mặt nạ ra, nói:

- Không giả ma giả quỷ một chút thì sao có thể đường hoàng đi lại chỗ đông người ở đây được.

Đồng Đồng vội vàng đứng dậy làm lễ. Khấu Trọng cười nói:

- Các ngươi nói chuyện hợp nhau đấy chứ.

Nhậm Tuấn cung kính đáp:

- Tiểu tử đã gặp Đồng Đồng cô nương hai lần. Lần đầu tiên là khi Lưu đại soái đến mua hàng của đại tiểu thư. Còn lần thứ hai là do tiểu tử theo lệnh của đại tiểu thư đến gặp Lưu đại soái, lúc đó Đồng Đồng cô nương còn tiễn tiểu tử một đoạn.

Nghe nhắc đến Lưu đại soái, Đồng Đồng lại buồn bã cúi đầu. Từ Tử Lăng nói:

- Đồng Đồng đi theo ta, ta có chuyện cần nói với ngươi.

Đồng Đồng ngoan ngoãn theo Từ Tử Lăng đi về phía phòng đọc sách, còn Khấu Trọng thì hỏi Nhậm Tuấn:

- Tống nhị gia và Bạt gia đâu rồi?

Nhậm Tuấn đáp:

- Đều đang ở trong phòng Tống nhị gia.

Khấu Trọng liền cười nói:

- Đồng Đồng chắc cũng chẳng thua kém gì Hổ Tiểu Tiên chứ? Đó là mẫu người vợ tốt đảm đang, Tiểu Tuấn ngươi nghĩ kỹ đi.

Nhậm Tuấn cúi đầu nói:

- Cám ơn Khấu gia đã chỉ dạy, tiểu tử cũng có cảm giác như vậy.

Khấu Trọng ha ha cười lớn rồi đi vào phía trong, lòng thầm nghĩ tiểu tử Nhậm Tuấn này đóng vai Tư Đồ Phúc Vinh giống như thật vậy, nên mỗi lần gã dạy bảo vị “Tư Đồ Phúc Vinh” này đều có cảm giác không được tự nhiên.

Bạt Phong Hàn và Tống Sư Đạo đang ở phòng khách bên ngoài phòng ngủ của Tống Sư Đạo xem xét bản đồ Trường An mà Lý Thế Dân đã tặng. Thấy Khấu Trọng quay về, Bạt Phong Hàn vui vẻ nói:

- Chúng ta đang nghiên cứu địa hình của Đông cung, xem có thể ra tay như thế nào.

Khấu Trọng ngồi xuống bên bàn, chăm chú nhìn vào phần vẽ cung Thái Cực trên bản đồ suy nghĩ tìm tòi một hồi rồi hét lên:

- Tìm thấy rồi. Công chúa Tú Ninh ở chỗ này.

Rồi gã chỉ một tòa nhà nằm trong cung Thái Cực, sát vách với Đông cung, mừng rỡ nói:

- Đây là vị trí xem pháo hoa tốt nhất. Nếu có thể lên luôn tòa lầu Vong Ưu (quên sầu) này thì càng xem được rõ hơn.

Bạt Phong Hàn và Tống Sư Đạo hiểu ra ý gã liền ngơ ngác nhìn nhau. Tống Sư Đạo nhíu mày hỏi:

- Có đáng để mạo hiểm như vậy không?

Khấu Trọng nói:

- Cho dù hoàng cung có bảo vệ chặt chẽ đến mức nào thì cũng chẳng thể kiểm soát đến từng ngóc ngách được. Hơn nữa quân lính sẽ tập trung ở các trạm gác trong cung và các nơi khác, còn đường hầm bí mật lại có thể giúp chúng ta vượt qua những chốt chặn khó khăn nhất đó. Lần trước chúng ta bị phát hiện chỉ là vì lão Thạch ngầm hại mà thôi. Tối nay chúng ta sẽ thử nghiệm một chút, nhờ vào khả năng linh cảm kỳ diệu đã tiến bộ vượt bậc của Lăng thiếu để tìm cách lẻn vào điện Tụ Bảo xem sao. Nếu chúng ta vẫn thất bại thì lập tức đưa người nhà của Lý Thế Dân và thủ hạ của hắn trốn đi qua đường Dương công bảo khố, rồi sau đó khuyên Lý Thế Dân chiếm Lạc Dương tự lập làm vua, đánh chiếm Quan Trung. Như vậy còn hơn là bó tay ngồi đây chờ người ta xử lý.

Tống Sư Đạo gật đầu:

- Tiểu Trọng nói vậy không phải là không có lý. Cho dù có bị phát hiện thì với thân thủ của các ngươi cũng có thể an toàn mà thoát

thân.

Bạt Phong hàn khẽ cười:

- Tiểu đệ cũng muốn đi chiêm ngưỡng một phen.

Ánh mắt Khấu Trọng đưa tới vị trí của Đông cung trên bản đồ, vui vẻ nói:

- Chúng ta có lợi ở chỗ hiểu rõ địa hình. Hy vọng là tình hình ở Đông cung bây giờ không thay đổi gì lớn so với bản đồ này thôi.

Từ Tử Lăng bước vào phòng, ngồi xuống rồi nói:

- Đồng Đồng nói mọi việc do chúng ta liệu cho nàng, nàng chỉ hy vọng có thể chính tay đâm chết Gia Cát Đức Uy.

Khấu Trọng mừng rỡ hỏi:

- Có cần bảo Tiểu Kiệt đưa nàng đến lầu Phong Nhã không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Nàng muốn ở lại đây.

Khấu Trọng nói:

- Vậy theo ý nàng là được rồi.

Bạt Phong Hàn nói:

- Bọn ta vừa quyết định đêm nay đến điện Tụ Bảo thăm dò tình hình lối vào kho chứa hỏa khí, để Thiếu soái biểu diễn kỹ thuật mở khóa

của gã. Thành công hay thất bại hoàn toàn phụ thuộc vào Tử Lăng rồi.

Từ Tử Lăng đã sớm biết phải nhận vụ khó chơi này, gã cười khổ:

- Ta chỉ có thể cố hết sức mình. Điều khó nói nhất là làm sao để có thể qua được bức tường cao phân cách giữa cung Thái Cực và Đông cung. Cho dù có vượt tường từ hướng nào thì chỉ cần lính gác ở một trong những chòi canh bên tường liếc qua là nhìn thấy chúng ta và bị lộ ngay.

Tống Sư Đạo nói:

- Đúng là một việc đau đầu. Chòi canh nào cũng có đèn chiếu sáng rực, trên tường lại càng có nhiều đèn hơn, nếu có thêm cả chó dữ tuần tra thì động một cái là cũng gây cảnh giác rồi.

Khấu Trọng chỉ vào góc đông bắc của cung Thái Cực, nói:

- Đây là nơi thích hợp nhất để vượt tường vì có cây cối yểm hộ. Nếu từ một cây đại thụ trong số đó nhảy lên cao rồi lão Bạt phát lực đẩy bọn ta lên không trung phía trên chòi canh, tiếp đó tiểu đệ tiếp lực đưa mọi người bay sang ngang mười trượng, cuối cùng do Lăng thiếu lo liệu nốt là có thể an toàn đột nhập vào Đông cung. Như vậy chẳng phải sẽ giải quyết được vấn đề lớn nhất rồi sao. Hy vọng là lính gác không có thói quen canh chừng cả trên cao.

Tống Sư Đạo nói:

- Cách vượt tường như vậy đúng là người khác khó ngờ tới được, sẽ có nhiều cơ hội thành công.

Khấu Trọng quả quyết:

- Cứ làm như vậy đi.

Lúc này có thủ hạ vào báo Kiều Công Sơn đến tìm bọn họ. Khấu Trọng cười nói:

- Phen này sống hay chết hoàn toàn trông chờ vào Lăng thiếu. Để tiểu đệ ra vờ vịt với lão Kiều, còn Lăng thiếu từ giờ nghỉ ngơi luyện khí cho tốt, đừng có nghĩ tới người đẹp Thanh Tuyền, càng không được nhớ nhung Sư tiên tử đấy nhé.

Rồi gã rảo bước ra ngoài trong tiếng cười mắng của Từ Tử Lăng.

Trong phòng khách, Kiều Công Sơn tỏ vẻ quan tâm:

- Tối qua không sao chứ?

Khấu Trọng ngồi xuống rồi cười nói:

- Loại trộm vặt như Tào Tam, tiểu đệ chẳng coi ra gì đâu. Ồ, chẳng phải ngài và Nhĩ đại nhân thường nói là đi đâu cũng không rời nhau ư?

Kiều Công Sơn thấp giọng nói:

- Thằng cha đó thường khoe khoang trình độ trên giường của mình ghê gớm, nhưng cuối cùng cũng lật thuyền nơi cống rãnh rồi. Tối qua hắn vui vẻ với Xuân Hương quá mức nên hôm nay đau đầu muốn chết, buộc phải về nhà nghỉ ngơi. Ta còn phải tìm cớ giấu diếm thay cho hắn trước mặt Thái tử ấy chứ.

Khấu Trọng cười thầm nói:

- Con người ta vốn chẳng phải làm bằng sắt, Nhĩ đại nhân còn không vất vả như bọn ta, vừa từ Hoàng cung quay về là đã chỉ còn biết lăn quay lên giường tìm mộng đẹp rồi.

Kiều Công Sơn cũng kể khổ:

- Thái tử quay về làm công việc của chúng ta nhiều thêm gấp bội, mệt muốn chết được.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Đã như vậy sao Kiều huynh còn có thời gian đến tán phét với tiểu đệ?

Vẻ gian xảo thoáng lướt qua trên mặt Kiều Công Sơn, hắn thấp giọng nói:

- Thái đại nhân có muốn giải quyết tận gốc mối họa từ kiếm phái Quan Trung không?

Khấu Trọng thầm kêu đến lúc rồi đây. Gã giả bộ chấn động tinh thần, nói:

- Kiều đại nhân có kế hay gì vậy?

Kiều Công Sơn nói:

- Chỉ cần ngươi gật đầu, bọn ta sẽ ra tay bố trí. Việc này có Thái tử chống lưng cho bọn ta, đảm bảo bao nhiêu tội lỗi sẽ trút hết lên đầu lão khốn Khâu Văn Thịnh kia, mà Ân Chí Huyền cũng khó thoát nạn. Thái tử sớm đã khó chịu với Khâu Văn Thịnh rồi, nếu Thái lão huynh góp sức vào việc này thì về sau sẽ trở thành người của Thái tử, tương lai rộng mở rồi.

Khấu Trọng thầm kêu khổ nhưng ngoài mặt không thể từ chối được. Gã đành giả vẻ mừng rỡ nói:

- Kiều đại nhân quan tâm đến anh em bọn ta như vậy, chúng ta cảm kích kể sao cho xiết, nói gì đến việc phản đối. Lúc nào thì sẽ thực hiện kế hoạch này vậy?

Kiều Công Sơn nói:

- Ân Chí Huyền giờ vẫn ở bên ngoài. Đợi hắn quay về, chúng ta sẽ có phương án tuyệt đối chắc chắn.

Hắn lại hỏi:

- Còn năm vạn lượng vàng kia bao giờ chuyển đến Trường An vậy. Trì gia muốn biết để chọn ngày tốt, tập trung đúc vàng và nhanh chóng mở cửa làm ăn.

Khấu Trọng thuận miệng đáp:

- Ít nhất phải tám hay mười ngày nữa. Thời điểm chính xác phải được Phúc Vinh gia đồng ý mới xong.

Kiều Công Sơn tán chuyện thêm mấy câu rồi ra về. Khấu Trọng đẩy hắn đi như đẩy bệnh dịch xong thì gặp Tống Sư Đạo trên đường quay vào. Ông thấp giọng nói:

- Loan Loan đến rồi.

Khấu Trọng ngồi xuống xong, ánh mắt Loan Loan liền lướt qua Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng cũng đang đứng vây quanh bàn rồi cười tươi rói:

- Người ta thật sự hết lòng giúp đỡ các ngươi mà vẫn không thể hóa giải sự nghi ngờ của các ngươi với ta. Khấu Trọng mau đòi lại công bằng cho người ta đi. Nếu ta muốn phá hỏng chuyện của các ngươi thì trở tay một cái là xong. Nhưng người ta đâu có làm như vậy chứ?

Từ Tử Lăng liền kêu oan:

- Bọn ta không nghi ngờ Loan đại tỷ muốn hãm hại, mà là không hiểu nàng chịu ra tay giúp bọn ta thì có lợi gì cho nàng chứ.

Bạt Phong Hàn mỉm cười:

- Đừng có nói với bọn ta là ngươi muốn thay trời làm việc đạo nghĩa, tạo phúc cho vạn dân nhé.

Loan Loan lườm hắn một cái rồi bĩu môi cười duyên nói:

- Nhưng cũng không xa sự thật lắm đâu.

Khấu Trọng nói:

- Nàng đến tìm bọn ta có phải vì có tin tức tốt đẹp gì không?

Loan Loan lấy lại dáng vẻ lạnh lẽo vốn có, chậm rãi nói:

- Ngược lại, lần này ta đến cảnh cáo các ngươi rằng bọn Duẫn Tố Văn, Dương Hư Ngạn đang chuẩn bị đối phó với Đông Minh công chúa để cắt đứt đường cung cấp binh khí của Lý Thế Dân. Sự thật là bọn chúng vẫn căm ghét việc Đơn Uyển Tinh ủng hộ cho Lý Thế Dân nhưng vì ngại sư phụ ta nên cố gắng nhẫn nại về mặt này. Giờ sư phụ ta đã mất, bọn chúng chẳng còn lo ngại gì nữa.

Nhóm Từ Từ Lăng đều kinh hãi. Bạt Phong Hàn trầm giọng hỏi:

- Tin này từ đâu ra vậy?

Loan Loan đáp:

- Ta chỉ có thể tiết lộ là trong đám thủ hạ thân tín của Dương Văn Can có tai mắt của ta, còn những việc khác không thể cho biết được. Ba đứa con của Lý Uyên đều có đặc quyền được tự mua binh khí, mà binh khí của Thế Dân hầu hết đều do phái Đông Minh cung cấp. Lô binh khí mới nhất đang được vận chuyển đến và có Đơn Uyển Tinh tự mình đi bảo vệ, khoảng mười ngày nữa sẽ đến Trường An. Các ngươi tự nghĩ cách đi, người ta làm thế này là đã đủ chân thành rồi nhé.

Ba người bọn Khấu Trọng ngơ ngác nhìn nhau, đều cảm thấy rất đau đầu. Cái này gọi là đợt sóng trước chưa qua thì đợt sau đã lại chồm tới, bọn họ biết ứng phó thế nào đây. Nếu không cẩn thận là sẽ bứt mây động rừng, hỏng hết các việc lớn, nhưng nếu khoanh tay đứng nhìn thì cũng không ổn.

Loan Loan phì cười nói:

- Trông bộ dạng khổ sở của các ngươi kia, người ta sao có thể nhẫn tâm cho được. Để ta gợi ý cho các ngươi vậy. Việc đối phó với Đơn Uyển Tinh là do Dương Văn Can phụ trách, hiện giờ hắn đang ẩn náu ở Hợp Xương Long chỗ Tây thị. Chỉ cần báo tin này ra thì hắn sẽ phải vắt chân lên cổ mà chạy ngay. Những việc khác chắc ta không cần phải dạy các ngươi chứ!

Khấu Trọng hạ giọng:

- Hai tên khốn Hương Quý và Hương Ngọc Sơn phải chăng cũng

đang ẩn nấp ở đó?

Loan Loan đáp:

- Chắc chắn là cha con Hương Quý đang ở trong Trường An, nhưng không phải ở đó. Nếu Trường An rơi vào tay các ngươi thì có thể lật tung cả thành lên mà tìm, nhất định sẽ tìm ra bọn chúng.

Rồi nàng đứng dậy nói:

- Thông báo xong rồi, người ta phải đi đây.

Loan Loan bỏ đi xong, Khấu Trọng liền nói:

- Việc của Uyển Tinh, bọn ta phải đối phó như thế nào?

Từ Tử Lăng nói:

- Bọn ta chỉ có thể thông báo với Lý Thế Dân, hắn sẽ có cách giải quyết.

Bạt Phong Hàn nói:

- Nếu nơi mà Dương Văn Can ra tay lại nằm ngoài phạm vi thế lực của Lý Thế Dân thì hắn cũng chẳng làm được gì. Sao chúng ta không làm triệt để một chút, dùng cơ hội này để làm khó Dương Văn Can một chút, mà tốt nhất là diệt luôn hắn đi. Nếu sau đó lại hủy được cả số hỏa khí kia nữa thì Lý Thế Dân có thể yên lòng chuyển về cung Hoành Nghĩa rồi.

Khấu Trọng phấn chấn nói:

- Huyền Thứ sẽ không muốn bỏ lỡ cơ hội phản công này hơn bất cứ

ai khác.

Bạt Phong Hàn nói:

- Việc này để ta xử lý. Các ngươi phụ trách giám sát hành động của Dương Văn Can đi. Ta và Huyền Thứ sẽ lập tức quay về Lương Đô. Đơn công chúa muốn tiến vào Quan Trung thì phải theo đường thủy từ Vận Hà qua Đại A, đường đi chắc vẫn còn nằm trong khu vực kiểm soát của quân Thiếu soái. Dựa vào đội thuyền Phi Luân của chúng ta thì Dương Văn Can mà đến sẽ không còn mạng trở về. Nếu ta đoán không sai thì nơi Dương Văn Can định ra tay chắc sẽ là đường thủy giữa Khai Phong và Trần Lưu, đó là đoạn đường sông chẳng có ai quản lý.

Khấu Trọng vỗ bàn khen tuyệt:

- Tốt nhất là bọn Duẫn Tổ Văn chịu đòn đau mà vẫn không dám để lộ ra ngoài, chỉ đành ngoan ngoãn nuốt cục tức đó đi thôi. Cứ làm như vậy đi.

oOo

Màn đêm buông xuống.

Khấu Trọng nấp dưới một gốc cây lớn trong hậu viện phủ họ Duẫn kiên nhẫn nại chờ đợi. Một lát sau Từ Tử Lăng tới bên cạnh gã. Khấu Trọng hỏi:

- Tình hình thế nào, Trầm mỹ nhân chịu để ngươi đi à?

Từ Tử Lăng bực tức nói:

- Đừng có nói lăng nhăng nữa. Mỹ nhân quân sư nói nàng đã hẹn

Ngụy Trưng trưa ngày mai đến nhà nàng gặp bọn ta. Việc này là phúc hay họa chỉ có trời mới biết được.

Khấu Trọng nói:

- Phong Đức Di có tin tức gì tốt không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ông ấy vẫn đang điều tra, ngày mai có thể sẽ có câu trả lời.

Khấu Trọng nói:

- Biết được người bán đứng Thạch Chi Hiên cũng là biết được thân phận của một nhân vật quan trọng khác của Ma môn ngoài Duẫn Tổ Văn và Dương Hư Ngạn trong cung nhà Đường. Con bà nó chứ, lần này đến Trường An gần như ngày nào cũng có biến cố mới.

Từ Từ Lăng nói:

- Về phía Dương Văn Can thu xếp thế nào rồi?

Khấu Trong trả lời:

- Việc đó do Tiểu Kiệt lo liệu. Lần này chúng ta mang đến những người tinh nhuệ nhất trong Phi Vân vệ, muốn giám sát một nhóm người chắc không có gì khó khăn đâu. Đi thôi, thành công hay thất bại phải dựa vào đêm nay.

Hai gã liền từ dưới bóng cây cổ thụ vọt ra, tiến về phía tòa lầu có đường ngầm bí mật.

Chương 735: Tương thác tựu thác

Khấu Trọng ra hiệu “chậm lại” cho Từ Tử Lăng đang muốn xuống tầng dưới, rồi đến bên cạnh cửa sổ, nhìn xuống dưới, thấp giọng nói:

- Hơi không ổn!

Từ Tử Lăng đi tới bên kia cửa sổ, chợt thấy lưng Khấu Trọng có một cái túi vải to, trong đó phồng căng lên như đựng đầy những vật gì đó, lấy làm lạ hỏi:

- Ngươi giống như không phải vào cung, mà là đi xa một chuyến.

Khấu Trọng trở tay vỗ vỗ vào cái túi đeo trên lưng, vui vẻ nói:

- Lăng thiếu gia không biết rồi, túi bảo bối này là do Tống nhị ca tự tay giao cho ta trước khi đi, nói cái gì “đêm dài lắm mộng”, bảo là đêm nay cho chúng ta nổ phát pháo đầu. Ngươi hiểu chứ?

Từ Tử Lăng chấn động nói:

- Tống nhị ca không đùa đó chứ? Bộ muốn đốt pháo hoa trong đêm nay sao?

Khấu Trọng nói:

- Ta càng ngày càng tin vào đạo lý “mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên”, tìm được kho báu lý nào về tay không. Đêm nay chúng ta làm con bà nó lớn một trận đi, chẳng may không thành công cũng không

đến nỗi chẳng thành nhân, cùng lắm là đêm khuya cuốn gói bỏ chạy. Hì hì! Ta chỉ đùa thôi, nhớ là nếu bị phát hiện, chúng ta theo tường thành đào tẩu, rồi lại theo đường ngầm trở vào thành.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ Tống Sư Đạo đã quyết định sáng suốt. Cái câu hai nghĩa "nổ quả pháo đầu tiên" cũng đã nói rõ tình thế trước mắt. Gã thì thầm hỏi:

- Ít nói nhảm đi, có cái gì không ổn thế?

Khấu Trọng nói:

- Lần trước ta đến, gần mười con chó dữ có cảm giác nhạy bén chẳng kém gì ngươi chẳng biết từ đâu bỗng xuất hiện, bây giờ lại mất tiêu. Ngươi nói tình hình trước mắt có phải không ổn không?

Từ Tử Lăng không so đo với mấy câu đùa cợt của gã, nói:

- Chi bằng chúng ta hãy dùng chiêu ném đá dò đường?

Khấu Trọng nói:

- Có người tới rồi. Không xong!

Duẫn Tổ Văn xuất hiện dưới mắt hai người, đang cất bước về phía căn lầu. Cùng lúc đó, họ nghe thấy có tiếng mở cửa từ địa đạo vang lên.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, tóc gáy dựng cả lên. Sao lại trùng hợp như thế? Nhất thời tiến thối lưỡng nan, đành phải dĩ bất biến ứng vạn biến.

Họ ngồi xổm xuống, sợ bị Duẫn Tổ Văn phát giác ra có gì khác

thường, hai tai căng lên, toàn bộ tinh thần lưu ý vào động tĩnh ở tầng dưới.

Thanh âm Duẫn Tổ Văn quỳ xuống vang lên, tiếp theo là tiếng Lý Uyên cười nói:

- Bình thân! Đêm nay ta tạm không mang thân phận hoàng đế, miễn đi tất cả qui tắc lễ nghi. Nếu không làm sao có thể tận hứng được chứ?

Thanh âm Vũ Văn Thương hỏi:

- Ngươi có an bài gì hay ho không?

Tiếng đóng cửa địa đạo từ dưới lầu truyền lên.

Duẫn Tổ Văn nịnh nọt:

- Đêm nay chúng ta mời được Thanh cô nương ở Thượng Lâm Uyển tới biểu diễn ca múa, đảm bảo hoàng thượng có được một màn mới.

Lý Uyên hỏi:

- So với Kỷ Thiến thì như thế nào?

Duẫn Tổ Văn cung kính đáp:

- Thanh cô nương sắc nghệ tuyệt không dưới Kỷ Thiến, lại vừa tới Trường An, khẳng định hoàng thượng chưa thấy. Cô này cũng giống như Kỷ Thiến bán nghệ không bán thân, việc có thành được không thì phải xem thủ đoạn của hoàng thượng! Hắc!

Lý Uyên vui vẻ cười dài, tỏ ra rất khoái trá về cái thú “Yểu điệu thục

nữ, quân tử hảo cầu”, cười nói:

- Trẫm hơi sốt ruột không muốn đợi nữa!

Nghe tiếng chân ba người đi xa, hai gã nhìn nhau, nhất thời nói không ra lời.

Khấu Trọng hồi phục nguyên trạng chỗ cửa ra, lấy ra một viên dạ minh châu, cười nói:

- Lý Uyên đêm nay đừng mong được mộng đẹp, khẳng định sẽ bị âm thanh pháo hoa phá hoại toàn bộ, khó có thể tận hứng.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Thanh nhi hiểu thấu mọi nam nhân đều quí những nữ nhân khó chinh phục, do đó sẽ tìm hết sức giở mọi thủ đoạn dụ dỗ muốn bắt lại thả, làm cho Lý Uyên thần hồn điên đảo, không thể tự kềm chế, sẽ không rơi vào tay lão nhanh như vậy đâu.

Khấu Trọng vươn tay vỗ vai hắn, đi về phía Đông, nói:

- Cũng là Lăng thiếu gia có kinh nghiệm về nữ nhân phong phú hơn ta, chẳng trách bao nhiêu mỹ nhân coi trọng ngươi như vậy, rơi vào tay là không bỏ không rời. Hắc! Đêm nay ta đột nhiên tin tưởng mười phần, ngươi có dự cảm như thế không?

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Ta đang nghĩ không biết ở cửa ra bên kia có người trấn thủ không? Làm gì còn rảnh mà dự cảm tương lai.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Lăng thiếu gia có thể yên tâm. Nếu Lý Uyên thực sự đi tìm khoái lạc bên ngoài, để bảo trì bí mật, cũng chẳng có mấy người biết được bí đạo này đâu. Vi công công có lẽ là người biết hết những bí mật này. Theo ta thấy, cửa vào Thái Cực Cung và Ngự Viên Đại Ngư Trì không có ai trấn thủ, vì Lý Uyên muốn giấu diếm hành tung mà Vi công công phải giả vờ ở lại trong ngự thư phòng, đợi thánh giá Lý Uyên trở về. Do đó cái này gọi là trời cũng giúp ta, đồng ý không?

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Ta không nghĩ ra lời gì để phản bác được ngươi, chỉ là đêm nay không được sai lầm, chúng ta không được thất bại.

Trong ánh sáng soi đường yếu ớt của viên dạ minh châu, bí đạo đi sâu vào bên trong, không khí vẫn còn sót lại mùi dầu đèn lồng thoang thoảng, cho thấy người đứng đầu Lý Đường vừa mới đi ngang qua.

Khấu Trọng thở dài nói:

- Đời người đúng là khó có thể đoán trước, trước đây chúng ta lên đây là để trộm danh họa khoáng thế, bây giờ lại là đốt pháo hoa, ai có thể tưởng tượng được chứ?

Tấm thân hổ của Từ Tử Lăng hơi run lên, rồi khựng lại.

Khấu Trọng đang muốn hỏi, Từ Tử Lăng kêu khẽ:

- Mau đi theo ta!

Khấu Trọng chấn động, thu hồi dạ minh châu, chạy như bay theo gã.

Khi đến gần chỗ bức tường phía Nam nơi có thể vào được thông

đạo, bỗng thấy có ánh đuốc bập bùng, tiếng người truyền đến không dứt.

Hai người lập tức vận hết sức, Từ Tử Lăng lao lên phía trên, Khấu Trọng làm theo y như vậy, lần lượt áp dính vào đỉnh tường, bám chặt vào đó.

Lúc này tiếng chân đã đến gần, ngọn đèn từ bức tường di động chỗ cửa ra chiếu vào bức tường đối diện hình thành một vùng sáng mờ, chiếu sáng những người vừa đến càng lúc càng rõ.

Hai người thu lại tất cả những trạng thái có thể hiển thị sự sống, kể cả tiếng tim đập và những mạch nhảy, trong lòng kêu khổ không dứt. Chỉ cần đối phương giơ đèn lồng lên hướng về phía họ, khẳng định không chỗ nào có thể trốn được. Điều có thể làm duy nhất lúc đó là lập tức ra tay chế phục những người này.

Thời gian chỉ vài phút ngắn ngủi, nhưng lại chậm như cả năm trời.

Bốn gã đại hán mặc quân phục cấm vệ, theo bức tường động chuyển vào vị trí thông đạo của họ. Chỉ một người liếc mắt về phía họ, may mà không nâng đèn lên, đương nhiên không cảm được chút khác thường nào, cứ tiếp tục tuần tra, đi về phía cửa vào Quốc Trượng phủ.

Đợi cấm vệ đi xa, hai gã trở xuống, trong bóng đêm đưa mắt nhìn nhau, đều có cảm giác, tiến thoái lưỡng nan. Khấu Trọng thấp giọng nói:

- Khoảng cách xa như vậy, sao ngươi có thể có cảm ứng được?

Gã xòe bàn tay ra, ánh sáng minh châu lại xuất hiện trong lòng bàn tay.

Từ Tử Lăng ngưng thần nhìn hạt minh châu trên tay Khấu Trọng, nói lấp lửng:

- Cảm ứng được thì cảm ứng được, bảo ta làm sao giải thích đây? Chà! Nhưng đạo hạnh của ta vẫn chưa đi đến đâu, cho đến lúc này mới có thể biết cửa ra Thái Cực Cung bên kia còn có thủ vệ, nếu không chúng ta cứ theo đường cũ mà thoái lui, lỡ bốn vị đại ca đó trở về, đó chính là thời khắc bi thảm của chúng ta. Bởi vì ngọn đèn lúc đó sẽ không chiếu khuất như vừa rồi, mà chiếu thẳng tới góc chúng ta ẩn thân.

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Sao không liều con bà nó vào một phen, đi thử lối đi thông tới cửa ra giả của Hoàng Thành.

Từ Tử Lăng nói:

- Ngươi có nắm chắc không chạm vào cạm bẫy ở cửa ra không?

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Có Lăng thiếu gia giúp ta, có chuyện gì không làm được?

Hai gã không chần chờ nữa, đi rón rén đến “cửa ra giả”. Khấu Trọng thò tay ấn vào cơ quan của chốt mở, tay Từ Tử Lăng áp vào lưng gã, bắt đầu tích lũy chân khí.

Khấu Trọng thấp giọng nói:

- Đường này phân biệt thông vào Hoàng Thành và ra ngoài cung, khẳng định Dương Kiên thiết kế nhằm đối phó với việc thủ hạ gây

binh biến. Cho dù Hoàng Thành bị chiếm, vẫn có một lực lượng kỳ binh dưới đất, có năng lực ứng biến để phản kích. Vì vậy cửa ra khỏi Hoàng Thành phải ở một nơi mà không ai nghĩ được, chân tướng thế nào chúng ta có thể lập tức biết ngay.

Chân khí đổ vào người, Khấu Trọng cảm thấy trước mắt sáng ngời lên, tinh thần kéo dài ra hai đầu địa đạo, phân biệt cảm ứng được người đang thủ tại lối ra ở Thái Cực Cung và cả bốn tên cấm vệ mà họ vừa gặp qua lúc trước đang càng đi càng xa, đó là một loại tình huống huyền diệu không có cách nào hình dung được.

Gã cảm động đến nỗi thiếu chút nữa rơi nước mắt, bởi vì rốt cục đã hiểu được cảnh giới tinh thần của người huynh đệ tốt nhất của mình là Từ Tử Lăng. Đó là một cảm giác làm động lòng người mà gã chưa bao giờ tưởng tượng được, trong lòng tràn ngập rung động.

Cùng lúc này, gã đã nắm được chỗ bí ẩn của chốt mở một cách chính xác.

“Rắc rắc!”

Những cạm bẫy trong chốt mở bị Khấu Trọng dùng nội lực liên tiếp giải khai. Thần sắc bình tĩnh, Khấu Trọng mở cửa hầm ra, rồi giơ tay mạnh dạn đẩy lên. Cái nắp cửa hình vuông được nhấc lên, bên ngoài tối đen như mực, gã mỉm cười nói:

- Xin mời Lăng thiếu gia! Ta cảm ứng được bên ngoài không có sinh mạng nào cả.

Nắp cửa được giở lên, hai người sử dụng lại thủ pháp cách sơn đả ngưu khóa nắp, gắn lại cơ quan, bề ngoài nhìn không ra có gì khác thường.

Dưới ánh sáng mờ ảo của viên dạ minh châu, bốn phía bày đầy các giá đựng binh khí dày đặc, quét mắt nhìn binh khí các thức các dạng, khiến cho hai gã sinh ra ảo giác như mình rơi vào một kho binh khí không có đường ra.

Khấu Trọng cười ha hả nói:

- Đây khẳng định là kho binh khí của sở chỉ huy Long Vũ Quân ở góc tây nam Hoàng Thành. Tên Dương Quảng đó quả là rất chu đáo, cũng không lo không có binh khí để sử dụng, hắn mà khống chế được sở chỉ huy có lực phòng ngự rất mạnh này, sẽ kiểm soát được góc Tây Nam Hoàng Thành, có hiệu quả tiến có thể công lui có thể thủ tốt nhất.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói:

- Ngươi không ngờ đã bỏ nhiều công phu, ít nhất cũng hiểu được đây là chỗ nào.

Khấu Trọng đắc ý nói:

- Tiểu đệ đã làm thống soái vô số chiến trận, cũng theo Lý tiểu tử học hiểu được sự quan trọng của địa lý và hình thế. Hoàng Thành do Tả Hữu Long Vũ Quân và Tả Hữu Thần Vũ Quân phụ trách, bốn cấm vệ quân phân biệt trú trong bốn sở chỉ huy ở bốn góc Hoàng Thành.

Tiếp theo gã sực nhớ ra cái gì, chợt chán nản nói:

- Chà! Huynh đệ, thế nhưng đây lại là nơi được đề phòng nghiêm ngặt nhất bên trong Hoàng Thành, chỉ cần rời khỏi kho binh khí là nửa bước cũng rất khó đi, cho dù thành công, từ góc Tây Nam mà tới góc Đông Bắc là lộ trình dài nhất trong Hoàng Thành, còn phải qua bên ngoài Đông Cung nơi được phòng vệ nghiêm ngặt, lần này

không dễ dàng như lần trước đâu.

Ánh mắt Từ Tử Lăng dừng lại trên nắp đường hầm giờ đã biến thành như một khối đá xanh lát nhà bình thường, trầm ngâm nói:

- Đại sư mở khóa, xin chỉ điểm cho, cái nắp này có cơ quan gì thế, nếu như chạm vào thì có hậu quả gì?

Khấu Trọng tới nhìn qua một chút, đoán:

- Nói không chừng có khối cự thạch vạn cân từ trên trời rơi xuống, chẳng những bít chặt cửa vào, còn đập nát bét hai cái đầu nhỏ xíu của chúng ta.

Từ Tử Lăng bực mình nói:

- Nếu là như vậy, sớm đã bị đám cấm vệ vào kho binh khí phát giác ra rồi, làm gì còn là bí đạo nữa.

Khấu Trọng biết không thể qua loa được, buộc phải động não nói:

- Trong sách cơ quan của Lỗ sư phụ có trên mười loại thủ pháp cảnh báo, loại này có lẽ là loại cơ quan “Tà đạo chàng chung” (cái chuông chạm chéo). Nếu chạm vào cơ quan, sẽ phóng ra một quả thiết cầu, bắn chéo qua, va vào một cái chuông đồng nào đó, phát ra âm thanh cảnh báo. Còn tình huống cụ thể như thế nào thì chỉ có Lý Uyên hiểu rõ.

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu là như thế, kho binh khí ắt là khóa từ bên ngoài rồi. Hy vọng ngươi bây giờ đừng thất thủ, nếu không chúng ta phải ở đây cầm cự đến khi Lý Uyên chơi chán về cung, sau đó thì phải đi mà chẳng làm

được gì nữa.

Khấu Trọng đắc ý nói:

- Yên tâm đi! Chúng ta song long hợp bích, vô địch thiên hạ, làm gì mà bó tay trước một cái khóa, đến đây đi!

Gã giơ dạ minh châu lên, đi đầu dò đường, rẽ phải rẽ trái trong kho binh khí trông như cái mê trận, cuối cùng đi tới một cái cửa sắt lớn, quả như Từ Tử Lăng sở liệu, nó được khóa ở bên ngoài.

Khấu Trọng đem toàn bộ hy vọng ký thác vào cảm ứng của Từ Tử Lăng, hỏi:

- Bên ngoài có người trấn thủ chứ? Cái cửa sắt này con bà nó lớn quá, bịt chặt lỗ tai của ta mất rồi.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Ta cũng không nghe được cái gì!

Khấu Trọng thất thanh nói:

- Cảm ứng của ngươi làm sao mà trong lúc khẩn yếu quan đầu như thế này lại mất linh thế? Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Từ Tử Lăng nói tỉnh bơ:

- Ta không phải thần tiên, cảm ứng đương nhiên cũng có cực hạn.

Khấu Trọng vung tay sờ vào cửa sắt, quả quyết nói:

- Vậy đánh liều con bà nó một phen, xem thử Lý tiểu tử có phải là

chân mạng thiên tử không.

Hai tay Từ Tử Lăng chộp vào vai gã, đẩy chân khí vào.

Khấu Trọng thở dài nói:

- Còn cái này nữa! Ta chưa có cơ hội nói cho ngươi biết, chẳng biết là do ngươi tiến bộ nhanh hay ta có đủ hỏa hầu, bây giờ khi chân khí chúng ta dung hợp, chẳng những sức mạnh của tiểu đệ tăng lên, mà tinh thần lực cũng được tiếp nhận hoàn toàn từ lão ca ngươi. Con mẹ nó! Bên ngoài yên tĩnh như quỷ vực, chẳng biết mình rốt cuộc đang ở đâu?

Tiếp theo gã biến sắc nói:

- Mẹ ơi! Bây giờ thì sướng nhé! Khóa cửa này gọi là “Lưỡng thần tỏa ngũ tướng” có ba miếng sắt nằm ngang, hai đầu còn được hai cột sắt cố định, đến thần tiên cũng phải bó tay hết cách, huống chi chúng ta không phải thần tiên?

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Đây không phải là việc hợp tình hợp lý, nếu khi thiết kế chỗ này, Dương Kiên nhắm vào việc phòng ngừa binh biến trong Hoàng Thành, không có lý do gì một số đông nhân mã chui tới đây, nhưng không cách nào đi ra ngoài, mau động não đi.

Khấu Trọng được hắn nhắc nhở, cười ngượng nghịu nói:

- Vẫn là ngươi thông minh, để tiểu đại sư được chân truyền của Lỗ Diệu Tử phá giải cơ quan của Dương Kiên vậy. Chà! Vận khí đêm nay tựa hồ hơi kém, hy vọng trước khổ sau sướng!

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn vào hơn mười hàng binh khí dựa vào tấm cửa sắt này, nhất thời hiểu được muốn tìm được vách tường trước hết phải dẹp chúng đi, buột miệng thở dài nói:

- Cũng có thể không phải là một bức tường di động, mà là một địa đạo nào khác, chỉ sợ tìm được thì trời sáng mất rồi!

Khấu Trọng linh cơ chợt lóe lên nói:

- Ta có một bí pháp độc môn không mất thời gian, chân khí!

Từ Tử Lăng lần nữa chụp lấy vai gã, đẩy chân khí vào, hoài nghi nói:

- Chân khí hợp bích của chúng ta lợi hại như vậy sao?

Khấu Trọng nhắm lại mắt, nói như mơ:

- Lần sau lợi hại hơn lần trước, cửa động có kết cấu khác nhau, đương nhiên không thể qua được pháp nhãn của chúng ta. Mẹ đã nói là bản thân con người là một bảo khố, chúng ta chính là lợi dụng bảo khố để làm những việc mà người khác không thể làm được, chỉ di dời một giá binh khí này thì có gì chứ!

Khấu Trọng hai tay ấn vào giá đựng binh khí, đẩy ra để lộ một vách tường, gã vận kình liên tục nhưng nó vẫn bất động.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

- Đây tựa hồ không phải là một mặt tường động?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Khẳng định là tường động, nhưng bên ngoài chẳng biết có thứ quỷ

quái gì đó, ta không dám dùng sức, sợ xô đẩy mạnh quá làm đồ vật đó đổ, gây ra những tiếng động quá lớn thì hỏng bét.

Từ Tử Lăng cũng ấn tay vào tường, nói:

- Ta phụ trách vận công hút thứ đồ ở bên kia, ngươi phụ trách đẩy, động thủ thôi!

Khấu Trọng vận toàn thân công lực, phát động đẩy tường.

Vách tường theo cánh tay di động từng chút một ra phía ngoài, sau tường truyền đến tiếng vật thể ma sát với mặt đất, tiếng kin kít kinh tâm động phách. Nhưng họ không có chựa chọn nào khác, đành phải mạo hiểm đánh cuộc.

Bức tường động lộ ra kẽ hở đủ cho người đi qua, Khấu Trọng nghiêng người thò đầu qua nhìn quanh, kêu lên:

- Con mẹ nó! Ngươi nghĩ coi bên ngoài là chỗ quỷ quái gì. Nguyên lai là phòng giáp trụ, toàn những tủ đựng, cái ngăn trở bức tường động chính là một cái tủ khổng lồ để đầy giáp trụ quân phục, chẳng trách nặng như vậy. Ta đi dò đường!

Từ Tử Lăng trước hết dời những tủ binh khí vào chỗ cũ, sau đó rón rén đi tới, đẩy mạnh bức tường động, sau đó đẩy những tủ quần áo. Khấu Trọng trở lại bên người gã, hưng phấn nói:

- Lần này phát đạt rồi! Lối đi thông ra bên ngoài chỉ là một cửa gỗ bình thường, không có khóa.

Chưa dứt lời, bỗng có một tiếng kẹt, cửa bỗng mở ra, ánh sáng chiếu vào, cũng may hai người ẩn thân trong một góc khác trong phòng, được gần ba mươi tủ quần áo che chắn, nếu không lập tức chẳng có

chỗ nào có thể che dấu được. Nhưng nếu người đó tới gần chỗ họ để lấy đồ vật, vẫn có thể bại lộ hành tung.

Chỉ nghe người đó nói:

- Con bà nó! Ai cũng được đoán số uống rượu, ăn nhậu thoải mái, chúng ta lại phải đi ra phòng thủ cửa thành ăn gió nằm sương.

Tên còn lại cười mắng:

- Nhìn ngươi uống gần như muốn say khướt, đừng có quên cả khẩu lệnh đêm nay đó.

Hai người vừa đi vào vừa cười nói, đi về hướng bọn họ.

Khấu Trọng thu hồi dạ minh châu, vỗ nhẹ vào Từ Tử Lăng, đồng thời phóng người lên một cách vô thanh vô tức, hạ xuống đỉnh tủ quần áo.

Người đi đâu ánh sáng tới đó, sau đó đã tiếng bọn chúng mở tủ quần áo, tên cấm vệ phàn nàn không được uống rượu cười nói:

- Quên mất thì có gì lạ chứ? Hình như là “Thiên hữu Trường An”, đúng không?

Một hồi lâu hai cấm vệ mặc xong giáp trụ rồi bỏ đi, bên trong phòng tối đen trở lại.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhảy xuống đất, cười nói:

- Nhớ kỹ chưa? Chớ có quên đó.

Từ Tử Lăng nói:

- Cấm vệ sở làm sao lại có rượu uống, lại còn ăn nhậu nữa, bây giờ là mấy giờ rồi?

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Cái này gọi là khao thưởng ba quân, thay phiên nhau ăn uống. Huynh đệ, lần này chúng ta thừa dịp ra tay được không? Vô số quân lính viễn chinh được khao thưởng ở Hoàng Thành, chính là thời gian chúng ta trà trộn tốt nhất. Con bà nó, từ Dương Châu tới Trường An, vẫn toàn là giả trang, đây là số mạng sao chứ?

Hai người mau chóng thay trang phục giáp trụ của cấm vệ, mặc quân phục, cứ thế mà giả cam thành quít. Đi tới lối ra đại môn bên ngoài, Khấu Trọng đẩy cửa thò đầu nhìn quanh, rồi lùi về nói:

- Rốt cục trở lại nhân gian rồi! Bên ngoài là một hành lang, xem ra thông cả hai đầu, đi phải hay trái đây?

Từ Tử Lăng đặt tay lên bả vai hắn, vậy đẩy cửa đi ra ngoài, cười nói:

- Đang lúc khẩn yếu du côn còn biết cách làm bộ làm tịch, huống chi chúng ta là cấm vệ quân hàng thật giá đúng, chỉ có điều là làm thuê cho Phúc Vinh gia, sợ con mẹ gì?

Khấu Trọng giật mình kinh ngạc nói:

- Phía trước tựa hồ là đại sảnh Cấm vệ sở.

Vừa nói vừa gỡ cái túi vải xuống để không chọc vào mắt người khác.

Tiếng hò hét đoán số rồi ra tửu lệnh náo loạn như thủy triều dọc theo hành lang truyền tới.

Một lát sau hai người đã đi tới đại sảnh đèn lửa sáng trưng ồn ào náo nhiệt, nhìn thấy trăm đường quân ăn uống vui chơi thoải mái, đoán số đấu tửu, tới mấy chục bàn, so với Lục Phúc và Minh Đường Oa còn hỗn loạn náo nhiệt hơn, không ai có hứng thú liếc mắt xem họ là ai.

Khấu Trọng cười ha ha nói:

- Đêm nay thật là vui!

Rồi vung tay khoác vai Từ Tử Lăng, nghênh ngang ra khỏi Cấm vệ sở.

Chương 736: Bắn phát pháo đầu

Hai gã đi ra khỏi đại đường của bọn thủ vệ, giống như con chim sổ lồng trốn ra ngoài trời đầy nhựa sống, vượt tường li khai.

Gần nửa công sở bên trong Hoàng thành vẫn còn đèn đuốc sáng choang. Từ trong tiếng gió lạnh vi vu vọng ra thanh âm cười vui nhốn nháo, làm giảm đi đại bộ phận không khí trang nghiêm mà tiêu điều của buổi cuối đông tại Hoàng thành.

Hoàng cung vẫn bình thường như mọi khi, không có lễ hội mừng thắng lợi. Hai gã náu mình tại một nơi tăm tối, Từ Tử Lăng bèn đề nghị:

- Sau khi chân lực của chúng ta dung hợp, cảm quan của ngươi so với một mình ta càng linh duệ hơn. Chi bằng để ta phụ trách cung ứng chân khí, đại ca phụ trách mở đường, thế nào?

Khấu Trọng vui vẻ đồng ý, nắm lấy tay gã đưa tới, cười nói:

- Lần này chúng ta bắt tay hợp lực cho danh xứng với thực. Ối chà! Con bà nó! Toàn bộ Hoàng thành đột nhiên trở nên nằm gọn trong lòng bàn tay của tiểu đệ.

Từ Tử Lăng nhắc nhở:

- Không được sơ suất, đi thôi!

Khấu Trọng kéo gã xông ra gió đi về phía Thiên nhai nối thông Hoàng

cung rồi đến Thiên môn và Chu tước môn, đại môn của Hoàng thành. Đột nhiên cả hai dừng lại trong bóng tối của một tòa nha thự chìm trong bóng đêm, đợi một đội tuần binh đi qua, rồi tiếp tục hành trình. Hai gã tâm ý tương thông, hành động nhất trí, tựa như biến thành một người loang loáng di chuyển như quỷ mị qua những kẽ hở của đội tuần binh phòng vệ cả trong tối lẫn ngoài sáng, có lúc lại phi thân nhảy lên nóc tòa công thự, coi cấm vệ hoàng thành như những vật vô tri. Hai gã lướt đi dưới bóng trăng và gió đêm, đặc biệt có một tư vị hưng phấn không nói nên lời.

Có lợi nhất đối với bọn gã là do phòng vệ cho hoàng cung nên người Đường đều tập trung hết bên ngoài tường thành. Vì bọn gã qua bí đạo tiến vào, nên tránh được nguy hiểm khi xông qua lớp phòng thủ chặt chẽ này. Đồng thời sự linh duệ do bọn gã hợp lại càng làm cho bọn gã có có bản lĩnh làm được việc mà không ai làm được. Bất quá khi bọn họ nằm phục mình trên mái nhà đầy tuyết của một tòa công thự tại góc đông nam của Hoàng thành, từ xa quan sát Đông cung còn cách một quảng trường, vẫn có cảm giác lực bất tòng tâm, không thể nào ra tay được. Đại môn phía nam của Đông cung là Gia Phúc môn phòng thủ nghiêm ngặt. Trên đầu thành cứ cách cách mấy trượng lại có một thủ vệ đứng gác, lại có đội tuần tra không ngừng, điểm canh nghiêm ngặt, phòng vệ chu mật.

Sau khi hai gã chăm chú quan sát một lúc, Khấu Trọng than vãn:

- Cho dù chúng ta quyết định bỏ qua, theo đường cũ trở về thì sự nguy hiểm cũng không kém hơn so với việc lén xông vào trong Đông cung là bao nhiêu. Thật là tiến thối lưỡng nan.

Dưới gió lạnh vi vu, bọn gã còn phải vận kình hút y phục dán vào cơ thể, tránh phát ra những âm thanh do y phục bị gió thổi bay lên. Từ Tử Lăng thấp giọng đề nghị:

- Bây giờ đích thị là gió tây bắc đang thổi, đèn lồng trên đầu thành không thể không bị gió thổi đến mức lúc mờ lúc tỏ. Điều này giúp ích rất lớn cho hành động vượt tường của chúng ta. Chỉ cần chúng ta lợi dụng thật tốt một trận cuồng phong đột nhiên nổi lên, không chừng có thể êm xuôi vượt qua.

Khấu Trọng chán nản:

- Vấn đề là vào Đông cung còn phải vượt qua quảng trường chắn ngang này. Trừ phi toàn thể người phòng thủ thành bị mù, nếu không sao chúng lại có thể không thấy được hai tiểu tử ngơ ngơ ngác ngác chúng ta?

Từ Tử Lăng bình tĩnh:

- Cùng tắc biến, biến tắc thông. Từ quảng trường chắn ngang này vào cung phải vượt qua thêm một quảng trường và lớp lớp tường cao nữa. Đây là chuyện không nên phí tâm vọng tưởng. Giả sử chúng ta ở bên ngoài tường thành gần với đầu tường rồi dán mình vào tường mà đi thì sẽ thế nào? Sự chú ý của vệ sĩ trên đầu tường chỉ tập trung vào mặt đất bên ngoài tường.

Tinh thần Khấu Trọng chấn động, nói:

- Kế rất hay! May mà ngươi nghĩ ra. Vệ sĩ thủ vệ bên ngoài tường đương nhiên chỉ chú tâm đến phía ngoài tường, đề phòng có người tiếp cận. Cái này gọi là nội tặc nan phòng (khó đề phòng nội tặc).

Từ Tử Lăng đáp:

- Đi thôi! Cho dù bị phát hiện, chuồn đi cũng dễ dàng hơn.

Đợi cho một đội tuần binh đi khuất khỏi con đường cái chạy men theo

tường ngoài, hai gã mới từ trong bóng tối của công thự nhô người ra. Trong chớp mắt hai gã đã lẩn vào trong bóng đêm của chân tường thành lâu phía góc đông bắc hoàng thành, nơi mà ánh đèn đuốc không chiếu tới được, dựa vào tường bất động, yên lặng chờ đợi thời cơ.

Từ Tử Lăng đưa tay phải nắm lấy tay trái của Khấu Trọng. Gã liền bài trừ vạn niệm, thủ tâm như nhất, đưa linh giác cảm ứng lên đến cực hạn, để có thể tránh hung tìm cát. Cơn gió lớn cuộn tới, thổi vào những cây đại thụ của các tòa công thự bên trong Hoàng thành làm cho tuyết bám bên trên bay tán loạn. Khấu Trọng phát lực vọt lên, mang theo Từ Tử Lăng bám vào tường bay lên. Đến khi lướt đến gần nửa cao độ của bức tường thì lại do Từ Tử Lăng tiếp lực, mang theo Khấu Trọng hoàn thành nốt đoạn hành trình còn lại. Cuối cùng, cả hai gã dùng thủ trảo bấu vào một cái gờ bên trên rìa tường thành, lựa theo thế gió thò đầu vào quan sát bên trên thành lâu.

Ngọn đèn lồng đang bị gió thổi lúc sáng lúc tối, một đội tuần binh vừa vặn đi qua, ngăn cản tầm mắt của binh vệ đứng canh phía bên trái; cấm vệ trên thành lâu kia lại đang chú mục nhìn phía ngoài thành. Hai người biết thời cơ không thể bỏ lỡ, nào dám do dự, liền cùng lúc vượt qua tường thành, rồi như làn khói vọt qua đoạn thành lâu rộng chừng ba trượng đến phía thành tường bên kia, lại dùng thủ trảo treo mình trên cái gờ ở phía bên ngoài của tường thành đó. Chỉ trong vài cái chớp mắt cả hai đã nhảy lên thành, vượt qua tường, treo mình vào không trung. Cho dù không có cuồng phong yểm hộ, hoặc cho dù có kẻ nhìn thấy, cũng chỉ tưởng là bản thân hoa mắt.

Song chưởng của Khấu Trọng sinh ra hấp lực, hắn bò men theo tường về phía bắc, so với thằn lằn lại càng linh hoạt mau lẹ hơn. Đến một gờ tường không có người đứng gác, hắn mới lấy tay bám vào gờ, lấy lại nhịp thở. Từ Tử Lăng theo sát phía sau, vô thanh vô tức tiến thẳng đến tường ngoài của Đông cung. Thành Trường An đã

sớm chìm vào giấc ngủ. Dưới ngọn gió bắc thổi mạnh chỉ còn lác đác vài ngọn đèn lồng. Không khí dạ hành khiến bọn gã phần nào nảy sinh cảm giác vượt nóc băng tường khác biệt so với thường nhật. Cuối cùng cũng đến được phía ngoài Đông cung, Khấu Trọng dứt khoát chưa xong việc thì chưa nghỉ ngơi, đi một mạch tới chính giữa bức tường phía đông của Đông cung mới dừng lại.

Gã thò đầu lên quan sát tình thế rõ ràng. Đúng lúc có một đội cấm vệ tuần tra như lúc trước, cộng thêm có một trận cuồng phong giống như vậy, lập tức hai gã lại thi triển kĩ thuật cũ, lướt qua đầu tường, nhẹ nhàng đặt chân xuống phía bên trong bức tường của Đông cung, nhanh chóng lẩn vào trong bóng tối của một tòa nhà ở bên ngoài viên lâm (khu trồng cây cảnh trong dinh cơ bậc hào phú, quyền quí). Hai gã ngồi xổm giữa hai cây đại thụ, vui vẻ nhìn nhau, cùng trải qua biết bao thiên tân vạn khổ, rốt cục cũng cảm thụ được niềm hân hoan đại công cáo thành.

Khấu Trọng rỉ tai Từ Tử Lăng nói:

- Đây là Mẫu Đơn Điện phía chính đông của Đông cung. Khi mùa xuân đến, chung quanh chúng ta là cảnh đẹp tràn ngập hoa mẫu đơn. Bây giờ đương nhiên chỉ còn là một khu vườn đầy tuyết sương.

Lúc phi thân từ trên tường thành xuống, Từ Tử Lăng cũng đã liếc mắt thấy rõ bên trong tường của Mẫu Đơn Điện có tổng cộng năm cái sân. Sân vây xung quanh, chính điện ở giữa. Các đoạn hành lang dài nối liền các ngôi nhà. Bên trong sân có bảy, tám cái cầu gỗ bắc qua các con kênh nhỏ, nước từ mạn bắc chảy vào, đến phía nam của Mẫu Đơn điện thì hình thành một cái hồ lớn. Lầu các xây dựng đều dựa vào hồ. Lúc này trên lầu trong điện đều tối đen không một ánh đèn. Chỉ có đèn lồng chiếu sáng ở trên hành lang, mỗi cái cách nhau vài trượng, lập lòe khi mờ khi tỏ trong gió. Khấu Trọng lại nói:

- Chỉ cần vượt qua bức tường phía tây của Mẫu Đơn điện là sẽ đến nơi chúng ta dự định cử hành lễ hội pháo hoa. Các huynh đệ canh gác Hoàng thành chẳng những có khẩu phúc, lại còn có nhãn phúc. Đi nào!

Từ Tử Lăng đưa tay kéo gã lại, bảo:

- Không được lỗ mãng. Đống hỏa khí cất giấu bên trong Tụ Bảo điện có quan hệ đến đế vị của Lý Kiến Thành. Nhất định hắn đã tăng cường phòng vệ. Nếu chúng ta vẫn xem bình thường như trong hoàng cung, rất có thể thất bại trong gang tấc. Nhìn thấy chưa? Ở bên cạnh tường phía tây có hai tòa lầu các, cao hơn tường gần một trượng. Đứng ở đó có thể nhìn thấy rõ ràng tình thế xung quanh.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý thay đổi cách thức, cùng Từ Tử Lăng lướt ra ngoài, lợi dụng sự yểm hộ của vườn cây, đi tới lầu các phía đông, nhảy lên trên nóc, nằm rạp xuống quan sát. Quả như Từ Tử Lăng tiên liệu, tình thế của Tụ Bảo điện lọt hết vào trong mắt. Chỉ thấy trong cơn gió lạnh, đài cao ngạo nghễ, cung điện lung linh. Con đường hành lang vắng vẻ quanh co xuyên qua vườn cây dọc theo chín tòa đường viện liên tiếp nhau. Tụ Bảo điện nằm ở giữa. Nhìn bề ngoài nơi này cũng không khác Mẫu Đơn điện là bao nhưng lại canh phòng nghiêm mật, lính canh giấu mình bố trí rải rác khắp nơi. Đội tuần tra cũng có đến mười đội. Chỉ cần bọn gã bước vào trong sân của Tụ Bảo điện, cho dù thân pháp cao minh cỡ nào cũng khó thoát khỏi tai mắt của nhóm thủ vệ.

Khấu Trọng chú mục nhìn bốn tên lính canh của Tụ Bảo điện đang co ro chống rét, cười nói:

- Cho dù nhân thủ gấp đôi cũng không cản được hai huynh đệ chúng ta.

Ánh mắt của Từ Tử Lăng dò xét lầu canh ở bốn góc sân, lại quan sát cách thức phân bố phòng thủ trong sân. Khấu Trọng hạ cái bao bố to trên lưng xuống, mò mẫm lấy ra một đoạn tơ dài, đề nghị:

- Chúng ta ở trên không trung theo gió di chuyển. Trước tiên phải nhanh chóng đến được nóc của lâu điện phía đông của bảo điện. Huynh đệ! Thời khắc biểu diễn công phu thực sự đã đến!

Hai gã hợp tác đã quen, không hề nói thêm, vội đề khẩn công lực, thủ thế chờ đợi. Lại một trận cuồng phong cuồn cuộn thổi tới. Khấu Trọng tay phải ấn nhẹ lên nóc nhà, bay lên trên trời, tay trái nắm chặt lấy đoạn dây dài đến ba trượng. Đến khi sợi tơ bị kéo căng ra thì Từ Tử Lăng đang nắm đầu bên kia cũng bị nhấc ra khỏi nơi giấu mình, nghiêng nghiêng nhập vào bầu trời đêm. Khấu Trọng phi thẳng lên không trung cách mặt đất gần hai mươi trượng, chân khí nghịch chuyển, tiếp tục lướt ngang về phía trước, hướng vào nóc tòa lâu điện cách nơi xuất phát chừng năm mươi trượng, đồng thời tay trái phát động. Từ Tử Lăng mượn chân khí của Khấu Trọng, tăng tốc bốc lên cao. Khi chân khí của Khấu Trọng không còn, vị trí hạ xuống tại lâu phòng mục tiêu chỉ còn cách một khoảng mười lăm trượng, gã cũng vừa vặn đến được phía sau bên trên Khấu Trọng.

Độ cao này là ngoài tầm mắt của tuần binh canh gác, đèn lồng cũng chiếu không tới. Cho dù có người ngẩng đầu lên nhìn, nếu chẳng phải nhãn lực đặc biệt tốt lại tập trung toàn bộ tinh thần lưu ý, tất cũng bỏ qua. Huống chi gió bắc gào thét, giá lạnh thấu xương, tính cảnh giác của địch nhân bị suy giảm đáng kể, tai mắt mất linh.

Từ Tử Lăng chân khí vận chuyển, tiếp tục hoàn tất lữ trình trên không, tay phải phát kình, mang Khấu Trọng tới nóc của lâu phòng. Được chân khí sinh lực của Từ Tử Lăng đưa tới, Khấu Trọng lại vọt lên trên, hồi chuyển chân khí. Khi Từ Tử Lăng rơi xuống, gã lại đang ở phía trên Từ Tử Lăng. Cả hai kẻ trước người sau đặt chân xuống

nóc của lâu phòng. Gió bắc vẫn chưa hề có ý giảm đi chút nào.

Từ Tử Lăng nắm lấy thời cơ, lại phóng lên trời trước tiên. Khi cuồng phong chấm dứt, hai gã đã sớm nằm bình yên trên nóc của Tụ Bảo điện.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Mặc dù quá sức tốn công, nhưng vẫn thật đáng giá.

Vừa nói gã vừa cất đoạn dây vào trong bao bố, rồi lại móc ra một thanh chủy thủ sắc bén, quay sang Từ Tử Lăng đang áp tai nghe ngóng động tĩnh bên trong điện nói:

- Dù sao điện này cũng khó giữ. Khoét một cái lỗ bên trên cũng không ai biết được.

Từ Tử Lăng ngồi xuống, song chưởng áp xuống nóc điện đầy tuyết, dùng chân khí nóng rực bắt đầu làm chảy tuyết ra, nói:

- May là Kiến Thành không phái người canh gác trong điện. Ôi! Thật đáng tiếc!

Khấu Trọng nhìn tuyết dưới chưởng của Từ Tử Lăng hóa thành nước, chảy thành dòng xuống dưới, đáp:

- Kiến Thành chẳng những không đặt người canh gác nơi đây, mà còn không cho phép bất luận kẻ nào bước vào nửa bước. Bởi vì việc này chẳng phải chuyện trong sáng gì, kẻ biết được chỉ giới hạn trong vài người thân tín của hắn. Mà có cái gì đáng tiếc?

Từ Tử Lăng thu hồi hai tay, đáp:

- Đáng tiếc chính là trong điện có nhiều món đồ chơi quý báu giá trị liên thành lại theo hỏa khí bị thiêu hủy chẳng còn tồn tại nữa! Có thể dùng chủy thủ được chưa? Nếu không, bọn ta làm cho nước như thác đổ xuống mái hiên sẽ trở thành một truyện cười lớn.

Khấu Trọng hăng hái lấy mũi đao cắt vào nơi tuyết chỉ còn dày vài tấc, cười nói:

- Gió lớn thổi tới, mang theo bụi tuyết tung tóe khắp nơi. Ai có thể phát hiện được gì khác thường mà ngươi sợ. Hắc! Một mảnh!

Từ Tử Lăng tiếp nhận mảnh ngói gã đưa tới, đặt ở một bên. Cả hai đồng tâm hiệp lực, cẩn thận làm việc, chỉ mất thời gian uống một chén trà nóng trên nóc điện đã xuất hiện một lỗ nhỏ có thể chui qua được. Trong điện tối đen không nhìn thấy cả năm ngón tay. Khấu Trọng chui qua lỗ, nhảy xuống. Khi Từ Tử Lăng đặt chân xuống điện đường, thấy Khấu Trọng đang ngẩn người, hắn ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì thế?

Khấu Trọng nắm lấy đầu vai gã, tay kia lấy ra viên dạ minh châu, vui vẻ đáp:

- Huynh đệ! Chúng ta gặp may rồi! Ngươi xem!

Dưới ánh sáng của viên minh châu, chẳng thấy một món đồ quý giá nào như hắn phỏng đoán ban đầu, thay vào đó là các hòm gỗ chứa hỏa khí trải rộng toàn điện. Từ Tử Lăng thở ra một hơi khí lạnh, thất thanh:

- Thật là nguy hiểm! Hỏa khí đã được đưa từ địa khố lên đây, chứng tỏ Kiến Thành thay đổi kế hoạch chuẩn bị chuyển đi. May là chúng ta đêm nay hành động trước, bằng không sẽ lỡ cơ hội mất rồi.

Khấu Trọng cười nói:

- Đồ quý chắc ở dưới chân chúng ta. Tống nhị ca đã cho chúng ta ba dây dẫn lửa có thể cháy hết trong hai khắc. Chúng ta có thể đập vỡ ba cái hòm gỗ, ngay khi châm lửa đốt xong, hỏa tốc đi tìm công chúa. Chỉ cần một dây dẫn lửa hữu dụng như lời nhị ca, lễ hội pháo hoa sẽ được cử hành như dự định. Ha ha! Ta càng lúc càng tin tưởng rằng Lý Thế Dân có chân mệnh thiên tử, nên thần xui quỷ khiến hai tên đại ngốc chúng ta đêm nay tới kịp thời.

Lời còn chưa dứt, âm thanh bất thường đã vọng đến, hai gã lập tức biến sắc. Thanh âm một lượng lớn xe lừa và ngựa từ phía xa vang tới khiến hảo mộng lập tức biến thành ác mộng. Khấu Trọng thất thanh:

- Sao Lý Kiến Thành lại ngay tại tối nay mang hỏa khí chuyển đi? Đây là điều bất hợp tình lí. Ở Trường An còn có nơi nào bí mật, an toàn hơn nơi này nữa?

Từ Tử Lăng phản ứng quả quyết, quát:

- Hủy hòm! Thiêu điện!

Hai gã hiểu chỉ cần một chút chần chờ thì sẽ chẳng còn cơ hội nữa, liền lập tức hành động, chia nhau làm việc, dùng nội kình phá vỡ gần mười chiếc hòm, lấy ra hỏa khí, tưới dầu lửa lên khắp bốn bức tường của đại điện. Khi đội xe lừa đi đến quảng trường phía trước điện, hết thảy bố trí đã xong. Bọn gã lấy mảnh gỗ từ các hòm gỗ bị phá ra đặt ở chân tường, tổng cộng được bảy, tám đống. Hai gã cũng tưới dầu lên trên, lại thuận tay vất toàn bộ quân phục, giày, mũ, túi vải bị dính dầu hỏa vào trong lửa nhằm hủy đi dấu vết.

Khi ngọn lửa hừng hực bốc lên, hai gã từ trong lỗ hổng chui ra. Chỉ thấy một đội nhân mã đang tiến vào phạm vi của Tụ Bảo điện, chính là Lý Kiến Thành tự thân đến kiểm tra việc vận chuyển hỏa khí. Trong điện ánh lửa đã lập lòe, chỉ là chưa lộ ra bên ngoài. Lúc này nhóm xe ngựa đã gần đến mức có thể nghe được tiếng người, nhưng vẫn còn ở bên ngoài phạm vi của Tụ Bảo điện. Hai gã không dám ở lâu, dùng biện pháp giống như lúc trước, bay lên trên không.

"Oanh! Oanh! Oanh!" Lửa thiêu Tụ Bảo điện sáng rực bầu trời đêm của Đông cung. Tiếng nổ lớn nhỏ không ngừng vang đến, những tia lửa mang theo khói trắng bắn vào trong không trung. Mái ngói và cây cối bị chấn nát vụn, tựa như biến thành bột phấn. Cả Hoàng cung bắt đầu rung chuyển, cấm vệ từ bốn phương tám hướng xông đến.

Khấu Trọng hiểu rõ chẳng kẻ nào có thể xoay chuyển tình thế, chỉ có thể đứng nhìn Tụ Bảo điện cháy nổ đến viên ngói cũng không còn. Nếu chẳng phải gió bắc thổi mạnh, tất khói độc sinh ra rất có thể hình thành tai họa lớn.

Thừa dịp tất cả đang rối loạn, Khấu Trọng âm thầm tiến vào điện công chúa của Lý Tú Ninh. Quả đúng như gã tiên liệu, Lý Tú Ninh bị giật mình thức giấc đã lên tầng trên của Vong Ưu lâu, nhìn tình huống đáng sợ của Đông cung phía bên kia tường. Khấu Trọng từ cửa sổ phía tây thò đầu vào nhìn, Lý Tú Ninh khoác thêm áo bông chống lạnh, đang ngây ngốc đứng nhìn bên cửa sổ, hai ả cung nữ đứng hầu bên cạnh.

Khấu Trọng trong lòng thầm than, gã có thể tưởng tượng được nỗi bi ai, thống khổ và cảm giác mất phương hướng trong lòng của Lý Tú Ninh. Gã ép âm thanh thành sợi truyền vào chiếc tai nhỏ nhắn của Lý Tú Ninh:

- Tú Ninh! Ta là Khấu Trọng!

Thân thể mềm mại của Lý Tú Ninh run rẩy dữ dội. Hai ả cung nữ còn tưởng rằng nàng nhịn không được sự sợ hãi, vội tới đỡ hai bên. Lý Tú Ninh quát khẻ:

- Các ngươi xuống dưới lầu, không có lệnh của ta, không ai được phép lên.

Hai tì nữ nghe lệnh đưa mắt nhìn nhau, không dám trái mệnh, đành bất đắc dĩ xuống lầu. Khấu Trọng xuyên qua cửa sổ tiến vào, đi đến sau chiếc lưng nhỏ nhắn của Lý Tú Ninh, lấy tay vỗ về đôi vai không ngừng run rẩy của nàng, trong lòng trăm mối cảm xúc giao nhau, khẽ thở dài:

- Bọn ta cũng đoán sai chút ít.

Lý Tú Ninh bình tĩnh lại một chút, nhẹ nhàng hỏi:

- Có phải ngươi làm hay không?

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Còn ai vào đây nữa?

Lý Tú Ninh buồn bả hỏi tiếp:

- Hỏa khí giấu ở Tụ Bảo điện ư?

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Thật có lỗi phải dùng đến thủ đoạn kịch liệt này, để chứng minh cho Tú Ninh thấy mối liên quan giữa hỏa khí và thái tử. Nhưng chúng ta chẳng còn lựa chọn nào khác.

Thân thể xinh đẹp của Lý Tú Ninh lại run rẩy một hồi nữa, vô lực ngả về phía sau, dựa vào người gã, cất giọng bất lực:

- Ta làm sao đây? Ngươi đoán sai điều cái gì?

Khấu Trọng ôm thân thể ngọc ngà mềm mại thơm tho trong lòng, nhưng không có một chút tà niệm, chỉ có sự trìu mến vô hạn, đồng tình và quan tâm. Gã cúi xuống chiếc tai nhỏ tinh khiết của nàng nhẹ nhàng giải thích:

- Chúng ta vốn tưởng rằng Đại vương huynh của nàng sẽ đợi Tần vương dời đến Hoành Nghĩa cung mới dựa vào hỏa khí hành sự. Nhưng sự thật kế hoạch của Đại vương huynh nàng lại là muốn hạ thủ Tần vương trên đường quay về. Dựa vào sự trợ giúp của cao thủ Tây Đột Quyết do Vân Soái cầm đầu, lại có thêm những lực lượng như của bọn Dương Văn Kiền và uy lực cường đại của hỏa khí, làm sao Tần vương có thể sống sót được?! Sau khi Tần vương bị hại, thái tử Kiến Thành có thể phủ nhận sạch sẽ tội tình, lại còn có thể vu cáo là do Khấu Trọng ta làm. Hắn định ngay tại đêm nay đưa hỏa khí theo thủy lộ chuyển khỏi Trường An nhưng ta và Tử Lăng kịp thời biết được và hủy diệt.

Tú Ninh à! Nàng còn không quyết định sớm, nước Đại Đường của các người sẽ thành tình thế hỗn loạn chia năm xẻ bảy. Đang lúc Hiệt Lợi nhăm nhe, chẳng biết sinh linh trăm họ đến khi nào mới có được cuộc sống an lành?

Trông về ngọn lửa đang bị dập tắt tại Đông cung, nhưng cảnh hỗn loạn vẫn chỉ có tăng mà không giảm, tựa như tình trạng hoảng loạn của ngày tận thế đang đến, Lý Tú Ninh mệt mỏi hỏi:

- Sao ngươi biết hỏa khí giấu ở trong Đông cung?

Khấu Trọng ôn nhu đáp:

- Việc này nói đến rất dài, có thể để sau này bẩm lại. Việc cấp bách trước mắt là tận lực tranh thủ sự ủng hộ đối với Tần vương.

Lý Tú Ninh nhắm đôi mắt đẹp, hai hàng lệ thanh khiết từ trong mắt rớt xuống gò má ngọc, ngữ khí lại bình tĩnh đến lạ thường, hỏi:

- Thiếu Soái muốn Tú Ninh hỗ trợ thế nào?

Khấu Trọng đáp:

- Ta muốn bí mật gặp mặt nói chuyện với lệnh vương thúc Lý Thần Thông.

Lý Tú Ninh đứng thẳng thân hình mềm mại lên, chậm rãi xoay người, đối mặt với Khấu Trọng, lấy tay ôm lấy hai má của gã, nước mắt không ngừng rơi xuống, cặp mắt đẹp nhìn thắm thiết, đáp:

- Ngày mai Tú Ninh sẽ khiến Lạc Nhạn hiểu được thời gian và địa điểm gặp mặt. Khấu Trọng à! Tú Ninh thật không biết nên cảm kích ngươi hay trách ngươi đây.

Khấu Trọng trong lòng kích động, thầm hiểu mối tình đầu của bản thân, dưới hình thức kỳ lạ trước mắt đã chính thức chấm dứt. Thừa dịp vẫn còn hỗn loạn, Khấu Trọng âm thầm lẻn đến chỗ ẩn thân của Từ Tử Lăng ở ngự hoa viên để có thể giám thị lối vào bí đạo tại giả sơn trong ao nước, hỏi:

- Sao rồi?

Từ Tử Lăng hỏi ngược lại:

- Đã thành công chưa?

Khấu Trọng gật đầu đáp:

- Nàng là nữ tử sáng suốt, khi khẳng định Kiến Thành có lòng giết chết Thế Dân, đương nhiên biết lựa chọn.

Từ Tử Lăng kể:

- Lý Uyên, Vũ Văn Thương và bộ hạ mới từ giả sơn trở về. Nhìn dáng điệu đằng đằng sát khí của Lý Uyên, Lý Kiến Thành tất sẽ có một phen dễ chịu.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Có đám phi tần nói đỡ cho, cùng lắm là hắn bị chửi mắng đau đớn một trận. Thời gian về nhà đến rồi! Ha ha! Lại có thể thuận đường rửa ráy sạch sẽ.

Hai gã từ chỗ tối phóng ra, chưa đi đến ngọn giả sơn đã biến mất.

Chương 737: Trời xui đất khiến

Hai người vừa nhảy vào hậu viện Tư Đồ phủ, chợt giật mình cảnh giác, thầm than không ổn. Thạch Chi Hiên từ chỗ tối bước ra chặn ngay trước mặt họ, hai mắt lão sáng rực soi mói hai người, trầm giọng hỏi:

- Các ngươi đi đâu vậy?

Hai người thầm kêu may mắn vì trên người bọn họ không thể ngửi thấy chút mùi dầu lửa nào, nếu không sẽ bị lộ lập tức. Nhưng cả hai vẫn rất đau đầu vì câu hỏi này không dễ trả lời, hơn nữa kẻ hỏi lại là người còn tài trí hơn họ, Thạch Tà vương.

Khấu Trọng nhìn thấy trong nhà đèn đuốc sáng trưng, hiểu rằng tất cả bọn Nhậm Tuấn, Tống Sư Đạo đều bị tiếng nổ do bọn họ gây ra đánh thức; sự thật là toàn bộ quân dân Trường An thành đều bị ảnh hưởng; gã liền nảy ra một ý:

- Bọn ta đang ngủ rất ngon, chợt nghe thấy hoàng cung có tiếng nổ dữ dội, liền đi xem thử có chuyện gì xảy ra.

Ngoài ý liệu của hai người, Thạch Chi Hiên chỉ gật đầu, ngửa mặt nhìn trời, hỏi tiếp:

- Các ngươi đã thấy được gì?

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Trong Đông cung ánh lửa rừng rực, tiếng nổ ầm ầm, nhưng vãn bối vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Thạch Chi Hiên trầm ngâm:

- Thật là cổ quái!

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi lại:

- Tà vương đến đây chắc hẳn nghi ngờ việc xảy ra trong Đông cung có liên quan đến bọn ta, sao chỉ nói vài câu Tà vương đã tin ngay, không nghi ngờ gì nữa?

Từ Tử Lăng thầm khen hay, bản lĩnh nói xạo, lấp liếm này của Khấu Trọng dù gã có cưỡi ngựa cũng không theo kịp. Câu nói vừa rồi thần kì vô cùng, hỏi ngược lại Thạch Chi Hiên tại sao lại quá dễ dàng tin hai gã, càng chứng tỏ trong lòng hai gã không có gì mờ ám.

Ánh mắt Thạch Chi Hiên dừng lại trên mặt Khấu Trọng, thản nhiên đáp:

- Ý nghĩ đầu tiên của ta khi nghe đại nội phát nổ là chuyện này có liên quan đến các ngươi. Ta vội vàng chạy tới Doãn phủ, đợi xem hai tiểu tử ngươi từ địa đạo chui ra, nhưng lại thấy Lý Uyên cùng bọn tùy tùng vội vàng từ địa đạo về cung. Mỗi lần Lý Uyên ra vào địa đạo đều có thân binh canh giữ, không ai vào được, vì thế ta không hiềm nghi nữa.

Hai người vừa thầm kêu nguy hiểm, lại vừa thầm mừng may mắn, vì lúc hai người quay về vừa đúng thời điểm Thạch Chi Hiên đi tìm họ, trên người họ lại không mang bất cứ tang vật gì để lão có thể nắm bắt được.

Thạch Chi Hiên tựa như chưa hiểu gì về chuyện Đông cung xảy ra chấn động, ông ta nhíu mày một hồi rồi đột nhiên bảo:

- Ngày mai Hi Bạch sẽ về, các ngươi nên nghỉ ngơi.

Khấu Trọng vội gọi:

- Tà vương dừng bước, tiểu tử có chuyện muốn hỏi!

Thạch Chi Hiên ôn hòa:

– Nói đi!

Từ Tử Lăng không hiểu vì sao Khấu Trọng có ý lưu vị ôn thần này lại, cũng không đoán được hắn muốn hỏi gì Thạch Chi Hiên, chỉ hiếu kỳ lắng nghe.

Khấu Trọng hỏi:

- Phải chăng Tà vương được Doãn Tổ Văn cho biết địa đạo bí mật ra vào hoàng cung?

Thạch Chi Hiên cười nhẹ đáp:

- Đây cũng là một nghi vấn trong lòng Thạch mỗ, tại sao hai ngươi biết đến bí đạo này?

Khấu Trọng thản nhiên trả lời:

- Bọn vãn bối có thể phát hiện được địa đạo là hoàn toàn nhờ Lý Uyên giả làm Tào Tam đến chỗ Trì Sanh Xuân lấy cắp danh họa của Lý Tử Kiền, bị Tiểu Lăng theo sau biết được. Đơn giản vậy thôi.

Hai mắt Thạch Chi Hiên lộ sát cơ, nói:

- Thấy hai ngươi thẳng thắn, ta cũng chẳng giấu, ta phát hiện bí đạo từ các ngươi,

còn lâu nay Doãn Tổ Văn lại luôn giấu ta, hừ!

Hai người biết sát khí trên mắt lão là dành cho Doãn Tổ Văn, liền cảm thấy như trút được một gánh nặng.

Thạch Chi Hiên trầm giọng:

- Đông cung phát sinh vụ hỏa hoạn kì quái, đối với hành động của chúng ta có ảnh hưởng bất lợi, hai ngươi nên cẩn thận. Trước khi hành động, tuyệt đối đừng bén mãng đến bí đạo đó!

Nói xong, lão lướt qua tường bỏ đi.

Khấu Trọng đập tay lên vai Từ Tử Lăng, bước vào nội đường, than thở:

- Bọn ta vẫn suy nghĩ chưa được chu đáo, không ngờ Thạch Chi Hiên còn có chiêu này. May mà trời xui đất khiến vượt qua được cửa ải, sáng mai phải cúng tế để tạ ơn thần thánh mới được! Đêm nay hoàn toàn nhờ một câu nói: “Đêm dài lắm mộng” của Tống nhị ca mà tình thế thay đổi.

Hôm sau hai gã ôm mưu đồ vào cung. Không khí trong Hoàng thành rất khác lạ, người nào cũng thần sắc ngưng trọng, hiển nhiên vẫn còn hoảng loạn vì vụ hỏa hoạn tối qua.

Gặp Trình Mạc, vị thượng ti này liền nói:

- Hôm nay không có việc gì cả! Mọi việc trong cung hôm nay đều hủy bỏ hết, hai ngươi có thể về sớm.

Hai gã vô cùng sung sướng, không ngờ mọi chuyện lại may mắn đến thế.

Khấu Trọng giả vờ không biết gì, hỏi:

- Đêm qua xảy ra chuyện gì vậy? Khiến bọn ta sợ đến nổi nhảy bật khỏi giường.

Trình Mạc không nghi ngờ gì từ vẻ mặt bình thản của hai huynh đệ gã, hạ giọng khẽ nói:

- Chuyện này không nên đồn ra ngoài. Đêm qua Khẩn Bảo điện đột nhiên xảy ra cháy lớn, thiêu sạch không còn miếng ngói, còn làm bị thương hơn mười người và bảy tám con la.

Khấu Trọng lấy làm lạ, hỏi:

- Đang yên đang lành sao lại phát hỏa, còn có tiếng nổ ầm ầm nữa?

Trình Mạc lộ vẻ thất kinh, vội nói:

- May mà ngươi hỏi ta, nếu không thì nguy rồi. Đừng hỏi câu này với bất kì ai trong cung! Hoàng thượng đã ban lệnh nghiêm cấm nhắc đến chuyện này.

Tư Tử Lăng hỏi:

- Liệu có phải là do kẻ địch làm không?

Trình Mạc lắc đầu:

- Không thể nào, đừng nghĩ ngợi lung tung, chỉ là vô ý mà thôi.

Khấu Trọng hiểu có hỏi nữa cũng chẳng biết thêm được gì nên cùng Từ Tử Lăng cáo lui.

Không biết có phải vì chuyện hôm qua hay không mà Phúc Lục Lâu thưa khách hẳn so với bình thường. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đến sớm nên chọn được vị trí yên tĩnh,

có thể nhìn xuống Hợp Xương long.

Khấu Trọng hân hoan:

- Pháo của chúng ta đêm qua vang khắp thiên hạ như sấm động, hiệu quả hơn bất kì lời đồn nào. Người hiểu chuyện ắt cho rằng bọn ta thần thông quảng đại, việc gì làm cũng được; người không biết thì sẽ nghĩ ông trời muốn thu thập Lý Kiến Thành nên cảnh cáo y. Cho dù họ nghĩ thế nào, đối với bọn ta cũng chỉ có trăm lợi mà không có hại.

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp:

- Không đơn giản như vậy đâu, thực ra bọn ta cũng đang mạo hiểm đó thôi. Chỉ cần Lý Tú Ninh khuyên Lý Thần Thông bị sai sót thì bọn ta sẽ không còn đường trốn đâu.

Khấu Trọng mười phần tin tưởng:

- Yên tâm đi! Công chúa tự biết suy tính. Lý Thần Thông theo Lý Thế Dân chinh chiến nhiều năm, chẳng những hiểu rõ thời cuộc mà còn biết uy lực của mối liên mình giữa ta và Lý tiểu tử. Hơn nữa, ta lại có ơn cứu mạng, khi tại thành Lạc Dương trong lúc binh kéo đến ngoài

thành mà y vẫn chịu dùng lời tình nghĩa khuyên bọn ta, ta tin rằng có thể tranh thủ được y.

Từ Từ Lăng nhắc:

- Đừng quên cuộc hẹn với Ngụy Trưng vào giờ Ngọ.

Khấu Trọng uống một ngụm trà nóng, cười nhẹ:

- Ta đang muốn hỏi Ngụy Trưng về phản ứng của Lý Kiến Thành, xem y có nghi ngờ gì về vụ hỏa hoạn tối qua hay không? Sao lại quên được! Nhân còn chút thời gian, Lăng thiếu gia sao không đến bái kiến Liễu Không, báo cáo thành tích? Ta phải đi nói giúp tên tiểu tử Tra Kiệt vài lời, xem thử nhân duyên của hắn có phải thiên định không.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn xuống Hợp Xương Long, hỏi:

- Dương Văn Can có thay đổi hành trình không?

Đêm qua hai gã nhận được tin tức của Tra Kiệt cho biết bọn Dương Văn Can đã đến bến đò phía bắc kênh Vĩnh An vào lúc hoàng hôn, không trở về Hợp Xương Long.

Khấu Trọng nói:

- Hắn muốn chạy trốn đó, ở lại ắt bị bọn ta giết. Chà, ta không ngờ nhẫn nhịn lại khổ cực đến như vậy. Ở trong thành Trường An có quá nhiều tên khốn ta muốn tiêu diệt.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Tiểu đệ cũng nghĩ vậy, bất quá việc nhỏ không nhịn sẽ hỏng việc

lớn, ngươi…

Khấu Trọng thấy gã muốn nói gì đó lại thôi, ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy? Có chuyện gì khó nói hay sao?

Từ Tử Lăng nói:

- Ta vẫn luôn muốn hỏi ngươi, hiện tại ngươi và Ngọc Trí đã làm lành, ngươi có nhớ đến Sở Sở một dạ thâm tình lặng lẽ đợi chờ ngươi hay không? Sau này, Thượng Tú Phương đến Trường An, ngươi làm sao đối mặt với nàng?

Khấu Trọng tiu nghỉu, nhíu chặt đôi mày, cười khổ nói:

- Ngươi bảo ta làm sao mới phải đây? Lời nói của ngươi trúng chỗ nhược của ta rồi.

Từ Tử lăng đáp:

- Sở Sở như là mẹ của Tiểu Lăng Trọng, ngươi không thể phụ nàng. Chỉ cần ngươi nói rõ với Ngọc Trí cho nàng biết rõ mọi việc, tuyệt không có vấn đề gì. Ngươi có thể nuôi dưỡng Tiểu Lăng Trọng, không phụ linh hồn Tố tỷ trên trời cao.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy, được Lăng thiếu gia có lời nói giúp, vấn đề khó khăn này sẽ được giải quyết như thế. Còn Thượng Tú Phương, ài!

Từ Tử lăng nói:

- Thượng Tú Phương đâu phải là nhi nữ bình thường, nàng có suy nghĩ riêng, không thể miễn cưỡng được. Ta thấy tạm thời không nên nghĩ đến chuyện này, cứ để mặc ông trời quyết định. Việc trước mắt rất quan trọng. Khó khăn nhất không phải là ứng phó với Kiến Thành và Nguyên Cát ra sao mà là làm cách nào để đề phòng Thạch Chi Hiên phá vỡ bí mật của bọn ta. Đêm qua thoát khỏi nguy cơ bị lộ hoàn toàn là nhờ vận khí, e rằng lần sau không có cái may mắn ấy nữa đâu!

Khấu Trọng trầm ngâm một lát, ghé sát hỏi nhỏ:

- Nếu chúng ta bỏ qua mọi chuyện toàn lực xuất thủ, liệu có khả năng thu thập được lão hay không? Chắc ngươi hiểu rõ hơn ta.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Mặc dù nghĩ cho đại cục, tất nhiên bọn ta phải diệt mối họa này. Nhưng hiện tại lão rất cô độc, ta không nỡ giậu đổ bìm leo. Quan hệ giữa ta và lão thực sự rất cổ quái, có lúc ta tiếc không giết quách lão cho xong, có lúc lại đồng tình với lão.

Khấu Trọng thản nhiên nói:

- Ngươi nói rất đúng, dẫu sao lão cũng là cha đẻ của Thạch Thanh Tuyền, lại là sư phụ của Hi Bạch. Mẹ nó! Nhiều lần lão thủ hạ lưu tình với ngươi. Hắc! Bọn ta nên làm sao đây? Liệu bọn ta có năng lực khiến lão thắng không được, bỏ chạy không xong?

Từ Tử Lăng ngây ra:

- Há chẳng phải khó hơn giết lão sao? Nếu không xong, kẻ chịu tai ương ắt là bọn ta! Huống chi, làm như vậy được rồi thì có ích gì không?

Khấu Trọng nói:

- Vừa rồi ta chợt nảy ý muốn ngươi đi gặp Liễu Không, lúc đó trong lòng cảm thấy mơ hồ, nguyên ta đã sớm có ý niệm này: trong thiên hạ chỉ có một người có khả năng thu thập Thạch Chi Hiên, đó chính là kiều thê Thạch Thanh Tuyền mỹ nhân của ngươi.

Từ Tử Lăng giật mình:

- Ngươi muốn hai cha con họ gặp nhau?

Khấu Trọng trả lời:

- Ta biết ngươi không muốn Thanh Tuyền bị lôi vào những cuộc tranh đấu xấu xa trên thế gian, nhưng dù sao Thạch Chi Hiên cũng là cha ruột của nàng. Ý nguyện trước khi mất của mẹ nàng Bích Tú Tâm là mong lão cải tà quy chính. Lăng thiếu gia làm cách nào để thuyết phục được yếu điểm duy nhất này của Thạch Chi Hiên, thì bọn ta sẽ tất thắng. Chỉ cần có thể cầm giữ Thạch Chi Hiên, khiến lão sẽ không thể tránh khỏi hay hóa giải khuyết điểm chí mệnh này.

Từ Tử Lăng lặng im không nói, một lúc sau mới cười khổ:

- Ngươi không hiểu Thạch Thanh Tuyền! Khuyên nàng làm chuyện này có nghĩa là đi ngược lại bản tính thuận theo tự nhiên của nàng, cũng là sự khinh nhờn hết mực đối với nàng. À, không biết khi nàng thổi tiêu có biết Thạch Chi Hiên sẽ lén nghe và ngắm nhìn nàng không?

Khấu Trong gãi đầu:

-Ngươi nói gì vậy? Hai câu cuối dường như chẳng liên quan gì với

phần trên, đúng không?

Hai mắt Từ Tử Lăng sáng rực, khóe miệng khẽ cười:

- Đừng làm đứt luồng suy nghĩ của ta, có lẽ ta đã nghĩ ra cách khắc chế Thạch Chi Hiên.

Đó là thỉnh Thạch Thanh Tuyền thổi cho lão nghe một khúc tiêu, nàng sẽ dùng phương thức động lòng người nhất, dùng tiếng tiêu truyền tâm ý. Chắc chắn lão sẽ bại, sơ hở lớn nhất của Thạch Chi Hiên chính là “Tâm”!

Khấu Trọng đang định nói tiếp, đột nhiên giơ tay làm dấu ngừng lại:

- Thường Hà đến rồi! Có cả Ôn Ngạn Bác và Lưu Chính Hội, toàn là những mục tiêu bọn ta cần tranh thủ.

Từ Tử Lăng xoay người đưa tay chào Ôn Ngạn Bác, Khấu Trọng lại khách khí ôm quyền kính lễ theo kiểu giang hồ, miệng nói với Từ Tử Lăng:

- Chắc chắn bọn chúng đến đây bàn chuyện lạ đêm qua, đủ thấy pháo của bọn ta gây chấn động và thành công đến thế nào!

Ôn Ngạn Bác hờ hững trả lễ, cùng Thường Hà và Lưu Chính Hội đến góc xa ngồi xuống, thì thầm bàn tán.

Khấu Trọng ghé sát Từ Tử Lăng nói:

- Lưu Chính Hội là bằng hữu thân thiết nhất của Thường Hà. Năm xưa tiểu đệ cải trang làm xú thần y, Thường Hà chỉ lo cho mình Lưu Chính Hội, đủ thấy mối giao tình của họ sâu sắc đến mức nào. Thuyết phục được Lưu Chính Hội, chắc chắn sẽ có cơ hội tranh thủ

được nhân vật quan trọng nhất là Thường Hà về phe ta.

Từ Tử Lăng nói:

- Việc tranh thủ Lý Thần Thông sẽ quyết định thành bại. Nếu có Lý Thần Thông, y sẽ lôi kéo mấy người trung nghĩa theo bọn ta, lo gì đại sự không thành.

Khấu Trọng tinh thần đại chấn nói:

- Hi vọng hôm nay từ phía công chúa có tin tức tốt lành.

Từ Tử Lăng thản nhiên:

- Ngoài Thạch Chi Hiên đáng sợ nhất, còn có ba nhân vật nguy hiểm là Tất Huyền, Khả Đạt Chí và Dương Hư Ngạn có nhiều cơ hội vạch trần thân phận bọn ta. Bọn ta có cần phải để Thái Hành Song Kiệt biến mất trước khi tình huống này xảy ra?

Khấu Trọng nói:

- Nếu ngươi nói những lời này trước khi ta xem cuộc quyết chiến giữa Ninh Đạo Kỳ và Tống Khuyết, chắc chắn ta sẽ tán thành cả chân lẫn tay. Nhưng mẹ nó! Sau khi thấy hai cao thủ này giao phong, ta đã hiểu cảnh giới cao nhất của “Tỉnh Trung Nguyệt”, cùng với cảnh giới “Vong Đao” của Tống Khuyết, “Đạo Tâm Tinh Vi” của Ninh lão tôn không hề trái ngược nhau. Lúc đó ta tuy dốc hết tinh thần chú ý, hiểu nhưng vẫn chưa thấu đáo. Đêm qua bọn ta dung hợp tinh thần, đột nhiên ta hoàn toàn nắm được cảnh giới “nhập vi” này, khi ta đi tìm công chúa vẫn ở trong trạng thái tinh thần đó. Vẫn là Lăng thiếu gia giỏi, thật ra ngươi đã bước vào cảnh giới nhập vi sớm hơn ta một bước.

Từ Tử Lăng hơi giật mình, trầm ngâm suy nghĩ.

Khấu Trọng hạ giọng khẽ nói:

- Chính vì ta đã bước vào cảnh giới này nên lúc đó tuy bên cạnh công chúa có hai nữ tì, ta vẫn có thể truyền âm thanh vào tai nàng. Ngay cả âm thanh tỏa ra xung quanh thế nào ta cũng nắm chắc, Xưa nay ta chưa bao giờ làm được như thế.

Từ Tử lăng gật đầu:

- Có phải ngươi định tiếp tục giả làm Thái Hành Song Kiệt, và còn đoan chắc qua mặt được bất cứ ai, kể cả Tất Huyền?

Khấu Trọng nói:

- Bọn ta giả mạo Thái Hành Song Kiệt, tuy giấu được người khác nhưng e rằng không qua nổi mắt Tất Huyền và Khả Đạt Chí. Chính vì sợ có sơ hở nên bọn ta mới lộ nguyên hình. Nếu bọn ta đạt tới cảnh giới vong ngã, tự xem bản thân không phải là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, lại thêm tài hóa trang xảo diệu, dẫu có sơ hở cũng không ai nhìn rõ. Chỉ cần quên đi thành bại, trong lòng không trở ngại, bọn ta chắc chắn sẽ thành công.

Cuối cùng Từ Tử lăng gật đầu nói:

- Ngươi nói cũng có lý, nhưng ta chỉ tin tưởng nhiều lắm là năm phần thôi.

Khấu Trọng vui mừng:

- Cứ quyết định như vậy đi, con bà nó là con gấu, Thái Hành Song Kiệt tới đây!

Từ Tử Lăng bật cười:

- Tên tiểu tử này! Ngươi vẫn giống như tên vô lại ở Dương Châu năm xưa!

Khấu Trọng hỏi tiếp:

- Có một chuyện nữa cần bàn với ngươi, Trinh Quán tiền trang của Phúc Vinh gia chúng ta nên chọn ngày lành tháng tốt nào để cử hành đại lễ khai trương?

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Ngày tốt để khai trương không nên cách ngày khởi sự quá xa, cùng lắm là trong vòng mười ngày. Bọn ta cũng cần thêm chút thời gian để dẫn dụ Hương Quý, hoàn toàn nắm chặt lấy động tĩnh của Hương gia.

Khấu Trọng đáp:

- Vậy là nên vào khoảng tháng hai, tháng ba. Tống nhị ca sẽ chọn ngày, báo lên Lý Uyên, lúc đó người của bọn ta đã đến được bảy tám phần.

Từ Tử Lăng nói:

- Để tiện hành sự, người của bọn ta nên thu xếp ở trong thành, để đến khi khởi sự có thể hành động được nhanh chóng.

Khấu Trọng trả lời:

- Tốt nhất nên để việc này cho bọn ta hoặc người không liên quan

đến Tần Vương phụ trách, Hoàng Hà Bang là nhân tuyển thích hợp nhất. Họ từng sở hữu Thượng Lâm Uyển, ở Trường An đương nhiên quen biết nhiều người, chuyện này chờ Lôi đại ca về sẽ rõ.

Từ Tử Lăng nói:

- Đến lúc đó Kỷ Thiến trở về, bọn ta có thêm sự trợ giúp đắc lực của Âm Hiển Hạc nữa.

Khấu Trọng đồng ý:

- Ta lập tức bảo Tiểu Kiệt đi làm. Ài! Làm thế nào xử lý huynh đệ Đột Lợi của bọn ta?

Y thật là ngu xuẩn, chẳng lẽ không biết Hiệt Lợi là tên qua cầu rút ván hay sao? Khi Hiệt Lợi nắm được toàn bộ cục diện, hắn sẽ quay ngược giáo đối phó với y. Đột Lợi ủng hộ Hiệt Lợi như vậy khiến cho các huynh đệ Hồi Hột và Thất Vi cũng bị lôi vào vũng nước đục, tạo thêm khó khăn cho bọn ta.

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Chủ yếu là do Tất Huyền. Chỉ cần lão Bạt có thể đánh bại Tất Huyền, phá vỡ thần thoại bất bại của lão, Đột Lợi sẽ không cần nghe lời Hiệt Lợi nữa. Lúc đó, hắn sẽ có thể liên minh với trung thổ bọn ta, nguy cơ sẽ tự giải.

Khấu Trọng nói:

- Ta từng làm chủ soái, về mặt này có chút tâm đắc hơn ngươi. Một khi Đột Lợi đã không quản ngại thiên sơn vạn thủy đánh xuống miền nam, chắc chắn sẽ không chịu trở về tay không. Dù cho y nhớ đến tình xưa, thuộc hạ của y vẫn không chịu ngừng tay, trái lại sẽ chi phối

quyết định của y. Cho nên chỉ có cách là dùng cả cương lẫn nhu, khiến Đột Lợi biết khó mà lui, nhờ vào giao tình của bọn ta mà mở đường cho hắn rút lui êm đẹp.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Hiểu rồi! Bởi thứ mà bọn ta truy cầu không phải là một trường chiến tranh toàn cục, mà chỉ là một cuộc chính biến mang tính quyết định, tiêu diệt các thế lực phản đối Tần Vương lên ngôi. Sau khi xác định được mục tiêu rõ ràng, bọn ta sẽ tiếp tục đi theo con đường này, cho đến khi thành công.

Khấu Trọng hân hoan:

- Từ khi rời khỏi Dương Châu, bọn ta chưa bao giờ đồng tâm hợp lực hoàn toàn, cùng đi một hướng như thế này. Ta vui mừng đến nỗi muốn đứng trước mặt mọi người mà hát.

Từ Tử Lăng nói:

- Vụ việc đêm qua đã phá vỡ bế tắc, quyền chủ động lại trong tay bọn ta. Lát nữa sẽ gặp tại phủ mỹ nhân quân sư!

Khấu Trọng cười:

- Bữa cơm hôm nay để ta trả. Cầu chúc ta không cần phải làm cái Hoàng đế mệt chết người đó nữa, tất cả đã do Lý tiểu tử làm thay. Cuộc đời như thế này, có gì đáng tiếc nữa!

Hai người đang định đứng dậy tính tiền ra về, chợt thấy Tống Sư Đạo trong lớp vỏ Thân Văn Giang bước lên lầu, khuôn mặt ngưng trọng đi về phía họ.

Hai người thầm kêu không hay, có việc gì mà một người lâu nay vẫn tỉnh táo như Tống Sư Đạo lại bất chấp nguy hiểm đến tìm hai gã?

(

Chương 738: Vị thế rối ren

Dưới ánh mắt chăm chú của hai gã, Tống Sư Đạo hạ giọng nói:

- Có tin tức rất xấu, trước hết các ngươi phải giữ bình tĩnh.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe mà lạnh gáy, quay mặt nhìn nhau không thốt nên lời. Tống Sư Đạo đưa mắt nhìn quanh, thấy các bàn xung quanh không còn khách nhân, y mới thì thầm kể:

- Vừa rồi Phong Đức Di tìm đến các ngươi, do ta tiếp đón. Ông ta nói sáng sớm hôm nay Lý Uyên triệu bọn họ vào cung thương nghị. Ông ta vốn tưởng rằng sẽ bàn về vụ nổ lớn ở Đông cung tối qua, đến khi thấy Vương Thông ngồi ở đó, lại còn có cả Bùi Tịch, đã biết sự việc không tầm thường. Lý Uyên ngay lúc bắt đầu đã trịnh trọng thông báo nội dung buổi đàm thoại tuyệt không cho phép tiết lộ ra ngoài. Như vậy cũng hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này thế nào rồi.

Tâm trạng hai gã chùng xuống, biết ngay là tin xấu, vừa nghe qua đã thấy chuyện này nằm ngoài dự kiến. Tống Sư Đạo hỏi:

- Các ngươi biết Vương Thông, đúng không?

Khấu Trọng gật đầu, trả lời một cách khó nhọc:

- Từng có duyên gặp mặt một lần, ông ta là một đại nho có danh vọng nhất đương thời. Chỉ không ngờ lại là bằng hữu bí mật của Lý Uyên.

Tống Sư Đạo bảo:

- Vương Thông và Lý Uyên có giao tình thâm hậu. Lần này, ông ta đặc biệt đến Trường An để báo cho Lý Uyên biết Lý Thế Dân đã từng cùng các ngươi bí mật gặp gỡ, còn quyết định quay sang đầu hàng các ngươi, phản bội gia tộc.

Ngay cả với công phu trấn định cao độ cho dù Thái Sơn sập xuống trước mặt cũng chẳng mảy may để tâm của Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, giờ phút này vẫn phải đồng thời chấn động, sắc mặt đại biến. Thành công mới đạt được đêm qua đã bị phủi sạch trơn, thay vào đó trở thành cơn ác mộng kinh hoàng, tựa như bị rơi xuống vực sâu vạn trượng. Tất cả mọi cố gắng từ khi tới Trường An đã trôi hết theo dòng nước. Cả hai đầu óc trống rỗng, chẳng thể nghĩ được điều gì. Vương Thông là kẻ hoàn toàn không có quan hệ, sao lại biết được điều cơ mật mấu chốt nhất của bọn họ?

Sắc mặt Khấu Trọng xám như tro, rên rỉ:

- Không thể nào được! Chỉ có những người chúng ta tin tưởng biết việc này, sao có thể lộ ra ngoài, để Vương Thông nắm được.

Từ Tử Lăng hít một hơi dài, hỏi:

- Lý Uyên định xử trí Lý Thế Dân ra sao?

Tống Sư Đạo đáp:

- Lý Uyên vô cùng tức giận, vốn định tự thân đến Lạc Dương, xử quyết Lý Thế Dân. May sao Bùi Tịch và Phong Đức Di phân trần lợi hại mới ổn định trở lại, tạm thời giữ được bình tĩnh, đợi khi Lý Thế Dân trở về lập tức đoạt lấy binh quyền, sau đó mới tính sổ với hắn.

Khấu Trọng thầm ớn lạnh, nói:

- Hiện tại, kế sách duy nhất có thể dùng được là chúng ta phải tìm cách thông tri và trợ giúp gia quyến thân thích của các tướng sĩ thủ hạ của Lý Thế Dân trốn chạy. Vả lại cần phải gấp rút thực hiện trong một hai đêm. Sau đó, dưới sự chi viện của chúng ta, Lý Thế Dân sẽ tự mình giương binh tại Lạc Dương...

Tống Sư Đạo chen ngang lời của gã:

- Trước tiên chúng ta cần phải giữ sự tỉnh táo đã, đề nghị của ngươi tuyệt không thể làm được. Lý Uyên đã hạ lệnh lập tức giám sát thân nhân gia quyến của Lý Thế Dân cùng các tướng lãnh chủ chốt của hắn, theo dõi sát sao mọi động tĩnh. Nơi này là thành Trường An, không đến lượt chúng ta khinh cử vọng động.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Sự việc tới quá đột ngột, cả hai bọn ta đều rối bời trong lòng. Tống nhị ca có đề nghị gì không?

Hai mắt Tống Sư Đạo lóe lên vẻ phức tạp khiến người ta khó hiểu, hỏi ngược lại:

- Chúng ta trước hết phải gỡ bỏ nghi vấn quan trọng nhất. Vương Thông lấy thông tin từ kẻ nào?

Khấu Trọng khổ sở đáp:

- Đây là việc không thể đoán bừa được.

Tống Sư Đạo lắc đầu:

- Bản thân tin tức này cũng đã thể hiện nhiều điều, nó rõ ràng chỉ nhằm vào Lý Thế Dân, nếu không nó đã đồng thời vạch trần chuyện các ngươi đến Trường An rồi.

Khấu Trọng run lên:

- Có đạo lý, vậy không phải là huynh đệ của Thiếu Soái quân ta tiết lộ. Mà trên sự thật cũng chẳng phải Lý Thế Dân đầu hàng chúng ta, mà là chúng ta ủng hộ hắn lên ngôi hoàng đế.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Vương Thông có đề cập đến việc chúng ta từng cùng Lý Thế Dân đến Lĩnh Nam gặp Tống phiệt chủ không?

Tống Sư Đạo chán nản lắc đầu. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, thầm dấy lên một cảm giác lạ thường. Nhìn vẻ mặt của Tống Sư Đạo, có lẽ trong lòng y đã biết ai tiết lộ bí mật, kẻ đó nhất định có quan hệ với Tống gia. Tống Sư Đạo nói khó nhọc:

- Chắc hẳn nhị thúc nói cho Vương Thông biết.

Thì ra là Tống Trí!

Hai gã á khẩu câm lặng. Tống Sư Đạo than thở:

- Ta vẫn lấy làm kỳ quái vì sao nhị thúc lại có thể dễ dàng đồng ý quyết định ủng hộ Lý Thế Dân? Giờ phút này đương nhiên đã rõ ràng, thì ra ông ta còn có kế sách phía sau. Ông ta luôn luôn là phái chủ chiến, hy vọng Tống gia chúng ta có thể quân lâm thiên hạ. Kế này của ông ta vô cùng tàn nhẫn! Vương Thông là người nói ra, Lý Uyên sẽ tin tưởng mà chẳng cần chứng cớ gì. Huống chi chuyện này đúng là sự thật. Giả như Lý Thế Dân bị giết, Thiếu Soái quân đành

phải tiếp tục bán sức cho Tống gia ta, giúp Tống gia hoàn thành đại nghiệp.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe xong trợn mắt há mồm, thầm nghĩ đã đi sai một nước làm hỏng cả bàn cờ. Điều duy nhất có thể an ủi là ít ra bọn gã biết được việc này trước khi Lý Thế Dân bị cha hắn xử quyết, chỉ hận vẫn vô kế khả thi. Tống Sư Đạo lấy lại bình tĩnh, hạ giọng:

- Tiên phát chế nhân, hậu phát chế vu nhân*. Trước mắt kế sách duy nhất có thể làm là dứt khoát phơi bày sự việc ra ánh sáng. Hiện giờ Lý Uyên chưa thể ghép cho Lý Thế Dân tử tội khi quân phản quốc, các ngươi hiểu được ta đang nói gì không?

Khấu Trọng lắc đầu cười khổ:

- Đầu đệ như biến thành cục đá rồi, chẳng thể vận động được chút nào.

Tống Sư Đạo giải thích:

- Chúng ta phải nói rõ ra, chỉ cần làm sao cho có tình có lý. May sao có Phong Đức Di làm nội ứng, chúng ta có thể biết được phản ứng của Lý Uyên trước một bước.

Ông quay sang Từ Tử Lăng:

- Tử Lăng lập tức đi gặp Lý Thế Dân, yêu cầu hắn viết một bức mật hàm. Báo trước cho Lý Uyên rằng hắn cùng các ngươi đạt thành mật nghị, quyết định hợp sức đối phó liên quân Tái ngoại đang áp sát lãnh thổ, sau đó mới lại phân chia thiên hạ. Loại liên minh này trong gần mười năm nay đã là chuyện rất bình thường, thuần túy do yêu cầu chiến lược lẫn tình thế. Còn tình tiết các quá trình trong đó, do

Tử Lăng và Tần vương cân nhắc dùng từ nặng nhẹ. Việc này không nên chậm trễ, Tử Lăng hãy lập tức lên đường.

Khấu Trọng nghe xong rất hưng phấn, lấy lại tinh thần, gật gù:

- Nhân có việc năm vạn lượng hoàng kim đang trên đường vận chuyển, Tử Lăng rời Trường An đi xem cũng là việc nên làm.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Vấn đề nhị thúc của huynh xử lý thế nào?

Tống Sư Đạo lạnh lùng đáp:

- Việc này quan hệ đến chúng sinh thiên hạ, không thể nói chuyện tình thân. Ta sẽ cho người đi gặp tam thúc, cha tất có biện pháp xử lý yên chuyện này, có thể đảm bảo ông ta sẽ không tiết lộ cơ mật nữa.

Khấu Trọng hỏi tiếp:

- Chẳng nhẽ Trí thúc không biết được Phong Đức Di là người của chúng ta sao?

Tống Sư Đạo bảo:

- Ông ta đang ở tận Lĩnh Nam, hẳn đã không rõ nhân sự lẫn tình thế biến hóa tại Trường An, càng không nghĩ tới Lý Uyên sẽ tìm Phong Đức Di thương lượng việc này, lại bỏ qua cả Kiến Thành và Nguyên Cát. Hoặc giả như vụ nổ đêm qua có công dụng, khiến Lý Uyên nảy sinh cảnh giác với Kiến Thành. Có điều việc kia đã dời sự chú ý của Lý Uyên đi chỗ khác, không nghĩ đến chuyện trừng phạt Kiến Thành.

Từ Tử Lăng đứng dậy:

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức theo kế hoạch hành sự.

o0o

Khấu Trọng rời khỏi Đông Đại Tự, tâm tình so với sáng nay cách nhau một trời một vực.

Gã đã hạ lệnh cho Tra Kiệt ngừng hết thảy hành động giám sát Hợp Xương Long, đợi gã xem xét có nên lập tức rời khỏi Trường An hay không. May là bí mật Dương Công Bảo Khố không bị tiết lộ, nếu không Lý Thế Dân ngoại trừ việc tự mình giương binh ngoài quan, chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Chuyện này có thể khiến ưu thế nắm quyền chủ động bị phủi sạch trơn, toàn bộ bố trí kín kẽ như thiên la địa võng trở thành một đống hỗn loạn.

Trước mắt còn có hai vấn đề đau đầu nhất của bọn gã là Thạch Chi Hiên và tội ác thế gia Hương thị.

Kẻ đầu tiên nếu biết bị lừa, phản ứng rất khó lường. Kế hoạch hợp tác ám sát Triệu Đức Ngôn lại phải bỏ dở. Chẳng lẽ bọn gã một bên nói cùng Đường thất ngưng chiến chung sức chống ngoại địch, một bên lại làm náo loạn hoàng cung, giết người phóng hỏa? Hương Quý đã biết bọn gã cùng Lý Uyên giảng hòa, khả năng lớn sẽ rời khỏi Trường An hiểm địa này, chọn sách lược an toàn.

Lý Uyên khi nhận được tín hàm tiên phát chế nhân của Lý Thế Dân, sẽ có phản ứng ra sao? Gã không thể đoán nổi. Chỉ khẳng định Lý Uyên sẽ hạ nghiêm lệnh yêu cầu Lý Thế Dân lập tức về kinh gặp mặt giải thích. Như vậy là cái mạng nhỏ của Lý Thế Dân sẽ rơi vào thời khắc phiêu diêu khó đoán nhất. Ài! Sự việc sao lại trở nên thế này!

o0o

Ngụy Trưng tuổi gần năm mươi, nhờ bảo dưỡng vẻ ngoài nên không quá già, lưng eo thẳng đến kỳ lạ, thần thái hiên ngang, tầm vóc trung bình, khuôn mặt thon dài phối hợp với đôi tai to rủ xuống, hai mắt lấp lánh tràn đầy trí tuệ nhưng lại mang vẻ u sầu, khiến người ta cảm thấy ông ta là kẻ chẳng sợ quyền thế, một chí sĩ học rộng yêu nước thương dân. Khấu Trọng vừa tới, chưa kịp lên tiếng thì Trầm Lạc Nhạn đã kéo gã tới thư phòng gặp mặt Ngụy Trưng. Khấu Trọng trước khi vào trong liền bỏ mặt nạ ra, nắm chặt hai tay của Ngụy Trưng đang đứng dậy chào đón. Bốn lần gặp gỡ bỗng hiện lên trong lòng, cảm giác thân thiết như thấy người bạn cũ.

Trầm Lạc Nhạn ở bên cạnh bảo:

- Ngụy đại nhân đã hiểu rõ ngọn nguồn mọi việc, mọi người có thể yên tâm trò chuyện.

Khấu Trọng vốn rất muốn biết phản ứng của Lý Kiến Thành về vụ nổ lớn vừa rồi, nhưng tâm tình này đã sớm không cánh mà bay. Gã đang lo việc Lý Thế Dân đối mặt với vấn đề sinh tử trước mắt, những chuyện khác chẳng còn quan trọng. Ngụy Trưng cất giọng nói trầm hùng:

- Thiếu Soái quả là người phi thường! Chỉ có người phi thường mới có thể làm chuyện phi thường. Ngụy Trưng khâm phục sát đất!

Sau đó hai mắt đỏ lên, lộ vẻ sầu thảm:

- Thật không muốn giấu, ngày đó là ta khuyên Mật công quy thuận Lý đường, lại khiến ông ta chịu kết cục như thế, Ngụy Trưng chết cũng không đền hết tội!

Khấu Trọng thầm nghĩ: “Đây mới là nguyên nhân chính khiến Ngụy Trưng bất mãn với Lý Uyên. Lý Uyên giết Lý Mật quả là một sai lầm không thể tha thứ!” Gã nói:

- Chúng ta hãy ngồi xuống nói chuyện đã…

Khấu Trọng đã dùng người thì không nghi, nghi thì không dùng, càng tin tưởng Ngụy Trưng là kẻ trung can nghĩa đảm. Gã một mạch kể lại toàn bộ tình hình, không hề giấu diếm chuyện bị Lý Uyên nắm được mật ước của bọn gã và Lý Thế Dân thông qua Vương Thông.

Trầm Lạc Nhạn biến sắc:

- Tin tức này từ đâu?

Khấu Trọng giải thích rõ ràng, kể luôn kế sách “tiên phát chế nhân” của Tống Sư Đạo. Hai mắt Ngụy Trưng nhấp nháy, ánh lên vẻ trí tuệ, thần thái bình tĩnh:

- Thiếu Soái yên tâm, kế sách này nhất định sẽ hiệu nghiệm. Bởi vì ta biết được từ chỗ Kiến Thành thái tử, trước khi Tần vương xuất chinh đánh Lưu Hắc Thát, có một lần Hoàng Thượng đã chủ trì hội nghị quân sự tại nội đình, chỉ giới hạn một vài vị đại thần thân tín, có cả Tần vương, Thái tử và Tề vương tham dự. Hoàng Thượng đã hỏi đến biện pháp làm sao ứng phó Hiệt Lợi đang tập kết đại quân tại Bắc cương. Lúc ấy Tần vương đã đề nghị việc chỉ cần Thiếu Soái khẳng định tạm thời ngừng chiến, mối nguy về Hiệt Lợi liên quân tất tự giải.

Khấu Trọng mừng rỡ nói:

- Có chuyện này sao?

Ngụy Trưng đáp:

- Quả là có chuyện này. Thái tử sau này đã dùng việc này, thông qua Doãn Đức Phi dâng sàm ngôn lên Hoàng Thượng, cho rằng Tần vương cùng các ngươi giao tình vẫn còn, tại cuộc chiến Lạc Dương cố ý để cho các ngươi chạy thoát.

Trầm Lạc Nhạn hỏi:

- Lúc ấy Hoàng Thượng có nói gì không?

Ngụy Trưng trả lời:

- Hoàng Thượng hỏi Tần vương, Đại Đường ta cùng Thiếu Soái quân ở thế nước lửa, Thiếu Soái quân chỉ biết thừa cơ làm khó, sao có thể thực hiện chuyện tốt đẹp như vậy được. Tần vương bảo y hiểu rõ tác phong hành sự của Thiếu Soái và Từ Tử Lăng, không phải kẻ chẳng để ý đến đại cục của Trung thổ, chỉ mưu tư lợi. Cho nên khiến Thiếu Soái đồng ý tạm thời ngừng chiến không phải là chuyện không thể.

Khấu Trọng cười khổ:

- Việc này có lợi mà cũng có có hại. Hại là càng làm cho Lý Uyên giữ quan niệm cho rằng Tần vương sẽ bán đứng gia tộc. Vấn đề lớn nhất là trước đó Tần vương không được sự cho phép của ông ta.

Trầm Lạc Nhạn băn khoăn:

- Hoàng Thượng nghe xong đối với Tần vương có phản ứng gì?

Ngụy Trưng đáp:

- Hoàng Thượng chẳng nói được hay không. Thái tử, Tề vương và Bùi Tịch lại dùng các lý do khác nhau đồng loạt phản đối. Cuối cùng ý kiến ấy bị bỏ mặc không bàn đến nữa.

Khấu Trọng vỗ bàn:

- Việc này tất thành! Không được! Ta phải lập tức chạy tới Lạc Dương, nhắc nhở bọn họ.

Ngụy Trưng mỉm cười:

- Thiếu Soái không cần phải làm gì. Tần vương là người trong cuộc, hiểu sâu sắc sự yêu ghét của Lý Uyên, sẽ biết biết cân nhắc nặng nhẹ thế nào cho phải.

Trầm Lạc Nhạn chen vào:

- Lý Thần Thông nếu đồng ý đứng ở phía chúng ta, giúp Tần vương nói tốt vài câu, sẽ có thể hóa giải được việc này.

Ngụy Trưng gật đầu:

- Điều Hoàng Thượng lo lắng nhất bây giờ không phải là Thiếu Soái quân hay thậm chí là Tống Khuyết, mà là liên quân Tái ngoại đang tập kết với binh lực khổng lồ trước nay chưa từng có ở Bắc cương. Nếu như xử quyết Tần vương, sẽ không thể cùng Thiếu Soái hòa hoãn được nữa. Bậc trí giả chẳng làm như thế.

Ông ta dừng một chút rồi nói tiếp:

- Thiếu Soái có biết việc để tránh Đột Quyết lang quân, mấy ngày nay triều đình đã bàn đến chuyện dời đô chưa?

Khấu Trọng thất thanh kêu lên:

- Cái gì? Không phải nói đùa đấy chứ? Chuyển đến chỗ nào?

Ngụy Trưng đáp:

- Việc này do Bùi Tịch đưa ra, Thái tử phụ họa. Dời đến nơi nào chưa có quyết định. Ta từng cực lực phản đối, đổi lại bị Thái tử chửi rủa thậm tệ, càng khiến ta mất hết hứng thú, từng muốn cáo lão về quê. Ôi! Đại Đường từ khi quật khởi tới nay, không ai địch nổi. Nếu vì Hồ khấu quấy nhiễu vùng biên, lại dời đô tránh đi với hy vọng Hồ khấu không dám xâm nhập, biết khó mà lui. Ý nghĩ này quả thực thật hoang đường! Lại càng xấu hổ với thiên hạ, trở thành trò cười cho muôn đời. Người như thế, há có thể là cành cây cho chim khôn chọn đậu. Nếu Thiếu Soái sớm xuất thế, Ngụy Trưng tất quay sang đầu hàng Thiếu Soái. Trong đám con của Lý Uyên, duy chỉ có mình Thế Dân được việc, cái này ai cũng biết.

Đầu óc của Khấu Trọng bắt đầu linh hoạt hẳn lên: “Thì ra Lý Uyên e ngại người Đột Quyết như thế. Khó trách phải mời Tất Huyền đến thỉnh giáo.” Bèn hỏi Trầm Lạc Nhạn:

- Có tin tức gì của công chúa không?

Trầm Lạc Nhạn lắc đầu:

- Đợi ta vào cung gặp nàng đã.

Khấu Trọng thở một hơi dài:

- Chúng ta tạm thời bỏ qua mọi chuyện, dĩ bất biến ứng vạn biến.

o0o

Khấu Trọng trở lại Tư Đồ phủ, bỗng thấy phiền não ở đâu lục tục kéo nhau đến. Lôi Cửu Chỉ đi gặp bang chủ Hoàng Hà bang "Đại bằng" Đào Quang Tổ vừa mới quay về, đang ở trong cùng Tống Sư Đạo mật đàm, vẻ mặt rất nghiêm trọng. Nhậm Tuấn giả làm Phúc Vinh Gia một mình tại đại sảnh ứng phó với các đám người của Trường An muốn hợp tác làm ăn, từ phú thương, chủ cửa hàng lớn tới đầu lĩnh bang hội, tất cả đều tới đông đủ.

Khấu Trọng chưa ngồi ngay ngắn, Lôi Cửu Chỉ đã hỏi:

- Làm sao bây giờ? Đào Quang Tổ đã chính thức hạ chiến thư, ước hẹn cùng Sanh Xuân đánh bạc lại một trận, do “Đại Tiên” Hồ Phật làm người chứng kiến, song phương có thể phái đại biểu ra trận, Trì Sanh Xuân đã gật đầu đồng ý.

Khấu Trọng nhíu mày:

- Có thể đẩy lùi ngày cử hành ra sau vài ngày được không?

Lôi Cửu Chỉ lắc đầu:

- Với kẻ đánh bạc mà nói, một lời đáng giá ngàn vàng, sao có thể vô cớ kéo dài? Chẳng nhẽ bảo hắn đại biểu của chúng ta đã đi ra ngoài chưa về hay sao?

Tống Sư Đạo hỏi:

- Có nói đến hình thức đánh bạc hay không?

Lôi Cửu Chỉ buồn rầu đáp:

- Chính chúng ta hạ chiến thư, theo quy củ của đổ tràng, sẽ do đối phương lựa chọn đổ pháp.

Khấu Trọng lấy làm khó hiểu:

- Lăng thiếu gia chỉ là đồ đệ, sao sư phó không tự mình ra trận?

Lôi Cửu Chỉ thoáng ngây người, cả lúc sau mới chán nản nói:

- Ta sợ thua mất tài sản của lão Đào.

Khấu Trọng bật cười:

- Thua thì sao? Điều quan trọng của là lôi Hương Quý ra. Ngày sau Lý tiểu tử ngồi lên ngôi hoàng đế, Hoàng Hà vẫn là thiên hạ của lão Đào.

Sắc mặt Lôi Cửu Chỉ trắng bệch, than vãn:

- Ta càng sợ chịu không nổi tác động của một lần thảm bại nữa.

Tống Sư Đạo và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, giờ mới biết Lôi Cửu Chỉ đã từng thua trên tay Hương Quý kẻ nổi danh ngang hàng với y, nhất thời chẳng biết nói gì cho phải. Khấu Trọng đột nhiên cười ha hả:

- Lôi đại ca sao có thể vô dụng như thế. Con mẹ nó! Ta cho rằng Lôi đại ca thế nào cũng phải ra trận cùng Hương Quý so cao thấp một lần nữa. Hãy tiết lộ ra ngoài tin tức Đào Quang Tổ chọn huynh làm đại biểu cho hắn. Như vậy Hương Quý tất sẽ tự thân xuất mã, không dám khinh thường.

Tống Sư Đạo nhíu mày:

- Hương Ngọc Sơn biết rõ Lôi đại ca là người của chúng ta, sẽ có vấn đề gì không?

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Về mặt này không có vấn đề gì. Giang hồ có quy củ của giang hồ, huống chi đổ cục lần này cử hành trên một con thuyền lớn tại cửa sông lớn bên ngoài Trường An, quan quân cũng quản không được.

Khấu Trọng quả quyết:

- Cứ như vậy đi, Lôi đại ca, cơ hội chấn hưng lại ngày tháng oai phong của huynh đến rồi! Sau khi được đao phải quên đao, sau khi được bạc tất cũng phải quên bạc. Cuối cùng tuy khó tránh khỏi phân thắng bại, nhưng trong cuộc dừng bận lòng coi trọng việc hơn thua. Cứ coi như vui chơi tại một trận mã cầu đi!

o0o

Từ Tử Lăng đứng ở mũi thuyền, suy nghĩ miên man.

Gã đi trên một chiếc thuyền nhỏ do các huynh đệ Song Long bang quen thuộc với thủy tính của Hoàng Hà điều khiển, thuận buồm xuôi gió vùn vụt phóng về Lạc Dương. Băng tuyết hai bên bờ bắt đầu tan chảy, dường như mùa đông khắc nghiệt đang vẫy tay chào từ biệt. Không lâu sau, vẻ đẹp xanh tươi mơn mởn sẽ trở lại vùng đất đai rộng lớn này.

Mưu ma chước quỷ của Tống Trí đã tác động và thương tổn trí mạng tới đại kế của bọn gã. Những gì bọn gã có thể ứng phó được rất ít, mà đối phó với Thạch Chi Hiên lại bỗng trở thành việc gấp như lửa. Vô luận Khấu Trọng có lý do hay ho đến đâu nữa, việc lôi kéo Thạch

Thanh Tuyền vốn chẳng hoài thế sự vào việc này thật sự không phải nằm trong mong muốn của gã. Chỉ hận chẳng còn cách nào khác. Hy vọng thỉnh nàng vì cha thổi một khúc không quá gây khó xử cho nàng. Mỗi lần đối phó với Thạch Chi Hiên, bọn gã đều phải quẳng hết khí giới chạy dài. Chỉ mong lần này là ngoại lệ duy nhất.

Vào trong cung Đại Đường ám sát kẻ chết ngàn lần không hết tội Triệu Đức Ngôn quả thật rất hấp dẫn đối với gã và Khấu Trọng. Nhưng hiện giờ chỉ có thể mở to mắt nhìn việc này tan thành bọt nước. Còn phải ra tay trước khi Thạch Chi Hiên kịp thời hiểu ra, trừ đi Tà Vương mối họa lớn này. Chỉ riêng việc này cũng đã làm gã cảm thấy tương lai thành bại khó dò. Gã và Khấu Trọng không nắm chắc được một chút khả năng tất thắng nào.

Trong lòng gã chợt hiện lên tiên dung của Sư Phi Huyên: “Người ấy rốt cuộc đang ở phương nào?”

Nghĩ đến nàng, trong lòng gã dấy lên cảm giác ấm áp khó tả. Chuyện phát sinh giữa gã và nàng sẽ chôn giấu vĩnh viễn ở nơi sâu thẳm nhất trong trái tim, nhưng nó vĩnh viễn chẳng thể phai nhòa.

Gió sông thổi vi vu, cánh buồm no gió lồng lộng như ngựa phi, thẳng tiến về phía Lạc Dương.

Với tình cảnh trước mắt của bọn gã, chỉ có cách vượt muôn vàn khó khăn, phá sóng mà đi, hy vọng có một ngày đạt được mục đích.

(

Chương 739: Một đá hai chim

Đang là lúc bình minh.

Trong Nghị chánh thính của hoàng cung thành Lạc Dương, Lý Thế Dân sau khi nghe xong tin xấu do Từ Tử Lăng mang đến, thái độ vẫn bình tĩnh một cách kỳ lạ, chỉ có hai mắt lấp lánh vẻ tinh anh, thể hiện bản sắc của một chủ soái đối diện với thiên quân vạn mã của địch nhân không hề sợ hãi.

Suy tư hồi lâu, Lý Thế Dân trầm giọng nói:

- Trước khi ta xuất chinh lần này, tại cuộc hội nghị do phụ hoàng chủ trì cùng với Thái tử, Tề vương, ta đã đưa ra sách lược liên minh với Thiếu Soái kháng cự lại Lang quân. Phụ hoàng đang có chút động lòng, lại bị Thái tử dè bỉu, Bùi Tịch và Tề vương phụ họa, đưa ra đề nghị hữu hảo cùng Đột Quyết và mời Tất Huyền đến Trường An thế là phụ hoàng bèn vội vàng quyết định.

Từ Tử Lăng lấy làm khó hiểu:

- Người Đột Quyết đã tuyên bố ý đồ nam xâm, làm sao Kiến Thành nắm chắc Tất Huyền đồng ý đến?

Lý Thế Dân cười khổ:

- Đó là do Triệu Đức Ngôn dẫn chỉ luồn kim, mục đích nhằm vào ta. Lúc ấy Thái tử có nói, người Đột Quyết sở dĩ xâm lấn, là muốn nữ nhân trắng trẻo như ngọc của Trung thổ. Chỉ cần chúng ta cùng Tất Huyền đàm phán điều kiện, thoả mãn yêu cầu của Hiệt Lợi, Hiệt Lợi

tất chẳng còn ý muốn nam hạ. Y lại hoang đường đề nghị giả như Đột Quyết thật sự nam hạ, thì sẽ rời đô để tránh. Đúng là kẻ mê muội nói mơ, không ngờ lại có thể được nói ra từ miệng của Thái tử.

Từ Tử Lăng càng thêm nghi vấn:

- Triệu Đức Ngôn dẫn dắt, chứ làm sao Kiến Thành dám mở miệng nói ra việc này. Ta muốn biết Kiến Thành dựa vào cái gì thuyết phục lệnh tôn, cho rằng Tất Huyền sẽ thật sự đáp ứng yêu cầu.

Lý Thế Dân đáp:

- Lý do đường hoàng của hắn là Tất Huyền vô cùng hứng thú với việc đối đầu Phó Dịch Lâm. Sau trận chiến Long Tuyền, Cao Ly và Đột Quyết thông qua Bái Tử Đình âm thầm tranh đấu, Cao Ly rơi xuống thế hạ phong. Nếu Tất Huyền có thể áp đảo Phó Dịch Lâm trên phương diện võ công, phỏng chừng có thể gây thêm áp lực đối với Cao Ly, cho nên Tất Huyền nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Kiến Thành chẳng lẽ không nghĩ tới Hiệt Lợi bất luận tình hình phát triển ra sao, thế Nam xâm đã như tên nằm trên dây cung, không thể không phát.

Lý Thế Dân đáp:

- Điều Thái tử sợ nhất không phải là người Đột Quyết, mà sợ ta ngoài thì mượn danh chống đỡ lang quân, trong muốn nắm trọn binh quyền, nên cố tình đưa ra sách lược nhân nhượng đối với Đột Quyết.

Từ Tử Lăng nghi vấn:

- Lệnh tôn xuất thân tướng môn, am hiểu sâu sắc binh pháp, theo lý phải có chủ kiến của chính mình, sẽ không dễ dàng bị người lay động.

Lý Thế Dân chán nản:

- Từ khi công hãm Trường An, đăng cơ hoàng vị, phụ hoàng thay đổi quá nhiều, nói thẳng là lá gan đã nhỏ đi. Chỉ muốn giữ gìn hết thảy những gì sở hữu trước mắt. Trong thiên hạ, trên chiến trường, có thể khiến người sợ hãi chỉ có Tống Khuyết và Hiệt Lợi hai người này. Mà kẻ thứ hai lại chẳng có cố kỵ gì, khả năng gây hại rất lớn, khiến cho người đặc biệt lo lắng. Chỉ cần Hiệt Lợi đồng ý ngừng chiến, ta tin người sẽ làm bất kỳ chuyện gì.

Từ Tử Lăng bỗng mừng rỡ kêu lên:

- Việc này tất thành!

Lý Thế Dân rất lo lắng hỏi:

- Tử Lăng có thể nghĩ ra biện pháp đối phó dưới tình huống này ư? Ta đã lừa dối phụ hoàng gặp gỡ các ngươi, thật sự đã phạm vào tội khi quân. Không phải một bức thư “tiên phát chế nhân” có thể làm cho qua chuyện.

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta một kế “một đá hai chim”. Lệnh tôn dù sao cũng đã từng lãnh binh xuất chinh, là người có thể nhìn thấy toàn cục, cũng biết được phương pháp duy nhất đẩy lui Hiệt Lợi là Đại Đường quân cùng Thiếu Soái quân kết thành liên minh. Cho nên chỉ cần chúng ta có

một phương pháp xác thực có thể tin cậy, ứng phó được với uy hiếp của liên quân Tái ngoại. Đảm bảo lệnh tôn sẽ không để ý tới sự phản đối của Kiến Thành, Nguyên Cát, tiếp nhận đề nghị của ngươi.

Lý Thế Dân vui mừng nói:

- Xin Tử Lăng hãy nói ra.

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Giả như Khấu Trọng đồng ý tự thân đến Trường An, tỏ thái độ muốn cùng lệnh tôn thương nghị ngưng chiến, quay sang tuyên bố Đại Đường quân và Thiếu Soái quân kết thành liên minh ứng phó với sự xâm lấn của Hiệt Lợi, hắn sao dám Nam hạ? Hơn nữa trong liên quân Tái ngoại không thiếu huynh đệ đã từng cùng Khấu Trọng trải qua hoạn nạn, sóng vai tác chiến, ví như Đột Lợi và Cổ Nạp Đài huynh đệ, càng có thể dao động đến sĩ khí quân tâm của liên quân Tái ngoại. Lệnh tôn nếu thật sự không tiếc làm bất cứ việc gì để chống lại lang quân, sao có thể cự tuyệt?

Lý Thế Dân nhíu mày:

- Đề nghị này của ngươi tuy lớn mật nhưng có thể thi hành, nhưng có lẽ ta không nên đưa ra trong thư.

Từ Tử Lăng nói:

- Do Phong Đức Di hoặc Lý Thần Thông đưa ra thì thế nào? Lại có thể chỉ ra muốn chứng minh thành ý của Khấu Trọng.

Lý Thế Dân hỏi:

- Vậy con chim còn lại là gì?

Từ Tử Lăng đáp:

- Đương nhiên là Kiến Thành và Nguyên Cát. Đại kế dựa vào người Tây Đột Quyết ám sát ngươi trên đường của bọn chúng sẽ sớm bị phá sản, bị bách phải tranh đấu cùng chúng ta tại Trường An. Mắt nhìn ngươi cùng chúng ta công nhiên liên thủ, lại đành phải được ăn cả ngã về không, dốc toàn lực phá hoại chúng ta. Kế này có thể khiến cho lệnh tôn nhẫn nại chấp nhận hành vi khi quân của ngươi, lại còn có thể tạo ra sự phản kích về Kiến Thành, Nguyên Cát. Nhất cử lưỡng tiện!

Lý Thế Dân trầm tư hồi lâu, rồi nắm lấy tay gã:

- Tín hàm của ta sẽ được mang trực tiếp đến tay phụ hoàng của ta vào giờ ngọ ngày mốt, Tử Lăng cho rằng có đủ thời gian sắp xếp thỏa đáng không?

Từ Tử Lăng nói:

- Ta lập tức chạy trở về, có thể ngày mốt đến được Trường An, thong thả bố trí, hy vọng Khấu Trọng đã thuyết phục Lý Thần Thông thành công, như vậy sẽ không có sơ sót gì.

Lý Thế Dân nói:

- Vương thúc là người hiểu đạo lý, chẳng những hiểu rõ tác phong hành sự của ta, cũng biết rõ cả Khấu Trọng lẫn Từ Tử Lăng, các ngươi là người thế nào, thúc ấy sẽ biết phải lựa chọn ra sao.

o0o

"Cốc! Cốc! Cốc!"

Khấu Trọng dù ngàn vạn lần không muốn ra khỏi giường, nhưng cũng bật dậy reo lên:

- Hi Bạch mời vào? Về sớm như vậy, tối hôm qua chắc ngươi không ngủ phải không?

Hầu Hi Bạch tiêu sái băng qua thính nhân phòng, đến mép giường ngồi xuống, cười nói:

- Lão ca ngươi chẳng những lỗ tai lợi hại, tính cảnh giác lại rất cao, từ xa đã nghe ra tiểu đệ.

Khấu Trọng cẩn thận quan sát gã, vui mừng nói:

- Chúc mừng tiểu tử ngươi, tinh thần sung mãn, nét mặt rạng rỡ, hiển nhiên do tu vi đã có bước tiến không nhỏ.

Hầu Hi Bạch tràn đầy cảm xúc:

- Mấy ngày nay tựa như đã trở lại khoảng thời gian được ở chung một chỗ cùng Thạch sư lúc xưa. Người so với trước càng ưu ái hỗ trợ ta hơn, tỉ mỉ chu đáo, khiến tiểu đệ được yêu mà sợ. Bây giờ ta nghỉ ngơi dưỡng sức nhiều phải tìm nơi phát tiết. Có cái gì có thể phân phó cho ta hoạt động dãn gân dãn cốt một chút không?

Khấu Trọng đẩy chăn ra, ngồi song song với gã ở mép giường:

- Muốn bận chết ngươi cũng được! Có điều trong lòng ta muốn làm rõ một việc đã. Lão Thạch mấy ngày nay tài bồi cho ngươi, có phải muốn sai ngươi đi thu thập tên súc sinh Dương Hư Ngạn?

Hầu Hi Bạch nhún vai:

- Người không đề cập đến Dương Hư Ngạn nửa câu. Thành thật mà nói, ta thật sự đoán không được tâm ý của Thạch sư. Thậm chí người vui hay giận, ta cũng không nắm được.

Khấu Trọng khổ sở than:

- Hai ngày nay ta và Tử Lăng luôn khổ cực suy tính biện pháp đối phó lệnh sư của ngươi, làm sao có thể không cần phân sinh tử mà khiến lão thu tay. Cuối cùng cũng nghĩ đến phải mời Thanh Tuyền xuất mã, thực hiện thế nào vẫn còn đang suy tính.

Hầu Hi Bạch lo lắng:

- Chúng ta không phải giúp người hành thích Triệu Đức Ngôn, còn việc khác để sau hãy tính hay sao?

Khấu Trọng nói:

- Chuyện này nhắc đến rất dài, vì sự việc phát sinh đột biến. Ta bây giờ phải chạy tới hoàng cung làm việc. Ngươi trước hết hãy nghỉ ngơi cho khỏe. Đêm nay sẽ do ngươi phụ trách theo dõi Hương Quý. Ta cần bí mật gặp gỡ Lý Thần Thông. Tình tiết trong đó ngươi hỏi Lôi đại ca sẽ rõ đầu đuôi.

Từ Tử Lăng quay về tới Tư Đồ phủ, Khấu Trọng đang ăn bữa sớm, bồi tiếp gã là Nhậm Tuấn và Đồng Đồng.

Khấu Trọng hỏi:

- Tình hình thế nào?

Từ Tử Lăng ngồi xuống đối diện với gã, Đồng Đồng và Nhậm Tuấn

đứng hầu bên cạnh, gã mỉm cười đáp:

- Vạn sự đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu gió đông.

Khấu Trọng quay sang Nhậm Tuấn đang giả trang thành Phúc Vinh Gia đánh mắt, Nhậm Tuấn hiểu ý vui vẻ kéo Đồng Đồng rời khỏi nội đường.

Từ Tử Lăng lo lắng hỏi:

- Những người khác đi đâu hết rồi?

Khấu Trọng đáp:

- Lôi đại ca đêm qua lên một con thuyền trên Hoàng Hà để cùng với cao thủ đổ giới Hương Quý quyết thắng tranh hùng, xem có thể thắng được Thượng Lâm Uyển về không? Tuy nói có cao thủ Hoàng Hà bang dốc toàn lực hộ vệ, ta vẫn có điểm không yên tâm, cho nên nhờ Tống nhị ca và Tra Kiệt đem theo một số huynh đệ âm thầm bảo vệ, tiểu Hầu phụ trách theo dõi Hương Quý. Con bà nó, có tin tức gì tốt vậy? Thiếu gió đông là cái khỉ thế?

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Vừa mới sáng ra, đừng nói mấy thô tục bẩn tai như thế có được không?

Khấu Trọng nói:

- Là ta hưng phấn quá độ, tối hôm qua ta cùng Lý Thần Thông đàm đạo tình đầu ý hợp. Thì ra lão vẫn có lòng trợ giúp Lý tiểu tử, chỉ vì tình thế bất lợi, đành phải giấu trong lòng.

Từ Tử Lăng mừng rỡ:

- Gió đông đến rồi!

Tiếp theo đưa kế hoạch ứng phó đã thương lượng kỹ cùng Lý Thế Dân nói ra, rồi tổng kết:

- Thái Hành song kiệt chúng ta phải nghĩ ra một phương pháp thoát thân, quay trở về dáng điệu ngông nghênh của Dương Châu song long, không để kẻ khác hoài nghi Phúc Vinh Gia của chúng ta. Quay lại làm chính minh như thế có thể tránh được mối nguy bị người ta vạch trần thân phận.

Khấu Trọng líu cả lưỡi:

- Ngươi làm như lá gan của ta lớn bằng trời vậy. Việc này khác gì đem dâng đại lễ để cho những kẻ muốn làm thịt chúng ta, tự dưng có được một cơ hội tốt ngàn năm có một. Giả như Lý Uyên không thèm để ý, dứt khoát đem chúng ta và Lý tiểu tử tiêu diệt một lượt, ngay lúc hoàng cung cử hành quốc yến khoản đãi, hai bên ập ra năm trăm đao phủ, chúng ta phải làm sao đây?

Từ Tử Lăng thong dong nói:

- Lý Uyên sẽ không ngu xuẩn như thế, bởi vì hắn không gánh nổi gánh nặng này. Khi đó chẳng những thiên hạ đại loạn, nội bộ Lý Đường cũng không xong, Đột Quyết sẽ lập tức nam hạ, bọn Đột Lợi tất mượn danh diệt Đường để báo thù cho chúng ta. Vả lại ai dám nói nắm được mười phần chắc chín sẽ bắt được chúng ta? Đừng quên theo chúng ta đến Trường An còn có cả lão Bạt, lão Hầu, lão Âm - tam đại cao thủ. Chúng ta còn sợ gì nữa?

Khấu Trọng cười ha hả:

- Có đạo lý có đạo lý, không cần đeo mặt nạ đi lại trên đường nữa đã là hoàng ân hậu đãi rồi. Con bà nó, chúng ta phân nhau thông báo cho Lý Thần Thông và Phong Đức Di, để bọn họ góp phần xuất lực chu toàn cho mĩ sự. Ối chà! Đã về rồi!

Lôi Cửu Chỉ mang sắc mặt u ám đi vào trong sảnh đường rồi ngồi xuống, hai gã thầm kêu không ổn, đành phải tự thân châm trà phục vụ, nhìn sắc mặt của gã để đối xử.

Lôi Cửu Chỉ lắc đầu:

- Rượu!

Khấu Trọng an ủi:

- Được thua nhất thời không nên đặt ở trong lòng. Dần dần chúng ta sẽ đòi được cả vốn lẫn lời, cần gì phải mượn rượu tiêu sầu.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Hương Quý có xuất mã hay không?

Lôi Cửu Chỉ gật đầu, đột nhiên cười rộ lên quái dị, đến sặc cả nước mắt.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau, thầm nghĩ chẳng nhẽ gã chịu không nổi một trận thất bại nặng nề nữa trên chiếu bạc, thua đến phát điên rồi.

Lôi Cửu Chỉ quát to:

- Ai nói ta thua!

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau. Lôi Cửu Chỉ lộ ra nụ cười sáng lạn chưa từng có, nhưng vẫn ra vẻ thờ ơ:

- Con mẹ nó! Hương Quý còn tưởng rằng ta không nghe xúc xắc giỏi bằng hắn, nào biết ta vừa học được vong đổ đại pháp, làm cho hắn mặt xanh môi trắng, chẳng những lấy lại được mười vạn hoàng kim ở Thượng Lâm Uyển, lại còn ăn thêm hơn bảy vạn lượng nữa. Ta muốn rượu không phải tiêu sầu, mà là ăn mừng trọng chấn hùng phong. Từ nay về sau, Nam Lôi Bắc Hương, chỉ có Nam Lôi, không có Bắc Hương. Con mẹ nó, các ngươi nói có nên uống rượu chúc mừng không?

o0o

Lý Uyên đương nhiên không có tâm tình chơi mã cầu, mà hai gã Khấu, Từ phụ trách huấn luyện các tuyển thủ mã cầu mới, người đương nhiên do Lý Uyên tự mình chọn lựa từ trong cấm vệ. Hoàng Thượng không nhớ, cầu đội tự nhiên khó có thể thành lập. Hai gã mừng húm thỉnh cầu Trình Mạc cho phép rời cung. Trình Mạc không dám đắc tội với hai kẻ được được Hoàng Thượng sủng ái này, cho dù cảm thấy yêu cầu của hai gã có điểm quá vượt quá phận sự, nhưng vẫn khẳng khái thả người.

Vừa bước vào quảng trường Hoành Quán, Kiều Công Sơn và Nhĩ Văn Hoán cưỡi ngựa chạy tới, từ xa đã ôm quyền chào hỏi. Khấu Trọng thấy sắc mặt Nhĩ Văn Hoán vẫn nhợt nhạt, biết hắn vẫn chưa hồi phục lại sau khốc hình của Bạt Phong Hàn, liền giả vờ thành khẩn quay sang Nhĩ Văn Hoán chào hỏi:

- Hai vị đại nhân nguyên là anh hùng hảo hán, vấn đề đã là anh hùng, đương nhiên vượt không khỏi mỹ nhân quan, nhưng sức khỏe thân thể mới quan trọng nhất, không khỏe mạnh sao làm anh hùng được.

Từ Tử Lăng thầm buồn cười, biết tâm tình Khấu Trọng đang tốt, dùng lời hí lộng Nhĩ Văn Hoán, khiến hắn dở khóc dở cười mà cũng không thể trách Khấu Trọng.

Nhĩ Văn Hoán thoáng kinh ngạc, quay sang nhìn Kiều Công Sơn, cười khổ:

- Kiều đại nhân ngươi bán đứng ta! Sao lại có thể mang loại chuyện như vậy đi tuyên truyền khắp nơi?

Kiều Công Sơn mỉm cười:

- Mọi người đều là huynh đệ! Người thành quỷ cũng phải phong lưu, tuyệt chẳng phải chuyện xấu gì.

Khấu Trọng gật đầu phụ họa:

- Đúng! Cũng nên gọi là kỉ lục vinh quang.

Từ Tử Lăng cũng nhịn cười không nổi, Kiều Nhĩ hai tên càng bật lên cười sằng sặc, bởi vì lời nói của Khấu Trọng diễn tả rất hóm hỉnh.

Nhĩ Văn Hoán thở hổn hển:

- Con bà nó! Bất quá kỉ lục vinh quang này của ta có hơi tà môn, khó có thể hợp với đạo người được.

Nói hết câu bỗng khuôn mặt tái nhợt hiện ra vẻ kinh hoảng không yên. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu không ổn, nếu để hắn nhớ lại kẻ hành hình chính là hai gã Khấu, Bạt thì đại sự không hay.

Khấu Trọng vội hỏi:

- Hai vị thấy chúng ta có nên ra ngoài cung tìm một chỗ nói chuyện phiếm không?

Từ Tử Lăng biết gã đã động sát khí, trong lòng thầm than, hiểu được đây là lựa chọn duy nhất.

Kiều Công Sơn cười lớn:

- Đương nhiên là hợp với nhân đạo, cái con mẹ nó hợp với nhân đạo!

Nhĩ Văn Hoán lúng túng:

- Kiều đại nhân quên rồi sao?

Rồi quay sang hai gã áy náy:

- Hôm nay chúng ta không rỗi, đã ước hẹn Trì gia, tối nay sẽ đi chơi đêm, mọi người không say không về. Giờ Dậu sẽ gặp nhau tại Phúc Tụ lâu, Thanh cô nương cũng sẽ tham dự.

Dứt lời quay đầu nhắm hướng Đông cung dong ngựa đi.

Hai gã thầm toát mồ hôi lạnh, cuống quít rời cung. Đặt chân trên phố Chu Tước, Khấu Trọng nói:

- Thiếu chút nữa bị lão Nhĩ hại đến mức không thể đường đường chánh chánh quay lại Trường An, may là lão Kiều chen vào. Thế sự thật khó dự liệu, ai nghĩ được chúng ta không cần công hạ Trường An, lại có thể dùng thân phận chính thức nghênh ngang quay lại, chúng ta đi dạo một chút được không?

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, cất bước dọc theo phố Chu Tước náo nhiệt phồn hoa, người đi đường, xe ngựa ngược xuôi không dứt.

Khấu Trọng than:

- Kế hoạch thay đổi, Thạch Chi Hiên lại thành một nan đề. Trên sự thật lại nảy sinh ra vấn đề liên quan khác, chẳng biết ngươi có nghĩ tới hay không?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Sư công khẳng định sẽ tìm chúng ta tính sổ, trận quyết chiến của Tất Huyền và lão Bạt tất phải sớm tiến hành. Loại sự việc này Đường thất không thể ngăn cản, càng không thể can thiệp.

Khấu Trọng chán nản:

- Còn có Thượng Tú Phương mà ta không thể lại trốn tránh. Ôi! Ta thật sự rất khó đối mặt với nàng. Nếu có cách không làm tổn thương trái tim của nàng, bất luận khó khăn thế nào ta cũng phải tìm cách làm cho được. Trời! Ta làm sao giải thích với nàng đây? Ngươi nói xem Ngọc Trí có đồng ý tiếp nhận nàng không?

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Thượng Tú Phương và Sở Sở có sự khác biệt rất lớn, đầu tiên Sở Sở là người mà ngươi quen biết trước khi gặp Ngọc Trí, lại có quan hệ với Tố tỷ, Ngọc Trí chỉ cảm thấy ngươi là người trọng tình nghĩa. Nhưng nếu ngươi kể cho nàng trong lòng còn có Thượng Tú Phương, sẽ tổn hại khó mà tính được cho quan hệ giữa ngươi và Ngọc Trí. Chuyện này có điểm tựa như tình trạng giữa Tống Khuyết và Phạm Thanh Huệ. Ngọc Trí nếu biết được ngươi không dành tất cả tình yêu cho nàng, hậu quả thật khó lường.

Khấu Trọng gục lên đầu vai của Từ Tử Lăng, lộ vẻ sầu thảm:

- Huynh đệ! Ta rất đau khổ! Ta thật không biết làm sao đối mặt với Thượng Tú Phương. Nàng là một cô gái tốt, ngoài xinh đẹp trong thông minh, có tấm lòng yêu nước thương dân vĩ đại. Ta sao nhẫn tâm thương tổn nàng?

Từ Tử Lăng trầm giọng hỏi:

- Ngươi có tin vào vận mệnh không?

Khấu Trọng mờ mịt lắc đầu, nói:

- Ta không biết! Thật sự không biết! Thế sự kì ảo khôn lường, thường nằm ngoài ý liệu của con người. Có lẽ kẻ khác không tin, ta lại không chắc.

Từ Tử Lăng nói:

- Hết thảy đành phải thuận theo tự nhiên, để ông trời an bài, như vậy trong lòng mới có chút thoải mái.

Khấu Trọng nói:

- Còn một người khác chúng ta phải đối mặt, đó là Khả Đạt Chí. Dưới tình huống địch ta khó phân này, thật khiến cho người ta đau đầu.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Không cần nghĩ xa như vậy, đợi Lý Uyên quyết định rồi mới nói. Trì Sanh Xuân bây giờ chẳng những mất đi Thượng Lâm Uyển, lại phải bồi thêm một khoản tiền lớn, khẳng định đang trong cơn túng quẫn,

nhưng không thể không bí quá hóa liều, bắt đầu ra tay từ hai tên tiểu tử chúng ta, nếu không đâu cần phải dùng đến Bạch Thanh Nhi.

Khấu Trọng nói:

- Đêm nay sẽ do Lăng thiếu gia ra tay, khiến cho Trì Sanh Xuân hết nạn này đến nạn khác, cướp của hắn một khoản lớn. Ta hi vọng có thể nhanh chóng thấy được vẻ mặt trộm gà không được lại mất luôn nắm thóc của hắn.

Từ Tử Lăng nói:

- Ngươi có nghĩ ra phương pháp để Thái Hành song kiệt công thành thân thoái chưa?

Khấu Trọng cười khổ:

- Đột nhiên biết mất tung mất tích, e rằng sẽ khiến người khác hoài nghi. Hơn nữa phải xem Thạch Chi Hiên có vạch trần chúng ta hay không. Ngày đó ta đi gặp Liễu Không, lão đáp ứng thông tri Thanh Tuyền, bảo Lăng thiếu gia ngươi hy vọng nàng lập tức tới Trường An. Có điều chỉ e thời gian di chuyển cũng mất tám đến mười ngày, chúng ta biện pháp gì ổn định Thạch Chi Hiên, khiến cho lão không nghi ngờ?

Từ Tử Lăng nói:

- Đối với Thạch Chi Hiên ta không nắm chắc chút nào, lão sẽ không tin bất cứ lời dối trá nào của chúng ta.

Khấu Trọng nói:

- Trước mắt điểm có lợi nhất của chúng ta chính là Thạch Chi Hiên

đã mất đi tai mắt trong Đường thất, nên chỉ đến khi Lý Uyên công bố yêu cầu chúng ta đến Trường An, lão mới nhận ra đã bị chúng ta lừa dối. Cho nên chúng ta nhất định phải đối phó với lão trước khi lão tỉnh giấc, nếu không chỉ cần lão học theo chúng ta, viết mấy chữ lớn ở trên tường phía góc đường rằng Thái Hành song kiệt chính là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đóng giả thành, chúng ta lập tức mang họa.

Từ Tử Lăng suy tư:

- Lão Thạch lần này thay đổi rất nhiều.

Khấu Trọng lấy làm khó hiểu:

- Cái gì thay đổi rất nhiều?

Từ Tử Lăng nói:

- Từ khi lão nấp ở một bên nghe qua tiêu nghệ của Thanh Tuyền, nhìn lén dung nhan của nàng, ta cảm thấy Thạch Chi Hiên đã chẳng còn phải là Thạch Chi Hiên ngày trước, tình huống cụ thể thế nào ta không có cách nào miêu tả ra được.

Khấu Trọng hỏi:

- Vậy thì sao?

Từ Tử Lăng im lặng một lát, nói:

- Thạch Chi Hiên bây giờ chẳng còn cái gì, thứ duy nhất có thể dựa vào là tuyệt thế ma công của lão. Nếu chúng ta có thể phá Bất Tử Ấn Pháp của lão, lão có sinh ra lòng thoái ẩn hay không?

Khấu Trọng gật đầu:

- Chỉ cần khiến lão không thể thoát thân, lại không thể hạ gục chúng ta, cũng như phá vỡ Bất Tử Ấn của lão. Ngươi không phải muốn trước khi Thanh Tuyền tới cùng lão đánh một trận đấy chứ? Hiện tại mọi người đang tốt với nhau, bức lão phải đến quyết chiến sinh tử, tựa hồ không thỏa đáng.

Từ Tử Lăng nói:

- Để ta cân nhắc cẩn thận đã, đến cửa nam rồi! Về nhà thôi!

(

Chương 740: Niêm hoa vi tiếu

Trở lại Tư Đồ phủ, Phục Khiên đang đợi trong nội đường, hai gã vội vã vào gặp.

Phục Khiên đang uống trà nhàn nhã cùng với Tống Sư Đạo. Thấy hai gã trở về, Tống Sư Đạo liền cáo từ ra đại sảnh giúp Nhậm Tuấn tiếp đón khách. Trên thực tế thì hành động Nhâm Tuấn giả thành Tư Đồ Phúc Vinh, toàn do Tống Sư Đạo trù tính chỉ đạo, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chẳng phải lo nghĩ.

Phục Khiên mỉm cười:

- Tiểu đệ phải về nhà rồi!

Hai gã ngồi xuống hai bên của hắn, Khấu Trọng lo lắng:

- Sao lại đi vội vàng như vậy, ngươi không phải muốn tiêu diệt Vân Soái hay sao?

Phục Khiên đáp:

- Ta là không thể không đi. Sáng sớm hôm nay, Lý Uyên triệu kiến tiểu đệ, nói rõ là không muốn chúng ta và đoàn sứ tiết của Tất Huyền đụng đầu, vì thế phải hạ lệnh trục khách, chúng ta đành phải rời đi.

Khấu Trọng hậm hực:

- Nhất định là Kiến Thành ở phía sau làm trò quỷ.

Phục Khiên nói:

- Chiếu theo ta quan sát thì chính là ý của bản thân Lý Uyên. Thật sự thì Lý Uyên vô cùng coi trọng chúng ta, đối đãi rất long trọng, nói muốn ủng hộ chúng ta đối kháng Thống Diệp Hộ, cũng như muốn dựa vào chúng ta kiềm chế Tây Đột Quyết. Để tỏ sự áy náy trong lòng, lão ta cho chúng ta lựa chọn thợ khéo của Trường An, đưa bọn họ đến tệ quốc truyền nghề trao đổi. Sau này sẽ phái sứ tiết đến đáp lễ với chúng ta. Ta xem ra lão ta muốn sau khi biết rõ thực lực của chúng ta rồi mới kết giao hảo hữu, tăng cường quan hệ minh hữu.

Khấu Trọng thầm động tâm, hỏi:

- Ngươi lựa chọn thế nào?

Phục Khiên nói:

- Ta còn đang cân nhắc. Ôi! Vân Soái vô cùng cẩn thận từ sau đêm đó, không trở về doanh địa ngoài thành nữa, vẫn trốn ở Trường An, khiến chúng ta không thể nào hạ thủ. Hai vị luôn luôn có biện pháp hơn người, nếu có thể giúp ta bức lão rời khỏi Trường An, chúng ta có thể an bài phục kích tại biên cương Tây Đột Quyết, cắt đi một cánh tay của Thống Diệp Hộ.

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Vân Soái là kẻ chuyện gì cũng tin quỷ thần. Việc ở Đông cung sẽ bị hắn coi là điềm cực xấu do quỷ thần cảnh cáo. Trước mắt tất tâm tàn ý lạnh, ví như lại phát sinh một sự việc nào khác, khẳng định hắn sẽ quay về Tây bắc. Hai vị có thể giúp ta việc lớn này được không?

Từ Tử Lăng trong lòng thầm than, rốt cuộc thì bọn gã cùng Vân Soái đã từng sóng vai tác chiến. Bất quá nghĩ đến dã tâm của Thống Diệp

Hộ đối với Trung thổ, Vân Soái ở đó lại càng lửa cháy thêm dầu. Nghĩ đến đại cục của Trung thổ, nếu Phục Khiên thành công diệt trừ Vân Soái, đối với sự bình yên của Trung thổ chỉ có lợi mà vô hại. Cho nên khi Khấu Trọng nhìn sang, gã không thể không khẽ gật đầu.

Khấu Trọng nói:

- Việc này cứ giao cho chúng ta. Bọn ta chẳng những sẽ khiến hắn phải cong đuôi chạy, còn có thể bắt hắn phải cuống cuồng rút về tây bắc, lão ca lúc nào lên đường?

Phục Khiên nói:

- Chúng ta ngày mốt lên đường. Nhưng tiểu đệ đối với lời của lão ca tò mò muốn chết. Tìm ra nơi Vân Soái ẩn thân đã không phải là chuyện dễ dàng, mà lúc này hai vị lại không thể bại lộ thân phận, liệu có thể có diệu pháp gì bách hắn rời Trường An về nước?

Khấu Trọng mỉm cười:

- Mười phần chắc đến tám chín là hắn ẩn thân tại Ba Tư Hồ tự bên trong thành Trường An. Cho dù ta đoán sai, vẫn có bí pháp có thể từ đám thủ hạ của Kiến Thành tìm được đáp án. Ha ha! Ngươi nói kẻ mà Vân Soái sợ nhất là ai?

Phục Khiên ngờ vực:

- Lại có kẻ khiến cho Vân Soái khiếp sợ hay sao? Ta thật sự không thể tưởng tượng.

Khấu Trọng trả lời:

- Đó là Thạch Chi Hiên. Lăng thiếu gia am tường công pháp và tác

phong làm việc của Thạch Chi Hiên. Nếu để gã bịt mặt, đảm bảo có thể mô phỏng giống Thạch Chi Hiên đến mức kỳ diệu vô cùng, dọa cho lão Vân một phen khiếp vía. Sau khi Vân Soái may mắn thoát thân, cho dù toàn bộ người của Trường Quân Lâm có vây quanh bảo vệ hắn, hắn cũng không dám ở lâu. Những việc khác phải trông vào bổn sự của lão ca.

Phục Khiên vỗ bàn kêu tuyệt, than:

- Thiếu Soái suy nghĩ linh hoạt, đưa ra trăm mưu ngàn kế khiến người ta phải nghiêng ngả. Với thế lực của Lý Uyên, sau khi trở thành mục tiêu của Thạch Chi Hiên vẫn phải cẩn thận từng bước đi, huống chi là Vân Soái không dám ra ngoài. Kiến Thành nếu hiểu được tình huống như thế, cũng sẽ khuyến cáo Vân Soái rời đi, tránh bị Thạch Chi Hiên công bố với thiên hạ, nếu thế bảo hắn làm sao giải thích được với Lý Uyên. Kế này tất thành!

Khấu Trọng nói:

- Chúng ta cũng có một việc nhờ ngươi hỗ trợ.

Phục Khiên vui vẻ ứng lời:

- Chỉ cần ta làm được nhất định sẽ làm hết sức.

Khấu Trọng cười bảo:

- Trò chơi mã cầu của quý quốc vô cùng hưng thịnh. Nếu như có thể tìm ra hai cao thủ mã cầu tốt nhất của Trung Thổ tới quý quốc luận bàn trao đổi nửa năm, thì quả là một sự kiện long trọng.

Phục Khiên nghe xong trợn mắt há mồm, Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Lý Uyên cần chúng ta ứng phó với cầu thủ của Cao Ly và Đông Đột Quyết cho hắn, sao có thể đồng ý thả người?

Khấu Trọng mười phần tự tin:

- Có lúc này lúc khác, khi Thiếu Soái quân đồng ý cùng Lý Đường kết minh, thắng bại trong cuộc thi cầu sẽ chẳng phải việc quan hệ trọng đại nữa. Cho nên vương tử cần tìm lời cường điệu phải lập tức mang người đi, chúng ta liền có thể công nhiên ra khỏi Trường An. Ha ha!

Sau khi Phục Khiên về, Lôi Cửu Chỉ dẫn một gã trung niên có thân hình thấp bé rắn chắc, rất có khí phách đến gặp bọn gã, giới thiệu:

- Vị này chính là lão bằng hữu của ta, lão đại của Hoàng Hà bang "Đại Bằng" Đào Quang Tổ, còn không mau bỏ mặt nạ ra tiếp đón.

Hai gã bỏ đi mặt nạ, đứng dậy nghênh đón.

Sau một vài lời khách khí, mọi người ngồi xuống quanh bàn, Đào Quang Tổ hào khí xung thiên:

- Ta Đào Quang Tổ lần này được hai vị và Tần vương coi trọng, cái gọi là kẻ sĩ có thể chết vì tri kỷ, ta đã hoàn toàn không để ý đến sống chết nữa! Huống chi lại được Lôi lão ca giúp ta trả hận như vậy. Từ nay về sau, có chuyện gì, xin hãy cứ phân phó, ta Đào Quang Tổ sẽ dốc cạn khả năng để hoàn thành.

Lôi Cửu Chỉ bổ sung:

- Đào lão đại vốn là chí giao của Phúc Vinh gia thật, thường qua lại làm ăn. Cho nên lần này công nhiên tới thăm Phúc Vinh gia, kẻ khác đối với Phúc Vinh gia chúng ta càng không nghi ngờ, các người yên

tâm.

Sự thật thì Khấu Trọng cũng đang vì vậy mà lo lắng, nghe xong thở phào nhẹ nhõm:

- Trước hết ta muốn biết được tình huống của quý bang ở Trường An.

Đào Quang Tổ ngạo nghễ nói:

- Không phải là ta Đào Quang Tổ khoa trương, cho dù là Kinh Triệu liên minh từng xưng bá trong quan nội, cũng khó so sánh được với bang hội của chúng ta đã cắm rễ tại Hoàng Hà mấy trăm năm nay. Ta vốn chẳng có chút hảo cảm nào với loại tác phong lừa gạt chiếm đoạt của lũ ranh con Dương Văn Can, Trì Sanh Xuân. Làm ăn cần phải thành tâm tín nghĩa. Tại Trường An này ai dám không nể mặt ta? Ai cũng biết ta là kẻ biết giữ lời.

Khấu Trọng vui mừng:

- Đào lão đại cần biết rằng chúng ta muốn đưa Tần vương lên làm hoàng đế, phải tính toán trên tương quan so sánh thực lực. Đào lão đại có biện pháp nào có thể giúp ba ngàn huynh đệ của ta ẩn thân tại vùng phụ cận Trường An hay không?

Đào Quang Tổ quả quyết:

- Việc này cứ giao cho ta, phụ cận Trường An có vài thôn chài toàn bộ là người của chúng ta. Có cả trang viên sản nghiệp của Hoàng Hà bang chúng ta. Giấu mấy ngàn người tuyệt không phải vấn đề. Khi khởi sự lại có thể dùng thuyền của chúng ta nhanh chóng đưa tới Trường An. Cho dù ở trong thành, cũng có thể dễ dàng giấu mấy trăm người.

Khấu Trọng nhẹ nhõm, nhóm huynh đệ đầu tiên của bọn gã sẽ đến trong vài ngày nữa. Hiện tại vì sự tình có biến, không biết khi nào hành sự, nếu phải giấu bọn họ thời gian dài trong địa khố, sẽ là một vấn đề lớn. Ở ngoài nơi hoang dã lập doanh trại lại sợ bị tuần binh phát hiện. Bây giờ được bang hội của Đào Quang Tổ có mấy trăm năm lịch sử này thu dụng, vấn đề đã được giải quyết ổn thoả. Sau khi thương lượng thỏa đáng tất cả chi tiết, Đào Quang Tổ hưng phấn rời đi.

Lôi Cửu Chỉ cười nói:

- Các ngươi cũng biết đối với lão Đào mà nói, các ngươi là cơn mưa rào tưới lên vùng đất hạn. Mấy năm gần đây, bọn họ chẳng biết đã bị Trì Sanh Xuân chỉnh cho thảm hại thế nào rồi! Cho nên y nghe được các ngươi toàn lực ủng hộ Lý Thế Dân, so với bất kỳ ai khác đều cao hứng hơn. Thế nên ta nhất định đưa hắn tới gặp các ngươi chào hỏi để hắn một lòng tin tưởng. Không phải ta nịnh các ngươi, danh tiếng của các ngươi so với Tần vương còn vang dội hơn. Nhắc tới các ngươi, trên giang hồ ai không giơ ngón cái lên khen một câu anh hùng.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Đa tạ đã tâng bốc. Ấy! Tiểu Hầu sao vẫn chưa trở về?

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Điều này chứng tỏ Hương Quý chẳng phải cư ngụ bên trong thành Trường An, mà là ở một nơi thành huyện nào đó trong vùng phụ cận. Hương Quý đã gầy đi rất nhiều, hiển nhiên cuộc sống cũng không sung túc nữa. Đổi lại ta là hắn, nhìn thấy vương quốc tội ác do một tay mình sáng lập không ngừng thu hẹp, đương nhiên chịu không

nổi.

Khấu Trọng khen ngợi:

- Hắn bại trong tay huynh cũng đáng, cái này gọi là tình thế đảo ngược, tương lai của hắn một vùng đen tối, chỉ có thể theo Ma môn giãy dụa cầu tồn. Lôi đại ca huynh lại có tiền đồ rực rỡ, như mặt trời chính ngọ, so với hắn tất nhiên là hai chuyện hoàn toàn khác biệt.

Lôi Cửu Chỉ vui vẻ theo:

- Quan trọng nhất chính là ta không sợ thua, bởi vì được thua trên sòng bạc tuyệt không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng. Ha ha! Bây giờ chuyện ta muốn làm nhất chính là tìm một chỗ uống rượu vui chơi, sao chúng ta không đến Thượng Lâm Uyển nhỉ?

Khấu Trọng nói:

- Đêm nay không được, bởi vì Trì tiểu tử muốn đến tìm chúng ta tế cờ. Sáng mai thì thế nào? Đến Phong Nhã các sẽ ổn thỏa hơn, lại có thể trợ công cho tiểu Kiệt.

Trong lòng Từ Tử Lăng vui vẻ, biết Lôi Cửu Chỉ đã hoàn toàn khôi phục lòng tin, hứng thú với cuộc sống, sẽ không chối bỏ chuyện tìm khoái lạc trên thế gian này nữa. Điểm thú vị của cuộc đời chính là vậy, chỉ cần kiên trì không nghỉ, không buông tay trong nghịch cảnh, khi thời vận đến có thể khiến người ta mừng rỡ đến kinh ngạc, tựa như có cơ hội chuyển mình từ trong bóng tối tìm ra ánh sáng.

Hầu Hi Bạch đến hoàng hôn mới từ bí đạo quay về thành. Hành tung của Hương Quý cuối cùng cũng có manh mối. Hắn ẩn thân tại thành Thủy Bình ở thượng du Hoàng Hà, phía tây Trường An, ngồi thuận dòng đi xuống, chưa đến nửa ngày có thể đến được Trường An. Sau

đó, Hầu Hi Bạch trở về phòng nghỉ ngơi.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Trải qua bao cay đắng, cuối cùng cũng phát hiện ra được hành tung của Hương Quý. Ta sẽ phái người đến Thủy Bình chăm sóc Hương Quý, điều tra cho được hư thực của hắn. Đợi đến khi hắn không ngờ nhất sẽ bắt sống hắn, phá hủy hoàn toàn cơ nghiệp Hương gia của hắn.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta muốn trước hết đi gặp Liễu Không.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Ngày mai đi gặp lão được không? Thời gian ước hội của Trì tiểu tử cũng sắp đến rồi. Tiểu tử ngươi thật không phải huynh đệ. Ôi! Có điều mị nhãn của Bạch Thanh Nhi xác thật khiến người ta nuốt không trôi.

Từ Tử Lăng nhún vai:

- Ta không phải bán đứng ngươi, mà trong lòng đột nhiên cảm thấy cần phải đi gặp Liễu Không. Yên tâm đi! Có phúc cùng hưởng, có họa cũng sẽ không bắt ngươi phải đi chịu một mình. Tiểu đệ đi nhanh về nhanh, sẽ không mất nhiều thời gian.

Khấu Trọng chẳng có cách nào khác, đành phải để gã đi.

Đợi Từ Tử Lăng đi một lúc, Khấu Trọng đặt chân trên con đường cái, trong lòng dấy lên một cảm giác kì lạ khó hiểu. Sau mười ngày, nửa tháng nữa, gã sẽ dùng thân phận lãnh tụ tối cao của Thiếu Soái quân

quay lại Trường An. Nghênh đón bọn gã sẽ là hoàng đế của triều Đại Đường. Đây là chuyện kẻ khác khó có thể tin tưởng được. Bây giờ nói ra khẳng định không có ai tin.

- Đại giá của Thái huynh tới đâu, có thể cho tiểu đệ đưa một đoạn được chăng?

Không ngờ lại là nhị thiếu gia của Sa gia Sa Thành Công từ trong xe ngựa thò đầu ra, quay sang gã vẫy gọi làm như hữu hảo. Ánh mắt Khấu Trọng nhìn đến vị trí người đánh xe. Đại hán ngồi trên tên là Trương Hùng, biết chút công phu quyền cước, tính cách hay khoe khoang, là tâm phúc của nhị thiếu gia. Mặc dù gã không thích Sa Thành Công lắm, nhưng vì dưới thân phận thần y xấu xí đã từng có kết giao mật thiết với hắn, trong lòng không khỏi dấy tư vị kì lạ mà thân thiết. Lại muốn xem tiểu tử này hôm nay đột nhiên lại hỏi thăm là có mục đích gì, liền vui vẻ lên xe.

o0o

Từ Tử Lăng theo phía sau Liễu Không, đi tới trước một tịnh xá ở khu vườn phía tây của Đại Đông Tự. Liễu Không không nói nửa lời, yên lặng dẫn đường, đoạn mỉm cười bảo:

- Tử lăng mời vào.

Dứt lời quay đầu rời đi.

Tí tách, tí tách!

Băng tuyết trên cây cỏ trong vườn bắt đầu tan chảy. Vì thời tiết ấm lên, những giọt nước không ngừng rơi xuống, khiến cho người ta nhận ra ngày đông khắc nghiệt đã đi qua, mùa xuân bắt đầu tràn về.

Từ Tử Lăng đưa tay gõ cửa, giọng nói dịu dàng của Sư Phi Huyên vang lên:

- Tử Lăng vào đi!

Tuy biết chắc trong tịnh xá là Sư Phi Huyên, nhưng khi nghe thấy âm thanh quen thuộc của nàng, trái tim của Từ Tử Lăng vẫn nóng bừng lên không thể kiềm được, lại âm thầm cảm thấy phản ứng như vậy quả là không phù hợp với quan hệ đã ước định của gã với mỹ nữ này.

Gã đẩy cửa tiến vào, Sư Phi Huyên đang ngồi ở một góc, nở ra nụ cười tràn ngập niềm hân hoan, vui vẻ nói:

- Tử Lăng, chàng khỏe chứ!

Từ Tử Lăng bị lời gọi thân thiết, đầy thâm ý của nàng thiếu chút nữa làm cho bay hết hồn phách. Gã hít sâu một hơi, cất bước đến chiếc ghế bên cạnh nàng ngồi xuống, than:

- Ta không cần phải che giấu sự kích động khi nhìn thấy Phi Huyên nàng, đúng không?

Ngọc dung thanh tú của Sư Phi Huyên như chẳng nhiễm chút khói lửa của nhân gian, bình ổn trở lại, dịu dàng bảo:

- Đương nhiên không cần che giấu, Phi Huyên cũng không muốn thấy bộ dạng chàng như vậy. Nghe đại sư nói tình thế các chàng có biến, rốt cục ra sao?

Từ Tử Lăng kể tình hình lại một lượt, không có cách nào rời ánh mắt khỏi gương mặt thanh lệ thoát tục của nàng một khắc. Ngắm vẻ mặt động lòng người, đôi mi thanh tú khẽ nhíu lúc tĩnh lặng suy tư, gã

chẳng còn biết nhân gian ra sao nữa.

Sư Phi Huyên đợi gã dứt lời, đón nhận ánh mắt sáng rực của gã:

- Thư của Tần vương khi nào tới tay Lý Uyên?

Từ Tử Lăng đáp:

- Phải là sau giờ ngọ ngày mai.

Sư Phi Huyên liếc gã, tựa như trách gã nhìn nàng không chớp mắt, lại có vẻ như vừa hổ thẹn vừa hoan hỉ, biểu hiện ấy khiến ai nhìn cũng phải mê người. Nàng nhẹ nhàng nói:

- Từ Tử Lăng à! Tính toán của các chàng có một chút sai sót.

Từ Tử Lăng tựa như bừng tỉnh từ trong cơn mộng đẹp, lo lắng:

- Sai ở chỗ nào?

Sư Phi Huyên đưa mắt ra bên ngoài cửa sổ nhìn vườn cây trong ánh hoàng hôn:

- Sau trận cháy kỳ quái ở Đông cung, Lý Uyên đương nhiên hiểu được cuộc đấu tranh giữa Tần vương cùng với Kiến Thành, Nguyên Cát đã đến mức ác liệt, không đội trời chung. Ông ta nếu chấp nhận đề nghị kết minh cùng các chàng mà Tần vương tự ý quyết định khi chưa được ông ta đồng ý, đột nhiên sẽ nghiêng sang phía của Tần vương, khiến cho quan hệ của Tần vương và Thái tử lại càng căng thẳng. Quyết định trọng đại như thế, Lý Uyên tất suy nghĩ rất lâu, do dự khó quyết.

Từ Tử Lăng tiếp lời:

- Khi Lý Uyên hỏi ý kiến tả hữu, Phong Đức Di sẽ góp lời khuyên Lý Uyên yêu cầu Khấu Trọng tới Trường An hội đàm, thể hiện thành ý. Điều này có thể khiến Hiệt Lợi hiểu được Lý Đường và Thiếu Soái quân liên minh thành một, hợp lực chống lại cơn mưa bão từ bên ngoài.

Sư Phi Huyên nói:

- Bản thân kế này vô cùng kì diệu, nhưng bởi vì chính sự kiện này gây bất lợi cho Kiến Thành, mà Phong Đức Di lại bị coi là thiên về Kiến Thành, Lý Uyên sẽ bỏ qua Phong Đức Di hoặc Bùi Tịch, vốn là kẻ ủng hộ Thái tử đảng, quay sang người khác lấy ý kiến.

Từ Tử Lăng tán đồng:

- Phi Huyên nói như vậy cũng có lý, may là chúng ta còn có Lý Thần Thông nói cho chúng ta.

Sư Phi Huyên suy tư hồi lâu rồi bảo:

- Lý Thần Thông vẫn có quan hệ mật thiết với Tần vương. Sẽ chẳng phải là nhân tuyển lý tưởng để Lý Uyên lắng nghe ý kiến về việc này. Nếu thiếp là Lý Uyên, sẽ hỏi suy nghĩ của một ngoại nhân ở vị trí trung lập.

Từ Tử Lăng chấn động:

- Vương Thông?

Sư Phi Huyên nhìn sang gã

- Vương Thông từ ngàn dặm tới cảnh cáo lão bằng hữu, trong lòng

Lý Uyên tất cảm kích, trước hết sẽ hỏi quan hệ thực sự của Thiếu Soái quân và Tống Khuyết, rồi mới ra quyết định trọng đại có ảnh hưởng lớn này. Dưới tình huống như vậy, ý kiến của Vương Thông sẽ mang tính quyết định đối với Lý Uyên.

Từ Tử Lăng biến sắc:

- Vậy phải làm sao đây?

Nói đến suy nghĩ kín kẽ, gã và Khấu Trọng có vỗ ngựa cũng đuổi không kịp Sư Phi Huyên. Sư Phi Huyên ung dung đáp:

- Về phương diện này để Phi Huyên nghĩ ra biện pháp. May là Di lão trước mắt đang ở Trường An, Phi Huyên có thể cầu Di lão trước khi tín hàm của Tần vương đến Trường An, an bài cho Phi Huyên và Vương Thông gặp mặt. Vương Thông là đại nho đương thời, hiểu sâu lợi hại thời cuộc, lại cùng sư thúc Tú Tâm của tệ môn có giao tình thâm hậu, Phi huyên tự tin thuyết phục được lão.

Từ Tử Lăng thở ra một hơi:

- May là Phi Huyên tới kịp thời, nếu không chúng ta sẽ bị thất bại trong gang tấc, hối cũng không kịp.

Sư Phi Huyên bình đạm như không để tâm:

- Ta có thể giải quyết cho các chàng bất quá chỉ là một vấn đề nho nhỏ mà thôi. Các chàng chuẩn bị đối phó với Thạch Chi Hiên ra sao?

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Chúng ta vẫn vì thế mà đau đầu, đến nay vẫn chưa nghĩ ra được kế sách vạn. Chỉ thầm cảm thấy Thanh Tuyền là cứu tinh duy nhất

của chúng ta.

Sư Phi Huyên nói:

- Thanh Tuyền của chàng trong mấy ngày này chắc sẽ nhận được tin tức, nếu nàng lập tức đi ngay, ước chừng thời gian bảy tám ngày sẽ tới.

Từ Tử Lăng không tin vào lỗ tai của mình, ngạc nhiên hỏi lại:

- Thanh Tuyền của ta?

Sư Phi Huyên mỉm cười:

- Phi Huyên rốt cuộc là nữ nhi mà! Luôn có chút lòng đố kị, Tử Lăng đừng để bụng.

Từ Tử Lăng ngẩn ngơ nhìn nàng một hồi lâu, cười khổ:

- Sau sự việc tại Trường An, Phi Huyên có dự định gì?

Sư Phi Huyên bình tĩnh đáp:

- Phi Huyên sẽ quay về Tĩnh Trai, đại khái sẽ không xuống núi nữa. Tử Lăng có biết quá trình tệ sư đến Lĩnh Nam phó ước với Tống Phiệt chủ?

Từ Tử Lăng lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Ánh mắt long lanh của Sư Phi Huyên lướt qua người gã, khuôn mặt xinh đẹp nổi lên vầng sáng thánh khiết rực rỡ, khiến nàng càng thêm xinh đẹp đến mức không thể tưởng tượng được, nàng dịu dàng bảo:

- Bọn họ tản bộ vòng quanh Ma Đao đường một vòng, rồi sư tôn lại phiêu diêu rời đi, quay về Tĩnh Trai, không nói nửa lời. Tử Lăng từ trong việc này lĩnh hội được gì?

Từ Tử Lăng rúng động:

- Phi Huyên!

Sư Phi Huyên vui vẻ nói:

- Bọn họ khiến Phi Huyên nhớ tới câu Niêm hoa vi tiếu, Trực chỉ bản tâm, Bất lập văn tự của Thiền môn.

Từ Tử Lăng cười rộ, gật đầu:

- Đã hiểu rồi!

Sư Phi Huyên từ tốn nói tiếp:

- Về phía Vương Thông nếu có tin tốt, Phi Huyên sẽ lập tức báo cho các chàng biết.

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu Vương Thông có thể thuyết phục Lý Uyên tạm thời giữ bí mật chuyện kết minh của chúng ta, đối với chúng ta sẽ có lợi hơn.

Sư Phi Huyên tán đồng:

- Phi Huyên cũng nghĩ như vậy, Lý Uyên rất có khả năng thỉnh Di lão tới gặp Tống Khuyết, làm rõ sự tình rồi mới ra quyết định. Đối với một nhân vật lớn như lão mà nói, chỉ tin người có thân phận địa vị như Tống Khuyết. Ai mà không biết Tống Khuyết nhất ngôn cửu đỉnh, nói

ra không bao giờ nuốt lời.

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Cả đi cả về, chí ít cũng mất một tháng, thời gian quá dài.

Sư Phi Huyên nói:

- Yên tâm đi! Lý Uyên sẽ một lúc làm hai việc, một mặt phái người nói chuyện với Tống Khuyết, mặt khác sẽ xem các chàng có đảm lượng và thành ý đi đến Trường An hay không? Điều tuyệt diệu nhất trong kế này của các chàng là mặc kệ các chàng có thực sự khẳng khái tạm thời buông bỏ binh đao hay không, chỉ cần các chàng xuất hiện tại Trường An, liền có thể gây hiệu ứng trấn nhiếp Hiệt Lợi. Mà đây chính là đại lễ mà Lý Uyên mong thấy nhất.

Từ Tử Lăng nhớ tới một chuyện, bèn bảo:

- Loan Loan trước mắt đang ở Trường An, đối với chuyện của chúng ta rõ như lòng bàn tay. Chúng ta e nàng ta sẽ nhân ước hẹn sư môn, khiêu chiến với Phi Huyên.

Sư Phi Huyên vẫn bình tĩnh:

- Nơi Phi Huyên nghỉ là Ngọc Hạc Am, nếu nàng ấy muốn làm như vậy, Phi Huyên đành phải phụng bồi.

(

Chương 741: Một trận tranh thắng bại

Khi Khấu Trọng bước vào lầu Phúc Tụ, bên tai gã vẫn còn dư âm lời nói của Sa Thành Công lúc ở trong xe ngựa.

Có lẽ thằng cha này tiêu xài phung phí, tiền bạc túng thiếu nên mới hy vọng nhân chuyện Sa Thiên Nam góp vốn vào tiền trang Trinh Quán mà cố gắng trở thành người đại diện cho phụ thân mình, đến tiền trang quản lý thu chi. Hắn dò hỏi Khấu Trọng tình hình phát triển hiện nay của tiền trang để về báo lại với Sa Thiên Nam lĩnh công.

Khấu Trọng cũng vui vẻ làm bộ đưa đẩy với hắn nên từ đó biết được rằng Sa Thiên Nam phải tham gia vụ này đều là vì Lý Kiến Thành ra lệnh, lão không thể nào từ chối.

Sa Thành Công vì muốn khoe tầm ảnh hưởng của Sa gia ở Trường An nên đã kể hết cho Khấu Trọng về tình hình thành lập xưởng quân khí của gia tộc ở Trường An, giúp gã nắm được nguồn cung cấp binh khí, cung tên cho Trường Lâm quân. Điều này cực kỳ có lợi.

Vào lúc nhà nhà bắt đầu lên đèn thì ba tầng của lầu Phúc Tụ đã hoàn toàn hết chỗ. Tiếng cười nói ồn ào vang vọng, tràn đầy không khí phồn hoa thịnh vượng.

Yến tiệc được tổ chức ở phòng khách quý tân trên tầng hai, quang cảnh đương nhiên không bằng tầng ba nhưng lại có không gian riêng biệt và yên tĩnh, thích hợp cho Bạch Thanh Nhi rót lời đường mật như lần trước.

Vừa nghĩ tới Bạch Thanh Nhi, Khấu Trọng đã thấy nhức cả đầu vì bữa tiệc tối nay thế nào cũng phiền phức. Nhưng để đả kích thêm đến nguồn tiền bạc của Hương gia thì dù chịu khổ một chút cũng là chuyện không thể tránh được. Gã chỉ mong Từ Tử Lăng sớm đến nơi cùng hưởng đau khổ với gã.

Sòng bạc Lục Phúc đầu người nhung nhúc, ồn ào huyên náo.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bị đám Trì Sanh Xuân, Kiều Công Sơn, Nhĩ Văn Hoán và Bạch Thanh Nhi coi như những con mồi béo bở, được trịnh trọng đón dẫn vào sảnh đường. Hứa Lưu Tông, tên cao thủ của Ma môn mà Trì Sanh Xuân gọi là sư thúc, cũng tiến ra tiếp đãi.

Bạch Thanh Nhi sán lại gần Khấu Trọng, nửa thân người thơm tho tựa hẳn lên vai gã, cười nói đầy vẻ quyến rũ:

- Nghe nói Thái đại nhân và Khuông đại nhân là khách hốt tiền của sòng bạc, đánh đâu thắng đó. Tối nay chắc chắn là Thanh Nhi sẽ được hưởng phúc của hai vị đại nhân rồi.

Cảm nhận được bộ ngực căng tròn của thị nhè nhẹ cọ cạ trên vai, Khấu Trọng lập tức bốc hỏa trong người, thầm kêu lợi hại. Gã biết đây là một loại thủ đoạn câu dẫn nam nhân của thị, trong đó hàm chứa Ma môn tâm pháp nên làm bộ không nhịn được cũng áp sát vào người thị, cười nói:

- Thanh cô nương từ đâu lại nghe được tin tức hoàn toàn trái ngược với sự thật như vậy? Huynh đệ bọn ta phải là thua nhiều thắng ít mới đúng. Có điều gần đây đúng là vận may đánh bạc có tốt lên được một chút, hy vọng đêm nay ông trời vẫn chưa thay đổi lòng thương xót bọn ta.

Lúc này Trì Sanh Xuân cũng đến ngồi phía bên kia của Khấu Trọng, vui vẻ đưa ra một mớ thẻ tiền rồi nói:

- Số thẻ này trị giá năm ngàn lượng, hai vị đại nhân có thể phóng tay mua vui rồi.

Kiều Công Sơn cười nói:

- Bây giờ hai vị có khi còn hiểu rõ quán Lục Phúc hơn cả bọn ta rồi, các vị định tới phòng khách quý nào thử một ván đây?

Nhĩ Văn Hoán cũng đưa đẩy:

- Chúng ta chỉ là khách thôi, hai vị đại nhân mới thật sự là chủ nhân lần này.

Khấu Trọng đương nhiên sẽ không vì Trì Sanh Xuân đưa cho số tiền lớn mà cảm kích hắn. Huống chi số thẻ năm ngàn lượng này chỉ là Trì Sanh Xuân cho mượn trước, không phải là cho luôn. Đây chính là thủ đoạn của họ Trì nhằm khiến hai gã mắc vào vòng nợ nần mà thôi! Gã liền cười đáp:

- Người làm chủ phải là Văn Thông chứ không phải là tiểu đệ. Trình độ đánh bạc của hắn cao hơn ta, ta chỉ là đi kèm thôi.

Ánh mắt mọi người liền tập trung về phía Từ Tử Lăng. Gã mỉm cười nói:

- Tiểu đệ đột nhiên có một ý tưởng, dùng năm ngàn lượng bạc này đánh một ván lớn ngay tại đây, thắng thua thế nào thì tối nay cũng ngừng lại luôn. Năm ngàn lượng thì hai huynh đệ bọn ta còn có thể trả nổi.

Khấu Trọng thầm khen hay. Một ván quyết định thắng bại không những có thể khiến Trì Sanh Xuân bị thua nặng mà lại còn có thể về sớm đi nghỉ, đúng là một công đôi việc. May là Từ Tử Lăng nghĩ ra cách này.

Kiều Công Sơn, Nhĩ Văn Hoán, Hứa Lưu Tông và Bạch Thanh Nhi đều giật mình quay sang nhìn Trì Sanh Xuân.

Trì Sanh Xuân không đổi sắc mặt nhưng khóe miệng hiện lên nụ cười đầy vẻ gian xảo. Hắn gật đầu nói:

- Khuông đại nhân hào khí trùm trời, đánh một ván năm ngàn lượng mở ra kỷ lục cho quán Lục Phúc bọn ta. Không biết Khuông đại nhân muốn đánh kiểu nào?

Từ Tử Lăng ung dung đáp:

- Ta quen nhất là chơi đổ xúc xắc, vậy chọn kiểu đó đi!

Trì Sanh Xuân cười nói với Hứa Lưu Tông:

- Có khách quý thì đương nhiên phải để Hứa lão sư đích thân tiếp đãi rồi.

Hứa Lưu Tông vui vẻ bước tới. Nhìn dáng vẻ của y thì rõ ràng là cực kỳ tin tưởng có thể khiến cho hai người họ thua tan nhà nát cửa. Cho dù hai gã có thể chịu nổi chuyện thua năm ngàn lượng nhưng với tâm lý nóng nảy muốn gỡ lại của kẻ đánh bạc thì chỉ cần Trì Sanh Xuân tiếp tục cho vay, chắc chắn hai gã này sẽ không thể rời khỏi sòng bạc lấy nửa bước.

Trì Sanh Xuân cười tươi rói:

- Mời các vị theo ta qua bên này.

Hứa Lưu Tông tiến vào làm nhà cái trên bàn bạc. Người phục vụ của sòng bạc dùng đủ cách ép các con bạc ngồi quanh bàn nhường ra hai chỗ để Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngang nhiên ngồi vào. Bốn người bọn Kiều, Nhĩ thì đứng sau lưng hai gã quan sát.

Khách đổ trường thấy đích thân Hứa Lưu Tông đứng ra đổ xúc xắc, lại thấy Trì Sanh Xuân đứng bên xem, cộng thêm với vẻ mỹ lệ của Bạch Thanh Nhi, vẻ quan chức của hai tên Kiều, Nhĩ thì đều biết chuyện không phải tầm thường, liền thi nhau kéo lại xem náo nhiệt.

Trước tiên Hứa Lưu Tông mở bát cho Khấu, Từ kiểm tra, sau đó lấy ra một đống mười mấy hạt xúc xắc cho hai gã chọn để đảm bảo không có gian dối. Lúc này người đứng xem đã lên tới cả trăm, thấp giọng bàn tán, làm không khí thêm phần khẩn trương.

Trì Sanh Xuân cười hỏi:

- Khuông đại nhân muốn chọn điểm lớn hay điểm nhỏ?

Từ Tử Lăng bỏ tay khỏi bàn bạc vì gã đã xác định được trên bàn không có cơ quan, Hứa Lưu Tông sẽ thuần túy dùng thủ pháp để đánh thắng trận này. Gã bình thản đáp:

- Đương nhiên là đổ ba con xúc xắc rồi tính tổng số điểm.

Đám Trì Sanh Xuân nghe vậy thì ngẩn ra, trong khi những người đứng xem cũng nhìn gã như nhìn một thằng ngốc.

Chỉ có Khấu Trọng là hoàn toàn tin tưởng Từ Từ Lăng, liền cười nói:

- Trận này ngươi nhất định phải cho huynh đệ ta theo. Khà!

Nên biết đổ xúc xắc có nhiều cách đánh cá, trong đó được ưa chuộng nhất là lối đặt cửa lớn hoặc nhỏ, ít phổ biến hơn thì chia thành mười sáu cửa đặt cược, hoặc là đánh theo số điểm của từng hạt xúc xắc. Tiền ăn được cũng tùy theo cách đánh mà thay đổi, nhưng cơ hội thắng bao giờ cũng cao hơn là đánh theo cách đổ ba con xúc xắc tìm người điểm cao hơn là thắng.

Khấu Trọng không giỏi chơi xúc xắc nên thuận miệng hỏi:

- Đánh tổng số điểm thì ăn gấp mấy lần?

Hứa Lưu Tông quả là có phong thái của cao thủ trong sòng bạc. Lão nghe vậy thì bình thản đáp:

- Là một ăn mười sáu.

Khấu Trọng khẽ tặc lưỡi. Tuy gã không biết tỷ lệ ăn thua được định ra bằng cách nào nhưng cũng biết đã có tỷ lệ này thì khả năng thắng là không lớn lắm, bằng không sòng bạc Lục Phúc đã sớm đóng cửa rồi. Một ăn mười sáu thì năm ngàn lượng sẽ ăn thành tám vạn lượng hoặc ba ngàn lượng vàng, là một con số lớn kinh người rồi.

Bạch Thanh Nhi không nhịn được, cúi sát tai Từ Tử Lăng, hơi thở như hoa lan khẽ nói:

- Khuông đại nhân thật là có hào khí, nhưng năm ngàn lượng không phải là con số nhỏ, có thể đủ để chuộc thân Thanh Nhi đó. Khuông đại nhân nên nghĩ kỹ rồi hẵng đánh.

Từ Tử Lăng biết thị muốn phân tán tinh thần mình nên chỉ mỉm cười đáp:

- Như vậy mới đủ kích thích chứ!

Nói đoạn gã thuận tay chọn lấy một bộ xúc xắc đưa cho Hứa Lưu Tông. Lão này dơ cao xúc xắc cho mọi người nhìn rõ rồi bỏ vào trong bát, đậy lại, sau đó lật ngược đặt lên bàn.

Không khí càng thêm phần khẩn trương.

Từ Tử Lăng biết Hứa Lưu Tông sắp lắc chén nên vội tập trung tinh thần, tiến vào cảnh giới cao nhất, cảm nhận được tình trạng của mỗi hạt xúc xắc trong chén. Mặc dù gã không thần thông tới mức biết được điểm số hướng lên trên của từng hột vào thời điểm hiện nay nhưng lúc mấy hột xúc xắc chuyển động và va chạm lẫn nhau thì gã có thể dựa vào âm thanh to nhỏ mà nhận biết một cách chính xác.

Hứa Lưu Tông chăm chú nhìn Từ Tử Lăng, giọng nói tràn đầy ý khiêu chiến:

- Khuông đại nhân chắc chắn là cao thủ nghe hạt xúc xắc, tiểu nhân phô bày cái xấu vậy!

Hai tay lão đưa ra trước nhấc bát lên, thủ pháp nhẹ nhàng vững vàng khiến cho những người đứng xem đồng thanh khen ngợi. Điều này lại càng kéo nhiều người đến xem hơn, vây chặt xung quanh đến giọt nước cũng không lọt được.

Lúc này Khấu Trọng mới cảm thấy lo lắng cho Từ Tử Lăng. Lão Hứa Lưu Tông này nhất định là cao thủ lắc bát xúc xắc, có thể lừa gạt những kẻ chuyên nghe xúc xắc. Trong khi đó, thách thức với Từ Tử Lăng lại rất cao, gần như ở mức cực hạn của khả năng nghe hạt và nhất định phải nắm được điểm số của cả ba hạt.

Từ Tử Lăng thoải mái nhún vai nói:

- Hứa lão sư, mời!

Bạch Thanh Nhi ngạc nhiên nói:

- Khuông đại nhân bước vào bàn bạc như biến thành một con người khác vậy.

Khấu Trọng giật bắn mình, hiểu ra trong một số tình huống nhất định, gã và Từ Tử Lăng vẫn trở về con người thật của mình, lộ ra sơ hở.

Từ Tử Lăng và gã liếc nhìn nhau rồi tâm thần không chút bối rối, tỉnh bơ đáp:

- Đó gọi là bản sắc của dân cờ bạc, cũng là lý do ta chơi không biết chán. Chỉ có ở nơi như thế này, ta mới thật sự tìm được chính mình.

- Đinh đinh đong đong!

Hứa Lưu Tông xóc bát. Nhìn lão nắm bắt thời gian thì biết ngay là cao thủ đổ trường, nếu Từ Tử Lăng vì mải nói chuyện mà mất tập trung thì coi như gã đã thua rồi.

Từ Tử Lăng tập trung toàn bộ tinh thần vào ba hạt xúc xắc đang không ngừng va chạm trong bát, trong đầu gần như tái hiện được tình hình bên trong mà hoàn toàn không bị thủ pháp xóc bát lúc mạnh lúc nhẹ, nhanh chậm bất thường của Hứa Lưu Tông làm rối loạn.

Đúng lúc này, Từ Tử Lăng cảm ứng được mấy ngón tay phải của Bạch Thanh Nhi nhấn tới yếu huyệt dưới nách của mình, kình khí dấu kín không phát ra. Nếu không phải là loại cao thủ hàng đầu như gã thì đừng hòng phát giác. Nếu ngón tay chạm vào người rồi chân khí đột nhiên phát ra thì sức mạnh sẽ đủ để chấn đứt tâm mạch. Cho

dù với công lực của gã cũng khó thoát chết.

Tâm niệm chuyển động như chớp, gã biết mình và Khấu Trọng đều phạm cùng một sai lầm là đã coi thường Bạch Thanh Nhi. Thật ra thị là cao thủ thế hệ mới của Ma môn gần bằng với Loan Loan, tài trí cũng không thua sút tí nào.

Chẳng lẽ thị phát hiện ra mình là Từ Tử Lăng?

Không thể nào.

Thị chỉ là muốn thăm dò. Gã liền quyết định dùng ván bạc công khai kia để đồng thời âm thầm ứng phó với tình hình này.

Mấy ngón tay sắp chạm vào người liền thu về, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- Cộp!

Bát xúc xắc đã được đặt lại lên bàn.

Từ Tử Lăng thầm than hỏng bét. Gã bị Bạch Thanh Nhi phân tán tinh thần nên tuy đoán không sai là thị chỉ thăm dò chứ không phải thật sự muốn giết mình, song lại khiến cho gã không nghe được thời điểm mấu chốt lúc hột xúc xắc "chạm đất".

Hứa Lưu Tông hô lên đầy vẻ tự tin:

- Mời các vị đặt cược, nhanh tay nào, chậm là hết!

Mọi người đua nhau đặt cược, không ai để ý Từ Tử Lăng sẽ đặt số nào vì họ đều cho rằng gã sẽ thua chắc. Từ Tử Lăng cũng tự biết ván này gã đã sớm thua rồi.

Khấu Trọng cảm giác được hoàn cảnh của gã liền nhanh trí bật cười nói:

- Đánh bạc có thắng có thua, thua ván này không có nghĩa là sau này toàn thua cả. Huynh đệ, cứ đặt đi!

Nghe nói vậy, đám Trì Sanh Xuân lập tức biết gã Khuông Văn Thông này công lực vẫn còn chưa đủ, nghe không được nên thua thê thảm rồi.

Từ Tử Lăng hiểu rõ ý Khấu Trọng. Bọn gã đã biết chỗ ẩn náu của Hương Quý rồi nên đêm nay nếu có thắng thì cũng chỉ là thêu thêm hoa lên gấm thôi. Kể cả có thua cũng chẳng sao, bọn gã trả được năm ngàn lượng bạc mà.

Vừa nghĩ tới đó thì trong lòng liền cảm thấy nhẹ nhõm, tâm linh lập tức tiến nhập cảnh giới thấu suốt mọi chuyện.

Hứu Lưu Tông thúc dục:

- Khuông đại nhân! Chỉ còn ngươi thôi!

Trên bàn đã đầy tiền đặt lớn nhỏ đủ loại, Từ Tử Lăng trở thành đích chú ý của mọi người.

Từ Tử Lăng chợt nghĩ tới một chuyện khác. Giả sử hắn thua ván này thì Bạch Thanh Nhi sẽ hoài nghi rằng gã cao minh đến độ biết được việc thị giở trò ám toán nên mới bị phân tán tinh thần nghe không ra hạt xúc xắc. Nhưng nếu thắng ván này, Bạch Thanh Nhi sẽ không còn lý do để hoài nghi gã nữa.

Giọng nói đáng ghét của Trì Sanh Xuân lại vang lên bên tai:

- Khuông đại nhân có thể đợi tới ván sau cũng được.

Vào lúc khẩn trương, thắng thua chỉ cách nhau chút xíu này, trong đầu Từ Tử Lăng chợt hiện lên rõ ràng điểm số của ba hạt xúc xắc.

E rằng gã vĩnh viễn cũng không biết được là mình tuy bị phân tâm nhưng vẫn nắm được tình hình chuyển động của hạt xúc xắc hay là mình dự đoán được tương lai. Gã không ngần ngại đặt toàn bộ thẻ cược lên bàn, cười nói:

- Mười hai điểm! Đặt năm ngàn lượng!

Khách đánh bạc lúc này mới biết gã là dân chơi đánh tiền to, liền náo động một hồi.

Hứa Lưu Tông quát:

- Mở bát!

Hai tay cầm bát xúc xắc lật lên. Mọi người, bao gồm cả Khấu Trọng lẫn Từ Tử Lăng, đều nín thở chờ đợi để lập tức biết được tình hình ba hạt xúc xắc trong bát.

Trì Sanh Xuân tỏ vẻ nhàn nhã, hoàn toàn tin tưởng vào thủ pháp của Hứa Lưu Tông. Một trong những tuyệt kỹ độc môn của họ Hứa là nhân lúc hạt xúc xắc “chạm đất” sẽ im lặng xoay thêm một vòng nữa. Chiêu này có thể làm cho bất cứ cao thủ nghe xúc xắc nào cũng bị lật thuyền trong cống rãnh, thua mà không làm gì được. Bản thân Trì Sanh Xuân là một tay nghe xúc xắc già dặn cũng tự biết không cách gì phá được thủ pháp của Hứa Lưu Tông. Bởi vậy hắn hoàn toàn không tin Từ Tử Lăng sẽ đoán được.

"A!"

Ngay cả Hứa Lưu Tông cũng đến bây giờ mới biết chính xác số điểm, lão liền biến sắc mặt.

Trong ba hạt xúc xắc thì hai hạt năm điểm, một hạt hai điểm, cộng lại là mười hai điểm. Từ Tử Lăng một ván ăn trọn.

o0o

Đến lúc lên giường đi ngủ mà trong lòng Khấu Trọng vẫn còn hiện lên vẻ mặt ngơ ngác bất lực của đám Trì Sanh Xuân. Nhưng Loan Loan đã như một bóng ma xuất hiện trong phòng không hề có dấu hiệu gì báo trước.

Khấu Trọng vội một tay giữ chặt lấy chăn, tay kia che ngực ra vẻ, nói:

- Tính dọa chết người ta à? Lần sau có chịu gõ cửa trước không?

Loan Loan cười tươi ngồi xuống bên mép giường, hôn khẽ một cái lên mặt gã rồi yêu kiều nói:

- Loan nhi không sao hiểu nổi cuối cùng là các người đang làm trò quỷ gì đây. Sao lại phá hủy Tụ Bảo điện của Đông cung thành bình địa, không sợ bại lộ hành tung sao?

Khấu Trọng không chút dấu diếm, cười hì hì đáp:

- Đúng là bọn ta làm đấy. Không cần phải vòng vo dò hỏi bọn ta. Con mẹ nó, đúng ra phải là ta hỏi nàng đang làm gì mới đúng. Nửa đêm gà gáy lại tìm đến nam nhân… úi!

Loan Loan không ngờ chui thẳng vào lòng gã, ôm chặt eo gã khẽ thở

gấp nói:

- Tìm đến nam nhân thì sao! Tiếp đến không cần người ta phải dạy ngươi làm gì chứ?

Khấu Trọng tuy tay ôm người đẹp mà trong lòng lại chỉ có cảm giác nguy hiểm trùng trùng, liền than thở:

- Loan đại tỷ chớ đùa giỡn với ta, tiểu đệ đầu hàng rồi! Xin đại tỷ ngồi thẳng dậy, tiểu đệ còn có chuyện trọng yếu phải bẩm báo.

Loan Loan lắc đầu:

- Người ta là loại nữ nhân kêu đến là đến, đuổi đi là đi sao? Ta mặc kệ, đêm nay ngươi nhất định phải thương yêu Loan nhi cho tốt đó.

Ngửi thấy mùi hương từ cơ thể trẻ trung đầy sức sống, cảm nhận thân mình đầy đặn và nghe giọng nói uyển chuyển cực kỳ quyến rũ của nàng mà nói là không động lòng thì chỉ là dối trá. Chỉ tiếc là nếu lỡ chân một bước sẽ phải ôm hận muôn đời nên gã đành cố gắng đè nén ngọn dục hỏa đang bốc phừng phực, cười khổ nói:

- Loan đại tỷ lại tìm nhầm phòng rồi. Có câu nói rằng không thể trêu ghẹo vợ bạn được, tiểu đệ tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với huynh đệ của mình.

Loan Loan phì cười:

- Nói nhăng nói cuội, nô gia có phải là vợ của Tử Lăng đâu? Đồ quỷ chết nhát!

Cuối cùng nàng cũng rời khỏi lòng gã ngồi thẳng dậy.

Khấu Trọng liếc nhìn sang. Trong bóng đêm ôn nhu, Loan Loan đang nhấc dùng bàn tay ngọc thon dài khẽ chỉnh lại suối tóc mượt mà vừa bị lầm rối, động tác đẹp đẽ mà chậm rãi, lại còn làm nổi bật lên những đường cong mê người cực kỳ quyến rũ, so với vừa rồi ở trong vòng tay có khi còn khiến gã động lòng hơn.

Gã chán nản nói:

- Người quân tử không tận dụng lúc phòng tối đen. Ta chẳng phải người quân tử nên đương nhiên rất dễ làm chuyện xằng bậy, có điều đây cũng chẳng phải là phòng tối. Ta dám bảo đảm Lăng thiếu gia đang vểnh tai thám thính nhất cử nhất động của tiểu đệ, xem tiểu đệ có làm chuyện bậy bạ không.

Loan Loan đưa ánh mắt nghiêng thành đổ nước của mình lườm gã rồi hậm hực mắng:

- Quỷ nhát gan thì là quỷ nhát gan, cần gì phải tìm lời ngụy biện. Phòng của Tử Lăng vẫn trống không. Chuyện trọng đại ngươi muốn nói có phải liên quan tới Sư Phi Huyên không?

Khấu Trọng kinh hãi đáp:

- Thật không ngờ tin tức của nàng nhanh đến khó tin, sao lại biết Sư Phi Huyên đang ở Trường An?

Loan Loan mỉm cười:

- Ngươi đúng là thiếu hiểu biết nên thấy gì cũng ngạc nhiên. Sư Phi Huyên tuyệt đối không giống bọn các ngươi lén lút chui qua đường hầm mà vào, mà là dùng thân phận thật sự đường đường chính chính vào thành. Loan nhi làm sao không biết được?

Khấu Trọng ngẩn ra nhìn nàng một lúc rồi nhíu mày hỏi:

- Nàng tính sao?

Loan Loan nhún vai thon nói như không để tâm:

- Nàng là nàng, mà ta là ta, có gì mà phải tính toán?

Khấu Trọng rất ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng phải các ngươi ở thế không cùng tồn tại, nhất định phải phân thắng bại sao?

Loan Loan ngọt ngào cười đáp:

- Cứ đánh đánh giết giết sẽ chẳng có lợi gì cho hai bên, mà lại làm cho bọn ngươi khó xử, Loan nhi không có hứng thú với chuyện đó. À, báo cho bọn ngươi một chuyện, bạn cũ của ngươi tới rồi đó.

Khấu Trọng ngơ ngác:

- Bạn cũ của ta?

Loan Loan đưa ngón tay ngọc khẽ dí vào mặt gã mấy cái rồi cười nói:

- Linh Lung Kiều không phải là bạn cũ của ngươi à? Hiện giờ nàng ta đang nghỉ ở hoàng cung, do Đổng Thục Ni tiếp đón. Có cần người ta giúp hai ngươi xếp đặt thời gian hò hẹn không? Hi hi! Loan nhi chỉ nói chơi thôi, ta sao lại có thể đi giúp tình địch chứ chứ?

Khấu Trọng nghe vậy thì ngẩn ra. Loan Loan lại nói tiếp:

- Nghe nói vì chuyện cả nhà Vương Thế Sung bị hại mà Đổng Thục Ni và Dương Hư Ngạn cãi nhau một trận. Có thể đây là một tuyệt chiêu mà nha đầu họ Đổng dùng để đối phó Dương tiểu tử, chỉ không biết các ngươi có thể lợi dụng được không thôi!

Khấu Trọng thở dài:

- Nàng làm sao biết rõ chuyện trong cung như trong lòng bàn tay vậy?

Loan Loan đáp:

- Đó là bí mật của người ta, cũng là nước cờ cực kỳ lợi hại của tiên sư. Sớm muộn gì rồi các ngươi cũng biết thôi.

Khấu Trọng cười khổ không nói gì. Cho đến bây giờ gã vẫn không có chút đầu mối gì về kế hoạch của Loan Loan. Nghĩ đến đó mà thấy sợ.

(

Chương 742: Vọng thiên đả quái

Không lâu sau khi Loan Loan đi, đến lượt Từ Từ Lăng vào phòng với bộ quần áo dạ hành.

Khẩu Trọng liền hỏi:

- Ngươi có nhìn thấy Loan Loan rời đi không?

Từ Tử Lăng ngồi bên mép giường, đáp:

- Vừa khéo nhìn thấy nàng ta bay qua tường, nhanh như quỷ mị. Thiên Ma công của nàng ta càng ngày càng lợi hại. Có điều Loan Loan chạy về phía nam thành chứ không phải về cung.

Khấu Trọng nhíu mày suy nghĩ rồi hỏi tiếp:

- Loan đại tỷ đi đâu nhỉ? Thành Trường An này còn có ai có thể khiến nàng ta ghé thăm lúc canh ba nửa đêm thế này?

Từ Tử Lăng nói lảng sang chuyện khác:

- Tám chín phần là Vân Soái đang ẩn mình trong Ba Tư tự.

Khấu Trong không quan tâm đến chuyện Loan Loan nữa, ngạc nhiên hỏi:

- Nếu ngươi từng gặp Vân Soái, chắc phải nắm rõ mười mươi ông ta ẩn nấp ở đâu, tại sao lại chỉ nắm chắc có tám chín phần?

Từ Tử Lăng giải thích:

- Ta không dám đánh rắn động cỏ nên chỉ nấp ở gần đó hy vọng gặp may, lại thấy Tiết Vạn Triệt lén lén lút lút vào trong tự, hắn không đi gặp Vân Soái thì gặp ai được nữa đây?

Khấu Trọng hờn dỗi:

- Ta còn cho rằng ngươi chỉ đi gặp Phong Đức Di thôi cơ đấy!

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

- Phong Đức Di không ở nhà, cứ ở đó cũng chán nên ta tới Ba Tư tự dạo một vòng, không phải cố ý bỏ ngươi lại. Xin Thiếu Soái minh giám.

Khấu Trọng bật cười mắng:

- Tiểu tử dám trêu ta à!

Ngay sau đó gã liền ngạc nhiên tự hỏi:

- Tại sao khuya thế này rồi mà Phong công vẫn chưa về nhà? Nhất định là bị Lý Uyên gọi vào cung nên không thể thoát thân. Ài! Đầu tiên là Loan Loan, giờ lại đến ngươi trêu ta như thế, ta mệt đến mức chẳng thể nào ngủ được. Lúc này có chỗ nào hay để đi không nhỉ?

Từ Tử Lăng trầm giọng nói:

- Chúng ta đi gặp Thạch Chi Hiên.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Hình như chưa phải là lúc, giờ thì có gì để nói với lão chứ? Lão Thạch tinh minh đến mức khiến người ta phát rét, sợ nhất là chúng ta nói nhiều sai nhiều.

Từ Tử Lăng phân tích:

- Ngày mai thư của Lý Thế Dân sẽ được đưa đến tay Lý Uyên. Tuy Phi Huyên nói thông qua Vương Thông có thể khiến Lý Uyên tạm thời giữ kín bí mật, nhưng quyền quyết định ở trong tay lão, ít nhất lão cũng sẽ cho đám đại thần tâm phúc và bọn Kiến Thành, Nguyên Cát biết việc này. Cho đến giờ An Long vẫn chưa trở mặt với Thạch Chi Hiên, nếu tên béo đó không dám giấu mà báo việc này cho lão Thạch, chúng ta sẽ lập tức toi đời.

Khấu Trọng cả kinh:

- Ngươi nói đúng, nhưng vấn đề là chúng ta có thể nói gì với Thạch Chi Hiên đây?

Từ Tử Lăng đáp:

- Nói cho lão biết chúng ta tạm thời thân thiện với Lý Uyên, nhằm mượn lực lượng của họ đánh lui liên quân Tái Ngoại, đó không phải là lời nói dối, chẳng lo lão không tin. Việc ám sát Triệu Đức Ngôn, đương nhiên vẫn tiến hành theo kế hoạch.

Khấu Trọng tiếp lời:

- Không ngờ sau đó Lý Uyên nhìn ra được quỷ kế của chúng ta, đi mời hai tên tiểu tử to đầu này đến Trường An thị chúng, khiến chúng ta không biết nên làm thế nào, đúng không? Hê hê! Tên tiểu tử ngươi, nói về khoản dối lừa người khác thì còn giỏi hơn cả ta.

o0o

Khấu, Từ nằm phục ở nơi cao nhất trên mái nhà lân cận, chỗ có thể bao quát hết hang ổ bí mật của Thạch Chi Hiên. Cả hai đều giật mình kinh hãi khi thấy một bóng người nhẹ như làn khói từ chỗ ấy lướt ra, rồi lẫn vào bóng tối, sau nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Khấu Trọng hít vào một hơi lạnh, bảo:

- Đó chẳng phải là Loan đại tỷ sao?

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, khẽ than thở:

- Ôi mẹ ơi! Chuyện này là thế nào đây? Sao Loan Loan lại ở cùng một chỗ với Thạch Chi Hiên chứ?

Toàn thân Khấu Trọng như rơi vào hố băng, suy đoán:

- Có lẽ họ đồng bệnh tương lân chăng? Ài! Dù là nguyên nhân gì, nếu hai người họ hợp lực mưu hại, chúng ta toi là cái chắc. Ngươi nói xem Loan Loan có tiết lộ tất cả bí mật của chúng ta cho Thạch Chi Hiên biết không?

Từ Tử Lăng cười gượng đáp:

- Ta không phải Loan Loan, trả lời câu hỏi của ngươi thế nào đây!

Khấu Trọng quả quyết:

- Không có chuyện đó đâu! Ta dám khẳng định Loan Loan sẽ không hại chúng ta, bởi vì nàng vẫn còn tình cảm với Lăng thiếu gia.

Từ Tử Lăng cười gượng:

- Ngươi vẫn còn lòng dạ nói đùa cơ đấy.

Khấu Trọng trở lại vẻ ung dung, cười nói:

- Ta hoàn toàn nghiêm túc, giờ còn cần vào gặp lão Thạch không?

Từ Tử Lăng trầm giọng đáp:

- Bây giờ càng cần phải gặp Thạch Chi Hiên hơn bất cứ lúc nào, xem phản ứng của lão ra sao. Có điều phải đợi thêm gần nửa canh giờ nữa hãy vào, để lão không nghi ngờ chúng ta đã thấy Loan Loan.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, nói:

- Ta có một cảm giác rất kỳ lạ, vừa rồi Loan Loan đến tìm chúng ta chủ yếu là muốn khẳng định bọn ta đang ở trong nhà. Sau đó nàng đi gặp Thạch Chi Hiên, tránh bị chúng ta nhìn rõ bộ mặt, ai ngờ trời xui đất khiến thế nào, vẫn không tránh được tai mắt của chúng ta.

Từ Tử Lăng trở nên trầm lặng, không nói thêm gì.

o0o

Thạch Chi Hiên đứng trước cửa sổ trong sảnh đường tối om, tựa như đã chìm trong bóng tối.

Hai người đã đến sau lưng, lão vẫn vô cùng bình tĩnh hỏi:

- Có việc gì khẩn cấp sao?

Khấu Trọng hít sâu một hơi rồi đáp:

- Thì ra Tà Vương không cần ngủ, đây là công pháp gì thế?

Thạch Chi Hiên hờ hững nói:

- Ta đang suy nghĩ tại sao các ngươi lại căng thẳng như thế? Có phải muốn giết ta hay không?

Hai gã cả kinh. Một chút tâm trạng khác lạ ấy không ngờ cũng không giấu nổi lão ta.

Từ Tử Lăng cười nhăn nhó nói:

- Pháp nhãn của Tà Vương không sai, song lại có chút hiểu lầm. Sở dĩ huynh đệ vãn bối căng thẳng như thế là vì có chuyện che giấu, nhưng bây giờ sự việc đã phát triển đến mức không thể che giấu được nữa nên đành phải đến đây nói thật với Tà Vương.

Thạch Chi Hiên chậm rãi xoay người lại, đưa mắt quét qua Khấu Trọng, rồi cuối cùng dừng lại trên người Từ Tử Lăng, nói với vẻ bình tĩnh kỳ lạ:

- Thạch mỗ đang nghe đây.

Khấu Trọng tỏ vẻ áy náy nói:

- Lần này chúng tôi đến Trường An không phải là muốn hành thích Lý Thế Dân, mà để đối phó với cha con Hương Quý.

Thạch Chi Hiên cau mày:

- Cha con Hương Quý lại có thể khiến các ngươi bỏ cả việc lớn, lao sư động chúng mạo hiểm từ xa đến, các ngươi cho rằng ta tin nổi

không?

Hai người thầm thở phào một hơi, nhìn thần thái của Thạch Chi Hiên, chắc Loan Loan vẫn chưa tiết lộ bí mật.

Từ Tử Lăng đáp:

- Đây là cơ hội duy nhất để bọn ta đối phó với Hương Quý. Nếu tấn công Lạc Dương, cha con Hương Quý chắc chắn sẽ cao chạy xa bay, tìm nơi an toàn khác để ẩn nấp ngay.

Thạch Chi Hiên đưa mắt nhìn gã, mỉm cười hỏi:

- Nếu đã như vậy, các ngươi có thể giấu tiếp luôn đi, tại sao lại chọn đêm nay để nói thật với ta?

Từ Tử Lăng đáp:

- Bởi vì bọn tại hạ đã lén ước định với Lý Thế Dân rằng, một ngày chưa trừ được mối uy hiếp từ Hiệt Lợi, chúng ta tuyệt đối không đánh Lạc Dương.

Thạch Chi Hiên hơi kinh ngạc, sát cơ tăng vọt, ánh mắt nhìn lướt qua hai gã, trầm giọng:

- Ngươi nói gì?

Lúc này Khấu Trọng càng khẳng định được rằng Loan Loan chưa bán đứng bọn mình, gã thở dài đáp:

- Có lẽ Tà Vương không nghĩ cho đại cuộc Trung Thổ, nhưng bọn tại hạ lại không thể máu lạnh như thế. Người Trung Thổ đóng cửa lại đấu nhau tới sống chết là một chuyện, nhưng khi có người ngoài

xâm phạm mà bảo chúng ta ngáng chân Lý Uyên, giúp bọn ngoại tộc dễ dàng thành công, bọn tại hạ không làm được. Vì thế mới lén có hiệp định ấy với Lý Thế Dân, mong Tà Vương hiểu cho nỗi khổ tâm của chúng ta.

Vẻ hung dữ trong mắt Thạch Chi Hiên thu lại, lão lạnh lùng bảo:

- Đối phó với Hương Quý có lẽ là một trong những nguyên nhân các ngươi đến Trường An, mục tiêu khác là Thạch Chi Hiên ta, đúng không?

Từ Tử Lăng thở dài đáp:

- Nếu chúng tôi có dự tính này thì đã sớm động thủ với Tà Vương rồi.

Thạch Chi Hiên để lộ ra một nụ cười cao thâm khôn lường, lại tràn ngập vẻ tàn độc, nhẹ nhàng nói:

- Triệu Đức Ngôn vẫn đang trên đường đến đây, vì sao các ngươi nôn nóng nói chuyện này ra như thế?

Khấu Trọng cười gượng đáp:

- Đó gọi là giấy không bọc được lửa, chắc chắn Lý Thế Dân sẽ báo chuyện này với Lý Uyên, còn bọn tại hạ đã tìm được ra Hương Quý. Chỉ vì còn chưa biết hành tung của Hương Ngọc Sơn nên quyết định tạm thời rời Trường An, lần này là thuận đường đến cáo từ Tà Vương ngài.

Thạch Chi Hiên đột ngột xoay người lại, chắp tay sau lưng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm giọng quát:

- Cút, lập tức cút đi cho ta! Trước khi ta thay đổi ý định, cút càng xa

càng tốt.

o0o

Về đến Tư Đồ phủ, tâm tình hai người vẫn rất xấu.

Vào phòng trong, ngồi xuống, Khấu Trọng lắc đầu bảo:

- Ta hơi hối hận vì vừa rồi không trở mặt động thủ với Thạch Chi Hiên, nếu thế thì giờ đã không cần phải bất lực để mặc lão giết mổ rồi! Có trời mới biết lão sẽ có hành động gì, nếu lão vạch mặt chúng ta trước khi Lý Uyên nhận được thư, tất cả sẽ hỏng hết.

Từ Tử Lăng nói:

- Vừa rồi Thạch Chi Hiên không ra tay, chắc sẽ không làm chuyện hại người không lợi mình như thế. Ta nhớ lão từng nói lão tuyệt đối không giết người vì phẫn nộ, xem ra không phải chỉ thuận miệng nói đâu. Ài! Hy vọng lão vẫn giữ được lý trí.

Khấu Trọng thở dài:

- Trước đó chúng ta đã khiến lão sinh ra hy vọng giết chết Triệu Đức Ngôn rồi thống nhất Ma môn, vừa rồi lại dập tắt hy vọng ấy. Lão Thạch chẳng phải loại thiện nam tín nữ gì, há lại chịu buông tha cho chúng ta! Vừa rồi chỉ vì lão tự nhận thấy không thu thập được hai ta nên mới để chúng ta đi mà thôi! Ta không lạc quan được như ngươi đâu.

Từ Tử Lăng phân tích:

- Ngươi quên Loan Loan rồi à! Sở dĩ Loan Loan đi tìm Thạch Chi Hiên là vì chúng ta từng nói với lão rằng nàng cũng ở Trường An,

cho nên lão ta dùng bí pháp của Ma môn liên lạc với Loan Loan, để nàng biết nơi lão ẩn nấp, vì thế mới có chuyện đêm nay Loan đại tỷ đến thăm lão Thạch. Lão Thạch và Loan đại tỷ liên kết, đồng nghĩa rằng hai nhân vật kiệt xuất nhất của Ma môn bắt tay hợp tác với nhau, như thế coi như là đã thống nhất Ma đạo, huống chi Loan Loan còn có kế hoạch bí mật chấn hưng Ma môn. Nàng không chịu nói cho chúng ta biết là vì sợ chúng ta cản trở và phá hoại, đối với Thạch Chi Hiên nàng không e ngại về mặt này.

Khấu Trọng chợt sinh ra hy vọng, nói:

- Đúng! Phân tích của Lăng thiếu gia rất có lý, Loan Loan không muốn phá hoại chuyện của chúng ta bởi vì hành động của chúng ta đối với nàng có lợi mà không có hại. Lão Thạch không có lý do gì phá hoại chuyện tốt của Loan đại tỷ.

Từ Tử Lăng bảo:

- Nghỉ ngơi thôi! Xem ngày mai trời có sập xuống không nào, cứ để ông trời tự quyết định là được rồi.

o0o

Ngày thứ hai sau khi hai gã trở về từ Hoàng cung, mọi người ở trong Tư Đồ phủ chờ tin tức mà cứ như phạm nhân đợi ngày phán tội.

Đám phú thương phú hộ, quan lại quý nhân đến thăm nhà Phúc Vinh gia không ngớt. Bọn Lôi Cửu Chỉ, Tống Sư Đạo, Tra Kiệt đều vô cùng bận rộn, Đồng Đồng thì vào vai tiểu tỳ, không ngừng đi lại trong đại sảnh, chỉ có ba người Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch ngồi trong phòng “vọng thiên đả quái” (*)

Khấu Trọng thở than:

- Thì ra tuyết tan là vớ vẩn thế này đây, chỗ nào cũng toàn là bùn đất và nước bẩn. Ài! Mùa xuân đến rồi.

Hầu Hi Bạch liền bảo:

- Có gì mà than thở, ít nhất đến bây giờ Thạch sư phụ vẫn chưa tố cáo chúng ta.

Khấu Trọng cười bảo Từ Tử Lăng:

- Đêm qua chúng ta tính sót mất tiểu tử này. Người ta nói “hổ dữ không ăn thịt con”, Hầu tiểu tử là ái đồ của lão Thạch, cũng có thể xem là một nửa con rồi, lại thêm một nửa khác là ngươi, hợp lại vừa khéo thành một đứa con hoàn chỉnh, đúng không? Hắc.

Từ Tử Lăng bực mình bảo:

- Còn có tâm tình mà nói đùa cơ đấy! Hy vọng một lúc nữa ngươi vẫn còn cười được vui như thế này.

Khấu Trọng dựa lưng vào ghế, dang hai tay hai chân ra nói:

- Đây gọi là tìm niềm vui trong nỗi khổ. À, ngươi nói xem Trì tiểu tử trộm gà không được còn mất nắm gạo, bước tiếp theo sẽ làm gì?

Hầu Hi Bạch đáp:

- Hắn còn có thể làm gì nữa? Chỉ đành kéo dài thời gian để xoay tiền, chờ sau khi tổng điếm chính thức khai trương sẽ tiến hành âm mưu cướp đoạt quyền khống chế tiền trang.

Khấu Trọng nói:

- Cách duy nhất của hắn là cướp số tiền mà chúng ta dùng để mở tiền trang, vốn định sẽ ra tay từ hai gã đổ quỷ ngu ngốc chúng ta, nhưng giờ đường này lại không thông rồi. Hắc! Trì tiểu tử đấu sao nổi với ta?

Từ Tử Lăng nhắc nhở:

- Cẩn thận có khi hắn lại tấn công từ chỗ người của Trần Phủ, dưới Thất Châm Chế Thần của Doãn Tổ Văn, không ai có thể giữ được bí mật.

Khấu Trọng tỏ vẻ tiêu sái nói:

- Vậy chúng ta cứ dứt khoát một là không làm, hai là làm đến cùng, hôm nay cứ công nhiên vận chuyển vàng đến đây, xem Trì tiểu tử còn có pháp bảo gì nữa? Muốn làm thì làm luôn, dù sao ta cũng chán lắm rồi đây. Chúng ta lập tức xin Phúc Vinh gia đích thân đến chủ trì.

o0o

Lúc hoàng hôn, mọi người cuối cùng đã nhận được tin từ Trầm Lạc Nhạn. Lý Uyên nhận được bức mật hàm của Lý Thế Dân vào lúc sau chính ngọ một chút, lão lập tức hẹn gặp Vương Thông và Âu Dương Hi Di, sau đó đóng cửa bí mật bàn bạc cả canh giờ. Sau khi Vương Thông và Âu Dương Hi Di rời đi, Lý Uyên lập tức gọi các vương hầu quý tộc cùng đám tâm phúc đại thần như Kiến Thành, Nguyên Cát, Bùi Tịch, Phong Đức Di và Lý Thần Thông tới mở hội nghị khẩn cấp, đến giờ vẫn chưa có kết quả.

Lần này người đưa thư cho Lý Thế Dân là Sài Thiệu. Y thân là phò mã tương lai, lại vì nguyên nhân Lý Tú Ninh luôn được Lý Uyên sủng ái, đương nhiên là người thích hợp nhất để gánh vác nhiệm vụ này.

Theo sách lược mà Từ Tử Lăng và Lý Thế Dân đã ước định từ trước, Lý Thế Dân sẽ nói sự thật trong bức mật hàm, chỉ lờ đi mắt xích quan trọng đến Lĩnh Nam gặp Tống Khuyết.

Quá trình này do Sư Phi Huyên làm thuyết khách, khuyên Từ Tử Lăng lấy đại cục làm trọng, lại nhờ họ Từ xe chỉ luồn kim, sắp xếp cho Lý Thế Dân và Khấu Trọng bí mật gặp mặt tại Vận Hà, để họ thỏa thuận rằng trong lúc liên quân ngoại tộc tới sát biên cảnh sẽ tạm dừng can qua.

Vì tình thế cấp bách, Lý Thế Dân thân là thống soái ở tiền tuyến, cho nên không thể không thỏa thuận với Khấu Trọng trước, sau đó mới bẩm lên Lý Uyên để lão đưa ra quyết định cuối cùng. Cả câu chuyện hợp tình hợp lý, mà vì trước khi xuất chinh Lý Thế Dân cũng tỏ rõ tâm ý về phương diện này, cho nên càng không có lỗ hổng nào để nói.

Nhìn từ góc độ lợi ích, hiệp định này đối với Lý gia trăm lợi mà vô hại. Vấn đề duy nhất là sẽ khiến uy thế của Lý Thế Dân tăng mạnh, khó có thể áp chế nổi, ít nhất cũng không thể nào đột nhiên cho hắn ngồi chơi xơi nước, hoặc sau khi dụ hắn về kinh liền lập tức đẩy vào Hoành Nghĩa cung, tước đoạt binh quyền. Ngược lại, Lý gia lại phải dựa vào Lý Thế Dân để khiến Khấu Trọng thực hiện lời hứa hiệp nghị.

Dưới tình huống như vậy, việc phe thái tử và phe phi tần phản đối kịch liệt là chuyện có thể dự đoán, phải xem Lý Uyên có thể kiên trì hay không.

Với bọn Kiến Thành, Nguyên Cát, lý do phản đối duy nhất có sức thuyết phục là hiệp nghị ngưng chiến chính là thủ đoạn Khấu Trọng bày ra để khiến quan hệ giữa nhà Đường và Đông Đột Quyết xấu đi,

sau đó gã sẽ không tuân thủ ước định, xuất binh đánh chiếm Lạc Dương.

Diệu kế của Từ Tử Lăng vừa hay lại nảy ra từ chỗ này. Dù Khấu Trọng thật tình hay giả ý, chỉ cần gã chịu xuất hiện ở Trường An, bắt tay chào hỏi Lý Uyên thì riêng bản thân chuyện này đã có sức chấn động vô cùng, đủ khiến cho Hiệt Lợi phải suy nghĩ kỹ trước khi đánh xuống phía nam. Vả lại, điều này có thể khiến các chiến hữu huynh đệ trong liên quân từng đồng sinh cộng tử với Khấu Trọng như Đột Lợi, Bồ Tát, huynh đệ Cổ Nạp Đài tâm ý xao động, mà đó lại là ba cánh quân chủ lực của đối phương.

Mọi người không dám khinh cử vọng động, chỉ đành ngồi yên trong Tư Đồ phủ chờ đợi. Cho đến giữa đêm, Trầm Lạc Nhạn mới thong dong đi tới, sau khi yên vị tại nhà trong, mỹ nữ này mới cười nói:

- Chuyện đã thành công được một nửa, chỉ đợi Hoàng thượng chính thức hạ chỉ cho Tần vương.

Bốn người Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Hầu Hi Bạch, Lôi Cửu Chỉ đưa mắt nhìn nhau, không biết thế nào gọi là “chuyện đã thành công được một nửa”, song cũng biết được không phải là tin xấu.

Trầm Lạc Nhạn mỉm cười nói tiếp:

- Trong hội nghị đã xảy ra tranh luận kịch liệt, Kiến Thành, Nguyên Cát và Bùi Tịch luân phiên chất vấn mối quan hệ giữa Tần vương với các ngươi, còn không tin vào thành ý của các ngươi. May mà được Lý Thần Thông ra sức chống đỡ, ông ta chỉ ra rằng trên chiến trường việc nhân lúc người ta nguy cơ mà làm tới là lẽ thường tình chứ không phải ngoại lệ; chính vì các ngươi và Tần vương vừa là địch vừa là bạn nên mới cộng tác trước áp lực của liên quân Tái Ngoại. Lý Thần Thông còn hỏi ngược lại bọn Kiến Thành, Nguyên Cát xem

có thể nói ra ví dụ nào về việc hai ngươi không giữ lời hứa, khiến bọn Kiến Thành cứng họng không nói được gì. Hi hi! Không ngờ thanh danh của hai tên tiểu tử các ngươi tốt như thế, đến mức những kẻ hận các ngươi thấu xương cũng không có gì để nói.

Lôi Cửu Chỉ hỏi:

- Lời của Lý Thần Thông đã có trọng lượng như thế, sự thật lại đã rõ ràng, sao Lý Uyên còn không lập tức quyết định?

Trầm Lạc Nhạn đáp:

- Bọn Kiến Thành đương nhiên không dễ dàng đi vào khuôn khổ như thế, chúng mỉa mai lại rằng vì Khấu Trọng có ơn thả Lý Thần Thông nên ông ta nói tốt cho các ngươi. Việc này khiến Lý Thần Thông đùng đùng nổi giận, thiếu chút nữa đã trở mặt.

Khấu Trọng lại hỏi:

- Lý Uyên không đưa ra yêu cầu mời chúng ta đến Trường An để khẳng định thành ý sao?

Trầm Lạc Nhạn lắc đầu đáp:

- Là Phong Đức Di đề ra, bọn Kiến Thành còn cho rằng Phong đại nhân cố ý làm khó Lý Thế Dân. Tạm chưa nói tới việc bọn chúng cho rằng các ngươi không dám mạo hiểm thân mình, huống chi trong lòng chúng, dù các ngươi dám đến Trường An, chúng cũng có thể mượn sức của người Đột Quyết, làm một mẻ đồng thời giải quyết cả Tần vương và các ngươi, cho nên chúng đương nhiên vui vẻ đồng ý, tranh luận đến đây thì trở nên hòa hoãn.

Hầu Hi Bạch nhíu mày thắc mắc:

- Vậy là chuyện đã được quyết định, sao lại chỉ thành công một nửa?

Trầm Lạc Nhạn trả lời:

- Vì đêm nay Lý Uyên cử hành quốc yến tiễn vương tử Phục Khiên, cho nên kết thúc hội nghị, nói ngày mai sẽ quyết định.

Mấy câu nói này khiến Từ Tử Lăng nảy sinh tâm sự, vì nếu Lý Uyên cự tuyệt Phục Khiên việc mời hai người họ đi tới Thổ Cốc Hồn để giao lưu về kỹ thuật mã cầu, bọn họ sẽ không có cách nào thoát thân.

Từ Tử Lăng khó hiểu hỏi:

- Vì sao Lý Uyên lại do dự không quyết định việc mời chúng ta tới thế? Đầu tiên đã có hai người ngoài là Vương Thông và Di lão nói về việc này, lại được người trung lập là Phong công đề ra,lão chẳng có lý do gì để không lập tức quyết định cả.

Mọi người đều gật đầu đồng ý, Lý Uyên không lập tức quyết định, khiến cho cả câu chuyện trở nên mù mịt, rất có khả năng sẽ thất bại trong gang tấc.

Trầm Lạc Nhạn thở dài đáp:

- Thế này gọi là được một thì phải mất một, còn không phải là vì chuyện hỏa khí phát nổ ở Đông cung gây ra sao. Chuyện này khiến Lý Uyên biết rõ Kiến Thành có lòng muốn giết Tần vương, khiến sự tình càng có xu hướng phức tạp.

Lôi Cửu Chỉ hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nói không chừng bản thân Lý Uyên cũng có lòng muốn giết Lý Thế

Dân.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Khi vô cùng tức giận, việc nảy ý giết người là khó tránh, có điều sau khi sự việc xảy ra rồi bình tĩnh lại, dù thế nào lão cũng sẽ nghĩ đến tình cốt nhục. Theo ta đoán, tuy Lý Uyên nhận định rằng Tần vương ám hại Trương Tiệp Dư, nhưng vẫn còn chưa quyết tâm dồn hắn vào chỗ chết. Lão sẽ chỉ đoạt binh quyền của Lý Thế Dân, lưu đầy hắn ra biên cương đất đai cằn cỗi để trừng phạt, nhưng chắc đây là chuyện sau khi Hiệt Lợi lui binh.

Khẩu Trọng thở ra một hơi dài, bảo:

- Nếu Tử Lăng đoán không sai, ta dám khẳng định cuối cùng Lý Uyên sẽ gật đầu, còn bọn Kiến Thành sẽ cho rằng có cơ hội để lợi dụng, xúi bẩy các phi tần làm thuyết khách, kết quả thế nào không cần hỏi cũng biết.

Trầm Lạc Nhạn cười nói:

- Nô gia phải đi đây! Đêm nay các ngươi phải ngoan ngoãn không được chạy linh tinh khắp nơi đâu đấy, mai sẽ là ngày đẹp trời ánh xuân chiếu muôn nơi.

(*) câu tục ngữ của người Quảng Châu, ý chỉ rằng không có manh mối gì.

Giải nghĩa: vọng thiên: nhìn trời, đả quái: xem bói. Thời xưa Quảng Châu có rất nhiều thầy bói, mà khí hậu Quảng Châu lại biết đổi thất thường, câu này ban đầu dùng để châm chọc các thầy bói

(

Chương 743: Lựa chọn cuối cùng

Sáng sớm hôm sau, Khấu, Từ rời khỏi Tư Đồ phủ, đi về phía Hoàng cung. Trường An đang mùa tuyết tan nên đường sá đầy bùn đất, xe ngựa đi qua làm nước bẩn bắn lên tung tóe. Tòa đô thành vĩ đại giống như một thục nữ cao quý mặc trang phục xa hoa lăn lộn nghịch ngợm trong vũng bùn đất, vẻ cao nhã vẫn luôn gìn giữ đã hoàn toàn không còn nữa.

Khấu Trọng cười nói:

- Không phải trước đây chúng ta muốn làm quan lớn sao? Bây giờ làm quan lại xui xẻo như vậy, đến con ngựa cưỡi thay bước mà cũng thiếu. Hắc! Đêm qua thiếu chút nữa ta không ngủ được, vì sợ sáng hôm sau khi ngủ dậy, thân phận đã bị lão Thạch vạch trần rồi, may mà có vẻ không phải thế.

Từ Tử Lăng điềm đạm:

- Chắc mục tiêu của Thạch Chi Hiên và Loan đại tỷ cũng gần như nhau. Loan Loan đã ủng hộ bọn ta, dù lão Thạch bực mình đến mức nào cũng sẽ không ngang ngược phá hoại đâu. Thế này gọi là chỉ nghĩ đến mặt tốt, không thế chúng ta còn làm gì được nữa đây!

Khấu Trọng vui vẻ bàn tiếp:

- Nói rất phải! Đây chính là tuyệt chiêu nghe theo mệnh trời, nói cho dễ nghe chút là ‘dĩ bất biến ứng vạn biến’. Có điều cách này chỉ dùng được một lần. Chúng ta không thể đêm nào cũng cầu thần khấn phật,

hy vọng ngày mai Thạch Chi Hiên không đi tố cáo bọn ta, trước khi khởi sự nhất định phải giải quyết nan đề họ Thạch này.

Trong lúc bàn tán, hai gã đã tới trước cửa Hoàng thành, họ đành gạt bỏ đủ loại tâm sự, vào cung gặp Trình Mạc.

Trình Mạc thấy hai người sắc mặt nặng nề bèn nói:

- Ta phải lập tức dẫn các vị đến gặp Vi công công. Xin đừng hỏi gì, ta thật sự không biết tại sao Vi công công lại đòi gặp các vị. Chỉ có thể khẳng định rằng không phải Hoàng thượng muốn đánh mã cầu, bởi lẽ nước đọng trên sân bãi vẫn chưa xử lý xong.

Trong lòng Khấu, Từ biết rõ chuyện này chắc có liên quan đến Phục Khiên, vì thế hai gã chẳng nói lời nào, đi theo Trình Mạc đến Cung Giám đường gặp Vi công công.

Vi công công đang bận rộn chỉ huy một đám thái giám, ba người khổ sở chờ đợi nửa canh giờ mới được lão triệu kiến.

Vi công công miễn cưỡng nặn ra nụ cười, bảo:

- Chúc mừng các ngươi! Hoàng thượng đối với các ngươi đúng là ân sủng vô cùng, chỉ định các ngươi làm đặc sứ của Đại Đường ta, theo vương tử Phục Khiên của Thổ Cốc Hồn về nước, đại diện cho Hoàng thượng tham gia ngày lễ mã cầu mà bọn họ sắp cử hành, sau đó vương tử Phục Khiên sẽ sai người đưa các ngươi về. Chuyện này liên quan đến mối bang giao giữa nước ta và Thổ Cốc Hồn, vô cùng quan trọng, nếu không có sai lầm gì, Hoàng thượng nhất định sẽ ban thưởng thật hậu.

Trong lòng hai người thầm khen Phục Khiên, không ngờ y lại có thể nghĩ ra cái cớ hay ho như thế, khiến Lý Uyên không thể không lập

tức thả người.

Khấu Trọng giả bộ biến sắc thốt lên:

- Thổ Cốc Hồn là nơi nào?

Từ Tử Lăng cũng tiếp lời:

- Hoàng thượng không cần bọn tôi cùng ngài thi đấu với người Đột Quyết và Cao Ly nữa sao?

Vi công công giải thích sơ qua, tỏ vẻ không hứng thú dây dưa với bọn gã nữa. Lão ra lệnh cho Trình Mạc:

- Ngày mai họ phải theo vương tử Phục Khiên lên đường, ngươi dẫn họ đến Ngoại vụ sở gặp Ôn Ngạn Bác Ôn đại nhân, bảo người ở đó hướng dẫn họ các lễ nghi cần biết để khỏi làm mất mặt Đại Đường ta.

Hai gã nghe thấy câu này thì liền đưa mắt nhìn nhau, vì họ không ngờ còn có phúc phận rắc rối này đi kèm theo.

Cho đến tận khi mặt trời đã khuất sau núi, hai gã mới thoát thân khỏi Ngoại vụ sở, lết cái thân xác còn uể oải hơn cả sau khi kịch chiến liên miên về Tư Đồ phủ.

Hầu Hi Bạch ra đón với vẻ mừng rỡ, nói:

- Ổn rồi! Lý Uyên đã chính thức gửi thư, mời hai ngươi đến Trường An cùng bàn đại sự.

Hai người nghe thế thì nhẹ lòng đi rất nhiều, Khấu Trọng lên tiếng:

- Vào nhà trong rồi nói.

Từ Tử Lăng chợt dừng lại đoạn cất tiếng:

- Ta muốn đi gặp Phi Huyên.

Hầu Hi Bạch mừng rỡ:

- Tiểu đệ cũng muốn gặp nàng ấy, xin ân chuẩn cho tiểu đệ theo Lăng thiếu gia...

Lời còn chưa dứt Khấu Trọng đã kéo y đi, cười mắng:

- Người ta đã có hẹn lúc hoàng hôn (*), phải thức thời chút chứ! Lăng thiếu gia, nhớ quay về trước canh hai đó, bọn ta còn phải đón tiếp Vân Soái nữa.

o0o

Từ Tử Lăng vừa đến bên đường, đi chưa được mười bước, đột nhiên phía sau xuất hiện một người, thình lình lại là Thạch Chi Hiên, trong lòng gã thầm kêu bất diệu.

Khi Thạch Chi Hiên vượt qua gã, thản nhiên như không nói:

- Theo ta!

Từ Tử Lăng biết rõ lão đã chiếm hết ưu thế, đang dắt mũi bọn gã kéo đi, nào dám nói không, liền đuổi theo sau lão, đi qua các hẻm nhỏ về phía đông nam thành.

Thạch Chi Hiên giảm tốc độ lại, để gã tới bên cạnh mình rồi hờ hững nói:

- Ngay từ đầu ta đã biết các ngươi đang lừa ta, sơ hở ở chỗ các ngươi tuyệt đối không phải loại người dùng thủ đoạn này để đối phó với kẻ địch. Vả lại lúc này Sư Phi Huyên vừa khéo lại tới Trường An, rõ ràng là để phối hợp với các ngươi. Ta dám khẳng định các ngươi sớm đã liên kết với Lý Thế Dân, muốn giúp y ngồi lên ngai vàng, Thạch mỗ đoán đúng chứ?

Từ Tử Lăng lại thầm than trong lòng, lần này Thạch Chi Hiên đến không phải để tìm người nói chuyện phiếm, mà là đã hạ quyết tâm dồn gã vào chỗ chết. Do đó, lão cố ý nói ra những lời này, khiến Từ Tử Lăng chỉ còn lại lựa chọn giết người diệt khẩu, cho nên sẽ không cho gã đường thoát.

Từ Tử Lăng chìm vào cảnh giới tối cao của Tỉnh Trung Nguyệt, cả thân thể biến ảo khôn lường thông tường sâu sắc, gã sinh ra một cảm giác quái dị không điều gì là không biết, nhưng lại như chẳng biết được gì. Gã chợt hiểu ra rằng dưới áp lực to lớn của Thạch Chi Hiên, cảnh giới của bản thân lại đột phá, bèn mỉm cười nói:

- Chắc Tà Vương biết Khấu Trọng muốn gặp nhất không phải là cánh kỵ binh của Lý Thế Dân, mà là Lang quân Đột Quyết xưng hùng thiên hạ. Đó là trận chiến mà gã mơ được gặp, một trường đại chiến có thể quyết định vận mệnh của Trung Thổ. Thế xâm lược của liên quân Tái Ngoại đã rõ ràng, như tên trên dây cung, cho dù có người chịu thôi, nhưng Hiệt Lợi chắc chắn sẽ không bao giờ đồng ý, trận chiến này không thể tránh khỏi. Tà Vương có thể hiểu cho tình cảnh trước mắt của chúng ta không?

Thạch Chi Hiên ngạc nhiên:

- Không ngờ Tử Lăng lại mở miệng cầu xin ta!

Nụ cười của Từ Tử Lăng trở nên chua chát, gã đáp:

- Bởi vì vãn bối cảm nhận được sát cơ trong lòng Tà Vương.

Thạch Chi Hiên lặng lẽ dừng chân, phía trước có một cây cầu nhỏ, dòng nước chảy xuyên qua dưới đó, theo hướng Khúc Giang trì trôi về phía đông nam. Lúc này Từ Tử Lăng mới cảm thấy thân mình đang chìm đắm trong ánh chiều tà.

Dưới cây cầu thấp thoáng có thể thấy một chiếc thuyền nhỏ, khiến gã càng cảm nhận rõ được Thạch Chi Hiên đã kiên quyết muốn giết mình, chuyện này lão đã sớm có dự mưu rồi.

Thạch Chi Hiên muốn xuống tay ở Khúc Giang trì hoang dã này, tránh bị quân Đường đến quấy rối.

Khóe miệng Thạch Chi Hiên chợt xuất hiện nụ cười, lão nhẹ nhàng nói:

- Khấu Trọng muốn cắt đứt dã tâm xâm lược Trung Thổ của Hiệt Lợi, nhất định phải thắng thật đẹp mắt, đối đầu một trận hoành tráng với Lang quân Đột Quyết trên đại thảo nguyên, chứ không phải là bên tấn công bên phòng thủ ở Trường An cỏn con này, Tử Lăng hiểu không?

Trên bầu trời đen mây đen tích tụ, tựa như sắp có một trận mưa lớn.

Kiến thức của Thạch Chi Hiên quả đúng là cao hơn người khác một bậc, còn hiểu tính cách anh hùng của Khấu Trọng, biết rằng cục diện cuối cùng chỉ có thể là một trận quyết chiến công bằng giữa Khấu Trọng với Hiệt Lợi, một trận quyết chiến sinh tử toàn bằng kỵ binh.

Từ Tử Lăng lạnh nhạt giải thích:

- Chính vì hiểu rõ điểm này nên chúng tại hạ phải dùng đội ngũ hùng mạnh nhất, một cánh hùng sư tinh nhuệ bao gồm Đại Đường quân, Thiếu Soái quân vàTống Gia quân, đi nghênh chiến đạo quân khổng lồ chưa từng có trong lịch sử Tái Ngoại kia.

Thạch Chi Hiên cười lên ha hả, nói:

- Tử Lăng lên thuyền đi, sau đó chúng ta có thể thoải mái nói chuyện rồi.

Tử Tử Lăng biết rằng ý định giết mình của Thạch Chi Hiên vẫn rất kiên định, trận chiến này khó mà tránh khỏi, nhưng trong lòng gã lại không sợ hãi chút nào, vì gã hiểu nếu thế tình hình sẽ càng thêm tệ hại, và cách duy nhất để giữ mạng là bản thân phải giữ được cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt ở trạng thái tốt nhất.

Chiếc thuyền nhỏ chậm rãi lướt ra khỏi gầm cầu, thuận theo dòng nước trôi đi trong màn đêm đen tối.

Thạch Chi Hiên ung dung nói:

- Các ngươi và Phục Khiên có giao dịch gì, tại sao hắn chịu giúp các ngươi thoát thân. Đứng vào lập trường của hắn, tình huống tốt nhất là Hiệt Lợi đánh vào Trung Thổ nguyên khí đại tổn thương, Thống Diệp Hộ sẽ thừa thế đánh chiếm lãnh thổ của Hiệt Lợi, còn Phục Khiên sẽ nhân cơ hội Thống Diệp Hộ không thể phân thân ra được mà thôn tính Đảng Hạng.

Tinh thần Từ Tử Lăng thiếu chút nữa thì đã thất thủ, vì Thạch Chi Hiên đã liên kết với Loan Loan nên tai mắt đã trở nên linh thông, càng có sức uy hiếp với bọn gã. Đúng như lời Khấu Trọng nói, bọn họ không thể ngày nào cũng cầu thần bái phật hy vọng Thạch Chi

Hiên giơ cao đánh khẽ không phá hoại đại kế của mình. Nghĩ đến đây, lần đầu tiên Từ Tử Lăng nảy sinh ý định muốn giết Thạch Chi Hiên, nếu như vẫn không có cách nào thuyết phục được lão.

Thạch Chi Hiên chèo thuyền đi, ánh mắt sâu xa khôn lường hoàn toàn tập trung trên người Từ Tử Lăng, nhìn phản ứng của gã.

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp lời:

- Đó không thể coi là giao dịch, chỉ là giúp đỡ lẫn nhau thôi. Chúng tôi có thể ép Vân Soái rời khỏi Trường An cho y, ngoài chuyện này ra thì đều là do y tự xử lý.

Thạch Chi Hiên tỏ ra vui vẻ bảo:

- Lần này Tử Lăng thành thật rồi, phải chăng đã động sát cơ với Thạch mỗ?

Từ Tử Lăng suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Tại hạ nghĩ gì không quan trọng, đó chỉ là phản ứng tự vệ bình thường khi ở dưới áp lực nặng nề thôi. Tại hạ không hiểu Tà Vương, chẳng phải lão nhân gia người đã từng nói không có chuyện gì quan trọng hơn Thanh Tuyền sao? Nhưng hành vi của ngài hình như không phù hợp với câu nói ấy lắm.

Thạch Chi Hiên nhìn lên màn đêm đen tối khiến tâm tình người ta nặng nề kia, không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Tử Lăng cho rằng, trong cuộc giao phong chính diện trên thảo nguyên mênh mông, Khấu Trọng có bao nhiêu cơ hội đánh bại Lang quân Đột Quyết vốn luôn vô địch trong loại hình chiến tranh ấy. Lần này không giống như trận đánh ở Bôn Lang Nguyên ngày trước nữa,

Hiệt Lợi đã dốc hết lực lượng tới, mà Đột Lợi sẽ đứng về phía y.

Từ Tử Lăng đáp:

- Tại hạ chỉ có thể nói rằng mình mười phần tin tưởng Khấu Trọng. Đây sẽ là trận chiến gian nan và nặng nề nhất của Khấu Trọng, nhưng cũng chỉ cách này mới có thể khiến Lang quân Đột Quyết gây ra ít thương tổn nhất cho nhân dân Trung Thổ.

Ánh mắt Thạch Chi Hiên sáng rực lên, quay trở lại trên mặt gã, lão trầm giọng bảo:

- Cho dù có các ngươi toàn lực giúp đỡ, nhưng với quân cấm vệ của Lý Uyên, Trường Lâm quân của Lý Kiến Thành và sự ủng hộ của cao thủ Đột Quyết, tại Trường An này Lý Thế Dân căn bản không có năng lực phản kích, sao các ngươi lại bỏ dễ tìm khó? Tốt nhất là không ủng hộ Lý Thế Dân, chiếm Lạc Dương tự lập, việc gì phải dấn thân vào Trường An nguy hiểm này? Bọn Lý Uyên, Lý Kiến Thành mời các ngươi đến Trường An chính là có ý dồn các ngươi vào chỗ chết, hành động của các ngươi thực là bất trí.

Từ Tử Lăng nghe vậy thì vừa kinh sợ vừa vui mừng, kinh sợ là vì Thạch Chi Hiên đã lại nắm rõ được tình thế trong lòng bàn tay, còn hiểu được chuyện cơ mật Lý Uyên mời bọn họ tới Trường An, thậm chí biết trước bọn họ sẽ nhận lời; mừng là vì Loan Loan không hề bán đứng bọn họ, tiết lộ bí mật về Dương Công bảo khố với tuyệt đại ma quân trước mặt này, giữ vững được nước cờ hiểm quan trọng nhất của họ.

Gã mỉm cười nói:

- Bề ngoài thì đúng là như vậy, có điều Tà Vương nên biết trong Đường triều không thiếu người ủng hộ Lý Thế Dân, lại thêm liên

quân Tái Ngoại đã tới sát biên giới, bọn họ nên hiểu thế nào mới là lựa chọn sáng suốt.

Chiếc thuyền nhỏ chậm rãi chảy vào Khúc Giang trì, nhẹ nhàng trôi đi trong làn sóng lãng đãng nhẹ nhàng, nhìn về phía xa thấp thoáng có thể thấy rừng cây ao vườn, đình đại lầu gác, bờ nước quanh co, khiến người ta không khỏi nhớ đến nguồn gốc của cái tên Khúc Giang.

Đây không phải lần đầu Từ Tử Lăng tới chốn này, gã đã từng bí mật gặp Hồ Tiểu Tiên ở nơi đây. Khi ấy phong cảnh tươi đẹp, hai bên bờ cây cối um tùm, trên mặt hồ thuyền bơi tấp nập, ánh nước lung linh, đền đài lầu các in bóng dưới hồ, hư mà như thực, ảo mà như chân, đẹp đẽ mỹ lệ vô cùng, so với tình hình sát cơ trùng trùng lúc này, cảm xúc thực đúng là hoàn toàn khác biệt.

Thạch Chi Hiên chèo về phía khu rừng rậm ở bờ nam, lão thở dài bảo:

- Sở dĩ Thạch mỗ đề nghị ám sát Triệu Đức Ngôn, một mặt là để thăm dò phản ứng của các ngươi, mặt khác là vì vẫn chưa đành lòng xuống tay độc ác với các ngươi được. Năm xưa trước khi ta xuất đạo đã từng lập lời thề trước tổ sư các đời, nhất định phải chấn hưng môn phái, để chúng ta trở thành vua của thiên hạ, mà nay có thể nhận thấy chướng ngại lớn nhất của Ma môn ta không phải là hai nhà Phật Đạo, cũng chẳng phải hạng Lý Thế Dân, mà là ngươi và Khấu Trọng, hai tên tiểu tử đột nhiên nổi lên từ Dương Châu. Tuy ta không cho rằng các ngươi có bản lĩnh xoay chuyển tình thế Trường An, càng khẳng định Khấu Trọng không có cách nào lập nên kỳ tích đánh bại Lang quân Đột Quyết trong trận chiến ở thảo nguyên bát ngát, nhưng ta chẳng thể kiên nhẫn mà chờ đến lúc đó. Đây là cơ hội cuối cùng để Thạch mỗ lựa chọn rốt cuộc lấy sư môn làm trọng hay ân oán cá nhân làm trọng, mà ta nhất định phải lựa chọn một trong

hai điều này.

Từ Tử Lăng ung dung nói:

- Cho nên sau khi Tà Vương suy nghĩ kỹ càng, cuối cùng quyết định lấy cái mạng nhỏ của tại hạ, đúng không?

Thạch Chi Hiên bật cười bảo:

- Đúng là như vậy!

Đột nhiên lão lăng không bay lên, mũi ngón chân phải điểm tới trán Từ Tử Lăng, chẳng có vẻ lưu tình chút nào.

o0o

Trong Tư Đồ phủ, Khấu Trọng, Hầu Hi Bạch, Lôi Cửu Chỉ, Tống Sư Đạo, Nhậm Tuấn, Tra Kiệt, Đồng Đồng cùng ngồi quanh chiếc bàn. Sau khi mọi người đều hiểu rõ tình hình hiện giờ, Khấu Trọng nói:

- Sáng mai ta, Tử Lăng và Hi Bạch sẽ theo sứ đoàn của Phục Khiên rời thành, chuyện ở đây giao cho Tống nhị ca và Lôi đại ca xử lý, hai người hãy tiếp tục tiến hành chuyện tiền trang. Chúng ta không ở đây nữa, chắc Thạch Chi Hiên sẽ không đến quấy rầy đâu.

Hầu Hi Bạch cất lời:

- Nếu Thạch sư phụ muốn vạch trần chúng ta thì sẽ phát động trước khi chúng ta rời đi. Nếu đến ngày mai mà vẫn chưa có động tĩnh gì, cơ hội tố giác chúng ta của ông ấy giảm đi khá nhiều, nguy hiểm không lớn.

Tống Sư Đạo phân tích:

- Mục tiêu của Lý Uyên là tiểu Trọng và tiểu Lăng, chỉ cần các ngươi chịu nhận lời mời tới Trường An, chắc Thạch Chi Hiên sẽ khoanh tay ngồi nhìn Tất Huyền hay Phó Dịch Lâm làm khó các ngươi, những cái khác đều là thứ yếu.

Lôi Cửu Chỉ sửng sốt:

- Ý của Sư Đạo là Lý Uyên sẽ không yên tâm về chuyện kết liên minh, cũng sẽ không mượn uy vọng của Thiếu Soái quân để áp chế dã tâm của Lang quân Tái Ngoại.

Tống Sư Đạo thở dài bảo:

- Sự tình chắc là như thế, vấn đề không ở Lý Uyên, mà ở những người có thể ảnh hưởng tới Lý Uyên. Phần lớn những người đó đều hận tiểu Trọng và tiểu Lăng đến thấu xương, cho dù chúng ta có nhận lời tới Trường An hay không, đối với phe Kiến Thành vẫn đều có lợi. Đến thì hắn sẽ khiến tiểu Trọng và tiểu Lăng rơi vào chỗ nguy hiểm trùng trùng, không đến thì có thể trách tội Lý Thế Dân. Đây chính là nguyên nhân chủ yếu mà Kiến Thành đồng ý chuyện lần này.

Khấu Trọng vui vẻ đưa ngón tay lên tính toán:

- Kiến Thành, Nguyên Cát, Dương Hư Ngạn, Doãn Tổ Văn, Vũ Văn phiệt, Độc Cô phiệt, hê hê! Còn có bốn ngón tay nữa. Con bà nó là con gấu, trước đây ta đã không sợ bọn chúng, huống chi là bây giờ. Ta phải chứng minh cho chúng thấy, lịch sử là do chúng ta sáng tạo ra.

Lôi Cửu Chỉ gật đầu đồng ý:

- Binh đến tướng ngăn, nước tới đất chặn. Chỉ cần Lý Uyên không dám công nhiên làm bừa, chúng ta sợ con mẹ gì lão chứ.

Khấu Trọng trầm ngâm nói:

- Theo tình hình này, thành Trường An sẽ kịch chiến liên miên, có điều trận chiến gian khổ nhất chắc chắn vẫn là lúc phải đối mặt với liên quân Tái Ngoại dốc toàn lực xâm lược. Ta nhất định phải lập tức trở lại Lương Đô, dốc hết lực lượng trong tay, ngoài Thiếu Soái quân ra còn có Tống gia quân và Giang Đô quân của nghĩa phụ, phải tập trung những chiến sỹ tinh nhuệ nhất, khi tình hình khẩn cấp có thể ngồi thuyền Bắc thượng, kết hợp với lực lượng của Lý Đường, đánh một trận thật công bằng với Hiệt Lợi để quyết định vận mệnh Trung Thổ. Hiệt Lợi đã sở trường đánh toàn bằng kỵ binh trên thảo nguyên, tiểu đệ sẽ ở trên bình nguyên tại Quan Trung lấy đạo của người đem trả lại người, lấy sự thực chứng minh ai mới là thống soái vô địch.

Tống Sư Đạo ngạc nhiên hỏi:

- Đệ có nắm chắc không? Nếu thua trận này, rất có khả năng tình hình phương Bắc sẽ tái diễn lại cảnh ‘ngũ Hồ loạn Hoa’ như năm xưa đó.

Lôi Cửu Chỉ trách cứ:

- Năm xưa Hiệt Lợi cho Lang quân trợ giúp Tống Kim Cương đánh Thái Nguyên, quân Đại Đường nghe gió chạy dài. Cho dù với tài hoa quân sự của Lý Thế Dân, giao phong chính diện vẫn nhiều lần phải chịu thiệt thòi lớn, bị ép phải đóng cửa thành cố thủ, sau phải dùng sách lược cắt đường lương thảo, đợi lúc quân Tống Kim Cương cạn lương mới phản kích thành công. Lần này không những Hiệt Lợi dốc trọn ổ đem đi, mà còn liên kết cùng Đột Lợi và các tộc Thất Vi, Hồi Hột, Khiết Đan, binh lực phải tới mấy chục vạn, tốt nhất đệ phải nghĩ

kỹ mới được.

Nhậm Tuấn, Đồng Đồng và Hầu Hi Bạch đều gật đầu đồng ý với phân tích của hai người Lôi, Tống, từ khi Hiệt Lợi quật khởi ở Tái Ngoại, uy thế của Lang quân Đột Quyết như mặt trời giữa trưa, có ai không nghe thấy là biến sắc.

Khấu Trọng lộ ra một nụ cười xán lạn tràn ngập tự tin, nói:

- Không có ai hiểu rõ phương thức tác chiến và thực lực của các dân tộc ngoài Tái Ngoại hơn ta, nếu Trung Thổ có người có thể đánh bại liên quân Tái Ngoại, người đó nhất định là tiểu đệ. Các dân tộc ở Tái Ngoại đều dũng mãnh vô cùng, những người ta gặp khi du lịch Tái Ngoại, từ Đỗ Hưng tới Mã Cát, Bái Tử Đình tới Hiệt Lợi, lại còn Bồ Tát, anh em Cổ Nạp Đài, hay như Đột Lợi xưng huynh gọi đệ với ta, chẳng có ai không phải là hàng dũng mãnh vô song. Nếu những người này lại xâm phạm vào biên giới của ta, cách duy nhất là giải quyết bằng chiến tranh, và phải khiến cho họ tâm phục khẩu phục trong một trận chiến công bằng. Trận đánh này cũng giống như cao thủ đối đầu, đao pháp cũng chính là binh pháp. Bắt đầu từ khoảnh khắc đáp ứng tiểu Lăng là sẽ trợ giúp Lý Thế Dân, trận chiến này vẫn luôn quanh quẩn trong lòng ta, nó là trận đại chiến cuối cùng mà ta một lòng ngóng đợi, những thứ khác đều chẳng là gì trong lòng Khấu Trọng này cả.

Hầu Hi Bạch hỏi tiếp:

- Hiệt Lợi liệu có vì chuyện ngươi và Lý Uyên liên minh mà hủy bỏ ý đánh xuống phía nam không?

Khấu Trọng dựa lưng vào ghế, lắc đầu đáp:

- Ngươi có cách nghĩ này là bởi ngươi không hiểu tính cách của Hiệt

Lợi, càng không hiểu đặc tính hiếu chiến không sợ bất kỳ ai của các dân tộc Tái Ngoại, quan trọng nhất là các dân tộc Tái Ngoại đều vô cùng căm thù người Hán. Chúng ta và Lý Uyên liên thủ sẽ chỉ càng khiến hung tính của họ nổi lên, lại thêm kẻ như Triệu Đức Ngôn ở bên xúi bẩy và hiểu rõ tình cảnh nội bộ phân liệt của Lý Đường, Hiệt Lợi sẽ không bỏ qua thời cơ ngàn năm hiếm gặp này đâu, nếu không hắn sẽ chẳng thể ngồi vững nổi trên bảo tọa Đại hãn.

Tống Sư Đạo lo lắng nói:

- Không phải ta không có lòng tin với đệ, càng tin rằng tài trí và chiến lược của đệ đều trên Hiệt Lợi, nhưng chiến tranh không phải chỉ là hai người đối đầu với nhau. Người Tái Ngoại ai ai cũng đều trưởng thành trên lưng ngựa, kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung người Hán ta không thể so nổi, lấy sở đoản của mình đi đối đầu với sở trường của địch, cho dù đệ mưu lược cái thế, vẫn khó mà xoay chuyển được tình hình. Tại sao không dùng sách lược đóng cửa giữ thành, vườn không nhà trống của Lý Thế Dân?

Khấu Trọng cười ha hả đáp:

- Lần này sách lược ấy không dùng được nữa đâu, bởi vì đối phương có Triệu Đức Ngôn giỏi đánh thành, lúc ở Long Tuyền đệ đã chính mắt nhìn thấy sự chuẩn bị công phu của Lang quân khi đánh thành. Người Đột Quyết giỏi nhất là lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, càng khiến người ta sợ hãi hơn là sức phá hoại của bọn chúng, nếu để chúng vây chặt Trường An, sau đó chia quân ra cướp bóc các nơi ở Quan Trung, cho dù có thủ được Trường An thì hậu quả vẫn là không thể tưởng tượng nổi. Ta đã chịu giúp Lý Thế Dân lên ngôi Hoàng đế, đương nhiên hy vọng sau này thiên hạ thái bình. Mà chuyện này chỉ có thể quyết định bằng một trường đại chiến chấn động lịch sử nhất, không có cách nào khác đâu.

Tống Sư Đạo nghe gã phân tích không những rất có lý, mà còn có vẻ như đã suy tính rất kỹ càng, cho dù trong lòng vô cùng lo lắng nhưng cũng chẳng nói được gì nữa.

Khấu Trọng quay sang Lôi Cửu Chỉ vui vẻ nói:

- Chuyện tương lai thì để tương lai tính, đêm nay sau khi hầu hạ Vân Soái cho gọn ghẽ xong, chúng ta đến Phong Nhã các chơi bời đến khi trời sáng, coi như buổi tiệc tiễn đưa Thái Hành Song Kiệt chúng ta bị biếm chức tới nơi hoang dã nhé! Đương nhiên buổi tiệc sẽ do Phúc Vinh gia đích thân chủ trì rồi. Hê hê! Cuộc hẹn buổi đêm với giai nhân của Lăng thiếu gia không biết tiến triển đến đâu rồi?

(*): Nguyên văn „Nhân ước hoàng hôn hậu“ một câu trong bài Sinh Tra Tử của Âu Dương Tu thời Tống (!), tả tình cảnh nam nữ hẹn hò sau hoàng hôn.

(

Chương 744: Kiếm tâm thông minh

Tinh thần của Từ Tử Lăng vẫn luôn giữ vững ở cảnh giới cao nhất của Tỉnh Trung Nguyệt, đặt sinh tử ra ngoài, thông tường mọi vật, không có gì cản trở.

Điều vô cùng khác thường là những lần trước, khi giao phong với Thạch Chi Hiên, gã không những phải cố gắng giữ mạng, mà còn phải vứt bỏ tất cả tình cảm cá nhân, giết Thạch Chi Hiên vì đại cuộc, phá đi Bất Tử Ấn pháp thiên hạ vô song của lão.

Bình!

Từ Tử Lăng không còn để ý đến chuyện nên dùng loại ấn pháp nào để ngăn cản những đòn tấn công đột ngột khiến người ta không thể đề phòng được, phối hợp với Huyễn Ma thân pháp của đối phương. Chân khí trong cơ thể ngưng tụ thành một trạng thái thần diệu vượt hẳn tự nhiên, gã điểm ra một chỉ nhằm vào thế công của Thạch Chi Hiên.

Kình khí giao nhau.

Từ Tử Lăng hóa giải được một nửa lực đạo của Thạch Chi Hiên, lại dựa vào một nửa kia rời khỏi đuôi thuyền, nghiêng người lướt về phía bờ hồ bên phải.

Với sự thâm trầm của Thạch Chi Hiên mà sắc mặt vẫn không khỏi tỏ ra kinh ngạc.

Phải biết một cước này của lão nhìn có vẻ như đơn giản và trực tiếp, nhưng bên trong đó lại ngầm ẩn chứa kình khí có sức hút, muốn ép Từ Tử Lăng phải liều mình đỡ chiêu, dẫn tới lục phủ ngũ tạng bị tổn thương, tiêu hao hết sức chiến đấu. Nào ngờ họ Từ lại phản kích lại một chỉ, khiến luồng khí kình ấy của lão bị rẽ sang hai bên, rồi nghênh đón luồng hậu kình ập tới ngay sau đó, không ngờ vẫn toàn vẹn lùi lại. Gã dùng kình tinh diệu đến mức vượt hẳn ra ngoài dự liệu của lão.

Thạch Chi Hiên hừ lạnh một tiếng:

- Giỏi!

Rồi ngay lập tức lão nhảy vọt lên không trung, mau chóng mà lanh lẹ lao tới đỉnh đầu Từ Tử Lăng, hai chân khép lại rồi giẫm xuống.

Từ Tử Lăng cảm thấy toàn thân như bị khí kình của Thạch Chi Hiên khóa chặt. Nếu gã một lòng bỏ chạy, chỉ cần thuận thế chìm xuống dưới đáy hồ, khả năng trốn thoát sẽ tăng lên rất nhiều, nhưng tình hình trước mặt lại tuyệt đối không cho gã làm như thế.

Từ Tử Lăng ung dung mỉm cười, chân khí chạy khắp toàn thân, lấy mình làm trung tâm và bạo phát ra bốn phía. Gã lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ hẫng, liền vội vàng nghịch chuyển chân khí, tránh khỏi vòng xoáy khí của Thạch Chi Hiên chụp xuống trong gang tấc, lướt về phía bờ hồ.

Thạch Chi Hiên cười dài nói:

- Tử Lăng lại tiến bộ nhiều rồi, đúng là hiếm có.

Lão liền dựa vào luồng kình khí mà họ Từ dùng để tránh khỏi sự phong tỏa, nhẹ nhàng lướt đi như một phiến lá rơi, bám sát theo Từ

Tử Lăng như bóng với hình, không cho kẻ đang ở thế hạ phong có được chút cơ hội nào để thở hay lập lại thế quân bình.

Từ Tử Lăng không cảm thấy bất kỳ chút áp lực nào từ phía sau lưng, nhưng cảm giác vô cùng nhạy bén lại cho gã biết rằng, từ lúc Thạch Chi Hiên đột nhiên ra tay trên truyền, tinh thần lão đã hoàn toàn khóa chặt gã, hệt như có những sợi tơ nhện đã quấn chặt bản than gã vào với Thạch Chi Hiên vậy. Qua những sợi tơ vô hình ấy, lão ta có thể cảm ứng được tất cả mọi biến hóa của gã.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Đây chính là mấu chốt và tinh túy của kỳ công Bất Tử ấn pháp.

Do sự tiến bộ và đột phá của bản thân, Từ Tử Lăng đã có thể nhận biết, tiến tới mức có thể hiểu được cảnh giới dựa vào tinh thần hiểu rõ kẻ địch của Thạch Chi Hiên.

Thông qua mối liên hệ và phản ứng huyền diệu vô cùng đó, gã có thể nắm ngược lại được sự biến hóa về tâm linh của vị cao thủ Ma môn đáng sợ này.

Cuồng phong chợt nổi lên, hệt như có cơn bão từ bốn phương tám hướng ập tới. Điều này căn bản là không thể xảy ra! Thạch Chi Hiên chỉ có thể dùng khí kình đánh tới từ phía sau, nhưng cảm giác của gã lại đúng là như vậy.

Bất Tử ấn pháp là một loại ảo thuật để mê hoặc kẻ địch, khiến kẻ địch ngơ ngẩn, rồi cuối cùng chế ngự và đánh bại.

Bị lừa gạt chỉ là cảm quan ở tầng lớp tiếp xúc bên ngoài, chứ không phải là tâm linh nhạy bén của gã.

Lần đầu tiên gã nắm được cách thức Thạch Chi Hiên xâm nhập vào

chân khí thế nào và làm sao để mình sinh ra ảo giác, đồng thời gã cũng hiểu được nên phản kích ra sao.

Chân khẽ điểm vào bờ hồ, Từ Tử Lăng lại bay vọt lên, nhanh chóng xoay tròn, hai tay kết ra vô vàn thủ ấn khác nhau, tinh thần kết hợp với từng thủ ấn một, hòa thành một thể, biến hóa vô cùng.

Biến hóa bất ngờ này khiến cho những mắt xích vô hình không ngừng đứt đoạn, lập tức khiến cho Thạch Chi Hiên chẳng thể nắm được sự biến hóa trong tinh thần gã.

Từ Tử Lăng hét ra chân ngôn:

- Lâm!

Đồng thời tung một quyền thẳng tới.

Hai mắt Thạch Chi Hiên rực sáng, đôi tay chắp lại rồi đẩy ra, bay lên toàn lực đỡ một quyền của Từ Tử Lăng.

Bình!

Thạch Chi Hiên lộn ngược một vòng, hạ xuống phía sau Từ Tử Lăng.

Thoạt nhìn thì rõ ràng là một pha lấy cứng chọi cững, nhưng sự thực Từ Tử Lăng đã liên tiếp biến hóa bảy lần, miễn cưỡng ngăn cản được một đòn toàn lực đánh ra của Thạch Chi Hiên.

Khi Từ Tử Lăng quay người lại đối diện với chỗ Thạch Chi Hiên đặt chân, luồng khí huyết sục sôi trong cơ thể đã lặng yên trở lại sau nháy mắt, chân khí thuận nghịch trong cơ thể tương sinh với nhau. Gã chợt thay đổi tư thế, lao thẳng về phía trước nhanh như điện xẹt, tay phải lạnh như băng, tay trái nóng như lửa, khi hai tay gã ấn về

phía lưng Thạch Chi Hiên, một luồng kình khí hình xoắn ốc nóng lạnh đan xen cuộn lên, dùng phương thức của Bảo Bình ấn, lao thẳng tới ma quân đáng sợ.

Đây là thứ mà ngay cả Bất Tử ấn pháp của Thạch Chi Hiên cũng không thể hỏa giải, mượn dùng hay di chuyển nổi khí kình của Từ Tử Lăng bởi đòn đánh này tập trung hai loại kình khí có tính chất trái ngược cực độ, có một không hai trong thiên hạ, chính là kiệt tác cao cấp nhất của Từ Tử Lăng từ lúc xuất đạo tới nay. Cho đến thời khắc này, gã đã thành công chiếm lại quyền khống chế sau khi hoàn toàn ở vào thế hạ phong! Lấy được không dễ chút nào, cho nên sao dám bỏ lỡ.

Thạch Chi Hiên xoay chuyển thân thể hùng vĩ như lốc xoáy, hai tay đan vào nhau, một bức tường khí hình thành nên trước mặt.

Khi luồng khí xoắn ốc nóng lạnh ấy đánh tới, hai tay lão chắp lại, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, sắc mặt đỏ sẫm màu máu, thần thái tựa như cao tăng nhập định, tình cảnh quỷ dị đến cực điểm.

Những luồng kình khí rít gào hệt như cuồng phong bão tố, sau hồi lâu lại đột nhiên dừng lại.

Đến rất đột nhiên, đi lại càng bất ngờ hơn.

Từ Tử Lăng đột nhiên cảm thấy như bị sét đánh, không những kình khí biến mất hoàn toàn, không thể tiếp tục, khó chịu vô cùng, mà điều khiến gã kinh hãi hơn là khi lao tới đối thủ, gã sinh ra một cảm giác đáng sợ như rơi xuống đáy vực sâu.

Từ Tử Lăng kinh hãi tránh sang ngang, bụng biết rõ cuối cùng Thạch Chi Hiên đã sử dụng bản lĩnh giữ nhà, dùng bức tường khí ở bên ngoài, mà không phải kinh mạch trong cơ thể. Lão làm như thế không

những có thể hóa giải một đòn kinh thiên động địa này của gã, mà còn có thể hấp thu một phần chân khí ấy.

Nếu như gã lập tức phản kích, đồng nghĩa với việc gã sẽ bị Thạch Chi Hiên và một Từ Tử Lăng khác hợp công.

Trong khoảnh khắc Từ Tử Lăng đã di chuyển gần hai trượng, Thạch Chi Hiên chiếm hết thượng phong, từ trên không lao tới như một con chim khổng lồ, người còn chưa đến khí đã vây chặt lấy gã.

Từ Tử Lăng thầm thở phào một hơi, gã biết Thạch Chi Hiên không những vì hóa giải một đòn mãnh liệt của mình mà đã phải liều thụ thương mà toàn lực ra đòn. Mà do bị gã dùng ấn pháp cắt đứt sự liên hệ về tinh thần nên lão đã tính toán sai uy lực của dòng khí kình xoáy ốc nóng lạnh, do đó mới không thể kịp tấn công tiếp, để gã có cơ hội trở mình.

Nếu chiêu này của Thạch Chi Hiên có thể tung ra trong phạm vi mười bước, Từ Tử Lăng gã sẽ chết chắc không sai. Nhưng lúc này gã vẫn có cơ hội giữ mạng, cách duy nhất là tránh không đỡ đòn chính diện, bởi vì nếu làm như thế thì coi như ngày tàn của Từ Tử Lăng gã đã đến.

Linh đài Từ Tử Lăng trở nên trong sáng vô cùng, không những có thể nhìn rõ tình thế địch ta hiện tại, đến cả hoàn cảnh xung quanh, tất cả các sinh mệnh ẩn tàng trong rừng cây hay sâu dưới lớp bùn tuyết, gã cũng đều có thể cảm ngộ thấy. Loại cảnh giới đó trước nay gã chưa từng có qua.

Nếu tình huống trước mắt cứ tiếp tục phát triển, chắc chắn gã khó mà tránh khỏi việc phải ra tay đỡ đòn của Thạch Chi Hiên và nhận kết cục thê thảm, trừ khi có kỳ chiêu nào có thể mê hoặc lão ta.

Khí tràn đầy kinh mạch, Từ Tử Lăng lướt xéo bay lên, trông như chậm mà thực sự rất nhanh, lao về hướng khu rừng thưa ở gần khúc sông đó nhất. Cho dù có mạnh như Thạch Chi Hiên cũng phải cảm thấy khó hiểu về hành động có vẻ như ngu xuẩn này của gã, bởi Huyễn Ma thân pháp của lão có tác dụng lớn nhất khi ở trong rừng.

Quả nhiên tốc độ của Thạch Chi Hiên lập tức biến đổi, tinh thần và khí kình tuy vẫn khóa chặt Từ Tử Lăng nhưng đã nới lỏng hơn một chút, đợi đến lúc đã vào trong rừng mới bắt đầu ép gã phải đỡ đòn trực diện. Sự kỳ diệu trong đó cũng chỉ có bản thân Từ Tử Lăng là người phải chịu mới biết được.

Khi sắp xuyên qua khoảng trống giữa hai gốc cây trước mặt chừng nửa trượng, chỉ còn cách mặt đất chừng nửa trượng, Từ Tử Lăng vốn đang theo thế lao thẳng tới đã đột nhiên sinh ra biến hóa kỳ quái, bắt đầu ngoặt ngược về hướng bờ hồ.

Dưới sự dẫn dắt của khí cơ, Từ Tử Lăng cảm nhận được rõ ràng khí trường của Thạch Chi Hiên đã khóa chặt gã. Lúc này, lão đang ra sức đuổi theo song tốc độ của lão giảm hẳn do việc gã bất ngờ ngoặt đi. Hiển nhiên, thân pháp kỳ dị mà Từ Tử Lăng học lỏm được từ Vân Soái khiến Thạch Chi Hiên cảm thấy bất ngờ, trở tay không kịp.

Từ Tử Lăng sinh ra cảm giác như hoàn toàn hòa lẫn vào đại tự nhiên, không có sống, không có chết, sinh mệnh chỉ như một trò chơi nhỏ ngẫu nhiên diễn ra giữa vũ trụ vô biên này.

Đột nhiên, gã cảm thấy toàn thân nhẹ hẫng.

Không cần ngoái lại nhìn, linh giác siêu tuyệt cho gã biết Thạch Chi Hiên dưới tình huống không có cách nào đã thay đổi được phương hướng của bản thân, ý đồ lao về nơi gã còn chưa đến, dựa vào Huyễn Ma thân pháp phát sau mà tới trước đánh tới.

Cuối cùng Thạch Chi Hiên đã bị ép phải biến chiêu, giúp Từ Tử Lăng một lần nữa nắm được thế chủ động. Sơ hở gần như không thể xuất hiện trên người Thạch Chi Hiên cuối cùng bị gã lợi dụng tạo ra. Nhưng cơ hội vừa lóe lên sẽ liền vụt tắt nếu như gã không thể lập tức tận dụng, Thạch Chi Hiên sẽ lại một lần nữa khóa chặt gã, và sơ hở kia sẽ trở thành đòn chí mạng. Sự huyền diệu bên trong, chỉ có thể hiểu được, khó mà nói ra thành lời.

Chân khí nghịch chuyển.

Từ Tử Lăng giống như con chim thoát khỏi lồng, tung người lên rồi nghịch chuyển chân khí, xuôi ngược tương sinh với nhau, nguồn lực mới tràn khắp thân thể. “Roẹt” một tiếng, gã đã bay trở lại chỗ sâu trong rừng, chân vừa chạm đất liền quay lại tung một đòn.

Thân pháp của Thạch Chi Hiên lại một lần nữa biến hóa, lão xuyên thẳng vào rừng cây, tuy tốc độ không giảm, nhưng đã không thể khôi phục được khí thế kinh người như lúc đuổi giết ban đầu nữa. Một đòn ngưng tụ từ chân khí của Từ Tử Lăng kết hợp với Ma công của bản thân còn chưa kịp đánh ra thì đã từ thịnh chuyển thành suy, mà Từ Tử Lăng thì đang chuẩn bị tung đòn mới.

Hai mắt Thạch Chi Hiên rực sáng, các ngón tay khép lại thành đao, đâm thẳng tới trước mặt.

Quyền của Từ Tử Lăng theo sát thủ pháp tinh diệu của Thạch Chi Hiên mà không ngừng biến hóa.

- Bình!

Từ Tử Lăng như một con nhiều đứt dây bị ném về phía rừng cây, cuối cùng “bộp” một tiếng va mạnh vào một gốc cây già, thế lùi dừng

lại. Gã phun ra một búng máu tươi.

Thạch Chi Hiền thì lùi về sau ba bước, trên mặt thoáng đỏ bừng, sau nháy mắt biến mất.

Từ Tử Lăng tay tạo pháp ấn, không những bỏ mặc vết thương không nhẹ trong cơ thể, cảnh giới tâm linh còn tăng cao thêm, loại cảm giác ấy như thể đã không còn ở chiến trường, đồng thời lại như đứng vào một góc độ siêu nhiên để quan sát toàn bộ tình thế, tràn ngập khắp trong tâm khảm.

Nhìn Thạch Chi Hiên, gã chợt sinh ra một loại cảm giác không có gì là không biết, không có gì là không hiểu, kỳ diệu đến cực cùng.

Đó chính là chí cảnh của “Kiếm Tâm Thông Minh” mà Sư Phi Huyên nói.

Muốn đánh Thạch Chi Hiên bị thương, thậm chí là giết lão - đây là cơ hội duy nhất để phá Bất Tử ấn pháp. Ít nhất gã cũng nắm chắc được năm phần.

Quyền chủ đồng đã nằm trọn trong tay gã.

Nhưng gã lại không thể ra tay.

Thạch Chi Hiên cũng bất ngờ không tiến đánh, hai người đứng cách nhau hai trượng lặng lẽ hồi lâu, cuối cùng lão trầm giọng hỏi:

- Tại sao không ra tay, ngươi có biết nếu bỏ qua cơ hội này, đêm nay ngươi chết chắc không sai?

Từ Tử Lăng hít một hơi thật sâu, vẫn đứng yên đó, hai tay buông lỏng, cười gượng đáp:

- Điều này đối với Tà Vương nào có quan trọng gì, xin Tà Vương cứ tiếp tục dạy bảo.

Thạch Chi Hiên dò xét gã với ánh mắt sáng rực, giọng điệu lại bình tĩnh đến bất ngờ, có vẻ như không hề để ý, hỏi:

- Có phải ngươi đang nghĩ tới Thanh Tuyền?

Từ Tử Lăng hờ hững:

- Tà Vương không cần để ý trong đầu ta đang nghĩ gì, cứ thoải mái ra đòn đi! Ta sẽ không ngồi yên chờ chết đâu.

Thạch Chi Hiên có vẻ như không hề nghe thấy lời gã, nghiêm giọng quát:

- Có phải vì Thanh Tuyền nên ngươi bỏ qua cơ hội phản đòn và chiếm lấy thượng phong này không?

Từ Tử Lăng yên lặng không nói gì.

Thạch Chi Hiên chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trời, hai mắt túa ra vẻ bi thương khó hiểu, thở dài nói:

- Giết ngươi cũng đồng nghĩa với giết Thanh Tuyền, đồng nghĩa với giết Thạch Chi Hiên ta đây. Tất cả những chuyện này là vì cái gì? Đến lúc này ta mới hoàn toàn tin rằng ngươi có thể vì Thanh Tuyền mà hy sinh tất cả, kể cả tính mạng của bản thân. Tại sao Thạch Chi Hiên ta lại không thể vì nữ nhân mà mình thương yêu nhất hy sinh như vậy chứ?

Từ Tử Lăng lại không cảm giác thấy sát cơ của lão nữa.

Ánh mắt Thạch Chi Hiên tập trung lên người gã, buồn bã nói:

- Thôi, thôi! Tử Lăng có thể rời đi. Chuyện của Vân Soái có thể giao cho ta xử lý, chỉ cần ta buông tin với An Long và Doãn Tổ Văn rằng muốn giết Vân Soái, chắc chắn hắn sẽ lập tức trốn về Tái Ngoại. Ta đã nói ra được thì nhất định có thể làm được cho Tử Lăng.

o0o

Mưa chợt kéo đến.

Trong làn mưa xuân rả rích, ba người Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Hầu Hi Bạch lướt nhanh theo bờ nam Hoàng Hà, nhìn khung cảnh động lòng người nơi đồng nội, nhìn dòng sông cuồn cuộn chảy về đông, tâm trạng họ đều vô cùng thoải mái.

Khấu Trọng dẫn đầu chạy đến một vạt cỏ cao bên bờ sông, đưa mắt nhìn hai bên bờ, đột nhiên ngoảnh đầu lại, cất tiếng cười dài, vô cùng vui vẻ.

Hầu Hi Bạch và Từ Tử Lăng chia ra đến hai bên phải trái của gã, người đến trước ngạc nhiên nói:

- Nếu không phải ta hiểu rõ ngươi, có khi sẽ cho rằng Thiếu Soái đột nhiên nổi điên vì rượu đó. Đêm qua tiểu đệ uống say chưa tỉnh hắn, bây giờ đầu nặng chân nhẹ, lửng lửng lơ lơ chẳng thể phân biệt rõ được đây là thực hay mơ nữa.

Từ Tử Lăng nhớ đến cảnh tưng bừng uống rượu không say không về ở Phong Nhã các đêm qua, Thanh Thanh và Hỷ Nhi thể hiện bản sắc của tài nữ thanh lâu, ca hát vung tửu lệnh, đúng thực rất vui vẻ. Lôi Cửu Chỉ đã khôi phục lại lòng tin lại càng tỏ ra thoải mái phóng

túng. Đến cả Đồng Đồng vốn luôn rụt rè e thẹn cũng dám cười đùa vui vẻ, tất cả quả thực khiến gã phải nhớ mãi không thôi, trong đời đôi lúc cũng phải buông thả một chút.

Nhưng việc Khấu Trọng nghĩ đến lại hoàn toàn khác, gã chỉ về phía bờ đối diện, giọng điệu tràn ngập vẻ ước mong, cất tiếng:

- Liên quân Tái Ngoại sẽ xâm nhập từ Thái Nguyên, xuyên qua các châu các tỉnh tới thẳng bình nguyên Quan Trung nơi bờ bắc Đại Hà, và tiểu đệ sẽ thống lĩnh cánh quân liên hợp tinh nhuệ nhất của hai miền nam bắc Trung Thổ, đóng quân chờ sẵn bên bờ nam. Đây sẽ là trận đại chiến mang tính quyết định nhất cho Đường nổi lên thay Tùy, không bên nào có thể gánh nổi cái giá khi thất bại. Nó còn là trận chiến cuối cùng trong đời Khấu Trọng ta, một là chiến tử nơi sa trường, hai là thu tay gác kiếm về ở ẩn hưởng thanh bình.

Hầu Hi Bạch bị lòng tin và khát vọng cháy bỏng của gã làm cảm nhiễm, cười lên ha hả nói:

- Tuy tiểu đệ không thích chiến tranh, lần này lại là nghĩa bất dung từ, chỉ đành xả mệnh bồi quân tử, xem xem liên quân Đột Quyết uy chấn thiên hạ mạnh mẽ vô địch như thế nào đây.

Trước mặt mưa khói mông lung, sông lớn vắt ngang dải đất, sóng dữ dập dồn, đưa mắt nhìn đi trên vùng đồng bằng rộng rãi, chẳng thể thấy tận cùng.

Khấu Trọng hỏi:

- Tử Lăng có biết sau khi ta trở về Lương Đô, việc muốn làm nhất là gì không?

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Đầu là của ngươi, bảo ta đoán thế nào đây?

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Chẳng qua ngươi lười không chịu suy đoán thôi, nếu không bằng vào sự anh minh của ngươi nhất định có thể đoán ra.

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng bảo:

- Có phải là đi gặp Sở Sở?

Khẩu Trọng gật đầu:

- Đã nói là không lý gì ngươi không đoán đúng. Đây là một mối bận lòng của ta, Sở Sở càng không nói gì, càng không trách ta chẳng dặn dò gì nàng, trong lòng ta lại càng nặng nề. Nàng vẫn luôn lặng lẽ chờ đợi ta, chịu đựng sự lạnh nhạt và vô tình của ta, giờ là lúc ta nên bù đắp cho nàng rồi.

Hầu Hi Bạch vui vẻ bảo:

- Thì ra Khấu Trọng ngươi lại là người đa tình như thế.

Trong lòng Từ Tử Lăng lại hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của Linh Lung Kiều. Chỉ tiếc là dưới tình huống bây giờ, quan hệ giữa Khấu Trọng và nàng không sâu sắc như với Sở Sở, nàng cũng không có khả năng kết hợp với Khấu Trọng. Gã cũng không biết có nên tiết lộ chuyện nàng yêu Khấu Trọng ra cho tên huynh đệ biết hay không.

Trong cuộc đời luôn có những việc không như ý, có được thì phải có mất, bản thân chẳng phải cũng như vậy sao!

Khấu Trọng nói tiếp:

- Bây giờ ta chỉ hận không thể sinh ra đôi cánh, bay đến bên Sở Sở, nói với nàng rằng ta đã từng nhớ nhung nàng như thế nào, trong lòng ta là sự thống khổ đến thế nào, và bây giờ tất cả mọi chuyện đều đã qua rồi.

Hầu Hi Bạch vui vẻ:

- Hi vọng tất cả mọi khổ nạn của người trong thiên hạ đều sẽ qua đi, không những Trung Thổ trở lại hòa bình, mà các dân tộc ngoài Tái Ngoại từ nay cũng có thể thân thiện sống bên nhau, thù hận và chiến tranh sẽ chỉ tạo nên phá hoại, không có chút ý nghĩa nào.

Khấu Trọng lại tiếp:

- Sau khi chúng ta công thành danh toại và lui về ở ẩn, gánh nặng sẽ đặt lên vai Lý Thế Dân, không biết hắn có làm chúng ta thất vọng không nhỉ?

Hầu Hi Bạch đề xuất:

- Ta đột nhiên có một suy nghĩ này, sau khi lui về chúng ta ở những nơi khác sau, sao không định ra một ngày nào đó trong năm rồi tụ hội ở Trường An, kể lại tao ngộ của từng người, xem xem Lý Thế Dân có phụ sự kỳ vọng của chúng ta không! Cảm giác đó chắc sẽ vô cùng thú vị.

Khấu Trọng vui vẻ bảo:

- Chủ ý hay lắm! Cứ hẹn mười năm một lần nhé? Hê hê! Hay là chúng ta lập đội đi thăm dò đầu nguồn của hai con sông lớn Trường Giang và Hoàng Hà, chắc chắn sẽ có những trải nghiệm khó quên.

Từ Tử Lăng cũng phải lên tiếng khen ngợi:

- Lại một đề nghị hay nữa.

Khấu Trọng vội vã nhắc nhở:

- Ngươi đừng mong ở khác chỗ với ta, chúng ta đã từng nói phải làm hàng xóm, ngươi đối với tiểu Lăng Trọng cũng có một nửa trách nhiệm, đúng không?

Từ Tử Lăng cười gượng đáp:

- Dính phải tên tiểu tử ngươi thật phiền phức.

Khấu Trọng chưa buông tha:

- Có điều sau khi ra khỏi Quan Trung chúng ta phải tạm thời mỗi người một ngả rồi, ta và Hầu tiểu tử sẽ về Lương Đô, ngươi đến Lạc Dương gặp Lý tiểu tử. Sau khi an bài thỏa đáng tất cả, chúng ta sẽ lại gõ chiêng gõ trống, tưng bừng đến Trường An, đối mặt với cuộc khiêu chiến lớn nhất của chúng ta.

Hầu Hi Bạch nói:

- Ta muốn về Ba Thục lượn một vòng! Hơ hơ! Sao các ngươi lại nhìn ta như thế?

Từ Tử Lăng cười bảo:

- Bây giờ chúng ta đang nhìn mặt định sắc, xem có phải ngươi về đó gặp giai nhân không.

Hầu Hi Bạch cười lên ha hả, nói:

- Đậu tử sơn, đả ngõa cổ, dương bình sơn, tát bạch vũ. Hạ bạch vũ, thú long nữ. Chức đắc quyên, nhị trượng ngũ. Nhất bán thuộc la giang, nhất bán thuộc huyền vũ. (Lời một bài dân ca, dịch nghĩa đại khái là: núi Đậu Tử, đánh trống ngói, núi Dương Bình, hứng mưa rơi. Dưới cơn mưa, cưới Long Nữ. Đan khăn tay, dài hai trượng rưỡi. Một nửa thuộc sông La Giang, một nửa thuộc hồ Huyền Vũ) Đây chính là đáp án của tiểu đệ.

Trong tiếng cười vui, ba người tiếp tục lên đường.

(

Chương 745: Một vùng ánh sáng

Sau khi chia tay với Hầu Hi Bạch, Khấu Trọng đưa Từ Tử Lăng một đoạn tới bên bờ tây Lạc Thủy, cũng chính là lúc hoàng hôn, ráng chiều rực rỡ treo trên trời cao, cảnh tượng vô cùng tráng lệ.

Khấu Trọng dặn dò:

- Ngươi men theo Lạc Thủy đi lên phương Bắc, trước khi trời sáng có thể tới được Lạc Dương. Hãy nhớ phải bảo Lý tiểu tử cùng chúng ta tới Trường An, nếu không chúng ta còn chưa đến nơi thì có khi y đã bị làm thịt rồi, lúc ấy ai biết phải thu dọn tàn cuộc thế nào đây.

Từ Tử Lăng "ừm" một tiếng đáp ứng Khấu Trọng, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ tới chuyện khác.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi đang nghĩ gì thế?

Từ Tử Lăng bèn đáp:

- Ta đang nghĩ tới Thạch Chi Hiên. Đêm đó ta cảm thấy có thể giết được lão, nhưng cũng rất có khả năng là ảo giác do lão cố ý dụ ta ra tay. Ta vì Thanh Tuyền mà bỏ qua cơ hội hiếm có này, ngược lại lại giúp ta không rơi vào cạm bẫy của lão ta, đồng thời cũng khiến sự tình xảy ra chuyển biến như trong hí kịch.

Khấu Trọng tỏ ra hoài nghi:

- Tuy nói Bất Tử ấn pháp là một loại ảo thuật cao minh có thể dụ địch, nhưng Thạch Chi Hiên lợi hại đến thế sao? Không phải ngươi đã từng nói với ta lúc đó ngươi có cảm giác như thể nhìn thấu được lão ư?

Từ Tử Lăng thở dài bảo:

- Thật sự rất khó nói, lần trước ở tiểu trúc bên Bích Động của Thanh Tuyền, ta vì cho rằng đã nhìn thấu được lão nên phải chịu thiệt thòi lớn, Thạch Chi Hiên là người mà không ai có thể hiểu rõ được.

Khấu Trọng tỏ ra phấn chấn nói:

- Vấn đề Thạch Chi Hiên rốt cuộc vẫn cần giải quyết, bởi vì ta và ngươi đều không biết lúc nào thì lão đột nhiên nổi điên. Huynh đệ! Ta đi đây!

o0o

Từ Tử Lăng thuộc tốp người đầu tiên đi vào thành, gã có giấy tờ chính thức do Bàng Ngọc đưa cho, có thể ung dung vào thành.

Sau khi liên lạc với Lý Tịnh, vào thẳng trong Hoàng cung gặp Lý Thế Dân. Lý Thế Dân nghe tin gã tới bèn bỏ mặc hết tất cả sự vụ, tiếp đón gã ở trong thư trai mà trước kia là của Vương Thế Sung.

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- Chiều tối hôm qua, ta nhận được quốc thư mà phụ hoàng bảo ta chuyển đến cho các ngươi. Ta thử bóc ra xem qua, thấy phụ hoàng chính thức mời các ngươi đi đến Trường An bàn bạc về chuyện ngưng chiến và liên minh, đồng thời kêu ta đích thân đưa các ngươi

về đó.

Trong lòng Từ Tử Lăng như buông được một khối đã lớn xuống. Ít nhất Lý Uyên tạm thời không có ý trừ Lý Thế Dân đi, nếu không sẽ lập tức gọi gã tiểu tử này về Trường An. Gã hỏi:

- Phía liên quân Tái Ngoại có tin tức gì không?

Lý Thế Dân lộ vẻ ưu tư, thở dài bảo:

- Tình hình không ổn lắm, quân đội tập kết đã lên tới bốn mươi lăm vạn, chia ra đóng ở tám nơi dọc theo biên giới phía bắc Thái Nguyên, ngày đêm thao luyện, khí thế hừng hực. Nếu để bọn chúng chia binh làm nhiều đường ào ạt tiến vào Thái Nguyên, trong mười lăm ngày thành này sẽ thất thủ. Trước mắt Trung Thổ còn chưa có lực lượng nào có thể chống lại một cánh hùng sư như vậy.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Đông qua xuân tới, bọn chúng còn đợi cái gì nữa?

Hai mắt Lý Thế Dân lấp lánh ánh thần quang, đáp:

- Nếu chỉ là đánh thành chiếm đất, cướp bóc phá hoại, chắc chắn bọn chúng sẽ vượt qua biên giới tiến xuống phía nam trong mấy ngày nữa. Có điều dã tâm của Hiệt Lợi không chỉ như thế, mà là hy vọng được trở thành chủ nhân của cả Trung Thổ. Muốn thế thì nhất định hắn phải có bố trí và chiến lược tinh tế chặt chẽ và hữu hiệu hơn. Mục tiêu của Hiệt Lợi là Trường An, có được Trường An, Quan Trung sẽ không đánh mà tan, sau khi ổn định Quan Trung sẽ xâm chiếm Lạc Dương, lúc ấy bờ bắc Trường Giang coi như đã là vật trong túi hắn rồi.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý:

- Trước đây Hiệt Lợi chờ tin huynh chết, bây giờ lại bỏ ra thêm chút kiên nhẫn, ngồi xem ta và Khấu Trọng gặp hành thích mà chết ở Trường An. Ngày bọn Tất Huyền, Triệu Đức Ngôn rời khỏi Trường An, cũng là lúc liên quân Tái Ngoại đánh xuống phía nam.

Lý Thế Dân lại hỏi:

- Khấu Trọng đối với tình hình tồi tệ hiện nay có cách nhìn như thế nào?

Từ Tử Lăng cười gượng đáp:

- Hắn đang vui mừng vì nó đây!

Lý Thế Dân thất thanh: - Cái gì?

Từ Tử Lăng giải thích:

- Ta không nói quá đâu. Tiểu tử này sớm đã định ra kế hoạch đối phó với liên quân Tái Ngoại rồi. Điều kiện đầu tiên là Thế Dân huynh phải ngồi lên đế vị, khi liên quân Tái Ngoại dốc hết lực lượng đánh xuống, hắn sẽ dẫn cánh quân tinh nhuệ tập hợp từ bốn cánh Đại Đường, Tống gia, Giang Hoài và Thiếu Soái, chính diện nghênh đón liên quân Tái Ngoại của Hiệt Lợi trên bình nguyên Quan Trung, ép đối phương phải đánh một trận lấy kỵ binh chọi kỵ binh.

Lý Thế Dân vẻ mặt nặng nề nói:

- Biểu hiện của Khấu Trọng trên chiến trường, Lý Thế Dân ta không những tự thẹn không bằng, mà còn khâm phục cực độ. Có điều lần này quân địch thế lớn, hơn nữa các tộc Tái Ngoại dù sao cũng

thường sống trên lưng ngựa, cách nghĩ này của Thiếu Soái không khỏi quá mạo hiểm thì phải?

Ngay sau đó lại gượng cười bảo:

- Nhưng đây quả đúng là cách thẳng thắn rõ ràng nhất, có thể một lần trừ bỏ sự uy hiếp của Lang quân Đột Quyết đối với Trung Thổ, giảm sự phá hoại xuống thấp nhất, chỉnh đốn lại uy phong của Hoa Hạ ta. Chỉ là nếu như thất bại, hậu quả thực khó mà tưởng tượng nổi.

Từ Tử Lăng nghiêm túc nói:

- Thế Dân huynh nhất định phải tin vào thiên phú quân sự của Khấu Trọng, trận chiến ở Bôn Lang Nguyên là sự thực rõ ràng nhất. Đối với chiến thuật của Hiệt Lợi, hắn hiểu rất rõ, mà hắn cũng không phải hạng lỗ mãng khinh địch, chỉ biết lấy sức mạnh để chiến đấu. Hơn nữa hắn cũng có sức uy hiếp và ảnh hưởng với phần lớn các lãnh tụ của liên quân đối phương, chỉ cần thắng lợi trong trận đầu là có thể làm dao động lòng quân Tái Ngoại. Trận chiến này chúng ta tuyệt đối không thể co đầu rụt cổ, đóng cửa thành không ra, như thế sẽ chỉ khiến Hiệt Lợi càng thêm hung hãn. Thêm nữa còn có Triệu Đức Ngôn quỷ kế đa đoan, Hương Ngọc Sơn hiểu rõ tình hình Trung Thổ, sức phá hoại của bọn chúng thực không thể coi thường. Vì hạnh phúc của trăm họ trong thiên hạ, lần mạo hiểm này không chỉ đáng giá, mà còn là nhất định phải làm.

Lý Thế Dân ngạc nhiên thốt:

- Ta còn cho rằng Tử Lăng sẽ không đồng ý để Thiếu Soái đánh một trận như vậy, nào ngờ lại không phải, có thể thấy huynh rất có lòng tin vào hắn ta. Thiên hạ còn có ai hiểu được bản lĩnh của Khấu Trọng hơn Tử Lăng cơ chứ? Đã như vậy, Lý Thế Dân ta sẽ xả mệnh

bồi quân tử, buông tay để Thiếu Soái toàn quyền xử lý việc liên quân Tái Ngoại xâm lược xuống phía nam vậy.

Trong lòng Từ Tử Lăng cảm động vô cùng, Lý Thế Dân chính là người như thế, tuyệt đối không dài dòng lôi thôi, nắm được thời cơ liền lập tức quyết định cho trận quyết chiến sinh tử có liên quan mấu chốt tới tương lai Trung Thổ.

Gã bèn nói:

- Khấu Trọng có thể được Thế Dân huynh toàn lực ủng hộ như thế, chắc chắn sẽ mừng rỡ vô cùng. Những chuyện ở Trường An chúng ta đã thuận lợi hoàn thành, tranh thủ được sự ủng hộ của hai người Lý Thần Thông và Ngụy Trưng, bọn họ còn có thể du thuyết những vị trọng thần khác. Bây giờ chỉ còn thiếu Thường Hà nữa, nếu có thể thuyết phục y đứng về phía chúng ta, cơ hội thành công sẽ tăng lên rất nhiều.

Lý Thế Dân mỉm cười đáp:

- Vụ hỏa khí ở Đông cung phát nổ quả là rất tuyệt, diệu nhất là vương huynh cũng không rõ đó là do có người làm hay là do sơ ý. May mà đêm đó gió lớn, nếu không chỉ e riêng khói độc đã đủ gây họa cho cả cung rồi, nghe nói sau vụ ấy Đông cung có hơn trăm người ngã bệnh, nôn mửa không ngừng, mấy ngày sau mới khỏi.

Từ Tử Lăng thầm kêu tội lỗi tội lỗi.

Lý Thế Dân đề nghị:

- Tử Lăng có thể ở lại đây hai ngày, để chúng ta thoải mái trò chuyện được không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Ta còn phải đi ngăn Bạt Phong Hàn lại, bảo y trở về Lương Đô. Giờ có lẽ y đang ở trên đường thủy giữa Khai Phong và Trần Lưu, đối phó với bọn Dương Văn Can đang định tập kích đội thuyền của công chúa Uyển Tinh.

Lý Thế Dân ngạc nhiên nói:

- Lại có chuyện này sao?

Từ Tử Lăng giải thích tường tận:

- Thế Dân huynh cứ sai người đưa thư mời tới Lương Đô, chúng ta sẽ lập tức trả lời, rồi định ngày tới Trường An. Chuyện này không thể chậm trễ, tới Trường An sớm ngày nào, chúng ta sẽ càng có thời gian để đối phó với liên quân Tái Ngoại ngày ấy.

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- Có thể bắt tay hợp tác cùng Thiếu Soái và Tử Lăng là phúc phận của Lý Thế Dân này. Ta đột nhiên cảm thấy tiền đồ của trăm họ nơi Trung Thổ là một vùng ánh sáng. Bóng đen phủ xuống từ lúc Ngũ Hồ làm rối loạn Hoa Hạ ta đến nay sẽ được quét sạch trơn, khổ nạn của chúng sinh sắp trở thành quá khứ rồi.

Trong lòng Từ Tử Lăng cũng tràn đầy nhiệt huyết, sự hy sinh của Khấu Trọng là đáng giá, huống chi bản thân Khấu Trọng cũng không hề để ý đến chuyện hy sinh này! Thời cơ để thống nhất và hòa bình, trước nay chưa bao giờ rõ ràng như thế, và đây đồng thời cũng là sự báo đáp của y đối với Sư Phi Huyên.

o0o

Khấu Trọng đi đến cửa thành, Thiếu Soái quân ở Lương Đô từ lúc biết chủ soái của mình đã trở về bèn lập tức báo ngay cho bọn Hư Hành Chi, Tuyên Vĩnh, mọi người mừng rỡ ra đón.

Khấu Trọng và các thủ hạ đắc lực của mình gặp nhau ở cửa lớn soái phủ, gã bước nhanh vào bên trong, vừa đi vừa nói:

- Sự tình có biến, sau một canh giờ nữa ta phải mở một hội nghị quân sự quan trọng nhất từ khi Thiếu Soái quân thành lập đến nay ở đại sảnh đường, Lỗ thúc đâu?

Tuyên Vĩnh đáp:

- Lỗ công đã đến công trường xem Mưu công chế tạo áo giáp cải tiến mới phát minh, chúng tôi sẽ lập tức phái người đi thông báo.

Khấu Trọng hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Có phải Đại tiểu thư vẫn ở chỗ này?

Tuyên Vĩnh liền khẽ đáp lại:

- Từ hôm kia Đại tiểu thư đã khởi hành đi Sơn Hải quan để mua ngựa Khiết Đan loại thượng hạng từ chỗ Đỗ Hưng cho chúng ta rồi. Bây giờ Đỗ Hưng rất nể mặt Thiếu Soái, nghe nói ở trước mặt sau lưng người ta đều nói rằng mình là huynh đệ tốt của Thiếu Soái.

Khấu Trọng bật cười bảo:

- Tiểu tử này cũng thật biết cách lựa gió chèo thuyền, biết ai có lợi với hắn nhất. Hê hê! Sở Sở và tiểu Lăng Trọng đâu?

Hư Hành Chi ở phía bên kia bèn đáp:

- Sở Sở cô nương và Lăng Trọng thiếu gia đang chơi đùa ở trong sân. Điệp công tử, Thiến tiểu thư và tiểu Hạc Nhi thì đang lập hội thám hiểm hạ du Vận Hà, sợ là đến hoàng hôn mới về được.

Trong lòng Khấu Trọng ào lên cảm giác ấm áp, nếu thiên hạ thái bình, tất cả mọi người chắc đều sẽ được sống những ngày vui vẻ thế này.

Bỉnh Nguyên Chân ở phía sau không nén nổi nói:

- Sự tình có biến mà Thiếu Soái nói là chỉ phương diện nào thế?

Khấu Trọng bước nhanh vào trong sảnh, đột nhiên đứng lại, các tướng lĩnh thân binh đi theo hai bên cũng vội vã dừng cả lại.

Khấu Trọng lại bước lên một bước, lộ ra nụ cười xán lạn, xoay người vung tay nói:

- Những ngày hòa bình và thống nhất càng ngày càng tới gần rồi, thậm chí ta còn cảm thấy đưa tay ra cũng có thể chạm tới nữa. Giờ tiểu đệ phải xử lý một số chuyện riêng trước, không cần lo lắng, đợi chút nữa ta sẽ công bố tin tức tốt ở đây, chỉ có hạng nhát gan bất tài mới cho rằng đây là tin tức xấu.

o0o

Chiến thuyền xuất phát từ Lạc Dương, chờ vợ chồng Lý Tịnh và Từ Tử Lăng đưa thư đến Lương Đô, từ Lạc Thủy đi lên phía bắc theo Đại Hà (Hoàng Hà). Dưới ánh dương quang rạng rỡ, chiếc chiến thuyền căng buồm lướt đi, tràn đầy sinh khí.

Trong khoang thuyền, Lý Tịnh và Hồng Phất Nữ chăm chú lắng nghe Từ Tử Lăng thuật lại tình hình Trường An gần đây.

Khi Từ Tử Lăng nói đến đoạn Khấu Trọng quyết định giao phong chính diện với liên quân Tái Ngoại, Lý Tịnh sửng sốt thốt lên:

- Với sự mạnh mẽ của Dương Kiên năm đó, sách lược ứng phó với Đột Quyết vẫn là ngoại giao phối hợp quân sự, khéo léo ly gián và phân hóa, khiến cho Đột Quyết chia năm sẻ bảy, đấu đá không ngừng, nhờ thế mới giữ vững được nền hòa bình cho lãnh thổ, tuy thế cũng chưa từng dám đánh chính diện bao giờ, có lẽ tiểu Trọng nên nghĩ kỹ lại một chút chăng?

Hồng Phất Nữ cười nói:

- Thiếp đối với Khấu Trọng luôn tràn đầy tự tin. Ngay từ đầu tiểu Trọng đã quen lấy yếu thắng mạnh, hắn còn là thống soái vô địch duy nhất uy danh vang rền khắp Tái Nội Tái Ngoại. Có thể làm việc mà người khác không thể, chính là miêu tả hắn đó.

Lý Tịnh lo lắng nói:

- Tần vương có cách nhìn về chuyện này thế nào?

Từ Tử Lăng bèn đáp:

- Tần vương toàn lực ủng hộ.

Lý Tịnh thở phào một hơi nói:

- Suy tính của Tần vương quả thực khác với người thường.

Từ Tử Lăng lại nói:

- Như thế này gọi là hiểu rõ lòng nhau, biết anh hùng trọng anh hùng. Tần vương đã từng giao phong với Khấu Trọng trên chiến trường nhiều lần, hiểu rõ bản lĩnh của Khấu Trọng hơn bất kỳ người nào khác.

Hồng Phất Nữ gật đầu nói:

- Khấu Trọng là thống soái trời sinh, có khả năng khiến cho tướng sỹ dưới tay đều cam lòng trung thành tới chết, cho dù là đám quân ô hợp, tới tay y cũng biến thành một cánh hùng sư không sợ chết. Trận chiến ở Bôn Lang Nguyên, dưới sự chỉ huy của gã, quân Đột Lợi đã lấy ít thắng nhiều, khiến cho Khấu Trọng trở thành thần thoại trên chiến trường. Sau khi Tần vương toàn lực truy kích mà không thu được kết quả gì, trong thiên hạ còn có người nào dám hoài nghi tài năng của gã nữa đây.

Từ Tử Lăng lại tiếp:

- Khấu Trọng là người rất biết nghĩ cho người khác, cho nên đã nói rõ là cuộc chiến với liên quân Tái Ngoại sẽ là trận chiến cuối cùng của hắn, sau đó sẽ rửa tay quy ẩn, không tranh đoạt vinh quanh với Tần vương.

Lý Tịnh ngạc nhiên thốt lên:

- Trận chiến cuối cùng ư?

Hồng Phất Nữ cũng nhíu mày:

- Tiểu Trọng sáng suốt như thế, lẽ nào phu quân cho rằng còn có vấn đề gì sao?

Lý Tịnh lắc lắc đầu, giống như mới tỉnh lại từ trong mộng, trầm ngâm một hồi rồi nhìn chăm chú vào Từ Tử Lăng và nói:

- Ta muốn xin Tử Lăng giúp ta một chuyện.

Từ Tử Lăng gật đầu quả quyết, nói:

- Chỉ cần đệ làm được, nhất định sẽ tận lực.

Lý Tịnh nói:

- Ta muốn Tử Lăng tiến cử ta với Tần vương, mong việc bình định Tiêu Tiễn sẽ giao cho ta toàn quyền phụ trách.

Từ Tử Lăng liền tỉnh ngộ, vừa rồi Lý Tịnh vì thấy Khấu Trọng nói trận chiến với liên quân Tái Ngoại là trận chiến cuối cùng, như thế đồng nghĩa rằng gã sẽ bỏ chuyện xử lý Tiêu Tiễn để báo mối thù sâu cho Tố Tố, do đó mới sửng sốt. Lý Tịnh tranh thủ đối phó với Tiêu Tiễn không phải là tranh công, mà là muốn hoàn thành tâm nguyện đối với Tố Tố, bù đắp nỗi áy náy trong lòng.

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn Lý Tịnh, trầm giọng nói:

- Ta đảm bảo Lý đại ca sẽ đạt được tâm nguyện.

o0o

Còn chưa bước qua cảnh cửa cong hình bán nguyệt ở vườn sau, tiếng đám trẻ con đùa giỡn đã ào tới như nước thủy triều, khiến ngày đầu xuân càng tăng thêm sinh khí.

Trên bãi có có gần ba mươi đứa nhỏ chừng ba bốn tuổi đang chơi bịt mắt bắt dê, tiếng cười vui rộn rã.

Khấu Trọng bước nhanh vào trong vườn, đám trẻ đang tụ tập đùa giỡn trên bãi cỏ loáng cái đã tản đi, trốn vào các chỗ, không có đứa nào dám nhìn Thiếu Soái Khấu Trọng danh chấn thiên hạ.

Trên bãi cỏ có một tòa đình nhỏ tám cạnh, bên trong có bày bàn ghế đá, tám người phụ nữ bao gồm cả Sở Sở đang đứng ngồi trong đình quan sát cảnh vật.

Khấu Trọng đi đến bậc thềm trước đình, mới có người kinh ngạc kêu lên:

- Thiếu Soái!

Chúng nữ đều cả kinh, vội vã đứng dậy quỳ xuống vái lạy.

Chỉ có Sở Sở vẫn ngồi yên trên ghế đá, ngoảnh mặt lại nhìn gã, sắc mặt trở nên trắng bệch, đôi môi anh đào run run, không nói ra được câu nào, cuối cùng ánh mắt nàng để ý đến chiếc dương bì bào trên người Khấu Trọng đã cùng gã trải qua bao kiếp nạn do chính tay nàng may.

Khấu Trọng vội nói:

- Xin các vị đừng như vậy, mau dậy đi, Khấu Trọng ta trước nay chưa từng câu nệ mấy thứ lễ tiết quy củ này.

Chúng nữ tuy nghe lời mà đứng dậy, nhưng cũng chẳng có người nào đủ gan dừng lại trong đình, khom người lùi hết ra bãi cỏ, chỉ còn lại hai người Khấu Trọng và Sở Sở ở đó.

Khấu Trọng không có cách nào với họ, gã hiểu rằng trong lòng họ bản thân mình cũng như thần trên trời vậy. Khẽ đặt tay lên bờ vai

thơm của Sở Sở, cảm nhận thân thể nàng đang khẽ run rẩy, gã ung dung ngồi xuống cạnh nàng, cất tiếng hỏi:

- Đứa nào là tiểu Lăng Trọng thế, ở đâu ra bao nhiêu bảo bối thế này? Khiến ta nhìn hoa hết cả mắt rồi.

Tâm thần đang rung động của Sở Sở hơi hồi phục lại, nàng khẽ nói:

- Là đứa đang tìm người kia kìa!

Vừa nói nàng vừa định gọi tiểu Lăng Trọng đến gặp gã, nhưng Khấu Trọng đã kịp thời ngăn lại:

- Đừng làm mất hứng thú của nó, ta vẫn còn chút thời gian.

Sở Sở cúi đầu khẽ hỏi:

- Không phải Thiếu Soái rất bận công chuyện ư? Tại sao đột nhiên trở về? Đồ công đã cùng Đại tiểu thư đi Sơn Hải quan mua ngựa tốt của Đỗ Bá Vương rồi.

Khấu Trọng nhìn tiểu Lăng Trọng dáng vẻ trạng kiện linh hoạt đang chạy xuyên qua những bụi cỏ tìm người, trong lòng hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của Tố Tố, lòng đau như cắt. Lại nghĩ đến trách nhiệm lớn mà thân mình đang mang, vì sự vui vẻ của thế hệ sau, vì cuộc sống yên lành của chúng, thiên hạ nhất định phải có những ngày yên ổn dài lâu.

Chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mặt, nhớ đến nhát ném cầu tuyết định tình ở trong phủ Long đầu tại Vinh Dương, gã nhẹ nhàng nói:

- Nhận tiểu Lăng Trọng làm con của đôi ta được không?

Thân hình Sở Sở run rẩy mãnh liệt, nàng nhìn về phía hắn, lộ ra thần sắc không thể tin nổi, đôi môi thơm run lên mấy lần mới miễn cưỡng nói ra thành câu:

- Tống gia nhị tiểu thư! Ôi! Sở Sở sao xứng?

Nước mắt tràn mi, chảy xuống thành dòng.

Nếu không phải mọi người ở bên cạnh, chắc chắn Khấu Trọng sẽ ôm nàng vào lòng, thoải mái vỗ về, nhớ đến cảm giác ngọt ngào năm xưa, lúc này gã chỉ đành đưa tay áo lau nước mắt cho nàng.

Khấu Trọng thở dài:

- Phải là là ta thô lỗ không xứng đáng với nàng mới đúng. Tỷ tỷ nàng phải thương lấy trái tim mềm yếu của ta, ngàn vạn lần đừng nói lời cự tuyệt. Ta có một bí mật lớn muốn nói cho nàng, ta đã buông bỏ việc tranh bá thiên hạ, và ủng hộ Lý Thế Dân lên ngôi Hoàng đế, chỉ cần đánh bại đại quân xâm lược của lũ ngoại tộc, thiên hạ trở lại thái bình, người người đều được sống những ngày tốt đẹp, chúng ta và tiểu Lăng Trọng đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nhị tiểu thư của Tống gia là người hiểu chuyện, và thiện lương như nàng vậy, chắc chắn nàng ấy sẽ rất yêu quý nàng! Không còn bất kỳ người nào chuyện nào có thể ngăn cản mối tình bắt đầu từ Vinh Dương của chúng ta. Trước đây ta không dám nói với nàng những lời này là vì sợ không còn mạng để về gặp nàng, bây giờ ta đã không còn lo về việc này nữa rồi. Ta thật sự không gạt nàng, trời cao làm chứng, cho dù trong lúc ngàn cân treo sợi tóc trên chiến trường, trước nay ta chưa từng quên hảo Sở Sở của ta.

Sở Sở nhìn y bằng đôi mắt đã nhạt nhòa ánh lệ, run giọng nói:

- Thiếu Soái!

Khấu Trọng buồn rầu khuyên bảo:

- Đừng khóc nữa! Nàng khóc khiến ta vừa đau lòng vừa mềm lòng, bọn Hành Chi đang đợi ta ở ngoài chủ trì hội nghị đây, sau hội nghị ta còn phải lập tức đi Lịch Dương gặp cha. Ngày tháng còn dài, Khấu Trọng ta lấy danh dự Thiếu Soái đảm bảo rằng, tiểu đệ sẽ khiến nửa đời sau của tỷ tỷ nàng được hạnh phúc. Lời Thiếu Soái Khấu Trọng ta nói ra trước nay chưa từng không thực hiện.

o0o

Từ Tử Lăng và Lý Tịnh đứng ở đầu thuyền, chiến thuyền tiến vào Đại Hà, đi thẳng về phía đông.

Trên chiến thuyền toàn là những Huyền giáp thân binh đã từng theo Lý Thế Dân nhiều năm, đối với Lý Thế Dân tuyệt đối trung thành, không sợ bị tiết lộ cơ mật. Huống chi bây giờ tình hình có biến, cho dù Từ Tử Lăng công nhiên đến gặp Lý Thế Dân, phe Thái tử và phi tần cũng không có lời gì để nói.

Lý Tịnh vui vẻ bảo:

- Không ngờ chúng ta lại có thể một lần nữa kề vai tác chiến, Tố Tố ở trên trời có linh chắc cũng được yên nghỉ.

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn về phía trước, nói:

- Đằng trước có một chiếc thuyền đang đi hết tốc độ đến, đệ có cần tránh vào trong khoang không?

Lý Tịnh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ta không nhìn thấy?

Lời còn chưa dứt, một chiếc thuyền biển cỡ lớn đã từ trong chỗ ngoặt trên sông đi ra, xuất hiện ngay phía trước.

Từ Tử Lăng không biết nên trả lời thế nào, chăm chú nhìn kỹ, rồi vui mừng nói:

- Là Đông Minh hiệu của công chúa Uyển Tinh.

Lúc này Lý Tịnh mới nhìn rõ cờ xí bay phấp phới trên cột buồm của chiếc thuyền vừa tới, vô cùng mừng rỡ nói:

- Vậy chắc chắn Dương Văn Can phải chịu thiệt thòi lớn rồi.

Rồi y vội vã truyền lệnh cho thủ hạ, sai người phát tín hiệu, đồng thời giảm tốc độ thuyền.

Trong lòng Từ Tử Lăng thầm cười khổ, gặp nhau chẳng bằng đừng gặp. Đơn Uyển Tinh là người mà gã không muốn gặp, chứ chẳng phải gã có gì phản cảm với nàng, nguyên nhân vừa hay ngược lại hẳn.

(

(*) Lời một bài dân ca, dịch nghĩa đại khái là: núi Đậu Tử, đánh trống ngói, núi Dương Bình, hứng mưa rơi. Dưới cơn mưa, cưới Long Nữ. Đan khăn tay, dài hai trượng rưỡi. Một nửa thuộc sông La Giang, một nửa thuộc hồ Huyền Vũ

Chương 746: Biết bao giờ về

Khấu Trọng ngồi vào ghế thống soái.

Ngoại trừ bọn Cao Chiếm Đạo, Ngưu Phụng Nghĩa, Bốc Thiên Chí, Ma Thường, Tả Hiếu Hữu đang ở ngoài làm việc không thể tham dự, những nhân vật trọng yếu khác của Thiếu Soái quân đều có mặt trong sảnh. Đại diện cho Tống gia quân là Tống Lỗ.

Ngồi ở hàng ghế bên phải lần lượt là Tống Lỗ, Hư Hành Chi, Trần Trường Lâm, Bạch Văn Nguyên, Tiêu Hoành Tiến; Tuyên Vĩnh ngồi đầu dãy bên trái, tiếp đến là những người Trần Lão Mưu, Bạt Dã Cương, Bỉnh Nguyên Chân, Nhậm Mi Mi.

Ai nấy đều không dám thở mạnh, hiểu rằng đây là chuyện quan trọng.

Khấu Trọng rất muốn hỏi Tống Lỗ về việc của Tống Trí, song thời gian địa điểm đều không thích hợp, gã đành phải tạm thời gác lại, chào hỏi thân mật mọi người.

Tới khi gã trình bày rõ ràng tình huống trước mắt cũng như những biến đổi phát sinh, tất cả không khỏi biến đổi nét mặt.

Khấu Trọng tổng kết:

- Tử Lăng tự mình tới Lạc Dương, truyền đạt tới Lý Thế Dân ý muốn của ta, dẫn quân quyết chiến cùng liên quân Tái ngoại của Hiệt Lợi ở bình nguyên Quan Trung. Với tính cách của Lý Thế Dân, lại thêm người thay lời ta là Tử Lăng, ắt sẽ không có vấn đề gì.

Chúng tướng chợt ồ lên. Họ đã từng trải qua hiểm nguy cùng Khấu Trọng nên đối với gã tin tưởng cả mười phần. Hơn nữa chuyện Khấu Trọng từng đả bại Hiệt Lợi ở Bôn Lang Nguyên vẫn chưa phai mờ, không ai cho rằng gã nói bừa.

Tống Lỗ vuốt râu, cười nói:

- Trận này sẽ khiến Thiếu Soái lưu danh thiên cổ, tạo thành uy danh muôn đời, không chỉ đập tan âm mưu của Hiệt Lợi với Trung Thổ, mà còn trấn áp tinh thần Thống Diệp Hộ ở Tây Vực vẫn đang liên tục dòm ngó.

Bạt Dã Cương kích động:

- Trong thiên hạ chỉ có Thiếu Soái dám hành động hào hùng sảng khoái như vậy. Chúng thuộc hạ nguyện thề chết theo người, hết mình tuân lệnh.

Mọi người đứng dậy lập thệ, sĩ khí trào dâng.

Đợi tất cả ngồi lại vào vị trí, Trần Lão Mưu cười dài, nói:

- Thiên ứng nhân, nhân ứng thiên, thiên nhân giao cảm (1). Thiếu Soái và tiểu Lăng đã tình cờ phá được kho hỏa khí của Lý Kiến Thành trước khi hắn vận chuyển đi, chuyện này như có thần trợ giúp vậy. Đó đúng là một điềm lành, còn với Kiến Thành rõ ràng là điềm gở!

Mọi người đều đồng ý.

Khấu Trọng vui vẻ đáp lời:

- Điều này cũng chứng minh Lý Thế Dân chính là chân mệnh thiên tử. Giang hồ đồn rằng ‘Dương Công bảo khố, Hòa thị ngọc bích, được hai trong một, nhất thống thiên hạ‘, xem ra quả đúng ý của lão thiên gia. Ta và Tử Lăng là hai kẻ được lợi quá nhiều lại hóa ra không đủ, đành để Lý tiểu tử hưởng cái ơn trạch này. Ha ha! Ta nói nghe có đạo lý đấy chứ?

Hư Hành Chi cũng vui vẻ nói:

- Chỉ cần là kim khẩu của Thiếu Soái nói ra, không những có đạo lý, mà còn ẩn chứa cả thiên lý.

Khấu Trọng bật cười:

- Hành Chi quả là tri âm của ta.

Tuyên Vĩnh đề xuất:

- Hành động tiềm nhập Quan Trung do Ma Thường tướng quân chỉ huy, trong thời gian ngắn sẽ hoàn thành. Chúng thuộc hạ tụ tập tại đây đợi chỉ thị của Thiếu Soái.

Nhậm Mi Mi cất giọng nhỏ nhẹ:

- Mệnh trời đã đặt vào tay, bất kể Thiếu Soái nói thế nào, thắng lợi cuối cùng rốt cuộc cũng là của chúng ta.

Mọi người cười ồ lên.

Lời của quỷ thần thường dễ ảnh hưởng tới nhân tâm, đã có điềm lành xuất hiện, mọi người đương nhiên thấy lòng tin tăng lên nhiều, sĩ khí đại thịnh.

Khấu Trọng nói:

- Về phía Ma Thường đã có người lão luyện giang hồ như Lôi đại ca tiếp ứng, lại thêm địa đầu xà là Hoàng Hà bang an bài, ắt không xảy ra vấn đề gì.

Ngừng một chút, gã hỏi:

- Bên Phi Mã mục trường có tin tức tốt lành nào không?

Hư Hành Chi đáp:

- Chúng ta hôm qua vừa mới nhận phi mã truyền thư từ Thương trường chủ. Năm ngàn thớt chiến mã được thuần hóa và trải qua huấn luyện nghiêm ngặt đã được vận chuyển theo đường thủy tới Lương Đô, thuyền đội do Bốc Thiên Chí phụ trách cung ứng.

Khấu Trọng mừng rỡ:

- Năm ngàn thì nhiều thật, vượt quá khỏi dự liệu của ta rồi.

Tống Lỗ cũng lên tiếng:

- Về phía Lĩnh Nam, sự tình đã được giải quyết thuận lợi. Thiếu Soái có thể thoải mái điều binh khiển tướng, không phải phân tâm.

Trong sảnh chỉ có mình Khấu Trọng hiểu hàm ý trong lời nói của Tống Lỗ, biểu thị Tống Trí đã được Tống Khuyết xử lý thỏa đáng, không thể gây nên họa.

Khấu Trọng càng thêm vui, cười nói:

- Hiện giờ chuyện gấp là phải tập trung đại quân và hạm đội tại

Lương Đô để có thể điều động được mau chóng theo đường thủy tới Quan Trung. Binh quý ở tinh nhuệ chứ không cần nhiều, trận này nhân tuyển không chỉ cần cái tinh nhuệ rèn dũa lâu ngày trong chiến trận, còn phải có lòng dũng cảm, tinh thông kỵ thuật.

Hư Hành Chi đề nghị:

- Quân đội có thể để Tuyên Vĩnh toàn quyền xử lý.

Khấu Trọng rất tin tưởng ở y, vui vẻ nói:

- Cứ quyết định như vậy, những người khác cùng hỗ trợ.

Ánh mắt mọi người chuyển sang Tống Lỗ.

Tống Lỗ ung dung:

- Về phía Tống gia lại càng không vấn đề. Thật ra chuyện này bên ta đã xắp xếp ổn thỏa từ trước, chỉ cần điều động quân đội tới Lương Đô là xong.

Khấu Trọng hỏi:

- Lỗ thúc ước chừng bao nhiêu nhân thủ có thể dùng được?

Tống Lỗ đáp:

- Tống gia quân luôn lấy kỵ binh làm chủ, người có thể tham chiến có thể đạt từ bốn vạn cho tới năm vạn.

Khấu Trọng cả mừng:

- Thêm cả quân tinh nhuệ Giang Hoài có kinh nghiệm tác chiến

phong phú của lão gia, chúng ta có thể tạo thành mười vạn tinh kỵ. Chỉ cần phía Lý Đường cung ứng thêm mười vạn tinh binh, binh lực tổng cộng đã có hai mươi vạn. Binh lực đối phương tuy nói là mấy chục vạn, song rốt cuộc lại thuộc về những tộc khác nhau, có thể tính tới khả năng ly gián phân hóa, địch quân còn phải liên tục viễn chinh mệt mỏi để thâm nhập vào biên giới. Kết hợp với việc ta đã quen thuộc cách thức tác chiến của chúng để đề ra sách lược, khả năng nắm vững địa hình bên ta lại hơn xa, so sánh những điều kiện hơn kém đó, ta cho rằng thực lực hai bên ngang nhau. Còn lại phải xem Hiệt Lợi tài giỏi hay Khấu Trọng ta cao minh, ha ha!

Mọi người nhất loạt hò hét, tiếng nói làm rung chuyển cả cột kèo, sĩ khí ngút trời.

Đợi bình tĩnh lại, Khấu Trọng phát lệnh:

- Tuyên Vĩnh được ta chân truyền lại chiến thuật, tập kết đại quân ba phương lại Lương Đô, chỉ huy thao diễn, luyện tập mã chiến trên bình nguyên. Trang bị do Trần công tìm cách lo liệu, cung ứng lương thảo vật tư xin phiền Lỗ thúc. Cần nuôi tinh dưỡng nhuệ, trên dưới một lòng, người người phải hiểu được vinh nhục họa phúc của việc giao tranh với Hiệt Lợi. Khi liên quân Tái ngoại Nam hạ cũng là lúc chúng ta chấn hưng Trung thổ, rửa sạch mối nhục trước đây.

Tất cả sôi nổi đáp ứng.

o0o

Hai con thuyền từ từ cập bến.

Khác với dự tính của Từ Tử Lăng, trên thuyền không chỉ có Đơn Uyển Tinh mà còn thấy cả Bạt Phong Hàn, Vương Huyền Thứ và gần năm chục hảo thủ Phi Vân vệ.

Vợ chồng Lý Tịnh và Tử Lăng nhảy lên đầu thuyền Đông Minh hiệu. Bạt Phong Hàn mỉm cười tới đón:

- Chuyện này sao có thể xảy ra nhỉ! Tử Lăng lại được Lý đại tướng quân đích thân đưa tới Lương Đô.

Đằng sau truyền tới tiếng nói vui vẻ của Đơn Uyển Tinh:

- Chúng ta hãy vào trong rồi nói.

Phân ngôi chủ khách an tọa rồi, Bạt Phong Hàn lên tiếng:

- Chúng ta đi trước Dương Văn Can một bước, chặn được công chúa, mai phục chờ họ Dương tự chui đầu vào lưới. Quả nhiên hai đêm sau trên thủy đạo cách Khai Phong mười dặm, Dương Văn Can dùng khoái thuyền và hỏa tiễn phục kích Đông Minh hiệu, bị chúng ta đáp trả, mấy trăm hung đồ bị tổn thất quá nửa. Khi ấy tình thế hỗn loạn, Dương Văn Can có táng thân giữa dòng hay không khó mà biết được.

Bạt Phong Hàn miêu tả lại tình huống đúng theo phong cách nhẹ nhàng ung dung, nhưng Từ Tử Lăng có thể tưởng tượng sự kịch liệt của cuộc chiến, bởi vừa xong họ cũng đã kịp thấy nhiều vết sém do lửa đốt trên Đông Minh hiệu.

Tới khi Từ Tử Lăng thuật lại rõ ràng sự biến chuyển của hình thế, đôi mắt hổ của Bạt Phong Hàn sáng lên. Gã cười dài:

- Tất Huyền a! Trường An chính là nơi rất tốt để chúng ta giao chiến lần thứ ba, ta sẽ khiến người hối hận vì đã trèo non vượt biển tới tận Trường An.

o0o

Tống Lỗ đợi Khấu Trọng phân phó mọi người xong, theo gã vào nội đường nói chuyện, lại sai người lấy một vật bọc trong bao gấm ra đưa tận tay Khấu Trọng, mỉm cười nói:

- Đây là quà Ngọc Trí sai người tặng tiểu Trọng ngươi, ta cũng không biết trong đó là vật gì.

Khấu Trọng cầm lên tay, chạm vào tua vải mềm mại, trong lòng dâng lên sự ấm áp, vội lật mở gấm bọc ra, nhìn thấy một bức thư có hai dòng chữ thanh nhã: “Thái vi thái vi, vi diệc tác chỉ. Viết quy viết quy, tuế diệc mổ chỉ” (2)

Khấu Trọng đọc đi đọc lại hai lượt, gãi đầu nói:

- Thứ cho tiểu tử ít học, câu thơ này phải hiểu thế nào, xin Lỗ thúc lão nhân gia chỉ điểm.

Tống Lỗ bật cười, nghiêng người ngó qua kỷ trà, nói:

- Đoạn này nằm trong thiên ‘Thái Vi‘ lưu truyền thiên cổ, Ngọc Trí trích ra từ Tiểu Nhã truyện trong Kinh Thi. Toàn thiên phân ra làm sáu chương, ba chương đầu kể về nỗi khổ của người binh sĩ xa nhà chinh chiến, sau đó là hai chương thuật lại tình huống trong quân, chương cuối tả khi trở về nhà.

Khấu Trọng mình hổ rung lên, giờ đã hiểu rõ suy nghĩ chán ghét chiến tranh của Tống Ngọc Trí. Gã than:

- Ý của câu này là…

Tống Lỗ giải thích:

- Đây là bốn cầu đầu trong thiên. Rau vi có tên thường gọi là Sào Thái, chỉ khi non là ăn được. Ý thơ nói rằng phải liên tục hái, rau vi liên tục sinh trưởng, người chinh nhân không ngừng nhớ về nhà, thế nhưng một năm qua đi trong nháy mắt, vẫn chưa tới lúc hồi gia.

Khấu Trọng suýt nữa rơi lệ, áp mặt vào bức thư, không nói nên lời.

Tống Lỗ hiểu tâm trạng gã, nói:

- Hiểu lầm trước đây giữa Ngọc Trí và tiểu Trọng đã được giải thích rõ ràng, phải là chuyện vui mới đúng. Chỉ cần Thiếu Soái tiến hành mọi sự như kế hoạch, đến khi hè tới, chẳng phải sẽ được gặp Ngọc Trí sao? Trong bao này xem ra là một bộ y phục, hẳn do Ngọc Trí tự tay may cho ngươi đó.

Khấu Trọng gắng bình ổn lại kích động trong lòng, trước tiên đặt bức thư lên kỷ, mở bao ra ngắm nghía, thấy một bộ trang phục: khăn chít đầu màu đỏ, áo dài màu xanh có tay áo ngắn, quần trắng, thắt lưng đen và giày da mềm. Nhất thời gã ngây người ra.

Tống Lỗ vui vẻ nói:

- Ngọc Trí thật quan tâm tới ngươi, chuẩn bị từ đầu tới chân.

Khấu Trọng nghẹn ngào:

- Tiểu tử sẽ mặc bộ này vào Trường An.

Tống Lỗ chuyển chủ đề:

- Đại ca dặn ta xin lỗi ngươi về chuyện của nhị ca, còn đảm bảo sẽ không để phát sinh chuyện tương tự nữa.

Khấu Trọng lo âu:

- Phiệt chủ xử Trí thúc thế nào?

Tống Lỗ đáp:

- Nếu cứ theo tính khí trước đây của đại ca, nhị ca khó tránh khỏi cái chết. May mà sau khi gặp Phạm trai chủ, cách nghĩ của đại ca rõ ràng đã mềm hơn, lại thấy nhị ca bình tĩnh nhận tội, trước mắt chỉ không cho nhị ca rời khỏi nhà, còn đoạt lại binh quyền của huynh ấy.

Khấu Trọng nhớ tới Sở Sở, nói:

- Cháu còn có một việc nhờ Lỗ thúc giúp, hi vọng Ngọc Trí thông cảm.

Tống Lỗ thong thả:

- Nói đi!

Khấu Trọng kể việc mình quan hệ thế nào với Sở Sở lại cho Tống Lỗ, không một chút giấu diếm.

Tống Lỗ mỉm cười:

- Yên tâm đi, chắc rằng Ngọc Trí sẽ không dị nghị gì đâu. Ta sẽ viết hộ tiểu Trọng ngươi một bức thư kể cho nó rõ ràng chuyện này.

Hư Hành Chi lúc này tới báo cáo:

- Chiến thuyền tới Lịch Dương đang ở bến thuyền chờ lệnh, mời Thiếu Soái khởi giá.

o0o

Chiến thuyền đi qua Khai Phong.

Bạt Phong Hàn đẩy cửa bước vào. Từ Tử Lăng vừa mới đả tọa liền rời khỏi giường ra đón, nói:

- Trời sáng rồi! Thời gian qua nhanh thật.

Bạt Phong Hàn nhìn qua cửa sổ, nói:

- Vừa mới đi qua Khai Phong, trước trưa nay có thể tới Lương Châu.

Vừa ngồi xuống, gã cười nói:

- Mỹ nhân công chúa đã nói gì với ngươi?

Từ Tử Lăng ngồi bên kia kỷ trà, phì cười:

- Mỹ nhân công chúa? Ha ha! Mỹ nhân công chúa.

Bạt Phong Hàn châm chọc:

- Cái này gọi là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, ở gần các ngươi lâu ngày, cách nói cũng ảnh hưởng theo, chỉ không biết là tốt hay xấu?

Từ Tử Lăng đáp:

- Đương nhiên là tốt. Nhân khi tâm tình lão ca đang tốt, ta có chuyện muốn thỉnh giáo.

Bạt Phong Hàn đùa theo:

- Ta rửa tai lắng nghe đây.

Từ Tử Lăng nói:

- Lão ca ngươi khiêu chiến Tất Huyền, chuyện này rất dễ hiểu. Song chuyện cùng bọn ta chính diện đối đầu cũng liên quân Tái ngoại thì khác, ngươi rốt cuộc cũng là người Đột Quyết, trong lòng sao tránh khỏi mâu thuẫn?

Bạt Phong Hàn mỉm cười:

- Thì ra là vấn đề này! Phương diện này Khấu Trọng hiểu ta rõ hơn một chút. Đột Quyết phân ra làm nhiều tộc, ta lại thuộc về Nhu Nhiên tộc bị Đột Quyết thôn tính vào thời điểm tương đương với thời Bắc Tề Văn Tuyên đế và Nam Triều Lương Kính đế. Dẫu bị Đột Quyết đồng hóa, song bọn ta với lũ hoành hành ngang ngược ấy vẫn khắc sâu cừu hận, chỉ là dám giận không dám nói thôi, đành phải giấu kín trong lòng. Thêm vào đó là chuyện ta từ nhỏ đã bị người Đột Quyết do Hiệt Lợi đứng đầu khiến cho nhà tan cửa nát, phải lưu lạc khắp nơi, trở thành mã tặc, ta không còn có thể áp chế mối cừu hận với lũ Đột Quyết thêm nữa. Kẻ khác cho rằng ta là người Đột Quyết nhưng ta chỉ nhận mình là kẻ lưu lãng không nhà. Giờ đây có thể cùng các ngươi kề vai sát cánh chiến đấu chống lại Hiệt Lợi chính là tâm nguyện và mộng tưởng từ nhỏ của ta. Từ Lăng hiện không cần phải lo ta là người thế nào nữa.

Từ Tử Lăng xúc động:

- Đa tạ lão ca đã thẳng thắn giãi bày. Có phải cũng vì nguyên nhân tương tự mà khiến ngươi cuối cùng vẫn chia tay với Ba Đại Nhi không?

Bạt Phong Hàn hai mắt tỏa ra vẻ phiền muộn, gật đầu đáp:

- Từ ban đầu ta đã xác định sẽ không có kết quả tốt với nàng rồi. Từng có một khoảng thời gian, ta nhận thức sai lầm rằng tình cảm nam nữ có thể vượt qua khỏi cừu hận gia tộc dân tộc, nhưng mối huyết cừu khắc cốt ghi tâm như loài sâu cắn vào tận xương tủy, không chỉ khắc vào tim mà còn chảy cùng dòng máu. Quan trọng nhất là chúng ta cả hai đều không thể vì đối phương mà thay đổi triệt để bản thân. Mối tình do cừu hận mà thành cũng do cừu hận mà kết thúc.

Từ Tử Lăng chưa tha:

- Không phải ngươi đã đi gặp Ba Đại Nhi sao?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Ta khiến nàng hiểu rằng trong tim ta vẫn có nàng, cũng khiến nàng hiểu hiện thực tàn khốc là chúng ta không thể cùng sống bên nhau, để cho nàng đỡ hơn một chút. Ôi! Ta còn có thể làm gì nữa đây?

o0o

Sảnh đường phủ Tổng quản, thành Lịch Dương.

Đỗ Phục Uy nghe Khấu Trọng kể xong, nhíu mày phân tích:

- Về mặt chiến lược quân sự, nói hay ho là một trận định giang sơn, nói khó nghe là được ăn cả ngã về không. Con ta chiến thắng đương nhiên khiến thiên hạ từ đó thái bình, nhưng nếu bại, quân Lý Đường, Thiếu Soái và Giang Hoài đều trọng thương, phương Bắc rơi vào tay ngoại tặc. Phương Nam có Tiêu Tiễn và Lâm Sĩ Hoành kết thành liên

minh, khi tình thế nghịch chuyển, Tống Khuyết không còn sức phản kích, chỉ có thể cố thủ giữ đất, Tiêu, Lâm sẽ có cơ hội Đông Sơn tái khởi (3), thiên hạ khẳng định sẽ rơi vào loạn thế như thời Ngũ Hồ loạn Hoa. Tiểu tử, kế hoạch của con có phải mạo hiểm quá không?

Khấu Trọng mỉm cười:

- Xin lão gia yên tâm, con đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Đỗ Phục Uy ngửa mặt lên trời cười dài, hào khí sục sôi:

- Con ta là anh hùng vô địch, cha quá lo lắng rồi! Tất cả theo như con nói.

Khấu Trọng than:

- Từ khi rời Dương Châu, chưa lúc nào con có cảm giác nắm được tương lai trong tay như bây giờ.

Đỗ Phục Uy nói:

- Cha cũng chưa từng thấy thần khí như thế này của con, cái nhìn tự nhiên mà có phong phạm trấn nhiếp người khác.

Khấu Trọng ngẫm nghĩ:

- Tất cả là nhờ trực tiếp chứng kiến trận chiến giữa hai vị tiền bối Tống Khuyết với Ninh Đạo Kỳ, ích lợi về võ học thu được thực vô cùng. Nhớ lại cẩn thận tình huống khi đó, Ninh lão tuy không nói với con nửa câu, nhưng có những câu như dành cho chính con vậy, ví như ‘sáng tạo chứ không chiếm hữu, thành công mà không kiêu ngạo‘. Hai câu đó là miêu tả đúng nhất về con. Còn ba câu quan trọng nhất ‘Tự thấy còn chậm, chạy vội chẳng dừng, kiệt sức mà

chết‘ càng khiến con thức tỉnh.

Đỗ Phục Uy than:

- Không hổ là Trung Nguyên đệ nhất nhân, chữ nào cũng là châu ngọc, lại đầy thiền ý. Chuyện này cứ quyết vậy đi, theo điều kiện tuyển binh của con, cha ít nhất cung cấp ba vạn tinh kỵ, tới lúc ấy ta tự mình dẫn quân, dưới quyền chỉ huy của con ta, cho lũ giặc kia thấy rõ phong độ.

Khấu Trọng đột nhiên nhớ tới ân tình mà Ngọc Trí tự tay làm cho gã.

o0o

Thuyền cập bến.

Tống Lỗ tự mình dẫn mọi người ra đón. Tiểu Hạc Nhi nhìn thấy Vương Huyền Thứ, vui vẻ quên hết xung quanh, kéo y ra một nơi nói chuyện riêng, khiến tên tiểu tướng trẻ tuổi xấu hổ nhưng không dám làm mất hứng của nàng.

Từ Tử Lăng để đám Tống Lỗ chào hỏi tiếp đãi vợ chồng Lý Tịnh, gã cùng Bạt Phong Hàn và Âm Hiển Hạc từ từ bước vào thành.

Bạt Phong Hàn nhìn cảnh tượng của Vương Huyền Thứ và Tiểu Hạc Nhi, cười nói:

- Ta đề nghị để Huyền Thứ lưu lại Lương Đô bồi tiếp Tiểu Hạc Nhi, hai vị có ý kiến gì không?

Từ Tử Lăng nói:

- Phải để Khấu Trọng thuyết phục, y sẽ nghe lời hắn. Ta càng lúc

càng thấy thù oán cá nhân không đủ quan trọng, cái quan trọng nhất là hòa bình thống nhất cho thiên hạ.

Chuyển sang Âm Hiển Hạc, gã nói:

- Kỷ Thiến hay nhất cũng nên ở lại Lương Đô.

Âm Hiển Hạc thần tình cổ quái đáp:

- Ta đã thuyết phục nàng, Tử Lăng không cần lo đâu.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn nghe thấy, bốn mắt nhìn nhau ngỡ ngàng. Lẽ nào Kỷ Thiến đã thay đổi tính nết? Không thì ai thuyết phục nổi đại tiểu thư nàng đây, kể cả Âm Hiển Hạc cũng vậy.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi làm sao thuyết phục được nàng?

Âm Hiển Hạc đỏ mặt van xin:

- Ta có thể không nói không?

Bạt Phong Hàn nhập cuộc, nói như đinh đóng cột:

- Không được! Mau thành thật khai ra cho ta!

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, mỉm cười biểu thị đứng cùng chiến tuyến với Bạt Phong Hàn.

Âm Hiển Hạc mặt càng thêm đỏ, hết cách đành nói:

- Tha cho ta đi! Ôi! Nàng có thai rồi.

Bạt Phong Hàn cả mừng:

- Âm huynh thật bản lĩnh!

Từ Tử Lăng cũng vội chúc mừng.

Bạt Phong Hàn nói:

- Vậy Âm huynh không cần theo bọn đệ mạo hiểm làm gì.

Âm Hiển Hạc kiên quyết lắc đầu:

- Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách, huống chi các ngươi là ân nhân và huynh đệ của ta.

Bạt Phong Hàn mỉm cười:

- Ta không nghĩ cho ngươi, mà cho chúng ta, càng vì con của ngươi hơn nữa. Thử nghĩ xem, ngươi đi thí mạng cùng bọn ta, tẩu phu nhân ở nhà ngày nào cũng lo lắng cho sự an toàn của ngươi, ít nhiều cũng ảnh hưởng tới thai nhi, càng sẽ ảnh hưởng tới ngươi. Tới Trường An rồi sẽ là kịch chiến liên tiếp, ai tàn nhẫn kẻ đó mới có thể sống sót, nhưng ngươi hiện giờ khẳng định không đủ ngoan độc. Nghe lời khuyên của bọn ta đi, không ai xem thường Âm đại ca ngươi đâu. Ngươi ở nhà đồng thời càng khiến bọn ta có thể ra tay không chút trở ngại.

Âm Hiển Hạc không nói được gì, rõ ràng đã bị thuyết phục.

Từ Tử Lăng trong lòng thấy ấm áp. Khi mới biết Bạt Phong Hàn, nằm mơ cũng không nghĩ có lúc gã sẽ nói ra những lời có tình có nghĩa thế này.

Thời loạn thế, tình huống như Âm Hiển Hạc có thể xảy ra ở bất kỳ gia đình nào, tạo thành thảm kịch sinh ly tử biệt.

Trăm họ đã chịu đựng nhiều rồi! Đến lúc kết thúc khổ nạn rồi.

Đặt tay lên bờ vai rộng gầy gò của Âm Hiển Hạc, gã cười nói:

- Ngươi phải lấy mình làm gương cho Huyền Thứ mới được. Nào! Chúng ta đi làm vài chung rượu, chúc tẩu phu nhân tương lai sinh ra bảo bối trắng trẻo bụ bẫm, khi đó thiên hạ không còn chiến tranh, mọi người đều an cư lạc nghiệp, không phải xa cách người thân.

Bạt Phong Hàn cười lớn: - Giờ rượu chúng ta uống là hỉ tửu. Âm huynh xem như chính thức kết phu phụ với Kỷ tiểu thư, ta và Tử Lăng làm chứng. Sao hả? Ha ha…

Chú thích:

(1) Tạm dịch là: Khi trời cảm ứng tới người, người cảm ứng được trời, trời và người cùng hòa nhịp với nhau.

(2) Đây là bài Thái vi – Hái rau vi trong Kinh Thi. Trích đoạn trên nằm trong:

Thái vi thái vi!

Vi diệc tố chỉ;

Viết quy viết quy;

Tuế diệc mộ chỉ,

Mỹ thất mỹ cồ,

Hiềm doãn chi cố;

Bất hoàng khải cư,

Hiềm doãn chi cố.

Dịch thơ (sưu tầm):

Hái rau vi, hái rau vi,

Rau vi mới mọc hái đi kẻo hoài.

Ngày về ta biết hỏi ai,

Nhanh ra cũng phải một hai năm trường.

Vợ chồng cách trở đôi đường,

Tại quân hiềm doãn nhiễu nhương tao loàn.

Từ nay chất chưởng bất an,

Vì quân hiềm doãn ta mang vạ này.

(3) Đông Sơn tái khởi: Câu này của Tạ An thời Đông Tấn, khi rời khỏi Đông Sơn, nơi ông ở ẩn để ra giúp triều đình, thể hiện niềm tin rằng rồi thành công sẽ đến, nhà Tấn sẽ phục hồi lại uy danh xưa. Giờ ý nghĩa chung của nó là sự vùng lên với hi vọng thay đổi thời cuộc của kẻ ẩn cư, âm thầm.

(

Chương 747: Cất bước lên đường

Trong ánh nắng chiều, chiến thuyền theo kênh đào rời Lương Đô đi về hướng bắc, đích đến chính là kinh đô Trường An của nước Đại Đường.

Trong khoang thuyền Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn đang cùng nhau đối ẩm giải sầu.

Bạt Phong Hàn thấy Khấu Trọng có vẻ ưu tư thất thần bèn hỏi:

- Hôm qua từ lúc sau khi ngươi trở về đến tận bây giờ hồn phách vẫn như ở phương nào, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Khấu Trọng nhe răng cười đáp:

- Chúng ta đều là huynh đệ. Tiểu đệ đương nhiên không dám có gì giấu diếm. Ta chính là đang nhớ thương một người.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng lập tức cùng lăn lộn cười to.

Khấu Trọng vẫn vẻ mặt như không nói:

- Vì vậy làm người không nên thật thà quá, chỉ hận tiểu đệ không thể tìm được lý do nào khác. Ha ha, thốt ra vài câu yêu đương cho hai người nghe để hai người có thể hưởng sái chút cảm thụ của ta.

Từ Tử Lăng cười hổn hển:

- Rốt cuộc cũng nhịn không nổi!

Bạt Phong Hàn cười hỏi:

- Tử Lăng biết là chuyện gì sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Là Lỗ Thúc nói cho ta biết.

Nghe gã giải thích rõ ràng xong, Bạt Phong Hàn vô cùng hứng thú kêu lên:

- Nói xem! Là bùa chú gì mà lại lợi hại như vậy, thu phục hoàn toàn trái tim của Thiếu Soái chúng ta.

Khấu Trọng lắc đầu, vẻ mặt say mê thở dài:

- Thái vi thái vi, vi diệc tác chỉ. Viết quy viết quy, tuế diệc mổ chỉ.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn nhau, rồi người sau nói:

- Hai câu mười sáu chữ này quả thật rất giống bùa chú.

Khấu Trọng ra dáng chuyên gia từ từ giải thích.

Từ Tử Lăng nghe xong bèn nói:

- Như vậy là Ngọc Trí có tình cảm và nhớ nhung ngươi. Ngươi không phải nói đây mới chỉ là bốn câu đầu của một bài thơ sao? Vậy tiếp theo là gì? Văn thơ hay như vậy ta rất có hứng thú được biết nhiều hơn một chút.

Khấu Trọng gãi đầu:

- Ta sao biết tiếp theo là gì. Ngươi tưởng ta là Vương Thông chắc?

Từ Tử Lăng đưa mắt ra hiệu cho Bạt Phong Hàn. Họ Bạt lên giọng:

- Thiếu Soái như vậy là không được. Điều đó chứng tỏ tình yêu của Thiếu Soái với Ngọc Trí tiểu thư chưa thật sâu đậm, nếu không sao lại không biết toàn bộ bài thơ.

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn Bạt Phong Hàn, rồi lập tức lại đưa mắt nhìn sang Từ Tử Lăng, thấy dáng vẻ đang cố nhịn cười của hai gã, bừng tỉnh nói:

- Thì ra hai tên tiểu tử các ngươi đang trêu ta, vậy mà nói là huynh đệ!

Hai người rốt cục không nhịn được cất tiếng cười to như điên dại, chảy cả nước mắt.

Khấu Trọng cũng cười đến cong cả lưng, hổn hển nói:

- Mẹ nó chứ! Lâu lắm mới được cười như điên dại thế này.

Rồi lại thấy khó hiểu:

- Lỗ Thúc tự nhiên lại làm lộ bí mật của ta. Lỗ thúc không giống người như vậy.

Từ Tử Lăng đáp:

- Bởi vì ta quan tâm đến ngươi, thấy ngươi sáng nay cương quyết

đem Dạ Minh Châu của ta đi nên ta biết nhất định là có liên quan đến Sở Sở và Ngọc Trí. Nếu không cần gì những tận hai viên? Mà ngươi cũng không phải loại người biết cách lấy lòng người đẹp. Ta không nhịn được bèn hỏi Lỗ Thúc xem xem điều gì làm ngươi lại vòng vo như vậy.

Bạt Phong Hàn vui vẻ nói:

- Lưỡng châu đính ước. Thiếu Soái ngày sau diễm phúc khôn cùng, xin hãy bảo trọng thân thể.

Ba người lại lần nữa cười to.

Cười xong, Khấu Trọng thở dài:

- Ngọc Trí dùng thơ văn bày tỏ tâm ý, đương nhiên khiến tiểu đệ thực cảm động, cũng làm ta sinh ra cảm xúc thật lớn, lần đầu tiên cảm nhận được sự đáng sợ và tàn khốc của chiến tranh.

Từ Tử Lăng giải thích:

- Trước đây ngươi không cảm nhận được điều này vì vô số cuộc chiến đang đợi ngươi ở trước mặt. Lần này là trận đánh cuối cùng, nếu chẳng may phải bỏ thân nơi sa trường, đa phần sẽ không cam lòng, bởi vì chỉ cần bình an vượt qua lần này là có thể trở về hưởng thụ niềm vui bên thê tử.

Khấu Trọng gật đầu:

- Vì vậy ta bỗng thấy trọng trách tự nhiên trở nên quá nặng nề. Ta thề phải dùng chiến thuật tốt nhất, gắng hết sức để binh lính của ta có thể được hưởng thụ thành quả của thắng lợi, như vậy mới không phụ lòng yêu thương và tín nhiệm của họ đối với ta.

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Điều đó chỉ là vọng tưởng, nếu có một nửa binh lính có thể còn sống trở về cũng đã xem như không tầm thường rồi.

Khấu Trọng lộ ra nụ cười đầy vẻ tự tin, thản nhiên nói:

- Chúng ta đi thôi!

Chiến thuyền mang theo Thiếu Soái Khấu Trọng danh trấn thiên hạ, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn trước đến Lạc Dương để hội hợp với đội thuyền của Lý Thế Dân cùng tiến về Trường An.

Cùng theo Khấu Trọng đến Trường An còn có Vương Huyền Thứ và ba mươi tên thân vệ. Vương Huyền Thứ cứ kiên quyết phải rửa sạch huyết cừu của gia tộc. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không còn cách nào khác, đành phải chiều theo tâm nguyện của hắn. Ba mươi thân vệ đó đều là tinh tuyển trong Phi Vân Vệ, còn được Khấu Trọng hết lòng chỉ bảo nên ai nấy đều có thân thủ cao cường, trí dũng song toàn.

Mười tám chiếc chiến thuyền chậm rãi ngược dòng tiến về Quan Trung. Lý Thế Dân chuyển sang thuyền của mọi người, bề ngoài là thay mặt chủ nhà Lý Uyên thể hiện thành ý, sự thật là để tranh thủ thời gian cùng bọn họ thương lượng đại kế hành động sau khi về kinh.

Hôm nay trời vừa hửng sáng, việc đầu tiên Khấu Trọng làm sau khi bò dậy khỏi giường là lên mạn phải thuyền xem xét địa thế hai bên bờ.

Lý Thế Dân đến bên cạnh gã, cùng sóng vai đứng, mỉm cười nói:

- Trong lòng Thiếu Soái đang suy nghĩ chính là trận chiến tương lai với liên quân Tái ngoại.

Khấu Trọng gật đầu:

- Tần Vương thật hiểu lòng ta.

Lý Thế Dân nghiêm mặt:

- Thiếu Soái chuẩn bị đánh trận này như thế nào?

Khấu Trọng vui vẻ đáp:

- Hiếm có dịp được Tần Vương cất lời, tiểu đệ đương nhiên hết sức lắng nghe.

Lý Thế Dân bật cười khanh khách:

- Nghe Thiếu Soái nói vậy như là không dám bàn trận chiến này với ta, mà lại đợi ta mở lời.

Khấu Trọng như không có gì đáp:

- Ít nhiều cũng có ý như vậy, ta sợ nhỡ công cao lấn chủ, sau này 'điểu tận cung tàn' thì sao?

Nói đến đây, ánh mắt của gã quay sang Lý Thế Dân vừa lúc họ Lý cũng quay sang nhìn. Ánh mắt hai người chạm nhau, cả hai không thể nhịn được bèn cười thật to, sinh ra cảm giác động lòng người vì thấu hiểu đồng cảm, và mọi việc đều không cần dùng lời để nói.

Lý Thế Dân hỏi:

- Thiếu Soái thật biết nói đùa, muốn ta phối hợp với ngươi như thế nào?

Khấu Trọng hai mắt tỏa sáng nhìn về đồng ruộng núi đồi hai bên bờ trầm giọng nói:

- Đầu tiên ta muốn bố trí thám tử ở mỗi tuyến đường kẻ địch đi qua, để ta nắm được tình hình chính xác của bọn chúng. Ta từng chịu thiệt thòi vì tốc độ như gió của Lang quân nên trận này không thể giẫm lên vết xe đổ lần nữa.

Lý Thế Dân gật đầu:

- Thiếu Soái yên tâm, về phương diện này ta đã chuẩn bị nhiều năm, chẳng những có được đội ngũ thám tử quen thuộc thủy thổ, còn có bồ câu đưa thư truyền tin, đạt tới đúng như yêu cầu của Thiếu Soái. Bước tiếp theo là gì?

Khấu Trọng đáp:

- Ta sẽ làm cho Hiệt Lợi thấy con đường này không dễ đi.

Lý Thế Dân đôi mày kiếm khẽ nhíu lại:

- Kẻ địch đến từ đại thảo nguyên nên luôn luôn linh hoạt như gió, khả năng cơ động rất mạnh mẽ, ngày nghỉ đêm đi, muốn tập kích đánh lén bọn họ thì quả là mạo hiểm phiêu lưu vô cùng lớn, nếu không muốn nói là khó có thể thoát thân. Thiếu Soái xin hãy suy nghĩ kỹ càng.

Khấu Trọng mỉm cười đáp:

- Việc đánh lén tập kích bọn họ do Khấu Trọng ta đích thân chỉ huy thì như thế nào?

Lý Thế Dân ngạc nhiên:

- Đó đương nhiên lại là chuyện khác. Ài! Tâm tư Thiếu Soái làm người ta không thể tưởng được, không ngờ chủ soái lại tự thân vào chiến trường.

Khấu Trọng đáp:

- Ta chính là tập kích Kim Lang quân của Hiệt Lợi, chỉ cần đủ nhanh đủ ác, không ngừng làm địch nhân bị thiệt hại, làm cho bọn chúng như bước trên mặt băng mỏng, từng bước run sợ. Khi chúng đến được bờ sông lớn kia, thì đã mệt mỏi kiệt lực.

Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tập kích bất ngờ dọc đường còn có một tác dụng khác là quấy nhiễu quân tâm kẻ địch. Vì đối tượng ta tập kích chỉ là Kim Lang quân, như vậy cũng là phát ra cảnh cáo tới những người đứng đầu các cánh quân khác như Đột Lợi, huynh đệ Cổ Nạp Đài, Bồ Tát... là tạm thời ta vẫn nghĩ tới tình cảm huynh đệ, không đến đánh bọn họ, để bọn họ tự biết phải làm thế nào mới tốt.

Lý Thế Dân chấn động:

- Tuyệt diệu! Đạo của chiến tranh, đứng đầu là đánh vào quân tâm. Thiếu Soái làm vậy, chẳng những là trước kia chưa từng có ai, mà sau này chỉ sợ cũng ít người làm được. Thiếu Soái thấy quân lính tập kích lần này cần bao nhiêu người?

Khấu Trọng nói khẳng định:

- Năm trăm tinh kỵ là thừa đủ. Nhưng đều phải là cao thủ cưỡi ngựa bắn cung trăm người chọn một, một bộ phận trong đó còn phải thông thuộc hoàn cảnh địa lý! Hơn nữa ta càng phải lợi dụng đường thủy, làm cho Phi Luân chiến thuyền của Thiếu Soái quân ta phát huy tác dụng tối đa! Hừ, làm sao cho việc xuất quỷ nhập thần, đi lại như gió phải là chúng ta, để Hiệt Lợi sau khi vượt qua biên giới phía Bắc mới phát giác ưu thế mất hết, hoàn toàn bị động bị vây trong thế kém phải chịu đòn. Chỉ có như vậy thương vong của chúng ta mới có thể giảm xuống thấp nhất.

Lý Thế Dân nói:

- Giờ ta mới hiểu được tại sao Thiếu Soái lại kiên quyết đánh trận đánh ác liệt này.

Khấu Trọng tiếp tục phân tích:

- Ván cờ này đánh như thế nào, quyền chủ động đều nằm trong tay chúng ta. Trước tiên chúng ta hãy nghĩ cách đuổi Tất Huyền và Triệu Đức Ngôn đi, cắt đứt thông tin tình báo của bọn chúng. Nếu như có thể làm Hiệt Lợi tưởng rằng cục diện ở Trường An không ổn định, hắn tất sẽ xuất binh lao thẳng tới Trường An. Chúng ta khi đó lại đóng quân ở bờ nam Đại Hà, đồng thời tập kết hạm đội ven theo bờ không ngừng tấn công đánh lén, đảm bảo là địch nhân không dám bén mảng tới Đại Hà hiểm yếu nửa bước.

Lý Thế Dân hỏi:

- Nếu Hiệt Lợi chuyển sang tấn công các thành bờ Bắc, xây dựng cứ điểm, chúng ta chẳng lẽ không phải cũng bị Đại Hà cản trở vì ở bờ Nam sao?

Khấu Trọng cười đáp:

- Chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra. Hắn nếu như dám điều binh làm vậy, chúng ta có thể dùng chiến thuyền nhanh chóng đưa binh qua sông tiến hành chặn đánh, tình hình cụ thể thì khi lâm trận mới quyết định được. Lão ca ngươi nhớ phải mang siêu cấp vũ khí Bát Cung Nỗ Tiễn Cơ và Phi Thạch Đại Pháo từ Lạc Dương chuyển đến, phối hợp với Phi Luân chiến thuyền của chúng ta, khống chế cả sông nước và vùng ven bờ chặt chẽ trong tay, bảo đảm kẻ địch sẽ ứng đối không xuể, mệt mỏi phải chạy đi chạy lại vì không có binh lực hơn chúng ta nhiều lần. Dù tổng thể đại quân của bọn chúng hơn ta, nhưng có lực không thể thi triển, bị chúng ta dắt mũi kéo đi. Con bà nó là con gấu! Đến khi quân tâm kẻ địch không vững, chính là thời cơ để ta đến tâm sự với đám Đột Lợi, đến khi chỉ còn lại mỗi mình Hiệt Lợi gian ngoan mất khôn kia, ta sẽ dạy hắn nếm mùi một trận thảm bại.

Chiến thuyền chuyển vào Vị Hà, nam hạ tiến về Trường An.

Lý Thế Dân tán thưởng:

- Có thể cùng Thiếu Soái kề vai tác chiến mà không phải là tử địch ở thế bất lưỡng lập là phúc phần của Thế Dân ta, cũng là phúc phần của dân chúng trong thiên hạ. Trước kia ta luôn dùng trăm phương ngàn kế nâng cao sĩ khí thuộc hạ, khiến tướng sĩ phục vụ quên mình. Trận này lại thành ngược lại, từ ngươi đã khiến cho Thế Dân ta tràn ngập niềm tin chiến thắng. Ta thật không biết nói sao để bày tỏ sự kính phục và cảm kích trong lòng ta đối với Thiếu Soái.

Khấu Trọng ôm vai hắn nói:

- Mọi người đều là huynh đệ cả! Còn phải nói ra con mẹ nó những lời khách sáo đó sao?

(

Chương 748: Hành trình quyết tử

Đội thuyền liên hợp giảm dần tốc độ xuôi theo kênh Vĩnh An đi về phía thành Trường An

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Lý Thế Dân, Bạt Phong Hàn bốn người sánh vai đứng ở đầu thuyền, chuẩn bị lên bờ.

Thành Trường An to lớn đứng sừng sững trước mắt, tượng trưng cho sự ra đời của một thời đại mới. Khấu Trọng thể hội được một cách sâu sắc thời khắc bọn họ bước vào thành, chính là lúc leo đến đỉnh điểm của sinh mệnh và sự nghiệp, cho đến khi đánh lùi được liên quân tái ngoại do Hiệt Lợi dẫn đầu thì mới dừng lại. Trong khoảng thời gian này, gã cần phải tận hết sức lực đối mặt với mọi nguy cơ và khiêu chiến, không thể như lúc trước dùng mưu ma chước quỷ để ứng biến theo kiểu đánh không được thì bỏ chạy, chỉ dựa vào sức lực bản thân. Hiện nay bất kỳ một sai lầm hay do dự nào cũng đều không thể có, cũng giống như con bạc đang khát nước, mỗi lần đánh đều đặt hết cả vốn liếng, chỉ cần thua bất cứ ván nào cũng không có cơ hội trở mình.

Bạt Phong Hàn ngẩng đầu nhìn những đám mây trôi nổi trên bầu trời xanh, cảm khái nói:

-Bắt đầu từ lúc chúng ta nhập thành, thành Trường An sẽ trở thành trung tâm chú ý của mọi người ở cả Tái nội và Tái ngoại, sự thành bại của lần này sẽ chi phối sự thịnh suy của quyền lực trong thiên hạ và sự vinh nhục của quốc qia dân tộc, ảnh hưởng sâu sắc, chỉ nghĩ thôi cũng khiến người phấn khởi, có cảm giác kỳ dị như đang ở trong

giấc mộng.

Từ Tử Lăng vẻ mặt phấn chấn, ánh mắt trước tiên hướng về tấm áo mới do Tống Ngọc Trí đích thân may cho Khấu Trọng, bên ngoài khoác thêm tấm áo choàng da dê do Sở Sở tặng, khiến cho Khấu Trọng trông uy phong lẫm liệt, trong lòng dấy lên một cảm giác khó có thể hình dung. Sau đó ánh mắt gã hướng về phía Bạt Phong Hàn cười:

-Phong Hàn ít khi có cảm xúc dạt dào như vậy, chỉ nghe mấy câu này người không quen huynh có thể cho rằng huynh là người đa sầu đa cảm.

Bạt Phong Hàn bật cười:

-Đa sầu đa cảm! Hắc! Tử Lăng xem ta là hạng đàn bà sướt mướt suốt ngày đó sao? Thật ra trong lòng ta đang nghĩ tới Phó Dịch Lâm, Dịch Kiếm thuật danh truyền thiên hạ của ông ta rốt cuộc là thế nào?

Khấu Trọng cười khổ:

-Lão ca huynh sẽ sớm hiểu rõ thôi! Sau khi vào thành, chuyện đầu tiên là đến viếng lão nhân gia người. Với sự tôn kính của ta và Tử Lăng đối với ông ta, lúc đó muốn đánh muốn chửi toàn phải xem tâm tình của vị sư công ấy. Tử Lăng! Phải vậy không?

Từ Tử Lăng chỉ cười khổ đáp lại, trong lòng nghĩ tới Thượng Tú Phương, thầm lo cho Khấu Trọng không ngớt

Lý Thế Dân đứng một bên thần sắc ngưng trọng nói:

-Mỗi chúng ta đều có cảm xúc riêng, nhưng ta do hoàn cảnh khác với mọi người, phải đối diện với sự tranh đấu trong gia tộc của chính

mình, nên cảm thụ đặc biệt trầm trọng sâu sắc, vừa rồi nghe các vị cười nói trong lòng ta chợt sinh ra cảm giác sợ hãi vô cùng.

Lần này chúng ta nhập quan, tuy rất hợp với đạo dùng binh “chuẩn bị sẵn sàng mới hành động, dựa vào tình huống của địch mà giành phần thắng” (1), thế nhưng trên thực tế thắng bại vẫn dựa vào việc chúng ta có thể “phân tán lực lượng của địch, tập trung binh lực của ta mà đánh”(2) dùng thế “địch phân tán mà ta tập trung” để đạt được mục đích hay không. Tình thế ban đầu đúng ra là có lợi cho chúng ta, thế nhưng do sự tình bị tiết lộ, chúng ta bị ép phải công nhiên vào Trường An như thế này khiến cho hành động từ trong tối chuyển ra ngoài sáng, mất hết ưu thế, chỉ còn một chiêu bảo khố mà thôi. Còn đối phương thì lại có mục tiêu chuẩn xác, trước khi chúng ta phát động kỳ binh bọn chúng hoàn toàn nắm quyền chủ động, khiến chúng ta khó mà đảo ngược tình thế. Bất kì sai lầm nào chúng ta cũng không gánh nổi, thế nên Thế Dân không nhịn được phải đề tỉnh chư vị

Bọn Khấu Trọng ba người không ai không động dung, đương nhiên tuyệt không phải bị những lời này của Lý Thế Dân làm cho hoảng sợ mà vì hiểu được Lý Thế Dân là người thế nào. Luận về suy nghĩ chu toàn Lý Thế Dân quả là hơn Khấu Trọng một bậc. Y nói những lời đó đúng vào lúc này nơi này chính là chỗ “biết người biết ta” của nhà binh, so sánh tình thế địch ta, khuyên Khấu Trọng không nên khinh địch, bởi vì trong tình thế trước mắt, bọn họ đúng là đã rơi vào thế bị động hạ phong

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn thành Trường An không ngừng khuếch đại trước mắt, gật đầu:

-Lời của Thế Dân huynh thật khiến người ta tỉnh ngộ. Ta lại có một cảm nhận khác, tình huống trước mắt dường như có điểm giống với lúc ở Long Tuyền, nơi được xưng là Tiểu Trường An, bất quá hung

hiểm hơn nhiều. Lúc đó chúng ta cũng đã nhiều phen gặp nguy hiểm, thiếu chút nữa thì mất mạng, thế nên ứng phó với nguy cơ trước mắt tuyệt không thể sơ sót

Lý Thế Dân cười khổ:

-Ta không phải là tạt gáo nước lạnh vào các người, từ khi Phụ hoàng chịu cho ta đích thân nghênh tiếp chư vị nhập quan, ta đã có cảm giác bất tường, lúc này thành Trường An đã ở trước mắt, cảm giác này lại càng rõ ràng hơn lúc nào hết. Ôi!

Bạt Phong Hàn hỏi:

-Tần Vương có thể nói rõ một chút không?

Lý Thế Dân than:

-Giả như Phụ hoàng trước tiên triệu ta hồi kinh, trực tiếp hỏi rõ tình huống và quan hệ giữa ta và các người, ngược lại cho thấy người có thành ý cùng các ngươi bắt tay chống ngoại địch. Hiện tại rõ ràng là người cho rằng ta có lòng nhờ vào các người để tranh hoàng vị, thế nên đã hoàn toàn đứng về phe Thái tử. Theo ta suy đoán, vấn đề là ở chỗ Trường An có rất nhiều người biết các ngươi, hiểu rõ cách làm người và hành sự của các ngươi. Vì mối huyết thù của Đậu Kiến Đức và Lưu Hắc Thát các người tuyệt sẽ không thỏa hiệp với Thái Tử và Tề Vương, hơn nữa trước nay các người có giao tình sâu nặng với Thế Dân, thế nên các người giúp ta là thuận lý thành chương. Vì vậy nguy hiểm sau khi vào thành có thể nhiều hơn chúng ta đã tính toán rất nhiều.

Khấu Trọng biến sắc:

-Lão ca ngươi nói đúng lắm, bọn ta không những tự mình lạc quan

quá mức mà còn dương dương đắc chí cho rằng có thể vừa đánh vừa đỡ giải quyết mọi vấn đề, sự thật là không giải quyết được vấn đề gì cả.

Đến phiên Lý Thế Dân động dung:

-Không ngờ Thiếu Soái lại khẳng khái tiếp nhận ý kiến của Thế Dân như vậy, khiến Thế Dân bớt được một mối tâm sự trong lòng.

Bạt Phong Hàn tỏ ra hứng thú nói:

-Nói như vậy là Tần Vương đối với Thiếu Soái còn có điều lo lắng khác, sao không nói hết ra một lượt, ta biết Thiếu Soái nhất định sẽ khiêm tốn học hỏi, bởi vì ta hiểu rõ con người hắn.

Lý Thế Dân hồi phục vẻ ung dung mỉm cười:

-Ta đúng là còn một tâm sự khác, đó là sợ Thiếu Soái sẽ chỉ tập trung chú ý đến trận đại chiến với liên quân Tái ngoại sắp đến mà bỏ qua cục diện hung hiểm khôn lường trước mắt.

Bạt Phong Hàn chăm chú nhìn Lý Thế Dân, rõ ràng là ngạc nhiên khi thấy y đột nhiên trở nên bình tĩnh, gật đầu:

-Được Tần Vương đề tỉnh, bảo đảm bọn ta không ai dám xem thường nữa. Nếu lệnh tôn quyết tâm không cho bọn ta rời khỏi Trường An, sau khi vào thành quả là một bước cũng khó đi, sơ hở là mất mạng, không cách gì dự liệu trước được. Hơn nữa chúng ta dù có người nào bị thương thì cũng sẽ ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng. Hắc! Nói thẳng ra ta thật rất thích rơi vào cục thế như thế này, so với đối quyết trên sa trường càng hứng thú hơn.

Khấu Trọng cười ha hả:

-Ta thật vui là không ai đề nghị quay đầu bỏ chạy cả, tức là nói chúng ta không còn lựa chọn nào khác. Cuộc hành trình này là muốn dừng cũng không được, không có đường về. Con bà nó là con gấu! Bọn họ tới rồi!

Tiếng nhạc vang lên tưng bừng, đội thuyền liên hợp từ kênh Vĩnh An từ từ vào thành, bến đò bên trái đầu người lớp lớp, cờ xí rợp trời, Lý Uyên đích thân thống lĩnh vương công đại thần, văn võ bá quan nghênh tiếp.

Nghi trượng do Tả Hữu Võ Lâm quân hợp thành đứng xếp tới tận Chu Tước đại môn, đội ngũ chỉnh tề, thể hiện hết uy thế của quân Đại Đường. Những người dân thành Trường An thấy Khấu Trọng đến vui mừng khôn xiết, cho rằng hòa bình sắp đến, đổ ra ngoài đường tranh nhau xem mặt Khấu Trọng và Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ, bầu không khí vô cùng náo nhiệt, không chỗ nào là không có người.

Đùng đùng oành oành! Bốn tòa tháp pháo giáp với bờ sông đồng thời điểm hỏa, vụn giấy bung ra bắn thẳng lên trời, át cả tiếng hoan hô và tiếng trống nhạc

Bốn người tựa như ngửi thấy được mùi thuốc pháo từ từ lan tỏa trong thành Trường An, thế nhưng cũng như lời của Khấu Trọng, bọn họ không còn đường quay lại nữa.

Khấu Trọng dẫn đầu rời thuyền lên bờ, Lý Uyên từ trong đám đông đi ra, nghênh đón Khấu Trọng.

Khấu Trọng thấy lão mình mặc võ phục, chỉ khoác áo choàng có thêu hình hai con rồng bên ngoài, quả là có khí khái của một vị bá chủ Đại Đường, trong lòng chợt giật mình nghĩ không lẽ Lý Uyên muốn thị uy

với mình? Trên mặt gã liền lộ ra nét cười sáng lạng, y theo quy củ của vãn bối trong giang hồ cúi mình nói:

-Vãn bối Khấu Trọng, đặc biệt đến Trường An để thỉnh an với Phiệt chủ

Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn và Lý Thế Dân đứng đằng sau nghe mà quay ra nhìn nhau. Khấu Trọng dùng thái độ bên ngoài thì tâng bốc nhưng bên trong thì chê cười này đối phó với Lý Uyên, khác nào đắc tội với lão, sau này ngày tháng ở Trường An chẳng phải là càng khó qua sao? Lý Uyên nghe gã nói vậy thì hơi ngạc nhiên, dừng lại cách gã ba bước, hai mắt chợt lóe lên tia nhìn giận dữ nhưng lại tắt ngay, bật cười:

-Thiếu Soái khiến Lý Uyên giống như được trở về cuộc sống trên đầu đao mũi kiếm trên giang hồ lúc trước. Ài! Ngồi lên cái ghế quân chủ Đại Đường Lý Uyên đã mất đi quá nhiều thứ!

Khấu Trọng có đồng cảm sâu sắc cười khổ đáp lại, nét mặt tỏ ra chán nản, gật đầu:

-Đa tạ Phiệt chủ chỉ điểm, vãn bối từ lúc làm cái chức Thiếu Soái cực khổ gần chết này sớm đã nếm trải mùi vị thân bất do kỷ rồi. Thế nên lần này vãn bối tới đây là để giải quyết vấn đề, không phải là làm tăng thêm vấn đề, hi vọng Phiệt chủ có cùng cách nghĩ với ta.

Ba người Từ Tử Lăng tỉnh ngộ ra, rốt cuộc hiểu được mánh lới của Khấu Trọng, cái này kêu bằng vào chỗ chết để tìm đường sống.

Khấu Trọng dùng kiểu ngôn ngữ có chút ý đối lập như vậy đối phó với Lý Uyên, kẻ đầu tiên bị hạch tội chính là Lý Thế Dân, bởi vì Khấu Trọng là do Lý Thế Dân mời đến. Cũng chính vì như vậy lại hiển thị được thái độ chỉ mong Lý Uyên hạch tội Lý Thế Dân của Khấu Trọng,

chứng minh Khấu Trọng không hề có câu kết lén lút với Lý Thế Dân, nếu không sao lại muốn hại Lý Thế Dân? Tiếng reo hò hoan hô của quần chúng dần dần giảm xuống, những kẻ đứng sau Lý Uyên như Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát, Lý Thần Thông, Doãn Tổ Văn, Vũ Văn Thương, Bùi Tịch không ai là không nghe những lời đối thoại giữa Khấu Trọng và Lý Uyên, tuy cảm thấy chướng tai nhưng lần này Khấu Trọng đến là để kết minh, không phải đầu hàng, ra lời cảnh cáo vừa đúng thể hiện được bản sắc dũng mãnh của Khấu Trọng, đúng là hợp với thân phận gã.

Từ Tử Lăng lưu ý đến sắc mặt những người đứng sau Lý Uyên, những kẻ thuộc hạch tâm nòng cốt của đảng Thái tử do Kiến Thành Nguyên Cát đứng đầu ai cũng tỏ ra ngạc nhiên, rõ ràng là không hiểu được quan hệ của Khấu Trọng và Lý Thế Dân là thế nào. Vũ Văn Thương và Độc Cô Phong đều nhìn chằm chằm Khấu Trọng, mặt không có biểu hiện cảm xúc gì, hai đôi mắt lại ánh lên nét thù hận sâu sắc, chính là không quên được oán xưa. Những đại thần trung lập như Ôn Ngạn Bác, Lưu Chánh Hội thì run run sợ sợ chờ Lý Uyên đáp lại những lời có chút khiêu khích của Khấu Trọng. Những kẻ có nhiều thù oán với bọn họ như Dương Hư Ngạn, Vương Bá Đương, Gia Cát Đức Uy thì đều không có mặt ở đó.

Lý Uyên thể hiện phong độ của một quân chủ xuất thân từ thế gia đại tộc, ngửa mặt lên trời cười nói:

-Nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt hơn hẳn nghe danh, bản sắc anh hùng dũng mãnh của Thiếu Soái thật khiến người khâm phục. Lý Uyên xin đại diện cho thần dân Đại Đường hoan nghênh Thiếu Soái đại giá quan lâm, viết nên một chương bất hủ trong lịch sử của Trung Thổ ta. Chỉ cần Thiếu Soái đem theo thành ý tới Lý Uyên tất không để Thiếu Soái tay không mà về.

Từ Tử Lăng khen thầm trong lòng, những lời đối đáp này của Lý

Uyên trong mềm có cứng, bên trong có ẩn ý, không mất thân phận.

Gã và Khấu Trọng đã từng sát vai tác chiến với Lý Uyên trên mã cầu trường, biết rõ Lý Uyên không phải là hạng tầm thường mà rất tinh về mưu kế, thiện dùng thuật đánh bất ngờ để giành phần thắng, không thể xem thường.

Khấu Trọng lại thầm giật mình, biết được Lý Uyên càng “nhường nhịn” mình thì càng thể hiện lão không có ý tốt, giống như Lý Thế Dân dự đoán đã đứng về phía Kiến Thành Nguyên Cát, khiến cho hoàn cảnh sau khi vào thành Trường An của bọn họ lại càng khó khăn hơn.

Thấy được thì dừng Khấu Trọng ung dung nói:

-Khấu Trọng hôm nay đến đây thăm hỏi Phiệt chủ không phải vì vinh nhục được mất của cá nhân mà vì sự thịnh suy của Hoa Hạ chúng ta, mong Phiệt chủ minh xét.

Lý Uyên mỉm cười:

-Thiếu Soái là người thế nào bất luận là bằng hữu hay địch nhân trong lòng đều hiểu rõ. Thiếu Soái từ xa tới đây, Lý Uyên đương nhiên sẽ làm tròn phận chủ nhà. Xin mời Thiếu Soái khởi giá, chúng ta vào cung uống rượu trò chuyện để hai bên hiểu rõ nhau hơn, làm giảm sự cách biệt của đôi bên, còn lo gì đại sự không thành?

Khấu Trọng vội nói:

-Nếu Phiệt chủ không phiền, Khấu Trọng muốn trước tiên đến bái kiến sư công để thể hiện sự tôn trọng với lão nhân gia người, sau đó mới cùng Phiệt Chủ uống rượu bàn chuyện, thương lượng đại kế, có được không?

Lý Uyên ngẩn ra:

-Sư công?

Khấu Trọng tiến lên một bước, nhỏ giọng nói:

-Sư công của ta chính là Phó Dịch Lâm Phó đại sư, xin Phiệt Chủ cho phép

Lý Uyên bật cười:

-Là ta hồ đồ! Thiếu Soái chính là quý khách của Đại Đường, mọi việc tất nhiên là theo tôn ý của Thiếu Soái. Lý Uyên sẽ an bài Thiếu Soái ở Xuân Lâm Hiên của Thái Cực Cung trước, tối nay trong bữa tiệc tẩy trần mới cùng Thiếu Soái uống rượu nói chuyện

Khấu Trọng lại hạ giọng nhỏ hơn nữa, gần như thủ thỉ sát tai Lý Uyên:

-Tiểu tử vốn đã quen lỗ mãng, có thể ở chỗ nào bên ngoài cung tiện cho bọn ta hành động tự do, có thể đi dạo loanh quanh không?

Lý Uyên bắt đầu nhận ra mặt trái không tuân theo quy củ của Khấu Trọng, không còn cách nào đành nói:

-Hưng Khánh cung ở thành đông gần cửa Xuân Minh có thắng cảnh lâm viên, ý Thiếu Soái thế nào?

Khấu Trọng đưa hai tay ra, vui vẻ cười nói:

-Phiệt chủ quả là một chủ nhà tốt hiểu rõ ý khách, xin chúc cho hai quân chúng ta hợp tác thành công.

Lý Uyên đưa hai tay ra nắm chặt lấy tay gã, hàng vạn quần chúng ở hai bên bờ đông thấy hai người đối đáp không ngừng, đang cảm thấy mờ mịt, giờ thấy hai người tay nắm tay như vậy lập tức reo hò như sấm động, tiếng tung hô vạn tuế làm chấn động cả góc tây bắc của thành Trường An.

Tiếng nhạc tiếng trống đồng thời vang lên, nghi thức tiếp đãi đã xong một phần.

Lý Uyên dùng xe ngựa không mui, đích thân đưa bọn Khấu Trọng hồi cung, dọc đường tiếp nhận sự tung hô xuất phát từ chân tâm của dân chúng. Vương Huyền Thứ và ba mươi Phi Vân Vệ thì có người khác thị hầu, đưa đến Hưng Khánh Cung để chuẩn bị sẵn cho bọn Khấu Trọng đến ở.

Đội xe ngựa rầm rộ từ cửa Chu tước nhập cung, ven theo Thiên Nhai, băng qua quảng trường Hoành Quán, vào cửa Thừa Thiên. Lý Uyên vốn muốn cùng ba người đến gặp Phó Dịch Lâm nhưng Khấu Trọng từ chối, đổi thành do Vi công công dẫn đường

Lý Uyên, Thế Dân, Kiến Thành, Nguyên Cát tự mình về cung, các đại thần cũng theo đó lục tục quay về, Vi công công đích thân dẫn đường đến Lăng Nhân Các nơi trú ngụ của Phó Dịch Lâm ở phía đông bắc cung Thái Cực

Trong cung thủ vệ rõ ràng đã được tăng thêm, khi đến trước cửa Lăng Nhân các, mười mấy cấm vệ đi theo dừng chân bên ngoài, không theo họ vào trong phạm vi Lăng Nhân Các.

Vi công công thần thái thân thiết nói:

-Đây là chúng ta làm theo ý của Phó đại sư, trong các không bố trí

bất kỳ thủ vệ nào.

Bạt Phong Hàn thuận miệng hỏi:

-Tất Huyền có phải ở trong cung không?

Hai mắt Vi công công chợt lóe lên nét nhìn giễu cợt, tựa như đang cười Bạt Phong Hàn không biết tự lượng thân phận, nhưng vội thu lại ngay, thay vào một nụ cười giả trá gật đầu:

-Pháp giá của Tất đại sư ở Lâm Trì hiên bờ nam của Đào Trì phía tây bắc cung Thái Cực. Cảnh sắc ở đó không kém gì Lăng Nhân Các, thể hiện kính ý của Hoàng Thượng với hai vị đại sư.

Bạt Phong Hàn tinh thần đại chấn, cười ha hả:

-Tất Huyền a! Chúng ta lại gặp nhau rồi!

Khấu Trọng không khách khí hỏi:

-Tên khốn Hương Ngọc Sơn có cùng đến với thằng cha Triệu Đức Ngôn đó không?

Vi công công ngẩn ra, cúi đầu nói”

-Về mặt này thì tiểu nhân không được rõ.

Ba người tất nhiên biết lão chỉ giả vờ mà thôi, chỗ độc đáo của Vi công công chính là chân nhân bất lộ tướng, với thân phận tuyệt đỉnh cao thủ mà cam tâm giả làm nô tài, sự thật lão là một cao thủ đáng sợ chí ít cũng ngang với Vu bà tử, Vũ Văn Thương

Vi công công rõ ràng không muốn lằng nhằng với bọn họ nữa, cúi

mình nói:

-Thiếu Soái mời!

Khấu Trọng bước lên dẫn đầu, thu hết cảnh đẹp của Lăng Yên các vào trong mắt.

Lăng Yên các là một quần thể các lâu đài điện các nằm bên bờ hồ nhân tạo, phảng phất tựa như chìm trong khói sóng. Mặt hồ xanh biêng biếc, cây cối bao quanh, một chiếc cầu dài khoảng mấy trượng bắt ngang qua mặt hồ đầy khói sóng, thông với hành lang và đình đài, thẳng đến cửa lớn của toàn kiến trúc chính. Mặt hồ lấp lánh phản chiếu nhà thủy tạ, cảnh sắc vô cùng tươi đẹp.

Bốn người lên đến đầu cầu, đột nhiên có một người bước qua cầu tiến tới, từ xa đã lên tiếng chào hỏi:

-Đây không phải là hữu duyên thiên lý năng tương hội sao?Kẻ ngu muội này đang tưởng nhớ ba vị không ngờ lại đúng lúc gặp được ba vị thế này. Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ!(1)

Thì ra đó chính là oan gia ngõ hẹp cao thủ Hồi Hột, dư nghiệt của Đại Minh Tôn Giáo - Liệt Hà. Chỉ thấy hắn tinh thần phấn chấn, tựa như gặp lại bạn cũ, làm như giữa bọn họ không hề có chút khúc mắc gì, Hắn biết rõ trong tình huống hiện tại ba người không làm gì được hắn nên tỏ ra bộ dạng đáng ghét khiến người ta tức giận

Khấu Trọng thấy hắn nghênh ngang bước ra đón nghĩ đến quan hệ của hắn với Thượng Tú Phương lập tức lửa giận bùng lên nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười ra vẻ không để ý nói:

-Liệt huynh vẫn chưa bị người ta chém chết sao? Thật là đáng chúc mừng!

Liệt Hà đến trước mặt ba người, để lộ nét cười gian xảo chiêu bài của hắn:

-Nhờ hồng phúc của Thiếu Soái đến hôm nay tại hạ vẫn sống rất mạnh khỏe và vui vẻ. À! Tú Phương đại gia còn nghĩ là Thiếu Soái đến Trường An sẽ bận đến tối tăm mặt mũi, phải đợi đến cuộc yến tiệc tối nay mới có cơ hội ngắm phong thái của Thiếu Soái, nếu bây giờ Thiếu Soái đến gặp Tú Phương đại gia chắc sẽ khiến nàng mừng rỡ bất ngờ.

Với tính tình điềm đạm không tranh giành gì với ai của Từ Tử Lăng mà cũng nhịn không nổi chửi thầm trong lòng. Liệt Hà cố ý nhắc đến Thượng Tú Phương rõ ràng là muốn khích Khấu Trọng, ám chỉ hắn và Thượng Tú Phương có quan hệ thân mật. Gã nhịn không được nói xen vào:

-Lệnh Giáo chủ ác quán mãn doanh, nếu Liệt huynh lúc đó đi chậm một chút thì có thể thấy kết cục sợ tội tự vẫn của hắn.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều thầm cảm thấy khoái chí, trong lòng nghĩ Từ Tử Lăng nói câu này đúng là đánh trúng chỗ hiểm của Liệt Hà

Vi công công đi theo đằng sau nghe mà không hiểu gì, lão chỉ biết hai bên thù oán vô cùng sâu nặng, khó mà dẹp yên được.

Nào hay Liệt Hà bước đến một bước, nhỏ giọng nói:

-Không giấu gì ba vị đại ca, thật ra chuyện này làm ta cảm kích muốn chết, tại sớm đã có lòng bỏ giáo, chỉ khổ là không có cách nào. Hiện tại Đại Minh Giáo đã như mây khói tan đi, trước đây tiểu đệ có chỗ nào sai trái, xin ba vị đại ca rộng lòng tha thứ, cho tiểu đệ được làm

lại từ đầu

Ba người nghe mà đưa mắt nhìn nhau, không ngờ hắn lại có thể nói ra miệng những lời như vậy.

Bạt Phong Hàn song mục lóe lên một cái, lạnh lùng nói:

-Vô sỉ!

Liệt Hà ngẩn ra, cười khổ:

-Bạt huynh nhìn tại hạ như vậy, tại hạ cũng không có cách nào, tại hạ đã có ước hẹn với giai nhân, xin chào!

Dứt lời liền đi xuyên qua ba người, ngang qua Vi công công còn đặc biệt lớn tiếng chào hỏi, cố ý trêu tức ba người.

Bạt Phong Hàn thu lại ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng Liệt Hà càng lúc càng xa, lạnh nhạt nói:

-Tên tiểu tử này muốn tìm cái chết, hắn là của ta!

Khấu Trọng khoác vai y cười nói:

-Cái đó tùy theo tâm ý của lão ca, ta là huynh đệ làm sao lại phản đối! Đi Nào! Sư công chắc đã đợi đến sốt ruột rồi!

Bốn người bước lên cầu hướng về phía Lăng Yên Các mà tiến tới.

(1) Có bạn từ phương xa đến, cũng chẳng vui sao (Khổng Tử)

(

Chương 749: Lấy đêm làm ngày

Dưới ánh mặt trời chiều, quần thể kiến trúc Lăng Yên các lặng thinh không một tiếng người. Tĩnh mịch tới bất thường. Mái dát vàng mỏng cùng cửa chính trạm trổ hoa văn bằng vàng của căn lầu chính lấp lánh dưới ánh nắng, khiến ngọn lầu cao chọc trời được trang trí hoa lệ này tăng thêm mấy phần khí phái phú quý đường bệ.

Tiếng cá quẫy dưới nước, tiếng chim hót trong bụi cây, chẳng những không tổn hại tới bầu không khí cách biệt khỏi thế gian, mà còn làm tăng thêm cảm giác tĩnh lặng thần thánh.

Gió khẽ thổi qua, cây lá trong vườn rung lên xào xạc, sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ rộng lớn, trong xuân ý lại pha lẫn tư vị uể oải biếng nhác.

Tiếng chân bước trên chiếc cầu bằng gỗ cây hạnh xem ra chính là sự nhiễu loạn không cần thiết đối với Lăng Yên các cách biệt bên ngoài này.

Trong lòng Khấu Trọng lại đang mang tâm sự khác, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần của Thượng Tú Phương hiện lên, còn khúc hát thiên hạ vô song của nàng cứ phảng phất đâu đây.

Từ Tử Lăng thì đang nghĩ tới Phó Dịch Lâm từ phương xa tới. Bởi mối quan hệ với Phó Quân Sước, bất kể Phó Dịch Lâm đối xử với bọn gã thế nào cũng đành tuân theo mà thôi. Trong tình huống bất lợi như vậy, sư công Phó Dịch Lâm đã trở thành người khiến bọn gã phải đau đầu nhất.

Bước qua bậc đá lên trước cánh cửa rộng mở, Vi công công cung kính nói:

-Mời Thiếu Soái đợi ở đây một lát, tiểu nhân đi thông báo.

Vi công công bước vào cửa rồi, ba gã mới nhìn vào sảnh chính. Bị ánh sáng phản xạ từ một tấm bình phong làm bằng đá Vân Mẫu ngăn cản tầm nhìn, song vẫn có thể trông thấy được chiếc thảm Ba Tư mềm mại trải trên sàn lát gỗ đỏ tía, không chỉ làm tăng thêm vẻ đặc trưng của dị quốc, mà càng khiến bầu không khí của nơi Phó Dịch Lâm cư ngụ thêm thần bí.

Khấu Trọng cười khổ:

-Cái này gọi là con dâu xấu trước sau gì cũng phải ra mắt bố chồng, cũng như Liệt tiểu tử đã nói hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Tới lúc sư công muốn chấp hành gia pháp đòi lại võ công của bọn ta, phải làm sao đây?

Bạt Phong Hàn vẫn ngạo nghễ mỉm cười đáp:

-Đây mới chính là nguyên nhân Bạt mỗ khăng khăng đòi đi cùng. Văn do các ngươi phụ trách, võ tất cả do Bạt mỗ tiếp nhận. Thế chẳng phải mọi vấn đề đều có thể giải quyết sao? Bạt mỗ đang muốn tìm hiểu xem... Ồ!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giật mình kinh ngạc. Một mỹ nhân xuất hiện, bước theo sau Vi công công. Không chỉ Bạt Phong Hàn chấn động, nghẹn lời, cả Khấu Từ đều ngây ra nhìn, trong lòng dấy lên cảm xúc như thể ruột gan đứt đoạn, khó nói thành lời.

Người trước mặt là Phó Quân Du đã lâu không gặp. Thần thái khí

chất của nàng y như Phó Quân Sước. Trước đây, dẫu nhan sắc diễm lệ bị che phủ phần nào bởi bộ trang phục võ sĩ, nhưng nàng vẫn khiến Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liên tưởng tới dáng vẻ của người mẹ nuôi. Giờ đây, trong trang phục trắng như tuyết, trang điểm lại càng giống Phó Quân Sước khi xưa, tựa như Phó Quân Sước sống lại, sao không khơi dậy nỗi niềm vĩnh viễn giấu tận đáy lòng hai gã.

Nàng đã gầy hơn hồi trở về Cao Lệ. Đôi mắt huyền thấp thoáng nét buồn bình tĩnh dò xét ba gã. Bước tới ba bước trước mặt ba gã, nàng dừng lại, khẽ nói:

-Xin công công đợi một lát, Quân Du có vài lời muốn nói cùng bọn họ.

Vi công công vốn đã quen xu nịnh Lý Uyên, vội đáp:

-Vậy tiểu nhân đợi ở bên ngoài cửa viện!

Nói rồi lão bước qua cầu rời khỏi.

Đợi bóng Vi công công khuất trong đám cây sau hành lang, Phó Quân Du nhìn sang Bạt Phong Hàn, chậm rãi hỏi:

-Tại sao người đưa ta về nước không phải Bạt Phong Hàn mà là Tống Sư Đạo?

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên rùng mình, nhất thời không đáp được nửa lời.

Phó Quân Du nở nụ cười đầy sầu muộn, nói:

-Chuyện đã qua không cần phải bận tâm toan tính, cũng chẳng thể

toan tính. Sư phụ đang nghỉ trưa, ta có thể sắp xếp cho các người gặp lão nhân gia vào giờ Tý đêm nay.

Khấu Trọng ngây ra hỏi:

-Ngủ trưa?

Phó Quân Du hờ hững đáp:

-Đây là thói quen của sư phụ hàng chục năm nay. Người cho rằng đêm tối là thời điểm đẹp nhất, cho nên khi người khác lên giường đi ngủ chính là lúc người đang thưởng thức thời khắc của sinh mệnh. Chà! Các ngươi tại sao phải tới Trường An, chẳng lẽ còn không biết sư phụ không có cảm tình với các ngươi ư? Tới hôm nay, người vẫn cho rằng đại sư tỷ khuất núi là tại các ngươi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe thấy, người này nhìn người kia, chẳng biết nên nói sao.

Từ Tử Lăng lén nhìn sang Bạt Phong Hàn, tên này mắt vẫn nhìn Phó Quân Du không chớp, ánh mắt phức tạp khó lòng lý giải.

Phó Quân Du không hề để tâm chuyện Bạt Phong Hàn chăm chú nhìn mình, dịu giọng nói:

-Chuyện các ngươi làm ở Long Tuyền đã khiến sự hiểu lầm của tệ quốc càng tăng thêm. Lần này đi theo sư tôn còn có cao thủ xuất sắc nhất tệ quốc sau sư phụ là “Ngũ đao bá” Cái Tô Văn, thêm vào đó, ngoài Hàn Triều An, Kim Chánh Tông ra còn có cả tên Mã Cát có mối hận ghi tâm khắc cốt với các ngươi và thủ hạ của hắn là Thác Bạt Diệt Phu, đệ nhất cao thủ người Đảng Hạng nữa. Cả bọn trọ ở Lương Viên của Vĩnh gia gần Thông Hóa môn. Nghe nói các người đến, ai nấy đều khoa tay múa chân, quyết tâm rửa nhục. Sao các

ngươi lỗ mãng như vậy, không hiểu Đại Đường trên dưới chẳng có ai ưa thích các ngươi ư? Các ngươi câu kết với Lý Thế Dân, càng khiến người ta nghĩ tới lòng dạ Tư Mã Chiêu, ai thấy cũng biết. Kể cả sự thật có khác, người ta vẫn nghĩ theo cách đó.

Khấu Trọng hỏi hàm hồ:

-Thế tiểu sư di thì sao?

Phó Quân Du đã nghe chuyện gã gọi Phó Quân Tường là tiểu sư di, khó chịu trừng mắt nhìn gã:

-Trước mặt sư tôn, tuyệt đối chớ gọi bừa sư công, tránh cho chuyện tới mức không thể dàn xếp được. Quân Tường tới Lương Viên gặp Cái Tô Văn rồi nên các ngươi mới yên ổn như vậy. Sư phó yêu quý nàng ta nhất, mà ấn tượng xấu của nàng ta với các ngươi đã không thể xóa mờ. Khi xưa nếu các ngươi chịu để nàng ta giết Vũ Văn Hóa Cập trả mối huyết hải thâm cừu cho đại sư tỷ, tình huống đã không phát triển tới mức như hôm nay, nhưng tất cả đã trở thành sự thật không thể thay đổi rồi. Các ngươi nếu muốn còn sống mà rời khỏi Trường An, đi càng sớm càng tốt.

Từ Tử Lăng cười khổ đáp:

-Chúng ta quyết đến đây, nên sớm đã dự liệu trước tình huống này rồi, đa tạ Du di đã quan tâm.

Phó Quân Du than:

-Vẫn biết khuyên các ngươi không được mà. Ở tệ quốc cũng chỉ có ta hiểu các ngươi là người như thế nào. Hiện giờ điều sư phụ không muốn thấy nhất là một triều đại hùng mạnh như Tùy xuất hiện, điều đó chỉ mang lại tai họa lớn cho chúng ta, người càng không muốn

thấy ba kẻ mạnh nhất Trung Thổ liên kết lại. Ý này cũng tương đồng với sứ đoàn của Tất Huyền, cùng coi các ngươi là địch, mong các ngươi có thể hiểu hàm ý trong lời của ta.

Khấu Trọng hỏi:

-Sư công và lão Tất đã gặp nhau chưa?

Phó Quân Du bực bội:

-Còn gọi bừa cái gì mà sư công này nọ nữa, tức chết thôi! Họ vẫn chưa gặp nhau, chỉ trao đổi lễ vật thôi. Người ta phải nói thế nào nữa đây? Bất kể các ngươi ba đầu sáu tay thế nào, trong tình huống ai nấy liên kết với nhau đối phó các ngươi, còn cơ hội nào nữa. Mau cút về suy nghĩ cho kỹ đi!

Khấu Trọng vội nói:

-Ta muốn gặp Tú Phương tiểu thư.

Phó Quân Du khôi phục lại sự bình tĩnh, đáp:

-Tú Phương tiểu thư nhờ ta nói với các người, sau này sẽ đến thăm Thiếu Soái. Xin mời ba vị trở về! Nếu ta không có thông báo gì khác, đêm nay giờ Tý mời ba vị tới đây yết kiến sư tôn.

Nói xong nàng quay người bước vào sau bình phong, để lại ba gã nhìn chiếc bình phong Vân Mẫu tới ngây cả người.

Lý Thế Dân dự đoán quả không sai, vào thành rồi nguy hiểm khôn lường, vượt xa khỏi tưởng tượng của bọn gã. Bọn gã từ tối chuyển thành sáng, ở vào thế bị động trong mọi chuyện.

Bước lên trên cầu, Khấu Trọng chợt nói:

-Hầu tiểu tử quả biết cách đối phó nữ nhân, làm một chút việc đã có thể khiến Trí Trí quên đi hết mọi chuyện. Chiêu thức này quả nhiên linh nghiệm như thần.

Từ Tử Lăng than:

-Ngươi đang phiền muộn về Thượng Tú Phương, nên mới cố ý nhớ Tống Ngọc Trí.

Khấu đưa tay đặt lên vai Bạt Phong Hàn, chán nản nói:

-Tiểu tử này thật hiểu ta.

Bạt Phong Hàn không nói gì, đi lên phía trước, để Khấu và Từ đằng sau nhìn nhau. Cả hai đều hiểu Bạt Phong Hàn đã nảy sinh tâm sự sau khi gặp Phó Quân Du.

Đến ngoài cửa, Vi công công đã gọi xe ngựa tới đợi sẵn, đưa bọn gã tới Hưng Khánh cung.

Vi công công bụng dạ thâm trầm, không hề hỏi bọn gã nói chuyện gì với Phó Quân Du.

Xe ngựa đi theo đường ngự đạo với hơn chục kỵ binh cấm vệ tiền hô hậu ủng, đi về hướng Thừa Thiên môn. Bên trong Thái Cực cung, chỉ có Lý Uyên và người của hoàng thất mới được hưởng đặc quyền này. Có thể thấy ít nhất là Lý Uyên đã để tâm, coi bọn gã là tân khách của quốc gia.

Trên xe ngựa không tiện nói chuyện, nên dẫu cả ba đều mang tâm sự riêng cũng chỉ tĩnh lặng, làm bạn với bọn gã chỉ có tiếng vó ngựa

lộp cộp cùng với tiếng bánh xe nghiến lên mặt đường.

Khấu Trọng vén màn nhìn ra cảnh quan bên đường, trong lòng trăm mối ngổn ngang. Không cần Phó Quân Du cảnh báo, gã cũng đã biết thân trong hiểm địa, từ lời phân tích tỉ mỉ của Lý Thế Dân, cho tới việc Lý Uyên dưới ảnh hưởng của Ma môn, ngả về phe phái Thái tử và phi tần. Nhưng tình thế vẫn chưa hoàn toàn bất lợi với bọn gã, bởi vì giữa Lý Uyên và Kiến Thành, Nguyên Cát còn tồn tại mâu thuẫn, cốt yếu nhất là sự bất đồng ý kiến.

Lý Uyên thân là hoàng đế Đại Đường, ngoại trừ việc chưa hoàn toàn thống nhất thiên hạ, trên thực tế đã là người quyền lực lớn nhất rồi. Trong ba đại đô lão đã có hai, thu hoạch được rất nhiều, sở hữu những thứ mà người khác mong muốn. Đối với lão, nếu có thể liên minh với Khấu Trọng để chống lại liên quân tái ngoại đương nhiên lý tưởng, không chỉ đủ để loại bỏ mối lo ngoại xâm, còn có thể đợi khi Khấu Trọng về Lương Đô rồi thì thu thập Lý Thế Dân. Nói cho cùng thì Lý Uyên vốn không có lòng tự tin một mình ứng phó Hiệt Lợi. Cuộc sống cung đình đã làm mềm đi chí khí của lão.

Lý Kiến Thành lại là loại trẻ ranh, mới có chút uy thế khi đánh bại đại quân của Lưu Hắc Thát, chưa từng nếm mùi lợi hại của thuật xạ kỵ từ ngoại tộc, nên tự nhiên có lòng kinh thị với Hiệt Lợi. Lý tưởng nhất với hắn là một mẻ thu thập cả Khấu Trọng và Lý Thế Dân, thanh trừ chướng ngại trong công cuộc thống nhất thiên hạ và lên ngôi bảo tọa, rồi mới toàn lực ứng phó xâm lược từ tái ngoại, bởi vì Kiến Thành có lòng tự tin rằng mình đủ sức ứng phó.

Lý Uyên và Kiến Thành đều có ý muốn giết Khấu Trọng, điểm này không phải nghi ngờ. Nhưng cách nghĩ của cả hai có điểm bất đồng, thủ đoạn cũng khác nhau. Chỉ cần hắn và Lý Uyên cảm thấy cần sự hợp tác của gã, Lý Uyên hẳn không ngốc tới mức trừ gã trước khi đối mặt với đại quân của Hiệt lợi; mặt khác, gã phải hết sức khiêu

khích Kiến Thành, bức bách hắn động thủ.

Đây quả là trò chơi nguy hiểm. Gã buộc phải vứt bỏ tất cả để toàn lực tập trung, thậm chí là quên luôn Thượng Tú Phương, không để mối tình nam nữ làm ảnh hưởng tới đại cục, mới có thể trở thành kẻ chiến thắng sau cùng.

Xe ngựa đi vào trong quảng trường.

Tiếng vó ngựa vang lên, một kỵ sĩ từ hướng Đông cung phóng tới. Ba người Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn theo hướng, kẻ tới không ngờ là Ảnh tử kiếm khách Dương Hư Ngạn.

Khấu Trọng vén rèm cười nói:

-Dương huynh lâu nay ổn chứ!

Dương Hư Ngạn cũng cười đáp:

-Hư Ngạn có việc trong mình không tiện tham dự lễ nghênh đón Thiếu Soái, nên đặc biệt tới vấn an thỉnh tội.

Rồi giục ngựa đi song song với xe, cùng đi vào hoàng thành, lại còn chào hỏi Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn. Người ngoài chắc cho rằng cả bọn là cố nhân gặp lại.

Khấu Trọng quan sát cẩn thận thần thái khí tức từ hắn, hiểu rằng hắn đã có đột phá từ Bất tử ấn pháp và Ngự Tẫn Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kinh, nói không chừng còn có thể bổ sung cho những lỗ hổng trước đây. Gã vui vẻ nói:

-Dương huynh quả là xuất quỷ nhập thần, không hổ danh Ảnh Tử thích khách. Như hôm nay, tiểu đệ không ngờ rằng có ngày huynh có

thể hiện ra dưới ánh mặt trời trên quảng trường rộng lớn này. Ha ha

Nghe lời trào phúng sâu cay của Khấu Trọng đối với Dương Hư Ngạn, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn trong lòng thấy thích thú, đợi xem phản ứng của Dương Hư Ngạn ra sao.

Hai mắt Dương Hư Ngạn lóe lên ánh sắc bén, quay đầu nhìn Khấu Trọng, nở nụ cười cao thâm khôn lường, dửng dưng nói:

-Cách nói chuyện của Thiếu Soái thật phong phú. Tình thế hiện nay có chút khác biệt, không thì Thiếu Soái cũng không có tâm tư đàm đạo cùng Hư Ngạn. Hư Ngạn lần này chỉ muốn tới chào hỏi ba vị, còn cầu chúc ba vị trường thọ trăm năm, vạn thọ vô cương.

Khấu Trọng cười ha hả:

-Dương huynh trả đòn hay! Trong lời nói có gai, lợi hại y như Ảnh Tử kiếm của huynh. Nói thẳng, mục đích lớn nhất trước mắt của tiểu đệ là cùng huynh đùa một trận, xem coi huynh tiến bộ đủ không.

Dương Hư Ngạn không để bụng, nhún vai đáp:

-Sẵn sàng thôi, chỉ cần Thiếu Soái có lòng thì trời sẽ chiều ý thôi.

Người ngựa lúc này đã vào hoàng thành, đi theo đường hướng tới cổng Chu Tước. Lính hộ vệ bên đường khi xe ngựa đi qua đều giơ binh khí lên chào.

Bạt Phong Hàn chỉ hừ lạnh, không nói gì.

Khấu Trọng bật cười:

-Hiếm khi tâm ý tương thông với Dương huynh. Chà! Nói thật nhé,

chúng ta tuy từng giao thủ nhiều lần, chuyện huynh muốn ta chết, ta không muốn huynh sống chẳng bao giờ kết thúc. Nhưng tiểu đệ chưa bao giờ hiểu được huynh là con người như thế nào, ngoại trừ nữ nhân như Vinh Giảo Giảo ra còn ưa thích gì? Trong lòng có suy nghĩ gì? Vì sao lại trở nên bất chấp thủ đoạn, lãnh khốc vô tình như vậy? Mới nghĩ thôi mà lòng hiếu kỳ đã trỗi dậy rồi, Dương huynh có thể chỉ điểm cho chút ít chăng.

Sắc mặt Dương Hư Ngạn trầm xuống, hạ thấp giọng nói:

-Bởi Thiếu Soái không phải là Hư Ngạn, không có tao ngộ và cảm thụ như Hư Ngạn. Thiếu Soái có cách sống của mình, Hư Ngạn cũng thế. Ví như ta cũng không hiểu Thiếu Soái dựa vào cái gì mà dám tới Trường An, lại có lòng tự tin sống sót trở về?

Khấu Trọng mỉm cười đáp:

-Cái này gọi là mỗi người một kiểu, nói về chuyện sống sót, Dương huynh đã từng nghĩ tới vấn đề của lệnh sư chưa? Khi lão ca ngươi mất đi giá trị lợi dụng, lệnh sư sẽ tha cho ngươi sao?

Dương Hư Ngạn thảnh nhiên đáp:

-Vấn đề này không phiền Thiếu Soái bận tâm cho Hư Ngạn, Hư Ngạn hôm nay tới để chuyển lời thay thái tử, xem Thiếu Soái có thể gặp mặt thái tử điện hạ chăng?

Khấu Trọng cười nói:

-Thì tra Dương Huynh phụng mệnh thái tử tới thăm dò. Có điều thái tử dường như đã sai nhầm người rồi. Thứ cho tiểu đệ nói thẳng, hôm nay người ta tới gặp là hoàng thượng của các người, không có hứng thú với lời mời qua quýt của thái tử, phiền báo lại đúng như vậy

cho thái tử.

Dương Hư Ngạn cười dài:

-Thiếu Soái rõ ràng đã tự đánh mất cơ hội rồi. Hi vọng Thiếu Soái khi trở về chịu khó suy nghĩ, nếu thay đổi lập trường, thái tử vẫn hoan ngênh ngươi vậy.

Đoạn giục ngựa quay đầu đi thẳng.

Đội xe rời khỏi cổng Thừa Thiên, rẽ phải đi vào dòng ngựa xe như nước, đông đúc nhộn nhịp, phảng phất như từ thế giới này tiến vào một thế giới khác.

Khấu Trọng than:

-Tiểu tử này có ý đồ gì, làm thuyết khách sao lại nói năng như vậy?

Bạt Phong Hàn trầm giọng nói:

-Hắn đang đe dọa, dò xét xem phản ứng của chúng ta thế nào.

Khấu Trọng vươn vai nói:

-Dương tiểu tử là của Tử Lăng, Liệt Hà thuộc lão Bạt, còn Cái Tô Văn do ta hỏi han. Đây gọi là phân chia công bằng, mọi người không cần tranh dành.

Xe ngựa tới Hưng Khánh cung, đi vào cổng lớn. Giờ ba gã mới hiểu Hưng Khánh cung là nơi như thế nào, càng hiểu hơn tại sao Lý Uyên phải sắp đặt như vậy.

Diện tích mà Hưng Khánh cung chiếm tương đương với Đông thị.

Tuy không có quy mô như Thái Cực cung, song tuyệt không kém Đông cung của Kiến Thành hay Dịch Đình cung của Lý Thế Dân, tuy vậy số lượng nhà cửa phòng ốc lại không bằng vì kênh Long Khẩu chảy từ Đông Bắc vào tới góc Tây Nam, tạo thành một hồ lớn chiếm một phần tư của cung, thêm kênh Thanh Minh lại chảy từ phía Tây Nam của hồ ra ngoài cung. Ven hồ cây cối xum xuê, như thể đem từ rừng cây bên ngoài đặt vào vậy, chẳng trách Lý Uyên tán tụng nơi đây có cảnh đẹp chốn sơn lâm.

Mặt Đông của Hưng Khánh cung sát với tường thành, chỉ cách một con đường để quân đội đi qua, nên không có cửa. Tường phía Bắc có ba cửa, Tây Nam mỗi bên hai cửa, cửa chính của Hưng Khánh cung nằm ở chính giữa tường thành Tây. Ở mỗi cửa đều có quân bảo vệ thâm nghiêm.

Ba gã nghĩ, chỉ cần Lý Uyên hạ lệnh một tiếng, phong tỏa hết các cửa, lại phái người vây kín, bọn gã chỉ còn cách dựa vào bản lĩnh chân thực của mình để tìm sinh lộ.

Đông thị nằm ở phía Tây Nam của Hưng Khánh cung, nằm ở hai góc, cách nhau một con đường.

Xe ngựa tiến vào cổng Hưng Khánh, dừng trước điện Hưng Khánh, rồi cấm vệ mở cửa, mời ba gã xuống xe.

Không ngờ người đón tiếp bọn gã lại là Lý Thần Thông và Lý Nam Thiên, hai nhân vật có cân lượng của Đại Đường. Thấy Lý Thần Thông, bọn Khấu Trọng nhất thời nhẹ nhõm một phần, trong lòng thầm nhủ trong rủi có may, xem ra là điều vạn hạnh trong bất hạnh.

Lý Uyên làm cách này thật là tuyệt diệu, khiến cho nhất cử nhất động của bọn gã đều nằm trong sự giám thị, lại không thể kháng nghị, còn phải cảm tạ Lý Uyên „tiếp đãi chu đáo“ nữa.

Ba gã quét mắt một vòng, cây cối đình viện gần xa vươn cao ngạo nghễ, cành lá che đi phần nào cung điện đền đài, hành lang tĩnh lặng. Không thể phủ nhận đây là chốn bình yên giữa chốn phồn hoa nhộn nhịp. Ánh mặt trời từ Tây Nam phản chiếu lên mặt hồ lấp lánh, sóng nước nhấp nhô, càng khiến mọi người tinh thần rung động, rửa sạch bụi trần.

Sau đôi lời khách khí, Khấu Trọng hỏi:

-Hồ này hẳn có cái tên rất đẹp.

Lý Nam Thiên đáp:

-Hồ này tên gọi Long Trì, Hưng Khánh cung được xây bởi vì có nó. Đây là hồ nước tự nhiên, không có nó thì cũng không thể có cây cối nhiều như vậy.

Lý Thần Thông tiếp lời:

-Cung này là nơi nghỉ của ta và hoàng thúc. Hoàng thúc ngụ ở Tân Xạ điện phiá Đông Bắc, chỗ ở của ta là Nam Huân điện nơi trung tâm. Tuy thế nếu so về cảnh sắc, Trầm Hương đình phía Đông và Hoa Ngạc lâu phía Tây Nam là đẹp nhất. Hoa Ngạc lâu còn là nơi hoàng huynh tránh nóng, giờ đây làm hành cung cho Thiếu Soái. Hoàng huynh đã phân phó chúng ta báo với Thiếu Soái, Hoa Ngạc lâu là nhà của Thiếu Soái ở Trường An, ra vào tùy theo ý của Thiếu Soái.

Lý Nam Thiên tiếp lời:

-Tùy tùng của Thiếu Soái cũng được bố trí ở Hoa Ngạc lâu. Hoa Ngạc lâu cao ba tầng, nhìn từ đỉnh lâu xuống có thể thu hết cảnh đẹp

ở trong ngoài cung vào tầm mắt.

Khấu Trọng cười ha hả:

-Thì ra trong hoàng cung còn có một nơi tốt như thế này, ta phải tận dụng cơ hội hưởng thụ một phen mới được!

(

Chương 750: Hoa ngạc song huy

Hoa Ngạc lâu giữa xuân nồng

Lả lơi cành liễu trời trong vui đùa

Tên đầy đủ của Hoa Ngạc lâu là Hoa Ngạc Song Huy lâu, nằm ở góc Tây Nam của cung, giáp bên Long Trì, trung tâm là ba tầng lầu, có hành lang nối với hai tòa nhà khác, phân ra thành hai viện Huy Bắc và Huy Nam.

Lý Thần Thông và Lý Nam Thiên làm trọn nghĩa vụ của người chủ nhà, nhân dịp đưa bọn gã tới Hoa Ngạc lâu, còn tiện đường đi ngắm cảnh ven hồ.

Hưng Khánh và Thái Cực hai cung không giống nhau, chính bởi sự có mặt của Long Trì. Kiến trúc lớn đa phần nằm phía Bắc, phía Nam lấy khu vườn rừng của Long Trì làm trung tâm. Hồ này diện tích đến mấy chục khoảnh (1), có hình bầu dục, hồ có hoa sen, củ ấu và các loại thủy tảo. Cá bơi từng đàn tung tăng, trông rất sinh động.

Trầm Hương đình nằm phía Đông của Long Trì, xây bằng gỗ trầm hương, xung quanh trồng nhiều mẫu đơn, chủng loại phong phú, ngồi trong đình giống như đặt mình vào giữa biển mẫu đơn vậy.

Khi tới Hoa Ngạc lâu, Vương Huyền Thứ dẫn đội Phi Vân vệ ra nghênh tiếp. Vương Huyền Thứ xuất thân từ gia tộc hiển hách, quen thuộc với lễ tiết cung đình, tác phong cử chỉ rất hợp lẽ.

Lý Thần Thông vui vẻ nói:

-Hoa phục ngạc, ngạc phục hoa, hoa ngạc huy ánh(2). Đây chính là hành cung của Thiếu Soái ở Trường An. Người trong cung đã có nghiêm lệnh cấm không được phép tiến vào lâu nửa bước. Cửa ra vào gần nhất của Thiếu Soái là Kim Minh môn, ra cửa rẽ trái là sẽ thấy đại lộ Quang Minh và Đông thị, thuận tiện vô cùng. Cạnh Kim Minh môn có tàu ngựa, chỉ cần Thiếu Soái phân phó, sẽ có người đưa ngựa và xe ngựa tới cho Thiếu Soái.

Lý Nam Thiên bổ sung:

-Vì Thiếu Soái sẽ tham dự dạ yến tiếp đón ở Thái Cực điện vào giờ Tuất, Tần vương sẽ đích thân tới nghênh tiếp Thiếu Soái nhập cung phó yến.

Hai người đi rồi, Khấu Trọng cười nói:

-Thì ra làm khách của Đại Đường quốc oai phong đến như vậy.

Bạt Phong Hàn nở nụ cười đầu tiên kể từ khi gặp Phó Quân Du, thản nhiên nói:

-Đây gọi là nghi lễ của đế vương. Lý Uyên là vương của phía Bắc, ngươi lại là kẻ đứng đầu phía Nam Trường Giang.

Ánh mắt quét qua những Phi Vân vệ hiên ngang mạnh mẽ, y tiếp:

-Để ta khảo thí công phu của bọn họ, tiện thể chỉ điểm đôi chút nhé?

Đám Phi Vân vệ đều không nén nổi vẻ mặt mừng rỡ.

Khấu Trọng biết y muốn giãn gân giãn cốt đôi chút nhằm giảm nỗi

đau xót trong lòng, bèn cười nói:

-Hoan nghênh còn không kịp nữa là, đâu dám phản đối? Để chúng ta biến vườn hoa Nam viện này thành giáo trường, đùa vui con bà nó một bữa.

Tiếng binh khí chạm nhau liên tục vang lên.

Bạt Phong Hàn cởi trần, đứng trên thảm cỏ của Nam viện giao thủ cùng đám Phi Vân vệ.

Khấu Trọng tới ngồi lên bậc thang bằng đá, cạnh Từ Tử Lăng đang quan chiến, nói:

-May mà có Lý Thần Thông liên lạc giúp, không thì chúng ta bị đứt mất liên hệ với Tống nhị ca và Lôi Cửu Chỉ. Huynh đệ của chúng ta đã lần lượt tới nơi, trú tại ngoại thành nơi sào huyệt bí mật của lão đại Hoàng Hà bang Đào Quang Tổ. Đêm nay Ma Thường tới nơi, như hắn nói thì mọi việc đều tiến hành thuận lợi, chỉ cần có khoảng mười ngày là khởi sự được rồi.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

-Tình hình đội quân trú ở ngoại thành thế nào?

Khấu Trọng ngước đầu lên nói:

-Đây chính là vấn đề đau đầu nhất hiện nay. Binh lực đóng tại vườn thượng uyển phía Bắc thành đạt năm vạn, có thể tấn tốc chi viện cho Huyền Vũ môn và Đường cung. Trước đây chúng ta còn tính tập kết quân đội ở Hán Trung, giả là từ Thục nhập quan để rút bớt binh lực của Trường An. Hiện giờ kế hoạch này đương nhiên không thực hiện được, lẽ nào chúng ta một mặt tâm tình với Lý Uyên ở Trường An,

mặt khác lại chiến đấu sống chết với lão? Một ngày chưa nghĩ ra cách đối phó đạo quân này, chỉ cần Lý Uyên đốt lửa trên Yên Hỏa đài ở Thái Cực cung, đạo quân này tới, chúng ta sẽ gặp họa, không thể tránh khỏi.

Từ Tử Lăng hỏi:

-Đạo quân này do ai cầm đầu?

Khấu Trọng đáp:

-Người này tên là Đường Kiệm, đại tướng tâm phúc từng đi theo Lý Uyên nhiều năm, kể cả Lý Thần Thông cũng không chắc thuyết phục nổi hắn.

Trong khi Từ Tử Lăng nhíu mày suy nghĩ, Vương Huyền Thứ vẻ mặt nghiêm trọng tới báo cáo:

-Tướng quân Khả Đạt Chí của Trường Lâm quân cầu kiến. Y đang đợi ở ngoài cửa Hoa Ngạc lâu.

Khấu Từ hai gã trong lòng đều thấy đột ngột, hiểu được tại sao Vương Huyền Thứ lại có vẻ mặt đó. Nếu Khả Đạt Chí đến với tư cách bằng hữu cũ, đương nhiên sẽ không cự tuyệt không bước vào lâu một bước như thế.

Khấu Trọng chặn Từ Tử Lăng đang muốn đứng dậy lại, nói:

-Để mình ta ra gặp y, nếu có xung đột, ngươi còn có cơ hội cứu chữa.

Từ Tử Lăng cười khổ não. Hai gã trong lòng đều hiểu, con đường phía trước càng lúc càng khó đi.

Khả Đạt Chí đứng hiên ngang trên quảng trường bên ngoài Hoa Ngạc lâu, nhìn Khấu Trọng ra tiếp mình không chớp mắt, thần tình nghiêm túc và lãnh khốc. Khi Khấu Trọng tới gần, y lạnh lùng hỏi:

-Tại sao các ngươi muốn tới Trường An?

Khấu Trọng có phần sợ phải đối mặt với ánh mắt bức người của y, bước lên hai bước tới ngang vai bên phải hắn, khoảng cách giữa hai người chỉ chưa tới một thước, ánh mắt hướng về sau lưng của nhau, đầu quay về hai phía đối nghịch. Gã than:

-Ta cũng muốn cho ngươi một câu trả lời như ý! Chà! Đại khả hãn Hiệt Lợi của ngươi đang tập kết đại quân ở Bắc cương, có thể đưa quân tiến vào trong sớm tối. Khấu Trọng ta có thể ngồi nhìn sao?

Khả Đạt Chí trầm giọng nói:

-Tại sao không thể ngồi nhìn? Lại còn có thể tọa hưởng kỳ thành bởi lần này quân ta tới không phải vì Thiếu Soái, nhưng Thiếu Soái lại muốn nhúng tay vào. Thiếu Soái có biết ngươi đang làm điều ngu xuẩn nhất là tự mình diệt mình không?

Khấu Trọng than thầm. Khả Đạt Chí có cách nghĩ này bởi xuất thân hai người có sự khác biệt. Trên đại thảo nguyên, mấy trăm năm nay các bộ lạc đánh lẫn nhau, kẻ mạnh nuốt kẻ yếu, hủy diệt và thôn tính được tiến hành liên tục. Đối với Khả Đạt Chí, Lý Đường chẳng qua chỉ là một bộ lạc hùng mạnh, mà quan trọng còn là bộ lạc cầm đầu. Khấu Trọng ra mặt thay cho Lý Đường chính là nhúng tay vào trường tranh đấu giữa hai bộ lạc. Tư tưởng của đại thảo nguyên này đã thâm căn cố đế trong đầu Khả Đạt Chí, nên gã không cách nào giải thích cho rõ.

Khả Đạt Chí nói tiếp:

-Ngươi bây giờ có một cơ hội là lập tức cút khỏi Trường An. Khi bọn ta tấn công Lý Đường, ngươi hãy xua quân chiếm Lạc Dương, chiếm một phần thiên hạ của Lý Uyên. Tới lúc ấy rồi chúng ta chiến hay hòa sẽ do hai bên quyết định.

Khấu Trọng lắc đầu cười khổ:

-Huynh đệ! Thứ cho ta không thể tuân mệnh.

Khả Đạt Chí quay sang Khấu Trọng như cơn lốc, dùng sức nắm đầu kéo gã lại đối diện với mình, hai mắt tóe ra tia nhìn hung dữ, tức giận nói:

-Cái đầu ngươi làm bằng đá phải không? Tại sao cứ ngoan có không chịu hiểu như vậy? Ngươi có biết mình đang làm chuyện ngu ngốc nhất không? Ở Trường An này các ngươi hoàn toàn không có cơ hội. Không chỉ bọn ta muốn trừ khử ngươi thật nhanh, Phó Dịch Lâm và Cái Tô Văn đều dồn tâm sức để đưa ngươi vào tử địa, Lý Uyên và Kiến Thành càng chẳng có lòng tốt với ngươi. Cho dù Khấu Trọng ngươi ba đầu sáu tay đi nữa, tất cả mọi người bây giờ chỉ thấy ngươi đang tự đưa mình vào chỗ chết. Cho rằng Lý Thế Dân có thể bảo vệ ngươi hả? Nghĩ như vậy thực sự là ngớ ngẩn! Lý Thế Dân thân mình còn lo chưa xong, giờ chỉ như miếng thịt trên thớt mặc Kiến Thành giết mổ mà thôi. Nếu ngươi còn coi Khả Đạt Chí ta là huynh đệ, lập tức biến về Lương Đô cho ta ngay.

Khấu Trọng chán nản đáp:

-Ta thực sự không làm được, đành phụ tấm lòng của Đạt Chí.

Khả Đạt Chí bỏ đôi tay giữ đầu Khấu Trọng ra, lùi lại ba bước, sát cơ

trong hai mắt bùng phát, quát lên:

-Được! Kể từ hôm nay, chúng ta không còn là huynh đệ nữa.

Khấu Trọng than:

-Ngươi nói thế nào cũng vô ích thôi, huynh đệ vĩnh viễn là huynh đệ. Con mẹ nó! Tại sao dân tộc khác nhau lại không thể cùng chung sống hòa bình, đại thảo nguyên là của các ngươi, mặc các ngươi thỏa sức tung hoành, các ngươi hà cớ gì phải biến Trung Thổ thành đại thảo nguyên để thỏa sức dẫm đạp chứ. Chúng ta có sự phát triển văn hóa không giống nhau, bất kỳ bên nào xâm lược bên kia cũng sẽ gây ra đại tai họa. Khấu Trọng ta có thể vỗ ngực đảm bảo, sau khi Trung Thổ nhất thống, chúng ta sẽ không phạm sai lầm như Dương Quảng nữa, làm huynh đệ chẳng phải thú vị hơn làm tử địch nhiều sao?

Khả Đạt Chí trầm giọng nói:

-Đây chỉ là cách nghĩ tình nguyện của một mình Thiếu Soái ngươi thôi. Lịch sử cho thấy rằng chúng ta quan điểm không thống nhất từ thời viễn cổ rồi. Chinh phục Trung Thổ chính là khát vọng tối cao trong lòng mỗi chiến sĩ của thảo nguyên, hiện thực này giờ đây không ai có thể thay đổi. Sự lớn mạnh của Trung Thổ chính là tai họa của chúng ta, từ khi có lịch sử tới giờ đã là như vậy, không phải Khấu Trọng ngươi có thể thay đổi được. Cũng bởi mỗi một chiến sĩ của mỗi dân tộc trên thảo nguyên đều hiểu rõ điều này nên lực lượng đại thảo nguyên mới có thể tập kết dưới trướng của đại Khả hãn. Bao gồm cả Khấu Trọng ngươi trong đó, ai cũng không thể ảnh hưởng tới minh ước của chúng ta. Thức thời thì cút khỏi Trường An đi, lần hành động quân sự này không phải nhằm vào Thiếu Soái quân của ngươi đâu.

Khấu Trọng chuyển sang tiếng Đột Quyết:

-Chuyện của Liệt Hà ngươi có quản không?

Khả Đạt Chí hiển nhiên bị câu nói bằng tiếng Đột Quyết của gã khơi dậy tình cảm huynh đệ từng kề vai tác chiến, sự hung hãn trong ánh mắt đã giảm đi nhiều, thoáng thảng thốt, hồi lâu y cười khổ nói:

-Có gì hay đâu? Người trong lòng của Tú Phương tiểu thư không phải Khả Đạt Chí ta, càng không phải Liệt Hà, mà là Khấu Thiếu Soái ngươi, điều này chính miệng nàng nói cho ta biết.

Khấu Trọng ngây người, hỏi:

-Có chuyện này à?

Khả Đạt Chí nói:

-Ta chẳng muốn đề cập tới chuyện đã thành dĩ vãng với mình

Khấu Trọng ủ rũ:

-Nhưng ngươi chắc biết ta vừa đi gặp Tú Phương tiểu thư và bị nàng cự tuyệt?

Khả Đạt Chí nhíu mày:

-Không thể nào!

Khấu Trọng nói:

-Khấu Trọng ta mà nói dối huynh đệ của mình sao?

Khả Đạt Chí quả quyết:

-Ngươi và ta đã không còn là huynh đệ nữa. Ngươi và Tử Lăng tới Trường An như vậy, có phải đã không còn đặt Khả Đạt Chí ta vào trong mắt nữa không. Cảm phiền ngươi nói với Bạt Phong Hàn, nếu y muốn khiêu chiến Thánh giả, trước tiên phải qua cửa của ta đã, còn lại là lời thừa hết. Chỉ cần một trong ba người các ngươi, bất kỳ ai đánh bại được Khả Đạt Chí ta, ta sẽ không quản chuyện này nữa, không thì bất kể ai khiếu chiến Thánh giả, đều phải do Khả Đạt Chí ta tiếp nhận. Thiếu Soái hiểu chứ? Tất cả tình huynh đệ, ái hận nam nữ đều biến thành thứ yếu trước vinh nhục của dân tộc và người chiến sĩ.

Khấu Trọng cảm thấy nhức đầu vô cùng, tâm tình càng trở nên tồi tệ, vừa định nói thì có tiếng vang lên, một chiến sĩ Đột Quyêt mặc trang phục Trường Lâm quân đi tới nói với Khả Đạt Chí:

-Tọa giá của Đổng quý phi vừa vào Kim Minh môn.

Ánh mắt của Khả Đạt Chí nhìn sang Khấu Trọng, giọng nói hồi phục lại vẻ lạnh lùng bình thản:

-Xin Thiếu Soái hãy cân nhắc kỹ về lời đề nghị của ta.

Nói đoạn cùng thủ hạ biến mất vào trong rừng.

Tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe như gần như xa, hơn chục cấm vệ hộ tống chiếc xe ngựa hoa lệ của Đổng Thục Ny tiến tới Hoa Ngạc lâu.

Bạt Phong Hàn bước tới bên Từ Tử Lăng đang ngồi trên bậc đá, nhìn đám Phi Vân vệ đang thu thập binh khí cung tên, tán thưởng:

-Đám người này không có kẻ yếu, đều rất được.

Từ Tử Lăng tâm tư không để vào chuyện này, đáp:

-Bọn họ là do Khấu Trọng đích thân tuyển lựa và huấn luyện, không thể kém được.

Bạt Phong Hàn chậm rãi hỏi:

-Tử Lăng có tâm sự gì?

Từ Tử Lăng hỏi ngược lại:

-Huynh thì không có tâm sự sao?

Bạt Phong Hàn lộ ra nụ cười khổ sở, đáp:

-Ta chỉ biết chuyện quan trọng nhất trước mắt là quyết chiến phân thắng bại cùng Tất Huyền, còn lại đều không để tâm tới.

Đoạn y chuyển chủ đề:

-Thiếu Soái đi gặp ai vậy?

Từ Tử Lăng chán nản đáp:

-Khả Đạt Chí.

Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn sang gã một cái, không nói tiếp nữa.

Lúc này Khấu Trọng đi từ Hoa Ngạc lâu tới, đến ngồi bên cạnh Bạt Phong Hàn, tựa như không có chuyện gì nói:

-Đổng Thục Ny đến đó!

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi:

-Ngươi không đi chào hỏi nàng sao?

Khấu Trọng đáp:

-Biểu muội muốn gặp biểu ca, liên quan gì tới ta.

Thấy vẻ mặt của gã, Từ Bạt liền hiểu gã từng bị Đổng Thục Ny trách móc nên không thấy hứng thú. Càng hiểu gã đã bị Thượng Tú Phương lạnh nhạt, cho nên không chịu nổi sự bực bội của một tình nhân cũ khác.

Từ Tử Lăng hỏi:

-Đạt Chí nói gì?

Khấu Trọng than:

-Có thể là lời tốt lành sao? Y bất mãn cực độ với việc chúng ta tới Trường An lần này, hết sức khuyên chúng ta lập tức rời khỏi Trường An, không thì đừng trách y chẳng niệm tình huynh đệ. Trong lòng y, chúng ta chỉ đang nhúng mũi vào chuyện của bọn họ và Lý gia.

Bạt Phong Hàn hai mắt lấp loáng ánh sáng lạnh lẽo, hừ giọng:

-Có phải y cũng muốn quản chuyện của ta với Tất Huyền không?

Khấu Trọng ủ rũ:

-Lão Bạt ngươi thật hiểu y, y nói rõ trừ phi một trong ba huynh đệ của

chúng ta đánh thắng được Cuồng Sa đao của y, không thì lão ca ngươi đừng mong gặp Tất Huyền.

Bạt Phong hàn không buồn mà cười nói:

-Tiểu tử này nghĩ thật chu đáo, biết rõ hai người các ngươi không đủ nhẫn tâm giết y nên buộc ta phải ra tay. Ta lại sợ ném chuột vỡ đồ, nhỡ bị thương thì lỡ mất cơ hội tốt giao chiến cùng Tất Huyền.

Từ Tử Lăng nhíu mày nói:

-Khả Đạt Chí không phải kẻ có tâm địa đó đâu, e rằng Phong Hàn đã hiểu lầm y rồi.

Bạt Phong Hàn ung dung nói:

-Nói thật cho ta nghe, các ngươi có nắm chắc chuyện kích sát Khả Đạt Chí xong vẫn không thương tổn chút gì mà rút lui không?

Khấu Trọng lắc đầu nói:

-Điều này tuyệt đối không có khả năng, không hi sinh chút gì sao đánh ngã được y. Một chút sơ ý còn có thể bị y làm thịt nữa. Con bà nó là con gấu, lão Bạt ngươi phân tích rất đúng, Khả Đạt Chí từ huynh đệ biến thành địch nhân chính là địch nhân đáng sợ nhất, hiểu rõ cách làm người của bọn ta nên chỉ bằng vài câu nói đã khiến ba người chúng ta không thể ra tay khiêu chiến Tất Huyền. Nhưng quan trọng nhất là sự vinh nhục của Tất Huyền lại liên quan tới thắng bại của chúng ta với liên quân tái ngoại.

Từ Tử Lăng chợt nảy sinh cảm giác nguy hiểm, không chỉ tình thế bên ngoài Hoa Ngạc lâu thật hiểm ác, Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng cũng khiến gã cảm thấy nguy hiểm, bởi vì gã nhận thấy rõ ràng Khấu

Trọng đã nảy sinh sát cơ với Khả Đạt Chí.

Khấu Trọng quay sang Từ Tử Lăng nói:

-Huynh đệ! Thắng làm vua, thua làm giặc, muốn giành được thắng lợi sau cùng, để mọi người được sống theo cách mà mình muốn nhất, buộc phải Xá đao chi ngoại, tái vô tha vật. Vì thiên hạ, vì lão Bạt, vì ngươi vì ta, ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành cắt đứt với Khả Đạt Chí.

Từ Tử Lăng cười khổ, nói:

-Hi vọng duy nhất của ta là có thể có được một kết cục đẹp.

Bạt Phong Hàn trầm giọng nói:

-Bọn ta hiểu cảm giác của Tử Lăng, chỉ có điều trong thành Trường An địch nhiều ta ít, chúng ta lại rơi vào thế hạ phong, tuyệt đối không cho phép có chút nhân nhượng nào.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

-Nhưng chúng ta cuối cùng cũng là con người máu thịt, có những chuyện không thể bất chấp tất cả hậu quả.

Khấu Trọng trầm mặc một hồi rồi gật đầu nói:

-Tử Lăng đã nghĩ điều tốt cho ta, bởi vì kể cả ta có thể kích sát Khả Đạt Chí, xong rồi mang hối hận suốt đời, dẫu có thể tìm cách biện bạch, song mình biết mình, nỗi lòng vẫn cứ nặng mang.

Bạt Phong Hàn nhíu mày nói:

-Nói như vậy, Khả Đạt Chí tạo nên nút thắt khó gỡ này cho chúng ta, khiến chúng ta không cách nào đánh bại Tất Huyền để làm lay động sự đoàn kết và sĩ khí của liên quân tái ngoại, khi chúng ta khởi sự sẽ càng thêm nguy hiểm sao?

Khấu Trọng nói:

-Lão ca yên tâm, ta và Khả Đạt Chí lấy thương tích đổi thương tích, xem xem ai hồi phục nhanh hơn ai. Vậy Khả Đạt Chí không chỉ không thể cản trở ngươi khiêu chiến lão Tất, lại còn khiến địch nhân nhầm tưởng ta bị thương chưa lành nên sớm phát động chiến tranh, nhất cử lưỡng đắc. Ha ha! Đây gọi là Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn (3)

Bạt Phong Hàn ngây ra, nói:

-Đây đúng là sách lược tốt nhất cho tình huống trước mắt, càng để tâm được tới tình nghĩa giữa chúng ta và Khả Đạt Chí. Tuy nhiên trong thiên hạ chỉ mình Khấu Trọng và Từ Tử Lăng làm được như vậy, bởi vì người khác không biết Trường Sinh Quyết.

Khấu Trọng nói:

-Cho nên thời gian khiêu chiến Khả Đạt Chí phải thật chuẩn xác, chúng ta phải sắp xếp ổn thỏa rồi mới tiến hành.

Từ Tử Lăng trong lòng vui mừng, không còn cảm thấy sát cơ của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn với Khả Đạt Chí nữa. Không thì chỉ cách một ý niệm, mà sau này phải mãi hối tiếc. Cho dù tình huống sau này phát triển đến mức không tránh khỏi cục diện phải quyết đấu sinh tử với Khả Đạt Chí, thì ít ra bọn gã đã nỗ lực rồi.

Khấu Trọng đã hồi phục lại đả kích từ Thượng Tú Phương và Đổng

Thục Ny, nói:

-Cô nàng này tìm Huyền Thứ có phải do Dương Hư Ngạn sai tới không nhỉ?

Bạt Phong Hàn lắc đầu nói:

-Dưới tình huống như vậy sao tránh khỏi hiềm nghi. Đổng Thục Ny được Lý Uyên sủng ái, còn Dương Hư Ngạn muốn gặp ai là gặp được, hắn bảo nàng ta làm vậy để làm gì chứ?

Khấu Trọng vỗ trán nói:

-Là do ta hồ đồ, nói như vậy Đổng mỹ nhân vẫn chưa quên xuất thân của mình, do đó chưa quên chuyện Vương Thế Sung gặp nạn, còn tiếp đãi Linh Lung Kiều. Chỉ thấy nàng ta thích là lập tức có thể tới gặp biểu ca, là biết Lý Uyên vô cùng sủng ái.

Từ Tử Lăng nói:

-Đợi chúng ta hỏi Huyền Thứ là biết ngay thôi.

Khấu Trọng định đáp lời, thủ hạ vào báo tin:

-Thưa Thiếu Soái, Tú Phương tiểu thư cầu kiến Thiếu Soái, thuộc hạ đã an bài nàng ta ở Thưởng Hồ sảnh trong Bắc viện Hoa Ngạc, xin Thiếu Soái ra lệnh.

Khấu Trọng lập tức biến thành kẻ ngốc, hồi lâu mới thở ra một hơi, bật dậy nói:

-Ta lập tức đi gặp nàng.

Dõi theo bóng lưng gã đi cùng thủ hạ, Từ Tử Lăng than:

-Ải tình khó qua, Khấu Trọng Thiếu Soái của chúng ta không chỉ phải đối mặt với cục diện nguy hiểm khôn cùng, còn phải ứng phó với mối tình nam nữ khiến người ta muốn tan nát cõi lòng, hi vọng gã chịu đựng được.

Bạt Phong Hàn hai mắt hiện ra thần sắc mất hồn, cười khổ:

-Ải tình khó qua, ai mà tránh khỏi!

(1) 1 khoảnh bằng 6 2/3 hecta

(2) Hoa trên đài, đài nâng hoa, đài hoa rực rỡ

(3) Núi cùng sông kiệt ngờ không lối, liễu rợp hoa tươi riêng một thôn: tưởng như tới chỗ bế tắc thì lại tìm thấy giải pháp

(

Chương 751: Một đêm ân tình

Hoa Ngạc Lâu lấy ba tầng lầu làm chủ thể, bắc viện nam viện là hai cánh phụ, được xây dựng men theo Long Trì, có hành lang nối với nhau, trên dưới thống nhất, phối hợp rất hài hòa.

Sảnh Thưởng Hồ ở Bắc viện nhìn xuống hồ phía đông, sóng nước lăn tăn xanh biếc hắt ánh sáng vào sảnh, tựa như một chiếc thuyền thật lớn trôi trên Long Trì, vô cùng quyến rũ.

Khấu Trọng sải bước đi vào sảnh, Thượng Tú Phương mình mặc áo lụa trắng, quần bó màu xanh biếc, áo choàng đỏ khoác ngoài mái tóc được cái trâm cẩn thận, chân đi hài ngũ sắc, đứng nhìn về phía cửa sổ, tâm thần như đặt hết vào Long Trì bên ngoài. Phòng ốc ở đây bố trí rất tao nhã, ngoài cửa sổ ánh sáng từ hồ nước hắt vào lung linh, phối hợp với tư thái của một tài nữ sắc nghệ song toàn như vẽ rồng điểm mắt, hòa hợp với nhau thành một bức tranh động lòng người, cho dù có diệu thủ của Hầu Hi Bạch, sợ cũng khó có thể tả hết phong vận tinh hoa của bức tranh.

Hơi thở Khấu Trọng lập tức trở nên dồn dập, Thượng Tú Phương từ từ xoay thân thể yêu kiều mềm mại, làm cho Khấu Trọng như chết lặng trước ngọc dung quốc sắc thiên hương như hoa như ngọc của nàng, đôi môi anh đào khẽ mở ra, tựa như dùng hết tất cả sức lực của nàng mới bật lên mấy tiếng:

- A! Khấu Trọng!

Khấu Trọng lúc này đã quên sạch những khuất nhục vì bị Thượng Tú Phương khước từ gặp mặt trước kia, nhanh chóng bước về phía

nàng, còn cách nàng khoảng một thước chợt khựng lại, xúc động thốt:

- Tú Phương!

Thượng Tú Phương nở nụ cười nghe như tiếng chuông bạc, âm thanh đó vừa lọt vào tai Khấu Trọng, thần thái gã lập tức tươi tỉnh lại, cũng không còn bộc lộ sự kích động như lúc vừa tới. Thượng Tú Phương áp bàn tay nhỏ bé vào ngực gã, ôn nhu nói:

- Thiếu Soái chớ trách Tú Phương, vừa rồi ta phải vội vàng tới Ngọc Hạc Am gặp Thanh Tuyền đại gia, sợ gặp chàng sẽ bắt Thanh Tuyền đại gia phải chờ quá lâu, do đó quyết định sau khi xong việc mới gặp chàng sau, Tú Phương mới không bị giới hạn thời gian để tâm sự với Thiếu Soái về nỗi khổ ly biệt.

Thật ra Khấu Trọng sớm đã đem bao nhiêu oán hận ném văng lên tới chín tầng trời rồi, huống chi nàng còn có lý do tốt như vậy, gã mừng rỡ nói:

- Thạch mỹ nhân tới rồi à! Người khác có biết việc này chưa?

Thượng Tú Phương ôn nhu thu ngọc thủ về, đôi mắt tuyệt đẹp mang theo thần sắc thê lương, nhẹ nhàng đáp:

- Thanh Tuyền đại gia dời gót ngọc tới Trường An, là một đại sự náo động toàn thành, Lý Uyên từng tới Ngọc Hạc Am gặp nàng, ngươi nói sao những người khác có ai không biết không?

Khấu Trọng cố nén xúc động muốn ôm nàng vào lòng, rõ ràng cũng hiểu đôi mắt ai oán của Thượng Tú Phương nhìn mình là vì mình không có động tác thân mật nào cả, trong lòng gan ruột như bị cắn xé, đang muốn lên tiếng, chợt Thượng Tú Phương đột nhiên giơ tay

lên, đặt vào môi gã, nhẹ lắc đầu, ôn nhu nói:

- Chàng không cần phải nói gì cả!

Sau đó nàng thu lại ngón tay hút hồn đang đặt trên miệng Khấu Trọng, chậm rãi quay thân thể mềm mại lại, hồi phục toàn bộ tư thái như tiên nữ khi đang ngắm hồ lúc trước, nói khẽ:

- Long Trì gợi cho Tú Phương hồi ức về Long Tuyền. Vừa rồi thiếp thầm nghĩ không biết Khấu Trọng lại muốn làm việc nam nhi đại sự nghiêng trời lệch đất gì nữa đây?

Khấu Trọng nói:

- Tú Phương! Ta…

Thượng Tú Phương ngắt lời gã:

- Không cần nói cho thiếp biết, thiếp lại càng không muốn nghe. Mấy việc quốc gia đại sự sao tới lượt Tú Phương quản chứ. Thiếu Soái đương nhiên đã có đủ dự mưu, có kế hoạch toàn bộ rồi. Cám ơn chàng!

Khấu Trọng ngẩn ngơ hỏi:

- Cảm ơn ta? Có gì mà cảm ơn?

Thượng Tú Phương gật đầu nói:

- Cái mà Tú Phương muốn cảm ơn chẳng liên quan gì tới nghiệp lớn vạn năm của chàng, mà là muốn cảm tạ bản thân chàng. Nếu không hữu duyên quen biết với Thiếu Soái, sinh mạng của thiếp bây giờ còn hay mất cũng rất khó nói? Lần đầu Tú Phương gặp được Thiếu Soái,

liền biết ngay là oan nghiệt kiếp trước tìm tới Tú Phương ta rồi. Từ khi có hiểu biết tới giờ, Tú Phương đã lập quyết tâm đem cả đời mình hiến cho ca nhạc, bởi vì đối với thiếp, đó là một thứ gì đó linh thiêng đẹp đẽ nhất mà mình muốn vươn tới trong cuộc đời. Tất cả các thứ khác ta không hề quan tâm. Nào ngờ như vậy là mua dây buộc mình, vì thiếu mất những kinh nghiệm tình cảm, làm cho nhạc nghệ của Tú Phương không thể đạt tới cảnh giới như mình ao ước, còn Thiếu Soái cuối cùng lại bổ khuyết cho chỗ thiếu hụt của ta, người ta có nên cảm tạ chàng chăng?

Nhìn nàng trong lúc nói chuyện hai vai hơi run lên, nghe thanh âm tràn ngập mỹ cảm âm nhạc, cảm nhận sự thẳng thắn bộc trực của nàng, trong lòng Khấu Trọng quặn đau, mặt xanh dờn, chấn động thốt lên:

- Tú Phương…

Thượng Tú Phương ngắt lời gã:

- Ta còn chưa nói xong, từ khi Tú Phương có Thiếu Soái trong lòng, từng cố sức kháng cự, nhưng chưa bao giờ thành công, chính vì như vậy khiến thiếp gan ruột đau đớn như đứt từng khúc, trở thành động lực cho nhạc nghệ. Hôm nay đặc biệt đến đây để kể hết sự thê thảm trong lòng thiếp! Sau khi từ biệt ở Long Tuyền, thiếp khẳng định duyên giữa chúng ta đã hết, nhưng nhờ trải qua sự đau đớn thương tâm nhất từ khi lọt lòng tới nay, cũng nhờ đó mà khúc đàn của thiếp có được chút thành tựu. Thiếu Soái không cần lo cho Tú Phương, Tú Phương đã sớm nhìn thấu mọi việc rồi!

Khấu Trọng hai tay không khống chế được nữa đặt lên hai vai nàng, chán nản:

- Nàng nói như vậy, ngược lại làm ta càng áy náy hơn nhiều, tại sao

phải nói với ta những lời như thế.

o0o

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn vẫn ngồi trên thềm đá, Phi Vân Vệ đều đã trở về công việc của mình, trong vườn im ắng vô cùng.

Bạt Phong Hàn nói:

- Giãn gân giãn cốt một chút, cảm giác cả người thoải mái hẳn lên. Ta không thể an tĩnh được, nhất định cả đời phải lưu lạc.

Từ Tử Lăng thấp giọng hỏi:

- Phong Hàn có cảm hứng gì chăng?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Khấu Trọng biết giả thần giả quỷ như vậy, vẫn không thể gạt được pháp nhãn của ngươi, ta lại càng không thể. Nói thật với ngươi, mấy lời của Quân Du nói ở Lăng Yên Các không ngừng vang lên trong lòng ta, làm ta cũng tự hỏi mình, vì sao không phải là Bạt Phong Hàn mà là Tống Sư Đạo? Cảm giác đó tuyệt đối rất khó chịu.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Điều này chứng tỏ Du di cũng chiếm một phần trong lòng ngươi sao?

Bạt Phong Hàn nói:

- Điều này là không thể nghi vấn, nếu nói ngược lại thì trái lương tâm. Việc này làm ta tự cảnh tỉnh mình, nếu không thể khắc chế mình

về phương diện này, sẽ không còn nắm chắc khi đối diện cuộc chiến với Tất Huyền.

Từ Tử Lăng nói:

- Ngươi chỉ là không quen thôi! Ai mà không có lo lắng của mình, chỉ cần khi đối mặt với đại địch quên đi tất cả, hết sức tập trung vào đại địch là được rồi.

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Tình huống của ta khác ngươi nhiều, ta gần giống Khấu Trọng. Thực tế đôi khi tình cảm cũng lồng lên như ngựa hoang thoát cương, lúc ngươi không thể điều khiển nó thì sẽ biến thành nô lệ cho nó. Nó ngược lại khống chế ngươi. Đối với Quân Du, lòng ta đầy mâu thuẫn, nhưng lại như có cái gì đang xảy ra mà mình cũng không rõ! Khổ sở nhất chính là vấn đề của Ba Đại Nhi, khác với những người đàn bà khác, sâu trong lòng ta vẫn cảm thấy có lỗi với nàng. Nếu tâm tình ta tiếp tục duy trì mãi như thế này, ta không thể bảo trì trạng thái tốt nhất khi nghênh chiến với Tất Huyền, hễ đánh là bại, không thể nghi ngờ.

Từ Tử Lăng khó hiểu hỏi:

- Năm đó khi ta mới quen lão ca, lão ca tựa hồ rất phong lưu, thỉnh thoảng cũng có vài mỹ nữ làm bạn, hà tất hôm nay lại trở nên như người tu hành khổ hạnh cấm dục như thế?

Bạt Phong Hàn cười khổ:

- Ta thừa nhận những cô gái đẹp luôn luôn có lực hấp dẫn rất lớn đối với ta, ta cũng gặp dịp thì vui, để điều hòa việc tu hành khổ hạnh đơn điệu, bất quá khi sự việc qua rồi thì trong lòng không còn ấn tượng gì

nữa. Nhưng từ khi Ba Đại Nhi tới Lạc Dương tìm ta trút giận, giống như một bát nước lạnh đổ xuống đầu, làm ta từ tỉnh lại khỏi loại tâm tính này, nhận ra rằng ta lưu tình khắp nơi chỉ vì để quên đi Ba Đại Nhi. Từ đó ta đã thay đổi, để hết tâm thần vào việc quyết chiến với Tất Huyền.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Nói như vậy, từ đầu đến cuối người đàn bà huynh yêu nhất vẫn là Ba Đại Nhi.

Bạt Phong Hàn trầm giọng nói:

- Ta không biết! Không biết thật.

o0o

Thượng Tú Phương khẽ xoay thân thể mềm mại, làm hai tay Khấu Trọng tuột khỏi bờ vai nàng, thần sắc bình tĩnh nói:

- Đây không phải là phương pháp giải quyết tốt nhất sao? Nhạc nghệ là chuyện quan trọng nhất trong đời Tú Phương, còn Thiếu Soái là một kỷ niệm sâu sắc nhất trong lòng Tú Phương, làm cho thiếp có được cảm giác khắc cốt ghi tâm, làm phong phú cho sáng tác nghệ thuật của Tú Phương. Chẳng biết có phải do ảnh hưởng của mẹ hay không nữa, nhưng Tú Phương từ nhỏ đã không hứng thú với việc sinh con đẻ cái, thờ chồng dạy con chút nào cả. Nhưng cũng nói thật với chàng, trước đây ở Long Tuyền thiếp đã từng nghĩ tới việc thay đổi vì chàng, nhưng đây là chuyện quá khứ. Chuyến đi Cao Ly đã giúp ích cho Tú Phương rất nhiều, giống như được giải thoát khỏi luân hồi khổ hải, tìm được đường đi nước bước cho mình.

Khấu Trọng cảm thấy con tim đau đớn như bị vò xét trong ngực, từ

đó khuếch tán ra toàn thân, không thể khống chế cả người run lên, nói giọng khàn khàn:

- Tú Phương! Ta van nàng đừng nói những lời như thế, nàng hiểu tình cảm của ta chứ?

Thượng Tú Phương dùng ngữ điệu thê lương rất khác với vẻ bình tĩnh lúc nãy:

- Ý chàng muốn nói là hôn ước với tiểu thư Tống gia phải không? Tú Phương sớm đã biết rồi. Chàng muốn biết vì sao Tú Phương đã biết là sẽ làm thương tổn chàng, nhưng vẫn phải nói ra không?

Khấu Trọng mờ mịt lắc đầu. Thượng Tú Phương nở nụ cười thê thương, ôn nhu nói:

- Đạo lý rất đơn giản, vì thiếp hận chàng. Yêu sâu bao nhiêu, hận cũng sâu bấy nhiêu.

Khấu Trọng như bị sét đánh, đột nhiên lùi lại vài bước, mặt không còn chút máu, nhìn mỹ nữ trước mắt mà không thể tin.

Thượng Tú Phương hồi phục lại vẻ bình tĩnh, thong dong nói:

- Nhưng việc này không phải là không có phương pháp bổ cứu, chỉ cần chàng hứa với Tú Phương một việc, Tú Phương sẽ không còn oán hận Thiếu Soái nữa.

Khấu Trọng giống như người bị nạn giữa biển khơi đột nhiên nhìn thấy bờ, hỏi:

- Cuối cùng là chuyện gì? Chỉ cần ta có khả năng làm được, sẽ làm hết sức cho Tú Phương hài lòng.

Thượng Tú Phương vùi mái đầu xinh xắn vào trong lòng gã, dùng hết sức lực ôm chặt lấy gã, ngọc thể vô cùng động lòng người run khẽ trong vòng tay gã, duyên dáng kêu lên:

- Chàng nhất định có thể làm được! Thiếp muốn một đêm ân tình với Thiếu Soái, nhưng không cần chàng cưới thiếp.

Khấu Trọng tâm trí rung động kịch liệt, đầu óc quên sạch những bước hung hiểm trong thành Trường An, tâm thần hoàn toàn chìm đắm vào mỹ nữ trong lòng mình, cũng hiểu rằng cảm tình của mình như nước vỡ đê, bây giờ không có bất kỳ ai có thể ngăn cản được.

o0o

Khấu Trọng vẻ mặt đờ đẫn đi tới gặp đám Bạt Phong Hàn vẫn còn đang ngồi ở chỗ lúc trước, nói:

- Thanh Tuyền tới rồi! Tử Lăng còn không lập tức tới Ngọc Hạc Am gặp nàng đi?

Từ Tử Lăng chấn động, giật mình đứng bật lên, lại cảm thấy hơi bối rối, nén xúc động bừng bừng trong lòng, hỏi:

- Tú Phương đại gia nói gì thế?

Bạt Phong Hàn đấm mạnh vào tay gã, cười nói:

- Phương diện này cứ để tiểu đệ chuyển cáo cho. Cái duy nhất Tử Lăng bây giờ phải chịu trách nhiệm là để chúng ta được chiêm ngưỡng phong thái của Thạch tài nữ danh truyền thiên hạ, mấy thứ khác không cần phải xen vào.

Khấu Trọng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười:

- Tử Lăng mau đi đi, nếu không chúng ta liên thủ đánh ngươi phải chạy đi đó.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Hai người… làm gì mà gấp thế! Ta đi đây!

Từ Tử Lăng đi xong, Bạt Phong Hàn nghi hoặc hỏi:

- Sắc mặt ngươi rất khó coi, cuối cùng đã phát sinh chuyện gì?

Khấu Trọng chán nản:

- Ta bây giờ thống khổ đến nỗi muốn tự tử, kết thúc ngay cái cuộc đời này.

Bạt Phong Hàn ngẩn ngơ hỏi:

- Tình hình của ngươi xem ra nghiêm trọng hơn ta, cuối cùng làm sao mà tới nông nỗi muốn tự tử thế? Chúng ta vừa tới Trường An, lập tức bị đủ thứ tâm ma quấy nhiễu, làm sao ứng phó được với những trận đánh ác liệt sau này chứ? Rốt cuộc Thượng Tú Phương nói gì với ngươi?

Khấu Trọng thở dài đáp:

- Đều là do ta xấu. Trước kia mỗi khi gặp nàng thì ta không thể khắc chế sự ái mộ trong lòng ta, nên gây nên mối tình dây dưa rắc rối đến nay! Ta bây giờ rất áy náy, đau đớn đến muốn liều mạng, cảm thấy có lỗi với nàng, càng có lỗi với Ngọc Trí.

Bạt Phong Hàn nói vẻ thông cảm:

- Vô luận nam tử hán kiên cường bao nhiêu, nhưng trên vấn đề tình cảm thì cũng sẽ yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích. Ngươi không nên tự trách và tự ngược đãi mình, việc này chỉ có hại mà thôi, lúc nãy nàng có vì hận ngươi mà đòi chia tay không?

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Ngược lại mới đúng. Nàng đưa ra một phương pháp bổ cứu, đó là muốn ta phải đem toàn bộ tình cảm sống với nàng một đêm, tạo thành một kỷ niệm cuối cùng tuyệt đẹp giữa ta và nàng!

Bạt Phong Hàn thất thanh:

- Cái gì?

Khấu Trọng nói:

- Đề nghị của nàng làm ta càng áy náy và đau xót hơn. Nói thật, được quan hệ nhục thể với một vưu vật tuyệt thế như nàng, là ước mơ tha thiết của mọi đàn ông. Nhưng nàng lại ủy khuất mình như thế, bảo ta làm sao phải làm sao, ta sẽ ăn nói với Ngọc Trí như thế nào đây?

Bạt Phong Hàn nhíu mày:

- Ngươi không nói cho tiểu thư Tống gia, đối với Tống gia tiểu thư thì việc này quả là chưa bao giờ phát sinh cả.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Vấn đề là ta không thể tha thứ cho mình. Ghê gớm hơn là ta sao có

thể vắt chanh bỏ vỏ với một nữ tử thiện lương như vậy. Chà! Con bà nó, ngươi bảo ta phải làm như thế nào đây?

Bạt Phong Hàn cũng cười khổ, nói:

- Đối với đại đa số nam nhân thì đây tuyệt không phải là vấn đề quá khó khăn không thể giải quyết. Có khối người ba vợ bốn nàng hầu, vẫn cùng nhau hưởng phúc mà đâu có vấn đề gì? Chà! Ta đương nhiên hiểu tình hình của ngươi. Các ngươi sẽ làm việc tốt đẹp đó vào lúc nào?

Khấu Trọng lắc đầu:

- Nàng chưa nói cho ta biết.

Lúc này Vương Huyền Thứ đi tới trước mặt hai người, tới gần Khấu Trọng thấp giọng:

- Thục Ny cầu kiến Thiếu Soái.

o0o

Từ Tử Lăng kéo mũ kín mặt, rời Hưng Khánh cung, lẫn vào dòng người trên đường. Vì Hưng Khánh nối liền với chợ Đông, dòng người xe ngựa lui tới thường xuyên, cả con đường rất náo nhiệt. Gã cảm giác được rõ ràng trên đường tràn đầy không khí vui tươi, xem ra việc Khấu Trọng sắp đến đã đưa tới cho họ hi vọng mới về sự hòa bình thống nhất.

Bức tường của chợ Đông dựa vào cửa ra phía bắc, dòng người đặc biệt đông đảo. Nếu là ngày bình thường, gã sẽ dụng tâm cảm thụ cái cảm giác phố xá sầm uất này. Nhưng lúc này trong lòng gã cũng chỉ nghĩ đến Sư Phi Huyên và Thạch Thanh Tuyền. Hai nàng cùng trú

tạm trong Ngọc Hạc Am, gã sẽ phải gặp ai trước nhỉ? Nếu đồng thời thăm cả hai nàng, lỡ ra mà hai nàng đồng thời cùng thấy gã, chẳng phải xấu hổ lắm sao? Gã chẳng biết làm sao mình lại sinh ra ý nghĩ cổ quái như vậy, nhưng xem ra nó đã trở thành vấn đề khó khăn trước mắt. Trong lòng gã chính bởi vậy mà cảm thấy mờ mịt và và vô cùng lo lắng.

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt sinh ra cảnh báo.

Gã như sực tỉnh khỏi cơn mộng, đột nhiên phát giác ra thân mình đã bị hãm trong vòng vây. Càng hiểu được mình vì mải nghĩ tới hai cô gái, nên không thể bảo trì cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, nếu không gã đã sớm phát giác bị người khác theo dõi.

Năm tên có dáng vẻ xem ra đúng là hán tử người Đột Quyết chia làm trước sau và bên phải cùng lúc ập vào, chiếm những vị trí thuận lợi để công kích. Người đi đường chung quanh vẫn hồn nhiên không biết cuộc ám sát hung hiểm trên phố đang đến giai đoạn hết sức căng thẳng.

Đường duy nhất còn trống là con đường bên trái nơi có dòng người ngựa không dứt, chỉ cần gã kịp thời ẩn thân vào con đường này, thế trận bị vây sẽ tự giải.

Ngay lúc này, một chiếc xe đang đi giữa dòng người đi đường bỗng nhanh chóng vượt lên, một đạo bạch quang xuyên qua rèm cửa xe bắn ra, bắn thẳng vào vai trái gã nhanh như một tia chớp, thời gian phối hợp chính xác không chê vào đâu được, xảo diệu vô cùng.

Với thân thủ của gã, cho dù là ám khí có bắn ở khoảng cách gần hơn nữa, gã vẫn mười phần chắc chắn có thể tránh được, nhưng nếu để ám khí bắn trúng dòng người trên đường, chắc chắn sẽ có người bị trúng ám khí, thử hỏi Từ Tử Lăng làm sao nhẫn tâm như vậy được.

Năm tên thích khách bắt đầu gia tăng tốc độ, càng lúc càng ép gần gã.

Thớt ngựa hí lên, bị người đánh xe hung ác kìm chặt lại, chiếc xe ngựa lúc này ngáng đường đi duy nhất của gã, hình thành một uy hiếp khác.

Từ Tử Lăng tay trái vung lên, chính xác nắm chặt luồng bạch quang vào giữa ngón cái và ngón trỏ, một cảm giác tê liệt lập tức từ đầu ngón tay theo huyết mạch truyền vào, nguyên lai là một cây cương châm dài hai tấc.

Từ Tử Lăng vốn có Trường sinh khí nên không sợ độc vật, cũng vẫn có cảm giác tê tê, có thể thấy trên châm có bôi dược vật có thể nhanh chóng thấm qua da bá đạo như thế nào. Đối phương có thể có được loại kình lực và phóng ra cương châm chính xác như vậy, cho dù có lực của máy móc giúp đỡ, nhưng việc nắm chắc thời gian và cơ hội chắc chắn phải là một cao thủ.

Một ý niệm lóe lên như một tia chớp trong đầu Từ Tử lăng. Người gã nghĩ đến chính là Hương Ngọc Sơn. Bởi vì cục diện trước mắt giống hệt như ngày đó gã bị tập kích ở Long Tuyền, chỉ có Hương Ngọc Sơn mới hiểu rõ con người Từ Tử Lăng đến thế, mới có thể làm ra bố cục xảo diệu kín kẽ như vậy, bây giờ gã khó có thể thoát khỏi cuộc vây công ám sát này. Địch nhân rõ ràng hiểu được gã đã biết tin tức Thạch Thanh Tuyền đã đến Ngọc Hạc Am từ miệng của Thượng Tú Phương, nên cố ý chờ sẵn ở đây để đưa gã vào chỗ chết. Từ Tử Lăng vừa vào Trường An lập tức đã bị hại. Việc Khấu Trọng và Lý Uyên kết minh lập tức sẽ bị thất bại. Kế này quả độc ác đến cực điểm.

Năm tên thích khách đồng thời bức đến trong phạm vi năm bước.

Tay của năm người này lóe lên mười thanh chủy thủ được bôi đầy chất độc màu xanh lam, cùng lúc đánh vào người Tử Lăng. Đây là chiến thuật rất quyết liệt và đáng sợ, nhất là khi áp dụng trong đám đông, làm tất cả đường đi của gã bị ngăn cản. Nếu như gã nhảy lên trên, năm tên thích khách này sẽ kịp thời phóng chủy thủ ra, khẳng định Từ Tử Lăng sẽ không thoát khỏi.

Lúc này, Từ Tử Lăng từ tốc độ và khí thế của mấy tên thích khách đang ép tới gần, phán đoán ra xuất thân của địch nhân, thực lực gần bằng với Nhậm Tuấn, công lực đồng đều, hợp tác hoàn hảo, công thêm những tên tập kích còn rất quyết liệt, muốn thu thập chúng cũng phải phí nhiều tâm lực và công phu, huống chi đối phương bây giờ chiếm hết thượng phong. Ngoài ra còn một tên cao thủ đại địch ẩn núp trong xe, người này cao minh đến mức gã không có cảm ứng gì. Chỉ với điểm ấy, cũng biết đối phương cũng phải là cao thủ cỡ mình trở lên.

Trường Sinh khí nhanh như chớp đã bao phủ toàn thân, tâm thần tập trung đến cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, không hề sơ hở chút nào. Vào lúc này, gã cuối cùng đã nắm chắc vị trí và động tĩnh của địch nhân trong xe. Ảnh hưởng của độc tố đã hết, tay trái đã hồi phục linh hoạt, cương châm trên đầu ngón tay như biến thành linh vật. Không thấy gã có động tác gì, chỉ thấy cương châm bung ra, hóa thành bạch quang hình xoắn ốc, đánh ngược lại địch nhân trong xe. Nếu cương châm mang theo kình đạo bắn vào bất kỳ một bộ phận nào trong thân thể, cam đoan có thể xuyên thịt thấu xương, xuyên thủng cả sang bên kia.

Từ Tử Lăng cả người xoay như chong chóng, đánh thẳng vào cỗ xe ngựa.

Về mặt chiến lược, Từ Tử Lăng dù không cao minh bằng Khấu Trọng, cũng không cách quá xa.

Dưới tình huống gặp phải hiểm nguy sống chết này, gã đã nắm chắc được số một tiềm ẩn đó của địch nhân. Chiêu thức tối cao của địch nhân, chính là người đang ẩn giấu trong xe ngựa. Những đòn trí mạng cũng sẽ đến từ sự công kích của người trong xe, năm tên thích khách trên đường chỉ có thể có tác dụng kiềm chế gã. Hương Ngọc Sơn tuy tính không sót điều gì, nhưng lại vạn lần không ngờ gã không sợ kịch độc, chỉ tính sai một chỗ đã làm cho Từ Tử Lăng tránh được đại nạn.

Tiếng gió rít lên, tên đánh xe giơ cao roi ngựa, rồi trở tay vung roi quất thẳng vào mặt Từ Tử Lăng.

Năm tên thích khách đã ứng biến rất nhanh, dù chưa thể đồng thời phát động công kích Từ Tử Lăng được, nhưng cũng chen nhau ùa lên liều mình, mười thanh chủy thủ trước sau đâm thẳng vào Từ Tử Lăng.

Người đi đường phát hiện khác thường, bỏ chạy tứ tán theo bản năng, không có chỗ nào không náo loạn, tình huống hỗn loạn đến cực điểm.

- Keng!

Cương châm vừa lọt vào trong rèm xe lập tức bị đối phương đánh rơi, một thanh trường mâu xuyên qua thân xe đâm ra, xoáy tít lao vào Từ Tử Lăng.

Sáu cây chủy thủ trước sau đâm vào người Từ Tử Lăng, nhưng những cây chủy thủ này bỗng nhẹ hẫng đi, chẳng những không trúng được mục tiêu, mà còn bị chân khí hộ thể xoay tròn của Từ Tử Lăng xô ra rơi lả tả, nhất thời đợt tấn công toàn bộ tan rã hết. Cũng khó có thể tạo thành được công kích mang tính uy hiếp nữa.

Từ Tử Lăng tay trái đánh văng roi ngựa ra, tay kia điểm nhanh như thiểm điện trúng vào mũi mâu, rồi sau đó phóng người lên, bay ngang qua con đường, bình yên vô sự hạ xuống trong dòng người đi đường đông đúc bên kia, thản nhiên bỏ đi giống như chưa hề phát sinh sự việc gì, đến cả quay đầu nhìn lại cũng không thèm làm.

(

Chương 752: Bi quan ly hợp

Khấu Trọng bước chầm chậm, ra hiệu cho Vương Huyền Thứ cùng gã sóng vai đi đến Hoa Ngạc Lâu, tranh thủ hỏi:

- Thục Ny đã nói gì với ngươi rồi?

Vương Huyền Thứ hơi lừng khừng, đáp khẽ:

- Nàng hỏi về chuyện cha ta, rồi hỏi những chuyện khi thành Lạc Dương bị vây hãm, cuối cùng còn hỏi việc Thiếu Soái tới Trường An.

Khấu Trọng dừng lại trước cửa hỏi tiếp:

- Huyền Thứ trả lời nàng như thế nào?

Vương Huyền Thứ lộ vẻ phẫn nộ:

- Nàng chỉ muốn nói tốt cho Dương Hư Ngạn, ta căn bản không muốn nói nhiều với nàng, quan hệ giữa ta và nàng cũng không còn gì nữa.

Khấu Trọng cũng hiểu, phì cười nói:

- Nàng làm thuyết khách cho Dương Hư Ngạn à? Hy vọng chỉ là nàng tự mình làm như vậy, nếu là chủ ý của Dương tiểu tử, vậy thì Dương tiểu tử đó quả là ngu trên mức ta tưởng tượng.

Vương Huyền than:

- Thục Ny từ nhỏ đã rất ích kỷ, chỉ thích những nam nhân cường đại, chứ không phải vì chung tình. Theo ta đoán, nàng cũng mượn việc nói chuyện với ta để hiểu rõ ràng thêm về Thiếu Soái. Thiếu Soái phải cẩn thận một chút, nói gì thì nói, nàng cũng là ái phi đang được Lý Uyên rất sủng ái.

Khấu Trọng chấn động:

- Cũng nhờ Huyền Thứ cảnh tỉnh. Đúng! Đây rất có thể là âm mưu của Dương Hư Ngạn, muốn chọc cho Lý Uyên nổi sát khí. Từ đó có thể nói: Lý Uyên xem ra chưa có ý muốn giết ta, nếu không cần gì phải dùng đến Đổng quý phi tiếp xúc với chúng ta.

Khấu Trọng toát mồ hôi lạnh, gã vì chuyện với Thượng Tú Phương, mãi đến lúc vừa rồi vẫn còn mơ hồ, suy nghĩ không được thanh tỉnh. May mà có Vương Huyền Thứ cảnh tỉnh lại.

Vương Huyền Thứ gật đầu đồng ý nói:

- Xin Thiếu Soái cẩn thận! Nàng ở trên lầu cao nhất ở tầng thứ ba, đang đợi đại giá Thiếu Soái.

Khấu Trọng vừa bước vào cảnh giới sau khi được đao thì quên đao, cả người lập tức trở nên thoải mái, dứt bỏ những phiền não về tư tình nam nữ, vỗ vỗ vai Huyền Thứ, rồi tiến vào đại sảnh rộng rãi của Hoa Ngạc Lâu, gã nói với Vương Huyền Thứ:

- Có rất nhiều việc chúng ta không thể trông vào Lý Thần Thông, do đó phải cố thiết lập mối liên hệ giữa chúng ta và Lôi đại ca, việc này phải cẩn thận gấp bội. Ta tự mình lên lầu, ngươi đi làm việc đi!

Vương Huyền Thứ tuân lệnh ra đi.

o0o

Hoa Ngạc Lâu bố trí rất tao nhã, thể hiện hết quyền thế của Lý Uyên, tầng dưới là đại sảnh có thể để hơn mười bàn tiệc, để rất nhiều bàn ghế, chỗ nào cũng vẽ rồng vẽ phượng, vách tường được trang trí rất nhiều những tranh chữ quý báu. Lầu hai là nơi làm việc, nên biết Lý Uyên dù cùng các phi tần đến đó hóng mát nhưng vẫn phải xử lý công vụ. Lầu ba có bình phong ngăn ra làm hai, một bên là một cái sảnh nhỏ, bên kia là phòng ngủ. Đổng Thục Ny đang ở lầu ba chờ gã, càng làm gã sinh ra nghi ngờ hơn.

Vừa lên tới lầu hai, hơn mười cấm vệ đang đứng gác ở cầu thang làm bằng gỗ lim đi lên lầu ba, nhìn thấy Khấu Trọng, đều đứng nghiêm cúi chào.

Khấu Trọng liếc mắt qua, vừa xem đã hiểu ngay công lực sâu cạn của đám này, chỉ có một người mà gã nhìn không thấu, bèn mỉm cười đi thẳng tới trước mặt gã.

Người gã nhìn không thấu là một tráng hán to lớn, gương mặt chất phác hào phóng, rất có khí phách, vóc người tương đương với Khấu Trọng, ánh mắt thu liễm giấu giếm, mới nhìn qua cũng không khác quá nhiều so với những cấm vệ cạnh gã, chỉ là có thần khí hơn một chút, nhưng sao có thể qua mặt được Khấu Trọng?

Người nọ tỏ ra mình đã thủ lĩnh cấm vệ, tiến lên một bước nói:

- Mời Thiếu Soái di giá lên lầu, Đổng quý phi đang đợi Thiếu Soái.

Khấu Trọng hỏi nhỏ:

- Không thể tưởng được thủ hạ của Phiệt chủ lại có người được như lão huynh, xin hỏi cao tính đại danh?

Người nọ hai mắt thần quang lóe lên, lắc người một cái, cả người lập chuyển biến, sinh ra khí thế làm người ta cảm thấy là một con rồng bị tù túng, nổi lên thần sắc cao ngạo, nhìn thẳng vào Khấu Trọng:

- Thiếu Soái đã quá khen, tại hạ đã Nhan Lịch, được lệnh Hoàng Thượng chịu trách nhiệm bảo vệ cho Đổng quý phi.

Trong lòng Khấu Trọng cảm thấy hơi kinh ngạc, người này chính là một trong những cao thủ trẻ tuổi ngoài “Thần Tiên Quyến Thuộc” Ninh Quân Minh và Hoa Anh được Lý Uyên mời về. Là con trai của “Mâu yêu” Nhan Bình Chiếu, Nhan Lịch. Lúc này trên người Nhan Lịch không mang theo thiết mâu mà lại cài yêu đao ở lưng, râu cạo nhẵn nhụi, mặc vào quần áo cấm vệ quân, thiếu chút nữa gã đã nhìn lầm.

Gã làm bộ chưa bao giờ nghe thấy cái tên Nhan Lịch, để tránh cho Lý Uyên hiểu lầm là Lý Thế Dân đã tiết lộ tin tức, mỉm cười:

- Nếu Nhan huynh trở lại hành tẩu giang hồ, chắc chắn sẽ thành một nhân vật có thể khai tông lập phái đó.

Hai mắt Nhan Lịch ánh lên nét cười giễu cợt, có thể thấy được gã căn bản không e ngại gì Khấu Trọng, lạnh lùng nói:

- Thiếu Soái, mời!

Khấu Trọng thấy hắn có vẻ khinh thường không muốn nói chuyện với mình, cũng không thèm so đo, cười ha ha, đi xuyên qua đám hộ vệ, theo bậc tam cấp lên lầu.

o0o

Từ Tử Lăng vẫn làm như không hề phát sinh việc gì trên đường, vẫn thong thả đi tới. Nhưng sự thật trong đầu gã vẫn quanh quẩn những câu hỏi về cuộc ám sát sinh tử trên đường vừa mới xảy ra.

Gã có thể thoát thân, đầu tiên chính là nhờ vào linh giác hơn người. Cũng như ngày đó thắng mà rời khỏi sòng bạc, gã tuy bị Bạch Thanh Nhi làm cho phân tâm, nhưng linh giác gã vẫn của có thể cảnh báo gã ngay cả khi bị phân tâm tới việc khác, chuyên tâm giám sát xung quanh, cho dù là tình huống nguy hiểm đột nhiên xuất hiện, cũng từ thế bị động hạ phong giành lại được chủ động thượng phong, nếu không bây giờ gã đã chết trên đường rồi.

Người tập kích từ trong xe là Triệu Đức Ngôn, người lái xe là đệ đệ của Tất Huyền, Đôn Dục Cốc, hai đại cao thủ phối hợp với năm tên tử sĩ, đích xác có đủ sức đưa gã vào chỗ chết.

May mà gã lúc đó trong nguy cấp vẫn nhanh trí, trước hết dùng cương châm đánh ngược lại Triệu Đức Ngôn đang ngồi trong xe, tranh thủ một giây không bị tấn công, đột nhiên thi triển thủ ấn tương tự như thiên thủ Quan Âm, dùng kình khí xoay tròn sinh ra một bức tường khí hình xoắn ốc cùng loại với hộ thể chân khí của Bất Tử Ấn Pháp, kháng cự lại công kích của năm tên tử sĩ ở sát bên mình, khi gã đỡ một roi của Đôn Dục Cốc, gã đã mượn một bộ phận chân khí để đánh sang mũi mâu sắc bén của Triệu Đức Ngôn, vẫn còn có thừa lực để tung người lên thoát thân. Nhưng bất kỳ một khâu nào lầm lỗi, hậu quả sẽ là vạn kiếp bất phục, ngẫm lại cũng còn hoảng sợ.

Cuộc ám sát này nhìn như hành động đơn giản, nhưng sau đó bao hàm những tinh toán rất tỉ mỉ cẩn thận, chính là kế của người Đột Quyết nhằm phá quyết tâm hợp tác giữa họ và Lý Uyên.

Ngọc Hạc Am đã hiện ra phía trước, ánh mặt trời sau trưa, chiếu lấp

loáng trên những tàn cây, làm gã cảm thấy trong trời đất đằng sau cánh cửa kia chính là nơi an toàn duy nhất trong cái thành Trường An mỗi bước đều kinh tâm này, gã chợt sinh ra ý muốn cảm thụ, chủ yếu là vì hai vị tiên tử trong Am, ai nấy siêu trần thoát tục, căn bản không bị cuốn vào cuộc đời hiểm ác này.

- Lách cách!

Tiếng chân vang lên, cửa gỗ mở ra kẽo kẹt, lộ ra gương mặt từ bi của chủ trì Thường Thiện Ni.

Từ Tử Lăng cảm thấy bất ngờ, vội vàng chắp tay lễ bái vấn an.

Thường Thiện Ni nói khẽ:

- A di đà phật, mời Từ thí chủ theo bần ni tới đây.

Từ Tử Lăng cung kính đi theo sau bà, tiến vào sảnh tiếp khách. Vừa ngồi xuống, Thường Thiện Ni đã bình tĩnh nói:

- Phi Huyên sau khi biết được Từ thí chủ đã tới Trường An an toàn, bây giờ đã lên đường phản hồi Tĩnh Trai, nhờ bần ni chuyển cáo cho Từ thí chủ.

Tâm trí Từ Tử Lăng chợt chấn động mãnh liệt, cả người ngây ngất. Từ cái lần “thí nghiệm ly biệt” ở Long Tuyền tới nay, gã cũng hiểu được lịch sử sẽ có một ngày tái diễn, bây giờ rốt cục đã phát sinh rồi, cũng như lần trước từ trên trời đột nhiên giáng xuống, gã vẫn trở tay không kịp như thường.

Ánh mắt gã mờ mịt nhìn vào mảnh vườn tắm dưới ánh nắng xế sau trưa ngoài cửa sổ, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn quên mất mục đích mình tới Ngọc Hạc Am này, gã cũng quên cả nguyên nhân vì sao

mình ngồi ở chỗ này.

Thanh âm Thường Thiện Ni lại vang lên bên tai:

- Thanh Tuyền…

Từ Tử Lăng chỉ nghe tới hai chữ “Thanh Tuyền”, ngoài ra chẳng nghe được gì khác, như muốn hỏi Thường Thiện Ni, rồi hỏi bản thân mình, lẩm bẩm nói:

- Thanh Tuyền?

- Cốc!

Tiếng mõ lọt vào tai, giống như một bát nước lạnh đổ vào đầu gã, Từ Tử Lăng giật mình tỉnh lại, ánh mắt lặng đi, nhìn vào cái mõ trong tay Thường Thiện Ni.

Tiếng mõ như đánh sâu vào tâm hồn gã, đụng tới tận đáy, đánh thức linh trí gã.

Đúng vậy! Phi Huyên đích xác đã rời xa gã, vĩnh viễn không đặt chân vào trần thế nữa. Gã cùng với nàng cũng không còn cơ hội gặp mặt, cũng tỏ ý rất rõ ý muốn thành toàn cho gã và Thạch Thanh Tuyền, làm cho gã phải dứt bỏ tất cả để chỉ yêu một mình Thạch Thanh Tuyền.

Ý nghĩ này chẳng những không thể giảm bớt lòng thương nhớ của gã với Sư Phi Huyên, mà ngược lại càng làm gã sinh ra nỗi đau như gan ruột bị vò xé.

- Cốc!

Thường Thiện Ni gõ tiếng mõ thứ hai, âm thanh mênh mang như trống chiều chuông sớm, khiến người ta phải tỉnh ngộ!

Từ Tử Lăng cả người như bị nhúng vào thùng nước lạnh, tinh thần đang ngơ ngơ ngẩn ngẩn đột nhiên vượt qua Ngọc Hạc Am, nghĩ đến những hiểm nguy và nhiệm vụ, vừa rồi còn thiếu chút nữa đổ máu ở ngoài đường. Trên trung thổ rộng lớn, cả tòa thành Trường An to lớn này chỉ như một hột cát lớn mà thôi, nhưng nó lại điều khiển cả vận mệnh thiên hạ, chỉ một lầm lẫn sơ thất, sẽ làm gã phụ lòng chờ mong tin tưởng của Sư Phi Huyên.

Nghĩ vậy, gã chợt toát mồ hôi lạnh, nói:

- Đa tạ Thường Thiện sư.

Thường Thiện Ni điềm nhiên như không:

- Từ thí chủ không trách bần ni phạm vào tội sân si, bần ni đã rất cảm kích rồi.

Từ Tử Lăng im lặng ngẫm nghĩ, rồi nói:

- Xin Thường Thiện sư chỉ đường cho tôi đến gặp Thanh Tuyền.

o0o

Khấu Trọng và Đổng Thục Ny ngồi xuống cách nhau một cái bàn, Đổng Thục Ny chợt hiện lên thần sắc ngưng trọng, trầm giọng hỏi:

- Thật sự là ai làm?

Đây là lần đầu tiên Khấu Trọng thấy nàng một vẻ đẹp khác của nàng ngoài cái vẻ điêu ngoa lúc trước, nói như không nghĩ gì:

- Đổng quý phi muốn nói về việc gì?

Đổng Thục Ny nói thẳng:

- Đương nhiên là nói về việc Đại cữu ngộ hại. Ta nói phải nói biết bao lời tốt đẹp, bỏ bao nhiêu công phu, mới thuyết phục được Hoàng Thượng không truy cứu Đại cữu, nào ngờ lại có người nhẫn tâm…

Nói xong lời cuối cùng, hai mắt chợt đổ lệ như mưa, rồi đưa tay áo lau, xem ra rất đau đớn, thần thái động lòng người.

Khấu Trọng cũng không rõ đây là tình thật hay là giả ý, hỏi:

- Những lời ta nói nàng có tin không?

Đổng Thục Ny buồn bã:

- Không tin thì sao ta hỏi ngươi, nói mau đi nào. Coi như người ta cầu ngươi đi!

Khấu Trọng quan sát thật kỹ xem nàng nói thật hay giả, gã thong dong nói:

- Những việc này không phải người bình thường là có thể làm được, ít nhất cần phải có ba điều kiện. Đầu tiên là có thực lực này. Tiếp theo là có tin tình báo chính xác và bố trí mai phục ở gần sông rất kỹ lưỡng, cái cuối cùng là có nhu cầu cần phải giết. Nếu không làm sao có thể dưới sự bảo vệ của quân đội mà vẫn giở được thủ đoạn ác độc, diệt sạch cả nhà, giết đến cả chó gà cũng không tha, không có đến nửa người còn sống?

Đổng Thục Ny trầm giọng:

- Nói đến cùng là ai làm?

Khấu Trọng đáp:

- Người có thể hoàn toàn phù hợp với ba điều kiện đó, chỉ có đám người của Dương Hư Ngạn và Dương Văn Can thôi, do đó họ là người bị hiềm nghi lớn nhất.

Đổng Thục Ny sắc mặt trầm xuống:

- Ngươi và nhị biểu ca nói y như nhau, Hư Ngạn làm sao làm những việc như thế này với ta chứ?

Khấu Trọng nhún vai nói:

- Nàng không tin ta cũng không còn cách nào, Dương tiểu tử sợ nàng không để hắn khống chế, càng sợ mối quan hệ thân mật giữa nàng và hắn trước kia bị phơi ra ánh sáng, đó chính là đại tội khi quân. Không cần ta nói, nàng cũng hiểu Dương tiểu tử vô cùng ích kỷ, vì ích lợi của mình cũng có thể bán đứng cả cha mẹ, ấy này ta giả thiết cha mẹ hắn vẫn còn sống.

Đổng Thục Ny cả giận nói:

- Ngươi ngậm máu phun người, lúc ta khuyên Hoàng Thượng buông tha cho cả nhà đại cữu, Hư Ngạn còn bỏ rất nhiều công giúp cho ta, thuyết phục thái tử, hung thủ tuyệt không phải là y.

Khấu Trọng nói:

- Đây chính là chỗ cao minh của hắn, bề ngoài thì làm người tốt, nhưng ngầm bên trong thì làm việc xấu, Đổng quý phi về ngẫm lại mà

xem, những lời của ta có đạo lý không.

Đổng Thục Ny thở dồn dập, bộ ngực phập phồng, nhưng hiển nhiên không thể chấp nhận chỉ trích nghiêm trọng của Khấu Trọng đối với Dương Hư Ngạn, lắc đầu vô thức:

- Không đâu! Là ngươi hiểu lầm thôi! Ngươi có chứng cứ rõ ràng gì không?

Khấu Trọng buông tay cười khổ:

- Nếu ta có chứng cớ thì chẳng cần tốn nhiều nước bọt như vậy, gã chỉ muốn lợi dụng nàng, nếu như gã thật sự yêu nàng, sao lại đem nàng tặng cho người khác chứ?

Đổng sự Thục Ny phẫn nộ nói:

- Ngươi chỉ là suy đoán vu vơ, chỉ muốn nói xấu Hư Ngạn, cũng chỉ vì ngươi hận gã để Đậu Kiến Đức chết vào tay Tề Vương, ngươi nghĩ rằng ta không rõ về ân oán giữa các ngươi à? Năm đó Đại cữu của ta nhập quan, không phải là chính ngươi tới ngăn cản sao. Ngươi có tư cách gì mà chỉ trích Hư Ngạn?

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Nếu nàng nghĩ như vậy thì ta còn gì có thể nói đây?

Đổng Thục Ny im lặng một lát, rồi đứng dậy, lãnh đạm nói:

- Niệm vào ân tình năm đó, ta cho ngươi một lời khuyên, muốn sống thì lập tức mang theo nhị biểu ca đi càng xa càng tốt, Hoàng Thượng và thái tử sớm nhận định là ngươi và Tần Vương cấu kết với nhau làm việc xấu, nhưng cũng vì thấy ngươi còn có chút giá trị lợi dụng,

nên mới tạm thời khoan dung cho ngươi. Ở Trường An ta đã học được rất nhiều thứ, những đấu tranh trong cung, người lương thiện nhất cũng sẽ biến thành tàn nhẫn vô tình, không từ một thủ đoạn nào.

Khấu Trọng đỡ nàng đứng dậy rồi nói:

- Làm phiền quý phi lo lắng, tiểu đệ không phải là ngày đầu tiên lăn lộn trong giang hồ, những người muốn giết ta đâu có ít. Hắc! Nhưng đến giờ ta vẫn còn sống.

Đổng Thục Ny đột nhiên xìu xuống, than dài một hơi, ngẩng đầu nhìn gã với ánh mắt u oán, thấp giọng:

- Năm đó nếu Thục Ny theo Thiếu Soái Khấu Trọng, nghe lời ngươi nói, bây giờ tình cảnh của ta sẽ ra sao nhỉ?

Khấu Trọng cũng xúc động nói:

- Ta còn hy vọng có thể lấy lại được những gì đã mất nhiều hơn nàng nữa! Đáng tiếc tất cả đã xảy ra, đành phải đem mọi hy vọng ký thác vào tương lai thôi. Cuộc sống của nàng bây giờ cũng không tệ mà!

Đổng Thục Ny nhìn gã, lộ vẻ sầu thảm:

- Ngươi có biết mỗi ngày rời giường, đều sợ có một ngày ta sẽ mất đi sự sủng ái của Hoàng Thượng, làm người như vậy thì còn gì là vui thú? Càng sợ có những lời đồn bất lợi, phá hỏng danh dự của ta.

Khấu Trọng đồng tình nói:

- Đây đích xác không phải là cuộc sống của người bình thường.

Đổng Thục Ny đi đến trước người Khấu Trọng, khựng lại một chút rồi vùi đầu vào ngực gã, nói vẻ ôn nhu:

- Bây giờ ngoài nhị biểu ca ra, người ta không quen người nào nữa, Khấu Trọng có thể dẫn người ta đi không?

Khấu Trọng cảm thấy đầu lớn như cái đấu.

Gã đã sớm đề phòng về sự giảo hoạt của nàng, đâu thể chỉ bằng vào mấy câu của nàng mà tin ngay được. Nói không chừng tất cả những gì nàng những bây giờ, cũng chính là do Dương Hư Ngạn đứng sau lưng sai khiến, nên gã căn bản không muốn dây dưa bất kỳ quan hệ gì với nàng, nói gì đến những chuyện xấu mù mờ này, cười khổ:

- Không phải nàng đã sinh cho Lý Uyên một nhi tử mập mạp trắng trẻo rồi sao? Nàng nhẫn tâm không quan tâm đến nhi tử của mình thế à?

Đổng Thục Ny quả quyết:

- Đứa con này có cũng như không, vài ngày mới cho ta gặp nó một lần, ta hết chịu nổi cuộc sống cung đình này rồi! Bây giờ chỉ có ngươi là có thể cứu ta. Khấu Trọng ơi! Ngươi là nam nhân có bản lãnh nhất mà Thục Ny biết.

Khấu Trọng thở dài:

- Ta bây giờ không phải muốn chống lại Lý Uyên, mà là kết minh với lão cùng nhau kháng ngoại địch. Thục Ny sớm biết như vậy, hà tất lúc trước lại làm thế?

Đổng Thục Ny lui về phía sau hai bước, gương mặt lại đanh lại, đôi mắt đẹp bắn ra thần sắc phẫn nộ, giận dữ:

- Ta sẽ vĩnh viễn nhớ những lời này của Khấu Trọng ngươi, không thể tưởng được ngươi lại là người vô tình vô nghĩa như thế, ta nhìn lầm ngươi rồi!

Nói xong, nàng xoay người phất tay áo bỏ đi. Đi được vài bước, bỗng lại quay lưng nói với gã:

- Ngươi nếu cứ khăng khăng một mực, khẳng định không có kết quả tốt đâu. Ta cũng đã hết lòng quan tâm tới ngươi rồi, sau này phát sinh chuyện gì chớ có trách ta.

Dứt lời phẫn nộ bỏ đi.

Khấu Trọng thiếu chút nữa vò đầu bứt tóc, không rõ nàng "hết lòng quan tâm" tới mình là như thế nào, một câu cuối cùng hàm ý đe dọa, nhưng gã cũng không lấy làm lạ. Thượng Tú Phương vừa rồi đã nói, mặt trái của yêu chính là hận, còn có gì mà phải giận chứ.

Khấu Trọng chán nản ngồi xuống, nghe thấy tiếng bọn người Đổng Thục Ny và Nhan Lịch đi xuống lầu, trong lòng cảm thấy mờ mịt.

Gã tình nguyện đối mặt với thiên quân vạn mã, cũng không muốn đối mặt với những sự tình dây dưa nan giải này. Vừa tới Trường An, đã gặp phải những chuyện oái oăm như thế này, thời gian sau này làm sao mà vượt qua được đây?

o0o

Từ Tử Lăng xuyên qua rừng trúc của Ngọc Hạc Am, rẽ phải ngoặt trái trên con đường rải đầy đá vụn, đi theo Thường Thiện Ni chỉ tới tịnh xá Thạch Thanh Tuyền ở tạm.

Mỗi bước đi đã lại đến gần Thạch Thanh Tuyền một bước.

Trong sinh mạng ngắn ngủi này sinh ly tử biệt có thể xảy ra trong nháy mắt, thời gian trôi nhanh như chớp, gã cũng không phụ lòng Thạch Thanh Tuyền, càng không thể phụ lòng kỳ vọng và hảo ý của Sư Phi Huyên, nếu không ba người họ sẽ trở thành người bị hại cả.

Nghĩ đến điểm này, trong lòng gã chợt nóng bừng, trái tim đầy hình ảnh động lòng người của Thạch Thanh Tuyền, bước đi nhanh hơn, rảo bước tiến về phía mục đích của mình.

Cuộc đời gã đã tới đến một giai đoạn mới, một thời điểm chấm dứt cái cũ, bắt đầu một ngày mới.

(

Chương 753: Gặp lại người ấy

Khấu Trọng trở lại, ngồi xuống bên cạnh Bạt Phong Hàn, lấy làm lạ hỏi:

- Ngươi dường như không hề động đậy gì cả, dường như có tình cảm chung thân với thềm đá này rồi hả?

Bạt Phong Hàn chú mục nhìn ra quảng trường, mỉm cười nói:

- Ta rất hưởng thụ loại cảm giác lười biếng chẳng muốn làm gì cả, đầu óc vì không chấp nhận nổi mà hoàn toàn trống trơn như thế này. À, ả đó đưa tới tin tức gì xấu không, trước mắt Lý Uyên đêm nay có xuống tay giết chúng ta không?

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Lý Uyên giết chúng ta chỉ là việc sớm muộn thôi, nhưng tuyệt không phải tối nay, mà là bất kỳ cơ hội nào, bất kỳ ngày nào sau khi liên quân tái ngoại rút lui.

Bạt Phong Hàn lãnh đạm nói:

- Hôm nay tuy ta gặp Lý Uyên lần đầu, nhưng khẳng định lão cũng chẳng hề đơn giản. Nói gì thì nói, lão dù sao cũng là một Đại tướng của triều trước, là một nhân vật xuất quần bạt tụy, đánh giá thấp lão sẽ làm chúng ta thất bại thảm hại.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Lão ca yên tâm, tiểu đệ sẽ không khinh địch đâu.

Bạt Phong Hàn nói:

- Vừa rồi Hồ Tiểu Tiên tìm đến Tử Lăng. Theo như Huyền Thứ nói, khi nàng biết Tử Lăng vắng nhà, có vẻ vô cùng thất vọng, chẳng biết nàng tìm Tử Lăng vì chuyện gì nữa?

Khấu Trọng cười nói:

- Tử Lăng tiểu tử này quả là được nhiều người đẹp yêu thích, xem ra nàng ấy đã phải lòng Tử Lăng rồi! Hắc!

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi:

- Tâm tình ngươi tựa hồ đã tốt hơn nhiều rồi?

Khấu Trọng nhún vai nói:

- Không phải tâm tình biến đổi, mà là phải trong cái khổ tìm cái vui, làm cho cuộc sống dễ chịu hơn một chút.

Lúc ấy có thủ hạ vào báo lại, Tần Vương Lý Thế Dân tới.

o0o

Tịnh xá nơi Thạch Thanh Tuyền đang ở ẩn sâu trong Ngọc Hạc Am, tại hậu viện phía nam của ao phóng sinh trong lâm viên. Những bước chân của Từ Tử Lăng như dẫn gã đi trên con đường tìm tới hạnh phúc, tâm tình kích động đã được thay bằng cảm giác ôn nhu ấm áp vô tận, gã bước đi thong thả không nhanh không chậm. Tình yêu của gã và Thạch Thanh Tuyền chân thật như vậy, không gì phải lo nghĩ cả.

Rẽ qua một lối rẽ, thân ảnh động lòng người của Thạch Thanh Tuyền đã ẩn hiện dưới hàng rào, Từ Tử Lăng bỗng dừng lại.

Thạch Thanh Tuyền như có cảm ứng, dừng lại việc cắt sửa những bụi hoa trong tịnh xá, vươn thân thể mềm mại thẳng lên, nhưng vẫn không quay đầu lại.

Từ Tử Lăng cố đè nén tâm tình hỗn loạn như dòng nước sắp vỡ bờ, lửa tình yêu trong nháy mắt bốc lên làm cả người như nóng cháy, thốt lên:

- Thanh Tuyền!

Thân thể mềm mại của Thạch Thanh Tuyền hơi run rẩy, chậm rãi xoay người lại, hai mắt bắn ra thần sắc vô cùng phức tạp, ôn nhu nói:

- Từ Tử Lăng!

Từ Tử Lăng như bị một mộng du, tiến lên ba bước, khi còn cách Thạch Thanh Tuyền khoảng hai bước, ánh mắt họ như nam châm hút chặt vào nhau, không thể rời ra được.

Đôi mắt đẹp sáng như sao của Thạch Thanh Tuyền dần dần bị thâm tình sâu như biển hòa tan, nhìn gã không nháy mắt, đối lại với ánh mắt nóng cháy của gã, như giao cả trái tim không giữ lại chút gì cho gã, ánh mắt còn hơn thiên ngôn vạn ngữ, hơn mọi lời tâm tình ngọt ngào.

Trong lòng Từ Tử Lăng run lên, chỉ sợ hình ảnh trước mắt chỉ là những hình tượng hão huyền trong phút chốc sẽ vì một nguyên nhân nào đó mà xảy ra biến hóa thình lình, làm tất cả mọi thứ ở đây đột nhiên biến mất.

Gã hoàn toàn không thể khống chế bản thân mình. Không biết tự bao giờ, gã cảm thấy mình đang ôm chặt lấy hạnh phúc trước mắt, đang tìm đôi môi thơm của nàng, dùng hết sức hôn nàng mãnh liệt, vuốt ve đôi vai mềm mại như không có xương của nàng, đem hết cả nhiệt tình, khí lực ra mà hôn.

Thân thể mềm mại của Thạch Thanh Tuyền không chịu nổi kích thích mãnh liệt khẽ run lên, nàng không từ chối đôi môi gã, đôi môi mềm mại trở nên nóng bỏng, đưa ngọc thủ ôm chặt lấy cổ gã, cả người chìm đắm vào trong sự nhiệt tình của gã.

Trời đất rung chuyển, Từ Tử Lăng hoàn toàn bị lạc vào cơn mơ tình ái ngọt ngào. Cái gì là Ngọc Hạc Am, thành Trường An cho đến cả không khí chiến tranh bao phủ cả Trung thổ lẫn Tái ngoại, đều bị ném văng lên chín tầng mây. Được trải nghiệm sự chân thật của thân thể, tràn ngập cảm giác huyết nhục, cảm nhận hạnh phúc thật sự, làm cho tình yêu đối với người ngọc vốn bị gã đè nén bao nhiêu năm nay được hoàn toàn phóng thích, vết sẹo từ việc chia xa Sư Phi Huyên nay dần dần khép lại. Mũi gã tràn ngập hương thơm nhẹ nhàng tỏa ra từ hơi thở, mái tóc và thân thể mềm mại của Thạch Thanh Tuyền.

Cuối cùng hai người cũng tách ra.

Thạch Thanh Tuyền vuốt ve gương mặt gã, hơi thở dồn dập nói:

- Ông ấy là người thế nào?

Câu hỏi này đã làm hồn phách Từ Tử Lăng vốn đang phiêu du ở đâu đâu, buộc phải quay trở lại. May mà cơn mộng mỹ diệu này thật sự vẫn chưa tiêu tán, vẫn còn là hiện thực. Đến bây giờ gã vẫn khó mà tin được đây là sự thật.

Nghe Thạch Thanh Tuyền cũng chỉ dùng từ “Ông” để gọi Thạch Chi Hiên, cũng biết cho đến lúc này, nàng vẫn không chịu tha thứ cho lão. Nhưng nàng chủ động nhắc tới lão, dù sao cũng đã đã một sự tiến bộ của Thạch Thanh Tuyền rồi.

Từ Tử Lăng ôm chặt lấy nàng, thề với lòng tuyệt đối không để bất kỳ việc gì làm thương tổn nàng một lần nữa, ôn nhu nói:

- Ông ấy là một người rất đáng thương vì phạm vào một lầm lỗi rất lớn nên nửa đời còn lại phải sống trong sự hối hận đau lòng, nhưng đồng thời ông ấy cũng là một ma quân có năng lực phá hỏng mọi hi vọng ở trung thổ này, ta nói như vậy Thanh Tuyền có hiểu không?

o0o

Trên một bình đài bằng gỗ rộng lớn sát với mặt hồ ở Hoa Ngạc Lâu, Lý Thế Dân, Khấu Trọng dựa vào lan can, nhìn ra Long Trì, đợi Từ Tử Lăng trở về.

Khấu Trọng nói:

- Tần Vương tựa hồ tới sớm một chút, khi nào thì mới cử hành dạ tiệc thế?

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- Trước khi cùng Thế Dân tới dự quốc yến, mời các người tới nhà ta một chuyến, để cho Thiếu Soái, Tử Lăng và Phong Hàn gặp gỡ tiện nội và liệt nhi.

Khấu Trọng khó hiểu hỏi:

- Bây giờ cả thành Trường An này, mọi người đều nghi ta và ngươi

lén cấu kết với nhau, tình ngay lý gian, đi về nhà ngươi như vậy không sợ làm tăng thêm sự nghi ngờ của người khác à?

Lý Thế Dân mỉm cười nói:

- Đây là diệu sách do Như Hối nghĩ ra đó. Nguyên nhân chính là ta phải chịu mọi hiềm nghi để lung lạc Thiếu Soái, ngược lại tỏ vẻ chúng ta trong trong sạch, đúng không?

Khấu Trọng giật mình nói:

- Hiểu rồi! Chiêu này gọi là lấy phụ được chính.

Lý Thế Dân nói:

- Lúc Các ngươi tới Lăng Yên Các gặp Phó Dịch Lâm, phụ hoàng triệu tập một hội nghị khẩn cấp, bảo chúng ta tới thảo luận chính sự. Tham dự hội nghị ngoài Thái Tử, Tề Vương, còn có Hoài An vương, Bùi Tịch, Phong Đức Di, Tiêu Di và Vũ Văn Thương. Vốn ý là muốn hỏi ta về những tin tức liên quan tới những hiệp nghị đã đạt thành với các ngươi và Tống Khuyết, cuối cùng lại biến thành Thái Tử và Tề Vương chỉ trích và chất vấn ta. May mà phụ hoàng cũng có ý muốn dựa vào các ngươi, do đó Bùi Tịch và Vũ Văn Thương đều không dám nói chen vào.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Doãn Tổ Văn có ở đó không?

Lý Thế Dân lắc đầu nói:

- Hắn không có tư cách tham dự.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Ngươi có khơi vào vết thương của Kiến Thành không, xem gã giải thích như thế nào về hỏa khí phát nổ ở Đông Cung?

Lý Thế Dân thở dài nói:

- Ta cũng muốn lắm, nhưng lại thấy không thích hợp, phụ hoàng cũng biết ta và Thái tử, Tề Vương vốn như nước với lửa, hạ lệnh nếu bất luận kẻ nào có ý định khiêu khích, gây chuyện thị phi, người sẽ nghiêm trị không tha.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Đây là tin tức tốt, ít nhất đêm nay chúng ta không cần phải vừa đánh vừa chạy khỏi Thái Cực Cung.

Lý Thế Dân phì cười nói:

- Phụ hoàng đích xác cũng có tâm ý muốn cùng các ngươi liên thủ đánh lui địch quân, sau hội nghị còn bảo với ta là trước buổi dạ tiệc, tranh thủ dẫn Thiếu Soái tới ngự thư phòng nói chuyện, sau đó cùng nhau dự tiệc.

Khấu Trọng cả kinh nói:

- Không phải là một cạm bẫy đó chứ?

Lý Thế Dân đáp:

- Muốn đối phó với Thiếu Soái, Tử Lăng và Phong Hàn, không phải chỉ bằng một nhóm cao thủ là có thể làm được, phải điều động binh mã, bố phòng trùng điệp. Cho dù như thế, vẫn không ai có thể nắm

chắc mười phần được. Lấy tiền lệ lần trước bao vây tiễu trừ Thạch Chi Hiên, phụ hoàng cũng không dám liều như vậy. Một khi thất thủ để Thiếu Soái phá vòng vây thoát đi, phụ hoàng tương lai sẽ bị thiên hạ thoá mạ khinh bỉ. Nếu làm như vậy, làm sao đoàn kết nhất trí ứng phó với sự xâm lấn của Hiệt Lợi được? Thiếu Soái không cần lo.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Tần Vương nói như vậy cũng hữu lý, nhưng theo những tin tức mà ta có được từ nhiều nguồn, lệnh tôn đích xác có ý định giết ta, chỉ có điều chắc sẽ kiên nhẫn đợi đến khi liên quân lui bước.

Trên mặt Lý Thế Dân hiện ra thần sắc ngưng trọng, nói:

- Phụ hoàng vì quan hệ giữa Thiếu Soái và ta, những ngày gần đây đích xác càng nghiêng về phía Thái tử, do đó chúng ta chẳng những phải ứng phó với Thái tử và Tề Vương, còn có cả phụ hoàng nữa, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc.

Khấu Trọng than thầm trong lòng, phải đối phó với thế lực khổng lồ trong thành Trường An, bao gồm cả những người đến từ Đột Quyết, Cao Ly làm chỗ dựa cho Kiến Thành, tuyệt không phải là việc dễ dàng gì, cho dù thành công, lỡ như Lý Uyên phát động phản kích, cơ hội gã còn sống mà rời khỏi Trường An là rất xa vời.

Gã trầm giọng hỏi:

- Việc liên lạc với những đại tướng và trọng thần tiến triển như thế nào?

Lý Thế Dân cười khổ nói:

- Hoài An vương không dám hành động thiếu suy nghĩ, có thể nói là

chẳng có tiến triển gì.

Khấu Trọng nói:

- Không mạo hiểm một chút làm sao thành công được?

Lý Thế Dân nói:

- Ta đồng ý với sự cẩn thận của Hoài An vương. Tình hình thực tế hôm nay, chúng ta cần phải kiến tạo một loại tình thế, làm cho mọi người hiểu được phúc lợi tương lai của toàn bộ Trung thổ cần phải có sự chung lưng đấu cật của chúng ta và Thiếu Soái, còn Thái Tử và đám người Đột Quyết lại là cùng một bè lũ, chỉ chuyên tâm muốn đưa Thiếu Soái và Thế Dân vào chỗ chết. Khi đến tình thế phải chọn một trong hai bên thì việc du thuyết của chúng ta mới có hiệu lực.

Khấu Trọng nói:

- Ngươi đích xác suy nghĩ cẩn thận hơn ta nhiều. Cách nghĩ này rất chính xác. Được rồi! Trước hết để chúng ta đi rêu rao khắp nơi, làm tăng lên sự nghi ngờ của Kiến Thành, Nguyên Cát đối với chúng ta, nếu chúng không nhịn được mà tới xâm phạm ta trước, chúng ta coi như đã thành công!

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng hiện thân trên sân, đi về phía họ.

Khấu Trọng cười nói:

- Sao không thấy bà chị của ta đâu nhỉ?

Từ Tử Lăng vui vẻ chào hỏi Lý Thế Dân, rồi đi cùng Bạt Phong Hàn tới trước mặt hai người, nói:

- Nàng ở lại Ngọc Hạc Am thì thích hợp hơn, Tần Vương tới sớm nhỉ!

Lý Thế Dân nói:

- Thời gian cũng không còn nhiều nữa, chúng ta từ từ vừa đi vừa nói.

o0o

Lý Uyên gặp Khấu Trọng ở ngự thư phòng, phân chia ghế ngồi chủ khách xong, nội thị dâng lên trà thơm.

Khấu Trọng tỏ vẻ lần đầu tới chỗ cao sang, thuận miệng tán thưởng bố trí và những thứ đồ quý giá trưng bày trong phòng, sự thật gã đã tới chỗ này rồi, còn ở trong phòng làm việc của Lý Uyên ngồi lên cả ngai vàng, chơi đùa với long tỉ.

Ánh tà dương buổi chiều chiếu theo cửa sổ vào phòng. Căn phòng chìm trong khung cảnh nắng chiều chợt tắt ngày đêm thay đổi.

Lý Uyên khoát tay cho Vi công công đang khom người đứng một bên:

- Tất cả lui ra cho trẫm.

Vi công công rất ngạc nhiên, đương nhiên không dám trái lệnh, đành phải suất lĩnh đám thái giám lùi khỏi ngự thư phòng.

Khấu Trọng tỏ vẻ rất giang hồ, giơ ngón cái trước mặt Lý Uyên khen rằng:

- Phiệt chủ đúng là bảo đao chưa mòn, dũng khí hơn người, làm cho tiểu tử càng tự tin hơn, có thể liên thủ đuổi kẻ thù xâm lược.

Lý Uyên thong dong cười nói:

- Thiếu Soái làm ta sinh ra cảm giác trở về giang hồ. Không giấu gì Thiếu Soái, cảm giác này đối với ta vừa mới mẻ lại vừa vô cùng kích thích. Không có người ngoài gây rối, chúng ta nói thoải mái hơn, không có gì phải cố kỵ.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Ta sẽ không khách khí nữa, Phiệt chủ có tin Khấu Trọng không?

Lý Uyên nói:

- Quan sát hành vi của người, nghe những lời của người, sẽ hiểu người đó thế nào. Trước giờ ta vẫn lưu ý về con người Thiếu Soái, nếu không tín nhiệm ngươi, sao hôm nay Thiếu Soái có thể ngồi ở chỗ này được? Nhưng người là người, việc là việc, trước tiền đề thiên hạ nhất thống, tình thế bị ảnh hưởng bởi nhiều nhân tố phát triển rất rắc rối phức tạp, liên quan rất nhiều người, thường làm cho người ta thân bất do kỷ. Lý Uyên muốn hỏi trước một vấn đề, với tác phong nhất quán chỉ làm theo ý mình của Tống Khuyết, làm sao để Thiếu Soái tới phía Tây này như vậy?

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Những lời bình phẩm của Phiệt Chủ về sự cao ngạo của Tống Khuyết, thực ra chỉ vì lão nhân gia giữ tín niệm chính thống của nam phương mà thôi. Phiệt chủ đã nói thẳng, ta cũng không lừa Phiệt chủ. Chà! Trước khi ta có quyết định này đã từng đắn đo rất nhiều, cuối cùng quyết định nhận lời đề nghị của Phi Huyên, một nửa vì Tử Lăng, một nửa khác cũng vì mình.

Lý Uyên nói vẻ có hứng thú:

- Xin được nghe rõ hơn.

Khấu Trọng hiểu được này lần nói chuyện này quan hệ đến hiệp định giữa gã và Lý Uyên, cho dù Lý Uyên chỉ muốn giết gã, nếu đối đáp thoả đáng, cũng có thể ổn định Lý Uyên lại, khiến lão đợi đến khi đánh hoặc dọa lùi liên quân tái ngoại mới động thủ, điểm mấu chốt là gã có thể có được lòng tin của Lý Uyên không.

Hơi trầm ngâm một chút, gã nói:

- Một nửa của Tử Lăng, chắc là Phiệt chủ đã hiểu rồi, Tử Lăng luôn luôn trách trời thương dân, không đem chuyện được mất cá nhân để trong lòng. Khi hắn hiểu được Trung thổ đại họa lâm đầu, mà việc liên thủ cùng chống kẻ thù là lựa chọn duy nhất, tất nhiên là sẽ không chối từ. Về phần một nửa của ta, nói ra khẳng định Phiệt Chủ sẽ không tin, chỉ vì làm cho một mỹ nhân vui lòng. Cũng giống như Hầu tiểu tử đã nói, ta cần phải có một hành động vĩ đại làm nàng quên những sai lầm dĩ vãng của ta, để nàng hiểu được Khấu Trọng ta không phải là kẻ bị quyền lực che mắt, mất đi lương tri.

Lý Uyên cảm thấy ngạc nhiên, nhíu mày nói:

- Lại có một nguyên nhân như vậy à, đích xác là ngoài ý liệu của ta, rất hy vọng Thiếu Soái nói rõ tình hình cụ thể và tỉ mỉ.

Khấu Trọng trong lòng than thầm, mình đúng là dùng gậy ông đập lưng ông. Vì gã hiểu được cách làm người của Lý Uyên. Nếu nghe thấy lời này, thì loại người như Kiến Thành hoặc Nguyên Cát, khẳng định sẽ không có tác dụng gì, lại càng không tùy tiện mà tin. Nhưng loại đa tình như Lý Uyên, sẽ thông cảm với gã hơn bất kỳ kẻ nào. Sự thật thì gã cũng không nói dối, chỉ không nói ra việc quan trọng nhất

là để Lý Thế Dân lên ngôi mà thôi.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Việc này nói đến thì dài lắm, thật sự một lời khó nói hết. Phiệt Chủ sáng nay quả đã nói trúng chỗ yếu hại của ta. Vì bá nghiệp của nam nhi, ta tuy cùng Tống gia Nhị tiểu thư có hôn ước, nhưng lại không quan tâm đến tâm ý và kỳ vọng của nàng với ta, nên càng gây nên hiểu lầm sâu hơn, yêu hận khó mà giải được. Chỉ có cộng tác với Phiệt chủ để chống lại kẻ thù, làm một hành động vĩ đại trừ khử một mối đại họa cho Trung thổ, mới có thể làm cho nàng hồi tâm chuyển ý, hiểu được Khấu Trọng ta người như thế nào.

Lý Uyên nghe thế cảm thấy hồ đồ, hỏi vẻ khó hiểu:

- Ta vẫn không rõ, việc này sao có thể làm cho nàng hồi tâm chuyển ý chứ.

Khấu Trọng thì thào nhỏ giọng nói:

- Bởi vì nàng vẫn phản đối ta và nhạc phụ tương lai của ta xuất binh của Lĩnh Nam, càng chờ mong Trung thổ có thể hồi phục lại sự hòa bình thống nhất, không còn bất kỳ phân tranh nào.

Lý Uyên ngẩn người nhìn gã, trầm giọng nói:

- Nàng có vì việc Thiếu Soái tới Trường An mà hồi tâm chuyển ý không?

Khấu Trọng vui vẻ đem câu chuyện “Biết khi nào về”(1) ra kể, thêm mắm thêm muối. Vì đây là nỗi ám ảnh sâu sắc trong lòng Khấu Trọng, nên nói đến thì cứ thế mà tuôn ra, Lý Uyên nghe không ngừng gật đầu, dần dần lộ ra thần sắc tin tưởng không nghi ngờ gì nữa.

Cuối cùng Khấu Trọng nói rất thật:

- Từ khi quyết định nam nhi phải sáng tạo một sự nghiệp bất hủ cho đến nay, chưa bao giờ ta thấy khoái lạc hơn bây giờ. Đây là bí mật của ta, hy vọng Phiệt Chủ giữ hộ.

Lý Uyên chậm rãi nói:

- Nhưng sao Tống Khuyết đồng ý với ngươi được chứ? Nếu ta là y, sẽ thừa dịp kẻ thù bên ngoài xâm lấn Quan Trung, tiến công Lạc Dương dồn dập, xét về mặt chiến lược, đây là cách làm sáng suốt nhất.

Khấu Trọng thong dong nói:

- Nếu phương bắc nguyên khí đại thương, thành trì biên cương bị tàn phá, cho dù Lạc Dương rơi vào tay Thiếu Soái quân của ta, sau này làm sao thu thập được tàn cuộc? Tương lai cũng có thể thấy được chúng ta sẽ sống trong cảnh người Đột Quyết không ngừng tàn phá vô cùng đáng sợ. Hiệt Lợi bây giờ có chuẩn bị kỹ lưỡng mà đến, họ sở trường là tiêu hao chiến theo kiểu lấy chiến dưỡng chiến, hắn sẽ ngày càng mạnh, ta lại càng yếu đi. Phía của Phiệt Chủ sẽ chịu đủ mọi tàn phá, còn liên quân Thiếu Soái và Tống gia nam chinh bắc chiến, trường kỳ chiến đấu xa quê hương cũng rất bất lợi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hơn nữa lại bị đám Lương Sư Đô cõng rắn cắn gà nhà, một khi đám người Tiêu Tiễn, Lâm Sĩ Hoành tro tàn lại cháy, thiên hạ sẽ bị hãm vào tình huống ngũ Hồ loạn Hoa năm xưa. Dưới quan điểm coi trọng lợi ích của thiên hạ vạn dân, việc hợp tác giữa ngài và ta là rất có lợi, nếu cứ đánh nhau sẽ chẳng có lợi ích gì, ta và Tống Phiệt chủ cũng không có lựa chọn nào khác.

Lý Uyên động dung nói:

- Thiếu Soái phân tích lợi hại như thế cho Tống Khuyết à?

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Tống Khuyết nắm chắc tình thế hơn bất kỳ ai, nếu không phải như vậy, cho dù miệng lưỡi ta có lanh lợi cỡ nào, cũng chẳng thể làm lay động ông ấy.

Lý Uyên nhíu mày nghĩ ngợi một chút, rồi nói:

- Đối với việc Kim Lang quân của Hiệt Lợi cầm đầu liên quân tái ngoại, Thiếu Soái có phương pháp ứng phó gì không?

Khấu Trọng trong lòng cười khổ, thầm nghĩ một ngày lão nhân gia nhà ngươi còn ngồi ở trên cái ngai vàng này, Thiếu Soái và Đường quân tuyệt không thể hợp tác. Nguyên nhân chính là cố kỵ lẫn nhau, biện pháp duy nhất là Lý Thế Dân thay cho Lý Uyên, hai phương liên thủ, giao cho mình toàn quyền chỉ huy, lúc này mới nắm chắc được.

Ý nghĩ này đương nhiên không nói ra ngoài được, gã nói vòng vo:

- Phương diện này thì phải xem ý của Phiệt chủ rồi. Lý tưởng nhất là ngài và ta tạo thành liên quân, nếu Hiệt Lợi thật sự tiến nhanh đánh nhanh như dự liệu, xâm phạm thành Trường An, chúng ta có thể dùng sự hiểm yếu của Đại Hà, dựa vào ưu thế hạm đội thuỷ quân, ngăn trở hắn ở phía bắc Hoàng Hà.

Lý Uyên trầm giọng nói:

- Việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn. Nếu chúng ta kết thành liên minh, ta lúc đó không cần phải lo lắng gì ở sau lưng như gã, nói không chừng Hiệt Lợi lúc đó sẽ biết khó mà lui.

Khấu Trọng trong lòng thầm than, Lý Uyên bị ảnh hưởng của Ma Môn và Kiến Thành, Nguyên Cát, nói đi nói lại vẫn cố kỵ gã rất sâu, không thể có cách nào có thể phối hợp để ứng phó hữu hiệu với kẻ thù bên ngoài. Việc này cũng là lý do vì sao phải giúp cho Lý Thế Dân ngồi lên đế tọa.

Khấu Trọng nói:

- Việc này đương nhiên là lý tưởng nhất, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Để ứng phó với sự xâm lăng ồ ạt của Hiệt Lợi, ta sẽ tập kết đại quân ở Lương Đô, chỉ cần Phiệt Chủ gật đầu, có thể tới giúp được ngay theo phương thức được Phiệt Chủ đồng ý. Phiệt chủ chớ có vì việc ta điều động quân lực mà sinh ra hiểu lầm.

Lý Uyên hít mạnh một hơi nói:

- Lý Uyên hiểu rất rõ Thiếu Soái là người như thế nào. Chúng ta cần phải chống lại xâm lược từ bên ngoài trước, sau đó sẽ giải quyết vấn đề giữa ngươi và ta.

Khấu Trọng biết mục đích đã đạt, ít nhất cũng làm cho Lý Uyên tạm hoãn ý định muốn giết gã, nhỏ giọng nói:

- Không nói dối Phiệt chủ, ta dưới ảnh hưởng của Tử Lăng, thực sự đã cảm thấy rất chán nản với chiến tranh, mà bản thân lại càng không muốn vì lợi ích cá nhân khiến cho sự hòa bình thống nhất của trung thổ trở nên vô vọng. Vấn đề duy nhất là làm sao ứng phó được với kỳ vọng của nhạc phụ tương lai thôi. Nhưng đây không phải là nút chết không thể giải quyết, tất cả đều có thể thương lượng.

Lý Uyên động dung nói:

- Thiếu Soái nói những lời này là sự thật đó chứ?

Khấu Trọng nói:

- Nếu có chút hư ngôn nào, xin cho trời tru đất diệt ta đi.

Chú thích:

(1) Bài thơ Viết quy Viết quy của Tống Ngọc Trí

(

Chương 754: Mất hết ưu thế

Trong thạch đình ở Nam Viên, Dịch Đình Cung, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đứng trên một cái cầu nhỏ, dựa vào thành cầu nhìn dòng nước nhân tạo chảy quanh dưới chân cầu, yên lặng đợi giờ dạ tiệc.

Bạt Phong Hàn nhìn Từ Tử Lăng, rồi ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao Tử Lăng tâm sự trùng trùng như thế? Có phải vì Sư Phi Huyên bỏ đi không?

Từ Tử Lăng than dài một hơi:

- Sau khi biết Phi Huyên phản hồi Tĩnh Trai, lại gặp được Thanh Tuyền, trên đường trở về Hưng Khánh cung, đầu óc ta đột nhiên hồi phục sự thanh tịnh, nghĩ đến rất nhiều chuyện mà trước kia ta nghĩ mãi không ra, trong lòng cảm thấy rất không thoải mái.

Bạt Phong Hàn cười khổ:

- Nghe ngươi nói thế ta cũng thấy lạnh gáy, nói rõ chút đi!

Từ Tử Lăng nói:

- Lần trước chúng ta tới Trường An, ta vì truy tung An Long nên đụng phải Thạch Chi Hiên, hắn hiểu lầm là ý đồ của chúng ta đến đây là muốn ám sát Lý Thế Dân, còn đưa ra đề nghị muốn chúng ta giúp hắn đối phó với Triệu Đức Ngôn. Lúc đó trực giác của ta rõ ràng là lão đúng là có sự hiểu lầm như vậy. Nhưng khi trở mặt với chúng ta, trước khi lão ra tay giết ta, đã nói hoàn toàn khác. Lão tỏ vẻ sớm đã

khám phá ra mưu đồ của chúng ta, để làm ta tâm thần bấn loạn, lúc đó ta cũng không thèm để ý, bây giờ hồi tưởng lại, thật sự cảm thấy rất không ổn.

Bạt Phong Hàn hỏi vẻ khó hiểu:

- Ngươi vì sao đột nhiên nhớ tới việc này?

Từ Tử Lăng nói:

- Cũng là vì Phi Huyên có thể bình yên rời đi, chiếu theo đạo lý, Thiên Ma đại pháp của Loan Loan đã thành công, không có lý gì mà bỏ qua cơ hội đánh bại Phi Huyên như vậy. Bọn họ không cần phân sinh tử, chỉ cần phân thắng bại thì Loan Loan đã có thể đạt được mục tiêu rồi.

Bạt Phong Hàn biến sắc:

- Việc này xem ra đúng là có vấn đề!

Từ Tử Lăng nói:

- Loan Loan gạt chúng ta bí mật gặp Thạch Chi Hiên, càng làm trong lòng ta sinh ra nghi ngờ. Thạch Chi Hiên nói ra mục đích chúng ta lần trước tới Trường An, không phải đã lão đoán được, mà là Loan Loan nói cho lão biết, Thạch Chi Hiên chỉ giả vờ thông minh mà thôi!

Bạt Phong Hàn nghe thế cau mày, hiểu rõ tình thế nghiêm trọng như thế nào.

Từ Tử Lăng tiếp tục:

- Ta còn nhớ lại một chuyện nữa. Loan Loan nghe được tin Chúc

Hậu chết đi, từng tới phòng ta khóc sướt mướt, làm ta động lòng tội nghiệp nàng, sau đó giở thủ đoạn khiến ta giúp nàng luyện thành Thiên Ma đại pháp. Trong lòng ta, việc này vẫn còn như mới xảy ra ngày hôm qua.

Bạt Phong Hàn giật mình nói:

- Tử Lăng ý muốn nói là nàng đối xử tốt với các ngươi, chỉ là một loại thủ đoạn, thật ra là không có hảo ý. Vậy ta phải làm sao đây? Nàng hiểu rất rõ tất cả bí mật của chúng ta, kể cả Dương Công Bảo Khố nữa chứ.

Từ Tử Lăng chán nản:

- Ta và Khấu Trọng đều có một căn bệnh, đó là rất ngây thơ, rất dễ tin những lời đường mật của người khác.

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Các ngươi không phải là ngây thơ, mà là lấy lòng đo lòng, có thể nói là ưu điểm, cũng có thể là khuyết điểm, chủ yếu tùy vào nhân phẩm và động cơ của đối phương.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta vừa rồi nhìn thấy dòng nước chảy dưới cầu này, nghĩ đến vật cũng có tính của vật, người cũng có tính cách riêng của người. Loan Loan được Chúc Ngọc Nghiên hun đúc dạy bảo, xem phát triển Ma Môn là sứ mạng thần thánh không gì so sánh được, làm sao đột nhiên thay đổi như vậy được. Chúc Ngọc Nghiên từng giả vờ hợp tác cùng chúng ta, sự thật mụ cũng chỉ muốn chúng ta cùng đồng quy vu tận với Thạch Chi Hiên và mụ mà thôi.

Bạt Phong Hàn nói:

- Nếu Tử Lăng tính toán không sai, thì cái người muốn giết ta đêm nay xem ra còn khó đối phó hơn cả Lý Uyên nữa. Còn chỗ dựa duy nhất của chúng ta, xem ra đã không tồn tại nữa.

Từ Tử Lăng nói:

- Hy vọng là ta quá lo, nhưng Loan Loan luôn miệng nói có kế hoạch làm vinh danh Ma Môn, nên lại làm ta càng nghi hoặc hơn. Bất luận kế hoạch của nàng là cái gì, chỉ cần ta và Khấu Trọng một ngày còn sống, tuyệt sẽ không ngồi nhìn nàng phá hỏng hòa bình thống nhất thiên hạ, trong lòng nàng cũng biết như thế.

Bạt Phong Hàn gật đầu đồng ý:

- Suy luận của Tử Lăng rất hợp tình hợp lý, đổi lại ta là nàng, bây giờ có được cơ hội mượn đao giết người tốt như vậy, tất không chịu buông tha đâu. Nguyên nhân chính là vì như thế nên nàng mới không tiếc việc bỏ qua cơ hội tốt khiêu chiến với Sư Phi Huyên.

Từ Tử Lăng nói:

- Thạch Chi Hiên biết kế hoạch của nàng, do đó mới quyết tâm muốn giết ta, sợ đêm dài lắm mộng. Nhưng Thạch Chi Hiên vì bị tâm chướng nên không thể hạ sát thủ với ta, đành phải để Loan Loan đi làm. Gần đây, Loan Loan tới tìm chúng ta, luôn tìm cách tránh xa ta, ta và Khấu Trọng đều cảm thấy khó hiểu, bây giờ rốt cục đã hiểu ra, nàng sợ ta sẽ làm nàng mềm lòng, thậm chí hồi tâm chuyển ý.

Bạt Phong Hàn hai mắt sát khí đại thịnh, trầm giọng:

- Ngươi đoán nàng có tiết lộ bí mật Dương Công Bảo Khố hay

không?

Từ Tử Lăng nói:

- Xem tác phong làm việc nhất quán của nàng, hơn nữa nàng và Thạch Chi Hiên hiện thời đều rơi vào tình huống bị cô lập, trước mắt việc này cho dù tiết lộ cũng chỉ giới hạn trong phạm vi giữa nàng và Thạch Chi Hiên mà thôi.

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Nếu là như thế, chúng ta giết chết Thạch Chi Hiên và Loan Loan, chẳng lẽ không phải là thiên hạ thái bình hay sao?

Từ Tử Lăng nói:

- Việc này phải đợi Khấu Trọng về, mọi người cẩn thận thương nghị, vấn đề lớn nhất là chúng ta hiện nay vốn không biết chỗ ẩn thân của họ.

o0o

Lúc Lý Tịnh vừa xuất hiện trên sảnh cũng là thời điểm dạ tiệc bắt đầu.

Quốc yến cử hành bên trong Thái Cực Cung, giống như buổi yến tất niên được thết tại điện Bắc lần trước, khách khứa được phân chia hai bên đại điện.

Quảng trường ngoài điện đầy những văn võ bá quan, cùng nhau chờ đợi được nhập điện dự tiệc, xe ngựa nối liền không dứt từ mọi nẻo đường trên Hoàng Thành đổ vào quảng trường Hoành Quán, dừng lại trước cửa Thừa Thiên láo nháo như chợ, không khí rất náo nhiệt.

Bạt Phong Hàn, Từ Tử Lăng được vợ chồng Lý Tĩnh, Uất Trì Kính Đức, Bàng Ngọc, Sử Vạn Bảo, Lưu Đức Uy, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh, Ân Chí Huyền và một đám võ tướng văn thần ở Thiên Sách Phủ đi theo, từ Dịch Đình Cung đi tới quảng trường Hoành Quán, rồi bước vào Thừa Thiên môn.

Lý Tĩnh nói với Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn:

- Hai phía Tất Huyền và Phó Dịch Lâm cùng cự tuyệt không đến dự quốc yến đêm nay, nói rõ là không hài lòng về việc Hoàng Thượng kết minh với Thiếu Soái.

Bạt Phong Hàn thở dài nói:

- Như thế thì bữa tiệc tối nay rất mất vui.

Trưởng Tôn Vô Kỵ bên kia cười nói:

- May mà có Cái Tô Văn đến xem náo nhiệt. Theo như ta biết Cái Tô Văn từng tỏ vẻ muốn ganh đua cao thấp với Thiếu Soái, xem đao pháp của ai cao minh hơn.

Uất Trì Kính Đức đi sau nói:

- Uy danh của Thiếu Soái quân, ít nhất có một nửa là từ đao pháp cái thế của Thiếu Soái, nếu ai có thể hơn được Thiếu Soái một chiêu nửa thức, tương lai sẽ làm uy danh của Thiếu Soái quân bị hủy hoại rất nhiều, do đó địch nhân tuyệt không chịu bỏ qua cơ hội này đâu.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói:

- Muốn chiếm tiện nghi cũng không dễ dàng gì. Trước khi khiêu chiến

với Tỉnh Trung Nguyệt của Thiếu Soái, trước phải xông qua được Thâu Thiên kiếm của Bạt Phong Hàn ta đây.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Nếu Lão Bạt ngươi làm Khấu Trọng mất đi cơ hội đánh cho đỡ ngứa tay, đặc biệt là đối thủ này lúc phân chia tang vật đã được chia cho hắn một cách công bình, khẳng định hắn sẽ kháng nghị.

Mọi người nghe thế đều phì cười.

Những người chờ yến tiệc ở trước cửa Thừa Thiên, thấy Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đi tới, đều ngoái đầu trông lại, trở nên khá rối loạn.

Đột nhiên một đám hơn mười người đi về phía họ, người đi đầu hóa ra là Lý Nguyên Cát, những người đi sau chính là Phái Chủ của Lũng Tây phái Kim Đại Thung, tâm phúc Đại tướng của Nguyên Cát là bọn người Tiết Vạn Triệt, Tần Vũ Thông, Khâu Thiên Giác, Vũ Văn Bảo, Ngụy Trưng cũng đi theo, chỉ không thấy Dương Hư Ngạn.

Sự chú ý của Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng tập trung vào một võ sĩ đứng xéo bên phải Lý Nguyên Cát, dáng vẻ lưng hùm vai gấu. Nguyên nhân là vì gương mặt hắn rất lạ, lại mặc trang phục của người Khiết Đan, hơn nữa còn có phong thái của cao thủ nhất phái, do đó cả hai đều cảm thấy phải đề phòng.

Người này không thể nói là anh tuấn, nhưng thân hình to lớn thẳng tắp, màu da đen sạm bóng lên, cái làm người ta chú ý là hai mắt như nhắm như mở, lúc mở thì lóe ra như chớp, khép lại thì sâu xa khó hiểu, làm cho hắn toát ra một loại cảm giác coi thường người khác, tự cho mình là siêu phàm. Hắn có vầng trán rộng, hốc mắt cao, cho thấy cá tính kiên cường và cố chấp, nhìn nghiêng thấy thần sắc tựa

như vĩnh viễn khinh thường người khác và tiếu ý đầy tự tin, khiến người ta vừa thấy đã khó quên.

Bạt Phong Hàn nhân lúc còn cách hắn một đoạn, trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử Khiết Đan này là thần thánh phương nào?

Hồng Phất Nữ đáp:

- Người này gọi là Hô Diên Thiết Chân, là võ sĩ nổi tiếng của đại tù trưởng Khiết Đan Vương A Bảo Giáp, được xem là cao thủ kiệt xuất nhất Khiết Đan thời nay, theo đoàn sứ giả của Tất Huyền tới Trường An, chẳng biết vì sao hắn đi cùng Tề Vương như vậy.

Bàng Ngọc gằn giọng nói:

- Đương nhiên là không có hảo ý, rắp tâm muốn làm gì đó.

Từ Tử Lăng nói khẽ:

- Người này không thể khinh thường được.

Lý Nguyên Cát ôm quyền theo lễ giang hồ, hô:

- Từ huynh, Bạt huynh xin chào. Hai vị đại giá quang lâm tới Trường An, Nguyên Cát sớm đã muốn tới viếng thăm, nhưng vì hai vị quý nhân quá bận rộn nên Nguyên Cát vẫn chưa có cơ hội tới gặp gỡ thăm hỏi, nỗi hối tiếc này xem ra hôm nay có thể bù đắp được rồi.

Song phương dần dần đến gần nhau hơn.

Bạt Phong Hàn nghe hắn nói theo kiểu nước đôi, trong lời thoại có ý châm chích, bật cười khanh khách:

- Phải là may mà được gặp Tề Vương mới đúng, chúng ta có gì tốt đâu?

Lý Nguyên Cát cùng đám tùy tùng tới gần, khi còn cách bọn người Bạt Phong Hàn ba bước thì đứng lại, nghe vậy tỏ vẻ kinh ngạc nói:

- Nghe giọng của Bạt huynh có vẻ phẫn nộ, sợ là vẫn chưa quên được hiềm nghi lúc trước rồi, quả là làm cho người ta phiền muộn. Nhưng đầu lại mọc trên cổ Bạt huynh, Nguyên Cát tuy có lòng muốn xoá hết tất cả ân oán quá khứ, nhưng cũng không có biện pháp đối với thứ mọc trên đầu Bạt huynh ấy.

Những lời này quả là cực kỳ không khách khí, tràn ngập vẻ khiêu khích và lăng nhục. Bọn người Tiết Vạn Triệt cùng lộ ra thần sắc cười nhạo, xem Bạt Phong Hàn phản ứng như thế nào. Mặc dù hai bên nhân mã ai cũng biết không thể nào trở mặt động thủ ở đây, nhưng vẫn tràn ngập ý tứ đối kháng cung giương kiếm bạt.

Từ Tử Lăng khen thầm trong lòng. Gã hiểu được những tin tức mà Khấu Trọng muốn thông qua Dương Hư Ngạn truyền tới Kiến Thành, Nguyên Cát đã có hiệu lực, làm cho đối phương sinh ra tâm lý muốn phản kích.

Ngoài dự tính của mọi người, Bạt Phong Hàn không hề nổi nóng, mỉm cười nói lại:

- Những lời của Tề Vương xem ra còn lợi hại sắc bén hơn cả bảo mâu trong tay nữa. Hôm nay Bạt mỗ có ý nghĩ như thế này, Tề Vương có thể an bài một chút, xin Hoàng Thượng ân chuẩn, ngài và ta tìm một thời điểm luận võ đọ sức, chắc có thể xem là một việc trọng đại trong giới võ ở Trường An đó.

Lý Nguyên Cát lộ ra tiếu ý không sợ hãi chút nào, đang muốn trả lời, bỗng một tiếng hừ vang lên sau lưng hắn, làm màng nhĩ mọi người rung lên, ai cũng ngoái nhìn.

Hai mắt Bạt Phong Hàn quang mang đại thịnh, quát lạnh nói:

- Tề Vương lời còn chưa dứt, ai dám ngắt lời, hãy xưng tên ra cho Bạt Phong Hàn ta xem?

Cao thủ Khiết Đan Hô Diên Thiết Chân tiến lên trước một bước, quay sang Lý Nguyên Cát ở bên phải, nở nụ cười tàn nhẫn âm hiểm, nói:

- Bản nhân Hô Diên Thiết Chân, là ngự vệ trưởng của A Bảo Giáp, khó được Bạt huynh có hứng thú như thế, không bằng chúng ta chơi thử với nhau ở đây một hồi, được không?

Lý Nguyên Cát cười dài trước mặt Bạt Phong Hàn:

- Hô Diên huynh không cần sốt ruột nhất thời. Tương lai còn dài, làm gì không có cơ hội lĩnh giáo kiếm pháp của Bạt huynh chứ? Chúng ta đi trước một bước, xin mời!

Nói rồi lại cười dài rất đắc ý, đoạn dẫn đám Hô Diên Thiết Chân vênh váo đi tới cửa Thừa Thiên.

o0o

Lý Uyên và Khấu Trọng sóng vai rời khỏi ngự thư phòng. Vi công công bước ra đón, hơi nghiêng người quỳ xuống nói:

- Bẩm Hoàng Thượng, Đức Ngôn quốc sư cầu kiến Thiếu Soái.

Lý Uyên vô cùng kinh ngạc, nhìn Khấu Trọng nói:

- Mời Thiếu Soái tự định đoạt.

Khấu Trọng thầm khen Lý Uyên nói chuyện rất khéo, cũng tỏ rõ uy thế của Triệu Đức Ngôn đã giảm xuống trong Đường cung, mỉm cười nói:

- Phiệt chủ có thể chờ một lát được không, thật sự ta cũng không có gì để nói nhiều với Đức Ngôn quốc sư đâu.

o0o

Từ Tử Lăng vừa tiến vào cửa Thừa Thiên đã nghe cờ trống vang lừng, tiếng những người gác cổng đồng thanh chào, nhưng tâm thần gã vẫn còn vơ vẩn nghĩ về Sư Phi Huyên. Mãi đến lúc này, gã đã hiểu được huyền cơ trong “thử nghiệm Ly biệt” của nàng tại Long Tuyền, nếu không có chuẩn bị trước, cho dù tiếng mõ đầy phật lực của Thường Thiện Ni có thiện âm mạnh mẽ đến đâu thì cũng khó làm gã thoát khỏi cảnh lạc lối trong biển tình mơ mộng.

Tình yêu trên tinh thần ở Long Tuyền, như mơ như thật, tràn đầy những huyền ảo say đắm nói không nên lời. Tới khi Sư Phi Huyên lần thứ hai xuống núi, thuyết phục gã lấy thiên hạ làm trọng, chuyển sang ủng hộ Lý Thế Dân, Sư Phi Huyên và tình yêu của nàng cùng tiến vào cảnh giới hoàn toàn mới, thể hiện toàn bộ tình yêu sâu đậm với gã mà không hề giữ lại chút nào. Sau đó ngay vào lúc gã không hề nghĩ tới, nàng đã lặng lẽ bỏ đi, để gã đem toàn bộ tình yêu hướng về Thạch Thanh Tuyền, tình huống bên trong vi diệu đến cực điểm.

Chính trong lúc đang điên đảo mê say, phía trước đột nhiên xuất hiện một người tiến ra ngăn đường đi. Từ Tử Lăng vội vàng dừng lại, định thần nhìn lại, không ngờ lại là tên khốn kiếp đáng ghét Liệt Hà.

Chỉ thấy hắn thần tình cười cợt, vái chào nói:

- Xin hai vị đại ca giúp cho một việc, Phó đại sư và Tú Phương đại gia đêm nay đều không dự quốc yến, liên luỵ đến kẻ ngu muội này cũng không có tư cách tham dự, hai vị có thể dắt tiểu đệ vào không, cũng chỉ là kê thêm vào một ghế thôi, cũng làm kẻ ngu muội này có được cơ hội nở mày nở mặt.

Bạt Phong Hàn hai mắt sát khí đại thịnh, quát lạnh:

- Cút ngay!

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy khó có thể chịu được sự vô sỉ của hắn, nhíu mày nói:

- Liệt huynh đang nói giỡn đó à?

Đám Lý Tịnh cùng không rõ ràng về quan hệ giữa ba người, đành phải mặc kệ họ.

Đoạn đường từ cửa Thừa Thiên đến Thái Cực cung, vì có một đám đứng lại trên đường, nên làm con đường hơi hỗn loạn, những người phía sau cần phải đi vòng qua họ mới tiếp tục đi tới được.

Liệt Hà cười ha ha nói:

- Tử Lăng thật lợi hại, nhìn ra kẻ ngu muội này đang nói giỡn, sự thật thì ta miễn cưỡng cũng có được một chỗ dung thân, chỉ có điều muốn nói mấy lời đó để thử xem hai vị có còn chấp nhất những oán thù cũ với kẻ ngu muội này không thôi. Hắc! Kẻ ngu muội này có một chuyện quên nói cho Tử Lăng nghe. Kẻ ngu muội này bây giờ đã hóa địch thành bạn với người Đột Quyết rồi, vì oan gia chỉ nên giải không nên kết mà! Hòa khí chẳng phải tốt hơn nhiều so với việc ngươi

không muốn ta sống, ta lại muốn ngươi chết à.

Sau đó chuyển sang Bạt Phong Hàn nói:

- Bạt huynh nghĩ đúng không?

Bạt Phong Hàn tay cầm cán Thâu Thiên kiếm, không giận mà cười:

- Ta nói cút ngay, ngươi nghe chưa?

Từ Tử Lăng hiểu được Bạt Phong Hàn tùy thời có thể rút kiếm giết người, thở dài nói:

- Liệt huynh xin nhường lối!

Khóe miệng Liệt Hà nở một nụ cười mập mờ nói:

- Chẳng lẽ Tử Lăng không có hứng thú khi nghe kẻ ngu muội này kết hợp với người Đột Quyết à? Việc này còn phải đa tạ Tử Lăng. Nếu không nhờ vào quan hệ với Tử Lăng, kẻ ngu muội này làm gì có cơ hội lấy được thủ cấp của Tống Kim Cương làm lễ cho người Đột Quyết chứ?

Từ Tử Lăng hai mắt hàn mang lóe lên, nhìn chằm chằm vào Liệt Hà, trong lòng nổi lên nửa giận đùng đùng, với tính cách và tu dưỡng của gã mà vẫn không thể khống chế được sát khí đối với Liệt Hà, gã quả là vô cùng đau lòng vì việc Tống Kim Cương bị kẻ gian giết hại.

Liệt Hà đúng là hèn hạ tàn nhẫn đến cực điểm, Tống Kim Cương nản chí ngã lòng, chỉ muốn tìm chỗ núi non quy ẩn, còn Liệt Hà lại vô sỉ tới nỗi chẳng những không bỏ Hứa Khai Sơn, còn nhân cơ hội đuổi theo đoàn người Tống Kim Cương, hạ độc thủ sát hại họ để mua chút lợi lộc.

Liệt Hà chợt lui lại, cười dài nói:

- Hai vị đại ca hẹn chút nữa gặp lại, hắc…

Từ Tử Lăng nói từng chữ một:

- Bây giờ hắn là của ta!

o0o

Vi công công đưa Khấu Trọng tới ngự thư phòng ở đông nam lâm viên, cung kính nói:

- Đức Ngôn quốc sư ở trong tiểu đình giữa vườn đợi Thiếu Soái, mời Thiếu Soái theo con đường này, tiểu nhân ở đây đợi lệnh.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Công công có nghĩ tới việc này không, nói không chừng là một cạm bẫy đó?

Vi công công vội nói:

- Thiếu Soái yên tâm, Đức Ngôn quốc sư ở trong đó một mình một người, không có tùy tùng.

Khấu Trọng cười nói:

- Công công cho rằng hắn không có cách một mình giết ta sao? Hắc! Công công chớ coi ta quá cao.

Vi công công biết rõ Khấu Trọng đang trêu đùa lão, nhưng cũng

không có cách nào khác, đành nói như không có việc gì:

- Tiểu nhân sao dám đoán bậy, Thiếu Soái minh giám cho.

Khấu Trọng cười ha hả, cất bước đi dọc theo con đường, bỏ Vi công công lại phía sau, thầm nghĩ nếu bên trong đình không thấy Triệu Đức Ngôn, mà là kế hoạch ám sát do Lý Uyên bố trí, vậy thì quả là không ổn chút nào.

Quanh qua một cái góc rẽ, đến trung tâm lâm viên rất rộng rãi, một tòa tiểu đình an tĩnh bên cạnh một hồ nước nhỏ, cây rừng lao xao, dưới cầu nhỏ nước róc rách, những hòn giả sơn trập trùng, cảnh trí rất thanh nhã.

Triệu Đức Ngôn chắp tay đứng ở sân ngoài đình, ung dung tự tại nhìn xuống dưới hồ thưởng thức cảnh đẹp, đột nhiên xoay người lại, cười dài nói:

- Thiếu Soái lâu ngày không gặp, phong thái vẫn như xưa, Đức Ngôn xin được thay mặt Đại Khả Hãn vấn an Thiếu Soái.

Khấu Trọng bước nhanh hơn, đi qua cầu lên đình, đi tới trước Triệu Đức Ngôn, mỉm cười nói:

- Quốc sư muốn gặp Khấu Trọng, xem ra tuyệt không phải chỉ là để vấn an khách khí như vậy chứ?

Triệu Đức Ngôn thu lại nụ cười, hai mắt lóe ra như điện, nhìn chằm chằm vào gã:

- Thiếu Soái sở liệu không sai, ta bây giờ muốn nói những lời khuyên nhủ lần cuối cùng.

Khấu Trọng nhìn thẳng vào mắt lão không nhân nhượng chút nào, ung dung nói:

- Quốc sư không phải muốn khuyên ta rời đi đó chứ? Vậy ta cũng khuyên Quốc sư bớt nói nhảm đi.

Triệu Đức Ngôn sát khí đại thịnh, hừ lạnh nói:

- Thiếu Soái cái này gọi là không thấy lòng tốt của người khác, Đại Hãn lần này liên kết với những bộ tộc ở trên thảo nguyên, cũng chính là vì trợ uy cho Thiếu Soái, nếu không Cổ Nạp Đài huynh đệ, Bồ Tát và Đột Lợi Khả Hãn làm sao không chối từ mà toàn lực ủng hộ Đại Hãn chứ. Thế mà Thiếu Soái chẳng những không cảm kích, còn tới Trường An kết bè lũ với Lý Uyên, nói rõ bất chấp tình nghĩa huynh đệ, bằng hữu. Việc làm này của Thiếu Soái là phi thường bất trí, chỉ làm cho người thân đau khổ, kẻ thù vui sướng. May mà sự tình vẫn còn có chỗ cứu vãn được, nếu Thiếu Soái còn kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm, vẫn còn kịp đó.

Tuy biết rõ dụng tâm ác độc của Triệu Đức Ngôn, Khấu Trọng vẫn không thể không thừa nhận những lời của lão rất chí lý. Nếu lúc này gã cùng Lý Uyên kết minh, sẽ chẳng phải là việc tốt đẹp gì đối với những huynh đệ chiến hữu như Đột Lợi. Khấu Trọng tương trợ Lý Uyên, theo đạo lý là đúng, đáng tiếc lại trở thành địch của bọn người Đột Lợi, những bạn bè hắn quen biết ở đại thảo nguyên, cũng là một hành vi không thể chấp nhận được. Đây cũng là sự khác biệt giữa quan niệm của Trung thổ với Tái ngoại. Vì bọn họ vẫn cho rằng quân Lý Đường và Thiếu Soái quân là hai chủng tộc hoàn toàn khác nhau đang trong tình trạng chiến tranh.

Khấu Trọng trầm giọng nói:

- Quốc sư rõ hơn ai hết về tình hình hiện nay, ta cũng không muốn

nhiều lời vô ích nữa!

Triệu Đức Ngôn lộ ra nụ cười âm hiểm, thản nhiên nói:

- Có đáp án của Thiếu Soái, Triệu Đức Ngôn sẽ trở về báo cáo kết quả, nhất định báo lại từng chi tiết cho những người có liên quan, xin lỗi không tiếp được!

Nhìn Triệu Đức Ngôn dần dần đi xa, Khấu Trọng hiểu được mình bây giờ đã trở nên quyết liệt với đám huynh đệ Đột Lợi ở tái ngoại, khó còn có thể vãn hồi được nữa, tất cả chỉ có thể giải quyết bằng thắng bại trên chiến trường mà thôi.

(

Chương 755: Tính cách mâu thuẫn

Khấu Trọng trở lại chỗ Lý Uyên. Lý Uyên đưa tay ra hiệu, Vi công công và đám thị vệ lập tức lùi ra xa, sau đó lão trầm giọng nói:

- Triệu Đức Ngôn nói gì thế?

Nghe lão gọi cộc lốc tên Triệu Đức Ngôn, cũng biết trong lòng lão không vui, chỉ là không có cách nào khác.

Khấu Trọng nhìn thẳng vào mắt Lý Uyên, trong lòng sinh ra cảm giác kỳ dị, mình và Lý Uyên đại biểu cho hai lực lượng quân sự cực mạnh ở hai miền nam bắc, họ nhìn như nói chuyện chuyện phiếm với nhau, nhưng thật sự thì chỉ cần vài lời là đủ để quyết định tương lai Trung Thổ. Trong lịch sử lâu dài ở trung thổ, chắc chắn chưa bao giờ xuất hiện quan hệ vi diệu như gã và Lý Uyên lúc này.

Tống Khuyết nói không sai. Lịch sử do người sáng tạo mà xuất hiện, Khấu Trọng đang sáng tạo ra lịch sử.

Lý Uyên lại nhíu mày nói:

- Thiếu Soái nếu có gì khó nói, có thể không trả lời câu hỏi của ta.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Phiệt chủ chớ hiểu lầm, ta chỉ vì những lời của Triệu Đức Ngôn đã chạm đến cựu tình giữa ta và bọn Đột Lợi, do đó trong lòng có cảm thấy không thoải mái. Tên Triệu Đức Ngôn này chỉ muốn ly gián tình

huynh đệ giữa ta và họ, mà về phương diện này thì hắn khẳng định đã rất thành công. Cuối cùng tất cả chỉ có thể giải quyết bằng vũ lực, coi như tình cảm giữa ta và huynh đệ tái ngoại đã trở thành thù địch.

Lý Uyên chấn động hỏi:

- Triệu Đức Ngôn dùng liên quân xâm lấn để uy hiếp Thiếu Soái, đúng không?

Khấu Trọng thở dài nói:

- Giọng lưỡi Triệu Đức Ngôn càng tỏ vẻ khẳng định lại càng thể hiện liên quân chưa có hành động xâm lấn, nếu không thì hắn đã không dám đề cập tới, để làm giảm sự cảnh giác của chúng ta. Từ đó cho thấy, hắn có kế hoạch khác để đối phó với Khấu Trọng ta. Sáng nay, Tử Lăng tới Ngọc Hạc Am, bị người ta hành thích ở chợ Đông, nhất định là do Triệu Đức Ngôn một tay bày ra, mà rất có thể là có hắn tham dự.

Lý Uyên sát khí đại thịnh, trầm giọng nói:

- Gã dám làm bậy ngay giữa địa phương của Lý Uyên ta à?

Khấu Trọng nói:

- Phiệt chủ không cần để việc nhỏ này trong lòng, lão Triệu đó sẽ do một tay ta đảm trách, Phiệt chủ ở một bên trông chừng là được. Mất đi Triệu Đức Ngôn, khẳng định sẽ là đả kích trầm trọng với Hiệt Lợi.

Lý Uyên im lặng nghĩ ngợi, rồi chậm rãi nói:

- Thiếu Soái xem ra quen thuộc tình hình tái ngoại hơn cả ta. Chiếu theo tính toán của Thiếu Soái, nếu chúng ta kết thành liên minh, Hiệt

Lợi có bỏ qua việc xâm lược phương nam không?

Khấu Trọng trong lòng thầm than, Lý Uyên ở Trường An đã coi như hoàn toàn quan liêu tách rời thực tế bên ngoài Trường An, lại bị đám tiểu nhân xúi bẩy che đậy. Nếu là Lý Thế Dân thì sẽ không hỏi những vấn đề như thế, bèn nói:

- Đầu tiên là Hiệt Lợi sẽ tìm mọi biện pháp để phá hỏng sự kết minh của chúng ta, nếu không thành công sẽ đem toàn bộ lực lượng đến xâm lược. Lúc này thế đã thành, bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi được, kể cả Hiệt Lợi. Phiệt chủ và Khấu Trọng ta cũng không ngoại trừ.

Lý Uyên hai mắt lộ ra thần sắc suy tư.

Khấu Trọng nói tiếp:

- Do đó chúng ta phải mau chóng đàm phán thỏa thuận chi tiết hợp tác kết minh, rồi chính thức thông cáo thiên hạ về lời ước kề vai chiến đấu giữa chúng ta, sau đó đợi đại giá của Hiệt Lợi. Đó là việc phải làm khẩn cấp hiện nay.

Lý Uyên nói:

- Tống Khuyết có tự mình tới tham dự không?

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Tống Khuyết nói rõ tất cả do ta toàn quyền xử lý, Đỗ Phục Uy cũng có tâm ý như vậy. Người quyết định thay mặt cho Tống Gia quân, Giang Hoài quân và Thiếu Soái quân chỉ có một người, đó là Khấu Trọng ta.

Lý Uyên nhíu mày suy nghĩ rồi nói:

- Nếu như chúng ta công bố kết thành liên minh ở ngay trong bữa tiệc, sẽ mang đến hậu quả như thế nào.

Khấu Trọng biết lão rốt cục động tâm rồi, nói:

- Phản ứng đầu tiên, là đoàn sứ giả của Tất Huyền và Triệu Đức Ngôn lập tức phất tay áo bỏ đi, bởi vì ai cũng biết kết minh là nhằm vào Hiệt Lợi. Tiếp theo liên quân tái ngoại sẽ nam hạ ồ ạt, thừa dịp liên minh giữa chúng ta chưa có kinh nghiệm, vẫn còn rất lỏng lẻo yếu ớt, sẽ tiên phát chế nhân.

Mặt rồng của Lý Uyên hiện ra thần sắc chấn động, nét mặt biến đổi mấy lần.

Đúng như Lý Thế Dân hình dung, cuộc sống trong thâm cung phè phỡn thối nát lâu ngày đã làm hao mòn chí khí và lòng can đảm của Lý Uyên. Bây giờ Hiệt Lợi đem quân đội trực chỉ Trường An, càng làm cho Lý Uyên do dự mâu thuẫn, một mặt muốn nhờ vào lực lượng của Khấu Trọng để Hiệt Lợi biết khó mà lui, mặt khác cũng không muốn chọc giận Hiệt Lợi, nên vẫn không ngừng nuôi hi vọng về đoàn sứ giả Tất Huyền, bởi vì mâu thuẫn như vậy, nên lão không ngừng dao động.

Khấu Trọng trầm giọng nói tiếp:

- Trước mắt việc quan trọng nhất của hai bên ta và ngài là nhanh chóng lên kế hoạch liên hợp tác chiến, đạt thành hiệp thương, làm cho liên quân trung thổ chúng ta của đạt được trạng thái tốt nhất, chuẩn bị mọi thứ để đón đánh địch nhân đang ồ ạt kéo tới.

Lý Uyên suy tư thêm một lát, rồi nói:

- Xin Thiếu Soái cho ta một chút thời gian, để ta cẩn thận suy nghĩ.

Khấu Trọng hiểu được lão muốn lấy ý kiến của đám người Kiến Thành, Nguyên Cát và đám đại thần tâm phúc. May mà gã cũng không có ảo tưởng xa vời gì với Lý Uyên, chỉ cầu lão nhẫn nại đến sau khi đã giải quyết xong liên quân tái ngoại mới quay mũi giáo lại đối phó với gã và Lý Thế Dân, vậy họ có đủ thời gian để bố trí hành động phản kích.

Gã hơi xúc động, rất muốn nói rõ Tất Huyền sở dĩ nhận lời mời đến đây, là để giúp cho Kiến Thành, Nguyên Cát thu thập Lý Thế Dân. Song nói ra điều này sẽ gây ra hậu quả khó dò, nói không chừng ngược lại còn làm bọn chúng nghi ngờ mình âm thầm liên lạc với Thế Dân để lật đổ nhà Đại Đường.

Gật đầu nói:

- Việc này đương nhiên là được, nhưng thời gian cũng không dài lắm, Phiệt chủ nên sớm định đoạt.

Lý Uyên hiện lên vẻ không vui, vẻ mặt nghiêm lại, tỏ ra bất mãn với những lời thúc bách của Khấu Trọng. Lão ở thâm cung chìm đắm trong những lời nịnh nọt, làm hoàng đế như Lý Uyên, thủy chung không quen nghe những lời nói thẳng trái tai.

Khấu Trọng thầm than, không phải trách Lý Uyên mà là tự trách mình không đủ đạo hạnh và lão luyện về phương diện ứng đối linh hoạt, khó tránh khỏi nói lỡ lời.

Lý Uyên nói như không có gì xảy ra:

- Họ đợi lâu rồi! Chúng ta cũng không nên kéo dài, xin mời!

o0o

- Từ Tử Lăng tiên sinh, Bạt Phong Hàn tiên sinh tới.

Đội nhạc hai bên điện tấu lên nhạc khúc hoan nghênh, trong điện mọi người đều yên lặng, ngước mặt lên cao để nhìn rõ phong thái hai người. Bởi vì họ không có quan hàm gì trong Thiếu Soái quân, nên người truyền lệnh ở cửa chỉ dùng chữ tiên sinh để gọi hai người.

Người đứng ở trước điện đại biểu cho Lý Uyên nghênh đón họ nhập điện chính là Lý Kiến Thành. Bề ngoài tất nhiên là khách khí hữu lễ, nhưng trong lòng song phương đều biết rõ tất cả chỉ là giả dối ngoài mặt, tình huống thực tế thì ai cũng có ý ngươi sống ta chết, thế bất lưỡng lập.

Sau khi Lý Tịnh giao hai người cho Lý Kiến Thành tiếp đãi, tự mình đi vào điện, tới chỗ dành cho Lý Thế Dân ngồi xuống.

Tiệc được chia đều ra hai bên đại điện, có khoảng hai dãy, mỗi dãy tám bàn tiệc, kém náo nhiệt hơn đình yến đêm giao thừa nhiều, nhân số dự tiệc cũng giảm phân nửa, có khoảng bốn trăm người.

Bàn chủ tọa được thiết kế trên đài cao ở phía bắc điện, có ý duy ngã độc tôn, đã có mấy người an tọa ở đó, kể cả Lý Nguyên Cát vừa có lời lẽ đanh thép với họ.

o0o

Từ Tử Lăng đạp lên cửa vào bí đạo dưới nên nhà đã được che giấu không còn chút dấu vết nào tự nhiên nổi lên một cảm giác cổ quái, tựa như thời khắc đó, gã như được nối tiếp với thế giới phía bên kia cửa ra bí đạo.

Một đôi mắt mĩ lệ sáng ngời đầy sức hấp dẫn lọt vào mắt gã. Chủ nhân của nó chính là Hồ Tiểu Tiên người từng tới cung Khánh Hưng đợi gặp gã mà không được, lúc này đang lườm gã rất mị hoặc. Cùng chỗ với nàng có Hồ Phật, Trì Sanh Xuân, Nhậm Tuấn đóng giả Phúc Vinh, Doãn Tổ Văn, Tống Sư Đạo và Lôi Cửu Chỉ. Chỉ nhìn Lôi Cửu Chỉ giữ thân phận quản gia thấp kém mà vẫn được mời dự tiệc cũng biết Doãn Tổ Văn quả rất nể mặt Tư Đồ Phúc Vinh.

Lý Kiến Thành ghé tai gã nói:

- Lão bằng hữu của Từ huynh đều đã ngồi vào vị trí, chỉ đợi đại giá Từ huynh thôi.

Từ Tử Lăng chợt cả kinh, chẳng lẽ đã bị Lý Kiến Thành vạch trần thân phận giả tạo của Nhậm Tuấn? Nhưng nghe ngữ điệu Lý Kiến Thành thì có ý hoàn toàn khác, thế nên gã không dám nhìn về phía đám Hồ Tiểu Tiên nữa, nhíu mày nói:

- Lão bằng hữu?

Bạt Phong Hàn như không nghe lời đối đáp của hai người, hai mắt lóe sáng, đi thẳng về phía trước nơi có ghế chủ tọa.

Lý Kiến Thành lộ ra thần sắc đùa cợt đắc ý, vừa đi vừa nói chuyện rất tự nhiên:

- Cái đại sư Cái Tô Văn không phải là bạn cũ của Từ huynh hồi còn ở Long Tuyền sao?

Từ Tử Lăng biết gã không nhịn được muốn trêu mình, thản nhiên mỉm cười, không để bụng, cũng không rơi vào bẫy, chỉ tiếp tục nhìn về phía ghế chủ tọa. Ánh mắt gã lướt qua mọi người, thấy ngồi trên

ghế chủ tọa bên phải chính là đám trọng thần của Lý Uyên, kể cả đám Bùi Tịch, Phong Đức Di, từ đó tiếp tục ngồi dần sang bên trái. Đột nhiên một người cao lớn đứng dậy, thì ra là Mã Cát đã lâu không gặp, đang nâng chén hướng về phía gã kính rượu từ rất xa, những cục thịt béo rung lên, hai mắt lại bắn ra những tia oán độc, xem ra vô cùng tương phản với nụ cười thân ái trên gương mặt béo phì.

Cao thủ trẻ tuổi Thác Bạt Diệt Phu ngồi trên bên cạnh lão lại không hề đứng dậy theo, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm gã, ánh mắt sắc như dao.

Từ Tử Lăng ôm quyền lễ phép đáp lại, nghĩ thầm đây rõ ràng là tiền lễ hậu binh đây mà. Tuy nghĩ như vậy nhưng gã vẫn đáp lời Lý Kiến Thành:

- Cái Tô Văn ơi Cái Tô Văn, hắn là của Khấu Trọng, không phải chuyện của ta.

Lý Kiến Thành á khẩu không trả lời được, chẳng biết phải đáp lời gã như thế nào, bởi vì ngữ điệu và nội dung Từ Tử Lăng nói chuyện đều là giọng lưỡi của bọn du côn trên giang hồ, xem ra rất không hợp với tình huống trước mắt, nên hắn hoàn toàn bất ngờ.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói:

- Hy vọng Khấu Trọng có thể bỏ được thứ mình yêu thích, Cái Tô Văn rất hợp với ta.

Lý Kiến Thành rốt cục biến sắc mặt, cặp mắt tóe lửa. Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đối đáp nhàn nhã, rõ ràng là không coi hắn đường đường thái tử của Đại Đường vào mắt. Cuối cùng đã làm hắn nổi giận, không khống chế được sự giận dữ được giấu kín sâu trong lòng.

Ba người lúc này đã đến bậc cửa, trên bàn chủ tọa có một người đứng dậy, đi đến tận bậc thềm, nhìn xuống dưới, cười dài nói:

- Ngày đó có duyên gặp nhau ở tiểu Long Tuyền, may mà trời không phụ người có lòng, cuối cùng cũng để cho Cái Tô Văn đạt được tâm nguyện, được hân hạnh vấn an Từ huynh, Bạt huynh ở đây.

Hắn ngồi trên ghế thủ tọa, trông khí phách mười phần, cảm giác hùng vĩ như núi, lúc này vươn thẳng thân thể cao lớn, tựa như cây tùng cây bách trải qua mưa gió sương tuyết mà vẫn ngẩng cao đầu, cái làm cho người ta có ấn tượng rất sâu là trong vẻ thô lỗ lại lộ ra những lời rất thanh lịch.

Hắn cao tương đương với Từ, Bạt. Vóc người thô đậm vững chắc, bàn tay, ngón tay thon dài linh hoạt, mặc một bộ áo võ sĩ màu đỏ, áo choàng trắng bạch điểm hoa màu lam, chân đi ủng da trắng, đầu kết tóc anh hùng, tóc đen rũ xuống như chói sáng dưới ánh đèn rực rỡ, trông rất bắt mắt.

Khí chất văn tú của hắn chủ yếu xuất phát từ gương mặt độc đáo, trắng bệt không có râu, gương mặt dài thượt có vẻ hơi lầm lẫn khi đặt trên đôi vai rộng lớn, kích cỡ cũng không hợp tỉ lệ thông thường. Nhưng trên mặt gương mặt dài ngoẵng lại sinh ra một đôi mắt phượng dài mượt, khi nheo lại thì giống như hai thanh dao sắc bén. Trên người tuy không thấy binh khí gì, nhưng cử chỉ hành động có thể khiến người ta cảm thấy trong cơ thể hắn có cất giấu sức mạnh có thể nổ tung bất kỳ lúc nào. Thân mình hắn còn có lực sát thương và nguy hiểm hơn bất kỳ binh khí gì, hình thành một mỵ lực quỷ dị độc đáo chấn nhiếp người khác, không hổ là nhân vật siêu tuyệt ở Cao Ly, chỉ đứng sau Phó Dịch Lâm. Chẳng trách Bạt Phong Hàn vừa đi vào đã bị sự hấp dẫn của gã thu hút.

Bạt Phong Hàn cười ha ha nói:

- Cái huynh không phải thường xuyên mang theo ngũ đao bên mình như hình với bóng sao? Làm cho Bạt mỗ tưởng mình nhận lầm người, suy nghĩ không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện một nhân vật giống như Cái huynh.

Cái Tô Văn cười cười, vui vẻ nói:

- Bạt huynh thì ra rất thích nói giỡn, Tô Văn cảm thấy thật bất ngờ. Nếu đêm nay không phải là dự tiệc mà là ra chiến trường, Bạt huynh nhất định có thể thấy được quanh thân ta treo đầy mớ phế liệu đó, đảm bảo không thể có hiểu lầm gì.

Bạt Phong Hàn đưa mắt trao đổi với Từ Tử Lăng, cùng cảm thấy người này hỉ nộ không lộ ra ngoài, lòng dạ thâm sâu, không phải là nhân vật hữu dũng vô mưu.

Vào lúc này, một luồng hàn khí vô hình nhưng lại thực chất chầm chậm lan xuống, hướng thẳng tới hai người, khiến cho họ sinh ra cảm giác bị hơi lạnh đó xâm nhập vào cơ thể, rồi tự nhiên tiêu đi.

Bạt Phong Hàn biết hắn vừa ra oai phủ đầu, nhưng bề ngoài thì giấu giếm không để lại dấu vết gì, quả là cao minh đến cực điểm, đang muốn ngầm phản kích, Lý Kiến Thành chợt nói:

- Chúng ta ngồi xuống rồi nói chuyện được không?

o0o

Khấu Trọng và Lý Uyên lên xe, đám kị sĩ liền vây xung quanh, cùng đi tới Thái Cực điện, Lý Thế Dân thúc ngựa đi phía trước mở đường.

Khấu Trọng nhìn xuyên ra ngoài cửa sổ quan sát cảnh đẹp ven đường, nhưng trong lòng lại xuất hiện cảm giác mệt mỏi, nguyên nhân là vì tính cách mâu thuẫn của Lý Uyên.

Đây là từ những hành vi của Lý Uyên mà rút ra kết luận, không phải là những suy đoán qua loa. Lý Uyên có biểu hiện vô cùng nhiệt tình từ phương diện đàn bà tới trò chơi mã cầu, lúc nào cũng tràn ngập nhiệt tâm, nhưng mặt khác lại có thể lãnh khốc vô tình, xử tử Lưu Văn Tĩnh mà không niệm chút cựu tình nào, sẵn sàng sát hại rất vô tình những kẻ sa cơ thất thế như Lý Mật, Đậu Kiến Đức. Lão chỉ e không che chở chu toàn cho đám Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát, và những sủng thần như Bùi Tịch, tha thứ cho chúng tất cả những sai lầm, nhưng đối với Lý Thế Dân là một nhi tử lập ra vô số quân công hãn mã cho lão, lại có hiềm khích sâu sắc, cho dù không có chứng cớ xác thực, vẫn sẵn sàng ghép tội bất chấp hậu quả, từng bước đưa Lý Thế Dân vào tuyệt địa, sự thành kiến cố chấp khiến người ta khó mà tin được.

Lý Uyên cũng rất nhớ về kiếp sống khi mới bước chân vào giang hồ trước kia, nhưng rồi lại chìm vào cuộc sống thâm cung thối nát, bị phong hoa tuyết nguyệt và sự yên vui giả dối hoàn toàn làm hao mòn chí khí. Hơn nữa việc bao vây tiễu trừ Thạch Chi Hiên mà không có kết quả gì đã tạo thành một đả kích nghiêm trọng khiến lão không muốn đem thân mạo hiểm nữa. Dưới áp lực và uy hiếp của liên quân tái ngoại đang trực chỉ về tiến về Trường An, tiến thoái không được, khiến cho việc liên minh giữa họ không thể chắc chắn được, đành mở to mắt để thời cơ vuột mất.

Lão nhìn như kiên cường, thật sự vẫn rất yếu ớt một cách khó hiểu, bên ngoài thì biểu hiện như rất hào khí, thật ra lại do dự, có tâm lý chỉ trông chờ vào may mắn.

Thành bại của họ bây giờ phụ thuộc vào chỉ một ý niệm trong lòng Lý

Uyên, mà lão thì lúc nào cũng không quyết đoán như thế làm Khấu Trọng cảm thấy mình rơi vào tình trạng kiệt sức, không còn nắm chắc được tương lai như lúc trước nữa.

Thanh âm của Lý Uyên truyền vào tai gã:

- Đột Lợi cùng Hiệt Lợi không phải ở thế thủy hỏa sao? Nguyên nhân vì sao đột nhiên trở nên cùng một bè lũ với nhau như vậy?

Khấu Trọng sinh ra cảm giác không muốn ngoái đầu nhìn lão nữa, ánh mắt vẫn dán vào cảnh ngoài cửa sổ, lạnh lùng nói:

- Mấu chốt là ở chỗ Tất Huyền. Trong mắt người Đột Quyết, lão có địa vị siêu nhiên cao cả của một thiên thần, là lực liên kết của người Đột Quyết. Đột Quyết là một dân tộc do những bộ lạc tộc người lớn nhỏ tạo thành, Hiệt Lợi và Đột Lợi cũng là những người đứng đầu bộ lạc khác nhau. Việc gì liên quan tới ích lợi các bộ lạc đều phải thống nhất với các tù trưởng bộ lạc khác. Dưới tình huống này, tư oán cá nhân cũng không còn trọng yếu nữa, mà tác dụng của Tất Huyền còn trở nên lớn hơn. Do đó khi Tất Huyền ra tay giảng hòa giữa Đột Lợi và Hiệt Lợi, Đột Lợi rất khó có dị nghị gì, nếu không sẽ không bảo đảm được địa vị của mình.

Lý Uyên tiếp tục trầm mặc.

Khấu Trọng không quay đầu nhìn về phía lão, nói từng chữ một rất chậm rãi:

- Cách tốt nhất để phá liên minh của người Đột Quyết, đả kích sĩ khí của họ, chính là đánh bại Tất Huyền, phá tan thần thoại vô địch của lão.

Lý Uyên sợ hãi nảy người lên, vội hỏi:

- Việc này không phải chuyện đùa, cơ hội thành công cực kì nhỏ, Thiếu Soái chớ có hành động thiếu suy nghĩ.

Khấu Trọng thầm than trong lòng. Với thái độ này của Lý Uyên, gã buộc phải quyết chiến với Khả Đạt Chí, chỉ có như vậy mới có thể bức bách Tất Huyền tiến hành quyết chiến với Bạt Phong Hàn. Việc này quả là vô cùng nguy hiểm, bởi vì vô luận Bạt Phong Hàn mấy năm gần đây tiến bộ như thế nào, nhưng với đối thủ là "Vũ tôn" Tất Huyền vô địch tái ngoại, ai dám chắc chắn được thắng bại chứ. Nếu Bạt Phong Hàn thất bại bỏ mình, hậu quả thực khó tưởng tượng nổi. Nhưng thời khắc bọn gã bước vào Trường An, sớm đã cưỡi lên lưng hổ rồi, không thể quay đầu lại nữa.

o0o

Đài chủ tọa của Lý Uyên ở được sắp xếp riêng biệt, rộng hơn những bàn tiệc khác ở phía dưới phân nửa, chỗ ngồi đặt ở hướng bắc, cũng như những người đã ngồi ở ghế chủ tọa, mặt cùng hướng về đại điện, tiện lợi cho việc thưởng thức biểu diễn ca múa.

Long vị của Lý Uyên được đặt hướng chính bắc, Cái Tô Văn bên trái, Khấu Trọng bên phải.

Theo thứ tự sau Cái Tô Văn là Lý Thế Dân, Hàn Triều An, Lý Nam Thiên, Kim Chính Tông và Lý Thần Thông.

Dưới Khấu Trọng lần lượt là Lý Kiến Thành, Từ Tử Lăng, Lý Nguyên Cát, Bạt Phong Hàn, Độc Cô Phong.

Xem ra nhân số này được an bài rất đối xứng, cũng đã tính toán rất kỹ, để làm cho hai người Khấu, Cái cùng cảm thấy được coi trọng, không ai hơn kém ai.

Độc Cô Phong đại biểu cho chủ nhân là người duy nhất không phải là người của chủ tộc, có thể thấy được lão là một đại thần có quan hệ sâu xa với Lý Uyên. Vũ Văn Thương không dự tiệc, nhưng là vì thù oán không chịu dự tiệc, chứ không phải vì Lý Uyên nặng bên này nhẹ bên kia.

Cái Tô Văn lên tiếng đầu tiên, dùng thanh âm trầm ấm đầy sức hút, mạnh mẽ động lòng người của hắn nói:

- Việc làm của Từ huynh và Bạt huynh cùng Thiếu Soái ở Long Tuyền quả là tuyệt đẹp, thẳng thắn mà nói, ta từ khi có hiểu biết tới nay, chưa bao giờ phải chịu thiệt như vậy, không được động thủ mà đã mất hứng phải quay về, nhưng sau đó nghĩ lại, lại thấy cảm giác rất thú vị, bội phục bội phục!

Ánh mắt Từ Tử Lăng nhìn vào Liệt Hà đi theo phía sau Doãn Tổ Văn, thấy hắn đang cười đểu với gã, gã thu hồi ánh mắt lại, nói với Cái Tô Văn:

- Chúng ta và Cái sư phụ tuy đi trên con đường khác nhau, nhưng mục tiêu lại không khác nhiều, đều là vì quân dân Long Tuyền thôi. Nếu mất đi Long Tuyền tấm bình phong này, đối với quý quốc chỉ có hại mà không có lợi.

Hàn Triều An hừ lạnh nói:

- Từ huynh nói sai rồi, kế hoạch lập quốc của Bái Tử Đình được trù bị nhiều năm, chuẩn bị kỹ lưỡng, rất nhiều hy vọng thành công, nếu không phải các ngươi ngang ngược phá hỏng, Bái Tử Đình sao lại phải ôm hận mà chết, người trên kẻ dưới trong nước ta vĩnh viễn không quên việc này đâu.

Những lời của hắn tràn ngập mùi thuốc súng, đám người Lý Kiến Thành nghe thế cũng biết khó có thể ngắt lời, bởi vì hai bên đều là khách quý, là chủ nhà phải bảo trì lễ phép với người ta, phải ở vị trí trung lập. Đương nhiên trong thâm tâm, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát và Lý Nam Thiên đều ngầm vui mừng.

Bạt Phong Hàn phì cười nói:

- Bái Tử Đình sở dĩ ngang nhiên lập quốc, nguyên nhân chính là ngắm vào việc Đột Lợi, Hiệt Lợi bất hòa. Chính vì việc này nên mới thúc đẩy hai người liên thủ đối phó với hắn, thế cường nhược thắng bại sớm không cần nói cũng biết, Hàn huynh cũng nên vì người Long Tuyền mà cảm kích chúng ta mới đúng.

Cái Tô Văn mỉm cười không nói gì, giữ thần thái làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Từ Tử Lăng cảm thấy mục tiêu của hắn là Khấu Trọng, do đó không muốn hao tâm tốn sức với cuộc đấu khẩu vô nghĩa giữa Hàn Triều An và Bạt Phong Hàn nữa. Từ đó cho thấy, người này chẳng những hữu dũng hữu mưu, mà lòng dạ còn rất thâm sâu, có phong phạm của đại tướng.

Lý Thần Thông vì muốn làm dịu không khí cung giương kiếm bạt này, ngắt lời nói:

- Dù ta chưa trải qua việc này, vẫn có thể tưởng tượng sự nguy hiểm vào lúc đó, mạo hiểm bức thoái lui Kim Lang quân của Đột Quyết, quả là làm cho người ta phải ngưỡng mộ. Hắc! Hoàng Thượng và Thiếu Soái chắc nói chuyện với nhau rất tâm đắc, nên mới đến dự tiệc trễ như vậy.

Lời còn chưa dứt, tiếng trống tiếng nhạc bỗng cất lên, đoàn nhạc

công bố trí ở hai bên cửa điện đồng loạt diễn tấu, mọi người trong điện toàn thể đều đứng dậy, tung hô vạn tuế.

Lý Uyên cùng Khấu Trọng sóng vai tiến vào, Lý Thế Dân đi sau.

(

Chương 756: Ăn miếng trả miếng

Ăn miếng trả miếng

Lý Uyên cùng quần thần lần lượt chúc rượu Khấu Trọng và Cái Tô Văn, đẩy cuộc yến lên cao trào. Tiếp đó là tiết mục biểu diễn ca vũ, trong tiếng trống hòa quyện với tiếng nhạc rộn ràng, hơn một trăm ca vũ cơ, xiêm áo rực rỡ, xoay tròn theo điệu hát. Nét thanh xuân, tươi trẻ của các nàng ngập tràn không gian, lộng lẫy không kể xiết, tư thế mềm mại, dáng vẻ yêu kiều khiến người xem không rời nổi mắt. “Cổ thôi tàn phách yêu thân nhuyễn, hãn thấu la y vũ điểm hoa” (1), khúc hát vừa dứt, các nàng như đàn bướm rực rỡ lui ra ngoài điện trong tiếng vỗ tay như sấm.

Lý Uyên nâng chung lên:

-Trẫm kính các khanh một chung!

Toàn điện mọi người dạ ran đáp lại, thi nhau cạn chén.

Cái Tô Văn cười hỏi:

-Bài biểu diễn vừa rồi có nguồn gốc từ khúc Hồ Toàn Vũ của Quy Tư(2) phải không?

Lý Uyên vui vẻ đáp:

- Đại sư thật tinh mắt, đó chính là khúc Hồ toàn vũ của Quy Tư, nhưng là bản đã được các cao thủ cải biên, lời cũng đã được chuyển

qua tiếng Hán.

Rồi lão quay qua hỏi Khấu Trọng:

- Thiếu soái du hành tái ngoại, không biết đã đến Quy Tư chưa?

Khấu Trọng nghe nhắc đến Quy Tư, trong lòng lại nhớ Lung Linh Kiều, đang lúc chìm vào kí ức thì nghe hỏi, nên hơi giật mình, lắc đầu đáp:

- Tại hạ đã bỏ lỡ cơ hội đó rồi!

Cái Tô Văn điềm nhiên chen vào:

- Thiếu soái dường như là đang miên man suy nghĩ, không biết có giống với Tô Văn hay không. Tại hạ đang đoán xem người mà bệ hạ nhắc đến là ai, mà lại có thể cải biên thành điệu ca múa tinh tế đến vậy?

Khấu Trọng thầm nhủ „Đến rồi“. Từ khi Lý Uyên giới thiệu gã và Cái Tô Văn với nhau, đối phương lúc nào cũng khách khách khí khí, đương nhiên chỉ ở ngoài mặt, giờ thì cuối cùng cũng gây sự rồi. Gã vội thu nhiếp tinh thần, đáp:

- Đại sư nói điều này làm tiểu đệ cũng sinh hứng thú, muốn biết vị này là thần thánh phương nào?

Thật ra thì gã đoán được cái đó là từ tay Thượng Tú Phương mà ra, nhưng lại không nói ra.

Bạt Phong Hàn lấy làm lạ:

- Phiệt chủ cố ý làm vậy có phải không?

Lý Uyên mỉm cười:

- Bạt tiên sinh nói không sai, đúng là như thế. Đáng tiếc hôm nay nàng vắng mặt, không thì đã có thể mời nàng ra nói chuyện rồi.

Cái Tô Văn ánh mắt lộ vẻ ngưỡng mô:

- Nhất định là Tú Phương đại gia rồi.

Cách nhau Lý Kiến Thành, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trao đổi ánh mắt, cả hai đều nghĩ rằng Khấu Trọng có thêm một “tình địch” rồi.

Ánh mắt Cái Tô Văn dừng trên người Khấu Trọng, hai mắt nheo lại mảnh như hai đường chỉ, bắn ra tia nhìn còn sắc bén hơn gươm đao. Hắn ta thong thả bảo:

- Lần này Cái Tô Văn ta không kể nghìn dặm xa xôi đến Trung Thổ, còn là vì một tâm nguyện trong lòng. Ta hy vọng có cơ hội được lĩnh giáo sự cao minh của Thiên Đao Tống Khuyết, xem Thiên đao xuất thần nhập hóa đến mức nào? Không biết Thiếu soái có thành toàn tâm nguyện này giúp ta được không?

Từ chủ tọa là Lý Uyên cho đến quần thần, nụ cười ai cũng đông cứng lại, im bặt.

Ngay lúc này, Vi công công đến xin chỉ thị, chỉ cần Lý Uyên gật đầu thì các đại thần Bùi Tịch, Phong Đức Di sẽ cùng quần thần kính rượu, nhưng thấy Lý Uyên xua tay, lão liền lui ra.

Khấu Trọng ánh mắt trở nên sắc bén, nhìn trả lại Cái Tô Văn, cười gằn, thần thái tức giận.

Bạt Phong Hàn không vừa lòng cười khan hỏi:

- Đại sư cần gì phải đảo một vòng lớn mới khiêu chiến với Thiếu soái?

Từ Tử Lăng hiểu rất rõ hàm ý đằng sau câu này của Bạt Phong Hàn. Cái Tô Văn đúng là mưu lược hơn người, nếu lão trực tiếp khiêu chiến với Khấu Trọng, gã có thể từ chối, hoặc có thể mời Bạt Phong Hàn hay Từ Tử Lăng tiếp chiến thay. Vì Khấu Khọng là rể quý tương lai của Tống Khuyết nên nếu gián tiếp khiêu chiến với Tống Khuyết, chỉ có Khấu Trọng mới đủ tư cách thay Tống Khuyết tiếp chiến, người khác xen vào thì thành ra quản chuyện nhà người khác. Bạt Phong Hàn vì lỡ mất cơ hội giao thủ với Cái Tô Văn, nên bất mãn lên tiếng.

Lý Thế Dân trước tiên nhìn sang Lý Uyên, thấy lão đang nhíu chặt mày, rồi mới quay qua hỏi Cái Tô Văn giọng ôn hòa:

- Thế Dân có một chuyện không rõ lắm, muốn thỉnh giáo đại sư.

Với thân phận và danh vọng của Lý Thế Dân, Cái Tô Văn dù không bằng lòng cũng chẳng thể lơ là, mỉm cười đáp:

- Nào dám! Xin Tần vương cứ chỉ giáo!

Lý Thế Dân cắt ngang như vậy, đã làm giảm không khi căng thẳng đi rất nhiều.

Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát và Lý Nam Thiên đều lộ vẻ chú ý, muốn từ những chuyện này hiểu rõ hơn về mối quan hệ giữa Lý Thế Dân và Khấu Trọng.

Lý Thế Dân khoan thai nói:

- Theo như Thế Dân được biết thì lang quân Đột Quyết là mối uy hiếp đối với quý quốc, còn hơn cả mối hại xâm lăng đối với Trung thổ Hoa Hạ ta. Đây là thời điểm mà đại chiến có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Nếu đại sư và Thiếu Soái giao thủ, bất kể thắng hay thua thì một bên cũng sẽ bị thiệt. Không biết đối với đại sư thì có lợi gì?

Cái Tô Văn còn chưa trả lời thì Lý Kiến Thành đã nhíu mày nói với vẻ không bằng lòng:

- Tần vương nói vậy là sai rồi. Việc Tất Huyền đại sư bằng lòng đến Trường An cũng đã chứng tỏ những hiểu lầm giữa Đại Đường ta và Đột Quyết đã hết, hóa giải mọi tị hiềm ngày trước, cùng nhau xây dựng tương lai. Mấy lời vừa rồi của Tần vương nếu truyền ra ngoài thì hậu quả khó lường.

Rồi hắn quay qua Lý Uyên:

- Xin ý chỉ của phụ hoàng!

Mấy câu này của hắn không để lại chút dư địa nào, thái độ như muốn dồn Lý Thế Dân vào góc tường, hơn nữa còn gián tiếp công kích Khấu Trọng, ám chỉ việc gã đến Trường An là phá hỏng mối giao hảo giữa Lý Đường và Đột Quyết.

Lý Uyên rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, nếu ủng hộ Lý Kiến Thành thì đắc tội với Khấu Trọng, còn nếu không ủng hộ hắn thì đắc tội với người Đột Quyết. Mà với thân phận Hoàng đế của lão, không ai có thể thay lão giảng hòa mọi chuyện, chỉ biết yên lặng chờ lão lên tiếng.

Bọn Khấu Trọng bắt đầu hiểu tại sao Lý Thế Dân lại ở thế hạ phong trong cuộc đấu tranh nơi cung đình lâu như vậy, là vì Lý Kiến Thành

đúng là có cách của mình, biết cách nương theo ý vua hơn Lý Thế Dân.

Lý Uyên cũng đã quen với chuyện này, nghiêm mặt bảo:

- Nhị Hoàng nhi và Đại Hoàng nhi nói vậy cũng đều có cái lý riêng, không có ai đúng ai sai cả. Chuyện này không tiện bàn ở đây, cho qua.

Hàn Triều An đang trợn mắt nhìn Khấu Trọng, cất giọng the thé:

- Thiếu Soái không phải là ngại tham chiến đấy chứ?

Mắt Cái Tô Văn lóe lên, không bằng lòng mắng Hàn Triều An:

- Triều An sao lại ăn nói hồ đồ như vậy?

Hàn Thiều An cúi đầu, câm như hến.

Cái Tô Văn tươi cười trở lại, giải thích như cách của Lý Uyên:

- Tô Văn không phải là kẻ hiếu chiến, cũng chỉ như Phó đại sư, xem đao pháp là một loại nghệ thuật, đẹp đẽ vô cùng. Cũng giống như người theo đuổi thư họa quý hiếm, lẽ nào vào kho báu mà lại tay không quay về.

Lý Uyên thở dài:

- Bất cứ bên nào bị tổn hại cũng là điều mà Lý Uyên ta không mong muốn nhất.

Cái Tô Văn ngạc nhiên:

- Tô Văn thật sự chỉ mong ước được lĩnh giáo tuyệt kĩ, không hề có ý tranh giành thắng thua.

Từ Tử Lăng cười nhẹ, lên tiếng:

- Đại sư vẫn chưa trả lời câu hỏi của Tần vương.

Lý Nguyên Cát nhịn không được xen vào:

- Phụ hoàng đã có chỉ thị không nói về vấn đề này trên bàn ăn. Từ tiên sinh chọn dịp khác thỉnh giáo đại sư có được không?

Hắn và Lý Kiến Thành kẻ xướng người họa, lần này có vẻ như là đôi co với Từ Tử Lăng, nhưng thật ra lại thầm chĩa mũi dùi về phía Lý Thế Dân, đồng thời nhắc nhở Lý Uyên ai mới là kẻ gây tai họa.

Từ Tử Lăng hỏi tới luôn:

- Tề Vương có phải muốn tại hạ hỏi sau khi xong chuyện không?

Lý Nguyên Cát lập tức cứng lưỡi. Vì nếu đợi đến sau khi Khấu Trọng và Cái Tô Văn động thủ thì gạo đã nấu thành cơm, còn có ý nghĩa gì nữa?

Khấu Trọng bật cười to:

- Nói thật ra thì có cơ hội cùng quá chiêu với Cái đại sư là khoái sự đời người. Nhưng tuyệt đối không phải điểm đến là dừng, bên bại chắc chắn uy thế sẽ giảm nhiều, nói không chừng chẳng chết cũng bị thương. Cho nên Tần vương nói vậy cũng có lý, trước tiên làm rõ tâm ý của đại sư đã, rồi mới động thủ cũng không muộn. Đại sư có thấy thế không?

Ánh mắt Cái Tô Văn trở nên sắc bén lạ thường, giọng điệu cũng nhẹ nhàng đến bất ngờ, mỉm cười đáp:

- Đối với Cái Tô Văn ta mà nói, trên con đường theo đuổi đao pháp, không những vượt qua những ân oán vinh nhục cá nhân, mà còn vượt qua cả vấn đề tranh đấu giữa các quốc gia. Thiếu soái nếu không có hoài bão như thế, thì làm sao xứng đáng là đao pháp đại gia xuất sắc nhất Trung thổ sau Thiên đao Tống Khuyết được chứ?

Khấu Trọng thẳng lưng lên, cười đáp:

- Đại sư đánh giá Thiểu soái ta cao quá rồi! Đao pháp của ta chỉ dùng để lừa kẻ không hiểu biết về đao thôi, hoài bão của tiểu đệ còn xa mới bằng sự vĩ đại của lão huynh.

Rồi gã hơi cúi người về phía trước, nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Cái Tô Văn, bảo:

- Đừng nói là ta làm ngươi sợ. Nếu ta với ngươi xuống sân động đao, lên đình tỉ thí thì con bà nó, chắc chắn chẳng có chuyện điểm đến là dừng đâu, sinh tử thắng bại chỉ nằm trong vài chiêu đao mà thôi.

Gã lại dựa người ra sau thành ghế, mỉm cười nói tiếp:

- Cho nên mới có câu quân tử động khẩu chứ không động thủ. Tiếng Hán của lão ca huynh còn giỏi hơn cả tiểu đệ, đương nhiên là hiểu rõ ý tứ mấy câu đó.

Mây câu này thể hiện hết phong cách nhất quán và bản sắc anh hùng gặp mạnh càng mạnh hơn của Khấu Trọng, tràn ngập phong vị giang hồ.

Từ Tử Lăng trong lòng bỗng nổi lên cảm giác khó chịu, chắc chắn không phải là do trận tỉ thí không thể tránh được với Cái Tô Văn, mà là do một nguyên nhân không thể nói ra, làm gã cảm thấy bức bối.

Cái Tô Văn trở thành cái bia cho thiên hạ, ai cũng quan sát xem hắn ứng đáp thế nào. Chỉ thấy khóe môi hắn nhếch lên, rồi nở rộng ra thành nụ cười rạng rỡ, vui vẻ bảo:

- Chỉ cần thiếu soái chịu ra mặt chỉ dạy, Cái Tô Văn ta còn tâm tình nào mà lo đến chuyện sinh tử thắng bại được nữa chứ?

Khấu Trọng hai mắt sáng rỡ, đang định lên tiếng.

Thì bỗng “Bùm! Bùm! Bùm!”

Mọi người cùng biến sắc kinh hoàng, theo bản năng nhìn về phía Tây điện, vì tiếng nổ liên tiếp đó phát ra từ phía Tây ngoài Thái Cực điện, gần đâu đây.

Cả Thái Cực điện im lặng như tờ, cả tiếng kim rơi cũng nghe thấy, không ai biết là đã xảy ra chuyện gì.

“Bùm!”

Lại thêm một tiếng nổ nữa vang lên, rồi có tiếng người nhốn nháo ngoài điện.

Lý Uyên đứng bật dậy, quát to hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Chỉ thấy Trình Mạc hớt ha hớt hải xông vào điện, chạy thẳng lên trên, quỳ mọp xuống lắp bắp báo:

- Khải bẩm hoàng thượng, Thanh Lương trai ở phía tây bắc Dịch Đình cung tự nhiên nổ tung bốc cháy!

Năm người Từ Tử Lăng, Khấu Trọng, Lý Thế Dân, Bạt Phong Hàn, và Lý Thần Thông đưa mắt nhìn nhau, thầm kêu không hay, tuy không rõ là đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết đây là trò quỷ của địch nhân.

Từ Tử Lăng quét mắt sang phía Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát, thấy bọn chúng đang trao đổi với nhau tỏ vẻ thầm đắc ý trong lòng.

Khi mọi người quất ngựa đến nơi thì Thanh Lương trai của Dịch Đình cung đã biến thành một đống đổ nát, màn khói đen kịt bốc lên đang dần loãng đi nhờ các thị vệ trong cung tích cực tạt nước dập lửa.

Lý Uyên xuống ngựa, mặt mày tái mét, ngây người nhìn đống tro tàn sau đám cháy, khiến người ta biết được cả trận phong ba đang dồn nén trong lòng lão đang chực chờ bùng nổ.

Sau lưng lão là Khấu Trọng, Từ Tử Lăng. Bạt Phong Hàn, Lý Thế Dân, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát, Lý Thần Thông, Lý Nam Thiên, Vi công công và Trình Mạc. Phía xa là các tướng của Thiên Sách phủ đang vội vã chạy đến.

Vì trận hỏa hoạn bất ngờ mà bữa quốc yến bị ngừng ngang. Với sự kiên trì thuyết phục của Khấu Trọng, Lý Uyên miễn cưỡng đồng ý cho ba người bọn gã cùng ở lại, những người khác như bọn Cái Tô Văn thì tự mình rời đi.

Hỏa hoạn lần này rõ ràng là do chất nổ gây ra, qui mô tuy không bằng trận nổ ở Đông cung của Lý Kiến Thành, nhưng cũng đủ phá hủy toàn bộ Thanh Lương trai và thiêu trụi hơn mười cây đại thụ

xung quanh.

Bảy thi thể được đào bới ra, xếp trên mặt đất, nhưng bị thiêu đen, khó mà nhận ra ai.

Lý Thế Dân hai mắt lộ vẻ không tin được, mặt xám như tro, ngây ngốc nhìn nơi ở của mình chịu thảm kịch.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn nhau, thầm đoán đó là độc kế ăn miếng trả miếng của bọn Kiến Thành và Nguyên Cát. Bọn chúng lợi dụng việc bọn họ không biết số hỏa khí còn lại đang ở đâu, gây ra thảm kịch trước mắt nhằm hãm hại Lý Thế Dân. Chắc chắn là các thị tì trong trai đã bị khống chế trước khi vụ nổ xảy ra.

Bọn họ rất muốn an ủi Lý Thế Dân, nhưng lại không thốt nên lời.

Lý Uyên chăm chú nhìn đống đổ nát, trầm giọng hỏi:

- Là chuyện gì đây?

Lý Thế Dân bước lên một bước, đến sau lưng lão, thảm thiết đáp:

- Hài nhi không biết, thực sự không biết.

Lý Uyên lẩm bẩm:

- Không biết à? Thật không biết sao?

Rồi lão xoay ngoắt mình lại, hai mắt rực lửa, giận dữ điên cuồng quát:

- Đây là nơi ở của ai? Ngươi nói một tiếng không biết là phủi sạch

trách nhiệm sao? Ở đây rõ ràng là có chứa một lượng lớn hỏa khí mà còn nói với ta là không biết à? Mau nói hết sự thật ra xem nào!

Lý Thế Dân quỳ bệt xuống đất, kêu thảm thiết:

- Hài nhi đúng là không biết gì hết, mong Phụ hoàng minh xét cho.

Khấu Trọng lửa giận ngùn ngụt, Lý Uyên la mắng Lý Thế Dân trước mặt ba người ngoài bọn họ, đúng là không giữ chút nào thể diện cho y.

Lý Uyên mặt lạnh như băng, rít lên từng chữ qua kẽ răng:

- Sự thật đã năm năm rõ mười, đừng hòng ngụy biện. Trẫm hôm nay trăm hô ngàn hào, để anh em các ngươi tương thân tương ái. Ôi!

Ngừng một chút, lão nói tiếp:

- Có phải đợi trẫm dùng gia pháp mới chịu nói ra không? Ôi! Lý gia bất hạnh mới sinh ra nghịch tử. Trẫm đối xử với ngươi mọi việc đều khoan dung, vì ngươi liên tục lập được quân công mà không tính toán với ngươi, nào biết ngươi giờ thành ra thế này, tàng trữ hỏa khí, mưu đồ sai trái. Có phải là cả trẫm cũng không tha không?

Lý Thế Dân đập đầu xuống đất, kêu lên thảm thiết:

- Hài nhi nào có ý đó, nếu có thì thề bị trời tru đất diệt. Hài nhi không hề biết gì về số hỏa khí đó, có trời đất chứng giám cho.

Từ Tử Lăng liếc về phía Kiến Thành và Nguyên Cát, thấy cả hai tuy im lặng không nói gì nhưng ánh mắt đều lộ vẻ đắc ý.

Kẻ luôn trầm tĩnh như gã mà cũng bi phẫn không nói nên lời, chứ

đừng nói đến kẻ đứng ở đầu sóng mũi gió như Lý Thế Dân. Tại sao Lý Uyên lại thiên vị như vậy chứ? Lão không hề đề cập chút gì đến chuyện Lý Kiến Thành tàng trữ hỏa khí, nhưng lại trách mắng Lý Thế Dân nặng nề, không nghe bất cứ lời giải thích nào của y, cứ chăm chăm cho rằng Lý Thế Dân có ý đồ bất chính, thật là quá đáng. Chỉ hận bọn họ là người ngoài, không có tư cách xen vào trong chuyện này.

Lý Uyên cúi đầu nhìn Lý Thế Dân đang phủ phục dưới đất, sắc mặt lúc đỏ, lúc trắng, ngực phập phồng tức giận, rồi lão bỗng lên tiếng gay gắt:

- Ngươi mau cút về Hoành Nghĩa cung cho trẫm. Không có lệnh của trẫm, không được phép bước ra khỏi cung nửa bước, ở đó chờ trẫm xử lý.

Bọn Khấu Trọng thở phào một hơi, chỉ cần Lý Uyên không xử quyết Lý Thế Dân ngay đương trường thì bọn họ vẫn có cơ hội lật ngược thế cờ.

Hôm nay chiêu của Kiến Thành, Nguyên Cát thật lợi hại, khiến bọn họ không kịp trở tay.

Trên đường về Khánh Hưng cung, trong xe ngựa tâm tình ba gã nặng nề, nhưng vì có quân binh hộ tống theo nên không tiện nói ra, đành phải đè nén trong lòng.

Ngày đầu tiên ở Trường An đã sóng gió liên tiếp rồi, cuối cùng cả Lý Thế Dân còn bị người ta bày kế hãm hại, ngoài ra chuyện giờ Tý gặp Phó Dịch Lâm lành dữ thế nào còn chưa biết.

Cho đến lúc này, bọn họ bắt đầu cảnh tỉnh với đối thủ. Trước khi bọn họ đến Trường An, bè đảng Kiến Thành đã có kế hoạch chu toàn đối

phọ với họ. Lý Thế Dân giờ đã trở thành kẻ mang tội, mà bọn gã cũng đành bó tay không có cách nào, có sức nhưng khó thể hiện, muốn tiến nửa bước cũng khó khăn.

Thời gian trôi đi trong sự nặng nề, sau khi về tới cung Khánh Hưng, ba gã lên tầng cao nhất của Song Huy lâu nói chuyện.

Khấu Trọng cười khổ:

- Làm thế nào bây giờ? Lý Uyên nếu mượn cớ giam hãm Lý Thế Dân thì các tướng thủ hạ của Thiên Sách phủ đều do Kiến Thành và Nguyên Cát điều phối. Chúng ta chỉ còn cách lập tức rời khỏi đây, rồi từ từ tính kế sau.

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Đây chắc chắn cũng là cách nghĩ của Kiến Thành, Nguyên Cát, hơn nữa sẽ còn khích động bè đảng phi tần thuyết phục Lý Uyên. Cái đáng nói nhất là từ lập trường của Lý Uyên mà nhìn thì đây là cách tốt nhất giải quyết mối bất hòa huynh đệ, một lần là xong.

Khấu Trọng nhíu mày:

- Hay là để ta ra mặt, bảo rằng nếu không có sự trợ giúp của Lý Thế Dân trên mặt quân sự thì sẽ bỏ không liên minh nữa.

Bạt Phong Hàn than:

- Cái suy nghĩ vớ vẩn về việc hai bên nhảy ra năm trăm tên đao phủ của ngươi có khi sẽ thành hiện thực

Khấu Trọng chán nản nói:

- Ngươi nói đúng! Ài! Con bà nó là con gấu, sao lại thành thế này cơ chứ?

Bạt Phong Hàn nói:

- Lý Kiến Thành thật là có bản lĩnh, không ngờ nghĩ ra được độc kế này.

Từ Tử Lăng lên tiếng:

- Bọn ta tốt nhất là phải điều tra kĩ điểm này, xem có còn có kho hỏa khí thứ ba hay không. Ài, việc cấp bách nhất trước mắt là phải ngăn Lý Uyên xử trí Lý Thế huynh.

Bạt Phong Hàn tiếp lời:

- Ngoài vấn đề đó ra, còn có một khả năng rất xấu nữa, để Tử Lăng nói cho ngươi biết! Hắn muốn nói mà!

Khấu Trọng biến sắc:

- Làm ơn xem xét giùm sức chịu đựng của ta! Con bà nó! Nói ra đi chứ!

Từ Tử Lăng đem những nghi ngờ của mình về Loan Loan kể ra tường tận. Nghe xong, sắc mặt Khấu Trọng đã khó coi, càng khó coi hơn.

Trầm ngâm một lúc lâu, Khấu Trọng vỗ bàn kêu thảm:

- Lý Thế Dân trúng kế, chúng ta cũng trúng kế, phân tích của Tử Lăng mười phần đến chín phần đúng. Cái này gọi là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Loan Loan chưa bao giờ thay đổi, cái thay đổi

chỉ là thủ đoạn mà thôi. Có cách nào khiến nàng ta mò ra khỏi chỗ nấp trong cung được không?

Bạt Phong Hàn lấy lại sự bình tĩnh, đáp:

- Đây không phải là lúc than thân trách phận. Bọn ta trước hết phải tìm được kế ứng biến đã, nếu không Trường An sẽ là mồ chôn bọn ta, không còn cách nào khác.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Sự tình có chỗ nặng, chỗ nhẹ, có cái gấp, cái từ từ được. Trước tiên là phải nghĩ cách giảm nhẹ sự trừng phạt của Lý Uyên đối với Lý Thế Dân, những chuyện khác có thể từ từ rồi tính.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Với tính cách mâu thuẫn của Lý Uyên, không thể trong một hai ngày mà quyết định hình phạt đối với Lý Thế Dân được, vì chuyện này có ảnh hưởng khó lường đến lòng quân. Ta thì thấy việc cấp bách nhất là đối phó với Thạch Chi Hiên, cắt đứt lực chi viện lớn nhất của Loan Loan. Thạch Chi Hiên là cái gai trong mắt, một khi lão vẫn âm thầm theo dõi từ trong bóng tối, bọn ta đừng hòng yên giấc. Kế gây nổ Dịch Đình cung quá cao minh, khiến người ta phải lạnh gáy, khó mà do cái đầu của bọn Kiến Thành nghĩ ra được, có vẻ giống thủ đoạn của Thạch Chi Hiên hay Loan Loan hơn.

Bạt Phong Hàn vươn người đứng dậy bảo:

-Giờ tốt nhất là vất hết mọi chuyện sang một bên, ngồi tĩnh tọa con bà nó một canh giờ, rồi đi gặp sư công của các ngươi trong trạng thái tốt nhất, còn không tối nay không ngủ được đâu.

Vương Huyền Thứ leo lên lầu báo:

- Hầu gia đến rồi!

(1)Đây là hai câu trong bài nhạc Hòa Nhạc Thiên Chá Chi của Lưu Vũ Tích. Chá Chi là tên một điệu múa. Hai câu trên đại ý là, người múa xoay mình theo nhịp trống, mồ hôi lấm tấm trên y phục như mưa rơi.

(2) Quy Tư: một trấn quan trọng ở phía bắc sa mạc Taklamatan thời Đường

(

Chương 757: Biện pháp cuối cùng

Hầu Hi Bạch xuất hiện ở bậc thang ngay phía sau Vương Huyền Thứ, cười ha hả:

- Các huynh đệ! Lại gặp nhau nữa rồi! Ui! Sao sắc mặt các ngươi khó coi thế? Hy vọng là ta không bỏ lỡ dịp may ngàn năm có một được gặp Phó Dịch Lâm.

Khấu Trọng chán nản đáp:

- Bọn ta giờ rơi vào thế bất lợi vô cùng, đau đầu nhức óc, chẳng có tâm tình nào mà ăn uống nữa.

Hầu Hi Bạch lách qua người Vương Huyền Thứ đang xin cáo lui, tới ngồi bên cạnh Bạt Phong Hàn, đùa:

- Cùng tắc biến, biến tắc thông! Ta không tin thiên hạ có ai làm khó bọn ta được, Khấu Trọng mãi mãi là vị thống soái vĩ đại nhất. Ha ha, kể ra nghe nào!

Bạt Phong Hàn xua tay:

- Không có thời gian đâu! Một canh giờ nữa bọn ta sẽ đến Lăng Yên các trong Đường cung, gặp Phó Dịch Lâm, người được xem là một trong Tam đại tông sư, xem xem ông ta dùng Dịch kiếm như thế nào?

Hầu Hi Bạch vui mừng:

- Cuối cùng thì thỏa tâm nguyện rồi, nói thật thì trong ba đại tông sư, người ta muốn gặp nhất là người.

Khấu Trọng than:

- Ta mất hết hứng rồi. Tốt nhất tối nay trùm chăn kín đầu, ngủ con bà nó một giấc, quên hết sự đời.

Hầu Hi Bạch nhíu mày hỏi:

- Có chuyện gì nghiêm trọng dữ vậy?

Khấu Trọng cười khổ:

- Ngày đầu tiên đến Trường An đã mất đi hai chỗ dựa lớn là bảo khổ và Lý Thế Dân thì ngươi nói bọn ta còn làm được gì nữa ngoài đi ngủ.

Hầu Hi Bạch trợn mắt:

- Để ta đi thỉnh giáo Sư tiên tử.

Rồi gã quay qua hỏi Từ Tử Lăng:

- Tử Lăng, có được không?

Khấu Trọng nghe vậy giật mình.

Bạt Phong Hàn lấy làm lạ:

- Nghe xong điều này đáng lẽ người động tâm là Tử Lăng chứ sao lại là ngươi?

Khấu Trọng thiểu não đáp:

- Ba chữ Sư Phi Huyên như chạm vào linh cơ của ta, nhưng lại không nói ra cụ thể được.

Từ Tử Lăng bình tĩnh thông báo:

- Phi Huyên quay về Tĩnh trai rồi.

Hầu Hi Bạch kêu lên thất thanh:

- Cái gì?

“Bốp!”

Ba gã ngạc nhiên quay lại nhìn Khấu Trọng, thấy gã vỗ tay lên đùi, hai mắt sáng rực:

- Có cách rồi!

Không chờ mọi người hỏi, gã đứng bật dậy:

- Có điều là chỉ vớt vát được ba phần thôi. Ta đi một vòng đã, nửa canh giờ nữa sẽ trở về, rồi cả bọn đi gặp sư công.

Hầu Hi Bạch thông báo:

- Ta lúc ở Thành Đô có đến gặp Trí Trí của ngươi, nàng bảo ta nói với ngươi là nàng sẽ tự mình đến Trường An gặp ngươi.

Khấu Trọng vừa nhảy đến đầu bậc thang, nghe vậy giật mình dừng bước, kêu thất thanh:

- Cái gì? Trường An hiện giờ tình hình bất ổn, làm sao để nàng gặp nguy hiểm được.

Bạt Phong Hàn trêu:

- Cái này gọi là yêu chồng đây!

Hầu Hi Bạch rõ ràng đang vô cùng hưng phấn, xoay sang Bạt Phong Hàn, giơ ngón tay cái lên tán thưởng:

- Lão Bạt nói trúng phóc. Trí Trí cũng biết Thiếu soái sẽ có phản ứng như thế này, nên cố ý bảo ta nói với Thiếu soái, lần này nàng đến Trường An là muốn thưởng cho thiếu soái đó.

Khấu Trọng sững người:

- Thưởng à? Không trừng phạt là ta đã cám ơn trời phật rồi.

Nói xong bước xuống thang luôn.

Từ Tử Lăng xoay sang hỏi Hầu Hi Bạch:

- Hi Bạch lấy thân phận gì để vào thành?

Bạt Phong Hàn đùa:

- Ý của Tử Lăng là ngươi trèo tường vào hay đi qua cổng, vì giờ cổng thành đã bị đóng rồi.

Hầu Hi Bạch đáp:

- Cái này gọi là có cơ hội thì biết lợi dụng. Ta đưa tín vật của Thiếu

soái ra kêu cổng để vào thành, kinh động đến cả gã trưởng đội Lưu Hoằng Cơ. May mà hắn với ta có chút giao tình nên đã để cho ta vào thành trước rồi mới báo với Lý Uyên sau, còn tự mình đưa ta đến đây nữa.

Nhịn không được gã hỏi tiếp:

- Phi Huyên quay trở lại Tĩnh Trai là có ý gì? Vào thời điểm này nàng không nên bỏ bọn ta mà đi chứ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Lòng tiên tử khó đoán, bọn ta cũng không cần nhọc công suy nghĩ làm gì. Thanh Tuyền đang ở Ngọc Hạc am trong thành, ngươi có muốn tới chào nàng không?

Hầu Hi Bạch đáp luôn:

- Đương nhiên là muốn gặp nàng rồi, nhưng không phải đêm nay, mai bọn ta cùng đến chào hỏi nàng. Tử Lăng đi đi! Nhớ về đúng giờ đó.

o0o

Trong tĩnh thất chùa Đông Đại,

Khấu Trọng ngồi xuống bồ đoàn, đối diện với Liễu Không, than thở:

- Bọn ta thảm bại rồi!

Liễu Không mỉm cười:

- Hiếm khi thấy Thiếu soái mất tự tin đến vậy. Thiếu soái có phải là lo

lắng chuyện Tần vương bị giam hãm trong Hoành Nghĩa cung không?

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Đại sư không ra khỏi phòng nửa bước, mà lại biết chuyện chỉ vừa mới xảy ra trong thâm cung cách đây không lâu. Thật khiến người ta nghĩ không ra.

Liễu Không phân trần:

- Ta và phía Tần vương luôn giữ mối quan hệ chặt chẽ, chuyện lớn như vậy, dĩ nhiên là họ phải báo cho ta rồi.

Nhờ Hầu Hi Bạch đề cập đến Sư Phi Huyên, nên Khấu Trọng mới nhớ ra Liễu Không. Lão giờ là đại biểu cho bộ sậu của hai phái Phật đạo do Từ Hàng Tĩnh Trai và Ninh Đạo Kỳ đứng đầu ở Trường An. Sức ảnh hưởng của lão khó mà tưởng được, có thể làm được những việc mà bọn gã không thể. Gã cười khổ:

- Nếu Lý Thế Dân bị tước hết binh quyền hoặc đày đi nơi xa thì bọn tại hạ như bị chặt mất tay, khó làm nên chuyện, do đó mới phải đến đây mong đại sư chỉ cho con đường sáng.

Hai mắt Liễu Không ánh lên tia nhìn trí tuệ thâm thúy, lão nhắm mắt một lúc mới từ từ mở ra, bảo:

- Về chuyện không hay xảy ra đêm nay, thủ phạm thủ đoạn thâm độc, suy tính cẩn thận, một đòn đánh ngay vào điểm yếu của bên ta, khiến bên ta khó lòng phản kích. Vấn đề lớn nhất hiện nay là Thiếu soái không thể ra mặt nói tốt cho Tần vương với Lý Uyên vì sẽ gây phản tác dụng khiến Lý Uyên càng khẳng định cách nhìn của Thái tử về sự câu kết giữa Tần vương và Thiếu soái. Không biết Thiếu soái đã

nghĩ qua chưa, kẻ có thể nghĩ ra độc kế này trí tuệ phải siêu quần, hơn nữa còn rất quen thuộc với phía Thiếu soái.

Khấu Trọng lộ vẻ trầm ngâm suy nghĩ, gật đầu đáp:

- May mà được đại sư chỉ điểm. Khi đại sư nói mấy lời này, trong lòng tại hạ chợt hiện lên bộ mặt hung ác của Hương Ngọc Sơn. Từ tên này mà suy, thì số hỏa khí đã biến Thanh Lương trai thành bình địa rất có thể liên quan đến Triệu Đức Ngôn. Vì sau khi Lương Sư Đô lấy được lượng lớn hỏa khí, giữ lại một ít để dùng cũng là hợp tình hợp lý. Độc kế này chắc chắn là do Hương tiểu tử nghĩ ra, hắn biết rất rõ tính cách của tại hạ và Tử Lăng nên đã nhìn ra bọn tại hạ đến Trường An là để giúp Tần vương một tay.

Liễu Không vui mừng:

- Biết được kẻ chủ mưu rồi, chúng ta sẽ có thể tính được kế phản kích. Về phía Lý Uyên, bần tăng có thể thông qua Vương Thông trình bày lợi hại, chỉ ra rằng nếu trừng phạt Tần vương trong tình thế hiện nay thì trăm hại mà không được một lợi, không những làm loạn lòng quân mà còn phá hoại mối liên minh với Thiếu soái. Có lẽ là sẽ thuyết phục được Lý Uyên.

Khấu Trọng cũng mừng rỡ bảo:

- Không có ai thích hợp hơn Vương Thông nữa cả, Lý Uyên tuyệt đối sẽ không nghi ngờ rằng lão nói tốt cho Lý Thế Dân, vì mọi chuyện phiền não của bọn ta đều do lão bí mật báo cáo mà ra.

Rồi gã nhíu mày hỏi:

- Đại sư có biết rõ lão không?

Liễu Không đáp:

- Cũng biết nhau được mấy chục năm rồi. Trước khi bần tăng đóng cửa tu hành, lão vẫn thường đến tìm bần tăng đàm đạo chuyện Phật, có điều lần nào cũng ra về mà không vui vẻ gì. Lão luôn bài xích Phật giáo nên cũng không bằng lòng chuyện bọn bần tăng ủng hộ Tần Vương. May mà Phi Huyên đã thuyết phục được lão.

Khấu Trọng trầm ngâm một lát rồi lên tiếng:

- Tại hạ không phải là nghi ngờ Vương Thông cũng như sức ảnh hưởng của lão với Lý Uyên. Chỉ có điều Lý Uyên từ khi tự cho rằng Lý Thế Dân hãm hại Trương Tiệp Dư, thì luôn muốn đổ tội cho y. Nói cho dễ nghe là muốn đánh đổ một bên để giải quyết mối bất hòa căng thẳng giữa ba người con. Giờ có cơ hội tốt như vậy, làm sao có thể vì mấy lời khuyển của kẻ ngoài cuộc như Vương Thông mà bỏ qua được. Đối với Lý Uyên mà nói, lão không hề nghĩ rằng việc trách phạt và lưu đày Lý Thế Dân có thể làm lòng quân không yên. Vì Đường thất đang áp dụng chế độ Phủ binh, mà Kiến Thành lại mới toàn thắng trở về, hơn nữa các phi tần sẽ to nhỏ một bên, nên Lý Uyên sẽ có lòng tin rằng Kiến Thành có thể thay thế Lý Thế Dân trên phương diện quân sự.

Ngừng một chút gã nói tiếp:

-Còn minh ước với tại hạ, thì ngoài mối quan hệ bí mật giữa tại hạ và Lý Thế Dân, chỉ là chuyện giữa tại hạ và Lý Uyên. Cho nên từ góc nhìn của Lý Uyên, chuyện Lý Thế Dân đi hay ở cũng không có ảnh hưởng gì.

Liễu Không điềm đạm đáp lại:

-Thiếu soái phân tích rất chặt chẽ, làm ta cũng hoài nghi liệu lời nói

của Vương Thông có tác dụng hay không. May mà ở phủ Thái tử cũng đã từng xảy ra tại nạn hỏa khí, Lý Uyên nếu thiên vị Kiến Thành hơn Thế Dân thì làm sao quần thần phục được? Hơn nữa nếu chúng ta có thể từ những người bị hại, chứng minh được họ bị giết trước vụ nổ, thì có thể chỉ ra là có kẻ hãm hại Tần vương."

Khấu Trọng gật đầu:

-Đại sư nói rất có lý, có điều những người gặp nạn thi thể phân tán, khuôn mặt bị cháy đen. Làm thế nào khẳng định được họ bị người khác hạ độc thủ trước đó?

Liễu Không đáp:

-Vậy nên phải xem thử thủ phạm dùng loại thủ pháp gì. Nếu là thủ pháp nội gia thì có thể từ đó lần ra đầu mối. Vương Thông giỏi y lý, nói không chừng có thể chỉ ra chứng cứ thuyết phục được Lý Uyên.

Khấu Trọng cười khổ:

-Tại hạ biết rất rõ Hương tiểu tử, nếu người chủ mưu là hắn thì với sự hiểu biết của hắn về tại hạ, chắc chắn hắn không sơ xuất chuyện này đâu. Chỉ cần làm mấy người đó bất tỉnh là được mà. Ài!

Ta cũng biết con người của Lý Uyên, lão một lòng muốn bảo vệ những cái đang có hiện nay. Lý Thế Dân đã dần thành người ngoài trong cung, xa lạ với người thân, lão muốn y đi càng xa càng tốt. Ta càng nghĩ càng thấy không ổn. Dưới sự xúi bẩy của bè đảng Thái tử phi tần, ngày mai Lý Uyên sẽ nhanh chóng xử lý Lý Thế Dân, và tâm huyết của chúng ta cũng sẽ trôi theo dòng nước.

Liễu Không nhắm hai mắt lại.

Khấu Trọng bỗng nghĩ ra một chuyện hỏi:

-Việc đại sư gửi thân nơi chùa Đông Đại, Lý Uyên có biết không?

Liễu Không vẫn nhắm mắt đáp:

-Bần tăng thường lấy thân phận tăng lữ mà nhập thành nên không ai biết Liễu Không ở Đông Đại tự cả.

Rồi lão mở mắt hỏi tiếp:

-Vương Thông khó có tác dụng với Lý Uyên còn Nhạc Sơn thì thế nào?

Khấu Trọng cười khổ:

-Nhạc Sơn không thể cứ có chuyện là xuất hiện được, Lý Uyên không nghi ngờ mới lạ. Huống chi chuyện bàn tới là của Lý Thế Dân, trừ phi Nhạc Sơn là thần tiên không chuyện gì là không biết.

Liễu Không mỉm cười:

-Người Nhạc Sơn muốn đối phó là Thạch Chi Hiên. Lão cũng không cần phải xuất hiện, chỉ cần nhờ người đem thư tới, chỉ ra rằng Thạch Chi Hiên kẻ cầm đầu Ma môn lưỡng phái lục đạo, đang lập mưu đánh đổ Lý Thế Dân, để cảnh cáo Lý Uyên và có thể khiến lão suy nghĩ lại.

Khấu Trọng lắc đầu:

-Vẫn không ổn! Đầu tiên là vì Lý Uyên biết bút tích của Nhạc Sơn, nên khó giã mạo. Tiếp nữa Nhạc Sơn luôn độc lai độc vãng, làm sao đột nhiên tìm người đưa bức thư quan trọng như vậy. Cuối cùng là

nếu Nhạc Sơn đúng là Nhạc Sơn thì sẽ đi tìm Tống Khuyết tiết hận, làm sao rảnh rỗi đi lo chuyện người khác được?

Liễu Không cuối cùng bảo:

-Bần tăng cũng chỉ là người ngoài, mấy chuyện này còn xa mới bằng được Thiếu soái. Nếu vậy thì chỉ còn cách cuối cùng.

Khấu Trọng sững người:

-Còn có chiêu nào có thể đem ra ứng phó được nữa?

Khuôn mặt bình tĩnh của Liễu Không dường như chẳng có chút phong ba bão táp nào:

-Chỉ còn cách là bần tăng tự mình đến gặp Lý Uyên.

Khấu Trọng lấy làm lạ hỏi:

-Đại sư cũng có giao tình với Lý Uyên sao?

Liễu Không đáp:

-Chỉ gặp nhau một lần, không thể xem là giao tình được.

Khấu Trọng không hiểu thắc mắc:

-Thế làm sao lão nghe đại sư được?

Liễu Không mỉm cười:

-Bần tăng cũng không phải là muốn y nghe lời bần tăng, mà là đại diện cho Phạm trai chủ và Ninh Đạo huynh gửi đến y lời cảnh cáo

nghiêm trọng nhất. Nếu y cứ muốn trừng phạt Tần vương, bọn bần tăng sẽ không ủng hộ nhà Lý Đường nữa, mà sẽ chuyển qua ủng hộ cho Thiếu soái. Sớm mai khi cổng thành mở, ta sẽ vào thành, đến thẳng hoàng cung gặp Lý Uyên, sau đó dù thành hay bại cũng lập tức quay về Tịnh Niệm thiền viện. Mọi việc ở Trường An sẽ do Thiếu soái quyết định. Nếu Thiếu soái chọn cách rút lui, bọn bần tăng cũng sẽ không nói gì.

Khấu Trọng giật cả mình:

-Đại sư nói thật đấy chứ?

Liễu Không ung dung bảo:

-Phật môn sao lại dung túng cho lời giả dối được chứ? Những lời của Liễu Không đều xuất phát từ đáy lòng. Tương lai như thế nào sẽ do Lý Uyên quyết định, còn phải xem y có coi trọng việc kết minh với bên Thiếu soái hay không. Thiếu soái lần này bằng lòng đến Trường An cũng là do Phi Huyên đứng ra dàn xếp, đây là sự thật hiển nhiên. Lời cảnh cáo do chính bần tăng nói ra sẽ có ảnh hưởng nhất định đến Lý Uyên, hy vọng có thể cứu vãn được tình hình.

Khấu Trọng gật đầu:

-Đây đúng là biện pháp cuối cùng hữu hiệu nhất. Thiếu sự ủng hộ của phía đại sư, đầu tiên Lý Uyên sẽ phải một mình đối phó với Thiếu soái quân, hơn nữa các tướng lĩnh dưới trướng Lý Thế Dân cũng sẽ bất mãn trong lòng mà đến đầu nhập vào quân ta. Có điều nếu vậy ta cũng phải rời khỏi thành Trường An.

Liễu Không nói:

-Đó là tình huống xấu nhất thôi. Nếu Lý Uyên vẫn muốn giữ tất cả

những gì mình đang có trong tay, tất sẽ biết phải lựa chọn như thế nào.

o0o

Từ Tử Lăng vượt tường ra ngoài, băng ngang qua đường lớn bằng bí pháp chuyển hoán chân khí, rồi nhờ sự che chắn của các cây đại thụ cao lớn bên đường, rơi mình xuống đỉnh mái ngói toà nhà lớn gần đấy. Tiếp đó, gã gặp mái vượt mái, thi triển hết sức thuật dạ hành, lướt về hướng Ngọc Hạc am.

Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch cho rằng gã muốn đến gặp Thạch Thanh Tuyền, nhưng thật ra mục tiêu chính của gã là Thạch Chi Hiên. Không ai hiểu rõ Tà vương hơn gã, lão nhất định vì Thạch Thanh Tuyền mà không nhịn được phải đến Ngọc Hạc am, quanh quẩn gần đó.

Gã sẽ dùng lời khéo léo khuyên can Thạch Chi Hiên lần cuối, nếu vẫn chỉ là những lời nói khó nghe đối với lão thì hai bên đành đoạn tuyệt mà thôi.

Tâm linh của gã đã tiến tới cảnh giới thấy được sự việc phía sau rõ như trăng soi đáy giếng. Mọi việc xung quanh đều không qua khỏi mắt gã, từ tiếng rì rầm của nữ tì cho đến tiếng trở mình của đứa bé trên giường, tiếng con chim đêm rúc mình trên cây bách, và cả làn gió vuốt ve trên cơ thể. Tất cả gã đều cảm giác được một cách tinh tế.

Thế giới không hoàn hão bỗng trở nên đẹp đẽ hoàn mỹ.

Ngay cả kẻ cao minh trong việc theo dõi như Thạch Chi Hiên cũng khó lòng qua được linh giác của gã. Đối với việc này gã rất nắm chắc, là một thứ tự tin không thể giải thích nổi, cũng chính là một bộ

phận không thể tách rời với cảnh giới mọi vật đều rõ ràng, không vui không buồn, viên mãn tự tại.

Gã có cảm giác tuyệt vời khi đang lộn vòng trên các căn nhà, chân khí trong cơ thể biến hóa vận động theo ý muốn, mọi thứ đều tự nhiên, hoàn toàn không có chút gượng ép nào hết.

Đúng lúc này, gã cảm giác được Thạch Chi Hiên đang ở trong khu vườn của Ngọc Hạc am phía trước.

o0o

Khấu Trọng giở hết các chiêu bài, thủ đoạn lừa và thử đến khẳng định không có ai âm thầm theo đuôi, rồi mới bắt đầu chạy nhanh về phía phủ Tư Đồ.

Thời gian không còn nhiều, gã phải kịp thời đến buổi ước hẹn của sư công. May mà từ chùa Đông Đại đến phủ Tư Đồ không xa lắm, gã chỉ cần trồi lên ngụp xuống khoảng chục cái, là mấy phút sau đã ngồi nói chuyện trong nội đường với năm người Tống Sư Đạo, Lôi Cửu Chỉ, Nhậm Tuấn, Tra Kiệt và Đồng Đồng rồi.

Khấu Trọng ngắn gọn làm rõ tình hình trước mắt, rồi hỏi:

-Bên phía Ma Thường thế nào rồi?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

-Người của bọn ta cũng ổn định bảy tám phần rồi, toàn bộ đều nhờ sự sắp xếp của tâm phúc và thân tín của Đào bang chủ. Mọi người ẩn thân phân tán nơi các làng chài thượng du sông Đại Hà. Trong thời gian ngắn chắc không vấn đề gì.

Khấu Trọng dặn:

-Lập tức thông báo cho Ma Thường, kêu hắn di tản phần binh khí cung tên trong bảo khố. Không có lệnh của ta thì không được trở lại bảo khố.

Lôi Cửu Chỉ gật đầu đồng ý:

-Chuyện này chỉ hai ngày là ổn.

Khấu Trọng hỏi đến việc chuẩn bị cho tiền trang. Nhậm Tuấn đáp:

-Trì Sanh Xuân đã cố gắng kiếm đủ tiền, hôm qua bọn ta vừa mới gửi mười vạn lượng hoàng kim vào quốc khố. Cần khoảng mười ngày để nấu chảy hoàng kim và đúc chữ Trinh Quán lên Kim Nguyên bảo.

Tống Sư Đạo lên tiếng: “

-Các bậc phú hào thương gia ở Trường An lần lượt tranh nhau hùn hạp nên vốn của Phúc Vinh gia cũng chỉ còn có ba phần rưỡi

Khấu Trọng bảo:

-Vì đã biết được hành tung của Hương Quý nên việc tiền trang không còn quan trọng nữa. Các người có thể nào kiếm một cái cớ tạm rời khỏi Trường An tránh tai họa, cũng là bớt đi cho bọn ta một mối lo.

Tra Kiệt lập tức biến sắc, cúi gằm đầu xuống.

Khấu Trọng cười ha hả:

-Chỉ cần nhìn phản ứng của Tiểu Kiệt cũng biết hắn và Hỉ nhi đã đến

giai đoạn không rời nổi nhau rồi. Hì, chuyện này căn bản không thành vấn đề. Hỉ nhi là người tự do, chỉ cần nàng cam tâm tình nguyện, thì ngươi đưa nàng đến nơi đâu chẳng được. Có điều vẫn phải đưa nàng đến Lương Đô thì mới an toàn

Khi ánh mắt gã lướt qua Đồng Đồng, mặt nàng ửng đỏ, tránh ánh mắt gã, liếc nhìn Nhậm Tuấn một cái rồi cúi đầu e thẹn. Khấu Trọng hiểu ý, trong lòng rất vui, nhưng không nói ra, chỉ nhìn Nhậm Tuấn cười cười.

Nhậm Tuấn vẻ mặt bối rối, nói lảng đi: “T

-Tiền trang sẽ hoàn thành sớm. Bọn ta sẽ phân nhau đến các nơi để chuẩn bị, chuyện này cũng là hợp lý thôi.

Lôi Cửu Chỉ cũng bảo:

-Chuyện của Hỉ nhi, ta cũng có liên quan, để ta giải thích với Thanh phu nhân. Có điều nếu toàn bộ chúng ta đều rời khỏi Trường An thì sẽ khiến người khác nghi ngờ, cứ để ta ở lại cũng được. Như vậy thì cũng dễ giải thích với Thanh phu nhân hơn.

Khấu Trọng mỉm cười chăm chú nhìn Lôi Cửu Chỉ, cho đến khi lão không nhịn được phải đứng dậy, nheo mắt hỏi:

-Ngươi nhìn cái gì?

Đồng Đồng che miệng cười, còn Tống Sư Đạo và Nhậm Tuấn lại nhìn nhau cười hiểu ý. Chỉ có Tra Kiệt là không dám có ý nghĩ gì khác với vị ân công này.

Khấu Trọng bật cười khanh khách:

-Ta nhịn không được phải nhìn huynh thôi, là vì huynh rất dễ nhìn, như trẻ lại mười tuổi vậy, có vẻ còn hơn cả lúc đắc ý trên đổ trường.

Rồi gã quay sang Tra Kiệt:

-Tiểu Kiệt thành thực bảo với ta, có phải Lôi đại ca mỗi tối đều đi theo ngươi đến đánh cờ với Hỉ nhi không.

Tra Kiệt ngắc ngứ phân bua:

-Thuộc hạ không biết gì hết.

Khấu Trọng, Tống Sư Đạo, Nhậm Tuấn và Đồng Đồng không nhịn được nửa, cười phá lên.

Lôi Cửu Chỉ đỏ mặt, mắng:

-Thằng nhóc này, dám quản chuyện riêng của ta nữa à.

Khấu Trọng cười giả lả:

-Không phải quản, mà là quan tâm. Lôi đại ca ở lại đây tạm thời không có vấn đề gì. Loan Loan sẽ không ra tay tàn sát trước khi nắm rõ mọi chuyện. Còn việc rút lui cụ thể như thế nào các ngươi cứ bàn cho kĩ, đừng để lộ vết tích.

Rồi gã quay sang nói với Tống Sư Đạo:

-Trí Trí sẽ đến Trường An đấy.

Tống Sư Đạo ngạc nhiên:

-Cái gì?

Khấu Trọng trầm giọng:

-Đợi Trí Trí đến rồi bàn tiếp. Lúc đó có lẽ sự tình đã thay đổi nhiều rồi. Khấu Trọng ta tuyệt không để cho Lý Thế Dân bị người ta chà đạp. Con bà nó là con gấu! Ma Thường sau khi lấy được vũ khí rồi thì chuẩn bị để có thể đột nhập vào thành bất cứ lúc nào, ứng phó với đột biến. Như câu nói của Tất Huyền, khi không còn sự lựa chọn nào khác, mọi việc chỉ còn cách dựa vào võ công mà giải quyết.

(

Chương 758: Lay chuyển Tà vương

Từ Tử Lăng nhảy qua tường vào am, lướt trên lối đi rải sỏi băng qua rừng trúc, đến thẳng khu vườn bên trong. Gã rẽ trái đến tịnh xá nơi Thạch Thanh Tuyền cư trú. Dừng bước trước rừng trúc, trầm giọng đánh tiếng:

-Mời Tà vương ra gặp mặt.

Một tiếng thở dài vang lên sau lưng.

Từ Tử Lăng chầm chậm quay người lại, bóng Tà vương Thạch Chi Hiên đang đứng dưới ánh trăng bên gốc tùng, ngẩng mặt nhìn trời, khuôn mặt u ám.

Bốn bề tiếng côn trùng kêu rả rích, làm người ta cảm giác được sự sống đang đâm chồi nảy lộc khắp đất trời.

Vầng trăng khuyết đang lơ lửng giữa trời, chiếu khắp khu vườn.

Thạch Chi Hiên thở dài một hơi, bình tĩnh bảo:

-Là ngươi bảo Thanh Tuyền đến Trường An phải không?

Từ Tử Lăng đáp:

-Có thể cho là như vậy.

Thạch Chi Hiên nhìn gã, ánh mắt chứa đầy sự mâu thuẫn và phức

tạp, chầm chậm nói:

-Đi đi! Đem Thanh Tuyền đi càng xa càng tốt. Ngươi và Khấu Trọng không có chút cơ hội nào đâu.

Từ Tử Lăng cảm thấy đúng như gã đã dự đoán, Thạch Chi Hiên biết rõ bí mật của bọn gã nên giọng nói mới có vẻ khẳng định như vậy. Gã điềm đạm đáp:

-Tà vương chắc đã biết câu trả lời của tại hạ. Đây là cơ hội duy nhất để bọn tại hạ có thể hóa giải đại họa cho Trung thổ, cho dù khó khăn như thế nào bọn tại hạ cũng gắng hết sức mình.

Thạch Chi Hiên hai mắt hiện sát cơ, nhìn trừng gã không chớp mắt:

-Ngươi có thể ngu ngốc, không biết lượng sức mình, ngoan cố đầu đất, tự tìm đường chết, nhưng không được để con gái ta cuốn vào chuyện này, càng không được vô trách nhiệm với nó.

Nếu được chọn lại, Từ Tử Lăng gã nhất định sẽ không để Thanh Tuyền đến Trường An. Ngay ngày đầu tiên đến đây, tình thế đột biến khiến bọn gã rơi vào tình trạng nguy hiểm thế này thật nằm ngoài sự tưởng tượng.

Từ Tử Lăng nhìn trả lại cái nhìn sắc bén của lão một chút, rồi nhẹ nhàng hỏi:

-Thế Tà vương đã làm hết trách nhiệm của người cha chưa?

Y phục toàn thân Thạch Chi Hiên bay phần phật, tóc trên đầu dựng đứng lên, bay phất phơ, như Tà vương trong tưởng tượng của mọi người đột nhiên hiện rõ chân thân, vô cùng quỷ dị. Cùng với tiếng “ngươi muốn chết” vang lên, lão đã xuất hiện trước mặt Từ Tử Lăng

nửa trượng, chưởng phong ập tới.

Từ Tử Lăng cảm thấy chưởng này của đối phương bao trùm trời đất, dù gã có mọc cánh cũng khó thoát. Gã cũng biết Thạch Chi Hiên đã nổi giận thực sự, toàn lực xuất thủ, nên chưởng này uy lực khó mà đỡ được, nhưng lại không thể không đỡ.

Không khí xung quanh trong chớp mắt bị một quyền kinh thiên động địa có thể đánh tan chín tầng mây, mười tám tầng địa ngục của Thạch Chi Hiên hút hết không còn gì,,khiến Từ Tử Lăng cảm thấy thân thể trống rỗng, lâng lâng, như không có chút lực nào, khó chịu đến cực điểm.

Trong sát na này, tinh thần của gã tiến nhập cảnh giới thông suốt sáng rỡ, chân khí dường như cạn kiệt trong cơ thể lại tự nhiên sinh ra. Gã điểm ra một chỉ.

Bảo Bình ấn khí như mũi châm nhọn hoắt đâm thẳng vào trung tâm của quyền đầu, sinh ra tiếng rít chói tai.

“Bình” Từ Tử Lăng cả người như con diều đứt dây bay về phía sau. Cách Thạch Chi Hiên khoảng hai trượng thì gã chợt vững người lại, đưa ống tay áo lên chùi vết máu trên khóe môi, nhỏ giọng hỏi:

-Sao Tà vương không thừa cơ truy kích?

Thạch Chi Hiên đứng yên bất động, ngây người nhìn quyền đầu của bản thân, một lúc sau mới hạ tay phải xuống nhìn gã. Lão phất tay áo lại, lấy làm lạ hỏi:

-Đây là công phu gì? Sao lại có thể chấn tan kình lực một quyền của ta?

Từ Tử Lăng đè én cảm giác khí huyết nhộn nhạo, đáp:

-Điểm mạnh nhất cũng chính là điểm yếu nhất. Cho nên cái mạnh nhất cũng có thể biến thành cái yếu nhất. Có điều nếu Tà vương không nổi giận, từ không vết tích trở nên có vết thì tại hạ cũng thật sự không thể nắm bắt được.

Thạch Chi Hiên lửa giận tiêu tan, hai mắt lộ vẻ mất mát, ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên cao, gật đầu than:

-Đúng vậy! Ta căn bản không có tư cách gì để trách ngươi, tình yêu ngươi dành cho Thanh Tuyền không có gì phải nghi ngờ. Ài, Tử Lăng, ngươi có thể nghe mấy lời thật lòng khó nghe này không?”

Từ Tử Lăng cung kính:

- Xin Tà vương chỉ điểm.

Thạch Chi Hiên chắp hai tay sau lưng, bước chân chậm rãi nhưng quyết đoán đến bên gã, nhỏ giọng dặn:

-Tử Lăng đi đi! Hơn nữa còn phải đi ngay lập tức, sau khi quay về Lương Đô thì tập trung hết lực lượng lại. Khi nào Hiệt Lợi nam hạ thì tiến quân vào Lạc Dương, sau đó chia quân ra tấn công Quan Trung và Thái Nguyên. Lúc đó thì Hiệt Lợi chỉ còn đường quay về Tái ngoại mà thôi, Trường An sẽ là vật trong túi các ngươi. Chỉ cần các ngươi hành động nhanh chóng, hiệu quả thì thảm họa do Hiệt Lợi gây ra có thể ngăn chặn được. Đó là nước cờ tối ưu. Còn nếu ở lại Trường An, các ngươi chỉ có đường chết. Điểm mà các ngươi cho là mạnh nhất cũng chính là điểm yếu nhất, căn bản không chịu được một đòn. Lý Thế Dân xong đời rồi, các ngươi có ở lại cũng chỉ là tiễn hắn lên đường mà thôi. Lời Thạch mỗ đến đây là cạn, Tử Lăng cứ nghĩ cho kĩ, ôi!.

Nói xong người lão chớp lên, biến mất trong bóng tối âm u của khu rừng.

o0o

Khấu Trọng vừa mới rời khỏi phủ Tư Đồ thì Loan Loan đã đến sau lưng gã như quỷ mị, giọng nói êm tai như tiếng chuông ngân nga vang lên:

- Đi theo ta.

Khấu Trọng đi theo sau nàng, gặp nhà vượt nhà, lướt người về hướng cung Hưng Khánh. Trong lòng gã thầm nghĩ nếu có thể giết quách nàng đi thì chỉ còn lại Thạch Chi Hiên biết bí mật bảo khố, sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nhưng gã cũng biết bản thân mình căn bản không thể nắm chắc việc đưa Loan Loan vào chỗ chết, hơn nữa, mọi chuyện vẫn chỉ là suy đoán. Nếu hạ sát thủ mà mọi việc không như thế thì thật quá lỗ mãng.

Bất giác gã thầm thở dài.

Loan Loan dường như còn quen thuộc với cung Hưng Khánh hơn cả gã, nàng dẫn gã qua mặt bắc, vượt tường vào cung, chạy thẳng đến Trầm Hương đình.

Phòng vệ ở cung Hưng Khánh còn xa mới bằng được cung thành Đại Đường. Chỉ có bảy cổng là có người gác bảo vệ và tuần vệ. Kẻ cao minh có thể ra vào như chốn không người.

Cuối cùng hai người cũng đến ngồi xuống nơi Trầm Hương đình.

Khấu Trọng lấy làm lạ hỏi:

- Làm sao nàng biết ta sẽ đến phủ Tư Đồ?

Loan Loan cười tươi như hoa:

-Người ta đến Hoa Ngạc lâu tìm ngươi, nhưng người không lầu trống, đương nhiên là người đi nơi khác rồi. Cho nên ta mới đến phủ Tư Đồ thử vận khí. Xem ra vận khí của ta cũng tốt đấy chứ!

Nhìn nụ cười tươi như hoa của nàng, vẻ mặt và giọng nói đều thân thiết, Khấu Trọng cảm thấy thật khó tin rằng nàng sẽ hại mình và Từ Tử Lăng, nhưng cảm giác của Từ Tử Lăng có lẽ không sai ở điểm này. Trong lòng gã mâu thuẫn, hỏi:

-Nàng lại không làm kinh động đến lão Bạt và Hầu tiểu tử sao?

Loan Loan nhún vai bảo:

- Có gì lạ chứ, người ta quen nghe tiếng thở của ngươi và Tử Lăng rồi, không cần vào cũng biết các ngươi không ở trong đó.

Khấu Trọng ngớ người:

-Thật khó tin, Thiên Ma công của nàng càng ngày càng cao minh rồi!

Loan Loan đáp:

- Trong lòng không phiền não gì, chẳng như ngươi và Tử Lăng ngày ngày bận rộn mệt mỏi, nên đương nhiên là dễ dàng tiến triển hơn rồi. Ôi, chuyện các ngươi gặp hôm nay hình như rất nghiêm trọng. Thế hiện tại định thế nào?

Khấu Trọng đáp:

- Chuyện cấp bách trước mắt là phải hóa giải hiểm họa cho Lý Thế Dân. Nàng có đề nghị gì không?

Loan Loan lộ vẻ suy nghĩ, một lúc sau mới than:

- Kiến Thành kế này rất tinh vi, lại thêm các phi tần đổ dầu vào lửa, thì chỉ làm sự hiểu lầm của Lý Uyên đối với Lý Thế Dân càng sâu hơn thôi. Ta còn có đề nghị gì được nữa đây?

Khấu Trọng thầm nghĩ nếu Loan Loan thật sự lừa mình thì công lực của nàng quá phi thường, không để lộ bất cứ điểm yếu nào.

Loan Loan hỏi:

- Ngươi có cách gì không?

Khấu Trọng cười khổ:

- Ta đã mời Liễu Không ra tay cảnh cáo Lý Uyên.

Loan Loan kêu lên thất thanh:

- Cái gì? Ngươi không đùa chứ?

Khấu Trọng cho đến giờ không hề nói dối nàng, để nàng không sinh nghi rồi từ đó mới có thể chiếm được lòng tín nhiệm của nàng ở những việc quan trọng:

- Nàng thấy ta còn có lựa chọn nào tốt hơn không?

Loan Loan lắc đầu, hai mắt sáng rực, nhỏ giọng hỏi:

- Các ngươi có thể phát động sớm không?

Khấu Trọng thầm nghĩ nếu như Loan Loan đúng như dự đoán của Từ Tử Lăng thì mấy lời này không những có thể do thám tình hình của bọn gã mà còn có thể đưa bọn gã vào đường cùng. Gã cười khổ đáp:

- Bọn ta đã thay đổi kế hoạch rồi, quyết tâm liên thủ với Lý Uyên, đánh lùi ngoại địch đã rồi mới tính tiếp.

Loan Loan nhẹ rùng mình, nhíu mày lại nhìn gã không chớp mắt. Trên trán nàng hiện lên mấy cái nhăn mày đáng yêu.

Khấu Trọng giải thích:

- Đó là chủ ý của Tần vương, y sợ Trường An sẽ bị tổn thương nguyên khí bởi binh biến, chính cục không ổn định sẽ không đủ sức chống lại đại quân như gió lốc của Hiệt Lợi.

Loan Loan hỏi:

- Người của ngươi đều đến cả rồi chứ?

Khấu Trọng đáp:

- Ta cho bọn họ về Hán Trung đợi lệnh, để tránh gây ra những hiểu lầm không cần thiết.

Loan Loan không vui bảo:

-Ngươi làm thế thì lỗ mãng quá! Sao lại có thể đánh giá thấp Lý Kiến Thành. Hắn có Doãn Tổ Văn và Triệu Đức Ngôn chống lưng phía sau, cho nên hiện tại ngươi có muốn phản kích cũng lực bất tòng tâm

thôi.

Khấu Trọng trầm giọng:

- Nếu ngày mai lời cảnh cáo của Liễu Không không có hiệu lực với Lý Uyên thì bọn ta chỉ còn nước đến Hoành Nghĩa cung đem Lý Thế Dân đi, rồi từ từ sẽ tính kế an bài cho gia nhân và thủ hạ của y theo đường bảo khổ ra khỏi thành. Đó là tính nước đường cùng, hy vọng không đến nỗi như vậy.

Loan Loan lắc đầu:

- Cái này vô ích thôi, ngươi tuyệt đối không nên làm thế.

Khấu Trọng nói:

- Ta đã nghĩ đến nhức đầu nhức óc rồi nên sẽ không hao tâm tổn trí nữa. Mọi việc cứ phó mặc cho ông trời.

Ngừng một chút, gã hỏi nàng:

- Có cách gì liên lạc với Loan đại tiểu thư không?

Loan Loan đáp:

- Người ta sẽ tự đến tìm ngươi. Ôi! Khấu Trọng, ngươi và Tử Lăng đi đi! Cục diện Trường An sẽ không đến lượt ngươi thao túng đâu. Các ngươi đi rồi, nói không chừng lại cứu được Lý Thế Dân, vì dù sao y vẫn còn giá trị lợi dụng.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Hiểu con không ai bằng cha, Lý Uyên có lẽ biết biện pháp xử lý

thiên vị của mình sẽ làm thương tổn nhi tử. Cho dù Lý Thế Dân ngày trước ở bên ngoài không có tâm làm vua thì giờ cũng sẽ thay đổi chủ ý. Ta và Tử Lăng đều là kẻ vì nghĩa khí giang hồ, chết cũng không hối tiếc. Bọn ta sẽ ở lại đây chờ cho đến phút cuối. Nếu Lý Thế Dân bị hại, bọn ta sẽ chém giết cả Trường An, ngày ta trở lại Quan Trung cũng là ngày Lý gia diệt vong.

Loan Loan lộ vẻ tập trung suy nghĩ, một lúc sau bình tĩnh bảo:

- Lời cảnh cáo của Liễu Không có tác dụng hay không, ngày mai sẽ có câu trả lời.

o0o

Thạch Thanh Tuyền tĩnh lặng ngồi trên bậc thang gỗ phía ngoài tịnh xá, tay chống cằm trên đầu gối, ngẩng nhìn vầng trăng sáng trên cao. Nàng nhìn đến ngơ ngẩn, như không hề biết Từ Tử Lăng đã tới bên.

Nhìn ngắm nàng, Từ Tử Lăng trong lòng trào lên cảm giác hạnh phúc không gì ngăn được, như luồng máu ấm chảy khắp thân thể. Tình yêu với người con gái xinh đẹp này không còn như bóng trăng dưới nước nữa, mà là hiện thực có thể chạm vào được.

Thần thái và vẻ mặt của nàng tự nhiên đã có một vẻ thần thánh không thể xâm phạm, khiến gã không dám lên tiếng, chỉ biết ngồi xuống cạnh nàng, nhẹ hít một hơi.

Thạch Thanh Tuyền vẫn không nhìn về phía gã, môi hồng mấp máy:

- Từ Tử Lăng! Có phải là chàng không?

Từ Tử Lăng gần như không thể đáp lời, ngập ngừng đáp:

- Đúng rồi! Là Từ Tử Lăng đây!

Thạch Thanh Tuyền vẫn giữ nguyên tư thế yêu kiều, hỏi:

- Chàng hôm nay gặp phải chuyện gì không vui phải không? Sao tiếng bước chân lại nặng nề vậy? Vừa rồi chàng mới động thủ với người khác đúng không? Thanh Tuyền nghe thấy tiếng sát phạt.

Từ Tử Lăng không nhịn được quay sang ngắm nàng. Tư thế nàng có cái gì đó rất chú tâm, như đang chìm sâu vào suy nghĩ, khiến Từ Tử Lăng nhớ đến bầu trời đầy sao ở U Lâm tiếu cốc, nhớ đến dòng suối nhỏ và thác nước. Hiện tại tuy là ở một nơi khác rồi, nhưng vì có nàng nên mọi thứ trở nên như giấc mơ không có thật, đẹp lung linh đến say lòng người, chạm vào đáy tâm hồn.

Giờ đây gã không còn tâm tình nào nghĩ đến cái gì khác ngoài nàng. Tình cảm với Sư Phi Huyên như nằm ở một nơi nào đó xa xôi trong kí ức.

Sáng nay từ lúc bước vào thành Trường An, gã đã bị cuốn vào trường tranh đấu quyết liệt chốn hoàng thành, chống lại các thế lực được xem là mạnh nhất thiên hạ, chỉ cần một chút sơ xuất cũng rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Cả người gã lúc nào cũng căng như sợi dây đàn. Nhưng giờ phút này gã hoàn toàn thư thái, không còn biết gì đến thế giới bên ngoài.

Giọng nói của Thạch Thanh Tuyền dịu dàng bên tai gã:

- Từ Tử Lăng! Thanh Tuyền hỏi chàng câu này có được không?

Trong làn gió đêm, Từ Tử Lăng hưng phấn gật đầu:

- Từ Tử Lăng xin rửa tai lắng nghe.

Thạch Thanh Tuyền vẫn ngẩng nhìn bầu trời đêm, như tự nói với mình:

- Hạnh phúc nghĩa là gì?

Từ Tử Lăng bị hỏi đến cứng lưỡi. Cái này cũng giống như hỏi tình yêu là gì vậy? E rằng chẳng có ai biết đáp án thật sự, đây cũng là câu hỏi chưa có câu trả lời từ xưa đến nay. Thật ra thì gã chưa từng nghĩ hạnh phúc rốt cuộc là cái gì, nó đơn giản chỉ là cảm giác.

Từ Tử Lăng sững người nhìn nàng một lúc rồi mới chầm chậm từng chữ trả lời:

- Ta chỉ có thể nói một câu. Hạnh phúc là như trước mắt, có Thanh Tuyền bầu bạn một bên.

Thạch Thanh Tuyền vẫn chưa chịu tiếp xúc với ánh mắt của gã, mềm mại bảo:

- Trước đây Thanh Tuyền nghĩ thế này, mỗi đêm khi mình đi ngủ, trong lòng không có ưu phiền gì, cũng không sợ ngày mai sẽ đến, thì đó là hạnh phúc. Nhưng giờ thì cách nghĩ đó đã thay đổi rồi. Hạnh phúc của Thanh Tuyền là chàng đó ngốc!

Từ Tử Lăng rung động kêu lên:

- Thanh Tuyền!

Thạch Thanh Tuyền cuối cùng cũng quay qua nhìn gã, cười khúc khích:

- Chàng có vui không?

Rồi nàng cúi đầu nói nhỏ:

- Đối với Thanh Tuyền, chàng là một người kì lạ, là một câu đố không ai hiểu hết, lại còn rất cá tính nữa. Nhưng khi Thanh Tuyền xem chàng là câu đố thì bản thân mình cũng tự biết là không thoát nổi, vì bản thân tình yêu cũng là một câu đố. Cho dù là nhà thơ biết ca ngợi tình yêu nhất hay bậc học giả tài trí nhất cũng chẳng thể giải hết được bí mật của tình yêu.

Từ Tử Lăng nghe thế thì trợn mắt há mồm, nhất thời không biết nói gì. Gã chưa bao giờ nghĩ rằng Thạch Thanh Tuyền lại có cách nghĩ như thế về mình, nhưng rõ ràng là bây giờ nàng đang mở lòng, chia sẻ với gã bí mật giấu kín trong lòng.

Đó là cách nghĩ đặc biệt khác với người thường, nó cũng khiến nàng có thể thổi nên tiên khúc kì diệu như thế.

Thạch Thanh Tuyền hỏi nhỏ:

- Chàng ngốc đang nghĩ gì đấy.

Từ Tử Lăng buột miệng:

- Ta nghĩ đến nàng.

Thạch Thanh Tuyền hứ yêu:

- Lại không thành thật rồi. Chàng đang nghĩ đến chuyện làm chàng lo lắng phải không nào?

Từ Tử Lăng bị chạm tới tâm sự trong lòng, như gáo nước lạnh dội xuống đầu, tỉnh khỏi giấc mơ êm ái ngọt ngào để quay trở lại hiện

thực tàn khốc.

Tiếng côn trùng kêu rả rích từ bốn bề vọng tới tai.

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn nàng, trong lòng hào tình vạn trượng và đấu chí không ai lay chuyển nổi dâng lên. Vì nếu gã có chút nào hèn nhát thì sẽ không đủ sức hộ hoa.

Hít sâu một hơi, gã hỏi với giọng kiên định và sẵn sàng:

- Thanh Tuyền có bằng lòng làm vợ Từ Tử Lăng ta không?

Thạch Thanh Tuyền thân mình rung động, kêu “A” một tiếng rồi cúi đầu, màu đỏ hiện lên trên hai má, lan đến tận tai, lộ vẻ tim đang đập loạn, bất ngờ không kịp chuẩn bị tinh thần.

Từ Tử Lăng đang muốn hỏi tiếp, thì ngón tay Thạch Thanh Tuyền đã đặt lên môi gã, ánh mắt nhìn gã yêu mến, thẹn thùng bảo:

- Không lấy chàng thì lấy ai? Đồ ngốc! Còn phải hỏi người ta nữa à.

o0o

Khấu Trọng quay trở về Hoa Ngạc lâu. Trầm Lạc Nhạn đang ngồi nói chuyện với Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch ở chiếc bàn nơi góc căn phòng lớn bên hồ ở lầu dưới.

Khấu Trọng ngồi xuống cất giọng:

- Hy vọng không có tin tức xấu nữa.

Trầm Lạc Nhạn liếc ngang gã một cái:

- Còn chưa đủ xấu sao?

Khấu Trọng thở dài hỏi:

- Tình hình thế nào rồi?

Trầm Lạc Nhạn đáp:

- Hoàng thượng xử lý vụ này rất không công bằng, khiến Thiên Sách phủ trên dưới ai nấy đều phẫn nộ. Các tướng Thiên Sách phủ do Lý Tĩnh dẫn đầu đã đến Hoành Nghĩa cung bầu bạn với Tần vương, thề chết bảo vệ y.

Khấu Trọng hỏi tiếp:

- Lão già Lý Uyên có động tĩnh gì không?

Trầm Lạc Nhạn lại đáp:

- Bên phía hoàng thượng mọi chuyện bình thường. Còn thái tử thì đến Trường Lâm môn tập hợp Trường Lâm quân, cho thấy đang bày mưu tính kế.

Ngừng một chút, nàng nhỏ giọng bảo:

- Ta đến đây đêm nay là muốn thay bọn Lý Tĩnh và tướng sĩ Thiên Sách phủ hỏi ngươi một câu. Có phát động binh biến đêm nay không?

Khấu Trọng than:

- Ta cũng muốn lắm nhưng thời cơ chưa chín muồi. Hơn nữa địch nhân đang như hổ đói rình mồi, nếu bọn ta khởi binh sẽ rơi vào bẫy

của chúng. Lý đại tướng quân của nàng có nói gì không?

Trầm Lạc Nhạn gật đầu:

- Ta cũng thấy thế,. Thế Tích giờ đang trấn ở Lạc Dương, không có trong thành.

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Một khi Lạc Dương vẫn đang nằm trong tay Lý tướng quân, Lý Uyên sẽ không dám giở thủ đoạn tàn độc với Tần vương.

Khấu Trọng vui mừng:

- Như vậy lời cảnh cáo của Liễu Không càng sẽ có thể phát huy uy lực lớn.

Mọi người đều ngạc nhiên, Khấu Trọng bèn đem mọi chuyện kể lại, rồi bảo:

- Bọn ta cứ chuẩn bị sẵn sàng, văn không được thì ta chơi võ. Cùng lắm là huyết chiến ra khỏi Trường An chứ gì, đem Tần vương về xưng đế Lạc Dương.

Trầm Lạc Nhạn nói:

- Hy vọng lời Liễu Không có tác dụng.

Hầu Hi Bạch lên tiếng:

- Người xa rời thế sự như Liễu Không bỗng nhiên đến cảnh cáo nghiêm trọng như vậy thì ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến quyết định của Lý Uyên, khiến lão không dám khinh cử vọng động.

Khấu Trọng không hiểu, quay sang hỏi Trầm Lạc Nhạn:

- Chuyện này đúng là rất kỳ lạ. Với sự tinh minh của Tần vương và sự trung thành tinh nhuệ của Huyền Giáp vệ binh, mà vẫn bị người ta âm thầm đem ít nhất là mười thùng hỏa khí vào Thanh Lương trai là sao đây?

Trầm Lạc Nhạn buồn bã đáp:

- Nếu bọn ta biết được thì còn nói gì nữa. Trong Thanh Lương trai có một hầm chứa rượu, hỏa khí được giấu ở đó. Việc này có lẽ là xảy ra trước khi Tần vương về Trường An, lúc đó trong Dịch Đình cung thiếu cao thủ nên phòng vệ lỏng lẽo, tạo cơ hội cho Kiến Thành. Ta phải về báo cáo lại với Tần vương đã. Sau khi tới Hoành Nghĩa cung, người chỉ một mình một phòng, không nói nửa câu.

Khấu Trọng dặn:

- Nói với Tần vương là Khấu Trọng ta luôn đứng về phía y, mong y cứ yên tâm.

(

Chương 759: Ý nghĩa thật sự của tình yêu

Từ Tử Lăng thả bước men theo Long trì về phía Hoa Ngạc lâu. Vì Lý Uyên đã rút tuần vệ khu phía nam Hưng Khánh cung về, chỉ để lại vệ sĩ gác cổng lớn, luôn tỏ thái độ tôn trọng bọn gã, cho nên bọn gã cũng như địch nhân đều ra vào dễ dàng. Bản thân Hoa Ngạc lâu dĩ nhiên là được đội Phi Vân vệ tinh nhuệ do Vương Huyền Thứ chỉ huy luân phiên canh phòng.

Từ Tử Lăng đột ngột dừng lại. Thật ra trong lòng gã đã có cảnh giác, nhưng vì không biết địch hay bạn nên mới cố ý làm như không có chuyện gì.

Linh Lung Kiều đang mặc quần áo dạ hành lướt đến trước mặt gã, thần sắc nghiêm trọng hỏi:

- Các ngươi sao lại đến Trường An?

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Để ta xem bàn tay phải của nàng.

Linh Lung Kiều ngạc nhiên:

- Bàn tay thì có gì hay mà xem? Tâm tình ngươi hình như rất tốt thì phải?

Từ Tử Lăng thầm nghĩ tâm tình ta đương nhiên là vô cùng tốt, chưa bao giờ tốt như vậy nữa kìa. Gã nhẹ nhàng bảo:

- Tin ta đi được không?

Linh Lung Kiều lộ vẻ do dự, nhưng rồi cũng xòe tay ra.

Từ Tử Lăng rút trong túi ra viên Ngũ Thải thạch, thả xuống lòng bàn tay nàng.

Linh Lung Kiều lộ vẻ vui mừng đến mức không dám tin, không thể tin. Tay kia cũng tự nhiên nâng lên, hai tay nâng niu ôm ấp viên Ngũ Thái thạch, nét rạng rỡ đẹp như thần thánh lộ ra trên mặt. Nàng kêu “a” một tiếng, ánh mắt không rời khỏi viên đá kia.

Từ Tử Lăng trong lòng trào dâng cảm giác hài lòng vật về chủ cũ, nhẹ nhàng khuyên nàng:

- Trường An đã trở thành chốn tranh đấu thị phi, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Kiểu tiểu thư không nên ở lại đây, cũng không cần phải lo lắng cho bọn ta. Đã dám đến đây là bọn ta cũng đã nắm chắc có thể sống sót rời đi. Mã Cát lúc này cũng đang ở Trường An, Mỹ Diễm phu nhân càng không cam lòng để ta lấy đi Ngũ Thái thạch. Kẻ đáng lo nhất vẫn là tên Liệt Hà gian giảo tinh quái, Kiều tiểu thư nhất định phải nghe lời khuyến cáo của ta.

Linh Lung Kiều hai tay nâng niu viên Ngũ Thái thạch, ngẩng đầu nhìn gã, nước mắt lưng tròng cảm động, giọng run run:

- Cám ơn ngươi, Linh Lung Kiều thay mặt mọi người trong giáo cảm tạ đại ân đại đức của Từ công tử, thánh giáo Ba Tư cuối cùng cũng có hy vọng một lần nữa hợp nhất lại.

Từ Tử Lăng khiêm tốn:

- Đó là ý trời, đã giúp ta có cơ duyên tình cờ lấy lại được thánh thạch.

Linh Lung Kiều cẩn thận cất viên Ngũ Thái thạch vào người, bảo:

- Đêm nay ta đến tìm các ngươi, không hề nghĩ là có thể nhận lại được thánh thạch. Ta đang do dự có nên vào trong hay không thì may quá gặp ngươi trở về.

Từ Tử Lăng biết nàng sợ thấy Khấu Trọng sẽ thương tâm nên mới đi lui đi tới bên ngoài lầu. Chỉ hận là chuyện này gã cũng lực bất tòng tâm. Khấu Trọng đã vì Thượng Tú Phương mà đau khổ đến muốn hủy hoại bản thân, làm sao gã có thể làm tinh thần hắn khổ ải thêm nữa được?

Linh Lung Kiều nói tiếp:

- Đổng tiểu thư vẫn rất quan tâm đến các ngươi vì tình hình bây giờ rất đáng lo. Sau khi xảy ra chuyện Tần vương, nàng triệu ta đến, bảo ta báo với các ngươi, rằng Tần vương không còn giữ mạng được lâu, các ngươi phải lập tức rời khỏi Trường An ngay.

Từ Tử Lăng liền nhíu mày hỏi:

- Hóa ra Đổng Thục Ni bảo nàng đến đây sao?

Linh Lung Kiều đáp:

- Hoàng cung giờ một bước cũng khó đi, nếu không có nàng sắp xếp cho, ta cũng chẳng có cách gì đến được đây.

Từ Tử Lăng càng nhíu mày sâu hơn. hỏi:

- Thế làm sao nàng trở về cung được?

Linh Lung Kiều cũng thấy bất an:

- Thị vệ trưởng của Đổng tiểu thư sẽ ở ngoài cung đợi ta. Có gì không ổn sao?

Từ Tử Lăng thở dài:

- Hy vọng là ta đa nghi quá, nhưng nếu ta đoán không sai thì đây là một cái bẫy. Mục đích là lấy lại Ngũ Thái thạch từ tay ta qua nàng.

Linh Lung Kiều giật mình:

- Đổng tiểu thư không phải là loại người như vậy. Nàng tuy ngang bướng nhưng chưa từng hại ai.

Từ Tử Lăng tra vấn:

- Trước tiên ta phải làm rõ hai chuyện đã. Thứ nhất là làm sao Đổng tiểu thư biết được Tần vương sắp mất mạng? Trước khi bảo nàng đến đây, cô ta đã gặp những ai?

Linh Lung Kiều đáp:

- Chuyện của Tần vương là do Độc Cô Phượng báo cho nàng ta biết. Trước khi Đổng tiểu thư nói chuyện này với ta, thì theo như ta được biết, các nàng ấy nói chuyện khoảng gần một tiếng, rồi Đổng tiểu thư cho triệu ta đến. Còn chuyện thứ hai cần làm rõ là gì?

Từ Tử Lăng hỏi tiếp:

- Thứ nữa là thị vệ trưởng của Đổng Thục Ni có phải là một người

tên là Nhan Lịch hay không?

Linh Lung Kiều ngây người ra:

- Làm sao ngươi biết được? Nhan Lịch chỉ vừa mới được Lý Uyên chỉ định bảo vệ Đổng tiểu thư ngày hôm qua.

Từ Tử Lăng than:

- Thế thì suy đoán của ta đúng đến bảy tám phần. Chuyện này là do Dương Hư Ngạn đứng đằng sau giật dây, Ngũ Thải thạch cuối cùng sẽ rơi vào tay Liệt Hà thôi. Từ đó có thể thấy Độc Cô gia đã đứng về phía Kiến Thành và Nguyên Cát.

Linh Lung Kiều kinh hãi:

- Ta phải làm sao bây giờ?

Từ Tử Lăng đáp một cách khẳng định:

- Kiều tiểu thư phải lập tức rời khỏi Trường An, bọn ta sẽ có sắp xếp tốt nhất cho nàng.

o0o

Bốn người bước ra khỏi Hưng Khánh cung, rẽ qua Quanh Minh đại nhai, nhằm hướng Chu Tước đại môn rảo bước.

Bọn họ phân thành hai nhóm, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ở phía trước, Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch theo sau.

Còn Phi Vân vệ lại âm thầm đưa Linh Lung Kiều đến phủ Tư Đồ, ngay đêm nay đưa nàng ra khỏi thành theo bí đạo dưới bảo khố, cao

chạy xa bay.

Khấu Trọng mang tâm sự nặng nề trong lòng, than thở với Từ Tử Lăng đang đi bên cạnh:

- Đêm nay sẽ rất dài đây, ta thật sự sợ ngày mai khi tỉnh dậy, ta sẽ hối hận đã quyết định đến Trường An.

Từ Tử Lăng nhớ lại định nghĩa hạnh phúc của Thạch Thanh Tuyền, cảm xúc dâng trào:

- Hạnh phúc là phải do mình tranh đấu lấy, ngàn vạn lần không được để mất đấu chí. Cho dù sự tình có thế nào đi nữa, bọn ta cũng phải bình tĩnh ứng biến, cho đến khi có thể ngủ một giấc thật say không còn lo lắng gì nữa, và chờ đợi một ngày mới đầy hi vọng sẽ đến.

Khấu Trọng không hiểu lắm, lấy làm lạ hỏi:

- Ngươi hình như còn có lòng tin hơn cả ta sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Từ sau khi rời Dương Châu, bọn ta đã trải qua bao nhiêu phong ba bão táp. Mỗi lần bọn ta có thể đứng dậy sau khi ngã đều trở nên kiên cường hơn. Lần này tuy bọn ta đối mặt với nguy hiểm chưa từng có trước đây, nhưng chỉ cần bọn ta phấn đấu không ngừng nghỉ như trước đây thì cuối cũng sẽ xoay chuyển được tình thế. Sự thật sẽ chứng minh lời ta.

Khấu Trọng nghe xong tinh thần chấn động, ghé tai gã hỏi nhỏ:

- Nói cho ta biết, có phải ngươi đã sinh cảm giác với tương lai nên mới nói vậy không?

Từ Tử Lăng tức giận mắng:

- Ta cũng mong là có thể nói mấy lời không thật lòng để làm tăng lòng tin của ngươi, nhưng tiếc là ta không nỡ lừa ngươi.

Khấu Trọng cười:

- Thừa nhận rồi đó nha! Ta dám khẳng định bản thân ngươi cũng không phân biệt được rốt cuộc là do lạc quan quá hay là do dự cảm được tương lai. Cho nên ít nhất cũng có năm phần cơ hội. Hà! Con bà nó là con gấu, chỉ cần một tia hy vọng thôi là ta thỏa mãn lắm rồi, huống chi có đến năm thành. Ha ha! Tâm tình ra tốt hơn nhiều rồi.

Bỗng gã dừng bước, khiến hai kẻ Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch ở phía sau đang dỏng tai nghe ngóng câu chuyện của bọn gã suýt đâm sầm vào.

Hầu Hi Bạch lầm bầm:

- Công phu kém một chút là không nên theo sau cái tên khùng này.

Khấu Trọng ôm vai Hầu Hi Bạch bảo:

- Bọn ta trước tiên đi tìm kẻ để xả giận nào.

Ba người nhìn gã rẽ ngang vào ngõ, không hiểu chuyện gì.

Bạt Phong Hàn phàn nàn:

- Bọn ta là muốn đi gặp Phó Dịch Lâm, ngươi không phải đi nhầm đường đó chứ?

Khấu Trọng cười:

- Không tốn bao nhiêu thời gian đâu. Là huynh đệ với nhau, lão ca ngươi cho ta chút thời gian quý báu của ngươi không được sao?

Ba người không còn cách nào khác, hơn nữa Hầu Hi Bạch đang bị gã bá vai bá cổ, nên đành phải theo sau.

Nơi cửa Tây Bắc của chợ Đông, có một xe ngựa đang dừng ở đó. Nhan Lịch cầm đầu khoảng hơn mười cấm vệ quân đang sốt ruột chờ đợi ái đó, thấy bốn gã xuất hiện, bất giác lộ vẻ hoang mang lo lắng.

Chợ Đông đã vãn một canh giờ trước, giờ này nhà nhà cửa đóng im ỉm, cả khúc đường ban ngày tấp nập đông vui giờ lặng lẽ như tờ, còn làm tăng thêm khí thế đuổi tới của bốn gã.

Khấu Trọng cố ý mở rộng chiếc áo bào Sở Sở may cho gã, để lộ Tỉnh Trung Nguyệt. Gã cười to ha hả:

- Không ngờ lại gặp Nhan thị vệ trưởng ở đây, thật tình cờ làm sao. Xem đao!

Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch cuối cùng cũng hiểu cái Khấu Trọng kêu “xả giận” chính là muốn đi tìm Nhan Lịch tế cờ. Cả bọn thầm kêu hay, vì cho dù có bị ăn đòn thế nào đi nữa, nếu không phải vong mệnh hay tàn phế thì hắn chắc chắn cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt, không dám làm ầm lên. Nếu không thì làm sao giải thích với Lý Uyên tại sao hắn không thi hành nhiệm vụ trong cung mà lại ra đây hứng gió cơ chứ?

Người có danh, cây có bóng, cả tiếng hét “xem đao” của Khấu Trọng, luôn cả Nhan Lịch chẳng kẻ nào là không giật mình kinh hãi, vội rút

binh khí ra phòng thân.

„Keng!“

Khấu Trọng lúc này đang rút Tỉnh Trung Nguyệt ra khỏi vỏ, người theo đao mà tiến, khi còn cách ba xích (1m) thì đã nhanh chóng rút ra xong. Ánh đao đầy trời bắn về phía bọn Nhan Lịch.

Kỳ lạ là ngoại trừ Nhan Lịch vẫn đứng nguyên tại chỗ, những tên cấm vệ khác lại lũ lượt thối lui.

Ba gã Từ Tử Lăng thầm tán thưởng, không phải dành cho Khấu Trọng mà là Nhan Lịch. Vì chiêu đao này của Khấu Trọng chỗ lợi hại nhất chính là thật giả khó biết. Đao khí bao trùm lấy mỗi địch nhân làm bọn chúng mỗi tên đều tưởng rằng mình là đối tượng chính. Chỉ có Nhan Lịch nhìn ra được hư thực của chiêu này, biết rằng không được thối lùi.

Nhan Lịch hét to một tiếng, trường mâu xoay một vòng trên cao, nhưng đột nhiên mâu biến thành côn, nhanh như chớp đánh về phía Khấu Trọng, chiêu số nằm ngoài dự đoán.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Thì ra là côn à!

Ánh đao đột nhiên biến mất, Tỉnh Trung Nguyệt chém nghiêng lên, lưỡi đao nhằm vào đầu mâu.

- Keng!

Nhan Lịch toàn thân chấn động dữ dội, thu mâu về, kêu “Hự, hự!” lùi lại hai bước.

Khấu Trọng giơ đao lên cao, chém xuống như chớp giật, uy thế hùng mạnh, có cái dũng khó mà kháng cự được.

Các cấm vệ khác bị đao khí làm cho sợ chết khiếp, nên không ai dám vào giúp Nhan Lịch một tay. Thế mới biết chiêu đao đó lợi hại bức nhân như thế nào.

Nhan Lịch cũng đã ổn định lại, bước lùi nửa bước, đổi sang tư thế cầm mâu bằng hai tay, đâm nghiêng lên, lợi dụng ưu điểm chiều dài của cây mâu để phá chiêu sát đao của Khấu Trọng.

Khấu Trọng cười lên một tiếng, nửa đường biến chiêu, đang chém thẳng thành ra phớt ngang, giữa hai chiêu không hề có chút gì ngập ngừng, mọi thứ đều thoải mái, biến hóa tự nhiên. Đao pháp ở đây đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Nhan Lịch lập tức rơi vào thế nguy hiểm, bèn nhanh nhẹn biến chiêu ứng phó.

“Đinh!”

Nhan Lịch kêu thảm một tiếng, loạng choạng ngã xuống, thua liểng xiểng.

Nếu Khấu Trọng cho thêm một đao nữa, đảm bảo sẽ lấy mạng hắn.

“Kịch!”

Tỉnh Trung Nguyệt quay vào vỏ.

Khấu Trọng chỉnh đốn lại áo choàng, thong thả ung dung, như chưa hề động tay động chân. Gã nhìn Nhan Lịch đang cố gắng đứng cho

vững lại, cười bảo:

- Đắc tội! Đắc tội rồi! Nhưng có thể lĩnh giáo sự cao minh của Nhan huynh thì cũng đáng lắm. Thật ra tiểu đệ có ý tốt, đến báo cho Nhan huynh biết là không cần đợi Kiều tiểu thư đâu. Đổng quý phi nếu muốn người thì cứ đến tìm Khấu Trọng ta. Ha ha! Các ngươi đi đi!

o0o

Khi đến Chu Tước đại môn thì Vi công công đã đứng đó cung kính đợi đại giá để dẫn bọn họ đến Lăng Yên các trong Thái Cực cung.

Khấu Trọng bối rối cất tiếng:

- Nào dám phiền đến Vi công công, cứ tùy tiện phái một tiểu công công đến là được rồi. Bọn tại hạ quen thế hơn.

Vi công công đang khách khí hàn huyên với người quen Hầu Hi Bạch, nghe vậy cung kính đáp:

- Đây là ý chỉ của hoàng thượng, cũng là bày tỏ sự tôn kính với thiếu soái. Bọn ta thân làm nô tài vất vả quen rồi. Đa tạ sự quan tâm của Thiếu soái.

Hầu Hi Bạch cười:

- Công công chắc chắn là người ngủ ít nhất trong cung rồi.

Vi công công tự hào:

- Tiểu nhân mỗi tối không bao giờ ngủ quá hai canh giờ, và đã từng thức năm đêm liên tục.

Khấu Trọng khen ngợi:

- Công lực của công công thâm hậu hơn ta nhiều. Ta chỉ cần hai ngày không ngủ là mắt chẳng mở nổi nữa.

Vi công công cúi đầu, hai mắt lóe lên rồi tắt ngấm, thể hiện đã bị Khấu Trọng chọc giận, nhưng nhịn không phát tác, thấp giọng khiêm tốn:

- Tiểu nhân nào dám so sánh với Thiếu soái.

Khấu Trọng cười ha hả, bước lên dẫn đầu.

Cung cấm giữa đêm khuya tĩnh lặng trang nghiêm, chỉ có tiếng trống canh và tiếng chân tuần vệ vang lên, xa xa là khu hoàng thành rộng lớn.

Trước sau có mười sáu cấm vệ binh hộ tống, dưới ánh đèn lồng nhập nhòa, bọn họ men theo Thiên nhai đến thẳng quảng trường Hoành Quán.

Tâm trí Từ Tử Lăng để hết vào Thạch Thanh Tuyền, mỹ nhân đó có đủ sức mạnh khiến gã quên hết mọi chuyện, toàn tâm toàn ý để vào nàng, thậm chí quên luôn cả nỗi đau do Sư Phi Huyên gây ra khi nàng bỏ đi.

Tình yêu Thạch Thanh Tuyền trao cho gã không giữ lại chút nào, vui vẻ khéo léo đi cùng gã, lại thường xuyên trêu đùa, làm gã bối rối. Giờ đây bọn họ sống chung với nhau sẽ tràn đầy các thú vui.

Tình yêu giữa nam và nữ rốt cuộc là cái gì? Cái đó không quan trọng; quan trọng là lúc ở cùng nàng thời gian trôi đi rất nhanh, thoắt cái đã đến lúc phải xa nhau.

Gã có thể chạm vào nàng, hôn nàng, chìm đắm vào thế giới ngọt ngào say lòng người đó, để nàng vỗ yên tâm hồn tịch mịch của gã, cũng để nàng có thể giải phóng hoàn toàn tâm hồn nàng, hai kẻ cô độc không còn cô độc nữa. Trong cái thế giới lạnh lùng đầy rẫy sự tranh đấu, thù hận và giả dối này, gã trân trọng tương lai hạnh phúc giản đơn cùng với nàng, bọn họ sẽ là một cặp đẹp nhất trên đời.

Cuộc đời tới đây còn có gì phải nuối tiếc nữa?

Hạnh phúc đã đến với gã mà hạnh phúc đó cũng liên quan sự vinh nhục khổ lạc của muôn dân thiên hạ. Cho nên dù khó khăn thế nào đi nữa, gã cũng sẽ kiên trì theo đuổi, vì người vì mình, cho đến ngày hòa bình hạnh phúc nở hoa.

Khấu Trọng dừng chân.

Từ Tử Lăng tỉnh khỏi giấc mộng, phát giác ra đã đến lối vào Lăng Yên các rồi.

Dịch kiếm đại sư Phó Dịch Lâm rốt cuộc là người thế nào?

Một làn hương tươi mới từ Lăng Yên các đang im lìm ngủ say bay ra, xông vào lỗ mũi nhạy cảm của bọn gã.

(

Chương 760: Dịch kiếm đại sư

Hầu Hi Bạch ngẩng đầu ngửi thử, bảo:

- Là mùi Trầm hương.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Hôm nay ta có đến Trầm Hương đính, mùi không giống vậy.

Bạt Phong Hàn trêu:

- Ở Trầm hương đình của Hưng Khánh cung chỉ có thể ngửi thấy mùi hoa mẫu đơn thôi, làm gì có trầm hương.

Thị vệ canh cổng nghe bọn gã bàn về mùi hương thoảng ra từ Lăng Yên các thì đều lộ vẻ hoang mang, vì bọn họ không hề ngửi thấy mùi gì cả.

Vi công công thông báo:

- Có người đến rồi!

Bốn gã nghe vậy nhìn vào trong các nhưng không thấy động tĩnh gì. Bỗng nhiên hiện ra hai đốm lửa, hai thiếu nữ áo trắng lả lướt cầm đèn, tư thế nhàn nhã xuất hiện nơi lối đi sâu trong rừng.

Bọn Khấu Trọng lạnh cả người, biết Vi công công vừa để lộ chút công phu. Tuy bọn gã bị phân tâm bởi mùi hương và cuộc nói chuyện, nhưng rõ ràng Vi công công về mặt thính giác của công phu

nội gia đã hơn bọn gã một chút, làm bọn gã cảm thấy công phu của Vi công công thâm sâu không để lộ, cao minh khôn lường, cần phải xem xét lại.

Thiếu nữ áo trắng đang dần dần đến gần, dưới ánh sáng mờ ảo của hai ngọn đèn, hai nàng từ đầu đến chân đều trắng muốt, kết hợp với khuôn mặt thanh tú, khiến Lăng Yên các như hóa thành chốn nhân gian tiên cảnh.

Khấu Trọng thừa dịp nói với Vi công công:

- Bọn ta hôm nay nói không chừng phải ở lại cả đêm, công công không cần đợi bọn ta ở đây đâu.

Vi công công hiển nhiên là muốn đi cùng bọn gã vào gặp Phó Dịch Lâm để còn về báo cáo với Lý Uyên. Nhưng Khấu Trọng đã nói vậy nên đành phải gật đầu đáp ứng, không cách nào từ chối gã được.

Hai nàng khi đến cổng thì cùng nhau cúi đầu chào mọi người, cất một tràng tiếng Cao Lệ mà bọn gã chẳng hiểu tí gì bằng giọng nói êm ái. Bốn gã vội vàng hoàn lễ.

Khấu Trọng hỏi:

- Hai vị tiểu thư có biết tiếng Hán không?

Hai nàng mỉm cười lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu gã đang nói gì, chỉ ra dấu mời bọn gã tiến vào, rồi xoay người dẫn đường.

Khấu Trọng vẫy tay chào Vi công công, dẫn trước theo sau hai nàng, bọn Từ Tử Lăng vội cất bước theo.

Lăng Yên các trong đêm trăng lại mang một vẻ khác hẳn, khiến

người ta cảm thấy được thủ pháp cao minh dẫn suối, mượn cảnh của người thiết kế. Nhìn vào lầu các vườn tược, người ta có cảm giác say lòng người "Tuy do nhân tác, uyển tự thiên khai" (1). Nhìn từ xa, lầu các thấp thoáng giữa rừng cây như lâu đài trong mộng, mờ ảo vô cùng, cầu dài suối nhỏ, giả sơn xảo thạch; tịch mai (hoa mơ), ba tiêu (chuối), tử đằng (một loại cây thân gỗ mọc thành giàn, hoa tím rũ xuống), quế hoa (một loại hoa màu gạch có hương rất thơm chỉ nở vào đầu thu) được bố trí tinh tế trong vườn, hòa hợp giữa thanh nhã và trần tục, vẻ đẹp mê người.

Phía bên quần thể kiến trúc chính, vẳng lại tiếng đàn hát khiến lòng người hướng về đó, càng muốn rảo bước nhanh hơn đến xem nơi đó là nơi nào.

Chỉ có hai thiếu nữ áo trắng vẫn không nhanh không chậm cầm đèn dẫn lối phía trước, bọn gã đành nhẫn nại theo sau. Đến chiếc cầu đã gặp Liệt Hà sáng nay, bỗng hiện ra bóng Phó Quân Du một thân trắng muốt đang đứng nơi đầu cầu.

Phó Quân Du dặn dò hai thiếu nữ áo trắng mấy câu, hai nàng nhận lệnh rời đi.

Phó Quân Du thần tình lãnh đạm nhìn lướt qua Bạt Phong Hàn rồi cuối cùng ánh mắt dừng trên người Khấu Trọng, cất tiếng:

- Tú Ninh công chúa đến gặp Tú Phương đại gia, mong nàng chuyển lời đến ngươi.

Khấu Trọng sững người:

- Nàng nói gì thế?

Phó Quân Du lãnh đạm đáp:

- Tú Ninh công chúa mong ngươi tìm cách cứu mạng Nhị vương huynh của nàng.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Tú Phương nàng

Phó Quân Du than:

- Tú Phương sợ đêm nay ở Lăng Yên các sẽ có những chuyện nàng không muốn đối mặt, nên mới cố ý tránh đi. Ôi! Xem các ngươi làm mọi chuyện thêm xấu đi kìa.

Khấu Trọng chỉ biết cười khổ đáp lại, giấu trong lòng nỗi đau như dao cắt, không phải chỉ vì Thượng Tú Phương mà còn là vì Lý Tú Ninh. Lý Uyên đối xử bất nghĩa như vậy với Lý Thế Dân, nhất định sẽ làm nàng thương tâm. Mà bản thân gã cho đến giờ phút này vẫn chưa nắm chắc được có thể xoay chuyển được tai họa của Lý Thế Dân hay không.

Phó Quân Du cúi đầu nói nhỏ:

- Sư tôn đang chờ các ngươi. Đi theo ta!

Khấu Trọng cố gắng lên tinh thần, đuổi theo kề vai nàng qua cầu. hỏi:

- Tên tiểu tử Liệt Hà có mặt không?

Phó Quân Du đáp:

- Ta còn chưa đủ mệt mỏi hay sao mà để hắn tới đổ thêm dầu vào lửa?

Khấu Trọng hỏi:

- Tình huống làm gì xấu đến thế? Ta và Tiểu Lăng không những quyết tâm mà còn rất chân thành nữa.

Phó Quân Du thở dài, trầm mặc không nói. Nàng dẫn bọn gã theo lối hành lang phía bắc thông qua các, tiến sâu vào bên trong.

Từ Tử Lăng ở phía sau huýt nhẹ Bạt Phong Hàn, nhắc hắn lên phía trước nói chuyện với Phó Quân Du.

Bạt Phong Hàn ban đầu kiên quyết lắc đầu, cho đến khi Từ Tử Lăng huýt mạnh thêm hai cái nữa mới mềm lòng, nhẹ gật đầu hiểu ý, nhưng bước chân vẫn ngập ngừng.

Từ Tử Lăng giơ tay lên trước phát ra cỗ kình khí. Khấu Trọng trúng phải hiểu ý, vội lùi lại.

Từ Tử Lăng len đến gần Bạt Phong Hàn, tụ âm thành tuyến (biến âm thanh thành sợi) rót vào tai gã:

- Hẹn nàng ngày mai đến Phúc Tụ lâu ở chợ Tây ăn sáng.

Bạt Phong Hàn lắc đầu cười khổ, bước lên trước hai bước, nhẹ giọng nói nhỏ:

- Ta có thể nói mấy câu với Quân Du được không?

Phó Quân Du run nhẹ người, nhưng giọng nói vẫn rất lạnh lùng:

- Giờ có phải lúc nên nói không?

Bạt Phong Hàn đang muốn đánh trống lui quân thì Từ Tử Lăng đã điểm luồng chỉ phong vào eo gã, nên đành phải mặt dày nói tiếp:

- Thế thì sáng sớm mai ta đợi Quân Du ở Phúc Tụ lâu chợ Tây nhé?

Phó Quân Du dường như không nghe thấy lời gã, vẫn thong thả dẫn lối phía trước. Hành lang dài đến khúc rẽ, cả hồ Lăng Yên rộng lớn đập vào mắt, phong cảnh hữu tình khiến bốn gã ngây người.

Lầu các đỏ tươi, tùng xanh nước biếc

Lăng Yên các không phải là một tòa các riêng rẽ mà là một quần thể kiến trúc được bao quanh bởi Lăng Yên trì. Mỗi tòa kiến trúc lại được phối hợp với lầu, điện, đình các, cảnh trong cảnh. Còn xung quanh Lăng Yên trì là những gốc tùng cổ thụ.

Ngôi các chính tọa lạc phía nam hồ, cấu trúc bằng gỗ, khung cửa màu đỏ, mái ngói cong vút, cột khắc hoa, thanh nhã cao quý, tư thế phi phàm.

Bọn Khấu Trọng theo hành lang dài đến khu vườn phía tây của ngôi các chính, nhắm thẳng đến Lăng Yên trì. Một cây cầu cong nối với đình các ở giữa hồ. Cấu trúc cầu đặc biệt, từ đầu nam đến đầu bắc đặt hai cổng vòm nhỏ và một cổng vòm lớn, nối với nhau tạo thành cấu trúc vòm, rất có cảm giác nhịp nhàng uyển chuyển. Hai bên thành cầu là mười lăm chiếc cột được chạm trổ tinh tế. Cả cây cầu hướng về phía giữa hồ, như bước qua lối đi đến tiên cảnh.

Thủ pháp xây vườn trong Lăng Yên các không theo thói thường. Nước hồ thành nhánh chảy len lỏi giữa vườn cây và lầu các, các hành lang được kết nối trong ngoài nhờ các cửa sổ nên không ngăn cản tầm nhìn.

Mặt nước hồ xanh biếc soi bóng cây, hoa, mây, trăng, bướm đùa cá giỡn tạo nên những gợn sóng lăn tăn, hình thành một bức tranh đẹp đến mê ly. Lầu các, hồ nước, mây khói hỗ trợ với nhau cùng với các lối đi tạo nên một thể thống nhất.

Ở nơi cảnh trí như vậy hiện lên ngôi đình giữa hồ, bốn góc mỗi bên treo ba ngọn đèn lồng, nơi mặt sàn tiếp giáp với hồ có trải một lớp nỉ trắng muốt rộng tới mấy chục trượng khiến mặt đài bằng đá lạnh lẽo trở nên ấm áp và thoải mái để ngồi thưởng cảnh. Trên mặt nỉ đặt mấy chiếc bồ đoàn to lớn, có thể vừa làm gối vừa làm ghế, khiến người ta cảm thấy muốn nằm xuống đánh một giấc không biết trời đất gì nữa.

Mười nàng mỹ nữ áo trắng người Cao Lệ đang hoặc nằm hoặc ngồi, hoặc chơi nhạc khí hoặc hát nho nhỏ, điểm xuyết thêm cho phong cảnh hữu tình giữa hồ, ánh trăng chiếu xuống càng thêm vẻ lãng mạn êm đềm.

Một chiếc lò đồng đặt trên bàn đá trong đình, hương trầm từ đó tản mác ra, từ từ lan tỏa, tạo nên lớp sương khói bao quanh đình đài, hương thơm thoảng bốn phía.

Nhưng thu hút sự chú ý của bốn gã là một nam tử mặc áo bào trắng, tóc dài đến vai, đang dựa vào chiếc gối ngẩng đầu ngắm bầu trời sao. Tuy lưng người đó quay về phía này không thấy rõ mặt, nhưng từ tư thế bất động vững như bàn thạch, bọn gã có thể cảm giác được y rất chuyên chú nhìn bầu trời đêm.

Dịch kiếm đại sư Phó Dịch Lâm.

Phó Quân Du không dừng bước, dẫn bọn họ đến thẳng bình đài giữa hồ, dừng lại bên ngoài tấm nệm trắng mềm mại, thưa:

- Sư tôn, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch đã đến.

Phó Dịch Lâm dường như không nghe thấy, hoàn toàn chẳng phản ứng gì, Phó Quân Du cũng lặng yên không lên tiếng nữa.

Bốn gã đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy phong cách của Phó Dịch Lâm còn cao ngạo hơn cả hoàng đế.

Có điều tiếng đàn ca bằng tiếng Cao Lệ của các mỹ nữ rất mê người, đợi lâu một chút cũng không hề gì.

Phó Quân Tường đã lâu không gặp nằm dựa vào chiếc gối bên phải Phó Dịch Lâm. Nàng cũng là người nằm gần Phó Dịch Lâm nhất cho thấy rất được lão yêu mến. Mà trong số các mỹ nữ thì khuôn mặt nàng cũng thanh tú nhất, chỉ có Phó Quân Du mới so sánh được. Điều khiến bốn gã vừa tức vừa buồn cười là nàng không hề liếc mắt về phía này, thần thái hoàn toàn lơ là.

Phó Dịch Lâm nửa nằm nửa ngồi xoay lưng về phía bọn gã, nhưng không cách gì nhìn được thân thể lão, tuy vậy vẫn có thể cho người ta cảm giác kì dị. Hai bên trái phải lão có đặt hai bình hoa cắm đầy một loài hoa màu đỏ không biết là hoa gì, khiến cả người lão dường như tràn ngập không khí của mùa xuân đồng nội. Tuy đang nửa nằm nửa ngồi trên nệm nhưng vẫn có thể thấy cấu trúc xương của lão rất lớn, tuy thế không có chút nào là thô thiển mà ngược lại khiến tấm áo bào màu trắng trên thân lão có một loại khí độ bất phàm, làm người khác không dám khinh thường.

Từ Phó Dịch Lâm cho đến chúng nữ, tất cả đều chân trần, nhàn nhã tự tại, tư do thoải mái.

Tiếng đàn ca cuối cùng cũng dứt, nhưng dư âm vẫn lẩn quất không

tan.

Phó Dịch Lâm vẫn nhìn lên bầu trời đêm, bỗng cất tiếng:

- Sinh mệnh là gì? Ai có thể trả lời cho ta đây?

Giọng nói trầm ấm của lão như làn gió thổi vào tai người không dứt.

Bọn Khấu Trọng cảm thấy rất ngạc nhiên, không biết Phó Dịch Lâm đang hỏi ai? Bọn họ có nên trả lời hay không? Đau đầu hơn nữa là câu hỏi này ngay cả Đại La Kim Tiên xuống trần cũng chưa chắc có câu trả lời.

Luôn cả Phó Quân Tường nữa là có mười cặp mắt sáng rực đang nhất tề nhìn về phía bọn gã. Không cần nói cũng đoán ra Phó Dịch Lâm đang chờ đợi một người trong bọn gã đưa ra câu trả lời.

Hầu Hi Bạch cười tiêu sái, rẽ chúng nhân bước đến phía ngoài tấm nệm trắng nơi xếp đầy những đôi giày trắng, vui vẻ đáp:

- Sinh mệnh thật sự là gì? E rằng cái này phải chính lão nhân gia chỉ điểm mới được. Đối với ta mà nói, sinh mệnh giống như hạt mầm và rễ cây chôn sâu dưới bùn đất. Hoa ở trên nở rồi tàn nhưng sinh cơ dưới mặt đất vẫn trường tồn vĩnh viễn.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn trong lòng đều kêu tuyệt. Tiểu tử Hầu Hi Bạch một bụng văn thơ đúng là hơn xa bọn gã, nên mới nghĩ ra cái đáp án không phải là đáp án này.

Phó Dịch Lâm lạnh lùng:

- Kẻ đang nói là ai?

Hầu Hi Bạch cung kính:

- Tiểu tử Hầu Hi Bạch, là kẻ thư sinh nghèo hèn rất ngưỡng mộ đại sư.

Khấu Trọng trong lòng muốn bật cười. Nếu kẻ vẽ một bức tranh đáng giá ngàn vàng như Hầu Hi Bạch là thư sinh nghèo hèn thì thiên hạ còn có ai là kẻ phú quý nữa đây?

Phó Dịch Lâm bình tĩnh mời:

- Ngồi đi! Không cần đa lễ!

Hầu Hi Bạch thấy bản thân lập được đại công, đắc ý liếc ba gã một cái. Bọn Khấu Trọng cũng mừng vì có thể thuận lợi qua cửa, đến xem thử Phó Dịch Lâm rốt cuộc là như thế nào.

Đang lúc cả bọn định cởi giày thì Phó Quân Du thấp giọng quát:

- Chỉ Hầu Hi Bạch thôi.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đều ngạc nhiên, cuối cùng cũng hiểu là kẻ qua được cửa là Hầu Hi Bạch chứ không phải bọn gã.

Phó Quân Du hơi giận bảo với Hầu Hi Bạch, kẻ đang bất động như bị điểm trúng huyệt:

- Còn không mau cởi giày tìm chỗ ngồi?

Hầu Hi Bạch tuyệt vọng cười khổ với ba gã, vẫn đừng im bất động, tỏ nghĩa khí sướng khổ cùng chịu.

Phó Dịch Lâm lại hỏi:

- Sinh mệnh là gì?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, thầm kêu khổ.

Bạt Phong Hàn hai mắt sáng rực, tay phải đặt lên cán Thâu Thiên kiếm.

(1) Tuy do người làm, nhưng như là tự nhiên

(

Chương 761: Sinh mệnh là gì

Nhìn thanh kiếm trên tay Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Tử Lăng lạnh người, hai đôi mắt đồng thời nhìn hắn lộ ra thần sắc cầu khẩn mong hắn nương tay, nhẫn nhịn.

Phó Quân Du chau đôi mi thanh tú, trừng mắt tỏ vẻ tức giận.

Bạt Phong Hàn cười khổ lắc đầu thu kiếm lại trầm giọng:

- Bạt Phong Hàn ta cho rằng, bất luận ai, dù người đó có là Phó đại sư đi nữa cũng không thể đưa ra phán đoán siêu nhiên và cuối cùng về sinh mệnh. Chúng ta không biết sinh mệnh bắt nguồn từ đâu, và càng không rõ nó sẽ kết thúc thế nào. Bằng không, chúng ta đã là thần thánh không gì không biết.

Phó Dịch Lâm thở dài, điềm đạm nói:

- Nói rất thẳng thắn. Ngồi đi!

Bốn người trao đổi ánh mắt, cuối cùng hiểu ra, Phó Dịch Lâm thực ra không hề mong đợi một đáp án chính xác, mà chỉ mượn chuyện này để ước lượng xem họ có đủ tư cách ngồi hay không.

Khấu Trọng khẽ đẩy Từ Tử Lăng để gã mở lời trước, ra hiệu mình cần thêm thời gian để suy nghĩ.

Từ Tử Lăng định thần lại, trầm mặc suy tư đôi lát rồi từ tốn đáp:

- Theo ta mà nói, sinh mệnh tuy là một câu đố không ai có thể giải

được, nhưng tuyệt nhiên không phải không thể lần ra dấu vết. Manh mối ẩn chứa trong bản thân của mỗi người, nhưng lại bị đứt đoạn ở bờ vực sinh tử, vì không ai có thể vượt qua được khoảng cách này. Đây cũng chính là phương hướng và mục tiêu mà người trong Phật giáo và Đạo giáo nỗ lực tìm kiếm. Chỉ khi ngộ ra những bí mật tiềm ẩn trong sự tồn tại của chính mình, câu đố về sinh mệnh mới có cơ hội được giải đáp.

Phó Dịch Lâm hỏi:

- Người vừa nói có phải là Từ Tử Lăng?

Trong lòng của Từ Tử Lăng hiện lên khuôn mặt tuyệt đẹp của Sư Phi Huyên, tưởng tượng ra câu trả lời theo phật tâm của nàng. Từ Tử Lăng cung kính đáp:

- Đúng là vãn bối!

Phó Dịch Lâm khen:

- Trả lời không tồi. Khó trách Quân Sước đã chọn ngươi. Ngồi đi!

Khấu Trọng và Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng thầm mừng rỡ, vì thái độ của Phó Dịch Lâm đối với bọn họ cũng không tệ như tưởng tượng.

Khấu Trọng thầm chửi con bà nó con gấu, sau đó bước ra lên tiếng:

- Câu trả lời của vãn bối chắc chắn không hay bằng Tử Lăng. Ài! Nói thế nào mới phải nhỉ? Bởi vì, đây vốn không phải là câu hỏi mà ta muốn phí sức hoặc thậm chí sợ hãi đi tìm hiểu. Sinh mệnh tuy lướt qua như chớp mắt, nhưng cũng lại là dài mãi như không dứt. Tuy là ngắn ngủi, nhưng vẫn có thể vô cùng tròn vẹn. Ta thường vẫn mong

sinh mệnh là một giấc mộng dài, khi tỉnh lại còn có gì đó, không phải hoàn toàn là bóng tối cùng hư vô! Đó là một ý nghĩ cứ lởn vởn trong đầu ta, khiến người ta phải run sợ.

Phó Dịch Lâm lặng lẽ một hồi, cuối cùng nói:

- Không có cảm nhận sâu xa làm sao có được những lời này. Ngồi đi!

Phó Quân Du nhắc khẽ:

- Cởi giầy ra rồi tìm lấy một chỗ ngồi, không cần câu nệ, cảm thấy thoải mái là được.

Bạt Phong Hàn lắc đầu cười khổ, thấy ba người kia ngoan ngoãn nghe lời, cũng đành làm theo.

Khấu Trọng là người thứ nhất bước lên tấm thảm trắng, ánh mắt trước tiên hướng về chiếc ghế tựa rộng bên dưới tay phải của Phó Dịch Lâm, nơi Phó Quân Tường kiều diễm đang toạ lạc. Phó Quân Tường lập tức thấy bất an, trừng đôi mắt đẹp lộ ra thần sắc không đồng ý mãnh liệt. Khấu Trọng cứ cười hì hì đến bên cạnh nàng, rồi ngồi xuống chỉ cánh nàng có hai ba tấc, cùng chung một cái đại bồ đoàn, còn cất giọng:

- Chào dì Tường ạ!

Không thèm để ý đến mỹ nhân Phó Quân Tường đang giận sôi người, Khấu Trọng đưa mắt về phía đại sư dịch kiếm Phó Dịch Lâm, một trong ba vị tam đại tông sư danh tiếng lẫy lừng trong thiên hạ. Và như bị thôi miên, gã nhìn không chớp mắt.

Từ Tử Lăng cũng đến bên Khấu Trọng khoanh chân ngồi xuống.

Chếch bên đối diện, Hầu Hy Bạch cũng tìm được cho mình một chiếc đệm mềm, Bạt Phong Hàn là người cuối cùng ngồi xuống, hắn ngồi ở nơi cách Phó Dịch Lâm xa nhất, sau đó cũng giống như Khấu Trọng hắn không rời mắt khỏi Phó Dịch Lâm, với vẻ vô cùng kinh ngạc.

Ngắm nhìn bóng dáng sau lưng hoàn mỹ của Phó Dịch Lâm, lắng nghe giọng nói kỳ lạ và đầy sức mê hoặc có thể khiến người ta cam tâm phục tùng, tương xứng với những mỹ nữ Cao Ly yêu kiều xinh đẹp như hoa, cả bốn người đều tưởng sẽ được nhìn thấy một khuôn mặt quắc thước, thần thái anh tuấn và không hiện một chút khiếm khuyết nào của Phó Dịch Lâm. Nhưng sự thực lại hoàn toàn trái ngược. Khuôn mặt của Phó Dịch Lâm lại chẳng vẻ có gì anh tuấn, hơn nữa còn cổ quái và xấu xí.

Lão có một khuôn mặt khác với người thường, với ngũ quan tập hợp tất cả những khuyết điểm mà bất luận kẻ nào cũng không mong muốn có, và tất cả như muốn dồn hết lên trên, khiến trán lão có vẻ đặc biệt cao, râu dưới cằm mọc lấn lướt nên nhìn có vẻ như hơi rậm rạp, chiếc mũi gập ghềnh cao một cách đặc biệt, khiến cho đôi mắt và miệng trở nên càng nhỏ hơn. May mà lão có mái tóc ngang vai đen mượt bù lại, cân bằng sự bất hợp lý giữa đôi vai rộng với khuôn mặt gầy nhỏ, nếu không sẽ càng tăng vẻ quái dị và bất tự nhiên.

Lúc này, hai mắt nhắm nghiền, lão như đang lắng nghe một thứ âm vận thần tiên diệu kỳ mà chỉ có pháp nhĩ của lão mới chạm tới được.

Mảnh sân giữa hồ lặng ngắt như tờ. Mặt hồ Lăng Yên sóng gợn lăn tăn, gió nhẹ thổi qua khoảng không rộng rãi giữa những lầu các và vườn cây ven bờ. Đối diện trước một lão nhân kỳ lạ và những thiếu nữ Cao Ly tuyệt đẹp, cả bốn người dường như đã quên đi nơi đây là chốn thâm cung của triều Đường, là thành Trường An hiện đang chiến tranh liên miên với tình thế hung hiểm đệ nhất trong thiên hạ.

Vẫn đôi mắt hẹp dài, sâu hun hút và cái nhìn xa xăm, Phó Dịch Lâm mơ màng hỏi:

- Các ngươi thích mùi trầm hương chứ?

Hầu Hy Bạch định thần, gật đầu đáp:

- Vãn bối vẫn luôn yêu thích mùi hương này.

Phó Dịch Lâm khẽ thở dài nói:

- Hương liệu trầm hương lấy từ trong gỗ trầm hương. Loại gỗ này chắc nặng, sẫm màu, có những phần bị bệnh, nhưng chính những phần bị bệnh đó mới chứa nhựa cây có mùi hương thơm ngào ngạt này. Loại gỗ vì bệnh mới hình thành hương thơm này có thể hình thành hình người hay hình động vật. Loại quý hiếm nhất là trầm hương đen, còn có thể thành hình tiên nhân.

Cả bốn người đều nghe rất chăm chú. Phó Dịch Lâm có một diện mạo không hề hoàn mỹ, còn có thể nói là bệnh hoạn. Nhưng chủ nhân của bộ mặt kỳ dị ấy lại sáng tạo ra Dịch kiếm thuật vô cùng hoàn mỹ, và luôn luôn theo đuổi sự hoàn mỹ.

Hầu Hy Bạch cất giọng ngâm nga:

- Niễu niễu trầm thuỷ yên,

ô đề dạ lam cảnh,

khúc chiểu phù dung ba,

yêu vi bạch ngọc lãnh.(1)

Tiếng ca vang động lượn bay trong đêm vắng, như níu giữ vầng trăng sáng.

Không chỉ các cô nương bị hút hồn mà ngay cả Phó Dịch Lâm cũng phải động dung khen:

- Hát hay lắm!

Rốt cuộc lão hướng ánh mắt về phía Hầu Hy Bạch.

Bốn người lại sững sờ.

Vốn khuôn mặt với ngũ quan hiện rõ sự thiếu hoà hợp, lệch lạc đến thô kệch, bỗng chốc giống như một người đang co quắp vươn ra đủ bốn chân tay, biến thành một nam tử hán ngạo nghễ, ngang tàng. Khuôn mặt lão như thoát thai, như thay da đổi thịt, hoá thành một hình tượng hoàn toàn mới. Tuy vẫn là mũi ấy, miệng ấy, vẫn đôi mắt hẹp và dài, trán vẫn rất cao và cằm hơi sệ, nhưng lúc này đây khi kết hợp lại chúng không hề khó nhìn, khiến cho người ta cảm nhận được ranh giới giữa cái cực đẹp và cái cực xấu chẳng những rất mơ hồ mà còn có thể vượt qua. Mà công thần lớn nhất tạo nên điều này chính là đôi nhãn cầu rực sáng và linh động như thần tiên trong hốc mắt kia, giống như những ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, gắn mình vào trong hốc mắt như áo trời không thấy đường may..

Phó Dịch Lâm như vừa sống lại, ánh mắt dừng ở khuôn mặt của Khấu Trọng, lúc này đang ngồi cách Phó Quân Tường chỉ một chiếc gối. Lão thản nhiên nói:

- Ta thích trầm hương không phải chỉ bởi mùi hương của nó, mà còn vì nó khiến ta liên tưởng đến ân điển lớn lao nhất mà sinh mệnh ban cho thế gian này. Thiếu soái có muốn đoán thử không? Đầu mối chính ở hai chữ “trầm hương”.

Trong lòng Từ Tử Lăng dấy lên một tình cảm ngưỡng mộ và cung kính, không những chỉ vì Phó Dịch Lâm là bậc sư tôn của Phó Quân Sước, mà còn vì trong đôi mắt của Phó Dịch Lâm chói hiện một thần thái vĩnh hằng sâu xa về một niềm trăn trở, đau đáu khôn nguôi đối với sinh mệnh trên đời. Từ khi xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp được một nhân vật như vậy.

Khấu Trọng, ngược lại cảm thấy lo lắng. Thì ra Phó Dịch Lâm lại thích chơi trò câu đố đến vậy. Nhưng cũng còn tốt hơn là động đến đao kiếm. Vấn đề là không biết hậu quả của việc không trả lời được hoặc trả lời sai, liệu có bị loại và đuổi khỏi chốn này hay không. Hắn vội vàng đáp:

- Xin đại sư chớ gọi ta là Thiếu Soái, vì nếu xét về quan hệ… hà.

Liếc thấy phía đối diện, cách Hầu Hy Bạch không xa, Phó Quân Du đang giận giữ trừng mắt nhìn mình, Khấu Trọng vội vàng đổi giọng:

- Tiểu tử chỉ là một hậu bối kém hiểu biết, cứ gọi Tiểu Trọng là được rồi. Ha ha, trầm hương ơi trầm hương, ta có thể liên tưởng đến thứ gì đây?

Mắt gã hướng về Phó Quân Tường bên cạnh, ý tưởng chợt đến. Gã cười vang đáp:

- Dĩ nhiên là giống một mỹ nhân như dì Tường đây rồi! Người ta vẫn nói mỹ nhân thơm mà!

Phó Quân Tường đùng đùng giận dữ:

- Người còn gọi thêm một tiếng dì Tường nữa, ta sẽ chặt đứt cái đầu thối của ngươi, để xem ngươi có còn lắm lời được hay không?

Khấu Trọng cười hoà xoa dịu:

- Tường đại tỷ bớt giận!

Gã lại nhìn về phía Hầu Hy Bạch, thấy gã lộ vẻ tán thưởng, Khấu Trọng càng thêm tự tin, bèn hướng về phía chính nam nơi Phó Dịch Lâm ngồi, cung kính hỏi:

- Tiểu tử nói vậy có đúng không ạ?

Phó Dịch Lâm dường như hoàn toàn không để ý đến cuộc xô xát giữa Khấu Trọng và Phó Quân Tường, điềm tĩnh cười đáp:

- Mọi câu hỏi đều có thể có những đáp án khác nhau. Thiếu Soái trả lời rất thẳng thắn khiến ta rất vui. Người con gái đẹp chắc chắn cũng là một món quà trời ban cho con người.

Rồi lão chuyển hướng sang Từ Tử Lăng ngồi bên trái Khấu Trọng hỏi:

- Còn ngươi, trầm hương khiến ngươi liên tưởng đến điều gì?

Từ Tử Lăng cứ ngỡ cuộc đố đã kết thúc, nên đang mải mê suy tưởng sự khác biệt giữa ba vị tông sư. Như Ninh Đạo Kỳ vô vi không màng danh lợi, Tất Huyền sùng bái vũ lực và chiến tranh, vậy thì Phó Dịch Lâm hẳn là sự theo đuổi, thể nghiệm và hiếu kỳ đối với sinh mệnh rồi.

Giật mình ngạc nhiên khi được hỏi, Tử Lăng suy nghĩ một lát, một ý nghĩ chợt hiện lên trong tâm trí, bèn đáp:

- Nếu là trầm hương thì nhất định phải có nước mới thành, cái mà

đại sư muốn nói đến có phải là nước không?

Ánh mắt của Phó Dịch Lâm lộ một thần sắc đau thương ngoài sự dự liệu của bốn người. Lão ngước nhìn bầu trời đêm, bằng một giọng trầm buồn nói:

- Hai người các ngươi đều là hạng người thiên tư trác việt, làm ta như nhìn thấy tình cảnh khi Quân Sước gặp gỡ hai người vậy.

Phó Quân Tường vẻ giận dỗi:

- Sư Tôn!

Biểu cảm giận dỗi nũng nịu của thiếu nữ này thật động lòng.

Lúc này Khấu Trọng và Tử Lăng cũng bị Phó Dịch Lâm gợi lên tâm sự, cảm giác đau đớn bàng hoàng nói không nên lời, nên càng không thèm để ý đến sự hờn giận của Phó Quân Tường.

Dường như không nghe thấy thái độ bất mãn của Phó Quân Tường, Phó Dịch Lâm chậm rãi nói:

- Nước là suối nguồn của sinh mệnh, là gốc rễ của sinh mệnh, là dấu tích thần kỳ khiến con người không thể không ca tụng. Nếu nước là “nhân” thì hoa chính là “quả”. Giống như cây kim bồng lai bên cạnh ta đây, mùa xuân trên sơn dã, nó nở hoa đầu tiên, tựa như những đóa mây hồng giữa thiên nhiên mỹ lệ. Và mỹ nữ là bông hoa rực rỡ nhất. Ban ngày thuộc về hỏa, ban đêm thuộc về thủy. Trầm hương nặng hơn nước, đặt vào nước sẽ chìm, nên gọi là trầm hương, nếu như không có nước, làm gì có trầm hương?

Hầu Hy Bạch nghiêng đầu hít một hơi dài, tâm thần như say nói:

- Bất kể mùi thơm hay tên gọi đều khiến người ta động lòng. Đúng là danh xứng với thực, tên hay, hay lắm!

Đến Bạt Phong Hàn cũng lờ mờ cảm nhận được niềm vui bất chợt của Hầu Hy Bạch. Bởi vì trong số bốn người, tính cách của Hầu Hy Bạch có nét gần với Phó Dịch Lâm nhất. Còn hắn dù cùng một phe, nhưng bản thân lại hoàn toàn tương phản.

Phó Dịch Lâm đưa mắt về phía Hầu Hy Bạch, ánh mắt lại trở về trạng thái thần bí khó đoán, khẽ gật đầu, rồi lại nhìn sang một chỗ xa, nơi Bạt Phong Hàn đang tựa lưng vào một lan can đá trên bệ, mắt chiếu về phía Phó Dịch Lâm, không một chút ác ý nói:

- Từ khi biết tin các ngươi đến Trường An, Quân Tường và Quân Du luôn miệng nói bên tai ta, mỗi người một ý kiến. Hai tỷ muộn cũng vì chuyện này mà mặt nặng mày nhẹ, giận dỗi nhau. Điều đó cho thấy, sự thế vì có mâu thuẫn nên xảy ra xô xát, đó là điều khó tránh khỏi. Bạt Phong Hàn nghĩ về điều này thế nào?

Khấu Trọng và Tử Lăng biết rằng Phó Quân Du đã nói rất nhiều điều tốt về họ nên cả hai đều hướng cái nhìn cảm kích về phía nàng, nhưng Phó Quân Du không để lộ một biểu cảm gì, cúi đầu không nói.

Hầu Hy Bạch thì mê mệt trong nữ sắc, ngắm nhìn các thiếu nữ Cao Ly người nào cũng thần thái tĩnh tại, có vẻ như vô cùng hưởng thụ không khí và cuộc đối thoại đêm nay, chỉ có điều không hiểu bao nhiêu người trong các nàng hiểu được tiếng Hán?

Bạt Phong Hàn đôi mắt tinh quang lấp lánh, đón ánh mắt khiếp người bí hiểm của Phó Dịch Lâm, bình thản cười đáp:

- Đúng như lời đại sư nói, ban ngày là hỏa, ban đêm là thủy. Sự đối lập giữa ngày đêm, thủy và hỏa chính là động lực thúc đẩy vạn vật

trên trần thế. Một cá nhân, xét về mặt cá thể thì có tính hữu hạn. Nhưng chính vì chúng ta hữu hạn, nên chúng ta mới cảm nhận được sự vô hạn. Có nhận thức được sự khác biệt, mới cảm nhận được sinh mệnh, và mới biết và sợ hãi cái chết. Một cá nhân là hữu hạn, nhưng nếu mở rộng ra lại có thể là vô hạn. Đây là thiển kiến của Bạt Phong Hàn, mời đại sư chỉ giáo thêm.

Không xem tăng cũng phải nhìn phật, bởi vì mối quan hệ giữa Khấu Trọng, Tử Lăng và Phó Dịch Lâm nên lời nói vừa rồi của Bạt Phong Hàn cũng có thể xem như là rất khách khí, có điều vẫn đầy ý vị phản bác. Câu nói cuối cùng “thiển kiến của ta” có vẻ như rất khiêm tốn, song có thể thấy đều có dụng ý cả.

Khấu Trọng và Tử Lăng nghe mà sợ hãi. Phó Dịch Lâm nói năng hành sự khiến người ta thật khó đoán, chỉ lo một lời không hợp, Bạt Phong Hàn sẽ lập tức phải hứng chịu Dịch kiếm thuật của lão.

Phó Quân Tường bên cạnh Khấu Trọng mắng khẽ:

- Sâu bọ mùa hạ sao biết được băng tuyết mùa đông. Đồ vô tri!

Lẽ ra những lời này chỉ có hai người nghe thấy vì đã dùng công phu thúc âm thành tuyến. Ai ngờ tai phải của Phó Dịch Lâm khẽ nghiêng, lão hướng ánh nhìn phía Quân Tường ra ý trách cứ, rồi mới quay sang Bạt Phong Hàn, khóe môi gợn một nét cười rồi nụ cười lan rộng ra.

Khấu Trọng và Tử Lăng thầm kêu lợi hại. “Nhĩ công” lợi hại như vậy của Phó Dịch Lâm, đúng là lần đầu tiên hai người gặp phải. Từ đó có thể thấy, cảm quan của sư công nhạy bén đến cỡ nào, chả trách có thể dĩ nhân dịch kiếm, dĩ kiếm dịch địch.

Phó Dịch Lâm lại hướng sự chú ý lên bầu trời đêm với vầng trăng

sáng vằng vặc động lòng người, và với một thần thái ưu tư nói:

- Ngươi có thể từ sự hữu hạn của cá nhân nhìn ra được sự vô hạn, cũng là một kiến giải khác thường. Nếu một người có thể mở rộng ánh mắt tâm linh, nhìn thấu được mọi tham lam, u mê, sợ hãi, ham muốn tư lợi, thì hắn sẽ có thể nhìn thấy thần tích ngay chính trong bản thân mình và ở vạn vật xung quanh. Dù hắn có hèn kém hay vĩ đại, ngu dốt hay thông thái đến đâu, thì bản thân hắn vẫn là một thần tích. Sinh mệnh là đỉnh cao nhất của sự tồn tại. Trong chúng sinh, chỉ người nào có được ý chí tự do mới có thể suy ngẫm và đưa ra quyết định vì sự tồn tại của mình. Sinh mệnh đồng thời bao gồm cả hữu hạn và vô hạn. Tri giác về bản thân mình chính là con đường duy nhất để nhận thức sự tồn tại. Sự tồn tại của mỗi sinh mệnh đều là những bông hoa lửa không ngừng nghỉ, bùng lên, trưởng thành rồi tắt rụi, là những cơn sóng nhỏ trên dòng sông dài sinh mệnh.

Bất giác cả bốn người đều không tự chủ theo lão cùng nhìn về bầu trời đêm với vầng trăng tuyệt đẹp, trong lòng sinh ra những cảm nhận sâu sắc.

Điều mà Phó Dịch Lâm nói đến chính là những triết lý về sinh mệnh và sự tồn tại, đó là một vũ trụ quan vượt xa người thường. Từ bầu trời sao thăm thẳm trong đêm đến mỗi nhành cây ngọn cỏ, mây bay nước chảy dưới mặt đất, những sinh mệnh tồn tại trong không gian này, mỗi sự tồn tại đó tự thân đều là những thần tích và bí mật khó đoán đúng như lời lão nói. Vì con người ta bị hạn chế bởi cái hữu hạn của bản thân, mà không biết được tất cả những thứ này từ đâu mà đến. Và rồi sẽ đi tới đâu? Phần lớn trong số chúng ta lựa chọn cách “nhìn mà như không thấy”, chỉ cố vùi đầu đắm chìm trong cuộc sống vinh chết nhục mà không thể tự thoát ra được. Chỉ có những loại trí giả như Phó Dịch Lâm mới có thể từ chỗ nhận thức bản thân mình, mở rộng đôi mắt tâm linh, nhìn thấy những bí ẩn đằng sau của sự tồn tại.

Ngay cả Bạt Phong Hàn cũng bị những lời của lão làm cho ưu tư, đăm chiêu, nhất thời không nói được điều gì.

Phó Dịch Lâm lại tiếp tục:

- Từ lúc thoát thai từ trong bụng mẹ, theo sinh mệnh biến hóa và trưởng thành, chúng ta từ trong sương mù dần dần tỉnh lại, giống như tỉnh lại sau một giấc mộng, rồi lại bước vào một giấc mộng khác mà chúng ta cho là “thức tỉnh”, tùy theo sở thích của mỗi người mà lựa chọn cho mình phương thức tồn tại khác nhau, và dường như đã lãng quên đi thần tích của sinh mệnh. Nhưng trong đáy sâu tâm khảm mỗi người, chúng ta đều hiểu rõ mình đang mù quáng theo đuổi hưởng thụ vật chất, có điều lực bất tòng tâm nên đành cố gắng kiếm tìm niềm hân hoan trong sự khổ đau. Đó là sự yếu đuối của sinh mệnh, chính do vậy mà chúng ta cảm thấy thiếu thốn, nhưng lại chẳng có cách nào cả. Đây chính là tình cảnh của chúng ta trong khoảnh khắc này.

Dừng một lát, lão lại tiếp tục:

- Sinh mệnh của ta vẫn luôn đi tìm thứ “không thể hiểu hết được” đó, bởi vì nó làm cho cuộc sống của ta càng ý nghĩa sâu sắc hơn. Khi ta chăm chú ngắm nhìn bầu trời đêm, hay một cây kim bồng lai, thậm chí một mỹ nữ, ta sẽ cảm thấy mình ngày càng đến gần hơn với cái mà ta muốn theo đuổi. Đạo Phật cho rằng mọi thứ đều là hư không, lấy việc so sánh sự bất lực cùng hy vọng, đau khổ cùng vui vẻ trong sự tồn tại của sinh mệnh làm phương pháp để tri giác ra sự tồn tại. Cảm hứng của ta đối với tôn giáo cũng chỉ dừng lại đến đó. Ý nghĩa của sinh mệnh chỉ có thể truy tìm trong nội tại. Những sự việc phát sinh bên ngoài chỉ là một loại cảm thụ của nội tâm mà thôi.

Ánh mắt của Bạt Phong Hàn bỗng trở nên hiền hòa, hướng về phía

Phó Dịch Lâm thở ra một hơi thật dài nói:

- Đa tạ đại sư chỉ giáo!

Từ Tử Lăng chú ý đến Hầu Hy Bạch. Hắn có vẻ đang nghe rất say sưa. Tử Lăng thầm nghĩ trong số bốn người, thì kẻ cảm nhận được sâu sắc nhất, thu được nhiều kết quả nhất chắc chắn là Hầu Hy Bạch. Hắn và Phó Dịch Lâm đều là những người theo đuổi sự hoàn mỹ, điểm khác biệt là: Hầu Hy Bạch đắm chìm trong bản thân và hình tượng của cái đẹp, thông qua những thủ đoạn nghệ thuật để bắt lấy diện mạo thật sự của cái đẹp, còn Phó Dịch Lâm thì theo đuổi ý nghĩa đích thực ẩn chứa phía sau cái đẹp. Dưới cách nhìn và cách thể nghiệm siêu trác của ông, ranh giới giữa cái xấu và cái tốt không tồn tại nữa.

Khấu Trọng thở dài:

- Đến thời khắc này, ta mới thực sự nắm bắt được ý nghĩa câu nói "Mỗi con người đều tiềm ẩn một kho báu hoàn chỉnh" của sư công mà mẹ hay nhắc đến. Phải mất bao nhiêu năm trời!

Lạ thay Phó Quân Tường không hề lập tức chỉ trích hắn mà chỉ lạnh lùng "hừ" lạnh một tiếng.

Phó Dịch Lâm đưa mắt nhìn Khấu Trọng, ngạc nhiên hỏi:

- Hai ngươi vẫn coi Quân Sước là mẹ ư?

Từ Tử Lăng khẽ thở dài nhẹ nhõm, ít nhất Phó Dịch Lâm cũng không tức giận khi Khấu Trọng gọi lão là sư công. Nhưng Phó Dịch Lâm có truy xét chuyện xưa hay không vẫn vô cùng khó đoán. Bởi vì gã hoài nghi Phó Dịch Lâm là người không bao giờ biết nổi nóng, nên càng không thể khẳng định điều này.

Khẩu Trọng gượng cười đáp:

- Mẹ đối với chúng ta ân trọng như núi, mẹ mãi mãi là người thân kính yêu nhất trong lòng chúng ta. Hy vọng sư công hiểu. Chúng ta không giết chết Vũ Văn Hóa Cập mà để hắn tự kết liễu, là vì có nỗi khổ tâm, tuyệt nhiên không phải chúng ta vong ân bội nghĩa.

Phó Quân Tường không nhẫn nhịn nổi, bực tức nói:

- Sự thực là như vậy, còn giảo biện sao?

Từ Tử Lăng vội vàng giải thích:

- Sự việc là thế này…

Phó Dịch Lâm giơ tay ngắt lời hắn, điềm tĩnh hỏi:

- Các ngươi có biết tại sao ta tu luyện kiếm thuật hay không?

Trong lòng Khấu Trọng và Tử Lăng bỗng chùng xuống, thầm hô không hay. Một người có sự thể nghiệm bất phàm và sâu sắc đến như vậy về sinh mệnh, xuất phát từ những ý niệm siêu nhiên mà bọn họ không thể đoán định được mà tu thành kiếm pháp tuyệt thế vô song, danh chấn khắp chốn, thì bọn họ càng không đoán được lão sẽ xử trí bọn họ thế nào.

Đôi mắt của Bạt Phong Hàn bỗng sáng lên, từ tốn nói:

- Mong được nghe đại sư giảng giải.

(1) Tạm dịch:

Khói sóng vấn vít bay,

tiếng quạ kêu trong đêm thanh tĩnh,

hoa phù dung dập dờn bên hồ,

sương đọng long lanh trên cành cây.

(

Chương 762: Bả tâm nhất hoành

Phó Dịch Lâm ngước mắt nhìn bầu trời đêm nói với một ngữ điệu bình thản không chút cảm xúc gì:

- Thế giới này đầy rẫy những kẻ điên khùng và vô tri, nếu không đủ sức lực, ngươi sẽ bị cướp đi quyền được tận hưởng thần tích của sinh mệnh. Giữa các quốc gia là như vậy, và giữa người với người cũng là như vậy. Cuộc đối thoại của chúng ta hôm nay dừng lại ở đây, ta muốn yên tĩnh suy nghĩ.

Nghe thấy lệnh tiễn khách của Phó Dịch Lâm, Khấu Trọng vội nói:

- Có thể cho phép tiểu tử nói mấy câu không?

Không nhìn gã, Phó Dịch Lâm như đã biến thành một bức thạch điêu không hề động đậy đáp:

- Nói đi! Nhưng nếu để giải thích chuyện giữa hai người và Quân Sước thì không cần, vì ta đã biết hai người là người thế nào.

Khấu Trọng không biết mình nên vui mừng hay nên thất vọng vì gã không rõ suy nghĩ thật sự về gã và Tử Lăng của Phó Dịch Lâm là thế nào, bèn nhẹ giọng nói:

- Ta xin bảo đảm với sư công, chỉ cần ta và Tử Lăng còn sống một ngày, thì sẽ tuyệt đối không để kẻ nào diễn lại hành động tàn ác của Dương Quảng năm xưa. Hai nước sẽ trở thành bằng hữu, cùng tồn tại trong hòa bình.

Phó Dịch Lâm điềm tĩnh hỏi:

- Vậy đời sau của các ngươi thì sao?

Khấu Trọng thiếu chút nữa thì cứng họng, cười khổ đáp:

- Hiện nay, mối uy hiếp lớn nhất đối với Cao Ly không phải là chúng ta mà là người Đột Quyết với mục tiêu duy nhất là bành trướng và chinh phục. Chỉ khi trung thổ trở thành một quốc gia thống nhất lớn mạnh, thì người Đột Quyết mới có thể bị chế ngự. Bài học mà Dương Quảng dành cho chúng ta chưa đủ thảm thiết hay sao? Hơn nữa mấy trăm năm chiến loạn đã khiến chúng ta đại thương nguyên khí, mệt mỏi tột cùng. Ai mà không hy vọng tương lai có một khoảng thời gian dài được nghỉ ngơi và làm ăn sinh sống. Không ai dự đoán trước được tương lai. Mọi người chỉ hy vọng ông trời có lòng từ bi. Trung thổ khát khao hòa bình thống nhất. Cao Lệ chẳng lẽ không muốn vậy. Những lời này, mỗi chữ đều xuất phát từ tim gan của Khấu Trọng, xin Phó đại sư suy xét.

Phó Dịch Lâm từ tốn đáp:

- Vấn đề này ta đã suy nghĩ rất lâu, đêm nay ta không muốn phí tâm sức cho nó nữa. Giờ tý đêm mai, mời Thiếu Soái lại đến, để ta được mở rộng tầm mắt, được thấy “Tỉnh Trung Nguyệt” của Thiếu Soái. Hy vọng đó cũng là một thần tích khác. Quân Du, tiễn khách!

o0o

Bước đi trên cây cầu gỗ hạnh, không ngăn nổi sự băn khoăn, Khấu Trọng buột miệng hỏi Phó Quân Du đang lặng lẽ đi trước dẫn đường:

- Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Phó Quân Du dừng bước đáp:

- Sư phụ yêu mến hai ngươi.

Khấu Trọng vò đầu nói:

- Sư công nói rõ ràng ngày mai muốn xem “Tỉnh Trung Nguyệt” của ta, thế mà là yêu mến sao? Ta thà rằng sư công ghét ta còn hơn.

Ba người Từ Tử Lăng dừng lại sau lưng Khấu Trọng. Hầu Hy Bạch trong đó lắc đầu cười nói:

- Phó đại sư hỷ nộ khó đoán, mọi người đang chuyện trò vui vẻ, đột nhiên lại tiễn khách.

Phó Quân Du mềm mại xoay người nhìn bốn người. Dưới vầng trăng ôn nhu, nàng ngước mặt nhìn vầng trăng, ánh mắt lấp lánh nhưng bằng một giọng buồn bã nói:

- Ta đã sớm bảo các người đi đi, chỉ tại các người không chịu nghe lời, nên mới rơi vào cảnh ngộ ngày nay. Sư tôn sẽ không tính toán với ngươi và Tử Lăng chuyện của đại sư tỷ nữa, nguyên nhân chính như sư tôn đã nói, là người đã hiểu các ngươi là người thế nào, càng hiểu tại sao đại sư tỷ lại vì hai ngươi mà hy sinh tính mạng.

Bạt Phong Hàn nhíu mày:

- Nếu ân oán cũ đã được cởi bỏ, vậy sao còn không chịu buông tay?

Phó Quân Du lần đầu tiên nhìn Bạt Phong Hàn, bình tĩnh đáp:

- Các người không phải người trong cuộc, không ở lập trường của

sư tôn mà đánh giá toàn bộ sự việc. Ta không trách các ngươi, bởi vì các ngươi không hiểu tình cảnh của sư tôn.

Hầu Hy Bạch hiển nhiên rất có thiện cảm với Phó Dịch Lâm, thân thiết hỏi:

- Đại sư có vấn đề gì khó giải quyết ư?

Đôi mắt Phó Quân Du lộ rõ vẻ u buồn, khẽ nói:

- Tuổi thọ của sư tôn đã quá trăm năm, người biết mình không còn nhiều thời gian, đại nạn sắp đến. Nếu người ra đi, sẽ không ai có thể ngăn chặn dã tâm của Cái Tô Văn. Thế chân vạc hiện thời của Tân La, Bách Tế, và Cao Ly sẽ lập tức sụp đổ. Ngọn lửa chiến tranh sẽ lan đến từng tấc đất của bán đảo, đại lục. Đây là cục diện mà sư tôn không muốn phải chứng kiến nhất. Nhưng người càng thấy rõ hơn đây là xu thế không thể nào thay đổi được, sau đại loạn mới có thống nhất và hòa bình. Nhưng tình thế này chỉ có thể xuất hiện khi không có sự can thiệp của ngoại tộc. Các ngươi hiểu ý ta không?

Khấu Trọng cười nói:

- Hiểu một chút. Bởi vậy cục diện lý tưởng nhất của các người là người Đột Quyết xâm nhập trung nguyên, sa lầy ở đó, cùng chúng ta trở thành lưỡng bại câu thương, đúng không?

Phó Quân Du đáp:

- Đại khái là thế.

Hầu Hy Bạch lắc đầu nói:

- Điều này không công bằng!

Khuôn mặt Phó Quân Du như phủ một lớp sương lạnh, trầm giọng nói:

- Người Hán các người lấy tư cách gì mà nói chuyện công bằng với chúng ta. Ở Cao Ly, không ai có thể quên hành động dã thú của quân lính Dương Quảng. Nếu sư tôn không xuất sơn hiệu triệu, nhân lúc quân Tùy mải mê cướp bóc mà tiến hành phản kích toàn diện, đánh lui quân Tùy thì tình hình không biết còn phát triển đến bước nào? Đối với chúng ta mà nói, các người phải chịu bất cứ hình phạt nào cũng là đáng đời!

Sợ Hầu Hy Bạch vì bị động chạm nên có thể nổi giận, Tử Lăng bèn chen ngang:

- Dì Du bớt giận. Chúng ta đúng là đã từng phạm phải sai lầm lớn, nhưng thù hận không thể mang lại hòa bình. Trong tương lai chúng ta có thể cùng nhau chung hưởng hòa bình mới là quan trọng nhất.

Phó Quân Du thở dài:

- Các người đã gặp sư tôn, biết người là người thế nào rồi. Vấn đề là ở chỗ, sư tôn không dám chắc người sẽ thống nhất trung thổ trong tương lai không phải là một Dương Quảng khác. Nếu người thắng cuối cùng không phải Khấu Trọng mà là Lý Đường, vậy thì Lý Kiến Thành sẽ kế vị Lý Uyên. Sư tôn không hề có cảm tình với tên Lý Kiến Thành đó. Vì vậy, sư tôn thà để người Đột Quyết và các người tàn sát lẫn nhau, khống chế lẫn nhau.

Khấu Trọng băn khoăn không hiểu:

- Nếu sư công đã có cách nghĩ như vậy, tại sao không dốc toàn lực giúp ta, ngược lại còn muốn động đao động kiếm với ta, muốn lấy

mạng ta?

Phó Quân Du bình thản đáp:

- Thiếu Soái hiểu nhầm rồi! Sư tôn sao có thể nhẫn tâm lấy đi tính mạng của người đã nhận đại sư tỷ làm mẹ kia chứ. Với thái độ của người với hai ngươi tối nay, có thể thấy là người chính vì yêu mến nên mới muốn để Thiếu Soái đêm mai biết khó khăn mà lui bước, từ bỏ ý định liên minh với Lý Uyên, tránh bị Lý Uyên hại chết. Tương lai nếu Trung thổ do Khấu Trọng ngươi thống nhất thiên hạ, thì sẽ có thể khống chế được người Đột Quyết, nhờ đó có thể tranh thủ thời gian thống nhất cho Cao Ly. Ta vốn rất lo lắng tối nay sư tôn sẽ ra tay lấy mạng ngươi, bây giờ thì không phải lo lắng nữa, bởi vì người rất thích các ngươi.

Khấu Trọng nói:

- Ta lập tức đi tìm Cái Tô Văn, lấy mạng chó của hắn để sư công yên lòng.

Phó Quân Du không hài lòng nói:

- Nếu sư tôn muốn giết Cái Tô Văn, hắn còn có thể sống đến hôm nay được không? Trong tình huống không còn chọn lựa nào khác thì Cái Tô Văn đã trở thành niềm hy vọng thống nhất của Cao Ly. Việc này chỉ có loại người vừa có thủ đoạn độc ác, vừa biết thi ân và thi triển uy lực mới có thể làm được. Cái Tô Văn chính là người như vậy. Sư tôn đồng ý cho hắn đi theo, chính là một trợ giúp rất lớn đối với danh vọng của hắn, ẩn chứa hàm ý ủng hộ hắn. Các người không được đụng đến hắn.

Khấu Trọng thất thanh nói:

- Không được động đến hắn? Vậy nếu hắn đến gây sự với chúng ta thì sao?

Phó Quân Du lạnh lùng đáp:

- Ngươi tự suy nghĩ đi!

Nói rồi lặng lẽ bỏ đi, để lại bốn người ngơ ngác trên cầu, không biết nói gì.

o0o

Trừ Hầu Hy Bạch, cả ba người Khấu Trọng, Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đều liên tiếp bị đả kích, giày vò từ nhiều phía, cảm xúc và ý chí đều có chút không chịu đựng nổi, sinh ra một cảm giác nản lòng như là dù ý chí có sắt đá đến đâu cũng không thể nào ngăn cản nổi.

Bước về phía cửa Lăng Yên Các, Khấu Trọng cười khổ:

- Đêm nay hẳn không ngon giấc rồi, ngày mai càng đáng lo hơn. Có qua được cửa ải Lý Uyên xử phạt Lý Thế Dân cũng không qua được cửa ải của sư công.

Hầu Hy Bạch nói:

- Nếu Phó đại sư đã không có lòng giết ngươi, thì ngươi có thể cự tuyệt ứng chiến. Mà dù có ứng chiến nhưng bại trận thì cũng chẳng có gì đáng lo.

Bạt phong Hàn lắc đầu:

- Ngươi có thể nghĩ như vậy. Nhưng Thiếu Soái thì không thể, bởi vì hắn không thể thua được. Hiện cục thế ở Trường An đang rất vi diệu.

Thiếu Soái buộc phải duy trì cường thế bất bại. Như vậy mới có thể trấn áp được Lý Uyên, đồng thời chiêu dụ được những kẻ có ý ủng hộ Lý Thế Dân đến phò tá. Còn Phó Dịch Lâm lần này ngàn dặm đến trung thổ, rõ ràng là có ý đồ dương uy cho Cao Lệ. Nếu Khấu Trọng thành một kẻ nhu nhược không dám ứng chiến hoặc trở thành bại tướng dưới tay Phó Dịch Lâm, vậy vẫn còn có tư cách trở thành người kế thừa của Thiên Đao Tống Khuyết nữa sao?

Dù biết rõ sự thực là vậy, nhưng nghe những lời của Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng lại càng thêm ảo não, buông một tiếng thở dài.

Bước đến cửa, một viên tướng đã bước đến nghênh đón, thi lễ nói:

- Theo lệnh của Vi công công, mạt tướng đã chuẩn bị sẵn xe ngựa, xin cung tiễn Thiếu Soái về cung Hưng Khánh.

Nhắm mắt lại Khấu Trọng cũng nhận ra người này chính là Thường Hà. Vi công công phái viên tướng có cấp bậc cao nhất trong số các tướng lĩnh có nhiệm vụ canh gác hoàng cung đêm nay đến hộ tống bọn họ đi, hình như có gì đó không bình thường.

Biết Khấu Trọng đang nhìn mình dò xét, Thường Hà vội né tránh ánh mắt của Khấu Trọng rồi cúi đầu nói:

- Mời Thiếu Soái lên xe khởi giá!

Thần thái của hắn không lọt khỏi mắt của mấy người Từ Tử Lăng, bất giác họ cũng thấy gì đó khác thường. Nhưng Khấu Trọng là người đã cùng hắn trải qua hoạn nạn và hiểu rõ con người hắn thì lại cảm thấy hắn đang tự thẹn trong lòng. Nói gì thì nói, Thường Hà chắc chắn là người có lương tâm nên nếu bị Kiến Thành ép buộc làm hại bọn họ thì lương tâm hắn chắc chắn sẽ rất cắn rứt.

Chợt nảy ra một ý nghĩ, Khấu Trọng bước lên phía trước vài bước, khẽ dùng thanh âm của Mạc thần y nói:

- Thường đại nhân, là Mạc Nhất Tâm đây, lâu rồi không gặp!

Thường Hà nghe vậy mặt biến sắc nhìn gã.

Vì chỉ có một mình Thường Hà vào trong nghênh đón, khoảng cách với cấm vệ trấn cửa ngoài còn mấy trượng, người hầu cận phụ trách trông giữ xe ngựa của hắn còn đứng cách xa hơn, nên không phải lo ngại có người bên quân Đường nghe được cuộc trò chuyện giữa họ.

Khấu Trọng nói:

- Xin Thường huynh hãy thông báo với đại nhân Lưu Chính Hội là Mạc Nhất Tâm đã trở về.

Khuôn mặt của Thường Hà biến sắc, lúc sáng lúc tối, thoắt cái đã cúi gằm xuống, không dám đáp nửa lời.

Không đành lòng ép hắn, Khấu Trọng cười lớn:

- Vi công công thật chu đáo…

Thường Hà vội vã nói khẽ:

- Đừng lên xe!

Khấu Trọng lập tức đổi giọng, tiếp lời:

- Nhưng chúng ta lại muốn tản bộ ngắm cảnh đêm Trường An, không cần phiền đến Thường đại nhân.

Thường Hà giả bộ ngạc nhiên nói:

- Điều này thì… điều này… xin theo ý Thiếu Soái, nhưng xin để mạt tướng dẫn đường, phòng khi gặp phải lính đi tuần lại xảy ra những hiểu nhầm đáng tiếc.

Rồi lại thấp giọng nói:

- Không cần hồi cung, trời sáng thì sẽ không sao.

Khấu Trọng cảm thấy nhẹ lòng. Thường Hà quả là người có nghĩa khí, không uổng một thời xưng huynh gọi đệ với gã. Có thể thấy trong lòng hắn cũng không muốn bị Kiến Thành lợi dụng đến hãm hại bọn họ. Bởi vì sau khi trở thành thống lĩnh, Thường Hà chỉ phục tùng mệnh lệnh của Lý Uyên. Từ đó có thể luận ra, đây chỉ là âm mưu quỷ kế của Kiến Thành, Nguyên Cát, chứ không liên quan gì đến Lý Uyên.

Nghe thấy tường tận cuộc đối đáp giữa hai người, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Từ Tử Lăng. Kiến Thành, Nguyên Cát đã dám cả gan sắp đặt cạm bẫy hòng hãm hại bọn họ, thì đương nhiên sẽ không chịu buông tha cho Lý Thế Dân. Gã bèn nói xen vào:

- Chúng ta muốn đến cung Hồng Nghĩa để chào hỏi Tần Vương, làm phiền Thường tướng quân sắp xếp.

Thường Hà giật mình, định nói gì lại thôi, cuối cùng hắn làm ra vẻ khốn khổ:

- Cung Hồng Nghĩa ở phía Tây ngoài thành những mười dặm. Thiếu Soái nên đợi đến ngày mai, để tiểu tướng có thời gian thu xếp cho thỏa đáng.

Lúc này, Khấu Trọng đã chắc chắn trong đám cấm vệ hộ giá xe ngựa có người của Kiến Thành, Nguyên Cát. Thường Hà diễn kịch như vậy cốt để nói cho bọn người đó nghe, hòng để chúng có thể về bẩm báo lại với bọn Kiến Thành. Thường Hà lộ vẻ hoảng sợ là vì thấy rõ mối quan hệ giữa bọn họ và Lý Thế Dân, càng từ lời nói của Tử Lăng mà đoán ra Lý Thế Dân đang gặp nguy hiểm, và bọn họ đi đến để có thể bảo hộ.

Đột nhiên Thường Hà lộ ra vẻ kiên quyết, đưa mắt ra hiệu cho Khấu Trọng rồi mới nói:

- Thiếu Soái có lệnh, mạt tướng đâu dám không tuân, nhưng vì liên quan đến việc mở cổng thành, nên tiểu tướng phải bẩm báo Vi công công trước. Vả lại, đường xá xa xôi, quả là không thuận lợi cho lắm, mời Thiếu Soái lên xe trước.

Khấu Trọng vốn rất hiểu ý hắn, mỉm cười đáp:

- Nhập gia tuỳ tục, mọi việc dĩ nhiên phải tuân theo quy củ. Nhưng nói thật, ta không quen ngồi xe ngựa lắm, cảm thấy rất bí bách, làm sao so với việc tung vó sảng khoái trên lưng ngựa. Chi bằng cứ để chúng ta ở đây đợi tin của Thường đại nhân.

Sau khi Thường Hà lĩnh mệnh rời đi, Bạt Phong Hàn trầm giọng nói:

- Ngươi làm vậy nhỡ hại Thường Hà thì sao?

Khấu Trọng đáp:

- Yên tâm! Khả Đạt Chí vào lúc này tin rằng vẫn không tiết lộ ta chính là Mạc Nhất Tâm, vì tránh không để Lý Kiến Thành biết người Đột Quyết đã từng lừa gạt hắn. Không có được manh mối này, Thường Hà lại là thống lĩnh do Kiến Thành nâng đỡ cất nhắc. Như vậy đêm

nay cho dù quỷ kế không thành, Lý Kiến Thành cũng chỉ có thể oán trời không giúp mình, chứ không giáng tội cho Thường Hà được.

Hầu Hy Bạch nói:

- Đầu óc của Tử Lăng quả là nhạy bén. Hiện giờ mục tiêu tấn công của của Kiến Thành, Nguyên Cát trừ chúng ta ra chính là Tần Vương. Thật ngoan độc!

Khấu Trọng vui vẻ cười:

- Như vậy xem ra, Lý Uyên vẫn đang do dự không biết nên đối phó với Lý Thế Dân thế nào. Nếu không Lý Kiến Thành sao phải mạo hiểm bị Lý Uyên trách mắng mà làm liều?

Bạt Phong Hàn lắc đầu nói:

- Chỉ cần sắp đặt để kẻ giết chúng ta là người Đột Quyết thì Lý Uyên sẽ không trách gì được Kiến Thành và Nguyên Cát. Còn về việc đối phó với Lý Thế Dân, với kinh nghiệm của thích khách Dương Hư Ngạn và thân thủ dung hợp với “Ngự tẫn vạn pháp căn nguyên trí kinh” cùng “Bất tử ấn pháp”, bất ngờ ám sát thì cơ hội thành công cũng không phải là không thể.

Khấu Trọng thở dài. Tiểu tử này đúng là tên khốn kiếp đệ nhất! Hy vọng có thể kịp đến cung Hồng Nghĩa. Đêm nay chắc chắn không được ngon giấc rồi! Mẹ nó!

Cả bọn lại rầu rĩ chờ đợi thêm gần một khắc, cuối cùng thì Thường Hà cũng quay lại. Hắn sai thuộc hạ đem đến bốn con ngựa tốt, hân hoan nói:

- Thưa Thiếu Soái, tất cả đều theo ý của Thiếu Soái, xin mời lên

ngựa!

o0o

Sau khi cưỡi ngựa ra khỏi hoàng thành, dưới sự hộ tống của Thường Hà và hơn mười cấm vệ quân, bốn người rẽ phải phi ngựa về hướng Kim Quang Môn. Tiếng vó ngựa phá vỡ sự thanh tĩnh của đêm khuya. Tiếng trống sang canh từ xa vọng lại, nhắc cả đoàn người lúc này đã là canh ba.

Vượt qua cây cầu dài bắc trên dòng kênh, đến Kim Quang Môn thì cầu treo đã sớm được hạ xuống, ngoài trăm lính Đường trấn giữ cửa, còn có một đội kỵ binh khoảng tám mươi người, hàng ngũ chỉnh tề đứng cả trong và ngoài cổng nghênh đón. Điều này nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Một viên võ tướng thúc ngựa lại thi lễ:

- Thống quân vệ thành Lưu Hoằng Cơ tham kiến Thiếu Soái, Từ tiên sinh, Bạt tiên sinh và công tử Hy Bạch.

Đây là lần đầu tiên Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, và Bạt Phong Hàn chạm mặt hắn, biết hắn và Ân Khai Sơn chính là hai viên tướng lĩnh chỉ huy lính giữ thành, là thân tín của Lý Uyên, nên không khỏi đặc biệt chú ý đến hắn.

Lưu Hoằng Cơ thân hình cao gầy, để râu đen nhánh làm tăng vẻ lão luyện, đôi mắt lạnh lùng. Hắn có bộ dạng trầm tĩnh đặc trưng của quân nhân chuyên nghiệp, khiến người ta không chút hoài nghi việc khi nhận được mệnh lệnh chém giết địch nhân, hắn sẽ lập tức chấp hành không chút do dự, và quyết tâm chấp hành hiển nhiên không thể dễ dàng bị lay chuyển. Điểm đặc biệt nhất ở hắn là đôi lông mày đen sẫm, vút dài chạm đến tận hai bên tóc mai. Tại ấn đường trên

sống mũi hai đầu lông mày xoắn vào nhau, càng làm nổi bật vẻ tàn bạo của hắn.

Hầu Hy Bạch cười nói:

- Lại phải làm phiền Lưu đại tướng!

Lưu Hoằng Cơ lạnh lùng đáp:

- Hy Bạch công tử khách sáo rồi. Đây vốn là chức trách của Hoằng Cơ ta.

Rồi hắn quay sang Thường Hà:

- Hoàng thượng có lệnh, Thiếu Soái giao cho ta tiếp đãi, mời Thường đại nhân lập tức hồi cung.

Thường Hà hơi ngạc nhiên, nhưng không dám nói gì, nhìn Khấu Trọng xin lỗi xong rồi quay ngựa, theo tuỳ tùng trở về cung.

Bốn người đã sớm đoán biết chuyện này sẽ kinh động đến Lý Uyên. Hiện giờ từ Lưu Hoằng Cơ lại khẳng định là không bị đoán nhầm. Bởi vì Khấu Trọng muốn xuất thành gặp Lý Thế Dân, chuyện này nói lớn thì lớn nói nhỏ thì nhỏ nên không ai dám tự ý quyết định. Dù Lý Uyên đã đi ngủ, Vi công công cũng phải liều mình mạo phạm thiên uy đánh thức lão dậy, để lão quyết định. Cũng có một khả năng lớn là Lý Uyên trong lòng đang nặng mối lo toan, lúc này vẫn chưa lên long sàng đi ngủ.

Hiện tại Lý Uyên cho phép bọn họ xuất thành. Điều đó chứng tỏ Lý Uyên vẫn không muốn trở mặt với bọn họ. Bởi vì nghiêm khắc ra mà nói, một ngày hai bên còn chưa chính thức kết minh, thì Thiếu Soái quân và quân nhà Đường vẫn ở trong trạng thái chiến tranh. Nếu Lý

Uyên không để Thiếu Soái ra khỏi thành thì Khấu Trọng sẽ hoài nghi là mình bị giam lỏng trong thành. Hậu quả sau đó sẽ khó mà tính được.

Lý Uyên đương nhiên vì chuyện này mà mất hứng, nhưng cũng không thể làm gì Khấu Trọng. Dù gã rõ ràng đã can thiệp vào chuyện gia đình Lý Uyên, nhưng trừ phi Lý Uyên từ bỏ việc kết minh, không thì vẫn phải để mặc Khấu Trọng làm càn.

Lưu Hoằng Cơ nói:

- Xin mời Thiếu Soái khởi hành!

Đồng thời đưa tay ra hiệu cho đám kỵ binh chờ lệnh ngoài cổng thành để lại ba mươi người rồi sắp hàng dẫn trước.

Khấu Trọng cưỡi ngựa đến bên Lưu Hoằng Cơ đang cúi đầu cung kính đứng chờ, mỉm cười:

- Lưu đại tướng quân đừng quá đa lễ, chúng ta vừa cưỡi ngựa vừa trò chuyện vài câu được chứ?

Hai mắt Lưu Hoằng Cơ bắn ra thần thái khó hiểu, cúi đầu nhẫn nhịn nói:

- Thiếu Soái có lệnh, Hoằng Cơ đâu dám không theo.

o0o

Dưới sự hộ tống của gần bảy mươi binh lính, bốn người phóng ngựa ra khỏi cổng thành, đi trên con đường hoang vu phía Tây thành. Ánh sáng thanh khiết và rực rỡ của vầng trăng bao trùm khắp mặt đất, gió đêm thổi tới, đem lại một dư vị thật đặc biệt.

Khấu Trọng để ngựa chạy chậm lại, hướng Lưu Hoằng Cơ trầm giọng:

- Lưu đại tướng quân có biết tại sao ta không thể kiên nhẫn đợi đến mai mới đi gặp Tần Vương, lại phải phiền đến ngài như thế này không?

Đoàn kỵ bịnh hộ tống trước sau đều cách xa hai người, nên không e ngại thuộc hạ của Lưu Hoằng Cơ sẽ nghe được cuộc đối thoại này.

Lưu Huyền Cơ nhếch miệng cười khổ, cúi đầu đáp:

- Hoằng Cơ không dám đoán bừa.

Khấu Trọng điềm tĩnh đáp:

- Rất đơn giản, bởi vì ta lo Trường An đột nhiên phát sinh biến đổi, Quan Trung sinh linh bị đồ thán. Nếu Khấu Trọng ta ngồi im để mặc không lo, ta sẽ trở thành tội nhân của lịch sử.

Lưu Hoằng Cơ giật mình kinh ngạc, đưa mắt nhìn Khấu Trọng.

Khấu Trọng biết lời nói giật mình đó của gã đã thu được hiệu quả như dự tính, gã đón nhìn ánh mắt của Hoằng Cơ nói:

- Chắc hẳn đại tướng quân đang cho rằng lời nói của ta chỉ là sự dọa dẫm, nói để ra oai với người khác, nhưng sự thực mỗi câu mỗi chữ của ta đều xuất phát từ tim gan cả. Cục diện thiên hạ ngày nay đã phân làm hai phần rõ ràng, mà kẻ có thể khiến Khấu Trọng ta lo ngại ở Quan Trung chỉ có duy nhất một mình Lý Thế Dân mà thôi. Nếu Khấu Trọng ta chỉ nghĩ đến tư lợi, thì chỉ cần để mặc mọi chuyện không lo, ngày mai Đường chủ tất sẽ đoạt lại binh quyền của Tần

Vương, thậm chí còn đầy hắn đến một chốn xa xôi nào đó, vậy thì sự liên minh giữa chúng ta sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa, vì Khấu Trọng ta tuyệt đối không bao giờ hợp tác với những kẻ cấu kết với người Đột Quyết như Kiến Thành và Nguyên Cát. Người Đột Quyết nếu như biết Lý Thế Dân không còn, liên minh của chúng ta thất bại trong gang tấc, chắc chắn sẽ đánh xuống phía Nam, xông thẳng đến Trường An. Trong lúc đó quân tâm Trường An lại dao động, đại tướng quân là người hiểu việc binh, hẳn biết kết quả khi đó sẽ thế nào? Đến lúc đó ngài có còn cho rằng Khấu Trọng ta nói lời lừa phỉnh hay không?

Lưu Hoằng Cơ nghe vậy sắc mặt lúc sáng lúc tối, cuối cùng cúi đầu hỏi:

- Những lời này sao Thiếu Soái không trực tiếp nói với hoàng thượng?

Khấu Trọng cười đáp:

- Vì ta không muốn bỏ mạng ở Trường An.

Lưu Hoằng Cơ hoảng sợ nhìn Khấu Trọng.

(

Chương 763: Chờ đợi một bình minh

Trong khoảnh khắc nói câu “Ta không muốn bỏ mạng ở Trường An”, lòng Khấu Trọng bỗng dâng lên vạn trượng hào hùng, một ý chí kiên cường không gì có thể lay chuyển nổi bốc lên. Mọi ý nghĩ tiêu cực, suy sụp sau khi vào thành Trường An chợt tiêu tan hết.

Mỗi câu mỗi chữ này đều là thật lòng, vì nếu gã không kiên cường đứng lên, lấy tinh thần sau khi được đao rồi quên đao không biết sợ gì mà không ngừng phấn đấu trong khốn cảnh, thì hậu quả thật khó tưởng tượng.

Câu nói chí lý của Bạt Phong Hàn: “Kẻ nào đủ tàn bạo kẻ ấy sẽ sống sót”, vào lúc này càng trở nên chính xác hơn bao giờ hết.

Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn và Hầu Hy Bạch ở phía sau lặng lẽ không nói. Cả bọn đều có chung suy nghĩ, hiểu rằng Khấu Trọng đang thi triển khả năng thu hút khiếp người với viên đại tướng của thành Trường An này.

Lưu Hoằng Cơ ngây người nhìn Khấu Trọng ngồi trên lưng ngựa, trở tay không kịp, không biết phải ứng đối thế nào.

Khấu Trọng nhe răng cười, trở lại trạng thái ung dung nói:

- Xin thứ lỗi cho ta nói thẳng, giả dụ chúng ta không ứng phó kịp thời thì Trung thổ chắc chắn sẽ bị đại họa ập xuống đầu. Đây chính là thời điểm nguy cấp của sự tồn vong. Đối với Khấu Trọng ta mà nói, có lên ngôi hoàng đế hay không không quan trọng, quan trọng nhất là lão

bách tính, những người khốn khổ nhất phải được sống những ngày tháng thanh bình. Ở Quan Trung, người đáng để ta coi trọng chỉ có Lý Thế Dân, vì vậy ta quyết không để kẻ nào mặc sức làm bừa. Phiền đại tướng quân bẩm báo lên Đường chủ, sau khi đến cung Hồng Nghĩa xong bọn ta sẽ không đi đâu cả, cho đến khi hoàng thượng của các người xoá bỏ hết mọi sự trừng phạt đối với Tần Vương.

Lưu Hoằng Cơ biến sắc kêu:

- Thiếu Soái!

Khấu Trọng đôi mắt thần quang sáng rực, ngữ khí bình thản nhưng đanh thép:

- Ý ta đã quyết. Không có Lý Thế Dân sẽ không còn cái liên minh gì đó nữa. Không ai biết được sự đáng sợ của liên quân Tái ngoại hơn ta. Đối mặt với đội quân tinh nhuệ đó, mà vẫn phải ngày đêm đề phòng có kẻ vô sỉ đâm sau lưng, để mặc người khác làm gì thì làm. Loại chuyện ngu xuẩn như vậy khẳng định không có phần của Khấu Trọng ta. Tại sao ta không quay lại Lương Đô? Toạ sơn quan hổ đấu, lại được lợi thu dọn tàn cuộc, thế nào cũng hơn Tần Vương bị lũ chuột khốn kiếp hại chết.

Lưu Hoằng Cơ nãy giờ cúi đầu, giong ngựa đi bên cạnh không lên tiếng, lúc này đột nhiên nói:

- Những lời này của Thiếu Soái khiến người khác phải tỉnh ngộ, có điều xin thứ cho Hoằng Cơ ta không thể bẩm báo đúng sự thật lên hoàng thượng. Ta chỉ có thể nói Thiếu Soái ở lại cung Hồng Nghĩa để khuyên giải Tần Vương. Ôi! Tại sao sự việc lại ra nông nỗi này kia chứ?

Khấu Trọng cười lớn nói:

- Thì ra đại tướng quân là người tính tình trung hậu, ta thấy mình không đơn độc nữa rồi!

Nói đoạn thúc ngựa phi nhanh.

Lưu Hoằng Cơ hô vang một tiếng như muốn trút bỏ mọi ân oán lo phiền trong lòng, cũng lập tức tăng tốc toàn lực, vó ngựa đạp tung bụi cát bốc thẳng lên trời, dưới ánh trăng đêm, như gió cuốn đi về phía cung Hồng Nghĩa.

o0o

Cung Hồng Nghĩa là một cung thành được xây trên một gò đất, quy mô có thể sánh ngang với cung Hưng Khánh, tường ngoài lại kiên cố hơn, cứ cách năm trượng lại có một đài quan sát, cửa chính hướng về thành Trường An, một con đường xiên xiên chạy thẳng đến khu cung điện trên đỉnh đồi, khí thế hết sức hào hùng.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ, nơi này ngoài việc biệt lập và cách xa trung tâm quyền lực của thành Trường An ra, luận về hình thế thật không tồi, vì nó ngập tràn không khí mới mẻ thanh khiết của miền thôn quê, hơn nữa vẫn có khả năng phòng ngự tốt. Chỉ dựa vào binh lực của Kiến Thành và Nguyên Cát, muốn đối phó với Lý Thế Dân trấn giữ ở thành này thì đúng là có sức mà không vào nổi. Từ đó có thể thấy rằng Lý Uyên vẫn chưa có ý muốn dồn Lý Thế Dân vào chỗ chết.

Lúc này đêm đã khuya nhưng ngoài cửa tường thành Hồng Nghĩa Cung đèn đuốc vẫn sáng và vẫn có bóng người đi lại. Bỗng một tiếng trống vang vọng, cổng thành mở rộng, khoảng mười người phóng ngựa đi ra, đi đầu là Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim đến nghênh đón đám người Khấu Trọng.

Từ xa đã nghe tiếng Trình Giảo Kim thét lớn:

- Thì ra là Thiếu Soái đại giá quang lâm, lão phu lại cứ tưởng cái con mẹ bọn Trường lâm quân gì đó, định tẩm dầu vào đầu tên để tiếp đãi cơ. Mẹ nó chứ! Kẻ nào dám đến quấy rối Tần Vương của ta, Trần Giảo Kim này sẽ là người đầu tiên liều mạng với hắn, đến ông trời lão phu đây cũng không nể mặt.

Tần Thúc Bảo và một đám huyền giáp tinh binh, kẻ nào cũng khí thế hừng hực. Có thể tưởng tượng nếu kẻ đến mà là Trường lâm quân, hay thậm chí là cấm vệ quân của Lý Uyên, thì tinh binh mãnh tướng của Lý Thế Dân chắc chắn sẽ sẵn sàng liều chết bảo vệ chủ, đánh đến khi chỉ còn một binh một tốt cũng không chịu lùi bước.

Khấu Trọng nghĩ bụng, nếu như những lời này được truyền đến tai Lý Uyên không sót chữ nào, thì lão bằng hữu Trình Giảo Kim hẳn sẽ bị xử tội chết. Đưa mắt nhìn Lưu Hoằng Cơ, chỉ thấy hắn lộ ra thần sắc chua xót bất đắc dĩ, rõ ràng cũng cảm thông cho cảnh ngộ của Lý Thế Dân.

Cần biết rằng hình tượng Lý Thế Dân chính trực nhân ái từ lâu đã in sâu trong lòng quân dân Đại Đường, Lý Thế Dân lại nhiều lần lập đại công, thế mà ngày đầu tiên vừa về đến thành Trường An thì đã lập tức xảy ra sự kiện hoả khí bạo phát ở cung Dịch Đình. Thời gian quá trùng hợp, hành động sặc mùi trả đũa, nên thật khiến người ta nghi ngờ. Chỉ có Lý Uyên là không nghĩ vậy, ngược lại còn bên trọng bên khinh, làm dấy lên sự công phẫn trong lòng các thân binh ái tướng của Lý Thế Dân.

Chính lúc này, Khấu Trọng lại mạnh mẽ cảm thấy việc Lý Thế Dân bị đẩy đến đây chưa hẳn đã là một điều bất lợi như tưởng tượng.

Người ngựa của đôi bên giáp mặt trên con đường quan đạo ngoài cổng thành.

Nhìn thấy Lưu Hoằng Cơ, Tần Thúc Bảo lạnh lùng chào:

- Chúng ta sẽ phụ trách đón tiếp Thiếu Soái, mời Lưu thống quân về thành cho!

Lưu Hoằng Cơ lắc đầu cười khổ, quay sang Khấu Trọng thi lễ:

- Nếu có dịp, Hoằng Cơ xin lại được Thiếu Soái chỉ giáo!

Rồi cáo lỗi, dẫn hết thuộc hạ theo đường cũ quay về.

Khấu Trọng hỏi:

- Tần Vương hiện đang ở đâu?

Tần Thúc Bảo thở dài:

- Ta chưa từng thấy Tần Vương đau buồn thất vọng như vậy bao giờ, ngài vẫn giam mình trong phòng sách, không chịu gặp ai, nhưng các vị có thể sẽ là ngoại lệ.

Trình Giảo Kim giận dữ hùng hổ nói:

- Theo ý ta, biện pháp tốt nhất là chúng ta rời khỏi Quan Trung. Dù sao Lạc Dương vẫn đang nằm trong tay chúng ta, lại có các vị giúp sức, để xem nắm đấm của ai cứng hơn ai.

Khấu Trọng cười đáp:

- Dùng cảm tính giải quyết sự việc vốn không phải một cách hay, và

càng không phải là cách tốt nhất, Trình lão huynh vẫn là tính khí như vậy!

Rồi quay sang ba người Từ Tử Lăng nói:

- Ta muốn một mình đi gặp Tần Vương, nói vài câu giao tình.

o0o

Lý Tịnh đứng ngoài cửa báo:

- Thiếu Soái cầu kiến!

Mãi hồi lâu sau cánh cửa kín mít mới được mở, lộ ra khuôn mặt hốc hác trắng bệch của Lý Thế Dân, ánh mắt hướng về phía Lý Tịnh đứng cạnh bên Khấu Trọng ra hiệu cho hắn đi ra, sau đó lại lặng lẽ quay vào thư phòng.

Khấu Trọng hiểu tâm trạng của Lý Thế Dân, liền theo sát bước vào trong rồi thuận tay đóng cửa lại.

Thanh âm của Lý Thế Dân truyền vào tai Khấu Trọng:

- Tử Lăng đâu?

Khấu Trọng xoay người đứng dựa ở cửa, hướng mắt về phía Lý Thế Dân đang quay lưng đứng như một khúc gỗ trong phòng nói:

- Hắn ở bên ngoài, vì ta muốn một mình nói chuyện với Tần Vương.

Lý Thế Dân xoay người lại, mệt mỏi:

- Ngồi xuống rồi nói!

Khấu Trọng ngồi xuống một bên.

Lý Thế Dân vẫn đứng giữa phòng sách, ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Có lẽ vì cả đời ta đã quá thuận lợi chăng, nên không chịu nổi khó khăn và đả kích, bây giờ ta đã có cảm giác thế nào là mất đi tất cả!

Khấu Trọng nhún vai thoải mái nói:

- Ngươi không phải mất đi tất cả, chỉ mất đi ảo vọng và niềm hy vọng cuối cùng đối với lệnh tôn mà thôi. Từ góc độ này mà nói, đó nên là một chuyện tốt. Bởi vì không cần đến chúng ta cổ vũ, ngươi cũng biết cần phải tiếp tục kiên trì và phấn đấu.

Lý Thế Dân chán nản buông mình xuống ghế cách Khấu Trọng không xa, lặng yên không nói gì.

Khấu Trọng từ tốn:

- Còn nhớ lời ta đã nói không?

Lý Thế Dân nhíu mày:

- Ý ngươi là…

Khấu Trọng cười:

- Ha ha! Dám coi những lời ngọc ngà châu báu của ta là gió thoảng bên tai sao? Ngày đó khi ngươi do dự không quyết đoán về việc phát động binh biến, ta đã chẳng nói sau này khi ngươi về Trường An, tình thế sẽ khiến cho ngươi không còn lựa chọn nào khác sao? Chỉ

có điều đến ta cũng không thể tưởng tượng nổi sự việc lại xảy ra ngay trong ngày đầu tiên. Vương huynh vương đệ của ngươi rõ ràng muốn đuổi tận giết tuyệt ngươi nên mới tính kế chu toàn như vậy. Lệnh tôn cũng muốn đuổi nhanh ngươi đi, chỉ hiềm nỗi chưa có cớ gì, bây giờ thì cơ hội đã đến rồi. Bởi thế hiện tại ngươi mới ủ dột rầu rĩ ở đây than thân trách phận!

Lý Thế Dân lắc đầu:

- Ta không than thân trách phận, chỉ là ta khó có thể chấp nhận được chuyện này!

Khấu Trọng nói:

- Nếu đổi lại là ta hay Tử Lăng thì chắc chắn sẽ không tồn tại vấn đề chấp nhận hay không chấp nhận. Hiện thực vốn tàn khốc như vậy, kẻ nào tàn bạo kẻ ấy sẽ được sống tiếp.

Lý Thế Dân cười buồn hỏi:

- Ngươi mắng đủ chưa?

Khấu Trọng thở dài:

- Cũng tương đối rồi!

Lý Thế Dân đưa mắt nhìn gã, trầm giọng hỏi:

- Vào lúc này mà các ngươi không chút tị hiềm đến gặp ta, không sợ bị người khác hoài nghi sao?

Khấu Trọng đáp:

- Cái này gọi là tùy cơ ứng biến, còn gọi là thay đổi sách lược. Không giấu gì lão ca ngươi, ngươi bị đẩy đến đây, chúng ta cũng chẳng sung sướng gì. May mà nay đã nghĩ thông được mọi chuyện, thà nói rõ với lệnh tôn chúng ta bằng lòng liên minh với ông ta chẳng qua là vì nể mặt huynh và Phi Huyên. Nếu lệnh tôn dám giáng tội huynh, chúng ta sẽ lập tức dẫn người rời đi. Mẹ nó chứ! Lệnh tôn coi Khấu Trọng ta là gì? Chọc giận ta, lão chạy cũng không kịp.

Lý Thế Dân suy nghĩ hồi lâu, rồi trầm giọng nói:

- Trong lòng ta hiện rất rối loạn, ngươi có kế sách nào mới không?

Khấu Trọng nở một nụ cười tràn đầy tự tin đáp:

- Độc chiêu này của Kiến Thành, Nguyên Cát tưởng khéo mà lại vụng. Người sáng mắt nào cũng có thể nhìn ra ngươi bị bọn họ hãm hại. Và cách xử lý bất công của lệnh tôn càng khiến người ta công phẫn, chỉ có điều họ giận nhưng vẫn không dám nói ra. Như Lưu Hoằng Cơ, người vừa đưa ta đến đây, chính là một trong số đó. Từ đó cho thấy số người nghi ngờ chuyện này là rất nhiều. Vì vậy, ta sẵn sàng chơi mẹ nó một ván, bằng hành động khiến cho cả thành Trường An thấy rõ việc liên minh của chúng ta với lệnh tôn chẳng qua là nể mặt ngươi. Đây gọi là đẩy vào chỗ chết để tìm đường sống.

Sức sống dần phục hồi trong đôi mắt của Lý Thế Dân:

- Nhưng nếu phụ hoàng không có cách nào khác để xuống thang, quyết lòng liều mạng thì chúng ta chắc chắn chẳng còn cơ may.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Không còn Khấu Trọng thì vẫn có Tống Khuyết. Chính là Đại

Đường chắc chắn sẽ bị chia năm xẻ bảy. Các thuộc hạ tướng lĩnh ngoài biên ải trung thành với ngươi chắc chắn sẽ đầu hàng Lương Đô. Ba Thục lại càng không cần phải nói. Trong tình hình đó, một Đại Đường không có Lý Thế Dân liệu có thể đồng thời chống lại liên quân tái ngoại hùng hậu ngoài biên ải và Thiếu Soái hùng binh hừng hực khí thế báo thù hay không?

Đôi mắt Lý Thế Dân ngời sáng, sức sống đã hoàn toàn quay trở lại, dán chặt vào Khấu Trọng hồi lâu rồi nói:

- Vậy Phụ hoàng chẳng phải sẽ càng sợ ta mưu đoạt vương vị thái tử?

Khấu Trọng gật đầu:

- Nói hay lắm! Thực tế sau chuyện này, ngươi và lệnh tôn đã không còn cơ hội cứu vãn, chỉ nhìn xem ai bị đổ trước, tình thế càng trở nên vi diệu. Chúng ta khẳng định đang ở thế hạ phong. Lát nữa ta sẽ hồi báo với ngươi chi tiết tình hình mới nhất, cả tin tốt và tin xấu. Bây giờ ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, ngươi có thể coi thành Trường An là chiến trường được không?

Lý Thế Dân ngạc nhiên:

- Ta không hiểu ý ngươi?

Khấu Trọng thở dài:

- Nếu ngươi chịu coi thành Trường An là chiến trường, vậy sẽ đem quy tắc thắng làm vua thua làm giặc ở trên chiến trường ra mà dùng. Hiểu chưa?

Lý Thế Dân ngẩn người nhìn Khấu Trọng hồi lâu, mãi sau trên khoé

miệng mới hé một tia cười, rồi nụ cười lớn dần lên, gật đầu đắc ý nói:

- Đúng, mắng đúng lắm! Ta vì phụ hoàng đối xử bất nhân với mình nên đau đớn thất vọng, mất hết ý chí chiến đấu, chính vì thế chưa từng nghĩ đến việc coi Trường An là chiến trường. Trên chiến trường, làm gì có chuyện bị nhục vì kẻ địch mà suy sụp tinh thần không phấn chấn được. Chiến tranh là không từ thủ đoạn nào, quan trọng nhất là thắng lợi cuối cùng, Thế Dân ta đã lĩnh giáo!

Khi Khấu Trọng rời đi, đã biết rõ rằng cuối cùng Lý Thế Dân không còn chút hy vọng nào với Lý Uyên.

o0o

Khấu Trọng đến bên Tử Lăng, sóng vai cùng gã đứng trên sân, tựa mình vào lan can hướng mắt ra xa ngắm nhìn toàn cảnh thành Trường An hùng vĩ.

Từ Tử Lăng liếc gã một cái, từ tốn hỏi:

- Tần Vương có chịu nghe lời khuyên của ngươi không?

Khấu Trọng thấp giọng đáp:

- Ta chửi mắng hắn chán chê. Mẹ nó chứ, đến tận bây giờ hắn mới chịu từ bỏ ảo tưởng đối với Lý Uyên, mới chịu làm một con người thực tế, biết suy nghĩ cho vợ con và thủ hạ. Lão Bạt và tiểu Hầu đâu rồi?

Từ Tử Lăng đáp:

- Bọn họ tranh thủ đi nghỉ rồi, vì sợ ngày mai sẽ có ác chiến.

Khấu Trọng cau mày nói:

- Hình như ngươi cũng chưa hề chợp mắt, sao không đi nghỉ đi?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta đang đợi ngươi, ôi! Để ngươi bị rơi vào thế kém thập tử nhất sinh này, lòng ta thật lo phiền!

Khấu Trọng cười vang, ôm vai gã nói:

- Trên đời này chỉ có hai huynh đệ, ngươi nói những lời này làm gì? Nói thật cho ngươi biết, chúng ta tuyệt đối không thua được, ngược lại ta còn cho rằng tình thế ngày càng có lợi, và ngày càng trở nên hết sức rõ ràng. Chúng ta không có sự lựa chọn nào khác. Lý Uyên cũng không còn lựa chọn nào khác, cuối cùng chỉ còn cách nhượng bộ. Mẹ nó chứ! Điều ta muốn làm nhất bây giờ là lấy đầu tên tiểu tử họ Hương đó.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta vừa rồi nhìn Trường An, chợt nghĩ đến một chuyện, đó là phải đề phòng đối phương dùng độc. Ngày hôm qua ta bị mai phục ở chợ cửa đông thành Trường An, cương châm bắn tới đều được tẩm một loại độc dược rất bá bạo, thiếu chút nữa ta không chịu nổi. Có thể thấy đối phương có cao thủ dùng độc, và tên này rất có khả năng chính là tiểu tử Liệt Hà kia.

Khấu Trọng gật đầu đáp:

- Tôn giáo Đại Minh ngoài “Ngự tận vạn pháp căn nguyên trí kinh” ra khả năng vẫn còn có “Độc kinh”, thế nên người nào cũng giỏi dùng độc. Tiểu tử họ Liệt đó lòng dạ độc ác như vậy, khi dùng độc chắc

chắn sẽ nguy hiểm hơn kẻ khác.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta rất ít khi nghĩ đến việc giết người, nhưng Liệt Hà là ngoại lệ. Ta có thể tha mạng cho bất kỳ ai, nhưng không thể tha cho hắn được.

Khấu Trọng rất hiểu tâm tư của Tử Lăng. Liệt Hà giết chết Tống Kim Cương, khiến Tử Lăng không sao nguôi ngoai được, kết lại một mối thâm thù trong lòng gã. Khấu Trọng nói:

- Đừng cứ nghĩ mãi đến những chuyện không vui đó nữa, hãy động não cho tương lai tươi sáng của chúng ta đi. Chúng ta đang ở đây, nhưng Huyền Thứ và ba mươi tên phi vân vệ vẫn còn ở trong tay Lý Uyên. Điều này tạo ra một cục diện giằng co vô cùng căng thẳng, không ai làm gì được ai. Khi nãy trên đường đến đây, ta vừa đi vừa nghĩ, giả dụ Lý Uyên cứ để mặc chúng ta chờ đợi ở đây, thì chúng ta phải làm thế nào?

Từ Tử Lăng đáp:

- Lẽ nào ngươi chưa nghĩ ra cách gì ư?

Khấu Trọng toét miệng cười nói:

- Ngu sách thì cũng có một cái, chúng ta cứ ở lại đây mẹ nó một ngày nữa, chờ đến tối lặng lẽ theo đường bảo khố quay vào trong thành. Mấy người Huyền Thứ và Lôi Cửu huynh theo đường mật đạo rời đi. Ta, ngươi, Lão Bạt và Hầu tiểu tử che mặt đột nhập vào hoàng cung theo đường mật đạo, cắt đầu tiểu tử họ Hương kia, ra oai phủ đầu con mẹ nó. Ha ha, thế có thống khoái không?

Từ Tử Lăng nói:

- Như thế khác nào tỏ rõ phải quyết liệt với Lý Uyên. Vợ con và người thân của Thế Dân toàn bộ vẫn ở trong cung Dịch Đình chắc chắn sẽ gặp tai ương.

Khấu Trọng nói:

- Thì thế ta mới nói đây là ngu sách của kẻ thất phu, cao kế hơn thì tạm thời tha cho tên tiểu tử họ Hương kia, chỉ cứu mấy người đó rồi chuồn thôi.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Làm vậy chỉ tổ hỏng chuyện. Vì Lý Thế Dân, chúng ta không những mọi chuyện đều e dè thận trọng, thậm chí còn mất cả cơ hội đánh lui bọn người Đột Quyết. Kẻ đắc ý nhất chính là Hiệt Lợi, vì chúng ta chỉ còn con đường duy nhất là đánh đến Quan Trung.

Khấu Trọng than thở:

- Cứ nghĩ đến việc giết tên tiểu tử họ Hương đó là tay ta lại ngứa ngáy, nếu không phải trời đã sắp sáng thì ta rất muốn cùng ngươi lập tức về thành Trường An hành sự.

Từ Tử Lăng nói:

- Chuyện nhỏ không nhẫn nhịn sẽ làm hỏng chuyện lớn. Theo ta, Lý Uyên phải đối mặt với áp lực nặng nề từ hai phía Phật đạo và Thiếu Soái ngươi, mới tạm thời chịu nuốt cục tức này, chứ lão sẽ không ngu muội để mặc chúng ta lưu lại đây cả một ngày trời đâu.

Khấu Trọng cười khổ:

- Ta cũng mong là dự cảm của ngươi đúng đắn, thế chẳng phải bọn ta nên về ngủ thôi chứ?

Từ Tử Lăng chậm rãi đáp:

- Ta muốn ở đây ngắm mặt trời mọc, ngươi về nghỉ trước đi.

Khấu Trọng buông tay khỏi Tử Lăng, đưa mắt dò xét thần sắc của gã.

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Có gì đáng nhìn sao?

Khấu Trọng gãi đầu nói:

- Lạ thật! Sự ra đi của Sư tiên tử hình như không ảnh hưởng đến ngươi lắm, nhìn điệu bộ đắm đuối của ngươi bây giờ tưởng chừng như có thể chảy mật được đấy, rốt cuộc là thế nào, mau khai báo đúng sự tình.

Từ Tử Lăng thở dài:

- Tên tiểu tử này, lúc nào cũng đòi biết bằng được chuyện riêng tư của người khác! Nói cho ngươi biết thì sao nào? Thanh Tuyền đã nhận lời làm vợ Từ Tử Lăng ta rồi.

Khấu Trọng hô vang, nhảy bật lên không trung, lộn liên hồi ba vòng, rồi trở lại bên cạnh Từ Tử Lăng, cười lớn:

- Đây là tin tức tốt đẹp nhất từ sau khi về thành Trường An. Ta hiểu rồi! Phi Huyên muốn tác hợp cho hai người, cũng là hoàn thành tâm nguyện cho bản thân mình, để có thể toàn tâm toàn ý không chút vấn

vương quay về tịnh trai.

Từ Tử Lăng không dám chắc Sư Phi Huyên có còn tơ vương gì nữa hay không, ít nhất bản thân gã mãi mãi không bao giờ quên được tình yêu tinh thần của hai người.

Nhưng sự việc đã diễn biến đến như hôm nay, việc gã có thể làm chỉ là không được phụ ý tốt của nàng, toàn tâm toàn ý yêu Thạch Thanh Tuyền, để Thanh Tuyền có được niềm hạnh phúc lớn nhất của một người con gái.

Sự phấn khích đi qua, Khấu trọng mất hứng nói:

- Tự nhiên ta chẳng buồn ngủ tý nào, chi bằng ở lại đây cùng ngươi đợi bình minh, chờ mong một ngày mai con đường chúng ta đi sẽ tươi sáng hơn.

Ánh mắt Từ Tử Lăng vượt qua Thành Trường An, dừng lại ở chân trời phía đông nói:

- Không cần phải đợi, trời sắp sáng rồi! Ôi! Ngươi đang nhớ Thượng Tú Phương đúng không?

Khấu Trọng đáp:

- Không giấu được ngươi chuyện gì. Về phương diện này ngươi bản lĩnh hơn ta, có thể chỉ giáo một chút cho ta được không?

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp:

- Trước khi Ngọc Trí đến, ngươi nhất thiết không được cùng hưởng đêm xuân với Thượng Tú Phương. Đợi sau khi Ngọc Trí đến, hãy đem mọi chuyện kể hết lại với nàng ấy.

Khấu Trọng thất thanh:

- Sao cơ? Ta vừa làm lành với Ngọc Trí, giờ lại làm tổn thương nàng như thế, thử hỏi ta làm sao đành lòng!

Từ tử Lăng đáp:

- Nàng có lẽ sẽ hiểu. Chỉ cần được nàng chấp thuận, đồng ý cho ngươi phong lưu một đêm, sau này sẽ không thế nữa. Như thế chẳng phải ngươi sẽ được đường đường chính chính giải quyết nốt món nợ trăng hoa của mình hay sao? Nếu sớm biết có ngày hôm nay, thì sao trước đây còn làm? Ta đã sớm cảnh báo ngươi! Nhưng ta thật sự không trách ngươi, chuyện tình cảm nam nữ, không ai có thể khống chế được.

Khấu Trọng dõi mắt ngẩn ngơ nhìn đông phương, không nói lời nào.

Từ Tử Lăng khoác tay lên đôi vai rộng của bạn, cười nói:

- Trời sáng rồi! Những chuyện nghĩ không thấu, cứ để ông trời sắp đặt, hy vọng số phận của chúng ta cũng không phải là đến đây thì bị cắt đứt. Ngoài chuyện đó ra, chúng ta có thể làm gì được chứ?

Khấu Trọng đưa mắt nhìn theo ánh mặt trời đang từ từ ló dạng, gật mạnh đầu nói:

- Nói đúng lắm! Ta sẽ làm một cậu bé ngoan ngoãn và thành thật với Trí Trí, mọi việc sẽ nghe theo ý nàng mà làm. Sáng rồi, đi ngủ thôi!

(

Chương 764: Sóng yên bể lặng

Khấu Trọng đang say giấc, bỗng âm thanh tiếng người gào thét, tiếng ngựa hí vang từ xa vọng lại làm gã bừng tỉnh, ngồi bật dậy.

Hầu Hy Bạch vội vã đẩy cửa bước vào nói:

- Báo cáo Thiếu Soái, tình hình không ổn, một đội quân người ngựa từ Trường An xông đến. Tiểu tốt phụng mệnh Từ đại nhân và Bạt đại nhân mời Thiếu Soái lập tức khởi giá.

Khấu Trọng định thần lại, bật cười:

- Lúc này mà tên tiểu tử nhà ngươi còn đến đùa bỡn ta. Ha ha! Chả trách ta đột nhiên lại mơ thấy mình đang ở trên chiến trường. Lý Uyên hay ho đấy chứ!

Chớp mắt gã đã bật phốc ra khỏi chiếc giường nhỏ, cầm lấy áo khoác bên trong có giấu Tỉnh Trung Nguyệt và Thích Nhật cung khoác lên vai, rồi lao ra khỏi cửa hỏi:

- Từ tiểu tử và Lão Bạt đâu?

Hầu Hy Bạch chạy theo sau gã cười đáp:

- Mọi người đều đang kéo về tập trung ở cửa Đông. Bọn họ đi trước đến đó hóng vui rồi bảo ta bất luận ngươi đang thức hay đang ngủ cũng phải đưa đến bằng được.

Khấu Trọng đột ngột dừng bước, đứng sững trên hành lang con đường thông đến cửa Đông, quay sang Hầu Hy Bạch kinh ngạc hỏi:

- Ngươi lẽ ra phải là người thương tiếc sinh mạng của mình nhất mới phải chứ! Sao ta thấy điệu bộ của ngươi có vẻ như coi cái chết nhẹ tựa hồng mao vậy nhỉ!

Hầu Hy Bạch hân hoan đáp:

- Sự sống đến rồi lại đi, vạn vật luân chuyển, đó là lẽ tự nhiên, chẳng có gì đáng phải sợ hãi cả. Người ta chỉ cảm nhận được sự quý giá của sự sống trong khoảnh khắc cái chết rình rập bên cạnh, nhất là trên chiến trường. Khi đó tính mạng lại càng trở nên quan trọng, và người ta lại càng nhận ra vẻ đẹp của sự sống. Người ta ngỡ ngàng thì ra được sống lại hạnh phúc đến vậy! Ha ha! Ta đang hưởng thụ sinh mệnh được ban cho, còn gì tuyệt vời hơn thế?

Khấu Trọng khoác tay lên vai hắn nói:

- Đáng nhẽ ngươi không phải sa vào vũng lầy này. Chỉ vì chúng ta là huynh đệ! Ha ha! Có điều hãy cẩn thận coi chừng trúng độc của sư công ta.

Hầu Hy Bạch cười nói:

- Trúng độc của ông ấy có gì xấu chứ? Chúng ta hãy ra trận cái đã.

Khấu Trọng và Hầu Hy Bạch lên đầu tường thành. Lý Thế Dân, Bạt Phong Hàn, Từ Tử Lăng, Lý Tịnh, Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Tần Thúc Bảo, Bàng Ngọc… hơn mười đại tướng của phủ Thiên Sách đều đã có mặt, đứng trên tường thành quan sát đại quân Đường đang tiến đến từ phía Trường An đằng xa.

Dưới hàng tinh kỳ phấp phới là khoảng ba ngàn quân, toàn bộ đều là kỵ binh, coi như là quân tiên phong. Tuy rằng chênh lệch giữa Hồng Nghĩa cung và thành Trường An vô cùng khác biệt, nhưng trấn giữ thành lại là Lý Thế Dân và các binh tướng chinh chiến lão luyện, thêm vào đó lại có sự trợ lực của bốn người Khấu Trọng. Với binh lực như kia mà công phá Hồng Nghĩa cung thì chẳng khác nào tự sát.

Khấu Trọng chưa kịp đứng vững bên Lý Thế Dân để bàn chuyện thì Thế Dân đã ra lệnh:

- Triệt hồi phòng ngự, mở cổng! Ta sẽ đích thân nghênh đón.

Thuộc hạ lập tức truyền lệnh xuống.

Khấu Trọng không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Từ Tử Lăng thở dài ra một hơi nói:

- Thành công rồi! Người đến là vị cha tôn kính của Thế Dân huynh, và ông ta đến không phải để tấn công cung Hồng Nghĩa.

Khấu Trọng định thần nhìn ra xa, đội quân vẫn còn cách vài dặm. Trong đám bụi mờ, một lá cờ lớn giương cao, phất phơ bay, trên có huy hiệu chính là tượng trưng cho Lý Uyên. Gã bèn cười nói:

- Lại qua một cửa nữa, con mẹ nó!

Rồi nhìn sắc trời, gã quay sang Bạt Phong Hàn:

- Đừng quên huynh có hẹn với người đẹp đấy, mau đi đi, phải đúng hẹn chứ!

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Ta chẳng còn hứng đến cuộc hẹn gì nữa cả.

Từ Tử Lăng trách:

- Đại trượng phu nói lời phải giữ lời. Sao huynh có thể thất hứa như vậy.

Bạt Phong Hàn cười khổ:

- Nàng ta có nhận lời đến không?

Lý Thế Dân kinh ngạc hỏi:

- Ta chưa từng biết là Phong Hàn có hẹn với mỹ nhân bao giờ. Là ai vậy?

Hầu Hy Bạch hý hửng:

- Chắc Lão Bạt sợ phải đợi chờ một mình. Thôi được, cùng là huynh đệ với nhau, để ta nghĩa khí đầy mình đi cùng với huynh. Nếu nàng ta thất hẹn, thì coi như chúng ta đến đó ăn sáng là được!

Nói rồi một tay kéo Bạt Phong Hàn kiên quyết lôi hắn xuống thành.

o0o

Thủ hạ đến báo chiến mã đã chuẩn bị xong xuôi.

Lý Thế Dân nói:

- Chúng ta xuất cung nghênh giá được chưa?

Khấu Trọng cười đáp:

- Đương nhiên, diễn kịch phải diễn đến cùng chứ. Chúng ta đi!

Đi cùng Lý Uyên, ngoài hai đại tướng Lưu Hoằng Cơ và Thường Hà ra, còn có hai nhân vật nằm ngoài dự đoán của Khấu Trọng là Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát. Nhưng hai tên này mặt không biểu cảm, miễn cưỡng gượng cười. Rõ ràng là không hề cam tâm tình nguyện, mà là do không dám chống lại thánh ý của Lý Uyên.

Lý Uyên mặc y phục nhẹ hàng ngày của kỵ binh, hông đeo trường kiếm, trông có vẻ phấn chấn, nhưng vẻ mệt mỏi thấp thoáng trong ánh mắt, xem ra đêm qua cũng lão không được yên giấc.

Hai bên giáp mặt, Lý Uyên thúc ngựa bước ra, cười lớn nói:

- Đợi ta giải quyết xong việc nhà rồi sẽ trịnh trọng nghênh đón Thiếu Soái và Từ tiên sinh nhập thành.

Toàn quân Lý Uyên ghìm ngựa dừng lại. Kiến Thành, Nguyên Cát thúc ngựa đến hai bên phía sau Lý Uyên tạo thành hình chữ phẩm.

Bên Khấu Trọng chỉ có ba người là gã, Từ Tử Lăng và Lý Thế Dân. Thế Dân nghe vậy vội xuống ngựa, quỳ dưới đất, cúi đầu cao giọng nói:

- Hài nhi xin chịu mọi trách nhiệm về vụ hoả hoạn cung Dịch Đình đêm qua, xin phụ hoàng trị tội!

Nhìn Lý Thế Dân đang quỳ trước ngựa của mình, hai mắt Lý Uyên sát khí chợt lóe, nhưng chỉ trong nháy mắt nó đã được thay thế bằng khuôn mặt tươi cười. Lão trầm giọng:

- Chuyện đêm qua, đáng nhẽ là tội không thể tha. Nhưng trẫm niệm tình Vương nhi bao năm qua đã lập vô số công lao, giành nhiều chiến thắng hiển hách, công có thể bù tội, nên ban cho ngươi cơ hội lập công chuộc tội, có thể trở lại cung Dịch Đình, mọi chuyện vẫn như xưa, bình thân!

Không thấy Lý Uyên nhắc một chữ nào đến ngọn lửa kỳ quái trong Đông cung của Lý Kiến Thành, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngán ngẩm thở dài, vì biết rằng nỗi hận trong lòng Lý Thế Dân càng như lửa thêm dầu.

Lý Thế Dân hô lớn:

- Tạ ơn thánh ân của phụ hoàng!

Rồi từ từ đứng dậy.

Khấu Trọng đang định mở lời thì Lý Uyên đã hân hoan cười nói:

- Tâm ý của Thiếu Soái ta hiểu rõ. Mọi việc để sau khi trở về cung sẽ nói tiếp, được không?

Khấu Trọng cũng tươi cười đáp lại:

- Cuối cùng thì ta cũng tin tưởng rằng Phiệt chủ quả có thành ý muốn hợp tác. Mọi nghi ngại đã qua, dĩ nhiên nên nghe theo ý của Phiệt chủ.

Rồi quay sang Từ Tử Lăng nói:

- Tử Lăng không phải hẹn với Lão Bạt và Hầu tiểu tử ăn sáng ở Phúc Tụ lâu sao!

Từ Tử Lăng hiểu ý, thi lễ cáo lỗi với Lý Uyên, rồi một mình giục ngựa quay về thành Trường An trước.

Lý Thế Dân nghiêm cẩn lên ngựa. Sau khi được Lý Uyên cho phép liền quay về cung Hồng Nghĩa, chuẩn bị cho việc trở về thành Trường An.

Trên đường về Trường An cùng Lý Uyên, Khấu Trọng thầm nghĩ cơn phong ba này hoàn toàn không phải đã được hoá giải thành công. Ngược lại, tình trạng đối lập gay gắt rõ ràng càng sâu sắc hơn. Lý Uyên đã lựa chọn đứng về phía Kiến Thành, Nguyên Cát. Sự hung hiểm trong thành Trường An sẽ chỉ có tăng mà không giảm.

o0o

Từ Tử Lăng phi ngựa về cung Hưng Khánh trước để chắc chắn rằng Vương Huyền Thứ và các huynh đệ đã bình yên vô sự trải qua một đêm yên ắng bề ngoài nhưng sóng gió dữ dội bên trong xong, sau đó thay ngựa chạy tới Tây Thị.

Qua cầu Dược Mã, Từ Tử Lăng thong dong trên ngựa ngắm nhìn chùa Vô Lượng, kênh Vĩnh An, và những trạch ấp xinh đẹp mướt cây xanh hai bên bờ. Dưới ánh nắng xuân chiếu rọi, bên bờ tơ liễu rủ buông, cỏ hoa mơn mởn, cây cối tốt tươi. Bóng cầu và kinh thành in dưới làn nước xanh biếc. Chùa miếu nguy nga cùng với cao lầu đại viện làm toát lên sự phồn hoa của chốn này. Tử Lăng chợt nghĩ đến bảo khố Dương Công chôn dưới đất và đô thành hùng vĩ này trong tương lai sẽ gặp phải nhiều bất trắc, trong lòng tràn đầy cảm xúc.

Hôm nay mới là buổi sáng ngày thứ hai giương cờ quay lại kinh thành. Nhưng trong lòng mọi người đã có rất nhiều biến đổi. Tình thế xoay chuyển quá bất ngờ khiến họ không dám chắc được phần thắng

trong tay nữa.

Từ Tử Lăng xuống ngựa trước Phúc Tụ Lâu. Mấy tên mã phu chuyên dắt ngựa hầu khách mặt rạng rỡ chạy ra nghênh đón, miệng không ngớt gọi Từ đại hiệp, Từ đại gia, tranh nhau đòi hầu ngựa Từ Tử Lăng, khiến gã thật khó nghĩ. Sự kính trọng và sùng bái của các mã phu đối với gã là hết sức chân thành, điều đó khiến gã càng ý thức sâu sắc hơn về trách nhiệm nặng nề của mình đối với nhân dân toàn thành Trường An.

Hầu bàn vốn đã sớm được báo trước, vội vã ra cửa lớn đón khách, niềm nở cung kính:

- Từ đại gia đại giá quang lâm, là niềm vinh hạnh của Phúc Tụ Lâu. Bạt đại gia và Hy Bạch công tử đang ở trên lầu ba, xin để tiểu nhân dẫn đường.

Vừa bước chân qua cửa lớn, quang cảnh lại càng rạng rỡ hơn. Cả đại sảnh hơn trăm thực khách chợt im bặt tiếng cười nói, sau đó là tiếng vỗ tay và ngợi ca rầm rầm.

Từ Tử Lăng vòng tay đáp lễ, mỉm cười chào, nhưng trong lòng lại càng thêm quyết tâm không để lão bá tính phải thất vọng khi đã gửi gắm bao tin tưởng và hy vọng vào gã.

Đối với quân dân thành Trường An mà nói, chuyến đi đến Trường An bàn bạc về việc liên minh lần này của họ đã đem đến cho lão bá tính đang phải đối mặt với mối đe doạ nghiêm trọng từ liên quân tái ngoại niềm hy vọng lớn vào khả năng thay đổi cục diện, như trong đêm tối nhìn thấy ánh sáng của rạng đông vậy.

Khó khăn lắm Từ Tử Lăng mới đi lên được lầu ba, đưa mắt nhìn quanh. Thu hút sự chú ý của gã không phải là Hầu Hy Bạch và Bạt

Phong Hàn đang ngồi đối diện bên cửa sổ phía Đông mà là một đôi nam nữ đang ngồi ở một góc khác.

Mặc dù là một người điềm đạm nhưng Từ Tử Lăng cũng không nén nổi cơn giận bốc lên. Mặc cho hành động của gã sẽ gây chú ý cho những ánh mắt xung quanh, sau khi giơ tay chào Bạt Phong Hàn xong, Tử Lăng đi thẳng về đôi nam nữ kia.

o0o

Lý Uyên than thở:

- Thiếu Soái có biết, đêm qua ngươi nằng nặc đòi đến cung Hồng Nghĩa đã khiến ta hết sức khó xử và lúng túng không?

Trong thư phòng Thái Cực cung, Lý Uyên và Khấu Trọng phân chia chủ khách ngồi xuống. Buổi sáng ngày xuân yên bình rực nắng. Nhưng cuộc chuyện của họ, mỗi chữ mỗi từ đều liên quan đến sự sống còn được mất của trung thổ trong nay mai.

Khấu Trọng đang thầm oán thán vì mới vừa chợp mắt chưa được nửa canh giờ. Gã nghe vậy cười khổ đáp:

- Phiệt chủ à! Ngài đại nhân đại lượng cho. Ta cũng chẳng còn cách nào khác. Nếu không làm vậy ta biết ăn nói sao với Từ Tử Lăng? Tử Lăng chịu đến thuyết phục ta, chẳng qua là vì nể mặt Phi Huyên. Còn Phi Huyên thì lại nghĩ cho Tần Vương. Nếu ngài nghiêm trị không tha, ví như bức Tần vương đi đày nơi xa thì cơ sở cho sự hợp tác của chúng ta sẽ không tồn tại. Ài! Ngài bảo ta phải nói sao đây? Ta và thái tử quan hệ cũng không tốt. Trên chiến trường người chúng ta tin tưởng nhất là Tần vương. Chỉ có tài năng quân sự của huynh ấy mới khiến chúng ta phối hợp khăng khít. Nếu biết rõ phải đánh một trận tất bại, chẳng bằng ta quay về Lương đô làm một giấc say sưa,

lại được tọa sơn quan hổ đấu, kiểu gì cũng tốt hơn là bị bức phải lui giữ Dương Châu. Bởi vậy hành động của ta đêm qua tuy có chút bất kính với Phiệt chủ, nhưng mục đích cuối cùng cũng chỉ là vì sự liên minh của chúng ta.

Lý Uyên nhìn Khấu Trọng không chớp mắt, trầm giọng nói:

- Thiếu Soái có biết Hiệt Lợi đã ra điều kiện, chỉ cần chúng ta làm theo, bọn họ sẽ rút quân đúng hẹn.

Khấu Trọng rất muốn hỏi xem là những điều kiện gì, nhưng cố nhẫn nhịn không đề cập đến chuyện này, cười nói:

- Phiệt chủ có tin Hiệt Lợi không?

Lý Uyên lạnh lùng đáp:

- Ta muốn nghe ý kiến của Thiếu Soái.

Khấu Trọng bật cười khanh khách:

- Nếu trong điều kiện có bao gồm việc dâng đầu của Khấu Trọng ta thì có thể Hiệt Lợi sẽ tạm thời rút quân đấy.

Lý Uyên vẻ mặt không vui nói:

- Thiếu Soái quá lời rồi, nếu trong điều kiện có mục này, Lý Uyên ta chắc chắn sẽ không thèm xem xét.

Khấu Trọng hơi nhoài người về phía trước, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào Lý Uyên nói:

- Vậy thì trong điều kiện hẳn là không được liên minh cùng ta, khiến

chúng ta trở nên quyết liệt với nhau. Như vậy lấy quốc lực của Phiệt chủ bị tổn hại nặng nề làm món trọng lễ sau, Hiệt Lợi có thể tạm thời lui binh. Đợi khi ta tấn công Lạc Dương, hắn sẽ lập tức cùng Đột Lợi đánh xuống phía Nam, không cần dựa vào thế lực ngoại tộc nào khác, hoàn thành giấc mộng chinh phục trung thổ bao năm nay của hắn. Đây là cái nhìn của ta, cũng là của Tần Vương. Thái tử và Tề Vương đương nhiên là nghĩ khác. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến ta chỉ có thể hợp tác với Tần Vương. Vận mệnh tương lai của trung thổ đang nằm trong một lời quyết định của Phiệt chủ.

Lý Uyên đứng đậy, đi đi lại lại trước mặt Khấu Trọng, rồi đột nhiên dừng lại, ngước lên nóc nhà, như đang tự lẩm bẩm với chính mình:

- Sớm nay khi trời còn chưa sáng, Liễu Không đại sư chủ trì Tịnh Niệm thiền viện từ Đông Đại tự xa xôi đã xuống núi vào cung gặp ta.

Khấu Trọng thản nhiên nói:

- Ta đã sớm biết chuyện này. Nếu không có đại sư hết lời khuyên nhủ, ta đã phất áo rời đi. Trong tình huống đó, Tử Lăng cũng khó mà trách cứ được ta.

Chiêu này gọi là đánh vào điểm yếu, biết chớp lấy thời cơ, hết sức làm mờ nhạt mối quan hệ với Lý Thế Dân.

Lý Uyên quay đầu nhìn gã, ánh mắt sắc nhọn như tên, trầm giọng nói:

- Thiếu Soái thành kiến với ta thế ư?

Khấu Trọng đáp trả thẳng thừng không chút nhượng bộ:

- Đây không phải là chuyện có thành kiến hay không, mà là vấn đề

chiến lược. Nếu Khấu Trọng ta có một thân một mình thì ta thế nào cũng được. Nhưng nay thuộc hạ của ta đã hàng ngàn hàng vạn người, sự sống chết của họ đều nằm trong tay ta, ta sao có thể không suy nghĩ vì bọn họ.

Ngừng lại một lát gã tiếp:

- Ta chấp nhận lời đề nghị của Tử Lăng, ngoài vì Ngọc Trí ra, quan trọng hơn ta cho rằng việc này có thể thành công. Và chuyện này hơn phân nửa xuất phát ở Tần Vương, bởi vì ta hiểu rõ hơn ngài Tần Vương là người như thế nào.

Lý Uyên cười lạnh, nhìn chằm chằm gã nói:

- Ta tuyệt đối không tán đồng câu nói này của Thiếu Soái. Nó là con trai ta, do ta nuôi dưỡng. Nó là người thế nào, ta hiểu rõ hơn ai hết.

Khấu Trọng bình thản cười:

- Xin thứ lỗi cho tiểu tử mạo phạm, Lý Thế Dân trong mắt Phiệt chủ phần lớn là cách nhìn nhận của người khác, là Lý Thế Dân trong mắt người khác. Còn nhận thức của ta về Lý Thế Dân là hoàn toàn trực tiếp và thực tế. Bởi vì huynh ấy là kẻ kình địch mạnh nhất, ngoan cường nhất mà ta gặp phải trong đời. Ta sở dĩ còn có thể sống đến ngày nay là vì ta thấu hiểu điểm mạnh và điểm yếu của huynh ấy. Đó là vấn đề sống còn. Ví như trận hoả hoạn đêm qua ở cung Dịch Đình, ta dám lấy đầu mình ra đảm bảo, tuyệt đối đó không phải là trách nhiệm của Thế Dân. Ta có thể khẳng định mười phần cho Phiệt chủ biết đây là một âm mưu vu oan giá họa. Hoả khí rất có thể được đưa đến bởi Lương Sư Đô bởi vì Tử Lăng và Hy Bạch đã chính mắt nhìn thấy con trai của Lương Sư Đô là Lương Thượng Minh đã lấy một lượng lớn hoả khí từ bang Hải Sa. Nếu ta có một câu nào giả dối thì sẽ bị trời tru đất diệt.

Lý Uyên nghe xong mặt hơi biến sắc, lúc lâu sau mới hạ giọng hỏi:

- Có chuyện đó thật sao?

Khấu Trọng than thở:

- Kẻ địch thực sự của Phiệt chủ là người Đột Quyết chứ không phải ta. Ta đã sớm nói, sau khi đánh lui ngoại tộc, chúng ta có thể ngồi lại thương lượng kỹ lưỡng. Ta vốn chẳng hề có hứng thú làm vua. Nhưng ta không muốn thấy thiên hạ rơi vào tay một hôn quân hại nước hại dân, tư thông với giặc. Tối qua ta nhìn bầu trời đêm và nhận ra rằng tính nhẫn nại của mình ngày càng ít đi. Đêm ngày đề phòng, chẳng bằng quay về Lương Đô thao luyện binh sỹ, rồi ra trận vung đao múa kiếm cho thật sảng khoái có phải hơn không. Phiệt chủ đã nói sẽ không để ta tay không ra về sao? Vậy hãy hành động đi, công bố việc chính thức liên minh của chúng ta, đuổi đoàn tiết sứ của Tất Huyền về, trở lại gặp nhau trên chiến trường đi.

Gã quả thật đã không còn nhẫn nại tiếp tục trong mớ bòng bong này được nữa. Những lời này có thể xem như lời cảnh cáo cuối cùng, ẩn ý rằng nếu trừ bỏ hai tên tư thông với ngoại địch là Kiến Thành và Nguyên Cát thì mọi việc đều có thể dễ dàng bàn bạc.

Lý Uyên quay về ghế ngồi, thần thái hoang mang, lặng nhìn về phía trước hồi lâu, rồi hướng mắt về phía gã, gật đầu nói:

- Ta sẽ suy nghĩ về những lời nói rất thẳng thắn này của Thiếu Soái. Nhưng xin hãy cho ta một chút thời gian, nhanh thì năm ngày, chậm thì mười ngày, Lý Uyên ta sẽ có câu trả lời chắc chắn cho Thiếu Soái.

Khấu Trọng thầm thở dài ngán ngẩm. Có điều dù thế nào, lần này Lý

Uyên đã không trở mặt ra tay với gã, đó cũng coi như một dấu hiệu tốt.

o0o

Người con gái ngạc nhiên nhìn Từ Tử Lăng, còn người con trai thì vội đứng bật lên tươi cười nói:

- Đúng là không hẹn mà gặp. Hôm nay xin để kẻ ngu muội này làm tiểu chủ, mong Tử Lăng huynh nể mặt. Ấy chết, ta vui mừng quá thiếu chút nữa thì quên, vị này là Chỉ Tinh, tứ tiểu thư của gia tộc quyền quý nhà họ Sa đất Trường An.

Sa Chỉ Tinh đứng lên cúi mình thi lễ, cử chỉ hết sức nho nhã, tỏ rõ phong thái của một khuê nữ đài các.

Liệt Hà lại tiếp tục:

- Vị này là bạn cũ của ta - Từ Tử Lăng công tử. Người mà hiện nay mọi người ở Trường An ai ai cũng nói đến.

Sa Chỉ Tinh duyên dáng “a” lên một tiếng đầy ngạc nhiên, rõ ràng đã bị oai danh của Từ Tử Lăng làm cho khiếp sợ.

Từ Tử Lăng nén nỗi giận bốc hỏa lại, gượng cười đáp lễ, trong lòng hận nỗi không thể phanh thây tên phản đồ bỉ ổi này ra thành trăm mảnh. Hôm qua Liệt Hà nói có hẹn với giai nhân, hẳn đó là Sa Chỉ Tinh. Coi bộ ngày nào cũng gặp nhau đó của hai người chắc chắn quan hệ rất mật thiết. Gã khẳng định rằng Liệt Hà biết được quan hệ của Sa Chỉ Tinh và Khấu Trọng từ Triệu Đức Ngôn. Thậm chí có thể do Triệu Đức Ngôn xúi giục mà hắn cố ý tiếp cận Sa Chỉ Tinh, hòng chiếm đoạt trái tim cô gái, dùng biện pháp đê tiện này để châm chọc và khiến bọn họ nổi giận phải trả thù, làm hỗn loạn thêm thế trận và

gây thêm phiền phức cho bọn họ.

Liệt Hà đẩy ghế ra, cười nói:

- Mọi người ngồi xuống nói chuyện.

Ánh mắt Từ Tử Lăng hướng về phía hắn, lập tức trở nên sắc nhọn và lạnh lùng:

- Liệt huynh không cần đa lễ. Ta đến để nói với ngươi, Ngũ Thải thạch đã về tay chủ cũ. Liệt huynh không cần phí sức nghĩ ra những hành động xấu xa nữa.

Sa Chỉ Tinh hết sức kinh ngạc, nhận ra mối quan hệ giữa Liệt Hà và Từ Tử Lăng cũng không hề đơn giản.

Liệt Hà hai mắt sát khí chợt lóe, vẫn cười nói:

- Tử Lăng huynh thật có lòng! Ta đây cũng mong Ngũ Thải Thạch có thể yên ổn trở về Ba Tư.

Từ Tử Lăng quay sang Sa Chỉ Tinh cười nói:

- Mời Sa tiểu thư yên vị. Vị bạn cũ này của ta vốn thích huênh hoang giảng lời tà đạo, đại loại như sự đối lập giữa bóng tối và ánh sáng, để dụ dỗ mê hoặc người ta. Sa tiểu thư nên lưu tâm phân biệt thị phi phải trái.

Nói rồi vỗ vai Liệt Hà, cười nói:

- Có phải thế không, Liệt huynh?

Liệt Hà cảm nhận được cái vỗ vai bề ngoài hoàn toàn bình thường

ấy đã khống chế toàn bộ các huyệt đạo trên cánh tay trên vai và trên cổ của hắn, nếu Tử Lăng đột ngột xuất chiêu, chắc chắn hắn sẽ bị nguy đến tính mạng. Tuy biết rõ Tử Lăng không làm vậy trước mặt nhiều người thế này, nhưng hắn cũng không dám coi thường tính mạng của mình, khiếp đảm liếc mắt nhìn Sa Chỉ Tinh vừa ngồi xuống ghế.

Từ Tử Lăng bật cười nói:

- Người ta vẫn nói bình sinh không làm việc trái với lương tâm thì ban đêm có người gõ cửa cũng không sợ hãi. Có chuyện gì mà Liệt huynh hoảng hốt đến vậy. Phải chăng lo lắng Tống Kim Cương ôm hận dưới hoàng tuyền sẽ tìm huynh đòi mạng?

Rồi quay sang Sa Chỉ Tinh nghiêm mặt nói:

- Xin Sa tiểu thư thứ lỗi tại hạ mới gặp đã nói thẳng. Từ Tử Lăng ta rất ít ghét người khác. Nhưng Liệt huynh lại là một trong số đó.

Nói xong, không để Liệt Hà kịp phản bác, Tử Lăng quay người bước đi luôn.

(

Chương 765: Gian tặc bỉ ổi

Khấu Trọng vừa ra khỏi ngự thư phòng, thì Vi công công đã đứng ngoài cửa chặn lại nói:

- Công chúa Tú Ninh mời Thiếu Soái đến gặp.

Khấu Trọng thầm nghĩ không hiểu sao vào thời điểm này Lý Tú Ninh lại muốn cầu kiến, chắc hẳn phải có chuyện khẩn cấp gì, chỉ mong sao đó không phải là tin tức xấu gã không chống chọi nổi là được.

Vi công công dẫn đường đưa gã đến cung điện của công chúa, vào Vong Ưu Lâu để gặp Lý Tú Ninh.

Sau khi ra hiệu cho thị nữ ra ngoài, Tú Ninh không chút ngần ngại kéo tay áo hắn đến ngồi một góc, rồi tự tay rót trà.

Khấu Trọng tâm hồn lâng lâng, uống chén trà nóng, thoải mái thả mình trên chiếc ghế dựa kiểu thái sư, cảm thấy bao mệt nhọc bỗng tiêu tan, gân cốt thoải mái, quay sang nói với Lý Tú Ninh đang ngồi yêu kiều ở bên cạnh:

- May mắn không làm nhục mệnh!

Lý Tú Ninh cười e lệ, liếc xéo hắn một cái nói:

- Tú Ninh và huynh không cần nói những lời khách sáo. Người ta từ lâu đã biết huynh thần thông quảng đại, không có việc gì không làm được.

Khấu Trọng cười đáp:

- Nàng quá xem trọng ta rồi! Sự thật là thiếu chút nữa chúng ta đã bị lật thuyền trong rãnh, thất bại thê thảm. Tất cả đều là nhờ ông trời thương xót, gắng gượng mới qua ải đó. Hy vọng ông trời sẽ còn tiếp tục chiếu cố đến chúng ta.

Lý Tú Ninh bật cười, giống như một đóa hoa đang nở. Nàng dịu dàng nói:

- Có huynh giúp giải khuây thật tuyệt! Đêm qua Tú Ninh không hề chợp mắt, trời chưa sáng phụ hoàng đã cho gọi, hỏi han hết sức tỷ mỷ về quan hệ của hai huynh với nhị huynh của muội, sau đó lại khởi trình đến cung Hồng Nghĩa.

Nói đến đây nàng bỗng buồn bã, cúi đầu nói:

- Nhưng Tú Ninh vẫn rất lo lắng.

Khấu Trọng băn khoăn:

- Tú Ninh sao lại lo lắng đến vậy?

Lý Tú Ninh yêu kiều đưa mắt nhìn hắn, cất giọng nhẹ nhàng:

- Trước khi xuất phát đến cung Hồng Nghĩa, phụ hoàng đã hạ lệnh cho Sài Thiệu lập tức khởi hành đến Thái Nguyên, thám thính động tĩnh của liên quân tái ngoại, sau đó quay về hồi báo với phụ hoàng.

Khấu Trọng đã hiểu nội tình, gật đầu đáp:

- Việc này lẽ ra không cần đến Sài huynh. Rõ ràng muốn điều huynh ấy khỏi thành Trường An, để tránh cho huynh ấy khỏi bị cuốn vào

vòng tranh đấu ở đây. Muội có biết hồi nãy khi ta nhắc đến chuyện Lương Thượng Minh mua hỏa khí ở chỗ bang Hải Sa, phụ hoàng của muội đã phản ứng thế nào không?

Lý Tú Ninh ngỡ ngàng lắc đầu, đôi mắt ánh lên nỗi sợ hãi khiến người ta phải mủi lòng, rõ ràng nàng không thể chịu đựng được một sự đả kích lớn lao nào nữa.

Khấu Trọng đặt tay lên đôi vai mềm tôn quý của nàng công chúa cành vàng lá ngọc này, trầm giọng nói:

- Tú Ninh đừng sợ. Trường An đã trở thành một chiến trường khốc liệt, không có sự tồn tại của luân lý nhân tình gì ở đây nữa cả. Chúng ta phải dũng cảm đối mặt với hết thảy.

Lý Tú Ninh đặt bàn tay mình lên mu bàn tay của Khấu Trọng, dường như từ cử chỉ tiếp xúc đầy tình ý này, nàng nhận được rất nhiều sự cổ vũ và sức mạnh. Nàng nói:

- Huynh nói tiếp đi!

Khấu Trọng nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của Lý Tú Ninh, một hồi lâu mới thu thay về. Hắn gượng cười:

- Ông ấy chỉ nói một câu “có việc này sao” rồi thôi, không hỏi han tình tiết cụ thể và tỉ mỉ gì, càng có ý né qua vấn đề này. Bởi vậy có thể thấy ông ấy chẳng những có dã tâm muốn giết hại nhị huynh của muội mà đến ta ông ấy cũng không tha.

Lý Tú Ninh lại tỏ ta bình tĩnh lạ kỳ, nhẹ nhàng hỏi:

- Huynh định thế nào?

Khấu Trọng nở một nụ cười tràn đầy tự tin, vui vẻ đáp:

- Ta vốn sức cùng lực kiệt, ý chí rã rời, may mà sau khi nắm tay Tú Ninh, ta dường như được ban một sức mạnh thần kỳ vậy. Ha ha! Ông ấy có kế Trương Lương, thì ta có thang vượt tường. Mọi người cứ chờ xem!

Đôi má Lý Tú Ninh ửng đỏ, nàng lườm hắn một cái đầy trách móc, thẹn thùng nói:

- Huynh thật là, lúc nào cũng đùa được!

Khấu Trọng dường như vui quá đỗi, gã tiến thêm một bước thấp giọng hỏi:

- Tú Ninh còn lời tâm sự gì muốn nói với ta không?

Lý Tú Ninh giận dữ quát:

- Huynh xéo đi, cẩn thận không ta tố cáo với đại tiểu thư nhà họ Tống đấy.

Khấu Trọng tiu nghỉu ra về.

o0o

Sa Chỉ Tinh vội vàng bỏ đi. Liệt Hà lẽo đẽo đuổi theo sau, đến trước bậc cầu thang xuống lầu, hắn còn cố ý làm ra vẻ không thèm quan tâm đến ba người Từ Tử Lăng, khiến ngay đến một kẻ chỉ thích phong hoa tuyết nguyệt không quan tâm đến ân oán nhân gian như Hầu Hy Bạch cũng thấy nóng mặt.

Bạt Phong Hàn cau mày:

- Tên tiểu tử này muốn chết chắc?

Từ Tử Lăng bình thản đáp:

- Hắn tham sống sợ chết hơn bất cứ ai, mục đích hắn làm vậy là muốn chọc tức chúng ta.

Hầu Hy Bạch thắc mắc:

- Chọc tức chúng ta thì có lợi gì cho hắn? Chúng ta mà đã ra tay đối phó thì tuyệt đối sẽ không màng đến quy củ giang hồ, nhất định không từ thủ đoạn cho hắn phơi thây giữa đường.

Từ Tử Lăng đáp:

- Nói thì dễ, nhưng thực tế thì không có cách nào để ra tay. Nơi hắn sống là Lăng Yên Các của Sư công ta. Hắn lại kết bè với bọn Triệu Đức Ngôn, hành tung khó định, chúng ta lấy đâu ra cơ hội để hạ hắn?

Bạt Phong Hàn nói:

- Dù rằng có chỗ dựa nên hắn không hề sợ hãi khi tìm trăm phương ngàn kế chọc giận chúng ta, nhưng việc đó thì có lợi gì cho hắn chứ, ngược lại chỉ có hại, hắn đâu phải là một kẻ bất trí.

Từ Tử Lăng nói:

- Điều này rất khó nói. Người ta mỗi người một tính, dù có khôn ngoan đến đâu, cũng có thể bị thù hận làm cho lú lẫn. Theo ta, hắn đang tiến hành một âm mưu, mục đích là mượn tay Tất Huyền và Sư công để đối phó với chúng ta, còn về tình hình thực sự thế nào,

chúng ta hãy cứ nhẫn nại chờ đợi.

Lúc này, Khấu Trọng đã xuất hiện ở bậc thang, thực khách trong quán dồn mọi sự chú ý vào hắn. Thấy hắn vẻ mặt rạng rỡ ngồi xuống bên cạnh Từ Tử Lăng, vài tên tiểu nhị vội ân cần tiếp đón, kẻ trước một điều Thiếu Soái kẻ sau hai điều Thiếu Soái không ngớt miệng, phục vụ hết sức chu đáo.

Bạt Phong Hàn nói:

- Thiếu Soái có chạm mặt Liệt Hà và Sa tiểu thư không?

Khấu Trọng đang mải mê đáp lễ những ánh mắt nhìn hắn bằng vẻ mặt tươi cười và bộ điệu rất biết lấy lòng người. Người ngồi ở đó không thiếu kẻ quan chức quyền quý, đại hào phú thương, cũng có không ít người quen hắn biết khi còn giả là Mạc Thần Y. Nhưng khi ánh mắt hắn lướt đến chiếc bàn có bốn người ở một góc nọ thì đột nhiên chuyển thành lạnh lùng, đúng lúc đó lời nói của Bạt Phong Hàn rơi vào tai hắn, làm hắn giật mình hỏi:

- Gì cơ?

Bạt Phong Hàn thản nhiên đáp:

- Không nghe rõ sao? Có cần ta nhắc lại lần nữa không?

Hai mắt Khấu Trọng sáng quắc, đầy sát khí, thấp giọng chửi:

- Tên tiểu tặc đáng băm vằm trăm ngàn lần này, năm lần bảy lượt trêu ngươi ông đây, hắn không thiết sống rồi chắc!

Rồi đưa mắt sang Từ Tử Lăng ra hiệu nói:

- Nhìn kìa!

Từ Tử Lăng nhìn theo Khấu Trọng, mắt gã dừng lại ở chiếc bàn bên góc đối diện, nơi mà Mai Tuần, Gia Cát Đức Uy, Vương Bá Đương và một người đã lâu không gặp, tình nhân cũ lâu năm của mỹ nhân bang chủ Vân Ngọc Chân - Độc Cô Sách đang ngồi. Mấy tên này đều có mối thù không thể hoá giải với Khấu Trọng và hắn. Bọn chúng tụ tập nhau lại, hẳn đang bàn bạc cách đối phó với hắn và Khấu Trọng.

Trong bốn tên đó, trừ Gia Cát Đức Uy cúi đầu không dám nhìn bọn họ, ba tên còn lại đều đáp trả bằng ánh mắt hằn học, độc địa và không quên kèm theo một vài nét cười khinh miệt ra chiều thầm đắc ý: để xem các ngươi sẽ có kết cục thê thảm thế nào.

Khấu Trọng nói khẽ:

- Ta không thể nhẫn nhịn được cái tên Liệt Hà này nữa, các vị có kế sách gì để xử lý hắn không?

Hầu Hy Bạch thở dài:

- Hắn theo đuôi Phó đại sư đến Trường An, là khách quý của Lý Uyên. Chúng ta ra mặt đối phó với hắn sẽ khiến mối quan hệ của ta với Lý Uyên càng trở nên tồi tệ hơn.

Bạt Phong Hàn thản nhiên nói:

- Làm sạch sẽ một chút là được mà!

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng dò hỏi ý kiến gã, Từ Tử Lăng cười nói:

- Tên Liệt Hà này gian xảo như quỷ, muốn hắn sa lưới là rất khó. Hơn nữa, hiện chúng ta đang phải đối mặt với kẻ thù bốn phía, hoàn

toàn không nên hành động lỗ mãng, để tránh vì việc nhỏ mà hỏng chuyện lớn.

Khấu Trọng trầm giọng:

- Nhân nhượng với một kẻ lòng lang dạ sói như Liệt Hà không phải tính cách xưa nay của Khấu Trọng ta. Nhưng lời của ba vị lão ca rất có lý. Chúng ta dùng kế hoà hoãn, một mặt chờ đợi cơ hội, một mặt phản kích hắn thông qua nhiều con đường khác nhau.

Bạt Phong Hàn chau mày:

- Nếu không động đến gươm đao chúng ta làm sao phản kích hắn?

Khấu Trọng hạ giọng:

- Ví dụ như Thượng Tú Phương, hay ví dụ như Thường Hà. Bọn họ đều có thể gây ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hắn và Sư công hoặc giữa hắn và Sa Chỉ Tinh. Tốt nhất là khiến hắn mất đi chỗ dựa. Ngày hắn bị đuổi ra khỏi hoàng cung chính là ngày hắn đoạn mệnh bởi chân ngôn thủ ấn của Tử Lăng. Khốn kiếp, ta sẽ dùng tất cả sức lực để hắn chết không được yên.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Lý Uyên có nói gì không?

Khấu Trọng đáp:

- Lão ta vẫn do dự, vì Hiệt Lợi đã đưa ra điều kiện lui binh để nhử mồi, khiến lão ta tưởng bở. Con mẹ nó, chúng ta chỉ còn năm đến mười ngày nữa, một là cuốn gói về quê hai là phát binh khởi nghĩa.

Rồi quay sang Hầu Hi Bạch nói:

- Hầu công tử có thể lấy chiêu bài vì ngưỡng mộ Thân đại gia Thân Văn Giang của chúng ta mà đăng môn cầu kiến, ngang nhiên trở thành người liên lạc giữa chúng ta và Phúc Vinh gia. Chuyện này vô cùng quan trọng, chi tiết do huynh quyết định.

Hầu Hy Bạch hân hoan:

- Chuyện vặt này cứ để ta lo! Ta không đi gặp Thân Văn Giang, người khác mới thấy lạ.

Khấu Trọng quay sang Từ Tử Lăng nói:

- Lăng thiếu gia phụ trách đi nói chuyện yêu đương với vợ yêu tương lai, để đối phó với kình địch lớn nhất của chúng ta là Thạch Chi Hiên. Quan trọng hơn là phải nghĩ cách liên lạc bằng được với lão Phong, để lão nhân gia nắm bắt được tình hình khẩn cấp hiện nay, yêu cầu lão trong vòng năm ngày phải làm rõ ai là người ủng hộ, giúp đỡ chúng ta.

Bạt Phong Hàn nói:

- Hy vọng ta cũng được chia nhiệm vụ, vì ta hiện tại rất muốn giết người.

Khấu Trọng cười đáp:

- Ta vốn định nói nhiệm vụ của huynh là chờ đợi dì Du. Ví dụ như cứ ngồi một mình ở đây chờ cho đến khi dì ấy đến gặp huynh, nhưng biết huynh sẽ không đồng ý.

Bạt Phong Hàn thở dài, gượng cười đáp:

- Không giấu gì các huynh đệ, thực tình là ta cảm thấy như vừa trút được một gánh nặng. Bởi vì ta đã cố hết sức, nàng ấy lại lựa chọn thất hẹn. Như vậy là ta đã hết sức, không cần phải áy náy trong lòng nữa, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều! Chuyện giữa ta và Quân Du như vậy là đã kết thúc. Các ngươi sau này đừng nhọc lòng nữa, hiểu chưa?

Ba người nghe xong đưa mắt nhìn nhau, chẳng biết nói sao.

Đúng lúc đó Khả Đạt Chí xuất hiện trên bậc thang, mặt nặng trình trịch bước về phía bọn Khấu Trọng.

Khấu Trọng vội đứng lên, kéo ghế và cười nói:

- Đạt Chí, mời ngồi!

Khả Đạt Chí không thèm để ý, đưa ánh mắt sắc nhọn lướt vòng bốn người, dừng lại ở chiếc ghế trống vừa kéo ra, cuối cùng nhìn chằm chằm vào Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn hơi chau mày, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi nhìn gì?

Từ Tử Lăng sợ hai người lời tiếng qua lại sẽ động chạm gươm đao, vội xen vào:

- Có chuyện gì, ngồi xuống rồi nói.

Khả Đạt Chí vờ như không nghe thấy lời nói của Từ Tử Lăng, vẫn trừng mắt nhìn Bạt Phong Hàn, trầm giọng nói:

- Ta xem ngươi sẽ phản ứng thế nào. Ba Đại Nhi vừa đến Trường An.

Bạt Phong Hàn mặt biến sắc:

- Sao cơ?

Khả Đạt Chí quay sang Khấu Trọng nói:

- Ta đến không phải để báo tin đó cho các người. Chỉ là ta nghĩ đến chút tình cảm trước đây khi ở Long Tuyền nên thuận miệng nói ra một lời thôi.

Khấu Trọng lo lắng thay cho Bạt Phong Hàn, gượng cười hỏi:

- Vậy thì có chuyện gì khiến huynh phải vất vả đến đây?

Khả Đạt Chí lạnh lùng đáp:

- Thánh giả muốn gặp ngươi, chỉ mình ngươi thôi, để xem ngươi có gan không? Đừng trách ta không nói cho ngươi trước, dù cho ở Đào Trì có xảy ra chuyện gì, thì đến cả Lý Uyên cũng không can thiệp nổi đâu.

Khấu Trọng nói:

- Gặp Thánh giả của các huynh mà cần phải có gan lớn như vậy sao? Quân tử động khẩu chứ không động thủ, Thánh giả chắc không đến nỗi ép ta phải động thủ, hoặc mai phục giết ta.

Bạt Phong Hàn như không để ý đến cuộc đối thoại của hai người, mắt nhìn chăm chăm vào bát đĩa trên bàn, sắc mặt hơi tái. Điều đó cho thấy Ba Đại Nhi có một vị trí quan trọng như thế nào trong lòng

hắn.

Khả Đạt Chí trầm giọng nói:

- Ta nói vậy là để ngươi hiểu rõ ta chỉ là một tên tiểu tốt phụng mệnh hành sự. Khi đến đó mọi chuyện không do ta quyết định. Nếu Thiếu Soái cho rằng không cần thiết phải mạo hiểm thì có thể từ chối lời mời của Thánh giả, bao gồm cả ta nữa, chẳng ai nói rằng ngươi hèn nhát cả, ngược lại còn cho rằng đó là quyết định sáng suốt của Thiếu Soái đó.

Khấu Trọng cảm thấy ấm áp trong lòng, bởi vì Khả Đạt Chí chịu cảnh báo hắn như vậy, chứng tỏ trong tận sâu tâm khảm vẫn coi hắn là huynh đệ. Hắn vui vẻ đáp:

- Nếu Thánh giả đã mở lời vàng ngọc, lại phái lão ca huynh làm sứ giả, ta dĩ nhiên không thể để người thất vọng. Ta cũng muốn biết xem Thánh giả muốn nói gì.

Khả Đạt Chí thở dài:

- Ta đã sớm biết ngươi sẽ như thế. Xe ngựa đã chờ sẵn ngoài cửa lớn cung hầu đại giá Thiếu Soái, mời Thiếu Soái đi cho.

Khấu Trọng dùng ánh mắt ra hiệu cho Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch, ý bảo bọn họ khéo khuyên giải Bạt Phong Hàn, rồi cùng Khả Đạt Chí đi ra.

o0o

Sau khi Khấu Trọng và Khả Đạt Chí rời đi, Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch cùng dồn ánh nhìn vào Bạt Phong Hàn, cả hai cùng không biết phải nói gì.

Bạt Phong Hàn để lộ một nụ cười thiểu não than thở:

- Nàng còn đến làm gì kia chứ? Đã nói xong hết mọi chuyện rồi kia mà!

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng:

- Tình cảm là điều mà con người không thể khống chế được, huynh nên nhân cơ hội này làm rõ mọi chuyện đi.

Bạt Phong Hàn khổ não:

- Còn phải làm rõ chuyện gì nữa?

Hầu Hy Bạch nói:

- Huynh phải hiểu rõ trái tim mình, phải thản nhiên đối mặt với tình cảm thực của mình, đừng tự lừa dối bản thân, để rồi hại mình hại người.

Bạt Phong Hàn lắc đầu đáp:

- Trước lúc diễn ra trận quyết đấu với Tất Huyền, ta không muốn bị phân tâm bởi những chuyện khác.

Hầu Hy Bạch nói:

- Trốn tránh không phải là biện pháp hay, cứ để trong lòng càng thêm mệt mỏi.

Từ Tử Lăng nói:

- Theo ta, Ba Đại Nhi đến Trường An vào lúc này hẳn là để ngăn cản trận quyết chiến giữa huynh và Tất Huyền.

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Nàng không phải người như vậy. Nàng đến Trường An là để tận mắt chứng kiến trận quyết chiến giữa ta và hắn. Nếu ta bại trận thân vong, nàng sẽ tự tử theo ta mà chết. Ôi!

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hết sức, không biết nói sao.

Bạt Phong Hàn hồi phục chút ít sinh khí, đón lấy cái nhìn đầy quan tâm của Hầu Hy Bạch, gật đầu nói:

- Lời của Hy Bạch rất có lý! Bây giờ ta chỉ muốn quay về cung Hưng Khánh, một mình suy nghĩ về chuyện của ta và nàng ấy. Thật lòng mà nói, từ khi rời xa Ba Đại Nhi ta chưa bao giờ có đủ dũng khí để đối mặt hay suy xét lại. Bây giờ được ngươi nhắc nhở, ta ngộ ra rằng điều đó là cần thiết.

Rồi lại nói tiếp:

- Tất Huyền chỉ yêu cầu gặp một mình Khấu Trọng, rõ ràng vũ nhục Bạt Phong Hàn ta, ta sẽ làm hắn hối hận.

Sau đó đứng lên nói:

- Các vị không cần phải đưa ta về cung Hưng Khánh. Làm người ai cũng có lúc phiền não.

o0o

Sau khi Bạt Phong Hàn đi rồi, hai người đưa mắt nhìn nhau, thở dài

không nói.

Lúc này Mai Tuần rời khỏi chỗ ngồi, cười dài tiêu sái tiến lại bên cạnh hai người. Hai người lịch sự đứng lên thi lễ.

Mai Tuần cười nói:

- Từ huynh Hầu huynh không cần đa lễ, tiểu đệ chỉ nói vài câu rồi sẽ đi ngay.

Từ Tử Lăng đáp:

- Mời Mai huynh ngồi!

Mai Tuần đắc thắng ngồi xuống nói:

- Tiểu đệ có một chuyện muốn hỏi, nếu hai vị không tiện trả lời, tiểu đệ cũng không để bụng.

Từ Tử Lăng trong lòng bộn bề lo lắng cho Khấu Trọng và càng lo lắng hơn cho Bạt Phong Hàn, làm gì còn tâm trạng đấu khẩu với hắn nữa, chỉ muốn nhanh chóng đuổi hắn đi, bèn nói:

- Chúng ta đang rửa tai lắng nghe đây.

Bộ mặt Mai Tuần lộ vẻ đắc thắng, tuy hắn mừng rối rít vì nghĩ mình nắm chắc phần thắng trong tay nhưng vẫn tỏ ra thong dong nói:

- Tống Khuyết không ở lại Lương Đô, đột nhiên quay lại Lĩnh Nam, và từ đó không bước ra khỏi cửa. Dù Thiếu Soái đã khởi trình đến Trường An, ông ta vẫn không đến Lương Đô để chủ trì đại cục, chuyện này rất bất thường, xin hai vị chỉ giáo.

Từ Tử Lăng thầm than, đúng là giấy không bọc được lửa, cuối cùng thì kẻ địch cũng đã nghi ngờ. Sự an toàn của Khấu Trọng ở Trường An, một nửa là nhờ Tống Khuyết, nếu chuyện Tống Khuyết và Ninh Đạo Kỳ quyết đấu lưỡng bại câu thương phải mất một thời gian mới có thể phục hồi bị phát hiện thì cục diện sẽ rất bất lợi cho bọn họ.

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp:

- Xưa nay Tống Phiệt Chủ hành sự khó đoán, hậu bối chúng ta không dám đoán bừa.

Mai Tuần nhún vai cười:

- Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, không những Từ huynh không thể đưa ra một câu trả lời hợp lý, mà lời nói còn mập mờ. Tiểu đệ đã hiểu rồi.

Rồi bật cười, đứng lên nói:

- Giang hồ có truyền đi một tin đồn, nói là Nhạc Sơn và Tống Khuyết quyết đấu, sau đó thảm bại thân vong. Còn Tống Khuyết cũng bị trọng thương bởi đòn phản công của Nhạc Sơn, phải đóng cửa dưỡng thương. Lúc đầu nghe thấy tin này, ta cho là có kẻ hiếu sự phao tin đồn nhảm, nhưng bây giờ xem ra không phải không có lý. Ha ha! Tiểu đệ nói xong rồi! Cho ta gửi lời hỏi thăm Thiếu Soái!

Vừa cười lớn vừa quay về chỗ của bọn Độc Cô Sách, Vương Bá Đương và Gia Cát Đức Uy.

Từ Tử Lăng và Hầu Hy Bạch nhìn nhau cười khổ. Đúng là bão trước chưa yên, bão sau đã nổi.

o0o

Xe ngựa lao vun vút về phía hoàng cung.

Khấu Trọng và Khả Đạt Chí so vai ngồi trong xe, cả hai đều không biết phải nói chuyện gì.

Chiếc xe rẽ phải đi vào đại lộ Quang Minh, hướng về phía Đông, cuối cùng Khấu Trọng cũng mở lời trước:

- Tại sao Khả huynh có thể để một kẻ bỉ ổi như Liệt Hà mặc sức như vậy?

Khả Đạt Chí mặt không biểu cảm đáp:

- Kẻ nắm quyền hiện giờ là Triệu Đức Ngôn hoặc Đôn Dục Cốc. Thánh giả không quan tâm đến những vặt vãnh khác, vậy thì sao đến lượt Khả Đạt Chí ta có ý kiến kia chứ. Muốn trách phải trách chính ngươi. Vì ngươi nhất định muốn đến Trường An gây loạn.

Khấu Trọng cười gượng nói:

- Bớt chửi ta vài câu có được không? Sao huynh không giúp ta trừng trị tên Liệt Hà lòng lang dạ thú đó?

Khả Đạt Chí đáp:

- Mặc kệ hắn không được sao? Hắn có gan trời cũng không dám công nhiên đến gây chuyện với Thiếu Soái Khấu Trọng.

Khấu Trọng nói:

- Nếu hắn chịu đến cho ta vung đao ta cầu còn không được, đâu cần phải nhờ huynh giúp đỡ. Đằng này hắn cứ đeo bám Sa Chỉ Tinh,

chắc huynh sẽ có cách với nàng ấy hơn ta.

Khả Đạt Chí ngạc nhiên hỏi:

- Sao?

Khấu Trọng nhắc lại:

- Huynh thử nói xem tên tiểu tử này có đáng giận không?

Khả Đạt Chí sắc mặt trở nên nặng nề, im lặng không nói gì thêm.

Xe ngựa lăn bánh tiến vào Chu Tước Đại Môn.

(

Chương 766: Nguy hiểm suýt chết

Nhìn bề ngoài dường như Bạt Phong Hàn luôn lạnh lẽo vô tình, chuyên tâm nhất trí vào kiếm đạo, nhưng thật ra y có tình cảm cực kỳ phong phú. Chỉ vì đã trải qua quá nhiều nỗi truân truyên trong quá khứ nên y mới cố ý chôn giấu tình cảm vào sâu tận đáy lòng vì sợ bản thân lại bị đả kích về mặt tình cảm. Trong thời đại kẻ mạnh xưng hùng này, y phát hiện ra đạo lý "kẻ nào tàn độc, kẻ đó mới có thể tồn tại" nên gã càng hy vọng mình sẽ luyện được công phu Thiết Bố Sam (1) về tình cảm, khiến cho đao thương bất nhập, không bị bất cứ tình cảm gì làm liên luỵ. Nhưng ngờ đâu Phó Quân Du và Ba Đại Nhi liên tiếp xuất hiện khiến trái tim vốn được bảo vệ nghiêm ngặt của y phải chịu nhiều nỗi đau thương.

Trên đường tới Ngọc Hạc Am, trong lòng Từ Tử Lăng lại nghĩ tới hoàn cảnh của Bạt Phong Hàn, kể cả những nỗi khổ ải mà hồi còn nhỏ y đã gặp phải và tình hình khó khăn hiện tại.

Ngày trước, trong chiến dịch Hách Liên Bảo, ba gã Từ Tử Lăng, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đối mặt với Hiệt Lợi và Kim Lang quân của hắn, tưởng rằng chết chắc rồi nên Bạt Phong Hàn đã từng thổ lộ chân tình, trong lòng y vẫn nhớ nhung Ba Đại Nhi. Từ đó có thể thấy y vẫn chưa quên tình cũ với Ba Đại Nhi.

Nếu Bạt Phong Hàn không thể cởi được nút thắt trong lòng đó thì trong cuộc chiến với Tất Huyền, y ắt sẽ thất bại không sai.

Ngọc Hạc Am đã xuất hiện ở phía trước, nỗi vui mừng sắp được gặp Thạch Thanh Tuyền trào dâng mạnh mẽ, kết hợp với mối ưu tư trong

lòng gã tạo thành tâm trạng phức tạp khó nói thành lời. Cảm xúc vô vàn, gã không khỏi thầm than, đang định giơ tay gõ cửa.

Đúng lúc đó, trong lòng gã phát sinh tín hiệu cảnh báo.

Ý niệm này vừa nổi lên thì hai luồng đao khí lợi hại từ phía sau ập tới chia ra đánh vào đầu và vai gã với tốc độ kinh người. Sát khí và đao khí nhất thời bao trùm toàn bộ thân hình gã.

Việc chỉ sau khi đối phương phát động tấn công gã mới phát sinh cảm ứng cho thấy đối phương là cao thủ nhất đẳng, không dễ ứng phó. Nếu đối phương còn có trợ thủ thì cuộc chiến này thật không thể lạc quan được.

Ý niệm xoay chuyển trong đầu như điện chớp, tâm thần gã tiến vào cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt tối cao của võ đạo, nắm rõ không hề sai lệch hoàn cảnh bản thân đang gặp phải, đồng thời biết mình đã rơi vào cục diện nguy hiểm cửu tử nhất sinh.

o0o

Đúng như Lý Uyên đã nói, cảnh sắc của Lâm Trì Hiên không hề kém Lăng Yên Các.

Đào trì gần giống như Yên trì, chỗ khác biệt là Đào trì do mười mấy chiếc hồ ao lớn nhỏ nối tiếp nhau mà thành, hình dạng mỗi cái đều khác nhau. Điện vũ, đình đài hoặc soi bóng xuống mặt nước, hoặc xây dựng bên bờ suối, dựng sát bờ nước hoặc xây ngay trên mặt nước, cao thấp bất đồng bên trong khu lâm viên. Dưới ánh mặt trời, sóng nước lại phản chiếu lên những bức tường vôi trắng, càng tăng thêm phần đẹp đẽ khiến người nhìn thấy muốn ở muốn thăm, hưởng hết thú sinh hoạt yên tĩnh và phong cảnh tuyệt vời. Chỗ càng động lòng người là chiếc cầu đá hình bán nguyệt thả bóng xuống mặt

nước, bóng hình phản chiếu và cây cầu như nối tiếp nhau, ngói xanh tường đỏ của hành lang nối liền với cây cầu càng làm cảnh đẹp vươn dài, ẩn hiện giữa đám cành lá la đà làm người ta mê say.

Thế nhưng vật khiến Khấu Trọng chú ý chính là một trướng lớn mang đạm nét đặc sắc của dân tộc Đột Quyết dựng trên bãi cỏ ở bờ bắc Đào Trì. Nó và cảnh vật bốn bề hoàn toàn không ăn nhập với nhau, nhưng lại như hoà nhập với toàn bộ hoàn cảnh xung quanh thành một thể liền lạc như áo trời không vết vá.

Đưa mắt nhìn quanh một vòng, không thấy bóng người, yên tĩnh đến mức không bình thường

Khả Đạt Chí dẫn gã bước lên một chiếc cầu hình bán nguyệt dẫn về hướng bắc, dừng bước than thở:

-Nếu Khả Đạt Chí ta là người có thể làm chủ thì sẽ đường đường chính chính giải quyết một cách rõ ràng công khai với Thiếu Soái mà không dùng mưu mô chước quỷ khiến Thiếu Soái coi thường bọn ta

Khấu Trọng đến bên cạnh hắn, cúi đầu nhìn cảnh bầy cá đang bơi lội tung tăng bên dưới, trầm giọng:

-Đạt Chí sao không học theo những con cá đang bơi lội dưới nước kia, tự do tự tại quên hết sự tranh đấu trên giang hồ

Khả Đạt Chí rùng mình, xoay người lại nhìn gã, hai mắt loé lên, trừng trừng nhìn gã nói:

-Quả nhiên Hương Ngọc Sơn không hề đoán sai, Thiếu Soái và Từ Tử Lăng lần này đến Trường An là muốn giúp hoàn thành mộng tưởng Đế hoàng bá nghiệp của Lý Thế Dân chứ không phải là bắt tay kết minh với Lý Uyên. Bọn ta luôn bán tín bán nghi, cho đến lúc này

tự tai nghe Thiếu Soái nói mong muốn được như con cá bơi lội dưới nước quên hết lạc thú tranh đấu trên giang hồ, còn lấy cái đó để khuyên Khả Đạt Chí ta nữa. Ai ngờ Hương Ngọc Sơn nhận xét thật thấu triệt, chuẩn xác

Trong lòng Khấu Trọng cười khổ mình đã để lộ tình cảm trong lòng tuyệt không phải vì gã sơ sót mà vì Khả Đạt Chí là huynh đệ tri giao nên gã không hề có lòng đề phòng. Bỏ qua không nói tới chuyện lập trường hai bên đối lập, Hương Ngọc Sơn có thể tính là “tri kỷ” của hai gã, nắm chắc suy nghĩ trong lòng gã và Từ Tử Lăng.

Khả Đạt Chí lại tiếp:

-Tử Lăng thì không cần nói, Hương Ngọc Sơn kiên trì cho rằng Thiếu Soái vốn chẳng có hứng thú gì đối với chiếc ghế Hoàng đế, chỉ coi chuyện tranh bá thiên hạ là một trò chơi đầy kích thích và hứng thú. Một ngày khi đã nắm chắc phần thắng trong tay sẽ cảm thấy vô vị. Thêm vào sự ảnh hưởng của Từ Tử Lăng đối với ngươi, ngươi sẽ sinh lòng muốn rút lui nhường chỗ, nhưng ngươi bằng cái gì có thể thuyết phục Tống Khuyết?

Khấu Trọng than:

-Chúng ta đều là huynh đệ, ta thật không muốn giấu ngươi. Cho dù ngươi dùng chuyện này để đối phó hoặc khống chế ta thì ta cũng nói. Sở dĩ ta có thể thuyết phục được Tống Khuyết đều là do đại quân của các ngươi áp sát tới biên cương làm bọn ta cảm thấy việc phò trợ Lý Thế Dân trở thành lựa chọn duy nhất. Được rồi! Theo ta thấy, dưới trướng Hiệt Lợi ngươi không được đắc ý cho lắm, bằng vào nhân tài, võ công của lão ca ngươi ở đâu chả có thể làm nên chuyện lớn, tung hoành thoải mái, cần gì phải nhập bọn với loại tiểu nhân, lại phải nhìn sắc mặt mừng giận của Hiệt Lợi mà làm người. Tại sao phải nhẫn nhục nỗi uất ức như vậy?”

Nét mặt Khả Đạt Chí hoà hoãn lại, hai mắt lộ ra thần sắc phức tạp, lại đưa mắt nhìn xuống đàn cá đang bơi lội thoải mái dưới chân cầu, chán nản thở dài:

-Thiếu Soái làm thế là vì sinh mệnh và tài sản của trăm họ ở Trung Thổ, Khả Đạt Chí ta lại vì tương lai của đại thảo nguyên, sự vinh nhục của chiến sỹ Đột Quyết. Giữa hai người chúng ta không còn chỗ để dung hoà nữa. Nhưng xin Thiếu Soái yên tâm, Khả Đạt Chí sẽ không tiết lộ tâm ý thực sự của Thiếu Soái đâu

Khấu Trọng nói:

-Đạt Chí nên biết điều quan trọng có thể thuyết phục Tống Khuyết chính là do Lý Thế Dân có lòng người đối xử với cả người Hán và người dị tộc như nhau. Việc này hoàn toàn ngược lại tâm thái thù địch với ngoại tộc của Tống Khuyết, cũng hoàn toàn trái ngược với các triều đại nắm quyền của Trung Thổ bọn ta, đại biểu cho một tinh thần mới là hoà hợp Hán – Di. Cho nên sự mâu thuẫn giữa ngươi và ta không phải là không thể dung hoà như Đạt Chí từng nói. Chúng ta là thế hệ mới, nên dùng một tư tưởng mới để giải quyết xung đột giữa hai dân tộc. Nên biết “tri túc thường nhạc” (biết đủ thường vui), đại thảo nguyên và trung thổ đều có ưu điểm đặc sắc riêng, kẻ mạnh muốn xâm chiếm lãnh thổ của đối phương sẽ chỉ dẫn tới tai họa vĩnh viễn không dứt. Một bên trở lên lớn mạnh thì bên khác sẽ gặp tai ương.

Khả Đạt Chí lắc đầu nói:

-Quá muộn rồi! Việc làm của Dương Quảng khiến trung thổ và các tộc trên thảo nguyên của bọn ta đã kết mối huyết cừu đại hận không thể giải khai, mọi thứ chỉ có thể giải quyết bằng chiến tranh. Đối với lời khuyên của Thiếu Soái ta không cần phải suy nghĩ gì thêm nữa.

Thánh giả đang ở trong trướng chờ đợi đại giá của ngươi. Nếu ngươi có thể sống mà rời khỏi đó thì chúng ta lại tìm cơ hội nói chuyện tiếp. Ài! Cẩn thận đấy!

o0o

Từ Tử Lăng không cần quay đầu lại nhưng trong não bộ vẫn có thể thấy rõ ràng như nhìn bằng mắt hình ảnh cao thủ thanh niên của Khiết Đan Hô Duyên Thiết Chân sử dụng song đao đánh lén. Gã tuyệt không rõ tại sao mình lại có dị năng này, nhưng sự thật là thế.

Sự linh ứng của gã không chỉ có thế, Hô Duyên Thiết Chân không làm việc một mình. Người đến đánh lén cùng lúc đó còn có thủ hạ hàng đầu của Mã Cát là Thác Bạt Diệt Phu và Hàn Triều An đang âm thầm lẻn tới từ hai phía sau lưng gã. Ý đồ của chúng là định đánh lén một đòn ác độc trong lúc đao khí của Hô Duyên Thiết Chân thu hút sự chú ý của mình.

Trước sau, địch nhân phát động hai lần ám sát, đều xảy ra trên đường đi thăm Thạch Thanh Tuyền, có thể thấy đối phương đã tính toán mọi bề, bố trí chu đáo lợi dụng lúc gã vì nhớ nhung Thạch Thanh Tuyền mà tinh thần phân tán, đánh lén đột ngột nhân lúc gã không kịp phòng bị.

Quá trình ám sát vốn không có gì sơ hở, uy thế của song đao của Hô Duyên Thiết Chân quả là không thể chống đỡ, hai luồng đao phong hoàn toàn bao trùm gã, lại ập xuống từ trên không khi gã bị tường cổng chắn lối, vào thời khắc trọng yếu khi gã không còn đường tiến thoái, bức gã phải vội vàng quay lại toàn lực tiếp chiêu. Cho dù gã có thể tiếp được chiêu số vô cùng lợi hại của Hô Duyên Thiết Chân thì cũng không tránh khỏi đòn sát thủ tiếp theo của Thác Bạt Diệt Phu và Hàn Triều An.

Những suy nghĩ này thoáng qua trong đầu gã như điện chớp, trong não bộ gã nắm rõ, bề ngoài tưởng chừng Hô Duyên Thiết Chân đánh tới cùng lúc, nhưng thật ra lại có sự khác biệt trước sau, nặng nhẹ trong thế công của song đao. Thậm chí thông qua cảm ứng của gã đối với song đao, gã nắm rõ không hề sai lệch góc độ, lực đánh và điểm tấn công của hai món binh khí của địch đang đánh tới, đạt tới cảnh giới tối cao hiểu địch rõ như trong lòng bàn tay.

Từ Tử Lăng tiêu sái mỉm cười, ngầm bắt Đại Kim Cương Luân ấn, thân thể xoay tròn, hai tay biến thành ảo ảnh vô cùng vô tận như thiên thủ quan âm, biến hoá ngàn vạn thủ ấn, bảo vệ toàn thân chặt chẽ không thể tìm ra sơ hở.

Hình ảnh của linh giác đã chuyển thành cảnh thật.

Ba tên địch đều mặc quần áo dạ hành, đầu trùm khăn đen, giữa ban ngày ban mặt hơi khiến người ta cảm thấy không hoà hợp với hoàn cảnh xung quanh, tới mức nảy sinh cảm giác buồn cười một cách hoang đường.

Đương nhiên, sức uy hiếp do sự liên thủ tấn công của ba người tạo ra tuyệt không dễ chịu. Lúc này, song đao của Hô Duyên Thiết Chân như hai tia chớp từ trên không đánh xuống. Bỗng thấy Từ Tử Lăng dường như đột nhiên mọc ra hàng trăm ngàn đôi tay mà mỗi bàn tay lại không ngừng tạo ra pháp ấn khác nhau khiến lưỡi đao như phát sinh cảm ứng, rung bần bật. Đao pháp cao minh vốn biến hoá tinh vi, lợi hại vô cùng, giống như hai con rắn độc hung ác muốn tìm chỗ hở mà chui vào. Thế nhưng tốc độ cũng vì thế mà bị ảnh hưởng nên hơi chậm lại. Mặc dù chỉ là một chút xíu nhưng lại chính là chỗ hở mà Từ Tử Lăng muốn công kích

Thác Bạt Diệt Phu tay cầm trường mâu, hắn và Hàn Triều An luôn che giấu hành tung. Lúc này hắn không còn cố kỵ gì nữa, toàn lực

đâm vào mé phải Từ Tử Lăng. Trường mâu trong tay như giao long xuất động, bùng lên luồng khí kình khoá chết hoàn toàn mé phải Từ Tử Lăng. Còn cách một trượng, mâu khí đã khoá chặt Từ Tử Lăng, vẽ thành một đường cong lợi hại với lực đạo đạt tới đỉnh điểm, tưởng vụng về mà lại tinh xảo, không hề lưu tình, toàn lực đâm tới.

Hàn Triều An tuy là cao thủ hiếm có của Cao Lệ, nhưng so với hai tên đồng bọn lại rõ ràng kém một bậc, nhưng trường kiếm trong tay hắn cũng vọt ra một bông kiếm hoa phá không đánh tới, đủ để cản trở đường né sang trái của Từ Tử Lăng, tạo thành sự uy hiếp cực lớn.

Từ Tử Lăng cười rộ nói:

-Ba vị tới thật hay!

Tay trái gã điểm ra, trúng ngay lưỡi đao bên phải của Hô Duyên Thiết Chân. Khí kình Bảo Bình Ấn được tích tụ sung mãn không thể kháng cự tống nhập vào trường đao của đối phương theo hình dạng mũi kim.

Cùng lúc đó, gã dịch chuyển về phía Thác Bạt Diệt Phu, tay phải vỗ ra một chưởng.

Cho dù với năng lực của Thạch Chi Hiên, gặp phải Bảo Bình Ấn khí theo kiểu kim châm của Từ Tử Lăng cũng giật mình, nói gì là Hô Duyên Thiết Chân còn kém rất nhiều này. Tên cao thủ Khiết Đan đó lập tức la thảm một tiếng, bắn ngược ra sau, không bị thương đã là rất hiếm thấy, càng không thể dùng trường đao bên tay trái tiếp tục tấn công.

Từ Tử Lăng dùng lực đánh lui Hô Duyên Thiết Chân, sự uy hiếp giảm mạnh, càng đắc tâm ứng thủ. Một chưởng đang vỗ ra bỗng

nhiên biến hoá, ngay trước khi tiếp xúc với mũi mâu của đối phương lại biến thành Nội Sư Tử Phược Ấn, biến hoá tinh vi thần diệu, xứng đáng được gọi là thần kỳ, làm Thác Bạt Diệt Phu thi triển hết sức lực toàn thân, thế mâu biến đổi liên tục nhưng vẫn bị Ấn pháp của gã phong toả không tiến thêm được chút nào mà muốn thôi cũng không được.

“Bình!”

Hai luồng kình lực va chạm, toàn thân Thác Bạt Diệt Phu chấn động kịch liệt, bị ép lùi ra sau, không khống chế được phải lùi lại hai bước liên tiếp.

Lúc Thác Bạt Diệt Phu lùi bước thứ nhất, Từ Tử Lăng chẳng những không hề tổn hại gì mà gã còn mượn một bộ phận nhỏ chân khí trong kình lực mạnh mẽ bá đạo của hắn, rồi bằng phương pháp nghịch chuyển chân khí, mượn thế lúc Hàn Triều An đang nhảy xổ vào, đồng thời đá ra một cước nhắm thẳng vào chỗ yếu hại ở bụng dưới đối phương, Đại Kim cương Luân ấn bên tay trái mê hoặc địch nhân, bảo vệ thân thể.

Hô Duyên Thiết Chân vừa mới lùi lại cũng rất khá, có thể lợi dụng lúc này chấn chỉnh lại trận cước, tấn công tới lần thứ hai, nhưng so với lúc đầu thì sự uy hiếp đối với Từ Tử Lăng đã giảm nhiều.

Hàn Triều An làm sao tưởng nổi Từ Tử Lăng sau khi đấu lực với hai đại cao thủ mà vẫn có thể xuất chiêu lợi hại như vậy. Hắn vốn đang tấn công điên cuồng nhân lúc Từ Tử Lăng không kịp ứng phó, lập tức biến thành lỗ mãng thất thố, hoang mang biến chiêu, kiếm hoa biến mất, buông kiếm ngừng chiêu.

Trong lúc Từ Tử Lăng đã nắm chắc phần thắng trong tay có thể thoát thân rời khỏi thì phát sinh dị biến.

Kình khí cực kỳ khiếp người như tảng đá vạn cân ập tới gã, không những toàn thân đau đớn như bị kim châm mà hít thở cũng khó khăn. Một cước đang đá Hàn Triều An lập tức bị kìm chế chậm lại. Gã cảm thấy như bị một cơn ác mộng bị quỷ mỵ đến đánh lén, cảm giác bất lực, có sức mà không thi triển ra được.

Đầu tiên, trong lòng gã nghĩ tới ma công Đại Minh Tôn Giáo của Hứa Khai Sơn, tiếp đó lại liên tưởng tới Ngự Tẫn Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kinh. Rồi trong não bộ nổi lên hình ảnh rõ ràng của Ảnh tử thích khách Dương Hư Ngạn.

Chính là tên này.

Dương Hư Ngạn không phụ danh tiếng lẫy lừng là Ảnh tử thích khách, có thể ẩn thân sau cổng viện mà gã không hề phát giác, vào lúc trí mạng sinh tử treo trên đầu sợi tóc thế này dùng chiêu số rất thất đức là Cách sơn đả ngưu, xuyên qua cánh cổng mà đánh ra. Công lực hắn cực kỳ đáng sợ, đã tiến bộ rất nhiều dung hợp giữa Bất tử ấn pháp và Ngự Tẫn Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kinh, muốn phối hợp với ba đại cao thủ để một đòn đặt Từ Tử Lăng vào đất chết.

Khi chân khí tiếp xúc, Dương hư Ngạn không còn “ẩn hình” được nữa. Từ Tử Lăng có thể “nhìn” thấy ma quyền đen kịt của hắn xuyên qua cổng đánh thẳng vào sau lưng gã, muốn lấy cái mạng nhỏ của gã.

Thác Bạt Diệt Phu bên mé phải cũng đã ổn định lại trận cước, rung hai cổ tay, trường mâu lấp loáng lại đánh tới.

Đầu óc Từ Tử Lăng sáng láng, dưới thế kém tuyệt đối như thế này mà gã vẫn bình tĩnh yên lặng như trăng trong nước, nhìn rõ mọi biến hoá hư thật, nắm rõ thế công từ bốn phía nhất tề đánh tới. Gã rút

chân về, rồi đá ngược ra sau, tạo thành thế đứng một chân.

Loa Hoàn Kình vận lên nhưng không để đánh địch chống địch mà để giữ mình, như thiểm điện thoát khỏi sự đeo bám của ma công đáng sợ của Dương Hư Ngạn.

Hai tay lại hoá thành ngàn vạn thủ ấn, khiến người ta không biết là công hay thủ.

“Bốp” Một tiếng, đầu quyền đen kịt phá tan cánh cổng đánh ra như phá một tờ giấy mỏng, gỗ vụn văng tứ tung, những bộ phận khác của cổng viện lại không hề tổn hại gì, tình cảnh quỷ dị đến mức khiến người ta phát rét.

Ngay trước khi thế công từ bốn phía đánh vào người, thân hình Từ Tử Lăng xoay tít bốc lên như bông vụ, vọt lên cao.

Vườn ngoài của Ngọc Hạc Am vốn không có bóng người, cực kỳ yên tĩnh.

Từ Tử Lăng chưa lên được tới ba trượng thì chân khí đã hết. Thật ra, vừa rồi gã ứng phó với sự tấn công điên cuồng liên tiếp của Thác Bạt Diệt Phu, Hô Duyên Thiết Chân, Hàn Triều An, nhìn bề ngoài thì tưởng ung dung, nhưng chân nguyên trong người không tránh khỏi hao tổn. Đến khi Dương Hư Ngạn điên cuồng đánh xuyên qua cổng, nếu như gã không mượn một bộ phận kình khí của Thác Bạt Diệt Phu biến hoá thành của mình để sử dụng thì tất đã bị thương dưới ma công của Dương Hư Ngạn rồi. Cố gắng tới lúc này, gã đã cảm thấy hụt hơi, cảm giác yếu ớt xâm nhập toàn thân.

Nhưng tâm linh gã vẫn duy trì cảnh giới linh mẫn thấu triệt, không lo không sầu, vì gã cũng đã tranh thủ được thời gian quý giá lấy lại một hơi chân khí. Dựa vào sự dung hợp giữa Trường Sinh Quyết và

công lực kỳ dị trong Hoà Thị Bích và Tà Đế Xá Lợi gã có thể tự tin là trước khi đòn truy kích tới nơi, đã hồi khí thoát thân.

Thể xoay kết thúc.

Mặt hướng vào Ngọc Hạc Am, ba địch nhân bên ngoài tường theo nhau nhảy vọt lên, lăng không đánh tới. Bên trong tường, Dương Hư Ngạn đầu bịt khăn đen chỉ hở hai mắt cũng rút ma thủ đang từ đen chuyển thành trắng về, “xoảng” một tiếng rút Ảnh Tử kiếm trên lưng ra, ngửa mặt nhìn gã. Hai mắt hắn loé lên ánh sáng quỷ dị khó tả.

Khi Từ Tử Lăng cảm thấy vô cùng không ổn thì một luồng đao khí vô cùng lợi hại vượt không gian đánh tới với tốc độ kinh người. Đao khí còn vượt trước đám cao thủ Hô Duyên Thiết Chân, từ một tàng cây cổ thụ mé phải phá không đánh tới. Đao khí hoàn toàn bao trùm khoá chết gã.

Nhất thời, toàn thân Từ Tử Lăng như bị đao cắt, như lọt xuống hố băng, trong tai tràn đầy tiếng đao khí xé gió.

Từ Tử Lăng nhìn sang, chỉ thấy ánh đao khiếp người, chỉ thấy đao mà không thấy người, trong lòng nghĩ tới ba chữ “Cái Tô Văn” và cái chết sắp đến ngay trước mắt. Gã càng biết mình đã mất cơ hội tốt để hồi phục nguyên khí vì thân hình và tinh thần đều bị đao khí lợi hại đáng sợ của đối phương uy hiếp, khó có đất để phản kích.

Đúng lúc gã hãm thân vào liệt thế, tiếng Thạch Chi Hiên không biết từ chỗ nào truyền tới, lạnh lùng quát:

-Ai dám đả thương hắn!

Sau đó, Từ Tử Lăng cảm thấy mình bị người nào đó cắp ngang hông, rồi tiếng binh khí, kình khí giao kích liên miên bất tuyệt vang

lên, xen lẫn vào tiếng địch nhân “hự” nặng nề và quát tháo tức giận. Sau đó, gã bị Thạch Chi hiên mang theo vọt lên, mau chóng rời khỏi chiến trường hung hiểm khiến gã cửu tử nhất sinh đó.

o0o

Khấu Trọng đến trước ngôi trướng lớn, thi lễ trước rèm trướng nói:

-Tiểu tử Khấu Trọng, bái kiến Tất Huyền Thánh giả

Tiếng Tất Huyền truyền ra:

-Cuối cùng Thiếu Soái cũng đến rồi! Không cần đa lễ, mời vào trong trướng gặp mặt

Khấu Trọng ưỡn ngực, hô hô cười rộ nói:

-Thánh giả minh xét, nếu Thánh giả muốn thuyết phục tiểu tử thủ tiêu việc kết minh với Lý Uyên thì xin miễn cho.

Tất Huyền trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

-Thiếu Soái là người thế nào làm sao đến giờ ta vẫn không biết. Vàng càng mài càng sáng, than càng tẩy càng đen, một khi tính cách con người đã hình thành thì không sức người nào có thể thay đổi được. Thế nhưng Thiếu Soái cũng biết, bọn ta là dân tộc của sói, lâu nay sống ở đại thảo nguyên hùng vĩ bao la, trưởng thành và lớn mạnh từ trong các cuộc chiến tranh liên miên. Đến hôm nay, hùng bá đại địa, cũng hình thành tính cách dân tộc vốn không thể thay đổi. Sự vinh quang của chiến sỹ là dùng máu tươi và sinh mệnh đổi lại, sau khi nhận rõ mục tiêu thì sẽ không bao giờ lùi bước hay thay đổi. Tất Huyền ta vốn không muốn nhiều lời, chỉ vì nghĩ tới Khả Hãn Đột Lợi nên không thể không tự tai nghe một lời của Thiếu Soái. Rốt cuộc là

Thiếu Soái muốn chọn cách chung sống hoà bình cùng với bọn ta, hay là trở thành kẻ địch không đội trời chung?

Cuối cùng Khấu Trọng cũng hiểu lần này Tất Huyền gọi gã tới gặp không chỉ vì muốn gã lựa chọn là bạn hay là địch, mà phải đưa ra quyết định sinh tử là động thủ hay không động thủ. Gã hít sâu một hơi, nói:

-Tâm ý của ta đã sớm cho Ngôn soái biết rồi, nếu được quyết chiến một cách công bằng thì Khấu Trọng ta tất sẽ tranh đấu đến cùng, chết cũng không hối hận. Được Thánh giả coi trọng chính là vinh quang của Khấu Trọng.

Tất Huyền bất cười khoan khoái.

Cửa trướng không có gió mà chuyển động, rẽ sang hai bên. Một luồng không khí nóng bỏng đến mức làm người ta nghẹt thở từ trong trướng ùa ra. Cho dù đang ở trong toà trang viện đẹp đẽ đầy hoa nở đầu xuân nhưng Khấu Trọng vẫn phát sinh cảm giác đáng sợ đang ở giữa sa mạc cháy bỏng.

(1): cứng rắn không thể phá vỡ

(

Chương 767: Của hồi môn của Tà Vương

Thạch Chi Hiên bỏ Từ Tử Lăng xuống, lùi lại ba bước, điềm đạm nói:

-Tử Lăng không cần cảm ơn ta, ta cứu ngươi thật ra là vì mình chứ không phải vì ngươi. Nói thật, từ khi Thanh Tuyền tới Ngọc Hạc Am, ta không thể nào rời khỏi nó nửa bước. Ngươi nói xem ta có thể để ngươi bị người ta giết chết hay không?

Từ Tử Lăng nhăn nhó cười đáp:

-Tiền bối lại nghe trộm chúng tôi nói chuyện, biết Thanh Tuyền chịu khuất thân gả cho kẻ chẳng xứng với nàng là vãn bối đây đúng không?

Bọn họ đang ở trong khu vườn đa phía đông nam Ngọc Hạc Am. Bọn Dương Hư Ngạn đã sớm xa chạy cao bay rồi.

Thạch Chi Hiên cười nhẹ:

-Ta cao hứng đến mức muốn khóc vì bỗng nhiên linh cơ chợt động, nghĩ tới một phương pháp có thể giải khai nút thắt chết giữa ta và Tử Lăng, lại một công đôi việc

Từ Tử Lăng lập tức quên cả việc phải hưng binh hỏi tội lão, vô cùng ngạc nhiên hỏi:

-Việc đó làm sao lại có biện pháp giải quyết, lại là một công đôi việc được?

Hai mắt Thạch Chi Hiên lấp lánh ánh lửa trí tuệ, ngưng thần nhìn Từ Tử Lăng một lúc lâu mới nói:

-Phương pháp cực kỳ đơn giản, chỉ cần ta truyền cho ngươi Bất Tử Ấn pháp thì mọi vấn đề đều được giải quyết một cách dễ dàng. Cũng coi như là ta cho Thanh Tuyền của hồi môn!

Từ Tử Lăng ngây người thốt:

-Cái gì?

Thạch Chi Hiên vui vẻ đáp:

-Cho dù thông minh như Tử Lăng chỉ sợ cũng đoán không ra tâm ý lúc này của ta, cứ nghe Thạch mỗ nói cho tường tận. Ta sở dĩ luôn nổi ác tâm đối với ngươi đều vì cho tới lúc này ta vẫn có khả năng huỷ diệt ngươi. Nhưng giả sử ngươi học được Bất tử ấn pháp thì dù ta muốn giết ngươi cũng chỉ có lòng mà không có sức. Với tính cách của ta, ta sẽ không còn bận lòng về chuyện đó nữa

Lão ngừng một chút lại tiếp:

-Ta đã không muốn giết ngươi, đương nhiên càng không muốn thấy tình hình lúc nãy tái diễn, để người khác làm thịt ngươi. Ngươi cũng chỉ còn cách học thành Bất tử ấn pháp mới có cơ hội giữa trùng trùng vây khốn mà bỏ chạy giữ mạng, không để Thanh Tuyền trở thành quả phụ

Từ Tử Lăng nghe xong tròn mắt há miệng. Tà Vương hành sự luôn ngoài ý liệu. gã cười khổ:

-Nghe giọng tiền bối, dường như chỉ nói vài câu là khiến ta học hiểu

được Bất tử ấn pháp. Nhưng thứ cho vãn bối ngu dốt, chỉ sợ sẽ phụ kỳ vọng của ngài

Thạch Chi Hiên ngạo nghễ nói:

-Nam nhân mà con gái ta coi trọng thì làm sao kém được? Người khác không làm được, nhưng nhất định không làm khó được Từ Tử Lăng ngươi. Vừa rồi chút nữa ngươi mất mạng vào tay Cái Tô Văn đều vì ngươi không biết đạo lý khi sinh đến cực độ là tử, tử đến cực độ là sinh, cái gì đến cực hạn sẽ biến hoá ngược lại

Từ Tử Lăng nghe xong mù mờ không hiểu. Nhận thức của gã đối với Bất Tử Ấn pháp tuy có thể không so được với Dương Hư Ngạn hoặc Hầu Hy Bạch, nhưng đã từng cố gắng suy nghĩ một phen, hiểu rõ yếu quyết biến tử thành sinh. Nhưng gã chưa từng nghĩ tới yếu quyết mà Thạch Chi Hiên vừa nói, càng không biết vận dụng trong võ công như thế nào?

Thạch Chi Hiên thản nhiên cười nói:

-Cái tên Cái Tô Văn đó đao pháp không dưới Khấu Trọng, lại có mưu lược. Như trong tình huống vừa rồi, quả thật có năng lực đặt Tử Lăng vào đất chết. Nhưng nếu không phải ngươi đang rơi vào tình trạng che đầu hở đuôi thì hắn làm sao có cơ hội sính cường. Bất Tử Ấn pháp do Thạch mỗ sáng tạo chính là công pháp có thể khiến tình huống như vừa rồi vĩnh viễn không thể xuất hiện. Thiên đạo tuần hoàn, dương đến cực hạn thì sinh âm,âm biến mất thì dương lại xuất hiện, tận cùng của sinh là tử, tận cùng của tử là sinh Cái lý lẽ của trời đất đó Tử Lăng hiểu chưa?”

Lão lại cười lạnh tiếp:

-Hư Ngạn tuy thiên phận hơn người, lại từ chỗ An Long lấy được

toàn bộ Bất tử ấn, nhưng sau khi ta sáng tạo Bất Tử Ấn pháp, Thạch mỗ cũng đã trải qua mười mấy năm thực tiễn mới bắt đầu thành công hoàn toàn, hắn thì đáng là gì?

Từ Tử Lăng nói:

-Theo lời tiền bối, chẳng lẽ Bất Tử Ấn pháp lại là phương pháp làm chân khí dùng mãi không hết, vĩnh viễn không suy kiệt?

Thạch Chi Hiên gật đầu nói:

-Đó chỉ là một bộ phận công phu trong đó. Với Trường sinh quyết khí của Tử Lăng, chỉ cần ta đem sự vận chuyển ảo diệu trong Bất Tử Ấn pháp truyền cho ngươi thì đảm bảo ngươi có thể dung hợp quán thông trong một thời gian ngắn, cũng có thể luyện thành Huyễn Ma thân pháp kiểu riêng của Từ Tử Lăng. Đến lúc đó thì ta cũng không làm gì được ngươi, nhưng ngươi cũng chẳng làm gì được ta. Hai bố vợ con rể chúng ta làm sao không chung sống hoà bình được

Tiếp đó, sắc mặt khẽ trầm xuống, ung dung nói:

-Ta biết ngươi rất trọng tình huynh đệ, nghĩa bằng hữu. Nhưng vì Thanh Tuyền, ngươi có trách nhiệm trong tình hình biết không thể làm gì được thì phải giữ mạng bỏ chạy, không để nó mất chồng. Còn sự an toàn của Thanh Tuyền thì không cần ngươi lo lắng, Thạch Chi Hiên ta tuyệt không để bất kỳ ai làm tổn thương nó một chút nào

Từ Tử Lăng cảm thấy Loan Loan vẫn chưa hề tiết lộ bí mật Dương Công bảo khố cho lão. Nếu không, với cách nghĩ yêu ai yêu cả đường đi, bất chấp tất cả của Thạch Chi Hiên thì nhất định lão sẽ phát ra cảnh cáo với gã.

Gã nhịn không được hỏi:

-Tiền bối nói chỗ mà chúng tôi cho rằng là điểm mạnh nhất thì ngược lại lại chính là nhược điểm sơ hở, căn bản không chịu nổi một đòn rốt cuộc là ý tiền bối muốn nói gì?

Thạch Chi Hiên ngưng thần nhìn gã, một lúc sau mới khẽ thở dài nói:

-Nếu ta thản nhiên nói ra thì cũng giống như đã làm phản, bán đứng Thánh môn rồi. Cho nên ta chỉ có thể cho ngươi biết ở Trường An các ngươi tuyệt không có hy vọng thành công, biện pháp tốt nhất là lập tức bỏ đi. Nhưng ta cũng biết Tử Lăng sẽ không nghe lời ta đâu

Bỗng nhiên lão tươi cười hớn hở, vui vẻ nói:

-Tử Lăng chuẩn bị, ta sắp xuất thủ với ngươi đó. Chỉ thông qua thực chiến thì ngươi mới có thể hiểu rõ đạo lý sinh tử tuần hoàn được

o0o

“Choang!”

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt giấu trong áo bào ra, tinh thần lập tức liên kết với bảo đao trên tay thành một thể, không phân biệt người hay đao. Trời đất trải dài mãi ra từ trên đầu và dưới chân gã cho tới tận nơi xa xôi vô hạn cùng trời cuối đất. Viêm Dương đại pháp có thể che trời phủ đất của Tất Huyền không còn cách gì phong toả tâm linh gã nữa, gã cảm thấy vô cùng xúc động, như thể vừa thoát khỏi ngục tù giam hãm.

Sức nóng bỏng rát biến mất, thay vào đó là cảm giác hư vô không hề có nửa giọt không khí, khô héo khó thở khiến người ta khó mà chịu nổi.

Khấu Trọng chuyển từ ngoại hô hấp thành nội hô hấp, trong lòng nổi lên hai câu “Sáng tạo không chiếm hữu, thành công không tự hưởng” của Ninh Đạo Kỳ. Đúng vào lúc này, cuối cùng gã đã hiểu cảnh giới “quên đao” của Tống Khuyết.

Khấu Trọng sau khi kết hợp với Tỉnh Trung Nguyệt trong tay, tiến vào cảnh giới kết hợp thành một thể với đất trời, không chỉ “không đao” mà còn “không người”, chỉ còn lại khoảng tâm linh không còn cảm giác sự vật gì tồn tại sau khi kết hợp thiên - địa – nhân.

Võ Tôn Tất Huyền thân mặc áo bào rộng cao cổ, dài tay có đường viền hoa văn màu vàng rực, hai chân không chấm đất từ cửa trướng vừa mới rẽ ra bay vọt ra ngoài. Khi phi tới phía trên đầu Khấu Trọng, hai tay lão hoá thành vô số chưởng pháp tinh kỳ liên miên, nhưng bất kể biến hoá thế nào, hai lòng bàn tay vẫn đối nhau, phảng phất như ẩn chứa huyền bí của càn khôn vũ trụ giữa lòng bàn tay, biến hoá vạn kiểu cũng không rời tông phái, tất cả mọi biến hoá huyền hư đều nhằm Khấu Trọng đánh tới.

Khấu Trọng thét lên một tiếng dài, Tỉnh Trung Nguyệt xé không vọt lên nghênh đón Tất Huyền.

Dưới áp lực khủng khiếp có thể kinh thiên địa, khiếp quỷ thần của Tất Huyền, gã chỉ còn cách duy nhất là toàn lực đón đánh. Gã cũng hiểu Tất Huyền không hề lưu lại chút đường lùi nào, cố gắng chỉ trong vài chiêu là phân thắng bại, đặt gã vào đất chết.

Nếu đổi lại là Khấu Trọng trước khi gã được tận mắt chứng kiến trận quyết chiến giữa Ninh Đạo Kỳ và Tống Khuyết thì hoặc giả Tất Huyền có thể sính cường. Nhưng Khấu Trọng lúc này không còn là Khấu Trọng trước đây nữa, gã đủ sức phản kích.

Đao này của Khấu Trọng không hề gây ra tiếng động, toàn bộ chân

khí thu hết vào trong bảo đao, kể cả lực lượng toàn tâm, toàn thần của gã, tụ tập toàn bộ tinh - thần – khí sau khi kết hợp ba giới thiên - địa – nhân.

“Bùng!”

Kình khí giao kích, vang lên một tiếng nổ như sấm rền khiến người nghe thấy phải run sợ.

Thân hình hai người lướt qua nhau, trong nháy mắt, đao, chưởng trao đổi mười mấy chiêu lợi hại ngươi công ta thủ, ta thủ ngươi công.

Sau khi hạ xuống đất, Khấu Trọng loạng choạng một cái, rồi thân hình quay tít như thiểm điện, đều do Tỉnh Trung Nguyệt trên đầu dẫn dắt giống hệt như Tống Khuyết, đao thế xuất ra theo một đường cong đẹp đẽ mà không hề sơ hở, hướng về phía đại tông sư một đời uy chấn Tái Ngoại trước mặt.

Tất Huyền hiện thân chỗ đao phong chỉ tới, y phục toàn thân và mái tóc dài của lão xuất hiện tình trạng bay ngược chiều gió, bay phần phật loạn ra phía sau. Tình cảnh quỷ dị khiến người ta khó mà tin được.

Đó vốn là việc không thể, nhưng lúc này lại là sự thật.

Chiêu thức vừa công vừa thủ liên hoàn vốn mười phần tin tưởng của Khấu Trọng lập tức biến thành một chiêu đầy rẫy thiếu sót và sơ hở.

Viêm Dương đại pháp của Tất Huyền quả là uy lực vô biên, chỗ đáng sợ nhất là khí trường sinh ra từ người lão là trung tâm, có thể mô phỏng, tạo ra nhiều luồng khí lưu có thể ảnh hưởng đến biến hoá của chiến trường.

Khấu Trọng biến thành tấn công xuôi chiều gió, Tất Huyền lại có thể tạo ra khí trường hút gã tới. Lưỡi đao của Khấu Trọng cảm ứng được trước một bước thế thuận hay nghịch tuỳ vào ý nghĩ của Tất Huyền mà biến đổi, nếu chiêu thức của gã không biến đổi thì vào lúc khí trường biến đổi thuận nghịch sẽ là lúc khiến gã mất mạng trong tay Tất Huyền.

Tất Huyền đấm ra một quyền, đầu quyền không ngừng khuyếch đại trước mặt Khấu Trọng, khiến gã cảm thấy tinh thần mình bị đối thủ đáng sợ này kiềm chế.

Khấu Trọng lập tức thi triển kỳ pháp chuyển đổi chân khí, dừng lại đột ngột, bất động như núi, đao thu lại phía sau gác xéo lên vai trái, rùn người xuống tấn, hình thành chiêu “Bất công”

Dùng bất biến ứng vạn biến, chính là phương pháp duy nhất để hoá giải.

Tất Huyền cười dài:

-Quả nhiên khá lắm!

Lão đột ngột thu quyền về, bắt chéo với tay trái thành thế chữ thập trước ngực, rồi thân hình xoay tít như bông vụ, chợt trái chợt phải.

Khí lưu xung quanh lập tức phát sinh biến hoá, một luồng khí lưu cuồng bạo như vòi rồng từ bốn phương tám hướng ập tới Khấu Trọng.

Khấu Trọng phát hiện bản thân rơi vào trung tâm nơi mọi luồng cuồng phong đánh tới, thế bất động khó giữ vững. Gã liền nhắm mắt lại, chém ra một đao.

Tỉnh Trung Nguyệt mang theo đao khí, đánh tan luồng khí lưu quanh mình như kỳ tích.

Tất Huyền xuất hiện phía trái cách chừng hơn trượng, hai tay ôm tròn tống ra một cỗ khí kình đánh thẳng vào mặt gã như thác đổ, đúng là chiêu nọ tiếp chiêu kia liên miên đánh tới.

Khấu Trọng bước chân theo kỳ bộ, biến hoá một cách tự nhiên, từ chém từ trên xuống biến thành hoành đao chém ngang ra, tạo thành chiêu “Phương Viên”.

“Ầm!”

Khấu Trọng trúng kình khí loạng choạng lùi lại, đến bước thứ chín mới đứng vững được. Lục phủ ngũ tạng và huyết khí đảo lộn, ruột gan như đứt đoạn. Khi gã há mồm thổ ra một búng máu thì áp lực mới bắt đầu giảm.

Tất Huyền cũng lắc lư ngả người ra sau. Tuy lão không lùi lại bước nào, nhưng cũng vì thế mà không thể thừa thế truy kích, khiến Khấu Trọng có cơ hội hít thở.

Khấu Trọng hạ đao chỉ xuống mặt đất, tay kia đưa lên chùi máu trên khoé miệng, hai mắt sáng loé như điện trừng trừng nhìn Tất Huyền cười nhẹ:

-Thánh giả muốn giết ta chẳng phải dễ dàng như thế chứ?

Vẻ mặt Tất Huyền tĩnh lặng như mặt giếng, bình tĩnh đến mức khiến người ta phát rét, nhưng hai mắt sát cơ bừng bừng, thản nhiên nói:

-Thiếu Soái cho rằng mình sẽ duy trì được bao lâu?

Tay phải Khấu Trọng giơ đao lên chỉ về phía Tất Huyền, sát khí trong đất trời lập tức thu hết vào trong thân đao, lưỡi đao phát ra tiếng kình khí phá không veo véo, cười dài nói:

-Nếu thứ ta luyện không phải là Trường Sinh Quyết thì lần này chết chắc không sai. Nhưng Trường Sinh khí của ta lại làm ta có khả năng chống lại thương thế và duy trì lâu dài hơn Thánh giả. Đúng như việc Thánh giả cho rằng có thể lấy được mạng Bạt Phong Hàn, nhưng sự thật lại chứng minh Thánh giả đã sai. Giờ Thánh giả lại hỏi thế, chính là đã sai lại càng sai

Lập tức hai mắt Tất Huyền nheo lại, đồng tử co rút.

Khấu Trọng rất biết thuật tâm lý chiến, cuối cùng đã mở ra được một khe hở trong tinh thần vốn không hề có sơ hở của Tất Huyền. Dưới sự dẫn dắt của khí cơ, gã thét dài một tiếng, Tỉnh Trung Nguyệt phá không đâm ra.

Tất Huyền cách hơn ba trượng, nhưng Khấu Trọng lại có thể thông qua Tỉnh Trung Nguyệt mà nắm được mọi động tĩnh, phản ứng nhỏ nhất của Tất Huyền không hề sai trật.

Tỉnh Trung Nguyệt không còn là Tỉnh Trung Nguyệt nữa, Khấu Trọng cũng không phải là Khấu Trọng. Người và đao sau khi kết hợp đã thăng hoa thành một sự tồn tại ở tầng cao hơn. Sau khi được đao lại quên đao.

Thậm chí gã cảm ứng thấy sự chấn động khiếp hãi trong lòng Tất Huyền, sau đó, gã không cảm ứng được Tất Huyền nữa.

Tất Huyền vẫn đứng đó, nhưng không không thể nắm bắt được lão. Sức nóng khủng khiếp có thể nung chảy sắt thép bùng lên, quay cuồng xung quanh Tất Huyền, đánh vào từng tấc cơ thể hướng về

phía Tất Huyền của gã. Khí trường đáng sợ như vậy, so với Thiên Ma khí trường lại giống như một giấc mộng đáng sợ khác.

Thế đao và ý chí chiến đấu của gã không ngừng bị tước giảm, khi gã tiến tới vị trí có cự ly có thể động thủ với Tất Huyền thì gã biến thành không thể chịu nổi một đòn.

Khấu Trọng không còn cảm ứng được đất trời nữa, gã và Tỉnh Trung Nguyệt cũng rời nhau, đao trở lại đao, người trở lại người.

Khấu Trọng đột ngột dừng lại, xoay mình như gió lốc. Khi gã xoay lưng về phía Tất Huyền, gã chém một đao vào khoảng không.

o0o

Thạch Thanh Tuyền ngồi trên tảng đá xanh trong trang viện. Mắt nàng không chớp nhìn xuống thảm cỏ, khoé miệng khẽ nở nụ cười, bên cạnh để chiếc giỏ tre đựng thảo dược, bộ dạng ung dung tự tại, dáng vẻ tuyệt đẹp.

Từ Tử Lăng đến bên nàng ngồi xuống, nhìn theo ánh mắt nàng, chẳng tìm thấy thứ gì có thể hấp dẫn sự chú ý của nàng, ví dụ như một con kiến hoặc một con bọ cánh cứng nào đó. Gã ngạc nhiên:

-Thanh Tuyền đang nghĩ gì? Mà chăm chú đến vậy?

Thạch Thanh Tuyền liếc gã với vẻ thiên kiều bách mỵ, tinh nghịch nói:

-Nghĩ đến Từ Tử Lăng mà! Chàng cho rằng muội còn nghĩ gì khác sao

Từ Tử Lăng ghé sát miệng vào vành tai nhỏ nhắn trắng như tuyết

của nàng, hạ giọng vui vẻ nói:

-Ta chẳng phải là cái gì cả, Thanh Tuyền cũng không phải đang nghĩ về ta

Thạch Thanh Tuyền cười hì hì, cắn vào tai gã một cái rồi trả miếng:

-Coi như chàng tự mình biết mình, chàng thích tranh cãi với người ta như thế sao? Muội sẽ chơi tới cùng

Từ Tử Lăng hưởng thụ cảm giác động lòng người của mối tình nóng bỏng với Thạch Thanh Tuyền, nhăn nhó cười nói:

-Ta sợ ông ấy lại nghe trộm

Mặt ngọc của Thạch Thanh Tuyền trầm xuống, nói:

-Ông ấy!

Từ Tử Lăng gật đầu:

-Không nên phiền não vì ông ấy nữa. Thanh Tuyền vừa rồi đang nghĩ gì?

Thạch Thanh Tuyền thò tay bá cổ gã, đặt cằm lên bờ vai rộng rãi của gã, nhẹ nhàng phả hương như lan như xạ vào tai gã:

-Nhớ nhung là một kiểu dày vò nên muội phải tìm một việc gì đó để làm còn hơn là nghĩ xem lúc này chàng đang làm gì, có gặp nguy hiểm không, bao giờ mới đến gặp muội.

Từ Tử Lăng ôm chặt lấy nàng, nghĩ lại vừa rồi bị đánh lén chết đi sống lại trước cửa Am, gã càng quý trọng thời khắc này hơn. Gã

buột miệng:

-Thanh Tuyền theo ta về Hưng Khánh Cung được không? Khấu Trọng luôn oán ta không dẫn nàng tới giới thiệu với hắn

Thạch Thanh Tuyền rời khỏi lòng gã, ngồi thẳng lên chăm chú nhìn gã, khẽ thở dài thấp giọng nói:

-Để muội giải quyết sự tình với ông ta trước được không?

Từ Tử Lăng ngây người:

-Giải quyết thế nào?

Thạch Thanh Tuyền cúi đầu xuống, giọng bình thản:

-Ba ngày nữa là ngày giỗ mẹ, muội sẽ tấu khúc tiêu mà mẹ đã sáng tác cho ông ấy. Đó chính là khúc tiêu mà ông ta nghe mãi không chán

Từ Tử Lăng giật mình thốt:

-Vạn lần không thể!

Thạch Thanh Tuyền ngạc nhiên nhìn gã.

o0o

Tinh thần Khấu Trọng hoàn toàn tập trung vào thanh đao đang chém xuống. Đao thế từ mau chuyển thành chậm, tinh thần tập trung cao độ làm gã kiểm soát và khống chế được tốc độ chém xuống một cách triệt để, thành công diễn lại thức bạt đao của Tống Khuyết khi lão quyết chiến với Ninh Đạo Kỳ ngày trước, mỗi một động tác đều là sự lặp lại của động tác trước.

Cuối cùng, gã cũng hiểu ra cảnh giới của Tống Khuyết lúc đó.

Lúc này, gã quên Tất Huyền đang đứng sau lưng, quên luồng khí trường đang xoáy tít điên cuồng đánh tới sau lưng, tới mức quên cả thắng và bại, tinh thần và đất trời hoà nhập thành một, được đao sau đó lại quên đao.

Chân khí trong cơ thể bành trướng, không có điểm cuối cùng, giống như đất trời không có điểm cuối vậy.

Thét dài một tiếng, Khấu Trọng chém ngang ra sau.

Đây hoàn toàn là phản ứng tự nhiên, như mưa lớn đầy trời, như núi lửa phun trào.

“Bùng!”

Tỉnh Trung Nguyệt chém trúng một quyền toàn lực đánh tới của Tất Huyền.

Tất Huyền bắn lùi lại. Khấu Trọng lùi lại năm bước, giơ ngang đao đứng yên, cười rộ:

-Ta chẳng phải là loại khoác lác đấy chứ? Muốn giết ta không dễ đâu

Khí trường tiêu tan.

Tất cả trở lại nguyên trạng, tiết xuân tràn ngập khu vườn, hồ nước gió êm sóng lặng.

Tất Huyền chắp tay sau lưng, ngửa mặt nhìn trời cười nói:

-Muốn giết Thiếu Soái đương nhiên không dễ, nếu không việc gì cần phải Tất Huyền ta xuất thủ! Thiếu Soái đao pháp thần kỳ bình sinh ta chưa thấy, làm ta không khỏi sinh lòng mến tài. Nếu Thiếu Soái khẳng khái trở lại Lương Đô, không hỏi gì đến chuyện Trường An nữa thì ta có thể làm chủ để Thiếu Soái an toàn rời khỏi đây

Khấu Trọng cười nhẹ nói:

-Tiểu tử chút nữa thì quên Thánh giả là người có thể đưa ra chủ ý với Hiệt Lợi đại hãn. Tiện đây xin hỏi thêm một câu, Thánh giả gọi tôi tới chịu chết, phải chăng đã được Lý Uyên ngầm đồng ý?

Hai mắt Tất Huyền loé lên, nhạt giọng:

-Hiện giờ Thiếu Soái tự lo cho mình không xong, còn có hứng thú muốn biết chi tiết đó sao?

“Choang!”

Khấu Trọng tra đao về vỏ, nghiêm trang nói:

-Không ngờ lúc này mà Thánh giả vẫn phải giấu diếm, cho thấy Thánh giả không hề tuyệt đối nắm chắc có thể giết ta nên mới sợ ta hiểu rõ chân tướng

Hai mắt Tất Huyền sát cơ bừng bừng, giọng nói vẫn giữ vẻ bình tĩnh khó tả khiến người ta khiếp sợ, nhẹ giọng nói:

-Lúc trước ta ra tay là muốn thử bản lĩnh của Thiếu Soái, giống như chó sói trước khi tấn công con mồi, bao giờ cũng nhiễu địch, loạn địch để đạt mục tiêu đầu tiên là biết địch. Hiện giờ, điểm mạnh và khuyết điểm của Thiếu Soái nằm hết trong tay Tất Huyền ta, nếu xuất thủ nữa sẽ không cho Thiếu Soái có cơ hội hít thở, Thiếu Soái xin

cẩn thận

Trong lòng Khấu Trọng cực kỳ ngạc nhiên, nếu như Tất Huyền nói thật thì gã rủi nhiều may ít rồi vì vừa rồi gã đã thi triển hết sở học nhưng vẫn bại một cách vô cùng nguy hiểm, không chiếm được tí thượng phong nào. Gã hầu như đã xuất hết toàn bộ bản lĩnh vốn có, tình huống ác liệt nếu đánh tiếp không cần nói cũng biết. Tất Huyền có thân phận đại tông sư, sẽ không gạt gã trong chuyện này.

Tuy biết rõ là như thế, Khấu Trọng vẫn hoàn toàn không sợ hãi, thu nhiếp tinh thần, thản nhiên vòng tay thi lễ nói:

-Thánh giả không cần nhẹ tay. Xin mời!

(

Chương 768: Khuynh hướng tự huỷ

Khuynh hướng tự huỷ

Từ Tử Lăng có cảm giác không biết nên nói từ đâu, nâng niu trân trọng, mơn mai đôi bờ vai mềm mại của Thạch Thanh Tuyền, đón ánh mắt xinh đẹp của nàng, than thở:

-Chính vì hậu quả khó lường, ông ta có thể không chịu nổi kích thích mà lại rơi vào trạng thái tâm thần phân liệt, thế thì nguy lắm. Ài! Nói sao cho tốt đây? Vì có mặt Thanh Tuyền ở đây nên ông ta không ngừng trở nên ôn hoà hơn, vừa rồi còn xuất thủ cứu ta, lại truyền cho ta yếu quyết Bất Tử Ấn pháp để làm cho ông ta vì không thể giết được ta nữa mà bỏ hết ác niệm. Quan trọng hơn là bất kể tình hình Trường An phát triển thế nào, khả năng chúng ta vẫn có thể sống sót rời khỏi sẽ cao hơn nhiều

Nét mặt Thạch Thanh Tuyền trở nên trắng bệch, thân hình phủ phục xuống, đôi môi thơm của nàng khẽ đặt lên vai phải gã, hết sức tự kiềm chế cho giọng nói vẫn bình tĩnh, nhẹ nhàng thốt:

-Từ Tử Lăng chàng sai rồi! Sự thật hoàn toàn trái ngược với dự đoán của chàng. Ông ta không những hạ quyết tâm huỷ diệt chàng, còn muốn huỷ diệt muội. Mẹ trước khi lâm chung từng cảnh cáo muội, con người Thạch Chi Hiên vốn có khuynh hướng tự huỷ diệt bẩm sinh, ông ta không thể chấp nhận kết quả hoàn mỹ, đối với người, đối với mình đều như vậy. Khi ông ta cùng với mẹ sống cuộc sống mỹ mãn tràn trề tình yêu, hạnh phúc nhất, chính là lúc ông ta hạ thủ hại chết mẹ muội. Nước Đại Tuỳ do ông ta phò trợ Dương Kiên mà

thành, rồi cũng do một tay ông ta phá huỷ. Đó chính là chỗ đáng sợ nhất trong tính cách của ông ta, ngàn vạn lần không thể trông chờ và ảo tưởng vào ông ta. Hiện giờ ông ta cố ý làm muội và chàng sinh ra hy vọng, chính là đại biểu cho dấu hiệu báo trước ông ta muốn huỷ diệt tất cả, kể cả bản thân ông ta trong đó

Trong lòng Từ Tử Lăng chấn động, hai tay luồn qua eo nàng ôm ghì tấm thân thơm tho mềm mại của nàng vào lòng, nói:

-May là có nàng cảnh cáo, ta đang cảm thấy kỳ quái tại sao ông ta không đề cập tới chuyện Loan Loan sẽ bán đứng bọn ta, thì ra trong lòng ông ta có ý niệm xấu xa.Yên tâm đi! Ta không để cho bất kỳ ai làm tổn thương nàng

Thạch Thanh Tuyền dịu dàng nói:

-Ông ta truyền Bất Tử Ấn pháp cho chàng thật ra là ngầm chứa thâm ý, biến chàng có cơ hội trở thành người duy nhất có thể phá Bất Tử Ấn pháp của ông ta, có thể kết thúc sinh mệnh đau khổ của ông ta

Từ Tử Lăng nghe mà hồ đồ không hiểu, hỏi:

-Vậy chẳng phải mâu thuẫn sao? Rốt cuộc ông ta muốn giết chúng ta hay là để chúng ta giết ông ta?

Thạch Thanh Tuyền đáp:

-Cái này là thiên tính không thể thoả hiệp giữa ác tâm và lương tri của ông ta, giống như ông ta huỷ diệt mẹ, đồng thời huỷ diệt bản thân. Thạch Chi Hiên không phải là một người bình thường, chưa từng biết cuộc sống vui vầy an lành trong bình đạm. Chỉ thông qua phá hoại và huỷ diệt, mới có thể thoả mãn tư tưởng và tâm linh tà ác của ông ta

Từ Tử Lăng nhớ lại thủ đoạn tàn khốc gà chó không tha đối với Đại Minh Tôn giáo của Thạch Chi Hiên, hỏi:

-Thanh Tuyền theo ta về cung Hưng Khánh được không?

Thạch Thanh Tuyền bình tĩnh đáp:

-Sự tình đã đến lúc không thể không giải quyết cho xong, nếu không lần này chúng ta sẽ bại, toàn quân mất hết. Giờ tý ba ngày sau chính là ngày giỗ mẹ, nếu muốn động thủ tất phải tiến hành vào lúc đó. Xin Tử Lăng đến đây cùng Thanh Tuyền tế điện mẹ, muội muốn Thạch Chi Hiên phải chịu sự báo ứng mà ông ta vốn phải nhận. Đây chính là lời thề mà Thanh Tuyền đã lập trước phần mộ mẹ sau khi mẹ qua đời.

Trong lòng Từ Tử Lăng chấn động kịch liệt, không thể tin được Thạch Thanh Tuyền lại luôn có ý nghĩ báo thù cha đẻ của mình, hỏi:

-Thanh Tuyền muốn giết ông ta sao?

Thạch Thanh Tuyền hơi dịch người ra một chút, cười nhẹ:

-Đó chính là việc mà ông ta hy vọng nó xảy ra nhất, làm sao muội giúp cho tâm nguyện của ông ta hoàn thành được. Đừng có hỏi nữa được không! Nhớ đến đây bầu bạn với Thanh Tuyền đúng giờ, vạn lần đừng liên luỵ tới huynh đệ của chàng. Đây là việc riêng giữa Thạch Thanh Tuyền và Từ Tử Lăng

o0o

Một lần nữa, Khấu Trọng rơi vào trong khí trường khô hạn, nóng bỏng, không có chút sinh khí của Viêm dương đại pháp. Mắt gã chỉ

còn thấy thân hình cao lớn hùng dũng như thần chết thiên ma của Tất Huyền. Đối thủ đáng sợ này giống như núi cao hùng vĩ vĩnh viễn không đổ, không ai có thể đánh ngã lão, khắc chế lão.

Khấu Trọng thầm biết rõ về khí thế đối địch mình ở vào thế hạ phong, nguyên nhân là vừa rồi gã đã mất lòng tin, bị Tất Huyền thừa cơ lợi dụng, hình thành thế bại. Nếu không thể xoay chuyển tình hình này thì khi Tất Huyền phát động thế công gã tất bại không sai.

Tay nắm cán đao.

Tinh thần gã lập tức tiến vào cảnh giới vạn dặm trống rỗng, thiên địa nhân hợp nhất. Gã đạt được không cần mượn sức người, mà nó tự nhiên đạt được, lại như là chuyện đương nhiên vậy.

Tất Huyền phát sinh cảm ứng, hai mắt sát khí càng mạnh.

Vào lúc tình hình căng thẳng như ngàn cân treo sơi tóc đó thì...

“Hoàng thượng giá lâm!

Khấu Trọng làm như không nghe thấy, tinh thần và ánh mắt vẫn khoá chặt Tất Huyền, đề phòng lão dùng một đòn toàn lực phân thắng bại.

Tất Huyền cười rộ, thu khí trường lại, không hề tức giận nói:

- Hôm nay chỉ sợ mạng Thiếu Soái vẫn chưa tuyệt, hy vọng sắp tới Thiếu Soái vẫn còn vận tốt như thế

Nói xong, lão tự trở về trong trướng, chẳng lý gì đến Lý Uyên đang được nội thị cấm vệ tiền hô hậu ủng đưa tới.

Khấu Trọng trở về cung Hưng Khánh. Tại cửa lầu Song Huy, gã gặp

Hầu Hi Bạch đang định ra ngoài. Hầu Hi Bạch thở phào một hơi, nói:

- Lão ca ngươi có thể sống mà về làm ta cởi bỏ được một bầu tâm sự

Khấu Trọng ngần người hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi còn có chuyện phiền não khác?

Hầu Hi Bạch nhăn nhó cười:

- Không phải ta mà là bọn ta. Lão Bạt sau khi rời khỏi lầu Phúc Tụ chưa thấy về, ta đang định đi tìm hắn

Khấu Trọng nghe xong nhíu mày, suy nghĩ một lúc lại hỏi:

- Lăng thiếu gia đâu?

Hầu Hi Bạch đáp:

- Hắn vừa về, đang gặp Hồ Tiểu Tiên ở lầu chính. Vẻ mặt hắn rất kỳ quái, xem ra có chút tâm sự. Tiếc là ta chưa có cơ hội hỏi hắn

Khấu Trọng đã sớm nhìn thấy cỗ xe ngựa đỗ ở quảng trường trước lầu chính, có điều gã không ngờ là xe của Hồ Tiểu Tiên. Gã kéo Hầu Hi Bạch ra một góc, nói:

- Ngươi cứ thế này mà đi tìm lão Bạt thì chẳng khác gì tìm kim đáy bể. Ta có việc khác muốn ngươi giúp, trước hết hãy cho ta biết tình hình phía Lôi đại ca thế nào

Hầu Hi Bạch đáp:

- Bọn họ theo thuyền rời khỏi đây vào lúc hoàng hôn, chỉ một mình Lôi đại ca ở lại. Ma Thường đã bắt đầu vận chuyển binh khí trong bảo khố, hắn còn nhờ ta nói lại với ngươi trong thùng binh khí sẽ thay đá tảng vào, chỉ để một ít binh khí ở trên cùng Trừ khi có người đổ thùng ra kiểm tra, nếu không thì vẫn tưởng còn nguyên chưa suy suyển gì

Khấu Trọng khen:

- Tên quỷ Ma Thường quả là mưu trí, ta cũng không ngờ hắn lại chu đáo như vậy

Hầu Hi Bạch hỏi:

- Thiếu Soái còn phân công gì không?

Khấu Trọng nói:

- Hiện giờ tình hình phát triển càng lúc càng ác liệt, chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể bị bức bách phải động thủ. Xin Hy Bạch lập tức thông báo cho Lôi đại ca, nhờ huynh ấy báo cho Ma Thường rồi cùng với Ma Thường nghĩ ra kế hoạch vào thành. Cần phải chuẩn bị hai đường vào thành, một là vào thành theo đường hầm bí mật của báo khố, một hướng khác là mượn sức bang Hoàng Hà. Việc này quan trọng vô cùng, không thể sai sót

Hầu Hi Bạch hỏi:

- Có thể ước hẹn một thời gian nào đó không?

Khấu Trọng nói:

- Trong vòng ba ngày!

Hầu Hi Bạch biến sắc:

- Lại gấp như vậy sao?

Khấu Trọng than:

- Tiên phát chế nhân, hậu phát chế vu nhân. Từ sau khi vào Trường An, bọn ta liền bị Kiến Thành, Nguyên Cát dắt mũi. Giờ bị bức phải đại phản công, sau khi ta và Lý tiểu tử thương lượng kỹ càng mới có thể định ngày lành để cử sự. Con mẹ nó!

Từ Tử Lăng đứng trên đài cao, mắt nhìn theo xe ngựa của Hồ Tiểu Tiên xa dần. Khấu Trọng xuất hiện bên cạnh gã, cười hỏi:

- Phải chăng mỹ nhân đến nhõng nhẽo với Lăng thiếu gia?

Từ Tử Lăng đáp:

- Không sai là mấy

Tiếp đó, gã nhìn kỹ trên dưới thân hình Khấu Trọng, ngạc nhiên:

- Tất Huyền mời ngươi đến chỉ để uống sữa dê thôi sao?

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Làm gì có chiêu đãi tốt như vậy. Lão muốn lấy mạng ta. Nếu ta đoán không lầm, Lý Uyên vốn đã hứa hẹn để Tất Huyền giết ta, nhưng sau đó thay đổi chủ ý, tự thân dời Long giá đến cắt ngang trận quyết đấu chút nữa thì lấy mất cái mạng nhỏ này của ta

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Lại có chuyện đó sao. Lý Uyên thay đổi như vậy mà Tất Huyền còn không phất tay áo rời thành sao?

Khấu Trọng đáp:

- Phản ứng lúc đó của Tất Huyền thoải mái không ngờ, chỉ cười cười mà trốn vào trong cái hang sói của lão. Ta đoán Lý Uyên chưa từng chính miệng đồng ý hành động của Tất Huyền, khả năng là Kiến Thành, Nguyên Cát ở trong luồn kim dẫn chỉ, giật dây Lý Uyên để cho Tất Huyền đối phó ta. Vừa có thể ngồi xem hai hổ đấu, vừa có thể lấy lòng người Đột Quyết. Ài! Ta lo Tất Huyền đã nắm rõ ngọn nguồn của ta, nắm chắc mười phần có thể giết ta nên mới không gấp gáp nhất thời như vậy

Từ Tử Lăng lộ vẻ nghiêm trọng, thấp giọng nói:

- Vào lầu hãy nói!

Hai gã lên lầu ba, đến ngồi xuống chỗ nhìn ra hồ.

Khấu Trọng hỏi:

- Không biết lão Bạt đi đâu rồi?

Từ Tử Lăng nói:

- Ta lại không lo cho hắn. Trước hết không nói việc hắn đủ sức bảo vệ bản thân, điều quan trọng là địch nhân đang trong tình trạng không thể phân thân, cùng lúc Tất Huyền đối phó ngươi thì Dương Hư Ngạn, cùng bốn tên tiểu tử Cái Tô Văn, Hàn Triều An, Hô Duyên Thiết Chân, Thác Bạt Diệt Phu phục kích ta bên ngoài Ngọc Hạc Am

Khấu Trọng hít một hơi khí lạnh, hỏi:

- Làm sao mà ngươi có thể không bị thương tích gì, ngồi đây nói chuyện được?

Từ Tử Lăng điểm đạm nói:

- Sự lo lắng của ngươi chút nữa thì thành sự thật. May là Thạch Chi Hiên xuất thủ cứu ta, khiến bọn Dương Hư Ngạn chẳng được gì mà phải rút lui.

Khấu Trọng thất thanh thốt:

- Cái gì?

Từ Tử Lăng nói:

- Không cần kinh hãi hay kỳ quái gì cả. Rõ ràng là chúng ta lại vượt qua một thế công mà địch nhân đã dày công bố trí. Việc chúng ta đồng thời gặp nguy hiểm không phải là trùng hợp, mà là một âm mưu. Nếu như thành công, bọn ta theo nhau về trời, địch nhân coi như giành được toàn thắng. May là chúng ta đều may mắn vượt qua

Khấu Trọng hung hăng:

- Bọn ta không thể cứ ngồi đợi chết nữa, nhất định phải lấy lại thể diện. Trước hết là chọn lấy mấy cái đầu lâu để tế cờ

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Không nhịn được việc nhỏ sẽ hỏng việc lớn, điều chúng ta truy cầu là thắng lợi mang ttính quyết định cuối cùng chứ không phải là so đo đấu đá sính cường để thoả mãn nhất thời. Ài! Chuyện của ta vẫn

chưa hết, Thạch Chi Hiên đã đem Bất Tử Ấn pháp của lão truyền cho ta

Khấu Trọng nghe xong trợn mắt há miệng, nói không ra tiếng.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Động cơ lão truyền Bất Tử Ấn pháp cho ta rất cổ quái, là để lão không thể giết ta, cũng để tăng độ khó cho kẻ khác muốn giết ta. Nguyên nhân là lão biết Thanh Tuyền đã đồng ý hạ mình gả cho tiểu đệ

Khấu Trọng mừng nói:

- Nói thế thì bọn ta không cần lo lắng về sự uy hiếp từ phía lão nữa?

Từ Tử Lăng than:

- Đây là một vấn đề khiến người ta đau dầu. Tiếp đó, gã thuật lại nhận xét của Thạch Thanh Tuyền.

Gã lại tiếp:

- Thanh Tuyền chuẩn bị ba ngày sau vào ngày giỗ mẹ nàng sẽ dứt khoát với Thạch Chi Hiên. Ài! Nói thật, ta hoài nghi cách nhìn của Thanh Tuyền. Thạch Chi Hiên không còn là Thạch Chi Hiên trước đây nữa, lão đối với Thạch Thanh Tuyền đúng là thành tâm thành ý, nhưng thành kiến của Thanh Tuyền đối với lão quá sâu, nếu quả đến ngày đó nàng tấu lên tiếng tiêu truy hồn thì hậu quả thật không dám tưởng tượng. Nếu Thạch Chi Hiên lại rơi vào tình trạng tinh thần phân liệt thì không ai dự đoán được sẽ phát sinh chuyện gì!

Khấu Trọng nhăn nhó cười:

- Chẳng trách sao ngươi nói làm người ta đau đầu. Hiện giờ đầu ta đang đau muốn chết đây. Ồ! Ngươi đã học hiểu Bất Tử Ấn pháp sao?

Từ Tử Lăng trầm ngâm một lát, nói:

- Ngươi còn nhớ khi chúng ta mới học Trường Sinh Quyết khí, mỗi khi lực kiệt khí tàn, sau khi hồi phục càng thấy tình hình cổ quái về tinh thần không? Sở dĩ Thạch Chi Hiên không sợ quần chiến, ngoại trừ khả năng thần thông độc bộ thiên hạ là trinh sát địch tình, mượn lực mượn kình ra, quan trọng hơn là lão có công pháp huyền diệu có thể hoá tử thành sinh, chuyển sinh thành tử. Đó chính là tinh nghĩa của Bất Tử Ấn pháp

Khấu Trọng không hiểu hỏi:

- Hoá tử thành sinh đương nhiên là hay, nhưng chuyển sinh thành tử chẳng phải là tự vẫn sao? Có gì hay mà học?

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Tuyệt diệu là ở đó, là chỗ ta và Hầu tiểu tử luôn không nghĩ thông. Thì ra chỗ tận cùng của khí là tử, chỗ khí phục hồi là sinh, sinh có thể chuyển thành tử, tử có thể chuyển thành sinh. Kỳ quyết viết Một điểm chân dương sinh ở khảm, ly cung bổ khuyết, càn vận khôn chuyển, khảm ly không ngừng, tạo vật không tiếng động, lửa cháy trong nước, trên thông lên đỉnh đầu, dưới tới dũng tuyền, cửa trời thường mở, cửa đất thường thông. Ngươi nghe xong có cảm nhận gì?

Khấu Trọng phát sinh hứng thú, gật đầu nói:

- Yếu quyết này nói tới trạng thái đoạt cả tinh hoa của đất trời trong

Trường Sinh quyết của bọn ta, chân khí hoặc nhập vào từ đỉnh đầu, giao thoa với chân khí dâng lên từ dũng tuyền, khí trời khí đất dần dần ngưng tụ tại Khí Hải, Đan Điền.

Từ Tử Lăng nói:

- Chỉ cần biến quá trình khi chân khí hết sạch hồi phục lại gia tốc lên hàng trăm ngàn lần, biến thành việc có thể trong thoáng chốc là thực hiện được trên chiến trường thì bọn ta ít nhất đã học được một nửa cảnh giới của Bất Tử Ấn pháp và Huyễn Ma thân pháp của Thạch Chi Hiên rồi

Khấu Trọng chấn động thốt:

- Ta hiểu rồi

Từ Tử Lăng nói:

- Người khác, cho dù hiểu được, nhưng vì công pháp khác biệt nên chỉ biết mà không thể thực hiện được. Nhưng một khi bọn ta hiểu thì lập tức có thể thấy được hiệu quả thực sự ngay. Ngươi nghiền ngẫm lại cho kỹ khẩu quyết sau đây: ‘khí hậu thiên thuộc âm, khí tiên thiên thuộc dương, âm tận dương sinh, dương tận âm sinh, cứ thế điều hoà, lưu chuyển lục hư, bên ngoài tiếp dẫn sự trợ giúp của âm dương, bên trong sinh trưởng thể thuần nhất’. Hiểu chưa?

Khấu Trọng vỗ bàn khen:

- Thạch Chi Hiên đúng là thiên tài võ học hiếm có của Ma Môn. Công pháp phù hợp với thiên địa lý số này mà cũng bị lão phát hiện ra. Với Trường Sinh khí quyết phù hợp với thiên đạo của bọn ta, có thể lợi dụng thủ đoạn làm chân khí trong cơ thể tiêu hao đến cực hạn, đạt tới điểm giới hạn âm cực dương sinh, mà càng làm mau lẹ thì càng

dũng mãnh, khí thiên địa từ trên đầu và từ dưới chân sinh ra, sinh có thể biến thành tử, tử có thể biến thành sinh, tuần hoàn không ngừng nghỉ như thiên đạo. Con mẹ nó! Thật muốn lập tức lại đi gặp Tất Huyền để lão thưởng thức tư vị tâm pháp của Thạch Chi Hiên một lần

Từ Tử Lăng nói:

- Bọn ta còn cần phải luyện tập một thời gian, đến lúc đắc tâm ứng thủ mới được. Lý Uyên và ngươi nói chuyện gì?

Khấu Trọng đáp:

- Nói đi nói lại đều là lời thừa. Thời gian không nhiều, giờ ta lập tức bí mật đi gặp Thường Hà. Tối qua hắn đi trực, hiện giờ chắc đang ngủ ở nhà, sau đó còn phải đi gặp Thế dân huynh của bọn ta nữa

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Ngàn vạn lần đừng để bị người ta phát hiện, nếu không Thường Hà sẽ bị xử tội lớn bắt hết cả nhà đó. Ta ở lại đây đợi lão Bạt trở về

Khấu Trọng học được Bất Tử Ấn pháp, tâm tình trở lên rất tốt, tươi cười đi ra.

Sau khi Khấu Trọng đi, Từ Tử Lăng vẫn ngồi trong lầu, trong lòng suy nghĩ nổi lên như sóng cồn.

Hôm nay mới là ngày thứ hai đến Trường An, nhưng Từ Tử Lăng gã đã bị đánh lén hai lần, lại đều phát sinh trên đường gã đi gặp Thạch Thanh Tuyền, bố trí cực kỳ tinh diệu. Từ đó có thể thấy tình báo của địch nhân rất chuẩn xác, chuẩn bị đầy đủ, định mưu mới hành động, không cần lựa chọn thủ đoạn, không những muốn phá hoại sự kết

minh chưa thành công giữa bọn gã và Lý Uyên, mà còn muốn đặt gã và Khấu Trọng vào đất chết

Kiến Thành, Nguyên Cát cùng với đám người Đột Quyết mà đứng đầu là Tất Huyền, lại còn bọn Cái Tô Văn kết thành liên minh, huy động tất cả lực lượng có trong tay, cực lực đả kích phía bọn gã và Lý Thế Dân. Mà điều rõ ràng là bọn gã đang rơi vào thế bị động và thế yếu, cho tới lúc này vẫn không có sức phản kích.

Ý hướng của Thạch Chi Hiên và Loan Loan khó đoán, khiến tình thế vốn đã yếu không còn yếu hơn được của bọn gã như nhà dột gặp mưa dầm, đến Dương Công Bảo Khố cũng không dựa vào được nữa, vọng động cử sự chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, tự chuốc lấy diệt vong.

May là Lý Uyên tuy một lòng ủng hộ Kiến Thành, nhưng đối với việc có nên ngả hoàn toàn về phía người Đột Quyết hay không vẫn do dự không quyết, nếu không thì tất cả những gì bọn gã làm đều hỏng hết.

Lại còn sư công Dịch Kiếm đại sư Phó Dịch Lâm, người khiến bọn gã khó đạt được lưỡng toàn kỳ mỹ giữa tình cảm và cừu hận. Chỉ hy vọng ông ta khác với người thường, lại nhìn rõ việc phò trợ Đột Quyết đối với Cao Lệ chỉ trăm hại mà không lợi, không đứng về phía Kiến Thành.

Kết hợp giữa nhiều nhân tố bất lợi như vậy và tình hình vẫn chưa rõ ràng sáng sủa chính là cục thế mà bọn gã đang phải đối mặt. Bọn gã không những phải tránh chết tìm sống, mà còn phải xoay chuyển càn khôn, tranh thủ thắng lợi cuối cùng.

Nghĩ tới đây, gã âm thầm thở dài.

Vương Huyền Thứ lên lầu, nói:

- Đổng quý phi lại đến rồi!

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Đổng quý phi? À! Nói với nàng ta Khấu Trọng không ở trong thành

Vương Huyền Thứ giận giữ nói:

- Tôi đã sớm nói với thị rồi! Thị vẫn kiên trì đòi gặp người mới được. Hừ! Thấy thị tức giận đùng đùng, chắc là đến để hỏi tội bọn ta

Từ Tử Lăng nhớ lại chuyện về Linh Lung Kiều, nhăn nhó cười:

- Bảo nàng ta đợi ta ở sảnh lớn dưới lầu, ta sửa soạn một chút rồi xuống gặp nàng ta

o0o

Khấu Trọng âm thầm rời khỏi phủ tướng quân của Thường Hà từ hậu viện, trong lòng mông lung mờ mịt. Thường Hà tuyệt không ngủ trong phủ như gã dự đoán. Tên tiểu tử này đi đâu rồi?

Nếu không có được sự ủng hộ của Thường Hà và vài vị tướng lĩnh quan trọng trong thành Trường An thì bọn gã tuyệt không thể chống lại Kiến Thành, Nguyên Cát, càng không cần nói tới Lý Uyên tay nắm trọng binh của Đại Đường.

Lý Uyên bố trí ở phía tây nội uyển một vạn năm ngàn bộ đội, đủ sức để có thể xoay chuyển bất kỳ tình thế nào.

Cho dù so với Kiến Thành, Nguyên Cát, chỉ có ba ngàn quân Trường Lâm phối hợp với các thế lực Đột Quyết, Cao Lệ thì thực lực cũng

vượt trên liên quân Thiên Sách phủ và Thiếu Soái quân. Bọn gã đột ngột khởi sự thì hoặc giả có thể đạt ưu thế lúc đầu, nhưng cuối cùng, dưới sự phản công của địch nhân thì sẽ nghiền nát bọn gã như ngói vụn.

Thời gian càng cấp bách, gã càng không cách gì dự liệu được đòn công kích tiếp theo của Kiến Thành sẽ phát động vào lúc nào? May là có được yếu quyết Bất Tử Ấn pháp do Thạch Chi Hiên truyền thụ làm gã và Từ Tử Lăng nắm chắc hơn nhiều về mặt giữ mạng, vấn đề là bọn gã cũng không thể chỉ bằng cái đó có thể giải quyết được vấn đề. Cho dù có Bất Tử Ấn pháp trong người, nhưng bọn gã cuối cùng cũng chỉ là một thân máu thịt, sẽ chết trận vì thương tích quá nặng.

Ài!

Giờ phải làm sao mới tốt?

Có nên đi gặp Lý Thần Thông bàn bạc không? Xem lão phát triển việc liên lạc với quần thần, các tướng như thế nào. Hay là nên trực tiếp đi gặp Lý Thế Dân, thương lượng một ngày khởi sự, đánh con bà nó một ván, xem ông trời có phải vẫn đứng về phía bọn gã hay không.

Đang lúc do dự không quyết, trong não gã bỗng loé lên tia linh quang, nghĩ tới nơi mà Thường Hà có thể đang tới.

Khấu Trọng chỉnh đốn lại tinh thần, trước tiên điều tra xem gã có bị ai theo dõi hay không. Sau khi khẳng định không có vấn đề, âm thầm tiến tới một toà trạch viện lớn cách Thường phủ không xa.

(

Chương 769: Phóng tên truyền thư

Vương Huyền Thứ còn chưa kịp xuống lầu thì Đổng Thục Ny đã ào tới, tức giận quát lớn:

- Ngươi và Khấu Trọng tính toán chuyện gì? Giờ ta đến đòi người, lập tức giao người ra cho ta ngay

Nhưng bàn tay đang ra dấu của thị lại không hề phù hợp với giọng nói của thị, chỉ xuống dưới lầu. Vương Huyền Thứ nhìn mà chẳng hiểu gì, Từ Tử Lăng cuối cùng cũng hiểu ý, đáp lời:

-

- Tại hạ có chuyện mật muốn phụng bẩm quý phi, sau khi quý phi hiểu sẽ nhận ra chúng tôi có thể tha thứ được, nhưng chuyện này chỉ có thể để mình quý phi biết thôi

tiếp đó, gã nháy mắt ra hiệu cho Vương Huyền Thứ, nói:

- Không cho phép bất kỳ ai lên quấy nhiễu chúng ta, những người đi theo quý phi xuống hết dưới tầng dưới cùng đợi lệnh

Vương Huyền Thứ vẻ mặt nghi ngờ, dẫn tuỳ tùng của Đổng Thục Ny xuống dưới lầu.

Đổng Thục Ny còn cố ý nói lớn:

- Được! ta sẽ nghe xem ngươi có chuyện gì hay. Rồi ngồi phệt xuống

chiếc ghế mà lúc nãy Khấu Trọng mới ngồi.

Từ Tử Lăng tĩnh tâm nghe ngóng một lúc rồi gật đầu:

- Quý phi có thể yên tâm mà nói rồi!

Đổng Thục Ny thò tay ra nắm lấy tay áo gã, dáng vẻ khẩn cấp đến muốn khóc nói:

- Các ngươi phải lập tức đi ngay. Hoàng thượng bị bọn Kiến Thành, Nguyên Cát, Duẫn Tổ Văn, Bùi Tịch xúc xiểm đã tiếp thụ điều kiện của Tất Huyền, muốn các ngươi không thể sống rời khỏi Trường An

Trực giác Từ Tử Lăng cảm thấy từng câu nàng nói xuất phát từ phế phủ chứ không phải giả vờ, vô cùng ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện cơ mật như vậy, làm sao nàng biết?

Đổng Thục Ny buông tay áo gã ra, buồn rầu nói:

- Các ngươi kiểu gì cũng phải tin ta, Tối qua Hoàng thượng triệu ta vào ngủ cùng, tiếp đó Vi công công đến báo nói các ngươi muốn đến cung Hoành Nghĩa gặp Tần Vương. Hoàng thượng rất tức giận, sau khi thì thầm với Vi công công một hồi mới miễn cưỡng dẹp lửa giận xuống, sau đó lão cho gọi Kiến Thành, Nguyên Cát, Duẫn Tổ Văn, Bùi Tịch, nói chuyện gần một giờ mới trở lại tẩm cung nghỉ ngơi, có vẻ trong lòng không được yên, thỉnh thoảng hai mắt lại lộ hung quang, người ta lấy lòng lão thế nào lão vẫn cứ giữ thần sắc như vậy. Cuối cùng, lão lại triệu Vi công công tới, ta nghe trộm thấy lão nói muốn đi gặp Tất Huyền và Triệu Đức Ngôn. Nếu không liên quan đến sự sống chết của các ngươi, lão làm sao lại nửa đêm gà gáy còn kinh động Tất Huyền?

Từ Tử Lăng cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, trầm giọng:

- Nàng mạo hiểm đến cảnh cáo bọn ta như vậy, không sợ người ta nghi ngờ sao?

Khoé miệng Đổng Thục Ny lộ vẻ coi thường, cười nói:

- Bọn chúng chỉ coi ta là một đồ chơi không có đầu óc mà thôi. Ta phải khiến chúng hối hận

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Nàng vì nguyên nhân đó mà phản bội bọn họ sao?

Hai người tuy không hề nói rõ bọn họ là ai, nhưng trong lòng đều hiểu là nói đến Lý Uyên và Dương Hư Ngạn.

Hai mắt Đổng Thục Ny lộ nét thù hận sâu sắc, thấp giọng nói:

- Người anh họ Huyền Thứ hiện giờ là giọt máu cuối cùng của họ Vương, Đổng Thục Ny ta tuyệt không thể để cho người ta hại chết. Tử Lăng à! Tin nô gia đi mà! Các ngươi ở Trường An hoàn toàn không có cơ hội, còn phải lập tức bỏ đi. Tất Huyền là một người rất đáng sợ, là Ma Vương trong đám người Đột Quyết. Ta rất sợ lão!

Trái tim Từ Tử Lăng chìm xuống, Đổng Thục Ny nói rất đúng, ở Trường An bọn gã không còn cơ hội thành công vì Lý Uyên đã hoàn toàn đứng về phía Kiến Thành và Tất Huyền. Nếu không có Đổng Thục Ny liều chết đến cảnh cáo, bọn gã vẫn còn trông mong một tia hy vọng đối với Lý Uyên.

Sáng nay Lý Uyên có thể dằn lửa giận xuống, đến cung Hoành Nghĩa tha thứ cho Lý Thế Dân chính là để gạt bọn gã trở lại thành.

Cho tới việc lão xen ngang vào cuộc quyết đấu giữa Khấu Trọng và Tất Huyền rất nhiều khả năng vì hành động ám sát Từ Tử Lăng gã thất bại, cảm thấy vẫn chưa phải là thời cơ thích hợp, hoặc còn có nguyên nhân khác, nên Tất Huyền mới lộ vẻ thoải mái như vậy.

Lời thì thào của Đổng Thục Ny tiếp tục truyền vào trong tai gã:

- Ta hận Lý Uyên, càng hận Dương Hư Ngạn. Khấu Trọng nói đúng lắm, là bọn chúng hại chết cả nhà cậu ta

Từ Tử Lăng nói:

- Chẳng phải nàng không chịu tin lời Khấu Trọng sao?

Cuối cùng, Đổng Thục Ny không ngăn được dòng lệ nóng, nước mắt tràn trề, bi thảm nói:

- Sau khi trở về, ta tìm Linh Lung Kiều để thổ lộ nỗi khổ tâm chất chứa trong lòng, được nàng ta nhắc nhở các ngươi là người thế nào, giống như là vừa tỉnh dậy từ một giấc mộng hồ đồ, nghĩ thông những chuyện mà trước đây nghĩ không thông. Các ngươi mau đi đi!

Từ Tử Lăng nhớ lại lời Mai Tuần thăm dò tình hình của bọn gã và Tống Khuyết ở lầu Phúc Tụ, sở dĩ Lý Uyên bỗng nhiên thay đổi thái độ, làm sự tình xoay chuyển hẳn rất nhiều khả năng là lão hiểu nhầm cho rằng Tống Khuyết khi quyết chiến với Nhạc Sơn đã thọ trọng thương, không thể quản tới chuyện phát sinh ở phương Bắc nữa cho nên hiện giờ nếu có thể giết chết Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì có thể tạm thời giải toả được sự xâm lăng của liên quân Tái Ngoại, cũng là thời cơ tốt để lão thừa thế thống nhất thiên hạ. Với lão, một người luôn mong muốn quyền lực thì làm sao dễ dàng bỏ qua cơ hội đó.

Đổng Thục Ny giơ tay áo lau nước mắt, hỏi:

- Linh Lung Kiều đang ở đâu?

Từ Tử Lăng đáp:

- Bọn ta phái người hộ tống nàng ta trở về Tái Ngoại rồi. Thục Ny nàng giờ hãy lập tức giả vờ tức giận trở về cung, không cần lo tới chuyện của bọn ta nữa. Bọn ta tự có tính toán

o0o

Khấu Trọng tránh khỏi tai mắt của người hầu và phủ vệ, lẻn tới khu vườn bên cạnh thư trai trong phủ, tụ công vào hai tai, quả nhiên ông trời không phụ người có lòng, Lưu Chính Hội đang bí mật nói chuyện với Thường Hà, đang nói về Khấu Trọng gã.

Chỉ thấy Thường Hà hỏi:

- Chuyện này thật làm người ta khó xử. Ngươi nói cho ta biết giờ ta phải làm thế nào?

Lưu Chính Hội trầm ngâm một lúc nói:

- Bất kể là Khấu Trọng trong thân phận Thiếu Soái hay Mạc Nhất Tâm đều nghĩa thấu trời xanh, ta thấy hắn sẽ không tiết lộ quan hệ với ngươi đâu. Chỉ cần ngươi và ta làm như không biết gì là có thể tránh được hoạ

Thường Hà than:

- Nếu ta nghĩ thế thì đã không phải đến tìm ngươi, khiến ngươi phải liên luỵ. Điều làm ta thấy khó khăn là tối qua Thái tử huy động hết quân tinh nhuệ của Trường Lâm, mai phục bên ngoài cung Hưng

Khánh, muốn một đòn giết chết bốn người bọn Thiếu Soái. May là Thiếu Soái kịp thời biểu lộ thân phận Mạc Nhất Tâm với ta, nếu không thì hậu quả thật không dám tưởng tượng

Lưu Chính Hội kinh hãi hỏi:

- Lại có chuyện đó ư. Thái tử không sợ Hoàng thượng trách phạt sao?

Thường Hà trầm giọng:

- Theo ta đoán thì Hoàng thượng ngầm cho phép việc đó, nếu không Thái tử làm sao dám to gan như vậy? Nghe nói Hiệt Lợi ra điều kiện với Hoàng thượng, chỉ cần dâng đầu Thiếu Soái lên là đảm bảo trong ba năm sẽ không xâm phạm Trung nguyên

Lưu Chính Hội run giọng nói:

- Hiệt Lợi lòng dạ như chó sói, lời hắn làm sao dễ dàng tin được. Nếu Thiếu Soái bị hại, sẽ chọc giận Tống Khuyết, càng làm tình hình thiên hạ thêm khủng hoảng. Hoàng thượng làm sao mạo hiểm không hề kiêng dè như vậy?

Thường Hà nói:

- Trên giang hồ đồn ầm lên là Tống Khuyết quyết đấu với Nhạc Sơn nên thân thụ trọng thương, trong thời gian ngắn khó có thể dẫn quân ra chiến trường. Lời đồn này ảnh hưởng đến ý định kết minh của Hoàng thượng

Khấu Trọng nghe xong trong lòng chấn động, thầm nghĩ thì ra là thế, chẳng trách Lý Uyên lại để cho Tất Huyền đối phó gã.

Lưu Chính Hội hỏi:

- Nếu Thiếu Soái bị hại, Trường An có còn là nơi dung thân cho Tần Vương sao?

Thường Hà than:

- Cho nên giờ ngươi đã biết tại sao ta phải đến thương lượng với ngươi

Cốc~!

Khấu Trọng búng một tia chỉ phong đánh trúng cửa sổ.

Cửa sổ mở rộng, lộ ra hai khuôn mặt kinh hãi của Thường Hà và Lưu Chính Hội.

Khấu Trọng hoá thân thành thần y xấu xí Mạc Nhất Tâm hiện ra trước song cửa, cười nhẹ:

- Hai vị lão ca đại nhân khoẻ chứ. Để ta vào nói mấy câu được không?

o0o

Sau khi Đổng Thục Ny đi rồi, Từ Tử Lăng không còn tâm tình ngồi đó nữa, gã vội vã xuống lầu, đang nghĩ có nên đi tìm Khấu Trọng để cho gã biết tin tức trọng đại liên quan đến sinh tử thành bại đó không thì Bạt Phong Hàn thần thái nhàn nhã trở về, cười nhẹ:

- Tử Lăng định ra ngoài sao? Có cần Bạt mỗ đưa một đoạn đường không?

Từ Tử Lăng tạm thời gác tâm sự sang một bên, ngạc nhiên nhìn vẻ mặt Bạt Phong Hàn, hỏi:

- Rốt cuộc là ngươi đi đâu, vì sao tâm tình lại tốt như vậy?

Bạt Phong Hàn nhún vai đáp:

- Ta vừa mới gửi thư khiêu chiến Tất Huyền, vượt qua chướng ngại khó chịu là Khả Đạt Chí đó để bức lão phải quyết chiến, đương nhiên tâm tình rất tốt

Từ Tử Lăng ngây người:

- Ngươi phát chiến thư cho Tất Huyền như thế nào?

Bạt Phong Hàn vỗ một phát vào Xạ Nguyệt cung giấu trong áo bào, vui vẻ nói:

- Đương nhiên là dùng thần cung bắn thư. Ta chọn một phật tháp cao nhất trong một ngôi chùa ở phường Tu Đức bên cạnh Hoàng cung, bắn một mũi tên vượt qua cung Dịch Đình, tới tận Đào trì, dùng văn Đột Quyết đề rõ Tất Huyền tự tay mở, đảm bảo thư khiêu chiến có thể vào tay lão. Nếu lão còn chút liêm sỉ thì chỉ còn cách phó hội

Từ Tử Lăng biến sắc hỏi:

- Quyết chiến định vào giờ nào, ở đâu?

Bạt Phong Hàn làm như chẳng có chuyện gì, nói:

- Trước lúc mặt trời mọc ngày mai, địa điểm do lão chọn. Ta đang chờ đợi hồi âm của lão

Từ Tử Lăng cảm thấy vô cùng đau đầu, thầm nghĩ cơn sóng này chưa lặng, cơn sóng khác đã nổi lên, sự tình như ngựa sút cương, không còn khống chế được nữa.

o0o

Thường Hà và Lưu Chính Hội đón lão bằng hữu Mạc Nhất Tâm qua song cửa vào phòng, cảm thấy tâm tình phức tạp, mẫu thuẫn khó chịu, không biết nên nói từ đâu.

Khấu Trọng phản khách vi chủ, dùng chiêu bài Mạc Nhất Tâm nói với giọng rất nhỏ:

- Hai vị đại nhân cứ ngồi xuống rồi hãy nói. Hôm nay là ta niệm tình huynh đệ, vì nghĩ cho tính mạng tài sản cùng thân nhân của các vị và quân dân toàn thành, đề xuất một phương pháp khả thi duy nhất. Các vị vạn lần không nên do dự, vì đường sống chỉ có một

Thường Hà và Lưu Chính Hội lo lắng âu sầu ngồi xuống hai bên gã, Thường Hà than:

- Bọn ta đã sớm vì ngươi mà phạm tội khi quân rồi. Ài! Ngươi bảo bọn ta làm sao đây

Lưu Chính Hội cũng nói:

- Dưới tình thế hiện nay, Mạc huynh…. ồ! Không! Thiếu Soái vốn không thể làm gì

Khấu Trọng điềm đạm:

- Giả sử ta lập tức bỏ đi, hai vị cho rằng Trường An sẽ có cục diện thế nào?

Thường Hà và Lưu Chính Hội muốn nói lại thôi, cuối cùng chẳng nói gì.

Khấu Trọng ung dung:

- Lời các vị không dám nói, tiểu đệ sẽ nói thay các vị. Khi đó lựa chọn duy nhất của ta là trở lại Lương Đô, toàn lực chuẩn bị chiến tranh, đợi khi liên quân Tái Ngoại xâm lược xuống phía nam, đánh phá Trường An thì lập tức xua quân đến Lạc Dương. Khi đó, Lý Uyên chỉ còn cách tước binh quyền của Tần Vương, thậm chí dùng tội phản quốc xử tử Tần Vương, cây đại thụ đã mất, Trường Thành cũng đổ, lòng quân tan vỡ, nước Đại Đường không những không còn sức kháng cự liên quân Tái Ngoại xâm lược, mà càng không có người chống lại Hiệt Lợi. Ta có thể đảm bảo các tướng dưới quyền thống lĩnh của Tần Vương sẽ đầu hết về với Khấu Trọng ta vì đó là lựa chọn sáng suốt nhất. Khi đó sự an nguy của trung thổ sẽ là cuộc đấu tranh giữa ta và Hiệt Lợi, nước Đại Đường chỉ ngồi chờ bị làm thịt mà thôi.

Bộ dạng gã là thần y xấu xí Mạc Nhất Tâm, giọng nói và thần thái lại là Thiếu Soái Khấu Trọng danh chấn thiên hạ, đối với hai người Thường, Lưu phát sinh sức hấp dẫn kỳ dị.

Thường Hà nói:

- Việc đó đối với Thiếu Soái trăm lợi mà không hại, tại sao vẫn phải lưu lại mạo hiểm ở đây?

Khấu Trọng bỏ mặt ạn xuống đút vào trong bọc, hai mắt lấp lánh thần quang, nghiêm giọng nói:

- Ta làm không phải vì bản thân ta, mà là trăm họ trung thổ. Họ đã

khổ đủ rồi, không thể chịu nổi sự tàn phá chiến tranh quy mô lớn nhiều năm nữa được. Các vị có thể đoán ra, ta không muốn mình làm Hoàng đế, mà hy vọng sau khi thống nhất thiên hạ sẽ nhường cho người có đức có tài, người này chính là Lý Thế Dân. Nếu Khấu Trọng ta có một lời giả dối thì sẽ không được chết yên lành. Ta hiểu hai vị là người trung quân ái quốc, nhưng phải coi dân là trọng, nếu như vậy thì khi tới lúc nước mất nhà tan, người có chí vì dân mới có lựa chọn chính xác, nếu không thì sai lầm sẽ rất khó làm lại, càng phải gánh trách nhiệm về những hậu quả đáng sợ

Thường Hà cười khổ:

- Bọn tôi tuyệt đối tin tưởng thành ý của Thiếu Soái nhưng vấn đề là cho dù bọn tôi khẳng khái về với Thiếu Soái, vào lúc Hoàng thượng, Thái tử, Tề Vương toàn lực phòng bị này, bọn ta vẫn chỉ có lòng mà không đủ sức

Khấu Trọng mừng nói:

- Có lời này của Thường đại nhân, ta cũng cảm thấy không uổng cho chuyến đi này. Trước tiên tôi muốn hỏi các vị, có bao nhiêu người không tán thành Hoàng thượng xem trọng Kiến Thành, bạc bẽo với Thế Dân? Có bao nhiêu người trong đám quan, tướng Đại Đường chịu theo Kiến Thành không màng đến thể diện, lấy lòng và câu kết với người Đột Quyết vốn có lòng lang dạ sói đối với chúng ta?

Lưu Chính Hội đáp:

- Phải chăng Thiếu Soái chuẩn bị giết…hà…

Khấu Trọng lắc đầu:

- Người ta muốn giết là Kiến Thành và Nguyên Cát, nhưng Lý Uyên

tất phải thoái vị nhường cho hiền tài

Thường Hà chán nản:

- Điều đó không thể làm được

Khấu Trọng ung dung nói:

- Các vị vẫn chưa trả lời ta, nếu Tần Vương công khai xung đột với Kiến Thành, Nguyên Cát, có bao nhiêu người sẽ đứng về phía Tần Vương?

Lưu Chính Hội thản nhiên đáp:

- Đại bộ phận quân dân của thành Trường An ủng hộ Tần Vương

Khấu Trọng giơ tay lên nói:

- Thế là được rồi! Ta có một cánh bộ đội tinh nhuệ một người có thể đánh lại một trăm đang ém bên ngoài thành, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào trong thành trợ trận, phối hợp với Huyền Giáp tinh binh của Tần Vương, đủ sức thay đổi cả Trường An. Dưới tiền đề là đại nghĩa dân tộc, các vị tất phải ra quyết định, nếu không bọn ta lập tức rời thành bỏ đi, không quản chuyện Trường An nữa

Bình!

Thường Hà vỗ tay lên thành ghế, nói:

- Được! Thường Hà ta tin Thiếu Soái và Tần Vương, cứ quyết định như thế đi. Chính Hội thấy thế nào?

Lưu Chính Hội nói:

- Chỉ xét việc Thiếu Soái không giết bọn ta diệt khẩu rồi chọn cách bỏ đi là đủ rõ Thiếu Soái là người thế nào. Lưu Chính Hội ta luôn đọc sách thánh hiền, biết hướng theo điều thiện, Được rồi! Mời Thiếu Soái ra lệnh

o0o

Từ Tử Lăng ngây người ngồi trên bậc trên cùng của thềm đá trước cửa lớn lầu Song Huy, khổ sở đợi Khấu Trọng trở về.

Bạt Phong Hàn lại trở về phòng ngủ đóng cửa tĩnh tu để chuẩn bị ứng chiến cho tốt.

Lúc này, Hầu Hi Bạch tiêu sái bước tới. Cho dù tâm tình gã đang nặng nề như thế nào, Từ Tử Lăng vẫn cảm thấy thần kinh đang căng thẳng của mình thư giãn lại khi nhìn thần thái ung dung nhàn nhã của hắn. Hầu Hi Bạch không những văn võ song toàn mà còn là một người luôn bằng lòng với số mệnh.

Hầu Hi Bạch ngồi xuống cạnh gã, cười nói:

- Đây gọi là gần mực thì đen. Ta chưa từng nghĩ sẽ ngồi xuống bậc thềm đá, thì ra lại mát mẻ dễ chịu đến thế

Rồi hắn lại ra vẻ thần bí nói:

- Ngươi đoán xem ta mang cái gì về?

Dưới ánh mặt trời ấm dịu giữa trưa mùa xuân, ở trong khu vườn của cung Hưng Khánh khiến không ai tưởng tượng được tình hình náo nhiệt trên đường phố thành thị bên ngoài cung, càng rất khó liên tưởng tới không khí cấp bách của chiến tranh.

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Chi bằng ngươi thử đoán xem trong đầu ta đã chuẩn bị thứ gì để tiếp đãi ngươi?

Hầu Hi Bạch ngây người:

- Làm sao ta biết được?

Từ Tử Lăng nói:

- Ngươi vừa nói ra đáp án của ta

Hai gã nhìn nhau, cùng cười lớn tràn đầy tình cảm huynh đệ tri kỷ thân thiết.

Hầu Hi Bạch hổn hển nói:

- Được! Ta sẽ nói! Trong phủ của Phúc Vinh gia, ta đã gặp Ma Thường. Người này quả thực là nhân tài có thể đảm đương trọng nhiệm. Hắn đã sớm nhìn ra tình thế bọn ta không hay, hai ngày qua đã thông qua bang Hoàng Hà vận chuyển một phần binh khí và huynh đệ vào trong thành. Bọn họ chủ yếu ẩn thân ở khoang bí mật trên thuyền đỗ ở bến, trừ khi địch nhân có tin tình báo xác thực, nếu không sẽ không sợ bị người ta phát giác

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Hắn làm tốt lắm, vô cùng tốt!

Hầu Hi Bạch nói:

- Sau khi nghe lời truyền miệng của ta, hắn quyết định buông bỏ bí mật của Dương Công Bảo Khố, chuyển thành tăng tốc độ âm thầm vào thành. Chỉ cần Thiếu Soái đại gia của chúng ta phát tín hiệu thì hắn có thể dùng tín hiệu phối hợp. Hà! Cuối cùng ngươi đã đoán được bảo bối cứu mạng trong bọc của ta rồi!

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Phải chăng là pháo bông để phát tín hiệu?

Hầu Hi Bạch vỗ mạnh một phát vào vai gã, tay kia lấy trong bọc ra một cái gói giấy dầu bọc pháo bông, nói:

- Pháo bông chia thành ba màu đỏ, xanh, vàng, mỗi loại bốn cây, nếu thấy màu đỏ, Ma Thường sẽ dẫn người đánh tới phía pháo bông bắn lên; màu xanh lấy mục tiêu tấn công là cửa lớn Huyền Vũ phía sau cung Thái Cực; màu vàng sẽ tấn công chiếm cổng để rời thành ở kênh Vĩnh An, tiếp ứng bọn ta chạy trốn bằng đường thuỷ

Từ Tử Lăng khen:

- Ma Thường suy nghĩ rất chu đáo

Hầu Hi Bạch nói:

- Ma Thường nói tốt nhất là để bọn hắn giữ liên hệ trực tiếp với Thiên Sách phủ, khi khởi sự có thể phối hợp chặt chẽ với Huyền giáp binh. Hiện giờ, hắn dựa vào tai mắt khắp thành của bang Hoàng Hà đã nắm rõ sự phân bố binh lực trong thành như trong lòng bàn tay, nhưng tình hình trong Hoàng cung, đặc biệt là đám bộ đội đóng ở nội uyển phía tây do Đường Kiệm chỉ huy lại biết không nhiều lắm

Từ Tử Lăng nói:

- Đợi Khấu Trọng trở lại, hắn sẽ gặp Ma Thường để chỉ thị và an bài. Việc này thì hắn giỏi hơn ta

Hầu Hi Bạch lo lắng:

- Lão Bạt đâu?

Từ Tử Lăng đáp:

- Hắn về phòng ngủ rồi

Hầu Hi Bạch mừng rỡ, tiếp đó lại ngáp một cái, cười nói:

- Trở về là tốt rồi! Ta cũng muốn ngủ một giấc cho đã. Tối nay còn phải đi gặp sư công. Hà! Trong đầu ngươi có gì muốn cho ta biết đấy?

Từ Tử Lăng thản nhiên nói:

- Bất Tử Ấn pháp

Hầu Hi Bạch ngạc nhiên khôn siết.

Từ Tử Lăng ngưng thần nhìn hắn một lúc, nói:

- Lệnh sư đã truyền cho ta Bất Tử Ấn pháp, giờ ta truyền cho huynh, khi huynh cảm thấy có thể nắm chắc thì Dương Hư Ngạn sẽ giao cho huynh phụ trách thanh lý môn hộ được không?

Hầu Hi Bạch không thể tin nổi, hỏi:

- Sư tôn lại truyền Bất Tử Ấn pháp cho ngươi? Trời ạ! Đây là chuyện

gì vậy, là tin tốt hay tin xấu đây?

Từ Tử Lăng nhớ tới Thạch Thanh Tuyền, nhăn nhó cười nói:

- Đừng hỏi ta vì ta cũng cảm thấy hồ đồ. Đến giờ ta mới thực sự nắm được cái quái gì là hoá tử thành sinh, hoá sinh thành tử. Tại sao lệnh sư tự nhận Bất Tử Ấn pháp là một loại huyễn thuật mà Tống Khuyết cũng có cách nhìn giống như vậy

Hầu Hi Bạch ngây người không nói gì.

Từ Tử Lăng thản nhiên tiếp:

- Bất Tử Ấn pháp chính là một loại huyễn thuật sau khi xuất thần nhập hoá, nhắm vào kinh mạch trong não bọn ta, có thể khiến người ta sinh ra đủ loại ảo giác, sau khi biết địch thì nghi hoặc địch, ngu địch, phối hợp với việc có thể hoá tử thành sinh, phương pháp hồi khí độc môn có thể làm chân khí đạt mức cao tột đỉnh một thời gian dài nên có thể đứng vào thế bất tử

Hầu Hi Bạch thở dài một hơi, nói:

- Xin Tử Lăng chỉ điểm

(

Chương 770: Phất tay áo rời thành

Khấu Trọng tiến vào Hưng Xương Long từ cửa sau. Đón gã là Đoạn Chí Huyền. Đoạn Chí Huyền thấp giọng:

- Mời Thiếu Soái!

Rồi dẫn đường đưa Khấu Trọng đến một nơi dường như là nhà kho ở hậu viện.

Đại lão bản của Hưng Xương Long là Bốc Vạn Niên, hiện đang ở Quan Ngoại. Cửa tiệm ở Trường An hiện do con thứ hai là Bốc Kiệt chủ trì, thuộc hệ thống của Quan Trung Kiếm phái, ngày trước, lần đầu tiên Từ Tử Lăng lẻn vào Trường An là thông qua quan hệ với bọn họ.

Trước khi Khấu Trọng đi gặp Thường Hà đã hẹn ước với Lý Thế Dân bí mật gặp gỡ ở đây bằng biện pháp liên lạc đặc biệt.

Cửa lớn nhà kho hé ra một chút, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ của Bàng Ngọc, thần sắc nặng nề nói:

- Tần Vương đang chờ đại giá Thiếu Soái

Khấu Trọng vỗ vỗ vai hắn như ban cũ lâu ngày, thoải mái cười nói:

- Không cần khẩn trương. Cho đến lúc này, hươu chết vào tay ai vẫn còn chưa biết

Một lúc sau, gã gặp Lý Thế Dân ở một góc chất đầy hàng hoá.

Lý Thế Dân vẻ mặt trầm trọng xua tay cho Bàng Ngọc và Đoạn Chí Huyền lui ra rồi nói:

- Thế Dân đang muốn gặp Thiếu Soái

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Phải chăng vì lệnh tôn ra lệnh từ nay về sau ba huynh đệ ngươi khi ra vào cung Thái Cực đều phải qua cửa Huyền Vũ?

Lý Thế Dân ngạc nhiên:

- Mật dụ ban bố vào giờ ngọ, tin tức lại truyền tới tai Thiếu Soái nhanh như vậy sao?

Khấu Trọng đáp:

- Ta vừa nghe được ở chỗ Thường Hà. Các đại thần Trường An đều nghị luận ồn ào về chuyện đó, không hiểu Hoàng thượng tại sao lại làm vậy, chỉ biết đó không phải là chuyện tốt

Hai mắt Lý Thế Dân sáng rực, phấn chấn hỏi:

- Thường Hà?

Khấu Trọng gật đầu:

- Chính là một trong bốn đại thống lĩnh cửa Huyền Vũ Thường Hà. Hiện giờ hắn là người bên phía huynh đệ chúng ta, đã tuyên thệ liều chết vì Tần Vương

Lý Thế Dân mừng rỡ nói:

- Tin tức này là trận mưa rào thứ hai sau cơn hạn hán nặng nề, tuy bọn ta về Trường An chỉ mới hai ngày

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Còn tin tức tốt gì sao?

Lý Thế Dân nói:

- Trước giờ Ngọ, Lưu Hoằng Cơ gặp ta nói chuyện, hỏi thẳng phải chăng Thiếu Soái toàn lực ủng hộ Lý Thế Dân ta. Trong số tướng lĩnh tâm phúc của phụ hoàng, hắn luôn là người có quan hệ tương đối tốt với ta, cũng vì chính nghĩa nên ta không giấu hắn

Khấu Trọng nói:

- Việc ta ủng hộ ngươi hiện giờ toàn thành đều biết. Hắn muốn hỏi đại khái chắc là nếu phát sinh biến hoá bất thường, thiên hạ thống nhất thì người làm Hoàng đế là ngươi hay là ta

Lý Thế Dân gật đầu:

- Thiếu Soái nhận xét rất chuẩn. Vào lúc khẩn trương liên quan đến thành bại, tồn vong này, ta tất phải tranh thủ hắn đứng về phía chúng ta nên ta nói thẳng với hắn, vì đại nghĩa quốc gia hưng vong, hắn lập thệ trung thành với ta

Khấu Trọng mừng quá nói:

- Đó đúng là tin tức rất tốt

Lý Thế Dân kích động nói:

- Lưu Hoằng Cơ khẳng khái quy thuận toàn nhờ tối qua Thiếu Soái nói chuyện với hắn trên đường đến cung Hoành Nghĩa, cảm động hắn sâu sắc. Hắn nói với ta, với một người ngoài như Thiếu Soái, có thực lực đủ để chống lại nhà Đường bọn ta mà dưới tình hình liên quân Tái Ngoại áp tới biên cương, không những không thừa lúc ta nguy ngập, còn bỏ việc tranh ngôi Đế, hết sức tránh hoạ cho trung thổ. Hành động đại nhân đại nghĩa như vậy, càng cho thấy Kiến Thành, Nguyên Cát, cho tới phụ hoàng chỉ truy cầu lợi riêng, khiến hắn làm việc nghĩa không chùn bước, ngả về phía bọn ta

Khấu Trọng khiêm tốn:

- Đó chỉ là một nguyên nhân thôi, đó là do chiêu bài bằng vàng của Tần Vương ngươi đạt được do ngươi nhân nghĩa yêu dân, trên chiến trường không màng sinh tử lập không biết bao nhiêu công lao vì Đại Đường, nên mới có vốn để mà chiêu tập khách quý

Lý Thế Dân bật cười:

- Thật không ngờ lời Thiếu Soái lại khiến người ta nghe xong cảm thấy thoải mái đến thế

Khấu Trọng cười:

- Bản lĩnh vỗ mông ngựa của ta không dưới đao pháp của ta đâu

Hai người nhìn nhau cả cười.

Lý Thế Dân nghiêm mặt lại nói:

- Được Thường Hà và Lưu Hoằng Cơ gia nhập trận tuyến bên ta,

làm phần thắng của bọn ta tăng mạnh. Còn có một tin tức cực kỳ quan trọng nữa, nhưng đến ta cũng không đoán được là tốt hay xấu

Khấu Trọng nhíu mày:

- Lại có chuyện đó ư!

Lý Thế Dân trầm giọng:

- Đoàn sứ tiết của Tất Huyền vào chính ngọ đã rời thành về phương bắc. Nghe nói tướng sĩ phòng thủ cổng cung và cổng thành đều không biết gì, nhất thời luống cuống chân tay, chỉ đành trơ mắt nhìn họ đi

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ Tất Huyền vì lệnh tôn cắt ngang cuộc so võ công giữa lão và ta làm lão thẹn quá hoá giận mới dẫn mọi người phất tay áo bỏ đi sao?

Lý Thế Dân hỏi:

- So võ công gì?

Sau khi giải thích rõ ràng, Khấu Trọng nói:

- Nếu Tất Huyền quả thật quyết liệt với lệnh tôn, quay mặt bỏ đi thì cho thấy lệnh tôn quả có ý kết minh, tình hình sẽ không ác liệt như chúng ta tưởng tượng

Lý Thế Dân trầm ngâm một lát nói:

- Suy đoán của ngươi rất hợp lý, nhưng chính vì hợp tình hợp lý nên

làm ta cảm thấy có điểm không thoả đáng

Khấu Trọng nói:

- Đây là địa bàn của các ngươi, chắc có thể biết có phải Tất Huyền đã thật trở về bắc cương rồi không

Lý Thế Dân lắc đầu:

- Bọn chúng dùng khoái mã Đột Quyết, sau khi rời thành thì mở hết tốc độ phi về khu rừng núi phía bắc. Sự tình xảy ra đột ngột ta không kịp phái người điều tra, thật không cách gì biết được hướng đi của bọn chúng

Khấu Trọng hỏi:

- Khả Đạt Chí có theo đoàn rời đi không?

Lý Thế Dân đáp:

- Hiện giờ vẫn không hiểu.

Khấu Trọng nhăn nhó cười:

- Chiêu này của Tất Huyền thật vô cùng đẹp mắt, ta cảm thấy lại rơi vào thế hạ phong, bị động, càng khiến chúng ta về tâm lý khó mà lập tức khởi sự được, mà đây chính là ý định lúc đầu của ta khi đến đây gặp ngươi

Hai mắt Lý Thế Dân tinh quang lấp loáng, chậm rãi nói:

- Tất Huyền rời đi, sẽ khơi dậy sự khủng hoảng cực lớn ở Trường An, thể hiện việc liên quân Tái Ngoại sẽ lập tức xâm lược xuống phía

nam. Bọn ta không còn lựa chọn nào khác, phải sớm động thủ, nếu không hối hận không kịp

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Cuối cùng lão ca ngươi đã coi Trường An là nơi tác chiến, lại thể hiện phong tư sảng khoái trên chiến trường được làm vua thua làm giặc, quyết đoán mau lẹ. Ngươi còn hiểu rõ tình hình Trường An hơn ta, nên phát động vào lúc nào?

Lý Thế Dân nói:

- Dương Công Bảo Khố đã không thể tin cậy được nữa, các ngươi chỉ còn cách vào thành dưới sự yểm hộ của bang Hoàng Hà. Khi phía Thiếu Soái chuẩn bị thoả đáng, bọn ta có thể khởi sự bất kỳ lúc nào. Chỉ cần bọn ta hành động mau lẹ, có thể dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, một đòn khống chế hoàng cung, rồi bằng cổng Huyền Vũ ra sức ngăn cản bộ đội của Đường Kiểm bên ngoài cổng Huyền Vũ

Khấu Trọng hỏi:

- Quân lực của quân ngự vệ thường đóng trong hoàng cung thế nào?

Lý Thế Dân đáp:

- Quân lực khoảng một vạn gnười, còn cánh quân Trường Lâm của Thái tử có ba ngàn, nếu không tính quân giữ thành và bộ đội ở tây nội uyển của Đường Kiệm thì bọn ta vẫn phải ứng phó với địch nhân hơn ta gấp bội. Cho nên tất phải định mưu mới hành động, dùng mau đánh chậm, khi khởi sự tất phải chiếm cứ các cứ điểm quân sự quan trọng trong cung, mà điều quan trọng nhất tất phải tranh là cổng Huyền Vũ. Chỉ cần có thể đoạt được quyền khống chế cổng Huyền

Vũ thì ít nhất cũng có một nửa hy vọng thành công

Khấu Trọng nói:

- May là có Thường Hà đứng về phía chúng ta, tăng cơ hội thành công lên rất nhiều

Lý Thế Dân than:

- Ta vừa nói sau khi chuẩn bị xong thì bất kỳ lúc nào cũng có thể khởi sự, đáng tiếc là ta không cách gì định được ngày giờ vì nếu ta và ngươi thông đồng làm phản, máu nhuộm cung cấm, thật là về tình về lý đều khó dung tha cho nên chúng ta phải đợi một cơ hội

Khấu Trọng nhíu mày:

- Cơ hội gì?

Lý Thế Dân đáp:

- Khi Thái tử và Tề Vương muốn đặt ta vào đất chết, cơ hội của chúng ta sẽ tới!

Khấu Trọng hỏi:

- Hắn muốn giết bọn ta thì sao?

Lý Thế Dân đáp:

- Hoàng huynh nhiều lần thử rồi nhưng vẫn không cách nào làm khó các ngươi được, cần gì phải bỏ dễ làm khó? Trước tiên trừ khử ta, sau đó hiệp nghị kết minh không thể thực hiện, phụ hoàng không còn lựa chọn nào khác tất toàn lực giữ các ngươi ở lại Trường An. Nếu

như Thái tử thành công thì một công đôi việc. Nếu không, sau này liên quân Tái Ngoại tràn xuống phía nam, Thái tử, Tề Vương liên tục thất bại thì ta rất có khả năng nắm lại binh quyền, mà đây là việc Thái tử, Tề Vương cho tới phụ hoàng đều không muốn thấy nhất

Khấu Trọng nhăn nhó:

- Ta không thể không thừa nhận ngươi nhìn nhận tình thế rất thấu triệt. Lệnh tôn nếu bạc bẽo như vậy đã khiến quân dân toàn thành đồng tình sâu sắc với ngươi, nếu ngươi phản kích để giữ mạng thì không ai còn nói gì được nữa. Vấn đề là làm sao chúng ta biết lúc nào Thái tử sẽ hành động? Chẳng phải quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay địch sao?

Lý Thế Dân nói:

- Đó chính là sự miêu tả chính xác nhất tình hình hiện tại của chúng ta. Chúng ta phải gối đầu trên giáo ngủ, sẵn sàng chờ đợi thời cơ đến. Mà không phải chúng ta hoàn toàn bị động, chúng ta có thể thông qua mấy nhân vật quan trọng như Ngụy Chinh, Thường Hà, Phong Đức Di, Lưu Hoằng Cơ giám thị và nắm bắt tình hình đối phương. Hiện giờ tình thế vi diệu, không ai hiểu lúc nào thì Thiếu Soái mất kiên nhẫn phất áo ra đi nên đối phương tất sẽ tốc chiến tốc quyết, mau chóng phá vỡ cục diện giằng co này. Nếu ta đoán không nhầm thì chúng ta sẽ không phải chờ lâu đâu

Khấu Trọng nói:

- Được! Chúng ta chia nhau làm việc. Việc liên hệ bọn Ngụy Chinh do chú ngươi Hoài An Vương phụ trách, phải mau hơn địch nhân một bước, giành thắng lợi trong cuộc chơi đánh cược bằng mạng sống đó

Lý Thế Dân nói:

- Tình hình chúng ta tuyệt không bi quan như bề ngoài. Giả sử từ giờ trở đi, hoạt động của ta chỉ gói gọn vào việc ra vào cung Thái Cực buổi triều sáng thì nơi đối phương bố trí phục binh chỉ nói một tiếng là hiện ra

Khấu Trọng gật đầu:

- Cổng Huyền Vũ!

Lý Thế Dân nói:

- Nếu việc Tất Huyền rời đi là được phụ hoàng gật đầu thì cho thấy phụ hoàng đã hoàn toàn đứng về phía Thái tử, lại tiếp thụ điều kiện do Hiệt Lợi đưa ra, chính là đầu của Thiếu Soái. Rồi hạ lệnh ba người ta và Thái Tử, Tề Vương sau này phải qua cổng Huyền Vũ để ra vào cung Thái Cực chính là để nhằm đối phó với chúng ta. Chuyển biến của phụ hoàng là vì lời đồn Tống Khuyết quyết đấu với Nhạc Sơn đã bị trọng thương, làm ông ấy không còn cố kỵ gì nữa vì sau khi trừ diệt Thiếu Soái thì được thiên hạ dễ như trở bàn tay

Khấu Trọng hỏi:

- Lời đồn từ đâu mà ra?

Lý Thế Dân đáp:

- Truyền từ phía Lâm Sỹ Hoành rồi lan rộng ra, mà Lâm Sỹ Hoành toàn lực phản kích Tống quân càng khiến phụ hoàng tin tưởng không nghi ngờ gì nữa

Khấu Trọng thầm mắng một câu con mẹ nó, nhíu mày hỏi:

- Nếu như vậy, người đầu tiên lệnh tôn muốn giết chính là Khấu Trọng ta, hy vọng nhờ đó lấy lòng người Đột Quyết, giải toả sự uy hiếp của liên quân Tái Ngoại. Sau đó mới toàn lực quét sạch Thiếu Soái quân như rắn mất đầu. Nói cho cùng ngươi kiểu gì cũng là con ông ta, làm sao không niệm tình cốt nhục

Lý Thế Dân cười khổ:

- Tiền lệ Dương Quảng giết anh giết cha làm phụ hoàng không cách nào quên, nếu một khi nhận định ta là một Dương Quảng khác, tình cha con sẽ biến thành nghi kỵ khó tan. Khi Thiếu Soái mới vào Trường An giả vờ không hề liên kết với ta, bỗng nhiên lại thân hành tới cung Hoành Nghĩa biểu lộ cùng tiến thoái với ta càng làm kiên định thêm mối hoài nghi bọn ta ngấm ngầm kết minh mưu phản trong lòng phụ hoàng. Nếu ta dâng thành cho ngươi thì phụ hoàng sẽ mất hết tất cả đất đai ngoài quan ngoại, thiên hạ của ông ta sẽ vô cùng nguy ngập. Dưới tình huống đó, nếu ngươi là ông ta liệu sẽ lựa chọn thế nào?

Khấu Trọng gật đầu:

- Nếu ta là ông ta sẽ tạo ra một cơ hội có thể đồng thời giết ngươi và ta, đầu xuôi đuôi lọt. Khi đó, tình huống ác liệt nhất là liên quân Đột Quyết nuốt lời đánh xuống phía nam nhưng ông ta không cần lo lắng chút gì tới sự khó dễ của quan đông nữa

Lý Thế Dân nói:

- Sau khi tiêu diệt hai người bọn ta, phụ hoàng sẽ phong toả Trường An, tiêu diệt tất cả những người có quan hệ với bọn ta, khiến tin tức không lọt ra ngoài, rồi phái Nguyên Cát xuất quan tiếp quản Lạc Dương, ổn định tình hình quan nội, quan ngoại. Nếu người Đột

Quyết giữ lời hứa, thiên hạ đã trở thành vật trong túi của phụ hoàng. Suy nghĩ này làm ta rất đau khổ, nhưng từ khi bị phụ hoàng đuổi đến cung Hoành Nghĩa thì ta đã không còn ảo tưởng gì đối với ông ta nữa rồi

Khấu Trọng suy nghĩ nói:

- Ông ta làm sao mới tạo được một cơ hội đồng thời thu thập ngươi và ta đây?

Tiếp đó, gã giật mình nhìn Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân cũng nhìn về phía gã, cùng vuốt cằm, trong lòng cả hai đều hiểu.

o0o

Tiếng vó ngựa truyền tới.

Từ Tử Lăng nhìn Hầu Hi Bạch cười nói:

- Hồi âm của Tất Huyền đến rồi!

Hầu Hi Bạch than:

- Ài! thật làm người ta lo lắng

Một tên Phi Vân vệ thúc ngựa phi tới, quăng mình nhảy xuống, hai tay đưa lên một mũi tên dài, trên đầu mũi tên vẫn buộc nguyên phong thư chưa được mở ra.

Từ Tử Lăng nhận lấy mũi tên truyền thư, tuy gã không biết chữ Đột Quyết, nhưng có thể khẳng định đây là chiến thư khiêu chiến Tất

Huyền của Bạt Phong Hàn, lập tức nghi ngờ không hiểu hỏi:

- Ai mang đến?

Thủ hạ đáp:

- Do một cô nương người Đột Quyết khá xinh đẹp mang tới, nói lập tức giao đến tay Bạt gia, còn nói Thánh giả Tất Huyền trước khi mũi tên này đến đã dẫn mọi người rời thành về bắc. Nói xong nàng ta vội vàng bỏ đi

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch nghe xong đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy rất không thoả đáng.

Sau khi thủ hạ đi rồi, hai gã vào phòng giao cho Bạt Phong Hàn phong thư.

Bạt Phong Hàn cầm mũi tên, ngây người một lúc, nhăn nhó cười hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì đây?

Từ Tử Lăng nói:

- Hoặc có thể vì Lý Uyên can thiệp Tất Huyền đối phó Khấu Trọng nên Tất Huyền trở mặt bỏ đi. Ba Đại Nhi lại chọn cách ở lại

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Nếu Tất Huyền một lòng muốn giết chết Khấu Trọng thì không một ai có thể xen vào can thiệp được. Khấu Trọng cũng không thể không liều mình ứng chiến đến cùng. Việc này tất có chỗ chúng ta chưa nghĩ thông được

Nói xong, hắn đứng dậy, khoác áo bào.

Hầu Hi Bạch hỏi:

- Ngươi muốn đi đâu?

Bạt Phong Hàn đang định bước ra khỏi phòng, nghe hỏi liền dừng bước thản nhiên nói:

- Ta muốn ra ngoài cung loanh quanh tuỳ ý một lát để thư giãn sự ngột ngạt trong lòng.

Rồi cứ thế mà rảo bước đi mất.

Hầu Hi Bạch lo lắng:

- Hắn không làm gì liều chứ? Trường An thành hiện giờ mỗi bước đều khiến người ta cảm thấy nguy hiểm kinh người

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Nếu ta đoán không nhầm thì hắn đi gặp Ba Đại Nhi, tạm gác chuyện quyết chiến với Tất Huyền sang một bên. Tấm lòng đối với Ba Đại Nhi của hắn không tự chủ được mà đã sống lại. Nói cho cùng, Ba Đại Nhi là nữ nhân mà hắn yêu sâu sắc nhất, kể cả dì Du cũng không thay thế được. Sớm nay, dì Du sai hẹn, tạo thành đả kích nặng nề đối với lòng tự tôn của hắn. Hy vọng hắn có thể vượt qua chướng ngại là cừu hận dân tộc, có kết thúc tốt đẹp với Ba Đại Nhi

Hầu Hi Bạch thở ra một hơi dài, nói:

- Tiểu đệ cũng cảm thấy ngột ngạt, có chỗ nào có thể xả bớt được không?

Từ Tử Lăng cười:

- Ngươi ngoan ngoãn ở lại đây cho ta, tất cả đợi Khấu Trọng trở về rồi hãy nói. Lúc trời tối tăm nhất là lúc trước khi trời sáng, trước khi gió bão tới chính là lúc cảm thấy ngột ngạt nhất. Cho ta biết, sau khi về Ba Thục ngươi đã làm gì?

Hầu Hi Bạch cười nhăn nhó:

- Ngươi coi ta là đứa trẻ con sao? Không có chuyện gì cũng kiếm cớ giữ ta lại. Thế này đi! Giao cho ta nhiệm vụ gì đó, nếu không ta sẽ tới Thượng Lâm uyển giết thời gian, tối nay mới trở lại cùng các ngươi đi gặp sư công

Từ Tử Lăng chẳng còn cách nào, trầm ngâm nói:

- Được rồi! Ngươi dùng xe ngựa đến Thượng Lâm uyển một chuyến, tìm cách bí mật chở Ma Thường trở về. Bọn ta phải quyết định đủ loại kế hoạch ứng biến để tránh khi sự việc phát sinh lại luống cuống chân tay

Hầu Hi Bạch mỉm cười lĩnh mệnh ra đi.

o0o

Khấu Trọng đầy đầu phiền não trở về cung Hưng Khánh, khi nhìn thấy cổng cung thì từ một ngõ ngang vọt ra một người, nói:

- Mời Thiếu Soái theo nô gia

Khấu Trọng định thần nhìn lại, thì ra là Kim Hoàn Chân. Gã cười lạnh:

- Ngươi còn mặt mũi đến gặp ta ư?

Kim Hoàn Chân cười khổ:

- Thiếu Soái thích mắng nô gia thế nào cũng được, nô gia có thể thề không hề có ác ý gì, chỉ hy vọng vợ chồng chúng tôi có thể tận hết sức mọn báo đáp đại ơn cứu mạng của Thiếu Soái và Từ công tử

Khấu Trọng thầm nghĩ chẳng lẽ ta lại sợ ngươi sao? Hơn nữa xem các ngươi có thể giở trò gì, gã bèn trầm giọng nói:

- Dẫn đường đi! Nếu có chuyện gì phát sinh, đừng trách ta hạ thủ không lưu tình

Kim Hoàn Chân cười buồn, dẫn gã tiến vào một ngõ ngang.

o0o

Từ Tử Lăng ngồi một mình trong phòng Bạt Phong Hàn, trong lòng trăm mối tơ vò.

Lần này tới Trường An, hàng loạt sự việc xảy ra làm bọn gã phải đối phó không ngừng. Tất Huyền bỗng nhiên dẫn thủ hạ rời đi làm cục thế càng biến thành phức tạp và không rõ ràng, cát hung khó đoán.

Rốt cuộc lời Đổng Thục Ny nói là thật hay là thị hiểu nhầm Lý Uyên? Đối với bọn gã mà nói, bất kỳ phán đoán sai lầm nào đều có thể dẫn tới tai hoạ khôn lường.

Người của Ma Môn luôn giỏi dùng âm mưu thủ đoạn. Bọn chúng bố trí thế nào, nếu nắm không rõ điểm này, nhiều khả năng trở thành nhan tố thất bại của bọn gã.

Nghĩ tới đây, trong lòng gã xuất hiện tín hiệu cảnh báo.

Từ Tử Lăng nhìn ra cửa phòng, bóng người thoáng qua, Loan Loan xinh đẹp tuyệt trần hiện thân trước mắt gã, cười nhẹ:

- Người ta có thể tới để giải sầu cho Tử Lăng không?

o0o

Trong một toà trạch viện ở phường Thắng Nghiệp, Khấu Trọng gặp vợ chồng Chu Lão Thán, ba người ngồi trong phòng khách.

Sau khi khẳng định không có mai phục, Khấu Trọng ung dung nói:

- Ta có thể không tính toán việc các ngươi lấy oán báo ân ở Long Tuyền, nhưng xin đừng dùng thủ đoạn đối với ta vì ta sẽ không tin lời các ngươi đâu. Hiểu rõ điểm này sẽ không phải lãng phí thời gian quý báu của ta

Hoàn toàn ngoài ý liệu của Khấu Trọng, vợ chồng hai người sau khi nhìn nhau một cái, chẳng nói chẳng rằng đồng thời đứng lên, sánh vai quỳ hướng về phía nam, đồng thanh nói:

- Đệ tử Thánh Môn Chu Lão Thán, Kim Hoàn Chân thề trước các đời Thánh tổ, nếu có một câu lừa gạt Khấu Trọng thì chúng tôi sẽ sống không bằng chết, chết không bằng sống, vĩnh viễn trầm luân

Khấu Trọng nghe xong ngẩn người, nhìn hai người ngồi xuống ghế bên kia, gãi đầu nói:

- Tại sao các ngươi bỗng nhiên lại đối tốt với ta như vậy?

Những nếp nhăn dày đặc trên khuôn mặt của Chu Lão Thán dường như càng sâu thêm, càng tôn làn da tươi sáng trơn láng của Kim Hoàn Chân. Hắn nghiêm mặt nói:

- Tuy ấn tượng của Thiếu Soái đối với chúng tôi rất xấu, nhưng vợ chồng chúng tôi là người có ân tất trả, có cừu tất báo, Nếu Thiếu Soái vẫn không tin lời chúng tôi thì chúng tôi cũng không có cách nào

Kim Hoàn Chân nói:

- Tôi và Lão Thán đã quyết định rời khỏi đất thị phi này, quy ẩn điền viên, an lành sống quãng đời còn lại. Từ sau khi hy vọng về Thánh Xá lợi mất hẳn, chúng tôi luôn có suy nghĩ này, chỉ vì không tự chủ được bản thân. Hiện giờ cuối cùng cơ hội đã tới, lại có thể giúp Thiếu Soái một tay

Khấu Trọng nói:

- Nói đi! Chỉ cần các ngươi có lòng như vậy, ta sẽ hoàn thành tâm nguyện của các ngươi

(

Chương 771: Nắm lại chủ động

Từ Tử Lăng ngồi bên cạnh giường, chẳng nói chẳng rằng nhìn chằm chằm Loan Loan đang phiêu diêu tiến lại như quỷ mị. Loan Loan mặt cười như hoa nở, thần thái dịu dàng ngồi xuống cạnh gã, nhẹ nhàng hỏi:

- Sư Phi Huyên đi rồi! Tử Lăng đau lòng sao?

Từ Tử Lăng hơi sợ khi nàng ngồi gần thế, vì Loan Loan hiểu rõ ngọn nguồn Trường Sinh Khí của gã, nếu nàng không có lòng tốt thì với Thiên Ma Đại pháp đã đạt tới tột đỉnh của nàng có thể tạo thành tổn thương khó lường. Chính mắt gã nhìn thấy nàng lừa gạt bọn gã bí mật gặp Thạch Chi Hiên khiến gã không cách nào tin nàng được nữa. Thêm vào đó, nàng luôn tránh né mình, hôm nay bỗng nhiên xuất hiện thì sự tình tuyệt đối không tầm thường.

Gã đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, đưa mắt nhìn ra cảnh vườn đẹp đẽ bên ngoài, lạnh nhạt nói:

- Tại sao lại nói chuyện đó?

Trong lòng gã lập tức nổi lên đáp án, Loan Loan muốn làm loạn tinh thần gã, suy đoán này làm gã cảm thấy kinh hãi.

Loan Loan như bóng theo hình đi tới sau lưng gã, hơi thở thơm tho như hoa lan, buồn bã nói:

- Coi như Loan Nhi không đúng được không? Khơi dậy nỗi thương

tâm của Tử Lăng! May là Tử Lăng vẫn không buồn tịch mịch vì Thạch Thanh Tuyền đã tới!

Từ Tử Lăng thở dài hỏi:

- Nàng tới gặp ta là để nói những chuyện này sao?

Giọng Loan Loan cũng chuyển thành bình tĩnh, nói:

- Tử Lăng không muốn nghe, người ta cũng không nói nữa! Nghe nói Tống Khuyết quyết đấu với Nhạc Sơn, hai bên đều bị thương. Nhạc Sơn lại có thể đả thương Tống Khuyết ư? Thật làm người ta không thể tin được. Có chuyện này thật không?

Trong lòng Từ Tử Lăng chấn động, nhưng bên ngoài vẫn không lộ tí dấu vết nào. Trực giác của gã cảm thấy câu trả lời của mình có quan hệ trọng đại, cần phải làm cho nàng tin rằng nàng vẫn còn khả năng đánh gục gã và Khấu Trọng, gã tuyệt không nói dối trong chuyện này. Từ trước đến nay những lời gã nói đều làm Loan Loan tin tưởng sâu sắc mà không nghi ngờ. Gã từ từ nói:

- Làm Tống Khuyết bị thương không phải Nhạc Sơn, mà là Ninh Đạo Kỳ

Với sự trấn tĩnh tỉnh táo của Loan Loan mà vẫn không nhịn nổi, thân hình khẽ run lên thất thanh thốt:

- Ninh Đạo Kỳ?

Từ Tử Lăng nói:

- Bọn họ quyết chiến ở Tịnh Niệm Thiền viện, quả là hai bên đều bị thương. Tống Khuyết vì không muốn cả hai cùng chết nên mới không

sử ra đao cuối cùng trong ước hẹn chín đao. Tống Khuyết giữ lời hứa trở về Lĩnh Nam, không hỏi tới chuyện thế sự nữa. Nếu không thì tại sao lại phải kết minh, bọn ta cũng không phải nhùng nhằng ở đây như thế này

Loan Loan không vui hỏi:

- Tại sao các ngươi không nói cho ta biết sớm?

Từ Tử Lăng bình tĩnh:

- Nàng phải hiểu nguyên nhân chứ. Việc này càng ít người biết càng tốt. Nhưng nếu nàng đã hỏi thì ta sẽ trả lời sự thật

Loan Loan nói:

- Tin Tống, Nhạc quyết đấu tuy tuyệt không phù hợp hoàn toàn với sự thật, nhưng đã tới tai Lý Uyên. Các ngươi có tính toán gì?

Từ Tử Lăng đã sớm nghĩ đáp án trước, ung dung đáp:

- Sự nhẫn nại của Khấu Trọng đối với Lý Uyên đã hết, nếu không phải Tất Huyền dẫn thủ hạ bỏ đi thì tối nay hắn sẽ phất tay áo rời thành. Nhưng nếu ngày mai Lý Uyên vẫn không ra quyết định thì bọn ta cũng không ở lại đây mà đợi chết nữa

Gã lại thấp giọng:

- Nếu như không có ước hẹn trước với Phó Dịch Lâm thì chỉ sợ bọn ta sẽ không đợi đến tối nay

Loan Loan hỏi:

- Các ngươi chẳng phải là muốn giúp Lý Thế Dân ngồi lên Đế vị sao? Vì sao lại định rời khỏi đây?

Từ Tử Lăng ngầm vận Bất Tử Ấn pháp, tiến vào trạng thái cảnh giới cao độ trong lúc Loan Loan không thể phát hiện. Gã coi Loan Loan là một Chúc Ngọc Nghiên khác, vì chấn hưng Ma Môn mà không từ một thủ đoạn xấu nào nên không thể không đề phòng.

Gã cười nhăn nhó:

- Dưới tình thế hiện nay, ngoài cách đó bọn ta còn có thể làm gì? Liễu không biểu thị rõ lập trường với Khấu Trọng nếu bọn ta chọn cách rời đi thì hắn tuyệt không trách bọn ta. Cứ ở đây thì chỉ là đợi chết chung với nhau. Sự kết minh tan vỡ ngược lại lại tạo ra một tia cơ hội đối với Lý Thế Dân. Khi liên quân ngoại tộc tràn xuống phía nam, Kiến Thành, Nguyên Cát liên tục thất bại thì Lý Uyên không thể không sử dụng lại Lý Thế Dân, vậy thì bọn ta vẫn có thể thành công

Loan Loan thản nhiên hỏi:

- Các ngươi cho rằng cái mạng nhỏ của Lý Thế Dân có thể giữ được đến lúc đó sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Việc đó phải do ông trời quyết định. Lần này Khấu Trọng khẳng khái tới Trường An quá nửa là do Từ Tử Lăng ta xúi giục, ta làm sao nhẫn tâm khiến hắn mạo hiểm sinh mạng lưu lại chỗ này để làm một việc vô nghĩa. Hơn nữa, Lý Uyên sẽ không dám đối phó với Lý Thế Dân trong tình hình này, không những làm lòng quân không ổn, càng khiến các tướng của Thiên Sách phủ đang ở Quan Ngoại đầu hàng về với Khấu Trọng. Bọn ta bỏ đi, ngược lại lại có thể giữ được mạng của Lý Thế Dân

Loan Loan trầm ngâm một lúc, sau đó bình tĩnh nói:

- Các ngươi thật hoàn toàn không hề tính toán chuyện đánh trả sao?

Từ Tử Lăng than:

- Nói thật, cho tới mới đây, trong lòng bọn ta vẫn còn ảo tưởng về Lý Uyên. Cho đến sáng sớm nay, Mai Tuần đến lầu Phúc Tụ hỏi chuyện liên quan đến Tống Khuyết thì bọn ta mới biết chuyện đó đã được lưu truyền rộng rãi, bọn ta không thể làm gì hơn, mới quyết định tối đa là đợi thêm một ngày. Giờ Khấu Trọng không ở đây là vì phải đi báo cho Tần Vương quyết định của bọn ta. Ta đã tận hết tâm lực vì Phi Huyên, bất đắc dĩ tình thế không thành, nàng ấy cũng hiểu chỗ khó xử của ta

Loan Loan lại trầm ngâm.

Từ Tử Lăng lại hết sức đề phòng.

Loan Loan nhẹ nhàng nói:

- Tử Lăng!

Từ Tử Lăng vờ làm ra vẻ đang nhớ tới Sư Phi Huyên, tư tưởng không tập trung hỏi:

- Chuyện gì?

Loan Loan dịu dàng nói:

- Ta muốn chàng nhớ kỹ trong thiên hạ này chàng là nam nhân duy nhất có thể khiến ta động tâm

Từ Tử Lăng cảm thấy song chưởng Loan Loan án vào yếu huyệt sau lưng gã, Thiên Ma kình bộc phát.

o0o

Chu Lão Thán nhẹ giọng nói:

- Không nên tin yêu nữ đó!

Khấu Trọng lập tức hiểu ra, Chu Lão Thán và Kim Hoàn Chân vẫn là Chu Lão Thán và Kim Hoàn Chân ngày trước, vẫn tự tư tự lợi như thế chứ chẳng phải đã biến thành người tốt có ơn tất báo. Nói cho cùng, bọn họ vẫn có mối thù khắc cốt ghi tâm đối với Chúc Ngọc Nghiên, mượn tiếng là báo ơn để lợi dụng mình báo thù cho họ. Có thể khẳng định là dưới âm mưu của Ma Môn, bọn họ chắc không được lợi lộc bao nhiêu. Với tác phong của bọn họ, cái gì mình không đạt được thì cũng không muốn người khác đạt được, huống chi là kẻ thù?

Trong lòng gã chợt động, hỏi:

- Phải chăng Loan Loan và Triệu Đức Ngôn đã trở lại tốt đẹp rồi?

Chu Lão Thán và Kim Hoàn Chân không thể che giấu thần sắc kinh hãi. Chu Lão Thán chỉ nói hai chữ yêu nữ, Khấu Trọng không những đoán ra là Loan Loan, còn chỉ ra việc Loan Loan và Triệu Đức Ngôn đã bỏ qua mối hiềm khích vì tranh đoạt Tà Đế Xá lợi, lại bắt tay hợp tác. Bọn họ không biết Khấu Trọng sớm đã biết Loan Loan một khi đã có thể hợp tác với kẻ thù giết sư phụ là Thạch Chi Hiên thì đương nhiên cũng có thể cấu kết với Triệu Đức Ngôn làm chuyện xấu. Ma Môn nói chỉ là tuyệt tình, không nghĩa khí, với đại tiền đề là chấn hưng Ma Môn thì không người nào hoặc vật nào không thể hy sinh.

Khấu Trọng quan sát kỹ nét mặt, biết lời mình đã có hiệu quả, hai người bị bức bách không dám giấu diếm vì không rõ Khấu Trọng hiểu được bao nhiêu nội tình bên trong.

Kim Hoàn Chân ra vẻ hiểu ra, nói:

- Thì ra Thiếu Soái đã sớm có lòng đề phòng yêu nữ rồi.

Khấu Trọng lại phát một đòn kỳ binh, hỏi:

- Trước tiên hãy nói xem muốn Khấu Trọng ta giúp các ngươi như thế nào?

Chu Lão Thán không dám do dự, nói:

- Chúng tôi không cách nào rời thành. Tên chó đẻ Doãn Tổ Văn đã làm trò trên thân thể bọn tôi, cho dù trốn được ra ngoài thành thì cũng khó thoát khỏi sự truy sát của yêu nữ đó

Khấu Trọng nhíu mày:

- Làm trò gì?

Kim Hoàn Chân nhăn nhó cười đáp:

- Đó là Thiên Lý Tác hồn một trong bảy đại dị thuật của Diệt Tình đạo. Doãn Tổ Văn luyện độc tố từ Tác Hồn thảo, tiêm vào người bọn tôi, làm bọn tôi trong vòng trăm ngày không thể tiết xuất hết mùi vị đặc biệt trong cơ thể ra ngoài, địch nhân có thể bằng mùi vị này mà dễ dàng theo dấu bọn tôi

Khấu Trọng không hiểu hỏi:

- Nếu đã không tin các ngươi, tại sao không làm thịt các ngươi cho rồi?

Chu Lão Thán đâp:

- Vì bọn tôi vẫn còn giá trị lợi dụng, quan trọng hơn là Thiên Tà tông chỉ còn lại hai vợ chồng tôi, nếu bọn chúng giết chết chúng tôi thì Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp sẽ theo chúng tôi mà biến mất. Dù Loan Loan và Triệu Đức Ngôn nghi kỵ bọn tôi, nhưng vẫn không thể không ngon ngọt với bọn tôi để bọn tôi tình nguyện nói ra bí quyết Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp

Kim Hoàn Chân lạnh giọng:

- Nhưng làm sao chúng tôi có thể chịu nổi sự nhục nhã đó?

Khấu Trọng đã hiểu, dùng mũi ngửi kỹ mấy lần, nhíu mày hỏi:

- Tại sao ta không ngửi thấy mùi vị gì khác lạ?

Chu Lão Thán nói:

- Ngươi thử tập trung ngửi ở hai chỗ đầu và nhân trung xem

Khấu Trọng y lời làm theo, gật đầu:

- Không những ta ngửi thấy mùi vị cổ quái từ hai người, cũng ngửi thấy cả căn phòng tràn ngập mùi vị đó. Bí công của Ma Môn quả là dùng mãi không hết

Kim Hoàn Chân nói:

- Có thể Thiếu Soái lấy làm lạ, bọn Doãn Tổ Văn đã không tin tưởng bọn tôi, tại sao lại cho bọn tôi tham dự chuyện của bọn chúng

Khấu Trọng cười:

- Ta rửa tai cung kính lắng nghe đây

Chu Lão Thán trầm giọng:

- Đạo lý rất đơn giản vì bọn tôi luôn có quan hệ mật thiết với Triệu Đức Ngôn nên Triệu Đức Ngôn cài cắm bọn tôi ở Trường An lấy danh nghĩa là làm việc cho hắn thật ra là để giám thị bọn Doãn Tổ Văn để bảo vệ cho sự an toàn và lợi ích của Triệu Đức Ngôn

Kim Hoàn Chân tức giận nói:

- Nhưng Triệu Đức Ngôn lại cho phép Doãn Tổ Văn thi triển tà thuật lên người bọn tôi, tình cảm tốt của bọn tôi đối với hắn cũng hết sạch chẳng còn gì

Khấu Trọng nói:

- Ta hiểu rồi! Cái gì mà con mẹ nó Thiên Lý Tác Hồn quả là cực kỳ tổn đức. Ta tuy có biện pháp đưa các ngươi ra ngoài thành, nhưng đối với trò đó lại vô kế khả thi

Chu Lão Thán cười âm trầm nói:

- Doãn Tổ Văn quá coi thường vợ chồng tôi rồi, có thể nói là đánh giá thấp tiên sư, tiên sư thông hiểu mọi loại thủ pháp của Ma Môn, đã sớm nghiên cứu thuật phá giải. Chỉ hận là chúng tôi không đủ sức, nếu được Thiếu Soái giúp cho thì phá giải dễ như trở bàn tay

Khấu Trọng cười rộ:

- Xong rồi! Mau nói rõ ràng chuyện đó có ích gì cho ta. Nhớ kỹ phải nói thật, Khấu Trọng ta tuyệt không phải là người dễ lừa gạt đâu

o0o

Chân khí âm nhu đến cực hạn của Loan Loan muốn đánh đứt tâm mạch Từ Tử Lăng, nhưng sự nặng nhẹ của lực đạo hoàn toàn bị Từ Tử Lăng nắm rõ, tuy nhiên nếu không phải gã đã học hiểu Bất Tử Ấn pháp thì tuyệt không dám mạo hiểm thử trò này. Dám chịu đòn này của Loan Loan vì gã muốn biểu lộ sự tin tưởng đối với Loan Loan, đưa bản thân mình vào chỗ hiểm, khiến Loan Loan hoàn toàn tin tưởng mỗi lời mình vừa nói. Càng quan trọng hơn là gã muốn làm Loan Loan hiểu nhầm gã đã bị trọng thương, như vậy Ma Môn sẽ giật dây Kiến Thành, Nguyên Cát, cho tới Lý Uyên vội vàng hành động trong lúc hiểu nhầm tình thế.

Đúng như sở liệu, một đòn của Loan Loan vì sợ gã phát giác sớm nên chân kình chỉ phát ra khi tay áp hẳn vào lưng gã, nhưng thị chỉ có thể phát ra hai, ba thành công lực mà thôi.

Đương nhiên, một đòn này cũng không phải chuyện đùa, thân hình Từ Tử Lăng không tự chủ được, văng về phía trước, phá vỡ song cửa bắn ra hành lang, lăn ra tận thảm cỏ bên ngoài.

Sinh đến cực hạn là tử, tử đến cực hạn là sinh.

Từ Tử Lăng vốn khí huyết toàn thân nhộn nhạo, mắt nổ đom đóm, tâm mạch khó chịu. Bất Tử Ấn pháp triển khai toàn lực, lập tức toàn thân nhẹ bỗng, cỗ chân khí có thể chấn nát trái tim đó của Loan Loan bị chân khí trong cơ thể gã dung hoà, làm yếu đi, trong thoáng chốc đã đẩy ra khỏi cơ thể với tốc độ rất mau, sau đó tiên thiên chân khí

qua đỉnh đầu và gót chân tràn vào. Lúc này Loan Loan phi lên phía trên gã, buồn thảm hô:

- Tử Lăng đừng trách ta, đây là di nguyện của tiên sư

Song chưởng đánh xuống.

Một tay Từ Tử Lăng chống xuống đất, bắn người sang ngang, hung hiểm tránh khỏi một đòn toàn lực mà đến Bất Tử Ấn pháp cũng khó mà hoá giải của Loan Loan, đồng thời thoát khỏi khí trường Thiên Ma do Loan Loan vừa tạo ra.

Từ Tử Lăng cố ý phun ra một búng máu, tay lại ấn xuống mặt đất, thân hình vọt lên không trung phi về phía lầu chính.

Loan Loan đang định đuổi theo thì hai bóng người bay tới, một trong hai người là Hầu Hi Bạch, Thân hình Loan Loan nhoáng lên rồi mất hút.

Hầu Hi Bạch đỡ Từ Tử Lăng, kinh hãi hỏi:

- Tử Lăng ngươi trúng ám toán của thị rồi?

Ma Thường thấy mặt Từ Tử Lăng trắng bệch khiến người ta sợ hãi, tay chân bối rối, không biết làm sao.

Từ Tử Lăng nhắm mắt, sắc mặt dần dần chuyển sang hồng hào, thở ra một hơi hỏi:

- Nàng đi rồi sao?

Gã đứng thẳng người lên, cười nhẹ:

- Các ngươi không cần lo lắng, chẳng lẽ đã quên ta là một Thạch Chi Hiên khác sao?

o0o

Khấu Trọng vừa về cung Hưng Khánh lập tức lên tầng lầu cao nhất gặp Từ Tử Lăng, Hầu Hi Bạch và Ma Thường. Gã cười nói:

- Ngươi đoán xem ta gặp ai?

Sơ đồ thành Trường An do Lý Thế Dân cung cấp đang được trải rộng trên bàn. Hầu Hi Bạch đợi Khấu Trọng ngồi xuống mới cười hỏi:

- Ngươi cũng đoán xem Tử Lăng gặp ai?

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Ai vậy?

Từ Tử Lăng kể lại chuyện Loan Loan hạ độc thủ, rồi kết luận:

- Nhanh nhất là tối nay, muộn nhất là sớm mai, Lý Uyên sẽ đối phó với bọn ta

Khấu Trọng mừng quá nói:

- Tử Lăng thật có bản lĩnh. Ta và Lý tiểu tử đang lo lắng lúc nào đối phương mới động thủ, giờ thì đương nhiên phiền não không còn. Con mẹ nó, hỏi khắp thiên hạ cũng chỉ có một mình Tử Lăng có thể gạt được bản lĩnh của Loan Loan. Chuyện của ngươi đương nhiên là tinh tế, nhưng thu hoạch của ta cũng không kém đâu

Đoạn gã kể lại chuyện Chu Lão Thán và Kim Hoàn Chân, sau đó nói:

- Dưới sự sách động mạnh mẽ của Doãn Tổ Văn, lưỡng phái lục đạo Ma Môn mà đứng đầu là Thạch Chi Hiên, Loan Loan và Triệu Đức Ngôn cuối cùng đã liên kết thành một, muốn làm chủ thiên hạ. Âm Quý Phái một lần nữa xác nhận Loan Loan là người thừa kế của Chúc Ngọc Nghiên, hiện giờ Ma Môn đoàn kết chưa từng có, lại định ra kế hoạch toàn diện để đoạt thiên hạ

Từ Tử Lăng hỏi:

- Dưới tình hình như vậy, Dương Hư Ngạn sẽ đóng vai trò gì?

Khấu Trọng đáp:

- Hắn cũng không được coi là người trong Ma Môn, chỉ là có giá trị lợi dụng thông qua ảnh hưởng của hắn với Lý Nguyên Cát mà thôi. Bài toán đắc ý của chúng là trước hết làm thịt Lý tiểu tử và bọn ta, rồi Bạch Thanh Nhi thi triển mỹ nhân kế, hại chết Lý Uyên bằng bí pháp Ma Môn. Bước tiếp theo là gạt hai tên đại ngốc Kiến Thành, Nguyên Cát tranh đoạt Hoàng vị mà đấu đá nhau. Do Nguyên Cát danh không chính, ngôn không thuận nên không thể không mượn sức Ma Môn. Ma Môn có thể thừa cơ lợi dụng, khống chế ngược lại Kiến Thành và Nguyên Cát. Lúc đó, liên quân Tái Ngoại tràn xuống phía nam, tiến thẳng tới Trường An. Kiến Thành và Nguyên Cát không địch nổi chỉ còn cách bỏ Trường An mà chạy. Dương Hư Ngạn có thể bằng thân phận con côi của Dương Dũng để dùng Trường An khôi phục Đại Tuỳ. Dưới sự ủng hộ toàn lực của Hiệt Lợi, điều này chẳng phải là không thể

Ma Thường nhíu mày:

- Ma Môn đương nhiên không để Dương Hư Ngạn thực sự trở thành Hoàng đế, vậy ai sẽ làm Hoàng đế đây?

Khấu Trọng nói:

- Bọn ta trước tiên phải phân tích tình thế. Hiệt Lợi tuy có thực lực hoành hoành ở trung nguyên, nhưng chiếm đất xưng vương thì vẫn chưa đủ sức, chỉ còn cách làm theo đề nghị của Triệu Đức Ngôn mà phò một Hoàng đế bù nhìn, người này chính là Dương Hư Ngạn, dùng danh nghĩa cựu Tuỳ. Giả sử ta chết ở Trường An, Thiếu Soái quân chắc chắn sẽ tan rã, không chống lại được Hiệt Lợi xuất quan xâm lược xuống phía đông. Lâm Sỹ Hoành ở phương nam sẽ cùng với Tiêu Tiễn toàn lực kiềm chế quân Tống gia. Do nhạc phụ ta không thể chinh chiến, chỉ có thể ngồi nhìn liên quân Tái Ngoại tàn phá phương bắc. Đại quân chờ đợi đã lâu của Lương Sư Đô sẽ từ Thái Nguyên tràn xuống phía nam, đánh thành chiếm đất, ăn dần Đại Đường. Các ngươi có thể tưởng tượng tình hình đáng sợ thiên hạ đại loạn, sinh linh đồ thán không?

Gã ngừng một lát lại tiếp:

- Để Dương Hư Ngạn nếm mùi làm Hoàng đế chỉ là kế quyền nghi. Người trong ý muốn của Hiệt Lợi là Lương Sư Đô vì hắn không những có dòng máu Đột Quyết, có thể tính là một nửa người Đột Quyết, mà còn được Triệu Đức Ngôn toàn lực ủng hộ vì thân phận chân chính của hắn là sư đệ Triệu Đức Ngôn. Hai người đó cùng học thầy Trường Tôn Thịnh, vốn định khi Dương Hư Ngạn mất giá trị lợi dụng thì sẽ do Lương Sư Đô thay vào. Nhưng cứ theo như nhận xét của vợ chồng Chu Lão Thán thì Loan Loan và Thạch Chi Hiên hiểu rõ rằng người ỷ vào sức người Đột Quyết rất khó được thiên hạ đồng tình, nhưng để vỗ yên Hiệt Lợi và Triệu Đức Ngôn nên tạm thời giả vờ đồng ý. Người lý tưởng theo lựa chọn của chúng lại là Lâm Sỹ Hoành, nếu như có thể trừ khử Tống gia và Tiêu Tiễn, cuối cùng sẽ có một ngày Lâm Sỹ Hoành có thể thống nhất nam bắc

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Chẳng lẽ đó chính là cái mà Loan Loan vẫn nói là có thể hoàn thành đại kế di nguyện của Chúc Ngọc Nghiên sao? Nhưng lúc đó nàng vẫn bị các hệ phái Ma Môn bài xích

Khấu Trọng nói:

- Quản con mẹ nó làm gì! Hiện giờ, việc quan trọng nhất của chúng ta là đi tìm Lý tiểu tử, cả bọn cùng ngồi trước bản đồ thành Trường An nghĩ ra một đại kế khởi sự không thành công thì cũng thành nhân. Trước tiên giả thiết Lý Uyên có hạ thủ bọn ta khi đi gặp sư công được không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Nếu ta là Lý Uyên sẽ không tự mình tham gia và việc này mà ngầm cho phép Kiến Thành, Nguyên Cát tiến hành dưới sự trợ giúp của các cao thủ Đột Quyết như Tất Huyền. Sau này chẳng ai có thể quàng chuyện đó vào người lão được. Lão còn có thể giả vờ trừng phạt hai con để làm dịu cơn phẫn nộ của nhân dân nên lão sẽ không để sự tình phát sinh trong cung Thái Cực

Khấu Trọng gật đầu:

- Ngươi còn tỉnh táo, ta lại hưng phấn quá rồi. Tối nay, một mình ta đi gặp sư công được không?

Từ Tử Lăng nói:

- Ta vì ‘thân thụ trọng thương’ đương nhiên không thể phó hội. Lão Bạt cũng nên ở lại bảo vệ ta, để tiểu Hầu cùng ngươi đi vậy! Hắn còn có thể giảm bớt quan hệ căng thẳng giữa ngươi và sư công

Khấu Trọng lắc đầu:

- Vẫn không thoả đáng. Phía địch cao thủ như mây, chỉ lưu một mình lão Bạt lại, cho dù thêm vào Huyền Thứ và mười ba huynh đệ, thực lực vẫn không đủ, sẽ làm người ta hoài nghi ngươi có bị thương thật không

Hầu Hi Bạch nói:

- Vậy tính xem một mình ta đi gặp sư công giải thích, đổi cuộc hẹn sang tối ngày mai, vậy thì có thể một công đôi việc. Dịch Kiếm thuật của ông ấy không phải chuyện đùa đâu

Từ Tử Lăng nói:

- Đây là kế khả thi không sai sót, cứ thế mà làm. Hi Bạch không cần gặp sư công, chỉ cần lập tức vào cung, nhờ dì Du báo cho sư công là được

Hầu Hi Bạch vui vẻ đứng lên nói:

- Ta lập tức đi ngay!

Ở cầu thang lầu có tiếng bước chân vọng đến, Vương Huyền Thứ vội vã đi lên, nói:

- Phong đại nhân đến để truyền lời của Lý Uyên

Khấu Trọng lập tức phấn chấn, vỗ bàn cười nói:

- Quả như ta và Lý tiểu tử đã đoán, cuối cùng Lý Uyên đã gật đầu đồng ý kết minh

Bọn Từ Tử Lăng nghe xong nghi ngờ không hiểu.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Khi bọn ta không còn đề phòng nữa chính là lúc địch nhân hạ thủ, Đó gọi là đánh lúc không phòng bị. Hà! Mọi vấn đề dùng binh khí giải quyết, bọn ta có thể nắm được thời cơ khởi sự thích hợp nhất, cho Hoàng thượng một phen kinh hãi

Gã lại quay sang Vương Huyền Thứ đang ngơ ngác, nói:

- Còn không lập tức mời Phong đại nhân lên à!

(

Chương 772: Đặt hết một ván

Phong Đức Di một mình tự lên lầu. Sau một hồi hàn huyên, lão ngồi xuống vui vẻ nói:

- Lần này ta…

Khấu Trọng cười ngắt ngang lời lão, nói:

- Nếu tiểu tử đoán không sai, vua Đường sai Phong công đến truyền đạt việc khẳng định kết minh, nghi thức kết minh sẽ cử hành vào sớm mai đúng không?

Phong Đức Di vô cùng ngạc nhiên nói:

- Thiếu Soái quả là liệu sự như thần, khiến người ta không thể tin nổi. Vừa rồi Hoàng thượng triệu tập Thái Tử, Tần Vương, Tề Vương và một đám đại thần, công bố ngày mai sẽ long trọng cử hành nghi thức kết minh với Thiếu Soái bên ngoài điện Thái Cực, lại lệnh cho ta đến báo cho Thiếu Soái, sáng mai xe ngựa sẽ đến đón

Lão lại thấp giọng nói:

- Xem ra là lão quyết định vội vã sau khi quyết liệt với Tất Huyền, các ngươi làm sao mà biết trước thế?

Hai mắt Khấu Trọng sáng bừng, nói:

- Nếu bọn tôi đến âm mưu của Lý Uyên cũng nhìn không ra thì chỉ còn cách cuốn gói về quê mà thôi. Sau này có thể hưởng thụ thành

quả thắng lợi hay không phải xem vào sáng ngày mai. Giờ bọn ta lập tức vào ở cung Dịch Đình với Tần Vương, sớm mai cùng với Tần Vương nhập cung. Xin Phong công thông báo cho lão hồ đồ chấp mê bất ngộ như vậy

Phong Đức Di ngơ ngác hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì?’

Sau khi Từ Tử Lăng giải thích một hồi, Phong Đức Di hiểu ra, tâm trạng thoải mái mất sạch, nhíu mày hỏi:

- Các ngươi nắm chắc không? Nếu Lý Uyên hoàn toàn đứng về phía Kiến Thành, Nguyên Cát, binh cường tướng mạnh, cao thủ như mây, có ưu thế binh lực mang tính áp đảo, lại thêm bọn Tất Huyền cao thủ Đột Quyết giúp, phòng ngự của cung thành càng không thể phá. Bằng lực lượng hiện tại của các ngươi, nếu dùng kế kỳ binh thì hoặc giả có cơ hội thắng lợi, nhưng đường đường chính chính đánh trận như vậy, ta thấy không có may mắn gì đâu

Khấu Trọng ung dung nói:

- Chỉ cần địch nhân không nghĩ tới chính là kỳ binh. Trước tiên ta cần làm đối phương sinh lòng khinh địch, tối nay âm thầm tới cung Dịch Đình của Tần Vương có thể khiến người ta tin tưởng sâu sắc Tử Lăng bị trọng thương mà không nghi ngờ gì. Vì bọn Hương Ngọc Sơn biết Khấu Trọng ta chỉ vì Tử Lăng mới làm những việc hèn nhát tìm chỗ dựa như vậy, Càng quan trọng hơn là sớm mai bọn ta sẽ theo cổng Huyền Vũ tiến vào cung Thái Cực tham gia lễ kết minh. Đại nghiệp thống nhất thiên hạ, đánh lùi ngoại bang của Tần Vương sẽ bắt đầu từ cổng Huyền Vũ

Phong Đức Di biến sắc:

- Cổng Huyền Vũ?

Từ Tử Lăng nói:

- Phong công yên tâm, Thường Hà là người bên ta

Phong Đức Di vơi bớt lo lắng, lại nhíu mày:

- Bốn đại thống lĩnh cổng Huyền Vũ luân phiên đảm nhiệm, nếu cổng Huyền Vũ do Thường Hà làm chủ đương nhiên không có vấn đề, nhưng nếu Lý Uyên điều động thay đổi lâm thời thì chẳng phải ưu thế bọn ta mất hết sao?

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Thường Hà luôn là người thuộc phái Thái tử, do Kiến Thành đặt lên vị trí quan trọng đó. Hơn nữa, khi đến kỳ hắn chủ trì cổng Huyền Vũ mà lại tuỳ ý thay đổi tất sẽ khiến người của Tần Vương vốn hiểu rõ sự vận hành của cung đình cảnh giác cho nên việc thay đổi sẽ không phát sinh

Phong Đức Di cười nhăn nhó:

- Khống chế cổng Huyền Vũ quả có thể chống cự chống cự đại quân ở tây uyển của Đường Kiệm. Nhưng nếu Lý Uyên huy động hết cấm vệ, từ cung Thái Cực đánh ngược lại cổng Huyền Vũ, trong ngoài đánh mạnh thì cổng Huyền Vũ cũng không giữ được bao lâu đâu. Nói cho cùng, Lý Uyên là chủ nhân Đại Đường, bộ tướng của Tần Vương có thể liều chết vì chủ nhưng binh tướng dưới quyền chỉ huy của Thường Hà lại khó mà kiên trì, ta chẳng lạc quan đối với chuyện này

Khấu Trọng thản nhiên:

- Tình hình đó tuyệt sẽ không phát sinh. Quan trọng ở chỗ đối phương cho rằng Từ Tử Lăng đang nằm dưỡng thương, tính mạng khó mà giữ được nên lòng cảnh giác không còn, chính lúc đánh giặc trước hết phải bắt chủ tướng. Mục tiêu sớm mai không chỉ là Kiến Thành, Nguyên Cát mà còn có Lý Uyên

Phong Đức Di ngưng thần nhìn Khấu Trọng, một lúc sau gật đầu:

- Xem ra Thiếu Soái quả có kế hoạch chu toàn, phía quân trong thành sẽ ứng phó thế nào?

Khấu Trọng nói:

- Lưu Hoằng Cơ mới đầu về với Tần Vương, đến lúc đó hắn sẽ án binh bất động, xem xét tình hình mới hành sự

Phong Đức Di cuối cùng cũng bị thuyết phục, trầm giọng:

- Vậy ta phối hợp với các ngươi thế nào?

Khấu Trọng đáp:

- Phong công cần có một bài thuyết hoàn mỹ làm Lý Uyên tin tưởng chắc chắn bọn ta đối với việc kết minh không hề nghi ngờ. Việc này Phong công chắc không có vấn đề gì. Sau khi sự việc phát sinh, nhờ Phong công phát tán tin tức giúp chúng ta, làm các đại thần, tướng lĩnh tụ tập ở Cung Thái Cực đều nghe ra Kiến Thành, Nguyên Cát ý đồ mưu phản, sát hại bọn ta và Tần Vương, phá hỏng kết minh phải chịu tội chết, Tần Vương kế vị Thái tử. Lời do chính miệng Phong công nói ra ai dám không tin là ý chỉ của Lý Uyên, mà Lý Uyên sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội phủ nhận

Từ Tử Lăng hỏi:

- Mỗi buổi triều sáng, Lý Uyên thường đi đâu?

Phong Đức Di nói:

- Thông thường lão trước tiên sẽ đến ngự thư phòng, phê duyệt tấu chương quan trọng. Nhưng sáng mai tình hình khác thường, ta không dám khẳng định

Từ Tử Lăng nói:

- Vì để khiến người khác không nghi ngờ lão tham gia hành động phục kích nên chắc mọi việc vẫn như thường

Phong Đức Di đứng lên, bốn gã vội vàng đứng lên tiễn lão.

Phong Đức Di nói:

- Không sợ nhất vạn, mà sợ vạn nhất. Nếu tình hình phát triển không như Thiếu Soái dự đoán, các ngươi nên giữ mạng chạy trốn mới có cơ hội lại đứng lên, đừng có sính cường ỷ sức

Từ Tử Lăng nhớ lại nguyên nhân đằng sau khiến Thạch Chi Hiên truyền Bất Tử Ấn pháp cho gã, chính là muốn gã trong trường hợp biết rõ là không thể thì dùng Ấn pháp chạy trốn để có thể cùng Thạch Thanh Tuyền sống đến bạc đầu.

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Đa tạ Phong công chỉ điểm. Nhưng tình hình đó sẽ không xuất hiện. Trường An ngày mai sẽ là Trường An của Lý Thế Dân, cũng là

Trường An của chúng ta

Xe ngựa rời khỏi cung Hưng Khánh. Vương Huyền Thứ dẫn Phi Vân vệ đi xung quanh hộ giá, tiến về phía cung Dịch Đình.

Hầu Hi Bạch đi trước đến Lăng Yên Các, thông báo Phó Quân Du dời ước hẹn sang tối ngày hôm sau. Ma Thường bí mật lẻn đi, y theo kế hoạch mà an bài các hành động khởi sự. Hai thị vệ lưu lại cung Hưng Khánh đợi Bạt Phong Hàn ra ngoài vẫn chưa về.

Trong xe, Khấu Trọng nhìn qua rèm ra bên ngoài, nói:

- Mặt trời xuống núi rồi! hy vọng bọn Tống nhị ca, tiểu Tuấn ra đi một cách bình an, không có gì bất trắc

Từ Tử Lăng nói:

- Biết thân phận bọn họ chỉ có Thạch Chi Hiên, Loan Loan. Lúc này, bọn họ không muốn sinh chuyện rắc rối, khiến chúng ta cảnh giác. Ta tin tưởng bọn Tống nhị ca có thể an toàn rời đi, lại phối hợp với Lôi đại ca đối phó Hương Quý

Khấu Trọng quay lại liếc gã một cái rồi lại nhìn ra bên ngoài, hỏi:

- Loan Loan đối với ngươi như vậy, ngươi có đau lòng không?

Từ Tử Lăng thản nhiên:

- Nói thật, nàng tuy muốn đặt ta vào đất chết, nhưng ta không hề trách nàng. Nguyện vọng chấn hưng Ma Môn đã thâm căn cố đế trong lòng nàng rồi, khó mà thay đổi. Tình hình Thạch Chi Hiên cũng như vậy, cho tới lúc này Thạch Chi Hiên vẫn không buông bỏ lý tưởng, chỉ vì Thanh Tuyền mà mới tha cho ta một mạng

Khấu Trọng cười khổ:

- Nghĩ tới Thạch Chi Hiên ta liền thấy đau đầu. Ngươi nói xem sớm mai lão có thân chinh xuát thủ không?

Từ Tử Lăng nói:

- Lý Uyên căm thù lão đến tận xương tuỷ, bọn Doãn Tổ Văn sẽ không để Lý Uyên biết quan hệ với Thạch Chi Hiên, còn giấu cả thân phận mình cũng là người thuộc Ma Môn. Cho nên Thạch Chi Hiên hoặc Loan Loan tuy có thể tạm thời âm thầm ra sức cho Lý Uyên nhưng sẽ không trực tiếp tham gia việc này. Huống chi Thạch Chi Hiên còn phải bảo vệ Thanh Tuyền để nàng sống mà gặp lại ta

Khấu Trọng thở ra một hơi nói:

- Ta có thể hỏi ngươi một câu, phần thắng của bọn ta thế nào?

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Khấu Trọng giỏi công, Lý Thế Dân giỏi thủ, tổ hợp như vậy thiên hạ khó kiếm. Huyền Giáp tinh kỵ lại là bộ đội tinh nhuệ nhất trong quân Đại Đường, ba ngàn quân của Ma Thường tập trung nhân tài giỏi nhất của Thiếu Soái và Tống Phiệt, một đội chính một đội kỳ binh, càng tuyệt diệu là Thường Hà và Lưu Hoằng Cơ một trong một ngoài, phối hợp với bọn ta như áo trời không vết vá, cuộc chiến này tất thắng không nghi ngờ gì nữa

Khấu Trọng nghe xong duỗi thẳng tay chân thư giãn trong xe, nhìn ra bên ngoài nói:

- Có lời này của Tử Lăng, lập tức ta lòng tin của ta tăng mạnh. Ngươi

nói Loan Loan có tiết lộ bí mật Dương Công Bảo Khố với bọn Doãn Tổ Văn, Triệu Đức Ngôn không?

Từ Tử Lăng chậm rãi nói:

- Ta có ý nghĩ rất kỳ dị, người duy nhất có thể khiến Loan Loan tiết lộ bảo khố là Thạch Chi Hiên vì nàng cần tranh thủ sự ủng hộ toàn lực của Thạch Chi Hiên. Việc này là không phải là không thể. Hơn nữa, vì nàng biết Thạch Chi Hiên thích nhất nàng, lại biết mâu thuẫn giữa Thạch Chi Hiên và Triệu Đức Ngôn chỉ tạm thời bị ép xuống chứ vĩnh viễn không mất đi. Huống chi bất kể là Thạch Chi Hiên hay Loan Loan đều chắc chắn sẽ không bằng lòng để Lương Sư Đô thuộc phái Triệu Đức Ngôn ngồi lên Hoàng vị. Loan Loan đã xuất thủ với ta, Dương Công Bảo Khố khó mà phát huy tác dụng với bọn ta nữa. Với con người Loan Loan, ắt sẽ để bảo khố lại dùng riêng. Sau này khi Ma Môn tự tàn sát hoặc giả có thể phát huy hiệu dụng ngoài ý liệu

Khấu Trọng nói:

- Có lời phân tích thấu triệt này của lão ca ngươi, ta có thể an tâm rồi! Con bà nó là con gấu, thật hy vọng thời gian có thể trôi nhanh hơn một chút vì tiểu đệ ngứa tay lắm rồi

Từ Tử Lăng cười:

- Tiểu tử ngươi từ nhỏ đã chẳng có tính nhẫn nại. Ngoan ngoãn nghỉ ngơi trong phủ Tần Vương cho ta, dưỡng sức để ứng phó sáng mai. Khi đó đủ bận rộn cho ngươi đó!

Sau khi dừng lại một chút, xe ngựa vượt qua Chu Tước đại môn, tiếp tục hành trình.

Khấu Trọng nhắm mắt lại, nói:

- Ngươi đoán bọn Cái Tô Văn có thông đồng phối hợp với bọn Kiến Thành, Nguyên Cát tham gia hành động đối phó bọn ta sáng mai không?

Từ Tử Lăng than:

- Việc này rất khó nói. Cái Tô Văn và Hàn Triều An đã liên thủ với Dương Hư Ngạn phục kích ta bên ngoài Ngọc Hạc Am thì đương nhiên có thể trực tiếp tham gia việc này

Xe ngựa tăng tốc độ chạy về phía cung Dịch Đình.

Khấu Trọng bỗng ngồi bật dậy, tinh thần phấn chấn nói:

- Ta nghĩ ra một trò vui, ngoan ngoãn đến phủ Tần Vương nghỉ ngơi là ngươi chứ không phải ta

Từ Tử Lăng nhíu mày:

- Ngươi lại nghĩ ra chủ ý quỷ quái gì? Đừng có gây thêm rắc rối, làm hỏng đại sự

Khấu Trọng nói:

- Đừng quên ta là truyền nhân thứ ba của Bất Tử Ấn pháp, không bao giờ chầu trời đâu

Từ Tử Lăng không vui nói:

- Ngồi xuống cho ta!

Khấu Trọng nói:

- Ngươi có nghĩ đến một khả năng khác là dì Tường sẽ giấu sư công, cùng bọn Cái Tô Văn sớm mai đến xem náo nhiệt. Đao kiếm vô tình, có người lỡ tay làm thịt nàng ấy thì bọn ta làm sao ăn nói với mẹ?

Từ Tử Lăng muốn nói mà chẳng biết nói sao, một lúc mới thở dài:

- Ta đầu hàng rồi! Ngươi đi sớm về sớm!

Khấu Trọng ngang nhiên rời khỏi Chu Tước đại môn, rẽ sang trái đi về phía cổng Thông Hoá.

Trời bỗng mưa lất phất, thành Trường An chìm trong màn mưa mờ mịt như một tấm màn mỏng trùm lên mắt người ta khiến người đi đường không thể phát hiện người vừa đi qua bên mình chính là người làm chủ sự vinh nhục của trung thổ, danh lừng thiên hạ Thiếu Soái Khấu Trọng.

Tinh thần gã tiến vào cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, được đao quên đao, thiên địa nhân hợp nhất, không thắng không bại, nhưng bất kỳ nhân vật đều phải thần phục dưới chân gã.

Sau trận chiến với Tất Huyền, những lợi ích thu được khi tận mắt chứng kiến cuộc chiến giữa Ninh Đạo Kỳ và Tống Khuyết đã trở thành kinh nghiệm thực tế. Đến nỗi gã có chút oán hận Lý Uyên đã cắt đứt cuộc quyết chiến giữa hai người, không thể thua đủ với Tất Huyền.

Lương Viên đã hiện ra phía trước.

Khấu Trọng nhớ lại hào tình tráng khí khi Tống Khuyết bước lên Tịnh Niệm Thiền viện, ung dung đại độ, gã liền cười rộ, đến bên ngoài

cổng hét lớn:

- Khấu Trọng ở đây, Cái đại soái mau lăn ra đây cho ta!

Tỉnh Trung Nguyệt rời vỏ, chém xuống như thiểm điện, ngập vào cánh cổng như chém vào tờ giấy, phá ra một khe hở, tiếp đó gã giơ chân đá vào cổng.

Cổng lớn Lương Viên lập tức mở rộng, lộ ra mấy khuôn mặt hoảng hốt.

(

Chương 773: Ước hẹn năm đao

Trong phòng ngủ dành cho khách quý ở hậu viện cung Dịch Đình, Từ Tử Lăng ngồi xếp bằng trên giường. Lý Thế Dân và một đám mưu thần, đại tướng tâm phúc cũng chia nhau ngồi xung quanh. Vì không gian chật hẹp, tuy đã mang kê thêm mấy chiếc ghế để dùng nhưng vẫn còn nhiều người phải đứng. Người có mặt bao gồm cả Trưởng Tôn Vô Kỵ, Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh, Uất Trì Kính Đức, vợ chồng Lý Tịnh, Bàng Ngọc, Đoạn Chí Huyền, Hầu Quân Tập, Trình Giảo Kim, Tần Thúc Bảo, Cao Sĩ Liêm. Người nào sắc mặt cũng nặng nề, cho thấy tình hình đối lập với thế lực ngoài Thiên Sách phủ đang ngày càng lợi hại.

Cả toà nhà vốn để chiêu đãi khách quan trọng được Phi Vân Kỵ do Vương Huyền Thứ chỉ huy và Huyền Giáp Tinh binh do Lý Thế Dân biệt phái tới bảo vệ tầng tầng lớp lớp còn nghiêm mật hơn so với phòng tiếp khách trong tẩm cung của Lý Thế Dân để lừa gạt tai mắt của bọn Kiến Thành, Nguyên Cát ẩn náu trong cung Dịch Đình khiến đối phương không nghi ngờ Từ Tử Lăng không bị thương.

Từ Tử Lăng đem mọi chuyện từ khi trở lại Trường An sáng nay kể lại tường tận không sót chút gì. Nghe xong, mọi người đều thấy trong lòng trĩu nặng, nhưng Lý Thế Dân đang ngồi gần Từ Tử Lăng nhất vẫn giữ thần thái bình tĩnh ung dung, không ngừng hỏi han để nắm sự tình rõ ràng hơn.

Từ Tử Lăng kể xong, tổng kết:

- Hiện giờ tình hình dần dần trở nên rõ ràng, việc Tất Huyền rời đi chỉ

là trò ngụy trang để làm an lòng bọn ta, để chúng có thể tha hồ chém giết trong lúc bọn ta không phòng bị. Hoàng thượng đã hoàn toàn đứng về phía Thái Tử và Tề Vương, ngầm cho phép bọn họ muốn làm gì thì làm. Sáng mai vào cung tham dự đại lễ kết minh sẽ là thời điểm quan trọng quyết định ai sống ai chết.

Lý Thế Dân không ra vẻ đồng ý hay phản đối, nói:

- Các khanh có thể phát biểu thoải mái, nói ra suy nghĩ trong lòng. Tử Lăng sẽ không để tâm, mà ta càng muốn nghe được nhiều cách nhìn nhận khác

Trong lòng Từ Tử Lăng cảm động. Khi Lý Thế Dân đối diện với các tướng Thiên Sách phủ thì dường như biến thành một người khác so với khi hắn gặp gỡ riêng gã. Hắn hoàn toàn không để lộ tình cảm trong nội tâm, thể hiện sung mãn quyết đoán, tự tin, trí dũng song toàn.

Hắn lại cho thủ hạ thoải mái phát biểu ý kiến càng có thể khích lệ sỹ khí, làm mọi người càng thêm đoàn kết.

Phòng Huyền Linh ho khan một tiếng, phá vỡ sự im lặng:

- Theo như lời Từ công tử vừa nói thì Thiếu Soái bị rơi vào thế hạ phong so với Tất Huyền, nếu như Hoàng thượng có ý muốn trừ khử Thiếu Soái, tại sao không để Tất Huyền có thêm thời gian ra tay trừ khử Thiếu Soái, một việc xong thì trăm việc cũng xong

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Trước tiên chúng ta cần khẳng định nếu Tất Huyền có quyết tâm giết chết Khấu Trọng thì cho dù Hoàng thượng giá lâm, Tất Huyền cũng vẫn tiếp tục, ít nhất thì lão cũng thử thêm một đòn toàn lực đã

chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng sự thật lão lại lập tức bỏ qua, từ đó cho thấy lão không hề nắm chắc có thể giết được Khấu Trọng. Sau đó, Khấu Trọng cũng nói trong quá trình quyết đấu, hắn không ngừng có thể ngộ mới, tuy nhất thời rơi vào thế hạ phong, nhưng cuối cùng hươu chết vào tay ai vẫn còn chưa rõ

Mọi người đồng thanh tán thưởng. Nên biết Tất Huyền là một trong ba đại tông sư trong thiên hạ, tung hoành mấy chục năm chưa từng có địch thủ, Khấu Trọng có thể khiến Tất Huyền không nắm chắc thắng được gã như vậy quả có thể làm chấn động thiên hạ.

Lý Thế Dân thản nhiên:

- Nghe lời Từ Tử Lăng dường như vẫn chưa nói hết, sao không tiếp tục nói ra để bọn ta biết

Từ Tử Lăng thầm khen Lý Thế Dân trí tuệ, đã nhìn rõ toàn bộ sự kiện, nếu không thì khó mà phối hợp với gã như vậy, để gã phân tích một cách toàn diện. Gã gật đầu nói:

- Việc có thể nắm rõ được tâm ý Hoàng thượng hay không vô cùng quan trọng, cũng là điều kiện quan trọng để kiên định hơn quyết tâm của chúng ta. Hoàng thượng luôn không quyết định đối với việc kết minh, đương nhiên vì áp lực nặng nề do hai phía Thái Tử, phi tần phản đối mạnh mẽ và người Đột Quyết vừa dùng uy bức bách, vừa dùng lợi dụ dỗ. Nhưng vì ông ta là chủ nhân của Đại Đường, việc này càng trực tiếp liên quan tới Tần Vương, thêm vào đó là khát vọng và sự trông đợi của thần dân Trường An nên khiến ông ta không thể không suy nghĩ thận trọng về hậu quả khi tiếp nhận hay không tiếp nhận kết minh. Bất kỳ quyết định nào đều xuất hiện một cục diện hoàn toàn khác

Nói đến đây, gã ngừng lại. Lời gã dường như không quan hệ trực

tiếp tới việc Lý Uyên cắt ngang trận quyết đấu giữa Khấu Trọng và Tất Huyền nhưng vì có liên quan đến lập trường của Lý Uyên nên mọi người chú ý lắng nghe.

Lý Thế Dân thở ra một hơi nói:

- Quyết định có kết minh hay không liên quan đến sự cân nhắc và biến hoá khác nhau. Nếu không kết minh thì tất phải giữ Thiếu Soái và Tử Lăng lại Trường An, lợi dụng cơ hội làm suy giảm và đả kích lực lượng liên kết giữa Thiếu Soái, Tống gia và quân Giang Hoài. Càng cần tìm cách ổn định lòng thần dân, không trở thành mục tiêu mà thiên hạ chỉ mặt chửi mắng là đồ bất nhân bất nghĩa. Chúng ta phải hiểu rõ điểm này

Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

- Lời Tần Vương đúng là nhận xét chính xác. Hoàng thượng tuyệt không muốn người khác nghĩ mình tham gia tích cực vào hành động gia hại Khấu Trọng nên việc ông ta cắt ngang cuộc quyết chiến, nhiều khả năng chỉ làm ra vẻ. Ông ta cho rằng về mặt thời gian, thì là lúc đến để nhặt xác Khấu Trọng. Chỉ có điều không ngờ Khấu Trọng vẫn chưa hề hấn gì, điều đó nằm ngoài ý liệu của ông ta

Đỗ Như Hối nhíu mày:

- Việc Tất Huyền giả vờ phất tay áo rời thành chắc không phải là âm mưu được tính từ trước vì với thân phận và địa vị Tất Huyền tất sẽ mười phần nắm chắc chế phục được Thiếu Soái, không cần dùng kế khác

Mọi người đều gật đầu vì phân tích của Đỗ Như Hối hợp tình hợp lý. Nếu Tất Huyền sớm thấy khó lấy được mạng Khấu Trọng mà vẫn cố ý đùa giỡn vài chiêu rồi để Lý Uyên đến làm dừng cuộc đấu võ thì lại

không hợp tình hợp lý.

Lý Tịnh trầm giọng nói:

- Sau khi đấu võ một giờ rưỡi Tất Huyền mới bắt đầu dẫn thủ hạ rời thành. Thời gian đó có thể là cùng bàn bạc với Thái Tử, ung dung định kế, lại tương kế tựu kế, làm chúng ta không hoài nghi Hoàng thượng

Phân tích của Lý Tịnh khiến người ta từ trong chỗ tối nhìn thấy ánh sáng, đồng thời có thể giải thích việc Tất Huyền rời đi chính là âm mưu sau khi đã tính toán kỹ.

Trình Giảo Kim gật mạnh đầu nói:

- Nói đúng lắm! Người Đột Quyết chẳng thế có lòng tốt đến thế đâu

Từ Tử Lăng nói:

- Tâm lý của Hoàng thượng chắc là vô cùng mâu thuẫn, nhưng tin Tống Khuyết thụ thương đến mức không thể dẫn quân ra trận truyền tới lập tức khiến ông ta không còn do dự nữa. Nếu có thể diệt trừ Khấu Trọng, Thiếu Soái quân không đánh cũng tan, Tống Khuyết bị thương không cần lo lắng nữa, thiên hạ trở thành vật trong túi của Hoàng thượng, chỉ thò tay ra là lấy được. Cho dù Hiệt Lợi huỷ lời ước xâm lược xuống phía Nam thì tối đa chỉ cần dời đô để tránh, lại có thể tránh về Lạc Dương. Gần đây Thái tử lại mới thành công giải được mối uy hiếp của Lưu Hắc Thát khiến ông ta không còn phải dựa vào Tần Vương nữa. Trong tình hình đó, khiến Hoàng thượng sinh lòng muốn diệt sạch bọn ta và Tần Vương. Chỉ cần Hoàng thượng không tự mình tham gia, sau khi sự việc xảy ra có thể đổ hết trách nhiệm lên người Thái tử và Tề Vương, còn việc xử trí hai người như thế nào thì đương nhiên tuỳ theo long ý mà làm

Lý Thế Dân thở dài:

- Lúc đầu khi ta và Thiếu Soái bí mật thảo luận, đã nghĩ Phụ hoàng có một biện pháp đồng thời trừ khử ta và Thiếu Soái, chính là đại lễ kết minh sáng mai. Vì phụ hoàng đã ban lệnh sau này ta và Thái tử, Tề Vương vào cung phải qua cổng Huyền Vũ, sáng mai khi bọn ta nhập cung qua cổng Huyền Vũ, Thái tử và Tề Vương có thể bố trí mai phục ở cổng cung, đột ngột ám sát, khi trước sau đều không có đường chạy thì dù với năng lực của Thiếu Soái, Tử Lăng cũng chỉ còn đường chiến đấu đến chết mà thôi

Trưởng Tôn Vô Kỵ vốn ngồi sau lưng Lý Thế Dân đứng bật dậy, mất hẳn vẻ nho nhã tiêu sái thường ngày, kích động vung tay hô lớn:

- Cổng Huyền Vũ sáng mai chính là thời khắc quan trọng đối với sự thịnh suy của Đại đường, vinh nhục của hoa hạ chúng ta. Chúng ta dù nước sôi lửa bỏng chết cũng không sợ

Trừ Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng, mọi người đều đứng lên, ầm ầm hưởng ứng, khí thế sôi trào.

Lý Thế Dân nói liền mấy tiếng tốt rồi ung dung gật đầu tiếp:

- Không hổ là tôi trung, mãnh tướng của Thiên Sách phủ của ta. Trường An không còn là Trường An trước đây nữa, mà là chiến trường đánh giết mang tính quyết định của chúng ta. Đại nhân đại nghĩa của Thiếu Soái và Tử Lăng, Tống phiệt chủ lão nhân gia nhìn ta theo cách khác chính là phúc của vạn dân trung thổ. Lý Thế Dân ta xin thề ở đây, thề cùng Thiếu Soái và Từ Tử Lăng cùng sống cùng chết, khai sáng một cục diện mới.

Trong lòng Từ Tử Lăng vô cùng kích động. Lý Thế Dân tuy không nói

rõ đại nghĩa diệt thân, nhưng những lời này cũng biểu lộ rõ lập trường bỏ hết tình ruột thịt cha con anh em của hắn nên hắn mới không coi là cha anh nữa mà là địch nhân trên chiến trường vô tình tàn khốc.

Gã có thể hiểu nỗi khổ tâm của Lý Thế Dân về mặt đó. May là vào thời khắc sinh tử quan đầu, quyết định vận mệnh thiên hạ này, cuối cùng hắn đã buông bỏ được tâm sự.

Mọi người lại hưởng ứng, sỹ khí lên cao, không còn hoài nghi gì đối với tâm ý của Lý Uyên nữa.

Từ Tử Lăng nói:

- Còn chi tiết hành động như thế nào, đợi Khấu Trọng thu thập Cái Tô Văn trở về chúng ta sẽ bàn tiếp

o0o

Cái Tô Văn dẫn Hàn Triều An, Kim Chính Tông, Mã Cát, Thác Bạt Diệt Phu và một đám thủ hạ từ cổng viện ùa ra, tạo thành cục diện đối mặt với Khấu Trọng đã tra đao về vỏ đứng một mình bên ngoài khoảng sân rộng.

Cái Tô Văn ngửa mặt cười nói:

- Thiếu Soái đại giá quang lâm là vinh hạnh của Cái Tô Văn ta. Chỉ cần gọi một tiếng ta nhất định sẽ mở rộng cửa đón tiếp, cần gì phải phá cổng mà vào

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Ta nhìn cái cổng đó của đại soái thấy không vừa mắt nên mới tiện

tay chém một đao, đại soái không cần để ý. Giống như ta cũng có chút nhìn đại soái không thuận mắt, nhất là nghĩ tới việc đại soái bịt đầu bịt mặt lấy đông hiếp ít đánh lén huynh đệ của ta, ta cũng muốn chém một đao vào đại soái để tiết hận. Không biết năm thanh bảo đao của đại soái phải chăng vẫn để trong kho báu của quý phủ Cao Lệ?

Hai mắt Mã Cát hung quang bừng bừng, lạnh lùng nói:

- Chết đến nơi rồi mà còn dương oai diễu võ, thật đáng cười

Khấu Trọng cười rộ, lắc mình phóng lên phía trước, vỗ một chưởng về phía Mã Cát, giống như chỉ nhằm vào một mình hắn, nhưng chưởng thế lại bao trùm cả mười mấy người đối phương vào trong.

Phía Cái Tô Văn không ngờ Khấu Trọng to gan đến thế, không những không sợ bên mình người đông thế mạnh mà nói đánh là đánh ngay. Nhưng Khấu Trọng mau như điện chớp nên chỉ có mấy người đứng phía trước là Cái Tô Văn, Hàn Triều An, Kim Chính Tông, Thác Bạt Diệt Phu là có cơ hội xuất thủ.

Mã Cát kinh hãi lùi lại, Cái Tô Văn chặn phía trước Khấu Trọng, giơ tay lên đỡ.

Hàn Triều An, Kim Chính Tông, đứng bên đánh vào mé trái Khấu Trọng. Cước của Kim Chính Tông đá lẹ vào eo trái Khấu Trọng, Hàn Triều An xoè tay thành đao chém vào cổ trái Khấu Trọng.

Võ sỹ Cao Lệ đứng sau lục tục rút binh khí, nhưng nhất thời không thể gia nhập vòng chiến.

Khấu Trọng cười rộ, thực nghiệm tại chỗ Huyễn Ma thân pháp sinh có thể biến thành tử, tử có thể biến thành sinh của Thạch Chi Hiên.

Khi Cái Tô Văn đánh trượt thì gã đã lướt đến chỗ Mã Cát đang lùi lại.

Lúc này, người có thể bảo vệ Mã Cát chỉ còn thủ hạ hàng đầu của hắn là Thác Bạt Diệt Phu, hắn nhân lúc ba người bọn Cái Tô Văn vây chặn đường Khấu Trọng đã rút trường mâu ra, đang định đánh lén, không ngờ Khấu Trọng xuất hiện ngay trước mặt, không còn cách nào khác bèn thét lớn đâm vội trường mâu ra.

Khấu Trọng chẳng hề muốn giết Mã Cát, thật ra gã khinh thường không thèm giết hắn mà chỉ muốn lập uy. Gã đột ngột lùi lại, đá một phát về phía trước trúng vào mũi mâu.

Bùng một tiếng, kình khí bùng lên.

Khấu Trọng đã chuẩn bị đầy đủ, Thác Bạt Diệt Phu lại ứng biến vội vàng, thêm vào đó là khoảng cách về công lực giữa hai người cách nhau rõ rệt.

Thác Bạt Diệt Phu la thảm một tiếng, toàn thân chấn động, loạng choạng lùi lại chút nữa thì ngồi phệt xuống đất, không nhịn được oẹ ra một búng máu tươi, thụ thương tại trận. Không phải là hắn không chịu nổi một đòn mà là vì Khấu Trọng có thủ đoạn cao minh, chiến lược xuất chúng.

Khấu Trọng lùi lại với tốc độ tối đa, thấy sắp lùi tới cánh cổng bị phá vỡ thì dừng phắt lại, hét lớn:

- Ngừng tay

Cái Tô Văn lập tức dang tay cản mọi người lại, vẻ mặt vẫn bình tĩnh có phong phạm một cao thủ đứng đầu một phái, cười gằn:

- Người động thủ là Thiếu Soái, giờ kêu dừng lại cũng là Thiếu Soái.

Thiếu Soái đang nói đùa sao?

Khấu Trọng bật cười, đưa mắt lướt qua Mã Cát mặt tức giận đến trắng bệt, Thác Bạt Diệt Phu đang hận đến nỗi hai mắt phun lửa, thản nhiên nói:

- Nếu bảo ta nói đùa cũng chẳng có cách nào. Khấu Trọng ta đã bao giờ sợ người đông đâu? Cho dù là Kim Lang quân của Hiệt Lợi ta cũng không để vào trong mắt. Con mẹ nó, các ngươi nếu tràn lên một lượt thì Khấu Trọng ta cũng vui vẻ bồi tiếp

Cái Tô Văn lập tức tắc miệng, Khấu Trọng đã sớm dùng hành động cho thấy sự thật là gã không sợ đối phương người nhiều thế mạnh. Nếu hắn vẫn ra lệnh tấn công, bị gã đánh thương một vài người rồi bỏ đi thì hắn còn mặt mũi mà ở lại Trường An sao? Hắn vẫn còn khiếp sợ thân pháp như quỷ mị vừa rồi của Khấu Trọng, vây đánh thật chẳng có tác dụng gì.

Cái Tô Văn từ từ hạ hai tay xuống, hai mắt thần quang sáng loáng, hỏi:

- Thiếu Soái có đề nghị gì?

Khấu Trọng giơ ngón tay cái lên, mặt cười cợt nói:

- Đại soái quả nhiên là người hiểu biết làm tiểu soái tôi thực lòng bội phục! Lần này ta đến là muốn đánh cuộc một ván với đại soái, xem xem đại soái có can đảm như thế không

Cái Tô Văn nghe lời hiểu ý, quay sang thủ hạ quát:

- Đốt đèn! Mang đao tới đây!

Dưới trời mưa phùn mù mịt, đèn được thắp sáng lên.

Cái Tô Văn thản nhiên nói:

- Thiếu Soái muốn đánh cuộc thế nào?

Khấu Trọng chỉ chỉ Cái Tô Văn rồi chỉ chỉ vào ngực mình, thản nhiên nói:

- Tối qua trong cung bọn ta vẫn chưa đánh nhau, thì giờ này chỗ này tiến hành. Người thua lập tức cuốn gói về nhà, người không giữ lời là loại đê tiện không còn liêm sỉ gì. Đại soái có can đảm như vậy không?

Từ trong phủ, năm tên võ sỹ Cao Lệ mang năm thanh bảo đao hình dạng bất đồng, to nhỏ khác nhau đi đến sau lưng Cái Tô Văn.

Cái Tô Văn Tiến lên hai bước, còn cách Khấu Trọng ba trượng thì ngửa mặt cười dài nói:

- Đặt cược hứng thú như vậy bảo Cái Tô Văn ta làm sao mà cự tuyệt? Chỉ sợ bên thua không thể tự về nhà được nữa, sẽ ảnh hưởng đến vấn đề giữ lời hứa hay không

Khấu Trọng thở dài, nhăn nhó cười nói:

- Nói thật, ta đối với ngươi không những không hề ác cảm, ngược lại còn cảm thấy đại soái là một nhân vật anh hùng đáng kết giao. Thế này được không? Ta để cho ngươi thi triển từng thứ một cả năm thanh đao. Khi động thủ, có thể đánh ngã được ta hay không thì trong lòng đại soái sẽ biết, không cần phải đổ máu mới thôi. Nếu sau khi đại soái liên tục thi triển năm đao nhưng vẫn không tác dụng gì thì đại soái chỉ cần trở về Cao lệ tiếp tục tu hành, ý đại soái thế nào

Câu này làm Cái Tô Văn vô cùng ngạc nhiên, nhìn Khấu Trọng một lúc mới chậm rãi gật đầu:

- Được! Cứ làm như lời Thiếu Soái. Mang đao tới đây!

Khấu Trọng vui mừng gật đầu:

- Đại soái thật là sảng khoái

Khi gã đang chăm chú quan sát Cái Tô Văn tiếp lấy binh khí từ tay thủ hạ thì bỗng nhiên trong lòng phát sinh tín hiệu cảnh báo, một đạo kiếm khí lợi hại từ phía sau đánh thẳng vào lưng gã.

(

Chương 774: Ân uy gồm đủ

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn Lý Thế Dân, một lúc sau mới nói:

- Ta muốn hỏi Thế Dân huynh một vấn đề

Lý Thế Dân cười nhẹ:

- Vừa khéo là ta cũng có một việc muốn hỏi

Lúc này, toàn bộ tướng sỹ Thiên Sách phủ đã rời khỏi phòng ngủ mà Từ Tử Lăng giả vờ đang dưỡng thương để chuẩn bị cho cuộc quyết chiến sáng mai. Chỉ một mình Lý Thế Dân ở lại bí mật bàn bạc với gã.

Phòng thủ trong ngoài lầu khách quý rất nghiêm mật, chỗ nào cũng có trạm gác nổi và ngầm, để đề phòng địch nhân đến xâm phạm, càng cho thấy thương thế của Từ Tử Lăng nghiêm trọng.

Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

- Mời Thế Dân huynh cứ nói thẳng

Ánh mắt Lý Thế Dân nhìn ngọn cung đăng treo trên tường đối diện đang toả ánh sáng êm dịu chiếu sáng cả gian phòng ngủ yên tĩnh, nói:

- Vừa rồi hai mắt Tử Lăng lộ vẻ thương cảm, không biết có tâm sự gì?

Từ Tử Lăng không ngờ hắn lại hỏi câu này, hơi ngạc nhiên, khẽ thở dài đáp:

- Lúc đầu ta nghĩ tới tối nay không thể đến gặp sư công như ước hẹn vào giờ tý, không biết lão nhân gia có mất hứng hay không, nhân đó nhớ tới tình cảnh gặp ông ấy tối qua, nhớ lại sở dĩ ông ấy không động thủ là vì bọn ta đã làm khơi dậy nỗi nhớ của ông ta đối với mẹ, nên mới nói đến chuyện sinh tử, lại nói về trầm hương. Ài! Hương vốn không trầm, nhưng mẹ đã sớm vùi hương sắc trong lòng đất lạnh làm ta không khỏi không nhớ lại tình cảnh ngày trước khi gặp mẹ, nhất thời khó khống chế được cảm xúc, làm Thế Dân huynh phải mất công suy đoán rồi

Lý Thế Dân lộ vẻ áy náy, nói:

- Xin lỗi!

Hai mắt Từ Tử Lăng tràn đầy vẻ thương cảm, nói:

- Không có gì

Lý Thế Dân thấp giọng:

- Giờ đến lượt Tử Lăng hỏi ta rồi!

Từ Tử Lăng lộ vẻ cổ quái, nói:

- Cả đời ta, đây là lần đầu tiên suy nghĩ cân nhắc đắn đo thủ đoạn hư thực của địch nhân như thế này, sau khi ta trở lại hiện thực từ trong hồi ức và suy tư thì đầu óc không ngừng phải so sánh quan hệ và sự mạnh yếu giữa hai bên ta và địch, phát sinh nhiều vấn đề liên quan với nhau

Lý Thế Dân nhăn nhó cười:

- Cuối cùng ngươi cũng đã nếm mùi đêm ngày phải đề phòng, ăn ngủ không yên lúc nào cũng phải tranh đấu với địch như ta và Khấu Trọng rồi. Được rồi! Nói đi! Ta rửa tai lắng nghe đây

Từ Tử Lăng trầm ngâm một lúc, nói:

- Nếu không tính ba ngàn bộ đội kết hợp tinh nhuệ của Thiếu Soái quân và Tống gia do Ma Thường chỉ huy, một khi chính diện tranh đấu mà đối thủ là quân Trường Lâm và người Đột Quyết, lại có Thường Hà đứng về phía Thái tử thì Thế Dân huynh có bao nhiêu phần thắng?

Lý Thế Dân trầm ngâm suy nghĩ, một lúc sau mới cười nhẹ:

- Vậy phải xem xem phải chăng chúng ta hoàn toàn không hề chuẩn bị, sau khi bị mai phục ở cổng Huyền Vũ thì có bao nhiêu người có thể đột vây chạy về cung Dịch Đình được đã. Nếu trong tình trạng tốt nhất thì quân Trường Lâm vốn không được Lý Thế Dân ta để vào trong mắt. Đây chính là nguyên nhân khiến Vương huynh luôn không dám hành động khinh xuất vì ai cũng biết tướng sỹ Thiên Sách phủ người nào cũng liều mạng vì ta, chỉ cần giữ vững ở cung Dịch Đình thì trước khi cạn lương ta có thể đảm bảo không ai có thể đánh vào trong cung được nửa bước

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Đó chính là tình hình mà lệnh tôn không muốn thấy nhất cho nên tối nay địch nhân sẽ không lựa chọn thủ đoạn đến đả kích làm suy giảm lực lượng của chúng ta để tránh việc sáng mai trở thành cục diện dao động toàn thành, không thể thu thập được. Đây là điều là thành Trường An hiện nay không thể chịu nổi

Lý Thế Dân nhíu mày:

- Tối nay lý ra là phải bình an vô sự vì bất kỳ phía địch có hành động gì sẽ khơi dậy sự cảnh giác của bọn ta, tạo ra phản tác dụng là đánh cỏ động rắn

Từ Tử Lăng thản nhiên hỏi:

- Dùng độc thì sao?

Lý Thế Dân ngạc nhiên thốt:

- Dùng độc?

Từ Tử Lăng nói:

- Từ Liệt Hà mà ta nghĩ tới khả năng này. Thái tử đã có thể mang một lượng lớn hoả khí vào trong cung Dịch Đình mà thần không biết quỷ không hay thì nếu muốn hạ độc cũng rất dễ dàng! Có nội gian là được. Liệt Hà tinh thông dùng độc, chỉ cần độc tính chậm tới sáng mai mới phát sinh hiệu quả thì có thể làm tê liệt sức phản kích của bọn ta, việc này không thể không đề phòng

Lý Thế Dân giật mình:

- Từ Tử Lăng lo lắng rất có lý. Trong cung Dịch Đình cả thảy có hai mươi bốn giếng nước, chúng ta toàn sử dụng nước lấy từ các giếng đó. Nếu ngấm ngầm hạ độc vào nước giếng thì sức sát thương sẽ vô cùng đáng sợ!

Hắn đứng lên nói:

- Nói không chừng chúng ta có thể lợi dụng độc kế của địch nhân, khiến đối phương đoán sai thực lực của bọn ta. Đợi ta sai người đi nắm rõ tình hình các giếng nước trở về rồi sẽ nghe tiếp vấn đề còn lại của Tử Lăng

o0o

Tinh thần Khấu Trọng trong sáng lạ kỳ, khẽ dạt sang ngang, nhớ lại tình cảnh tinh diệu lúc Ninh Đạo Kỳ quay lưng lại phía Tống Khuyết, dùng ngón cái phá giải thiên đao của Tống Khuyết, gã nghiêng người lật tay đánh ra sau một chưởng về phía thanh trường kiếm đánh lén. Ngay trước khi vỗ trúng lưỡi kiếm của đối phương thì chưởng thế lại biến hoá, chuyển từ vỗ thẳng thành gạt kéo, tuy vẫn quay lưng lại nhưng như tận mắt nhìn thấy. Bọn Cái Tô Văn nhìn thấy người nào người nấy trợn mắt há miệng, không thể tin nổi.

Choang!

Khấu Trọng cười rộ, thi triển pháp môn tá kình mới lĩnh ngộ được từ Bất Tử Ấn pháp. Kình lực và chân khí đã tập trung đến mức kinh người trong kiếm của đối phương được thu hết vào trong bàn tay gã, tử khí sát khí chuyển thành sinh khí, bản thân gã vẫn an toàn không tổn hại, đối phương còn bị gã tá lực ném về phía Cái Tô Văn.

Thân hình mềm mại của Độc Cô Phượng lướt ngang mình Khấu Trọng. Khấu Trọng xoay mình lùi lại, thuận tay rút Tỉnh Trung Nguyệt ra. Độc Cô Phượng không những đánh lén không thành mà chết người hơn nữa là khi Khấu Trọng mới tiếp xúc với lưỡi kiếm thì toàn bộ khí lực bỗng nhiên tiêu tan không còn vết tích gì nữa như đá chìm đáy biển, toàn thân nhẹ bỗng lâng lâng khó chịu tưởng chết, mất mặt nhất là trường kiếm không khống chế được đâm thẳng về phía Cái Tô Văn

Bảo đao trong tay Cái Tô Văn thu về sau lưng, tay trái vươn ra vô cùng mau lẹ, lòng bàn tay áp vào thanh kiếm của Độc Cô Phượng, lúc này chỉ còn cách ngực hắn hơn ba phân, thi triển thủ pháp tinh vi, biến từ ép xuống thành đẩy lên. Độc Cô Phượng lập tức cả người lẫn kiếm vọt lên không trung đến phía trên đầu mọi người, giống như trái cầu trong trò chơi mã cầu.

Trong lòng Khấu Trọng thầm khen thủ pháp hoá giải của Cái Tô Văn, không những không làm thương tổn Độc Cô Phượng chút nào, mà không khiến nàng rơi vào cục diện khó khăn. Gã biết mình có thể thừa cơ, lại cười rộ nói:

- Xem đao!

Tỉnh Trung Nguyệt chém vào khoảng không.

Bảo đao của Cái Tô Văn đưa ra phía trước chỉ về Khấu Trọng, thân đao kim quang lấp loáng, thì ra là thanh đoản đao đầu tròn khảm vàng có vòng thép ở sống đao. Ánh sáng vàng lấp loé phát ra từ những hoa văn và hình đám mây khảm vàng trên thân đao, lưng thẳng lưỡi thẳng, cuối cán đao hình tròn, giữa thân đao và cán đao không có khuyên bảo vệ tay, khiến người ta có thể tưởng tượng khi đánh xáp lá cà có thể phát huy tính mau lẹ, hiểm độc.

Tỉnh Trung Nguyệt cách đất ba phân thì dừng lại, Loa Hoàn Kình lấy lưỡi đao làm trung tâm hình thành luồng kình khí hung bạo quét ra bốn phía, chính là Loa Hoàn Kình khí trường kiểu Khấu Trọng.

Lúc này Độc Cô Phượng đã hồi phục, lộn hai vòng trên không rồi hạ mình xuống phía sau. Khí trường đi đến đâu, bọn Hàn Triều An, Kim Chính Tông thi nhau lùi lại, chỉ còn Cái Tô Văn áo quần bay phần phật vẫn chĩa đao về phía trước đối mặt với Khấu Trọng.

Cái Tô Văn thét lớn một tiếng, đao đầu tròn hoá thành những đốm sáng vàng vây bọc toàn thân, chân bước theo kỳ bộ, không chậm không nhanh tiến về phía Khấu Trọng dường như hắn đã nắm được thế chủ động. Thật ra cả hai bên đều biết hắn không nhìn rõ sự biến hoá trong chiêu số của Khấu Trọng nên mới hoà lẫn thế thủ vào thế công để thăm dò hư thực.

Khấu Trọng cất tiếng ngâm

-Đao đã đến, dùng chặt chém đánh cho tới cùng

Tỉnh Trung Nguyệt chĩa ra, khí trường trôn ốc lập tức tiêu tan, ngay cả không khí trong trường kể cả sinh khí, tử khí cũng đều bị thu về trong thân đao.

o0o

Lý Thế Dân trở về trong phòng, ngồi xuống bên giường nói:

- Ta đã hỏi rõ ràng tình hình các giếng nước, thì ra trong cung Dịch Đình có bố trí chức quan quản lý chuyện nước nôi, chuyên trách cung ứng nước sử dụng trong cung, hàng ngày đều kiểm tra định kỳ nước giếng và nước dự trữ, sáng, trưa và tối đều kiểm tra theo quy định. Quan nước là một bộ phận nhỏ dưới quyền quản trị của Huyền Linh. Hạ độc nước giếng tuyệt không dễ vì cá nuôi trong giếng sẽ trúng độc trước tạo thành tín hiệu cảnh báo

Từ Tử Lăng cười nói:

- Thế Dân huynh trong lòng đã tính trước được hết chuyện này rồi

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- May được Tử Lăng nhắc nhở, ta mới không dám sơ sót đối với việc này, không những ta lệnh cho Huyền Linh giám thị chặt chẽ nước giếng, còn giám sát mọi thứ chúng ta ăn. Nếu đối phương thực muốn ra tay ở phương diện này thì bọn ta có thể quật ngược lại cho đối phương giật mình kinh hãi

Hắn lại tiếp:

- Tử Lăng còn có chỉ thị gì nữa?

Từ Tử Lăng nói:

- Ta muốn biết Đường Kiệm là người thế nào

Do cánh bộ đội một vạn năm ngàn người đóng ở tây nội uyển do Đường Kiệm chỉ huy trở thành nhân vật có ảnh hưởng lớn khi khởi sự vào sáng mai. Nếu hắn xuất quân bình loạn trong cung thì có thể xoay chuyển tình thế.

Lý Thế Dân lông mày nhíu chặt, trầm giọng:

- Người này có trí có mưu, tuyệt đối trung thành đối với phụ hoàng vì Phụ hoàng từng cứu cả họ hắn từ tay Dương Quảng nên không có phương pháp gì có thể khiến hắn dao động

Từ Tử Lăng ung dung nói:

- Ít nhất thì còn có một biện pháp là giả truyền thánh chỉ đúng không?

Lý Thế Dân vỗ tay vào trán, cười nói:

- Tử Lăng đúng là chỉ nói một lời đã khiến ta tỉnh lại từ trong mộng. Chỉ cần lấy được Hổ phù trong tay phụ hoàng, rồi thêm vào một sắc

lệnh có đóng ấn chỉ của phụ hoàng, người ban chỉ lại là Thường Hà thì khẳng định có thể gạt được Đường Kiệm. Phải chăng Tử Lăng muốn tối nay vào cung ăn trộm Hổ phù?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Tối nay không tiện hành động khinh xuất vì dù bất kỳ sai lầm nhỏ nào thì cũng khó đoán được biến chuyển vào sáng mai. Ta có thể đảm bảo với Thế Dân huynh là những pháp bảo có thể gạt cho Đường Kiệm tin tưởng không nghi ngờ gì sẽ có đủ vào sáng mai

Lý Thế Dân chán nản:

- Thực phải ra tay đối với phụ hoàng sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Việc này liên quan trọng đại tới thành bại nên chúng ta không còn lựa chọn nào khác. Nếu không, để lệnh tôn hạ lệnh đốt lên mười sáu phong hoả đài ở cung Thái Cực thì ác mộng sẽ bắt đầu đó. Việc này vốn không thể làm được, may là có bí đạo thông từ ngự thư phòng và Cấm Vệ sở phía tây nam hoàng thành nên việc này biến thành có thể

Lý Thế Dân im lặng một lúc, hai mắt lộ vẻ nhớ nhung, nhăn nhó cười nói:

- Từ khi gặp Phi Huyên lần đầu tiên ở Lạc Dương, ta đã biết sẽ bước lên con đường không có đường quay trở lại. Ài! Cuối cùng nàng đã về đó mất rồi!

Từ Tử Lăng cũng bị khơi dậy tâm sự, nhất thời không nói được gì.

Lý Thế Dân đau khổ cười nói:

- Ta thật không biết có bao nhiêu việc là làm vì Sư Phi Huyên? Hay là vì thiên hạ? Hoặc là vì bản thân? Hoặc là vì những người đi theo ta?

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Chuyện đó không quan trọng, quan trọng nhất là kết quả cuối cùng. Chỉ cần thiên hạ hoà bình thống nhất, những chuyện khác đều không quan trọng. Trong cung Thái Cực dưới lệnh tôn người có thể ra lệnh mọi việc phải chăng là Vi công công?

Lý Thế Dân phấn khởi tinh thần nói:

- Vi công công luôn phụng chỉ làm việc, truyền lời của phụ hoàng nên không một ai không nể mặt lão. Nhưng người chính thức chỉ huy thân binh của phụ hoàng là em họ ta Lý Hiếu Cung. Hắn là người anh minh quyết đoán, có uy tín rất lớn trong cung, càng khó đối phó hơn so với Vi công công

Từ Tử Lăng nói:

- Tìm cách thông báo Lý Thần Thông chú ngươi, bảo tối nay ta sẽ gặp ông ấy. Sáng mai phải mượn sức ảnh hưởng của ông ấy trong cung. Việc này là mấu chốt quan trọng

Lý Thế Dân gật đầu:

- Việc này không vấn đề. Ài! Ta lo lắng Tử lăng có thể ứng phó được không? Lúc đó, Tử Lăng không những phải ứng phó Vi Công công, Vũ Văn Thương, Lý Hiếu Cung, vợ chồng Thần Tiên Quyến Thuộc Trử Quân Minh, Hoa Anh, còn có Vưu Sở Hồng, nếu có sai sót nhỏ gì thì hậu quả khó đoán. Bản thân phụ hoàng thân thủ càng cao minh

chứ chẳng phải loại dễ chơi

Từ Tử Lăng thản nhiên nói:

- Xin Thế Dân huynh cứ yên tâm. Người ngấm ngầm vào Trường An lần này tập trung quân tinh nhuệ của Thiếu Soái và Tống gia. Tống Bang, Tống Sảng, Tống Pháp Lượng là những cao thủ thanh niên xuất sắc nhất của Tống gia do chính tay Tống Khuyết toàn tâm đào tạo ra, không ai không đủ tư cách và bản lĩnh đảm đương một mặt trận. Chỉ cần có thể đánh lúc địch không đề phòng, có thể trong nháy mắt khống chế đại cục. Đúng như Thế Dân huynh thường nói là bên ta tập trung mà địch phân tán nên dù trong cung thiên quân vạn mã nhưng chỉ còn cách cúi đầu nghe lệnh mà thôi

Tiếp đó cười nhẹ:

- May là hiện giờ Dương Văn Can đã tan tác, nếu không thì chúng ta còn phải phân tâm đối phó với hắn

Lúc này. tiếng bước chân nổi lên bên ngoài. Thân binh đứng ngoài cửa báo:

- Bẩm Tần Vương, Trầm Lạc Nhạn, phu nhân Hành Quân Tổng Quản Lý Thế Tích cầu kiến Từ tiên sinh

Lý Thế Dân đáp:

- Mời cô ấy vào!

Rồi hắn đứng lên, tự mình đi ra.

o0o

Khấu Trọng thầm nghĩ lần này coi như Cái Tô Văn vận không được tốt. Nếu như so tài vào tối hôm qua thì hươu chết vào tay ai làm sao đoán được? Nhưng hiện giờ thì khẳng định là hắn sẽ bị mình dắt mũi. Vì sau khi hiểu được rõ ràng Bất Tử Ấn pháp, Trường Sinh Khí của gã không những cao thêm một tầng, xuất thần nhập hoá, gã lại học được từ chỗ Tất Huyền biết cách dùng khí trường khống chế địch, khắc chế địch, càng phát huy được Huyễn Thuật của Bất Tử Ấn pháp đến mức tột cùng.

Lúc này, Cái Tô Văn lộ vẻ ngạc nhiên, vì áp lực biến mất nhưng kình lực lại tăng cường mà không tự chủ được. Thanh đao đầu tròn trong tay hắn không còn lựa chọn nào khác, hoá thành một luồng ánh sáng vàng rực rỡ chém vào đầu Khấu Trọng.

Khấu Trọng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng chờ đợi, cười vang, bề ngoài như gã vung đao quét ngang ra, nhưng lại bao hàm ngàn vạn biến hoá khác, đao dựa vào ý, ý thuận theo đao, người và đao hợp nhất, không còn phân biệt người và đao nữa.

Choang!

Hai thanh đao chém vào nhau, hoa lửa bắn tung toé.

Vào lúc sắp phân thắng bại này, Cái Tô Văn cho thấy khả năng đại gia về đao pháp Cao Lệ của mình, thanh đao đầu tròn của hắn giống như không chịu nổi lực chém của Tỉnh Trung Nguyệt, dạt sang mé trái, nhưng lại mượn lực chuyển thân theo đao thay đổi vị trí, trong chớp mắt rời xa cách Khấu Trọng một trượng, tiếp đó mau lẹ xoay người một vòng, thanh đao đầu tròn trong tay hoá thành luồng ánh sáng vàng đâm thẳng về phía Khấu Trọng dập dờn như sóng lượn. Hắn lùi lại rồi lại tiến lên, không những không hề có vẻ bị rơi vào thế hạ phong mà tiến thoái liền lạc không kẽ hở, kỳ diệu như áo trời.

Trong lòng Khấu Trọng hiểu rõ chút ưu thế mình vừa chiếm được đã hoàn toàn mất hết bởi chiêu thức phản kích bám theo mà đánh của đối phương, nhưng gã vẫn ung dung cười dài, nói:

- Đao pháp hay lắm!

Đúng lúc bọn Hàn Triều An, Mã Cát trầm trồ khen ngợi Cái Tô Văn thì bảo đao của Khấu Trọng hạ thấp xuống, chỉ xéo lên trên. Lưỡi đao rung động, nhưng người gã lại biến thành bất động như bàn thạch, như có như không, thiên-địa-nhân dung hoà thành một thể.

Tinh thần gã tỉnh táo rõ ràng, thông qua đao khí đang ùa tới nắm rõ được điểm tới cuối cùng của thanh Hoàn Thủ đao trong tay Cái Tô Văn nên gã sẵn sàng chờ đợi.

Lần thứ hai, trên mặt Cái Tô Văn lộ vẻ ngạc nhiên, cảm thấy không những chiêu đao đã cũ mà như mình tự dâng mình lên để Khấu Trọng trừng phạt dạy dỗ. Hắn càng không hiểu chiêu đao tiếp theo của Khấu Trọng. Trong lúc hoảng hốt, bảo đao đang ầm ầm đánh ra như sóng triều lập tức biến thành một luồng ánh sáng vàng vọt đi, khi tới cách Khấu Trọng chừng nửa trượng thì hắn tung mình nhảy vọt lên, đao quang lại biến thành một trận mưa vàng đầy trời đổ xuống đầu Khấu Trọng.

Khấu Trọng thầm biết cuối cùng mình lại ép được Cái Tô Văn rơi vào thế hạ phong. Thế công như bao phủ cả đất trời đó của hắn chẳng qua chỉ là cây cung đã giương hết cỡ, trong lúc hoảng hốt biến chiêu mà thôi. Gã lại không tiếp chiêu mà xông lên phía trước, sau khi thoát khỏi chiêu thức thì gã đứng sững lại, lật tay chém ngược ra sau về phía đối thủ đang không thể không từ trên không trung hạ xuống mặt đất.

Cái Tô Văn hai chân chạm đất, Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng

đã tới nơi, nhưng lại không thấy chút đao khí, kình lực gì cả, quỷ dị tới mức khiến người ta không thể tin nổi. Trong tình cảnh không thể nắm được hư thực của Khấu Trọng, Cái Tô Văn vội vã lùi lại, Hoàn Thủ đao không ngừng chém về phía Khấu Trọng, dồn ra từng đạo đao khí hòng khiến Khấu Trọng không thể thừa thế truy kích, không hổ uy danh là đại gia về đao pháp của Cao Lệ.

Bọn Hàn Triều An biến thành câm như hến, không ai dám khẳng định Cái Tô Văn có thể lấy lại thế thượng phong được hay không.

Khấu Trọng giơ ngang đao đứng yên, mỉm cười nhìn theo Cái Tô Văn lùi lại. Kình khí hộ thân của gã biến thành bức tường khí rời khỏi cơ thể ép ra, giống như bánh xe đè qua đám đồ sứ, nghiền nát toàn bộ đao khí vô hình mà Cái Tô Văn tấn công tới gã. Khi Cái Tô Văn đứng vững lại cách ngoài hai trượng, giữa hai người là khoảng không trống rỗng, không còn trở ngại gì nữa.

Đao thế của Cái Tô Văn biến hoá, đang chấn chỉnh lại trận cước để tổ chức phản kích thì Khấu Trọng bước ba bước xoạt, xoạt, xoạt!, lúc trái lúc phải, lúc tiến lúc lùi, nhưng mỗi bước đều thoát ra khỏi phạm vi đao khí mà Cái Tô Văn định trói chặt gã, khiến Cái Tô Văn phải biến chiêu ba lần, tìm phương pháp tốt nhất đối phó với địch mà không thể phản kích.

Hai người cách nhau hai trượng, nhưng dưới sự cảm ứng của khí cơ cũng giống như chiến đấu xáp lá cà. Bất kỳ bên nào sai sót thì đều bị đối thủ lợi dụng cơ hội phân thắng bại. Sự hung hiểm, căng thẳng không thể tả hết bằng lời.

Khấu Trọng cười dài, nói:

- Đại soái quả là cao minh! Gã chĩa mũi đao ra phía trước, vọt ra đao mang vàng lạt.

Cái Tô Văn cuối cùng cũng ổn định được trận thế, cổ tay khẽ lắc, Hoàn Thủ Đao xỉa ra phía trước. Nhưng khi hắn định phát động thế công thì ánh sáng vàng từ đao của Khấu Trọng bỗng biến mất, Tỉnh Trung Nguyệt như di chuyển qua một không gian khác mà tới, xuất hiện trong tay Khấu Trọng, khiến người ta cảm thấy không lạnh mà run.

Lần thứ ba Cái Tô Văn lộ vẻ kinh hãi. Người đứng xem tuy đông, nhưng khẳng định chỉ có mình hắn cảm nhận được chân khí phát ra từ lưỡi đao của Khấu Trọng, chính là thế phát ra sau mà chế ngự được đối thủ, lưỡi đao đã trói chặt, khoá chết điểm tới cuối cùng của Hoàn Thủ Đao của hắn. Việc này trở thành sơ hở duy nhất trong ứng biến của hắn, nếu lúc này mà Khấu Trọng toàn lực đánh tới thì hắn chỉ còn cách lấy cứng chọi cứng. Đương nhiên Khấu Trọng không phải là người có khả năng tiên tri, mà là do gã có thể nắm chắc không sai trật biến hoá trong đao thế của hắn.

Lần thứ tư Cái Tô Văn biến sắc. Sự cao minh của Khấu Trọng nằm ngoài dự liệu của hắn. Không còn cách gì, hắn đành thu đao lại, giơ ngang thanh đao đứng yên, quát lớn:

- Đây là đao pháp gì?

Đối với câu hỏi này của Cái Tô Văn, bọn Hàn Triều An, Mã Cát, Độc Cô Phượng không hiểu gì, tại sao hắn lại hỏi địch nhân đang hướng đao về phía hắn. Nhưng cả bọn đều biết rõ Cái Tô Văn lại thất sách, rơi vào thế hạ phong.

Cánh tay còn lại của Khấu Trọng nắm cán đao, thanh đao hạ thấp xuống, vòng tay cười nhẹ nói:

- Đây chính là Dịch Kiếm thuật mà mẹ truyền cho ta, làm Đại soái

phải cười rồi

Hai mắt Cái Tô Văn quắc lên, nhìn chằm chằm Khấu Trọng một lúc rồi trầm giọng:

- Phó Quân Sước?

(

Chương 775: Lời hẹn giờ Tý

Nếu đổi lại mình là Lý Thế Dân, biết được người tới kiếm Từ Tử Lăng là Trầm Lạc Nhạn thì chỉ sợ hắn đã nói gì đó hoặc chí ít thì cũng đánh mắt nhắc nhở gã Trầm Lạc Nhạn là vợ yêu của Lý Thế Tích, mà Lý Thế Tích lại là chủ tướng toạ trấn Lạc Dương, ngàn vạn lần không thể xé rào. Cho dù Trầm Lạc Nhạn chủ động, nhưng gã vẫn phải từ chối tới cùng. Nhưng Lý Thế Dân không nói gì về chuyện đó, không hề ra hiệu, cho thấy sự tin tưởng tuyệt đối của hắn đối với Từ Tử Lăng. Đây chính là chỗ hơn người của Lý Thế Dân vì hắn biết người, biết rõ Từ Tử Lăng là người như thế nào.

Trong lúc nghĩ ngợi, mùi hương quen thuộc của Trầm Lạc Nhạn đã ùa vào mũi. Trầm Lạc Nhạn mình vận bộ quần áo the mỏng màu vàng, vẻ mặt tươi cười, không hề tị hiềm ngồi xuống cạnh giường, thò bàn tay thon dài áp lên lưng bàn tay gã, nhìn kỹ khuôn mặt gã, dịu dàng nói:

- Nhìn thần thái hớn hở của Tần Vương, tâm tình vốn không hề lạc quan của ta đã bay hết sạch. Nhưng ta vẫn chưa hiểu tác dụng của việc Tử Lăng giả vờ bị thương ở đây là gì?

Từ Tử Lăng đón ánh mắt xinh đẹp khiến người ta động lòng của nàng, cười nhẹ:

- Việc thắng bại của ngày mai, sẽ quyết định bởi việc bọn ta có thể hợp tác với Lý Uyên khống chế Trường An hay không. Ta gánh vác nhiệm vụ đó, mà…

Bàn tay ngọc của Trầm Lạc Nhạn đưa lên đặt vào môi gã, lắc đầu

nói:

- Không cần nói cho ta biết chi tiết vì nó chỉ trở thành thứ khiến ta lo lắng. Trương Tiệp Dư triệu ta tối nay vào cung bầu bạn với thị, cho nên chuyện ngày mai ta chỉ có thể làm một người bàng quang. Lần này, sau khi trở về Trường An, Lý Uyên thông qua Trương Tiệp Dư lung lạc nô gia, hiện giờ là lúc Lý Uyên sắp sửa hành động, đương nhiên không muốn ta bị lôi cuốn vào chuyện này mà bị thương tổn. Vì Tần Vương nếu có mệnh hệ gì thì Thế Tích là đại tướng đầu tiên của Thiên Sách phủ mà Lý Uyên muốn tranh thủ

Trái tim Từ Tử Lăng không tự chủ được mà đập thình thịch. Trước đây, chẳng phải là gã chưa từng được hưởng ý vị nồng nàn yêu thương của Trầm Lạc Nhạn đối với mình, nhưng không biết tại sao, lần này sự hấp dẫn của nàng đặc biệt mạnh mẽ. Có thể vì mình đang suy nghĩ vẫn đề quá phức tạp này, hoặc có thể vì hôn thú giữa mình với Thạch Thanh Tuyền đã định nên mới cảm thấy sự kích thích khác lạ ngẫu nhiên này.

Trầm Lạc Nhạn lại tiếp:

- Ta vốn đến để cảnh cáo các người đề phòng đại lễ kết minh sáng mai, giờ thì đương nhiên không cần phải làm thế nữa. Rốt cuộc là ai đả thương chàng, khiến chàng có thể giả vờ bị thương?

Từ Tử Lăng cảm thấy nàng đã rút bàn tay ngọc đặt trên vai mình về, lại úp lên lưng bàn tay gã. Thần trí gã tỉnh táo lại, đáp:

- Người đả thương ta chính là Loan Loan. Hiện giờ, nàng ta và Triệu Đức Ngôn, Doãn Tổ Văn tạm thời làm lành, phấn đấu vì vận mệnh của Ma Môn. Ài! Đó chính là một vấn đề khác khiến người ta đau đầu. Trong cung khẳng định là có gian tế nằm vùng của Loan Loan nên Loan Loan mới nắm rõ tình hình trong cung như trong lòng bàn

tay. Ta còn hoài nghi nàng ta ẩn thân trong cung, đương nhiên là với một thân phận khác

Khuôn mặt xinh đẹp của Trầm Lạc Nhạn lộ vẻ nghiêm trọng, nói:

- Chàng là người trong cuộc nên không rõ, có thể vì vậy mà đã đoán sai tâm ý của Loan Loan rồi. Tử Lăng có thể đem chuyện đã xảy ra với chàng trong hai ngày nay kể lại những điểm chính cho ta không

o0o

Khấu Trọng lại tra đao về vỏ, nghiêm mặt nói:

- Khấu Trọng ta có được ngày hôm nay toàn do mẹ ban cho. Đối với người trong tộc của mẹ, ta có tình cảm và lòng ái mộ thân thiết sâu sắc. Nếu Đại soái hiểu ta là một người như thế nào thì nên biết Khấu Trọng ta chỉ hy vọng được làm anh em chứ không làm địch nhân với Đại soái. Một ngày, Khấu Trọng ta còn sống thì tuyệt không cho phép bất cứ ai mạo phạm quê cha đất tổ của mẹ. Xin Đại soái minh xét

Mã Cát quát lạnh:

- Đại soái đừng để hoa ngôn xảo ngữ của hắn mê hoặc

Khấu Trọng ngoảnh đầu nhìn về phía Mã Cát đứng xa xa, ung dung cười nói:

- Ngươi có thể nêu ví dụ không. Từ sau khi Khấu Trọng ta xuất đạo, có lúc nào nói mà không giữ lời, phụ lòng ai không?

Mã Cát tắc họng.

Ánh mắt Khấu Trọng trở lại phía Cái Tô Văn, cười nhẹ:

- Đại soái ôm chí lớn chắc sẽ không so đo tính toán được mất nhất thời. Tôi và Tử Lăng quả thật đã coi Cao Lệ như là một nửa quê hương của mình, chỉ sợ không bảo hộ được chu toàn. Nếu như có lời nào trái với lương tâm, mẹ trên trời linh thiêng sẽ không tha cho những đứa con bất hiếu chúng tôi đâu

Hai mắt đang trừng trừng nhìn gã không chớp của Cái Tô Văn dần dần trở nên hiền hoà, bỗng nhiên lắc đầu cười khổ, Hoàn Thủ Đao buông thõng xuống, nói:

- Triều An và Chính Tông có gì nói không?

Giọng Kim Chính Tông từ sau lưng Khấu Trọng vang lên:

- Chính Tông tin tưởng sâu sắc những lời Thiếu Soái là những lời gan ruột. Ngày trước ở Long Tuyền, nếu như không có Thiếu Soái nhớ tình cũ thì chúng ta không thể toàn thân thoái lui

Khi Cái Tô Văn khẽ gật đầu, Hàn Triều An than:

- Thiếu Soái không phải là người hứa hươu hứa vượn

Cái Tô Văn ngửa mặt nhìn trời cười dài, tiện tay buông đao ra, để mặc cho nó kêu xoảng một tiếng rơi xuống đất, trầm giọng nói:

- Một thanh đao khác…

o0o

Nghe xong, Trầm Lạc Nhạn nhíu mày suy nghĩ:

- Bên địch mấy lần hành động đều nhằm chống đối Tử Lăng. Chuyện

này có phần không hợp với lẽ thường. Nên biết, nếu Khấu Trọng bị hại thì bọn Kiến Thành lập tức đại công cáo thành, cần gì phải rắc rối, ba phen bốn bận hạ thủ chàng như vậy. Chẳng lẽ cho rằng Tử Lăng dễ đối phó hơn so với Khấu Trọng sao?

Từ Tử Lăng đáp:

- Hai lần đánh lén, phục kích đều phát sinh trên đường ta đi gặp Thanh Tuyền cho nên việc phục kích ta so ra dễ dàng hơn vì có dấu vết để mà lần theo

Trầm Lạc Nhạn phân tích:

- Đó chỉ là một trong những nguyên nhân. Thật ra, với thực lực của chàng và Khấu Trọng, tuy không tránh khỏi bị thương, nhưng kiều gì cũng có cách đột vây bỏ chạy. Còn mục tiêu của địch là cần đánh trọng thương chàng, từ đó tạo gánh nặng nghiêm trọng cho Khấu Trọng, không những làm hắn không không thể nói đi là đi ngay, khi xung đột chính diện bùng nổ thì Khấu Trọng càng không thể bỏ mặc chàng không lý gì tới mà bỏ chạy được. Có thể nói nước cờ đó là đã tính hết nước rồi, muốn vĩnh viễn giữ các người lại

Từ Tử Lăng giật mình nói:

- Nói đúng lắm!

Trầm Lạc Nhạn lại tiếp:

- Theo tình hình hiện nay, sau khi hành động ám sát của Dương Hư Ngạn bị Thạch Chi Hiên phá hỏng thì hắn không thể không mời Loan Loan ra mặt. Loan Loan chỉ cần đánh trọng thương chàng, còn mục tiêu vẫn là Khấu Trọng. Nếu không, để chàng và Khấu Trọng liên thủ đột vây thì cho dù là Tất Huyền thân chinh xuất thủ chỉ sợ cũng

không cản nổi hai người

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói:

- Thạch Chi Hiên đúng ra không biết Loan Loan sẽ đối phó ta, cũng không biết Dương Hư Ngạn đang bí mật hợp tác với Loan Loan. Nhưng cũng rất khó nói, Thạch Chi Hiên mừng giận vô chừng, đang vui vẻ có khi trở mặt, không ai dò được tâm ý lão

Trầm Lạc Nhạn rút bàn tay đang áp lên lưng bàn tay Tử Lăng về, cười nhẹ:

- Chàng quá đề cao Thạch Chi Hiên rồi. Lão đã biến thành một người cha hiền từ có thể hy sinh bất cứ thứ gì vì con gái mình. Loan Loan càng hiểu rõ điểm này hơn bất kỳ ai, cho nên giữa Loan Loan và Thạch Chi Hiên mới xuất hiện sự chia rẽ không thể bổ khuyết đó

Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

- Nếu đúng như nàng nói thì chúng ta có thể bỏ đi biến số khó lường về Thạch Chi Hiên rồi

Trầm Lạc Nhạn vui vẻ đứng lên, ánh mắt vô cùng dịu dàng nhìn gã, khẽ thốt:

- Có khi chàng không biết chứ mỗi lần cuộc đại chiến tới gần, ta đều cảm thấy sợ hãi và khẩn trương, cho nên ta tuyệt không phải là tướng soái trời sinh như Khấu Trọng. Thế nhưng ta chưa từng trải qua nỗi sợ hãi và khủng bố như đêm nay. Chàng hãy cẩn thận! Bất kỳ một sai sót gì thì chúng ta chỉ còn đường thất bại

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Yên tâm đi! Khấu Trọng lại thêm vào Lý Thế Dân thì tuyệt không thể thua được. sau khi Khấu Trọng trở về, bọn ta sẽ nghiên cứu chiến lược hoàn hảo nhất, dùng cái giá phải trả thấp nhất để thu được thành quả thắng lợi lớn nhất, ổn định kinh thành Trường An của chúng ta

o0o

Cái Tô Văn chậm rãi rút đao từ trong vỏ ra, toàn thân hắn lập tức phát sinh biến hoá, không những thần thái bay bổng, mà còn sinh ra một loại khí phách hùng vĩ rộng lớn, cho thấy mọi lo nghĩ của hắn đã tiêu tan, chuyên tâm đối địch, người với đao đã kết hợp làm một.

Khấu Trọng chưa từng nhìn thấy thanh trường đao nào dày nặng, thuần phác không hề hoa mỹ như vậy, so với Tỉnh Trung Nguyệt còn dài hơn nửa thước, dày gấp đôi, thân đao đen nhánh lấp lánh phát sáng.

Cái Tô Văn ung dung cười nói:

- Đây là cây đao bằng thép xanh được rèn bốn mươi chín lớp, do danh sư chế tạo đao Kim Hi của nước ta chế tạo ra theo yêu cầu của bản nhân. Thép xanh sau khi được chế ra lại được rèn mỏng gập lại bốn mươi chín lớp mà thành, lưỡi đao được tôi luyện kỹ. Thép xanh cũng chính là nguyên chất của thép đen, trong cương có nhu. Nó vốn có tên là Thuẫn Kích Đao, vỏ đao dày là thuẫn, thanh đao là kích. Cả vỏ và đao tổng cộng nặng một trăm mười cân. Thiếu Soái chú ý đó

Khấu Trọng xoè tay ra, lắc đầu cười nhăn nhó:

- Nếu đại soái không muốn ngừng, Khấu Trọng chỉ còn cách bồi tiếp, để ta lãnh giáo đao pháp siêu phàm lấy vỏ làm thuẫn, lấy đao làm kích của ngài

Cái Tô Văn cười nhẹ:

- Tô Văn không phải là loại ham đánh. Chỉ vì đao pháp Thiếu Soái xuất thần nhập hoá khiến người ta chấn động, đã gặp mà bỏ qua thì thật là đáng tiếc. Xin Thiếu Soái không chê mà dạy bảo cho, để Cái Tô Văn được thưởng thức Tỉnh Trung Bát Pháp danh chấn Trung nguyên - Ngoại vực, để Cái Tô Văn không phải tay trắng mà trở về

Khấu Trọng nổi hào khí, càng hiểu tâm thái của Cái Tô Văn. Nếu Cái Tô Văn tiếp nhận đề nghị làm lành của Khấu Trọng gã khi bị rơi vào thế hạ phong thì cũng như là hắn sợ Khấu Trọng gã. Hơn nữa, có thể hắn còn có bản lĩnh chưa lộ ra, chưa có cơ hội thi triển thì chưa cam tâm. Gã cười nhẹ:

- Nếu Đại soái đã coi trọng tiểu đệ như vậy, tiểu đệ sẽ diễn một lượt Tỉnh Trung Bát pháp từ đầu đến cuối để Đại soái xem xét, chỉ điểm cho

Xoảng!

Một lần nữa, Tỉnh Trung Nguyệt rời vỏ. Toàn bộ thân hình Khấu Trọng như bị đao dẫn dắt hơi chúi về phía trước. Lưỡi đao chỉ xéo về phía Cái Tô Văn đang tay trái cầm vỏ, tay phải cầm đao, nhưng lại không hề phát ra chút đao khí lạnh lẽo nào. Dường như gã làm một tư thế không hề thực chất, nhưng tất cả mọi người có mặt, kể cả Cái Tô Văn không ai không cảm nhận rõ Khấu Trọng người và đao đã hợp nhất, hơn nữa lại còn hoà nhập vào đất trời thành một thể. Sức mạnh của đất trời cũng chính là sức mạnh của gã, đoạt cả thiên địa tạo hoá.

Cái Tô Văn bỗng phát giác mọi chiêu số dụ địch, khống chế địch trước đây không thể sử dụng được, phát sinh cảm giác tiến thoái

lưỡng nan. Hắn chỉ đành thủ thế, vỏ đao trong tay trái gác chéo bảo vệ trước ngực như chiếc thuẫn, tay phải giơ ngang thanh đao cao quá đầu, rùn chân xuống tấn. Khí kình mãnh liệt như cuồng phong tràn về phía Khấu Trọng cách ngoài hai trượng. Hắn lạnh lùng bình tĩnh hỏi:

- Xin hỏi đây là pháp gì?

Khấu Trọng phát sinh cảm giác thiên địa nhân hợp nhất, vô nhân vô đao một cách trọn vẹn. Tuy đối mặt với khí kình kinh người của Cái Tô Văn nhưng gã vẫn ung dung tự nhiên như cá trong nước, giống như con cá hoàn toàn không để lọt bất kỳ biến hoá nào trong lòng nước, chỉ cần đối phương hơi di động thì chiêu Kích Kỳ tiếp theo của gã lập tức đánh mạnh ra. Gã cười nhẹ:

- Chiêu này tên là Bất Công. Chiêu kế tiếp là Kích Kỳ. Đại soái chú ý

Cái Tô Văn cười đáp:

- Nếu ta cũng thủ mà không công thì Thiếu Soái làm sao xuất chiêu Kích Kỳ được?

Khấu Trọng vận chuyển chân khí nghịch chiều, ngạo nghễ đứng yên không động đậy. Gã cười ha hả nói:

- Vậy thì ta chỉ còn cách sử chiêu Phương Viên, khi Đại soái chuyển từ thủ sang công thì tôi tự sẽ có cơ hội sử chiêu Kích Kỳ

Cái Tô Văn nhíu mày:

- Thức phòng thủ này của ta tên là Phong Thiên Bế Địa, không có kẽ hở. Nếu Thiếu Soái có bản lãnh làm ta biến chiêu thì Tô Văn tâm phục khẩu phục

Khoé miệng Khấu Trọng lộ nét cười kỳ dị, nói:

- Phương Viên là pháp cuối cùng trong Tỉnh Trung Bát pháp, cũng là bản lãnh cuối cùng của Khấu Trọng ta. Nếu không thể làm Đại soái phải biến chiêu ứng phó thì tiểu đệ lập tức bỏ đao nhận thua. Bất quá chúng ta vẫn là huynh đệ, xin Đại soái tha cho cái mạng nhỏ của ta

Cái Tô Văn vui vẻ đáp:

- Ta nghĩ không kết giao với người bạn như ngươi cũng không được. Xin Thiếu Soái chỉ giáo

Khấu Trọng cười dài, Tỉnh Trung Nguyệt trong tay bỗng nhiên rực rỡ ánh vàng. Loa hoàn kình khí từ lưỡi đao phát ra, xoáy tròn bắn đi, thành hình tròn trong hình vuông, từ thân người gã lại phát xuất khí trường kinh người như một bức tường đè về phía đối phương, biến thành hình vuông trong hình tròn, một trước một sau khiến Cái Tô Văn cuống quít ứng phó.

Cái Tô Văn nào ngờ chiêu Phương Viên của gã không phải là chiêu đao mà là sự biến hoá của chân khí, lại từ xa đánh tới. Điều khiến người ta kinh hãi nhất là luồng Loa hoàn kình khí phá không đánh tới, còn một mảng khí kình khác lại hút hết chân khí của hắn phát ra, khiến hắn không cách nào nắm được hư thật của Khấu Trọng thông qua tiếp xúc khí kình. Chiêu số đáng sợ như thế này, lần đầu tiên hắn mới gặp phải.

Cái Tô Văn quát lớn một tiếng, vỏ đao trong tay trái ngưng tụ mười thành chân khí, người hắn dạt sang ngang, quét ngang vào luồng Loan hoàn kình đang đánh tới trước.

Bùng!

Chân khí giao kích, hai người đồng thời chấn động kịch liệt.

Khấu Trọng dường như định nhảy vọt về phía trước, bức tường kình khí đang đè xuống Cái Tô Văn. Cái Tô Văn lại thét lớn một tiếng, thanh đao thép xanh nặng nề đang hoành ngang trên đầu chém mau xuống, bức tường kình khí dạt sang hai bên, giống như nước biển bị hai bức tường hai bên chặn lại, xuất hiện một con đường dưới đáy biển.

Cái Tô Văn không còn cách nào khác vì sợ Khấu Trọng thừa thế đánh tới nên đành tiên phát chế nhân, dùng thế chống thế, dùng hết tốc lực lướt đi trong con đường vô hình được mở ra giữa bức tường khí kình. Thanh đao nặng nề trong tay phải hoá thành luồng ánh sáng loé lên như thiểm điện, vượt qua khoảng cách hai trượng đâm thẳng vào Khấu Trọng với khí thế sấm sét.

Cuối cùng hắn đã bị bức phải biến thủ thành công, không thể không biến hoá.

Lúc này mới biết Khấu Trọng làm ra vẻ tấn công lại không hề thi triển chiêu Kích Kỳ như hắn dự liệu. Chiêu gã sử dụng thực sự chính là Binh Trá, dẫn dắt đối thủ biến chiêu tấn công tới. Chỗ tinh diệu bên trong khiến bọn Kim Chính Tông đứng xem mà hoa cả mắt, khen ngợi không ngớt.

Khấu Trọng đối diện với đòn tấn công kinh người như xé trời rạch đất đó vẫn không hề hoang mang. Tỉnh Trung Nguyệt đâm hờ về phía trước mười mấy nhát, phát ra mười mấy luồng đao khí. Mỗi luồng đao khí đều đánh trúng thân đao của đối phương, chính là gã đã học hỏi và ứng dụng sinh động một phác trong Tán thủ bát phác của Ninh Đạo Kỳ sử dụng vào chiêu Kỳ Dịch trong Bát pháp của gã, dùng người để ngự đao, dùng đao ngự địch.

Choang!

Thế công dũng mãnh bỗng nhiên biến mất không còn tung tích gì nữa. Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng không những thành công trong việc chặn đứng một đòn kinh thiên địa, khiếp quỷ thần của Cái Tô Văn, mà còn hút chặt lấy thanh đao nặng nề đó.

Cái Tô Văn quát lớn một tiếng, vỏ đao trong tay trái đập ngang vào đầu Khấu Trọng.

Khấu Trọng cười dài, ngấm ngầm sử dụng tâm pháp Bất Tử ấn, chân khí trong cơ thể biến từ tử thành sinh, kình khí vận chuyển ngược chiều.

Xoảng!

Đao kình như ba đào không thể kháng cự ầm ầm tràn vào thanh đao nặng nề của Cái Tô Văn, chấn hắn bật ra ba bước, vỏ đao trong tay trái đánh hụt.

Cái Tô Văn tiện tay buông bỏ vỏ đao, ngửa mặt nhìn trời cười nói:

- Nếu ta cứ tiếp tục nữa không ngừng thì sẽ biến thành kẻ ti bỉ vô sỉ. Lãnh giáo đủ rồi! Tối nay Cái Tô Văn ta lập tức bỏ đi, không hỏi tới chuyện của Trường An nữa

o0o

Sau khi Trầm Lạc Nhạn đi rồi, Hầu Hi Bạch từ Lăng Yên Các trở về, ngồi xuống cạnh giường than thở:

- Lần này thì phiền phức rồi!

Từ Tử Lăng vốn cởi mở, nhưng do liên quan tới sư công nên gã cũng giật nảy mình, cười khổ giục:

- Nói đi! Hi vọng ta chịu đựng được

Hầu Hi Bạch chán nản thốt:

- Phải nói là không biết Khấu Trọng có chịu đựng nổi không

Từ Tử Lăng giật mình kinh hãi, hỏi dồn:

- Chuyện gì vậy?

Hầu Hi Bạch đáp:

- Vừa rồi ta tới Lăng Yên Các gặp dì Du của các ngươi, lời dài nói ngắn để nàng ta biết ta chuyển lời cho các ngươi muốn hoãn lời hẹn giờ tý đêm nay sang đến đêm hôm sau. Nào ngờ nàng ta nổi trận lôi đình, nói sư công các ngươi hận nhất là người không giữ lời hứa, như thế này thì sẽ làm quan hệ giữa các ngươi và sư công xấu đi. Ài! Không còn cách nào khác, ta đành nói thật chân tướng thật hư với nàng ta, cho nàng ta biết ngươi bị Loan Loan đánh trọng thương. Dì Du của các ngươi bảo ta chờ một chút để nàng vào hỏi ý kiến sư công. Khi quay lại, nàng bảo ta sư công ra lệnh nếu như giờ tý đêm nay Khấu Trọng không tới ngôi đình ở giữa hồ Lăng Yên thì ông ta sẽ đích thân đến cung Dịch Đình tìm Khấu Trọng để xả giận

Từ Tử Lăng nghe xong nhíu mày. Gã thà người hẹn đấu võ là Tất Huyền, như vậy thì ít nhất Khấu Trọng cũng có thể toàn lực chiến đấu. Nhưng đối với Phó Dịch Lâm thì lại cố kỵ muôn vàn, chỉ có thua mà không có thắng vì không thể không nghĩ tới phần tình cảm đối với mẹ.

Hầu Hi Bạch đau đầu hỏi:

- Làm sao đây?

Từ Tử Lăng nhăn nhó cười đáp:

- Mọi việc cứ đợi Khấu Trọng trở về rồi hãy nói!

o0o

Khấu Trọng tâm tình nhẹ nhõm rời khỏi Lương Viên. Đến bản thân gã cũng hài lòng về cách xử lý Cái Tô Văn của mình, lại giữ được thể diện cho đối phương, không làm tổn thương hoà khí, lại khiến Cái Tô Văn không bất trí mà bị lôi cuốn vào cuộc đại chiến sáng mai, tước bớt thực lực của phía Lý Kiến Thành. Gã bất chợt nghĩ tới hành động tiếp theo của mình, có nên giả vờ nhân vì Từ Tử Lăng bị trọng thương mà Khấu Trọng gã trong lúc tức giận đi khắp nơi tìm người tiết hận, thừa cơ sấn thẳng vào Đông Cung khiêu chiến Dương Hư Ngạn, làm thịt tên tiểu tử này. Nhưng gã lại sợ làm thế sẽ ảnh hưởng tới hành động sáng mai. Đang do dự, gã quay đầu nhìn lại, thấy Bạt Phong Hàn từ phía sau chạy tới cười nói:

- Hảo tiểu tử, không ngờ lại bị ngươi nhanh chân giành mất Cái Đại soái của ta

Khấu Trọng chờ hắn tới bên cạnh rồi sánh vai cùng đi, vui vẻ hỏi:

- Ngươi nhìn thấy ta từ Lương Viên đi ra sao?

Bạt Phong Hàn thản nhiên đáp:

- Nhìn bộ dạng hớn hở của ngươi, phải chăng đã đánh cho Cái Tô

Văn tan tành không còn manh giáp, phải cút về quê rồi?

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Cao thủ so chiêu, cần gì phải phân thắng bại. Ta chỉ bức hắn hai lần phải rơi vào thế hạ phong, trong năm thanh đao thì đánh rớt ba thanh, kết hợp phân trần lợi hại nên hai bên kết thúc hoà bình. Hắn lập tức dẫn quân rời thành. Hà hà! Ngươi vừa đi đâu vậy?

Bạt Phong Hàn nói:

- Coi như hắn gặp may, Ta tuyệt không đối tốt với hắn như ngươi đâu

Khấu Trọng giục:

- Mau trả lời câu hỏi của ta, đừng có cố ý đánh trống lảng. Lúc nãy phải chăng ngươi đuổi theo Ba Đại Nhi?

Bạt Phong Hàn đặt tay lên vai gã, thở dài:

- Tâm ý của ta làm sao giấu được ngươi. Ta và Ba Đại Nhi có một cách liên lạc. Nếu nàng muốn để ta tìm thấy nàng thì sẽ lưu lại ám hiệu ở cửa đông thành. Giờ nàng đã rời khỏi Hoàng cung, tạm trú trong một gian khách sạn ở đường lớn Chu Tước, ta vẫn chưa quyết định có nên đi gặp nàng không. Lúc ta đang lang thang như cô hồn vô chủ trên đường, bỗng dưng nhớ tới Cái Tô Văn bèn đi tìm, nào ngờ lại gặp ngươi

Khấu Trọng đang định nói thì Bạt Phong Hàn chặn ngang:

- Nhìn kìa!

Lúc này hai gã đã đi tới khu vực gần Hoàng thành. Khấu Trọng nhìn theo ánh mắt Bạt Phong Hàn, thấy Liệt Hà đang ung dung thả bước trên đường lớn Chu Tước, đi về hướng ngược lại với hai gã.

Khấu Trọng mừng quá nói:

- Lưới trời lồng lộng thưa mà không lọt. Giờ chết của tên tiểu tử này tới rồi!

(

Chương 776: Thu hoạch ngoài ý muốn

Nhìn theo bóng lưng Liệt Hà biến mất vào Minh Đường Oa, Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Thì ra tên tiểu tử đó thích cờ bạc

Khấu Trọng nghe thế, trong lòng có một chủ ý nói:

- Hắn không phải là kẻ thích cờ bạc, Hay là hắn tìm người?

Bạt Phong Hàn nhíu mày:

- Tìm ai?

Hai gã nằm phục trên mái nhà quán hàng đối diện, giám thị cửa lớn người ra người vào của Minh Đường Oa.

Khấu Trọng nói:

- Vừa rồi ngươi nói hắn là tay thích cờ bạc, lập tức làm ta nhớ tới Sa Thành Tựu, đại thiếu gia của Sa gia, đại ca của Sa Chỉ Tinh. Tiểu thư thứ tư của họ Sa vì Tử Lăng mà làm ầm ĩ lên với Liệt Hà, Liệt Hà chỉ đành dựa vào Sa Thành Tựu, hi vọng có thể làm lành với Sa Chỉ Tinh. Liệt Hà nếu muốn trà trộn vào nhà có tiếng ở Trường An thì Sa Chỉ Tinh là một lựa chọn lý tưởng

Bạt Phong Hàn nói:

- Hy vọng ngươi đoán đúng. Nếu để Liệt tiểu tử theo cửa sau trốn mất thì chúng ta sẽ lỡ mất cơ họi tốt

Khấu Trọng cười đáp:

- Giờ ta tràn đầy linh cảm giống như Tử Lăng, biết mình sẽ không sai. Lão thiên gia nếu đã để chúng ta bất ngờ gặp hắn thì đương nhiên sẽ không làm chúng ta mất hứng. Hà hà! Mất hứng?

Bạt Phong Hàn nói:

- Nếu như hắn cùng Sa Thành Tựu trở về Sa phủ thì chúng ta có thể nắm chính xác lộ tuyến của hắn, tìm được địa điểm hạ thủ tốt nhất. Chuyện này đương nhiên là do ngươi phụ trách

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Không thành vấn đề

Gã ngừng một chút lại tiếp:

- Năm xưa khi ta và Tử Lăng còn làm tiểu lưu manh ở Dương Châu thì ngày nào cũng mơ tới những thành thị lớn ngoài Dương Châu, đất trời rộng lớn bên ngoài, hy vọng có thể tìm được chỗ đặc biệt và chuyện gì đó kích thích để xua tan nỗi tẻ nhạt và buồn bã thường ngày. Không ngừng mơ tưởng đi theo nghĩa quân, hoặc là tham gia ứng thi khoa bảng, nói cho cùng là hy vọng có chuyển biến mới mẻ, không muốn ngu ngơ qua ngày đoạn tháng

Bạt Phong Hàn không ngờ gã bỗng nhiên lại kể lại chuyện xưa, không nắm được ý đồ của gã, hỏi:

- Hiện giờ hy vọng đã thành sự thật, thử hỏi ai mà có cuộc sống

phong phú muôn màu, biến hoá đa đoan như sóng triều như ngươi không?

Ánh mắt Khấu Trọng vẫn chăm chú nhìn về phía cửa lớn ngựa xe như nước của Minh Đường oa, nhưng Bạt Phong Hàn có thể khẳng định gã đang nhìn đó nhưng chẳng thấy gì, tinh thần càng lúc càng phiêu du tận đẩu tận đâu. Hắn chỉ thấy gã tiếp tục lẩm bẩm như mơ ngủ:

- Cho tới ngày hôm nay, đất trời này đối với ta vẫn rộng lớn vô hạn, ngoài vùng đất này lại có vùng đất khác, ngoài thảo nguyên này lại có thảo nguyên khác. Trong đất trời rộng lớn vô biên này tồn tại các quốc gia có phong tục khác nhau, các nước có tín ngưỡng và dân tộc hoàn toàn khác nhau. Nguồn gốc thần bí của dòng sông lớn Hoàng hà, ngọn núi cao nhất, biển rộng nhất, lại còn có nước Quy Tư sản sinh ra nhiều mỹ nữ lừng danh thiên hạ… đã đủ để chúng ta tận hết sức lực của đời này để mà đi tìm tòi thưởng thức. Khi tinh thần ngươi thăng hoa như thế này, sự cừu hận trong nhân thế sẽ trở thành chuyện vớ vẩn. Thành công vào sáng mai của chúng ta đại biểu cho một thời đại hoàn toàn mới xuất hiện. Hiệt Lợi bị đuổi về quê hắn, sự quật khởi của Lý Thế Dân đại biểu cho sự hoà giải giữa các dân tộc. Võ lực sẽ được dùng để duy trì hoà bình chứ không phải để xâm lược và cướp bóc chiếm đoạt. Lão ca ngươi hiểu ý của ta chứ? Sự đối lập giữa ngươi và Ba Đại Nhi sẽ không còn tồn tại, nếu ngươi vẫn không buông bỏ được mối cừu hận hoặc giai cấp con bà nó đó đi thì chẳng khác gì tự trói lấy mình, trơ mắt nhìn hạnh phúc tuột khỏi tầm tay, để người thiếu nữ mà trong lòng mình yêu tiếp tục phải chịu dày vò, lãng phí sự trân quý của sinh mệnh!

Bạt Phong Hàn nhăn nhó cười nói:

- Thì ra ngươi vòng vo tam quốc để mà thuyết phục ta, giáo huấn nặng nề ta một trận

Khấu Trọng nhìn sang Bạt Phong Hàn, hai mắt gã bừng bừng vẻ nồng nhiệt, nói:

- Không cần phải tự dối mình nữa. Người thiếu nữ ngươi thích nhất chính là Ba Đại Nhi cho nên lúc ở Hách Liên bảo, trong lòng ngươi chỉ nhớ tới hình bóng duy nhất của nàng. Lúc này, nàng ta đang đau khổ chờ đợi ngươi trong một khách sạn nào đó trong thành, đợi ngươi đổi ý. Ngươi có thể chọn cách làm một kiếm thủ vô tình, cũng có thể lắc mình biến thành một tình nhân đáng yêu. Cô đơn hay khoái lạc phụ thuộc vào một ý niệm của lão ca ngươi. Tin ta đi! Hãy lập tức lăn tới trước mặt Ba Đại Nhi, bỏ hết sự kiêu ngạo và cương ngạnh của ngươi xuống, quỳ xuống trước mặt nàng mà sám hối với cách thức khiêm tốn và chân thành nhất, cầu xin nàng tha thứ. Tiểu đệ xuýt nữa thì vì bá nghiệp ngàn năm con bà nó gì gì đó mà mất đi hạnh phúc nửa đời người của mình, thật không muốn thấy huynh lại bước vào vết xe đổ đó nữa

Bạt Phong Hàn trầm ngâm một lúc, thở dài:

- Mọi chuyện để sau khi mọi chuyện sáng mai kết thúc hãy nói được không?

Khấu Trọng lắc đầu:

- Nếu ngươi không coi Ba Đại Nhi là chuyện đại sự hàng đầu thì không thể thể hiện được tình yêu và sự chân thành của ngươi đối với nàng ấy. Tên tiểu tử xấu xa Liệt Hà đó cứ giao cho ta toàn quyền xử lý, lão Bạt ngươi lập tức lăn đi gặp Ba Đại Nhi cho ta, làm đúng theo những gì lão tử đã nói, sau đó hãy dẫn Ba Đại Nhi về phủ Tần Vương để anh em nhìn ngắm cho rõ

Bạt Phong Hàn nhìn vào ánh mắt nóng bỏng nhiệt tình của gã, nhất

thời không nói được câu gì.

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Chỉ khi đã cởi bỏ được chướng ngại trong lòng, đối mặt với lòng mình, hành động theo lời con tim mách bảo thì mới có thể diệt trừ được sự cố chấp của bản thân. Nếu không, với bộ dạng của ngươi hiện nay thì khẳng định sẽ mất mạng trong tay Tất Huyền. Còn không lăn đến chỗ mà ngươi nên đến cho ta ư, phải chăng muốn ta bỏ qua cho Liệt Hà, áp giải ngươi đi sao? Vậy thì còn gọi là anh hùng hảo hán gì nữa? Chúng ta là huynh đệ một nhà, ta sẽ không để ngươi đi vào con đường lầm lạc. Đột phá trong kiếm đạo thì không còn con đường nào khác

Bạt Phong Hàn lại nhăn nhó cười:

- Giờ ta đã hiểu bằng vào cái gì mà ngươi thuyết phục được Thường Hà và Lưu Hoằng Cơ rồi. Tên tiểu tử ngươi quả thật có bản lãnh làm thuyết khách, nhất là về mặt tình cảm. Ài!

Khấu Trọng nói:

- Ngươi không giấu được ta vì ta đã móc trái tim mình ra cho ngươi xem rồi. Còn ở lại đây làm gì? Ngươi sợ ta không thu thập nổi Liệt Hà sao?

Bạt Phong Hàn trầm ngâm một lúc, cuối cùng gật đầu nói:

- Được rồi! Ta sẽ đi! Ngươi làm cho sạch sẽ một chút, đừng để ảnh hưởng đến đại sự ngày mai đó

o0o

Lý Thế Dân vẻ mặt nặng nề đi vào, ngồi xuống cạnh Hầu Hi Bạch nói:

- Chúng ta tóm được một tên nội gian đều là nhờ Tử Lăng nhắc nhở

Từ Tử Lăng ngạc nhiên:

- Quả thật nước giếng đã bị người ta hạ độc rồi sao?

Hầu Hi Bạch mờ mịt không hiểu hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Lý Thế Dân mỉm cười giải thích, sau đó tiếp:

- Đợi đến lúc nước giếng bị hạ độc thì không còn thời gian nữa cho nên bọn ta mới trực tiếp ra tay đối với viên quan trông coi chuyện nước uống là Trương Nguyên. Trước hết lục soát khắp người hắn, sau khi không tìm được gì mới tìm dưới chân hắn, phát hiện thấy cái bình này Nói xong, y lấy từ trong bọc ra một chiếc bình sứ màu xanh cao chừng bốn tấc được niêm phong kỹ.

Dưới ánh đèn lửa, chiếc bình đứng trong lòng bàn tay Lý Thế Dân lấp lánh ánh sáng kỳ dị. Khi liên tưởng tới Liệt Hà và Đại Minh Tôn giáo, người ta cảm thấy nó càng thêm phần âm độc, tà ác.

Lý Thế Dân vẻ mặt mãn nguyện chăm chú nhìn chiếc bình trong tay, ung dung nói:

- Đừng coi thường cái bình chất độc này. Chỉ một giọt là có thể đánh độc ngã mấy chục người, không màu sắc không mùi vị, hơn nữa sau khi trúng độc gần một giờ mới phát tác. Người trúng độc tay chân vô lực, chóng mặt buồn nôn, cho dù là người có công lực cao cường cũng bị giảm sức chiến đấu rất nhiều, vô cùng lợi hại

Từ Tử Lăng vui mừng nói:

- Nghe Thế Dân huynh nói vậy thì chắc tên quan trông coi nước uống Trương Nguyên đó đã khai hết rồi

Lý Thế Dân gật đầu đáp:

- Hắn vẫn chưa chịu khai, nhưng qua quan hệ dây mơ rễ má, bọn ta tìm ra được người liên quan với hắn bị Vương huynh mua chuộc, diệt được mối hoạ bên trong. Một lời cảnh cáo của Tử Lăng quà là công đức vô lượng

Từ Tử Lăng cười đáp:

- Địch nhân khẳng định sẽ hối hận không kịp vì đã dùng độc châm đánh lén ta

Hầu Hi Bạch phấn khởi nói:

- Nếu Tần Vương lợi dụng chuyện này mà thi hành kế hay thì sẽ khiến địch nhân thất bại lớn

Lý Thế Dân cười nhẹ:

- Đúng thế. Hiện giờ, mấy tên này ngược lại đã trở thành quân cờ rất tốt để chúng ta hoặc địch, dụ địch. Ta sẽ qua chúng truyền đi tin tức giả, khi đối phương tưởng đã nắm vững mười mươi thì chúng sẽ phát hiện thấy người trúng kế lại chính là bọn chúng

Hầu Hi Bạch bồn chồn hỏi:

- Cái tên tiểu tử Khấu Trọng vì sao vẫn chưa về? Lại còn lão Bạt

nữa, rốt cuộc là đã chạy đi đâu?

Lý Thế Dân nói:

- Không cần lo lắng. Chỉ có bọn họ đi chọc người ta chứ ai mà dám chọc tới bọn họ? Đặc biệt là tối nay, trước ngày mai thì đối phương tuyệt không dám hành động lỗ mãng đâu

Từ Tử Lăng không khỏi nhớ tới Phó Dịch Lâm, trong lòng cười khổ.

o0o

Một chiếc xe ngựa từ cổng chính Minh Đường oa chạy ra. Với sòng bạc lâu đời này mà nói thì đây là việc mà hàng ngày đều xảy ra tới mấy trăm lượt, vốn không làm Khấu Trọng chú ý. Nhưng có điều chiếc mũ của người đánh xe lại sụp xuống che kín cả mặt mũi hắn, bộ dạng vô cùng thần bí nên Khấu Trọng không khỏi chú ý nhìn, lập tức nhận ra người đánh xe không ngờ lại là Dương Văn Can. Gã mới chỉ nhìn thấy người này ở nơi yến tiệc, nếu không thì gã đã sớm khám phá ra sự nguỵ trang của hắn.

Khấu Trọng trong lòng nghi ngờ, cá và tay gấu món nào gã cũng muốn, rốt cuộc có nên bỏ Liệt Hà mà đuổi theo Dương Văn Can không? Trong xe của Dương Văn Can rốt cuộc là thần thánh phương nào? Vì sao Dương Văn Can không chọn địa bàn của mình là sòng bạc Lục Phúc mà lại giả thần giả quỷ ở Minh Đường Oa? Nghĩ tới đây, Khấu Trọng tự biết khó mà chế ngự được sự tò mò, thầm thở dài rồi quyết định tìm hiểu cho rõ thủ đoạn của Dương Văn Can trước.

o0o

Từ Tử Lăng đang ngồi dựa vào lưng ghế, nhắm mắt dưỡng thần bị

tiếng bước chân làm tỉnh giấc. Gã mở mắt ra, thấy Khấu Trọng vẻ mặt tràn đầy hưng phấn đang đi theo Hầu Hi Bạch vào trong phòng.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Hi Bạch vẫn chưa cho ngươi biết ước hẹn với sư công sao?

Khấu Trọng và Hầu Hi Bạch chia ra ngồi hai bên Từ Tử Lăng. Hầu Hi Bạch nói:

- Ta đã nói với hắn ngay rồi! Nhưng dường như hắn vẫn chưa hiểu chuyện gì vậy

Khấu Trọng cười nói:

- Làm sao lại không hiểu rõ. Con bà nó là con gấu! Quân đến thì tướng ngăn, nước đến thì lấy đất chắn. Nếu sư công tới thì cùng lắm là giơ tay … hà hà! Giơ tay chào hỏi ông ta. Lo lắng chỉ tốn công. Ha ha! lần này ta đi một công ba việc, với trí tuệ trời biển của Lăng thiếu gia ngươi, tối đa chắc chỉ đoán trúng được một trong số đó mà thôi. Hai việc khác thì đảm bảo dù ngươi có nghĩ vỡ đầu cũng không đoán được đâu

Hầu Hi Bạch vui vẻ nói:

- Đừng có úp mở nữa, mau khai hết ra ngay. Tần Vương đang triệu tập mưu thần, tướng lĩnh thủ hạ đến nghị sự đường đợi bọn ta tới thương lượng đại kế đó

Khấu Trọng vui vẻ đáp:

- Trước tiên hãy nói việc thứ nhất: cuối cùng ta và Cái Tô Văn đã kết thúc trong hòa bình. Tên tiểu tử đó đáp ứng tối nay sẽ rời thành về

nước, không hỏi tới chuyện của chúng ta nữa. May là như vậy chứ nếu không thì có thể ta làm thịt được hắn, nhưng chắc chắn sẽ phải trả một giá rất đắt

Từ Tử Lăng mừng nói:

- Làm hay lắm! Ít nhất thì có thể ăn nói được với sư công

Khấu Trọng tiếp:

- Vì vậy ta không quá lo lắng về chuyện ước hẹn với sư công. Trước khi rời thành, lão Cái chắc chắn sẽ bẩm báo nguyên do với sư công, vậy thì sư công sẽ bớt giận nửa phần. Nữa phần giận dữ còn lại đương nhiên là dễ đối phó hơn nhiều!

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Chắc là như vậy

Khấu Trọng lại tiếp:

- Việc thứ hai càng khiến người ta vui mừng hơn. Tiểu đệ chỉ bằng ba tấc lưỡi không xương, làm lão Bạt hiểu được đại nghĩa, khiến hắn bỏ qua hận thù dân tộc giai cấp, đến trước Ba Đại Nhi quỳ xuống cầu xin rồi

Hầu Hi Bạch ngây người hỏi:

- Bạt Phong Hàn quỳ xuống trước mặt Ba Đại Nhi ư?

Từ Tử Lăng nói:

- Đừng nghe hắn khoác lác

Đoạn, gã nhìn sang Khấu Trọng hỏi:

- Lão Bạt chịu nghe lời ngươi sao?

Khấu Trọng nghiêm mặt:

- Ngươi không cảm thấy lão Bạt sau khi chết hụt một lần dưới tay Tất Huyền đã có thay đổi rất lớn sao? Không những kiếm pháp thay đổi, tính tình tư tưởng cũng khác trước. Nếu đổi lại là lão Bạt trước đây thì dù ngươi có kề đao vào cổ hắn cũng không khiến hắn đi phó ước với dì Du của chúng ta được. May là dì Du không tha thứ cho hắn, làm hắn càng cảm thấy tình yêu sống chết không thay đổi của người đẹp họ Ba đối với hắn. Vì thế ta mới có bản lĩnh khuyên hắn động tâm

Hầu Hi Bạch khen:

- Lần này Thiếu Soái làm rất tốt, tại hạ đánh giá rất cao

Từ đáy lòng, Từ Tử Lăng cảm thấy khoan khoái dễ chịu. Thật ra, Bạt Phong Hàn là một người trọng tình nghĩa, chỉ vì trải qua quá nhiều đau thương sâu sắc nên hắn mới ẩn giấu mọi tình cảm dưới vẻ ngoài lạnh lẽo vô tình.

Khấu Trọng nói:

- Việc thứ ba lại càng tuyệt diệu, cũng là trời xui đất khiến thế nào để ta gặp được. Ta vốn bám theo Liệt Hà đến thẳng Minh Đường oa, khi đang khổ sở chờ đợi bên ngoài thì lại nhìn thấy tên tiểu tử Dương Văn Can đóng giả làm người đánh xe dong xe đi ra. Con mẹ nó! Ngươi nói xem trong xe chở ai?

Hầu Hi Bạch xoè tay ra hỏi:

- Ngươi không biết bọn ta đang rửa tai cung kính lắng nghe đây sao?

Khấu Trọng hạ thấp giọng thì thào:

- Nếu ta đoán không sai thì người đó là Lâm Sĩ Hoành vì người đi theo hắn là Vân Vũ Song Tu Tích Thủ Huyền, mà Lâm Sĩ Hoành lại gọi lão Tích là sư phụ

Hai người hơi ngạc nhiên. Lâm Sĩ Hoành làm sao lại phân thân tới tận Trường An này?

Hầu Hi Bạch nghi ngờ:

- Phải chăng Tích Thủ Huyền có một đồ đệ khác?

Khấu Trọng vô cùng tin tưởng nói:

- Làm sao ta lại nhìn lầm người được. Người đó khí định thần nhàn, khí phái chủ soái, lãnh tụ một phương, võ công xem ra rất khá, chắc phải đạt tới cấp gần bằng Loan Loan. Càng rõ ràng hơn là người mà hắn bí mật gặp gỡ là Lý Nguyên Cát

Từ Tử Lăng gật đầu hỏi:

- Bọn chúng gặp nhau ở đâu?

Khấu Trọng đáp:

- Bọn chúng gặp mặt ở một trang viện hoa lệ phía tây thành. Ta không trông thấy tên tiểu tử Lý Nguyên Cát, nhưng vì bọn đi theo có Tiết vạn Triệt, Vũ Văn Bảo và người của phái Lũng Tây, từ đó mà

đoán ra Lý Nguyên Cát

Hầu Hi Bạch không hiểu hỏi:

- Lâm Sĩ Hoành tại sao lại cấu kết với Lý Nguyên Cát? Ngươi không lẻn vào nghe trộm sao?

Khấu Trọng than:

- Ta muốn lắm, nhưng sợ tên tiểu tử Dương Hư Ngạn hoặc người đẹp Loan Loan của chúng ta cũng ở trong phòng nên không dám mạo hiểm vào trong

Hầu Hi Bạch nhíu mày:

- Bọn chúng định làm cái quái gì đây?

Từ Tử Lăng nói:

- Giả thiết trong buổi lễ sáng mai, Lý Thế Dân và Lý Kiến Thành cả hai đều chết thì sẽ xuất hiện cục diện gì?

Khấu Trọng cười rộ nói:

- Đúng là tư tưởng lớn gặp nhau. Đây chính là vọng tưởng của Lý Nguyên Cát, hắn hy vọng thừa nước đục thả câu, tự mình lên ngôi. Sức hắn không đủ, chỉ còn cách mượn lực lượng của Ma môn, mà Ma môn cũng lợi dụng hắn nên ý hợp tâm đầu

Từ Tử Lăng biến sắc thốt:

- Không hay rồi!

Khấu Trọng và Hầu Hi Bạch giật nảy mình, đồng thanh hỏi dồn.

Từ Tử Lăng nói:

- Lâm Sĩ Hoành tuyệt không đến một mình. Nếu ta đoán không sai thì phải có một cánh bộ đội tinh nhuệ của hắn ẩn nấp bên ngoài thành, chờ cơ hội hành động

Khấu Trọng hít một hơi khí lạnh, nói:

- Dương Công Bảo Khố!

Hầu Hi Bạch vẫn chưa hiểu nỗi lo lắng của hai gã, ngơ ngác hỏi:

- Dưới sự yểm hộ của Lý Nguyên Cát, Lâm Sĩ Hoành không khó lẻn vào Quan Trung mà thần không biết quỷ không hay, nhưng việc này có liên quan gì với Dương Công Bảo Khố? Trong tình hình hiện nay, Lâm Sĩ Hoành có tác dụng gì lớn?

Từ Tử Lăng trầm giọng:

- Dương Công Bảo Khố là đường tắt vào Trường An. Nếu Lâm Sĩ Hoành biết được sự tồn tại của bảo khố từ Loan Loan thì vào lúc cần thiết hắn sẽ thông qua bí đạo đó mà vận chuyển số lượng lớn binh sĩ vào trong thành, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai khống chế toàn thành. Dưới tình huống bình thường thì hành động này của Lâm Sĩ Hoành chỉ như trứng chọi đá, nhưng nếu dưới tình hình toàn thành hỗn loạn ngày mai thì chỉ cần có kế hoạch chu toàn, lại thêm nội ứng ngoại hợp thì nói không chừng cũng có cơ hội thành công

Hầu Hi Bạch lắc đầu:

- Lý Nguyên Cát sao lại ngu xuẩn như vậy chứ? Đó gọi là dẫn sói vào

nhà, nuôi ong tay áo. Cho dù hắn có thể ngồi lên ngai vua, nhưng một khi bị khám phá sự câu kết với Lâm Sĩ Hoành thì khẳng định là thần dân sẽ không phục tùng

Khấu Trọng phân tích:

- Hiện giờ tình thế phức tạp hỗn loạn, nhưng vẫn có thể lần được manh mối. Nói một cách tổng quát, Lý Uyên có tính toán của Lý Uyên, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát có mưu gian riêng. Ma môn cũng phân liệt thành hai nhóm do Loan Loan và Triệu Đức Ngôn làm thủ lĩnh, nhóm nào cũng có quỷ ma chước quỷ, mục tiêu đều là nhằm khống chế Trường An, lấy mục đích là chiếm được thiên hạ. Nếu như chúng ta có thể nắm rõ được âm mưu thủ đoạn của năm thế lực đó, rồi lại có sách lược phù hợp thì chúng ta sẽ trở thành người giành thắng lợi cuối cùng

Từ Tử Lăng nói:

- Không nên để Tần Vương đợi lâu. Việc này cứ để lên bàn hội nghị nghiên cứu được không?

Khấu Trọng từ ghế đứng bật dậy, hai tay chắp lại cười nói:

- Cảm ơn ông trời. Nếu không có ông trời ban ơn để ta bất ngờ gặp được Lâm Sĩ Hoành thì khẳng định chúng ta sẽ bị Loan Loan hãm hại thê thảm, tới mức toi công vô ích

Từ Tử Lăng đứng lên, nhăn nhó cười nói:

- Nếu để Loan Loan phát giác chúng ta đã di chuyển hết binh khí bên trong bảo khố đi, trừ hai lớp hòm bên ngoài còn lại toàn đá hộc thì ta thật không dám nghĩ tới hậu quả

Hầu Hi Bạch vỗ trán thốt:

- Chẳng trách vừa rồi Tử Lăng lại bảo là không hay rồi

Khấu Trọng nói với giọng vô cùng tin tưởng:

- Nhưng cũng có khả năng là khi người của Lâm Sĩ Hoành tiến vào trong bảo khố, mở hòm lấy binh khí mới phát giác chỉ có thể lấy được mấy hòn đá làm ám khí ném loạn ra ngoài thành. Hà hà! Thật là thú vị. Cho dù là chúng ta, do đã sớm có định kiến, nhưng khi mở hòm ra thấy đầy hòm binh khí thì cũng không xới lộn lên mà kiểm tra nữa, chỉ liếc ngang liếc dọc vài cái rồi lại khoá hòm lại thôi. Lăng thiếu gia không cần lo lắng

Khấu Trọng đi trước, bước ra khỏi cửa, gặp ngay Bạt Phong Hàn vừa trở về. Ba người thấy hắn trở về một mình mà không dẫn theo mỹ nhân theo, trong lòng thầm kêu không hay rồi.

Khấu Trọng nhíu mày:

- Chị dâu của bọn ta đâu?

Bạt Phong Hàn thản nhiên cười đáp:

- Về nhà rồi!

Ba người thất thanh hỏi:

- Cái gì?

Bạt Phong Hàn cười rộ đáp:

- Thật ta muốn gạt các ngươi một trận, nhưng hiện giờ tâm tình ta

khoan khoái, không cách gì che giấu được. Ta có thể thẳng thắn cho các ngươi biết từ hôm nay trở đi, Ba Đại Nhi là bạn đời suốt đời của ta. Nếu ta may mắn sống sót thì sẽ về bên cạnh nàng

Ba người mừng quá, đồng thanh chúc mừng.

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Khấu Trọng nói rất đúng, sự tha thứ của Ba Đại Nhi khiến trong lòng ta không còn chướng ngại gì nữa. Hiện giờ, ta càng có lòng tin đối địch với Tất Huyền hơn bất kỳ ai. Các ngươi định đi đâu đấy?

Khấu Trọng ôm lấy vai hắn đi ra ngoài, nói:

- Ngươi về rất đúng lúc, chúng ta phải lập tức tiến hành hội nghị quân sự quan trọng nhất kể từ khi nhà Tùy diệt vong. Ngày mai, Trường An sẽ biến thành chiến trường quyết định vinh nhục của trung thổ. Ai tàn độc người đó sẽ sống sót, không còn khả năng nào khác

(

Chương 777: Nước cờ hay khác

Bầu trời đêm vô cùng đẹp đẽ. Các vì tinh tú lớn nhỏ lấp lánh xa gần dày đặc nổi bật trên bầu trời. Cung Dịch Đình vô cùng yên tĩnh, từ bên ngoài nhìn vào thật không thể nhận ra bên trong đó lại đang đông đặc người sắp xếp kế hoạch cho cuộc đại chiến quyết định trung thổ sẽ thuộc về ai.

Hội nghị kết thúc trước giờ tý, các tướng sĩ đều có nhiệm vụ riêng. Thiên Sách phủ tiến vào trạng thái giới bị cao nhất.

Năm người Lý Thế Dân, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch đứng trên quảng trường rộng lớn bên ngoài phòng họp, không hẹn mà cùng nhìn lên bầu trời sao đẹp đến mê người.

Khấu Trọng nói với giọng đầy cảm xúc:

- Chẳng trách sư công yêu thích bầu trời đêm, quả thật có cảm giác thần bí vô hạn hơn ban ngày. Kỳ lạ nhất là vào ban ngày, bầu trời quang đãng trống trơn, chỉ có trời xanh và mây trắng. Khi mặt trời gay gắt lên cao thì càng khiến người ta không thể nhìn lên được. Nhưng khi màn đêm buông xuống, bầu trời lại xuất hiện nhiều tinh tú như thế này, giống như các vị thần linh xếp hàng trên trời, lẳng lặng ngắm nhìn nhân gian này. Thật là kỳ diệu biết bao

Từ Tử Lăng bất chợt nhớ tới Thạch Thanh Tuyền. Nơi chốn của một người phải chăng là một vì sao nào đó trên bầu trời đêm này?

Lý Thế Dân than:

- Lúc còn nhỏ, ta tràn đầy mơ mộng và khát vọng đối với bầu trời đêm. Ngược lại, sau khi lớn lên, lại cảm thấy trơ lỳ hoặc là giảm bớt quá nhiều hứng thú ngắm nhìn, chỉ biết có hành quân đánh trận, mê man trong thế nhân trần tục này. Giờ được Thiếu Soái nhắc nhở, ta bỗng nhiên sinh ra cảm giác mất mát, lỡ làng

Bạt Phong Hàn gật đầu nói:

- Đó có thể là cái giá phải trả cho việc trưởng thành, mất đi sự ngây thơ và mơ mộng của trẻ con! Hiện giờ, mỗi khi ta ngắm nhìn bầu trời đêm thì những điều nghĩ tới hoặc là chuyện của mình, hoặc là một vấn đề khó khăn nào đó của kiếm đạo

Hầu Hi Bạch nhăn nhó cười đỡ lời:

- Tình cảnh của ta cũng na ná như lão Bạt. Có điều hắn thì nghĩ đến kiếm, còn ta thì nghĩ đến thơ, họa, cũng mắc căn bệnh mà tất cả các thư sinh nghèo đều bị

Mọi người nghe xong bật cười.

Lý Thế Dân chỉnh đốn lại tâm tình, nhìn Khấu Trọng nói:

- Thời gian không còn nhiều nữa! Nhớ kỹ không cần cố gắng lập công mà chỉ cầu mọi việc suôn sẻ

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Yên tâm đi! Từ khi ta ra đời đến nay chưa từng có lúc nào cảm thấy tin tưởng chắc chắn như bây giờ, ở đây. Ta cảm thấy sinh mệnh và tiền đồ đều nằm trong tay mình

Bạt Phong Hàn nói:

- Nếu tối nay người mà ngươi đi gặp là Tất Huyền thì ta lại không lo lắng cho ngươi. Hiểu ý ta chứ?

Khấu Trọng gật đầu đáp:

- Đương nhiên là hiểu. May là sư công không những là người đại trí tuệ, lại trọng tình cảm. Ta khẳng định có thể an toàn trở về, không làm hỏng chuyện lớn. Nói thật, bất kể là sự tình phát triển thế nào, sự vinh nhục của trung thổ vẫn quan trọng nhất. Tử Lăng có gì muốn nói không?

Từ Tử Lăng im lặng một lát, trầm giọng:

- Dùng tình cảm mà thuyết phục, cố hết sức mà làm

Khấu Trọng cười rộ:

- Ta đi đây!

Gã vỗ mạnh một phát vào vai Lý Thế Dân rồi được bốn chiến sĩ Huyền Giáp dẫn đường, tiến về phía cổng lớn phía nam của cung Dịch Đình.

Nhìn theo bóng lưng gã, Lý Thế Dân nói:

- Phần mà Tử Lăng và Hi Bạch phụ trách là nặng nề và khó khăn nhất, phải hành động cẩn thận đó

Hầu Hi Bạch vui vẻ đáp:

- Tần Vương không cần đề cao ta lên ngang hàng với Tử Lăng đâu.

Ta chỉ bám càng đi theo mà thôi, ta tin tưởng Tử Lăng hơn bất kỳ ai

Bạt Phong Hàn trầm giọng nói:

- Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều là người có thể biến những việc không thể thành có thể. Nhưng lần này sự tình liên quan trọng đại, ta quyết định thay đổi kế hoạch, sẽ tham gia hành động của Tử Lăng, sánh vai tác chiến với Tử Lăng và Hi Bạch

Ba người vô cùng ngạc nhiên nhìn y.

Vì nơi mà có khả năng gặp Tất Huyền nhiều nhất chính là cổng Huyền Vũ chứ không phải chỗ nào khác. Vì để Bạt Phong Hàn thỏa tâm nguyện đối mặt với Tất Huyền nên Khấu Trọng bố trí để sáng mai Bạt Phong Hàn theo gã vào cung qua cổng Huyền Vũ. Nhưng nếu Bạt Phong Hàn chuyển sang hành động cùng với Từ Tử Lăng thì rất nhiều khả năng sẽ mất cơ hội đối mặt với Tất Huyền.

Bạt Phong Hàn cười nhẹ:

- Chắc không ai hoài nghi ta sợ đánh với lão chứ? Không phải ta bỏ qua cơ hội tốt để quyết chiến với Tất Huyền, mà là muốn đảm bảo để Tử Lăng có thể khống chế cung Thái Cực trước một bước. Nếu như tình huống này xảy ra trước khi cuộc chiến ở cổng Huyền Vũ thì ta vẫn có cơ hội phân cao thấp với Tất Huyền

Lý Thế Dân lộ vẻ suy nghĩ, gật đầu:

- Đại lễ kết minh sẽ được cử hành trong giờ Thìn. Ta và Thiếu Soái có thể lần lữa cho tới khắc thứ hai của giờ Thìn mới vào cổng Huyền Vũ. Hàng ngày, phụ hoàng rời khỏi giường vào giờ Mão, khắc thứ bảy giờ Mão tới ngự thư phòng. Các vị vẫn có thời gian trong vòng ba khắc

Từ Tử Lăng nói:

- Bọn ta sẽ lợi dụng thật tốt đoạn thời gian quý giá đó

Lúc này, Lý tĩnh đến báo:

- Xe ngựa đã chuẩn bị xong, Tử Lăng và Hi Bạch có thể khởi hành rồi

Lý Thế Dân nắm lấy hai tay Từ Tử Lăng, trầm giọng:

- Xin nhờ ngươi nhé

Trong lòng Từ Tử Lăng bừng lên cảm xúc vô hạn. Lý Thế Dân từ chỗ trung với Lý Uyên, giờ lại chống đối Lý Uyên. Trong quá trình lâu dài đó đã trải qua hết mọi nỗi chua cay. Khi gã rời khỏi cung Dịch Đình dưới sự yểm hộ của Lý Tĩnh, cuộc chiến sáng mai đã như tên trên cung, cho dù là Lý Thế Dân cũng khó mà thay đổi được điều gì, mọi việc chỉ có thể phát triển theo một hướng duy nhất. Được làm vua thua làm giặc. Một câu “Nhờ ngươi” của Lý Thế Dân đầy hàm ý, không những muốn gã phải hành động cẩn thận, mà còn hy vọng gã không làm thương tổn Lý Uyên. Gã cười nhẹ:

- Thế Dân huynh cứ yên tâm. Từ Tử Lăng nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của huynh

o0o

Bốn viên chiến sĩ Huyền giáp hai đi trước, hai đi sau, bước chân đều tăm tắp như một, tay cầm đèn lồng. Vị trí của Khấu Trọng đúng trung tâm ánh đèn, tiến vào chiếc sân rộng.

Khấu Trọng cảm thấy mỗi bước chân của gã đều làm gã tiến lại gần hơn Phó Dịch Lâm, một trong ba vị đại tông sư võ học của thiên hạ. Đồng thời cũng tiếp cận thời khắc đối mặt với Dịch Kiếm thuật.

Tuy gã nói có vẻ dễ dàng, nhưng mục đích là để làm yên lòng Từ Tử Lăng, để gã giảm bớt lo âu. Thật ra, trong lòng gã biết rõ Phó Dịch Lâm một lòng muốn giết gã. Nếu gã đánh không lại sẽ nuốt hận ở lầu Lăng Yên này.

Phó Dịch Lâm có tư tưởng đặc biệt, một khi đã tin điều gì thì sẽ không thay đổi vì bất kỳ ai. Vì thế, Phó Quân Du mới phải nói mãi để khuyên bọn gã bỏ đi. Phó Dịch Lâm tuyệt không tin tưởng người Hán. Giữa người Cao Lệ và người Hán đã kết thành mối thù không thể gỡ nổi vì Dương Quảng. Năm đó, Phó Dịch Lâm phái Quân Sước đến Trung thổ là để hành thích Dương Quảng. Đó chính là sách lược nhất quán của Phó Dịch Lâm muốn làm trung thổ đại loạn. Khi Cái Tô Văn xin phép lão rời thành thì Phó Dịch Lâm biết đêm nay là cơ hội duy nhất để giết gã. Nếu như bỏ qua thì ngày mai sẽ là một cục diện hoàn toàn mới! Cho nên đây là cơ hội cuối cùng trước khi gã và Lý Uyên kết minh. Vì thế, lão mới không đồng ý chuyển giờ hẹn sang ngày mai. Phó Dịch Lâm càng coi trọng Khấu Trọng thì ý muốn giết gã càng mạnh mẽ.

Nhưng Khấu Trọng không hề sợ hãi. Sau cuộc chiến với Tất Huyền sớm nay, cuối cùng gã đã hiểu được lòng tin tất thắng của Tống Khuyết, đó chính là lòng tin do trải qua nhiều thử thách và vô số lần ác chiến mới tạo dựng được. Cho dù mạnh như Phó Dịch Lâm thì gã vẫn hoàn toàn tin tưởng vào bản thân mình.

Tinh thần gã bước vào cảnh giới thiên-địa-nhân dung hòa thành một thể, không những đất trời dưới chân và trên đầu gã mở rộng ra đến vô hạn, mà thời gian cũng vươn dài ra. Cuộc chiến sắp nổ ra với Phó Dịch Lâm và trận kịch chiến sớm mai để quyết định Trường An thuộc

về ai, lại còn việc liên quân tái ngoại xâm lược tiếp sau đó, tất cả đều nằm trong bàn tay gã.

Sau khi bỏ đao, không còn gì khác, được đao lại quên đao. Qua sự dạy bảo tuần tự của Tống Khuyết, gã hiểu rõ phải toàn lực phản kích trước Dịch Kiếm thuật, thi triển hết sở năng thì mới có thể có cơ hội sống để ứng phó với hai cuộc đại chiến khác sau này. Điều này không thể hiện gã không niệm mối tình thâm của mẹ, mà là biện pháp duy nhất để đạt hai kết quả một lúc. Nghĩ tới đây, gã càng thấu triệt, nút thắt trong lòng cũng được giải khai.

Khấu Trọng ngang nhiên xuyên qua cổng Thừa Thiên. Toàn bộ cấm vệ canh cửa đều giơ đao chào khiến Khấu Trọng càng cảm thấy hơi thở của cuộc đại chiến đã kề cận ngay trước mắt.

Vừa vào cung Thái Cực, ánh đèn xuất hiện ở phía trước. Một đội hơn mười cấm vệ đi thẳng tới.

o0o

Trong xe, Lý Tĩnh và Hầu Hi Bạch ngồi hàng trước, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn ngồi hàng ghế sau. Dưới sự bảo vệ của thân binh của Lý Tĩnh, xe ngựa rời khỏi cổng phía tây cung Dịch Đình, chuyển vào đường lớn, chầm chậm di động trên con đường vắng lặng không người.

Họ không sợ bọn Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát phái người theo dõi vì tối nay đối phương không dám có hành động gì mạnh mẽ để tránh đánh cỏ động rắn, làm bọn gã sinh lòng cảnh giác. Huống chi các mưu thần, tướng sĩ của Thiên Sách phủ ra vào nườm nượp, cho dù có người ngấm ngầm giám thị thì cũng hoa mắt, muốn bám theo cũng không thể.

Từ Tử Lăng nhắm mắt, tập trung toàn bộ tinh thần cảm ứng động tĩnh xung quanh đường đi.

Giọng Bạt Phong Hàn vang lên bên tai Từ Tử Lăng:

- Vì Tống Ngọc Trí, Khấu Trọng làm một việc để khiến nàng quên hết những sai lầm của gã trong quá khứ khiến ta cảm động sâu sắc. Ta cũng nghĩ về quá khứ của mình. Hiện giờ, nỗi vướng bận trong lòng ta đã tiêu tan, hưởng thụ được cảm giác nhẹ nhõm và khoan khoái ngày đó của Khấu Trọng

Từ Tử Lăng mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn đầy mừng rỡ của Hầu Hi Bạch quay lại nhìn Bạt Phong Hàn. Gã nghe thấy Hầu Hi Bạch cười, nói với Bạt Phong Hàn:

- Con người nào phải cây cỏ, ai có thể quên được tình? Tại hạ bỗng nhiên cảm thấy khoảng cách với Phong Hàn đã được rút ngắn lại rất nhiều. Điều này khiến ta cảm thấy rất vui mừng

Chẳng biết có phải Lý Tĩnh nhớ đến Tố Tố hay không, cúi gằm đầu xuống, thẫn thờ chẳng nói năng gì.

Từ Tử Lăng nắm vai Bạt Phong Hàn, cười nhẹ:

- Câu này của Hi Bạch làm người ta thức tỉnh. Con người nào phải cây cỏ,ai có thể quên được tình? Cho dù là loại đại gian đại ác cũng có bản tính riêng, huống chi Bạt Phong Hàn ngoài lạnh trong nóng này. Từ lúc này trở đi, chúng ta bỏ hết mọi suy nghĩ, tập trung vào cuộc chiến Trường An thôi

Gã nhìn sang Lý Tĩnh hỏi:

- Lưu Hoằng Cơ có thể tin được không?

Lý Tĩnh trầm ngâm:

- Ta không biết hắn lắm, nhưng khi hoàng thượng muốn xử quyết Lưu Văn Tĩnh, Lưu Hoằng Cơ là một trong hai đại tướng thuộc trực hệ của Hoàng thượng, nhưng vẫn khẳng khái nói tốt cho Lưu Văn Tĩnh. Một người nữa là Lý Hiếu Cung, là Thống lĩnh ngự vệ bảo vệ tiếp cận của Hoàng thượng, là em họ của Tần Vương

Hầu Hi Bạch tiếp lời:

- Ta từng vẽ một bức hình nhỏ cho phu nhân của Lưu Hoằng Cơ, biết hắn hơn một chút. Người này sùng tín Khổng, Mạnh, có chí lớn, tuyệt không phải là loại gió chiều nào ngả chiều ấy

Từ Tử Lăng thở phào, nói:

- Thế thì được rồi! Hy Bạch hãy lập tức tìm cách đi gặp hắn, quan trọng nhất là đừng để người ta chú ý. Sơ hở của Dương Công Bảo Khố sẽ do hắn bổ khuyết, hắn cứ giữ ở cửa ra của bảo khố, người của Lâm Sĩ Hoành tới một tên thì giết một tên, tới hai tên giết cả hai thì có thể giảm bớt cho chúng ta rất nhiều công sức

Lý Tĩnh phấn khởi nói:

- Có thể giao cho ta bố trí để Hy Bạch gặp hắn

Bạt Phong Hàn nói:

- Không phiền tới Lý tướng quân mới là thượng sách. Ở Trường An Hy Bạch giao du rất rộng, việc này chỉ là chuyện nhỏ đối với hắn

Hầu Hi Bạch vui vẻ đáp:

- Ta chỉ gọi một người bạn tỉnh dậy là xong thôi

Từ Tử Lăng giữ hắn lại, nhắm mắt yên lặng lắng nghe. Bạt Phong Hàn nhìn qua rèm ra ngoài, khi xe ngựa chạy nhanh qua một ngõ nhỏ, Bạt Phong Hàn hô:

- Đi!

Nhưng Từ Tử Lăng vẫn không buông Hầu Hi Bạch ra. Lý Tĩnh vốn đã mở hé cửa sẵn sàng cho Hầu Hi Bạch vọt ra ngoài thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Tử Lăng?

Từ Tử Lăng mở bừng hai mắt, trong mắt bừng lên ánh sáng trí tuệ, đáp:

- Có thể chúng ta có biện pháp khác còn tuyệt diệu hơn. Trước tiên đi gặp Ma Thường rồi hãy nói

Cửa xe đóng lại, người đánh xe tiếp tục cho xe tiến lên như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nhưng bốn người trong xe đều biết cuộc chiến Trường An đã bắt đầu mở màn.

o0o

Viên tướng khí vũ hiên ngang dẫn đầu đi tới, còn cách một trượng thì dừng lại, thi lễ nói:

- Mạt tướng là Lý Hiểu Cung, Ngự Tiền Chỉ huy sứ, được Tần Vương thông báo biết Thiếu Soái tới gặp Phó đại sư nên phụng mệnh Hoàng thượng tới đón tiếp

Trong lòng Khấu Trọng thấy ngạc nhiên, không biết Lý Uyên tính toán chuyện gì mà lại phái người đứng đầu trong đám ngự vệ bên mình tới nghênh đón mình chứ không phải là Vi công công.

Đương nhiên bề ngoài gã vẫn tươi cười đáp:

- Ta chỉ gặp sư công nói chuyện ngày xưa, Hoàng thượng khách sáo quá rồi! Miệng nói nhưng gã vẫn không dừng bước.

Lý Hiểu Cung hạ lệnh, hơn mười tên ngự vệ quay đầu lại đi trước dẫn đường, còn hắn im lặng đi theo bên trái Khấu Trọng hơi thụt lại phía sau một chút.

Khi tới cổng vào Lăng Yên các, Khấu Trọng dừng bước nói:

- Lý đại nhân không cần chờ ta vì ta cũng không biết vào đó bao lâu

Lý Hiểu Cung ra hiệu theo kiểu quân lệnh với đám thủ hạ tỏ ý hãy ở lại canh chừng chỗ này, rồi nhìn Khấu Trọng nói:

- Xin cho phép mạt tướng đưa Thiếu Soái thêm một đoạn nữa đến cầu Hạnh Mộc thì thôi

Khấu Trọng trong lòng rung động, gật đầu đáp:

- Lý đại nhân khách sáo quá!

Rồi gã cất bước đi vào trong.

Lý Hiểu Cung đi bên cạnh gã. Khi rời xa khỏi cổng trang viện, bắt đầu nhìn thấy cầu Hạnh Mộc thì bỗng nhiên hắn thở dài.

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn Lý Hiểu Cung, hắn cũng nhìn gã, trầm giọng nói:

- Xin Thiếu Soái hãy lập tức rời khỏi Trường An

Khấu Trọng vô cùng ngạc nhiên, hỏi:

- Ý của Lý đại nhân là gì?

Hai mắt Lý Hiểu Cung lộ vẻ phức tạp, lại thở dài nói:

- Các vị không hề có cơ hội đâu. Ài! Hoài An Vương, chú của ta từng nhiều lần nói bóng nói gió với ta nên ta mới biết đại khái sự tình

Khấu Trọng dừng bước ở đầu cầu, suy nghĩ trong đầu xoay chuyển như điện chớp. Câu này chắc chắn không phải do Lý Uyên bảo hắn nói với mình mà phát ra từ đáy lòng Lý Hiểu Cung. Chỉ với việc này, hắn đã phạm tội khi quân phải rơi đầu rồi.

Lý Hiểu Cung dừng lại đứng đối diện với gã, hai mắt sáng bừng nói:

- Tần Vương là người mà Lý Hiểu Cung ta luôn tôn kính, Thiếu Soái cũng là hảo hán mà ta ngưỡng mộ. Chỉ đáng tiếc Hoàng thượng tin nhầm lời bậy bạ, biện pháp hoá giải duy nhất hiện nay là Thiếu Soái lập tức dẫn mọi người rời thành, nếu không thì hậu quả không thể tưởng tượng được

Khấu Trọng trầm giọng:

- Ta muốn hỏi Lý đại nhân một vấn đề trước. Trong thành Trường An, ai là người có tư cách kế vị ngôi vua nhất? Ai là người có bản lĩnh đánh lui liên quân tái ngoại nhất? Ai là người có tâm, có sức mưu tính đem lại hạnh phúc và hoà bình cho trăm họ trung thổ sau

khi thống nhất nhất?

Lý Hiểu Cung chán nản đáp:

- Trong mối quan hệ lợi hại, những thứ đó đều là phế thải hết. Nhưng nếu Thiếu Soái chịu rời thành thì nguy cơ tự giải, xin Thiếu Soái suy nghĩ cho kỹ

Khấu Trọng điềm đạm đáp:

- Lý đại nhân đã từng nghĩ tới hậu quả sau khi ta rời thành chưa? Thiên hạ sẽ rơi vào cục diện chia năm xẻ bảy. Khi liên quân Tái Ngoại đánh xuống phía nam, tướng sĩ trung thổ sẽ không còn ngày nào yên bình nữa. Có thể Lý đại nhân vẫn chưa biết, nhưng nếu thiên hạ thống nhất, người ngồi lên ngai vua khẳng định không phải là Khấu Trọng ta. Những lời ta đã nói qua thì không bao giờ không giữ

Lý Hiểu Cung lộ vẻ chấn động, rồi lại lắc đầu:

- Chuyện của nhà họ Lý chúng tôi, chỉ có thể do người họ Lý giải quyết. Thiếu Soái chen ngang vào chỉ gây thêm tai hoạ bất trắc lớn. Tôi tình nguyện cùng Thiếu Soái phân thắng bại trên chiến trường một cách đường đường chính chính, nhưng không muốn nhìn thấy Thiếu Soái và Tần Vương lấy trứng chọi đá

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Lý đại nhân có biết Tề Vương vừa mới gặp gỡ Lâm Sĩ Hoành đang ngấm ngầm trà trộn vào Trường An không?

Lý Hiểu Cung biến sắc thốt:

- Không thể nào?

Khấu Trọng ung dung nói:

- Nếu ta nói một lời giả dối thì sẽ bị trời tru đất diệt! Chính mắt ta nhìn thấy, người luồn kim dẫn chỉ là tên phản tặc Dương Văn Can. Cho nên dù sáng mai ta và Tần Vương đều mất mạng thì nhà họ Lý các ngươi cũng không tránh khỏi cục diện phân liệt. Người đứng đầu họ Lý bị che mắt, Thái Tử, Tề Vương chia nhau đi câu kết với Đột Quyết và Lâm Sĩ Hoành. Người duy nhất có thể khiên mọi người nể phục trong thành Trường An là Lý Thế Dân. Chỉ cần hắn có thể lập lại trật tự thì ta sẽ hết sức giúp hắn đánh bại liên quân Tái Ngoại, cũng hai tay nhường lại thiên hạ này cho hắn. Việc Khấu Trọng ta làm không phải vì họ Lý hay họ Tống, mà vì người dân vô tội đã chịu khổ nhiều năm trong thiên hạ. Việc nghĩa lớn trước mắt, Lý đại nhân nên biết lựa chọn thế nào

Lý Hiểu Cung lộ vẻ kinh hãi, hỏi:

- Thiếu Soái biết sáng mai sẽ có nguy hiểm sao?

Khấu Trọng ung dung cười nói:

- Nếu đến giờ vẫn còn mê muội thì Khấu Trọng ta đã chết mấy lần rồi. Lý đại nhân cho rằng bọn ta để mặc chúng muốn giết muốn mổ thế nào cũng được, nhưng thật ra thế chủ động hoàn toàn nằm trong tay bọn ta. Từ khi Tất Huyền giết ta không được, dẫn thủ hạ giả vờ bỏ đi là ta đã biết Hoàng thượng hoàn toàn hướng về phía Thái Tử rồi, mặc cho Thái Tử làm càn. Con bà nó! Hoàng thượng của các ngươi cho ta là ngu như bò ư? Dễ dàng chui đầu vào bẫy như vậy sao? Đến Trường An, quả thật ta có thành ý định kết minh chung sức chống ngoại xâm với lão, nhưng người hợp tác với ta phải là Lý Thế Dân. Ta lại mắt thấy Thái Tử hãm hại Tần Vương như thế nào,

Hoàng thượng lại bạc bẽo đến thế, giờ lão biết Tống Khuyết bị thương nên đến lão tử ta lão cũng muốn làm thịt. Con mẹ nó! Lý Thế Dân cộng với Khấu Trọng lại dễ trêu sao! Chỉ có bọn ta mới có thể đem tới sự bình yên lâu dài cho Trường An, chỉ có bọn ta mới có năng lực đánh bại liên quân Tái Ngoại. Thái Tử không làm được, Tề Vương không làm được, Hoàng thượng của các ngươi cũng không làm được. Tần Vương, người mà ngươi tôn kính là lựa chọn duy nhất hiện nay

Lý Hiểu Cung ngây người nhìn gã, một lúc sau mới nói:

- Thiếu Soái chắc cũng biết sáng mai nơi nào nguy hiểm nhất trong hoàng cung

Khấu Trọng ngầm thở phào. Chỉ nghe câu cảnh cáo này là biết ít nhất thì Lý Hiểu Cung cũng đã đứng về phía bọn gã một nửa rồi. Gã cười đáp:

- Đương nhiên là cổng Huyền Vũ. Lý đại nhân yên tâm, ta đã đánh qua những trận nắm chắc, cũng đã đánh qua những trận hoàn toàn không nắm chắc tí gì, nhưng giờ vẫn sống khoẻ mạnh đây thôi. Ta hoàn toàn không có yêu cầu gì đối với Lý đại nhân, chỉ hy vọng Lý đại nhân vào lúc quan trọng sẽ vì việc tốt cho thiên hạ mà có sự lựa chọn sáng suốt nhất cho mình. Thế thì may mắn cho vạn dân lắm thay

Gã lại thấp giọng nói:

- Nếu Lý đại nhân không tin ta thì cũng nên tin Hoài An Vương, Tần Vương và Tú Ninh công chúa. Người bọn ta muốn giải quyết không phải là Hoàng thượng của các ngươi, mà là những tên phản tặc câu kết với Đột Quyết và Ma Môn. Hoàng thượng nếu đã bị mê muội thì đương nhiên phải do người có chí trong nhà họ Lý các ngươi lập lại

trật tự. Nếu được Lý đại nhân giúp đỡ, việc sáng mai sẽ gặp hung hoá cát, thương vong hỗn loạn sẽ giảm xuống mức thấp nhất, chớp mắt là mưa tạnh trời lại sáng. Sau đó, dưới bóng cờ của nhà họ Lý, bốn cánh quân của họ Lý, họ Tống, Thiếu Soái và Giang Hoài hợp nhất thành một cùng nhau chống ngoại địch. Thật là tiền đồ sán lạn biết bao

Lý Hiểu Cung là người trung thành với gia tộc nên Khấu Trọng dùng sự vinh nhục của gia tộc càng khiến hắn động lòng hơn bất kỳ chuyện lợi hại nào khác. Đầu tiên, Lý Hiểu Cung vẻ mặt âm trầm khó đoán, trầm giọng:

- Ta có thể giúp mặt đó, nhưng các vị ứng phó quân đội của Đường Kiệm thế nào?

Khấu Trọng vỗ vai hắn nói:

- Ngươi không cần phải lo nghĩ nhiều, chỉ cần nắm chắc phương hướng mình nên đi tới, còn những việc khác thì sáng mai khi ngươi nhìn thấy sẽ hiểu ngay

(

Chương 778: Kiếm cũng như cờ

Khấu Trọng bước lên chiếc cầu gỗ hạnh, trong lòng gã vẫn suy nghĩ về mẩu đối thoại với Lý Hiếu Cung vừa rồi. Tuyệt diệu nhất là cho dù Lý Hiếu Cung bán đứng bọn gã thì hắn vẫn không thể báo cho Lý Uyên biết phía bọn gã có kế hoạch cụ thể thế nào. Điều duy nhất có thể gây thiệt hại đối với bọn gã là tiết lộ việc Lý Thần Thông đứng về phía bọn gã, nhưng gã tin tưởng một người trung thành tin tưởng vào gia tộc như Lý Hiếu Cung sẽ không làm vậy, nếu không hắn đã sớm báo cho Lý Uyên biết.

Muốn Lý Hiếu Cung phản bội Lý Uyên thì thật là khó, nhưng khi tình thế phát triển tới một mức độ nào đó, Lý Hiếu Cung bị tác động sâu sắc sẽ phát huy tác dụng tốt.

Vòng qua gian nhà chính, bước lên hành lang quanh co dẫn tới Lăng Yên các, chiếc hồ trung tâm đã hiện ra trước mắt. Dưới bầu trời đêm đầy sao, Phó Dịch Lâm ngồi yên trong đình, khí thế hùng vĩ như thần. Bình đài bằng đá trắng phản chiếu lấp lánh dưới ánh trăng, lại được ánh nước hồ gợn lung linh chiếu tới. Những toà kiến trúc hai bên bờ hồ đèn đóm tắt hết hòa vào bóng tối của khu vườn. Trên chiếc bàn đá trong đình đốt một lò trầm hương. Càng tới gần Phó Dịch Lâm, mùi hương càng đậm.

Tinh thần Khấu Trọng mau chóng tiến vào cảnh giới quên đao, thiên-địa-nhân hợp nhất, trong lòng không để tâm đến chuyện thắng bại, cho tới cuộc đại chiến liên quan tới sự tồn vong của thiên hạ sáng mai gã cũng không nghĩ tới, không còn xâm chiếm một phân một tấc nào trong lòng gã.

Bước chân gã ổn định vững vàng, mỗi bước khoảng cách bằng nhau, nặng nhẹ như nhau, tự nhiên tạo ra một tiết tấu và âm thanh khác hẳn bình thường theo gã vượt qua cây cầu dẫn tới giữa hồ, thẳng tới trước mặt Phó Dịch Lâm, một trong ba đại tông sư võ học trong thiên hạ.

Phó Dịch Lâm mở to hai mắt, nhìn gã trừng trừng không chớp. Thanh Dịch Kiếm danh lừng thiên hạ gác ngang trên mặt bàn, không có vỏ kiếm, dài chừng bốn thước năm tấc, rộng hai tấc. Thân kiếm lập loè ánh sáng xanh lè, cán và khuyên kiếm khắc đầy hoa văn ngoằn ngèo, hình dáng cổ kính đẹp đẽ.

Khấu Trọng bỗng quỳ xuống, “bộp, bộp, bộp!” dập đầu liên tiếp ba cái rồi phủ phục dưới đất nói:

- Sư công ở trên, ân tình của mẹ Khấu Trọng con vĩnh viễn không quên. Cho dù sư công một lòng muốn giết con thì Khấu Trọng con cũng không dám oán trách sư công

Phó Dịch Lâm trầm ngâm một lát, dịu giọng nói:

- Đứng lên đi!

Khấu Trọng đứng bật dậy, đưa mắt nhìn Phó Dịch Lâm đang ngồi trên cao bên trong đình.

Phó Dịch Lâm ngửa mặt nhìn trời, hai mắt lộ vẻ đau thương, nói:

- Tuổi ta quá tám mươi mới thu nhận được một đồ đệ là Quân Sước, thật không ngờ tao hoá trêu ngươi. Ài! Đã trở thành dĩ vãng rồi!

Ánh mắt lão quay về mặt Khấu Trọng, điềm đạm hỏi:

- Làm sao Thiếu Soái biết ta phải giết ngươi?

Khấu Trọng nhăn nhó cười đáp:

- Chẳng lẽ sư công định tìm con tới để nói chuyện giải sầu, hay là định truyền tinh hoa dịch kiếm thuật cho con sao? Chỉ xét việc sư công gọi con là Thiếu Soái chứ không phải tiểu Trọng là biết tâm ý sư công người đã quyết, tiểu tử chỉ còn cách liều mình đáp đền sư công mà thôi

Phó Dịch Lâm không hiểu, hỏi:

- Đối với Tô Văn, ngươi ăn nói hùng hồn, phân tích lợi hại làm hắn xiêu lòng. Vì sao trước mặt ta ngươi lại có vẻ như cam tâm chịu trận vậy?

Khấu Trọng đáp:

- Những gì con muốn nói, chắc Cái đại soái đã sớm bẩm lại với sư công rồi. Con sợ làm phiền sư công nên không dám nhắc lại nữa

Phó Dịch Lâm cười nhẹ:

- Có lý lắm! Nhưng ngươi vẫn chưa trực tiếp trả lời câu hỏi của ta, vì sao ngươi biết ta muốn giết ngươi? Cũng có thể vì những gì Tô Văn bẩm lại mà ta hồi tâm chuyển ý thì sao?

Khấu Trọng nghiêm mặt đáp:

- Đây chỉ là cảm ứng của người dùng đao. Từ khi con nhìn thấy sư công ngồi một mình trong đình, con lập tức biết ngay cuộc chiến này khó tránh khỏi, không còn lý lẽ gì có thể nói được nữa

Phó Dịch Lâm gật đầu:

- Nói hay lắm! Chẳng trách Tất Huyền cũng không làm gì được ngươi. Nghe nói ngươi từng được Thiên Đao Tống Khuyết chỉ dạy. Danh tiếng của Thiên Đao, Phó Dịch Lâm ta nghe đã lâu, hi vọng từ đao pháp của Thiếu Soái mà tìm ra được bí mật của Thiên Đao

Khấu Trọng cười rạng rỡ nói:

- Hi vọng con sẽ không làm sư công thất vọng. Con to gan xin sư công ra điều kiện, giả sử con có thể vượt qua khảo nghiệm thử thách thì sư công sẽ tha cho con một con đường sống. Nếu như con thua thì sẽ tùy sư công xử trí, ví dụ như phế bỏ võ công của con… Như vậy thì sư công và con đều thoải mái hơn

Phó Dịch Lâm bật cười:

- Chẳng trách Quân Du bảo ngươi quỷ quyệt, Quân Tường bảo ngươi giảo hoạt, Tú Phương lại thường nói ngươi túc trí đa mưu. Niệm tình Quân Sước, chỉ cần ngươi có thể trong vòng một trăm chiêu bức ta phải rời khỏi chỗ ngồi thì ngày mai ta lập tức về nước, không quản chuyện của các ngươi nữa

Khấu Trọng cười rộ, bỗng nhiên cất bước trèo lên bậc thềm đá, đi tới bên kia chiếc bàn đá, ngồi xuống vui vẻ nói:

- Đánh kiếm như đánh cờ, cái bàn này vừa khéo có thể dùng làm một chiếc bàn cờ

Phó Dịch Lâm chẳng những không để ý tới hành động của gã, hai mắt còn lộ vẻ ngạc nhiên, gật đầu nói:

- Trí tuệ quả nhiên không giống với bình thường. Chỉ nhờ ý này đã khiến thắng bại khó đoán, nếu có người đứng xem tất sẽ cho rằng Thiếu Soái tính tình cuồng ngạo, không muốn chiếm tiện nghi của ta, sự thật lại hoàn toàn ngược lại.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn thanh Dịch Kiếm đặt ngang trên bàn, thở dài:

- Vì lão nhân gia người là sư công của con, mà con và Tử Lăng sau khi hiểu được dăm ba chữ về dịch kiếm thuật từ mẹ đã không ngừng nghiên cứu diễn tập, không biết có thể coi là đã thành tựu nhỏ rồi hay không, nhưng ít nhất cũng có thể nghĩ tới mỗi một khả năng của dịch kiếm thuật. Với kiếm thuật tuyệt thế của sư công, ngồi yên bất động hay bay nhảy chẳng có gì khác nhau, to hay nhỏ, xa hay gần cũng không khác gì nữa đúng không? Xin sư công chỉ dạy

Phó Dịch Lâm nhắm mắt lại, khuôn mặt lập tức trở nên nhăn nheo già cả, nhẹ giọng nói:

- Trong những ngày ta sống, ta luôn nỗ lực tìm tòi, suy nghĩ về những thứ thần bí không thể lường và không thể biết. Ta ngấm ngầm cảm thấy thứ đó tiềm ẩn ở một nơi bí hiểm nào đó trong tư tưởng, vào một vài giây phút nào đó, cơ hồ ta cảm thấy đã chạm được vào sự tồn tại của nó. Nó chính là ý nghĩa của sinh mệnh, có thể phá bỏ tình trạng nhàm chán của ta. Đồng thời với lúc ta suy nghĩ về nó thì ta cũng thoát ra khỏi vũng bùn cừu hận, tội ác và tranh quyền đoạt lợi, nhìn rõ những hành vi tàn ác và không có chút ý nghĩa nào giữa người với người, nhìn thấy nó tạo thành mặt đen tối của con người như thế nào, thấy nó phá hỏng lạc thú của nhân sinh như thế nào. Thiếu Soái hiểu ý ta chứ?

Khấu Trọng thở ra, đáp:

- Không những hiểu rõ mà còn vô cùng cảm động. Thứ sư công tìm kiếm chính là chiếc chìa khoá để mở ra kho tàng thần bí trong thân thể con người

Phó Dịch Lâm bỗng hé miệng, lập tức khôi phục lại khuôn mặt kỳ dị đặc biệt khiếp người, ngưng thần nhìn gã nói:

- Phó Dịch Lâm không những không thích chiến tranh mà còn chán ghét chiến tranh, nhưng dưới sự uy hiếp nước mất nhà tan thì không thể không phản kháng. Nếu ngươi và Quân Sước không hề có quan hệ gì thì ta có thể vì mến tài mà bỏ qua cho ngươi, nhưng vì sinh mệnh và võ công ngươi đều có từ ơn huệ của Quân Sước, ngược lại khiến ta không thể không tự tay trừ khử ngươi. Vì ngươi do bản thân ta mà thành nên đương nhiên ta phải chịu trách nhiệm

Khấu Trọng bắt đầu hiểu Phó Dịch Lâm. Trong ba đại tông sư, Ninh Đạo Kỳ thanh tịnh vô vi, khiêm nhường, Tất Huyền luôn có tác phong cương mãnh của người Đột Quyết, lạnh lùng vô tình; Phó Dịch Lâm thì chuyên tình thành tính, cả đời luôn tìm tòi những sự vật tốt đẹp nhất.

Gã cười khổ:

- Nếu sư công người luôn tìm kiếm điều gì đó tốt đẹp, vì sao trong việc xử lý con, người không nghĩ theo hướng đó? Chẳng lẽ người không tin Khấu Trọng con không có thành ý hoá giải cừu hận dân tộc sao?

Phó Dịch Lâm nhạt giọng:

- Tô Văn chịu tiếp nhận hòa nghị của ngươi vì hắn tin tưởng Thiếu Soái là người đã nói là làm, mà hắn suy nghĩ từ lợi ích bản thân hắn, cho rằng hoà giải với ngươi sẽ có nhiều điều tốt với hắn. Hắn lại cho

rằng cuối cùng, ngươi sẽ trở thành bá chủ trung thổ. Suy nghĩ của hắn ta hoàn toàn đồng ý, có điều tầm nhìn không giống nhau mà thôi. Điều ta nghĩ tới là lợi ích lâu dài của toàn bộ dân tộc, nghĩ tới sự đáng sợ của đại đế quốc do tay ngươi lập nên. Là người ai cũng phải chết, sau khi chết thì sao? Đối với chúng ta mà nói, chỉ khi tái hiện lại cảnh trung thổ chia năm xẻ bảy như trước thời Dương Tuỳ thì bọn ta mới có những ngày tháng hoà bình an lạc, Dương Quảng là một ví dụ tốt nhất. Một khi trung thổ lớn mạnh thì đó chính là lúc các quốc gia bên ngoài trung thổ gặp nạn mà bây giờ chính là cơ hội duy nhất để Phó Dịch Lâm ta tạo ra nền hoà bình lâu dài cho đất nước ta

Khấu Trọng nghẹn họng nói:

- Nói như vậy thì sư công nhất định phải giết con rồi

Phó Dịch Lâm cười nhẹ:

- Đúng là như thế!

Thanh Dịch kiếm trên bàn bỗng bay lên, hạ xuống tay Phó Dịch Lâm. Cùng thời gian đó, Khấu Trọng giơ Tỉnh Trung Nguyệt cùng vỏ lên ngang ngực, một tay cầm vỏ, tay kia nắm cán đao, chầm chậm rút đao ra.

Ánh mắt hai người giao nhau, chỉ cách chiếc bàn đá đường kính tám thước. Không hề thấy kình khí gào thét.

o0o

Trong gian thạch thất hình tròn trong Dương Công Bảo Khố.

Từ Tử Lăng dẫn Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch tới chiếc bàn tròn ở giữa phòng rồi ngồi xuống. Ma Thường đi vào gian phòng chứa bảo

vật xem xét. Sau khi vào trong bảo khố, bọn gã điều tra kỹ lưỡng cho tới khi khẳng định không có địch nhân ẩn thân ở bất cứ ngóc ngách nào của bảo khố thì mới tập trung lại chỗ này. Tám ngọn đèn tường đều được thắp sáng rực cả gian phòng.

Bạt Phong Hàn soi kỹ bản đồ chi tiết bảo khố trên mặt bàn, cười nhẹ:

- Tử Lăng có vẻ ung dung nắm chắc, rốt cuộc là trong đầu ngươi có ý gì đây?

Từ Tử Lăng đáp:

- Đợi Ma Thường trở lại rồi hãy nói

Hầu Hi Bạch lo lắng:

- Nếu Loan Loan hoặc Lâm Sĩ Hoành cũng vào bảo khố lúc này thì chẳng phải sẽ đụng đầu ở đây sao? Việc này đối với bọn họ và đối với chúng ta đều chẳng có gì hay, ít nhất thì Tử Lăng cũng bị phát hiện là không hề thụ thương

Từ Tử Lăng vui vẻ đáp:

- Hiện giờ bảo khố trống rỗng không người, chứng minh suy nghĩ của ta không sai. Chúng ta sợ đụng phải bọn Lâm Sĩ Hoành, chẳng lẽ Lâm Sĩ Hoành không sợ đụng phải bọn ta sao. Cho nên nếu chưa tới lúc cần thiết thì Lâm Sĩ Hoành không bao giờ tiến vào bảo khố này. Ngoài ra, hệ thống cảnh báo trong bảo khố có thể giúp chúng ta biết có người ngoài xâm nhập hay không

Lúc này, Ma Thường trở lại, ngồi xuống nói:

- Ba chiếc hòm từng bị mở ra, nhưng không dịch chuyển binh khí

trong hòm cho nên đám hòm đựng đá tảng bên dưới chắc vẫn chưa bị phát hiện

Ba người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ma Thường giải thích thêm:

- Ở vị trí khó nhìn thấy chỗ tiếp giáp nắp hòm tôi có dán một sợi tóc, nếu mở hòm ra sẽ làm sợi tóc bị đứt đoạn. Vì chỉ có sợi tóc trên ba chiếc hòm đó bị đứt nên mới biết đối phương từng mở ba chiếc hòm đó ra

Bạt Phong Hàn gật gù khen:

- Ma đại tướng quân tinh tế cẩn thận thật khiến người ta khen tuyệt

Ma Thường khiêm tốn:

- Cảm ơn Bạt gia khen thưởng

Rõ ràng Bạt Phong Hàn trong lòng rất vui vẻ, nhìn Từ Tử Lăng nói:

- Đến lúc cởi bỏ bến mê rồi đấy!

Từ Tử Lăng đáp:

- Dương Công Bảo Khố do một tay Lỗ đại sư thiết kế, với suy nghĩ tinh tế của Lỗ đại sư thì khẳng định là thiết kế của bảo khố rất hoàn mỹ, có thể ứng phó với bất kỳ tình hình đột biến nào. Nếu không, thử nghĩ dưới một tình huống nào đó, giả sử Dương Tố binh biến thất bại, tất phải mượn bảo khố chạy khỏi Trường An. Dưới tình hình đó, ba đường hầm bí mật từ trong thành dẫn tới bảo khố chắc chắn sẽ bị lộ, truy binh đuổi tới thì cũng chẳng còn may mắn gì thoát được.

Chắc chắn Lỗ đại sư phải có cách ứng biến trong tình hình đó

Ánh mắt ba người bất chợt đều hướng cả vào bản đồ trên mặt bàn. Bạt Phong Hàn đồng tình:

- Suy đoán của Tử Lăng rất hợp tình hợp lý. Đường hầm trong thành tất cả có ba đường, đường bí mật dưới đáy giếng của Tây Ký Viên có thể không cần nói tới vì đường đó đó đã tràn đầy khí độc. Hai đường khác là hầm bí mật từ kênh Vĩnh An và Sa phủ. Nếu có thể dùng cơ quan đóng hai đường hầm bí mật đó lại, chỉ để lại đường bí mật rời thành thì khi đó Dương Tố có thể an toàn chạy trốn. Hà hà! Cơ quan đóng đường hầm bí mật trong thành ở chỗ nào đây? Có cần phải mời Lôi đại ca tới không?

Từ Tử Lăng vốn nghĩ tới Khấu Trọng đang phải đối phó với sư công, nhưng gã không hề lo lắng. Thật ra, gã tin tưởng Khấu Trọng hơn bất kỳ ai. Gã cười nhẹ:

- Đệ tử chân truyền môn Cơ quan học của Lỗ đại sư là Khấu Trọng, nhưng dù mời hắn tới cũng không có chỗ dùng. Thiết kế toàn bộ cơ quan trong bảo khố đều bố trí dựa trên thuật tâm lý. Cơ quan để chạy trốn này cũng như vậy, phải thiết kế ở chỗ chúng ta dễ bỏ qua nhất

Hầu Hi Bạch mừng nói:

- Xem ra Tử Lăng đã nắm chắc rồi

Từ Tử Lăng khẽ đặt tay lên mặt bàn đá, nói:

- Chiếc bàn này, nếu nhấc lên là lập tức trở thành cơ quan có thể chuyển động. Xoay sang trái sẽ mở cửa vào chỗ cất giấu xá lợi

Bạt Phong Hàn giật mình thốt:

- Vậy nói không chừng nếu xoay sang phải sẽ là cơ quan đóng đường hầm bí mật trong thành

Từ Tử Lăng nói:

- Đúng ra thì phải là tiếp tục xoay sang trái vì nếu không thì có người xoay sang phải trước thì chẳng phải sẽ đóng chặt hết đường ra sao? Đây chính là tinh yếu của thuật tâm lý chiến. Bình thường chúng ta khi đã có thể mở hang động chứa thánh xá lợi thì đã vui mừng như điên rồi, ai nghĩ vẫn còn cơ quan xoay tiếp nữa

Ma Thường thán phục:

- Đây mới thật gọi là tính hết cơ quan!

Hầu Hi Bạch hỏi:

- Sao còn chưa ra tay?

Từ Tử Lăng đáp:

- Chúng ta phải suy nghĩ rõ ràng hậu quả trước, tình hình sau khi đóng ba đường hầm bí mật trong thành sẽ ra sao. Nói không chừng sau khi đóng rồi thì không thể mở lại được nữa, vậy thì chúng ta chỉ có thể theo bí đạo dẫn ra ngoài thành rời khỏi đây, lúc vào thành cần mất chút công phu, sơ hở một tí là bị người phát giác, dẫn tới phiền phức vào người

Bạt Phong Hàn nói:

- Đường hầm bí mật trong thành chắc phải mở lại được. Nếu Lỗ đại sư vẫn chưa thí nghiệm thử thì làm sao biết cơ quan có hữu hiệu hay

không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Việc này rất khó nói. Nếu Lỗ đại sư chủ ý làm đường hầm bí mật không thể mở lại thì lão sẽ có cách. Với tính tình kiêu ngạo của lão sẽ không để người khác chỉ trỏ bàn tán cơ quan của lão đâu, cũng rất có thể đến đường hầm bí mật dẫn ra ngoài thành cũng sẽ đóng lại sau một thời gian nhất định, sau đó khí độc tràn vào bảo khố. Với học thức thiên tài của lão, việc không thể cũng trở thành có thể

Hầu Hi Bạch gật gù:

- Có đạo lý. Giờ ta bị ngươi nói tới mức sinh lòng ngưỡng mộ Lỗ đại sư rồi. Trên thế gian này làm sao lại có thiên tài siêu việt như vậy chứ

Ma Thường chen lời:

- Đóng bảo khố chỉ có lợi mà không có hại đối với chúng ta. Ít nhất thì có thể làm địch nhân rối loạn trận thế, càng thể hiện chúng ta không có phục binh bên ngoài thành. Loan yêu nữ càng giật mình kinh hãi, càng không cách nào hiểu nổi chúng ta đang giờ trò gì

Hầu Hi Bạch nói:

- Nhân lúc bí đạo chưa đóng lại, ta sẽ đi chào hỏi Lưu Hoằng Cơ. Có hắn tiếp ứng thì việc trở về thành không vấn đề gì

Từ Tử Lăng cản lại:

- Chậm đã! Trước hết chúng ta phải khẳng định suy đoán không sai đã

Gã vận lực vào hai tay, chiếc bàn đá bị kéo lên trên hai tấc rồi dừng lại.

Bạt Phong Hàn cười:

- Đây quả là cảm giác kích thích hứng thú phi thường. Làm đi!

Chiếc bàn xoay sang trái, phát ra tiếng cơ quan vận chuyển.

Nền nhà cạnh bàn đá thụt xuống, hiện ra cái hang rỗng không không có Tà Đế xá lợi.

Từ Tử Lăng tiếp tục xoay chiếc bàn sang trái, quả nhiên chiếc bàn tiếp tục chuyển động, bỗng nhiên gã dừng lại, mừng rỡ nói:

- Thành công rồi! Ta cảm giác được một cơ quan khác

Mọi người đồng thành hoan hô như những đứa trẻ lớn đầu vẫn chưa hết tính ngây thơ.

Từ Tử Lăng nói:

- Đoán dù sao vẫn chỉ là đoán. Nói thật, ta căng thẳng muốn chết vì nếu hậu quả không như dự đoán thì nguy to. Tối nay chúng ta sẽ không chịu nổi cái giá phải trả nếu có sai lầm gì

Hầu Hi Bạch hỏi:

- Giờ ta có nên đi tìm Lưu Hoằng Cơ không? Cho ta nửa giờ là được

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Liệu Thạch Chi Hiên có bán đứng chúng ta không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Không đâu!

Tiếp đó, nét mặt gã biến động kịch liệt, rõ ràng đang nổi lên vấn đề khác. Hầu Hi Bạch không hiểu ra sao hỏi:

- Đấu trí quả không phải việc ta thạo. Vì sao lão Bạt lại nêu ra vấn đề Thạch sư phụ chẳng liên quan gì tới nhau như vậy. Việc ông ấy bán đứng chúng ta với bảo khố có quan hệ gì?

Bạt Phong Hàn nét mặt trầm trọng đáp:

- Từ đường hầm bí mật của Dương Công Bảo Khố, ta nghĩ tới đường hầm bí mật vào cung từ Doãn phủ. Thạch Chi Hiên là người duy nhất biết chúng ta từng vào đường hầm bí mật đó, nếu lão tiết lộ tin tức này cho Doãn Tổ Văn và Loan Loan thì trước khi trời sáng ngày mai, chúng ta không cách nào lẻn vào Hoàng cung thông qua đường hầm bí mật được. Nói cách khác thì chúng ta không cách nào khống chế Lý Uyên, càng không thể khống chế hoàng thành trong Hoàng cung. Nếu như quân cấm vệ và đại quân của Đường Kiệm nội ngoại giáp công thì toàn quân chúng ta sẽ bị tiêu diệt

Ma Thường há mồm nhưng không biết nói sao.

Hầu Hi Bạch thở phào một hơi, cười nói:

- Khẳng định là Thạch sư phụ không nỡ hại Tử Lăng….Ồ!

Tiếp đó, hắn nhìn sang Từ Tử Lăng, kinh hãi nói tiếp:

- Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân Loan Loan nhẫn tâm đánh trọng thương ngươi để ngươi không thể tham gia hành động sáng mai sao

Bạt Phong Hàn nhăn nhó cười nói:

- Chính vì đã tiết lộ đường hầm bí mật vào cung Thạch Chi Hiên mới sợ Từ Tử Lăng sẽ vì thế mà mất mạng, nên mới cố ý truyền Bất Tử Ấn pháp cho Tử Lăng. Việc này không hẹn mà hợp với Loan Loan, đều nhằm giữ mạng cho Tử Lăng

Hầu Hi Bạch vỗ trán thốt:

- Nghe xong ta thấy đau đầu rồi

Ma Thường nói:

- Nếu sư tôn của Hầu công tử và Loan yêu nữ chạm mặt thì chẳng phải sẽ biết Từ gia không hề bị thương sao?

Từ Tử Lăng nói:

- Về chuyện đó ta lại không lo lắng, vì trong tình huống tấn công trong lúc ta không đề phòng,cho dù Bất Tử Ấn pháp cũng không chống nổi đòn tấn công của Thiên Ma đại pháp, nhưng Loan Loan sẽ không bao giờ nói chuyện này cho Thạch Chi Hiên biết. Ta vẫn cho rằng mục đích của Loan Loan là muốn làm giảm bớt sức chiến đấu của Khấu Trọng, dùng ta kiềm chế Khấu Trọng chứ không phải để giữ mạng cho ta. Hơn nữa, nàng lại đoán chúng ta sẽ lợi dụng đường hầm bí mật để vào cung, sẽ ép Thiên tử lệnh chư hầu, cố ý để chúng ta hành động đúng theo kế hoạch, như vậy tất sẽ phải ôm hận ở Doãn phủ, tự chui đầu vào lưới

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Mưu trí của Loan Loan không dưới bất kỳ ai trong chúng ta, thị sẽ không chỉ đơn giản chờ đón đánh chúng ta ở Doãn phủ đâu mà sẽ lợi dụng đường hầm bí mật để bắt chước kế bắt Lý Uyên của chúng ta, một đòn sẽ làm điên đảo thiên hạ của nhà họ Lý

Ma Thường tiếp lời:

- Nếu Thạch Chi Hiên tham gia hành động này, cho dù thêm hai tên Vưu bà tử và Vũ Văn Thương thì chỉ sợ không cản trở được lão

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Thạch Chi Hiên sẽ không rời khỏi Thanh Tuyền nửa bước đâu

Bạt Phong Hàn nói:

- Vậy chúng ta cần phải thử cơ quan này, sau khi đóng ba đường hầm bí mật trong thành, chúng ta mới theo những đường hầm còn lại rời thành, tìm kiếm Lâm Sĩ Hoành đang ẩn nấp đâu đó gần cửa ra của đường hầm, làm thịt hắn. Một việc xong thì trăm việc cũng xong. Còn làm thế nào để trở vào trong thành thì không phải vấn đề khó cho chúng ta. Thời gian không nhiều, cần lập tức hành động, nếu không để Lâm Sĩ Hoành dẫn người tiến vào lúc này thì chúng ta sẽ lỡ mất cơ hội tốt

Từ Tử Lăng thở dài, gật đầu nói:

- Nếu Lâm Sĩ Hoành muốn cùng với người của hắn ung dung vào Doãn phủ thì bất cứ lúc nào hắn cũng có thể vào bảo khố. Được rồi! Hi vọng Lỗ đại sư ở trên cao linh thiêng giúp chúng ta một tay

Hai tay đang nắm cạnh bàn của gã xoay mạnh sang bên trái. Toàn bộ

gian phòng đá lập tức rung rinh chấn động. Tiếng cơ quan vận chuyển từ lòng đất dưới chân truyền lên. Dưới lòng đất còn vọng lên tiếng nước chảy ầm ầm.

Chỉ một lát sau, tiếng ầm ầm như có đá lớn rơi xuống từ mọi phía truyền vào tai mọi người.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đồng thời biến sắc, thét lớn không hay rồi

(

Chương 779: Tuyệt xứ phùng sinh

Khấu Trọng cảm nhận được chiếc bàn đá, lò hương trên bàn, làn khói hương trầm lờ lững bay lên từ trong lò, cho tới toàn bộ gian đình bằng đá, tất cả đều biến mất khi Phó Dịch Lâm xuất kiếm. Đương nhiên, không phải chúng thực sự biến mất mà vì tinh thần và cảm giác của gã tập trung toàn bộ vào thanh Dịch kiếm của Phó Dịch Lâm. Gã không dùng mắt nhìn, mà chỉ dùng tinh thần để cảm nhận nên khiến mọi thứ khác đều như không còn tồn tại nữa. Điều tuyệt diệu nhất là gã có thể tuỳ theo sự di động của thanh kiếm của Phó Dịch Lâm mà "vẽ lại" những sự vật khách quan, chân thật giữa hai người trong tâm trí đã kết hợp với cả đất trời của gã. Vì thế gã lại thấy bàn đá, lò hương và gian đình đá.

Cuối cùng, gã đã tiến vào cảnh giới "nhập vi" tinh diệu như thần. Đây chẳng phải là thứ may mắn mà có được. Trong thiên hạ, Khấu Trọng gã là người duy nhất từng động thủ với toàn bộ ba đại tông sư nên có thể nói đó là cảnh giới mà gã bị ép phải đạt được.

Tỉnh Trung Nguyệt rút ra khỏi vỏ chừng một tấc, phát ra tiếng ngân vang rền như rồng gầm hổ thét, như tiếng phù chú của ma quỷ vọng lên từ mười tám tầng địa ngục, lại giống âm thanh thần tiên từ trên chín tầng trời vọng xuống. Lưỡi đao bừng lên quầng sáng vàng, giống như trăng rằm bỗng đột ngột từ trong vỏ đao bay vụt lên trời cao.

Dịch Kiếm nổi lên quầng sáng kỳ dị xanh thẳm, vẽ lên một đường cong đẹp đẽ ngoài sức tưởng tượng, hoàn mỹ như đất trời, vòng qua lò hương, men theo cạnh lò đánh về phía gã. Khói hương bốc lên từ

trong lò như bị nam châm hút, chảy về phía mũi Dịch kiếm, trong nháy mắt đã ngưng tụ thành một quả cầu khói. Lưỡi kiếm hoá thành một điểm sáng xanh lè, như sao băng vượt qua thiên hà đầy rẫy tinh cầu bay vụt về điểm giữa hai mắt gã. Điểm sáng xanh này như có ma lực câu hồn nhiếp phách, đẹp đến cực độ, mà cũng đáng sợ cùng cực. Chỉ cần tinh thần của gã lộ chút sơ hở tất sẽ bị nó thừa cơ trấn áp cả hồn phách.

Cuối cùng, gã đã đối mặt với thuật Dịch Kiếm thiên hạ vô song. Kiếm pháp đạt tới mức này, quả thật đã tới cảnh giới tối cao.

Dịch kiếm thuật của Phó Dịch Lâm là cảm tính, chỗ tinh vi là lão đem toàn bộ cảm giác, linh hồn kết hợp với kiếm, cảm giác bên ngoài là hư, cảm giác tâm linh mới là thật. Nếu không hiểu rõ cảnh giới của Phó Dịch Lâm thì Khấu Trọng không có tư cách ngồi đây, dùng đao đối địch với lão.

- Xoảng!

Tỉnh Trung Nguyệt rời vỏ, lưỡi đao vẽ lên một vòng tròn nhỏ hoàn mỹ, tràn đầy ý vị thần bí không thể lường nhưng lại hợp với thiên địa lý số. Một luồng Loa hoàn kình bỗng nhiên xuất hiện trong vòng tròn nhỏ đó.

Điểm sáng biến mất, quả cầu do khói trầm hương ngưng tụ thành bay vọt tới gã rất nhanh, nhưng vừa vặn bị Loa hoàn kình phá tan.

Thân hình Khấu Trọng chấn động kịch liệt, nửa thân trên lay động.

Bỗng nhiên không gian trên chiếc bàn xuất hiện những điểm sáng chi chít, mỗi điểm dường như đều nhằm gã tấn công tới, nhưng mỗi điểm lại như vẫn bất động, giống như bầu trời sao đêm, trong sự di chuyển, biến hoá của nó có sẵn qui luật không thay đổi. Khấu Trọng

lập tức biết mình đã rơi vào thế hạ phong.

Lúc này, gã giơ ngang đao về phía trước, vừa công vừa thủ, thiên nhân hợp nhất. Cho dù với khả năng của Phó Dịch Lâm cũng khó mà tìm ra sơ hở, cũng khó phát huy phương pháp dùng người dịch kiếm, dùng kiếm dịch địch. Vì thế, lão mới cố ý mượn khói hương trầm đánh một chiêu thăm dò. Khấu Trọng tuy hoá giải rất tuyệt, nhưng gã từ không chút tung tích đã biến thành có vết tích, bị Phó Dịch Lâm dùng kiếm pháp kiềm chế.

Khấu Trọng lại không nắm bắt được Dịch kiếm của Phó Dịch Lâm. Gã vội trấn tĩnh tinh thần, đạt tới cảnh giới cao nhất Tỉnh Trung Nguyệt, coi những điểm kiếm phong ngưng tụ lại trước mặt như không có, tâm trí bảo đừng nhưng thần trí xui khiến gã quét ngang vỏ đao.

Những nơi vỏ đao quét qua, những điểm sáng biến mất, lò hương lại hiện ra trước mắt, từ trong lò, hương trầm vẫn lững lờ bay lên.

Dưới sự cảm ứng của khí cơ, Khấu Trọng thu hồi vỏ đao, Tỉnh Trung Nguyệt đâm về phía đáy lò hương. Nếu để gã đâm trúng, lò hương đem theo tro tàn và tàn lửa sẽ bắn về phía Phó Dịch Lâm. Với khả năng của Phó Dịch Lâm nói không chừng cũng sẽ bị tro than bay vào mặt đúng như họ của lão(*).

Khoé miệng Phó Dịch Lâm mỉm cười, Dịch kiếm khẽ vẫy một cái, như công như thủ, nhưng Khấu Trọng ngồi bên kia chiếc bàn cảm giác rõ ràng khi gã đâm trúng lò hương thì kiếm của đối phương sẽ phát sau mà tới trước, đâm trúng cổ tay gã. Cảm giác đó không thể dùng lý lẽ thường tình để giải thích được.

Khấu Trọng thầm kêu không hay, lúc này mới biết chiêu trước của đối phương là “Bất công” trong dịch kiếm thuật nhằm dụ gã chủ động

tấn công. Hiện giờ, gã bị bảo kiếm của Phó Dịch Lâm điều khiển, không chỉ từ chủ động biến thành bị động, mà đến cảm giác cũng bị chế ngự. Nếu không thể vãn hồi thế kém thì chỉ trong vài chiêu sẽ bại trận, mất mạng.

o0o

Hầu Hi Bạch chán nản thốt:

- Không thể nào!

Kể cả đường hầm bí mật rời thành, toàn bộ bốn đường hầm bí mật đều bị đá lớn đóng chặt. Toàn bộ bảo khố bị khoá chặt lại, không có lối ra.

Cơ quan của chiếc bàn đá mất tác dụng, đến cửa hầm vốn dùng để che cái hố giấu Tà Đế xá lợi cũng không thể đóng lại được.

Bạt Phong Hàn thử xem có thể nâng chiếc bàn đá lên lại không, cũng thử ấn bàn xuống, nhưng không có kỳ tích xuất hiện.

Từ Tử Lăng ngồi yên không động đậy, bỗng cười nhẹ nói:

- Ta và Khấu Trọng đã thử qua cạm bẫy bên trong bảo khố, Khấu Trọng nói trong sách dạy cơ quan, Lỗ đại sư viết vì để không tổn âm đức, tại chỗ tuyệt cùng sẽ để cho người ta một tia sinh cơ cho nên nhất định sẽ có cách phá giải. Có điều chúng ta chưa tìm thấy mà thôi!

Ma Thường nảy sinh hy vọng, nhưng khổ sở hỏi:

- Nếu giải pháp không nằm ở chỗ này thì ở đâu?

Bạt Phong Hàn gật đầu:

- Trừ khi Dương Tố muốn đem bảo khố này biến thành phần mộ kín đáo của hắn, còn không thì việc đóng tất cả mọi đường thật không hợp tình hợp lý. Nguyên nhân Dương Tố mời Lỗ Diệu Tử thiết kế bảo khố này là âm mưu đoạt thiên hạ của Dương Kiên chứ không phải tự đào mộ cho mình.

Ma Thường nói:

- Để tôi nêu một giả thiết: nếu Dương Tố phát động binh biến từ bảo khố, tiếp chiến bất lợi, bị bức phải chạy trở về trong bảo khố. Vì có truy binh đằng sau, không thể không đóng bảo khố lại, khi đó sẽ có tình trạng nào?

Hầu Hi Bạch than:

- Đương nhiên là giống như chúng ta hiện tại, chỉ riêng việc có thể đi ra ngoài không cũng đã phải trả một giá nào đó.

Bạt Phong Hàn vỗ đùi:

- Đây chính là dụng ý để đóng bảo khố. Nếu Dương Kiên muốn giết Dương Tố, Dương Tố có hai lựa chọn: một là âm thầm rời khỏi Trường An, từ đó về sau thay tên đổi họ; hai là dấy binh làm phản, nếu chiến đấu bất lợi, ồ! Có gì đó không thoả đáng, thương binh, bại tướng có thể chạy trốn giữ mạng đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi, còn lực lượng gì mà tấn công?

Từ Tử Lăng nói:

- Đường hầm bí mật dưới đáy giếng trong Tây Kỳ viên là lối vào duy nhất trước khi bảo khố được mở. Sau khi vào bảo khố mới có thể

mở ba đường hầm bí mật trong thành và ngoài thành để cho người của Dương Tố có thể theo ba đường hầm này từ trong hoặc ngoài thành tiến vào trong bảo khố; sau đó, Dương Tố đóng hết các lối ra, đợi tướng sĩ trang bị, nghỉ ngơi chỉnh đốn xong mới mở đường hầm bí mật cuối cùng. Đây chính là sách lược “phá phủ trầm chu” (dồn vào bước đường cùng) khiến tướng sĩ thủ hạ liều mạng nghe lệnh hắn.

Bạt Phong Hàn phấn khởi tinh thần, nói:

- Đường hầm bí mật này tất đi thẳng tới giữa cung Thái Cực, chính là đạo lý muốn bắt giặc phải bắt chủ tướng trước.

Hầu Hi Bạch nhăn nhó cười hỏi:

- Cơ quan mở nó nằm ở đâu đây?

Ánh mắt Từ Tử Lăng hướng về phía huyệt động vốn giấu Tà Đế xá lợi. Ba người kia không tự chủ cũng đều nhìn theo ánh mắt gã.

Hầu Hi Bạch nhảy bật lên trước hết, nhào tới bên huyệt động, reo lên:

- Tử Lăng mau tới chủ trì đại cục!

Từ Tử Lăng đến bên huyệt động, quỳ xuống, thò tay ra đặt lên nền huyệt động, một lúc sau mới reo lên mừng rỡ:

- Quả đúng như dự đoán!

Đoạn gã vận công ấn xuống. Tiếng cơ quan phát động kêu kèn kẹt, tiếng dòng nước xung kích lập tức nổi lên.

Bọn Bạt Phong Hàn khẩn trương đến mức nín thở. Sinh tử, thành bại sẽ được quyết định bởi việc này.

Từ Tử Lăng vừa đứng thẳng lên thì tiếng ầm ầm từ trong phòng bố trí máy bắn tên truyền ra.

Bốn người không hẹn mà cùng vọt vào trong phòng đó, một cánh cửa đá xuất hiện ở bức tường phía đông, mở ra một đường hầm tối đen.

Hầu Hi Bạch mừng quá hô lớn:

- Đây chính là trời không tuyệt đường người, chúng ta được cứu rồi!

o0o

Trong quá trình quyết chiến, tất không được suy nghĩ tới thắng bại, nếu không sẽ rơi xuống thế hạ phong.

Cuối cùng Khấu Trọng cũng thể hội một cách sâu sắc hàm ý trong lời dạy bảo vàng ngọc của Tống Khuyết. Chính vì gã hy vọng bức Phó Dịch Lâm phải rời khỏi chỗ ngồi nên phát sinh cái tâm cầu thắng bại, bị Phó Dịch Lâm nhìn ra nước cờ tiếp theo của gã. Giống như trong quá trình đấu cờ vây, đối thủ nhìn rõ đường đi nước bước của mình, rồi hậu phát chế nhân, nước nào cũng chiếm ưu thế, tất sẽ bức Khấu Trọng gã rơi vào thế cờ chết, cho tới khi thua cả bàn, mất mạng.

Càng khiến gã kinh hãi là kiếm khí do Dịch kiếm của Phó Dịch Lâm phát ra, trói chặt Tỉnh Trung Nguyệt của gã. Nếu gã giữ nguyên chiêu thức không thay đổi thì khi mũi đao đâm trúng lò hương thì Dịch kiếm cũng vừa vặn đâm trúng cổ tay gã. Cách ứng biến duy nhất của gã là tìm được điểm tấn công chính xác hiện tại của Dịch kiếm của Phó Dịch Lâm, tìm cách ép Phó Dịch Lâm phải ngạnh đấu bằng đao kiếm

với gã một chiêu, thừa thế vãn hồi thế kém. Nếu gã thu đao về, biến công thành thủ thì Phó Dịch Lâm sẽ bùng nổ kiếm thế, dưới sự dẫn dắt của khí cơ nhằm chỗ sơ hở đánh vào, thì trừ khi Khấu Trọng gã rời khỏi chỗ này chạy đi thật xa, còn không trong phạm vi nhỏ hẹp trên mặt bàn này, Khấu Trọng tuyệt không thể chi trì được bao lâu.

Mà ông trời cũng chẳng thương gã. Ngoại trừ Từ Tử Lăng, Khấu Trọng là người vốn hiểu rõ dịch kiếm thuật là thứ gì hơn bất kỳ ai, càng biết rõ hiện giờ giải pháp duy nhất là bức Phó Dịch Lâm ngạnh đấu. Đúng lúc này, gã lại bị hãm vào ngõ cụt, bị Dịch kiếm của Phó Dịch Lâm khống chế, hoàn toàn rơi vào trong tính toán của Phó Dịch Lâm. Không cần sức tưởng tượng phong phú lắm cũng có thể biết Phó Dịch Lâm sẽ không bỏ lỡ thời cơ tốt này, dùng thuật dịch kiếm làm chủ trận quyết chiến trên bàn cho tới lúc gã thua.

Phó Dịch Lâm biết nước cờ sau của Khấu Trọng, còn Khấu Trọng lại hoàn toàn không nắm bắt được biến hoá trong kiếm chiêu của đối phương. Việc phân thắng bại không cho phép sơ sót, Phó Dịch Lâm lại không phải là cao thủ bình thường, mà là cao thủ cấp tông sư cỡ Ninh Đạo Kỳ. Gã phải tranh giành từng phân từng tấc, nếu không sẽ nuốt hận mà chết.

Suy nghĩ của Khấu Trọng xoay chuyển như điện chớp. Gã bật cười rộ, Tỉnh Trung Nguyệt rời tay đem theo Loa Hoàn kình bắn ra đâm thẳng vào lò hương.

Mất Tỉnh Trung Nguyệt, gã vẫn còn vỏ Tỉnh Trung Nguyệt mà Phó Dịch Lâm tất phải chống đỡ Tỉnh Trung Nguyệt đang bay tới. Nếu để một chút tàn hương rớt vào mình lão thì với thân phận địa vị của lão sẽ không còn mặt mũi nào tiếp tục đấu nữa.

Chút nữa thì Khấu Trọng sinh ra ý nghĩ đã nắm chắc thắng lợi trong tay vì gã tự thấy mình đã có thể dự đoán được nước cờ tiếp theo

của Phó Dịch Lâm. May là gã đã được dạy bảo rất tốt, tinh thần càng trong sáng hơn bất kỳ lúc nào khác, thiên-địa-nhân hoà hợp không hề phân biệt.

Vỏ đao trong tay trái điểm ra, tay phải gã thu về trước ngực.

o0o

Bạt Phong Hàn giơ cao bó đuốc, soi tỏ gian phòng dưới lòng đất rộng tới mười trượng. Ba người Từ Tử Lăng, Hầu Hi Bạch, Ma Thường đứng sau lưng hắn. Trước mặt bốn người là bậc thềm dài tới hai chục bậc dẫn lên phía trên, tới đó lại có một cửa vào đen ngòm của một đường hầm bí mật khác.

Ma Thường nói:

- Ước lượng theo cự ly thì phía trên bậc thang đá chắc chắn là trong phạm vi hoàng cung.

Hầu Hi Bạch nhíu mày:

- Theo độ rộng của bậc thang thì lối ra ít nhất cũng phải là một hình vuông rộng một trượng. Nếu lối ra quả thật trong cung Thái Cực, khi mở cánh cửa lớn như vậy ra mà không đánh động cấm vệ quân trong cung mới là lạ đó.

Từ Tử Lăng nói:

- Về việc đó ta lại không lo lắng. Thiết kế của Lỗ đại sư tất nhiên là vô cùng xảo diệu, không dễ bị người ta nhìn ra. Xem này! Gần đó chẳng phải là có một cái tay nắm để mở cửa sao?

Bạt Phong Hàn đồng tình:

- Nhìn nhận của Tử Lăng không sai đâu. Nhưng đường hầm bí mật bên trái thông đi đâu đây?

Hầu Hi Bạch bật hoả tập lên, cười nói:

- Ta cũng tò mò muốn chết được đây. Để ta đi thăm dò xem sao!

Ma Thường vui vẻ nói:

- Tôi theo công tử dò đường được không?

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Cẩn thận đó, không nên chạm vào bất cứ cơ quan nào. Sau khi bọn ta tìm hiểu rõ ràng cánh cửa này có liên quan tới thành bại của sáng mai hay không thì sẽ về đây gặp lại các ngươi.

Hầu Hi Bạch và Ma Thường phấn khởi bỏ đi.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn trèo lên mười bậc, tới chỗ tận cùng. Bạt Phong Hàn khẽ gõ phiến đá làm cửa ra, tắc lưỡi khen:

- Ít nhất cũng phải dày một thước. Dương Công Bảo Khố quả là danh bất hư truyền, không những tạo nghệ siêu quần mà còn huyền cơ khắp chốn.

Từ Tử Lăng nắm chiếc tay nắm cơ quan, hít sâu một hơi nói:

- Thật ra chúng ta đang mạo hiểm cực lớn. Lỗ đại sư thiết kế bảo khố là tính toán theo tình hình ba mươi mấy năm trước. Cung Thái Cực đã nhiều lần sửa chữa, lo lắng của Hy Bạch hoàn toàn không phải là vô căn cứ.

Bạt Phong Hàn thở dài:

- Sự tình phát triển thật nhanh, từ tối nay tới sáng mai tràn đầy bất trắc khó lường. Rất nhiều điểm chúng ta đều không có thời gian mà suy nghĩ cho kỹ, nếu không có Khấu Trọng phát hiện Lâm Sĩ Hoành xuất hiện trong thành thì chúng ta vẫn không biết Doãn phủ là một cái bẫy trí mạng. Cho nên sự nguy hiểm này không thể không thử, chỉ khi lợi dụng đường hầm bí mật mới phát hiện này thì chúng ta mới có cơ hội tập kích Lý Uyên.

Từ Tử Lăng nói:

- Chúng ta quả thật là lơ là đại khái. Ài! Ta bỗng nhiên nghĩ tới một sơ hở trí mạng khác. Ài! Làm thế nào đây?

Bạt Phong Hàn cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, hít một hơi khí lạnh hỏi:

- Ta đang nghe đây!

Từ Tử Lăng nhăn nhó cười:

- Là quan hệ giữa bang Hoàng Hà và chúng ta!

Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Ta vẫn chưa hiểu?

Từ Tử Lăng giải thích:

- Ngày đó, tiết lộ phong thanh, ta vội vàng tới Lạc Dương gặp Lý Thế Dân. Lúc đó mới biết Đào Quang Tổ, lão đại của bang Hoàng Hà và

Hương Quý đánh một ván bạc lớn. Trong lúc vội vàng, Khấu Trọng thuyết phục Lôi đại ca thay ta ứng chiến, thắng lại Thượng Lâm uyển. Hương Ngọc Sơn biết chúng ta và Lôi đại ca có quan hệ. Mấy hôm nay bang Hoàng Hà hoạt động mạnh, với sự giảo hoạt đa trí của Hương Ngọc Sơn mà không nghi ngờ mới là lạ. Chỉ cần bọn chúng bắt được một đầu mục của bang Hoàng Hà, bằng thuật thất châm chế thần của Doãn Tổ Văn, chắc chắn có thể tra ra được việc ba ngàn quân tinh nhuệ của chúng ta âm thầm vào Trường An trong ba ngày nay.

Bạt Phong Hàn biến sắc:

- Chẳng trách Lý Uyên bỗng nhiên thay đổi kỳ quái, một lòng muốn làm thịt bọn ngươi.

Từ Tử Lăng nói:

- May là ba ngàn quân tinh nhuệ của chúng ta mới vào Trường An hai ngày nay, đối phương vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ, lại sợ đánh cỏ động rắn khiến chúng ta chạy thoát nên vẫn không ra tay. Nếu chúng ta không thể xoay chuyển cục diện này thì cuộc chiến ngày mai không thể lạc quan được.

Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn chiếc tay nắm Từ Tử Lăng đang cầm, trầm giọng giục:

- Cho nên sự mạo hiểm này càng không thể không làm. Khởi động cơ quan đi!

Từ Tử Lăng ngầm vận một khẩu chân khí, đề tụ công lực, chầm chậm kéo tay nắm.

Lập tức tiếng cơ quan phát động kêu “ken két”, phiến cửa đá di

chuyển mở sang ngang, lộ ra bầu trời sao đêm đẹp đẽ. Đá cọ sát vào nhau phát ra tiếng “rào rào” chói tai, phá tan sự yên tĩnh trong đường hầm.

Hai gã khẩn cấp đến mức trong đầu trống rỗng, cửa ra không ngờ lại bố trí ở nơi thoáng đãng không có gì che chắn. Âm thanh mau chóng truyền xa, không đánh động cấm vệ quân gần đó mới là lạ.

Bọn họ chưa có cơ hội nói năng gì, khi còn đang sợ đến dựng tóc gáy thì tiếng quát tháo và tiếng vũ khí va chạm từ bốn phía bên ngoài lối ra vọng tới. Lúc này, thứ mà Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn nghĩ tới chính là bốn chữ “đi đời nhà ma”.

o0o

Khóe miệng Phó Dịch Lâm khẽ mỉm cười, ngay lúc Tỉnh Trung Nguyệt thoát tay Khấu Trọng bay ra sắp đâm vào lò hương thì trên tay lão ánh sáng xanh lấp loé, Dịch kiếm đồng thời điểm trúng lò hương, không sai lệch một chút nào.

Tỉnh Trung Nguyệt đâm trúng lò hương, nhưng không phát ra bất kỳ tiếng động nào. Lò hương cũng không động đậy.

Khấu Trọng nào ngờ Phó Dịch Lâm có kỳ chiêu ứng biến như vậy, lại dùng công lực tuyệt thế, dùng phương pháp cách sơn đả ngưu hoá giải Loa hoàn kình trong Tỉnh Trung Nguyệt. Khi gã thầm kêu không hay thì Tỉnh Trung Nguyệt đã bay ngược trở về phía gã với tốc độ tương đương.

Dịch kiếm sau khi phá tan quái chiêu của Khấu Trọng lại vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp, trước tiên vòng sang bên trái Khấu Trọng rồi quay trở lại. Nhưng vị trí tấn công là chỗ trống bên trái Khấu Trọng, theo đạo lý thì không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với Khấu

Trọng.

Nhưng Khấu Trọng lại có nỗi khổ chỉ tự gã biết. Chỉ gã là người trong cuộc mới cảm nhận được sự huyền ảo của Dịch kiếm.

Vì gã ngồi trên ghế đá, muốn tránh thanh Tỉnh Trung Nguyệt đang bay ngược trở lại thì chỉ còn cách nghiêng mình né tránh. Nhưng Dịch kiếm lại phát sinh lực hút cực mạnh, theo kiếm thế xoay vòng lực hút không ngừng tăng thêm, lại thêm áp lực nặng nề khiến vỏ đao bên tay trái đang đâm ra của gã mất chính xác mà còn bị dịch kiếm dẫn dắt kéo sang bên trái như sắt gặp nam châm khiến gã không thể toàn lực đối phó, lại không còn dư lực để né tránh bảo bối của mình là Tỉnh Trung Nguyệt. Kiếm pháp như thế này thật khiến người ta nghe thấy mà kinh sợ.

Vào thời khắc nguy hiểm quan đầu quyết định thành bại, sinh tử treo trên đầu sợi tóc đó, tay trái Khấu Trọng từ sinh biến thành tử, tay phải từ tử biến thành sinh, bỗng nhiên cánh tay trái vốn cầm chiếc vỏ đao tràn đầy chân khí lại như chim sổ lồng, vô cùng nhẹ nhõm, không bị dịch kiếm dẫn dắt nữa. Điều này chứng minh Khấu Trọng đoán không sai, Phó Dịch Lâm dùng lực dẫn lực, dùng kiếm khí dẫn dắt vỏ đao của gã.

“Bộp” một tiếng, Tỉnh Trung Nguyệt bị gã nắm lại trong tay. Gã vặn người chém bổ ra, đồng thời vỏ đao thu về. Phó Dịch Lâm lộ vẻ ngạc nhiên, Dịch kiếm mau lẹ vạch trong không trung vẽ ra vô số những đường nét vô cùng đẹp đẽ khó tả bằng lời. Khấu Trọng nhìn mà hoa cả mắt, không biết ra tay từ đâu, không biết nên chém vào chỗ nào. Trong nháy mắt, đối phương lại thao túng quyền chủ động trong lòng bàn tay.

Đao của Khấu Trọng một lần nữa không chém hết tầm, vỏ đao trong tay trái đâm ra, chân khí hộ thân biến thành bức tường kình khí, tràn

qua mặt bàn ép sang. Chỉ cần đánh đổ lò hương thì cũng có thể coi như có chút thành công. Lý tưởng nhất đương nhiên là lò hương bị đánh văng về phía Phó Dịch Lâm. Tỉnh Trung Nguyệt lật ngược lại gác trên vai. Động tác của gã như nước chảy mây trôi, tạo cảm giác liên miên bất tuyệt không ngừng.

Hai người giao chiến cho tới lúc này, Tỉnh Trung Nguyệt và Dịch kiếm vẫn chưa chạm nhau lần nào, nhưng sự hung hiểm, biến hoá bên trong không bút mực nào có thể hình dung.

Phó Dịch Lâm cười dài, Dịch kiếm vẽ nên một hình tròn bên trên lò hương, trung tâm vòng tròn chính là điểm Khấu Trọng đâm tới. Bức tường khí của Khấu Trọng như nước rót vào đất khô, bị hút sạch không còn một giọt, không thể tạo thành uy hiếp gì. Chiêu này cũng không thể sử hết.

Dùng người dịch kiếm, dùng kiếm dịch địch. Phó Dịch Lâm nước cờ nào cũng chiếm tiên cơ, dắt mũi Khấu Trọng phải chạy trốn tránh chết. Nếu cứ tiếp tục như thế này, đến lúc Khấu Trọng thi triển hết tuyệt kỹ thì chắc chắn sẽ mất mạng ở đây.

Nhưng Khấu Trọng vẫn ngang nhiên không sợ, cười rộ rồi quả quyết ném vỏ đao ra phía sau. Tỉnh Trung Nguyệt trong tay phải sử tuyệt chiêu Phương Viên, chém trước đâm sau, đánh thẳng tới vòng tròn chân khí vô hình nhưng có thật của Phó Dịch Lâm.

(

Chương 780: Phải xem bảo khố

Một đầu người xuất hiện phía trên lối ra đường hầm. Khi ánh mắt người này gặp gỡ ánh mắt Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đang rơi vào vực sâu tuyệt vọng bên dưới, cả ba đều vô cùng ngạc nhiên.

Người đó tròn mắt há miệng, lắp bắp:

- Trời ơi! Tại sao bỗng nhiên các ngươi lại biến ra một đường hầm chui tới đây vậy?

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn nhau, lập tức cười ầm lên, kế tiếp nhau khom người ngồi phịch xuống bậc thềm đá, phát sinh cảm giác tưởng mất lại được, mừng đến rơi lệ.

Người thò đầu nhìn xuống chính là Trình Giảo Kim. Chỉ thấy hắn hét lên:

- Các ngươi quay về vị trí của mình, ở đây không có việc cho các ngươi!

Hắn lại nhìn hai gã nói:

- Phải chăng muốn ta tóm cổ lôi hai tên tiểu tử các ngươi ra thì mới nói ư. Có gì buồn cười đâu? Hà hà!

Đoạn hắn ngồi phịch xuống cửa động.

Bạt Phong Hàn cố gắng nhịn cười, hổn hển nói:

- Ta hiểu rồi! Năm trước, Dương Tố đồng bọn với Dương Quảng, ý đồ làm phản vì Thái tử là Dương Dũng chứ không phải Dương Quảng nên nơi ở của Dương Quảng là cung Dịch Đình. Làm một lối ra ở địa bàn của Dương Quảng đương nhiên không phải là chuyện khó.

Từ Tử Lăng ôm bụng đang phát đau vì cười, ngửa mặt lên hỏi Trình Giảo Kim:

- Đợi khi Tần Vương tới, tiểu đệ sẽ giải thích, đảm bảo lão ca ngươi sẽ hài lòng. Bọn ta còn phải đi tra xét một lối ra khác. Nhớ kỹ không để cho bất kỳ ai khác nhìn thấy cửa động này.

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Chỗ này là góc nào của cung Dịch Đình?

Trình Giảo Kim như lạc trong sương mù, thốt:

- Góc nào ư? Trời ơi! Đây chính là quảng trường lớn trước điện chính của cung Dịch Đình đó!

o0o

Không có quá khứ, không có tương lai, không có bắt đầu, không có kết thúc. Tinh thần Khấu Trọng hoàn toàn tập trung vào giây phút hiện tại, cơ hồ quên cả bản thân tại sao lại ngồi ở đây. Người, đao, trời, đất kết hợp thành một chỉnh thể không có giới hạn to nhỏ, chuyện thắng bại cũng không còn nằm trong suy nghĩ của gã nữa.

Đao không còn là đao mà là một bộ phận không thể cắt rời của thiên-địa-nhân. Gã cảm thấy từ một góc độ vượt khỏi người, đao, gã nắm

rõ mọi biến hoá của Dịch kiếm của Phó Dịch Lâm không hề bỏ sót. Vòng tròn kiếm khí đang dần dần mở rộng rất khó phát hiện, kiếm khí tăng thêm từng vòng, từng vòng một cách vi diệu. Khi Tỉnh Trung Nguyệt của gã đâm trúng tâm điểm của vòng tròn, gã hiểu rõ vòng tròn kiếm khí sẽ từ to biến thành nhỏ, kiếm khí tích tụ đến tột đỉnh sẽ tụ vào Tỉnh Trung Nguyệt với tốc độ cực nhanh như điện chớp.

Nhưng gã vẫn không cách nào tiếp xúc với lưỡi Dịch kiếm. Thứ gã đánh trúng chỉ là kiếm khí kinh người mà sức gã không thể kháng cự.

Từ lúc bắt đầu động thủ đến giờ, lần đầu tiên gã nắm được chiêu số của Phó Dịch Lâm.

Khấu Trọng cười rộ, sinh biến thành tử, thế đao vốn một đi không trở lại bỗng biến thành thu về phía sau.

Kiếm quang đột ngột bùng lên. Dưới sự dẫn dắt của khí cơ, áng sáng xanh lè bùng lên trên tay Phó Dịch Lâm, vượt qua lò hương đánh tới. Như có từng vòng kình khí từ nhỏ biến thành lớn bao quanh thân Dịch kiếm, theo Dịch kiếm ùa về phía trước, đem từng vòng kình khí từ nhỏ biến thành lớn tống về phía gã như rồng phun châu. Chỉ cần bị bất kỳ một vòng kình khí nào đánh trúng thì chắc chắn Khấu Trọng lập tức mất mạng, Bất Tử Ấn pháp gì gì đó cũng không dùng được. Cho dù Thạch Chi Hiên ngồi ở vị trí của gã cũng sẽ không xuất hiện tình trạng khác.

Chiêu này nằm ngoài dự đoán của Khấu Trọng, khiến gã biết mình vẫn chưa thể hoàn toàn khám phá được kiếm pháp kinh thiên động địa của Phó Dịch Lâm. Nhưng gã đã từ bị động chuyển thành chủ động vì Phó Dịch Lâm rõ ràng đã bị gã dùng một chiêu nằm ngoài ý liệu đó dẫn dắt biến thủ thành công, lại không thể không công.

Tử biến thành sinh. Với tốc độ mau như điện xẹt, Tỉnh Trung Nguyệt lại chứa đầy chân khí. Khấu Trọng đồng thời thi triển bản lĩnh lớn nhất là nghịch chuyển chân khí, Tỉnh Trung Nguyệt như một linh vật có sinh mệnh bắn tung lên không rồi toàn lực chém xuống.

Những nơi đao phong đi qua, vòng kình khí thi nhau vỡ vụn, biến thành cuồng phong thổi dạt sang hai bên. Tỉnh Trung Nguyệt mau lẹ chém vào mũi Dịch kiếm.

Mắt thấy sắp đâm trúng mũi kiếm đến nơi rồi, Dịch kiếm bỗng nhiên biến mất sau lò hương, sau đó, lò hương không ngừng khuếch đại trước mặt, lao thẳng vào Tỉnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng. Thì ra Phó Dịch Lâm thu kiếm lại rồi hất chiếc lò hương nặng hơn năm chục cân về phía Khấu Trọng để ép gã phải rời chỗ ngồi.

Khấu Trọng giữ nguyên thế chém xuống, nhưng thay đổi góc độ từ chém thẳng thành chém xéo, chém vào chỗ trống mép trái bàn đá. Vào lúc cách mặt bàn một tấc, Tỉnh Trung Nguyệt quét ngang sát mặt bàn, phát sinh đao khí vô hình từ đáy lò hương phản kích Phó Dịch Lâm. Nếu đối phương không để ý tới, đao khí kéo dài sẽ lướt qua ngực địch nhân. Khi đó thì chẳng khác gì so với việc bị Tỉnh Trung Nguyệt quét trúng, dù là hộ thân chân khí của Phó Dịch Lâm cũng không chống lại được.

Khấu Trọng tuy không nhìn ra biến hoá kiếm chiêu của Phó Dịch Lâm, nhưng Phó Dịch Lâm cũng bắt đầu không nắm được đao pháp của gã nữa. Nguyên nhân vì Khấu Trọng gã đã tiến vào cảnh giới quên đao mà Tống Khuyết từng nói.

Lò hương biến từ lao về phía trước thành bay lên cao. Mất đi chướng ngại vật gây trở ngại nhưng lại liên quan tới thắng bại đó, không gian giữa hai người trở nên thông thoáng, mọi thứ đều rõ ràng.

Dịch kiếm bùng lên ngàn vạn điểm sáng, bố trí dày đặc trên mặt bàn. Đao khí của Khấu Trọng đánh tới lập tức biến mất tăm tích. Nhưng Khấu Trọng không còn cảm giác bạc nhược, chiêu đao luôn bị truy đuổi bất lực, giữa đường phải bỏ như trước. Vì đây đã là lần thứ hai gã bức Phó Dịch Lâm phải biến chiêu.

Khấu Trọng nhắm chặt hai mắt, tính toán chính xác vị trí lò hương đạt tới độ cao tối đa, trong thời gian lò hương chạm vào mái đình rồi rơi trở lại mặt bàn, đao theo ý, ý theo đao, tâm ý giao hoà, không ý không đao, Tỉnh Trung Nguyệt vẽ nên một vòng tròn đao khí hoàn mỹ. Loa hoàn kình khí đã tập trung đến cực hạn từ đao tràn ra, đánh thẳng vào nơi kiếm khí mạnh mẽ nhất của Phó Dịch Lâm, tìm tới kiếm khí thật sự có thể đặt gã vào đất chết trong vô số kiếm khí hư hư thật thật, như tìm kim đáy bể.

- Bùng!

Toàn thân Khấu Trọng chấn động kịch liệt, xuýt nữa bị đẩy bắn ra sau. Nhưng trong lòng gã không kinh hãi mà lại vui mừng, biết Phó Dịch Lâm vốn như người biết tiên tri đã bị kỳ chiêu sau nhiều lần được Tống Khuyết rèn luyện của mình bức cho không cách nào không ngạnh đấu với mình. Đao kiếm tuy vẫn chưa tiếp xúc thực sự, nhưng so với việc đao kiếm thực sự giao kích không hề khác biệt. Đao khí của Tỉnh Trung Nguyệt đã khoá chặt Dịch kiếm. Vì gã tỉnh táo, Tỉnh Trung Nguyệt như biến thành có linh tính cuối cùng đã cảm giác được biến hoá của Dịch kiếm.

Thân hình Phó Dịch Lâm khẽ lắc lư, quát khẽ:

- Đao pháp hay lắm!

Những đốm sáng đầy trời bỗng biến mất, Dịch kiếm bỗng xuất hiện

trước mắt như từ trong cõi hư vô, vẫn theo một lộ tuyến hoàn mỹ đến tột độ, từ bên mé phải bàn đánh vòng tới. Kiếm khí hoàn toàn bao trùm Khấu Trọng.

Lúc này, lò hương vừa lên tới điểm cao nhất, bắt đầu rơi xuống dưới. Như vậy có thể biết tốc độ giao đấu của hai người mau đến mức độ nào.

Chiêu này của Phó Dịch Lâm vốn không thể đỡ được. Cách hoá giải duy nhất không phải là vung đao lên đỡ mà là đâm thẳng Tỉnh Trung Nguyệt ra theo cách đồng quy ư tẫn, bức Phó Dịch Lâm phải thu kiếm về bảo vệ thân mình.

Khấu Trọng hoàn toàn không hiểu vì sao lại đi tới cục diện này. Chỉ biết Dịch Kiếm thuật quả thật là một tuyệt kỹ hiếm có, là thứ kiếm pháp trong thực có hư, từ hư hoá thành thực. Nếu gã cố đón đỡ, hoặc giả có thể giữ được một lúc, nhưng quyền chủ động mà gã phải vô cùng gian khổ mới đoạt lại được sẽ lại rơi vào tay đối phương. Phó Dịch Lâm sẽ không trao quyền chủ động đó lại cho gã một lần nữa nên không quá ba chiêu, chắc chắn gã sẽ thua.

Nghĩ tới đây, Khấu Trọng rời chỗ ngồi lăn về phía sau, lăn xuống hết bậc thềm đình, tới bãi cỏ mới đứng bật dậy.

Lò hương rơi trở lại mặt bàn mà không phát ra tiếng động. Hương trầm lại lượn lờ bốc lên.

Dịch kiếm phục hồi trạng thái gác ngang mặt bàn như lúc đầu.

Phó Dịch Lâm trừng trừng nhìn gã không chớp mắt.

Khấu Trọng tiện tay vứt Tỉnh Trung Nguyệt xuống đất, cúi đầu đứng nghiêm nói:

- Chỉ cần sư công nói một câu, đệ tử Khấu Trọng sẽ lập tức tự vẫn!

Phó Dịch Lâm điềm đạm hỏi:

- Vì sao ngươi lại bỏ qua cơ hội duy nhất? Với trường sinh khí của ngươi, lại thêm tuổi trẻ sức khoẻ, có thể chỉ bị thương mà không chết!

Khấu Trọng chán nản thốt:

- Đệ tử làm sao có thể đả thương người ân sư mà mẹ tôn kính và yêu mến nhất chứ? Thôi đi! Xin sư công cứ xử trí!

Phó Dịch Lâm đứng lên, chắp tay sau lưng, rời khỏi đình đi về phía Khấu Trọng. Vượt qua người gã, đứng lại phía sau bên phải gã, Phó Dịch Lâm ngửa mặt nhìn trời, thở dài:

- Quả nhiên Quân Sước không nhìn lầm người. Khấu Trọng ngươi cũng không làm Phó mỗ thất vọng. Chỉ người có đại nhân, đại dũng như ngươi mới có thể có hành động không quản thân mình như vậy. Hy vọng Trung thổ có thể đúng như ngươi nói, trở thành lân bang hoà thuận lâu dài với Cao Lệ của ta. Ngươi có thể đi rồi!

Khấu Trọng quay mình lại như gió, mừng rỡ nói:

- Cảm ơn sư công!

Phó Dịch Lâm quay người lại, nước mắt đầy mặt, hai mắt lại lấp lánh ánh sáng thần thánh, dịu giọng nói:

- Cả đời sư công luôn truy tìm những thứ tốt đẹp, nhưng chỉ dùng tâm thái của một người bàng quang để thưởng thức, đánh giá nó.

Đây chính là tinh nghĩa của Dịch kiếm. Giờ ta thay Quân Sước truyền hết cho ngươi đó. Đi đi! Làm việc của ngươi cho tốt, sinh mệnh tốt hay xấu hãy để cho bản tâm của ngươi quyết định!

Khấu Trọng nhớ tới Phó Quân Sước, xúc động trăm bề, không nói được tiếng nào, quỳ sụp xuống, dập đầu ba lần, cầm lấy Tỉnh Trung Nguyệt rồi lặng lẽ bỏ đi.

o0o

Lý Thế Dân mừng rỡ nói:

- Đường hầm bí mật kia thì ra lại thông tới Doãn phủ và Hoàng cung, chỉ cách một cánh cửa thật làm người ta bất ngờ.

Từ Tử Lăng, Hầu Hi Bạch, Bạt Phong Hàn, Ma Thường ngồi xuống bậc thềm đá. Trình Giảo Kim phụ trách tăng cường phòng vệ khu vực này.

Ma Thường nói:

- Chẳng trách truyền thuyết nói được bảo khố cũng như được thiên hạ. Đối với Dương Tố và Dương Quảng lúc đó mà nói, quả thật bảo khố tăng mạnh cơ hội đảo chính thành công. Sau này, họ không cần dùng tới nó là vì Dương Quảng có cách khác hại chết Dương Dũng và Dương Kiên, ngồi lên ngai vàng.

Giọng nói của họ vang vọng trong không gian rộng rãi giữa thềm đá và gian phòng dưới đất khiến người ta liên tưởng tới tình cảnh đấu tranh sinh tử kịch liệt trong cung ngày đó.

Hầu Hi Bạch nhíu mày:

- Nói như vậy thì về lý, Dương Quảng phải biết bí mật của Dương Công Bảo Khố. Với tác phong của hắn, sao lại không lấy vàng bạc châu báu trong bảo khố ra tiêu xài?

Lý Thế Dân thoải mái dựa người vào một bậc thềm, cười nhẹ:

- Dương Tố mưu sâu kế hiểm, sao lại không đề phòng Dương Quảng, một người phản phúc khó lường chứ. Điều mà hôn quân đó biết chỉ là đường hầm nối liền giữa cung Dịch Đình và Hoàng cung, chứ không biết còn có đường hầm bí mật thông tới bảo khố khổng lồ dưới đất.

Bạt Phong Hàn tiếp lời:

- Đây gọi là trời không tuyệt đường người, cũng có thể nói trời giúp chúng ta. Chúng ta nên lợi dụng thế nào?

Từ Tử Lăng cười đáp:

- Về mặt này thì Thế Dân huynh còn giỏi hơn bọn ta.

Lý Thế Dân không từ chối, vui vẻ nói:

- Cho tới lúc này, lần đầu tiên ta mới cảm thấy mọi việc đều nắm chắc trong tay. Ta có một kế hoạch sơ bộ, đợi Khấu Trọng trở về sẽ để hắn nghiên cứu thêm.

Từ Tử Lăng nói:

- Với biết của Thế Dân huynh về Trường An còn đủ tư cách hơn Khấu Trọng để lập kế hoạch mới. Hiện giờ thời gian không nhiều, xin Thế Dân huynh cứ điều binh khiển tướng theo kế hoạch đi.

Lý Thế Dân đáp:

- Vì thực lực đối phương hơn xa chúng ta, phương pháp giành thắng lợi duy nhất của chúng ta là dùng tập trung đối phó phân tán, ta chuyên tâm, địch tản mác, tấn công lúc địch không phòng bị. Kế hoạch ban đầu là chúng ta tấn công Doãn phủ trước tiên, khống chế đường hầm bí mật vào cung, rồi phát động tập kích ngự thư phòng từ đường hầm bí mật đó, lấy binh phù chỉ huy quân trong thành. Sau khi cung thành rơi vào tay chúng ta, mới quyết thắng bại với quân Trường Lâm ở cổng Huyền Vũ. Hiện giờ, kế đó trở thành thừa, không cần phải mạo hiểm như vậy nữa.

Ngừng một chút, y lại tiếp:

- Trước hết, chúng ta cần nắm rõ tình hình đường hầm bí mật nhập cung đã.

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói:

- Đường hầm bí mật là đường tắt duy nhất vào cung, cũng là chỗ dựa để các phái hệ Ma Môn đoạt quyền nên nếu không đến lúc cần thiết, chúng sẽ không tiến vào trong đường hầm bí mật để tránh đánh cỏ động rắn, nảy sinh bất trắc. Vì đến Doãn Tổ Văn cũng không biết trong tình hình nguy cơ tứ bề như thế này, lệnh tôn có phái người đi giám thị hoặc tuần tra đường hầm dưới đất hay không.

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát có biết đường hầm bí mật hay không?

Lý Thế Dân đáp:

- Ta ngả về hướng cho rằng họ cũng không biết như chúng ta. Doãn Tổ Văn cũng sẽ không cho họ biết.

Từ Tử Lăng ngẫm nghĩ, nói:

- Đối với lệnh tôn mà nói, lối ra của Doãn phủ chỉ có thể mở từ bên trong nên ông ta hoàn toàn yên tâm và không để ý tới nó. Về phía Ma môn, ngoài Thạch Chi Hiên thì chỉ sợ chỉ có Loan Loan mới có năng lực cách không mở cửa như vậy.

Ma Thường mừng rỡ nói:

- Nếu chúng ta khóa chết cơ quan mở cửa thì địch nhân không cách nào tiến vào đường hầm được, bọn chúng lại cho rằng đó là biện pháp đặc biệt của Hoàng cung vào lúc tình hình không bình thường này. Khi chúng ta tấn công Doãn phủ, loại bỏ chướng ngại đó là được.

Lý Thế Dân bật khen:

- Kế hay lắm!

Tiếp đó, y nghiêm mặt nói:

- Kế hoạch của chúng sẽ chia làm ba phần. Phần thứ nhất là khống chế cung thành, phần thứ hai là đánh úp Doãn phủ, phần thứ ba chính là cuộc quyết chiến ở cổng Huyền Vũ. Mỗi một hành động chúng ta cần tập trung toàn lực, ta và Khấu Trọng đều đích thân tham gia, dùng thực lực tinh nhuệ nhất phá tan từng mục tiêu một.

Ma Thường hỏi:

- Bộ hạ của ta nên làm gì? Theo ta thấy thì sáng mai địch nhân sẽ

phát động tấn công chúng ta.

Lý Thế Dân đáp:

- Người của Lâm Sĩ Hoành đã bị cách ly bên ngoài thành nên chúng ta bớt đi một mối lo. Còn Lý Nguyên Cát cũng không bao giờ để phụ hoàng biết hắn bí mật câu kết với Lâm Sĩ Hoành, cho nên thủ hạ của Lâm Sĩ Hoành không thể trà trộn vào trong thành trước khi cổng thành được mở.

Hầu Hi Bạch hỏi:

- Việc điều động cánh quân ba ngàn người đó của chúng ta nên chăng giao cho Lưu Hoằng Cơ và Ân Khai Sơn phụ trách?

Lý Thế Dân lắc đầu:

- Bang Hoàng Hà là một bang hội địa phương hoạt động ở đây đã lâu, có ngàn vạn mối quan hệ nhằng nhịt với quân đội đóng trong thành Trường An. Nếu có gì không bình thường tất sẽ gây ra sự chú ý tới bang Hoàng Hà, phụ hoàng sẽ điều động cấm vệ quân trong cung. Nhưng về mặt này cũng không khó ứng phó lắm, chúng ta chỉ cần đột ngột biến mất, phân tán ra các nơi trong thành, đợi khi nhận được lệnh mới đường hoàng tấn công Doãn phủ, trong ngoài phối hợp trước hết hãy đánh tan dư nghiệt của Ma môn, sau đó là tới cuộc chiến ở cổng Huyền Vũ.

Ma Thường gật đầu đáp:

- Tuân lệnh!

Lý Thế Dân hai mắt lấp lánh thần quang, trầm giọng nói:

- Nếu hành động bước một thành công, lấy được Long phù và Hổ phù thì ta đủ tự tin có thể ra lệnh cho quân cấm vệ, triệu hồi hết quân đội đã phái ra khỏi hoàng cung đối phó với người của chúng ta về. Sau khi Lưu Hoằng Cơ có được binh phù, Ân Khai Sơn chỉ còn cách quỳ xuống lĩnh mệnh, chúng ta có thể phát động đại quân đánh úp phục binh của Lâm Sĩ Hoành bên ngoài thành.

Bạt Phong Hàn khen ngợi:

- Chẳng trách bọn ta đại bại trước Tần Vương ở Lạc Dương. Tần Vương quả là người suy nghĩ thấu đáo, tính toán không sai sót!

Lý Thế Dân lúng túng nói:

- Ngày trước đắc tội nhiều, Phong Hàn huynh là người lớn rộng lượng xin đừng trách!

Bạt Phong Hàn cười:

- Giờ ta làm gì có thời gian mà trách ngươi. Ta còn hận ngày mai không tới sớm hơn nữa đó!

Lý Thế Dân đỡ lời:

- Cần gì phải đợi đến sáng mai. Sau khi Khấu Trọng trở về, chúng ta lập tức vào cung, ẩn thân sớm trước đi vì nhân thủ cốt tinh chứ không cần nhiều. Bên phía chúng ta, trừ Thế Dân ta, thêm vào Kính Đức và Vô Kỵ là đủ. Phía các vị gồm Thiếu Soái, Tử Lăng, Phong Hàn và những người khác cứ ẩn thân trong đường hầm, sau khi được gọi hãy xông ra trấn áp đại cục.

Bạt Phong Hàn khẽ vặn mình, nói:

- Chỉ cần Khấu Trọng có thể sống mà trở về thì thắng lợi ngày mai sẽ thuộc về chúng ta!

o0o

Hai tỳ nữ cầm đèn đứng ở đầu cầu gỗ hạnh. Thượng Tú Phương mình mặc y phục nữ nhân Cao Lệ trắng muốt, dựa vào lan can đứng trên cầu. Dưới ánh sao sáng, nàng như một đoá tiên hoa đang nở rộ.

Tinh thần Khấu Trọng hoàn toàn bị nàng hấp dẫn, nhưng gã cũng hơi cảm thấy bất ngờ. Sau khi đáp lễ hai tỳ nữ đang nhún mình chúc phúc gã, gã chạy ào tới bên Thượng Tú Phương xinh đẹp, tình cảm dạt dào khó nói thành lời, khẽ gọi:

- Tú Phương!

Thượng Tú Phương quay lại, thản nhiên cười nói:

- Tú Phương đã sớm đoán rằng Thiếu Soái và Phó đại sư sẽ có một kết thúc mỹ mãn. Chẳng có việc gì mà Thiếu Soái lại không làm được cả!

Khấu Trọng nhăn nhó cười đáp:

- Sự thật hoàn toàn trái ngược. May nhờ sư công thương tình nên tiểu đệ mới miễn cưỡng qua được.

Thượng Tú Phương cười hì hì nói:

- Dù gì thì đã qua được rồi là xong. Phó đại sư là người có trí tuệ cao không ai bằng, sẽ biết Khấu Trọng chàng là một người tốt!

Khấu Trọng vừa định nói gì đó thì Thượng Tú Phương ghé sát tai gã,

khẽ nói:

- Giờ Tý tối mai người ta sẽ đợi chàng ở đây, hy vọng bầu trời đêm mai vẫn đẹp đẽ như đêm nay!

Nàng mỉm cười duyên dáng rồi lướt qua bên cạnh gã đi mất.

Khấu Trọng quay đầu lại nhìn hình bóng vô cùng hấp dẫn của nàng thấp thoáng dưới ánh đèn của hai tỳ nữ, chuyển qua một ngã rẽ hành lang rồi biến mất, trong lòng gã thất vọng như vừa đánh mất một vật gì rất quý giá.

Ài! Tối mai tình hình sẽ ra sao, gã liệu còn mạng mà đến gặp nàng hay không?

Một lát sau, gã trấn tĩnh lại, tiếp tục bước đi. Chưa bước tới cổng lớn ngoài cùng của lăng thì một võ tướng tới đón, cung kính nói:

- Phó thống lĩnh Tiêu Nhượng tham kiếm Thiếu Soái!

Miệng nói, hắn dùng thân mình che chắn, lấy từ trong bọc ra một phong thư được gói ghém rất kỹ đưa tận tay gã.

Khấu Trọng chẳng nói chẳng rằng, nhận lấy thư rồi dùng thủ pháp mau lẹ nhất cất ngay vào trong bọc.

Tiêu Nhượng thấp giọng nói:

- Đó là thư của Thống Soái Thường Hà sai ta giao cho Thiếu Soái.

Đoạn, hắn lại cao giọng:

- Mạt tướng phụng thánh mệnh của Hoàng thượng cung kính tiễn

Thiếu Soái trở về cung Dịch Đình.

Khấu Trọng có phong thư mật trong bọc, tinh thần vô cùng trấn tĩnh, biết Thường Hà đã quyết định đứng về phía gã. Gã càng kinh ngạc về sự thần thông quảng đại của Thường Hà trong cung, cười nói:

- Hoàng thượng khách sáo quá, xin mời Phó thống lĩnh!

Tiêu Nhượng khom lưng nói:

- Mời Thiếu Soái lên đường!

Khấu Trọng không khiêm nhường nữa, nghênh ngang bước khỏi cổng viện. Bốn viên Huyền Giáp tinh binh theo hầu lập tức đốt đèn, tiền hô hậu ủng soi đèn dẫn đường.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn quanh, không thấy Lý Hiếu Cung. Cấm vệ quân giữ cổng đồng thanh chào.

Hào khí bừng bừng nổi lên, Khấu Trọng ngầm hạ quyết tâm sáng mai nhất định phải sống để mà trở về phó ước với giai nhân, không thể làm nàng đau lòng, thất vọng.

(

Chương 781: Cơ hội đến muộn

Giờ tý năm khắc, trong phòng hội nghị bí mật, cung Dịch Đình.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Lý Thế Dân, Hầu Hi Bạch, Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh, Tần Thúc Bảo, Đoạn Chí Huyền, Vương Huyền Thứ ngồi quây quần quanh bàn thương lượng đại kế.

Sau khi Khấu Trọng đưa bức mật thư của Thường Hà cho mọi người xem xong, gã tổng kết:

- Tin tức Thường Hà gửi tới chứng minh chúng ta dự đoán không sai. Kiến Thành, Nguyên Cát có kế hoạch mai phục đánh úp chúng ta tại cổng Huyền Vũ. Có điều thư không đề cập tới người Đột Quyết, có thể thấy Kiến Thành vẫn giấu Thường Hà việc này.

Lý Thế Dân nói:

- Từ chỗ Thường Hà, chúng ta đã nắm được đại khái kế hoạch tác chiến của địch nhân giúp chúng ta có thể ung dung bố trí. Ngày mai, chúng ta không những cần phải đánh ba trận thắng lợi đẹp mắt, mà còn phải hết sức tránh ảnh hưởng tới bình dân trăm họ trong thành, tránh gây ra hoảng loạn nên việc chấn chỉnh sau biến cố cũng quan trọng không kém.

Đỗ Như Hối hắng giọng, nói:

- Chúng ta không thể không đề phòng. Tuy Thường Hà có giao tình

sâu đậm với Thiếu Soái, bản thân hắn lại là người làm việc rõ ràng, nhưng Thường Hà từ trước tới nay luôn là người của Thái tử, lại trung với Hoàng thượng. Lòng người khó đoán, nếu hắn bề ngoài về với chúng ta, nhưng bên trong lại trung thành với Thái tử thì phong thư mật đó chính là một cái bẫy.

Phòng Huyền Linh tiếp lời:

- Lời Như Hối không phải không có lý vì người giao phong thư mật tới tay Thiếu Soái là Tiêu Nhượng, càng khiến người ta nghi ngờ. Tiêu Nhượng luôn thuộc về hệ thống của Lý Hiếu Cung, tuy có giao tình với Thường Hà, nhưng đại sự phản bội Thái tử, phản bội Hoàng thượng như vậy, theo lý thì Thường Hà không dám tiết lộ với hắn mới phải.

Lý Thế Dân cười nhẹ:

- Hai khanh không cần phải lo lắng về Tiêu Nhượng. Hắn có được ngày hôm nay đều nhờ Vương thúc tiến cử hắn với Phụ hoàng. Vương thúc đã đảm bảo với ta hắn là người có thể tin tưởng. Nhưng quả thật chúng ta cũng cần phải đề phòng.

Đoạn Chí Huyền nói:

- Tuy Thường Hà là quan chỉ huy cổng Huyền Vũ tối nay, nhưng dưới hắn còn có hai phó thống lĩnh là Kính Quân Hoằng và Lữ Thế Hành, đều là những người trung thành tuyệt đối với Hoàng thượng. Khi sự việc xảy ra, chưa chắc họ đã đứng về phía chúng ta.

Khấu Trọng cười rộ:

- Trước hết, ta dám đảm bảo Thường Hà không có vấn đề gì. Năm trước, ta đóng giả thần y xấu xí trị bệnh cho Trương Tiệp Dư, đã

cùng hắn lĩnh giáo sự bất nghĩa và vô trách nhiệm của Kiến Thành. Ngày nay, dưới tình hình như thế này mà hắn vẫn trung thành với Kiến Thành thì đúng là vô cùng ngu xuẩn. Hơn nữa, cho dù hắn vẫn lưỡng lự không quyết thì chỉ cần binh phù, sắc lệnh tới, hắn cũng sẽ biết phải lựa chọn thế nào. Còn tướng sĩ thủ hạ của hắn thì lại càng không đáng lo. Binh phù trong tay, ai dám không ngoan ngoãn nghe lệnh hành động chứ?

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Cuối cùng cũng tới chủ đề chính rồi! Điều quan trọng liên quan tới thành, bại là việc chúng ta có thể khống chế hoàng thượng, khống chế hoàng cung, hoàng thành hay không. Khi đó, cấm quân ở cổng Huyền Vũ của Thường Hà, quân phòng thủ thành của Lưu Hoằng Cơ đều rơi vào tay chúng ta, ngoài ra thì không còn gì đáng lo nữa.

Khấu Trọng vỗ vai Từ Tử Lăng ngồi bên, thở dài:

- Ai được Dương Công Bảo Khố, người đó có thể được thiên hạ! Thật không ngờ chúng ta cứ chạy lòng vòng, cuối cùng vẫn trở về con đường cũ là Dương Công Bảo Khố đó.

Gã lại nhìn Lý Thế Dân, vui vẻ nói:

- Giờ chúng ta giao bảo khố cho ngươi nên thiên hạ cũng là của ngươi rồi! Hà hà!

Mọi người cười ầm cả lên, không khí lập tức trở lên nhẹ nhõm, không khẩn trương như lúc đầu nữa, khôi phục tác phong cười nói dụng binh, lâm nguy không loạn của Khấu Trọng.

Khấu Trọng cười nhẹ tiếp:

- Chuyện ngày mai đối với ta mà nói chỉ chỉ một trò chơi kỳ dịch liên quan tới sinh tử mà thôi. Dựa vào Dương Công Bảo Khố, chúng ta triển khai thuật dùng người dịch kiếm, dùng kiếm dịch địch, tiên phát chế nhân. Nếu nắm vững thời cơ, địch nhân sẽ bị chúng ta xỏ mũi dắt đi. Còn một chuyện quan trọng ta chưa cho các vị đại ca biết là trước khi ta gặp sư công, Lý Hiếu Cung từng nói chuyện riêng với ta, khuyên ta lập tức rời thành, nhưng ta kiên trì phản đối, lại phân trần lợi-hại. Xem ra hắn cũng bị ta làm dao động rồi. Đương nhiên tiểu đệ không dám tiết lộ bí mật với hắn, nhưng trong tình huống tình hình phát triển tới một trình độ nào đó, ta đảm bảo hắn sẽ đứng về phía chúng ta.

Mọi người lớn tiếng hoan hô, tinh thần vô cùng phấn chấn. Lý Hiếu Cung là người đứng đầu ngự vệ bên cạnh hoàng thượng. Có hắn theo về thì cũng như đã khống chế được hoàng cung rồi.

Lý Thế Dân mừng rỡ nói:

- Thiếu Soái có thể thuyết phục được Lưu Hoằng Cơ thì đương nhiên có thể làm Hà Gian Vương dao động.

Hầu Hi Bạch thở dài:

- Đây chính là sức hấp dẫn của Thiếu Soái Khấu Trọng của chúng ta, không đánh mà khiến người ta khuất phục.

Khấu Trọng cười mắng:

- Không cần tên tiểu tử Hy Bạch ngươi vỗ mông ngựa ta đâu!

Lý Thế Dân nói:

- Ngày mai, chúng ta có thể thành công hay không phụ thuộc vào việc

chúng ta có tạo ra được tình thế khiến người ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ còn cách theo về phía chúng ta hay không, cho nên ta định để hành động tấn công Doãn phủ cuối cùng. Khi cấm quân đối phó với liên quân của Thiếu Soái và Tống gia bị khống chế thì có thể dùng quân phòng thủ thành bao vây chặt chẽ Doãn phủ, còn ba ngàn quân tinh nhuệ do Ma Thường chỉ huy sẽ tập trung ở cung Dịch Đình để chúng ta có thể dùng ưu thế về binh lực, một đòn đánh bại quân Trường Lâm và người Đột Quyết.

Khấu Trọng gật đầu:

- Lời Tần vương rất đúng. Gọi là không còn lựa chọn nào khác là phải làm mọi người biết chỉ có một lựa chọn, đó là đứng về phía Tần vương. Muốn làm được điều này, cần giết chết Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát không cần hỏi, làm hoàng thượng chỉ còn một lựa chọn.

Từ Tử Lăng nói:

- Phương diện chiến đấu càng nhỏ thì phạm vi chiến trường càng giới hạn, thương vong càng ít, khả năng gây bạo loạn càng thấp, chúng ta càng có thể bảo trì nguyên khí để ứng phó với liên quân tái ngoại kéo xuống phía nam.

Phòng Huyền Linh nói:

- Vi thần và Như Hối sẽ thảo các loại hịch văn, ngự chỉ. Lúc cần chỉ cần hoàng thượng đóng ngọc tỉ vào là đại sự có thể thành công.

Lúc này, Bàng Ngọc và Lý Tịnh tiếp theo nhau tiến vào, báo cáo tình hình mới nhất.

Bàng Ngọc nói:

- Thần đã liên hệ được với Lưu Hoằng Cơ, hắn đồng ý bất kể trong cung phát sinh chuyện gì cũng án binh bất động. Hắn lại phái kỵ binh trinh thám bí mật giám thị hành động của đám bộ đội Lâm Sĩ Hoành, đợi mệnh lệnh của Tần vương.

Bạt Phong Hàn vui mừng:

- Đây đúng là tin vui rất lớn.

Lý Tịnh nói:

- Bộ đội của Ma Thường chia ra đóng ở mười hai điểm trong thành, chờ đợi thời cơ tốt nhất tấn công Doãn phủ.

Lý Thế Dân nhìn Bàng Ngọc hỏi:

- Phía địch nhân có hành động gì khác lạ không?

Bàng Ngọc đáp:

- Tình hình bình thường, riêng Trình Mạc sau khi trời tối đã tập kết một đội chừng sáu ngàn quân cấm vệ phía tây bắc hoàng thành, chắc là dùng để đối phó với bộ đội của Ma Thường. Về phía Đông cung Thái tử, quân Trường Lâm vẫn tập kết ở cổng Trường Lâm như cũ. Các tướng lĩnh của Thái tử âm thầm theo nhau vào Đông cung, chuẩn bị cho ngày mai.

Bạt Phong Hàn hỏi:

- Có tin tức gì của Tất Huyền không?

Bàng Ngọc lắc đầu:

- Hành tung của người Đột Quyết vẫn không rõ. Nơi nhiều khả năng họ ẩn thân nhất chắc là phủ Tề Vương của Nguyên Cát.

Lý Thế Dân hỏi tiếp:

- Giờ là mấy giờ rồi?

Trường Tôn Vô Kỵ đáp:

- Giờ tý bảy khắc.

Lý Thế Dân nói:

- Chúng ta vẫn còn nửa giờ nữa để chuẩn bị. Mọi người nên nghỉ ngơi thoải mái, sau khi chúng ta vào cung từ đường hầm bí mật thì chỗ này sẽ giao cho Lý đại tướng quân chủ trì đại cục. Sau khi thành công, Lý Thế Dân ta tất sẽ luận công ban thưởng.

Mọi người dạ vang. Người hô to nhất chính là Khấu Trọng.

Lý Thế Dân giơ tay ra hiệu, các tướng đứng lên rời đi, chỉ còn lại Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn, Từ Tử Lăng, Hầu Hi Bạch, Vương Huyền Thứ, Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ và Lý Thế Dân.

Bạt Phong Hàn vẫn nhìn Khấu Trọng, bật cười nói:

- Tần vương luận công ban thưởng khiến ngươi vui mừng đến thế sao? Phải chăng muốn Tần vương ban cho chức quan để ngươi thưởng thức mùi vị làm quan?

Khấu Trọng cười:

- Đúng thế, nhưng nếu Tần vương ban cho ta cáo lão về quê thì tiểu

đệ càng mãn nguyện hơn.

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- Ngươi đánh lui liên quân tái ngoại cho ta thì chuyện gì cũng có thể thương lượng!

Mọi người cười ồ, không khí thoải mái vui vẻ. Nếu có người khác ở đây thì dù nằm mộng cũng không ngờ là họ đang chờ đến lúc vào sinh ra tử, để hoàn thành đại kế thống nhất thiên hạ.

Hầu Hi Bạch nói:

- Giờ chúng ta có nên về phòng xếp bằng nghỉ ngơi để dưỡng sức không?

Lý Thế Dân cười nhẹ:

- Muốn nghỉ ngơi thì đợi đến lúc vào ngự thư phòng hãy nghỉ! Phụ hoàng tập kết quân cấm vệ để ứng phó với đội quân của Ma Thường, đối với chúng ta trăm lợi mà vô hại, vì để duy trì phòng ngự ngoại vi cung thành và hoàng thành thì không thể ít hơn hai ngàn người nên hiện giờ quân phòng vệ trong hoàng cung đã giảm rất nhiều, có lợi cho hành động của chúng ta. Lối ra của Doãn phủ đã bị đóng chặt, giờ chúng ta lập tức lẻn vào hoàng cung, sau khi bố trí xong xuôi ở ngự thư phòng thì Hi Bạch có thể yên tâm mà ngủ cho tới lúc phụ hoàng tới.

Khấu Trọng cười rộ:

- Đến lúc đó ta sẽ gọi hắn dậy.

o0o

Nhìn bức tường di động ngăn cách hai đường hầm bí mật, Khấu Trọng khen không ngớt miệng:

- Ta vẫn luôn không nghĩ ra lợi dụng Dương Công Bảo Khố như thế nào để mưu phản vì cho dù có thể vận chuyển số lượng lớn quân đội từ ngoài thành vào, nhưng dù chiếm ưu thế tuyệt đối về binh lực, để đánh phá hoàng cung vẫn khó như lên trời vậy. Huống chi Dương Tố không thể nào hơn Dương Kiên về binh lực được. Giờ đương nhiên ta đã hiểu, vì bảo khố có thể vào thẳng hoàng cung. Điều tuyệt diệu nhất là Dương Kiên cũng giống như cha của Thế Dân vậy, vì đường hầm bí mật chỉ có thể mở từ bên trong nên đêm đêm đều có thể ngủ ngon mà không phải lo lắng gì.

Lý Thế Dân nói:

- Văn Đế vốn tính đa nghi, không tin ai cả. Đường hầm bí mật ra vào hoàng cung được xây dựng dựa trên tâm lý đó. Dương Quảng là người hiểu biết, nên mới hợp mưu với Dương Tố để nối thông đường bí mật đó với bảo khố. Nếu kế đối phó với Dương Dũng không thành liền khởi binh làm phản. Ài! Giờ có chút giống như lịch sử lặp lại, có điều năm đó Dương Quảng không thực hành mà thôi!

Dưới ánh lửa, mặt Lý Thế Dân lộ vẻ nặng nề đau khổ, rõ ràng là vì nghĩ tới mình đã thay thế vị trí của Dương Quảng, kích động tình cảm mâu thuẫn phải đối phó với cha, anh ruột nên thầm đau lòng!

Hầu Hi Bạch lắc đầu:

- Đây không phải là lịch sử lặp lại, mà là Dương Quảng gieo ác nhưng ta lại được quả lành. Việc làm của Tần Vương mục đích không phải là sự vinh nhục bản thân, mà là để cứu vạn dân trong cơn nước lửa.

Khấu Trọng vì đụng chạm tới nỗi buồn của Lý Thế Dân nên cười nói:

- Người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, phấn đấu để giữ mạng sống càng là thiên kinh địa nghĩa. Hà hà. Để thánh thủ cơ quan ta đây tháo khoá mở tường nào.

Uất Trì Kính Đức và Trưởng Tôn Vô Kỵ nghe gã nói thế liền tiến lên phía trước, chia nhau đứng hai bên nắm lấy then cửa nặng nề đang khóa chặt bức tường di động.

Hai tay Khấu Trọng đặt lên bức tường di động, chậm rãi đẩy ra. Khi bức tường hé ra khoảng mét rưỡi, thân hình Từ Tử Lăng bỗng run lên, hô khẽ:

- Không hay rồi! Có người tới!

Khấu Trọng cũng nghe thấy tiếng động lạ từ phía hoàng cung truyền tới, gần tới mức có thể nghe rõ ràng, trong lòng gã nghĩ tới lối ra vốn bị đóng chặt của Doãn phủ, thầm kêu không hay thì Từ Tử Lăng đã vọt mình ra, lướt về phía lối ra ở Doãn phủ nhanh như quỷ mị.

Khấu Trọng cũng vọt theo, khẽ hô:

- Hoả tập!

Hầu Hi Bạch đốt lửa lên, bám sát theo sau hai gã.

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Có người mở lối ra vào bên kia!

Lý Thế Dân, Trường Tôn Vô Kỵ, Uất Trì Kính Đức, Vương Huyền

Thứ và ba mươi phi vân vệ đi cùng ai nấy đều khẩn trương chạy tới chỗ yết hầu, thầm kêu may mắn vì chỉ cần đến sớm hơn hoặc chậm hơn một chút thôi thì đều phạm phải sai lầm không thể sửa chữa được. Từ đó có thể thấy trong cõi u minh thực có người chủ tể.

Vì lối vào chỉ cách lối ra vào của Doãn phủ mười mấy trượng nên với thân thủ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chắc thừa thời gian để lấy tấm gỗ khoá cửa.

Quả nhiên, chỉ trong thời gian vài hơi thở, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng mỗi người cầm một tấm gỗ, cùng Hầu Hi Bạch lùi trở lại chỗ bức tường di động. Bạt Phong Hàn lập tức xoay nắm khoá lắp trên bức tường, đưa bức tường trở về nguyên trạng.

Khấu Trọng đưa tấm gỗ cho Uất Trì Kính Đức rồi áp sát tai lên bức tường di động, nói:

- Tử Lăng giúp ta!

Sau khi Trưởng Tôn Vô Kỵ nhận lấy tấm gỗ từ tay Từ Tử Lăng, hai tay Từ Tử Lăng đặt lên sau lưng Khấu Trọng.

Khấu Trọng nói:

- Thêm Phong Hàn thì càng tốt!

Bạt Phong Hàn làm theo lời gã.

Khấu Trọng lẩm bẩm như mơ ngủ:

- Con mẹ nó! Không phải là quân đi tuần mà chỉ là một người. Công lực người này không kém, con bà nó, không ngờ hắn có thể đi không phát ra tiếng động, nhưng không thể giấu được ta, người có công

phu giỏi hơn hắn.

Bọn Lý Thế Dân tuy trong lòng khẩn trương, nhưng không nhịn được cười thầm. Khấu Trọng là người như vậy, bất kể tình hình ác liệt khẩn cấp như thế nào hắn vẫn cười đùa như không, thích gây trò cười, chẳng lúc nào không làm vui lòng mình và người khác.

Một lát sau, Khấu Trọng lại nói:

- Hắn đang khởi động cơ quan mở cửa, cửa ra mở rồi!

Chân khí của Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn liên tục tống vào trong người gã, ba người đã thành thạo việc hợp tác truyền chân khí khiến nhĩ lực Khấu Trọng tăng lên mấy lần. Nếu đổi lại là ba người khác thì dù nội công tương đương với họ nhưng do đường lối không giống nên không thể đạt được hiệu quả linh nghiệm như vậy.

Thông qua bức tường di động dày tới hai thước, Khấu Trọng thu hết mọi tiếng động trong đường hầm vào tai, bỗng nhiên gã nghe thấy giọng nói quen thuộc của Doãn Tổ Văn:

- Tình hình thế nào?

Một giọng nói the thé đáp lời:

- Tất cả đều được tiến hành đúng như kế hoạch. Mọi việc phía các ngài có thuận lợi không?

Khấu Trọng giật nảy mình, thất thanh thốt:

- Trời ạ, kẻ thiếu chút nữa làm hỏng chuyện tốt của chúng ta không ngờ lại là Vi công công!

Bọn Lý Thế Dân nghe thế ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau. Vi công công luôn tuyệt đối trung thành, được Lý Uyên hết sức tin tưởng không ngờ lại là phản đồ câu kết với Ma môn.

Bạt Phong Hàn nhắc nhở:

- Đừng nói gì, chú ý lắng nghe đi!

Tiếng Doãn Tổ Văn truyền vào tai Khấu Trọng:

- Người của Sĩ Hoành sắp vào thành theo đường hầm bí mật của bảo khố, mọi chuyện đều thuận lợi. Vấn đề duy nhất là người của tên tiểu tặc Khấu Trọng bỗng nhiên phân tán đi các nơi, nhưng cũng không cần quan tâm chuyện này, chúng ta sẽ bày trận chờ hắn.

Vi công công:

- Lý Uyên vừa triệu ba vị phi tần mà hắn sủng ái nhất vào điện Duyên Gia hầu hạ hắn qua đêm. Cha con Vũ Văn Thương, mụ già Vưu Sở Hồng, vợ chồng Chử Quân Minh phụng mệnh đến điện Duyên Gia để bảo vệ bọn hắn. Lý Uyên sẽ không tới ngự thư phòng như thường lệ mà sẽ ở lại điện Duyên Gia. Những việc đó đều được tiến hành bí mật, chỉ có Hà Gian Vương Lý Hiếu Cung và một số cận vệ thân tín của Lý Uyên mới biết đêm nay hắn không qua đêm như cũ ở tẩm cung.

Doãn Tổ Văn cười lạnh:

- Lý Uyên quả là người dễ dạy, biết nghe lời!

Vi công công bình tĩnh nói:

- Vì để đối phó với đám người đó của Khấu Trọng nên đã phái hết

quân cấm vệ đi rồi. Lý Uyên lại nhát gan, đại bộ phận quân cấm vệ đều được điều đi bảo vệ hắn cho nên phòng thủ ở những nơi khác rất yếu. Chỉ cần hành động mau lẹ, phối hợp với tình thế do bọn ta tạo ra, lại thêm ta và Loan nhi làm nội ứng thì chúng ta nhất định có thể thành công.

Doãn Tổ Văn hỏi:

- Khi nào chúng ta phát động tấn công? Đột nhập điện Duyên Gia từ cửa nào?

Vi công công đáp:

- Các vị nhắm chuẩn vào giờ dần sẽ tấn công vào từ cửa đông, đến chỗ nào phóng hoả chỗ đó để gây hỗn loạn. Lý Hiếu Cung và quân cấm vệ ở điện Duyên Gia binh lực yếu ớt, tuy không có người nào kém, nhưng các ngươi chắc sẽ xơi tái được bọn chúng.

Doãn Tổ Văn nói:

- Mọi việc sẽ làm như phân phó của công công!

Vi công công nói:

- Không phải là ta phân phó, mà là Loan tiểu thư phân phó. Nàng mới là chủ nhân của Âm Quý phái. Được rồi! Đóng cửa lại đi! Ta còn phải về hầu hạ Lý Uyên. Khẩu lệnh đêm nay là “Thiên hạ thống nhất, vạn thế lưu phương”.

Cửa đóng lại, tiếng chân đi xa dần. Lối ra từ chỗ được đóng chặt trở thành khép hờ bất cứ lúc nào cũng có thể mở ra từ bên ngoài.

Khấu Trọng quay mình lại, đối diện với mọi người, dựa lưng vào bức

tường di động, hít một hơi khí lạnh nói:

- Nguy hiểm quá!

Mọi người ngơ ngác nhìn gã.

Khấu Trọng nói:

- Thì ra tai mắt của Loan Loan lại là Vi công công, chẳng trách Loan Loan nắm rõ mọi chuyện trong cung như lòng bàn tay. Con bà nó, ngày mai hoàng thượng sẽ không đến ngự thư phòng mà sẽ trốn ở điện Duyên Gia.

Mọi người đều biến sắc.

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Còn một tin tức tốt nữa là Loan Loan cũng ở trong điện, chỉ không biết nàng ta đóng giả thành cung nữ hay tiểu thái giám.

Từ Tử Lăng hít một hơi khí lạnh, thốt:

- Loan Loan! Nếu có nàng ta ở đó thì chỉ sợ chúng ta không cách nào đánh một đòn khống chế toàn cục được.

Khấu Trọng tiếp:

- Không chỉ có Thục Ny và Vi công công mà toàn thể bọn Vũ Văn Thương, Vưu bà tử, vợ chồng Thần Tiên Quyến Thuộc đều ở đó. Nhan Lịch cũng trà trộn ở đó, tình hình thật là náo nhiệt vô cùng.

Bạt Phong Hàn nhíu mày:

- Đừng có úp úp mở mở nữa. Thời gian không nhiều, còn không nói thật hết ra.

Khấu Trọng thuật lại những lời đối đáp giữa Vi công công và Doãn Tổ Văn rồi kết luận:

- Đó gọi là mệnh trời ngả về phía chúng ta nên mới nghe được mấy câu nói có thể xoay chuyển vận mệnh của bọn ta.

Hầu Hi Bạch trầm ngâm:

- Như vậy thì Vi công công chắc là người của Âm Quý phái.

Khấu Trọng đỡ lời:

- Điều đó đương nhiên. Nói không chừng Vi công công là sư huynh của Chúc hậu, nếu không sẽ không gọi Loan nhi một cách thân thiết như vậy.

Lý Thế Dân trầm giọng:

- Chúng ta cần thay đổi kế hoạch!

Khấu Trọng cười nói:

- Chúng ta không những phải thay đổi kế hoạch, mà còn phải đóng giả làm Lâm Sĩ Hoành. Chỉ có như vậy mới có thể được hưởng sự phối hợp trong ngoài của Loan mỹ nhân và Vi công công.

Bạt Phong Hàn bật cười:

- Kế hay!

Uất Trì Kính Đức không hiểu hỏi:

- Vì sao chúng ta lại đóng giả làm người của Lâm Sĩ Hoành?

Lý Thế Dân vui vẻ giải thích:

- Phương pháp đó gọi là “vàng thau lẫn lộn”, tất cả đều trùm đầu bịt mặt đúng không Thiếu Soái?

Khấu Trọng cười lớn đầy khoan khoái:

- Quả nhiên là đối thủ hàng đầu của Khấu Trọng ta. Binh lực bảo vệ điện Duyên Gia yếu ớt, chúng ta có năm trăm người là đủ, một nửa đóng giả làm giặc cướp của Lâm Sĩ Hoành, một nửa đóng giả làm cấm vệ quân hộ giá. Đại sự có thể thành công.

Từ Tử Lăng cười nhẹ:

- Đường hầm bí mật ngoài kia không những có thể thông tới hoàng cung mà còn có thể thông tới kho giáp trụ, binh khí của sở cấm vệ phía tây nam thành. Cải trang Huyền Giáp tinh binh thành quân cấm vệ chỉ là việc dễ như trở bàn tay.

Hầu Hi Bạch hỏi:

- Trang phục của cấm vệ quân trong hoàng thành và cấm vệ quân trong cung không phân biệt gì sao?

Trưởng Tôn Vô Kỵ đáp:

- Chỉ khác trang sức ở cầu vai. Chúng ta chế ra trang sức của quân cấm vệ trong cung là có thể dễ dàng cải trang.

Lý Thế Dân nói:

- Thời gian cấp bách, chúng ta cần lập tức hành động.

Khấu Trọng hô lớn:

- Tuân chỉ! Từ khi tới Trường An, cho tới lúc này, chúng ta mới thực sự đổi vận đó! Hà hà!

(

Chương 782: Chuyện ngoài ý liệu

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đến bên cạnh Bạt Phong Hàn đang ngồi một mình ở bậc thềm trên cùng của thềm đá dẫn lên cổng chính điện Thiên Sách, ngồi xuống hai bên hắn. Ba người đều vận quần áo dạ hành màu đen, chỉ thiếu chiếc mũ trùm đầu màu đen nữa mà thôi.

Khấu Trọng cười hỏi:

- Phải chăng đang nhớ tới Ba Đại Nhi?

Bạt Phong Hàn không trả lời gã mà hỏi ngược lại:

- Mọi việc thuận lợi cả chứ?

Khấu Trọng đáp:

- Thuận lợi đến mức làm người ta không thể tin được. Ta vốn vẫn lo lắng về việc lấy trộm quân phục của quân cấm vệ sẽ khiến chúng cảnh giác. Nào ngờ người ở đó đã rời đi hết, tụ tập về trụ sở ở phía tây bắc hoàng thành. Giờ nếu có thêm một giờ nữa thì chúng ta có thể chuẩn bị xong xuôi. Hầu tiểu tử đâu?

Từ Tử Lăng nhìn đám Huyền Giáp tinh binh đang được điều động nhộn nhịp trên quảng trường, không ngừng ra vào địa đạo, ai nấy đều sĩ khí hừng hực, đội hình chỉnh tề, có thứ tự vô cùng sinh động đẹp mắt, nhưng lại im lặng không phát ra tiếng động, tạo thành sự trái nghịch kỳ dị.

Bạt Phong Hàn trả lời câu hỏi đầu tiên của Khấu Trọng:

- Ta chẳng nghĩ gì cả, ngay cả việc có thể quyết chiến với Tất Huyền hay không cũng bỗng nhiên biến thành không còn quan trọng nữa, trong lòng yên tĩnh, pha chút cảm giác tiêu diêu không lo không nghĩ.

Lúc này, một đám đông Huyền Giáp tinh binh đã mặc quân phục của cấm vệ quân tập trung thành hàng ngũ cạnh lối vào địa đạo. Đoạn Chí Huyền đang giảng giải cho họ hiểu rõ hành động sau khi vào cung.

Khấu Trọng nói:

- Đó gọi là mức độ tuyệt vời. Theo ta thấy trước đây lão ca ngươi luôn một lòng muốn đánh bại Tất Huyền vì đó là cách duy nhất để làm nhục người Đột Quyết, vì với sức một mình ngươi thực không thể khiêu chiến toàn bộ Đột Quyết tộc. Nhưng hiện giờ tình thế đã xoay chuyển, chuyện không thể lại biến thành có thể, chuyện đánh bại Tất Huyền không còn là đại sự số một nữa. Ồ! Lăng thiếu gia đang nghĩ gì vậy?

Từ Tử Lăng đáp:

- Ta bỗng nhiên nghĩ tới Thạch Chi Hiên, hy vọng lão vẫn ở lại am Ngọc Hạc, nếu không thì hành động đêm nay của chúng ta không thể lạc quan được!

Lý Thế Dân và Hầu Hi Bạch đã đổi sang y phục dạ hành xuất hiện trong tầm mắt họ, đi thẳng tới thềm đá.

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- Chí Huyền từng làm thống lĩnh cấm vệ quân trong hoàng cung, đã

quen với sự vận hành của quân đội trong cung nên đám cấm vệ quân giả của chúng ta do hắn chỉ huy sẽ không có sơ sót gì.

Khấu Trọng cười nói:

- Nhân cơ hội này hãy ngồi xuống mà nghỉ ngơi. Phải chăng sau đó Đoạn tướng quân đã bị người ta đuổi đi?

Lý Thế Dân ngồi xuống bên cạnh Khấu Trọng, gật đầu đáp:

- Vì hắn đắc tội với Doãn Đức Phi nên bị mất chức quan, mới về với ta.

Khấu Trọng nói:

- Vấn đề không phải ở chỗ hắn đã đắc tội với Doãn Đức Phi mà vì hắn xuất thân từ kiếm phái Quan Trung nên bị trục xuất chỉ là sớm hay muộn mà thôi! Hà hà! Tiểu Hầu ngươi đi lung tung đâu vậy?

Hầu Hi Bạch ngồi xuống bên cạnh Từ Tử Lăng, cười hì hì ra vẻ thần bí:

- Ngươi đoán đúng lắm! Ta thực sự đã đi lung tung, đi xem bí ẩn chữ ký của hoàng thượng.

Ba người nghe xong chẳng hiểu gì. Lý Thế Dân giải thích:

- Hi Bạch bảo ta cho xem chữ ký của phụ hoàng, hắn nói có thể giả mạo chữ ký của phụ hoàng để lấy giả làm thật.

Bạt Phong Hàn vui vẻ hỏi:

- Hắn có bốc phét không?

Lý Thế Dân đáp:

- Sau khi luyện tập hơn trăm lần, đến Quân Tập cũng không phân biệt được thật giả nữa!

Khấu Trọng hỏi:

- Hầu Quân Tập?

Lý Thế Dân gật đầu:

- Chính là Hầu Quân Tập. Khi mới vào Trường An, mọi chiếu chỉ của phụ hoàng đều do hắn thảo ra.

Khấu Trọng mừng rỡ nói:

- Nếu vậy thì khi chúng ta tới ngự thư phòng lấy được con dấu, giấy trắng là có thể phát ra thánh chỉ rồi!

Lý Thế Dân nói:

- Nếu liên quan tới việc điều động quân đội tác chiến thì còn phải có quân phù mới được. Đêm nay chắc phụ hoàng sẽ đem lệnh phù theo người để chuẩn bị tuỳ thời hạ lệnh.

Lý Tịnh đến dưới bậc thềm, báo cáo:

- Mọi việc đã chuẩn bị xong, mời Tần vương ra lệnh!

Khoé miệng Lý Thế Dân khẽ mỉm cười, gật đầu ra lệnh:

- Lập tức hành động!

o0o

Trong cung Thái Cực tổng cộng có mười toà đại điện, các kiến trúc chính nằm dọc theo trục từ cổng Thừa Thiên cho tới cổng Huyền Vũ, theo thứ tự gồm bốn điện lớn là điện Thái Cực, điện Lưỡng Nghi, điện Cam Lộ và điện Duyên Gia. Điện Thái Cực được gọi là “Trung Triều”, điện Lưỡng Nghi còn được gọi là “Nội Triều”, là nơi chủ nhân của Đại Đường xử lý chính vụ, công việc. Còn hai tòa đại điện khác thì điện Cam Lộ thường dùng cho yến tiệc, điện Duyên Gia gần cổng Huyền Vũ nhất, giống như Lăng Yên các và điện Ngưng Âm, bố trí tẩm cung, thư trai, thính đường, là nơi Lý Uyên vui vẻ với đám phi tần. Không phải Lý Uyên tránh tới điện Duyên Gia là để đích thân đốc thúc quân đội, mà thật ra là vì điện Duyên Gia liền kề với cổng Huyền Vũ, nơi trọng địa quân sự, có đặt sở tổng chỉ huy quân cấm vệ nên an toàn hơn so với bất kỳ nơi nào trong cung Thái Cực. Không có sự phối hợp của Thường Hà, nếu có bất kỳ biến động gì thì cấm vệ quân ở cổng Huyền Vũ tới cứu viện, đủ sức nhanh chóng đập tan bất kỳ cuộc đột kích nào.

Sau khi lại khoá chặt lối ra ở Doãn phủ, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch, Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kị, Vương Huyền Thứ và mười ba viên Phi Vân vệ đi trước tới lối ra cung Thái Cực, sau khi mở cửa ra liền tiến vào điện Thái Cực.

Tiếp đó, năm trăm người đóng giả làm tướng sĩ cấm vệ quân bao gồm cả Đoạn Chí Huyền, Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim thông qua đường hầm bí mật lục tục tới điện Thái Cực rộng lớn. Mọi người vừa khẩn trương lại vừa hưng phấn vì họ bí mật vào tới điện Thái Cực mà thần không biết quỷ không hay thì coi như đã thành công được một nửa rồi.

Bọn Khấu Trọng, Lý Thế Dân lại tụ tập ở một lối vào khác bàn bạc.

Khấu Trọng nói:

- Hiện giờ quân phòng thủ cung Thái Cực không tới năm trăm người, nếu như chúng ta làm cho sạch sẽ một chút, và có thể thông báo cho Thường Hà thì nói không chừng có thể khống chế toàn bộ cung Thái Cực mà binh khí không vấy máu. Khi đó, dù chúng ta xông vào điện Duyên Gia hoặc là đánh bừa ra đều không đánh động tới người khác.

Lý Thế Dân nói:

- Việc thông báo cho Thường Hà thì không thành vấn đề, nếu cung Thái Cực rơi vào tay chúng ta thì chúng ta có thể phái người đi tìm hắn, người khác chỉ tưởng đó là chuyện thường lệ mà thôi.

Đoạn Chí Huyền nói:

- Trụ sở quân cấm vệ của cổng Huyền Vũ bị phân cách với cung Thái Cực bằng một cánh cổng dày, điện Duyên Gia lại nằm trong khu vực cây rừng rậm rạp, tiếng động không dễ truyền đi xa, chỉ cần chúng ta có thể đột phá qua cổng ngoại điện, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đánh bại lực lượng phòng ngự của đối phương rồi bằng cung cứng, tên nhọn đánh từ xa thì có thể hy vọng một trận là thành công, sau đó ung dung thông báo cho Thường Hà. Mặt khác, chúng ta cũng có thể bao vây toàn bộ điện Duyên Gia, không để cho bất kỳ ai vào đó thông báo.

Hắn từng giữ chức vụ quan trọng trong cung nên biết rõ tình hình trong đó, do đó đề nghị của hắn được mọi người rất coi trọng.

Vì sợ Doãn Tổ Văn thông qua đường hầm bí mật vào cung trước nên sau khi tới điện Thái Cực họ mới bắt đầu nghiên cứu các chi tiết của sách lược tác chiến.

Uất Trì Kính Đức trải rộng bức bản đồ chi tiết cung Thái Cực lên chiếc bàn trước long ỷ để mọi người đều nhìn rõ. Toàn bộ Phi Vân vệ và Huyền Giáp binh ngồi xuống nghỉ ngơi. Mấy trăm người không phát ra tiếng động càng làm tăng thêm không khí căng thẳng trước thềm cuộc đại chiến.

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Nếu làm thế sẽ thương vong rất lớn, nếu tránh được thì nên tránh!

Lý Thế Dân như trút được gánh nặng, hưởng ứng:

- Đúng là nên như vậy!

Bạt Phong Hàn không đồng ý, nói:

- Vậy làm sao được!

Khấu Trọng vỗ vai hắn, mỉm cười:

- Ai thông minh hơn người đó sẽ sống sót. Nhìn này! Điện Duyên Gia liên tiếp ba lớp điện vũ, phía đông nam, tây bắc đều có cổng vào. Địa phương rộng lớn như thế này thì mấy trăm người của Lý Hiếu Cung tất phải phân tán ra khắp nơi, nên bất kỳ chỗ nào binh lực đều yếu ớt đến mức không chịu được một đòn, chúng ta có thể từ ngoài tràn vào chiếm các điểm trọng yếu trong điện. Bình thường, người chỉ huy chắc trực ở chỗ này? Lý Hiếu Cung không thể đi tuần khắp nơi liên tục được, nếu không, khi hắn đang đi tuần ở cửa bắc mà cửa nam có biến thì chẳng phải là nước xa không cứu được lửa gần sao?

Đoạn Chí Huyền cung kính:

- Nếu Hoàng thượng ngự ở điện Duyên Gia thì sau khi trời tối, chính điện và hậu điện sẽ bị đóng chặt, chỉ điện giữa là mở. Theo thông lệ thì Lý Hiếu Cung sẽ ở điện giữa cùng một đám thủ hạ, một mặt có thể chiếu cố cho toàn cục, mặt khác có thể bảo vệ bên cạnh Hoàng thượng.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Nói như vậy thì chắc Hoàng thượng dẫn toàn bộ các phi tần, cao thủ hộ vệ và thân binh ở trong hậu điện hết.

Đoạn Chí Huyền đáp:

- Đúng! Hậu điện thường gọi là khu vườn hoè, là một kiến trúc có vườn cây, lầu các độc lập, lại được một bức tường viện bao bọc, tường cao ba trượng, nằm ở gần cửa lớn phía bắc, có đài phong hoả.

Trưởng Tôn Vô Kỵ bổ sung thêm:

- Thân binh bảo vệ cạnh mình Hoàng thượng khoảng một trăm người, là đội tinh nhuệ nhất trong quân ngự vệ, ai cũng sẵn sàng liều chết vì Hoàng thượng.

Khấu Trọng giận nói:

- Sẵn sàng chết vì hoàng thượng thì có tác dụng gì, vì họ vốn không có bất cứ cơ hội nào. Lão tử ta đây giờ toàn thân đầy đại kế, nói ra cho các vị xem xét được không? Hà hà! Thật là thú vị.

Từ Tử Lăng bỗng nhiên biến sắc thốt:

- Nghe xem!

Tiếp đó, không ai không giật mình kinh hãi.

Tiếng bước chân của một đám đông quân đội từ phía cổng Huyền Vũ sau lưng cung Thái Cực loáng thoáng vọng tới, hoàn toàn ngoài ý liệu của họ.

Đoạn Chí Huyền bất giác lau mồ hôi lạnh trên trán, run giọng nói:

- Không hay rồi! Là quân đội đổi ca trực.

Khấu Trọng như đi trong sương mù, nhắc lại:

- Đổi ca…

Bạt Phong Hàn cười nhăn nhó:

- Chúng ta đánh giá quá cao lá gan của Lý phiệt chủ rồi. Không ngờ lão lại điều cả cấm vệ quân từ cổng Huyền Vũ vào cung bảo vệ lão.

Lý Thế Dân trầm ngâm:

- Cánh quân được điều tới chắc là bộ đội của Đường Kiệm ở Tây nội uyển, nếu điều động toàn bộ có thể đạt tới một vạn năm ngàn người, tăng cường sức phòng ngự cho cung Thái Cực lên mấy lần. Kế hoạch của chúng ta không thể tiến hành được nữa.

Khấu Trọng là người duy nhất vẫn giữ được gương mặt tươi rói, ung dung nói:

- Đổi ca trực là chuyện quái gì vậy, hãy cho ta biết. Ài! Con bà nó, Vi công công và Doãn Tổ Văn nói phải tạo ra một tình thế gì đó chẳng lẽ chính là chuyện này, có gì hay đối với kế hoạch của chúng nhỉ?

Đoạn Chí Huyền nhanh chóng trả lời:

- Người của Đường Kiệm sẽ thay thế cấm vệ quân phòng thủ các nơi trong cung, còn cấm vệ quân sẽ đến điện Duyên Gia tăng cường phòng thủ.

Khấu Trọng lại hỏi:

- Đổi ca xong phải mất bao lâu?

Đoạn Chí Huyền đáp:

- Ít nhất là nửa giờ.

Khấu Trọng mừng quá nói:

- Vậy thì được cứu rồi! Chúng ta cũng đóng giả thành quân ngự vệ.

Lý Thế Dân lắc đầu:

- Chúng ta sẽ bị nhận ra ngay, không có may mắn gì đâu!

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Nếu nhận ra là Thái Nguyên Dũng và Khuông Văn Thông đang trên đường tới Thổ Cốc Hồn quay trở về thì sao? Bọn họ hàng thật giá đúng, chính là các tiểu tướng của quân cấm vệ.

Từ Tử Lăng nói:

- Cho dù giấu được người của Đường Kiệm, nhưng không cách nào sấn vào điện Duyên Gia được vì cánh quân lớn năm trăm người của

chúng ta không thể tới đó. Hơn nữa, nếu có tiếng đánh nhau thì sẽ khiến quân của Đường Kiệm tràn tới như thuỷ triều để hộ giá.

Khấu Trọng thản nhiên:

- Thái Nguyên Dũng và Khuông Văn Thông bỗng nhiên xuất hiện, nói muốn gặp Hoàng thượng, chắc chắn không ai biết đó là chuyện gì? Chỉ còn cách để đích thân Lý Hiếu Cung hỏi chúng ta, ta nắm chắc có thể thuyết phục hắn ngả về với chúng ta. Đây là cơ hội duy nhất để chúng ta giành thắng lợi đêm nay, không còn lựa chọn nào khác. Bất kể là nguy hiểm tới mức nào thì việc này không thể không thử! Nào! Bảo họ cởi quân phục để cho cánh bộ đội tiên phong của chúng ta mặc vào, mũ phải kéo sụp xuống một nửa, hiểu chưa?

Cánh cấm vệ quân đó xếp hàng chỉnh tề, từ lối ra ở giả sơn đi về phía điện Duyên Gia. Kể cả Khấu Trọng, không ai có lòng tin nắm chắc thắng lợi.

Những người khác dưới sự chỉ huy của Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim lui trở lại cung Dịch Đình, chỉ để lại hơn năm mươi người của Phi Vân vệ và Huyền Giáp tinh binh ở lại để làm hậu thuẫn.

Những người dễ bị nhận ra như Lý Thế Dân, Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch, Uất Trì Kính Đức ẩn trong hàng ngũ, chỉ cần không bị tra xét từng người một thì họ có thể lọt qua được.

Thời gian xuất hiện của họ được tính toán rất chính xác, là một trong mấy nhóm cuối cùng đi tới cung Duyên Gia, nếu không sẽ bị những ngự vệ quen thuộc tình hình trong cung phát giác có gì bất thường thì bọn họ phải mất công giải thích vì sao quân cấm vệ phòng thủ Hoàng thành lại tới cung Thái Cực.

Khấu Trọng đóng giả thành Thái Nguyên Dũng nhìn Từ Tử Lăng

đóng giả thành Khuông Văn Thông đang sánh vai đi cạnh gã, hỏi:

- Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Từ Tử Lăng nhăn nhó cười đáp:

- Ta đang nghĩ tới những tình huống xấu nhất, đều chẳng có cách gì ứng phó nên sinh ra cảm giác chán nản, trí cùng lực kiệt.

Khấu Trọng cũng cười khổ:

- Ngươi nói xem ta đang nghĩ gì? Không ngờ ta lại đang nghĩ Loan Loan khi đi giầy vào thì sẽ ra sao? Ài! Con người thật là kỳ quái, vào lúc này mà vẫn có thể nghĩ tới mấy chuyện vớ vẩn như vậy.

Từ Tử Lăng nhắc:

- Có người tới!

Một đội quân phòng thủ vòng ngoài của Đường Kiệm tới, nhân số khoảng trên dưới trăm người do một viên tướng dẫn đầu. Người đi trước cầm đèn của cả hai bên đều giơ cao đèn chiếu về phía đối phương.

Đoạn Sĩ Huyền, người thực sự chỉ huy toàn quân tiến thoái từ sau lưng Khấu Trọng lên tiếng trước, quát:

- Thiên hạ thống nhất!

Khi đối phương đáp lại bằng câu “vạn thế lưu phương” thì hai đội quân đi sát qua nhau. Quả nhiên đối phương không nghi ngờ gì, thậm chí chẳng thèm để ý tới việc trang sức trên cầu vai của họ khác với cấm vệ quân trong cung nữa.

Cứ thế, liên tiếp gặp hai đội quân phòng thủ vòng ngoài đổi ca nhưng vẫn đi qua trót lọt.

Khi tới khu vực bên ngoài cung Duyên Gia, cuối cùng thì phiền phức cũng tới. Quân phòng thủ vòng ngoài tầng tầng lớp lớp, giữ chặt mọi nẻo đường dẫn vào điện Duyên Gia.

Đoạn Chí Huyền phía sau hai gã nói:

- Trước hết chúng ta cần dừng lại, hô quân lệnh! Sau đó báo thân phận cấp bậc. Sau khi kiểm tra không có gì sai mới có thể đi qua được.

Hắn nói chưa dứt lời, một viên tướng bên đối phương đã giơ tay ra lệnh dừng lại, thét lớn:

- Thiên hạ thống nhất!

Khấu Trọng đáp lại:

- Vạn thế lưu phương. Thái Nguyên Dũng, Khuông Văn Thông của Mã Cầu trường.

Toàn đội dừng lại đứng nghiêm, chào theo lễ nhà binh.

Viên tướng đó sau khi đáp lễ thì tiến lên, vui vẻ nói:

- Quả nhiên là Thái đại nhân và Khuông đại nhân. Giáo úy Ngũ Minh tham kiến hai vị đại nhân. Thuộc hạ may mắn được xem uy phong của hai vị đại nhân trên sân cầu, đến giờ vẫn thấy như đang trước mắt.

Khấu Trọng thầm nghĩ hay lắm, xem ra việc họ theo Phục Khiên tới Thổ Cốc Hồn chỉ rất ít người biết, tên Ngũ Minh này chắc chắn không phải là một trong số đó.

Tiến lên một bước, gã lên tiếng trước:

- Chúng tôi phụng mật lệnh của Vi công công rời cung làm việc cho Hoàng thượng, giờ trở lại báo cáo với Hoàng thượng.

Ngũ Minh không hiểu rõ hệ thống cấm quân trong cung lắm, không sinh lòng cảnh giác vì trang sức trên cầu vai họ khác biệt. Hắn chỉ biết Thái Nguyên Dũng và Khuông Văn Thông là hai người được Lý Uyên coi trọng nên vui vẻ đáp:

- Xin mời hai vị đại nhân!

Mọi người thầm thở phào. Qua trạm kiểm tra, rẽ trái tiến vào con đường dẫn tới cửa đông điện Duyên Gia.

Tuy nhiên, cảm giác sống chết vẫn chưa biết thế nào vẫn quấn lấy họ. Trong tình hình này, một khi xảy chuyện thì không thể trông vào may mắn nữa.

Cửa đông đèn đuốc sáng rực, bóng người trùng điệp. Phòng thủ không do quân phòng thủ vòng ngoài nữa, mà là ngự vệ Vũ Lâm quân thuộc hệ thống cận vệ của Lý Hiếu Cung nên đừng mơ có thể trà trộn vượt qua như trước được.

Đoạn Chí Huyền thấp giọng nói nhanh:

- Ngự giá hoàng thượng ở đây, cấm quân hoàng thành chúng ta theo lệ phải dừng lại cách cổng mười trượng.

Khấu Trọng tiến lên hai trượng, hô lớn:

- Dừng bước…

Toàn đội dừng lại.

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng cười nhẹ, nói:

- Thành công hay thất bại phải xem đêm nay thế nào! Huynh đệ! Chúng ta xuất trận thôi!

Từ Tử Lăng tập trung tinh thần, cùng Khấu Trọng tiến thẳng về phía cổng phía đông.

Ngự vệ phòng thủ cổng phía đông không ai không nhận ra hai gã, thấy họ bỗng nhiên dẫn theo một cánh cấm vệ quân đông đảo tới đều cảm thấy ngạc nhiên.

Khấu Trọng làm bộ khệnh khạng ra vẻ quan lớn, quát:

- Ai là người chủ trì ở đây. Ta và Khuông đại nhân cần lập tức vào cung gặp Hoàng thượng.

Ngự vệ Vũ Lâm quân vốn là những quân nhân kiêu ngạo nhất trong thành Trường An, chưa từng coi những binh tướng thuộc hệ thống khác ra gì. Nhưng họ cũng biết rõ hai người là những người được hoàng thượng coi trọng nên không dám chậm trễ, lập tức có người vào báo.

Thoáng chốc đã thấy một viên võ tướng vội vàng đi ra, từ xa nhìn thấy người đó, hai gã đã vô cùng thất vọng, trong lòng lại thầm kêu khổ vì người tới không phải là người họ mong chờ Lý Hiếu Cung, mà là người quen cũ trong cung mà bọn gã từng hàn huyên là Liêu Nam,

phó tướng của Trình Mạc.

Liêu Nam mặc trang phục tướng lĩnh ngự vệ, khi thấy hai người thì ngạc nhiên lắm, lại đưa mắt nhìn đội quân do Đoạn Chí Huyền chỉ huy bên ngoài, mặt đầy vẻ nghi ngờ hỏi:

- Hai vị đại nhân chẳng phải đã đi sứ tới Thổ Cốc Hồn rồi sao?

Đây chính là nguyên nhân làm hai gã đau đầu vì cuối cùng đã gặp phải người biết chuyện làm bọn gã không mập mờ được nữa.

Khấu Trọng vì khẩn cấp mà thông minh đột xuất, tiến đến bên cạnh Liêu Nam, thấp giọng nói:

- Ngàn vạn lần ngài đừng nói chuyện đó ra. Lần này chúng tôi giả vờ lấy tiếng là đi sứ để làm theo mật chỉ của hoàng thượng, điều tra chuyện Thổ Cốc Hồn câu kết với Tây Đột Quyết. Giờ có tin tính báo quan trọng cần bẩm ngay với hoàng thượng không được chậm trễ.

Liêu Nam không phân biệt được thật giả, tỏ vẻ khó khăn:

- Hiện giờ hoàng thượng đang nghỉ ở Duyên Gia hợp. Các vị có thể đợi tới sáng mai rồi báo với Vi công công trước để ông ta an bài được không?

Khấu Trọng vội vã nói:

- Liên quân Tây Đột Quyết và Thổ Cốc Hồn tới đây bất cứ lúc nào, chúng tôi cần lập tức bẩm với hoàng thượng. Chuyện này cực kỳ quan trọng, Ngự vệ trưởng Trình Mạc đại nhân biết rõ chuyện này, xin mời ông ta tới đây là biết chuyện ta nói là thật.

Đã biết Trình Mạc không ở đây nên gã càng được thể làm già.

Liêu Nam giật nảy mình, kinh hãi nói:

- Liên quân Tây Đột Quyết và Thổ Cốc Hồn? Ài! Trình đại nhân có việc gấp không ở đây.

Tiếp đó, hắn nói với giọng cương quyết:

- Chỉ huy nơi này là Hà Gian vương, muốn vào Duyên Gia các cần được ông ta đồng ý. Thế này nhé! Ta dẫn các vị tới gặp ông ta rồi để ông ta quyết định.

Khấu Trọng thầm nghĩ “giờ thì ngon rồi”, liếc mắt ra hiệu cho Từ Tử Lăng, đoạn theo sau Liêu Nam tiến vào cổng phía đông.

(

Chương 783: Kế hoạch đại loạn

Kế hoạch đại loạn

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng được bố trí ngồi nghỉ ngơi ở góc trong điện giữa gần cửa phía đông được ngăn cách bằng bình phong để chờ đợi phản hồi của Lý Hiếu Cung về nguyện vọng xin gặp của bọn gã. Bọn gã không mong muốn Lý Hiếu Cung sẽ ưu ái đặc biệt, mà chỉ cầu được gặp Lý Hiếu Cung. Hơn nữa, dù bọn gã có vào được điện Duyên Gia thì chắc chắn cũng chẳng làm được gì.

Trong toàn bộ điện Duyên Gia, cứ cách mười bước có một tổ, hai chục bước có một trạm, bố trí phòng vệ ở cửa ra vào lại càng dày đặc. Bên ngoài tường điện, tại các chốt giao thông ra bên ngoài do trọng binh của Đường Kiệm phái tới phòng thủ. Dưới sự bố trí phòng thủ như vậy, cho dù Huyền Giáp tinh binh và Thiếu Soái quân kéo toàn lực tới tấn công cũng chỉ dẫn tới hậu quả toàn quân tiêu diệt mà thôi.

Hai gã ngồi trên chiếc ghế kê sát tường, cửa ra được phòng vệ nghiêm mật, lối vào hai bên bình phong cũng có mười mấy tên ngự vệ canh giữ khiến họ không dám nói chuyện.

Bọn gã lo lắng không biết có thuyết phục được Lý Hiếu Cung hay không, đồng thời cũng lo lắng không biết có cơ hội nói chuyện với Lý Hiếu Cung hay không. Điều khiến họ càng lo lắng hơn là bọn Lý Thế Dân, Bạt Phong Hàn đang đợi bên ngoài điện, sợ có người nghi ngờ họ, xét hỏi làm lộ chân tướng.

Thời gian nửa khắc trôi qua chậm chạp lê thê như mấy năm.

Tiếng bước chận nhộn nhịp vang lên sau tấm bình phong, khiến hai gã vô cùng ngạc nhiên. Với tư cách là người thuộc hoàng thất và thân phận là Hà Gian Vương của Lý Hiếu Cung thì đúng ra phải là bọn gã đi gặp ông ta mới đúng chứ sao lại biến thành rồng đến nhà tôm, Lý Hiếu Cung tới gặp bọn gã như thế này.

Khi hai gã thầm kêu không hay thì quân ngự vệ đã từ hai bên bình phong ùa vào. Hơn hai chục tên tay cầm cung cứng đã giương sẵn, sắp thành thế trận hình bán nguyệt bao vây nhắm chuẩn hai gã, đồng thanh quát:

-Không được động đậy!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không ngờ lại có biến hóa như thế này, trước khi hiểu rõ tình hình hai gã không dám vọng động, chỉ giơ cao hai tay ra vẻ vô tội để tỏ ý không dám phản kháng.

Biến hóa bất ngờ như thế khiến hai gã không kịp chuẩn bị gì.

Lý Hiếu Cung được Liêu Nam và mười mấy tên tinh nhuệ trong số tinh nhuệ của quân cấm vệ tiền hô hậu ủng từ sau bình phong đi ra, dàn hàng ngang sau đám cung thủ.

Liêu Nam đánh mắt ra hiệu với hai gã là hắn không thể làm được gì hơn, đành do Lý Hiếu Cung làm chủ, ra hiệu hai gã phải cẩn thận đối đáp. Vẻ mặt hắn khiến hai gã sinh lòng hy vọng, biết không phải là không có cơ hội xoay chuyển.

Lý Hiếu Cung lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Hai người các ngươi to gan lắm, dám dùng lời dối trá để gạt ta. Các

ngươi cũng biết hoàng thượng có lệnh đêm nay bất kỳ ai sấn vào cung đều giết hết không cần hỏi. Bất kể là kẻ dẫn các ngươi vào đây hay là kẻ tha cho các ngươi đi đều phạm tội phản quốc. Còn không mau khai thật ra cho bản vương?

Khấu Trọng lại buông bớt một mối lo ngại trong lòng vì cánh quân đóng giả của bọn gã ở bên ngoài vẫn chưa bị bại lộ thân phận. Trong lòng gã chợt lóe lên suy nghĩ, vẻ mặt đầy đau khổ nói:

- Xin Hà Gian Vương minh xét, lời nào của tiểu nhân cũng là thật, nếu có một lời giả dối thì ta sẽ… hà hà! Ta sẽ …Ài, chính mắt ta nhìn thấy kẻ luồn kim dẫn chỉ là tên phản tặc Dương Văn Can. Ài! Đứng trước đại nghĩa, Hà Gian Vương chắc biết phải làm thế nào

Kể cả Từ Tử Lăng và Liêu Nam, mọi người nghe mà như lạc trong sương mù, hơn nữa ai cũng thấy rõ ràng Khấu Trọng giọng điệu lập lờ, lời thề không trọn vẹn. Chỉ riêng Lý Hiếu Cung là vô cùng ngạc nhiên vì đấy chính là chuyện mà Khấu Trọng đã từng nói với hắn, ký ức vẫn còn mới nguyên.

Lý Hiếu Cung ngây người nhìn gã, những người khác im như thóc, không khí căng thẳng như dây cung.

Khấu Trọng sợ hắn vẫn chưa tỉnh ngộ, tiếp tục nói:

- Hai huynh đệ bọn ta liều chết vào cung mục đích là vì dân lành vô tội đã nhiều năm phải chịu đau khổ, chỉ khi kịp thời bẩm cáo hoàng thượng mới có thể đánh bại địch nhân. Hy vọng Hà Gian Vương trong lúc tối quan trọng như thế này nghĩ cho thiên hạ lê dân, có sự lựa chọn thông minh nhất. Được vậy thì đó là may mắn của vạn dân thiên hạ

Câu này của gã không những hàm chứa những câu mà gã đã nói với

Lý Hiếu Cung, mà còn nói ra với cùng một giọng điệu. Lý Hiếu Cung lập tức biến sắc mấy lần, lúc xanh lè lúc trắng bệch cho thấy hai suy nghĩ mâu thuẫn đang đấu tranh kịch liệt trong nội tâm hắn.

Liêu Nam đang định lên tiếng nói tốt cho hai người, Lý Hiếu Cung quát ngăn hắn lại:

- Im miệng!

Liêu Nam lập tức câm như hến, không dám nói những lời sắp lên tới miệng ra.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Nếu Hà Gian Vương cho phép chúng tôi bẩm riêng thì tất sẽ lượng thứ cho nỗi khổ tâm của chúng tôi khi phải quấy nhiễu hoàng thượng

Tinh thần Lý Hiếu Cung lộ vẻ mệt mỏi như vừa mất hết sức lực sau một loạt trận ác chiến liên miên, thở dài:

- Được rồi! Hãy áp giải hai người họ tới quân đường. Hai người các ngươi chỉ cần giữ đúng quy củ thì bản vương sẽ dùng lễ đối đãi với các ngươi

Quân đường cũng giống như bộ chỉ huy thu nhỏ của quân ngự vệ tại điện Duyên Gia, được đặt tại một tòa kiến trúc độc lập ở cửa phía tây của điện. Bên cạnh có xây đài phong hỏa, có thể trực tiếp trao đổi thông tin với phong hỏa đài của các sở trấn đóng quân cấm vệ tại cổng Huyền Vũ hoặc các nơi khác, lại có thể dùng khói để triệu tập quân phòng vệ thành từ những nơi xa hơn. Chỗ này có ý nghĩa quan trọng đối với việc phòng thủ cung Thái Cực nên việc Lý Uyên dời chỗ ở tới đây đêm nay không phải là không có nguyên nhân. Dù tiến công hay phòng thủ, quyền chủ động đều nằm trong tay lão.

Tuy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bị áp giải tới phòng hội nghị bí mật của Quân đường như áp giải trọng phạm, nhưng trong lòng họ lại vô cùng cảm kích Lý Hiếu Cung. Hắn nói 'lấy lễ đối đãi' mà không dùng dây, còng trói khiến Khấu Trọng tránh được việc bị lục soát thấy Tĩnh Trung Nguyệt và Thích Nhật cung. Nếu không, gã thật không biết phải giải thích thế nào việc những thứ vốn thuộc về Thiếu Soái Khấu Trọng lại có trong người 'Thái Văn Dũng' là gã. Đặc biệt là Thích Nhật cung thì ai cũng biết là một trong hai cây cung gấp danh lừng thiên hạ, vì nó mà gã và Bạt Phong Hàn danh lừng tái nội, tái ngoại.

Hai người được ra hiệu ngồi xuống bên một chiếc bàn dài, mỗi người bị bốn tên thị vệ cầm đao 'hầu hạ'. Cửa vào phòng và bốn góc phòng đều có người canh giữ. Chờ đợi một lát, Lý Hiếu Cung tới, quát đuổi hết ngự vệ ra ngoài rồi đích thân đóng cửa lại. Hắn ngồi xuống bên kia bàn, chán nản thốt:

- Thiếu Soái làm việc liều lĩnh như vậy, ngươi bảo giờ ta phải làm sao đây?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tháo mặt nạ ra, Khấu Trọng ung dung đáp:

- Tình hình nguy hiểm đã vượt xa sự tưởng tượng của chúng ta. Cho tới tận vừa rồi bọn ta mới biết Vi công công là người của Âm Quý phái, làm nội ứng cho Ma môn trong cung, còn chủ nhân mới của Âm Quý phái là Loan Loan khẳng định cũng đã trà trộn vào điện Duyên Gia rồi. Tính mạng hoàng thượng nguy hiểm như ngàn cân treo sợi tóc

Lý Hiếu Cung giật mình thất thanh:

- Có chuyện đó sao?

Tiếp đó, hắn hơi trầm ngâm, lắc đầu:

- Cho dù Vi công công là người của Ma môn như ngươi nói, nhưng trong điện Duyên Gia cao thủ như mây, lão và Loan Loan yêu nữ hai người thì có tác dụng bao lớn? Theo như ta biết, hoàng thượng do Vũ Văn phiệt chủ, Vưu lão phu nhân và vợ chồng Chử Quân Minh bảo vệ thường trực

Hắn lại hỏi:

- Hiện giờ, trong đội quân đợi bên ngoài điện phải chăng có Tần vương trong đó?

Khấu Trọng gật đầu thừa nhận.

Lý Hiếu Cung đau khổ ôm đầu, trầm giọng hỏi:

- Phải chăng các ngươi định hành thích hoàng thượng?

Khấu Trọng nói như chém đinh chặt sắt:

- Khấu Trọng không hề có ý đó. Tối nay mạo hiểm thử vận may chỉ vì hy vọng Lý gia có thể để người có tài năng nhất trở thành người kế thừa nên có không tránh khỏi phải dùng chút thủ đoạn. Thứ chúng ta cần là binh phù, quân lệnh mà hoàng thượng mang theo trong người. Nếu không thể thành công thì ta và Từ Tử Lăng chỉ còn cách đánh giết chạy khỏi Trường An, rồi xem ai sẽ là chủ thiên hạ. Thế nhưng cơ hội đánh lùi ngoại xâm, thống nhất thiên hạ đang ở ngay trước mắt, chỉ một lời của Hà Gian Vương là có thể quyết định

Lý Hiếu Cung bỏ hai tay khỏi đầu, nét mặt trở lại bình tĩnh, rõ ràng hắn đã quyết định. Hắn chăm chú nhìn Khấu Trọng, chầm chậm lắc

đầu:

- Thứ cho Hiếu Cung không thể vâng mệnh được. Nếu các ngươi muốn động thủ giết ta thì giờ là cơ hội duy nhất

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm thấy trái tim mình chìm xuống, rơi vào vực sâu thất vọng và bất lực. Nếu không có sự hợp tác toàn diện của Lý Hiếu Cung thì chưa cần nói tới việc hoàn thành mục tiêu mà một bước cũng khó mà tiến được.

Từ Tử Lăng cười khổ nói:

- Nếu chúng tôi là loại lòng dạ tàn độc, bất chấp thủ đoạn như vậy thì hôm nay đã hội quân ở Lương Đô, ngồi nhìn liên quân tái ngoại xâm nhập Quan Trung, hưởng mối lợi ngư ông rồi

Khấu Trọng thở dài:

- Ngươi tính sẽ xử trí bọn ta như thế nào? Đương nhiên hai ta sẽ không bó tay chịu trói đâu

Lý Hiếu Cung bình tĩnh nói:

- Các ngươi và Tần vương đi đi!

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

- Sau này, nếu chuyện này bị truy cứu thì chắc chắn Hà Gian Vương sẽ bị tội chết đó?

Lý Hiếu Cung mặt bừng bừng chính khí, nói:

- Nếu Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Tần vương mất mạng ở Trường

An thì thiên hạ sẽ không còn ai có thế chống lại liên quân tái ngoại. Lý Hiếu Cung chết cũng không sợ, nhưng không muốn gánh trách nhiệm là tội nhân thiên cổ! Các ngươi đi đi! Quan Trung không còn là nơi dung thân của các ngươi nữa. Ta có thể toàn lực yểm hộ các ngươi rút lui

Khấu Trọng thở dài:

- Chẳng lẽ không còn cách giải quyết nào hay hơn sao? Khi liên quân tràn tới thì Quan Trung sẽ không còn một viên ngói lành nữa

Lý Hiếu Cung ngửa mặt nhìn lên trần nhà, chậm rãi nói:

- Còn một biện pháp

Hai người lại sinh lòng hy vọng.

Lý Hiếu Cung hạ ánh mắt xuống, nhìn lướt qua hai người, trầm giọng:

- Các ngươi cùng nhau vào cung cầu kiến hoàng thượng, xin ngài niệm tình thiên hạ thương sinh mà kìm cương trước bờ vực thẳm, tránh kết cục thê thảm tự tương tàn

Hai gã nghe xong đưa mắt nhìn nhau, hít một hơi khí lạnh. Làm thế khác nào đưa dê vào miệng cọp, tự chui đầu vào lưới?. Tranh đấu chính diện thì bọn họ tuyệt không còn may mắn gì nữa.

Rầm!

Khấu Trọng vỗ mạnh lên mặt bàn, hai mắt thần quang sáng rực, ung dung nói:

- Hai người chúng ta theo ngươi đi gặp hoàng thượng được không? Tốt nhất là Tần Vương không nên liên can tới, nếu hoàng thượng không nghe những lời trung ngôn nghịch nhĩ thì bọn ta sẽ toàn lực phá vòng vây bỏ chạy

Lý Hiếu Cung nói:

- Chỉ cần các ngươi có thể chứng minh Vi công công là người của Âm Quý phái, Loan Loan cũng đã trà trộn vào trong cung, Tề vương bí mật câu kết với Lâm Sĩ Hoành, Dương Văn Can, Thái tử lại hợp mưu với người Đột Quyết để đối phó với Tần vương thì nói không chừng hoàng thượng sẽ hồi tâm đổi ý đó

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Bọn ta sẽ thử một chuyến. Xin Hà Gian Vương phái người thông báo cho Tần vương bảo họ phải cố gắng nhẫn nại bình tĩnh chờ đợi

Lý Hiếu Cung đồng ý:

- Chuyện này không thành vấn đề. Chúng ta lập tức đi cầu kiến hoàng thượng

Lý Hiếu Cung đi trước, dẫn hai gã Khấu, Từ tới cổng chính bên ngoài điện Duyên Gia. Đầu lĩnh ngự vệ giữ cổng thấy đầu lĩnh tới giơ cao binh khí kính cẩn chào. Hai gã tuy đã phục hồi lại diện mạo nhưng không ai trong đám ngự vệ dám nói nửa lời đủ thấy quân kỷ nghiêm minh.

Lý Hiếu Cung quát:

- Thiếu Soái, Từ tiên sinh cầu kiến Hoàng thượng. Lập tức mở cửa

Một giọng nói từ trong cửa truyền ra:

- Hoàng thượng đang ngủ trong điện, không tiện đánh thức, xin Hà Gian Vương minh xét

Lý Hiếu Cung không vui nói:

- Lý Mạc ngươi nói nhảm gì thế. Về phía hoàng thượng đã có ta đảm trách, còn không lập tức mở cửa cho ta?

Lý Mạc sợ hãi nói:

- Nhưng Vi công công phân phó…

Lý Hiếu Cung giận quá quát:

- Ai là thủ lĩnh quân đội? Nếu không lập tức mở cửa thì ta sẽ xử trí theo quân pháp!

Cửa lớn chầm chậm mở ra.

Dưới ánh đèn, điện Duyên Gia sáng rực như ban ngày, cảnh đẹp lồ lộ. Đừng nói là thích khách, mà chỉ một con ruồi bay vào trong cũng khó mà che mắt được các chốt phòng ngự bên trong.

Toàn thể tướng sĩ trong điện đều chào theo quân lễ.

Phía sau điện Duyên Gia dựa vào sở chỉ huy cấm vệ của cổng Huyền Vũ, là một quần thể kiến trúc đa chức năng, có các kiến trúc để tổ chức đãi khách, múa hát, đá cầu, diễn kịch,... nằm trong rừng cây. Ngoài nội triều và ngoại triều, Lý Uyên cũng thường triệu kiến đại thần thân tín ở đây nên được gọi là nhân hợp, quy mô rộng lớn đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng theo sau Lý Hiếu Cung đi thẳng vào trong điện, nhưng vẻ oai phong bên ngoài không che giấu được tâm tình chán nản bất lực vô cùng của hai gã. Dưới tình hình này mà muốn thuyết phục Lý Uyên thì chính là hạ sách trong số hạ sách. Nhưng Lý Hiếu Cung cứ kiên trì phải làm như vậy nên họ chẳng biết làm sao. Nguy hiểm nhất là Vi công công đâm bị thóc chọc bị gạo, làm mưa làm gió, họ sẽ rơi vào cục diện để mặc cho người ta muốn giết muốn mổ gì cũng được. Trí tuệ và thủ đoạn của Loan Loan càng không thể coi thường, nếu không có Loan Loan thì lúc này đáng lẽ họ không rơi vào thế hạ phong như thế này.

Kẻ yêu thích quyền vị và mỹ nhân như Lý Uyên chắc sẽ không bỏ qua cơ hội giao hảo với người Đột Quyết, trừ khử Khấu Trọng và Lý Thế Dân một lượt, nhân lúc Tống Khuyết không thể trở thành mối uy hiếp mà thống nhất trung nguyên.

Ba người chậm rãi tiến lên, các ngự vệ tuy cảm thấy lúc này Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vào cung là không bình thường, nhưng có thống lĩnh dẫn đường nên chẳng ai dám dị nghị.

Lý Hiếu Cung thấp giọng nói:

- Tẩm cung đêm nay của hoàng thượng là ở Thái Dịch cư bên bờ hồ Thái Dịch, nằm ở phía chính bắc trong điện, được thân vệ dùng đao phòng thủ. Họ chỉ chịu sự phụ trách của hoàng thượng, chúng ta chỉ có thể xin họ truyền tin rồi do hoàng thượng quyết định có tiếp hay không

Khấu Trọng nhỏ giọng hỏi:

- Vi công công đang ở đâu?

Lý Hiếu Cung nói:

- Lão chắc đang ở trong cung Dịch Đình chuẩn bị các thứ, nhưng lão không có quyền trực tiếp cản trở chúng ta gặp hoàng thượng

Từ Tử Lăng hỏi:

- Phải chăng cao thủ hộ giá cũng ở trong Thái Dịch cư?

Lý Hiếu Cung nhăn nhó cười:

- Ta tiết lộ tình hình trong cung cho hai vị như thế này là phạm tội chết phản quốc đó. Ài! Thái Dịch cư xây thành ba lớp với chín nhóm kiến trúc. Nếu ta không đoán sai thì một đám hộ giá cao thủ sẽ ở lớp ngoài cùng. Đến rồi!

Ba người đi qua một tòa kiến trúc, chỉ thấy rừng cây um tùm, một con đường thẳng xuyên qua rừng. Hai bên đường có treo đèn soi sáng, hai bên là đình viện, hồ, cầu. Dưới bầu trời sao lấp lánh, con đường rừng rải đá trắng uốn lượn giữa những tàng cây.

Kiến trúc lâm viên nằm ở địa thế hơi cao hơn chỗ khác, ánh đèn lấp ló giữa rừng cây. Gió xuân thổi tới pha chút ý vị thê lương lạnh lẽo.

Lại đi tiếp về phía trước, một con suối không biết bắt nguồn từ kênh đào hay con sông nào chảy róc rách ngang trước mặt. Một cây cầu gỗ bắc qua suối. Ở chỗ này lại có bố trí ngự vệ phòng thủ.

Lý Hiếu Cung vội nói:

- Mọi việc cứ để ta ra mặt ứng phó!

Hai gã biết đã đi vào phạm vi do các thân vệ sử đao hộ giá nên

không khỏi hơi căng thẳng. Nghĩ trước đây đầy bụng đại kế, muốn một trận khống chế được hoàng cung, nhưng giờ lại lưu lạc tới mức này, không khỏi thầm than thở trong lòng.

Đám cấm vệ ánh mắt lấp loáng nhìn về phía họ. Thấy người theo Lý Hiếu Cung đến lại là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, ai nấy đều không giấu được vẻ bất ngờ và kinh ngạc. Một tên có chức vị cao nhất trong số đó lên cầu đi tới chặn đường, trước hết thi lễ với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, chào hỏi xong mới hỏi Lý Hiếu Cung mục đích tới đây.

Lý Hiếu Cung ung dung đáp:

- Thiếu Soái và Từ tiên sinh có một việc cực kỳ quan trọng cần lập tức thương thảo với hoàng thượng

Viên đầu lĩnh lộ vẻ khó khăn, thì thầm với Lý Hiếu Cung một hồi. Lý Hiếu Cung lộ vẻ dứt khoát, nói:

- Thân vệ trưởng không cần lo lắng nhiều. Mọi chuyện cứ để một mình bản vương gánh vác, nếu hoàng thượng trách tội thì cứ đổ hết lên mình bản vương. Việc này vô cùng khẩn cấp, tốt nhất là thân vệ trưởng bẩm cáo trực tiếp với hoàng thượng, đừng truyền đạt thông qua người khác

Tên Thân vệ trưởng đó lại thi lễ với hai gã Khấu, Từ rồi đi báo tin, khuất dạng trong rừng.

Lý Hiếu Cung sau khi dẫn hai gã tới một bên cầu đứng đợi, nói:

- Giờ chỉ còn cách đứng đây đợi ý kiến của hoàng thượng mà thôi

Thời gian lặng lẽ trôi, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhẫn nại chờ đợi.

Mà thời gian cũng không còn quá quan trọng đối với họ nữa, cho dù là đợi đến lúc bình minh cũng chẳng có gì khác nhau cả. Tình thế trước mắt vô cùng rõ ràng, một là Lý Uyên hồi tâm chuyển ý, thực sự tiến hành kết minh, hai là bọn gã phá vỡ quan hệ với Lý Uyên, toàn lực đánh giết chạy khỏi Trường An. Đại kế gì cũng không còn tác dụng nữa, sau này chỉ đành so tài trên chiến trường nên tâm tình họ ngược lại lại trở nên bình tĩnh.

Rốt cuộc Thân vệ trưởng cũng xuất hiện trong tầm mắt họ, thần sắc bình tĩnh đi tới trước mặt ba người, cung kính nói:

- Hoàng thượng có lời mời Thiếu Soái và Từ tiên sinh. Hà Gian Vương xin lưu lại chỗ này

Lý Hiếu Cung biến sắc nói:

- Thiếu Soái và Từ tiên sinh do bản vương dẫn tới đây, bản vương tất phải gặp mặt bẩm với hoàng thượng nguyên do

Tên Thân vệ trưởng cúi đầu đáp:

- Đây là chỉ thị của hoàng thượng

Khấu Trọng cười nhẹ:

- Là do chính miệng hoàng thượng nói sao?

Thân vệ trưởng khẳng khái đáp:

- Là do Vi công công truyền đạt khẩu dụ của hoàng thượng

Lý Hiếu Cung và hai gã liếc mắt nhìn nhau, lạnh lùng nói:

- Làm gì đến lượt Vi công công chỉ dạy cho bản vương? Lập tức dẫn đường cho bản vương!

Thân vệ trưởng lộ vẻ hoảng sợ. Vi công công hoặc Lý Hiếu Cung, cả hai bên đều là những người mà hắn không thể đắc tội.

Lý Hiếu Cung gia tăng áp lực, tức giận quát:

- Một ngày bản vương còn là Thống lĩnh ngự vệ trong cung thì sự an toàn của hoàng thượng vẫn do bản vương toàn quyền phụ trách. Có chuyện gì xảy ra đương nhiên là do bản vương gánh chịu

Thân vệ trưởng đành phải khuất phục, quay mình lại dẫn đường.

Ba người bám theo sau hắn, xuyên qua con đường rừng, không gian phía trước bỗng nhiên mở rộng, ba dãy đình viện xếp hàng giữa rừng cây, lầu đài cao vút nhìn xuống vườn cây bên dưới, bố trí rộng rãi, hành lang xen kẽ, cây tử đằng leo kín hành lang, hoa thược dược nở đầy bên đường, cảnh sắc đẹp đẽ khác thường.

Tiếc là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại không có lòng nào mà thưởng thức. Hai bên bậc thềm dài dẫn lên cửa gian nhà chính mỗi bên có mười tên thân vệ đứng dọc theo bậc thềm, khí thế nghiêm trang.

Ba người trèo lên bậc thềm, đi qua hàng thân vệ đang đồng loạt giơ cao binh khí chào. Tên Thân vệ trưởng lùi sang một bên mời họ vào.

Ba người bước vào sảnh lớn, lập tức ngạc nhiên dừng lại.

Thứ mà họ thấy không phải là Lý Uyên đã di giá tới đây để gặp họ, mà là tám đại cao thủ Vũ Văn Thương, Vưu Sở Hồng, Độc Cô Phong, Độc Cô Phượng, vợ chồng Chử Quân Minh, Nhan Lịch đang ngồi rải rác trong căn phòng được bố trí sang trọng như sảnh đón

khách của một nhà quyền quý.

Vũ Văn Thương chặn đường tiến vào phía trong, hai mắt lấp loáng dị quang sắc bén. Cửa phòng phía sau lưng hắn rầm một tiếng đóng sập lại, càng tăng thêm khí thế bá đạo của chủ nhân một phiệt của hắn.

Lại rầm một tiếng, cánh cửa sau lưng ba người đóng sập lại. Trừ khi phá nóc mà ra, không thì họ tiến không được mà thoái cũng không xong. Cũng không cần phải nhìn tận mắt mới biết quân thân vệ của Lý Uyên đã bao vây trùng điệp sảnh đường này đến một con ruồi cũng không bay lọt.

Cốp! cốp! cốp!

Vu Sở Hồng vẻ mặt nhàn nhã ngồi trong chiếc ghế thái sư bên trái, Độc Cô Phượng đứng sau lưng bà ta cười đắc ý. Vưu Sở Hồng vừa dỗ dỗ cây gậy trúc xuống nền phòng vừa cười lạnh:

- Đây gọi là họa phúc không có lối, do người tự chọn mà thôi. Hai người các ngươi đêm nay đừng hòng sống mà rời khỏi đây.

(

Chương 784: Long phù hổ phù

Lý Hiếu Cung vô cùng tức giận quát:

- Các ngươi có ý gì đây? Thiếu Soái và Từ tiên sinh là khách quý của Đại Đường chúng ta, là đồng minh của Hoàng thượng, ai dám mạo phạm?

Hai tay Nhan Lịch giao nhau trước ngực, đứng dựa vào cửa phía sau Vũ Văn Thương, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Đại lễ kết minh còn hơn hai giờ nữa mới được cử hành. Một khi chưa kết minh thì Đại Đường của chúng ta và Thiếu Soái quốc vẫn ở trong trạng thái chiến tranh, là địch chứ không phải bạn

Lý Hiếu Cung hai mắt trợn trừng nhìn Nhan Lịch, trầm giọng:

- To gan lắm! Ngươi có thân phận gì mà dám phạm thượng, nói năng với bản vương như vậy?

Độc Cô Phượng cất tiếng cười như chuông ngân, nói:

- Gan của Hà Gian Vương mới thật là to đó! Lại dám cấu kết với kẻ địch bên ngoài, ý đồ hành thích Hoàng thượng

Lý Hiếu Cung biến sắc:

- Ngươi ăn nói cho cẩn thận chút, đừng có ngậm máu phun người. Bản Vương có lòng trung thành hay không thì Hoàng thượng là người rõ hơn ai hết

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chỉ xét thần thái, giọng điệu của Nhan Lịch và Độc Cô Phượng là biết đối phương đã nắm chắc trong tay, chiếm hết chủ động và thượng phong, lập tức biết là không hay.

Vũ Văn Sĩ Cập đang đứng bên cạnh Vũ Văn Thương cười nhẹ nói:

- Nếu Hà Gian Vương đã trung thành tuyệt đối với Hoàng thượng thì hãy dùng hành động chứng minh cho bọn ta thấy

Tiếp đó, hắn giơ cao tay phải, quát lớn:

- Long phù của Hoàng thượng ở đây, thấy long phù như thấy Hoàng thượng, Lý Hiếu Cung ngươi hãy quỳ xuống tiếp lệnh cho ta!

Ánh mắt ba người bất chợt đều hướng về phía bàn tay giơ cao của hắn, thấy chiếc long phù vàng rực được tạo hình đặc biệt, phản chiếu ánh đèn lửa lấp lánh, đại biểu cho quyền lực tối cao có thể điều động sai khiến toàn bộ hệ thống cấm quân ngự vệ trong Hoàng thành, Hoàng cung.

Ngực Lý Hiếu Cung như bị sét đánh, nét mặt không ngừng biến hóa trở thành trắng bệch không còn chút huyết sắc. Hắn loạng choạng lùi lại, nếu không được Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đỡ hai bên thì đảm bảo hắn đã ngồi phệt xuống đất rồi.

Khấu Trọng cao giọng nói:

- Ta dám dùng cái đầu của mình để đánh cược một ván với Vũ Văn Sĩ Cập ngươi là chiếc lệnh phù đó là do Vi công công giao cho ngươi chứ không phải là đích thân Hoàng thượng đưa

Từ Tử Lăng thầm than trong lòng. Những người đương trường, bất

kể là địch hay bạn chỉ có gã hiểu tại sao Khấu Trọng lại nói như vậy. Tối nay, bọn gã vốn nắm chắc thắng lợi trong tay, nhưng hiện giờ không còn nắm chắc nữa. Cờ sai một nước thì thua cả bàn, đó là đã không thể nhìn ra Vi công công là đội kỳ binh mai phục trong cung của Âm Quý phái, lại không thể hoàn toàn nắm được nội dung đối thoại giữa Vi công công và Doãn Tổ Văn trong đường hầm bí mật.

Hai món binh phù cực kỳ quan trọng mà Lý Uyên luôn mang theo người là Long phù có thể chỉ huy cấm quân trong cung, Hổ phù để chỉ huy hệ thống quân đội ngoài thành. Có được hai lệnh phù Long, Hổ cũng như khống chế được hai hệ thống quân đội lớn trong và ngoài Hoàng cung của Lý Uyên tại thành Trường An.

Kế hoạch của Ma môn hoàn mĩ hơn nhiều so với kế hoạch tùy cơ ứng biến của bọn gã, mà sự thật cũng bày ra trước mắt, Vi công công không mất chút sức lực nào đã đạt được ưu thế tuyệt đối thay mặt thiên tử ra lệnh cho chư hầu. Nếu Long phù đã có thể giao cho Vũ Văn Sĩ Cập cầm tới đối phó ba người bọn gã thì Hổ phù tự nhiên cũng đã rơi vào tay Vi công công. Một vạn năm ngàn đại quân của Đường Kiệm nói không chừng chính là do Vi công công triệu vào cung, cũng là một phần kế hoạch do Vi công công và Loan Loan nghĩ ra. Từ Tử Lăng gã tuy chưa nắm được rõ tác dụng việc Lâm Sĩ Hoành theo đường hầm bí mật âm thầm vào cung làm gì, nhưng có thể khẳng định là nhằm củng cố ưu thế của Vi công công. Hiện giờ, binh quyền của Trường An rơi vào tay Ma môn, còn các hệ phái khác, kể cả đám Kiến Thành và Nguyên Cát đều chỉ còn cách lo giữ mạng, bọn gã và Khấu Trọng càng không cần nói cũng biết.

Đại họa của bọn gã phát sinh ngay trước mắt, một khi bị đám Vũ Văn Thương, Vưu bà tử quấn lấy, lại thêm thân vệ cao thủ của Lý Uyên thì cho dù với năng lực của gã và Khấu Trọng cũng vẫn nguy hiểm phi thường.

Nếu động thủ, trong tình thế địch đông ta ít, bọn gã không chiếm được tiện nghi gì.

Theo tình theo lý, người cầm Long phù chỉ huy các cao thủ hộ giá và quân thân vệ đối phó bọn gã đúng ra phải là Vi công công chứ không phải Vũ Văn Sĩ Cập, nhưng vì Vũ Văn Thương có giao tình sâu đậm với Lý Uyên nên Vũ Văn Sĩ Cập sau khi về với nhà Đường liền trở thành đại tướng được Lý Uyên yêu quý, đương nhiên có tư cách và hợp với quy củ trong việc nhận lệnh hơn lão thái giám Vi công công. Nhưng chắc chắn đó không phải là nguyên nhân Vi công công đem Long phù giao cho hắn.

Theo Từ Tử Lăng suy đoán, trước hết, Vi công công cho rằng Từ Tử Lăng vẫn bị nội thương nghiêm trọng, chỉ là gánh nặng cho Khấu Trọng chứ không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào. Tiếp đó, Vi công công còn có việc khác quan trọng hơn cần lão phải đích thân đi làm, không thể giao vào tay người khác, mà nhiều khả năng là Vi công công phải trực tiếp khống chế một vạn năm ngàn đại quân của Đường Kiệm.

Chính vì thế, Khấu Trọng nói tới nguyên nhân, trước hết là để xoa dịu Vũ Văn Sĩ Cập, mà mục tiêu là Long phù trong tay hắn. Chỉ cần Long phù rơi vào tay Lý Hiếu Cung thì ngoài Lý Uyên, hơn ai hết Lý Hiếu Cung dễ dàng nắm hết cấm vệ quân vào trong tay.

Bọn gã không phải hoàn toàn không có cơ hội vì sự chú ý của địch nhân tập trung hết vào Khấu Trọng nên Từ Tử Lăng gã bị hiểu nhầm là mình mang trọng thương sẽ có cơ hội lợi dụng.

Hai gã rất hiểu ý nhau, Khấu Trọng nói mấy câu làm Từ Tử Lăng hiểu rõ cơ hội duy nhất để chuyển bại thành thắng. Đương nhiên, sau khi lấy được Long phù, muốn đánh giết thoát khỏi Duyên Gia hợp vẫn khó hơn lên trời, nhưng đây là lựa chọn duy nhất của bọn gã.

Nhan Lịch rõ ràng chưa hề quên nỗi nhục Khấu Trọng đã gây ra đối với hắn tối qua. Lúc này, hắn lợi dụng cơ hội tát nước theo mưa lật tay cầm cây trường mâu giấu sau lưng, quát lớn:

- Ai mà có hứng thú nói chuyện nhảm nhí với ngươi!

Hắn bước lên, trường mâu múa một vòng, đợi khi thế mâu đủ lực mới đánh về phía Khấu Trọng như quét, như đập, thẳng thắn đánh ra với uy thế mạnh mẽ vô cùng.

Trong đám người, năm người của họ Vũ Văn và họ Độc Cô đều làm như không thấy việc Nhan Lịch xuất thủ trước, không những không hành động phối hợp mà Độc Cô Phượng còn cười cợt khinh thường, thể hiện thân phận cao ngạo của thế gia đại tộc, vốn không ưa gì Nhan Lịch xuất thân giặc cướp nên họ đều muốn để tự hắn lòi cái xấu ra.

Chỉ hai vợ chồng Chử Quân Minh, Hoa Anh được thiên hạ đặt cho mỹ danh là Thần Tiên Quyến thuộc từ bên trái áp tới gần Khấu Trọng, áp trận cho Nhan Lịch.

Từ Tử Lăng trong lòng chợt động, dắt Lý Hiểu Cung vẫn chưa hồi phục tinh thần lùi lại phía sau. Gã dùng động tác rất tinh tế để cho đối thủ thấy gã đúng là bị nội thương chưa khỏi.

Xoảng!

Khấu Trọng rút Tỉnh Trung Nguyệt ra, không thèm nhìn mà tiện tay chém một đao vào cây trường mâu thanh thế mạnh mẽ của Nhan Lịch đang đánh tới, miệng gã vẫn nói:

- Không những không phải chuyện nhảm nhí, mà liên quan đến sinh

tử, vinh nhục của các ngươi đó…

Choang!

Nằm ngoài ý liệu mọi người, một đao hoàn toàn không chú tâm của Khấu Trọng lại đánh trúng mũi cây trường mâu đã nhiều lần biến hóa của Nhan Lịch, biến thành cục diện hai bên giao đấu trực diện một chiêu.

Loa Hoàn kình phát ra, thân hình Nhan Lịch chấn động kịch liệt, cả người lẫn mâu bị Khấu Trọng đánh bật lùi trở lại vị trí cũ. Bình một tiếng va vào cửa, loạng choạng lùi lại hơn mười bước. Tuy hắn không ói máu, nhưng sắc mặt lập tức trắng bệch, có thể thấy một đao tùy tiện của Khấu Trọng đã khiến hắn bị nội thương không nhẹ.

Đến hai cao thủ tiền bối cấp đại tông sư là Vũ Văn Thương và Vưu bà tử cũng hơi biến sắc. Họ vốn định để mặc Nhan Lịch thăm dò Khấu Trọng trước, sau khi nhận rõ năng lực Khấu Trọng mới cùng nhau xông lên, đánh chết Khấu Trọng. Nào ngờ sự tình không như mong muốn, hơn nữa lại cảm thấy Khấu Trọng giấu khéo trong vụng, thâm sâu không thể dò, đao pháp đã đạt tới cảnh giới tối cao, thuần thục tột độ. Nhìn thì tưởng là một đao, nhưng lại là hai đao, đao thứ nhất dùng thủ pháp tinh xảo tuyệt luân hóa giải kình lực trong mâu của đối thủ, và một đao không hề phát ra âm thanh sau đó mới thực sự là hung thủ làm nhục Nhan Lịch.

Vợ chồng Chử Quân Minh vô cùng bất ngờ, nhất thời không dám mạo hiểm tiến lên. Nhan Lịch thì càng không phải nói.

Độc Cô Phượng nhìn Khấu Trọng yêu kiều cười nói:

- Con người ngươi thật là đến chết cái nết vẫn không chừa. Tự thân mình khó giữ, còn muốn nói hươu nói vượn.

Khấu Trọng biết đối phương chuẩn bị động thủ đến nơi, gã càng vẽ rắn thêm chân. Sợ người khác không biết Từ Tử Lăng bị thương, gã giơ ngang đao bảo vệ phía trước Từ Tử Lăng và Lý Hiếu Cung, lắc đầu nói:

- Nếu các ngươi biết thân phận thực sự của Vi công công là sư bá của Loan Loan, Doãn Tổ Văn là sư đệ của Thiên Quân Tịch Ứng, mà Loan Loan hiện giờ đang ở trong tẩm cung của Hoàng thượng thì sẽ không dám bảo ta là nói hươu nói vượn nữa

Vũ Văn Thương hừ lạnh:

- Những lời đó ngươi giữ lại đợi khi xuống âm ty mà nói với Diêm Vương đi!

Khí lạnh dồn tới.

Khấu Trọng biết Băng Huyền công đã đạt tới mức tối cao của lão đã sẵn sàng phát động, vội nói:

- Chậm đã! Trước hết hãy để ta dặn dò hậu sự có liên quan đến lão nhân gia ngươi đã

Độc Cô Phượng thích chí nói:

- Khấu Trọng à! Cuối cùng ngươi cũng có ngày hôm nay rồi!

Vũ Văn Sĩ Cập lại nhíu mày suy nghĩ về lời nói của Khấu Trọng, thấy thế bèn giục:

- Nói mau!

Khấu Trọng thở dài:

- Bọn ta không những không giết chết Vũ Văn Hóa Cập, mà còn để cho ông ấy tự sát để vẹn tình với Trinh tẩu, rồi hợp táng hai người vào một nơi bí mật mà chỉ có bọn ta biết. Vật bồi táng còn có bức hình Trinh tẩu do Hầu Hi Bạch vẽ

Vũ Văn Thương ngạc nhiên thốt:

- Ngươi nói nhăng gì vậy?

Vũ Văn Sĩ Cập vô cùng ngạc nhiên:

- Trinh tẩu! Người và các ngươi nói phải chăng là Trinh phi?

Khấu Trọng khổ sở than dài, đáp:

- Trinh tẩu trước đây bán bánh bao nhân thịt ở Dương Châu, là ân nhân của ta và tiểu Lăng, là người mẹ thứ nhất của bọn ta. Ài! Nghĩ tới bà ta thì cừu hận gì cũng đều tiêu tan hết. Nếu không vì bà ta thì làm sao chúng tôi lại chọc giận tiểu sư di Phó Quân Tường, làm sư công tức giận. Phượng tiểu thư quen biết dì Tường nên chắc biết lời ta là thật

Độc Cô Phong cười lạnh:

- Thì ra anh hùng một đời như Khấu Trọng cũng vẫy đuôi cầu xin thương xót, khi sắp chết tới nơi liền xin xỏ ân tình. Giờ là lúc liên quan tới sự hưng vong của nước Đại Đường chúng ta, dù miệng lưỡi ngươi có nở hoa vẫn khó thoát khỏi chết

Lý Hiếu Cung định nói gì đó, nhưng bị Từ Tử Lăng ngăn lại.

Giọng Khấu Trọng bỗng biến đổi, biến thành thần thái, giọng điệu thần y xấu xí Mạc Nhất Tâm, nói:

- Bệnh hen xuyễn của lão phu nhân chính là do không điều hòa giữa mười hai chính kinh và kỳ kinh bát mạch, họa tới phế kinh, qua nhiều năm vất vả nên mới thành tật bệnh thế này.

Đây là câu gã nói khi chẩn bệnh cho Vưu Sở Hồng, chỗ khó là gã không quên một từ, lặp lại nguyên văn.

Độc Cô Phượng kêu thét lên, mặt hoa trắng bệch, trừng trừng nhìn Khấu Trọng, lộ vẻ không thể tin nổi. Nàng lại không ngừng lắc đầu, dường như muốn bắt mình phải tin chuyện này không phải là sự thật.

Độc Cô Phong và Vưu bà tử kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Nhan Lịch miễn cưỡng đứng vững lại, chỉ tay vào mặt Khấu Trọng quát lớn:

- Đừng nghe lời yêu tà mê hoặc của hắn. Hụ hụ!

Khấu Trọng cười lớn nói:

- Lo sợ rồi sao! Tên tiểu tử ngươi nếu đã câu kết với Dương Hư Ngạn và Liệt Hà thì không phải là người tốt. Ngươi biết ta vừa nói gì không? Làm gì đến lượt ngươi nói leo?

Chử Quân Minh lộ vẻ nặng nề, trầm giọng:

- Thiếu Soái liệu có thể giải thích rõ ràng hơn không. Long phù trong tay Vũ Văn tướng quân quả thực là do Vi công công giao cho

Khấu Trọng nhìn Vũ Văn Sĩ Cập nói:

- Ta thắng rồi! Đầu cũng giữ được rồi. Ta dám dùng đầu mình để đảm bảo vì không ai hiểu rõ Ma Môn hơn ta. Nếu có ai còn chưa tin, có thể sai người đi cầu kiến hoàng thượng, ta có thể dùng đầu mình đánh cược một ván khác, đảm bảo không thể gặp được mặt rồng

Vũ Văn Thương nói:

- Thiếu Soái đừng có nói bừa dọa người ta!

Giọng lão trở nên rất khách sáo, rõ ràng vì biết hai gã Khấu, Từ không phải là người giết chết Vũ Văn Hóa Cập, lại có ơn chôn cất nên lòng thù hận đã giảm mạnh. Khấu Trọng lại dùng lời lẽ khẩn thiết nói về quan hệ với Trinh tẩu, thêm vào đó, Vũ Văn Thương và Vũ Văn Sĩ Cập biết rõ xuất thân lai lịch của Trinh tẩu, biết Khấu Trọng không mượn chuyện đó để cầu tình nên càng tăng thêm lòng tin đối với Khấu Trọng.

Lúc này, Từ Tử Lăng chen vào:

- Người của Đường Kiệm vào cung thay đổi phòng vệ phải chăng là do Vi công công thay mặt Hoàng thượng truyền chiếu thư?

Lý Hiếu Cung đáp:

- Đúng là như vậy

Khấu Trọng nói:

- Giờ sự việc đã trở nên vô cùng đơn giản, chúng ta chế ngự tên tiểu tử Nhan Lịch, rồi các vị phái một người đi gặp Hoàng thượng, sự tình sẽ lộ rõ như ban ngày. Ta không nói hoang để dọa người, nhưng nếu để gian kế của Ma môn thành công thì các vị không những không còn

chỗ đứng ở Trường An nữa, mà hậu quả còn không thể tưởng tượng. Với tác phong nhất quán lạnh lùng tàn độc của Ma môn, tất sẽ ép bức Hoàng thượng, sau đó nhổ tận gốc rễ những thế lực phản đối. Nhà Độc Cô và họ Vũ Văn chính là cái đinh trong mắt chúng

Độc Cô Phượng nhíu mày hỏi:

- Làm như vậy thì có gì tốt cho Khấu Trọng ngươi?

Khấu Trọng ung dung cười đáp:

- Cái tốt nhiều vô kể, trước hết, ta không cần phải khổ sở làm Hoàng đế gì cả, mọi việc do tiểu tử Thế Dân làm thay. Thứ hai là ta sẽ có cơ hội xuất lĩnh cánh quân chính nghĩa hùng mạnh nhất thiên hạ quyết một trận thư hùng với tên gian tặc Hiệt Lợi. Không giấu gì các vị, các vị không nên cho rằng có thể dễ dàng nuốt sống bọn ta. Thật ra, Lăng thiếu gia không hề bị thương, nếu hắn tấn công các vị trong lúc không phòng bị, rồi phối hợp với tiểu đệ thì rất có cơ hội đoạt được Long phù trên tay Sĩ Cập huynh. Không tin thì Lăng thiếu gia sẽ biểu diễn một chút

Nói chưa dứt lời, Từ Tử Lăng đã lướt qua bên người Khấu Trọng, triển khai Huyễn Ma Thân pháp kiểu Từ Tử Lăng, trong chớp mắt đã xuất hiện bên trái Vũ Văn Sĩ Cập, thò tay chộp về phía Vũ Văn Sĩ Cập.

Vũ Văn Sĩ Cập nào ngờ thân pháp Từ Tử Lăng mau lẹ đến thế, trong lúc kinh hãi vội vàng né sang ngang, không còn sức phản kích.

Vũ Văn Thương dù sao cũng là chủ nhân của một Phiệt, lâm nguy không loạn. Song chưởng lão đẩy ra, Băng Huyền Kình bộc phát, mắt thấy đánh trúng Từ Tử Lăng rồi, ai ngờ Từ Tử Lăng nghịch chuyển chân khí, thay đổi sinh tử, xoay người một vòng đã tới trước

mặt Nhan Lịch. Nhan Lịch giật mình kinh hãi, miễn cưỡng giơ mâu lên đỡ. Gã và Nhan Lịch vừa chạm vào nhau đã lập tức phân khai, khi gã lùi lại bên cạnh Khấu Trọng thì Nhan Lịch ngã lăn ra vì bị gã điểm trúng huyệt đạo.

Mọi người ai nấy đều chấn động, kể cả Khấu Trọng.

Vũ Văn Thương càng không thể tin nổi. Rõ ràng lão đánh trúng Từ Tử Lăng, nhưng lại bị gã xoay người một vòng hóa giải hoàn toàn. Võ công như vậy quả là khiến người nghe kinh hãi.

Khấu Trọng tinh thần bay bổng, nói:

- Thấy chưa! Bọn ta vốn giữ lập trường dĩ hòa vi quý nên mới nói nhiều với các vị như vậy. Nếu Tần Vương lên ngôi, không những lập tức khiến thiên hạ thống nhất, đem lại hòa bình, xuất hiện cục diện yên ổn lâu dài. Người hai họ Vũ Văn và Độc Cô các vị lập được công to, sẽ tiếp tục hưng thịnh. Hãy cho ta biết thời thế hiện tại ai có tư cách làm Hoàng đế hơn Tần Vương?

Lý Hiếu Cung nghiêm mặt nói:

- Lần này Thiếu Soái cầu kiến Hoàng thượng là muốn khuyên hoàng thượng kìm cương trước bờ vực thẳm, tránh một cuộc thảm biến cung đình ngày mai đó

Khấu Trọng ngầm hổ thẹn. Cho tới lúc này, gã vẫn một lòng muốn dẹp tan Kiến Thành, Nguyên Cát nên suy nghĩ của Lý Hiếu Cung chỉ là hiểu nhầm.

Vưu bà tử hắng giọng, nói:

- Không phải lão thân hoài nghi lời Thiếu Soái, nhưng cho dù Vi công

công có Loan Loan giúp đỡ nhưng nếu muốn chế ngự Hoàng thượng mà không gây ra tiếng động như hiện nay thì vẫn không thể nào. Tình hình tối nay đặc biệt, Hoàng thượng và chúng tôi đều đề cao cảnh giác. Thân vệ sử đao một bước không rời, họ là những người Vi công công không thể mua chuộc. Chỉ cần có tiếng đánh đấm thì thân vệ phòng thủ bốn phía sẽ kéo tới chi viện, Vi công công không hề có cơ hội

Khấu Trọng hỏi:

- Hoàng thượng đã lên giường đi ngủ rồi sao?

Vũ Văn Thương đáp:

- Ta đích thân đưa Hoàng thượng tới cửa phòng ngủ, sau đó thân vệ bảo vệ tầng tầng lớp lớp. Nếu như không được Hoàng thượng triệu kiến, Vi công công lại không phải là người thần, không phải muốn gặp là được. Thủ lĩnh thân vệ là Lý Phàm, là người tinh minh cẩn thận, không dễ bị gạt.

Khấu Trọng gãi đầu nói:

- Việc này thật khiến người ta khó mà hiểu được!

Thái độ của gã được vợ chồng Chử Quân Minh rất thích thú. Hoa Anh đoán thay cho gã:

- Tối nay ngủ với Hoàng thượng không phải là Doãn Đức Phi nên bọn họ không cách gì lấy được quân phù

Chỉ nghe câu này của bà ta là biết tấm lòng bà đã hướng về phía Khấu Trọng.

Tối nay, Khấu Trọng có thể nói đã thể hiện hết toàn bộ khả năng của gã, dùng tình cảm làm cảm động, phân tích lợi hại, dùng uy khiếp phục. Sự phối hợp của Từ Tử Lăng đương nhiên là quan trọng, càng quan trọng hơn là người tốt sẽ gặp kết quả tốt, những việc tốt ngày trước đã làm, giờ này, chỗ này đã được báo đáp.

Từ Tử Lăng chợt suy nghĩ, hỏi:

- Đêm nay vị quý phi nào hầu hạ Hoàng thượng vậy?

Độc Cô Phượng vẫn ngây ngẩn nhìn Khấu Trọng, nói như mộng mị:

- Là Thanh quý nhân, sủng phi mà Hoàng thượng mới chiêu nạp. Ta từng điều tra triệt để nàng ta, hoàn toàn không có vấn đề gì. Ài! Hôm nay ngươi nói gì thì người ta cũng tin ngươi!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đồng thời thất thanh thốt:

- Bạch Thanh Nhi!

Bọn Vũ Văn Thương, Vưu bà tử, Độc Cô Phong đều biến sắc.

Khấu Trọng vỗ trán than:

- Tính toán mọi đường nhưng vẫn tính sót ả. Tiếp đó, gã đem hình dáng ả miêu tả lại, giải thích rõ ràng xuất thân lai lịch của ả.

Vưu bà tử đứng bật dậy, quát lớn:

- Ta lập tức đi xem sao!

Vũ Văn Thương can:

- Chậm đã!

Mọi người ngạc nhiên nhìn Vũ Văn Thương.

Vũ Văn Thương trầm giọng:

- Sĩ Cập, giao Long phù cho Thiếu Soái!

Vũ Văn Sĩ Cập do dự nói:

- Việc này…

Vưu bà tử nhìn Vũ Văn Thương, giơ ngón tay cái lên khen:

- Làm hay lắm! Thiếu Soái lấy đức báo oán, chúng ta còn gì mà không tin tưởng hắn. Hà Gian Vương lại trung thành hết mức đối với Hoàng thượng, tuyệt không có điều gì khả nghi

Đoạn, bà quay sang Vũ Văn Sĩ Cập quát:

- Còn không làm theo ý cha ngươi đi!

Vũ Văn Sĩ Cập hạ quyết tâm, bước mau lên phía trước, hai tay đưa Long phù cho Khấu Trọng.

Khấu Trọng cười rộ, nhận lấy Long phù, không thèm nhìn qua mà đưa cho Hà Gian Vương, nói:

- Thay mặt Tần Vương thành thực cảm ơn các vị. Chúng ta làm là vì thiên hạ thương sinh, vinh nhục của trung thổ. Trước tiên, chúng ta cần nắm rõ tình hình hiện nay, sau đó lựa chọn sách lược thích hợp nhất, đến tẩm cung cứu giá. Xin Hà Gian Vương chủ trì mọi việc

Hà Gian Vương nghiêm mặt đáp:

- Tiếp lệnh!

Vũ Văn Thương nói:

- Cứu người như cứu hỏa. Bằng thực lực của chúng ta, làm gì đến lượt Ma môn vọng tưởng diễu võ dương oai

Khấu Trọng cười rộ:

- Được Phiệt chủ nhắc nhở, kế hoạch của ta lập tức hoàn thành. Trước tiên chúng ta lặng lẽ trùng trùng vây chặt tẩm cung, lại liên hệ với Lý Phàm rồi mới tiến vào có được không?

(

Chương 785: Ôm cây đợi thỏ

- Bùng, bùng, bịch, bịch!

Cửa sổ vỡ nát. Từ Tử Lăng, Khấu Trọng, Vũ Văn Thương, Vưu bà tử, Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch đồng loạt phá nát cửa sổ ùa vào. Với thế trận hùng mạnh như vậy, cho dù người đang ép bức Lý Uyên là Thạch Chi Hiên và Loan Loan thì chỉ sợ cũng ứng phó không kịp.

Mọi việc đều được tiến hành một cách lặng lẽ. Trước hết, Lý Phàm được thân vệ gọi ra, giải thích mọi chuyện. Từ miệng Lý Phàm biết được tin Vi công công sau khi giao Long phù cho Vũ Văn Sĩ Cập liền vội vã rời đi.

Sau khi thương nghị, mọi người khẳng định trong tẩm cung chỉ có Lý Uyên và Bạch Thanh Nhi, nhất trí dùng thế sét đánh không kịp bưng tai vào phòng cứu giá.

Không có tiếng Bạch Thanh Nhi kêu thét, trong tẩm cung yên tĩnh một cách khác thường. Chỉ thấy một mình Lý Uyên nằm ngửa trên long sàng.

Sáu người nhảy bổ tới bên giường, chỉ thấy Lý Uyên mặt vàng như nghệ, hơi thở nhẹ như tơ, đang trong trạng thái chết lâm sàng, đã bước nửa bước vào quỷ môn quan rồi.

Lý Thế Dân, Lý Hiếu Cung, Lý Phàm theo chỗ cửa bị phá nhảy vào trong, vừa thấy thế liền hồn phi phách tán, quỳ xuống khóc lớn.

Khấu Trọng quát:

- Đừng khóc!

Tay phải gã đặt lên ngực Lý Uyên, gã lại gọi:

- Tử Lăng giúp ta!

Từ Tử Lăng lột đôi tất chân Lý Uyên ra, hai tay nắm hai chân lão, lòng bàn tay áp sát vào huyệt Dũng Tuyền, đề nghị:

- Khấu Trọng ngươi truyền Trường Sinh Khí vào từ huyệt Thiên Linh, ta sẽ hội hợp với ngươi ở huyệt Đan Điền.

Uất Trì Kính Đức, Đoạn Chí Huyền và Trưởng Tôn Vô Kỵ chặn ngoài cửa, ngăn cản không cho bất kỳ ai vào trong để tránh quấy rối hai gã.

Mọi người bình tâm tĩnh khí, kìm nén tâm tình kích động, đem hi vọng gửi gắm vào chân khí Trường Sinh danh chấn thiên hạ của hai gã.

Sau nửa tuần hương, sắc mặt Lý Uyên bắt đầu biến hóa, dần dần chuyển sang hồng hào, ngực bắt đầu phập phồng, hô hấp dần trở nên thoải mái.

Khấu Trọng thu tay về trước, vui vẻ nói:

- Xá Nữ đại pháp con mẹ nó gì đó của Bạch yêu nữ thật là lợi hại. May là căn cơ Hoàng thượng thâm hậu, chỉ kinh hãi mà không nguy hiểm, vượt qua cửa ải khó khăn rồi.

Mọi người đồng thanh hoan hô.

Từ Tử Lăng cũng buông hai tay ra, nói:

- Ngàn vạn lần đừng di chuyển hoàng thượng. Chỉ cần để ông ta ngủ mấy giờ nữa thì tự nhiên tỉnh lại, sẽ khỏe mạnh như thường.

Lý Thế Dân và Lý Hiếu Cung từ dưới đất đứng bật dậy. Lý Phàm mặt vẫn xám như tro tàn quỳ dưới đất, run giọng nói:

- Lý Phàm hộ giá bất lực, tội đáng chết vạn lần, xin Tần Vương xử phạt!

Lý Thế Dân thò tay vào trong chăn, bắt mạch Lý Uyên, sau khi chứng thực lời Từ Tử Lăng là đúng, y trút được khối đá nặng trong đầu, làm gì còn tính toán với Lý Phàm chuyện hắn có làm tròn trách nhiệm hay không, nói:

- Lỗi không ở ngươi, đứng lên đi!

Lý Phàm như được Hoàng ân đại xá, hoảng sợ cúi đầu đứng im.

Lý Hiếu Cung nhíu mày:

- Bạch yêu nữ không thể nào rời đi mà không làm ai chú ý.

Khấu Trọng hỏi Lý Phàm:

- Vi công công có người đi cùng không?

Lý Phàm đáp:

- Là một tiểu công công luôn đi theo ông ta…

Lý Thế Dân không đợi hắn nói hết, quát:

- Tìm hắn cho ta!

Tiếp đó, y nhìn bọn Vũ Văn Thương nói:

- Thời gian cấp bách, mọi thứ ở chỗ phụ hoàng vẫn như cũ, do các vị cao thủ hộ giá và thân vệ phụ trách an toàn, bên ngoài do chúng tôi ứng phó. Tất cả thị thần, người hầu trong Duyên Gia cung không cho phép ai rời khỏi nửa bước, người vi phạm giết chết không cần hỏi!

Nói xong, y bước nhanh rời khỏi tẩm cung. Bọn Khấu Trọng tâm tình phấn chấn, theo sau lưng y. Lúc này, họ cảm giác rõ ràng Lý Thế Dân không còn là Tần Vương bị áp bức hết mức như trước nữa, mà là người kế thừa vương quốc Đại Đường, việc trở thành chủ nhân thiên hạ chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Đã tới lúc họ đối mặt tranh đấu với Ma Môn và toàn bộ những thế lực phản đối ở Trường An.

oOo

Khấu Trọng, Lý Thế Dân, Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch, Lý Hiếu Cung, Uất Trì Kính Đức, Đoạn Chí Huyền, Hầu Quân Tập, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Vương Huyền Thứ, Tiêu Nhượng bàn luận đại kế trong ngự hoa viên bên ngoài tẩm cung, quyết định những hành động tiếp theo.

Lý Thế Dân nói:

- Giờ chỉ còn cách lúc trời sáng không tới một nén hương. Nếu chúng ta không sớm đoạt lại được Hổ phù, người của Đường Kiệm và quân bảo vệ thành một khi rơi vào tay Vi công công thì chúng ta chỉ còn một con đường là tử thủ ở Duyên Gia cung.

Hầu Hi Bạch không hiểu hỏi:

- Một chiếc lệnh phù mà có thể tạo ra tác dụng lớn như vậy sao?

Lý Hiếu Cung giải thích:

- Long phù, Hổ phù là tín vật của Hoàng thượng, kết hợp với sắc thư có đóng quốc ấn và con dấu của Hoàng thượng thì có thể ra lệnh cho các vương công đại thần, điều động cấm vệ quân và quân phòng thủ, ứng phó các tình huống khẩn cấp trong và ngoài thành. Vi công công vốn không có quyền lực lĩnh binh, nhưng lại là người truyền lệnh khiến người ta tin tưởng nhất. Nếu lão đem Hổ phù, lệnh thư giao cho Thái tử hoặc Tề Vương, đại quyền thao túng quân phòng thủ sẽ rơi vào tay họ, trừ khi Hoàng thượng đích thân thu hồi binh quyền lại, còn không thì không ai có thể dị nghị gì, chỉ có thể làm theo những sắc lệnh đó.

Bạt Phong Hàn nói:

- Nhưng kiểu gì chúng cũng không thể chỉ huy quân phòng thủ tấn công Hoàng thành!

Trưởng Tôn Vô Kỵ than:

- Hiện giờ tình thế phức tạp, vi diệu. Đối phương có thể lu loa rằng Hà Gian Vương liên kết với chúng ta, khởi binh làm phản, bức ép hoàng thượng là có lý để tấn công hoàng thành. Điều làm người ta đau đầu nhất là Vi công công đã điều động đại quân của Đường Kiệm vào cung thay đổi phòng bị trước, lại thêm quyền chỉ huy quân phòng thủ bị thao túng thì cũng như Thái Cực cung đã rơi vào tay đối phương. Còn chúng ta hầu như chỉ có một khu Duyên Gia cung này, nên ngoài việc tử thủ thì không còn biện pháp nào khác.

Khấu Trọng hít một hơi khí lạnh, nói:

- Người đó nhất định là Lý Nguyên Cát, kẻ có dã tâm tàn ác, cam tâm để Ma môn lợi dụng bán cha giết anh em, ngồi lên ngôi vua.

Bạt Phong Hàn trầm ngâm:

- May là Long phù không rơi vào tay hắn, nếu không thì chúng ta càng không còn đất đứng. Phải chăng đây là sai lầm của Vi công công?

Lý Hiếu Cung lắc đầu:

- Đây là nước cờ hiểm mà Vi công công bị bức bách không thể không đi vì chỉ có Long phù mới có thể đoạt được quyền khống chế ngự vệ của ta, lại dùng để sai khiến cao thủ hộ giá phối hợp sát hại mấy người bọn ta. Mà cơ bản lão không tưởng nổi sự tình sẽ phát sinh biến hóa như thế này.

Hai mắt Khấu Trọng lập tức sáng bừng, nói:

- Chỉ cần Vi công công và Loan mỹ nhân không biết sự tình phát triển trong Duyên Gia cung thì chúng ta có thể dùng kỳ chiêu “ôm cây đợi thỏ” trong số những ngu chiêu nhưng kỳ thực lại là kỳ chiêu.

Mọi người phấn khởi tinh thần.

Vì Vi công công sau khi đi thì đương nhiên phải trở lại thu thập thành quả. Khi lão khống chế được đại quân của Đường Kiệm tất phải lập tức trở về, lấy lại Long phù, lại giả truyền thánh chỉ. Như vậy thì về lý thuyết, toàn bộ binh quyền của Trường An đã rơi vào tay Lý Nguyên Cát.

Lúc này, Lý Phàm đến báo đã tìm thấy thi thể của tiểu công công trong phòng ngủ nhỏ nối liền với tẩm cung. Cuối cùng, hoài nghi việc Vi công công và Bạch Thanh Nhi thay đào đổi mận đã được chứng thực.

Lý Thế Dân hỏi Lý Phàm:

- Phụ hoàng chỉ thị lúc nào thì dậy?

Lý Phàm cung kính đáp:

- Trước khi rời đi lần cuối cùng, Vi công công ra lệnh trước khi trời sáng không được kinh động hoàng thượng.

Bạt Phong Hàn vui mừng nói:

- Thế thì được rồi! Vi công công sẽ trở về chịu chết trước khi trời sáng.

Lý Thế Dân ra lệnh:

- Lập tức hành động, mọi người phải phối hợp thật tốt.

Lý Hiếu Cung, Uất Trì Kính Đức, Đoạn Chí Huyền, Lý Phàm, Tiêu Nhượng lĩnh mệnh đi ra.

Y lại nhìn Hầu Quân Tập nói:

- Quân Tập ngươi đi tìm hiểu rõ những sự việc phát sinh liên quan đến Phụ hoàng rồi lập tức về báo cáo.

Hầu Quân Tập lĩnh mệnh đi ra.

Lúc mọi người còn đang thầm khen Lý Thế Dân cẩn thận thì hắn lại tiếp tục:

- Hiện giờ còn bốn chuyện, sau khi làm rõ ta mới dám nói là nắm chắc thắng lợi.

Bọn Từ Tử Lăng phát sinh cảm giác kỳ lạ. Dường như từ sau khi kéo Lý Uyên trở về từ quỷ môn quan, Lý Thế Dân đã phục hồi lại khí thế hào hùng như lúc cuộc chiến Lạc Dương, không những mười phần tự tin mà mọi hành động, lời nói đều ung dung chắc chắn, phán đoán không sai. Có thể thấy, rốt cuộc y đã giải khai được khúc mắc tâm lý về việc phản bội gia tộc, phục hồi trạng thái đỉnh cao chỉ huy quyết đoán, tính toán không sơ sót trên chiến trường. Không những y không phản bội gia tộc, mà là cứu gia tộc. Dự đoán của Khấu Trọng đã trở thành hiện thực.

Từ Tử Lăng ngửa mặt nhìn trời, nói:

- Xin được nghe cho rõ!

Lý Thế Dân trầm giọng:

- Nếu phụ hoàng vì Bạch yêu nữ mà băng hà, Vi công công đi đi lại lại như vậy chẳng phải sẽ đem tất cả hoài nghi đổ lên người lão sao. Thêm vào đó, Bach yêu nữ lại không biết tung tích, Vi công công thì mấy lần gặp Hoàng thượng tối qua nên càng không thể tránh né. Cho dù Nguyên Cát nắm được đại quyền, nhưng khó mà bảo vệ cho Vi công công được.

Bạt Phong Hàn cười nhẹ:

- Nghĩ thông rồi!

Hầu Hi Bạch ngạc nhiên:

- Nghĩ thông cái gì?

Bạt Phong Hàn vui vẻ đáp:

- Ta nghĩ thông vì sao người của Ma môn phải theo đường hầm bí mật lẻn vào trong cung, mục đích là ám toán cha của Tần Vương, lại đến đâu cũng giết người phóng hỏa, giá họa cho chúng ta. Tình thế càng loạn thì càng có lợi đối với người nắm binh quyền trong tay là Nguyên Cát. Khi phát hiện Lý phiệt chủ giá băng trên giường, Nguyên Cát càng có đạo lý lớn để chỉ huy các hệ phái quân đội toàn thành, một lần thu thập toàn bộ những người phản đối hắn, sau đó, Vi công công đọc di chiếu giả để cho hắn danh chính ngôn thuận ngồi lên ngai vua. Khi đó thì khẳng định Tần Vương và Kiến Thành đều không còn trên nhân thế, người dưới nếu vẫn còn hoài nghi nhưng Nguyên Cát nắm đại quyền trong tay, một tay che mặt trời, lại được người Ma môn và người Đột Quyết ủng hộ, ai dám phản kháng?

Khấu Trọng hít một hơi khí lạnh nói:

- Nguy hiểm quá! Việc thay đổi phòng vệ của Đường Kiệm là để tạo cơ hội tốt cho người của Lâm Sĩ Hoành vào cung. May là chúng ta đi trước một bước, lại đóng chặt lối vào địa đạo khiến bọn chúng chẳng có cơ hội hít bụi của chúng ta. Có thể thấy trong cõi u minh quả thật có chúa tể.

Hầu Hi Bạch cười:

- Kỳ binh của Lâm Sĩ Hoành bị chặn lại bên ngoài thành, cho dù địa đạo được mở nhưng vẫn có lòng mà không có sức.

Bạt Phong Hàn nói:

- Không có kỳ binh của Lâm Sĩ Hoành, nhưng vẫn còn cao thủ Ma môn, phối hợp với Loan Loan nằm vùng thì chúng vẫn có thể đạt được mục đích.

Khấu Trọng than:

- Chiêu đó thật là tuyệt, còn có vấn đề gì không?

Lý Thế Dân nói:

- Chuyện thứ hai là tình hình trong đường hầm bí mật hiện giờ, lối ra ở Duẫn phủ đang mở hay đóng.

Từ Tử Lăng đáp:

- Chắc là vẫn đang đóng. Khi Vi công công và Loan Loan phát giác người phía bọn chúng không theo hẹn tới phối hợp hành động mà việc thay đổi phòng vệ đã hoàn thành, không ai có thể từ địa đạo ra vào nữa thì đương nhiên nàng ta không dám mở lối ra của địa đạo.

Lý Thế Dân tiếp:

- Nghi vấn thứ ba là liệu Loan Loan có còn trong cung Duyên Gia không?

Nên biết Đường Kiệm dùng một vạn năm ngàn người phòng thủ cung Thái Cực thay cấm vệ quân, binh lực của hắn gấp hàng chục lần so với cấm vệ quân, có thể ngăn cách hoàn toàn cung Duyên Gia và bên ngoài, chỉ còn cách duy nhất là liều mạng xông ra. Giả sử Loan Loan không theo Vi công công rời đi thì có thể khẳng định thị vẫn đang trà trộn trong cung.

Bạt Phong Hàn cười nhẹ:

- Thật thú vị! Ai có hứng thú đánh cuộc với ta một ván không. Ta cho rằng ả vẫn ở lại trong cung, tiến thoái lưỡng nan.

Lý Thế Dân ung dung cười đáp:

- Chỉ sợ không ai biết cả, nhưng dù biết là thua chắc thì ta cũng muốn đánh cuộc một ván với lão ca ngươi. Vấn đề cuối cùng là phải chăng Nguyên Cát đã khống chế được cổng Huyền Vũ?

Khấu Trọng đang nhìn ngó tình hình xung quanh, quay sang Vương Huyền Thứ nói:

- Về phía thân vệ, không cần điều động gì để tránh làm lão già họ Vi đó sinh nghi. Huyền Thứ ngươi hãy dẫn anh em tìm địa điểm thuận lợi trong cung mai phục, dùng cung cứng tên mạnh làm chính, lần này chúng ta chỉ cần tiêu diệt sạch địch nhân, không lưu lại một tên nào sống sót, không cần nói quy củ giang hồ con bà nó gì cả.

Sau khi Vương Huyền Thứ vâng lệnh đi ra, Khấu Trọng mới trả lời nghi vấn của Lý Thế Dân:

- Ta dám đảm bảo cổng Huyền Vũ vẫn nằm trong quyền khống chế của Thường Hà, huống chi Long phù vẫn đang nằm trong tay chúng ta.

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- Hiện giờ, ta đã có nhận thức đại khái về toàn thể tình hình. Chỉ cần chúng ta có thể thiết lập mối liên hệ giữa cung Dịch Đình, quân phòng thủ thành của Lưu Hoằng Cơ và cấm vệ quân của Thường Hà ở cổng Huyền Vũ, trong ngoài phối hợp thì đại quân của Đường

Kiệm cũng không còn đáng lo, thậm chí có thể không cần làm binh khí vấy máu cũng có thể hóa giải nguy cơ.

Hầu Hi Bạch nói chen vào:

- Chỉ cần chúng ta có thể quay trở lại đường hầm bí mật thì mọi việc đều có thể được giải quyết.

Khấu Trọng vỗ mạnh vào vai Từ Tử Lăng, cười rộ nói:

- Trong thiên hạ, chỉ có một người là có khả năng đó.

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng cởi quân phục xuống, để lộ bộ quần áo dạ hành bên trong, cười nhẹ nói:

- Đó gọi là đúng người đúng việc. Ta sẽ thử cố gắng hết sức, hi vọng không thấy cảnh đâm chém trong cung.

Rõ ràng tâm tình Lý Thế Dân cực tốt, y cười dài nói:

- Tử Lăng ra tay tất sẽ mã đáo thành công.

(

Chương 786: Kẻ thắng làm vua

Từ Tử Lăng toàn thân mặc quần áo dạ hành, bịt mặt màu đen, nấp sau bức tường gần cổng phía nam của Duyên Gia Điện, lẳng lặng chờ đợi quân ngự vệ tạo cơ hội cho gã rời điện.

Do Duyên Gia điện là nơi Lý Uyên đang ở nên quân phòng thủ nhà Đường tập trung hết quân lực và sự chú ý vào bốn phía xung quanh điện. Bất kỳ dấu hiệu khác lạ gì cũng đừng hòng qua mắt được đối phương. Cũng giống như việc Duyên Gia điện đã bị phong tỏa hoàn toàn. Nếu không có Lý Hiếu Cung giúp đỡ thì quả là một bước cũng khó rời.

Tiếng bước chân chỉnh tề vang lên. Một đội cấm vệ quân hai trăm người do Liêu Nam dẫn đầu đi qua cổng phía nam, lập tức gây ra phản ứng. Tướng lĩnh chỉ huy quân phòng thủ bên trong và bên ngoài cổng phía nam lập tức quát bảo dừng lại.

Từ Tử Lăng biết trừ khi là đích thân Lý Uyên tới, nếu không thì dù là Lý Hiếu Cung với thân phận Hà Gian Vương mà muốn bỏ đi thì cũng sẽ bị ép trở lại, huống chi là một người cấp thấp như Liêu Nam.

Gã không rảnh mà nghe hai bên đối đáp, tinh thần tập trung lên cao tới cảnh giới như lần tới Ngọc Hạc Am cầu hôn Thạch Thanh Tuyền, tâm linh trong sáng rõ ràng. Với Huyễn Ma Thân pháp kiểu Từ Tử Lăng, trong chớp mắt, gã nằm phục trên đầu tường. Thấy toàn bộ quân phòng thủ bên ngoài tường đều quay đầu nhìn về phía Liêu Nam, gã lập tức từ đầu tường bay vọt lên, chui vào trong đám cành lá rậm rạp tối đen của một cây cổ thụ bên đường. Tiếng bước chân

của cánh bộ đội của Liêu Nam tạo thành sự yểm hộ tốt nhất, khỏa lấp tiếng xé gió, tiếng cành lá xao động do gã tạo ra.

Đất trời bỗng trở nên tròn đầy.

Toàn bộ đều hiện rõ mồn một trong tâm trí gã, vượt khỏi thính giác, xúc giác, thị giác, khiến gã nắm được toàn bộ những biến hóa của mọi người xung quanh.

Thần động ý tới, thân theo tâm động. Trong thoáng chốc gã đã rời xa khỏi cung Duyên Gia, như một con chim khổng lồ bay lượn hướng về điểm mục tiêu.

oOo

- Hoàng thượng quyết định di giá tới điện Duyên Gia một cách vội vàng. Quyết định đó chỉ được đưa ra sau khi Doãn Tổ Văn, Bùi Tịch liên tiếp tới gặp hoàng thượng vào lúc hoàng hôn. Hoàng thượng hạ lệnh cho Hà Gian Vương chuẩn bị hộ giá, lúc đó Vi công công cũng có mặt tại đó. Đến giờ tuất một khắc, các cung phi khởi hành trước, hoàng thượng di giá vào giờ hợi. Thái tử và Tề Vương đến điện Duyên Gia gặp hoàng thượng vào giờ tý hai khắc, đầu giờ sửu cùng rời khỏi điện với Doãn Tổ Văn và Bùi Tịch. Sau đó, đích thân Hoàng thượng hạ lệnh đổi phòng, thánh chỉ do Vi công công truyền đi. Sau khi Vi công công chuẩn bị hoàn tất, Hoàng Thượng đi qua cả Huyền Vũ vào cung Thái Cực ở vào giờ dần, triển khai việc thay đổi phòng ở. Trước đó, Vi công công ra lệnh từ tẩm cung, phân phó Lý Phàm triệu Thanh quý phi vào tẩm cung hầu hạ hoàng thượng, sau khi truyền lệnh Vi công công trở vào tẩm cung báo cáo tình hình với hoàng thượng. Sau khoảng tàn nửa nén hương, thủ lĩnh thân vệ tới báo Hà Gian Vương cùng Thiếu Soái và Từ tiên sinh cầu kiến hoàng thượng. Lý Phàm biết chuyện nghiêm trọng, vội bẩm cáo với hoàng thượng, một lát sau Vi công công cầm long phù ra, gọi cao thủ hộ giá

tới, giao long phù cho Vũ Văn tướng quân để đoạt binh quyền của Hà Gian Vương. Sau khi Vi công công ra lệnh không cho phép bất kỳ ai quấy nhiễu hoàng thượng, lão cùng với tên tiểu công công vội vã rời đi. Toàn bộ quá trình diễn ra như trên.

Nghe xong báo cáo của Hầu Quân Tập, Lý Thế Dân đưa mắt nhìn Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch, nói:

- Bằng lệnh phù tiếp quản một cánh bộ đội, cần có một trình tự và quy định nhất định. Hàm cấp của người tiếp quản phải bằng hoặc cao hơn người bị thay đổi. Giả sử người đó là Nguyên Cát, sau khi nhận lệnh của vua sẽ sai người truyền lệnh tới người bị thay thế. Sau đó, triệu tập các tướng quân cấp đứng đầu doanh trở lên, tuyên đọc chiếu lệnh trước mặt mọi người, cho xem lệnh phù. Qua trình tự đó, Nguyên Cát mới trở thành thống soái hành quân, có thể bổ nhiệm Phó thống soái, cũng có thể thay đổi tướng đồng cấp đó. Sau khi quyết định các việc, các tướng chủ doanh trở về doanh của mình, đem tin tức truyền xuống dưới. Cho nên, nếu Nguyên Cát nhận được lệnh vào giờ Dần nên phải mất vài giờ hắn mới có thể tiếp quản thành công đại quân của Đại Đường. Do Vi công công phải trở lại đây trước khi trời sáng để lấy Long phù nên ta dám khẳng định Nguyên Cát vẫn chưa có cơ hội tiếp xúc với quân phòng thủ thành.

Khấu Trọng mừng quá nói:

- Hy vọng Nguyên Cát và Vi công công cùng về đây thì chúng ta có thể không cần binh khí vấy máu mà lại khống chế được bộ đội của Đại Đường.

Lý Thế Dân lắc đầu:

- Theo ta thấy chắc Vi công công sẽ trở về một mình, sau khi nắm rõ tình hình sẽ lấy lại Long phù. Còn Nguyên Cát tất sẽ phái người thay

thế Phó thống soái quân Đường, nhiều khả năng nhất là Tiết Vạn Triệt. Cho dù bắt được Nguyên Cát, Tiết Vạn Triệt vẫn có thể xua quân đánh phá điện Duyên Gia nên sự tình sẽ không tiến triển đơn giản như vậy đâu.

Bạt Phong Hàn điềm đạm nói:

- Đưa thủ cấp Nguyên Cát cho Tiết Vạn Triệt nhìn thấy thì sao? Chúng ta có thể dùng ánh đèn chỉ huy quân đội ở cổng Huyền Vũ, phong tỏa đường về Tây cung của đối phương. Nói cho cùng, địa vị của Tiết Vạn Triệt kém xa so với Nguyên Cát, chưa chắc đã chỉ huy được quân đội của Đại Đường. Huống chi, mục tiêu tấn công lại là cung điện mà Hoàng thượng đang ở.

Hầu Hi Bạch than:

- Giờ ta bắt đầu hiểu đạo lý ai tàn độc hơn người đó sẽ sống sót!

Lý Thế Dân nhăn nhó cười nói:

- Đối với anh em ruột, dù sao ta vẫn mềm lòng!

Khấu Trọng quyết định:

- Cứ quyết định thế. Ta không muốn sau khi Hoàng thượng tỉnh lại, ngoài Lý Thế Dân lại vẫn còn lựa chọn khác.

Bốn tướng Lý Hiếu Cung, Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Đoạn Chí Huyền từ phía điện ngoài bay vút tới.

Khấu Trọng vỗ nhẹ vào Thích Nhật cung trong áo, khóe miệng mỉm cười, vẻ mặt ung dung nói:

- Khách quý đến rồi!

oOo

Từ Tử Lăng thành thực cảm kích Thạch Chi Hiên. Nếu không được lão truyền thụ tâm pháp, dùng cách thức biến hóa nội khí từ sinh biến thành tử, từ tử biến thành sinh, phối hợp với phương pháp nghịch chuyển chân khí thì ít nhất có thể gã đã bị bại lộ hành tung ba lần rồi, nhưng gã đều may mắn vượt qua, âm thầm tiến tới lối vào trong hòn giả sơn ở trong ngự hoa viên.

Một đội lính tuần đi ngang qua.

Do chỗ này không phải là trọng địa trong cung nên không có người đứng gác phòng thủ, chỉ những nơi ra vào mới có người đứng gác cổng. Chỗ cần phải lưu tâm nhất là lính gác đứng trên hai tòa tiểu lâu có thể nhìn tới đây, nhưng đương nhiên điều này không làm khó được Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng từ trong đám cành lá rậm rạp lao vút ra, trong nháy mắt đã biến vào khe hở trong hòn giả sơn, nơi ánh mắt quan binh khó có thể nhìn tới. Sau khi mở nắp hầm che lối vào, Từ Tử Lăng cảm thấy nhẹ cả người, lướt vào trong địa đạo rồi đậy nắp lại, theo địa đạo chạy thẳng về phía cung Thái Cực.

Trong mình gã có mệnh lệnh đã được Lý Hiếu Cung đóng dấu, lại thêm có ấn Long Phù nên chỉ cần giao tới tay Lý Tịnh là có thể điều động cấm quân của hoàng thành, đặc biệt là bộ đội của Trình Mạc. Gã không sợ Trình Mạc nghi ngờ vì Trình Mạc có thể lên đài phong yên (đài liên lạc bằng khói lửa) phía tây bắc thành, dùng ánh lửa để kiểm chứng lệnh thư với Lý Hiếu Cung. Kết quả đương nhiên là y chỉ còn cách làm theo mệnh lệnh.

Từ Tử Lăng từ lối ra ở long tọa vọt ra rồi di chuyển long tọa về nguyên vị trí, tiếp đó, gã lướt về phía cửa vào ở chính giữa điện Thái Cực trống rỗng không người. Gã không hề dừng lại, lập tức mở cửa vào.

Trong lòng gã bỗng nhiên nghĩ tới cửa ra ở Doãn phủ. Nếu như cửa ra đó đã bị mở ra thì sẽ có tình trạng như thế nào? Gã thầm cười chê sức tưởng tượng của mình quá phong phú. Theo như phân tích trước đây thì lối ra đó vẫn đang bị đóng.

Đúng lúc này, tiếng động lạ từ phía sau vọng tới.

Với công phu trấn tĩnh của Từ Tử Lăng mà vẫn không khỏi giật nảy mình lên, lập tức từ lối vào nhảy vọt lên, nhìn về phía long tọa trên đài giữa điện.

Chiếc long ỷ chầm chậm mở ra. Tà vương Thạch Chi Hiên như một ma thần đến từ địa ngục, từ lối ra bay lên, ngồi vào long ỷ.

Từ Tử Lăng cảm thấy sống lưng lạnh toát, không tự chủ được đưa sức chú ý vươn dài tiến vào trong địa đạo sau lưng. Nếu có đám đông cao thủ Ma môn từ địa đạo đánh tới thì khẳng định mạng gã không giữ được, cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ quan trọng đang mang trong mình được.

Thạch Chi Hiên lắc đầu cười khổ, dịu giọng nói:

- Tử Lăng không cần lo lắng, địa đạo vẫn bị phong bế. Ài! Làm sao mà các ngươi lại làm được vậy? Nước cờ này còn hơn cả thiên quân vạn mã, làm một mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch của bọn ta bị phá giải.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, phục hồi sự bình tĩnh, trầm giọng nói:

- Tà vương nếu đã biết địa đạo bị phong bế, sao không mở luôn nó ra?

Thạch Chi Hiên thở dài:

- Quá muộn rồi! Khi ta phát giác sự tình có biến thì một bước cũng khó tiến vào cung Thái Cực được. Đây chính là tự lấy dây buộc mình. Khi ta thấy Tử Lăng từ bí đạo đi ra, rốt cuộc đã biết đại thế đã mất, còn làm được gì nữa!

Tiếp đó, lão cười nhẹ:

- Tử Lăng mạo hiểm như thế này để rời cung, phải chăng là có chuyện quan trọng phải làm ngay?

Từ Tử Lăng thầm kêu “tới rồi”, ngấm ngầm ngưng tụ công lực, gật đầu đáp:

- Nếu Tà vương không có chuyện gì khác thì Tử Lăng phải lập tức rời khỏi đây.

Thạch Chi Hiên nhíu mày rồi sắc mặt lại giãn ra, vỗ trán cười nói:

- Ta hiểu rồi! Thì ra ngoài ba lối ra còn có lối ra thứ tư nữa. Tử Lăng có thể cho ta biết nó thông đi đâu không?

Từ Tử Lăng không hề giấu giếm, đáp:

- Đó là địa đạo thông tới phủ Tần Vương, được xây dựng đồng thời với Dương Công Bảo Khố.

Hai mắt Thạch Chi Hiên thần quang lấp loáng, chăm chú nhìn Từ Tử

Lăng.

Từ Tử Lăng thầm than trong lòng. Cuối cùng thì cuộc quyết chiến sinh tử giữa gã và Thạch Chi Hiên không thể tránh được. Trong khi Thạch Chi Hiên lại là cha của vị hôn thê của gã. Tạo hóa sắp đặt như vậy thật khiến người ta phải than thở.

[center]oOo[center]

Bọn Lý Thế Dân, Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch chia nhau mai phục tại các địa điểm chiến lược xung quanh quảng trường bên ngoài tẩm cung, chờ đợi quân địch tới.

Có lẽ do trời sắp sáng, nên người tới ngoài Vi công công không ngờ lại có Lý Nguyên Cát. Hai người được bọn Tần Vũ Thông, Khâu Thiên Giác và gần năm chục thân binh tiền hô hậu ủng giả vờ được Lý Uyên gọi tới, nghênh ngang tiến về phía tẩm cung. Chúng không biết rằng đang từng bước tiến sâu vào trong một cái bẫy, tự chui đầu vào thiên la địa võng.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn về phía Lý Thế Dân đang nấp sau cánh cửa tẩm cung, trong lòng gã trào dâng cảm xúc.

Từ ngày gã biết Lý Thế Dân, đến đêm nay, giờ này phút này cùng sát cánh chiến đấu với y trong cung cấm Trường An, phấn đấu vì mục đích thống nhất trung thổ, trong quá trình đó đã trải qua biết bao sóng gió và biến đổi nhân tình. Nếu không có Từ Tử Lăng làm trung gian thì hai bên chắc chắn sẽ là tử địch ở thế không đội trời chung, còn mình sẽ mất đi tương lai hạnh phúc tốt đẹp, trong đầu chỉ đầy những cừu hận và đấu tranh, không biết bao giờ mới thôi. Chỉ nghĩ tới thôi đã khiến gã thấy lạnh cả mình, không rét mà run.

Gã thò tay vào trong bọc, chầm chậm lấy Thích Nhật cung ra. Một

mũi tên bắn trượt ngày nào bên ngoài thành Lạc Dương, nhưng đêm nay lịch sử sẽ không lặp lại. Huyết cừu của Đậu Kiến Đức sẽ được đòi lại vào đêm nay. Khi mũi tên sắc nhọn của gã xuyên qua ngực Lý Nguyên Cát chính là lúc Lý Kiến Thành nhất định phải bỏ mạng ngoài cổng Huyền Vũ.

Bạt Phong Hàn đứng sau lưng Khấu Trọng trầm giọng hỏi:

- Phải chăng để thưởng cho Lý Nguyên Cát?

Khấu Trọng khẽ gật đầu, trong lòng bỗng bừng lên nỗi chán nản đối với cuộc sống của kẻ sinh nhai bằng đao kiếm, chỉ hy vọng mọi việc mau chóng trôi qua, sau này sẽ xếp xó Tỉnh Trung Nguyệt.

Bạt Phong Hàn nói:

- Theo ta thấy, Vi công công có bản lãnh thoát khỏi mũi tên đó, đột vây chạy trốn nên hãy để ta đích thân hầu hạ lão đi!

Khấu Trọng điềm đạm hỏi:

- Tiểu đệ áp trận cho ngươi được không?

Bỗng nhiên tiếng quát “Tề Vương tới” từ lối vào vọng tới, tiếng bước chân từ xa tiến lại.

Ánh mắt Lý Thế Dân nhìn về phía Khấu Trọng lộ vẻ thương cảm không nỡ, dường như nhìn gã để cầu xin, xin gã tha cho Lý Nguyên Cát một mạng.

Khấu Trọng thoáng lộ vẻ khổ sở, sau đó gã khẽ lắc đầu, vẻ mặt rất kiên quyết.

Trên chiến trường, hai bên địch ta đều truy cầu thành công, không lựa chọn thủ đoạn. Được làm vua, thua làm giặc, không có chỗ cho lòng thương hại và yếu mềm. Giống như cao thủ giao đấu, không cho phép có điểm sơ hở vậy.

Ngoài đao, không còn gì khác.

Từ khi bọn gã tiến vào Trường An, bọn gã đã sớm bước lên con đường nếu ngươi không chết thì ta vong mà không có đường lùi mà cuộc quyết chiến là do Lý Nguyên Cát nên đã được triển khai một cách toàn diện cho tới khi một bên toàn thắng, Trường An mới có thể hồi phục sự hòa bình, phồn thịnh như ngày trước.

(

Chương 787: Giao dịch ở trận tiền

Thạch Chi Hiên nhìn chằm chằm không nháy mắt vào Từ Tử Lăng, thần thái đại thịnh, giống như biến thành một người khác, chứ không phải là một Thạch Chi Hiên hãm thân vào hối hận đau lòng, thống khổ và mâu thuẫn không thể kềm chế bản thân, lão lạnh nhạt nói:

- May mà ta đã quyết định truyền cho Tử Lăng Bất Tử Ấn Pháp, nếu không nói không chừng ta vẫn còn có tâm cầu may, cố gắng hủy diệt ngươi, nhưng cũng sẽ hủy diệt cả Thanh Tuyền, chính là hủy diệt mình. Khi ta hiểu được mình vẫn thua trong tay Lỗ Diệu Tử về mặt Dương Công Bảo Khố, đột nhiên nghĩ đến đạo lý lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, thiên địa nhân quả tuần hoàn, có ngày sẽ báo ứng. Tử Lăng có biết là Lỗ Diệu Tử là anh em kết nghĩa với Tú Tâm không.

Tiếp theo lão chụp vào tay ghế dựa, ôn nhu vuốt ve, hai mắt hiện ra thần sắc suy tư và hoài niệm, như nhớ lại điều gì:

- Từ khi ta theo sư tôn học nghệ, ta vẫn luôn mơ mộng ngồi trên chiếc ghế dựa này, cũng luôn luôn hướng về nó mà cố gắng phấn đấu. Nhưng khi đã ở vào thời điểm thắng lợi dễ như trở bàn tay, người của tệ môn lại không theo bí đạo này vào cung. Vừa thấy Từ Tử Lăng tiến vào bí đạo, ta đột nhiên nổi lên cảm giác mọi thứ chỉ là cát bụi, tất cả đều là giai không, tất cả những gì Thạch Chi Hiên ta vọng niệm, theo đuổi, cuối cùng đạt được cái gì? Để làm gì? Chà! Khổ sở như vậy để làm gì? Cho dù ta thật sự có thể lên cái bảo tọa này, thì cũng có gì khác.

Ánh mắt lão nhìn lướt qua cung điện rộng lớn hoành tráng.

Từ Tử Lăng không tìm được lời nào có thể an ủi lão, lặng lẽ lắng nghe.

Thạch Chi Hiên nhìn về phía gã, thần giác như tràn ngập vẻ khổ sở và nụ cười thê lương, giống như những gì vừa nói chẳng có nửa điểm quan hệ gì với mình, rồi bình tĩnh nói tiếp:

- Giang sơn xuất hiện những đại nhân tài, bắt đầu từ tối nay, thiên hạ không phải là của Tống Khuyết, Ninh Đạo Kỳ, Lý Uyên hoặc là của Thạch Chi Hiên ta nữa, mà là thiên hạ của Tử Lăng, Khấu Trọng và Lý Thế Dân. Thôi! Tử Lăng hãy đi đi, báo với Thanh Tuyền, ngày sau Thạch Chi Hiên tất sẽ tới thắp hương trước mộ mẹ nó. Tất cả giết chóc hận thù trong cuộc sống, không còn quan hệ gì với Thạch Chi Hiên ta nữa.

o0o

Vũ Văn Thương, Vưu Sở Hồng cũng đứng ở bậc ngọc ngoài tẩm cung, mặt đơ như gỗ nhìn Lý Nguyên Cát dẫn Vi công công, Tần Vũ Thông, Khâu Thiên Giác và năm mươi hai thân binh, ngẩng đầu bước nghênh ngang tới đây, đứng một dãy trên quảng trường.

Lý Nguyên Cát cười ha ha nói:

- Chỉ nhìn Vũ Văn lão và Vưu lão bình yên ở đây, Nguyên Cát đã biết hai vị không phụ mệnh của phụ hoàng, tiêu diệt lũ gian tà rồi.

Vũ Văn Thương lạnh lùng:

- Vũ Văn mỗ có một chuyện không rõ, tối nay tình huống đặc thù, Hoàng Thượng có lệnh, không được người ngài ân chuẩn, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện vào Thái Cực Cung, song Tề Vương

điện hạ lại xông thẳng đến tận đây, chẳng biết có gì giải thích? Vi công công sẽ trình lại với Hoàng Thượng như thế nào đây?

Vi công công bước lên nửa bước, đi tới bên trái Lý Nguyên Cát, thần thái vẫn cung kính, giải bày:

- Nguyên nhân vì đêm nay tình huống đặc thù, do đó Hoàng Thượng lệnh cho tiểu nhân trao hổ phù cho Tề Vương, toàn quyền quản lý tất cả công tác phòng vệ của kinh thành, bây giờ Tề Vương phụng lệnh tới gặp thánh giá, tiểu nhân chỉ là đi theo để truyền lệnh của Hoàng Thượng thôi.

Vưu Sở Hồng biết, Lý Hiếu Cung đã hoàn toàn vây kín mọi nơi, cười hắc hắc quái dị nói:

- Việc này đúng là kỳ quái, Hoàng Thượng vừa triệu kiến hai người lão thân và Vũ Văn phiệt chủ, nói là ngài bị mất hổ phù, còn lệnh cho chúng ta lập tức bắt ăn trộm, giết chết không tha, nguyên lai ăn trộm thật ra là Tề Vương và Vi công công.

Lý Nguyên Cát và Vi công công lập tức biến sắc.

Ba mươi Phi Vân vệ và hai mươi Huyền Giáp tinh binh, cầm trong tay cung nỏ, như thủy triều từ đại môn mở rộng nhanh chóng tràn vào. Một nhóm quỳ xuống đất, một nửa đứng, xếp thành ba hàng, mũi tên ngắm trúng vào đám người Lý Nguyên Cát.

Trong chớp mắt, hai phía đầu tường cũng có thân vệ hiện thân, đều cầm trong tay cung nỏ, phong tỏa đường bỏ chạy. Phía sau cửa vào là Lý Hiếu Cung cùng hơn trăm ngự vệ, ở một bên trợ trận chính là Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Đoạn Chí Huyền, Hầu Hi Bạch, vợ chồng Chử Quân Minh, phụ tử Độc Cô Phượng và Vũ Văn Sĩ Cập.

Tình thế trong phút chốc đã thay đổi, Lý Nguyên Cát thân mình bị hãm vào vòng vây, bốn phía đuốc lửa sáng ngời ngời.

Ánh lửa rừng rực như ánh bình minh xua đi hắc ám, càng làm cho những người bị vây không chỗ nào trốn được.

Lý Nguyên Cát hoảng sợ kinh hãi, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đi theo Lý Thế Dân, ngang nhiên ra khỏi đại môn, lướt qua đám cung thủ, đi xuống bậc thang, rồi cúi đầu nhìn Lý Nguyên Cát hai mắt bắn ra thần sắc kinh sợ.

Vi công công cúi đầu nhắm mắt, thần thái đã hồi phục vẻ tỉnh táo trầm mặc. Tần Vũ Thông, Khâu Thiên Giác và đám thân binh của Lý Nguyên Cát sợ hãi đến mặt mũi xanh lè.

Lý Thế Dân đón nhận ánh mắt oán độc của Lý Nguyên Cát, lắc đầu thở dài:

- Nguyên Cát ngươi vì đoạt ngôi vị hoàng đế, không tiếc dẫn sói vào nhà, dùng thủ đoạn hèn hạ hại Phụ hoàng, không bằng cả súc sinh, ngươi biết tội chưa?

Lý Nguyên Cát trở tay rút ra trường mâu trong tay thân binh, cả giận nói:

- Hừ! Tới lượt ngươi quản ta sao? Chỉ cần ta có thể ra khỏi nơi này, ta đảm bảo các ngươi không ai còn thi thể nguyên vẹn. Nói về việc cấu kết với ngoại nhân, ngươi có gì tốt hơn ta chứ? Ta liều một phen với ngươi!

Vi công công ngăn Lý Nguyên Cát lại, nói:

- Để chúng ta giao dịch, thuật mà Hoàng Thượng trúng, trong thiên hạ chỉ có người bên cạnh ta đây là có thể giải được, nếu không chỉ cần đến rạng sáng, Hoàng Thượng coi như sẽ bị pháp thuật bộc phát. Tần Vương nếu không muốn bị ác danh bất hiếu thì phải cho chúng ta một con đường sống, chúng ta sẽ ra lệnh cho Tiết Vạn Triệt giao ra hổ phù, tránh xảy ra thảm cảnh máu chảy thành sông trong Thái Cực Cung.

Lý Thế Dân thầm hô lợi hại. Vi công công đã hoàn toàn rơi vào thế yếu, vẫn có thể đường hoàng ra điều kiện với mình. Việc này cũng có thể hiểu được. Vi công công và Bạch Thanh Nhi cố ý để mạng lại cho Lý Uyên, chỉ cần kế hoạch thành công, khống chế được ngự vệ, Lý Uyên còn không phải là một con cá trong tay bọn họ sao. Còn như nếu thất bại, Lý Uyên băng hà, cũng sẽ làm phát triển tới một một tàn cục là Trường An vô chủ.

Khấu Trọng ánh mắt dán vào một thân binh đứng lẫn trong đám thủ hạ phía sau Lý Nguyên Cát, cười nói:

- Thanh Nhi cô nương quả thật cho rằng cái thứ Xá Nữ Đại Pháp con bà nó gì đó của ngươi làm khó được Khấu Trọng ta à? Đừng quên ta có thân phận khác là thần y đó, hắn chuyên trị các loại kỳ nan tạp chứng mà.

Vưu Sở Hồng lúc này lùi lại phía sau với Vũ Văn Thương cười nói:

- Điểm ấy lão thân có thể làm chứng được.

Thanh Nhi cải trang làm thân binh của Lý Nguyên Cát tức giận đến mặt trắng bệch, gằn giọng:

- Các ngươi đương nhiên hận khi thấy Hoàng Thượng không chết rồi.

Lý Thế Dân quát to:

- Buông khí giới đầu hàng thì sống.

Bạt Phong Hàn nói tiếp:

- Ngoại trừ Tề Vương Lý Nguyên Cát ra.

Lý Nguyên Cát vung trường mâu trên tay, nói:

- Chúng ta tiến lên!

Vi công công cản Lý Nguyên Cát lại, trầm giọng nói:

- Tần Vương nghĩ lại đi!

Lý Thế Dân thong dong đáp:

- Vi công công cũng biết không còn vốn liếng gì để đàm phán với bổn vương nữa chứ? Đầu tiên, ta không tin Nguyên Cát không mang hổ phù trên người, thứ hai phụ hoàng đã được Thiếu Soái và Tử Lăng liên thủ cứu về rồi.

Vi công công lãnh đạm nói:

- Dù là thế cũng không có gì khác nhau. Quân lính ở ngoài Duyên Gia Cung đã thuộc quyền khống chế của chúng ta, chỉ cần Vi mỗ phóng pháo hoa, Tiết Vạn Triệt sẽ xua quân tấn công Duyên Gia Cung, Tần Vương chắc không muốn nhìn thấy tình cảnh như vậy chứ!

- Choang! Choang!

Hai cây cung xếp đồng thời được Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn kéo ra, tốc độ mau đến nỗi mắt thường nhìn không thấy kịp, cả hai đều ngắm vào Vi công công.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Vi Liên Hương, hắc! Vi Liên Hương, nguyên lai Vi công công lại thương hương tiếc ngọc, chỉ tiếc Vi công công tối nay lại lỡ mất cơ hội tốt, bây giờ lại càng lỡ mất cơ hội. Phong hàn huynh phụ trách bắn hạ pháo hoa hỏa tiễn, tiểu đệ phụ trách bắn người, xem tay chân ai mau lẹ hơn nhé.

Ánh mắt Vi công công lóe lên, nhìn chằm chằm vào cây cung trên tay Khấu Trọng.

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Thôi để ta bắn người, lão ca ngươi bắn pháo hoa hỏa tiễn được không?

Vi công công thâm tàng bất lộ vẫn không kìm được biến sắc, muốn ứng phó với mũi tên của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn quả là không dễ dàng gì, huống chi phải đối phó với cả hai.

Trên bậc thang, cả quảng trường im lặng không tiếng động, chỉ có hít thở và tiếng đuốc lửa cháy lách tách, hợp lại với nhau, không khí trầm trọng khẩn trương đến cực điểm.

Một tràng cười duyên dáng mà Khấu Trọng vô cùng quen thuộc từ một bên tẩm cung truyền xuống, tiếp theo một giọng nói dịu ngọt ôn nhu động lòng người vô hạn vang lên:

- Thiếu Soái lang quân của ta ơi! Nếu để Loan nhi phóng pháo hoa hỏa tiễn thì thế nào? Quân đóng ở ngoài Duyên Gia Điện vây kín mấy vòng, chỉ cần thấy tín hiệu hỏa tiễn, liền hiểu được Hoàng Thượng gặp nạn, tất mỗi người sẽ liều mạng lao vào cường công, các ngươi ở đây chỉ có hơn hai ngàn người, làm sao có thể chống cự với bao nhiêu đó người chứ? Người ta rất muốn biết đó.

Khấu Trọng thầm than một tiếng, nói:

- Ít nhất cũng có thể chống cự tới lúc người của chúng ta tới đây kịp, đúng không? Loan mỹ nhân của ta ơi.

Biết rõ Loan Loan vẫn ẩn náu trong Duyên Gia Điện, cũng vì không đủ để thu thập nàng trước, nên mới thành cục diện trước mắt.

Loan Loan giống như một đóa mây trắng lượn lờ từ phía trên từ từ rơi xuống, dừng trước mặt Lý Nguyên Cát và Vi công công, nụ cười ngọt ngào nhìn Khấu Trọng. Hai phía địch ta song phương đều nghi hoặc khó hiểu, chỉ có Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch hiểu được Thiên Ma Đại Pháp của nàng đã thành, tin tưởng mười phần có thể kháng cự được với thần tiễn của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, nhưng vẫn không thể hoàn toàn hiểu thấu được tâm ý nàng, vì nàng ở trên nóc điện thì tiến khả công, thoái khả thủ, đương nhiên so với việc hạ xuống đây đối mặt với những mũi tên thì dễ hơn nhiều.

Loan Loan cười ngọt ngào:

- Khấu Trọng à! Thiếp bây giờ cúi đầu nhận thua trước chàng được không? Coi như là nể mặt Tử Lăng, nếu chàng khẳng khái rộng tay, cho ba người chúng ta một đường sống, chúng ta sẽ tùy ý để chàng phái người áp giải chúng ta về Doãn phủ, đợi khi nào các ngươi cho phép mới rời thành. Nếu vẫn không yên tâm thì có thể cho người vây

kín Doãn phủ. Người ta chỉ muốn chàng hứa một câu, Thiếu Soái vốn là nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt không nuốt lời, đúng không?

Khấu Trọng tự nhủ không thể ép nàng quá đáng được, cười khổ:

- Nơi này người nói chuyện phải là Tần Vương chứ không phải là ta.

Lý Thế Dân nói:

- Những gì Thiếu Soái nói cũng chính là Lý Thế Dân ta nói.

Loan Loan làm nũng nói:

- Chàng cứ chối từ mãi, việc này đâu cần phải đẩy đưa như vậy!

Lý Nguyên Cát không kiềm chế được, thốt nhiên giận dữ:

- Người nói ở đây là phải là ta, chứ không phải là ngươi.

Loan Loan không thèm quay đầu nhìn Lý Nguyên Cát, lạnh lùng nói:

- Bây giờ đã không phải rồi!

Ngón tay chụp xuống nhanh như thiểm điện, Lý Nguyên Cát vừa hiểu ra là nàng ra độc thủ, nhưng không kịp thi triển trường mâu, đến khi chưởng áp đến ngực, một loạt chỉ phong uy hiếp những chỗ yếu hại, Lý Nguyên Cát lại kinh hãi phát hiện ra Vi công công ở phía sau tập kích, Loan Loan đã chụp trúng ngực hắn.

Những tiếng xương gãy vang lên, Lý Nguyên Cát thất khiếu phun máu, mất mạng đương trường. Thi thể không bị chưởng làm cho ngã xuống, giống như ngọc chưởng của Loan Loan tràn ngập lực hút mãnh liệt.

Hai bên địch ta, ai nấy nín thở, nhìn nhau ngơ ngác trước sự việc vừa phát sinh, không ai động đến nửa đầu ngón tay, cứ như mọi người đang ở trong một vở kịch câm khổng lồ.

Loan Loan thu hồi lại bàn tay ngọc vừa giết người như không phải là chuyện lạ, lạnh lùng nói:

- Còn ai dám không buông khí giới đầu hàng xin Tần Vương miễn cho tử tội!.

- Bùng!

Lý Nguyên Cát ngã sầm ra sau, nằm vật trên đất, trường mâu cũng đổ xuống, phát ra tiếng keng.

Chẳng biết ai bắt đầu trước, Khâu Thiên Giác tới tấp buông khí giới đầu hàng, toàn thể quì trên mặt đất, chỉ có ba người Loan Loan, Vi công công và Bạch Thanh Nhi là vẫn đứng ở đó.

Lý Thế Dân ngẩn người nhìn thi thể thân đệ, hai mắt lóe ra thần sắc bi thống phức tạp.

Loan Loan bình tĩnh nói:

- Vi sư bá là người duy nhất có thể ngăn cản cảnh đổ máu trong cung, Tiết Vạn Triệt là người thông minh, chỉ cần Tần Vương chấp thuận cho hắn lập công chuộc tội, Lý Kiến Thành lúc đó cũng chẳng đáng lo.

Khấu Trọng nhìn về phía Lý Thế Dân. Hắn vẫn ngây dại nhìn thi thể Lý Nguyên Cát, đờ đẫn nói:

- Tất cả đều do Thiếu Soái quyết định.

Khấu Trọng thở dài nói với Loan Loan:

- Ta dường như vĩnh viễn không đấu lại nàng. Chà! Đại tỷ nói thế nào thì làm thế nấy! Tiểu đệ không có dị nghị gì.

Rồi chuyển hướng sang Vi công công:

- Có nói mấy câu tưởng cũng nên thỉnh giáo Vi công công.

o0o

Lý Tịnh nhận lệnh viết tay của Lý Hiếu Cung viết cho Trình Mạc, nói:

- Có long phù của Hoàng Thượng đóng, lại có Hà Gian vương ký tên đóng dấu, vậy thì Trình Mạc không thể không tuân lệnh hành sự.

Bàng Ngọc bước lên tiếp nhận thủ lệnh, nói:

- Ta lập tức đi làm.

Dứt lời lập tức lên ngựa do thủ hạ dẫn tới, hướng cửa nam Dịch Đình Cung phóng đi.

Lý Tịnh nói:

- Về phương diện Lưu Hoằng Cơ, ta sẽ tự mình đi gặp hắn, phân tích cho hắn thấy tình hình thực tế trước mắt, thật không ngờ sự tình lại phát triển như thế.

Từ Tử Lăng nhìn lên bầu trời đêm trên đại quảng trường Thiên Sách Điện, chân trời phía đông đã le lói ánh rạng đông đầu ngày, trăng tàn

sao lặn, nói:

- Ta muốn lập tức về Duyên Gia Điện.

Lý Tịnh khuyên:

- Thái Cực Cung vẫn đang yên tĩnh, có thể suy ra Tần Vương và tiểu Trọng đã khống chế được đại cục, Tử Lăng không cần ở lại nơi này chờ tin tức đâu.

Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim gật đầu đồng ý.

Trong lòng Từ Tử Lăng đột nhiên nổi lên cảm giác muốn gặp Thạch Thanh Tuyền mãnh liệt, nói:

- Được rồi, ta xin chút thời gian tới Ngọc Hạc Am, rước Thanh Tuyền về Dịch Đình Cung.

o0o

Khấu Trọng cùng Vi công công bước qua một bên. Gã trầm giọng hỏi:

- Bọn người Tất Huyền thật ra ẩn thân ở đâu?

Vi công công lạnh lùng đáp:

- Việc này tựa hồ không nằm trong điều kiện vừa nói chuyện vừa rồi, đúng không?

Khấu Trọng mỉm cười:

- Trong giao dịch vừa rồi, quân đội của Lâm Sĩ Hoành ở ngoài thành

tựa hồ cũng không được tính vào đó.

Vi công công cười lạnh nói:

- Thiếu Soái quả là danh bất hư truyền, đoàn sứ giả của Tất Huyền đã rời Trường An.

Khấu Trọng ngẩn ngơ:

- Thật chứ?

Vi công công nhún vai:

- Lừa ngươi thì ta có lợi gì? Ta cũng không muốn nhìn toàn quân Lâm Sĩ Hoành bị tiêu diệt.

Khấu Trọng cảm thấy hồ đồ, nhíu mày hỏi:

- Khả Đạt Chí có theo đoàn rời đi không?

Vi công công lạnh lùng nói:

- Thiếu Soái tựa hồ vẫn chưa cam đoan thả người?

Khấu Trọng nói vẻ không vui:

- Nếu đổi lại là Loan mỹ nhân, sẽ không nói mấy lời này, ta cho người của Lâm Sĩ Hoành toàn thể an toàn rút lui thì sao? Ngươi cho rằng hắn vẫn có thớ lắm à? Ngươi tốt nhất nên dạy Lâm Sĩ Hoành thức thời một chút, sớm ngày quy hàng, nói không chừng thiên tử Đại Đường tương lai có thể thưởng cho hắn một chức quan nho nhỏ, nửa đời người còn lại sẽ được phong quang đó.

Vi công công lạnh giọng:

- Không nhọc Thiếu Soái hao tâm tốn sức vì Sĩ Hoành. Khả Đạt Chí cùng ba trăm chiến sĩ Đột Quyết bản tộc của hắn vẫn luôn luôn là quân chủ lực của Trường Lâm Quân.

Khấu Trọng cảm thấy đau đầu, đành phải tạm thời dẹp phiền não sang một bên, nói:

- Công công chuẩn bị đối phó với Tiết Vạn Triệt như thế nào?

Vi công công trả lời:

- Thiếu Soái yên tâm, ta sẽ phân tích lợi hại cho hắn, hắn là người thông minh, sẽ biết lựa chọn ra sao.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Cái này cũng không thỏa đáng. Công công chỉ cần thay mặt Hoàng Thượng truyền lệnh, triệu hắn lập tức vào Duyên Gia Điện, để hắn nghĩ rằng Nguyên Cát thành công khống chế tất cả, lão Tiết không nghi ngờ gì cả, ngoan ngoãn đi tới đầu hàng.

Vi công công gật đầu nhìn hắn, cười khổ:

- Tất cả y theo sự phân phó của Thiếu Soái.

o0o

Từ Tử Lăng đi tới căn phòng mà Thạch Thanh Tuyền ở tạm trong Ngọc Hạc Am, sắc trời đã sáng trưng, những đám mây bàng bạc báo trước một ngày nắng đẹp.

Trực giác gã cảm thấy Thạch Thanh Tuyền không có ở trong phòng, lâm viên hoa thơm chim hót, nhưng tuyệt không thấy thân ảnh nàng. Gã không nhịn được vẫn đẩy cửa vào phòng, xuyên qua tấm vách ngăn giữa phòng ngoài vào phòng trong, đồ đạc được sắp đặt chỉnh tề, nhưng giai nhân lại không thấy bóng dáng.

Đang muốn ra ngoài tìm một vị thiện ni để hỏi xem như thế nào, trong lòng đột nhiên có dự cảm, Từ Tử Lăng rón rén mở rộng cánh cửa bên cạnh, chợt có thanh âm nam tử vang lên ở phòng ngoài:

- Liệt Hà cầu kiến Thanh Tuyền đại gia.

Từ Tử Lăng cảm thấy kinh ngạc, tiểu tử này sao lại tìm đến Thanh Tuyền?

Liệt Hà cười dài ở phòng ngoài:

- Kẻ ngu này hiểu được người yêu của Thanh Tuyền không thể đến bồi tiếp, do đó chủ động xin đến giúp cho, để bổ khuyết cho sự hư không tịch mịch của Thanh Tuyền đại gia, nếu không chịu ra đây gặp mặt, kẻ ngu này đành phải vào tận phòng mà gặp đó.

Từ Tử Lăng sực tỉnh ngộ, thầm kêu hèn hạ. Một viên đạn nhỏ xuyên qua cửa bay vào, ở giữa căn phòng nhỏ nổ ra thành một luồng khói hồng, nhanh chóng khuếch tán, tràn ngập cả căn nhà.

Tên hèn hạ, thủ đoạn hèn hạ.

Từ Tử Lăng thầm kêu may mắn, chẳng biết có phải là Tống Kim Cương trên trời có linh thiêng âm thầm phù hộ, để mình đụng phải việc ma xui quỷ khiến này, nếu không vì Thanh Tuyền không phòng bị, nói không chừng sẽ bị hắn cướp đi. Người mà Liệt Hà cừu hận, đứng đầu là Thạch Chi Hiên, tiếp theo là Từ Tử Lăng gã. Nếu có thể

làm thương tổn được Thanh Tuyền vậy đúng là nhất cử lưỡng tiện, đồng thời làm gã và Thạch Chi Hiên đau khổ. Còn Liệt Hà đã canh đúng thời cơ, nghĩ rằng Thạch Chi Hiên và Từ Tử Lăng đang bận trong cuộc chiến Đường cung, không có cách nào phân thân được, nên lựa chọn thời khắc này để ra tay.

Liệt Hà ở bên ngoài "ủa" một tiếng rồi tiếp:

- Thanh Tuyền đại gia đừng nghĩ rằng nín thở là có thể ngăn cản được sự xâm nhập của khói độc. Loại khói độc này là bảo bối bí truyền của Đại Minh giáo chúng ta, sẽ theo làn da mềm mại mịn màng của đại gia mà thấm vào, làm cho trinh nữ biến thành dâm phụ, ta có thể cho ngươi được hưởng thụ sự sung sướng trước giờ chưa từng thấy, coi như là kẻ ngu này tặng quà gặp mặt cho đại gia, hắc!

Từ Tử Lăng đã đợi từ lâu, tung ra liền hai chưởng, miệng hô chân ngôn, toàn lực ra tay, đánh vào người Liệt Hà, không lưu tình chút nào.

- Bùng! Bùng, bùng!

Kình khí giao kích liên miên không ngừng, Liệt Hà bị chân ngôn ảnh hưởng, sớm đã hồn phi phách tán, miễn cưỡng cố gắng chống đỡ lại một vòng Nội Phược ấn lẫn Ngoại Phược ấn như dời non lấp biển qua lại không dứt của Từ Tử Lăng, cuối cùng chịu không nổi, tay trái sơ hở, Từ Tử Lăng từ phía dưới tung lên một cước, đá thẳng vào bụng hắn.

Liệt Hà trúng cước bị hất văng đi, lăn ra ngoài cửa, cố gượng đứng lên, tóc tai bù xù, thất khiếu rỉ máu, trông như ma quỷ, không có nửa phần tiêu sái thong dong như trước kia.

Từ Tử Lăng chậm rãi bước ra cửa, chắp tay thong dong nói:

- Ác giả ác báo, Liệt Hà, ngươi tội ác chồng chất, Tống huynh trên trời có linh thiêng xin được nghỉ ngơi.

Liệt Hà đảo con ngươi, lạnh lùng nói:

- Từ Tử Lăng!

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Kỳ quái tại sao ta không bị thương à? Ta lần này có thể xem như cùng liên thủ với Tà Vương thu thập ngươi, vừa rồi ta sử dụng cách xê dịch trong phép Huyễn Ma Thân Pháp của Tà Vương, những cái khác mới là chân công phu của ta. Thật đáng tiếc, nếu ngươi chịu sửa đổi, giống như ngươi nói khi Đại Minh tôn giáo đã tản mác như khói mây thoát ly khỏi Đại Minh tôn giáo, làm gì gặp phải ngay hôm nay? Đi đi! Hy vọng Liệt huynh cầu minh được minh, sau khi chết có thể phân biệt sáng tối, thiện ác.

Hai mắt Liệt Hà từ từ thất thần, đột nhiên ngửa người ngã sầm xuống, lăn ra chết tươi.

(

Chương 788: Hết cả oán cừu

Tiết Vạn Triệt được Vi công công dẫn đi, tới quảng trường tẩm cung, bị hãm thân vào vòng vây của Phi Vân vệ. Vũ Văn Thương, Vưu Bà tử, Chử Quân Minh, Hoa Anh, Độc Cô Phượng hiện thân bốn phía, phong kín tất cả đường lui của hắn.

Tiết Vạn Triệt sắc mặt kịch biến, lạnh lùng nói với Vi công công:

- Ngươi dám bán đứng ta.

Vi công công điềm nhiên như không có việc gì, đáp:

- Ta chỉ muốn tốt cho ngươi mà thôi.

Tiếng vỗ tay vang lên, Khấu Trọng vừa vỗ tay vừa cùng Lý Thế Dân sóng vai từ trong tẩm cung thong dong đi ra, cười nói:

- Vi công công nói đúng lắm, Tiết huynh đúng là trách oan người tốt, Nguyên Cát đã qua đời, nếu Tiết huynh muốn được vinh hoa phú quý, cả nhà lớn nhỏ được bình an, trước mắt chỉ có một lựa chọn. Tiết huynh là người thông minh, không cần tiểu đệ phải vẽ từng đường đi nước bước mới biết được lợi hại?

Tiết Vạn Triệt sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, trông như một con gà chọi bại trận, chán nản quỳ xuống, cúi đầu trước mặt Lý Thế Dân:

- Tần Vương tại thượng, Tiết Vạn Triệt từ hôm nay trở đi sẽ qui phục Tần Vương, nếu có gì không trung thực, ta sẽ không được yên ổn, chết không chỗ chôn thây.

Lý Thế Dân bước lên nâng hắn dậy, vui vẻ nói:

- Chỉ cần Tiết khanh gia tận tâm hết sức cho Đại Đường ta, trung trinh như một, Lý Thế Dân ta tuyệt sẽ không đối xử lạnh nhạt với Tiết khanh gia, có trời làm chứng.

Tiết Vạn Triệt hiện ra thần sắc cảm động, nói không ra lời. Đối với hắn thì dưới tình thế này, có thể bảo vệ được tính mạng đã quá ư ngoài dự tính rồi, huống chi còn có quyền lực, phú quý.

Vi công công mặt như gỗ hỏi:

- Chúng ta có thể đi chưa?

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Vi công công có thể ẩn thân ở thâm cung thượng uyển nhiều năm như vậy, chắc chắn là có tính kiên nhẫn hơn bất kỳ ai, sao lại không kiên nhẫn một chút ở lại đây thêm một lát, đợi tiểu đệ tự mình tiễn ra khỏi cung chứ.

Gã lại nói tiếp:

- Bố trí cho Vi công công một chỗ nghỉ tạm, nhớ là không được thiếu trà thiếu nước.

Vương Huyền Thứ lĩnh mệnh, cùng đám Phi Vân Vệ áp giải Vi công công đi. Vũ Văn Thương và Vưu Bà tử vẫn lo lắng, tự đi theo phía sau. Đối với nguyên lão cao thủ của Ma Môn, không ai dám lơ đãng cả.

Tiết Vạn Triệt cúi đầu nói:

- Có gì sai phái, xin Tần Vương chỉ thị.

Khấu Trọng hỏi:

- Tiểu tử Dương Hư Ngạn hiện ở đâu?

Tiết Vạn Triệt đáp không chút do dự:

- Hắn ở bộ chỉ huy lâm thời của chúng ta, bên trong Thừa Khánh Điện đợi chỉ thị.

Thừa Khánh Điện ở phía tây giữa Lưỡng Nghi Điện và Cam Lộ Điện, lưng dựa vào Dịch Đình Cung.

Lúc này sắc trời đã sáng trưng, ánh mặt trời từ phương đông tràn ngập khắp nơi, cảnh vật tràn đầy sắc xuân.

Lý Hiếu Cung, Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Đoạn Chí Huyền bốn tướng tới một bên, chờ đợi phân phó. Tiết Vạn Triệt thấy Lý Hiếu Cung cũng hàng Lý Thế Dân, hiểu được không thể cứu vãn nữa, đột nhiên giống như nhớ tới chuyện gì, muốn nói rồi lại thôi, thủy chung không chịu nói gì.

Khấu Trọng hiểu được tâm sự, nói:

- Để tiểu đệ nói chuyện với Tiết huynh vài câu tri kỷ, khi về sẽ thương lượng đại kế sau.

Rồi dang tay ôm lấy vai Tiết Vạn Triệt, đi với một góc khuất, thấp giọng nói:

- Hoàng Thượng vẫn khoẻ mạnh chứ.

Tiết Vạn Triệt biến sắc.

Khấu Trọng biết mình đoán không sai, vì Lý Nguyên Cát cấu kết với Ma Môn, mưu hại Lý Uyên, Tiết Vạn Triệt luôn luôn tự trách. Cho dù lập công chuộc tội, chỉ cần Lý Uyên một ngày còn ngồi ở trên ghế, hắn đừng tưởng tới có ngày yên ổn.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Do đó ngươi chẳng những cần phải ủng hộ Tần Vương, càng phải ủng hộ ta. Chỉ ta mới có quyết tâm và năng lực để buộc Hoàng Thượng thoái vị, việc này sẽ phát sinh trong hôm nay. Lý Thế Dân là người như thế nào, ta Khấu Trọng là người như thế nào, Tiết huynh chắc cũng hiểu rõ trong lòng.

Tiết Vạn Triệt cảm động đến hai mắt đỏ lên, quả quyết gật đầu:

- Vì Tần Vương và Thiếu Soái, ta Tiết Vạn Triệt nếu vẫn chẳng biết báo đáp ân tình, thì đúng là súc sinh.

Khấu Trọng lại ôm hắn một cái, rồi buông tay cười nói:

- Nước cờ kế tiếp đánh như thế nào, mời Tần Vương chỉ thị.

Lý Thế Dân đưa mắt trao đổi với Khấu Trọng, nói rất tỉnh táo:

- Có Vạn Triệt đứng về phía chúng ta, lại có hổ phù, vấn đề này sẽ được giải quyết dễ dàng thôi. Chúng ta trước hết phải liên kết chặt chẽ với Thường Hà và Trình Mạc, sau đó sẽ điều động nhân mã, vô thanh vô tức trùng điệp vây khốn Thừa Khánh Điện, coi như đã bắt ba ba trong rọ rồi.

Lại hỏi:

- Đường Kiệm có ở trong Thừa Khánh Điện không?

Tiết Vạn Triệt cung kính đáp:

- Đường tổng quản bị điều đi trấn thủ Thừa Thiên môn rồi.

Lý Thế Dân nói:

- Làm rất tốt! Chúng ta có được sự hợp tác của Đường Kiệm, việc xử lý và điều động quân bên ngoài cũng dễ dàng thôi.

Khấu Trọng không có hứng thú nghe tiếp, cười nói:

- Tất cả đều do Tần Vương an bài, ta đi tìm hai vị huynh đệ của ta, lo hộ tống Loan mỹ nhân của chúng ta tới Doãn phủ nghỉ ngơi, coi như giải quyết xong việc này.

Dứt lời đi trở về lại tẩm cung.

o0o

- Cộc! Cộc! Cộc!

Từ Tử Lăng chẳng biết nên trước hết đi tìm Thạch Thanh Tuyền, hay là xử lý cái xác của Liệt Hà, chợt nghe tiếng mõ đến gần, làm hắn sinh ra cảm giác như tiếng mõ thê lương đang siêu độ cho Liệt Hà.

Thường Thiện Ni chậm rãi bước tới, chắp tay cúi đầu niệm “A Di Đà Phật”, rồi nói:

- Vị thí chủ này cứ giao cho bần ni, Tử Lăng đừng lo cho sự an toàn

của Thanh Tuyền, trước mắt nàng đang ở Đông Đại tự, tham dự pháp sự do Hoang Sơn sư huynh, Trí Tuệ sư huynh, Gia Tường sư huynh và Đế Tâm sư huynh chủ trì, phổ độ khổ nạn trong thiên hạ. Sau khi Tử Lăng làm xong mọi việc, có thể tới Đông Đại tự gặp nàng.

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, hóa ra tứ đại thánh tăng thiên hạ đã tụ tập đầy đủ ở Trường An, chẳng trách Thạch Chi Hiên không dám ở cạnh Thanh Tuyền.

Chắp tay đáp lễ, Từ Tử Lăng vội vàng quay ra.

o0o

Khấu Trọng bước vào ngoại sảnh tẩm cung, Lý Phàm phụ trách bảo vệ Lý Uyên tiến lên vấn an rồi nói:

- Hoàng Thượng vẫn ngủ say chưa tỉnh.

Ánh mắt Khấu Trọng dừng lại ở Bạt Phong Hàn đang an tọa nhắm mắt dưỡng thần và Hầu Hi Bạch, nói:

- Cẩn thận một chút!

Lý Phàm thì thào nhỏ giọng hỏi:

- Hoàng Thượng tỉnh lại thì phải làm sao cho tốt đây?

Khấu Trọng cười khổ:

- Đó là một vấn đề đau đầu khác, hắc! Để từ từ ta nghĩ lại! Ngươi đi thông báo cho Tần Vương, cho người mời Tú Ninh công chúa tới, để nàng trấn an Hoàng Thượng, hy vọng lão không tỉnh mau như vậy đâu!

Lý Phàm lĩnh mệnh ra đi. Khấu Trọng đi tới cạnh Bạt Phong Hàn ngồi xuống, nói nhỏ:

- Dương Hư Ngạn bây giờ còn ở ngoài! Trừ phi hắn thật sự có thể hóa thành ảo ảnh, nhưng dưới ánh sáng mặt trời như thế này, có ảo ảnh cũng không trốn thoát khỏi bàn tay của ta.

Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch đồng thời mở mắt.

Nghe Khấu Trọng nói như vậy, Bạt Phong Hàn lắc đầu:

- Chúng ta tuyệt không nắm chắc. Với sự giảo hoạt và trí óc, thân pháp, kiếm thuật của của Dương Hư Ngạn; lại rất quen thuộc với hoàn cảnh bên trong cung, nhiều lúc hắn có thể phá vòng vây của chúng ta đào tẩu, nếu để hắn nhanh chóng báo tin lại cho Lý Kiến Thành, sự tình này tự nhiên sẽ rất khó khăn, bất lợi cho chúng ta.

Hầu Hi Bạch nhíu mày:

- Vậy phải làm sao mới tốt?

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói:

- Vậy thì phải xem người của hắn đi nhanh, hay là chúng ta tiến mau.

Khấu Trọng vỗ tay quát:

- Quyết định sinh tử của Lão Dương như vậy đi, để ta sẽ an bài mọi việc. Chờ Lăng Thiếu trở về, chúng ta trước hết tiễn Loan mỹ nhân một đoạn đường, được không?

o0o

Từ Tử Lăng vừa từ bí đạo trở lại cung, tất cả đã chuẩn bị sắp xếp xong. Bề ngoài thì không phát giác ra có gì khác thường, ngoài Thừa Khánh Điện, hoàng cung Hoàng Thành đều đã lọt vào tay Lý Thế Dân, Đường Kiệm và đám cấm vệ, toàn thể tướng sĩ đều tuyên thệ thuần phục Lý Thế Dân. Không chỉ vì hắn có long phù hổ phù trong tay, mà nguyên nhân chính là hắn luôn luôn hiểu rõ tâm lý quân dân. Thường Hà và Lưu Hoằng Cơ hai phía không có vấn đề gì, trong tình huống đã chiếm hết ưu thế, Lý Thế Dân được chư tướng tiền hô hậu ủng, đi thẳng vào đại môn Thừa Khánh Điện. Hai người Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim mở hết họng cùng hô vang:

- Tần Vương tới, quỳ xuống thì sống! Đứng thì chết!

Đứng gác ở cổng toàn là hệ thống thân binh của Lý Nguyên Cát, thấy quảng trường ngoài điện tất cả đều là những quân sĩ khí thế ào ào, hoảng sợ kinh hãi, không biết phải làm sao.

Hơn mười tướng lãnh tâm phúc thủ hạ của Lý Nguyên Cát, vội vàng xuất hiện ngoài cửa điện, kể cả Vũ Văn Bảo, Kim Đại Xuân, Điêu Ngang, Cốc Câu, Vệ Gia Thanh, ai nấy mặt vàng như đất, chỉ có mỗi Dương Hư Ngạn là không thấy đâu.

Tiết Vạn Triệt quát:

- Tề Vương cấu kết với kẻ thù bên ngoài, ý đồ mưu phản, bị Hoàng Thượng hạ lệnh xử tử, các ngươi nếu khăng khăng một mực, không theo ta đầu hàng Tần Vương xin được miễn tội, sẽ bị diệt tộc cả nhà.

Đám Vũ Văn Bảo nghe được Nguyên Cát đã đền tội, lại thấy Tiết Vạn Triệt đã đầu hàng Lý Thế Dân, còn ai dám chống lại, tới tấp hạ khí giới quỳ xuống.

Lúc này, một bóng người chợt lóe lên, Dương Hư Ngạn nhân thời khắc hỗn loạn, từ đại môn lao ra, như muốn tập kích Lý Thế Dân, đám binh lính không dám bắn tên, sợ ngộ thương hàng binh, nên chỉ giơ binh khí hộ giá. Dương Hư Ngạn nhảy vút lên cao, hạ xuống bên đỉnh điện, hàng trăm mũi tên lúc đó mới cùng phát, nhưng lại bắn vào hư không. Dương Hư Ngạn đã một bước lướt trên đỉnh điện làm tên không thể bắn trúng.

Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch và Từ Tử Lăng đứng thẳng trên đỉnh cao nhất của Thái Cực Cung ở góc tây bắc hoàng cung, nắm chắc mọi tình huống phát triển ở dưới Thừa Khánh Điện không bỏ sót chút nào. Hai người Khấu, Bạt lưng đeo cung tiễn, hai chiếc cung trứ danh Thích Nhật, Xạ Nguyệt cầm chắc nơi tay, quân đội trấn thủ Thái Cực Cung đều bị điều đi nơi khác.

Hầu Hi Bạch tán thưởng nói:

- Thiếu Soái quả nhiên liệu sự như thần, Dương tiểu tử âm mưu chạy về phía Đông cung, đó là sinh lộ duy nhất của hắn, lúc xấu nhất có thể trước hết trốn vào Tây nội uyển, rồi từ Tây nội uyển chạy vào đông cung.

Khấu Trọng nhìn xa xa, nói:

- Hai vị lão tiền bối ra tay chặn lại, Dương tiểu tử không dám ham chiến, Ảnh Tử Kiếm trên tay khua lên gạt văng một loạt mũi tên như vũ bão, chuyển hướng trốn về phía chúng ta. Hi, ta nói có giống một tiên sinh thuyết thư không vậy?

Từ Tử Lăng nhìn gã, âm điệu Khấu Trọng tuy như nói giỡn, nhưng hai mắt gã lại lạnh lùng vô cùng, cũng biết gã nhớ lại thù xưa, đã động sát khí rồi.

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Hy vọng sẽ không kinh động đến người ở Đông cung.

Khấu Trọng nói:

- Do đó chúng ta phải bố trí trùng điệp, không cho Dương tiểu tử lướt qua được tuyến giữa của Thái Cực Cung, mà các huynh đệ không được gây động tĩnh gì, chỉ nhìn cờ hiệu tiến thoái mà chặn lại.

Từ Tử Lăng nói:

- Ta đi đây!

Cả người bốc lên, rời khỏi mái điện, lao xéo về phía đại môn phía sau Thái Cực Cung.

Hầu Hi Bạch tiếp theo:

- Ta áp trận cho Tử Lăng.

Vừa nói xong lập tức cũng lao người đi.

Khấu Trọng kéo cung lắp tên, lãnh đạm nói:

- Khi Dương tiểu tử tiến vào tầm tên là lúc hắn mất mạng.

Bạt Phong Hàn cũng gắn tên cung, mỉm cười:

- Đừng xem nhẹ lão Dương, bốn chữ “Ảnh tử kiếm khách” của hắn có được bằng vào thực lực đó. Mũi tên đầu của ngươi chỉ là tiếng chuông báo tang đầu tiên thôi, về phần một tiễn quyết định sinh tử của hắn, thì phải xem hắn chịu được tới đâu.

Lời chưa dứt, Dương Hư Ngạn từ ngự viên phía Tây Thái Cực Cung thoát ra, phía sau là Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch đuổi sát nút, theo hắn nhảy lên tường viện.

Khấu Trọng tâm thần nhập vào cảnh giới Tỉnh Trung Nguyệt, một tiễn lao tới, bắn trúng vào chỗ tường mà Dương Hư Ngạn vừa nhảy lên. Dương Hư Ngạn hức lên một tiếng, Ảnh Tử kiếm bổ ra nhanh như chớp, trúng vào mũi tên xoay tít của Khấu Trọng.

Kình tiễn bị gạt văng, Dương Hư Ngạn toàn thân run rẩy dữ dội, không bảo toàn được đà nhảy lên, rơi xuống dưới tường.

- Vèo!

Bạt Phong Hàn kéo cung hết cỡ rồi buông ra, bắn một mũi tên như vũ bão, mục tiêu là yết hầu, vừa chuẩn vừa ác, bay đến Dương Hư Ngạn ngay khi hắn vừa chạm đất.

Dương Hư Ngạn hoảng hồn, tay trái hóa đen, ngón tay búng ra, gạt mũi tên bay ngang.

Từ Tử Lăng lúc này từ trên trời giáng xuống, hai tay hóa thành chưởng ảnh đầy trời bao trùm cả người hắn. Kiếm của Dương Hư Ngạn vừa chĩa xuống đất lập tức quay lên, hóa thành vô số điểm kiếm, ứng phó với cú đánh toàn lực của Từ Tử Lăng.

Kình khí giao nhau chí chát.

Từ Tử Lăng không ngừng văng lên hạ xuống trong không trung, sau đó lộn một vòng trở về đầu tường.

Dương Hư Ngạn hiểu được muốn giữ được tính mạng, phải tránh

được uy hiếp của hai cây cung từ Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn. Phương pháp duy nhất là ra ngoài tường. Vừa nghĩ xong lập tức hành động, không đợi chạm tới đất, hắn đã trở bàn tay đánh xuống, dùng phản lực, lăng không bay lên, Ảnh Tử kiếm toàn diện triển khai, che kín trên đầu, đánh vào trận tuyến vị trí của Từ Tử Lăng vốn chưa ổn định, chiêu nào chiêu nấy dùng thủ pháp đồng quy vu tận.

Phút chốc Hầu Hi Bạch vẫn ép sát trên đầu tường bỗng lượn trên không lao xuống, thừa dịp Dương Hư Ngạn dùng hết sức ứng phó với Từ Tử Lăng đang đứng chắn trên đầu tường. Mỹ Nhân phiến khép lại điểm vào ngực hắn.

Dương Hư Ngạn nổi giận quát một tiếng, Ảnh tử kiếm thoát khỏi tay bắn ra, bắn vào Từ Tử Lăng, sau đó hai tay chuyển thành hắc sắc tà ác, ép vào Mỹ Nhân phiến.

Hầu Hi Bạch cười dài một tiếng, Mỹ Nhân phiến từ khép lại biến thành mở ra, quét ngang song chưởng Dương Hư Ngạn, nói:

- Để Hi Bạch tiễn Dương sư huynh một đoạn đường được không?

- Bùng!

Hi vọng của Dương Hư Ngạn về việc lao ra khỏi tường đã hết, bay hướng ngược lại với Hầu Hi Bạch phân khai, rồi từ từ rơi xuống.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Dương huynh quên mất Ảnh Tử kiếm rồi!

Một chưởng cắt xuống, chém vào giữa kiếm phong, tiếp tục lăng không đuổi theo Dương Hư Ngạn đang muốn thối lui. Ảnh Tử kiếm lập tức xoay tròn như bông vụ, phát ra tiếng gió như cánh quạt.

Tiếng dây cung vang lên, chấn động màng nhĩ Dương Hư Ngạn, mũi tên nhằm vào cổ trái của hắn.

Dương Hư Ngạn đem hết bản lĩnh của mình, dựa vào lực eo lưng cố đứng vững, né qua được mũi tên trong tích tắc. Lúc hai chân vừa đứng vững lại, đã trúng phải đại lễ được trả lại của Từ Tử Lăng.

Dương Hư Ngạn cả người run rẩy dữ dội, vì không thể toàn lực ứng phó Từ Tử Lăng, nên đã bị thương, phun máu đầy trời, lảo đảo rơi xuống đất.

Nếu để hắn đặt chân xuống đất, rất có thể bằng vào tuyệt thế khinh công, bỏ chạy theo bức tường nam của Thái Cực Cung, tiến vào quảng trường Hoành Quán.

Đột nhiên tiếng mũi tên lại rít lên, trước khi hắn chạm đất một khắc, xuyên thẳng qua lưng hắn, đâm thủng ra trước ngực, mang theo một trận mưa máu.

Nhìn Dương Hư Ngạn chán nản ngã xuống đất, Bạt Phong Hàn trên đỉnh điện thu cung lại cười nói:

- Huynh đệ! Xem ra về tiễn thuật thì ta giỏi hơn ngươi rồi.

Khấu Trọng thu hồi Thích nhật cung, bỏ mũi tên xuống, từ đỉnh điện liên tục xoay ba vòng trên không rồi rơi xuống, dừng trước người Dương Hư Ngạn, đám người Từ Tử Lăng vẫn ở lại chỗ cũ.

Ngực Dương Hư Ngạn máu ra như suối, sắc mặt như tro tàn ôm lấy ngực, thở ra nhiều, hít vào thì ít. Một tiễn của Bạt Phong Hàn mang theo toàn thân công lực, phá tan chân khí hộ thể của Dương Hư Ngạn, chấn vỡ ngũ tạng lục phủ, toàn thân kinh mạch hắn. Dương

Hư Ngạn có thể gượng được tới lúc này, chưa chết ngay đương trường, đã là vô cùng phi thường rồi.

Dương Hư Ngạn nỗ lực ngước đầu nhìn lên, thần sắc bình tĩnh thần kỳ, khạc ra một búng máu rồi nói:

- Ngươi thắng rồi!

Khấu Trọng đột nhiên cảm thấy cừu hận đã biến mất, cười khổ:

- Dương huynh có cảm thấy không công bình hay không?

Dương Hư Ngạn xua tay:

- Thắng làm vua, có gì để nói!

Rồi hai mắt sáng lên, khóe miệng nở nụ cười khổ sở thê thương, nói:

- Thiên hạ vốn phải là thiên hạ của ta, ta nhìn nó mất đi, lại mưu cầu đoạt lại nó. Nhưng đến lúc này, ta mới hiểu được mình ngu ngốc bao nhiêu. Bây giờ ta bị bại một cách khó hiểu, nhưng cũng tâm phục khẩu phục, nếu đổi sang một kiếp khác, chúng ta biết đâu lại là huynh đệ mà không phải là địch nhân.

Khấu Trọng hiểu được hắn đang hồi quang phản chiếu, tùy thời có thể tắt thở, ngồi xổm xuống hỏi:

- Dương huynh có nguyện vọng gì, tiểu đệ nhất định hết sức hoàn thành cho huynh.

Ánh mắt Dương Hư Ngạn mờ đi, khổ cực nói:

- Nói cho Thục Ny, nàng là người đàn bà duy nhất trong lòng ta, ta

không tốt với nàng.

Khấu Trọng không ngại máu me ôm lấy hắn, nói:

- Yên tâm đi! Ta chẳng những sẽ chuyển cáo toàn bộ, còn có thể giúp nàng rời khỏi Lý Uyên nữa.

Hai mắt Dương Hư Ngạn nhắm lại:

- Đa tạ!

Lúc ấy hắn đã khí tuyệt.

Trong lòng Khấu Trọng xuất hiện cảm giác bi thương khó hiểu, tất cả vì sao phải khổ sở thế? Người cừu hận đấu tranh với nhau đến khi nào mới ngưng? Nhìn thấy kẻ đã nhắm mắt xuôi tay, từng là cao thủ tuổi trẻ danh vọng nhất thời này, trong lòng gã trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn!

Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch, Từ Tử Lăng đi tới bên cạnh gã, nhìn gương mặt an tường của Dương Hư Ngạn sau khi chết, nhất thời đều không nói gì được.

Khấu Trọng từ từ đặt Dương Hư Ngạn nằm xuống, thở dài nói:

- Hắn do không dứt khỏi gánh nặng trước kia, nên rơi vào tình cảnh bây giờ, nếu không, với võ công như thế, thiên hạ còn không phải mặc cho hắn khoái ý tiêu dao sao.

Bạt Phong Hàn nhắc nhở:

- Không có nhiều thời gian đâu, còn có cuộc chiến Huyền Vũ môn nữa, thu thập xong Lý Kiến Thành, chúng ta sẽ tới Phúc Tụ lâu ăn

trưa.

Lý Thế Dân lúc này đem người đến, Khấu Trọng bước lên đón hắn, nói:

- An táng hắn cho tốt nhé, lão Dương thủy chung là một địch nhân cực giỏi, chỉ là vận khí không được như chúng ta thôi!

Lý Thế Dân vừa phân phó, lập tức có người đi xử lý di thể Dương Hư Ngạn ổn thoả.

Khấu Trọng vươn tay vỗ vai Lý Thế Dân, chán nản:

- Ta hơi khó chịu. Thật là kỳ quái, nếu ở chiến trường thì ta không có cảm giác ngày hôm nay.

Lý Thế Dân gật đầu:

- Ta hiểu!

Khấu Trọng hỏi vẻ quái lạ:

- Ngươi hiểu chuyện gì?

Lý Thế Dân nói:

- Lát nữa ta nói cho ngươi, bây giờ chúng ta phải lập tức chạy về Dịch Đình Cung, chuẩn bị chuyện Huyền Vũ môn.

Khấu Trọng nói:

- Ta có một yêu cầu.

Lý Thế Dân hỏi:

- Muốn ta buông tha Khả Đạt Chí phải không?

Khấu Trọng đáp:

- Ta chẳng những yêu cầu ngươi tha cho Khả Đạt Chí, còn hy vọng giảm thương vong đến mức thấp nhất, nếu hoàng huynh của ngươi nhận thua đầu hàng, chúng ta đày hắn ra biên tái là xong. Ta già rồi, trái tim trở nên mềm yếu.

Lý Thế Dân thở ra một hơi:

- Khó mà được lão huynh thể hiện tâm ý như vậy, ta đương nhiên phải toàn lực mà làm. Việc này giao cho ta an bài, hy vọng ngươi sẽ phục hồi lại, có thể có lại hứng thú ứng phó với liên quân tái ngoại.

Bạt Phong Hàn phía sau cười nói:

- Theo những gì ta biết về Khấu Trọng, Tần Vương bất tất lo lắng cho hắn.

Khấu Trọng cười ha ha, buông Lý Thế Dân ra, ngẩng đầu sải bước, những gì đi sau đồng thời sinh ra cảm giác kỳ dị, đúng là thiên hạ không có gì có thể gây khó khăn được cho Khấu Trọng.

(

Chương 789: Biến cố Huyền Vũ môn

Khấu Trọng, Lý Thế Dân sóng vai đi ra khỏi bắc môn Dịch Đình Cung, đi về phía Huyền Vũ môn, những người đi theo có Vương Huyền Thứ, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Uất Trì Kính Đức, ba mươi tên Phi Vân vệ, ba mươi Huyền Giáp tinh binh.

Cửa bắc của Huyền Vũ môn mở rộng, cấm vệ quân vẫn trấn thủ như thường, không có gì khác thường.

Khấu Trọng còn đang suy tư những lời phế phủ của Dương Hư Ngạn trước khi chết, sự thật trong lòng mỗi người đều tồn tại dục vọng yêu ma, một khi không khống chế được nó, có thể thành nô lệ cho nó. Giống như Dương Hư Ngạn cho đến chết cũng không được nghỉ ngơi. Khấu Trọng gã chẳng phải không phải cũng từng có tâm ma muốn bá chủ thiên hạ đó sao. May mà cuối cùng cũng thoát khỏi vũng lầy dục vọng, nếu không, có thể làm cho Trung thổ bị chìm mãi vào chiến tranh không ngừng.

Khi gã nghĩ đến cảnh được mặc tình rong ruổi khắp đại thảo nguyên, nhìn những vùng đất rộng lớn bao la ngút ngàn không còn biên giới, gã cảm thấy tiếp xúc được với chính mình, tiếp xúc được với sinh mạng trong lòng. Sau khi quyết định giúp cho Thế Dân thống nhất thiên hạ, tâm linh gã trở nên bằng phẳng rộng lớn vô hạn, còn trước mắt chính là thời khắc có tính quyết định.

Thủ vệ Huyền Vũ môn đứng trang nghiêm trước một ngõ vào thật sâu, tượng trưng cho con đường đi tới tương lai tươi sáng.

Phụ trách giữ cổng là phó của Thường Hà tên là Kính Quân Hoằng, hắn tiến lên phía trước trầm giọng nói:

- Bẩm Tần Vương, Thiếu Soái, thuẫn bài đã được bố trí ở phía trong cửa, thần sẽ tử thủ cửa vào.

Từ góc độ nhìn của Khấu Trọng và Lý Thế Dân, ba tầng cửa tĩnh lặng không có người, hai bên tường thành vẫn có cấm quân gác như thường, hai vọng gác và sáu tòa lầu đứng sừng sững hai bên, rất nghiêm túc và trang trọng.

Lý Thế Dân gật đầu nói:

- Kính khanh cẩn thận, không cầu giết địch, chỉ cầu tự bảo.

Kính Quân Hoằng cung kính nói:

- Mạt tướng hiểu rồi, nguyện đem tấm thân phục vụ Tần Vương, Thiếu Soái.

Khấu Trọng rõ ràng cảm nhận được hiệu ứng của “Tần Vương, Thiếu Soái”. Việc hắn kết minh với Lý Uyên sở dĩ được quân dân toàn thành hoan nghênh, nguyên nhân là gã đã thành địch nhân đáng sợ của Đại Đường quốc, có sức uy hiếp như liên quân tái ngoại. Bây giờ gã bỏ qua tất cả, bỏ đế tọa chắp tay làm thần tử cho Lý Thế Dân, còn Lý Thế Dân lại luôn luôn được Đường Thất trên dưới coi là thủ lĩnh anh minh, hơn nữa cũng biết Lý Uyên đã không còn ngăn cản, tất nhiên là đều một lòng, ủng hộ cho gã và Lý Thế Dân. Cho dù không có long phù, Kính Quân Hoằng vẫn sẽ vui vẻ theo Thường Hà quy phục họ.

Những quân gác cổng nhất tề cúi chào.

Kính Quân Hoằng phát lệnh, gần trăm cấm quân sắp hàng ở hai bên phía sau cánh cổng đều toàn thể bước lên. Phía sau bức tường bỗng xuất hiện hơn mười lá chắn bằng thép cỡ lớn.

Lý Thế Dân ra hiệu hành động, rồi cùng Khấu Trọng sóng vai đi vào cửa. Phi Vân Vệ, Huyền Giáp tinh binh cuồn cuộn như nước từ hai bên lao tới, cầm tấm khiên sắt che phía trước.

Vương Huyền Thứ quát to:

- Bày trận!

Các chiến sĩ đi đến cách lối vào sâu thẳm chừng năm trượng, tiến ra thông đạo rộng mười hai trượng bên ngoài cánh cửa, phân làm ba hàng, hàng đầu cố định, hàng thứ hai quì xuống, hàng cuối cùng đứng thẳng, các lá chắn giơ lên, hình thành một trận lá chắn có thể phòng ngự những mũi tên, một loạt lá chắn cuối cùng để hơi xéo, trông như cái thùng sắt, kín đến gió cũng không lọt vào được.

Nhất thời, hàng trăm Trường Lâm Quân từ cánh cửa thứ hai bỗng xuất hiện, tên bắn ra như mưa “Leng keng thùng thùng”, đều bị lá chắn thép gạt rơi.

Tiếng vó ngựa bỗng vang lên động trời, từ bắc môn Đông Cung truyền đến, hiển thị Lý Kiến Thành đã làm như những gì Thường Hà trước kia đã mật báo, cùng với Trường Lâm Quân kéo từ Đông Cung đến, cắt đứt đường lui của họ.

Phía bên Dịch Đình Cung bỗng có tiếng chân như sấm dậy, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch trợ chiến, Ma Thường, Tống Pháp Lượng, Tống Sảng, Tống Bang chỉ huy ba ngàn quân tinh nhuệ, từ Dịch Đình Cung kéo tới đón đánh bộ đội của Lý Kiến Thành.

Khấu Trọng và Lý Thế Dân cũng biết Lý Hiếu Cung lần này suất lĩnh năm ngàn cấm vệ quân của Trình Mạc, từ quảng trường Hoành Quán tiến vào Đông Cung, cắt đứt đường lui của Kiến Thành, làm cho Kiến Thành không thể thấy bất lợi thì lui về giữ Đông Cung. Lấy Lý Tịnh làm chủ, Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim làm phó dẫn hai ngàn Huyền Giáp tinh binh, từ Duyên Gia Cung kéo ra, làm cho năm trăm Trường Lâm Quân của Khả Đạt Chí trước sau thụ địch ở Huyền Vũ môn, không thể tiến thoái.

Không đợi Lý Thế Dân phân phó, toàn thể người của Kính Quân Hoằng lùi lại vào cánh cửa, kết trận trấn thủ, làm cho Khấu Trọng và Lý Thế Dân không cần phải lo sau lưng.

Khấu Trọng nói với Uất Trì Kính Đức và Trưởng Tôn Vô Kỵ:

- Làm phiền hai vị ở lại đại môn áp trận cho Kính phó thống.

Uất Trì Kính Đức và Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn nhau, vì lý do chức trách, họ không thể rời Lý Thế Dân được, đảm bảo an toàn cho Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân mỉm cười nói:

- Có Thiếu Soái ở đây, các ngươi còn phải lo gì cho an toàn của bổn vương chứ? Huống chi bổn vương có lực tự bảo, còn không theo lệnh Thiếu Soái, nếu không lỡ mất đại sự, chúng ta đừng mơ tưởng có một ai có thể toàn mạng.

Chưa dứt lời, ngoài cửa Huyền Vũ môn tiếng chém giết rung trời, Trường Lâm Quân bắt đầu dùng khoái mã trường mâu, tấn công cánh cửa thứ nhất. Mọi người có thể tưởng tượng được sự đáng sợ của Lý Kiến Thành lúc này, nếu không phải là Thường Hà quy thuận họ, người của Kính Quân Hoằng sẽ phối hợp chứ không phải là ngăn

chặn, Trường Lâm Quân sẽ tấn công thẳng vào, cùng người của Khả Đạt Chí trước sau giáp công, sẽ đánh họ đến một phiến giáp cũng không còn.

Uất Trì Kính Đức và Trưởng Tôn Vô Kỵ lập tức lĩnh mệnh ra đi.

Lý Thế Dân cùng Khấu Trọng cười, nói:

- Khả Đạt Chí chắc đã biết thức thời!

Khấu Trọng thong dong nhìn lại, Vương Huyền Thứ chỉ huy trận lá chắn chưa bắn một mũi tên nào, còn những mũi tên của địch nhân căn bản không thể làm tổn thương bên mình, mà lúc này đã không còn sức bắn nữa, không còn sắc bén được như lúc trước, Khả Đạt Chí chỉ có thể tiến công cận chiến. Đầu tường, thành lâu và pháo đài tuôn ra đầy cấm quân, mỗi người cầm cung nỏ trong tay, nhưng lại chỉ giương cung bất động, Lý Thế Dân khi nói “Khả Đạt Chí chắc đã biết thức thời” ý nói là vì họ ở trên cao nhìn xuống, rất dễ dàng bắn chết đối thủ.

Khấu Trọng không để ý tới trận đấu kịch liệt phía sau hét lớn:

- Đạt Chí còn không thu tay lại?

Thanh âm Khả Đạt Chí vang lên nói:

- Dừng tay!

- Leng keng!

Những tiếng mũi tên bắn không dứt vào lá chắn phút chốc đình chỉ, bên này tự nhiên yên lặng, làm cho phía ngoài Huyền Vũ môn có vẻ ồn ào hơn.

Khấu Trọng vỗ nhẹ vai Lý Thế Dân, rồi nhảy lên trước, lướt qua trận lá chắn thép, đối mặt với địch nhân thần sắc hoảng loạn.

Khả Đạt Chí gạt mọi người ra, tiểu đao vẫn để trong vỏ, cười khổ nói:

- Khả Đạt Chí chưa bao giờ thử qua cảm giác hãm thân trong tình cảnh tứ phía thụ địch cùng quẫn như thế này, Thiếu Soái đúng là có mưu lược xuất thần nhập hóa, Đạt Chí phục rồi!

Lý Thế Dân phóng người lên, đáp xuống đầu tường, Thường Hà hiện thân bên cạnh hắn, hô to:

- Tần Vương vạn tuế!

Quân thủ thành cả trên tường thành và trong những vọng gác đều đồng thanh hô lên. Tiếp theo Huyền Giáp tinh binh cắt đường lui của Khả Đạt Chí, thanh âm cao vút tận trời, tuy vẫn gọi Lý Thế Dân là Tần Vương, nhưng lúc này cũng đã coi hắn là thiên tử Đại Đường, nếu không ai lại kêu là “Vạn tuế”.

- Tần Vương vạn tuế!

Những tiếng hô từ ngoài truyền đến, hiển thị Lý Thế Dân và Khấu Trọng đã khống chế toàn cục.

Khấu Trọng mỉm cười nhìn Khả Đạt Chí, nói:

- Không phải là Đạt Chí nhà ngươi tác chiến bất lực, mà là Kiến Thành vô năng, không được lòng người. Hắc! Ta và ngươi từng là huynh đệ, thủy chung vẫn luôn là huynh đệ. Bây giờ không cần ngươi đầu hàng, chỉ cần ngươi nói một câu, chúng ta có thể sóng vai tới Phúc Kỷ lâu uống rượu nói chuyện. Người của ngươi đương nhiên

tự nhiên rời khỏi đây. Người của Thái tử chỉ cần nguyện ý thuần phục Tần Vương, Tần Vương sẽ không truy xét chuyện cũ.

Khả Đạt Chí cười khổ, tiếp theo di chuyển thân thể như gấu, trước hết nhìn lướt qua tướng sĩ bên mình, thấy sắc mặt mỗi người đều nhăn nhó, bèn quát:

- Các ngươi nghe chưa!

Tướng lãnh của Lý Kiến Thành, Phùng Lập Bản là người có chức cao nhất, nghe vậy đáp:

- Chúng ta nguyện đầu hàng Tần Vương, để Tần Vương xử lý.

Sau đó ra lệnh:

- Bỏ vũ khí đầu hàng!

Hắn là người đầu tiên ném binh khí đi. Đầu lĩnh đã quỳ xuống, không lâu sau toàn bộ binh tướng của Kiến Thành toàn thể đều buông khí giới quỳ xuống, chỉ còn ba trăm chiến sĩ Đột Quyết, đứng nguyên tại chỗ chờ lệnh Khả Đạt Chí.

Khả Đạt Chí dùng tiếng Đột Quyết thong dong nói:

- Chúng ta có thể giữ lại binh khí và cung tên, nhưng phải rời khỏi trận chiến này.

Rồi chuyển hướng sang Khấu Trọng nói:

- Chúng ta nên tới đâu đây, xin Thiếu Soái nói ra?

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Lý Tịnh tướng quân sẽ an bài ổn thỏa cho Đạt Chí. Ta và Tần Vương trước hết sẽ xử lý Kiến Thành, rồi về tìm ngươi uống rượu sau, hắc! Thượng thiên đãi hai huynh đệ chúng ta thật không tệ.

oOo

Khấu Trọng, Lý Thế Dân, Thường Hà sóng vai đứng trên đầu tường, cả tình thế lúc này đã hiện ra.

Ba ngàn tinh nhuệ Ma Thường, đội hình di chuyển chỉnh tề đến ngoài Huyền Vũ môn, bố trí thành trận thế, đuổi theo gần ba ngàn Trường Lâm Quân của Lý Kiến Thành khiến chúng không thể không lui về phía bên phải Huyền Vũ môn, bày trận nghênh chiến. Ngoài Huyền Vũ môn thi thể la liệt khắp nơi, có thể thấy được khi tấn công Huyền Vũ môn, Kiến Thành đã tổn thất thảm trọng, hoàn toàn vô công.

Lý Hiếu Cung tiếp thu quân đội của Đông Cung vẫn chưa thấy bóng dáng, nhưng có thể xuất hiện bất kỳ thời khắc nào.

Khấu Trọng hét lớn nói:

- Phụng mạng Tần Vương, nếu ai đầu hàng sẽ miễn tội chết.

Lý Kiến Thành thúc ngựa ra, hai mắt tóe lửa bừng bừng, gầm lên:

- Thường Hà ngươi dám bán đứng ta, uổng ta một tay đề bạt ngươi, ngươi có còn là người không?

Thường Hà ngang nhiên đáp:

- Thái tử tâm muốn làm loạn, bây giờ lại trách ta không phải. Thường Hà chỉ biết đại nghĩa, cũng không rảnh mà bận tâm đến mấy thứ

khác. Nếu Thái tử đầu hàng, Tần Vương có thể niệm tình huynh đệ, miễn tử tội cho ngươi.

Thiên quân vạn mã giằng co ngoài Huyền Vũ môn, bây giờ lặng ngắt như tờ, tiếng hai người đối đáp vang vang khắp các tầng cửa.

Lý Kiến Thành lạnh lùng nói:

- Muốn ta đầu hàng hả? Các ngươi đã trúng độc, còn miệng cọp gan thỏ. Các tướng sĩ, lên! Thắng lợi sẽ là của chúng ta.

Khấu Trọng và Lý Thế Dân nghe thế nhìn nhau, Lý Kiến Thành vừa kêu gọi, lúc này trở nên điên cuồng dẫn đầu đi đến trận địa do Ma Thường chỉ huy.

Trường Lâm Quân không một ai theo hắn chịu chết. Ai nấy ghìm cương tại chỗ, chỉ còn Lý Kiến Thành đơn thân độc mã lao vào trận địa của liên quân Thiếu Soái, Tống Gia. Còn kẻ đáng thương chính là Lý Kiến Thành dường như chẳng biết không ai đi theo mình, không ngừng hô lớn:

- Lên! Lên! Lên!

Khấu Trọng và Lý Thế Dân cảm thấy không ổn, Ma Thường quát lớn:

- Bắn!

oOo

Khấu Trọng theo Lý Thế Dân đến ngự thư phòng. Lý Thần Thông và Phong Đức Di ra đón, người trước nói:

- Sau khi Hoàng Thượng tỉnh, nhất định muốn tới ngự thư phòng,

chúng ta không dám ngăn trở.

Khấu Trọng nhíu mày nói:

- Ngài hiểu rõ mọi việc phát sinh chưa?

Phong Đức Di đáp:

- Tú Ninh công chúa giải thích rõ ràng cho Hoàng Thượng rồi, Hoàng Thượng chỉ nghe mà không nói gì.

Lý Thế Dân nói:

- Tú Ninh đâu?

Lý Thần Thông nói:

- Còn đang ở ngự thư phòng, làm bạn với Hoàng Thượng.

Khấu Trọng ngăn Lý Thế Dân đang muốn vào ngự thư phòng, kiên quyết nói:

- Tốt nhất để ta một người đi gặp ngài.

Lý Thế Dân ngẩn người một lát, rồi cũng gật đầu đồng ý.

Lý Thần Thông nói với Khấu Trọng:

- Thiếu Soái đi theo ta.

Hai người đến ngự thư phòng được bảo vệ trùng điệp, đi đến ngoài cửa ngự thư phòng, Lý Thần Thông nói qua cánh cửa đóng chặt:

- Bẩm Hoàng Thượng, Thiếu Soái cầu kiến.

Một lát sau, cửa phòng mở ra, lộ ra vẻ mặt mệt mỏi của Lý Tú Ninh, vừa thấy ánh mắt của Khấu Trọng, ánh mắt lóe lên nhìn Khấu Trọng với thần sắc phức tạp run rẩy, ôn nhu nói:

- Thiếu Soái mời vào trong.

Khấu Trọng đi qua Lý Tú Ninh vào trong. Lý Tú Ninh ở ngoài nhè nhẹ đóng cửa phòng cho hắn, chỉ còn lại có Khấu Trọng và hoàng đế Đại Đường Lý Uyên ngồi sau long trác (cái bàn của vua).

Thần thức Lý Uyên vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, sắc mặt tái nhợt, trong không gian rộng lớn của thư phòng, không chỉ thấy rõ vẻ cô độc thê lương, mà còn làm lão giống như đột nhiên già đi rất nhiều.

Lão lặng lẽ nhìn Khấu Trọng đi vào, trầm giọng hỏi:

- Kiến Thành?

Khấu Trọng ủ rũ nói:

- Chúng ta vốn muốn giữ mạng cho hắn, nhưng hắn khăng khăng một mực, ở ngoài Huyền Vũ môn bị loạn tiễn bắn chết rồi.

Long thể Lý Uyên run lên, ngửa đầu nhìn quanh căn phòng, nước mắt lăn dài, rồi chợt đứng dậy, chắp tay đi tới cửa sổ phía sau, lưng quay về Khấu Trọng nói:

- Lý Uyên chưa cảm ơn ân cứu mạng của Thiếu Soái.

Khấu Trọng đi tới trước long trác rồi dừng lại, thở dài nói:

- Hoàng Thượng không cần để ý.

Lý Uyên trầm mặc một lát, rồi chậm rãi nói:

- Các ngươi chỉnh đốn tàn cuộc như thế nào.

Khấu Trọng cung kính nói:

- Bây giờ văn võ bá quan đã tụ tập đầy đủ ở ngoài Thái Cực điện, chờ đợi cử hành kết minh đại điển, nếu Hoàng Thượng nguyện nhân cơ hội này, công bố trước quần thần người thừa kế, Khấu Trọng có thể đại biểu cho Thiếu Soái quân, Tống Gia quân và Giang Hoài quân tuyên thệ thuần phục Đại Đường, như thế đại nghiệp thống nhất thiên hạ của Đại Đường, đã thành công được tám phần mười, xin Hoàng Thượng định đoạt.

Lý Uyên xoay người lại như một cơn lốc, hai mắt tinh quang đại thịnh, lãnh đạm nói:

- Công lao sự nghiệp của Thiếu Soái cũng khó mà có được, lại sao lại buông tay như thế?

Khấu Trọng thản nhiên nói:

- Nếu Khấu Trọng ta nói dối, ta vĩnh viễn không được siêu sinh. Hoàng Thượng hiểu hơn bất kỳ ai về nỗi khổ sở và vui sướng của hoàng đế. Khấu Trọng ta không tiếc cái ghế hoàng đế, là muốn bỏ khổ được vui, việc này để Thế Dân huynh đảm nhiệm, còn ta thì hưởng vui sướng. Hiện thời Đại Đường vẫn bị ở vào thời khắc thành bại chưa định, phải lập tức ổn định lòng quân, phấn chấn sĩ khí, muôn người một ý đón đánh liên quân tái ngoại, Hoàng Thượng minh xét.

Lý Uyên sắc mặt trầm xuống, thở dài nói:

- Thiếu Soái đúng là người có tài ăn nói.

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Chuyện đã qua là quá khứ rồi, chúng ta phải đối mặt với tương lai. Tất cả mọi thứ ở Trường An đã do Thế Dân huynh khống chế, chỉ đợi Hoàng Thượng biểu thị công khai thánh ý trước quần thần.

Lý Uyên chán nản nói:

- Thôi bỏ đi! Đại Đường đã bị gian tà khuynh đảo, trẫm tự thân khó bảo toàn, tất cả đều là do Lý Uyên ta chịu trách nhiệm lớn nhất, ta cũng không còn mặt mũi nào ngồi trên vị trí này nữa. Xin Thiếu Soái bảo Thế Dân tới gặp ta, ta sẽ lập tức nhường ngôi vị hoàng đế này. Sau khi biểu thị công khai ở Thái Cực điện, lập tức thoái lui về An Nghĩa cung, về phần Kiến Thành và Nguyên Cát, sẽ nói chuyện rõ ràng với bá quan văn võ. Chúng cấu kết với ngoại nhân, ý đồ phá hỏng kết minh, hành thích Thiếu Soái, đã đền tội ở Huyền Vũ môn.

Khấu Trọng cũng nể mặt lão, vội vàng quỳ xuống nói:

- Tạ chủ long ân, vi thần Khấu Trọng có một thỉnh cầu, vạn mong Hoàng Thượng ân chuẩn.

Lý Uyên đi vòng qua trước cái bàn, nâng hắn dậy, cười khổ nói:

- Thẳng thắn mà nói, sau khi ta biết Thiếu Soái cũng là thần y Mạc Nhất Tâm, chẳng những phi thường bội phục Thiếu Soái, mà thật tâm vui mừng. Khó mà tìm được người thẳng không kiêu như ngươi. Kiến Thành và Nguyên Cát thực sự không thể theo kịp. Có chuyện gì xin cứ nói.

Khấu Trọng xấu hổ nói:

- Đổng Phi muốn một mình tới Lạc Dương định cư.

Lý Uyên giật mình kinh ngạc, nhưng rồi lập tức hiểu rõ ẩn ý trong lời nói của Khấu Trọng, khóe miệng nhếch lên nụ cười đau khổ, gật đầu nói:

- Sẽ như Thiếu Soái muốn, tính tình Thục Ny, đích xác không thích hợp ở Bảo Cung lâu. Doãn Phi và mẹ nàng cùng rời thành, sau này ta không muốn nhìn thấy nàng nữa.

Khấu Trọng ra khỏi ngự thư phòng, bên ngoài Lý Thế Dân đang đợi. Phong Đức Di, Lý Thần Thông, Lý Tú Ninh xúm lại hỏi.

Khấu Trọng lại nói:

- Bọn người Tất Huyền đột nhiên ly khai, làm ta sinh ra dự cảm rất xấu.

Bốn người cũng mù mờ, không rõ vì sao gã đột nhiên nói một việc chẳng liên quan gì tới chuyện gã vào gặp Lý Uyên.

Lý Thế Dân gật đầu nói:

- Đúng là làm cho người ta sinh nghi.

Khấu Trọng nói:

- Chúng ta không thể không tính đến trường hợp xấu nhất. Giả thiết liên quân tái ngoại đã ẩn náu ở gần Quan Trung, do đó Tất Huyền vừa được tiếp báo lập tức bỏ đi, vì thành bại không phải quyết định ở

trong thành mà là ở ngoài thành. Đối với địch nhân, chúng ta càng loạn thì họ càng có lợi. Với thân phận địa vị của Tất Huyền, cũng không muốn trực tiếp can dự vào cuộc đấu tranh chính trị. Huống chi Tất Huyền đã cho là chúng ta chắc chắn phải thất bại rồi, căn bản không đáng để hắn ra tay.

Lý Thần Thông gật đầu nói:

- Thiếu Soái nói như vậy cũng đúng, người Đột Quyết luôn luôn tới lui như gió, nhân lúc sơ hở mà tấn công, sao có thể bỏ qua cơ hội tốt nghìn năm có một, thừa dịp có loạn mà nhất cử công phá Trường An được chứ.

Phong Đức Di vui mừng khôn xiết nói:

- May mắn chúng ta bây giờ đã khác trước rồi, Trường An không có chút dao động nào, Hoàng Thượng sau cùng có chỉ thị như thế nào?

Một câu cuối cùng của hắn chính là việc mọi người muốn biết.

Lý Tú Ninh sẵng giọng:

- Khấu Trọng!

Khấu Trọng nở nụ cười tươi như hoa, đột nhiên vươn tay nắm lấy hai tay Lý Thế Dân, cười ha ha nói:

- Thừa dịp bàn tay Thế Dân huynh chưa biến thành long thủ, tranh thủ nắm trước một cái đã.

Lý Thần Thông và Phong Đức Di vui sướng ngây ngất, nên biết nếu để Lý Uyên vẫn ở nguyên đế vị, tuy nói phần lớn quyền thế sẽ chuyển sang Lý Thế Dân, nhưng trên danh nghĩa thì lão chung quy

vẫn là thiên tử Đại Đường, người phản bội lão không có ngày nào được yên. Lý Thế Dân lên làm hoàng đế lại chuyển sang một thời đại hoàn toàn khác.

Lý Thế Dân ngẩn ngơ nói:

- Chớ có khoa trương.

Khấu Trọng cười nói:

- Thế Dân huynh hiểu rõ tính cách của ta, bất quá lần này giết gà dùng dao mổ trâu. Phụ hoàng ngươi muốn lập tức gặp ngươi, ngươi sẽ biết ta không nói nửa lời hư ngôn. Kết minh đại điển sẽ biến thành truyền ngôi đại điển, cũng là đại điển mà Khấu Trọng ta tuyên thệ thuần phục Lý Thế Dân huynh, hắc!

Lý Thế Dân chợt im lặng, rồi nói:

- Chúng ta phải làm sao mới ứng phó được với đại quân Hiệt Lợi.

Phản ứng này hiển thị rõ ưu điểm của Lý Thế Dân. Chẳng những không bị tin vui làm lu mờ lý trí, mà còn nắm được thâm ý khi Khấu Trọng đề cập tới liên quân tái ngoại. Bởi vì quyết định bây giờ đang ở trong tay Lý Thế Dân, hắn nắm chắc thời cơ, đưa ra quyết định.

Khấu Trọng nói:

- Nếu được Tân hoàng tín nhiệm và ân chuẩn, việc này lập tức cứ để vi thần đi làm, dùng phi cáp truyền không đưa tin tức, cam đoan trong vòng chín ngày, bộ đội cần vương tinh nhuệ của Đại Đường quốc đến từ khắp nơi, sẽ tới tập kết ở bình nguyên Quan Trung, phía bắc Trường An, phía nam Đại Giang, cho quân xâm lược thấy dũng khí, tinh thần đoàn kết của quân dân trung thổ chúng ta.

Dứt lời hắn buông hai tay Lý Thế Dân ra.

Lý Thế Dân cười nói:

- Ta vẫn nói hai câu nói kia, lời Khấu Trọng nói, cũng là lời Lý Thế Dân nói.

Nói rồi hắn vào yết kiến Lý Uyên.

(

Chương 790: Tiệc trưa ở lầu phúc tụ

Bốn người Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch, Lưu Hoằng Cơ sải ngựa song song, nhìn đoàn xe dài đến cả nửa dặm, từ Doãn Phủ chạy ra. Dưới sự áp giải của Thành Vệ Quân, đi theo một lộ tuyến được chỉ định về phía Tây môn, ven đường cũng có nhiều Thành Vệ gác coi chừng.

Chuyến đi đày trước mắt cho thấy thuyết giáo Ma Môn đã thất bại nghiêm trọng. Sau này một thời gian dài, Ma Môn cũng có có thể lật lại được tình thế, hồi phục được tình thế có đủ sức mạnh có thể tranh đoạt thiên hạ. Dù có Lâm Sĩ Hoành ở phía nam có thể nổi lên, nhưng cũng chỉ là cung cứng giương hết đà, không đủ sức gây hậu hoạn. Trừ phi đại quân chủ lực của nước Đại Đường mới bị liên quân tái ngoại đánh cho thảm bại, nếu không chỉ với chút thế lực còn sót lại của Tiêu Tiễn và Lâm Sĩ Hoành, căn bản không đủ sức gây sóng gió.

Chiếc xe ngựa cuối cùng nhanh chóng rời khỏi Doãn Phủ, rèm xe đang rủ xuống đột nhiên được nhấc lên, hiện ra gương mặt mịn màng như hoa ngọc, môi thơm khẽ mở gọi:

- Tử Lăng!

Từ Tử Lăng cưỡi ngựa song hành với xe ngựa, Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch, Lưu Hoằng Cơ và một đội Thành Vệ thúc ngựa đi theo đoàn xe, có một đội quân nhân khác đi vào Doãn Phủ, tiến hành lục soát và tiếp thu.

Từ Tử Lăng cúi người nói nhỏ:

- Loan đại tỷ có gì phân phó?

Loan Loan hai mắt mang đầy thần sắc thê lương, nhẹ nhàng hỏi:

- Tử Lăng còn đang giận ta sao?

Từ Tử Lăng nói vẻ chẳng có gì tức giận:

- Chẳng lẽ nàng cho rằng ta sẽ cảm kích nàng sao?

Loan Loan khẽ thở dài:

- Xin lỗi, được chưa? Bây giờ tất cả đã trở thành quá khứ rồi, người ta chân thành hy vọng các ngươi khai cờ thắng lợi, đánh bại đại quân Hiệt Lợi.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Thẳng thắn mà nói, ta chưa bao giờ giận nàng. Nàng và ta song phương chỉ vì lập trường khác nhau mà trở thành địch nhân. Tất cả quá khứ ta không muốn nhớ nữa, chỉ hy vọng nàng có thể thoái ẩn từ đây, cũng khuyên Lâm Sĩ Hoành, Tiêu Tiễn bỏ qua việc chống cự vô nghĩa.

Loan Loan ôn nhu nói:

- Có rất nhiều việc không đến lượt ta dính vào, nếu các ngươi có thể đánh lui Hiệt Lợi, tất cả tự nhiên tiếp nhận hòa giải. Ta tin rằng Lý Thế Dân sẽ là hoàng đế tốt. Dương Văn Can và Trì Sanh Xuân cùng không có trong đoàn xe, ta tuyệt không ngại việc các ngươi đi tìm Hương gia của hắn tính sổ. Trên thực tế thì Hương gia đã tán loạn

rồi, cũng còn vì các ngươi đã lấy đi rất nhiều của cải còn lại của họ, bây giờ đến cả cứ điểm cuối cùng ở Trường An cũng muốn chắp tay dâng lên, nên khó có thể làm gì được.

Từ Tử Lăng nói:

- Cho dù chúng còn đang ở Trường An, chúng ta cũng sẽ nhân cơ hội này tìm ra chúng, cuộc lùng bắt sau khi cuộc chiến Huyền Vũ môn chấm dứt đã bắt đầu rồi! Lần này do Thế Dân huynh tự mình hạ lệnh, Gia Cát Đức Uy và Vương Bá Đương chỉ là hai mục tiêu trong đó.

Loan Loan nói:

- Vua nào triều thần nấy, thay đổi triều đại vốn là như thế.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Điều này không đúng với Thế Dân huynh, tác phong của Thế Dân huynh rất nhất quán, đó là không truy xét chuyện xưa, theo tài mà sử dụng, chỉ giải hòa chứ không phải trừ đi người bất đồng. Nhưng nguyên nhân vì những người này có liên quan tới việc khác nên mới trở thành mục tiêu đuổi bắt.

Tây môn đã ở trong tầm mắt.

Loan Loan thở dài nói:

- Từ biệt ở đây rồi, sợ chúng ta không có ngày gặp lại.

Từ Tử Lăng nói nhỏ:

- Huynh đệ chúng ta có ước định thời gian mười năm, đến lúc đó trở về Trường An, xem thử Thế Dân huynh có thể làm một hoàng đế trị

quốc an dân thật tốt như chúng ta dự tính hay không. Nếu nàng có rảnh, có thể tới xem thử.

Loan Loan tươi cười nói:

- Thì ra trong lòng Tử Lăng không ghét người ta.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Cừu hận chỉ là gánh nặng và thống khổ thôi, xin đại tỷ bảo trọng.

Xe ngựa của Loan Loan chậm rãi chạy ra khỏi Tây môn, đoàn xe dài như con rắn ngoằn ngoèo làm bụi đất bốc lên đầy trời, trong ánh nắng xuân ban trưa, làm cho người ta sinh ra cảm giác kỳ dị như lọt vào mộng ảo.

oOo

Đùng! Đùng! Đùng!

Tiếng pháo vang lừng khắp ngõ ngách Trường An. Với tin tức song hỉ lâm môn là Lý Thế Dân đăng thượng đế vị và Khấu Trọng thần phục Đại Đường, quân dân toàn thành vô cùng mừng rỡ, tiếng đồn lan nhanh, nhà nhà thi nhau giăng đèn kết hoa nghênh đón thời đại mới.

Hầu Hi Bạch từ cửa sổ lầu ba Phúc Tụ lâu nhìn xuống bao quát tình hình nhộn nhịp vui vẻ trên đường, thở dài nói:

- Khi chúng ta thấy tình cảnh thực tế trước mắt này, sẽ cảm thấy tất cả những nỗ lực, cả mồ hôi và máu đã đổ trong dĩ vãng, quả là đáng giá.

Lầu ba chật ních khách nhân, tiếng ồn ào như chợ, tiếng đàm luận đương nhiên không gì khác ngoài Khấu Trọng và Lý Thế Dân, nếu không được dặn dò trước, chỉ sợ mọi người sẽ xúm vào cái bàn này. Bây giờ họ chỉ cung kính vấn an, phát ra từ chân tâm, làm bọn Bạt Phong Hàn, Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch không ngừng cung kính đáp lại, mãi đến lúc này mới được nghỉ ngơi một chút.

Đại lão bản của Phúc Tụ lâu tự mình dẫn bọn bọn tiểu nhị người hầu đến bàn ba người, tự mình rót rượu bưng đồ ăn, cho như vậy là rất vinh dự, làm cho ba người hơi ngượng nghịu, so với sự đối đãi trước kia, quả là một trời một vực.

Bạt Phong Hàn thoải mái ngả xuống lưng ghế hỏi:

- Chẳng biết tình huống của Tống nhị ca như thế nào nhỉ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Khấu Trọng đã an bài một đội nhân mã dong thuyền chạy tới báo tin, chắc tới hoàng hôn sẽ có tin về.

Hầu Hi Bạch hỏi:

- Sao chưa thấy Lôi đại ca tới đây nhỉ?

Từ Tử Lăng đáp:

- Khấu Trọng sớm phái người đi mời rồi, tùy thời sẽ tới thôi.

Bạt Phong Hàn nói:

- Đêm nay nếu hoàng cung cử hành quốc yến, xin cho ta vắng mặt. Ta luôn luôn cảm thấy không hợp với mấy cái thứ này.

Hầu Hi Bạch cười:

- Ngươi là sợ nhìn thấy Phó Quân Du phải không? Đừng lo, Phó đại sư đã sớm rời thành về lại Cao Ly rồi, do Hoàng Thượng cùng Khấu Trọng tự mình tiễn đưa.

Bạt Phong Hàn cười khổ không nói gì.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Ba Đại Nhi thật sự là rời Trường An rồi à?

Hầu Hi Bạch cười nói:

- Khẳng định chưa đi đâu, nếu không lão Bạt của chúng ta cần gì trước khi tới Doãn Phủ mất tích cả canh giờ, một canh giờ con mẹ nó có thể làm khối chuyện đó! Kể cả việc kết hôn sinh con chứ.

Bạt Phong Hàn bật cười khanh khách:

- Biến đi! Tiểu Bạch ngươi từ khi nào thì học cái thói phóng đại của Khấu Trọng thế, miệng toàn lời bậy bạ?

Từ Tử Lăng nói chêm vào:

- Đừng có làm lơ đi những gì hắn vừa nói, những gì tiểu Hầu đoán có đúng không

Bạt Phong Hàn thản nhiên đáp:

- Đúng một nửa. Ta đến gặp Quân Du, trước chỉ là muốn nói lời từ biệt với nàng. Sau đó đi gặp Ba Đại Nhi, báo cho nàng biết ta vẫn

khỏe, vì căn bản không có cơ hội động thủ với Tất Huyền, cũng hứa với nàng một việc, giải khai những khúc mắc giữa chúng ta.

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch cảm thấy tò mò, vội vàng truy vấn.

Bạt Phong Hàn nhìn ra ngoài cửa sổ, hít một hơi dài rồi nói:

- Ta hứa với nàng là chỉ cần Tất Huyền không tới tìm ta, ta cũng không trêu vào hắn.

Hầu Hi Bạch thất thanh:

- Cái gì?

Từ Tử Lăng mừng rỡ nói:

- Chúc mừng Bạt Phong Hàn chung qui cũng đã biết đường về, không còn chìm đắm vào tranh hùng đấu thắng nữa.

Bạt Phong Hàn mỉm cười:

- Ngược lại mới đúng. Nhãn giới của ta nhờ có Khấu Trọng mà mở rộng thêm ra, đề cao mục tiêu đến việc đánh bại cả liên quân tái ngoại cơ.

Hầu Hi Bạch khó hiểu:

- Việc chẳng lẽ không phải lại có thêm một khúc mắc nữa giữa ngươi và Ba Đại Nhi hay sao, nàng sẽ tha cho ngươi vì tội đánh cho tộc nhân nàng thương vong thảm trọng à?

Bạt Phong Hàn giải thích:

- Ta nhằm vào Kim Lang quân Hiệt Lợi, hoàn toàn khác với tộc hệ Đột Quyết của Ba Đại Nhi. Tộc hệ nàng nhiều năm qua phải chịu ức hiếp xâm lăng của Hiệt Lợi, nếu không thì các tộc Đột Quyết không cần khai chiến với Hiệt Lợi lần nữa. Còn nàng không muốn ta khiêu chiến với Tất Huyền, là vì sợ ta mất mạng. Khi ta hứa với nàng, nàng trở nên vui vẻ líu lo như một con chim non, vì nàng hiểu được mình có vị trí quan trọng nhất trong tim ta, như vậy đã rõ ràng chưa?

Hầu Hi Bạch kiên nhẫn hỏi:

- Ngươi và Phó Quân Du nói với nhau cái gì thế?

Bạt Phong Hàn cười khổ nói:

- Đây là lần cuối cùng ta trả lời ngươi về vấn đề có liên quan tới đàn bà. Ta và nàng tựa như trở lại lúc mới quen. Đoạn tình này căn bản không có cơ hội bắt đầu, nhưng ta sẽ quý trọng những thời gian ngày xưa cùng nàng.

Lúc này Lôi Cửu Chỉ hồi phục tướng mạo vốn có, nghênh ngang đi tới, phía sau chính là Đào Quang Tổ, đại long đầu của Hoàng Hà bang, người đi trước thần tình như gió xuân phơi phới, người đi sau cười đến không khép miệng lại được.

Ba người vui vẻ đứng dậy nghênh đón, làm cho đám thực khách ngồi đầy xung quanh còn tưởng rằng Khấu Trọng đã tới, tới tấp nghển cổ nhìn sang.

Lôi Cửu Chỉ và Đào Quang Tổ ôm quyền hỏi thăm tứ phương, nhất thời tiếng hò hét và tiếng vỗ tay như sấm dậy, làm không khí càng náo nhiệt hơn.

Đào Quang Tổ vênh váo tự đắc ngồi xuống, nhìn thấy Từ Tử Lăng

rót rượu cho hắn, cười to nói:

- Ta Đào Quang Tổ chẳng biết bao lâu rồi chưa thấy cảnh tượng như vậy. Ngày đó quy phục Tần Vương, còn tưởng rằng ít nhất phải hy sinh một nửa huynh đệ, còn bây giờ chẳng những không ai mất đến nửa cọng lông, đến cả tên Tam Tư mà ta nghĩ rằng sợ chết mất tích, sự thật lại bị gian nhân bắt đi cũng đã bình yên trở về, tất cả đều nhờ có Lôi lão huynh chiếu cố.

Tam Tư là ý nói về “Sinh Gia Cát” Ngô Tam Tư, chính là phó bang chủ Hoàng Hà bang.

Lôi Cửu Chỉ cười quái dị nói:

- Lôi Cửu Chỉ ta khi nào lại chỉ đường xấu cho nhà ngươi. Khi ngươi cướp sạch mối làm ăn của Đại Đạo Xã, ngươi mới hiểu được cái gì gọi là phong quang.

Đào Quang Tổ nâng chén nói:

- Chúng ta uống rượu, uống vì Tần Vương vinh quang lên đế tọa, nhất thống thiên hạ.

Lôi Cửu Chỉ nói tiếp lời:

- Càng uống vì Thiếu Soái có thể vinh quang nghỉ hưu.

Trong tiếng cười lớn, các chén rượu được uống cạn.

Lôi Cửu Chỉ nâng chén nói:

- Chén này uống cho Hoàng Hà bang hồi phục uy danh, từ trên xuống dưới chỗ nào cũng thuận lợi.

Đào Quang Tổ nghiêm nét mặt nói:

- Mọi người ai cũng hiểu Hoàng Thượng là người như thế nào. Sau này ta sẽ buôn bán chân chính, quản lý Trinh Quán tiền trang cho lão ca, hắc...

Rồi uống cạn một ly.

Hầu Hi Bạch hỏi vẻ quái lạ:

- Tiền trang không phải chỉ dùng để ngụy trang thôi sao?

Đào Quang Tổ cười nói:

- Lão Lôi vừa làm đã nghiện, huống chi Trường An thật có rất nhiều người đem vàng bạc ngân lượng tới đầu tư, đâu phải nói mặc kệ là mặc kệ, coi chừng cho người ta hủy cả cửa hàng ấy chứ.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Lôi đại ca cứ tìm tiểu Tuấn làm ăn đi, Tống nhị ca khẳng định sẽ không chung chạ với ngươi.

Lôi Cửu Chỉ nói thẳng:

- Tiểu Tuấn là đứa hôi sữa, quanh quẩn suốt ngày bên Đồng Đồng, chẳng biết thế nào là nhân gian, đâu được giống như lão tử ta đây hùng tâm tráng chí làm ăn khắp thiên hạ chứ. Hắn con bà nó, cả ngày chỉ có muốn trở về giúp Đại tiểu thư mua bán, không hiểu thế nào là đàn ông phải tự mình độc lập cả.

Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch cười ầm lên.

Đào Quang Tổ nháy mắt với Lôi Cửu Chỉ nói:

- May mà lão Lôi ngươi có Thanh Thanh phu nhân toàn lực ủng hộ, nói không chừng tiểu Kiệt cũng sẽ vì việc Hỉ Nhi cô nương lại được ấm nhà ấm cửa, ngươi cũng không cần phải cô đơn lẻ loi, một lão gia hỏa thê thê lương lương lang thang lập nghiệp.

Lôi Cửu Chỉ trừng mắt nói:

- Ta già lắm à?

Từ Tử Lăng và hai người Hầu Bạt cười chảy cả nước mắt.

Đột nhiên toàn trường náo động, ai nấy đều đứng dậy, thì ra là Khấu Trọng dắt Khả Đạt Chí cùng lên lầu.

Đại lão bản Phúc Kỷ lâu sớm đã chuẩn bị, dắt toàn thể tiểu nhị xếp thành hàng hoan nghênh.

Tiếng Thiếu Soái vang vọng khắp nơi.

Khấu Trọng vừa cười vừa đi, vừa không ngừng chắp tay hồi đáp khắp nơi, phải đến tận bàn mới cùng Khả Đạt Chí ngồi xuống chỗ mà đám tiểu nhị đã sắp xếp sẵn cho họ. Lão bản vui vẻ nói:

- Hôm nay Phúc Tụ Lâu xin được mời, Thiếu Soái cùng các vị chớ chối từ, đó là vinh hạnh của chúng tôi.

Khấu Trọng sảng khoái đáp ứng, tửu lâu phút chốc ồn cả lên, mỗi người đều vểnh tai nghe xem họ đang nói chuyện gì.

Khấu Trọng đứng dậy cười nói:

- Các vị hương thân phụ lão, quan nhân quý nhân, xin mời tiếp tục dùng bữa, uống rượu đoán số, yểm hộ cho chúng tôi đàm luận cơ mật quân sự, tránh cho thám tử địch nhân tìm được tin tức.

Tiếng cười vang khắp tửu lâu. Mãi sau không khí hồi phục lại bình thường.

Khấu Trọng ngồi xuống.

Lôi Cửu Chỉ nói:

- Ta muộn là vì đi tìm lão Đào tới đây nhập tiệc, nhưng ngươi muộn lại thiếu lý do, phạt ngươi một ly.

Khấu Trọng cười khổ:

- Lý do của ta mạnh hơn huynh trăm ngàn lần ấy chứ. Huynh có biết là bây giờ trên đường nửa bước cũng khó đi, phải có trước mặt năm trăm tên đao phủ, phía sau năm trăm tên đao phủ, trái một ngàn cấm vệ, phải một ngàn ngự vệ, ta mới có thể đến được đây gặp các ngươi đó.

Mọi người cười ầm lên, Bạt Phong Hàn lắc đầu mỉm cười nói:

- Tiểu tử này láo thật.

Hầu Hi Bạch kêu lên:

- Phạt hắn một ly vì tội nói khoác.

Mọi người uống với nhau vui vẻ, lúc này không khí tràn ngập vui vẻ yên tâm vì đại sự đã định.

Khả Đạt Chí thở dài nói:

- Thật không nghĩ tới vẫn có thể uống cùng các ngươi một lần.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Khả huynh có tính toán gì không?

Khả Đạt Chí cười khổ:

- Có gì mà tính toán? Tiểu đệ có một thỉnh cầu hy vọng Thiếu Soái có thể truyền đạt cho ta.

Khấu Trọng vỗ ngực nói:

- Chỉ cần là Khả Đạt Chí đưa ra, ta sẽ làm thỏa đáng, trước mắt có gì muốn ta nói với Lý Thế Dân phải không?

Khả Đạt Chí nói:

- Ta đương nhiên hiểu được Khấu Trọng ngươi là người như thế nào, nếu không sao dám mở miệng. Ba trăm thủ hạ chiến sĩ của ta đều là người của tộc, đã tận lực phục vụ bản tộc. Năm năm trước phụng mạng đại hãn tới trung thổ, giúp Lý Uyên tấn công Trường An, trải qua nhiều chiến dịch từ năm trăm người giảm còn ba trăm người, đại bộ phận cũng cưới vợ sinh con ở đây rồi. Nếu xua đuổi họ, sẽ là thảm sự nhân gian. Họ sớm quen với cuộc sống ở Trường An rồi, chỉ có một bộ phận nhỏ là nguyện ý theo ta rời đi. Hy vọng Thiếu Soái bảo Lý Thế Dân phá lệ khai ân để cho bọn họ có thể lưu lại. Chỉ cần không phải đối kháng với người Đột Quyết, họ sẽ toàn tâm toàn ý dốc sức cho Đại Đường.

Mọi người cũng hiểu, chẳng trách Khả Đạt Chí khó có thể nói ra. Lúc này là lúc mà liên quân tái ngoại của Đột Quyết nam hạ, từ góc độ quân sự mà nghĩ, Lý Thế Dân nhất định sẽ trục xuất tất cả người Đột Quyết khỏi Trường An, để tránh tiết lộ quân tình.

Bạt Phong Hàn trầm giọng hỏi:

- Ngươi có nghĩ tới việc này cũng có nghĩ là phản bội Hiệt Lợi không.

Khả Đạt Chí cười lạnh:

- Từ đầu Triệu Đức Ngôn một mạch đã gạt bỏ ta. Chiến dịch Long Tuyền, Triệu Đức Ngôn và Đôn Dục Cốc còn đem quan hệ giữa ta và các ngươi tạo cớ ác ý hãm hại Khả Đạt Chí ta. Bây giờ Triệu Đức Ngôn cố ý để chúng ta lưu lại giúp Lý Kiến Thành, bất luận sự tình thành hay bại, chúng ta cũng rơi vào tình cảnh rất bất lợi. Khả Đạt Chí này luôn luôn ân oán rõ ràng, người khác đối đãi với ta như thế nào, ta sẽ có hồi báo như vậy.

Mọi người hiểu được ý hắn, Kiến Thành bại vong, Khả Đạt Chí và chiến sĩ bản tộc của hắn đương nhiên khó thoát tội chết, cho dù Kiến Thành thắng lợi, liên quân nam hạ, Kiến Thành cũng sẽ đem Khả Đạt Chí và thủ hạ hắn khai đao cho hả giận. Thủ đoạn hại người của Triệu Đức Ngôn quả là kinh người. Còn dưới loại tình thế này, Khả Đạt Chí chẳng những tiến thối lưỡng nan, mà không có lựa chọn nào khác.

Hầu Hi Bạch lo lắng hỏi:

- Đạt Chí không sợ Hiệt Lợi trả thù tộc nhân ngươi à?

Khả Đạt Chí nói:

- Ta sẽ phái người thông báo cho tộc trưởng, bảo họ di chuyển về phía bắc lánh họa, chỉ cần Hiệt Lợi và Đột Quyết vẫn có mâu thuẫn, tộc nhân của ta không có gì nguy hiểm.

Khấu Trọng nói:

- Đạt Chí yên tâm, Lý Thế Dân không có vấn đề gì về việc này đâu. Tộc nhân của ngươi của an cư lạc nghiệp ở Trường An, hoặc còn có thể tham dự vào quân đội của Đại Đường, phù hợp chính sách Hoa Di một nhà của Lý Thế Dân. Đi về phía bắc không bằng về phía nam, chỉ cần thành một nước được Đại Đường bảo hộ, vậy sẽ được Đại Đường bảo vệ.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Đạt Chí có tính toán gì cho mình không?

Khả Đạt Chí xem ra đã giải quyết xong tất cả các vấn đề khó khăn, dựa vào lưng ghế, nói vẻ tự nhiên:

- Đỗ đại ca từng nhiều lần thuyết phục ta tới Sơn Hải Quan giúp hắn phát triển làm ăn, kế thừa sự nghiệp của hắn, ta cũng muốn thay đổi hoàn cảnh, sau khi mọi việc được an bài, ta lập tức lên đường.

Khấu Trọng vui vẻ nâng chén nói:

- Vì tương lai quang vinh của Đạt Chí uống một chén.

Mọi người nâng chén uống cạn, thức ăn không ngừng được đưa lên, để đầy ắp trên mặt bàn.

Lôi Cửu Chỉ buông chén rượu, kéo Đào Quang Tổ đứng dậy nói:

- Chúng ta có chuyện quan trọng phải đi. Sao đêm nay không tới Thanh Thanh uống một trận thống khoái nữa, không say không về.

Khấu Trọng nhớ tới ước hẹn với Thượng Tú Phương, nói:

- Đánh xong Hiệt Lợi, uống mới thống khoái.

Lôi Cửu Chỉ cười ha ha, dìu Đào Quang Tổ cao hứng bước đi.

Khấu Trọng hỏi Từ Tử Lăng:

- Báo tin bình an cho Thạch mỹ nhân của chúng ta chưa?

Hầu Hi Bạch đáp lớn:

- Tử Lăng đến cả thời gian đi nhà xí cũng thiếu, rỗi đâu mà tới Đông Đại tự.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Tử Lăng ngươi ngoan ngoãn tới Hưng Khánh cung chờ ta. Ta và Đạt Chí làm xong việc của hắn, sẽ lập tức đến gặp ngươi, cùng đi gặp Thanh Tuyền.

Lúc này một Thành vệ cấp tốc đi tới trước bàn, cúi chào, báo cáo:

- Bẩm thượng Thiếu Soái, nhị tiểu thư Tống gia từ cửa nam đi vào, hiện đã đến Hưng Khánh cung.

Khấu Trọng cả người nhảy lên, thất thanh nói:

- Ngọc Trí tới rồi!

Từ Tử Lăng cười nói:

- Chuyện của Đạt Chí, do ta làm thay cho, còn không mau biến đi nghênh đón, nhớ lời ta nói đấy.

Khấu Trọng nhìn về phía Khả Đạt Chí.

Khả Đạt Chí vui vẻ nói:

- Ta còn thân với Tử Lăng hơn với ngươi.

Khấu Trọng xin lỗi không tiếp được, rồi bước đi, toàn trường hơn trăm người lập tức đứng dậy, vỗ tay vui vẻ đưa tiễn.

Hầu Hi Bạch nâng chén nói:

- Hắn có đường của hắn, chúng ta cũng không nên phụ lòng của lão bản.

Từ Tử Lăng thấy ấm áp từ nội tâm, chính là hương vị hòa bình thống nhất.

(

Chương 791: Xuân phong đắc ý

Khấu Trọng xông vào cung Hưng Khánh như một luồng gió, trước Hoa Ngạc Lâu hơn hai mươi hảo thủ Tống gia đi cùng dưới sự hỗ trợ của Phi Vân Vệ đang đem hành trang từ trên xe ngựa xuống. Bọn họ thấy Khấu Trọng đến liền bỏ hết mọi công việc, nghiêm trang đón chào.

Khấu Trọng vội vã chào hỏi đoạn xông lên bậc thang tiến thẳng vào đại sảnh đường ở tầng trệt của Hoa Ngạc Lâu. Tống Ngọc Trí được bốn tỳ nữ hầu hạ, mình mặc y phục màu xanh như mặt hồ, áo khoác bằng vải mỏng, tóc bới kiểu đuôi yến khiến cho thân hình ưu mỹ của nàng tựa như phủ một lớp sương mờ. Phong thái yểu điệu, nàng đang nhẹ bước hướng tới cửa sổ gần Long Trì, tựa như muốn ngắm cảnh hồ mùa xuân đẹp mê người bên ngoài song cửa.

Bốn tỳ nữ phát hiện Khấu Trọng, vội cúi người thi lễ, chỉnh tề đồng thanh:

-Tham kiến Thiếu Soái!

Thân hình yêu kiều của Tống Ngọc Trí khẽ run, “A” một tiếng quay người lại, khiến Khấu Trọng thấy được dung mạo như hoa mà gã ngày đêm mơ tưởng.

Nếu không có bốn tỳ nữ bên cạnh Khấu Trọng chắc chắn sẽ không nề hà gì ôm nàng vào lòng,trước tiên hôn nàng một cái, những lời nồng nàn thì không cần phải nói. Lúc này gã chỉ có thể bước tới trước mặt nàng, nâng đôi tay mềm mại của nàng lên, mũi ngửi mùi

hương mê người trên thân thể nàng, kích động gọi:

-Ngọc Trí

Tống Ngọc Trí vẫn để gã nắm lấy tay mình, hai gò má ủng hồng, mặt mày rạng rỡ gọi:

-Khấu Trọng

Khấu Trọng nháy mắt với nàng, Tống Ngọc Trí cả lỗ tai cũng ửng đỏ, nhẹ nhàng nói:

-Các ngươi lui xuống.

Bốn tỳ nữ ứng tiếng rời đi. Không kịp đợi bốn tỳ nữ đi khuất Khấu Trọng đã vội ôm chặt lấy thân hình mềm mại của Tống Ngọc Trí, đang định tìm môi thơm của nàng thì Tống Ngọc Trí đã nhiệt tình như lửa đưa tay ôm lấy cổ gã chủ động dâng hiến nụ hôn đầu. Thế giới bên ngoài đột nhiên biến mất, chỉ còn lại cảm tình nóng bỏng, những ân ân oán oán trước đây đối với bọn họ không còn quan trọng nữa. Quan hệ của họ bắt đầu từ giờ khắc này đã đạt đến cực hạn của trời đất. Cho dù trời đất lúc này có sụp xuống thì bọn họ cũng không sợ gì nữa, hai trái tim hợp làm một cùng đi đến tận cùng của vũ trụ. Môi hai người rời nhau, thân hình yêu kiều của Tống Ngọc Trí khẽ run, không ngừng thở gấp, gương mặt thanh tú ửng hồng, hai mắt khép hờ.

Khấu Trọng thiếu chút nữa là bế nàng vào phòng, chỉ hận đột nhiên trong đầu lại hiện lên gương mặt xinh đẹp của Thượng Tú Phương, cảm giác ăn năn trỗi dậy khiến gã đau lòng đứt ruột, gã than:

-Ài! Ngọc Trí, ta…

Tống Ngọc Trí miễn cưỡng mở mắt, chiếc mũi vừa cao vừa thẳng thể hiện rõ tính cách của nàng chính lúc này đang hít vào khí tức gã thở ra, nàng nhìn gã dò xét:

- Vì sao chàng muốn nói lại thôi? Trong lòng Ngọc Trí chiến công sự nghiệp của Trọng lang trước nay chưa từng có, không ai có thể so sánh với chàng. Vừa rồi Ngọc Trí vừa vào thành nhìn thấy tình cảnh náo nhiệt trong thành mà cảm động đến phát khóc. Lần này người ta tới đây là muốn thưởng cho chàng, toàn tâm toàn ý yêu thương chàng.

Một tràng pháo không biết từ chỗ nào ở ngoại thành vang lên làm bằng chứng tốt nhất cho những lời nàng nói.

Khấu Trọng phát hiện mắt nàng hơi ửng đỏ, không nhịn được hôn nhẹ lên mi mắt nàng, hôn lên chiếc mũi khiến gã càng nhìn càng yêu:

-Ta lại phạm lỗi rồi!

Tống Ngọc Trí hơi ngưỡng đầu ra sau, cách xa gã một chút, vui vẻ nói:

-Chàng nói là Sở Sở tỷ tỷ sao? Đồ ngốc, người ta vui vì Trọng lang là người có tình có nghĩa, sao lại trách chàng. Ngọc Trí sẽ sai người tới Lương Đô rước Sở Sở tỷ tỷ tới Trường An, bọn thiếp sẽ cùng chung sống rất vui vẻ.

Trái một câu Trọng lang, phải một câu Trọng lang, Khấu Trọng bị nàng gọi tới mức lòng cũng mềm ra, lại càng thêm hối hận, gã ủ rũ nói:

-Không phải Sở Sở, là Thượng Tú Phương

Phản ứng của Tống Ngọc Trí hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của gã. Nàng chỉ lườm gã một cái, nét mặt vẫn vô cùng vui vẻ, nhẹ nhàng nói:

-Còn có mỹ nhân nào nữa? Mau mau khai thật với Ngọc Trí!

Khấu Trọng lắc đầu:

-Không có! Thật là không có ai nữa. Ài! Là ta không đúng, ta không nên…

Tống Ngọc Trí bịt miệng gã lại, lúc gã muốn tiến thêm một bước hôn nàng, nàng liền tránh đi, dùng động tác ngọt ngào này để cản trở gã nói tiếp. Nàng ôn nhu nói:

-Cứ thuận theo chàng thôi! Thượng tài nữ chịu làm tỷ muội với Ngọc trí, là vinh hạnh của Ngọc Trí

Khấu Trọng mừng rỡ:

-Thật không?

Tống Ngọc Trí vờ giận nói:

-Người ta có khi nào gạt chàng chứ? Trọng lang! Mỹ sự mà chàng đã làm cho thiên hạ bá tánh đã khiến Ngọc Trí chỉ hi vong nửa đời sau tưởng thưởng chàng cho thật tốt, khiến chàng vui vẻ.

“Tú Ninh công chúa đến”

Tống Ngọc Trí đẩy Khấu Trọng ra, gã này nghe Tú Ninh công chúa đến liền nổi lòng hươu dạ vượn, nàng nói:

-Ngọc Trí và Tú Ninh công chúa có nhiều chuyện riêng cần nói, chàng mau đi làm việc của chàng đi. Cha dặn thiếp nói với chàng, đại quân Hiệt Lợi sẽ xuất hiện vào thời điểm mà chàng không nghĩ tới nhất.

o0o

Bận rộn mãi đến lúc này vẫn còn một đám đông đại thần chờ Lý Thế Dân triệu vào.

Đại thần phụ trách an bài kiến giá là Đỗ Như Hối và Phòng Huyền Linh thấy Từ Tử Lăng và Khả Đạt Chí cùng đến liền không dám chậm trễ, một bên cử người báo cho Lý Thế Dân, một bên dẫn hai người vào thư trai.

Lý Thế Dân đích thân ra đón, vui vẻ nói:

-Ta đang cùng với Ngụy khanh đàm luận đến lúc cao hứng, mọi người đều là người mình, không cần tránh né gì, à miễn hết mọi lễ tiết cung đình!

Từ Tử Lăng cười nói:

-Hoàng thượng nên tự xưng là trẫm thì mới hợp với lễ nghi quân thần.

Lý Thế Dân thần thái phấn cười nói:

-Tử Lăng lại chọc ta sao? Ha ha! Được, cung kính không bằng tuân mệnh, sau này Tử Lăng đừng trách ta xưng trẫm với ngươi và Khấu Trọng,

Lý Thế Dân một tay nắm Từ Tử Lăng, tay kia nắm lấy Khả Đạt Chí

làm y cảm thấy được thương mà đâm sợ. Ba người bước vào thư phòng, Ngụy Trưng vội đứng dậy nghênh tiếp, mặt mày tươi rói, chứng tỏ ông ta tương xử rất hòa hợp với Lý Thế Dân, như cá gặp nước.

Lý Thế Dân không ngồi vào long án mà bảo Khả Đạt Chí và Ngụy Trưng ngồi một bên còn mình và Từ Tử Lăng thì ngồi phía đối diện, cười nói:

-Ngụy khanh dạy trẫm tuyển chọn nhân tài không nên chỉ chọn những người thân thuộc của mình mà phàm những người có chí đều phải dùng cả. Đúng là chữ nào cũng đáng giá ngàn vàng, khiến cho trẫm hiểu ra rất nhiều. Lời của Ngụy khanh rất đúng, trước tình thế hiện tại của thiên hạ, chỉ có bất kể thân sơ, không màn thù oán chỉ cần có tài là dùng tính nhiệm không nghi ngờ thì Đại Đường ta mới có hi vọng chấn hưng, không cô phụ kỳ vọng của Tống phiệt chủ đối với chúng ta.

Trong lòng Từ Tử Lăng hiểu rõ thật ra Lý Thế Dân đã sớm có ý này, nhưng vẫn nhẫn nại lắng nghe những lời thật của Ngụy Trưng, lại còn mở lời ngợi khen, chứng tỏ sự khoan dung đại lượng của y, không ngại nghe ý kiến của quần thần, hơn nữa còn khuyến khích họ cho ý kiến

Ngụy Trưng tâm phục khẩu phục nói:

-Hoàng thượng vừa rồi đã chỉ ra với vi thần, làm thần tử đối với đế vương chỉ thuận tòng mà không dám phản bác, dùng lời ngon ngọt để lấy lòng, chính là kẻ mà Hoàng thượng căm ghét nhất. Vì vậy bọn vi thần sau này có việc tâu trình, đều phải thẳng thắng chỉ ra chỗ sai của Hoàng thượng không được ẩn giấu.

Lý Thế Dân vui vẻ gật đầu:

-Phàm kẻ nào có thể thẳng thắng can gián, mà có thể áp dụng vào việc nước thì trẫm đều xem như thầy như bạn mà lễ đãi.

Lý Thế Dân quay sang Từ Tử Lăng nói:

-Ta mong được đến lầu Phúc Tụ cùng các người uống rượu trò chuyện biết chừng nào, chỉ hận không thể phân thân.

Đoạn lại nói với Khả Đạt Chí:

-Khả tướng quân là huynh đệ của Tử Lăng, có việc gì xin cứ nói thẳng đừng ngại, trẫm sẽ tận lực hoàn thành tâm nguyện của tướng quân.

Lý Thế Dân tinh minh khoáng đạt khiến Khả Đạt Chí hơi động dung, đem hết mọi chuyện nói lại một lượt.

Lý Thế Dân cười ha hả:

-Việc này chỉ là chuyện nhỏ, trẫm mà còn từ chối thì sao còn mặt mũi gặp Tử Lăng?

Tiếp đó y liền phân phó nội thị, lập tức truyền Ôn Ngạn Bác.

Khả Đạt Chí không ngờ lại thuận lợi như vậy, vội đứng lên quỳ xuống tạ ân thì Lý Thế Dân đã đỡ dậy, khẩn thiết nói:

-Tử Lăng và Thiếu Soái xem trọng ta là vì họ nhận thấy Lý Thế Dân ta có thể mang đến hòa bình thống nhất cho thiên hạ bá tính chứ không phải tai nạn và chiến sự. Trong mắt trẫm, hoa di là một nhà, đã có vết xe đổ của Dương Quảng lúc trước, trẫm tuyệt đối không cho phép mình mắc cùng một sai lầm. Các dân tộc khác nhau đều có thể

cùng tồn tại hòa bình, đối với các bên đều có lợi vô hại

Khả Đạt Chí lộ ra thần sắc cảm động:

-Hoàng thượng dự tính đối phó liên quân Tái ngoại thế nào?

Lý Thế Dân mỉm cười:

-Về mặt này trẫm đã giao cho Thiếu Soái toàn quyền phụ trách. Lòng của Thiếu Soái hiện giờ đã rất mềm yếu rồi, trong liên quân có không ít huynh đệ của y, Đạt Chí có thể yên tâm

Ngụy Trưng đứng lên, cúi người nói:

- Mặc dù vi thần hoàn toàn tin tưởng Thiếu Soái, đồng thời cũng khẳng định rằng, dưới sự lãnh đạo của Thiếu Soái, khả năng chiến thắng của chúng ta rất lớn, nhưng hạ thần vẫn cho rằng trước mắt thật không nên chính diện giao phong với liên quân tái ngoại,

Lý Thế Dân ra dấu cho Khả Đạt Chí và Ngụy Trưng ngồi xuống, hai tay chắp sau lưng bước đến trước long án, mục quang hướng về phía quốc tỷ mà Lý Uyên đã truyền cho y, chân mày hơi nhíu lại:

-Đề nghị của Ngụy khanh trẫm cảm thấy hơi khó khăn, Thiếu Soái không màn sinh tử, xem quyền vị như cỏ rác đến giúp trẫm chính là vì một chữ nghĩa. Bây giờ trẫm đã đăng lên hoàng vị, nếu như hủy bỏ lời hứa trước kia, nấp ở Trường An không chịu ra để cho liên quân tái ngoại cướp bóc phá hoại khắp nơi thì làm sao ăn nói với Thiếu Soái, lại càng không thể tha thứ cho bản thân.

Mặt Khả Đạt Chí lộ ra ý khen ngợi. Từ Tử Lăng lại có cách nghĩ khác, đối với việc Lý Thế Dân làm thế nào chế ngự quần thần, dụng tận kỳ tài, gã đã sớm biết. Hiện tại lời của Lý Thế Dân sâu sắc bức

nhân nhưng không phải là muốn Ngụy Trưng tắc họng không nói được lời nào mà là muốn khuyến khích Ngụy Trưng tiếp tục suy nghĩ nghĩ ra cách giải quyết vấn đề. Trong lúc Ngụy Trưng đang muốn đáp lời thì Lý Thế Dân đã bước đến ngồi xuống cạnh Từ Tử Lăng, mỉm cười:

-Bọn ta cùng lắng nghe lý do của Ngụy khanh gia.

Hiển nhiên Ngụy Trưng vô cùng cảm động trước thành ý khiêm tốn tiếp nhận can gián của Lý Thế Dân, ông trầm ngâm một lát cung kính nói:

-Có hai nguyên nhân có thể giải thích cách nhìn của thần. Thứ nhất hoàng thượng hôm nay mới lên ngôi, thế lực của Tề Vương và Thái tử còn chưa trừ hết, trong nước còn nhiều việc cần làm, đại nghiệp thống nhất vẫn chưa hoàn thành hẳn, không nên chinh chiến gây ra thương vong trọng đại, ảnh hưởng tới tình hình phát triển của đất nước và nhân dân. Thứ hai cho dù chúng ta chiến thắng, sẽ lại chỉ càng tăng thêm thù oán giữa Trung thổ và các dân tộc Tái ngoại, sớm muộn gì cũng là họa hoạn của chúng ta. Đây là ngu kiến của vi thần, xin Hoàng thượng nghiên cứu tường tận.

Lý Thế Dân vui mừng nói:

-Lời của Ngụy khanh chữ nào cũng đều là châu ngọc, nhìn xa trông rộng, không biết đối với vấn đề trẫm đưa ra có cách nào giải quyết không?

Ngụy Trưng đáp:

-Thiếu Soái đại trí đại dũng, chỉ cần chúng ta nói thật với Thiếu Soái, người chắc chắn sẽ có kế sách hoàn mỹ

Khả Đạt Chí vỗ đùi nói:

-Đây chính là biện pháp tốt nhất. Đạt Chí cũng có tám chữ chân ngôn xin Hoàng thượng nghiên cứu tường tận, đó là “Hư chính là thật, thật chính là hư”

Lý Thế Dân, Từ Tử Lăng, Ngụy Trưng ba người lập tức động dung

Từ Tử Lăng nói:

-Phải chăng Đạt Chí đang nhắc nhở bọn ta?

Khả Đạt Chí mỉm cười:

-Có thể nói như vậy. Một trong những nguyên nhân trong đó chính là Đại Hãn không hề tiết lộ kế hoạch tác chiến của lão với ta, chứng tỏ lão đã nghi ngờ ta, khiến ta cũng không nguyện ý theo lão nữa. Quan trọng hơn là ta cho rằng với năng lực của Khấu Trọng nhất định có thể đạt tới yêu cầu của Ngụy tiên sinh, hóa giải được nạn đao binh. Ta mở lời như vậy, nói đến cùng cũng là vì dân tộc Đột Quyết của ta, không muốn dân tộc ta gặp phải cường địch mạnh mẽ nhường này, lại càng tin tưởng thành ý hoa di như một của Hoàng thượng, tin tưởng lời hứa Trung Ngoại hòa bình của Khấu Trọng. Cuối cùng cũng là vì một chút tư tâm, hi vọng Hoàng thượng thiện đãi những người trong tộc lưu lại Trường An của ta.

Lý Thế Dân bình tĩnh hỏi:

-Đạt Chí chỉ là suy đoán hay đã có chứng cứ xác thực.

Khả Đạt Chí trầm giọng:

-Thời gian liên quân tụ tập ở phía bắc Thái Nguyên dài tới mức

không hợp lý, lại càng không phù hợp với chiến thuật trước nay thích dùng kỳ binh của Đại Hãn. Từ biên giới phía bắc đến đây cách cả ngàn dặm, ắt khó tránh khỏi tai mắt của các người. Cho dù đến được Trường An trên đường chắc cũng bị đánh cho tơi tả. Ta dám khẳng định Thánh giả đi vội như vậy chính là vì liên quân đã thành công lén tiến vào Quan trung, có thể trong vài ngày đến được ngoài thành Trường An.

Lý Thế Dân vụt đứng dậy, quả quyết nói:

-Trẫm phải lập tức gặp Khấu Trọng.

o0o

Trong ngự thư phòng Khấu Trọng nghe xong lời của Khả Đạt Chí cười nói:

-Hắc! Hảo tiểu tử. Ta không phải nói Khả Đạt Chí ngươi mà là lão tiểu tử Hiệt Lợi kia. Nhạc phụ của ta quả là sáng mắt, bảo Trí Trí nhắc ta, liên quân có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói:

-Tâm tình của Thiếu Soái tốt quá nhỉ!

Khấu Trọng nhẹ nhàng nói:

-Tốt tới nỗi ta muốn hát vang lên, chỉ e các người không chịu nổi giọng của ta. Hắc! Ô! Thần sắc các người sao lại nghiêm trọng như vậy? Có gì phải lo chứ, binh tới tướng đỡ, nước lên thì có đất ngăn, lão tử căn bản không sợ liên quân gì đó chút nào.

Lý Thế Dân thở dài hướng về phía Ngụy Trưng:

-Ngụy khanh hãy đem cách nghĩ của mình như thật bẩm với Thiếu Soái.

Khấu Trọng quay sang phía Ngụy Trưng ngồi bên cạnh gã hỏi:

-Có lời gì cần nói với ta?

Ngụy Trưng nói ra ý kiến của mình.

Khấu Trọng nghe mà chân mày chau lại, trước tiên nhìn về phía Từ Tử Lăng, Từ Tử Lăng cười nói:

-Có gì đẹp mà nhìn? Ngươi không thấy là Ngụy tiên sinh nói rất có đạo lý sao?

Lý Thế Dân khẩn thiết nói:

-Mọi chuyện đều do Thiếu Soái định đoạt.

Khả Đạt Chí im lặng không nói gì.

Khấu Trọng hướng về phía Từ Tử Lăng cười bồi:

-Lăng thiếu gia cho là đúng, Thiếu Soái nho nhỏ như ta làm sao dám phản đối. Ta chỉ là đang cân nhắc tình thế giữa địch và ta. Ngụy tiên sinh nói đúng lắm, bọn ta quả là chưa ổn định được trận thế,dân tình như vậy mà quân sự cũng vậy. Cho dù quân Thiếu Soái, quân Giang Hoài, quân Tống gia ba cánh quân kịp thời kéo đến, bọn ta vẫn có vấn đề về chỉ huy và phối hợp. Vừa mới đến liền lập tức chiến đấu còn đối phương thì đã đợi sẵn, tập luyện đầy đủ, chúng ta quả là khó mà lạc quan được. Con bà nó con gấu! Tiểu tử Hiệt Lợi nếu như dùng chiêu “thật tức là giả” thì ta trả lại hắn chiêu “giả tức là thật”, mọi

việc cứ để ta lo.

Lý Thế Dân mừng rỡ:

-Thiếu Soái đã nghĩ ra cách đối phó rồi sao?

Khấu Trọng cười nói:

-Hôm nay đầu óc ta đặc biệt linh hoạt. Hiệt Lợi âm thầm tiến quân ngàn dặm rốt cuộc cũng phải hiện hình. Bất quá đợi đến khi hắn tới gần chúng ta mới phát hiện thì thật là hỏng bét. Thế nên việc đầu tiên chính là phải là rõ đối phương dùng đường nào tấn công Trường An.

Lý Thế Dân nói:

-Hiệt Lợi muốn tránh tai mắt thám tử của ta, hắn sẽ….

Khả Đạt Chí đứng dậy thi lễ:

-Đạt Chí muốn đi gặp tộc nhân, nói với họ về ân điển của Hoàng thượng, xin hoàng thượng cho phép.

Lý Thế Dân chưa kịp trả lời thì Khấu Trọng đã cười nói:

-Mọi người đều là huynh đệ, cần gì phải né tránh, mau ngồi xuống cho ta.

Khả Đạt Chí lắc đầu:

-Sau đó ta sẽ lập tức khởi hành đi Sơn Hải Quan, ngày sau có duyên gặp lại sẽ cùng các huynh đệ uống rượu trò chuyện.

Lý Thế Dân gật đầu:

-Đạt Chí yên tâm, tộc nhân của ngươi sẽ an cư lạc nghiệp ở Trường An, đây chính là lời hứa của trẫm với Đạt Chí.

Từ Tử Lăng đứng dậy nói:

- Ta tiễn Đạt Chí một đoạn

Hai người đi rồi Lý Thế Dân lại tiếp tục nói:

-Bọn chúng sẽ chọn con đường mé Tây, địa hình đồi núi của Kính Châu là phù hợp nhất cho việc che dấu hành tung binh mã, hơn nữa cho đến trước ngày hôm nay bọn chúng ngày nghỉ đêm đi, chúng ta lại đang bận rộn, quả là có thể tránh được tai mắt của chúng ta.

Khấu Trọng hỏi:

-Kính Châu có thành trì trọng yếu nào?

Lý Thế Dân đáp:

-Thành trì quan trọng và có tính chiến lược nhất của Kính Châu chính là thành Vũ Công ở phía bắc sông Vị Thủy, có đường cái quan đến thẳng Hàm Dương, cách Trường An không đầy trăm dặm, cách Hàm Dương lại càng gần. Chỉ cần hắn tấn công Hàm Dương là có thể khống chế cầu tạm trên Vị Thủy, chia cắt đường thông nam bắc của Vị Thủy, tiến có thể công Trường An, lui có thể thủ Hàm Dương.

Hai mắt Khấu Trọng sáng lên:

-Nếu như chúng ta có thể thủ ổn Vũ Công và Hàm Dương Hiệt Lợi phải chăng là tiến thoái lưỡng nan?

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

-Thế Dân đúng là có ý này. Nếu như Hiệt Lợi muốn tiến vào Kính Châu mà thần không hay quỷ không biết thì cần phải giảm số lượng binh sĩ, dùng khinh kị, quân trang đơn giản, lại càng không thể đem theo nhiều lương thảo, nếu không thể công hãm thành trì nhanh chóng thì phương diện sổ sung lương thực sẽ gặp vấn đề.

Ngụy Trưng nói:

-Hàm Dương và Kính Dương thành ở phía bắc của nó như môi với răng, chúng ta cần phải đồng thời cố thủ cả ba thành. Liên quân tái ngoại có thể ở huyện Cao Lăng trên đường từ Vũ Công đến hàm Dương bổ sung lương thực, chỉ là số lượng có hạn chỉ đủ cho chúng kéo dài từ mười đến mười lăm ngày, còn phải xem số người là bao nhiêu.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

-Tiên sinh thông thuộc tình thế Quan trung như vậy thật khiến người kinh ngạc.

Ngụy Trưng than:

-Năm xưa lúc đi theo Mật công ta đã từng nhiều phen giúp Mật công trù tính kế hoạch tấn công Quan Trung, ngày nay mọi chuyện đã là quá khứ!

Lý Thế Dân nói:

- Tình thế Trường An biến hóa chắc chắn là nằm ngoài dự liệu của kẻ địch, không những thành Trường An quân dân một lòng mà lại không hề tổn thương chút nguyên khí nào, tin tức lại được giữ kín

không lọt ra ngoài, đối với chúng ta vô cùng có lợi. Trước tiên Thế Dân sẽ phái quân đội tăng cường một lượng lớn cho việc phòng thủ thành Vũ Công, Hàm Dương và Kính Dương, những việc khác sẽ giao Thiếu Soái toàn quyền phụ trách, cho dù Thiếu Soái quyết định chính diện đối đầu với Hiệt Lợi Thế Dân cũng không phản đối.

Khấu Trọng cười:

-Đề nghị của Ngụy tiên sinh khiến người tỉnh ngộ, Khấu Trọng ta không phải là hạng người hiếu chiến, huống hồ trong liên quân cũng có rất nhiều huynh đệ của ta. Ha ha! Đột nhiên ta lại cảm thấy cầm chắc trong tay thắng lợi, xin Hoàng thượng hạ lệnh khao thưởng ba quân, cho phép toàn thể các huynh đệ đêm qua cực khổ được nghỉ ngơi đầy đủ, mọi việc xin giao cho thuộc hạ của ta làm. Chỉ cần thủ vững ba thành, trận chiến này chắc chắn sẽ thắng.

Lý Thế Dân nói:

-Thiếu Soái dùng chiến thuật tinh binh, cần Thế Dân cấp cho ngươi bao nhiêu nhân mã?

Khấu Trọng mỉm cười:

-Không cần làm phiền một binh một tốt của Hoàng thượng, ba ngàn quân tinh nhuệ của ta là đủ rồi.

Lý Thế Dân nói:

-Thiếu Soái cần ta phối hợp thế nào?

Khấu Trọng trầm ngâm:

-Vấn đề ở chỗ quân đội của ta ngày đêm không nghỉ, chí ít cũng cần

nghỉ ngơi bốn thời thần mới có thể xuất phát, thật ra thuộc hạ của huynh cũng vậy thôi.

Lý Thế Dân suy nghĩ một lát nói:

-Vậy ta sẽ chuẩn bị một chút, một mặt hạ lệnh cho các cánh quân sẽ xuất chiến nghỉ ngơi, mặt khác tập kết đội thuyền, vận chuyển lương thực trang bị lên chiến thuyền. Ba cánh quân tiên phong vào giờ Tuất sẽ xuất phát đi ba thành, nhất định phải củng cố hệ thống phòng thủ trong thành trước khi trời sáng, sau đó ta sẽ đích thân dẫn đại quân chủ lực phối hợp với ngươi.

Khấu Trọng duỗi người nói:

-Nhân lúc hiện tại còn có chút thời gian, ta nhất định ép Lăng thiếu gia dẫn ta đi gặp mỹ nhân của y, xem thử nữ tử có thế khiến Lăng thiếu gia xiêu lòng rốt cuộc đẹp đến mức nào

(

Chương 792: Kế hư và thực

Ở bên ngoài ngự thư phòng, Khấu Trọng bàn bạc với Từ Tử Lăng, gã hỏi:

- Tiểu tử Đạt Chí kia đâu? Dù sao cũng là huynh đệ chúng ta cần tổ chức một buổi tiệc tiễn đưa hắn.

Từ Tử Lăng trả lời:

- Để hắn lặng lẽ rời đi thôi! Phong Hàn cùng Hi Bạch đi đón Ba Đại Nhi đến Hưng Khánh cung, vừa rồi Lý đại ca bảo ta rằng: ba người Bùi Tịch, Vương Bá Đương và Gia Cát Đức Uy đã bị giam giữ chờ xử lý, Dương Văn Cang và Trì Sanh Xuân… thì vẫn không có tăm hơi.

Khấu Trọng nhíu mày:

- Loan Loan sẽ không gạt chúng ta chứ?

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Nàng không cần thiết gạt chúng ta, còn phía Trí Trí có nói gì không?

Khấu Trọng đắc ý:

- Ta chưa bao giờ nghĩ nàng lại dễ nói chuyện như vậy. Ta còn còn chưa nói chuyện một đêm ân tình gì cả, cũng chưa giải thích gì thì nàng đã chủ động khích lệ ta tiếp nhận Thượng Tú Phương, đương nhiên chỉ một lần này thôi.

Từ Tử Lăng nói:

- Vậy thì thật sự phải chúc mừng ngươi! Điều này đúng là ví dụ chứng minh tốt nhất cho câu thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Tiếp theo mặt gã hiện rõ vẻ chăm chú, gã nói:

- Trước khi Đạt Chí rời cung đã đặc biệt nhắc nhở ta, bọn người Tất Huyền và Triệu Đức Ngôn sau thời điểm bọn Kiến Thành phát động chính biến là lập tức rời đi. Theo sự phỏng đoán của Đạt Chí thì Tất Huyền vội vã chạy tới gặp với Hiệt Lợi như thế, là vì thúc giục Hiệt Lợi nắm chắc thời cơ Trường An đại loạn, lòng quân bất ổn mà huy quân tới xâm phạm. Cho nên quân tiên phong của Hiệt Lợi, có nhiều khả năng trong hai ngày tới sẽ tới đây bất cứ lúc nào, không cho Trường An có cơ hội thở một hơi.

Khấu Trọng biến sắc:

- Vậy làm sao ta hẹn Thượng Tú Phương vào giờ tý đêm nay?

Từ Tử Lăng tức giận nói:

- Đêm nay không được thì còn có đêm mai, sau khi đánh lui Hiệt Lợi thì càng có vô số đêm cho tên sắc quỷ như ngươi.

Khấu Trọng nói với giọng quả quyết:

- Ngươi dạy bảo đúng lắm. Ngươi lập tức đi tìm lão Bạt và tiểu Hầu, sau đó ta dặn dò Lý tiểu tử một tiếng, bốn đại cao thủ chúng ta lập tức xuất phát. Hì hì! Vào lúc đối mặt Thanh Tuyền thì ngươi cũng không biến thành đồ háo sắc sao?

Từ Tử Lăng hoảng sợ nói:

- Ngươi không phải nói đùa chứ! Bằng vào bốn người chúng ta đi ứng phó Hiệt Lợi, thế này thì cùng với đi chịu chết có cái gì khác nhau? Huống chi chúng ta không hiểu được tuyến đường xác thực mà kẻ địch kéo đến xâm phạm.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Đây chính là chiến lược hư thực, chỉ cần kéo dài tới ngày mai, quân ta hoàn thành hành động tiến vào chiếm giữ các trọng trấn chiến lược, Hiệt Lợi chỉ có thể tay trắng mà trở về thôi.

Khấu Trọng tiếp tục đi nhanh rồi bước vào ngự thư phòng của Lý Thế Dân, hướng về phía sáu vị nguyên lão đại thần đang yết kiến Lý Thế Dân mà áy náy cười nói:

- Xin chớ trách Khấu Trọng bất kính, bởi vì tiểu tử có sự tình vô cùng khẩn cấp, nhất định phải lập tức bí mật bàn bạc với Hoàng Thượng.

Sáu vị nguyên lão đại thần chấn động, nghĩ đến sự tình có liên quan đến liên quân tái ngoại, nào còn có tâm tình trách gã, vội vàng thức thời mà nhanh chóng rời đi.

Lý Phàm giúp bọn họ đóng cửa phòng.

Khấu Trọng đắc ý cười nói:

- Cuối cùng thì ta đã thực hiện được giấc mơ thời trẻ, đó là được oai phong như Tể tướng, Đại tướng quân, hơn nữa có quyền thế lấn áp cả triều đình, không cần Hoàng đế Lão tử đồng ý, các đại thần tự động rời đi ngay lập tức.

Lý Thế Dân bật cười khanh khách:

- May là có ngươi thường xuyên vào lúc ta đang nhàm chán phải ứng phó với quần thần, tới giải sầu cho ta một lúc. Ôi! Suy nghĩ của ngươi là đúng, làm hoàng đế thực sự là vô cùng vất vả.

Khấu Trọng thở dài:

- Ta cũng muốn thường xuyên giúp Hoàng Thượng giải sầu một chút, chỉ hận bây giờ vô cùng khẩn cấp, chúng ta phải lập tức xuất phát, hy vọng có thể dọa cho Hiệt Lợi dừng lại, cho chúng ta thời gian một đêm hoàn thành bố trí canh phòng ba thành. Ta đề nghị thay đổi dùng Ma Thường làm người phòng thủ Vũ Công, Ma Thường là đại tướng xuất sắc hạng nhất của ta, nhất định có thể không phụ sự ủy thác.

Tiếp theo, gã nói ra nguyên nhân thay đổi kế hoạch.

Lý Thế Dân nói:

- Hay lắm! Ta theo các ngươi cùng đi.

Khấu Trọng chấn động hỏi:

- Ngươi nói đùa ư? Ngươi đi thì ai trấn thủ Trường An?

Lý Thế Dân thản nhiên nói:

- Lý Tịnh đại ca của ngươi thì như thế nào? Bất luận tài cán hay uy tín, hắn đều có thể thay thế ta, phương diện nhân phẩm càng là tuyệt đối không có vấn đề.

Khấu Trọng cười khổ:

- Nói thẳng thắn ra thì điều này cũng không phải là lý do chân chính mà ta không muốn ngươi đi mạo hiểm. Lý do thật sự là sợ võ công của ngươi thấp kém, ngược lại liên lụy chúng ta. Hiểu chưa, Hoàng thượng?

Lý Thế Dân ôm bụng cười nói:

- Cho đến giờ phút này ta mới cảm thấy ngươi thực sự xem ta là huynh đệ tốt giống như Tử Lăng. Võ công ta thấp kém ư, ngươi đúng là nói đùa! Có cuộc chiến tranh nào mà ta không xung phong đi đầu? Có lúc chỉ cẩn thận mang theo vài người từ đầu trận đánh đến cuối trận, mỗi một lần đều có trăm ngàn đôi mắt nhìn vào.

Khấu Trọng chán nản nói:

- Ngươi là Hoàng đế lão tử, quyết định cuối cùng đương nhiên là nắm ở trên tay ngươi, ở dưới quyền người ta quả là không dễ chịu chút nào. Ôi…

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- Cuối cùng thì ta cũng tranh thủ được nửa ngày nhàn rỗi, tạm thời không cần làm hoàng đế.

oOo

Cánh buồm đơn độc đi vào Vị Thủy, hướng tới Vũ Công mà chạy tới.

Trên chiếc thuyền lớn chẳng những có chở những người danh tiếng chấn động thiên hạ là Thiếu soái Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch, còn có tân chủ Lý Thế Dân của Đại Đường.

Lý Thế Dân ngồi ở bên cạnh Từ Tử Lăng đang điều khiển cánh buồm, hắn kiểm tra số tên mang theo, rồi tuyên bố:

- Dù sao cũng không được kêu ta là Hoàng Thượng. Đêm nay ta lấy thân phận huynh đệ cùng với các ngươi thương lượng việc chiến đấu.

Bạt Phong Hàn ở bên cạnh thân thuyền, vẻ mặt ung dung, đang lau chùi Thâu Thiên Kiếm, nghiêng mắt nhìn Lý Thế Dân, thản nhiên nói:

- Ngươi đã tạm thời không làm hoàng đế, ta không cần khách sáo với ngươi, xin hỏi ngươi vì sao có hạnh phúc là hoàng đế mà không hưởng thụ, lại muốn tiếp tay cùng chúng ta làm việc khó nhọc này.

Hầu Hi Bạch đang ở đuôi thuyền cùng Khấu Trọng cho năm con chiến mã ăn cỏ cười nói:

- Theo như Khấu Trọng nói làm hoàng đế so với ở trên chiến trường thì vất vả hơn đấy, ha ha!

Lý Thế Dân thản nhiên:

- Trước hết, chúng ta cần dùng kế hư thực khó suy đoán để mê hoặc kẻ địch, có Thế Dân tham dự, ít nhất gia tăng khả năng thuyết phục. Quân địch nhìn thấy Thiếu soái quân mai phục ở chỗ nào đó phía sau; nhìn thấy Thế Dân, chính bọn họ sẽ nghĩ tới Trường An đã nắm chắc ở trong tay chúng ta, chúng ta đang dốc toàn lực tới chặn đánh bọn chúng.

Từ Tử Lăng đồng ý:

- Thật sự là như thế.

Lý Thế Dân mỉm cười nói:

- Thứ hai là không có ai so với ta hiểu rõ tình thế và địa lý biên giới hơn, chỉ có ta mới có thể tìm chắc chắn và chính xác tuyến đường hành quân của kẻ địch.

Khấu Trọng cười đồng ý:

- Chính vì ta nghĩ đến điều này cho nên không cự tuyệt sự tham dự của ngươi, lúc ở Lạc Dương, chúng ta sớm lĩnh giáo qua bản lĩnh của Thế Dân ở phương diện này.

Bạt Phong Hàn trầm giọng:

- Nếu như Thế Dân huynh đoán sai, chúng ta chẳng những đi một chuyến vô ích, có thể còn phải mất đau đớn một tòa thành trì trọng yếu nào đó phụ cận Trường An.

Khấu Trọng nhìn về phía mặt trời đang hạ xuống dưới chân núi phía tây, nói:

- Thế Dân ở phương diện này sẽ không phạm sai lầm. Nhưng mà nếu như chúng ta muốn hành động thành công, trên trời kia có bao nhiêu con liệp ưng thì chúng ta phải bắn bấy nhiêu con xuống. Đáng tiếc là mấy con diều hâu của Thế Dân huynh ở lại Lạc Dương, nếu không vấn đề này có thể nhấc tay là giải quyết xong.

Hầu Hi Bạch líu lưỡi hỏi:

- Mà Hiệt Lợi mang tới trăm con ưng, há không phải chúng ta sẽ mệt nhoài sao?

Bạt Phong Hàn mỉm cười:

- Trong ngàn chim ưng chỉ có một con có thể huấn luyện được làm chim ưng khôn ngoan dùng trinh sát kẻ địch, toàn quân có thể có hai con đã không tệ, mà kinh nghiệm đối phó loại súc sinh thông minh này của chúng ta đều phong phú. Trước lấy mồi dụ, một khi tiến vào phạm vi bắn tên của Xạ Nguyệt cung của ta, đảm bảo không có một con có thể bay trở về bên cạnh chủ nhân của nó.

Lý Thế Dân ngửa lên nhìn sắc trời:

- Trước khi mặt trời xuống núi, ta cần qua sông, đến được chỗ lên bờ tốt nhất.

oOo

Năm người cưỡi ngựa phóng trên con đường nhỏ dẫn ra khỏi rừng rậm, leo lên đỉnh một gò đất. Sông Vị Thủy chảy qua bên trái. Đằng trước là một khu rừng rộng mười dặm nằm phía tây của Vũ Công, xa xa bên phải là tầng tầng lớp lớp dãy núi gò đất hoang dã; vầng trăng sáng dần dần treo lên bầu trời, ánh sáng chiếu rực rỡ, làm cho bóng dáng của người và ngựa kéo xa ra tới gần sườn đồi phía trước.

Khấu Trọng hỏi:

- Hiện tại là mấy giờ?

Hầu Hi Bạch đáp:

- Khoảng chừng đến giờ Dậu. Nếu như lúc này toàn bộ kẻ địch tấn công vào Vũ Công, có thể trước khi quân ta tiến vào chiếm giữ Vũ Công đã bao vây khống chế tòa thành này rồi.

Lý Thế Dân dùng roi điều khiển ngựa tiến về phía trước rồi nói:

- Nếu như kẻ địch đến tấn công Vũ Công, đây là con đường nhất định chúng phải chiếm được; mà bởi vì có Vị Thủy nên chúng không thiếu nước và cỏ để có thể cung cấp cỏ non cho chiến mã! Hiệt Lợi đã có Hương Ngọc Sơn lo liệu việc dẫn đường. Sẽ không bỏ dễ lấy khó mà tranh thủ thời gian quý giá.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Mục tiêu của Hiệt Lợi là phòng bị cầu tạm, đợi đến khi đồng thời đánh chiếm Vũ Công và Kính Dương, Thành Dương sẽ trở thành vật trong túi của hắn, đội quân thứ nhất của chúng ta xuất phát từ Trường An, do Kính Đức chỉ huy, lúc này cần phải ngăn địch ở Kính Dương mới có thể dư giả thời gian mà ung dung bố trí. Xem ra có lẽ hiện tại quân tiên phong của Hiệt Lợi vẫn chưa đến được nơi đây. Hiệt Lợi chia thành các tốp kị binh vượt qua vùng núi để công kích Kính Dương, nhanh nhất phải vào sau giờ Sửu mới có thể phát động tập kích đối với Kính Dương.

Phân tích của Lý Thế Dân làm cho bốn người cảm nhận được đầy đủ bản lĩnh của hắn, trù lập kế hoạch, liệu địch như thần, nguyên nhân chính là hắn đối với mỗi địa hình, tình thế đều nắm vững như lòng bàn tay lại tinh thông binh pháp. Do đó có thể chiếm được tiên cơ ở mọi nơi. Ung dung bày bố, không phụ mỹ danh giỏi phòng thủ.

Bạt Phong Hàn nhảy xuống lưng ngựa, chạy xuống sườn đồi. Nằm xuống áp sát tai xuống đất, thi triển thuật "Địa thính" rồi nói với Hầu Hi Bạch:

- Hiệt Lợi giảo hoạt như cáo, cố ý dùng sách lược tập kết đại quân ở phía bắc địa bàn cũ của Lưu Vũ Châu. Làm cho chúng ta tưởng là hắn sẽ tập kích quận Thái Nguyên, vượt Hoàng Hà đánh vào Quan

Trung, hóa ra lại là kế Ám Độ Trần Thương. Dưới sự che dấu của Lương Sư Đô, bí mật đến Vị Thủy, từ phía tây mà xâm phạm Trường An, lại nhân lúc ta chưa chuẩn bị chúng tấn công chiếm giữ ba thành Vũ Công, Kính Dương và Hàm Dương làm cho đại quân Trường An không thể động đậy, các thành trì khác tình thế lại càng nguy hiểm.

Từ Tử Lăng cười vui vẻ rồi nói:

- May là giải quyết nguy cơ của Trường An trong một đêm, nếu không thì Hiệt Lợi thực sự có cơ hội rất lớn để thực hiện được điều đó.

Bạt Phong Hàn quay lại vui vẻ nói:

- Thế Dân dự đoán không sai, đội kị binh vượt quá nghìn người đang dùng tốc độ cao nhất từ ngoài bốn dặm phi tới.

Khấu Trọng đại hỉ nói:

- Sự tình thành công một nửa rồi!

Hầu Hi Bạch ngửa mặt lên trời nhìn quanh, kinh ngạc nói:

- Vì sao vẫn không thấy bóng dáng của liệp ưng?

Khấu Trọng nói với vẻ mặt thoải mái:

- Bởi vì Hiệt Lợi tiểu nhi còn tưởng rằng Trường An có khói lửa! Khắp nơi máu chảy thành sông, xác chết chồng chất như núi, căn bản không tưởng được chúng ta sẽ ở nơi cửa ải quan trọng này gối đầu chờ đón quân của bọn chúng, mà ở trong giấc mơ của hắn, Vũ Công có thể chống cự một giờ tấn công đã vô cùng tuyệt vời, cho nên không cần phái liệp ưng tìm kiếm con đường phía trước, liệp

ưng nhất định vẫn ở bên trong lồng.

Lý Thế Dân thấy khó hiểu, nói:

- Bị vạch trần ư! Giả sử nếu như Hiệt Lợi thả ra liệp ưng thì không phải là chúng ta phí công sao?

Trong lòng Khấu Trọng đã có dự tính, gã nói:

- Đến nay để đối phó liệp ưng thì ta vẫn còn tương đối lành nghề, liệp ưng nhìn thấy phía dưới có kẻ địch, sẽ bay lượn vòng quanh ở phía trên kẻ địch, chủ của ưng có thể dựa vào độ rộng vong bay của chim ưng để suy đoán biết được phạm vi phân bố của kẻ địch, cho nên chỉ cần ba người lão Bạt, tiểu Hầu và Lăng tiểu tử, ở trong rừng chạy xa ra theo các phương hướng khác nhau. Liệp ưng sẽ bay thành nhiều vòng lớn, làm cho kẻ địch nghĩ lầm ở hai bên đường trong rừng rậm có rất nhiều quân mai phục! Chúng ta chẳng những không cần bắn chết ưng, trái lại vẫn có thể lợi dụng nó làm cho kẻ địch trúng kế! Ha ha... tính toán hoàn mỹ biết bao.

Bạt Phong Hàn nhảy lên lưng ngựa, cười nói:

- Nếu như kế hoạch của ngươi không thể thực hiện được, hy vọng ngươi có một kế hoạch chạy trốn hoàn mỹ khác, ha ha... Tử Lăng, Hi Bạch, ai cùng ta làm vài tên tiểu tốt thực hiện mệnh lệnh của Thiếu Soái đây!

Ba người thúc ngựa quay đầu, chạy vào trong rừng rậm!

Khấu Trọng tập trung lắng nghe rồi vui vẻ nói:

- Kẻ địch đến đấy, ta thật sự hy vọng bây giờ là ban ngày. Vậy chúng ta có thể thưởng thức được vẻ mặt kinh ngạc của kẻ địch khi đột

nhiên thấy chúng ta.

Lý Thế Dân lấy ra bó đuốc. Thở dài:

- Ta chưa từng nghĩ có thể cùng Thiếu Soái kề vai đối mặt Kim Lang đại quân có thể xưng vô địch trong thiên hạ, dù nghĩ thế nào thì cũng thấy sự lạ lùng phức tạp của việc đời vượt ra ngoài dự đoán của con người.

Tiếng vó ngựa dần dần vang lên, bỗng nhiên trong vòng một dặm phía trước, toàn là kỵ binh Đột Quyết đông nghìn nghịt. Bụi bốc lên cao, ánh trăng lên sớm vẫn sáng tỏ.

Hai bó đuốc bốc cháy hừng hực, phân biệt cắm ở trên mặt đất bên cạnh ngựa của hai người Khấu Lý ở phía trên gò đất lại càng làm nổi bật hình dáng như thiên thần của hai người, mà trên thực tế thì hai người cũng đại biểu thủ lĩnh thiên hạ hiện thời, là thiên tài quân sự đệ nhất hiện nay, nhìn thấy bọn họ khiến cho người ta nghĩ đến hai lực lượng quân sự lớn nhất của Trung Nguyên đã kết hợp làm một.

Tiếng kèn vang lên.

Kỵ binh địch ào ào ghìm cương ngựa.

Khấu Trọng hướng về phía Lý Thế Dân nói:

- Thật sự là Kim Lang quân của Hiệt Lợi, đủ thấy sự tín nhiệm các tộc trong liên quân không đủ, nếu không Hiệt Lợi có thể bảo bất cứ một đội quân nào trong Khiết Đan quân Thất Vi quân hoặc Hồi Hột quân đánh trận đầu.

Lý Thế Dân nói:

- Nếu như quân địch tấn công Kính Dương cũng là Kim Lang quân, ý nghĩ này của Thiếu Soái mới có thể đúng!

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Đúng.

Tiếp đó gã dùng tiếng Đột Quyết hét lớn sang:

- Khấu Trọng, Lý Thế Dân ở đây. Cung nghênh Hiệt Lợi Đại Hãn.

Đối phương thúc ngựa ra, quát lên điên cuồng:

- Đừng tưởng ta sẽ trúng quỷ kế của các ngươi, lên!

Toàn bộ hơn ngàn chiến sĩ Đột Quyết gào thét, tiếng kèn lại nổi lên, chiến mã hí vang. Hơn ngàn kị binh sắp xếp thành ba nhóm, nhóm thứ nhất hơn ba trăm người thúc ngựa lao đến. Hướng về gò đất mà đánh tới! Tiếp đó hai thủ lĩnh nhóm khác lần lượt lao ra.

Nhất thời tiếng la "giết" vang như sấm, chấn động không trung.

Vẻ mặt Khấu Trọng vẫn hoàn hảo, gã thoải mái nói:

- Tên vừa rồi đi ra gào gào thét thét không phải là Khang Sao Lợi sao?

Sắc mặt của Lý Thế Dân cũng không hề kinh hãi, hắn thản nhiên gật đầu nói:

- Đủ thấy Hiệt Lợi tới đây vội vội vàng vàng, và trong khoảnh khắc này nhất định hắn phải tranh đoạt, cố ý dùng Đại tướng dẫn quân tiên phong, sau khi đến thì lập tức tấn công Vũ Công.

Hàng thứ nhất của kẻ địch xông đến, Ở khoảng cách một ngàn năm trăm bước thì bỗng nhiên kèn phát lệnh lại nổi lên. Toàn bộ kẻ địch ghìm cương ngựa. Dừng ở hơn một ngàn ba trăm bước.

Khang Sao Lợi lại từ trong tốp người đi ra một lần nữa. Quát to:

- Cho dù các ngươi có thiên quân vạn mã thì chỉ dùng để cho gót sắt móng chân của ngựa Đột Quyết ta đạp lên.

Khấu Trọng cười nói:

- Khang Sao Lợi đang sợ đấy. Ngươi có hiểu tiếng Đột Quyết của hắn không?

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- Bắt đầu từ khi tiểu đệ tám tuổi đã học tiếng Đột Quyết rồi. Thiếu Soái không cần phiên dịch.

Khấu Trọng dùng tiếng Đột Quyết thét sang:

- Khang Sao Lợi, ngươi dám khoác lác lung tung ở trước mặt Khấu Trọng ta, năm đó là ai đại phá Kim Lang quân của các ngươi ở Bôn Lang nguyên! Chính trên đất của các ngươi mà còn chịu thiệt lớn bởi Khấu Trọng ta. Huống chi bây giờ các ngươi vất vả viễn chinh, đi sâu vào biên giới nước ta! Ha ha... Nói thật! Bây giờ kế mà chúng ta bố trí là Không thành kế, nơi này chỉ có hai người chúng ta, có đủ gan thì phóng ngựa qua đây. Xem chúng ta có tiếp được hay không, không có gan xông qua đây thì là đồ cháu rùa, ha ha...!

Khang Sao Lợi ra lệnh một tiếng, nhưng lại không chỉ huy thủ hạ đánh tới để chứng minh bọn họ không phải cháu rùa thiếu dũng cảm

mà chỉ dặn dò thủ hạ châm lửa sáng lên. Hơn mười cây đuốc, nhất thời ánh lửa hừng hực, đột ngột lộ rõ ra sự lẻ loi, ít ỏi của hai bó đuốc của bên Khấu Trọng, khó có thể sáng bằng.

Mấy tướng lĩnh kị binh Đột Quyết tụ tập đến bên cạnh Khang Sao Lợi bàn luận, ở dưới sự chiếu rọi của ánh lửa, tranh luận nên hay không nên công kích.

Khấu Trọng cười nói kiêu ngạo:

- Nếu như chúng ta thực sự muốn dụ địch tiến sâu, trước mắt cần phải đi bước đó rồi.

Lý Thế Dân cười khổ nói:

- Đương nhiên là phái quân lính chủ động xuất kích, khiêu khích kẻ địch tức giận, ôi! Kế của Ngươi chỉ để đối phó khỉ ốm, căn bản không có đất dụng võ, bởi vì quân tiên phong của kẻ địch không có mang theo liệp ưng.

Khấu Trọng thản nhiên nói:

- Xin Thế Dân huynh đợi ở đây xem náo nhiệt. Tiểu đệ đi đây...

Kẹp vào bụng ngựa một cái, trên tay cầm đến Thích Nhật cung kéo ra, khi chiến mã lao xuống sườn đồi thì gã dùng thủ pháp độc môn rút ra bốn mũi tên cứng từ bao đựng tên, phi về phía trận địa địch.

Khang Sao Lợi và đám tướng chấn động, không rảnh rỗi để tiếp tục thực hiện thương nghị, vội vã trở về đội của mình. Đám chiến sĩ Đột Quyết không cần dặn dò. Mỗi người đều giương cung cài tên, chuẩn bị chặn đánh Thiếu soái Khấu Trọng danh chấn quan nội quan ngoại. Chỉ trong một hơi thở thì Khấu Trọng đã thúc ngựa lao xuống sườn

đồi. Ở ngoài phạm vi bắn tên của kẻ địch, gã đã liên tiếp bắn ra bốn mũi tên cứng.

Tên xoáy hình trôn ốc phi tới.

Khi bốn con ngựa trúng tên ngã xuống đất thì bốn mũi tên khác của gã lại từ Thích Nhật cung bắn ra, mũi tên xoáy phi nhanh tới trước trận địa của kẻ địch làm cho ngựa chiến ngã xuống tới tấp, thành một đống hỗn loạn.

Hơn mười tên chiến sĩ Đột Quyết bị kích thích tính hung ác, không để ý tới chỉ huy, thúc ngựa lao ra, ngược lại làm cho người phía sau không dám bắn tên, sợ rằng ngộ thương chiến sĩ phe mình.

Khang Sao Lợi lớn tiếng quát dừng lại.

Lượt tên thứ ba của Khấu Trọng bắn ra, nhằm về chỗ giữa mười bảy tên chiến sĩ đang tấn công gã, lại thấy bốn con ngựa ngã xuống, chiến sĩ trên lưng ngựa đều bị rơi xuống mặt đất.

Xoẹt!

Khấu Trọng rút ra Tỉnh Trung Nguyệt, bên phải là đao bên trái là cung. Tiện tay gạt lên gạt xuống mấy mũi tên đang bắn về phía gã. Trong giây lát đụng độ với kẻ địch ở trên đồng bằng giữa hai phe quân.

Khang Sao Lợi đại hỉ, phát ra lệnh tấn công, ba tốp kị binh đang lưỡng lự, lập tức tất cả hướng về phía gã mà lao tới.

Kẻ đụng độ Khấu Trọng nếu chưa bị sống đao đánh trúng thì lại bị Lạc Nhật cung quét xuống ngựa, tiếng đau đớn kêu rên thảm thiết. Sau đó Khấu Trọng quay đầu rời đi, triển khai thuật nhân mã như

nhất, trong phút chốc Khấu Trọng đã kéo dãn khoảng cách xa đến mức tên của kị binh địch bắn không tới, gã chạy từ gò đất nhỏ xuống.

Tiếng tù và vang lên.

Chiến sĩ Đột Quyết cứu người ngã ngựa của phe mình, toàn bộ rút lui trở về phía sau, lui đến ngoài một ngàn bước mới sắp xếp giữ nghiêm thế trận, phục hồi cục diện đối đầu như trước kia.

Khấu Trọng phi trở về bên cạnh Lý Thế Dân, nhếch mép cười nói:

- Phương pháp biểu lộ của ta thế nào?

Lý Thế Dân cười nói:

- Chiêu này của Thiếu Soái chuyên đối phó kẻ địch thông minh mà Khang Sao Lợi càng không làm chúng ta thất vọng.

Khấu Trọng ghìm cương ổn định chiến mã, ngóng nhìn phương xa. Trầm giọng nói:

- Hiệt Lợi tới!

Lý Thế Dân cũng nghe được tiếng chiến mã chạy gấp từ phương xa, ngửa đầu nhìn trời, nói:

- Mong có thể thành công.

Một bóng đen xuất hiện ở trên bầu trời cao. Đang bay về phía bọn họ.

Khấu Trọng đột nhiên biến sắc nói:

- Tiêu rồi, chúng ta sai sót một chỗ.

Kế hoạch hoàn mỹ của Thiếu Soái...

(

Chương 793: Trận tiền quyết chiến

Đạo quân đi đầu của Khang Sao Lợi thay đổi thế trận, từ một tách ra làm hai, từ trung tâm tỏa ra hai cánh.

Từ trong rừng, đại quân Kim Lang linh động như thần ào ra tựa thủy triều, ai nấy sát khí đằng đằng. Mới nhìn còn tưởng tán loạn không đội ngũ, nhưng trên thực tế, tinh thần và sự triển khai ăn ý trong đó đã đạt tới cảnh giới "vô pháp thắng hữu pháp", kẹp bọn gã vào giữa thế trận gọng kìm của hai cánh quân. Vậy mà đây chỉ là thế trận được bày bố đột ngột để đối phó, càng thể hiện rõ bản sắc hùng sư vô địch! Đột nhiên một đội gồm hơn năm chục binh sĩ tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm mâu xông thẳng tới khiêu chiến rồi lại rút về. Sau đó, lại một đội khác tiến lên, sử dụng đúng cách khiêu khích cũ, nhưng không hề tấn công. Tuy thế cũng đã đủ khiến kẻ địch phải căng thẳng thần kinh, không dám lơ là!

Lý Thế Dân hỏi:

- Chúng ta sơ suất điều gì?

Khấu Trọng cười khổ đáp:

- Ta tính sót rằng trong tình huống như thế này, Hiệt Lợi vốn không còn lựa chọn nào khác ngoài việc xua binh tấn công, bất chấp chúng ta mai phục bao nhiêu. Bởi nếu bọn chúng bị chặn lại ở đây, không thể hội họp cùng đạo quân tấn công Kính Dương, sẽ khiến cho đạo quân này mất đi đường tiếp viện mà đại bại.

Lý Thế Dân ngẩn người ra, gật đầu:

- Đúng! Huống chi Hiệt Lợi hoàn toàn tự tin vào bản thân, Kim Lang quân không thể bại trận trên đất bằng được. Chà! Không phải ta chưa nghĩ tới vấn đề này, chẳng qua nó chỉ chợt thoáng qua, còn cho rằng nhờ vào uy danh của Thiếu Soái có thể dọa được Hiệt Lợi một lúc, nhưng trên thực tế chúng ta hoàn toàn không có lựa chọn.

Khấu Trọng quay đầu nhìn về phía sau. Sau khi đảo vài vòng lớn, liệp ưng bay trở về.

Lý Thế Dân cười nói:

- Cho tới giờ chúng ta kể ra cũng khá thành công, tối thiểu là kéo dài được một canh giờ.

Đội Kim Lang quân thứ nhất lùi về xong, hai đội khác đồng thời tiến lên khiêu chiến, quả thực có khả năng khiến đối phương chưa giao chiến đã mất tinh thần, không biết chừng nào khiêu chiến biến thành tấn công thực sự!

Tiếng vó ngựa vang lên, Bạt Phong Hàn giục ngựa tới, dừng lại bên cạnh Khấu Trọng nói:

- Không ổn rồi! Xem ra Hiệt Lợi sẽ xua quân tiến công, không ngại chuyện bị mai phục!

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch trước sau phóng ngựa lên gò, thần sắc cả hai đều nghiêm trọng.

Lúc này hai đội quân nọ đã lùi về. Đột nhiên tiếng hò reo vang dậy đất trời, dưới đại kỳ, Hiệt Lợi với sự hộ tống của Triệu Đức Ngôn, Đôn Dục Cốc, Hương Ngọc Sơn và một đám tù trưởng, cùng vài

trăm binh sĩ đường hoàng phóng ra trước trận tiền, theo con đường được đoàn quân phía trước dẹp sang hai bên nhường lối.

Từ góc nhìn của bọn Khấu Trọng, quân Đột Quyết trải đầy từ trước mặt cho tới tận sâu vô hạn trong rừng rậm, đội ngũ chỉnh tề, tổ chức nghiêm minh

Lý Thế Dân nhíu mày:

- Cần ba vạn quân là đủ hạ ba tòa thành như Vũ Công!

Khấu Trọng trầm giọng:

- Có thấy Tất Huyền không?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Lão không thể không có mặt trong quân, chỉ chưa tìm thấy bóng dáng thôi!

Hầu Hi Bạch nói:

- Chỉ còn một chiêu dùng được là lập tức lùi lại vào trong rừng, để xem bọn chúng có dám tấn công tới không!

Bạt Phong Hàn nói:

- Nếu tấn công thật thì sao?

Từ Tử Lăng than:

- Chỉ còn cách lập tức về giữ thành Vũ Công, lập thế tử thủ đợi quân tiếp viện giải vây…

Lý Thế Dân cười khổ:

- Đó là hạ sách! Quân tiếp viện của đối phương sẽ lần lượt kéo tới cắt đứt đầu mối giao thông cả thủy lẫn bộ, sau đó nhẹ nhàng đánh bại ba ngàn người của Ma Thường. Tiếp tục, một mặt đánh Vũ Công, mặt khác chia quân đồng thời tiến tới Hàm Dương và Kinh Dương, trong khi đó chúng ta bị vây khốn trong thành Vũ Công. Tuy thế, ta cũng không nghĩ ra nổi kế sách nào khác.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Ta lại có một kế.

Hầu Hi Bạch mừng rỡ:

- Mau nói xem, chần chừ không kịp mất.

Khấu Trọng quan sát động tĩnh bên Hiệt Lợi, trầm tĩnh nói:

- Phải nhờ cậy lão Bạt khiêu chiến Tất Huyền!

Lý Thế Dân lắc đầu:

- Hiệt Lợi không chịu để Tất Huyền phải mạo hiểm vô ích vậy đâu, dễ xảy ra những bất trắc khó lường, bởi hắn tin chắc sẽ công phá được lực lượng phục binh vốn không hề tồn tại của chúng ta!

Từ Tử Lăng nói:

- Lời Khấu Trọng nói chẳng phải vô lý đâu. Bởi Tất Huyền từng nhận lời khiêu chiến của Bạt Phong Hàn, có bao nhiêu người chứng kiến, lão không thể rụt đầu rụt cổ, sẽ ảnh hưởng tới uy danh của Đột

Quyết! Vấn đề là ta thấy không nên để lão Bạt phải mạo hiểm.

Khấu Trọng thản nhiên nói:

- Vậy để ta mạo hiểm một phen thì sao? Hiệt Lợi khẳng định sẽ không để lão Tất xuất trận với Phong Hàn, nhưng nếu có thể giết ta giữa đương trường, hoặc giả thắng trận trở về cũng đều hoàn thành mục đích xuất quân lần này!

Bạt Phong Hàn chau mày:

- Nếu người khiêu chiến không phải ta, đối phương nghi ngờ thì sao?

Khấu Trọng đáp:

- Ta không còn thời gian để giải thích. Lão Bạt mau mở miệng khiêu chiến lão Tất đi!

Bạt Phong Hàn dùng tiếng Đột Quyết quát lớn:

- Tất Huyền… có dám cùng Bạt Phong Hàn ta quyết một trận tử chiến không? Tiếp tục mối duyên gặp gỡ ở ngoại thành Long Tuyền đợt trước!

Quân Đột Quyết đột nhiên im phăng phắc, đợi Hiệt Lợi lên tiếng!

Đang phát lệnh cho chư tướng thuộc hạ, Hiệt Lợi quay lại, ngẩng lên trời cười lớn rồi hét lên đáp trả:

- Bạt Phong Hàn, nếu ngươi muốn chết, không ai ngăn cản đâu. Ngươi giả như thoát được vó ngựa Kim Lang quân chúng ta dẫm đạp, Thánh giả tự khắc sẽ ra tay tiễn ngươi lên đường!

Khấu Trọng cười ha hả:

- Lời nói mới đẹp đẽ làm sao! Thì ra Hiệt Lợi sợ Thánh giả bị huynh đệ của ta làm thịt nên không dám để lão xuất chiến! Ha ha! Thật nực cười…

Hiệt Lợi nổi giận, quân binh Đột Quyết lại càng giận dữ, đồng thanh chửi mắng. Người Đột Quyết coi trọng nhất là danh dự của võ sĩ, sao có thể để kẻ khác sỉ nhục người họ tôn kính nhất!

Tiếng của Tất Huyền từ trong trận truyền ra, từng chữ từng chữ một chấn động màng nhĩ nhưng lời lẽ lại nhẹ nhàng:

- Tất Huyền sẵn sàng quyết một trận sinh tử với Thiếu Soái. Xin đại hãn chấp thuận!

Quân Đột Quyết hò hét vang dội như sấm dậy, cực kỳ phấn chấn bởi người Tất Huyền chuyển sang khiêu chiến là Khấu Trọng! Nên biết chuyện Khấu Trọng từng đại phá Kim Lang quân ở Bôn Lang Nguyên là mối nhục lớn nhất với toàn quân! Nếu Tất Huyền có thể đánh bại Khấu Trọng, đương nhiên là điều sảng khoái!

Hiệt Lợi cười lớn, cho rằng Khấu Trọng tự rước họa vào thân, bèn hét lên với vẻ đắc ý:

- Khấu Trọng ngươi nghe chưa? Để chúng ta xem ngươi có đảm lượng không, đừng nói với ta rằng ngươi không dám nghênh chiến!

Lý Thế Dân đến giờ mới hiểu kế khích tướng của Khấu Trọng, nhưng lại vô cùng lo lắng.

Hầu Hi Bạch hỏi:

- Ngươi có tự tin không?

Khấu Trọng cười đáp với vẻ tự tin mười phần, quát lớn:

- Giao thủ cần gì tới đảm lượng.

Nói đoạn phóng ngựa xuống đồi.

oOo

Lý Thế Dân, Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch và Từ Tử Lăng ánh mắt chăm chú về hướng Hiệt Lợi và các đại tướng thủ hạ, đợi Tất Huyền xuất hiện.

Đuốc trên tay binh sĩ Đột Quyết không ngừng được thắp sáng, trăng sao trên cao bị ánh lửa đỏ như máu chiếm hết cả hào quang. Đột nhiên, bên dưới nơi Hiệt Lợi đứng, người người hét lên "Ô Ô" như sói lang gào thét, vang từ trận tiền tới tít mãi đằng sau. Nhất thời cả cánh rừng tràn ngập tiếng sói tru, khiến cho cả chiến mã cũng loạn vó, nghe mà lạnh người.

Trong không khí quỷ dị ấy, Tất Huyền trong bộ hắc bào dục ngựa cầm mâu phóng thẳng từ trong trận ra, theo con đường được dẹp sẵn, hướng thẳng tới Khấu Trọng đang đứng đợi ngoài trận.

Bạt Phong Hàn hai mắt sáng lên, nhìn Tất Huyền chăm chú, trầm giọng nói:

- Thanh mâu trong tay Tất Huyền nặng chín mươi chín cân, tên là "A Cổ Thi Hoa Á", theo tiếng Đột Quyết cổ có nghĩa là Nguyệt Lang, từng cùng lão tung hoành khắp thảo nguyên từ hồi trẻ, chưa có đối thủ. Từ khi mới xuất đạo đã được truyền tụng là "không kẻ nào có thể đánh ngã khỏi lưng ngựa"!

Khấu Trọng hét lớn:

- Tất Huyền ở đâu?

Ở bên này Bạt Phong Hàn tiếp tục:

- Kẻ này sau năm sáu mươi tuổi tưởng đã không còn dụng mâu, ai ngờ hôm nay mặc giáp ra trận, lại phải dùng thanh mâu này nữa.

Khấu Trọng ghìm ngựa dừng lại, nhìn Tất Huyền đang tiến lại gần, cất tiếng cười ha hả:

- Thì ra ngón nghề giấu kín bấy lâu của Thánh Giả là một thanh mâu nặng trịch, thất kính thất kính!

Tất Huyền không hề thấy thế mà giận, thần thái vẫn ung dung bình tĩnh, tựa hồ chẳng hề để tâm tới chuyện vui buồn của thế gian, cặp mắt vẫn lãnh khốc như loài sói lang nhìn con mồi. Nguyệt Lang mâu chỉ thẳng lên bầu trời đêm, tiếng sói tru chợt há thành tiếng la hét tựa sấm rền, càng làm tăng gấp bội khí thế của bậc nhất đại tông sư!

- Choang!

Tỉnh Trung Nguyệt rời bao.

Chiến mã vừa chạm vó xuống đất, Tất Huyền liền kẹp chân vào bụng ngựa, khiến nó phóng đi như một mũi tên. Nguyệt Lang mâu xoáy tròn giữa không trung. Hai bên ta địch đều cảm nhận được từng vòng xoáy một. Nguyệt Lang mâu mỗi lần xoáy lại tăng thêm một phần kình lực. Đến khi cùng Khấu Trọng chính diện giao phong, kình lực của ngọn mâu sẽ đạt tới trạng thái mạnh nhất.

Phía quân Đột Quyết, ai nấy hò hét tới mức khản cả giọng, thảy đều đợi thời điểm Tất Huyền một mâu hạ địch, đánh cho Khấu Trọng văng khỏi mình ngựa.

Khấu Trọng vào lúc nắm chặt thanh đao vào tay rồi, tất cả những băn khoăn lo lắng, thắng bại sinh tử đều để hết bên ngoài, nơi những vầng mây lơ lửng trên trời.

Dẫu cho trận chiến này quan trọng tới đâu, ảnh hưởng tới an nguy của Trung Thổ nhường nào, mặc kệ danh khí của Tất Huyền lớn bao nhiêu, thực lực khủng khiếp ra sao, trong lòng gã không còn đọng lại bất cứ sự vật nào nữa. Binh sĩ Đột Quyết hò hét trợ uy lại càng không chút tác động!

Cảm xúc của gã truyền từ tay tới tận mũi Tỉnh Trung Nguyệt, theo thân mình xuống tận tọa kỵ rồi men theo đó tới đại địa mênh mông vô tận, bao trùm cả trăng sao đang chiếu sáng lên mặt đất này!

Không thắng không bại, quên người quên đao!

Khấu Trọng cười ha hả, dục ngựa phóng tới nghênh tiếp Tất Huyền.

Khoảng cách không ngừng giảm, tốc độ tăng dần!

Bên phía Đột Quyết người người như say như mê, tiếng hò hét dội vang chấn động mặt đất!

Đám Lý Thế Dân lại không ngừng lo lắng. Chỉ cần thấy Tất Huyền mới ra tay đã dùng toàn lực, có thể hiểu Tất Huyền quyết phân thắng thua với Khấu Trọng chỉ trong vài chiêu, chưa kể tới Tất Huyền có một giáp công lực, lấy cứng chọi cứng dư sức áp đảo Tỉnh Trung Bát Pháp linh diệu như thần của Khấu Trọng!

Duy có Từ Tử Lăng biết rõ thời điểm Khấu Trọng rút đao cũng là lúc gã đã thành công tiến nhập trạng thái tinh thần tột đỉnh. Điều khiến người ta kinh hãi nhất chính là tốc độ ngựa phóng không ngừng tăng lên. Thế của Tỉnh Trung Nguyệt lại càng lúc càng chậm rãi. Nhanh chậm hai bên đối nghịch với nhau. Dường như Khấu Trọng đã nắm bắt được nguyên lý huyền bí của đất trời, đủ để khắc chế cái nhanh của Tất Huyền! Gã hiểu Khấu Trọng cũng nghĩ như gã, hiểu được sai lầm nghiêm trọng của Tất Huyền.

Thanh trường mâu đang xoáy tròn trên tay Tất Huyền từ từ biến thành một cơn lốc, phát ra tiếng “vút vút vút” xé trời trấn áp hết tiếng la hét đương trường!

Nếu xem xét kỹ tốc độ tiếp cận của hai bên, với nhãn lực cao minh có thể nhìn ra Tất Huyền đã nhắm chuẩn thời gian để giáng cho Khấu Trọng một mâu với kình đạo mạnh nhất.

Lý Thế Dân thất thanh:

- Hỏng rồi!

Bạt Phong Hàn thần sắc lại trầm tĩnh, khẽ nói:

- Khấu Trọng còn có tuyệt chiêu!

Lời còn chưa dứt, vượt khỏi sự tưởng tượng của hai bên quan sát, bao gồm cả Tất Huyền trong đó, ở cự ly khoảng ba trượng, Khấu Trọng cả người lẫn ngựa theo thuật “nhân mã như nhất” phóng thẳng lên không tới độ cao cả trượng, chém thẳng tới Tất Huyền.

Hai bên đối trận đột nhiên câm lặng không còn tiếng động, ai nấy miệng há hốc, không thể tin vào chuyện xảy ra trước mắt mình.

Khấu Trọng không chỉ triển khai thuật “nhân mã như nhất” huyền diệu, lại còn áp dụng cả bí pháp độc môn “nghịch chuyển chân khí” lên mình con ngựa, tạo nên biến hóa thần kỳ!

Chiến mã của Tất Huyền hoảng sợ, tránh sang một bên theo bản năng, còn một mâu chứa đầy kình đạo đó của Tất Huyền lại không thể công tới như dự định mà phải chuyển thế để đỡ chiêu đao bổ xuống của Khấu Trọng.

Thanh đao của Khấu Trọng tuy vẫn giữ thế chậm như lúc đầu, nhưng nhờ thế phóng trên cao xuống của chiến mã, đao cực chậm này lại được tăng thêm, từ chậm biến thành nhanh như sét giật ngang trời.

Chiến mã của Tất Huyền lại tiếp tục tránh sang bên, Nguyệt Lang mâu đang xoay tròn nhanh tới không nhìn thấy đã hiện hình, đưa chênh chếch lên đỡ lấy một đao kỳ dị tới cùng cực của Khấu Trọng!

Trong khi hai bên đang nín thở theo dõi, mâu đao giao nhau tóe ra tia lửa, tạo thành tiếng vang chấn động cả màng nhĩ.

Chiến mã của Tất Huyền quay hai vòng tại chỗ, bốn chân chạm đất nhũn cả ra, trước tiên quỵ xuống, sau đó hí lên một tiếng, ngã khuỵu xuống đất. Rõ ràng Tất Huyền đã không thể chuyển hóa hết kình lực từ đao của Khấu Trọng, nên dư lực truyền sang ngựa.

Khấu Trọng như thiên thần xuống hạ giới, điều khiển ngựa hạ xuống phía sau ngựa của Tất Huyền trước hàng nghìn vạn ánh mắt quan sát, tiếp tục phóng thêm hơn chục bước nữa. Chiến mã không kêu tiếng nào, chúi về phía trước, đầu chạm đất trước, sau đó bụng ngựa chạm mặt cỏ, trượt đi gần trượng mới dừng!

Tất Huyền nhảy khỏi lưng con ngựa đã ngã quỵ, người mâu cùng phóng đi, mũi mâu nhằm hướng lưng Khấu Trọng.

Phía Đột Quyết lại bùng lên tiếng hét hò, nhưng không còn kịch liệt và tràn đầy lòng tin như trước, bởi vì đã trực tiếp thấy được rằng Khấu Trọng ít nhất cũng đã bình thủ được với Tất Huyền!

Từ Tử Lăng biết cả hai bên đã đồng thời thụ thương. Nhưng gã trong lòng vẫn bình thản, bởi hiểu được Trường Sinh khí có khả năng giúp Khấu Trọng chịu đựng thương thế tốt hơn Tất Huyền nhiều. Huống chi Khấu Trọng còn ít hơn Tất Huyền tới sáu mươi tuổi.

Bạt Phong Hàn thấy thế mâu của Tất Huyền không còn như trước, hỏi:

- Nếu Tất Huyền thua trận mất mạng, sẽ có hậu quả gì?

Gã hiểu rõ câu trả lời hơn bất kỳ ai, nhưng vẫn đưa ra để cảnh báo Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân còn chưa kịp trả lời. Khấu Trọng chưa tiếp đất đã phản thủ chém một đao thẳng vào mũi mâu của Tất Huyền, rồi dựa vào thế đao lộn nhào mấy vòng, dừng lại ở một bên sườn đồi.

Thoạt nhìn, hai người như tùy ý xuất chiêu. Đợt giao phong kịch liệt trên ngựa vừa rồi đã vượt khỏi ý liệu của người quan sát, nhưng thực chất đó là kết quả của việc khổ luyện không ngừng, đạt tới hóa cảnh giữa hữu ý và vô ý.

Mâu của Tất Huyền kích tới như mưa rào, liên tiếp như nước chảy mây trôi, cái khéo ẩn trong cái vụng, nhìn như chân chân thật thật mà lại chứa muôn vạn biến hóa, chẳng thua kém Thiên Đao. Nhưng một chiêu phản thủ của Khấu Trọng còn xuất sắc hơn, dựa hoàn toàn vào cảm ứng linh hoạt thiên nhân hợp nhất vượt hơn người thường, phá tan biến hóa từ mâu thế của Tất Huyền, tìm đúng đường đi nước

bước của lão. Tuy vậy, nếu không nhờ trước đó Tất Huyền bại trước thuật “cưỡi ngựa”, gã không thể có thành quả như vậy được. Cho nên có thể thấy rằng khi cao thủ tranh phong phải tìm từng điểm yếu một, tranh nhau từng chút.

Tất Huyền quay người lại nhanh như gió lốc, trường bào căng lên. Bất ngờ lão quăng thanh Nguyệt Lang mâu đi, vui vẻ cười nói:

- Quá khứ quả là gánh nặng không cần thiết. Sau khi từ biệt ở Trường An, không ngờ đao pháp của Thiếu Soái lại có bước tiến dài như vậy, nằm ngoài ý liệu của bản nhân! Ha ha!

Trên đồi, Từ Tử Lăng than:

- Tất Huyền cuối cùng đã hiểu sai lầm của lão. Đúng là Khấu Trọng đã dành được ưu thế, nhưng nếu không nhờ Tất Huyền khó phục hồi được công lực, thắng bại thật khó biết.

Bạt Phong Hàn gật đầu nói:

- Bởi vì lão vẫn chưa thể buông bỏ những vinh quang trong quá khứ và chiến tranh!

Lý Thế Dân giờ mới trả lời Bạt Phong Hàn:

- Nếu Tất Huyền chiến tử, ba vạn Kim Lang quân này sẽ mất đi lý trí, người người cuồng điên, muốn xóa bỏ hết nỗi khuất nhục của Tất Huyền đem lại. Chúng sẽ giết sạch những người Hán gặp được, lấy máu phủ Vũ Công.

Hầu Hi Bạch kinh hoảng nói:

- Vậy phải làm sao? Ngoại trừ “không lâm kế” bọn ta chỉ còn “không

thành kế”. Vũ Công giờ chỉ có chưa đầy năm trăm quân thủ thành, vốn không chống nổi một trận!

Từ Tử Lăng cười nói:

- Hi Bạch chớ lo, Khấu Trọng còn hiểu rõ vấn đề này hơn bọn ta!

Khấu Trọng ôm đao đứng thẳng, cung kính nói với Tất Huyền cách đó ba trượng:

- Tiểu tử Khấu Trọng may mắn thành công, nhờ vào thiên tính của chiến mã mà giữ được cái mạng nhỏ, lại được Thánh Giả thủ hạ lưu tình! Mong Thánh Giả thứ cho những lời cuồng ngôn Khấu Trọng ta vừa mới nói!

Tất Huyền hiểu rõ khó khăn của mình, lão đã bị nội thương nặng hơn Khấu Trọng nhiều. Nhưng Khấu Trọng lại khiêm tốn nhận bại trước mặt toàn quân Đột Quyết, chính là muốn cho lão có cơ hội hạ đài. Bất kể cừu hận thâm sâu với người Hán thế nào, nhưng lão có vị trí siêu tuyệt trong quân Đột Quyết, nếu cứ cố tiếp tục sẽ tự chuốc lấy bại vong, hậu quả sau này không cần phải nghĩ. Lão không khỏi nảy sinh thiện cảm với Khấu Trọng, cười nói:

- Thiếu Soái không cần phải khiêm nhường, cao thủ tương tranh vốn chỉ để cầu thắng lợi, bất chấp thủ đoạn. Ta và ngươi tuy chưa phân thắng bại nhưng nếu tiếp tục đấu sẽ biến thành kẻ cuồng đồ chỉ ham dùng sức. Tuy nhiên trận này có quan hệ tới thịnh suy của Đột Quyết, không thể chỉ dựa vào lời của Tất Huyền mà giải quyết được. Xin nhờ Đại hãn quyết định!

Nói rồi lão cười một tiếng, quay về lui vào trong trận!

Ngồi trên lưng ngựa trên cao, ánh mắt dữ dội của Hiệt Lợi nhìn chằm

chằm Khấu Trọng. Không ai dám tạo nên tiếng động, thời gian như đứng yên!

Khấu Trọng đáp lại ánh mắt sắc bén của Hiệt Lợi, ngầm cảm thấy cừu oán của bản thân với lão đã giảm nhiều, bởi vì lão chắc chắn sẽ hạ đài để giữ gìn thể diện cho Tất Huyền. Thế nhưng điều đó không có nghĩa là Hiệt Lợi sẽ lui binh. Đúng như Tất Huyền nói, chuyện này có liên hệ tới thịnh suy của quốc gia dân tộc. Thêm vào đó, lần dẫn quân xâm lược này do Hiệt Lợi cầm đầu đã như tên rời cung, không thể thu hồi.

Bọn Lý Thế Dân nín thở bất động, ngoại trừ chờ đợi phản ứng từ Hiệt Lợi ra không còn biện pháp nào khác nữa. Nếu không phải sương mù mùa xuân đang phủ dày đặc, vẫn có thể phóng hỏa đốt rừng, tạm thời ngăn địch.

Bạt Phong Hàn quan sát trận địch, trầm giọng nói:

- Ta dám lấy đầu ra đảm bảo Hiệt Lợi sẽ hạ lệnh tấn công.

Hầu Hi Bạch đột nhiên toàn thân run lên, ba người ngạc nhiên nhìn y. Hầu Hi Bạch cho tay vào trong ngực nói:

- Ta còn một biện pháp.

(

Chương 794: Ác quán mãn doanh

- Bùng!

Pháo hoa bắn từ trên đồi bay lên trời cao, nổ tung tạo thành một quầng lửa đỏ như máu, ánh sáng chiếu tỏa lên mặt đất.

Bên phía Hiệt Lợi trên dưới thảy đều ngẩng đầu nhìn lên. Khấu Trọng cũng tương tự, nhìn những điểm ánh sáng đỏ rực từ từ tiêu dần, hóa thành những chấm nhỏ rơi xuống rồi biến mất không dấu vết.

Thấy Hầu Hi Bạch trên đồi vung mạnh tay ra dấu với gã, Khấu Trọng lập tức tỉnh ngộ. Hầu Hi Bạch vừa phóng ra pháo hoa do Lôi Cửu Chỉ tặng y, vốn dùng để liên lạc với đội quân của Ma Thường nhưng đêm qua không có cơ hội để dùng tới. Hiện giờ Hầu Hi Bạch thấy tình hình bất ổn, bèn nhanh trí sử dụng để gọi ba ngàn quân tinh nhuệ của Ma Thường.

Tiếng tù và nổi lên bên trận địch.

Khấu Trọng chợt giật mình, thầm nghĩ lần này e khéo quá hóa vụng, sợ bên Hiệt Lợi sẽ cho rằng bên bọn gã phát động tấn công tiên phát chế nhân. Đến khi nhìn về phía trận địch một lần nữa, gã mới an tâm.

Kỵ binh bên địch quả nhiên đang được điều động, tên lắp vào cung nhưng chẳng qua cũng chỉ tản ra bày thế trận phòng thủ. Khấu Trọng không khỏi cười mình đã quá lo. Trên thực tế quân Hiệt Lợi tiến tới đây được đã mệt mỏi, bị chặn lại ở chỗ này, thêm vào đó là sự úy kỵ đối với gã, đã nảy sinh tâm lý “kinh cung chi điểu”. Lão càng sợ Khấu

Trọng mai phục ở đây mà binh lực còn gấp mấy lần, đâu hay khu rừng phía sau đồi chẳng có lấy một binh một tốt, mà quân tiếp viện có tới kịp không vẫn còn chưa biết.

Khấu Trọng bước lên phía trước hét lớn:

- Đại hãn chớ nên kinh động, bọn ta bắn pháo hoa bởi vì binh lực yếu sợ không đủ để ngăn đại quân của ngài nên phải gọi viện binh. Mọi người hãy bình tâm thương lượng. Đại hãn nếu chịu ngừng can qua, bọn ta sẽ đáp lễ hậu, tặng đại hãn vạn lượng hoàng kim, trâu ngựa các loại ba ngàn con, mười xe lông chồn, vải vóc tơ tằm muôn súc, lại thêm năm xe hương liệu, mười xe mỹ tửu. Được chứ?

Bạt Phong Hàn trên đồi nghe vậy lắc lắc đầu, nói:

- Tiểu tử này thuận miệng nói bừa mà nghe đâu ra đấy, về mặt này Bạt mỗ tự nhận không bằng.

Hầu Hi Bạch nói:

- Hắn thích sảng khoái với người ngoài, nhằm tiêu xài hết tài sản của hoàng thượng.

Lý Thế Dân cười nói:

- Chỉ cần không phải trao người, ta vẫn có thể gánh được.

Hiệt Lợi thúc ngựa lên trước gần trượng, tức giận quát:

- Ngươi xem Hiệt Lợi ta là đứa trẻ ba tuổi sao? Khấu Trọng nhà ngươi mà tốt vậy sao! Hừm! Trăm vạn đại quân của ta tiến tới đây chẳng phải để lấy hết tiền tài nữ nhân của các ngươi sao. Khấu Trọng ngươi chớ có lảm nhảm nữa, mau phóng ngựa tới đây để ta

xem ngươi còn có bản lĩnh gì.

Khấu Trọng thầm nghĩ, đúng là ta đang muốn nói nhảm để kéo dài thời

gian đây. Gã bèn thở dài nói:

- Đại hãn có biết rằng từ hồi trở về từ Long Tuyền, lòng ta đã yếu mềm đi biết bao nhiêu! Ôi! Thật lòng mà nói nếu đại hãn cho rằng cánh quân tấn công Kính Dương có thể thành công thì ngài đã sai lầm, sai lầm thực sự rồi. Hiện giờ bọn ta sở dĩ có thể chuẩn bị sung túc, thoải mái đàm phán điều kiện hòa bình quả thực còn có nội tình khác, sau này nếu cần sẽ bẩm báo. Giờ tạm dẹp chuyện đó sang bên, nói về trăm vạn đại quân của đại hãn. Hãy để ta đếm từng đầu người, nếu quả đủ trăm vạn, Khấu Trọng ta lập tức bò tới trước mặt đại hãn.

Bọn Lý Thế Dân nghe mà phì cười, còn Hiệt Lợi á khẩu không nói nên lời,

tức giận nói:

- Ta mang theo bao nhiêu người ngựa, việc gì phải chứng minh cho ngươi thấy, ngươi coi ta là tên ngốc sao?

Khấu Trọng lựa tình thế mà xử sự, gã vội cười xòa:

- Đại hãn chớ giận. Bọn ta nắm rõ kế hoạch hành quân của đại hãn như bàn tay mình. Đại hãn có hứng thú muốn kiểm chứng không?

Từ Tử Lăng không khỏi thầm khen Khấu Trọng thông minh. Gã đã nhằm đúng vào điểm yếu đa nghi của Hiệt Lợi, chắc chắn đạt được mục đích kéo dài thời gian. Dẫu Từ Tử Lăng vẫn chưa đoán biết

Khấu Trọng có thể nói nhăng cuội gì với Hiệt Lợi, nhưng từ nhỏ tới giờ, bốc phét vốn là tuyệt chiêu của Khấu Trọng.

Hiệt Lợi không thấy có kẻ địch xuất hiện từ phía sau cánh rừng, còn đang nghi thần nghi quỷ, không khỏi buột miệng:

- Nói mau! Chẳng có ai bịt miệng ngươi đâu.

Khấu Trọng nói:

- Chuyện này phải đa tạ Ngọc Sơn huynh.

Hương Ngọc Sơn bên cạnh Triệu Đức Ngôn trong lòng biết không ổn, biến sắc hét lên:

- Đại hãn xin chớ nghe lời nói xàm của hắn, lấy không làm có để hãm hại Ngọc Sơn.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Tiếng Đột Quyết của Ngọc Sơn huynh thật là lưu loát phi thường. Ha ha! Chuyện ta nói đúng sai thế nào, toàn nhờ huynh đem kế hoạch ra trình bày cho lệnh huynh Sanh Xuân biết, mà Sanh Xuân huynh lại đã đầu hàng bọn ta. Lại thêm ta và hoàng thượng thẩm vấn cẩn thận, nên còn chưa ngốc tới mức đợi đại hãn xua quân tới vây thành mới tỉnh cơn mộng mị. Ha ha! Ngọc Sơn huynh, ngươi nói xem bọn ta phải cảm tạ huynh thế nào đây.

Sát cơ trong mắt Hiệt Lợi lập tức lóe lên, quay đầu nhìn về phía Hương Ngọc Sơn.

Hương Ngọc Sơn kinh hãi thốt:

- Đại hãn xin hãy tin tưởng Ngọc Sơn, ta xin thề chưa từng nói cho ai biết. Sư phụ!

Câu cuối cùng là cầu xin Triệu Đức Ngôn.

Hiệt Lợi hét lớn:

- Quốc sư! Tại sao ngươi lại mang thứ phế vật này tới cho ta?

Triệu Đức Ngôn cúi đầu đáp:

- Đức Ngôn biết tội.

Hương Ngọc Sơn mặt không còn hạt máu, run giọng:

- Hắn hãm hại Ngọc Sơn… A!

Triệu Đức Ngôn trở tay đánh ngay giữa mặt hắn. Hương Ngọc Sơn kêu thảm một tiếng, ngã khỏi mình ngựa, chết ngay tại chỗ.

Từ Tử Lăng chợt thấy xúc động. Hương Ngọc Sơn tội chết có thừa! Chẳng qua hắn dẫu sao cũng là cha của Tiểu Lăng Trọng, giờ có kết cục như vậy thật khiến người phải đau lòng. Cũng bởi mối quan hệ này mà gã và Khấu Trọng luôn không nỡ xuống tay.

Bạt Phong Hàn quát khẽ:

- Hảo tiểu tử!

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- Tới rồi!

Tiếng vó ngựa từ phía sau đã mang máng nghe thấy, như xa mà lại gần.

Hiệt Lợi nghe thấy tiếng vó ngựa, sắc mặt chợt biến, giục ngựa chạy vào trong trận.

Khấu Trọng không mảy may xúc động khi Hương Ngọc Sơn chết giữa trận. Đây chính là nước cờ lợi hại phi thường của gã. Không chỉ nhân lúc Hiệt Lợi đang bối rối để trừ mối họa tâm phúc là Hương Ngọc Sơn, lại còn khiến cho bên Đột Quyết nghi ngờ trong rừng có ẩn phục binh. Bởi bọn chúng cho rằng Trì Sanh Xuân hẳn biết kế hoạch tấn công của liên quân tái ngoại, nên sự chuẩn bị của đối phương đã đầy đủ, trong khi Hiệt Lợi chỉ có mỗi một cách là chính diện cố tấn công. Trong tình huống này, Hiệt Lợi không thể ngốc nghếch tới mức xua quân tấn công quân Đại Đường đang bày trận nghiêm chỉnh chờ đợi, mà phải đợi liên quân tụ tập đầy đủ, bồi dưỡng tinh thần rồi mới quyết phân thắng bại trên chiến trường.

Tiếng vó ngựa gần thêm. Đó là ba ngàn tinh kỵ của Thiếu Soái Tống gia quân, do Ma Thường, Tống Pháp Lượng, Tống Sảng, Tống Bang và Vương Huyền Thứ dẫn đầu, vừa ra khỏi rừng liền phân thành năm đội, mỗi đội sáu trăm người, tinh kỳ tung bay phấp phới, hai đội phóng lên trên đồi, một đội lưu lại phía sau, còn hai đội phân ra hai bên trái phải của ngọn đồi. Chỉ nhìn đội hình là biết đây là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nhanh nhẹn và hiệu quả, vừa xuất hiện đã kết thành trận thế có thể tùy ý tấn công hay phòng thủ. Lại thêm người người tinh thần phấn chấn, không chút mỏi mệt.

Khấu Trọng biết đã tới đúng thời điểm, bèn ngang nhiên bước tới trước, cười nói:

- Đại hãn từ xa tới thật là mệt mỏi. Chẳng hay hôm nay chúng ta tạm ngưng chiến, mỗi bên lui quân mười dặm, đợi tập trung đủ nhân mã

rồi quyết một trận phân thắng bại, còn hơn là gườm gườm nhìn nhau ở đây tới khi trời sáng, còn không biết đến lúc nào mới có thể ngả lưng đánh một giấc đây.

Đôn Dục Cốc và Khang Sao Lợi tiến tới hai bên Hiệt Lợi góp ý. Hiệt Lợi vẫn không nói lời nào, chỉ hung dữ nhìn Khấu Trọng.

Khấu Trọng biết lão sợ mình lừa dối, bèn than:

- Khấu Trọng ta đã bao giờ nói mà không giữ lời chưa, hôm nay có thu quân trong hòa khí hay không tùy đại hãn quyết định.

Hiệt Lợi ném mạnh roi ngựa xuống đất, chỉ tay mắng:

- Lui! Để ta xem Khấu Trọng ngươi còn đắc ý được bao lâu!

oOo

- Cộc! Cộc! Cộc!

Khấu Trọng ngồi bật dậy khỏi giường, kinh hãi hỏi:

- Có phải quân địch áp sát rồi không? Đây là đâu?

Vương Huyền Thứ đẩy cửa bước vào, cung kính đáp:

- Vẫn chưa thấy bóng dáng quân địch. Đây là phủ Tổng quản trong thành Vũ Công.

Khấu Trọng vẫn còn chưa hết sợ:

- Vừa rồi ta nằm mơ thấy Hiệt Lợi công thành. Con bà nó chứ. Hi vọng giải quyết được xong Hiệt Lợi thì về sau mới không còn ác

mộng nữa. Ta chịu đủ rồi.

Vương Huyền Thứ giúp gã mặc y phục, nói:

- Bây giờ là giờ Tỵ hai khắc. Hoàng thượng, Từ gia, Hầu gia đang đợi Thiếu Soái ăn cơm trưa ở đại sảnh.

Sau đó ý nói nhỏ:

- Thiếu Soái có thể cho phép Huyền Thứ xử trí tên gian tặc Dương Văn Can đó được không!

Khấu Trọng bất ngờ, hỏi:

- Dương Văn Can à? Tìm thấy hắn rồi sao?

Vương Huyền Thứ hai mắt đỏ lên, gật đầu đáp:

- Tối qua trong lúc kiểm tra các suất đinh ở cửa phía Đông, đã tóm gọn Trì Sanh Xuân, Dương Văn Can và năm mươi bảy tên ác đồ.

Đang rửa mặt, Khấu Trọng vui mừng nói:

- Thảo nào đêm hôm qua Hiệt Lợi và Triệu Đức Ngôn lại tin lời ta đến thế. Thì ra Trì Sanh Xuân làm nội ứng ở Vũ Công, tất nhiên phải biết kế hoạch của Hiệt Lợi. Ha ha! Ta đương nhiên sẽ giao Dương Văn Can cho ngươi xử trí. Nhưng ngươi phải hứa với ta rằng sau khi hành quyết Dương Văn Can rồi, phải buông bỏ hết mọi oán cừu mà chăm sóc thật tốt cho hảo muội tử Tiểu Hạc Nhi của ta, càng không nên thù ghét Thục Ny. Được không?

Vương Huyền Thứ không ngừng gật đầu, lệ nóng tuôn rơi, nức nở nói:

- Huyền Thứ tuân mệnh. Đa tạ Thiếu Soái.

oOo

Khấu Trọng lấy một cái bánh bao ăn ngấu nghiến, nói tiếp:

- Không ngờ trong lúc chiến tranh còn có thứ ngon thế này để ăn. Sao các ngươi không ăn?

Bạt Phong Hàn lắc đầu nói:

- Mọi người đã ăn no cách đây một thời thần rồi. Tên tiểu tử nhà ngươi ngủ gì cho tới khi mặt trời lên quá bốn con sào mới dậy, còn phải sai người tới gọi năm lần bảy lượt nữa. Làm gì có thứ chủ soái lười đến thế.

Lý Thế Dân cười nói:

- Ngủ được là phúc mà.

Giữa sảnh chính, phủ Tổng quản thành Vũ Công, mọi người đang ngồi quanh bàn ăn trưa. Ngoại trừ Lý Thế Dân, Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn, Từ Tử Lăng, Hầu Hi Bạch và Ma Thường ra, còn có Bàng Ngọc vừa mới tới nơi thông báo tình hình.

Khấu Trọng nhớ tới Dương Công Khanh từng nói chủ soái phải biết ngủ ngon, vậy mà giờ đây Dương Công Khanh không còn được tận mắt nhìn thấy cảnh thái bình thịnh trị, thiên hạ thống nhất nữa, trong lòng không khỏi quặn đau, bèn chuyển sang hỏi Bàng Ngọc:

- Phiền Bàng huynh kể lại một lần nữa.

Bàng Ngọc vội đáp:

- Kính Đức tới trấn thủ Kính Dương. Quả nhiên quân Đột Quyết một vạn tới tấn công, bị phục binh của Kính Đức đánh giết trở tay không kịp, chém hơn ngàn thủ cấp, bắt sống năm trăm, bao gồm cả thủ lĩnh Sĩ Cân A Sử Đức Ô Một Xuyết.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Đúng là tin vui. Cái tên dài như vậy mà huynh cũng có thể nói ra được rành mạch. Ha ha. Phải chăng điều này cho thấy chúng ta có thể giữ được ba tòa thành chắn giữ phía Bắc Trường An?

Lý Thế Dân nói:

- Tình huống không hề lạc quan. Quan trọng nhất là thời gian không đủ, vì chúng ta đặt trọng binh phân ra đóng ở Thái Nguyên và Lạc Dương nên binh lực ở Trường An yếu nhược. Kể cả có thêm vào Cấm Vệ quân cũng chỉ vỏn vẹn có bốn vạn. Nếu lại tiếp tục phân ra cố thủ ba thành, binh lực Trường An lại giảm đi một nửa. Nếu Hiệt Lợi phát động tấn công trong ba ngày, lão sẽ dễ dàng cắt đứt mối liên lạc giữa ba thành. Khi đó giả sử lão tập trung lực lượng tấn công bất kỳ tòa thành nào, chắc chắn thành đó khó giữ, chúng ta rơi vào thế nguy.

Khấu Trọng hỏi:

- Chúng ta có thể tiếp viện bằng đường thủy, trước sau hai mặt giáp công, sao không khiến Hiệt Lợi lui binh được chứ?

Bạt Phong Hàn đáp:

- Bọn ta vừa mới nghiên cứu vấn đề này. Phải xem xét thực lực của

liên quân, nếu Hiệt Lợi có thể điều động được một vạn người, chỉ cần phân ra năm vạn đến phía Bắc cầu Vị Thủy, Trường An sẽ không còn cách nào đưa binh đi cứu viện, ngay tự bảo vệ đã khó. Vì vậy, Hiệt Lợi hoàn toàn đủ khả năng cắt đứt mối giao thông thủy bộ ở Vị Hà.

Hầu Hi Bạch nói:

- Nếu Hiệt Lợi muốn tấn công Trường An, trước tiên phải lấy được ba thành, đoạt lấy lương thảo và ổn định cứ điểm. Theo thám tử báo cáo về, đêm qua sau khi lui binh mười dặm, Hiệt Lợi lập tức phái người tới Vị Thủy đánh bắt cá và săn thú rừng ở vùng núi gần đó. Có thể thấy chuyện thiếu lương thực của Đột Quyết nghiêm trọng, khiến Hiệt Lợi bất chấp tất cả mà phát động tấn công.

Khấu Trọng lấy một chiếc bánh bao cắn một miếng lớn, thần thái vẫn ung dung, hỏi:

- Bên phía tên tiểu nhân Hiệt Lợi còn tin tức gì nữa không?

Ma Thường đáp:

- Mới có thêm một vạn quân tới, nhưng vẫn chưa biết là chiến sĩ thuộc bộ lạc nào.

Khấu Trọng nhìn sang Lý Thế Dân, hỏi:

- Hoàng thượng không trách thần là khách mà lấn chủ chứ?

Lý Thế Dân cười đáp:

- Cút con bà ngươi đi! Mau nghĩ biện pháp cho ta.

Mọi người thấy Lý Thế Dân cũng biết nói tục, nhất thời tiếng cười rung cả sảnh đường.

Khấu Trọng cười nói:

- Thì ra lời nói tục của hoàng thượng nghe còn trôi chảy hơn cả lão tử. Ha ha! Ba cánh đại quân Thiếu Soái, Tống gia và của lão gia ta ra sao rồi?

Ma Thường trả lời:

- Đêm qua dùng thuyền từ Lương Đô xuôi về phía Tây, trên đường sẽ hội họp cùng Lý Thế Tích. Binh lực tổng cộng đạt mười bảy vạn, mang theo ba chục cỗ máy bắn cung, mười lăm máy bắn đá lớn. Đội thuyền Phi Luân áng chừng sáng mai tới nơi.

Từ Tử Lăng nói:

- Nếu bên ta có thể tranh thủ được thêm ba ngày thì sẽ đủ được lực lượng nghênh tiếp Hiệt Lợi.

Hầu Hi Bạch than:

- Tình hình không hề lạc quan. Chỉ cần Hiệt Lợi phát động tấn công vào hôm nay, chúng ta chỉ còn cách bỏ ba thành để cố thủ Trường An, còn nếu cố giữ ba thành, chỉ e Trường An không giữ được.

Khấu Trọng như thể không nghe thấy lời y nói, vỗ vỗ vào bụng, tỏ vẻ cơm no rượu say, ánh mắt nhìn những người xung quanh mắt đang chăm chú nhìn gã không chớp, tai giương lên chờ nghe lời nói nhăng cuội của gã.

Cuối cùng, ánh mắt gã dừng lại nơi Từ Tử Lăng:

- Lăng thiếu gia có mang hộ thủ không?

Từ Tử Lăng thản nhiên đáp lời:

- Ta biết ngươi đã có kế hay nên đắc ý, cố chọc tức mọi người. Nói mau! Chớ có đợi tới khi Hiệt Lợi dẫn quân tới dưới chân thành mới biết mình đã lãng phí đi thời gian mà bọn ta phải tận dụng từng khắc một.

Bạt Phong Hàn nói tiếp:

- Thương thế của ngươi thế nào rồi?

Khấu Trọng đáp:

- Đấy là nguyên nhân chính khiến ta phải ngủ tới khi mặt trời quá bốn con sào đó. Ha ha! Ta có thể khiến Hiệt Lợi không dám mạo hiểm, chưa đợi đại quân tề tựu đã tấn công.

Bạt Phong Hàn lắc đầu nói:

- Ta hiểu tính của Hiệt Lợi hơn ngươi. Đừng để vẻ bề ngoài hung dữ ác độc của lão đánh lừa, thực chất lão là kẻ can đảm thông minh, giỏi xuất kỳ chế thắng. Một khi biết rõ hư thực phe ta, lão chắc chắn sẽ phát động tấn công. Theo ta, lão có thể cho quân nghỉ ngơi ban ngày, đến đêm mới hành động. Kim Lang quân có sở trường tấn công ban đêm.

Khấu Trọng nói:

- Lão không bao giờ có thể biết được bí mật của bọn ta, bởi vì đã mất đi lũ gian tế Hương gia. Với thực lực của chúng ta giấu kín ở Trường

An và ba thành phía Bắc, dùng bốn vạn binh lực hiện có để tấn công bất kỳ tòa thành nào bên ngoài Trường An cũng không thể một giờ ba khắc mà xong nổi. Nhằm đối phó vấn đề này, bọn ta có thể tập kết chiến thuyền trên sông Vị Thủy phía Bắc thành Trường An để hư trương thanh thế, tỏ vẻ bất kỳ lúc nào cũng có thể chi viện cho ba thành. Nếu không còn lựa chọn khác khiến cho Hiệt Lợi phải mạo hiểm, đội quân tiên phong của lão bị tiêu diệt, khi đó không cần bàn tới chuyện khác nữa.

Hầu Hi Bạch nhíu mày nói:

- Nhưng vì thiếu lương dẫn đến hết chọn lựa, Hiệt Lợi sẽ phát binh đánh một trong ba thành bên ngoài, chúng ta sẽ bị lộ nguyên hình.

Khấu Trọng cười dài đáp:

- Chỗ xảo diệu nhất trong kế của ta là để cho hắn có khả năng chọn lựa.

Lý Thế Dân hai mắt sáng lên, nói:

- Mau nói ra!

Khấu Trọng ung dung nhún vai nói:

- Rất đơn giản, lão thiếu lương thì bọn ta tặng lão hai ngày lương, đủ nhu cầu của lão, khiến cho lão không dùng cách vì thiếu lương mà mạo hiểm nữa.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Thế chẳng phải tỏ ra sợ lão sao?

Khấu Trọng càng nghĩ càng thấy thích chí:

- Không phải. Chỉ là ra vẻ hư hư thực thực, lại ra chút ân chút uy, nhờ tên Sĩ cái gì mà Một Đắc Xuyết cùng năm trăm tù binh đi tải lương. Chắc chắn sẽ khiến cho bọn Hiệt Lợi và Triệu quốc sư lòng đầy nghi vấn, lại thể hiện được sự chu đáo ân cần của bọn ta với lão. Ta dám đảm bảo bọn chúng sẽ không thể hiểu ra ngọn nguồn, thêm vào đó đã có bản lão gia lựa chọn giúp, nên chỉ đành đợi chuẩn bị đầy đủ mười phần rồi mới quyết chiến cùng chúng ta trên bình nguyên bờ Bắc sông Vị Thủy.

Lý Thế Dân gật đầu:

- Cái này chẳng khác chi kế nghi binh, nhưng phải đưa lương tới trại địch trước hoàng hôn.

Bàng Ngọc đứng dậy nói:

- Thần lập tức tiến hành.

Nói rồi vội vã đi luôn.

Bạt Phong Hàn nói:

- Giả như Hiệt Lợi vẫn chọn cách tấn công, chúng ta phải làm sao?

Khấu Trọng nghiêm trang đáp lời:

- Vũ Công là thực. Kính Dương, Hàm Dương là giả, Trường An cũng là giả. Nhưng đội thuyền là thật. Cho dù Hiệt Lợi có ba đầu sáu tay cũng không thể thoát khỏi năm ngón tay của Khấu Trọng ta.

Lý Thế Dân vỗ lên bàn nói:

- Ta hoàn toàn đồng ý. Ta sẽ tự thân phòng thủ thành Vũ Công, phối hợp với Thiếu Soái, lại dùng chiến lược đột kích linh hoạt. Hiệt Lợi mà dám tới đây, chúng ta sẽ cho lão xem trò vui.

Khấu Trọng nói:

- Ưu thế của chúng ta không chỉ nằm ở chố có thể thủ thành mà còn quan trọng hơn là khống chế được Vị Thủy. Chỉ cần chia đội thuyền làm hai, một trú ở cầu trên sông Vị Thủy, đội khác đóng gần Địch Giang. Chỉ cần bố trí như vậy là đủ để khiến Hiệt Lợi không dám manh động.

Bạt Phong Hàn cuối cùng cũng đồng ý:

- Nếu ta là Hiệt Lợi cũng không dám mạo hiểm. Nếu đường lui bị cắt đứt, một khi bất lợi sẽ không tránh khỏi họa toàn quân bị tiêu diệt.

Khấu Trọng quay sang Ma Thường cười hỏi:

- Tại sao Dương Văn Can và Trì Sanh Xuân lại dễ bó tay chịu trói như vậy?

Ma Thường đáp:

- Bọn chúng không may, đúng vào lúc thấy tình thế bất ổn, muốn liều xông ra ngoài cửa thành thì gặp ngay bản tướng và Pháp Lượng đi tuần trở về tóm gọn cả bọn.

Khấu Trọng lại quay sang hỏi Lý Thế Dân:

- Hai tên này giao cho ta xử lý được không?

Lý Thế Dân không chút nghĩ ngợi đáp:

- Chúng là của ngươi!

Khấu Trọng vươn vai nói:

- Thời gian còn ít, bọn ta phải nghiên cứu cẩn thận cách điều binh khiển tướng. Sau khi thực hiện, hi vọng đêm nay lại có thể ngủ một giác ngon lành.

Hầu Hi Bạch vui vẻ nói:

- Thiếu Soái chắc nghĩ rằng việc nhất định sẽ thành.

Bạt Phong Hàn nói:

- Ta lại nghĩ đêm nay chúng ta không có cơ hội để ngủ đâu. Hiệt Lợi sẽ tìm trăm phương ngàn kế để thử thách khả năng ứng biến của chúng ta. Muốn ngủ thì ngủ ngay bây giờ đi.

Từ Tử Lăng gật đầu nói:

- Ta đồng ý với Bạt Phong Hàn. Đêm nay sẽ không phải một đêm an tĩnh…

Nói đoạn gã nhìn sang Hầu Hi Bạch, nở nụ cười tinh ranh, chầm chậm tiếp: - Mà là một đêm pháo hoa rực rỡ tưng bừng.

Mọi người hiểu ý, đồng thanh cười vang.

(

Chương 795: Tình nghĩa huynh đệ

Khi liệp ưng bay trở lại doanh trại, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mình mặc dạ hành ẩn nấp trên đỉnh một ngọn núi nhỏ bên kia bờ sông, đủ để quan sát toàn cảnh doanh trại địch.

Doanh trại địch bố trí ở vùng Khâu Lăng rộng năm mươi dặm phía Tây thành Vũ Công, bờ Bắc sông Vị Thủy, dựa vào địa thế mà lập trại, đèn đuốc mờ mịt, lâu lâu có tiếng người kêu ngựa hí. Nhìn bên ngoài xem ra vô cùng an tĩnh.

Khấu Trọng nhìn vào nơi liệp ưng hạ cánh, cười nói:

- E rằng Hiệt Lợi chưa từng nghĩ rằng chúng ta nhờ liệp ưng mà có thể không tốn chút mồ hôi, đã tìm thấy vị trí hãn trướng của lão.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Ngươi có ý gì?

Khấu Trọng nhún vai:

- Ta chẳng có dự định gì, lại càng không muốn thấy liên quân tái ngoại biến thành lũ bại quân loạn binh mất hết nhân tính, chỉ biết giết người đốt nhà, cướp bóc phá phách chúng ta từng gặp phải trước kia. Như vậy chỉ tạo thành mối họa cho dân chúng.

- Đùng!

Pháo hoa bắn lên trời từ vùng rừng gần sông Vị Thủy, biến thành một quầng sáng màu da cam, cách bọn gã mười dặm.

Khấu Trọng nói:

- Tới rồi!

Người phóng pháo hoa là Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch. Bọn gã phân ra làm hai nhóm đi thám thính động tĩnh doanh trại địch.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Sự liên tưởng pháo hoa với gọi viện binh vừa mới được Hiệt Lợi ghi nhớ, bây giờ lại thấy pháo hoa, không cần nhắc cũng biết lão đoán ra được chuyện gì.

Hai đội nhân mã lúc này từ khu xe ngựa và trại phía Bắc đi ra. Kỵ đội được tập hợp vô thanh vô tức, tựa bóng u linh giữa màn đêm, nhưng đương nhiên không thể qua mắt được hai gã.

Khấu Trọng vung tay phóng liên tục hai hỏa tiễn, Từ Tử Lăng phụ trách châm lửa. Hai bông hoa lửa vụt ra từ trên đỉnh núi, sắc màu còn rực rỡ hơn cả sao trời, ngắn ngủi mà đẹp mắt vô cùng.

Ba quả pháo hoa có sức thuyết phục hơn cả thiên ngôn vạn ngữ, cho bên Hiệt Lợi biết rằng động tĩnh của Kim Lang quân đã nằm trong sự giám sát, kỳ binh không còn là kỳ binh nữa.

Ánh mắt hai gã chuyển sang bờ Đông sông Vị Thủy. Một đội thủy quân Đại Đường gồm hơn hai mươi chiến thuyền đang ngang nhiên xuôi dòng về hướng Tây.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Ma Thường ra quân rồi!

- Tùng! Tùng! Tùng!

Tiếng trống trận vang lên từ một đỉnh núi về hướng Vũ Công, hợp cùng với màn pháo hoa lúc trước và đội thuyền đang tiến đến tạo thành áp lực khổng lồ. Nếu đổi lại Hiệt Lợi là một người khác cũng không thể không cân nhắc lại hành động của mình đôi lần.

Quả nhiên tiếng tù và vang động, đạo quân địch đi đánh lén đã bị thu hồi về doanh trại.

Khấu Trọng lại phóng tiếp hỏa tiễn báo hiệu cho bên mình rồi cười nói:

- Đốt chút pháo hoa mà dọa lui được Kim Lang quân tung hoành thiên hạ, nói ra chắc chẳng ai tin được, nhưng sự thật là thế.

Từ Tử Lăng nói:

- Đêm qua đại quân Hiệt Lợi vì Tất Huyền không thành công mà phải rút lui, lại còn bị bắt phải lùi hai mươi dặm, sĩ khí và lòng tin bị tổn hại nghiêm trọng. Dự tính đoạt lấy ba thành chắn giữ Trường An của lão đã không thành hiện thực được. Hiện giờ Hiệt Lợi chỉ còn cách quyết chiến trên bình nguyên, nên điều kiện tiên quyết là đợi đủ chiến sĩ các bộ tộc tề tựu. Kế trì hoãn kẻ địch của ngươi có thể thành công.

Khấu Trọng lắc đầu nói:

- Mưu kế đêm nay dùng nếu áp dụng cho đêm mai sẽ không hiệu quả, bởi Hiệt Lợi sẽ nghĩ ra biện pháp đối phó. Phương pháp hay nhất là phân hóa liên quân từ nội bộ. Hiện đã tới lúc tìm tới đám

huynh đệ Đột Lợi để đàm đạo.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi:

- Lòng người khó dò, đặc biệt là khi liên quan tới lợi ích tồn vong của bản tộc. Ngươi không sợ rằng quá mạo hiểm sao?

Khấu Trọng khẳng định:

- Chuyện này không thể không mạo hiểm. Tình thế trước mắt rõ ràng là liên quân nằm ở thế hạ phong. Ta sợ nhất là bọn chúng bỏ việc tiến quân tới Trường An mà đổi lại quay sang tấn công các thành trì phía Tây. Khi đó tới lượt chúng ta tiến thoái lưỡng nan.

Từ Tử Lăng trầm ngâm một lát, gật đầu nói:

- Được! Cẩn thận đấy!

Khấu Trọng vỗ vỗ lên vai Từ Tử Lăng, nói:

- Dựa vào Tỉnh Trung Nguyệt của ta, nếu quyết tâm đào tẩu, có đến thiên binh vạn mã cũng không thể chặn nổi. Hẹn mai gặp lại ở thành Vũ Công.

oOo

Khấu Trọng vượt núi băng đèo gần bốn mươi dặm đường lên được trên một đỉnh núi có thể quan sát toàn bộ vùng bình nguyên Vị Thủy. Mảnh trăng chênh chếch trên cao.

Một cánh quân kỵ gần năm vạn đột nhiên xuất hiện từ khu rừng phía Bắc, thần tốc thẳng tiến nhằm hướng Vị Thủy. Theo cách thức hành quân, Khấu Trọng nhận ra đây chính là Hắc Lang quân của Đột Lợi.

Đội sáu vạn Kim Lang quân mà hắn gặp lúc trước cộng với bốn vạn ở phía bờ Bắc sông Vị Thủy, chỉ riêng tổng binh lực của Kim Lang quân đã đạt mười vạn người. Lực lượng này đủ để biến bất kỳ thành trì nào thành phế địa, khiến gã càng cảm thấy sứ mệnh thần thánh mình đang gánh vác. Chỉ có thuyết phục được bọn Đột Lợi, Bồ Tát, huynh đệ Cổ Nạp Thai mới có thể bảo đảm cho Trung Thổ không chịu tổn hại, nghênh tiếp thời khắc đại thống nhất.

Khấu Trọng trong lòng tràn ngập hùng tâm tráng chí, hú lên một tiếng dài, băng băng xuống núi, không chút sợ hãi chạy thẳng về hướng Hắc Lang quân, hét lớn bằng tiếng Đột Quyết:

- Khấu Trọng ở đây, cầu kiến Đột Lợi khả hãn.

Chiến mã hí lên, dừng bước. Tướng lĩnh dẫn đầu đoàn Hắc Lang quân kìm ngựa, sai tả hữu đốt đuốc, ngạc nhiên bật thốt:

- Đúng là Thiếu Soái, tạm ngừng tiến quân.

Thủ hạ lập tức thổi tù và báo hiệu.

Vị tướng này dục ngựa chạy tới, lộn một vòng linh hoạt như mèo rừng từ trên mình ngựa xuống, giang rộng hai tay cười hỏi:

- Thiếu Soái có nhận ra Lặc Cổ Lặc Ti Đô ta không?

Khấu Trọng mang máng nhận ra y là một trong số tù trưởng dưới trướng Đột Lợi. Nhưng sự nhiệt tình của y quả thực khiến gã bất ngờ, vội nhiệt tình đáp lại, hành lễ ôm nhau theo phong cách Đột Quyết rồi cười nói:

- Tất nhiên là nhận ra, ai mà không biết Cổ Lặc Ti Đô là hảo hán Đột Quyết chứ.

Nịnh nọt khéo thì chuyện khó tới đâu cũng thành. Lặc Cổ Lặc Ti Đô mừng rỡ nói:

- Ta sẽ lập tức dẫn Thiếu Soái tới diện kiến khả hãn. Khả hãn đang phiền não vì không biết phải làm sao mới gặp được Thiếu Soái. Còn không mau dắt ngựa?

Câu cuối cùng dành cho thủ hạ phía sau.

Nhảy lên mình ngựa, hai người một trước một sau phóng về phía hậu phương theo không gian được mở ra ở giữa đội hình.

Một đội nhân mã nghênh đón ở phía trước, dẫn đầu không ngờ chính là Đột Lợi đã lâu không gặp. Đằng sau y là người em trai Kết Xã Suất cùng hơn chục tù trưởng đã quen biết Khấu Trọng.

Đột Lợi cười nói:

- Huynh đệ! Chúng ta lại gặp nhau!

Hai bên cùng ghìm cương. Khấu Trọng và Đột Lợi dần tiến gần nhau hơn. Gã hỏi:

- Bọn ta vẫn là huynh đệ chứ?

Đột Lợi đưa tay ra từ trên lưng ngựa, nắm chặt lấy tay gã, nghiêm nét mặt nói:

- Ta và Thiếu Soái đời này kiếp này là huynh đệ.

Chúng tù trưởng đồng thanh kêu hay, thần tình phấn khích.

Đột Lợi vui vẻ nói:

- Ngươi xem! Bọn họ đều ủng hộ ngươi, chỉ cần một câu của ngươi là họ sẽ giúp ngươi đoạt lấy Trường An.

Khấu Trọng đau đầu hỏi:

- Lão ca ngươi chắc chưa hiểu ta đến tìm ngươi vì việc gì?

Đột Lợi nở nụ cười rạng rỡ, nói:

- Bọn ta sang bên kia nói chuyện.

Hai kỵ mã phóng lên một mỏm đồi phía Đông. Năm vạn Hắc Lang quân trận thế chỉnh tề trải kín bình nguyên hoang dã, đợi kết quả đàm thoại của hai gã.

Đột Lợi xuống ngựa, Khấu Trọng theo sau y. Gió núi thổi tới mang theo cái lạnh cuối đông khiến vạt áo hai người bay phần phật.

Đột Lợi kéo tay gã nói:

- Ta đương nhiên biết ngươi tới tìm vì chuyện gì. Tình hình bên Hiệt Lợi sớm đã có người báo cho ta biết. Ta còn gặp phải kỵ đội quay trở lại thảo nguyên của Tất Huyền. Đao pháp của ngươi càng lúc càng lợi hại, đến Tất Huyền cũng không thể làm khó được. Tất Huyền coi như xong! Hiệt Lợi đã mất đi chỗ dựa.

Khấu Trọng cười khổ:

- Ngươi trêu chọc ta.

Đột Lợi nói:

- Ta không trêu ngươi, mà là không hiểu ngươi. Thống nhất giang sơn chẳng phải mục tiêu của ngươi sao? Đó là kỳ vọng của Tống Khuyết đặt lên ngươi. Có giết chết ta, ta cũng không tin ngươi chịu nhường Lý Thế Dân làm tân chủ ở Trung Thổ.

Khấu Trọng đưa tay đặt lên vai y, thành khẩn:

- Đó là chuyện đã qua. Khấu Trọng của hiện tại chỉ hi vọng vấn đề ở Trung Thổ thảy đều do Lý Thế Dân gánh vác. Ta chỉ mong công thành thân thoái cùng Lăng thiếu gia sống cuộc đời thanh đạm tiêu dao, hưởng thụ cái thú của cuộc sống không còn chiến tranh cừu sát nữa.

Đột Lợi nghe thấy nhíu mày:

- Tình thế ngươi mong đợi vĩnh viễn sẽ không thể xảy ra. Hiệt Lợi là kẻ lợi hại, lão tuyệt không bỏ cuộc đâu.

Dừng một chút, y nhìn sang gã, hai mắt sáng lấp loáng trong đêm, trầm giọng nói:

- Lý Thế Dân cũng là bằng hữu của ta. Ngươi và Tử Lăng giúp hắn ta hoàn toàn không dị nghị. Nhưng nếu ngươi hi vọng Trung Thổ có được tháng ngày an lạc, chỉ có một biện pháp là không cho Hiệt Lợi sống sót trở về đại thảo nguyên.

Khấu Trọng đã hiểu. Đột Lợi chịu liên thủ cùng Hiệt Lợi để xâm lược phía Nam là bởi tình thế ép buộc. Giờ Tất Huyền đã đi khỏi, toàn bộ tình thế xoay chuyển lại. Vị huynh đệ lòng đầy dã tâm này lại nảy sinh ý muốn đoạt lấy ngôi vị của Hiệt Lợi. Gã hỏi:

- Hiệt Lợi có bao nhiêu nhân mã?

Đột Lợi thành thật đáp:

- Tổng số quân tới Trung Nguyên đợt này là hơn hai mươi vạn, ta có năm vạn Hắc Lang quân, huynh đệ Cổ Nạp Thai một vạn, Bồ Tát một vạn năm ngàn, A Bảo Giáp của Khế Đan hai vạn, các bộ lạc khác hợp lại hơn một vạn. Nếu huynh đệ ta ngươi cùng liên thủ, Hiệt Lợi sẽ phải chịu cảnh vạn kiếp bất phục.

Khấu Trọng than:

- Nếu Hiệt Lợi bại trận thân vong, Kim Lang quân sẽ đào vong khắp nơi. Lão ca ngươi biết sẽ tạo thành sức phá hoại lớn chứ.

Đột Lợi bình thản nói:

- Đương nhiên phải có một chút hi sinh.

Khấu Trọng nói:

- Như vậy đi! Đợi Hiệt Lợi trở về đại thảo nguyên, bọn ta sẽ lại đối phó lão. Lý Thế Dân sẽ toàn lực ủng hộ ngươi.

Đột Lợi không vui nói:

- Mọi chuyện rồi sẽ đổi khác. Ngươi là người hiểu binh pháp, lẽ nào không rõ, cơ hội hôm nay sao có thể để lỡ?

Khấu Trọng đáp lời:

- Thực ra ta nghĩ cho ngươi đó. Căn cơ của ngươi ở thảo nguyên vẫn chưa ổn, nếu nhân cơ hội thu thập Hiệt Lợi, dư thế của Kim Lang quân vẫn còn, tất sẽ có kẻ khác quật khởi cùng ngươi tranh hùng.

Đông Đột Quyết sẽ rơi vào cảnh chiến hỏa liên miên, tứ phân ngũ liệt. Còn huynh đệ Cổ Nạp Thai, Bồ Tát, A Bảo Giáp không ai là thiện nam tín nữ, ắt nhân cơ hội các ngươi đang loạn để khuếch trương thế lực. Ngươi giao chiến với Kim Lang quân không ngừng tổn hao lực lượng, không thể chiếu cố chuyện của bọn họ. Sự kiện Bái Tử Đình tiếp diễn, Tây Đột Quyết sẽ nhân cơ hội xâm lược, sợ rằng kẻ được lợi cuối cùng không phải là lão ca ngươi.

Đột Lợi lộ ra vẻ trầm mặc trong một lát rồi lắc đầu nói:

- Đây là cơ hội tốt nhất để ta và Hiệt Lợi giải quyết ân oán. Ngươi là huynh đệ của ta, sao có thể nhìn ta để lỡ nó? Còn chuyện của ngày sau, chỉ cần các ngươi vẫn ủng hộ ta, ta sẽ có cơ hội lớn để thống nhất đại thảo nguyên, hòa bình đích thực sẽ đến.

Khấu Trọng mỉm cười nói:

- Mượn lực lượng của bọn ta để tiêu diệt Hiệt Lợi trong tình huống này sẽ khiến người trên thảo nguyên không thể tâm phục. Ta đích thực là nghĩ cho ngươi. Nghĩ xem! Hiệt Lợi thu quân trở về mà không được lợi ích gì, Tất Huyền lại chịu nhục, thanh thế Kim Lang quân như mặt trời xuống núi. Thống Diệp Hộ chắc chắn không bỏ qua cho Hiệt Lợi, sẽ đấu tới mức ngươi sống ta chết. Lão ca ngươi nhân cơ hội này khuếch trương thế lực, bên phía Thế Dân lại ủng hộ ngươi, tiền đồ tươi sáng chỉ còn chờ đại giá của ngươi thôi.

Đột Lợi cuối cùng đã lộ thần sắc bị thuyết phục, yên lặng hồi lâu rồi gật đầu nói:

- Ngươi nhìn xa hơn ta. Ta muốn được nói chuyện với Thế Dân.

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Quả nhiên là huynh đệ tốt của ta. Trước khi mật hội với Thế Dân, ngươi tốt nhất là hãy án binh bất động ở đây. Đợi ta đi chào hỏi các huynh đệ một lượt rồi cùng ngươi tới Vũ Công.

Đột Lợi cười khổ:

- Ta vẫn nói không lại ngươi. Huynh đệ của ngươi ở cách đây không xa. Ta đưa ngươi đi gặp họ! Họ chịu gia nhập liên quân, một mặt là vì tình thế ép buộc, mặt khác là muốn giúp ngươi. Giờ Khấu Trọng ngươi muốn chuyển qua cách giúp khác, họ sẽ không dị nghị đâu.

Khấu Trọng cười nói:

- Mọi người là huynh đệ. Đã tới đây rồi ta sẽ không để phải về không, tất sẽ có đền đáp thật hậu.

Đột Lợi khoác bờ vai rộng của gã, nói:

- Mọi người là huynh đệ thân thiết, sao phải nói tới chuyện báo đáp. Sách lược tấn công Trường An được tính toán kỹ lưỡng của Hiệt Lợi giờ đã thất bại, tiến thoái lưỡng nan, ngay cả A Bảo Giáp cũng đã có ý sợ sệt. Khấu Trọng ngươi chịu để bọn họ đi, bọn họ đã cảm kích phi thường rồi. Trên đại thảo nguyên, tên của ngươi đủ để trẻ con khóc ban đêm phải nín.

Khấu Trọng cười lớn:

- Ta đáng sợ vậy sao?

oOo

Sáng sớm, trên đại sảnh phủ Tổng quản thành Vũ Công.

Bạt Phong Hàn, Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch cùng nhau ăn sáng. Lý Thế Dân vừa đi tuần thành về, ngồi xuống nói:

- Vẫn chưa thấy bóng dáng Khấu Trọng đâu.

Bạt Phong Hàn cười nói:

- Hoàng thượng an tâm. Trên đại thảo nguyên, được coi trọng nhất là tình nghĩa huynh đệ, huống chi ai dám bất kính với Khấu Trọng sẽ gặp hậu hoạn khó lường, hơn nữa gã có phải kẻ dễ trêu vào đâu. Tình thế hiện nay rõ ràng bất lợi cho liên quân, ít ra thì bên ngoài cũng như vậy. Do đó đêm qua mới được sóng yên biển lặng.

Hầu Hi Bạch cười nói:

- Ta có nghe lầm không? Phong Hàn giờ đã gọi huynh là hoàng thượng.

Lý Thế Dân nói:

- Đối với Phong Hàn, hoàng thượng chỉ là danh hiệu giống như “Đa tình công tử” của Tiểu Hầu đó thôi.

Từ Tử Lăng hỏi:

- Các nơi khác thế nào rồi?

Lý Thế Dân đáp:

- Vừa nhận được tin báo, bại quân Đột Quyết lui khỏi vùng núi phía Bắc Kính Dương, hội họp cùng Hiệt Lợi. Uy hiếp lên Kính Dương và Hàm Dương đã được gỡ bỏ. Người của chúng ta từ lúc mặt trời mọc đã xuất phát theo hai đường thủy bộ, tới chiều đã lập trại chặn Kim

Lang quân, áp chế Hiệt Lợi, tỏ rõ ý chúng ta có thực lực không ngại phải chính diện giao phong với lão. Nhưng Hiệt Lợi tới giờ vẫn chưa có động tĩnh gì. Một cánh Kim Lang quân năm vạn người vừa mới tới doanh trại, khiến binh lực của lão tăng lên mười vạn, còn bốn cánh quân khác vẫn chưa thấy bóng dáng.

Bạt Phong Hàn gật đầu nói:

- Hoàng thượng nắm bắt thời cơ thật chuẩn xác. Đêm qua Kim Lang quân không được ngủ ngon, cánh quân mới tới ắt còn mệt mỏi, chỉ đành giương mắt nhìn chúng ta lập trại. Đợi tới khi Hiệt Lợi đủ sức phát động tiến công, đường tới Vũ Công sớm đã bị cắt đứt, lão sẽ không dám khinh cử vọng động.

Hầu Hi Bạch cười nói:

- Hoàng thượng giỏi thủ, Thiếu Soái giỏi công, đúng là kín như áo trời không có đường may, Hi Bạch lĩnh giáo!

Lúc này có thân binh vào báo, Khấu Trọng dẫn Đột Lợi, Cổ Nạp Thai và Bồ Tát tới.

Bốn người nghe thấy đưa mắt nhìn nhau, có phần không tin vào tai mình. Khấu Trọng trở về an toàn đã là tin mừng lớn, lại giành được chiến tích lớn như vậy, bảo sao họ không vui mừng.

oOo

- Keng, keng, keng!

Chín chiếc chén chạm nhau giữa bàn, tiếp đó là tràng cười như sấm dậy, ai nấy cạn ly.

Lý Thế Dân nghiêm trang nói:

- Tái nội và tái ngoại phong tục tuy khác nhưng tình người như một. Chỉ cần kính trọng lẫn nhau, không hề nghi kỵ là có thể tương thân tương ái. Nếu đã thù hằn, kể cả cốt nhục cũng thành kẻ địch, đó là nỗi đau của chính bản thân trẫm. Trước đây Dương Quảng vô đạo, làm mất lòng người, dẫn quân viễn chinh tái ngoại dẫn đến có người tự cắt đứt chân tay để khỏi phải đi lính, sinh linh đồ thán. Lý Thế Dân ta một ngày còn sống, tuyệt đối không đi theo vết xe đổ của Dương Quảng. Đây là lời hứa của Lý Thế Dân với các vị.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Chuyện hoàng thượng đã đáp ứng, chưa từng không thực hiện. Đại đường chúng ta, Hắc Lang Đột Quyết, Hồi Hột, Thất Vi mãi là huynh đệ, tương thân tương ái, hỗ trợ lẫn nhau. Huynh đệ từng sánh vai vào sinh ra tử sao lại có thể tàn sát lẫn nhau? May sao giờ đây hiểu lầm đã được tiêu trừ, mọi sự có thể thương lượng.

Đột Lợi vui vẻ nói:

- Ba cánh quân của bọn ta có bảy vạn năm ngàn người, quyết tâm rút lui khỏi liên quân. Sáng sớm ngày mai sẽ lập tức trở về thảo nguyên theo hướng Đông, đồng thời thông báo cho Hiệt Lợi, A Bảo, Thiết Phất. Theo ta tính, trừ Hiệt Lợi ra, các đại tù trưởng khác đều có ý lui binh, thấy tình thế chỉ muốn cùng tiến thối với chúng ta, không thì đường về một bước cũng khó khăn.

Bồ Tát nói:

- Mong Đường chủ cung cấp cho chúng tôi lương thực và đưa người dẫn đường. Vậy chẳng những tiến độ hành quân tăng lên, lại tránh khỏi những hiểu lầm không cần thiết.

Lý Thế Dân mỉm cười đáp:

- Về mặt này chư vị có thể hoàn toàn yên tâm. Trẫm sẽ an bài ổn thỏa. Các vị là khách phương xa, trẫm không thể nào để phải ra về tay không, chẳng thể nào ăn nói với người trong tộc.

Đám Đột Lợi mừng rỡ, liên tục nói lời tạ ân, biểu hiện thái độ xưng thần với Lý Thế Dân, từ Đường chủ đổi sang làm hoàng thượng.

Khấu Trọng giải thích cho Lý Thế Dân thay Đột Lợi:

- Bọn họ vốn không biết chuyện hai người chúng ta đã kết minh, cho tới khi Hiệt Lợi bị ngăn lại ở Vị Thủy, giấy không gói được lửa, khiến cho huynh đệ bị lừa dối thấy cực kỳ bực tức.

Đột Lợi đổi giọng nói:

- Bản ý của chúng tôi vốn là trung với hoàng thượng, hỗ trợ hoàng thượng tiêu diệt Hiệt Lợi, đánh giết cho lão không còn manh giáp. Nhưng sau được Thiếu Soái phân tích lợi hại, quyết ý giao cho hoàng thượng xử lý. Bọn A Bảo Giáp cứ để chúng tôi lo, nếu bọn chúng không thức thời sẽ vĩnh viễn chẳng tới được Vị Thủy, đừng mong chuyện trở về Tái Bắc.

Lý Thế Dân giật mình, sợ đám Đột Lợi sẽ mượn cớ để thu thập bọn A Bảo Giáp, vội nói:

- Dưới tình thế hiện nay, trẫm thấy không nên động can qua với A Bảo Giáp và Thiết Phất Do. Nếu chúng vẫn không chịu tuân theo, trẫm sẽ có phương án xử lý khác.

Bạt Phong Hàn lạnh lùng nói:

- Đâu đến lượt bọn chúng nói không.

Biệt Lặc Cổ Nạp Thai mỉm cười nói:

- Chúng tôi đã hiểu tâm ý của hoàng thượng.

Khấu Trọng thầm thở ra một hơi. Tuy hai người đều là huynh đệ của gã, song dã tâm của Biệt Lặc Cổ Nạp Thai không dưới Đột Lợi. Chỉ bằng câu nói này đã tranh thủ được thiện cảm của Lý Thế Dân với y, nhìn y bằng con mắt khác. Sau khi lui quân về Tái Bắc, tình thế giữa các bộ lạc sẽ càng thêm phức tạp, thịnh suy của mỗi bên đều phụ thuộc vào quan hệ với Lý Thế Dân.

Bồ Tát hỏi:

- Hoàng thượng dự định đối phó với Kim Lang quân như thế nào?

Lý Thế Dân nhìn sang Khấu Trọng nói:

- Thiếu Soái có toàn quyền phụ trách chuyện Kim Lang quân.

Khấu Trọng vươn vai nói:

- Ta sẽ bắt Hiệt Lợi phải dừng ở đây mười ngày nửa tháng, đợi huynh đệ của ta thoải mái trở về thảo nguyên xong sẽ ung dung bố trí, nghênh tiếp Hiệt Lợi lão nhi về nhà.

(

Chương 796: Niên hiệu Trinh Quán

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng cưỡi ngựa rời thành, chầm chậm ruổi tới Vị Thủy. Vầng dương lên giữa trời cao tỏa ra ánh sáng ấm áp khiến con người sảng khoái, đặc biệt sau khi đã giải quyết xong vấn đề đám huynh đệ Đột Lợi.

Khấu Trọng nói:

- Chỉ nhờ một câu của Khả Đạt Chí mà chuyển biến toàn bộ tình thế. Nếu không có ngươi ngăn cản ta và lão Bạt xung đột chính diện cùng Đạt Chí thì đã sớm trở mặt thành thù, y sao có thể đề t ỉnh chúng ta. Ta thấy chuyện này chính là nhân quả báo ứng của nhà Phật.

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Đám Đột Lợi khẳng định có dã tâm xâm nhập Trung Thổ chiếm đất. Chỉ vì Hiệt Lợi bị chặn, tình thế thay đổi, không thì cục diện giờ đã khác. Thế Dân huynh quả là một nhân tài trị quốc nhìn xa trông rộng, hiểu rằng phải duy trì tình thế cân bằng ở tái ngoại thì Trung Thổ mới có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, khôi phục lại nguyên khí. Ngươi chớ nên sinh cường nhất thời mà làm hỏng đại sự của y.

Khấu Trọng gật đầu nói:

- Lời của Tử Lăng tiểu đệ đương nhiên nghe và làm theo rồi. Ngươi cứ an tâm quay về bầu bạn với Thanh Tuyền, tiện đường nói hộ với Trí Trí và Tú Phương nỗi nhớ mong của ta. Đợi ngươi quay lại, chúng ta cùng bàn chuyện đi tìm Hiệt Lợi.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói:

- Trong tình huống hiện nay, chúng ta không cần tìm Hiệt Lợi, lão cũng buộc phải tới tìm ta. Ngươi càng cung cấp lương thực cho lão không thiếu chút nào, lại càng khiến lão thêm nghi hoặc và sợ hãi. Hiệt Lợi sẽ cho rằng lực lượng của chúng ta mỗi một khắc một tăng cường, còn lão lại mỗi lúc một suy yếu, biến thành một đạo quân cô độc sĩ khí sụt giảm. Hiệt Lợi sau khi về thảo nguyên sẽ không còn phong quang như trước được nữa, tháng ngày hoàng kim một đi không trở lại.

Một chiếc thuyền buồm đang đợi đại giá của Từ Tử Lăng ở bến phía Bắc sông Vị Thủy. Quân Đường trên bến đứng thẳng nghênh tiếp, thể hiện sự tôn kính.

Hai gã xuống ngựa. Khấu Trọng nắm tay Từ Tử Lăng, cười vui vẻ:

- Trong lòng ta không còn chút cừu hận nào, chỉ hi vọng chuyện của Thạch Chi Hiên có thể giải quyết ổn thỏa. Nói gì thì nói lão vẫn là cha của Thanh Tuyền, nhạc phụ của ngươi.

Từ Tử Lăng nắm lấy tay gã rồi lên thuyền rời đi.

oOo

Khấu Trọng quay trở về Vũ Công, lòng muốn kiếm đám Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch đã về phòng nghỉ ngơi để tán chuyện, nhưng gặp thân binh truyền tin, báo Thế Dân cần gặp gã, bèn đi gặp Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân ngồi một mình trong thư phòng ở phủ Tổng quản, đang xử lý đống văn kiện chất cao như núi do Trường An gửi tới. Thấy

Khấu Trọng đến, y nói giọng vui vẻ:

- Trẫm và ngươi không cần phải khách khí, ngồi đi!

Khấu Trọng lấy ghế ngồi trước mặt y, cười tươi nói:

- Ta trước giờ là kẻ không biết giữ lễ, may mà hoàng thượng không phải nhẫn nhịn ta lâu nữa. Chuyện này xong rồi, ta và Tử Lăng lập tức rời kinh hưởng thụ khoái lạc tiêu dao.

Lý Thế Dân than:

- Trẫm càng lúc càng thấy ngươi thông minh hơn trẫm. Nhìn đống tấu chương này lại nhớ tới lời ngươi nói trước đây mà đau cả đầu. Xử trí xong vụ mấy vị huynh đệ của ngươi triệt binh, trẫm phải trở về Trường An làm vài việc không thể trì hoãn. Hiệt Lợi hoàn toàn giao cho lão ca ngươi lo liệu.

Khấu Trọng cười nói:

- Có một điều kiện trao đổi, mong hoàng thượng ban ân.

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- Trẫm đáp ứng ngươi trước là được chứ? Thỏa mãn chưa? Thiếu Soái mời nói.

Khấu Trọng nói:

- Ta hi vọng người dẫn quân đi bình định Tiêu Tiễn là Lý Tịnh, đây là tâm nguyện của ta và Tử Lăng.

Lý Thế Dân cười mắng:

- Lại còn lôi Tử Lăng ra để ép trẫm? Còn ai thích hợp hơn Lý đại ca của ngươi nữa? Trẫm đồng ý! Y sẽ tập kết đại quân ở Ba Thục, theo thuyền đội xuôi dòng về Đông, thảo phạt Tiêu Tiễn, tiến về Giang Lăng.

Khấu Trọng cười mỉm:

- Tạ chủ long ân!

Lý Thế Dân bực bội nói:

- Đừng lắm chuyện nữa! Ta còn có vài vấn đề đau đầu cần bàn bạc với ngươi đây.

Khấu Trọng nói:

- Hoàng thượng lại quên mất phải xưng trẫm gọi thần, vi phạm lễ nghi rồi. Ha! Làm hoàng đế quả không dễ.

Lý Thế Dân không lôi thôi với gã nữa, vào thẳng vấn đề:

- Ta chuẩn bị cử hành tang lễ cho Kiến Thành và Nguyên Cát. Nhưng trong chiếu thư của thái thượng hoàng lập ta làm vua có phong Kiến Thành làm Tức vương, thụy là 'Ẩn', phong Nguyên Cát làm Hải Lăng vương, thụy là 'Thứ'. Theo cách đặt thụy hiệu: 'phản loạn không thành không gọi Ẩn, tàn bạo không kể thân thích không gọi Thứ', lại còn gọi ta là: 'Hiếu duy đức bản, chu vu bách hành, nhân vi trọng nhâm, dĩ an vạn vật' (*) để cường điệu hóa tính hợp pháp của việc truyền ngôi. 'Ẩn' và 'Thứ' đều không phải là tên thụy tốt. Hiện giờ không ai dám nói gì nhưng ta cảm thấy không thỏa đáng.

Khấu Trọng hiểu ra vấn đề. Ẩn thái tử và Thứ vương đều không phải

là tên hiệu hay, nhưng vì Lý Uyên đã định ra trong chiếu thư. Lý Thế Dân có khuynh hướng dĩ hòa vi quý, lấy nhân ái hóa giải hận cừu, khó lòng mà sửa đổi, nên thấy đó mà phiền não, không biết làm sao để cử hành nghi lễ an táng cho hai người thật phong quang, nhằm bù đắp vết thương cốt nhục tương tàn.

Trầm ngâm một lát, gã hỏi:

- Để Ngụy Trưng ra tay được không?

Lý Thế Dân vỗ bàn khen tuyệt:

- Ngụy Trưng là người của Kiến Thành, quả là kế hay. Ta trước tiên sẽ phong y làm Thượng thư kiêm Gián nghị đại phu, để y có danh mà làm việc.

Sau đó y nhíu mày, nói liền một mạch:

- Ngụy khanh sẽ tìm vài vị địa thần địa vị cao liên danh dâng biểu, trước làm rõ tội trạng Kiến Thành xây bè kéo đảng, câu kết ngoại địch, hại nước hại dân, sau đó bày tỏ chúng ta không việc gì không thể làm để bảo vệ hòa bình cho Trung Thổ. Biểu tấu xin cử hành đại táng cho họ, lại cho phép người tới thăm mộ. Như vậy có thể ổn định lòng người, tiêu trừ mâu thuẫn lưu lại từ tiền triều.

Khấu Trọng khen ngợi:

- Về mặt này hoàng thượng thực hơn ta xa. Nếu hoàng thượng có thể phong họ làm cái vương gì gì đó khác thì sẽ càng hiệu quả hơn.

Lý Thế Dân lắc đầu đáp:

- Thái thượng hoàng sẽ không vui. Chuyện này bàn sau vậy. Một vấn

đề khác liên quan tới các hào kiệt Sơn Đông. Cái chết của Đậu Kiến Đức và Lưu Hắc Thát đã khiến dân vùng này cực kỳ phẫn hận. Hơn nữa họ không hiểu tình hình Huyền Vũ môn, Quan Trung, sẽ có nhiều người xốc nổi vùng dậy. Ta đã phái Khuất Đột Thông làm Thiểm Đông Đạo Hành đài Tả phó xạ, tới Sơn Đông úy lạo dân chúng, hi vọng khiến mọi chuyện bình yên. Nếu lão ca ngươi nói giúp vài câu, dựa vào quan hệ với Kiến Đức và Hắc Thát, có thể hiệu quả hơn gấp bội. Sơn Đông ổn rồi, Hà Bắc sẽ không xảy ra loạn nữa.

Khấu Trọng trầm ngâm một lát, nói:

- Chỉ cần ngươi công khai hành quyết Gia Cát Đức Uy, công cáo với thiên hạ tội trạng bán đứng huynh đệ của hắn, oán thù ở Sơn Đông sẽ tự tắt. Nếu tiếp tục thi hành việc lấy 'Đức' làm chủ, hiệu quả lại càng tốt.

Lý Thế Dân nói:

- Đây chính là chuyện khiến ta phiền não nhất. Nếu gạt tình huynh đệ của ngươi với Lưu Hắc Thát sang bên, Gia Cát Đức Uy với Đại Đường có công vô tội, giết hắn đương nhiên sẽ khiến người dị nghị. May mà hắn ở Trường An chưa lâu, ảnh hưởng không lớn. Nhưng tội trạng phải xét cẩn thận, không thể chuyển từ công thành tội ngay được.

Khấu Trọng thầm thở dài, hỏi:

- Hoàng thượng có phải muốn ta tha cho Vương Bá Đương không? Lạc Nhạn sẽ không vui đó.

Lý Thế Dân nhìn y một hồi rồi khẽ nói:

- Ta nghĩ cho đại cục nên không thể không bỏ thù oán cá nhân sang

bên. Lạc Nhạn sẽ do ta tới phủ dụ. Ta sẽ đẩy Bá Đương ra biên giới làm gián quan, nhưng nếu ngươi vẫn phản đối, ta sẽ xử lý theo ý ngươi.

Khấu Trọng lắc đầu:

- Nói thật lòng, từ khi thấy Dương Hư Ngạn thảm tử đến nay, trong lòng ta đã rỗng không, chẳng còn hận ý. Hoàng thượng xử trí Vương Bá Đương thế nào, ta không chút dị nghị. Hoàng thượng có hiểu nguyên nhân trong đó không?

Lý Thế Dân trầm mặc hồi lâu rồi nói:

- Ta giờ đã nghĩ ra, đó là do mục tiêu của ngươi đã thay đổi. Trước đây ngươi quyết ý tranh bá thiên hạ, bất chấp thủ đoạn. Theo phương hướng đó mà tiến, bất kể kẻ nào cản đường ngươi đều không lưu tình trừ khử, quán triệt câu 'Kẻ đủ nhẫn tâm mới mong sống sót'. Tình thế hiện nay của ta cũng vậy. Mục tiêu là sự thái bình thịnh trị dài lâu, nên phải giữ tính mệnh của Vương Bá Đương, để đỡ phần nào ảnh hưởng từ việc xử quyết Gia Cát Đức Uy. Mọi người đều biết ta giết Gia Cát Đức Uy là vì ngươi, chuyện Vương Bá Đương càng thể hiện ý báo thù. Hi vọng ngươi có thể hiểu nỗi khổ của ta. Đồng thời ta sẽ hạ chiếu miễn thuế cho vùng Quan Đông một năm, có thể kéo sang cả dân chúng miền Đại Hà, bao gồm Thiếu Soái quốc của ngươi trong đó, để nhân dân hưởng thụ thành quả thống nhất thiên hạ.

Khấu Trọng nở nụ cười ranh mãnh, nói:

- Đã hiểu! Tiểu đệ cũng đáp lại, tài vật khai quật từ Dương Công Bảo Khố và kho tàng của Tứ Đại Khấu, ta mới dùng một nửa, phần còn lại xin tặng hoàng thượng, có thể bù vào phần tổn thất do thu thuế.

Lý Thế Dân vui mừng nói:

- Ngươi hiểu được là ta thấy nhẹ nhõm hẳn ra. Ngươi mở hầu bao càng khiến ta giảm bớt nỗi lo về tài chính. Còn chuyện của tiền trang Trinh Quán đã như cung căng hết cỡ, phải thu lại thế nào?

Khấu Trọng nhún vai đáp:

- Phúc Vinh gia đương nhiên sẽ thoái vị nhượng hiền. Lôi Cửu Chỉ hiểu việc buôn bán lại có tấm lòng hiệp nghĩa, đủ để xúc tiến phát triển kinh tế cho tân triều.

Lý Thế Dân mỉm cười:

- Ngươi đề cập tới chữ 'tân triều' làm ta nghĩ tới một chuyện. Ta quyết định đổi niên hiệu là 'Trinh Quán', từ đó ca tụng mỹ đức lưu danh thiên cổ của ngươi và Tử Lăng.

Khấu Trọng ngạc nhiên, sau đó bật cười nói:

- Hoàng thượng làm chuyện này khiến ta cảm thấy như mình đang lơ lửng trên mây, lại liên miên bất tuyệt giống như Tỉnh Trung Bát Pháp của ta, không chỉ khiến thuộc hạ của tiểu đệ tin tưởng vào thành ý của hoàng thượng, lại còn làm an lòng thái thượng hoàng, hiểu được hoàng thượng vẫn tròn đạo hiếu, cẩn thận khắc ghi lời dạy của người.

Lý Thế Dân nghiêm mặt nói:

- Từ Vũ Đức tới Trinh Quán, tình hình phức tạp vô cùng, khó khăn chất chồng như núi. Để tạo cơ sở cho tân triều, ta phải ổn từng bước một. Đại thần hai phe ta đều thu dụng, nhưng có một ngoại lệ là Bùi Tịch. Ta không thể chứng thực hắn là người của Ma môn, hắn thì

chắc chắn không nhận, nhưng chúng ta trong lòng ai cũng rõ ràng.

Khấu Trọng hiểu y vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện Bùi Tịch hại chết Lưu Văn Tĩnh. Còn chuyện hắn mê hoặc Lý Uyên, công khai ủng hộ Lý Kiến Thành làm phản y không để tâm. Gã bèn nhíu mày hỏi:

- Không thể một đao làm thịt hắn luôn được sao?

Lý Thế Dân cười khổ:

- Đề nghị của ngươi đương nhiên là thuận tiện nhất, nhưng sẽ khiến các nguyên lão đại thần thấy nguy hiểm, khiến thái thượng hoàng bất an. Do đó ta quyết định tha cho hắn phen này, cấp cho một ngàn năm trăm hộ thực ấp, bổng lộc cao ngang các công thần, lại phong cho một chức không có thực quyền, đợt mọi chuyện yên ổn rồi từ từ xử lý hắn.

Khấu Trọng lắc đầu than:

- Sách lược trị quốc an dân của hoàng thượng thực cao minh hơn ta cả trăm lần.

Lý Thế Dân nói:

- Ngồi ở vị trí này, như ta vừa mới nói, chỗ nào cũng phải nghĩ tới đại cục, ân oán cá nhân chỉ đành dẹp bỏ ra khỏi đầu óc. Nếu Bùi Tịch chịu an phận, còn yên ổn mà sống. Nhưng nếu hắn là người của Ma môn, bản tính khó dời, sẽ có ngày gặp họa. Chúng ta không ngại phải chờ một thời gian để thấy hậu quả mà hắn phải gánh chịu.

Khấu Trọng nói:

- Xem ra hoàng thượng phải suy nghĩ rất nhiều về việc dùng người trong tân triều. Mặt này ta không thể giúp nổi rồi.

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- Ngươi chịu nghe ta than khổ là đủ rồi. Tử Lăng ắt sẽ không có hứng thú. Tân triều phải có khí tượng của tân triều, người cũ không phải không tốt, nhưng nếu vẫn giữ tác phong của thời phụ hoàng, sẽ thiếu chí tiến thủ.Ta nghĩ sơ sơ thế này, Huyền Linh, Như Hối, Vũ Văn Sĩ Cập, Vô Kỵ, Lý đại ca của ngươi, Ngụy Trưng, Tri Tiết, Kính Đức, Thúc Bảo, Thế Sung thảy đều được trọng dụng, nhưng không phải ngay lập tức phong cho chức cao nhất mà phải đợi hai ba năm xem biểu hiện thực tế của họ rồi thăng chức từng bước, thay thế các thần tử của thái thượng hoàng, khiến cho việc chuyển giao giữa tân và cựu triều không xuất hiện chuyện khuynh loát quyền lực, lại giữ được mối quan hệ tốt với thái thượng hoàng. Đó là đại sự hàng đầu.

Khấu Trọng tắc lưỡi nói:

- Hoàng thượng thật thâm mưu viễn lự, khiến ta bái phục sát đất. Nếu đổi là ta, chắc chắn hai ngày trước đã bê cả Thiên Sách phủ trọn vẹn đưa vào Thái Cực cung.

Lý Thế Dân cười nói:

- Đừng có ra vẻ nữa. Ta biết ngươi nghe phát chán rồi. Phiền não cuối cùng của ta chính là Hiệt Lợi. Trong chồng tấu chương trên án của ta hôm nay, có một biểu tấu do hơn hai mươi danh tướng liên danh đưa lên, nói rằng ‘Di Địch không biết giữ chữ Tín, sau này sẽ lại đưa binh xâm nhập biên cương, trước đây đã nhiều lần bội ước, nên nhân cơ hội này, đừng để dịp may biến thành gạch đá’. Ngươi nói phải làm sao?

Khấu Trọng đùa bỡn:

- Chuyện lớn thế này thần không dám nói bừa.

Lý Thế Dân nghiêm mặt:

- Nói tới quyết sách quân sự, trẫm chỉ phục mình Khấu Trọng ngươi. Chuyện này cho ngươi toàn quyền xử lý, lời người khác nói ta chỉ xem như gió thoảng bên tai.

Khấu Trọng bật cười:

- Hoàng thượng thật lợi hại. Ta sẽ bắt Hiệt Lợi lập thệ sau này không ủng hộ Lương Sư Đô nữa, lấy làm điều kiện tiên quyết để lão có thể an toàn thoái lui, được chứ? Vậy hoàng thượng có thể dựa vào đó để làm yên lòng những đại thần chủ chiến.

Lý Thế Dân nắm tay gã, hai người nhìn nhau trong lòng phảng phất một nụ cười, mọi việc không nói mà thấu hiểu.

Thực lực căn bản nhằm ở chính trị, quân sự và ngoại giao. Hiện tại Lý Thế Dân đang dần nắm giữ được thực lực uy hiếp tứ di, thống nhất thiên hạ.

Khi Khấu Trọng rời khỏi thư phòng tạm thời của Lý Thế Dân, trong lòng gã cảm xúc dâng trào. Tài trị quốc của Lý Thế Dân gã vĩnh viễn không thể học được. Sư Phi Huyên nhìn chẳng sai.

Hiệt Lợi giờ không công mà rút, số mệnh bại vong đã được định sẵn. Lý Thế Dân chẳng qua căn cơ còn chưa vững nên mới tạm hoãn chuyện quyết chiến với Hiệt Lợi. Cuối cùng cũng tới một ngày Lý Thế Dân sẽ toàn lực thảo phạt Hiệt Lợi, diệt trừ tận gốc mối đại họa này, đảm bảo sự thanh bình dài lâu cho Đại Đường. Qua đó thực thi kế

giết gà dọa khỉ, uy hiếp hiệu lệnh tứ di.

oOo

Từ Tử Lăng tới Trường An trước hoàng hôn. Phu phụ Lý Tịnh ra đón tiếp. Trường An vẫn nơi nơi vui vẻ náo nhiệt. Để tránh sự chú ý, ba người lên xe ngựa có thị vệ tiền hô hậu ủng, đi về hướng Đông Đại tự.

Hồng Phất vui vẻ nhìn qua cửa sổ, hân hoan nói:

- Chưa từng có chiến sự gần Trường An nên vẫn không giới nghiêm theo như quy định. Không có tin tức thương vong báo về. Đây không chỉ có lợi cho việc hoàng thượng lên ngôi cửu ngũ mà còn là điềm đại cát.

Rồi nàng ngưng cười, nghiêm mặt nói:

- Chuyện Tử Lăng và Tiểu Trọng làm vì thiên hạ không ai có thể quên được.

Từ Tử Lăng vội nói lời khiêm nhường. Trong lòng nghĩ càng nhanh quên càng tốt, bị hàng vạn con mắt nhìn vào thật chẳng hay ho gì.

Lý Tịnh ngồi phía sau nói:

- Tình hình phòng tuyến thế nào rồi? Quân từ quan nội sau giờ Ngọ sẽ qua Trường An tới tiền tuyến. Theo ta tính, mười bảy vạn đại quân sẽ tề tựu ở Vũ Công trong khoảng ba bốn ngày nữa. Nghe nói Đột Lợi và vài thủ lĩnh khác đã gặp hoàng thượng, đồng ý rút lui về Tái Bắc. Có chuyện này không?

Từ Tử Lăng gật đầu đáp:

- Quả có chuyện đó. Hiệt Lợi chỉ còn lại mười vạn Kim Lang quân. Nhưng Kim Lang quân lừng danh ở tái nội tái ngoại lâu nay, khi chính diện giao phong, kể cả bên ta chiếm ưu thế binh lực vẫn khó nắm chắc phần thắng. May mà khả năng dành phần thắng của Hiệt Lợi vẫn thấp hơn, tiếp tục như vậy sẽ tới lúc Hiệt Lợi phải khuất phục. Khấu Trọng sẽ cho lão chút mặt mũi để rút lui.

Rồi gã nói tiếp:

- Bên Tống nhị ca có tin gì không?

Lý Tịnh đáp:

- Đoàn người của Tống nhị công tử sớm hôm qua đã an toàn về kinh, hơn chục nhân vật đầu não của Hương gia sa lưới, Hương Quý đã tự sát. Hoàng thượng trước khi tới Vũ Công đã căn dặn, người của Hương gia giao cho các ngươi xử lý.

Từ Tử Lăng nói:

- Nước có phép nước, không thể có quá nhiều ngoại lệ. Chuyện của Hương gia giao cho Hình bộ xử lý, chỉ truy cứu tội trạng của kẻ thủ ác, chớ để liên lụy người vô tội.

Hồng Phất vui vẻ nói:

- Từ Tử Lăng thật hiểu biết. Đoàn của Tống công tử đang ở Hưng Khánh cung, Tống công tử bị Lôi đại ca quấy nhiễu đến khổ, không ngừng phải nghĩ mưu định kế cho ngày khai trương tiền trang Trinh Quán. Tiểu Tuấn thì đang lo âu làm thế nào để rút lui trong vinh quang.

Từ Tử Lăng trong lòng trào dân sự ấm áp. Sau khi đến Trường An bọn gã từng trải qua thời gian cực kỳ gian khổ thất vọng, nhưng tất cả giờ đã là quá khứ. Những tháng ngày hạnh phúc bên cạnh Thanh Tuyền đang chờ đón gã. Sau khi rời khỏi Dương Châu, đây là lần đầu gã cảm nhận được tương lai tươi đẹp đang nằm trọn trong bàn tay mình.

Phi Huyên hẳn sẽ vui mừng với kết quả lý tưởng này. Sau khi Lý Thế Dân thống nhất Trung Nguyên, sẽ xuất hiện một thời kỳ thái bình thịnh trị chưa từng thấy, khổ nạn của dân chúng rồi sẽ qua.

oOo

Đội quân đầu tiên đến bằng Phi Luân thuyền, do Bạt Dã Cương cầm đầu. Đi cùng có Âm Hiển Hạc và Tiểu Hạc Nhi, mang theo ái ưng Vô Danh của Khấu Trọng.

Lý Thế Dân và Khấu Trọng ở thành Vũ Công cùng cử hành nghi lễ đón tiếp, đại biểu cho việc Thiếu Soái quân chính thức gia nhập Đường quân, trung thành với Đường thất. Người bận rộn nhất là Vương Huyền Thứ, vừa phải ứng phó với Tiểu Hạc Nhi lâu ngày không gặp, lại phải chỉ huy Phi Vân Vệ đón tiếp các chiến hữu. Có điều nhìn nụ cười luôn không tắt trên môi y, cũng biết được y vui sướng thế nào.

Khấu Trọng ôm lấy Âm Hiển Hạc cười nói:

- Cháu bé do tẩu tẩu sinh ra giống nàng hay giống huynh đây?

Âm Hiển Hạc đỏ mặt cười khổ:

- Sao nhanh vậy được?

Khấu Trọng còn định giúp y tính ngày sinh, Âm Hiển Hạc cầu xin:

- Tha cho ta đi!

Khấu Trọng cười lớn:

- Tẩu tẩu giỏi thật, biến một trang hán tử cứng cỏi như Âm huynh trở thành mềm yếu như thế.

Bạt Phong Hàn bên cạnh cười nói:

- May mà Âm huynh nghe lời không đi cùng chúng ta, không thì chỉ một phen tốn công vô ích. Ta và Tiểu Hầu còn chưa động tới một ngón tay, sự tình đã kết thúc.

Hầu Hi Bạch cười hì hì:

- Đừng có đưa ta vào nói chung với ngươi. Ít ra ngươi cũng còn có cơ hội giương cung bắn tên, ta chỉ có nhảy lên nhảy xuống, đi tới đi lui thôi. Ha ha!

Trong tiếng cười đùa, Lý Thế Dân phái người mời Khấu Trọng. Khấu Trọng sai Vương Huyền Thứ khao thưởng úy lạo quân lính đang lập trại ngoài thành, còn mình mang Vô Danh vào thành kiến giá.

Trong đại sảnh phủ Tổng quản, Lý Thế Dân đang tiếp kiến Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối và Ngụy Trưng đến từ Trường An. Trông thấy Khấu Trọng, y trước tiên khen ngợi Vô Danh liên tục, sau đó đưa một tấu chương cho Khấu Trọng, vui vẻ nói:

- Thiếu Soái đọc đi! Sau đó lại tiếp tục trò chuyện cùng ba người Phòng, Đỗ, Ngụy.

Khấu Trọng bỏ đao, ngồi sang một bên, cầm biểu tấu lên đọc. Biểu viết: “Bọn thần nhận mệnh của Thái thượng hoàng phụng sự Đông cung, vào ra cung cấm cũng đã được một kỷ (mười hai năm). Tiền cung (chỉ Kiến Thành) có lỗi với xã tắc, đắc tội với người và thần, bọn thần không thể chết theo được, chỉ đành ôm tội, lại được thu dụng làm quan, được tận hết sức mình, thật không biết lấy gì đền đáp. Bệ hạ đức trùm bốn biển, có đạo hơn các đời vua trước, có tình nghĩa thương cảm huynh đệ, hiểu rõ đại nghĩa xã tắc, tình thâm cốt nhục chắc sẽ cho chọn ngày chôn cất hai vương. Chúng thần niệm tình xưa, cảm thấy hổ thẹn làm bề tôi cũ. Bệ hạ đã cho chôn cất lập mộ hai người, đã tròn lễ nghĩa nhưng lại e không có ai đưa tiễn. Chỉ mong ngày chôn cất được theo tiễn tới mộ phần cho tròn tình nghĩa." (**)

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Ta chỉ hiểu được một nửa ý nghĩa trong đó. Nhưng có thể khẳng định là áng văn hay do cao thủ hạ bút. Nói rồi gã đưa lại tấu chương cho Lý Thế Dân. Đỗ Như Hối vội nhận lấy thay Lý Thế Dân, cung kính đặt lên bàn.

Lý Thế Dân nhịn không nổi vội nói:

- Trẫm phải lập tức trở về Trường An xử lý chuyện này, đồng thời báo lên thái thượng hoàng tình thế hiện tại. Ở đây phiền Thiếu Soái khó nhọc.

Sau đó y tiếp:

- Đỗ khanh sẽ lưu lại Vũ Công, cùng thương lượng với Thiếu Soái chuyện sát nhập quân binh thủ hạ vào Đường quân, rồi quan chức cho họ ra sao. Còn cai trị vùng nào toàn nhờ Thiếu Soái xử trí.

Khấu Trọng vui vẻ nói:

- Đa chủ long ân! Việc này chắc không tới một ngày. Đợi nhân mã bên thần tề tựu đủ, yên ổn rồi thần sẽ đưa ra nhân tuyển hợp lý để cùng ngồi thương nghị với Đỗ công.

Lý Thế Dân cười vui vẻ:

- Nhân tuyển này có phải là Hư Hành Chi tiên sinh không?

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Hoàng thượng nắm tình hình của thần như bàn tay, không có Hư Hành Chi thần không có được như ngày hôm nay.

Ánh mắt của Lý Thế Dân nhìn ra bầu trời đang tối dần, ung dung như không nói:

- Thiếu Soái có thể đạt được thành tựu chấn động ngày hôm nay, toàn nhờ vào việc biết dùng người, tin người. Điều đó trẫm cũng hiểu nhưng đạo dùng người tưởng dễ mà thật khó. Mình cho là giỏi, chắc gì đã tốt, người bảo là dở, chưa chắc đã tệ. Biết tài mà không dùng sẽ đánh mất nhân tài, bỏ sở đoản dùng sở trường mới mong có kết quả tốt đẹp. Biết người khó, dùng người lại càng khó hơn.

Khấu Trọng đang định trả lời thì có thân binh vào báo thuyền của Thượng Tú Phương đã đến thành Vũ Công.

Chú thích:

(*): Tạm dịch: “Lấy đạo hiếu làm gốc, lo việc chu toàn, lấy nhân nghĩa

làm trách nhiệm, khiến cho mọi vật đều được an lành”

(**) Nguyên văn được trích từ “Trinh Quan Chính Yếu”, ở đây chỉ tạm dịch

Nguồn:

(

Chương 797: Nhất kiến bất nghi

Pháp sự ở Đông Đại tự vẫn tiếp tục tiến hành ngày đêm không nghỉ, do Tứ đại thánh tăng không ngủ không nghỉ đích thân tự chủ trì lại càng khiến người ngoài có cảm giác có chuyện không tầm thường. Từng cơn gió lạnh nổi lên, mưa xuân lất phất từ trên trời rơi xuống, bao phủ am đường tĩnh mịch trong một vũ trụ như có như không. Từ Tử Lăng không hề bị sự thay đổi của khí trời làm khơi dậy nỗi buồn, trong lòng chỉ chứa đầy cảm giác vui mừng được gặp lại sau một khoảng thời gian xa cách.

Thạch Thanh Tuyền đứng ngoài cửa, toàn thân y phục màu trắng, trên đầu cài một đóa hoa cũng màu trắng, tựa như một bóng u linh trong đêm mưa. Gã nhớ tới đêm hôm đó, lại nghĩ đến thân thế thê lương của nàng, một cảm giác mạnh mẽ hơn bất kỳ lúc nào khác chợt trỗi dậy trong lòng gã, chiếm trọn tâm hồn, khiến gã không ngần ngại nguyện dùng hết sức mình để bảo hộ che chở cho nàng. Thế nhưng gã phát hiện hai chân mình tựa như đóng đinh xuống bậc thềm, khó khăn lắm mới thốt lên được một tiếng:

- Thanh Tuyền!

Gương mặt Thạch Thanh Tuyền nhợt nhạt, ngưng thần nhìn gã một lúc lâu, sau đó mới như chợt nhận ra gã là Từ Tử Lăng, nhỏ giọng hô:

- Từ Tử Lăng, huynh rốt cuộc đã đến rồi!

Tiếp đó nàng từ từ xoay người đi vào trong nhà.

Đèn được khêu cho sáng lên, ánh lửa soi rõ thân hình ưu mỹ của Thạch Thanh Tuyền. Trong căn nhà nhỏ có bày linh vị của Bích Tú Tâm tự nhiên tỏa ra một bầu không khí trang nghiêm thần thánh. Ngọn đèn tựa như là điểm nói tiếp giữa chốn u minh và trần gian.

Thạch Thanh Tuyền không chịu nhìn thẳng gã, đôi mắt sáng mà mỗi khi đêm khuya vắng vẻ gã đều nhớ tới, đôi mắt có lúc u sầu khắc khoải, cũng có lúc trở nên rất hoạt bát giờ đây lộ ra vẻ trách móc, vầng trán đẹp khẽ chau lại, hiện ra những đường nhăn nho nhỏ đáng yêu, nàng nhẹ nhàng nói:

- Chàng ngốc! Đứng đó làm gì? Còn không mau vào đây khấu đầu thỉnh an với mẹ?

Cảm giác xa lạ lạnh lùng khiến Từ Tử Lăng không dám vọng động đột nhiên biến mất tựa như băng tuyết gặp phải lửa hồng. Gã vội bước lên bậc thềm vào nhà bước đến bên cạnh Thạch Thanh Tuyền, cùng nàng quỳ xuống.

Từ Tử Lăng cung kính dập đầu lạy ba cái thật kêu, bên tai vang lên thanh âm ngọt ngào của Thạch Thanh Tuyền:

- Mẹ! Từ Tử Lăng đến gặp mẹ đây!

Ánh mắt Từ Tử Lăng chuyển từ ngọc tiêu đang được đ ặt trước linh vị đến Thạch Thanh Tuyền đang sánh vai quỳ bên cạnh gã, gương mặt nhìn nghiêng của nàng lộ rõ vẻ bi thương không nói nên lời. Nàng tưởng chừng không biết Từ Tử Lăng đang nhìn mình, chỉ hướng đến linh vị và Bích Tú Tâm nói:

- Mẹ đã từng nói, khi tình yêu phá cửa mà vào thì không có cách gì tránh được. Nữ nhi rốt cuộc đã hiểu được ý mẹ, bởi vì cánh cửa đó

chính là ở trong tim. Thế nên nữ nhi quyết định gả cho Từ Tử Lăng, đêm nay nguyện trước linh vị của mẹ kết thành phu phụ, cho dù sau này có bị chàng vô tình phụ bạc cũng không hối hận.

Từ Tử Lăng giật bắn người nói:

- Thanh Tuyền!

Thạch Thanh Tuyền vẫn không nhìn gã, nhẹ nhàng nói:

- Có lời gì thì nói thẳng với mẹ đi, mẹ đang nghe chàng đó!

Từ Tử Lăng hít vào một hơi, đè nén tâm tình đang nỗi sóng kịch liệt trong lòng, thành tâm thành ý nói:

- Mẹ! Từ Tử Lăng con trong những năm tháng còn sống trên đời sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương Thanh Tuyền, con và Thanh Tuyền sẽ là một đôi phu phụ hạnh phúc nhất trên đời. Được Thanh Tuyền nhận lời làm vợ là ân sủng lớn nhất mà ông trời đã ban cho Từ Tử Lăng con.

Thạch Thanh Tuyền nói:

- Mẹ đã nghe rồi đó, sau này xin mẹ hãy an nghỉ!

Một trận gió từ cửa thổi vào, đem theo một tràng mưa xuân rắc lên người họ.

Thạch Thanh Tuyền vui vẻ nhìn gã nói:

- Mẹ đã đồng ý rồi!

o0o

Trong đêm mưa rơi không dứt, Khấu Trọng phi ngựa rời thành, chặn xa đội của Thượng Tú Phương lại, phóng lên xe của nàng. Vô Danh tự do bay lượn trên bầu trời đêm.

Thượng Tú Phương ngồi thẳng người lên, nhìn không chớp mắt, Khấu Trọng đóng cửa xe lại ngồi vào cạnh nàng.

Xe ngựa tiếp tục hành trình

Khấu Trọng không cách nào rời mắt khỏi ngực nàng đang phập phồng. Thượng Tú Phương đột nhiên cảm giác được chuyện gì đó, cố tình đánh trống lảng:

- Ngoài thành quân doanh dày đặc, hai bên bờ chiến thuyền đậu đầy, đây có phải là quân đội chuẩn bị ra tiền tuyến không, nhiều người quá!

Bốn mắt nhìn nhau, Khấu Trọng đăm đắm ngắm nhìn đôi mắt biết nói của nàng, gã mỉm cười:

- Lần này bảo đảm không có cảnh máu chảy thành sông đáng sợ đó đâu, chỉ là hù dọa lẫn nhau, hư trương thanh thế mà thôi, xem ai chịu không nổi trước, nhưng chắn chắn không phải là Khấu Trọng ta đâu.

Đôi mắt đẹp của Thượng Tú Phương lộ ra thần sắc vui mừng nhưng lại có vẻ hoảng loạn và nghi hoặc, có chút xấu hổ muốn tránh ánh mắt hau háu của Khấu Trọng nhưng không cách gì làm được. Khấu Trọng lại nghe được tim nàng đang đập loạn lên, trong lòng gã chợt nóng lên, dang tay ôm chặt lấy nàng. Vị mỹ nữ khiến người rung động này thở nhẹ một tiếng, đưa tay ôm lấy cổ gã, vuốt ve mái tóc đen nhánh và một bên má gã, thở dài nói:

- Khấu Trọng à! Đừng quên chúng ta đang ở giữa đường giữa xá, ý!

Đôi môi Khấu Trọng đã hôn như mưa trên mặt, mũi và môi nàng, trong lòng không còn hối hận chút nào, sự háo hức nóng bỏng kịch liệt kích động tâm hồn gã, gã hài lòng nói:

- Chúng ta có thể ở bên nhau vĩnh viễn rồi, Trí Trí đã chấp nhận chuyện của chúng ta.

Thượng Tú Phương ngạc nhiên chau màu hỏi:

- Thiếu Soái có chút hiểu lầm rồi, ai muốn gả cho người chứ?

Khấu Trọng như bị tạt một gáo nước lạnh, sững người ra nhìn nàng:

- Nàng không muốn gả cho ta sao?

Thượng Tú Phương ngoan ngoãn tựa người vào lòng gã, đưa tay sờ má gã nhẹ nhàng nói:

- Chàng quên cạo râu rồi.

Khấu Trọng nôn nóng nâng mặt nàng lên, bắt nàng nhìn thẳng vào mắt gã, lặp lại:

- Nói đi! Nàng có chịu gả cho ta không?

Thượng Tú Phương nắm lấy hai tay gã sau đó từ từ buông ra, thở dài:

- Người ta không phải đã sớm nói rõ rồi sao, muốn gả cho chàng là chuyện đã qua rồi.

Tim Khấu Trọng như chùng xuống, ủ rũ thả tay xuống:

- Hiểu lầm này thật là lớn quá, thì ra Thượng Tú Phương không còn yêu Khấu Trọng ta nữa.

Thượng Tú Phương từ từ lắc đầu:

- Nếu người ta không yêu chàng thì đâu để cho chàng phóng tứ vậy chứ. Chỉ là Tú Phương có cách nghĩ khác, cái Tú Phương cần chỉ là một đêm ân tình của Thiếu Soái.

Khấu Trọng tức giận lắc đầu:

- Không! Nàng căn bản không yêu ta.

Thượng Tú Phương nhẹ giọng dỗ dành:

- Còn nhớ Tú Phương từng nói trên đời này không có ái tình vĩnh viễn không thay đổi, sự vĩnh hằng chỉ có thể tìm thấy trong âm nhạc mà thôi, đó mới là nơi Tú Phương gửi gắm cả đời. Tú Phương từ nhỏ đã không có hứng thú với việc thờ chồng dạy con…

Khấu Trọng nghiêm mặt ngắt lời nàng:

- Ta chưa từng nghe qua!

Thượng Tú Phương không hiểu chăm chăm nhìn gã, đột nhiên phát hiện khóe miệng gã dần dần hiện ra nét cười, hai tay nàng không ngừng đấm vào bộ ngực to rộng của gã, giận dỗi:

- Chàng nói dối!

Khấu Trọng không thèm để ý đến tay quyền của nàng đột nhiên vén

rèm thò đầu ra ngoài lớn tiếng hỏi:

- Ai nói cho ta biết trong thành Vũ Công chỗ nghỉ chân nào có cảnh quan đẹp nhất? Đêm nay ta muốn trọ lại đó một đêm.

Thượng Tú Phương “ái chà” một tiếng, đôi gò má đỏ lên như ráng chiều tới tận mang tai, dùng hết toàn lực nhéo mạnh cánh tay gã.

Chúng thị vệ bị gã hỏi bất ngờ như vậy, cứng họng không biết trả lời sao.

Thanh âm Lý Thế Dân từ hướng thành môn truyền tới:

- Chỗ đẹp nhất khẳng định là biệt quán nơi trẫm sinh ra, ở bên bờ Vị Thủy cách thành Vũ Công mười tám dặm về phía Nam, trong khu rừng phía đông bến đò. Thiếu Soái có thể ở lại đó một đêm càng làm cho chỗ đó thêm vinh hạnh.

Khấu Trọng cười lớn:

- Tạ chủ long ân! Anh em, mau đổi hướng cho ta.

Gã quay người vào trong nói với Thượng Tú Phương lúc này đang xấu hổ tới mức không biết trốn đi đâu:

- Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, hấp thu long khí chỗ sinh ra thiên tử chắc là không tệ!

Gã lại thở ra một hơi, lẩm bẩm:

- Cũng may là gặp thiên tử xuất tuần, hỏi đường hỏi đúng người.

o0o

Mưa bụi bay đầy trời tầng tầng lớp lớp rắc xuống mặt đất, Ngọc Hạc Am như hòa tan trong cảnh đất trời huyền ảo đó. Hơi nước che mờ cả đền thờ và rừng cây, làm cho sự phân cách giữa vật với vật trở nên mơ hồ, lại càng thể hiện rõ vẻ đẹp thê lương của ngọn đèn leo lét cạnh linh vị.

Thạch Thanh Tuyền nắm chặt tay Từ Tử Lăng, tay kia cầm lấy ngọc tiêu, dựa vào người Từ Tử Lăng bước ra ngoài cửa.

- Boong, boong, boong!

Vào đúng thời khắc này tiếng chuông từ phía Đông Đại tự vang lên khiến Từ Tử Lăng cảm thấy được thiền cơ bảo ý ẩn hàm trong tiếng chuông du dương.

Đột nhiên trong am chợt vang lên tiếng người ngâm:

- Đại phong quyển hề,

Lâm mộc vi tồi,

Ý khổ nhược tử,

Chiêu khế bất lai.

Bách tuế như lưu,

Phú quý lãnh hôi,

Đại đạo nhật vãng,

Khổ vi hùng tài.

Tráng sĩ phất kiếm,

Hạo nhiên di ai,

Tiêu tiêu lạc diệp,

Lậu vũ thương đài(1).

Tiếng ca nghèn nghẹt mệt mỏi bộc lộ một nỗi bi ai sâu thẳm, tựa như một kẻ cô độc suốt đời bán tiếng đàn lời ca ở đầu đường, lại như một lãng tử đã đi khắp chân trời góc bể không tìm được chốn dung thân, sau khi đã đi khắp hang cùng ngõ hẻm đến khi gối mỏi chân run mới tìm được chốn quay về, cất lên lời bi ca sám hối những chuyện đã qua. Thế nhưng thời gian đã cuốn đi hết mọi vẻ huy hoàng của hắn.

Thạch Thanh Tuyền lại càng nắm tay gã chặt hơn nhưng lại không nói tiếng nào, đôi mắt đẹp không hề chớp nhìn về phía cửa viện ẩn hiện trong mưa mù, mặt hoa thất sắc.

Thạch Chi Hiên rốt cuộc đã tới.

- Không đàm lịch xuân,

Cổ kính chiếu thần,

Thể tố trữ khiết,

Thừa nguyệt phản chân.

Tái chiêm tinh thần,

Tái ca u nhân,

Lưu thủy kim nhật,

Minh nguyệt tiền thân(2).

Tiếng ca từ từ đến gần. Từ Tử Lăng thầm khen trong lòng, bất kể tài hoa hay võ công Thạch Chi Hiên khẳng định là kẻ đứng đầu trong Ma Môn, không ai có thể vượt hơn được. Nếu không phải vì yêu thương Bích Tú Tâm lão quả là có cơ hội chấn hưng Ma Môn, làm chủ Trung Thổ.

Tiếng ca chợt chuyển điệu, biến thành hoang lương bi tráng, tựa như lữ khách lạc trong sa mạc hoang vu không một cọng cỏ, sau khi mất hết mọi hi vọng, như tằm nhả tơ dâng hiến khúc ca cuối của đời mình:

- Tam thập niên lai tầm đao kiếm,

Kỷ hồi lạc diệp hựu trừu chi.

Tự tòng nhất kiến đào hoa hậu,

Trực chí như kim canh bất nghi(3).

Từ Tử Lăng giật mình, khúc ca này đã khắc họa chân thật con người của Thạch Chi Hiên. Thì ra ông ta rốt cuộc vẫn không vượt qua được điểm yếu duy nhất của mình là Thạch Thanh Tuyền, đã cúi đầu chịu phục trước Bích Tú Tâm, biểu bạch chân tình.

Thạch Thanh Tuyền nhẹ nhàng rút tay lại, đưa tiêu lên miệng thổi, tiếng tiêu khiến lòng Từ Tử Lăng rung động vang lên, tựa như ánh sáng lưu chuyển giữa các ngón tay nàng nâng lên hạ xuống, hòa vào

trong màn mưa đêm mờ mịt. Mọi thứ tựa như một giấc mộng chân thực khiến người không thể tỉnh được. Dường như ông trời cũng vì tiếng tiêu mà khóc.

Tiếng tiêu của Thạch Thanh Tuyền cùng với trời đêm và mưa xuân hòa thành một giai điệu tuy đẹp đẽ nhưng bi thương và hư vô, ẩn chứa tình cảm sôi sục, khiến cho Từ Tử Lăng cảm thấy được dòng chảy của sinh mệnh đang di chuyển biến ruộng dâu thành biển xanh, có lúc mạnh mẽ như núi cao, có lúc mềm mại như gối bông, tựa như lời độc thoại của Thạch Thanh Tuyền bị số phận bao vây quấn chặt, lại ẩn chứa vẻ đẹp khiến người rung động.

Lão rốt cuộc đã hiện thân, lúc đầu chỉ là một cái bóng mờ trước cửa, sau đó rõ dần, đến gần mới thấy rõ nước mắt đầy mặt, một Tà Vương Thạch Chi Hiên từng tung hoành thiên hạ không ai địch nổi.

Tiếng tiêu dứt, đất trời hồi phục vẻ yên tĩnh ban đầu.

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt đang run rẩy của Thạch Thanh Tuyền.

Thạch Chi Hiên đứng cách hơn một trượng nhìn chằm chằm Thạch Thanh Tuyền, hai mắt ánh lên vẻ bi thương tan lòng nát dạ, không nói được lời nào, những hạt mưa như khẽ run.

- Boong, boong, boong!

Tiếng chuông lại truyền từ Đông Đại tự tới.

Thân hình Thạch Chi Hiên chợt run lên, đột nhiên cất bước đi về phía bọn họ.

Từ Tử Lăng cảm giác được lão muốn đến trước linh vị của Bích Tú

Tâm để bái tế, liền kéo Thạch Thanh Tuyền qua một bên, không ngờ Thạch Thanh Tuyền lại nhẹ nhàng bước theo.

Thạch Chi Hiên dừng bước cạnh hai người, không dám nhìn thẳng Thạch Thanh Tuyền, ánh mắt hướng về phía linh bài được thờ trong nhà, than:

- Thải biện lưu thủy,

Bồng bồng viễn xuân,

Yểu điệu lai cốc,

Thì kiến mỹ nhân(4).

Khúc “Tiêm Nùng” này của Thanh Tuyền quả là có được vẻ đẹp như ngọc bích trên Hoa sơn như trăng mọc từ đằng đông(5) của Tú Tâm, hơn nữa lại còn thanh xuất vu lam(6). Thạch Chi Hiên ta còn lời gì để nói, còn gì ân hận nữa chứ?

Nói xong chắp tay sau lưng bước lên bậc thềm, bước chân vô cùng nhẹ nhàng.

Từ Tử Lăng ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, mưa rơi lất phất trên mặt lành lạnh, trong lòng trăm ngàn xúc cảm dâng trào. Gã có thể tưởng tượng được cảnh năm xưa Bích Tú Tâm và Thạch Chi Hiên giai nhân tài tử gặp nhau, chỉ tiếc là lại kết thúc bằng bi kịch! Tuy nhiên chuyện tình cảm dây dưa nhiều năm cuối cùng cũng đến hồi kết, bởi vì Thạch Thanh Tuyền đã chịu thổi cho Thạch Chi Hiên nghe di khúc của Bích Tú Tâm. Gã lại cảm giác được Thạch Chi Hiên đã quyết chí tự tận trước linh vị của Bích Tú Tâm nhưng lại không có cách gì ngăn cản, cũng không tìm được lý do gì ngăn cản lối giải thoát duy nhất này của Thạch Chi Hiên.

Bàn tay Thạch Thanh Tuyền lại run rẩy dữ dội hơn nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh đến nỗi khiến người ta thấy mà đau lòng.

Thạch Chi Hiên dừng bước trước linh vị, chợt ngâm:

- Băng tuyết giai nhân mạo tối kỳ,

Thường tương ngọc địch hướng nhân xuy.

Khúc trung vô hạn hoa tâm động,

Độc hứa thúc quân đệ nhất chi.

Tố Tâm à! Còn nhớ lúc ta hỏi nàng: “Nàng nói thiên hạ không có vật gì nằm ngoài tâm cả, thế nhưng cây cỏ hoa lá trên núi tự sinh tự diệt thì có liên quan gì đến tâm của ta?” Nàng đáp: “Khi chàng chưa ngắm hoa này thì hoa và tâm của chàng đều cô quạnh, khi chàng đến ngắm hoa thì vẻ đẹp của hoa lập tức rõ ràng, chứng tỏ hoa này không nằm ngoài tâm của chàng.” Nàng luôn hiểu rõ nhưng ta thì vẫn cứ không hiểu. Hiện tại nàng đã nằm dưới lòng đất không lo không nghĩ, Thạch Chi Hiên ta vẫn phải ngụp lặn trong bể khổ thế nhân, phải chăng ta phải trả giá cho sự ngu ngốc của mình?

Từ Tử Lăng không nhịn được kêu:

- Tiền bối!

Thạch Chi Hiên nghe thấy thân hình chấn động, vẫn quay lưng về phía họ nói:

- Ta thật hi vọng Tử Lăng gọi ta là nhạc phụ đại nhân.

Thạch Thanh Tuyền cố nắm chặt tay Từ Tử Lăng, không ngừng lắc đầu, đôi mắt đẹp ánh lên vẻ ngỡ ngàng, mặc dù ra dấu cho Từ Tử Lăng đừng làm theo nhưng tự mình lại lục thần vô chủ.

Thạch Chi Hiên từ từ xoay người, trên mặt nước mắt dàn dụa, giọng đầy vẻ đau khổ:

- Tiểu Thanh Tuyền của cha, cha sắp đi gặp mẹ con rồi! Tiểu Thanh Tuyền không muốn tiễn cha một đoạn sao?

Thạch Thanh Tuyền yếu ớt dựa vào Từ Tử Lăng. Nhờ vào tay gã mà đứng được, nàng cuối đầu cắn môi, hồi lâu mới nói nhỏ:

- Mẹ đến lúc chết cũng không hề trách ông một câu, mẹ…

Tiếp đó lệ rơi như mưa, nói không nên lời.

Thạch Chi Hiên toàn thân run lên, kẻ vốn là bá chủ ma đạo, tung hoành một đời, lúc này lại không tự mình đứng vững được, người ngả ngả nghiêng nghiêng, hai mắt ánh lên vẻ hối hận sâu sắc.

Từ Tử Lăng biết là không hay, đúng vào lúc đó có tiếng niệm phật vang lên, tiếng tụng kinh từ Đông Đại tự truyền đến:

- Viên giác diệu tâm cú không hoa,

Không hoa diệt dĩ kim cương tính,

Y huyễn thuyết giác diệc danh huyễn,

Huyễn giác vô giác vị ly huyễn,

Tri huyễn tức ly ly phương liền,

Ly huyễn tức giác vị tiệm thứ;

Nhất thiết chúng sanh bổn lai phật,

Vô tu vô chứng hiện kim cương,

Luân hồi không hoa bổn vô sanh,

Không hoa diệt thì vô sở diệt(7).

Chính là kinh do Tứ Đại Thánh Tăng niệm ra, vào đúng lúc quan trọng này truyền đến một cách rõ ràng, tràn đầy ý cảnh phật pháp vô biên, phổ độ chúng sanh.

Thạch Chi Hiên như người trầm mê trong bể khổ chợt lộ ra thần sắc hoảng loạn, tựa như mới tỉnh cơn mê.

- Phi tính tính hữu viên giác tính,

Tuần chư tính khởi vô thủ chứng,

Thật tương vô vô vô vô,

Huyễn hóa hiện diệt vô chứng giả;

Như lai tịch diệt tùy thuận đắc,

Thật vô tịch diệt tịch diệt giả;

Nhất thiết chướng ngại cứu cánh giác,

Đắc niệm thất niệm giai giải thoát.

Tiếng kinh dứt, Thạch Chi Hiên hồi phục lại thần thái vốn có nhưng lại khác hơn lúc thường. Lão sải bước đi ra khỏi cửa, xoay đầu nhìn về phía tiếng kinh truyền đến mờ mịt trong làn mưa, ánh mắt không ngừng lóe sáng.

Từ Tử Lăng có cảm giác đã từng thấy thần thái này của lão, trong lòng chợt động, nhớ ra lúc lão hóa thân thành Đại Đức thánh tăng chủ trì pháp sự ở Vô Lượng tự, bảo tướng vô cùng trang nghiêm.

Thạch Chi Hiên đột nhiên đứng thẳng người, hai tay chắp lại, mục quang hướng về phía Thạch Thanh Tuyền, đột nhiên cười lên ha hả, buông thõng hai tay bước xuống bậc thang đi thẳng ra khỏi viện.

- Cha!

Thạch Chi Hiên an nhiên dừng lại, trong cơn mưa lất phất đầu tóc dần dần rụng xuống thuận theo gió bay khắp nơi, trong thoáng chốc đã trở thành trọc đầu. Lão chắp tay nói:

- Thành pháp phá pháp danh niết kềnh,

Trí tuệ ngu si thông bàn nhược,

Bồ tát ngoại đạo đồng bồ đề,

Vô minh chân như vô soa dị.

Ngày sau Thạch Chi Hiên được thành chính quả là nhờ vào câu gọi cha này của tiểu Thanh Tuyền.

Ngửa mặt lên trời cười dài, Thạch Chi Hiên ung dung bước đi, biến mất vào khoảng không mịt mù bên ngoài cửa viện.

Tay ngọc của Thạch Thanh Tuyền không còn run nữa, thần sắc dần dần hồi phục bình tĩnh.

Từ Tử Lăng thầm thở dài một hơi, đối với Thạch Thanh Tuyền, đối với Thạch Chi Hiên, đối với gã mà nói, đây là kết cục tốt nhất.

Thạch Thanh Tuyền nhẹ giọng nói:

- Tử Lăng à! Chúng ta tìm chỗ nào chôn ngọc tiêu của mẹ được không? Thanh Tuyền sẽ thủ hiếu cho mẹ bảy ngày, sau đó sẽ không còn vướng bận gì nữa, có thể chuyên tâm làm vợ tốt của Tử Lăng.

Mưa xuân vẫn rơi không ngừng, thế nhưng lại không còn vẻ trời sầu đất thảm như trước nữa.

Bên tai tựa như lại vang lên lời ca bi tráng của Thạch Chi Hiên:

- Tự tòng nhất kiến đào hoa hậu

Trực chí như kim canh bất nghi.

- - -

Chú thích

(1) Đây là bài “Bi Khái” trong “Nhị thập tứ thi phẩm” của Tư Không Đồ (Đường)

Dịch văn:

Gió lớn thổi, sóng dâng trào làm cho cây cối cũng bị hủy diệt. Trong giờ phút khổ sở tưởng như chết đó người cần đến giúp ta lại không

đến.

Trăm năm trôi qua như nước chảy, mọi phú quý vinh hoa đều như tro tàng. Thế đạo suy đồi khiến cho người có hùng tài đại lược cũng phải bó tay.

Tráng sỹ rút kiếm, ngẩng đầu nhìn trời thở dài, sao nói hết bi ai. Nỗi thê lương này như gió thu thổi làm lá rụng, như mưa rơi từng giọt làm rêu phủ xanh tường.

Nguồn:

(2) Trích trong bài “Tẩy Luyện” trong “Nhị thập tứ thi phẩm” của Tư Không Đồ (Đường), tả phẩm chất của con người. Ở đây tả Bích Tú Tâm

Dịch văn: Tựa như hồ nước trong vắt phản chiếu ánh xuân, tựa như chiếc kính cổ xưa phản chiếu được thần thái chân thật. Thuần phác như thế tổ (chỉ Trang tử) theo ánh trăng phản hồi tự nhiên. Ngẩng đầu ngắm sao, lại ung dung ca hát. Ngày nay thanh tịnh như nước là vì tiền thân chính là ánh trăng thuần tịnh, trong sáng.

Nguồn:

(3) Câu này do Huỳnh Dị tiên sinh chuyển từ câu kệ của Linh Vân thiền sư.

Nguồn:

Thiền sư Linh Vân, vị Tăng đời Đường, người Trường Khê, tỉnh Phước Kiến, tức là Thiền sư Chí Cần ở núi Linh Vân, thuộc Phước Châu. Không thấy ghi năm sinh và mất, Ngài là người nối pháp ở Trường Khánh, Đại An. Lúc đầu, tu ở núi Đại Qui; thời gian lâu, bỗng

một hôm thấy hoa đào nở mà bừng ngộ toàn triệt. Từ đó trong thiền lâm gọi Ngài là Linh Vân kiến đào minh tâm, hay Linh Vân kiến đào hoa ngộ đạo. Sau khi bừng ngộ, Ngài làm bài kệ sau đây dâng lên ngài Qui Sơn Linh Hựu và được Linh Hựu trắc nghiệm sở ngộ. Linh Hựu bèn ấn chứng sự chứng ngộ ấy, có lời khuyến tấn rằng: "Từ duyên ngộ đạt, hằng không thối thức, khéo tự hộ trì".

Bài kệ của ngài Linh Vân như sau:

Tam thập niên lai tầm kiếm khách

Kỉ hồi lạc diệp kỉ sưu chi

Tự tùng nhứt kiến đào hoa hậu

Trực chí như kim bất cánh nghi

Dịch:

Kiếm khách bao năm mãi đợi chờ

Từng mùa lá đổ vẫn trăng mơ

Một phen chợt thấy hoa đào nở

Nghi sạch tiêu tan, sáng không ngờ.

Bài kệ ở câu đầu dùng hình tượng kiếm khách để chỉ bản tâm. Trong văn học phương Đông từ lâu đời, người kiếm khách là bực anh hùng lẫm liệt, sống như sức phóng đãng của trùng dương, có hoài bão cứu khổ phò nguy cho con người, đạp bằng mọi bất công, trực tiếp can thiệp vào việc nghĩa không hề nao núng run sợ, biết khinh thường danh lợi, biết quý trọng hiền nhân lễ nghĩa cao khiết. Kiếm

khách tiêu biểu cho ý chí cao tuyệt, vượt lên trên mọi tù hãm tầm thường đầy u tối của nhỏ nhen tranh chấp. Người kiếm khách như cột thu lôi trên nóc đền sự sống. Thiền sư Linh Vân thấy hình tượng kiếm khách để ký thác bản tâm giác ngộ rất hấp dẫn và nổi bật, dễ gây cảm xúc hùng mạnh. Bản tâm giác ngộ cũng oai hùng cao cả, còn vĩ đại vạn lần bởi nó là sức mạnh nội tại thuần khiết do thiền định kiên cố mà phát sáng lên. Sức mạnh của nội tâm sâu lắng trong thiền định kiên cố này phá tan phút chốc mọi vướng chấp tù hãm bấy lâu quấn siết tâm thức. Ngộ đạo tức chợt đón ánh sáng kì diệu chưa từng có tràn dâng trên tâm thức, xóa sạch biên giới ngăn cách bỉ thử ngột ngạt hư ảo, như con chim sẻ bỗng chốc thành chim thần vĩ đại bay vọt lên khỏi hang tối u minh, thấy trời xanh vạn dặm bình yên. Người ngộ đạo bỗng thấy cả sông kia núi này là từng mảnh xương thịt của mình trong hòa điệu nhứt như không còn phân biệt. Mọi đồn ải ngã chấp phân biệt kiên cố bấy lâu phút chốc tan hoang sụp đổ hết, gọi là đi tới quê nhà, là phong quang kiến địa, phá tan thành vàng núi bạc mà nó giam nhốt mình từ vô lượng kiếp trong tử sinh luân hồi. Thiền sư Linh Vân đã đưa hết chí bình sinh của mình vào định tâm kiên cố suốt ba mươi năm với công phu tu tập. Nhưng còn tư niệm vi tế nào đó nên bao lần thấy hoa đào nở mỗi độ Xuân về mà vẫn không "nhìn thấy đạo", và sau thời kì chín mùi với thức tâm vô niệm tuyệt cùng, bỗng lần này Ngài chợt nhìn hoa đào với cái nhìn vô phân biệt trí, cái nhìn trực kiến chớp nhoáng lao thẳng tới với nhứt như, chủ thể đối tượng nổ tung, nên bừng ngộ. Ngài Linh Vân thấy hoa đào mà bừng ngộ là một trường hợp hơi hiếm có. Có người bị một kích động vào cơ thể đau điếng mà bừng ngộ. Phật Tổ xưa do nhìn thấy sao Mai trong xanh chiếu vào mắt mà bừng ngộ, hay các bậc Duyên Giác sống tu thiền định kiên cố trong rừng, thấy lá rụng hoa rơi mà bừng ngộ. Ngộ cũng có nhiều bực: sơ ngộ, triệt ngộ. Từ đời Tống, các tổ sư chế ra tham công án, để người học cài hết tâm mình vào đó, phát động nhiệt tình tuyệt diệu của truy tìm giải đáp gọi là khối nghi. Giải đáp không phải bằng trí chia cắt đối tượng mà là cắm khắn hết sức Vipassana, tức mài giũa cực bén QUÁN vào đối

tượng.

Tóm lại, bài kệ của Linh Vân tươi mát, hấp dẫn là vì hình ảnh hoa đào đập vào nhãn tuyến, đi thẳng tới thực tại chớp nhoáng mà bừng ngộ. Cái ấy vẫn là kết quả của nhiều năm kiên cố an định bất động mới có kết quả như thế.

(4) Trích trong bài “Tiêm Nùng” trong “Nhị thập tứ thi phẩm”

(5) Dẫn hai câu trong bài “Cao Cổ” trong “Nhị thập tứ thi phẩm”

(6) Màu xanh xuất từ màu lam mà còn xanh hơn màu lam. Ý nói trò giỏi hơn thầy, con hơn cha...

(7) (8) Trích từ “Viên Giác Kinh”

(

Chương 798: Bạch mã chi minh

Liên tục năm ngày đội thuyền liên quân lục tục chuyển đến phía tây thành Vũ Công bờ bắc sông Vị Thủy, cho đến khi Lý Thế Tích chuyển Bát Cung Nổ Tiễn Cơ và máy bắn đá tới thì đại cục đã định, Hiệt Lợi tác chiến đơn độc đã không còn cơ hội trở mình nữa.

Từ Tử Lăng trở lại tiền tuyến, Khấu Trọng đang cùng Lý Thế Tích, Ma Thường, Tuyên Vĩnh, Bạch Văn Nguyên, Bốc Thiên Chí, Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ các vị đại tướng thương nghị quân tình trong chủ trướng. Thấy Từ Tử Lăng đến gã liền kết thúc hội nghị, cùng với Từ Tử Lăng cưỡi ngựa ra khỏi bờ lũy của doanh trại chạy lên một ngọn đồi nơi có thể quan sát doanh trại địch, cùng kể lại chuyện sau khi chia tay.

Vô Danh đang từ từ lượn vòng trên cao, chao liệng dưới ráng chiều khi mặt trời sắp xuống núi.

Khấu Trọng nói:

- Lão Bạt và tiểu Hầu vừa mới về Trường An, ngươi có gặp họ không?

Từ Tử Lăng lắc đầu:

- Trên sông Vị thuyền bè qua lại quá nhiều, có lẽ là đã đi ngang mà không gặp được. Tình huống phía Hiệt Lợi thế nào? Nghe nói hắn vẫn án binh bất động, sao tự nhiên lại ngoan ngoãn vậy chứ, coi chừng hắn có kế khác.

Khấu Trọng mỉm cười đáp:

- Hiệt Lợi đã mất đi cơ hội lật ngược thế cờ. Ba tòa thành ở hậu phương của hắn đang được tăng cường binh lực, lại do Tiết Vạn Triệt và Phùng Lập Bổn suất lĩnh một cánh quân tinh nhuệ ba vạn người trấn giữ ở ngoài thành Kỳ Sơn. Giả như Hiệt Lợi dám chia binh đánh về phía tây, bảo đảm hắn sẽ bị đánh tơi bời hoa lá.

Từ Tử Lăng chau mày:

- Tiết Vạn Triệt và Phùng Lập Bổn?

Khấu Trọng nói:

- Chiêu này có hay không? Không lời nói cũng như hành động nào chứng tỏ chúng ta không để ý chuyện cũ bằng ủy thác trọng nhiệm cho bọn họ. Không những có thể làm cho những kẻ đầu hàng an tâm mà còn ổn định cả quân tâm và dân tâm. Hiện tại các huynh đệ bên phía Hiệt Lợi đã an toàn rời khỏi, cho dù lão Tiết và lão Phùng ngu đến mức đi đầu hàng Hiệt Lợi các tướng sĩ bên dưới liệu có chịu theo chúng không? Hiệt Lợi lại càng không dám tiếp nhận, bởi vì sợ bị chúng ta công kích. Hiên tại Hiệt Lợi trận cước đại loạn, sĩ khí xuống thấp, tiến lui đều là ngõ cụt, hắn chỉ cần một cơ hội xuống đài để giữ thể diện mà thôi.

Tiếp đó gã lại hỏi:

- Thạch Chi Hiên có xuất hiện không?

Từ Tử Lăng kể lại sự tình, than:

- Lão nhân gia chỉ có một điểm yếu duy nhất, cũng may chính nhờ

điểm yếu đó khiến ông ấy cuối cùng cũng ngộ được chính đạo, bỏ khổ tìm vui, Thanh Tuyền cũng vì vậy mà tha thứ cho ông.

Khấu Trọng cùng với Từ Tử Lăng bàn luận không ngớt. Gã ngước đầu nhìn lên trời xanh, trong lòng hiện ra hình bóng yêu kiều của Thượng Tú Phương, chầm chậm nói:

- Ngươi còn nhớ năm đó ở Lạc Dương, bọn ta lén vào hoàng cung, nghe Thượng Tú Phương tấu khúc cho Vương Thế Sung và Thế Dân huynh không. Lúc đó ta đã có một cảm giác kỳ lạ. Con người Tú Phương tuy ngồi ở đó dùng khúc nghệ của mình điên đảo chúng sinh, thế nhưng ta tựa như nhìn thấy nàng đang chuẩn bị hành trang, chuẩn bị cho một lữ trình phiêu bạt giang hồ sắp đến. Ôi, nàng không thuộc về một nơi nào cả, không thuộc về ai cả, nàng chỉ thuộc về khúc nghệ và ca đạo. Chính sự truy cầu về nghệ thuật đã khiến nàng không ngừng tìm tòi một mục tiêu nào đó trong nội tâm.

Từ Tử Lăng ngẩn ra:

- Nàng không chịu lấy ngươi sao?

Khấu Trọng nói:

- Có thể nói như vậy. Đêm đó trong biệt quán của thành Vũ Công, ta một bên nghe tiếng của đội thuyền chiến thủy sư rẽ sóng lướt đi trên sông Vị Thủy, một bên hưởng thụ sự ôn nhu dâng hiến toàn tâm toàn ý của nàng, thể hội một cách sâu sắc ân sủng khó mà chịu nổi của mỹ nhân. Trong lòng ta vừa vui sướng lại vừa đau lòng, khẳng định là cả đời này không thể quên được. Sáng sớm lúc nàng rời đi, ta cố ý giả vờ ngủ, thế nhưng ta không bỏ qua bất kỳ một thanh âm nào của nàng khi nàng xuống giường trang điểm, thay y phục. Ôi, mẹ ơi, lúc đó ta thật sợ mình sẽ nhịn không được giống như một đứa con nít khóc lớn cầu xin nàng đừng rời khỏi ta.

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy buồn cho gã, trong lòng nổi lên một cảm giác khó mà diễn tả được, nhớ đến Sư Phi Huyên lúc này đang ở Từ Hàng Tĩnh Trai xa xăm. Gã nói:

- Rốt cuộc cũng sẽ có một ngày nàng sẽ mệt mỏi, tự nhiên sẽ trở về bên cạnh ngươi.

Khấu Trọng lúc này đang quan sát trại địch trại, hỏi:

- Trí Trí nói gì?

Từ Tử Lăng nói:

- Khi ta tới, Sở Sở, tiểu Lăng Trọng và Lỗ Thúc vừa đến Trường An, Hoàng thượng đích thân ra bến đò nghênh đón Lỗ Thúc. Trí Trí bảo ta nói với ngươi nàng sẽ tĩnh tâm chờ đợi đại anh hùng của nàng khải hoàn quay về. Tiền trang của Lôi đại ca đã tìm được địa điểm lý tưởng trên đại lộ Chu Tước, hiện còn đang khẩn trương xây cất, trong vòng vài ngày nữa sẽ khai trương. Ngươi mau mau cút về tham gia đại điển khai trương do Hoàng thượng chủ trì.

Khấu Trọng bật cười:

- Lão ca ấy rốt cuộc cũng tìm được hứng thú khác ngoài việc đánh bạc. Theo ngươi thấy Thanh Thanh tỷ có phải thật có ý với huynh ấy không?

Từ Tử Lăng đáp:

- Không nghi ngờ gì nữa, ngươi có thể yên tâm. Nếu ngươi thấy được cái vẻ Lôi đại ca nhìn thấy Thanh Thanh tỷ như chuột thấy mèo, bị quản đến nỗi khép nép nghe lệnh nhưng lại cam tâm chịu

đựng thì bảo đảm ngươi sẽ cười vỡ cả bụng.

Khấu Trọng vặn người nói:

- Khổ tận cam lai, bọn ta rốt cuộc đã chờ đến ngày này. Lý Thế Dân quả là huynh đệ tốt của chúng ta, đã hoàn toàn tiếp thu đề nghị của Hành Chi, người của ta đều được như ý nguyện. Hành Chi muốn mở trường học ở Chung Ly, hắn nhất định giỏi hơn Bạch lão phu tử năm xưa gấp trăm lần. Việc này nhất định sẽ không bị quan lại quấy nhiễu, bởi vì quản thành chính là Chí thúc, ha ha!

Từ Tử Lăng cảm thấy ấm lòng:

- Ta đã cảm thấy vô cùng chán ghét chiến tranh, chúng ta có nên chủ động đi nói với Hiệt Lợi, giải quyết triệt để cục diện căng thẳng trước mắt không. Nếu không để cho Hiệt Lợi không có cách nào xuống đài trở về tái ngoại thì sẽ tạo thành phá hoại rất nghiêm trọng.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Chọn ngày chi bằng nhằm ngày, hãy để ông trời giải quyết chuyện này, ngày mai chúng ta trở về Trường An để tránh Lôi lão ca trách chúng ta vắng mặt trong đại điển.

Cả hai cùng hét lớn một tiếng, phóng ngựa phi về phía trại địch.

oOo

- Khấu Trọng, Từ Tử Lăng cầu kiến đại hãn!

Khấu Trọng hét lớn từ xa, trong trại địch lập tức xáo động, tiếng vó ngựa truyền ra, hiển thị có người lập tức đi báo cho Hiệt Lợi.

Khấu Trọng cười nói:

- Hiệt Lợi biết được bọn ta biết rõ hãn trướng được đặt sau ngọn đồi này nhất định sẽ nghi hoặc không hiểu. Có khi còn cho rằng chúng ta chỉ dựa vào bố trí trận lũy mà nhìn ra sơ hở, không biết chúng ta dựa vào liệp ưng để do thám, tìm ra chỗ ở của lão nhân gia hắn. Chỉ bằng vào điểm này cũng đã giành được hiệu quả áp đảo tinh thần đối phương.

Từ Tử Lăng ngước đầu nhìn trời, doanh địa đèn đuốc cháy ngùn ngụt rợp trời, chiếu sáng đến nỗi cả bầu trời hoàng hôn như đỏ rực lên. Ở trên không, chỗ ánh lửa không chiếu tới, Vô Danh không ngừng chao liệng, diệu võ dương uy.

Khấu Trọng than:

- Chưa có lúc nào ta cảm thấy mọi việc chắc chắn trong lòng bàn tay như lúc này. Như có thể thấy trước được tình huống lúc Hiệt Lợi khuất phục, thậm chí hắn sẽ phản ứng thế nào, nói những lời gì ta cũng đoán được tám chín phần. Hắc, lão già đó nhất định sẽ giả vờ hung hăng, tỏ ra thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành. Trong lòng lại biết rõ đang lặp lại trận đại bại ở Bách Bích của Lưu Vũ Châu. Hắn còn sợ tác phong trước nay thường thừa cơ địch nhân cạn kiệt lương thực để truy kích của Lý Thế Dân, lại càng sợ người truy sát lão là Khấu Trọng ta. Thế nên chỉ cần chúng ta cho lão một cơ hội hạ đài, lão ta nhất định sẽ lập tức xưng huynh gọi đệ, giả bộ biết anh hùng trọng anh hùng, tiếp nhận điều kiện lui binh.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói:

- Chỉ sợ ngươi tính toán sai lạc, bọn ta lại phải dùng hết khí lực vừa đánh vừa chạy khỏi trại địch.

Khấu Trọng nói:

- Tình huống đó nhất định sẽ không xuất hiện, cả cục thế đều do chúng ta khống chế, Hiệt Lợi không thể không nghĩ cho quân lính của lão, không nghĩ cho tương lai, không nghĩ cho Kim lang Đột Quyết tộc có thể trỗi dậy ngày sau, còn nhiều lý do mà lão phải nghĩ đến nữa. Lão ngoại trừ khuất phục thì còn cách nào khác chứ? Cho dù tàn quân bại tướng của lão có thể về đến đại thảo nguyên thì cũng không còn sức tranh hùng với Đột Lợi. Ôi! Ta thật hi vọng lão sẽ giao lão Triệu ra.

Từ Tử Lăng nói:

- Cũng không cần ép người quá đáng, trải qua trận này Hiệt Lợi sẽ không tín nhiệm Triệu Đức Ngôn nữa, hiện tại tha cho hắn một lần thì có sao?

Khấu Trọng nheo nheo hai mắt, tinh mang lóe lên, nói:

- Tới rồi!

Tiếng vó ngựa gấp gáp nổi lên từ phía doanh trại địch, một hàng mấy mươi kỵ sỹ xông ra khỏi trại, người dẫn đầu là Khang Sao Lợi, chạy đến cách hai người khoảng một trượng thì kìm cương dừng lại.

Chiến mã đứng thẳng trên hai chân sau. Khang Sao Lợi hô lớn:

- Đại hãn bảo ta hỏi hai vị, đang đêm tới trại là có ý gì?

Khấu Trọng cất giọng sang sảng:

- Bọn ta thành tâm đến trò chuyện với đại hãn, tuyệt không có ác ý.

Nét mặt Khang Sao Lợi hòa hoãn lại, gật đầu:

- Thiếu Soái dũng khí hơn người, Khang Sao Lợi bội phục, mời hai vị khởi giá.

Đoạn quay đầu dẫn đường.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trao đổi ánh mắt, quất ngựa chạy theo. Dự đoán của Khấu Trọng ít nhất đã ứng nghiệm một nửa, Hiệt Lợi quả là có ý bắt tay giảng hòa.

oOo

Trên khoảng trống trước hãn trướng đang nổi lửa nướng dê, bốn dũng sĩ Đột Quyết vạm vỡ nửa người trên để trần đang vừa quét gia vị lên một con dê vừa xoay để nướng. Mùi thơm tỏa ra ngào ngạt, thịt dê được cắt xuống đưa cho hai bên chủ khách cùng nếm thử.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chia nhau ngồi hai bên Hiệt Lợi cùng với Khang Sao Lợi, Đôn Dục Cốc và tám đại tù trưởng cùng quây quần bên bếp lửa cùng ngồi bệt dưới đất, chỉ là không thấy Triệu Đức Ngôn, chỉ có Hiệt Lợi và Khấu Từ là có đệm lót bằng da dê. Túi da đựng rượu sữa dê được chuyền tay giữa mọi người, uống xong hai hớp là chuyển cho người bên tay phải. Các chiến sĩ thì chuyền bốn phía, trong không khí khẩn trương tỏa ra một ý vị dung hòa.

Hiệt Lợi không hề tỏ ra bộ dạng hung dữ như Khấu Trọng dự đoán mà vô cùng khách khí.

Hiệt Lợi uống hai hớp rượu sữa dê liền trao cho Khấu Trọng lúc này đang cầm một đùi dê nướng thơm phức, nói đến chuyện chính:

- Bỏ qua lập trường đối lập của chúng ta Thiếu Soái chính là một

trong vài nhân vật có đủ tư cách đối địch trên sa trường với ta. Một người nữa là Tống Khuyết. Nghe nói Tống Khuyết có mị lực hơn người, có thể khiến cho mỗi thủ hạ đều vì ông ta mà bán mạng. Ta còn cho đó là lời đồn thổi, nhưng khi ta gặp được Thiếu Soái mới khẳng định trên đời quả là có những thống soái tràn đầy mị lực cá nhân như Tống Khuyết và Thiếu Soái. Ta không phải là muốn nịnh hót ngươi mà là muốn ngươi biết, sở dĩ tối nay chúng ta có thể kề vai cùng ngồi uống sữa dê là do ta phát giác mình không cách nào cự tuyệt gặp ngươi. Thế nhưng không phải ta có ý cầu hòa với ngươi, trong cuộc đời quân sự của Hiệt Lợi ta, ta luôn có lòng tin thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về mình.

Trong lòng Khấu Trọng chợt nổi lên cảm giác sáng tạo lịch sử rung động lòng người. Hiệt Lợi quả là như gã dự liệu miệng hùm gan sứa, đã có ý rút lui. Thế nhưng quá trình đàm phán tuyệt không dễ dàng gì, bởi vì Hiệt Lợi về phương diện này là một cao thủ có kinh nghiệm phong phú.

Thế nhưng mọi thứ đều đang nắm trong bàn tay mình, muốn hòa muốn chiến đều trong một ý niệm của gã.

Ánh mắt Khấu Trọng hướng lên bầu trời, trong đầu hiện lên hình ảnh đêm đó mưa lạnh lẽo rơi không dứt, Thượng Tú Phương nhìn qua song cửa ngây thơ hỏi:

- Thiếu Soái à, lại có một đội thuyền đi qua kìa, thật sẽ không phát sinh xung đột chứ?

Khấu Trọng đưa tay ôm lấy eo nàng, đặt bàn tay lên chiếc bụng nóng ấm vừa vặn, thêm một phân thì mập, thiếu một phân thì ốm của nàng, cúi đầu áp sát gương mặt thơm tho. Nàng đối với chiến sự không biết chút gì lại khiến gã có cảm giác cách xa được chiến loạn. Gã nói với nàng:

- Càng có nhiều người ra tiền tuyến thì cơ hội xảy ra chiến tranh lại càng thấp. Ta hiện tại cũng chán ghét cảnh máu chảy đầu rơi vô cùng giống như nàng vậy. Ta nhất định sẽ không để chiến tranh xảy ra vì ta.

Thân hình yêu kiều của Thượng Tú Phương mềm ra, dựa vào trong lòng gã, hai mắt hơi nhắm, hổn hển nói:

- Ngày mai khi người ta rời đi, Thiếu Soái nên nhắm mắt giả vờ ngủ, bởi vì Tú Phương sợ chịu không nổi nỗi khổ biệt ly. Hãy để cho ly biệt nhẹ nhàng trở thành quá khứ đi, có hiểu không, chàng ngốc?

Thanh âm của Hiệt Lợi lúc này truyền vào tai gã:

- Thiếu Soái đang nghĩ gì vậy?

Khấu Trọng đang nhớ tới câu “chàng ngốc” của Thượng Tú Phương khiến cho tìm cảm bị kích động mạnh mẽ, nghe Hiệt Lợi hỏi liền đáp:

- Ta đang nghĩ đến đại thảo nguyên ở tái ngoại với muôn ngàn tư thái, thảo nguyên được bao phủ bởi đồng cỏ, thảo nguyên với những khu rừng rậm rạp, thảo nguyên với những trảng cỏ khô phủ khắp đại địa. Sa mạc khô hạn khiến người phải khiếp sợ, những ngọn đồi mọc đầy cỏ dại nhấp nhô trùng điệp cùng với những hồ nước ở thảo nguyên, bên hồ đầy những doanh trại, trâu dê tụ tập thành bầy, bãi cỏ trải dài vô tận cho đến điểm tận cùng của trời đất. Đó quả là món quà mà ông trời đã ban cho các huynh đệ ở tái ngoại, cho bọn họ có thể phi ngựa tung hoành trên những mục trường thiên nhiên. Cho dù là bầu trời đầy mây trắng hay bầu trời đêm đầy sao đại thảo nguyên vẫn mãi mãi mỹ lệ mê người như thế.

Bọn họ đều dùng tiếng Đột Quyết để trò chuyện, mọi người ngồi đó

đều nghe hiểu. Không biết có phải vì nhớ tới Thượng Tú Phương hay không mà giọng gã lại chứa chan tình cảm phong phú. Gã đem hết những cảnh đẹp, phong thái, thổ nhưỡng, nhà cửa, đồng cỏ của đại thảo nguyên từ từ kể lại khiến cho cả những tráng sĩ Đột Quyết đang thị hầu bọn họ động tác cũng chậm lại, sinh ra cảm giác nhớ nhung quê nhà. Đôn Dục Cốc, Khang Sao Lợi và các đại tù trưởng đều im lặng không nói tiếng nào.

Hiệt Lợi gật đầu:

- Thì ra Thiếu Soái đối với đại thảo nguyên lại có cảm thụ sâu sắc như vậy!

Sau lần vui vẻ đầu tiên, Thượng Tú Phương chợt khóc lên trong lòng gã. Trong lúc gã đang không ngừng an ủi nàng nhưng dường như vẫn không tác dụng gì thì Thượng Tú Phương cắn vào tai gã, nói:

- Tú Phương không phải khóc vì ngày mai phải ly biệt mà vì cảm thấy được khóc trong vòng tay nam tử mà mình yêu mến là một loại hạnh phúc. Hãy yêu thiếp đi! Tú Phương muốn tận hưởng ân sủng của Thiếu Soái, ít ra là trong một đêm khiến người động lòng thế này.

Khấu Trọng một lần nữa trở về với hiện thực nhưng trong lòng vẫn trăm mối tơ vò, gã nhẹ nhàng nói:

- Đại hãn trong lòng Khấu Trọng ta chính là một bá chủ không bao giờ bị đánh bại. Đại thảo nguyên là thuộc về đại hãn, cũng như Trung thổ là thuộc về bọn ta vậy. Chỉ có cùng chung sống hòa bình chúng ta mới có thể tận tình hưởng thụ được ân huệ của ông trời. Chỉ cần đại hãn gật đầu, chúng ta sẽ tuân theo những lời hứa ban đầu, để đại hãn có thể hài lòng ra về. Làm huynh đệ dù sao cũng tốt hơn làm kẻ thù, nếu không sẽ chỉ dẫn đến kết cục hai bên đều bị tổn thương, lại càng ảnh hưởng đến uy vọng không ai dám khiêu chiến của đại hãn

trên đại thảo nguyên, mà đối với đại nghiệp thống nhất của Trung thổ ta cũng có hại không ít.

Sau một hồi lâu Hiệt Lợi gật đầu nói:

- Thiếu Soái thật xứng là bằng hữu, nếu Hiệt Lợi ta vẫn cự tuyệt thì thật là không biết thời thế. Chỉ cần Đại Đường từ nay phân rõ giới tuyến với đại thảo nguyên, sau này không xen vào bất cứ chuyện gì của đại thảo nguyên nữa thì lần này chúng ta có thể hòa bình ra về.

Khấu Trọng cười khổ:

- Đại hãn minh giám, đổi lại ngài là Khấu Trọng ta, khi Đột Lợi, huynh đệ Cổ Nạp Đài và Bồ Tát nể tình ta mà lùi khỏi trường can qua này. Ta quay đầu một cái thì hứa với ngài là dù đại thảo nguyên phát sinh việc gì cũng không nhúng tay vào, cho dù bọn họ lâm vào cảnh đối mặt với tồn vong, ta cũng ngồi nhìn không lo, như vậy tình nghĩa huynh đệ còn ra gì chứ?

Hai mắt Hiệt Lợi lập tức đầy hung quang, trầm giọng nói:

- Nếu Thiếu Soái cho là ta không thể không chấp nhận bất kỳ điều kiện gì mà ngươi đưa ra thì ngươi đã sai lại càng sai.

Không khí lập tức trở nên khẩn trương, quá trình đàm phán đang đứng trên bờ vực nguy hiểm. Không ai dám thở mạnh, chỉ có lời đối đáp của họ vang vọng trên doanh địa.

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy đau đầu cho Khấu Trọng. Hai người phân biệt như nam với bắc, căn bản không có đất để thỏa hiệp.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Nếu chúng ta đàm phán không được, kịch chiến sẽ lập tức được triển khai toàn diện, bọn ta tất nhiên sẽ không dễ chịu gì, nhưng đại hãn cho dù có về được mạc bắc thì cũng sẽ lập tức phải đối diện với sự khiêu chiến của địch nhân từ trung thổ và đại thảo nguyên, đó quả là điều trí giả không nên làm. Như vậy đi, mỗi người nhường một bước, Khấu Trọng ta lập lời thề, sau này cho dù tình huống phát triển thế nào, ta và Từ Tử Lăng cũng tuyệt không xen vào bất kỳ chuyện gì của tái nội và tái ngoại, từ nay thoái ẩn giang hồ. Sau này đại hãn không cần lo hai người bọn ta đi khắp nơi gây chuyện nữa. Ta đã thể hiện rõ lập trường, bây giờ chỉ cần một câu nói của đại hãn mà thôi.

Hiệt Lợi nhìn về phía gã, hai mắt lấp lánh hỏi:

- Những lời này có thật không?

Từ Tử Lăng thầm thở dài một hơi, Hiệt Lợi rốt cuộc cũng tìm được cơ hội hạ đài. Nên biết, tranh giành giữa tái nội và tái ngoại cuối cùng cũng quy về vấn đề ai mạnh ai yếu. Hiệt Lợi nam xâm không thành, không có nghĩa là lúc nào hắn cũng ở vào thế bất lợi, chỉ là phải nhẫn nhịn nhất thời mà thôi. Hơn nữa Hiệt Lợi trước sau ở Bôn Lang Nguyên và Vị Thủy đã bị Khấu Trọng đánh bại thảm hại, sự e dè đối với Khấu Trọng còn cao hơn cả Đột Lợi và Lý Thế Dân. Nếu điều kiện đàm phán bao gồm cả việc gã và Khấu Trọng rửa tay gác kiếm, thoái ẩn sơn lâm, xét về lâu dài đối với Hiệt Lợi có lợi mà không hại. Năm đó Hiệt Lợi chịu hòa giải với Đột Lợi là cũng vì tình thế bắt buộc, hiện tại tình huống đó lại xảy ra lần nữa. Với binh lực hiện tại của Hiệt Lợi cho dù có giành được thắng lợi thì cũng không cách nào khuếch trương được chiến quả, lại còn phải lo lắng tình huống đột biến có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào trên đại thảo nguyên. Sợ Đột Lợi thừa thế khuếch trương còn mình thì lại hãm mình trong khổ chiến ở Trung thổ.

Khấu Trọng quả quyết nói:

- Ta lấy danh nghĩa của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập thệ, nếu đại hãn chịu hòa giải trở lại quê hương, hai chúng ta sẽ lập tức thoái ẩn giang hồ, từ nay không tham dự vào bất kỳ phân tranh nào giữa tái nội và tái ngoại, nếu trái lời thiên tru địa diệt. Thế nhưng đại hãn cũng phải phân rõ ranh giới với Lương Sư Đô, sau này không hỏi đến sự phân tranh giữa hắn và bọn ta.

Hiệt Lợi nhìn gã chằm chằm, đoạn ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Đây là đạo lý gì vậy? Các người có thể lo chuyện đại thảo nguyên, nhưng bọn ta lại phải bỏ rơi huynh đệ ở Trung thổ?

Khấu Trọng nói:

- Để ta nói thẳng, Đại Đường thống nhất Trung thổ vẫn còn một đoạn thời gian. Sau khi thống nhất còn cần một đoạn thời gian dài hơn nữa để nghỉ ngơi lấy sức, hồi phục nguyên khí, an ủi dân tình, vốn không có sức lo quản chuyện trên đại thảo nguyên. Đại hãn lần này chở nặng mà về, đối với tộc nhân cũng đã có thể ăn nói. Quan trọng hơn là tranh thủ được thời gian quý giá xử lý những chuyện mà mình phải đối mặt. Nếu không tình thế phát triển thế nào chỉ e đại hãn và bọn ta không cách gì đoán được.

Ánh mắt Hiệt Lợi hướng vào đống lửa trước mặt, trầm giọng hỏi:

- Các người đối với đề nghị của Thiếu Soái thấy thế nào?

Một vì tù trưởng tuổi khá cao lên tiếng:

- Đối với cả hai bên mà nói, chiến không có lợi ích gì nhưng hòa thì sẽ có nhiều lợi ích. Đây là ý kiến của Sĩ Lợi An Đạt ta, quyết định cuối cùng là do đại hãn.

Đôn Dục Cốc nói:

- Thiếu Soái chịu thoái ẩn sơn lâm, thể hiện thành ý và khát vọng của y, xin đại hãn suy xét.

Ánh mắt Hiệt Lợi quét qua các tù trưởng khác, hắn nói:

- Không ai có ý kiến gì khác sao? Tốt!

Hiệt Lợi nắm lấy tay Khấu Trọng, quả quyết nói:

- Mọi chuyện cứ theo đúng như ước định mà làm. Sáng sớm ngày mai ta và vua Đường sẽ lấy máu ngựa trắng ăn thề bên bờ Vị Thủy, lập ra hòa ước, trong vòng ba năm không ai được can thiệp vào việc của đối phương.

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại. Hiệt Lợi quả là cao thủ đàm phán. Trong giờ phút này đề ra ước định trong vòng ba năm sẽ không xâm phạm lẫn nhau đúng là hợp tình hợp lý, cũng hợp với ý Khấu Trọng, khiến gã khó mà từ chối. Gã cười lên ha hả, đưa tay nắm chặt tay Hiệt Lợi.

Các tù trưởng lập tức reo hò hưởng ứng.

Một trường tranh đấu rốt cuộc đã thành quá khứ, Khấu Trọng đưa tay kia lên cầm đùi dê cắn một miếng nói:

- Đại hãn lợi hại!

Hiệt Lợi cười nói:

- Không dám không dám!

(

Chương 799: Nhất thống thiên hạ

Trong đêm Lý Thế Dân nghe được tin vui lập tức ngự thuyền đến ngay. Sáng sớm hôm đó Lý Thế Dân và Hiệt Lợi ở giữa doanh địa hai bên, trên bờ Vị Thủy cử hành lễ giết bạch mã để kết minh, hòa ước chính thức có hiệu lực.

Các tướng sĩ Đại Đường đều vui mừng như điên cuồng, không khí sôi nổi cuồng nhiệt. Lý Thế Dân để biểu hiện thành ý đã ra lệnh rút quân khỏi thành Vũ Công, hành động do Ma Thường, Tuyên Vĩnh, nguyên là tướng lĩnh của Thiếu Soái quân tiến hành. Đi theo còn có Ôn Ngạn Bác để đến doanh địa của Kim Lang quân tiếp xúc với người của Hiệt Lợi, sắp xếp việc quay về phương bắc của Kim Lang quân và tiếp nhận tặng phẩm của Đại Đường.

Khi mọi việc đã định, Lý Thế Dân nói:

- Thiếu Soái và Tử Lăng lúc nào cũng khiến trẫm vui mừng vượt trên cả mong đợi, đột nhiên có thể đàm phán thỏa đáng với Hiệt Lợi. Chí Huyền, khanh hãy đến nói cho Thiếu Soái và Tử Lăng biết tình tình Trường An sáng nay thế nào.

Chúng nhân dừng ngựa trên một ngọn đồi bên ngoài thành Vũ Công ngắm nhìn từng đội từng đội cờ xí liên miên không dứt rút khỏi tiền tuyến, sĩ khí ngất trời không khỏi cảm thấy an ủi.

Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Đoạn Chí Huyền, Lý Thần Thông, Phong Đức Di, Bạt Dã Cương, Tống Pháp Lượng, Hư Hành Chi, Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh, Lý Thế Tích cùng toàn bộ văn

võ đại thần hai mươi mấy người hộ tống Lý Thế Dân, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng ba người, ai ai cũng mặt mày tươi rói, vì có thể bức lùi được Kim Lang quân mà vui mừng khôn xiết, lại càng thấy rõ hòa bình thống nhất đã nằm trong tầm tay.

Huyền giáp tinh binh khôi giáp sáng ngời, thủ hộ bốn phía, quân kỳ giơ cao bay phất phới trong gió, hiển thị khí thế như mặt trời chính ngọ của quân Đại Đường, từ nay đã là bá chủ một phương, thiên hạ không ai dám đối đầu nữa.

Đoạn Chí Huyền vừa đến thành Vũ Công lúc này hướng về phía Khấu Trọng nói:

- Sáng nay không biết ai đã tiết lộ tin tức, truyền đi rất nhanh, thành Trường An lập tức toàn thành đều lớn tiếng hoan hô, nhà nhà hộ hộ treo đèn kết hoa, thay áo mới đốt pháo hoa, dân tình hưng phấn đến cực điểm.

Lý Thế Dân cười nói:

- Thiếu Soái, Tử Lăng và trẫm sẽ về trước, cùng đến cung Hoành Nghĩa để báo tin vui cho Thái thượng hoàng. Sau đó chúng ta sẽ nhập thành từ cửa nam, theo đại lộ Chu Tước tuần thành hồi cung, tiếp thụ sự hoan hô của dân chúng, thuận theo dân tình.

Từ Tử Lăng đánh mắt cho Khấu Trọng. Khấu Trọng một tay khẽ vuốt Vô Danh đang đậu trên vai, cười nói:

- Hoàng thượng dường như đã quên mất từ sau khi kết minh Bạch Mã thần và Tử Lăng đồng thời tuyên bố giải giáp quy điền, vinh hưu thoái ẩn, ha ha!

Lý Thế Dân khổ não nói:

- Cái đó trẫm biết, thế nhưng các người nhất định phải tham gia buổi lễ…

Từ Tử Lăng mỉm cười ngắt lời y:

- Đây có phải là thánh chỉ không?

Các tướng đứng sau đều không nhịn được cười, đều cảm nhận được một cách sâu sắc tình nghĩa sâu đậm của ba người tuyệt không vì Lý Thế Dân trở thành cửu ngũ chí tôn mà giảm đi chút nào.

Lý Thế Dân cười khổ:

- Đương nhiên không phải thánh chỉ mà là Thế Dân xuất phát từ chân tâm thành ý muốn mời, hi vọng hai vị huynh đệ có thể cùng Thế Dân tiếp nhận tiếng hoan hô của toàn dân thành Trường An.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Nếu không phải thánh chỉ vậy thì được rồi! Ha ha! Tử Lăng, thời gian nghỉ ngơi dài hạn vui vẻ khoái lạc đã đến rồi!

Hai người tâm ý tương thông, đồng thanh cáo lui. Cả hai cất tiếng cười rộ, quất ngựa chạy xuống đồi, Lý Thế Dân không còn cách nào, chỉ đành nhìn theo bóng hai người nhanh chóng phi về phía Vị Thủy. Hai gã mắt nhìn các chiến sĩ đồng thanh hô lớn, tiếng hô vang vọng trong thành Vũ Công, lan ra cả thảo nguyên. Vô Danh từ trên vai Khấu Trọng vỗ cánh bay lên, bay trước hướng về phía Vị Thủy.

o0o

Hai gã ven theo bờ bắc sông Vị Thủy mặc sức phi mau, chạy về phía

chiếc cầu bắc ngang Vị Thủy, chạy tới mười mấy dặm mới cho ngựa chậm lại, cả hai đều cảm thấy thống khoái, cảm giác được cái vui “Vô quan nhất thân khinh” (không có quan chức toàn thân nhẹ nhàng).

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cưỡi ngựa sát nhau, mắt nhìn về phía sông Vị Thủy đang cuồn cuộn chảy về phía đông than:

- Tử Lăng à, còn nhớ lúc chúng ta còn là lưu manh ở Dương Châu không, bọn ta có lúc muốn theo nghĩa quân, có lúc muốn theo đường khoa cử, sự thật cả hai đều hiểu rõ trong bụng đó chỉ là nằm mơ giữa ban ngày. Công hầu khanh tướng chừng nào mới đến phiên hai tên nghèo kiết xác không sức không tài như chúng ta. Hắc, không ngờ giấc mơ ban ngày kia lại thành hiện thực, mọi thứ như vừa mới xảy ra hôm qua. Lại càng không ngờ ngày nay chúng ta chỉ hi vọng có thể về nhà dưỡng lão, qua những ngày tháng bình an, tu tâm dưỡng tính.

Trong lòng Từ Tử Lăng đang nghĩ đến Sư Phi Huyên, thuận miệng hỏi:

- Ngươi có vui không?

Khấu Trọng nói:

- Chúng ta đã mất rất nhiều, được lại cũng không ít. Cũng may khi nghĩ tới thiên hạ từ nay hòa bình thống nhất, nhân dân an cư lạc nghiệp, cha mẹ không còn sợ mất con cái, chồng vợ cha con không cần phải sinh ly tử biệt, mọi chuyện ta đều không để trong lòng nữa. Chuyện quá khứ cứ để nó như nước sông Trường giang chảy về phía đông. Nghĩ tới việc có thể cùng Trí Trí, Sở Sở và Tiểu Lăng Trọng ở chung với nhau, vĩnh viễn không chia lìa trong lòng ta liền nỗi lên một niềm vui trước nay chưa từng có. Ta đã hiểu thế nào là không lo không nghĩ.

Từ Tử Lăng gật đầu:

- Những chuyện chúng ta đã trải qua, những tình huống khúc chiết ly kỳ trong đó cũng như người ta uống nước, nóng hay lạnh chỉ có mình mình biết. Cũng may tình nghĩa huynh đệ của chúng ta trải qua được khảo nghiệm, nếu không cũng không có được kết cục tốt như bây giờ.

Khấu Trọng trầm ngâm nói:

- Hai câu của lão Ninh “thành công mà không tự hưởng, sáng tạo mà không chiếm hữu” quả là lời vàng đá, lại miêu tả chính xác tình huống hiện tại của chúng ta. Sau khi vào thành ngươi hãy đến Ngọc Hạc Am đón Thanh Tuyền về, ta chờ ngươi ở Hưng Khánh cung.

Từ Tử Lăng cười nói:

- Thiếu Soái có lệnh, ta sao dám không tuân theo, bất quá chúng ta phải đeo mặt nạ vào mới vào thành được.

Khấu Trọng cười ha hả:

- Còn chọc ta sao, cái chức Thiếu Soái cực khổ đó lão tử đã sớm không thèm làm nữa rồi! Ha ha! Chúng ta chừng nào đi thăm đầu nguồn của Trường giang và Đại Hà?

Từ Tử Lăng mỉm cười:

- Ngươi tuy từ cái chức Thiếu Soái cực nhọc đó không làm nữa nhưng lễ phong chức con rể của Tống gia thì không cách gì chối từ được, xem ra chúng ta tạm thời ai đi đường nấy thôi.

Khấu Trọng trách:

- Lăng thiếu gia ngươi nói đùa sao? Cả đời chỉ có hai huynh đệ, ngươi lại bày mưu tính kế cố ý không tham dự hôn lễ của ta. Tim của ngươi làm bằng đá sao? Con bà nó, mới rồi còn nói là tình nghĩa huynh đệ có thể trải qua khảo nghiệm, ngươi không cần thành thân sao? Chi bằng hai huynh đệ chúng ta có phúc cùng hưởng, đồng thời động phòng hoa chúc tại Sơn Thành Tống Gia. Hắc! Bất quá ta nghĩa khí nhẫn nhịn con bà nó thêm một khoảng thời gian nữa.

Từ Tử Lăng cười khổ:

- Ta không phải không niệm tình huynh đệ, chỉ là Thanh Tuyền thích yên tĩnh…

Khấu Trọng ngắt lời gã:

- Thanh Tuyền do ta ứng phó, ta sẽ nói điều hơn lẽ thiệt với nàng, để nàng hiểu được đại nghĩa, giữ lề lối cương thường. Kế hoạch du hành của chúng ta đành phải đình lại, trước tiên phải tham gia lễ khai trương tiệm mới của Lôi lão quái, sau đó đến Giang Hoài thăm hỏi cha nuôi, đến mộ mẹ để dâng hương, sau đó trở về Tống Gia ở Sơn Thành để động phòng hoa chúc, cùng nắm tay ngao du thiên hạ. Đời người như vậy còn cầu mong gì nữa!

Khấu Trọng ngửa mặt cười dài, Từ Tử Lăng cười khổ, trong tiếng cười hai gã thúc ngựa tăng tốc, trời đất vùn vụt trôi qua, hai gã dọc theo Vị Thủy phi nhanh đến Trường An.

o0o

Khấu Trọng về đến Hưng Khánh cung, bỏ mặt nạ thần y xấu xí ra cưỡi ngựa nhập cung. Vệ binh vui vui vẻ vẻ chạy ra đón, lớn tiếng

chào Thiếu Soái.

Gã xuống ngựa thị vệ tranh nhau hầu hạ gã, chỉ sợ không đủ chu đáo. Khấu Trọng khoác lấy cổ ngựa vừa vỗ nhẹ vừa cười nói:

- Hãy chăm sóc nó cho tốt, chắc các ngươi biết đường Trường An hiện giờ khó đi thế nào.

Bọn thị vệ biết gã tính cách dễ gần, không hề phân biệt tôn ti nên yên tâm cất tiếng cười lớn.

Khấu Trọng nhìn lên trời, Vô Danh đang lượn vòng trên Hoa Ngạc Lâu, gã ngạc nhiên nói:

- Bảo bối này thông minh thật, biết là ta trở về đây.

Vệ sĩ đáp:

- Bẩm Thiếu Soái, có lẽ là do Hạc Nhi tiểu thư đã treo đại kỳ của Thiếu Soái ở trước lầu.

Khấu Trọng vỗ trán:

- Ta quên mất nó và Âm huynh đệ cùng với Lão Bạt, tiểu Hầu cùng trở về Trường An. Hắc! Bảo bối của ta nhất định đã nhìn thấy nó.

Một vệ sĩ khác nói:

- Hạc Nhi tiểu thư cùng mọi người cùng đến tiền trang Trinh Quán trên đại lộ Chu Tước, lên tầng hai để xem lễ đại quân vào thành. Họ còn tưởng Thiếu Soái sẽ cùng hoàng thượng vào thành.

Khấu Trọng ngạc nhiên cười khổ, đại lộ Chu Tước hiện giờ cây kim

cũng khó lọt qua, ta e rằng phải leo lên nóc nhà mà đi thì mới được.

Vệ sĩ cung kính nói:

- Vì gặp được phu nhân đại tướng quân Lý Tích nên Tống tam tiểu thư vẫn lưu lại trong lâu để nói chuyện với Lý phu nhân.

Khấu Trọng ngạc nhiên:

- Không phải Lý Thế Tích sao?

Vệ sĩ nhỏ giọng nói:

- Bởi vì chữ “Thế” phạm húy nên mới đổi thành Lý Tích, Thiếu Soái minh giám!

Tiếng xe vang lên, một chiếc xe ngựa được gần ba mươi cấm vệ quân tiền hô hậu ủng từ cửa cung tiến lại.

Khấu Trọng cúi về phía trước nói:

- Tiểu dân Khấu Trọng bái kiến Lý phu nhân.

Rèm xe được vén lên, hiện ra gương mặt như hoa như ngọc của Trầm Lạc Nhạn và Tống Ngọc Trí.

Tống Ngọc Trí vui mừng nói:

- Sao chàng lại ở đây chờ bọn thiếp?

Trầm Lạc Nhạn ngồi bên cạnh huých nàng một cái yêu kiều cười nói:

- Đại anh hùng của cô đã ở đây rồi, không cần ra đại lộ Chu Tước mà

nhìn nữa.

Đoạn hướng về phía Khấu Trọng nói:

- Tối nay gặp lại trong cung.

Khấu Trọng đã sớm mở cửa xe ân cần đỡ Tống Ngọc Trí xuống, sau đó mới đưa tay vẫy chào Trầm Lạc Nhạn. Nhìn xe ngựa khuất bóng ngoài cửa cung, Khấu Trọng nắm lấy bàn tay Tống Ngọc Trí, cảm giác hạnh phúc ấm áp lan khắp toàn thân, gã nhẹ giọng nói:

- Sở Sở và tiểu Lăng Trọng đâu? Có phải đi xem nhiệt náo rồi không?

Gương mặt tươi cười của Tống Ngọc Trí đỏ ửng, khẽ gật đầu, nàng nhẹ nhàng nói:

- Cùng đi dạo vài bước với người ta được không?

o0o

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng nâng tấm màn chia cách phong ngủ và phòng khách, vô cùng cẩn trọng bước đến cạnh giường. Tư thái nằm ngủ như hoa hải đường mùa xuân của Thạch Thanh Tuyền hiện rõ trong mắt gã, gương mặt còn ngấn lệ đẹp đến nỗi khiến người mê say. Hai tay nàng vẫn ôm cứng linh vị của mẹ, đột nhiên khóe miệng hiện lên nét cười nói mớ:

- Từ Tử Lăng, Từ Tử Lăng!

Nàng khẽ xoay người, nhưng vẫn không tỉnh lại.

Từ Tử Lăng tâm thần đều say, chăm chú nhìn mỗi biến hóa nhỏ nhất

trên mặt nàng, nhớ đến lúc nàng thổ lộ tâm tình ở nơi tiểu cốc, cảm giác như điện giật xúc động lòng người. Tình ái là gì? Gã không hề có một đáp án rõ ràng. Gã chỉ biết ái tình phát sinh tựa như băng tuyết, đến vô cùng đột ngột, không phải sức người có thể cản được.

Đột nhiên gã phát giác mình đang ôm nàng vào lòng.

Thạch Thanh Tuyền giật mình tỉnh lại, nồng nhiệt ôm lại gã.

Từ Tử Lăng ghé sát tai nàng, thoải mái nói:

- Mọi thứ đã qua hết rồi, chúng ta có thể về nhà.

o0o

Khấu Trọng và Tống Ngọc Trí tay trong tay thả bộ dọc theo Long trì, bên ngoài cung thi thoảng lại vang lên tiếng pháo tựa như nhắc nhở bọn họ những ngày hạnh phúc đã trở thành sự thật trước mắt.

Khấu Trọng mỉm cười:

- Ta có vô vàn lời muốn nói với Trí Trí!

Tống Ngọc Trí liếc gã một cái nói:

- Nếu là chuyện liên quan đến Thượng Tú Phương miễn được thì miễn, bên cạnh chàng có không ít tai mắt của ta.

Khấu Trọng thầm giật mình, xấu hổ nói:

- Chuyện của nàng ấy đã trở thành quá khứ rồi.

Tống Ngọc Trí mặt mày vui vẻ nói:

- Không cần lo lắng, người ta đâu có trách chàng, sùng bái là mù quáng, chỉ thấy được ưu điểm của chàng thôi.

Khấu Trọng ngẩn ra:

- Sùng bái?

Nét mặt thanh tú của Tống Ngọc Trí như đang nhớ lại chuyện xưa, chầm chậm nói:

- Ngay từ đầu người ta đã bội phục chàng, lúc đó võ công của chàng không cao như bây giờ nhưng vẫn ung dung dùng kỹ xảo để chống địch, vừa nói cười lại khiến địch nhân phải cúi đầu khâm phục. Thế nhưng ta lại càng thống hận chàng, bộ dạng lúc nào cũng tràn đầy tham vọng. Ta chưa phạm vào chàng, chàng đã xen vào cuộc sống của ta, lúc đó ta hận không thể một kiếm giết chết chàng…

Khấu Trọng tiếp lời:

- Nhưng mà lại không nỡ, đúng không? Ha ha!

Tống Ngọc Trí giận nói:

- Vẫn cái tính đó không bỏ, đừng tưởng Ngọc Trí không có chàng không được, người ta có điều kiện.

Khấu Trọng lập tức khuất phục, cười hề hề:

- Bất luận là điều kiện gì ta cũng chấp nhận hết, cam lòng tuân theo!

Tống Ngọc Trí vui vẻ nói:

- Sau này thiếp không muốn nghe lời thật của chàng nữa, chỉ thích nghe những lời chàng dỗ ngọt thiếp thôi.

Khấu Trọng mừng rỡ:

- Trí Trí quả là hiểu ta, dỗ ngọt người ta chính là sở trường của ta, nói lời thật lại không phải là bản lĩnh vốn có.

Tống Ngọc Trí liếc gã một cái:

- Còn nói là sở trường gì, lại nói lời thật rồi!

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Chắc là đến lúc hôn môi rồi!

o0o

Đột nhiên từ phía đại lộ Chu Tước truyền đến tiếng reo hò hoan hô kinh thiên động địa, Đại Đường thiên tử Lý Thế Dân khải hoàn trở về rốt cuộc đã vào thành.

Khấu Trọng vội vã lên lầu, vừa rồi gã ở ngoài cửa gặp được Từ Tử Lăng, biết rằng Thạch Thanh Tuyền đã đến liền bảo Từ Tử Lăng thay gã trò chuyện với Trí Trí còn mình thì một bước hai bậc chạy vội lên lầu để nhìn cho sướng mắt.

Thạch Thanh Tuyền đứng tựa và cửa sổ phía bắc, lặng yên nhìn cảnh pháo hoa bắn đầy trời trên hoàng thành. Cảnh pháo hoa rực rỡ khiến cho cung Thái Cực ở phía sau càng hùng vĩ đẹp mắt hơn, uy nghiêm nhưng đầy sinh khí và rộn rã. Tám tòa tháp pháo nằm cao cao trên quảng trường Hoành Quán ở ngoài cửa Thừa Thiên được đốt lên đùng đoàng, cùng với tiếng pháo là khói lửa bốc thẳng lên trời

hòa với tiếng reo hò hoan hô của quân dân toàn thành.

Khấu Trọng nhìn bóng lưng ưu mỹ và tư thái yêu kiều của Thạch Thanh Tuyền cứ ngỡ là người trời, trong lòng mừng cho Từ Tử Lăng. Gã đứng phía sau nàng vái chào thật thấp nói:

- Huynh đệ tốt nhất của Từ Tử Lăng Khấu Trọng bái kiến Thanh Tuyền tẩu phu nhân!

Thạch Thanh Tuyền bật cười khúc khích, không quay người lại nhẹ giọng:

- Sao lại có lời chào không giống ai như thế. Nói với ta, từ một tên lưu manh ở Dương Châu trở thành một nhân vật hô mây gọi gió như ngày nay, huynh dựa vào cái gì có thể có được thành tựu kinh người như thế?

Khấu Trọng thầm nghĩ thì ra Thạch Thanh Tuyền lại thân thiết dễ gần như vậy, liền cười hề hề nói:

- Nếu câu trả lời của tiểu đệ có thể khiến tẩu phu nhân vừa lòng, Thanh Tuyền tẩu tử (chị dâu) có thể đàn một khúc cho ta nghe không? Chỗ do ta chọn, để phu quân nàng tên tiểu tử thích dạy đời đó không được nghe cùng.

Thạch Thanh Tuyền nói tự nhiên như không:

- Ta thiếu chút nữa là có thể tưởng tượng ra bộ dạng ngớ ngẩn của huynh, hãy nói ra nghe trước đã, những chuyện khác ta phải suy nghĩ.

Khấu Trọng trầm ngâm nói:

- Nhớ lại những ngày trước đây ta có cảm giác như mình bị vây trong một bầy thú dữ. Bọn chúng sẽ xé nát bất kỳ sinh vật nào đến gần. Ngươi không những phải độc ác hơn bọn chúng mà còn phải nắm bắt được tập tính thủ đoạn của bọn chúng, có phương pháp ứng phó với bọn chúng trong những cự ly khác nhau, điều quan trọng hơn là cần phải biết vị trí của mình, định ra những mục tiêu to lớn. Ôi! Nói thật, có những lúc gian nan khổ sở muốn chết đi được, cũng may hiện tại mọi thứ đều trở thành quá khứ, sau này có thể cùng với tẩu tử đến đầu nguồn của Lưỡng hà nghe nàng tấu tiên khúc.

Thạch Thanh Tuyền uyển chuyển xoay người lại, vui vẻ cười nói:

- Lộ đuôi cáo ra rồi! Thì ra bộ dạng huynh là thế này.

Hai mắt Khấu Trọng sáng lên, kịch chấn nói:

- Chẳng trách Tử Lăng ngay cả huynh đệ cũng không cần!

o0o

Vải gấm đỏ được kéo xuống, tấm chiêu bài khắc bốn chữ vàng “Trinh Quán tiền trang” được mọi người mong đợi đã được đưa ra. Dưới ánh mặt trời sáng lạng, tấm biển lấp lánh rực rỡ khiến người khó mà không nhìn, lại càng thể hiện rõ quy cách to lớn của tổng tiền trang hai tầng khí thế bàng bạc.

Tiểu Lăng Trọng và Tiểu Hạc Nhi phụ trách châm pháo, hai tòa tháp pháo được đặt ở hai bên bên ngoài viện. Tiếng pháo lập tức đùng đoàng vang lên cùng với ánh lửa huy hoàng bắn thẳng lên trời, quần chúng đứng bên ngoài xem náo nhiệt cùng hoan hô, không khí vô cùng náo nhiệt.

Văn võ đại thần trong thành Trường An, các phú thương những nhân

vật có mặt mũi đều đến, cùng với các tướng lĩnh nguyên thuộc Thiếu Soái quân, Tống gia quân và Giang Hoài quân. Đại điển khai trương của tiền trang Trinh Quán trước nay chưa từng có, một nửa đại lộ Chu Tước xếp đầy xe ngựa do cấm vệ quân duy trì trật tự, mọi việc đều được tiến hành rất thuận lợi.

Pháo đã đốt xong, trong tiếng reo hò từ khắp nơi, Lý Thế Dân chủ trì nghi thức bước lên đài phát biểu trước tân khách đứng đầy ngoài sân và cả bên ngoài cửa viện.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Tống Lỗ, Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch, Tuyên Vĩnh, Tra Kiệt, Bốc Thiên Chí, Lý Tịnh, Trần Lão Mưu, Hư Hành Chi cùng tập trung ở góc đông bắc ngoại viện, các nữ quyến thì sợ người đông, tránh vào phía sau uống trà trò chuyện, Tiểu Hạc Nhi thì dẫn tiểu Lăng Trọng ra hậu viện chơi đùa.

Lúc đầu bọn Khấu Trọng nghe Lý Thế Dân nói chỉ là những lời chúc mừng thông thường đối với tiền trang nên không lưu ý lắm, còn ghé đầu nhỏ giọng nói chuyện riêng.

Tiếp đó thiên tử Đại Đường Lý Thế Dân chợt thay đổi cách nói:

- Nhà Tùy đã bại, bại vì chính sách nhũng nhiễu nhân dân làm ăn, lập nhiều doanh trại thành trì, lo cầu dị bảo, viễn chinh làm cho quân dân mỏi mệt khiến cho người dân không thể cày cấy, nữ không thể nuôi tằm dệt vải, ruộng vườn bỏ hoang, điềm báo điêu tàn. Khiến cho phía bắc Hoàng Hà cả ngàn dặm đều bỏ hoang, giữa vùng Giang Hoài chỉ toàn là cỏ dại, phía đông Y Lạc không nghe tiếng gà chó, đường sá tiêu điều, trước sau quạnh quẽ. Bởi vì kẻ làm vua thấy dân cơ hàn mà không chịu khắc phục, thấy dân lao khổ mà không biết cảm thương, thứ vua làm khổ dân đó không xứng làm chủ trị dân.

Những lời này nói rất khẳng khái hiên ngang, từng câu từng chữ đều

rõ ràng khiến Khấu Trọng Từ Tử Lăng không khỏi chú ý lắng nghe.

Lý Thế Dân lại nói:

- Sau đại loạn có phải nên có đại trị hay không, mọi người đều có nghị luận khác nhau. Sau khi đại loạn lại càng khó trị vì hơn!

Toàn trường đều yên ắng đến mức tiếng kim rơi cũng nghe được. Quần chúng tụ tập trên đường cũng bị không khí trong viện cảm nhiễm, lại càng muốn nghe được những lời Lý Thế Dân nói nên đều yên tĩnh hẳn.

Lý Thế Dân lộ ra nét mặt tươi cười đầy tự tin, mỉm cười nói:

- Các người đã chịu tĩnh tâm lại để nghe trẫm nói, chính là bằng chứng của mong muốn hòa hợp sau khi đại loạn. Chỉ có bình tĩnh trở lại, trên dưới đồng tâm mới có thể hi vọng thành công, nhanh mà không trật.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nhìn Lý Thế Dân ở trên đài, mỗi cử chỉ động tác, mỗi một lời nói đều tràn đầy sức thu hút của một vị hoàng đế thống lĩnh thiên hạ, trong lòng nổi lên một cảm giác an ủi và xao động.

Lý Thế Dân giơ tay nói:

- Trẫm mới vừa lên ngôi, được Thái Thượng hoàng truyền thiên mệnh, lúc này quốc gia chưa yên, bách tính chưa giàu chính là lúc cần phải chăm lo cho dân chúng. Vua dựa vào nước, nước dựa vào dân, lấy của dân lo cho vua cũng giống như cắt thịt ăn cho no bụng, bụng no thì thân cũng chết, vua giàu mà nước mất thì còn gì ngu ngốc hơn. Thế nên trị quốc trước hết phải an dân, bây giờ trẫm ban lệnh, phải cắt giảm những chi phí, giảm xa xỉ, giảm sưu giảm thuế,

tuyển dụng quan lại thanh liêm để dân có thể dư ăn dư mặc, thiên hạ an định.

Mọi người không cần biết diễn thuyết đã hết chưa đã reo hò ầm ỹ, tiếng hô “Hoàng thượng vạn tuế” vang rền trong ngoài viện.

Khấu Trọng đưa tay nắm lấy tay Từ Tử Lăng, trong lòng cả hai đều biết Lý Thế Dân mượn cơ hội này, nêu ra lời diễn thuyết quan trọng nhất sau khi đăng vị, cũng là quốc sách trị vì thiên hạ, chính là nói cho bọn họ nghe, thể hiện lòng cảm kích đối với bọn họ.

Khi Lý Thế Dân bước trên con đường thắng lợi, thông qua Huyền Vũ môn đăng ngôi hoàng đế, trở thành cửu ngũ chí tôn trong thiên hạ, như rồng bay trên trời, thời kỳ thái bình thịnh thế trước nay chưa từng có đã bắt đầu. Trong thiên hạ không còn gì có thể cản được dòng thác khao khát hòa bình sau cơn đại loạn của nhân dân. Còn bọn họ thì có thể thoát khỏi mọi phân tranh thù địch trên thế gian, hưởng thụ hạnh phúc mà sinh mệnh đã ban cho họ.

o0o

Sau khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rời khỏi Trường An Lý Thế Dân lập tức triển khai toàn diện hành động quân sự thống nhất thiên hạ. Mục tiêu đầu tiên là tiêu diệt Tiêu Tiễn chiếm cư ở bình nguyên Giang Hoài. Theo đúng như kế hoạch ban đầu tập kết đội thuyền ở Ba Thục, do Lý Thanh đốc sư thuận dòng xuôi về phía đông phá quân Lương thế như chẻ tre, tiến tới vây Ba Lăng. Tiêu Tiễn cầu viện Lâm Sĩ Hoành nhưng hắn lại bị đại tướng dưới cờ của Tống gia là Vương Trọng Tuyên, Trần Trí Phật và Âu Dương Thiến kềm chân, không cách gì chi viện được. Tiêu Tiễn khốn thủ cô thành, bị bức phải đầu hàng. Nhà Lương mất.

Tiêu Tiễn bại, Lâm Sĩ Hoành lại càng không chống nổi một đòn, bị uy

thế như gió mạnh quét lá của Đại Đường nhanh chóng bình định. Phương nam đã định Lý Thế Dân chuyển sang khai đao với những chướng ngại khác của việc thống nhất như Lương Sư Đô. Trước tiên dùng khinh kỵ đánh phá các nông trại của Sóc Phương khiến địch nhân không đủ lương thực, quân dân ly tâm. Trinh Quán năm thứ hai, do Sài Thiệu làm chủ soái chia binh vây bắt Lương Sư Đô. Hiệt Lợi muốn đến chi viện nhưng gặp phải tuyết lớn, đại quân Hiệt Lợi bị cản trở, dê ngựa bị lạnh chết vô số chỉ đành có lòng mà không có sức ngồi nhìn Sài Thiệu tấn công Sóc Phương. Lương Sư Đô đại bại chiến tử. Đại nghiệp thống nhất đại công cáo thành.

Tháng mười một Trinh Quán năm thứ ba, kỳ hạn ba năm đã hết. Hiệt Lợi tiên phát chế nhân, tiến về phía tây xâm lược, tấn công các châu quận Hà Tây, bị quân Đường phản kích, đánh mãi không dứt.

Lý Thế Dân hiểu được không thể hòa hoãn với Hiệt Lợi được nữa, nhân cơ hội Hiệt Lợi đang tập trung vào Hà Tây phái Lý Tịnh, Sài Thiệu, Lý Đạo Tông, Tiết Vạn Triệt và Lý Tích năm đại tướng xuất binh hơn mười vạn, chia thành năm đường tập kích tới tận sào huyệt của Hiệt Lợi ở Tương Thành.

Tháng giêng Trinh Quán năm thứ tư, Lý Tịnh lĩnh ba ngàn tinh kỵ mặc giáp nhẹ xuất phát từ Mã Ấp, vòng qua Định Tương cho đến Ác Dương Lĩnh ở phía bắc địch quân, chặn hậu lộ của địch nhân. Tiếp đó ung dung tập kích Định Tương vào ban đêm, một trận phá địch. Hiệt Lợi thua chạy đến Bạch Đạo, bị Lý Tích chặn đánh giữa đường, thương vong thảm trọng. Hiệt Lợi rút đến Thiết Sơn giả vờ cầu hòa bị Lý Tích tương kế tựu kế đuổi cùng giết tận. Hiệt Lợi bị bắt, mối họa nhiều năm của Trung thổ đã được giải trừ triệt để.

Chiến dịch này uy chấn Tái ngoại, rửa sạch tiếng xấu Trung thổ quân uy không tốt từ sau khi nhà Hán mất tới giờ. Các thủ lĩnh của các dân tộc xin tôn Thái Tông làm Thiên Khả Hãn. Lý Thế Dân thuận theo

ý của họ, xưng là Thiên Khả Hãn.

Lý Thế Dân trong vòng bốn năm ngắn ngủi đã hoàn thành đại nghiệp an định bên trong dẹp loạn bên ngoài. Bên trong thì chăm lo việc nước, theo phương châm đã hứa với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mà làm. Trong vòng bốn năm, thiên hạ đại trị.

Đầu thời kỳ Trinh Quan, chỉ có chưa đến ba trăm vạn hộ, một tấm lụa một đấu gạo. Đến năm thứ tư một đấu gạo khoảng bốn năm tiền, cửa không cần đóng, trâu ngựa thả ngoài đồng, người đi mấy chục dặm không cần đem theo lương thực, người vật đều đông đúc. Tứ di hàng phục đến một trăm hai mươi vạn người. Kẻ tử tội chỉ có hai mươi chín người, hiệu xưng thái bình.

Đối ngoại võ công hiển hách, đức phục tứ di, đối nội cai trị nghiêm minh, dân sinh giàu có là cảnh thái bình thịnh thế hiếm có xưa nay.

(

Chương 800: Hậu ký

Tháng giêng, Trinh Quán năm thứ mười. Trường An tuyết lớn. Từ Tử Lăng ngồi trên lầu ba của lầu Phúc Tụ, bên chiếc bàn cạnh cửa sổ ở góc đông nam. Gã ngưng thần ngắm nhìn Dược Mã Kiều trong cảnh gió tuyết đầy trời bên dưới. Một chiếc xe ngựa vừa mới chạy lên đầu cầu. Có thể tưởng tượng mỗi ngày có đến trên ngàn người qua cầu, thế nhưng chắc chắn rằng không ai biết được chiếc cầu này không những cải biến vận mệnh của gã và Khấu Trọng mà còn cả vận mệnh của thiên hạ.

Gã kéo chiếc nón đang che tới chân mày xuống một chút, mỉm cười:

- Ngươi tới rồi!

Kéo lại cổ áo che gần hết mặt, Khấu Trọng đến ngồi bên cạnh gã, quay lưng lại với những người khách khác, thoải mái dựa vào lưng ghế, phủi tuyết trên người, lộ ra nét cười sáng rỡ, cẩn thận ngắm nhìn Từ Tử Lăng, hai mắt sáng lên, gã lắc đầu than:

- Bao nhiêu năm rồi, huynh đệ tốt của ta?

Từ Tử Lăng vui vẻ nói:

- Vừa đúng chín năm. Sau khi hoàn thành tráng cử thám hiểm đầu nguồn Lưỡng hà tiểu tử ngươi trở về Tống Gia Sơn Thành định cư, tiểu đệ thì ẩn cư ở tiểu cốc Ưu Lâm, từ đó không hề gặp lại, cũng không có tin tức gì.

Ánh mắt Khấu Trọng hướng về phía Dược Mã Kiều phủ đầy tuyết,

trên cầu không thấy người đi, hai mắt hiện lên vẻ như đang tưởng nhớ lại chuyện xưa. Gã lại thở dài lần nữa:

- Đạo lý thật đơn giản, dễ dàng, thì ra quản lý quốc gia cho tốt lại dễ dàng như vậy? Những lời Thế Dân đã nói ở tiền trang đều đã được thực hiện, tạo thành cục diện như ngày nay. Bất quá nói thật ta đã ngầm ra sức, giúp đỡ y chỉnh đốn cường hào ác bá, tham quan ô lại.

Từ Tử Lăng chau mày:

- Ngươi vẫn còn múa đao lộng kiếm sao?

Khấu Trọng cười nói:

- Dường như ngươi không hiểu được địa vị trên giang hồ của Khấu Trọng ta ngày nay, sau khi lập minh ước Bạch Mã ta không hề giao thủ với ai, bởi căn bản ta không cần ra tay, chỉ cần sai người nói một tiếng là được. Ai dám chọc giận ta? Nếu không nền chính trị nhân từ của Thế Dân cũng khó được thi hành nhanh chóng khắp phương nam như vậy.

Gã dừng một lát lại thở dài lần thứ ba:

- Phi Huyên quả là người có nhãn quan nhất thiên hạ, từ xưa tới nay người được xưng là minh quân có ai bằng được thiên tử Đại Đường Lý Thế Dân của chúng ta? Y đã chứng minh cho mọi người thấy sau đại loạn quả thật là đại trị, hơn nữa lại là thời kỳ hoàng kim thịnh vượng nhất xưa nay chưa từng có. Ý! Người giàu nhất Trường An sao còn chưa tới?

Từ Tử Lăng cảm thấy mù mịt:

- Người giàu nhất Trường An?

Khấu Trọng nhịn cười:

- Còn không phải là Lôi Cửu Chỉ lão gia hỏa hạnh phúc vui vẻ nhất thế gian đó sao. Chẳng qua lão chắc chắn là nghèo hơn rất nhiều người, bởi vì tiền bạc kiếm được đều được dùng để tu bổ Đại hà, khiến cho lão giống như trước đây lúc còn nghiện cờ bạc trong túi không có một xu, trên đời quả là khó có lão bản nào ngoan như vậy.

Từ Tử Lăng nói:

- Ngươi quả là hiểu rõ tình huống của mọi người.

Khấu Trọng nói:

- Sao lại không hiểu rõ cho được? Mỗi dịp lễ tết đều có người đến thăm ta, làm lão tử bận đến nỗi không thể dứt ra được. Vậy mà kêu là thoái ẩn sao, con bà nó chứ!

Từ Tử Lăng bật cười:

- Ta không nghe ngươi kể khổ nữa, ngươi có gặp tiểu Hầu không?

Khấu Trọng gật đầu:

- Có gặp một lần, y đến để mượn xem chân tích của Cố Khải Chi, nghe khẩu khí của y tưởng chường vẫn phong lưu như xưa. Ý! Người giàu đến rồi!

Lúc này cách buổi chợ trưa còn nửa thời thần, trời lại đổ tuyết lớn, cả ba tầng lầu chỉ có vài bàn là có khách. Lôi Cửu Chỉ dùng mũ che mặt, vội vã đi tới, y ngồi xuống nói:

- Lẽ ra ta phải tới trước chờ các người, nhưng không thể trách ta tới trễ được, bởi vì ta bị Hoàng thượng nắm lại hỏi chuyện, bị ép phải bán đứng các người. Ha ha! Bộ dạng các người vẫn giống mười năm trước, không như đại ca của các người là ta đây càng lúc càng trẻ trung, càng có sức sống, càng có tướng phú quý hơn.

Từ Tử Lăng lắc đầu cười khổ, Khấu Trọng giả vờ giận:

- Rõ ràng là huynh chủ rộng nịnh bợ Thế Dân, bán đứng bọn ta đổi vinh hoa phú quý, để lão tử tố cáo ngươi với Thanh tỷ.

Lôi Cửu Chỉ nghe nói tới Thanh Thanh thì giật mình vội nâng ly cười bồi:

- Đừng trách lầm người tốt, vấn đề là ở chỗ Hầu tiểu tử. Y đặt chỗ căn phòng sang trọng nhất Thượng Lâm Uyển với lão Đào. Lão mới chính là kẻ muốn nịnh bợ Hoàng Thượng, cho rằng hành động này của tiểu Hầu có ẩn tàng huyền cơ, liền vội vã chạy đi báo với Bàng Ngọc, hại ta bị các vị đại gia ở Hình bộ dẫn đến gặp Hoàng Thượng. Hoàng thượng chỉ nói với ta một câu: “Đừng làm mất thời gian của trẫm”. Đổi lại là ngươi, ngươi làm thế nào? Một là đắc tội với Hoàng thượng, hai là bán đứng hai tên tiểu tử các ngươi, nên chọn thế nào? Tất nhiên là bán đứng các ngươi. Mọi người uống một ly, tình cảm huynh đệ chúng ta không thể vì bất kỳ việc gì mà thay đổi được.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không làm gì được lão chỉ đành cùng nâng ly uống cạn. Lôi Cửu Chỉ vui vẻ tiếp tục:

- Trường học ở Chung Ly của Hành Chi rất thành công, Trường An có không ít người đưa con tới Chung Ly nhờ Hành Chi dạy dỗ, chỉ dựa vào uy danh còn lại của việc y từng là quân sư của Thiếu Soái, cũng đủ để y nổi danh, huống hồ y lại được rất nhiều người chiếu cố.

Từ Tử Lăng nói:

- Đừng có nói vòng vo, Thế Dân có phải đang trên đường đến đây không?

Lôi Cửu Chỉ cười nói:

- Hoàng thượng đương nhiên hi vọng có thể đến ngay lập tức, cũng nhờ ta cực lực ngăn cản, Hoàng thượng lại chịu nghe lời can gián. Thế nhưng các người sớm mai cần phải nhập cung kiến giá, nếu không ta sẽ bị lôi ra ngọ môn chém đầu. Các ngươi chắc không muốn liên lụy Thanh Thanh phải ở góa chứ? Đã hiểu chưa?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau cười khổ, bọn họ không muốn kinh động Lý Thế Dân, thế chuyện đã thế này thì còn gì để nói chứ.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi:

- Sao tiểu Hầu lại phô trương như vậy, muốn uống rượu cũng có rất nhiều chỗ để lựa chọn, vì sao nhất định phải chọn Thượng Lâm Uyển?

Lôi Cửu Chỉ hạ giọng tỏ vẻ thần bí nói:

- Bởi vì y muốn cho Thiếu Soái một niềm vui bất ngờ, cả đời khó quên.

Khấu Trọng giật mình:

- Tú Phương?

Lôi Cửu Chỉ vui vẻ nói:

- Ha ha! Cũng không phải hoàn toàn tại tiểu Hầu, mà là Thượng đại tiểu thư của chúng ta viễn du quay về, muốn gặp Trọng gia ở Thượng Lâm Uyển.

Từ Tử Lăng đưa tay vỗ nhẹ vào vai Khấu Trọng, an ủi tâm trạng kích động của gã. Từ Tử Lăng hỏi:

- Còn lão Bạt đâu?

Lôi Cửu Chỉ đáp:

- Còn chưa thấy tung tích của y.

Khấu Trọng đè nén tâm tình kích động của mình xuống, ánh mắt hướng ra đường nói:

- Tới rồi!

Trong cảnh tuyết bay đầy trời, Bạt Phong Hàn đứng trên con đường vắng người, hướng về phía bọn họ, lộ ra niềm vui lâu ngày gặp lại. Lôi Cửu Chỉ kéo hai người đứng dậy nói:

- Đừng để mọi người chờ lâu, bọn ta lập tức tới Thượng Lâm Uyển, còn có Đạt Chí và Hiển Hạc đang ở đó chờ chúng ta tới uống cho đã một trận. Để ta trả tiền, hai người ra đường chờ ta.

Hai người đứng dậy, thể hình khí độ anh tuấn vượt trội lập tức thu hút sự chú ý của người khác. Bọn họ sợ bị người ta nhận ra, gây ra những xáo động không cần thiết, liền vội xuống lầu. Bạt Phong Hàn từ bên kia đường bước nhanh qua giơ tay ôm hai người một cái thật chặt, y cười dài:

- Lần này chúng ta phải tụ hội thật vui vẻ, mười năm rồi còn gì! Năm

tháng như bóng câu qua cửa sổ, nhanh đến nỗi người ta cũng không để ý được.

Y bỏ tay ra, mỉm cười ngắm hai người. Vào đúng lúc này ba người chợt cùng nhìn về phía đầu đường, trong tuyết xuất hiện một cô bé rất đáng yêu khoảng chừng tám chín tuổi vừa đi vừa nhảy tay cầm một giỏ trái cây tươi chạy về phía họ. Ba người cảm thấy ngạc nhiên. Cô bé mũi thở ra khói trắng, thở hổn hển dừng lại trước mặt bọn họ, hỏi với giọng trẻ con:

- Xin hỏi vị nào là Từ đại thúc?

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt động, mỉm cười nói:

- Là ta!

Cô bé đưa giỏ trái cây cho gã, vui vẻ nói:

- Là mẹ bảo Minh Không đưa cho người.

Từ Tử Lăng cầm lấy giỏ trái cây, cô bé tên Minh Không hô lên một tiếng liền quay đầu chạy về theo đường cũ, trong làn mưa tuyết dày đặc ẩn hiện một bóng hình tuyệt đẹp, áo trắng như tuyết, bàn chân để trần.

Khấu Trọng chau mày:

- Loan loan!

Từ Tử Lăng nhìn thấy cô bé lao vào lòng Loan Loan, nàng khẽ giơ tay chào tạm biệt, nắm tay Minh Không khuất dần trong làn tuyết.

Từ Tử Lăng nói:

- Không biết là đồ đệ của nàng hay là con gái?

Ánh mắt Bạt Phong Hàn hướng vào giỏ trái cây trong tay Từ Tử Lăng, y mỉm cười nói:

- Minh nguyệt đương không (trăng sáng trên bầu trời) quả là một cái tên đẹp đầy ý nghĩa.

Lôi Cửu Chỉ trả tiền xong xuống lầu, bốn người cười cười nói nói đi bộ từ từ dọc theo con đường của thành Trường An trong cảnh gió tuyết rơi đầy trời hướng về phía Thượng Lâm Uyển.

(Hết)